MASTER
NEGATIVE
NO. 92-80758-1

AUTHOR:
BYZANTIOS,
DEMETRIOS

TITLE:
LEXIKON TES
HELLENIKES GLOSSES

. . .

PLACE:
EN ATHENAIS

DATE:
1882

Master Negative #

92-80758-1

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

Byzantios, D[ēmētrios Christodoulos] Skarlatos, 1798-1878.

Λεξικὸν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης... καὶ λεξικὸν ἐπίτομον τῶν ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς συγγράμμασιν ἀπαντώντων κυρίων ὀνομάτων. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῶν καταστημάτων Ἀνδρέου Κορομηλᾶ, 1882.

1592, 197 p. 27 cm.

Title transliterated: Lexikon tēs hellēnikēs glōssēs.

Restrictions on Use:

TECHNICAL MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35 mm REDUCTION RATIO: 12 X

IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB

DATE FILMED: 9-23-92 INITIALS M.D.C.

FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

AIIM

Association for Information and Image Management

1100 Wayne Avenue, Suite 1100
Silver Spring, Maryland 20910

301/587-8202

Centimeter

Inches

MANUFACTURED TO AIIM STANDARDS
BY APPLIED IMAGE, INC.

Μόζλιμες Λάμσων Ἔζλ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10ῃ Αὐγούστου 1891

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΣΥΝΤΕΘΕΝ

ΥΠΟ

ΣΚΑΡΛΑΤΟΥ Δ. ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Byzantios

ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΙΣΘΕΝ ΔΙΑΦΟΡΟΙΣ ΠΙΝΑΞΙ ΧΡΟΝΟΜΕΤΡΙΚΟΙΣ, ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΛΟΓΙΚΟΙΣ ΚΤΛ.
ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΝΕΝΟΜΟΘΕΤΗΜΕΝΟΝ ΜΕΤΡΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ

ΟΙΣ ΠΡΟΣΕΤΕΘΗ ΕΝ ΤΕΛΕΙ ΚΑΙ

ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΠΙΤΟΜΟΝ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙΣ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΣΙΝ ΑΠΑΝΤΩΝΤΩΝ
ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

«Τῆς σοφίας τὸ μέν τι ἐν τῇ τῆς ψυχῆς
» ἀρετῇ, τὸ δὲ ἐν τῇ χρείᾳ τῆς φωνῆς.»
Ἰούλ. Πολυδεύκ. Ὀνομαστ. Δ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ
1882

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΟΥ

Ὁ σοφὸς τοῦ ἀνὰ χεῖρας Λεξικοῦ συντάκτης συνέλαβε τὴν γενναίαν ἰδέαν τοῦ νὰ καταστήσῃ πρόχειρον εἰς τοὺς ὁμογενεῖς τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ἀνεκτιμήτου τῷόντι Θησαυροῦ τοῦ Ἐῤῥίκου Στεφάνου, τοῦ ὁποίου τοσοῦτον εὐφυῶς ἐν τοῖς προλεγομένοις αὐτοῦ ἱστόρησε τὴν τύχην· καὶ πρὸς τοῦτο ἐπεχείρησε τὴν, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πρὸ ἐτῶν ἐν Παρισίοις ἐκδιδομένου μεγάλου ἐκείνου ἔργου ἀναθεώρησιν, ἐξακρίβωσιν καὶ συμπλήρωσιν τοῦ ἐν ἔτει **1839** συνταχθέντος μὲν ὑπ᾽ αὐτοῦ, δημοσιευθέντος δὲ διὰ τῶν πιεστηρίων μου Ἐπιτόμου Λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, τὸ ὁποῖον ὅμως τοιαύτην ἔλαβεν ἤδη ἀλλοίωσιν καὶ αὔξησιν, ὥςτε οὔτε δευτέρα ἔκδοσις ἐθεωρήθη δίκαιον νὰ ὀνομασθῇ, οὔτε τὴν ὅλως ἀκατάλληλον ἐπίκλησιν τοῦ ἐπιτόμου νὰ διατηρήσῃ. Δὲν περιωρίσθη δὲ εἰς τοῦτο ὁ ἀκάματος ἀνὴρ, ἀλλὰ προσέθηκε διαφόρους πίνακας, ἐκτιθέντας καὶ διασαφοῦντας τὸ ἀριθμητικὸν σύστημα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τὰ μέτρα τῆς ἐκτάσεως, τὰ τῆς χωρητικότητος, καὶ τῆς σταθμίσεως, παραβαλλόμενα πρός τε τὰ παρ᾽ ἡμῖν ἐν χρήσει Τουρκικὰ καὶ τὰ Γαλλικά· τὰ νομίσματα, τοὺς μῆνας καὶ τὰς ἡμέρας· ἔτι δὲ χρονολογικὸν πίνακα τῶν κυριωτέρων γεγονότων τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ πίνακα συνοπτικὸν τῆς πολιτικῆς καὶ φιλολογικῆς ἱστορίας· ἐπὶ δὲ πᾶσι, Λεξικὸν τῶν ἐν τοῖς Ἕλλησι συγγραφεῦσιν ἀπαντωμένων Κυρίων Ὀνομάτων.

Καὶ τοιοῦτο μὲν τὸ ἔργον τοῦ Κ. Σκαρλάτου Δ. Βυζαντίου, τοῦ ὁποίου ἡ πολυμάθεια καὶ ἐμπειρία ἀνεδείχθη, τολμῶ εἰπεῖν, ἐνάμιλλος τοῦ τε Θησαυροῦ, τοῦ παρ᾽ αὐτοῦ ἀνορυχθέντος, καὶ τῶν δικαίων ἀπαιτήσεων τῆς κοινωνίας, εἰς ἣν προσφέρεται τὸ νέον τοῦτο προϊὸν τῶν κόπων αὐτοῦ. Τὸ δ᾽ ἐμὸν ἔργον ὑπῆρξε μὲν βεβαίως μετριώτερον, ἀλλ᾽ οὐχὶ καὶ εὐκολώτερον, ἐξέστω δ᾽ εἰπεῖν οὔτε ἀλυσιτελέστερον. Διότι προέκειτο, παραλαβὼν τὸν μέγαν ἐκεῖνον ὄγκον τῆς διανοητικῆς ἐργασίας, νὰ δώσω εἰς αὐτὸν σῶμα ὅσον ἐνδέχεται μικρότερον, εὐχρηστότερον, εὐποριστότερον. Τὰ εἰς τὴν γλῶσσάν μας ἐκτυπωθέντα μέχρι τοῦδε μεγάλα Λεξικὰ, εἰς πολλοὺς παρεκταθέντα τόμους καὶ πωλούμενα εἰς τὴν ὑπέρογκον τιμὴν τῶν **120** δραχμῶν, τοῖς μὲν πολλοῖς ἦσαν ὅλως ἀπρόσιτα, παρ᾽ ἐκείνοις δὲ ὅσοι ἠδύναντο νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, δύσχρηστα. Πολλοὶ τῷόντι δὲν εἶναι παρ᾽ ἡμῖν οἱ δυνάμενοι νὰ καταβάλωσι Δραχ. **120** δι᾽ ἓν Λεξικὸν, οὐδεὶς δὲ ὁ μὴ αἰσθανθεὶς τὴν ἀηδίαν τοῦ εὑρίσκειν, ὅτι ὁ τόμος τοῦ Λεξικοῦ, τὸν ὁποῖον μετὰ κόπου ἀνέσυρε, δὲν εἶναι αἴφνης ὁ ζητούμενος· ὁ σκοπὸς λοιπὸν ἦτον νὰ περισταλῇ τὸ αὐτὸ τῆς ὕλης ποσὸν εἰς τόμον ἕνα, καὶ ὁ εἷς οὗτος τόμος, καίπερ περιέχων τὴν ὕλην τῶν τριῶν τοῦ μεγαλητέρου τῶν παρ᾽ ἡμῖν ἐκδοθέντων Λεξικῶν, νὰ πωλῆται εἰς τὴν τιμὴν τοῦ ἑνὸς τῶν τόμων ἐκείνων. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον κατωρθώθη διὰ τῆς παρασκευῆς ἐπιτηδείων στοιχείων, τῆς καταλλήλου αὐτῶν διαθέσεως καὶ τῆς ἁρμοδίας ἐπεκτάσεως τοῦ σχήματος τοῦ χάρτου· ὥςε, διὰ τὴν πολλὴν τῆς ὕλης συμπίεσιν, τὸ βιβλίον οὐδὲ δυσανάγνωστον νὰ καταστῇ, οὐδὲ δυσοικονόμητον. Τὸ δὲ δεύτερον, ὅ ἐςι τὸ εὔωνον, ἐπέτυχον διὰ τῆς στερεοτυπίας. Ἀλλ᾽ ἡ στερεοτυπία παρέχει μὲν εἰς τὸν ἐκδότην τὸν τρόπον τοῦ νὰ ὑποτιμήσῃ τὰ ἐκ τῶν πιεστηρίων αὐτοῦ ἐξερχόμενα βιβλία, ἀπαιτεῖ ὅμως, ὁσάκις μάλιστα ἐφαρμόζεται εἰς τοσοῦτον ἐκτενῆ ἔργα, μεγάλην κεφαλαίων προκαταβολήν·

καὶ ὅταν κατὰ πρῶτον εἰσάγεται εἰς τόπον τινὰ, ὡς τοῦτο συνέβη παρ' ἡμῖν, συνεπάγεται, διὰ τὴν φυσικὴν τῶν ἀνθρώπων ἀπειρίαν καὶ ἕνεκα πολλῶν ἄλλων ἀπροβλέπτων περιστάσεων, ἀπροσδοκήτους καὶ ἀνυπολογίστους ζημίας. Ἀρκεῖ νὰ σημειώσω ἐνταῦθα, ὅτι εἶχεν ἤδη ἡ ἐκτύπωσις τοῦ Λεξικοῦ προχωρήσει μέχρι τοῦ ἡμίσεος, εἶχον δηλαδὴ κατασκευασθῆ ὑπὲρ τὰς 700 τῆς στερεοτυπίας πλάκας, ὅτε αἴφνης μίαν ἡμέραν, τὸ μὴ ἀποχρώντως στερεὸν ἔδαφος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν σεσωρευμέναι, κατέπεσε, καὶ πολλαὶ μὲν αὐτῶν ὅλως συνετρίβησαν, αἱ δὲ πλεῖσται ἐλυμάνθησαν, ὥςε ἠναγκάσθην, τὰς μὲν ἐξ ὑπαρχῆς νὰ κατασκευάσω, τὰς δὲ οὐσιωδῶς νὰ ἐπανορθώσω. Νέα αὕτη ἀπόδειξις τοῦ πόσον δυσχερὴς εἶναι ἡ εἰσαγωγὴ μεγάλων καὶ ἀγνώστων εἰς τὸν τόπον βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ πόσον δικαία ἡ ἐμψύχωσις αὐτῶν.

Πέπεισμαι δὲ, ὅτι τὸ κοινὸν δὲν θέλει μοὶ ἀποποιηθῆ τὴν ἐμψύχωσιν ταύτην, καὶ ὅτι ἀποβλέπον εἰς τὰς θυσίας, ὅσας κατέβαλον καὶ καταβάλλω ὑπὲρ τῆς σπουδαζούσης ἡμῶν νεολαίας, θέλει ἀποδεχθῆ τὸ νέον τοῦτο τῶν κόπων μου προϊὸν μετὰ τῆς αὐτῆς ἐὰν οὐχὶ μετὰ πλείονος εὐμενείας, ἣν ηὐδόκησε νὰ δείξῃ πρὸς πάντα τὰ προηγούμενα. Διότι, ἐκ τῶν πολυαρίθμων βιβλίων, ὅσα, ἐν διαστήματι εἴκοσι περίπου ἐνιαυτῶν, ἐξῆλθον τῶν πιεστηρίων μου, οὐδὲν βεβαίως δύναται νὰ παραβληθῆ πρὸς τὸ παρὸν, διά τε τὸ μέγεθος τοῦ ἔργου, καὶ τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ ἀξίαν, καὶ τὴν ἀπ' αὐτοῦ προσδοκωμένην ὠφέλειαν. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν προσφέρω αὐτὸ εἰς τὸ Πανελλήνιον, ὁμολογῶ, ὅτι ἀπορῶ καὶ αὐτὸς ἤδη πῶς κατώρθωσα νὰ φέρω εἰς πέρας τόσον πολύμοχθον καὶ πολυδάπανον ἐπιχείρημα· ἀλλὰ λησμονῶ καὶ κόπους καὶ ἀναλώματα, ὑπὸ τῆς εὐφροσύνης, ὅτι μὲ ἠξίωσεν ἡ τύχη νὰ ὑποσυνάψω τὸ ταπεινὸν ὄνομά μου εἰς τὸ ἡρῷον τοῦτο, τὸ ὁποῖον χεῖρες δεξιαὶ ἤγειρον τῇ προγονικῇ ἡμῶν γλώσσῃ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 14 Ἰανουαρίου 1852.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ.

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ πρῶτον ὀφείλω 'να κηρύξω πανδήμως τὴν εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τὸ Πανελλήνιον, διὰ τὴν εὐμενῆ ἀποδοχὴν, ἧς ἠξίωσε τὸ ἀνὰ χεῖρας ἔργον, εὐθὺς μετὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ πρὸ δωδεκαετίας ἔκδοσιν, καί τοι ἐλαττουμένην, ὡς πρὸς τὸ τυπογραφικὸν μέρος, ἄλλων συγχρόνων ἔργων τοῦ αὐτοῦ εἴδους, καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἡ κολακευτικωτέρα δι' ἐμὲ ἀμοιβὴ ὑπῆρξεν ὅταν φίλου μου υἱὸς, μόλις δωδεκαετὴς, τὴν πρώτην ὅτε μὲ εἶδεν ἐν Κωνσταντινουπόλει φορὰν, πλησιάσας μὲ ἐβεβαίωσε, μὲ τὴν συνήθη τῇ ἡλικίᾳ του ἀφέλειαν, ὅτι » εἰς τὸ Λεξικόν μου εὕρισκεν εὐκολώτερον, ὅ,τι εἰς μάτην ἀνεζήτει πολλάκις εἰς ἄλλα πολὺ ὀγκωδέστερα «. Ναί! διότι τοῦτο ἀπ' ἀρχῆς προεθέμην σκοπὸν τριακονταετοῦς ἐφεξῆς ἀσχολίας, 'να εὐκολύνω εἰς τοὺς πρωτομαθεῖς Ἑλληνόπαιδας ἰδίως τὴν σπουδὴν τῆς προγονικῆς αὐτῶν γλώσσης, τῆς μόνης ἀναφαιρέτου καὶ πολυζήλου κληρονομίας 'των, καὶ τούτου ἐὰν ἐπέτυχον, ἔσω καὶ ὁπωσοῦν, θεωρῶ ἐμαυτὸν πληρέστατα βραβευθέντα.

Ἐφεξῆς ἀπονέμω μυρίας χάριτας τοῖς σοφοῖς συντάκταις καὶ ἐκδόταις τοῦ ἐν Παρισίοις ἐκδιδομένου Θησαυροῦ τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου, ἐκ τοῦ ὁποίου, καθὼς ἀπὸ τοῦ Ὠκεανοῦ, πάντες μὲν ποταμοὶ, πᾶσα δὲ θάλασσα λεξικογραφίας Ἑλληνικῆς ἀποῤῥέει. Διότι, χωρὶς τοῦ βοηθήματος τούτου, μοὶ ἦτον ἀπολύτως ἀδύνατον 'να δώσω εἰς τὴν δευτέραν ταύτην ἔκδοσιν τοῦ πονήματός μου τὴν ἐντέλειαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ὑποχρεωτικὴν μὲν δι' ἐμὲ κατέστησεν αὐτὴ ἡ περὶ αὐτὸ τοῦ Κοινοῦ εὐμένεια, εὐκολωτέραν δὲ βαθμηδὸν τοῦ λοιποῦ ἡ τῆς στερεοτυπίας μέθοδος, εἰς ἣν, εὖ γε ποιῶν ὁ μεγαλεπιχειρηματικὸς αὐτοῦ ἐκδότης, ἐνέκρινε 'να τὸ ὑποβάλῃ. Καὶ ἐπειδὴ περὶ τῆς Διδωτείου ταύτης ἐκδόσεως ὁ λόγος, ἑνὸς τῶν μεγαλουργημάτων τοῦ αἰῶνος, εἰς τὸν ὁποῖον ζῶμεν, νομίζω ὅτι καταλληλότερον 'δὲν δύναμαι 'νὰ ἐκφράσω τὴν ὑφ' ἑνὸς ἑκάστου τῆς Ἑλληνικῆς μούσης λάτρου ὀφειλομένην εὐγνωμοσύνην εἴς τε τὴν μνήμην τοῦ μοναδικοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου, ὅς τις πρῶτος καὶ μόνος καὶ συνέταξε καὶ ἐξέδωκεν ὅ,τι ὁλόκληρος γενεὰ λογίων μόλις 'να κατορθώσῃ, καὶ εἰς τοὺς ἐφεξῆς αὐτὸ πλουτήσαντας, μεθαρμόσαντας καὶ ἐπανορθώσαντας, εἰμὴ ἐκθέτων συνοπτικώτατα τὸ ἱςορικὸν τῶν τριῶν ἄχρι τοῦδε αὐτοῦ ἐκδόσεων.

Εἰς τὴν ἀνάλυσιν τοῦ παραδόξου ἀληθῶς τούτου ἔργου, τὸ ὁποῖον ἐπὶ δύο καὶ ἐπέκεινα αἰῶνας ἦτον τὸ μόνον ταμεῖον τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, 'δὲν ἐνδιατρίβω, ἀφ' οὗ ὁ πολὺς Ἑρμάννος ἔν τινι κριτικῇ αὐτοῦ διατριβῇ (¹) ἐξήντλησε τὸ ἀντικείμενον τοῦτο. Ἀλλ' εἰς τὸ διάστημα τοῦτο, καθ' ὃ τὸ βιβλίον εἶχε καταντήσῃ κτῆμα σπάνιον τῶν βιβλιοθηκῶν καὶ ὀλίγων ἰδιωτῶν μόνον, ἡ λεξικογραφία ἔλαβε, διὰ τῆς ἀνακαλύψεως νέων, γραμματικῶν μάλιστα, πονημάτων, ἔκτασιν πολλῷ πλειοτέραν· ἡ κριτικὴ, καταστᾶσα αὐστηροτέρα, ὑπέδειξε πλῆθος ἑρμηνειῶν καὶ χωρίων ἡμαρτημένων. Ἡ ἀνάγκη ἄρα μιᾶς ἀναχωνεύσεως τοῦ Θησαυροῦ τοῦ Ε. Στεφάνου ἦτον κοινῶς εἰς ὅλους ἐπαισθητὴ, ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμα 'να ἀνακομβωθῇ πρὸς τὸν ἆθλον· διότι ἡ τύχη τοῦ ἀοιδίμου αὐτοῦ συντάκτου, ἀποθανόντος, ὡς γνωστὸν, ἐν τῷ τοῦ Λουγδούνου νοσοκομείῳ, ἀφ' οὗ ἐθυσίασεν ὅλην του τὴν περιουσίαν καὶ τὴν ζωὴν εἰς τὴν σύνταξιν καὶ τύπωσίν του, ἀνέστελλε τὴν ὁρμὴν καὶ αὐτῶν τῶν τολμηροτέρων.

(¹) Hermann Opusc. II, p. 219 et c.

Εἰς τοιαύτην ἦσαν τὰ περὶ αὐτοῦ στάσιν, ὅτε βιβλιοπώλης τις τοῦ Λονδίνου, ὁ Κ. Valpy, συμπαραλαβὼν συνεργάτας αὐτοῦ τοὺς συμπατριώτας του Barker καὶ Dibdin, ἐπεχείρησε περὶ τὰ **1816** δευτέραν ἔκδοσιν τοῦ Θησαυροῦ τοῦ Στεφάνου. Εἰς τὴν μεγάλην ἀληθῶς ταύτην ἔκδοσιν, ἥτις, πρὸς τιμὴν τῆς Ἀγγλίας, ἅμα τελειωθεῖσα καὶ ἐξηντλήθη, ἀφ᾽ οὗ διήρκεσεν ἔτη δώδεκα (**1816-1828**), ἐπεσωρεύθη τηλικοῦτος λέξεων πλοῦτος, ὥστε **11,000** ἄρθρα ἐπρομήθευσεν εἰς αὐτὴν μόνος ὁ Boissonade. Ἀλλ᾽ ἐπειδὴ, κἂν δὲν ἦνε, καθὼς ᾽τὴν ὠνόμασεν ὁ μακαρίτης Passow, rudis indigestaque moles, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅμως ὡς βιβλιοπωλικὴ μᾶλλον ἢ φιλολογικὴ ἐργολαβία, ἔνθεν μὲν τὸ ὑπέρογκον τῆς τιμῆς, ἀφ᾽ ἑτέρου δὲ ἡ ἀσωτία, οὕτως εἰπεῖν, τῆς ὕλης, κατατρομάζουσιν ἐν αὐτῇ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος φιλολόγους, καὶ ἀρκεῖ πρὸς ἀπόδειξιν ᾽να γνωρίζῃ τις ὅτι ἡ λέξις Ἄγαλμα, περιεχομένη ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου εἰς ἡμίσειαν μόνον στήλην, ἐπέχει τῆς ἐν Λονδίνῳ ἐκδόσεως ἑκατὸν πεντήκοντα!!

Τοῦτο λοιπὸν ἀφ᾽ ἑνὸς, καθὼς καὶ ἡ κατ᾽ ἀλφάβητον τοποθέτησις τῶν λέξεων ἀφ᾽ ἑτέρου, τῆς ὁποίας, γενικῶς ὑπὸ πάντων ἐπιζητουμένης, οὐκ οἶδ᾽ ἀνθ᾽ ὅτου, προετίμησαν οἱ Ἄγγλοι ἐκδόται τὴν κατ᾽ ἐτυμολογίαν, καθ᾽ ἣν ἐνέκρινε ᾽να τὸ ἐξυφάνῃ καὶ ὁ πρῶτος αὐτοῦ συντάκτης, ἔτι δὲ καὶ ἡ ἔλλειψις τῆς ἐπισημειώσεως τοῦ μακροῦ καὶ βραχέος, ἐνεθάῤῥυναν τὸν ἀληθῶς ἥρωα τῆς τυπογραφίας (Ἀμβρόσιον Φιρμῖνον) Διδῶτον ἢ, καθὼς τὸν ἐβάπτισεν, εὖ ποιῶν, ὁ ἡμέτερος Ἀσώπιος, Διόδοτον, νὰ ἀναλάβῃ περὶ τὰ **1829** [1] τρίτην τοῦ Θησαυροῦ ἔκδοσιν κατ᾽ ἀλφάβητον.

Εἰς τὴν ἔκδοσιν ταύτην ἔλαβον μέρος οἱ διασημότεροι τῆς Εὐρώπης φιλολόγοι, οἱ μὲν ἀμέσως, καθὼς ὁ Hase, ὁ Sinner ὁ Fix, οἱ Dindorff κλπ., οἱ δὲ ἐμμέσως, καθὼς ὁ Passow, ὁ Cuvier, ὁ Boissonade, ὁ ἡμέτερος Κοραῆς κλπ., ἐξ ὧν οἱ πλείους προεξέλιπον τοῦ ἔργου. Καὶ ὡς ἐκ τούτου μὲν ἀφ᾽ ἑνὸς, ὡς ἐκ τῶν συμβάντων δὲ τῆς Γαλλίας ἀφ᾽ ἑτέρου, ἡ ἔκδοσις αὐτοῦ, προαχθεῖσα γιγαντιαίως τὸ κατ᾽ ἀρχὰς, ἀργοπατεῖ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, καὶ εὑρίσκεται μόλις σήμερον περὶ τὸ τέρμα. Σημειωτέον ἐν τούτοις ὅτι, φόβῳ μετατυπώσεως, ὡς εἰκάζομεν, τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ Λ, καθὼς καὶ τὸ Τ ὁλόκληρον, ᾽δὲν ἐφάνησαν, ὅθεν καὶ τὸ ἡμέτερον τοῦτο ἔργον, καθόσον ἀφορᾷ τὰ στοιχεῖα ταῦτα καὶ τὰ μετὰ τὸ Τ, μένει ᾽να πλουτισθῇ καὶ διορθωθῇ ἀκολούθως.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ Θησαυροῦ τοῦ Ἐῤῥίκου Στεφάνου. Εἰς τὴν δευτέραν δὲ ταύτην τοῦ ἀνὰ χεῖρας ἡμῶν τούτου ἔργου ἔκδοσιν, αὐξηθεῖσαν κατὰ τὸ ἓν σχεδὸν πέμπτον [2], ἥρμοζε πλέον (δύναταί τις νὰ ἐρωτήσῃ) ἡ ἐπιγραφὴ Ἐπίτομον Λεξικόν; Ἡ ἐρώτησις αὕτη διπλῆν ἐπιδέχεται τὴν ἀπόκρισιν: καταφατικὴν μὲν, ἐὰν παραβάλῃ τις αὐτὸ πρὸς μόνον τὸ τοῦ Ἐῤῥίκου Στεφάνου (διότι ἀληθῶς ἐκείνου μόνον εἶνε ἐπιτομή)· ἀποφατικὴν δὲ, ἐὰν ᾽τὸ συγκρίνῃ πρὸς ὅλα, χωρὶς ἐξαίρεσιν, τὰ παρ᾽ ἡμῖν ἄχρι τοῦδε ἐκδεδομένα, ἐκτὸς μόνον ἐὰν σταθμίσῃ ὄγκον χάρτου πρὸς χάρτην καὶ σωρείαν παραδειγμάτων, τῶν ὁποίων τὸ ἐξαγόμενον εἶνε πολλάκις ἴσον ἑνὶ, καὶ οὐχὶ σπανίως τῷ μηδενί. Ὅθεν καὶ ὁ ἐκδότης αὐτοῦ ἐνέκρινε ᾽να τὴν ἀφαιρέσῃ.

Ἐὰν ὅμως παρατεθῇ ἀφ᾽ ἑτέρου ἡ ἐξακρίβωσις μυριάδων σημαινομένων, ἡ ἐπανόρθωσις πλήθους

---

(1) Τὸ περὶ τῆς ἐκδόσεως ταύτης πρόγραμμα, καθυποβληθὲν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐλευθερίων τεχνῶν καὶ τῆς Φιλολογίας, ἐνεκρίθη παρ᾽ αὐτῆς τῇ 29 Μαΐου 1829· τὸ δὲ πρῶτον τοῦ Λεξικοῦ φυλλάδιον ἐξεδόθη περὶ τὸν Αὔγουστον τοῦ 1831.

(2) Ἑκάστη σελὶς ηὐξήθη ἀνὰ εἴκοσι ἓν στίχον, καθὼς τοῦτο καταφαίνεται εἰς τὴν 135 σελίδα τῆς νέας ἐκδόσεως, παραβαλλομένην πρὸς τὴν 130 τῆς παλαιᾶς, ὥστε τὸ ποσὸν τοῦτο, πολλαπλασιαζόμενον ἐπὶ τῶν 1451 σελίδων τῆς πρώτης ἐκδόσεως, φέρει 29400 περιπλέον στίχους, ἐννέα δηλονότι τυπογραφικὰ φύλλα, τὰ ὁποῖα, προστιθέμενα εἰς τὰ ὀκτὼ (91—100), καθ᾽ ἃ φαίνεται πλεονάζουσα ἡ δευτέρα ἔκδοσις, ἀποτελεῖ 17 φύλλα, χωρὶς τῶν προστεθησομένων κατόπιν.

ἡμαρτημένων, ἡ προσθήκη ὄχι ὀλίγων πρῶτον ἤδη ἀνευρημένων, τότε τῇ ἀληθείᾳ τὸ ἔργον δύναται ᾽να παραβληθῇ φερεγγύως καὶ πρὸς αὐτὸν τοῦ Στεφάνου τὸν Θησαυρόν. Τοῦτο ᾽δὲν πρέπει ᾽να κριθῇ ὡς περιαυτολογία, τῆς ὁποίας καὶ ἀνάγκην ἄλλως ὁ συντάκτης αὐτοῦ ᾽δὲν ἔχει, ἀλλ᾽ ἀλήθεια ἀναγκαία ᾽να ἐξακριβωθῇ καὶ γνωσθῇ, ὡς ἀφορῶσα ἐθνικὸν τοῦ λοιποῦ ζήτημα, ζήτημα τὸ ὁποῖον εὔχομαι καὶ ἐλπίζω νὰ λυθῇ ὅσον οὔπω ὑπὸ τῆς περιστοιχούσης τὴν πολιάν μου Ἑλληνικῆς νεολαίας, καὶ ἐξηγοῦμαι σαφέστερον.

Και πρὶν μὲν τῆς Ἑλληνικῆς παλιγγενεσίας, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον μετ᾽ αὐτὴν, ἦτον καὶ εἶνε χρέος ἡμῶν ἑκάστου τῶν περὶ λόγους ἀσχολουμένων ᾽να πειθαναγκάσωμεν, οὕτως εἰπεῖν, τὴν σοφὴν Εὐρώπην, ὁσάκις πρόκειται περὶ Μούσης Ἑλληνικῆς, ᾽να στρέφῃ, ἑκοῦσ᾽ ἀέκουσα, πρὸς τὴν Ἑλλάδα τὰ βλέμματά της, ὄχι ἵνα διδάξῃ πλέον καὶ κανονίσῃ (τοῦτο ἤθελεν εἶναι αἰσχρὸν δι᾽ ἡμᾶς τοὐντεῦθεν), ἀλλ᾽ ἵνα μάθῃ καὶ διδαχθῇ, καὶ, ἐρωτῶσα μὲ παλλομένην καρδίαν, πῶς εἶπεν ἢ πῶς ἡρμήνευσεν ἢ πῶς ἀπεδέχθη τοῦτο ὁ Οἰκονόμος, ὁ Μουστοξύδης, ὁ Ἀσώπιος, ὁ Γεννάδιος, ὁ Ῥαγκαβῆς, ὁ Φιλητᾶς, ὁ Οἰκονομίδης κλπ. κλπ., ᾽νὰ παραδέχηται τοῦτο ὡς ὅρον, μηδόλως ξενιζομένη, διότι αὐτὸ τοῦτο φυσικῶς πράττομεν καὶ ἡμεῖς ὁσάκις πρόκειται περὶ τῆς Ἀγγλικῆς, φέρ᾽ εἰπεῖν, ἢ Γερμανικῆς ἢ Γαλλικῆς φιλολογίας καὶ ἀρχαιολογίας καὶ ἱστορίας. Οὕτως ἔπραττον καὶ οἱ πρόγονοι ἡμῶν, ὁσάκις ἐπρόκειτο περὶ ξένης γλώσσης. Καὶ παρατηρήσατε μὲ πόσην συστολὴν κρίνει περὶ τοῦ Κικέρωνος ὁ Λογγῖνος, π. χ., ὁμιλῶν πρὸς Ῥωμαῖον περὶ Ῥωμαίων: « Οὐ κατ᾽ ἄλλα δέ τινα ἢ ταῦτα, ἐμοὶ δοκεῖ (λέγω δὲ, εἰ καὶ ἡμῖν ὡς Ἕλλησιν ἐφεῖταί τι γινώσκειν), καὶ ὁ Κικέρων τοῦ Δημοσθένους ἐν τοῖς μεγέθεσι παραλλάττει... Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὑμεῖς ἂν ἄμεινον ἐπικρίνοιτε ».

Τὴν ἀρχὴν ταύτην ἔχων καὶ αὐτὸς ὡς βάσιν, καίτοι ἐλάχιστος ἐν πολλοῖς καὶ ἀρίστοις, θαυμάζω (πῶς γὰρ οὔ;), καὶ ἐπαινῶ, καὶ φιλοτιμοῦμαι, τὸ κατὰ δύναμιν, ᾽να βαδίσω κατ᾽ ἴχνος τῶν ἀνὰ τὴν Εὐρώπην μεγάλων τῆς φιλολογίας φωστήρων· καὶ τοῦτο διατί πάλιν; διότι αὐτοὶ συνέπεσε ᾽να ἔχωσι πρὸ τοσούτων αἰώνων τὰ χειρόγραφά μου, αὐτοὶ ἀπήλαυον διαρκοῦς καὶ ἀμεταπτώτου εὐημερίας καὶ ἡσυχίας, ἐν ᾧ ὁ Ἕλλην ᾽δὲν ἐτόλμα πολλάκις οὔτε τὰ ἀντίγραφα αὐτῶν ᾽να προσβλέψῃ, τρέμων ὑπὸ τὸν πέλεκυν καχυπόπτου καὶ δυσμενοῦς ἐξουσίας· ἀλλὰ σήμερον εἶνε ἡ σειρά μου, καὶ προκειμένου περὶ γλώσσης Ἑλληνικῆς, αἰσθάνομαι ὅτι ἀνέλαβον χρέος ἄλλο, καὶ νομίζω ὅτι ἀκούω τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος ὑποφωνούσης, ᾽να μὴ παραδεχθῶ ἀβασανίστως μηδὲν, ᾽να ἀποῤῥίψω πολλὰ ἐσφαλμένα καὶ παρατράγῳδα, καὶ ᾽να ἐπανορθώσω τὰ πλεῖστα, ἀποδίδων οὕτω χάριν ἀντὶ χάριτος, χωρὶς οὐδοπωποῦν ᾽να φρονήσω ὅτι ἔπραξά τι μέγα, ἀλλ᾽ ὅτι ἔπραξα ὅ,τι ὤφειλον, ὅ,τι ἦτον φυσικῶς παρεπόμενον να πράξω. Καὶ τὸν τρόπον τοῦτον τοῦ σκέπτεσθαι συνιστῶ ἐπανειλημμένως, καὶ παρακαλῶ ἐπιμόνως τοὺς νέους μάλιστα σπουδαστὰς τῆς γλώσσης καὶ τῆς φιλολογίας ᾽νὰ ἔχωσι πάντοτε ὑπ᾽ ὄψιν, ὥστε, διαμενούσης τῆς εὐγνωμοσύνης ἀδιαλείπτου καὶ αἰωνίας, ᾽να παύσῃ πλέον ἡ πτόησις ἐκείνη περὶ τὰ μεγάλα, μέγιστα ἀληθῶς (τίς τὸ ἀρνεῖται;), ἀλλ᾽ οὐχ ἧττον ξένα, ὡς πρὸς τὴν πατρῴαν ἡμῶν φωνὴν, ὀνόματα.

Ἡ γλῶσσα, ἡ γλῶσσα ἡ καθ᾽ ἡμᾶς, αὐτὴ ἡ λαλουμένη καὶ καθ᾽ ἡμέραν ῥυθμιζομένη, εἶνε ὁ δοκιμίτης λίθος, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Ἕλλην, ὡς δι᾽ ἐνστίκτου, ἀναγνωρίζει, καὶ μὴ προσέχων πολλάκις, τὸ κίβδηλον ἢ ἀκίβδηλον τῶν ἀρχαίων φωνῶν: παραδ. χάριν: Ὁ θεῖος Χρυσόστομος λέγει που [1]: « Μὴ κορακιστὶ φθέγγεσθε, ὦ ἀνόητοι, καθάπερ τὰ παιδία »: Τίς ἐξ ἡμῶν ᾽δὲν ἐννοεῖ παρευθὺς ὅτι τὸ

---

(1) Ὁμιλ. Δ′ εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, Τόμ. Δ′, 624, 25.

Κορακιςὶ ἐδῶ 'δὲν εἶν' ἄλλο παρὰ τὰ κοινῶς παρ' ἡμῖν γνωστὰ Κορακιστικά; Ἀλλ' ὁ Seager, ἀγνοῶν τὴν σημερινὴν τῶν Ἑλλήνων γλῶσσαν, ἠρκέσθη 'νὰ 'τὸ μεταφράσῃ lingua corvina, καὶ τίποτε περισσότερον: Μὲ τὴν μετάφρασιν ὅμως ταύτην ὁποῖον πλέον ἐξήγαγε νοῦν ὁ σοφὸς ἀνὴρ, αὐτὸς ἂν εἰδοίη. Ἄλλο: Εἰς τοῦ Ὡραπόλλωνος τοὺς χρησμοὺς ἀναφέρεται: »Πῶς ἄνθρωπον λάμειαν (τὰ πλειότερα χειρόγραφα ἔχουσιν ὀρθότερον, λάμιαν) ἔχοντα; Ἄνθρωπον λάμειαν ἔχοντα βουλόμενοι σημῆναι, σκάρον ζωγραφοῦσιν· οὗτος γὰρ μόνος τῶν ἰχθύων μαρυκᾶται, καὶ πάντα τὰ προσπίπτοντα ἰχθύδια ἐσθίει [1]». Ἡ λέξις αὕτη, τόσον εὔκολος δι' ἡμᾶς, οἱ ὁποῖοι καὶ σήμερον ἀκόμη λέγομεν δι' ἄνθρωπον πολυφάγον: »Λάμιαν ἔχει μέσα 'του (ἢ) εἰς τὴν κοιλίαν 'του», ἀπαράλλακτα σχεδὸν μὲ τοῦ Σώφρονος τὸ ἐν Θυννοθήρᾳ: »Ἀ δὲ γαστὴρ ὑμέων καρχαρίας, ὅκα τινος δῆσθε», κατεζάλισε τοὺς μεταφραστὰς, οἱ ὁποῖοι τέλος ἀπεφάσισαν 'να τὸ διορθώσωσι Λαίμειαν ἢ Λαιμόν!

Πολλὰ τοιαῦτα ἀνεῦρον εἰς τὸ ὑπ' ὄψιν μου Λεξικὸν τοῦ Στεφάνου, τὰ ὁποῖα, διαφυγόντα τὴν προσοχὴν καὶ αὐτοῦ τοῦ Hase καὶ τῶν Dindorffίων, ἤθελον ἀποφύγῃ πάντως οἱ σοφοὶ ἄνδρες, ἐὰν ἐσπούδαζον κατὰ βάθος καὶ οὐχὶ ἐν παρέργῳ τὴν σημερινὴν τῶν Ἑλλήνων γλῶσσαν, ἢ κάλλιον ἐὰν ἀνέθετον τὴν διόρθωσιν τῆς ἐκδόσεως οὐχὶ μόνον τοῦ Λεξικοῦ, περὶ οὗ ὁ λόγος, ἀλλ' ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν Ἑλληνικῶν συγγραμμάτων, καὶ κατ' ἐξοχὴν τῶν Βυζαντινῶν, εἰς Ἕλληνας [2].

Καὶ διὰ μὲν τὰ »χρυσοῦφαντα σεντόνια καὶ προσόψια« τοῦ Χωνειάτου, ἐξηγούμενα προσωπίδας, Personæ, Larvæ, καὶ τὸ Μελίγγιον (=Μηνίγγιον), membrum, ἄρθρον, μέλος κτλπ. κτλπ., ὡς προερχόμενα ἐξ ἀγνοίας τῆς γλώσσης, οὔτε ἤθελον ἀναφέρει ὁλότελα (ποῦ ἔμεινε πλέον 'νὰ 'τὰ κακίσω;)· τὸ 'να ἐκληφθῇ ὅμως τὸ ἐπιφερόμενον παράδειγμα εἰς τὸ τέλος τῆς λέξεως Σκάνδαλον, »Ἐχόμενα τρίβου σκάνδαλα ἔθεντό μοι (Ψαλμ. 136, ςίχ. 6)», ὡς ςίχος ἀνωνύμου ποιητοῦ τραγικοῦ, καὶ (ὡς ἀπαιτοῦντος δῆθεν τοῦτο τοῦ δοχμιακοῦ μέτρου) 'να διορθωθῇ τὸ μὲν Σκάνδαλα Σάνδαλα, τὸ δὲ Τρίβου Τρίβῳ, ἀποδεικνύει ὅτι ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἐπικρατεῖ, φαίνεται, ἡ ἰδέα ἀκόμη, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀπεθάνομεν, λόγῳ γραμμάτων καὶ κριτικῆς. Εἶνε λοιπὸν τόσον τολμηρὸν καὶ ἄκαιρον, ἐὰν φιλοτιμηθῶμεν νὰ δείξωμεν ὅτι ζῶμεν;

Ἐπίσης 'δὲν ἤθελον ἀναφέρει οὔτε τὸ Ἐριθακώδης, τὸ ὁποῖον ὁ μὲν Alexandre ἐξηγεῖ bavard, μὴ ἐννοήσας διόλου τὸ προηγούμενον οὐσιαστικὸν Γραῖαι, οἱ δὲ ἐκδόται τοῦ Θησαυροῦ ἀφῆκαν ὅλως ἀνεξήγητον, οὔτε τὸ Συγκρίτης, ἐξηγηθὲν adcessor judicis, ὡς ἐὰν ἦτον Σὺν κριτὴς, ἐν ᾧ εἶνε προφανῶς ἐσφαλμένον ἀντὶ Ἀσηκρῆτις, οὔτε τὸ Ῥήσιον (γρφ. Ῥήγιον), ἐκληφθὲν ὡς ἡρῷον τοῦ Ῥήσου, οὔτε τὰς ἀνυπάρκτους λέξεις Νεουρέω, Προσύνδεσμος, Προφάσκω, Ὑπεραπολαύω κτλπ. κτλπ., προελθούσας ἐξ ἀναγνώσεων ἐσφαλμένων (διότι πόσον σμῆνος τοιούτων 'δὲν περιέχει ἆρα καὶ τὸ ἐμὸν τοῦτο ἔργον; καθὼς, διὰ πολλοὺς ἀκόμη αἰῶνας, ὅλα τὰ Λεξικὰ τῶν ἀρχαίων γλωσσῶν), ἐὰν δὲν συνετέλουν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀναντιῤῥήτου ταύτης ἀληθείας, τὴν ὁποίαν πολλάκις θέλω ἐπαναλάβει, ὅτι »περὶ φωνῆς προκειμένου Ἑλληνικῆς, ἀσυγκρίτως ἁρμοδιώτεροι κριταὶ εἴμεθα ἡμεῖς οἱ πατροπαραδότως λαλοῦντες τὴν φωνὴν τῶν Ἑλλήνων, κἂν ὑποτεθῶμεν (πρὸς παρηγορίαν τοῦ Φαλμεράϋερ) οὐχὶ γνήσιοι ἀπόγονοι ἐκείνων».

Τὰ πλεῖστα τούτων, ἔπραξα ὅ,τι ἠδυνήθην, ἵν' ἀποφύγω, διονυχίζων πολλάκις ὥρας ὁλοκλήρους τὴν λέξιν, καὶ ἀνατρέχων εἰς τὰς πηγὰς, καὶ παραβάλλων τὰ χωρία πρὸς ἄλληλα, καὶ πάντα τρόπον μη-

(1) Ὡραπόλλ. Β', 109. (2) Πενθεῖ τὴν στέρησιν τοῦ μακαρίτου Νικολάου Δ. Μάνου ὁ Διδῶτος, ἀποθανόντος τῇ 8 Νοεμβρίου τοῦ 1831, εἰς ἡλικίαν 37 ἐτῶν, καὶ ἔχει δίκαιον· διότι ἦτον ἀληθῶς ἁρμόδιος ὁ ἀνὴρ, διὰ τὴν πατροπαράδοτον πολυμάθειάν 'του, 'νὰ καθαρίσῃ πολλὰς ἐλλείψεις τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Στεφάνου.

χανώμενος πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας, τὰ μὲν συμπτύσσων, τὰ πλεῖςα δὲ ἀναπτύσσων, ἕτερα δὲ ἐπανορθῶν, καὶ πανταχοῦ τὰ περιττὰ ἢ μὴ ἄφευκτα παραλείπων, καθὼς δύναται 'να 'τὸ πληροφορηθῇ ἕκαςος, παραβάλλων, π. χ., τὰς λέξεις Ἑλλανοδίκης, Ἐμφυσιόω, Ἔμφυσις, Εὐτράπελος, Ἥρως, Ἰσοτράπεζος, Ἰσόψηφος, Κρηπὶς κτλπ. κτλπ.

Εἶπον ὅτι παρέβαλα πρὸς ἀλλήλας τὰς διαφόρους γνώμας: Ἀλλὰ μήπως καὶ οἱ παλαιοὶ Λεξικοὶ συμφωνοῦσι πάντοτε πρὸς ἀλλήλους περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος; Ἀρκοῦσι πρὸς ἀπόδειξιν τούτου δύο παραδείγματα ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀμέσως στοιχείου: Τὸν ἐπακτὸν ὅρκον ἐξηγοῦσιν ὁ Ἡσύχιος καὶ ἄλλα τῶν Λεξικῶν, καθὼς καὶ ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Εὐριπίδου [1], τὸν ὑπ' ἄλλου ἐπαγόμενον. Ἀλλ' ἰδοὺ ὁ Ἁρποκρατίων, ἑρμηνεύων »ὃν αὐτός τις ἑκὼν αὑτῷ ἐπάγεται, τουτέστιν αἱρεῖται», καὶ ἀναφέρων πρὸς ἀπόδειξιν τὸν Λυσίαν ἐν τῷ πρὸς Χαιρέστρατον καὶ τὸν Ἰσοκράτην ἐν τῷ πρὸς Δημόνικον. Τοῦ πρώτου 'δὲν σώζεται, κατὰ δυστυχίαν, ὁ λόγος· ἀλλ' ἐκ τοῦ δευτέρου, τοῦ ὁποίου ἰδοὺ ὁλόκληρον τὸ χωρίον: »Ὅρκον ἐπακτὸν προσδέχου διὰ δύω προφάσεις, ἢ σαυτὸν αἰτίας αἰσχρᾶς ἀπολύων, ἢ φίλους ἐκ κινδύνων μεγάλων διασώζων· περὶ δὲ χρημάτων μηδέποτε ὀμόσῃς, οὐδ' ἂν εὐορκεῖν μέλλῃς κτλ.«, φαίνεται μᾶλλον ὅτι δὲν ἔχει διόλου δίκαιον ὁ Ἁρποκρατίων. Τὸ ἐπίκριον εἶναι φαίνεται ἡ ἀντέννα τοῦ πλοίου: »Ἐν δ' ἱστὸν ποίει καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ [2]· »Ἱστία μὲν καὶ ἐπίκριον ἔνδοθι κοίλης ἰσοδόκης στείλαντες ἐκόσμεον [3]«: Τί σαφέστερον; Καὶ ὅμως ὅ,τε σχολιαστὴς τοῦ Ἀπολλωνίου καὶ ὁ Σουΐδας λέγουσιν ὅτι εἶνε »τὰ τῆς νηὸς σανιδώματα«, καὶ, τῇ ἀληθείᾳ, διατί ὄχι, ἐὰν ἴκριον ἦνε τὸ σχαρὶ τοῦ πλοίου;

Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων βλέπει ὁ ἀναγνώστης, ὅτι τὸ τοῦ Λεξικογράφου ἔργον, τὸ ὁποῖον περιορῶσιν οἱ πλεῖστοι, ὄχι μόνον εἶν' ἀκανθῶδες, ἀλλ' ἔχει καὶ πολλὴν τὴν φιλοσοφίαν. »Τῆς σοφίας γάρ τοι τὸ μὲν ἐν τῇ τῆς ψυχῆς ἀρετῇ, τὸ δὲ ἐν τῇ χρείᾳ τῆς φωνῆς,« λέγει ὁ πεῖραν παρασχὼν τούτου Ἰούλιος Πολυδεύκης.

Ἡ ἐτυμολογία ἰδίως τῶν λέξεων εἶνε ἡ ἀληθὴς φυσιολογία τῆς γλώσσης· διότι, καθὼς ἡ φύσις ἐξηγεῖ πολλαχοῦ τὴν λέξιν, οὕτως ἡ λέξις ἑρμηνεύει οὐχὶ σπανίως τὴν φύσιν. Ἂς πραγματευθῶμεν τὸ ἀντικείμενον τοῦτο μὲ πλειοτέραν ἐπιστασίαν.

»Τὸν ὑπὲρ ἐτυμολογίας λόγον πρῶτος εἰσήγαγε Πλάτων, λέγει ὁ Διονύσιος [4], πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλοθι, μάλιστα δὲ ἐν τῷ Κρατύλῳ». 'Δὲν εἶνε τῆς παρούσης ἡμῖν εὐκαιρίας ἔργον 'να παρακολουθήσωμεν τὰς ἰδέας τοῦ δαιμονίου τούτου ἀνδρὸς, ἐκπίπτοντος πολλαχοῦ εἰς παραδοξολογίας. Ὁμολογοῦμεν δὲ μόνον ὅτι, ἀναγινώσκοντες τὸν Κρατύλον, ἐνεθυμήθημεν πολλάκις τίνες ἂν ἤθελον καταςῇ οἱ πρωτότυποι ἐκεῖνοι ἄνδρες, οἱ Πλάτωνες, οἱ Ἀριςοτέλεις, οἱ Ἱπποκράτεις, ἐὰν ἐγνώριζον καὶ ἐσπούδαζον τὰς διαλέκτους τῶν συγχρόνων αὐτοῖς βαρβάρων, καθὼς 'τοὺς ἔλεγον, καὶ μέχρι τίνος ἤθελον προαγάγῃ τὴν περὶ θεωρίας τῶν γλωσσῶν ἐπιστήμην, ἐὰν ἐξῆγον τὰ συμπεράσματά 'των ἐκ τῆς ἀντιπαραθέσεως αὐτῶν πρὸς ἀλλήλας, κατὰ τὸ σημερινὸν σύστημα τῆς Linguistique. Ἀλλ' εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους ὁ δίγλωσσος ἄνθρωπος ἦτον εὕρημα σπανιώτατον, »καὶ θαῦμα τοῦτο ἦν, ἄνθρωπος εἰς ἀκριβῶν διαλέκτους δύο», λέγει ὁ Γαληνός.

Καὶ ὅμως αἱ γενικαὶ θεωρίαι, τὰς ὁποίας ἐμάντευσεν οὕτως εἰπεῖν, ὁ Πλάτων, μένουσιν ἀναλλοίωτοι, καὶ, ὑπὸ γενικωτέραν ἔποψιν ἐξετάζων τις τὴν ἀνθρωπίνην ἁπλῶς φωνὴν, καὶ τὴν τῶν Ἑλλήνων ἰδίως, 'δὲν δύναται παρὰ 'να ἀναγνωρίσῃ ὅτι φθόγγοι τινὲς ἐκφράζουσι φυσικῶς τοῦτο μᾶλλον ἢ ἐκεῖνο

(1) Φοιν. 343. (2) Ὀδυσσ. Ε', 254. (3) Ἀπολλών. Ἀργοναυτ. Β', 1264. (4) Ἐν τῷ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων.

τὸ αἴσθημα· ὅλα, π. χ., τὰ τραχέα ἔχουσι ῥιζικὸν τὸ ρ, καθὼς τὸ λ ὅλα τὰ λεῖα: Κρούειν, Θραύειν, Ῥῆξις (το ὁποῖον, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Τρύφωνος, » εὕρηται ἅπαξ παρ' Ἀλκαίῳ καὶ Φρῆξις «, διὰ τῆς ἐκφωνουμένης δηλονότι τῶν Αἰολέων δασείας, ὅθεν τὸ Λατινικὸν Frango, Fragi κτλ.), Γλυκὺς, Γλεῦκος, Γλάγος (Lax, Γλὰξ, ὅθεν ἡ γενικὴ Γάλακτος), Γλαυκὸς, Λευκὸς (Lux, Lucis, ὅθεν) Λύκος (διὰ τὸ λευκὸν τοῦ τριχώματός του), ἀφ' οὗ τὸ Λυκαυγὲς καὶ Λυκόφως, ὄχι διὰ τὸ δυσδιάκριτον μεταξὺ λύκου καὶ κυνὸς (l'entre chien et loup), ἀλλὰ διότι καὶ ἡ αὐγὴ εἶνε Λύκη.

Ἀλλ' ἡ φυσικὴ παρατήρησις αὕτη, ὁ μόνος περὶ τὴν ἐτυμολογίαν ἀλάνθαστος σχεδὸν ὁδηγὸς, σπανίως ἐχειραγώγει τοὺς παλαιούς 'μας Ἐτυμολόγους, οἵτινες, ἀντὶ 'να παρατηρῶσι τὸν ἦχον τῆς φωνῆς καὶ τὴν φύσιν, ἀνέτρεχον εἰς βεβιασμένας καὶ γελοίας παραγωγὰς, τῶν ὁποίων ὁ Suicerus (¹) συνέλεξεν ὅσας περιέχει τὸ μέγα Ἐτυμολογικόν. Ἂς ἀναφέρωμεν τούτων δύω ἢ τρεῖς, τὰς ἀτοπωτέρας.

Παρετηρήθη ἤδη ὑπὸ πολλῶν ὅτι αἱ λέξεις Πατὴρ καὶ Μήτηρ εὑρίσκονται ἔχουσαι ὡς χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα τὸ Π καὶ Μ, τὰ πρῶτον καὶ εὐκολώτερον ἐκφωνούμενα ὑπὸ τῶν νηπίων, εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς ἀρχαιογόνους καὶ μ η τ έ ρ α ς, καθὼς 'τὰς ὀνομάζουσι, γλώσσας, ἀπ' αὐτῆς τῆς Σανσκριτικῆς· ἀλλ' ἀνοίξατε τὸν Ἐτυμολόγον, καὶ θέλετε ἰδεῖν ὅτι ὁ πατὴρ παράγεται » παρὰ τὸ πατεῖν ἐν τῇ » συνουσίᾳ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλόγων ζώων, ἢ » παρὰ τὸν ἦχον τὸν γινόμενον ἐν τῷ καταφιλεῖν » τὰ παιδία, ἢ » παρὰ τὸ τοὺς παῖδας τηρεῖν κτλπ. κτλπ., ὅλα παραδοξότερα τὸ ἓν τοῦ ἄλλου.

Τὸ Σελάχιον ἐτυμολογεῖται, μὲ ἱκανὴν τοὐλάχιστον πιθανότητα, ἐκ τοῦ Σέλας χέειν, διὰ τὴν φωσφορικὴν τοῦ δέρματος αὐτοῦ ἰδιότητα: Ἀλλ' ὁ Σουΐδας καὶ ὁ Φώτιος λέγουσιν ὅτι » Σελάχια τὰ ἔσω » λεχάζοντα καὶ λοχεύοντα: » Σελάχιον εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἔσω λεχάζειν, « διότι ἐπίστευον ὅτι, ὄχι μόνον ζωοτοκεῖ, καθὼς ὅλα τὰ κήτη, ἀλλ' ὅτι καὶ καταπίνει ἐν καιρῷ κινδύνου τὰ νεογνά του, ἵνα 'τὰ διασώσῃ.

» Ἐλάφοις, λέγει ὁ χρησὸς καὶ σεβαστὸς τῆς Χαιρωνείας φιλόσοφος (²), τοὔνομα πεποιῆσθαι παρ» ώνυμον, οὐ τῆς ἐλαφρότητος, ἀλλὰ τῆς ἕλξεως τοῦ ὄφεως, « καὶ ὁ Εὔηνος, κατὰ τοῦ Ὀνειροκρίτου τὴν μαρτυρίαν, λέγει ὅτι » τὸ ζῶον ἡ κάμηλος ἐτύμως κέκληται κάμμηρος, ἐπεὶ μέσους κάμπτει τοὺς » μηρούς, ἐπιτεμνόμενον τοῖν σκελοῖν τὸ ὕψος «, ἐν ᾧ τὴν ἀπὸ τοῦ Παρθικοῦ ἢ Περσικοῦ παραγωγὴν τῆς λέξεως ἐγνώριζε καὶ ὁ Στράβων, μεθερμηνεύων Καμήλου οἶκον τὰ Γαυγάμηλα (³).

» Ἐτύμως καλοῦμεν Οὐρανὸν ἀπὸ τοῦ ὅρον εἶναι τῶν ἄνω «, λέγει ὁ Ἀριστοτέλης (⁴), καὶ τοῦτο 'δὲν εἶνε ἀπίθανον, καθὼς καὶ ὅτι » τὴν καρύαν οὕτως ὠνόμασαν, ὅτι, πνεῦμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν » ἀφιεῖσα, λυπεῖ τοὺς ὑπ' αὐτὴν παρακεκλιμένους », κατὰ τὸν Πλούταρχον (⁵)· ἀλλ' ὅταν ὁ αὐτὸς οὗτος λέγῃ ὅτι » φιλόλογον καὶ οὐκ ἀηδὲς ὅτι ῥ ι γ ε δ α ν ὸ ς κακοθάνατός ἐςιν εἰδέναι· δάνον γὰρ » Μακεδόνες τὸν θάνατον καλοῦσι », δίκαιον ἔχει ὁ φιλόλογος μαθητὴς 'να ἐρωτήσῃ, τί ποιητέον τὰ Ἠπεδανὸς, Μηκεδανὸς, Οὐτιδανὸς κτλ.;

Μέχρι τίνος δὲ παρεξέτεινον τὴν ἐτυμολογικὴν ταύτην λεπτολογίαν, καὶ γαυρούμενοι μάλιστα διὰ τοῦτο, ἀρκεῖ 'να 'μᾶς πείσῃ τὸ ἑξῆς χωρίον τοῦ Εὐςαθίου: » Ἡμεῖς μὲν ἐνενοοῦμεν, ὡς παρὰ τὸ » ἴε ὁ ἱ ε ρ ὸ ς, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ δ ι ε ρ ὸ ς καὶ τῶν ὅσα τοιαῦτα· σὺ δὲ γλαφυρώτερον περιενοήσω, » καὶ ῥῶσιν ἐμφαντασάμενος τῷ τοῦ ἱεροῦ ὀνόματι (⁶) «.

Τὰ Λ υ π ι ν ά ρ ι α ἐτυμολογεῖ ὁ Σουΐδας ἐκ τοῦ Λυπεῖν, ὡς πικραίνοντα τὴν γεῦσιν· καὶ τῷ ὄντι ὁ Οὐϊργίλιος εἶπε που: tristis lupini calamus· ἀλλ' ἡ λέξις, Λατινικὴ προφανῶς, οὐδεμίαν ἄλλης ἐτυ-

(¹) Suic. Thes. Eccl. Vol I, p. 1079 – 80. (²) Πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα ⁊ϛ. σελ. 976 Δ. (³) Στρβ. ΙΣΤ', 337.
(⁴) Περὶ Κόσμου ΣΤ'. (⁵) Ἠθ. σελ. 647, Α. (⁶) Εὐςάθ. Σύμμικτ, 142, 70.

μολογίας ἔχει ἀνάγκην, καὶ ἀκόμη ὀλιγωτέραν τὸ » Μάραθρον, ὃ δὴ Ῥωμαῖοι λέγουσι Φαίνουκλον, » παρ' ὅτι φαιὸν ποιεῖ τὸν ὄκλον, ἤγουν τὸν ὀφθαλμὸν », κατὰ τὸν αὐτὸν Γλωσσογράφον.

Καὶ ἂν ἦσαν τοὐλάχιστον κωμικαὶ καὶ πρὸς διάχυσιν αἱ παραγωγαὶ αὗται πεποιημέναι, οὐδὲν ἦν τὸ θαυμαστὸν, καθὼς π. χ. ὅταν ποιητής τις ἀνώνυμος, ἐτυμολογῶν τοὺς Ἰσαύρους, λέγῃ ὅτι

» Αὔραις ἶσα θέουσιν, ὅθεν λάχον οὔνομα τοῦτο »,

ἢ ὅταν ὁ Τζέτζης παράγῃ τοὺς Ἰάμβους ἐκ τοῦ ἰ ὸ ν β ά ζ ε ι ν, πικρολογεῖν:

» Ἰὸν δέ πως βάζοντες ἐμπίκροις λόγοις,
» κλῆσιν κατεπλούτησαν Ἰαμβογράφων »·

Ἀλλ' ὅταν ὁ διδάσκαλος τῶν Βασιλείων καὶ Γρηγορίων Λιβάνιος βεβαιῇ (¹) ὅτι » Γένος ἐστὶ Κελτικὸν » ὑπὲρ Ῥῆνον ποταμὸν, ἐπ' αὐτὸν Ὠκεανὸν καθῆκον, οὕτως εὖ πεφραγμένον πρὸς τὰ τῶν πολέμων » ἔργα, ὥστε τὴν προσηγορίαν ἀπ' αὐτῶν εὑράμενοι τῶν πράξεων, ὀνομάζονται Φρακτοί· οἱ δὲ ὑπὸ » τῶν πολλῶν κέκληνται Φράγκοι, προσηγορίᾳ τῇ τῶν πολλῶν ἀμαθίᾳ διεφθαρμένῃ », τότε εὐλόγως δύναταί τις 'νὰ συμπεράνῃ ὅτι, μετὰ τὰς νεωτέρας μάλιστα σπουδὰς τῆς Σανσκριτικῆς καὶ Ζενδικῆς διαλέκτου, ὅλα τὰ μέχρι τοῦδε περὶ Ἐτυμολογίας συστήματα, 'δὲν λέγω τῶν παλαιῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν νεωτέρων, τοῦ Kanne, τοῦ Kuithan, τοῦ Riemer, τοῦ Wagner, καὶ αὐτοῦ τοῦ εὐφυεςάτου Murray, φαίνονται σαθρὰ, καὶ ἑπομένως πρὸς καταρτισμὸν ἑνός τινος, ἀληθοῦς ὁπωσδήποτε καὶ ἑδραιοτέρου, ἐτυμολογικοῦ συστήματος ἀπαιτοῦνται ἔρευναι, τῶν ὁποίων μόλις ἤρξαντο πρό τινων ἐτῶν ἐν Εὐρώπῃ.

Διότι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, πολλῶν λέξεων ἐξέλιπεν ἡ ῥιζικὴ ἢ πρωτότυπος, καὶ σώζονται μόνον αἱ παράγωγοι: ὅτι ὑπῆρχε, π. χ., ἀρχικὴ λέξις Δ ά π ο ς, συνώνυμος, πιθανῶς, τοῦ Τόπος, καὶ τοῦ ὁποίου παρήχησις εἶναι φαίνεται ὁ Τάπης, συμπεραίνεται ἐκ τοῦ Ἔδαφος, Ποδαπὸς, Ἡμεδαπὸς, Ἀλλοδαπός.

Καὶ δοθέντος τούτου, ὅταν εὑρίσκω εἰς τοὺς παλαιοὺς ποιητὰς Κ ρ ῖ λευκὸν, καὶ οἱ Σχολιασταί μοι λέγωσιν ὅτι εἶνε κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ Κρῖμνον ἢ Κριθὴ, προτιμῶ μᾶλλον 'να ὑποθέσω ὅτι εἶνε λέξις πρωτότυπος, συγγενὴς τοῦ Κ ρ ῆ = Κ ά ρ η, καὶ δηλοῦσα τὴν κορυφὴν, τὸ ἄνθος, τὸ ἄριστον διαφόρων πραγμάτων, ὅθεν ἡ Κριθὴ, ἡ ἀρίστη δηλαδὴ βρώμη· τὸ Κρίμνον, ἡ σεμίδαλις τοῦ ἀλεύρου· ὁ Κρίνος, τὸ ἐκλεκτότερον τῶν λειρίων· τὸ Κρέας, Κρεῖας καὶ (Δωρικῶς) Κρῆς, τὸ καλλήτερον (χρησιμώτερον) μέρος τοῦ σφαγμένου ζώου· ὁ Κρείων, Κρέων, Κρείσσων τῶν ἄλλων, ὁ βασιλεύς· ὁ Κριὸς ἢ Κρῖος (καθὼς 'τὸν λέγει ὁ Ὅμηρος: » Κρῖε πέπον «), ὁ προεξάρχων τῆς ποίμνης, ἴσον τῷ Κρεῖος, ὁ ἐκλεκτὸς, ὅθεν εἶδός τι ἐκλεκτῶν ἐρεβίνθων ἐκαλοῦντο Κρεῖοι, καθὼς καὶ αἱ μεγάλαι ἢ πελωρίδες κόγχαι, καὶ Κρεῖο ἢ Κρῖος ἢ, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον, Κρίος, εἷς τῶν Τιτάνων (²), καὶ ὁ τοῦ Φρίξου παιδαγωγὸς, ἐξ οὗ ἡ μυθολογία· αὐτὸ τοῦτο τὸ Κρίνω (ἐκλέγω), ἴσον τῷ Κραίνω, δικάζω κυριαρχικῶς καὶ ἀποφασίζω, ἴσως δὲ καὶ τὸ Χρὴ, Χράω, ὅθεν Χρήσιμος.

Ἐπίσης παρατηρῶ τὰς λέξεις Κάρη, Κέρας (Cornum), Κέραμος, Κράνον (Cornus), Κραναός· Σκίρος, πᾶν σκληρὸν, δηλαδὴ, κατ' ἀναγραμματισμὸν, Κσηρὸν σῶμα, λατύπη, γύψος, ὅθεν ἡ νῆσος Σκῦρος, καὶ εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ἢ Λακωνίαν ἡ Σκίρος, εἰς δὲ τὴν Ἀττικὴν τὰ Σκίρα, ὅθεν ἡ Σκιρὰς Ἀθηνᾶ, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἤγοντο τὰ Σκιροφόρια, καὶ, τῇ ἀληθείᾳ, διατί ὄχι καὶ ὁ παρ' ἡμῖν Τσῆρος, καὶ ὅλων τούτων προϋποθέτω λέξιν μὴ σωζομένην, Κῆρον τυχὸν ἢ Κᾶρον κτλπ.

Εἶπον ὅτι τοῦ σημαινομένου ἡ φύσις ἐξηγεῖ πολλαχοῦ τὴν λέξιν, καὶ τὸ ἀνάπαλιν, καὶ παράδειγμα

(¹) Λόγῳ Γ', τῷ ἐπιγραφομένῳ Βασιλικῷ. (²) Ἡσ. Θεογ. 134, 375· Ἀπολλόδ. Α'. 1, 3.

τούτου φέρω τὴν λέξιν Ἀργὸς καὶ Ἔργον (Αἰολ. Fάργον (1)). Τοῦ πρώτου ῥίζα φαίνεται τὸ Ἔρδω, τοῦ ὁποίου συγγενὲς ἢ ἀναγραμματισμὸς εἶνε τὸ Ῥέζω· τοῦ Ἔργου συγγενὲς ῥῆμα ἐφύλαξε παρ' ἡμῖν ἡ συνήθεια τὸ Ὀργόνω, ἀνάλογον μὲ τῶν παλαιῶν τὴν Ὀργάδα (ὀργωμένην) γῆν. Ἀλλ' αἱ τοιαῦται γαῖαι, ἐν παραθέσει πρὸς τὰς κεχερσωμένας καὶ ἀκαλλιεργήτους, καὶ μάλιστα ἀφ' οὗ ἀποθερισθῶσιν ἢ στεγνώσωσι, φαίνονται λευκαὶ=ἀργαί· ἡ ἀργὴ (χέρσος) γῆ ἐγέννησε τὴν ἀργίαν ἢ ἀεργίαν· ἐκ τούτου ὁ ἀργός, εἴτε λευκός, εἴτε μηδὲν πράττων (τρεφόμενος πρὸς τρυφὴν, δηλ., κατὰ τὸν ποιητὴν, Τραπεζεὺς) κύων, καὶ ὁ πολυόμματος, καθὸ ἄγρυπνος, φρουρὸς τῆς δαμάλεως Ἰοῦς (ἴσως πρώτην φορὰν μετενεχθείσης ἐκ τῆς εὐδότου Αἰγύπτου) Ἄργος· τὸ Ἄργος, ἡ κατάλευκος, καθὸ καλλιεργημένη ἢ καὶ ἀπὸ βαλτώδους ἐστεγνωμένη, πεδιὰς τῆς Ἀργολίδος· ὁ Ἄργυρος, τὸ λευκότερον τῶν μετάλλων· ἡ Ἄργιλος (λευκὴ γῆ) κτλπ. κτλπ. Ἐκ τούτου ὁ Ἐναργὴς καὶ ἡ Ἐνάργεια, » ἡ τῶν λόγων λευκότης καὶ φανότης· » ἀργὸν γὰρ τὸ καθαρὸν », κατὰ τὸν Ἐτυμολόγον, δηλαδὴ λευκὸν, καθὼς καὶ τὸ Λατινικὸν asper, χέρσος, ἄκαρπος, παρήγαγε τὸ παρ' ἡμῖν ὁμώνυμον τοῦ λευκοῦ ἄσπρος, καὶ ἄσπρα τὰ κέρματα, τὰ ἀργύρια.

Πρὸς ἐτυμολογίαν τῶν λέξεων συμβάλλεται πολὺ καὶ ἡ ἀρχαιολογία: Ἡ πράσις 'δὲν εἶνε ἄλλο εἰμὴ πέρασις, διαβίβασις εἰς τὸ πέραν· διότι οἱ παλαιοὶ πειραταὶ τοῦ Αἰγαίου, Κᾶρες τὸ πλεῖστον καὶ Φοίνικες, τοὺς μὲν ἀπὸ τῶν νήσων ἁρπαζομένους ἐπίπρασκον περνῶντες πέραν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν· τοὺς δὲ ἐκεῖθεν (καὶ τοῦτο ἦτον τὸ συνηθέστερον), εἰς τὰς νήσους.

» Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
» πέρνασχ', ὅν τιν' ἔλεσκε, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
» εἰς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν (2) «.

Καὶ ἁπλῶς δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς λέγει ὅτι

» . . . καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἕλον ἠδ' ἐπέρασσα (3),

δηλαδὴ ἐπώλησα. Ἐκ τούτου καὶ πόρνη, κατ' ἀρχὰς ἡ ἀργυρώνητος δούλη, ἀναλογώτερον, ὡς πρὸς τὴν γραφὴν, μὲ τὸ παρ' ἡμῖν περνᾷν, συμφωνότερον τῷ Ὁμηρικῷ περνάς· καὶ αὐτὸ δὲ τὸ Πρᾶγμα, Πράττειν, κυρίως Πραγματεύεσθαι, ἐμπορεύεσθαι, παζαρεύειν.

Τὰ τοπικὰ πρὸ πάντων ὀνόματα περιέχουσι πολλάκις ἐν ἑαυτοῖς ὁλόκληρον τὴν φυσικὴν ἱστορίαν τῶν τόπων, ἀπὸ τῶν ὁποίων παρωνομάσθησαν· διότι οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι οἱ πρῶτοι αὐτῶν οἰκήτορες 'τὰ ἐχαρακτήρισαν ἀπὸ τῶν κυριωτέρων συμβεβηκότων τῆς χώρας, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸν πρῶτον ἐπέχουσι τόπον τὰ δένδρα, ὡς τὰ προχειρότερα καὶ φυσικώτερα ἑκάστου τόπου γνωρίσματα. Καστανέαν καὶ Λεῦκα καὶ Κυπαρίσσιον ὀνομάζομεν καὶ σήμερον τὰ χωρία 'μας, καθὼς καὶ οἱ πρόγονοί 'μας Ἐλάτειαν καὶ Ἐλαίαν καὶ Ὄην καὶ Ὄλυνθον. » Τρεμιθοῦς· ἐμοὶ δὲ δοκεῖ (λέγει ὁ συμπολίτης » μου Στέφανος) ἀπὸ τῶν περὶ τὸν τόπον πεφυκυιῶν τερμίνθων, ἃς Κύπριοι τρεμίθους καλοῦσιν, ὠνο» μάσθαι, ὥσπερ πλεῖστα ἄλλα ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς πλεοναζόντων φυτῶν, ἐν μὲν τῇ Ἀττικῇ Ῥαμνοῦντα, » ἐν δὲ τῇ Πελοποννήσῳ Κυπάρισσον καὶ Θρύον καὶ Ἐλαίαν «. Καὶ ἡ Τελμισσὸς δὲν εἶνε, νομίζω, ἄλλο· παρ' αὐτὸ τοῦτο Τέρμιθος, εἰ καὶ ὁ πολὺς Hammer (4) παράγει οὐκ ἀπιθάνως αὐτὴν ἐκ τοῦ Περσικοῦ Τελμὶσ (ἑρμηνεία), διὰ τὸ αὐτόθι μαντεῖον.

Ἀλλ' εἰς μερικὰ τῶν τοπικῶν ὀνομάτων εἶνε δυσκολωτέρα ἡ ἀνεύρεσις τοῦ ἐτύμου, διότι, ἀπολεσθείσης τῆς ἀρχικῆς προφορᾶς, 'δὲν προσέχομεν, παρεκτὸς τούτου, καὶ εἰς τὴν γραφὴν τῆς δασείας. Ἡ

(1) » Αἴτε Fέπος, αἴτε Fάργον, « Ἐπιγρ. Ἐλεατ. παρὰ Βοικχίῳ. Τ. Α', ἀριθ. 11. (2) Ἰλ. Ω, 751, κ. ε. (3) Ἰλ. Φ, 102.
(4) Hammer Constant. und Bosp. T. II, s. 148.

ζάκυνθος ὅτι εἶνε Ἄκανθα 'δὲν ἠθέλομεν ἴσως 'τὸ μαντεύσῃ, ἐὰν 'δὲν ἀπεμνημόνευον οἱ ἀρχαῖοι τὸ ἐν Ἰσπανίᾳ Σάγουντον· καὶ ἵνα εὕρωμεν τῆς Λαρίσσης τὴν ἐτυμολογίαν, πρέπει 'νὰ γνωρίζωμεν ὅτι εἶδός τι δρυὸς ἢ μελίας ὀνομάζεται Λάριξ.

Καὶ ἀληθῶς τῆς δασείας ἡ ποικιλία εἰς τὰ τοπικὰ κυρίως ὀνόματα, καθὸ μᾶλλον ἀνέπαφα, καταφαίνεται. Ἂς λάβωμεν ὡς παράδειγμα τὴν λέξιν Ἕλος, τὸ ὁποῖον 'δὲν εἶνε ἄλλο, εἰμὴ ὕδωρ στάσιμον, σηπόμενον ὑπὸ τῆς ἕλης (θερμότητος) τοῦ ἡλίου. Ἀλλ' ἡ Ἕλη καὶ Εἴλη αὕτη, ἡ σημαίνουσα, παρεκτὸς τῆς θερμότητος, καὶ τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου, παρήγαγε σμῆνος λέξεων ἄλλων, αἱ ὁποῖαι 'δὲν διαφέρουσιν ἀπ' ἀλλήλων, εἰμὴ κατὰ τὴν δασεῖαν μόνην. Καὶ πρῶτον τὸ Σέλας, ὅθεν Σελήνη· Ἑλένη, Ἑλάνη ἡ λαμπὰς, κατὰ τὸν Ἀμερίαν παρ' Ἀθηναίῳ (1)· ἔπειτα τὸ Σέλινον, φυτὸν καὶ θερμὸν καὶ ἕλειον (» ἐλεόθρεπτον «, καθὼς 'τὸ ὠνόμασεν ὁ Ὅμηρος)· αὐτὸ τοῦτο ἔπειτα τὸ Ἕλος καὶ Ἄλσος (Saltus, Βάλτος), καὶ Ἰλὺς, καὶ Ὕλη, καὶ Ἀλέα καὶ Γέλως· ἔπειτα οἱ Δελφοὶ (Ἕλος=Fέλφος), τοὺς ὁποίους, διὰ τὴν σῆψιν πάντως τοῦ Ἕλους, » χρόνῳ ὕστερον καὶ Πυθὼ... ἐκάλεσαν οἱ περιοικοῦντες (2) «· ἡ Δελφοῦσα πηγὴ,

« . . . πετραίῃ ὑπὸ δειράδι Παρνησσεῖο (3) »,

ἄλλη ἐπομένως παρὰ τὴν ἐν Βοιωτίᾳ Τέλφουσαν· ἡ ἐν Σικελίᾳ Γέλα, δηλαδὴ Ἕλη μὲ τὸ F· ἡ ἐν Λευκανίᾳ Ἐλέα, ἡ πρότερον Ὕλη καὶ Ὑέλη καὶ ὕστερον Βελία (γραφομένη παρὰ τῷ Πλινίῳ Helia, ὅθεν πιθανῶς προέκυψεν ἡ παρὰ τῷ Στεφάνῳ Θύελλα), « a paludibus, quibus cinguitur, quas Græci » ἕλη dicunt. Fuit ergo Helia; sed accepit δίγαμμον, v scilicet consonnans, et facta Velia, ut » Henetus, Venetus », κατὰ τὸν Σέρβιον (4)· Λέγει δὲ καὶ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς Διονύσιος (5): » Χωρία τὰ » περὶ τὴν Ἱερὰν λίμνην, ἐν οἷς ἦν τὰ πολλὰ ἑλώδη, ἃ νῦν, κατὰ τὸν ἀρχαῖον τῆς διαλέκτου τρόπον, » Οὐέλια ὀνομάζεται «· Ὁ ἐν Βοιωτίᾳ Ἑλεὼν καὶ Ἐλεὼν (ἀδιαφόρως) καὶ Εἰλέσιον, τὸ ὁποῖον ἀναφέ» ρει ὁ Ὅμηρος (6) »· ἐκλήθη δὲ διὰ τὸ ἐν τοῖς ἕλεσιν ἱδρῦσθαι, « κατὰ τὸν Στράβωνα (7)· ὅθεν οἱ κάτοικοι τοῦ ἐν Λακωνίᾳ Ἕλους ἐκαλοῦντο, κατὰ τὸν Στέφανον, οὐχὶ μόνον Εἵλωτες, ἀλλὰ καὶ Ἐλεάται καὶ Ἔλειοι· ἡ Ἦλις, οὐδὲν ἄλλο οὖσα, ἢ ἀποξηρανθὲν ἕλος περὶ τὰς τοῦ Ἀλφειοῦ ἐκβολὰς, καθὼς περὶ τὰς τοῦ Ῥήνου ἡ Ὀλλανδία. Καὶ αὐτὸ δὲ τῆς Ἑλλάδος τὸ ὄνομα ἀπὸ τῶν ἑλῶν ἔχον φαίνεται τὴν καταγωγήν 'του, εἴ γε Ἑλλὰς, ὡς γνωρίζομεν, ἐκλήθη τὸ κατ' ἀρχὰς ἡ περὶ τὸν Πηνειὸν καὶ τὴν Θεσσαλίαν χώρα, ἤ, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην (8), » ἡ περὶ τὸν Ἀχελῶον καὶ τὴν Δωδώνην «, ὅπου, κατὰ τὸν » φιλόσοφον τοῦτον, καὶ ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸς ἐγένετο περὶ τὸν Ἑλληνικὸν μάλιστα τόπον, » καὶ τούτου περὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀρχαίαν »· ὅθεν τὸ μὲν ἐν Δωδώνῃ ἱερὸν ὠνομάσθη, κατὰ τὸν Πτύχιον, Ἕλλα, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς Ἑλλοὶ καὶ (μὲ τὴν δασεῖαν) Σελλοὶ, ὄχι » ἀπὸ Ἑλλοῦ τοῦ δρυ» τόμου », ὃς πρῶτος εὗρε δῆθεν τὸ μαντεῖον, κατὰ τὸν Στράβωνα καὶ Εὐστάθιον, ἀλλὰ, πολὺ πιθανώτερον, κατὰ τὸν Ἐτυμολόγον, ἀπὸ τοῦ Ἕλους, ἐξ οὗ καὶ Σελλήεντες, διάφοροι ποταμοὶ, ἀμφιβαλλόμενοι καὶ αὐτοὶ, λέγει ὁ Εὐστάθιος (9), καθὼς καὶ αἱ πόλεις Ἔφυραι(=Γέφυραι), τὰς ὁποίας παραῤῥέοντες ἱστοροῦνται.

Ἐὰν ἀνατρέξωμεν δὲ εἰς τὴν ἀρχικὴν τῆς ἕλης πηγὴν τὸν ἥλιον, θέλομεν εὕρει τὴν λέξιν εἰς τὴν Ἀσίαν, τὴν πηγὴν αὐτὴν τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ πολισμοῦ, ὅπου ὁ θεὸς Βὴλ ἢ Βῆλος τῶν Χαλδαίων, ὁ Ἦλ ἢ Ἐλὰ τῶν Ἀσσυρίων, Φοινίκων καὶ Ἑβραίων. Ὅθεν καὶ ὁ Εὐφορίων, κατὰ τὴν ἐπιτομὴν τοῦ

(1) Ἀθ. ΙΕ', 699. (2) Παυσ. Ι', 6, 5. (3) Ἀπολλων. Ἀργον. Β', 106. (4) Εἰς Οὐϊργίλλ. Αἰν. ΣΤ', 359. (5) Ῥωμ. Ἀρχ. Α', κ'. (6) Ἰλ. Β, 500, καὶ Κ, 266. (7) Θ', 406. (8) Μετεωρολογ. Α', 14. (9) Ἰλ. 316, 28

Στράβωνος, » τὸν ἥλιον λέγει ἦλ «, μὲ τὸν ὁποῖον συμφωνεῖ καὶ ὁ Σέρβιος ([1]), » Solem colunt (Assyrii), qui ipsorum lingua Hel (alii EL) dicitur, unde et ἥλιος «.

Ἀπὸ συμβεβηκότων ὠνομάσθησαν οἱ πλειότεροι τόποι: Ἡ (ἢ μᾶλλον Ὁ) Κόρινθος 'δὲν εἶν' ἄλλο εἰμὴ Κόρυς-υθος, λόφος εἰς ὀξὺ λήγων, καὶ τοῦτό τις ἵνα πληροφορηθῇ, αρκεῖ 'νὰ ἴδῃ τὴν Ἀκροκόρινθον καὶ τὰς κόρυθας (περικεφαλαίας) τῶν παλαιῶν. Τὸ Ἄργος 'δὲν εἶνε, καθὼς προείπομεν, ἄλλο παρὰ πεδίον ἀργὸν, δηλ. λευκὸν, καθὼς ὅλα τὰ ἀπὸ βάλτων ἐκχερσωθέντα χωράφια (ἀγροὶ κατ' ἀναγραμματισμὸν), καὶ ἰδίως τὸ περὶ τὴν Μαντινικὴν πεδίον τῶν Τσηπιανῶν, τὸ φερωνύμως πάλαι καλούμενον Ἀ ρ γ ὸ ν, » καθάπερ γε καὶ ἔστι, λέγει ὁ Παυσανίας ([2]) τὸ γὰρ ὕδωρ τὸ ἐκ τοῦ θεοῦ κατερχόμενον ἐς » αὐτὸ ἐκ τῶν ὀρῶν, ἀργὸν εἶναι τὸ πεδίον ποιεῖ, ἐκώλυέ τε οὐδὲν ἂν τὸ πεδίον τοῦτο εἶναι λίμνην, » εἰμὴ τὸ ὕδωρ ἠφανίζετο εἰς χάσμα γῆς «. Ὁ Ἰλισσὸς εἶνε αὐτὸ τοῦτο Εἰλισσὸς, δηλ. ἑλικοειδὴς, ὁποῖος καὶ ἄλλος ἐν Δαλματίᾳ ἢ Ἰλλυρίᾳ, ὅς τις συμμίγνυται τῷ Δρυμόνι μεγίστῳ ποταμῷ, κατὰ τὴν Ἄνναν τὴν Κομνηνὴν, καὶ ὁ Ἐλισοῦς ἢ Ἐλίσσων, ἄλλος ποταμὸς τῆς Ἤλιδος, περὶ τὰς ὄχθας τοῦ ὁποίου ἐνέμοντο τοῦ Αὐγείου αἱ ποῖμναι ([3]). Ἡ Πάρος 'δὲν σημαίνει, νομίζω, ἄλλο εἰμὴ πλησίον (π α ρ ὰ), ὡς κειμένη παρὰ τὴν Νάξον, καθὼς καὶ ἄλλη νῆσος, ἡ Φάρος, παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀποχερσωθεῖσα μὲ τὸν καιρόν. Ἡ δὲ Δῆλος ἐνδέχεται μὲν 'νὰ παρωνομάσθη καὶ ἀπὸ τοῦ περιόπτου τῆς θέσεώς 'της, ἀλλὰ, πολὺ πιθανώτερον, καὶ ἐκ τοῦ κεῖσθαι τ ῆ λ ε (μακρὰν) τῆς Νάξου· καθὼς καὶ ἡ Τῆνος, εἴτε διὰ τὴν ἀπόστασιν εἴτε διὰ τὴν ἔκτασίν 'της, ὁμοίως καὶ ἡ Τένεδος καὶ ἡ Τένεα.

Ἀλλ' οἱ παλαιοὶ γεωγράφοι ἐπροτίμων πολλάκις τὰς ἀπὸ τῶν Ἡρώων παρωνυμίας, θεραπεύοντες τὰς ἀρχαίας προλήψεις καὶ τὰς ἑκασταχοῦ ἰσχυούσας οἰκογενείας. » Τῇ Κορωναίων δὲ πόλει, λέγει ὁ » Παυσανίας ([4]), ἐστὶν ὅμορος Κολωνίδες. κεῖται δὲ τὸ πόλισμα αἱ Κολωνίδες ἐπὶ ὑψηλοῦ, μικρὸν ἀπὸ » θαλάσσης «. Τί φυσικώτερον παρὰ 'νὰ ὀνομασθῇ Κολωνὶς τὸ ἐπὶ κολωνοῦ (λοφιδίου, colline) κείμενον πολίχνιον, καθὼς καὶ σήμερον αἱ Κ ο λ ί ν α ι, χωρίον πλησίον τῆς Μαντινείας; Ἀλλ' ἡ ἐτυμολογία αὕτη ἦτον κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἀνεπαρκής· διότι ἔχουσι καὶ τὰ ἔθνη, καθὼς καὶ τὰ ἄτομα, τὴν κενοδοξίαν των. » Οἱ δὲ ἐνταῦθα (προσθέτει ὁ περιηγητὴς) οὐ Μεσσήνιοι φασὶν εἶναι, ἀλλ' ἐκ τῆς Ἀτ» τικῆς ἀγαγεῖν σφᾶς Κόλαινον λέγουσι· Κολαίνῳ δὲ κόρυθον τὴν ὄρνιθα ἐκ μαντεύματος ἐς τὴν ἀποι» κίαν ἡγήσασθαι «. Καὶ τὴν πατροπαράδοτον ταύτην τῶν Μεσσηνίων δόξαν φαντάζομαι μὲ πόσην προθυμίαν ἐπιστοποιοῦν οἱ Ἀθηναῖοι ([5])! Σχερία ἐκαλεῖτο ἡ Φαιακία ἀρχήτερα, βεβαίως ἀπὸ τοῦ Ξηροῦ=Σχεροῦ=Χέρσου, ἀναλόγως τῷ Σκῦρος, Σκύρα, Φσύρα κτλπ., καθὼς καὶ Κέρκυρα (κ ά ρ κ α ι ρ ε) ὑστερώτερα ἡ αὐτὴ, ἢ ἀπὸ τοῦ Ἴσχειν (ἀγκυροβολεῖν, πιάνειν) εἰς τὸν λιμένα ταύτης τὰ πλοῖα· ἀλλ' ὁ Στέφανος φέρει μάρτυρα ἀξιόπιστον τὸν Ἀριστοτέλη, λέγοντα ὅτι » κέκληται οὕτως ἀπὸ τοῦ τὴν » Δήμητραν, φοβουμένην μὴ οἱ ἐκ τῆς Ἠπείρου ἐπιχεόμενοι ποταμοὶ ἤπειρον αὐτὴν ποιήσωσι, δεηθῆ» ναι τοῦ Ποσειδῶνος ἀποστρέψαι τὰ τῶν ποταμῶν ῥεύματα· ἐπισχεθέντων οὖν τούτων, ἀντὶ Δρεπά» νης Σχερίαν αὐτὴν κληθῆναι «. Κοτύλαιον ὠνομάζετο ἓν τῶν βουνῶν τῆς Εὐβοίας, καθὼς καὶ Κότυλος λόφος τις ἐν Τρῳάδι παρὰ τὴν Ἴδην, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ῥέουσιν ὁ Σκάμανδρος καὶ ὁ Γράνικος, καὶ 'δὲν εἶν' ἀμφιβολία ὅτι ἀμφότερα ἐπεκλήθησαν οὕτω διὰ τὸ κοτυλοειδὲς (ποτηροειδὲς) αὐτῶν σχῆμα· ἀλλ' ὁ Ἀρχέμαχος. τοῦ ὁποίου τὴν φράσιν ἀπεμνημόνευσεν ὁ Ἁρποκρατίων, λέγει ὅτι » ἐκλήθη οὕτως » ἀπὸ Κοτύλου, ὃς φαίνεται κατασχεῖν τὸ ὄρος ». Καθὼς καὶ ἡ Φλιοῦς ἀπὸ τοῦ ἥρωος Φλίου μᾶλλον

([1]) Ad Virg. AEn. I, 696. ([2]) Η', ζ', 1. ([3]) Θεοκρ. ΚΕ'. 9. ([4]) Μεσσην. ΛΔ', 5. ([5]) Σημειωτέον ἐν παρόδῳ ἣν τὴν ἀλλόκοτον σύμπτωσιν τοῦ ὀνόματος τῶν Κολωνείων τούτων ἀποίκων μὲ τοὺς Colonis τῶν 'Ρωμαίων.

ἢ ἀπὸ τοῦ λιμνοχαροῦς φυτοῦ Φλέω-φλοῦ, καὶ τὸ Ἄργος ἀπὸ τοῦ Ἄργου, καὶ ὅλαι σχεδὸν αἱ ἀρχαῖαι πόλεις, τὰς ὁποίας παραλείπων, διὰ τὸ ἄπειρον, ἀρκοῦμαι μόνον 'να σημειώσω ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Αἰγιαλὸς, τὸ πρὸς βοῤῥᾶν δηλονότι τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, ἀπὸ τῆς Ἤλιδος ἄχρι τοῦ Ἰσθμοῦ, παραιγιάλιον τῆς Πελοποννήσου, εἶχεν ἐπώνυμον αὐτοῦ τὸν Αἰγιαλέα!!

Πρὸς τὴν διαφορὰν τῆς ὀρθογραφίας 'δὲν πρέπει 'να ξενιζώμεθα, ἡμεῖς μάλιστα οἱ Ἕλληνες, πεπεισμένοι ἐκ πείρας ὅτι ἡ αὐτὴ λέξις ἐπροφέρετο, καθὼς βλέπομεν ὅτι καὶ ἐγράφετο, διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν τοπικῶν διαλέκτων, ἄλλως ἄλλοθι. » Εἰ δὲ ἐν ἑτέραις συλλαβαῖς ἢ ἐν ἑτέραις τὸ αὐτὸ σημαίνει, οὐδὲν » πρᾶγμα· οὐδ' εἰ πρόσκειταί τι γράμμα, οὐδ' εἰ ἀφῄρηται, οὐδὲν οὐδὲ τοῦτο, ἕως ἂν ἐγκρατὴς ᾖ » ἡ οὐσία τοῦ πράγματος, δηλουμένη ἐν τῷ ὀνόματι... καὶ ὁ ἐπιστάμενος περὶ ὀνομάτων, τὴν δύ» ναμιν αὐτῶν σκοπεῖ, καὶ οὐκ ἐκπλήττεται εἴ τι πρόσκειται γράμμα, ἢ μετάκειται, ἢ ἀφῄρηται, ἢ » καὶ ἐν ἄλλοις παντάπασι γράμμασίν ἐστιν ἡ τοῦ ὀνόματος δύναμις «. Ἰκόνιον καὶ Εἰκόνιον, Ἴλη καὶ Εἵλη, Τιμᾶν καὶ Τειμᾶν· Γνόφος, Δνόφος, Κνέφας, Νέφος, Ζόφος, ὅλα συγγενῆ καὶ σχεδὸν συνώνυμα· ὁ παρὰ τῷ Ἀῤῥιανῷ ποταμὸς τοῦ Εὐξείνου Πόντου Πρύτανις, γράφεται παρὰ τῷ Σκύλακι Πόρδανις· ἡ Ἑλένη εὕρηται ὄχι μόνον Fουελένα, ἀλλὰ καὶ Γουελένα, καθὼς καὶ ὁ Ἄναξ Fουάναξ καὶ Γουάναξ· τὸ δὲ ὄνομα Ἀλεξάνδρου τοῦ Πάριδος Ε λ σ ν τ ρ ὲ ἢ Ε λ χ σ ν τ ρ ε, ἐπὶ διαφόρων ἀρχαίων χαλκῶν κατόπτρων, εὑρεθέντων ἐν Ἰταλίᾳ ([1])· ἐκ δὲ τῶν διαφόρων Βοιωτικῶν, Κρητικῶν, Χαλκιδικῶν κλπ. ἐπιγραφῶν, ἀρκεῖ νομίζω μόνον ἡ » Ἀπέδωκε Εὐβώλω Ἀρχεδάμω Φωκεῖ ἀπὸ τᾶς σουγγράφω τὸ κατά» λυπον «. » Διὰ γὰρ τὸ πανταχῇ στρέφεσθαι τὰ ὀνόματα, οὐδὲν θαυμαστὸν ἂν εἴη, εἰ ἡ παλαιὰ φωνὴ » πρὸς τὴν νυνὶ βαρβαρικῆς μηδὲν διαφέροι ([2]) «. Ἢ ἂς φαντασθῇ τις εἰς ποίαν ἀμηχανίαν ἤθελον εὑρεθῆν' οἱ ἀπόγονοι ἡμῶν, ἐὰν, μετὰ δύο τρεῖς χιλιάδας χρόνων, ἀνεγίνωσκον ἐγκεχαραγμένον πούποτε, συνεργείᾳ τοῦ διαβόλου, κᾀνὲν τῶν δικανικῶν ἐγγράφων ἐκείνων τῆς Ἑπτανήσου, τὰ ὁποῖα γνωρίζομεν.

Τούτου ἄρα δοθέντος, ἀκούων Ἐρέτριαν, 'τὴν ἐτυμολογῶ, μηδὲν ἐνδοιάζων, ἐκ τοῦ ἀ ρ ο τ ρ ι ᾷ ν, ὄχι μόνον διότι εὑρίσκω ἐπονομαζομένην αὐτὴν καὶ λ ε υ κ ά λ φ ι τ ο ν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Σωπάτρου παρ' Ἀθηναίῳ ([3]), ἀλλὰ διότι καὶ ὁ Κράτης, ἕτερος ποιητὴς, » ταῦρον ἐ ρ έ τ ρ η ν « ἐπωνόμαζε σκώπτων Μενέδημον τὸν Ἐρετριέα, καθὼς καὶ αὐτὸς ἐγὼ ἀ λ έ τ ρ ι ὀνομάζω καὶ σήμερον ἀκόμη 'τὸ ἄ ρ ο τ ρ ο ν. Τὴν δὲ Φύρκον, τὸ παρὰ τὸ Λέπρεον φρούριον τῆς Ἤλιδος, νομίζω εἶναι οὐδὲν ἕτερον ἢ Π ύ ρ γ ο ν, τοῦ ὁποίου τὴν πρὸς τὸ Ἕ ρ κ ο ς συγγένειαν καταδείκνυσιν ἐκδηλότερον ὁ Π ό ρ κ ο ς=Κύρτος, τὸ 'ψαροκόφινον.

Ἐκτὸς δὲ τούτων, πλεῖστας λέξεις παρέλαβον, ὡς γνωρίζομεν, οἱ προπάτορες ἡμῶν ἀπ' ἄλλων ἐθνῶν, μετὰ τῶν ὁποίων εἶχον ἐπιμιξίαν. Καὶ οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ οἱ Φοίνικες, καὶ οἱ Πέρσαι, καὶ οἱ Σκύθαι αὐτοὶ μετέφερον εἰς τὴν Ἑλλάδα ὄχι μόνον τὰς τέχνας 'των καὶ τὰ προϊόντα 'των, ἀλλὰ καὶ τὰς λέξεις 'των, τῶν ὁποίων εἶνε περιττὸν, ἐὰν οὐχὶ καὶ γελοῖον, 'νὰ ἀναζητῇ τις τὴν ἐτυμολογίαν ἀλλοῦ. » Ἐγὼ » γὰρ ὑποπτεύω, λέγει ὁ Πλάτων, ὅτι πολλὰ οἱ Ἕλληνες ὀνόματα, ἄλλως τε καὶ οἱ ὑπὸ τοῖς βαρβάροις » οἰκοῦντες, παρὰ τῶν βαρβάρων εἰλήφασιν... ἐν οἷς καὶ τὸ πῦρ· φανεροὶ γάρ εἰσιν οὕτως αὐτὸ κα» λοῦντες Φρύγες, σμικρόν τι παρακλίνοντες· καὶ τό γε ὕδωρ, καὶ τὰς κύνας, καὶ ἄλλα πολλά. Οὐ τοί» νυν δεῖ ταῦτα προσβιάζεσθαι· ἀλλ' ἐπειδάν τις ἐρευνῶν ἐπ' ἐκείνοις γένηται τοῖς ὀνόμασιν, ἃ ὡσ» περεὶ στοιχεῖα τῶν ἄλλων ἐστὶ καὶ λόγων καὶ ὀνομάτων, δίκαιος ἂν εἴη μηκέτι ταῦτα ἐς ἄλλα » ὀνόματα ἀναφέρειν «. Τὸ Ἑλληνικὸν Μ έ γ α ς ἔχει τὴν καταγωγὴν αὐτοῦ ἐκ τοῦ Ζενδικοῦ ἢ Πεχ-

([1]) Ἴδε Durand des Antiqu. p. 418 καὶ 421. ([2]) Πλάτ. ἐν Κρατύλῳ. ([3]) Βιβλ. Δ'. 160.

τότυπον Ἄω τὸ Πνέω, ἡ φυσικὴ τοῦ ἀέρος αὕτη ὀνοματοποιΐα, τὴν ὁποίαν σαφέστερον αἰσθανόμεθα εἰς τὸ θαμιστικὸν τοῦ αὐτοῦ ῥήματος ἀάζω (1), ἐγέννησε φυσικῶς τὸ Χάος, τὸ ἐν τῷ κενῷ χῦμα τοῦ ἀέρος· τὸ κενὸν τοῦτο παρήγαγε μεταφορικώτερον τὸ Χᾶτος=Χῆτος, τὴν στέρησιν, ὅθεν τὸ Χατέω=Χατίζω, στεροῦμαι, καὶ ἐπομένως, ἔχων ἀνάγκην νὰ γεμισθῶ, Αἰτέω=Αἰτίζω, ἀφ᾽ οὗ, κατὰ τροπὴν τοῦ χ εἰς ζ (καθ᾽ ἣν καὶ ὁ Χάραξ ἔγεινε παρὰ τοῖς Ἀρκάσι Ζάραξ), παρήχθη τὸ Ζατέω=Ζητέω.

Ἀλλ᾽ ἐξακολουθοῦντες τὴν ἀλληλουχίαν τῶν ὀνομάτων, εὑρίσκομεν ὅτι αὐτὸ τοῦτο τοῦ Ἄω παρήγαγε φυσικῶς τὸ Χαίνω· τὸ χαῖνον εἶνε κενόν, τὸ κενὸν χωρητικόν· ὅθεν Χανδάνω, καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ Χωρῶ, τοῦ ὁποίου τὸ θεματικὸν Χάω παρήγαγε τὸ Κῶος, κοίλωμα γῆς, σπήλαιον, κατὰ τὴν τῶν Κορινθίων διάλεκτον (2), ἀφ᾽ οὗ ὁ τῶν Λακεδαιμονίων Καιάδας, ὁ τῶν Ῥωμαίων Cavus, ὅθεν ὁ τῶν Βυζαντινῶν Γάβος καὶ ἡ παρ᾽ ἡμῖν Γοῦβα ὁ Κῆπος (Κᾶπος), τόπος ἐσκαμμένος· αὐτὸ τὸ Σκάπτω· ἡ Κάπετος· ὁ Κηφισσὸς (Καφισσὸς), εἴτε διὰ τὸ κοῖλον εἴτε διὰ τοὺς περὶ αὐτὸν κήπους· ὁ Καφηρεὺς, διὰ τὰ περὶ αὐτὸν σπήλαια κτλ. κτλ.

Ἄλλη τοῦ θεματικοῦ Χάω προφορὰ παρήγαγε τὸ Κύω, τὸ Κῦτος, τὴν Κύπην καὶ Κύβην, κοιλότητα, τὴν Κύμβην, τὸ Κύπελλον (κοῦπαν), τὸν Κύβον (κυρίως=Κῶον, τὸ κοῖλον μέρος τοῦ ἀστραγάλου), τὴν Γυπὴν=Φωλεὰν, κοίλωμα, τὸ Κύπτω, τὸν Κυφὸν=Ὑβὸν, τὸν Κύαθον, τὴν Χύτραν (Ἰωνικῶς Κύθραν), τὸ Κεύθω=Κύθω, ὅθεν ἴσως τὰ Κύθηρα, ὡς κρησφύγετον τῶν πειρατῶν, οἵτινες, ἀπ᾽ αὐτῶν ὁρμώμενοι, κατέτρεχον ἀείποτε τὴν Λακωνίαν, καὶ, κατ᾽ ἄλλην προφορὰν, τὸν Κώθωνα, ὅς τις ἐχρησίμευε καὶ ὡς Κώδων, τὴν Κώδειαν, κεφαλὴν τῆς μήκωνος, τὴν Κύδωνα, πόλιν πρωτεύουσαν τῆς Κρήτης κτλ.

Τοῦ αὐτοῦ ῥήματος Ἄω, κατ᾽ ἄλλην προφορὰν τῆς δασείας, παράγωγα εἶνε τὸ Ὕω=Χύω=Χύνω=Νίφω=Νίπτω· τοῦ Ὕω συγγενὲς εἶνε τὸ Φύω, καὶ τούτου τὸ Φλύω, συνώνυμον τῷ Βλύζω, Βρύω, ὅθεν ὁ Φλέως=Φλοῦς, τὸ φυτὸν, καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ ὁ Φλιοῦς τῆς Σικυωνίας, καὶ αἱ Φλυαὶ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν Flos, καὶ ἡ Χλόη· αὐτὸ τοῦτο τὸ Πολὺς, καθὼς φαίνεται καθαρώτερα εἰς τὸ Πλέων=Πλείων καὶ Πλῆθος, κοινῶς Βρυάζων. Τοῦ Ὕω παράγωγον εἶνε τὸ Ὕδνον, ὡς φυόμενον μετὰ τὰς πρώτας τοῦ φθινοπώρου βροχὰς, καὶ αὐτοῦ συγγενὴς ὁ ποταμὸς Κύδνος, ἡ νῆσος Κύθνος, ἡ » Κύδνα, πόλις τῆς Μακεδονίας, ἡ κατὰ παραφθορὰν Πύδνα ὀνομασθεῖσα «, κατὰ τὸν Θεαγένην ἐν Μακεδονικοῖς, ἴσως δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ὑδατόβιος Κύκνος, καθ᾽ ὅσον μάλιστα ἐλέγετο, κατὰ τὸν Ἡσύχιον, καὶ Κύδνος, ἐνδεχομένως δὲ καὶ τὰ Κύθηρα, ταυτὸν εἰπεῖν Ὕδρα.

Ἄλλη πρωτότυπος λέξις τὸ Ἄχα, ὅθεν τὸ Ῥωμαϊκὸν Aqua, παρήγαγεν ὄχι μόνον τὸν Ἀχέροντα καὶ τὸν Ἀχελῷον, καὶ, διὰ τὴν συγγένειαν τῶν λέξεων, τὸν Ἀῷον, ποταμὸν τῆς Ἠπείρου, ἀλλὰ καὶ τὴν Αἶαν=Γαῖαν· ὅθεν Χαοὶ καὶ Χάϊοι ἦσαν οἱ ἀρχαῖοι, οἱ γηγενεῖς, οἱ ἰθαγενεῖς· Χάονες, οἱ παραποτάμιοι· Ἄονες, οἱ κάτοικοι τῆς καθύδρου Βοιωτίας· Ἀχαΐα καὶ Ἀχαιοὶ, διὰ τὸν αὐτὸν πάντως λόγον, καὶ αὐτὸς πιθανῶς ὁ Αἴας=Φαίαξ, ἰθαγενὴς, εὐγενής. » Θαῤῥῶν τοίνυν ἔα καὶ ὄνομα, τὸ μὲν, εὖ κεῖ-
» σθαι, τὸ δὲ μή· καὶ μὴ ἀνάγκαζε πάντ᾽ ἔχειν τὰ γράμματα, ἵνα κομιδῇ ᾖ τοιοῦτο, οἷόν περ οὗ
» ὄνομά ἐστιν· ἀλλ᾽ ἔα καὶ τὸ μὴ προσῆκον γράμμα ἐπιφέρεσθαι. . καὶ μηδὲν ἧττον ὀνομάζεσθαι τὸ
» πρᾶγμα καὶ λέγεσθαι, ἕως ἂν ὁ τύπος ἐνῇ τοῦ πράγματος, περὶ οὗ ἂν ὁ λόγος ᾖ (3). «

Διὰ τῶν λόγων τούτων τοῦ θείου Πλάτωνος ἔπρεπε νὰ παρηγορήσωμεν ὁπωσοῦν τὴν ἀκηδίαν, εἰς

(1) » Φυσῶσι μὲν γὰρ ψυχρὸν, ἀάζουσι δὲ θερμὸν «, Ἀρστ. (2) Στέφ. Βυζ. ἐν φ. Κῶς. (3) Πλάτ. αὐτόθι.

ἣν καὶ ἄκοντες περιηγάγομεν τὸν ἀναγνώστην διὰ ξηρᾶς ὀνομάτων τερθρείας, ἀτεχνῶς ποτίμῳ λόγῳ ἁλμυρὰν ἐκκλύζοντες ἀκοὴν, καὶ, ἐπανάγοντες τὸν λόγον εἰς τὴν ἀπ᾿ ἀρχῆς πρόθεσιν, ᾿να ἐπιφέρωμεν ἐπὶ πᾶσιν ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν εἰρημένων προτίθενται ὡς εἰκασίαι ἁπλαῖ, καὶ οὐδέποτε ὡς κανόνες· καὶ διὰ τοῦτο, προλαμβάνοντες πᾶσαν ἐπ᾿ αὐτῶν πικροτέραν κρίσιν, λέγομεν καὶ ἐνταῦθα ὅ,τι καὶ ἄλλοτι ἀλλαχόθι, ὅτι καὶ αὐτὰ τῶν προγενεστέρων τὰ σφάλματα χρησιμεύουσιν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους δι᾿ αὐτὸ τοῦτο μάλιστα, ὡς παρέχοντα ἀφορμὴν εἰς ἀνεύρεσιν τῶν ἀληθεστέρων καὶ ὀρθοτέρων, καὶ ἑπομένως ὄχι μόνον ᾿δὲν ἀποφεύγομεν τὰς ἐπὶ τῶν εἰρημένων κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις, ἀλλὰ καὶ ᾿τὰς προκαλοῦμεν μάλιστα. » Ἴσως μὲν γὰρ οὕτως ἔχει, ἴσως δὲ καὶ οὔ· καὶ ἐγὼ αὐτὸς οὐ- » δὲν ἂν ἰσχυρισαίμην ὧν εἴρηκα. Σκοπεῖσθαι οὖν χρὴ ἀνδρείως τε καὶ εὖ, καὶ μὴ ῥᾳδίως ἀποδέχε- » σθαι «, καθὼς λέγει πάλιν ὁ φιλόσοφος, τοῦ ὁποίου τὸν λόγον εἴχομεν κείμενον τῶν εἰρημένων, ὡς ἐπίλογον τῶν ὁποίων ὀφείλομεν ἤδη νὰ εἴπωμεν δύο λέξεις καὶ περὶ τοῦ λεξικοῦ τῶν κυρίων ὀνομάτων, τὸ ὁποῖον, ἐν ἐπιμέτρῳ προσετέθη εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου. Τὸ Λεξικὸν τοῦτο εἶνε, καθὼς καὶ ἐπιγράφεται, ἐπιτομὴ τοῦ μεταφρασθέντος πρὸ δεκαοκτὼ ἐτῶν ἀπὸ τοῦ Γερμανικοῦ, καὶ ᾿δὲν περιέχει, εἰμὴ μόνον τὰ γνωστότερα ἢ συχνότερον ἀπαντώμενα ὀνόματα εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας συγγραφεῖς. Ἀλλὰ, καί τοι ἐπιτομώτερον ἐκείνου, περιέχει οὐχ ἧττον πεντακόσια περισσότερον ὀνόματα, τὰ σημειωθέντα δι᾿ ἀστερίσκων. Παρεκτὸς δὲ τούτου, καθαρεύει καὶ τῶν σφαλμάτων, τῶν ὁποίων ἐκεῖνο μυρμηκιᾷ, καὶ ἀπόδειξις ἔσω μόνον ἡ λέξις Ἀναγυροῦς.

Ὅσον δὲ περὶ τῶν Πινάκων, τοὺς ὁποίους προσέθεσα εἰς τὸ τέλος, ᾿δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο ᾿νὰ εἴπω, εἰμὴ ὅτι μεταφρασθέντες ἁπλῶς ἐκ τῶν προσηρτημένων εἰς τὸ τοῦ Alexandre Ἑλληνικο-Γαλλικὸ Λεξικὸν, ἀνελογίσθησαν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πρὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν παρ᾿ ἡμῖν νομοθετηθέντος μετρικοῦ συστήματος, καὶ ἐπειδὴ τοῦτο ᾿δὲν εἶνε μέχρι τοῦδε κοινῶς ἐν χρήσει, προσελογίσθησαν ἐν παραθέσει τά τε Γαλλικὰ καὶ τὰ Τουρκικὰ μέτρα καὶ σταθμὰ, ἵνα μηδὲν ἐλλείπῃ τῆς ἀπαιτουμένης εἰς τὰ τοιαῦτα βοηθήματα ἀκριβείας.

Τούτων προεκτεθέντων, παρακαλῶ ἤδη ταπεινῶς τοὺς ἁπανταχοῦ λογίους, εἴ τι εὕρωσιν ἐπιλήψιμον καὶ χρῇζον μεταβολῆς καὶ ἐπανορθώσεως, ᾿να εὐαρεστηθῶσι ᾿να μοὶ ᾿τὸ ἀναγγείλωσι, πεπεισμένοι ὅτι θέλω ᾿τὸ ἀποδεχθῆν᾿ εὐγνωμόνως, καὶ ᾿τὸ ἀντιτάξῃ ἀντὶ τῶν ἡμαρτημένων, ἐφ᾿ ᾧ καὶ μόνο ἐτυπώθη καὶ τὸ βιβλίον στερεοτύπως.

Ἔγραφον Ἀθήνησι, τῇ 19 Νοεμβρίου 1851.

ΣΚΑΡΛΑΤΟΣ Δ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ.

Ἐξήγησις τῶν συντετμημένων λέξεων.

ἀδκμ.	ἀδόκιμος λέξις.	κυρ.	κυρίως.	παρβλ.	παράβαλε.	σπνττ.	σπανιώτατα,-τον.
ἀνμλ.	ἀνώμαλος.	κωμ.	κωμικῶς.	παρθτ.	παραθετικὸν (δηλ.) συγκριτικὸν ἢ ὑπερθετικὸν ὄνομα.	συγκ.	συγκοπὴ (λέξεως).
ἀποκ.	ἀποκοπὴ (λέξεως).	Μ.	μέλλων.	παροξ.	παροξύτονον.	συνήθ.	συνήθως ἢ συνηθέστερον.
βτν.	βοτανική.	μσ.	μέσον (ῥῆμα).	παρτ.	παρατατικός.	συνκδχ.	συνεκδοχικῶς.
γνμ.	γνωμικόν.	μτβτ.	μεταβατικόν.	πθ.	παθητικόν.	συχντ.	συχνότερον.
γρμτ.	γραμματικῶς, κατὰ τοὺς γραμματικούς.	μτγν.	μεταγενέστερον.	πλ.	πλεῖστον.	συγχ.	συγχέεται.
Δ.	Δωρικῶς.	μτθ.	μετάθεσις.	πλθ.	πληθυντικόν.	συγγ.	συγγενές.
ἐκδχ.	ἐκδοχή.	μτνμ.	μετωνυμία.	πρκ.	παρακείμενος.	τρπ.	τροπικῶς (ἀλληγορικῶς).
ἐλλ.	ἐλλειπτικῶς.	μτπλ.	μεταπλασμός.	προθετ.	προθετικῶς ἢ προθετοπτώτως.	τρπρ.	τροπάριον (ἐκκλησιαστικόν).
ἑν.	ἑνικόν.	μτφορ.	μεταφορικῶς.	προπαρξ.	προπαροξύτονον.	τρτπρσ.	τριτοπροσώπως.
ἐνεργ.	ἐνεργητικόν.	μτχ.	μετοχή.	πρσ.	πρόσωπον.	ὑποτ.	ὑποτακτικὴ ἔγκλισις.
ἐνστ.	ἐνεστώς.	νλγ.	νεολογία.	πρστ.	προστ. (ἔγκλισις).	φ.	φυτόν.
ἐπμ.	ἐπομένως.	νμ.	νομικῶς.	πτν.	πτηνόν.	φρ.	φράσις.
ζ.	ζῶον.	ὀπ.	ὁποῖος, α, ον.	πτ.	πτῶσις ἢ πτωτικόν	χ.	χωρίς.
θετ.	θετικόν.	οἰκ.	οἰκιακὴ (φράσις ἢ λέξις).	π. χ.	παραδείγματος χάριν.	ψ.	ψάρι.
ἰδιαιτ.	ἰδιαιτέρως.	ὀνμτπ.	ὀνοματοποιΐα.	σπν.	σπανίως ἢ σπάνιον.		
καταχρ.	καταχρηστικῶς.	ὁρστ.	ὁριστικὴ (ἔγκλισις).				
κρσ.	κρᾶσις.	παραλλ.	παραλλήλως, ἐκ παραλλήλου.				

Τὰ ὀνόματα τῶν ἀναφερομένων Συγγραφέων.

Ἀέτ.	Αέτιος	Διον.	Διονύσιος ὁ περιηγητής.	Θπμπ.	Θεόπομπος.	Νόνν.	Νόννος.
Ἀθ.	Ἀθήναιος.	Δ. Ἁλ.	Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς.	Θφρ.	Θεόφραστος.	Ξεν.	Ξενοφῶν.
Αἰλ.	Αἰλιανός.	Διόδ.	Διόδωρος.	Ἱππκρ.	Ἱπποκράτης.	Ὀπ.	Ὀππιανός.
Αἰσχ.	Αἰσχίνης.	Δ. Κάσσ.	Δίων Κάσσιος.	Ἰσ.	Ἰσαῖος.	Π. Αἰγ.	Παῦλος Αἰγινήτης
Αἰσχλ.	Αἰσχύλος.	Δμ.	Δημοσθένης.	Ἰσκρ.	Ἰσοκράτης.	Παυσ.	Παυσανίας.
Ἀλκ.	Ἀλκίφρων.	Δσκρ.	Διοσκουρίδης.	Ἰωσ.	Ἰώσηπος.	Πλ.	Πλούταρχος.
Ἀνδκδ.	Ἀνδοκίδης.	Δ. Χρ.	Δίων Χρυσόστομος.	Καλλ.	Καλλίμαχος.	Πίνδ.	Πίνδαρος.
Ἀντφ.	Ἀντιφῶν.	Ἐπγρ.	Ἐπιγραμματοποιοί.	Κλμ.	Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεύς.	Πλάτ.	Πλάτων.
Ἀππ.	Ἀππιανός.	Ἑρμγ.	Ἑρμογένης.	Λβ.	Λιβάνιος.	Πλβ.	Πολύβιος.
Ἀπλδ.	Ἀπολλόδωρος.	Εὐρ.	Εὐριπίδης.	Λκ.	Λουκιανός.	Πλδ.	Πολυδεύκης.
Ἀπλλν.	Ἀπολλώνιος.	Ἡλ.	Ἡλιόδωρος.	Λξ.	Λεξικογράφοι ἢ (ἁπλῶς) Ἀνώνυμοι ἢ Ἄγνωστοι τῷ συντάκτῃ συγγραφεῖς.	Πλνδ.	Πλανούδης.
Ἄρατ.	Ἄρατος.	Ἡρ.	Ἡρόδοτος.	Λογγ.	Λογγῖνος.	Σδ.	Σουΐδας.
Ἀρετ.	Ἀρεταῖος.	Ἡρωδ.	Ἡρωδιανός.	Λόγγ.	Λόγγος.	Σιμ.	Σιμωνίδης.
Ἀῤῥ.	Ἀῤῥιανός.	Ἡσ.	Ἡσίοδος.	Λρτ.	Λαέρτιος.	Σξτ.	Σέξτος.
Ἀρστδ.	Ἀριστείδης.	Θγν.	Θέογνις.	Λσ.	Λυσίας.	Σοφ.	Σοφοκλῆς.
Ἀριστν.	Ἀρισταίνετος.	Θδρτ.	Θεοδώρητος	Λυκ.	Λυκόφρων.	Σπφ.	Σαπφώ.
Ἀρστт.	Ἀριστοτέλης.	Θκ.	Θουκυδίδης.	Μξμ.	Μάξιμος.	Στβ.	Στοβαῖος.
Ἀρστφ.	Ἀριστοφάνης.	Θκρ.	Θεόκριτος.	Μυθ.	Μυθολόγοι.	Στρ.	Στράβων.
Βασ.	Βασίλειος.	Θλγ.	Θεολόγοι	Νίκ.	Νίκανδρος.	Συν.	Συνέσιος.
Γαλ.	Γαληνός.	Θμ.	Θωμᾶς Μάγιστρος			Σχλ.	Σχολιασταί.
Γργ.	Γρηγόριος (ὁ θεολόγος).	Θμστ.	Θεμίστιος.			Τζ.	Τζέτζης.
Γρφ.	Γραφαὶ (Π. καὶ Ν.)					Χρσ.	Χρυσόστομος.
						Φίλ.	Φίλων.
						Φλστρ.	Φιλόστρατος.

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Α · α, ἄλφα (τὸ), ἄκλ. Πρῶτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου· ἴδε Ἄλφα. ‖. (μτφρ.) ἡ ἀρχή. »Ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω,« Γρφ. |. Ὡς ἀριθμ. σημεῖον, εἰ μὲν ἔχει τὴν ὀξεῖαν ἄνωθεν, ά, σημαίνει ἓν (1), ἢ Πρῶτος, η, ον· εἰ δὲ ὑπογεγρ. α, χίλια (1000). ὅθεν: ͵αα', χίλια καὶ ἓν (1001)· ͵ωα, χίλια ὀκτακόσ. καὶ ἓν (1801)

Ἀ, (ψιλ.), συντίθεται μὲ πολλὰς λέξεις, τῶν ὁπ. μεταβάλλει κατὰ διαφόρους τρόπους τὴν ἔννοιαν. Καὶ 1) ὡς στερητ. (ἀντὶ τοῦ Ἄνευ ἢ τοῦ Μή), σημαίνει ἢ τὴν στέρησιν, ἢ τὴν ἀπουσίαν, ἢ τὸ ἐναντίον τοῦ πράγματος. »Δῆλος, ἄδηλος· Κακὸς, ἄκακος· Νόμος, ἄνομος, κτλ. Ὅτε εἰ μὲν ἡ λέξις, ἧς προτάσσεται, ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος, παρεντίθεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταξὺ τῶν δύο φωνηέντων τὸ ν δι' εὐφωνίαν. »Ἄξιος, ἀνάξιος, Ἴσος, ἄνισος, Ὅμοιος, ἀνόμοιος, κτλ. 2) ὡς ἀθροις. (ἀντὶ τοῦ Ὁμοῦ ἢ τοῦ Ἅμα), σημαίνει τὴν ἕνωσιν, τὴν συνάθροισιν, ἢ τὴν ἰσότητα δύο κυρίως πραγμάτων. »Ἀδελφὸς, ἀντὶ Ὁμόδελφος (ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς δελφύος)· Ἀκόλουθος, ἀντὶ Ὁμοκέλευθος (ὁ τὴν αὐτὴν κέλευθον βαδίζων). Ἀτάλαντος, ἀντὶ Ἰσοτάλαντος (ὁ ἰσοβαρής)· Πᾶς, Ἅπας κτλ. 3) ὡς Ἐπιτατ. (ἀντὶ τοῦ Ἄγαν), σημαίνει τὸ πολὺ ἢ τὸ μέγα. «Ἀγανής, ὁ πολὺ κεχηνώς. Ἄξυλος, ὁ πολύξυλος κτλ. Ἡ σημασ. ὅμως αὕτη εἶνε σπν., ἴσως μάλιστα καὶ ἀμφ. 4) ὡς Πλεοναστ. ἢ μᾶλλ. Εὐφων., προτίθεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῶν ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχομένων λέξεων, χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε εἰς τὴν σημασίαν των. «Στάχυς, ἄσταχυς, σπαίρω, ἀσπαίρω, κτλ. (Καθὼς καὶ ἡμεῖς λέγομεν Ἀγκινάραν ἀντὶ Κινάραν, Ἀπήγανον ἀντὶ Πήγανον, κτλ.).

Ἁ (μακρ.), Δ. ἀντὶ Ἡ, θηλ. τοῦ Ὁ.

Ἅ (βραχ.), οὐδ. πληθ. τοῦ Ὅς. 2) Δ. ἀντὶ Ἑά, οὐδ. πληθ. τοῦ Ἑός.

Ἅ (μακρ.), θηλ. δυϊκ. τοῦ Ὅς. 2) Δ. ἀντὶ Ἥ, θηλ. τοῦ αὐτοῦ.

Ἆ (ψιλ. περισπ.), ἐπίῤ. ἢ ἐπιφών. Σχετλ. μὲν, ὅταν ἐκφράζῃ οἶκτον. »Ἆ δειλ', ἢ δὴ πολλὰ κάκ' ἀνσχεο σὸν κατὰ θυμὸν,« Ὅμ. 2) Ἐπιπληκτ. δὲ ἢ Ὀνειδιστ. (μὲ ἀγανάκτ. ἢ εἰρων.) »Ἆ δειλ', ἢ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος,« Ὅμ. »Ἆ δειλ', οὐδέ τοι, ἐσθλὸς ἐὼν, χραίσμησεν Ἀχιλλεύς,« αὐτ. 3) Θαυμαστ. »Ἆ, μέγα τολμήεις κηρὸς ἀπεπλάσατο,« Ἐπγρ. »Ἆ (τὸ ὁποῖον, κατ' ἄλλους, γραπτέον Ἅ) καλὸν, αὐτοπόνητον, ἐν αἰθέρι ῥεῦμα μελισσῶν!« Ἐπγρμ. 4) Χαρᾶς ἐμφαντ. »Εἶπε δὲ καὶ χαίρων ὁ γεωπόνος· Ἆ...,« Ἐπγρ. 5) Ἀπαγορευτ. ἢ Ἐπιτιμητ. (ἐπιφερομένου τοῦ Μή). »Ἆ, μὴ λέγ', ὦ πόνηρε, ταῦτα,« Ἀρισφ.

ᾎ (δασ. περισπ. καὶ ὑπογεγραμ.). Δ. ἀντὶ ᾟ, δοτ. ἑν. θηλ. τοῦ Ὅς. (ἐκλαμβ. καὶ ἀντὶ) ἐπίῤ. τοπ. ἢ ὁμοιωμ. «Ὁ δ' ᾇ πόδες ἄγον, ἐχώρει,« Θκρ. »ᾟ τάχος, εἰς Αἴγυπτον,« αὐτ. (ἴδε καὶ ᾟ).

Ἆ ἆ, ἢ Ἆ ἆ, ἢ Ἆ ἆ ἆ, ἐπιφών. γελῶντος ἢ ἁπλῶς χαίροντος, (ὡς τὸ παρ' ἡμῖν Χὰ χὰ, χά:) »Βαβαὶ, χορεῦσαι παρακαλεῖ μ' ὁ Βάκχειος· ἆ ἆ ἆ,« Εὐρ.

Ἆ ἆ, ἐπιφών. Σχετλ. (ἐκφράζον πόνον ἢ λύπην. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν Ἄχ ἄχ!) »Ἆ ἆ, ὀδύνη με τείρει,« Εὐρ. »Καὶ εἶπε Γεδεὼν, Ἆ, ἆ, Κύριέ μου Κύριε,« Γρφ. τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται καὶ τριπλοῦν). »Ἄ, ἄ, ἄ, Κύριε,« Ἰεζεκ. 2) Ἀποτρεπτ. ἢ Ἐπιπλητ. »Ἆ ἆ (τὸ ὁποῖον κατά τινας μὲν γραπτέον Ἄ ἄ, καὶ ψιλοτέον ἀμφότερα· κατ' ἄλλους δὲ Ἅ, ἅ)· τί δράσεις, ὦ γεραιὲ, μὴ πέσῃς,« Εὐρ. Ἆ, ἆ, τὴν δᾶδα μή μοι πρόσφερε, « Ἀρσφ. »Ἆ ἆ, μηδαμῶς, μὴ, πρὸς θεῶν, μεθῇς βέλος,« Σοφ. 3) Ἐφεκτ. »Ἆ ἆ, τί δῆτα μέλλετ';« Εὐρ.

Ἀάατος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἄατος ὁ ἀβλαβὴς, ὥστε τὸ ἓν τῶν δύο στερητ. ἀναιρεῖ τὴν δύναμιν τοῦ ἄλλου· ἢ ἀ, ἐπιτ. καὶ ἀατὸς, ῥηματ. τοῦ Ἀάομαι], (τὸ δεύτερον α μακρόν). Βλαπτικὸς, πολυβλαβής. ἐπίπονος, δύσκολος. »Ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ,« Ἰλ. Ξ. »Ἄεθλος ἀάατος,« Ὀδ. Φ.Χ. 2) (τὸ πρῶτον α βραχὺ), [ἀ, ἀατός]. Ἀβλαβὴς, ἀκέραιος· ἀπαράβατος· »Κάρτος ἀάατον,« Ἀπλλν. »Ἄεθλος (Ὅρκος) ἀάατος,« Ὅμ.

Ἀαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἄγνυμι]. ἄθραυστος (ἀτσάκκιστος)· σῶος, ἀκέραιος· ἢ δύσθραυστος (δυσκολοτσάκιστος)· (ἐπμ.) στερεὸς, δυνατὸς, 'γιερός.

Ἀαδεῖν, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀάσκω, ἢ Δ. ἀντὶ Ἀηδεῖν, ἐνοχλεῖν, ἀδικεῖσθαι, ἀσιτεῖν, ἀπορεῖν.

Ἀαδὴς, έος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀηδής.

Ἀάζω [ἄω], Μ. ἀάσω (οἱ λοιπ. χρόν. οὐκ εὔχρηστοι). Φυσῶ μὲ ἀνοικτὸν στόμα, ἐκπνέω θερμὸν τοῦ στόματός μου, χουχουλίζω, (ἐναντ. τῷ Φυσῶ). »Φυσῶσι μὲν γὰρ ψυχρὸν, ἀάζουσι δὲ θερμὸν,« Ἀρστ.

Ἀάθη, ἀόρ. πθ. τοῦ Ἀάω.

Ἄακτος (ὁ, ἡ), = Ἀαγής.

Ἀάλιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἅλιος, μάταιος, ἄτακτος.

Ἀανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἀνύω], ὁ μὴ δυνάμενος τελεσθῆναι, ἀκατόρθωτος, ἢ 2) ὁ μὴ δυνάμενος ἐνεργῆσαι, ἀνίσχυρος.

Ἀάομαι (κυρ. εὔχρ. μόνον τὸ γ'. πρσ. τοῦ ἐνεστ.), Μ. ἀάσομαι (ἀόρ. Ἀασάμην ἢ Ἀσάμην, σημαίνων ποτὲ μὲν τὸ Ἔβλαψα, ἠπάτησα· ποτὲ δὲ τὸ Ἐβλάφθην, ἠπατήθην· ἥμαρτον· ἐλυπήθην· ἀόρ. πθ. Ἀάσθην). Βλάπτω, ἀπατῶ, (Ἴδε Ἀάσκω καὶ Ἀάω).

Ἀάπλετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄπλετος.

Ἄαπτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἅπτομαι], ἀνέγγικτος, ἀπρόσιτος (ἐπμ.) φοβερὸς, φευκτέος.

Ἄασα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀάσκω.

Ἀασάμην, ἴδε Ἀάομαι.

Ἀᾶσι, γ'. πρσ. πληθ. τοῦ Ἄημι.

Ἀασίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἀάομαι, φρήν]. βεβλαμμένος τὰς φρένας, φρενοβλαβὴς, ἀναίσθητος, μωρὸς, (ἴδε καὶ Ἀεσίφρων).

Ἀάσκω, Μ. ἀάσω (ἀόρ. Ἄασα ἢ Ἆσα, οἱ δὲ λοιποὶ χρόν. ἐκ τοῦ Ἀάομαι), Π. [ἄω ἢ ἄτω]. βλάπτω, ἀπατῶ.

Ἀασμὸς (ὁ). χουχούλισμα, Ζ. Ἀάζω.

Ἀάσπετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄσπετος.

Ἄαστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἀάομαι]. ἀβλαβὴς, ἄθικτος· ἀπαράβατος· ἀναμάρτητος.

Ἀάσχετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄσχετος.

Ἀᾶσαι, γ'. πρσ. τοῦ ἐνσ. τῆς ὁρσ. τοῦ Ἀάομαι.

Ἀάτα (ἡ), Δ. Π ἀντὶ Ἄτη, βλάβη, συμφορά· ἀπάτη, κτλ.

Ἄαται, γ'. πρσ. τοῦ πθ. ἐνστ. τῆς ὁρς. τοῦ Ἀάω (χορταίνω) »Καὶ κρατερός περ ἐὼν ἄαται πολέμοιο,« Ἡσ.

Ἄατος (καὶ τὰ δύο α βραχ) καὶ (κατὰ συγκ.) Ἄτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἀάω]. ἀκόρεστος, ἀχόρταγος. 2) (τὸ δευτ. α μακρ) ἀβλαβής. 3) (καὶ τὰ δύο α μακρά), πολυβλαβής, (ἴδε καὶ Ἀάατος ἢ Ἄητος).

Ἀάω, Μ. ἀάσω (ἀόρ. Ἄασα καὶ Ἆσα), Π. (μὲ αἰτ. μὲν) Βλάπτω. ζημιῶ. φθείρω. ἀπατῶ. πληγόνω, (ἴδε ἢ Ἀάομαι). 2) (μὲ γεν. δὲ) χορταίνω, [ἄω, ἄημι], (ἴδε καὶ Ἄαται).

Ἄβα, Δ. ἀντὶ Ἥβη.

Ἀβαδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μή πω βαδίζων. »Πῶλος—,« Εὐθάλ. (Προλεγ. Πράξ. Ἀποστ.)

Ἀβαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων βάθος.

Ἀβαθμίδωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων βαθμίδας.

Ἄβαθρος (ὁ, ἡ). (κυρ. στῦλος) ὁ μὴ ἔχων βάθρον (βάσιν, θεμέλιον).

Ἀβακέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. [ἀβακὴς]. σιωπῶ (εἴτε δι' ἄγνοιαν, εἴτε δι' ἀπορίαν, εἴτε διὰ πρᾳότητα). εἶμαι ἄκακος (ὡς μικρὸν παιδίον)· (ἐπμ.) ἀπατῶμαι εὐκόλως· μωραίνω.

Ἀβακέως-ῶς, ἐπίρ. Ἡσύχως, σιωπηλῶς. παιδαριωδῶς.

Ἀβακήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ

Ἀβακὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, βάζω]. ἄφωνος, ἄλαλος, σιωπηλός· ἀθῷος, ἁπλοῦς, ἄκακος (ὡς μικρὸν παιδίον)· ἀμαθής, ἀνεπιτήδειος, εὐήθης, μωρός.

Ἀβακίζω, Μ. ίσω, = Ἀβακέω.

Ἀβάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄβαξ. 2) = Ἄβαξ (κυρίως εἰς τὰς σημασ. 2: 3: 4: 6, καὶ 9).

Ἀβακίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἄβαξ, (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ μικρὴ πλάκα λιθοστρώτου ἐδάφους, καὶ τὰ πετραδάκια ἐξ ὧν συντίθεται τὸ λεγόμενον Μωσαϊκόν.

Ἀβακοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ἄβακος.

Ἄβακτος (ὁ, ἡ), Π. ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁπ. κἀνεὶς δὲν ὁμιλεῖ (βάζει), (ἐπμ.) ἀσήμαντος· δυστυχής.

Ἀβάκχευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαμβάνων μέρος (μὴ ἔχων χώραν, ἀνεπιτήδειος, ἀμύητος) εἰς τὰς τελετὰς τοῦ Βάκχου, εἰς τὰς ἡδονὰς τοῦ οἴνου, εἰς τὴν εὐθυμίαν τῶν συμποσίων, (ἐν γεν.) ἄμοιρος χαρᾶς.

Ἀβάλε [ἆ, βάλε] ἢ Ἄβαλε [ἀπέβαλε], ἐπίρ. Σχετλ. ἢ Ἀπευκτ. (συντ. μὲ εὐκτ. ὁριστ, ἀπαρ., Παρὰ δὲ τοῖς μεταγεν καὶ ἰδίως τοῖς ἐκκλησ. καὶ μὲ γεν καὶ μὴ δοτ.). Μὴ γένοιτο! ἄπαγε! ἄμποτε νὰ μὲ! μὴ τὸ δώσῃ ὁ θεός! 2) φεῦ! βαβαί! ἀλήμωνων! »Ἀβάλε σοι, Στέφανε, εἰδωλολάτρησας«, Ἐτμλ.

Ἀβαμβάκευτος (ὁ, ἡ), [ἀ, βαμβακεύω = φαρμακεύω]. (κυρ. φαγητὸν) ἀκαρύκευτον, ποταπόν, ἄνοστον.

Ἀβάναυσος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ναύσως. Ὁ μὴ βάναυσος.

Ἄβαξ [ἀ, βάσις], ακος (ὁ). (ἐν γέν.) σανὶς ἢ πλάκα, (ἰδιαιτ. δὲ 2) πίναξ ἀριθμητικὸς, ἐπὶ τοῦ ὁπ. καταγράφονται τὰ γεωμετρ. σχήματα καὶ οἱ ἀριθμοί. 3) τὸ σανίδι, ἐπὶ τοῦ ὁπ. μετροῦν χρήματα (ἀσπροσάνιδον) ἢ λογαριάζουν μὲ ψήφους (πετραδάκια). 4) τὸ σανίδι ἐπὶ τοῦ ὁπ. παίζεται τὸ τάβλι, ἡ δάμα, τὸ ζατρίκιον, κτλ. 5) τὸ χώρισμα (ἡ θέσις) τοῦ ἀρμαρίου, καὶ τὸ ἄνωθεν αὐτοῦ τραπεζοειδὲς ὅπου βάλλονται διάφορα σκεύη, πρὸς ἐπίδειξιν ἢ εὐπρέπειαν. 6) τὸ στρογγυλὸν σκεῦος (ταβλᾶς) ἐπὶ τοῦ ὁπ. φέρουν τὰ φαγητὰ κτλ. εἰς τὸ τραπέζι. 7) ἡ βάσις τοῦ κιονοκράνου, ἢ ὅρους, ἢ ἄλλου ὁποιουδήποτε ὄγκου. 8) ὁ δίσκος ἢ τὸ φαινόμενον πλάτος τοῦ ἡλίου. 9) (πληθ.) τόπος τις τοῦ θεάτρου, (ἡ πάγκαις κοιν.)

Ἀβάπτιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βαπτιζόμενος (βουλῶν), ἀλλὰ πλέων ὡσὰν φελλός. 2) ὁ μὴ βαπτισθεὶς (βουτηχθεὶς ἢ βουτήσας), ἀβούτηκτος, (ἐκκλησ.) ἀβάπτιστος. 3) (μτφορ.) ὁ μὴ βυθιζόμενος εἰς τὴν λύπην ἢ τὸν φόβον, ἀπτόητος. ‖. (οὐσ.) Ἀβάπτιστον (τὸ), ἐργαλ. χειρουργ. (τρύπανον) διὰ τὰ συντρίμματα τοῦ κρανίου.

Ἄβαπτος (ὁ, ἡ), = Ἀβάπτιστος ἢ Ἄφαβος »Σίδηρος —,« Αξ., ὁ Ἀστόμωτος.

Ἀβαρβαριστὶ, καὶ

Ἀβαρβαρίσως, ἐπίρ. Χωρὶς βαρβαρισμούς.

Ἀβάρβαρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βάρβαρος.

Ἀβαρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ διδων (προξενῶν) βάρος, ἐλαφρὸς, ἀπείρακτος.

Ἄβαρις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων βάριν (πλοῖον).

Ἀβάρκη, = Ἀφάρκη.

Ἀβαρῶς, ἐπίρ Ἐλαφρῶς, ἀνεπαχθῶς.

Ἀβᾶσαι, Δ. ἀντὶ Ἡβῆσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἡβάω.

Ἀβασάνιστος (ὁ, ἡ). ἀδοκίμαστος, ἀνεξέταστος, ἀγύμναστος. ἄπρακτος. 2) ὁ μὴ καθυποβληθεὶς εἰς (ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος) βασάνους, ἀτιμώρητος 3) (ἐπὶ ὕφους συγγραφέως) ὁ μὴ βεβιασμένος, φυσικὸς, εὔκολος.

Ἀβασανίστως, ἐπίρ. Ἀνεξετάστως κτλ.

Ἀβασίλευτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων βασιλέα.

Ἀβάσκανος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ βασκαίνων (φθονῶν.) 2) εἰλικρινής, ἀπροσποίητος

Ἀβάσκαντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βασκαινόμενος, ἀνώτερος φθόνου, ἀνεπίδεκτος βασκανίας, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Ἀβάσκαντον (τὸ), φυλακτήριον κατὰ τῆς βασκανίας.

Ἀβασκάντως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ βασκανθῇ.

Ἀβασκάνως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ φθονῇ.

Ἀβάστακτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -τάκτως. Ὁ διὰ τὸ βάρος ἀσήκωτος, (μτφορ.) ἀνυπόφερτος.

Ἀβατᾶς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἡβητής.

Ἀβάτα (ἁ), Π. (σπντ.) ἀντὶ Ἄβατος (ἡ).

Ἄβατος (ὁ, ἡ), (κυρ. τόπος, ποταμὸς κτλ.) ἀπάτητος, ἀδιόδευτος ἢ δύσβατος. (ἐπμ. 2) ἔρημος. 3) (συνκδχ.) ἱερὸς (ὅπου κἀνεὶς δὲν πατεῖ, (ἐμβαίνει). 4) ἀκαβαλίκευτος (ἵππος, κτλ.). 5) ἀβάτευτος (ἔλαφος κτλ.). 6) ἀφόρετον (ὑπόδημα).

Ἀβατόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἄβατον, ἐρημόνω, (Γρφ.).

Ἀβαφὴς, έος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀναφής. 2) = τῷ

Ἄβαφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βαμμένος ἢ βουτημένος, ἀβούτηκτος, ἄβαπτος.

Ἄββαλε, Αἰολ. ἀντὶ Ἀπέβαλε.

Ἀββάλλω, Αἰολ. ἀντὶ Ἀποβάλλω.

Ἀββάλλωσα, Αἰολ. Ἀντὶ Ἀποβάλλουσα.

Ἀβδέλυκτος (ὁ ἡ), Π. ὁ μὴ βδελυκτὸς (μὴ ἀποτρόπαιος)

Ἀβέβαιος (ὁ, ἡ). (ἐπὶ ἀνθρ.) ὁ μὴ σταθερὸς, ἄστατος, εὐμετάβολος 2) (ἐπὶ πραγμ.) ὁ μὴ βέβαιος, ἀμφίβολος, ἀδέσποτος.

Ἀβεβαιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀβεβαίου, ἀστασία.

Ἀβεβαίως. ἐπίρ. Μετ' ἀβεβαιότητος, ἀστάτως.

Ἀβέβηλος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) ἱερὸς, ὅπου δὲν ἐμβαίνουν οἱ βέβηλοι (ἀνίεροι, ἁμαρτωλοί).

Ἀβελτερία (ἡ), ἴδε Ἀβελτηρία.

Ἀβελτεροκόκκυξ, υγος (ὁ). ἀβέλτερος (μωρὸς) ὡς ὁ κοῦκος (τὸ πτηνόν).

Ἀβέλτερος [ἀ, βέλτερος, ὁ μὴ διακρίνων τὸ βέλτιον ἢ, ἀ. ἐπιτ., βέλτερος, πολλὰ καλὸς, παραβλ Ἀριστερὸς], α ἢ ος, ον. Ἀπειρόκαλος, εὐήθης, ἀνόητος. μωρός· (σπν.) ἀδιόρθωτος.

Ἀβελτέρως, ἐπίρ. Ἀνοήτως κτλ

Ἀβελτηρία (Ἀττ. ἀντὶ Ἀβελτερία), ας (ἡ). εὐήθεια, ἀνοησία, μωρία, (σπν.) δειλία, ἀνανδρία, (ἴδε καὶ Ἀβέλτερος)

Ἀβίαστος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς βίας γινόμενος, ἑκούσιος, προαιρετικός, 2) ὁ μὴ δοκιμάσας ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος βίαν, ἐλεύθερος. 3) (ἐπὶ ἑρμην. λέξ. ἢ ἐννοίας) ὁ μὴ βεβιασμένος, φυσικός.

Ἀβιάστως, ἐπίρ. Χωρὶς βίας, ἑκουσίως, αὐτοπροαιρέτως κτλ.

Ἄβιβλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ θέλων βιβλία.

Ἄβιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων βίον, στερούμενος τῶν πρὸς τὸ ζῆν, ἀκτήμων, πτωχός. 2) = Ἀβίωτος. 3) = Πολύβιος, πλούσιος, (ἀλλὰ τοῦτό μοι φαίνεται γραμματικὴ περιττολογία).

Ἀβίοτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄβιος καὶ

Ἀβίωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. βίος) ὁ μὴ βιώσιμος, ἀνυπόφερτος, τὸν ὁπ δὲν δύναταί τις νὰ ζήσῃ. ‖. »Ἀβίωτόν (ἢ Ἀβίωτά) μοι ἐστι,« δὲν ἠμπορῶ νὰ ζήσω, ἴδε ἢ

Ἀβιώτως, ἐπίρ. Εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ὑποφέρῃ τις τὴν ζωήν του. »Ἀβιώτως ἔχω,« νομίζω ἀνυπόφερτον τὴν ζωήν μου, ἢ (ἀσθενῶν) δὲν εἶμαι διὰ ζωήν, κινδυνεύω.

Ἀβλάβεια (ἡ). ἔλλειψις βλάβης, ἡ ἀβλαβὴς κατάστασις (ἢ διατήρησις) τινος. 2) ὁ χαρακτὴρ τοῦ μὴ βλάπτοντος, ἀθωότης, ἀκακία.

Ἀβλαβέως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀβλαβῶς.

Ἀβλαβής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βλάπτων, ἄβλαβος· ἀθῷος, ἄκακος. 2) ὁ μὴ βεβλαμμένος, ἄβλαπτος, σῶος· ἄδολος· ἀπαράβατος.

Ἀβλαβίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀβλάβεια.

Ἀβλαβῶς, ἐπίρ. Χωρὶς (νὰ προξενῇ ἢ νὰ δοκιμάζῃ) βλάβην. 2) (παρ' Ὁμήρ. Ὕμν. Ἑρμ 83) ἀντὶ Ἀπροσκόπτως, ἀπαρεμποδίστως.

Ἀβλάκευτος καὶ **Ἄβλακος** (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς βλακείας, μὴ μαλθακός.

Ἄβλαπτος (ὁ, ἡ), = Ἀβλαβής.

Ἀβλάπτως, ἐπίρ. = Ἀβλαβῶς.

Ἀβλαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν βλαστάνω, μένω-

Ἀβλαστὴς έος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἀβλάστητος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἄβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βλαστάνων πλέον, ἢ βλαστάνων δυσκόλως, ἢ μὴ δυνάμενος νὰ βλαστήσῃ, ἄγονος, ἄκαρπος. (μτφρ.) ἄχρηστος, ἀνωφελής. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἄθλαστος.

Ἀβλασφήμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς βλασφημίας.

Ἄβλαυτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς βλαύτας (ὑποδήματα), ξυπόλυτος.

Ἀβλεμέως, ἐπίρ. Π. ἀσθενῶς, χαύνως, βραδέως. 2) (σπν.) ἀκρατῶς, [ἐκ τοῦ

Ἀβλεμὴς [ἀμελὴς], έος, (ὁ, ἡ), Π. ἀδύνατος, ἄτονος, χαῦνος, νωθρός. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἀβλεμὲς, ἐπίρ. = Ἀβλεμέως.

Ἀβλενὴς (ννὴς), έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων βλένναν (μύξαν).

Ἀβλεπέω-ῶ, Μ. ήσω, σπν. ἀντὶ Ἀβλεπτέω.

Ἀβλεπὴς, έος (ὁ, ἡ) κακὸς, οὐτιδανός. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀβλεμής.

Ἀβλεπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν βλέπω, τυφλώττω, ἢ κακῶς βλέπω, ἀμβλυωπῶ, παραβλέπω· (καὶ μτφορ.) σφάλλω, δὲν προσέχω. 2) στρέφω ἢ χαμηλόνω τὰ ὄμματά μου ἵνα μὴ κυττάξω.

Ἀβλέπτημα (τὸ). παρόραμα, σφάλμα, ἀπροσεξία.

Ἄβλεπτος (ὁ, ἡ), σπν. ἀντὶ Ἀόρατος.

Ἀβλέφαρος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ ἔχων βλέφαρα (ἢ συνκδχ.) ὀμμάτια.

Ἀβλεψία (ἡ). τυφλότης, ἀμβλυωπία, (ἢ μτφορ.) ἀπροσεξία, ἀστοχασία, πώρωσις τῆς καρδίας.

Ἀβλὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ὀϊστὸς) ὁ μή πω βληθεὶς (ῥιφθεὶς), (ἐπμ.) καινούργιος, ἀμεταχείριστος.

Ἄβλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βληθεὶς (κτυπηθεὶς), ἄτρωτος.

Ἀβληχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. τόπος) στερούμενος βληχῆς (φωνῆς προβάτων), (ἐπμ.) χωρὶς πρόβατα, ἔρημος.

Ἀβληχροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀβληχρὸν ποιῶν τινὰ, ἀσθενοποιός. »Θάνατος —,« Σχολ.

Ἀβληχρὸς, οῦ (καὶ σπντ.) Ἀβληχρὴς, έος (ὁ, ἡ), [ἀ ἐπιτ., βληχρὸς] (ἄνθρ.) ἀδύνατος, μαλθακὸς, ἄτονος, λεπτὸς κτλ. (θάνατος) βραδὺς, ἥσυχος· (νόσος) χρονική, διαρκής, ὄχι ὀξεῖα (περίπατος) ἠρεμαῖος, μὴ ταχύς.

Ἀβλίμαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βλιμασθεὶς (Ζ. Βλιμάζω), ἀψηλάφητος· ἀνεξέταστος.

Ἀβοατὶ, ἐπίρ Δ ἀντὶ Ἀβοητί.

Ἀβόατος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀβόητος.

Ἀβοηθησία (ἡ). στέρησις βοηθείας.

Ἀβοήθητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -θήτως. Ὁ στερημένος ἢ ἀνεπίδεκτος βοηθείας· ἀνίατος.

Ἀβοηθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βοηθῶν (ὠφελῶν), ἀχρησίμευτος. 2) = Ἀβοήθητος.

Ἀβοητὶ, ἐπίρ. Χωρὶς βοὴν (θόρυβον, ἐναντίωσιν, ἀντιλογίαν), ἡσύχως, σιωπηλῶς· ἑκουσίως, αὐτοκλήτως· εὐκόλως.

Ἀβόητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χωρὶς βοῆς (θορύβου), ἥσυχος, σιωπηλός. 2) ἄκλαυστος, ἀμυρολόγητος, ἀξεφώνητος.

Ἀβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀντιβολέω, συναπαντῶ, ἀνταμόνομαι· ἐπιτυγχάνω.

Ἀβολητὺς, ύος (ἡ). ἔντευξις, συνάντησις, ἀντάμωσις.

Ἀβολήτωρ, ορος (ὁ). ὁ συναπαντήσας (ἀντιβολήσας), ὁδοιπόρος. (συνκδχ.) μάρτυς. 2) = Ἄβολος.

Ἀβόλιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βολισθεὶς, μὴ ἐξετασθεὶς διὰ τῆς βολίδος (σκανδηλίου).

Ἄβολος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἵππος, ὄνος κτλ.) ὅ,που δὲν ἄλλαξεν ἀκόμη τὰ πρῶτα ὀδόντιά του. (ἐπμ.) νέος. ἢ 2) ὅ,που δὲν ἀλλάζει πλέον τὰ ὀδόντια. (δηλ.) ἐμεγάλωσεν ἐντελῶς, (ἴδε Βόλος).

Ἀβόλλος καὶ **Ἀβόλλα** (ἡ), (ἐκ τοῦ Λατ. Abolla), εἶδ. χλαμύδος ἁπλῆς ἢ διπλῆς.

Ἄβος, α, ον, Δ. (ἄμπελος) ἡβῶσα, ἀκμάζουσα, νεόφυτος, τρυφερά.

Ἀβοσκὴς, έος καὶ

Ἀβόσκητος καὶ

Ἄβοτος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἀνεπιτήδειος πρὸς) βοσκὴν, ἢ ὅπου δὲν ἐβόσκησαν ἀκόμη ζῶα, ἄκαρπος.

Ἀβουκόλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βουκολούμενος, ἀφύλακτος. 2) Π. ὁ ἀνάξιος βουκολήσεως (φροντίδος), ἀδιάφορος, εὐκαταφρόνητος.

Ἀβουλεὶ, καὶ **Ἀβουλεύτως**, ἐπίρ Ἀβούλως.

Ἀβούλευτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -εύτως, = Ἄβουλος, ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος.

Ἀβουλέω-ῶ, Μ. ήσω. Οὐ βούλομαι, δὲν θέλω· δὲν τὸ ἐγκρίνω, ἀποδοκιμάζω. 2) δὲν βουλεύομαι (στοχάζομαι, συλλογίζομαι), εἶμαι ἀσυλλόγιστος.

Ἀβούλημα (τὸ). ἔργον ἀστόχαστον (ἀσυλλόγιστον) ἢ ἀκούσιον.

Ἀβουλὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἀβούλητος, ἀκούσιος.

Ἀβουλησία (ἡ). τὸ μὴ βούλεσθαι (θέλειν), ἔλλειψις θελήσεως.

Ἀβούλητος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ μὴ θέλων, ἢ ὁ πράσσων τι ἀκουσίως. 2) (πθ. ἢ οὐδ.) Ἀβούλητον (τὸ), ὅ,τι γίνεται χωρὶς ἢ παρὰ τὴν θέλησίν μας, ἀκούσιον· (ἐπμ.) δυστύχημα, συμφορά, συμβὰν δυσάρεστον καὶ λυπηρόν.

Ἀβουλήτως, ἐπίρ. Ἀκουσίως, παρὰ γνώμην.

Ἀβουλία (ἡ). ἀστοχασία· ἀνοησία. 2) κακὴ συμβουλή. 3) ἔλλειψις θελήσεως, ἀμφιβολία, [ἐκ τοῦ

Ἄβουλος (ὁ, ἡ). ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος· ἀνόητος. 2) στερημένος συμβουλῆς. 3) ἀναποφάσιστος. 4) = Ἀβούλητος.

Ἀβούλως, ἐπίρ. Χωρὶς βουλὴν (στόχασιν, κρίσιν, συμβουλὴν κτλ.), ἀστόχαστα, ἀσυλλόγιστα.

Ἀβούτης, ου καὶ (Ἰων.) εω, (ὁ) Π. ὁ μὴ ἔχων βοτὰ (βοσκήματα, θρέμματα), ἀκτήμων, πτωχός.

Ἄβρα καὶ (σπν.) Ἅβρα, ας (ἡ), [ἁβρὸς, ἡ ἥβη, ἢ Συρ. Ἀβράχ ἡ ἑταίρα ἢ σύντροφος]. νέα δούλη (σκλάβα). θεράπαινα (ἢ μᾶλλον σύντροφος) ἀγαπητὴ τῆς δεσποίνης, παρακόρη ἢ (Ἰταλ.) καμαριέρα. (ἐνίοτε) = Παλλακίς.

Ἀ(Ἄ)βραμὶς, ίδος ἢ ιδος (ἡ). ὀψάριόν τι τοῦ Νείλου. (κατὰ τὸν Κορ. τὸ Γαλλ.) **brême**.

Ἀβρανὶς, ίδος (ἡ). εἶδ. χιτῶνος κροκωτοῦ ἢ κροσσωτοῦ τῶν Λακεδαιμον. (ἴσως ἡ κοιν.) Ἀνδραμίδα, (παραβλ. Ἐνδρομίς).

Ἄβρεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βρεγμένος, ἄβρεχτος, στεγνὸς, ξηρός.

Ἀβρίζομαι, = Ἀβρύνομαι.

Ἀβρίζω, Μ. ίξω, [ἀ ἐπιτ., ἢ εὐφων.] = Βρίζω. 2) [ἀ στερ.] δὲν νυστάζω (βρίζω), ἀγρυπνῶ.

Ἀβριθὴς, έος (ὁ ἡ). ὁ μὴ ἔχων βάρος (βρίθος), ἐλαφρός.

Ἄβρικτος (ὁ, ἡ), [ἀ, βρίζω]. ἄγρυπνος, ἐγρήγορος ἢ ὀλιγόϋπνος. 2) = Ὑπόκωφος, δύσκωφος.

Ἀβρὶξ, ἐπίρ. Π. [ἀβρίζω] ἀγρύπνως, ἐγρηγόρως, (κυρ. ἐπιφὼν ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ παρ' ἡμῖν στρατιωτικοῦ παραγγέλματος, Φύλακες γρηγορεῖτε!).

Ἁβροβάτης, ου (ὁ). ὁ ἁβρῶς (ἁπαλῶς) βαίνων, ὁ περιπατῶν καμαρωτὰ ὡς αἱ γυναῖκες.

Ἁβρόβιος (ὁ, ἡ), = Ἁβροδίαιτος.

Ἁβροβόστρυχος (ὁ, ἡ), = Ἁβροκόμης.

Ἁβρογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). κοιλιόδουλος.

Ἁβρογόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γυναικωδῶς κλαίων (μυρολογῶν).

Ἁβρόδαις, αιτος ἢ αῖτος (ὁ, ἡ). (κυρ. τράπεζα) πολυτελῶς καὶ τρυφηλῶς ἡτοιμασμένη.

Ἁβροδίαιτα (ἡ). ἁβρὰ (τρυφηλὴ) δίαιτα εὐπάθεια, ἡδυπάθεια.

Ἁβροδιαιτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ζῶ ὡς-

Ἁβροδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν τρυφηλῶς καὶ ἡδονικῶς ‖. »Τὸ ἁβροδίαιτον«, ὁ ἁβροδίαιτος βίος, ζωὴ τρυφηλή.

Ἁβροδιαίτως, ἐπίρ. Τρυφηλῶς.

Ἁβροείμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ἱμάτια (εἵματα) μαλακὰ καὶ πολυτελῆ.

Ἁβρόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τρυφερὸν καρπόν. ‖. (οὐσ.) Ἁβρόκαρπον, τὸ (φυτὸν) Ἁβρότονον, (Ἡσύχ.).

Ἁβροκόμας, α, Δ. ἀντὶ Ἁβροκόμης ου (ὁ). ὁ ἔχων ἁβρὰν (τρυφερὰν, γυναικωδῶς καλλωπισμένην) κόμην, (ἐπὶ δένδρ.) καλλίφυλλος, εὐθαλής.

Ἁβροκόσμητος (ὁ, ἡ). ἁβρῶς (λαμπρῶς) κεκοσμημένος, φαιδροστόλιστος. »Νύμφη —,« Κ. Μανασσ.

Ἁβρομίτρης, ου (ὁ). ὁ φορῶν λαμπρὰν μίτραν (ζώνην ἢ διάδημα).

Ἄβρομος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ στερ. βρόμος]. ἀθόρυβος, ἥσυχος. 2) [ἀ ἐπιτ.] πολυτάραχος, θορυβώδης. 3) (μτγν.) = Ἄβρωμος. (ὅθεν: ‖. οὐσ.) Ἄβρομον (τό), φυτ. ὁ ὀρίγανος.

Ἀβρόντητος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ ἐμβεβροντημένος, ἀνέκπληκτος.

Ἁβροπέδιλος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λαμπρὰ ἢ μαλακὰ πέδιλα.

Ἁβροπέταλος ἢ (Ἰων.) Ἁβροπέτηλος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ῥόδον) μὲ τρυφερὰ φύλλα (πέταλα).

Ἁβρόπηνος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. πέπλος) ὑφασμένος ἐκ λεπτῆς (ἁπαλῆς) πήνης (στήμονος, νήματος).

Ἁβρόπλουτος (ὁ, ἡ), Π. πολυτελὴς, κομψός. »Χαίτη —,« Εὐρ.

Ἁβρόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἁπαλοὺς καὶ τρυφεροὺς πόδας, (ἐπμ.) περιπατῶν καμαρωτὰ, = Ἁβροβάτης.

Ἁβρὸς [ἅπτομαι, ἢ ἥβη], ά, όν. Ἁπαλὸς, τρυφερὸς (δελικάτος). 2) τρυφηλὸς, μαλθακὸς, φιλήδονος. 3) πολυτελὴς

μεγαλοπρεπής, στολισμένος· ὡραῖος· ἐκλεκτός. 4) ἀστεῖος, νόστιμος· πρόσχαρος. 5) καμαρωτός, ..ρωχος, σοβαρός, (παρβλ. Γαῦρος).

Ἀβρόσιτος (ὁ. ἡ), = Ἀβρόδαις.

Ἀβροσταγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ στάζων ἀβρότητα, τρυφηλότατος.

Ἀβροστόλιστος (ὁ, ἡ). ὁ τρυφηλῶς (πολυτελῶς) ἐστολισμένος.

Ἀβροσύνη (ἡ), = Ἀβρότης. 2) συγχ. τῷ Ἀφροσύνη.

Ἀβροτάζω [ἄβροτος], Μ. άξω, Π. γάνω (κυρ ἐν καιρῷ νυκτὸς) τὸν δρόμον ἢ ἄνθρωπον τὸν ὁπ. ἤλπιζα νὰ συναπαντήσω.

Ἀβρόταξις, ιος (ἡ), Π ἡ ἐν καιρῷ νυκτὸς ἀποπλάνησις (χάσιμον δρόμου, ἢ ἀνθρώπου ζητουμένȣ καθ' ὁδόν), (ἐν γέν. δὲ) ἀποτυχία, [ἐκ τοῦ

Ἀβροτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἀβροτάζω.

Ἀβρότη (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Ἄβροτος, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δὲ ἐπιθ) ἡ νὺξ (ἡ ὡς μὴ ἔχȣσα βροτοὺς ἢ βρότον, ἢ ὡς ἄμβροτος, θεία, ἱερά, ἢ ἐκ τοῦ Ἀμβροτεῖν).

Ἀβροτήμων [ἀβροτέω], ονος (ὁ ἡ), Π. ὁ ἀποτυχὼν (ἀποπλανηθείς), (ἐπμ.) ἀνεπιτυχής· ἁμαρτωλός.

Ἀβρότης (ἡ). ἁπαλότης, τρυφερότης (δελικατέτσα). 2) τρυφηλότης, ἡδυπάθεια. 3) πολυτέλεια, μεγαλοπρέπεια (κυρ. εἰς τὰ φορέματα). 4) χάρις, γλυκύτης, κομψότης (εἰς τὸ φέρσιμον), γλαφυρότης (εἰς τὴν ὁμιλίαν).

Ἀβρότιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύτιμος. (εἰς τὸν Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 672. διορθοῦσί τινες) Ἀβρόπηνος.

Ἀβροτόνινος, η, ον (κυρ. μῦρον ἢ ἔλαιον), ϗ

Ἀβροτονίτης, ȣ (ὁ), (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος ἀπὸ

Ἀβρότονον καὶ Ἀβρότονον (τό), [ἁβρός, τόνος], φυτ. θαμνῶδες, ὅμοιον μὲ τὸ ἀψίνθιον, (Τȣρκ) Κιαφυρὶ (διότι μυρίζει 'σὰν Κάμφȣρα.) (Κατὰ τοὺς λεξικογρφ. ὁ Δενδρολίβανος, περὶ οὗ ὅμως Ζ. Λιβανωτίς).

Ἄβροτος [ἀ, βροτός, Ζ. Ἀβρότη], η, ον, Π. ὁ ἐστερημένος βροτῶν (ἀνθρώπων), (ἐπμ.) ἔρημος, (ὅθ) » Νὺξ ἀβρότη, « Ομ. 2) = Ἄμβροτος, ἀθάνατος, θεῖος. 3) = Ἀπάνθρωπος.

Ἀβροτράπεζος (ὁ, ἡ). ὁ παρατιθέμενος εἰς λαμπρὰν ϗ πολυτελῆ τράπεζαν. » Δεῖπνον, — « Κ. Μανασσ.

Ἀβροφυής, έος (ὁ, ἡ). (κυρ. φυτὸν ἢ φύλλον) φύσεως (φυῆς) τρυφερᾶς (ἁπαλῆς).

Ἀβροχαίτης, ου (ὁ) καὶ

Ἀβροχαιτήεις, εσσα, εν, Π. = Ἀβροκόμης.

Ἀβροχία (ἡ), = Ἀνομβρία, (κοιν.) ἀναβροχιά.

Ἀβροχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀβροείμων, φορῶν χιτῶνα μαλακὸν (πολυτελῆ).

Ἄβροχος (ὁ, ἡ), = Ἄβρεκτος ϗ Ἄνομβρος.

Ἀβρόχροος-χρους, ȣ ϗ Ἀβρόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶτα (δέρμα) ἁπαλὸν καὶ τρυφερόν.

Ἀβρόχως, ἐπίρ. Χωρὶς βροχὴν ἢ βρέξιμον.

Ἀ(Ἄ)βρυνα (τά). τὰ μοῦρα, τὰ μαῦρα συκάμινα ἢ τὰ βατόμουρα.

Ἀβρυντής, οῦ (ὁ). ἁβρότητος μέτοχος, τρυφηλός, ἡδονικός.

Ἁβρύνω [ἁβρός], Μ. υνῶ. Στολίζω. ‖. (μσ.) στολίζομαι, καλλωπίζομαι. 2) φαντάζομαι, ὑπερηφανεύομαι· καμαρόνω. 3) ζῶ τρυφηλῶς καὶ πολυτελῶς.

Ἄβρωμα (τό), [ἁβρός]. εἶδ. Μεγαρικῆς γυναικείας στολῆς

Ἀβρωμία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἄβρωμος (ὁ ἡ). (κυρ. ἰχθὺς) ὁ μὴ βρωμῶν, μὴ προξενῶν δυσωδίαν.

Ἀβρώς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄβρωτος.

Ἀβρῶς, ἐπίρ. Τρυφερῶς κτλ. (ἴδε Ἀβρός).

Ἀβρωσία (ἡ). ἀτροφία, νηστεία· πεῖνα.

Ἄβρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φαγών, ἢ μὴ τρώγων, νῆστις, ἄσιτος. 2) ὁ μὴ φαγωθεὶς ἢ μὴ τρωγόμενος. » Ἡ τῆς ῥοιᾶς ἐπιφάνεια —, « Γργ.

Ἄβυδος ϗ Ἄβυθος (ὁ, ἡ), = Ἄβυσσος. » Εἰς ἄβυθον φλυαρίαν (ἄλλ. διορθ. Ἄβυσσον φλυαρίας) ἐμπεσών, « Πλοῦτ.

Ἀβύρσευτος (ὁ, ἡ), = Ἀδέψητος, μὴ βεβυρσευμένος (ἀργασμένος).

Ἀβυρτάκη (ἡ), [Περσ. ἄμπερ-τάγ]. εἶδ. ξυνοῦ ἁλμυροῦ ϗ δριμέος φαγητȣ (σάλτσας ἢ σαλάτας) κατεσκευασμένου ἀπὸ διάφορα χόρτα καὶ ξοινόῤῥωδα.

Ἀβυρτακοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων ἀβυρτάκην.

Ἀβύρτακος (ὁ), = Ἀβυρτάκη.

Ἀβυρτακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀβυρτάκης, ἀβυρτάκῃ ὅμοιος.

Ἀβυσσοπόρος (ὁ, ἡ). διὰ τοῦ ὁποίου περνᾷ ἄβυσσος (πλῆθος ὕδατος).

Ἄβυσσος (ὁ, ἡ). (ἐπιθετ μὲν) ὁ μὴ ἔχων βυθὸν (Ἰων. βυσσόν), βαθύτατος, ἄπατος, (ϗ μτφορ.) ἄπειρος, ἀναρίθμητος. » Φάραγγες ἄβυσσοι, « Στρβ. » Λίμνη, βάθος, ὡς λέγεται, ἄβυσσος, « Δ. Ἀλ. ‖. (οὐσ. δὲ) Ἄβυσσος (ἡ), βάραθρον, βάθος ἀπέραντον, (ὅθεν παρὰ τῇ θείᾳ Γραφῇ 3) πλῆθος ἄπειρον ὑδάτων ἢ τὰ ὕδατα ἐν γένει, καὶ 4) ὁ ᾅδης, ὁ τάρταρος, ἡ κόλασις.

Ἀβυσσοτόκος (ὁ, ἡ), Π. (ἐκκλησ) ὁ γεννῶν ἄβυσσον ὑδάτων.

Ἀβωλόκοπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βωλοκοπηθείς, ἀσβάρνιστος, ἀβωλοκόπητος.

Ἀβώς, ῶτος (ὁ, ἡ), [ἀ, βῶσαι, Ἰων. = βοῆσαι]. ἄφωνος.

Ἄγα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἄγη.

Ἀγάαμαι, Π. (κατὰ πλεονασμ.) ἀντὶ Ἄγαμαι (ἴδε καὶ Ἀγάομαι)

Ἀγαγέν, Δ. ἀντὶ Ἀγαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἄγω.

Ἄγαγεν, Π. ἀντὶ Ἤγαγεν, ἀόρ. β'. τῆς ὁρσ. τοῦ Ἄγω.

Ἀγαγύρτης, ου (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀγύρτης.

Ἀγάζηλος (ὁ, ἡ). πολύζηλος, φθονερώτατος.

Ἀγάζομαι [ἄγη], Μ. άσομαι καὶ Π. άσσομαι (ἀόρ. Ἠγάσθην ϗ μσ. Ἀγασάμην καὶ Π. Ἀγασσάμην, κτλ.), Π. = Ἄγαμαι, (μὲ αἰτ. μὲν) θαυμάζω, σέβομαι· ἐγκρίνω. 2) (μὲ γεν. δὲ ἢ δοτ. προθετ.) φθονῶ, ζηλεύω, μισῶ, ἢ 3) ἀγανακτῶ, μέμφομαι· καταφρονῶ. (ἴδε καὶ παραβλ. Ἄγαμαι καὶ Ἀγάσμαι).

Ἀγαθαρχία (ἡ). ἡ ἀρχὴ παντὸς ἀγαθοῦ, τὸ ἄκρον (ἀρχικὸν) ἀγαθόν, (θλγ.) ἡ Ἁγία Τριάς.

Ἀγαθαρχικός, ή, όν. (θλγ.) Ὁ τῆς ἀγαθαρχίας (τοῦ ἄκρου ἀγαθοῦ), θεαρχικός.

Ἀγάθεος (ὁ, ἡ), Π. = Ἠγάθεος.

Ἀγαθίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἀγαθίς.

Ἀγαθίζομαι, Μ. ίσομαι. (Κωμ.) Ὁμιλῶ λόγια (πράττω ἔργα) εὔφημα (ἀγαθοῦ οἰωνοῦ).

Ἀγαθίς [ἄγαν, θέω; ἢ π θανώτ. Ἀκατίς], ίδος (ἡ). κȣβάρι (νήματος ἢ ῥάμματος). » Ἀγαθῶν ἀγαθίδες, « παροιμ., σωρὸς (πλῆθος) ἀγαθῶν. 2) εἶδ. ἐντόμ., (κοιν.) κȣβαρίδα ἢ χιλιοπόδαρον.

Ἀγαθογονία (ἡ). ἐπιγονὴ (παραγωγὴ) ἀγαθῶν.

Ἀγαθοδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ εὐδαιμονίαν, εἶμαι καλοῤῥίζοικος.

Ἀγαθοδαιμονιστής, οῦ (ὁ). (Κωμ) ὁ πίνων ὀλίγον, ὀλιγοπότης, ἐγκρατευτής, (ἴδε τὸ ἐπόμ)

Ἀγαθοδαίμων, ονος (ὁ). ὁ ἀγαθὸς θεὸς ἢ δαίμων (κυρ. ὁ Διόνυσος, εἰς τιμὴν τοῦ ὁπ. ἐῤῥόφȣν περὶ τὸ τέλος τῆς τραπέζης ὀλίγον ἄκρατον οἶνον).

Ἀγαθοδότης, ου (ὁ) καὶ Ἀγαθοδότις, ιδος (ἡ), καὶ ἐπίρ. — δότως. Ὁ δοτὴρ τῶν ἀγαθῶν.

Ἀγαθοδωρία (ἡ). δώρησις ἀγαθῶν.

Ἀγαθόδωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπ' ἀγαθῷ διδόμενος, αἴσιος.

Ἀγαθοειδής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ — ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος ἀγαθοῦ (διάθεσιν [ῥοπὴν] πρὸς τὸ ἀγαθόν).

Ἀγαθοεργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀγαθουργέω.

Ἀγαθοεργία (ἡ), = Ἀγαθουργία.

Ἀγαθοεργής, έος, καὶ

Ἀγαθοεργός (ὁ. ἡ), = Ἀγαθουργός. ‖. οὕτως ὠνομάζοντο εἰς τὴν Σπάρτην οἱ κατ' ἔτος ἐκλεγόμενοι μεταξὺ τῶν ἱπποτῶν πέντε γεροντότεροι, οἱ ὁπ. ἐξέλλοντο δι' ὑποθέσεις τῆς πολιτείας ὅπου ἦτον ἀνάγκη.

Ἀγαθοθέλεια (ἡ). ἡ θέλησις (ἢ ἐκλογὴ) τοῦ καλοῦ.

Ἀγαθοθελής. έος (ὁ, ἡ). ὁ θέλων (προαιρούμενος) τὸ ἀγαθόν, Ἐθελάγαθος.

Ἀγαθολογέω-ῶ, Μ ήσω. Λέγω καλὸν περί τινος, ἐπαινῶ.

Ἀγάθοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄγαν θοός (ταχύς, ὀγλίγωρος).

Ἀγαθοπάροχος (ὁ, ἡ). ἀγαθῶν παρεκτικός, ἀγαθοδότης.

Ἀγαθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀγαθουργέω, εὐεργετῶ, κάμνω (φερω, προξενῶ) καλὸν εἴς τινα.

Ἀγαθοποιΐα (ἡ), = Ἀγαθουργία.

Ἀγαθοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν τὸ ἀγαθόν, εὐεργετικός (ἀστρολογ.) αἴσιος.

Ἀγαθοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀγαθουργέω.

Ἀγαθοπραγία (ἡ), = Ἀγαθουργία.

Ἀγαθοπρεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων εἰς τοὺς ἀγαθούς 2) ὁ πρόθυμος (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ εὐεργετεῖν.

Ἀγαθοπρεπῶς, ἐπίρ. Καθὼς πρέπει εἰς τοὺς ἀγαθούς.

Ἀγαθοπτικός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος (ἔχων τὴν ἰδιότητα τȣ) ὁρᾶν τὸ ἀγαθόν, (Θλγ.).

Ἀγαθόῤῥυτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναβρύων ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ, ἢ ὁ πηγάζων ἀγαθά.

Ἀγαθός [ἄγαμαι], ή, όν, (τὸ συγκρ. Ἀμείνων, Βελτίων, Κρείσων, καὶ τὸ ὑπερθ. Ἄριστος, Βέλτιστος, Κράτιστος· τὸ δὲ Ἀγαθώτερος, -ώτατος, μόνον παρὰ τοῖς μτγν.). (τὸ ἐναντ. τοῦ Κακός, δηλ.) Καλὸς (καθ' ὅλας σχεδὸν τῆς λέξ. τὰς σημασ.). » Ἀγαθὸς δαίμων, « = Ἀγαθοδαίμων. » Ἀγαθῇ τύχῃ, « (εἶδ. εὐχ. ἢ χαιρετ) μὲ ὥραις καλαῖς! καλοῤῥίζικος, η, ον, κτλ.! » Ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες, « Παρ. » Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἄρτον, « Παρ. » Διαφέρει πολιτεία πολιτείας, ἀγαθὴ φαύλης, « Ἀρς. (ἰδιαιτ. δὲ 2) ἀνδρεῖος. » Καὶ οὐκ ἐνδώσομεν πρόφασιν οὐδενὶ κακῷ γενέσθαι· οἱ δὲ ἀγαθοὶ τιμήσονται, « Θκ. 3) φρόνιμος, τίμιος, (καὶ ἐν γέν.) ἐνάρετος, (σπν. δὲ ϗ) εὔμορφος. » Εἰσορόων ὄψιν ἀγαθήν, « Ἰλ. Ω., (ὅθεν:) » Καλὸς κἀγαθός. « Ὦ 'γαθὲ (κατ' ἀποχ. ἀντὶ) Ὦ ἀγαθέ, (φρ. προσφωνητ., καθὼς καὶ τὸ Ὦ λῶστε, Ὦ βέλτιστε, καὶ τὸ παρ' ἡμῖν Καλέ:) » Ὦ 'γαθὲ Καλάσιρι, « Ἡλ. 4) ἄξιος, ἱκανός, ἐπιτήδειος, ἐξέχων εἴς ἕν τι. » Βίην (» Βοὴν) ἀγαθός, « Ὅμ. » Καὶ τέχνας, λόγους, καὶ πολέμους ἀγαθοί, « Ξεν. » Ἀνὴρ εἰς πᾶσαν ἀρετὴν ἀγαθός, « Πλ. » Ἀγαθοὶ γὰρ μεταλαβεῖν ἔθη καὶ ζηλῶσαι τὸ βέλτιον Ῥωμαῖοι, « Πλβ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Κοιλίαι ξυγχαίειν ἀγαθαί, « Ἱππκρ., πολλὰ θερμαί, (ἐπμν.) ὑποκείμεναι εἰς ἐμφράξεις. 5) χρήσιμος, ὠφέλιμος (κυρ. ἐπὶ ἰατρ.). « Αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προΐκτῃ, « Ὅμ. » Οὗτοι δ' ἂν εἶεν καὶ τοκεῦσιν ἀγαθοί, καὶ πάσῃ τῇ ἑαυτῶν πόλει, καὶ ἑνὶ ἑκάστῳ τῶν πολιτῶν καὶ φίλων, « Ξεν. » Ἐρωτᾷς με, εἴτι οἶδα πυρετοῦ ἀγαθόν, ἢ ὀφθαλμίας, ἢ λοιμοῦ; « αὐτ. » Ἀγαθὸν πρὸς (σῆτας κτλ.), « Θφρ. ϗ Δσκρ. » Λόγος ἀγαθὸς πρὸς οἰκοδομήν. « Γρφ. 6) (ἐπὶ ζ. καὶ ἀψύχ.) ὁ ἔχων καλὰς ἰδιότητας, τέλειος εἰς τὸ εἶδός του. » Γῆ (» Χώρα) ἀγαθή, » Ἵπποι καὶ κύνες ἀγαθοί, « Ξεν. » Ἀγαθοὶ πυροί, » Ἀγαθὸς οἶνος, κτλ. « (παρβλ. Γενναῖος). » Ἀγαθὴ δαίς, « Ἰλ. Ψ'. » Ὕδατα πίνειν οὐκ ἀγαθά, « Ἱππκρ. ‖. (οὐσ.) Ἀγαθὸν (τό), σημ. ἑνικῶς μέν, (Α') τὴν ἰδέαν τοῦ ἀγαθοῦ ἀπολύτως, ἢ τὸ καθ' αὐτὸ ἀγαθόν. » Οὐ γὰρ ἔγωγε δύναμαι νοῆσαι τ' ἀγαθόν, « Ἐπίκουρ. » Ὁ θεός ἐστι τὸ ἄκρον ἀγαθόν, « Θλγ. (Β'.) τὸ συμφέρον, τὴν ὠφέλειαν. » Ὄνησιν μὲν οὐδεμίαν φέροντας, οὐδ' ἀγαθοῦ κτῆσιν οὐδενός, « Δμ. » Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ, ἀλλ' ἐπὶ καταδουλώσει, « Θκ. » Ἐκ Ναζαρὲτ δύναταί τι ἀγαθὸν εἶναι; « Εὐαγγ. Εἰς δὲ τὸ πληθ. (Α'.) τὰ ὑπάρχοντα, τὰ πλούτη, ὅλα ἐν γέν. ὅσα συντείνουν πρὸς ἀνάπαυσιν καὶ εὐζωΐαν, » Ψυχή, ἔχεις πολλὰ ἀγαθά, « Γρφ. » Πολλαὶ δὲ ἅμαξαι πολλῶν ἀγαθῶν μεσταί, « Ξεν. » Αἱ τράπεζαι γ' εἰσὶν ἐπινενησμέναι ἀγαθῶν ἁπάντων, « Ἀρστφ. (Β'.) τὰς εὐεργεσίας. » Μείζω ὑπὸ τούτου ἀγαθὰ πείσῃ, « Ξεν. (Γ'.) τὰ προτερήματα. » Τοῖς γὰρ ἀγαθοῖς, οἷς ἔχομεν ἐν τῇ ψυχῇ, « Ἰσκρ. (Δ'.) τὰ καλὰ ἤθη ἢ παραδείγματα, » Παιδευθέντες ἐν τοῖς τῶν προγόνων ἀγαθοῖς, « Ασ., (πρβλ. Καλός).

Ἀγαθοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀγαθωσύνη.

Ἀγαθοτέλεια (ἡ), ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἀγαθοῦ, ἢ ἡ τελεία ἀγαθότης.

Ἀγαθοτελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτελῶν τὸ ἀγαθόν, ἢ ὁ ἐντελῶς ἀγαθός.

Ἀγαθότης (ἡ). ἡ διάθεσις τοῦ ἀγαθοῦ, καλοσύνη.

Ἀγαθότροπος (ὁ, ἡ). ἀγαθὸς τοὺς τρόπους, καλῆς διαθέσεως ἄνθρωπος.

Ἀγαθότυπος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τὸν τύπον τοῦ (ἄκρου) ἀγαθοῦ, (Θλγ.).

Ἀγαθουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἐργάζομαι) τὸ ἀγαθόν. 2) εὐεργετῶ.

Ἀγαθούργημα (τὸ) καὶ

Ἀγαθουργία (ἡ). ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀγαθοῦ, τὸ ἀγαθὸν ἔργον. 2) εὐεργεσία. 3) = Ἀνδραγαθία, κατόρθωμα.

Ἀγαθουργικός, ή, όν, = Ἀγαθοποιός.

Ἀγαθουργικῶς, ἐπίρ. Εὐεργετικῶς. 2) εὐμενῶς.

Ἀγαθουργός (ὁ, ἡ), = Ἀγαθοποιός.

Ἀγαθοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀγαθός.

Ἀγαθοφιλής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φιλῶν τὸ ἀγαθόν, φιλάγαθος.

Ἀγαθόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φρονήματα καλά.

Ἀγαθοφυής, έος (ὁ, ἡ), ὁ φύσει ἀγαθὸς (καλῆς φύσεως ἄνθρωπος). » Ἀθλητῶν ἁπάντων ἀγαθοφυέστατε καὶ λαμπρότατε «.

Ἀγαθοφυΐα (ἡ). ἡ φυσικὴ ἀγαθότης, ἢ τὸ καλὸν φυσικόν.

Ἀγαθόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Ἀγαθύνω (μτγν. καὶ Γρφ.), Μ. υνῶ. Κάμνω (Καθιστῶ, Ἀποδεικνύω) τι ἀγαθὸν (λαμπρὸν κτλ.). » Ἀγαθύναι ὁ θεὸς τὸ ὄνομα Σαλομῶν, « Γρφ. 2) εὐεργετῶ, φέρομαι εὐμενῶς πρός τινα. » Ἀγάθυνον, Κύριε, τοῖς ἀγαθοῖς, « Γρφ. » Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, « αὐτ., (τὸ ὁποῖον ὁ Σύμμαχ. μετέφρασεν:) εὐεργέτησον. 3) Κάμνω τὸ καλόν, διάγω ἐναρέτως. » Οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι τοῦ ἀγαθῦναι, « Γρφ. 4) στολίζω. » Καὶ Ἰεζάβελ ἠγάθυνε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, « Γρφ. 5) (πθ. ἢ μσ.) εὐαρεστῶ, ἀρέσκω. » Εἰ ἀγαθυνθήσεται ὁ παῖς σου ἐνώπιόν σου, ὥστε πέμψαι αὐτόν, « Γρφ.

Ἀγαθῶς, ἐπίρ. Καλῶς· συμφερόντως· ὀρθῶς· σφοδρῶς· αὐτάρκως.

Ἀγαθωσύνη (ἡ), = Ἀγαθότης. 2) (ἐκκλησ.) εὐτυχία.

Ἀγαίομαι, Π. = Ἀγάζομαι καὶ Ἀγάομαι.

Ἀγαῖος (ὁ, ἡ), [ἄγη], ἐπίφθονος.

Ἀγακλεής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄγαν εὐκλεής, κατὰ πολλὰ ἔνδοξος (περίφημος).

Ἀγακλειτός, ή, όν, Π. = τῷ προηγ.

Ἀγακλεῶς, ἐπίρ. Π. πολλὰ ἐνδόξως.

Ἀγακλῆς, έος (ὁ ἡ), Π. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Ἀγακλεής.

Ἀγακλύμενος, η, ον, καὶ

Ἀγακλυτός, ή, όν, Π. [ἄγαν κλύω], = Ἀγακλεής.

Ἀγακτίμενος, η, ον, Π. [ἄγαν κτίζω], (κυρ. πόλις) = Εὐκτιμένη, πολυάνθρωπος.

Ἀγάλακτες (οἱ), Ζ. Ἀγάλαξ.

Ἀγαλακτία (ἡ). ἔλλειψις γάλακτος. 2) (ἐπιτ.) ἀφθονία γάλακτος.

Ἀγάλακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων γάλα. 2) ὁ μὴ βυζάσας ἀκόμη, ἀρτιγέννητος. 3) ὁ μὴ βυζάνων πλέον, ἀποκομμένος (τοῦ γαλ.). 4) (κυρ. τόπος διὰ βοσκὴν) ὁ παράγων κακὸν γάλα. 5) σπν. κατ' ἐπίτ.) ὁ ἔχων πολὺ γάλα. 6) (τὸ ἀ ἀθρ.) = Ὁμογάλακτος, συγγάλακτος, συγγενής, (ἰδίως δὲ) ἀδελφὸς (ὁ βυζάσας τὸ αὐτὸ γάλα)· (ὅθεν·

Ἀγαλακτοσύνη (ἡ). ἡ συγγένεια.

Ἀγάλαξ, ακτος (ὁ ἡ), (σπνν. τύπ. τοῦ Ἀγάλακτος. (ὅθεν:) Ἀγάλακτες, ἀδελφοὶ (οἱ θηλάσαντες τὸ αὐτὸ γάλα), (καὶ ἐνίοτε) συγγενεῖς· συνομήλικες· σύντροφοι.

Ἀγαλέος, α, ον, ἴδε Ἠγαλέος.

Ἀγαλλίαμα (τό), = Ἀγαλλίασις, καύχημα

Ἀγαλλιάσιμος (ὁ, ἡ). δι' ἀγαλλίασιν ἁρμόδιος, χαρμόσυνος. » Ἡμέρα —, « Γργρ.

Ἀγαλλίασις, εως (ἡ). (Γρφ.) χαρὰ μεγάλη, εὐφροσύνη· καύχημα.

Ἀγαλλιάω-ῶ καὶ (μσ., ὃ καὶ συνηθές.) Ἀγαλλιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, (Γρφ.) = Ἀγάλλομαι.

Ἀγαλλίς, ίδος (ἡ), Ζ. Ἀναγαλλίς.

Ἀγάλλοχον (τό), [Ἑβρ. ἀχαλόθ]. ξύλον τῆς Ἰνδ. ἀρωματικώτατον, (τὸ Τουρκ. Οὐδαγάτσι).

Ἀγάλλω [ἄγη, ἄγαμαι), Μ. αλῶ (ἀόρ. Ἀττ. Ἤγηλα, ὅθ. τὸ ἀπαρ. Ἀγῆλαι, πρκ. Ἤγαλμαι). Στολίζω· εὐτρεπίζω (συγυρίζω). » Εὐνὰς ἀγῆλαι, « Εὐρ. » Ἤγαλλε τὴν τράπεζαν τοῖς ἐδέσμασι, « Αξ. (ϗ πθ. ἢ μσ.) » Ἡ γῆ ἀγάλλεται ἀνεμώνοις, ἴοις, καὶ τοῖς ἄλλοις ἄνθεσιν, « Ἀφθ. 2) τιμῶ, σέβομαι· πανηγυρίζω εἰς τιμήν τινος. » Καί σε θυσίαισιν ἀγαλοῦμεν ἀεί, « Ἀρστφ. 3) (μσ.) σεμνύνομαι, ἐναβρύνομαι· καυχῶμαι, καμαρόνω. » Τὰ μὲν Ἕκτωρ ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται, « Ἰλ. Σ. » Αἱ δὲ πόλιες αὗται τῷ τε οὐνόματι ἠγάλλοντο, « Ἡρ. 4) χαίρω, ἐντρυφῶ, εὑρίσκω εὐχαρίστησιν καὶ ἡδονὴν εἴς τι, (ϗ κατ' ἐκτ.) ἀπολαμβάνω. » Ὄρνιθες ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσιν, « Ἰλ. Β. » Νῆες ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ, « Ὀδ. Ε. » Θαυμασίαν τινὰ ἡδονὴν ἀγάλλεται, « Γρη. » Ἄμφω ἀγαλλόμεναι τὸν τάφον ὡς θάλαμον, « Ἐπιγρ.

Ἄγαλμα (τό). (ἐν γέν.) κάθε τι διὰ τὸ ὁπ. ἀγάλλεταί τις, ἀγαλλίαμα, στολίδι, (ὅθ. 2) ἀφιέρωμα, κόσμημα ναοῦ, καὶ κατ' ἐκτ. 3) εἴδωλον, εἰκὼν (κυρ. γλυπτή), ἀνδριάς, (παρβλ. Γλῆνος).

Ἀγαλματίας, ου (ὁ). εὔμορφος (καλοκαμωμένος) ὡς ἂν ἄγαλμα.

Ἀγαλμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἄγαλμα.

Ἀγαλματίτης, ου (ὁ), = Λιθοκόλλα.

Ἀγαλματογλύφος (ὁ). ὁ γλύφων (δουλεύων, κατασκευάζων) ἀγάλματα.

Ἀγαλματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἀγάλματα.

Ἀγαλματοποιητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγαλματοποιΐαν, (ὅθεν

Ἀγαλματοποιητική, καὶ

Ἀγαλματοποιΐα (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἀγάλμ.

Ἀγαλματοποιός (ὁ), ὁ ποιῶν (κατασκευάζων) ἀγάλμ.

Ἀγαλματουργία (ἡ). = Ἀγαλματοποιΐα.

Ἀγαλματουργικός, ή, όν, = Ἀγαλματοποιητικός.

Ἀγαλματουργὸς (ὁ), = Ἀγαλματοποιός.

Ἀγαλματοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Βαστῶ) ἄγ., (ὅθ. τρπ.) φέρω ἐν τῇ ψυχῇ μου ὡς ἄγ. τὴν εἰκόνα ἢ τὴν ἐνθύμησίν τινος ἀνεξάλειπτον.

Ἀγαλματοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων(βαςῶν) ἄγ. (καὶ τρπ.) τὴν ἐνθύμησιν ἢ τὸν τύπον τινὸς πράγματος ὡς ἄγ.

Ἀγαλματόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταμορφώνω τινὰ εἰς ἄγ.

Ἀγαλμοειδής, έος (ὁ, ἡ). ἀγάλματι ὅμοιος.

Ἀγαλμοτυπής, έος (ὁ, ἡ). τετυπωμένος (σχηματισμένος) εἰς εἶδος ἀγάλματος, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ

Ἀγαλμοτύπος (ὁ). ἀγαλματοποιός.

Ἄγαμαι [ἄγη], Μ. άσομαι (ἀόρ. Ἠγάσθην καὶ Ἠγασάμην). Θαυμάζω· σέβομαι, τιμῶ. (μὲ αἰτ.) » Ὥς σε, γύναι, ἄγαμαί τε τέθηπά τε, « Ὀδ. Ζ. 2) ἐπαινῶ, ἐγκρίνω, εὐαρεςοῦμαι. » Καὶ ἐγώ, ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα «, Πλάτ. » Ἄγαμαί σου τὴν ἀπόκρισιν «, αὐτ. » Ἄγαμαί σε τοῦ φρονήματος «, αὐτ. Ἔνθα δὴ ἠγάσθησαν τὸν ὀρχησοδιδάσκαλον «, Ξεν. » Ὅταν ἀγασθεὶς (τὸν ἵππον) πρίηταί τις «, αὐτ. (καὶ μὲ δύω γενικὰς) » Τίς οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς; » Δμ. ‖. (οἱ χρόν. τοῦ ῥήμ. τούτου συγχέονται παρὰ ποιητ. μὲ τοὺς τοῦ Ἀγάζομαι, -αίομαι, -άομαι.)

Ἀγαμένως, ἐπίρ. = Ἀσμένως 2) ὑψηλῶς, μεγαλοπρεπῶς, ἀξιοθαυμάστως. » Ἀγαμένως λέγειν, « Ἀρςτ.

Ἀγαμήστωρ [ἄγαν, μήδομαι], ορος (ὁ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ φρόνιμος, (ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος).

Ἀγάμητος (ὁ, ἡ), = Ἄγαμος, ἀνύπανδρος.

Ἀγαμία (ἡ). ἡ ζωὴ (κατάστασις) τοῦ ἀνυπάνδρου.

Ἀγάμιον (τὸ), (εὔχρ. μόνον εἰς τὴν Νμ. φρ.) » Ἀγαμίου (καθὼς ἦτον καὶ Κακογαμίου καὶ Ὀψιγαμίου) δίκη, » ἡ κατὰ τῶν ἀνυπάνδρων κρίσις ἐν Σπάρτῃ.

Ἄγαμος (ὁ, ἡ). ἀνύπανδρος. ‖. » Γάμος ἄγαμος (φρ. ὁμοία μὲ τὸ » Βίος ἀβίωτος, κτλ.), ὁ πρόξενος δυστυχίας.

Ἄγαν [ἄγω, ἡ ἄγη], ἐπίρ. ἐπιτάσ., = Λίαν, κατὰ πολλά, ὑπερβολικά. » Μηδὲν ἄγαν, « Γνμ. » Τοὺς ἄγαν νέους, « Ξεν. » Οἱ ἄγαν σπεύδοντες, βραδύτερον ἀνύουσι, « Πλ. (αἱ φρσ.) » Ὁ (ἡ, τό, οἱ, κτλ.) ἄγαν, « (ἐκλαμβ. ἀντὶ) ὁ πολύς, ὁ ὑπερβολικός, ὁ ὑπέρμετρος. » Ἡ ἄγαν ἐλευθερία ἔοικεν οὐκ εἰς ἄλλο τι ἢ εἰς ἄγαν δουλείαν μεταβάλλειν, « Πλ. (εἰς δὲ τὰς φρσ.) » Οὐκ ἄγαν μέγα (βαθύρριζον, ὁμολογούμενον κτλ.), « (τὸ Οὐκ ἄγαν, ἐξηγεῖται διὰ τοῦ) ὄχι τόσον, ‖. (εἰς τὰς συνθ. ἢ ἀποβάλλει, ἢ φυλάττει, ἢ μεταβάλλει τὸ ν).

Ἀγανακτέω-ῶ [ἄγαν, ἄχθομαι], Μ. ήσω. Πονῶ (κυρ. ἐπὶ τοῦ σώματος, καὶ ἰδιαιτ. ἐπὶ τῶν ὀδόντων, ὅταν πρωτοεβγαίνουν), (ἐντεῦθεν 2) (ἐπὶ ψυχῆς) ὀργίζομαι, λυπεῦμαι, μοὶ κακοφαίνεται, παίρνω πρὸς βάρος, δυσαρεστοῦμαι, παραπονοῦμαι, κτλ. » (Ὁ δὲ καὶ προτοῦ μὲν) οὐδὲν ἐπαύετο δακρύων, καὶ δὴ καὶ τότε ἀναβρυχησάμενος, κλαίων καὶ ἀγανακτῶν, οὐδένα ὅν τινα οὐ κατέκλασε τῶν παρόντων ». Πλάτ. » Ἀγανακτῶν ὅτι τῷ σαββάτῳ ἐθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς, « Γρφ. » Ἄλλοτε δὲ τοὐναντίον ἠγανάκτεις κατὰ τῶν πλουσίων, « Αχ. » Ὑπὲρ φιλοσοφίας ἠγανάκτει περιϋβρισμένης, « αὐτ. » Καὶ ὃ μάλιστα ἀγανακτῶ, « αὐτ. » Ἀγανακτήσασα δὲ τούτοις τῶν Φλιασίων ἡ πόλις, Ἰσκρ. » Τηλικαύτην πρᾶξιν ὁρῶν ἠγανάκτησας; « Δμ. (καὶ μσ. σπν.) » Ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρός, « Αχ.

Ἄγαν, Δ. ἀντὶ Ἄγην, φθόνον ἢ 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἄταν, βλάβην.

Ἀγὰν, Δ. ἀντὶ Ἀγὴν, καμπήν.

Ἀγανάκτησις, εως (ἡ). πόνος σωματικὸς καὶ ἰδίως ὁ τῆς ὀδοντοφυΐας. 2) θυμός. 3) δυσαρέσκεια. 4) ἀνυπομονησία.

Ἀγανακτητέον, θετ. τοῦ Ἀγανακτῶ.

Ἀγανακτητικός, ή, όν. Ἐπιρρεπὴς πρὸς ἀγανάκτησιν· θυμώδης· δυσαρεςημένος.

Ἀγανακτητικῶς, ἐπίρ. Μὲ διάθεσιν ἀγανακτητικήν.

Ἀγανακτικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν (ἄξιος διὰ) ἀγανάκτησιν, ἀνυπόφερτος.

Ἀγανακτικὸς ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς, = Ἀγανακτητικὸς (-ικῶς).

Ἀγανής, έος (ὁ ἡ), = Ἀγανός.

Ἀγάννιφος (ὁ, ἡ), Π. [ἄγαν, νίφω]. ὁ κατὰ πολλὰ χιονισμένος ἢ χιονιζόμενος.

Ἀγανοβλέφαρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀγανὰ (ἱλαρά, γλυκά, ὡραῖα) βλέφαρα (καὶ συνκδχ.) ὀμμάτια.

Ἀγανέρειος, α, ον, καὶ

Ἀγανορία (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀγηνέριος, -ία.

Ἄγανος (ὁ, ἡ), [ἄγνυμι]. εὐκολοτσάκιστος (ὅθ. κοιν. Ἄγανον ὁ Ἀνθέριξ.). 2) ὁ τσακισμένος (κομμένος) ἀπό τινος.

Ἀγανός, ή, όν, Π. [ἀ ἐπιτ. γάνος, ἢ ἄγαμαι]. πρᾶος, ἱλαρός, γλυκύς, πρόσχαρος, χαροποιός. » Βέλος — « Ὅμ., τὸ ὠκύμορον (;). 2) ἐξιλεωτικός, καταπραϋντικός.

Ἀγανοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φέρομαι προσηνῶς (μὲ γλυκύτητα, ἔχω συμπάθειαν) πρός τινα.

Ἀγανοφροσύνη (ἡ), Π. πραότης, γλυκύτης ἤθους.

Ἀγανόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. πρᾶος, ἥμερος, γλυκύς, εὐάρεστος.

Ἀγανώπης, ου (ὁ) καὶ Ἀγανῶπις, ιδος (ἡ), Π. ὁ ἔχων (καὶ μάλιςα ἡ ἔχουσα) γλυκὰ ὀμμάτια (ὦπας).

Ἀγάνωρ, ορος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀγήνωρ.

Ἀγανῶς ἐπίρ. Πρᾴως, φιλικῶς, εὐχαρίςως.

Ἀγάνωτος (ὁ ἡ). ὁ μὴ γανωμένος.

Ἀγάομαι-ῶμαι, (πρωτότ. τοῦ Ἀγάζομαι, -αίομαι. Ἄγαμαι), Π. ὑπερθαυμάζω, μένω ἐκστατικός. 2) μισῶ, ἀποστρέφομαι, (παρβλ. Ἀγάζομαι καὶ Ἄγαμαι).

Ἀγαπάζω, -ομαι, Μ. άσω, -ομαι, Π. ἀντὶ Ἀγαπάω, (ἐπμ.) ὑποδέχομαι φιλικῶς, ἐναγκαλίζομαι καὶ καταφιλῶ, περιποιοῦμαι.

Ἀγαπητά (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀγαπητή.

Ἀγαπάω-ῶ [ἀγάω, ἄγαμαι], Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. μὲν) Διάκειμαι φιλικῶς ἢ ἐρωτικῶς πρός τινα. » Τὰς πόρνας ἀγαπῶντας μᾶλλον ἢ τοὺς ἑταίρους, « Ξεν. » Ὁ μὴ ἀγαπῴη τις, οὐδ' ἂν φιλοῖ: Οὐ δῆτα, « Πλάτ. » Ἐφιλήσατε αὐτὸν ὡς πατέρα, καὶ ἠγαπήσατε ὡς εὐεργέτην, « (Δ. Κάσσ.). 2) (μὲ δοτ. δὲ, ἢ αἰτ. ἢ μετχ. ἢ ἀπαρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀναλελυμ.) εὐχαριστοῦμαι, ἀρκοῦμαι, ἀποδέχομαι. » Οὐκ ἀγαπήσαντες τὴν ἐν τῷ παρόντι ἡσυχίαν, « Θκ. » Ἐκέλευον ἀπιέναι καὶ ἀγαπᾶν τὴν συναγωνισαμένην τύχην ἐν Πλαταιαῖς, « Πλ. » Ἀγαπῶ μιᾷ συνών, « Αχ. » Οὐκ ἀγαπᾷς, ὅθ' ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν δαίνυσαι; « Ὀδ. Φ. » Ἠγάπησαν τὸ πραχθὲν ὑπὸ τῶν γυναικῶν, « Πλ. » Ἀγαπῶν ἡμέρας ἰδεῖν ἀγαθάς, « Γρφ.

Ἀγαπέω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Ἀγαπάω, (ὅθ. τὸ Ἠγάπευν, « Θκρ. ἐπγρ. ιθ'. 4).

Ἀγάπη (ἡ). κλίσις καὶ διάθεσις φιλική, συμπάθεια, φιλία. ‖. » Ἀγάπαι (αἱ), ὠνομάζοντο τὰ συσσίτια τῶν πρώτων χριστιανῶν, ὡς συντηρητικὰ τῆς πρὸς ἀλλήλους εὐαγγελικῆς ἀγάπης.

Ἀγάπημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης, τὸ ἀξιαγάπητον ὑποκείμενον.

Ἀγαπήνωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀνδρίαν ἢ τοὺς ἀνδρείους (ἀνέρας).

Ἀγάπησις, εως (ἡ). ἡ ἀγάπη, τὸ ἀγαπᾶν.

Ἀγαπητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀγαπάω, ἀξιαγάπητος.

Ἀγαπητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ ἀγαπᾶν, καλοκάγαθος· φιλικός.

Ἀγαπητικῶς, ἐπίρ. Φιλικῶς, εὐνοϊκῶς.

Ἀγαπητός, ή, όν. Ἠγαπημένος· ἀξιαγάπητος. 2) ἐπιθυμητός, εὐκταῖος. 3) (οὐδ.) Ἀγαπητόν, τὸ ἀρκετόν, εἰς ὅ,τι πρέπει νὰ εὐχαριστῆταί τις. » Ἀγαπητὸν καὶ ὀλίγους φίλους εὑρεῖν, « Ἀρςτ.

Ἀγαπητῶς, ἐπίρ. Ἀσμένως, εὐχαρίστως. 2) μόλις καὶ μετὰ βίας. » Ἀγαπητῶς ὀλίγῳ πρότερον σεσωσμένος, « Ασ.

Ἀγαπτερέως, ἐπίρ. Π. τάχιστα, μὲ μεγάλην ὀγλιγωράδα, (καὶ κοιν.) 'σὰν πουλί.

Ἀγαργάλιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γαργαλιζόμενος (ἐρεθιζόμενος).

Ἀγαρικὸν (τὸ), εἶδ. μανιταρίου λευκοειδοῦς, φυτρώνοντος εἰς τὰ στελέχη τῶν δένδρων, (καὶ ἡ ἀπ' αὐτοῦ γινομένη) ὕσκα.

Ἀγάρροος-ους (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ποταμὸς) ὁ ἄγαν (σφοδρῶς, ὁρμητικῶς) ῥέων.

Ἀγασθενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ δυνατὸς (ἀνδρεῖος).

Ἄγασμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ (τῆς ἄγης). 2) τὸ ἀξιοθαύμαστον (ἀξιοσέβαστον) πρᾶγμα. 3) (καὶ αὐτὸς) ὁ θαυμασμός, τὸ σέβας, (Σοφ.)

Ἀγασσαῖος (ὁ) καὶ

Ἀγασσεύς, έως (ὁ). (κυρ. σκύλος) γενναῖος· δυνατός, μεγάλος (ὁποῖοι ἦσαν οἱ Βρεττανικοί), (κοιν.) σαμψόνι.

Ἀγάσταχυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (καρποφορῶν) πολλοὺς καὶ μεγάλους στάχυας.

Ἀγάστονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ ἢ συχνὰ στενάζων, ἢ πολλῶν ςεναγμῶν ἄξιος, πολυςένακτος· (ἐπμ.) ἄθλιος, δυστυχέστατος. ‖. » Ἀγάςονος Ἀμφιτρίτη, « Ὅμ., ἡ θάλασσα, ἢ διότι στενάζει (βοῦζει) δυνατά, ἢ διότι προξενεῖ πολλοὺς στεναγμοὺς διὰ τῶν ναυαγίων.

Ἀγαστὸς [ἄγαμαι], ή, όν. Θαυμαστός, ἀξιοθαύμαστος, (ἐπμ.) ἀξιέπαινος. 2) ἐκπληκτικός. 3) ἐπίφθονος.

Ἀγάστωρ, ορος (ὁ), Π. [ἀ ἀθρ. γαστήρ]. ὁ ὁμομήτριος (ὁμογάστωρ) ἀδελφός· (ἢ κατ' ἔκτ.) συγγενής.

Ἀγαστῶς, ἐπίρ. Θαυμαστῶς, ἀξιεπαίνως.

Ἀγασυλλίς, ίδος (ἡ), φυτόν τι θαμνῶδες ἐκ τοῦ ὁπ. στάζει τὸ Ἀμμωνιακὸν κόμμι.

Ἀγάσυρτος (ὁ, ἡ). ὁ ἄγαν ἀνασεσυρμένος (ἀναίσχυντος).

Ἀγατός, ή, όν, Π. = Ἀγαστός.

Ἀγαυός, ή, όν, Π. [ἄγαμαι]. θαυμαστός, ἀξιοθαύμαστος. 2) σεβάσμιος, ἀξιοσέβαστος. 3) εὐγενής· ἀνδρεῖος· ἔνδοξος. 4) λαμπρός, μεγαλοπρεπής. 5) ὑπερήφανος, θρασύς.

Ἀγαυρός, ά, όν, Π. = Ἀγαυὸς (κατὰ τὰς τελευταίας μάλιστα δύω σημ.), (παρβλ. Γαῦρος).

Ἀγάφθεγκτος (ὁ, ἡ), Π. μεγαλόφωνος. 2) πολυλάλητος, ἐξάκουστος.

Ἄγγαρα (τὰ), [Περσ.]. τὰ μέρη ὅπου κατέλυον οἱ ταχυδρόμοι (ἄγγαροι) τῶν Περσῶν, σταθμοί, (Τουρκ.) κωνάκια ἢ μενζὶλ-χανέδες.

Ἀγγαρεία (ἡ). τὸ ἔργον τῶν ἀγγάρων. » Ἔστι δὲ ἀγγαρεία ἡ πάροδος ἡ διὰ τῆς δημοσίας ὁδοῦ τῆς καὶ δρόμον ἐχούσης· παραγγαρεία δέ, ἡ διὰ τῆς πλαγίας ὁδοῦ », Πανδ. 2) (μτγν.) ἡ ἀκούσιος καὶ χωρὶς πληρωμῆς ὑπηρεσία, ἀγγαριά.

Ἀγγαρεῖον (τὸ). τὸ ἀνῆκον εἰς ἄγγαρον ‖. » Ἀγγαρεῖον καὶ (Ἰων.) Ἀγγαρήϊον δρόμημα, « Ἡρ., τὸ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἀγγάρου (κωνακίου) μέχρι τοῦ ἄλλου τρέξιμον.

Ἀγγαρευτής, οῦ (ὁ). ὁ διορίζων (ἐπιστατῶν εἰς) τοὺς ἀγγάρους ἢ τὰς ἀγγαρείας.

Ἀγγαρεύω, Μ. εύσω. (μτβτ. μὲν) Ὑποχρεόνω τινὰ δυναστικῶς καὶ χωρὶς πληρωμῆς νὰ κάμῃ τι (καθὼς μεταχειριζόμεθα καὶ ἡμεῖς σήμερον τὴν λέξιν). 2) (ἀμτβτ. δὲ) ὑπηρετῶ ὡς ἄγγαρος, ἢ 3) δουλεύω ἀγγαρειάν.

Ἀγγαρήϊον (τὸ), ἴδε Ἀγγαρεῖον.

Ἀγγαρήϊος, Ἰων. ἀντὶ Ἀγγάριος.

Ἀγγαρία (ἡ), σπν. ἀντὶ Ἀγγαρεία.

Ἀγγάριος (ὁ), = τῷ

Ἄγγαρος (ὁ), [Περσ.]. ταχυδρόμος (τῆς Περσίας), ἀγγελιαφόρος. πρέσβυς. » Τοὺς ἐκ διαδοχῆς βασιλικοὺς γραμματηφόρους καλεῖσθαί φασιν Ἀγγάρους«, Αξ. » Ἄγγαρον πῦρ, « Αἰσχλ., ἡ διὰ πυρσῶν (φανῶν) διδομένη μακρὰν εἴδησις. 2) ὁ δουλεύων ἀγγαρειὰν (κυρ. εἰς τὸ ταχυδρομεῖον). » Ἄγγαροι ἡμίονοι, « Σδ. (ὅθ. ἐν γέν.) ἐργάτης, ἀχθοφόρος, (καὶ ἐπμ. 3) χωριάτης, ἄπρακτος· μωρός. ‖. οὐσ.) » Ἄγγαρον, τὸ εἰς ἀναδενδράδα ξύλον, ἄλλως Κάμαξ «, Εὐς·

Ἀγγαροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταφέρω τι διὰ τοῦ ἀγγαρείου ἢ χωρὶς πληρωμὴν (ἀγγαρειά).

Ἀγγείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀγγεῖον.

Ἀγγειθήκη (ἀντὶ) Ἀγγειοθήκη, Ζ. Ἀγγοθήκη.

Ἀγγειολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξετάζω τὰς φλέβας (Ζ. Ἀγγεῖον).

Ἀγγειολογία (ἡ). ἐξέτασις (περιγραφὴ πραγματεία, διδασκαλία περὶ) τῶν φλεβῶν (Ζ. Ἀγγεῖον).

Ἀγγεῖον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄγγος, (ἐν γέν.) σκεῦος ὅπου ἐναποτίθεταί τι, (ἐπμ.) σακκίον, κουτίον, κιβώτιον, κτλ. » Ἐνθέσθαι αὐτὸν εἰς τὴν ναῦν ἐρίων ἀγγεῖον ἓν ἢ δύο ». Δημοσθ. 2) (ἰατρ.) » Ἀγγεῖα, « οἱ περιέχοντες τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος σωλῆνες, αἱ φλέβες, αἱ ἀρτηρίαι κτλ. 3) (βτν.) ἡ σπερματοθήκη (σποροθήκη) τινῶν φυτῶν. » Ἔνια δὲ ἢ ἐν λοβῷ, τὰ δὲ ἐν ὑμένι, τὰ δὲ ἐν ἀγγείῳ, τὰ δὲ καὶ γυμνόσπερμα τελείως ». Θφρ. (ὅθεν

Ἀγγειοσπέρματος καὶ

Ἀγγειόσπερμος (ὁ, ἡ). (βτν.) κάθε φυτὸν τοῦ ὁπ. ὁ σπόρος περιέχεται εἰς γαλαρὸν περιάνθιον. » Ἀγγειοσπέρματα (τὸ ὁποῖον ὁ Schneider διώρθ. Ἐναγγειοσπέρματα) δὲ ἦτε μήκων, ἢ ὅσα μήκωνι ὅμοια », Θφρ.

Ἀγγειώδης, εος (ὁ, ἡ). (βτν.) ὁ ἔχων σχῆμα (ἢ χρησιμεύων ἀντὶ) ἀγγείου, κοῖλος. » Τοῦ οὐρανοῦ τὸ κύτταρον ἀγγειῶδες, « Σχολ.

Ἀγγελεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Ἄγγελος, (ὅθ. ἡ αἰτ. πλθ. Ἀγγελῆας).

Ἀγγελέω, Ἰων. ἀντὶ Ἀγγελῶ, μέλλ. τοῦ Ἀγγέλλω.

Ἀγγελία (ἡ). εἴδησις μήνυμα. 2) πρότασις ἢ προσταγὴ γινομένη δι' ἀπεσταλμένου. 3) πρεσβεία. 4) φήμη, ᾀδόμενον. 5) (εἰς τὸν Ἡρόδ. Α', 54. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀτελείην). 6) — ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀπαγγελία. » Σεμνοπρεπὴς τὴν ἀγγελίαν δοκεῖ καὶ βεβηκώς, » Θ. Μαγ.

Ἀγγελίαρχος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀρχάγγελος.

Ἀγγελίας, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἄγγελος.

Ἀγγελιαφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω ἀγγελίας, εἶμαι -

Ἀγγελιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἀγγελίας (εἰδήσεις), μηνυτής.

Ἀγγελίεια (ἡ), Π. ἡ φέρουσα εἰδήσεις, μηνύτρια.

Ἀγγελίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγγελία.

Ἀγγελίης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγγελίας. » Ἶρις ἀγγελίης πωλεῖται, « Ἡσ. » Ἠέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες, « Ἰλ. Ν.

Ἀγγελιηφόρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγγελιαφόρος.

Ἀγγελιήτης (ὁ), Π. = Ἀγγελιώτης.

Ἀγγελικός, ή, όν. Ἀγγέλου ἢ (Ἐκκλησ.) τῶν Ἀγγέλων ἴδιος. ‖ (οὐσ.) Ἀγγελική, εἶδ. παροινίου ὀρχήσεως.

Ἀγγελικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἄγγελος.

Ἀγγελιώτης, ου (ὁ) καὶ

Ἀγγελιῶτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀγγελιαφόρος, ἄγγελος. 2) ἀντὶ Ἀγγελικός. » Τάξις. — « Ἀρέθ.

Ἀγγέλλω [ἄγω], Μ. ελῶ. Δίδω ἢ Φέρω εἴδησιν, μηνύω, γνωστοποιῶ. » Ὦ ξεῖν', ἄγγειλον Λακεδαιμονίοις, ὅτι, « Ἐπγρ. (ἢ μσ.) » Καὶ νῦν γε Τεύκρῳ τἀπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι, εἶναι φίλος, « Σοφ., ἀντὶ Ἐπαγγέλλομαι, ὑπισχνοῦμαι.

Ἄγγελμα τό, = Ἀγγελία.

Ἀγγελοείδεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἀγγελοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (εἶδος) ἀγγέλου, Ἀγγελόμορφος.

Ἀγγελοθεσία (ἡ). ἡ μετὰ τῶν Ἀγγέλων τοποθέτησις τῶν ψυχῶν (κατὰ τὴν τῶν Χιλιαστῶν δοξαν).

Ἀγγελομαρτύρητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ ἀγγέλου μαρτυρηθεὶς (γνωστοποιηθείς).

Ἀγγελομίμητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ήτως. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι κατὰ μίμησιν τῶν Ἀγγέλων, (Ἐκκλησ.)

Ἀγγελόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (εἶδος) ἀγγέλου.

Ἀγγελοπλήρωτος (ὁ, ἡ). πλήρης Ἀγγέλων.

Ἀγγελοπρέπεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἀγγελοπρεπής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ -πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἀνήκων) εἰς ἀγγέλους, ἀγγελικος.

Ἄγγελος (ὁ, ἡ), [ἄγω]. ὁ δίδων ἢ φέρων εἴδησιν, μηνυτής, μαντατοφόρος. 2) (Ἐκκλησ.) Ἄγγελος θεοῦ. 3) (συνκδχ.) = Ἀγγελία.

Ἀγγελτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἄγγελος.

Ἀγγελτικός, ή, όν. Ὁ πρὸς ἀγγελίαν ἐπιτήδειος. » Τοῦ μέλλοντος —, « Πορφ.

Ἀγγέλτρια, ας (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἀγγελτήρ, μηνύτρια.

Ἀγγελώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀγγέλου ὄνομα.

Ἀγγήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγγεῖον.

Ἀγγοθήκη (ἡ). ἡ τῶν ἀγγείων θήκη, (Ζ. καὶ Ἐγγυοθήκη).

Ἀγγοπῆναι (αἱ) καὶ

Ἀγγοπήνια (τὰ). αἱ τρύπαι τῆς μελικηρήθρας, [ἄγγος πήνη· διότι εἶναι ὑφασμέναι ὡς δίκτυον], ἴδε καὶ Πήνη.

Ἄγγος, εος (τὸ). ἀγγεῖον, σκεῦος χωρητικὸν ὁποιουδήποτε πράγματος.

Ἀγγούριον καὶ Ἄγγουρον (τὸ). τὸ ἀγγοῦρι (διότι τρώγεται ἄγουρον [ἄωρον]· ὅθεν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σημαίνῃ, καθὼς τινες ἐνόμισαν, καὶ τὸ 2) χειμωνικὸν, καρποῦζι).

Ἄγγων, ωνος ἢ ῶνος (ὁ), εἶδ. λόγχης Γαλλικῆς ἢ Γερμανικῆς. κατὰ τὸν Κορ. Στρβ. Δ'. δ',) ἐσφαλμ. ἀντὶ Λάγκον, (παρβλ. Λαγκία).

Ἄγδην, ἐπίρ. Καθὼς ἄγονται (ἀπάγονται) οἱ κατάδικοι. » Σύρουσιν αὐτὸν ἄγδην ἐπὶ τὴν ἀρχὴν » Λξφν.

Ἄγε (καὶ πλθ.) Ἄγετε, (κυρ.) β'. πρσ. τῆς προστ. τοῦ Ἄγω. 2) (ὡς ἐπίρ. Παρακελ. συντάσ. μὲ προστ. ἢ αὐθυποτ. καὶ ἀναλογεῖ τῷ τῆς συνηθείας) Ἔλα, ἐλᾶτε (καὶ καταλληλότ. τῷ χυδ.) Ἄϊντε, Ἄγητε. » Ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, « Ἰλ. Α'. » Ἀλλ' ἄγε μίμνετε πάντες, « Ξεν. » Ἀλλ' ἄγετε, λαμβάνετε ὅπλα, « αὐτ. » Ἄγ' ἔφη, ὅπως πρωῒ παρέσῃ, « αὐτ. » Ἄγε δή, οἶδα, « αὐτ. » Ἄγε, ὦ Τίτε, ἄγε, ὦ Οὐαλέριε, τί οὐκ ἀπολογεῖσθε; « (Παρβλ. Δεῦρο καὶ Δεῦτε).

Ἀγείρω [ἄγω, ἀγέρω], Μ. ερῶ (ἀόρ. Ἤγειρα, πρκ. Ἤγερκα καὶ Ἀττ. Ἀγήγερκα). Συλλέγω, συνάζω, συναθροίζω. 3) ζητεύω, μαζόνω ἐλεημοσύνην, (καὶ καταλληλότ.) ἐβγάλλω δίσκον. » Τῇ θεῷ ἀγείρων, « Αχ. » Ὅτε ἀγείροιεν ἐν τῇ ὀρτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος. « Ἡρ.

Ἀγείσσωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων γεῖσσον (στεφάνι, περίφραγμα, [Τυρκ.] περβάζι κτλ.)

Ἀγειτόνευτος καὶ

Ἀγείτων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων γείτο-

νας, ἔρημος· κακὸς γείτων, (ἐπμ. 2) ἀκοινώνητος.

Ἀγελαδὸν, Δ. ἀντὶ Ἀγεληδόν.

Ἀγελάζω, Μ. άσω. Συναθροίζω εἰς ἀγέλην, κάμνω κοπάδι. ||. (μσ.) Ἀγελάζομαι (ἐπὶ πτην. καὶ ἰχθ.), ζῶ ἢ ταξιδεύω κοπαδιαστά.

Ἀγελαιοκομικὸς, ή, ὸν = Ἀγελαιοτροφικὸς, (ὅθεν:) Ἀγελαιοκομικὴ, = Ἀγελαιοτροφία. Ἀγελαιοκόμος, = Ἀγελαιοτρόφος, ἀγελαδάρης. (Νικ. Χων.)

Ἀγελαῖος, α, ον. Ὁ συνηθροισμένος (ζῶν, βόσκων) εἰς ἀγέλην, κοπαδιαςός. »Τῶν γαμψωνύχων οὐδὲν ἀγελαῖον,« Ἀρστ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγέλην (εἰς τὸ κοινὸν πλῆθος), (ἐπμ.) ἀσήμαντος, πρόςυχος. 3) ὁ ἐκ τῆς ἐν Σπάρτῃ ἀγέλης τῶν παίδων, (Ζ. Ἀγελάτης).

Ἀγελαιοτροφία (ἡ). ἡ ἐπιμέλεια (τροφὴ) τῶν ἀγελαίων ζώων.

Ἀγελαιοτροφικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος) εἰς τὴν ἀγελαιοτροφίαν.

Ἀγελαιοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ἀγέλην ἢ ἀγελαῖα ζῶα.

Ἀγελαιὼν, ῶνος (ὁ). τόπος δι' ἀγέλην.

Ἀγελαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὁ πρῶτος τῆς ἀγέλης· ὁδηγῶ (ἐπιστατῶ εἰς) τὴν ἀγέλην.

Ἀγελάρχης, ου (ὁ), = Ἀγέλαρχος.

Ἀγελαρχία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἀγελάρχȣ.

Ἀγέλαρχος (ὁ). ἀρχηγὸς (ὁδηγὸς, ἐπιςάτης, πρῶτος) τῆς ἀγέλης, (Ζ. καὶ Ἀγελάτης).

Ἀγέλασμα (τὸ), Π. [ἀγελάζω]. σωρὸς, συνάθροισμα.

Ἀγελασμὸς (ὁ), σπν. ἀντὶ Συναγελασμός.

Ἀγελαστεὶ, ἴδε Ἀγελαστί.

Ἀγελαστὶ, ἐπίῤ. Χωρὶς γέλια.

Ἀγελαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν γελῶ, κρατῶ τὰ γέλια.

Ἀγελαστία (ἡ). τὸ μὴ γελᾷν, σκυθρωπότης.

Ἀγελαστικὸς, ή, όν, = Ἀγελαῖος.

Ἀγέλαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γελῶν, σοβαρὸς σκυθρωπός. 2) ὁ μὴ γέλωτος ἄξιος λυπηρὸς, (ὅθεν) »Ἀγέλαςος,« ἡ ἐν Ἐλευσῖνι πέτρα, ἐπὶ τῆς ὁπ. ἐκάθησεν ἡ Δήμ. περίλυπος διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρός της.

Ἀγελάτης, ου (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς καὶ ἐπιστάτης τῆς ἐν Σπάρτῃ καὶ Κρήτῃ ἀγέλης τῶν δεκαεπταετῶν νέων.

Ἀγελείη, ης, Ἰων. ἀντὶ Ἀγέλεια, ας (ἡ) (ἐπιθετικῶς) ἡ Ἀθηνᾶ, ὡς λείαν (λάφυρα) ἄγουσα.

Ἀγέλη (ἡ), [ἄγω]. συνάθροισις (κυρ. μεγάλων) ζώων καὶ ἰδιαιτέρως βοῶν, (ἐνίοτε δὲ) καὶ ἀνθρώπων, κοπάδι. (ἐν γέν.) πλῆθος. »Πόνων—,« Εὐρ.

Ἀγεληδὰ, Π. ἀντί.

Ἀγεληδὸν, ἐπίῤ. Κατὰ ἀγέλας, ἀθρόως, σωρηδὸν, κοπαδιαστά.

Ἀγέληθεν, ἐπίῤ. Ἐκ (Ἀπὸ) τῆς ἀγέλης.

Ἀγεληὶς, ἴδος (ἡ), = Ἀγελαία.

Ἀγεληκόμος (ὁ, ἡ), = Ἀγελοκόμος.

Ἀγεληματος, α, ον, = Ἀγελαῖος, πρόςυχος.

Ἀγελήτης, ου (ὁ), σπν. ἀντὶ Ἀγελαῖος »Βοῦς —,« Αξ.

Ἀγέληφι, Π. ἀντὶ Ἐν τῇ ἀγέλῃ.

Ἀγελικὸς, ή, όν. Ἀγεληδὸν νεμόμενος, ἀγελαῖος.

Ἀγέλοιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γελοῖος, (Ἀθ. Θ'.) 74).

†Ἀγελοκομικὸς, ή, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀγελαιοκομικός.

Ἀγελοκόμος (ὁ), Ἀγελαιοτρόφος, ἀγελαδάρης.

Ἀγελοτροφία (ἡ) καὶ

Ἀγελοτρόφος (ὁ, ἡ) = Ἀγελαιοτρόφος κτλ.

Ἀγέμεν καὶ Ἀγέμεναι, Π. ἀντὶ Ἄγειν.

Ἀγεμὼν, όνος (ὁ), καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Δ. ἀντὶ Ἡγεμὼν κτλ.

Ἄγεν, Δ. ἀντὶ Ἄγειν. 2) Π. ἀντὶ Ἦγεν, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρατατ. τοῦ Ἄγω. 3) Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐάγησαν. γ'. πληθ. πρσ. τοῦ πθ. β'. ἀορ. τοῦ Ἄγνυμι.

Ἀγενεαλόγητος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς γενεαλογίας.

Ἀγένεια (ἡ). (ἐναντ. τῷ Εὐγένεια), ἡ τοῦ γένους ποταπότης. 2) = Δυσγένεια, τὸ ἄτιμον γένος. 3) (ἐναντ. τοῦ Γενναιότης) χαμέρπεια (ποταπότης) τοῦ φρονήματος.

Ἀγένειος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς γένεια (δηλ. νέος, ἢ σπανὸς), (ὅθεν ||. οὐσ.) Ἀγένειον (τὸ), ἡ ἔλλειψις γενείων.

Ἀγενείως, ἐπίῤ. Χωρὶς γένεια. »Ἀγενείως γὰρ τοῦ προσωπου εἶχε,« Φλστρ.

Ἀγενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ εὐγενής. 2) ὁ μὴ γενναῖος. 3) ὁ ἄτεκνος, (παρβλ. Δυσγενής). 4) = Ἀγένητος. »Ἦ γέγονεν, ἢ καὶ ἀγενές ἐστι;« Πλάτ.

Ἀγένητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γενόμενος (κτισθείς.) 2) ὁ μηδέποτε ὑπάρξας. »Οὐδὲ θεοῦ ἐστιν ἀγένητα ποιήσασθαι ὅσ' ἂν ᾖ πεπραγμένα,« Ἀγάθ. 3) (παρὰ Σοφ. Τραχ.) = Ἀγενής.

Ἀγενίζω, Μ. ίσω, = Ἀγεννίζω.

Ἀγέννεια (ἡ), = Ἀγένεια.

Ἀγεννὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἀγενής.

Ἀγεννησία (ἡ). τὸ μὴ γεννᾷν ἢ μὴ γεννᾶσθαι.

Ἀγεννητογενὴς, έος (ὁ ἡ), Θλγ. ὁ ἐξ ἀγεννήτου γεννηθείς.

Ἀγέννητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γεννηθείς. 2) = Ἀγένητος. 3) = Ἄγονος. »Τὸ ἁλμυρὸν ἀγέννητον,« Θφρ. 4) = Ἀγενὴς, Δυσγενὴς, (Σοφ. Τρ. 61).

Ἀγεννήτως, ἐπίῤ. Ἄνευ γεννήσεως.

Ἀγεννία (ἡ), ἀμφ. Π. ἀντὶ Ἀγέννεια.

Ἀγεννίζω, Μ. ίσω. Γίνομαι (ἢ Φέρομαι ὡς) ἀγενής.

Ἀγεννῶς(ενῶς), ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ἀγενῆ, ἀνάνδρως.

Ἄγεο, Δ. Π. ἀντὶ Ἡγοῦ, β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνεστ. τῆς προστ. τοῦ Ἡγέομαι.

Ἄγευμαι, Ἰων. ἀντὶ Ἄγομαι.

Ἀγέομαι, Δ. ἀντὶ Ἡγέομαι.

Ἀγέραστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν γέρας (βραβεῖον, ἀντιμισθίαν).

Ἀγέρατος (ὁ, ἡ), = Ἀγέραστος.

Ἀγερέθω, Π. ἀντὶ Ἀγείρω.

Ἀγερέσθαι, Π. μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἄγερθεν, Δ. Π. ἀντὶ Ἠγέρθησαν, γ'. πληθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τοῦ Ἀγείρω.

Ἀγερμὸς (ὁ), καὶ

Ἀγερμοσύνη (ἡ), Π. = Ἀγυρμός.

Ἀγερόμην, Π. ἀντὶ Ἠγερόμην, μσ. ἀόρ β'. τοῦ Ἀγείρω.

Ἀγέῤῥω, Αἰολ. ἀντὶ Ἀγείρω.

Ἄγερσις, εως (ἡ). σύναξις, συνάθροισις κτλ. (Ζ. Ἀγείρω).

Ἀγέρω, πρωτότ. τοῦ Ἀγείρω

Ἀγερωχία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀγερώχȣ, ὑπερηφάνεια, ἀκαταδεξία, (ἐπὶ παίδ.) σερπετιά.

Ἀγέρωχος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἐπιτ. καὶ γέρας ἔχειν. θέλειν ἐν πᾶσι τὴν προτίμησιν]. (παρὰ μὲν τοῖς παλ. ἐκλαμβ. ἐπὶ καλοῦ, ἀντὶ τοῦ) ἔνδοξος, γενναῖος, μεγαλόφρων. 2) (παρὰ δὲ τοῖς μτγν. ἐπὶ κακοῦ, ἄγριος. αὐθάδης, ὑπερήφανος, ἀκατάδεκτος.

Ἀγερώχως, ἐπίῤ. Μὲ ἀγερωχίαν (ὑπεροψίαν κτλ., ἢ μεγαλοφροσύνην κτλ.).

Ἄγες, Π. (δηλ. ἀναυξήτ.) καὶ

Ἄγες, Δ. ἀντὶ Ἦγες, β'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρστ. τοῦ Ἄγω.

Ἀγεσίλαος καὶ συγκ.) Ἀγεσίλας (ὁ), ἐπίθ. τοῦ Πλούτωνος) ὁ ἄγων (ὁδηγῶν, σύρων) τοὺς λαοὺς εἰς ἑαυτόν.

Ἄγεσκον, Π. ἀντὶ Ἦγον, παρτ. τοῦ Ἄγω.

Ἀγέςρατος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἄγων (ὁδηγῶν) τὸν στρατὸν, στρατηγὸς, (ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς).

Ἀγέτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἡγέτης.

Ἀγέτις, ιδος (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἡγέτις.

Ἀγέτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἡγήτωρ.

Ἄγευστος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ μὴ γευσάμενος, (δοκιμάσας, ἀπολαύσας), ἀμέτοχος. »Τῶν μὲν τερπνῶν οὐδενὸς ἄγευςος ἔσῃ,« Ξεν. »Αἰὼν κακῶν ἄγευστος,« Σοφ. 2) (χ. πτ.) ὁ μὴ γευματίσας (φαγὼν), νηςικός. 3) (πθ.) ὁ μὴ φαγωθεὶς ἢ μὴ φαγώσιμος »Πολλὰ γὰρ τῶν ἀγεύστων καὶ ἀβρώτων πρότερον, ἥδιστα νῦν γέγονε,« Πλ.

Ἀγέω, Ἰων. ἀντὶ Ἄγω.

Ἀγεωμέτρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀνήκων εἰς (ἢ μὴ διδαχθεὶς) τὴν γεωμετρίαν.

Ἀγεωργησία (ἡ). ἔλλειψις (παραμέλησις, παραίτησις) τῆς γεωργίας.

Ἀγεώργητος (ὁ, ἡ). τόπος (ἢ καρπὸς) ἀκαλλιέργητος ἢ μὴ καλλιεργήσιμος. 2) (ἄνθρωπος) ἀνεπιτήδειος πρὸς γεωργίαν.

Ἀγεώργιον (τὸ), εὔχρ. μόνον κατὰ γενικ. καὶ εἰς τὴν Νμ. φρσ. »Ἀγεωργίȣ δίκη,« ἡ κατὰ τῶν μὴ γεωργούντων τὸν κληρουχηθέντα ἢ ἐκμισθωθέντα αὐτοῖς ἀγρόν.

Ἄγῃ, Π. ἀντὶ Ἐάγη. γ'. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τοῦ Ἄγνυμι.

Ἄγη (ἡ), Π. [ἄζω, ἄγαμαι] θαυμασμὸς ἔκστασις· (ὅθεν 2) σέβας, καὶ (σπν. 3) φθόνος, μῖσος. 4) (εἰς τὸν Πινδ. Πύθ. Β'. 131). ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἄτη.

Ἄγη καὶ Ἄγη (τὰ), οὐδ. πλθ. τοῦ Ἄγος

Ἀγὴ, ῆς (ἡ), Π. [ἄγνυμι]. θραῦσις, τσάκχισμα, σπάσιμον. καμπή. »Ὄφεος —,« Ἀρατ. »Κύματος ἀγὴ, ἢ (μονλκτ.) »Κυματωγὴ, ἡ σύντριψις τῶν κυμάτων εἰς τὴν ἀκρογιαλιὰν, καὶ τὸ μέρος ὅπȣ συντρίβονται, ἡ (ἄλλ.) Ἀκτή. 2) πληγὴ, λαβωματιὰ, καὶ 3) (μτφορ.) συμφορὰ, δυστύχημα.

Ἀγηγέραται, Ἰων γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. καὶ

Ἀγήγερκα,-μαι, Ἀττ. πρκ. τοῦ Ἀγείρω.

Ἀγηλατέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [ἄγος, ἐλαύνω]. ἀποῤῥίπτω (ἐκβάλλω) τι (ὡς μίασμα), (ἐπμ. 2) ἐξιλεόνω τὸν θεόν.

Ἀγηλατέω-ῶ, [ἄγω, ἐλάω], Μ. ήσω. Καταδιώκω, ἀπελαύνω, ἀναστατόνω, λεηλατῶ. »Ἀπικόμενος δὲ ἀγηλατέει ἑπτακόσια ἐπίστια,« Ἡρ.

Ἀγηλάτημα (τὸ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἀγηλατέω.

Ἀγήλατος (ὁ, ἡ), Π. [ἄγαν, ἐλαύνω], (ἐπίθετ. τοῦ κεραυνοῦ). ὁρμητικὸς, βίαιος, τιναγμένος ἀπὸ δυνατὴν χεῖρα.

Ἄγημα (τὸ). (ἐν γέν.) τάγμα στρατιωτικὸν, (ὅθ. τὸ Λτν. agmen), (ἰδιαιτ. δὲ 2) τὸ συγκροτούμενον ἀπὸ ἐκλεκτοὺς πεζοὺς, ἱππεῖς καὶ ἐλέφαντας, καὶ προπορευόμενον τῶν βασιλέων τῆς Μακεδονίας.

Ἀγημένα (τὰ), ἀντὶ Ἡγημένα, (πρκ. πθ. τῆς μτγ. τοῦ Ἡγοῦμαι), τὰ νενομισμένα.

Ἀγηνόρει(ρι)ος, α, ον, Π. ἡρωϊκός.

Ἀγηνορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ὑπερηφανεύομαι, αὐθαδιάζω.

Ἀγηνορία (ἡ). ἀνδρία, εὐτολμία. 2) ὑπερηφάνεια. 3) ἀνδραγαθία.

Ἀγήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [ἄγαν ἢ ἄγω, ἀνήρ]. ἀνδρεῖος, εὔτολμος. 2) αὐθάδης, ὑπερήφανος. 3) λαμπρὸς, μεγαλοπρεπής.

Ἀγήοχα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Ἄγω.

Ἀγήραντος, Π. καὶ

Ἀγήραος, Ἰων. ἀντὶ Ἀγήρατος.

Ἀγηρασία (ἡ). τὸ μὴ γηράσκειν, ἡ ἰδιότης τοῦ ἀγήρω.

Ἀγήρατος (ὁ, ἡ), = Ἀγήρως. ||. (οὐσ). Ἀγήρατον (τὸ), εἶδ. φυτ., (Ζ. καὶ παρβλ. Ἀμάραντος).

Ἀγηροκόμητος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος γηροκομίας.

Ἀγήρως, ω (ὁ, ἡ). ὁ μηδέποτε γηράσκων (παλαιούμενος), (ἐπμ.) ἀθάνατος, αἰώνιος. »Τὸν ἀγήρων (καὶ χ. τοῦ ν, ἀγήρω) ἔπαινον (βίον κτλ.),« (τὸ δὲ οὐδ. συνήθως μετὰ τοῦ ν.) »Ἀγήρων, ἐὰν βρέχηται,« Θφρ. »Μὴ μόνον τὸ φιλότιμον ἀγήρω ἡγούμενος,« Θμστ.

Ἀγὴς [ἄγνυμι], έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καμπτόμενος (λυγιζόμενος) ἢ λυγισμένος.

Ἀγὴς [ἄγος], έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐναγής.

Ἀγησάμαν, Δ. ἀντὶ Ἡγησάμην.

Ἀγήσανδρος καὶ

Ἀγησίλαος (ὁ, ἡ), = Ἀγεσίλαος.

Ἀγησίχορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁδηγῶν (διευθύνων) τὸν χορόν.

Ἀγήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Ἀγητὴρ (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἡγητήρ.

Ἀγητόρια (τὰ), = Κάρνεια.

Ἀγητὸς, ή, όν, Π. ἀντὶ Ἀγαστὸς, θαυμαστός.

Ἀγήτωρ, ορος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἡγήτωρ.

Ἁγιάζω, Μ. άσω. (Ἐκκλησ.) Ἅγιον ποιῶ. 2) = Ἁγνίζω, καθαρίζω (κυρ. διὰ θρησκευτικῶν τελετῶν). 3) καθιερόνω (ἀφιερόνω) εἰς τὸν θεόν. 4) θυσιάζω ὁλοκαύτωμα. 5) σέβομαι, τιμῶ, δοξάζω. »Ἁγιάσεις τὴν ἡμέραν τῶν σαββάτων,« Γρφ. »Ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου,« αὐτ.

Ἁγίασμα (τὸ), (Ἐκκλησ.) τὸ ἡγιασμένον (καθιερωμένον) πρᾶγμα. »Ἐγενήθη Ἰουδαία ἁγίασμα αὐτοῦ,« Γρφ.

Ἁγιασμὸς (ὁ), (Ἐκκλησ.) καθιέρωσις, ἀφιέρωσις. 2) ἁγνισμὸς, καθαρισμός. 3) προσφορὰ, θυσία. 4) ἡ κατὰ Χριστὸν ἁγιότης (καθαρότης), κοσμιότης.

Ἁγιαστήριον (τὸ), (Ἐκκλησ.) ὁ ἁγιασμένος τόπος, ὅπου τελοῦνται τὰ ἅγια.

Ἁγιαστία (ἡ). ἁγιότης, ἁγιωσύνη.

Ἁγιαστικὸς, ή, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ ἀνήκων εἰς) ἁγιασμόν.

†Ἁγιαφόρος (ὁ, ἡ), = Ἱεραφόρος, (Ἐπγρφ.).

Ἀγίγαρτος (ὁ, ἡ). (κυρ. σταφυλὴ) χωρὶς γίγαρτον (κουκοῦτσι, σπόρον).

Ἁγίζω [ἄγος], Μ. ίσω. Προσφέρω (Καίω) τὴν θυσίαν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ. (συνκδχ.) ἁγνίζω, ἁγιάζω. 2) (τὸ μσ.) Ἁγίζομαι, σπντ. ἀντὶ Ἅζομαι, σέβομαι κτλ.

Ἀγινέμεν, Δ. ἀντὶ Ἀγινεῖν.

Ἀγίνεσκον, Π. πρτ. τοῦ

Ἀγινέω-ῶ [ἄγω], Μ. ίσω (παρτ. Ἠγίνεον, καὶ πλέον οὔ), Π. Ἰων. φέρω, κομίζω. 2) (ἐνίοτε ἀμτβτ.) κινοῦμαι.

Ἁγιόγραφος (ὁ, ἡ). (κυρ. βίβλος) τῆς ἁγίας γραφῆς, ὡς ὑπ' ἀνδρῶν ἁγίων συγγραφεῖσα, ἡ περὶ τῶν ἁγίων πραγματευομένη.

Ἁγιομνήσιον (τὸ). μνήμη ἁγίȣ, (Ἐκλησ.)

Ἁγιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἅγιον ποιῶ, ἁγιάζω.

Ἁγιοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἁγιοποιῶν, ἁγιαςικός.

Ἁγιοπρέπεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἁγιοπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-επῶς. Ὁ ἀνήκων (πρέπων) εἰς ἁγίους.

Ἅγιος [ἄγος, ἢ ἅζω], α, ον. Καθαρὸς, ἱερὸς, ἅγιος· σεβάσμιος· θεοσεβής· (παρὰ χριστιανοῖς) ὁ εὐαρεστήσας τῷ θεῷ. ||. (οὐσ.) Ἅγιον (τὸ) καὶ (πλθ.) Ἅγια (τὰ), τὸ ἁγιώτατον (καὶ ἐπμ. ἄβατον) μέρος τοῦ ναοῦ· τὸ ἅγιον βῆμα.

Ἁγιοσύνη (ἡ), (Γρφ.) = τῷ

Ἁγιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἁγίου, ἁγιωσύνη.

Ἁγιόφθογγος (ὁ, ἡ). (ῥῆσις) ἣν ἐφθέγξατο στόμα ἅγιον.

Ἁγιοφόρος (ὁ, ἡ), = Θεοφόρος.

Ἁγιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἁγιάζω.

Ἁγίσδεο, Δ. ἀντὶ Ἁγίζου, β'. ἑν. πρσ. τῆς προς. τοῦ Ἁγίζομαι.

Ἁγισμὸς (ὁ), = Ἐναγισμὸς, ἁγιασμὸς, θυσία.

Ἁγιστεία (ἡ). τελετὴ θρησκευτικὴ, ἡ πρὸς τὸ θεῖον λατρεία, θυσία. 2) ἁγιότης, εὐλάβεια, [ἐκ τοῦ

Ἁγιστεύω, Μ. εύσω, καὶ

Ἁγιστέω-ῶ [ἁγιάζω], Μ. ήσω. (μτβτ.) Λατρεύω, τιμῶ διὰ θυσιῶν καὶ τελετῶν τὴν θεότητα. 2) (ἀμτβτ.) εἶμαι καθαρὸς (ἅγιος), ἁγνεύω. »Ἁγιστεύω, ἢ εἰμὶ καθαρὰ καὶ ἁγνὴ ἀπὸ..« Δμ. (ἢ πθ.) »Χωρία τιμώμενα καὶ ἁγιστευόμενα,« Στρ. Θ'.

Ἁγιώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἅγιον ἢ ἁγίου ὄνομα.

Ἁγίως, ἐπίῤ. Μὲ ἁγιότητα (καθαρότητα, εὐσέβειαν κτλ.).

Ἁγιωσύνη (ἡ), (μτγν.) ἀντὶ Ἁγιοσύνη.

Ἀγκάζομαι, Μ. άσομαι, Π. σηκόνω (παίρνω) εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀγκαλιάζω.

Ἄγκαθεν, ἐπίῤ. Π. = Ἀγκὰς, ἢ = Ἀνέκαθεν.

Ἀγκαλέω-ῶ, Μ. έσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀνακαλέω.

Ἀγκάλη (ἡ), (συνηθές. εἰς τὸ πλθ.) Ἀγκάλαι (αἱ), [ἀγκή]. ἡ ἀγκαλιά. »Ἐν ταῖς ἀγκάλαις περιφέρομεν αὐτοὺς,« Ξεν. »Ἀγκάλη χόρτου,« Λξ., ἴδε Ἀγκαλίς. 2) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ ἀγκάλας, κυρτοειδὲς, βαθὺ, (ὅθεν) »Λιμένος (»Κυμάτων,» Πόντου) ἀγκάλαι.«

Ἀγκαλιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταφέρω (κυρ. δι' ὑποζυγίων ἢ ὀχήματος) ἀγκαλίδας.

Ἀγκαλιδαγωγὸς (ὁ, ἡ). (κυρ. ζῶον ἢ ἅμαξι) δι' οὗ μεταφέρονται ἀγκαλίδες.

Ἀγκαλιδη(δο)φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Σηκόνω, Μεταφέρω) ἀγκαλίδας.

Ἀγκαλιδη(δο)φόρος, ου (ὁ, ἡ). ὁ μεταφέρων καὶ

Ἀγκαλιδοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν ἀγκαλίδας.

Ἀγκαλίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἀγκάζομαι.

Ἀγκαλὶς, ίδος (ἡ). ἀγκαλιὰ (δεμάτι) ξύλων, φρυγάνων κτλ. 2) (εἰς τὸ πλθ.) Π. ἀντὶ Ἀγκάλαι.

Ἀγκάλισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι φέρει τις εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ἄγκαλος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀγκαλίς.

Ἀγκὰς (κυρ. αἰτ. πλθ. τοῦ Ἀγκὴ ἢ Ἀγκάλη), ἐπίῤ. Π. εἰς (μὲ) τὰς ἀγκάλας, ἀγκαλιὰ, ἀγκαλιαστά.

Ἄγκειμαι, Π. ἀντὶ Ἀνάκειμαι.

Ἀγκεντέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀνακεντέω.

Ἀγκεράτεσσι, Π. ἀντὶ Ἀνὰ κέρασιν.

Ἄγκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄγκος

Ἀγκιστρεία (ἡ). τὸ δι' ἀγκίστρου ὀψάρευμα, (καὶ μτφορ.) δελέασμα, ἀπάτη.

Ἀγκιστρευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ψαρεύων μὲ ἀγκίστρι.

Ἀγκιστρευτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ δι' ἀγκίστρου ὀψάρευμα, (ὅθεν) »Ἀγκιστρευτικὴ,« ἡ τέχνη τοῦ ἀγκιστρεύειν.

Ἀγκιστρεύω, Μ. εύσω. Ὀψαρεύω μὲ τὸ ἀγκίστρι, (καὶ μτφορ.) δελεάζω, ἀπατῶ, πιάνω ὡς δι' ἀγκιστρίου.

Ἀγκίστριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄγκιστρον.

Ἀγκιστρόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος (πιασμένος, σκαλωμένος) εἰς τὸ ἀγκίστρι.

Ἀγκιστροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀγκίστρι, (δηλ.) καμπύλος.

Ἄγκιστρον (τὸ), [ἄγκος, ἀγκὼν, ἢ ἄγω]. τὸ ἀγκίστρι καὶ πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ αὐτό.

Ἀγκιςροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἀγκίςρια.

Ἄγκιστρος (ἡ), σπν. ἀντὶ Ἄγκιστρον.

Ἀγκιστροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (κόπτων ἢ καταπίνων) τὰ ἀγκίστρια, (ἢ μτφορ.) ἀχόρταστος, πλεονέκτης.

Ἀγκιστρόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Δένω) εἰς τὴν ὁρμιὰν ἀγκίστριον. 2) λυγίζω τι ὡς ἀγκίστριον. »Ἠγκιστρωμέναι ἀκίδες τῶν ὀϊστῶν,« Πλ. 3) πιάνω μὲ τὸ ἀγκίστριον, (καὶ μτφορ.) δελεάζω, ἀπατῶ, αἰχμαλωτίζω. »Παῖδες ἠγκιστρωμένοι,« Τρπρ. Ἐκκλησ.

Ἀγκιστρώδης, εος (ὁ ἡ), = Ἀγκιστροειδής.

Ἀγκιστρωτὸς, ή, όν. Κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα ἀγκιστρίου, ἀγκιστροειδὴς, κυρτός. 2) ὁ ἔχων ἀγκίστριον.

Ἄγκλιμα (τὸ), Π. ἀντὶ Ἀνάκλιμα, ὁ τόπος ὅπου στέκει ἢ κάθηται ὁ καραβοκύριος.

Ἀγκλίνας, Π. ἀντὶ Ἀνακλίνας.

Ἀγκοίνη (ἡ), (ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸ πλ.) Ἀγκοῖναι, Π. αἱ ἀγκάλαι.

Ἀγκοινίζομαι, - Διαγκυλόομαι.

Ἀγκομίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἀνακομίζω.

Ἀγκονέω-ῶ (εύω, ίζω), Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἐγκονέω.

Ἄγκος [ἀγκών], εος (τό). στένωμα (στενούρα, κοιλάς) μεταξὺ δύο ὑψηλῶν βουνῶν ἢ βράχων.

Ἀγκοτύλη (ἡ), Ζ. Ἐγκοτύλη.

Ἀγκράτος, Π. ἀντὶ Ἀνὰ κράτος.

Ἀγκρεμάω-ῶ, Μ. άσω. Π. ἀντὶ Ἀνακρεμάω.

Ἀγκρίνω, Π. ἀντὶ Ἀνακρίνω.

Ἄγκρισις, Π. ἀντὶ Ἀνάκρισις.

Ἀγκρούομαι, Π. ἀντὶ Ἀνακρούομαι.

Ἄγκτειρα (ἡ), Π. ἡ ἄγχουσα (πνίγουσα).

Ἀγκτὴρ [ἄγχω], ῆρος (ὁ). εἰδ. σιδηροῦ κρίκου μὲ τὸν ὁπ. οἱ χειροῦργοι ἑνόνουν τὰ χείλη τῶν πληγῶν. 2) (πλθ.) τὸ καρύδι τοῦ λαιμοῦ.

Ἀγκτηριάζω, Μ. άσω. Δένω χειρουργικῶς πληγὴν διὰ τοῦ ἀγκτῆρος.

Ἀγκτηριασμός (ὁ). δέσιμον πληγῆς διὰ τοῦ ἀγκτῆρος.

Ἀγκυλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Ἀγκυλίζομαι.

Ἀγκύλη (ἡ). καμπὴ (κλείδωσις) τοῦ ἀγκῶνος καὶ τοῦ γόνατος. » Περιδιείρας τὼ πόδε εἰς ἑκατέραν ἀγκύλην, « Φλςρ. 2) τὸ καταμεσῆς τοῦ ἀκοντίου λωρίον, ὅθεν κρατούμενον ἐῤῥίπτετο, (συνκδχ. δὲ καὶ αὐτὸ) τὸ βέλος ἢ ἀκόντιον. 3) ἡ χορδὴ τοῦ τόξου. 4) ἡ λαβὴ (τὸ πιάσιμον) τῆς ἀσπίδος. 5) ἡ θηλειὰ τοῦ λωρίου τῶν ὑποδημάτων, εἰς τὴν ὁπ. ἐμβάλλων τις τὸν δάκτυλον, τὰ τεντόνει, ἢ διαπερῶν τὴν ἄλλην ἄκραν, τὰ δένει. 6) τὸ νεῦρον ὅ,που κρατεῖ ὑποκάτωθεν τὴν γλῶσσαν (τὰ βλέφαρα, τὰ γόνατα κτλ.) καὶ 7) το πιάσιμον (καμπύλωμα) τοῦ νεύρου τούτου καὶ ἡ ἐκ τούτου ἀκινησία τῶν μελῶν, ἢ ἄλλ. Ἀγκύλωσις. 8) εἰδ. κυρτοῦ ποτηρίου.

Ἀγκυλιδωτός, ή, όν. Ὁ ἔχων ἀγκυλίδα (λαβήν).

Ἀγκυλίζομαι, Μ. ισομαι. Ῥίπτω (ἢ Πιάνω ἵνα ῥίψω) τὸ ἀκόντιον ἢ τὸ βέλος διὰ τῆς ἀγκύλης, (παρβλ. Διαγκυλόω).

Ἀγκύλιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἀγκύλη. 2) ὁ κρίκος τῆς ἁλύσου ἢ θώρακος ἁλυσιδωτοῦ. 3) εἰδ. Ῥωμαϊκῆς ἀσπίδος, ancila, (ἴδ. Πλ. Νουμ.).

Ἀγκυλίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἀγκύλη· (κυρ. δὲ) ὄργανον κυνηγετικόν.

Ἀγκυλιστής, οῦ (ὁ). ὁ ῥίπτων βέλος ἢ ἀκόντιον διὰ τῆς ἀγκύλης.

Ἀγκυλοβλέφαρος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀγκύλωσιν τῶν βλεφάρων. ‖. (οὐσ.) Ἀγκυλοβλέφαρον (τό), ἡ ἀγκύλωσις τῶν βλεφάρων, (ἴδε Ἀγκύλη).

Ἀγκυλόβουλος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγησις τοῦ Ἀγκυλομήτης.

Ἀγκυλόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀγκύλωσιν τῆς γλώσσης. ‖. (οὐσ.) Ἀγκυλόγλωσσον (τό), ἡ ἀγκύλωσις τῆς γλώσσης (ἴδε Ἀγκύλη), ὁ κοιν. Γλωσσοδέτης.

Ἀγκυλογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀγκυλομήτης, κρυψίνους, συνετός.

Ἀγκυλόδειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καμπύλην δειρὴν (λαιμόν), καμπουρολαίμης.

Ἀγκυλόδους, οντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀγκύλους (κυρτοὺς) ὀδόντας.

Ἀγκυλοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα ἀγκύλης, καμπύλος.

Ἀγκυλόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀγκύλος.

Ἀγκυλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὰς ἀγκύλας (ἴγνύας) τῶν ἵππων.

Ἀγκυλόκυκλος (ὁ, ἡ), Π. κυρτός, ἀγκυλωτός.

Ἀγκυλόκωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀγκύλα (συνεστραμμένα, καμπύλα) τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἀγκυλομήτης, ου καὶ

Ἀγκυλόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀγκύλην μῆτιν (σκολιὰν βουλήν), πανοῦργος, διεστραμμένος· ἢ ὁ περὶ τῶν σκολιῶν εὐκόλως βουλευόμενος, συνετός.

Ἀγκυλόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀγκύλους (κυρτούς, στραβοὺς) πόδας, (ὅθεν:) » Δίφρος—, « ὁ θρόνος τῶν ἐν Ῥώμῃ γερουσιαστῶν κτλ.

Ἀγκυλόρινος (ὁ, ἡ). ἀγκύλος τὴν ῥῖνα, καμπουρομύτης.

Ἀγκυλοῤῥόας, α (ὁ). ἀγκύλος (σκολιὸς) τὸν ῥοῦν, ἑλικοειδῶς ῥέων. » Μαίανδρος—, » Ν:κ. Χων.

Ἀγκύλος [ἀγκών], η, ον. Κυρτός, καμπύλος, δρεπανοειδής, σκολιός, (καὶ μτφορ.) περιπεπλεγμένος, σοφιστικός, δυσνόητος. » Λόγος ἀγκύλος, » Φράσις ἀγκύλη, « Δ. Ἀλ. » Ἐρώτημα ἀγκύλον, « Ακ.

Ἀγκυλότης (ἡ). καμπυλότης, σκολιότης κτλ.

Ἀγκυλοτόμον καὶ

Ἀγκυλοτόμιον (τό). ἐργαλ. χειρουργ. δι' οὗ κόπτεται ὁ γλωσσοδέτης. Ζ. Ἀγκυλόγλωσσον.

Ἀγκυλότοξος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀγκύλον (κυρτὸν) ἢ διηγκυλωμένον τόξον

Ἀγκυλόφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀγκυλογνώμων, πανοῦργος κτλ.

Ἀγκυλοχείλης, ου καὶ

Ἀγκυλόχειλος, ου (ὁ, ἡ), Π. (ἀετός, γύψ, ἱέραξ κτλ.) ὁ ἔχων χεῖλος (ῥάμφος) κυρτὸν (ἐπικαμπές).

Ἀγκυλοχήλης, ου (ὁ, ἡ), Π. (καρκῖνος κτλ.) ὁ ἔχων ποδάρια (χηλὰς) δρεπανοειδῆ (ψαλιδωτά).

Ἀγκυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κυρτὸν (καμπύλον, ἀγκιστρωτὸν) ἢ σκολιόν. » Ἠγκυλωμένος τοὺς ὄνυχας, « Ἀρςφ., ἔχων ἀγκυλωτὰ ὀνύχια. 2) δένω, κάμνω τι νὰ πάθῃ ἀγκύλωσιν (νὰ πιασθῇ), (ἴδε Ἀγκύλη). » Ἠγκυλωμένος τὰ ἄρθρα «

Ἀγκύλω (σπανιώτ. τύπος τοῦ) Ἀγκυλόω. » Ὁ ὀπισθότονος κατόπιν ἀγκύλει τὸν ἄνθρωπον, « Ἀρετ., τὸν καμπουριάζει.

Ἀγκυλώνυξ, υχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀγκύλους (κυρτοὺς) ὄνυχας. » Ἱέραξ—, « Νικ. Εὐγ.

Ἀγκύλως, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἀγκύλης, ἀγκιστροειδῶς. 2) (ἐπὶ ὕφους λεκτικοῦ) = Στρογγύλως, συνεπτυγμένως, συντόμως καὶ ἐμφαντικῶς.

Ἀγκύλωσις, εως (ἡ). (ἐν γέν.) κύρτωσις, κάμψις, στράβωμα. 2) (ἰδιαιτ. δὲ) πάθος τι συμβαῖνον περὶ τὰ ἄρθρα καὶ τοὺς ἁρμούς, πιάσιμον (κυρ. τῶν δακτύλων, τῶν βλεφάρων καὶ τῆς γλώσσης), ἴδε Ἀγκύλη.

Ἀγκυλωτός, ή, όν. Κυρτός, καμπύλος, σκολιὸς κτλ., ἴδε Ἀγκύλος.

Ἄγκυρα (ἡ), [ἀγκών]. τὸ σίδηρον τοῦ καραβιοῦ, ἡ ἄγκουρα, (μτφορ.) ἀσφάλεια, στήριγμα, ἐλπίς. 2) κάθε ἀγκιστροειδὲς ὄργανον, (ὅθ.) τὸ Τουρκ. τσεγγέλι, τὸ κλαδευτῆρι, τὸ γυριστὸν ἢ κλαδωτὸν ῥαβδὶ τῶν χωρικῶν καὶ συκολόγων (ἡ μαγκοῦρα).

Ἀγκυραῖος καὶ

Ἀγκύρειος, α, ον. Ὁ τῆς ἀγκύρας. » Σχοῖνος—, « Λξ.

Ἀγκυρηβόλιον (τό), Ἰων. ἀντὶ Ἀγκυροβόλιον.

Ἀγκυρίζω, Μ. ίσω. Ὑποσκελίζω, πεδικλόνω, καταπαλαίω τινὰ κτυπῶν αὐτὸν ὄπισθεν τοῦ γόνατος.

Ἀγκύριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἄγκυρα.

Ἀγκύρισμα (τό), ἴδε Ἀγκυρίζω.

Ἀγκυρίτης, ου (ὁ), = Ἀγκύρειος.

Ἀγκυροβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Ῥίπτω) τὴν ἄγκυραν, (ἐπμ.) προσηλόνω, στερεόνω.

Ἀγκυροβόλιον (τό). τόπος δι' ἄραγμα (ὅπου πιάνει καλὰ τὸ σίδηρον), (κοιν.) ἀραξοβόλι, (μτφορ.) καταφύγιον, ἄσυλον. 2) τὸ ῥίψιμον τῆς ἀγκύρας, (καὶ συνκδχ.) τὸ ἄραγμα τοῦ πλοίου. 3) σίδηρον μὲ τὸ ὁπ. κρατοῦν ἵνα ῥίψουν τὴν ἄγκυραν.

Ἀγκυρόβολον (τό). τὸ δικαίωμα (δόσιμον) ὅ,που πληρόνουν τὰ πλοῖα διὰ τὸ ῥίψιμον τῆς ἀγκύρας.

Ἀγκυροειδής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ἀγκύρας.

Ἀγκυρομήλη (ἡ), ἐργαλ. χειρουργ. (μῆλι) ἀγκιστροειδές.

Ἀγκυρουχία (ἡ). τὸ σκάλωμα (πιάσιμον) τῆς ἀγκύρας. 2) ἡ κατάστασις τοῦ ἀραγμένου πλοίου. (μτφορ.) ἀσφάλεια.

Ἀγκυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀσφαλίζω τὸ πλοῖον διὰ τῆς ἀγκύρας. (μτφορ.) στερεόνω, ἐξασφαλίζω. 2) κάμνω ἢ μεταχειρίζομαί τι ὡς ἄγκυραν.

Ἀγκύρωμα (τό), = Ἀγκυρουχία.

Ἀγκυρωτός, ή, όν. Ὁ κατεσκευασμένος εἰς εἶδος ἀγκύρας, (μτφορ. λόγος) ὁ στηρίζων καὶ ἐξασφαλίζων τοὺς ἀκούοντας.

Ἀγκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄγκη (φάραγγας).

Ἀγκὼν [ἄγω, ἄγνυμι], ῶνος (ὁ). (ἐν γέν.) κάθε λύγισμα (κλείδωσις) τῶν ἁρμῶν τοῦ σώματος. 2) (ἰδιαιτ. δὲ καὶ κυριολεκτ.) ὁ τῆς χειρός, ὁ ἄγκωνας. (κατ' ἐκτ.) ἡ ἀγκάλη. » Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν, « Πίνδ. 3) (συνκδχ.) ἡ ἄκρα (ἐξοχή, καμπή, γωνία) τινῶν πραγμάτων, π.χ. » Ἀγκὼν τείχους, « ἡ ἀγκωνή, τὸ ἀγκωνάρι τοῦ τοίχου. » Ἀγκὼν ποταμοῦ (φαρέτρας, δίφρου, κιθάρας κτλ). «

Ἀγκωνίζω Μ. ίσω. Ἀγκαλιάζω καὶ κρατῶ σφιγκτὰ (κυρ. διὰ τοὺς παλαίοντας). 2) (μσ.) Ἀγκωνίζομαι (κυρ. ἐπὶ ποτ.), σχηματίζω ἀγκῶνας (σκολιότητας, ἐξοχὰς καὶ κόλπους). 3) κυρτοῦμαι ὡς ἀγκών, (ἴδε Διαγκυλόω).

Ἀγκωνίσκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Ἀγκωνίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἀγκών.

Ἀγκωνισμός (ὁ). σκολιότης.

Ἀγκωνοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἀγκῶνος.

Ἀγλαέθειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λαμπρὰν κόμην (ἔθειραν).

Ἀγλαΐα (ἡ). λαμπρότης, στιλπνότης 2) καλλωπισμός. 3) ὡραιότης, καὶ ἡ ἐκ ταύτης ὑψηλοφροσύνη. 4) χαρά, ἀγαλλίασις (ἰδίως ἡ τῶν ἑορτῶν). 5) δόξα.

Ἀγλαΐζω, Μ. ίσω, καὶ Ἀττ. ιῶ (ὅθεν τὸ Ἀγλαϊεῖσθαι). Λαμπρύνω. 2) στολίζω. 3) δοξάζω, τιμῶ. 4) προξενῶ ἀγαλλίασιν. 5) (μσ.) σεμνύνομαι. 6) αἰσθάνομαι (ἀπολαμβάνω) τὴν ἀπὸ τῆς νίκης καὶ τῶν ἐπαίνων χαράν.

Ἀγλαΐηφι, Ἰων. ἀντὶ Ἀγλαΐᾳ.

Ἀγλάϊσμα (τό). καλλώπισμα, στολίδιον, κτλ. 2) τῷ

Ἀγλαϊσμός (ὁ). στολισμός, καλλωπισμός. 2) ὡραιότης. 3) χαρά.

Ἀγλαϊστός, ή, όν. Στολισμένος. 2) ἐπιθυμητός.

Ἀγλαΐβοτρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων ὡραίους βότρυς (σταφύλια).

Ἀγλαόγυιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἢ κάμνων) εὔμορφα τὰ μέλη (γυῖα) τοῦ σώματος.

Ἀγλαόδενδρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στολισμένος μὲ ὡραῖα δένδρα.

Ἀγλαόδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίδων λαμπρὰ δῶρα.

Ἀγλαοεργός (ὁ, ἡ). ἀγλαὸς (ἔνδοξος) διὰ τὰ ἔργα του.

Ἀγλαοθηλής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαμπρῶς θάλλων, ἀκμάζων.

Ἀγλαόθρονος καὶ

Ἀγλαόθωκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπὶ λαμπροῦ θρόνου καθήμενος.

Ἀγλαόκαρπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων ὡραίους καρπούς, (μτφρ.) = Ἀγλαότεκνος. 2) (εἰς τὸν Πίνδ. Νέμ. Γ, 97), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀγλαόκολπος, ἢ = Ἀγλαόπηχυς

Ἀγλαόκοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπὶ λαμπρᾶς κλίνης ἀναπαυόμενος.

Ἀγλαόκολπος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα ὡραῖον στῆθος (κόλπον).

Ἀγλαόκουρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραῖα (λαμπρά, ἔνδοξα) τέκνα, Ἀγλαότεκνος. » Κόρινθος—, « Πίνδ.

Ἀγλαόκρανος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀγλαόκρηνος, (πηγὴ) βρύουσα διαυγῆ νάματα.

Ἀγλαόκτιστος (ὁ, ἡ), Π. λαμπρῶς ἐκτισμένος.

Ἀγλαόκωμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαμπρύνων (χαροποιῶν) τοὺς κώμους (τὰ συμπόσια, τοὺς χωρούς). » Φωνή—, « Πίνδ.

Ἀγλαομήτηρ, ερος (ἡ), Π. λαμπρὰ (ἔνδοξος) μήτηρ.

Ἀγλαομήτης, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σχεδιάζων λαμπρὰς (ἐνδόξους) βουλάς.

Ἀγλαόμορφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λαμπρὰν μορφήν.

Ἀγλαόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀγλαότεκνος. 2) ἐνδόξου πατρὸς ἔνδοξος υἱός.

Ἀγλαόπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λαμπρὸν πέπλον (ἱμάτιον).

Ἀγλαόπηχυς, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραίους βραχίονας (πήχεις).

† **Ἀγλαόπιστος**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀγλαόκτιστος.

Ἀγλαοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγλαὸν ποιῶ, λαμπρύνω, καλλωπίζω.

Ἀγλαόπυργος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραίους πύργους.

Ἀγλαὸς [ἀγάλλω ἢ αἴγλη ἢ ἀ ἐπιτ. λάω = Βλέπω], ἡ καὶ Π. ός, όν. Λαμπρός, διαφανής, καθαρός. 2) ὡραῖος, εὐειδής. στολισμένος. 3) εὐγενής, ἔνδοξος. 4) φαιδρός, εὔθυμος.

Ἀγλαότεκνος (ὁ, ἡ), = Ἀγλαόπαις, ὁ ἔχων ὡραῖα καὶ ἔνδοξα τέκνα.

Ἀγλαότευκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μεγαλοπρεπῶς κτισμένος (κατεσκευασμένος).

Ἀγλαότιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαμπρῶς τετιμημένος.

Ἀγλαοτριαίνας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ

Ἀγλαοτριαίνης, ου (ὁ), Π. ὁ κρατῶν λαμπρὰν τρίαιναν.

Ἀγλαοφανής, έος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -φανῶς, Π. = Λαμπροφανής.

Ἀγλαοφαρής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν λαμπρὰ ἱμάτια (φάρεα).

Ἀγλαοφεγγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκπέμπων λαμπρὸν φέγγος.

Ἀγλαόφημος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ προξενῶν λαμπρὰν φήμην.

Ἀγλαόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μεγαλοπρεπῶς φοιτῶν (περιπατῶν), ἢ ὁ λαμπρὰν (ἔνδοξον) ὁδὸν ὁδεύων.

Ἀγλαόφορτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σεμνυνόμενος (λαμπρὸς) διὰ τὸ φορτίον του.

Ἀγλαοφύτευτος (ὁ, ἡ), Π. λαμπρὸς διὰ τὰ ἐν αὐτῷ φυτά. » Κῆπος—, « Κ. Μανασσ.

Ἀγλαόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λαμπρὰν φωνήν. » Μοῦσα (» Λόγος)—, « Πρόκλ. Γρη.

Ἀγλαοφῶτις, ιδος ἢ ίδος (ἡ), εἰδ. φυτ. Ζ. Γλυκυσίδη.

Ἄγλαυκος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔγγλαυκος.

Ἄγλαυρος [ἀγλ. αὔρα], α, ον, Π. = Ἀγλαός.

Ἀγλάφυρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ύρως. Ὁ μὴ γλαφυρός, ἄκομψος, ἄχαρις.

Ἀγλαῶπις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀγλάωψ. 2) (εἰς τὸν Ἐμπεδοκλ. ὡς ἐπίθ. τῆς Νυκτός), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλαῶπις.

Ἀγλαῶς, ἐπίρ. Λαμπρῶς, μεγαλοπρεπῶς κτλ.

Ἀγλάωψ, ωπος (ὁ, ἡ). Π ὁ ἔχων χαρίεντα καὶ θελκτικὰ ὄμματα (ὦπας) ἢ λαμπρὰν ὄψιν, (ἐπμ.) εὐειδής, λαμπρός, φωτεινός.

Ἀγλευκής, έος καὶ

Ἄγλευκος (ὁ, ἡ). ἄγλυκος· ἀηδής· δυσάρεστος εἰς τὴν γεῦσιν (καὶ μτφορ.) εἰς τὴν ἀκοήν.

Ἄγληνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων ὀφθαλμοὺς (γλήνας), ἀόμματος.

Ἀγλίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἀγλίς.

Ἀγλίη (ἡ), Ἰων. ἡ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς γινομένη ὑπόλευκος κηλὶς ἢ τσοῦπα, πάθος (ἀπόστιλψις, παράλαμψις) τῶν ὀμμάτων.

Ἀγλίς, ιθος ἢ ῖδος (ἡ). ἡ σκελίδα τοῦ σκόρδου.

Ἄγλισχρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γλίσχρος (μυξώδης, γλοιώδης), » Ἔλαιον—, « Ἀρετ.

Ἀγλυκής, έος (ὁ, ἡ), = Ἀγλευκής.

Ἄγλυφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γλυμμένος (σκαλισμένος, δουλευμένος).

Ἀγλωσσία (-ττία), ας (ἡ). σιωπή. 2) στέρησις εὐγλωττίας.

Ἄγλωσσος (-ττος), ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων γλῶσσαν (καὶ ἐπὶ αὐλοῦ) γλωσσίδα, ἄφωνος, βωβός. 2) ὁ στερημένος εὐγλωττίας. » Ἄγλωσσον μέν, ἦτορ δ' ἄλκιμον, « Πίνδ. 3) ἑτερόγλωσσος, βάρβαρος.

Ἀγλώττως, ἐπίρ. Ἄνευ γλώσσης.

Ἄγμα (τό), [ἄγνυμι]. τὸ κομμάτι τοῦ συντρίμματος. 2) = Ἀγμός.

Ἄγμα (τό), [ἄγω], = Κάταγμα, μαλλὶ κλωσμένον.

Ἀγμός (ὁ), [ἄγνυμι]. θραῦσις, τσάκκισμα (κυρ. κοκκάλων). 2) (πλθ.) τόποι ἀπόκρημνοι, βράχοι.

Ἄγναμπτος (ὁ, ἡ), Π. ἄκαμπτος, ἀλύγιστος), (μτφορ.) ἀκαταδάμαστος, (συγχ. τῷ

Ἄγναπτος καὶ **Ἄγναφος** (ὁ, ἡ). ἀλεύκαστος. 2) ἀλανάριστος.

Ἁγνεία (ἡ). καθαρότης. 2) σωφροσύνη. 3) = Ἁγνισμός.

Ἁγνεῖον (τό). μέρος (πηγὴ ἢ σκεῦος) ὅπου τελοῦνται ἁγνισμοί.

Ἅγνευμα (τό), Π. = Ἁγνεία.

Ἁγνευτήριον (τό), = Ἁγνεῖον, καθαρτήριον.

Ἁγνευτικός, ή, όν. Ὁ φυλάττων ἢ συντελῶν πρὸς ἁγνείαν (σωφροσύνην).

Ἁγνεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι καθαρὸς (σώφρων, ἀμόλυντος), φυλάττω σωφροσύνην. 2) (μτβτ. μὲ γεν.) ἀπέχω (ἐγκρατεύομαι) ἀπό. » Ἐνιαυτὸν ἀφροδισίων ἁγνεῦσαι, καὶ οἴνου, καὶ ψευδολογίας, « Πλ. 3) (σπν.) = Ἁγνίζω.

Ἀγνήκαμες, Αἰολ. ἀντὶ Ἠγνοήσαμεν.

Ἁγνής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἁγνός.

Ἁγνίζω, Μ. ίσω. Καθαρίζω, (κυρ. μεμιασμένον ὑπὸ φόνου) διὰ θυσιῶν καὶ ἄλλων τελετῶν. 2) (σπν.) = Ἁγίζω, θυσιάζω.

Ἄγνινος (-ιος), ου (ὁ, ἡ). (ῥάβδος) ἀπὸ λυγαριὰν (ἄγνον).

Ἅγνισμα (τό). τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἁγνισμόν. 2) = τῷ

Ἁγνισμός (ὁ). ὁ διὰ τελετῶν καὶ θυσιῶν καθαρισμός.

Ἁγνιστής, οῦ (ὁ). ὁ διὰ τελετῶν καὶ θυσιῶν καθαρίζων.

Ἁγνιστήριος (ὁ, ἡ), καὶ

Ἁγνιστικός, ή, όν, καὶ

Ἁγνίτης, ου (ὁ). ὁ πρὸς ἁγνισμὸν ἐπιτήδειος (χρήσιμος), ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) ἁγνιστικήν. » Ἁγνίτης πάγος, « Λυκ., τὸ ἅλας, ὡς χρήσιμον εἰς τοὺς ἁγνισμούς, (ὅθεν καὶ ἡ Παροιμ. » Θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά «).

Ἀγνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν γνωρίζω, δὲν ἠξεύρω. 2) δὲν ἐννοῶ, ἀπατῶμαι· (Ἰσοκρ. Ἀρεοπαγ. ις'.), (ὅθεν

Ἀγνόημα (τό). λάθος ἐξ ἀγνοίας (ἀπάτης, ἀπροσεξίας).

Ἀγνοητέον, θετ. τοῦ Ἀγνοῶ.

Ἀγνοητικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν ἄγνοιαν, (Ἀρς.).

Ἄγνοια (ἡ). ἀπειρία, ἀμάθεια, ἀπροσεξία, ἀνοησία.

Ἀγνοιέω-ῶ, Π. ἀντὶ Ἀγνοέω, (ὅθεν τὸ

Ἀγνοιῆσι, Π. ἀντὶ Ἀγνοῇ.

Ἁγνόμαντις, ιος (ὁ, ἡ), Π. μάντις (προφήτης) ἁγνός.

Ἄγνον (τό), [ἄγνυμι], εἰδ. φύκους θαλασσίου.

Ἀγνοούντως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἐξ ἀγνοίας (ἀπροσεξίας).

Ἁγνοποιός (ὁ, ἡ), = Ἁγνιστικός.

Ἀγνοπόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὢν (πολέων) καθαρὸς ἢ καθαριστικός

Ἀγνόῤῥυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ῥεῖθρα καθαρὰ ἢ καθαριστικά.

Ἁγνὸς [ἅζομαι], ή, όν. Ἀμόλυντος, καθαρός. » Ἁγνὸς φόνυ, « Πλάτ., Σώφρων, ἀδιάφθορος. Ἅγιος, ἱερός. » Χῶρος οὐχ ἁγνὸς πατεῖν, « Σοφ., δηλ. ἄβατος.

Ἄγνος, ου (ὁ καὶ ἡ), [κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Ἄγονος, διὰ τὴν ὑποτιθεμένην ἰδιότητα τῶν σπόρων του, ἢ ἀντὶ Ἄαγνος, ὡς μὴ ἀγνυμένη, δύσθραυςος], φυτ. θαμνῶδες, ἡ λυγαρηά, ἴδε Λύγος.

Ἁγνόστομος (ὁ, ἡ). καθαρὸς τὸ στόμα.

Ἁγνόστροφος (ὁ, ἡ). ςρημμένος (πλεγμένος) ἀπὸ ἄγνον.

Ἁγνοσύνη, Π. ἀντὶ Ἁγνότης.

Ἁγνοτελής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἁγνὸς διατελῶν, ἢ ὁ ἐντελῶς ἁγνός, ἢ ὁ ἁγνοὺς τελῶν, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρος).

Ἁγνότης (ἡ), =Ἁγνεία.

Ἁγνοτόκεια (ἡ), Π. ἡ ἁγνῶς τεκοῦσα, (ἐπίθ. τῆς Θεοτόκου).

Ἁγνόφυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἁγνῶς φύων ἢ φυόμενος (γεννώμενος).

Ἄγνυμι [ἄγω], (ἔθ. δ) Μ ἄξω (παρτ. Ἐάγνυον καὶ Ἐάγνυν καὶ [σπν.] Ἤγνυν, ἀόρ. ά. Ἦξα καὶ Ἔαξα πθ. πρκ. Ἔαγμαι, καὶ μσ. Ἔαγα, καὶ Ἰων. Ἔηγα καὶ πθ. ἀόρ. Ἐάγην. Ἡ αὔξησις φυλάττεται πολλάκις εἰς ὅλας τὰς ἐγκλίσεις). Θραύω, συντρίβω, τσακκίζω. 2) (μσ.) κάμπτομαι, λυγίζομαι. » Ὄγκοι πάλιν ἄγεν, « Ἰλ. Δ, ἀντὶ Ἐάγησαν. » Ὁ ποταμὸς ἀγνύμενος, « Ἡρ.

Ἀγνύς, ύντος, μτχ. τοῦ Ἄγνυμι.

Ἄγνυς [ἄγω], υθος ἢ ύθος (ἡ). πέτρα τρυπημένη, τὴν ὁπ ἐκρέμων οἱ ὑφάνται εἰς τὰς ἄκρας τῶν κλωστῶν τοῦ στημονίου ἵνα τὰς κρατῶσι τεντωμένας. ἐλέγετο δὲ καὶ Λέα ἢ Λεία, (ἴδε καὶ Κανών).

Ἄγνυτον, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ ἐνστ. τῆς ὁριστ. τοῦ Ἄγνυμι.

Ἀγνύω, =Ἄγνυμι.

Ἀγνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἄγνον.

Ἀγνωμονεύομαι, σπν. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀγνωμονέομαι.

Ἀγνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι ἀνοήτως. 2) εἶμαι ἀχάριςος, (ἐπμ.) ἀρνοῦμαι ἢ δυστροπῶ νὰ πληρώσω τὸ χρέος μου. 3) κακομεταχειρίζομαί τινα, φέρομαι πρὸς αὐτὸν ἀδίκως ἢ ἀπανθρώπως. » Ἀγνωμονηθέντες ὑπὸ τῆς τύχης, « Δμ.

Ἀγνωμόνως, ἐπίρ. Ἀνοήτως. » Εἶτα οὕτως ἀγνωμόνως ἔχετε; « Δμ. 2) ἀχαρίστως. 3) ἀδίκως.

Ἀγνωμοσύνη (ἡ). ἀστοχασία, ἀνοησία, ἀπειρία, ἀπάτη (Ξεν. Ἀναβ. 2, 5, 6.). 2) ἀχαριστία. 3) ἀδικία, κατάχρησις πολιτική. 4) σκληρότης, ἐναντιότης. » Ἡ τῆς τύχης ἀγνωμοσύνη, « Δμ.

Ἀγνώμων, ονος (ὁ, ἡ), καὶ οὐδ. Ἄγνωμον (τό). ὁ μὴ ἔχων γνώμην (γνῶσιν), ἀστόχαστος, ἀνόητος. » Ἕλληνές εἰσιν ἄνδρες οὐκ ἀγνώμονες, Καὶ μετὰ λογισμοῦ πάντα πράττουσί τινος, « Μένανδρ. 2) ἀχάριστος. 3) ἄδικος. 4) ὁ μὴ ἔχων τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλους γνώμην, (ὅθεν) » Οὐκ ἀγνώμων, « Σοφ., ἀντὶ Ὁμογνώμων. 5) (ἵππος κτλ.) ὁ ἀλλάξας ὅλυς τοὺς λεγομένυς Γνώμονας ὀδόντας (ἐπμ.) μὴ γνωριζόμενος πλέον ἀπ' αὐτῶν, (ἴδε καὶ παραβλ. Ἄβολος).

Ἀγνώριστος (ὁ, ἡ), =Ἄγνωςος, ὁ μὴ γνωρισθεὶς ἢ μὴ γνωριζόμενος.

Ἀγνώς, ῶτος (ὁ, ἡ). (πθ.) ὁ ἀγνοούμενος, ἀγνώριςος. » Οὐ γάρ τ' ἀγνῶτές γε θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται, « Ὀδ. Ε. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ γνωρίζων (ἠξεύρων, ἐννοῶν), μὴ ἔχων εἴδησιν (ἰδέαν, πεῖραν), ἀνίδεος. » Εἰ δέ τις παντάπασιν ἀγνὼς εἴη, τί δύναται ἡ γῆ φέρειν, « Ξεν. » Μήτ' ἐπιορκήσῃς, μήτ' ἀγνὼς (ὅπυ κακῶς γράφεται ἀγνῶς), μήθ' ἑκοντί, « Φωκυλ. 3) =Ἀγνώμων. » Πορεύσομαι, σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος, ἐν δὲ τοῖς δ' ἴσος, « Σοφ.

Ἁγνῶς, ἐπίρ. Καθαρῶς, σωφρόνως.

Ἀγνώσασκεν, Π. ἀντὶ Ἠγνόει.

Ἀγνωσία (ἡ). τὸ μὴ γνωρίζειν. » Διὰ τὴν ἀλλήλων ἀγνωσίαν, « Θκ. 2) =Ἄγνοια. » Ὡς ἀγνωσίᾳ σέβωμεν αὐτούς, « Εὐρ.

Ἀγνώσασκε, Π. ἀντὶ Ἠγνόει, [ἐκ τοῦ

Ἀγνώσσω, Π. ἀντὶ Ἀγνοέω-ῶ, =Ἀγνοέω.

Ἄγνωστος (ὁ, ἡ). ἀγνώριστος, (ἐπμ. 2) ἀσήμαντος. 3) ἀκατανόητος » Ἀγνωστότατοι δὲ γλῶσσαν ϗ ὠμοφάγοι εἰσί, « Θκδ.

Ἀγνώστως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ ἔχῃ γνῶσιν (εἴδησιν), χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ.

Ἄγνωτος (ὁ, ἡ), =Ἄγνωστος.

Ἀγξηραίνω, Π. ἀντὶ Ἀναξηραίνω.

Ἀγογγυσία (ἡ). τὸ μὴ γογγύζειν.

Ἀγόγγυστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γογγύζων (παραπονούμενος).

Ἀγογγύστως, ἐπίρ. Χωρὶς γογγυσμόν, εὐχαρίστως.

Ἀγοήτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γοητευθεὶς ἢ μὴ γοητευόμενος, ἀγήτευτος.

Ἀγοητεύτως, ἐπίρ. Χωρὶς γοητείας· ἁπλῶς, χωρὶς ἀπάτης.

Ἀγοίατο, Ἰων. ἀντὶ Ἄγοιντο, εὐκτ. τȣ̃ Ἄγω.

Ἀγομένη (ἐνν. Σχοῖνος), μτχ. τοῦ Ἄγω, ἡ κοιν. καὶ Ἰταλ. Γούμενα (τὸ χονδρότερον παλαμάρι). » Σχοινία μακρά, Ἀγομένας λεγόμενα, « Ἀπολλόδ. Πολιορκ.

Ἀγόμφιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων γομφίους (ὀδόντας), γέρων.

Ἀγόμφωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γεγομφωμένος, ἀκάρφωτος.

Ἄγον, Δ. ἀντὶ Ἦγον, παρτ. τοῦ Ἄγω.

Ἀγόνατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων γόνατα (καὶ ἐπὶ φυτ.) κόμπους. (ἔθ. 2) (μτφορ.) ἄκαμπτος, ἀγέρωχος.

Ἀγονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἄγονος (ςεῖρος).

Ἀγονία (ἡ). ςείρωσις, ἀτεκνία· ἀφορία.

Ἄγονος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ μὴ γεννῶν, ςεῖρος, ἄτεκνος. » Ἡ Σικελία λαγωῶν ἄγονος, « Πλ. (καὶ μτφορ.) » Ἄγονος σοφίας, « Πλάτ. 2) (πθ.) ὁ μὴ γεννηθείς, ἀγέννητος. » Αἴθ' ὄφελές τ' ἄγονός τ' ἔμμεναι, « Ἰλ. Γ. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἄπονος.

Ἄγοντι, Δ. ἀντὶ Ἄγουσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἄγω.

Ἄγοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ θρηνῶν ἢ μὴ θρηνούμενος, ἄκλαυτος, ἀμυρολόγητος.

Ἀγορά (ἡ), [ἀγείρω]. ὁ δημόσιος τόπος, ὅπου συνέρχεται ὁ λαὸς διὰ τὰς κοινὰς ὑποθέσεις, πωλήσεις, ἀγοράσεις κτλ., τὸ παζάρι ἢ (Ἰταλ.) πιάτσα. » Ἀξιοῦντος δὲ τὴν κρίσιν αὐτῷ γενέσθαι κατ' οἰκίαν, Ἔσται μὲν οὖν, εἶπεν, ἐν τῇ ἀγορᾷ, « Πλ. 2) ἡ εἰς τὴν ἀγορὰν γινομένη συνέλευσις τοῦ λαοῦ. » Θέμις, ἥ τ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει, ἠδὲ καθίζει, « Ὀδ. Β. » Συλλεχθέντων δὲ τῶν Ἰώνων, ἐγίνοντο ἀγοραί, καὶ δή που σφι καὶ ἄλλοι ἠγορόωντο, ἐν δὲ δὴ κτλ., « Ἡρ. » Ἐπεὰν δὲ θάψωσι, ἀγορὴ δέκα ἡμερέων οὐκ ἵσταταί σφι, οὔτε ἀρχαιρεσίη συνίζει, « αὐτ. 3) (συνκδχ.) τὸ εἰς τὴν ἀγορὰν συναγμένον πλῆθος. » Κινήθη δ' ἀγορὴ ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης, « Ἰλ. Β. 4) (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ διὰ τὰς συνελεύσεις προσδιωρισμένον οἰκοδόμημα. » Ἡ δὲ Βουλὴ ἐκάθητο ἐν τῇ τῆς ἀγορᾶς ςοᾷ, « Ξεν. (παραβλ. Θόλος καὶ Πρυτανεῖον). 5) αἱ εἰς τὴν ἀγορὰν θεωρούμεναι ὑποθέσεις, καὶ αἱ περὶ αὐτῶν δημηγορίαι. » Χέρεια μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω, « Ὀδ. Θ. » Οὔτε πόνων εὖ εἰδώς, οὔτ' ἀγοράων, « Ὀδ. Δ. 6) (ἰδιαιτ δὲ) ἡ περὶ πωλήσεως καὶ ἀγορᾶς διαπραγμάτευσις (τὸ παζάρι), ἡ δοσοληψία, καὶ αὐτὰ τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐκτεθειμένα πρὸς πώλησιν πράγματα (καὶ κυρ.) αἱ ζωοτροφίαι. » Πολει μὲν ἂν οὐ δέξασθαι, ἀγορὰν δ' ἔξω παρέξειν, « Θκ » Συνηγόρασαν τόν τε σῖτον πάντα καὶ τὸ ἔλαιον, καὶ τὸν οἶνον ϗ τὴν ἄλλην ἀγοράν, » Ἀρστ. » Ὅστις δ' ἂν τῶν ἐμπόρων πλείστην ϗ εὔωνον ἀγορὰν παρέχων φαίνηται, « Ξεν. » Καὶ τὰ ἐκ γυναικείας ἀγορᾶς διακονῆσαι δυνατός, « Θφρ. (ἐντεῦθεν δὲ) » Ἀγορὰ πλήθυσα, « (ϗ Π.) » Ἀγορῆς πληθώρη, « (κυρ.) ἡ τρίτη (ἐννάτη) ὥρα πρὸ μεσημβρίας, ὅτε εἶναι συνήθως γεμάτη ἀνθρώπων ἡ ἀγορά. » Ταραντίνοις ἐν ἔθει ἦν, πίνειν μὲν ἐξ ἑωθινοῦ, μεθύειν δὲ περὶ πλήθουσαν ἀγοράν, « Αἰλ. 7) ἡ ἐμπορικὴ πανήγυρις, τὸ πανηγύρι. » Ἀγορὰν συνάγουσι, « Στρ.

Ἀγοράασθαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀγορᾶσθαι, ἀπαρ. τοῦ Ἀγοράομαι.

Ἀγοράζω, Μ. άσω. (ἀμτβτ.) Διατρίβω ἢ Συχνάζω ἢ Ἀσχολοῦμαι εἰς τὴν ἀγοράν. » Ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι καὶ καπηλεύουσι, « Ἡρ. » Οὐδ' ἀγοράσει γ' ἀγένειος οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ, « Ἀρσφ. 2) (μτβτ. μὲ αἰτ.) ψωνίζω, ἀγοράζω. » Ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον, « Ἀρσφ. (ϗ μσ.) » Ἀγοράζεσθαι τὰ ἐπιτήδεια, « Δμ.

Ἀγοραῖος, α, ον. Ὁ εὑρισκόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγορὰν (καθ' ὅλας τῆς λέξ. τὰς σημασ.). » Ζεὺς (» Ἑρμῆς) ἀγοραῖος, « ὁ προστάτης (ἔφορος) τῶν κοινῶν συνελεύσεων καὶ ληψοδοσιῶν, ἢ ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ ὡς τοιοῦτος ἱδρυμένος. » Ἡμέρα—, « ἡ δικάσιμος. » Ῥήτωρ—, « ὁ συνήγορος· » Ἄρτος—, « ὁ ἀγοραςὸς (ὄχι 'σπιτικός) κτλ. 2) (οὐσ.) ἔμπορος, μεταπωλητὴς ἢ λιανοπωλητής. » Λέγω δὲ ἀγοραῖον (πλῆθος) τὸ περὶ πράσεις καὶ ὠνὰς καὶ ἐμπορίας ϗ καπηλείας διατρῖβον, » Ἀρστ. » Προσέταξαν τοῖς ἀγοραίοις πωλεῖν ἑξαδράχμου, « αὐτ. » Τὰ ὤνια καὶ οἱ ἀγοραῖοι, καὶ αἱ τούτων φωναὶ καὶ ἀπειροκαλίαι, « Ξεν. 3) (ἐπιθ.) πρόςυχος, ποταπός· τετριμμένος· χυδαῖος, βάναυσος. » Μήτ' ἀγοραίους, μήτε κοβάλυς, « Ἀρσφ. » Ἀγοραῖα ϗ καπηλικὰ ὀνόματα, « Λκ. » Ἀγοραῖος ἄνθρωπος, « ὁ περιφερόμενος ἀργὸς εἰς τὴν ἀγοράν, ὁ ἀλλ. » Περίτριμμα ἀγορᾶς. «

Ἀγοραίως, ἐπίρ. Χυδαϊκῶς, ἀκόμψως.

Ἀγορανομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ἢ Γίνομαι) ἀγορανόμος.

Ἀγορανομία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἀγορανόμου.

Ἀγορανομικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀγορανόμον ἢ εἰς τὴν ἀγορανομίαν, ϗ ὁ χρηματίσας ἀγορανόμος.

Ἀγορανόμιον (τό). τὸ ἀρχεῖον τῶν ἀγορανόμων. » Τὸ δὲ ψήφισμα ἀναγράψαι ἐς τὴν φλιὰν τοῦ ἀγορανομίου, « Ἐπγρφ.

Ἀγορανόμος (ὁ). ὁ ἄρχων (ἐπιςάτης) τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ πωλουμένων. » Ἐπὶ μὲν τοῖς ἄλλοις ὠνίοις ἅπασι τοὺς ἀγορανόμυς φύλακας κατεςήσατε, ἐπὶ δὲ ταύτῃ μόνῃ τῇ τέχνῃ χωρὶς σιτοφύλακας ἀποκληροῦτε, « Λσ.

Ἀγοράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, Π. συνεδριάζω (παρευρίσκομαι, συσκέπτομαι, δημηγορῶ) εἰς κοινὴν συνέλευσιν.

Ἀγόραργος (ὁ), =Ἀγορανόμος.

Ἀγοράσδεν, Δ. ἀντὶ Ἀγοράζειν.

Ἀγορασείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ ν' ἀγοράσω.

Ἀγορασία (ἡ), μτγν. καὶ ἀδόκ. ἀντὶ

Ἀγόρασις, εως (ἡ). ἀγόρασμα, ψούνισμα.

Ἀγόρασμα (τό). τὸ διὰ πώλησιν ἢ ἀγορὰν πρᾶγμα, ψούνιον.

Ἀγορασμός (ὁ), =Ἀγόρασις.

Ἀγοραστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγοράζων (ψουνίζων), ψουνιστής.

Ἀγοραστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος, ἔχων κλίσιν) εἰς τὸ ἐμπόριον. ‖. » Τὸ ἀγοραστικόν, « τὸ ἐμπόριον ἢ οἱ ἔμποροι.

Ἀγοραστικῶς, ἐπίρ. Ἐμπορικῶς. ‖. » Ἀγοραστικῶς ἔχω, « ἔχω διάθεσιν ν' ἀγοράσω.

Ἀγοραστός, ή, όν. Ὁ ἀγορασμένος ἢ διὰ πώλημα, Ὤνιος ἢ Πράσιμος.

Ἀγόρευσις, εως (ἡ). τὸ ἀγορεύειν, δημηγορία.

Ἀγορευτήριον (τό). τὸ μέρος ὅπου ἐδημηγόρουν.

Ἀγορευτός, ή, όν. Περὶ οὗ δύναταί τις ν' ἀγορεύσῃ (νὰ ὁμιλήσῃ). » Οὔτε ῥητός, οὔτ' — « Ἰουστ., =Ἀνέκφραστος.

Ἀγορεύω [ἀγορά], Μ. εύσω. Λέγω, ὁμιλῶ, δημηγορῶ. » Ὁ νόμος ἀγορεύει, « Λσ. » Πρῶτα μὲν ὁ κῆρυξ, Τίς ἀγορεύειν βούλεται; « Δμ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ὑπαγορεύω. » Ὧδε γὰρ ἄμμι φύσις κεράων ἀγορεύει, « Ὀππ. 3) ἀντὶ Προσαγορεύω. » Ἐχυρὸς ἀγορεύεται ὑπὸ τῆς Ἑλένης ὁ Πρίαμος, « Ἐτυμολ.

Ἀγορή (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγορά.

Ἀγορῆθεν, Π. ἀντὶ Ἐκ τῆς ἀγορᾶς.

Ἀγορήνδε, Π. ἀντὶ Εἰς τὴν ἀγοράν.

Ἀγορητής, οῦ (ὁ), Π. ῥήτωρ, δημηγόρος.

Ἀγορητύς, ύος. (ἡ), Π. ἡ περὶ τὸ δημηγορεῖν ἐπιτηδειότης, εὐφράδεια.

Ἀγορῆφι, Π. ἀντὶ Ἐν ἀγορᾷ.

Ἄγορος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀγορά.

Ἄγος καὶ Ἅγος [ἅζω, -ομαι], εος-ους (τό). θαυμασμός, σέβας. 2) ἀντικείμενον σεβασμοῦ ϗ λατρείας. 3) (συνηθές. δὲ) ἀντικείμενον φρίκης καὶ ἀποστροφῆς, μίασμα, ἀνοσιούργημα (ϗ ἰδιαιτ. φόνος) χρῇζον ἁγνισμοῦ. » Τῷ ἄγει ἐνέχεσθαι, « Ἡρ. 4) (ϗ αὐτός) ὁ ἀνοσιουργήσας, ἐναγής. » Τὸ ἄγος ἐλαύνειν, « Θκ.

Ἀγός [ἄγω], οῦ (ὁ), Π. ἡγεμών, ἀρχηγός, ὁδηγός.

Ἀγοστός (ὁ), [ἄγνυμι ἢ ἄγω, ὀστέον]. ἡ παλάμη. 2) ὁ ἀγκὼν τῆς χειρός, (καὶ ἐπμ. 3) ἀγκωνή.

Ἄγρα (ἡ). κυνῆγι (ἀγρίων ζώων). 2) ψάρευμα. » Παντὸς ἰχθύος ἄγρα ϗ σαγηνεία, « Πλ. 3) (καὶ αὐτὸ) τὸ ἀγρευθὲν ζῶον (εἴτε χερσαῖον, εἴτε ἔνυδρον). 4) (συνκδχ.) λεία, λάφυρον.

Ἀγραῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος) εἰς ἄγραν, (ὅθεν) » Ἀγραία, « ἡ Ἄρτεμις, ὡς ἔφορος τοῦ κυνηγίου.

Ἀγραμματία (ἡ). ἀμάθεια, [ἐκ τοῦ

Ἀγράμματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ εἰδὼς γράμματα, ἀμαθής. 2) ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ ἐκφραζόμενος μὲ) γράμματα. » Τῶν φωνηέντων ζώων, τὰ μὲν διάλεκτον ἔχει· τὰ δέ, ἀγράμματα, « Ἀρστ.

Ἀγραμμάτως, ἐπίρ. Ἄνευ γραμμάτων, ἀμαθῶς.

Ἀγραμμής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἀποτελῶν γραμμήν. » Ἡ στιγμή—, « Ἀρστ.

Ἄγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων γραμμάς, (εἶδος βόλου).

Ἄγραπτος (ὁ, ἡ), =Ἄγραφος. 2) ἀζωγράφιστος.

Ἀγραυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Διατρίβω (ἐκτὸς τοῦ οἴκυ ἢ τῆς πόλεως) εἰς τὴν ἐξοχήν. 2) διανυκτερεύω εἰς τοὺς ἀγρούς.

Ἀγραυλής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄγραυλος.

Ἀγραυλία (ἡ). ἡ ἐν ἀγρῷ (ἐκτὸς τοῦ οἴκου) διανυκτέρευσις.

Ἄγραυλος (ὁ, ἡ). ὁ αὐλιζόμενος (κατοικῶν, διανυκτερεύων) ἐν τοῖς ἀγροῖς, ὅθεν 2) ἐνίοτε=Ἄγροικος. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἄγλαυρος.

Ἀγράφιον (τό), (μόνον εἰς τὴν Νομ. φρ.) » Ἀγραφίου δίκη, « ἡ κατὰ τῶν ἐγγεγραμμένων μὲν ὡς ὀφειλόντων εἰς τὸ δημόσιον, ἐξαλειφθέντων δὲ παρανόμως πρὶν πληρώσωσιν.

Ἄγραφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γεγραμμένος, ἄγραπτος. » Βιβλίον (» Γραμματεῖον) ἄγραφον, « Πλουτ. Προκλ. » Νόμος—, « Ξεν., ὁ μὴ ἐκτεθεὶς ὑπὸ τῶν θεσμοθετῶν εἰς τὸ πινάκιον πρὸς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ, ἀδημοσίευτος. 2) » Νόμος—, « Ἀρστ., ὁ φυσικός. 3) » Νόμιμον—, « Θκ. τὸ ἐκ παραδόσεως ἔθιμον, τὸ ἔχον ἰσχὺν νόμου. 4) » Ἀδίκημα—, « Δμ. τὸ ὁπ. δὲν προεῖδε (ἐπμ.) δὲν τιμωρεῖ ὁ νόμος.

Ἀγράφως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ ἦνε γραμμένα.

Ἄγρει (καὶ πλθ.) Ἀγρεῖτε (καὶ κατ' ἀποκ.) Ἀγρεῖθ', Π. πρς τοῦ Ἀγρέω.

Ἀγρεῖος, α, ον, =Ἄγροικος.

Ἀγρειοσύνη (ἡ), =Ἀγριωσύνη, τὸ φιλέρημον, μισανθρωπία.

Ἀγρεῖφνα (ἡ), ἐργαλ. γεωργ. δι' οὗ συνάγουσι τὸν χόρτον, (χυδ.) τσουγγράνα.

Ἀγρέμιος καὶ

Ἄγρεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πιασθεὶς εἰς τὸ κυνῆγι ἢ εἰς τὸ ψάρευμα.

Ἀγρεσία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἄγρα.

Ἀγρετεύω, Μ. εύσω, (Ἐπγρφ.) Εἶμαι—

Ἀγρέτης, ου (ὁ), Π. ἡγεμών, (κατὰ λέξ. ὡς ἐκ τοῦ Ἀγείρω) συναθροιςής. » Στρατοῦ—, « Αἰσχ. (παρβλ. Ἱππαγρέτης).

Ἄγρευμα (τό). τὸ πιασμένον εἰς τὴν ξηρὰν ἢ εἰς τὴν θάλασσαν ζῶον, κυνῆγι. 2) λάφυρον, καὶ κάθε τι μὲ κόπον καὶ δυσκολίαν ἀποκτώμενον. 3) (συνκδχ.) τὸ δίκτυον, ἡ θηλειά, (καὶ μτφορ.) ῥᾳδιουργία, σκευωρία.

Ἀγρεύς, έως (ὁ), =Ἀγρευτής. 2) ὡς ἐπίθ. τοῦ Πανός, τοῦ Ποσειδ. ϗ τοῦ Ἀριςαίυ), ὁ ἔφορος τοῦ κυνηγίου καὶ τῶν ἀγροτικῶν ἐργασιῶν ἢ τοῦ ψαρεύματος.

Ἀγρεύσιμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀγρευθῇ, ἁλώσιμος.

Ἄγρευσις, εως (ἡ). ἅλωσις ἄγρας, πιάσιμον.

Ἀγρευτᾶς, ᾶ (ὁ), Δ. καὶ

Ἀγρευτήρ, Π. ἀντὶ

Ἀγρευτής, οῦ (ὁ). κυνηγὸς ἢ ψαρᾶς.

Ἀγρευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος, χρήσιμος) εἰς ἄγραν.

Ἀγρευτικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἀγρευτής, κυνηγετικῶς.

Ἀγρευτός, ή, όν. Ὁ πιασθεὶς εἰς τὸ κυνῆγι.

Ἀγρεύω [ἄγρα], Μ. εύσω. Πιάνω ζῶα εἰς τὸ κυνῆγι ἢ εἰς τὸ ψάρευμα. 2) (μτφορ.) ἐπιθυμῶ ϗ σπουδάζω ν' ἀποκτήσω. » Δόξαν ἀγρεύειν, « Φάλ.

Ἀγρέω-ῶ, Μ. ήσω, (Αἰολ. τύπος τοῦ) Ἀγρεύω ἢ Ἀγείρω (εὔχρηςος, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὰς συνθέσεις). Πιάνω, συλλαμβάνω· κυριεύω. ‖. (τὸ πρς.) Ἄγρει, (ϗ πλθ.) Ἀγρεῖτε, (ἐκλαμβ. Π. ἀντὶ) ἐπίρ. Παρακελ. (ἰσοδυναμεῖ τῷ) Ἄγε, ἄγετε, σπεύσατε, (ϗ κοιν.) ἐλᾶτε, κάμετε ὀγλίγωρα. » Ἄγρειθ' αἱ μὲν δῶμα κορήσατε, « Ὁμ. Ὕμν.

Ἄγρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄγρα.

Ἄγρηθεν, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐξ ἄγρας.

Ἄγρηνον (τό), εἶδ. δικτύου, ἀμφίβληστρον. 2) δικτυοειδές τι μάλλινον πλεκτόν, ἐπανωφόρι τῶν μάντεων ϗ τῶν ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου.

Ἀγριαίνω, Μ. ανῶ. Ἐρεθίζω, ἐξαγριόνω, (συνηθές. εἰς τὸ μσ.) ἐξαγριόνομαι, ἀγριεύω. (ἐπὶ πληγ.) κακοφορμίζω.

Ἀγριάμπελος (ἡ). ἀγριόκλημα (τοῦ ὁπ. καρπὸς τὸ Ἀγριοστάφυλον).

Ἀγριάνια (τά), ἴδε Ἀγριάνιος.

Ἀγριάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀγρία. ‖. » Νύμφαι ἀγριάδες, « αἱ κατοικοῦσαι τοὺς ἀγρούς. 2) (οὐσ.) =Ἀγριάμπελος (καὶ ἐναντ. τοῦ Ἡμερίς).

Ἀγριάω-ῶ, Ἀγριαίνω.

Ἀγρίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἀγρός.

Ἀγριελαία (ἡ) καὶ

Ἀγριέλαιος (ὁ ϗ ἡ), δ. ἀγριελῃά (ϗ κρ.) ἀγριλῃά. 2) (ἐπίθ.) ὁ ἐξ ἀγριελαίας.

Ἀγρίζω (καὶ ὄχι Ἀγγρίζω, Μ. ίσω, =Ἀγριαίνω, (ἰατρ.) ἐρεθίζω ἢ φλεγμαίνω (κακοφορμίζω).

Ἀγριμαῖος, α, ον. Ὁ μὴ ἡμερωμένος, ἄγριος, ἀτίθασσος. ‖. (ἀπὸ τὸ οὐδ.) Ἀγριμαῖον (παρήχθη τὸ τῆς συνηθ.) Ἀγρίμιον.

Ἀγριμέλισσα (ἡ), ἔντ. ἡ ἀγριομέλισσα.

Ἀγριοβάλανος (ἡ), δ. ἀγριοβαλανιδηά.

Ἀγριοβάρβαρος (ὁ, ἡ). ἀγρίως βάρβαρος, ἄγριος καὶ βάρβαρος.
Ἀγριόδουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἄγρια βουλευόμενος.
Ἀγριογνωμοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -
Ἀγριογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀγριόβουλος, ἄγριος τὸ ἦθος.
Ἀγριοδαίτης, ου (ὁ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) καρποὺς ἀγρίους ἢ ἀγρίμια.
Ἀγριόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἄγριος.
Ἀγριόθροος, ους (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἄγριον θροῦν (βοήν).
Ἀγριόθυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ψυχὴν ἀγρίαν (θηριώδη).
Ἀγριοκάρδαμον (τὸ), φ. τὸ ἄγριον κάρδαμον.
Ἀγριοκάρδιος (ὁ, ἡ). ἄγριος τὴν καρδίαν, σκληροκάρδιος.
Ἀγριόκεντρος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων ἄγρια κέντρα (ἀκάνθια). » Ῥάμνος—, « Κ. Μανασσ.
Ἀγριοκινάρα (ἡ). ἀγριαγκινάρα, (ἄλλ.) Ἄκανθα λευκή.
Ἀγριοκοκκύμηλον (τὸ), ὀπωρ. ἀγριοδαμάσκηνον, (χυδ.) τσάπρουνον.
Ἀγριοκολοκύνθη (ἡ), φ. τὸ ἄλλως Τολύπη ἀγρία.
Ἀγριοκρόμμυον (τὸ), φ. ἀγριοκρόμμυδον, (ὁ ἄλλ.) Βολβός.
Ἀγριοκύμινον (τὸ). ἄγρ. κύμινον.
Ἀγριολάπαθον (τὸ). ἄγρ. λάπαθον.
Ἀγριολάχανον (τὸ). ἄγρ. λάχανον.
Ἀγριολειχήν, ῆνος (ὁ). ἀγρία λειχήν.
Ἀγριομαλάχη (ἡ). ἀγριομολόχα, (ἡ ἄλλ.) Ἀλθαία.
Ἀγριόμηλον (τὸ), ἡ Ὀρειμαλίς.
Ἀγριόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀγρίαν μορφήν.
Ἀγριόμωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἄγριος καὶ μωρὸς ἐν ταὐτῷ.
Ἀγριοπηγὸς (ὁ). λεπτουργὸς ἀγρίων ξύλων, ἁμαξουργὸς κτλ.
Ἀγριόπνοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πνέων (φυσῶν) ἀγρίως. » Λαῖλαψ—, « Κ. Μανασσ.
Ἀγριοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ποιῶ τινα ἄγριον, ἐξαγριόνω. [ἐκ τοῦ
Ἀγριοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν τινα ἄγριον (σκληρὸν ἢ ἄγροικον).
Ἀγριόρροδον (τὸ), φ. ἀγριοτριαντάφυλλον.
Ἄγριος [ἀγρὸς], α, ον (ἐπὶ ζ. καὶ φ.) τὸ ἐναντίον τοῦ Ἥμερος. 2) (ἐπὶ γηπέδων) ἀκαλλιέργητος. 3) (ἐπὶ ἀνθρ.) = Ἄγροικος, (ἐπμ. 4) ἀνήμερος, θηριώδης, σκληρός. 5) ἔκδοτος εἰς (κυριευμένος ἀπὸ) κἀνὲν πάθος, π. χ. » Ἄγριος κυβευτής. « Σδ. 6) (ἐπὶ πληγῶν) κακοήθης, κακοφορμισμένη. ‖. (οὐδ. θηλ.) Ἀγρία, ἡ Ἄγρωστις καὶ ἡ Ἀνεμώνη. (εἰς τὸν Θφρ. Γ. ιϛ', 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀρία. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἄγριον καὶ Ἄγρια, ἐπίρ. ἀντὶ Ἀγρίως. » Ὡς ἄγρια παίσδεις, ὡς τρυφερὸν λαλέεις, « Θκρ.
Ἀγριοσέλινον (τὸ), φ. ἄγριον σέλινον.
Ἀγριοσίκυον (τὸ), φ. πικράγγουρον, ἀγριάγγουρον.
Ἀγριοσταφὶς, ίδος (ἡ), φ. ἀγριοσταφίδα.
Ἀγριοσταφυλῖνος (ὁ), φ. ἄγρ. σταφυλῖνος (συγχ. τῷ
Ἀγριοσταφυλὶς, ίδος (ἡ). ὁ καρπὸς τῆς ἀγριαμπέλου, ἀγριοστάφυλον.
Ἀγριοσύνη καὶ
Ἀγριότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀγρίου.
Ἀγριοφάγος (ὁ, ἡ), = Ἀγριοδαίτης.
Ἀγριόφαγρος (ὁ), ὀψάρ. ὁ (ἄλλ.) Ὀξύφαγρος.
Ἀγριοφανὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἀγριόμορφος.
Ἀγριόφθαλμος (ὁ, ἡ), = Ἀγριωπός.
Ἀγριόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄγριον φρόνημα.
Ἀγριόφυλλον (τὸ), = Πευκέδανον.
Ἀγριόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τραχεῖαν (βάρβαρον) φωνήν.
Ἀγριόχοιρος (ὁ), ζ. τὸ ἄρσεν. ἀγριογούρουνον.
Ἀγριόψυχος (ὁ, ἡ), = Ἀγριόθυμος.
Ἀγριοψωρία (ἡ), πάθ. ἀγριοψώρα, (ἡ ἄλλ.) γαϊδουροψώρα.
Ἀγριόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀγριαίνω.
Ἄγριππος (ἡ), (παρὰ Λακ.) ἡ ἀγριέλαιος.
†Ἀγρισμὸς (ὁ). ἐρεθισμός.
Ἀγρίφη (ἡ), ἐργαλ., ἴδε Ἀγρεῖφνα.
Ἄγριφος, = Ἄγριππος.
Ἀγριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν ἢ διάθεσιν ἀγρίαν.
Ἀγριώνιος, α, ον, (ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου, ἀναλογ. τῷ) Ὠμηστής, (ὅθεν ‖. Ἀγριώνια καὶ (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) Ἀγριάνια (τὰ), ἑορτὴ τελουμένη εἰς τιμὴν τοῦ.
Ἀγριωπὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄγριον βλέμμα (ὦπας), Ἀγριόμορφος, Ἀγριόφθαλμος.
Ἀγρίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἄγριον (ἀνήμερον, θηριώδη, χωριάτικον κτλ). » Τιμῶντες ἀγρίως χρυσὸν καὶ ἄργυρον, « Πλάτ., ὑπερβολικὰ ἢ (καθὼς λέγομεν κοινῶς) φοβερά.
Ἀγριώτης, ου (ὁ) καὶ Ἀγριῶτις, ιδος (ἡ), Π. = Ἀγροιώτης.
Ἀγροβόας (ὁ), Π. ἀγριόφωνος, ἀγροίκως φθεγγόμενος.
Ἀγροβό(βώ)της, ου (ὁ), Π. = Ἀγρονόμος. 2) (εἰς τὸν Στρβ. ΙΒ'.) ἐσφαλ. ἀντὶ Ὀναγρίβοτος.
Ἀγρογείτων, ονος (ὁ ἡ). ὁ ἐν ἀγρῷ γείτων.
Ἀγροδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος.
Ἀγροδότης, ου (ὁ), Π. ὁ δίδων ἀγροὺς ἢ ἄγραν.
Ἀγρόθεν, ἐπίρ. Ἀττ. ἀντὶ Ἐξ ἀγροῦ.
Ἀγρόθι, ἐπίρ. Ἀττ. ἀντὶ Ἐν ἀγρῷ.
Ἀγροικεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι ὡς ἄγροικος.
Ἀγροικηρὸς, ά, όν. Ἀγροίκου ἴδιος.
Ἀγροικία (ἡ). ὑποστατικόν, ὀσπίτι τῆς ἐξοχῆς. 2) ἡ ἐν ἀγρῷ διατριβή. 3) ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀγροίκου, ἀπαιδευσία, χωριατιά.
; Ἀγροικίας, ου (ὁ). ἀγροικότερος τὸν τρόπον, (Γργ.).
Ἀγροικίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἀγροικεύομαι.
Ἀγροικικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἄγροικον ἢ ἀγροικίαν, χωριάτικος.
Ἀγροικικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἄγροικος, χωριάτικα.
Ἄγροικος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν, χωρικὸς, ἀγροδίαιτος. » Τῶν ζώων, τὰ μὲν ἄγροικα, ὥσπερ φάττα· τὰ δὲ ὄρεια, ὥσπερ ἔποψ, « Ἀρστ. (ὅθεν 2) (συνεκδχ.) ἀπολίτευτος, χωριάτης. (ἐπὶ τόπ.) κατοικούμενος ἀπὸ ἄγρια ζῶα, ἀκαλλιέργητος, ἄγριος. » Τοῦ Θυμίου ὄρους, ὅ ἐστιν ἄγροικον, « Θκ. » Ἄγροικος, ὁ σκαιὸς καὶ ἀγροῖκος, ὁ ἐν ἀγρῷ ζῶν· ἐπὶ δὲ ἀμφοῖν, ὁ ἄγριος, « Πολ. » Ἄγροικος ὀπώρα, » Πλάτ., ἡ πρὸς ἀπόθεσιν, ἀπ' ἐναντίας τῇ Γενναίᾳ, τῇ πρὸς ὀπωρισμόν.
Ἀγροικόσοφος (ὁ, ἡ). ἀγροίκως (οὐχὶ κατὰ κανόνας) σοφὸς, αὐτοδίδακτος.
Ἀγροίκως(τῶς), Δ. ἀντὶ Ἀγροίκους.
Ἀγροίκως, ἐπίρ. Χωριάτικα.
Ἀγροιώτης, ου (ὁ) καὶ Ἀγροιῶτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀγροῖκος, γεωργὸς ἢ βοσκός.
Ἀγροιωτικὸς, ή, όν, = Ἀγροικικός.
Ἀγροκήπιον (τὸ). κῆπος ἐν ἀγρῷ, περιβόλι εἰς τὴν ἐξοχήν.
Ἀγροκόμος (ὁ). ἐπιμελούμενος (κομέων) τοὺς ἀγροὺς, ἐπιστάτης τῶν ἀγρῶν.
Ἀγρόμενος, η, ον, μτχ. τοῦ Ἄγρομαι (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἀγείρομαι.
Ἀγρόνδε, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Εἰς ἀγρόν.
Ἀγρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀγρονόμος.
Ἀγρονομία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἀγρονόμου.
Ἀγρόνομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ νέμων (βόσκων, προπαροξ.) ὁ νεμόμενος (ἀσχολούμενος, διατρίβων ἢ φυόμενος) εἰς τοὺς ἀγροὺς, ἀγροδίαιτος, ἄγριος. » Ὄρνις (» Δρῦς, » Ὕλη, « Μοῦσα, » Νύμφη)—, Π. ‖. (οὐσ.) ἄρχων (δικαστὴς) ἐπιστατῶν εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ (ἐν γέν.) τὴν γεωργίαν.
Ἀγρὸς (ὁ), [ἀρόω· παραβλ. ἢ Ἀργός]. χωράφι. 2) τὰ πέριξ (ἐκτὸς) τῆς πόλεως, ἡ ἐξοχή. 3) ὑποστατικόν. 4) (συνεκδχ.) ἡ ἀγροικία, τὸ ἀπολίτευτον φέρσιμον τῶν χωρικῶν, (ὅθεν:) » Ἀγροῦ πλέως, « Ἡσύχ.
Ἀγροσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἄγρα.
Ἀγρότειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀγροτήρ.
Ἀγρότερος, α, ον, Π. (ἐπὶ ζ. καὶ φ.) = Ἄγριος. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) = Ἀγρευτικὸς ἢ Ἀγροικικὸς, Ἀγροδίαιτος.
Ἀγροτὴρ (ὁ) καὶ
Ἀγρότης, ου (ὁ) καὶ Ἀγρότις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀγροῖκος. » Ηχὼ (» Πέρδιξ) — « Σιλ., Μυθ., ἢ 2) Ἀγρευτικός. » Αἰγανέη —, « Ἐπγρ. ‖. (οὐσ.) = Ἀγρευτής. » Ἀγρόται καὶ κυνηγοί, « Σαγχ. » Σιγῶσι σοφοὶ ἢ λαλοῦσιν ἀγρόται, « Γ. Πισσ.
Ἀγροτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀγρευτὰς ἢ τοὺς ἀγρότας.
Ἀγροφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάσσων τοὺς ἀγρούς.
Ἄγρυκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, γρύζω]. ἄρρητος. » Τί δ' ἔπαθες; Ἄγρυκτα κάλεκτα, « Φερεκρ.
Ἄγρυμι (ὅθ. μτχ. Ἀγρυμένη), Π = Ἀγρεύω.
Ἀγρυξία (ἡ), Π. σιωπὴ ἐντελὴς (ὥστε νὰ μὴ λέγῃ τις οὔτε γρῦ).
Ἀγρυπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν κοιμῶμαι, εἶμαι ἄγρυπνος. 2) ἔχω (πάσχω) ἀϋπνίαν. 3) (μὲ δοτ.) προσέχω, ἐπαγρυπνῶ.
Ἀγρυπνητὴρ (ὁ), Π. ὁ ἀγρυπνῶν.
Ἀγρυπνητικὸς, ή, όν. Ὁ φύσει ἄγρυπνος.
Ἀγρυπνία (ἡ). ἔλλειψις ὕπνου, ἀϋπνία.
Ἄγρυπνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κοιμώμενος, ἄϋπνος. 2) (μτφρ.) προσεκτικὸς, ἀκούραστος. 3) (ἐπὶ ἀψύχ.) ἀγρυπνίας πρόξενος. » Ἠϊὼν —, » Ἐπγρ. » Κῶμα—, » Ἰατρ.
Ἀγρυπνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ φύσει ἄγρυπνος. 2) ὁ προξενῶν ἀϋπνίαν.
Ἀγρώσσω, Π. ἀντὶ Ἀγρεύω.
Ἀγρωστὴρ (ὁ) καὶ Ἀγρώστειρα (ἡ), Π. = ῶ

Ἀγρώστης, ου (ὁ) καὶ Ἀγρῶστις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Κυνηγός. 2) ἀντὶ Ἀγροῖκος.
Ἄγρωστις, εως (ἡ), καὶ σπν. Ἄγρωστος (ὁ καὶ ἡ), φ. ἡ ἀγριάδα.
Ἀγρώστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀγρώστης
Ἀγρωτὴρ (ὁ) καὶ Ἀγρώτειρα (ἡ), = τῷ
Ἀγρώτης, ου (ὁ) καὶ Ἀγρῶτις, ιδος (ἡ) Π. ἀντὶ Ἄγριος ἢ Ἀγροῖκος.
Ἀγυιὰ (ἡ). [ἄγω]. ὁδὸς (κυρ. πόλεως), δρόμος (ἐπιμήκης), (Τουρκ.) σωκάκι.
Ἀγυιαῖος, α, ον, καὶ
Ἀγυιάτης, ου (ὁ) καὶ Ἀγυιᾶτις, ιδος (ἡ), (ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων, ὡς) προστάτης (ἔφορος) τῶν ὁδῶν, (ὅθεν:) » Ἀγυιάτιδες θεραπεῖαι, « Εὐρ., αἱ εἰς τιμὴν αὐτοῦ γινόμεναι τελεταὶ καὶ θυσίαι. 2) ὁ κατοικῶν τὴν αὐτὴν ἀγυιὰν, γείτων, σύνοικος. » Σεμέλα Ὀλυμπιάδων ἀγυιάτις, « Πίνδ.
Ἀγυιεὺς, έως (ὁ), = Ἀγυιάτης. 2) τὸ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἱδρυμένον θυσιαστήριον ἢ στήλη πρὸ τῆς αὐλείου θύρας. 3) (κατὰ τὴν θλγ. τοῦ Ὀρφ.) ὁ ἀριθμὸς 1 (ὡς μὴ ἔχων γυῖα [μέλη], ἀμερής), (ὅθεν
Ἀγυιήτης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγυιάτης.
Ἀγυιόπεζα (ἡ), Π. [ἀ, γυῖον, πέζα], ἡ Τριὰς (ὡς ἀδιαίρετος).
Ἀγυιοπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. πλάττω τὴν φωλεάν μου ἐν τῇ ἀγυιᾷ (ἢ κατὰ σειρὰν ὡς ἀγυιάν).
Ἄγυιος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς γυῖα (μέλη, νεῦρα), ἄτονος, ἀδύνατος, ἄναρθρος.
Ἀγυμνασία (ἡ). τὸ μὴ γυμνάζεσθαι.
Ἀγύμναστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γεγυμνασμένος ἀνεπιτήδειος, ἀνέτοιμος.
Ἀγυμνάστως, ἐπίρ. Χωρὶς γύμνασιν (προετοιμασίαν). » Ἀγυμνάστως ἔχω τινὸς ἢ πρός τι, » δὲν εἶμαι γυμνασμένος (προετοιμασμένος) εἰς.
Ἀγύναιξ, αικος καὶ
Ἀγύναιος, καὶ
Ἀγύνης, ου καὶ
Ἄγυνος (ὁ). ὁ μὴ ἔχων γυναῖκα.
Ἀγυρόω-ῶ, Μ. ώσω, καὶ
Ἀγυρίζω, Μ. ίσω, Π. = Ἀγείρω, [ἐκ τοῦ
Ἄγυρις (ἐξ οὗ τὸ Ὁμήγυρις, Πανήγυρις κτλ.), εως (ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Ἀγορὰ, συνάθροισις, πλῆθος.
Ἀγυρισμὸς (ὁ), Π. συναθροισμὸς, συγκρότησις
Ἄγυρμα (τὸ). προϊὸν (ἀποτέλεσμα) τοῦ ἀγυρμοῦ.
Ἀγυρμὸς (ὁ). ζητεία, σύναξις ἐλεημοσύνης (δίσκου), (ἴδε Ἀγείρω).
Ἀγυρμοσύνη (ἡ), Π. = Ἀγερμός.
Ἀγυρτάζω, Μ. άσω. Π. συνάζω ἐλεημοσύνην, ζητεύω, ἐβγάλλω δίσκον. 2) κάμνω (μετέρχομαι) τὸν ἀγύρτην.
Ἀγυρτεία (ἡ). τὸ ἐπιτήδευμα τοῦ ἀγύρτου.
Ἀγυρτεύω, Μ. εύσω, καὶ
Ἀγυρτέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετέρχομαι τὸ ἔργον τοῦ ἀγύρτου.
Ἀγυρτὴρ, Π. ἀντὶ
Ἀγύρτης, ου (ὁ). ὁ περιερχόμενος καὶ ζητεύων (καθὼς οἱ ἱερεῖς τῆς Ῥέας) ἐλεημοσύνην, ἐβγάλλων δίσκον. 2) ὁ συνάζων περὶ ἑαυτὸν τὸν ὄχλον, ἀπατεὼν, ψευδοϊατρὸς, μάγος κτλ., (Ἰταλ.) τσαρλατάνος.
Ἀγυρτία (ἡ), = Ἀγυρτεία.
Ἀγυρτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος) εἰς τὴν ἀγυρτείαν, ἀγύρτου ἴδιος. 2) ποταπὸς, ἀξιοκαταφρόνητος.
Ἀγυρτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἀγύρτου
Ἀγυρτὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀγυρτική. » Μοῦσα—, « Τζ.
Ἀγυρτὸς, ή, όν. Συναγμένος, συνηθροισμένος.
Ἀγύρτρια (ἡ), θ. τοῦ Ἀγύρτης.
Ἀγυρτώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀγυρτικός.
Ἀγυρτωδῶς, ἐπίρ. = Ἀγυρτικῶς.
Ἄγυψος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων γύψον, ἄϋψος.
Ἀγγάζω, Π. ἀντὶ Ἀναγάζω.
Ἀγγαλάω-ῶ, Π. ἀντὶ Ἀναγαλάω.
Ἄγγασδε, Δ. Π. ἀντὶ Ἀνέχαζε, παρτ. τοῦ Ἀναγάζω.
Ἄγγαρμον ἀντὶ Ἀνάγαρμον, τὸ κρατεῖν τὴν λόγχην πρὸς τὰ ἄνω, οὗ ἐναντ. τὸ Κάγχαρμον, (ἐκφράσεις Μακεδονικαί).
Ἀγγάσκω, Π ἀντὶ Ἀναγάσκω.
Ἄγγαυρος (ὁ, ἡ), Π. ἡ νὺξ πρὸς (ἄγχι, κοντὰ) τὰ ξημερώματα (ὅτε φυσᾷ συνήθως ἡ αὔρα τῆς αὐγῆς).
Ἀγγάω, Π. ἀντὶ Ἀναγαλάω = Ἀνακουφίζω.
Ἀγχέμαχος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -μάχως Ὁ ἐκ τοῦ πλησίον (ἄγχι) μαχόμενος, ἀνδρεῖος, καὶ ‖. » Ὅπλον ἀγχέμαχον «, τὸ πρὸς τοῦτο χρήσιμον.
Ἀγχήρης, εος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον (ἄγχι), γείτων ἢ συνεχόμενος.
Ἄγχι [ἄγχω], ἐπίρ (τὸ συγκρ. Ἆσσον ἢ Ἄγχιον, καὶ τὸ ὑπερθ. Ἄγχιστα), Π. πλησίον, κοντὰ (ἐπὶ τόπ. ἢ χρόν.). » Ἐλεύσεται ἤδη ἄγχι μάλ', « Ὀδ. Τ. 301.
Ἀγχιάλη, Π θηλ. τοῦ
Ἀγχίαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον τῆς θαλάσσης (ἄγχι ἁλὸς), παραθαλάσσιος.
Ἀγχιβαθὴς, έος (ὁ, ἡ). (κυρ. αἰγιαλὸς, λιμὴν κτλ.) ὁ ἔχων βάθος ἀμέσως πλησίον τῆς ξηρᾶς. (» Ὥστε τὴν μεγίστην ναῦν ἐπὶ κλίμακος ὁρμεῖν «, λέγει ὁ Στρβ., σαφηνίζων τὴν λέξιν. Τοιοῦτος εἶναι ὁ λιμὴν τοῦ Πόρου εἰς τὴν Ἑλλάδα· οὗ ἐναντ. τὸ Τηλεβαθής). 2) (ἐν γέν. δὲ ἀντὶ ἁπλ.) βαθὺς, (ὅθεν:) » Ἀγχιβαθὴς φάραγξ (ἢ φάρυγξ) κτλ.
Ἀγχιβασίη (ἡ), Ἰων. προσπέλασις, πλησίασμα.
Ἀγχιβατέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. περιπατῶ (ἔρχομαι ἢ εἶμαι) πλησίον, [ἐκ τοῦ
Ἀγχιβάτης, ου (ὁ), Π. ὁ πλησίον τινὸς περιπατῶν ἢ εὑρισκόμενος, σύντροφος, συνοδοιπόρος.
Ἀγχιβαφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παρ' ὀλίγον (σχεδὸν) βουτηχθεὶς κτλ.
Ἀγχιβλὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Ζ. Βλώσκω.
Ἀγχίγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησιάζων (μέλλων μετ' ὀλίγον) νὰ ὑπανδρευθῇ.
Ἀγχίγειος (ὁ, ἡ), Π. πλησιόχωρος, συνορίτης.
Ἀγχιγείτων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πλησιέστερος γείτων. » Τήνῳ Ἄνδρος—, « Αἰσχ.
Ἀγχίγυος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀγχίγειος, ὁ πλησίον τῆς γύας (τοῦ ἀγροῦ).
Ἀγχίδομος (ὁ, ἡ), Π. πλησίον [ἄγχι τοῦ δόμου] κείμενος, γειτονικός. » Ἀγχιδόμοισι (κατὰ διορθ. ἀντὶ Ἄγχι δόμοισι) μελάθροις, « Κόλουθ.
Ἀγχίζω, Μ. ίσω, = Ἐγγίζω.
Ἀγχιθάλασσος(ττος), ου (ὁ, ἡ), = Ἀγχίαλος.
Ἀγχιθανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον τοῦ θανάτου, ψυχομαχῶν, μισαποθαμμένος.
Ἀγχίθεος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον (σχεδὸν ὅμοιος) τῶν θεῶν.
Ἀγχίθρονος (ὁ, ἡ), Π. συμπάρεδρος, σύνεδρος.
Ἀγχιθυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κεῖμαι πλησίον, εἶμαι -
Ἀγχίθυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον τῆς θύρας. ἄμεσος γείτων. 2) πρόχειρος.
Ἀγχικέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ πολλὴν ὁδὸν (κέλευθον) ἀπέχων, γείτων.
Ἀγχίκρημνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον (ἄγχι) κρημνοῦ κείμενος.
Ἀγχίλωψ, ωπος (ὁ). τὸ πάθος Αἰγίλωψ (ἴδ. τὴν λέξ.) πρὶν ὡριμάσῃ.
Ἀγχιμαχητὴς, οῦ (ὁ), Π. ὁ ἐκ τοῦ συστάδην (πλησίον) μαχόμενος, ἀνδρεῖος.
Ἀγχίμολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μακρόθεν ἐρχόμενος (μολῶν). ‖. » Ἀγχίμολον ἢ Ἐξ ἀγχιμόλου, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ πλησίον ἢ Παρευθύς.
Ἄγχιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησιέστατος.
Ἀγχινεφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πλησιάζων (ἐγγίζων) τὰ νέφη, (δηλ.) ὑπερύψηλος.
Ἀγχινόεις, εντος (ὁ), Π. ὁ πρὸς τὸ ἄγχειν ἐπιτήδειος, (ἄλλοι διορθ. Ἀλγινόεις).
Ἀγχίνοια (ἡ). ἡ ἐκ τοῦ παραχρῆμα (ἄγχιστα) νόησις τοῦ καθήκοντος, (Γαλλ. **présence d'esprit**), ὀξύτης τοῦ νοὸς εἰς ἐφευρέσεις καὶ ἀποκρίσεις, [ἐκ τοῦ
Ἀγχίνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξὺν νοῦν, ὁ ἀμέσως ἐννοῶν, εὔστοχος περὶ τὸ ἐπινοεῖν καὶ ἀποκρίνεσθαι.
Ἀγχινόως ἢ Ἀγχίνως, ἐπίρ. Μὲ ἀγχίνοιαν.
Ἀγχίπλοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ μακρὰν ἀπέχων διὰ θαλάσσης.
Ἀγχίπολις, εως (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον τῆς πόλεως ἢ πλησιόχωρον πόλιν κατοικῶν.
Ἀγχίπορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον τινὸς πορευόμενος. 2) ὁ μὴ μακρὰν ἀπέχων διὰ θαλάσσης. (ἐν γέν.) πλησιόχωρος.
Ἀγχίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον ἔχων τοὺς πόδας (ἱστάμενος), ἢ ὁ μετ' ὀλίγον ἐλευσόμενος, (ἐν γέν.) ὁ ἐγγύς.
Ἀγχίπτολις, Π. ἀντὶ Ἀγχίπολις.
Ἀγχίρροος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον ῥέων.
Ἀγχίσπορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησιέστατος συγγενής.
Ἄγχιστα, ἐπίρ. Ζ. Ἄγχιστος.
Ἀγχιστεία (ἡ). ἡ ἐκ τοῦ πλησίον (κατὰ μὲν τοὺς παλαιοὺς, ἐξ αἵματος καὶ ἐκ πλαγίου· κατὰ δὲ τοὺς μτγν., ἐξ ἐπιγαμβρίας) συγγένεια καὶ τὸ κατ' αὐτὴν δικαίωμα πρὸς κληρονομίαν. » Νόθῳ μὴ εἶναι ἀγχιστείαν, παίδων ὄντων γνησίων, « Ἀρσφ. 2) (ἐν γέν.) σχέσις, οἰκειότης (καὶ ἐπμ.) τὸ δικαίωμα τοῦ πλησιάζειν ἐλευθέρως τινί. » Ἡ πρὸς τὸ θεῖον ἀγχιστεία, « Πλ.
Ἀγχιστεῖον (τὸ), = Ἀγχιστεία. (ὅθ.) » Κατ' ἀγχιστεῖα, « Σοφ., κατὰ συγγένειαν (οἰκειότητα).
Ἀγχιστεὺς, έως (ὁ). ὁ πλησιέστερος συγγενής. 2) γείτων, [ἐκ τοῦ
Ἀγχιστεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι πλησιέστατος συγγενὴς ἢ γείτων, συγγενεύομαι. 2) (Γρφ. μὲ αἰτ.) νυμφεύομαι τὴν χήραν τοῦ πλησιεστέρου συγγενοῦς μου.
Ἀγχιστὴρ (ὁ), Π. = Ἀγχιστεύς, (ὅθ.

κδχ.) » Πάθους ἀγχιστής, « Σοφ., ὁ συναίτιος (συνένοχος) τοῦ κακοῦ.

Ἀγχιστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀγχιστεῖς.

Ἀγχιστίνδην, ἐπίῤ. Κατ' ἀγχιστείαν· (καὶ ἐν γέν.) πλησιέστατα.

Ἀγχιστῖνος, η, ον, Π. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Πυκνοί, ἀλλεπάλληλοι. [ἐκ τοῦ

Ἄγχιστος (ὁ, ἡ), Π. [ὑπερθ. ἐκ τοῦ Ἄγχι], ὁ πλησιέστατος ‖. (τὸ οὐδ.) Ἄγχιστα, ἐπίῤ. Πλησιέστατα » Ἄγχιστα ἐοικώς, « Ὅμ., ὁ κατὰ πολλὰ ὁμοιάζων, ὁμοιότατος, ἀπαράλλακτος. » Οἱ ἄγχιστα τοῦ γένους ὄντες, (καὶ ἐλλ.) » Οἱ ἄγχιστα, « οἱ πλησιέστατοι συγγενεῖς.

Ἀγχίστροφος (ὁ, ἡ). ὁ τάχιστα (εὐκόλως· συχνάκις· αἰφνιδίως) μεταβαλλόμενος, εὐμετάβλητος, ἄστατος. » Τὸ τῆς τύχης ἀγχίστροφον, « Δ. Ἀλ. (καὶ ἐπὶ στρατιωτικῶν κινημάτων) » Ἀγχίστροφος δίωξις, « ἡ αἰφνίδιος ἐπιστροφὴ τῶν διωκομένων κατὰ τῶν διωκόντων· (ὅθ. μτφορ. ἐπὶ ῥτρ.) » Ἀγχίστροφον ἐπιχείρημα, « τὸ ἐκ τοῦ παραγρῆμα καὶ παρὰ προσδοκίαν. ‖. (τὸ οὐδ.) » Ἀγχίστροφα, ἀντὶ -

Ἀγχιστρόφως, ἐπίῤ. » Ἀγχίστροφα βουλεύομαι, « Ἡρ., ἀλλάζω γνώμην.

Ἀγχιτέλεστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησιάζων νὰ τελειώσῃ (συμπληρωθῇ, ἐκπληρωθῇ), ὁ περὶ τὸ τέλος (καὶ τρπ.) περὶ τὴν ἔκβασιν ὤν.

Ἀγχιτελής, έος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ.

Ἀγχιτερμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ἀγχιτέρμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τοῦ τέρματος (τοῦ τέλους, τοῦ σκοποῦ, τῶν συνόρων) ὤν, γείτων, συνορεύων.

Ἀγχίτοκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον τοῦ τοκετοῦ ὤν, ἑτοιμόγενος.

Ἀγχιφανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον ἢ πρὸ ὀλίγου φανείς, νεοφανής.

Ἀγχίφυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον φυτευμένος ἢ φυόμενος.

Ἀγχίων, ονος (ὁ, ἡ), [συγκρ. ἐκ τοῦ Ἄγχι]. πλησιέστερος.

Ἀγχόθεν, ἐπίῤ. Π. ἀπὸ κοντὰ (ἀγχοῦ).

Ἀγχόθι, ἐπίῤ. Π. = Ἀγχοῦ.

Ἀγχομανὲς (τὸ), εἶδος φυτοῦ φαρμακεροῦ (ἄγχοντος).

Ἀγχονάω-ῶ, Μ. ήσω. Πνίγω τινὰ δι' ἀγχόνης, κρεμνῶ.

Ἀγχόνειος (ὁ, ἡ), Π.=Ἀγχονιμαῖος.

Ἀγχόνη (ἡ), [ἄγχω]. τὸ σχοινὶ (ἡ θηλειὰ) μὲ τὴν ὁπ. κρεμᾶταί τις. 2) τὸ διὰ τῆς θηλειᾶς πνίξιμον ἢ κρέμασμα. 3) (μτφορ.) τυραννία, μαρτύριον· ἀδημονία, ἀγανάκτησις, σκάσιμον. » Ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; « Ἀριστ., ! δὲν εἶν' αὐτὰ νὰ σκοτωθῇ (νὰ σκάσῃ) κἀνείς!

Ἀγχονίζω, Μ. ίσω, = Ἀγχονάω.

Ἀγχονιμαῖος καὶ ; Ἀγχόνιος, α, ον. Ὁ δι' ἀγχόνης γινόμενος. » Μόρος—, « Εὐσ., τὸ πνίξιμον ἢ κρέμασμα.

Ἀγχονιστής, οῦ (ὁ). ὁ πνίγων, θανατόνων δι' ἀγχόνης.

Ἀγχορεύω Π. ἀντὶ Ἀναχορεύω.

Ἄγχορος (ὁ, ἡ), Π [ἄγχι, ὅρος] συνορεύων, γειτονικός, πλησιόχωρος.

(Ἄγχος) (τὸ). πνιγμός, (λέξις πρωτότυπος τοῦ) Ἄγχι, Ἀγχοῦ, Ἄγχω κτλ. (σωζομένη μόνον εἰς τὸ Ἔναγχος).

Ἀγχόσε, ἐπίῤ. Π. (πάντοτε μὲ ῥήματα κινήσεως σημαντικά). Πλησίον.

Ἀγχότατα καὶ

Ἀγχοτάτω [ὑπερθ. τοῦ Ἀγχοῦ], ἐπίῤ. Πλησιέστατα, πολλὰ κοντά.

Ἀγχότερος, α, ον, Π. πλησιέστερος, κοντινώτερος. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἀγχότερον, ἐπίῤ. = τῷ-

Ἀγχοτέρω, ἐπίῤ. Πλησιέστερον, κοντήτερα, [συγκρ. τοῦ

Ἀγχοῦ [ἄγχι], ἐπίῤ. Πλησίον, σιμά, κοντά. » Ἀγχοῦ χεύμασι Σκαμάνδρου, « Π. Πίνδ.

†Ἄγχουρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄγχορος.

†Ἀγχῦρος (ὁ), ὁ ὄρθρος, (παρβλ. Ἀγχαυρος).

Ἄγχουσα (καὶ Ἀττ. Ἔγχουσα), ης (ἡ), [ἄγχω], εἶδ. φυτ., τοῦ ὁπ. τὴν ἐρυθρὰν ῥίζαν μετεχειρίζοντο ὡς κοκκινάδι.

Ἀγχουσίζω, Μ. ίσω. Βάφω τι κόκκινον μὲ ἄγχουσαν. ‖. (μσ.) » Ἀγχουσίζομαι, « βάλλω κοκκινάδι.

Ἄγχω [ἄγχος], Μ. ἄγξω. Σφίγγω (κυρ. τὸν λαιμόν). » Ἄγχε δέ μιν ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρήν, « Ἰλ. Γ., (ἐπμ. 2) πνίγω μὲ θηλειάν, καὶ 3) (μτφορ.) στενοχωρῶ, βιάζω (κυρ. ἐπὶ δανειςῶν), (κοιν.) πατῶ εἰς (πάνω ἀπὸ) τὸν λαιμόν.

Ἀγχωμαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι ἀγχωμάλως.

Ἀγχώμαλος (ὁ, ἡ), [ἄγχι, ὁμαλός]. ὁ σχεδὸν ὅμοιος (ἰσοδύναμος). » Μάχη—, « Θχ., ἡ ἰσόῤῥοπος, ἀναποφάσιςος. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἀγχώμαλα, = τῷ-

Ἀγχωμάλως, ἐπίῤ. Σχεδὸν ἐξ ἴσου.

Ἄγω, Μ. ἄξω (πρκ. Ἦχα [ἄχρ. ὅθεν Συνῆχας, Ξεν. καὶ Ἡρ] καὶ Ἀττ. Ἀγήοχα, πθ. πρκ. Ἦγμαι, ἀόρ. ά. Ἦξα [ἄχρ. ὅθεν Προσῆξα, Θχ. καὶ προστ Ἄξατε, Ὅμ.] ἀόρ. β'. Ἤγαγον καὶ μσ. Ἠγαγόμην, πθ. ἀόρ. Ἤχθην, μέλλ. Ἀχθήσομαι). Φέρνω (κυρ. ἔμψυχον). » Ἄγειν τὰς κύνας ἐπὶ τὰ ὄρη, « Ξεν. (καθὼς καὶ τὸ Φέρω, κυρ. ἄψυχον): » Ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον, « Ὀδ. Δ. (ὅθεν:) » Ἄγω καὶ φέρω (τὸ μὲν διὰ τὰ αὐτοκίνητα, τὸ δὲ διὰ τὰ ἀκίνητα ἢ ἑτεροκίνητα πράγματα), « λεηλατῶ, φέρω ἄνω-κάτω. » Φέρουσί τε καὶ ἄγουσι τὰ σά, « Ἡρ. » Ἦγον καὶ ἔκαιον τὴν Βιθυνίδα, « Ξεν. (καὶ μτφορ.) » Καὶ ἄγει σε καὶ φέρει, τῆς ῥινός, φασίν, ἕλκων, « Αχ. 2) ὁδηγῶ. » Αὐτὸς δ' αἶψ' ἰέναι καὶ ἄγειν ἐρίηρας ἑταίρους, « Ὅμ. » Ἦγεν αὐτοὺς πρὸς τὰ ὕδατα, ὥσπερ τὰ ὑποζύγια, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Τεῖχος ἄγω, « Θχ., τραβῶ (κτίζω) τοῖχον, (καὶ πθ.) » Κόλπος γῆς ἄγεται, « Ἡρ., δηλ. σχηματίζεται· (καὶ μσ. ἢ ἐλλ.) » Ἦγεν ἐπὶ τὰς οἰκίας, « Δμ., δηλ. ὑπήγαινεν. » Ἀκτέον ἐπὶ τοὺς ἄνδρας, « Ξεν » Ἄγωμεν ἐντεῦθεν, « Γρφ., (ἴδε καὶ Εἰσάγω [περὶ τὰ τέλη]). 3) (=Ἀπάγω), φέρνω δυναστικῶς, παίρνω μαζῆ μου· σύρω εἰς τὸ κριτήριον (εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν, εἰς τὸν θάνατον κτλ.). » Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας, « Ἰλ. Ι. » Ἄξειν ἐπὶ τὸ βῆμα, « Αἰσχ. » Ἤγαγον αὐτὸν εἰς τὸ Πραιτώριον, « Γρφ., (καὶ πθ.) » Ἄγεσθαι φόνου, « Πλ. » Ἄγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, « Παυσ. » Ἀγόμενος δὲ ὁ ἄνθρωπος, « Πλ. 4) μεταφέρω, κουβαλῶ. » Ἁρμάμαξαι ἄγουσι τὰς γυναῖκας, « Ξεν. 5) κινῶ, φέρω, καταιβάζω (κυρ. ἐπὶ ἰατρ.). » Ἄγειν γάλα (οὖρα, ἔμμηνα, χολὴν κτλ.), « (καὶ ἐλλ.) » Τὸ ἐπίθυμον ἄγει (ἐνν. τὴν κοιλίαν) χρηστῶς, « Ῥοῦφ. Ἐφ. 6) τραβῶ (βαρύνω) εἰς τὸ ζύγι, ζυγίζω. » Καὶ τὸν ἀκινάκην τοῦ Μαρδονίου, ὃς ἦγε 300 δαρεικούς, « Δμ. (ἐκ τούτου καὶ ἡ ἐτυμολογ. τοῦ Ἄξιος). 7) (μτφορ.) διοικῶ, διευθύνω, οἰκονομῶ, μεταχειρίζομαι (τρατάρω). » Τὰ μὲν οὖν ἡμέτερα ὅπῃ θεῷ φίλον ἀγέσθω, « Γρ. » Τοῦτο ἐλευθέραν ἦγε τὴν Ἑλλάδα, « Δμ. » Καλὰ δὴ πάντ' ἄγεις, « Πλάτ. » Τοὺς τεταρταίους κατ' ἀρχὰς μετρίως καὶ πρᾴως ἄγειν χρή. « Γαλ. 8) ἀνατρέφω, παιδαγωγῶ, γυμνάζω » Ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις ἄγειν καὶ τρέφειν αὐτούς, « Αχ. (καὶ πθ.) » Οἱ ἐκ παίδων καλῶς ἀχθέντες, « Ξεν. » Κύνες αἱ ἠγμέναι ἀνεπιστημόνως, « αὐτ., (παρβλ. Αὔξω). 9) ἑλκύω πρὸς τὸ μέρος μου (εἰς τὴν εὔνοιάν μου, εἰς τὸ φρόνημά μου), καταπείθω· παρασύρω, ἀπατῶ. » Πάντας ἤγαγε, δοὺς ἀμνηςίαν, « Ἡρωδ. » Ὁρῶν τὸν δῆμον ὑπερφυῶς ἀγόμενον, « Πλ. » Ἵνα μηδεὶς τοῖς ἔξωθεν λόγοις ἠγμένος, « Δμ. 10) διάγω, περνῶ τὸν καιρὸν (τὴν ζωήν μου κτλ.) » Ἄγειν τὸν βίον εὐθύμως, « Πλ. 11) (ἐπὶ χρονολογ. καὶ ἑορτ.) ἔχω, κρατῶ, λογαριάζω. » Ὀλύμπια (» Διονύσια κτλ). ἄγειν. » Τὸ δέκατον ἔτος ἄγει, « Γαλ. » Ἑβδόμην ἐκείνην τὴν ἡμέραν (νύκτα) ἄγων, « αὐτ. » Ὡς ἡμεῖς ἄγομεν, Μαιμακτηριῶνος, ὡς δὲ Βοιωτοί, Παναίμου, « Δμ. (ἐδῶ ὑπάγονται καὶ αἱ φρσ.) » Εἰρήνην (» Πόλεμον, » Σχολήν, » Γέλωτα, » Πένθος, » Κτύπον, » Γαλήνην κτλ.) ἄγειν, « ἀντὶ τοῦ Εἰρηνεύειν, Γαληνιᾷν κτλ. 12) φρονῶ, νομίζω. » Θήβας ἀνάνδρους ᾧδ' ἄγεις; « Εὐρ. » Ὡς θεὸν ἦγόν με, « Αχ. » Τὴν Ἀφροδίτην πρόσθ' ἄγειν (προτιμᾷν δηλ.) τοῦ Βακχίου, « Εὐρ. » Τοῦτο καὶ πρὸ χρημάτων ἄγομεν, « Χρ. (ἐδῶ ὑπάγονται καὶ αἱ φρσ.) » Ἐν τιμῇ (» Διὰ τιμῆς, αἰδοῦς, μνήμης, φροντίδος, φυλακῆς κτλ., ἢ » Περὶ πλείστου, » Παρ' οὐδὲν) ἄγειν τινά, « (καὶ μσ.) » Ἄγεσθαί τινα ἐν τιμῇ, « Ἡρ., ἀντὶ τοῦ Τιμᾷν, Αἰδεῖσθαι, Ὀλιγωρεῖν κτλ. (παρβλ. Ποιῶ). 13) (μσ.) φέρνω ἢ παίρνω μαζῆ μου. » Σύνδειπνον (» Στράτευμα, » Φορτία κτλ.) ἄγεσθαι, « Ξεν. » Ἄγονται ὑφ' ἑαυτὰς τοὺς νεοττούς, « Ἀρςτ. » Ἄγομαι (ἐλλ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τοῦ Οἴκαδε) γυναῖκα, « (ἢ δι' ἐμαυτὸν) » Ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι, « Ἡσ. (ἢ διὰ τὸν υἱόν μου) » Τῷ δὲ υἱῷ τὴν Σκηπίωνος ἀδελφὴν ἠγάγετο, « Πλ. (ἐνίοτε λείπει τό, Γυναῖκα): » Ἐδίδοσαν δὲ καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων, « Ἡρ.

Ἄγω, Μ. ἄξω, (ἀόρ. Ἦξα καὶ Ἔαξα, μσ πρκ. Ἦγα καὶ Ἔαγα), = Ἄγνυμι.

Ἀγῶ, ῇς, ῇ, ὦμεν κτλ, (πθ. ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἄγνυμι.

Ἀγωγαῖος, α, ον. Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀγωγέα » Κυνάγχη—, » Ἐπγρ.

Ἀγωγεῖον (τό). =Χαμαιτυπεῖον

Ἀγωγεύς, έως (ὁ). ὁδηγός. 2) ἀγωγός. 3) = Ῥυτήρ, καπίστρι, λυτάρι (διὰ τὰ λαγωνικά).

Ἀγωγὴ (ἡ) ἡ πρᾶξις τοῦ ἄγειν, ὁδηγία· φέρσιμον· κουβάλημα. 2) ἀνατροφή, παιδαγωγία. 3) ἐπιμέλεια, φροντὶς περὶ τῆς ἐπιτυχίας ἢ προκοπῆς τινος πράγματος, π. χ. φυτοῦ, ἵππου κτλ. 4) μεταχείρησις (διεύθυνσις) ἔργου τινός, π. χ. νόσου ὡς ἐκ μέρους τοῦ ἰατροῦ (Ἰταλ. τραταμέντο)· συνθήκη λόγου· (μουσ.) σύνθεσις ᾄσματος κτλ. 5) τρόπος (φέρσιμον) τοῦ ἀνθρώπου, τὸ εἶδος τῆς ζωῆς. 6) ὁ δρόμος (ἡ σειρὰ) τῆς ὁμιλίας (ποιήματος κτλ.).

Ἀγώγιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος (εὔκολος) νὰ μετακομισθῇ. » Νόμισμα—, « Πλούτ. τὸ ἔχον πέρασιν. 2) (μτφορ.) εὐκατάπειςος, εὐαπάτητος. 3) (κατάδικος, φυγὰς) τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ συλλάβῃ ὅπου εὕροι. 4) (πλθ.) » Ἀγώγιμα, « αἱ πρὸς ἐξαγωγὴν ἢ εἰσαγωγὴν προσδιωρισμέναι πραγματεῖαι.

Ἀγώγιον (τὸ). τὸ φορτίον ὅσον δύναται νὰ σηκώσῃ μία ἅμαξα. 2) τὸ πληρονόμενον διὰ τὴν μετακόμισιν φορτίου, ἀγῶγι.

Ἀγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιτήδειος (χρήσιμος) εἰς τὸ ἄγειν (καθ' ὅλας τοῦ ῥήμ. τὰς σημασ.) » Δύναμις ἀνθρώπων ἀγωγός, « Πλ. » Τὸ φάρμακον δύναμιν ἔχει ἀγωγόν, » Δσχρ. Τάδε μέν τοι καὶ ὕπνου ἀγωγά, » Ἀρετ. 2) (οὐσ.) ὁδηγός. » Ἐπορεύοντο ἔχοντες ἀγωγούς, Ἡρ. 3) » Ἀγωγὸς ὕδατος, « Ἡρωδ., τὸ (μονολεκτ.) Ὑδραγωγεῖον. 4) (οὐδ. » Ἀγωγόν, « τὸ ἑλκυστικόν, τὸ θέλγητρον, ἀπατηλὸν (καταπειστικὸν) φέρσιμον.

Ἀγὼν [ἄγω], ῶνος (ὁ). (κυρ. ἂν καὶ σπανιώτατα) Συνάθροισις, ὁμήγυρις. » Ἀγὼν νεῶν, « Ἰλ. Θ. » Θεῖος ἀγών, « Ἰλ. Ζ. (ἴδε καὶ Ἀγώνιος). 2) ἡ ἐν σταδίῳ (θεάτρῳ κλ.) μάχη, ὁ συναγωνισμὸς περὶ βραβείου. » Τέσσαρες ἦσαν οἱ λεγόμενοι Ἱεροὶ καὶ Στεφανῖται ἀγῶνες ἐν τῇ Ἑλλάδι, « Ἐπγρ. 3) ὁ τόπος ὅπου ἐτελοῦντο οἱ ἀγῶνες. » Προελθὼν εἰς τὸν ἀγῶνα, ἀνέδησε τὸν ἡνίοχον, « Θχ. 4) (ἐν γέν.) προσπάθειαι περὶ νίκης, (ἐπμ.) πόλεμος, φιλονεικία· χρισολογία κτλ. » Οὐ λόγων ἀγών ἐςιν, « Εὐρ. 5) κίνδυνος, δυσκολία, στενοχωρία. » Ὁ τῶν πολιτευομένων βίος ἀγώνων καὶ κακῶν μεστός, « Δμ. 6) τὸ ἐναγώνιον ὕφος τοῦ λόγου.

Ἀγωνάρχης, ου (ὁ). ὁ ἐπιστατῶν (προεδρεύων) εἰς τοὺς ἀγῶνας.

Ἀγωνία (ἡ). μάχη, συναγωνισμός. 2) σωμασκία. 3) στενοχωρία. 4) κίνδυνος. 5) φόβος.

Ἀγωνιάτης, ου (ὁ). ἀγωνίᾳ συνεχόμενος, ἐναγώνιος, (Αρτ.).

Ἀγωνιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀγωνίζομαι, προσπαθῶ νὰ κατορθώσω τι, (ἐπμ.) εὑρίσκομαι εἰς ἀγωνίαν (ἀνησυχίαν), φοβοῦμαι μὴν ἀποτύχω· καρδιοκτυπῶ.

Ἀγωνίδαται, Ἰων. Π. (ἀντὶ Ἠγωνισμένοι εἰσὶ) γ'. πλθ. προσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἀγωνίζομαι.

Ἀγωνιεῦμαι, Δ. ἀντὶ Ἀγωνιοῦμαι, μέλλ. Ἀττ. τοῦ

Ἀγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Μάχομαι περὶ βραβείου (κυρ. εἰς τοὺς δημοσ. ἀγῶνας, ἢ εἰς τὸ θέατρον, ἢ εἰς τὸ δικαστήριον). 2) (ἐν γέν.) φιλονεικῶ, ἁμιλλῶμαι, προσπαθῶ νὰ κατορθώσω τι, (ἐπμ. 3) κοπιάζω, ἔχω περισπασμοὺς καὶ ἀνησυχίαν· κινδυνεύω. ‖. (ὁ πρκ. καὶ ὁ ἀόρ. ἔχουν ἐνίοτε καὶ πθ. σημασίαν): » Ἐπὶ τοῖς κεκριμένοις καὶ ἠγωνισμένοις, « Δμ.

Ἀγώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἀγῶνα, (ἐπμ. 2) ὁ προξενῶν ἀγωνίαν, φόβον, στενοχωρίαν κτλ. = Ἐναγώνιος. 3) » Ἀγώνιοι, « ἐλέγοντο οἱ δώδεκα μεγάλοι θεοί, ἢ διότι συνεκρότουν τὴν ὁμήγυριν (τὸ συμβούλιον) τῶν θεῶν (ἴδε Ἀγών), ὅθεν καὶ ἐλατρεύοντο εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ θυσιαστήριον· ἢ διότι ἦσαν (καὶ ἰδιαιτ. ὁ Ζεύς, ὁ Ποσ., ὁ Ἀπ., καὶ ὁ Ἑρμ.) ἔφοροι διαφόρων ἀγώνων.

Ἀγώνιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων γωνίας.

Ἀγώνισις, εως (ἡ), = Ἀγωνισμός, τὸ ἀγωνίζεσθαι, (Θχ. Ε', 5.)

Ἀγώνισμα (τό). τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἀγῶνος. 2) βραβεῖον, ὑπόληψις, τιμή. » Ἀπάτῃ περιγενόμενος, ξυνέσεως ἀγώνισμα προσελάμβανε, « Θχ. 3) φιλονεικία, ἅμιλλα. 4) σύγγραμμα (ποίημα, λόγος) ἀναγινωσκόμενον δημοσίᾳ πρὸς ἐπίδειξιν καὶ βράβευσιν· (ὅθεν ὁ Θχ. λέγει ὅτι ἡ ἱστορία του δὲν εἶνε) » Ἀγώνισμα ἐς τὸ παραγρῆμα «.

Ἀγωνισμὸς (ὁ). τὸ ἀγωνίζεσθαι (γυμνάζεσθαι, συζητεῖν, φιλονεικεῖν κτλ).

Ἀγωνιστέος, α, ον, θετ τοῦ Ἀγωνίζομαι.

Ἀγωνιστήριος, α, ον, = Ἀγωνιστικός. ‖. (οὐσ.) Ἀγωνιστήριον (τό), ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος.

Ἀγωνιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγωνιζόμενος (εἰς τοὺς δημοσ. ἀγῶνας, εἰς τὸν πόλεμον, εἰς τὸ θέατρον [ὅθεν Τρισαγωνιστής], εἰς τὸ κριτήριον κτλ.), (ἐπμ.) = Ἀθλητής, πολεμιστής, ὑποκριτής, δικηγόρος, κτλ. » Ἵπποι ἀγωνιςαί, « Δμ., οἱ γυμνασμένοι διὰ τοὺς ἀγῶνας. » Γεωμετρίας ἄκρος ἀγωνιστής, « Πλ. ὁ ἔχων εἰς αὐτὴν μεγάλην ἕξιν. » Ἀληθείας ἀγωνιστής, « αὐτ., ὁ πρόμαχος (ὑπερασπιστής) τῆς ἀληθείας.

Ἀγωνιςικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόδιος) εἰς τοὺς ἀγῶνας ἢ τοὺς ἀγωνιςάς. 2) ὁ ἔχων κλίσιν (ἔφεσιν) πρὸς τὸ ἀγωνίζεσθαι, φιλότιμος. » Ἀγωνιςική, « ἡ τέχνη τοῦ ἀγωνίζεσθαι. » Ἀγωνιςικὸν ὕδωρ, « Π. Αἰγ., τὸ διδόμενον ῥιψοκινδύνως εἰς τοὺς νοσοῦντας.

Ἀγωνιστικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ἀγωνιςοῦ, φιλονείκως, φιλοτίμως, τολμηρῶς. » Ψυχρῷ χρηστέον ἀγωνιστικῶς, « Ἀέτ.

Ἀγωνοδίκης, ου (ὁ). ὁ δικάζων τοὺς ἀγῶνας.

Ἀγωνοθεσία (ἡ). ἡ διάταξις (συγκρότησις) τῶν ἀγώνων. 2) τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἀγωνοθέτου.

Ἀγωνοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Διορίζω (Διατάττω, Συγκροτῶ) ἀγῶνα. » Ἀγωνοθετοῦσι τὰ γενέσια, « Δ. Κασ., ἐπιτελοῦσιν ἀγῶνας εἰς τὰ γενέθλιά των. 2) εἶμαι ἀγωνοθέτης. 3) δίδω ἀφορμὴν (διεγείρω) εἰς πόλεμον, βάλλω σκάνδαλα. » Στάσιν ἀγωνοθετοῦντες, « Ἰώσ.

Ἀγωνοθετήρ, Π. ἀντὶ

Ἀγωνοθέτης, ου (ὁ) καὶ Ἀγωνοθέτις, ιδος (ἡ). ὁ θέτων (συγκροτῶν, διατάττων καὶ βραβεύων) τοὺς ἀγῶνας, (ἐν γέν.) κριτής βραβευτής, ἀνταποδότης.

Ἀγωνοθετικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγωνοθεσίαν ἢ τὸν ἀγωνοθέτην. 2) ἐπιτήδειος (ἱκανὸς) πρὸς ἀγωνοθεσίαν.

Ἄγωνος, ου (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Ἀγών, (ἐν χρήσει μόνον ἡ δοτ. πλθ. Ἀγώνοις ἀντὶ Ἀγῶσι).

Ἄγωνος (ὁ, ἡ), = Ἀγώνιος.

Ἀδαγμὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ὀδαγμός.

Ἄδᾳδος (ὁ, ἡ) (ἐπὶ δένδρ.) ὁ μὴ ἔχων δᾳδί. 2) ὁ μὴ ἔχων δᾷδας (λαμπάδας).

Ἀδᾳδούχητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δᾳδουχηθεὶς (προπεμφθεὶς μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων). » Γάμος—, « Σχολ., = Σκότιος, κρυφός, (ἐπμ.) παράνομος.

Ἀδαημονία καὶ

Ἀδαημοσύνη (ἡ), Π. ἀπειρία, ἀμάθεια, ἀνεπιτηδειότης, [ἐκ τοῦ

Ἀδαήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, δάω = διδάσκω]. ὁ μὴ δαήμων (ἔμπειρος), ἄπειρος, ἀμαθής, ἀνεπιτήδειος· ἀσυνήθιστος.

Ἀδαής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀδαήμων.

Ἀδάητος (ὁ, ἡ), Π. ἀγνώριςος, ἄγνωςος· ἀκατανόητος.

Ἀδαίδαλτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, δαιδάλλω]. ὁ μὴ δουλευμένος (πεποικιλμένος) ἐντέχνως, ἀκαλλώπιστος.

Ἀδαίετος (ὁ, ἡ), [ἀ, δαίω]. ἀμοίραστος, ἀδιανέμητος, ἀκέραιος.

Ἀδαιής, έος (ὁ, ἡ), = Ἀδαής.

Ἀδάϊκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, δαΐζω]. ἀδιασπάρακτος, ἄφθαρτος.

Ἀδάϊος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀδήϊος.

Ἄδαιτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, δαὶς-δαιτός]. ὁ μὴ φαγώσιμος.

Ἀδαίτρευτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, δαιτρεύω], = Ἀδαίετος καὶ Ἄδαιτος.

Ἄδαιτρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀδαίτρευτος.

Ἄδακρυς, υος (ὁ, ἡ), = Ἀδάκρυτος. 2 ὁ μὴ κινῶν εἰς δάκρυα. » Ἄδακρυς μάχη, « Ξεν., ἡ χωρὶς φόνου τῶν νικητῶν.

Ἀδακρυτί. ἐπίῤ. Χωρὶς δάκρυα.

Ἀδάκρυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δακρύων. 2) ὁ μὴ κλαυσθείς, ἄκλαυστος.

Ἀδακρύτως, ἐπίῤ. = Ἀδακρυτί.

Ἀδαλής, έος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀδήλητος, ἀβλαβής.

Ἀδαμάντινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ σκληρότατον σίδηρον (τσελίκι), Ζ Ἀδάμας, (ἐπμ. 2) σκληρότατος, στερεώτατος, (καὶ μτφορ.) ἀνένδοτος. 3) (μτγν.) διαμαντένιος.

Ἀδαμαντόδετος (ὁ, ἡ), Π. δεμένος μὲ ἀδάμαντα (τσελίκι), (ἐπμ. 2) στερεῶς καρφωμένος.

Ἀδαμαντοπέδιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀδαμάντινα (τσελικένια, ἐπμ. ἄτριπτα) πέδιλα (ὑποδήματα). (μτφορ.) » Κίων ἀδαμαντοπέδιλος, « Πίνδ. (παρὰ Στρβ.), ὁ ἔχων στερεὰν καὶ ἀκλόνητον βάσιν.

Ἀδιάπαυστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -παύστως. Ἀδιάκοπος· ἀκατάπαυστος. 2) ὁ μηδέποτε παύων τοῦ πράττειν, ἀνήσυχος, δραστήριος.

Ἀδιάπεπτος (ὁ, ἡ). ἀγώνευτος.

Ἀδιάπλαστος (ὁ, ἡ). ἀσχημάτιστος, ἀδιαμόρφωτος, ἄφθειαστος.

Ἀδιαπνευστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Μένω ἀδιάπνευστος, δὲν ἐξατμίζομαι.

Ἀδιαπνευστία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἀδιάπνευστος (ὁ, ἡ). ἀνεξάτμιστος. 2) μὴ περιπνεόμενος ὑπὸ τῶν ἀνέμων 3) μὴ λαμβάνων ἀναπνοήν. 4) (συνκδχ.) ἀδιάκοπος.

Ἀδιαπόνητος (ὁ, ἡ). ἀνεπεξέργαστος, ἀκατασκεύαστος· ἀγώνευτος.

Ἀδιαπόρευτος (ὁ, ἡ), = Ἀδιάβατος.

Ἀδιάπταιστος (ὁ, ἡ), = Ἀδιάπτωτος.

Ἀδιαπτωσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἀδιάπτωτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πτώτως. Ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς διάπτωσιν (παραπέσιμον, γάσιμον, λάθος), ἀλάνθαστος· ἀναμάρτητος· ἀμετακίνητος, σταθερός.

Ἀδίαρθρος καὶ

Ἀδιάρθρωτος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -θρώτως. (ἐπὶ ζώων) Ὁ μὴ ἔχων διάρθρωσιν (κλείδωσιν), (ἐπμ.) ἀδιαμόρφωτος, ἀκατασκεύαστος. 2) (ἐπὶ λόγου καὶ προφορᾶς) ἀσαφής, ἀκατανόητος.

Ἀδιάρρευστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διαρρέων, ἄθρυπτος.

Ἀδιάρρηκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διασχισθεὶς ἢ μὴ διασχιζόμενος, ἀξέσχιστος.

Ἀδιαρροίη (ἡ), Ἰων. Ἡ ἔλλειψις τῆς τῶν ὑγρῶν διαρροῆς, ἔμφραξις.

Ἀδιάρπακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διαρπαγείς. »Ὑπὸ τοῦ λύκου—,« Βασ.

Ἀδιασάφητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διασαφηθείς, ἀνεξήγητος.

Ἀδιάσειστος (ὁ, ἡ). ἀκλόνητος, ἀκράδαντος.

Ἀδιάσκεπτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -σκέπτως. Ὁ μὴ διασκεπτόμενος, ἀσυλλόγιστος.

Ἀδιάσκευος (ὁ, ἡ) ἀνέτοιμος, ἀσυγύριστος.

Ἀδιασκόπητος (ὁ, ἡ), ἀπαρατήρητος, ἀδιεξερεύνητος. »Τόπος—,« Νικ. Χων.

Ἀδιάσκοπος (ὁ, ἡ), = Ἀδιάγνωστος.

Ἀδιάσπαστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -σπάστως. Ὁ μὴ διασπώμενος (ξεχωριζόμενος), ἀδιαχώριστος, ἀξεκόλλητος.

Ἀδιάσταλτος (ὁ, ἡ), = Ἀδιάκριτος, συγκεχυμένος.

Ἀδιαστασία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἀδιάστατος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -στάτως. Ὁ μὴ ἔχων μεταξὺ διάστημα· συνεχής, ἀδιάκοπος.

Ἀδιάστικτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -στίκτως, = Ἀδιάκριτος, Ἀδιαχώριστος, συνεχής· ἀνεξέταστος.

Ἀδιάστολος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -στόλως. Ὁ μὴ διαστελλόμενος (ξεχωριζόμενος), συγκεχυμένος. (ἐπμ.) ἀσαφής.

Ἀδιάστρεπτος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -στρέπτως, ἢ

Ἀδιάστροφος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)—στρόφως. Ὁ μὴ διεστραμμένος (στραβοκαμωμένος), ἴσιος, ὀρθός. »Κανὼν (»Κρίσις)—,« Πλ. Δ. Ἀλ. »Ὀφθαλμὸς—,« ὁ μὴ ἀλλοίθωρος. »Μισθὸς—,« Δξ., ὁ ἀνελλειπῶς πληρονόμενος.

Ἀδιάσχιστος (ὁ, ἡ), = Ἀδιάρρηκτος.

Ἀδιάσωστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διασωθεὶς (ἀκέραιος), κολοβός, ἐλλιπής.

Ἀδιάτακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ βαλλόμενος εἰς) τάξιν, ἀτακτοποίητος.

Ἀδιάτμητος καὶ

Ἀδιάτομος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διακοπεὶς ἢ μὴ διακοπτόμενος, ἀδιαίρετος.

Ἀδιατράνωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διατρανούμενος, ἀσαφής, ἄναρθρος.

Ἀδιάτρεπτος (ὁ, ἡ). ἀμετακίνητος· ἀμετάβλητος. σταθερός. 2) ἰσχυρογνώμων. 3) αὐθάδης, ἀδιάντροπος.

Ἀδιατρέπτως, ἐπίρ. Ἀμεταβλήτως, σταθερῶς· ἐπιμόνως. 2) ἀναιδῶς.

Ἀδιατρεψία (ἡ). σταθερότης. 2) ἰσχυρογνωμία. 3) αὐθάδεια, ἀδιαντροπία.

Ἀδιατύπωτος (ὁ, ἡ). ἀσχημάτιστος, χωρὶς τύπον (μορφήν).

Ἀδίαυλος (ὁ, ἡ), = Ἀδιέξοδος.

Ἀδιαφθαρσία (ἡ), = Ἀδιαφθορία.

Ἀδιάφθαρτος (ὁ, ἡ), = Ἀδιάφθορος.

Ἀδιαφθορία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἀδιάφθορος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -φθόρως. Ὁ μὴ παθὼν (ἢ μὴ ὑποκείμενος εἰς) διαφθοράν· (κριτὴς) ἀδέκαστος, ἀδωροδόκητος.

Ἀδιαφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀδιάφορος, φρονῶ τὰ πάντα ὅμοια, ἀδιαφορῶ.

Ἀδιαφορητικός, ή, όν. Ὁ τείνων πρὸς ἀδιαφορίαν.

Ἀδιαφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διαφορούμενος, ἀγώνευτος, ἢ ὁ μὴ διαφορῶν (χωνεύων). 2) (σπν.) ἀντὶ Ἀδιάφορος.

Ἀδιαφορία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀδιαφοροῦντος.

Ἀδιάφορος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διαφορετικός, ὅμοιος. 2) ὁ μὴ συντείνων εἰς τίποτε, ἀδιαφόρετος. 3) ὁ μὴ φρονῶν διαφορὰν μεταξὺ τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ἔχων ὅλα ὅμοια. 4) ὅποιος ἀδιαφορεῖ, δὲν τὸν μέλλει διὰ τίποτε, ἀδιάφορος.

Ἀδιαφόρως, ἐπίρ. Χωρὶς διαφοράν. μὲ ἀδιαφορίαν, ὡς πρᾶγμα ἀδιάφορον.

Ἀδιάφρακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.—φράκτως. Ὁ μὴ ἔχων διάφραγμα (χώρισμα, φραγήν), ἀδιαχώριστος, ἄφρακτος.

Ἀδιάφυκτος (ὁ, ἡ), = Ἄφυκτος, ἀναπόφευκτος.

Ἀδιάχυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διαχεόμενος (χυνόμενος ἢ λυόνων). 2) (μτφορ.) ὁ μὴ ἀκατάστατος, σώφρων, συνεσταλμένος, ἐγκρατής, σεμνός. αὐστηρὸς συνεπτυγμένος. »Ὁ Δημοσθένης ἀδιάχυτος,« Λογγ.

Ἀδιαχώριστος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -ίστως. Ὁ μὴ διαχωρισθεὶς ἢ μὴ διαχωριζόμενος, ἀδιαίρετος.

Ἀδιάψευστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.—ψεύστως. Ὁ μὴ ἀπατῶν ἢ μὴ ἀπατώμενος, ἀλάνθαστος.

Ἀδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διδαχθεὶς (μὴ μαθών τι ὑπὸ διδασκάλου), ἄπειρος, ἀνίδεος. 2) (πρᾶγμα) τὸ μὴ μανθανόμενον διὰ διδασκαλίας, ἀλλ' ἀφ' ἑαυτοῦ. 3) (δρᾶμα) τὸ μὴ παρασταθὲν εἰς τὸ θέατρον, ἴδε Διδάσκω.

Ἀδιδάκτως, ἐπίρ. Χωρὶς διδασκαλίας.

Ἀδιεκδίκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τυχὼν ὑπερασπίσεως (ἀπολογίας ἐπὶ κριτηρίου), ἀδιαυθέντευτος· ἢ ὁ μὴ ἐκδικηθείς.

Ἀδιέκδυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τρόπον ἀποφυγῆς (διεκδύσεως), ἀναπόφευκτος· ἀπροφάσιστος, πρόθυμος.

Ἀδιεκδύτως, ἐπίρ. Ἀναποφεύκτως· ἀπροφασίστως.

Ἀδιεξέλευστος (ὁ, ἡ), = Ἀδιεξίτητος.

Ἀδιεξέταστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐξετασθεὶς ἢ ἀνεπίδεκτος ἐξετάσεως, ἀνεξερεύνητος. (εἰς τὸν Σειράχ, ΚΑ', 18) ἀνεκδιήγητος.

Ἀδιεξίτητος (ὁ, ἡ), [ἀ, διέξειμι], = Ἀδιέξοδος. 2) (μτφορ.) ἀνεξερεύνητος, ἀνεξήγητος, ἀπερίγραπτος.

Ἀδιεξόδευτος καὶ

Ἀδιέξοδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων διέξοδον (πέρασμα, ἔβγαλμα).

Ἀδιέργαστος (ὁ, ἡ). ἀδούλευτος, ἀκαλλιέργητος. (μτφορ.) ἀνεπεξέργαστος. »Λόγος—,« Πλ.

Ἀδιερεύνητος (ὁ, ἡ), = Ἀνεξερεύνητος.

Ἀδιευκρίνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καλῶς ἐξηγηθεὶς ἢ ἀνεπίδεκτος ἀκριβοῦς ἐξετάσεως, ἀσαφής, συγκεχυμένος.

Ἀδιεχής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων διέχειαν, συνεχής.

Ἀδιήγητος (ὁ, ἡ). ἀπερίγραπτος, ἀνέκφραστος.

Ἀδιήθητος (ὁ, ἡ). ἀπέραστος ἀπὸ τὸ πανί, ἀστράγγιστος, ἀτούρωτος.

Ἀδικαιοδότητος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος δικαιοδοσίας. (τόπος) ὅπου δὲν ὑπάρχουν (ἢ δὲν ἰσχύουν πλέον τὰ) δικαστήρια.

Ἀδικαιολόγητος (ὁ, ἡ). δικαιολογίας ἄμοιρος ἢ ἀνεπίδεκτος.

Ἀδίκαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δικασθείς, ἄκριτος.

Ἀδίκευσις, εως (ἡ), = Ἀδικοπραγία.

Ἀδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἀδικίας, παραβαίνω τὸ δίκαιον (τοὺς νόμους), εἶμαι ἄδικος. 2) φέρομαι ἀδίκως πρός τινα, τὸν βλάπτω, τὸν ὑβρίζω, τὸν ζημιόνω, (ἐν γέν.) κακοποιῶ, ἐπηρεάζω. »Τοὺς ἰχθῦς ἀδικεῖν οὐκ εἴων,« Ξεν. »Τὴν ἀγορὰν ἀδικεῖν,« αὐτ. »Ἢν δὲ ὁ ἵππος ἐπιχειρῇ ἀδικεῖν τὸν ἐπιβάτην,« αὐτ. »Ὁ τῆς κράμβης ἀσπάραγος ἀδικεῖ νεφροὺς καὶ κύστιν,« (Δίφιλ. παρ') Ἀθ.

Ἀδίκημα (τό). ἄδικος πρᾶξις, ἀδικία, βλάβη, ζημία.

Ἀδίκησις, εως (ἡ), = Ἀδικία.

Ἀδικητής, οῦ (ὁ). ὁ ἀδικῶν.

Ἀδικητικός, ή, όν, καὶ ἐπίρ. -ικῶς. Ὁ ἔχων κλίσιν (διάθεσιν) πρὸς τὸ ἀδικεῖν.

Ἀδικία (ἡ). τὸ ἐναντίον τῆς δικαιοσύνης, κακοπραγία, παρανομία.

Ἀδίκιον (τό), Ἰων. ἀντὶ Ἀδικία.

Ἀδικοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω Ζητῶ ν' ἀποκτήσω δόξαν διὰ τῆς ἀδικίας.

Ἀδικοδοξία (ἡ). ἡ ἀδίκως ἀποκτωμένη δόξα. 2) ἄδικος (παράλογος) ὑπόληψις περί τινος.

Ἀδικομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ ἀδίκως· παραβαίνω τοὺς νόμους τῆς μάχης.

Ἀδικομαχία (ἡ). τὸ ἀδίκως (παρὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης) μάχεσθαι (κυρ. ἐν τῇ ὁπλασκίᾳ).

Ἀδικομάχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀδίκως (χωρὶς εὐλόγου αἰτίας ἢ παρὰ τοὺς κανόνας τῆς ὁπλομαχίας) μαχόμενος. ||. »Ἵππος—,« Ξεν., ὁ δυσπειθής.

Ἀδικομήχανος (ὁ, ἡ), ὁ μηχανώμενος (ἐπινοῶν) ἀδικίας· ὁ ἀδικῶν δολίως.

Ἀδικοπήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν βλάβην (πημονήν) δι' ἀδικίας.

Ἀδικοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἀδικίας, ἀδικῶ.

Ἀδικοπραγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πράττων ἀδικίας.

Ἀδικοπραγία (ἡ), ἄδικος πρᾶξις, ἀδικία.

Ἄδικος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὸ δίκαιον πράττων ἢ γινόμενος, παράνομος. (ἐν γέν.) ἄνισος, χωρὶς ἀναλογίαν· ἄμετρος, ὑπερβολικός. »Ἵππος ἄδικος τὰς γνάθους,« Ξεν., ὁ (ἄλλ.) Ἑτερόγναθος.

Ἀδικότροπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρόπον (χαρακτῆρα, φρόνημα, διαγωγὴν) ἄδικον.

Ἀδικόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄδικον χεῖρα, πράττων ἀδικίας.

Ἀδικοχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄδικα χρήματα, ὁ πλουτήσας ἐξ ἀδικίας.

Ἀδίκως, ἐπίρ. Παρὰ τὸ δίκαιον, ἄδικα.

Ἀδινός, ή, όν, Π. [ἅδην], (κυρ.) χορταστικός, (ἐπμ.) ἄφθονος, πολύς, ἀλλεπαλλήλως ἐπισεσωρευμένος· πυκνός, ἀθρόος· συχνός, ἀδιάκοπος· μέγας, δυνατός, ὑπερβολικός. (ἐπὶ φωνῆς) γοερός, οἰκτρός. »Μελισσάων ἀδινάων,« Ἰλ. Β. »Ἀδινὰ μῆλα,« Ὀδ. Δ. »Ἀδινὸς γόος,« Ἰλ. Ψ., ὁ διαρκής. »Ἀδινὸν κῆρ,« Ὀδ. Τ., τὸ κρυψίνουν (= »Πυκιναὶ φρένες). »Ἀδινὸς ὕπνος,« Ἀπλλν., ὁ βαθύς. »Ἀδινὴ ἄτη,« αὐτ., ἡ μεγάλη. »Σειρῆνες ἀδιναί,« Ὀδ. Σ., αἱ μεγαλόφωνοι ἢ καλλί(λιγύ)φωνοι. ||. (τὸ οὐδ) »Ἀδινόν, καὶ »Ἀδινά, ἐπίρ. ἀντὶ-

Ἀδινῶς, ἐπίρ. Π. ἀφθόνως· πυκνῶς· συνεχῶς· βαθέως. »Ἀδινὸν κνώσσοντας,« Ἀπλλν. »Ἀδινὰ στοναχίζων,« Ἰλ. Ψ., ἠχητικῶς, μεγαλοφώνως, (ἐπμ.) οἰκτρῶς, γοερῶς. »Ἀδινὸν μυρομένη,« Ὅμ.

Ἀδιόδευτος (ὁ, ἡ). ἀδιάβατος ἀδιαπέραστος

Ἀδιοίκητος (ὁ, ἡ). ἀδιευθέτητος, ἀτακτοποίητος, ἀκυβέρνητος

Ἄδιον, Δ. ἀντὶ Ἥδιον.

Ἀδίοπτος (ὁ, ἡ). ἀνεπιτήρητος, χωρὶς ἐπιστάτην.

Ἀδιόρατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φαινόμενος (διορώμενος).

Ἀδιοργάνιστος καὶ

Ἀδιοργάνωτος (ὁ, ἡ). μὴ διωργανισμένος, ἀκατασκεύαστος, ἀδιαμόρφωτος, ἀσχημάτιστος.

Ἀδιόρθωτος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ. -θώτως. Ὁ μὴ διορθωθεὶς ἢ ἀνεπίδεκτος διορθώσεως.

Ἀδιοριστία (ἡ), τὸ ἀδιόριστον, (ὡς οὐσ. τοῦ

Ἀδιόριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σύνορα, μὴ χωρισμένος διὰ συνόρων. 2) ὁρισμοῦ ἄμοιρος ἢ ἀνεπίδεκτος.

Ἀδιορίστως, ἐπίρ. Χωρὶς ὁρισμὸν (προσδιορισμόν), ἀπολύτως.

Ἀδιπλασίαστος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -άστως (Γρμτ) Ὁ διπλασιασμοῦ ἄμοιρος ἢ ἀνεπίδεκτος

Ἀδίπλαστος καὶ Ἀδίπλωτος (ὁ, ἡ), = Ἀδιπλασίαστος.

Ἀδίστακτος (ὁ, ἡ). ἀναμφίβολος, βέβαιος.

Ἀδιστάκτως, ἐπίρ. Χωρὶς δισταγμοῦ, ἀναμφιβόλως.

Ἀδιύλιστος (ὁ, ἡ), = Ἀδιήθητος.

Ἀδιύπνιστος (ὁ, ἡ). ἀξύπνητος. »Δίκη—,« Νικ. Χων.

Ἀδίχαστος (ὁ, ἡ), = τῷ-

Ἀδιχοτόμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διχοτομηθεὶς ἢ μὴ διχοτομούμενος.

Ἀδιψέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω δίψαν.

Ἀδίψητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διψῶν, (ἐπμ.) μὴ πίνων, ξηρός, ἄνικμος.

Ἄδιψος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ αἰσθανόμενος (πάσχων ἀπὸ) δίψαν. 2) ὁ μὴ προξενῶν ἢ καταπαύων (σβύνων) τὴν δίψαν, δροσιστικός· (ὅθεν: ||. (οὐσ.) Ἄδιψον, φυτ. εἶδ. μολόχας

Ἀδίψως, ἐπίρ. Χωρὶς δίψαν.

Ἀδίωκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δὲν πρέπει τις νὰ διώξῃ.

Ἀδμής-ῆτος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἀδμῆτις, ιδος (ἡ) καὶ

Ἄδμητος, ου (ὁ, ἡ), Π. Ἀδάμαστος.

Ἀδμο(μω)λέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [ἀσμὸς ἀτμός, ὀλέω]. ἀγνοῶ, ἀπορῶ, σιωπῶ.

Ἀδμο(μω)λὴ καὶ

Ἀδμολία (ἡ). ἄγνοια, ἀπορία· ἡσυχία· ἀκηδία, ὀλιγωρία.

Ἄδμως, ωνος καὶ ωος (ὁ). εἶδ. θαλασσ. ἰχθύος (συακίου).

Ἄδοθεν, ἐπίρ. Π. ἐξ ᾅδου.

Ἄδοιμι, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἁνδάνω.

Ἀδόκητος (ὁ, ἡ). (πθ.) ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος, αἰφνίδιος. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ προσδοκῶν (ἐλπίζων, προσμένων). ||. »Ἐξ (»Ἀπὸ) τοῦ ἀδοκήτου, ἐπίρ. - τῷ-

Ἀδοκήτως, ἐπίρ. Ἀνελπίστως, ἀπροσδοκήτως.

Ἀδοκίμαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δοκιμασθεὶς (ἐξετασθείς), ἀνεξέταστος.

Ἀδοκιμάστως, ἐπίρ. Ἀβασανίστως, ἀνεξετάστως.

Ἀδόκιμος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ τὴν δοκιμὴν (ἐξέτασιν) μὴ ἐγκριθείς· κίβδηλος, νόθος· (ἐπμ. 2) ἀπεριμμένος, ἄχρηστος, ἀνάρμοστος, ἀνάξιος.

Ἄδοκος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀδόκητος.

Ἀδολεσχέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολυλογῶ, ματαιολογῶ, φλυαρῶ. 2) (Γρφ.) μελετῶ· διασκεδάζω, [ἐκ τοῦ

Ἀδολέσχημα (τό). ἀντικείμενον ἀδολεσχίας.

Ἀδολέσχης, ου (ὁ), = Ἀδόλεσχος.

Ἀδολεσχία (ἡ). φλυαρία, ἡ μέχρις ἀηδίας πολυλογία. 2) ἡ ἀγχίνους μὲν ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ λεπτολογία, κενοσπουδία. 3) (Γρφ.) συνεχὴς μελέτη.

Ἀδολεσχικός, ή, όν, καὶ ἐπίρ. -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων τάσιν πρὸς) τὴν ἀδολεσχίαν.

Ἀδόλεσχος, ου (ὁ, ἡ), [ἄδω ἢ ἅδην, λέσχη]. πολύλογος, φλύαρος. 2) ὁ ἐξετάζων σοφιστικῶς καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας.

Ἀδολέσχως, ἐπίρ. Μετ' ἀδολεσχίας.

Ἀδολίευτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -εύτως. Ὁ χωρὶς δολιότητος.

Ἄδολος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς δόλου (πονηρίας, ἀπάτης), ἁπλοῦς, εἰλικρινής. 2) ὁ μὴ δολωμένος (νοθευμένος).

Ἀδόλωτος (ὁ, ἡ), = Ἄδολος (2).

Ἀδόλως, ἐπίρ. Χωρὶς δόλον, εἰλικρινῶς.

Ἄδον, ἀόρ. β'. τῆς ὁρσ. τοῦ Ἁνδάνω.

Ἆδον, Δ. ἀντὶ Ἧδον, παρτ. τοῦ Ἄδω.

Ἀδονά (ά), Δ. ἀντὶ Ἡδονή

Ἀδόνες, Δ. ἀντὶ Ἀηδόνες.

Ἀδόνευτος (δόνητος), ου (ὁ, ἡ). Π. ὁ μὴ δονούμενος, ἀκλόνητος.

Ἀδονίς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀηδονίς.

Ἀδόξαστος (ὁ, ἡ), = Ἀδόκητος. 2) (φλσφ.) ὁ μὴ παραδεχόμενος δόξας (ἰδέας, συμπερασμούς, πιθανότητας), (ἐπὶ πραγμ.) τὸ μὴ δοξαστὸν (κατὰ συμπερασμὸν καὶ φαντασίαν) ἀλλ' ὑπάρχον τῷ ὄντι, βέβαιον.

Ἀδοξάστως, ἐπίρ. Χωρὶς δόξης (δόγματος, ἰδέας).

Ἀδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. (πθ.) Δὲν ἔχω (ἢ Ἔχω κακὴν) δόξαν (φήμην, ὑπόληψιν), εἶμαι (ἢ θεωροῦμαι ὡς) οὐτιδανὸς (ἄτιμος, καταφρονεμένος). »Οἱ μὴ εἰδότες ἃ ποιοῦσιν, ἀδοξοῦσι, ἢ καταγέλαστοι γίνονται,« Ξεν. 2) (ἐνεργ.) νομίζω τι ἄτιμον, περιφρονῶ. »Οὐχ ἀδοξοῦσί με Θεσπιεῖς μέσην κεῖσθαι Θεῶν,« Ἀλκίφρ. δὲν τὸ ἔχουν δι' ἀτιμίαν των. (καὶ πθ.) »Ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πόλεων,« Ξεν.

Ἀδοξία (ἡ). κακὴ ὑπόληψις, ἀτιμία, δυσφημία· ἐντροπή.

Ἀδοξοποίητος (ὁ, ἡ.) ὁ μὴ οἰκειοποιούμενος (παραδεχόμενος, ἀκολουθῶν) τὴν γνώμην τῶν ἄλλων, ἐλεύθερος εἰς τὴν γνώμην του.

Ἄδοξος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος δόξης (φήμης, ὑπολήψεως), ἀσήμαντος· ἄτιμος, δυσφημισμένος. 2) ὁ μὴ ἀκολουθῶν (συμφωνῶν μὲ) τὴν κοινὴν γνώμην, παράδοξος. 3) = Ἀδόκητος.

Ἀδόξως, ἐπίρ. Χωρὶς ὑπόληψιν, ἀτίμως.

Ἀδόρητος καὶ

Ἄδορος (ὁ, ἡ), = Ἄδαρτος. 2) (οὐσ.) = Ἀσκός.

Ἄδορπος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄδειπνος.

Ἀδορύληπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ αἰχμαλωτισθεὶς ἢ μὴ αἰχμαλωτιζόμενος, (ἐπμ. 2) ἀνάλωτος, ἀκαταμάχητος.

Ἀδορυφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ θέλων δορυφόρους.

Ἄδος, εος (τό), Π. [ἄρδην]. κόρος, πλησμονή. (ἐπμ.) ἀηδία, βάρος, ἀποκαμωμός

Ἆδος, εος (τό), Δ. ἀντὶ Ἦδος.

Ἄδοτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ δοθεὶς (χαρισθείς). 2) ὁ μὴ λαβὼν δωρεὰν (προῖκα κλ.).

Ἀδούλευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποφέρων δουλείαν (μὴ γενόμενός ποτε δοῦλος). 2) (σκλάβος) δουλεύων ἀκόμη τὸν πρῶτόν του αὐθέντην, μὴ πωληθεὶς εἰς ἄλλον.

Ἀδουλία (ἡ). τὸ μὴ ἔχειν δούλους (σκλάβους).

Ἄδουλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων δούλους.

Ἀδούλωτος (ὁ, ἡ). ἡ μὴ γενόμενός ποτε δοῦλος (σκλάβος). 2) ὁ μὴ στέργων νὰ ὑποδουλωθῇ, ἐλεύθερος.

Ἀδούπητος καὶ

Ἄδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ κάμνων κρότον (δοῦπον), ἥσυχος.

Ἀδοφοίτης ου (ὁ), ἴδε Ἀϊδοφοίτης.

Ἀδρακής, έος (ὁ, ἡ), = Ἀδερκής.

Ἀδράνεια (ἡ). ἡ περὶ τὸ πράττειν (δρᾶν, δραίνειν) ἀδυναμία, ἀπραξία· ὀκνηρία.

Ἀδράνεος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἀδρανής.

Ἀδρανέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω δύναμιν νὰ πράξω, εἶμαι-

Ἀδρανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος πράττειν (δρᾶν), ἀδύνατος, ἀνενέργητος· ἀργός, ὀκνηρός. 2) ὁ ἀδυνατίζων, προξενῶν ἀδυναμίαν. »Δίαιτα—,« Πλ.

Ἀδρανία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀδράνεια.

Ἀδρανῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀδράνειαν.

Ἀδράστεια (ἡ). ἡ θεὰ Νέμεσις, ἡ θεία πρόνοια (ἡ θεία δίκη) τῶν παλαιῶν. »Ὡς

ἀναπόδραστος αἰτία οὖσα κατὰ φύσιν« (λέγει ὁ Ἀριστ.).

Ἄδραστος (ὁ, ἡ), [ἀ, διδράσκω]. ὁ μὴ δραπετεύων. »Ἀνδράποδον φιλοδέσποτον καὶ —, « Ἡρ. 2) ἀναπόφευκτος.

Ἄδραστος, Π. καὶ

Ἄδρατος (ὁ, ἡ), [ἀ, δράω]. ὁ μὴ γενόμενος (κατασκευασθεὶς, τελειωθεὶς), ἀτελειοποίητος. 2) ἀδύνατος νὰ γενῇ.

Ἀδράφαξις, υος (ἡ), Ζ. Ἀτράφαξυς.

Ἀδράχνη (ἡ), Ζ. Ἀνδράχνη.

Ἀδρέπανος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος δρέπανον. 2) = Ἄδρεπτος.

Ἀδρεπήβολος (ὁ, ἡ), = Μεγαλεπήβολος, (ἐπὶ ῥτρ.) τολμηρὸς καὶ μεγαλοπράγμων περὶ τὴν ἔκφρασιν ἢ ἔννοιαν.

Ἄδρεπτος (ὁ, ἡ). (κυρ. καρπὸς κτλ.) ἄκοπος, ἀτρύγητος.

Ἀδρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀδρόω, (ὅθεν:

Ἄδρησις, εως (ἡ), = Ἄδρυνσις.

Ἀδρηστείη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀδράστεια.

Ἄδρηστος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄδραστος.

Ἀδροβατικὸς, ἡ, όν, = Ξηροβατικὸς καὶ ἐναντ. τῷ Ὑγροβατικός.

Ἀδρόβωλος (ὁ ἡ). (κυρ. γῆ, ἀγρὸς) ὁ ἔχων ἀδροὺς (χονδροὺς, μεγάλους) βώλους, (ἐπμ.) παχὺς, καρποφόρος. (ὁ Δσκρ. μεταχειρίζεται τὴν λέξ. καὶ ἐπὶ αἵματος, γάλακτος κτλ).,

Ἀδροδάκτυλος (ὁ, ἡ). μεγαλοδάκτυλος, χονδροδάκτυλος.

Ἀδρόκερως, ω (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἀδρὰ (μεγάλα) κέρατα.

Ἀδροκέφαλος (ὁ, ἡ). μεγαλοκέφαλος.

Ἀδρομερὴς, έος (ὁ, ἡ). συγκείμενος ἀπὸ μόρια χονδρὰ καὶ δυνατὰ, (ἐναντ. τῷ Λεπτομερής). »Ὁ γλυκὺς οἶνος ἀδρομερέστερος τοῦ στύφοντος,« Δσκρ. »Κρίμνα, τὰ ἀδρομερέστερα τῶν ἀλφίτων,« Γλωσ.

Ἀδρόμερως, ἐπίρ. Εἰς χονδρὰ μέρη (τμήματα).

Ἀδρόμισθος (ὁ, ἡ), ὁ ζητῶν ἢ λαμβάνων ἀδρὸν μισθὸν (χονδρὴν πληρωμήν).

Ἀδρόπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀδροὺς πόρους.

Ἀδρὸς [ἅδω, ἅδην], ά, όν. Χονδρὸς, παχὺς, θρεμμένος· μεστωμένος, ὥριμος· ἀκμαῖος· μεγάλος· πυκνός· ὑγιερὸς, δυνατὸς, εὔρωστος κτλ.

Ἀδροσία (ἡ). ἔλλειψις δρόσου.

Ἀδροσύνη (ἡ). Π. = Ἀδρότης.

Ἀδρόσφαιρος (ὁ, ἡ). σχηματισμένος εἰς ἀδρὰς σφαίρας (χονδροὺς θρόμβους).

Ἀδροτέρως, ἐπίρ. Σφοδρότερον, ἀφθονώτερον κτλ.

Ἀδρότης (ἡ). ἡ ἀκμὴ, τὸ τέλειον ὡρίμασμα (μέστωμα, κυρ. τῶν ἀσταχύων). 2) χόνδρος, πάχος, μέγεθος. 3) πυκνότης, στερεότης, δύναμις.

Ἀδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀδρὸν (καὶ πθ. ἢ μσ.) γίνομαι ἀδρὸς, μεστόνω, ὡριμάζω· δυναμόνω, μεγαλόνω, κτλ.

Ἀδρυὰς, άδος (ἡ), = Ἀμαδρυάς.

Ἄδρυνσις, εως (ἡ). ὡρίμασμα, μεγάλωμα, μέστωμα κτλ.

Ἀδρυντικὸς, ἡ, όν. Ἀδρύνσεως ποιητικός.

Ἀδρύνω, Μ. υνῶ, = Ἀδρέω.

Ἄδρυον (τὸ), = Ἀκρόδρυον.

Ἄδρυπτος (ὁ, ἡ). (πθ.) ὁ μὴ ξυσθεὶς (δρυφθεὶς) διὰ τῶν ὀνύχων, ἀτσυγγράνιστος. (συνκδχ.) ἄκλαυστος, ἀμυρολόγητος. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ ξέων (τσαγγρανίζων κτλ.).

Ἄδρυς, υος, (ὁ, ἡ), = Ἄδενδρος.

Ἀδρύφα(φρα)κτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ ἔχων δρύφακτα (κάγκελλα) καὶ (συνκδχ.) δικαστήρια, ἄφρακτος.

Ἀδὺ, ἴδε Ἀδύς.

Ἀδύγλωσσος, Ἀδυεπὴς κτλ. ἴδε Ἡδύγλωσσος κτλ.

Ἀδυναμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀδυνατέω.

Ἀδυναμία (ἡ). ἔλλειψις δυνάμεως, ἀτονία.

Ἀδύναμος (ὁ, ἡ), = Ἀδύνατος.

Ἀδυνασίη (ἡ), Ἰων. ἀδυναμία.

Ἀδυνάστευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διοικούμενος ὑπὸ δυνάστου, ἀβασίλευτος, ἀτυράννητος.

Ἀδυνατέω-ῶ. Μ. ήσω. Δὲν δύναμαι, δὲν ἠμπορῶ, δὲν ἔχω δύναμιν (ἐξουσίαν), εἶμαι ἀδύνατος. 2) (τριτοπρσ.) εἶναι ἀδύνατον (ἀκατόρθωτον), δὲν ἠμπορεῖ νὰ γένῃ. »Οὐκ ἀδυνατήσει παρὰ τῷ θεῷ πᾶν ῥῆμα,« Γρφ.

Ἀδυνατία (ἡ), = Ἀδυναμία· τὸ νὰ μὴ δύναται νὰ γένῃ τι.

Ἀδύνατος (ὁ, ἡ). (μὲ ἀπαρ. Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πράξῃ τι. »Φέρειν (»Λέγειν, »Σιγᾶν κτλ.)—,« Αξ. 2) (χ. πτωτ.) ὁ μὴ ἔχων δύναμιν, ἀνίκανος, (ἐπὶ ςρτ.) ὁ ἀνεπιτήδειος πλέον εἰς πόλεμον, ἀπόμαχος. »Οὐκ οἶσθα ὅτι οἱ ἀνδρεῖοι καὶ δυνατοὶ τοὺς ἀνάνδρους καὶ ἀδυνάτους καταδουλωσάμενοι καρποῦνται;« Ξεν. 3) (πθ. καὶ οὐδ.) Ἀδύνατον, ὅ,τι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γένῃ, ἀκατόρθωτον. »Καλῶς διοικεῖσθαι ἡ Ἰταλία ἀδύνατος,« Δ. Κάσσ. »Ἀδύνατον (καὶ πλθ. »Ἀδύνατα) τοσούτους τρέφειν,« Ξεν.

Ἀδυνάτως, ἐπίρ. (κυρ. εἰς τὴν φρσ.) »Ἀδυνάτως ἔχω,« δὲν ἔχω δύναμιν, δὲν ἠμπορῶ, εἶμαι ἄρρωστος ἢ ἀδύνατος.

Ἀδὺς, εῖα, ὺ, Δ. ἀντὶ Ἡδύς.

Ἀδύπνοος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἡδύπνοος.

Ἀδυσώπητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πήτως. Ὁ μὴ δυσωπούμενος (ἐντρεπόμενος), ἀδιάντροπος. 2) ἀνεξιλέωτος, ἀμετάπειστος.

Ἄδυτος (ὁ ἡ). (κυρ. τόπος εἰς ναὸν) ὅπου δὲν εἶνε συγχωρημένον νὰ ἔμβῃ (εἰσδύσῃ) τις, ἄβατος, ἱερός. 2) (ἀστὴρ) ὁ μὴ δύων (βασιλεύων).

Ἀδύτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ δύῃ ποτέ.

Ἄδω [ἄση], Π. = Χορτάζω. Ζ. Ἀδέω καὶ Ἄω (συγγενὲς τούτου, ὡς ἐκ τοῦ ἐπακολουθοῦντος, εἶνε καὶ τὸ

Ἅδω, εὐφραίνω, (Ἰων. Ἥδω, καὶ, μετὰ τοῦ Γ, Γήθω κτλ.), Ζ. Ἀνδάνω.

Ἄδω [κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ἰων. Ἀείδω. καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Ἄω, Ἄημι], Μ. ᾄσω ἢ (μᾶλλ. Ἀττ.) ᾄσομαι (ἀόρ. Ἦσα πρκ. Ἦκα καὶ πθ. Ἦσμαι, ἀόρ. πθ. Ἤσθην καὶ τὸ θετ. Ἀσέον). Ψάλλω, τραγουδῶ, (ἐπὶ πτην.) κελαδῶ, λαλῶ. (συνκδχ.) ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω (κυρ. δι' ᾀσμάτων). || (τριτοπρσ.) »Ἄδεται, λέγεται, φημίζεται.

Ἀδώμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κτισθείς· ὁ μὴ χρησιμεύσας εἰς κτίσιμον.

Ἀδὼν, ονος (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀηδών.

Ἄδων, ωνος (ὁ), = Ἄδωνις.

Ἀδωναία (ἡ). (ἐπιθετ.) ἡ Ἀφροδίτη. Ἴδε Ἄδωνις.

Ἀδώνια (τά), (ἐνν. ἱερά) ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀδώνιδος.

Ἀδωνιάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω τὰ Ἀδώνια.

Ἀδωνιὰς. άδος (ἡ), = Ἀδωναία.

Ἀδωνιασμὸς (ὁ). τὸ ἑόρτασμα τῶν Ἀδωνίων.

Ἀδωνίδιον (τό). ᾆσμα εἰς τιμὴν τοῦ Ἀδώνιδος.

Ἀδώνιον (τό). τὸ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις ἐκφερόμενον ἄγαλμα τοῦ Ἀδώνιδος.

Ἄδωνις [Ἑβρ.], ιδος (ὁ). Θεὸς τῆς Συρίας ἐρώμενος τῆς Ἀφροδίτης. 2) ἰχθύς τις ἄγνωστος, ὁ ἄλλ. Ἐξώκοιτος καὶ Κεστρεύς.

Ἀδώρητος (ὁ, ἡ), = Ἄδωρος.

Ἀδωρὶ, ἐπίρ. = Ἀδώρως.

Ἀδωρία (ἡ), = Ἀδωροδοκία.

Ἀδωροδόκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δωροδοκούμενος, ἀδέκαστος.

Ἀδωροδοκήτως, ἐπίρ. Χωρὶς δωροδοκίας, ἀδεκάστως.

Ἀδωροδοκία (ἡ). τὸ μὴ δωροδοκεῖσθαι.

Ἀδωροδόκος καὶ

Ἀδωρόληπτος (ὁ, ἡ), = Ἀδωροδόκητος.

Ἄδωρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δίδων ἢ ὁ μὴ λαμβάνων δῶρα. »Χρημάτων διὰ παντὸς ἀδωρότατος γενόμενος,« Θκ. || »Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα,« Σοφ., ὀλέθρια δηλ. (φρσ. ὁμοία τῷ »Βίος ἀβίωτος κτλ.).

Ἀδώρως, ἐπίρ. Χωρὶς δώρων.

Ἀδώτης, ου (ὁ), Π. ὁ μὴ διδών.

Ἀὲ, Δ. ἀντὶ Ἀεί.

Ἄεδνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δοὺς ἢ μὴ λαβὼν προῖκα (Ζ. Ἕδνα). 2) ἀνύπανδρος.

Ἀέδνωτος (ὁ, ἡ), = Ἄεδνος, ἴδε καὶ Ἀλφεσίβοιος.

Ἀέθλευμα (τὸ), = Ἆθλος, ἀγώνισμα, (Νικ. Χων.).

Ἀεθλευ(θλη)τὴρ, ῆρος καὶ

Ἀεθλευ(θλη)τὴς, οῦ, Π. = Ἀθλευτὴς κτλ.

Ἀεθλεύω, Μ. εύσω. Π. καὶ

Ἀεθλέω, Μ. ήσω, Ἰων. = Ἀθλέω.

Ἀέθλιος, ος καὶ η, ον, Ἰων. Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ διδόμενος ὡς ἆθλον (ἄεθλον). »Ἵππος ἀεθλίη,« Θγν. »Κύπρις ἀέθλιον ἥρπασε μῆλον,« Ἐπγρ., (ὅθ. ||. οὐσ.)

Ἀέθλιον (τὸ), = Ἆθλον.

Ἀεθλοθέτης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀθλοθέτης.

Ἄεθλον (τὸ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ἆθλον.

Ἀεθλονικία (ἡ), Π. ἡ ἐπ' ἄθλῳ νίκη.

Ἄεθλος (ὁ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ἆθλος.

Ἀεθλοσύνη (ἡ), Π. ἆθλος, ἄθλησις.

Ἀεθλοφόρος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀθλοφόρος.

Ἀεὶ ἢ Ἀεὶ (καὶ Ἰων. Αἰεὶ, καὶ Δ. Ἀὲ, Ἀὲς, Αἰὲν καὶ Αἰὲς, καὶ Αἰολ. Αἶ, καὶ Π. κατ' ἄλλους ἑπτὰ τρόπους), ἐπίρ. χρον. Πάντοτε, ἀκαταπαύστως. »Καὶ τότε καὶ νῦν καὶ ἀεὶ« Δμ. »Τὸν ἀεὶ χρόνον,« Ξεν. »Διὰ παντὸς ἀεὶ τοῦ χρόνου,« αὐτ. »Ἀεὶ καὶ μᾶλλον,« Πλουτ. »Ἀεί ποτε,« Αξ. »Ἐς ἀεὶ,« Αχ. 2) = Ἑκάστοτε, κατὰ καιρόν. »Τῷ ἀεὶ βασιλεύοντι Περσῶν,« αὐτ. 3) (τὸ μέχρι τινὸς, πλὴν) διαρκῶς, συνεχῶς, ἀδιακόπως. »Ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενὲς ἀεὶ,« Ἱ δ. Φ. »Δεῦρ' ἀεὶ τὴν τύχην οὐ μέμφομαι,« Εὐρ. 4) τὸ καθ' ὅσον καὶ βαθμηδόν. »Αἱ ἀεὶ πληρούμεναι νῆες,« Θκ. (τὸ Γαλλ.) à mesure que, à fur et à mesure que. || (Σημ. ὅτι πολλὰ τῶν ἐκ τοῦ Ἀεὶ συνθέτων παραλείπονται ἐνταῦθα, εἴτε διότι εἶνε εὔκολον νὰ ἑρμηνευθῶσιν ἐκ τῶν ἁπλῶν, εἴτε διότι ἄδηλον ἂν δὲν ἐγράφησαν ἀπ' ἀρχῆς διῃρημένα εἰς δύω λέξεις).

Ἀειβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλαστάνω πάντοτε καὶ ἀδιακόπως.

Ἀειβλαστὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε βλαστάνων.

Ἀειβλάστησις, εως (ἡ). τὸ πάντοτε βλαστάνειν.

Ἀείβλαστος (ὁ, ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Ἀειβλαστής.

Ἀείβολος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε βαλλόμενος (ῥιπτόμενος ἢ κτυπούμενος).

Ἀειβρυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε ἀναβρύων ἢ βρυάζων.

Ἀείβρυτος (ὁ, ἡ), = Ἀειβρυής.

Ἀειγενεσία (ἡ). τὸ ἀεὶ γεννᾶν ἢ γεννᾶσθαι, ἡ ἀΐδιος γονιμότης.

Ἀειγενέτης (ννήτης), ου (ὁ), Π. καὶ

Ἀειγενὴς (ννὴς), έος (ὁ, ἡ), καὶ

Ἀείγνητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀδιακόπως γινόμενος ἢ γεννώμενος, ὁ πάντοτε ὑπάρχων, αἰώνιος, ἀθάνατος.

Ἀείδακρυς (ὁ, ἡ). ὁ ἀεὶ δακρύων (λυπημένος).

Ἀειδέλιος καὶ Ἀείδελος (ὁ, ἡ), = Ἀειδὴς, Ἄδηλος, Ἀΐδιος.

Ἄειδεν, Π. ἀντὶ Ἤειδεν ἢ Ἦδε, παρτ. τοῦ Ἄδω.

Ἀείδεν, Δ. ἀντὶ Ἀείδειν ἢ Ἄδειν.

Ἀειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων εἶδος (μορφὴν, ὄψιν κτλ), (ἐπμ.) = Ἀφανὴς, ἀόρατος· (ὅθεν μτφορ.) ἀσαφὴς, ἀγνώριστος, ἄδηλος. »Μωσῆς, ὁ τῆς ἀειδοῦς φύσεως θεατὴς,« Φιλ. »Καὶ τό γε ὄνομα ὁ Ἅδης πολλοῦ δεῖ ἀπὸ τοῦ Ἀειδοῦς ἐπωνομάσθαι,« Πλάτ. 2) ἄμορφος, ἀσχημάτιστος, ἀσώματος. »Εἶδος ἐξ ἀειδοῦς ἀπεργαζόμενος ἐποίει,« Εὐσ. »Τῶν ὀδμῶν αἱ μὲν ὥσπερ ἀειδεῖς καὶ ὑδαρεῖς . . αἱ δ' ἔχουσαί τινας ἰδέας,« Θφρ. 3) δυσειδὴς, ἄσχημος· ἀποτρόπαιος. »Νεανίσκου οὐκ ἀειδοῦς,« Διοδ.

Ἀειδία (ἡ), = Ἀμορφία.

Ἀειδίνητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀδιακόπως περὶ ἑαυτὸν στρεφόμενος (δινούμενος). »Τροχὸς (»Ἄτρακτος)—,« Πίνδ., Ἐπγρ.

Ἀείδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀΐδιος.

Ἀειδιότης (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀϊδιότης.

Ἀειδουλία (ἡ) ἡ παντοτεινὴ σκλαβιά.

Ἀείδουλος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε σκλάβος.

Ἀείδρομος (ὁ, ἡ), Π. ἀεικίνητος.

Ἀείδω, Μ. ἀείσω, Π. ἀντὶ Ἄδω.

Ἀειδῶς, ἐπίρ. Ἀπείρως, ἀνεπιστημόνως, (Θφρ.).

Ἀειεστὼ, οῦς (ἡ), [ἀεὶ, εἰμὶ ἢ ἵσταμαι]. ἡ παντοτεινὴ ὕπαρξις, αἰωνιότης. (παρβλ. Εὐεστώ).

Ἀειζωΐα (ἡ). τὸ αἰωνίως ζῆν, ἀθανασία, [ἐκ τοῦ

Ἀείζωος καὶ Ἀττ. Ἀείζως (ὁ, ἡ). ὁ ἀεὶ ζῶν, ἀθάνατος, ἀΐδιος, (ὅθεν: ||. οὐσ.) Ἀείζωον (τὸ), εἶδ. φυτ. ἀειθαλοῦς, τὸ ἄλλ. Ἀμάραντον.

Ἀείζωτος, Π. καὶ Ἀείζωστος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε ζωσμένος, (ἐπμ.) πάντοτε ἕτοιμος.

Ἀειζώων, ουσα, ον, Π. = Ἀείζωος.

Ἀειθαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάντοτε θάλλω, εἶμαι =

Ἀειθαλὴς, έος (ὁ, ἡ) ὁ πάντοτε θάλλων (πράσινος. χλωρὸς, [καὶ μτφορ.] ἀκμαῖος).

Ἀειθανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀεὶ θνήσκων, (ἐπίθ. τῶν Δειλῶν).

Ἀειθερὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε θερμὸς ἢ θερμαίνων.

Ἀείθουρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε ὁρμητικὸς (θοῦρος) καὶ ἕτοιμος εἰς μάχην. »Ἀλεκτρυὼν—,« Ὀππ.

Ἀείκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε καρποφορῶν.

Ἀεικείη καὶ Ἀεικίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Αἰκία.

Ἀεικέλιος (καὶ κρσ. Αἰκέλιος), α καὶ ος, ον, Π. ἀντὶ Ἀεικής.

Ἀεικελίως, Π. καὶ

Ἀεικέως. Ἰων. ἀντὶ Ἀεικῶς.

Ἀεικὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὸ πρέπον (εἰκὸς) γινόμενος ἢ πράττων· ἀνάρμοστος, ἀπρεπής· ὑβριστικὸς, ἀτιμαστικός· ἀχρεῖος, οὐτιδανὸς, ἄτιμος, ἀξιοκαταφρόνητος.

Ἀεικίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Αἰκία.

Ἀεικίζω, Μ. ίσω, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Αἰκίζω.

Ἀεικινησία (ἡ). τὸ πάντοτε κινεῖσθαι, ἡ ἀδιάκοπος κίνησις, [ἐκ τοῦ

Ἀεικίνητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -νήτως. Ὁ πάντοτε κινούμενος.

Ἀεικισμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Αἰκισμός.

Ἀείκλονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε κλονούμενος.

Ἀείκωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀεὶ κωμάζων (ξεφαντόνων).

Ἀεικῶς (καὶ κρσ Αἰκῶς), ἐπίρ. Ἀπρεπῶς. ἀναρμόστως· ἀτίμως, περιφρονητικῶς.

Ἀείλαλος (ὁ, ἡ) ὁ ἀδιακόπως λαλῶν.

Ἀειλαμπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάντ. λάμπων.

Ἀειλιβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε λειβόμενος (σταλάζων, ἀναβρύων), ἀέναος.

Ἀείλιχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀεὶ ἐπιθυμῶν (λίχνος πρός) τι.

Ἀειλογέω-ῶ, Μ ήσω, (ἀδόκ.). Λέγω (Ὁμιλῶ) ἀκαταπαύστως.

Ἀειλογία (ἡ). ἡ ἀκατάπαυστος ὁμιλία ||. (Νμ.) »Ἀειλογίαν παρέχειν,« Δμ., τὸ νὰ ἦνέ τις ἕτοιμος πάντοτε εἰς τὸ νὰ δίδῃ λόγον τῶν πράξεών του.

Ἄειλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἐκτεθειμένος εἰς τὴν εἵλην (θερμότητα τοῦ ἡλίου), τὸν ὁπ. δὲν βλέπει ποτὲ ὁ ἥλιος.

Ἀειμακάριστος (ὁ, ἡ). ὁ αἰδίων μακαρισμῶν ἄξιος.

Ἀείμαργος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε μωρὸς (μάργος) ἢ λαίμαργος.

Ἀείμεναι, ἀντὶ Ἀέναι, ἀπαρ. τοῦ Ἄημι.

Ἀειμνημόνευτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -εύτως, = Ἀείμνηστος.

Ἀειμνήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε ἐνθυμούμενος, ὁ μηδέποτε λησμονῶν.

Ἀείμνηστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -μνήστως. Ὁ πάντοτε μνημονευόμενος, μὴ λησμονούμενος ποτέ. 2) ὁ ἄξιος τοῦ νὰ μνημονεύηται (ἀναφέρηται καὶ ἐπμ. ἐπαινῆται) πάντοτε. 3) = Ἀειμνήμων. »Ἀείμνηστον ἔχων πόθον,« Ἐπιγρ.

Ἀείναος καὶ (κρσ.) Ἀείνας, αντος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀέννασς.

Ἀειναῦται (οἱ). δικαστήριόν τι παρὰ Μιλησίοις, συνεδριάζον ἐντὸς πλοίου.

Ἀεινάων, ουσα, ον, Π. ἀντὶ Ἀέννασς.

Ἀεινάως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀεννάως.

Ἀεινεφὶς, ίδος (ἡ). πάθος τῆς ὁράσεως, ὅταν φαίνεται ἀδιακόπως ὡς νέφος τι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἀείνηστις, ιος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε νηστικός.

Ἀείνως, ω (ὁ), Ἀττ. Π. ἀντὶ Ἀέννασς.

Ἀειπαγὴς, έος (ὁ, ἡ). αἰωνίως μόνιμος, ἀΐδιος, (Νικ. Χων.)

Ἀειπάθεια (ἡ). τὸ πάντ. πάσχειν, [ἐκ τοῦ

Ἀειπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάντ. πάσχων.

Ἀείπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε παῖς. ||. (κυρ. θηλ.) = Ἀειπάρθενος

Ἀειπαλὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε πάλλων (κτυπῶν καθὼς ἡ καρδία), ἀεικίνητος, ἀνήσυχος.

Ἀειπαρθενία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἀειπάρθενος (ἡ). ἡ πάντ. παρθένος.

Ἀειπλανὴς, έος καὶ

Ἀειπλάνητος καὶ

Ἀείπλανος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε πλανώμενος (περιφερόμενος, κινούμενος, ἢ σφάλλων).

Ἀειρρέεθρος καὶ

Ἀείρροος-ους καὶ

Ἀείρρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε ῥέων (τρέχων), ἀέννασς.

Ἀείρω, Μ. ἀερῶ καὶ ἀέρσω (πρτ. Ἤ[ἢ Ἄ]ειρον, ἀόρ. ά. Ἤ[ἢ Ἄ]ειρα καὶ Ἄερσα [ὅθ. ὑποτ. Ἀέρσῃ], ἀόρ. β'. Ἤ[ἢ Ἄ]ερον, πθ. πρκ. Ἤερμαι, ὑπερσ. Ἄερτο, ἀόρ. Ἠέρθην). Π. Ἰων. ἀντὶ Αἴρω.

Ἀεὶς, εῖσα, ἐν, ἐνεργ. μτχ. τοῦ Ἄημι.

Ἀεισάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀείδω.

Ἀεισέβαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀεὶ (αἰωνίως) σεβαστός.

Ἀεισθενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάντ. δυνατὸς (σθένων).

Ἄεισι, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἀεῖσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. τοῦ Ἄημι.

Ἀείσιτος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων σύνταξιν (σιτηρέσιον) διὰ βίου, (ἰδίως δὲ) ὁ ἐν τῷ Πρυτανείῳ τῶν Ἀθ. τρεφόμενος.

Ἀείσκωψ, ωπος (ὁ, ἡ). εἶδος ὀρνέου ἐκ τοῦ γέν. τῶν Σκωπῶν, (τῶν ὁποίων, κατὰ τὸν Ἀριστ. »διαφέρουσι τῷ πάχει, παραπλήσιοι ὄντες τὴν ἰδέαν τῇ τρυγόνι τε καὶ φάττῃ.« Κέκληνται δὲ ἐκ τοῦ ἀεὶ πᾶσαν ὥραν εἶναι).

Ἄεισμα (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἆσμα.

Ἀείσοος (ὁ, ἡ) ὁ πάντοτε σώζων.

Ἀειστένακτος (ὁ, ἡ). αἰωνίων στεναγμῶν ἄξιος.

Ἀειστρεφὴς, έος καὶ Ἀείστροφος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε στρεφόμενος (περιστρεφόμενος), ἀεικίνητος.

Ἀείτας, Βοιωτ. ὁ ἀετός.

Ἀείτρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀεὶ τρεπόμενος, ἄστατος.

Ἀείυπνος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε κοιμώμενος.

Ἀειφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε φαινόμενος ἢ φέγγων.

Ἀείφατος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ. φημί], ὁ πάντοτε περίφημος.

Ἀειφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἀείφωτος.

Ἀειφλεγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε φλέγων (καίων) ἢ φλεγόμενος.

Ἀειφόρος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε καρποφορῶν.

Ἀειφρούρητος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἀείφρουρος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε φρουρούμενος καὶ 2) (ποιητ.) φρουρῶν. (συνκδχ.) ἀειθαλής. ἀΐδιος.

Ἀειφυγία (ἡ). παντοτεινὴ (διὰ βίου) ἐξορία.

Ἀειφύλακτος (ὁ, ἡ), (γρμτ.) ἐξήγησις τοῦ Ἀείφρουρος.

Ἀειφυλλία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἀείφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ διατηρῶν τὰ αὐτὰ

πάντοτε φύλλα. » Τῶν ἀειθαλῶν τα μὲν φυλλοβόλα, τὰ δὲ ἀείφυλλα. Ἡ μὲν γὰρ ἐλαία καὶ ἡ πίτυς φυλλοβολεῖ, εἰ καὶ λεληθότως· ὁ δὲ φοῖνιξ ἀείφυλλον, τῷ αὐτῷ φύλλῳ ἐκ τῆς πρώτης βλαςήσεως εἰς τέλος συμπαραμένων, « Θφρ.

Ἀείφωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀεὶ φέγγων (φωτεινός).

Ἀειχανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀεὶ χαίνων.

Ἀειχείμαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀεὶ χειμαζόμενος.

Ἀείχρηστος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε χρήσιμος (εἰς μεταχείρησιν).

Ἀειχρόνιος (ὁ, ἡ). παντοτεινός, αἰώνιος.

Ἀεκαζόμενος [ἀ, ἑκὼν], η, ον, Π. ὁ πράττων τι ἀκουσίως καὶ μὲ δυσαρέσκειαν.

Ἀεκήλιος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἀεικέλιος.

Ἀέκητι, ἐπίρ. Π. [ἀ, ἑκὼν]. ἀκουσίως, παρὰ γνώμην, (παρβλ. Ἕκητι.).

Ἀεκούσιος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἀκούσιος.

Ἀέκων, ουσα, ον, Π. ἀντὶ Ἄκων.

Ἀέλιος, Δ. ἀντὶ Ἥλιος.

Ἀελα (ἡ), [ἄω, εἴλω]. συςροφὴ ἀνέμου, ἀνεμοστρόβιλος (ἴδε Ἀολλὴς ϗ παρβλ. Θύελλα).

Ἀελλαῖος, α, ον, Π. = Ἀελλώδης.

Ἀελλάς, άδος (ἡ), Π. ἡ ὑπὸ σφοδροῦ ἀνέμȣ (ὡς ἀνεμοςρόβιλος) φερομένη, ταχεῖα, ὁρμητική.

Ἀελλήεις, εσσα, εν, Π. = Ἀελλώδης.

Ἀελλὴς (μονον ἐν τῷ Γ' τῆς Ἰλ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀολλὴς ἢ Ἀελλῆς (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ἀελλήεις.

Ἀελλόδρομος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀελλόπȣς, ταχύς, ὁρμητικός.

Ἀελλόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυκνὰς (συνεςραμμένας ἢ κυματιζομένας ὑπὸ τοῦ ἀνέμου) τρίχας.

Ἀελλομάχος (ὁ, ἡ). Π. ὁ κατὰ τῶν ἀνέμων μαχόμενος.

Ἀελλοπόδης, ου (ὁ), Π. καὶ

Ἀελλόπος, οδος (ὁ), Αἰολ. Π. καὶ

Ἀελλόπους, όποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τοὺς πόδας ταχεῖς (ὁρμητικὸς) ὡς ἀνεμοςρόβιλον.

Ἀελλοπτέρυγος, ου, ἡ

Ἀελλοπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πτέρυγας ἀέλλης ἢ αἰόλας (παρδαλάς), ταχύπτερος ἢ ποικιλόπτερος.

Ἀελλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ὁρμητικὸς ὡς) ἀνεμοστρόβιλος.

Ἀελπής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄελπτος.

Ἀελπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἐλπίζω, δὲν ἔχω ἐλπίδα.

Ἀελπτία (ἡ). ἔλλειψις ἐλπίδος. ‖. » Ἐξ ἀελπτίης, « ἐπίρ. Παρ' ἐλπίδα, ἀνελπίστως.

Ἄελπτος (ὁ, ἡ). ὁ παρ' ἐλπίδα, ἀνέλπιστος. ‖. » Ἐξ ἀέλπτου, « ἐπίρ = τῷ

Ἀέλπτως, ἐπίρ. Ἀνελπίςως, παρ' ἐλπίδα.

Ἀέμεναι, Π. ἀντὶ Ἀέναι, ἀπαρ. τȣ̃ Ἄημι.

Ἄεμμα, Π. ἀντὶ Ἄμμα. (εἰς τὸν Καλλ.) ἀντὶ Τόξον.

Ἀέναος καὶ Ἀέννασς, καὶ

Ἀενά(ννά)ων, ȣσα, ον, Π. ὁ πάντοτε νάων (ῥέων, τρέχων, ἀναβρύων), (μτφορ.) ἀκατάπαυστος, παντοτεινός.

Ἀενάως, Π. Αἰωνίως, ἀκαταπαύστως.

Ἀεννόητος (ὁ, ἡ), = Ἀκατανόητος.

Ἀεξίγυιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αὐξάνων καὶ δυναμώνων τὰ μέλη (γυῖα) τοῦ σώματος.

Ἀεξίκακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αὐξάνων (φύων) τὰ κακά.

Ἀεξίκερως (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὀπ. αὐξάνȣν τὰ κέρατα.

Ἀεξίνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ αὐξ. (ἀναπτύσσων) τὸν νοῦν. » Βίβλος—, « Πρόκλ.

Ἀεξίτοκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αὐξ. τὴν γέννησιν, γόνιμος.

Ἀεξίτροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αὐξ. τὴν τροφὴν, θρεπτικός.

Ἀεξίφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αὐξ. καὶ τρέφων τὰ φύλλα.

Ἀεξίφυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αὐξ. καὶ τρέφων τὰ φυτά.

Ἀέξω, Μ. ἀεξήσω, Ἰων. Π. ἀντὶ Αὔξω.

Ἄεπτος (ὁ, ἡ). Π. ὁ μὴ δυνάμενος ἕπεσθαι (ἀκολουθεῖν) τινι δι' ἀδυναμίαν, (ἐπμ.) ἀδύνατος. 2) [ἀ, ἔπω], = Ἄφατος. (ἐπομ.) μέγας, φοβερός.

Ἀεργείη, Ἰων. ἀντὶ Ἀεργία.

Ἀεργέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀργέω.

Ἀεργηλός, ή, όν καὶ

Ἀεργής, έος (ὁ. ἡ), Π. ἀντὶ Ἀεργός.

Ἀεργία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀργία.

Ἀεργός (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀργός.

Ἀέρδην [ἀείρω], ἐπίρ. Π. σηκωτά, φοράδην.

Ἀερέθω, Π. ἀντὶ Ἀείρω, ἴδε Αἴρω.

Ἀερθείς, εῖσα, ἐν, μτχ. τοῦ Ἀείρω.

Ἄερθεν, Δ. Π. ἀντὶ Ἠέρθησαν, (γ'. πλθ. πρσ. τοῦ) πθ. ἀορ. ά. τοῦ Ἀείρω.

Ἀερίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι διαφανὴς (καθαρὸς) ὡς ὁ ἀήρ. 2) ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ ἀέρος (οὐρανογάλαζον, Τουρκ. Χαβαΐ.).

Ἀερικός, ή, όν. Ὁ τοῦ ἀέρος ἢ ἐν τῷ ἀέρι, ἀέριος ἢ ἐναέριος. »Πνεῦμα—,« Νικ. Χων.

Ἀέρινος, η, ον, = Ἀερόχρους.

Ἀερίοικος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν εἰς τὸν ἀέρα (εἰς τὸ ὕπαιθρον).

Ἀέριος, α, ον. Ἀερώδης, νεφελώδης· ὁμιχλώδης. 2) ὁ ἐν τῇ τοιαύτῃ καταςάσει τῆς ἀτμοσφαίρας (δηλ. περὶ τὸν ὄρθρον ἢ τὴν αὐγὴν) γινόμενος ἢ πράττων τι, πρωϊνός, 3) ὁ ἐν τῷ ἀέρι κατοικῶν ἢ γινόμενος, ἐναέριος, μετέωρος. (ἐπμ. 4) ὑπερύψηλος, (ϗ κατ' ἔκτ.) ὑπερμεγέθης. » Μέγεθος ἀέριον· « Ἀέρια πεδία τὸ μέγεθος· » Θῖνες ἄμμου ἀέριοι, « Διόδ.

Ἀερίως, ἐπίρ. Ἐν τῷ ἀέρι ἢ Διὰ τοῦ ἀέρος.

Ἄερκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φραγμὸν (ἕρκος), ἄφρακτος.

Ἀεροβάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ βαίνων (πετῶν) εἰς τὸν ἀέρα. » Πτηνὸν—,« Νικ. Χων.

Ἀεροβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ εἰς τὸν ἀέρα. 2) (μτφορ.) ἀσχολοῦμαι εἰς ἀνωφελεῖς ϗ ματαίας θεωρίας, ματαιοπονῶ.

Ἀεροβάτης, ου (ὁ). ὁ περιπατῶν εἰς τὸν ἀέρα. 2) » Οἶκος—, « Πλ., ὁ ὑπὸ τοῦ ἀέρος περιπνεόμενος, ἀερικός.

Ἀερόγραπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ ἀέρι γραφεὶς (ζωγραφισθείς). »Σταυρὸς—,« Ἀνδρ. Κρ.

Ἀεροδινής, έος καὶ

Ἀεροδί(δο)νητος, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῷ ἀέρι ἢ ὑπὸ τοῦ ἀέρος δι(δο)νούμενος (κινούμενος, περιστρεφόμενος).

Ἀεροδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω ἐν τῷ ἀέρι ὡς

Ἀεροδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἐν τῷ ἀέρι, ἐναέριος.

Ἀεροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἀέρος. 2) νεφελώδης, ὁμιχλώδης, θολερὸς· σκοτεινὸς (κυρ. διὰ βάθος) ἢ ἀόρατος (διὰ μῆκος)· (ὅθεν) » Πόντος » (Ἀχρώρεια κλ.) —, « Ὅμ.

Ἀερόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀέριος.

Ἀερόθεν, ἐπίρ. Π. Ὑψόθεν, ἐκ τοῦ ἀέρος.

Ἀερολέσχης, ου (ὁ), Π. [ἀὴρ λέσχη]· ὁ ὁμιλῶν εἰς τὸν ἀέρα (εἰς τὰ εὔκαιρα, εἰς τὰ χαμένα, εἰς μάτην), ματαιολόγος, φλύαρος. καυχησιάρης. 2) = Μετεωρολέσχης.

Ἀερόμαντις, εως (ὁ). ὁ μαντεύων διὰ τοῦ ἀέρος διὰ τῆς ἀεροσκοπίας).

Ἀερομαχέω-ῶ. Μ. ήσω. Πολεμῶ εἰς (ἢ μὲ) τὸν ἀέρα 2) (μτφορ.) ματαιοπονῶ, (πρβλ.) Σκιαμαχῶ.

Ἀερομαχία (ἡ). πόλεμος εἰς (ἢ μὲ) τὸν ἀέρα. 2) (μτφορ.) ματαιοπονία. Σκιαμαχία.

Ἀερόμελι, ιτος (τό). μέλι τȣ̃ ἀέρος, μάννα.

Ἀερομετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τὸν ἀέρα· 2) (μτφορ.) ματαιοπονῶ εἰς σοφιςικὰς ἢ μεταφυσικὰς λεπτολογίας.

Ἀερομέτρης, ου (ὁ). ὁ μετρῶν τὸν ἀέρα, δηλ. ματαιοπονῶν ἢ ματαιοφρονῶν.

Ἀερομήκης, εος (ὁ, ἡ), = Οὐρανομήκης, ὑπερύψηλος.

Ἀερομιγής, έος (ὁ, ἡ). μεμιγμένος μὲ ἀέρα ἢ μὲ τὸν ἀέρα.

Ἀερόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν ἀέρος, νεφελοειδής.

Ἀερομυθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ εἰς τὸν ἀέρα (εἰς τὰ εὔκαιρα), ματαιολογῶ, [ἐκ τȣ̃

Ἀερόμυθος (ὁ, ἡ), = Ἀνεμώλια βάζων, Ἀκριτόμυθος.

Ἀρεονηχής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κολυμβῶν (νηχόμενος) ἐν τῷ ἀέρι, (ἐπίθ. τῶν πτηνῶν).

Ἀερονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινοῦμαι ἢ Σπαρταρίζω εἰς τὸν ἀέρα. ἴδε ϗ Χειρονομέω.

Ἀερονόμος (ὁ, ἡ). ὁ νεμόμενος (βόσκων, ζῶν) ἐν τῷ ἀέρι. » Ὄρνις—, « Ἱμέρ.

Ἀεροπετής, έος (ὁ, ἡ), = Οὐρανοπετής.

Ἀεροπέτης, ου (ὁ). ὁ πετῶν εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀερόπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος ἐν τῷ ἀέρι.

Ἀεροπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ (Περιπατῶ, Ταξειδεύω) διὰ τοῦ ἀέρος.

Ἀεροπόρος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀεροσκοπία (ἡ). ἡ παρατήρησις τῆς καταςάσεως τοῦ ἀέρος (τῆς ἀτμοσφαίρας).

Ἀερόστημος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος μὲ ἀερίους (λεπτοὺς) στήμονας.

Ἀεροτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (διὰ τῆς πτήσεως) τὸν ἀέρα.

Ἀερότονον (τό). μηχανή τις τῶν παλαιῶν ἥτις διὰ τῆς θλίψεως (τάσεως) τοῦ ἀέρος ἐσφενδόνιζε βέλη.

Ἀεροφαής, έος (ὁ, ἡ), Π = Ἀεροφεγγής.

Ἀεροφανής, έος (ὁ, ἡ). διαφανὴς ὡς ὁ ἀήρ, ἀεροειδής. » Φιάλη—, « Παλλαδ.

Ἀεροφεγγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων ἐν τῷ ἀέρι.

Ἀεροφοίτης, ου (ὁ) καὶ Ἀεροφοῖτις, ιδος (ἡ) καὶ

Ἀερόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φοιτῶν (ἐρχόμενος, περιπατῶν) διὰ τοῦ ἀέρος.

Ἀεροφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοῦ ἀέρος φερόμενος.

Ἀεροφυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ῥιζωμένος ὡς φυτὸν ἐν τῷ ἀέρι.

Ἀερόφωνος (ὁ, ἡ), Π. τȣ̃ ὀπ. ἡ φωνὴ ἀντηχεῖ εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀερόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τȣ̃ ἀέρος, οὐρανογάλαζος, (Τουρκ.) Χαβαΐς. » Ἴασπις—, « Ὀρφ.

Ἀέροψ, οπος (ὁ), Βοιωτ. ὁ μέροψ (τὸ πτηνόν).

Ἀερόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (καὶ πθ. Μεταβάλλομαι) εἰς ἀέρα.

Ἄερσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀείρω.

Ἀερσικάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αἴρων (κρατῶν ὑψηλὰ) τὴν κεφαλήν· ὑψηλὸς ἢ ἀγέρωχος

Ἀερσικύβηλις (ὁ), [ἀείρω, κύβηλις = πέλεκυς], Κωμ. ἐπίθ. μάντις, ἀγύρτης.

Ἀερσίλοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὸν λόφον (περικεφαλαίας), ἢ ὑψόνων (ἀείρων) τὴν κορυφήν τȣ, (ἐν γέν.) ὑψηλός. »Πύργος—, « Νόνν.

Ἀερσίνοος-ȣς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὸν (ἀγέρωχον ἢ γενναῖον) φρόνημα (νοῦν)· μεγαλόφρων ἢ ὑψηλόφρων. 2) ὁ ὑψόνων (ἐπαίρων) τὸν νοῦν, ἐμπνέων ἔπαρσιν ἢ μεγαλοφροσύνην. »Οἶνος—,« Νόνν.

Ἀερσιπέτης, ου (ὁ), Π. = Ὑψιπέτης.

Ἀερσιπόδης (ὁ, ἡ), Π. = Ἀερσίπȣς, ὑψηλός. » Κισσὸς—, « Νόνν.

Ἀερσίπορος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ. πόρος]. ὑψηλὸς ἢ βαθύς.

Ἀερσιπότητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑψηλὰ πετῶν.

Ἀερσίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ἵππος) ὁ αἴρων τοὺς πόδας ἐν τῷ καλπάζειν, (ἐπμ.) ταχύπους, ζωηρός.

Ἀέρσω, μέλ. τῆς ὁριστ. ἢ ἀόρ. ά. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀείρω.

Ἀερτάζω, Μ. άσω ϗ Ἀερτάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἀείρω.

Ἀέρω, Μ. ἀέρσω, = (ἢ ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ) Ἀείρω.

Ἀερῶ, μέλλ. β'. τοῦ Ἀείρω.

Ἀερώδης, έος (ὁ, ἡ), = Ἀεροειδής.

Ἀέρωσις, εως (ἡ). ἡ ἐν τῷ ἀέρι ἄρσις, ἐναέριος στάσις ἢ κίνησις, (Νικ. Χων.).

Ἀές, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ἀεί.

Ἀεσιφροσύνη (ἡ), Π. κουφόνοια, ἐλαφρογνωμία, ἄνοια, [ἐκ τοῦ

Ἀεσίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἄημι, φρήν]. κοῦφος, ἐλαφρόγνωμος, ἀκατάστατος. Ζ. καὶ Ἀασίφρων.

Ἄεσσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἄημι (κοιμῶμαι).

Ἀέσσαι, Π. ἀντὶ Ἀέσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἄημι.

Ἀέτειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ ἀετοῦ.

Ἀετιδεύς, έος (ὁ). τὸ μικρὸν τοῦ ἀετοῦ, ἀετόπουλον.

Ἀετίτης, ου (ὁ). λίθος τις σπάνιος κούφιος ἔνδοθεν, ἀετόπετρα.

Ἀετός (ὁ), [ἄημι]. τὸ γνωστὸν πτηνόν, ὁ ἀετός. 2) σημαία στρατιωτικὴ (εἰς σχῆμα ἀετοῦ) τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων ϗ ἄλλων. 3) (οἰκοδ.) = Ἀέτωμα.

Ἀετοφόρος (ὁ). ὁ κρατῶν τὴν σημαίαν τὸν ἀετόν, σημαιοφόρος.

Ἀετώδης, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους (γένους) τοῦ ἀετοῦ, ὅμοιος μὲ ἀετόν.

Ἀέτωμα (τό). ἡ (εἰς σχῆμα πετῶντος ἀετοῦ) τρίγωνος κορυφὴ τῆς ὀροφῆς τοῦ οἴκου κτλ.

Ἀετώνυχον (τὸ), τὸ φυτὸν Λεοντοπόδιον.

Ἀέτωσις, εως (ἡ). ἡ συγκορύφωσις (ὁ σχηματισμὸς) τοῦ ἀετώματος.

Ἄζα [ἄω, ἄζω]. ης (ἡ). ξηρασία, ςεγνότης, θερμότης. 2) λέρα (κυρ. σκευῶν παλαιῶν), σκωρία. 3) μαυρίλα, καπνιά, (παρβλ. Ἄση).

Ἀζαί(ζά)νω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω, ςεγνόνω.

Ἀζαλέος [ἄζα], α, ον, Π. ἐξηραμένος, κεκαυμένος, ξηρός· τραχύς· σκληρός. »Πέτρα (» Ἄρης)—, « Νικ. Ἐπγρ. 2) (ἐνεργ.) ξηραίνων, καίων. » Ἥλιος—, « Ἀπλλν.

Ἀζάμιος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀζήμιος.

Ἄζευκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ζευχθείς, ὁ μὴ καθυποβληθεὶς εἰς ζυγόν. 2) (μτφορ.) ἀνύπανδρος.

Ἀζηλία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις—

Ἄζηλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ζηλεύων ἢ μὴ ἔχων ζῆλον. 2) ὁ μὴ ζηλωτὸς ἢ ζηλευτός, (ἐπμ. 3) ποταπός, καταφρονεμένος.

Ἀζηλοτύπητος καὶ

Ἀζηλότυπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ζηλευτός, ἀζούλευτος, ἀνεπίφθονος. » Τὸ ἀπὸ τοῦ χρόνȣ πρωτεῖον, ἀζηλοτύπητον, « Πλ. 2) ὁ μὴ ζηλεύων, ἐλεύθερος ζηλοτυπίας. » Τὸ περὶ τοὺς γάμȣς ἀζηλότυπον, « Πλ.

Ἀζήλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ζηλευτός, ἀζούλευτος· ποταπός, ἀσήμαντος. 2) = Ἀμίμητος. » Τὸ ἀπαράθετόν τε ϗ ἀζήλωτον τῆς μακροθυμίας, « Γρηγ. Ν.

Ἀζηλώτως, ἐπίρ. Ἀθλίως.

Ἄζημαι, Π. ἀντὶ Ἥζημαι, πθ. πρκ. τῆς ὁριστ. τοῦ Ἀζαίνω, ἢ ἐνεστ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἄζω.

; Ἀζημία (ἡ). τὸ ἀζήμιον.

Ἀζήμιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ζημιωθείς, ἀζημίωτος· ὁ μὴ καθυποβληθεὶς εἰς πρόστιμον (ζημίαν), ἀτιμώρητος, ἀθῶος. 2) ὁ μὴ προξενῶν ζημίαν, ἄβλαβος. »Μῖσος ἀζήμιον, « Φιλ.

Ἀζημίως, ἐπίρ. Ἀβλαβῶς, ἀτιμωρητί, χωρὶς ζημίας.

Ἀζημίωτος (ὁ, ἡ). ζημίας ἐλεύθερος » Ἐμπορία—, « Σεξ. Γν.

Ἀζηνάσκω, Π. ἀντὶ Ἀζαίνω.

Ἄζηται, γ'. πρσ. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἄζω.

Ἀζήτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ζητηθεὶς ἢ μὴ ζητούμενος, ἀγύρευτος, (ἐπμ.) ἄχρηστος, ἀσήμαντος. 2) ἀκαταζήτητος. 3) ἀνεξέτασος. 4) ἀδιαφιλονείκητος, ἀναμφίβολος.

Ἀζητήτως, ἐπίρ. Ἀκαταζητήτως, ἀνεξετάστως. » Ἀζ. ἔχω τινός, « Φιλ. δὲν τὸ ἐξέτασα.

Ἀζηχής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, διεχής]. ἀκατάπαυστος· ἀνένδοτος· ἱερός· τραχύς, σκληρός. ‖. (εἰς τὸ οὐδ.) » Ἀζηχὲς, ἐπίρ. Ἀνενδότως, ἀκαταπαύστως.

Ἄζομαι, ἴδε Ἄζω.

Ἀζυγής, έος (ὁ, ἡ), = Ἄζευκτος.

Ἀζυγία (ἡ). ἡ ἄγαμος (ἐλευθέρα) ζωή.

Ἄζυγος (ὁ, ἡ), = Ἄζευκτος. 2) ὁ μὴ ζευγαρωτός, παραταίριος. (ὅθεν.) » Σανδάλια ἄζυγα, « Ἀρςφ. καὶ Στρ. » Ὄρνεον ἄζυγον, « Κλμ., τὸ μὴ ἔχον ταῖρι.

Ἀζυγοστάτητος (ὁ, ἡ). ζυγίσματος (ζυγοστασίας) ἀνεπίδεκτος.

Ἀζυμίτης (ἐνν. ἄρτος), ου (ὁ). λειψός, λειπανάβατος.

Ἄζυμος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἄρτος) χωρὶς προζύμι, (ὅθεν

Ἀζυμοφαγία (ἡ). τὸ τρώγειν ἄζυμα (καθὼς οἱ Ἑβραῖοι τῷ πάσχα των).

Ἄζυξ, υγος (ὁ, ἡ), = Ἄζυγος.

Ἄζω (ψιλ. χ. Μ.), Π. [ἄω]. ξηραίνω, ςεγνόνω, (τρπ.) κατατήκω.

Ἅζω καὶ (συχντ.) Ἅζομαι (δασ. χ. Μ.), Π. [ἄ, θαυμ. ἐπιφών.). σέβομαι, εὐλαβοῦμαι, τιμῶ. 2) συστέλλομαι, φοβοῦμαι, ἀποφεύγω, (πρβλ. Χάζομαι).

Ἀζωΐα (ἡ). στέρησις ζωῆς.

Ἄζωνος (ὁ, ἡ), = Ἄζωστος.

Ἄζωος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ζωῆς. 2) ὁ μὴ ἔχων ἐν ἑαυτῷ (μὴ γεννῶν) ζῶον, (ὅθεν:) » Ἄζωα δὲ θέρμος καὶ ἐρέβινθος », Θφρ., διότι δὲν σκωληκιάζȣν, δὲν κάμνȣν μαμμοῦδι.

Ἄζωστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φορῶν ζώνην, ξεζώνωτος, (συνκδχ.) ἀνέτοιμος, ἢ πρόθυμος, βιαστικός. 2) ἄοπλος, ἐξαρμάτωτος.

Ἄη, γ'. πρσ. ἐν. τοῦ παρτ. τοῦ Ἄημι.

Ἀηδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (ἢ Πράττω τι μὲ) ἀηδίαν (ἀνορεξίαν), ἀηδιάζω, σιχαίνομαι, ἀποστρέφομαι.

Ἀηδής, έος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἡδύς]. ἄνοστος, σιχαμερός· δυσάρεςος. » Εἰ πρός τινας αὐτῶν ἀηδές τι σοι συμβέβηκεν, « Ἰσκρ., δυσαρέσκειά τις. 2) παράξενος, ἀνάποδος· βαρετός· ἄτακτος, κακοήθης. » Πρὶν μὲν εἰσαχθῆναι εἰς τὸ δικαστήριον ἦν ἀηδής, « Δμ.

Ἀηδία (ἡ). ἀνοστιά, σιχασιά. ἀποστροφή. 2) παραξενιά, ἀναποδιά. 3) κακοήθεια, ἀχρειότης.

Ἀηδίζω (κυρ. τριτοπροσ.) Ἀηδίζει μοι ϗ (πθ.) Ἀηδίζομαι, Μ. ισθήσομαι. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) Αἰσθάνομαι ἀηδίαν (ἀποστροφήν, δυσαρέσκειαν), ἀηδιάζω, σιχαίνομαι.

Ἀηδισμός (ὁ). τὸ ἀηδίζεσθαι.

Ἀηδόνει(νι)ος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ὅμοιος μὲ) τὴν ἀηδόνα.

Ἀηδονία (ἡ). ἔλλειψις κάθε ἡδονῆς.

Ἀηδονιδεύς, έος (ὁ). τὸ μικρὸν τȣ̃ ἀηδονιȣ̃.

Ἀηδόνιον (τό). ἀηδονάκι.

Ἀηδονίς, ίδος Π. καὶ

Ἀηδώ, οῦς (ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Ἀηδών.

Ἀηδῶ, Ἀττ. ἀντὶ Ἀηδόνα, αἰτ. τοῦ

Ἀηδών [ἀείδω], ονος (ἡ). (κυρ) τραγῳδιστής, τραγῳδίστρια. 2) (συνήθ. δὲ) τὸ γνωστὸν πτην., ἀηδόνι. 3) (συνκδχ.) ἡ ποιητικὴ ᾠδὴ (ἡ μελῳδία). » Σὺ μὲν τετράπαλαι σποδιή· ἀλλὰ τεαὶ ζώȣσιν ἀηδόνες, « Ἐπγρ.

Ἀηδῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀηδίαν (ἀνορεξίαν, δυσαρέσκειαν). » Ἀηδῶς ἔχειν τινί, « Δμ., Ασ., ἀηδιάζειν (ἀποςρέφεσθαι, ἔχειν ἀντιπάθειαν πρός) τινα.

Ἀήθεια (ἡ) τὸ ἐναντ. τῆς συνηθείας, τὸ νὰ ἦνέ τις ἀσυνήθιστος.

Ἀηθέσσω, Π. ἀντὶ

Ἀηθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. δὲν εἶμαι συνηθισμένος· δὲν συνηθίζω, εἶμαι—

Ἀήθης, εος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων συνήθειαν, μὴ συνηθίζων, (ἢ πθ.) ὁ μὴ συνηθισμένος, παρὰ συνήθειαν, ἀσυνήθιστος. 2) (ἐπὶ λόγ.) ὁ χωρὶς ἤθους, (» Ἔστι δὲ τὸ ἦθος, ὃ δηλοῖ τὴν προαίρεσιν. «)

Ἀηθία (ἡ),–Ἀήθεια.

Ἀηθίζομαι (μσ. ἀποθετ., εὔχρ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτ.). Δὲν εἶμαι συνηθισμένος. (ὅθ.) παραξενεύομαι, δυσαρεστοῦμαι. »Τὸ μὲν πρῶτον ἀηθίζεσθαι, μετὰ δὲ ταῦτα φέρειν πρᾴως διὰ τὴν συνήθειαν,« Στρ.

Ἀήθως, ἐπίρ. Παρὰ συνήθειαν, ἀσυνήθως.

Ἄημα (τὸ), Π. [ἄημι]. πνοή, φύσημα.

Ἀημερία (ἡ) ἀνημερότης. 2) δυσημερία, δυστυχία.

Ἄημι [ἄω], (χ. Μ.), (παρτ. Ἄην, προστ. Ἄη καὶ δυϊκ. Ἄητον, ἀπαρ. Ἀῆναι καὶ Ἀήμεναι, μτχ. Ἀεὶς. ‖. μσ. Ἄημαι, σαι, ται [εὐχρηστότ. τοῦ ἐνεργ., ἐκλαμβ. ἢ ἐνεργ. καὶ πθ.], παρτ. Ἀήμην, Ἄητο, μτχ. Ἀήμενος), 1. πνέω, φυσῶ· ὁρμῶ, πετῶ. 2) μτφορ.) κινῶ, διεγείρω, ταράττω. 3) (σπν.) φυσῶ κοιμώμενος, ῥέγχω, (ἴδε Ἄω.) »Θυμὸς (»θάμβος) ἄηται,« Ὅμ., κινεῖται, διεγείρεται, »Περί τ' ἀμφί τε κάλλος ἄητο,« αὐτ., ἔπνεε περὶ αὐτήν. »Ὅσα ἐπ' ἀνθρώπυς ἄηται μαρτύρια,« Πίνδ., φημίζονται, ᾄδονται, περιφέρονται.

Ἀὴρ [ἄω], έρος (ὁ καὶ Π. ἡ). (κυρ.) ἡ ἀτμοσφαῖρα. »Δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν,« Ἰλ. Ξ. 2) ἀτμὶς, ἀναθυμίασις, (ἐπμ.) σκότος, ὁμίχλη, ἀορασία. »Κεκαλυμμέναι ἠέρι πολλῇ ἐννύχιαι στεῖχον,« Ἡσ. »Ὁ ἀὴρ τὸ ἑωθινὸν κατέχει,« Ἱπκρ. 3) ὁ κοινὸς ἀὴρ, ὁ ἀέρας, »Ἀέρα δέρειν,« Παρ.

Ἄησις, εως (ἡ), Π. – Ἄημα.

Ἀήσσατος, Δ. ἀντὶ

Ἀήσσητος (ὁ, ἡ),–Ἀήττητος.

Ἀήσυλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αἴσυλος.

Ἀήσυρος (ὁ, ἡ), Π. [ἄημι]. ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου συρόμενος, Ἀνεμοφόρητος, (ἐπμ.) ἐλαφρὸς, λεπτός· ἀδύνατος, ἡ ταχύς.

Ἀητέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Πετῶ, περιίπταμαι, [ἐκ τοῦ

Ἀήτη (ἡ) καὶ Ἀήτης, ου (ὁ), Π. [ἄημι]. τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου.

Ἀητόῤῥοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπὸ τῶν ἀνέμων ῥέων, ἡ ὁ διὰ τῆς ῥοῆς ἄνεμον (ἀήτην) διεγείρων.

Ἄητος (ὁ, ἡ), Π. [ἄημι]. ἐκτεθειμένος εἰς τοὺς ἀνέμους. 2) σφοδρὸς, ὁρμητικός. 3) φοβερὸς, (παρβλ. Ἄατος).

Ἀητὸς, Π. ὁ ἀετός.

Ἀήττητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ.-ήτως. Ἀνίκητος, ἀκαταμάχητος.

Ἄηχος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἤχου (βοῆς ἢ ἠχοῦς). »Τῶν ἀσθματικῶν ὑγρὴ καὶ ἄηχος ἡ φωνή,« Ἀρετ.

Ἀθαλάμευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θαλαμευόμενος. »Παρθένος—,« Χρσ.

Ἀθαλάσσευ(ττευ)τος καὶ

Ἀθάλασσος(ττος), καὶ

Ἀθαλάσσω(ττω)τος, ου (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς (ἄπειρος, μακρὰν τῆς) θαλάσσης. »Ἄνθρωπος—,« Ἀρσφ., ἄπειρος ναυτ.κῆς καὶ θαλασσομαχίας. »Ναῦς—,« Πλδ., ἡ μὴ ἐμβᾶσα ἀκόμη εἰς τὴν θάλασσαν. »Οἶνος—,« Γαλ., ὁ μὴ περάσας (ἢ μὴ ἀνακατωμένος μὲ) θάλ.

Ἀθαλὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θάλλων (πρασινίζων), μαραμμένος.

Ἀθαλπέως, ἐπίῤ. Ἰων. ἀντὶ Ἀθαλπῶς, ὄχι ζεστά, [ἐκ τοῦ

Ἀθαλπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ζέσης (θάλπους), ὁ μὴ θερμαίνων.

Ἀθαμβεὶ, ἐπίῤ. τοῦ

Ἀθαμβὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θαμβούμενος (τρομάζων) ἄφοβος, ἀκατάπληκτος, τολμηρός. (ὅθεν

Ἀθαμβία (ἡ). ἀφοβία, τόλμη.

Ἄθαμβος (ὁ, ἡ), – Ἀθαμβής.

Ἀθανασία (ἡ). ἔλλειψις θανάτου, τὸ μὴ ἀποθνήσκειν ποτέ.

Ἀθανατίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ἀθάνατον (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) γίνομαι ἀθάνατος. 2) φρονῶ (πιστεύω) ἀθανασίαν, (παρβλ. Ἀπαθανατίζω).

Ἀθανατισμὸς (ὁ). τὸ νὰ κάμῃ τις τινὰ ἀθάνατον. ἀποθέωσις. 2) τὸ πιστεύειν (φρονεῖν) ἀθανασίαν.

Ἀθανατοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἀθάνατόν τινα.

Ἀθανατοποιὸς (ὁ, ἡ). ἀθανασίας πρόξενος.

Ἀθάνατος, ος ἢ (Π.) η, ον, ἢ ἐπίῤ.-άτως. Ὁ μὴ ἀποθνήσκων ποτὲ, αἰώνιος, (ὅθεν) »Ἀθάνατοι,« οἱ θεοί. »Ἀθάνατοι στρατιῶται,« τῶν ὀπ. τὸ τάγμα ἀναπληροῦται μὲ ἄλλυς ἐπὶ τούτῳ προετοιμασμένους. »Ἀθάνατον πῦρ,« Καλλ., τὸ ἄσβεστον. »Ἀθάνατον κακὸν,« τὸ ἀτελείωτον, παντοτεινόν.

Ἀθανατόω-ῶ, Μ. ώσω, – Ἀθανατοποιέω.

Ἀθανὴς, έος (ὁ, ἡ), – Ἀθάνατος

Ἄθαπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ταφεὶς (παραχωθεὶς), ἀνενταφίαστος. 2) ὁ ἀνάξιος ταφῆς. »Μὴ θάψῃς τὸν ἄθαπτον (ὡς μητραλοίαν)· ἔα κυσὶ κύρμα γενέσθαι,« Ἐπγρ.

Ἀθάρα καὶ (Ἀττ.) Ἀθάρη (ἡ), [ἀθὴρ;]. κριθάρι ἢ σιτάρι ξεφλουδισμένον, φάρος ἢ μπληγοῦρι. 2) ἀλεῦρι ζειᾶς ἢ σίτου. 3) κουρκούτη ἢ παππάρα μὲ πληγοῦρι ἢ ἀλεῦρι καὶ γάλα, ἀλευριά.

Ἀθαρσὴς, έος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίῤ.-ρσῶς. Ὁ μὴ ἔχων θάρσος, ἄτολμος, δειλός.

Ἀθαρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀθάραν. »Ἐγκέφαλος—,« Ῥοῦφ. Ἐφέσ.

Ἀθαυμασία(στία), ας (ἡ) τὸ μὴ θαυμάζειν, τὸ νὰ μὴ ἀπορῇ τις διὰ τίποτε.

Ἀθαυμαστεὶ(στὶ), ἐπίῤ. Χωρὶς θαυμασμόν.

Ἀθαύμαστος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίῤ.-άστως. Ὁ μὴ θαυμάζων (ἀπορῶν) διὰ τίποτε. 2) (πθ.) ὁ μὴ θαυμασθεὶς ἢ μὴ ἄξιος θαυμασμῦ.

Ἀθεάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θεωρῶν ἢ μὴ θεωρήσας τι. »Ὀνείρων—,« Συν.

Ἀθέατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θεωρηθεὶς ἢ μὴ θεωρούμενος, ἀόρατος. »Ὅσα περ θεατὰ ἢ ἀθέατα,« Φίλ. 2) ὁ μὴ ἰδὼν (μὴ θεωρήσας) τι. »Τοῦ πάντων ἡδίστου θεάματος ἀθέατος,« Ξεν.

Ἀθεάτριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θεατριζόμενος, Ἀνεπίδεικτος.

Ἀθεεὶ, ἐπίῤ. Χωρὶς τῆς συνδρομῆς ἢ θελήσεως τοῦ θεοῦ.

Ἀθεησίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀθεησία, τὸ μὴ βλέπειν τι. »Τὰ δεινὰ ἑκάστῳ καὶ τὰ αἰσχρὰ, ἡ ἀθεησίη κρύπτει,« Ἀρετ.

Ἀθέητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀθέατος.

Ἀθεΐα (ἡ), – Ἀθεότης.

Ἀθείαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐμπνευσθεὶς θεόθεν.

Ἀθελγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄθελκτος.

Ἀθέλγω, Μ. ξω, Ἰων. ἀντὶ Ἀμέλγω.

Ἀθέλεος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀθέλητος, ἄκων.

Ἀθελέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν θέλω.

Ἀθέλητος (ὁ, ἡ), – Ἀβούλητος.

Ἄθελκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θελγόμενος (καταπραϋνόμενος), ἀνήμερος, ἀνεξιλέωτος, ἀδυσώπητος.

Ἀθελξίνοος (ὁ, η), Π. ὁ μὴ θέλγων (ἀπατῶν) τὸν νοῦν, ἐμβριθής.

Ἄθελξις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄμελξις. 2) (εἰς τὸν Ἱπποκρ. περὶ ἄρθρ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἄλθεξις.

Ἀθεμέλιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Ἀθεμελίωτος καὶ Π.

Ἀθέμηλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων θεμέλιον, ἀκροσφαλής.

Ἄθεμις, ιδος (ὁ, ἡ), (τὸ συγκρ.) ἀθεμίστερος, Π. ἀντὶ Ἀθέμιτος.

Ἀθεμιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω ἔργα ἀθέμιτα, παρανομῶ, ἀδικῶ.

Ἀθεμιστία (ἡ), – Ἀθεμιτουργία.

Ἀθεμίστιος καὶ

Ἀθέμιστος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίῤ.-ίστως, Π. ἀντὶ Ἀθέμιτος,-ίτως.

Ἀθεμιτογαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνάπτω ἀθέμιτον (παράνομον) γάμον.

Ἀθεμιτογαμία (ἡ). γάμος παράνομος (ἄθεσμος). (Νικ. Χων.)

Ἀθεμιτομιξία (ἡ), – Ἀθεμιτογαμία.

Ἀθεμιτοποιὸς (ὁ, ἡ), – Ἀθεμιτουργός.

Ἀθέμιτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θεμιτὸς (νόμιμος), ἄδικος, παράνομος.

Ἀθεμιτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω ἔργα ἀθέμιτα, παρανομῶ.

Ἀθεμιτουργία (ἡ). πρᾶξις ἀθέμιτος, παρανομία, ἀδικία.

Ἀθεμιτουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ πράττων ἀθέμιτα (παράνομα) ἔργα, κακοῦργος.

Ἀθεμίτως, ἐπίῤ. Ἀδίκως, παρανόμως.

Ἄθεος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πιστεύων θεὸν, ἀσεβής· παράνομος, ἄδικος, κακοποιός. 2) ὁ στερημένος (ἐγκαταλελειμμένος [μὴ προνοούμενος] ὑπὸ τοῦ) θεοῦ.

Ἀθεότης (ἡ). τὸ μὴ πιστεύειν εἰς θεὸν, ἀθεΐα, ἀσέβεια.

Ἀθεραπεία καὶ

Ἀθεραπευσία (ἡ). ἔλλειψις θεραπείας (ἐπιμελείας ἐπισκέψεως κτλ.), [ἐκ τοῦ

Ἀθεράπευτος (ὁ, ἡ). ἐστερημένος θεραπείας, ἀπεριποίητος, παρημελημένος, ἀνεπίσκεπτος (ἐν καιρῷ ἀσθενείας), (κοιν.) ἀκύτακτος. ἀσυγύριστος, ἄνιπτος, ἀκτένιστος κτλ. 2) ἀνεπίδεκτος θεραπείας, ἀνίατος.

Ἀθεραπεύτως, ἐπίῤ. Ἀνιάτως.

Ἀθερηγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀθὴρ, γεννάω]. ὁ φυτρόνων μεταξὺ τῶν ἀσταχύων. (Εἰς τὸν Νικ. διορθ. Θερειγενέος).

Ἀθερηῒς, ΐδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα ἀθέρας, ἡ ἄμοιρος θερμότητος, ψυχρά. »Ἠρύγγου ῥίζα—,« Νικ.

Ἀθερίζω [ἀ, θέρω–θεραπεύω, ἢ ἀθὴρ]. Μ. ίσω, Π. Περιφρονῶ, ὀλιγωρῶ, παραμελῶ· ἀδιαφορῶ.

Ἀθερίνη (ἡ), [ἀθὴρ, διὰ τὸ πολυάκανθόν της], ὑψάρ. ἡ ἀθερίνα.

Ἀθερίσσω, Μ. ίξω, Π. – Ἀθερίζω.

Ἀθέριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θερισθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος θερισθῆναι, δηλ. μικρὸς, χαμηλὸς, (ἐπμ.) εὐτελής.

Ἀθέρμαντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θερμανθεὶς (ζεσταθεὶς) ἢ ἀνεπίδεκτος θερμότητος. »Τάρταρος—,« Χρσ.

Ἄθερμος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος θερμότητος »Κοίτη—,« Ἀρετ. 2) ὁ χωρὶς θέρμης, ἀπύρετος, (αὐτ.)

Ἀθερολόγιον (τὸ), χειρουργ. ἐργαλ. μὲ τὸ ὀπ. ἐβγάλλονται τὰ σουβλερὰ συντρίμματα τῶν κοκκάλων κτλ. [ἐκ τοῦ

Ἀθερολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων ἀθέρας (στάχυα), σταχυολόγος.

Ἀθερώδης, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἀθέρας.

Ἀθεσία (ἡ). ἀθέτησις (ἀκύρωσις, παράβασις) ὅρκων, συνθηκῶν κλπ., ἀπιστία.

Ἀθεσμία (ἡ) ἀνομία, παρανομία, ἀδικία.

Ἀθέσμιος (ὁ, ἡ), Π. – Ἄθεσμος.

Ἀθεσμόβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παρανόμως ἢ ἀνόμως ζῶν.

Ἀθεσμογαμία (ἡ), – Ἀθεμιτογαμία.

Ἀθεσμόλεκτρος (ὁ, ἡ). ὁ παρανόμως νυμφευθεὶς, ἀθεμιτόγαμος.

Ἀθεσμοπραγία (ἡ), – Ἀθεμιτουργία.

Ἄθεσμος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς θεσμῶν (νόμων) ἢ παρὰ τοὺς κειμένυς νόμυς, ἀθέμιτος, ἄνομος, παράνομος

Ἀθεσμοσύνη (ἡ), Π. ἀνομία, παρανομία.

Ἀθέσμως, ἐπίῤ. Ἀθεμίτως, παρανόμως.

Ἀθεσμοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ἄθεσμα (μὴ συγχωρούμενα) φαγητά.

Ἀθέσφατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καὶ ὑπὸ τῶν θεῶν αὐτῶν ἀνέκφραστος, (ἐπμ.) ἄπειρος, ἀναρίθμητος, ὑπερμεγέθης κτλ.

Ἀθετέω-ῶ, Μ, ήσω. Ἀκυρόνω, παραβαίνω· δὲν συγκατατίθεμαι, ἀποποιοῦμαι, ἀποδοκιμάζω. (μὲ γεν.) ἀποτυγχάνω. »Ἠθέτησεν ἐν τῷ βασιλεῖ Βαβυλῶνος,« Γρφ., προσέκρουσεν.

Ἀθέτημα (τὸ). τὸ μὴ ἐγκριθὲν, τὸ ἀποδοκιμασθέν· ἁμάρτημα, παρανόμημα.

Ἀθέτησις, εως (ἡ). ἀκύρωσις, παράβασις· ἀποδοκιμασία. »Στίχυ—,« Γρμτ. »Ὀβελὸς πρὸς τὰς ἀθετήσεις,« αὐτ.

Ἀθετητὴς, οῦ (ὁ). παραβάτης.

Ἄθετος (ὁ, ἡ). ἄκυρος, παράνομος. 2) ἀποδεδοκιμασμένος· (κυρ. ἐπὶ στίχ. ποιητ.) νόθος. 3) ἀνωφελὴς, ἄχρηστος, ἀνεπιτήδειος. »Ἄθετος τόπος πρὸς ναυμαχίαν« Διόδ. »Ἄθετος πρὸς βρῶσιν,« Δσκρ. »Τοῖς ἡπατικοῖς πᾶν γάλα ἄθετον,« αὐτ. »Χρυσῶν ἐκπωμάτων ἄθετος ἡ χρῆσις,« Κλμ. 4) ὁ μὴ τοποθετηθεὶς ἢ κακῶς τοποθετηθεὶς, (ἐναντ. τῷ Εὔθετος). »Λίθος (»Πλίνθος)—,« Ἐπγρφ.

Ἀθέτως, ἐπίῤ. Ἀνεπιτηδείως, μὴ εὐθέτως. »Ἀθ. ἔχω πρός τι,« Πλ., δὲν ἔχω διάθεσιν.

Ἀθεωρησία (ἡ). ἡ μὴ παρατήρησις, ἡ ἀπρόσεκτος θεώρησις. 2) ἔλλειψις θεωρίας (μελέτης, σκέψεως, παρατηρήσεως ἐπιστημονικῆς), ἄγνοια.

Ἀθεωρητὶ, ἐπίῤ. Χωρὶς θεωρίας (παρατηρήσεως, σκέψεως).

Ἀθεώρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θεωρηθεὶς (παρατηρηθεὶς),–Ἀθέατος, ἀνεξέταστος. 2) ἀνεπίδεκτος θεωρίας (σκέψεως ἐπιστημονικῆς, μελέτης κτλ.). 3) ἀνεπιστήμων, ἀνίδεος, χωρὶς θεωρίαν.

Ἀθεωρήτως, ἐπίῤ.–Ἀθεωρητί.

Ἀθέως, ἐπίῤ. Οὐ κατὰ θεὸν, ἀσεβῶς.

Ἀθήητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀθέατος.

Ἀθήλης, εος Π. καὶ

Ἄθηλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων θηλὴν (ῥώγαν βυζιοῦ). 2) ὁ μὴ θηλάσας, ἀβύζακτος.

Ἀθήλυντος καὶ

Ἄθηλυς, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἐκτεθηλυμένος (μὴ γυναικώδης).

Ἀθὴρ, έρος (ὁ). τὸ ἄγανον, τὸ γένει' τοῦ ἀσταχύου)· (συνκδχ.) τὸ στάχυ. 2) ὁ ἀθέρας (ἡ κόψι') τοῦ σπαθιοῦ (μαχαιριοῦ κτλ.). 3) ἡ μύτη τῆς σαγίττας κτλ.

Ἀθήρατος καὶ

Ἀθήρευτος (ὁ, ἡ). ἀκυνήγητος, ἄπιαστος εἰς τὸ κυνῆγι 2) – Ἄθηρος.

Ἀθήρη, Ἰων. ἀντὶ Ἀθάρα.

Ἀθηρηλοιγὸς (ὁ). (κατὰ λέξ.) ὁ ὄλεθρος (λοιγὸς) τῶν ἀθέρων, τὸ φτυάρι μὲ τὸ ὀπ. λιχνίζουν, λιχνιστήρι, (πρβλ. Ἀθηρόβρωτος).

Ἀθηρία (ἡ). ἔλλειψις θήρας (κυνηγίου) ἢ θηρίων.

Ἀθηρίβρωτος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (βιβρώσκων, κατατρίβων) τοὺς ἀθέρας, (ἐπίθ. τοῦ λιχνηστηρίου), Ζ. Ἀθηρηλοιγός.

Ἄθηρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων θήραν (κυνῆγι) ἢ θηρία ‖. (οὐδ.) »Τὸ ἄθηρον,« Πλ. ἀντὶ ἡ Ἀθηρία, »Ἀθ. »Κλάδος—«, Γεωπ., ὁ φυγαδεύων τὰ θηρία.

Ἀθηρώδης, – Ἀθαρώδης.

Ἀθήρωμα (τὸ), εἶδος ἀποστήματος φυόμενον συνήθως περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ περιέχον ἀθηρῶδές τι ὑγρόν.

Ἀθησαύριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θησαυρισθεὶς (ἀποταμιευθεὶς) ἢ μὴ θησαυριζόμενος, ἄχρηστος πρὸς ἀπόθεσιν. 2) ὁ μὴ θησαυρίζων, ἄσωτος.

Ἀθήτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θητεύσας (ξενοδυλεύσας).

Ἀθιγὴς, έος καὶ

Ἄθικτος (ὁ, ἡ). ἀνέγγιχτος, (ἐπμ. 2) σῶος, ἀκέραιος καθαρός. 3) (ἐνεργ.) ὁ μὴ ἐγγίσας τι. »Κερδῶν ἄθικτον τοῦτο βουλευτήριον,« Αἰσχλ. »Μύρτοιο δὲ χεῖρες ἄθικτοι,« Καλλ.

Ἄθλαστος (ὁ, ἡ). ἀτσάκκιστος.

Ἀθλευτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀθλητής.

Ἀθλεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ

Ἀθλέω-ῶ [ἆθλος], Μ. ήσω. Ἀγωνίζομαι περὶ βραβείου. 2) (ἐν γέν.) ταλαιπωροῦμαι, κακοπαθῶ, κοπιάζω, ὑποφέρω.

Ἄθλημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον (τὸ ἀποτέλεσμα ἢ ὁ τρόπος) τῆς ἀθλήσεως. »Χειρῶν ἄθλημα,« Θκρ., τὸ ἐργόχειρον ἢ τὸ ἐργαλεῖον.

Ἄθλησις, εως (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἀθλητοῦ, γύμνασις, ἐξάσκησις. (ἐν γέν.) κόπος.

Ἀθλητὴρ, Π. ἀντὶ

Ἀθλητὴς, οῦ (ὁ). ἀγωνιστὴς (κυρ. ὁ γυμναζόμενος ἢ γυμνασμένος διὰ τοὺς δημοσ. ἀγῶνας ἢ ἢ εἰς ὁποιονδήποτε ἄλλο πρᾶγμα, π. χ.) »Καλῶν ἔργων,« (Δμ.) »Πολέμου,« (Πλάτ.), »Γῆς,« (Φλσφ.) »Ἀδικίας ἢ βδελυρίας« (Θπμπ.), »Τῆς ἀληθινῆς λέξεως,« (Δ. Ἀλ.) κτλ.

Ἀθλητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ἄθλησιν ἢ τοὺς ἀθλητάς. »Ἕξις (»Ὑγίεια) ἀθλητική,« Ἀρστ. Γαλ.

Ἀθλητικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀθλητῶν.

Ἀθλιβὴς, έος (ὁ, ἡ). ἄθλιπτος, ἄσφικτος, ἀζούληκτος· (μτφορ.) ἀστενοχώρητος.

Ἀθλιόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. ἄθλιος ἐξ αἰτίας τῶν παίδων του.

Ἄθλιπτος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίῤ.-ίπτως, – Ἀθλιβής.

Ἄθλιος [ἆθλος], α, ον. (κατὰ λέξ.) Κοπιαστικὸς, πολύπονος, ταλαίπωρος, δυστυχής. ποταπός· ἀχρεῖος, κακότροπος. 2) (σπν. ἢ Π.) ἀνήκων (ἐπιτήδειος, γυμνασμένος) εἰς ἄθλησιν. »Ἵππος ἀεθλίη,« Θγν.

Ἀθλιότης (ἡ). ταλαιπωρία, δυστυχία. (συγνότ.) ἀχρειότης, κακία.

Ἀθλίως, ἐπίῤ. Ἄθλια.

Ἀθλοθεσία (ἡ). τὸ προβάλλειν ἆθλον (βραβεῖον), συγκροτεῖν ἀγῶνας.

Ἀθλοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Προβάλλω ἆθλα (ἀνταμοιβὴν), διορίζω (συγκροτῶ) ἀγῶνας. »Ὁ τῶν Περσ. βασιλ. ἀθλοθετῶν τοῖς τὰς ἡδονὰς αὐτῷ γνωρίζυσιν,« Ἀθ. 2) Διέπω, διευθύνω, οἰκονομῶ. »Ἡ τὰ κατ' αὐτὴν ἀθλοθετοῦσα τύχη,« Ἡλ. (Ζ. καὶ παρβλ. Ἀγωνοθετέω).

Ἀθλοθετὴρ, Π.–τῷ

Ἀθλοθέτης, υ (ὁ). ὁ προβάλλων (διορίζων καὶ διανέμων) τὸ βραβεῖον εἰς τοὺς ἀθλητὰς, ὁ ἐπιστατῶν εἰς τοὺς ἀγῶνας, (Ζ. καὶ παρβλ. Ἀγωνοθέτης).

Ἆθλον (τὸ), [ἴδε Ἆθλος]. τὸ βραβεῖον τοῦ ἀθλητοῦ, ἀριστεῖον, ἔπαθλον, ἀνταμοιβή. »Τοῦ πολέμου ἆθλα ταῦτα τὰ χωρία κεῖνται« Δμ. 2) στοίχημα. »Χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;« Θκρ., θέλεις νὰ βάλωμεν στοίχημα; 3) – Ἆθλος, ἀγών. »Ἐπασκεῖν παγκράτιον, ἢ ἢ ἄλλο τι τῶν βαρυτέρων ἄθλων,« Αἰσχ. 4) (ἐνίοτε) καὶ ὁ τόπος αὐτὸς ὅπου ἀγωνίζονται οἱ ἀθληταί. »Ὅς'ς δ' ἂν ἀγορὰν καὶ ἆθλα καὶ τὰ ἄλλα ἱερὰ μιαίνῃ,« Πλάτ.

Ἀθλονίκης, ου (ὁ). νικητὴς ἄθλου, ἀθλοφόρος.

Ἆθλος (ὁ), [ἄω, ἢ ἀ ἐπιτ., τλάω]. ἀγὼν περὶ νίκης, ἅμιλλα. 2) ἔργον πολύμοχθον· ταλαιπωρία, κακοπάθεια.

Ἀθλοσύνη (ἡ), Π – Ἄθλησις καὶ Ἆθλος.

Ἀθλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ ὡς ἀθλοφόρος.

Ἀθλοφορικὸς, ή, όν. Ἀθλοφόρυ ἴδιος.

Ἀθλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ('παίρνων, κερδίζων) τὸ βραβεῖον εἰς τοὺς ἀγῶνας, νικητής. »Ἵππους ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο,« Ἰλ. Ι.

Ἄθολος καὶ

Ἀθόλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θολωμένος, καθαρὸς, διαφανής.

Ἄθορος (ὁ, ἡ), [ἀ, θρώσκω]. (ἐπὶ συνουσ. ζώων), ἀπήδηκτος, ἀβάτευτος.

Ἀθορύβητος (ὁ, ἡ). ἀσύγχυστος, ἀνενόχλητος.

Ἀθόρυβος (ὁ, ἡ). ἀτάραχος, ἥσυχος.

Ἀθορύβως, ἐπίῤ. Χωρὶς θόρυβον (ταραχὴν), ἥσυχα.

Ἆθος, εος (τὸ), Δ. ἀντὶ Ἦθος.

Ἀθραγένη (ἡ), φ. Ζ. Ἀτραγένη.

Ἄθρακτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, θράσσω]. ἀτάραχος.

Ἀθράνευτος (ὁ, ἡ). (κυρ. δέρμα) ἀσταμάτωτον, (Ζ. Θρανεύω.).

Ἄθραυστος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίῤ. -αύστως. Ὁ μὴ θραυσθεὶς ἢ μὴ θραυόμενος, ἀτσάκκιστος, ὑγιερὸς, ἀκέραιος. 2) – Ἄτρωτος, ἀπλήγωτος.

Ἀθρείω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἀθρέω, ἢ (ἐφετ.) ἐπιθυμῶ νὰ ἰδῶ (νὰ θεωρήσω).

Ἄθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τραφεὶς ἢ μὴ τρέ-

φων. »Τροφή—,« Ἀρετ., (ὅπου διορθ. Ἄτρεπτος).

Ἀθρέω-ῶ [ἀ ἐπιτ., τηρέω]. Μ. ήσω. Θεωρῶ προσεκτικῶς ἢ ἀκριβῶς, παρατηρῶ, κυττάζω. ‖. (τὸ προς.) Ἄθρει, (ἐκλαμβ. ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ δεικτ.) ἐπίρ. Ἰδού.

Ἄθρημα (ἢ πλθ.) Ἀθρήματα (τὰ), =Θεώρητρα.

Ἀθρήνητος (ὁ, ἡ). ἀμυρολόγητος, ἄκλαυστος.

Ἀθρηνί, ἐπίρ.=Ἀδακρυτί.

Ἀθρήσκευτος (ὁ, ἡ). ἀσεβής, ἄθρησκος.

Ἀθρητέον, θετ. τοῦ Ἀθρέω.

Ἀθρητικός, ή, όν. Θεωρητικός, παρατηρητικός.

Ἀθριάμβευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θριαμβευθείς, ἀκήρυκτος, ἄγνωστος.

Ἀθριγγω(γκω)τος, ου (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς θριγγοῦ (ἴδε τὴν λέξιν), ἄφρακτος.

Ἄθριξ, ἄτριχος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς μαλλία (τρίχας), ἄτριχος. 2)=(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) =Ὄθριξ, Ὁμόθριξ.

Ἀθριπήδεστος (ὁ, ἡ), [ἀ, θρίψ, ἐσθίω]. μὴ σκωληκοφαγωμένος, ἀσκωληκοφάγωτος.

Ἀθροεί, ἐπίρ. Ἀθορύβως ἢ Ἄθροον.

Ἀθροΐζω καὶ Π. (κατὰ διάλυσ.) Ἀθροΐζω [ἀθρόος], Μ. οίσω Συναθροίζω, συνάζω, μαζόνω.

Ἀθροίσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἠμπορεῖ τις νὰ συναθροίσῃ. 2) ὁ συναθροίζων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς συνάθροισιν, (ὅθεν) »Ἡμέρα —,« Γργ., ἡ ἑορτάσιμος, καθ' ἣν συνάζεται ὁ λαός.

Ἄθροισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀθροίζειν, συνάθροισις, σύναξις.

Ἄθροισμα (τό). συνάθροισμα, μάζωμα.

Ἀθροισματικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀθροίζεσθαι. »Βίος—,« Βας., ὁ τῶν ἀγελαίων ζώων.

Ἀθροισμός (ὁ), =Ἄθροισις καὶ Ἄθροισμα.

Ἀθροιστήριον (τό). τόπος συναθροίσεως.

Ἀθροιστής, οῦ (ὁ). ὁ συναθροίζων (συνάζων, μαζόνων).

Ἀθροιστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἢ ἐπιτήδειος) εἰς τὸ συναθροίζειν.

Ἀθρονί, ἐπίρ. Ἄνευ θρόνου.

Ἄθρονος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς θρόνου.

Ἀθροοποσία (ἡ). τὸ πίνειν ἀθρ. (ἀπνευστί).

Ἀθρόος [ἀ ἐπιτ., θρόος], α, ον (ἢ συναιρ. Ἀττ.) Ἄθρους, ου (ὁ, ἡ). συνηθροισμένος εἰς ἓν μέρος, (ἐπιμ.) πολυάριθμος, δαψιλής· ἀλλεπαλλήλως ἑνωμένος, συνεπισεσωρευμένος, συνεχής· ὁλόκληρος. »Ἔμειναν ἀθρόοι, οὐδ' ἐκέδασθεν,« Ἰλ. Ο. »Ἡ πόλις ἀθρόα, «Θκ. »Ἄθρας ὤφθη,« Πλ., ἐφάνη ἐρχόμενος μὲ ὅλον του τὸ στράτευμα. »Τῶν παρόντων ἄθρους ἐξεχύθη γέλως,« Ἀθ. »Τὰς ἀθρόας ἐν ἀρχῇ πόσεις ἐκκλιτέον,« αὐτ. »Ἐν πέντε ἀθρόαις ἡμέραις,« Ξεν., εἰς πέντε σωσταῖς ἡμέραις. »Ὁ ἵππος μυωπιζόμενος, συστέλλει ἑαυτὸν (ἢ ῥίπτεται) »Ἀθρόῳ τῷ σώματι,« αὐτ. »Οὐ μανθάνεις ἄθροον λεγόμενον; κατὰ μέρη οὖν ἄκουε,« Πλάτ. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἀθρόον, ἐπίρ. ἀντὶ Ἀθρόως. »Ἀθρ. τοῦ ἕλους ἐκδύντες,« Ἠλ.

Ἄθροος καὶ (κρσ.) Ἄθρους (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς θροῦν (θόρυβον), ἥσυχος.

Ἀθροότης (ἡ). ἡ ὁλότης, ἡ ὁλοκληρία, τὸ ὅλον ὁμοῦ διὰ μιᾶς.

Ἀθρόως, ἐπίρ. Ὅλοι ὁμοῦ, διὰ μιᾶς, σωρηδόν· γενικῶς, ἐν γένει· ἐν ἑνὶ λόγῳ· ἐξ ὁλοκλήρου· ἐν τῷ ἅμα· αἰφνηδίως. »Σκιᾶς ἀθροώτερον ἠφανίσθη,« Θμστ. »Ἀθροώτατον μὲν οὖν ταῦτ' ἔχω εἰπεῖν περί...,« Ἰσκρ., ἁπλούστατον, γενικώτατον. 2) (σπν. καὶ Π.) χωρὶς θροῦν (θόρυβον), ἡσύχως. »Ὅταν ὁ θεὸς αὐτὰ ἄγαν ἀθρόως ποτίζῃ,« Ξεν. »Ἀθρόως εἰρῆσθαι,« Αξ. »Ὁ δ' ἀθρόως αὖθι πεσών,« Ἀπλλν.

Ἀθρύλλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θρυλληθεὶς ἢ μὴ θρυλλούμενος.

Ἄθρυπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γενόμενος θρύμματα, ἀτσάκκιστος. 2) (μτφορ.) ὁ μὴ ἐκνευρισμένος (χαυνομένος), μὴ τρυφηλός· βαρύς, αὐστηρός. 3) ὁ μὴ ἐκνευρῶν (χαυνόνων, παρακινῶν εἰς τρυφήν). »Δίαιτα—,« Πυθ. »Προσώπου σύστασις ἄθρ. εἰς γέλωτα,« Πλ.

Ἀθρύπτως, ἐπίρ, χωρὶς τρυφὴν (χαύνωσιν), αὐστηρῶς.

Ἀθρυψία (ἡ). αὐστηρότης, ἐγκράτεια, λιτότης.

Ἀθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω καρδίαν (θυμόν), μικροψυχῶ· κακοκαρδίζω, λυποῦμαι· εἶμαι κακοκαρδισμένος (κατηφής, μελαγχολικός).

Ἀθυμία (ἡ). ἔλλειψις τόλμης (καρδίας), μικροψυχία. »Τὸ πᾶν διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας,« Ξεν. 2) κακοκάρδισμα, λύπη, κατήφεια, μελαγχολία.

Ἀθυμίαστος (ὁ, ἡ). ἀνεξάτμιστος.

Ἄθυμος (ὁ, ἡ), τὸ παρθτ.-ότερος, -ότατος). Ὁ μὴ ἔχων καρδίαν (θυμόν), ἄτολμος, δειλός, μικρόψυχος ἀόργητος. »Ὁ μὲν ἀνὴρ θυμοειδής, ἡ δὲ γυνὴ ἄθυμος,« Πλάτ. 2) ἀπρόθυμος, ὀκνός, νωθρός. »Ἀθυμότερος ἦν πρὸς τὴν ἀνάβασιν,« Ξεν. 3) κακοκαρδισμένος, λυπημένος, μελαγχολικός.

Ἀθύμως, ἐπίρ. Χωρὶς καρδίαν (θυμόν, τόλμην, ὄρεξιν, προθυμίαν), ἀνόρεξα. »Πρὸς τὰς ἐκ θεῶν ἐλπίδας ἀθύμως εἶχον,« Πλ. »Αἱ μέλισσαι ἐὰν ἐλάττω καταληφθῇ τὰ κηρία, ἀθυμοτέρως ἐργάζονται (ἀθυμότερον πονοῦσι),« Ξεν.

Ἀθυρίδωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων θυρίδας (παράθυρα).

Ἄθυρμα (τό), [ἀθύρω]. παιγνίδι· στολίδι· ἄγαλμα.

Ἀθυρμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἄθυρμα, παιγνιδάκι.

Ἀθυρογλωττέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀθυρόστομος (αὐθάδης).

Ἀθυρογλωττία (ἡ). ἀθυροστομία, αὐθάδεια, πολυλογία.

Ἀθυρόγλωττος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -ώττως. Ὁ ἔχων ἀκράτητον γλῶσσαν (στόμα ἀπύλωτον), ἀθυρόστομος. αὐθάδης.

Ἀθυρονόμος (ὁ, ἡ). ὁ παίζων (ἀθύρων) μὲ τοὺς νόμους, δηλ. καταφρονητὴς τῶν νόμων.

Ἄθυρος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἀθύρωτος.

Ἀθυροστομέω-ῶ, Μ. ήσω, =Ἀθυρογλωσσέω.

Ἀθυροστομία (ἡ), =Ἀθυρογλωσσία.

Ἀθυρόστομος (ὁ, ἡ) καὶ ἐπίρ.-στόμως, =Ἀθυρόγλωσσος.

Ἄθυρσος (ὁ, ἡ), ὁ χωρὶς θύρσου.

Ἀθύρω [θύω=ὁρμῶ], Μ. υρῶ. Παίζω, διασκεδάζω τὸν καιρὸν μὲ παιγνίδια. »Ἀθύρων μεγάλα ἔργα,« Πίνδ., παίζων μὲ (ἔχων παιγνίδι) τὰ μεγ. ἔργα, δηλ. ἀνδραγαθῶν εὐκόλως.

Ἀθύρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων θύραν, ἀνοικτός. »Οἴκημα—,« Εὐς. 2) (μτφορ.) ἐλεύθερος, ἀκράτητος, ἀχαλίνωτος. »Στόμα—,« Ἀρσφ., τὸ ἄλλ. ἀπύλωτον, φλύαρον κτλ. »Θρηΐσσης ἀθύροισιν ὑπαὶ ῥήτρῃσιν Ἰάμβης,« Νικ., τὰ σαρκαστικὰ ἰαμβεῖα τῶν Θρᾳκῶν.

Ἄθυστος, Π. ἀντὶ

Ἄθυτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ύτως. Ὁ μὴ θυσιασθεὶς ἢ θυσιασθεὶς κακῶς καὶ παρανόμως, ἀθυσίαστος. »Ἄθυτα ἱερὰ καὶ ἀκαλλιέρητα,« Αἰσχ. 2) ὁ ἀνεπιτήδειος (ἀνάρμοστος) πρὸς θυσίαν. »Βοῦς—,« Πλ. 3) ὁ μὴ τιμηθεὶς (καθαγιασθεὶς) διὰ θυσίας. »Γάμος—,« Ασ. »Νόθη ἢ ἄθ. συνουσία,« Ἰάμβλ. 4) ὁ μὴ θυσιάσας. »Οἱ ὕπατοι ἄθυτοι γίνονται ἐπὶ τῇ νίκῃ,« Δ. Κάσ.

Ἀθῷος καὶ Ἀθῶος (ὁ, ἡ), [ἀ, θωή]. ἀνέγκλητος, ἀναίτιος, ἄκακος· (ἐπμ.) ἀτιμώρητος, ἀζήμιος. ἀβλαβής. »Ὅπως σώζητε ἀθῷα τὰ ᾠά,« Ἀρστ.

Ἀθωοσύνη, σπν. ἀντὶ

Ἀθωότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀθώου.

Ἀθωόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀπολύω τινὰ τοῦ ἐγκλήματος (τῆς τιμωρίας), ἀθωόνω.

Ἀθώπευτος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -εύτως. Ὁ μὴ κολακεύων (θωπεύων) ἢ μὴ κολακευόμενος, ἀκολάκευτος. 2) ἀνήμερος. 3) ἀδέκαστος.

Ἀθωράκιστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ίστως. Ὁ χωρὶς θώρακος, ἄοπλος.

Ἀθώρηκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεθύσας, (ἴδε Θωρήσσω). 2) Π. ἀντὶ Ἀθωράκιστος (Νόνν.).

Ἀθώωσις, εως (ἡ). ἄφεσις ἐγκλήματος, συγχώρησις.

Αἱ καὶ (πρὸ ἐγκλιτ.) Αἴ, σύνδ. Δ. ἀντὶ Εἰ. ‖. »Αἴκε(κεν), ἢ Δ. »Αἴκα, ὑποθ. ἀντὶ Ἐάν. ‖. »Αἲ γάρ, »Αἲ γὰρ δή, ἢ (Δ. καὶ Αἰολ.) »Αἴ, εὐκτ. ἀντὶ Εἴθε.

Αἲ ἢ Αἴ, ἐπιφών. σχετλ. (λύπης ἢ πόνου ἢ ἀγανακτήσεως ἢ θαυμασμοῦ δηλωτικόν). »Αἲ τὸν Ἄδωνιν,« (Βίων), »Αἲ τάλαν,« Ἀρσφ. (καὶ κατ' ἐπαναδίπλ.) »Αἲ αἴ, οἵαν ὁ κῆρυξ ἀγγελίαν ἤγγειλέ μοι,« Ἐπγρ.

Αἱ, ὀν. πλθ. θηλ. τοῦ Ὁ, ἡ, τό.

Αἵ, ὀν. πλθ. θηλ. τοῦ Ὅς, ἥ, ὅ.

Αἰ, Αἰολ. ἀντὶ Ἀεί.

Αἶα (ἡ), Π. ἀντὶ Γαῖα.

Αἴαγμα (τό), καὶ Αἰαγμός (ὁ), Π. θρῆνος, μυρολόγι, [ἐκ τοῦ

Αἰάζω, Μ. ασω. Φωνάζω αἲ αἴ, κλαίω, μυρολογῶ· ταλανίζω, κακοτυχίζω.

Αἰακή (ἡ), =Αἰαγμός.

Αἰακτός [αἰάζω], ή, όν, Π. ἀξιοθρήνητος. 2) λυπητερός, γοερός.

Αἰανής [αἶ], έος (ὁ, ἡ), ἢ Αἰανός, ή, όν, Π.=Αἰνός, λύπης πρόξενος, οἴκτου ἄξιος, σκυθρωπός. »Λιμός—,« Πίνδ. »Νόσος (»Αὐδή)—,« Αἰσχλ. 3) [ἀεί] αἰώνιος, παντοτεινός. »Χρόνος—,« Αἰσχλ.

Αἰανῶς, ἐπίρ, Αἰωνίως, παντοτεινά. »Καὶ τάδ' αἰανῶς μένοι,« Αἰσχλ.

Αἰβοῖ [αἶ, οἶ], ἐπιφών. σχετλ. λύπης,

θυμοῦ, θαυμασμοῦ καὶ ἡδονῆς δηλωτικόν), ἠβοῖ! (παραβλ. Εὐοῖ). »Αἰβοῖ, οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πέτεσθαι γλυκύτερον,« Ἀρσφ.

Αἴγαγρος (ὁ, ἡ), ζ. Ἀγριόγιδα, ἀγριοκάτσικον.

Αἰγανέη (ἡ), Π. Ἰων. ἀκόντιον ὁλοσίδηρον (ῥιπτόμενον δι' ἑνὸς αἰγείου λώρου, καὶ χρησιμεῦον πρὸς θήραν τῶν αἰγάγρων, ὅθεν καὶ ἡ ἐτυμολ.).

Ἀΐγδην [ἀΐσσω], ἐπίρ. Π. ὁρμητικῶς, τινακτά.

Αἰγέη καὶ Αἰγείη, Ἰων. Π. ἴδε Αἰγῆ.

Αἴγειος, α, ον. Γιδήσιος, κατσικήσιος.

Αἰγείρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ αἴγειρον (λεῦκον).

Αἰγειρίτης, ου (ὁ). ὁ τῆς αἰγείρου. »Μύκης—,« Γεωπ.

Αἴγειρος (ἡ καὶ σπντ. ὁ), δ. [ἀΐσσω;]. λεῦκος, (Τουρκ.) καβάκι. »Αἴγ. ἡ Κρητική,« Ἱππκρ., ἡ κοιν. Κακκαβηά.

Αἰγειροτόμος (ὁ), Π. ὁ κόπτων αἰγείρους.

Αἰγειροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων) αἰγείρους. »Ἡ Βοιωτία—,« Μ. Τύρ.

Αἰγειρών, ῶνος (ὁ), Π. δάσος αἰγείρων.

Αἰγελάτης, ου (ὁ), Π. ὁ αἶγας ἐλαύνων, 'γιδοβοσκός.

Αἴγεος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Αἴγειος.

Αἰγῆ, ῆς (ἡ), (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Αἰγέη), (ἐνν. δορά), δέρμα κατσικιοῦ, 'γιδοτόμαρον.

Αἰγιάλιος, α, ον, σπν. ἀντὶ-

Αἰγιαλίτης, ου (ὁ) καὶ Αἰγιαλῖτις, ίτιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων (εὑρισκόμενος) εἰς τοὺς αἰγιαλούς.

Αἰγιαλός (ὁ), [ἀΐσσω ἢ ἄγνυμι, ἅλς]. ἡ ἀκρογιαλιά, τὸ περιγιάλι.

Αἰγιαλώδης, εος (ὁ, ἡ), =Αἰγιαλίτης.

Αἰγιαλεύς, έος καὶ (Ἰων.) ῆος, Π. ἀντὶ Αἰγιαλίτης. »Καρκῖνος (»Μόρμυρος)—«, Νίκ.

Αἰγιβάτης, ου (ὁ), Π. ὁ βατεύων τὰς αἶγας, ἢ κάμνων βήματα αἰγός.

Αἰγίβοσις, εως (ἡ), Π. ἡ βοσκὴ τῶν 'γιδιῶν.

Αἰγιβότης, ου (ὁ), Π. 'γιδοβοσκός.

Αἰγίβοτος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ὁ βοσκηθεὶς ὑπὸ (ἢ ἁρμόδιος εἰς βοσκὴν) αἰγῶν.

Αἰγίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Αἴξ, 'γιδάκι, κατσικάκι.

Αἰγιδοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει αἰγίδος.

Αἰγιδοῦχος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Αἰγίοχος.

Αἰγιδώδης, εος (ὁ, ἡ), =Αἰγιδοειδής.

Αἰγιθαλός (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (ἐκ τοῦ γένους τῶν μελισσοφάγων), (ἴσ.=τῷ Αἴγισθος).

Αἰγιθήλας, ου (ὁ), =Αἰγοθήλας.

Αἰγίκερας (τό), =Αἰγόκερας.

Αἴγι(γιν, γισ)θος, ου (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, τρυποφράκτης ἢ καλογρήτσα (ἄλλ. παποδίτσα), (παρβλ. Αἰγοθήλης).

Αἰγίκνημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κνήμας (πόδας) αἰγιδίου.

Αἰγιχορεύς, έως (ὁ), Π. [αἴξ, χορέω ἢ χορέννυμι]. 'γιδοβοσκός.

Αἰγίλιψ, ιπος (ὁ, ἡ), Π. [αἴξ, λείπω]. (κυρ. τόπος) δύσβατος, ἀπόκρημνος, ὑψηλός, ὅπου μήτε αἱ αἶγες δὲν πατοῦν.

Αἴγιλος (ὁ), εἶδ. λυγαριᾶς (τὸ ὁπ. βόσκουν αἱ αἶγες).

Αἰγιλώπιον (τό), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Αἰγίλωψ (3).

Αἰγίλωψ, ωπος καὶ (Π.) οπος (ὁ), [αἴξ, ὤψ]. εἶδ. ἀγρίας κριθῆς ἢ βρώμης. 2) εἶδ. δρυὸς καρποφορούσης βαλανίδια φαγώσιμα. 3) ἀπόστημά τι (φίστουλας) γινόμενον εἰς τὴν μέσα γωνίαν τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Αἰγινόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων πολλὰ αἰγίδια.

Αἰγινομεύς, έως καὶ

Αἰγινόμος (ὁ). ὁ νέμων αἶγας, 'γιδοβοσκός.

Αἰγίνομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ αἰγῶν νεμόμενος

Αἰγίοχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κρατῶν) τὴν αἰγίδα.

Αἰγίπαν, ανος (ὁ). ὁ θεὸς Πάν, ὡς ἔχων πόδας αἰγός.

Αἰγιπόδης, ου (ὁ), Π. καὶ

Αἰγίπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας αἰγός.

Αἰγίπυρος (ὁ), εἶδ. χόρτου (ἀγριάδας) μὲ ἄνθη ἐρυθρά, (κατὰ λέξ.) 'γιδοσίταρον, (Γαλ.) rougeole, (παρβ. Μελάμπυρον).

Αἰγίς, ίδος (ἡ), δέρμα αἰγός, 'γιδοτόμαρον. 2) ἔνδυμα ἢ θώραξ ἀπὸ 'γιδοτόμαρον. 3) (κυρ.) ἡ τρομερὰ ἀσπὶς τοῦ Διὸς ἢ τῆς Ἀθηνᾶς. 4) [ἀΐσσω], =Καταιγίς. 5) ἡ ῥητινώδης καρδία τοῦ ξύλου τῆς πεύκης, τὸ δαδί. 6) πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν, =Ἀγλίη.

Αἰγίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Αἴξ, μικρὸς τράγος.

Αἰγλάζω, Μ. άσω, Π. φεγγοβολῶ, φωτίζω, ἢ φλογίζω.

Αἰγλάεις, εντος ἢ (κατὰ συγκ.) Αἰγλᾶς, ᾶντος, Δ. ἀντὶ Αἰγλήεις.

Αἴγλη (ἡ), Π. [ἀΐσσω ἢ ἀγάλλω]. λάμψις, στιλπνότης, ἀκτινοβόλισμα. 2) λαμπάς, φανός. 3) (τρπ.) λαμπρὰ φήμη, μεγαλοπρέπεια.

Αἰγλήεις, εντος (εσσα, εν) καὶ (κρ.) Αἰγλῆς, ῆντος, =τῷ

Αἰγλήτης, ου (ὁ), Π. λαμπρός, ἀκτινοβόλος· ἀστράπτων, φωτοδότης.

Αἰγληφόρος (ὁ, ἡ). φωτοφόρος, ἀκτινοβόλος.

Αἰγλοβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φεγγοβολῶ, ἀκτινοβολῶ.

Αἰγλοφανής, έος (ὁ, ἡ), Π. φεγγοβόλος, φωτεινός.

Αἰγοβάτης, ου (ὁ), =Αἰγιβάτης.

Αἰγοβότας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Αἰγιβότης.

Αἰγόδορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ δορᾶς (δέρματος) αἰγὸς κατεσκευασμένος.

Αἰγοθήλης, ου (ὁ). πτηνόν τι νυκτερινὸν ὅμοιον χελιδόνι (νομιζόμενον ὅτι θηλάζει τὰς αἶγας).

Αἰγοθήρας, ου (ὁ). θηρευτὴς αἰγῶν (αἰγάγρων;).

Αἰγόκερας, ατος (τό), εἶδ. φυτοῦ, Ζ. Τῆλις.

Αἰγοκερεύς, έως (ὁ), Π. καὶ

Αἰγόκερως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κέρατα 'γιδιοῦ, 'γιδοκέφαλος. 2) (οὐσ.) εἶδ. ἀγριογιδίου, καὶ τὸ ἐν οὐρανῷ ἀστροθέτημα τοῦ Ζωδιακοῦ.

Αἰγοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κεφαλὴν 'γιδιοῦ, 'γιδοκέφαλος. 2) εἶδ. πτηνοῦ (σκολόπακος), Γαλλ. barge.

Αἰγόλεθρος (ὁ). χόρτον τι θανατηφόρον διὰ τὰς αἶγας.

Αἰγομελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέλη (πόδας) αἰγός.

Αἰγονομεύς, έος (ὁ), Π.=Αἰγονόμος.

Αἰγονόμιον (τό), τὸ κοπάδι τῶν αἰγιδίων καὶ ὁ τόπος ὅπου βόσκουν.

Αἰγονόμος (ὁ). ὁ νέμων αἶγας, 'γιδοβοσκός

Αἰγόνομος (ὁ, ἡ). ὁ βοσκηθεὶς ὑπὸ (ἢ χρήσιμος [ἐπιτήδειος] πρὸς βοσκὴν) αἰγιδίων.

Αἰγόνυξ, υχος (ὁ, ἡ), Ζ. Αἰγώνυξ.

Αἰγοπίθηκος (ὁ), εἶδ. πιθήκου ἔχοντος σχῆμα αἰγός.

Αἰγόπλαστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σχηματισμένος (πεπλασμένος) ὡς αἰγίδιον.

Αἰγοπόδης, ου (ὁ), Π.=Αἰγιπόδης.

Αἰγοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον αἰγός, 'γιδοπρόσωπος.

Αἰγόπυρος (ὁ), Ζ. Αἰγίπυρος.

Αἰγοσκελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκέλη (πόδας) αἰγός.

Αἰγοτριχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω τρίχας αἰγὸς (μαλλὶ κατσικήσιον).

Αἰγότριψ, ιβος (ὁ, ἡ). ὁ πατημένος (τριμμένος) ἀπὸ αἶγας.

Αἰγοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων αἶγας.

Αἰγόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς αἰγός, 'γιδομάτης.

Αἰγυπιός (ὁ), Π. τὸ ὄρνεον ὁ γὺψ ἢ εἶδος γυπός. »Αἰγυπιοί, γῦπές τε,« Νίκ.

Αἰγωλιός (ὁ), [γωλεά], εἶδ. πτην. νυκτερινοῦ (μπούφου), (παρβλ. Αἰγοθήλης).

Αἰγώνυξ, υχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὄνυχας (χηλὰς) αἰγός, (ὅθεν

Αἰγώνυχον (τό), εἶδ. χόρτου, τὸ ἄλλ. Λιθόσπερμον.

Αἰγωπός (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὦπας (ὀφθαλμούς, βλέμμα) ἢ ὦπα (μορφήν, πρόσωπον) αἰγός. »Τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ καλούμενον μέλαν..., ἐνίοις ἐστὶν αἰγωπόν. τοῦτο δὲ ἤθους βελτίστου σημεῖον, καὶ πρὸς ὀξύτητα ὄψεως κράτιστον,« Ἀρστ.

Ἀΐδας, α ἢ αο (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἅδης.

Αἰδεῖο καὶ Αἴδεο, Π. ἀντὶ Αἰδοῦ, προσ. τοῦ

Αἰδέομαι-οῦμαι, Μ. έσομαι ἢ Π. ήσομαι καὶ έσσομαι (ἀόρ. Ἠδέσθην ἢ πρκ. Ἤδεσμαι). Εἶμαι αἰδήμων (ἐντροπαλός), ἐντρέπομαι· συστέλλομαι, φοβοῦμαι ἠθικῶς. »Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι,« Ἰλ. Η. 2) σέβομαι, εὐλαβοῦμαι. »Τοὺς φρονιμωτάτους αἰδούμενος, καὶ τοὺς ἰσχυροτάτους φοβούμενος,« Ξεν. 3) δυσωποῦμαι, οἰκτείρω· ἐξιλεόνομαι. »Τάδε τ' αἴδεο, καὶ μ' ἐλέησον,« Ἰλ. Χ.

Αἴδεσθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἠδέσθησαν.

Αἰδέσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπνέων αἰδῶ (σέβας, συμπάθειαν), σεβάσμιος, ἀξιοσέβαστος. 2)=Αἰδήμων.

Αἰδεσιμότης (ἡ). τὸ ἦθος (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ αἰδεσίμου, σεβασμιότης.

Αἰδεσίμως, ἐπίρ. Μετ' αἰδοῦς, αἰδημόνως· σεβασμίως.

Αἴδεσις, εως (ἡ), =Αἰδώς.

Αἰδεστέον, θετ. τοῦ Αἰδέομαι.

Αἰδεστικός, ή, όν, καὶ ἐπίρ.-ικῶς. Αἰδοῦς ἐμποιητικὸς ἢ ἐπιδεκτικός.

Αἰδεστός, ή ἢ ός, όν, =Αἰδέσιμος.

Αἰδέω-ῶ, Μ. έσω (ἄχρ. ἐνεργ. τοῦ Αἰδέομαι. ὅθ. τὸ σύνθ. Καταιδέω, καὶ ὁ παθτ. πρκ. Ἠδεσμένος). Κινῶ εἰς αἰδῶ (εἰς σέβας, εἰς οἶκτον, εἰς συμπάθειαν), δυσωπῶ, ἐξιλεόνω.

Ἀΐδεω, Ἰων. ἀντὶ Ἅδου.

Ἀΐδηλος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἰδεῖν]. ἀφανής, ἀό-

ρατος, μυστικός· ἀσαφής, ἄδηλος· ἀπρόοπτος, ἀπροσδόκητος. 2) ἀσήμαντος, ἄδοξος. 3) ὀλέθριος, ἀποτροπαῖος, ἐξώλης.

Ἀϊδήλως, ἐπίῤ. Π. ἀδήλως, ἀφανῶς, ἢ ἀφανιστικῶς, εἰς ἐξώλειαν.

Αἰδημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι αἰδήμων.

Αἰδημόνως, ἐπίῤ. Ἐντροπαλὰ, μὲ συστολὴν, μὲ σεμνότητα.

Αἰδημοσύνη (ἡ). ἐντροπαλότης, σεμνότης, συστολὴ, [ἐκ τοῦ

Αἰδήμων, ονος (ὁ, ἡ). ἐντροπαλὸς, σεμνὸς, συνεσταλμένος. ἄτολμος. » Παρθένων αἰδημονεστέρους εἶναι τοὺς παῖδα, « Ξεν. » Ἰσοκράτης ὁ τῶν ῥητόρων αἰδημονέστατος, » Ἀθ.

Ἀϊδής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀειδής, ἀόρατος, ἀφανής.

Ἀΐδης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἅδης.

Αἰδήσιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αἰδέσιμος.

Ἀΐδι, Π. ἀντὶ Ἅδῃ, δοτ. τοῦ Ἅδης.

Ἀΐδιος [ἀεὶ], α ἢ ος, ον. Παντοτεινὸς, αἰώνιος.

Ἀϊδιότης (ἡ). αἰωνιότης.

Ἀϊδίως, ἐπίῤ. Αἰωνίως.

Ἀϊδνής, έος καὶ

Ἀϊδνὸς, οῦ (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀϊδής.

Αἰδοῖιος καὶ

Αἰδοῖος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος ἢ -έτερος, -ότατος καὶ -έστατος), Π. [αἰδώ], = Αἰδέσιμος. » Δεινὸς τ' αἰδοῖός τε μετὰ τοῖσι τετύγμην, « Ὀδ. Ξ. 2) = Αἰδήμων. » Καλὸν δ' αἰδοῖος ἀλήτης, « Ὀδ. Ρ. ‖. (οὐσ.) Αἰδοῖον (τὸ) καὶ πληθ. Αἰδοῖα (τὰ), τὰ γεννητικὰ μόρια.

Αἰδοιώδης, εος (ὁ, ἡ). αἰδοίῳ ὅμοιος.

Αἰδοίως, ἐπίῤ. Π. Μετ' αἰδοῦς, αἰδεσίμως.

Αἴδομαι, Π. ἀντὶ Αἰδέομαι.

; Ἀϊδοπόλος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀϊδοφοίτης.

; Αἰδοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Αἰδώς, (συγχ. τῷ Ἀϊδοσύνη.

Ἄϊδος, Π. ἀντὶ Ἅδου, γεν. τοῦ Ἅδης.

Ἄϊδός δε καὶ (ὑφ' ἓν) Ἄϊδοσδε, Π. ἀντὶ Ἐν ᾅδου (ἐνν. οἴκῳ ἢ τόπῳ).

Ἀϊδοσύνη (ἡ), Π. ἄγνοια, ἀμάθεια.

Ἀϊδοφοίτης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ συχνάζων (φοιτῶν) εἰς τὸν ᾅδην, (θηλ.) φιλάσθενος.

Αἰδόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φρόνημα αἰδῆμον (σεμνὸν) ἢ διάθεσιν συμπαθητικήν.

Ἀϊδρείη ἢ Ἀϊδρηΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀϊδρία.

Ἀϊδρήεις, εσσα, εν, (μτγν. παρασχημ.) τῷ Ἄϊδρις.

Ἀϊδρία (ἡ). ἀμάθεια, ἀπειρία, [ἐκ τοῦ

Ἄϊδρις, ιος ἢ εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ εἰδήμων (ἴδρις), ἀμαθής, ἄπειρος, ἀνίδεος.

Ἀϊδροδίκης, ου (ὁ) καὶ

Ἀϊδρόδικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ γνωρίζων δικαιοσύνην, ἄδικος, ἄνομος ἄγριος. » Θῆρας ἀϊδροδίκας, « Πίνδ.

Ἀϊδροσύνη (ἡ), Π. = Ἀϊδρία.

Ἀΐδρυτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνίδρυτος.

Αἰδῶ, αἰτ. ἑν. τοῦ Αἰδώς.

Ἀΐδων, ωνος καὶ

Ἀϊδω(δο)νεύς, έος καὶ Ἰων. ῆος (ὁ), Π. ὁ θεὸς τοῦ ᾅδου, ὁ Πλούτων.

Ἀϊδώνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ᾅδην ἢ τὸν θεὸν τοῦ ᾅδου.

Αἰδώς, όος-οῦς (ἡ), [ἀ, ἰδεῖν· διότι οἱ αἰδούμενοι συστέλλονται νὰ ἰδοῦν]. ἐντροπή, αἰσχύνη. » Αἰδώς, Ἀργεῖοι, » Ἰλ. Ε. 2) αἴσθημα τιμῆς, φιλοτιμία, φόβος ἠθικὸς διὰ τὰ δοκοῦντα ἢ ὄντα αἰσχρά. » Αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ, « Ἰλ. Ο. 3) συστολὴ, σεμνότης. » Ἐπί τοι πρέπει, γύναι, ὄμμασιν αἰδὼς ἢ χάρις, « Ὁμ. Ὕμν. 4) σέβας. » Ὑπὸ τῶν ἄλλων αἰδοῦς τεύξῃ, « Ξεν. 5) δυσωπία, συμπάθεια. » Λυκοσουρεῦσι δὲ ἀπειθήσασιν ἐγένετο ὅμως παρὰ τῶν Ἀρκάδων αἰδὼς Δήμητρος ἕνεκα, « Παυσ. 6) τὰ αἰδοῖα, τὰ κρύφια μέλη. » Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει, « Ἰλ. Β.

Ἀϊδῶς, ἐπίῤ. Π. ἀοράτως.

; Αἰεθαλής, έος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἀειθαλής.

Αἰεί, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀεί.

Αἰειγενέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀειγενέτης.

Αἰειγενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀειγενής.

Αἰειθαλής, Αἰείμνηστος κτλ. Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀειθαλής, Ἀείμνηστος κτλ.

Αἰείκοτε, Ἰων. ἀντὶ Ἀείποτε.

; Αἰειτός, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀετός.

; Αἰέλουρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Αἴλουρος.

Αἰέν, Π. ἀντὶ Ἀεί.

; Αἰένυπνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε (ἀεὶ) κοιμώμενος.

Αἰές, Δ. ἀντὶ Ἀεί.

Αἰετηδόν, ἐπίῤ. Π. ὡσὰν ἀετός.

Αἰετιαῖος, α, ον, καὶ

Αἰετόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἀετὸν ἢ εἰς ἀέτωμα, [ἐκ τοῦ

Αἰετός (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀετός.

Αἰετώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀετώδης.

Αἰζήεις, εσσα, εν, καὶ

Αἰζήϊος καὶ

Αἰζηός (ὁ, ἡ), Π. [ἀεί, ζέω]. ὁ σφριγῶν (ἀκμαῖος, γιερός, ὁρμητικὸς, ἐγρήγορος, δραστήριος, καὶ [καθὼς καὶ ἡμεῖς κοιν. λέγομεν] ἐκεῖνος τοῦ ὁπ. τὸ αἷμα βράζει) νέος. » Πρόμαλος αἰζήεις, « Ἀθ, ὁ εὐθαλής. » Βλάστημα αἰζᾶεν, « Ἡσύχ. τὸ εὐτραφές.

Αἰηνής, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Αἰανής.

Αἰήσυλος (ὁ, ἡ), Π. = Αἴσυλος.

Αἰήτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀήτης.

Αἴητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄητος.

Αἰητός, Δ. ἀντὶ Ἀετός.

Αἴθ', (κατ' ἀποκ.) Π. ἀντὶ Αἴθε ἢ Αἴτε.

Αἰθαλέος, α, ον, Π. κεκαυμένος, μαυρισμένος ἀπὸ τὸ πῦρ ἢ τὴν αἰθάλην. 2) καυστικός. » Πρηστὴρ —, « Ἀπλλν.

Αἰθάλη (ἡ), [αἴθω]. ἡ θερμὴ στάκτη (κοιν. χοβολη, ἀγυλιά, καρβουνιά)· ἡ καπνιά. » Οὐδὲν διήνεγκεν αἰθάλην ἢ λιγνὺν ὀνομάζειν, « Γαλ. (παρβλ. Ἀσβόλη ἢ Λιγνύς)

Αἰθαλής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Αἰθαλέος.

Ἀϊθαλής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀειθαλής.

Αἰθαλίς, ίδος (ἡ). ἡ μαύρη ἐρυσίβη, (κοιν.) καπνιά. 2) ὁ ἐπὶ τοῦ ὕδατος σαλαγμὸς τοῦ ἐλαίου.

Αἰθαλίων, ωνος (ὁ). ὁ μαυρισμένος ἀπὸ τὴν καῦσιν, μελανός, (ἐπίθ. τοῦ τέττιγος).

Αἰθαλόεις, εσσα, εν, Π. = Αἰθαλέος.

Αἴθαλος (ὁ, ἡ), Π. = Αἰθάλεος. » Ῥίζα —, « Νίκ. 2) (οὐσ.) = Αἰθάλη. » Χρίονται αἰθάλῳ τὰ πρόσωπα, « Πλ.

Αἰθαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μαυρίζω τι διὰ τοῦ πυρός. 2) κατακαίω, ἀποτεφρόω. 3) μεταβάλλω τι εἰς αἰθάλην (καπνιάν). » Ἕως ἂν αἰθαλώσῃς λιγνὺν αὐτάρκη, « Δσκρ.

Αἰθαλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ αἰθάλην (καπνιάν) μαυρισμένος ἀπὸ τὸ πῦρ. » Πέτρα —, « Στρβ. » Οἱ λίθοι αἰθαλώδεις τὴν χροιὰν, « Σχλ. Θκρ.

Αἰθάλωσις, εως (ἡ), = Αἰθάλη.

Αἰθαλωτός, ή, όν. Κεκαυμένος (Μαυρισμένος) ἀπὸ τὸ πῦρ ἢ τὴν αἰθάλην, ἢ μεταβεβλημένος εἰς αἰθάλην.

Αἰθᾶν, Δ. ἀντὶ Αἰθῶν, γεν. πληθ. θηλ. τοῦ Αἰθός.

Αἴθε, Δ. καὶ Π. ἀντὶ Εἴθε.

Αἰθερεμβατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Αἰθεροβατῶ.

Αἰθέριος, α καὶ ος, ον. Ὁ ἐν τῷ αἰθέρι ἢ ἐκ τοῦ αἰθέρος ὢν, ἀέριος, οὐράνιος.

Αἰθεριώδης, εος (ὁ, ἡ), = Αἰθερώδης.

Αἰθερίως, ἐπίῤ. Ὑψηλά, εἰς τὸν αἰθέρα, εἰς τὸν ἀέρα.

Αἰθεροβάμων, ονος (ὁ, ἡ), = Οὐρανοβάμων.

Αἰθεροβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ (Περιφέρομαι, Ταξειδεύω) εἰς τὸν αἰθέρα, ἀεροβατῶ.

Αἰθεροβόσκης, ου (ὁ). ὁ ἐν τῷ αἰθέρι βόσκων (κατοικῶν).

Αἰθεροδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (Περιπατῶ) εἰς τὸν αἰθέρα.

Αἰθεροδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ αἰθέρι τρέχων, αἰθέριος, οὐρανοβάμων. » Ὁ Ἀμβακοὺμ —, « Ἀθαν. » Πετεινὸν —, « Ἀρσφ.

Αἰθεροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ αἰθέρος, αἰθερώδης.

Αἰθερόθεν, ἐπίῤ. Ἐκ τοῦ αἰθέρος, οὐρανόθεν.

Αἰθερολαμπής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων ἐν τῷ αἰθέρι.

Αἰθερολογέω-ῶ, Μ. ήσω, (Κωμ.) ὁμιλῶ περὶ τοῦ αἰθέρος ἢ τῶν ἐν αὐτῷ, [ἐκ τοῦ

Αἰθερολόγος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τοῦ αἰθέρος ὁμιλῶν, μεταφυσικὸς ἢ ἀστρονόμος.

Αἰθερονόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῷ αἰθέρι νεμόμενος (διατρίβων).

Αἰθερονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυριεύω (Ἐπικρατῶ) εἰς τὸν αἰθέρα, (ἀστρολογ.).

Αἰθερόπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῷ αἰθέρι πλανώμενος (περιφερόμενος).

Αἰθερόπορος (ὁ, ἡ), = Αἰθεροδρόμος.

Αἰθερώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὸν αἰθέρα.

Αἰθήεις, εσσα, εν, Π. = Αἰθαλέος.

Αἰθήρ [αἴθω], έρος (ὁ καὶ Π. ἡ). ὁ ὑπὲρ τὴν ἀτμοσφαῖραν ὑψηλότατος καὶ καθαρώτατος ἀήρ. (συνκδχ.) ὁ οὐρανὸς, ὅπου κατῴκουν οἱ θεοί. (καὶ αὐτὸς) ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ. » Αἰθὴρ ὑγρὰ (ψυχρὰ κτλ.). « 2) ἡ αἰθρία (ξαστεριά), τὸ καθαρὸν τοῦ οὐρανοῦ φῶς. » Οὐρανόθεν δ' ὑπεῤῥάγη ἄσπετος αἰθήρ, « Ἰλ. Π.

; Αἰθόλιξ, ικος (ἡ), = Αἰθύλιξ.

Αἰθοπία (ἡ). ἡ ἔχουσα αἰθὴν (κεκαυμένην ὑπὸ τοῦ ἡλίου) ὄψιν, μελαχροινή, (ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος).

Αἰθός, ή, όν. Κεκαυμένος, μαῦρος ἀπὸ τὸ πῦρ ἢ τὸν ἥλιον· μελαχροινὸς· σκοῦρος (μουντὸς). » Σποδιὰ —, « Καλλ. 2) λαμπρὸς, πυροειδής. » Ἀσπίδος αἰθᾶς, « Πίνδ.

Αἶθος, εος-ους (τὸ καὶ ὁ), Π. καῦσις, καύσιμον· πῦρ· λάμψις.

Αἴθουσα (ἡ), (κυρ.) θηλ. μτχ. τοῦ Αἴθω. ‖. (οὐσ.), (ἐνν. Στοά). τὸ ἄνωθεν ἐστεγασμένον, περίστυλον ἢ πανταχόθεν ἡλιαζόμενον, μέρος τοῦ οἴκου, δι' οὗ εἰσήρχοντο ἀπὸ τῆς αὐλῆς εἰς τὸν πρόδομον (σάλαν), καὶ ὅπου συνήθως ἐκοιμῶντο οἱ θέλοντες νὰ σηκωθῶσι πρωῒ ξένοι, ἡλιακὸν, (Τουρκ.) χαγιάτι, (παρβλ. Αἴθριος).

Αἴθοψ, οπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κεκαυμένος (αἰθὸς) ἢ ὁ καίων (αἴθων) τὴν ὄψιν, (ἐπμ.) μαῦρος, σκοτεινὸς· ἢ διάπυρος, λαμπρός. » Οἶνος (» Καπνὸς, » Χαλκὸς, » Ἀνὴρ) —, « Ὁμ., Σοφ., ἴδε καὶ Αἴθων.

Αἴθρα [αἰθήρ], ας (ἡ). Αἰθρία, ξαστεριά, καθαρὸς καὶ ἀνέφελος οὐρανός. » Ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος, ποίησον δ' αἴθρην, « Ἰλ. Ρ. 2) δροσιά, ψύχος, ψυχρὸς ἀὴρ μὲ πάχνην.

Αἴθρανος (ὁ). ὑποπόδιον μὲ κάρβουνα ἀναμμένα, (Γαλλ.) chaufferette.

Αἴθρη (ἡ), Ἰων. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Αἴθρα.

Αἰθρηγενέτης, ου καὶ αο (ὁ) καὶ

Αἰθρηγενής, έος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπίθ. τοῦ Βορέου). ὁ ἐκ τοῦ αἰθέρος γεννώμενος, ἢ ὁ τὴν αἴθρην (ξαστεριὰν ἢ ψύχραν) γεννῶν.

Αἰθρήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Αἴθριος.

Αἰθρία (ἡ), = Αἴθρη.

Αἰθριάζω (-άω), Μ. άσω. Ἐκθέτω τι εἰς τὴν αἰθρίαν (ξαστεριάν). » Ἀδίαντον αἰθριήσας, δίδου, « Ἱππκρ. 2) (οὐδ.) κατοικῶ ἔξω (εἰς τὸ ὕπαιθρον). » Εἰ νυξὶν αἰθριάζοις, « Π. Σολ. 3) (τριτοπροσ.) γίνεται αἰθρία, κάμνει αἰθρίαν, ξαστερεύει. » Αἰθριάζειν τὸν ἀέρα, « Ἀριστ.

Αἴθρινος (ὁ, ἡ), = Αἴθριος, πρωϊνός.

Αἰθριοκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλαγιάζω (Κοιμοῦμαι) ἔξω εἰς τὸ ὕπαιθρον (εἰς τὸ ξάστερον, εἰς τὴν δροσιάν).

Αἴθριος, α καὶ ος, ον. Καθαρὸς, ἀνέφελος, ξάστερος. » Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει, « Θκρ. 2) ὁ γινόμενος ἐν καιρῷ αἰθρίας, (ἐπμ.) ψυχρὸς, παγετώδης. » Πάγος —, « Σοφ. 3) ἐκτεθειμένος εἰς τὴν αἰθρίαν, ὕπαιθρος. » Οὔτε οἴκοι, οὔτε αἰθρίους διατρίβειν, « Σωζομ., (ὅθ. ‖. οὐσ.) Αἴθριον (τὸ), τὸ προαύλιον ἢ ἡ αἴθουσα τῶν παλ. Ῥωμαίων, (Λατ.) atrium.

Αἰθριώδης, εος (ὁ, ἡ), = Αἴθριος τὸ εἶδος, αἰθερώδης.

Αἰθροβατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Αἰθεροβατέω.

Αἰθροβάτης, ου (ὁ). ὁ περιπατῶν (βαίνων) εἰς τὸν αἰθέρα, ἀεροβάτης.

Αἰθροβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βάλλω (προσβάλλω) αἰθερίως.

Αἰθροδόνητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῷ αἰθέρι δονούμενος (κλονούμενος).

Αἰθροπλανής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Αἰθερόπλαγκτος.

Αἰθροπολεύω (-έω ῶ), Μ. εύσω ἢ ήσω, Π. = Αἰθεροβατέω.

Αἶθρος (ὁ), Π. ψύχος τῆς αὐγῆς, ἀὴρ παγετώδης, πάχνη.

Αἰθρότοκος (ὁ, ἡ). Π. = Αἰθρηγενής.

Αἰθρωπὸς (ὁ, ἡ), Π. = Αἴθοψ.

Αἴθυγμα (τὸ), Π [αἰθύσσω]. κυμάτισμα φλογὸς φυσωμένης. 2) ἡ λάμψις κινουμένου φωτεινοῦ σώματος. 3) σπινθηροβόλισμα. 4) κάρβουνον παραχωμένον διὰ προσάναμμα, ζώπυρον, (ὅθεν 5) (μτφορ.) ἐρέθισμα, παρακίνησις, ἀφορμή. » Εὐνοίας αἰθύγματα, « Πλβ.

Αἴθυια (ἡ), [αἴθω, διὰ τὸ μαῦρον χρῶμά της]. πτην. θαλασσ., Βουταναρηά, ζαροπαππί, (Τουρκ.) καρά-μπατάκι.

Αἰθυιότρεπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος ἐκ τῆς θαλάσσης ὡς αἴθυια, ἁλιεύς.

Αἰθυκτήρ (ὁ), Π. [αἰθύσσω]. ὁρμητικός. » Δόναξ —, « Ἐπγρ., τὸ βέλος.

Αἰθυλικώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ αἰθύλικα (φουσκαλίδα).

Αἰθύλιξ [αἴθω], ικος (ἡ). φουσκαλίδα τοῦ δέρματος ἀπὸ καύσιμον.

Αἰθύσσω [αἴθω, θύω], Μ. ύξω, Π. ἀνάπτω, ζωπυρῶ· (μτφορ.) παρακινῶ, διεγείρω. ‖. (οὐδ.) ἀνάπτομαι, λάμπω, ὑαλίζω· σπινθηροβολῶ. (μτφορ.) διεγείρομαι, ἐνθουσιάζομαι· ὁρμῶ.

Αἴθω (παρτ. Ἦθον, ἢ πλέον οὔ). Ἀνάπτω, καίω, φλογίζω. » Πῦρ αἴθειν, « Ἡρ. (καὶ μτφορ.) » Χόλον αἴθειν, « Ἀνλκτ. ‖. (ἀμτβτ.) καίω· λάμπω, φέγγω. » Λαμπτῆρες οὐκέτ' ᾖθον, « Σοφ. ‖. (πθ.) ἀνάπτω, καίομαι. » Τὰ δὲ αἴθεται κάλλιστα, « Ἡρ. » Λαμπάδας αἰθομένας, « Ἰώσ.

Αἴθων, οντος (ουσα, ον), μτχ. τοῦ Αἴθω.

Αἴθων, ωνος (ὁ), Π. [αἴθω]. καίων, διάπυρος, φλογερός. » Κεραυνὸς (» Λιμὸς, » Πυρετὸς) —, « Πίνδ., Ἡσ., Λυκ. 2) πυροειδής, ἀκτινοβολῶν, ὑαλιστερός. » Σίδηρος (» Τρίπους, » Λέβης κτλ.) —, « Σοφ., Ὁμ. 3) κεκαυμένος, μαῦρος ἀπὸ τὸ πῦρ ἢ τὸν καπνὸν, ἡλιοκαμμένος, μελαχροινὸς, ἢ πυρόχρους, ξανθός. (συνκδ.) καρτερικὸς, ῥωμαλέος. » Λέβης (» Τρίπους, » Λέων, » Ἀλώπηξ, » Ταῦρος) —, « Ὁμ., Πίνδ. 4) Ὀξὺς, θερμουργὸς, ὁρμητικὸς, δραστήριος. » Ἀνὴρ (» Λογισμὸς) —, « Σοφ., Ἀρχέσρ.

; Αἰθωπὸς (ὁ, ἡ), Π. = Αἴθοψ.

Αἴκα, σύνδ. Δ. ἀντὶ Ἐάν.

Αἰκάλλω, Μ. αλῶ. Κολακεύω, χαϊδεύω· θέλγω, τέρπω· θωπεύω, ἀπατῶ.

Αἴκε καὶ (πρὸ φων.) Αἴκεν, σύνδ. Π. ἀντὶ Ἐάν.

Αἰκέλιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀεικέλιος.

Ἄϊκες (αἱ), Ζ. Αἴξ.

Ἀϊκή (ἡ), Π. [ἀΐσσω]. κίνημα (πήδημα, τίναγμα) ὁρμητικόν.

Ἀϊκής ἢ Αἰκής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀεικής.

Αἰκία (ἡ), [ἀεικής]. κάθε κακὴ μεταχείρησις, ὕβρις, ἀτιμία, κτύπημα, πλήγωμα κτλ. » Ὁ τὸν πρεσβύτερον τολμήσας τύπτειν, δίκην αἰκίας ὑπεχέτω, « Πλάτ. » Ὁπότερος ἦρξε χειρῶν ἀδίκων· τοῦτο γάρ ἐστιν ἡ αἰκία, « Δμ. 2) Δυστύχημα, ταλαιπωρία. » Οἵαις αἰκίαισιν διακναιόμενος, « Αἰσχλ.

Αἰκίζω [αἰκία], Μ. ίσω. Κακομεταχειρίζομαι (Ἀτιμάζω, Κτυπῶ, Πληγόνω) τινα. » Νεκρὸν —, « τὸν ἀκρωτηριάζω (τοῦ κόπτω τὰ μέλη) πρὸς περιφρόνησιν. » Τὰ χωρία —, « Δμ., δενδροτομεῖν. » Ῥινοκόλουρα, ἀπὸ τῶν ᾐκισμένων τὰς ῥῖνας, οὕτω καλουμένη, « Στρβ.

Αἴκισμα (τὸ) καὶ

Αἰκισμὸς (ὁ). κτύπημα, δαρμὸς, πλήγωμα, ἀτίμασμα.

Αἰκιστής, οῦ (ὁ) καὶ Αἰκίστρια (ἡ). ὁ αἰκίζων (πληγόνων, κτυπῶν, ἀτιμάζων) τινά.

Αἰκιστικὸς, ή, όν, καὶ ἐπίῤ. -κῶς. Ὁ ἔχων διάθεσιν πρὸς τὸ αἰκίζειν. 2) ὁ γινόμενος ἐν εἴδει αἰκίας, ἀτιμαστικός.

Αἰκιστός, ή, όν. Ὁ αἰκισθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ αἰκισθῇ.

Αἶκλον (τὸ), Λακων. τὸ δεῖπνον.

Ἀϊκτήρ (ὁ), Π. ὁ ἀΐσσων (ὁρμῶν), ὁρμητικός.

Ἄϊκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἱκνοῦμαι], = Ἀνέφικτος, ἀπρόσιτος, ἄβατος.

Ἀϊκῶς καὶ Αἰκῶς, ἐπίῤ. Π. = Ἀεικῶς.

Αἴλινος (ὁ, ἡ), Π. [αἶ, λίνος], γοερὸς, θρηνητικὸς, κλαυθμηρὸς, λυπητερός. ‖. (οὐσ.) ᾠδὴ θρηνώδης, μυρολόγι.

Αἰλούριος (ὁ), εἶδ. χόρτου τὸ ὁπ. τρώγουν οἱ αἴλουροι, (παρβλ. Ἄσαρον).

Αἰλουρόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν αἰλούρου.

Αἴλουρος (ὁ. καὶ ἡ), [αἰόλος, οὐρὰ, διὰ τὴν ὀφιοειδῆ κίνησιν τῆς οὐρᾶς του], ζ. (κυρ.) ἀγριόγαττος· (μτγν. 2) ἡ νυφίτσα καὶ (ἐνίοτε 3) τὸ κουνάδι.

Αἷμα (τὸ). τὸ γνωστὸν ὑγρὸν τοῦ σώματος, αἷμα. » Πότερον, τὸ αἷμά ἐστιν ᾧ φρονοῦμεν, « Πλάτ. (καὶ μτνμ.) » Κογλίδων αἷμα, « Λκ., ἡ πορφύρα. » Βοτρύων —, « Ἀχ. Τάτ., ὁ οἶνος. 2) (συνκδχ.) φόνος, σφαγὴ, φονικόν. » Ἐφ' αἵματι φεύγειν, « Δμ., κατηγορεῖσθαι διὰ φόνον. 3) συγγένεια (κυρ. ἡ ἐξ αἵματος). » Πρὸς αἵματος (» Ἐν αἵματι) εἶναί τινι, « ἔχειν συγγένειαν μετά τινος. 4) γένος, καταγωγὴ, γενεά. » Ταύτης τοι γενεῆς καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι, « Ἰλ Ζ. Υ. 5) (σπν. καὶ Π.) μάχαιρα αἱματωμένη. » Νεακόνητον αἷμα χειροῖν ἔχων, « Σοφ.

Αἱμαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (καταιβάζων) αἷμα.

Αἱμακο(κου)ρία, ας (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πληθ.), [αἷμα, κορέννυμι]. θυσία ὑπὲρ τῶν νεκρῶν (κυρ. παρὰ τοῖς Βοιωτ. καὶ Δωρ.), (ἀναλ. μὲ τὸ παρ' ἡμῖν) Μακαριά.

Αἱμακτικὸς, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ αἱμάσσειν.

Αἱμακτὸς, ή, όν. Αἱματωμένος.

Αἱμαλέος, α, ον, Π. αἱματώδης, αἱματωμένος. » Κοπίς (» Λιβάς, » Ἀμέθυσος) —, « Ἐπγρ.

Αἱμαλωπίς, ίδος (ἡ). αἷμα μὲ ὕλην ἰχωρώδη συῤῥεῦσαν κατὰ συμβεβηκὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, [ἐκ τοῦ

Αἱμάλωψ [αἱμαλέος, ὢψ ἢ μώλωψ], ωπος (ὁ). ὁ ἔχων αἷμα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς (πάσχων αἱμαλωπίαν)· αἱματώδης, αἱμόφυρτος. » Χυμὸς —, « Ἀρετ. 2) = Αἱμαλωπὶς καὶ Μώλωψ. 3) αἷμα διεφθαρμένον (κοιν.) σκοτωμένον.

Αἵμαξις [αἱμάσσω], εως (ἡ). αἱμάτωμα. φλεβοτομία.

Αἱμαποσία (ἡ), = Αἱματοποσία.

Αἱμάπτυσις, εως (ἡ), = Αἱμόπτυσις.

Αἱμάς, άδος (ἡ). ἄφθονος χύσις αἵματος, αἱματοχυσία.

Αἱμασιά (ἡ), [αἱμὸς ἢ αἱμάσσω] φράκτη ἀπὸ ἀγκάθια καὶ (καταχρ.) ἀπὸ λίθους ἢ κεραμίδια. » Αἱμασιὴν πλίνθων ὀπτέων, « Ἡρ.

Αἱμασιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει αἱμασιᾶς.

Αἱμάσσω, Μ. άξω. Αἱματόνω. 2) εἶμαι ᾑματωμένος ἢ αἱματόχρους.

Αἱματεκχυσία (ἡ), (Γρφ.), αἱματοχυσία.

Αἱματηρὸς, ά, όν. Αἱματωμένος, αἱματώδης. » Τῶν ἀποστασίων ἄρισται αἱ αἱματηρό-αται, « Ἱππκρ.

Αἱματηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (προξενῶν) αἷμα καὶ σφαγήν.
Αἱματία (ἡ). ὁ γνωστὸς μέλας ζωμὸς τῶν Λακεδ. (διότι κατεσκευάζετο ἐξ αἵματος).
Αἱματιαῖος, α, ον, = Αἱματοειδής.
Αἱματίζω, Μ. ισω. Κάμνω νὰ ἔβγῃ αἷμα, αἱματόνω.
Αἱματικὸς καὶ (σπν.) Αἱμάτινος, η, ον, = Αἱματώδης.
Αἱμάτιον (τὸ), ὑποκορ τοῦ Αἷμα, αἱματάκι.
Αἱματίτης, ου (ὁ) καὶ Αἱματῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ὅμοιος ἢ γινόμενος μὲ) αἷμα. » Αἱματίτης λίθος ἢ (ἁπλ.) Αἱματίτης, « ὁ κοιν. Αἱματοςάτης. » Αἱματῖτις φλέψ, « ἡ φλέβα τοῦ αἵματος. » Χορδὴ —, « τὸ κατεσκευασμένον μὲ αἷμα λουκάνικον.
Αἱματόβαπτος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ αἷμα.
Αἱματοδόχος (ὁ, ἡ), = Αἱμοδόχος.
Αἱματοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ αἷμα.
Αἱματόεις, εσσα, εν, Π. αἱματοειδής, αἱματωμένος.
Αἱματόθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος μὲ αἷμα.
Αἱματολειχὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ γλείφων αἷμα.
Αἱματόμικτος (ὁ, ἡ). μεμιγμένος μὲ αἷμα.
Αἱματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Μεταβάλλω τι εἰς) αἷμα.
Αἱματοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Αἱματοποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ κάμνων αἷμα (συντελῶν πρὸς αἱματοποίησιν).
Αἱματοποιὸς (ὁ, ἡ). αἵματος ἢ φόνου αἴτιος.
Αἱματοποσία (ἡ). τὸ πίνειν αἷμα.
Αἱματοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω αἷμα.
Αἱματοπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων αἷμα.
Αἱματόπους, οδος (ὁ), εἰδ. πτηνοῦ μὲ ἐρυθροὺς (αἱματοειδεῖς) πόδας, (ἄλλοι διορθ. Ἱμαντόπους).
Αἱματόπτυστος (ὁ, ἡ), Π. αἱμοπτυσίᾳ συνεχόμενος.
;Αἱματοπῶτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Αἱματοπότις.
Αἱματόῤῥαντος, Αἱματόῤῥοια, κτλ., = Αἱμόῤῥαντος, Αἱμόῤῥοια κτλ.
Αἱματοῤῥόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥοφῶν αἷμα.
Αἱματόῤῥυτος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ
Αἱματοσταγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ στάζων (βουτημένος εἰς τὸ) αἷμα, καταιματωμένος.
Αἱματοστάλακτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ ςαλαγμῶν αἵματος.
Αἱματοσφαγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ σφαγμένος, πνιγμένος εἰς τὸ αἷμά τυ, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Αἱματοσταγής.
Αἱματουργὸς (ὁ, ἡ). αἵματος (φόνου) πρόξενος.
Αἱματοφόρυκτος (ὁ, ἡ), = Αἱμοφόρυκτος.
Αἱματόφυρτος (ὁ, ἡ), Π. ἀνακατωμένος (πεφυρμένος) ἢ μεμολυσμένος μὲ αἷμα.
Αἱματοχαρής, έος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων εἰς τὸ αἷμα, διψῶν αἷμα.
Αἱματοχάρμης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Αἱματοχαρής.
Αἱματόχαρτος (ὁ, ἡ), Π. = Αἱματοχαρής.
Αἱματοχυσία (ἡ), = Αἱματεκχυσία.
Αἱματόχυτος (ὁ, ἡ), = Αἱματοσταγής.
Αἱματόω-ῶ, Μ. ώσω. Αἱματόνω, μολύνω μὲ αἷμα. 2) μεταβάλλω τι εἰς αἷμα. » Αἱματοῦται ἡ τροφή, « Γαλ.
Αἱματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ἔχων πολὺ) αἷμα· ὁ προξενούμενος ἀπὸ ἢ ἀνήκων εἰς αἷμα ὅμοιος (ἢ ἀνακατωμένος) μὲ αἷμα.
Αἱματωπὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὦπας (ὀμμάτια) ὡσὰν αἷμα, δηλ. βλέμμα φονικόν.
Αἱμάτωσις, εως (ἡ). αἱμάτωμα. 2) ἡ εἰς αἷμα μεταβολή.
;Αἱματώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. = Αἱματωπός.
Αἱμηπότης, ου (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Αἱματοπότης.
Αἱμηρὸς, ά, όν, Π. = Αἱματηρός.
Αἱμοβαρής, έος (ὁ, ἡ), Π. βαρὺς ἐξ αἰτίας πολλοῦ αἵματος.
Αἱμοβαφής, έος (ὁ, ἡ), Π. βαμμένος μὲ αἷμα.
Αἱμοβόρος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (βιβρώσκων) αἷμα, τρεφόμενος μὲ ὠμὰ κρέατα. 2) (μτφορ.) ὁ ἀγαπῶν νὰ χύνῃ αἷμα, φονικός.
Αἱμόβοτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αἱμοβόρος.
Αἱμοδαιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Δαίνυμαι) κρέας ὠμὸν καὶ αἱματωμένον.
Αἱμόδιψος (ὁ, ἡ). ὁ διψῶν αἷμα.
Αἱμοδόχος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἀγγεῖον) χρήσιμον πρὸς ὑποδοχὴν αἵματος.
Αἱμοειδής, έος (ὁ, ἡ), = Αἱματοειδής.
;Αἱμόκερχνον (τὸ), εἶδος βηχὸς αἱμοπτυώδους καὶ ξηροῦ (κερχνοῦ).
Αἱμολάπτης (ἡ), Π. = Αἱματοπότις. » Βδέλλα —, « Γργ.
Αἱμομίκτης, ου (ὁ). ὁ μιγνύμενος (συνευρισκόμενος) μὲ ἐξ αἵματος συγγενῆ τυ.
Αἱμομιξία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ αἱμομίκτυ.
Αἱμοποσία (ἡ), = Αἱματοποσία.
Αἱμοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω αἷμα.
Αἱμοπό(πώ)της, ου (ὁ) καὶ Αἱμοπό(πῶ)τις, ιδος (ἡ), = Αἱματοπότης.
Αἱμοπτυϊκὸς, ή, όν. Ὁ πάσχων αἱμοπτυσίαν.
Αἱμό(μά)πτυσις, εως (ἡ). τὸ πτύειν αἷμα, αἱμοπτυσία, (πάθος).
Αἱμοῤῥαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω αἱμοῤῥαγίαν, [ἐκ τοῦ
Αἱμοῤῥαγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων αἱμοῤῥαγίαν.
Αἱμοῤῥαγία (ἡ). ὁρμητικὴ ῥύσις αἵματος.
Αἱμοῤῥαγικὸς, ή, όν. Ὁ ὑποκείμενος εἰς αἱμοῤῥαγίαν.
Αἱμοῤῥαγικῶς, ἐπίῤ. Μετ' αἱμοῤῥαγίας.
Αἱμοῤῥαγώδης, εος (ὁ, ἡ), = Αἱμοῤῥοώδης.
Αἱμόῤῥαντος (ὁ, ἡ), Π. ῥαντισμένος μὲ αἷμα.
Αἱμοῤῥοέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω αἱμοῤῥοΐαν.
Αἱμόῤῥοια (ἡ). τρέξιμον αἵματος, αἱμοῤῥοΐα, (πάθος).
Αἱμοῤῥοϊκὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς (ἢ πάσχων, ἢ προξενῶν) αἱμοῤῥοΐαν.
Αἱμοῤῥοΐς, ΐδος (ἡ). εἰδ. ὄφεως, τοῦ ὁπ. τὸ δάγκαμα προξενεῖ γενικὴν αἱμοῤῥαγίαν. 2) εἰδ. θαλασσ. κογλίυ. (ἄλλ.) Ἀποῤῥαΐς. 3) (κυρ. εἰς τὸ πληθ.) Αἱμοῤῥΐδες (ἐνν.) φλέβες διὰ τῶν ὁπ. τρέχει κατὰ καιροὺς αἷμα· (κοιν.) ζωχάδες. » Αἱμοῤῥοῒς ἥ τε ἐν ταῖς ῥισὶ καὶ ἡ περὶ τὴν ἕδραν καὶ ἡ τῶν καταμηνίων· καὶ γὰρ καὶ αὕτη αἱμοῤῥοΐς ἐστιν, « Ἀρςτ.
Αἱμόῤῥοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων αἱμοῤῥοΐαν. 2) = Αἱμόῤῥυτος. 3) (οὐσ.) = Αἱμοῤῥοΐς (ὄφις).
Αἱμοῤῥοώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν αἱμοῤῥοΐδων. 2) ὁ ἔχων κρᾶσιν αἱμοῤῥοϊκήν.
Αἱμοῤῥυής, έος (ὁ, ἡ). = Αἱμόῤῥοος.
Αἱμόῤῥυτος (ὁ, ἡ), = Αἱματόῤῥυτος.
Αἱμὸς ἢ Αἷμος (ὁ), Π. (ἐν γέν.) κάθε σκληρὸν πρᾶγμα, καθὼς ἄκανθα, λόγχη, βελόνη κτλ. 2) (ἰδιαιτ. δὲ) δάσος, ἀγκαθότοπος.
Αἱμοσταγής, έος (ὁ, ἡ), = Αἱματοσταγής.
Αἱμοστάτης, ου (ὁ). εἶδος λίθου, (κοιν.) αἱματοστάτης, (τὸ ὁποῖον εἰς τὸν Διοσκορ. εὑρίσκεται ἐσφαλμ. Αἱμοσάτης).
Αἱμοστατικὸς, ή, όν. Ὁ σταματῶν (ἔχων ἰδιότητα νὰ σταματᾷ) τὸ αἷμα
Αἱμοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων τὸ αἷμα.
Αἱμοφόρυκτος καὶ Αἱμόφυρτος (ὁ, ἡ), = Αἱματόφυρτος.
Αἱμοχαρής, έος (ὁ, ἡ), = Αἱματοχαρής.
Αἱμόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα αἵματος, κόκκινος σὰν τὸ αἷμα.
Αἱμοχροώδης, εος (ὁ, ἡ). αἱμόχρυς τὸ εἶδος.
Αἱμοχυσία (ἡ), = Αἱματοχυσία.
Αἱμυλία (ἡ). γλυκύτης τρόπου, νόστιμον (ὑποχρεωτικόν, κολακευτικόν, πολιτικόν) φέρσιμον, [ἐκ τοῦ
Αἱμύλιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αἱμύλος.
;Αἱμυλομήτης, ἐσφαλμ. ἀντὶ
Αἱμυλόμυθος (ὁ, ἡ), Π. γλυκομίλητος, εὐπροσήγορος.
Αἱμυλοπλόκος (ὁ, ἡ), = Δολοπλόκος.
Αἱμύλος [αἱμὸς], η, ον. Ὁ ὀξὺς (δεινός, εὐφραδής, ἢ γλυκύς, κολακευτικός, ἢ ἀπατηλός, πανοῦργος) ἐν τῷ λέγειν, γλυκομίλητος· θελκτικός. » Τᾶν αἱμυλᾶν ἀλωπέκων, « Ἀρςφ. » Τὸ τῶν γυναικῶν αἱμύλον, « Δ. Χρσ.
Αἱμωδέω-ῶ [αἱμὸς, ὀδοὺς], Μ. ήσω. Ναρκῶ τοὺς ὀδόντας (κυρ. τρώγων ἢ βλέπων ἄλλον τρώγοντα ξινά), μουδιάζω » Αἱμωδιῶμεν γάρ, τοὺς ὀξὺ ὁρῶντες ἐσθίοντας, « Ἀρςτ. » Μύλης τριφθείσης πρὸς ἑαυτήν, ὀδόντες ἡμώδησαν, « Ἱππκρ.
Αἱμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Αἱματώδης ἢ Αἱμωδιῶν.
Αἱμωδία (ἡ) καὶ
Αἱμωδιασμὸς (ὁ). μούδιασμα τῶν ὀδόντων.
Αἱμωδιάω-ῶ, Μ. άσω, = Αἱμωδέω.
Αἵμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δαίμων ἢ Δαήμων, (μὲ γεν.) εἰδήμων, ἔμπειρος. » Αἵμονι χαλᾶ (ὄνυχι), « Αἰσχλ.
Αἵμων, ονος (ὁ, ἡ), Π, ἀντὶ Αἱματηρός.
Αἱμωπὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αἱματωπός.
Αἰναρέτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἐπὶ κακῷ (αἰνῷ) τῶν ἄλλων ἀνδρεῖος (ἐνάρετος).
Αἰνείω, Π. ἀντὶ Αἰνέω.
Αἴνεσις, εως (ἡ), Π. ἔπαινος, ἐγκώμιον.
Αἰνετέον, θετ. τοῦ Αἰνῶ.
Αἰνετήριος, α, ον. Ἐπαινετικός.
Αἰνέτης, ου (ὁ), Π. ἐπαινέτης.
Αἰνετὸς, ή, όν. Ἐπαινετός, ἀξιέπαινος, [ἐκ τοῦ
Αἰνέω-ῶ [αἶνος], Μ. έσω ἢ Π. ήσω. Ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω. 2) = Συναινῶ, ἐγκρίνω, ἀποδέχομαι, στέργω, συγκατανεύω, εὐχαριστοῦμαι. 3) συμβυλεύω(;). 4) (σπν.) λέγω. 5) ὑπόσχομαι. 6) προβάλλω. 7) ἀποποιοῦμαι εὐσχήμως.
Αἴνη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Αἶνος. 2) ὑπόληψις, φήμη, δόξα.
Αἴνυμι, Αἰολ. Π. ἀντὶ Αἰνέω.

Αἰνήσεισαν, Βοιωτ. ἀντὶ Αἰνήσαιεν.
Αἰνῇσιν, Π. Ἰων. ἀντὶ Αἰναῖς, δοτ. πληθ. τοῦ Αἰνός.
Αἰνητὸς, ή, όν, Π. ἀντὶ Αἰνετός.
Αἴνιγμα (τὸ). λόγος ἀμφίβολος καὶ ἀσαφής, πρόβλημα σκοτεινὸν καὶ δυσνόητον. 2) ἀλληγορία. 3) εὑρετόν, (παρβλ. Γρῖφος).
Αἰνιγματίας, ου (ὁ). ὁ ὁμιλῶν αἰνιγματωδῶς.
Αἰνιγματίζομαι, Μ. ίσομαι. Λαλῶ αἰνιγματωδῶς, προβάλλω αἰνίγματα.
Αἰνιγματικὸς, ή, όν, = Αἰνιγματώδης.
Αἰνιγματικῶς, ἐπίῤ. Αἰνιγματωδῶς, δι' αἰνιγμάτων.
Αἰνιγματιστής, οῦ (ὁ). = Αἰνιγματίας.
Αἰνιγματοειδῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει αἰνίγματος, αἰνιγματωδῶς.
Αἰνιγματοποιὸς (ὁ). ποιητὴς αἰνιγμάτων.
Αἰνιγματώδης, εος (ὁ, ἡ). αἰνιγματικός, αἰνιγματωδῶς ἐκφρασμένος.
Αἰνιγματωδῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον αἰνιγματώδη, μὲ αἰνίγματα.
Αἰνιγμὸς (ὁ), = Αἴνιγμα.
Αἰνίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. ἀντὶ Αἰνέω.
Αἰνικτήρ, Π. ἢ Αἰνικτής, οῦ (ὁ). αἰνιγματωδῶς ὁμιλῶν, προτείνων αἰνίγματα.
Αἰνικτήριος, α ἢ ος, ον, = Αἰνιγματώδης.
Αἰνικτηρίως, ἐπίῤ. Αἰνιγματωδῶς.
Αἰνικτὸς, ή, όν, = Αἰνιγματώδης.
Αἰνίσσο(ττο)μαι [αἶνος ἢ αἰνὸς], Μ. ίξομαι. Λαλῶ αἰνιγματωδῶς (ἀλληγορικῶς). » Λέγοντες οὐκ ἐναργῶς οὕτως ... αἰνιττόμενοι δέ, « Πλάτ. 2) (μτβτ.) ὑπαινίττομαι. » Τί λέγει ὁ θεὸς καὶ τί ποτε αἰνίττεται, « Πλάτ. (καὶ προθετ.) » Αἰνιττόμενος εἰς ἐμέ, « Αἰσχ. (ἢ πθ) » Ὁ λαγὼς ἐπὶ δειλίας αἰνίττεται, « Σχλ. Αχ.
Αἰνοβάκχευτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεινῶς βεβακχευμένος, κυριευμένος ὑπὸ φρικτοῦ ἐνθουσιασμοῦ, μανιώδης.
Αἰνοβίης, ου (ὁ), Π. Ἰων. ὁ φοβερὰν ἀνδρίαν ἔχων, φρικτὸς διὰ τὴν ἀνδρίαν τυ.
Αἰνόγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυστυχῶς ὑπανδρευθείς.
Αἰνογένεθλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπὶ κακῷ (ὑπὸ κακοὺς οἰωνοὺς) γεννηθείς.
Αἰνογένειος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φρικώδεις ὀδόντας (σιαγόνας, γένεια).
Αἰνογίγας, αντος (ὁ), Π. δεινὸς (φρικώδης) γίγας.
Αἰνοδότειρα (ἡ), Π. ἡ διδοῦσα φρικώδη (δυστυχιῶν πρόξενα) δῶρα, κακοποιός.
Αἰνόθεν, ἐπίῤ. (μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Αἰνόθεν αἰνῶς, « Ἰλ. Η., κακὴν κακῶς, ἀπὸ κακοῦ εἰς κακόν, ἢ καθ' ὑπερβολὴν κακῶς, (ἴδε καὶ παρβλ. Οἴοθεν).
Αἰνόθρυπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθ' ὑπερβολὴν (φοβερὰ) τρυφηλός· ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰνόθρυπτος.
Αἰνολαμπής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεινῶς (φοβερὰ) λάμπων.
Αἰνόλεκτρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεινὸν λέκτρον (κοίτην) ἔχων, (ἐπμ.) δυςυχῶς ὑπανδρευθεὶς ἢ γεννηθείς· » Μυχὸς —, « Λυκόφρ., ἡ φρικώδης φωλεὰ τῆς ἐχίδνης.
Αἰνολέτης, ου (ὁ), Π. φοβερὸς ἐξολοθρευτής.
Αἰνολεχής, έος (ὁ), Π. = Αἰνόλεκτρος.
Αἰνολέων, οντος (ὁ), Π. τρομερὸς λέων.
Αἰνόλινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φρικτὸν λίνον (κλωστὴν καὶ [μτφορ. ἀπὸ τῶν Μοιρῶν] τύχην) ἔχων.
Αἰνόλυκος (ὁ), Π. κακὸς (φοβερὸς) λύκος.
Αἰνομανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεινῶς μαινόμενος.
Αἰνόμορος (ὁ, ἡ), Π. δυςυχής, κακόμοιρος.
Αἰνοπαθής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεινὰ παθὼν ἢ πάσχων.
Αἰνοπατήρ, έρος (ὁ), Π. δυστυχὴς πατήρ.
Αἰνοπέλωρον (τὸ), Π. τρομερὸν θηρίον.
Αἰνοπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φοβερὰ πληγόνων.
Αἰνόποτμος (ὁ, ἡ), Π. = Αἰνόμορος.
Αἰνὸς [αἰανὸς], ή, όν, Π. ἀντὶ Δεινός.
Αἶνος (ὁ), Π. λόγος· ὁμιλία. 2) διήγησις μυθώδης. 3) ἀπόφθεγμα, παροιμία, γνωμικόν. 4) ἔπαινος, ἐγκώμιον.
Ἄϊνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἶνας (φλέβας) » Τῶν φύλλων τὰ μὲν ἰνώδη, τὰ δὲ ἄϊνα, « Θφρ.
Αἰνότης (ἡ), Π. ἀντὶ Δεινότης.
Αἰνότλητος (ὁ, ἡ), Π. δεινός, ἀνυπόφερτος.
Αἰνοτόκεια (ἡ), Π. δυστυχὴς μήτηρ.
Αἰνοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπὶ δυστυχίᾳ ἑαυτοῦ γεννήσας, δυςυχὴς πατὴρ ἢ μήτηρ.
Αἰνότοκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπὶ δυστυχίᾳ ἑαυτοῦ γεννηθείς.
Αἰνοτύραννος (ὁ), Π. δεινὸς τύραννος.
Αἴνυμαι (χ. Μ.), Π. = Ἄρνυμαι, λαμβάνω, 'παίρνω· κρατῶ· κυριεύω.
Αἰνῶς, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Δεινῶς.
Αἴξ [ἀΐσσω], αἰγὸς (ἡ), ζ. 'γίδα, κατσίκα· (ὁ) τράγος. 2) ἀστερισμός τις ἐν οὐρανῷ. 3) πυροειδές τι μετέωρον. 4) (πληθ.) Αἶγες, τὰ μεγάλα κύματα, (ὅθεν τὸ Αἰγαῖον πέλαγος).
Ἀΐξ [ἀΐσσω], ικος (ἡ), Π. = Ἀΐκη (ἐν χρ. μόνον εἰς τὸ πληθ. καὶ εἰς τὰ σύνθ. Κορυθάϊξ, Πολυάϊξ, Τριχάϊξ κτλ.)
Ἀΐξασκον, Π. ἀντὶ Ἤϊξα, ἀόρ. τοῦ Ἀΐσσω.
Αἰολάω (έω)-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Αἰόλλω.
Αἰολίας, ου (ὁ). ὀψάριόν τι παρδαλὸν (αἰόλον), ἢ ἄλλως Κίχλη ἢ ὁ Κορακῖνος.
Αἰολίζω, Μ. ίσω, Π. ποικίλλω· ἀπατῶ.
Αἰόλησις, εως (ἡ), Π. ταχεῖα καὶ εὔκολος κίνησις, εὐκινησία. 2) ποικιλία, στολισμός, [ἐκ τοῦ
Αἰόλλω, Μ. ολῶ ἢ ήσω (παρτ. Αἴολον ἢ πλέον οὐ). Κινῶ (Κουνῶ) τῇδε κἀκεῖσε· περιστρέφω. » Ἔνθα καὶ ἔνθα αἰόλει, « Ὀδ. Υ. 2) ταράττω, προξενῶ ἀνησυχίαν· φοβίζω, ξυπνάζω. » Δυσθυμέει τε καὶ αἰολᾶται τῇ γνώμῃ, « Ἱππκρ. » Πῦρ δέ νιν οὐκ αἰόλει, « Πινδ. 3) ποικίλλω, κάμνω τι παρδαλόν. » Ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται, « Ἡσ., ἀρχίζουν νὰ παρδαλίζουν.
Αἰολόβουλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ποικίλα βυλεύματα ἐπινοῶν, πολύτροπος, πανοῦργος.
Αἰολοβρόντης, ου (ὁ), Π. ὁ ποικίλως (ὀφιοειδῶς) περιςρέφων τὸν κεραυνόν, (ἐπίθ. τοῦ Διός).
Αἰολόδακρυς (ὁ, ἡ), Π. = Πολύδακρυς.
;Αἰολοδείκτης, ου (ὁ), Π. ὁ δεικνύων ποικίλα φαινόμενα, (ἐπίθ. τοῦ Ἡλίου).
Αἰολόδειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων παρδαλὸν λαιμὸν (δειρήν). ἴδε ἢ παρβλ. Ποικιλόδειρος.
Αἰολόδερμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων παρδαλὸν δέρμα. » Λύγξ —, « Θκρ.
Αἰολόδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίδων πολυειδῆ καὶ πολυποίκιλα δῶρα.
Αἰολοθώρηξ, ηκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν παρδαλὸν θώρακα, ἢ ταχὺς εἰς τὸ θωρακίζεσθαι.
Αἰολομήτης, ου (ὁ) καὶ
Αἰολόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ποικιλόβουλος, πανοῦργος.
Αἰολομίτρης, ου (ὁ), Π. ὁ φορῶν παρδαλὸν ζωνάρι ἢ διάδημα (μίτραν).
Αἰολόμολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ποικίλα ᾄσματα μέλπων.
Αἰολόμορφος (ὁ, ἡ), Π. ποικιλόμορφος.
Αἰολόμυθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ποικίλα (πανοῦργα) λαλῶν.
Αἰολόνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων παρδαλὴν (πλουμιστὴν) ῥάχιν (νῶτον). » Σάλπιγξ —, « Ὀππ.
Αἰολόπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν παρδαλὸν πέπλον (φόρεμα).
Αἰολοπτέρυγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων παρδαλὰς ἢ ταχυκινήτους πτέρυγας, (ἄλλ. ἀναγν. Ἀελλοπτέρυγος).
Αἰολόπωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων παρδαλὰ πωλάρια, ἢ ὁ εὐκόλως περιστρέφων (δαμάζων) αὐτά.
Αἰόλος [αἰόλλω], η ἢ ος, ον, Π. εὐκίνητος, εὔστροφος, (ἐπμ.) ἐλαφρός, ὀγλίγωρος. » Πόδας αἰόλος ἵππος, « Ἰλ. Τ. » Σφῆκες μέσον αἰόλοι, « Ἰλ. Μ., εὐλύγιστοι. 2) ποικιλόχροος, παρδαλός. » Νὺξ αἰόλη, « Σοφ., ἡ πεποικιλμένη διὰ τῶν ἀςέρων. 3) (τρπ.) ποικιλότροπος, πανοῦργος, δόλιος. » Ψεῦδος αἰόλον, « Πίνδ. 4) εὐμετάβολος, ἄστατος. » Αἰόλοι ἡμέραι, « Ἀρςτ.
Αἰολόσκοπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀξὺ (ταχυκίνητον) βλέμμα.
Αἰολόστομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολυποίκιλον ςόμα, δηλ. ὁμιλῶν πολυσήμαντα (διαφόρως ἐξηγούμενα, αἰνιγματώδη, ἀμφίβολα) λόγια.
Αἰολότροπος (ὁ, ἡ), Π. ποικιλότροπος.
Αἰολόφωνος (ὁ, ἡ), Π. Ποικιλόφωνος.
Αἰολοχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων παρδαλὰ ἢ σγουρὰ μαλλιὰ (χαίτην).
Αἰολόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ποικιλοχρώματος, παρδαλός.
Αἰονάω-ῶ [ἠϊὼν], Μ. ήσω, = Καταντλέω, περιχύνω, καταβρέχω, μουσκεύω· πλύνω.
Αἰόνημα (τὸ). τὸ ὑγρὸν διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ
Αἰόνησις [αἰονάω], εως (ἡ), = Κατάντλησις, βρέξιμον, μούσκευμα, πλύσιμον.
Αἰπεινὸς, ή, ὸν καὶ
Αἰπήεις, εσσα, εν, = Αἰπύς.
Αἰπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοσκῶ (Πολέω) αἶγας, εἶμαι 'γιδοβοσκός.
Αἰπολικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς αἰπόλους ('γιδοβοσκούς).
Αἰπόλιον (τὸ). κοπάδι ἢ βοσκότοπος αἰγῶν.
Αἰπόλος (ὁ), ἀντὶ Αἰγοπόλος, 'γιδοβοσκός.
Αἶπος, εος (τὸ), Π. ὕψος, τόπος ὑψηλός, 'ψήλωμα, κορυφή· ἀνήφορος. 2) (μτφορ.) κόπος, δυσκολία· ταλαιπωρίαι
Αἰπὸς, ή, όν, Π. = Αἰπύς.
Αἰπύδμητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν αἴπει (ὑψηλῷ τόπῳ) οἰκοδομημένος.
Αἰπυδολωτής, οῦ (ὁ), Π. δεινῶς δόλιος.
Αἰπύθεν, ἐπίῤ. Π. ὑψόθεν.

Αἰπύκερως, ω (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὰ κέρατα.

Αἰπύλοφος (ὁ, ἡ). Σ. ὁ ἔχων ὑψηλὸν λόφον (κορυφὴν ἢ φοῦνταν).

Αἰπυμήτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὸν νοῦν (μῆτιν), ὑψηλὰ καὶ μεγάλα φρονήματα.

Αἰπύνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς κείμενος.

Αἰπυπλανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν ὕψει πλανώμενος.

Αἰπύς [αἶπος], εῖα, ύ, Π ὑψηλός. »Βρόχος—,« Ὅμ., ὁ ἀφ' ὑψηλοῦ μέρους δεμένος (κρεμασμένος). 2) ἐξέχων, μετέωρος. »Κολώνη αἰπεῖα,« Ὅμ. 3) (τρπ.) ἄπειρος, ὑπερμεγέθης. »Οὐρανὸς —,« Σοφ. 4) ὀξύς, ταχύς, ἄφευκτος. »Ὄλεθρος —,« Ἰλ. Ρ. 5) δύσβατος, δύσκολος. »Αἰπύ οἱ ἐσσεῖται μάχεσθαι,« Ἰλ. Ν.

Αἶρα (ἡ), Π. [ῥαίω; ἢ αἴρω]. τὸ σφυρὶ τῶν χαλκέων. 2) ζιζάνιον φυτρῶνον μεταξὺ τοῦ σίτου, ἧρα.

Αἱρεσιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (γίνομαι)-

Αἱρεσιάρχης, ου καὶ

Αἱρεσίαρχος (ὁ). ἀρχηγὸς αἱρέσεως.

Αἱρέσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνατὸς νὰ παρθῇ (κυριευθῇ), εὐάλωτος.

Αἵρεσις, εως (ἡ), (σπντ.) ἀντὶ Ἄρσις.

Αἵρεσις [αἱρέω], εως (ἡ). πάρσιμον· πιάσιμον. 2) κυρίευσις, ἅλωσις, αἰχμαλώτισις. 3) προτίμησις, ἐκλογή. »Εἴ τις αἵρεσίν σοι δοίη (προθείη).« 4) γνώμη, σκοπός, διάθεσις, προαίρεσις. »Ἣν μὲν ἀπ' ἀρχῆς εἴχετε πρὸς ἡμᾶς αἵρεσιν οὐκ ἀγνοῶ,« Δμ. 5) ἰδέα, δόξα, σύστημα, (καὶ ἐκκλησ.) αἵρεσις, κακοδοξία. »Φιλοσόφων αἱρέσεις ὅλαι τῆς περὶ τὴν τρυφὴν αἱρέσεως ἀντεποιήσαντο,« Ἀθ.

Αἱρεσιώτης, ου (ὁ) καὶ Αἱρεσιῶτις, ιδος, (ἡ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς αἱρέσεως (φατρίας, συστήματος κτλ.). 2) αἱρετικός.

Αἱρετέος, α, ον, θετ. τοῦ Αἱρέω.

Αἱρέτης, ου (ὁ) καὶ Αἱρέτις, ιδος (ἡ). ἐκλέγων, διαλεκτής.

Αἱρετίζω, Μ. ίσω. Ἐκλέγω, προτιμῶ, ἀρέσκομαι. »Ἠρεμίην οὐκ αἱρετίζουσι,« Ἱππκρ. (καὶ μσ.) »Ὧδε κατοικήσω, ὅτι ᾑρετισάμην αὐτήν,« Γρφ. 2) κλίνω εἰς τὴν αἵρεσιν (φατρίαν) τινος.

Αἱρετικός, ή, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἐκλέγων (προτιμῶν, προσκολλώμενος εἰς) ἕν τι. »Αἱρετικός ἐστιν ὧν χρή,« Πλάτ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς αἵρεσίν τινα, (ἢ ἐκκλησ.) κακόδοξος. »Αἱρετικὸν ἄνθρωπον, μετὰ πρώτην ἢ δευτέραν νουθεσίαν, παραιτοῦ,« Γρφ. 3)—Αἱρετός. »Αἱρετικοὶ ἐπίσκοποι, οὓς αἱρετίσεται, ἤγουν ἐπιλέξεται, ὁ κατηγορούμενος,« Βλσ. Καλ.

Αἱρετικῶς, ἐπίρ. Καθ' αἵρεσιν, κατ' ἐκλογήν, ἢ ὡς αἱρετικός.

Αἱρετιστής, οῦ (ὁ),—Αἱρεσιώτης.

Αἱρετός [αἱρέω], ή, όν,—Αἱρέσιμος, ἁλώσιμος. »Κατὰ μὲν τὸ ἰσχυρὸν οὐχ αἱρετοί..., δόλῳ δὲ αἱρετοί,« Ἡρ. 2)—Αἱρετέος, προτιμητέος, ἐπιθυμητός. »Καθ' αὑτὸν αἱρετὸν ὁ φίλος,« Πλ. 3) ἐκλεκτός, κατ' ἐκλογήν. »Αἱρετὸν δικαστήριον« »Αἱρετοὶ δικασταί« »Ὅσα τις, αἱρετὸς ὤν, πράττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή,« Αἰσχ.

Αἱρετῶς, ἐπίρ. Καθ' αἵρεσιν (ἐκλογήν), ὡς αἱρετοκριτής.

Αἱρέω-ῶ [αἴρω] Μ. ήσω. (ἀόρ. Εἷλον ἢ μσ. Εἱλόμην [ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἕλω], πρκ. Ἥρηκα καὶ πθ. Ἥρημαι καὶ Ἰων. Ἀραίρημαι. ἀόρ. πθ. Ἡρέθην καὶ μέλλ. Αἱρεθήσομαι). Πιάνω (μὲ τὸ χέρι). »Κόμης ἕλε Πηλείωνα,« Ἰλ. Α. »Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλών,« Θκρ. 2) πιάνω (κυνηγῶν). »Τοὶ δ' ὠκύποδας λαγὼς ᾕρεον,« Ἡσ. »Πῶς ἕλω μέγαν ἰχθύν;« Θκρ. 3) κυριεύω, ὑποτάσσω, 'παίρνω. »Ἠϊόνα πολιορκίᾳ εἷλον,« Θκρ. »Πρότερον δ' ᾑρήκει πᾶσαν Αἴγυπτον, Ἀρισδ.« (καὶ μτφορ.) »Ἐμὲ χόλος (δέος, ὕπνος, ἵμερος κτλ.) ᾕρει,« Ὁμ. »Ἑλεῖν εὐπετῶς πάλιν τὴν ἀρχήν,« Πλ. 4) ἑλκύω, φέρω εἰς τὸ μέρος (θέλημά) μου, καταπείθω. »Τὰ πονηρὰ ἀνθρώπια οὐκ ἂν ἄλλως μᾶλλον ἕλοις, ἢ εἰ διδοίης τι,« Ξεν. »Ὁ λόγος (»Ἡ γνώμη) αἱρεῖ,« Ἡρ. »Ὁ λογισμὸς αἱρεῖ,« Αἰσχ. (τὸ ὁποῖον, μικρὸν παρακατιὼν ἐκφράζει διὰ τοῦ: »Ὁ λογισμὸς ἐγκαταλαμβάνει αὐτὸν γεγραφότα«). 5) νικῶ τὸν ἀντίδικόν μου, ἢ (ἐπμ.) κερδίζω τὴν κρίσιν μου. »Ἑλεῖν τὴν γραφήν,« Δμ. 6) πιάνω ἐπ' αὐτοφώρῳ (ἀποδεικνύω ἔνοχόν) τινα, (ἐπμ.) κάμνω νὰ καταδικασθῇ. »Οὐχ αἱρήσεις, ἀλλά σε κλέπτονθ' αἱρήσω 'γὼ τρεῖς μυριάδας,« Ἀρστφ »Αἱρεῖ γὰρ αὐτὸν οὐχ ἡ κατηγορία ἡ ἐμή, ἀλλὰ τὰ δημόσια γράμματα,« Αἰσχ. »Τοῦτ' ἔστιν ὃ ἐμὲ αἱρήσει, ἐάν περ αἱρῇ,« Πλάτ. (ἢ τρπ.) »Μηδ' αἱρεῖται παρανοίας τὸν δῆμον τῶν Ἀθην.« Αἰσχ. 7) ἐπιχειρῶ, ἀρχινῶ. »Τοῦτ' ἤδη ἢ διδάξω, ἔνθεν ἑλών,« Βασ. (κοιν.) πιάνωντας ἀπ' ἐδῶ. 8) (μσ.) 'παίρνω. »Ὕπνον καὶ σῖτον αἱρεῖσθαι,« Θκ. 9) προτιμῶ, ἀποφασίζω »Τόδε ἢ πρὸ δέκα μνῶν ἑλοίμην,« Ξεν. »Δουλεύειν ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν εἵλοντο,« αὐτ. »Αἱρήσομαι τελευτᾶν μᾶλλον ἢ ἀνελευθέρως ζῆν,« αὐτ. »Σὺ τοιαύτην εἵλου πολιτείαν,« Δμ. »Σὺ οὖν ποτέρως αἱρῇ; Αρτ. »Εἵλοντο τὰ τῶν Ῥωμαίων,« Πλ 10) ἐκλέγω, διορίζω. »Αἱροῦμαι ἄρχοντα (δικαστὴν κτλ.),« (καὶ πθ.) »Ἡρημένος πρέσβυς (ναύαρχος, ἡγεμών, κτλ.). »Ἡρημένος εἰς (ἐπὶ) τὴν ἀρχήν,« Πλάτ.

Αἱρήκειν, Π. ἀντὶ Ἡρήκειν, ὑπερσ. τοῦ Αἱρέω.

Αἱρησιτείχης, εος (ὁ, ἡ). ὁ κυριεύων (αἱρῶν) τειχόκαστρα.

Αἴρικος καὶ Αἴρινος, η, ον. Ἀπὸ ἧραν.

Αἴρω [ἄρω, ἀείρω], Μ. ἀρῶ (παρτ. Ἦρον, πρκ. Ἦρκα καὶ πθ. Ἦρμαι, ἀόρ Ἤρθην, ἢ τὸ θετ. Ἀρτέον). Σηκόνω (ἀπὸ κάτω ἐπάνω ἢ ὑψηλά), ὑψόνω. »Αἴρειν χεῖρας (νέκυν κτλ.). »Ἆρόν σου τὸν κράββατον,« Γρφ. »Αἴρειν τὰ σημεῖα (τὴν φωνήν, τὰ ἱστία κτλ.). »Ἕως ἂν ἱκανὸν τὸ τεῖχος αἴρωσι,« Θκ. »Αἰρομένου (ἀνατέλλοντος δηλ.) τοῦ ἡλίου,« Σοφ., »Ἀρθεὶς δ' εἰς ὕψος ἐγώ, ἐπεσκόπουν,« Ακ. 2) (μτφορ.) ὑψόνω, αὐξάνω. μεγαλοποιῶ, ὑπερεπαινῶ. »Αὕτη ἡ εἰρήνη τὸν δῆμον ὑψηλὸν ἦρε ἢ ἰσχυρὸν ἐποίησεν,« Ἀνδκδ. »Διὰ τούτων ἤρθη μέγας ἐκεῖνος,« Δμ. »Αἴρω τὸ πρᾶγμα τῷ λόγῳ καὶ φοβερὸν ποιῶ,« Αἰλ. »Τὴν Κικέρωνος ὑπατείαν τῷ λόγῳ ἦρε,« Πλ. 3) ἐγκαρδιόνω, ἐνθουσιάζω. »Ὁ δὲ δῆμος ἤρτο,« Πλ. »Ἀρθεὶς ταῖς ἐλπίσιν,« αὐτ. 4) 'παίρνω (τραβῶ) ἐπάνω τὴν ἄγκυραν, (καὶ ἐκ τοῦ ἐπακολ.) κινῶ (σηκόνομαι) ἵν' ἀναχωρήσω, (ἢ διὰ θαλασ.) »Ἄραντες (ἐνν. τὰς ἀγκύρας) ἐκ Μουνυχίας,« Αἰσχ. (ἢ διὰ ξηρ.) »Ἄραντες (ἐνν. τὸ στρατόπεδον ἢ τὴν ἀποσκευήν) ἐκ τῶν Ἀχαρνῶν,« Θκ. »Ἄρας τῷ στρατῷ ἐχώρει,« Πλ. (καὶ συνκδχ.) »Ἄραντες τὰς ναῦς καὶ μετεωρίσαντες,« Θκ. 5) (Π καὶ μτγν.) 'παίρνω, λαμβάνω, ἀποκτῶ »Αἴρειν ἢ Αἴρεσθαι θάρσος (νίκην, κλέος, μισθόν, ὄλβον, φήμην κτλ.) ἢ ἕλκος (πόνον, πένθος, φυγήν, δίκας κτλ). »Ἆρον τὸ σόν,« Γρφ. 6) (μσ.) σηκόνω εἰς τὴν ῥάχιν μου, φορτόνομαι. »Μεῖζον φορτίον ἢ καθ' ἑαυτοὺς ἀράμενοι,« Δμ. 7) (μτφορ) ἀναδέχομαι, ἐπιχειρῶ. »Πόλεμον (κίνδυνον, ἀγῶνα) ἄρασθαι.« 8) σηκόνω (ἐβγάλλω) ἀπὸ τὴν μέσην, κάμνω ἄφαντον· ἀφανίζω, φονεύω· ἀφαιρῶ. »Αἴρειν τὴν τράπεζαν«. »Πόλεμος οὐδέν' αἱρεῖ πονηρόν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί,« Σοφ. »Ἆρον, ἆρον, σταύρωσον αὐτόν,« Γρφ. Ἀροῦσι τὸν τόπον ἢ τὸ ἔθνος,« αὐτ. »Αἰρομένου (δύοντος δηλ.) τοῦ ἡλίου,« Ἀρστ. »Καὶ ὃ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ,« Γρφ. 9) (ἢ ἐκ τοῦ ἐναντ.) φέρω, προσφέρω. »Μή μοι οἶνον ἄειρε,« Ἰλ. Ζ. »Ἀλλά μοι ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε,« Εὐρ. »Αἶρ' αἶρε μᾶζαν,« Ἀρστφ. (καὶ μσ.) προσφέρω αὐτὸς εἰς ἐμαυτόν, δηλ. τρώγω. »Οὐ σῖτον αἱρεσθ', οὐχ ὕπνου λαχεῖν μέρος,« Σοφ. »(ἐκ τούτου ἢ ἡ ἐτυμολ. τοῦ Ἄρτου).

Αἰρώδης, εος (ὁ, ἡ) Ὁ ἔχων (ἀνακατωμένον μὲ) αἶραν. 2)—Αἴρινος.

Αἶσα [αἴνος ἢ δαίω], ης (ἡ), Π. ἡ εἱμαρμένη, ἡ μοῖρα, τὸ γραπτόν. »Ἄσσα οἱ αἶσα γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ,« Ἰλ. Α. 2) ἡ (καλὴ ἢ κακὴ) τύχη, τὸ ῥιζικόν. »Τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον,« Ἰλ. Α. 3) τὸ ἐπιβάλλον μέρος, τὸ δίκαιον (ἀνάλογον, πρέπον). »Ληΐδος (»Ἐλπίδος, »Ἥματος) αἶσα,« Ὁμ. Ἡσ. »Κατ' αἶσαν ἢ »Παρ' αἶσαν,« αὐτ., κατὰ ἢ παρὰ τὸ δίκαιον, δικαίως ἢ ἀδίκως, (παρβλ. Μοῖρα).

Αἴσακος (ὁ, ἡ), [ᾄδω ἢ αἶσα]. κλάδος μυρσίνης ἢ δάφνης διδόμενος κατὰ τάξιν εἰς τοὺς συνδειπνοῦντας ἵνα ψάλλουν ἢ τραγουδήσουν.

Αἰσάλων [αἴθαλος], ωνος (ὁ). εἶδ. μικροῦ ἱέρακος, (Γαλλ.) emerillon.

Αἰσθάνομαι [ἀΐω], Μ. αἰσθήσομαι (ἀόρ. Ἠσθόμην, πρκ. Ἤσθημαι). Λαμβάνω αἴσθησιν ('νοιώθω) ἢ διὰ τῶν ἄλλων μὲν αἰσθήσεων, κυρ. ὅμως διὰ τῆς ἀκοῆς. »Αἰσθάν. ψόφους (τῶν πληγῶν, ψόφου, κραυγῆς κτλ.). »Φάσκοντός τινος ᾐσθόμην,« Ξεν. »Οὐδεμίαν πώποτε ἀγέλην ᾐσθόμεθα συστᾶσαν ἐπὶ τοὺς νομέας,« αὐτ. 2) καταλαμβάνω, μανθάνω (κυρ. δι' ἀκοῆς), λαμβάνω εἴδησιν, πληροφοροῦμαι. »Εἴ τινος αἴσθοιτο δεόμενον τὸν πάππον,« Ξεν. »Οὐκ αἰσθάνομαί σου ὁποῖον λέγεις,« αὐτ. »Ἤσθησαι οὖν πώποτέ μου ψευδομαρτυροῦντος; αὐτ. (καὶ ἀπολύτ.) »Μὴ λέγε τοιαῦτα, τῷ μικκῷ παρεόντος· αἰσθάνεται τὸ βρέφος,« Θκρ. 3) ἔχω αἴσθησιν ἀκριβῆ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, κρίνω ὀρθῶς. »Περὶ ὧν οὐκ αἰσθάνεσθαι ἡμῖν γε δοκεῖτε,« Θκ. »Καὶ πρὸς ἀνθρώπων τῶν αἰσθανομένων,« αὐτ. »Μετρίως αἰσθανόμενοι,« Ξεν.

Αἴσθημα (τό). τὸ ὑπὸ τῆς προσβολῆς τῶν αἰσθήσεων συμβαῖνον εἰς τὴν ψυχὴν πάθημα. 2)—Αἴσθησις (1, 3). »Αἴσθημά τι κἂν νηπίοις γε τῶν κακῶν ἐγγίνεται,« Εὐρ.

Αἰσθηματώδης, εος (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς αἰσθήματος.

Αἰσθησίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Αἴσθησις, (Ἀρετ.).

Αἴσθησις, εως (ἡ) ἡ διὰ τῶν αἰσθήσεων ἐνέργεια (ἀντίληψις). »Μηδ' αἴσθησιν μηδεμίαν μηδενὸς ἔχειν τὸν τεθνεῶτα,« Πλάτ. »Ψύξεώς τινος αἴσθησιν ἔχει (παρέχει) ἑκάστῳ,« Θκ. 2) τὸ ὄργανον τῆς τοιαύτης ἐνεργείας, τὸ αἰσθητήριον, (ὅθεν:) »Αἱ πέντε αἰσθήσεις. »Οὐδὲν ἐν τῷ νῷ, ὃ μὴ πρότερον ἐν τῇ αἰσθήσει,« Ἀρστ 3) τὸ μέσον (σημεῖον) δι' οὗ αἰσθανόμεθα. »Αἱ τοῦ λαγὼ αἰσθήσεις,« Ξεν., τὰ ἴχνη δηλ. »Καὶ φήμας ἢ μαντείας καὶ αἰσθήσεις τῶν θεῶν,« Πλάτ.

Αἰσθητήριον (τό). ἡ δύναμις τοῦ αἰσθάνεσθαι, ἡ αἴσθησις. 2) τὸ αἰσθητικὸν ὄργανον, ἡ αἴσθησις.

Αἰσθητής, οῦ (ὁ). ὁ αἰσθανόμενος.

Αἰσθητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ αἰσθάνεσθαι, ὁ εὐκόλως αἰσθανόμενος, αἰσθαντικός, εὐαίσθητος »Τὸ δ' αἰσθητικὸν χυμοῦ, γλῶττα,« Ἀρστ.

Αἰσθητικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον προξενοῦντα αἴσθησιν. ἐπαισθητῶς. »Βούλει σοι δείξω τοῦτο αἰσθητικώτερον,« Χρσ. »Αἰσθητικῶς ἔχω ἐμαυτοῦ,« Αἰλ., αἰσθάνομαι (γνωρίζω) τὸν ἑαυτόν μου· προσέχω.

Αἰσθητός, ή, όν. Ὁ ὑποπίπτων εἰς τὴν αἴσθησιν (προσβάλλων τὰ αἰσθητήρια).

Αἰσθητῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον αἰσθητόν, ἐπαισθητῶς.

Ἀΐσθω [ἄω], (παρτ. Ἄϊσθον ἢ πλέον οὔ.) Π. ἐκπνέω. »Θυμὸν ἄϊσθεν,« Ἰλ. Π. Υ., ἐξεψυχοῦσεν.

Αἰσιμία (ἡ), Π. εὐδαιμονία· ἀφθονία. 2) (Γρμτ.) ἰδιότης (ἁρμοδιότης) λόγου τινὸς ἢ φράσεως, [ἐκ τοῦ

Αἴσιμος (ὁ, ἡ), Π. [αἶσα]. ὁ προωρισμένος ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης, πεπρωμένος, (κοιν.) γραφτός. »Αἴσιμον ἦμαρ, Ἰλ. Χ. »Οὔ τοι αἴσιμόν ἐστι δαμῆναι,« Ἰλ. Φ. 2) προσήκων, ἁρμόδιος, ἀνάλογος, μέτριος »Αἴσιμα πίνειν,« Ὀδ. Φ., μετρίως ἢ ὅσον πρέπει.

Αἴσιος [αἶσα], α καὶ ος, ον, Π. δίκαιος, ἀνάλογος, ὀρθός. »Ὁλκὴ—,« Νίκ. 2) εὐτυχής, καλορρίζικος. »Αἰετὸς (ὄρνις, οἰωνός)—,« Ὅμ. (παρβλ., Δεξιός).

Αἰσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι αἴσιον (εὐτυχίας σημαντικόν). 2) (μσ.) θεωρῶ (νομίζω, ἐκλαμβάνω) τι ὡς αἴσιον.

Αἰσίως, ἐπίρ. Εὐτυχῶς, καλορρίζικα, εἰς καλὴν (εὐτυχισμένην) ὥραν.

Ἄϊσος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄνισος.

Ἀΐσσω [παρβλ. Ἄττω], Μ. ἀΐξω (ἀόρ. Ἤϊξα). Κινῶ (καὶ μσ.) Κινοῦμαι (Πηδῶ, Τινάζομαι) μὲ ὁρμήν· σηκόνομαι ὀρθός, ὑψοῦμαι, ἀναβαίνω· αὐξάνω. »Χαῖται ὤμοις ἀΐσσονται,« Ἰλ. Ζ. (καὶ πθ.) »Ἐκ χειρῶν ἡνία ᾐχθησαν,« Ὀδ. Κ., τοῦ ἔφυγον (ἔπεσαν) ἀπὸ τὰς χεῖρας. »Καπνὸν ἀπὸ χθονὸς ἀΐσσοντα,« Ὀδ. Κ. »Δένδρον ἀΐσσει,« Πίνδ. »Μόχθος ἐκ μόχθων ἀΐσσει,« αὐτ.

Ἀϊστί, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ τὸ 'ξεύρῃ κανείς, [ἐκ τοῦ

Ἄϊστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἴσημι]. ἀγνώριστος. ἄφαντος. »Οἴχετ' ἄϊστος, ἄπυστος,« Ὀδ. Α. 2) (μὲ γεν.) ὁ μὴ ἠξεύρων (γνωρίζων) τι, ἀνίδεος. »Ἄτας ἐμᾶς ἄϊστος,« Εὐρ.

Ἀϊστοσύνη (ἡ), Π. ἀφανισμός, ἐξολόθρευσις.

Ἀϊστόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ἄϊστον (ἄφαντον), ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω.

Ἀΐστωρ [ἀ, ἵστωρ], ορος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ μὴ εἰδήμων, ἄπειρος, ἀνίδεος.

Ἀΐστως, ἐπίρ. Π. ἀδήλως, ἀφανῶς.

Ἀϊστωτήριος (ὁ, ἡ), Π. ἀφανιστικός, ἐξολοθρευτικός.

Αἰσυητὴρ καὶ Αἰσυήτης, ου (ὁ), Π.—Αἰσυμνήτης.

Αἰσυλοεργός (ὁ, ἡ), Π. ὁ αἴσυλα (παράνομα) ἐργαζόμενος, κακοῦργος.

Αἴσυλος (ὁ, ἡ), Π. [αἶσα ἢ ἄτη]. κακός, ἀσεβής, παράνομος, ἄδικος, ἀχρεῖος. »Τί ἂν τεὰ λέξαι αἴσυλα;« Ἐπγρ., ποιὸς νὰ ἐπαριθμήσῃ ταῖς ἀχρειότηταίς σου;

Αἰσυμνάω-ῶ [αἶσα, νέμω], Μ. ήσω, Π. διανέμω ἑκάστῳ τὸ δίκαιον· κρίνω, δικαιοδοτῶ· βασιλεύω, διοικῶ.

Αἰσυμνητεία (ἡ). ἡ βασιλικὴ (ἡγεμονικὴ) ἐξουσία, [ἐκ τοῦ

Αἰσυμνητὴρ καὶ Αἰσυμνήτης, ου (ὁ), Π. [αἰσυμνάω]. δικαιοδότης, ἀρχηγός, ἡγεμών, βασιλεύς· ἀγωνοθέτης· ἐπιστάτης.

Αἰσυμνῆτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Αἰσυμνήτης.

Αἴσχιστος, η, ον, συγκρ. καὶ

Αἰσχίων, ονος (ὁ, ἡ), ὑπερθ. τοῦ Αἰσχρός.

Αἶσχος, εος-ους (τό). Ἀσχημία, ἀσχημάδα. »Πρόσωπον ὑπερβάλλον αἴσχει,« Ξεν. 2) (τρπ.) αἰσχύνη, ἀτιμία, ἐντροπή. »Ἥκιστ' ἂν αἶσχος τοῦτο ὑπολογίζηται,« Ξεν. 3) τὸ ἀπ' ἔξω (ὁ ἄλλ. Ῥῦπος) τοῦ τυρίου, (Ἱππκρ. περὶ γυν. Β').

Αἰσχόω-ῶ, σπν, Π. ἀντὶ Αἰσχύνω.

Αἰσχρεοκερδής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αἰσχροκερδής.

Αἰσχρεόμυθος καὶ

Αἰσχρεορρήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αἰσχρορρήμων.

Αἰσχρεόφημος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων αἰσχρὰν φήμην, δυσφημισμένος.

Αἰσχρόβιος (ὁ, ἡ). ὁ αἰσχρὸν βίον διάγων, αἰσχρᾶς διαγωγῆς ἄνθρωπος.

Αἰσχρόγελως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αἰσχρῶς (ἀναιδῶς) ἢ ἐπ' αἰσχροῖς γελῶν.

Αἰσχροδιδάκτης, ου (ὁ), Π. αἰσχρότητος διδάσκαλος.

Αἰσχροεπέω-ῶ, Μ. ήσω. Αἰσχρολογῶ, εἶμαι-

Αἰσχροεπής, έος (ὁ, ἡ). αἰσχρολόγος, ἀχρειόγλωσσος.

Αἰσχροεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ἀντὶ Αἰσχρουργέω.

Αἰσχροκέρδεια (ἡ). κέρδος ἄτιμον, τὸ νὰ ἦναί τις αἰσχροκερδής.

Αἰσχροκερδέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Αἰσχροκερδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ κερδίζων ἢ ἐπιθυμῶν νὰ κερδίζῃ μὲ αἰσχροὺς (ἀτίμους) τρόπους.

Αἰσχροκερδῶς, ἐπίρ. Μὲ αἰσχροκέρδειαν.

Αἰσχρολογέω-ῶ, Μ. ήσω,—Αἰσχροεπέω.

Αἰσχρολογία (ἡ). ἀχρειολογία, τὸ νὰ ἦναί τις-

Αἰσχρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ αἰσχρῶν ὁμιλῶν, ἀχρειολόγος.

Αἰσχρομήτης, ου (ὁ) καὶ Αἰσχρόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αἰσχρὰ βουλευόμενος ἢ συμβουλεύων.

Αἰσχρομυθέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ἀντὶ Αἰσχρολογέω.

Αἰσχροπάθεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Αἰσχροπαθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ αἰσχρὰ πάσχων, ἀσελγής.

Αἰσχροποιέω-ῶ, Μ. ήσω,—Αἰσχρουργέω. 2) κάμνω τι αἰσχρόν, τὸ ἀσχημίζω. ἀτιμάζω, καταισχύνω.

Αἰσχροποιΐα (ἡ),—Αἰσχρουργία.

Αἰσχροποιός (ὁ, ἡ),—Αἰσχρουργός.

Αἰσχροπραγέω-ῶ, Μ. ήσω,—Αἰσχρουργέω.

Αἰσχροπραγία ἢ Αἰσχροπραγμοσύνη (ἡ),—Αἰσχρουργία.

Αἰσχροπρεπής, έος (ὁ, ἡ). αἰσχροῖς ἁρμόδιος, αἰσχρός.

Αἰσχροπρόσωπος (ὁ, ἡ). ἀσχημοπρόσωπος.

Αἰσχρορρημονέω-ῶ, Μ. ήσω,—Αἰσχρολογέω.

Αἰσχρορρημοσύνη (ἡ),—Αἰσχρολογία.

Αἰσχρορρήμων, ονος (ὁ, ἡ),—Αἰσχρολόγος

Αἰσχρός [αἶσχος], ά, όν, (τὸ συγκρ. Αἰσχίων ἢ Αἰσχρότερος, καὶ τὸ ὑπερθ. Αἴσχιστος ἢ Αἰσχρότατος). ὁ προξενῶν ἐντροπὴν (ἀτιμίαν, καταισχύνην), ἀχρεῖος, ἄτιμος, ἄσεμνος. »Αἰσχρῶν ᾀσμάτων ποιητής,« Δμ. »Αἰσχρὰ ἐφθέγγοντο ἐναντίον κόρης,« αὐτ. 2) δυσειδής, ἄσχημος. »Τὸν μικρόν τε καὶ αἰσχρὸν ἐπαινοίη λέγων, ὅτι καλός τε καὶ μέγας ἐστί,« Ξεν. 3) μοχθηρός, κακότροπος, ἀχρεῖος. »Τὸ καλὸν καὶ τὸ αἰσχρόν,« Πλάτ, ἡ ἀρετὴ ἢ ἡ κακία. 4) ἀνίκανος, ἀνεπιτήδειος. »Αἰσχρὸς πρός τι,« Ξεν. ||. (τὸ οὐδ.) Αἰσχρόν, ἀντὶ Αἰσχύνη, ἐντροπή, ἀτιμία, ὄνειδος, »Καὶ γὰρ αἰσχρόν, παρόντι μὲν μὴ χρῆσθαι τῷ καιρῷ, παρελθόντος δὲ αὐτοῦ μεμνῆσθαι,« Ἰσκρ.

Αἰσχροσύνη, Π. ἀντὶ-

Αἰσχρότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ αἰσχροῦ, ἀσχημάδα· ἀχρειότης.

Αἰσχρουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω αἰσχρὰ καὶ ἄτιμα ἔργα (ἀχρειότητας).

Αἰσχρούργημα (τό), καὶ

Αἰσχρουργία (ἡ). αἰσχρὰ ἢ ἄτιμος πρᾶξις, ἀχρειότης.

Αἰσχρουργός (ὁ, ἡ). ὁ πράττων αἰσχρὰ ἢ ἄτιμα ἔργα, ἀχρεῖος. (ἰδίως)—Ἀρρητοποιός, ἴδε Φοινικίζω.

Αἰσχρῶς, ἐπίρ. Ἀτίμως, μὲ ἄτιμον (καταφρονητικὸν) τρόπον, μὲ καταισχύνην. »Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένισπεν,« Ἰλ. Ψ., τὸν ὕβρισε μὲ αἰσχρὰς λέξεις.

Αἰσχύνη (ἡ). ἐντροπὴ (καθ' ὅλας τῆς λέξ. τὰς σημασ.). »Ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖν τὴν πόλιν,« Δμ., ἀντὶ Καταισχύνειν. »Δι'

αἰσχύνης ἔχειν, « Εὐρ., τὸ ἔχει σ' ἐντροπήν. 2) ἀτιμία, ἀτίμασμα, ἐντρόπιασμα. » Παίδων ὕβρεις, καὶ γυναικῶν αἰσχύνας, « Ἰσκρ. 3) τὰ κρύφια μέλη. » Καὶ ἀπεκάλυψε τὴν αἰσχύνην αὐτῆς, « Γρφ.

Αἰσχυνομένως, ἐπίῤ. (μτγ.), = Αἰδημόνως, μὲ συστολὴν, ἐντροπαλά.

Αἰσχυντέον, θετ. τοῦ Αἰσχύνω.

Αἰσχυντηλία (ἡ). ἐντροπαλότης, [ἐκ τοῦ

Αἰσχυντηλὸς, ή, όν. Ἐντροπαλὸς, σεμνός. 2) ὁ προξενῶν αἰσχυντηλίαν. » Τὰ ῥηθέντα αἰσχυντηλά, « Ἀρστ.

Αἰσχυντηλῶς, ἐπίῤ. Ἐντροπαλὰ, σεμνῶς ἢ αἰσχρῶς.

Αἰσχυντὴρ (ὁ). ὁ καταισχύνων (ἐντροπιάζων).

Αἰσχυντηρὸς, ά, όν, Ἀττ. ἀντὶ Αἰσχυντηλός.

Αἰσχυντὸς, ή, όν, = Αἰσχρὸς, προξενῶν ἐντροπήν. 2) ἐντροπιασμένος.

Αἰσχύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Ἤσχυμαι καὶ Π. Ἤσχυμμαι, ἀόρ. Ἠσχύνθην). Ἀσχημίζω, χαλνῶ, διαφθείρω. » Αἰσχύνοι δέ οἱ θαητὸν εἶδος, » Πίνδ. » Ἤσχυνε κόμην (νέκυν κτλ.), « Ὅμ. 2) ἀτιμάζω, ἐντροπιάζω. » Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, « Ἰλ. Ζ. » Ἤσχυνε τὴν παῖδα, « Παυσ. ||. (μσ.) ἐντρέπομαι. » Αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν, « Ὀδ. Φ. » Ἠσχύνετο τοὺς πρεσβυτέρους, « Αἰσχ. (παρβλ. Αἰδέομαι).

Ἀΐτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἀΐτης.

Αἴτε, σύνδ. Δ. ἀντὶ Εἴτε.

Αἰτέω-ῶ καὶ (μσ.) Αἰτοῦμαι, Μ. ήσω, ήσομαι. Ζητῶ (Γυρεύω) τι παρά τινος, παρακαλῶ νὰ μοὶ δοθῇ. » Αἴσχιον αἰτηθέντα μὴ δοῦναι ἢ αἰτήσαντα (αἰτησάμενον) μὴ λαβεῖν, « Θκ. 2) Π. = Ἐπαιτῶ. » Αἰτήσων φῶτα ἔκασον, « Ὀδ Ι.

Αἴτημα (τό). τὸ ζητούμενον πρᾶγμα, ζήτημα.

Αἴτημι, Αἰολ. ἀντὶ Αἰτέω.

Αἴτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐπαίτης.

Ἀΐτης, ου (ὁ), [ἄω τὸ πνέω, ἢ ἀ ἀθρ., εἶμι], (παρὰ τοῖς Θεσσαλ.) ὁ ἐρώμενος, (παρβλ. Εἴσπνηλος).

Αἴτησις, εως (ἡ). ζήτησις, παράκλησις.

Αἰτητέον, θετ. τοῦ Αἰτέω.

Αἰτητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ζητῶν.

Αἰτητικὸς, ή, όν, (ἢ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ συνειθίζων (ἐπιτήδειος) νὰ ζητῇ.

Αἰτητὸς, ή, όν. Ἄξιος ἢ Ἁρμόδιος ✱ ζητηθῇ.

Αἰτία (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Αἴτιος. ||. (συνήθ. οὐσ.) ἡ ἀρχὴ (τὸ πρῶτον κινοῦν, ἡ ἀφορμὴ, ἡ ὕλη, τὸ αἴτιον) τινὸς πράγματος. » Αἱ πρῶται (» Αἱ ἐξ ἀνάγκης) αἰτίαι, « Πλάτ., Ἀρστ. » Ἡμεῖς τούτων τῶν ἀγαθῶν αἰτίαν ἔξομεν, « Ξεν. 2) κατηγορία, (ὅθεν:) » Αἰτίαν ἔχειν, ἢ » Ἐν αἰτίᾳ εἶναι, « κατηγορεῖσθαι· καὶ » Ἐν αἰτίᾳ ἢ » Δι' αἰτίας ἔχειν (ποιεῖσθαι, τιθέναι) τινὰ, « κατηγορεῖν, ἐγκαλεῖν. » Αἰτίαν ὑπέχω, « Ξεν., δίδω ἀφορμὴν πρὸς κατηγορίαν, γίνομαι ὑπεύθυνος 3) ἔγκλημα, ἁμάρτημα. » Ἦν δὲ ἡ αἰτία αὐτοῦ γεγραμμένη, « Γρφ. » Ἄνδρες λῃσται τὴν αἰτίαν, « Φλσρ.

Αἰτιάασθαι, Π. (κατὰ πλεον.) ἀντὶ Αἰτιᾶσθαι.

Αἰτιάζομαι, Μ. ασθήσομαι, (πθ. τοῦ ἀχρ. Αἰτιάζω). Κατηγοροῦμαι. (Ξεν. Ἑλλ. Δ'., Θκδ. Γ'. 61).

Αἰτίαμα (τό). τὸ αἴτιον τῆς κατηγορίας, ἔγκλημα.

Αἰτιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἀποδίδω τὴν αἰτίαν εἴς τινα, τὸν θεωρῶ αἴτιον τινός. » Τίς σε πόλις αἰτιᾶται νομοθέτην ἀγαθὸν γεγονέναι καὶ σφᾶς ὠφεληκέναι; « Πλάτ. 2) καθιστῶ ὑπεύθυνον· ἐγκαλῶ, κατηγορῶ. » Ἠτιάθη ὑπό τινων προδοῦναι, « Ξεν.

Αἰτίασις, εως (ἡ). μέμψις, κατηγορία.

Αἰτιατέον, θετ. τοῦ Αἰτιάομαι.

Αἰτιατικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς (ἢ ἐμφαίνων) τὴν αἰτίαν, αἰτιολογικός. || (Γρμτ.) » Αἰτιατική, « ἡ τετάρτη πτῶσις.

Αἰτιατικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον κατηγορητικόν. (Γρμτ.) κατ' αἰτιατικήν.

Αἰτιατὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ατῶς. Ὁ ἔκ τινος αἰτίας παραγόμενος. » Ὁ πατήρ ἐστι τὸ αἴτιον, ὁ υἱὸς τὸ αἰτιατόν. » Θλγ.

Αἰτίζω, Μ. ίσω, Π. = Αἰτῶ, ζητῶ (ἐλεημοσύνην), ζητεύω.

Αἰτιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξετάζω ἢ Ἀποδεικνύω τὰς αἰτίας (δίδω τοὺς λόγους) τῶν πραγμάτων.

Αἰτιολόγημα (τό). τὸ πρὸς αἰτιολογίαν λεγόμενον.

Αἰτιολογία (ἡ). ἡ ἐξέτασις ἢ ἀπόδειξις τῆς αἰτίας (ἡ ἀπόδοσις τοῦ λόγου) τοῦ πράγματος.

Αἰτιολογικὸς, ή, όν. Ὁ αἰτιολογῶν ἢ ἁρμόδιος πρὸς αἰτιολογίαν.

Αἰτιολογικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ἐξεταστικὸν ἢ ἀποδεικτικὸν τῆς αἰτίας τῶν πραγμάτων.

Αἴτιος [αἶσα], α ἢ ος, ον. Ὁ δίδων τὴν ἀφορμὴν (γινόμενος αἰτία) τινὸς πράγματος (εἴτε καλοῦ, εἴτε κακοῦ, εἴτε ἢ ἀδιαφόρου). » Οὔτε μνηστῆρές σοι αἴτιοι, « Σοφ. » Θεοὶ ἀγαθῶν ἡμῖν αἴτιοι ὄντες, « Ἰσκρ. » Παντὶ θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν, « Πίνδ. ||. (οὐδ.) τὸ αἴτιον, ἀντὶ ἡ αἰτία, καὶ (φλσφ.) τὸ Σχῆμα (ἀντιθέτως ὡς πρὸς τὴν ὕλην).

Αἰτιόωντο, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἠτιῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρατ. τοῦ Αἰτιάομαι.

Αἰτιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὴν αἰτίαν (τὸν λόγον) τοῦ πράγματος. ||.(οὐδ.) τὸ αἰτιῶδες (φλσφ.), = τὸ Αἴτιον.

Αἰτιωδῶς, ἐπίῤ. Ὡς αἴτιον. 2) (Γρμτ.) κατ' αἰτιατικὴν (πτῶσιν).

Αἰτιώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ τῆς αἰτίας παρωνυμούμενος.

; Αἶτος, εος (τό), Π. (σπν. καὶ ἀμφ.) ἀντὶ Ἐνδιαίτημα.

Αἴφνης [αἶψα], ἐπίῤ. Ἄφνω.

Αἰφνίδιος, α ἢ ος, ον. Ἔξαφνος, ἐξαφνικός.

Αἰφνιδίως, ἐπίῤ. Ἔξαφνα.

Αἴφνως, Π. ἀντὶ Ἄφνω.

Αἴχ', ἀντὶ Αἴκα, ἐάν.

Ἀϊχθήτην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. τοῦ Ἀΐσσω.

Αἰχμάζω [αἰχμή], Μ. άσω. Ῥίπτω (Τινάζω) τὸ κοντάρι, ἀκοντίζω· (συνκδχ.) μάχομαι, πολεμῶ· (ἐν γέν.) κινῶ τι ἐχθρικῶς κατά τινος, ὁπλίζω· κατορθόνω διὰ μάχης. » Αἰχμάσας χεῖρα, « Σοφ. » Ἔρως δέ νιν θέλξοιεν αἰχμάσαι τάδε, « αὐτ. (συγγ. τῷ Ἐγμάζω).

Αἰχμαλωσία (ἡ). ἡ ἐν πολέμῳ (διὰ πολέμου) ὑποδούλωσις, σκλαβιά.

Αἰχμαλώτευμα (τό). ἀντικείμενον αἰχμαλωσίας, λάφυρον.

Αἰχμαλωτεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τινὰ αἰχμάλωτον, σκλαβόνω. 2) εἶμαι αἰχμάλωτος(;).

Αἰχμαλωτίζω, Μ. ίσω. (μτγν), = Αἰχμαλωτεύω, ὑποδουλόνω, σκλαβόνω.

Αἰχμαλωτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αἰχμάλωτον ἢ εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν.

Αἰχμαλωτὶς, ίδος (ἡ). γυνὴ αἰχμάλωτος, σκλάβα. » Χεὶρ—, « Σοφ.

Αἰχμαλωτισμὸς (ὁ). αἰχμαλώτευσις, σκλάβωμα.

Αἰχμαλωτιστὴς, ου (ὁ). ὁ αἰχμαλωτίζων, ἀνδραποδιστής.

Αἰχμάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῆς αἰχμῆς ἁλωθεὶς (ὑποδουλωθεὶς διὰ τῶν ὅπλων), σκλάβος (πιασμένος εἰς τὸν πόλεμον). 2) (ἐπιθετ.) ὁ ἀνήκων εἰς αἰχμάλωτον. » Εὐνή—, « Αἰσχλ.

Αἰχματὰς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Αἰχμητής.

Αἰχμὴ (ἡ), [ἀκή, ἀκμή]. ἡ σουβλερὴ ἄκρα (μύτη) τοῦ κονταριοῦ, (καὶ συνκδχ.) τὸ κοντάρι, καὶ (κατ' ἐκτ.) ὁ πόλεμος, ἡ μάχη. » Πρὸς τοὺς Λακεδ. κακῶς σφι ἡ αἰχμὴ ἑστήκεε, « Ἡρ. 2) Π. τὸ στράτευμα. » Αἰχμᾷ σὺν Ἀργείᾳ, « Πίνδ. (παρβλ. Δόρυ) 3) (ἐν γέν.) ἡ ἄκρα κάθε σουβλεροῦ πράγματος, π. χ. » Ἀγκίστρου —, « Ὀππ. » Κεράτων—, « Φλσρ. κτλ.

Αἰχμήεις, εσσα, εν, Π. = Αἰχμητήριος.

Αἰχμητὴρ (ὁ), Π. = Αἰχμητής.

Αἰχμητήριος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αἰχμὴν (εἰς τὸν πόλεμον), πολεμικός.

Αἰχμητὴς, οῦ (ὁ), καὶ Αἰχμῆτις, ιδος (ἡ), Π. πολεμιστὴς, ἐπιτήδειος εἰς τὴν αἰχμὴν (εἰς τὸ κοντάρι), ἀνδρεῖος, πολεμικός· ὁρμητικὸς, φοβερός. » Αἰχματὰν κεραυνὸν, « Πίνδ.

Αἰχμόδετος (ὁ, ἡ), Π. αἰχμάλωτος, δέσμιος.

Αἰχμοφόρος (ὁ ἡ). ὁ ὡπλισμένος μὲ αἰχμὴν (κοντάρι), δορυφόρος, σωματοφύλαξ.

Αἶψα, ἐπίῤ. Π. ταχέως· ἀμέσως, εὐθὺς, ἐν τῷ ἅμα· ἔξαφνα.

Αἰψηροκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. [αἰψηρὸς, κέλευθος]. ὁ ταχὺς εἰς τὸν δρόμον, (ἐπίθετ. τοῦ Βορέως).

Αἰψηρὸς [αἶψα], ά, όν, Π. ταχὺς, ὀγλίγωρος· ὁρμητικός. » Αἰψηρὸς κόρος γόοιο, « Ὀδ. Δ., ὁ ταχέως προσγινόμενος. » Ἀγορὰ—, « Ἰλ. Τ., ἡ ἐν βίᾳ συγκροτηθεῖσα κτλ.

Ἀΐω (παρτ. Ἄϊον ἢ πλέον οὔ), Π. ἀκούω, (» Οὐκ ἀΐεις ὅσσον ἀϋτεῖ; « Θκρ.). ἐπακούω (» Ἀΐοι δ' εὐμενέως ὁ θεὸς, « Θκρ.). (ἐν γέν.) αἰσθάνομαι, ἐννοῶ, καταλαμβάνω » Οἵτινες ἀφραδίῃσι θεῶν νόον οὐκ ἀΐοντες, « Ἀρσφ., (συγγ. τῷ

Ἄϊω (παρτ. Ἄϊον καὶ πλέον οὔ), Π. = Ἄω, Ἄημι, ἐκ(ἀπο)πνέω.

Ἀϊών, όνος (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἠϊών.

Αἰὼν [αἰεὶ ἢ ἄω], ῶνος (ὁ, καὶ Π. ἡ). τὸ ἄπειρον τοῦ χρόνου διάστημα, ἡ αἰωνιότης. » Ἐξ(» Δι')αἰῶνος. » Εἰς αἰῶνα. » Ὅπερ τοῖς ὑπὸ χρόνον ὁ χρόνος, τοῦτο τοῖς ἀϊδίοις αἰών, « Θλγ. 2) μέρος (διάρκεια) χρόνου· τὸ διάστημα τῆς ζωῆς, ὁ χρόνος τοῦ βίου. » Τῆς ἑκάστου ζωῆς ἡμῶν τὸν χρόνον αἰῶνα κέκληκεν ὁ θ. Δαβίδ, « Θδρτ. » Διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος ἀμηχανοῦντες βιοτεύειν, « Ξεν. » Διάγειν (» Τελευτᾶν) τὸν αἰῶνα, Λξ. » Κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ κόσμου (τὸν πονηρὸν) περιπατοῦντες, « Γρφ. 3) (θηλ.) Π. ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. » Αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς, « Ἰλ. Χ. 4) (ἰατρ.) ὁ νωτιαῖος (ὁ τοῦ ῥαχοκοκκάλου) μυελός. » Ἐσφακελίσθη (» Ἐνόσησε) τὸν αἰῶνα, « Ἱπποκρ. 5) ἡ διάρκεια 1000, ἢ 70, ἢ (κατὰ τοὺς νεωτ.) 100 ἐτῶν. Ἴδε Γενεὰ καὶ Ἡλικία.

Αἰώνιος, α ἢ ος, ον, (καὶ ἐπίῤ.) -ίως, = Ἀΐδιος, παντοτεινὸς, ἀτελείωτος.

Αἰωνόβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αἰωνίως ζῶν, ἀθάνατος.

Αἰώρα (ἡ), [αἴρω]. (ἐν γέν.) κάθε μετέωρος (ἐναέριος) στάσις ἢ κίνησις, ἢ πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς τοῦτο· (ὅθεν) ἀνεμόκουνια· δίφρος ὀχήματος κρεμαστός· κρεββάτι κρεμαστὸν, κτλ. 2) ἡ διὰ τῶν τοιούτων μέσων κίνησις· (ἐπμ.) καὶ ἡ ἐν πλοίῳ ἢ ἐφ' ἵππου περιδιάβασις. 3) τὸ πέταγμα τῶν πτηνῶν. 4) Ζ. Ἀλήτης.

Αἰωρέω-ῶ [αἰώρα], Μ. ήσω. Σηκόνω (Ὑψόνω, Κρεμνῶ, Κουνῶ) τι εἰς τὸν ἀέρα, κρατῶ μετέωρον. » Τοὺς ὄφεις ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν. « Δμ. ||. (πθ.) ὑψοῦμαι (σηκόνομαι, κρέμαμαι, κινοῦμαι) εἰς τὸν ἀέρα. 2) (μτφορ.) ἀμφιβάλλω, εἶμαι μετέωρος (μὲ δύο γνώμας), κυμαίνομαι μεταξὺ ἀβεβαίων ἐλπίδων. 3) ἐμψυχοῦμαι, λαμβάνω θάῤῥος, ἐπαίρομαι· ἔχω τὰς ἐλπίδας μου εἴς τινα, ἐξαρτῶμαι ἀπ' αὐτοῦ. 4) διασκεδάζω, περνῶ τὸν καιρόν μου μὲ ἕν τι. 5) στέκω μακρόθεν ἕτοιμος νὰ ἐπιπέσω κατά τινος. » Νῆες αἰωρούμεναι πρὸ τοῦ λιμένος, « Πλ. » Ῥωμαίων ἐν τῇ Ἑλλάδι τηλικούτοις αἰωρουμένων στρατοπέδοις, « αὐτ.

Αἰώρημα (τό). κάθε τι εἰς τὸν ἀέρα κρεμάμενον καὶ κινούμενον· ἀνεμόκουνια. » Φόνιον—, « Εὐρ., ἡ ἀγχόνη. » Κήπων —, « Ἐπγρ., οἱ κρεμαστοὶ κῆποι τῆς Σεμιράμ. 2) = τῷ

Αἰώρησις, εως (ἡ). τὸ εἰς τὸν ἀέρα σήκωμα (κρέμασμα, κούνημα).

Αἰωρητὸς, ή, όν. Κρεμαστὸς, κινούμενος εἰς τὸν ἀέρα.

Αἰωρίζω, Μ. ίσω, (ἀχρηστότερον τοῦ) Αἰωρέω καὶ Μετεωρίζω.

Ἀκά, ᾶς (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀκή.

Ἀκᾶ ἢ Ἀκᾷ, Δ. ἀντὶ Ἀκῇ ἢ Ἀκήν.

Ἀκαής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καίων ἢ μὴ καυθείς.

Ἀκαθαίρετος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -έτως. Ὁ μὴ καθαιρούμενος (κρημνιζόμενος, καταλυόμενος), ἀχάλαστος· ἀκατάπαυστος. » Μάχη—, « Φίλ.

Ἀκαθαρσία (ἡ). λέρα, ἀπαστρία. 2) (τρπ.) κακοήθεια, ἀχρειότης. » Τοῦτο οὐκ ἔχον ἐστὶν ὑπερβολὴν ἀκαθαρσίας, « Δμ. 3) (ἐνίοτε) ἐπίσχεσις τῶν καταμηνίων. » Ἐμάνησάν ποτε ἢ γυναῖκες ὑπὸ ἀκαθαρσίης τοῦ σκήνεος, « Ἀρετ.

Ἀκάθαρτος (ὁ, ἡ). ἄπαστρος, λερωμένος. (Γρφ.) μιαρός. 2) (τρπ.) ἀχρεῖος, κακοήθης. 3) (σπν.) μὴ καθαίρων μὴ ἔχων δύναμιν καθαρτικήν. » Πίσσος καὶ ὦχρος, ὁκόσον ἀφυσότερα, τοσόνδε ἑλκέων ἀκαθαρτότερα, « Ἀρετ.

Ἀκαθάρτως, ἐπίῤ. Ὡς ἀκάθαρτος.

Ἀκαθεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Οὐ κατέχω.

Ἀκάθεκτος (ὁ, ἡ). ἀκατάσχετος, ἀκράτητος, ἀχαλίνωτος.

Ἀκαθέκτως, ἐπίῤ. Ἀκατασχέτως κτλ.

Ἀκαθόρατος (ὁ, ἡ). ἀπαρατήρητος.

Ἀκαθοσίωτος (ὁ, ἡ). ἀνόσιος, ἄνομος.

Ἀκαθυπερτέρητος (ὁ, ἡ). ἀνυπέρβλητος.

Ἄκαινα [ἀκή], ης (ἡ). κεντρὶ, σουβλὶ, βουκέντρι· καμάκι. 2) εἶδ. πήχ. ἀγρομετρικῆς (περιεχ. 10 πόδ. ἢ 160: δακτ. γεωμετρ.).

Ἀκαινοτόμητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ήτως. Ὁ μὴ καινοτομηθεὶς ἢ μὴ καινοτομούμενος.

Ἀκερεύομαι, Μ. εύσομαι, καὶ

Ἀκαιρέω-ῶ, Μ. ήσω (κυρ. εἰς τὸ πθ.) δὲν ἔχω καιρὸν (εὐκαιρίαν), ἔρχομαι παράκαιρα.

Ἀκαιρί, ἐπίῤ. = Ἀκαίρως.

Ἀκαιρία (ἡ). ἔλλειψις ἁρμοδίου καιροῦ (εὐκαιρίας). » Τὴν ἀκαιρίαν τὴν ἐκείνου καιρὸν ὑμέτερον νομίσαντας, « Δμ. 2) παράκαιρος ἐνόχλησις· τρόπος ἢ λόγος ἔξω τοῦ καιροῦ, φέρσιμον ἀνάρμοστον (ἐνοχλητικὸν, ἀδιάκριτον). » Ἡ δὲ ἀκαιρία ἐστὶν ἔντευξις λυποῦσα τοὺς ἐντυγχάνοντας, « Θφρ.

Ἀκαίριος, α, ον καὶ

Ἀκαίριμος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἄκαιρος.

Ἀκαιροβόας, α (ὁ). ὁ παράκαιρα βοῶν (φωνάζων), φλύαρος, ἀδιάκριτος.

Ἀκαιρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ παρὰ τὸν καιρὸν, εἶμαι ἀκαιρολόγος.

Ἀκαιρολογία (ἡ). παράκαιρος πολυλογία, [ἐκ τοῦ

Ἀκαιρολόγος (ὁ, ἡ) ὁ λέγων (ὁμιλῶν) παρὰ τὸν καιρόν.

Ἀκαιρομυθία (ἡ), = Ἀκαιρολογία.

Ἀκαιροπαῤῥησία (ἡ). ἄκαιρος παῤῥησία.

Ἀκαιροπαῤῥησιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀκαίρως παῤῥησιαζόμενος.

Ἀκαιροῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀκαιρολόγος.

Ἄκαιρος (ὁ, ἡ). παράκαιρος· ἀνάρμοσος, ἀπρεπὴς, αἰσχρὸς (» Κέρδος ἄκαιρον, » Ἡδονὴ ἄκαιρος « Ξεν.). ἀνεπιτήδειος (» Ἄκαιρος φυλάττειν, « Ξεν.). μάταιος, ἀνωφελὴς, περιττὸς (» Εἰς ἄκαιρα πονεῖν, « Θγν, [κοιν.] Εἰς τὰ εὔκαιρα κοπιάζει). ἐνοχλητικὸς, ἀδιάκριτος (» Ὁ δὲ ἄκαιρος τοιοῦτος κτλ. « ἴδε Θφρ. Χαρ.). 2) ὁ μὴ ἔχων καιρὸν (εὐκαιρίαν), μὴ ἀδειάζων.

Ἀκαίρως, ἐπίῤ. Παράκαιρα.

Ἀκακαλὶς, ίδος (ἡ). σπόρος θάμνου τινὸς τῆς Αἰγύπτου ὁμοιάζοντος τὴν μυρίκην. 2) τὸ ἄνθος τοῦ ναρκίσσου.

Ἀκακέμφατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κακέμφατος (μὴ ἐκλαμβανόμενος ἐπὶ κακοῦ, ἢ ἀδυσφήμιστος).

Ἀκάκης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἄκακος.

Ἀκακήσιος (ὁ), Π. (ἐπιθετ.) ὁ Ἑρμῆς, ἴδε Ἀκακήτης.

Ἀκάκητα, αο (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ

Ἀκακήτης καὶ Ἀκάκητος, ου (ὁ), Π. ὁ μηδὲν κακὸν ποιῶν, ἄκακος, ἀθῶος, εὐεργετικὸς, (ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμ. ἢ τοῦ Προμηθ.).

Ἀκακία (ἡ). ἀθωότης, ἁπλότης, πρᾳότης.

Ἀκακία (ἡ), [ἀκή]. εἶδ. δένδρ. ἀκανθώδους, ἀπὸ τὸ ὁπ. (ὀνομαζόμενον ἄλλως καὶ Ἄκανθα Αἰγυπτιακὴ, στάζει τὸ Ἀραβικὸν κόμμι. (εἶδος τούτου ✱ καὶ ἡ γνωστὴ εἰς ἡμᾶς) Γαζία.

Ἀκακοήθευτος καὶ

Ἀκακοήθης, εος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ήθως Ὁ μὴ κακοήθης (πονηρὸς), ἁπλοῦς ἀκέραιος, ἄπλαστος.

Ἀκακοπάθητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -θήτως. Ὁ χωρὶς κακοπαθείας.

Ἄκακος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κακός· ἀθῶος, ἀπονήρευτος, ἁπλοῦς. 2) Π. κακοῦ ἄπειρος, ἀκακοπάθητος, (Σαπφώ).

Ἀκακούργητος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίῤ. -ήτως. Ὁ μὴ κακουργηθεὶς, ἄβλαπτος, ἀδολίευτος.

Ἀκάκουργος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ούργως. Ἀπονήρευτος, ἁπλοῦς, ἄκακος.

Ἀκάκυντος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίῤ. -ύντως, = Ἀκακοπάθητος.

Ἀκάκως, ἐπίῤ. Χωρὶς κακίαν, ἐν ἀθωότητι, μὲ ἁπλότητα.

Ἀκάκωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κακωθεὶς (ζημιωθεὶς, κακοπαθήσας).

Ἀκαλανθὶς, ίδος (ἡ), εἶδος πτην. = Ἀκανθίς. 2) (Κωμ.) ὄνομα σκύλας.

Ἀκαλαῤῥείτης, ου (ὁ) καὶ

Ἀκαλάῤῥοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀκαλῶς (ἡσύχως, ἀγάλια) ῥέων, σιγανός.

Ἀκαλήφη (ἡ), [ἀκή, ἢ [κατ' ἀντίφρ.] ἀκαλή, ἁφή], φυτ. ἡ τσουκνίδα. 2) εἶδ. θαλασσινοῦ, πεταλίδα χωρὶς ὄστρακον, (κοιν.) κολλητσιάνος. 3) (μτφορ.) δριμύτης, καυστικότης.

Ἀκαλλής, έος (ὁ, ἡ). ἄσχημος.

Ἀκαλλιέρητος (ὁ, ἡ). (κυρ. θῦμα) μὴ καλλιερηθὲν, μὴ εὐπρόσδεκτον, μὴ δεικνύον καλὰ σημεῖα.

Ἀκαλλώπιστος (ὁ, ἡ). χωρὶς καλλωπισμὸν, ἀστόλιστος.

Ἀκαλλῶς, ἐπίῤ. Ἀκόσμως ἄσχημα.

Ἀκαλὸς [ἀκή], ή, όν, Π. ἥσυχος, σιγανὸς (παρβλ. Ἕκηλος).

Ἀκάλυπτος καὶ Π.

Ἀκαλυφὴς, έος ἢ Ἀκάλυφος (ὁ, ἡ). ἀσκέπαστος, ξέσκεπος.

Ἀκαλῶς, ἐπίῤ. Π. ἡσύχως, σιγανὰ, (κοιν.) ἀγάλια.

Ἀκαμαντολόγχης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων ἀκάματον (ἀκούραστον) λόγχην, (δηλ.) = τῷ

Ἀκαμαντομάχης, ου (ὁ), Π. ἀκούραστος εἰς τὴν μάχην.

Ἀκαμαντόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀκούραστα ποδάρια.

Ἀκαμαντοχάρμας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἀκαματοχάρμης.

Ἀκάμας [ἀ, κάμνω], αντος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Ἀκάματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ αἰσθανόμενος κόπον (κάματον), ἀκούραστος. 2) (συνκδχ.) ἀκατάπαυστος, ἀδιάκοπος, (ἐπὶ ποτ.) ἀέναος. 3) (σπντ. ἐνεργ.) ὁ μὴ προξενῶν κόπον (κούρασιν). » Γυμνάσια, δρόμος κτλ., ἅπαντα ἀκάματα, « Ἀρετ.

Ἀκαματοχάρμης, ου (ὁ), Π. ὁ ἐν τῇ χάρμῃ (μάχῃ, ἔριδι) ἀκούραστος.

Ἀκαμάτως, ἐπίῤ. Χωρὶς κόπον (κάματον), ἀκούραστα· ἀκαταπαύστως, ἀδιακόπως, ἀεννάως.

Ἀκάμμυστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀμμάτια μὴ ἀνοιγοκλείοντα (καταμύοντα), Ἀσκαρδάμυκτος. 2) ὁ μὴ κλείων ʼμμάτι, μηδέ ποτε κοιμώμενος, ἄϋπνος.

Ἀκαμπής, έος (ὁ, ἡ), = Ἄκαμπτος.

Ἀκαμπία (ἡ), = Ἀκαμψία, σκληρότης.

Ἀκαμπτόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀλύγιστα πόδια. » Ἐλέφας—, « Νόνν.

Ἄκαμπτος (ὁ, ἡ). ἀλύγιστος. (μτφορ.) σκληρός, ἀκατάπειςος, ἀδυσώπητος. (ἐπὶ δρόμου) συνεχής.

Ἀκάμπτως, ἐπίῤ. Σκληρῶς, ἀδυσωπή-ως.

Ἀκαμψία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀκάμπτου.

Ἄκανθα [ἀκή, ἄνθος], ης (ἡ). (ἐν γέν.) κεντρί, ἀγκάθι. 2) κάθε ἀγκαθωτὸν φυτόν. (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ γαειδουράγκαθον, τὸ ἀρκουδόβατον, ἡ βατσινιά, ἡ παλιουριὰ κτλ. ‖. » Ἄκανθα Αἰγυπτία, « Θεόφρ., Ζ. Ἀκακία. 3) τὸ ῥαχοκόκκαλον τοῦ ʼψαριοῦ (τὸ μονολεκτ. ʼψαροκόκκαλον) ϗ τοῦ ʼφειδιοῦ. 4) (τρπ.) δυσκολία, ἐμπόδιον.

Ἀκανθεών, ῶνος (ὁ). ἀγκαθότοπος.

Ἀκανθήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀκανθώδης.

Ἀκανθηρός, ά, όν, = Ἀκανθώδης, ἀγκαθωτός.

Ἀκανθηφόρος (ὁ, ἡ). ἀκανθωτός.

Ἀκανθίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων ἄκανθαν ἢ ἀκάνθας, (ὅθεν:) εἶδ. φυτοῦ, ἡ ἄλλ. Σμίλαξ ἀκανθώδης. 2) εἶδ. σκυλόψαρου. 3) εἶδ. τέττιγος (τσίντζηρα).

Ἀκανθίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ἀγκαθωτός, ἔχω ἀγκάθια. 2) (σπν.) κάμνω τι ἀγκαθωτόν. 3) συλλέγω ἀκάνθας.

Ἀκανθικός, ή, όν, = Ἀκανθώδης. ‖. (οὐσ.) Ἀκανθική, εἶδ. μαστίχης.

Ἀκάνθινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἀγκάθια, ἀγκαθένιος. ‖. (οὐσ.) Ἀκάνθινον, εἶδ. βαμβακίου καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενον ὕφασμα, [ἐκ τοῦ

Ἀκάνθιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἄκανθα, ἀγκαθάκι. 2) εἶδ. φυτ. ἀκανθώδους, ἀπὸ τοῦ ὁπ. τὸν βαμβακοειδῆ χνοῦν ὕφαινοντο τὰ λεγόμενα Ἀκάνθινα ὑφάσματα.

Ἀκανθίς, ίδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ, τὸ σκαθὶ ἢ ἡ καρδερίνα, (Ζ. καὶ παρβλ. Θραυπὶς καὶ Ποικιλίς). 2) εἶδ. φυτ., τὸ ἄλλ. Ἠριγέρων. 3) Π. = Ἀκανθώδης (θηλ.).

Ἀκανθίων, ωνος (ὁ), ζ. Ἀκανθόχοιρος.

Ἀκανθοβάτης, ου (ὁ) ϗ Ἀκανθοβάτις, ιδος (ἡ), Π. ὁ περιπατῶν (βαίνων) εἰς τὰς ἀκάνθας· (τρπ.) = Ἀκανθολόγος.

Ἀκανθοβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων (φύων) ἀκάνθας. ‖ (οὐσ.) ἐργαλ. χειρουργ. μὲ τὸ ὁπ. ἐβγάλλουν ἀγκάθια ἢ κόκκαλα ἀπὸ τὸ σῶμα. ϗ τὸ ὁποῖον ἄλλοι διορθ. Ἀκανθολάβον.

Ἀκανθολογία (ἡ). τὸ συλλέγειν ἀκάνθας, [ἐκ τοῦ

Ἀκανθολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων (συνάζων) ἀκάνθια· (τρπ.) ὁ ζητῶν δυσκολίας, σχολαστικὸς (ἐνδιατρίβων σοφιστικῶς εἰς ματαίας λεπτολογίας).

Ἀκανθόνωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νῶτον (ῥάχιν) ἀκανθώδη, (ἐπίθετ. τοῦ ἀκανθοχοίρου).

Ἀκανθόπλεκτος (ὁ, ἡ). πλεγμένος ἀπὸ ἀγκάθια.

Ἀκανθοπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ). ὁ πληγωθεὶς (κεντηθεὶς) ἀπὸ ἀγκάθι.

Ἀκανθόπλοκος (ὁ, ἡ), = Ἀκανθόπλεκτος.

Ἀκανθος (ὁ ϗ ἡ). φυτόν τι ἀκανθῶδες τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα ἐμιμοῦντο εἰς τὰ Κορινθ. στυλοκέφαλα, (κοιν.) ἀρκουδόβατον. 2) = Ἄκανθα Αἰγυπτία.

Ἀκανθοστεφής, έος (ὁ, ἡ). στεφανωμένος ἢ περιτριγυρισμένος μὲ ἀγκάθια.

Ἀκανθοτόκος (ὁ, ἡ), = Ἀκανθοφόρος.

Ἀκανθοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ἀκάνθια, εἶμαι -

Ἀκανθοφάγος (ὁ, ἡ) ὁ τρώγων ἀγκάθια (καθὼς π. χ. ὁ ὄνος) ἢ σπόρους τῆς ἀκάνθης καὶ ἄλλων ὁμοίων φυτῶν (καθὼς π. χ. ἡ ἀκανθὶς ϗ ἄλλα παρόμοια πτηνά).

Ἀκανθοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Φύω) ἀκάνθια, εἶμαι ἀκανθοφόρος

Ἀκανθοφορία (ἡ). τὸ φέρειν ἢ φορεῖν ἀκάνθια.

Ἀκανθοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (φέρων ἢ ἔχων) ἀγκάθια.

Ἀκανθοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω ἀκάνθας.

Ἀκανθόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φύλλα ἀγκαθωτά.

Ἀκανθόχοιρος (ὁ), ζ. (κοιν.) σκαντζόχοιρος.

Ἀκανθόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀγκαθωτόν. ‖ (μσ. ἢ πθ.) ἀποκτῶ ἀγκάθια.

Ἀκανθυλλίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἀκανθίς.

Ἀκανθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀκάνθης, ὅμοιος μὲ ἄκανθαν, ἡ γεμάτος ἀγκάθια, ἀγκαθωτός. (τρπ.) δύσκολος.

Ἀκανθών, ῶνος (ὁ), = Ἀκανθεών.

Ἀκανίζω [ἄκανος], Μ. ίσω. Ἔχω καρπὸν ἢ ἄνθος εἰς σχῆμα ἀκανθώδους κεφαλῆς.

Ἀκανικός, ή, όν. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀκάνου.

Ἀκάνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἄκανος.

Ἀκανόνιστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ίστως. Ὁ μὴ κανονισθεὶς ἢ μὴ κανονιζόμενος, ἀνεπίδεκτος κανονισμοῦ. 2) ὁ παρὰ (τοὺς ἐκκλησ.) κανόνας.

Ἄκανος (ὁ, ἡ), [ἀκή]. ἡ ἀκανθώδης κεφαλὴ τινῶν φυτῶν καθὼς τῆς ἀγριαγκινάρας. 2) εἶδος τι γαειδουραγκάθου ἔχοντος τοιαύτην κεφαλήν. 3) ἡ ἀκανθώδης ῥάχη τινῶν ὀψαρίων. 4) (ἐν γέν.) κεντρί, σουβλί, ἀγκάθι.

Ἀκανώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἄκανον.

Ἀκαπήλευτος (ὁ, ἡ), ϗ ἐπίῤ.-εύτως. Ὁ μὴ δολωθεὶς (νοθευθεὶς) ὑπὸ καπήλου (μεταπωλητοῦ), ἄδολος, ἀνόθευτος. (τροπ.) ἀληθής, εἰλικρινής.

Ἀκάπηλος (ὁ, ἡ), = Ἀκαπήλευτος.

Ἀκάπνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καπνισθείς. ‖. » Μέλι—, « Στρ., τὸ στραγγίζον ἀφ᾽ ἑαυτοῦ (χωρὶς νὰ διωχθοῦν αἱ μέλισσαι διὰ τοῦ καπνοῦ), ἄκαπνον.

Ἄκαπνος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς καπνοῦ. » Οἶκος (» Ξύλον)—, « Ἱππκρ., Πλ. » Θυσία—, « Αχ., ἡ μὴ τελουμένη διὰ πυρὸς, π. χ. ἡ τῶν καρπῶν (ϗ τρπ.) ἡ ποιήματός τινος ἢ ᾠδῆς. » Θύειν ἄκαπνα, « Ἀθ., παροιμ. ἐπὶ τῶν ποιητῶν ἢ παρασίτων,

Ἀκάπνωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄκαπνος.

Ἀκαραδόκητος (ὁ, ἡ), = Ἀπροσδόκητος.

Ἀκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς καρδίαν (νοῦν ἢ τόλμην), δειλὸς ἢ ἀνόητος. 2) (δένδρον) χωρὶς καρδίαν (ψίχαν, ἐντεριώνην).

Ἀκαρές, ἐπίῤ. Ζ. Ἀκαρής.

Ἀκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκέφαλος, χωρὶς κάρηνον.

Ἀκαρής, έος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ τριχῶν) ὁ μὴ κειρόμενος (κουρευόμενος) διὰ μικρότητα, (ὅθεν μτφορ.) καθ᾽ ὑπερβολὴν μικρὸς (κοντὸς, ὀλίγος). (ἐπὶ χρόνου) στιγμιαῖος. » Τὴν ἀκμὴν ἀκαρὲς ὥρας μαραίνει, « Πλ. ‖. » Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ ἢ χρόνου, « ϗ. (ἐπίῤ.) » Ἀκαρεῖ, Ἀκαρέως, « ἐν τῷ ἅμα εἰς μίαν στιγμὴν, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ κτλ. ‖. » Οὐδ᾽ ἀκαρῆ, « οὔτε τὸ παραμικρὸν, οὔτε ςάλαν (ψίχουλον ϗτλ.). » Ὅτι οὐδ᾽ ἀκαρῆ μοι δανείσοι, « Δμ. » Τὸν ἀγρὸν οὐδ᾽ ἀκαρῆ θέλεις ὁρᾶν, « Ἀλκίφρ. ‖. » Παρ᾽ ἀκαρῆ (ἐνν. χρόνον), « σχεδὸν, παρ᾽ ὀλίγον, ὀλίγον ἔλειψεν. » Ὥςε ἔγωγε παρ᾽ ἀκαρῆ διέγραψα τὸν βίον, « Αἰσχ. (ὅμοιον μὲ τὸ) » Κατέπεσον ἀκαρὴς τῷ δέει, « Στεφ. » Ἀκαρὴς παραπόλωλας ἀρτίως, « Μένανδρ.) ‖. (οὐσ.) » Ἀκαρὲς (τό), τὸ δακτυλίδι τοῦ μικροῦ δακτύλου. (παρβλ. Ἄτομος).

Ἄκαρι, εως (τό). μικρότατόν τι ζωΰφιον (σκωληκάκι) τοῦ τυριοῦ, ἀλευριοῦ κτλ., πηδοῦλι.

Ἀκαριαῖος, α, ον, (ϗ ἐπίῤ.)-αίως. Ὁ καθ᾽ ὑπερβολὴν ὀλίγος, ἐλάχιστος, ςιγμιαῖος

Ἀκαρίδιος, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀκαριαῖος.

Ἀκαρνάν, ᾶνος καὶ

Ἀκάρναξ, ακος (ὁ), εἶδ. ἰχθ., Ζ. Ἄχαρνος.

Ἀκαρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν καρποφορῶ, εἶμαι ἄκαρπος.

Ἀκαρπία (ἡ). ἔλλειψις καρπῶν ἢ καρποφορίας, ἀφορία.

Ἀκάρπιστος, Π. ἀντὶ

Ἄκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ κάμνων καρπὸν, (τρπ.) ἄχρηστος, ἀνωφελής, μάταιος. ‖. » Χρησμὸς —, « Αἰσχλ., ὁ μὴ ἐκπληρωθείς.

Ἀκάρπως, ἐπίῤ. Χωρὶς καρπόν. (τρπ.) εἰς μάτην, ἀνωφελῶς.

Ἀκάρπωτος (ὁ, ἡ), Π. ἄκαρπος.

Ἀκαρτέρητος (ὁ, ἡ). ἀνυπόφερτος. 2) ἀνυπόμονος.

Ἄκαρτος (ὁ, ἡ). ἀκούρευτος, ἀξύριστος.

Ἀκαρύκευτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς καρυκεύματος (ἀρτύματος).

Ἀκαρφής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ. κάρφω]. ὁ μὴ ξηρανθεὶς, χλωρός.

Ἄκασκα (κἀ), ἐπίῤ. Π. [ἴδε Ἀκή]. ἥσυχα. σιγανά, ἀγάλι-ἀγάλια. » Πρεσβῦται. σκήπτροισιν ἄκασκα προβῶντες, « Κρατῖν. (ὅθεν

Ἀκασκαῖος, α, ον, Π. ἥσυχος, πρᾶος, ἥμερος. (συνκδχ.) φαιδρὸς, λαμπρὸς, ἐμπνέων εὐχαρίστησιν εἰς τὸν βλέποντα, (παρβλ. Σιγαλόεις).

Ἄκαστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, καίνυμαι]. ἀνίκητος, ἀκαταπόνητος.

Ἀκαστόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἄκαστος, φρήν]. ἀδιάφθορος τὰς φρένας, συνετός, φρόνιμος.

Ἀκαταβίαστος (ὁ, ἡ), = Ἀκατανάγκαστος, ἀπαραβίαστος.

Ἀκατάβλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταβληθεὶς ἢ μὴ καταβαλλόμενος, ἀνίκητος, ἀκαταπόνητος.

Ἀκαταγγείωτος (ὁ, ἡ). (ἀνατομ.), ὁ χωρὶς ἀγγείων (ἀρτηριῶν).

Ἀκατάγγελτος (ὁ, ἡ). ἀκήρυκτος, ἀπροειδοποίητος, αἰφνίδιος. » Πόλεμος—, « Πλ.

Ἀκαταγέλαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταγέλαστος, ἀπεριγέλαστος.

Ἀκατάγνωστος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίῤ.) -γνώστως.

Ὁ μὴ καταδικασθεὶς ἢ μὴ καταδικάσιμος, ἀκαταδίκαστος, Ἀκατάκριτος.

Ἀκαταγώνιστος (ὁ, ἡ). ἀνίκητος, ἀκαταμάχητος.

Ἀκαταδάμαστος (ὁ, ἡ). ἀκαταπόνητος.

Ἀκατάδεκτος (ὁ, ἡ), = Ἀπαράδεκτος.

Ἀκαταδίκαστος (ὁ, ἡ), = Ἀκατάγνωστος.

Ἀκαταδούλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταδουλωθεὶς ἢ μὴ καταδουλούμενος, ἀταπείνωτος.

Ἀκαταζήτητος (ὁ, ἡ), ϗ ἐπίῤ. -ήτως. Ἀσυζήτητος.

Ἀκαταθύμιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταθύμιος, ἀπευκταῖος, δυσάρεστος.

Ἀκαταίσχυντος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ύντως. Ὁ μὴ καταισχύνων ἢ μὴ καταισχυνόμενος, ἀνεπαίσχυντος.

Ἀκαταιτίατος (ὁ, ἡ). ἀκατηγόρητος.

Ἀκατακάλυπτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ύπτως. Ἀσκέπαστος, ξέσκεπος.

Ἀκατάκαμπτος (ὁ, ἡ). πάντη ἄκαμπτος (ἀλύγιστος).

Ἀκατάκαυστος (ὁ, ἡ), ϗ ἐπίῤ. -αύστως. Ὁ μὴ κατακαεὶς ἢ μὴ κατακαιόμενος, ἄφλεκτος.

Ἀκατάκλαστος (ὁ, ἡ). ἀτσάκκιςος, ἀκομμάτιαστος.

Ἀκατάκλυστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς κατακλυσμὸν, ἀκαταπόντιστος.

Ἀκατακόσμητος (ὁ, ἡ). ἄτακτος, ἀδιόρθωτος, ἀσυγύριστος.

Ἀκατάκριτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -κρίτως. Ἀκαταδίκαστος.

Ἀκάτακτος (ὁ, ἡ), [ἀ, κατάγνυμι]. ἀτσάκκιστος.

Ἀκαταληκτικός, ή, όν. (Γρμτ.) στίχος μὴ ἔχων εἰς τὸ τέλος συλλαβὴν περιττεύουσαν ἢ ἐλλείπουσαν, ἀνελλιπὴς περὶ τὸ τέλος, (παρβλ. Καταληκτικός).

Ἀκατάληκτος (ὁ, ἡ). ἀτελείωτος, ἀκατάπαυστος. 2) (Γρμτ.) = Ἀκαταληκτικός.

Ἀκαταλήκτως, ἐπίῤ. Ἀκαταπαύστως.

Ἀκαταληπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν καταλαμβάνω, [ἐκ τοῦ

Ἀκατάληπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-λήπτως. Ἄφθαςος, ἄπιαςος. (μτφορ.) ἀκατανόητος.

Ἀκαταληψία (ἡ). τὸ μὴ ἐννοεῖν (καταλαμβάνειν), ἢ (κατὰ τοὺς Πλατωνικοὺς) τὸ μηδὲν δύνασθαι ἐννοῆσαι.

Ἀκατάλλακτος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίῤ.)-λλάκτως, = Ἀδιάλλακτος, ἀφιλίωτος, ἄσπονδος.

Ἀκαταλληλία (ἡ). τὸ νὰ ἦνε τις-

Ἀκατάλληλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-λλήλως, Ἀνάρμοστος, ἀταίρειαστος, ἀσύμφωνος, ἀνεπιτήδειος.

Ἀκαταλληλότης (ἡ), = Ἀκαταλληλία.

Ἀκατάλυτος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίῤ.)-λύτως. Ἄφθαρτος, ἀχάλαςος, ἀτελείωτος, ἀδιάλλακτος.

Ἀκαταμάθητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μανθανόμενος ἢ μὴ καταλαμβανόμενος, ἀκατανόητος.

Ἀκατάμακτος (ὁ, ἡ), [ἀ, καταμάσσω]. ἀζύμωτος, ἄπλαστος, ἀμάλακτος. 2) ἀσφούγγιστος.

Ἀκαταμάχητος καὶ Ἀκατάμαχος (ὁ, ἡ). ἀκαταπολέμητος, ἀνίκητος.

Ἀκαταμέτρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταμετρηθεὶς ἢ μὴ καταμετρούμενος, ἀμέτρητος.

Ἀκατανάγκαστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -άςως. Ἀπαραβίαστος.

Ἀκατανόητος (ὁ, ἡ). ἀκατάληπτος.

Ἀκατάνυκτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κατάνυξιν.

Ἀκατάξεστος (ὁ, ἡ). ἀλάξευτος, ἀδούλευτος, ἀπελέκητος. » Κίων—, « Ἐπγρφ.

Ἀκαταπάλαιστος (ὁ, ἡ). ἀνίκητος (εἰς τὸ πάλαισμα).

Ἀκατάπαυστος (ὁ, ἡ). ἀτελείωτος, ἀδιάκοπος.

Ἀκαταπαύστως, ἐπίῤ. Ἀδιακόπως, ἀκατάπαυστα.

Ἀκατάπληκτος (ὁ, ἡ) καὶ ἐπίῤ. -ήκτως. Ἀτρόμακτος, ἀξύππαστος.

Ἀκαταπληξία (ἡ). τὸ ἀκατάπληκτον.

Ἀκαταπολέμητος (ὁ, ἡ), = Ἀκαταμάχητος.

Ἀκαταπόνητος (ὁ, ἡ). ἀκαταδάμαστος. ἀκαταμάχητος. ἀκούραστος.

Ἀκαταπόντιστος (ὁ, ἡ), = Ἀκατάκλυστος.

Ἀκατάποτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταποθεὶς ἢ μὴ καταπινόμενος.

Ἀκαταπράϋντος (ὁ, ἡ), = Ἀμείλικτος, ἀνήμερος, ἀνεξιλέωτος.

Ἀκαταπτόητος (ὁ, ἡ), ϗ ἐπίῤ.-ήτως. Ἀτρόμακτος, ἀξύππαστος.

Ἀκατάπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταπεσὼν ἢ μὴ καταπίπτων, ἀκαταμάχητος ἢ ἀπτόητος.

Ἀκατάργητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταργηθεὶς ἢ μὴ καταργούμενος.

Ἀκατάρτιστος (ὁ, ἡ). ἀνοργάνιςος, ἀδιόρθωτος ϗτλ.

Ἀκατάρδευτος (ὁ, ἡ). ἀπότιστος.

Ἀκατάσβεστος (ὁ, ἡ). ἄσβυστος. » Τίτανος—, « Ἀλέξ. Τραλ.

Ἀκατάσειστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -σείστως. Ἀκλόνητος.

Ἀκατασήμαντος (ὁ, ἡ). ἀσημάδευτος, ἀβούλωτος· ἀνυπόγραφος.

Ἀκατάσκεπτος (ὁ, ἡ). ἀκατασκόπευτος, ἀπαρατήρητος· ἀνεξέταστος. 2) ἀσυλλόγιστος, ἀστόχαστος.

Ἀκατασκέπτως ἐπίῤ. Ἀνεξετάστως, ἀσυλλόγιστα.

Ἀκατασκεύαστος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίῤ.)-άςως, ϗ

Ἀκατάσκευος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -εύως. Ὁ χωρὶς οἰκιακὰ σκεύη (ἔπιπλα)· ἀσυγύριστος, ἀπεριποίητος, ἀδιόρθωτος, ἄφθειαστος· ἀκατέργαστος, ἀδούλευτος· ἀκαλλώπιστος, ἁπλοῦς, φυσικός, ἀνεπιτήδευτος.

Ἀκατασκήνωτος (ὁ, ἡ). ὅπου δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κατασκηνώσῃ τις, ἀκατοίκητος.

Ἀκατάσκιος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἴσκιον, ἀσκίαστος.

Ἀκατασκόπητος (ὁ, ἡ), = Ἀθέατος, Ἀκατάσκεπτος.

Ἀκατάσκοπος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -σκόπως. = Ἀκατάσκεπτος.

Ἀκατάσκωπτος (ὁ, ἡ). ἀπεριγέλαστος.

Ἀκατασόφιστος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ σοφισμάτων ἀκαταμάχητος.

Ἀκαταστασία (ἡ). σύγχυσις, ἀταξία, ἀνησυχία, ἀστασία.

Ἀκαταστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ἀκατάστατος (ὁ, ἡ), ϗ ἐπίῤ. -ςάτως. Ἄςατος, ἀβέβαιος, ἀνήσυχος, ἄτακτος. » Οὖρα ἀκατάστατα, « Ἱππκρ., θολὰ, ἀκατακάθιστα.

Ἀκαταστόρεστος (ὁ, ἡ). ἀκατακάθιςος, ἀκατεύναστος.

Ἀκατάστρεπτος ϗ

Ἀκατάστροφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων καταστροφὴν (τέλος, χαλασμὸν, [ἐπὶ δράματος] λύσιν), ἀτελείωτος. 2) (ἐπὶ ὕφους λόγ.) ἄκομψος ἄχαρις, χωρὶς γλαφυρότητα.

Ἀκατάσχετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -σχέτως. Ἀκάθεκτος, ἀκράτητος, ἀσταμάτιστος, ἀνυπόφερτος. » Δίψος—, « Ἀλ. Ἀφρ.

Ἀκατάτακτος (ὁ, ἡ). ἀπροσδιόριστος.

Ἀκατάτρητος (ὁ, ἡ). ἀτρύπητος πέρα-πέρα.

Ἀκατάτριπτος (ὁ, ἡ). ἄλυωτος, ἀχάλαςος· ἀσύντριπτος.

Ἀκατάφλεκτος (ὁ, ἡ). ἄκαυστος, ἀπυρπόλητος.

Ἀκατάφρακτος (ὁ, ἡ). ἀνοχύρωτος, ἄοπλος.

Ἀκαταφρόνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιφρονούμενος ἢ μὴ περιφρονητέος.

Ἀκατάχρηςος (ὁ, ἡ). ὄχι πολλὰ εὔχρηςος.

Ἀκαταχώριστος (ὁ, ἡ), = Ἀδιαφόρητος.

Ἀκατάψαυστος (ὁ, ἡ). ἀνέγγιχτος, μὴ χειροήθης, ἀνήμερος.

Ἀκατάψεκτος (ὁ, ἡ). ἀκατηγόρητος.

Ἀκατάψευστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ψευδὴς (ἐπίπλαστος).

Ἀκατέργαςος (ὁ, ἡ). ἀδούλευτος, ἄφθειαςος

Ἀκατεύναστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κατευναζόμενος, ἀκαθησύχαστος· ἀνεξιλέωτος.

Ἀκάτη ϗ Δ. Ἀκάτα (ἡ), Π. ἀντὶ Ἄκατος.

Ἀκατηγόρητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ήτως. Ἄμεμπτος, ἀνέγκλητος, ἀνεπίληπτος.

Ἀκατήχητος (ὁ, ἡ), (ἐκκλησ.) ὁ μὴ κατηχηθεὶς (μὴ διδαχθεὶς τὰς ἀρχὰς τῆς πίστεως).

Ἀκάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἄκατος, πλοιάριον. 2) = τῷ

Ἀκάτιος (ὁ). (ἐνν. ἱστὸς) τὸ μεγάλον κατάρτι ἢ πανί.

Ἀκατίς, ίδος (ἡ), = (ϗ πολὺ πιθανώτερον πρωτότ. τοῦ) Ἀγαθίς (2).

Ἀκατοίκητος (ὁ, ἡ), = Ἀοίκητος.

Ἀκατονόμαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἔχῃ ὄνομα. » Τὸ θεῖον ἀκατονόμαστον, « Θλγ. 2) ἀνώνυμος, (συνκδχ.) ἀσήμαντος, ἄγνωστος.

Ἀκατόπτευτος ϗ Ἀκάτοπτος (ὁ, ἡ). ἀπαρατήρητος, ἀκατασκόπευτος.

Ἄκατος (ἡ ϗ σπνt. ὁ), [ἄγω]. εἶδ. πλοίου (βάρκας μὲ πολλὰ κωπιά), ὅμοιον μὲ τὴν Ἰταλ. Σκαμπαβίαν. 2) (διὰ τὸ ὁμοιόσχημον), εἶδος ποτηρίου. 3) τὸ μεγάλον πανὶ τοῦ καραβιοῦ, ἡ μαΐστρα.

Ἀκατούλωτος (ὁ, ἡ). (πληγὴ) ἥτις δὲν ἔκλεισε.

Ἀκάττυτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ὑπόδημα) χωρὶς κάττυμα (πατοῦναν, τακοῦνι).

Ἄκαυλος (ὁ, ἡ). χωρὶς καυλὸν (τσουνί, οὐράν).

Ἄκαυστος (τος), ου (ὁ, ἡ), ϗ ἐπίῤ.-αύστως. Ὁ μὴ καυθεὶς ἢ μὴ καιόμενος.

Ἀκαυτη(στη)ρίαστος, ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κεκαυστηριασμένος (σημαδευμένος μὲ καυμένον σίδηρον).

Ἀκαυχησία (ἡ). τὸ μὴ καυχᾶσθαι, μετριοφροσύνη.

Ἀκαχαί(χέ,χεί)ατο, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἠκάχηντο, (γ᾽. πληθ. προ. τοῦ ὑπερσ. ϗ

Ἀκαχεῖν, ἀόρ. β᾽. τῆς ἀπαρ. ϗ

Ἀκάχημαι, πρκ. τῆς ὁρς. τοῦ Ἄχνυμαι.

Ἀκαχήσω (μέλλ. τοῦ [ἀχρ.] Ἀκαχέω ϗ Ἀκάχω), Ζ. Ἄχνυμαι.

Ἀκαχίζω [ἄχνυμαι], Μ. ίσω, Π. λυπῶ, πικραίνω, χολοσκάνω.

Ἀκαχμένος (μτχ. τοῦ Ἄχνυμαι), η, ον, Π. (ἐξηγ. συνήθ.) κοπτερός, ἀκονισμένος, (Ἴσ. πιθανώτ.) βαρὺς, βαρύνων, (Ἴδε τὸ ῥῆμα).

Ἀκάχων (μτχ. τοῦ Ἄχνυμαι), ουσα, ον, Π. λυπημένος, πικραμένος.

Ἀκέανὸς (ὁ), εἶδος φακοειδοῦς ϗ ἀτεράμνυ ὀσπρίου, [συγγ. τῷ-

Ἀκέαστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κεάζω], = Ἄκλαστος· ἀδιαίρετος· ἀχώριστος.

Ἀκείομαι, Π. ἀντὶ Ἀκέομαι.

Ἀκειρεκόμης, ου (ὁ), Π, = Ἀκερσεκόμης.

Ἀκειρόκομος (ὁ, ἡ), Π. ἀκούρευτος τὴν κόμην (καὶ μτν.) τὰ φύλλα, ἀειθαλής. » Οὗ τὸ φύλλον οὐκ ἀποῤῥυήσεται, « κατὰ τὸν ψαλμ.

Ἀκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων ὁδὸν (κέλευθον)· ἀδιέξοδος, ἀδιόδευτος.

Ἀκέλευστος (ὁ, ἡ). ϗ ἐπίῤ. -εύστως. Ἀπρόστακτος, ἀπαράγγελτος, αὐθόρμητος, αὐτεπάγγελτος.

Ἀκέλυφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κέλυφος (φλοῦδαν, 'τσώφλοιόν).

Ἀκενοδοξία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις-

Ἀκενόδοξος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κενοδοξίας.

Ἀκενόσπουδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταγινόμενος (σπουδάζων) εἰς μάταια καὶ ἀνωφελῆ πράγματα.

Ἀκέντητος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἵππος) ὁ μὴ κεντηθεὶς (διὰ τοῦ μύωπος) ἢ μὴ ἔχων ἀνάγκην κεντήσεως (παρακινήσεως).

Ἄκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κέντρον (ϗ μτφορ.) χωρὶς δύναμιν (τόνον, ἐνέργειαν).

Ἀκένωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κενούμενός (ἀδειαζόμενός) ποτε, ἀνεξάντλητος.

Ἀκέο, Π. ἀντὶ Ἀκοῦ, προστ. τοῦ

Ἀκέομαι-οῦμαι [ἄκος], Μ. έσομαι καὶ ήσομαι (ἀόρ. Ἠκεσάμην, πρκ. Ἤκεσμαι ϗ Ἀκήκεσμαι. ἀόρ. πθ. Ἠκέσθην). ἰατρεύω, βοηθῶ. (τρπ.) διορθόνω· ἐπισκευάζω, (Τουρκ.) μεραμετίζω, 'μπαλόνω. » Ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων, « Λκ. (καὶ πθ. σπν.) » Καρδίη οὔποτε ἀκέεται, « Ἀρετ.

Ἀκεόντως [ἀκέων], ἐπίῤ. Π. ἡσύχως, μὲ σιωπήν.

Ἀκέραιος (ὁ, ἡ), [ἀ, κεράννυμι ἢ κεραΐζω]. ἄκρατος, ἄδολος, καθαρός· εἰλικρινὴς, ἁπλοῦς κτλ. » Καὶ ἀκέραιοι, ὡς αἱ περιστεραί, « Εὐαγγ., (πρβλ. Ἄρτιος). 2) ἀνέγγικτος, ἀπείρακτος· ἀκέρηος, ὁλάκαιρος, σωστὸς, (παρβλ. Ἀκήρατος).

Ἀκεραιότης (ἡ). καθαρότης, γνησιότης, εἰλικρίνεια, ἁπλότης. 2) ὁλοκληρία.

Ἀκεραιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀκέραιον. ||. (εὔχρ. τὸ μσ.) εἶμαι ἀκέραιος. » Τὴν συζυγίαν τῶν ὀφθαλμῶν οὐκ ἀκεραιούμενος, « Εὐς., (περιφρ. ἀντὶ) Μονόφθαλμος.

Ἀκεραίως, ἐπίῤ. Ἀδόλως, καθαρῶς· εἰλικρινῶς. 2) σωστά, καθ' ὁλοκληρίαν.

Ἀκέραστος (ὁ, ἡ), = Ἄκρατος.

Ἀκέρατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κέρατα.

Ἀκέραυνος, Π. ἀντὶ-

Ἀκεραύνωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κτυπηθεὶς ἢ μὴ κτυπούμενος ἀπὸ κεραυνόν.

Ἀκέρδεια (ἡ). ἔλλειψις κέρδους, ζημία, [ἐκ τοῦ

Ἀκερδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φέρων κέρδος, ἀνωφελής.

Ἀκερδῶς, ἐπίῤ. Χωρὶς κέρδος, ἀνωφελῶς.

Ἀκέρκιστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ δουλευθεὶς διὰ τῆς ὑφαντικῆς κερκίδος (σαγίττας).

Ἄκερκος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς οὐρᾶς (κέρκου).

Ἄκερος (ὁ, ἡ), = Ἀκέρατος.

Ἀκερσεκόμης, ου (ὁ). ὁ μὴ κουρεύσας τὴν κόμην (τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς) του, (ἐπμ.) πάντοτε νέος, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τοῦ Βάκχου).

Ἄκερχνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πάσχων ἢ μὴ προξενῶν κέρχνον (βραχνάδαν). » Φάρμακον ἀρτηρίῃ ἄκερχνον, « Ἀρετ.

Ἄκερως, ω καὶ Ἀκέρωτος, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων κέρατα.

Ἀκεσίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀκέομαι, βροτός]. ὁ ἰατρεύων τοὺς ἀνθρώπυς, (ἐπίθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ).

Ἀκέσιμος (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς θεραπείας, ἰάσιμος. 2) χρήσιμος εἰς τὸ θεραπεύειν, ἰαματικός.

Ἀκεσίνοσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἰατρεύων (ἀκεόμενος) τὰς νόσους.

Ἀκέσιος (ὁ). ἰαματικὸς, (ἐπίθ. τῦ Ἀπόλλ.).

Ἀκεσίπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἰατρεύων (ἀκεόμενος) τοὺς πόνους.

Ἄκεσις [ἄκος], εως (ἡ). ἴασις, ἰάτρευμα, θεραπεία· διόρθωσις, ἐπισκευή.

Ἄκεσμα (τό). ἰατρικὸν, τρόπος (μέσον) διορθώσεως. 2) = Ἄκεσις.

Ἀκέσμιος, α ἢ ος, ον, Π. = Ἀκέσιμος καὶ Ἀκέσιος.

Ἀκεσμὸς (ὁ), = Ἄκεσις.

Ἀκέσσιμος, Ἀκεσσίπονος κτλ., Π. ἀντὶ Ἀκέσιμος κτλ.

Ἀκεστὴρ (ὁ), Π. = Ἀκέστωρ. ||. » Χαλινὸς —, « Σοφ., ὁ ἡμερῶν τὸν ἵππον, ἢ σώζων τὸν ἐπιβάτην.

Ἀκεστήριος (ὁ, ἡ), = Ἀκεστικός.

Ἀκεστὴς, οῦ (ὁ), (ἐν γέν.) διορθωτής. » Ἀκ. ἱματίων ῥαγέντων, « Ξεν., ὁ μπαλλωτής. » Νόσων —, « Λυκ., = Ἀκέστωρ, ἰατρός.

Ἀκεστικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρήσιμος (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ διορθόνειν ('μπαλλόνειν, ἰατρεύειν κτλ.), (ὅθεν) » Ἀκεστικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ ῥαπτικὴ ἢ 'μπαλλωματική.

Ἀκεςὶς, ίδος (ἡ). εἶδ. σιδηρᾶς μεταλλυργικῆς καμίνου.

Ἀκεστορία (ἡ), Π. ἡ τέχνη τοῦ ἀκέστορος, ἰατρική.

Ἀκεστορίδης, ου (ὁ), = Ἀκέστωρ, ἰατρός.

Ἀκεστορικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀκεστορίαν, ἰατρικός.

Ἀκεστορὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀκέστωρ, ἡ ἰατρεύουσα (διορθόνουσα, κτλ.). ||. (οὐσ.) ἰάτραινα, μαμμή.

Ἀκεστὸς [ἀκέω], ἡ, όν. Ἐπιδεκτικὸς θεραπείας (διορθώσεως), ἰάσιμος.

Ἀκέςρα (ἡ), [ἀκέομαι]. βελόνα διὰ 'μπάλλωμα. (κατὰ τὸν Ἐτυμολ.) σακκοράφα.

Ἀκέστρια καὶ Ἀκεστρὶς, ίδος (ἡ), = Ἀκεςορίς. 2) ῥάπτρια, ῥάφτισσα.

Ἀκεστὺς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄκεσις.

Ἀκέστωρ [ἀκέομαι], ορος (ὁ). ἰατρός. διορθωτής.

Ἀκεσφορία (ἡ), Π. ἰατρεία. θεραπεία. δύναμις ἰαματικὴ, [ἐκ τοῦ

Ἀκεσφόρος (ὁ, ἡ), [ἄκεσις, φέρω]. ὁ προξενῶν θεραπείαν (διόρθωσιν), ἰαματικός.

Ἀκεσώδυνος (ὁ, ἡ). ὁ ἰατρεύων τοὺς πόνυς, (ἄκεσις ὀδύνης).

Ἀκεύμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἀκούμενος, μτχ. τοῦ Ἀκέυμαι.

Ἀκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κεφαλὴν (ϗ τρπ.) ἀρχηγόν. (βιβλίον) χωρὶς ἀρχὴν ἢ προοίμιον· (στίχος ἑξάμετρος) ἀρχόμενος ἀπὸ βραχείας συλλαβῆς· (Νμ.) ὁ καταδικασθεὶς εἰς κεφαλικὴν ποινὴν ἢ ἀτίμωσιν ϗ δραπετεύσας ἢ ἐπικηρυχθεὶς (μῦθος) χωρὶς συμπέρασμα, χωρὶς ἐπιμύθιον, ἀτελής.

Ἀκεφάλως, ἐπίῤ. Χωρὶς κεφαλὴν (ἀρχὴν, προοίμιον).

Ἀκέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἅπαξ μόνον παρ' Ἱπποκρτ.) ἀντὶ Ἀκέομαι.

Ἀκέω [ἀκὴ], ῥ. ἄχρ. (τοῦ ὁπ. δὲν εὑρίσκεται εἰμὴ μόνον τὸ εὐκτ. Ἀκέοις, καὶ ἡ μτχ. Ἀκέων, ουσα), Π. σιωπῶ.

Ἀκέων, ουσα, ον, Π. σιωπηλός.

Ἀκέων, ἐπίῤ. Π. ἡσύχως, μὲ σιωπήν.

Ἀκὴ (ἡ), Π. [ἀ, χαίνω; ἢ ἄγη], ἡσυχία, σιωπὴ, (εὔχρ. Π. εἶνε μόνον ἡ δοτ.) Ἀκῇ (ϗ ἡ αἰτ.) Ἀκὴν, (ἐκλαμβανόμεναι ὡς) ἐπιῤῥήμ. (παρβλ. Ἦκα).

Ἀκὴ (ἡ), Π. ἡ ἀκμὴ (ὁ ἀθέρας, ἡ κόψη) τοῦ μαχαιριοῦ κτλ. » Τὸ ὀξὺ καὶ ἄκρον τῆς φάλαγγος, « Ἡσύχ., (ὅθεν τὸ Λτν.) acies. (ἡ λέξ. εἶνε σπν., παράγει ὅμως πλῆθος ἄλλων λέξ. εὐχρήστων).

Ἀκῆ ἢ Ἀκῇ, ἐπίῤ. Π. ἐν σιωπῇ, σιωπηλῶς, μὲ ἡσυχίαν.

Ἀκὴ (ἡ), εἰς τὸν Ἱπποκρ. ἀντὶ Ἄκεσις, θεραπεία, (ἄλλ. διορθ. πλθ. Ἄκη, ἐκ τοῦ Ἄκος).

Ἀκήδεια (ἡ), = Ἀκηδία.

Ἀκηδεμόνευτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κηδεμονίας, ἀνεπιμέλητος, παρημελημένος.

Ἀκήδεστος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκηδεμόνητος καὶ 3) = Ἀκήδευτος.

Ἀκηδέστως, ἐπίῤ. Χωρὶς φροντίδος, μὲ ἀδιαφορίαν (περιφρόνησιν), ἀσυστόλως.

Ἀκήδευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τυχὼν κηδείας, ἄταφος.

Ἀκηδέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ έσω, Π. ἀμελῶ, ἀδιαφορῶ, δὲν φροντίζω, [ἐκ τοῦ

Ἀκηδὴς [ἀ, κῆδος], έος (ὁ, ἡ). ἀμελὴς, ἀμέριμνος, ἀξέννοιαστος, ἄλυπος, (ἐπμ.) Π. ἡδὺς, εὐάρεστος. » Πικρὴ μέν τε λύκοισιν, ἀτὰρ χιμάροισιν ἀκηδὴς, « Μυθ. 2) παρημελημένος, ἀνεπιμέλητος, ἀπεριποίητος. » Εἵματα μέν τοι κεῖται ἀκηδέα, « Ὀδ. Ζ. 3) = Ἀκήδευτος. » Οὐχ ὑπέμειναν τοὺς ἑαυτῶν πολεμίους ἀκηδεῖς περιδεῖν, « Αἰλ.

Ἀκηδία (ἡ). ἀμέλεια, ῥαθυμία. 2) ἀμεριμνία, ἀδιαφορία. 3) πλῆξις, μελαγχολία. » Ἐνύσταξεν ἡ ψυχή μου ἀπὸ ἀκηδίας, « Ψαλμ.

Ἀκηδιασμὸς (ὁ), = Ἀκηδία, πλῆξις, ἀμέλεια.

Ἀκηδιαστὴς, οῦ (ὁ). ῥᾴθυμος, ἀψίκορος κτλ. » Ὁ ἀκηδ. μισεῖ μὲν τὰ παρόντα, ἐπιθυμεῖ δὲ τῶν μὴ παρόντων, « Δαμασκ.

Ἀκηδιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ἀκηδίαν, ἀδημονῶ. πλήκτω. » Πολλοὶ εὐχόμενοι ἀκηδιῶσι, « Χρσ.

Ἀκηδῶς, ἐπίῤ. Ἀμελῶς, μὲ ἀδιαφορίαν.

Ἀκήκοα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Ἀκούω.

Ἀκήλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θελγόμενος (κηλούμενος), ἀνεξιλέωτος, ἀπάνθρωπος. » Σειρῆνας ἀκηλήτους, « Πλάτ.

Ἀκηλίδωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κηλίδα, καθαρὸς, (μτφορ.) ἀνεπίληπτος.

Ἄκημα (τὸ), Π. = Ἄκεσμα.

Ἀκὴν [ἴδε Ἀκὴ], ἐπίῤ. Π. σιωπηλῶς, μὲ ἡσυχίαν.

Ἀκήπευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καλλιεργούμενος ἐν κήπῳ, ἄγριος.

Ἄκηπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κῆπον. 2) = » Κῆπος —, « φρσ. Π., ὁ μὴ ἄξιος νὰ ὀνομάζεται κῆπος.

Ἀκηρασία (ἡ), Π. = Ἀκεραιότης (χαρακτῆρος), ἀκακία.

Ἀκηράσιος, Π. ἀντὶ

Ἀκήρατος (ὁ, ἡ), [ἀ, κεραννύω ἢ κεραΐζω]. ἄμικτος, ἄδολος, γνήσιος, καθαρός. διαυγής. » Ὄμβρος —, « Σοφ. » Σμύρνα —, « Ἡρ. » Χρυσὸς —, « αὐτ. 2) = Ἀκέραιος, ἀβλαβὴς, ἀνελλιπής. ἀμόλυντος, ἄφθαρτος. » Παρθένος (» Φιλία, » Λειμὼν), « Πλ. Ξεν, Εὐρ. (ϗ μὲ γεν.) » Κακῶν (» Ὠδίνων) —, « Εὐρ., Ἀπλλν. » Ἀκήρατοι γάμων καὶ ἁγνοί, « Πλάτ. (καὶ δοτ.) » Οὐδεὶς δὲ θνητῶν ταῖς τύχαις ἀκήρατος, « Εὐρ. (συγχ. τῷ Ἀγήρατος).

Ἀκήριος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κήρ] = Ἀκήρατος, Ἀκέραιος, ἀβλαβὴς, ἀθάνατος, ἄφθαρτος.

Ἀκήριος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κῆρ]. ὁ χωρὶς ψυχῆς, νεκρὸς, ἄψυχος. (» Ἀκήριον ἠύτ' ὄνειρον, « Ἀπλλν.). ὁ χωρὶς καρδίας, δειλὸς, ἄτολμος, ἄνανδρος. » Δέον ἀκήριον, « Ὅμ.

Ἄκηρος (ὁ, ἡ). (ἰατρ.) ὁ κατασκευαζόμενος χωρὶς κηρόν.

Ἀκηρότατος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἀκηρατώτατος, ὑπερθ. τοῦ Ἀκήρατος.

Ἀκηρυκτεὶ (κτὶ), ἐπίῤ. Χωρὶς κήρυκος ἢ κηρυκείου, ἢ χωρὶς προκήρυξιν (προειδοποίησιν), [ἐκ τοῦ

Ἀκήρυκτος (ὁ, ἡ), [ἀ, κηρύσσω]. (κυρ. πόλεμος) χωρὶς προλαβούσης διὰ κήρυκος εἰδοποιήσεως, αἰφνίδιος, κρυφός. 2) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος κήρυκα (προτείνοντα περὶ ἀνακωχῆς ἢ εἰρήνης), ἄσπονδος, ἀδιάλλακτος. 3) ὁ μὴ διαλαληθεὶς ὑπὸ τοῦ κήρυκος, (ἐπμ.) ἀσήμαντος, ἢ 4) (σπν.) ἄγνωστος (ποῦ εὑρίσκεται).

Ἀκηρύκτως, ἐπίῤ = Ἀκηρυκτεί.

Ἀκήρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλειμμένος μὲ κηρόν.

Ἀκηχέατο, Π. Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. καὶ

Ἀκηχέδαται, Π. Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ἄχνυμαι.

Ἀκηχεδὼν [ἀκάχω], όνος (ἡ), Π, θλίψις, πόνος ψυχῆς, βάσανον, μέριμνα.

Ἀκήχε(χη)μαι, πρκ. τοῦ Ἄχνυμαι.

Ἀκιβδήλευτος καὶ

Ἀκίβδηλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ήλως. Ὁ μὴ κίβδηλος (μὴ κιβδηλευθεὶς), ἄδολος, ἀνόθευτος, εἰλικρινὴς, γνήσιος.

Ἀκιδνὸς [ἀ, κινέω], ἡ, όν, Π. ἀσθενὴς, ἀδύνατος, τιποτένιος, πρόστυχος. (παρβλ. Κιδνός).

Ἀκιδώδης, έος (ὁ, ἡ), = τῷ

Ἀκιδωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἀκίδας, ἀγκιδωτὸς, σουβλερός.

Ἀκίζω [ἀκὶς], Μ. ίσω. Κάμνω τι σουβλερόν.

Ἀκίθαρις (ὁ, ἡ). Π. ἄμοιρος κιθάρας (κιθαρῳδίας), σκυθρωπός.

Ἄκικυς, υος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κίκυς]. ἀδρανής, ἀδύνατος. (ὁ Ἀριστοτ. [ποιητ.] τὸ ἐξηγεῖ διὰ τοῦ) Ἀειδής.

Ἀκινάκης, ου καὶ Ἰων. εος (ὁ). μάχαιρα Περσ., (Τουρκ.) χαντζάρι ἢ γιαταγάνι.

Ἀκινδυνὶ, ἐπίῤ. = Ἀκινδύνως.

Ἀκίνδυνος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ὑποκείμενος εἰς, ἢ μὴ ἐπιφέρων) κίνδυνον, ἀσφαλής. » Ἐν ἀκινδύνῳ, « Ξεν., ἐκτὸς κινδύνου.

Ἀκινδυνότης (ἡ). ἔλλειψις κινδύνου.

Ἀκινδυνώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀκίνδυνος.

Ἀκινδύνως, ἐπίῤ. Χωρὶς κίνδυνον, ἀσφαλῶς.

Ἀκινήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀκίνητος.

Ἀκινησία (ἡ). τὸ μὴ κινεῖσθαι.

Ἀκινητεὶ (τὶ), ἐπίῤ. Χωρὶς νὰ κινηθῇ τις.

Ἀκινητέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἀκινητίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι (Στέκω) ἀκίνητος, δὲν κινοῦμαι.

Ἀκινητίνδα, ἐπίῤ. (ὀνοματ.) » Παίζειν —, « Πλδ., εἶδ. παιδιᾶς, καθ' ἣν ὁ μὲν προσπαθεῖ νὰ μετακινήσῃ τὸν ἄλλον, ὁ δὲ ἀγωνίζεται νὰ μένῃ ἀκίνητος.

Ἀκίνητος, ος καὶ (Π.) η, ον, (καὶ ἐπίῤ.) -ήτως. Ὁ μὴ κινηθεὶς ἢ μὴ κινούμενος· (ἐπμ.) ςερεὸς, ἀκλόνητος· (συνεκδχ.) σωστὸς, ἀκέραιος· (τρπ.) σταθερὸς, ἀμετακίνητος, ἀμετάβλητος· ἀναίσθητος· βαρυκέφαλος. » Ὁ ἄθεος ἀκίνητος πρὸς τὸ θεῖον, « Πλ. 2) ὅστις δὲν πρέπει ἢ δὲν συμφέρει νὰ μετακινηθῇ (νὰ ἔβγῃ εἰς φῶς, νὰ κοινολογηθῇ). » Ἐπ' ἀκινήτοισι μὴ καθίζειν, « Ἡσ., δηλ. τάφοις. » Ἀκίνητα ἔπη, « Σοφ., τὰ ἀπόῤῥητα. » Ἀκίνητον χωρίον, « Ξεν., τὸ ἄσκαπτον.

Ἄκινος (ὁ), εἶδ. φυτ. (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ, θυμαριοῦ ἢ τοῦ βασιλικοῦ), (Λτν.) ocimastrum, (πρβλ. Ἐπίπετρον).

Ἄκιος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος), Π. [ἀ, κὶς]. ὁ μὴ ἔχων (μὴ κάμνων) σκωλήκια, ἀθριπήδεστος.

Ἀκιρὸς (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκιδνός.

Ἀκιρῶς, ἐπίῤ. Μὲ ἀδράνειαν, μὲ συςολὴν, ἥσυχα.

Ἀκὶς [ἀκὴ], ίδος (ἡ). ἀγκίδα, κάθε τι ἀγκαθωτὸν ἢ σουβλερὸν, (ὅθ. μτφορ.) » Πόθων ἀκίδες, « τὸ κέντημα (ὁ οἶςρος) τῆς ἐπιθυμίας. » Τῆς κύςιος ἀκίδες, « Ἀρετ., τὰ ἀγκυλώματα (οἱ πόνοι, τὰ κοψίματα) τῆς φούσκας.

Ἀκίχητος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κιχάνω], Ἀνέφικτος, ἄφθαστος· ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος ||. (τὸ οὐδ.) » Ἀκίχητα, « ἐπίῤ. Εἰς μάτην.

Ἀκίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων στύλυς (κίονας),

Ἀκκίζομαι [ἴδε Ἀκκὼ], Μ. ίσομαι, (τὸ ἐνεργ. εὕρηται μόνον παρὰ τῷ Αἰλ.). Κάμνω τσακκίσματα, προσποιοῦμαι ὅτι δὲν θέλω ἐν ᾧ θέλω, (παρβλ. Θρύπτομαι).

Ἄκκισμα (τὸ) καὶ

Ἀκκισμὸς (ὁ). προσποίησις, ἄρνησις πλαςὴ, (κοιν.) τσακκίσματα, κερατσιτσιαίς.

Ἀκκιςικὸς, ἡ, όν. Ἐπιῤῥεπὴς πρὸς τὸ ἀκκίζεσθαι.

Ἀκκὼ, οῦς (ἡ). γυνή τις ἀνόητος καὶ γελοία, (κοιν.) κεράτσα ἢ κερατσίτσα.

Ἀκλαγγὶ, ἐπίῤ. Χωρὶς κρότον (κλαγγῆς).

Ἀκλάδευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κλαδευθείς.

Ἀκλὰς, άδος (ἡ), = Ἀκλάδευτος.

Ἄκλαστος (ὁ, ἡ), [ἀ, κλάω]. ἀτσάκκιςος ἀκαμπής. ἀκλάδευτος.

Ἀκλαυστὶ (στεὶ), ἐπίῤ. = Ἀδακρυτί.

Ἄκλαυστος (τος), ου (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ μὴ κλαίων ἢ μὴ κλαύσας (» Ἀμφὶ δὲ τυμβεῖο καὶ ἄκλαυτοι γλαῦκες ἔθεντο γοον, « Ἐπγρ.). (πθ.) ὁ μὴ κλαυσθεὶς (μυρολογηθεὶς), ἀθρήνητος. ἀδάκρυτος. » Μηδὲ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, « Σόλ.

Ἀκλαυτὶ, = Ἀκλαυστί.

Ἀκλεὴς, έος (ὁ, ἡ), (ἡ αἰτ. Ἀκλεᾶ ϗ Ἰων. Ἀκλεῆ ϗ Π. Ἀκλέα. πλθ. ἡ ὀν. Ἀκλέες, Π. ἀντὶ Ἀκλεεῖς). ὁ χωρὶς κλέους (φήμης, δόξης), ἄδοξος, ἀσήμαντος. ||. (τὸ οὐδ.) » Ἀκλεὲς, ἐπίῤ. ἀντὶ Ἀκλεῶς.

Ἀκλεΐα (ἡ), Π. ἔλλειψις κλέους (δόξης, φήμης), ἀσημαντότης.

Ἀκλειὴς, Π. ἀντὶ Ἀκλεής.

Ἄκλειστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κλεισμένος ἢ μὴ κλειόμενος, ἀνοικτός.

Ἀκλειῶς, ἐπίῤ, Π. ἀντὶ Ἀκλεῶς.

Ἄκλεπτος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ μὴ κλέπτων (καὶ μτφορ.) ἀπατῶν, εἰλικρινής. (πθ.) ὁ μὴ κλαπεὶς ἢ μὴ κλεπτόμενος.

Ἀκλεῶς, ἐπίῤ. Χωρὶς κλέος, ἀδόξως.

Ἀκλήϊστος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἄκλειςος ἢ 2) = Ἄκλητος, ἀνώνυμος. » Πῶς σε καλέσω, τὸν μόνον ἀκλήϊστον; « Γργ.

Ἀκλήματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ προερχόμενος ἀπὸ) κλῆμα ἀμπέλου.

Ἀκληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω κλῆρον (μερίδιον, κτῆμα, ἢ κληρονομίαν), (ἐπμ.) εἶμαι πτωχὸς ἢ ἄτυχος, δυστυχῶ.

Ἀκλήρημα (τὸ). δυστύχημα, ἀτυχία, συμφορά.

Ἀκληρία (ἡ). δυστυχία, πτωχεία· ἀτυχία, ἀθλιότης.

Ἀκληρονόμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κληρονομῶν, ἀπόκληρος. 2) ὁ μὴ ἔχων κληρονόμον, ἄκληρος.

Ἄκληρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κλῆρον (κληρονομίαν ἢ μερίδιον ἢ κτῆμα), (ἐπμ.) πτωχὸς ἢ ἄτυχος. » Ἀνὴρ —, « Ὅμ. 2) ὁ μὴ μοιρασθεὶς διὰ κλήρου (λαχνοῦ), ἀμοίραστος· (ἐπμ.) χωρὶς οἰκοκύριον, χωρὶς αὐθέντην. » Γῆ —, « Εὐρ. 3) ὁ μὴ λαβὼν κλῆρον ἢ ὡς κλῆρον. (μὲ γεν.) ἄμοιρος. » Τῶν πατρῴων —, « Πλδ.

Ἀκληρούχητος (ὁ, ἡ), = Ἀκλήρωτος.

Ἀκληρωτεὶ (τὶ), ἐπίῤ. Χωρὶς λαχνὸν (κλῆρον), [ἐκ τοῦ

Ἀκλήρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μοιρασθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος νὰ μοιρασθῇ διὰ λαχνοῦ (κλήρου). 2) ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ λαβὼν κλῆρον (μερίδιον ἢ κληρονομίαν).

Ἄκληστος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἄκλειστος

Ἀκλητὶ, ἐπίῤ. Χωρὶς κάλεσμα (προσκάλεσμα), [ἐκ τοῦ

Ἄκλητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ήτως. Ἀκάλεςος, ἀπροσκάλεςος. 2) ἀνώνυμος.

Ἀκλινὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀλύγιστος, στερεὸς· ἀτάραχος· ἄτρεπτος· ἄκαμπτος· ἀνένδοτος. » Πρὸς τὸ διαμένειν ἀκλινῆ τὸν οἶνον ἐπιχιρνᾶναι θαλαττίῳ ὕδατι, « Ἡρακλ.

Ἀκλινῶς, ἐπίῤ. Στερεῶς· ἀνενδότως· ἀταράχως.

Ἄκλιτος (ὁ, ἡ), ϗ ἐπίῤ. ίτως, = Ἀκλινής. 2) (Γρμτ.) ὁ μὴ κλιτὸς, κλίσεως ἀνεπίδεκτος.

Ἀκλόνητος καὶ Ἄκλονος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ήτως (μτγν.). Ὁ μὴ κλονούμενος, ἄσειστος, στερεός· ἀτάραχος, ὁμαλός. «Σφυγμὸς—,» Γαλ.

Ἄκλοπος (ὁ, ἡ, μτγν.) = Ἄκλεπτος. «Ἄγκιςρον —,» Ὀππ., χωρὶς δόλωμα.

Ἀκλυδώνιστος (ὁ, ἡ) (λιμήν). Ὁ μὴ ταραττόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων· ὁ μὴ δοκιμάσας κλύδωνα (φουρτοῦναν).

Ἄκλυστος (ὁ, ἡ) (θηλ. ἀκλύστα, Εὐρπ. Ἰφ. Α. 121) = τῷ ἀντρ. Ὁ μὴ κατακλυζόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἀκύμαντος, γαληνός, ἀτάραχος.

Ἀκλώνητος (ὁ, ἡ). Ὁ μὴ ἔχων κλῶνας, Θφρ.

Ἄκλωστος (ὁ, ἡ). Ὁ μὴ κλωσθεὶς ἢ μὴ κλωθόμενος. «—στήμονες,» Πλάτ.

Ἀκμάζω, Μ. άσω. Εἶμαι (Εὑρίσκομαι) εἰς τὴν ἀκμὴν (τὸ ἄνθος) τῆς ἡλικίας μου· οἱ ἀκμάζοντες, ἐναντ. οἱ πρεσβύτεροι, παρηβηκότες· τῆς δυνάμεως· «—ῥώμῃ» Πλάτ. πρβλ. — πλούτῳ, ναυσί, χρήμασι, στρατιᾷ, κτλ. εἶμαι εἰς τὸν καιρόν μου, δηλ. ὥριμος (μεςωμένος), εἰς τὴν καλλιτέραν κατάςασιν, εἰς κρίσιμον περίστασιν. «Ἀκμάζοντος τοῦ σίτου, τῆς ὀπώρας (καὶ μτφρ.) τοῦ πολέμου, τοῦ ναυτικοῦ, τοῦ θέρους, τῆς νόσου· ἡμέρας, νυκτός. — ἔν τινι, πρός τι καὶ μετ' ἀπρμφ. ἀκμάζ. ἐρύκειν τὰ κακά (καὶ ἀπρσ.) «Ἀκμάζει βρετέων ἔχεσθαι,» Αἰσχλ., τώρα εἶνε καιρὸς (ἀνάγκη) νὰ ἐναγκαλισθῶμεν τὰ ἀγάλματα.

Ἀκμαῖος, α, ον καὶ ἐπίῤ. ως. Ὁ ὢν (Εὑρισκόμενος) εἰς τὴν ἀκμὴν (εἰς τὸ ἄνθος) τῆς ἡλικίας (δυνάμεως, δόξης) του, ὁ φθάσας εἰς τὴν μεγαλειτέρ. αὔξησιν (εἰς τὸν καιρόν του), ὥριμος (μεςωμένος)· ὁ εὑρισκόμενος ἢ γινόμενος ἐν καιρῷ (εἰς ἁρμοδίαν ἢ κρίσιμον περίςασιν). «— μόλοι,» Σοφ., ἐν καιρῷ θὰ ἔλθῃ. «Παρθένος—,» Ἀχ. = ὡραία γάμου, εἰς τὸν καιρόν της δι' ὕπανδρείαν. πρβλ.—πρὸς ἔρωτα·—ἡλικία, ἥβη, πῶλοι, κτλ. «Τοῦ χειμῶνος τὸ ἀκμαιότατον» = ἡ καρδιὰ τοῦ χ. «Αἱ τῶν ὑποθέσ. ἀκμαιότεραι,» Φλςρ., αἱ οὐσιωδέςεραι. «ἀκμαῖος τὴν ὀργήν,» Ἀχ., ὀργίλος, θυμώδης ἢ εἰς τὸν βρασμὸν ἀκόμη τοῦ θυμοῦ του.

Ἀκμαστής, οῦ (ὁ) = ἀκμαῖος. Ἡρόδ.

Ἀκμαστικός, ή, όν, καὶ ἐπίῤ. -ικῶς (μτγν). Ὁ φύσει ἀκμαῖος. Γαλ.

Ἀκμή (ἡ), [ἀκή, αἰχμή. λατ. acies]. (κυρ.) τὸ ὀξύ, τὸ κοπτερὸν μέρος (ὁ ἀθέρας) τοῦ μαχαιριοῦ κτλ. «Ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἵςασθαι, ἔχεσθαι, παροιμ.,» «Ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ εἶναι.» «— ὀνύχων,» Πλ., [illegible] ὀνύχια. πρβλ. — [illegible], βελῶν, φασγάνων, λόγχης, τριαίνης, ξίφ. 2) (μτφ.) τὸ ἄνθος, τὸ κάλλιςον [illegible], [illegible], ἡ ἁρμοδιωτέρα (κρισιμωτ.) ἀπο[illegible] παντὸς πράγματ. «Οὐδ' [illegible] παῖδες, ἀλλ' ἔργων —,» Σοφ. «— ὀμμάτων,» Αἰλ., ἡ ὀξυδέρκεια. — ἡλικίας (χρόνου, καιροῦ, βίου, νόσου, σίτου, ἔργων, σώματος, ἰσχύος, ὥρας, λόγων, γάμου, κτλ. ἀκμὴν ἔχειν ἢ ἐν ἀκμῇ εἶναι = ἀκμάζειν. «Οἱ ἐν [illegible]» Σδ., [illegible]. — Κατ' ἀκμὴν χρόνου, Αἴ (καὶ ἄλλ.) [illegible], εἰς μίαν ... τμήν, [illegible], ἔλα[illegible], [illegible] Σιο. [illegible] (παρὰ τ. νεωτ.

ἰατρ.), = Ἴονθοι (σπυριὰ τῆς νηότης).

Ἀκμήν, ἐπίῤ. Ἀκόμη, Ζ. Ἀκμή.

Ἀκμηνός, ή, όν, = τῷ ἀντρ. (Π. ἢ μτγν). Ὀμ ψ 191 θάμνος.... ἀκμ. θαλέθων. Παυσ. 5, 15. 6 ἀκμ. νύμφαι = ἀκμάζουσαι.

Ἄκμηνος (ὁ, ἡ Π. ἢ μτγν). [ἀκμὴ αἰολ. = ἀσιτία] ἄγευςος τροφῆς ἢ ποτοῦ, ἄσιτος. νηστικός. «Ἄκμηνος σίτοιο,» Ὀμ. Τ 163 207 «νήςιας ἀκμήνους,» πρβλ. 320 ἢ 346.

Ἀκμής, ῆτος (ὁ, ἡ, Π. ἢ μτγν). [ἀ, κάμνω]. ἀκάματος, ἀκμαῖος, νεαρός. «Πύλας ἀκμῆτας Ὀλύμπου,» Ἐπγρ. = ἀϊδίους, ςερεάς.

Ἀκμητεὶ (τί), ἐπίῤ. Π. ἀπονητί, χωρὶς κόπον (κάματον, κούρασιν), εὐκόλως.

Ἄκμητος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκμής. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ κουράζων (προξενῶν κάματον), εὔκολος. 3) ὁ μὴ πληγόνων ἢ μὴ προξενῶν πόνον. «Ἄκμητον τύμμα.» Νικ.

Ἀκμόθετον (τό), τὸ ξύλον (μέρος), ὅπου τοποθετεῖται ὁ ἄκμων. Ὀμ. Σ 410, 476.

Ἀκμόνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Ἄκμων [ἀ, κάμνω], ονος (ὁ). Τὸ ἀμόνι τῶν χαλκέων. 2) (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκάμας, ὅςτις ἀντέχει εἰς προσβολὰς ὡς ἄκμων, ἀκαταπόνητος. «Ἄκμονες λόγχης.» Αἰσχ. 3) εἶδος ἀετοῦ, (Ἡσύχ.) 4) εἶδος λύκου, (Ὀπ.).

Ἄκναμπτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄγναμπτος,

Ἄκναπτος ἢ Ἀκνάφευτος ἢ Ἄκναφος (ὁ, ἡ). = Ἀγν... «Βότρυς—,» Μανσσ., ὁ ἀπάτητος.

Ἄκνημος (ὁ, ἡ). Ὁ μὴ ἔχων κνήμας (ἄντζαις ἢ [συνεκδχ.] ποδάρια, ἢ κνημῖδας.

Ἄκνηστις, ιος, (ἡ), Π. [ἀ, κνήθω ἢ πρβλ. ἄκανος, ἄκανθα]. τὸ ῥαχοκόκκαλον τῶν ζῴων. Ὀμ. κ 160 (ἅπαξ εἰρημ.) ἢ παρ' Ἀπολλ. 4, 1402. 2) εἶδ. φυτοῦ (κνίδης)

Ἄκνισος (ὁ, ἡ). Ὁ μὴ ἔχων κνῖσαν. 2) = τῷ

Ἀκνίσωτος (ὁ, ἡ). Ὁ χωρὶς κνῖσαν (τσίκναν), ἀκάπνιστος, (ἐπμ.) ἐστερημένος θυσιῶν. «Βωμὸς—,» Πλουτ., «Ἀγυιὰ —,» Λουκ.

Ἀκοή (ἡ), ἡ δύναμις (ἡ ἐνέργεια) τοῦ ἀκούειν, μία τῶν 5 αἰσθήσεων. «Ἔκπληξίν τε ἅμα ἢ ἀποςέρησιν ἀκοῆς,» Θκ. «διεφθαρμένος τὴν ἀκοήν,» Ἡρόδ. 1, 38. 2) (συνήθ. πλθ.) τὰ ὄργ. τῆς ἀκ., τὰ αὐτία. «Τὰς ἀκ. ἀποφράττων,» Ἀχ. 3) ἄκουσμα λόγος ἐξ ἀκοῆς, φήμη, εἴδησις. «Ἀκοὴ φέρεται,» Εὐρ. «Τοῦτο οὐκ ἀκ. γράφω,» Ἡρ. «Δειμαίνοντος τοῦ εὐνούχ. τὴν ἀκ.,» Σωίδ., τὸ ὄν. εὐνοῦχος «σκοτειναὶ ἀκοαί,» «ἐξ ἀκ. περίτινος λέγειν» Πλάτ. 4) (Γρφ. σπν.) ἀντὶ Ὑπακοή. «Ἰδοὺ ἀκοὴ ὑπὲρ θυσίαν,» Βασ. Α', 16.

Ἀκόησις (ἡ) = Ἀκοή. Ἱπποκρ.

Ἀκοίλιος (ὁ, ἡ). Ὁ χωρὶς κοιλίαν. 2) = τῷ

Ἄκοιλος (ὁ, ἡ). Ὁ μὴ ἔχων κοιλότητα, μὴ βαθουλός.

Ἀκοίμητος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίῤ. -ήτως. Ὁ μηδέποτε κοιμώμενος, [illegible]. (μτφ.) ἄσβεστος, (μτφρ.) αἰώνιος, ἀκατάπαυστος. «— πῦρ,» (τὸ ὑπὸ τῶν Ἑςιάδων φυλαττόμενον), Πλουτ. Κάμ.

Ἀκοίμιστος (ὁ, ἡ). Ὁ μὴ ἀποκοιμιζόμενος· ἄγρυπνος· (μτφ.) ἀκατεύναστος, ἀδιάκοπος. Διεδ.

Ἄκοινος (ὁ, ἡ). Ὁ μὴ κοινὸς (δι' ὅλους). Θεμς.

Ἀκοινωνησία (ἡ). Ὁ χαρακτὴρ τοῦ

Ἀκοινώνητος (ὁ, ἡ). (ἢ ἐπίῤ. — τως). Ὁ μὴ κοινός, μὴ ἀνήκων (ἀρμόζ.) εἰς ὅλους. 2) ὁ μὴ κοινωνήσας (μὴ λαβὼν μέρος) εἴς τι, ἀμέτοχος νόμων, συνουσίας. Πλάτ. 3) ὁ

ἀποφεύγων τὴν (ἢ ἀνεπιτήδειος πρὸς) κοινωνίαν (συναναςροφ.) ἄλλων, ἰδιότροπος.

Ἀκοινωνία (ἡ), = Ἀκοινωνησία, Πλάτ.

Ἀκοίτης, ου (ὁ) Π. [ἀ ἀθρ., κοίτη] = Ὁμευνέτης, σύζυγος. Ὀμ.

Ἄκοιτις -ιος (ἡ) θηλ. τοῦ ἀκοίτης = ὁμόκοιτις, γυνὴ κατὰ νόμους. Ὀμ. Ι 450 ἢ ἀλλχ. ἢ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. ποιηταῖς

Ἄκοιτος (ὁ, ἡ). Ὁ μὴ ἔχων (μὴ πλαγιάζων εἰς) κοίτην ‖. «Μέλι ἄκοιτον,» Πλίν., τὸ καθαρόν, χωρὶς ὑποστάθμην (καταπάτι).

Ἀκολάκευτος, (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -εύτως. Ὁ μὴ κολακευόμενος, μὴ δελεαζόμενος ὑπὸ κολακείας. Πλάτ. καὶ μτγν.

Ἀκόλακος (ὁ, ἡ). Ὁ χωρὶς κολακείας, μὴ κολακευτικός, ἁπλοῦς.

Ἀκολασία (ἡ). Ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀκολάςου, (κυρ.) ἀτιμωρησία, (ἐπμ.) ἀσέλγεια, ἀκρασία, ἀσωτία, ῥοπὴ ἢ ἕξις εἰς τὰς αἰσχρὰς ἡδονάς· αὐθάδεια, θρασύτης. Ἰσκρ. 12, 131, Ξενοφ. Ἀθ. 1, 9 συνημμ. τῷ: τρυφή, ἀκοσμία, ἀταξία, ὕβρις, πονηρία· ἐναντ. σωφροσύνη, κοσμιότης κλπ.

Ἀκολαςαίνω, Μ. ανῶ, ἢ Ἀκολαςέω-ῶ. Μ. ήσω. Εἶμαι ἀκόλαςος, ζῶ ἀσελγῶς, πράττω ἀκολασίας.

Ἀκολάστημα (τό), καὶ ἀκολάςασμα. Πρᾶξις ἀκόλαστος, ἀσέλγεια.

Ἀκολαστητέον. Ῥηματκ. τοῦ Ἀκολαστέω.

Ἀκολαστία (ἡ), = Ἀκολασία.

Ἀκόλαςος (ὁ, ἡ), (κυρ.). Ἀτιμώρητος, (ἐπμ. ἐπὶ δένδρ.) ἀκλάδευτος, ἀκαλλιέργητος· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀπαίδευτος, ἀσωφρόνιςος· ἀσυνείδητος, ἀδιάντροπος· (ἐπμ.) ἀκράτητος εἰς τὴν ἀσέλγειαν, ἔκδοτος εἰς τὰς αἰσχρὰς ἡδονάς, ἄσωτος, κακοήθης, διεφθαρμένος. «— ἵππος,» Πλ. Φαιδρ. 25, 5e «—ςράτευμα,» Ξενφ. Ἀν. 2, 6, 9 «—γυνή,» Πλουτ. κλπ. ἐναντ. σώφρων, κόσμιος κλπ.

Ἀκολάςως, ἐπίῤ. Ἀσελγῶς, ἀσώτως ἢ —τέρως ‖. «Ἀκολάςως ἔχω πρός τι,» Ξεν., δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐγκρατευθῶ ἀπὸ ἔν τι, τὸ κάμνω ἢ τὸ ἀπολαμβάνω ἀμέτρως ἢ μὲ ὑπερβολήν.

Ἀκολλητί, ἐπίῤ. [ἐκ τοῦ

Ἀκόλλητος (ὁ, ἡ). Ὁ μὴ κολλήσας (ἑνωθείς) ἢ μὴ κολλῶν.

Ἄκολλος (ὁ, ἡ). Ὁ χωρὶς κόλλαν ἢ κόλλημα, ἀκόλλητος.

Ἄκολος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κόλος = τροφή]. Τεμάχιον, κομμάτιον, ἔνθεσις (βοῦκκα) ψωμίου. Ὀμ. ρ 222.

Ἀκολουθέω - ῶ, Μ. ήσω. (τινι, σύν τινι, μετά τινος· εἰς (ἐπί) τι). Ὑπάγω κατόπιν τινός. [illegible] (συν[illegible] καὶ τρπ.) εἶμαι ὑπηρέτης (μαθητής, ὀπαδός, μιμητής) τινός· [ἐπὶ πραγμ. τριτοπρσ.] «Ἀκολουθεῖ,» ἕπεται, εἶνε ἐπόμ[illegible] γὰρ [illegible] [illegible] εἶναι,» Ἀρστ. 2) συμβαίνει, γίνεται. «Ἀφ' οὗ [illegible] πολλάκις ἠκολούθησε,» Στρβ. 3) ἀναλογεῖ, συμφωνεῖ. (Πλάτ. Πολ. Γ'.

Ἀκολούθημα (τό). Τὸ ἀκολουθοῦν, τὸ συμβαῖνον, τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἀκολούθησις, εως (ἡ). Τὸ ἀκολουθεῖν. 2) συνέπεια, ἔκβασις. 3) = Ἀκολουθία.

Ἀκολουθητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ ἀκολουθεῖν, ὁ ἑκούσιος (πρόθυμος) ἀκολουθῶν. 2) συνεπής, σύμφωνος.

Ἀκολουθία (ἡ). Συνέχεια, συνέπεια· [illegible], [illegible], [illegible] τάξις [illegible]

τέλεσμα. 3) (συνκδχ.) οἱ ἀκολουθοῦντες κατόπιν ὑπηρέται. 4) (Ἐκκλ.) ἡ κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Τυπικοῦ ἀνάγνωσις ἢ ψαλμῳδία.

Ἀκολουθίσκος (ὁ), ὑποκορ τοῦ

Ἀκόλουθος (ὁ, ἡ), [ἀ ἀθρ., κέλευθος]. ὁ ἀκολουθῶν (ὑπάγων, ὁδεύων) κατόπιν τινός· ὑπηρέτης, βοηθός, παραστεκάμενος· (τρπ.) μαθητής, μιμητής, ὀπαδὸς τοῦ συστήματος (κτλ.) τινός. 2) ὁ ἀποβαίνων (ἑπόμενος) ἔκ τινος. «Ἵνα ἢ πλέον ἡμῖν ὁ λόγος ἀκολουθότερος γένηται,» Γργ. 3) σύμφωνος, ὅμοιος, ἀνάλογος. «Ἀκόλουθα τούτοις πράττειν,» Δμ

Ἀκολούθως, ἐπίῤ. (μὲ δοτ.) Συμφώνως, ἀναλόγως, ἑπομένως.

Ἄκολπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κόλπον (προκοίλιον).

Ἀκόλυμβος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἠξεύρων κολύμβημα.

Ἀκομία (ἡ). τὸ μὴ ἔχειν κόμην (μαλλιὰ εἰς τὴν κεφαλήν), φαλάκρα.

Ἀκομιστία (ἡ). ἔλλειψις κομιδῆς (περιποιήσεως), [ἐκ τοῦ

Ἀκόμιστος (ὁ, ἡ). ἐστερημένος τῆς ἀναγκαίας ἐπιμελείας (κομιδῆς), ἀπεριποίητος, ἀσυγύριστος.

Ἀκόμμωτος (ὁ, ἡ), [ἀ, κομμόω]. ἀςόλιστος, ἀκαλλώπιστος, ἀφκιασίδωτος.

Ἄκομος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κόμην (μαλλιὰ ἢ φύλλα), φαλακρός.

Ἀκόμπαστος ἢ Ἄκομπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κομπάζων (καυχώμενος).

Ἀκόμψευτος ἢ Ἄκομψος (ὁ, ἡ). ἀκαλλώπιστος· ἀφελής, ἀνεπιτήδευτος, ἁπλοῦς. 2) = χαρις, ἀηδής· πρόστυχος. 3) ἀνεπιτήδειος, ἄπειρος.

Ἀκομψῶς, ἐπίῤ. Χωρὶς κομψότητα, χωρὶς χάριν [illegible]

Ἄκον (ἀντὶ Ἀκόνη), ονος [illegible], [illegible] τοῦ Ἀκονη, [illegible].

Ἀκονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκονίζω. 2) (τρπ.) [illegible] 3) [illegible]

Ἀκόνδυλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κονδύλους (κόμπους, ῥόζους, κλειδώσεις). 2) ὁ μὴ λαβὼν κονδύλους (γρονθοκοπήματα), ἄδαρτος.

Ἀκόνη (ἡ). [ἀκή]. ἡ πέτρα τοῦ ἀκονίσματος, (νεοελ.) ἀκόνι. 2) τὸ μαρμαρένιο γουδὶ τῶν φαρμακοποιῶν κτλ. 3) κομμάτι (πέτρας ἢ μετάλλου) εἰς σχῆμα ἢ μέγεθος ἀκόνης. 4) Π. ἐρεθισμὸς (ἐνθουσιασμός) πρὸς μελέτην.

Ἀκόνημα (τό) ἢ

Ἀκόνησις, εως (ἡ). [illegible] (μτφορ.) ἐρεθισμός, παρακίνησις.

Ἀκονητής, οῦ (ὁ). ἀκονιστής.

Ἀκονίατος (ὁ, ἡ). μὴ ἀλειμμένος μὲ ἀσβέστην (κονίαν), ἀσβέστωτος.

Ἀκόνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἀκόνη. 2) εἶδος ἰατρικοῦ διὰ τὰ μμάτια.

Ἀκονιορτος (ὁ, ἡ). ἀκονιόρτος.

Ἀκονιτί, ἐπίῤ. Χωρὶς σκόνιν, (δηλ.) χωρὶς κόπον (ἀγῶνα, δυσκολίας).

Ἀκόνιτον (τό) ἢ

Ἀκόνιτος (ἡ). φυτόν τι φαρμακερόν, [illegible] εἰς ἀκόνας [illegible], (κοιν.) [illegible] ἢ ψάρι.

Ἀκόνιτος (ὁ, ἡ). ἀκονιστος, ἀκοπίαστος, (τρπ.) ἀκοπίαςος. 2) = Ἀκονίατος ἢ Ἀκώνιστος.

Ἀκονίτως, ἐπίῤ. = Ἀκονιτί.

Ἀκοντί, ἐπίῤ. = Ἀκουσίως.

Ἀκοντίας, ου (ὁ). εἶδ. ὄφεως τιναζομένου ὡς ἀκόντιον (κοιν.) σαγίττα ἢ σαγιττιά. 2) εἶδ. μετεώρου ἢ κομήτου.

Ἀκοντίζω, Μ. ίσω Ῥίπτω (Τινάζω, Τρυπῶ μὲ) τὸ ἀκόντιον. 2) (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) Π. τινάζομαι ὡς σαγίττα· (κατ' ἐκτ.) διαπερνῶ. «Εἴσω γῆς ἀκοντίζουσ' ἀραί,» Εὐρ.

Ἀκόντιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἄκων.

Ἀκόντισις, εως (ἡ) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀκοντίζειν, τὸ ῥίψιμον τοῦ ἀκοντίου κτλ., (ἐν γέν.) τίναγμα.

Ἀκόντισμα (τό), = Ἀκόντισις. «Ἀκόντισμα τὸ μακρότατον ἐπαινοῦμεν,» Ξεν. 2) τὸ διάστημα ὅπου φθάνει τὸ ῥιπτόμενον ἀκόντιον, μιὰ κονταριὰ τόπος. «Ἐντὸς ἀκοντίσματος προσ[illegible],» Ξεν. 3) ἡ πληγὴ τοῦ κονταριοῦ. «Πολλῶν ἀκοντισμάτων κατάπλεως,» Πλ.

Ἀκοντισμός (ὁ), = Ἀκόντισις.

Ἀκοντιστήρ, ῆρος ἢ

Ἀκοντιστής, οῦ (ὁ). ὁ ῥίπτων (τινάζων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ῥίπτῃ) κοντάρι.

Ἀκοντιστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ γυμνασμένος (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ ἀκοντίζειν.

Ἀκοντιστύς, ύος (ἡ). ἡ πρὸς τὸ ἀκοντίζειν ἐπιτηδειότης. 2) ἡ δι' ἀκοντισμῶν μάχη.

Ἀκοντοβόλος (ὁ), Π. ὁ βάλλων (ῥίπτων, ἢ κτυπῶν μὲ) τὸ ἀκόντιον, ἀκοντιστής.

Ἀκοντοδόχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος (ἢ προσέχων ν' ἀποφύγῃ ῥιπτόμενον ἐναντίον του) τὸ ἀκόντιον.

Ἀκοντοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ἀκόντιον, δορυφόρος.

Ἀκόντως, ἐπίῤ. = Ἀκουσίως.

Ἀκοπητί, ἐπίῤ. = Ἀκόπως.

Ἀκοπία (ἡ). ἔλλειψις κόπου.

Ἀκοπιαστί, ἐπίῤ. = Ἀκόπως.

Ἀκοπίαστος (ὁ, ἡ). ἀκούραστος· ἀκαταπόνητος. 2) (ἐνεργ.) χωρὶς κόπου, εὔκολος.

Ἀκοπιάστως, ἐπίῤ. = Ἀκόπως.

Ἄκοπος (ὁ, ἡ), = Ἀκοπίαστος. 2) ὁ ἐλαφρύνων (προφυλάττων ἢ γλυκαίνων) ἀπὸ τὸν κόπον. (ἰδὲ [illegible]) Ἄκοπον (τό), ἰατρικὸν διὰ τὴν κούρασιν. 3) ὁ μὴ κοπεὶς (χαραχθεὶς) ἀπὸ τὸ σκαλίδι ἢ τὸν σίδηρον. 3) ἄτριπτος, ἀκοπάνιστος.

Ἀκόπριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κοπρισμένος.

Ἄκοπρος, ου καὶ

Ἀκοπρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀκόπριστος. 2) ὁ μὴ κάμνων τὴν κόπρον του, δυσκοίλιος, ἢ ὁ μὴ ἐνεργῶν πρὸς τοῦτο.

Ἀκόπως, ἐπίῤ. Χωρὶς κόπον, εὐκόλως. 2) χωρὶς σπαλαχνοφαγώματος. «Θέρμος δὲ καὶ ἐρέβινθος καὶ ὅλως τὰ ὄσπρια ἀκόπως ἔχει,» Θφρ.

Ἀκοράσια (ἡ). ἀπληςία.

Ἀκόρεστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χορταίνων (χορτασμένος), ἀχόρταγος.

Ἀκορέστως, ἐπίῤ. Ἀπλήστως, ἀχόρταγα.

Ἀκορής, ές. Π. ἢ

Ἀκόρητος (ὁ, ἡ). = Ἀκόρεστος. 2) [ἀ, κορέω] ἀσάρωτος, ἀσκούπιστος· ἀκαλλώπιστος.

Ἀκορία (ἡ). ἀπληστία, ἀχορτασία. 2) τὸ νὰ μὴ τρώγῃ τις κατὰ κόρον.

Ἀκορίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ἄκορον.

Ἄκορνα, ης (ἡ), [ἀκή], εἶδ. φυτοῦ ἀπὸ τὸ γένος τοῦ γαϊδουράγκαθου.

Ἄκορον (τό). ἡ ἀρωματικὴ ῥίζα τοῦ φυτοῦ.

Ἄκορος (ὁ καὶ ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (ἴσ. τὸ Γερμαν Kalmus), (εἰς ἰατρ. Γλωσσάρ. εὕρηται:) «Ἀκόρου ῥίζα, τῆς ἀγριοσπαθούλας, ὅ ἐστιν εἰς τὰ βάλτα,» (παρβλ. Ἀφροδισιάς).

Ἄκορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκόρεστος ἢ Ἀκόρητος.

Ἀκόρυφος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κορυφῆς (κεφαλῆς, ἄκρας, ἀρχῆς).

Ἀκορύφωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κορυφωθεὶς (τελειωθείς, συμμαρισθείς), ἀτελείωτος, ἀναρίθμητος.

Ἄκος, εος-ους (τό). ἰατρικόν, (ἐν γέν.) μέσον πρὸς θεραπείαν (διόρθωσιν)· ὄφελος. «Ἄκος οὐδὲν τόδε θρηνεῖσθαι,» Αἰσχλ.

Ἀκοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἄκοσμος (ἄτακτος κτλ.).

Ἀκοσμήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἄκοσμος.

Ἀκόσμητος (ὁ, ἡ). ἀστόλιστος, ἀστόλιστος, ἄβαλτος εἰς τάξιν, ἄκομψος, ἄρ[illegible]. «Λέξις—,» Δ. Αλ.

Ἀκοσμήτως, ἐπίῤ. Χωρὶς στολισμόν, χωρὶς τάξιν, ἀκόσμως.

Ἀκοσμία (ἡ). ἀταξία, σύγχυσις. 2) ἀχρειότης, κακοήθεια. 3) (μτγν.) ἔλλειψις κόσμου (στολισμοῦ). «Ἐσθὴς κόσμου κόσμος ἢ ἀκοσμία,» Γργ.

Ἀκόσμιος, σπν. ἀντὶ

Ἄκοσμος (ὁ, ἡ). = Ἀκόσμητος. 2) ἄτακτος, κακοήθης, ἄχρειος.

Ἀκόσμως, ἐπίῤ. Χωρὶς τάξιν, ὅπως τύχοι, ἀτάκτως.

Ἀκοστή (ἡ), Π. (κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Κυπρ.) ἡ Κριθή, [ἀκή ἢ ἄκος, ἴδε καὶ Κοστή].

Ἀκοστήσας, σασα, αν. μτχ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀκοστέω, Π. [ἀκοστή]. [Ἵππος κτλ. θρεμμένος καλὰ μὲ κριθάρι, (ἐπμ.) θρασύς, ὑβριστής. (Τουρκοβαρβαρ.) [illegible].

Ἄκοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χωρὶς κότον (μνησικακίαν, ἐχθροπάθειαν), ἀμνησίκακος.

Ἀκουάζομαι, Μ. άσομαι, Π. ἀντὶ Ἀκούω, Ἀκροῶμαι. ‖. «Δαιτὸς ἀκουάζεσθον,» Ἰλ. Δ., προσκαλεῖσθε εἰς τὸ τραπέζι.

Ἀκουή (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκοή.

Ἀκουσα, α. πρκ. τοῦ Ἀκούω.

Ἀκούρευτος (ὁ, ἡ). = Ἄκουρος.

Ἄκουρος (ὁ, ἡ). [ἀ, κείρω]. = Ἀκούρευτος. 2) Π. [ἀ, κοῦρος]. ὁ μὴ ἔχων υἱόν, ἄτεκνος.

Ἀκουσείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω διάθεσιν) ν' ἀκούσω.

Ἀκουσιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι ἀκουσίως.

Ἀκουσίθεος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ εἰσακουόμενος.

Ἀκουσίφιλος, η ἢ ος, ον. Ὁ ἀγαπῶν (ὑποχαίρων) ν' ἀκούσῃ.

Ἀκούσιος, α ἢ ος, ον. Ὁ μὴ ἑκούσιος (μὴ θεληματικός).

Ἀκουσιότης (ἡ). τὸ ἀκούσιον.

Ἄκουσις, εως (ἡ). τὸ ἀκούειν, ἀκοή.

Ἀκουσίως, ἐπίῤ. Χωρὶς νὰ θέλῃ τις, παρὰ γνώμην, ςανικῶς.

Ἄκουσμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἠκούσθη ἢ ἀκούεται· (ὅθεν:) φωνὴ ὀργάνου μουσικοῦ, τραγοῦδι κτλ., μάθημα, διδασκαλία· φήμη, ᾀδόμενον, εἴδησις, (παρβλ. Ἀκρόαμα).

Ἀκουσματικός, ἡ, όν, = Ἀκουστικός.

Ἀκουσμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἄκουσμα.

Ἀκουστέον, θετ. τοῦ Ἀκούω.

Ἀκουστής, οῦ (ὁ), = Ἀκροατής, μαθητής.

Ἀκουστιάω, Μ. άσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀκουσείω.

Ἀκουστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀκοήν, ἁρμόδιος (ἐπιτήδειος, πρόθυμος) εἰς τὸ ἀκούειν. » Πόρος —,« Γαλ., ἡ τρύπα τῆς ἀκοῆς, τὸ αὐτί. » Ἀκουστικοί, « οἱ μαθηταὶ τοῦ Πυθαγόρου, διότι ὑπεχρεοῦντο ἐπὶ πέντε ἔτη ν' ἀκούουν μόνον χωρὶς νὰ ὁμιλοῦν.

Ἀκουστικῶς, ἐπίρ. Προσεκτικῶς. ||. » Ἀκουστικῶς ἔχω,« = Ἀκουσείω.

Ἀκουστός, ή, όν. Ὁ ἀκουσθεὶς ἢ δυνάμενος ν' ἀκουσθῇ. 2) ἀξιάκουστος.

Ἀκουτίζω, Μ. ίσω ἢ ιῶ. Κάμνω ν' ἀκούσῃ τις ἢ ν' ἀκουσθῇ τι, διδάσκω. » Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν, « Γρφ. ||. (οὐδ.) ὑπακούω, πείθομαι. » Ἀκουτίζειν τοῦ λόγου, « Ἀρστ. ||. (πθ.) διδάσκομαι, ἀκροάζομαι, μανθάνω. » Τὴν περὶ τῶν ὄντων γνῶσιν ἠκουτί(στί)σθησαν, « Γργ.

Ἀκούω [κοέω], Μ. ἀκούσω καὶ Ἀττ. ἀκούσομαι (πρκ. Ἀκήκοα, ὑπερσ. Ἠκηκόειν, πρκ. πθ. Ἤκουσμαι, ἀόρ. πθ. Ἠκούσθην). Ἀκούω, ἀκροάζομαι, ἐνωτίζομαι. » Ταῦτα Καλυψοῦς ἤκουσα, « Ὀδ. 2) ἔχω ἐξ ἀκοῆς, μανθάνω, πληροφοροῦμαι. » Τὰς πόλεις δεῖξόν μοι, ἃς κάτω ἀκούομεν, « Λκ. » Ἤκουον δ' ἔγωγέ τινων ὡς οὐδὲ δώσοιεν, « Δμ. 3) διδάσκομαι, εἶμαι μαθητής. » Ἤκουσεν Ἀναξιμάνδρου, « Αρτ. 4) ἐννοῶ, καταλαμβάνω· ἐκλαμβάνω. » Ὅταν εἴπω τι τῶν τοιούτων, ἁπλῶς ἀκούειν σε χρή, « Γαλ. 5) ὑπακούω. » Αἴ κ' ἐθέλῃσ' εἰπόντος ἀκουέμεν, « Ἰλ. Ζ. » Τοὺς Λακεδαιμονίους εἴθισεν ὑμῶν ἀκούειν, « Δμ. » Καὶ ἔσται βασιλεὺς ὑμῶν, αὐτοῦ ἀκούσεσθε, « Γρφ. » Ὡς Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστέα εἴη τοῦ λοιποῦ, « Ἡρ. 6) Π. εἰσακούω, ἐπακούω. » Λιτᾶν δ' ἀκούει μὲν οὔτις θεῶν, « Αἰσχλ. (καὶ μὲ δοτ. σπν.) » Δύνασαι δ' ἀκούειν ἀνέρι κηδομένῳ, « Ὅμ. 7) (μετὰ τοῦ Εὖ ἢ Κακῶς ἢ τῶν τούτοις ἰσοδυναμούντων) ἐπαινοῦμαι ἢ κατηγοροῦμαι, ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην φήμην, (ἐν γέν.) ὀνομάζομαι. » Ἀκούειν κακὰ πρὸς δούλων, « Σοφ. » Μὴ λέγειν κακῶς τὸν τεθνεῶτα, μηδ' ἂν ὑπὸ τῶν ἐκείνου τις ἀκούῃ παίδων αὐτός, « Νόμ. Σόλ. » Ἐσθλὸς ἀκούω, « Θκρ. » Ἄμεινον ἤκουον, « Θκ. » Ἤκουον μουσικὴν (μουσικῶν) εἶναι πρῶτοι, « Ἡρ. καὶ Γργ. » Κόλακες ἀκούουσι, « Δμ.

Ἄκρα, ας (ἡ), θηλ. τοῦ Ἄκρος. ||. (οὐσ. ἢ ἐλλ.) τὸ ἔσχατον μέρος (ἡ ἄκρη, τὸ τέλος, κυρ. δὲ ἡ κορυφή) κάθε πράγματος· (ὅθεν) = Ἀκρώρεια, Ἀκρωτήριον· φρούριον (κυρ. ἐπὶ λόφου κείμενον), ἀκρόπολις, (ὅθεν ||. » Κατ' ἄκρας ἢ Κατάκρας, (καὶ Ἰων. » Κατ' ἄκρης ἢ Κατάκρης) ἑλεῖν (πέρθειν, σμύχειν κτλ.), « ἀντὶ Κατὰ κράτος, ἐξ ὁλοκλήρου. » Βρασίδας μὲν οὖν εὐθὺς ἄνω καὶ ἐπὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως ἐτράπετο, βουλόμενος κατ' ἄκρας ἢ βεβαίως ἑλεῖν αὐτήν, « Θκ. » Ὡς εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης, « Ὀδ. Ε., (παρβλ. Κατακρῆθεν).

Ἀκράαντος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄκραντος.

Ἀκραγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ κράζων, ἄφωνος, βωβός.

Ἀκράδαντος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -άντως, Ὁ μὴ κραδαινόμενος (κλονούμενος), ἀκλόνητος.

Ἀκραεί, ἐπίρ. Π. μὲ οὔριον ἄνεμον, πρύμα, [ἐκ τοῦ

Ἀκραής, έος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ἄνεμος), ὁ ἄκρως ἄων (πνέων), σφοδρός, ἢ ἄκρατος, (ἐπμ.) εὔδιος, οὔριος.

Ἀκραῖος, α, ον. Ἀκρινός· ἐν ἀκρωτηρίῳ ἢ ἀκρωρείᾳ ἢ ἀκροπόλει κείμενος (κατοικῶν ἢ λατρευόμενος), (ὅθεν) » Ἀκραῖοι θεοί, « Ἥρα (» Ἀθηνᾶ, » Ἀφροδίτη) ἀκραία. «

Ἀκραίπαλος (ὁ, ἡ), = Ἀμέθυσος.

Ἀκραιφνής [ἄκρως ἢ ἀκέραιος, φαίνομαι], έος (ὁ, ἡ). καθαρός, ἄμικτος, ἄδολος· εἰλικρινής, γνήσιος· 2) σῶος, ἀκέραιος.

Ἀκραιφνῶς, ἐπίρ. Καθαρῶς, ἀδόλως, εἰλικρινῶς.

Ἄκραντος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κραίνω]. ὁ μὴ ἀποτελεσθεὶς (ἐκπληρωθεὶς) ἢ μὴ δυνάμενος ἀποτελεσθῆναι, ἀπέραντος, ἀκατόρθωτος, ἀτελής, ἀνεκτέλεστος, ἀπραγματοποίητος, μάταιος. » Ἐλπὶς —, « Πίνδ. » Νὺξ —, « Αἰσχλ., ἡ πάρωρος, τὸ μεσονύκτιον. » Ἄκραντα βάζω, « Αἰσχλ. » Ἄκραντ' ὀδύρει, « Εὐρ.

Ἀκραξόνιον (τό). τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος.

Ἀκρασία (ἡ), τὸ ἐναντ. τῆς εὐκρασίας, Ζ. Δυσκρασία. 2) τὸ ἐναντ. τῆς ἐγκρατείας, ἀσωτία. » Ἀκρασία γὰρ ἐμοὶ πᾶν τὸ περιττὸν ἢ ὑπὲρ τὴν χρείαν, ἢ ταῦτα πεινώντων ἄλλων, « Γργ. » Ἀκρασία γλώσσης, « Πλ., τὸ μὴ ἐχεμυθεῖν » Ἀκρασία χειρῶν, « Ἰώσ., τὸ δωροδοκεῖσθαι. 3) τὸ νὰ μὴ δύναται νὰ κρατήσῃ τίς τι, ἀτονία, ἀδυναμία. » Οὔρων —, « Ἀρετ. » Ἡσυχίης —, « αὐτ., ἡ ἀνησυχία. » Ἀκρασίη χειρὸς (γυιάτων), « Ἱππκρ., ἡ παραλυσία. 4) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀκρισία.

Ἀκράτεια (ἡ), = Ἀκρασία. τὸ ἐναντ. τῆς ἐγκρατείας. 2) (ἰατρ.) ἡ πρὸς τὸ κρατεῖν ἀνικανότης, ἀτονία.

Ἀκρατεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι ἀκρατής, δὲν ἐγκρατεύομαι.

Ἀκρατευτικός, ή, όν. Ὁ ἐπιῤῥεπὴς πρὸς (ἢ προερχόμενος ἀπὸ) ἀκρασίαν.

Ἀκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω δύναμιν νὰ κρατήσω τι. 2) = Ἀκρατεύομαι, (Ἱππκρ.).

Ἀκρατέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ἀκρατῶς.

Ἀκρατής, έος (ὁ, ἡ), (τὸ συγκρ. Ἀκρατέστερος καὶ Ἀκρατίστερος). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ τι (κυρ. δὲ) τὸν ἑαυτόν του (τὰ πάθη του), ἄσωτος, ἔκδοτος εἰς τὰς ἡδονάς. » Ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, « Λκ., δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὸ κριάρι ἀπὸ τὰ κέρατα. » Ἀκρατὴς γάμων, « Σοφ., ἀσελγής, μοιχός. » Ἀκρατὴς χειρός, « Ἀρστ., κλέπτης (δωρολήπτης) ἢ πλήκτης. » Τὰ παιδία ἀκρατέα ἐδωδῆς, « Ἀρετ. » Τῆς κοιλίας ὑπὸ διαῤῥοίας ἀκρατεῖς, « Δ. Κάσσ. 2) (συνκδχ.) ἄτονος, ἀδύνατος. » Χεὶρ ἀκρατής, « Ἱππκρ., ἡ παραλελυμένη. 3) (πθ.) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κρατηθῇ, ἀκράτητος. » Οὖρον —, « Ἀρετ. » Ἀκρατὲς στόμα, « Ἀρστ., τὸ ἀχαλίνωτον (αὔθαδες ἢ μὴ ἐχέμυθον). » Ἀκρατὴς δαπάνη, « Ἐπγρ., τὰ ἄσωτα καὶ χωρὶς λογαριασμὸν ἔξοδα.

Ἀκράτητος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ δυνάμενος κρατηθῆναι, ἀκατάσχετος.

Ἀκρατήτως, ἐπίρ. Ἀκατασχέτως.

Ἀκρατί, ἐπίρ. = Ἀκρατῶς.

Ἀκρατία (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀκράτεια.

Ἀκρατίζομαι, Μ. ίσομαι. Πίνω ἄκρατον (ἀνέρωτον, ἄδολον κρασί). 2) προγευματίζω (κυρ. μὲ ψωμὶ ἢ ἄδολον κρασί).

Ἀκράτισμα (τό) ἢ

Ἀκρατισμός (ὁ). τὸ πρόγευμα (διότι συνίστατο κυρ. εἰς ψωμὶ καὶ ἄδολον κρασί).

Ἀκράτιστος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) ὁ μὴ προγευματίσας, νηστικός.

Ἀκρατοκώθων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ πίνων ἄκρατον μὲ τὸν κώθωνα (γαβάθαν), πολυπότης, κρασοκανάτας.

Ἀκρατοποσία (ἡ). τὸ πίνειν ἄκρατον (ἀνέρωτον) τὸν οἶνον.

Ἀκρατοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ἀκρατοπότης, ου (ὁ) καὶ Ἀκρατοπότις, ιδος (ἡ). ὁ πίνων ἄκρατον (ἀνέρωτον) τὸν οἶνον.

Ἄκρατος (ὁ, ἡ), (τὸ συγκρ. Ἀκρατότερος καὶ Ἀκρατέστερος). ὁ μὴ κεκραμένος (ἀνακατωμένος), ἄμικτος, καθαρός. » Βαφὴ —, « Πλ. (κυρ. ἐπὶ οἴνου) ἄδολος, ἀνέρωτος. » Σπονδαὶ τ' ἄκρητοι, « Ἰλ. Β., (ἐπμ.) δυνατός, βαρύς, μεθυστικός, (ἢ μτφορ.) ἄμετρος, ὑπερβολικός, ἀκράτητος. (ὅθεν) » Ὀργὴ (» Παῤῥησία, » Φιλονεικία, » Δημοκρατία, » Διάῤῥοια, κτλ.) ἄκρατος, « Λξ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἀκρατής (2), ἄτονος. » Τὸ γὰρ ἐν τούτοις (τοῖς ἐντέροις) θερμόν, ἢν καταψυχθέν ποτε .. ἄκρατον ὑπ' ἀσθενίης ἔῃ, διαδιδρήσκει πᾶν ἔργον ἡ τροφή, « Ἀρετ.

Ἀκρατοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκρασία.

Ἀκρατόστομος (ὁ, ἡ). στόματος ἀκρατής, ἀθυρόστομος.

Ἀκρατότης (ἡ). ἡ οὐσία (ποιότης) τοῦ ἀκράτου οἴνου κτλ. » Μέγα μὴν διαφέρει ἢ οἴνου ἢ μέλιτος ἀκρητότης εἰς ἰσχὺν ἀμφοῖν, « Ἱππκρ.

Ἀκρατοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (δεχόμενος, χωρῶν ἐντὸς αὐτοῦ) ἄκρατον, (ὅθεν. ||. » Ἀκρατοφόρον, εἶδ. ἀγγείου διὰ κρασί, Ζ. ψυκτήρ.

Ἀκρατόῤῥων, ονος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Χαλίφρων.

Ἀκρατόχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξάγων ἢ περιέχων καθαρὰν (ἄκρατον) χολήν, » Πυρετὸς —, « Ἱππκρ.

Ἀκράτωρ, ορος (ὁ), = Ἀκρατής.

Ἀκρατῶς, ἐπίρ. Χωρὶς δύναμιν πρὸς τὸ κρατῆσαί τι· χωρὶς ἐγκράτειαν, ἀσώτως, ἀσελγῶς· ἀκατασχέτως. » Ἀκρ. ἔχοντες αὐτῶν, « Ἰσ. » Τῆς οὐρήθρης ἀκρατέως διακειμένης, « Ἱππκρ., παραλελυμένης, (συγχ. τῷ

Ἀκράτως, ἐπίρ. Ἀδόλως, καθαρῶς· καθ' αὐτό, ὅλως διόλου. » Ἀκρ. λευκή, « Λκ., κατάλευκος. » Τομῇ εὐθείᾳ ἀκράτως, « Γεωγρφ., ὁλοΐσια.

Ἀκραχολία (ἡ), Ζ. Ἀκροχολία

Ἀκράχολος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἀκρόχολος.

Ἄκρεα (τά), Π. ἀντὶ Ἄκρα, οὐδ. πλθ. τοῦ Ἄκρος ἢ Ἄκρεος.

Ἀκρεμονικός, ή, όν. Ὁ ἔχων (ἢ ὁμοιάζων μὲ) ἀκρέμονας.

Ἀκρέμων, ονος (ὁ). (κυρ.) τὸ ἄκρον (ἡ κορυφή) τοῦ κλωναρίου· (συνκδχ. δὲ καὶ ὁλόκληρον τὸ) κλαδὶ ἢ κλωνάρι. » Οὐδὲ γὰρ ἐκ τῶν ἀκρεμόνων, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν κλάδων καὶ τῶν πρέμνων ἐκφύεται, « Γαλ. » Τὰ γὰρ ἀπὸ παρασπάδος καὶ ῥίζης ἢ κλωνός, οὐ πάντως δύναιτ' ἂν καὶ ἀπὸ ξύλου καὶ ἀκρέμονος, « Θφρ. 2) (μτφορ.) ὁ πρῶτος (ἄριστος, ἐξαίρετος). » Τοὺς ὀνομαστοτάτους καὶ ἀκρέμονας, « Νικ. Χρον.

Ἄκρεος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κρέας. » Τὰ ἄκρεα τοῦ σώματος (τῆς ῥινός) μέρη, « Ἱππκρ. ἢ Γαλ. » Κρέα ἄκρεα, « Ἀρετ., τὰ πόδια κλπ. τοῦ ζώου.

Ἀκρέσπερος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος περὶ τὰς ἀρχὰς (τὸ ἄκρον) τῆς ἑσπέρας. ||. » Ἀκρέσπερον, ἐπίρ. Κατάβραδα, (χυδ.) σούρουπα.

Ἀκρήβης, εος καὶ Ἄκρηβος, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ περὶ τὰς ἀρχὰς (τὸ ἄκρον) τῆς ἥβης, ὁ μόλις ἡβάσκων, παλληκαράκι.

Ἀκρήδεμνος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κεφαλοδέματος (κρηδέμνου).

Ἀκρήμων, ονος (ὁ), = Ἀκρέμων.

Ἄκρηνος (ὁ, ἡ). κρήνης ἄμοιρος » Κρήνη —, « Γργ., ἡ ἔχουσα σχῆμα μόνον καὶ ὄνομα κρήνης, ξηρά.

Ἀκρησίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀκρασία.

Ἄκρητος, Ἀκρητοποσίη, Ἀκρητόχολος, Ἀκρηχολίη, κτλ. Ἰων. ἀντὶ Ἄκρατος κτλ.

Ἄκρια (τά), Π. ἀντὶ Ἄκρα, οὐδ. πλθ. τοῦ Ἄκρος.

Ἀκριβάζω, Μ. άσω, Γρφ. = Ἀκριβόω.

Ἀκρίβωμα (τό) ἢ

Ἀκριβασμός (ὁ), Γρφ. = Ἀκρίβωμα καὶ Ἀκρίβωσις.

Ἀκριβαστής, οῦ (ὁ), Γρφ. ἀκριβὴς ἐξεταστής (παρατηρητής).

Ἀκριβεί, ἐπίρ. = Ἀκριβῶς.

Ἀκρίβεια (ἡ). ἡ ἄκρα (σύντονος, λεπτομερής) ἐπιμέλεια (ἐξέτασις, φροντίς, προσοχή) εἰς κάθε πρᾶγμα, (κυρ. δέ, ἡ περὶ τὴν οἰκιακὴν δαπάνην) φειδωλία, αὐστηρὰ οἰκονομία. » Τὰ χρήματα δι' ἀκριβείας ποιεῖσθαι, « Δ. Κάσσ. » Ἐὰν δι' ἀκριβείας ᾖ (τὸ ὕδωρ) καὶ τοῖς γείτοσι, « Πλάτ. 2) ἐντέλεια. » Εὑρημένων ὧν περὶ τὰ βέλη ... εἰς ἀκρίβειαν πρὸς τὰς πολιορκίας, « Ἀρστ. 3) ὑπερβολή. » Κινδύνων —, « Ἀῤῥ.

Ἀκριβεύω, Μ. εύσω, = Ἀκριβόω.

Ἀκριβής [ἄκρος, βαίνω, ἢ ἀ ἐπιτ., κρίνω], έος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸ ἄκρον προσεκτικός (ἐπιμελής, εὔτακτος, δίκαιος κτλ.), (ἰδιαιτ. δὲ) αὐστηρὸς οἰκονόμος, φειδωλός, (κοιν.) ἀκριβός » Εἰς οἰκονομίαν, ἣν ᾤετο ῥᾴστην καὶ ἀκριβεστάτην εἶναι, « Πλ. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ὁ καθαυτό, ἐντελής, τέλειος εἰς τὸ εἶδός του. » Ἔχει δὲ ἀκριβεστάτην ἄνθρωπος τῶν αἰσθήσεων τὴν ἁφήν, « Ἀρστ. » Ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεύς, « Θκρ. » Ἡσυχία δὲ ἦν —, « Ξ. Ἐφ. ||. » Εἰς (» Πρός, » Ἐπὶ) τὸ ἀκριβές, ἐπίρ. ἀντὶ Ἀκριβῶς. » Εἰς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένος, « Λκ.

Ἀκριβοδίκαιος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν (εἰς τὸ ἄκρον) δίκαιος. ||. » Τὸ ἀκριβοδίκαιον, « Ἀρστ., ἡ ἀκριβὴς δικαιοσύνη.

Ἀκριβολογέω-ῶ, Μ. ήσω, ἢ συχνότ. πθ. Ἀκριβολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐξετάζω (Λογαριάζω, Διηγοῦμαι) μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν.

Ἀκριβολογία (ἡ). ἡ περὶ τὸ λέγειν (λογαριάζειν, ἐξετάζειν κτλ.) ἀκρίβεια. » Δίκαιος ἄνευ ἀκριβολογίας, « Δ. Κάσσ.

Ἀκριβολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (λογαριάζων, ἐξετάζων κτλ.) μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν.

Ἀκριβόω-ῶ, Μ. ώσω. Πράττω τι μὲ ἀκρίβειαν, τὸ φέρω εἰς τὴν ἐντέλειαν· ἐξετάζω κατὰ βάθος· μανθάνω ἢ γνωρίζω τι ἐντελῶς (ἀκριβῶς). » Ὁ διδάσκαλός με, ὡς ἤδη ἀκριβοῦντα τὴν δικαιοσύνην, ἢ ἄλλοις καθίστη δικάζειν, « Ξεν. » Ἀνδρὸς Δία τὸν ξένιον καὶ ἱκέσιον ἀκριβοῦντος, « Ἡλ.. » Ἠκρίβωσε παρ' αὐτῶν τὸν χρόνον τοῦ φαινομένου ἀστέρος, « Εὐαγγ.

Ἀκρίβωμα (τό). ἀκριβὴς (ῥητή) παραγγελία ἢ ἀπόφασις, ἐντελὴς ἢ κατὰ βάθος σπουδὴ ἢ πεῖρα (γνῶσις).

Ἀκρίβωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἀκριβόω, ἡ μετ' ἀκριβείας ἔρευνα, ἐξακρίβωσις· ἀκριβὴς γνῶσις ἢ τήρησις. » Νόμου —, « Ἰώσ.

Ἀκριβῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀκρίβειαν, ἐντελῶς. (ἐπὶ λόγων) τὸ ἐναντ. τοῦ Ἁπλῶς. » Μήτε παντάπασιν ἁπλῶς, μήτε λίαν ἀκριβῶς, « Ἰσκρ. » Λευκὸς γὰρ ἦν ἀκριβῶς, « Λκ. 2) μὲ αὐστηρὰν οἰκονομίαν, φειδωλῶς. » Ἀκριβῶς τὰ πρὸς τὸν βίον ἀναγκαῖα χορηγεῖν, « Ξεν.

Ἀκρίβωσις, εως (ἡ). ἡ ἀκριβὴς (λεπτομερής, κατὰ βάθος) ἔρευνα ἢ σπουδή· ἐντέλεια· τελειοποίησις.

Ἀκρίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἀκρίς.

Ἀκριδοθήρα, ας (ἡ). παγὶς διὰ τὰς ἀκρίδας.

Ἀκριδοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ἀκρίδας, εἶμαι-

Ἀκριδοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) ἀκρίδας.

Ἀκρίζω, Μ. ίσω. Περιπατῶ εἰς τὰς ἄκρας τῶν βουνῶν. 2) κόπτω τὰς ἄκρας (τὰς κορυφάς, τὰ ἐξέχοντα μέρη), κορφολογῶ (φυτά).

Ἀκρὶς [ἄκρα], ίδος (ἡ), ἔντ. ἀκρίδα.

Ἄκρις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄκρα, ἀκρώρεια.

Ἀκρισία (ἡ). ἔλλειψις κρίσεως (διαγνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ κακοῦ), ἀδιακρισία. » Ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους ἐπέτριψεν αὐτόν, « Λκ. (καὶ ἰατρ.) » Τὰ προκρινόμενα, .. ἢν μὴ ὠμῶς κριθῇ, ἀκρισίαι, « Ἱππκρ. 2) ἡ κατάστασις τῶν μὴ διακεκριμένων (ἢ μὴ δεδικασμένων) πραγμάτων, σύγχυσις, ἀταξία. » Ἀκρισίας ἢ παρανομίας καὶ φόνου πλήρη τὰ κατὰ τὴν Αἰτωλίαν, « Πλβ.

Ἄκρισμα (τό). ἄκρα (φυτοῦ), ἀκρέμων.

Ἀκρίσχιον (τό). ἡ ἄκρα (κορυφὴ) τοῦ ἰσχίου.

Ἀκριτί, ἐπίρ. = Ἀκρίτως.

Ἀκριτόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διακρίνων τί βούλεται, ἀκρίτως βουλευόμενος, ἀστόχαστος.

Ἀκριτόδακρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χύνων ἄμετρα δάκρυα.

Ἀκριτοεπής, έος καὶ

Ἀκριτόμυθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν ἀκρίτως (ἀπερισκέπτως ἢ ἀκατανοήτως). » Ὄνειρος —, « Ὀδ. Τ., ὁ δυσεξήγητος.

Ἄκριτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κριθεὶς (δικασθεὶς ἢ ἀποφασισθείς), ἀμφίβολος, ἀμφισβητήσιμος· ἀξεχώριστος, ἀξεδιάλυτος, συγκεχυμένος, ἄτακτος. » Θάνατος —, « Πλάτ. » Τἀδικήματα ἕως μὲν ἂν ᾖ ἄκριτα παρὰ τοῖς πράξασίν ἐστιν· ἐπειδὰν δὲ κρίσις γένηται, « Λυκοῦργ. » Ἄκριτος ἦν ἡ περὶ αὐτοῦ (τοῦ Ἀλκιβ.) δόξα διὰ τὴν τῆς φύσεως ἀνωμαλίαν, « Πλ. 2) Δ. ἀμέτρητος, ἀναρίθμητος· ἀτελείωτος, ἀκατάπαυστος. » Ἄκριτον πλήθει κυνῶν ἔθνος, « Μυθ. » Ἄκριτος ἄγρων ὄχλος, « Εὐρ. » Δηρὸν δὴ μετὰ ταῦτα ἢ ἄκριτον, « Ὅμ. 3) ὁ μὴ ἔχων κρίσιν (διάγνωσιν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ), (ἐπμ.) ἀναποφάσιστος. » Δόξα (» Μοῖρα) — , « Κλ. Ἐπγρ., (παρ' ἰατρ. συγχ. τῷ Ἄκρητος).

Ἀκριτόφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄκριτα (ἄπειρα, ἢ μὴ ξεχωριζόμενα ἀπ' ἀλλήλων διὰ τὴν πυκνότητα) φύλλα.

Ἀκριτόφυρτος (ὁ ἡ), Π ἀνακατωμένος (πεφυρμένος, ἐμπερδεμένος) εἰς τρόπον ἀξεδιάλεκτον.

Ἀκριτόχηλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τὰς χηλὰς ἀκρίτους (ἑνωμένας, μὴ σχισμένας), Μονόχηλος, (οὕτω διορθ. τινὲς τὸ Κριτόχειρος).

Ἀκριτόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συγκεχυμένως (ἀκατανοήτως) ὁμιλῶν.

Ἀκρίτως ἐπίρ. Χωρὶς κρίσιν (δίκην). 2) χωρὶς τάξιν καὶ λογαριασμόν. 3) χωρὶς διάκρισιν (στόχασιν).

Ἀκροάζομαι, Μ. άσομαι, σπντρ. τοῦ Ἀκροάομαι.

Ἀκρόαμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἀκούει (ἀκροᾶται) τις· (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ μετὰ προσοχῆς καὶ εὐχαριστήσεως ἀκουόμενον, καθὼς ἀνάγνωσις, μάθημα, ᾠδή, δρᾶμα θεατρικὸν κτλ. » Τοῦ ἡδίστου τῶν ἀκροαμάτων, ἐπαίνου, ἀνήκοος εἶ, « Ξεν. 2) (συνκδχ.) αὐτὸς ὁ ἀκουόμενος εὐχαρίστως, καθὼς μουσικός, μυθολόγος, γελωτοποιὸς κτλ. » Αὐλητρίδας καὶ ψαλτρίας καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἀκροαμάτων, « Ἀθ. (παρβλ. Ἄκουσμα).

Ἀκροαματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόδιος πρὸς) ἀκρόασιν. » Ἀκροαματικοὶ λόγοι, « Ἀρστ., οἱ μὴ συγγεγραμμένοι, ἀλλὰ προφορικῶς μόνον παραδιδόμενοι, (ἐπμ.) ἀνέκδοτοι.

Ἀκροάμων, ονος (ὁ). ἀκροατὴς φιλήκοος.

Ἀκροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἀκούω μετὰ προσοχῆς, ἀφηγκράζομαι· εἶμαι ἀκροατὴς (μαθητής) τινος. 2) ὑπακούω, ὑποτάσσομαι. » Οἱ ξύμμαχοι οὐκ, ἐξ ὧν ἂν χαρίζησθε, ἀκροῶνται ὑμῶν, ἀλλ' ἐξ ὧν ἂν ἰσχύϊ μᾶλλον περιγένησθε, « Θκ.

Ἀκρόασις, εως (ἡ). τὸ ἀκροᾶσθαι (ἀκούειν, ὑπακούειν κτλ.). 2) (συνκδ.) = Ἀκρόαμα. 3) ἡ πρὸς ἀκρόασιν γινομένη συνέλευσις. » Ἀκρόασιν ποιεῖσθαι, Ἰσκρ., Πλβ. 4) = Ἀκροατήριον. » Ἕδραν καταλαμβάνειν ἐν ἀκροάσεσι ἢ θεάτροις, « Πλ.

Ἀκροατέον, θετ. τοῦ Ἀκροάομαι.

Ἀκροατήριον (τό). τὸ μέρος ὅπου συνέρχον-

ται (καὶ αὐτοὶ περιληπτικῶς οἱ συνερχόμενοι) πρὸς ἀκρόασιν.
Ἀκροατής, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἀκροώμενός τινος, (ἰδιαιτ.) μαθητής.
Ἀκροατικός, ή, όν, = Ἀκροαματικός. » Μισθός—, « Αχ.
Ἀκροατικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἀκροατοῦ. » Ἀκροατικῶς ἔχω, « Φίλ., εἶμαι διατεθειμένος πρὸς ἀκρόασιν
Ἀκροβάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν (βαίνων) ἀκροποδητὶ (εἰς τὰ 'νύχια).
Ἀκροβαρέω-ῶ, Μ. ήσω Βαρύνω (Γέρνω) πρὸς τὸ ἓν ἄκρον τῆς ζυγαριᾶς.
Ἀκροβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ ἀκροποδητὶ (εἰς τὰ 'νύχια). » Ὠτακουστεῖν ἀκροβατοῦντας, « Φίλ. 2) (συνκδχ.) ὑψηλοφρονῶ. κομπάζω.
Ἀκροβατικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ ἀκροβατεῖν.
Ἀκρόβατος (ὁ, ἡ), = Ἀκροβάμων.
Ἀκροβαφής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιπολαίως (κατὰ τὰ ἄκρα μόνον) βαμμένος ἢ βουτημένος.
Ἀκροβελής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄκραν σουβλερήν.
Ἀκροβελίς, ίδος (ἡ). ἡ σουβλερὴ ἄκρα (μύτη) τοῦ βέλους ἢ τοῦ ὀβελοῦ, (παρβλ. Ἀκροβολίς).
Ἀκρόβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐβγάλλων βλαστάρια εἰς τὴν ἄκραν (κορυφήν). » Ὁ φοίνιξ ἀκρόβλαστον, « Θφρ.
Ἀκροβολέω-ῶ, Μ ήσω, = Ἀκροβολίζω. Προσβάλλω τὴν ἄκραν, ἢ 2) ῥίπτω τι κρατῶν αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἄκραν.
Ἀκροβολία (ἡ), = Ἀκροβολισμός.
Ἀκροβολίζω (συνηθέστ. τὸ μσ-) -ίζομαι, Μ. ίσω, ίσομαι. (κυρ.) Ῥίπτω μακρόθεν (ἢ Κτυπῶ τὴν ἄκραν τινὸς μὲ) βέλη, ἀκόντια κτλ., (ἐπμ.) ἀρχίζω τὸν πόλεμον, ἀψιμαχέω.
Ἀκροβολίς, ίδος (ἡ). εἶδ. ἐλαφροῦ ἀκοντίου, (παρβλ. Ἀκροβελίς).
Ἀκροβόλισις, εως (ἡ) καὶ
Ἀκροβολισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀκροβολίζεσθαι (ῥίπτειν μακρόθεν βέλη κτλ. πρὸς ἀφορμὴν συμπλοκῆς), ἀρχὴ πολέμου, Ἀψιμαχία.
Ἀκροβόλισμα (τό). ἀκροβολισμός.
Ἀκροβολιστής, οῦ (ὁ). ὁ πολεμῶν (ῥίπτων βέλη κτλ.) μακρόθεν πρὸς ἀφορμὴν συμπλοκῆς.
Ἀκροβολιστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἀκροβολισμόν.
Ἀκρόβολος (ὁ, ἡ), (παροξ) = Ἀκροβολιστής. 2) (προπαροξ. πθ.) Π. ὁ μακρόθεν ῥεπτόμενος (βαλλόμενος, ἀκοντιζόμενος).
Ἀκροβυστία (ἡ). τὸ ἀπερίτμητον μέρος (δέρμα) τοῦ γεννητικοῦ μορίου τῶν ἀρρένων, [ἐκ τοῦ
Ἀκρόβυστος (ὁ, ἡ), [ἄκρος, βύω]. ὁ ἔχων τὸ ἀκροπόσθιον ἀπερίτμητον, (Τουρκ.) ἀσουννέτευτος.
Ἀκρογένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ κατωσάγωνον (γένειον) πεταγμένον ἔξω ἢ σουβλερόν.
Ἀκρογωνιαῖος, α, ον καὶ
Ἀκρόγωνος (ὁ, ἡ). (κυρ. λίθος) βαλλόμενος εἰς τὴν κάτω ἢ ἐπάνω γωνίαν (ἀγκωνὴν) τοῦ τοίχου, ἀγκωνάρι.
Ἀκροδακτύλιον (τό). ἡ ἄκρα τοῦ δακτύλου.
Ἀκρόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος εἰς τὴν ἄκραν (κορυφήν). » Δόναξ—, « Ἐπγρ., τὸ καλάμι τῶν ψαράδων.
Ἀκροδίκαιος (ὁ, ἡ), = Ἀκριβοδίκαιος.
Ἀκρόδρυον (τό), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) καρπὸς (κυρ. μὲ σκληρὸν ἐξώφλοιον) δένδρου, (εἰς τὴν Ἀττ. σώζεται ἡ λέξ.) ἀκρόδυ. » Οἱ Ἀττικοὶ . . πάντα τὰ ἀκρόδρυα κάρυα λέγουσιν, « Ἀθ. 2) (συνκδχ.) δένδρον καρποφόρον. » Συκῆν φυτεύειν καὶ τἄλλα ἀκρόδρυα πάντα, « Ξεν.
Ἀκροέλικτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ τὸ ἄκρον (τὴν κορυφὴν) ἑλικτὸς (στρημμένος, γυριστός).
Ἀκρόζεστος (ὁ, ἡ). ὁ μετρίως ζεματιστὸς (ἐπμ χλιαρὸς) ἢ βρασμένος, ἀκροβρασος.
Ἀκροζύγιον (τό). ἡ μέση τῆς ζυγαριᾶς ἢ τοῦ ζυγοῦ.
Ἀκρόζυμος (ὁ, ἡ). (ἄρτος) ὁ μὴ ἔχων πολὺ προζύμι, λειπανάβατος.
;Ἀκροζώνιον (τό). ἡ ἄκρα (τὸ κοινῶς κεφαλάρι) τῆς ζώνης.
;Ἀκρόθαλπτος (ὁ, ἡ), = Ἀκρόθερμος, Ἀκρόκαυστος.
Ἀκρόθε, Π. ἀντὶ
Ἀκρόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ ἢ Εἰς τὴν ἄκραν (κορυφήν).
Ἀκρόθερμος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν (εἰς τὸ ἄκρον) ἢ μετρίως (εἰς ταῖς ἄκραις μόνον) θερμός.
Ἀκρόθι, ἐπίρ. Π. εἰς τὴν ἀρχὴν (ἄκραν), περὶ τὰς ἀρχάς. » Ἀκρόθι νυκτός, « Ἀρ., ὅτι ἀρχίζει νὰ νυκτώνῃ.
Ἀκροθιγής [ἄκρος, θιγγάνω] έος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν (κατὰ τὰ ἄκρα) μόνον ἐγγιχθεὶς ἢ ἐγγίσας, ἐπιπόλαιος. » Σκυτάλιον—, « Σδ., σουβλερόν.
Ἀκροθιγῶς, ἐπίρ. Ἐγγίζοντας μὲ τὴν ἄκραν (τὴν ἐπιφάνειαν) μόνον, ὄχι κατὰ βάθος, ἐπιπολαίως. » Κάθες πράως εἰς τὸν κηρὸν, ἀκροθιγῶς ἐμβάπτων, πρὸς τὸ ἐλάχιστόν τι αὐτοῦ ἐφέλκεσθαι, « Δσκρ.
Ἀκρόθινα (τά), Π. ἀντὶ Ἀκροθίνια, Ζ. Ἀκροθίνιον.
Ἀκροθινιάζω (καὶ μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι. Προσφέρω δῶρον ἢ θυσίαν (καὶ μσ. 'παίρνω διὰ τὸν ἑαυτόν μου) τὰ ἀκροθίνια.
Ἀκροθίνιον (τό). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) τὸ ἄκρον (τὸ ἐπάνω-ἐπάνω, τὸ καλλήτερον) τῆς θημονιᾶς (θινὸς) κυρ. λαφύρων, προσφερόμενον συνήθως ὡς ἀπαρχὴ εἰς τοὺς θεούς.
Ἀκροθώραξ, ακος καὶ (Ἰων.) Ἀκροθώρηξ, ηκος (ὁ), [ἄκρως, θωρήσσω]. ὁ μετρίως μεθυσμένος, ὁ περὶ τὰς ἀρχὰς ἀκόμη τῆς μέθης, (Τουρκ.) τσακίρ-κέϊφι.
Ἀκρόκαρπος (ὁ, ἡ). (κυρ. δένδρον) φέρον τοὺς καρποὺς εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ στελέχους. » Ὁ φοίνιξ—, « Θφρ.
Ἀκρόκαυστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔξωθεν ἢ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν μονον καεὶς, καψαλισμένος.
Ἀκροκελαινιάω-ῶ, Μ. άσω (ἡ μτχ. ἥτις μόνη καὶ εὑρίσκεται, Ἀκροκελαινιόων, πλεονασμ. Ἰων. τοῦ ο), Π. εἶμαι ἐπιπολαίως (κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν μονον) μελανός.
Ἀκροκέραια (τά). αἱ ἄκραι τῆς ἀντέννας (κεραίας).
Ἀκροκιόνιον (τό). ἡ κορυφὴ τῆς κολώνας, κεφαλοκόλωνον.
Ἀκροκνέφαιος, ου καὶ Ἀκροκνεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς νυκτὸς ἢ τῆς αὐγῆς (ὅτε ἀρχίζει δηλ. νὰ γίνεται, ἢ νὰ παύῃ τὸ [κνέφας] σκότος) γινόμενος ἢ πράττων τι, (παρβλ. Ἀκρέσπερος).
Ἀκροκόμης, ου (ὁ), = τῷ
Ἀκρόκομος, η ἢ ος, ον. Ὁ ἔχων κόμην (μαλλιὰ ἢ φύλλα) μόνον εἰς τὴν κορυφήν.
Ἀκροκωλία (ἡ), = Ἀκρωμία.
Ἀκροκώλιον (τό). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἄκρα μέλη (κῶλα) τοῦ σώματος, (κυρ. τῶν ζώων) καὶ τὸ ἐκ τούτων φαγητόν. » Ἀκροκώλια δίεφθα, « Ἀθ., ὁ (Τουρκ.) πατσᾶς.
Ἀκρόλειον (τό), (κυρ. ἐπὶ λαφύρων, λείας), = Ἀκροθίνιον.
Ἀκρόλιθος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἄγαλμα ἢ ἀνδριὰς) ἔχων τὰ ἄκρα μόνον ἐκ λίθου.
Ἀκρολίνιον (τό). ἡ ἄκραις (τὸ τριγυρινόν, τὸ ἄλλως γραντὶ) τοῦ δικτύου (λίνου).
Ἀκρόλινος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. κυνηγὸς) ὁ εἰς τὰς ἄκρας τοῦ δικτύου (λίνου) στεκόμενος.
Ἀκρολίπαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιπολαίως (κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν μόνον) λιπαρός.
Ἀκρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω τὰς ἄκρας (κορυφὰς) ἀσταχύων, ἀνθέων κτλ., κορφολογῶ.
Ἀκρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ τὰς κορυφὰς (τὸ ἄνθος, τὸν ἀθέρα) τῶν πραγμάτων συλλέγων, (εἰς τὸν Εὐστάθ. ἄλλ. διορθ. Μακρολόγον ἢ ἄλλ. Ἀκρατολόγον).
Ἀκρολοφία (ἡ). ἡ κορυφὴ λόφου ἢ βουνοῦ.
Ἀκρολοφίτης, ου (ὁ). ὁ κατοικῶν (διατρίβων εἰς) τὰς ἀκρολοφίας.
Ἀκρόλοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑψηλοὺς λόφους, ἀπότομος, ὑψηλός. ||. (οὐσ.) = Ἀκρολοφία.
Ἀκρολυτέω-ῶ, Μ. ύσω, Π. λύνω τὴν ἄκραν μόνον.
Ἀκρόμαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὸν καὶ πολὺ μαλλί, (κατὰ τὸν Κορ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μακρόμαλλος.
Ἀκρομανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐγγὺς ἢ εἰς τὴν ἀκμὴν (εἰς τὸ ἄκρον) τῆς μανίας ὤν.
Ἀκρομάσθιον (τό). ἡ ἄκρα (ῥῶγα) τοῦ μαστοῦ.
Ἀκρομέθυσος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀκροθώραξ.
Ἀκρομόλιβδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μολίβια εἰς τὰς ἄκρας (καθὼς τὸ δίκτυ τῶν 'ψαράδων).
Ἀκρομύλη (ἡ), = Μυλακρὶς ἢ Ἐπιγουνίς.
Ἀκρομφάλιον ἢ Ἀκρόμφαλον (τό). ἡ ἄκρη (τὸ καταμεσῆς) τοῦ ὀμφαλοῦ· (μτνμ.) τὸ κέντρον (ἡ μέση) κάθε πράγματος.
Ἄκρον (τό). Ζ. Ἄκρος.
Ἀκρονυγής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -γῶς. Ὁ κεντηθεὶς ἢ κεντῶν εἰς (ἢ μὲ) τὴν ἄκραν.
Ἀκρονύκτιος καὶ Ἀκρόνυκτος (ὁ, ἡ), = Ἀκροκνέφαιος. ||. (οὐσ.) Ἀκρονύκτιον (τό) = τῷ
Ἀκρόνυξ, υκτος ἢ υχος (ἡ). ἡ ἀρχὴ ἢ τὸ τέλος τῆς νυκτός, τὸ ἑσπέρας, ἢ ὁ βαθὺς ὄρθρος.
Ἀκρονυχί, ἐπίρ. ἀντὶ Ἀκρωνυχί.
Ἀκρονυχία (ἡ) καὶ
Ἀκρόνυχον (τό), = Ἀκρονύκτιον, [ἐκ τοῦ
Ἀκρόνυχος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκρονύκτιος καὶ Ἀκρώνυχος.

Ἀκρόουλος (ὁ, ἡ), = Ἄκρουλος.
Ἀκροπαγής, έος (ὁ, ἡ), Π. 'μπηγμένος (προσηλωμένος) εἰς τὴν ἄκραν.
Ἀκρόπαθος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων κατὰ τὰ ἄκρα.
Ἀκρόπαστος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἁλατισμένος, ἐγκαιρόπαστος.
Ἀκροπαχής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺ (χονδρὸν) ἄκρον. » Βακτηρία—, « Αξ.
Ἀκροπενθής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθ' ὑπερβολὴν (εἰς τὸ ἄκρον) λυπημένος.
Ἀκρόπηλος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μόνον λασπώδης (καὶ ὄχι κατὰ βάθος)
Ἀκροπήνιον (τό), = Στρόμβος, σβοῦρος.
Ἀκροπις, Ζ. Ἀκρωπίς.
Ἀκρόπλοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλέων εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, (μτφορ.) ὁ μὴ βαθύνων εἰς τὰ πράγματα, (ἐν γέν.) ἐπιπόλαιος.
Ἀκροποδη(δ)τί, ἐπίρ. (πατῶντας) μὲ ταῖς ἄκραις τῶν ποδῶν, (κοιν.) εἰς τὰ 'νύχια.
Ἀκροπόδιον (τό). ἡ ἄκρα τοῦ ποδός.
Ἀκροπολεύω, Μ. εύσω, Π. περιπολῶ εἰς τὸ ὕψος.
Ἀκρόπολις, εως (ἡ). ἡ ὀχυρωμένη ἄκρα (κορυφὴ) τῆς πόλεως, τὸ κάστρον, (Ἰταλ.) καστέλλι.
Ἀκρόπολος (ὁ, ἡ), [ἄκρος, πολέω]. ὑπερύψηλος. 2) ὁ περιπατῶν ἢ διατρίβων εἰς τὰς ἀκρωρείας.
Ἀκρόπορος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ ἔχων σουβλερὴν (διαπεραστικὴν) ἄκραν. » Ὀβελός—, « Ὀδ. Γ. 2) (προπαροξ.) τρυπημένος εἰς τὴν ἄκραν, » Σύριγξ—, « Νόν. 3) ὁ περιπατῶν ἢ ἐπιτήδειος νὰ περιπατῇ (ἀναβαίνῃ) τὰς ἄκρας. » Ἴχνος (» Πέδιλον)—, « αὐτ.
Ἀκροπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄκραν (γῦρον, οὐίαν, κενάρι) πορφυρ.
Ἀκροποσθία (ἡ) καὶ
Ἀκροπόσθιον (τό). ἡ ἄκρα τῆς πόσθης (τοῦ περὶ τὸ ἀνδρ. αἰδοῖον δέρματος).
Ἀκροποσία (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀκρατοποσία.
Ἀκροποτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀκρατοποτέω.
Ἀκροπότης, ου (ὁ), = Ἀκρατοπότης
Ἀκρόπους, οδος (ὁ, ἡ), = Ἀκροπόδιον.
Ἀκρόπρεμνον (τό). τὸ ἄκρον τοῦ πρέμνου, ἡ κορυφή.
Ἀκρόπρωρον (τό). ἡ ἄκρα τῆς πρώρας.
Ἀκρόπτερον (τό). τὸ πτερὸν τοῦ ἄκρου τῆς πτέρυγος, ἢ ἡ ἄκρα τοῦ πτεροῦ, (Π. ἐν γέν.) κάθε ἄκρα. » Ἀκρόπτερα φωτῶν, « Ὀππ., οἱ ἄλλ. Ἀκρόλινοι.
Ἀκρόπτολις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκρόπολις.
Ἀκρόρριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐπιπολαίους ῥίζας, μὴ βαθύρριζος.
Ἀκρορρίνιον (τό). ἡ ἄκρα τῆς ῥινὸς (μύτης).
Ἀκρορρύμιον (τό). ἡ ἐμπροσθινὴ ἄκρα τοῦ ῥυμοῦ (ἢ ῥοῦντα τοῦ τιμονιοῦ) τῆς ἁμάξ.
Ἄκρος [ἀκή], α, ον. Ὁ εἰς τὴν ἄκραν (εἰς τὴν κορυφήν, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, εἰς τὴν ἀρχὴν ἢ εἰς τὸ τέλος) τινὸς μέρους ἢ πράγματος εὑρισκόμενος, ἀκρινός. » Πόλις ἄκρη, « Π., ἡ ἀκρόπολις. » Ἀκροτάτῃ κορυφῇ Οὐλύμποιο, » Ἰλ. Α. » Ἐπ' ἄκρων ποδῶν ἢ ὀνύχων (καὶ χ. τοῦ οὐσ., » Ἐπ' ἄκρων) βαδίζειν, » Ἄκρα νύξ, « Σοφ. » Ἀκρότατος χρυσῦς, « Ἰλ. Δ. 2) (μτφορ.) ὁ κατέχων τὴν πρώτην (τὴν ἀνωτάτω) θέσιν, ὑπέρτατος, μέγιστος, ἔξοχος, ἄριστος· ὑπερβολικός· ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ἐπιπόλαιος. » Ἄκρος τὴν τέχνην (τὴν σοφίαν, τὰ πολεμικὰ κτλ.), » Ἄκρα φιλία, » Δαναῶν ἄκροι, « Εὐρ. » Ἄκρος ὀργήν, « ὁ ὀξύθυμος ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) πραΰθυμος (ὅθεν:) » Ὀργὴν οὐκ ἄκρος, « Ἡρ., ὁ μὴ τοιοῦτος, ἀλλὰ βαρύθυμος. ||. (οὐσ. θηλ.) Ζ. Ἄκρα. ||. (οὐδ.) ἡ ἄκρη, ἡ κορυφή, τὸ ὑψηλότερον μέρος, (καὶ μτφορ.) ὁ ἀνώτατος ἢ ἔσχατος βαθμός. (ὅθεν:) » Τὰ ἄκρα φέρειν. « Ἐπγρ., ἔχειν τὰ πρωτεῖα. » Εἰς ἄκρον σοφίας ἐληλακώς. « ||. (ἐπίρ.) Ἄκρον, ἀντὶ Ἄκρως. » Τέκτονα πρίαιο πέντε ἢ ἓξ μνῶν ἄκρον, « Πλάτ., (κοιν.) τὸ πολὺ-πολύ.
Ἀκροσαπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ σεσηπὼς κατὰ τὰ ἄκρα (κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν) μόνον. » Σιτίον ἀκροσαπές, « Ἱππκρ, τροφὴ 'μισογωνευμένη.
Ἀκροσίδηρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σίδηρον εἰς τὴν ἄκραν (σιδηρᾶν ἀκωκήν).
Ἀκροσκοτία (ἡ), = Ἀκρονυχία.
Ἀκρόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸ ἄκρον (ἐντελῶς) σοφός.
Ἀκροσπάθιον (τό). ἡ τρυφερὰ ἄκρη τῆς πλευρᾶς (σπάθης).
Ἀκρόσσος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κρόσσια (φούνταις).
Ἀκρόστεγος (ὁ, ἡ). ἐστεγασμένος τὰ ἄκρα. ||. (οὐσ. οὐδ.) τὸ ἄκρον τῆς στέγης, (ἄλλως) Γεῖσον.
Ἀκροστήθιον (τό). τὸ ἐπάνω ἄκρον τοῦ στήθους.
Ἀκροστίχιον (τό) καὶ
Ἀκροστιχίς, ίδος (ἡ) καὶ
Ἀκρόστιχον (τό). ἡ ἀρχὴ τοῦ στίχου. 2) εἶδος ποιηματίου, τοῦ ὁπ. τὰ πρῶτα ἑκάστου στίχου ψηφία ἑνούμενα, ἀποτελοῦσι λέξιν ἢ στίχον ἄλλον.
Ἀκροστόλιον (τό). τὸ ἄκρον (τὸ χεῖλος) τοῦ πλοίου· (κυρ δὲ) τὰ εἰς τὴν πρώραν στολίδια ἢ παράσημα, (παρβλ. Ἄφλαστον).
Ἀκροστόμιον (τό). ἡ ἄκρα τοῦ στόματος. 2) = Ἀκροφύσιον.
Ἀκροσφαλής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σφαλερὰ (ἀδύνατα) τὰ ἄκρα, (ἐπμ.) παραπατῶν ἢ πίπτων (ἢ μτφορ.) ἁμαρτάνων εὔκολα, εὐόλισθος, εὐκατάφορος, ἐπιρρεπής. » Πρὸς ὀργήν—, « Πλ. » Πρὸς ὑγίειαν—, « Πλάτ. » Ἴχνος ἀκροσφαλές, « Νίκ. » Ἀκροσφαλεῖς οἱ πόδες καθάπερ οἱ τῶν παίδων, « Βασ. 2) ὁ κάμνων ἄλλον εὐκόλως νὰ πέσῃ, ὀλισθηρός (ἐπμ.) ἐπικίνδυνος. » Μὴ ὀρθότεραι (αἱ κλίμακες) προσερειδόμεναι, ἀκροσφαλεῖς ὦσι τοῖς προσβαίνουσι, « Πλβ. (καὶ μτφορ.) » Εἴτε ὠφέλιμος (ἡ τέχνη) ὀρθῇ πολιτείᾳ, εἴτε βλαβερὰ καὶ ἐπισφαλής, « Θμς.
Ἀκροσφαλῶς, ἐπίρ. Ὀλισθηρῶς, ἐπικινδύνως κτλ. » Ἀκροσφαλῶς ἔχω (διάκειμαι), « εἶμαι ἀκροσφαλής.
Ἀκροσφύριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ φθάνων ἕως) τὸ
Ἀκρόσφυρον (τό). ἡ ἄκρα τοῦ σφυροῦ (τὸ κότσι τοῦ ποδαρίου).
Ἀκροσχιδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχισμένην τὴν ἄκραν.
Ἀκροτελεύτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔσχατος, τελευταῖος. ||. (οὐσ.) » Ἀκροτελεύτιον, « τὸ ἄκρον (αἱ ὁλοῦστεριναὶ λέξεις) ἐπιστολῆς, βιβλίου, ποιήματος. (κυρ. δὲ) αἱ τελευταῖαι συλλαβαὶ ἢ λέξεις στίχου.
Ἀκροτενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τείνων (ἐκτεινόμενος) εἰς τὰ ἄκρα (εἰς τὰς κορυφάς). » Ὁμίχλη—, « Νόν.
Ἀκρότης (ἡ). τὸ ἄκρον, ἡ κορυφή. ἡ τελειότης.
Ἀκρότης, ου (ὁ), Π. ἀρχηγός, πρῶτος, κεφαλή. » Στρατοῦ—, « Αἰσχλ., (τὸ ὁποῖον διορθ. Ἀγρέτης).
Ἀκρότητος (ὁ, ἡ). ἀκτύπητος. » Ἀκρότητα κύμβαλα, « Ἀθ., τὰ κακόφωνα. 2) ἀπάτητος, ἀστοίβακτος. » Τῆς γῆς κατ' ἐκεῖνο χαύνου τε καὶ ἀκροτήτου σωρευθείσης, « Ἡλ. 3) (μτφορ.) μὴ συγκεκροτημένος, ἀργάριος, ἄπειρος.
Ἀκροτομέω-ῶ, Μ. ήσω, [ἄκρος, τέμνω]. κόπτω τὰς κορυφὰς (τὰ ἄκρα), ἀκρωτηριάζω.
Ἀκρότομος (ὁ, ἡ). (προπαροξ.) τοῦ ὁπ. εἶνε κομμένα ἢ μόλις κόπτονται μόνα τὰ ἄκρα, (ἐπμ.) ἀπρόσβατος, ἀπότομος, ἀπόκρημνος. » Λίθος—, « Ἰώσ. ὁ λεῖος, λαξευτὸς ἢ· ὀξύς, κοπτερός, ἢ· σκληρός.
Ἀκρότονος (ὁ, ἡ), = Ἀκροτενής. 2) ὁ ἔχων τόνον (νευρώδης, ῥωμαλέος) εἰς τὰ ἄκρα, δυνατὸς εἰς τὰ χέρια.
Ἄκροτος (ὁ, ἡ), = Ἀκρότητος, ὁ μὴ προξενῶν κρότον. 2) ὁ μὴ χειροκροτηθείς. 3) ἀπαίδευτος.
Ἄκρουλος (ὁ, ἡ). οὖλος (σγουρός, στρημμένος) τὰ ἄκρα. » Θρίξ—, Ἀρστ. » Ἀκρ. τὴν κόμην, « Ι. Λυδ.
Ἀκροφαής, έος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἀμφ. ἀντὶ) Ἀκροφανής.
Ἀκροφαληριάω-ῶ, Μ. άσω (ἡ μτχ., ἥτις μόνη καὶ εὑρίσκεται, Ἀκροφαληριόων, πλεονασμ. Ἰων. τοῦ ο), Π. εἶμαι λευκὸς (ἀπὸ ἀφρὸν) εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, (παρβλ. Ἀκροκελαινιάω).
Ἀκροφανής, έος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου φαίνεται μόνον ἡ ἄκρα, ἢ ὁ φαινόμενος πρῶτον εἰς τὰ ἄκρα (τῶν βουνῶν). » Ἠὼς (» Ὄρθρος)—, « Νόνν. » Πώγων δίσου—, « αὐτ.
Ἀκροφυής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -φυῶς. Ὁ φυτρόνων εἰς τὰς ἄκρας (κορυφὰς) τῶν βουνῶν. 2) ὁ τέλειος (ἄκρος) κατὰ τὰ φυσικὰ προτερήματα, φύσεως (φρονήματος) εὐγενοῦς.
Ἀκροφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ ἀκροπόλεως, φρουρός.
Ἀκρόφυλλος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων τὰ φύλλα εἰς τὴν κορυφήν. » Ὁ φοίνιξ ἀκρόφυλλον, « Θφρ.
Ἀκροφύσιον (τό). ἡ ἄκρα (τὸ μασοῦρι) τοῦ φυσεροῦ. » Ἀπ' ἀκροφυσίου, « Ἀρσφ., (παρ.) ὁλοκαίνουργα, ὅ,τι ἐβγῆκαν ἀπὸ τὸ χωνευτήριον, (παρβλ. Δρύοχος).
Ἀκροχάλιξ, ικος (ὁ), Π. [ἄκρος, χάλις], = Ἀκροθώραξ.
Ἀκροχανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ τὸ ἄκρον μόνον ἢ εἰς ἄκρον (κατὰ πολλὰ) χαίνων (χάσκων, ἀνοικτός).
Ἀκροχειλία (ἡ). τὸ ἄκρον τοῦ χείλους.
Ἀκρόχειρ, ειρος (ἡ). τὸ ἔμπροσθεν μέρος (ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἕως τῶν δακτύλων) τῆς χειρός.
Ἀκροχειρία (ἡ), = Ἀκροχειρισμός.
Ἀκροχειρίζομαι (εὐχρηστότ. τοῦ) Ἀκροχειρίζω, Μ. ίσω, ίσομαι. Πιάνω τι (κυρ. ὅμως παλαίω) μὲ τὰς ἄκρας μόνον τῶν χειρῶν, πιάνομαι δάκτυλα μὲ δάκτυλα ἢ

ὁποῖος νικήσῃ, (ἴδε Παυσαν. Ἠλ. Β'.).

Ἀκροχείριξις, ιος, Ἰων. ἀντὶ

Ἀκροχείρισις, εως (ἡ) καὶ

Ἀκροχειρισμὸς (ὁ), εἶδ. παλαίσματος, ἴδε Ἀκροχειρίζομαι.

Ἀκροχει (καὶ Π. χε) ριστής, οῦ (ὁ). ὁ παλαίων τὸν ἀκροχειρισμόν.

Ἀκροχλίαρος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ -άρως. Ὁ μετρίως χλιαρὸς, γλιούτσικος.

Ἀκροχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀκρόχολος (ὀξύθυμος).

Ἀκροχολία (ἡ). ὀξυθυμία, [ἐκ τοῦ

Ἀκρόχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄκρον θυμὸν (χόλον), θυμώδης, ὀξύθυμος· ὁρμητικός.

Ἀκροχορδόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀκροχορδών.

Ἀκροχορδονώδης, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἀκροχορδ.

Ἀκροχορδὼν, όνος (ἡ). εἶδ ἐκφύματος τοῦ δέρματος (ὑποτιθεμένου ὅτι ὁμοιάζει μὲ ἄκραν ἐντοσθίου χορδῆς), κρεατοεληὰ, (παρβλ. Μυρμήκιον).

Ἀκρόψιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντελῶς ἢ κατὰ τὴν κορυφὴν μόνον ψιλὸς (ἄτριχος, φαλακρὸς, [ϗ ἐπὶ δένδρ.] ἄφυλλος.

Ἀκρόψωλος (ὁ). ὁ ἐντελῶς ἢ κατὰ τὸ ἄκρον μόνον ψωλός.

Ἄκρυπτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. ύπτως. Ὁ μὴ κρυφὸς ἢ μὴ κρυπτόμενος.

Ἀκρύσταλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παγόνων (μὴ ἔχων κρύσταλλα).

Ἀκρωβελία (ἡ). ἡ ἄκρα τοῦ ὀβελοῦ (ἢ ἄλλ. Ἀκροβελὶς) καὶ τοῦ λεγομένου Ὀβελίου ἄρτου (ὅθεν τὸ κοιν. Καρβέλι).

Ἀκρωλένιον (τὸ). ἡ ἄκρα τῆς ὠλένης (τοῦ ἀγκῶνος), (συγχ. τῷ Ἀκρολίνιον).

Ἀκρωμία, ας καὶ Ἀκρωμὶς, ίδος (ἡ) καὶ

Ἀκρώμιον (τὸ). ἡ ἐπάνω ἄκρα τοῦ βραχίονος ὅπου ἑνώνεται μὲ τὸν ὦμον. 2) τὸ μέρος τῆς ῥάχης τοῦ ἀλόγου, ὅπȣ ἑνόνονται τὰ ἐμπροσθινὰ πλατάριά του.

Ἄκρων, ωνος (ὁ). ἡ ἄκρα τῶν μελῶν τοῦ σώματος (κυρ. τῶν ζώων), (ὅθεν) »Ἄκρων χοίρειος,« Ἱπποκρ., τὸ χοιρομέρι.

Ἀκρωνία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκρωτηριασμός.

Ἀκρώνυξ, υχος (ὁ, ἡ), = Ἀκρωνυχία.

Ἀκρωνυχὶ, ἐπίῤ. Εἰς (Μὲ) τὴν ἄκραν τῶν ὀνύχων, ἐλαφρὰ, (κοιν.) εἰς τὰ 'νύχια.

Ἀκρωνυχία (ἡ) καὶ Ἀκρωνύχιον (τὸ). ἡ ἄκρα τῶν ὀνύχων. 2) (μτνμ.) = Ἀκρώρεια.

Ἀκρώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ σημαδευθεὶς μὲ ταῖς ἄκραις τῶν 'νυχιῶν (τοῦ ποδός). »Ἴχνος ἀκρώνυχον,« Πλ., τὸ μόλις διακρινόμενον. ‖. (οὐσ.) Ἀκρώνυχον (τὸ), = Ἀκρωνυχία.

Ἀκρωπὶς, ίδος (ὁ), [ἄκρος, ὤψ]. τοῦ ὀπ. μόνον ἡ ἄκρα (ἢ ὁ ὀπ, μόνον εἰς τὰς ἄκρας) φαίνεται. 2) [ἄκρος, ὄψ] ὁ ὁμιλῶν ἀδιάρθρωτα (μόλις ἀκουόμενος)

Ἀκρώρεια (ἡ). ἡ ἄκρα (κορυφὴ) τοῦ ὄρȣς, κορφοβοῦνι.

Ἀκρωρία (ἡ). ἡ ἄκρα (ἀρχὴ) τῆς ἡμέρας (ὥρας), τὰ χαράγματα.

Ἄκρως, ἐπίῤ. Εἰς τὸ ἄκρον, ἐντελῶς.

Ἀκρωτηριάζω, Μ. άσω. Κόπτω τὰ ἀκρωτήρια (τὰς ἄκρας) δηλ. (κυρ.) τὰ χειροπόδαρα ἢ τὴν μύτην καὶ τὰ ὦτα ἀνθρώπου, τὴν πρώραν καὶ πρύμνην πλοίȣ, τὴν ὀροφὴν οἴκου κτλ., μυσερόνω, (ἐν γέν.) στερῶ, ἀφαιρῶ. (συνκδχ.) ἀδυνατίζω, ἀφανίζω. 2) (οὐδ.) ἐξέχω ἐν εἴδει ἀκρωτηρίου, σχηματίζω ἀκρωτήριον (κάβον).

Ἀκρωτηρίασμα (τὸ). τὸ ἀποκοπὲν (ἀκρωτηριασθὲν) μέλος.

Ἀκρωτηριασμὸς (ὁ). ἀποτομὴ (κόψιμον) μέλους ἢ μέρους.

Ἀκρωτήριον (τὸ). (ἐν γέν.) κάθε ἐξέχουσα ἄκρα. 2) (κυρ.) βουνοῦ πρὸς τὸ πέλαγος, (Ἰταλ.) κάβος. 3) μέλος τοῦ σώματος, χέρι, ποδάρι κτλ. 4) τὸ ἐπὶ τῆς πρώρας ἔμβολον ἢ τὸ ἀκροστόλιον τῶν πλοίων. 5) ἡ κορυφὴ (ὁ καβαλάρης) τῆς σκεπαστῆς τοῦ οἴκου, ἢ εἶδ σαγνισιοῦ, (παρβλ. Ἀέτωμα). 6) ἡ ἔπαλξις (ὁ προμαχὼν) τοῦ τείχους, κτλ.

Ἀκρωτηριώδης, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ἀκρωτηρίου.

Ἀκτάζω, ἢ (ὀρθότ.) Ἀκτάζω Μ. άσω. Ξεφαντόνω εἰς τὴν ἀκρογιαλιὰν (ἀκτήν). 2) Π. = Ἀκταίνω.

Ἀκταία [ἄγνυμι], ας (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, ἢ κουφοξυλιά. 2) εἶδ. ἐλαφροῦ καὶ μεγαλοπρεποῦς Περσικοῦ φορέματος.

Ἀκταΐζω, Μ. ίσω καὶ

Ἀκταίνω, Μ. ανῶ, Π. [ἀκτὴ ἢ αἴσσω], κινῶ ἢ κινοῦμαι ὁρμητικῶς ϗ ταχέως, εὑρίσκομαι εἰς ἀδιάκοπον κίνησιν καὶ ἀνησυχίαν (καθὼς εἰς τὸν αἰγιαλὸν τὰ κύματα)· σκιρτῶ, ἀναπηδῶ, ὁρμῶ, ἐφορμῶ, (παρβλ. Ὑπερικταίνομαι).

Ἀκταῖος, α, ον. Ὁ κατοικῶν (διατρίβων, κείμενος, ἀνήκων) εἰς τὴν ἀκτὴν (ἀκρογιαλιάν), παραθαλάσσιος.

Ἀκταιωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ἀκταίωρος (ὁ, ἡ), [ἀκτὴ ὤρα]. φύλαξ τῶν παραθαλασσίων.

; Ἀκταιωρία (ἡ). τὸ φύλαγμα τῶν παραθαλασσίων, τὸ ἔργον τοῦ ἀκταιώρου.

; Ἀκταιώριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου διατρίβουν οἱ ἀκταίωροι.

Ἀκτέα (ἡ), = Ἀκταία.

Ἀκτέανος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, κτέανον]. ἀκτήμων, πτωχός.

Ἀκτένιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κτενισμένος ἢ μὴ κτενιζόμενος.

Ἀκτέον, θετ. τοῦ Ἄγω.

Ἀκτερέϊστος καὶ Ἀκτέριστος καὶ

Ἀκτερὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ κτερισθεὶς (ἐνταφιασθεὶς μὲ παράταξιν).

Ἀκτὴ, ῆς (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Ἀκτὸς (ῥηματικ. τȣ Ἄγνυμι), συντριβόμενος, τσακιστὸς, κοπανισμένος, ἀλεσμένος ἢ δυνάμενος ν' ἀλεσθῇ κτλ., (ὅθεν:) »Ἀλφίτου (»Δημήτερος) ἀκτὴ,« Ὅμ., τὸ ἀλεῦρι ἢ τὸ σιτάρι. 2) ἀγρογιαλιὰ (κυρ. ἡ τραχεῖα καὶ βράχους ἔχουσα, ὅπου συντρίβονται τὰ κύματα. »Ὅπερ ἐπὶ θαλάσσης ἀκτὴ, ὁ κρημνώδης δηλαδὴ τόπος, τοῦτο ἐπὶ ποταμοῦ ὄχθη,« Γρμτ., (παρβλ. Ἀγὴ καὶ Ῥηγμίν). 3) (συνκδχ.) οἰκοδόμημα ἔχον ἐξοχὰς, καθὼς βωμὸς, τάφος κτλ.

Ἀκτῆ (ἡ), (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ἀκτέα) = Ἀκταία.

Ἀκτημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀκτήμων.

Ἀκτημοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνε τις-

Ἀκτήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κτήματα (ἰδιοκτησίαν, περιουσίαν), πτωχός. 2) (μὲ γεν.) ὁ στερούμενός τινος, μὴ κεκτημένος τι. »Χρυσοῖο—,« Ἰλ. Ι.

Ἀκτηρία καὶ Ἀκτηρὶς (ἡ), Ζ. Στήριγξ.

Ἀκτησία (ἡ), = Ἀκτημοσύνη, [ἐκ τοῦ

Ἄκτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποκτηθεὶς ἢ μὴ ἀποκτώμενος. ἀνάξιος ν' ἀποκτηθῇ.

Ἀκτὶν, ῖνος (ἡ). ἀρχαιότ. τύπος τȣ Ἀκτίς

Ἀκτινηβολίη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκτινοβολία.

Ἀκτινηδὸν, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει ἀκτίνων.

Ἀκτινοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγάλλω (Ῥίπτω) ἀκτῖνας.

Ἀκτινοβολία (ἡ). ἀκτινοβόλισμα.

Ἀκτινοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκτινοβολῶν.

Ἀκτινογραφία (ἡ). ἡ περὶ τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτὸς διδασκαλία (πραγματεία).

Ἀκτινοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ.-ειδῶς. Ὅμοιος μὲ ἀκτῖνας.

Ἀκτινόεις, εσσα, εν, Π. ἀκτινωτὸς, ἀκτινοβόλος.

Ἄκτινος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ ἀκτῆν (κουφοξυλιάς).

Ἀκτινοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν, στεφανωμένος μὲ) ἀκτῖνας.

Ἀκτινωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (περικυκλωμένος ἀπὸ) ἀκτῖνας. »Τροχὸς (»Στέφανος)—,« Ἡρ., Φίλ.

Ἄκτιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκταῖος. (τὸ Γαλλ.) Littoral.

Ἀκτὶς [ἄγνυμι ἢ ἄγω ἢ αἴσσω], ῖνος (ἡ). ἀκτῖνα· συνκδχ.) λάμψις· (μτφορ.) λαμπρότης. 2) (μτγν.) κάθε τι ἐξέχον ἀπὸ τινος κέντρου ἐν εἴδει ἀκτῖνος· (ὅθεν) αἱ κνῆμαι τοῦ τροχοῦ, τὰ ξύλα τὰ ἑνόνοντα τὸν γῦρον αὐτοῦ μὲ τὴν μέσην. 3) Π. ὁ κεραυνός. 4) Ἀντὶ Ἡμέρα, (Νίκ.). 5) (εἰς τὸν Δσκρ. Β', 187.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀκτῆ.

Ἄκτιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κτισθεὶς, (ἐκκλησ.) ὁ μὴ δημιουργηθεὶς ὑπό τινος.

Ἀκτίτης, ου (ὁ), Π. = Ἀκταῖος. ‖. »Λίθος—,« ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὰς ἀκτὰς (ἀκρογιαλιὰς), ἢ ὁ ἐκ τῆς Ἀκτῆς (τῆς Ἀττικῆς), ὁ ἄλλ. Πεντελικός.

Ἄκτιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄκτιστος.

Ἀκτὸς [ἄγω], ἡ, όν. Φερτὸς, μετακομιστός.

Ἄκτυπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κάμνων κτύπον (κρότον).

Ἄκτωρ [ἄγω], ορος (ὁ). ὁδηγὸς, ἡγεμών. 2) = Ἀγωγεὺς, καπίστρι.

Ἀκτωρέω-ῶ, Ἀκτωρὸς κτλ. = Ἀκταιωρέω κτλ.

Ἀκυβερνησία (ἡ). ἔλλειψις κυβερνήτου ἢ κυβερνήσεως.

Ἀκυβέρνητος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς κυβερνήτην (τιμονιέρην), ἀδιοίκητος.

Ἀκύβευτος (ὁ, ἡ). (μτφορ.) ὁ μὴ διακυβεύων (ῥιψοκινδυνεύων) τίποτε, προσεκτικὸς, φρόνιμος. 2) ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς τὰς διακυβεύσεις (μεταβολὰς) τῆς τύχης, βέβαιος.

Ἀκυδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄδοξος.

Ἀκύθηρος (ὁ, ἡ). = Ἀναφρόδιτος, ἄχαρις.

Ἄκυθος (ὁ, ἡ), Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἄκυτος.

Ἀκύκλιος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐγκύκλιος, ὁ μὴ διδαχθεὶς (ἢ μὴ περιεχόμενος εἰς) τὰ ἐγκύκλια μαθήματα, ἀπαίδευτος.

Ἀκύκλωτος (ὁ, ἡ). ἀπεριτείχιστος. ἀπερικύκλωτος.

Ἀκύλιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κυλισθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος νὰ κυλισθῇ, ἀσάλευτος, στερεὸς, ἀμετακίνητος· (μτφορ.) σταθερὸς, ἀνέκπληκτος, ἀτάραχος· (ϗ ἐπὶ κακοῦ) ἀλύγιστος, μονότονος. (ὅθεν:) »Ῥήτωρ οὐκ ἀκύλιστος,« Σέξτ., ὁ ποικίλλων (εὔστροφος περὶ) τὰς ἐκφράσεις του.

Ἄκυλος (ἡ), [ἀκὴ, διὰ τὴν ἀκανθώδη θήκην του]. τὸ (φαγώσιμον) βαλανίδι τοῦ πριναροῦ ἢ τοῦ ἀριοῦ.

Ἀκύμαν(μα)τος, καὶ ἐπίῤ.-άντως, καὶ

Ἄκυμος (τὸ παρθτ.-ότερος,-ότατος), = τῷ

Ἀκύμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ταραττόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων καὶ τοῦ κλύδωνος, γαληνιαῖος, ἥσυχος, (μτφορ.) ἀτάραχος. »Βίος—,« Ἀντ. 2) Π. ὁ μὴ κύων (γεννῶν), ἄγονος, ἄκαρπος. »Νηδὺς—,« Εὐρ. »Γῆ—,« Στβ.

Ἄκυπρος (ὁ, ἡ), = Ἀναφρόδιτος.

Ἀκυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἐπιτυγχαίνω (κυρέω), ἀποτυγχαίνω, εἶμαι ἀτυχὴς, (ὅθεν

Ἀκύρημα (τὸ), Π. ἀτυχία, δυστύχημα.

Ἀκυρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἄτυχος, δυστυχής.

Ἀκυρία (ἡ). ἔλλειψις κυρότητος ἢ κύρους, ἀναρμοδιότης, (κυρ. δὲ) ἀκυρολεξία.

Ἀκυρίευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κυριευθεὶς ἢ μὴ ἔχων (μὴ ὑποφέρων) κύριον.

Ἄκυρμα (τὸ), Π. = Ἀκύρημα.

Ἀκυρολεξία (ἡ), = Ἀκυρολογία.

Ἀκυρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ χωρὶς κῦρος. μεταχειρίζομαι (περιπίπτω εἰς) ἀκυρολεξίας.

Ἀκυρολογία (ἡ). ἀκυρολεξία, ὁμιλία χωρὶς κῦρος.

Ἀκυρολόγος (ὁ, ἡ) ὁ ἀκυρολογῶν.

Ἄκυρος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ.-ότερος-ότατος). (νόμος κτλ.) ὁ μὴ ἔχων κῦρος (ἰσχὺν, νομιμότητα), ἀθετημένος, καταργημένος, ἀνίσχυρος. 2) (λέξις, λόγος) ἀνάρμοστος ὡς πρὸς τὸ σημαινόμενον ἢ μὴ συνειθιζόμενος πλέον, ἄχρηστος. 3) (μὲ γεν.), (ἄνθρωπος) ὁ μὴ ἔχων τὴν κυριότητα (δικαίωμα κτήσεως), μὴ ἐξουσιάζων. «Ὁ δὲ ὄφλων, τοῦ λοιποῦ χρόνου ἄκυρος ἔσω τῶν ἑαυτοῦ,« Πλάτ »Ἐὰν ἐπιδείξητε αὐτοὺς ἀκύρȣς ὄντας ὑμῶν· νῦν γὰρ φασιν εἶναι κύριοι,« Δμ.

Ἀκυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ἄκυρον, ἀκυρόνω, ἀθετῶ, κατηγορῶ, ἀναιρῶ.

Ἀκύρως, ἐπίῤ. Χωρὶς κύρους, ἀκυρολεκτικῶς.

Ἀκύρωσις, εως (ἡ). ἀθέτησις, κατάργησις, ἀναίρεσις.

Ἀκύρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπικυρωθεὶς (μὴ λαβὼν κῦρος).

Ἀκυτήριον (ἀντὶ) Ἀκυητήριον (τὸ), = Ἀτόκιον ἢ Ἐκβόλιον (φάρμακον).

Ἄκυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ κύων (γεννῶν), ἄγονος, ἄκαρπος.

Ἀκωδώνιστος (ὁ, ἡ). ἀνεξέταστος, ἀδοκίμαστος, Ζ. Κωδωνίζω.

Ἀκωκὴ (ἡ), [ἀκὴ]. σουβλερὴ ἄκρα (μύτη).

Ἀκώλιστος (ὁ, ἡ). μὴ διῃρημένος εἰς κῶλα (περιόδους).

Ἄκωλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς μέλη (κῶλα). ἄπους.

Ἀκώλυτος (ὁ, ἡ). ἀνεμπόδιστος, ἐλεύθερος.

Ἀκωλύτως, ἐπίῤ Ἀνεμποδίστως, ἐλευθέρως.

Ἀκώμαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κωμάσας (ξεφαντώσας).

Ἀκωμῴδητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ.-ήτως. Ὁ μὴ κωμῳδηθεὶς (περιγελασθεὶς), ἀπερίπαικτος, ἀσατύριστος.

Ἄκων [ἀκὴ], οντος (ὁ), Π. κοντάρι μικρὸν καὶ ἐλαφρὸν (ἵνα ῥίπτεται μακράν).

Ἄκων [ἀ, ἑκὼν], ουσα, ον. Ἀκούσιος, βεβιασμένος, στανικῶς (ἐναντίον τῆς θελήσεως) πράττων ἢ γινόμενος. »Ἀκοντά σ' ἄκων προσπατταλεύσω,« Αἰσχλ »Ἀέκοντος ἐμεῖο,« Ὅμ., χωρὶς τὴν θέλησίν μου. »Τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην,« αὐτ. ὄχι χωρὶς τὴν θέλησίν των, δηλ. προθύμως, (ἐπμ.) ταχέως.

Ἀκώνιστος (ὁ, ἡ). ἀπίσσωτος, ἴδε Κωνίζω.

Ἄκωνος (ὁ, ἡ). (κυρ. σκιάδιον) χωρὶς κῶνον (κορυφὴν εἰς ὀξὺ λήγουσαν)

Ἀκώπητος (ὁ, ἡ), Π. χωρὶς κωπιά, (ἐπμ.) ἀνετοίμαστος.

Ἄκωπος (ὁ, ἡ), Π. χωρὶς κώπην (κουπὶ ἢ λαβήν).

Ἅλα, αἰτ. ἑν. τοῦ Ἅλς.

Ἀλαβαρχέω-ῶ, Μ. ήσω Εἶμαι-

Ἀλαβάρχης [ἀλάβη], ȣ (ὁ). (ἐν γέν.) γραφεὺς (κυρ. δὲ ὁ) τοῦ τελωνείου· ἀρχιτελώνης. 2) ὁ μέγιστος ἄρχων τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἰουδαίων.

Ἀλαβαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀλαβάρχȣ.

Ἀλάβαρχος (ὁ), = Ἀλαβάρχης.

Ἀλάβαστος (ϗ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), Ἀττ. ἀντὶ (καὶ, κατὰ τοὺς Γρμτ., ὀρθότ. τοῦ) Ἀλάβαστρος κτλ.

Ἀλαβάστριον (τὸ), ὑποκορ τοῦ Ἀλάβαστρον.

Ἀλαβαστρίτης, ου (ὁ) ϗ Ἀλαβαστρῖτις, ιδος (ἡ), (ἐν. λίθος), Ζ. Ἀλάβαστρος.

Ἀλαβαστροειδὴς, έος (ὁ, ἡ), ϗ ἐπίῤ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος ἀλαβάστρου.

Ἀλαβαστροθήκη (ἡ). θήκη (κουτὶ ἢ ἁρμάρι) διὰ τὰ ἐξ ἀλαβάστρου σκεύη.

Ἀλάβαστρος (ὁ), [ἀ, λαβὴ], εἶδ. πέτρας (λευκῆς, ἰνώδους ϗ ἀναδιδούσης ἰκμάδα), (παρβλ. Ὄνυξ). 2) (κυρ. οὐδ. καὶ πληθ.) Ἀλάβαστρα (τὰ), τὸ ἐξ ἀλαβάστρȣ κατεσκευασμένον ἀγγεῖον (κυρ. χωρὶς λαβὴν), (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ πρὸς ἐναπόθεσιν μυρωδικῶν, μυροθήκη, καννὶ (διὰ ῥοδόσταμμα κτλ.), (συνήθως κατεσκευάζετο εἰς σχῆμα κάλυκος ῥόδου). »Μύρῳ χρύσει' ἀλάβαστρα,« Θκρ. »Συντρίψασα τὸ ἀλάβαστρον,« Γρφ.

Ἀλαβαστροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ἀλάβαστρον.

Ἀλάβη('βα), ης (ἡ). ἀσβόλη, καπνιὰ, (ϗ ἡ ἐξ αὐτῆς κατασκευαζομένη) μελάνη.

Ἀλαβὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ δίδων λαβὴν (πιάσιμον).

; Ἀλάβης, ου ἢ ητος (ὁ), εἶδος ἰχθ. (ῥινοβάτου) τοῦ Νείλου.

Ἀλαβώδης, εος (ὁ, ἡ). μαυρισμένος (μȣντζουρωμένος) μὲ ἀλάβην.

Ἅλαδε, ἐπίῤ. Π. εἰς τὴν θάλασσαν (ἅλα) ‖. »Ἅλαδε μύσται,« (ὠνομάζετο) ἡ δευτέρα ἡμέρα τῆς τῶν Ἐλευσινίων ἑορτῆς (ἡ ις'. τοῦ Βοηδρομιῶνος).

Ἁλάδρομος (ὁ, ἡ). λέξ. διθυραμβ. ϗ κωμ., ὁ ἐπὶ τῆς θαλάσσης τρέχων. ‖. (οὐσ.) τὸ ἐπὶ τῆς θαλάσσης τρέξιμον. (κατ' ἄλλ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνάδρομος.

Ἀλαζονεία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀλαζόνος, ψευτοπερηφάνεια, (καὶ κατὰ τὸν Θφρ.) »Προσποίησις δυνάμεως ὧν τις οὐ δύναται ποιεῖν,«. »Τίς ἀλαζονίαν πλείσταν παρέχει τῶν ἀνθρώπων;—Τοὶ μάντεις,« Ἀρισξ. Ἥφαις.

Ἀλαζόνευμα (τὸ). ἔργον ἢ λόγος ἀλαζονικὸς, (κοιν.) μεγάλα λόγια.

Ἀλαζονεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι (Πράττω ἢ Ὁμιλῶ ὡς) ἀλαζὼν, κομπάζω.

Ἀλαζονία (ἡ), σπν. ἀντὶ Ἀλαζονεία.

Ἀλαζονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (γινόμενος ἢ φερόμενος μὲ) ἀλαζονείαν.

Ἀλαζονικῶς, ἐπίῤ. Μὲ ἀλαζονείαν, ὡς-

Ἀλαζὼν [ἄλη, ζῶ], όνος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -έστερος καὶ -ίστατος). φαντασμένος, καυχησιάρης. (Τουρκ.) λαφαζάνης. 2) ψευδολόγος, ἀπατεὼν. ψευδοπροφήτης, ψευτοϊατρὸς, (Ἰταλ.) τσαρλατάνος. »Ἀλαζόνες λόγοι,« Πλ., ἀντὶ Ἀλαζονικοί. »Στάχυες κενοὶ καὶ ἀλαζόνες,« Πλ.

Ἀλάθεια (ά), Δ. ἀντὶ Ἀλήθεια.

Ἀλαθεὶς, εῖσα, ἐν, Δ. ἀντὶ Ἀληθεὶς, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀλάομαι.

Ἀλαθέως, Δ. ἀντὶ Ἀληθῶς.

Ἀλαθὴς, έος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Ἀληθής.

Ἀλάθητος (ὁ, ἡ), = Ἄληστος, μὴ λησμονούμενος, ἀξέχαστος. »Μνήμη—,« Χρσ. 2) τὸν ὁποῖον τίποτε δὲν λανθάνει. »Τὸ θεῖον ἀλάθητον,« Αἰσ.

Ἀλαθινὸς, ά, όν, Δ. ἀντὶ Ἀληθινός.

Ἀλαὶ ἢ Ἄλαι (αἱ), = Ἀλοπήγια, ἁλυκαί.

Ἀλαίνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἀλάομαι.

Ἀλάϊος, α, ον, Π. = Ἀλαός.

Ἀλακάτα (ά), Δ. ἀντὶ Ἠλακάτη.

Ἀλαλὰ, ᾶς (ά), Δ. ἀντὶ Ἀλαλή.

Ἀλαλὰ, ἐπιφών. πολεμικόν.

Ἀλαλαγὴ (ἡ) καὶ

Ἀλάλαγμα (τὸ), καὶ

Ἀλαλαγμὸς (ὁ). κραυγὴ πολεμική· ὕμνος ἐπινίκιος ἢ χαρμόσυνος· ἦχος θορυβώδης, κρότος. »Αὐλῶν (»Τυμπάνων) ἀλαλαγμοὶ,« Εὐρ. [ἐκ τοῦ

Ἀλαλάζω, Μ. άξω. Φωνάζω ἀλαλὰ (κυρ. εἰς τὸν πόλεμον)· κηρύττω μὲ θορυβώδεις ϗ χαρμοσύνους κραυγὰς (ἀλαλὰς) τὴν ἀγαλλίασίν μȣ. »Ἀλαλάζειν νίκην,« Σοφ. 2) (ἐν γέν.) ἐβγάλλω ἄναρθρον φωνὴν ἢ κρότον. »Κύμβαλον ἀλαλάζον,« Γρφ., (παρβλ. Λαλάζω).

Ἀλαλάξιος (ὁ), Π. ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τοὺς ἀλαλαγμοὺς, (ἐπίθ. τοῦ Ἄρεος).

Ἀλαλὴ (ἡ), (ὀνμτπ.) κραυγὴ πολεμικὴ (κυρ. ἐν καιρῷ προσβολῆς ἢ νίκης)· (συνκδχ.) νίκη ἢ προσβολή· (ἐν γέν.) φωνὴ χαρμόσυνος ἢ θορυβώδης καὶ ἄναρθρος, ταραχή.

Ἀλάλημαι, (ἀπαρ. Ἀλάλησθαι, μτχ. Ἀλαλήμενος), Π. = Ἀλάομαι.

Ἀλάλητος (ὁ, ἡ). ἄῤῥητος, ἀνέκφραστος. ἄφωνος. »Στεναγμὸς—,« Γρφ.

Ἀλαλητὸς, οῦ (ὁ), Π. καὶ

Ἀλαλητὺς, ύος (ἡ), Ἰων. Π. = Ἀλαλαγμός. κρότος. »Πλακούντων περὶ τὴν γνάθον—,« Κωμ.

Ἀλαλήλως, ἐπίῤ. Ἀφώνως, ἀῤῥήτως.

Ἄλαλκε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ (ἀχρ.) Ἀλάλκω (ἀπαρ. Ἀλαλκεῖν, έμεν, έμεναι, εὐκτ. Ἀλάλκοις, οι, οιεν, ὑποτ. Ἀλάλκῃσι ϗ μτχ. Ἀλαλκών), Π. = Ἀλέξω.

Ἀλαλκομενεὺς, έος (ὁ), ἐπίθ. τοῦ Διὸς ϗ

Ἀλαλκομενηὶς, ίδος (ἡ). ἐπίθ. τῆς Ἀθη-

νᾶς, Π. [ἀλάλκω, μένος]. ἰσχυρὰ προστάτις (βοηθός).

Ἀλαλκομένιος (ὁ). ὄνομα ἑνὸς τῶν μηνῶν παρὰ Βοιωτοῖς (συμπίπτοντος μὲ τὸν Μαιμακτηριῶνα τῶν Ἀθην.)

Ἀλαλκτήριον (τὸ), Π. ἀντὶ Ἀλκτήριον, = Ἀλεξιτήριον.

(Ἀλάλκω), ἄχρ. ἴδε Ἄλαλκε.

Ἄλαλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαλῶν, ἄφωνος, βωβός.

Ἀλάλυγξ, υγγος (ἡ), Π. ἀντὶ Λυγμός. 2) στενοχωρία, ἀγωνία· ἀδημονία.

Ἀλαλύκτημαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Ἀλύω.

Ἀλόμενος, η, ον, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἅλλομαι.

Ἀλάμπετος, Π. ἀντὶ -

Ἀλαμπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λάμπων ἢ μὴ λαμπόμενος (φωτιζόμενος), σκοτεινός. ἀμυδρός. » Πυρετὸς —, « Ἀρετ., ὁ κρυφός. » Ὀφθαλμοὶ ἀλαμπεῖς, « Ἱπποκρ., (κοιν.) σβυσμένα 'μμάτια.

Ἀλαμπία (ἡ). ἔλλειψις λάμψεως, σκότος.

Ἀλάξευτος (ὁ, ἡ) (κυρ. λίθος) ὁ μὴ λαξευθεὶς (σκαλισθεὶς, πελεκηθεὶς), ἀδούλευτος.

Ἀλάομαι-ῶμαι [ἄλη ἴδε καὶ Βάλλω]. Μ. ήσομαι (παρτ. Ἠλώμην, ἀόρ. Ἠ [ἢ Π. Ἀ] λήθην, πρκ. [παρὰ Π. ἀντὶ ἐνες] Ἀλάλημαι). Περιφέρομαι (Περιπλανῶμαι) ἐπὶ ματαίῳ. ζῶ εἰς τὴν ξενητειάν· χάνω τὸν δρόμον, παραστρατίζω. (μτφορ.) πλανῶμαι· ἀπορῶ.

Ἀλαὸς (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, λάω = βλέπω, ἢ ἄλη]. τυφλὸς, ἀόμματος. σκοτεινός. μάταιος, (ὅθεν ἴσως τὸ κοιν.) Παλαβός. (παρβλ. Ἠλεός).

Ἀλαοσκοπιή, Ἰων. ἀντὶ Ἀλαοσκοπία (ἡ), Π. τυφλὴ (ματαία, ἀπρόσεκτος, ἀνωφελὴς) κατασκόπευσις (βίγλισμα, παρατήρησις). » Οὐκ ἀλαοσκοπιὴν εἶχεν, « Ὅμ., Ἡσ., δὲν παρεφύλαττε (παρεμόνευεν) ἐπὶ ματαίῳ.

Ἀλαοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν τυφλὰ (ἀλαὰ) γεννήματα.

Ἀλαόω ῶ, Μ. ώσω, Π [ἀλαός]. τυφλόνω· ἀποστερῶ.

Ἀλαπαδνὸς [ἀλαπάζω], ή, όν, Π. ἀδύνατος, ἀτονισμένος, (ἐπμ.) εὐκολονίκητος, εὐάλωτος.

Ἀλαπαδνοσύνη (ἡ), Π. ἀτονία, ἀδυναμία.

Ἀλαπάζω [ἀ ἐπιτ., λαπάζω]. Μ. άξω, Π. (κυρ.) ἐξαντλῶ (ἀφαιρόνω) ὅλως δ.όλου· (συνκδχ.) λαφυραγωγῶ, διαρπάζω, (ἐπμ.) πτωχύνω· ἀδυνατίζω, ἀφανίζω.

Ἅλας [ἅλς], ατος (τὸ). τὸ ἅλας, ἀλάτι.

Ἀλασταίνω (χωρὶς Μ.), καὶ

Ἀλαστέω-ῶ [ἄλαστος], Μ. ήσω, Π. (κυρ.) δὲν λησμονῶ, μνησικακῶ, (ἐπμ.) δυσχεραίνω, ἀγανακτῶ, λυποῦμαι, ἀδημονῶ, δεινοπαθῶ.

Ἀλαστορία (ἡ). ἀσέβεια· μοχθηρία, (ἐπμ.) τύψις τοῦ συνειδότος.

Ἀλάστορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀλάστωρ.

Ἄλαστος (ὁ, ἁ), Δ. Π. ἀντὶ Ἄληστος, ἀείμνηστος διὰ τὴν κακίαν του, ἀποτρόπαιος· (ἢ ἐκ τοῦ ἐναντ.) περιπόθητος. » Τέκνον ἐμὸν ἄλαστε, « Καλλ. ‖. [κατ' ἄλλ. ἐτυμολογ., ἀ, λάω = θέλω]. ἀδούλητος· ἀνυπόφερτος, (παρβλ. καὶ

Ἀλάστωρ [ἄλαστος], ορος (ὁ καὶ σπν. ἡ). ἀσεβὴς, κακοῦργος, (κυρ.) φονεὺς (καταδιωκόμενος ἀπὸ τὴν τύψιν τοῦ ἰδίου συνειδότος, καὶ μιαίνων ὅσους τὸν πλησιάσουν, ἐπμ.) ἀποτρόπαιος. 2) ὁ μὴ λησμονῶν ἀλλ' ἐκδικῶν τὰ ἀνοσιουργήματα θεός, ἐριννὺς, ὀργὴ θεοῦ, θεία δίκη. » Δαίμονας, οὓς ἀλάστορας καὶ παλαμναίους ὀνομάζουσιν, ὡς ἀλήστων τινῶν ἢ παλαιῶν μιασμάτων ποιναῖς ἐπεξιόντας, « Πλ. » Ἀλάστορα προσβάλλειν τινὶ, « αὐτ., = ἄγος (μῦσος) προστρίβειν 3) ὁ κατατρέχων ἀκαταπαύστως τινὰ, πειρασμός. » Λέων βουκόλων ἀλάστωρ, « Σοφ. » Τὴν τέκνων ἀλάστορα, « Λυκ., τὴν Μήδειαν, (παρβλ. Ἀλιτήριος).

Ἀλάτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἀλήτης.

Ἀλατεία (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀλητεία.

Ἀλάτινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἅλας, ἀλατένιος.

Ἀλάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἅλας, ἀλατάκι.

Ἀλατόμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λατομηθεὶς (πετροκοπηθεὶς), ἀλάξευτος· (μτφορ.) σῶος, ἀδιάφθορος.

Ἀλατοπωλία (ἡ). πώλησις ἅλατος καὶ ἡ πρὸς τοῦτο ἄδεια.

Ἀλάτρευτος (ὁ, ἡ). λατρείας ἄμοιρος ἢ ἀνεπίδεκτος. » Ἡ ὀγδόη ἡμέρα —, « Χρσ.

Ἀλάχανος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων λάχανα. » Κῆπος —, « Γρηγ.

Ἀλαῶπις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀλαώψ.

Ἀλαωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [ἀλαὸς, ὤψ]. τυφλός. 2) σκοτεινὸς, ἀμαυρός.

Ἀλαωτὺς, ύος (ἡ), Π. τύφλωμα, τύφλα.

Ἀλαώψ, ωπος ἢ ῶπος (ὁ, ἡ), Π = Ἀλαωπός.

Ἀλγεινὸς, ή, όν. Ὁ ἄλγους (λύπης, πόνου) πρόξενος, ὀδυνηρὸς, λυπηρός· κοπιαστικὸς, ἐπίπονος, δύσκολος. 2) Π. ἄξιος, λύπης, ἐλεεινός.

Ἀλγεινῶς, ἐπίρ. Ὀδυνηρῶς, ἐπιπόνως.

Ἀλγεσίδωρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλγεσίδωρος.

Ἀλγεσίθυμος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλγεσίθυμος.

Ἀλγεσίδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαρίζων πόνους (λύπας).

Ἀλγεσίθυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πικραίνων τὴν καρδίαν.

Ἀλγέω-ῶ [ἄλγος], Μ. ήσω. Πονῶ. » Ἀλγέω τὰν κεφαλὰν, « Θκρ. 2) λυποῦμαι. » Οὓς μὲν ἐν χερσὶν ἀπεκτείνατε, οὐχ ὁμοίως ἀλγοῦμεν, « Θκ. » Γυναικὸς ἀλγεῖν θανάτον, « Ἰσλ. » Ἀλγεῖν τοῖς (ἐπὶ τοῖς) τῶν φίλων κακοῖς, « Δμ. » Ἤλγησ' ἀκούσας, « Αἰσχλ. ‖. (οὐδ.) » Τὸ ἀλγοῦν, ἀντὶ ἡ-

Ἀλγηδὼν, όνος (ἡ), = Ἄλγος, πόνος.

Ἄλγημα (τὸ). πόνου αἴσθημα, πόνεμα.

Ἀλγηρὸς, ά, όν, Π. ἀντὶ Ἀλγεινός.

Ἄλγησις, εως (ἡ), = Ἄλγημα.

Ἀλγινόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀλγεινός.

Ἄλγιστος, η, ον καὶ

Ἀλγίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. παρθτ. ἀνμλ. ἀντὶ Ἀλγεινότερος-ότατος. ‖. » Ἄλγιον (ἐνν. ἐστὶν ἢ ἔσται), « Ὅμ., τόσον τὸ χειρότερον, (παρβλ. Ῥίγιος).

Ἄλγος [συγγ. τῷ ἀλέγω], εος-ους (τὸ). πόνος (σωμ. καὶ ψυχ.), (ὅθεν: 2) λύπη, βάσανον, καϋμός. 3) συμφορά, δυστύχημα.

Ἀλγυντὴρ (ὁ), Π. ἄλγους πρόξενος, βασανιστής.

Ἀλγύνω, Μ. υνῶ. Προξενῶ ἄλγος (πόνον λύπην), πειράζω. ‖. (πθ.) αἰσθάνομαι πόνον (λύπην), πονῶ, βασανίζομαι.

Ἀλδαίνω [συγγ. τῷ Ἄλθω, Ἄρδω], Μ. ανῶ ἢ ήσω (ἀόρ. Π. Ἀλδήσασκον), Π. κάμνω τι ν' αὐξήσῃ (τραφῇ, μεγαλώσῃ, παχαίνῃ), ἐνδυναμόνω.

Ἀλδήεις, εσσα, εν, Π. εὐαυξὴς, δυναμωμένος.

Ἀλδήσκω (χωρὶς Μ.), Π. = Ἀλδαίνω, (κυρ. οὐδ.) αὐξάνω.

Ἀλέα (ἡ), Π. [ἀλεύω]. τρόπος ἀποφυγῆς, παραμέρισμα, καταφύγιον. ἴδε ἢ Ἀλεωρή.

Ἀλέα, Π. ἀντὶ Ἀλεέα, αἰτ. τοῦ Ἀλεής, ἢ Ἰων. αἰτ. (ἀσυναιρ.) τοῦ Ἀλής.

Ἀλέα καὶ (Ἀττ.) Ἀλέα (ἡ), [συγγ. τῷ ἕλη, εἵλη]. θερμότης (ζέστη) κυρ. τοῦ ἡλίου.

Ἀ(Ἁ)λεάζω, Μ. άσω καὶ

Ἀ(Ἁ)λεαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω (Ζεσταίνω) -ομαι (κυρ. εἰς τὸν ἥλιον), ἡλιάζομαι. 2) εἶμαι ζεστός. » Ἀλεαίνουσα ἡ κοιλία θᾶττον πέπτει· οὕτω δὲ ἢ ἀλεαίνει μᾶλλον, « Ἀρστ. » Ἐπειθ' ἵν' ἀλεαίνοιμι, τοῦτ' ἠμπισχόμην, « Ἀρστφ.

Ἀλεαντικὸς, ή, όν. Ὁ προξενῶν ἀλέαν (ζέσταν), θερμαντικός.

Ἀλέασθαι, Π. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀλεύομαι.

Ἀλεγεινὸς, ή, όν, (ἢ ἐπίρ.)-εινῶς. Π. ἀντὶ Ἀλγεινὸς, -ῶς.

Ἀλεγίζω, Μ. ίσω, Π. = Ἀλέγω.

Ἀλεγύνω. Μ. υνῶ, Π. ἑτοιμάζω, καταγίνομαι εἰς, [ἐκ τοῦ

Ἀλέγω (παρτ. Ἄλεγον, καὶ πλέον οὔ), Π. [ἀ ἐπιτ., λέγω = συλλέγω]. φροντίζω » Θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες, « Ἰλ. Π, ἀδιαφοροῦντες διά. 2) λογαριάζω· μετρῶ, συναριθμῶ. » Ἐν τοῖσιν ἀλέγονται, « Πινδ. 3) (συνκδχ.) ἔχω εἰς ὑπόληψιν, σέβομαι, τιμῶ. » Λοκρῶν γενεὰν ἀλέγων, « Πινδ.

Ἀλεεινὸς [ἀλέα], ή, όν, Θερμὸς, ζεστός.

Ἀλεεινὸς, ή, όν, Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλεγεινὸς, ἢ· φευκτέος, [ἐκ τοῦ

Ἀλεείνω (παρτ. Ἀλέεινον καὶ πλέον οὔ), Π. = Ἀλεύω, ἀποφεύγω, ὑποχωρῶ, παραμερίζω, τραβηοῦμαι ὀπίσω.

Ἀλέες, Ἰων. ἀντὶ Ἀλεῖς, ὀν. πλθ. τοῦ Ἀλής.

Ἀλεὴ (ἡ), Π. = Ἀλεωρὴ, ἀποφυγή.

Ἀλέη, Ἰων. ἀντὶ Ἀλέα, ζέστη.

Ἀλεής, εος ἢ έος (ὁ, ἡ), Π. ζεσταμένος (κυρ. εἰς τὸν ἥλιον), (ἐπμ.) = Ἀλεεινὸς, ζεστός.

Ἀλεία (ἡ), [ἄλη]. περιπλάνησις.

Ἀλεία (ἡ), = Ἀλεεία.

Ἀλείαντος (ὁ, ἡ), [ἀ, λειαίνω]. ὁ μὴ ὁμαλυνθεὶς (ἰσασθεὶς, στιλβωθεὶς) ἢ μὴ ὁμαλυνόμενος κτλ.

Ἄλειαρ, ατος (τὸ), Π. ἀντὶ Ἄλευρον.

Ἄλειμμα (τὸ). = Ἄλειψις. 2) τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ ὁπ. ἀλείφει τις, ἀλοιφὴ, (παρβλ. Χρίσμα).

Ἀλειμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄλειμμα.

Ἀλειμματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀλοιφήν.

Ἀλειπτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀλείπτης.

Ἀλειπτήριον (τὸ). ὁ τόπος (εἰς τὰ λουτρὰ καὶ γυμνάσια) ὅπου ἠλείφοντο μὲ ἔλαιον.

Ἀλείπτης, ου (ὁ). ὁ ἀλείφων μὲ 'λάδι τοὺς λουομένους ἢ γυμναζομένους, 2) (συνκδχ.) ὁ διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς. (τρπ.) παρακινητής. » Ἀλείπτης τῶν πολιτῶν, « Πλ.

Ἀλειπτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (χρησιμεύων, ἐπιτήδειος) εἰς τὸ ἀλείφειν ἢ γυμνάζειν, (ὅθεν) « Ἀλειπτικὴ (ἐνν. τέχνη), ἢ ἄλλ. Γυμναστική. « Τὴν ἀδελφὴν ἰατρικῆς τέχνης ἀλειπτικὴν, « Φιλ.

Ἀλειπτικῶς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ ἀλεῖπται.

Ἀλειπτὸς, ή, όν. Ἐπιδεκτικὸς ἀλείμματος. » Ὑπόδημα —, « Κλμ., τὸ περικεκωνισμένον. ‖. (οὐσ.) Ἀλειπτὸν (ἐνν. φάρμακον), = Ἀλοιφή.

Ἄλειπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπολειπόμενος (μένων ὀπίσω), ἀνίκητος.

Ἀλείπτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀλείπτης.

Ἄλειπτρον (τό). σκεῦος διὰ τὰς ἀλοιφὰς, μυροθήκη.

Ἀλείπτως, ἐπίρ. Ἀνελλιπῶς Ἀδιαλείπτως.

Ἀλεὶς, εῖσα, έν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Εἴλω ἢ Ἴλλω.

Ἄλεισον (τὸ) καὶ Ἄλεισος (ὁ), [ἀ, λεῖος]. ποτήριον (κυρ. σκαλιστόν). 2) (μτνμ.) ἡ Κοτύλη τοῦ ἰσχίου.

Ἀλεῖται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἅλλομαι.

Ἀλειτία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλητεία, ἢ = Ἀλίτημα, ἐκ τοῦ

Ἀλείτης, ου (ὁ), Π. [ἀλιταίνω]. ὁ πλανῶν (ἀπατῶν, διαφθείρων) τινα. 2) = Ἀλιτρός.

Ἀλειτουργησία (ἡ), = Ἀτέλεια, τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἀλειτούργητος (ὁ, ἡ). ἐλεύθερος πάσης δημοσίου λειτουργίας (συνεισφορᾶς, ἀγγαρειᾶς, δοσίματος), (παρβλ. Ἀτελής).

Ἄλειφαρ (φας), ατος (τὸ), [ἀλείφω], Π. πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἄλειμμα, ἀλοιφὴ, λίγδα, πίσσα (κτλ.) διὰ στούππωμα ἀγγείων. » Πιθῶν ἀπολύετο κρατὸς ἄλειφαρ « Θκρ.

Ἀλειφατίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) ζυμωμένος μὲ 'λάδι ἢ λίγδαν

Ἀλειφὴ (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀλοιφή.

Ἀλείφω [ἀ ἐπιτ., λίπος], Μ. ψω (ἀόρ. Ἤλειψα, πρκ. Ἤλοιφα καὶ Ἀττ. Ἀλήλιφα καὶ πθ. Ἀλήλιμμαι, ἀόρ. Ἠλείφθην, ἢ β' Ἠλίφην, ἢ τὸ θετ. Ἀλειπτέον). Χρίω μὲ 'λάδι (λίγδαν, κηρὶ, ἀσβέστην, μυρωδικὰ κτλ.), (μτφορ. ἀπὸ τῶν ἀθλητῶν) παρακινῶ, παρορμῶ· διεγείρω, ἐγκαρδιόνω· προετοιμάζω. » Ἀλειφόμενος πρὸς τὸν βάρβαρον ὑπὲρ τῆς πατρίδος, « Πλ. 2) (συνκδχ.) = Ἐξαλείφω, σβύνω.

Ἄλειψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλείφειν, ἄλειμμα, (καὶ μτφορ.) ἐγκαρδίωσις, παρακίνησις. » Ἡ εἰς τὸ ἱμάτιον ἄλειψις, « Θφρ., τὸ νὰ ἀλείφεταί τις ἐνδυμένος, (τὸ ὁποῖον ὁ Ἁρπκρ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ στίχου τοῦ Σοφοκλ. » Καὶ Ξηραλοιφεῖν εἵματος διὰ πτυχῶν «).

Ἀλεκτὴρ (ὁ), Π. = Ἀλεξητήρ.

Ἀλεκτόρει(ρι)ος, ου (ὁ, ἡ). πετεινήσιος ἢ ὀρνιθήτικος.

Ἀλεκτοριδεὺς, έως (ὁ) καὶ

Ἀλεκτορίδιον (τὸ), = Ἀλεκτορίσκος.

Ἀλεκτορὶς, ίδος (ἡ), τὸ θηλ. τοῦ Ἀλέκτωρ, ἡ ὄρνιθα.

Ἀλεκτορίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἀλέκτωρ, πετεινάρι, πετειναράκι ἢ ὀρνιθοποῦλι.

Ἀλεκτορόλοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λόφον ἀλέκτορος (χαρχάλι πετεινοῦ). 2) (οὐσ.) εἶδ. φυτοῦ (Λτν. Crista).

Ἀλεκτοροφωνία (ἡ). τὸ λάλημα τοῦ πετεινοῦ.

Ἄλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λεχθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος λεχθῆναι, ἀνέκφραστος ἢ ἀπόρρητος.

Ἀλέκτρινος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἠλέκτρινος

Ἀλεκτρὶς, ίδος (ἡ), (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἀλεκτορίς.

Ἀλεκτροπόδιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἴσ.) τὸ (κοιν.) περδικοπάτημα, (παρβλ. Καυκαλίς). 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀλετροπόδιον.

Ἀλεκτρόλοφος, Ἀλεκτροφωνία κτλ. ἀντὶ Ἀλεκτορόλοφος, κτλ.

Ἄλεκτρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων λέκτρον (κλίνην) ἢ ἀνάπαυσιν (ἡσυχίαν), ἄϋπνος, ἀνήσυχος. 2) ἄγαμος, ἀνύπανδρος ἢ παρθένος, (ὅθεν καὶ ἡ ἐτυμολογ. τοῦ ὀνόματος Ἠλέκτρα).

Ἀλεκτρύαινα, ης (ἡ), Κωμ. ἀντὶ Ἀλεκτορίς.

Ἀλεκτρυόνειος (ὁ, ἡ), = Ἀλεκτόρειος.

Ἀλεκτρυόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀλεκτρυών.

Ἀλεκτρυονοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν καὶ

Ἀλεκτρυονοτρόφος (ὁ), ὁ τρέφων ἀλεκτρυόνας ἢ ἀλεκτορίδας.

Ἀλεκτρυονώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀλεκτρυόνα.

Ἀλεκτρυοπώλης, ου (ὁ), = Ἀλεκτρυονοπώλης.

Ἀλεκτρυοπωλητήριον (τὸ). ὀρνιθοπάζαρον.

Ἀλεκτρυών, όνος (ὁ καὶ Ἀττ. ἡ). ὁ πετεινὸς καὶ ἡ ὄρνιθα, [ἐκ τοῦ

Ἀλέκτωρ, ορος (ὁ), [ἀ, λέγω = κοιμῶμαι ἢ λέκτρον], = Ἀλεκτρυών. 2) Π. (σπν.), = Ἄλοχος, σύνευνος. » Οὐμὸς δ' ἀλέκτωρ αὐτὸν ἦγε πρὸς μύλην, « Πλ.

Ἀλέκτως, ἐπίρ. Ἀῤῥήτως.

Ἀλέκω, (σπν.) = Ἀλέξω.

Ἀλέλαιον (τὸ). ἅλας μὲ 'λάδι, εἶδος σαλάτας ἢ σαλαμούρας.

Ἀλέματος (ὁ, ἁ), ἢ ἐπίρ. Ἀλεμάτως, Δ. Ἠλέματος, -άτως.

Ἄλεν, Π. ἀντὶ Ἐάλησαν, (γ'. πλθ. πρσ. τοῦ) πθ. ἀορ. β'. τοῦ Εἴλω ἢ Ἴλλω.

Ἀλέν, ἴδε Ἀλείς.

Ἀλεξαίθριος (ὁ, ἡ), Π. [ἀλέξω, αἰθρία] ὁ προφυλάττων ἐκ τοῦ ψύχους.

Ἀλέξανδρος (ὁ, ἡ), Π, = Ἀλεξήνωρ.

Ἀλεξανεμία (ἡ). ἀσφάλεια, [ἐκ τοῦ

Ἀλεξάνεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προφυλάττων ἀπὸ τὸν ἄνεμον.

Ἀλεξέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀλέξω.

Ἀλέξημα (τὸ). προφυλακτικὸν ἢ βοηθητικὸν μέσον, βοήθημα, ἰατρικὸν, καταφύγιον.

Ἀλεξήνεμος (ὁ, ἡ), = Ἀλεξάνεμος.

Ἀλεξήνωρ, ορος (ὁ). Π. [ἀλέξω, ἀνήρ]. ὁ βοηθῶν ἢ προφυλάττων τοὺς ἀνθρώπους, (ἐπίθ. τοῦ Ἀσκλ. καὶ Ἡφ.).

Ἀλέξησις [ἀλεξέω], εως (ἡ). προφύλαξις, βοήθεια, ὑπεράσπισις. ἰατρεία.

Ἀλεξήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Ἀλεξητὴρ (ὁ), Π. βοηθὸς, ὑπερασπιστής.

Ἀλεξητήριος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς βοήθειαν (ὑπεράσπισιν κτλ.) ἁρμόδιος. ‖. (οὐσ.) Ἀλεξητήριον (τὸ), βοήθημα, προφυλακτικὸν μέσον, ἰατρικὸν, φυλακτήριον. καταφύγιον.

Ἀλεξητικὸς, ή, όν, = Ἀλεξητήριος.

Ἀλεξήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Ἀλεξητήρ.

Ἀλεξιάρη (ἡ), θηλ. τοῦ

Ἀλεξιάρης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀποτρέπων τὰς ἀρὰς (κατάρας, γοητείας, βασκανίας κτλ.), προστάτης, ὑπερασπιστὴς, Ἀλεξίκακος.

Ἀλεξιβέλεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προφυλάττων ἀπὸ τὰ βέλη. » Θώραξ —, « Ἐπγρ.

Ἀλεξίγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποτρέπων (ἀποποιούμενος) τὸν γάμον.

Ἀλεξίκακος (ὁ, ἡ). ὁ προφυλάττων ἀπὸ (ἀποδιώκων) τὰ κακὰ, (συγχ. τῷ Ἀνεξίκακος), (παρβλ. Ἀποτρόπαιος).

Ἀλεξίλογος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βοηθῶν τοὺς λόγους, συντείνων εἰς τὸ λέγειν.

Ἀλεξίμαχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βοηθῶν ἐν ταῖς μάχαις ἢ ἀποτρέπων τὰς μάχας.

Ἀλεξίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βοηθῶν τοὺς βροτούς.

Ἀλεξίμορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποτρέπων (ἐμποδίζων) τὸν μόρον (τὸν θάνατον ἢ τὴν εἱμαρμένην).

Ἀλέξιμος καὶ Ἀλέξιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀλεξητήριος.

Ἀλεξίπονος (ὁ, ἡ). ὁ βοηθῶν εἰς τοὺς πόνους.

Ἀλεξιφάρμακος (ὁ, ἡ). ὁ προφυλάττων ἀπὸ τὰ φαρμάκια. ‖. (οὐδ.) Ἀλεξιφάρμακον (τὸ), ἰατρικὸν διὰ τὸ φαρμάκι, ἀντιφάρμακον.

Ἀλέξω [συγγ. τῷ Ἀλέγω, Ἀλκέω κτλ.], Μ. ἀλεξήσω καὶ (μσ.) -ήσομαι (ὅθ. εὐκτ. Ἀλεξήσειε, πθ. πρκ. Ἠλέξημαι, μσ. ἀόρ. Ἠλεξάμην ἀντὶ Ἠλεξησάμην, ὅθ. ὑποτ. Ἀλεξώμεσθα καὶ ἡ μτχ. Ἀλεξάμενος, τὸ θετ. Ἀλεξητέον). Ἀποτρέπω (Μακρύνω, Ἐμποδίζω, Προφυλάττω ἀπὸ) τὸ κακόν· βοηθῶ, ὑπερασπίζομαί τινα.

Ἀλέομαι, Π. ἀντὶ Ἀλεύομαι.

Ἀλεὸς, ά, όν, Δ. ἀντὶ Ἀλεεινὸς ἢ Ἠλεός.

Ἀλεόφρων, ονος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἠλεόφρων, ματαιόφρων, παράφρων, ἠλίθιος.

Ἀλέπαδνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (φορῶν) λέπαδνα, ἄζευκτος.

Ἀλεπίδωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων λέπια.

Ἀλέπιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λεπισθεὶς (ξυσθεὶς ἢ ξεφλουδισθείς).

Ἅλες, ὀν. πλθ. τοῦ Ἅλς.

Ἀλὲς (τὸ), Ἰων. οὐδ. τοῦ Ἀλής.

Ἄλεσις, εως (ἡ) καὶ

Ἀλεσμὸς (ὁ). ἄλεσμα.

Ἀλεσούριον (τὸ), [ἅλς, οὐρά]. εἶδ. θαλασσ. ζωοφύτου (ὅμοιον αἰδοίῳ), τὸ ἄλλ. Ὁλοθούριον. (παρβλ. Βάλανος ἢ Δάκτυλος).

Ἀλεστέον, θετ. τοῦ Ἀλέω.

Ἀλεστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀλέθων, μυλωνᾶς.

Ἄλεται, Π. ἀντὶ Ἄληται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἅλλομαι.

Ἀλέτης, ου (ὁ). ὁ ἀλέθων. » Λίθος ἢ Ὄνος —, « Ξεν., ἡ μυλόπετρα.

Ἄλετὸς, ου ἢ οῦ (ὁ). ὁ καιρὸς ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλέθειν, ἄλεσμα. 2) (οὐδ.) = Ἀλητον, ἀλεῦρι.

Ἀλετρεύω, Μ. εύσω. Ἀλέθω, γυρνῶ τὸν χερόμυλον.

Ἀλέτριа (ἡ), Ζ. Ἀλετρίς.

Ἀ(Ἁ)λετρίβανος, ου (ὁ). γουδοχέρι, γουδοκόπανον (κυρ. διὰ τὸ ἅλας).

Ἀλετρὶς, ίδος (ἡ). γυνὴ (κυρ. δούλη) ἀλέθουσα εἰς τὸν χειρόμυλον. ‖. Ἀλετρίδες καὶ Ἀλέτριαι, ὠνομάζοντο εἰς τὰς Ἀθήνας αἱ προετοιμάζουσαι τὸ ἄλευρον τῶν θυσιῶν παρθένοι.

Ἀλετροπόδιον (τὸ), (μτγν. γυδ.) ὁ ἀστερισμὸς Ὠρίων, (κοιν.) Ἀλε(λη)τροπόδι.

Ἀλετών, ῶνος (ὁ). ὁ τόπος ὅπου ἀλέθουν, ὁ μύλος, ἢ ἡ ἐπάνω μυλόπετρα.

Ἀλεύκαντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λευκανθείς, ἀλεύκαστος.

Ἀλευρίτης, ου (ὁ). καμωμένος ἀπὸ καθαρὸν ἀλεῦρι.

Ἀλευροθήκη (ἡ). ἀποθήκη ἀλεύρου.

Ἀλευρομαντεία (ἡ). ἡ δι' ἀλεύρυ μαντεία.

Ἀλευρόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων (προφητεύων) δι' ἀλεύρυ, ἢ (ἐπιθετ.) ὁ Ἀπόλλων ὡς ἔφορος τῆς τοιαύτης μαντείας.

Ἄλευρον (τὸ), [ἀλέω]. ἀλεῦρι (κυρ. τὸ λεπτὸν σιταρένιον, ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ., πρὸς διαστολ. τῶν Ἀλφίτων).

Ἀλευροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἀλεῦρι.

Ἀλευροποιία (ἡ). κατασκευὴ ἀλεύρου,

Ἀλευρότησις [ἄλευρον, σήθω], εως (ἡ). τὸ ψιλὸν κόσκινον τοῦ ἀλευριοῦ.

Ἀλευρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδ. ἀλεύρυ.

Ἀλεύω [ἄλη], Μ. εύσω (ἀόρ. Ἤλευα, καὶ μσ. Ἠλευάμην καὶ Ἠλεάμην, προστ. Ἄλευαι, ἀπαρ. Ἀλεύασθαι ἢ Ἀλέασθαι, ἢ ἡ μτχ. Ἀλευάμενος). Ἀποτρέπω (Ἀπομακρύνω, Διασκεδάζω) ἀπό τινος τὸ κακόν. » Ἰώ, Θεοί, κακὸν ἀλεύσατε, « Αἰσχλ. ‖. (μσ.) ἀποφεύγω (μακρύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ, προφυλάττομαι ἀπὸ) τὸ κακόν. » Διὸς ἀλεώμεθα μῆνιν, « Ὅμ. » Τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέοιτο, « αὐτ. » Ἀλέασθαι ἀμείνονας ἠπεροπεύειν, « αὐτ. » Ἀσβόλην ἀλευμένη, « Σιμ.

Ἀλεγής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄλεκτρος.

(Ἀλέω), εὔχρ. μόνον τὸ μσ. Ἀλέομαι, = Ἀλεύομαι.

Ἀλέω-ῶ [συγγ. τῷ Εἴλω καὶ Οὐλαί], Μ. έσω (παρτ. β'. Ἤλων, ἢ α'. Ἤλουν, πρκ. Ἀλήλεκα καὶ πθ. Ἀλήλεσμαι). ἀλέθω (εἰς τὸν μύλον).

Ἀλέω [ἀλής], Μ. ήσω, Ἰων. Συναθροίζω, ἑνόνω.

Ἀλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀλίζω.

Ἀλεωρά, ᾶς (ἁ), Δ. ἀντὶ

Ἀλεωρή, ῆς (ἡ), Ἰων. [ἀλεύομαι]. ἀποφυγή, προφύλαξις, ἐξασφάλισις, βοήθεια· καταφύγιον.

Ἀλέως [ἀλής], ἐπίρ. Π. ἀθρόως, σωρηδόν.

Ἀλεώσσω (χ. Μ.), Π. [ἀλεός]. μωραίνω, παραφρονῶ.

Ἄλη (ἡ). περιπλάνησις, τὸ νὰ περιφέρηταί τις ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ξένος καὶ ἔρημος· (τρπ.) ἀπάτη, ξεπλάνεμα· στενοχωρία, περισπασμός, φροντίδες, ἀστασία νοός, φρενοβλάβεια, (παρβλ. Ἄλυς).

Ἀληγός (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (φέρων, μετακομίζων) ἅλας.

Ἀληθάργητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιπίπτων (ὑποκείμενος) εἰς ληθαργίαν.

Ἀλήθεια ἢ Π. Ἀληθείη (ἡ). τὸ ἐναντ. τοῦ ψεύδυς, (κατ' ἔκτ.) εἰλικρίνεια, ἁπλότης.

Ἀληθείς, εῖσα, έν, μτχ. τῦ Ἀλάομαι. 2) Ἰων. ἀντὶ Ἀλεσθείς, μτχ. τῦ Ἀλέω,-ήθω.

Ἀληθείς, εῖσα, έν, μτχ. τοῦ Ἀλέω.

Ἀληθες, ἴδε Ἀληθής.

Ἀλήθευμα (τὸ). ἀλήθεια.

Ἀλήθευσις, εως (ἡ). τὸ ἀληθεύειν (ὁμιλεῖν ἀλήθειαν).

Ἀληθευτής, οῦ (ὁ) ὁ ἐπαληθεύων τι, ὁμιλῶν ἀλήθειαν.

Ἀληθευτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ὁμιλῶν ἀλήθειαν, φιλαλήθης.

Ἀληθεύω, Μ. εύσω. Ὁμιλῶ ἀλήθειαν, εἶμαι ἀληθινός, ἐκπληρῶ (πραγματοποιῶ) τοὺς λόγους μου (τὴν ὑπόσχεσίν μου). » Ἀλήθευσον πάντα, « Βτργμ. 2) ἐκβαίνω, ἐκπληροῦμαι, ἀληθεύω. » Εἰ δ' ἀληθεύσειεν ἡ μαντεία, » Ξεν.

Ἀληθηΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀλήθεια.

Ἀληθής [ἀ, λανθάνω], έος (ὁ, ἡ). ἀψευδής, ἀληθινός· φιλαλήθης, εἰλικρινής· χρηστός, δίκαιος, ἄκακος. 2) γνήσιος, βέβαιος, ἀναμφίβολος· ὀρθός· ἁρμόδιος ‖. (οὐδ.) » Τὸ ἀληθές, ἀντὶ ἡ Ἀλήθεια. ‖. » Ἄληθες (προπαροξ. ἢ ἐρωτηματ.); « ἀντὶ ἐπίρ. Ἀλήθεια; Καλέ, ἀλήθεια; Μὲ τὰ ὄντα σου; Τῷ ὄντι;

Ἀληθίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, ίσομαι, = Ἀληθεύω.

Ἀληθινολογία (ἡ). τὸ ὁμιλεῖν ἀλήθειαν.

Ἀληθινός, ή, όν. Ἀληθής, βέβαιος· ἀναμφίβολος· γνήσιος· εἰλικρινής. » Ἐπιδεικνύων πορφυρίδας ἐξιτήλους, φαίην ἀληθινὰς εἶναι, « Ξεν.

Ἀληθινῶς, ἐπίρ. = Ἀληθῶς.

Ἀληθογνωσία (ἡ). ἡ γνῶσις (κατανόησις) τῆς ἀληθείας.

Ἀληθοεπής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν ἀλήθειαν.

Ἀληθόμαντις, εως (ὁ, ἡ), Π. ὁ προμαντεύων (προφητεύων) τὴν ἀλήθειαν.

Ἀληθομυθεύω, Μ. εύσω, καὶ

Ἀληθομυθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. λέγω (ὁμιλῶ) τὴν ἀλήθειαν, εἶμαι-

Ἀληθόμυθος (ὁ, ἡ), Π. φιλαλήθης.

Ἀληθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πραγματοποιῶ.

Ἀληθορκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ὁρκίζομαι τὴν ἀλήθειαν, κάμνω ἀληθινὸν ὅρκον.

Ἀληθοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀλήθεια.

Ἀληθότης (ἡ). τὸ ἀληθεύειν, ἀλήθεια.

Ἀληθουργής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος ἢ εἰργασμένος μὲ ἀλήθειαν.

Ἀλήθω, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἤλησα), = Ἀλέω, ἀλέθω.

Ἀληθῶς, ἐπίρ. Ἀληθινά, ἐν ἀληθείᾳ, τῷ ὄντι, εἰλικρινῶς, καθαυτό.

Ἀλήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων λήϊον (ἀγρὸν) ἢ λεῖαν (λάφυρα), ἀκτήμων, πτωχός, ἢ ἄκαρπος.

Ἀλήϊστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ληϊσθεὶς (λαφυραγωγηθείς), ἀκούρσευτος, ἀπόρθητος.

Ἄληκτος (ὁ, ἡ). ὁ μηδέποτε λήγων (παύων, τελειόνων), ἀκατάπαυστος. ‖. (οὐδ.) Ἄληκτον, ἐπίρ. ἀντὶ -

Ἀλήκτως, ἐπίρ. Ἀκαταπαύστως.

Ἀλήλα(λη)μαι, Π. ἀντὶ Ἀλάλημαι, ἴδε Ἀλάομαι.

Ἀλήλεκα, Ἀλήλεσμαι, Ἀττ. πρκ. τῦ Ἀλέω.

Ἀλήλιφα, Ἀλήλιμμαι, Ἀττ. πρκ. τοῦ Ἀλείφω.

Ἄλημα (τὸ), Π. = Ἄλητον, ἀλεῦρι τρίψιλον. 2) (μτφορ.) = Παιπάλημα, πανοῦργος (κοιν. Τετραπέραστος) ἄνθρωπος.

Ἀλήμεναι, Π. ἀντὶ Ἀλῆναι.

Ἀλημοσύνη (ἡ), Π = Ἄλη, πλάνη, περιπλάνησις. » Νόσφιν ἀλημοσύνης, « Διον., ἀλάνθαςα. 2) (εἰς τὸν Ἀπλλν.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Δαημοσύνη.

Ἀλήμων [ἀλάομαι], ονος (ὁ, ἡ), Π. περιπλανώμενος, τυχοδιώκτης, ἀπατεών. 2) πλανεμένος, ἠπατημένος, ἁμαρτωλός. » Ἀλήμονας ἧς χθονός, « Μνθ., περιπλανωμένους μακρὰν τῆς πατρίδος των.

Ἀλῆναι, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἴλω ἢ Ἴλλω.

Ἄληξ, ηκος (ὁ), εἶδος ὀσπρίου.

Ἄληπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ληφθεὶς (πιασθεὶς ἢ 'παρθείς) ἢ μὴ δυνάμενος ληφθῆναι, ἄπαρτος, ἄπιαστος. 2) (τρπ.) ὁ μὴ δίδων λαβὴν (εἰς κατηγορίαν), ἀνεπίληπτος, ἄμεμπτος, ἢ 3) ἀκατανόητος, ἀκατάληπτος. » Ἄληπτοι ἀριθμῷ, « Μέξ., ἀναρίθμητοι.

Ἀλήπτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ δώσῃ τις λαβήν, ἀμέμπτως, ἀνεπιλήπτως.

Ἀ(Ἀ)λής ἢ Ἄλης, εος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. [Εἴλλω ἢ Ἴλλω] ἀντὶ Ἀθρόος. » Ἀλέες ἐγένοντο, « Ἡρ., συνηθροίσθησαν, (παρβλ. Ἀολλής).

;Ἀλησθύω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀλυσθέω.

Ἄλησις [ἀλάομαι], εως (ἡ), Π. ἀντὶ Ἄλη (κυρ. ἐπὶ τῶν πλανητῶν ἀστέρων). 2) = Ἄλεσις.

Ἀλήστευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ληστευθεὶς (πατηθεὶς ἢ γυμνωθεὶς ἀπὸ κλέπτας) ἢ μὴ δυνάμενος ληστευθῆναι, ἀπάτητος, ἀξεγύμνωτος.

Ἄληστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ λησμονηθεὶς ἢ μὴ λησμονούμενος, ἀλησμόνητος, (ἐπμ.) πολλὰ θλιβερός, μὴ ἐπιδεχόμενος παρηγορίαν, (παρβλ. Ἀνεπίληστος).

Ἄληται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ἀ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἄλλομαι.

Ἀλητεία (ἡ). ἡ ζωὴ τοῦ ἀλήτου, πλάνη, περιπλάνησις, [ἐκ τοῦ

Ἀλητεύω, Μ. εύσω. Ζῶ (Περιπλανῶμαι τῇδε κἀκεῖσε) ὡς ἀλήτης, διακονεύω.

Ἀλητήρ (ὁ), [ἀλήθω]. εἶδ. χοροῦ παρὰ τοῖς Σικυωνίοις.

Ἀλητήριος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλιτήριος. 2) = τῷ

Ἀλήτης [ἀλάομαι], ου (ὁ) καὶ Ἀλῆτις, ιδος (ἡ). ὁ περιπλανώμενος (περιφερόμενος) τῇδε κἀκεῖσε χωρὶς νὰ καταςαθῇ πουθενά, γύφτος· ζητιάνος, διακονιάρης. ‖. » Βίος —, « Ἡρ., ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀλήτου. ‖. Ἀλῆτις (ἡ ἀλλ. Αἰώρα) ὠνομάζετο Α'. ἡ ἐν Ἀθ. ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Ἠριγόνης, ἢ Β'. ᾠδή τις εἰς τιμὴν τῶν Ὡρῶν.

Ἀλητικός, ή, όν. Ἀλήτου ἴδιος.

Ἀλητοβόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) ἄλητον.

Ἀλητοειδής, έος (ὁ, ἡ). ἀλευρώδης, ὅμοιος μὲ

Ἀλητόν (τὸ), Ἰων. Π. [ἀλέω] ἀντὶ Ἄλευρον.

Ἀλητύς, ύος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἄλη, Ἄλησις.

Ἀλθαία (ἡ), [ἄλθω], φυτ. ἡ ἀγριομολόχα.

Ἀλθαίνω (-έω, -έσκω, -ήσκω, -ίσκω, -έσσω), Μ. ήσω καὶ (σπντ.) ἔξω, = Ἄλθω.

Ἄλθεξις, ιος (ἡ), Ἰων. ἰάτρευμα, θεραπεία.

Ἀλθε(θη)στήριος, α, ον. Π. ἰαματικός.

Ἄλθετο, Π. γ'. πρσ. τοῦ πθ. παρτ. ἢ τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ Ἄλθω.

Ἀλθεύς, έως (ὁ), Ἰων. ἰατρός.

Ἀλθήεις, εσσα, εν, Ἰων. Π. ἰαματικός.

Ἄλθος, εος-ους (τὸ). ἰατρικόν· ἰατρεία.

Ἄλθω [συγγ. τῷ Ἀλδαίνω], Μ. ἀλθήσω, Π. Ἰων. ἰατρεύω.

Ἅλια (τὰ), οὐδ. πλθ. καὶ

Ἁλία (ἡ), θηλ. ἑν. τοῦ Ἅλιος.

Ἁλία (ἁ), Δ. [ἀλής], = Ἀγορὰ ἢ Ἐκκλησία (ὡθ. ἡ ἐν Τάραντι Ἁλιαία καὶ ἡ ἐν Ἀθ. Ἡλιαία), συνάθροισις (συνέλευσις) τῦ λαοῦ· (κυρ. δὲ) τὸ Βουλευτικὸν σῶμα τῶν Βυζαντίων.

;Ἁλιά, ᾶς (ἡ). τὸ σκεῦος τοῦ ἅλατος, ἁλατερόν.

Ἁλιάδαι, ῶν (οἱ), Π. οἱ θαλασσινοί· ναῦται, ταξειδιῶται.

Ἁλιάετος (ὁ), εἶδος πτν., ἀετὸς τῆς θαλάσσης (τῆς ἁλός).

Ἁλιαής [ἅλς, ἄημι], έος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ἄνεμος) φυσῶν ἀπὸ τῆς ξηρᾶς πρὸς τὴν θάλασσαν, ὁ (ἄλλ.) Ἀπόγαιος. Ζ. Τροπαία.

Ἁλιαία (ἡ), ἴδε Ἁλία.

Ἁλιαίετος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἁλιάετος.

Ἁλιανθής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἁλιπόρφυρος.

Ἁλίαρος (ὁ, ἡ). ἁλατισμένος, ἁλμυρός.

Ἁλιάς, άδος (ἡ). (ἐπιθετ.) ἡ εἰς τὴν θάλασσαν (ἅλα) ἀνήκουσα, θαλασσινή, ζῶσα μὲ τὸ ψάρευμα. ‖. (οὐσ.) νύμφη (νεράϊδα) τῆς θαλάσσ. ἢ τοῦ ψαρεύματος. 2) (ἐλλ. τῦ Κύμβη ἢ Ναῦς) ψαροκάϊκον.

Ἁλίασμα (τὸ), Δ. ψήφισμα τῆς συνελεύσεως ἢ τῆς βουλῆς ἴδε Ἁλία.

Ἀλίαστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, λιάζομαι]. ἄφευκτος, ἀναπόδραστος· ἀκατάπαυστος. ‖. » Ἀλίαστον, ἐπίρ. Ἀκαταπαύστως.

Ἁλιάων, Π. ἀντὶ Ἁλίων, θηλ. γεν. πλθ. τοῦ Ἅλιος.

Ἀλιβάνωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λιβανισθεὶς (θυμιατισθείς), ἀθυμίαστος.

Ἁλίβαπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βουτηχθεὶς (βαφεὶς) εἰς τὴν θάλασ. 2) = Ἁλιπόρφυρος.

Ἀλίβας, αντος (ὁ), Π. ὁ μὴ ἔχων λιβάδα (ἰκμάδα, ὑγρασίαν, ζωτικὸν χυμόν), μαραμένος, (ἐπμ.) νεκρός. 2) ὁ μὴ χρησιμεύων εἰς λοιβὴν (σπονδάς). » Οἶνος —, « Καλλ., ὁ ξοινισμένος.

Ἀλίβατος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἠλίβατος.

Ἁλίβατος (ὁ, ἡ), Π. [ἅλς, βαίνω]. ὁ περιπατῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ, θαλασσοπόρος ἢ 2) ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης βρεχόμενος, ἢ 3) ἐσφαλ. ἀντὶ Ὑληβάτης.

Ἁλιβδύω, Μ. ύσω, Αἰολ. ἀντὶ Ἁλιδύω, βουτῶ (κυρ. εἰς τὴν θάλασ.), καταποντίζω, (ἐν γέν.) κάμνω ἄφαντον, κρύπτω.

Ἁλίβρεκτος (ὁ, ἡ), Π. βρεγμένος ἢ βρεχόμενος ὑπὸ τῆς θαλ.

Ἁλίβρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (ἢ περικυκλωμένος ἀπὸ) τὴν βοὴν (βρόμον) τῆς θαλ., ἢ ὁ βρέμων (βοΰζων) ὡς ἡ θάλ., ἴδε Ἁλίδουπος.

Ἁλίβροχος (ὁ, ἡ), Π. = Ἁλίβρεκτος.

Ἀλιβρώς, ῶτος (ὁ, ἡ, τό) καὶ

Ἁλίβρωτος (ὁ, ἡ), Π. [ἅλς, βιβρώσκω], ὁ φαγωθεὶς ὁλόγυρα ἢ καταποθεὶς ὑπὸ τῆς θαλ.

Ἁλίγδουπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἁλίδουπος.

Ἁλιγείτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γειτονεύων μὲ (πλησιάζων εἰς) τὴν θάλ., παραθαλάσσιος.

Ἁλιγενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ (φυτρόνων εἰς) τὴν θάλ. (συγχ. τῷ Ἀλιτενής).

Ἀλίγκιος, α ἢ ος, ον, Π. [ἧλιξ], = (τῷ εὐχρηστοτ.) Ἐναλίγκιος, ὅμοιος.

Ἀλιγύγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων γλυκεῖαν (λιγυρὰν) φωνὴν ἢ ὁμιλίαν.

Ἁλιδινής, έος (ὁ, ἡ), Π ὁ δινούμενος (στριφογυριζόμενος) ὑπὸ ἢ περιπλανώμενος ἐπὶ τῆς θαλ.

Ἁλίδονος (ὁ, ἡ), Π. [ἅλς, δονέω]. τὸν ὁπ. ἔδειρεν ἡ θάλασσα.

Ἁλίδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντηχῶν ἀπὸ (ἢ προξενῶν) τὸν κρότον (δοῦπον) τῆς θαλ., ἴδε Ἁλίδρομος.

Ἁλίδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιτρέχων (διαπλέων) τὴν θάλ.

Ἁλιδύω, Ζ. Ἁλιβδύω.

Ἁλιεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἁλιέως, ψαροσύνη. 2) = Ἁλίευσις, ψάρευμα. 3) τόπος πρὸς ἁλίευσιν ἰχθύων ἁρμόδιος. » Ἔχουσα καὶ αὐτὴ ἁλιείας, « Στρβ.

Ἁλιειδής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἁλὶ (θαλάσσῃ) ὅμοιος τὸ εἶδος.

Ἁλιεργής, έος καὶ Ἁλιεργός, οῦ (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐργαζόμενος, ναύτης ἢ ἁλιεύς. 2) = Ἁλουργής.

Ἁλιερκής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἕρκος (περίφραγμα) τὴν θάλ., περικυκλωμένος (ὠχυρωμένος) ὑπὸ τῆς θαλ. » Ἰσθμοῦ δειρὰς —, « Πίνδ.

Ἁλίευμα (τὸ), = Ἁλιεία, ψάρευμα. 2) τὸ ἁλιευθέν. 3) μέρος πρὸς ἁλιείαν ἐπιτήδειον. » Ἐν ᾧ τὰ πλεῖστα ἁλιεύματα τῶν εἰς ταριχείαν ἰχθύων, « Στρβ.

Ἁλιεύς [ἅλς, εἶμι], έως (ὁ). ψαρᾶς. 2) Π. = Ἅλιος, θαλασσινός, ναυτικός. » Στρατὸς (» Ἐρέτης) —, « Ὅμ. καὶ Ὀππ.

Ἁλιευτής, οῦ (ὁ), = Ἁλιεύς.

Ἁλιευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόδιος) εἰς τὴν ἁλιείαν ἢ τοὺς ἁλιεῖς, ψαράδικος. ‖. » Ἡ ἁλιευτικὴ (ἐνν.) τέχνη, = Ἁλιεία, ψαροσύνη.

Ἁλιευτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἁλιέων, ψαράδικα.

Ἁλιεύω [ἁλιεύς], Μ. εύσω. Ψαρεύω.

Ἁλίζω [ἀλής], Μ. ίσω, = Ἀλέω καὶ (τῷ εὐχρηστοτ.) Συναλίζω, συναθροίζω.

(Ἀλίζω), ἄχρ. θεματ. τοῦ Ἀλινδέω, κυλίω, (διασωθὲν μόνον εἰς τὸ σύνθετον Ἐξαλίζω).

Ἁλίζω [ἅλς], Μ. ίσω. Ἁλατίζω. 2) δίδω ἅλας εἰς τὰ ζῶα (πρόβατα, βώδια κτλ.).

Ἁλίζωνος (ὁ, ἡ), Π. ζωσμένος (περιτριγυρισμένος) ἀπὸ τὴν θάλ. » Ἰσθμὸς —, « Νόνν.

Ἁλίζωος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν ἐν τῇ ἢ ἀπὸ τῆς θαλ.

Ἁλίζωστις, εως (ἡ), εἶδος φυτοῦ θαλασσ.

Ἁλίη, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἁλία.

Ἁλιηγής [ἅλς, ἄγνυμι], έος (ὁ, ἡ), Π. πέριξ τοῦ ὁποίου συντρίβονται τὰ κύματα, (εἰς τὸν Ὀππ. ἄλλ. ἀναγν. Ἁλιηχής).

Ἁλιήρης, εος (ὁ ἡ), Π. ὁ ἐρέσσων (κωπηλατῶν) ἐν τῇ θαλ.

Ἁλιήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἁλιεύς.

Ἁλιηχής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἁλίδουπος.

Ἀλίθιος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἠλίθιος.

Ἀλιθοβόλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λιθοβοληθείς.

Ἀλιθοκόλλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συνηρμοσμένος διὰ λίθων. » Οἶκος —, « Ὀρειβ.

Ἄλιθος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς λίθων.

Ἁλιθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῇ ἢ ἀπὸ τῆς θαλ. τρεφόμενος (ἰχθύς, ἁλιεύς, ναυτικὸς κτλ.).

Ἁλικάκα(κκα)βον, ου (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ Στρύχνου), τὸ ἄλλ. Δοόκνιον.

Ἁλικία (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἡλικία.

Ἁλικίς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλυκίς.

Ἁλίκλυστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλυζόμενος (βρεχόμενος) ὑπὸ τῆς θαλ. » Πέτρα (» Ἠϊὼν) —, « Ἐπγρ.

Ἁλίκμητος (ὁ, ἡ), Π. [ἅλς, κάμνω]. ὁ προξενούμενος ὑπὸ τῆς θαλ., ἔχων αἰτίαν τὴν θάλ.

Ἁλικνημίς, ίδος (ἡ), Π. τῆς ὁποίας αἱ κνῆμαι εἶνε εἰς τὴν θάλ.

Ἁλίκος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἡλίκος.

Ἁλικός, ή, όν, ἀντὶ Ἀλυκός, ἁλμυρὸς ἢ Ἅλιος, θαλάσσιος.

Ἁλικότης (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλυκότης.

Ἅλικρας, ατος (ὁ, ἡ, τὸ). κεκραμμένος (ἀνακατωμένος) μὲ θάλ. ἢ ἅλμην.

Ἁλικράτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θαλασσοκράτωρ.

Ἁλικρείων, οντος (ὁ), Π. κρείων (βασιλεὺς ἐξουσιαστής) τῆς θαλάσ., θαλασσοκράτωρ.

Ἁλικρηπίς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα τὴν κρηπῖδα (τὰ θεμέλιά ἢ τοὺς πρόποδάς) της εἰς τὴν θάλ, παραθαλασσία.

Ἁλικρόκαλος (ὁ, ἡ), Π. γεμάτος κροκάλας (χαλίκια) τῆς θαλ.

Ἁλίκροτος (ὁ, ἡ). πέριξ τοῦ ὁποίου κροτεῖ (ἠχεῖ) ἡ θάλασσα.

Ἁλίκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτυπῶν (ἢ κτυπούμενος ἀπὸ) τὴν θάλ., θαλασσινός, ναύτης, ἢ παραθαλάσσιος.

Ἁλικύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. Ἁλίκλυστος.

Ἁλικώδης, εος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλυκώδης.

Ἁλιμέδων, οντος (ὁ), Π. [ἅλς, μέδων]. βασιλεὺς τῆς θαλάσσης.

Ἀλιμενία (ἡ). ἔλλειψις λιμένων, [ἐκ τοῦ

Ἀλίμενος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων λιμένα.

Ἀλιμενότης (ἡ), = Ἀλιμενία.

Ἁλιμήδης, έος (ὁ, ἡ) Π. ὁ φροντίζων (μηδόμενος) περὶ τῶν θαλασσίων πραγμάτων, ἐμπορευόμενος διὰ θαλάσσης.

Ἁλίμικτος (ὁ, ἡ), = Ἅλικρας.

Ἄλιμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πεινῶν (μὴ αἰσθανόμενος πεῖναν). ‖. (οὐσ.) Ἅλιμον (τὸ), εἶδ. παραθαλασσίου φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γένος τῆς λοπουντιᾶς ἢ τοῦ σπανακιοῦ), (κοιν.) ἁλμυρήθρα.

Ἁλιμυρήεις, εσσα, εν καὶ

Ἁλιμυρής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἅλς, μύρομαι]. (ποταμὸς) τρέχων (χυνόμενος) εἰς τὴν θάλ., (βράχος, αἰγιαλὸς κτλ.) βρεχόμενος ὑπὸ τῆς θαλ., παραθαλάσσιος. (ἀφρὸς) ἁλμυρός, θαλάσσιος.

Ἀλινδέω-ῶ [ἀλῆναι, ἀόρ. β'. τοῦ Εἴλλω ἢ Ἴλλω], Μ. ήσω, = Κυλίω, (κυρ.) ἀφίνω τὸ ἄλογον νὰ κυλισθῇ εἰς τὸ χῶμα ἢ εἰς τὸ νερόν, (παρβλ. Ἐξαλίζω).

Ἀλινδήθρα (ἡ), = Κυλινδήθρα, κυλίστρα, ὁ τόπος ὅπου κυλίονται (οἱ μὲν ἀθληταὶ εἰς τὴν ἄμμον, οἱ δὲ ἵπποι κτλ. εἰς τὸ χῶμα ἢ τὸ ὕδωρ). ‖. (μτφορ.) » Ἐπῶν —, « Ἀρςφ., σωρὸς λέξεων.

Ἀλίνδησις, εως (ἡ). τὸ κύλισμα (κυρ. τοῦ ἀλόγου) εἰς τὸ χῶμα, [ἐκ τοῦ

Ἀλίνδω, Π. ἀντὶ Ἀλινδέω.

Ἁλινήκτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Ἁλινήκτης, ου (ὁ), = τῷ

Ἁλινηχής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κολυμβῶν (νη-

γόμενος) εἰς τὴν θάλ. ἢ εἰς τὴν ἅλμην. »Ἐλαία—,« Ἐπγρ, ἡ ἄλλ. Κολυμβάς.

Ἄλινος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ μεταχειριζόμενος, ἢ μὴ πιασθεὶς μὲ) λίνα (δίκτυα).

Ἅλινος, η, ον, = Ἀλάτινος.

Ἅλιξ, ικος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἧλιξ.

Ἀλίξαντος (ὁ, ἡ), Π. [ἅλς, ξαίνω]. ὁ καταφαγωθεὶς (τριφθεὶς) ὑπὸ τῆς θαλάσσης.

Ἀλίοικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατοικῶν τὴν θάλ., θαλασσινὸς ἢ παραθαλάσσιος.

Ἀλιόκαυστος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἡλιόκαυςος.

Ἅλιος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἥλιος.

Ἅλιος [ἅλς], α, ον, Π. θαλάσσιος. 2) μάταιος, ἀνωφελής ||. (τὸ οὐδ.) Ἅλιον, ἐπίρ. ἀντὶ Ἀλίως, εἰς μάτην, ἀνωφελῶς.

Ἀλιοτρεφὴς (ἀντὶ Ἀλιτρεφής), έος (ὁ, ἡ), Π. Ἀλιθρέμμων.

Ἀλιόω-ῶ [ἅλιος], Μ. ώσω, Π. ματαιόνω, μηδενίζω, ἀφανίζω

Ἀλίπαινον (τὸ) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ)

Ἀλίπαντον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πληθ.) τὸ πρῶτον ἔμπλαστρον πληγῆς (διότι κατασκευάζεται χωρὶς λίπος.

Ἀλιπαρής, έος (ὁ, ἡ), Π. μὴ ἀλειμμένος μὲ λίπος (λάδι, πομμάδαν), (ἐπμ.) αὐχμῶν, ἀσυγύριστος.

Ἀλίπαστος (ὁ, ἡ). πασπαλισμένος (κουκκισμένος) μὲ ἅλας.

Ἀλίπεδον (τὸ). πεδιὰς (κυρ. ἀμμώδης) ἐκτεινομένη εἰς τὸ παράλιον (ἐπμ.) σκεπασμένη ἄλλοτε ἀπὸ τὴν θάλ., (Ἰταλ.) σπιάντζα.

Ἀλιπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων λίπος (πάχος), ἄπαχος.

Ἀλιπὴς [ἀ, λείπω], έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνελλιπής.

Ἀλίπιστος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀλόπιστος.

Ἀλίπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος εἰς τὴν θάλ. ἢ εἰς τὰ παράλια, ἢ 2) ὁ ὑπὸ τῶν θαλασσινῶν (ναυτῶν) περιπλεόμενος

Ἀλίπλακτος (ὁ, ἁ), Δ. Ἀλίπληκτος.

Ἀλιπλανής, έος (ὁ, ἡ) Π. ὁ πλανώμενος (περιφερόμενος) εἰς τὴν θάλ.

Ἀλιπλανία (ἡ), Π. ἡ εἰς τὴν θάλ. περιπλάνησις, [ἐκ τοῦ

Ἀλίπλανος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλιπλανής.

Ἀλιπλεύμων, ονος (ὁ), εἶδ. θαλασινοῦ, (κοιν.) βυζὶ τῆς θάλασσας.

Ἀλίπληκτος καὶ

Ἀλιπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. κτυπημένος ἀπὸ τὴν θάλ., θαλασσοδαρμένος.

Ἀλίπλοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλέων τὴν θάλ., ναύτης, θαλασσινός, ἢ ὑπὸ τῆς θαλ. ἐπιπλεόμενος, ὑποβρύχιος.

Ἀλίπνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀσμὴν (ἀποφορὰν) θαλάσσης, μυρίζων θάλ.

Ἀλίπορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περνῶν (ταξειδεύων) θάλασσαν.

Ἀλιπόρφυρος (ὁ, ἡ), Π. βαμμένος μὲ θαλασσινὴν (καθαυτὸ) πορφύραν.

Ἄλιππα, ατος (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Ἄλειφαρ.

Ἀλιπτοίητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρομάξας (πτοηθεὶς) τὸν ἦχον τῆς θαλ.

Ἀλιῤῥαγής, έος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. βράχος) ὅπου συντρίβονται (ῥήγνυνται) τὰ κύματα τῆς θαλ.

Ἀλιῤῥαίστης, ου (ὁ), Π. [ἅλς, ῥαίω]. ὁ φθείρων (ἀφανίζων) ἐν τῇ θαλ. »Δράκων—,« Νίκ.

Ἀλίῤῥαντος (ὁ, ἡ), Π, ὁ ὑπὸ τῆς θαλ. ῥαντιζόμενος (βρεχόμενος), παράλιος.

Ἀλίῤῥηκτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλιῤῥαγής.

Ἀλιῤῥόθιος, α, ον, = Ἀλίῤῥοθος. ||. (οὐσ.) Ἀλιῤῥοθία (ἡ) καὶ Ἀλιῤῥόθιον (τὸ), Π. ἡ βοὴ (ὁ ῥόθος) ἢ ἡ ὁρμὴ τῶν κυμάτων τῆς θαλ.

Ἀλίῤῥοθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βοΐζων (ῥοχθῶν) ὡς ἡ θάλ. 2) ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλ. βρεχόμενος, Ἀλίκλυςος. 3) ὁ ἔχων τὸν ῥοῦν πρὸς (χυνόμενος μετ' ἤχου εἰς) τὴν θάλ. »Ποταμὸς—,« Σοφ., (παρβλ. Ἀλιμυρής).

Ἀλίῤῥοιζος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλίδουπος.

Ἀλίῤῥοος-ους καὶ

Ἀλίῤῥυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τῆς θαλ. περιῤῥεόμενος, ἢ ὁ εἰς αὐτὴν ῥέων (χυνόμενος).

Ἅλις [ἀλής], ἐπίρ. Ἀθρόως, σωρηδὸν, ἀφθόνως. »Μέλισσαι ἅλις πεποτήαται,« Ἰλ. Β. »Περὶ δὲ Τρωαὶ ἅλις ἦσαν,« Ἰλ. Γ. »Ἅλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι,« Ἰλ. Ξ. »Ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ, »Κόπρος κέχυτο ἅλις,« αὐτ. 2) ἱκανῶς, ἀρκετά. »Ἦ οὐχ ἅλις ὅτι;« Ἰλ. Ε. »Ἅλις λόγων,« Αχ. »Εἰς ἅλις εἰπεῖν,« Θκρ. »Ἅλις ἔχω τοῦ δυστυχεῖν,« Εὐρ. »Ἐπεὶ πρεσβεύοντες μὲν ἅλις εἶχον ἀμφότεροι.« Πλβ.

Ἀλίς, ίδος (ἡ). ἁλμύρα, ἅλμη.

Ἀλισγέω-ῶ ἢ Ἀλίσγω [ἀλίζω], Μ. ήσω, (Γρφ.). μολύνω, μιαίνω.

Ἀλίσγημα (τὸ), (Γρφ.). μίασμα, μολυσμός.

Ἅλισις [ἀλίζω], εως (ἡ). ἁλάτισμα.

Ἁλίσκομαι, Μ. ἁλώσομαι (ἀόρ. [ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἅλωμι] Ἥλων καὶ Ἀττ. Ἑάλων, ως, ω, πρκ. Ἥλωκα καὶ Ἀττ. Ἑάλωκα, ἀπαρ. Ἁλῶναι, μτχ. Ἁλούς, ὑποτ. Ἁλῶ καὶ Π. Ἁλώω, εὐκτ. Ἁλοίην καὶ Π. Ἁλώην). Πιάνομαι, συλλαμβάνομαι· παίρνομαι, κυριεύομαι, (τρπ.) εἶμαι ἔκδοτος εἰς (κυριεύομαι ἀπὸ) κἀνὲν πάθος. »Οἱ ὑπὸ τῶν λῃστῶν ἁλισκόμενοι,« Ξεν. »Τίς ἂν πόλις οὐχ ἁλοίη;« αὐτ. »Ἑάλωσαν εἰς Ἀθήνας γράμματα,« αὐτ. »Οἱ διὰ πόλεμον ἡλωκότες,« Ἀθ. »Ἁλῶναι τριταίῳ (μανίᾳ, ἔρωτι κλ.), »Οὕτως ἑαλώκειν τοῦ πάθους« Συν. »Ἔρωτι τῆς κόρης ἁλούς,« (καὶ χ. τοῦ Ἔρωτι) »Τῆς παιδίσκης ἁλούς,« Αχ. Φλστρ. 2) ἀποδεικνύομαι ἔνοχος καὶ καταδικάζομαι· (ἐν γέν.) χάνω τὴν κρίσιν μου, νικῶμαι. »Ἁλοὺς κλοπῆς (μοιχείας ἢ μοιχὸς, ἀσεβείας ἢ ἀσεβῶν κτλ.), »Ἁλῶναι μιᾷ ψήφῳ,« Δμ. »—πάσαις ταῖς ψήφοις,« Πλ. »Ἁλῶναι θανάτου,« αὐτ., νὰ καταδικασθῇ εἰς θάνατον. »Ἀπορίᾳ λόγων ἑαλωκέναι,« Πλάτ. (καταχρ.) »Ἁλίσκεται χὠ ξεινὸς ὅρκος,« Σοφ., (παρβλ. Αἱρέω).

Ἅλισμα (τὸ), [ἀλίζω], εἶδ. φυτοῦ, πεντάνευρον τοῦ νεροῦ.

Ἀλισμάραγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἠχῶν (βοΐζων) ὡς ἡ θάλασσα, Ἐρισμάραγος.

Ἀλίσμηκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τῆς θαλ. σμηχόμενος (πλυνόμενος, σκεπαζόμενος. δερνόμενος).

Ἀλίσπαρτος (ὁ, ἡ), Κωμ., σπαρμένος (ἢ κουκκισμένος) μὲ ἅλας, (δηλ.) δαρμένος δυνατὰ, ςυμπανισμένος ἢ (ἐπὶ τοπ.) ἠρημωμένος.

Ἀλιστέφανος, ου καὶ

Ἀλιστεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. στεφανωμένος (ζωσμένος, περικυκλωμένος) ὑπὸ τῆς θαλ.

Ἀλίστονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντηχῶν ἀπὸ τὴν βοὴν (τὸν στόνον) τῆς θαλ.

Ἀλιστός, ή, όν. Ἀλατισμένος, ἀλατιςός.

Ἄλιστος (ὁ, ἡ), Π [ἀ, λίσσομαι]. ἀπαρακάλεστος, ἴδε Ἀλιτάνευτος.

Ἀλίστρα (ἡ), [ἀλίζω], = Ἀλινδήθρα.

Ἀλίστρεπτος, ου καὶ

Ἀλιστρεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. στριφογυριζόμενος (δερνόμενος) ὑπὸ τῆς θαλ. »Ναῦς (»Νῆσος)—,« Μουσ., Ἐπγρ., (συγχ. τῷ Ἀλιτρεφὴς καὶ Ἀλιστεφής.

Ἀλιταίνω [ἄλη], Μ. ήσω (ἀόρ. Ἤλιτον ἢ μσ Ἠλιτόμην καὶ Π. Ἀλιτόμην). πλανῶμαι, ἀπατῶμαι· σφάλλω, ἁμαρτάνω, παραβαίνω (ἀθετῶ) τὰς θείας ἐντολάς. »Διὸς δ' ἀλίτηται ἐφετμάς,« Ἰλ. Ω. »Θεοὺς (»Θεοῖς) ἀλιτέσθαι,« Ὀδ. Δ., Ἰλ. Τ. »Μετ' ἀθανάτους ἀλιτεῖν,« Ἡσ. »Ὅς κεν ἀλιταίνηται ὀρφανὰ τέκνα,« αὐτ. »Ὅρκον ἤλιτες,« Ἀπλλν.

Ἀλιτάνευτος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ.-εύτως. Ὁ μὴ λιτανευόμενος (παρακαλούμενος, ἐξιλεούμενος), ἀδυσώπητος.

Ἀλιτενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτεινόμενος ἴσα μὲ τὴν θάλασσαν· ῥηχὸς, χαμηλὸς, ἰσόπεδος.

Ἀλιτέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνορεύων μὲ (περιοριζόμενος ἀπὸ) θάλασσαν.

Ἀλιτέσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀλιταίνω.

; Ἀλιτεύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλητεύω.

Ἀλίτημα (τὸ), Π [ἀλιταίνω]. πλάνη, ἁμάρτημα, ἔγκλημα.

Ἀλιτήμενος, η, ον, Π. πθ. πρκ. (ἀντὶ ἐνεργ. ἐνεστ.) τῆς μτχ. τοῦ Ἀλιταίνω, (συγχ. τῷ

Ἀλιτήμερος (ὁ, ἡ), Π. [ἀλιταίνω, ἡμέρα]. ὁ ἀπατηθεὶς περὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν, μὴ ποιήσας τι εἰς τὴν προσδιωρισμένην ἡμέραν. »Βρέφος ἀλιτήμερον,« Ἡσ., τὸ γεννηθὲν πρὶν τοῦ καιροῦ, (κοιν.) ἄσωστον, (παρβλ. Ἠλιτόμηνος).

Ἀλιτημοσύνη (ἡ), Π. = Ἀλίτημα, [ἐκ τοῦ

Ἀλιτήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἀλιταίνω]. πλανεμένος, ἁμαρτωλὸς· ἄδικος, παράνομος, κακοῦργος, ἀθεόφοβος. »Δίκη—,« Ἀπλλν. »Οἵ τε περὶ ξείνους ἀλιτήμονα πόλλ' ἐτέλεσκον,« Καλλ., ἀντὶ Ἀλιτήματα.

Ἀλιτήριος (ὁ, ἡ), [ἀλιταίνω]. ἀσεβὴς, κακοποιὸς, ἔνοχος ἐγκλήματος, ἐναγής, (ἐπμ.) σύρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν θείαν ὀργὴν, (καὶ διὰ τοῦτο) Ἀποτρόπαιος. »Ὁ τῆς Ἑλλάδος—,« Αἰσχ. »Δαίμων—,« ἴδε Ἀλάστωρ. (κατὰ τὴν ἐτυμολογ. τοῦ Πλυτ. καὶ ἄλλων, πρέπει νὰ γράφεται Ἀλητήριος).

Ἀλιτηριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἀλιτήριον, ἢ πράττων ἔργα ἀλιτήρια, φθοροποιός. »Δύναμις (»Οἶστρος, »Τύχη, »Δαίμων)—.«

Ἀλιτηρός, ἁ ἢ ός, όν, Π. = Ἀλιτήριος.

Ἀλιτόμηνος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἠλιτόμηνος.

Ἀλιτόξενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἁμαρτάνων (ἀλιταίνων) περὶ τοὺς ξένους.

Ἀλιτοφροσύνη (ἡ), Π. ἀλιτήριον (ἀσεβὲς) φρόνημα.

Ἀλιτόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἠλιτόφρων.

Ἀλιτραίνω, Π. = Ἀλιταίνω.

Ἀλιτρεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλιθρέμμων.

Ἀλιτρία (ἡ), Π. Ἀλιτροσύνη.

Ἀλιτρίας, ου (ὁ), Π. = Ἀλιτρός.

Ἀλιτρέβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν ὡς ἀλιτήριος.

Ἀλιτροδίκης. ου (ὁ), Π. ἄδικος κριτής.

Ἀλιτρόνοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φρόνημα (καρδίαν) ἀλιτηρίου.

Ἀλιτρόπος, Αἰολ. ἀντὶ Ἀλιτρόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. [ἀλιταίνω, πούς]. πεπλανημένος, ἀκατάστατος. (κατ' ἄλλ.

Ἀλίτροπος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλίστροφος.

Ἀλιτρὸς (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Ἀλιτηρὸς), ἁ, όν, Π [ἀλιταίνω]. ἀσεβὴς, ἁμαρτωλὸς κτλ. (ἴδε Ἀλιτήμων καὶ Ἀλιτήριος).

Ἀλιτροσύνη (ἡ), Π. ἀσέβεια, ἀθεοφοβία, κακία, ἀδικία.

Ἀλίτροφος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλιθρέμμων.

Ἀλίτρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῇ θαλ. ἢ ὑπὸ τῆς θαλ. τρυχόμενος (κακοπαθῶν, ταλαιπωρούμενος).

Ἀλίτυπος (πτος;), ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τῆς θαλ. τυπτόμενος (δερνόμενος) ἢ παραδέρνων εἰς τὴν θάλ., ναύτης.

Ἀλίτυρος (ὁ). τυρὶ ἀλατισμένον.

Ἀλιφθερόω-ῶ. Μ. ώσω, Π. φθείρω εἰς τὴν θάλασσαν, ἀφανίζω, (παρβλ. Ἀλιβδύω).

Ἀλιφθορία (ἡ), Π. ἡ ἐν θαλ. φθορὰ (συμφορὰ, ζημία), ναυάγιον.

Ἀλίφθορος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ φθείρων ἐν τῇ θαλ, πειρατής. 2) (προπαροξ.) ὁ ἐν θαλ. φθαρεὶς (χαθεὶς, ἀφανισθεὶς), ναυαγήσας ἢ πνιγείς.

Ἀλίφλοιος (ὁ, ἡ), εἶδ. δρυὸς (ἴσ. διὰ τὸν ἁλμυρὸν τοῦ φλοιοῦ αὐτῆς χυμόν).

Ἀλιφροσύνη (ἡ), Π. ματαιοφροσύνη, παραφροσύνη, μωρία, [ἐκ τοῦ

Ἀλίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ματαιόφρων, παράφρων, ἀνόητος. (παρβλ. Χαλίφρων).

Ἀλίχλαινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν χλαῖναν (ἐπανωφόρι) πορφυρ. (παρβλ. Ἀλιπόρφυρος).

Ἀλίως, ἐπίρ. Π. ματαίως, εἰς μάτην.

Ἀλκᾶ, ᾶς (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀλκή.

Ἀλκάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Ἀλκήεις.

Ἀλκάθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἀλέξω.

Ἀλκαῖος, α, ον, Π. = Ἄλκιμος. ||. (οὐσ.) Ἀλκαία, ἡ οὐρὰ τοῦ λέοντος, (συγχ. τῷ Ὀλκαία).

Ἄλκαρ (τὸ), ἄκλ. Π. [ἀλκή]. βοήθημα, προφύλαξις.

Ἀλκᾶς, ᾶντος (ὁ), Δ. (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ) Ἀλκάεις.

Ἀλκέα (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, Ζ. Ἀλθαία καὶ Ἄλισμα.

(Ἀλκέω-ῶ), Μ. ήσω, Γρμτ. (ὅθεν κατ' ἀναδιπλ. τὸ Ἀλάλκω), Ζ. Ἀλέξω.

Ἀλκὴ (ἡ). βοήθεια, θεραπεία, διόρθωσις. »Κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή,« Ἡσ. »Ἀλκήν τινος ποιεῖσθαι,« Σοφ. 2) τόλμη, ἀνδρία, δύναμις σωματική, ἰσχύς. »Μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν,« Ὀδ. Ι. »Θηρία εἰς ἀλκὴν ἄλκιμα,« Ἡρ. »Τὴν κατὰ θάλατταν ἀλκὴν βασιλέως,« Πλ. »Ἀλκῆς μυρίας ςρατηλατῶν,« Εὐρ. 3) ἀντίστασις ἢ ὁρμὴ πρὸς ὑπεράσπισιν, πόλεμος. »Πρὸς ἀλκὴν τρέπεσθαι,« Θκ. »Νῆες πρὸς ἀλκήν,« Πλ. »Ἀλκὴ καὶ μέγα νεῖκος ἐγείρεται,« Ὀππ.

Ἄλκη ἢ Ἄλκη (ἡ), [Γερμ. Elch], εἶδ. ἐλάφου τῶν βορ. μερῶν.

Ἀλκήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἄλκιμος.

; Ἀλκῆς, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Ἀλκήεις.

Ἀλκηστής, οῦ (ὁ), Π. ἀνδρεῖος, πολεμιςής, ὑπερασπιστής, πρόμαχος, (συγχ. τῷ Ἀλφηστής).

Ἀλκὶ (ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἄλξ), Π. ἀντὶ Ἀλκῇ, δοτ. τοῦ Ἀλκή.

Ἀλκίβιος (ἡ), [ἀλέξω, βίος], εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γένος τῆς πυράντζας ἢ τοῦ φειδοχόρτου).

Ἀλκίμαχος, η ἢ ος, ον, Π. ὁ ἀνδρείως (ἀλκὶ) μαχόμενος.

Ἀλκιμοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν τινα ἀνδρεῖον (ἄλκιμον).

Ἄλκιμος [ἀλκή], η ἢ ος, ον. Ἀνδρεῖος, ἰσχυρὸς, ῥωμαλέος· δυνατός· γιερός. »Ἄλκιμον ἔγχος,« Ἰλ. Χ. »Ἀΐδαν ἄλκιμον,« Ἐπγρ., τὸν ἐν πολέμῳ θάνατον.

Ἀλκίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. γενναιόφρων, μεγαλόψυχος, εὔτολμος.

Ἀλκτὴρ (ὁ), Π. = Ἀλεξητήρ. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλτήρ.

Ἀλκτήριος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλεξητήριος.

Ἀλκυόνει(νι)ος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀλκυόνα. ||. (οὐσ.) Ἀλκυόνει(νι)ον (τὸ), Α'. εἶδ. θαλασσίου φύκους μὲ τὸ ὁπ. αἱ ἀλκ. κατασκευάζουν τὴν φωλεάν των· Β'. εἶδ. ζωοφύτου, ὅμοιον μὲ φωλεὰν ἀλκ. (ἓν εἶδος τούτων ὠνομάζετο Ἀλοσάχνη).

Ἀλκυονίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἀλκυών. ||. Ἀλκυονίδες (αἱ ἄλλ. [ἢ ἴσ. ἐσφαλμ.] Ἀλκυονίτιδες) ἡμέραι, « αἱ πρὶν ἢ μετὰ τὰς χειμερ. τροπὰς 14 καλοκαιριναὶ ἡμέραι, καθ' ἃς αἱ ἀλκ. κτίζουν τὰς φωλεάς των.

Ἀλκυονῖτις, ιδος (ἡ), ἴδε Ἀλκυονίς.

Ἀλ(Ἁλ)κυὼν, όνος (ἡ), [ἅλς κύω]. εἶδ. μικροῦ ποικιλοχρόου θαλασσίου πτηνοῦ, θαλασσοποῦλι ἢ ψαροποῦλι, (παρβλ. Κηρύλος.)

Ἀλλὰ [ἄλλος], συνδ. Ἐναντιωματ. (καὶ πάντοτε ἐπακολουθητικὸς ἐννοίας), Α'. κατ' ἄρσ. καὶ θέσ., (συνήθως μὲν προηγουμένης τῆς ἄρσ.) »Οὐ παίζων, ἀλλὰ σπουδάζων« (ἐνίοτε δὲ συνεπιφερομένης κατ' ἀντίστροφον σχῆμα) »Τῶν σπουδαίων, ἀλλὰ μὴ τῶν φαύλων,« Ἰσκρ. (Β'. κατ' ἀντίθεσιν), ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο. »Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον,« Ἰλ. Α. »Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἑτάρους ἐῤῥύσατο,« Ὀδ. Α. »Ἀλλὰ τό γε πῦρ τοῦ καπνοῦ κρεῖσσον, Ξεν. (Γ'. κατ' ἔνςασιν), πλὴν, ὅμως. »Καλὸς μὲν ἦν, ἀλλὰ ποδώκης,« Ἰλ. Κ. (ἢ χωρὶς τοῦ Μέν) »Ἔστι ταῦτα· ἀλλὰ τί δὴ οὕτω πρῲ ἀφῖξαι; Πλάτ. »Ὅπως ἠδύνατο, ἀλλ' οὖν ἐν ταύτῃ γε ἔζη,« Δμ. (καὶ ἀντιστρόφως, ἐν ἀρχῇ λόγου) »Ἀλλὰ σὺ πῶς ἔχεις; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι καλῶς οἶσθα,« Συν. (καὶ ἐλλ.) »Ἀλλ' ἐμοί γε δοκεῖ κτλ.,« Ξεν. (εἰς τὴν ἀρχ. τοῦ Συμπ.). (Δ'. κατ' ἀνθυποφορὰν, ἀντὶ τοῦ Καὶ ἢ τοῦ Καὶ μήν)« Τί βουλόμενοι μετεπέμπεσθε αὐτούς; ἐπὶ τὴν εἰρήνην; ἀλλ' ὑπῆρχεν ἅπασιν· ἀλλ' ἐπὶ τὸν πόλεμον; ἀλλ' αὐτοὶ περὶ εἰρήνης ἐβουλεύεσθε,« Δμ. (καὶ χωρὶς ἐρωτήσ.) »Νὴ Δί', ἀλλ' ὅπως ἔτυχε τὰ γράμματα ἕστηκεν· ἀλλ' οὔσης ἱερᾶς ἁπάσης τῆς ἀκροπόλεως, παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἕστηκε,« Δμ. (Ε'. κατ' ἐξαίρεσιν ἀντὶ τοῦ Πλήν), ἐκτὸς, εἰμή. »Οὔτι μοι ἄλλος αἴτιος, ἀλλὰ τοκῆε δύο,« Ὀδ. Θ. »Οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφοὺς ἢ παρεξηυλημένους,« Ἀρςφ. (ἢ μετὰ τοῦ Ἤ, ὅτε ἢ συγχ. τῷ Ἄλλο [ἢ κατ' ἀποκ. Ἀλλ'] ἤ). »Οὐδὲν ἐθέλοντες ἐπαινεῖν, ἀλλ' ἢ τὸν πλοῦτον,« Πλάτ. »Δόξαν καλὴν οὐχ οἷόν τε, ἀλλ' ἢ τοὺς δ ενεγκόντας κτήσασθαι,« Ἰσκρ. »Τουτὶ τί ἦν ἀλλ' ἢ Διὸς Κόρινθος,« Ἀρςφ. (ΣΤ'. κατ' ἐλάττωσιν, μετὰ τοῦ Γε καὶ τῶν ὁμοίων), κἂν, τοὐλάχιστον. »Καὶ εἰ μὴ μετρίως, ἀλλ' ἀμυδρῶς γε,« Γαλ. »Εἰ μὴ καὶ τὸ ὅλον, ἀλλ' οὖν μέρη γε,« Πλάτ. »Εἰ μηδὲν ἄλλο, ἀλλ' οὖν ἐλπίσι γε σπουδαίαις,« Ἰσκρ. 2) Μεταβατ. ἐννοίας, (Α'. κατ' αἰτιολογίαν), ἐν τοσούτῳ, ἐπεὶ δή, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὰ τοῦ Γάρ). »Ἀλλ' οὐ γάρ πως ἐστὶν ἀΰπνους ἔμμεναι αἰὲν ἀνθρώπους,« Ὀδ Τ. »Ἀλλ' οὐδὲν γὰρ μέγα ἔργον ἀπ' αὐτοῦ ἐγένετο,« Ἡρ. »Ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν,« Πλάτ (Β'. ἐν εἴδει παρασιωπήσεως), πλὴν, ὅμως »Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεθα καὶ αὖθις,« Ἰλ. Α. »Ἀλλ' οὐ γὰρ προέχει τουτέων μεμνῆσθαι,« Ἡρ. »Ἀλλὰ γὰρ παρεὶς ὧν τὴν πενίαν αἰτιάσαιτ' ἄν τις,« Δμ. (Γ'. κατ' ἀνθυποφορὰν), πλὴν, ἐν τοσούτῳ. »Ἀλλὰ γὰρ φήσει τις,« Πλάτ. »Ἀλλὰ γὰρ ἴσως μετὰ μικρᾶς διαβολῆς ἐκινδύνευον,« Δμ. (Δ'. κατὰ συλλογισμόν). »Ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί,« Λχ. 3) Παρακελευς. (Α'. ἐν εἴδει συμπερασμ.), λοιπὸν ἀφ' οὗ εἶν' ἔτσι. »Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν,« Ἰλ. Α. »Ὦ φίλοι.. οὐ γάρ τι ἴδμεν.. ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον,« Ὀδ. Κ. »Εὖγε, ὦ Ἥφαιστε, ἀλλὰ δίελέ μου τὴν κεφαλὴν,« Λχ., ἴδε καὶ Ἄγε. (Β'. ἐν εἴδει ἀμφιβολίας), ἔλα ὅμως. »Ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα,« Ἰλ. Χ. (Γ'. κατ' ἐλάττωσιν), κἂν, τοὐλάχιστον. »Ὦ θεοὶ, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν,« Σοφ. »Σὺ δ' ἀλλά μοι ἕνα σταλαγμὸν ἐνςάλαξον,« Ἀρςφ. (Δ'. κατ' ἐπίτασ. ἢ συλλογισμ.). »Ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε,« Τυρτ., πολεμᾶτε δὰ, ἢ πολεμᾶτε λοιπόν. 4) Ἐρωτηματ. (ἐν ἀμφιβολίᾳ ἢ προσδιωρισμένης ἢ ὑποτιθεμένης ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖςον ἀρνητικῆς ἀποκρίσεως), μήπως; ἢ μήπως τάχα; »Ἀλλ' ἢ μέμηνας,« Σοφ. »Ἀλλ' ἢ ὀδύνη σε εἴληφε;« Ξεν. »Ἀλλὰ μὴ ἰατρὸς, ἔφη, γενέσθαι βουλόμενος; Οὔκουν ἔγωγε· Ἀλλὰ μὴ γεωμέτρης;« αὐτ. (ἐδῶ ἠμπορεῖ νὰ ὑπαχθῇ καὶ ὁ εἰς τὸν 1) (Β'. παράγραφον δεύτερος Ἀλλά), ἴδε καὶ τοὺς παραγρ. 1) (Ε'. ἢ 5) Βεβαιωτ. (ἐν ἀρχῇ μάλιστα λόγου), ἔστω, μάλιστα, βέβαια. »Λόγῳ παιδεύομεν τοὺς ἄνδρας· ἀλλὰ χρὴ, ἔφη,« Πλάτ. »Ἀλλ' ἤ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν,« αὐτ. »Ἀλλ' ἤ, τοιοῦτόν τι ἔπασχον οἱ τὴν Γοργὼ ἰδόντες,« Λχ. 6) Ἐμφαντ. (κυρ ἐν ἀρχῇ λόγου). »Ἀλλ' ἐγὼ ἐννοήσας ποτὲ

κτλ., « Ξεν. (Αχδμν. Πολιτ.) » Ἀλλάσε, ὦ κάκιστε ἀλεκτρυών, ὁ Ζεὺς ἐπιτρίψειε, « Αχ.

Ἀλλαγή (ἡ), [ἀλλάσσω]. ἀλλοίωσις μεταβολή. ἄλλαγμα. ἀλλαξιά. » Ἀλλαγᾷ βίου, « Σοφ. 2) (κυρ. ἐπὶ ἐμπορ.) δοσοληψία, συμβόλαιον. »Νόμισμα δὲ τῆς ἀλλαγῆς ἕνεκα ξύμβολον ἡμῖν γενήσεται,« Πλάτ. 3) (μτγν.) ὁ τόπος (σταθμὸς) ὅπου ἀλλάζουν τὰ ἄλογα τοῦ ταχυδρομείου, (Ἰταλ.) πόστα, (Τουρκ.) μενζίλι. »Ἐάν τις μίαν γοῦν ἀλλαγὴν παρελάσῃ (παριππεύσῃ), « Πανδ. 4) = Διαλλαγή(;).

Ἄλλαγμα (τό). = Ἀλλαγή.

Ἀλλαγμός (ὁ), = Ἄλλαξις.

Ἀλλάκτης, ου (ὁ). ὁ κάμνων ἀλλαξίαν, ἔμπορος.

Ἀλλακτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ συναλλάγματα, ὁ συνιστάμενος εἰς δοσοληψίαν, ἐμπορικός.

Ἀλλακτός, ή, όν. Ὁ ἀλλαχθεὶς ἢ ἐπιδεχόμενος ἀλλαγήν. ‖. (οὐσ.) Ἀλλακτὸν (τό), = Ἀνάφορον, καὶ 2) (Βυζ.) ἡ ποσότης 70: ξυλιῶν (μαστιγώσεων). »Ὁ ἔχων γυναῖκα καὶ πορνεύων διὰ δώδεκα ἀλλακτῶν σωφρονιζέσθω, « Βασιλικ.

Ἀλλαλοφόνος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀλληλοφόνος.

Ἀλλάντιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἀλλᾶς, -ᾶντος.

Ἀλλαντοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀλλᾶντα (λουκάνικον).

Ἀλλαντοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθειάνω (Κατασκευάζω) ἀλλᾶντας (λουκάνικα).

Ἀλλαντοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἀλλᾶντας (λουκάνικα).

Ἀλλαντοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ καὶ

Ἀλλαντοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν ἀλλᾶντας (λουκάνικα).

Ἀλλάξ, ἐπίρ. (εὐχρηστότ. τὸ) Ἐναλλάξ, ἀμοιβαίως, κατ' ἐναλλαγήν.

Ἀλλαξείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ νὰ ἀλλάξω.

Ἄλλαξις, εως (ἡ), = Ἀλλαγή, ἄλλαγμα.

Ἀλλᾶς ἢ Ἀλλᾶς, ᾶντος (ὁ). λουκάνικον.

Ἀλλάσσω(ττω), Μ. άξω, [ἄλλος]. κάμνω τι ἀλλοιώτικον, ἀλλάζω, μεταβάλλω. 2) κάμνω ἀλλαξιὰν ἢ συμφωνίαν, 'παίρνω τι καὶ δίδω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο. » Εἰ πάντες ἄνθρωποι τὰ οἰκήϊα κακὰ εἰς μέσον συνενείκαιεν, ἀλλάξασθαι βουλόμενοι τοῖσι πλησίοισι, « Ἡρ.

Ἀλλαχῆ, ἐπίρ. = Ἀλλαχόθι. 2) ἀλλέως, ἀλλοιώτικα, μὲ ἄλλον τρόπον.

Ἀλλαχόθεν, ἐπίρ. Ἀπ' ἄλλο μέρος, ἀπ' ἀλλοῦ.

Ἀλλαχόθι, ἐπίρ. Ἀλλοῦ, εἰς ἄλλο μέρος (ἐπὶ στάσ.).

Ἀλλαχόσε, ἐπίρ. Ἀλλοῦ, εἰς ἄλλο μέρος (ἐπὶ κινήσ.).

Ἀλλαχοῦ, ἐπίρ. = Ἀλλαχόθι.

Ἀλλάων, Π. ἀντὶ Ἄλλων, θηλ. γεν. πλθ. τοῦ Ἄλλος.

Ἄλλεγον, Π. ἀντὶ Ἀνέλεγον, παρτ. τῆς ὁρς. καὶ

Ἀλλέξας, Π. ἀντὶ Ἀναλέξας, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναλέγω.

Ἀλλεπαλληλία (ἡ). ἀδιάκοπος συνέχεια ἢ ἐπισώρευσις, [ἐκ τοῦ

Ἀλλεπάλληλος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -λλήλως. Ἕνας ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον, (κοιν.) ἐπανεπανωτός· συνεχής, ἀδιάκοπος.

Ἄλλῃ (ἐνν. Ὁδῷ), ἐπίρ. (τοπ.) Ἀλλοῦ. »Ἔρχεται ἄλλῃ,« Ἰλ. Α. » Ἄλλῃ ἢ ἄλλῃ, « Ἡρ., τῆδε κακεῖσε· ποῦ καὶ ποῦ· πότε ἢ πότε. »Ἄλλοι ἄλλῃ,« Ξεν., ἄλλοι ἐδῶ ἢ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἄλλοι ἐκεῖ ἢ ἀπ' ἐκεῖ, (ἴδε καὶ Ἄλλην). 2) (τρπ.) ἀλλέως, (ἐνν. Βουλῇ ἢ Μεθόδῳ), κατ' ἄλλον τρόπον. » Ἄλλῃ βούλεται, « Ἰλ. Ο. » Οὐκ ἄλλῃ ἔμοι γε δοκεῖ ἔχειν ἢ ταύτῃ, « Πλάτ. » Σὺ μὲν ἄλλῃ ἐρωτᾷς, ἐγὼ δὲ ἄλλῃ ὑπολαμβάνω, « αὐτ.

Ἀλληγορέω-ῶ [ἄλλος, ἀγορεύω], Μ ήσω. Ὁμιλῶ ἢ Ἐξηγῶ τι ἀλληγορικῶς· ἄλλα λέγω καὶ ἄλλα ὑπαινίττομαι. ‖. (πθ.) ἐξηγοῦμαι (ἐκλαμβάνομαι) ἀλληγορικῶς, ἔχω ἀλληγορικὴν ἔννοιαν.

Ἀλληγόρημα (τό). ἀλληγορικὴ ἐξήγησις ἢ ἔννοια.

Ἀλληγορητής. οῦ (ὁ). ὁ ὁμιλῶν μὲ (ἢ ἐξηγῶν τὰς) ἀλληγορίας· ὁ ἑρμηνεύων ἀλληγορικῶς (κυρ. μύθους).

Ἀλληγορία (ἡ). ἡ διὰ λόγων ἢ εἰκόνος ἀλληγορικὴ παράστασίς τινος πράγματος (δηλοῦσα ἄλλο παρὰ τὸ ἀκουόμενον ἢ φαινόμενον). 2) ἐξήγησις ἀλληγορικὴ (κυρ. μύθου).

Ἀλληγορικός, ή, όν. Ὁ περιέχων (ἢ ἀνήκων εἰς, ἢ ἐκφραζόμενος μὲ) ἀλληγορίαν, (παρβλ. Ἀναγωγικός).

Ἀλληγορικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀλληγορίας, μὲ ἀλληγορικὸν τρόπον.

Ἀλληγόρως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀλληγορικῶς.

Ἄλληκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄληκτος.

Ἀλληλαίτιος (ὁ, ἡ). ὁ αἴτιος ἐκείνου ὅς τις εἶν' ἀμοιβαίως αἴτιος αὐτοῦ.

Ἀλληλανεμία (ἡ). ἡ ἀλλεπάλληλος μεταβολὴ τῶν αὐτῶν ἀνέμων, ὅταν δύω ἄνεμοι διαδέχωνται ἀλλήλους.

Ἀλληλέγγυος (ὁ, ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). ὁ ἐγγυώμενος ἀμοιβαίως διὰ τὸν ἐγγυητήν του. ‖. (οὐσ.) Ἀλληλέγγυον (τό), ἡ ἀμοιβαία ἐγγύησις.

Ἀλληλεγγύως, ἐπίρ. Μὲ ἀμοιβαίαν ἐγγύησιν.

Ἀλληλένδετος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνδεδεμένος (ἐμπεριδεμένος) μὲ ἄλλον κ' ἐκεῖνος μὲ τοῦτον καθὼς (π. χ.) ἡ ἅλυσος.

Ἀλληλίζω, Μ. ίσω. Ὁμιλῶ ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. 2) κάμνω εἰς ἄλλον ἀμοιβαίως ὅ,τι κάμνει ἐκεῖνος εἰς ἐμέ.

Ἀλληλοβασία (ἡ). ἀμοιβαία ἐπίβασις (καβαλίκευμα).

Ἀλληλοβόρος (ὁ, ἡ), = Ἀλληλοφάγος.

Ἀλληλογονία (ἡ). ἀμοιβαία γέννησις.

Ἀλληλογραφία (ἡ). τὸ νὰ γράφῃ τις ἀμοιβαίως πρὸς ἐκεῖνον ὅστις τὸν γράφει, ἀνταπόκρισις.

Ἀλληλοδιάδοχος (ὁ, ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). ὁ διαδεχόμενος τὸν διαδεχθέντα ἄλλον κ' ἐκεῖνος πάλιν ἄλλον ἢ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἀδιάκοπος.

Ἀλληλοδιαδόχως, ἐπίρ. Διαδεχόμενος ἕνας τὸν ἄλλον, ἀδιακόπως.

Ἀλληλοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἀμοιβαίως ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον.

Ἀλληλοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτείνω τὸν κτείνοντά με. ‖. »Ἀλληλοκτονοῦσι,« φονεύονται μεταξύ των, σκοτώνει ἕνας τὸν ἄλλον.

Ἀλληλοκτονία (ἡ). τὸ νὰ σκοτώνῃ εἷς τὸν ἄλλον.

Ἀλληλοκτόνος (ὁ, ἡ). αἴτιος (ἢ γινόμενος δι') ἀλληλοκτονίας. » Ζῆλος (» Φθόρος) —, « Δ. Ἀλ.

Ἀλληλομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Πολεμοῦμεν μεταξύ μας.

Ἀλληλομαχία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πόλεμος ἀμοιβαῖος ἢ ἐμφύλιος.

Ἀλληλομάχος (ὁ, ἡ). ὁ πολεμῶν μὲ τὸν οἰκεῖόν (συγγενῆ, φίλον, συμπολίτην) τυ.

Ἀλληλοπαθής, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀμοιβαίως.

Ἀλληλοπενθής, έος (ὁ, ἡ). (πλθ.) οἱ πενθοῦντες ἀλλήλους.

Ἀλληλόπλοκος (ὁ, ἡ). πλεγμένος εἷς μετὰ τοῦ ἄλλου.

Ἀλληλοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Τέμνω) τὸν κόπτοντά με. » Περίπατοι ἀλληλοτομούμενοι, « Αξ., δρόμοι χωρίζοντες σταυροειδῶς ἕνας τὸν ἄλλον, σταυροδρόμια.

Ἀλληλότροπος (ὁ, ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). » Φαντασίαι ἀλληλότροποι, « Στβ., αἱ πρὸς ἀλλήλας ἀμοιβαίως τρεπόμεναι (μεταβαλλόμεναι).

Ἀλληλοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ἀμοιβαίως τὸν τροφέα του.

Ἀλληλοτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Τύπτω τὸν τύπτοντά με.

Ἀλληλοτυπία (ἡ). τὸ ἀμοιβαῖον κτύπημα.

Ἀλληλουχέω-ῶ, Μ. ήσω. (Ἔχω) Κρατῶ ἢ κρατοῦμαι ἐνταυτῷ.

Ἀλληλουχία (ἡ). τὸ ἀμοιβαῖον κράτημα (δέσιμον, πιάσιμον), συνέχεια.

Ἀλληλοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀλληλουχίαν (κρατῶν καὶ κρατούμενος ἐνταυτῷ).

Ἀλληλοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω κ τρώγομαι ἀμοιβαίως.

Ἀλληλοφαγία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ εἷς τὸν ἄλλον.

Ἀλληλοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (ἢ συνεκδχ.) ἀφανίζων τὸν ὅμοιόν του. » Ἀλληλοφάγοι δὲ τῶν ἰχθύων οἱ πλεῖστοι, « Βασ., τρώγονται μεταξύ των.

Ἀλληλοφθονία (ἡ). τὸ νὰ φθονῇ εἷς τὸν ἄλλον.

Ἀλληλοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθείρω ἀμοιβαίως τὸν φθείροντά με.

Ἀλληλοφθορία (ἡ). τὸ νὰ φθείρῃ εἷς τὸν ἄλλον.

Ἀλληλοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων καὶ φθειρόμενος ἀμοιβαίως.

Ἀλληλόφιλος (ὁ, ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πληθ.). οἱ ἀγαπώμενοι (ἔχοντες φιλίαν, συμπάθειαν) μεταξύ των.

Ἀλληλοφονία (ἡ), = Ἀλληλοκτονία.

Ἀλληλοφόνος καὶ

Ἀλληλοφόντης, ου (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλληλοκτόνος.

Ἀλληλοφόνως, ἐπίρ. Φονεύοντες ἕνας τὸν ἄλλον.

Ἀλληλοφυής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -φυῶς. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Οἱ γεννῶντες ἀλλήλους (γεννώμενοι ἐξ ἀλλήλων).

Ἀλλήλων [ἄλλος], γεν. πλθ. (χ. ὀνομασ., χ. ἑν. ἀριθ., ἢ χ. ἄρθρ.), (ἡ δοτ. Ἀλλήλοις, αις, οις· ἡ αἰτ. Ἀλλήλους, ας, α· Δυϊκ. ἡ γεν ἢ δοτ. Ἀλλήλοιϊν, Π, ἀντὶ Ἀλλήλοιν), ἀντνμ. ἀλληλοπ. Ἕνας (ἀπὸ, εἰς, μὲ) τὸν ἄλλον, μεταξύ των, ἀνάμεσά (ἀναμεταξύ) τους, (χυδ.) συνατοί των. » (Δύο σκόπελοι, κείμενοι) πλησίον ἀλλήλων, « Ὀδ. Μ. » Ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο, « Ὀδ. Χ. » Δήμῳ ἢ φιλοσοφίᾳ τί πρὸς ἄλληλα; « Συν. » Τὰ πρὸς ἄλληλα,« Κυϊντιλ, τὰ ἔχοντα σχέσιν μεταξύ των (σχετικῶς θεωρούμενα πράγματα. » Ὁ δι' ἀλλήλων τρόπος. « Λογικ, σχῆμα συλλογισμοῦ, ἐν ᾧ τὸ ἀποδειχθὲν πρῶτον, λαμβάνεται πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ δευτέρου.

Ἄλλην, (κυρ.) αἰτ. θηλ. τοῦ Ἄλλος. ‖ ἐπίρ. (ἐνν. Ὁδὸν), ἀπὸ ἄλλο μέρος, ἀπ' ἀλλοῦ. » Ἄλλην ἢ ἄλλην, « Πλάτ., ἔνθεν κἀκεῖθεν, πότε ἀπ' ἐδῶ ἢ πότε ἀπ' ἐκεῖ.

Ἀλλήναλος (ὁ, ἡ), Γρμτ. παρφδ. τοῦ Ἀλλοπρόσαλλος.

Ἀλληνάλλως, ἐπίρ., Ζ. Τηνάλλως.

Ἄλληξ, ηκος ἢ Ἄλλιξ (ἢ χυδ. κατὰ τὸν Σδ. Γάλλιξ ἢ Γίλλιξ), ικος (ἡ), [ἀλάσσω], εἶδ. χειριδωτοῦ (ἢ κομβωτοῦ) χιτῶνος ἢ πορφυρᾶς χλαμύδος (παρὰ Θεσσαλ.), (Λατ.) Alicula, (ἴσ. ἀπ' ἐδῶ παρεφθάρη τὸ κοιν.) γελλέκι.

Ἄλλιστος, Ἀλλιτάνευτος κτλ. Π. ἀντὶ Ἄλιστος κτλ.

Ἀλλοβλάστητος (ὁ, ἡ). ὁ βλαστήσας ἐξ ἄλλου (ξένου) γένους.

Ἀλλογενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπ' ἄλλου γένους (ἀπὸ ἄλλην γενεὰν), ἀλλοεθνής, ἀλλόφυλος.

Ἀλλογλωσσία (ἡ). διαφορὰ γλώσσης, ἄλλη γλῶσσα.

Ἀλλόγλωσσος(ττος), ου (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἄλλην (ξένην) γλῶσσαν, (ἐπμ.) ξένος.

Ἀλλογνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραγνωρίζω, ἐκλαμβάνω ἄλλο ἀντ' ἄλλου. 2) = Ἀλλοφρονέω, παραφρονῶ.

Ἀλλογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.

Ἀλλόγνως, ωτος ἢ ῶτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀλλόγνωτος.

Ἀλλογνώσας, Ἰων. ἀντὶ Ἀλλογνοήσας, μτχ. τοῦ Ἀλλογνοέω.

Ἀλλόγνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς ἄλλους (ἢ ὄχι εἰς ἡμᾶς) γνωστός, ἀγνώριστος, ξένος.

Ἀλλοδαπής, έος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἀλλοδαπός, ή, όν, [ἄλλος, δάπεδον ἢ (κατ' ἀναστροφ.) ἄλλου ἄπο]. ξένος, ἀπ' ἄλλον τόπον, ἀλλοεθνής· (συνκδχ.) παράξενος, ἀλλόκοτος. ‖. (οὐσ.) Ἀλλοδαπὴ (ἐνν. χώρα ἢ γῆ), « ἡ ξενητειά.

Ἀλλόδημα, ἐπίρ. Ἐν ἄλλῳ δήμῳ, ἐν ἀλλοδαπῇ.

Ἀλλοδημία (ἡ), = Ἀποδημία, ξενήτευμα, ξενητειά. 2) (περιληπτ.) οἱ ξένοι, (κοιν.) ξενοῦρα. » Πόλιν ἀλλοδημίας μεστήν, « Πλβ.

Ἀλλόδημος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπ' ἄλλον δῆμον, ἀλλοδαπός.

Ἀλλοδίκης, ου (ὁ). ὁ ἄλλως (παρὰ τὸ δίκαιον) δικάζων.

Ἀλλοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω = Ἑτεροδοξέω, (παρβλ. Ἀλλοφρονέω).

Ἀλλοδοξία (ἡ), = Ἑτεροδοξία.

Ἀλλόδοξος (ὁ, ἡ), = Ἑτερόδοξος.

Ἀλλοεθνής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἄλλο ἔθνος, ξένος· ξενικός. » Πόλεμος —, « Δ. Ἀλ.

Ἀλλοεθνία (ἡ). ἡ διαφορὰ τοῦ ἔθνους (τῆς πατρίδος).

Ἀλλοειδής, έος (ὁ, ἡ). ἀλλοῖος τὸ εἶδος, διαφορετικοῦ σχήματος, ἄλλης μορφῆς, ἀλλοιώτικος· ἀλλόκοτος.

Ἄλλοθ', Π. (κατ' ἔκθλιψιν) ἀντὶ Ἄλλοθι.

Ἄλλοθεν, ἐπίρ. Ἀλλαχόθεν. »Ἐπ' ἄλλοθεν ἄλλος, « Ποιητ., = Ἀλλεπάλληλοι.

Ἄλλοθι, ἐπίρ. = Ἀλλαχόθι. » Ἄλλοθι γαίης,« Ὅμ., εἰς ἄλλο μέρος τῆς γῆς. »Ἄλλοθι πάτρης, « αὐτ., ἀλλοῦ καὶ ὄχι εἰς τὴν πατρίδα του, μακρὰν τῆς πατρίδος του. » Ἄλλοθί ποι ἢ εἰς, « Δμ.

Ἀλλόθροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ θροῶν (ὁμιλῶν) ἄλλην γλῶσσαν, ξένος.

Ἀλλοινία (ἡ) τὸ ἄλλαγμα τοῦ οἴνου, τὸ νὰ πίνῃ τις διάφορα κρασιὰ εἰς τὸ τραπέζι. » Αἱ ἀλλοινίαι λεγόμεναι τάχιστα μεθύσκουσι, « Πλ.

Ἀλλοιόθετος (ὁ, ἡ). τοποθετημένος ἢ διατεθειμένος ἀλλέως, βαλμένος εἰς ἄλλην (διαφορετικὴν) θέσιν.

Ἀλλοιόμορφος (ὁ, ἡ), = Ἀλλοειδής.

Ἀλλοῖος [ἄλλος], α, ον Ἀλλοιώτικος, διαφορετικός. »Ἀλλοῖός μοι φάνης νέον, ἠὲ πάροιθεν, « Ὀδ. Τ., » Φύσιν ἀλλοίην παρεχομένῳ ἢ οἱ ἄλλοι ποταμοί, « Ἡρ. »Ἄλλοτε ἀλλοῖος, « Ξεν., κάθε φορὰν ἀλλοιώτικος. »Ἀλλοιότεροι ἐγένοντο τὰς γνώμας,« Θκ. »Ἐπισκέψασθαι, εἴτι μοι ἀλλοιότερος φανεῖται, ἢ ὁ αὐτός,« Πλάτ. »Ἵνα μή τι ἀλλοῖον περὶ σεῦ βουλεύσωνται, « Ἡρ., δηλ. κακὸν, ἀπαίσιον.

Ἀλλοιόστροφος (ὁ, ἡ) (μετρ.) ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) διαφόρους στροφάς.

Ἀλλοιόσχημος, ου καὶ

Ἀλλοιοσχήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀλλοειδής.

Ἀλλοιότης (ἡ). διαφορά, ἀνομοιότης.

Ἀλλοιοτροπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀλλοτροπέω.

Ἀλλοιοτροπία (ἡ), = Ἀλλοτροπία.

Ἀλλοιότροπος (ὁ, ἡ), = Ἀλλότροπος.

Ἀλλοιοτρόπως, ἐπίρ. = Ἀλλοτρόπως.

Ἀλλοιοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἀλλοῖος.

Ἀλλοιοφωνία (ἡ). ἀλλοιότης (διαφορὰ) φωνῆς (διηγήσεως).

Ἀλλοιόχροος-ους (ὁ, ἡ), = Ἀλλόχροος.

Ἀλλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀλλοῖον (ἀλλοιώτικον), ἀλλάζω, μεταβάλλω. ‖. (πθ.) » Ἀλλοιοῦμαι τὴν γνώμην ἢ τῇ γνώμῃ, « ἀλλάζω γνώμην, ἢ χάνω τὸ λογικόν μου, παραφρονῶ.

Ἀλλοίωμα (τό). τὸ δι' ἀλλοιώσεως συμβαῖνον. ἐλάττωμα.

Ἀλλοίως, ἐπίρ. Ἀλλοιῶς, ἀλλοιώτικα.

Ἀλλοίωσις, εως (ἡ). μεταβολή, ἄλλαγμα.

Ἀλλοιωτής, οῦ (ὁ). (ἐκκλησ.) ὁ ἀλλοιῶν (μεταβάλλων).

Ἀλλοιωτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἀλλοιοῦν (μεταβάλλειν).

Ἀλλοιωτός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ ἀλλοιωθῇ (μεταβληθῇ), ἐπιδεκτικὸς ἀλλοιώσεως. ‖. » Τὸ ἀλλοιωτόν, « ἡ εὐμεταβλησία.

Ἄλλοκα, ἐπίρ. Δ ἢ Αἰολ. ἀντὶ Ἄλλοτε.

Ἀλλόκοτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ότως, [ἄλλος, κότος (κατὰ μετάθ. στοιχ. ἀντὶ) τόκος]. τερατώδης, παρὰ φύσιν, ἀσυνήθιστος, παράξενος.

Ἄλλομαι, Μ. ἁλοῦμαι (ἀόρ. Ἡλάμην καὶ [σπν.] Ἡλόμην, ὅθ. τὸ ἀπαρ. Ἅλασθαι καὶ Ἀλέσθαι). Πηδῶ, τινάζομαι, ῥήχνομαι· χοροπηδῶ· σπαράζω. » Αἱ ἔλαφοι ἥλλοντο πρὸς οὐρανόν, « Ξεν. » Ἆλτο δ' ὀϊστός, « Ὅμ. » Ἐκ δίφρων ἆλτο χαμάζε,« Ἰλ Γ. Σ. » Ἆλτο δ' ἐπ' αὐτῷ,« Ὀδ. Χ. » Ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός,« Θκρ, κτυπᾷ (σπαράζει) τὸ 'μμάτι μου. » Πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου, « Γρφ., ἀναβρύοντος.

Ἀλλέμορφος (ὁ, ἡ), = Ἀλλοειδής.

Ἀλλοπάθεια (τό). τὸ νὰ πάσχῃ τις ὑπ' ἄλλου ἢ δι' ἄλλον, [ἐκ τοῦ

Ἀλλοπαθής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -παθῶς. Ὁ πάσχων ὑπ' ἄλλου ἢ συμπάσχων μὲ ἄλλον (συναισθανόμενος δηλ. τὰ δεινὰ ἢ τὰς ἡδονάς τυ). 2) (Γρμτ.) »Ῥῆμα ἀλλοπαθές, « τὸ μεταβιβάζον τὴν ἐνέργειαν, (ἴδε Αὐτοπαθής)

Ἀλλοπρόσαλλος (ὁ, ἡ), [ἄλλος, πρός, ἄλλον]. ὁ ἀπ' ἄλλου πρὸς ἄλλον μεταβαίνων, ἀλλάζων συχνὰ γνώμην ἢ φίλους, ἄστατος, παλίμβουλος, διπρόσωπος, εὐμετάβλητος.

Ἀλλοπρόσωπος (ὁ, ἡ), = Ἀλλοειδής, διαφορετικός.

Ἄλλος, η, ο. Ἕτερος, διαφορετικός. »Ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ βάζει,« Ἰλ. Ι. » Ἄλλος ἄλλοις ἐπιτέρπεται, « Ὀδ. Ξ. » Οὐδέ τις ἄλλος αἴτιος, εἰμή... « Ὀδ Λ. »Ἐάν τις ἄλλο πλὴν περὶ εἰρήνης λέγῃ, « Ἀρστφ. (ἢ μὲ γεν.) » Ὃ τυγχάνει ὂν ἄλλο αὐτῆς τῆς ἐπιστήμης, « Πλάτ. » Τί φῶμεν πρὸς ταῦτα; ἄλλο τι ἢ ὁμολογῶμεν; « Πλάτ. » Ἄλλο τι ἢ διανοεῖ; « αὐτ. (ἢ ἐν συνθ. ἀντὶ σύνδ.) » Ἀλλοτιοῦν οὐδὲ ἰατρός, « αὐτ., ἄρα, λοιπόν. 2) (προσθετ.) ἄλλος τόσος. » Ἄλλα ἑκατὸν δάνεισον, « Ξεν. » Ἄλλα δὲ τόσα ὀνείδη, « Παυσ. 3) (παραβολ.) ὅμοιος » Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς, « Παρ. » Ἔστι δὲ φίλος ἄλλος αὐτός, « Παρ. (παρβλ. Δεύτερος). 4) (ἐξαιρετ., ὅτε προσλαμβάνει καὶ ἄρθρ.) ὁ ἐπίλοιπος. » Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοί, « Ἰλ. Ζ. » Ἡ δὲ ἄλλη Ἑλλάς, « Φλστρ. » Ὁ ἄλλος ὅμιλος, « αὐτ. » Ὁ ἄλλος χρόνος, « αὐτ. » Τὸ δ' ἄλλο σῶμα ὑπόξυλοι, « Ἀθ. » Μόνοι τῶν ἄλλων Βοιωτῶν, « Δμ. » Μόνη τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν, « Πλάτ. » Ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων ξένων, « αὐτ. » Εἴπερ γυναικῶν ἐστι τῶν ἄλλων μία, « Εὐρ. 5) ἑτεροειδής, ἑτερογενής, ξένος. (συνκδχ.) ἐναντίος. » Ὁππότε κεν δή μοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδίτης, « Ὀδ. Ψ. » Ὄρνεον ἄλλο, « Ἰλ. Ν. » Ἂν ἄλλο τι γνῶσι, « Πλ., (παρβλ. Ἀλλοῖος). ‖. (Σημειωτ. αἱ φρσ.) » Ἄλλος ἄλλοθεν, « ἄλλος ἀπ' ἐδῶ ἢ ἄλλος ἀπ' ἀλλοῦ, ἀπὸ διάφορα μέρη. » Ἄλλος ἄλλῃ, « Ξεν. » Ἄλλος ἐξ ἄλλου. » Ἄλλην ἐξ ἄλλης εἰς χθὸν' ἀλινδόμενος. » Ἐπιγρ. » Ἄλλοτ' ἄλλος ὅδε τευχέων τρόπος,« Εὐρ. » Δώσω ὅσον τις ἢ ἄλλος πλεῖστον δήποτε ἔδωκε, « Ξεν. » Ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος πώποθ' ἕτερον, « Ἰσκρ. » Καλὸν, εἴπερ τι καὶ ἄλλο, « Ξεν. » Παίων τε ἢ παιόμενος ἄλλαις ἐπ' ἄλλαις πληγαῖς, « Δ. Ἀλ., ἀντὶ Ἀλλεπαλλήλοις. ‖. » Ἄλλου, » Ἄλλῃ, » Ἄλλην, ἐπίρ.

ἴδε ἕκαστον ἐν οἰκείῳ τόπῳ. ||. »Τὰ ἄλλα κα. (κρ.) » Τἄλλα ἢ Γἄλλα, ϗ (ἐν.) » Τὸ ἄλλο, ἐπίῤ., = Ἄλλως, Ἄλλως τε.
Ἄλλοσε, ἐπίῤ. Ἀλλαχόσε.
Ἀλλόσπορος (ὁ, ἡ). ἄλλου σπέρματος (γένους), ἀλλόφυλος.
Ἄλλοτα, Αἰολ. ἀντὶ
Ἄλλοτε [ἄλλος, ὅτε], ἐπίῤ. (Χρον.). Εἰς ἄλλον καιρόν, ἄλλην φοράν. » Ἄλλοτε (» Ὁτὲ, » Ποτὲ) μὲν, ἄλλοτε δὲ, « πότε, πότε. » Ἄλλοτε ἄλλος, « πότε ὁ ἕνας καὶ πότε ὁ ἄλλος. » Ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, « Ξεν., ἐνίοτε, πότε καὶ πότε, ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρόν. »Ἄλλοτε ἄλλη τοῦ σώματος. « Ἱπποκρ. » Ἄλλοτε ἄλλως, « Θνν. » Δασὺς. ἄλλοτε λεῖος. « Ἀθ.
Ἀλλοτέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κείμενος εἰς) ἄλλα σύνορα, ξένος.
Ἄλλο τι, ἢ Ἄλλο τι οὖν (καὶ ἐν συνθ.) Ἀλλοτιοῦν, ἴδε Ἄλλος.
Ἀλλοτριάζω, Μ. άσω. Ἀλλοτρίως διάκειμαι πρός τινα, τὸν ἔχω ἀντιπάθειαν.
Ἀλλοτριόγαμος (ὁ, ἡ), = Μοιχός.
Ἀλλοτριόγνωμος καὶ
Ἀλλοτριογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ τὰ ἀλλότρια ἐν γνώμῃ ἔχων.
Ἀλλοτριοειδής, έος (ὁ, ἡ), = Ἑτεροειδής
Ἀλλοτριοεπίσκοπος (ὁ), Γρφ. Ὁ ἐπισκοπῶν (περιεργαζόμενος, πολυπραγμονῶν, κατασκοπεύων) τὰ ἀλλότρια.
Ἀλλοτριολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, λέγω ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.
Ἀλλοτριομορφοδίαιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαιτώμενος (ὑπάρχων, φαινόμενος) εἰς διαφορετικὴν πάντοτε μορφὴν, ἀλλάζων μορφὴν ἀδιακόπως, (ἐπίθ. τῆς Φύσεως).
Ἀλλοτριονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκολουθῶ (Πολιτεύομαι, Ζῶ μὲ) ξένους νόμους. 2) ἀνακατόνομαι εἰς ξένας ὑποθέσεις ἢ κάμνω ἄδικον διανομὴν, (ἄλλ. διορθ. Ἀλλοτριωνυμέω).
Ἀλλοτριοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω (Καταγίνομαι, Ἀνακατόνομαι εἰς) τὰ ἀλλότρια. 2) ἐνεργῶ ἀποστασίαν, ῥᾳδιουργῶ.
Ἀλλοτριοπραγία (ἡ). ἡ περὶ τὰ ἀλλότρια ἐνασχόλησις.
Ἀλλοτριοπραγμονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀλλοτριοπραγέω.
Ἀλλοτριοπραγμοσύνη (ἡ), = Ἀλλοτριοπραγία.
Ἀλλοτριοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων (πολυπραγμονῶν) τὰ ἀλλότρια.
Ἀλλότριος [ἄλλο], α, ον. Ξένος, ἀπ' ἄλλον τόπον, ἢ ξενικὸς, ἀνήκων εἰς ἄλλον. » Ἀλλότριος φώς, « Ὀδ. Σ. » Οὔτις ἐπίσχεσις ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, Ὀδ. Ρ.
2) διαφορετικός· ἀσυμβίβαστος, ἀνάρμοστος. » Οὐδὲν ἀλλότριον ποιῶν οὔτε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, οὔτε τοῦ τρόπȣ, « Δμ. 3) παράξενος, ἀλλόκοτος, ἀσυνήθιστος. » Ἀλλοτρία κατάστασις, « Δ. Κάσ. 4) ψυχραμένος ἐναντίον τινός. ἐχθρός. » Ἀπ' ἐμεῖο χάρη τάμοι ἀλλότριος φώς, « Ὀδ. Π. » Εἴτι πρότερον γέγονεν ἀλλότριον ταῖς πόλεσι πρὸς ἀλλήλας, « Δμ., δυσάρεστον.
Ἀλλοτριότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (κατάστασις) τοῦ ἀλλοτρίου· (μτφορ.) ἀντιπάθεια, ἀπέχθεια, ψυχρότης. » Διὰ τὴν πρὸς τὸν ἀδελφὸν ἀλλοτριότητα, « Πλδ.

Ἀλλοτριοτρόπως, ἐπίῤ. Μὲ ψυχρὸν (παράξενον, ἀσυνείθιστον κλ.) τρόπον
Ἀλλοτριούσιος (ὁ, ἡ). ὁ ξένης (διαφορετικῆς) οὐσίας μέτοχος.
Ἀλλοτριοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Ζῶ μὲ) ξένο ψωμί.
Ἀλλοτριοφαγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἀλλοτριοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (ζῶν ἀπὸ) τὰ ξένα.
Ἀλλοτριοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω διαφορετικὸν φρόνημα· εἶμαι ψυχραμένος (ἔχω ἀντιπάθειαν) πρός τινα.
Ἀλλοτριόφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἑτερόδοξος.
Ἀλλοτριόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀλλάζων χρῶμα 2) ὁ ἀγαπῶν τὸ ξένον σῶμα. » Οὕτως ἡ φύσις ἐστὶν —, « Νίκ.
Ἀλλοτριόχωρος (ὁ, ἡ). ξένος, ἀλλοδαπός.
Ἀλλοτριόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποξενόνω, κάμνω νὰ περάσῃ εἰς ξένα χέρια. » Κείνως μὲν γὰρ ἀλλοτριοῦται ἡ σὴ ἀρχὴ, εἰς τοῦτον, ἐόντα Πέρσην, περιιοῦσα. « Ἡρ.
2) ἀποσπῶ τῆς ἀγάπης (συμμαχίας, οἰκειότητος κτλ.), ἐμπνέω ψυχρότητα (ἀποστροφὴν κτλ.), ἐχθρεύω. » Ἢν δὲ φρούρια ἡμῖν γένηται, ταῦτα δὴ τοῖς μὲν πολεμίοις ἀλλοτριώσει τὴν χώραν, « Ξεν. ||. (μσ. ἢ πθ.) λαμβάνω ἀντιπάθειαν κατά τινος. » Ὥστε τοὺς ἀναγνόντας τὸ προοίμιον, ἠλλοτριῶσθαι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, « Δ. Ἀλ.
Ἀλλοτριωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι ξένα (ἀνάρμοστα) ὀνόματα. Ζ. Ἀλλοτριονομέω.
Ἀλλοτρίως, ἐπίῤ. Ἀνοικείως, ἀναρμόσως· μὲ ψυχρότητα (ἀντιπάθειαν). » Ἀλλοτρίως ἢ ἀλλοτριώτερον ἔχω (διάκειμαι) τινὶ ἢ πρός τινα, « εἶμαι ψυχραμένος μαζῆ του, τὸν ἔχω ἀντιπάθειαν. » Ἀλλοτρίως τοῦ παρόντος καιροῦ, « Ἀθ.
Ἀλλοτρίωσις, εως (ἡ). στέρησις, ἀποξένωσις. » Οὐχ ὁμοία ἡ ἀλλοτρίωσις, « Θχ. 2) = Ἀλλοτριότης, ψυχρότης, ἀπέχθεια.
Ἀλλοτροπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλλοιοῦμαι, ἀλλάζω συχνὰ τρόπον, εἶμαι -
Ἀλλότροπος (ὁ, ἡ). διαφορετικός. 2) εὐμετάβλητος, ἄστατος.
Ἀλλοτρόπως, ἐπίῤ. Κατ' ἄλλον τρόπον, διαφορετικά.
Ἀλλότυπος καὶ
Ἀλλοτύπωτος (ὁ, ἡ). ἀλλέως (διαφορετικὰ) μορφωμένος.
Ἄλλου, (κυρ.) γεν. τοῦ Ἄλλος. ||. ἐπίῤ. (τοπ.) = Ἀλλαχοῦ, (κοιν.) ἀλλοῦ, εἰς ἄλλο μέρος. »Ἄλλȣ γέ πȣ, ἢ »Ἄλλȣγέπȣ, « Ἀσ., κἄπου ἀλλοῦ, ἀλλοῦ πουθενά.
Ἀλλοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἀλλοιώτικος.
Ἀλλοφάσσω (χ. Μ.), Ἰων. Φάσκω (Λέγω) ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, παραλαλῶ, ἢ 2) φαίνομαι ἀλλοιώτικος (τεταραγμένος).
Ἀλλόφατος (ὁ, ἡ), Π. [ἄλλος, πέφνω]. ὁ ὑπ' ἄλλου (ξένου) φονευθείς. 2) [ἄλλ, φημὶ ἢ φαίνω]. διαφορετικὸς, ἀλλοιώτικος.
Ἀλλοφέρμων (βων), ονος (ὁ, ἡ), Π [ἄλλος, φέρβω]. ὁ τραφεὶς (ἀνατραφεὶς) ἀλλοῦ, ξένος.
Ἄλλοφος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄλοφος.
Ἀλλοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀλλοδοξέω, ἔχω ἄλλο (διαφορετικὸν) φρόνημα. » Οἱ δὲ, ἀλλοφρονέοντες, ἔπεμπον, « Ἡρ. 2) ἔχω ἀλλοῦ (ἢ ἄλλα εἰς) τὸν νοῦν μου, » Ἐμῷ δ' οὐχ ἥνδανε θυμῷ, ἀλλ' ἥμην ἀλλοφρονέων, κακὰ δ' ὄσσετο θυμός, « Ὀδ. Κ. 3) χάνω τὰς αἰσθήσεις μου, ἀναισθητῶ, δὲν νοιώθω. » Κὰδ δ' ἀλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἶσαν ἄγοντες, « Ἰλ. Ψ. 4) εἶμαι (γίνομαι) ἔξω φρενῶν, παραλογιάζω. » Τοὺς δὲ τριηρίτας ὑπὸ τῶν βροντῶν καὶ τοῦ σεισμοῦ ἀλλοφρονῆσαι. « Ἡρ.
Ἀλλοφροσύνη (ἡ). διαφορετικὸν φρόνημα, ἑτεροδοξία. 2) ἀπροσεξία. 3) παραφροσύνη.
Ἀλλόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀλλοῦ (ἢ ἄλλα εἰς) τὸν νοῦν του, ἀπρόσεκτος ἢ διπρόσωπος. 2) παράφρων, παραλογισμένος.
Ἀλλοφυής, έος (ὁ, ἡ). ἄλλης (διαφορετικῆς) φύσεως, τερατώδης, ἀλλόκοτος.
Ἀλλοφυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀπὸ (ἢ Περνῶ εἰς) ἄλλην φυλὴν, φέρομαι ὡς ἀλλόφυλλος.
Ἀλλοφυλία (ἡ). διαφορὰ φυλῆς, ἑτερογένεια.
Ἀλλοφυλίζω, Μ. ίσω, = Ἀλλοφυλέω, μιμοῦμαι τοὺς ἀλλοφύλους, (ὅθεν
Ἀλλοφυλισμός (ὁ). τὰ ἤθη καὶ δόγματα τῶν ἀλλοφύλων καὶ ἡ μίμησις αὐτῶν.
Ἀλλόφυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ ἄλλην (ξένην) φυλὴν, ἀλλοεθνὴς, ξένος. » Πόλεμος —, « Πλ., ὁ ξενικὸς (βαρβαρικός).
Ἀλλοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ ἄλλην (ξένην) φωνήν.
Ἀλλοφωνία (ἡ), = Ἀλλογλωσσία.
Ἀλλόφωνος (ὁ, ἡ), = Ἀλλόγλωσσος.
Ἀλλοχροέω-ῶ, Μ. ήσω Ἀλλάζω χρῶμα
Ἀλλόχροια (ἡ). ἀλλοίωσις ἢ διαφορὰ τοῦ χρώματος.
Ἀλλόχροος-ους (ὁ, ἡ). παρηλλαγμένος τὸ χρῶμα.
Ἀλλόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλλόχροος. 2) ὁ ἔχων ἀλλοῖον ἐξωτερικὸν (μορφὴν ξένου).
Ἀλλυδις [ἄλλος], ἐπίῤ. Π. ἀλλοῦ, εἰς ἄλλο μέρος, (παρβλ. Ἀμυδις).
Ἀλλύεσκε, Π. ἀντὶ Ἀνέλυε, παρτ. καὶ
Ἀλλύουσα, Π. ἀντὶ Ἀναλύουσα, μτχ. τοῦ Ἀναλύω.
Ἄλλυτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄλυτος.
Ἄλλως [ἄλλος], ἐπίῤ. (Συγκρ.). Ἀλλέως, διαφορετικὰ, κατ' ἄλλον τρόπον, ἀλλοιώτικα. » Μηδαμῶς ἄλλως ποίει, « Ἀρσφ. » Ἄλλως πλὴν λογισμῷ ἀόρατος ὤν, « Ἀρστ » Ἄλλως πως ἡγεῖσθαι, « Πλάτ.
2) Ἐξαιρετ. (Α'. κατ' ἐναντ.), πλὴν, ὅμως, κατὰ τὰ ἄλλα. » Μειράκιον πενιχρὸν μὲν, ἄλλως δ' εὐπρόσωπον, « Ἀρσφ. » Φύσις ἄλλως κρατίστη, « Θχ. (Β'. κατὰ πρόσθ.) καὶ προσέτι, ϗ ἐκτὸς τούτου. » Καὶ τὸ σῶμα μάλα εὔρωστος, καὶ ἄλλως φιλόπονος, « Ξεν. » Πέφυκε γὰρ καὶ ἄλλως, « Θχ. » Οὔτε γὰρ ἄλλως καλὸν, οὔτε πρέπον ὑμῖν, « Δμ. (Γ. κατ' ἐπίτασ., προσκειμένου πάντοτε τοῦ Τε, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ., ϗ τοῦ Καὶ), πρὸ πάντων ὅμως, καὶ μάλιστα. » Ἄπιστον ταῖς πολιτείαις ἡ τυραννὶς, ἄλλως τε κἂν ὅμορον χώραν ἔχωσι, « Δμ.

» Ἄλλως τ' ἐὰν θρασεῖς ὦσι, « Ξεν. » Ἄλλως τε ϗ εἰ φίλος εἴη, « Λχ. »Ἄλλως τε καὶ προειπόντων, « Θχ. 3) εἰς μάτην, ἔτσι, τοῦ κακοῦ, χωρὶς σκοπὸν, χωρὶς νόημα, κατὰ τύχην. » Ἐπισκέψασθα πότερον ἄλλως γέγονεν, ἢ τι σημεῖόν ἐστι, « Πλάτ. » Ταῦτά μοι δοκῶ ἄλλως λέγειν, « αὐτ. » Οὐ λῆροί εἰσι, γῆς ἄλλως ἄχθη, ἀλλ' ἄνδρες, « αὐτ. » Ὄχλος ἄλλως, « Δμ. »Ἄλλως ἠρόμην, « Λχ. » Ἄλλως πλανώμενος, « αὐτ. » Οὐ πωλέω, δίδωμι δὲ ἄλλως, « Ἡρ.
Ἅλμα ἢ Ἄλμα (τὸ), [ἅλλομαι]. πήδημα. 2) παλμὸς, σπαρτάρισμα. » Μαζῷ ἀριστερῷ, ὅπῃ ϗ διασημαίνεται τὸ ἅλμα, « Ἱπποκρ.
Ἅλμα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἅλμη.
Ἁλμαίνομαι, (χ. Μ.) γίνομαι ἁλμυρὸς, ἁλμυρίζω.
Ἁλμαιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἁλμαῖα, (Τουρκ.) τουρσουτζῆς
Ἁλμαῖος, α, ον. Ἁλμυρός. ||. (οὐσ.) Ἁλμαία (ἡ), = Ἅλμη, ἅρμη, σαλαμοῦρα. »Ἁλμαῖα ϗ ἅλμια (τὰ), τὰ εἰς τὴν ἅλμην διατηρούμενα φαγώσιμα (λάχανα κτλ.), (κοιν.) ἁρμυρά, (Τȣρκ.) τουρσαίς.
Ἁλμάς, άδος (ἡ), (κυρ. ἐλαία ἢ γογγύλη) βαλμένη εἰς τὴν ἅλμην. ||. (οὐσ.) = Ἁλμαία.
Ἁλματίας [ἅλμα], ου (ὁ). ὁ πάσχων σπασμοὺς (κυρ. ἐν τῷ περιπατεῖν), (χυδ.) παρτσακλός.
Ἁλμάω-ῶ (χ. Μ.). Εἶμαι ἁλμυρός.
Ἅλμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἁλόμενος, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἅλλομαι.
Ἅλμευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἁλμεύειν, βάλσιμον καὶ φύλαγμά τινος πράγματος εἰς τὴν ἅλμην.
Ἁλμευτής, οῦ (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἁλμαίας (ἁρμυραὶς, τουρσαὶς), [ἐκ τοῦ
Ἁλμεύω, Μ. εύσω. Βάλλω εἰς τὴν ἅλμην, κάμνω τουρσήν.
Ἅλμη (ἡ). ἅρμη, σαλαμοῦρα. »Ταριχεύεται ἐν ἅλμῃ, « Δσκρ. 2) = Ἁλμυρότης, ἁλμύρα. »Ἡ ἅλμη κολάζεται, μιγνυμένη τοῖς ἀνάλμοις, « Ξεν. 3) Π. τὸ θαλάσσιον νερὸν, (μτγν.) ἡ θάλασσα, »Στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην πικρὴν, « Ὀδ. Ε. »Πιτνεῖ δ' ἁ τάλαιν' ἐς ἅλμαν, « Εὐρ.
Ἁλμήεις, εσσα, εν, Π. = Ἁλμώδης, Ἁλμυρός.
Ἅλμια (τὰ), Ζ. Ἁλμαῖος.
Ἁλμοποσία (ἡ). τὸ πίνειν ἅλμην ἢ θάλασσαν.
Ἁλμοπότης, ου (ὁ) καὶ Ἁλμοπότις, ιδος (ἡ). ὁ πίνων ἅλμην ἢ θάλασσαν.
Ἁλμοποτίστρια (ἡ). ἡ ποτίζουσα ἅλμην (πικρίαν).
Ἁλμυρία (ἡ), = Ἁλμυρότης, ἁλμύρα.
Ἁλμυρίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ἁλμυρὸς, ἔχω ἁλμυρὰν γεῦσιν.
Ἁλμυρίς, ίδος (ἡ), (ἐπιθετ.) = Ἁλμυρά, » (Γῆ) —, « ἡ ἔχουσα ἁλμύραν, (ἐπμ.) ἄκαρπος. » (Κράμβη) —, « ἡ φυτρόνουσα εἰς τὰ παράλια. ||. (οὐσ.) = Ἅλμη, ἁλμύρα. »Ἐν τῷ κελύφει γὰρ ἡ ἁλμυρίς, « Θφρ.
Ἁλμυρόγεως, ω (ὁ, ἡ). (τόπος) τοῦ ὁποίȣ ἡ γῆ εἶνε ἁλμυρά.
Ἁλμυρόπικρος (ὁ, ἡ). ἁλμυρὸς ϗ πικρός.

Ἁλμυρός, ά, όν. Ἁρμυρός· (μτφορ.) πικρὸς, λυπηρός.
Ἁλμυρότης (ἡ). ἡ ποιότης τοῦ ἁλμυροῦ, ἁρμύρα.
Ἁλμυρώδης, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γεῦσιν ἅλατος, ἁλμυρίζων, ἁλμυρούτσικος.
Ἁλμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἅλμην (σαλαμοῦραν), ἁλμυρός.
Ἄλξις [ἀλέξω], εως (ἡ), ἴδε Ἔπαλξις.
Ἀλοατός (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἀλοητός.
Ἀλοάω καὶ (Ἀττ.) Ἀλοάω-ῶ, Μ. ήσω, [ἅλως]. Ἀλωνίζω. » Τοῦτο μὴν οἶσθ', ὅτι ὑποζυγίοις ἀλοῶσι τὸν σῖτον, « Ξεν. 2) (συνκδχ.) κάμνω τινὰ νὰ γυρίζῃ ὁλοτρόγυρα (νὰ περιφέρεται). » Ἀπολεῖ μ' ἀλοῶν ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ, « Ἀρσφ.
3) κτυπῶ (ῥαβδίζω) δυνατὰ, στουμπανίζω. »Ἡ μητέρ' ἠλόησεν, ἢ πατρὸς γνάθον ἐπάταξεν, « Ἀρσφ. (ἴδε καὶ Καταλοάω).
Ἄλοβος (ὁ, ἡ), (κυρ. ἱερεῖον) χωρὶς λοβὸν (αὐτὶ τοῦ συκωτιοῦ), (ἐπμ.) ἀπαίσιον. »Θυομένῳ ἄλοβα γίγνεται τὰ ἱερὰ, « Ξεν.
Ἀλογεύομαι, Μ. εύσομαι. Ζῶ (Φέρομαι) ὡς ἄλογον ζῶον· ἀπατῶμαι, παραλογίζομαι, (ἴδε καὶ
Ἀλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν λαμβάνω πρόνοιαν (φροντίδα, λόγον), ἀψηφῶ, ἀδιαφορῶ, δὲν μοι μέλει, παραμελῶ, περιφρονῶ. »Ἀλογήσας τῆς συμβȣλίης, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Καὶ ἠλογημένη σιωπῶ, « Ἀλκίφρ. ||. (μσ.) = Ἀλογεύομαι, σφάλλω, ἀποτυγχάνω· χάνω τὸ λογικόν μου, παραφρονῶ. » Ἠλόγημαι σοῦ χάριν, « Λχ. ||. (πθ.) δὲν λέγομαι, εἶμαι (Γρμτ.) ἄχρηστος. » Τὸ Φέρνη ἠλόγηται, « Ἐτμλ.
Ἀλόγημα (τὸ) σφάλμα, λάθος· ἀνοησία.
Ἀλόγητος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁποίȣ δὲν φροντίζει τις, περιφρονούμενος.
Ἀλογία (ἡ). ἔλλειψις λογικοῦ (ὀρθοῦ λόγου), ἀνοησία, παραλογισμός. »Πολλὴν ἀλογίαν τῆς διανοίας παρέχετε, « Θχ.
2) ἔλλειψις ἀναλογίας, ἀταξία. »Τὴν ἐν τῇ νυκτὶ προγεγενημένην ἀλογίαν, « Πλδ. 3) ἀπροσεξία· ἀψηφησία, περιφρόνησις· ἀδιαφορία. »Ἐν ἀλογίῃ (ἀλογίῃσι) ποιέεσθαί τινα, ἢ » Ἀλογίην ἔχειν τινὸς, « Ἡρ., μὴ προσέχειν εἰς (περιφρονεῖν) τοὺς λόγους τινός. 4) ἔλλειψις ἢ ἀπαγόρευσις λόγου (ὁμιλίας), ἀφωνία· σιωπή. » Ἀλογίαν ὑμῖν ἐπιτάττεις, « Λχ. 5) τὸ νὰ μὴ δίδῃ τις λόγον (λογαριασμὸν, εὐθύνην) τῶν πράξεών του, (ἴδε Ἀλόγιον).
Ἀλογίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἀλογεύομαι.
Ἀλόγιον (τὸ), (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρσ.) »Ἀλογίȣ δίκη, « κρισολογία ἐναντίον ἐκείνου ὅστις δὲν ἔδωκεν ἢ δὲν θέλει νὰ δώσῃ λόγον τῶν (πολιτικῶν) πράξεών τȣ.
Ἀλογισταίνω, Μ. ανῶ, = Ἀλογεύομαι.
Ἀλογίστευτος (ὁ, ἡ). ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος.
Ἀλογιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω ἢ Λέγω χωρὶς νὰ συλλογίζομαι, εἶμαι ἀλόγιστος (ἀστόχαστος).
Ἀλογιστί, ἐπίῤ. = Ἀλογίστως.
Ἀλογιστία (ἡ). ἀσοχασία, ἀνοησία, [ἐκ τȣ
Ἀλόγιστος (ὁ, ἡ). ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος, ἀνόητος, ξεχασμένος. » Οὕτως ἀλόγιστος εἰμὶ, ὥστε οὐ δύνασθαι λογίζεσθαι, « Πλάτ. 2) ἀλογάριαστος, ἀμέτρητος, ἀναρίθμητος, (ἐπμ.) ἀνεκδιήγητος.
Ἀλογίστως, ἐπίῤ. = Ἀλόγως, ἀστόχαστα, χωρὶς λογαριασμόν.
Ἀλογογράφητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λογογραφηθεὶς, ἀνεκδιήγητος, ἀπερίγραπτος.
Ἀλογοθέτητος (ὁ, ἡ). ἀνεύθυνος, ἀνυπεύθυνος· (λογαριασμὸς) ἀξεκαθάριστος, (ἐπμ.) ἀνεπικύρωτος.
Ἀλογοπράγητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ήτως. Ἀκαταζήτητος, ἀνυπεύθυνος.
Ἄλογος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ ὑπακούων εἰς τὸ) λογικόν. » Ζῶον ἄλογον, « Πλ. » Πάθος ἐστὶν ἡ ἄλογος καὶ παρὰ φύσιν ψυχῆς κίνησις, « Πλάτ. 2) ὁ χωρὶς λόγον (αἰτίαν εὔλογον), παράλογος ἢ παράδοξος, ἀπροσδόκητος. » Νομίζων ἄλογον εἶναι ἱεροσύλȣς καλεῖν, « Ξεν. » Τῷ μὲν Νικίᾳ προσδεχομένῳ ἦν, τοῖν δὲ ἑτέροιν καὶ ἀλογώτερα, « Θχ.
3) ὁ μὴ ἀκολουθῶν (ὁδηγούμενος ἀπὸ) τὸν ὀρθὸν λόγον, ἀνόητος, ἀστόχαστος. » Τὸν πολὺν ὄχλον, τὸν θορυβώδη καὶ ἄλογον, λόγῳ κρατήσας, « Πλάτ.
4) ὁ μὴ ἔχων λόγον (φωνὴν ἢ εὐγλωττίαν), ἄφωνος, ἄλαλος, καὶ 5) (πθ.) Π. ἄῤῥητος, ἀνέκφραστος. 6) ὁ μὴ δίδων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος (ἐμβαίνων εἰς) λογαριασμὸν, ἀλογάριαστος. » Καὶ αἱ ἡμέραι αἱ πρότεραι ἄλογοι ἔσονται, « Γρφ. 7) ὁ μὴ ἔχων ἀναλογίαν. ||. (οὐσ.) Ἄλογον (ἐνν. ζῶον), κτῆνος, ὑποζύγιον.
Ἀλογοτροφεῖον (τὸ). κτηνοτροφεῖον, ςαῦλος, ἀχοῦρι.
Ἀλογόω-ῶ, Μ. ώσω. Στερῶ τινα τοῦ λόγου (τοῦ λογικοῦ), τὸν καθιστῶ ζῶον ἄλογον.
Ἄλογχος (ὁ, ἡ). (δόρυ) χωρὶς λόγχης, ἀσίδηρον.
Ἀλογώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ὅμοιος μὲ) ἄλογον ζῶον, κτηνώδης.
Ἀλόγως, ἐπίῤ. Χωρὶς λόγον, παραλόγως.
2) χωρὶς λογικὸν, ὡσὰν ἄλογον ζῶον.
3) χωρὶς τὸν ὀρθὸν λόγον, ἀστόχαστα, ἀνοήτως. 4) χωρὶς ἀναλογίαν.
5) χωρὶς φωνὴν, σιωπηλῶς, Σοφ. (Οἰδ. Κολ. 131)
Ἀλοεύς, έως (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀλωεύς.
Ἀλόη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) Δένδρον τῆς ὑπομονῆς· καὶ τὸ ἀπὸ τῶν φύλλων του ῥέον πικρότατον κόμμι, (Τουρκ.) σαρισάμπρι.
Ἀλόησις, εως (ἡ). ἀλώνισμα, ἴδε Ἀλοάω ϗ
Ἀλοητός (ὁ). ὁ καιρὸς καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλωνίσματος. » Ὑπὸ τὸν ἀλοητὸν ἀποδοῦναι, « Λξ., νὰ τὸ δώσῃ εἰς τ' ἀλώνια (εἰς τὸν καιρὸν δηλ. τῶν ἀλωνιῶν).
Ἀλόθεν, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἐξ ἁλὸς, ἀπὸ τὴν θάλασσαν.
Ἀλοθήκη (ἡ). ἀποθήκη ἅλατος.
Ἀλοία, γ'. ἐν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ
Ἀ(Ἀ)λοιάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀλοάω, κτυπῶ.
Ἀλοιδόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λοιδορηθεὶς ἢ μὴ λοιδορούμενος, ἀνεπίδεκτος λοιδορίας.
Ἀλοιδορήτως. ἐπίῤ. Χωρὶς λοιδορίας.
Ἀλοίδορος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λοιδορῶν.

Ἀλοίην, ἀόρ. β΄. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἁλίσκομαι.

Ἀλοιητὴρ (ὁ), Π. [ἀλοιάω]. ἁλωνιστής. (μτνμ.) » Ἀλοιητῆρες ὀδόντες, » Ἐπγρ., οἱ ὀπισινοί, οἱ ἄλλ. Μαστῆρες.

Ἄλοιμα (τὸ), = Ἄλειμμα.

Ἀλοίμαν, Δ. ἀντὶ Ἀλοίμην, ἀόρ. β΄. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἅλλομαι.

Ἀλοιμὸς (ὁ), = Ἄλειψις, ἄλειμμα.

Ἀλοΐτις, ιδος (ἡ), εἶδ. ἀλόης, Ζ. Γεντιανή.

Ἀλοίτης, ου καὶ

Ἀλοιτὸς, οῦ (ὁ), Π. = Ἀλείτης.

Ἀλοιφαῖος, α, ον Ὁ χρησιμεύων διὰ ἄλειμμα (ἀλοιφήν).

Ἀλοιφεῖον (τὸ). τόπος ἢ ἀγγεῖον πρὸς ἀλοιφήν.

Ἀλοιφὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλείφειν, ἄλειψις, ἄλειμμα. 2) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἄλειψιν, (κυρ. δὲ) τὸ ξύγγι τοῦ γουρουνιοῦ καί, τὸ λάδι. 3) τὸ ἐξαλείφειν, ἐξάλειψις, σβύσιμον.

Ἀλοκίζω [ἄλοξ], Μ. ίσω. Κάμνω (Ἀνοίγω) αὐλάκια, ὀργόνω. 2) τραβῶ γραμμάς, χαρακόνω. 3) σχίζω (πληγόνω) μὲ τὰ νύχια, τσουγγρανίζω.

Ἀλόντε, δυϊκ. τοῦ Ἀλοὺς, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἁλίσκομαι.

Ἄλοξ [συγγ. τοῦ ἕλκω καὶ αὐλὸς], οκος (ἡ), Π. ἀντὶ Αὖλαξ. αὐλάκι, ἡ αὐλακιὰ τοῦ ἀλετριοῦ 2) (συνκδχ.) τὸ ὄργωμα. 3) τὸ ὀργωμένον χωράφι. 4) μτφορ.) τὸ κρεββάτι τοῦ ἀνδρογύνου, (καὶ ἐπμ.) ἡ γενεὰ (οἱ ἀπόγονοί) τινος. 5) ἡ γραμμὴ τοῦ χαρακώματος ἢ τῆς σχέδας. 6) τσουγγρανιά.

Ἀλόπεδον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀλίπεδον.

Ἀλοπήγιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἁλυκή, [ἐκ τοῦ

Ἁλοπηγὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων (πήζων, δουλεύων) ἅλας.

Ἀλόπιστος (ὁ, ἡ), [ἀ, λοπίζω]. ὁ μὴ ξεφλουδισθεὶς ἢ μὴ ξεφλουδιζόμενος, ἀξεφλούδιστος. 2) (ἐπὶ δένδρ.) ὁ μὴ φουσκόνων ἐν καιρῷ τῆς ἀνοίξεως, (ἐπμ.) μὴ αὐξάνων ἢ μὴ ἔχων λίπος (πάχος), ἴδε Ἀλίπιστος καὶ Λοπία.

Ἄλοπος (ὁ, ἡ), = Ἀλέπιστος, ἀξεφλούδιςος. » Ἀμοργὶς—, « Ἀρσφ. » Λῖνον ἄλοπον, « Λξ., ἀδούλευτον, ἀκοπάνιστον.

Ἁλοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἅλας.

Ἄλος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἧλος.

Ἁλοσάνθινος, η, ον. (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ἄνθος ἅλατος (καθαρὸν ἅλας) ἢ νίτρον.

Ἁλοσάχνη (ἡ), (κυρ.) ἡ ἄχνη (ὁ λεπτότατος ἀφρὸς) τῆς θαλάσσης ἢ τοῦ θαλασσίου ἅλατος. 2) εἶδος τι φύκους ἢ ζωοφύτου, ἴδε Ἀλκυόνει(ον)ον.

Ἁλοσύδνη (ἡ), Π. [ἅλς, ὕδω]. ἡ ἐκ τῆς θαλάσσης γεννηθεῖσα.

Ἀλοσύνη (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἠλοσύνη.

Ἀλότριψ, ιβος (ὁ), = Ἀλετρίβανος.

Ἁλοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω δι' ἅλατος.

Ἀλοῦμαι, εῖ, εῖται, μέλλ. τοῦ Ἅλλομαι.

Ἀλούμενος, η, ον, μτχ. πθ. τοῦ Ἀλέω.

Ἀλούργημα (τὸ), = Ἀλουργίς.

Ἁλουργής, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος (ἐργασμένος) μὲ θαλασσίαν δηλ. γνησίαν (ἀληθινήν, καθαυτὸ) πορφύραν

Ἁλουργία (ἡ). ἡ δι' ἁλουργῶν ἐνδυμασία.

Ἁλουργιαῖος, α, ον καὶ

Ἁλουργικὸς, ή, όν, = Ἁλουργής.

Ἁλουργὶς, ίδος (ἡ), (ἐνν. ἐσθὴς), φόρεμα ἀλεργὸν (πορφυροῦν), βασιλικὴ πορφύρα.

Ἁλουργοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἁλουργής.

Ἁλουργοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (ἐμπορευόμενος) ἁλουργίδας.

Ἁλουργοπωλικὴ (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ ἁλουργοπώλου.

Ἁλουργοπώλιον (τὸ). τὸ μέρος (ὁ τόπος) ὅπου πωλοῦνται αἱ ἁλουργίδες.

Ἁλουργὸς, ὴ ἢ ὸς, όν, = Ἁλουργής.

Ἁλουργοϋφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος ἁλουργικῶς.

Ἁλουργόχρους (ὁ, ἡ). ἁλουργὸς τὸ χρῶμα.

Ἀλοὺς, οῦσα, οῦν, ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Ἁλίσκομαι.

Ἀλουσία (ἡ). ἔλλειψις λουσίματος, ἀπλυσία, ἀπαστρία.

Ἀλουτέω-ῶ. Μ. ήσω. Δὲν λούομαι, εἶμαι-

Ἄλουτος (ὁ, ἡ). ἄλουστος. (ἐπμ.) ῥυπαρὸς, ἀκάθαρτος. » Λίμνη—, « Ἀρσφ.

Ἄλοφος (ὁ, ἡ). (κυρ. περικεφαλαία) χωρὶς λόφον (φούνταν). 2 = Δύσλοφος.

Ἀλόχευτος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς χωρὶς λοχείας. 2) ἡ γεννήσασα χωρὶς λοχεύσεως, (παρβλ. Ἀμαίευτος).

Ἄλοχος (ὁ, ἡ), = Ἀλόχευτος.

Ἄλοχος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ ἀθρ., λέχος], = Ἄκοιτις, γυνή, σύζυγος.

Ἀλόω, Π ἀντὶ Ἀλάου-ῶ, (β΄. ἑν. πρσ. τοῦ) ἐνεστ. τῆς προστ. τοῦ Ἀλάομαι.

Ἀλπνιστος, η, ον, Π ὑπερθετ. τοῦ (ἀχρ.) Ἄλπνος (ἴδε Ἐπαλπνος), [ἄλφω ἢ θάλπω ἢ ἔλπομαι]. γλυκύτατος, χαριέστατος, ἡδονικώτατος.

Ἅλς, ἁλὸς (ἡ). Π. ἡ θάλασσα. » Ἡ ἁλὸς ἢ ἐπὶ γῆς, ἀλγήσετε πῆμα παθόντες, « Ὀδ. Μ. 2) (σπν.) ἡ ἅλμη. » Ἐλαίην ἀπεθήκατ' εἰν ἁλὶ νήχεσθαι, « Καλλ.

Ἅλς, ἁλὸς (ὁ). (συνηθέστ. εἰς τὸ πλθ.) Ἅλες (οἱ), τὸ ἅλας. » Οὐδ' ἅλα δοίης, « Ὀδ. Ρ., (παροιμ. διὰ τοὺς φιλαργύρους), δὲν δίδεις οὔτε σπυρὶ ἁλάτι, (ἴδε ἢ Ἁλώνητος). 2) (μτφορ.) Α΄. ἡ φιλία, ἡ οἰκειότης (καὶ μάλιστα ἡ διὰ τοῦ φιλοξενήματος), (ὅθεν·) » Τοὺς τῆς πόλεως ἅλας περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τῆς ξενικῆς τραπέζης, « Αἰσχ. » Ποῦ δὲ ἅλες; ποῦ τράπεζαι; ποῦ σπονδαί; « Δμ. » Μέδιμνον ἁλῶν συγκατεδηδοκότες, « Παροιμ., ἐφάγαμεν ψωμὶ καὶ ἅλας μαζῆ, καὶ Β΄., ἡ ἀστειότης, τὰ εὐφυῆ σκώμματα, ἡ χάρις (τὸ ἅλας) τῆς ὁμιλίας.

Ἀλσηὶς, ΐδος ἢ Ἀλσηΐτις, ιδος (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) » Ἀλσηΐδες νύμφαι, « Ἀπλλν., αἱ τοῦ ἄλσους (δάσους).

Ἀλσίνη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, ἡ ἄλλ. Μυοσωτίς.

Ἄλσις [ἄλδω], εως (ἡ), Π. αὔξησις.

Ἅλσις [ἅλλομαι], εως (ἡ), = Ἅλμα, πήδημα, σκίρτημα, παλμός.

Ἀλσοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀλσοκόμος.

Ἀλσοκομία (ἡ). τὸ ἐπιτήδευμα (τὸ ἔργον) τοῦ ἀλσοκόμου.

Ἀλσοκομικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἀλσοκομίαν.

Ἀλσοκόμος (ὁ). ὁ ἐπιμελούμενος (καλλιεργῶν) δάσος ἱερόν, [κομέω, καὶ

Ἄλσος [ἄλδω]. εος-ους (τὸ). (κυρ.) δάσος μὲ νερὰ ἀφιερωμένον εἰς θεότητά τινα (ἐν γέν.) κάθε σύνδενδρος καὶ ὑδατόῤῥυτος τόπος, (παρβλ. Ἄρσος).

Ἀλσοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ ἄλσους (δάσους ἱεροῦ).

Ἀλσώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ φυτρόνων εἰς) ἄλσος· σύνδενδρος, πυκνός.

Ἄλσωμα (τὸ). τόπος ἀλσώδης ἄλσος.

Ἀλτὴρ (ὁ), [ἅλλομαι]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Ἀλτῆρες, σφαῖραι ἢ κομμάτια μολύβδου, τὰ ὁποῖα ἐκράτουν εἰς τὰς χεῖρας των πρὸς ἰσοῤῥοπίαν οἱ πηδῶντες, (ἴδε Γαλ. Ὑγιειν. Α΄.).

Ἀλτηρία (ἡ). ἡ σωμασκία τοῦ πηδήματος μὲ τοὺς ἁλτῆρας.

Ἀλτηροβολία (ἡ). τὸ βάλλειν (ῥίπτειν) τοὺς ἁλτῆρας, ἢ διὰ τῶν ἁλτήρων σωμασκία.

Ἀλτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ πήδημα, πηδητικός. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πηδᾶν, ἐλαφρὸς, εὐκίνητος.

Ἄλτο, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἥλατο (γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ) ἀόρ. τῆς ὁριστ. τοῦ Ἅλλομαι.

Ἄλυγος (ὁ, ἡ). χωρὶς λύγον (λυγαριὰν), χωρὶς μάστιγα.

Ἀλύεσκον, ες, ε, Π. ἀντὶ Ἤλυον, παρτ. τοῦ Ἀλύω.

Ἀλύκη (ἡ), Ἰων. = Ἀλυσμός.

Ἁλυκὶς, ίδος (ἡ). ἅλμη. ||. (πλθ.) Ἁλυκίδες, ἁλοπήγια, Ἁλυκαίς.

Ἁλυκὸς, ή, όν, = Ἁλμυρός.

Ἁλυκότης (ἡ), = Ἁλμυρότης

Ἀλυκρὸς, ά, όν, Π. = Θαλυκρός.

Ἀλυκτάζω (-αίνω, -έω-ῶ), Μ. άσω ἢ ήσω Π. Ἰων. [ἀλύω]. ταράττομαι, ἀδημονῶ ἀνησυχῶ, στενοχωροῦμαι, ἀμηχανῶ.

Ἀλυκτοπέδη (ἡ), Π. δεσμὸς ἄλυτος ἢ βαρὺς, ἀνυπόφερτος, [πέδη, καὶ

Ἄλυκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀλύσκω]. ἀναπόδραστος, ἄφευκτος.

Ἀλυκτοσύνη (ἡ), Π. [ἄλυκτος]. ταραχὴ, ἀδημονία, στενοχωρία, ἀμηχανία, ἀγωνία.

Ἁλυκώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἁλμυρώδης.

Ἀλύμαντος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -άντως. [ἀ, λυμαίνομαι]. ἄβλαπτος, ἄφθαρτος, ἀπείρακτος.

Ἄλυξ, υκος (ὁ), = Ἄληξ, εἶδος ὀσπρίου.

Ἄλυξις [ἀλύσκω], εως (ἡ), Π. ἀποφυγὴ, παραμέρισμα. 2) [ἀλύω], = Ἀλυσμός.

Ἀλύπητος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -ήτως. Ὁ μὴ αἰσθανόμενος ἢ μὴ προξενῶν λύπην.

Ἀλυπία (ἡ). τὸ νὰ ἦνε τις-

Ἄλυπος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος). ὁ μὴ λυπηθεὶς ἢ μὴ λυπούμενος, λύπη ἐλεύθερος ἢ ἀνεπίδεκτος. 2) ἀβλαβὴς ἀπείρακτος. 3) (ἐνεργ.) ὁ μὴ λυπῶν (βλάπτων, πειράζων), ἀθῶος, ἀπείρακτος. 4) ὁ καταπαύων (ἀφαιρῶν) τὰς λύπας. ||. (οὐσ.) Ἄλυπον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ ἰαματικοῦ.

Ἀλύπως, ἐπίρ. Χωρὶς λύπην· ἀνενοχλήτως.

Ἄλυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συνοδευόμενος ἢ μὴ συνᾴδων (συμφωνῶν) μὲ τὴν λύραν, ἄμουσος ἢ πένθιμος.

Ἄλυς [ἀλύω], υος (ὁ). ἀργία καὶ ἡ ἐκ ταύτης ἀηδία, πλῆξις. » Αἱ τοῦ φρονήματος ἐξάρσεις διαλύουσι τὸν ἄλυν καὶ τὴν ἀδημονίαν, « Κλήμ., (παρβλ. Ἀλ...

Ἀλυσείδιον (τὸ), = Ἀλυσίδιον.

Ἀλυσηδὸν, ἐπίρ. Ὡσὰν ἁλυσίδα· μὲ ἁλυσίδαις.

Ἀλυσθαίνω καὶ Ἀλυσθέω ἢ Ἀλυσθμαίνω, =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀλυσαίνω, ἀδημονῶ, ἀλύω.

Ἀλυσίδετος (ὁ, ἡ). ἁλυσοδεμένος, ἁλυσιδωμένος·

Ἀλυσίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄλυσις, ἁλυσιδίτσα.

Ἀλυσιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Δένω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ ἄλυσον, ἁλυσοδένω.

Ἀλυσίδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἀλυσιδωτὸς, ή, όν. (κυρ. θώραξ) κατεσκευασμένος (πλεκτὸς) ὡσὰν ἁλυσίδα.

Ἀλύσιον (τὸ), = Ἀλυσίδιον.

Ἅ(Ἀ)λυσις, εως (ἡ), [ἀ, λύω]· ἄλυσος, ἁλυσίδα.

Ἄλυσις [ἀλύω], εως (ἡ), = Ἀλυσμός.

Ἀλυσιτέλεια (ἡ). ἔλλειψις ὠφελείας, ἀκέρδεια, [ἐκ τοῦ

Ἀλυσιτελὴς, εος (ὁ, ἡ). ἀνωφελὴς, ἀνωφέλευτος, ἀχρησίμευτος· ἐπιβλαβὴς, ἐπιζήμιος.

Ἀλυσιτελῶς, ἐπίρ. Ἀνωφελῶς· ἐπιβλαβῶς.

Ἀλυσκάζω, Μ, άσω καὶ

Ἀλυσκάνω (χ. Μ.), Π. = τῷ

Ἀλύσκω, Μ. ἀλύξω ἢ ἀλύξομαι (ἀόρ. Ἤλυξα), Π. [ἀλύω ἢ ἀλεύομαι]. προσπαθῶ (παραμερίζω) ἵν' ἀποφύγω τι· ἀποφεύγω, γλυτόνω, 2) = Ἀλύω, περιπλανῶμαι.

Ἀλυσμὸς (ὁ), [ἀλύω], = Ἄλυς, στενοχωρία (κυρ. ἀσθενοῦς), ταραχὴ, ἀνησυχία, ἀδημονία.

Ἀλυσμώδης, ες (ὁ, ἡ)· ὁ πάσχων ἀλυσμὸν (στενοχωρίαν).

Ἄλυσσος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς (ἢ ἰατρεύων τὴν) λύσσαν, (ὅθεν ||. οὐσ.) Ἄλυσσον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ ἰατρεύοντος τὴν λύσσαν, (κατὰ τὸν Πλίν. τὸ ἄγριον ἐρυθρόδανον [ῥιζάρι], κατ' ἄλλ. ἡ Σιδηρῖτις βοτάνη).

Ἀλύσσω, Μ. ύξω καὶ

Ἀλυσταίνω, Μ. ήσω, Π = Ἀλύω ἢ Ἀλύσκω.

Ἀλυτάρχης, ου (ὁ). ἀγωνόμος, ἄρχων (πρῶτος) τῶν ἀλυτῶν, [ἐκ τοῦ

Ἀλύτης [ἄλυσις;], ου (ὁ). ῥαβδοῦχος ἢ μαστιγοφόρος ὑπηρέτης τῆς ἀστυνομίας εἰς τοὺς Ὀλυμπ. ἀγῶνας.

Ἄλυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λυθεὶς ἢ μὴ λυόμενος. » Δεσμὸς —, « Ὀδ. Θ. 2) ὁ μὴ λυώσας ἢ μὴ λυονων, ἄλυωτος· » Ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἐστὲ, οὐδ' ἄλυτοι τὸ πάμπαν, » Πλάτ. 3) ὁ μὴ διαλυθεὶς ἢ μὴ διαλυόμενος, ἀδιάλυτος, ἀξεδιάλυτος, ἀξεμπέρδευτος, πολύπλοκος· (μτφορ.) ἀνεξήγητος. » Ἀπορία —, « Ἀρστ. 4) ἀκατάλυτος, ἀκατάπαυστος. » Δρόμον αἰώνων ἄλυτον συνέχεις, « Συν.

Ἀλύτρωτος (ὁ, ἡ). καὶ ἐπιρ. -ώτως. Ὁ μὴ λυτρωθεὶς ἢ μὴ λυτρούμενος.

Ἀλύτως, ἐπίρ. Εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ λύνεται (νὰ μὴ λυόνῃ, νὰ μὴ ξεδιαλύζεται, νὰ μὴ ἐξηγῆται).

Ἄλυχνος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς λύχνον (χωρὶς φῶς).

Ἀλύω καὶ (Ἀττ.) Ἀλύω (χ. Μ.), [ἄλη]. πλανῶμαι, περιφέρομαι τῇδε κἀκεῖσε ἀργὸς καὶ (ἐπμ.) πλήκτω, στενοχωροῦμαι, ἀπορῶ, δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω (τί νὰ ἀποφασίσω)· (ἐν γέν.) εὑρίσκομαι εἰς ψυχικὴν ἀνησυχίαν ἢ ταραχὴν, δυσφορῶ, ἀδημονῶ· γίνομαι ἄλλος ἐξ ἄλλου (ἐξ αἰτίας ψυχικοῦ τινος πάθους, καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς χαρᾶς), ξεπαίρνομαι. » Ἦ ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην; « Ὀδ. Σ.

Ἄλφα (τὸ), ἄκλ. [Ἑβρ.], τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου, ἴδε Α, α. 2 = τῷ

Ἀλφάδιον (τὸ) = Γνώμων, ἀλφάδι (διὰ τὸ σχῆμά του).

Ἀλφαίνω (-άνω, -άζω, -άω καὶ έω-ῶ), Μ. ήσω ἢ ανῶ (ἀόρ. Ἦλφον, ὅθ. τὸ εὐκτ, Ἄλφοιμι), Π. [ἄλφω]. εὑρίσκω· ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ· ἐπιτυγχάνω, ἀποκτῶ, κερδίζω. 2) ἀξίζω, πωλοῦμαι, δίδω κέρδος.

Ἀλφεσίβοιος (ὁ, ἡ), Π. [ἀλφαίνω, βοῦς]. (κατὰ λέξ.) ὁ εὑρίσκων (ἀποκτῶν ἢ ἀξίζων) βώδια, (ἐπμ.) εὔμορφος (κυρ. κόρη. διότι ἡ τοιαύτη ἐλάμβανε προγαμιαίαν δωρεὰν πολλὰ θρέμματα ἢ χρήματα, κατὰ τὴν τότε συνήθειαν, παρὰ τοῦ μνηστῆρός της). 2) ὁ αὐξάνων (παχύνων, ὠφελῶν) τοὺς βόας. » Ὕδωρ ἀλφεσίβοιον, « Αἰσχλ.

Ἀλφὴ, ῆς καὶ

Ἄλφησις, εως (ἡ), Π. [ἀλφαίνω]. εὕρεσις, εὕρημα· κέρδος, ἀπόκτησις. 2) τιμὴ, ἀξία.

;Ἀλφηστεύω, Μ. εύσω. Εὑρίσκω κέρδος, [ἐκ τοῦ

Ἀλφηστὴρ, ῆρος καὶ

Ἀλφηστὴς, οῦ (ὁ), Π. [ἀλφαίνω]. ὁ εὑρίσκων (ἐπινοῶν), ἐφευρετικὸς, (ἐπμ.) κερδίζων ἢ φιλοκερδὴς, (ἐν γέν.) βιομήχανος, δραστήριος, ἐπιχειρηματίας. 2) εἶδ. ἰχθύος ἀδιορίστου εἰσέτι.

Ἄλφι (τὸ), Π. (κατ' ἀποκοπ.) ἀντὶ Ἄλφιτον.

Ἀλφιταμοιβὸς (ὁ), [ἄλφιτα, ἀμείβω] ἀλφιτοπώλης, ἀλευρᾶς ἢ ψωμᾶς.

Ἀλφιτεία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ ἀλφιτέως.

Ἀλφιτεῖον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου κατασκευάζονται ἄλφιτα, ὁ μύλος.

Ἀλφιτεὺς, έως (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἄλφιτα, ἀλευρᾶς, μυλωνᾶς, [ἐκ τοῦ

Ἀλφιτεύω, Μ. εύσω. Κατασκευάζω ἄλφιτα.

Ἀλφιτηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἀλφίτων, ὡσὰν ἀλεῦρι.

Ἀλφητηρὸς, ά, όν καὶ

Ἀλφιτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἄλφιτα.

Ἀλφιτοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἄλφιτα.

Ἀλφιτοθήκη (ὁ). ἀποθήκη διὰ ἄλφιτα.

Ἀλφιτόμαντις, εως (ὁ, ἡ), = Ἀλευρόμαντις.

Ἄλφιτον (τὸ), [ἀλφὸς, ἢ ἄλφω]. ἀλεῦρι (κυρ. κρίθινον). 2) κριθάρι ξεφλουδισμένον καὶ χοντραλεσμένον, φάρος ἢ μπουλγοῦρι. 3) εἶδ. ζυμαρικοῦ ἢ σούπας ἢ ἀλευριᾶς (κουρκοῦτι) ἀπὸ κρίθινον ἀλεῦρι ἢ φάρον, (Τουρκ.) κεσκέκι. 4) (πλθ.) Ἄλφιτα, τὸ καθημερινὸν ψωμὶ, αἱ ζωοτροφίαι· (κατ' ἔκτ.) περιουσία, πόρος ζωῆς.

Ἀλφιτοποιία (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἄλφιτα.

Ἀλφιτοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων καὶ

Ἀλφιτοπώλης, ου (ὁ), καὶ Ἀλφιτόπωλις, ιδος (ἡ), ὁ πωλῶν ἄλφιτα.

Ἀλφιτοπωλητήριον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου πωλοῦνται ἄλφιτα.

Ἀλφιτοσιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ἄλφιτα.

Ἀλφιτόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα ἀλφίτων, λευκὸς, λευκόθριξ.

Ἀλφιτὼ, όος-οῦς (ἡ). ὄνομα μυθώδους τινὸς θηλυκοῦ φαντάσματος (στοιχειοῦ) μὲ τὸ ὁπ. ἐφοβέριζαν τὰ παιδία.

Ἄλφοι, Π. (γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ) β. ἀόρ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἀλφαίνω.

Ἀλφοπρόσωπος καὶ

Ἀλφόρυγχος (ὁ, ἡ). (ἵππος) ὁ ἔχων λευκὸν [ἴδε Ἀλφὸς] πρόσωπον ἢ ῥύγχος.

Ἀλφὸς, ή, όν, λέξ. πρωτοτ. (ὅθεν τὸ Λατ. albus, ὁ λευκός. 2) (οὐσ.) εἶδ. λειχῆνας λευκῆς ἢ πιτυρώδους, ἡ ἄλλ. Λεύκη. (Ἄλφω), Γρμτ. (ἄχρ. πρὸς παραγ. τοῦ) Ἀλφαίνω.

Ἀλφώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ ὑποκείμενος εἰς ἀλφόν.

Ἅλω (τὴν), αἰτ. ἑν. τοῦ Ἅλως.

Ἁλῶ, ῷς, ῷ, ἀόρ. β΄. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἁλίσκομαι.

Ἀλωὰ, ᾶς (ἡ), Π = Ἅλως, ἁλῶνι. » Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει κατ' ἀλωάς, » Ἰλ. Ε. 2) ὁμαλὸς καὶ ἐπίπεδος τόπος δενδρόφυτος ἢ ἀμπελόφυτος. » Σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν, « Ἰλ. Σ. 3) (ἐν γέν.) πεδιὰς, ἴσωμα, κάμπος, (ὅθεν:) » Ποσειδάωνος ἀλωὴ, « Ὀππ., ἡ θάλασσα.

Ἀλῷα (τὰ), ἑορτὴ ἀγροτικὴ τῶν Ἀθην., τελουμένη εἰς τὰ ἁλώνια.

Ἀλωαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων καὶ

Ἀλωὰς, άδος (ἡ), ἡ ἐπιστατοῦσα εἰς τὰς ἀλωὰς (τοὺς ἀγροὺς ἢ τὰ ἁλώνια), (ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος).

Ἀλώβητος (ὁ, ἡ). ἄβλαπτος, ἀπείρακτος, ἀκέραιος.

Ἁλώδης, εος (ὁ, ἡ). ἁλατοειδής.

Ἀλωεινὸς, ή, όν, Π ὁ ἀνήκων (εὑρισκόμενος ἢ χρησιμεύων εἰς τὰς ἀλωὰς (εἰς τὰ ἁλώνια ἢ τοὺς ἀγροὺς), ἀγροτικός.

Ἀλωεὺς, έως (ὁ). ἁλωνιστής. 2) γεωργός, περιβολάρης, ἀμπελουργός.

Ἀλωὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀλωά.

Ἀλῴη. Π. ἀντὶ Ἀλοίη, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β΄. τῆς εὐκτ. καὶ

Ἁλώῃ, Π. ἀντὶ Ἁλῷ, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β΄. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἁλίσκομαι.

Ἀλωΐος, α ἢ ος, ον, Π = Ἀλωεινός.

Ἀλωΐς, ΐδος (ἡ), Π. = Ἀλωάς.

Ἁλώκαντι, Δ. ἀντὶ Ἑαλώκασι, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. καὶ

Ἁλώμεναι, Π. ἀντὶ Ἁλῶναι, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἁλίσκομαι.

Ἀλώμενος, η, ον, μτχ. τοῦ Ἀλάομαι.

(Ἅλωμι), ἄχρ. ἴδε Ἁλίσκομαι.

Ἅλων, ωνος (ἡ), = Ἅλως.

Ἁλῶναι, ἀόρ β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἁλίσκομαι.

Ἀλωνεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἐργάζομαι εἰς τὸ ἁλῶνι, ἁλωνίζω.

Ἁλώνητος (ὁ, ἡ). (κυρ. σκλάβος) ἀγορασμένος μὲ ἅλας, (ἐπμ.) εὔωνος, φθηνός, πρόστυχος.

Ἀλωνία (ἴσως ὀρθότ.) Ἀλωνιὰ (ἡ), = Ἅλως, ἁλῶνι.

Ἀλωνίζω, Μ. ίσω. Ζῶ (Διατρίβω, Ἐνασχολοῦμαι) εἰς τὰ ἁλώνια.

Ἀλώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἅλως, ἁλωνάκι.

Ἀλώνιος, α, ον, = Ἀλωεινός.

Ἀλωνοτριβέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀλωνίζω.

Ἀλωόμενος, η, ον, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Ἀλώμενος, μτχ. τοῦ Ἀλάομαι.

Ἀλῷος, α ἢ ος, ον, (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ) Ἀλώϊος.

Ἀλωπῆ, ᾶς ἡ (κατὰ τὸν Ἰω. Βοσσ. ϗ Κορ.)

Ἀλωπώ, ῶς (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀλώπηξ.

Ἀλωπεκάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀλωπεκίζω.

Ἀλωπεκέη, Ἰων. ἀντὶ

Ἀλωπεκῆ (ἡ), (ἐνν. δορά). τὸ δέρμα (γουναρικὸν) τῆς ἀλωποῦς.

Ἀλωπέκειος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς ἀλώπεκος, ἀλωπήσιος.

Ἀλωπεκία (ἡ), πάθος (κυρ. τῆς κεφαλῆς), εἶδ. κασσίδας, (Τερκ.) σάτσ-κιράνι, (διότι μαδοῦν αἱ τρίχες), (παρβλ. Κνύος). 2) ἡ τρύπα (φωληὰ) τῆς ἀλωποῦς.

Ἀλωπεκίας, ου (ὁ). ὅμοιος μὲ (πανοῦργος ὡσὰν τὴν) ἀλώπεκα. 2) εἶδ. σελαχώδους ἰχθύος (ἐκ τοῦ γέν. τῶν γαλεῶν).

Ἀλωπεκίασις, εως (ἡ). = Ἀλωπεκία, (κυρ. δὲ) τὸ πάσχειν ἀλωπεκίαν, [ἐκ τοῦ

Ἀλωπεκιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ἀλωπεκίαν. 2) = Ἀλωπεκίζω.

Ἀλωπεκιδεύς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν (κουτάβι) τῆς ἀλωποῦς, ἀλουπόπουλον.

Ἀλωπεκίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι (Εἶμαι πανοῦργος ὡσὰν) τὴν ἀλώπεκα· μεταχειρίζομαι πανουργίαις (ἀλεπουδιαῖς) ἵν' ἀπατήσω τινά.

Ἀλωπέκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀλώπηξ, μικρὰ ἀλωποῦ, ἀλουπίτσα.

Ἀλωπεκίς, ίδος (ἡ), = Ἀλωπέκιον. 2) εἶδ. νόθου ζώου, γεννημένου ἀπὸ σκύλον καὶ ἀλώπεκα, ἀλλ. Κυναλώπηξ. 3) = Ἀλωπεκῆ. 4) εἶδ. ἀμπέλυ (τῆς ὁπ. τὰ κλήματα ὁμοιάζουν ἀλωποουράν).

Ἀλωπέκουρος (ὁ). ἀλωπονουρά, εἶδ. φυτοῦ.

Ἀλωπεκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀλώπεκα· (μτφορ.) δόλιος, πανοῦργος.

Ἀλώπηξ, εκος (ἡ καὶ σπντ. ὁ), [ἀλάω, ὤψ (διότι παίζει τὰ 'μμάτια της ἢ διότι πλανᾷ τὴν ὄψιν)], ζ. ἡ ἀλωποῦ ἢ ἀλεποῦ. 2) εἶδ. ἰχθ. (ἴδε Ἀλωπεκίας). 3) εἶδ. πτην. ὁ ἄλλ. Χηναλώπηξ, ἢ ὁ πτερωτὸς σκίουρος τῆς Σκυθ., (Πολων. polatouche). 4) (συνκδχ.) = Ἀλωπεκία. 5) = Ἀλωπεκῆ. 6) (μτνμ.) τὰ περὶ τοὺς γόμφους σαρκώδη μέρη (μυῶνες) τοῦ σώματος. 7) (μτφορ.) ἄνθρωπος πανοῦργος καὶ δόλιος.

Ἀλωπὸς (ὁ, ἡ), = Ἀλωπεκώδης, πανοῦργος ὡσὰν τὴν ἀλώπεκα. 2) = τῷ

Ἀλωπόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς ἀλώπεκος, ὑπόλευκος δηλ. ἢ ὑπόξανθος. 2) ὁ παθὼν ἀλωπεκίαν, μαδημένος, φαλακρός.

Ἀλωπώ, ἴδε Ἀλωπά.

Ἀλωρήτης, ου (ὁ, ἡ), [ἅλως, ὠρέω]. ὁ ἐπιμελούμενος (φυλάσσων) τὰ ἀλώνια, (ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος ϗ τῶν Ὡρῶν).

Ἅλως [ἀλὴς ἢ ἀλίζω], ω καὶ ως (ἡ), (τὸ πλθ. Ἅλῳ, ων ϗ Ἅλοι, ων). ἀλῶνι. »Δι' ὅλης τῆς ἅλω οἴσεταί σοι τὰ ἄχυρα,« Ξεν. 2) ἡ ὑαλιστερὴ περιφέρεια (ὁ γῦρος) τῆς ἀσπίδος. »Ἅλω δὲ πολλήν, ἀσπίδος κύκλον λέγω,« Αἰσχλ. 3) ὁ φωτεινὸς κύκλος ὁ φαινόμενος ἐνίοτε περὶ τὸν ἥλιον ἢ τὴν σελήνην, ἁλῶνι. 4) ἡ μεταξὺ τῆς σφενδόνης καὶ τῆς ἴριδος τοῦ ὀφθαλμοῦ σρογγυλὴ κηλίς.

Ἁλώσιμος (ὁ, ἡ) ὁ δυνάμενος νὰ κυριευθῇ, εὐάλωτος. 2) Π. ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος διὰ) τὴν ἅλωσιν πόλεως. »Παιάν(»Βάξις) —,« Αἰσχλ.

Ἅλωσις [ἁλίσκομαι], εως (ἡ). κυρίευσις (πάρσιμον) πόλεως, πιάσιμον σκλάβου, αἰχμαλώτευσις. 2) χάσιμον κρίσεως, καταδίκασμα, (Πλάτ. Νόμ. Β'.).

Ἁλωτὸς, ή, όν, = Ἁλώσιμος. »Τὸ ζητούμενον ἁλωτόν, ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον,« Σοφ.

Ἀλώφητος (ὁ, ἡ). ὁ μηδέποτε παύων (λωφῶν), ἀκατάπαυστος.

Ἁλώω, ῃς, ῃ, Π. ἀντὶ Ἁλῶ, ῷς, ῷ. ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἁλίσκομαι.

Ἀμ, Π. (πρὸ τοῦ β, μ, π, φ,) ἀντὶ Ἀνά.

Ἅμα, ἐπίρ. (Χρον.) Ἐν ταὐτῷ, συγχρόνως, εἰς τὸν ἴδιον καιρόν. »Ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει,« Ἰλ. Γ. »Ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον,« Παροιμ. »Ἅμα μὲν, ἅμα δὲ,« τόσον, ὅσον· πότε ϗ πότε. »Ἅμα καὶ ἅμα,« Πλάτ. εὐθὺς, ἐν τῷ ἅμα, εἰς τὴν στιγμήν. 2) εὐθὺς καθὼς, ἢ συγχρόνως ἐν ᾧ. »Ἅμα τῇ ἡμέρᾳ,« Ξεν. »Ἅμα τῷ ἦρι,« Θκ. »Ἅμα δὲ ταῦτα λέγων καὶ ἐβουθύτει,« Ξεν. »Τῆς ἀγγελίας ἅμα ῥηθείσης, προσεδεήθην,« Θκ. »Ὁ θάνατος ἅμα τῷ γενέσθαι πάντων κατέγνωσαι,« Δμ. 3) Ἀθροιστ. (ἀντὶ τῆς Σὺν ἢ τοῦ Ὁμοῦ), μαζῇ μέ. »Ἅμ' αὐτῷ ἕποντο,« Ὀδ. Δ. »Ἅμ' ἄμφω σὺν ῥ' ἔπεσον,« Ἰλ. Η. 4) Παραβολ. ἢ Ὁμοιωματ., ὡσὰν, καθώς. »Ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο,« Ὀδ. Α.

Ἀμᾶ ἢ Ἀμᾶ ἢ Ἀμᾷ, Δ. ἀντὶ Ὁμοῦ.

Ἀμαγγάνευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπατηθεὶς ἢ μὴ ἀπατώμενος διὰ μαγγανειῶν. 2) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος μαγγανείαν (νόθευσιν), ἀνόθευτος, ἄδολος, εἰλικρινὴς, ἀληθινός.

Ἀμαδρυὰς, άδος (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Νύμφαι (στοιχειὰ) τῶν δένδρων, ὑποτιθέμεναι ὅτι ἐγεννῶντο καὶ ἀπέθνησκον μαζῇ μὲ αὐτὰ [ἅμα, δρῦς].

Ἀμαθαίνω, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀμαθὴς, δὲν ἠξεύρω.

Ἀμαθεὶ, ἐπίρ. = Ἀμαθῶς.

Ἀμάθεια (ἡ). ἀπαιδευσία, ἀπειρία, [ἐκ τοῦ

Ἀμαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀπαίδευτος, ἀγράμματος. 2) ἄπειρος, ἀνίδεος. 3) ἀμάθητος, ἀσυνήθιστος· ἀπροσδόκητος. 4) ἄπρακτος, ἀγροῖκος. 5) Π. ἄγνωστος. ἀγνώριστος.

Ἀμάθητος (ὁ, ἡ), = Ἀμαθής.

Ἀμαθία (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀμάθεια.

Ἀμαθῖτις, ιδος (ἡ). ἡ ζῶσα (εὑρισκομένη) εἰς τὴν ἄμμον (ἄμαθον). »Κόγχος —,« Ἀθ.

Ἀμαθόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀμμώδης.

Ἄμαθος (ἡ). ἄμμος, ἀμμουδιά.

Ἀμαθύνω, Μ. υνῶ, Π. κάμνω (λεπτύνω, συντρίβω) τι ὡσὰν τὴν ἄμμον, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, (παρβλ. Ἀμαλδύνω).

Ἀμαθώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀμμώδης.

Ἀμαθῶς, ἐπίρ. Ἀπαιδεύτως, ἀγροίκως. 2) ἀδήλως, ἀπροσδοκήτως, ἢ ἐσφαλμένως. »Ἐνδέχεται τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι, ἢ καὶ τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου,« Θκ.

Ἀμαίευτος (ἡ). ἡ μὴ μαιευθεῖσα (γεννήσασα ἢ γεννηθεῖσα χωρὶς βοήθειαν μαμμῆς). 2) ἡ μηδέποτε μαιευθεῖσα, δηλ. παρθένος, (παρβλ. Ἀλόχευτος).

Ἀμαιμάκετος, η καὶ ος, ον, Π. [ἀ στερ., μάχομαι, ἢ ἀ ἐπιτ., μαιμάσσω ἢ μῆκος]. ἀκαταμάχητος, ἀκαταπόνητος· ὑπερμεγέθης· τερατώδης, φοβερός.

Ἀμαίωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀμαίευτος.

Ἀμαλακιστία (ἡ). τὸ νὰ μὴ ἦνέ τις μαλθακὸς (ἐκτεθηλυμένος) ἀλλὰ σκληρὸς (συνειθισμένος εἰς τοὺς κόπους).

Ἀμάλακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μαλαχθεὶς ἢ μὴ μαλασσόμενος (ἀπαλυνόμενος), σκληρός. (μτφορ.) ἄκαμπτος, ἀδυσώπητος.

Ἀμαλάπτω, Μ. άψω, Π. = Ἀμαλδύνω.

Ἀμάλδακτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀμάλθακτος.

Ἀμαλδάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἀμαλδύνω, Μ. υνῶ, Π. Ἰων. [ἀμαλός]. ἀπαλύνω· ἀδυνατίζω, σμικρύνω· ὑποκρύπτω, ἀμαυρόνω· διαφθείρω· καταστρέφω, ἀφανίζω, (παρβλ. Ἀμαθύνω).

Ἀμαλεύω, Μ. εύσω, = Ἀμαλλεύω.

Ἀμάλη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἄμαλλα.

Ἀμαλητόμος (ὁ, ἡ). Π. ὁ τέμνων ἀμάλλας (δεμάτια), θεριστής.

Ἀμάλθακτος (ὁ, ἡ), = Ἀμάλακτος.

Ἀμαλίζω, Μ. ίσω, = Ἀμαλλεύω.

Ἄμαλλα, ης (ἡ), Π. [ἀμάω]. δράγμα (δεμάτι, χειρόβολον) ἀσταχύων. 2) (συνκδχ.) τὸ θέρος. 3) = Ἀμάλλιον.

Ἀμαλεύω, Μ. εύσω. Κάμνω (Δένω) ἀμάλλας (χειρόβολα), δεματιάζω τὰ στάχυα, (ἐν γέν.) σφίγγω, συνδέω.

Ἀμάλλιον (τὸ). τὸ καλαμόσχοινον μὲ τὸ ὁπ. δένουν τὰς ἀμάλλας, δεματικόν.

Ἀμαλλοδετὴρ, ῆρος καὶ

Ἀμαλλοδέτης, ου (ὁ), Π. ὁ δένων τὰς ἀμάλλας (τὰ χειρόβολα τῶν ἀσταχύων).

Ἀμαλλοτόκεια (ἡ), Π. καὶ

Ἀμαλλοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ἡ τίκτουσα (γεννῶσα, αὐξάνουσα) καὶ

Ἀμαλλοφόρος (ὁ, ἡ), ἡ φέρουσα (κρατοῦσα) ἀμάλλας, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρος).

Ἀμαλὸς, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Ἀπαλὸς, τρυφερός· ἀδύνατος. 2) Αἰολ. ἀντὶ Ὁμαλὸς (ὅθεν

Ἀμαλόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Ἀμαλύνω, Μ. υνῶ, Π. = Ἀμαλδύνω.

Ἀμαλῶς, ἐπίρ. Ἀπαλῶς· ἀδυνάτως. 2) ὁμαλῶς, εὐκόλως, μετρίως.

Ἀμάμαξυς, υος ἢ (Αἰολ.) υδος (ἡ). εἶδ. σταφυλῆς, ἡ κληματαριὰ (δράνα). ἴδε Ἀναδενδράς.

Ἀ(Ἀ)μάμηλις [ἅμα, μῆλον], ίδος ἢ ιδος (ἡ). εἶδ. δένδρου (μηλιᾶς ἢ μουσμουλιᾶς) καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ, (παρβλ. Ἀμασυκᾶς καὶ Ἐπιμηλίς).

Ἀμάμυξ, υκος (ἡ), = Ἀμάμαξυς.

Ἀμανίτης [Ἄμανον, βουνόν τι τῆς Κιλικίας], ου (ὁ). εἶδ. ἐκλεκτῶν μανιταρίων, ἴδε Μύκης.

Ἀμάντευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προμαντευθεὶς ἢ μὴ προματευμένος, ἀπροφήτευτος. 2) ὁ μὴ συμβουλευθεὶς ἢ μὴ συμβουλευόμενος τοὺς μάντεις καὶ τὰ μαντεῖα. 3) ὁ μὴ δυνάμενος ἢ μὴ θέλων νὰ μαντεύσῃ (νὰ προμαντεύσῃ, νὰ συμπεράνῃ).

Ἅμαξα καὶ (Ἰων.) Ἄμαξα [ἅμα, ἄξων], ης (ἡ). ἀμάξι, (κυρ.) βυδάμαξον ἢ μουλαράμαξον. »Τὰ ἐξ ἁμάξης λέγειν,« Παροιμ. ἀπὸ τῶν πρὸς διάχυσιν ὑβριζουσῶν ἀπὸ τῶν ἁμαξῶν ἀλλήλας καθ' ὁδὸν γυναικῶν εἰς τὰ Ἐλευσίνια. (κοιν.) λέγει ὅσα σέρν' ἡ σκοῦπα, (παρβλ. Γεφυρίζω καὶ Πομπεύω). 2) Π. = Ἄροτρον. 3) = Ἁμαξιτός. 4) ὁ ἀστερισμὸς τῶν ἑπτὰ ἀστέρων τῆς μεγάλης ἄρκτυ. (κοιν.) Ἀλέτρι καὶ ἄλλως Πούλεια ἢ Κλῶσσα.

Ἀμαξαίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἅμαξα.

Ἀμαξαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἀμαξιαῖος.

Ἀμαξάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἅμαξα, ἀμαξάκι.

Ἀμαξεία (ἡ). ταξείδευμα ἢ κουβάλημα μὲ τὸ ἀμάξι.

Ἀμαξεὺς, έως (ὁ). ἀμαξάρης, ἀμαξηλάτης. 2) »Βοῦς —,« Πλ., ὁ σύρων (ζευγόμενος εἰς) ἅμαξαν, ἀμαξάρι(δι)κος, (ἐκ τοῦ

Ἀμαξεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἀμαξάρης (ἀμαξηλάτης). 2) ταξειδεύω ἢ κουβαλῶ μὲ τὸ ἀμάξι. »Ὁδὸς ἀμαξεύεσθαι δυναμένη,« Στρ, ἴδε Ἀμαξιτός. 3) (μτφορ.) περνῶ μὲ δυσκολίαν ϗ ταλαιπωρίαν τὴν ζωήν μου. »Ἡμάξευσα τοῦτον δύσζωον κἀβίωτον βίον,« Ἐπγρ.

Ἀμαξήλατος (ὁ, ἡ). (κυρ. ὁδὸς) ἡ πατουμένη (ἐλαυνομένη, διοδευομένη) ὑπὸ ἁμαξῶν, (ἴδε Ἀμαξιτός).

Ἀμαξήποδες (οἱ), ἴδε Ἀμαξόπους.

Ἀμαξήρης, εος (ὁ, ἡ) ὁ ἀνήκων (εὑρισκόμενος) εἰς ἅμαξαν. ‖. »Ὁδὸς —,« Εὐρ. = Ἀμαξιτός.

Ἀμαξητὸς, ή, όν, = Ἀμαξήλατος.

Ἀμαξηφόρητος (ὁ, ἡ), = Ἀμαξοφόρητος.

Ἀμαξιὰ (ἡ), = Ἀμαξοτροχία.

Ἀμαξία (ἡ), = Ἀμαξιτός.

Ἀμαξιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (μετακομιζόμενος μὲ) ἅμαξαν, (ἐπμ.) μέγας ἢ βαρὺς (ὥστε νὰ φορτώσῃ ἓν ἀμάξι).

Ἀμαξιεὺς, έως (ὁ), = Ἀμαξεὺς καὶ Ἀμαξοπηγός.

Ἀμαξικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἅμαξαν. 2) ὁ κείμενος πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀστερισμοῦ τῆς ἁμάξης, βόρειος.

Ἀμάξιον (τὸ) καὶ

Ἀμαξὶς, ίδος (ἡ), = Ἀμαξάριον, ἀμαξάκι.

Ἀμαξίτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς (μετακομιζόμενος μὲ) ἀμάξι.

Ἀμαξιτὸς καὶ (Ἰων.) Ἀμαξιτὸς (ἡ). (κυρ. δρόμος) διὰ τοῦ ὁπ. περνοῦν ἀμάξια, (ἐπμ.) πλατὺς καὶ ὁμαλός.

Ἀμαξοβιίτης, ου (ὁ), Π. καὶ

Ἀμαξόβιος καὶ

Ἀμάξοικος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν (διάγων τὸν βίον του) εἰς ἀμάξι, καθὼς οἱ νομάδες Σκύθαι (Τάταροι)

Ἀμαξοπηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθειάνω (Κατασκευάζω) ἀμάξια.

Ἀμαξοπηγία (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ ἀμαξοπηγοῦ.

Ἀμαξοπηγὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων (πηγνύων) ἀμάξια, ἀμαξᾶς.

Ἀμαξοπληθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεμίζων (πλήθων) ἓν ἀμάξι, (δηλ.) μέγας, βαρύς.

Ἀμαξο(ξή)πους, οδος (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πλ.) τὰ ξύλα τῆς ἁμάξης, περὶ τὰς ἄκρας τῶν ὁπ. στρέφονται οἱ τροχοί.

Ἀμαξοτροχία (ἡ). τὸ αὐλάκι (σημάδι) ὅπου σχηματίζεται εἰς τὸν δρόμον ἀπὸ τοὺς τροχοὺς τοῦ ἀμαξιοῦ.

Ἀμαξουργία (ἡ), = Ἀμαξοπηγία.

Ἀμαξουργὸς (ὁ), = Ἀμαξοπηγός.

Ἀμαξοφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ φερόμενος (μετακομιζόμενος) ἐφ' ἁμάξης.

Ἆμαρ, ατος (τὸ), Δ. ἀντὶ Ἦμαρ.

Ἀμάρα [ἅμη, αἴρω], ας (ἡ). αὐλάκι διὰ πότισμα. 2) λαγοῦμι διὰ τὰ νερὰ καὶ ταῖς βρώμαις, γκεριζι. 3) χανδάκι, τράφος μὲ νερὸν, γκράνα.

Ἀμαράκινος, η, ον. Ἀπὸ ἀμάρακον (μαντζουράναν).

Ἀμαρακόεις, εσσα, εν, Π ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἀμάρακον.

Ἀμάρακον (τὸ) καὶ

Ἀμάρακος (ὁ), φυτὸν εὐῶδες, ἡ μαντζουράνα.

Ἀμαράντινος, η, ον. Ἀπὸ ἀμάραντον. 2) = τῷ

Ἀμάραντος (ὁ, ἡ). ὁ μηδέποτε μαραινόμενος, ἀειθαλής· (μτφορ.) ἄφθαρτος, αἰώνιος. ‖. (οὐσ.) Ἀμάραντος (ὁ) καὶ Ἀμάραντον (τὸ), τὸ καὶ ἀπὸ ἡμᾶς οὕτως ὀνομαζόμενον φυτὸν καὶ ἄνθος.

Ἀμάργαρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ στολισμένος μὲ) μαργαριτάρια, ἢ 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀ μάργαρος, Π. Δ. ἀντὶ Ἡ μάργαρος (λίθος), τὸ μαργαριτάρι.

Ἀμάρευμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς ἀμάρας τρέχον νερὸν ἢ ἀκαθαρσία.

Ἀμαρεύω, Μ. εύσω. Τρέχω (Χύνομαι, ἢ [μτβτ] Ποτίζω) διὰ τῆς ἀμάρας.

Ἀμαριαῖος, α, ον. (κυρ. νερὸν) ὅ,που τρέχει ἀπὸ ἀμάραν.

Ἀμαρὶς, ίδος (ἡ). μικρὴ ἀμάρα, αὐλακάκι.

Ἀμαρτάνω [παρβλ. Ἀμβροτάζω], Μ. ήσω καὶ (εὐχρηστότ.) ήσομαι (ἀόρ. Ἥμαρτον ϗ [σπντρ.] Ἡμάρτησα ϗ Π. Ἤμβροτον, πρκ. Ἡμάρτηκα ϗ τὸ θετ. Ἀμαρτητέον). Ἀποτυγχαίνω, ἀστοχῶ, δὲν κατορθώνω, (ϗ ἀμτβτ.) δὲν τελεσφορῶ. »Ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες,« Ἰλ. Ε. »Φανείσης δ' ἄρκτου, οὗτος μὲν, ἀκοντίσας ἥμαρτε,« Ξεν. (ϗ μὲ γεν.) »Ὡς τῆς Λέσβυ ἡμαρτήκεσαν,« Θκ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) »Ἀμαρτανόμενα τῇ τοῦ ἀέρος ἀκρασίᾳ,« Θφρ. 2) ἀπατῶμαι, γελοιοῦμαι, σφάλλω, κάμνω (ἢ ἔχω) λάθος (ϗ ἐκκλησ.) ἁμαρτίαν. »Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, ϗ οὐχ ἡμάρτανε μύθων,« Ὀδ. Λ. »Τοῦτό τις λέγων, οὐκ ἂν ἁμάρτοι τἀληθέος,« Ἡρ. »Ζεὺς ἐφορᾷ ϗ τίνυται, ὅστις ἁμάρτῃ,« Ὀδ. Ν. »Ἤν τι περὶ ἡμᾶς ἁμαρτάνωσι,« Ξεν. (καὶ πθ.) »Πάνθ' ὅσα ἡμάρτηται (»Τὰ ἡμαρτημένα) Λακεδαιμονίοις,« Ξεν. »Ἡμάρτηται ἡ γραφὴ,« Πλβ. 3) στεροῦμαι, χάνω· ζημιόνομαι. »Χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς,« Ὀδ. Ι. »(Γυνὴ) ἀνδρὸς ἁμαρτάνουσ', ἁμαρτάνει βίου,« Εὐρ.

Ἀμαρτὰς, άδος (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀμαρτία.

Ἀμαρτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὁμαρτέω.

Ἀμαρτῆ ἢ Ἀμαρτῇ, Π. ἀντὶ Ὁμαρτῇ.

Ἀμάρτημα (τὸ), = Ἀμαρτία.

Ἀμαρτηρὸς, ά, όν. Ἀμαρτωλός· ἠπατημένος· ἡμαρτημένος, ἐσφαλμένος.

Ἀμαρτητικὸς, ή, όν. Ὁ πρὸς τὸ ἁμαρτάνειν ἐπιρρεπής· ὁ συνήθως ϗ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἁμαρτάνων (ἀποτυγχάνων κτλ.). »Περὶ ταῦτα μὲν ὁ ἀγαθὸς κατορθωτικὸς ἐστιν, ὁ δὲ κακὸς ἁμαρτητικὸς,« Ἀρστ.

Ἀμαρτία (ἡ). ἀποτυχία, λάθος, σφάλμα, πταίσιμον· ἀσέβημα, ἁμάρτημα, παράβασις τῶν θείων ἐντολῶν.

Ἀμαρτίνοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἡμαρτημένον (χαμένον) τὸν νοῦν του, παράφρων, ἀνόητος.

Ἀμάρτιον (τὸ), Π. ἀντὶ Ἀμάρτημα.

Ἀμαρτοεπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἁμαρτάνω, ἔπος] ὁ κάμνων λάθη (ἀπατώμενος) περὶ τοὺς λόγους του, παραλογιζόμενος, ἢ μὴ ἐπιτελῶν ὅσα λέγει, ὁμιλῶν ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, μωρολόγος.

Ἀμαρτολόγος (ὁ, ἡ), = Ἀμαρτοεπής.

Ἀμαρτύρητος καὶ Ἀμάρτυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ δυνάμενος ν' ἀποδειχθῇ μὲ) μάρτυρας, ἀναπόδεικτος, ἀδέσποτος.

Ἀμαρτύρως, ἐπίρ. Χωρὶς μάρτυρας ἢ μαρτυρίαν, ἀναποδείκτως.

Ἀμαρτωλὴ καὶ (Ἰων.) Ἀμαρτωλίη (ἡ), Π = Ἀμαρτία.

Ἀμαρτωλὸς, ή, όν. Ὁ πράττων (ὑποκείμενος εἰς) ἁμαρτίας.

Ἀμαρυγὴ (ἡ), Π. [ἀμαρύσσω], = Μαρμαρυγὴ, λάμψις, ὑάλισμα. 2) ταχεῖα κίνησις (κυρ. τοῦ φωτὸς καὶ τῶν φωτεινῶν σωμάτων, π. χ. ὀφθαλμῶν, καταχρ. δὲ καὶ χειλέων καὶ ποδῶν). 3) (πλθ.) αἱ ῥυτίδες τοῦ προσώπου.

Ἀμάρυγμα (τὸ), = Ἀμαρυγή.

Ἀμαρύσσω, Μ. ύξω. Π. = Μαρμαρύσσω, λάμπω, ἀκτινοβολῶ, σπινθηροβολῶ, ὑαλίζω.

Ἀμὰς, άδος (ἡ), Π. (ἐπ θετ.) ἡ ναῦς, καράβι, (ἄλλ. ἀνάγν. Ἀμίς).

Ἀμὰς, Δ. ἀντὶ Ἡμετέρας, αἰτ. πλθ. θηλ. τοῦ Ἀμός.

Ἀμᾶς, Δ. Ἡμᾶς, αἰτ. πλθ. τοῦ Ἐγώ.

Ἄμας, αἰτ. πλθ. τοῦ Ἄμη.

Ἀμάσας, ασα, αν, Δ. ἀντὶ Ἀμήσας, ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ

Ἀμάσεται, Δ. ἀντὶ Ἀμήσεται, μσ. μέλλ. ά. τῆς ὁριστ. τοῦ Ἀμάω.

Ἀμάσητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μασηθεὶς, ἢ μὴ δυνάμενος νὰ μασηθῇ.

Ἀμαστίγωτος καὶ

Ἀμάστικτος (ὁ, ἡ). ἄδαρτος μὲ μάστιγα.

Ἀμασυκὰς, άδος (ἡ), εἶδ. δένδρου (μηληᾶς ἢ ἀπηδηὰς) καὶ

Ἀμάσυκον (τὸ), εἶδ. μήλου ἢ ἀπιδίου ὡριμάζον εἰς τὸν καιρὸν τῶν σύκων, (παρβλ. Ἀμάμηλίς)

Ἄματα, πλθ. τοῦ Ἆμαρ.

Ἀματροχάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω μαζῇ (κυρ. ἐπὶ ἁμαξῶν, τῶν ὁπ. συνεπλέχθησαν ἢ κοντεύουν νὰ συμπλεχθοῦν οἱ τροχοί).

Ἀματροχία (ἡ), Π. σύγκρουσις (συμπλοκὴ) τῶν τροχῶν δύο ἁμαξῶν αἱ ὁπ. τρέχουν ὁμοῦ.

Ἀμάτωρ, ορος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀμήτωρ.

Ἀμαυρόβιος (ὁ, ἡ). ὁ διάγων βίον σκοτεινὸν (ἄδοξον, ἀσήμαντον).

Ἀμαυρόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων 'μαῦρα καρπόν.

Ἀμαυρὸς [ἀ, μαίρω πρωτότ. τοῦ μαρμαίρω]. ά, όν. Σκοτεινὸς, ἀμυδρὸς, θαμπὸς 'μαῦρος ἢ σκοῦρος (μουντὸς), μόλις φαινόμενος (διακρινόμενος)· (μτφορ.) ἀδύνατος, πεπαλαιωμένος, ἀσήμαντος. »Αἰγνάριον (»Εἴδωλον, »Ἴχνος) ἀμαυρὸν, »Ἐλπὶς (»Γενεὰ, »Δόξα, »Νόσος) ἀμαυρὰ, »Πυρετὸς ἀμαυρὸς,« Ἀρετ.

Ἀμαυρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀμαυροῦ, σκοτάδι, ἀμυδρότης (θαμπάδα)· ἀδυναμία, ἀσημαντότης.

Ἀμαυροφανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μόλις (ἀμυδρῶς) φαινόμενος ἢ φέγγων.

Ἀμαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀμαυρὸν (ἀμυδρὸν, σκοτεινὸν), θαμβόνω, σκοτίζω, (μτφορ.) ἐξασθενίζω, ἀμαυρόνω· ἀφανίζω. » Θυομένῳ δὲ αὐτῷ, ὁ ἥλιος ἀμαυρώθη ἐν τῷ οὐρανῷ, « Ἡρ. » Ἠμαυρωμένος τὰς ὄψεις (τὴν ἀκοὴν), « Πλ. » Χρὴ πᾶν ἔρδοντ' ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρὸν, « Πίνδ. » Τοῦ Λεωνίδου τὴν μεγίστην ἠμαύρωκε (ὁ Ἡρόδοτος) πρᾶξιν, « Πλ. » Εἴ κ' ἐφ' ἅμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας, ἄξονα καυάξαις, τὰ δὲ φορτί' ἀμαυρωθείη, « Ἡσ. » Τὰ ὑπώπια, κυάθοις περιθλιώμενα, ἀμαυροῦται,« Ἀθ., χάνονται, ἐξαλείφονται.

Ἀμαυρῶς, ἐπίῤ. Ἀμυδρῶς, μόλις. » Κατακούειν ἀμαυρῶς ῥοίζου τινὸς ὑπὲρ κεφαλῆς περιελαυνομένου, « Πλ.

Ἀμαύρωσις, εως (ἡ). σκοτείνιασμα· ἀδυνάτισμα· (κυρ.) πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἀμαυρωτικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) νὰ σκοτίζῃ (ἀδυνατίζῃ κτλ.).

Ἀμάχανος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀμήχανος.

Ἀμαχεὶ(χὶ) καὶ

Ἀμαχητὶ, ἐπίῤ. Χωρὶς μάχην (πόλεμον, φιλονεικίαν).

Ἀμάχη(χε)τος καὶ

Ἄμαχος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μαχόμενος (πολεμῶν ἢ πολεμήσας). » Οἱ δὲ ἀμάχητοι ἑκατέρων ἴσασιν ὅτι.., « Ξεν. » Τὴν ἡμέραν ἄμαχοι διήγαγον,« αὐτ. 2) = Ἀκαταμάχητος. » Χεὶρ (» Δυναστεία) —, « » Κάλλος (» Κακὸν) ἄμαχον,« Ξεν. » Ἀπότομός τε γάρ ἐστι ταύτῃ ἡ ἀκρόπολις ϗ ἄμαχος, « Ἡρ. » Ἕκτορα Τροίας ἄμαχον κίονα, « Πίνδ. 3) = Ἀμήχανος, ἀκατόρθωτος, ἀδύνατος. » Ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος. « Πίνδ. 4) ὑπερβολικὸς, ἄπειρος, ἀναρίθμητος. » Εἰς ὑπεροψίαν ἐξαρθεὶς ἄμαχον, « Σδ. » Ἰχθύων ἀπηνέγκατο (» Χειμῶνος καταῤῥήγνυται) πλῆθος ἄμαχον, « Αἰλ.

Ἀμάχως, ἐπίῤ. = Ἀμαχεί. 2) καθ' ὑπερβολὴν, κατὰ πολλά. » Ἑώρων γὰρ αὐτὸν σπεύδοντα τοῦτο ἀμάχως, « Σδ.(;).

Ἀμάω-ῶ [ἅμη], Μ. ήσω. (ἐν γέν.) Κόπτω, ϗ ἰδιαιτ.) θερίζω· (συνκδχ.) μαζόνω· σωρεύω· (μτφορ.) καρποῦμαι, κερδίζω, ἀπολαμβάνω. » Ἀντὶ ταύτης τῆς διαίτης τὴν ἐλευθερίαν ἀμώμεθα, « Πλ.

Ἀμβαίνω, Π. ἀντὶ Ἀναβαίνω.

Ἀμβαλεῦ, Αἰολ Π. ἀντὶ Ἀναβαλοῦ.

Ἀμβάλλομαι, Π. ἀντὶ Ἀναβάλλομαι.

Ἄμβασε, Π. ἀντὶ Ἀνεβίβασε.

Ἀμβάσῃ, Π. Δ. ἀντὶ Ἀναβήσῃ, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἀναβαίνω.

Ἄμβασις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνάβασις.

Ἀμβάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀναβάτης.

Ἀμβατὸς, ή, όν, Π. ἀντὶ Ἀναβατός.

Ἄμβη, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄμβων.

Ἀμβήξατο, Π. ἀντὶ Ἀνεβήξατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. ά. τοῦ Ἀναβήσσω.

Ἄμβικος, ου καὶ

Ἄμβιξ, ικος (ὁ), (ἐν γέν.) ποτῆρι, ξυλοπίνακον, (ἰδιαιτ. δὲ) χύτρα μὲ γυριστὴν περιφέρειαν ἢ σκέπασμα, (ὅθ., [διὰ τῆς προσθέσεως τοῦ Ἀραβ. ἄρθρ.,] ὁ κοιν.) λαμπίκος.

Ἀμβλακέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἀόρ. Ἤμβλακον), Π. ἀντὶ Ἀμπλακέω.

Ἀμβλακία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀμπλακία.

Ἀμβλήδην, ἐπίῤ, Π. ἀντὶ Ἀναβλήδην.

Ἀμβλίσκω καὶ

Ἀμβλόω-ῶ, Μ. ώσω, [ἀμβλὺς ἢ βλώσκω], (μτβτ.) Κάμνω ν' ἀποβαλθῇ (ϗ [ἀμτβτ.] Ἀποβάλλω) ἔμβρυον. » Αἱ μαῖαι, φαρμάκια διδοῦσαι, ὃ ἐὰν δόξῃ ἀμβλίσκειν ἀμβλίσκουσι, « Πλάτ. 2) = Ἀμβλύνω. » Ἀμβλοῦνται γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς πρωτοτόμου (ἀμπέλου), « Θφρ., (κοιν.) τυφλόνονται.

Ἀμβλυγώνιος (ὁ, ἡ). (μθμτκ.) ὁ ἔχων ἀμβλείας γωνίας, (ἐναντ. τοῦ Ὀξυγώνιος).

Ἀμβλύζω, Π. ἀντὶ Ἀναβλύζω.

Ἀμβλυντὴρ (ὁ), Π. ὁ ἀμβλύνων (ἐξασθενίζων).

Ἀμβλυντικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (ἰδιότητα) τοῦ ἀμβλύνειν. » Οἱ ἅλες ὄψεως ἀμβλυντικοί, « Δσκρ.

Ἀμβλύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ἀμβλὺ, τοῦ ἀφαιρῶ τὴν ὀξύτητα (καὶ μτφορ.) τὴν δραστηριότητα, ἀδυνατίζω. » Τὸ κέντρον τῆς ἁμαρτίας ἤμβλυνας, « Δαμασκ. (ϗ πθ.) » Τῆς τε συμφορᾶς τῷ ἀποβάντι ἀμβλύνεσθαι, « Θκ.

Ἀμβλυόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀμβλυντικός.

Ἀμβλὺς [ἴδε Μῶλυς], εῖα, ύ. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ὀξὺς, δηλ.) μὴ σουβλερὸς (κοπτερὸς [καὶ μτφορ.] δραστήριος), (ἐπμ.) νωθρὸς, ἀδρανὴς· βραδύνους. » Ξιφίδιον ἀμβλὺ,« Πλ. » Ἀμβλεῖα γωνία,« Μθμτκ. » Ἀμβλυτέρους αὐτοὺς ἐποίησε πρὸς τὴν μάχην, « Πλ. » Τοὺς ἀφυεστέρους καὶ ἀμβλυτέρους τὴν φύσιν, « Ξεν. ||. (τὸ οὐδ.) Ἀμβλὺ, ἐπίῤ. (ἀντὶ τοῦ ἀχρ. Ἀμβλέως). » Ἀμβλὺ ὁρᾷν (ἀκούειν κτλ.),« (ϗ συγκρ. ἢ ὑπερθ.) » Ἀμβλύτερον (» Ἀμβλύτατα) αὐτὸς ἑαυτοῦ ὁρᾷ, « Πλάτ.

Ἀμβλυσμὸς (ὁ), = Ἀμβλωσις.

Ἀμβλυτέρως, ἐπίῤ. Μὲ πλειοτέραν ἀμβλύτητα.

Ἀμβλύτης (ἡ). στέρησις (τὸ ἐναντ. τῆς) ὀξύτητος. 2) (μτφορ.) ἀδράνεια, νωθρότης, εὐήθεια.

Ἀμβλύω, Μ. ύσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ἀμβλὺς, ἀδυνατίζω.

Ἀμβλυωγμὸς (ὁ), [ἀμβλυώσσω], = Ἀμβλυωπία.

Ἀμβλυωπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀμβλυώσσω.

Ἀμβλυωπὴς, έος (ὁ, ἡ). (πθ.) ὁ πάσχων ἀμβλυωπίαν, κοντόφωτος· (μτνμ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἀμπέλου) βεβλαμμένος, τυφλός. 2) (ἐνεργ.) ὁ προξενῶν ἀμβλυωπίαν. » Ὁ φακὸς ἀμβλυωπὴς, « Δσκρ. » Τὸ ὤκιμον ἀμβλυωπὲς, « αὐτ. (ἴδε καὶ Ἀμβλώψ).

Ἀμβλυωπία (ἡ), [ἀμβλὺς, ὤψ]. ἀδυναμία τῆς ὁράσεως.

Ἀμβλυωπὸς (ὁ, ἡ), = Ἀμβλυωπής.

Ἀμβλυωσμὸς (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀμβλυωγμός.

Ἀμβλυώσσω(ττω), [ἀμβλὺς, ὄσσεα], Μ. ώξω. Πάσχω ἀμβλυωπίαν, εἶμαι κοντόφωτος, δὲν καλοβλέπω. (εἰς τὸν Ἀχ. Τίμ. εὕρηται καὶ μεταβατικῶς:) » Ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα «.

Ἀμβλωθρίδιον (τὸ). τὸ ἐξαμβλωμένον (σκοτωμένον) ἔμβρυον, ἀπόῤῥιγμα. 2) = Φθόριον, ἰατρικὸν πρὸς ἐξάμβλωσιν.

Ἄμβλωμα (τὸ), = Ἀμβλωθρίδιον, ἀπόβαλμα.

Ἀμβλωπὴς, έος καὶ

Ἀμβλωπὸς, οῦ (ὁ, ἡ), = Ἀμβλυωπὴς, -πό.

Ἀμβλώσιμος, η ἢ ος, ον. Ὁ πρὸς ἐξάμβλωσιν ἁρμόδιος. ||. » Ἦμαρ ἀμβλώσιμον, « Μαξ. (περιφρ. ἀντὶ

Ἄμβλωσις [ἀμβλόω], εως (ἡ). ἀπόβαλσις (ἐμβρύου). 2) (μτνμ.) τύφλωσις τῶν ὀφθαλμ. τῆς ἀμπέλ.

Ἀμβλώσκω, = Ἀμβλίσκω.

Ἀμβλώσσω(ττω), Μ. ώξω, = Ἀμβλίσκω ϗ 2) = Ἀμβλυώσσω.

Ἀμβλὼψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμβλυωπής. » Κατ' εὐφρόνην ἀμβλῶπες αὐγαὶ, κ' οὔ σε γινώσκω, « Εὐρ.

Ἀμβόαμα (τὸ), Π. Δ. ἀντὶ Ἀναβόημα.

Ἀμβοάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀναβοάω.

Ἄμβολα (τὰ), = Σύμβολα, ἡ μέση τῆς κεραίας (ἀντέννας) ὅπου εἶνε δεμένη μὲ τὸ κατάρτι.

Ἀμβολά, ᾶς (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀμβολή.

Ἀμβολάδαν, Δ. ἀντὶ

Ἀμβολάδην, ἐπίῤ. Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀναβολάδην.

Ἀμβολαδὶς, ἐπίῤ. Π. = Ἀμβολάδην.

Ἀμβολὰς, άδος (ἡ), (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἀναβολὰς (ἐνν. γῆ), τὸ ἀπὸ τάφρον ἢ λάκκον ἐβγαλμένον ϗ ἑκατέρωθεν ἢ πέριξ αὐτῶν ἐπισωρευμένον χῶμα.

Ἀμβολὴ (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀναβολή.

Ἀμβολιεργὸς (ὁ), Π. ὁ ἀναβάλλων τὸ ἔργον του, ὀκνὸς, ἀμελής.

Ἀμβολίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀναβολή.

Ἀμβροσία (ἡ). ἡ τροφὴ τῶν θεῶν, (ἴδε Ἀμβρόσιος).

Ἀμβροσιόδμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀσμὴν ἀμβροσίας.

Ἀμβρόσιος, α ἢ ος, ον, Π. [ἄμβροτος], ἄφθαρτος, ἀθάνατος, θεῖος, (ἐπμ.) θαυμάσιος (κατὰ τὴν εὐωδίαν, ἡδύτητα, ὡραιότητα κτλ.), χαριτωμένος.

Ἀμβροτεῖν, Π. ἀντὶ Ἁμαρτεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἄμβροτον, Π. ἀντὶ Ἥμαρτον, ἀόρ. β'. τῆς ὁρς. τοῦ Ἁμαρτάνω.

Ἄμβροτος (ὁ, ἡ), Π. = (πλὴν συνηθές.) τοῦ Ἄβροτος καὶ Ἀμβρόσιος.

Ἄμβυξ, υκος (ὁ), = Ἄμβιξ.

Ἄμβων [ἀναβαίνω], ωνος (ὁ). τὸ ἐξέχον καὶ γυριστὸν πρὸς τὰ ἔνδον χεῖλος (περιφέρεια) ἀσπίδος, πινακίου, ποτηρίου κτλ. » Κώθων, ἄμβωνας ἔχων, ὑπολείπει τὸ οὐ καθαρὸν τοῦ ὕδατος, « Ἀθ. 2) σειρὰ λόφων, ψήλωμα βουνῶδες (κυρ. πέριξ κοιλάδος), (παρβλ. Ὀφρύς). 3) (ἐκκλησ.) ὁ ἄμβωνας.

Ἀμβῶσαι, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀναβοῆσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἀμβώσας, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀναβοήσας, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναβοάω.

Ἄμε, Δ. ἀντὶ Ἐμὲ ἢ Ἡμᾶς.

Ἀμέγαρτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, μεγαίρω]. (ἐπὶ πραγμ.) = Ἄφθονος, πολὺς, μέγας, φοβερός. » Πόνος (» Μάχη, » Ἄνεμος κτλ.),« Ὅμ. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) = Ἄζηλος, ἀσήμαντος· ἄθλιος. » Ἀμέγαρτε συβῶτα, « Ὀδ. Ρ.

Ἀμεγέθης, εος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων μέγεθος.

Ἀμέθεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεθεκτός. 2) (ἐνεργ.) = Ἀμέτοχος.

Ἀμεθέκτως, ἐπίῤ. Χωρὶς μετοχὴν (μέθεξιν).

Ἀμεθεξία (ἡ). ἔλλειψις μετοχῆς (μεθέξεως).

Ἀμεθόδευτος καὶ Ἀμέθοδος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς μέθοδον (τρόπον, τέχνην, τάξιν), ἄτεχνος· ἄτακτος.

Ἀμέθυσος(στος) (ὁ, ἡ). (ἐπὶ ἀνθρ.) ὁ μὴ μεθύων· (ἐπὶ πραγμ.) ὁ διασκεδάζων (ἢ προφυλάττων ἀπὸ) τὴν μέθην. » Ἔστι δὲ (τὰ πικρὰ ἀμύγδαλα) καὶ ἀμέθυστα, προλαμβανόμενα, ὅσον ε. ἢ ζ'.,« Δσκρ., (ὅθεν 2) (οὐσ.) εἶδ. (πολυτ.) λίθου καὶ χόρτου (νομιζομένων ὡς τοιούτων).

Ἀμειαγώγητος (ὁ, ἡ). ἀζύγιστος, ἀδοκίμαστος, ἀνεξέταστος, ἴδε Μειαγωγέω.

Ἀμείβω [ἴδε Ἀμεύω], Μ. ἀμείψω (πρκ. Ἤμειφα καὶ πθ. Ἤμειμμαι, ἀόρ. Ἠμείφθην, καὶ τὸ θετ. Ἀμειπτέον). Ἀλλάζω, μεταβάλλω, ἀφήνω ἓν καὶ 'παίρνω (ἢ περνῶ εἰς) ἄλλο. » Μορφὴν ἀμείψας ἐκ θεοῦ βροτησίαν, « Εὐρ. » Δάμαρτ' ἀμείψας, « αὐτ. » Πολλὰ ἀμείβων χρώματα, ὥσπερ ὁ χαμαιλέων, « Ἰουλ. » Καὶ ἡ μὲν ἤμειψε τὸ εἶδος εἰς κορώνην, ἡ δὲ εἰς νυκτερίδα, « Αἰλ. (καὶ μσ.) » Κύκνον ἀμειψάμενος, « Ἐπγρ. » Ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων,« Ἰλ. Λ., (ὅθ.) » Ἀμείβοντες (οὐσ.), οἱ, κάτωθεν διεστῶτες καὶ κατὰ κορυφὴν ἑνωμένοι καὶ συγκρατοῦντες τὴν οἰκοδομὴν, στῦλοι, (Τουρκ.) Παγιαντάδες (καὶ κοιν.) Ψαλίδες. » Ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, « Αχ. (ϗ μσ.) » Θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται,« Ἰλ. Ο. » Θύραν ἐκ θύρας (κτλ.) ἀμείβων, « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμειβόμενος, « Πλάτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδοχ.) » Ἄμειψον δώματα,« αὐτ. (καὶ μσ.) » Ἀμείψασθαι πύλας, « (αὐτ.) » Ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων,« Ἰλ. Κ. (καὶ ἑλλ. καὶ μτφορ.) » Πάντας ἀζήλους ἀπέδειξε τοὺς κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἀμείψαντας,« Ἡρωδ., δηλ. ἀποθανόντας. 2) κάμνω ἀλλαξιάν. » Γλαῦκος πρὸς Διομήδην τεύχε' ἄμειβε, χρύσεα χαλκείων, « Ἰλ. Ζ. (καὶ μσ.) » Ἀμείβομαι γῆν οὐρανοῦ, « Πλ. 3) (μσ.) ἀνταποδίδωμι, ἀνταμείβω. » Κέρδη πονηρὰ ζημίαν ἀμείβεται, « Εὐρ. » Ταῦτα τοὺς φίλους ἠμείψατο, « Ἡρ. » Οὐχ' οἷόν τ' εἶναι τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι, « Βασ. » Ἀμείψομαί σε τῆσδε τῆς δικαιοσύνης,« Αχ. » Δώροις τοὺς θεοὺς ἠμείβετο, « Ἡρωδ. (ϗ πθ.) » Φόνος ἀμείβεται φόνῳ, « Εὐρ. 4) διαδέχομαι. » Ἀγρυπνίαν ὕπνος ἀμείβεται, « Γργ. » Ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον, « Ὀδ. Ι., (παρβλ. ἀριθμ. 5.) » Ἀμείβει καινὸν ἐκ καινῶν τόδε,« Εὐρ. (ϗ πθ.) » Φόνος ἀμείβεται φόνῳ, « αὐτ. 5) ἀποκρίνομαι. » Τὴν δ' αὖτ' ἀηδὼν ἠμείφθη,« Βαβρ. » Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῷ μ' ἠμείβετο μύθῳ, « Ὀδ. Μ. » Προσαγορεύει με ἡ γυνὴ, κ' ἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως, « Αχ. » Ἐκείνων δὲ τὴν προσαγόρευσιν μετὰ φωνῆς πολεμικῆς ἀμειψαμένων, « Πλ. » Ἀνεβόησαν αἱ λοιπαὶ γυναῖκες, ἠμείψατο δὲ ἡ Οὐολουμνία, « αὐτ. (καὶ χ. αἰτ.) » Μουσάων θ' αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, « Ἰλ. Α. (παρβλ. ἀριθμ. 4) » Ὣς τὼ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένω ἐπέεσσιν ἔστασαν, « Ὀδ. Γ.

Ἀμειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ

Ἀμείδητος (ὁ, ἡ). ὁ μηδέποτε μειδιῶν, ἀγέλαστος, (ἐπμ.) σκυθρωπός, ἄγριος, φοβερός. » Ῥήξασαι κενεῶνας ἀμειδήτοιο βαράθρου, « Ὀρφ.

Ἀμειδήτως, ἐπίῤ. Χωρὶς μειδίαμα, σκυθρωπῶς.

Ἀμείλικτος(χος), ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μειλισσόμενος, σκληρὸς, ἄκαμπτος, ἀδυσώπητος.

Ἄμεινον, οὐδ. τοῦ Ἀμείνων. ||. (ἐπίῤ.) = τῷ

Ἀμεινόνως, ἐπίῤ. Καλλήτερα.

Ἀμεινότερος, α, ον, Π. ἀντὶ

Ἀμείνων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀγαθὸς, καλλήτερος, καλλιώτερος, ἀνδρειότερος, ἀξιώτερος κτλ. ||. (τὸ οὐδ) Ἄμεινον (ἐκλαμβ., Α'. ἀντὶ ἁπλ. θετ.) » Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν, οὐ γὰρ ἄμεινον,« Ἡσ. (Β'. ἀντὶ ἐπιῤ.) » Αἰσχρὸν περιορᾷν τὴν Ἀσίαν ἄμεινον πράττουσαν τῆς Εὐρώπης, « Ἰσκρ.

Ἀμείρω, Μ. ἀμέρσω, Π. = Ἀμέρδω.

Ἀμειψικοσμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μετακοσμέομαι.

Ἀμειψιῤῥυσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλλάζω σχῆμα (ῥυσμὸν), μετασχηματίζομαι.

Ἀμειψιῤῥυσμίη (ἡ). μετασχηματισμός.

Ἄμειψις [ἀμείβω], εως (ἡ). ἀλλαγὴ, μεταβολή· ἀνταλλαγή· ἀντάμειψις· ἐκδίκησις· ἀπόκρισις.

Ἀμειψίχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀλλάζων χρῶμα.

Ἀμείωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παθὼν ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος μείωσιν (ἐλάττωσιν), ἀκέραιος.

Ἀμέλγω [συγγ. τῷ Ἀμέρδω], Μ. ξω. Ἀρμέγω. (κυρ. καὶ μτφορ.) » Ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους, « Ἀρςφ., τοὺς τρυγᾷς, τοὺς παίρνεις ὅ,τι ἔχουν, τοὺς ἀρμέγεις.

Ἀμέλει, (κυρ.) β'. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Ἀμελῶ. Μή σε μέλῃ, ἔσο ἥσυχος (ἐπμ.) ἐπίῤ. (ἐν γέν. μὲν Ἐμφαντ. ἰδιαιτ. δὲ 1) (Βεβαιωτ.) τῷ ὄντι, μάλιστα, βέβαια· ἂς εἶναι (ἐνίοτε εἰρων.). 2) (Διασαφητ.) δηλαδὴ, ἤγουν, παραδείγματος χάριν.

Ἀμέλεια (ἡ). ἀμεριμνία, ἀδιαφορία.

Ἀμελετησία (ἡ). ἔλλειψις μελέτης (σκέψεως, ἐξασκήσεως, προετοιμασίας).

Ἀμελέτητος (ὁ, ἡ). ἀπρομελέτητος, ἀγύμναστος, ἀνέτοιμος.

Ἀμελετήτως, ἐπίῤ. Χωρὶς μελέτην (γύμνασιν, προετοιμασίαν).

Ἀμελέω-ῶ, Μ. ήσω. Δέν μοι μέλει, ἀδιαφορῶ, παραμελῶ.

Ἀμελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀμελῶν, ἀδιάφορος, ῥάθυμος. 2) ὁ ἀμελούμενος. » Οὐδ' ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, « Δμ. » Τὰ τῆς πόλεως ἀμελῆ, « αὐτ.

Ἀμελησία, ας καὶ Ἀμέλησις, εως (ἡ), = Ἀμέλεια.

Ἀμελητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀμελῶ, ἀσήμαντος.

Ἀμελητὶ, ἐπίῤ. = Ἀμελῶς.

Ἀμέλητος (ὁ, ἡ), = Ἀμελητέος. » Καί σφιν πόλλ' ἀμέλητα μέλει, « Θγν.

Ἀμελίη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀμέλεια.

Ἀμελλητὶ [ἀ, μέλλω], ἐπίῤ. Χωρὶς ἀναβολὴν (ἀργοπορίαν), ἀμέσως, ἀνυπερθέτως.

Ἀμέλλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μέλλων (ἀργοπορῶν), ταχὺς, πρόθυμος. 2) ὁ γινόμενος χωρὶς (ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος) μέλλησιν (ἀναβολὴν), κατεπείγων.

Ἀμελλήτως, ἐπίῤ. = Ἀμελλητί.

Ἄμελξις, εως (ἡ). ἄρμεγμα.

Ἀμελῶς, ἐπίῤ. Μὲ ἀμέλειαν (ἀδιαφορίαν).

Ἄμεμπτος (ὁ, ἡ). ἀκατηγόρητος, μέμψεως ἀνεπίδεκτος, χωρὶς ἐλάττωμα. 2) ὁ μὴ παραπονούμενος, (ἐπμ.) εὐχαριστημένος. » Δωρησάμενος δὲ αὐτοῖς πολλὰ, ϗ ἀμέμπτους ποιησάμενος, « Ξεν.

Ἀμέμπτως, ἐπίῤ. Χωρὶς μέμψιν (κατηγορίαν ἢ παράπονον), ἀνεπιλήπτως, εὐχαρίστως, ἀφθόνως, μεγαλοπρεπῶς, πλουσιοπαρόχως. » Ὃν δ' ἐπαινέσειε, τούτῳ δῶρα ἀμέμπτως ἐδίδου, « Ξεν.

Ἀμεμφὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἄμεμπτος.

Ἀμεμφία (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀμέμπτου.

Ἀμεμφῶς, ἐπίῤ. = Ἀμέμπτως.

Ἀμεμψίμοιρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεμψίμοιρος.

Ἄμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Ἆηναι, ἀπαρ. τοῦ Ἄω (χορταίνω).

Ἀμενηνὸς, ή, όν, Π. = Ἀμενὴς, ὁ μὴ ἔχων μένος (δύναμιν), ἀδύνατος, (ἐπμ.) εὔθραυστος, ἀνύπαρκτος κτλ.

Ἀμενηνόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀδυνατίζω, χαλνῶ, ματαιόνω.

Ἀμενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμενηνός.

Ἄμενος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἥμενος, μτχ. τοῦ Ἧμαι.

Ἀμενητὶ, ἐπίῤ. Χωρὶς νὰ σταθῇ (περιμένῃ), ἀμέσως.

Ἀμέρα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἡμέρα.

Ἀμέργω, Μ. ξω, = Ἀμέλγω (ὅθ., κατὰ μετάθ. στοιχ., τὸ κοιν.) Ἀρμέγω. 2) (καταχρ.) κόπτω (τρυγῶ, μαζόνω) καρποὺς, ἄνθη κτλ.

Ἀμέρδω [ἀ, μέρος], Μ. σω, Π. στερῶ, ἀφαιρῶ, » Ὀφθαλμῶν ἄμερσεν, « Ὀδ. Θ. » Ὄσσε δ' ἄμερδεν αὐγὴ κορύθων ἄπο λαμπομενάων (κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε),« (Ὅμ. Ἡσ.), (καὶ ἑλλ.) » Ἔντεα καπνὸς ἀμέρδει (ἐνν. τοῦ λάμπειν, ἐπμ.) φθείρει, χαλνᾷ. (καὶ πθ.) » Δαιτὸς ἀμέρδεαι, « Ὀδ. Φ. » Φίλης αἰῶνος ἀμερθῆς,« Ἰλ. Χ.

Ἀμερὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ διαιρούμενος εἰς) μέρη, ἀδιαίρετος. » Σημεῖον ἀμερὲς,« Αχ. 2) ὁ μὴ λαμβάνων μέρος. » Δικαίας καὶ ἀμερεῖς ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις,« Αχ.

Ἀμερία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ Ἀμεροῦς.

Ἀμεριαῖος, α, ον, = Ἀμερὴς, (ἐπμ. 2) = Ἀκαριαῖος, μικρότατος.

Ἀμεριμνάω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀμέριμνος (χωρὶς φροντίδα), ἀδιαφορῶ.

Ἀμεριμνησία καὶ Ἀμεριμνία (ἡ). ἔλλειψις μερίμνης, ἀφροντισία, ἄνεσις.

Ἀμέριμνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φροντίδα, ἀξένοιαστος. 2) ἀνεπιμέλητος. » Κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως, « Σοφ.

Ἀμερίμνως, ἐπίῤ. Χωρὶς φροντίδος.

Ἀμέριος, Δ. ἀντὶ Ἡμέριος.

Ἀμέριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παθὼν ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος μερισμὸν (διαίρεσιν), ἀδιαίρετος.

Ἀμερμηρεὶ(ρὶ), ἐπίρ. Π. [ἀ, μερμαίρω] ἀντὶ Ἀμερίμνως.

Ἄμερος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἥμερος.

Ἀμέρσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀμέρδω.

Ἀμερσίγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στερῶν (ἐμποδίζων) τινὰ τοῦ γάμου.

Ἀμερσίνοος-ους καὶ

Ἀμερσίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφαιρῶν τὸν νοῦν (τὰς φρένας).

Ἀμερῶς, ἐπίρ. Χωρὶς μέρη ἢ μερισμὸν, ἀδιαιρέτως.

Ἄμες ἢ Ἄμες ἢ Ἀμὲς, Δ. ἢ Αἰολ. ἀντὶ Ἡμεῖς, πλθ. τοῦ Ἐγώ.

Ἀμεσίτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων μεσίτην, ἢ μὴ ἐπιδεκτικὸς μεσιτείας.

Ἄμεσος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος μεσολάβησιν. »Ἡ ζωὴ κ. ὁ θάνατος τῶν ἀμέσων εἰσίν· ἡ γὰρ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει,« Αχ.

Ἀμέσως, ἐπίρ. Χωρὶς μεσολάβησιν.

Ἀμετάβατος (ὁ, ἡ), (κ. ἐπίρ.)-άτως. Ὁ μὴ μεταβαίνων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἀμετακίνητος, (ὅθεν 2) (Γρμτ.) ῥῆμα ἀμετάβατον τὸ μὴ μεταβιβάζον τὴν ἐνέργειαν καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἔχον ἐκ τρίτου πλαγίαν πτῶσιν.

Ἀμεταβλησία (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀμεταβλήτου.

Ἀμετάβλητος καὶ Ἀμετάβολος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταβαλλόμενος, ἀναλλοίωτος.

Ἀμετάγνωστος (ὁ, ἡ), = Ἀμεταμέλητος, ἐπίπονος, ἀμετάθετος.

Ἀμετάδοτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταδίδων ἢ μὴ μεταδόσιμος.

Ἀμετάθετος (ὁ, ἡ), = Ἀμετάβλητος.

Ἀμετακίνητος (ὁ, ἡ). ἀμετασάλευτος, στερεὸς, σταθερός.

Ἀμετακινήτως, ἐπίρ. Ἀπαρασαλεύτως, σταθερῶς.

Ἀμετάκλαστος (ὁ, ἡ). ἀτσάκκιστος. (μτφορ.) σταθερος.

Ἀμετάκλητος (ὁ, ἡ). ἀκράτητος, ἀκατάσχετος.

Ἀμεταχλινής, έος (ὁ, ἡ). ἀλύγιστος.

Ἀμετάληπτος (ὁ, ἡ), = Ἀμέθεκτος. 2) (τρπ.) = Ἀκατάληπτος.

Ἀμετάλλακτος (ὁ, ἡ). ἀμετάβλητος, ἀναλλοίωτος.

Ἀμεταμελητὶ, ἐπίρ. = Ἀμεταμελήτως.

Ἀμεταμέλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως. = Ἀμετανόητος, ὁ μὴ μεταμελούμενος (μετανοῶν, ἀλλάζων γνώμην). 2) ὁ μὴ προξενῶν μεταμέλειαν, ἐκεῖνος διὰ τὸν ὁπ. δὲν μεταμελεῖταί τις, (ἐπμ.) βέβαιος. »Ἀμεταμέλητα τὰ χαρίσματα τοῦ θεοῦ,« Γρφ.

Ἀμετανόητος (ὁ, ἡ), = Ἀμεταμέλητος. »Ἀμετανόητον τὴν ἀνάληψιν, κ. τὴν διαλλαγὴν βέβαιον εἶναι προσήκει,« Αχ.

Ἀμετάπειστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταπειθόμενος (ἀλλάζων γνώμην), ἐπίμονος.

Ἀμετάπλαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταβάλλων σχῆμα, ἀναλλοίωτος.

Ἀμεταποίητος (ὁ, ἡ). ἀμετάβλητος.

Ἀμετάπταιστος (ὁ, ἡ). ἀλάνθαστος.

Ἀμεταπταισία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἰδιότης) τοῦ ἀμεταπτώτου.

Ἀμετάπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταπίπτων (μεταβαλλόμενος), ἀναλλοίωτος, σταθερός.

Ἀμετάστατος (ὁ, ἡ). ἀμετάθετος, ἀμετακίνητος, ἀμετάβλητος. »Ἀμετάστατα.. τὰ τῶν νέων μαθήματα, δι' ἁπαλότητα τῶν ψυχῶν, εἰς βάθος ἐνσημαινόμενα,« Βασίλ.

Ἀμεταστρεπτεὶ(πτὶ), ἐπίρ. Χωρὶς νὰ γυρίζῃ ὀπίσω.

Ἀμετάστρεπτος καὶ Ἀμετάστροφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταγυρίζων ὀπίσω. 2) (τρπ.) ἀμετάβλητος, ἀμετάπειστος, ἐπίμονος ἢ ἀδιάφορος, (παρβλ. Ἀνεπίστρεπτος).

Ἀμετάτρεπτος (ὁ, ἡ), = Ἀμετάβλητος καὶ Ἀμετάπειστος.

Ἀμετατροπία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀμετατρέπτου.

Ἀμετάτροπος (ὁ, ἡ), = Ἀμετάτρεπτος.

Ἀμεταφόρητος καὶ Ἀμετάφορος (ὁ, ἡ). ἀμετακόμιστος, ἀμετακίνητος, ἀμετάβλητος, (καὶ παρὰ Γρμτ.) ἄχρηστος εἰς μεταφοράς.

Ἀμεταχείριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταχειρισθεὶς ἢ μὴ ἐπιδεκτικὸς μεταχειρίσεως, ἀνοικονόμητος.

Ἀμέτερος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἡμέτερος.

Ἀμετεώριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μετεωριζόμενος (σηκονόμενος ὑψηλά, [καὶ μτφορ.] μὴ ἐπαιρόμενος), βαρὺς, ἐμβριθής.

Ἀμέτοχος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (λαβὼν) μετοχὴν εἴς τι.

Ἄμετρα, ἐπίρ. Ἀμέτρως.

Ἀμετρής, έος (ὁ, ἡ), = τῷ

Ἀμέτρητος, ος καὶ Π. η, ον, = Ἄμετρος, ἄπειρος, μέγας.

Ἀμετρήτως, καὶ

Ἀμετρὶ, ἐπίρ. Ἀμέτρως.

Ἀμετρία (ἡ). ἔλλειψις μέτρου ἢ μετριότητος, ὑπερβολή ἄπειρον πλῆθος.

Ἀμετροβαθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀμέτρητον βάθος.

Ἀμετρόβιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μακροβιώτατος.

Ἀμετροεπής, έος (ὁ, ἡ), = Ἀπεραντολόγος, ἢ ὁ μὴ μετρῶν (ζυγίζων) τοὺς λόγους του. ἀστόχαστος.

Ἀμετρόκακος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον κακός.

Ἀμετρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ, πολυλογῶ.

Ἀμετροπότης, ου (ὁ). ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον πίνων.

Ἄμετρος (ὁ, ἡ). ὑπέρμετρος, ἀμέτρητος, ὑπερβολικὸς, παραπολύς. »Δαρεικοὺς ἀμέτρους τινὰς,« Ξεν. »Γαστρὸς ἀμέτρῳ τράπεζα« αὐτ. 2) (ἐπὶ στίχ. Ποιητ.) ὁ μὴ ἔμμετρος.

Ἀμέτρως, ἐπίρ. Χωρὶς μέτρον (μέτρημα), καθ' ὑπερβολήν.

Ἀμευσιεπής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμεύω, ἔπος]. ὁ ἀλλάζων λόγους (ἀποκρινόμενος ἢ ὁμιλῶν κατ' ἐρωταπόκρισιν).

Ἀμεύσιμος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμεύω], = Διοδεύσιμος, διαβατός.

Ἀμευσίπορος (ὁ, ἡ). Π [ἀμεύω, πόρος], (κυρ. δρόμος) ἐναλλάσσων, ὄχι ἴσιος.

Ἀμεύω [ἄμω ἀμέω, ὅθ. τὸ ἐδικόν μας Ἀμε, Ἀμετε], Π. = Ἀμείβω, ἀλλάζω, ἀνταμείβω (συχνότ.) περνῶ, ὑπερβαίνω· (καὶ μτφορ.) νικῶ.

Ἀμή, ῆς (ἁ), θηλ. τοῦ Ἀμὸς, Δ. ἀντὶ Ἡμέτερος.

Ἀμη (ἡ), (ἐργαλ. διὰ θέρισμα), δρεπάνι. 2) (διὰ σκάψιμον), τσαπεῖ', ἢ τσάπα, »Σκαφίον πλατὺ,« (κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Θκδ.) 3) (διὰ μάζωμα χόρτου), ξυλοτσουγγράνα. 4) (διὰ ἄντλημα νεροῦ), κάδι ἢ ἀνασυρτήρι, (παρβλ. Ἀμίς).

Ἀμῇ ἢ Ἀμῇ, ἐπίρ. (κυρ. δοτ. τοῦ ἀχρ. Ἀμὸς-Τὶς), τρόπον τινὰ, (ἴδε τὸ ἐπμ.)

Ἀμηγέπη (πο, που, πως), ἐπίρ. Τρπ. καὶ Τοπ. (ἀοριστολογ.) μὲ κάποιον τρόπον, ὁπωσοῦν· εἰς κάποιον τόπον, κάπῃ· κάπως ὅπου (ὅπως) τύχοι.

Ἀμὴν, ἐπίρ. Βεβαιωτ. ἢ Εὐκτ. (ἡ λέξ. νομίζ. Ἑβρ. ἀλλ' ἴσ. παρεσχηματίσθη καὶ ἀπὸ τοῦ Δωρ. Ἂ μὴν, ἀντὶ Ἦ μὴν), ἴδε Ἦ.

Ἀμην, αἰτ. τοῦ Ἀμη ἢ Ἀμης.

Ἀμήνιον (τὸ), ἴδε Ἄμμιον.

Ἀμηνις, ιος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ

Ἀμήνιτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων μῆνιν, ἀόργητος, ἀμνησίκακος

Ἀμηνίτως, ἐπίρ. Χωρὶς μῆνιν (ὀργὴν, μνησικακίαν).

Ἀμήρυτος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ ξετυλιχθεὶς (ξεκουβαριασθεὶς κτλ.), ἴδε Μηρύω. 2) (μτφορ.) ἀπέραντος, ἀτελείωτος ἢ ἀτελής, ἢ ἀνεξήγητος.

Ἀμης [ἴδε Ἀμάω], ητος ἢ (Ἰων.) εω (ὁ), εἶδος ζυμαρικοῦ, (ἴσ. ἡ) γαλατόπηττα.

Ἀμήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Ἀμητὴρ (ὁ), Π. [ἀμάω]. θεριστής. 2) (μτφορ.) ἐξολοθρευτής.

Ἀμητήριον (τὸ), [ἀμάω], ἐργαλ. γεωργ. δρέπανον.

Ἀμητικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς θέρισμα (Ἄμητον) ἢ εἰς τὸ ζυμαρικὸν Ἀμην-ητι.

Ἀμητίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἀμης.

Ἀμητὸς, ου ἢ οῦ (ὁ), [ἀμάω]. ἡ πρᾶξις καὶ ὁ καιρὸς τοῦ θερίζειν, τὸ θέρος, τὸ θέρισμα. 2) (συνκδχ.) τὰ θερισμένα ἢ θεριστέα γεννήματα καὶ χωράφια. »Ἄμητος δ' ὀλίγιστος,« Ἰλ. Τ.

Ἀμήτωρ, ορος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ γνωρίζων, ἢ ἔχων κακὴν καὶ ἄστοργον) μητέρα. »Ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι ἔγημε ἄλλην γυναῖκα,« Ἡρ. 2) Π »Μήτηρ ἀμήτωρ,« Σοφ. ἡ ἀναξία τοῦ ὀνόματος τῆς μητρός

Ἀμηχανέω (άω)-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω τρόπον (μηχανὴν), δὲν ἠμπορῶ νὰ »Ἀμηχανεῖ καταπιεῖν αὐτὸν,« Αἰλ. »Ἐλήλυθας εἰς φίλους, ἔνθα ἀμηχανήσεις χρήματος οὐδενὸς,« Ἡρ. 2) ἀπορῶ, δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω, εἶμαι εἰς ἀμηχανίαν »Ἀμηχανῶ γὰρ, πότερ' ἔχω τάδ', ἢ μεθῶμαι Εὐρ. (παρβλ. Ἀπορῶ).

Ἀμαχανής, έος (ὁ, ἡ), = Ἀμήχανος.

Ἀμηχάνητος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ μηχανῶν ἀκαταγώνιστος, ἀνίκητος κτλ.

Ἀμηχανία (ἡ), = Ἀπορία, ἔλλειψις τρόπων, στενοχωρία, ἀνάγκη, ἔνδεια, δυσκολία.

Ἀμηχανοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀνίκανος (ἀνάξιος) διὰ κάθε ἔργον.

Ἀμηχανοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μηχανῶμαι ἄχρηστα καὶ μάταια ἔργα, ἐπιχειρίζομαι ἀδύνατα.

Ἀμήχανος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άνως. Ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἐφεύρῃ) τρόπον (μηχανὴν), εὑρισκόμενος εἰς ἀπορίαν. »Ἁπάντων ἀμηχανώτατος ἦν ὅ,τι χρὴ λέγειν πορίσασθαι,« Δμ. (ἐπμ. 2) ἀ-

νίκανος, ἀνάξιος, ἀνεπιτήδειος, ἀνόητος, εὐήθης. »Κούρην ἦγεν, ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος, Ἰλ. Τ. »Ἡ δ' ἀμήχανος γυνὴ γνώμῃ βραχείᾳ μωρίαν ἀφῃρέθη,« Εὐρ. 3) (πθ. ἐπὶ πραγμ.) ἀκατόρθωτος, ἀδύνατος. »Ὁδὸς ἀμήχανος εἰσελθεῖν στρατεύματι,« Ξεν. »Ἀμήχανον νοῆσαι,« Πλάτ. 4) δεινὸς, φοβερὸς, ἀναπόφευκτος, ἢ ἀδιόρθωτος, ἀνοικονόμητος. »Ἀμήχανα θεσμά,« Ὁμ. Ὕμν. »Ἀμήχανα ἔργα γένοντο,« Ἰλ. Θ. 5) (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀμετάπειστος, ἀνένδοτος. »Σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ,« Ἰλ. Π. 6) (ἐπὶ ὀνείρ.) ἀνεξήγητος. 7) ἀμέτρητος, ἄπειρος, ἀπερίγραπτος, ἀνέκφραστος, ὑπερβολικός. »Πλῆθος (»Κάλλος) ἀμήχανον, κ. »Ἀμήχανος τὸ πλῆθος (τὸ κάλλος),« Ξεν. »Ἀμήχανος χρόνος (πόθος, εὐδαιμονία, χαρὰ κτλ.). »Βίος ἀμήχανος μακαριότητι,« Πλάτ.

Ἀμία (ἡ) καὶ Ἀμίας, ου (ὁ), εἶδος ἰχθ. γουφάρι ἢ θύννος, (κοιν.) λεπιός »Ἀμίαις τοὔνομα παρέσχηκεν ὁ συναγελασμὸς,« Πλ.

Ἀμίαντος (ὁ, ἡ), (ἐπιθ.) = Ἀμόλυντος, καθαρός. »Τίμιος ὁ γάμος, καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος,« Γρφ. ‖. (οὐσ.) εἶδ. ἀσπροπράσινης πετρας (σχιστολίθου) ἀπὸ τὴν ὁπ. γίνονται ὑφάσματα μὴ καιόμενα.

Ἀμιγής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-γῶς, = Ἄμικτος.

Ἀμίθεος, ω (ὁ), Δ ἀντὶ Ἡμίθεος.

Ἄμικτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ίκτως. Ὁ μὴ μιχθεὶς (ἑνωθεὶς), ἢ μὴ μιγνύμενος, καθαρὸς, ἄδολος. 2) = Ἀνεπίμικτος, μὴ ἔχων ἐπιμιξίαν (σχέσιν, συναναστροφάς), (ἐπμ.) ἀπλησίαστος, ἀκοινώνητος, ἀσυμβίβαστος. ἄγριος.

Ἅμιλλα [ἅμα, ἴλη], ης (ἡ) συνερισμὸς, ἀντιζηλία, συνερισιά, μάχη, συμπλοκή, φιλονεικία. »Ταῖς πρὸς τὰ θηρία γινομέναις ἁμίλλαις »Ἅμιλλαν ποιοῦμαι, = Ἁμιλλῶμαι. ‖. »Ἐξ ἁμίλλης,« ἐπίρ. Κατὰ συναγωνισμόν.

Ἁμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Συνερίζομαι, φιλοτιμοῦμαι (ἀγωνίζομαι) νὰ μιμηθῶ νὰ φθάσω ἢ νὰ ὑπερβῶ τινα εἴς τι. (προθετ.) »Ἁμιλλώμενοι πρὸς ἀλλήλους (πρὸς τὴν τύχην),« Εὐρ., Ἰσκρ. »Ἁμιλλᾶσθαι ἐπὶ τὰ θηρία,« Ξεν. »Ἁμιλλᾶσθαι τοὺς τεχνίτας ὑπὲρ τῆς ὁμοιότητος,« Πλ. »Δι' ὁρῶν τε κ. παντοίας ὁδοῦ ἁμιλλώμενοι« Πλάτ. »Ὥρμησαν ἁμιλλᾶσθαι ἐπὶ τὸ ἄκρον,« Ξεν. »Νῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα νομίζετε ἁμιλλᾶσθαι,« αὐτ. (καὶ πρὸς δοτ.) »Ἁμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις,« Πλάτ. »Φάσ' ἁμιλλᾶσθαι βίᾳ γνώμην δ' καίαν,« Εὐρ. (καὶ πρὸς αἰτ. ἐλλ.) »Ἁμιλλᾶσθαι στάδιον (δίαυλον, ἐφίππιον κτλ.),« Πλάτ. »Ἁμιλλᾶσθαι γόον (λόγον),« Εὐρ. »Οἱ Πέρσαι τὰ κατάντη ἁμιλλώμενοι,« Ξεν. (καὶ πρὸς τελ. ἀπαρ.) »Ἁμιλλήσεται, ὡς ἁπάντων αὐτὸς πλεῖστον λάβοι,« Πλάτ. (κ. πρὸς ἐπίρ.) »Δεῦρ' ἁμιλλᾶται ποδὶ,« Εὐρ.

Ἁμίλλημα (τὸ), = Ἅμιλλα. 2) τὸ ἀντικείμενον τῆς ἁμίλλης.

Ἁμιλλητὴρ (ὁ), Π. συν(ἀντ)αγωνιστής. »Τροχοὶ ἁμιλλητῆρες,« Σοφ., οἱ συνερίζόμενοι πρὸς ἀλλήλους περὶ ταχύτητος.

Ἁμιλλητήριος (ὁ, ἡ) ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος) εἰς ἅμιλλαν (ἀγῶνα). »Ἵπποι ἁμιλλητήριοι,« Ἀρσδ. ‖. (οὐσ.) Ἁμιλλητήριον (τὸ), ὁ τόπος ὅπου ἀγωνίζονται.

Ἁμιλλητής, οῦ (ὁ), = Ἁμιλλητήρ.

Ἁμιλλητικὸς, ή, όν = Ἁμιλλητήριος.

Ἀμιμητόβιος (ὁ, ἡ) ὁ ζῶν βίον ἀμίμητον.

Ἀμίμητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως. Τὸν ὁπ. κανεὶς δὲν ἐμιμήθη ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ μιμηθῇ

Ἀμὶν (μῖν), Δ. ἢ Αἰολ. ἀντὶ Ἡμῖν.

Ἀμιξία (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀμίκτου. 2) = Ἀνεπιμιξία.

Ἄμιππος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων ὁμοῦ ἢ ἴσα μὲ ἵππον, καθὼς (π. χ.) οἱ Κένταυροι, (ἐπμ.) ὀγλίγωρος. ‖. (οὐσ.) Ἄμιπποι, Α'. στρατιῶται πεζοὶ τεταγμένοι μὲ τοὺς ἱππεῖς, τοὺς ὁπ. ἴσως καὶ διεδέχοντο φονευομένους, (παρβλ. Διμάχης)· Β'. ἱππεῖς σύροντες μαζῆ των καὶ δεύτερον ἵππον, (παρβλ. Ἀμφιπποι)· Γ'. αὐτοὶ οἱ τοιοῦτοι ἵπποι, (Τουρκ.) γεδέκια, (παρβλ. Παρήορος).

Ἀ(Ἀ)μίς, ίδος (ἡ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Ἀμη (3), (ἰδιαιτ. δὲ) κατουροκάνατον, κατουροκούμαρον. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀμάς.

Ἀμισγής, έος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀμιγής.

Ἀμισής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μισούμενος. »Ἀμισέστερα γὰρ κ. ταῦτα τῷ ἵππῳ,« Ξεν.

Ἀμισθεὶ (σθὶ), ἐπίρ. Χωρὶς μισθὸν, χάρισμα, δωρεάν.

Ἀμισθία (ἡ). τὸ μὴ λαμβάνειν μισθόν.

Ἄμισθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαμβάνων (ἢ γινόμενος χωρὶς) μισθὸν (ἐπμ.) ἀνωφελής. »Ἄμισθος λύπη,« Αἰσχλ.

Ἀμίσθωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μισθωμένος, (ἐπμ.) ἀδωροδόκητος.

Ἀμιστύλλευτος καὶ Ἀμίστυλλος (ὁ, ἡ). ἀλιάνιστος, ἀκομμάτιαστος, (ἴδε Μιστύλλω).

Ἄμισχος (ὁ, ἡ). (κυρ. ὀπωρ. ἢ ἄνθ.) χωρὶς τσουνὶ (οὐρὰν, πιάδι).

Ἄμιτρος (ὁ, ἡ). χωρὶς ζώνην (μίτραν), ἄζωστος, (ἐπμ.) ἀνύπανδρος.

Ἀμιτροχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν χιτῶνα ἄμιτρον (ἄζωστον, χαλαρόν).

Ἀμιχθαλόεις, εσσα, εν, Π ἀντὶ Ἄμικτος, Ἀνεπίμικτος, ἀπλησίαστος, (ἐπιθ. τῆς Λήμνου)

Ἅμμα (τὸ), [ἅπτω]. (ἐν γέν. κάθε) δέσιμον, κόμπος. 2) (ἰδιαιτ.) τὸ ἁμμάτι τοῦ πλεμματιοῦ, (παρβλ. Ἀψίς). 3) σχοινίον τεσσαρακοντάπηχον (διὰ τὸ μέτρημα τῶν ἀγρῶν), στρεμματοσχοινον.

Ἁμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἅμμα.

Ἀμμαθεῖν, Π. ἀντὶ Ἀναμαθεῖν, ἀπαρ. τοῦ Ἀναμανθάνω.

Ἄμμας, Αἰολ. ἀντὶ Ἡμᾶς.

Ἁμματίζω, Μ. ίσω. Δένω κόμπον (ἅμμα).

Ἄμμε, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἡμᾶς.

Ἀμμέγα, Π. ἀντὶ Ἀνὰ μέγα.

Ἀμμείνας, Π. ἀντὶ Ἀναμείνας, μτχ. τοῦ Ἀναμένω.

Ἀμμεναι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἄμεναι.

Ἀμμένομεν, Π. ἀντὶ Ἀναμένομεν, ά. πρσ. πλθ. τῆς ὁρ. τοῦ Ἀμμένω, Π. ἀντὶ Ἀναμένω.

Ἄμμες, Αἰολ. ἀντὶ Ἡμεῖς.

Ἀμμέσον, Π. ἀντὶ Ἀνὰ μέσον.

Ἀμμέων, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἡμῶν.

Ἄμμι ἢ Ἄμμιν, Αἰολ. ἀντὶ Ἡμῖν.

Ἄμμι, ιος (τὸ), εἶδ. κυμίνου Αἰθιοπικοῦ.

Ἄμμιγα, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀνάμιγα(γδα).

Ἀμμίγδην, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀναμίγδην.

Ἀμμίξας, Π. ἀντὶ Ἀναμίξας, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναμίγνυμι.

Ἄμμιον (τὸ), [ἄμμος]. τὸ ἀκατασκεύαστον Κιννάβαρι.

Ἀμμίσγω, Μ. ξω, Π. ἀντὶ Ἀναμίσγω, Ἀναμίγνυμι.

Ἀμμίτης, ου (ὁ) κ. Ἀμμῖτις, ιδος (ἡ), (ἐνν. λίθος), ἀμμόπετρα.

Ἀμμνάσει, Π. Δ. ἀντὶ Ἀναμνήσει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τῆς ὁρ. τοῦ Ἀναμιμνήσκω.

Ἀμμοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (περιπατῶν) εἰς τὴν ἄμμον. ‖. (οὐσ.) εἶδ. ὄφεως.

Ἀμμοδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῇ ἄμμῳ (ζῶν) διαιτώμενος.

Ἀμμόδρομος (ὁ). ἱπποδρόμιον ἀμμῶδες.

Ἀμμοδύτης, ου (ὁ). ὁ δύων (τρυπόνων, χωνόμενος) εἰς τὸν ἄμμον. ‖. (οὐσ.) εἶδ ὄφεως.

†Ἀμμοδυώτης, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀμμοδύτης ἢ Ἀμμοδίαιτος.

Ἀμμοκονία (ἡ). ἀσβέστης (κονία) ἀνακατωμένη μὲ ἄμμον.

Ἀμμόνιτρον (τὸ). ἄμμος ἀνακατωμένος μὲ νίτρον (διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ὑαλιοῦ).

Ἀμμορία (ἡ), Π. ἀντὶ (τοῦ ἀχρ.) Ἀμορία, ἀτυχία.

Ἄμμορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄμορος ἢ Ἄμοιρος.

Ἀ(Ἄ)μμος (ἡ). ὁ ἄμμος.

Ἀμμότροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ ἄμμῳ τρεφόμενος.

Ἀμμόχρυσος (ὁ). χρυσοῦς ἄμμος· (ἐπμ. 2) εἶδ. πολυτ. λίθου (ὅς τις φαίνεται ὡς ἂν ἐζυμώθη μὲ τοιοῦτον ἄμμον)· (Τουρκ.) Γιαλδίζ-τασί.

Ἀμμοχωσία (ἡ). παράχωμα εἰς ἄμμον, (ἄλλ.) Ψαμμισμός.

Ἀμμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἄμμον.

Ἄμμων, ωνος (ὁ). ὁ Ζεὺς εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ Ἀφρικήν. »Ἀμμοῦν γὰρ Αἰγύπτιοι καλέουσι τὸν Δία,« Ἡρ.

Ἀμμωνεῖον (τὸ). ὁ ναὸς τοῦ Διὸς-Ἄμμωνος.

Ἀμμωνιακὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (γινόμενος) εἰς τὴν Ἀμμωνίαν, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Ἀμμωνιακὸν (ἐνν. κόμμι ἢ ἅλας), εἶδ. ἅλατος ὀρυκτοῦ (τὸ Τουρκ. Νισαντῆρι) ἢ ῥητίνης.

Ἀμμωνιὰς, άδος καὶ Ἀμμωνὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ γῆ τοῦ Ἄμμωνος, ἡ Λιβύα.

Ἀμναμος, ου (ὁ) καὶ Ἀμνάμων, ονος (ὁ), Π. [ἀμνός]. ἔγγονος, ἀπόγονος.

Ἀμνὰς, άδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀμνὸς, ἀρνάδα, προβατίνα.

Ἀμναστος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἄμνηστος.

Ἀμνεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀμνὸν, ἀρνήσιος.

Ἀμνή, ῆς (ἡ), Π. = Ἀμνάς.

Ἀμνημόνευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μνημονευόμενος (ἀναφερόμενος), λησμονημένος, ἢ λησμονητέος, παρασιωπητέος.

Ἀμνημονέω ῶ(-εύω), Μ. ήσω. Εἶμαι ἀμνήμων, δὲν ἐνθυμοῦμαι, λησμονῶ.

Ἀμνημοσύνη (ἡ). λησμόνημα, ξέχασμα.

Ἀμνημόνως, ἐπίρ. Χωρὶς μνήμην (ἐνθύμησιν). »Ἀμνημόνως ἔχω,« = Ἀμνημονέω.

Ἀμνήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἐπιλήσμων, ὁ

μὴ ἐνθυμούμενος, μὴ ἔχων μνημονικὸν, ξεγασιάρης. 2) Π. = Ἀμνημόνευτος.

Ἀμνησικακέω-ῶ. Μ. ήσω Εἶμαι ἀμνησίκακος, δὲν φυλάττω πάθος.

Ἀμνησικάκητος (ὁ, ἡ). = Ἀμνησίκακος.

Ἀμνησικακία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀμνησικάκου.

Ἀμνησίκακος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μνησίκακος (φιλέκδικος), μὴ φυλάττων πάθος.

Ἀμνησικάκως, ἐπίρ. Μὲ ἀμνησικακίαν.

Ἀμνηστεία (ἡ), = Ἀμνηστία.

Ἀμνήστευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεμνηστευμένος (ἀῤῥαβωνισμένος). » Ἀμνήστευτος γυνὴ, « ἡ παλλακίς. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἀμνήστευτα, Π. ἀντὶ-

Ἀμνηστεύτως, ἐπίρ. Χωρὶς μνηστείαν (ἀῤῥαβῶνα).

Ἀμνηστέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀμνημονέω. » Χρόνῳ ἀμνηστούμενα, « Θχ.

Ἀμνηστία (ἡ), = Ἀμνημοσύνη, λησμόνημα (κυρ. τῶν ἁμαρτημάτων), (ἐπμ.) συγχώρησις. » Οἷόν ἐστι τὸ ψήφισμα τὸ τῆς ἀμνηστίας ἐπὶ τοῖς τριάκοντα, « Πλ

Ἄμνηστος (ὁ, ἡ), = Ἀμνημόνευτος καὶ Ἀμνήμων

Ἀμνιάς, άδος (ἡ). ἡ Εἰλείθυια, [ἐκ τοῦ

Ἀμνίον καὶ (ὀρθότ.) Ἄμνιον (τό). [αἷμα ἢ ὑμὴν]. ἡ περιέχουσα τὸ ἔμβρυον μεμβράνα, (κοιν. Ἀκλουθον). 2) τὸ ἀγγεῖον ὅπου ἐδέχοντο τὸ αἷμα τῶν θυσιαζομένων ζώων.

Ἀμνίον (τὸ), ὑποκ. τοῦ Ἀμνὸς, ἀρνάκι. » Τὸ πρόσωπον ἔχεις ἀμνίου, τὰ δ' ἔνδον δράκοντος, « Κτυμ.

Ἀμνίς, ἴδος (ἡ), = Ἀμνάς.

Ἀμνοκῶν, ῶντος ἢ οῦντος (ὁ), Κωμ. ὁ σκεπτόμενος (κοῶν, Ἰων. ἀντὶ νοῶν) ὡς ἀρνίον, ἔχων νοῦν προβάτου, εὐήθης.

Ἀμνὸς (ὁ), [ἀ, μένος ἢ μνοῦς] τὸ νέον πρόβατον, ἀρνί.

Ἀμνοφόρος (ὁ, ἡ). (κυρ. προβατίνα) φέρουσα (ἐν γαστρὶ) ἀμνὸν, ἐγγαστρωμένη

Ἀμογητὶ, ἐπίρ. Χωρὶς κόπον, εὔκολα, [ἐκ τοῦ

Ἀμόγητος (ὁ, ἡ), [ἀ, μογέω]. ἀκούρασος.

Ἀμόθεν [ἀμός, Δ. ἀντὶ Τις), ἐπίρ. (Τοπ.) ἀπὸ κἀνὲν (ὁποιονδήποτε) μέρος » Ἀμόθεν γέ πωθεν, « Πλάτ., ἀπ' ὁπουδήποτε. 2) ὡς ἔγγιστα, ἐν γένει. » Τῶν ἀμόθεν εἴδεα τοῖα πελέσθω, « Ὀππ.

Ἀμόθι [ἴδε Ἀμόθεν], ἐπίρ. (Τοπ.). εἰς ἓν ὁποιονδήποτε μέρος, ὁπουδήποτε.

Ἀμοῖ [ἴδε Ἀμῇ], ἐπίρ. Πρὸς ὁποιονδήποτε μέρος· κἄπου.

Ἀμοιβάδιος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἀμοιβαῖος.

Ἀμοιβαδὶς δὸν), ἐπίρ. = Ἀμοιβαίως.

Ἀμοιβαῖος [ἀμοιβὴ], α ἢ ος, ον. Ὁ ἐναλλὰξ (ἀλληλοδιαδόχως, κατ' ἀμοιβὴν ἢ ἀνταμοιβὴν) γινόμενος. » Λόγος —, « Ἐπγρ., ὁ κατ' ἐρωταπόκρισιν, (ὅθεν καὶ ὁ Θουκυδ. ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Μαρκελ. Ἀμοιβαῖος). » Τοῖχος —, « Νόνν., = Μεσότοιχον. » Ἀμοιβαίαν ἕξει τὴν ἀποκλήρωσιν ἕκαστος, « Δ. Ἀρεοπαγ., ἀνάλογον. » Χορὸς εἰς ἀμοιβαῖα συγκεκροτημένος, « Πλ., διηρημένος εἰς δύο ἀντιφωνικὰς στάσεις.

Ἀμοιβαίως, ἐπίρ. Ἐναλλὰξ, ἀλληλοδιαδόχως.

Ἀμοιβὰς, άδος (ἡ), Π. (κυρ. χλαῖνα) τὴν ὁπ. ἔχει τις ἵνα μεταλλάξῃ. » Βίβλος —, « Νόνν., τῆς ὁποίας τὰ φύλλα διαδέγονται (ἢ συνέχονται πρὸς) ἄλληλα.

Ἀμοιβὴ (ἡ), [ἀμείβω]. ἄλλαγμα, ἀλλαξιά. μεταβολή. 2) ἀνταμοιβὴ, ἀνταπόδοσις (εἴτε καλοῦ εἴτε κακοῦ), (ὅθ.) ἐκδίκησις. 3) ἀπόκρισις » Σὺ μέν τοι ἀποδεξάμενος ὑβρίσματα ἐν τῷ λόγῳ, οὔ με ἔπεισας ἀσχήμονα ἐν τῇ ἀμοιβῇ γενέσθαι, « Ἡρ.

Ἀμοιβήδην, καὶ

Ἀμοιβηδὶς (δὸν), ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀμοιβαίως.

Ἀμοιβὸς, ἡ, ὸν, = Ἀμοιβαῖος (ὅθεν ἐπὶ στρατ.) ὁ ἀναπληρῶν τὸν τόπον τοῦ φονευμένου.

Ἀμοιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω (Δὲν λαμβάνω) μέρος, στεροῦμαι, εἶμαι ἀμέτοχος.

Ἀμοίρημα (τὸ). στέρησις, ἀμεθεξία, (ὅθ: κατ' ἔκτ.) ἀτυχία, συμφορά.

Ἄμοιρος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ λαμβάνων μέρος (μερίδιον), ἀμέτοχος, ἐστερημένος. 2) (χ. πτ.) = Ἄμοιρος, ὁ μὴ ἔχων μοῖραν.

Ἀμολγαῖος (ὁ, ἡ), Π. [ἴδε Ἀμολγὸς]. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ (χρησιμεύων διὰ) ἄρμεγμα. » Μαστὸς —, « Ἐπιγρ., ὁ σπαργῶν, (ἐπμ.) ἀκμαῖος. » Μᾶζα —, « Ἡσ., ἡ ποιμενικὴ, (ἐπμ.) γαλακτοσκεύαστος ἢ καλοαναιβασμένη (ἀφράτη), (Παρβλ. Ἀμορβαῖος).

Ἀμολγεὺς, έως (ὁ). ἀγγεῖον διὰ ἄρμεγμα, καρδάρι.

Ἀμόλγιον (τὸ) καὶ

Ἀμολγὶς, ίδος (ἡ). ὑποκορ. τοῦ Ἀμολγεύς.

Ἀμολγὸς (ὁ), [ἀμέλγω]. (οὐσ.) Α'. ὁ καιρὸς (κυρ. ἡ δείλη ὀψία καὶ ὁ βαθὺς ὄρθρος) καθ' ὃν ἀρμέγουν, ἢ Β'. [ἀ, μολέω ἢ μογέω], ἡ ἀκμὴ τῆς νυκτὸς, τὸ μεσονύκτιον, (ἐν γέν.) σκότος βαθύ. » Νυκτὸς ἀμολγῷ, « Ὅμ. (καὶ ἐπιθετ.) « Νὺξ —, « Εὐρ., ἡ βαθυτάτη (σκοτεινοτάτη). 2) (ἐπιθετ.) = Ἀμοργός.

Ἀμόλυντος (ὁ, ἡ). (πθ.) ὁ μὴ μολυνθεὶς, καθαρὸς, ἀλέρωτος (ἀλέκαστος). 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ μολύνων (λερόνων). (ὅθ.) » Φάρμακον ἀμόλυντον, « Γαλ., τὸ μὴ ὑγρὸν (νερουλὸν), ἢ τὸ μολυσμοῦ ἀποτρεπτικὸν ἢ ἀνεπίδεκτον.

Ἀμόμφητος, Π. καὶ

Ἄμομφος (ὁ, ἡ), = Ἄμεμπτος.

Ἀμόρα, ας (ἡ), εἶδ. ζυμαρικοῦ ἀπὸ σεμιγδάλι καὶ μέλι.

Ἀ(Ἀ)μορβαῖος [ἀμορβὴς ἢ ἀμορβὸς], α, ον, Π. σκοτεινὸς ἢ ποιμενικὸς, (παρβλ. Ἀμολγαῖος).

Ἀμορβὰς, άδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀμορβός.

Ἀμορβεὺς, έως (ὁ), Π. = Ἀμορβος.

Ἀμορβεύω (έω-ῶ), Μ. ήσω, Π. [ἀμορβός]. ἀκολουθῶ κατόπιν τινὸς, τὸν συντροφεύω.

Ἀμορβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, μορφή]. σκοτεινός.

Ἀμορβὸς (ὁ, ἡ), Π. [ἅμα, ὁρμάω]. ὁ ἀκολουθῶν κατόπιν τινὸς, σύντροφος, συνοδοιπόρος, (ὅθεν 2) (οὐσ.) ποιμὴν, βοσκός.

Ἀμοργεὺς, έως (ὁ). ὁ πατῶν τὰς ἐλαίας, [ἐκ τοῦ

Ἀμόργη (ἡ), [ἀμέργω]. ἀμούργα, τὸ καταπάτι τοῦ λαδιοῦ (ἢ καταγρ.) τοῦ κρασιοῦ. 2) εἶδ. ἄνθ. καὶ 3) χρῶμ. πορφυροῦν.

Ἀμοργίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀμοργὶς, ὕφασμα πορφυροῦν.

Ἀμόργινος, η, ον, ἴδε τὸ ἑπμν.

Ἀμοργὶς, ίδος (ἡ). εἶδ. λιναρίου λεπτοτάτου. 2) τὸ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζόμενον (κυρ. εἰς τὴν νῆσον Ἀμοργὸν) πολυτελὲς ὕφασμα, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πορφυροῦν (μόρικον) ἢ ἐρυθρόν.

Ἀμοργὶς [ἀμέργω], ίδος (ἡ). (κυρ. προβατίνα) μὴ ἀρμεγμένη πλέον, (κοιν.) 'μαργιά.

Ἀμοργμὸς (ὁ), [ἀμέργω]. ἄρμεγμα, ζούλιμον. 2) (μτφορ.) ἐκλογὴ ἢ συλλογή.

Ἀμοργὸς (ὁ), [ἀμέργω]. ἀρμεκτής. 2) (μτφορ.) ὁ ἁρπάζων (βυζάνων, ἀρμέγων) τὰ δημόσια.

Ἀμορία (ἡ). σύνορον, συνόρευμα.

Ἀμορίτης [ἀμόρα], ου (ὁ), (ἐνν. ἄρτος) ψωμὶ ἀπὸ σεμιγδάλι καὶ μέλι.

Ἄμορος (ὁ, ἡ), [ἀ, μόρος]. ἄτυχος, ἄμουρος (καθὼς λέγουν εἰς τὴν Πελοπόννησ.). 2) = Ἄμοιρος.

Ἀμορφία (ἡ). ἔλλειψις μορφῆς ἢ εὐμορφίας (εὐσχημοσύνης).

Ἄμορφος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. Ἀμόρφως. Ὁ χωρὶς μορφὴν (σχῆμα). » Ὁ θεὸς μορφοῖ τὰ ἄμορφα, « Φίλ. 2) = Δύσμορφος, ἄσχημος.

Ἀμόρφωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν τὴν ἀπαιτουμένην μορφὴν, ἀσχημάτιστος.

Ἀμὸς, ἡ, ὸν, (ἄχρ. Ἰων. ἀντὶ Τίς, (ἴδε Ἀμῇ καὶ Ἀμόθεν).

Ἀμὸς ἢ Ἁμὸς, ἡ, ὸν, Δ. Π. ἀντὶ Ἡμέτερος

Ἄμος, ου (ἡ), Π. (σπντ.) ἀντὶ Ἄμμος.

Ἆμος, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ἦμος.

Ἄμοτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, μοτὸς ἢ μέτω [ἄχρ πρωτ. τοῦ] μετρῶ]. ἀχόρταγος. ὑπέρμετρος, ἀκατάπαυστος κτλ. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἄμοτον, ἐπίρ., Καθ' ὑπερβολὴν, ἀδιακόπως.

Ἀμουσία (ἡ) ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀμούσου.

Ἀμουσολογία (ἡ). ὁμιλία ἀπαίδευτος καὶ χωρὶς χάριν.

Ἄμουσος (ὁ, ἡ) (ἐπὶ ἀνθρ. κυρ.) ὁ ἄπειρος μουσικῆς καὶ ποιήσεως. » Διδάσκει ποιητὴν ἔρως, κἂν ἄμουσος ἦ τὸ πρίν, « Εὐρ., (ἢ ἐπὶ πτην) » Ἄμουσοι ὄρνιθες, « Βασ., οἱ μὴ κελαδοῦντες. 2) (ἐν γεν.) ἀναίσθητος ὡς πρὸς τὰς ὡραίας τέχνας, ἀφιλό(ἀπειρό)καλος, χωριάτης, (ἐπμ.) ἀπολίτευτος. 3) (συνκδχ. ἐπὶ πραγμ.) ἄῤῥυθμος, ἀνάρμοστος, ἀηδής. » Σκώμματ' οὐκ ἄμουσα, « Λογγ. » Ἀμουσοτάταισι σὺν ᾠδαῖς, « Εὐρ.

Ἀμουσότης (ἡ), = Ἀμουσία.

Ἀμούσως, ἐπίρ. Χωρὶς μοῦσαν (παιδείαν, χάριν, φιλοκαλίαν κτλ.).

Ἀμοχθεὶ (χθὶ), ἐπίρ. = Ἀμόχθως.

Ἀμόχθητος καὶ Ἄμοχθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κοπιάσας (μοχθήσας). » Ὕπνος πάρεστιν αὐτοῖς ἥδιων ἢ τοῖς ἀμόχθοις, « Ξεν. 2) ὁ μὴ προξενῶν κόπον, εὔκολος.

Ἀμόχθως, ἐπίρ. Χωρὶς κόπον, εὔκολα.

Ἀμπάλον, Π. ἀντὶ Ἀνὰ πάλον.

Ἀμπάλλω, Π. ἀντὶ Ἀναπάλλω.

Ἄμπαυμα (τὸ), Π. ἀντὶ Ἀνάπαυμα.

Ἀμπαύομαι, Π. ἀντὶ Ἀναπαύομαι.

Ἀμπαυστήριος, Ἰων. ἀντὶ Ἀναπαυτήριος.

Ἀμπεδίον, Π. ἀντὶ Ἀνὰ πεδίον.

Ἀμπείρας, Π. ἀντὶ Ἀναπείρας.

Ἀμπέλαγος, Π. ἀντὶ Ἀνὰ πέλαγος.

Ἀμπελάνθη (ἡ), = Οἰνάνθη.

Ἀμπελεῖον (τὸ), = Ἀμπελών.

Ἀμπέλειος (ὁ, ἡ), = Ἀμπέλινος.

Ἀμπελεών, ῶνος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀμπελών.

Ἀμπελικὸς, ἡ, όν. Ἀμπέλου ἴδιος, ἀμπελήσιος, (Μ. Ἀντ. Η'. 46).

Ἀμπέλινος, η, ον. Ἀμπελήσιος. ‖. » Γραῦς ἀμπελίνη, « Επγρ. Κωμ., ἡ μέθυσος.

Ἀμπέλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄμπελος, ἀμπελάκι.

Ἀμπελὶς, ίδος (ἡ), = (ἡ ὑποκορ. τοῦ) Ἄμπελος. 2) εἶδ. πτην ὅμοιον μὲ συκαλίδα. 3) εἶδ. φυτ. θαλασσ.

Ἀμπελίτης, ου (ὁ) ἢ Ἀμπελῖτις, ιδος (ἡ), = Ἀμπέλινος. » Ἀμπελῖτις γῆ « Δσκρ.

Ἀμπελίων, ωνος (ὁ), εἶδ. πτν. = Ἀμπελίς.

Ἀμπελογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς (προϊὼν) ἐκ τῆς ἀμπέλου.

Ἀμπελόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος ἀπὸ (ἢ κατάλληλος διὰ) ἀμπέλια.

Ἀμπελοεργὸς (ὁ, ἡ), Ἰων. (καὶ ἀσυναιρ.) ἀντὶ Ἀμπελουργός.

Ἀμπελόκαρπον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ ἴδε Ἀπαρίνη.

Ἀμπελομιξία (ἡ), Κωμ., ἡ μετ' ἀμπέλου μιξις (ἕνωσις, συνουσία).

Ἀμπελόπρασον (τὸ), φ, εἶδ. πρασουλίδας (τῶν ἀμπελίων), ἴδε Γηθυλίς.

Ἄμπελος (ἡ), [ἀνὰ, πάλλω]. ἀμπέλι (ἢ τὸ δένδρον καὶ ὁ τόπος). 2) (συνκδχ.) εἶδ. πολιορκητικῆς μηχανῆς (Λατ. vinea). 3) (μὲ τὸ ἐπιθ. λευκὴ ἢ μέλαινα) εἶδ. φυτοῦ (περιπλεκ.), Ζ. Βρυωνία.

Ἀμπελοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυτεύω (ἢ μᾶλλον Στυλόνω τὸ) ἀμπέλι.

Ἀμπελοστάτης, ου (ὁ). ὁ φυτεύων ἢ στυλόνων τὸ ἀμπέλι.

Ἀμπελουργεῖον (τὸ). φυτοκομεῖον κλημάτων. 2) = Ἀμπελών.

Ἀμπελουργέω ῶ, Μ. ήσω. Δουλεύω ἀμπέλια, εἶμαι ἀμπελουργός. 2) (μτφορ.) καταχρῶμαι (προδίδω, ἁρπάζω) τὰ δημόσια.

Ἀμπελούργημα (τὸ) καὶ

Ἀμπελουργία (ἡ). τὸ δούλευμα (ἢ καλλιέργεια) τῆς ἀμπέλου.

Ἀμπελουργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀμπελουργ. ἢ τὴν ἀμπελουργίαν. (ὅθεν:) » Ἀμπελουργικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ ἀμπελουργοῦ.

Ἀμπελουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ καλλιεργῶν ἀμπέλια.

Ἀμπελοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων τὰ ἀμπέλια, (ἐπίθ. τῆς γίδας).

Ἀμπελοφόρος (ὁ, ἡ). (κυρ. γῆ) ἐπιτηδεία (εὔφορος) διὰ ἀμπέλια.

Ἀμπελοφύτης, ου (ὁ), Π. ὁ φυτεύων (ἢ κάμνων νὰ φυτρώσουν) ἀμπέλια.

Ἀμπελόφυτος (ὁ, ἡ). κατάφυτος μὲ ἀμπέλια.

Ἀμπελοφύτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμπελοφύτης.

Ἀμπελώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἀμπέλου. 2) = Ἀμπέλινος καὶ Ἀμπελόεις.

Ἀμπελὼν, ῶνος (ὁ). ἀμπελότοπος, ἀμπέλι.

Ἀμπέμψει, Π. ἀντὶ Ἀναπέμψει.

Ἀμπεπαλὼν, Π. (κατ' ἀναδιπλ.) ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναπάλλω.

Ἀμπερὲς, ἐπίρ. Π. (κατὰ διάλυσ. τοῦ) Διαμπερές.

Ἀμπετάσας, Π. ἀντὶ Ἀναπετάσας, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναπετάννυμι

Ἀμπεχόνη (ἡ), ἢ Ἀμπέχονον (οὗ τὸ ὑποκορ.) Ἀμπεχόνιον (τὸ), [ἀμπέχω]. ἔνδυμα, φόρεμα, φορεσιά.

Ἀμπέχω [ἀμφὶ, ἔχω], Μ. ἀμφέξω (παρτ. Ἤμπεχον, ἀόρ. Ἤμπισχον, ὅθ. ἀπαρ. Ἀμπισχεῖν). (ἐν γέν.) = Περικαλύπτω, Περιέχω, σκεπάζω ὁλοτρόγυρα. » Οὐρανὸν ἀχλὺς ἄμπεχεν, « Ἀπλλν. 2) (ἰδιαιτ. δὲ καὶ συνηθέστ.) ἐνδύω. » Σὴν σάρκ' ἀμφέξει, « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Ὦ κακοδαίμον, εἶτα λευκὸν ἀμπέχῃ, « Ἀρςφ.

Ἀμπηδάω, Π. ἀντὶ Ἀναπηδάω.

Ἀμπὶ, πρόθ. Αἰολ. ἀντὶ Ἀμφί.

Ἀμπισχνέομαι-οῦμαι (παρτ. Ἠμπισχνούμην, καὶ πλέον οὔ), Π. καὶ

Ἀμπίσχω (παρτ. Ἤμπισχον, ἢ πλέον οὔ), = Ἀμπέχω.

Ἀμπλακεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀμπλακίσκω.

Ἀμπλάκημα (τὸ), Π. [ἀμπλακίσκω] ἁμάρτημα, πταῖσμα, ἔγκλημα. 2) (σπντρ.) τιμωρία.

Ἀμπλάκητος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμπλακίσκω]. (χ. πτ.) ἁμαρτωλὸς, ἐγκλήματος ἔνοχος, κακοῦργος. 2) (μὲ γεν.) πεπλανημένος, μεμακρυσμένος.

Ἀμπλακία (ἡ), Π. = Ἀμπλάκημα.

Ἀμπλάκιον (τὸ), Π. ὑποκορ. τοῦ Ἀμπλακία.

Ἀμπλακίσκω [ἀνὰ, πλάζω], Μ. ήσω (ἀόρ. Ἤμ[ἢ ποιητ. Ἀμ]πλακον.), Π. (μὲ γεν.) ἀπατῶμαι, μακρύνομαι τοῦ σκοποῦ, ἀποτυγχάνω. 2) (χ. πτ.) πλανῶμαι, ἀπατῶμαι· (ὅθεν:) ἁμαρτάνω.

Ἀμπνείω, Π. ἀντὶ Ἀναπνέω.

Ἄμπνευμα (τὸ) καὶ Ἄμπνευσις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνάπνευμα (-ευσις).

Ἀμπνέω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Ἀναπνέω.

Ἀμπνοὴ, Π. ἀντὶ Ἀναπνοή.

Ἄμπνυμαι, Μ. πνύσομαι (ἀόρ. Ἀμπνύ[ύν, ύσ]θην), Π. = Ἀμπνύω.

Ἄμπνυτο, Π. γ'. ἑν πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἄμπνυμαι.

Ἀμπνύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἀναπνέω, ἴδε Ἄμπνυμαι.

Ἀμπολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀναπολέω.

Ἀμπόλιν, Π. ἀντὶ Ἀνὰ πόλιν.

Ἀμπόνον, Π. ἀντὶ Ἀνὰ πόνον.

Ἀμπρεύω [ἴδε Ἄμπρον], Μ. εύσω, Π. τραβῶ (σύρω, κυρ.) τὴν ἅμαξαν. 2) (μτφορ.) διάγω (περνῶ) τὴν ζωήν μου.

Ἀμπρὸν (τὸ) καὶ Ἄμπρος (ὁ). τὸ λωρὶ ἢ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένα τὰ ζῶα εἰς τὸ ἁμάξι.

Ἀμπτάμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἀναπτάμενος, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνίπταμαι.

Ἀμπτολίεθρον, Π. ἀντὶ Ἀνὰ πτολίεθρον.

Ἀμπτυχὴ, Π. ἀντὶ Ἀναπτυχή.

Ἀμπυκάζω (-ίζω), Μ. άσω ἢ ίσω. Π. [ἄμπυξ, ἢ ἀναπυκάζω], = Ἀναδέω, σηκόνω καὶ δένω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, (ἐπμ. 2) στεφανόνω. 3) (ἐπὶ ἵππ.) χαλινόνω· ἀναχαιτίζω, (ὅθ: 4) (μτφορ.) ἐμποδίζω.

Ἀμπυκτὴρ (ὁ), Π. = Ἄμπυξ.

Ἀμπυκτήριος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς Ἀμπυκτῆρα.

Ἄμπυξ [ἀμπέχω], υκὸς (ὁ, ἡ). κεφαλόδεσμος γυναικεῖος πρὸς ἀνάδεσιν τῶν τριχῶν τοῦ μετώπου, (ἐπμ.) εἶδ. στεφάνου ἢ διαδήματος. 2) (ἐπὶ ἵππ.) = Προμετωπίδιον, (καὶ κατ' ἔκτ. 3) = Χαλινός. 4) (συνκδχ.) κάθε τι περιφερὲς (ἐπμ.) ὁ τροχὸς ἢ τὸ στεφάνι τοῦ τροχοῦ, καὶ 5) σκέπασμα ποτηρίου κτλ.

Ἀμπωτίζω, Μ. ίσω. (κυρ. ἐπὶ θαλάσσ.) Κάμνω (ἢ Πάσχω) ἄμπωτιν, τραβηγοῦμαι ὀπίσω, [ἐκ τοῦ

Ἄμπωτις (σις), εως καὶ ιδος (ἡ), [ἀναπίνω]. τὸ πρὸς τὰ ὀπίσω τράβιγμα τῆς θαλάσσης ὅταν φουσκόνῃ, (ἴδε Παλίῤῥοια). 2) (συνκδχ.) ἡ εἰς τὰ ἐντὸς ἀναστολὴ (μετάστασις) τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος.

Ἀμυγδαλέα ἢ (Ἰων.)-λέη (ἡ), = Ἀμυγδαλῆ.

Ἀμυγδαλέος, α, ον, = Ἀμυγδάλινος.

Ἀμυγδάλη [ἀμυχὴ, διὰ τὸ τραχὺ ἐξωφλοιόν του ἢ διὰ τὴν πικρότητά του], ης (ἡ). τὸ ἀμύγδαλον.

Ἀμυγδαλῆ (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ἀμυγδαλέη), ῆς (ἡ), δ. ἡ ἀμυγδαλιά.

Ἀμυγδάλινος (λιος), ίνη (ία), ον. Ἀμυγδαλένιος. » Ἀμυγδάλινον ἔλαιον, « Δσκρ., τὸ ἀμυγδαλόλαδον.

Ἀμυγδαλὶς, ίδος (ἡ), = Ἀμυγδάλη.

Ἀμυγδαλίτης, ου (ὁ), = Ἀμυγδάλινος καὶ-

Ἀμυγδαλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ

Ἀμυγδαλόεις, εσσα, εν, Π. ὅμοιος μὲ ἀμύγδαλον.

Ἀμυγδαλοκατάκτης, ου (ὁ), [ἀμύγδ. κατάγνυμι]. ἐργαλ. μὲ τὸ ὁποῖον τσακκίζουν τὰ ἀμύγδαλα.

Ἀμύγδαλον (τὸ), = Ἀμυγδάλη.

Ἀμύγδαλος (ἡ), = Ἀμυγδαλῆ.

Ἀμυγδαλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀμυγδαλοειδής.

Ἄμυγμα (τὸ) καὶ Ἀμυγμὸς (ὁ), = Ἄμυξις καὶ Ἀμυχή.

Ἄμυδις [ἅμα], ἐπίρ. Π. (Αἰολ.) ὁμοῦ, ἐνταυτῷ, συγχρόνως, (παρβλ. Ἄλλυδις).

Ἀμυδρήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ

Ἀμυδρὸς [ἀμαυρὸς], ά, ὸν, (ἢ ἐπίρ.) -δρῶς. (σχεδὸν) Σκοτεινὸς, θαμπὸς, δυσδιάγνωστος, μόλις φαινόμενος (ὁ ἀκρινόμενος), σχεδὸν ἀνεπαίσθητος. » Γράμματα ἀμυδρὰ, « Θκ. » Σφυγμὸς ἀμυδρὸς, « Γαλ. » Ἐλπὶς ἀμυδρὰ, « Πλ.

Ἀμυδρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ἡ κατάστασις) τοῦ ἀμυδροῦ.

Ἀμυδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀμυδρὸν, τὸ ἀμαυρόνω (ὀλιγοστεύω, ἀδυνατίζω).

Ἀμύδρωσις, εως (ἡ), = Ἀμαύρωσις, σκοτείνιασμα, ἀδυνάτισμα (κυρ. τῆς ὁράσεως).

Ἀμύελος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων μυελὸν, ἄμυαλος.

Ἀμύζω, Μ. ύσω, = Μύζω.

Ἀμυησία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀμυήτου.

Ἀμύητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μυηθεὶς (διδαχθεὶς τὰ μυστήρια), (Ἐκκλησ.) ἀκατήχητος, ἀβάπτιστος. 3) (μ φορ.) ἀδίδακτος, ἄπειρος, ἀμάθητος.

Ἀμύθητος (ὁ, ἡ), = Ἄῤῥητος, ἀνέκφρασος, ἀπερίγραπτος, ἀναρίθμητος.

Ἄμυθος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς μύθων. » Οὐκ ἴσμεν ἄμυθον ποίησιν, « Πλ.

Ἀμύκητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐστερημένος μυκηθμοῦ (μουγγρίσματος βωδιῶν), (ἐπμ.) ἔρημος, σιωπηλός.

Ἀμύκλη καὶ Ἀμυκλαΐς, ἴδος (ἡ), εἶδ. ὑποδήματος (κατασκευαζομένου εἰς τὰς Ἀμύκλας τῆς Λακων.)

Ἀμύκτηρ (ὁ). ὁ μὴ ἔχων μυκτῆρα (μύτην).

Ἀμυκτικός, ή, όν, (ϗ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ πρὸς τὸ ἀμύσσειν (ξεσχίζειν, τσουγγρανίζειν) ἐπιτήδειος.

Ἀμύλιον (τὸ), εἶδ. ζυμαρικοῦ ἀπὸ ἄμυλον.

Ἄμυλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλεσθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος ν' ἀλεσθῇ εἰς τὸν μύλον· (ὅθεν ‖. οὐσ.) Ἄμυλος (ἐνν. πλακοῦς (ὁ), εἶδ ζυμαρικοῦ ἀπὸ »Ἄμυλον (ἐνν ἄλευρον)(τὸ), καταστατόν, (Τουρκ.) νισεστές.

Ἀμύμων [ἀ, μῶμος], ονος (ὁ, ἡ), Π. (ἐν γέν.) τέλειος εἰς τὸ εἶδός του, χωρὶς ἐλάττωμα, (ἰδ αιτ. δὲ ἐπὶ ἀνθρ.) ἐνάρετος ἔνδοξος· (ἐπὶ πραγμ.) ἐκλεκτός.

Ἄμυνα [ἀ, μύνη, ἢ ἄμω· ἴδε Ἀμεύω], ης (ἡ). βοήθεια· ὑπεράσπισις· ἀντίστασις· ἐκδίκησις.

Ἀμυνάθω (χ. Μ.). Ἀττ. = Ἀμύνω.

Ἀμυνίας, ου (ὁ), Κωμ. = Ἀμυντικός.

Ἀμυντέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀμύνω.

Ἀμυντήρ (ὁ) καὶ Ἀμύντειρα (ἡ). βοηθός· ὑπερασπιστής· ἐκδικητής. ‖ (οὐσ. πλθ.) Ἀμυντῆρες (οἱ), τὰ ἐμπρσθινὰ κλαδιὰ τῶν κεράτων τῆς ἐλάφου.

Ἀμυντήριος (ὁ, ἡ), καὶ

Ἀμυντικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων (ἱκανὸς) πρὸς ἄμυναν, προφυλακτικός, βοηθητικός· ἐκδικητικός. »Τῶν ζώων, τὰ μέν, ἀμυντικά· τὰ δέ, φυλακτικά· ἔστι δὲ ἀμυντικά, ὅσα ἢ ἐπιτίθεται, ἢ ἀδικούμενα ἀμύνεται,« Ἀρστ.

Ἀμύντωρ, ορος (ὁ), Π. = Ἀμυντήρ.

Ἀμύνω [ἄμυνα], Μ. υνῶ, (ἀόρ. Ἤμυνα κτλ.). (μὲ αἰτ.) Ἀποκρούω, ἀπομακρύνω κακόν τι. »Δαναοῖσι λοιγὸν ἄμυνον,« Ἰλ. Α. »Πρόσθεν στᾶσα, βέλος ἄμυνεν,« Ἰλ. Δ. »Τρῶας νεῶν (ἀντὶ ἀπὸ τῶν νεῶν) ἄμυνεν,« Ἰλ. Ο. 2) (μὲ δοτ [ϗ Π. μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ.] ἐνν. ὅμως παντ. τῆς αἰτ.) βοηθῶ, ὑπερασπίζομαι, πολεμῶ ὑπέρ. »Μὴ φεύγειν καταλιπόντας αὐτάς, ἀλλ' ἀμῦναι καὶ τέκνοις καὶ σφίσιν αὐτοῖς,« Ξεν. »Παιδὸς ἀμύνει,« Ἰλ. Π. »Νεῶν ἀμυνέμεν,« Ἰλ. Ν. »Ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος,« Ἰλ. Ρ. (ϗ χωρ. πτ.) »Ἆψαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ ϗ ἡμῖν,« Ἰλ. Ν. »Χάλαζαν αἵματος πρὸ φίλας πάτρας ἀμύνεται,« Πίνδ. 3) (μσ.) ἐκδικῶ ἢ ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ, πολεμῶ, ὑπερμαχῶ, διαυθεντεύομαι. »Ἀμύνομαι τὴν Ἑλλάδα,« Πλάτ., τὴν ἐκδικῶ, ἐκδικοῦμαι δηλ. τοὺς ἐχθρούς της. »Τοὺς κύκνους φασί, τοῖς ἀετοῖς μαχομένους, ἀμύνεσθαι μὲν αὐτούς, οὐ μὴν ἄρχειν ἀδίκων,« Αἰλ. »Οὐδ' ὑπὲρ ὧν κακῶς ἐπάθομεν, ἀμύνασθαι τολμῶμεν αὐτούς,« Ἰσκρ. (καὶ προθετοπτ.) »Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης,« Ἰλ. Μ. »Αἱ ἔλαφοι τὰς κύνας, ἀμυνόμεναι ὑπὲρ τῶν νεβρῶν, καταπατοῦσι,« Ξεν. (ϗ ἐλλ.) »Ἀμύνομαί σε τοῦ γέλωτος,« Λχ. (ϗ χ. πτ.) »Οὐδέν ἐστι μικρὸν οὐδ' ἀσθενές, ὃ μὴ ζήσεται, τολμῶν ἀμύνεσθαι,« Πλ. 4) (ἐπὶ καλῷ) ἀνταμείβω, ἀποδίδω χάριν ἀντὶ χάριτος. »Ἀξιούτω τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμύνεσθαι,« Θκ.

Ἀμύξ, ἐπίρ. Τσουγγρανιστὰ ξεχδαρτά.

Ἄμυξις [ἀμύσσω], εως (ἡ), = Ἀμυχή, τσουγγράνισμα, ξέσχισμα. 2) (ἰατρ.) χάραγμα.

Ἄμυος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων μὲν ἀλλὰ λεπτοὺς καὶ ἀφανεῖς) μυῶνας.

Ἀμύριστος καὶ Ἄμυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλειμμένος μὲ μῦρον.

Ἀμύσσω(ττω), Μ. ύξω, [ἴδε Αἶμος]. Ξεσχίζω ἐπιπολαίως, τσουγγρανίζω. »Τοῖς ὄνυξιν ἀμύττων τὰς παρειάς,« Σδ. »Μηδ' ἄκανθα ἀμύξῃ τοὺς ἀγαθούς,« Θκρ. 2) (ἰατρ.) = Κατασχάζω, χαράζω. 3) (μτφορ.) πληγόνω, λυπῶ, χολοσκάνω. »Καί με καρδίαν ἀμύσσει φροντίς,« Αἰσχλ. (ϗ πθ) »Φρήν μοι ἀμύσσεται φόβῳ,« αὐτ.

Ἀμυσταγώγητος (ὁ, ἡ), = Ἀμύητος.

Ἀμυστὶ [ἀ, μύω], ἐπίρ. (κυρ. πίνω) Χωρὶς ἀνάσαν, χωρὶς νὰ κλείσω στόμα, μονορρούφι.

Ἀμυστίζω, Μ. ίσω. Πίνω ἀμυστὶ (μονορρούφι.)

Ἄμυστις, ιδος ἢ ιος (ἡ). τὸ νὰ πίνῃ τις ἀμυστὶ (μονορρούφι), (ὅθεν 2) εἶδ. μεγάλου ποτηρίου Θρακικοῦ.

Ἄμυστος (ὁ, ἡ), = Ἀμύητος.

Ἀμυχὴ (ἡ), [ἀμύσσω], = Ἄμυξις, τσουγγρανιά, σχάσιμον, χαραγματιά. »Ἔπειτα δὲ ἐγκατασχαζέσθω, βαθυτέρας ἐμβάλλων τὰς ἀμυχάς,« Δσκρ.

Ἀμυχηδὸν καὶ Ἀμυχί, ἐπίρ. = Ἀμύξ.

Ἀμυχιαῖος, α, ον. Ὁ ἐν εἴδει ἀμυχῆς, ἐπιπόλαιος, ὀλιγοχρόνιος. »Τὰ μὲν ἡδόντα, ἀμυχιαῖα,« Αἰσχ. Σωκρ.

Ἀμυχμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀμυγμός

Ἀμυχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἀμυχῆς, ἢ γεμάτος ἀμυχὰς (σχασίματα).

Ἀμύω, Μ. ύσω, Δ. ἀντὶ Ἠμύω.

Ἀμφαγαπάω-ῶ (άζω), Μ. ήσω ἢ άσω, Π. (κυρ.) ἀγκαλιάζω σφικτὰ (πρὸς ἀπόδειξιν ὑπερβαλλούσης καὶ εἰλικρινοῦς ἀγάπης ἢ φιλοφρονητικῆς ὑποδοχῆς).

Ἀμφαγερέθομαι καὶ Ἀμφαγέρομαι, Μ. ἀγερθήσομαι, Π. συναθροίζομαι πέριξ τινός. »Θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο πᾶσαι,« Ἰλ. Σ.

Ἀμφαδὰ καὶ Ἀμφάδην, ἐπίρ. = Ἀμφαδόν.

Ἀμφάδιος [ἴδε Ἀμφαδόν], α, ον, Π. φανερός, πασίδηλος. ‖. (ἡ δοτ.) Ἀμφαδίῃ (ϗ ἡ αἰτ.) Ἀμφαδίην (ἐκλαμβ.) ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ

Ἀμφαδὸν [ἀναφαίνω], ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀναφανδόν, φανερά. »Ἢ ἀμφαδὸν ἠὲ κρυφηδόν,« Ὀδ. Ξ.

Ἀμφαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Ἀναφαίνω.

Ἀμφαιωρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κρεμῶ καὶ σείω τι εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀμφάκης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀμφήκης.

Ἀμφαλάλημαι, (κυρ) πρκ. (ἀντὶ ἐνεσ.) τοῦ

Ἀμφαλάομαι (χ. Μ.), Π. [ἀμφὶ, ἀλάομαι], περιπλανῶμαι, περιφέρομαι.

Ἀμφαλλάξ, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐναλλάξ, [ἐκ τοῦ

Ἀμφαλλάσσω(ττω), Μ. ξω. Π. μεταβάλλω, ἀλλάζω ὅλως δι' ὅλου.

Ἀμφανδόν, ἐπίρ. Π. = Ἀναφανδόν.

Ἀμφανέειν, Π ἀντὶ Ἀναφανεῖν, μέλλ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναφαίνω.

Ἀμφαραβέω-ῶ (ίζω), Μ. ήσω ἢ ίσω, Π. ἀντηχῶ (ἀραβέω) εἰς ὅλα τὰ πέριξ, (ἐπμ.) κάμνω μέγαν κρότον.

Ἀμφαρίστερος (ὁ, ἡ), (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀμφιδέξιος, δηλ.) ἀριστερὸς ϗ ἀπὸ τὰ δύο χέρια, (ἐπμ.) ὅλως δι' ὅλου ἀνεπιτήδειος, καὶ 2) (μτφορ.) ἀνάποδος (ἀδέξιος, ἀπαίσιος κτλ.)

Ἀμφασίη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀφασία,

Ἀμφαυξις [ἀμφὶ, αὔξω], εως (ἡ) = Ἀμφιφύα.

Ἀμφαφάω-ῶ (καὶ κατ' ἐπένθ Ἀμφαφόω), Π. [ἀμφὶ, ἀφή]. ψηλαφῶ (πασπατεύω) ὁλοτρόγυρα· χαϊδεύω· (συνκδχ.) μεταχειρίζομαι, (Γαλλ.) manier. »Εὖ μὲν τόξον οἶδ' ἀμφαφάασθαι,« Ὀδ. Θ.

Ἀμφελελίζομαι, Μ. ίξομαι, Π. γυρίζω ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφέλικτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀμφιέλικτος, [ἐκ τοῦ

Ἀμφελίσσω, Μ. ίξω, Π. = Ἀμφιελίσσω.

Ἀμφέλκω. Μ. ξω, Π. ἀντὶ Περιέλκω, σύρω κατόπιν μου ἔνθεν κἀκεῖθεν.

Ἀμφελυτρόω-ῶ, Μ. ώσω, Π [ἀμφὶ, ἔλυτρον]. σκεπάζω (τυλίζω) ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφελύτρωσις, εως (ἡ), Π [ἀμφελυτρόω]. περιτύλιξις, σκέπασμα ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφενέπω (χ. Μ.), Π λέγω (διηγοῦμαι) κατ' ἔκτασιν ἢ μὲ τόνον (ἔμφασιν).

Ἀμφέξω, μέλλ τοῦ Ἀμπέχω.

Ἀμφέπω, Π. = Ἀμφιέπω.

Ἀμφεπίαξε, Δ ἀντὶ Ἀμφεπίασε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ἀμφιπιάζω.

Ἀμφερείδω, Μ. σω, Π. στυλόνω (ὑποστηρίζω) ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφερέφω, Μ. ψω, Π. σκεπάζω (ἐρέφω) γύρω-τριγύρω.

Ἀμφερυθαίνω (θραίνω), Μ. ανῶ. Κοκκινίζω πανταχόθεν ἢ ἐντελῶς.

Ἀμφέρχομαι, Μ. ελεύσομαι, Π. περικυκλόνω, ἢ πλησιάζω.

Ἀμφέρω, Π. ἀντὶ Ἀναφέρω.

Ἀμφέστην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀμφίσταμαι.

Ἀμφεύγω, Π. ἀντὶ Ἀναφεύγω.

Ἀμφεφόβαθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἀμφεφοβήθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἀμφιφοβέομαι.

Ἀμφέχανε. Π. γ' ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἀμφιχαίνω.

Ἀμφεχύθη, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. καὶ

Ἀμφέχυτο, Π. ἀντὶ Ἀμφεχέχυτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ τοῦ Ἀμφιχέω.

Ἀμφέχω, Μ. ξω, Π. ἀντὶ Ἀμπέχω = Περιέχω.

Ἀμφήκης [ἀμφὶ, ἀκή], εος (ὁ, ἡ). (κυρ. μάχαιρα κτλ.) μὲ δύο κόψαις, δίστομος.

Ἀμφῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ μεταξὺ (ἀμφὶ) δύο ἡλικιῶν, μεσόκοπος.

Ἀμφήλυθον, Π. ἀντὶ Ἀμφῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀμφέρχομαι.

Ἀμφημερινὸς καὶ Ἀμφήμερος (ὁ, ἡ) (κυρ. πυρετὸς) καθημερινός. (ἴδ. Ἐπισημαίνω).

Ἀμφηρεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμφερέφω]. ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν (ἐπμ. καλὰ) σκεπασμένος, ἢ ἔχων δύο σκεπάσματα.

Ἀμφήρης [ἀμφὶ], εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δύο ὄψεις (πιασίματα, κόψαις, ἀράδαις κτλ.). »Ναῦς (»Σκηνή, »Αὐλὸς κτλ.)—,« »Ἀμφῆρες ἀκάτιον (δορυ, στόμα κτλ.).«

Ἀμφηρικός, ή, όν, (κυρ. Ἀκάτιον) = Δίκωπον, (ἐπμ.) μικρὸν ἢ στενόμακρον.

Ἀμφῆρις, ιδος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἀμφήριστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμφὶ, ἔρις]. ἀμφίβολος, ἀμφισβητήσιμος. 2) (μὲ δοτ.) συγκρινόμενος, ἐξισούμενος. »Εὐρυβάτῃ ἐπὶ πονηρίᾳ ἀμφήριστος,« Σδ.

Ἀμφί, πρόθ. (συντ. μὲ γεν., δοτ., ϗ αἰτ.) ἰσοδύναμ. τῇ Περί, ϗ σημ, ἐν μὲν συντ. 1) Τόπ. ἢ τὸ πέριξ καὶ πλησίον, ἐντός, ἐπάνω, ἀναμεταξύ. »Πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι,« Ἰλ. Β. »Ἀμφὶ ταύτης οἰκοῦσι τῆς πόλιος,« Ἡρ. »Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα« Ἰλ. Β. »Τὴν κτεῖνεν ἀμφ' ἐμοί,« Ὀδ. Λ »Φύλακα Τεῦκρον ἀμφὶ σοὶ λείψω,« Σοφ. »Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισι (κεφαλῇσι, στήθεσσι, πόδεσσι κτλ.),« Ὁμ. »Ἱδρώσσει δὲ τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσσι,« Ἰλ. »Ἀμφὶ δὲ κεράεσσιν ἀνακηκίει ἱδρώς,« Ἰλ. Ν. »Ἀμφ' ὀνύχεσσι πεπαρμένη,« Ἡσ. »Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα,« Ὁμ. »Ἀμφὶ πόνῳ πόνος,« Εὐρ. 2) Αἰτ ποιητ. ἢ τὸ Οὗ ἕνεκα. »Μάχεσθον πίδακος ἀμφ' ὀλίγης,« Ἰλ. Π. »Ἀμφ' Ἑλένῃ ϗ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι,« Ἰλ. Γ. »Ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν ἀμφ' Ἄρεος φιλότητος, ἐϋστεφάνου τ' Ἀφροδίτης,« Ὀδ. Θ. »Ἀμφὶ δὲ τῷ θανάτῳ αὐτῆς διξὸς ἐκφέρεται λόγος,« Ἡρ. »Ἀμφὶ μὲν κρίσιος τῶν μνηστήρων τοσαῦτα ἐγένετο,« αὐτ. »Δείσας ἀμφὶ τῷ μειρακίῳ,« Γαλ. (καὶ ἐπὶ ὅρκου ἀντὶ τῆς Πρός) »Φοίβου δι' ἀμφὶ ϗ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης λίσσομαι,« Ἀπλλν. 3) τὸ Περί τι ἢ Σχέσιν ϗ ἀναφοράν. »Ἀμφὶ δεῖπνον ἔχειν,« Ξεν. »Οἱ ἀμφὶ γῆν ἔχοντες,« αὐτ. »Ἀμφὶ κάμινον ἔχω τὰ πολλά,« Λχ. »Οὐχ οἶμαί σοι σχολὴν εἶναι ἀμφ' ἐμὲ ἔχειν,« Ξεν. »Τὰ ἀμφὶ τὸν πόλεμον,« αὐτ. (ϗ μὲ δοτ.) »Οἱ ἀμφὶ λόγοις ἐόντες,« Ἡρ. (μὲ κύρ. δὲ ὀνόματα) »Οἱ ἀμφὶ Κῦρον,« Ξεν., (σημ., ποτὲ μέν:) ὁ Κῦρος μὲ τοὺς περὶ αὐτόν. (ποτὲ δέ:) οἱ φρονοῦντες τὰ τοῦ Κύρου· (ποτὲ δέ:) ὁ Κῦρος αὐτὸς μόνος. (ὁμοίως ἐξηγοῦνται ϗ αἱ φρσ.) »Οἱ μέν τοι ἀμφὶ Ἀρίστιππον ϗ Ἐπίκουρον,« Λκ. »Οἱ ἀμφὶ Κορινθίους,« Ἡρ. »Τοὺς ἀμφὶ Ἄνυτον,« Πλάτ (παρβλ Περί) κτλ. 4) (μὲ αἰτ.) Ἐλάττωσιν, ἢ τὸ Περί που, ὡς ἔγγιστα, σχεδὸν (ἐπὶ ποσότ, ϗ χρόνου). »Ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους,« Λξ. »Ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη σοῦ ὄντος,« Λχ. »Ἀμφὶ βουλυτὸν ἤδη,« Ἠλ. (ϗ μὲ προσδιορ. ἢ διάρκ. χρόνου) »Τὸν ὅλον ἀμφὶ χρόνον,« Πίνδ. »Λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον,« αὐτ. ‖. (ἐν δὲ συνθ. σημ.) τὸ Κύκλωθεν ἢ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν, ϗ ἐπμ. (ἐπιτατ.) τὸ Ὅλως διόλου, ἐντελῶς. »Ἀμφηρεφής, Ἀμφίαλος, Ἀμφιέννυμι, Ἀμφίστομος = Δίστομος, κτλ (καὶ παραλλ. μὲ τὴν Περί) Ἀμφιπεριστρωφάω. ‖. (παρὰ Ποιητ. ἐκλαμβ. πολλάκις ἀντὶ ἐπίρ. τοῦ Κύκλῳ, ἢ ἰσοδυν. τῷ Ἄμφω, ἢ πρέπει νὰ συνταχθῇ μὲ τό, ἀποσπασθὲν αὐτῆς διὰ ποιητικοὺς λόγους, ῥῆμα:) »Ἀμφὶ δὲ Κόλχων ἔθνεα ναιετάουσιν,« Ἀπλλν. »Ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι μήστορες αὐτῆς,« Ἰλ. Δ. »Ἀμφὶ δὲ ὄσσε νὺξ ἐκάλυψεν,« Ὁμ. ἀντὶ Ἀμφεκάλυψεν. ‖. (ἐνίοτε κεῖται παραλλ. μὲ τὴν Περί. ἢ τὸ Ἕνεκα:) »Ἀμφὶ περὶ κρήνην,« Ἰλ. Β. »Ὄφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυται ἀθάνατος,« Ἀπλλν.

Ἀμφιάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἀμφιέννυμι.

Ἀμφίαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν ὑπὸ τῆς θαλάσσης (ἁλὸς) περιεχόμενος.

Ἀμφιάνακτες (οἱ), Κωμ. οἱ διθυραμβοποιοί. [ἐκ τοῦ

Ἀμφιανακτίζω, Μ. ίσω. Συνθέτω ἢ ψάλλω διθυράμβους, οἱ ὁπ. (καὶ ἰδιαιτ. οἱ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλ.) ἄρχιζον συνήθως μὲ τὰς λέξεις »Ἀμφὶ ἄνακτα« κτλ.

Ἀμφίασις, εως (ἡ), καὶ

Ἀμφίασμα (τὸ), καὶ

Ἀμφιασμὸς (ὁ). Π. = Ἀμφίεσις κτλ.

Ἀμφιάχω (χ. Μ), (ὁ πρκ. τῆς μτχ. Ἀμφιαχυῖα, υῖα, ὸς), Π. φωνάζω (ἰάχω) ὁλόγυρα.

Ἀμφιβαίνω, Μ βήσομαι (πρκ. Ἀμφιβέβηκα [-βαα] ὅθ. ἡ μτχ. Ἀμφιβεβαώς-βώς), Π (κυρ.) ἐμβαίνω ἔμπροσθέν τινος, ἵνα τὸν ὑπερασπισθῶ, Προπολεμῶ, προστατεύω, (κατ' ἔκτ.) κυριεύω. »Πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν,« Ἰλ. Ζ. 2) στέκομαι καθὼς οἱ καβαλικεύοντες. »Ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε,« Ὀδ. Ε.

Ἀμφιβαλεῦμαι, Π. ἀντὶ Ἀμφιβαλοῦμαι, μσ. μέλλ. τοῦ

Ἀμφιβάλλω, Μ. βαλῶ, = Περιβάλλω, βάλλω ἐπάνω ἢ τριγύρω. »Δουλοσύνην ἀμφιβαλοῦσα χάρα,« Εὐρ. (καὶ μσ.) »Ἡμίονοι, κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες (ἐνν. ἑαυτούς),« Ἰλ. Θ (ϗ μσ.) »Κυνέην ἀμφιβαλεῦμαι,« Ὀδ Χ. 2) = Περιλαμβάνω, δράττομαι, ἀγκαλιάζω. »Ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι,« Ὀδ. Ρ. »Ἀμφιβαλόντε ἀλλήλους,« Ἰλ. Ψ »Ἀμφίβαλε μαστὸν ὠλέναισι ματρός,« Εὐρ. 3) (μσ. ἢ ἀμετ. παρὰ λογογρφ.) κλίνω καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη, Διστάζω. »Ἀμφιβάλλειν εἴωθε τὰ φίλτρα,« Ἀλκ. »Μὴ μέλλε μηδ' ἀμφίβαλλε,« Ἠλ.

Ἀμφιβασία, ας καὶ

Ἀμφίβασις, εως (ἡ), Π. [ἴδε Ἀμφιβαίνω], = Περικύκλωσις (ἐχθρῶν). 2) πόλεμος τριγύρω ϗ πρὸς ὑπεράσπισίν τινος (μάλιστα νεκροῦ), (ὅθεν 3) = Ἀμφισβήτησις, φιλονεικία.

Ἀμφιβατέω-ῶ, Μ ήσω, = Ἀμφισβητέω.

Ἀμφιβατὴρ (ὁ), Π [ἀμφιβαίνω]. ὑπερασπιστής. 2) ἀμφιρρεπής, ἀβέβαιος.

Ἀμφίβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν εἰς δύο διαφορετικὰ στοιχεῖα, καθὼς π. χ. ὁ βάτραχος, (εἰς τὸν ὁπ. »Ἀμφίβιον ἔδωκε νομὴν Κρονίων,« Ὁμ.), ὁ κροκόδειλος, ἡ φώκη κτλ.

Ἀμφίβλημα (τὸ), Π. περιτύλιγμα, φόρεμα, περίβολος (αὐλῆς κτλ.).

Ἀμφιβληστρευτικός, ή, όν. Ὁ μεταχειριζόμενος (ἢ ἀνήκων εἰς) ἀμφιβλήστρον, ἁλιευτικός, [ἐκ τοῦ

Ἀμφιβληστρεύω, Μ. εύσω. Ψαρεύω μὲ ἀμφίβληστρον.

Ἀμφιβληστρικός, ή, όν, = Ἀμφιβληστρευτικός, [ἐκ τοῦ

Ἀμφίβληστρον (τὸ), Π. = Ἀμφίβλημα. »Ἀμφίβληστρα γὰρ τοίχων ὀρθὰ ὑψηλά,« Εὐρ. 2) (συνήθ.) εἶδ. δικτύου, (κοιν.) ἀθίβολος ἢ πεζόβολος.

Ἀμφίβλητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν περιβάλλων ἢ περιβαλλόμενος.

Ἀμφιβόητος (ὁ, ἡ), = Περιβόητος.

Ἀμφιβολεύς, έος (ὁ), Π. = Ἁλιεύς, [ἐκ τοῦ

Ἀμφιβολὴ (ἡ), = Ἀμφίβληστρον.

Ἀμφιβολία (ἡ). διχογνωμία, δισταγμός. 2) ἀπορία, στενοχωρία.

Ἀμφίβολος ὁ, ἡ). (πθ.) ὁ ἑκατέρωθεν βαλλόμενος (κτυπούμενος), περικυκλωμένος »Ἀμφίβολοι γεγονότες ὑπὸ τῶν πολεμίων,« Πλ. 2) (ἐνεργ.) ὁ κτυπῶν (ἢ ῥιπτόμενος) καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. »Ἀμφίβολοι χάμακες,« Ἐπγρ. 3) ὁ κλίνων ϗ πρὸς τὰ δύο μέρη, ἔχων δύο γνώμας. 4) ὁ ἔχων διπλῆν σημασίαν, διλημματικός. »Ἀμφίβολοι λόγοι,« Ἰσκρ. 5) Π. = Ἀμφίβλητος, (ὅθεν) »Πλωτῶν εὔπλεκες ἀμφίβολον,« Ἐπγρ., τὸ Ἀμφίβληστρον.

Ἀμφιβόλως, ἐπίρ. Μὲ ἀμφιβολίαν.

Ἀμφιβόσκομαι, Π. = Περιβόσκω. 2) εἶμαι ἀμφίβιος, (Νικ. Χων).

Ἀμφίβουλος (ὁ, ἡ), Π. ἀμφίβολος, μὲ δύο βουλάς (γνώμας).

Ἀμφιβράγχια (τὰ). τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ λαιμοῦ (βρόγχου) μέρη, ἡ γαργαλήθραις, (παρβλ. Παρίσθμια).

Ἀμφίβραχυς, εως (ὁ). ποῦς στίχου συγκείμενος ἐκ μακρᾶς συλλαβῆς μεταξὺ δύω βραχέων.

Ἀμφίβροτος, η ἢ ος, ον. (κυρ. ἀσπὶς) ἡ σκεπάζουσα πανταχόθεν ἢ ἑκατέρωθεν τὸν ἄνθρωπον (βροτόν).

Ἀμφίβροχος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν (ἐντελῶς) βρεγμένος, (καὶ συνκδχ.) μεθυσμένος.

Ἀμφίβωτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφιβόητος.

Ἀμφιγάνυμαι, Μ. γανύσομαι, Π. χαίρω (γάνυμαι) καθ' ὑπερβολὴν περί τινος.

Ἀμφίγειος (ὁ, ἡ). γείτων, πλησιόχωρος.

Ἀμφίγενυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ δύο γένυς (στόματα) ἔχων, δίστομος.

Ἀμφιγηθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἀμφιγάνυμαι.

Ἀμφίγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. = Δίγλωσσος.

Ἀμφιγνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀμφιβάλλω. 2) δὲν καλογνωρίζω.

Ἀμφίγνωμος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἀμφιγνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Δίγνωμος, Διχογνώμων.

Ἀμφιγόητος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμφὶ, γοέω]. ὁ πανταχόθεν ἢ κατὰ πολλὰ μυρολογηθείς.

Ἀμφίγονος (ὁ, ἡ). προγονός.

Ἀμφιγυ(γυι)ήεις, εσσα, εν, Π. χωλὸς καὶ ἀπὸ τοὺς δύο πόδας (γυῖα).

Ἀμφιγυ(γυι)ος, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄρτια τὰ μέλη (γυῖα), (ἐπμ) δυνατός, γιερὸς καλῶς ὡπλισμένος (ἀκονισμένος κτλ.).

Ἀμφιγυ(γυι)όω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀκρωτηριάζω ἢ ἀκονίζω ἑκατέρωθεν.

Ἀμφιδαής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀμφοτέρωθεν κόπτων (δαίων), δίστομος.

Ἀμφιδαίω (πρκ. Ἀμφιδέδηα), Π. καίω (δαίω) ὁλοτρόγυρα· περικυκλόνω (ἐχθρικῶς).

Ἀμφιδάκνω, Μ. δήξομαι, Π. δαγκάνω ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ γιερά.

Ἀμφιδάκρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν δακρυόμενος, ἢ πολλῶν δακρύων πρόξενος.

Ἀμφίδασυς (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν ἢ πολλὰ πυκνὸς (μαλλιαρός).

Ἀμφιδέα (ἡ) καὶ Ἀμφίδεον (τὸ). (ἐν γέν.) ἅλυσος ἢ κρίκος δενόμενος τριγύρω καὶ

κάθε τι κρικοειδὲς, (ἰδιαιτ. δὲ) βραχιόλιον, ἢ περιδέραιον.

Ἀμφιδεής, έος (ὁ, ἡ), Π [ἀμφὶ, δέος], = Περιδεής. 2) [ἀμφὶ, δέω]. ὁ δένων ἢ δενόμενος ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφι-δέμω καὶ (μσ.) -δέμομαι, Μ. δεμῶ, -οῦμαι (ἀόρ. Ἀμφέδειμα, -άμην), Π. οἰκοδομῶ (δέμω) ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφιδέξιος (ὁ, ἡ). ὁ μεταχειριζόμενος ᾗ τὰς δύο χεῖρας ὡς δεξιὰς, (ἐπμ. 2) (συνκδχ.) ὁ εἰς πάντα ἐπιδέξιος (ἐπιτήδειος). 3) (μτνμ.) » Πέλεκυς —, « Αξ., ὁ δίστομος. 4) ὁ ἐπαμφοτερίζων, ἀμφίβολος. 5) (Π. ᾗ σπντ.) = Ἀμφότερος.

Ἀμφιδεξίως, ἐπίῤ. Πολλὰ ἐπιτήδεια (ἐπιδέξια).

Ἀμφίδεον (τὸ), ἴδε Ἀμφιδέα.

Ἀμφι-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι, Π. = Περιδέρκομαι.

Ἀμφιδέτης, ου (ὁ). τὸ λωρὶ ὅ,που δένει τὸν ζυγὸν εἰς τὸν λαιμὸν τῶν βωδιῶν.

Ἀμφίδετος (ὁ, ἡ). ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν (στερεῶς) δεμένος.

Ἀμφι-δέω, Μ. δήσω, Π. δένω ὁλόγυρα, περιτυλίσσω.

Ἀμφι-δηριάομαι-ῶμαι, Μ. ἄσομαι, Π. ἀντὶ Ἀμφισβητῶ, πολεμῶ (δηριάω) περί τινος.

Ἀμφιδήριτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφήριστος, ἀμφισβητήσιμος. » Νίκη —, « Θκ. 2) περιμάχητος.

Ἀμφι-διαίνω, Μ. ανῶ, Π. βρέχω (διαίνω) ὁλόγυρα ἢ ἐντελῶς, μουσκεύω.

Ἀμφι-δινεύω(έω-ῶ), Μ. εύσω ἢ ήσω, Π. στρέφω (δινέω) ὁλόγυρα, περικυκλόνω. »Ὧ πέρι χεῦμα κασσιτέροιο ἀμφιδεδίνηται, « Ἰλ. Ψ., ἡ περιφέρειά του ἦτον ἀπό.

Ἀμφι-δοκεύω, Μ. εύσω, Π. παραμονεύω.

Ἀμφι-δοκέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀμφιδοξέω

Ἀμφι-δονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. σείω (κλονίζω, ταράττω) πανταχόθεν.

Ἀμφι-δοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Εἶμαι μὲ) δύο γνώμας (δόξας), διστάζω, ἀμφιβάλλω, [ἐκ τοῦ

Ἀμφίδοξος (ὁ, ἡ). ἀμφίβολος, ἀβέβαιος, ἀμφισβητήσιμος. » Ὥστε ταῦτα μὲν ἐν ἀμφιδόξῳ, « Θφρ.

Ἀμφίδορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν ἐκδαρμένος (ξεπετσωμένος).

Ἀμφίδουλος (ὁ, ἡ). ὁ γεννημένος ᾗ ἀπὸ πατέρα καὶ ἀπὸ μητέρα σκλάβους.

Ἀμφίδοχμος (ὁ, ἡ). (κυρ. λίθος) μὴ σηκονόμενος μὲ τὴν μίαν μόνην χεῖρα (δοχμὴν) ἀλλὰ καὶ μὲ τὰς δύο ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) περιλαμβανόμενος ἀμφοτέρωθεν ἐντὸς τῆς χειρὸς, (ἐπμ.) εὐμεγέθης, βαρὺς, ἢ μέτριος, (παρβλ. Ἀμφιλαφὴς καὶ Χειροπληθής).

Ἀμφιδρακὴς [ἀμφὶ, δέρκομαι], έος (ὁ, ἡ). (κυρ. ὕφασμα ἢ κέντημα) μὲ δύο ὄψεις (πρόσωπα), (τὸ κοιν. Ἀναιβατόν, ἐναντ. τῷ Μονοπρόσωπον).

Ἀμφιδρόμια (τὰ). ἡ πέμπτη ἀπὸ τῆς γεννήσεως ἡμέρα, καθ' ἣν αἱ περὶ τὴν λεχὼ γυναῖκες περιέτρεχον, μὲ τὸ βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας, τὴν ἑστίαν τοῦ οἴκου, [ἐκ τοῦ

Ἀμφίδρομος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ περιτρέξῃ. » Τεῖχος ἀμφίδρομον, « Εὐρ., (παρβλ. Ἀμφίπολις). 2) ὁ ἔχων δύο δρόμους (κινήσεις). » Κῦμα ἀμφίδρομον, « Σοφ. » (Οἱ περὶ τὸν πορθμὸν τῆς Σικελίας) τόποι ἀμφίδρομοί εἰσι διὰ τὰς παλιῤῥοίας, « Στρ.

Ἀμφίδρυπτος(φος), ου (ὁ, ἡ) καὶ

Ἀμφιδρυφής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμφὶ, δρύπτω]. ὁ ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν ξεσχισθείς.

Ἀμφίδυμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δίδυμος, διπλοῦς. »Λιμὴν (»Ἀκτή, »Σπήλαιον)—,« Ὅμ. Ἀπλν., ὁ ἔχων δύω εἰσόδους ἢ δύο ἀγκυροβόλια, [ἐκ τοῦ

Ἀμφι-δύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἐνδύω.

Ἀμφιειμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀμφιέννυμι.

Ἀμφίεκτον (τὸ), εἶδ. μέτρου χωροῦν (ὡς ἔγγιστα) ἓν ἢ δύο ἑκτημόρια (1 ἢ 2 τρίτα) τοῦ διπλοῦ ἀμφορέως, (παρβλ. Ἡμίεκτον).

Ἀμφιέλικτος (ὁ, ἡ), καὶ

Ἀμφιελίσση (ἡ), Π. = Ἀμφίστροφος, ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν ἑλισσόμενος (στρεφόμενος, κυματιζόμενος), (ὅθ. 2) (μτφορ.) ἀμφιῤῥεπής, [ἐκ τοῦ

Ἀμφι-ελίσσω, Μ. ίξω, Π. περιστρέφω, περιτυλίζω.

Ἀμφι-έννυμ, Μ. ἀμφιέσω (ἀόρ. Ἠμφίεσα, πρκ. Ἠμφίεσμαι καὶ σπν. Ἀμφιεῖμαι, ἀόρ. Ἠμφιέσθην), [ἀμφὶ, ἕννυμι]. Ἐνδύω. » Τὸν μὲν ἑαυτοῦ χιτῶνα ἐκεῖνον ἠμφίεσε, τὸν δ' ἐκείνου αὐτὸς ἐνέδυ, « Ξεν. (καὶ τρπ.) »Ὕδωρ ἀμφιέσασθαι, « Εὐς, ἀντὶ Καταβυθισθῆναι. » Ἀμφιεσάμενος ἀφθαρσίαν, « Γργ.

Ἀμφι-έπω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Περιέπω, περιθάλπω, περιποιοῦμαι, καταγίνομαι εἰς, εὐτρεπίζω. » Βοῦς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον, « Ἰλ. Ψ. » Ἀθάνατοι μάκαρες δεινὴν θεὸν ἀμφιέπουσιν, « Ἀπλν. » Πηδάλι' ἀμφιέπεσκεν, « αὐτ. (παρβλ. Ἀμφιπένομαι). 2) ἔχω (βάλλω) εἰς τὴν μέσην, περικυκλόνω. » Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπεν, « Ἰλ. Σ. » Ἀμφ' Ὀδυσῆα Τρῶες ἕπον (καὶ μσ. ἕπονθ') ὡσεί τε θῶες, « Ἰλ. Λ., ἀντὶ Παρείποντο.

Ἀμφίεργος (ὁ, ἡ). ἡ ὑπὸ δύω τινῶν ἐργασθεῖσα, ἢ = Ἡμίεργος.

Ἀμφι-έργομαι, Π. = Ἀμφέργομαι.

Ἀμφίεσις [ἀμφιέννυμι], εως (ἡ). τὸ ἐνδύειν ἢ ἐνδύεσθαι. 2) = τῷ

Ἀμφίεσμα (τὸ). (ἐν γέν.) σκέπασμα, (ἰδιαιτ. δὲ) φόρεμα, ἔνδυμα.

Ἀμφιεστρίς, ίδος (ἡ). ἐπανωφόρι (οἰκιακὸν ἢ νυκτικόν).

Ἀμφιετεί, ἐπίῤ. Κατ' ἔτος, κάθε χρόνον.

Ἀμφιετηρίς, ίδος (ἡ). (ἐνν. ἑορτή) τελουμένη κατ' ἔτος.

Ἀμφιετηρός, ά, όν καὶ

Ἀμφιετής, έος (ὁ, ἡ καὶ Π. Ἀμφιέτη). ὁ κατ' ἔτος γινόμενος, ἐτήσιος. ||. (τὸ οὐδ.) Ἀμφίετες, ἐπίῤ. = Ἀμφιετεί.

Ἀμφι-ζάνω, Μ. ιζήσω. Κάθημαι (Ἵζάνω) ἐπάνω, προσκολλῶμαι.

Ἀμφίζευκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀμφοτέρωθεν ἐζευγμένος (ἑνωμένος).

Ἀμφι-ζέω, Μ. ζέσω, Π. ἀναβράζω ὁλόγυρα.

Ἀμφίζωστος (ὁ, ἡ), Π. περιεζωσμένος.

Ἀμφιήκης, εος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφήκης.

Ἀμφιθάλαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑκατέρωθεν θαλάμους.

Ἀμφιθάλασσος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφίαλος.

Ἀμφιθαλής, έος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ὁ ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν θάλλων, εὐθαλής, ἀκμαῖος, ἄφθονος, πλήρης. 2) (ἰδιαιτ. δὲ) ὁ ἔχων ζῶντας ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς του, (Λτν.) patrimus et matrimus, [ἐκ τοῦ

Ἀμφι-θάλλω, Μ. αλῶ, Π. ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν θάλλω, εἶμαι εἰς πλήρη ἀκμήν.

Ἀμφι-θάλπω, Μ. ψω, Π. ζεσταίνω ὁλοτρόγυρα· χαϊδεύω, περιποιοῦμαι.

Ἀμφιθέατρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα ἀμφιθεάτρου. » Ἱππόδρομος —, « Δ. Ἀλ. ||. (οὐσ.) Ἀμφιθέατρον (τὸ), θέατρον ἔχον τὰς βαθμίδας διατεθειμένας εἰς τρόπον, ὥστε ὅπου καθήσῃ τις, νὰ βλέπῃ.

Ἀμφίθετος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ποτήριον) μὲ δύο βάσεις ἢ λαβὰς, ὥστε νὰ δύναται, καὶ 'πίστομα τιθέμενον, νὰ χρησιμεύῃ πρὸς ὑποδοχὴν ὑγροῦ, (παρβλ. Ἀμφικύπελλος).

Ἀμφι-θέω, Μ. θεύσομαι, Π. (μὲ αἰτ.) τρέχω ὁλόγυρα. 2) (ἀμτβτ. μὲ δοτ.) περιφέρομαι, κυκλοφορῶ.

Ἀμφιθηγής, έος (ὁ, ἡ), καὶ

Ἀμφίθηκτος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἀμφοτέρωθεν ἀκονισμένος (τεθηγμένος).

Ἀμφίθλασις, εως (ἡ). τὸ ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν σπάσιμον (ῥάγισμα).

Ἀμφι-θλάω-ῶ, Μ. άσω. Συντρίβω τι πανταχόθεν, κοπανίζω καλά. » Μήλων σάρκες ἀμφιθλασθεῖσαι, ἐπίθημα, « Ἀρετ.

Ἀμφι-θοάζω, Μ. άσω, Π. = Ἀμφιθέω.

Ἀμφιθορεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀμφιθρώσκω.

Ἀμφίθρεπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν χυνόμενος καὶ πήζων (ἴδε Τρέφω).

Ἀμφίθρυπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν συντριφθεὶς, γενόμενος θρύμματα, (μτφορ.) πολλὰ τρυφηλός.

Ἀμφίθυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο θύρας, δίπορτος, (ὅθεν ||. οὐσ.) Ἀμφίθυρον (τὸ), = Πρόδομος, ἀντικάμαρα. 2) (ἐκκλησ.) ἡ ὡραία πύλη τοῦ ἁγ. βήματος ἢ τὰ δύο αὐτῆς θυρόφυλλα. »Ὅταν ἴδῃς ἀνελκόμενα τὰ ἀμφίθυρα, « Χρσ. 3) = Δίπτυχον.

Ἀμφι-ίστημι, Μ. στήσω, Π. = Ἀμφίστημι.

Ἀμφι-καλύπτω, Μ. ύψω, Π. ἀντὶ Περικαλύπτω, περιλαμβάνω.

Ἀμφικάρηνος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἀμφικαρής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Δικάρηνος, δικέφαλος, (ἴδε καὶ Ἀμφικέφαλος).

Ἀμφίκαρπος (ὁ, ἡ), = Δίφορος, ὁ δὶς τοῦ ἔτους (ἢ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη) καρποφορῶν.

Ἀμφίκαυσις(στις, τις), εως (ἡ). τὸ πρωτοφανήσιμον ἢ ἀμέστωτον κριθάρι, τὸ ὁποῖον πρὶν μεταχειρισθοῦν ἐκαψάλιζαν (καθὼς τὴν κοιν. ψάνην).

Ἀμφι-κεάζω, Μ. άσω, Π. σχίζω εἰς πολλὰ κομμάτια, ἢ ξεφλουδίζω.

Ἀμφί-κειμαι, Μ. κείσομαι, Π. ἀντὶ Περίκειμαι.

Ἀμφι-κείρω, Μ. καρῶ, Π. ἀντὶ Περικείρω.

Ἀμφικέλεμνος (ὁ, ἡ), Π. [ἀμφὶ, κέλλω]. ὁ ἑκατέρωθεν ἰσοβαρής, ἰσόρροπος, (ὥστε

κινούμενος νὰ μὴ πίπτῃ), (ἴδε καὶ Ἀμφίκοιλος).

Ἀμφικέλευθος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφίδρομος, ὁ μεταξὺ δύω δρόμων κείμενος.

Ἀμφίκερος, ον καὶ

Ἀμφίκερως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δίκερως, ὁ ἔχων δύο κέρατα. 2) (ἐπὶ πλοίου) ὁ περὶ τὰς κεραίας (ἀντέννας) προσηρμοσμένος.

Ἀμφι-κεύθω, Μ. σω, Π. σκεπάζω ὁλοτρόγυρα, (καὶ ἐπμ.) κρύπτω ἐντελῶς.

Ἀμφικέφαλος (ὁ, ἡ), = Δικέφαλος. 2) (ἐπὶ σκευῶν) ὁ ἔχων δύω ἄκρας. » Κλίνη (» Καθέδρα)—, « ἡ ἔχουσα ἑκατέρωθεν ἀκουμβιστήρια ἢ προσκεφάλαια, (ἴδε καὶ Ἀμφικνέφαλος).

Ἀμφικίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περίστυλος, ἢ 2) βασταζόμενος ἀπὸ δύω σειρὰς στύλων.

Ἀμφίκλαστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑκατέρωθεν ἢ εἰς δύο τσακκισμένος, ἢ κατατσακκισμένος.

Ἀμφίκλαυστος(τος), ου (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφιδάκρυτος.

Ἀμφι-κλύζω, Μ. σω, Π. ἀντὶ Περικλύζω.

Ἀμφίκλυστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περίκλυσος, ὁ πανταχόθεν ἢ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη βρεχόμενος.

Ἀμφικνέφαλος (ὁ, ἡ). (κυρ. κλίνη) ἔχουσα ἑκατέρωθεν προσκέφαλα, (παρβλ. Ἀμφικέφαλος).

Ἀμφικνεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. περικυκλωμένος ἀπὸ σκότος (κνέφας), θεοσκότεινος.

Ἀμφίκοιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἑκατέρωθεν κοῖλος. ||. » Ξύλον ἀμφίκοιλον, » Σδ., τὸ ἄλλ. Ἀνάφορον τῶν βαστάζων.

Ἀμφίκολλος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν ἢ ἑκατέρωθεν κολλημένος, (παρβλ. Παράκολλος).

Ἀμφι-κομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἐπιμελοῦμαι (στολίζω) πανταχόθεν.

Ἀμφίκομος, η ἢ ος, ον, Π. ὁ ἔχων πολλὰ μαλλία ἢ φύλλα. ||. (οὐσ.) Ἀμφικόμη (ἡ), εἶδ. πολυτ. λίθου.

Ἀμφίκοπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δύο κόψαις, δίστομος.

Ἀμφίκορος (ὁ, ἡ), Π. τριῶν υἱῶν (κόρων) ὁ δεύτερος ἢ μεσαῖος.

Ἀμφίκουρος (ὁ, ἡ), Π. = Περίκουρος.

Ἀμφι-κραδαίνω(άω-ῶ), Μ. ανῶ ἢ ήσω, Π. κουνῶ (σείω) πανταχόθεν.

Ἀμφίκρανος (ὁ, ἡ), Μ. = Ἀμφικάρηνος. 2) ὁ περιτυλίσσων τὴν κεφαλήν.

Ἀμφικρέμαμαι, Μ. ήσομαι, Π. = Ἀμφαιωρέομαι.

Ἀμφικρεμής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑκατέρωθεν ἢ ὁλόγυρα κρεμάμενος.

Ἀμφίκρημνος (ὁ, ἡ). ὁ ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν κρημνώδης. 2) (μτφορ.) ἐπικίνδυνος. »Ἀμφίκρημνον ἐρώτημα, « Αχ., τὸ διλημματικόν.

Ἀμφίκρηνος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀμφίκρανος.

Ἀμφικτί(κτύ)ων, ονος (ὁ), [ἀμφὶ, κτίζω]. (κυρ. εἰς τὸ πληθ.) ὁ κατοικῶν (κείμενος) πέριξ, περίοικος. »Τοῖσι ἀμφικτίοσι πᾶσι τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκέουσι τῆς πόλιος, « Ἡρ. (ἐπμ. 2) ὁ ἀπεσταλμένος (βουλευτής) εἰς τὴν Ἀμφικτυονικὴν συνέλευσιν.

Ἀμφικτυόνειος (ὁ, ἡ), = Ἀμφικτυονικός.

Ἀμφικτυονεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι διωρισμένος Ἀμφικτύων.

Ἀμφικτυονία (ἡ). ἡ συμμαχία ᾗ ἡ συνέλευσις τῶν Ἀμφικτ. 2) τὸ ἀξίωμα ᾗ τὰ χρέη τοῦ Ἀμφικτ.

Ἀμφικτυονικός. ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ τοὺς) Ἀμφικτ.

Ἀμφικτυονίς, ίδος (ἡ). (κυρ. πόλις) συμπεριλαμβανομένη εἰς τὴν Ἀμφικτ. συμμαχίαν. 2) θεότης τιμωμένη ὑπὸ τῶν (ἢ προστατεύουσα τοὺς) Ἀμφικτ.

Ἀμφι-κυκάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀνακατόνω πανταχόθεν.

Ἀμφι-κυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἀμφι-κυλίω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Περικυλίω.

Ἀμφικύπελλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σχῆμα διπλοῦ (ἔχοντος ἡνωμένας τὰς βάσεις) ποτηρίου (κυπέλλου), (παρβλ. Ἀμφίθετος).

Ἀμφίκυρτος, ος ἢ η, ον. Ὁ ἑκατέρωθεν κυρτὸς (γυρτὸς), στρογγυλὸς κατὰ τὰ τρία τέταρτα. »Σελήνη—, « Πλ., ἡ πρὶν ᾗ μετὰ τὴν πανσέληνον, (παρβλ. Διχότομος). »Ξύλον—, « Σδ., = Ἀμφίκοιλον.

Ἀμφικύσας, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἀμφικυνέω.

†Ἀμφιλαβής, έος (ὁ, ἡ), ἄχρ. θεματ. τοῦ Ἀμφιλαφής.

Ἀμφίλαλος (ὁ, ἡ), Π. πολύλογος.

Ἀμφι-λαμβάνω, Μ. λήψομαι, Π. = Περιλαμβάνω.

Ἀμφιλάφεια (ἡ). ἡ ἀμφοτέρωθεν λῆψις (πιάσιμον), (ὅθεν 2) (συνκδχ.) ἀφθονία, μέγεθος. 3) (μτφορ.) ἀντίληψις, βοήθεια, ὠφέλεια, [ἐκ τοῦ

Ἀμφιλαφής, έος (ὁ, ἡ). (κυρ.) ὁ ἀμφοτέρωθεν (ἢ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ἢ πανταχόθεν) ληπτός, (ὅθεν 2) (συνκδχ.) μέγας, πλατὺς, πολὺς, ἄφθονος, (καὶ ἐπὶ δένδρ.) φουντωτὸς, πυκνόφυλλος. 3) (σπν.) ὁ βοηθηθεὶς ἢ ὑποστηριχθεὶς ἑκατέρωθεν.

Ἀμφιλαφία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀμφιλάφεια.

Ἀμφιλαφῶς, ἐπίῤ. Ἀφθόνως κτλ.

Ἀμφι-λαχαίνω, Μ. ανῶ, Π. περισκάπτω (κυρ. δένδρ.), ξελακκόνω.

Ἀμφι-λέγω, Μ. λέξω. Φιλονεικῶ, λογομαχῶ, ἀμφισβητῶ. 2) ἀμφιβάλλω. »Βρονταῖς ἀμφιλέξει τις, μὴ μέγιστον οἰωνιστήριον εἶναι, « Ξεν.

Ἀμφι-λείπω, Μ. λείψω, Π. ἀντὶ Παραλείπω, Ἐγκαταλείπω.

Ἀμφίλεκτος (ὁ, ἡ). ἀμφίβολος, ἀμφισβητήσιμος. 2) Π. (ἐνεργ.) ὁ φιλονεικῶν (ἐρίζων).

Ἀμφιλέκτως, ἐπίῤ. Ἀμφιβόλως.

Ἀμφι-λογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀμφιλέγω.

Ἀμφιλογία (ἡ). ἀμφιβολία, ἀμφισβήτησις, φιλονεικία.

Ἀμφίλογος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -λόγως, = Ἀμφίλεκτος.

Ἀμφίλοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἑκατέρωθεν λοξὸς, (καὶ μτφορ.) ἀμφίβολος, ἀσαφής.

Ἀμφίλοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ περιλαμβάνων δύω λόφους (κορυφάς). » Ζυγὸς —, « Σοφ.

Ἀμφιλύκη (ἡ), Π. (κυρ. νὺξ) ἡ πλησίον ἢ μεταξὺ σκότους (λύγης) καὶ φωτὸς, τὸ γλυκοχάραγμα, (παρβλ. Λυκαυγής).

Ἀμφίμακρος (ὁ). πούς στίχου συγκείμενος ἐκ βραχείας συλλαβῆς μεταξὺ δύο μακρῶν.

Ἀμφίμαλλος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) ὁ ἑκατέρωθεν μαλλιαρός.

Ἀμφι-μάρπτω, Μ. ψω, Π. πιάνω (δράττομαι) τι πανταχόθεν.

Ἀμφι-μάσσομαι, Μ. ξο(σο)μαι, Π. σφογγίζω ὁλοτρόγυρα

Ἀμφιμάσχαλος (ὁ, ἡ) (κυρ. χιτὼν) μὲ δύο χειρίδας μανίκια).

Ἀμφιμάτωρ, ορος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀμφιμήτωρ.

Ἀμφιμάχητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περιμάχητος.

Ἀμφι-μάχομαι, Μ. μαχήσομαι. Π. πολεμῶ ὑπὲρ ἢ τριγύρω τινός.

Ἀμφιμέλας (ανος), αινα, αν, Π. ὁ πανταχόθεν μαῦρος (σκοτεινὸς), (ἐπμ.) βαθὺς ἢ κρυφός.

Ἀμφι-μέλει, Μ μελήσει, ῥῆμα ἀπρσ. Π. κατὰ πολλὰ μέλει, εἶνε περὶ πολλοῦ.

Ἀμφιμέμηλε, Π. πρκ. (ἐκλαμβ. ἀντὶ ἐνεστ.) τοῦ Ἀμφιμέλει.

Ἀμφιμέμυκε, Π. πρκ. τοῦ Ἀμφιμυκάομαι.

Ἀμφι-μερίζω,-ομαι, Μ. ίσω,-ομαι, Π. ἀντὶ Διαμερίζω, μοιράζω (χωρίζω) εἰς δύο.

Ἀμφιμήλη (ἡ), ἐργαλ. χειρουργ. ἔχον ἑκατέρωθεν σχῆμα μήλης.

Ἀμφιμήτριος (ὁ, ἡ) ὁ περὶ τὴν μήτραν κείμενος ᾗ δηλῶν τὴν κατάστασιν αὐτῆς. 2) ὁ περὶ τὴν τρόπιν (καρίναν) τοῦ καραβίου τόπος, (ὅθεν ||. οὐσ.) Ἀμφιμήτρια (τά), = Ἐγκοίλια. 3) Π. = τῷ

Ἀμφιμήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πληθ.) ἀδελφοὶ ἀπὸ ἕνα πατέρα καὶ δύο ἢ καὶ πλειοτέρας μητέρας.

Ἀμφιμιγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν καὶ ἐντελῶς ἢ ἀναμεταξὺ μεμιγμένος (ἀνακατωμένος), [ἐκ τοῦ

Ἀμφι-μίγνυμι, Μ. μίξω, Π. ἑνόνω ἐντελῶς.

Ἀμφι-μυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἀμφέμυκον, πρκ. Ἀμφιμέμυκα), Π. μυγγρίζω (βούζω) δυνατὰ, ἀντηχῶ εἰς ὅλα τὰ πέριξ.

Ἀμφι-νάω, Μ. νάσω, Π. τρέχω (χύνομαι) ὁλόγυρα.

Ἀμφινεικής, έος, καὶ

Ἀμφινείκητος, ου, καὶ

Ἀμφίνεικος, ου (ὁ, ἡ), Π. = Περιμάχητος, ἀμφισβητήσιμος.

Ἀμφι-νέμομαι, Μ. νεμοῦμαι, Π. βόσκω (ᾗ (ἐπμ.) κατοικῶ ἐντὸς ἢ εἰς τὰ πέριξ. 2) (συνκδχ.) περιέχω. » Σὲ δ' ὄλβος ἀμφινέμεται, « Πινδ.

Ἀμφι-νοέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἀμφιγνοέω-ῶ.

Ἀμφίνοος-οῦς (ὁ, ἡ). ὁ θεωρῶν ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν τὰ πράγματα, σκεπτικὸς, στοχαστικὸς, ἢ 2) ὁ ἀμφιβάλλων περὶ πάντων, ἐφεκτικός.

Ἀμφι-ξέω, Μ. ξέσω, Π. ἀντὶ Περιξέω, πελεκῶ (ξύνω) ὁλοτρόγυρα, ἰσιάζω.

Ἀμφίξοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑκατέρωθεν ἢ καλῶς ξέων (πελεκῶν), κοπτερός.

Ἀμφίον (τὸ), = Ἀμφίασμα.

Ἀμφιορκία (ἡ), = Ἀμφωμοσία.

Ἀμφιπαγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν ἐμπηγμένος, στερεός.

Ἀμφίπαλτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν τιναζόμενος (παλλόμενος), (ἐπὶ φωνῆς) ἀντηχῶν.

Ἀμφι·παλύνω, Μ. υνῶ, Π. Περιῤῥαίνω, ῥαντίζω ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφι·πατάσσω, Μ. άξω, Π. κτυπῶ ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν.

Ἀμφιπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πληθ.) ἀδελφοὶ ὁμομήτριοι πλὴν ὄχι καὶ ὁμοπάτριοι, (παρβλ. Ἀμφ μήτωρ).

Ἀμφι·πεδάω-ῶ, ήσω, Π. δένω ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφίπεδος (ὁ, ἡ), Π. περικυκλωμένος ἀπὸ πεδιάδας.

Ἀμφι·πένομαι (γ. Μ), Π. = Ἀμφιπονέομαι, κοπιάζω, ἐνασχολοῦμαι εἴς τι, εὐτρεπίζω (συγυρίζω), (παρβλ. Ἀμφιέπω καὶ Ἀμφιπολέω).

Ἀμφιπεπαρμένος, η, ον, Π. πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀμφιπείρω.

Ἀμφι·περι·αιωρέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Κρέμαμαι ὁλοτρόγυρα, (Νικ. Χων.)

Ἀμφι·περι·έπομαι, Μ. έψομαι. Παρακολουθῶ ἑκατέρωθεν, (Νικ. Χων.)

Ἀμφι·περι·ίστημι, Μ. στήσω, Π. στήνω (τοποθετῶ) ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφι·περι·κλάω, Μ. σω, Π. τσακκίζω ὁλοτρόγυρα ἢ ὅλως διόλου.

Ἀμφιπερικτίονες (οἱ), Π. = Περικτίονες, περιοικοῦντες.

Ἀμφι·περι·πλάζομαι, Μ. άγξομαι, Π. περιπλανῶμαι.

Ἀμφιπεριπλέγδην, ἐπίῤ. Π. ἐν εἴδει περιπλοκάδος, περιτυλίζοντας.

Ἀμφι·περ·πτώσσω, Μ. ξω, Π. φοβοῦμαι καθ' ὑπερβολήν.

Ἀμφι·περι·σκαίρω, Μ..; Π. σκιρτῶ (χοροπηδῶ) ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφι·περι·στέφω, Μ. έψω, Π. στεφανόνω πανταχόθεν, περικυκλόνω, περιέχω, (κατ' ἄλλ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ

Ἀμφι·περι·στρέφω, Μ. έψω, καὶ

Ἀμφι·περι·στρωφάω-ῶ. Μ. ήσω, Π. στρέφω (γυρίζω) πανταχόθεν.

Ἀμφι·περι·τρί(τρύ)ζω, Μ. ξω, Π. φωνάζω (τσυρίζω) ὁλοτρόγυρα. » Ἀμφιπεριτρύζουσι χελιδόνες, « Ἐπγρ.

Ἀμφι·περι·τρομέω-ῶ. Μ. ήσω, Π. τρέμω ὅλος, φοβοῦμαι καθ' ὑπερβολήν.

Ἀμφι·περι·φθινύθω, Μ. φθίσω, Π. φθείρομαι ὅλως δι' ὅλου.

Ἀμφι·περι·φρίσσω, Μ. ίξω, Π. ἀνατριχιάζω καθ' ὅλα τὰ μέλη.

Ἀμφι·πετάννυμι, Μ. πετάσω, Π. ἐξαπλόνω ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφι·πέτομαι, Μ. πτήσομαι, Π. ἀντὶ Περιίπταμαι.

Ἀμφι·πήγνυμι, Μ. πήξω, Π. ἐμπήγω (στυλόνω) ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφίπηρος (ὁ, ἡ). πηρὸς (βεβλαμμένος) καὶ κατὰ τὰ δύο 'μμάτια (πόδια κτλ.).

Ἀμφι·πιάζω, Δ. ἀντὶ Ἀμφιπιέζω, Μ. σω, Π. θλίβω (σφίγγω) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, (ἐπμ.) πνίγω.

Ἀμφι·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι, καὶ

Ἀμφι·πιτνέω-ῶ, Π. ἀντὶ Ἐπιπίπτω ἢ Προσπίπτω.

Ἀμφιπλεχής, έος, καὶ

Ἀμφίπλεκτος (ὁ, ἡ), Π. περιπλεγμένος, ἐμπερδεμένος, [ἐκ τοῦ

Ἀμφι·πλέκω, Μ. ξω, Π. ἀντὶ Περιπλέκω, περιτυλίσσω· ἀγκαλιάζω.

Ἀμφίπλευρος (ὁ, ἡ) (κυρ. θύρα ἢ θυρίς) μὲ δύω πλευρὰς (φύλλα, [Γουρκ.] κανάτια).

Ἀμφίπληκτος, ου καὶ

Ἀμφιπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν πληττόμενος (κτυπούμενος) ἢ πλήττων. » Φάσγανον ἀμφίπληγες, « Σοφ., τὸ δίστομον.

Ἀμφιπλίξ, ἐπίῤ. Π. (παρβλ. Περιβάδην) χάμνοντας διασκελιαὶς ὁλόγυρα, [ἐκ τοῦ

Ἀμφι·πλίσσω, -ομαι, Μ. ίξω, -ομαι, Π. διασκελῶ ὁλοτρόγυρα, (παρβλ. Διαβαίνω καὶ Περιβαίνω).

Ἀμφι·πλύνω, Μ. πλυνῶ, Π. ἀντὶ Περιπλύνω ἢ Ἀποπλύνω.

;Ἀμφίπνευμα (τὸ), = Δύσπνοια.

Ἀμφίποκος (ὁ, ἡ), = Ἀμφίμαλλος.

Ἀμφιπολεία (ἡ) ὑπηρεσία. » Διὸς —, « Διόδ., (περιληπτ.) ἀντὶ οἱ ἀμφίπολοι (ὑπηρέται) τοῦ Διός, οἱ ἱερεῖς, [ἐκ τοῦ

Ἀμφι·πολεύω, Μ. εύσω, καὶ

Ἀμφι·πολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. περιστρέφομαι (ἐνασχολοῦμαι) εἴς τι, περιποιοῦμαι, ὑπηρετῶ. » Τρῶμαν ἕλκεος ἀμφιπολεῖν, « Πίνδ., θεραπεύειν. » Ὄρχατον ἀμφιπολεύειν, « Ὀδ. Ω., καλλιεργεῖν. » Τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς ἀμφιπολοῦσαν, « Ἡρ., οὖσαν ἱέρειαν ἢ νεωκόρον τοῦ, (παρβλ. Ἀμφιπένομαι).

Ἀμφίπολος (ὁ, ἡ), Π. (ἐν γέν.) ὁ ἐνασχολούμενος εἰς (πολέων ἀμφίλτι, ὑπηρέτης (κυρ. ἐπὶ γυναικ.)· (ἰδιαιτ. δὲ 2) = Περίπολος, ὁ περιτριγυρίζων. 3) (πθ.) ὁ περιτριγυριζόμενος ἢ κείμενος ἐν τῷ μέσῳ, (ἐπμ.) = Περίβλεπτος » Τύμβον ἀμφίπολον ἔχων, « Πίνδ., (παρβλ. Ἀμφίδρομος).

Ἀμφι·πονέομαι, Μ. ήσομαι, Π. = Ἀμφιπένομαι

Ἀμφι·ποτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. = Ἀμφι·πέτομαι.

Ἀμφιππος (ὁ, ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πληθ.) στρατιώτης ἱππεὺς σύρων κατόπιν του καὶ δεύτερον ἵππον, καὶ γυμνασμένος νὰ μεταπηδᾷ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον κατὰ τὴν χρείαν, (παρβλ. Ἄμιππος).

Ἀμφιπποτοξότης, ου (ὁ). τοξότης ἔφιππος σύρων κατόπιν του καὶ δεύτερον ἵππον καθὼς οἱ ἄμφιπποι.

Ἀμφι·προ·νεύω, Μ. νεύσω, Π. κλίνω ἑκατέρωθεν πρὸς τὰ ἔξω, ἐξέχω καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Ἀμφιπρόστυλος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναός) ἔχων μόνον ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν (καὶ ὄχι ὁλοτρόγυρα) σειρὰν στύλων, ἢ 2) ἔχων διπλοῦν προστύλιον.

Ἀμφιπρόσωπος (ὁ, ἡ), = Διπρόσωπος.

Ἀμφίπρυμνος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναῦς) μὲ δύω πρύμνας (καὶ ἐπμ. δύο πηδάλια· ἴδε Δίπρωρος) ὥστε νὰ διευθύνηται μὲ τὴν αὐτὴν εὐκολίαν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ϗ ὄπισθεν χωρὶς νὰ γυρίζῃ, (παρβλ. Δίκροτος).

Ἀμφίπταμαι, Μ. ἀμφιπτήσομαι, Π. = Ἀμφιπέτομαι.

Ἀμφι·πτύσσω, Μ. πτύξω, Π. ἀντὶ Περιπτύσσω, διπλόνω ὁλοτρόγυρα, περιλαμβάνω, περιπλέκω, ἀγκαλιάζω.

Ἀμφιπτυχή (ἡ), Π. ἀντὶ Περιπτυχή, περιπλοκή, ἀγκάλιασμα.

Ἀμφίπυλος (ὁ, ἡ), = Ἀμφίθυρος.

Ἀμφίπυρος (ὁ, ἡ), Π. περικυκλωμένος ὑπὸ τοῦ πυρὸς, ὅλος πῦρ, διάπυρος. 2) ὁ κρατῶν καὶ εἰς τὰ δύο χέρια πῦρ ἢ δᾷδας. (ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος)

Ἀμφιῤῥεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέπων (κλίνων, γέρνων) ἀμοιβαίως πρὸς ἀμφότερα τὰ μέρη, (ἐπμ.) ἄστατος, ἀβέβαιος· ἀμφίβολος.

Ἀμφιῤ·ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω, Π. ἀντὶ Περιῤῥήγνυμι

Ἀμφιῤῥηδής, έος (ὁ, ἡ). Π. ὁ πανταχόθεν ἢ ἑκατέρωθεν ῥαινόμενος, (ἴδε ϗ Περιῤῥηδής).

Ἀμφίῤῥοπος (ὁ, ἡ), = Ἀμφιῤῥεπής.

Ἀμφίῤῥυτος καὶ Π. (διὰ τὸ μέτρ.) Ἀμφίρυτος, η ἢ ος, ον, Π. ὁ ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν περιῤῥεόμενος. » Νήσῳ ἐν ἀμφιῤῥύτῃ, « Ὀδ. Α.

Ἀμφιῤῥώξ, ῶγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν (καὶ κυρ. κατὰ κάθετον) σχισμένος ἢ σκασμένος. » Πέτρας (» Κλωβοὺς) ἀμφιῤῥῶγας, « Ἀπλλν., Ἐπγρ.

Ἀμφίς [ἀμφί], ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἀμφοτέρωθεν, ἑκατέρωθεν, καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. » Δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον νεμέθοντο, « Ἰλ. Λ. 2) ἀντὶ Πέριξ, πανταχόθεν, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ὁλοτρόγυρα, (ἐπμ.) ἀκριβῶς, σαφῶς ἢ λίαν. » Βαθὺς δέ τε Τάρταρος ἀμφίς, « Ἰλ. Θ. » Ἀμφὶς ἰδών, « Ἡσ. » Ἀμφὶς ἀριζήλω, « Ἰλ. Σ. 3) ἀντὶ Μεταξύ, ἀνάμεσα ἢ εἰς τὴν μέσην. » Ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα, « Ἰλ. Γ. » Τάφρον, ἣ χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα, « Ἰλ. Η. » Πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη, « Ἰλ. Λ. (ὅθεν 4) ἀντὶ Δίχα, χωρίς, χωριστά, ἢ Ἐκτός, ἔξω ἢ μακράν. » Ἀμφὶς Διὸς ἥσθην, « Ἰλ. Θ. » Ἵπποι ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, « Ἰλ. Ψ. » Ἡ δέ μ' ἐρήσεται ἀμφὶς ἕκαστα, « Ὀδ. Τ., χωριστὰ ἓν πρὸς ἕν, (καὶ χ. πτ.) » Ἀμφὶς φράζεσθαι (φρονεῖν), « Ἰλ. Β. Ν., ἀντὶ Διχονοεῖν ἢ Ἀμφιγνοεῖν.

Ἀμφι·σαλεύω, Μ. εύσω, Π. κουνῶ ἢ κουνοῦμαι ἔνθεν κἀκεῖθεν.

Ἀμφίσβαινα, ης (ἡ), εἶδ. ὄφ. κολοβοῦ, ὅστις περιπατεῖ (βαίνει) καὶ ἐμπρὸς ϗ ὀπίσω, ϗ διὰ τοῦτο φαίνεται ὡς δικέφαλος. 2) (ἀνατομ.) αἱ ἀπὸ τῆς μήτρας πρὸς τοὺς μαστοὺς δύω φλέβες

Ἀμφισβασίη (ἡ), Ἰων. καὶ

Ἀμφίσβασις, εως (ἡ), Π. = Ἀμφισβήτησις.

Ἀμφισβατέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Ἀμφισβητέω.

Ἀμφίσβητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀμφισβητήσιμος καὶ Ἀμφίβολος.

Ἀμφισβητέω-ῶ, Μ. ήσω (παρτ. Ἠμφισβήτουν, ἀόρ. Ἠμφισβήτησα, πρκ. Ἠμφισβήτηκα). Διαφωνῶ, ἔχω διαφορετικὴν γνώμην. » Ἀξιῶ ὑμᾶς περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν μέν, ἐρίζειν δὲ μή, « Πλατ. » Καὶ ἀμφισβητοῦντες προστιθέασιν ἀεὶ τὸ Ἴσως καὶ Τάχα, « Ἀρις. » Πολλάκις ὁμολογοῦντες ἄμφω συμφέρειν, περὶ τοῦ μᾶλλον ἀμφισβητοῦσιν, Ἀριστ. » Περὶ τῶν κτεῖναι μὲν ὁμολογούντων, ἀμφισβητούντων δὲ ὅτι δικαίως, ἐπὶ Δελφινίῳ γίνονται αἱ εὐθῦναι, « Αἰλ. 2) ἀντιλέγω, φιλονεικῶ. » Ὅρα οὖν πρὸς τίνα λόγον τῶν παρ' ἡμῖν μέλλεις ἀμφισβητεῖν, « Πλάτ. 3) ἀντιποιοῦμαί τι ὡς ἰδικόν μου, (ἐπμ.) κρισολογοῦμαι περὶ αὐτοῦ. » Ἠμφισβήτει οὖν αὐτῷ μέρους τινὸς τοῦ χωρίου, « Ἰσ.

Ἀμφισβήτημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀμφισβητήσεως.

Ἀμφισβητήσιμος (ὁ, ἡ). ὑποκείμενος εἰς ἀμφισβήτησιν, διαφιλονεικούμενος· ἀμφίβολος.

Ἀμφισβήτησις, εως (ἡ). ἀσυμφωνία. 2) ἀμφιβολία 3) φιλονεικία, κρισολογία.

Ἀμφισβητητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἀγαπῶν τὰς) ἀμφισβητήσεις, φιλόνεικος.

Ἀμφισβήτητος (ὁ, ἡ), = Ἀμφισβητήσιμος.

Ἀμφισβητικός, ή, όν, = Ἀμφισβητητικός

Ἀμφίσκιος (ὁ, ἡ). (Γεωγρ.) ὁ κείμενος εἰς τοιαύτην ὡς πρὸς τὸν ἥλιον θέσιν, ὥστε τοὺς μὲν ἓξ μῆνας τοῦ ἔτους ἡ σκιά τε σχηματίζεται πρὸς τὸ νότιον, καὶ τοὺς ἄλλους ἓξ πρὸς τὸ βόρειον μέρος: εἶνε δηλ. ὡς πρὸς ὅλον τὸ ἔτος ὅτι ὁ Περίσκιος (ἴδε τὴν λέξιν) ὡς πρὸς ἓν νυχθήμερον.

Ἀμφιστατήρ, Π. ἀντὶ

Ἀμφιστάτης, ου (ὁ), = Ἐπιστάτης, ἐπιθεωρητής, ἐξεταστής.

Ἀμφίσταυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων) ἑκατέρωθεν σταυρόν, σταυρωτὸς καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Ἀμφι·στέλλω, Μ. στελῶ, Π. ἀντὶ Περιστέλλω, ἐνδύω σκεπάζω πανταχόθεν.

Ἀμφίστερνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περιστέρνιος, ἐπιστήθιος. 2) ὁ ἔχων διπλοῦν στῆθος ἢ περιστέρνιον.

Ἀμφιστεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Περιστεφής περιτριγυρισμένος, στεφανοειδῶς περιτυλιγμένος. 2) = Ἐπιστεφής, γεμάτος ὡς τὰ χείλη.

Ἀμφίστημι καὶ (μσ.) -ίσταμαι, Μ. ἀμφιστήσω, -ομαι, Π. ἀντὶ Περιίστημι, -αμαι, στήνω (ϗ μσ.) στέκω ὁλόγυρα. 2) (μτγν.) ἐπιστατῶ, καταγίνομαι εἰς, ἐξετάζω.

Ἀμφίστομος (ὁ, ἡ), = Δίστομος καὶ Ἀμφίδυμος.

Ἀμφι·στρατάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. περικυκλόνω μὲ στρατεύματα, περιστρατοπεδεύω, πολιορκῶ.

Ἀμφιστρόγγυλος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοθεν ἢ ἀκριβῶς στρογγύλος, ὁλοστρόγγυλος.

Ἀμφίστροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν εὐκόλως στρεφόμενος, εὔστροφος.

Ἀμφισφαλής, έος (ὁ, ἡ). (κυρ. κόκκαλον τοῦ σώματος· ἐβγαλμένον ἀπὸ τὸν τόπον του (στραγγουλισμένον, παραστρατισμένον), [ἐκ τοῦ

Ἀμφι·σφάλλω, -ομαι, Μ. σφαλῶ, -οῦμαι ϗ ήσομαι. Ἐβγάζω ἢ Ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν τόπον μου (κυρ. ἐπὶ ἐξαρθρώσεως κοκκάλων). 2) γυρίζω ἀπ' ἐδῶ ϗ ἀπ' ἐκεῖ, παραδέρνω (ἐπὶ ἀσθενῶν). 3) παραπατῶ, κονδυλῶ.

Ἀμφίσφαλσις, εως (ἡ). ἔβγαλμα (ἐβγάλσιμον) κοκκάλου, ἐξάρθρωσις. 2) στενοχωρία (παραδαρμὸς) ἀσθενοῦς. 3) παραπάτημα.

Ἀμφίσφυρον (τὸ). (ἐνν.) ὑπόδημα, τὸ ὁποῖον φθάνει ἕως (σκεπάζει ὄπισθεν ϗ) τὰ κότσια (σφυρὰ) τοῦ ποδός.

Ἀμφισωπός (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν βλεπόμενος, ἀνοικτὸς (τρύπιος) ὁλοτρόγυρα.

Ἀμφιταθείς, Π. πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἀμφιτείνω.

Ἀμφι·ταλαντεύω, Μ. εύσω. Ζυγίζω καὶ ἀπὸ (ἢ Βαρύνω καὶ πρὸς) τὰ δύο μέρη τῆς πλάστιγγος, (ἐπμ. 2) (τρπ. ἀμφιβάλλω ἢ καλοστοχάζομαι, [ἐκ τοῦ

Ἀμφιτάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη ἐξ ἴσου, ἰσόῤῥοπος. 2) (τρπ.) ἀμφίβολος.

Ἀμφι·τάμνω, Ἰων. ἀντὶ Ἀμφιτέμνω.

Ἀμφι·τανύω, Μ. ύσω. Π. = Ἀμφιτείνω.

Ἀμφιτάπης, ητος (ὁ) καὶ

Ἀμφίταπις ιδος (ἡ) καὶ

Ἀμφίταπος, ου (ὁ, ἡ). (κυρ.) τάπης (Τουρκ. χαλί, ἰγράμι) ἔχων καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη μαλλιὰ ἢ κρόσσια.

Ἀμφι·ταράσσω (ττω), Μ. άξω, Π. κάμνω μεγάλην ταραχήν, φέρω ἄνω-κάτω.

Ἀμφιταρβής, έος (ὁ, ἡ), Π. περίφοβος, κατατρομαγμένος.

Ἀμφι·τέθηλα, Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνεστ.) τοῦ Ἀμφιθάλλω.

Ἀμφι·τείνω, Μ. τενῶ, Π. ἐκτείνω (τεντόνω, ἐξαπλόνω) ἀπὸ ἢ πρὸς ὅλα τὰ μέρη.

Ἀμφιτειχής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περὶ τὰ τείχη ὤν, πολιορκῶν. 2) (πθ.) περιτειχισμένος.

Ἀμφι·τέμνω, Μ. τεμῶ, Π. ἀντὶ Περιτέμνω.

Ἀμφιτέρμιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μεταξὺ συνόρων (τερμάτων) κείμενος, περιωρισμένος ἢ ἀκριβῶς προσδιωρισμένος.

Ἀμφιτέρμως, ἐπίῤ. Π. ἀκριβῶς, προσδιωρισμένως.

Ἀμφιτέτυκτο, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ

Ἀμφι·τεύχω, Μ. τεύξω, Π. κατασκευάζω (δουλεύω, προσαρμόζω) ὁλόγυρα.

Ἀμφι·τίθημι, Μ. θήσω, Π. ἀντὶ Περιτίθημι, περιβάλλω, ἐνδύω.

Ἀμφι·τινάσσω, Μ. άξω, Π. τινάζω (σείω) πανταχόθεν.

Ἀμφι·τιττυβίζω, Μ. ίζω, Π. τσυρίζω (κελαδῶ) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Ἀμφίτομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ ἑκατέρωθεν κόπτων (τέμνων), δίστομος. 2) Π. (προπαροξ.) ὁ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν κομμένος.

Ἀμφίτορνος καὶ Ἀμφιτόρνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν (ὁλοτρόγυρα) τετορνευμένος, ὁλοστρόγγυλος.

Ἀμφι·τρέμω, Π. = Ἀμφιτρομέω.

Ἀμφι·τρέχω, Μ. θρέξω ἢ δραμοῦμαι, Π. ἀντὶ Περιτρέχω.

Ἀμφιτρής, ῆτος, καὶ

Ἀμφίτρητος, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑκατέρωθεν τετρημένος (τρυπημένος), ἔχων δύω τρύπας (εἰσόδους).

Ἀμφιτριβής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καλῶς τριμμένος.

Ἀμφι·τρίβω, Μ. ίψω, Π. ἀντὶ Περιτρίβω.

Ἀμφιτρίτη (ἡ), [ἀμφί, τρέω]. ἡ θεὰ τῆς θαλ., γυνὴ τοῦ Ποσειδ. 2) (μτνμ.) ἡ θάλασσα.

Ἀμφι·τρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τρέμω ὅλος, φοβοῦμαι καθ' ὑπερβολήν.

Ἀμφι·τροχάω (έω)-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Περιτρέχω.

Ἀμφιτρυχής, έος (ὁ, ἡ), Π. χαλασμένος πανταχόθεν, καταξεσχισμένος, κουρελιασμένος.

Ἀμφίτυπος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφιπλήξ.

Ἀμφι·φαείνω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀμφι·φαίνω, λάμπω (φέγγω) ὁλόγυρα.

Ἀμφιφαής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφιφανής, Ὁλόφωτος, ὁλοφάνερος, κτλ.

Ἀμφίφαλος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. περικεφαλαία) μὲ διπλοῦν φάλον (λόφον), ἢ πανταχόθεν ἔχουσα φάλους (ἀσπιδοειδῆ καρφία), (παρβλ. Τετραφάληρος).

Ἀμφιφανής, έος (ὁ, ἡ), = Ἀμφιφαής, ὁ πάντοθεν φαινόμενος ἢ φέγγων, ὁλοφάνερος, πασίδηλος. 2) (ἐπὶ ἄστρων ϗ μετεώρων) ὁ φαινόμενος πρωῒ καὶ ἑσπέρας εἰς δύο διάφορα τοῦ οὐρανοῦ μέρη.

Ἀμφι·φάω, ἀντὶ Ἀμφιφαίνω, Π. φέγγω ἢ φωτίζομαι πανταχόθεν.

Ἀμφίφλοξ, ογος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀμφίβολον (διῃρημένην εἰς τρόπον ὥστε δὲν διακρίνει τις πόθεν ἔρχεται) φλόγα.

Ἀμφι·φοβέω-ῶ, -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ήσομαι (ἀόρ. Ἀμφεφοβήθην), Π. φοβοῦμαι καθ' ὑπερβολὴν (καὶ ἐπμ. σκορπίζομαι, φεύγω) περὶ ἢ πέριξ τινός.

Ἀμφιφορεύς, έως (ὁ), Π. = Ἀμφορεύς.

Ἀμφι·φράζομαι, Μ. φράσομαι, Π. σκέπτομαι προσεκτικῶς, καλοστοχάζομαι.

Ἀμφιφύα (ἡ), ἢ ἄλλ. Ἀμφαυξις, ἡ κορυφὴ δένδρου κομμένη (κυρ. ἐλάτης) πέριξ τῆς ὁποίας φυτρόνουν νέα κλωνάρια.

Ἀμφιφῶν, ῶντος (ὁ), [ἀμφιφάω]. ζυμαρικόν τι, ἔχον περὶ αὐτὸ φῶτα, τὸ ὁπ. ἔφερον λιτανεύοντες εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, κατὰ τὴν ις'. τοῦ μηνὸς (Μουνυχιῶνος) ὅτε ἐφαίνοντο συγχρόνως εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ οἱ δύω φωστῆρες, ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη, ὁ μὲν ἀνατέλλων, ἡ δὲ δύουσα.

Ἀμφι·χαίνω, Μ. χανοῦμαι, Π. τριγυρνῶ μὲ ἀνοικτὸν (χαῖνον) στόμα ἵνα καταπίω τι, (συνκδχ.) καταπίνω.

Ἀμφίχαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαίτην (ϗ ἐπὶ δένδρ.) φυλλάδα κλίνουσαν ϗ πρὸς τὰ δύο μέρη.

†Ἀμφιχαλκοφάλαρος (ὁ, ἡ). (Ἀρσφ. Ἀχ., ὅπου ὅμως ἀνάγν.) Ἀμφὶ χαλκοφάλαρα.

Ἀμφιχανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν χαίνων (ἔχων χάσματα, ἢ φοβερίζων νὰ καταπίῃ).

Ἀμφι·χάσκω, Π. = Ἀμφιχαίνω.

Ἀμφι·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ἀμφέχεα κτλ.), Π. ἀντὶ Περιχέω, περιχύνω. ‖. (πθ.) χύνομαι ὁλόγυρα, περιλαμβάνω, ἀγκαλιάζω.

Ἀμφι·χολοομαι-οῦμαι, Μ. χολώσομαι, Π. ὀργίζομαι (χολιάζω) κατά τινος.

Ἀμφι·χορεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Περιχορεύω, περικυκλόνω χορεύων ἢ ἐν εἴδει χοροῦ.

Ἀμφίχροος-ους (ὁ, ἡ), = Δίχροος.

Ἀμφίχρυσος, (ὁ, ἡ), Π. περιχρυσωμένος, ὁλόχρυσος.

Ἀμφίχυτος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. τεῖχος ἢ πρόχωμα) βουνοειδῶς ἑκατέρωθεν σχηματισμένον ἀπὸ χῶμα χυτόν.

Ἀμφίχωλος, (ὁ, ἡ). χωλὸς ἀμφοτέρους τοὺς πόδας.

Ἀμφοδάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων μιᾶς ἀμφόδου (ῥύμης).

Ἀμφοδικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ὅμοιος μὲ) ἄμφοδον.

Ἀμφόδιον, ὑποκορ. τοῦ

Ἄμφοδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη δρόμον. ‖. (οὐσ.) = Ῥύμη, (ἐν γέν.) δρόμος (» Ἄμφοδος χαλεπή, « Ξεν.), (ἰδιαιτ. δὲ) ὁ ἔχων διέξοδον, (Τουρκ.) μαχαλές, ἢ ὀσπίτια ἑκατέρωθεν (Τουρκ.) σω-

κάκι («Εἰς τὰ ἄμφοδα ἱστάμενοι ἐκακολόγουν,» Ἐτυμ), ἡ ἑνούμενος σταυροειδῶς μὲ ἄλλον, (κοιν.) σταυροδρόμι.

Ἀμφόδους, οντος (ὁ, ἡ), = Ἀμφώδων, ὁ ἔχων διπλᾶ ἢ ἄνωθεν καὶ κάτωθεν ὀδόντια.

Ἀμφοῖν, γεν. καὶ δοτ. τοῦ Ἄμφω.

Ἀμφορεαφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) τοὺς ἀμφορεῖς, εἶμαι-

Ἀμφορεαφόρος (ὁ, ἡ), βαστάζος· γαμάλης, (κυρ.) ὁ κουβαλῶν ἀμφορεῖς, (καὶ ἐπμ.) = Ὑδροφόρος.

Ἀμφορείδιον (τὸ), = Ἀμφορίδιον.

Ἀμφορεὺς (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Ἀμφὶ [ἢ Ἀνα]φορεὺς), έως (ὁ). ἀγγεῖον πήλινον (λαγήνι ἢ κανάτι) ἔχον ἑκατέρωθεν χέρια (πιασίματα). 2) μέτρ. χωρητ. διὰ τὰ ὑγρὰ, ἴδε Μετρητής. 3) = Φέρετρον ἢ Φορεῖον.

Ἀμφορίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀμφορεὺς, λαγηνάκι, κανατίτσα κτλ.

Ἀμφορικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ὅμοιος μὲ) ἀμφορέα.

Ἀμφορίσκος (ὁ), = Ἀμφορείδιον.

Ἀμφοτεράκις, ἐπίρ. = Ἀμφοτέρως, κατὰ δύο τρόπους. 2) = Δὶς, ἢ ταῖς δύο φοραῖς.

Ἀμφοτερίζω, Μ. ίσω, = Ἐπαμφοτερίζω. 2) (ἐνεργ.) σχηματίζω ἑκατέρωθέν μου, ἢ περιέχω ἐν τῷ μεταξύ. «Τῶν δὲ (τριῶν τῆς Σικελίας) πλευρῶν, ἃς ἀμφοτερίζουσιν αἱ τρεῖς ἄκραι, δύω μὲν εἰσὶ κοῖλαι, τρίτη δὲ κυρτή.» Στρ.

Ἀμφοτεροβλεπτος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων εἰς δύω μέρη συγχρόνως ἢ ἐναλλάξ, (ἐπμ.) ἀμφιβάλλων.

Ἀμφοτερόγλωσσος (ὁ, ἡ), = Δίγλωσσος. 2) ὁ ὁμιλῶν ὑπὲρ καὶ κατά τινος, ὑπερασπιζόμενος σοφιστικῶς δύω ἐναντίας ἀλλήλαις δόξας, (παρβλ. Δίλογος).

Ἀμφοτεροδέξιος (ὁ, ἡ), = Ἀμφιδέξιος.

Ἀμφοτερόπλοος-ους (ὁ, ἡ)· (κυρ. γῆ) πρὸς τὴν ὁπ. ἠμπορεῖ νὰ πλεύσῃ τις ἀμφοτέρωθεν, καθὼς π. χ. ἡ Κόρινθος. 2) δάνειον ναυτικὸν, τοῦ ὁπ. ἀναδέχεται ὁ δανειστὴς ὄχι τοὺς εἰς τὸν πηγαιμὸν ἢ τοὺς εἰς τὴν ἐπιστροφὴν μόνον τοῦ πλοίου ἐνδεχομένους κινδύνους (τὸ ὁπ. ὀνομάζεται Ἑτερόπλουν), ἀλλὰ ἀμφοτέρων.

Ἀμφότερος [ἄμφω], α, ον. (συνηθέσ. εἰς τὸ πληθ. καὶ χωρὶς ἄρθρου) Καὶ οἱ δύω, (δηλ.) καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, (ὄχι μόνον ἐπὶ δύο ἀτομικῶς:) «Εἰ δ᾽ ἀμφοτέρων τῶν ῥινῶν αἷμα πολὺ φέροιτο,» Γαλ. (ἀλλὰ ἢ ἐπὶ πολλῶν, εἰς δύο ὅμως διῃρημένων) «Πολλοὶ ἔπεσον ἀμφοτέρων,» Ἡρ. «Ἀμφότερα τὰ σκέλη, ἢ τὰ πρόσθια καὶ τὰ ὀπίσθια.» Ἀρστ. ‖. (ἐπὶ ἐγνωσμένων ἢ χαρακτηριζομένων διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ ῥήματος δυάδων, ἢ κατὰ προαναφώνησιν, παραλείπεται τὸ οὐσιαστικόν:) «Κόπτων ἀμφοτέρῃσιν (ἐνν. χερσίν),» Ὀδ. Σ. «Ἐπ᾽ ἀμφοτέρων (ἐνν. ποδῶν) βεβηκώς,» Θκρ. «Ἀμφοτέροις (ἐνν. ὄμμασι) βλέπειν,» Καλλ. «Ἀμφοτέρων ἕνεκα προσήκει τοὺς τοῦ θεοῦ θεράποντας μακαρίζειν καὶ θαυμάζειν,» Χρσ. «Ἐπ᾽ ἀμφότερα γινόμενοι ταῖς γνώμαις,» Θκ. «Ἐπ᾽ ἀμφότερα σώματος ἢ ψυχῆς.» Πλάτ. (ἢ χωρὶς προθ.) «Καὶ ἐμπόριον παρέχοντες ἀμφότερα,» Θκ. Δ', 13. ‖. (τὸ οὐδ. μάλιστα ἐκλαμβ., κατ᾽ ἔλλειψιν προθ., ἀντὶ) ἐπίρ. «Ἀμφότερον, βασιλεύς τ᾽ ἀγαθὸς, κρατερός τ᾽ αἰχμητής,» Ἰλ. Γ. «Ἀμφότερον, φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἔῆος,» Ἰλ. Ν.

Ἀμφοτερόχωλος (ὁ, ἡ), = Ἀμφίχωλος.

Ἀμφοτέρωθεν, ἐπίρ. Καὶ ἀπὸ } τὰ δύο μέρη.
Ἀμφοτέρωσε, ἐπίρ. Καὶ εἰς. }

Ἀμφοτέρως. ἐπίρ. Κατὰ δύω τρόπους.

Ἀμφοτέρωσε, ἐπίρ. Καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη.

Ἀμφουδίζω, Μ. ίσω, = Προσουδίζω, [ἐκ τοῦ

Ἀμφουδὶς, ἐπίρ. ἀντὶ Ἀμφὶ τὸ οὖδας, πρὸς τὸ ἔδαφος, κατὰ γῆς.

Ἀμφράσσαιτο, Π. ἀντὶ Ἀναφράσσαιτο, μσ. ἀόρ. ά. τῆς Εὐκτ. τοῦ Ἀναφράζομαι.

Ἀμφυλάω-ῶ (χ. Μ) Π. ὑλακτῶ (γαβγίζω) ὁλόγυρα.

Ἀμφύω, Μ. φύσω, Π. ἀντὶ Ἀναφύω.

Ἄμφω [ἀμφὶ ἢ ἀμφίς], (ἡ γεν. καὶ δοτ. ἀμφοῖν), ἀντωνμ. (δυϊκ. ἀριθμ. χωρὶς ἄρθρ. ἢ ἐνίοτε ἄκλ.) Καὶ οἱ δύω ὁμοῦ (ἐπὶ δύο ἢ πολλῶν, ἴδε Ἀμφότερος). «Ἀνεπτάμεθ᾽ ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν,» Ἀρσφ. (ἢ χωρὶς τοῦ οὐσ.) «Οὐ χειρὶ δωρούμενος, ἀλλ᾽ ἀμφοῖν,» Σδ. «Ἐπ᾽ ἄμφω (ἐνν. ὤμω ἢ ἰσχίω) καθεύδουσι,» Βασ.

Ἀμφώβελος (καὶ ὄχι) Ἀμφώβολος (ὁ), Π. εἶδος ὀβελοῦ (σούβλας) ἔχοντος ἀμφοτέρωθεν ἀκωκὴν (μύτην). ‖. (πλθ.) Ἀμφώβελα (τά), εἶδ. μαντείας διὰ σπλαγχνοσκοπίας.

Ἀμφώδων, οντος (ὁ, ἡ), = Ἀμφόδους, ὁ ἔχων δύω σειρὰς ὀδόντων, ἢ ὅλους τοὺς ὀδόντας πλατεῖς (ἐναντ. τῷ Καρχαρόδους), ἢ ὁ καὶ ἄνωθεν καὶ κάτωθεν τοῦ στόματος ὀδοντωτός. «Τῶν ἀμφωδόντων τὸ γάλα οὐ τυρεύεται,» Ἀρστ., (ὅθεν ‖. οὐσ. Π.) ὁ ὄνος.

Ἀμφώης, εος (ὁ, ἡ), Π [ἀμφὶ, οὖς], = Ἄμφωτος

Ἀμφωλένιος (ὁ, ἡ) Π. = Ὑπωλένιος, ἀγκαλοφορούμενος. ‖. (οὐσ.) Ἀμφωλένιον (τὸ), τὸ περὶ τὰς ὠλένας βραχιόλιον.

Ἄμφωμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπὶ τῶν ὤμων ἢ περὶ τοὺς ὤμους.

Ἀμφωμοσία (ἡ). ὁ ὅρκος τὸν ὁπ. ἔδιδον πρὶν τῆς δίκης ἀμφότεροι οἱ διάδικοι.

Ἀμφωτὶς, ιδος ἢ ίδος (ἡ) = Ἀμφορεὺς, ἀγγεῖον μὲ δύο χερούλια (αὐτία, πιασίματα). 2) (συνκδχ.) τὸ πιάσιμον (αὐτί) τοῦ τοιούτου ἀγγείου «Μέχρι τῶν ἀμφωτίδων,» Παροιμ., (γεμᾶτος) ὡς τὰ χείλη. 3) τὸ χάλκινον ἢ δερμάτινον σκέπασμα τῶν αὐτίων, τὸ ὁπ. ἐφόρουν διὰ προφύλαξιν οἱ πύκται. «Ξενοκράτης τοῖς παισὶ μᾶλλον ἢ τοῖς ἀθληταῖς ἐκέλευε περιάπτειν ἀμφωτίδας,» Πλ. 4) (ἐπὶ πλοίων) = Ἐπωτίς.

Ἄμφωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο ὦτα (αὐτία, χερούλια, πιασίματα).

Ἀμῷεν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἀμάω.

Ἀμώμητος (ὁ, ἡ), = Ἄμεμπτος, ἀκατηγόρητος.

Ἀμωμήτως, ἐπίρ. = Ἀμέμπτως.

Ἀμωμὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ εὐωδιάζοντος ὡς τὸ Ἄμωμον.

Ἀμωμίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ φύλλα Ἀμωμίδος ἢ μὲ

Ἄμωμον (τὸ), εἶδ. φυτ. τῆς Ἰνδ. ἢ ὁ ἀρωματικὸς αὐτοῦ σπόρος (παρβλ. Καρδάμωμον).

Ἄμωμος (ὁ, ἡ), = Ἄμεμπτος, χωρὶς μῶμον (ψεγάδι, ἐλάττωμα).

Ἀμῶν, μτχ. τοῦ Ἀμάω.

Ἀμῶν, Δ. ἀντὶ Ἡμῶν, γεν. πλθ. τοῦ Ἐγώ.

Ἀμώντεσσι, Δ. ἀντὶ Ἀμῶσι, δοτ. πλθ. τοῦ ἐνεστ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀμάω.

Ἀμῶς [ἀμὸς ἀντὶ Τὶς], ἐπίρ. (κυρ. ἐν χρήσει εἰς τὰ σύνθετα), ἴδε τὸ ἐπμν.

Ἀμωσγέπως, ἐπίρ. Τρόπον τινὰ, καθ᾽ ὁποιονδήποτε τρόπον. ὁπωσοῦν, (ἴδε καὶ Ἀμηγέπη).

Ἄν, μόρ, ἢ σύνδ. Ὑποθ (σημ. ὅτι τὸ πρᾶγμα, περὶ οὗ ὁ λόγος, εἶνε μὲν ἢ ἦτον δυνατὸν νὰ γένῃ, ἐὰν ὅμως ἄλλο τι ἐγίνετο· ὅθεν ἢ ὁσάκις μὲν ἐξηγεῖται κοινῶς διὰ τοῦ Ἠμπορεῖ ἢ Ἠμποροῦσε νὰ, ὀνομάζεται Δυνητικός· ὁσάκις δὲ διὰ τοῦ Ἤθελε, Βουλητικός. Συντ. δὲ, εἰ μὲν ὁ λόγος εἶνε περὶ πραγμ. γεγονότος καὶ τὸ συμπέρασμα σχεδὸν βέβαιον, μὲ ὁριστ. χρόνου παρῳχημένου): «Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἤμην, Διογένης ἂν ἤμην,» Πλ. «Πάλαι ἂν ἀπολώλατε,» Δμ (Εἰ δὲ περὶ παρόντος ἢ μέλλοντος ἢ τὸ συμπέρασμα τρόπον τινὰ ἀμφίβολον, μὲ εὐκτ. ἢ ὑποτ. ἢ ἀπαρ. ἢ μτχ.): «Θεοῦ θέλοντος, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις,» Παρ. «Πῶς ἂν ὠμότερος συκοφάντης γένοιτο;» Δμ. «Δεινὸν μέντ᾽ ἂν εἴη, ὦ Κῦρε,» Ξεν. «Ὥστε ἄριστ᾽ ἂν διδάξητε περὶ αὐτῶν,» Ἰσκρ. «Πάντα ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν,» Ξεν. «Ἐλπίζων οὕτως ἂν ἄριστα πράξειν,» Ἀντφ. «Οὐδ᾽ οὕτως ἄπορος ἦν, ὥστε οὐκ ἂν ἐξευρεῖν,» Δμ. «Καὶ μάλιστ᾽ ἂν ὑμᾶς λυπήσοντα,» Ἰσκρ. 2) Ἀοριστολογ. (μὲ ὑποτ. ῥῆμα ἢ ἀναφορ. ἀντωνμ.) «Ὃς ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται,» Γρφ. «Ἀλλ᾽ ὁποῖός τις ἂν ᾖ, Ποσειδῶνος υἱός ἐστι,» Λκ. «Ὦ λέγων εὐχερῶς ὅτι ἂν βουληθῇς,» Δμ. 3) Διστακτ. (μὲ ὑποτ. ἢ πάντοτε εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς φρσ) «Ἂν δὲ μὴ πείθωνταί τινες,» Ξεν. (ἴδε Ἐάν). ‖. (ἐνίοτε ὁ Ἂν ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὴν αὐτὴν φρσ. δὶς καὶ τρὶς, ἢ παρὰ τῷ Ἀρσφ. [Ἀχ. 312] ἢ τετράκις πρὸς πλειοτέραν ἐπίτασιν ἢ σαφήνειαν τοῦ λόγου).

Ἀν᾽ (κατ᾽ ἀποκοπ., ἐπμ. φων.) ἀντὶ Ἀνά. «Ἀν᾽ ἑκάστην ἡμέραν,» ἴδε Ἀνά.

Ἂν ἢ Ἄν, Π. ἀντὶ Ἀνὰ. «Ἂν φόνον, ἂν νέκυας.» Ὅμ. «Ἂν φυτά,» Ἡσ. «Ἂν δὲ συβώτης ἵστατο,» Ὅμ, ἀντὶ Ἀνίστατο, (καὶ ἐλλ.) «Ἂν δ᾽ Ὀδυσσεὺς πολύμητις,» Ὅμ., δηλ. Ἀνέστη.

Ἄν, Δ. ἀντὶ Ἥν, αἰτ. θηλ. τοῦ Ὅς.

Ἅν, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἃ ἄν.

Ἀνὰ [συγγ. τῷ Ἄνω], πρόθ. (συντ. μὲ αἰτ., Π. δὲ καὶ Ἰων. καὶ μὲ δοτ, ἢ δὶς μόνον, ὅπερ καὶ ἀμφίβολον, μὲ γεν. Σημ. δὲ ἐν μὲν συντ. 1) τὸ διὰ μέσου, ἀνάμεσα, μεταξὺ, ἢ τόπον κατ᾽ ἔκτασιν. «Ἐρχόμενον ἀνὰ ἄστυ,» Ὀδ. Τ. «Ἀνά τ᾽ ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα,» Ὀδ. Ξ. «Ἀνὰ τὰ ὄρη σκεδαννύμενοι,» Πλ. «Ἀνὰ στόμα ἔχειν τινά,» Ξεν. «Ἀνὰ στόμα εἶναί τινι,» Λκ. 2) (κυρ. παρὰ Ποιητ.) τὸ ἐπάνω. «Θῆκεν ἀνὰ μυρίκην,» «Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, «Ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ «Ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ.» Ὅμ. «Χρυσέαις ἀν᾽ ἵπποις,» Πίνδ. «Πλεῖν ἀνὰ τὸν ποταμὸν,» Ἡρ. 3) ἐπιμερισμόν. «Ἀνὰ πέντε παρασάγγας τῆς ἡμέρας,» Ξεν. «Ἐν τέτταρσι τόκοις ἔτεκεν εἴκοσιν· ἀνὰ πέντε γὰρ ἔτικτεν,» Ἀρστ. «Ῥαβδούχοις ἀνὰ δύο χρώμενοι,» Δ. Κάσ. «Κατακλίνατε αὐτοὺς ἀνὰ πεντήκοντα,» Γρφ. «Ἔλαβον καὶ αὐτοὶ ἀνὰ δηνάριον,» αὐτ. (καὶ τὸ σολοικοφαν. ἢ περιττ. τῆς Ἀποκαλ.) «Ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων.» 4) διάρκειαν ἢ ἐπιμερισμὸν χρόνου. «Ἀνὰ νύκτα,» Ἰλ. Ξ. «Ἀνὰ τὸν πόλεμον, «Ἀνὰ πᾶν ἔτος, «Ἀνὰ πέντε ἔτεα, «Ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρην,» Ἡρ. 5) (ἐπιρρηματ.) τρόπον. «Ἀνὰ κράτος, «Ἀνὰ μέρος.» ‖. (ἐν δὲ συνθ. 1) τὸ πάλιν (κοιν.) ξανά. «Ἀναβλαστάνω, Ἀναγέννησις, Ἀναγινώσκω. 2) τὸ ὀπίσω. «Ἀναποδίζω, Ἀναχαιτίζω. 3) τὸ ἐναντ. τοῦ ὑπάρχοντος (ἐκφραζόμενον κοιν. διὰ τοῦ Ξε). «Ἀναπτύσσω, Ἀνακαλύπτω. 4) τὸ ἐπάνω, ἢ πρὸς τὰ ἐπάνω. «Ἀναβαίνω, Ἀνάστασις, Ἀναπνοή (καὶ ἐπμ.) τὸ φανερὰ, παῤῥησίᾳ, ἢ δυνατά. «Ἀνακηρύττω, Ἀναγορεύω, Ἀναβοῶ, (ἢ) ἐπίτασιν ἢ ἀκρίβειαν. «Ἀνάπλεως, Ἀναζητῶ, Ἀνακαθαίρω, Ἀναξηραίνω. 5) τὸ τριγύρω. «Ἀναδέω, Ἀναβάλλομαι. 6) τὸ μεταξύ. «Ἀναστρέφομαι. 7) τὸ ἴσον ἢ ἀναλογίαν. «Ἀνάλογος ‖. (Ποιητ. πολλάκις ἡ Ἀνὰ πρέπει νὰ συνταχθῇ ὄχι μὲ τὸ πλησιέστερον ὄνομα, ἀλλὰ μὲ τὸ ἀπωτέρω ῥῆμα, ἀπὸ τοῦ ὁπ. διεσπάσθη διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου): «Ἀνὰ πρυμνήσια λῦσαι, «Ἀνὰ τεύχε᾽ ἀείρας, «Ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα χεῦεν,» (οὕτω, κατά τινας, πρέπει νὰ συνταχθῇ ἢ τὸ) «Ἀνὰ νηὸς βαίνειν,» Ἰλ. Ι, καὶ Ὀδ. Α.

Ἀνάβα, ἀντὶ Ἀνάβηθι, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β. τῆς προστ. τοῦ Ἀναβαίνω.

Ἀναβάδην. ἐπίρ. Μὲ τὰ πόδια σηκωμένα καὶ ἀκκουμβημένα εἰς τὸν τοῖχον (διὰ ξεκούρασμα), ἢ τὸ ἕνα πόδι ἐπάνω εἰς τ᾽ ἄλλο. 2) ἐπάνω, ὑψηλὰ, εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα, τοῦ ὀσπιτίου. 3) = τῷ

Ἀναβαδὸν, ἐπίρ. Καβαλλικευτά.

Ἀναβαθμικός, ή, όν. Ὁ ἔχων (καμωμένος εἰς σχῆμα) ἀναβαθμ., κλιμακωτός.

Ἀναβαθμὶς, ίδος (ἡ), = Βαθμὶς, σκαλὶ, σκαλοπάτι.

Ἀναβαθμὸς (ὁ), = Ἀναβαθμίς. 2) = Ἀνάβασις, ἀναίβασμα. 3) = Ἀνάβαθρον.

Ἀναβάθρα (ἡ). σκάλα κινητὴ (κυρ. πλοίου), ἴδε Ἀποβάθρα.

Ἀνάβαθρον (τὸ), = Ἀναβαθμίς. 2) κάθισμα (θρονὶ ἢ στασίδι) ὑψηλὸν μὲ σκαλοπάτια, ἄμβωνας ἢ βῆμα. 3) τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ βάθρου ἢ ὑποποδίου.

Ἀναβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ἀνέβην, πρκ. Ἀναβέβηκα κτλ. Ὁ δὲ ἐνεργ. μέλλ. Ἀναβήσω, καὶ οἱ δύο ἀόρ. Ἀνέβησα καὶ Ἀνεβησάμην [σπντ. παρὰ λογογρ.] ἔχουν μεταβατ. σημασ. «Ἐπὶ τὰς καμήλους ἀνέβησεν ἄνδρας,» Ἡρ.). (μετὰ ἢ χωρὶς πτ., συνήθως δὲ προθετοπτ.) Ἀναβαίνω (ἐν γέν. ἀπὸ κάτω ἐπάνω, ἀπὸ χαμηλότερον εἰς ὑψηλότερον μέρος, [ἐπμ.] ἀπὸ τὰ παράλια πρὸς τὰ μεσόγεια ἢ πρὸς τὸ πέλαγος). «Ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν,» Ἰλ. Α. «Ἀναβὰς τὸν (ἢ ἐπὶ τὸν) ἵππον (ἢ ἐπὶ τοῦ ἵππου), ἐπὶ τὴν τριήρη κτλ. (καὶ ἐλλ.) «Οἱ μὲν ἔπειτ᾽ ἀναβάντες ἐπέπλεον,» Ἰλ. Α. (ἢ παθ. κατὰ μτχ.) «Ἵππος ἀναβαινόμενος,» Ξεν. «Οἱ γὰρ λακτίζοντες ἀναβεβαμένοι ἵπποι, ἐκποδὼν ποιητέοι,» αὐτ. «Ἀναβάντες ἐπὶ τὸν νεὼν, καὶ τὴν ὀροφὴν διελόντες,» αὐτ. «Ἀναβάντες κατὰ τὰς κλίμακας.» αὐτ. «Ἀφ᾽ ἧς αὐτὸς ἐπὶ τὸ βῆμα ἀνέβην,» Δμ. (ἢ ἐλλ) «Καί μοι ἀνάβητε τούτων μάρτυρες,» αὐτ. «Ἀν᾽ ὀρσοθύρην ἀναβαίη,» Ὀδ. Χ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) «Ἡ ἄμπελος ἀναβαίνουσα ἐπὶ τὰ δένδρα,» Ξεν. «Ἀνέβαινε κατὰ τὴν ἐς Πλαταιὰς φέρουσαν,» Ξεν. «Ὁ δὲ Λύσανδρος ἀνέβη πρὸς Κῦρον,» αὐτ. «Ἀνέβησαν εἰς Ἱεροσόλυμα,» Γρφ. «Ἀναβὰς ἐξ Αἰγύπτου εἰς Αἰθιοπίαν,» Παυσ. «Πρίν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι,» Ὀδ. Α. (οὗ τὸ ἐναντ.) «Ἀπὸ Κρήτης ἀναβαίνειν,» Ὀδ. Ξ. (καὶ μὲ δοτ. σπν) «Νεκροῖς ἀμβαίνοντες,» Ἰλ Κ. 2) (συνκδχ ἐπὶ ζώων) = Ὀχεύω, βατεύω. «Οἱ ἀναβαίνοντες τὰς θηλείας ἵπποι,» Ἡρ. 3) (ἐπὶ φυτ καὶ τῶν ὁμ, ἐπὶ νόσων κτλ.) αὐξάνω, (ἐπὶ ποτ.) πλημμυρῶ. «Ἀνέβησαν ἄκανθαι,» Γρφ. «Κέρατα ἀναβαίνοντα.» Ξεν. «Ἣν μὴ ἐπ᾽ ἑκκαίδεκα πήχεας ἀναβῇ ὁ ποταμὸς, οὐχ ὑπερβαίνει εἰς τὴν χώρην,» Ἡρ. 4) (ἐπὶ λόγου) διαδίδομαι, διατρέχω. «Φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει,» Ὀδ Ζ. 5) = Μεταβαίνω, καταντῶ, περνῶ εἰς ἄλλου χέρια. «Εἰς Λεωνίδην ἀνέβαινε ἡ βασιληΐη,» Ἡρ. 6) (τριτπρσ.) = Ἐκ(Συμ, Ἀπὸ)βαίνει, προέρχεται, ἀκολουθεῖ, λαμβάνει τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἔκβασιν. «Κακῶς ἀναβαίνει τὰ πρήγματα,» Ἡρ. «Ἂν μέν τοι καλὸν ἀναβαίνῃ ἀπὸ ὧν ὁ δῆμος ἐβούλευσε,» Ξεν.

Ἀναβακχεύω, Μ. εύσω, καὶ Π.

Ἀναβακχιόω-ῶ, Μ. ώσω, (μτβτ.) = Ἐκβακχεύω, ἐνθουσιάζω, ἐμπνέω μανίαν βακχικήν. ‖. (μσ.) ἐνθουσιάζομαι βακχικῶς.

Ἀναβάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Ἀνέβαλον κτλ.). Ἀναβιβάζω, βάλλω (τοποθετῶ) ἢ ῥίπτω (τινάζω) ἐπάνω (ὑψηλά). «Ὤρυσσον τάφρον καὶ τὴν γῆν ἀνέβαλλον πρὸς ἑαυτούς,» Ξεν. (ἴδε καὶ Ἀμβολάς). «Οὐδεὶς ἄλλος βασιλέα ἐπὶ τὸν ἵππον ἀνέβαλλεν,» αὐτ. (καὶ μσ. ἐλλ.) «Τοὺς πρεσβυτέρους τὸν Περσικὸν τρόπον ἀναβάλλεσθαι προσεθίσας,» αὐτ. «Ἧττον γὰρ ἂν ὁ ἵππος ἀναβάλλοι τὸν ἐπιβάτην,» αὐτ., τὸν τινάζει ἀπ᾽ ἐπάνω του ἢ τὸν ῥίπτει κατὰ γῆς. «Κρήνη λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλε,» Καλλ., ἀνέβρυε· (ἢ ἀμτβτ.) «Ἀναβάλλει τὸ χαλκεῖον,» Αξ., ἀναζέει, κοχλάζει. «Ἀναβάλλειν τὰ ὄμματα,» Ἀρστ., γυρίζουν τὰ μμάτια του πρὸς τὰ ἐπάνω. «Ἀναβάλλομαι θοἰμάτιον,» Αξ (ἢ ἐλλ.) «Ἀναβάλλεσθαι ἐπὶ δεξιὰ ἐλευθέρως,» Πλ., ῥίπτω εἰς τὸν ὦμον τὴν ἄκραν (ποδιάν) τοῦ ἐπανωφορίου μου, ἢ ἀνασηκόνω τὰ ῥοῦχά μου. «Εἴσω τὴν χεῖρα ἔχοντα ἀναβεβλημένον,» Δμ. (παρὰ τῷ Ἀρσφ. τὸ) «Ἀναβαλλομένη (κεῖται ἀντιθ. τῷ «Ξυσειλάμεναι θοἰμάτια),» Ἐκκλ. (ὅθεν: 2) = Περιβάλλομαι, φορῶ (κυρ. ἐπανωφόρ). «Ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον,» Γρφ. «Τὴν δὲ χλαῖναν ἀναβαλὰ τριβωνικῶς, Αρσφ. 3) = Ἀναλαμβάνω, παίρνω ἐπάνω μου. «Ἀνὰ κίνδυνον βαλῶ,» Αἰσχλ., = Ἀναῤῥίπτω. «Ἀναβάλλεσθαι μάχας πρὸς Μεσσηνίους,» Ἡρ. 4) ἀργοπορῶ, ἐπιφέρω ἀναβολὴν, ἀφίνω τι ἵνα τὸ κάμω εἰς ἄλλον καιρόν. «Μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δρόμοις ἔνι τοῦτο ἄεθλον,» Ὀδ. Τ. «Τοὺς λόγους, οἷς ἀναβάλλουσιν ὑμᾶς,» Δμ. (συνηθέστ. δὲ τὸ μσ. ἢ πθ) «Οὐδ᾽ εἰς τοὺς παῖδας ἀναβληθήσεσθαι τὰς τιμωρίας,» Ἰσκρ. «Ἀναβάλλομαί τοι εἰς τρίτην ἡμέρην ἀποκρινέεσθαι,» Ἡρ. «Μὴ τοίνυν ἀναβάλλου ἡμέραν ἐξ ἡμέρας,» Βασ. 5) ἀναθέτω (ἀφίνω) τι εἴς τινα νὰ τὸ κατορθώσῃ. «Ἀλλ᾽ ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα,» Λκ. 6) (μουσικ.) μελετῶ, προετοιμάζω (δοκιμάζω) τὴν φωνήν μου πρὶν ἀρχίσω, (Γαλλ. préluder)· (ἐπὶ ὁμιλίας) προοιμιάζομαι. «Ἤτοι ὁ, φορμίζων, ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν,» Ὀδ. Α. (καὶ κατ᾽ ἔκτ.) ἀργινῶ. «Καὶ οἱ μὲν τέττιγες μουσικὴν ἀνεβάλλοντο σύντονον,» Ἀφθ. «Ἀναβάλλεσθαί τινα ὁρμὴν,» Φλστρ. (ὅθ. ἀντὶ τοῦ) ἐπιχειρίζομαι. «Ἀναβάλλεσθαι μάχας πρὸς Μεσσηνίους,» Ἡρ. (καὶ ἐπειδὴ ἡ τοιαύτη προοιμίασις γίνεται ἀργῶς καὶ ἡ φωνὴ ὑψοῦται κατ᾽ ὀλίγον ὀλίγον, τὸ οὐδ. τῆς μτχ.) «Ἀναβεβλημένον (ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ) ἐπίρ. Ἀναβεβλημένως (καὶ παρὰ μὲν τοῖς μουσικ. ἐκλαμβ. ἀντιθ. τῷ Ἐπίτροχον, καθὼς παρὰ τοῖς Εὐρωπ. τὸ Andante τῷ Adagio· παρὰ δὲ τοῖς γρμτ. καὶ ῥήτορσιν, ἀντιθ. τῷ Σύντονον), βραδέως, ἀτόνως, ὀκνηρῶς. «Τὸ ὕπτιον καὶ ἀναβεβλημένον τῆς ἀγωγῆς,» Δ. Ἁλ. (παρβλ. Ἀνάγω).

Ἀναβαπτίζω, Μ ίσω. Ξαναβαπτίζω.

Ἀναβάπτισις, εως (ἡ) καὶ

Ἀναβαπτισμὸς (ὁ). ξαναβάπτισμα.

Ἀναβαπτιστής, οῦ (ὁ). ὁ ξαναβαπτίζων ἢ πρεσβεύων αἱρετικῶς τὸν ἀναβαπτισμόν.

Ἀναβάσιμος (ὁ, ἡ), = Ἀναβατός.

Ἀνάβασις, εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναβαίνειν, τὸ ἀναίβασμα· (ἰδιαιτ. δὲ 2) τὸ καβαλλίκευμα. «Ταύτην ἐπαινοῦμεν τὴν ἀνάβασιν,» Ξεν (τὸ δὲ τοῦ Σοφοκλ.) «Πᾶσα ἵππων ἄμβασις,» (συνκδχ. ἀντὶ) τὸ ἱππικὸν στράτευμα. 3) (ἐπὶ πλοίου) τὸ (Ἰταλ.) ἐμβαρκάρισμα. 4) ἐκστρατεία (κυρ. εἰς μέρη ὑψηλότερα ἢ μεσόγεια). «Καὶ τῆς μετὰ Κύρου ἀναβάσεως,» Ξεν. 5) (ἐπὶ ποταμ. καὶ πυρετ.) πλημμύρα, αὔξησις. 6) (θεολογ.) προκοπὴ, πρόοδος (εἰς τὴν περὶ θεοῦ καὶ τῶν θείων θεωρίαν). «Ἀναβάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ διέθετο,» Γρφ.

Ἀναβασμὸς (ὁ), = Ἀναβαθμὸς, σκαλοπάτι, ἀναίβασμα.

Ἀναβαστάζω, Μ. άσω. Σηκόνω εἰς τοὺς ὤμους μου, φορτόνομαι.

Ἀναβατήριον (τὸ), (ἐνν. ἱερὸν), θυσία γινομένη πρὸ τοῦ ἐμβαρκαρίσματος.

Ἀναβάτης, ου (ὁ). ὁ καβαλλικεύων (ἀναβαίνων) ἵππον, καβαλλάρης. 2) ὁ ἀρσενικὸς ἵππος, ὁ ἀναβαίνων (βατεύων) τὰς θηλείας.

Ἀναβατικός, ή, όν. Ὁ πρὸς ἀνάβασιν (καβάλλαν) ἐπιτήδειος, καλὸς καβαλλάρης.

Ἀναβατός, ή ἢ ος, ον ἢ όν. Εὐκολοανάβατος. »Ἔνθα μάλιστα ἄμβατός ἐστι πόλις,« Ἰλ. Ζ. »Τότε δ' ἄμβατός ἐστι θάλασσα,« Ἡσ., δηλ. πλεύσιμος.

Ἀναβεβαμένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ἀναβαίνω.

Ἀναβεβλημένως, ἐπίρ. ἴδε Ἀναβάλλω (6).

Ἀναβέβροχε, Π. ἀντὶ Ἀνέβροχε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ (ἀνμλ.) ἀορ. β'. τοῦ Ἀναβιβρώσκω.

Ἀναβέβρυχε, Π. ἀντὶ Ἀνέβρυχε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἀναβρύχω.

Ἀναβήμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Ἀναβῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναβαίνω.

Ἀνα-βήσσω(ττω), -ομαι, Μ. βήξομαι. Βήχων ἐβγάλλω φλέγματα κλπ.

Ἀνα-βιβάζω, Μ. άσω. Ἀναιβάζω. »Ἀναβιβάζειν τὸν ἱππέα ἐπὶ τὸν ἵππον,« Ξεν. (ἴδε καὶ Ἀναβάλλω). »Σκοποὺς ἀναβιβάζων,« αὐτ. 2) (ἐπὶ πλοίων) = Ἀνέλκω, τραβῶ ἔξω (εἰς τὴν ξηράν). »Πρὸς τὴν γῆν ἀνεβίβαζε τὰς τριήρεις,« Ξεν. 3) ἐμβαρκάρω. »Ἀναβιβασάμενοι ἐπὶ τὰς ναῦς τοὺς ὁπλίτας,« Θκ. 4) παρουσιάζω τινὰ εἰς τὸ κριτήριον (πρὸς συνηγορίαν μου κτλ.). »Ῥήτορας ἀναβιβάσονται τοὺς ἐροῦντας ὑπὲρ αὐτῶν, Αχ. »Τίνα γὰρ ἀναβιβάσομαι δεησόμενον ὑπὲρ ἐμαυτοῦ;« Ἀνδκδ. »Οὐδὲ γὰρ ἀναβιβάσασθαι οἷόν τ' ἐστιν αὐτῶν ἐνταυθοῖ, οὐδ' ἐλέγξαι οὐδένα,« Πλάτ. 5) (τρπ.) αὐξάνω, ἀκριβαίνω τὴν τιμήν. »Ἀναβιβάσας τοὺς μισθοὺς καὶ ποιήσας ἡμιολίους,« Διόδ. 6) προβιβάζω. »Ἀναβιβάζειν εἰς τιμήν,« Πλ. 7) (σπν.) = Ἀναβαίνω.

Ἀναβιβασμός (ὁ), = Ἀνάβασις, ἀναίβασμα (ἴδε καὶ Σχοινίον).

Ἀνα-βιβρώσκω. Μ. βρώσομαι. Κατατρώγω, καταβροχθίζω.

Ἀνα-βιόω-ῶ, Μ. ώσομαι (ἀόρ. β'. [ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἀναβίωμι] Ἀνεβίων, ως, ω, ὅθ. εὐκτ. Ἀναβιῴην, ἀπαρ. Ἀναβιῶναι, ϗ ἡ μτχ. Ἀναβιούς), ἴδε Ἀναζάω ϗ Ἀναβιώσκομαι.

Ἀναβίωσις, εως (ἡ). ζωντάνευμα, [ἐκ τοῦ

Ἀναβιώσκομαι, Μ. βιώσομαι, (μτβτ. καὶ μσ.) Ζωντανεύω ἢ Ἐξαναζῶ.

Ἀνα-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. (ἀμτβτ.) Ἐξαναφυτρόνω, βλαστάνω ἐκ δευτέρου ϗ (μτφορ.) ἀναγεννῶμαι. 2) (ἀντὶ τοῦ ἁπλ.) Βλαστάνω, φυτρόνω. 3) (μτβτ.) κάμνω νὰ βλαστήσῃ (φυτρώσῃ [ϗ μτφορ.] ἀναγεννηθῇ) τι.

Ἀνάβλασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀναβλαστάνει (ξαναφυτρόνει). 2) = Παραφυάς, παραβλάσταρον. 3) = τῷ

Ἀναβλάστησις, εως (ἡ). ξαναφύτρωμα (ϗ μτφορ.) ἀναγέννησις.

Ἀνάβλεμμα (τὸ). κύτταγμα πρὸς τὰ ἐπάνω, [ἐκ τοῦ

Ἀνα-βλέπω, Μ. βλέψω, ομαι. Βλέπω πρὸς τὰ ἐπάνω, σηκόνω τὰ 'μμάτιά μου ὑψηλά. »Ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπεύξατο,« Ξεν. 2) βλέπω τινὰ κατὰ πρόσωπον. »Οὐδ' ἀναβλέπειν πρὸς τὸν πάππον ἐκ τοῦ ἴσου ἔτι δύναμαι,« αὐτ. 3) (ἀμτβτ.) ἀνοίγω τὰ 'μμάτιά μου (ἐν ᾧ τὰ εἶχα κλεισμένα). »Καταμύων ἴησι τὴν βῶλον· ἀναβλέψας δὲ ἐρωτᾷ,« αὐτ. 4) (τυφλὸς ὢν) ἀποκτῶ πάλιν τὴν ὅρασίν μου, ἀνοίγουν (ἰατρεύονται) τὰ 'μμάτια μου. »Καὶ ἀνέβλεψαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί,« Γρφ.

Ἀνάβλεψις, εως (ἡ). = Ἀνάβλεμμα. 2) ἡ τῆς ὁράσεως ἀνάκτησις.

Ἀναβλήδην [ἀναβάλλω], ἐπίρ. Τινακτά, πηδηκτά. »Ἀναβλήδην ὀχέονται,« Ἀρ. 2) δυνατά, μὲ ὁρμὴν (ἀναβρασμὸν) ἢ μὲ ἀναβολὴν καὶ διακοπάς, ἀργά, (ἐπμ.) παραπονετικὰ ἢ μὲ ὀλολυγμὸν (ἀναφυλητόν). »Ἀμβλήδην γοόωσα,« Ἰλ. Χ. (ἴδε καὶ Ἀμβολάδην).

Ἀναβληδόν, ἐπίρ = Ἐπαναβληδόν, ἐν εἴδει ἐπανωφορίου (μανδύου), (Τουρκ.) καλτὰν -χανάτι.

Ἀνάβλησις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀναβολή, ἀργοπορία.

Ἀναβλητικῶς, ἐπίρ. = Ἀναβεβλημένως ἢ Ἀναβλήδην.

Ἀνα-βλύζω, Μ. βλύσω Ἀναβρύω. 2) (μτβτ.) κάμνω νὰ ἀναβρύσῃ. 3) πλημμυρῶ. 4) κοχλάζω.

Ἀνάβλυσις, εως (ἡ). ἀνάβρυσις. 2) πηγή.

Ἀνα-βλύω, Μ. ύσω, = Ἀναβλύζω.

Ἀνα-βλώσκω, Μ. μολοῦμαι, Π. ἀναβαίνω, ἐπανέρχομαι.

Ἀνα-βοάω-ῶ, Μ. άσω. Φωνάζω δυνατά. 2) ξεφωνίζω (θρηνολογῶν). 3) ἀνυμνῶ ἢ ἐπικαλοῦμαί τινα μεγαλοφώνως.

Ἀναβόημα (τὸ) καὶ **Ἀναβόησις**, εως (ἡ). δυνατὴ (μεγάλη) φωνή, ξεφωνητόν.

Ἀνα-βοθρεύω, Μ. εύσω. Ἀνοίγω (Σκάπτω) λάκκον.

Ἀναβολάδην καὶ **Ἀναβολαδίς**, ἐπίρ. Ἰων. Π. = Ἀναβλήδην. »Λέβης ζεῖ ἀμβολάδην,« Ἰλ. Φ., χοχλακίζοντας. »Γηρύετ' ἀμβολάδην,« Ὁμ. ϗ Πίνδ., μεγαλοφώνως ἢ ἀναβεβλημένως καὶ λιγυρῶς. »Σίδηρον ἀμβολαδὶς τετύποντες,« Καλλ., ἐκ διαλειμμάτων, ἢ ἐναλλάξ, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον. »Ἀμβολάδην ἀναβάλλων,« Ἡρ., μὲ ἀναβολὴν (ἀργοπορίαν).

Ἀναβόλαιον (τὸ), = Περιβόλαιον, ἐπανωφόρι. 2) ἐργαλ. χειρουργ.

Ἀναβολάς, άδος (ἡ), ἴδε Ἀμβολάς.

Ἀναβολεύς, έως (ὁ). (κυρ. ὑπηρέτης) ὁ ἀναβάλλων (ἀναβιβάζων) τὸν ἱππέα ἐπὶ τὸν ἵππον. »Οἱ ἀναβολεῖς, ἀράμενοι αὐτὸν παρεβίβασαν,« Πλ. 2) λίθος ἐξέχων (Τουρκ. μπινέκ-τασί) ἢ ἄλλο ὁποιονδήποτε παρόμοιον βοήθημα. 3) ἡ σκάλα (τὸ ζεγγὶ) τοῦ ἀλόγου (ἀντὶ τοῦ ὁπ. ὅμως οἱ παλαιοὶ εἶχον σιδήριόν τι, ἐξέχον ἐκ πλαγίου τοῦ δόρατος). »Ἵππου χωρὶς ἀναβολέως ἐπέβαινε·« Σδ. 4) ἐργαλ. χειρουργ. = Ἀναβόλαιον.

Ἀναβολή (ἡ). ἀργοπορία, ὑπέρθεσις πράξεώς τινος εἰς ἄλλον καιρόν. »Μηδὲ ἐπὶ ἀναβολῇ πρᾶσιν, μηδὲ ὠνὴν ποιεῖσθαι μηδενός,« Πλάτ., μὲ διορίαν, (Τουρκ.) βερεσιέ. 2) ἔνδυμα, ἐπανωφόρι. »Ἀναβολὰς βραχείας φοροῦσι,« Πλάτ. 3) (μουσικ.) προοίμιον, (Γαλλ. prélude), (ϗ κατ' ἔκτ.) ἔναρξις, ἀρχή. »Ἐν ἀναβολῇ (ἀναβολαῖς) εἶναι,« Φλσρ., = Ἄρχεσθαι. 4) ἀνάβασις ἢ ὑπέρβασις (ὄρους), ἀνάπλους (ποταμοῦ). 5) (σπν.) = Ἀμβολὰς (γῆ.) 6) (Νμ.) = Ἔκκλησις. »Ἀφ' ἧς οὐκ ἦν ἀναβολὴ δίκης ἐπὶ βασιλέα,« Στρ.

Ἀναβολικῶς, ἐπίρ. = Ἀναβλητικῶς.

Ἀναβόλιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναβληθεὶς ἢ ἐπιδεκτικὸς ἀναβολῆς. »Δίκη —,« Ἡσ., ἡ ἀναβληθεῖσα διὰ περίστασιν.

Ἀνα-βορβορύζω, Μ. ύξω. Γουργουρύζω (ἢ Ῥεύγομαι) δυνατά. 2) μουρμουρύζω (δυσαρεστούμενος).

Ἄναβος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Ἄνηβος.

Ἀνα-βουκολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ ἐκ δευτέρου.

Ἀνα-βουλεύομαι, Μ. εύσομαι. Σκέπτομαι ἐκ νέου, ἢ = Μεταβουλεύομαι, ἀλλάζω γνώμην.

Ἀνα-βράζω (-σσω, -ττω), Μ. άσω. (μτβτ.) Βράζω, κάμνω τι νὰ βράσῃ (κοχλάσῃ) καὶ χυθῇ. 2) (ἀμτβτ.) βράζω, 'παίρνω βράσιν, κοχλάζω καὶ χύνομαι, (ὅθ. 3) ἀναβρύω, (ἴδε καὶ Ἀναζέω),

Ἀνάβρασις, εως (ἡ). βράσιμον, ἀναβρασμός, κοχλάκισμα.

Ἀνάβραστος (ὁ, ἡ). βραστός, βρασμένος.

Ἀνα-βράχω, ἄχρ. (ὅθ. ὁ ἀόρ. Ἀνέβραχεν). Κάμνω κρότον (μπράμ-μπράμ), βοΰζω (καθὼς π. χ. ἡ θάλασσα, ἢ τὰ κύματα ὅταν σπάνουν). (ἐπὶ θύρας κτλ. ἀνοιγοκλειομένης) τρίζω.

Ἀνα-βρέχω, Μ. βρέξω. Ἐξαναβρέχω, 'ξαναμουσκεύω.

Ἀνα-βρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάμνω μέγαν κρότον (βρόμον).

Ἀνα-βροντάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βροντῶ δυνατὰ ἢ κατὰ συνέχειαν, ἢ 'ξανα(ἐκ δευτέρου) βροντῶ.

Ἀναβρόξειε, Π. ἀντὶ Ἀναβροχθίσειεν, γ'. ἑν. πρσ τοῦ ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἀναβροχθίζω, (παρβλ. Ἀναβρά[βρύ]χω).

Ἀνα-βροχίζω, Μ. ίσω. (χειρουργ.) Δένω τι μὲ βρόχον καὶ τὸ ἀνασύρω ἢ τὸ κρατῶ μετέωρον.

Ἀναβροχισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναβροχίζειν.

Ἀναβροχείς, εῖσα, έν, Π. ἀντὶ Ἀναβρωθείς, πθ. ἀόρ ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναβιβρώσκω, (ἴδε καὶ Ἀναβρόξειε).

(**Ἀναβρόχω**), Μ. βρόξω, Γρμτ. ἀντὶ Ἀναβροχθίζω ἢ Ἀναβιβρώσκω, (παρβλ, Καταβρόχω).

Ἀνα-βρυάζω(ττω), Μ. άσω, Π. κάμνω μέγαν θόρυβον (κρότον).

Ἀνα-βρυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Βρυχῶμαι (Οὐρλιάζω) δυνατά. θρηνῶ μετὰ βρυχήματος.

Ἀνα-βρύχω, Μ. βρύξω, Π. ἀναβρύω μὲ κρότον καὶ χοχλακισμόν.

Ἀνα-βρύω, Μ. βρύσω, = Ἀναβλύζω.

Ἀνάβρωσις, εως (ἡ). καταφάγωμα.

Ἀναβρώσομαι, μέλλ. τοῦ Ἀναβιβρώσκω.

Ἀναβρωτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων καταβρωτικὴν (καταναλωτικὴν) δύναμιν.

Ἀνάβω, Δ. ἀντὶ Ἀνήβω, ὅν. ϗ αἰτ. δυϊκ τοῦ Ἄνηβος.

† **Ἀναβωλακίας**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνὰ βωλακίας, (Ζ. Βωλάκιος).

Ἀναβῶσαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀναβοῆσαι.

Ἀναγαλλίς [ἀνά, ἀγάλλω], ίδος (ἡ), φυτ. (ἀπὸ τὸ γέν. τῆς Γαλατσίδας) μὲ ἄνθη πορφυρόχροα ἢ γαλάζια (τοὺς σπόρους του τρώγουν τὰ πουλάκια).

Ἀνα-γαργαρίζω, Μ. ίσω, = Γαργαρίζω, κάμνω γαργάραν.

Ἀναγαργάρισμα (τὸ) καὶ

Ἀναγαργαρισμός (ὁ), = Γαργαρισμός, γαργάρα.

Ἀναγαργάριστος (ὁ, ἡ), (συνήθ. εἰς τὸ οὐδ.) Ἀναγαργάριστον (ἐνν. φάρμακον), τὸ χρησιμεῦον διὰ γαργάραν.

Ἀναγγελία (ἡ), = Ἀγγελία, δηλοποίησις, [ἐκ τοῦ

Ἀν-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ (ἀόρ. Ἀνήγγειλα κτλ.). Δίδω εἴδησιν, γνωστο(δηλο)ποιῶ, ἀναφέρω, διηγοῦμαι. »Ἀνηγγέλθη τεθνεὼς αὐτός,« Πλ., ἦλθεν εἴδησις ὅτι ἀπέθανεν.

Ἀνάγγελος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἀνάγγελτος, ἀγνωστοποίητος. »Μάχη —,« Ἐπγρ., τὴν ὁπ. δὲν ἔμεινεν οὔτε ποῖος νὰ ἀναγγείλῃ.

Ἀν-αγείρω, Μ. αγερῶ. Ἐξανασυνάζω.

Ἀνα-γελάω-ῶ, Μ. άσομαι. Γελῶ δυνατά, γαγλανίζω.

Ἀνα-γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαναγεννῶ.

Ἀναγέννησις, εως (ἡ). 'ξαναγέννημα.

Ἀν-αγέομαι-οῦμαι, Δ. ἀντὶ Ἀνηγέομαι.

Ἀνάγευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἀνα-γεύω, Μ. γεύσω Δίδω εἴς τινα νὰ γευθῇ (δοκιμάσῃ) τι.

Ἀνα-γηρύομαι, Μ. ύσομαι. Ἀνακηρύττω (Ἀνυμνῶ) μεγαλοφώνως.

Ἀναγής [ἀ, ἄγος], έος (ὁ, ἡ), = Ἄναγνος, καὶ Ἐναγής.

Ἀνα-γινώ(γνώ)σκω, Μ. γνώσομαι (ἀόρ. Ἀνέγνων κτλ.). (κυρ.) Γινώσκω μὲ ἀκρίβειαν, (ἐπμ.) γνωρίζω, καλογνωρίζω, διακρίνω. »Πῶς κέν μ' ἀναγνοίη τοῖον ἐόντα;« Ὀδ. Δ. (ὅθεν 2) (συνηθέσ. λογογρ.) διαβάζω (βιβλίον). »Διαφέρουσι τῶν λόγων εἰς τὸ πείθειν οἱ λεγόμενοι τῶν ἀναγινωσκομένων,« Ἰσκρ. 3) = Ἀναπείθω ἢ Μεταπείθω (ὅτε εὐχρηστότ. ὁ ά. ἀόρ. Ἀνέγνωσα). »Ἀναγινώσκεις βασιλέα στρατεύεσθαι,« Ἡρ., (καὶ πθ.) »Δείσας μὴ ἀναγνωσθῇ Ξέρξης ποιέειν ταῦτα,« αὐτ. (καθὼς καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν αὐτὴν σημασ. λέγομεν κοινῶς: Τὸν ἐδιάβασεν ἢ τὸν ἔψαλεν).

Ἀναγκάζω, Μ. άσω. Φέρω τινὰ εἰς (ἢ Ἐπιφέρω εἴς τινα) ἀνάγκην, βιάζω, ὑποχρεόνω δυναστικῶς. (κυρ. πρὸς ἀπαρ.) »Πολὺς γὰρ οἶνος μικρ' ἀναγκάζει φρονεῖν,« Γνμ. (καὶ πθ.) »Ἀναγκασθησόμεθα τὴν αὐτὴν εὔνοιαν ἔχειν τοῖς σοῖς πράγμασιν,« Ἰσκρ. (καὶ ἑλλ. τοῦ ἀπαρ.) »Πρὶν ὑπὸ σοῦ τι μεῖζον ἀναγκασθῆναι,« Πλάτ.

Ἀναγκαῖος, α καὶ (σπν. Ἀττ.) ος, ον. Ὁ μὴ δυνάμενος ἄλλως γενέσθαι, ἄφευκτος. »Ἃ ταῖς πόλεσι πρόσεστιν ἁπάσαις ἀναγκαῖα ἁμαρτήματα,« Λυ. 2) ὁ ἐξ ἀνάγκης γινόμενος, ἀναγκασμένος, (ἐπμ.) ὄχι καθὼς πρέπει, ἄθλιος. (ὅθεν:) »Ἀναγκαῖοι πολεμισταί,« Ὀδ. Ω., οἱ γέροντες »Καὶ τὴν ὅπλισιν αὐτῶν ἀναγκαίαν οὖσαν,« Θκ. (ἐπμ. 3) ὀχληρός, δυσάρεστος. »Ἀναγκαίη δ' ἐπίμιξις ἀνδρὸς τοιούτου τελέθει,« Θγν. 4) ὁ ἀνάγκην συνεπιφέρων, ἀναγκαστικός, βίαιος, δυναστικός, (ὅθεν:) »Ἦμαρ ἀναγκαῖον,« Ὀδ. Π., τὸ ἄλλ. Δούλιον, (καὶ ἑλλ.) »Ἀναγκαῖον (ἐνν. οἴκημα),« Ἰσ. ϗ »Ξεν., τὸ δεσμωτήριον (ὅπου ὅμως ἄλλοι ἀναγν. Ἀνακαῖον). »Μῦθος ἀναγκαῖος,« Ἰλ., Ρ., ὁ ἀπειλητικός. »Τύχη ἀναγκαία,« Σοφ., ἡ δουλική. »Τράπεζα —,« Σδ., ἡ πενιχρά. »Ἀναγκαῖαι ἀποδείξεις,« Πλάτ., αἱ ἰσχυραὶ ϗ ἀναντίρρητοι. 4) (οὐδ.) τὸ κατὰ φύσιν ἀπαιτούμενον, ἢ πεπρωμένον, (καὶ ἐπμ.) ἀπαραίτητον. »Τὸ θεῶν ἀναγκαῖον,« Εὐρ., »Ἐξ ἀναγκαίου τύχης,« Σοφ., μὲ βίαιον θάνατον. »Τὰ κατὰ τὴν ἑκάστην ἡμέραν ἀναγκαῖα,« Θκ. »Τῶν τεχνῶν τὰς πρὸς τὰ ἀναγκαῖα τοῦ βίου χρησίμας,« Ἰσκρ. (ὅθεν ϗ παρ' ἡμῖν κοιν. Ἀναγκαῖον, κατ' εὐφημ., τὸ πρὸς Ἀπόπατον μέρος τοῦ οἴκου). 5) συγγενής (κυρ. ὁ ἐξ αἵματος, ὡς) κατ' ἀνάγκην οἰκεῖος. »Ὅσοι, μηδ' ὄνομα συγγενείας ἔχοντες, οἰκειοτέρους σφᾶς αὐτοὺς ἐν ταῖς συμφοραῖς τῶν ἀναγκαίων παρέσχον,« Ἰσκρ. 6) ὁ οὐσιωδῶς χρήσιμος, καίριος, (ὅθεν:) »Ἀναγκαῖον,« Ἀρτμδρ., τὸ Αἰδοῖον. »Καὶ τὰ μάλιστ' ἀναγκαιότατα τοῦ σώματος κατοπτώμενοι,« Εὐσέβ. »Μικρὰ δ' ἀκούσατε ὅμως αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα,« Δμ. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἀναγκαῖον (ἐκλαμβ. ἐνίοτε) ἀντὶ ἡ Ἀνάγκη »Τοῦ τ' ἀναγκαίου χάριν,« Εὐρ. »Οἱ δὲ πρὸς ἀλκὴν ἐτράποντο ἐκ τοῦ ἀναγκαίου,« Σδ.

Ἀναγκαιότης (ἡ). συγγενικὴ οἰκειότης, συγγένεια.

Ἀναγκαίως, ἐπίρ. Ἐξ ἀνάγκης, κατ' ἀνάγκην. »Ἀναγκαίως ἔχει,« Ἰσκρ., εἶν' ἐπάναγκες.

Ἀνάγκασμα (τὸ). ἀνάγκη, βία.

Ἀναγκαστήριος (ὁ, ἡ), καὶ

Ἀναγκαστικός, ή, όν. Ὁ ἀναγκάζων (βιάζων, στενοχωρῶν), βίαιος.

Ἀναγκαστός, ή. όν. Βιασμένος, ἀναγκασμένος.

Ἀναγκαστῶς, ἐπίρ. Ἀναγκαστικά, βεβιασμένως.

Ἀνάγκη (ἡ), [ἀνάσσω, ἢ ἀνάγω, ἢ ἐνέγκω, ἢ ἀγκάς, ἢ ἄγχω]. ἡ δυναστικῶς ὑποχρεοῦσα ἢ ἀφεύκτως ἐπιφέρουσα τὸ ἀποτέλεσμα (φυσικὴ ἢ ἠθικὴ) αἰτία·(ὅθεν παρὰ τοῖς ἀρχ.) ἡ Εἱμαρμένη. »Οἶμαι δὲ καὶ τὴν ἀνάγκην οὐκ ἄλλο τι λέγεσθαι, πλὴν τὸν θεόν,« Ἀριστ. »Ἀνάγκῃ οὐδὲ θεοὶ μάχονται,« Παρ. »Μὴ εἰς ἀνάγκην ἔλθωμεν ποιεῖν ἃ μὴ βουλόμεθα,« Δμ. »Καὶ Ἄρατον κατέλαβεν ἀνάγκη γενέσθαι Μακεδόνων σύμμαχον,« Πλ. (καὶ ἑλλ.) »Οὓς κατέλαβεν ἀποθανεῖν ἐναντία Βοιωτῶν τεταγμένους,« αὐτ. »Πολλὴ (»Πᾶσα) ἀνάγκη (ἐνν. ἐστὶν), (ϗ ἁπλ.) »Ἀνάγκη, »Ἐξ (»Ὑπ') ἀνάγκης, »Κατ' (»Πρὸς) ἀνάγκην, »Ὑπ' ἀνάγκῃ,« Ὀδ. Β. (καὶ ἑλλ.) »Ἀνάγκῃ, ἀντὶ Ἀναγκαίως, ἐξ ἀνάγκης, ἀκουσίως. »Ὅς ῥ' ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ,« Ὀδ. Α. »Ἅτε οὐκ ἀνάγκῃ, ἀλλ' ἐθελούσιοι καὶ χάριτος ἕνεκα ἐξιόντες,« Ξεν. 2) ἀναγκαστικὸν μέσον, βία, στενοχωρία. 3) (πλθ.) Βάσανα, τυραννίαι. »Συλλαβὼν καὶ τὰς ἐσχάτας ἀνάγκας ἐπιθείς, ἀπελύτρωσε ταλάντων ἐννέα,« Δμ. »Τὰ πρὸς ἀνάγκας ὄργανα,« Πλδ. »Πρὸς ἀνάγκην οὐκ ἂν ἐξηγόρευσε ταῦτα,« Πλ. »Εἰσὶ δὲ τέτταρες καὶ δέκα ἡμέραι, ἐν αἷς ἡ ἀνάγκη αὕτη ἔχει τὰς κύνας,« Ξεν.

Ἀναγκοσιτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μτβτ.) Τρέφω (κυρ. κτῆνος) ἀκουσίως, τὸ βιάζω νὰ φάγῃ. 2) (μσ.) = Ἀναγκοφαγέω.

Ἀναγκόσιτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ζῶον) ἀναγκαζόμενον νὰ τρώγῃ. 2) = Ἀναγκοφάγος.

Ἀναγκοτροφέω-ῶ, καὶ **Ἀναγκοφαγέω-ῶ**, Μ. ήσω. Φυλάττω δίαιταν, (ἐπὶ ἀθλητῶν) τρώγω ἀκουσίως καὶ ἀναγκασμένος (ὄχι ὅταν καὶ ὅ,τι καὶ ὅσον θέλω, ἀλλὰ πολὺ πλειότερον ϗ συχνότερα, ἵνα παχύνω καὶ δυναμώσω). 2) (μτφορ.) »Ἀναγκοφαγῆσαι πράγματα,« Θμπ., ὑποφέρω δυσαρεσκείας τινὰς διὰ μέλλοντας σκοπούς, συμμορφοῦμαι ἀκουσίως μὲ τὰς περιστάσεις. »Τὸ ἀναγκοφαγεῖν τὰ πράγματα, ἐναργέστατα παρείληπται ἐπὶ τοῦ τὰ αἰσχρὰ καὶ ῥυπαρὰ τλημόνως ϗ μεθ' ἡδονῆς ἕνεκα πλεονεξίας καρτεροῦντος,« Λογγ.

Ἀναγκοφαγία (ἡ). δίαιτα βεβιασμένη (καθὼς ἡ τῶν ἀθλητῶν), (ἴδε τὸ προηγ.).

Ἀναγκοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων δίαιταν αὐστηράν, ἢ τρώγων ἐξ ἀνάγκης (καθὼς οἱ ἀθληταί). ἴδε Ἀναγκοφαγέω.

Ἀναγκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποφέρω ἐξ ἀνάγκης καὶ χωρὶς νὰ θέλω.

Ἀνάγκυλος (ὁ, ἡ). (κυρ. κοντάρι) χωρὶς ἀγκύλην (λωρὶ διὰ τοῦ ὁποίου ῥίπτεται).

Ἀνα-γλυκαίνω, Μ. ανῶ, Κάμνω τι νὰ γένῃ ὅλως διόλου γλυκόν.

Ἀνάγλυπτος (ὁ, ἡ). ὁ σκαλισμένος (γεγλυμμένος) εἰς τρόπον ὥστε τὰ πλουμίδια νὰ ἐξέχουν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειάν του.

Ἀναγλυφή (ἡ). (γλυφὴ) σκάλισμα (πέτρας, μετάλλου κτλ.) ἀνασηκωτὸν (ἐξέχον ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν).

Ἀνάγλυφος (ὁ, ἡ), = Ἀνάγλυπτος.

Ἀνα-γλύφω, Μ. γλύψω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Διαγλύφω), σκαλίζω (πέτραν κτλ.) εἰς τρόπον ὥστε τὰ πλουμίδια νὰ σχηματίζωνται ἐξέχοντα (ἀνάγλυπτα).

Ἀνα-γνάμπτω, Μ. γνάμψω. Λυγίζω πρὸς τὰ ἄνω »Ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή,« Ἰλ. Γ., ἐστράβωσεν. 2) φέρω εἰς τὴν πρώτην του στάσιν λυγισμένον τι, (ἐπμ.) λύνω. »Δεσμὸν ἀνέγναμψαν,« Ἰλ. Ξ. (συγχ. τῷ

Ἀνα-γνάπτω, Μ. άψω. Γνάπτω (Κτενίζω) πάλιν καὶ ἰσάζω (καθὼς οἱ γναφεῖς τὰ πλυμένα ἱμάτια).

Ἀναγνεία (ἡ) ἀκαθαρσία, ἔλλειψις ἁγνείας.

Ἀνάγνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἁγνισθεὶς (καθαρισθεὶς κυρ. ἀπὸ ἔγκλημα) καὶ

Ἄναγνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἁγνός, ἀκάθαρτος, ἐναγής, βέβηλος.

Ἀνα-γνωρίζω, Μ. ίσω. Γνωρίζω ἢ Ἐξαναγνωρίζω.

Ἀναγνώρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναγνωρίζειν, ἀναγνωρισμός.

Ἀναγνώρισμα (τὸ). τὸ σημεῖον δι' οὗ ἀναγνωρίζεταί τι.

Ἀναγνωρισμός (ὁ), = Ἀναγνώρισις.

Ἀναγνωσείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω διάθεσιν) νὰ ἀναγνώσω.

Ἀνάγνωσις, εως (ἡ), = Ἀναγνώρισις. 2) (συνηθέσ.) διάβασμα (βιβλίου κτλ.). 3) (σπντ.) κατάπεισις ἢ μετάπεισις. (ἴδε Ἀναγιγνώσκω).

Ἀνάγνωσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀναγινώσκει (διαβάζει) τις. 2) (ὡς ἐκ τοῦ ἀκούοντος) = Ἀκρόαμα. »Οὐδὲν ἂν αὐτοῖς ἥδιον

ἀνάγνωσμα γένοιτο τῶν Πυλαιμένους γραμμάτων, « Συν.

Ἀναγνωστέος, α, ον. Ἄξιος ἀναγνώσεως.

Ἀναγνωστήριον (τό). τόπος δι' ἀνάγνωσιν. 2) = Ἀναλογεῖον.

Ἀναγνώστης, ου (ὁ). διαβαστής.

Ἀναγνωστικός, ή, όν Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος, ἔχων κλίσιν πρὸς) ἀνάγνωσιν.

Ἀνάγνωστος (ὁ, ἡ), (ἀδκμ.) ὁ τοῖς πᾶσι γνωστός. 2) = Ἀναγνωστέος. 3) = Ἄγνωστος, ἀγνώριστος ἢ δυσανάγνωστος.

Ἀναγόρευσις, εως (ἡ). ἡ διὰ κήρυκος διαλάλησις, ἢ ἡ διὰ προκηρύξεως δημοσίευσις.

Ἀναγορευτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος διὰ τὴν ἀναγόρευσιν (βασιλέως κτλ.). » Τὰ ἀναγορευτήρια (ἐνν ἱερά),« Νικ. Χων.

Ἀν-αγορεύω, Μ. εύσω ἢ ερῶ (ἀόρ. Ἀνηγόρευσα ἢ Ἀνεῖπον κτλ. ἴδε Ἀγορεύω). Ἀνακηρύττω δημοσίᾳ, γνωστοποιῶ διὰ κήρυκος ἢ προγράμματος, διαλαλῶ, (ἐπμ.) διορίζω ἢ προβιβάζω τινὰ εἰς ἀξίωμα. » Καὶ ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ, ὅτι στεφανοῖ ὁ δῆμος Δημοσθένην, « Δμ. » Ἀνηγορεύθη στρατηγὸς αὐτοκράτωρ ὑπὸ τοῦ δήμου παντός, « Πλ. » Τῷ ἀπειθοῦντι πάντα τὰ χαλεπὰ ἀνεῖπε,« Αξ.

Ἀνάγραμμα (τό), = Ἀναγραμματισμός.

Ἀνα-γραμματίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω δι' ἀναγραμματισμοῦ ἄλλην ἐξ ἄλλης λέξιν. » Καί τις τὸ Ἀρσινόη, Ἥρας ἴον ἀνεγραμμάτιζεν, « Εὐστ. (καὶ πθ.) » Ἀναγραμματισθεὶς γὰρ ὁ χόλος τὸν λόχον ποιεῖ, « αὐτ.

Ἀναγραμματισμός (ὁ). ἡ μετατόπισις τῶν γραμμάτων (ςοιχείων) λέξεώς τινος πρὸς σχηματισμὸν ἄλλης, π. χ. Ἥρα, ἀήρ. Χόλος, ὄχλος κτλ.

Ἀνάγραπτος (ὁ, ἡ) γεγραμμένος εἰς μέρος τι πρὸς ἐνθύμησιν.

Ἀναγραφεύς, έως (ὁ). ὁ διωρισμένος νὰ καταγράφῃ εἰς τοὺς δημοσίους κώδηκας τὰς πράξεις τῆς πολιτείας. 2) (Μηχαν.) τὸ χρησιμεῦον ὡς πρότυπον εἰς τοὺς τεχνίτας ἵνα σχεδιάζουν τὰ ἔργα των.

Ἀναγραφή (ἡ). ἡ εἰς τοὺς δημοσίους κώδηκας ἐγγραφή. » Πόλεις τῆς ἀναγραφῆς ὀρεγομένας, « Ξεν. 2) σύντομος καταγραφὴ ἢ περιγραφή. » Τῇ περὶ τοὺς βίους ἀναγραφῇ ἐνδιατρίψας, « Πλ. » Τῶν κατὰ τὴν Σάμον ἐνδόξων ἀναγραφή, « Ἀθ. 3) πίναξ, κατάλογος, (ἐν γέν.) ἔγγραφον ἢ ἀντίγραφον. » Τοῦ πλήθους τῶν χρημάτων ἀναγραφὴν ἔχουσα, προσέδωκεν αὐτῷ, « Πλ., (παρβλ. Ἀπογραφή.), [ἐκ τοῦ

Ἀνα-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω (Περνῶ, Καταστρώνω) εἰς κώδηκα (σύγγραμμα, κατάλογον, συμφωνητικὸν κτλ.) (ὅθεν:) = Ἐγ(Συγ, Κατά, Μετά, Περί, Ἀντί, Ἐπι) γράφω. » Εὐεργέτης βασιλῆος ἀνεγράφη, « Ἡρ. » Ἐν τοῖς φίλοις ἀναγεγράψῃ, « Δ. Κάσ. » Ἀναγράψαι βίβλον « Γαλ. » Μιθριδάτου δὲ ἀναγράφει κόλακα Σωσίπατρος, « Ἀθ. » Εἰς στήλην ἀναγράφειν τοὺς προδότας, « Αἰσχ. » Ὁ τὰς Ἀριστοτέλους ἐπιστολὰς ἀναγράψας, « Δμ., (καὶ μσ.) » Κομίζεσθαι τὴν τιμήν, ἣν ἀνεγράψατο, « Ἀρις. » Νόμοι μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, « Αχ. 2) ζωγραφίζω (ἀποτελειόνω) τὸ προσχεδιασθέν. » Δεῖ γὰρ ὑποτυπῶσαι πρῶτον, εἶθ' ὕστερον ἀναγράψαι, « Ἀρις. 3) ἀνατίθημι· ἀποδίδω. » Σοὶ τὰ νικητήρια ἀναγράφομεν, « Ὑμν. Ἐκκλησ. (παρβλ. Ἐγγράφω).

Ἀν-αγρεύομαι, Μ. εύσομαι. Περιπλανῶμαι εἰς ἄγραν, κυνηγῶ.

Ἀναγρία (ἡ). (ὁ καιρὸς καθ' ὃν εἶνε) ἔλλειψις ἢ ἐμπόδισμα κυνηγίου ἢ ὀψαρεύματος.

Ἀνα-γρύζω, Μ. γρύξω, = Γρύζω. » Οὐδ' ἀναγρύζειν μοι ἐξουσίαν ἐποίησας, « Ξεν., δὲν μὲ ἀφῆκες νὰ εἴπω οὔτε γρῦ.

;Ἀνα-γυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω πάλιν (ἐκ νέου) ἢ ἐπανειλημμένως, ξαναγυμνάζω.

Ἀνα-γυμνόω-ῶ, Μ ώσω. Ξεγυμνόνω.

Ἀνάγυρις, εως (ἡ) καὶ

Ἀνάγυρος, ου (ὁ, ἡ), φυτ. δυσῶδες (ὅμοιον μὲ λυγαριάν), (ἄλλο παρὰ τὸν Ὀνόγυρον), (ὅθεν ἡ παρ.) » Μὴ κίνει τὸν ἀνάγυρον. « (εἰς τὰς Ἀθ. ὀνομάζεται) ἀκόνυζος, (παρβλ. Κόνυζα).

Ἀναγχιππέω-ῶ, Μ. ήσω. (Κωμ.) εἶμαι ἱππεὺς ἐξ ἀνάγκης.

Ἀν-άγχω, Μ. άγξω, Π. ἀντὶ Ἄγχω, Ἀπάγχω, πνίγω.

Ἀν-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀνήγαγον κτλ.). Φέρω (Τραβῶ) ἀπὸ κάτω ἐπάνω (ἀπὸ χαμηλότερον εἰς ὑψηλότερον μέρος), ἀναιβάζω, σηκόνω, ὑψόνω. (μσ.) ἀναβαίνω. » Ἀνήγαγον εἰς φάος αὖθις,« Ἡσ. » Ἀνήγαγεν εἰς ὑπερῷον, « Γρφ. » Οὓς διὰ τὴν ἀρετὴν εἰς θεοὺς ἀνήγαγεν, « Ἰσκρ » Γυναῖκ' ἀνῆγες ἐξ ἀπίης γαίης, « Ἰλ. Γ. » Τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' Ἀτρείδης;« Ἰλ. Ι. » Τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ῥυσάμην καὶ ἀνήγαγον αὖθις ἐς Ἄργος, « Ἰλ. Ο. » Ἀνάγειν κάρα, « Σοφ., ἀντὶ Ἀνανεύειν. » Ἀνάγειν εἰς τιμὰς « Πλ. » Τίμιόν σε ἀνάξει, « Εὐρ. » Κλίνει τε κἀνάγει πάλιν, « Σοφ. » Περαιτέρω τόλμης ἀνῆγεν ἑαυτόν, « Πλ. » Ἀνάγειν τὸν λόγον, « Γργ., ἐπανάγειν αὐτὸν εἰς τὸ προκείμενον, ἢ ἐπαναλαμβάνειν. » Ἀνάγειν τῷ χρόνῳ, « Σοφ. προλαμβάνειν. » Ἀνάγειν πνεῦμα, » Ἀνάγειν αἷμα, (κοιν.) ξερνᾶν αἷμα. » Ἀνάγειν σκόλοπας (πάχος, φλέγμα, χολὴν κτλ.), « Ἰατρ., (καὶ μσ. ἢ ἐλλ.) » Ὅπως τοῖς ὄνυξιν ἀντιλαμβανόμενα, ῥᾷον ἀνάγῃ πρὸς τὸ μετεωρότερον, « Ἀριστ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Γῆ εἰς ὀρῶν κορυφὰς ἀνηγμένη, « Γργ. 2) σηκόνω (τραβῶ ἐπάνω) τὴν ἄγκυραν (καὶ ἐκ τοῦ ἐπακολουθ.) μακρύνω τὸ καράβι ἀπὸ τὸν λιμένα, (ἐπμ.) κινοῦμαι (ξεκινῶ) διὰ θαλάσσης μὲν πρὸς τὸ πέλαγος, διὰ ξηρᾶς δὲ πρὸς τὰ μεσογειότερα, (κατ' ἔκτ.) μακρύνομαι, ἀναχωρῶ, ἀποσύρομαι, ὀπισθοδρομῶ, (καὶ μτφορ.) ἑτοιμάζομαι (ἢ ἀρχίζω) νά. » Ἀνάγειν τὰς νῆας πρὸς τὸν Ἰσθμὸν (ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα κτλ.),« Ἡρ. (καὶ μσ.) » Ταῦτα δὲ ποιήσαντες, ἐπὶ τὰς ἄλλας νήσους ἀνάγοντο, « Ἡρ. (καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν νεῶν) » Ἔλεγον ὅτι νῆες ἐξ Ἀβύδου ἀνηγμέναι εἶεν εἰς Κύζικον, « Ξεν. » Ἀνήχθη εὐθὺ Γυθείου, « αὐτ. (καὶ ἐλλ.) » Ἤδη σκοταῖος ἀναγαγὼν (ἐνν. τὴν ἀποσκευήν), ἐστρατοπεδεύσατο, « αὐτ. » Ἐπὶ πόδα ἀνάγειν ἔξω βέλους, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Καὶ ὁ μὲν ἀνήγετο ὥς τι ἐρῶν, « Ἀρρ. » Ἀναγόμενον ὡς ἀδολεσχήσοντα, « Πλάτ. 3) (διὰ τὴν ὑψηλὴν δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῶν ναῶν θέσιν) προσφέρω (θυσίαν κτλ.), (καὶ κατ' ἔκτ.) ἐκτελῶ ἑορτήν, πανηγυρίζω. » Ἀνάγετε παιᾶνα, « Σοφ. » Ἀνήγαγον θυσίαν τῷ εἰδώλῳ, « Γρφ. » Χορούς τε ἀνῆγον αἱ πόλεις (ἐς τὴν Δῆλον), « Θκ. » Πανηγύρεις ἀνάγουσι, « Λκ. » Αἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἄναγον χορὸν ἱμερόεντα, « Ἡσ. 4) (διὰ τὴν κοινωνικὴν δὲ ὑπεροχὴν τῶν ἀρχόντων) ἀναφέρω, ἀναθέτω, ἀποδίδω. » Ἀνάγω εἰς βασιλέα (εἰς τοὺς ἄρχοντας, εἰς τὴν σύγκλητον κτλ.). » Πάντα ἀνάγοντες εἰς τὸν δῆμον, « Ἀριστ. » Πάντα ἀναγάγοι ἄν τις πρὸς ταύτας τὰς ὑποθέσεις, « αὐτ. » Πάντα ἀνάγεται εἰς τὸ ὂν καὶ τὸ μὴ ὄν, « αὐτ. 5) (ἀντὶ τοῦ ἁπλ. Ἄγω), φέρω, ὁδηγῶ, 'παίρνω. » Τὴν δὲ θέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγον ὅνδε δόμον δε, « Ὁμ. » Ἀνάγεσθαι σύνοικον, « Ἡρ. 6) ἀνατρέφω. » Ἀνάγει τὸν παῖδα ὁ παιδαγωγός, « Πλάτ. » Ποῦ διαιτᾶσθαι καὶ ἀνάγεσθαι δεῖ τοὺς ἀνήβους, « Πανδ. » Ἀνάγωγος γὰρ ἡ μὴ καλῶς ἀχθεῖσα κύων, « Ξεν. (παρβλ. Ἀναβάλλω καὶ Ἀναφέρω).

Ἀναγωγεύς, έως (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἀνάγων (ἀναβιβάζων, ὑψόνων κτλ.). » Ἥλιε, ψυχῶν ἀναγωγεῦ, « Επγρ. (ἰδιαιτ. δὲ) = Ἀναφορεύς, τὸ λωρὶ τῆς ἀσπίδος (τῶν ὑποδημάτων κτλ.).

Ἀναγωγή (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνάγειν (ἴδε τὴν λέξ.), ἀναίβασμα κτλ., 'ξέρασμα. » Αἵματος (» Σιτίων), « Γαλ. Ἀρετ. » Ἐξ ἀναγωγῆς, « Ἀρςτ. μὲ ἀγῶνα, ὡς ἂν νὰ ξερνᾷ. (ἰδιαιτ. δὲ 2) (ἐπὶ πλοίου) ἡ ἀπὸ τοῦ λιμένος ἀναχώρησις, ὁ ἀπόπλους. » Νεῶν—, « Δμ. » Περὶ ἀναγωγὴν ἐγινόμεθα, « Λκ. 3) (Νμ.) ἡ τῶν πωληθέντων ὑπαιτίων ἀνδραπόδων ἐπιστροφὴ πρὸς τὸν πωλήσαντα καὶ ἡ ἀντ' αὐτῶν ἀποζημίωσις τοῦ ἀγοραστοῦ, (ἴδε Πλάτ. Νομ. ΙΑ΄.). 4) = Ἀγωγή, ἀνατροφή, παιδαγωγία, (καὶ ἐπὶ φυτ.) καλλιέργεια. » Ἡ δὲ ἀναγωγή, καὶ ἣν καλοῦσί τινες τῶν φυτῶν παιδείαν, « Θφρ. 5) (φιλοσοφ. καὶ θλγ.) ἡ πρὸς θεωρίαν τῶν ἀΰλων καὶ μυστικωτέραν τῶν θείων γραφῶν ἔρευναν ἀνύψωσις τῆς ψυχῆς.

Ἀναγωγία (ἡ). στέρησις ἀγωγῆς (παιδαγωγίας), κακὴ ἀνατροφή, κακοήθεια.

Ἀναγώγια (τά), (ἐνν. ἱερά), τὰ ἄλλ. Ἀναβατήρια (ἴδε τὴν λέξ.). 2) ἑορτὴ τελουμένη ἐν Σικελίᾳ διὰ τὴν ὑποτιθεμένην ἀναγωγὴν (τὸν ἀπόπλουν) τῆς Ἀφροδ. εἰς τὴν Λιβύαν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐκεῖ ναῶν της.

Ἀναγωγικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς = Ἀναγωγός. » Τὰς ἀγγελικὰς δυνάμεις, ὡς ἀναγωγικὰς τῶν ἡμετέρων προσευχῶν, « Ἀρέθ. 2) (μτφορ.) ὁ ἀνυψῶν τὸν νοῦν πρὸς θεωρίαν τῶν ἀΰλων, (ὅθεν) » Νοῦς ἀναγωγικός, « Θλγ., τὸ μυστικὸν νόημα τῶν Θ. Γραφ. ὡς πρὸς τὴν μέλλουσαν ζωήν, (πρβλ. Ἀλληγορικός).

Ἀναγώγιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀναγωγικός.

Ἀναγωγός ή, όν. Ὁ ἀνάγων (ἀναβιβάζων κτλ.), ἢ ἔχων δύναμιν ἀναγωγικὴν (ἀνελκυστικὴν κτλ.). » Πτυέλου ἐςὶν ἀναγωγός, « Ἀθ.

Ἀνάγωγος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -αγώγως. Ὁ ἐστερημένος ἀγωγῆς (ἀνατροφῆς), ἀπαιδαγώγητος, κακοαναθρεμμένος, ἄτακτος, κακοήθης. ἄπρακτος, (ἐπὶ ζ.) ἀγύμναςος, ἀμάθητος (ἴδε Ἀνάγω, περὶ τὸ τέλος).

Ἀναγώνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγωνισθεὶς (μὴ λαβὼν μέρος εἰς ἀγῶνα). » Εἴ τις γε ἀσκητής, πολλὰ πονήσας καὶ ἀξιόνικος γενόμενος, ἀναγώνιστος διατελέσειεν, οὐκ ἄν μοι δοκεῖ δικαίως ἀναίτιος εἶναι ἀφροσύνης, « Ξεν. (ἴδε καὶ Θκδ. Δ. 92).

Ἀνα-δάζομαι, Μ. δάσομαι, καὶ

Ἀνα-δαίομαι, Μ. δαίσομαι. Μοιράζω ἢ Ξαναμοιράζω (κυρ. γῆν, ἢ νεωςὶ κατακτηθεῖσαν, ἤ, διὰ πολιτικὰς περιστάσεις, ἐκ νέου διανεμητέαν μεταξὺ τῶν κατοίκων).

Ἀνα-δαίω, Μ. δαίσω, Π. κατακαίω, ἀνάπτω.

Ἀνα-δάκνω, Μ. δήξομαι. Ξαναδαγκάνω. 2) προξενῶ δηγμὸν (τσούξιμον).

Ἀνδασμός (ὁ). ἐξαναμοίρασμα (ἢ ἁπλ.) μοίρασμα (κυρ. γῆς), ἴδε Ἀναδάζομαι,

Ἀνάδαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ νέου (ἢ ἐκ δευτέρου) μοιρασθείς, ξαναμοιρασμένος. 2) (μτφορ. καὶ μτγν.) ἄκυρος, ἀθετημένος, ἀνενέργητος, μάταιος.

Ἀνα-δατέομαι-οῦμαι, Π. ἀντὶ Ἀναδάζομαι.

Ἀναδέδρομα, πρκ. τοῦ Ἀνατρέχω.

Ἀνάδειγμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐκτίθεται πρὸς δεῖγμα ἢ ἐπίδειξιν, (κυρ. δὲ) εἰκὼν ἢ ἄγαλμα. 2) εἶδος λαιμοδέτου, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν οἱ κήρυκες πρὸς ἐνδυνάμωσιν τῆς φωνῆς των.

Ἀνα-δείκνυμι, Μ. δείξω. Σηκόνω τι ὑψηλὰ ἵνα τὸ δείξω. » Τὸν πυρσὸν ἀναδείξαντες, « Πλβ. » Σημήϊον ἀνέδειξε, « Ἡρ. (ὅθ. 2) φανερόνω, κοινοποιῶ, (ἐπμ.) = Ἀναγορεύω, ὑψόνω, διορίζω εἰς δημοσίαν θέσιν. » Ὕπατον ἀναδείξας ἑαυτόν, « Πλ. 3) παράγω εἰς τὸ εἶναι, συνιστῶ. » Τελευταῖος ὁ ἄνθρωπος ἀνεδείχθη, « Γργ. » Τότε δὲ καὶ τὰ συσσίτια ἀναδέδεικται, « Θεοδ. 4) καθιερόνω, ἐγκαινιάζω. » Ἱερὸν ἀναδειχθὲν Καίσαρι, « Στρ. » Τὸ θέατρον ἀναδείξας, « Πλ. 5) (σπ. καὶ Π.) ἀνοίγω. » Ἀναδεικνύναι πύλας, « Σοφ. (παρβλ. Ἀποδείκνυμι).

Ἀνάδειξις, εως (ἡ). δείξιμον, φανέρωσις· ἀναγόρευσις· καθιέρωσις κτλ. (ἴδε τὸ ῥῆμα).

Ἀνα-δέκομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀναδέχομαι.

Ἀναδεκτικός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος ἢ θέλων ν' ἀναδεχθῇ τι.

Ἀνάδελφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἀδελφὸν ἢ ἀδελφήν.

Ἀνα-δέρομαι, Μ. δεροῦμαι, Π. ἀνοικοδομῶ, 'ξαναχτίζω, (ἢ ἁπλ.) κατασκευάζω.

Ἀναδενδράς, άδος (ἡ). (κυρ. ἄμπελος καὶ μάλιστα ἀγριάμπελος) τυλιγμένη ἐπάνω εἰς δένδρον, δράνα, κληματαριά.

Ἀναδενδρίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) ἀπὸ ςαφύλια δράνας.

Ἀναδενδρομαλάχη (ἡ), = Δενδρομαλάχη.

Ἀνα-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι, Π. = Ἀναβλέπω, κυττάζω πρὸς τὰ ἄνω. 2) ἀνοίγω τὰ 'μμάτιά μου (κυρ. μετὰ λειποθυμίαν).

Ἀνα-δέρω, Μ. δερῶ. Ὑδέρνω, (μτφορ.) ξεσκεπάζω, φανερόνω. 2) ἀναξέω πληγήν, (καὶ μτφορ.) διεγείρω ἀνάμνησιν ὀχληράν, ἢ ὁμιλῶ λόγους πικροὺς καὶ ἐγγιχτικούς. 3) ἀναμασσῶ τὰ πολλάκις προειρημένα.

Ἀνάδεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναδέειν (τὴν κόμην, στέφανον κτλ.).

Ἀνα-δεσμεύω(-έω-ῶ), Μ. εύσω ἢ ήσω, = Ἀναδέω.

Ἀναδέσμη (ἡ) καὶ Ἀνάδεσμος (ὁ), = Ἀνάδημα, εἶδ. διαδήματος ἢ κεφαλοδέσμου γυναικείου.

Ἀνάδετος (ὁ, ἡ). ὁ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ἄνω (κυρ. τῆς κεφαλῆς) δεμένος, ὁ ἀναδεδεμένος τὴν κεφαλήν, φορῶν διάδημα, στεφανωμένος.

Ἀνα-δεύω, Μ. δεύσω. Ἀνακατόνω (κυρ. δύο ὑγρά, ἢ ξηρὸν καὶ ὑγρὸν ὁμοῦ), ζυμόνω. » Τὴν σποδὸν ἀναδεύσας κηρῷ ὑγρῷ, « Αἰλ. 2) μουσκεύω τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ ποτισθῇ καλὰ (νὰ πίῃ ὅλον τὸ ὑγρόν). (μτφορ.) » Διὰ τῆς παιδείας οἷον ἀνέδευσε τοῖς ἤθεσι τῶν παίδων τοὺς νόμους, « Πλ.

Ἀνα-δέχομαι, Μ δέξομαι. Δέχομαι (Σηκόνω) ἐπάνω μου. » Πολλὰ δὲ σάκος ἀνεδέξατο δοῦρα, « Ἰλ. Ε. » Καὶ προσνηχόμενος ὁ ἰχθὺς ἀνεδέχετο τὸν παῖδα ἐπὶ τῶν νώτων,« Ἀππ. 2) (μτφορ.) ἀναλαμβάνω, οἰκειοποιοῦμαι· συναθροίζω, ἐπιχειρίζομαι· (κυρ. δὲ) 'παίρνω ἐπάνω μου νὰ κάμω τι, (ἐπμ.) ἐγγυῶμαι· ὑπόσχομαι. » Οὐχ ἑκὼν ἀνεδέξατο τὸν παῖδα, « Δμ. » Ἀνεδέξατο ὅσους ἠδύνατο πλείςους τῶν ἐκ τῆς μάχης ἀνασωζομένων, « Ξεν. » Τοὺς ἀφυστεροῦντας ἀναδεχόμενος, « Πλ. » Τούτοις πιστεύων, ἀνεδέχετο τὸν πόλεμον, « Σδ. » Ἀναδέχομαι τὴν δίκην (τὸ ἔγκλημα, τὴν τιμωρίαν). » Ἐγώ σοι ἀναδέχομαι ἥξειν πολὺ τούτου πιστότερόν σοι φίλον, « Ξεν. » Ἀναδεχομένους ὑποχειρίας ποιήσειν τὰς Ἀθήνας, « Ἡρ. » Πέντε τάλαντα ἀνάδεξαι προικὸς τῷ κηδεστῇ, « Φαλ. » Τὸν δὲ Μεγακλέα Λεόντιος ἀνεδέξατο τῶν χρημάτων,« Πλβ. 3) = Ἀπεκδέχομαι, προσμένω. » Τοὺς ἀφυστεροῦντας ἀναδεχόμενος, « Πλ. » Ἀνεδέχετο τὴν Ἀσδρούβου παρουσίαν, « Σδ. 4) (σπν.) = Διαδέχομαι. » Ἔνθα ἀναδεξάμενοι, Ἄπολλον, τεὰ Καρνεῖα, « Πίνδ.

Ἀνα-δέω, Μ. δήσω. Δένω τι ἐπάνω ἢ τριγύρω (κυρ. εἰς τὴν κεφαλήν), (ὅθεν:) ςεφανόνω, (καὶ συνκδχ.) ἀναγορεύω. » Δᾷδας ἀναδήσας πρὸς ἕκαστον κέρας, « Πλ. » Δάφνᾳ τε χρυσέᾳ κόμας ἀναδήσαντες, « Πίνδ. (καὶ μσ.) » Κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν τριχῶν, « Θκ. (καὶ πθ.) » Οἱ καλῶς ἀποθανόντες, θαλοῖς ἀνεδοῦντο, « Αἰλ. 2) (μσ.) δένω τὴν κεφαλήν μου μὲ διάδημα, στεφανόνομαι· (καὶ μτφορ.) περιποιῶ εἰς ἐμαυτόν, ἀποκτῶ. » Στέφανον (καὶ μτφορ.) » Δόξαν (» Κλέος, » Αἶσχος κτλ.) ἀνεδήσατο, « 3) δένω τι ἀπό τινος. » Τῶν νεῶν τινας ἀναδούμενοι, εἷλκον κενάς, « Θκ. 4) (μτφορ.) ἀναφέρω, οἰκειοποιῶ. » Ἀνέδησεν ἑωϋτὸν εἴς τινα θεῶν ἢ ἡρώων. » Ἀναδήσαντί τε τὴν πατριὴν εἰς ἑκκαιδέκατον θεόν, « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Οὕτως ἑαυτοὺς ἀνεδήσατο τῇ συνουσίᾳ καὶ ἐχειρώσατο, « Αἰλ., τοὺς εἵλκυσε (τοὺς προσήλωσεν) εἰς ἑαυτόν.

Ἀνάδη(δε)μα, ατος (τό), = Διάδημα. » Ταινιώσας τῷ ἀναδήματι, « Δ. Κάσ.

Ἀνάδηξις, εως (ἡ). δάγκασμα. 2) φαγοῦρα.

Ἀνα-δια-λύω, Μ. λύσω, = Διαλύω, συμβιβάζω.

Ἀνα-δι-αρθρόω, Μ. ώσω, = Διαρθρόω, διαιρῶ κατ' ἄρθρα.

Ἀνα-διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω ἐκ νέου, 'ξαναδιδάσκω, (ἐπμ.) σαφηνίζω, ἀποδεικνύω καλλήτερα, (ὅθεν) μεταπείθω. » Ἢ σὲ πεισθῆναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδαχθῆναι, ὡς οὐκ ὀρθῶς γινώσκω περὶ αὐτῶν, « Αχ. » Τὸν χρησμὸν ἀναδίδαξον αὐτὸν ὡς ἔχει, « Ἀρςφ 2) παραστήνω ἐκ δευτέρου εἰς τὸ θέατρον τὸ αὐτὸ δρᾶμα τροποποιημένον.

Ἀνα-διδράσκω, Μ. δράσομαι. Φεύγω ὀπίσω.

Ἀνα-δίδωμι, Μ δώσω. (μτβτ.) Κάμνω νὰ ἀναδοθῇ (φυτρώσῃ, ἀναβρύσῃ) τι. » Ὅσα τε ἡ γῆ ἀνεδίδου ὡραῖα, « Θκ. » Ἀναδίδωσιν ἡ πηγὴ τὸ ὕδωρ,« Πλ. ‖. (ἀμτβτ.) ἀναβρύω, φυτρόνω. » Ἐκ τῆς γῆς τροφὴ ἀναδιδοῦσα, « Πλ. » Ἀναδιδοῦσι πηγαί,« Ἡρ. (καὶ μσ.) » Πηγὴν ἀναδοθῆναι ἐάσω, « Αχ. » Ἡ δὲ φλὸξ ἀναδοθεῖσα, « Μυθ. 2) = Διαδίδωμι, διαμοιράζω. » Ἡ χολὴ εἰς ὅλον ἀνεδόθη τὸ σῶμα, « Ἀλέξ. Ἀφρ. » Τὴν ψῆφον ἀναδιδόναι,« Αχ. (ὅθ: 3) (συνκδχ.) προτείνω τι εἰς σκέψιν καὶ συζήτησιν. » Συναθροίσας τοὺς φίλους, ἀνεδίδου διαβούλιον, τί δέον εἴη πράττειν, « Σδ. 4) (ἀντὶ τοῦ ἁπλ.) Δίδωμι. » Ὦ μῆτερ, ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν,« Ἀρςφ. 5) (ἐναντ. τῷ Ἐπιδίδωμι), ςρέφω ὀπίσω, ὀπισθοδρομῶ. » Κἄπειτα πάλιν ἀναδίδωσιν, « Ἀρατ. 6) = Ἀποδίδωμι, δίδω ὀπίσω. » Ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον, « Λκ.

Ἀνα-δικάζω, Μ. άσω. Ἀναθεωρῶ ὑπόθεσιν δεδικασμένην, 'ξανακρίνω. ‖. (μσ.) κρισολογοῦμαι εἰς ἔκκλητον δικαστήριον, (παρβλ. Παλινδικέω).

Ἀναδικία (ἡ). ἡ ἐκ δευτέρου κρισολογία, (παρβλ. Παλινδικία).

Ἀνάδικος (ὁ, ἡ) ὁ ἐκ δευτέρου δικαςικῶς συζητούμενος ἢ συζητητέος. » Ἀνάδικα τὰ δεδικασμένα ποιῶν, « Προκ. (παρβλ. Παλίνδικος).

Ἀνα-δίκω (ἄχρ. ὅθ τὸ ἀπαρ. Ἀνδικεῖν, ἀντὶ Ἀναδικεῖν), Π. ῥήχνω ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ ἄνω.

Ἀνα-δινεύω (-έω-ῶ), Μ. εύσω (ήσω), Π. κρατῶν τι ὑψηλὰ τὸ περιστρέφω (καθὼς ὁ ἁλιεὺς τὴν ὁρμιὰν πρὶν τὴν ῥίψῃ). 2) (μσ.) περιφέρομαι, φέρνω γύραις.

Ἀνα-διπλασιάζω, Μ. άσω, = Ἀναδιπλόω.

Ἀναδιπλασιασμός (ὁ), (κυρ. παρὰ γραμματ.) ἡ Ἀναδίπλωσις τῆς συλλαβῆς διὰ τῶν αὐτῶν ἢ τῶν συςοίχων συμφώνων: Θεῶμαι, τεθέαμαι· Ἔτυμον, ἐτήτυμον.

Ἀνα-διπλόω, Μ. ώσω. Ξαναδιπλόνω, διπλασιάζω τὸ ἤδη διπλωμένον ἢ διπλασιασμένον.

Ἀναδίπλωσις, εως (ἡ). Ξαναδίπλωμα. 2) (Ῥτρ.) = Ἐπανάληψις. 3) (Γρμτ.) = Ἀναδιπλασιασμός.

Ἀνα-διφάω(έω)-ῶ, Μ ήσω. Ἀνερευνῶ, ἐξ-

ετάζω (σκαλίζω) κατὰ βάθος, (ἐπμ.) ἀνακατόνω.

Ἀνα·δοιδυκάζω(ίζω), Μ. άσω(ίσω). Ἀνακατόνω μὲ τὸν δοίδυκα (γουδίον).

Ἀναδορὰ (ἡ). ʼγδάρσιμον, ξέγδαρμα.

Ἀνάδεσις, εως (ἡ). ἀναβλάστησις· ἀνάδυσις· διάδοσις, διανομή. » Ἡ εἰς τὸ σῶμα τῶν σιτίων ἀνάδοσις, « Γαλ. 2) (μτφορ.) ἔμπνευσις. ϗλ., (ἴδε Ἀναδίδωμι.)

Ἀναδοτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς ἀνάδοσιν. » Ἡ κοιλία ἀναδοτικὴ τῶν τροφῶν, « Γργ.

Ἀνάδοτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποδοθεὶς ἢ ἀποδοτέος (Θχ. Γ. 52.).

Ἀνάδου, δόσθω, (β΄. ἑν. πρσ. τοῦ) μσ. ἀόρ. β΄. τῆς προστ. τοῦ Ἀναδίδωμι.

Ἀναδοῦ, δείσθω, (β΄. ἑν. πρσ. τοῦ) ἐνεστ. τῆς προστ. καὶ

Ἀναδούμενος, η, ον, ἐνεστ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναδέω.

Ἀνα·δουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καθιστῶ τινα πάλιν δοῦλον, ʼξανασκλαβόνω.

Ἀναδούλωσις, εως (ἡ). ʼξανασκλάβωμα.

Ἀναδοχεύς, έως (ὁ, — Ἀνάδοχος.

Ἀναδοχή (ἡ). τὸ ἀναδέχεσθαι (ἀναλαμβάνειν) ἢ ἑαυτὸν (δηλ.) — Ἀνάπαυσις, ἄνεσις. » Ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων, « Σοφ. Τραχ. (ἢ εἰς ἑαυτόν, δηλ.) ὑπόσχεσις· ἐγγύησις.

Ἀνάδοχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναδεχόμενος (ἀναλαμβάνων) τι εἰς ἑαυτὸν ϗ ὑπεσχόμενος νὰ τὸ ἐκτελέσῃ, (ἐπμ.) ἐγγυητής, ϗ (ἐκκλ.) ἀνάδοχος (νουνός, κουμπάρος).

Ἀνα·δρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀνατρέχω.

Ἀναδρομή (ἡ). τρέξιμον πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἄνοδος ἢ ἐπάνοδος ὁρμητική. (ἐπὶ φυτ.) ἡ ταχεῖα βλάστησις, αὔξησις.

Ἀνάδρομος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνατρέχων, ἐπιστρέφων δρομαῖος. » Ἰχθύες ἀνάδρομοι, « Ἀλέξ. Τραλλ., οἱ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναπλέοντες τοὺς ποταμούς, (ἴδε καὶ Ἀλάδρομος).

Ἀνα·δύομαι, Μ. δύσομαι, (ἀόρ. Ἀνέδυν ϗλ.). (τὸ ἐναντ. τοῦ Καταδύομαι, δηλ.) ἐβγαίνω (χυρ. ἀπὸ τὸ βάθος τῆς θαλ. ἢ ϗ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν ὄψιν), ξετρυπόνω, (ϗ ἐπὶ ἡλίου) ἀνατέλλω. » Ἀνέδυ πολιῆς ἁλός, « Ἰλ. Α. (καὶ μσ.) » Ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης, « αὐτ. (ὅθεν:) » Ἀφροδίτη ἀναδυομένη, « Ἀθ. » Ὅπου γὰρ ἂν κρούσω τῷ ποδὶ τὴν γῆν, ἀναδύσονται καὶ πεζικαὶ ϗ ἱππικαὶ δυνάμεις, « Πλ. (παρβλ. Ἀνακύπτω). 2) τραβηοῦμαι ὀπίσω, κοντοστέκομαι, (καὶ μτφορ.) δυσκολεύομαι νὰ ἐπιχειρήσω τι, παραιτοῦμαι, ἀθετῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἀλλάζω σκοπόν. ἀποφεύγω. » Μή τις μοι ὑποδδείσας ἀναδύῃ, « Ὀδ. Ι. » Προκαλεῖται γάρ με, ϗ ἀναδῦναι πάντως αἰσχρόν, Αχ. (καὶ μσ.) » Ἀναδύεται πόλεμον, « Ἰλ. Η. » Τί ἀναδυόμεθα; ἢ τί μέλλομεν; « Δμ. » Νόμος δὲ μαρτυρίου, μήτε ἐθελοντὰς πρὸς τοὺς ἀγῶνας χωρεῖν, μήτε παρόντας ἀναδύεσθαι, « Γργ.

Ἀναδύς, ῦσα, ύν, ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναδύομαι.

Ἀνάδυσις, εως (ἡ). τὸ ἀπὸ τοῦ βάθους (χυρ.) τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ʼβγάλσιμον, (ἐπὶ ξηρᾶς) ξετρύπωμα. 2) ὑποχώρησις, ἀποφυγή, παραίτησις, ἀποποίησις· ἀθέτησις ὑποσχέσεως. ἀργοπορία. μεταμέλεια.

Ἀνάεδνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄεδνος ἢ Ἀνεδνος, (χυρ. ἡ νυμφευομένη) χωρὶς ἕδνα (προῖκα, ἢ προγαμιαίαν δωρεάν).

Ἀν·αείρω, Μ. αερῶ, Π. ἀντὶ Ἀναίρω, σηκόνω ἐπάνω, ἀνασηκόνω· ʼπαίρνω.

Ἀνάελπτος (ὁ, ἡ), Π — Ἄελπτος, ἀνέλπιστος.

Ἀν·αέξω, Μ. αεξήσω, Π. — Ἀέξω, αὐξάνω, μεγαλόνω.

Ἀν·αρπάζω, Μ. άσω, Π. — Ἀναείρω.

Ἀνα·ζάω-ῶ, Μ. ζήσω. Ζωντανεύω, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ζωήν, ἀναστήνομαι.

Ἀνα·ζείω, Π. ἀντὶ Ἀναζέω.

Ἀνάζεμα (τὸ) καὶ

Ἀνάζεσις, εως (ἡ). βράσιμον, βράσις. ζεμάτισμα· κόχλασμα » Πυρὸς ἀνάζεσις. « Ἀρστ., ἀντὶ Ἀνάδοσις. ξέσπασμα.

Ἀνα·ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω (χυρ.) Ξαναβάλλω πάλιν εἰς τὸν ζυγόν, ʼξαναζεύγω, (ὅθ. συνηθέστ. συνκδχ. ἐκ τοῦ ἐπακολουθ.) ἀναχωρῶ, μετατοπίζομαι (χυρ. ἐπὶ στρατοπεδεύοντος), ἐπιστρέφω ὅθεν ἦλθον. » Γήμας δέ, εὐθὺς ἔχων ἀνεζεύγνυε, « Ξεν. » Ἀναζεύγνυσι πεζῇ διὰ τῆς Συρίας, « Πλ. » Καὶ ἀνέζευξεν ἕκαστος εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ, « Γρφ. (καὶ μτβτ.) » Ἀναζεύξης πρὸς Ἰσθμὸν τὰς νῆας, « Ἡρ.

Ἀνάζευξις, εως (ἡ). μετατοπισμὸς (χυρ. στρατοπέδου), ἀναχώρησις· ἐπιστροφή.

Ἀνα·ζέω, Μ. ζέσω, — Ἀναβράζω, ʼπαίρνω (ἢ κάμνω νὰ ʼπάρῃ) βράσιν. » Γλοιὸν ἀναζέσας, διήθησον, « Γαλ. » Ὅταν δὲ ἀναζέσῃ δίς, ὑπόσπασον τὸ πῦρ, « Δσχρ.

Ἀνα·ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξετάζω μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν νὰ εὕρω τι.

Ἀναζήτησις, εως (ἡ). ἀκριβὴς ἐξέτασις πρὸς ἀνεύρεσιν.

Ἀναζυγή (ἡ), — Ἀνάζευξις. 2) ἄνοιγμα θύρας, [ἐκ τοῦ

Ἀνα·ζυγόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἐναντ. τοῦ Συ[Ἐπι] ζυγόω), ἐβγάλλω τὸν (ἢ ἀπὸ τὸν) ζυγόν, ʼξεζεύγω. 2) σηκόνω τὸ ζύγωθρον (τὸν σύρτην, τὸν μάνδαλον) τῆς θύρας, (ἐπμ.) ἀνοίγω.

Ἀνα·ζυμόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνακατόνω μὲ προζύμι (καὶ ἐπμ.) κάμνω νὰ ἀναβῇ (φουσκώσῃ) τὸ ζυμάρι κτλ.

Ἀνα·ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω. ἐξιστορῶ· περιγράφω.

Ἀναζωγράφησις, εως (ἡ). ζωγράφισμα, περιγραφή, ἐξιστόρησις.

Ἀνα·ζωγρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπαναφέρω τινὰ εἰς τὴν ζωήν, ζωντανεύω

Ἀνα·ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω (σφιγκτὰ) ἀπὸ ʼπάνω. ‖. (μσ.) ἀνασηκόνω τὰ φορέματά μου, ἀνασκουμπόνομαι, (συνκδχ.) ἑτοιμάζομαι. 3) ʼξαναζόνω, (ϗ συνκδχ.) βάλλω πάλιν εἰς ἐνέργειαν στρατιώτην ἀπόμαχον.

Ἀνα·ζωόω-ῶ, Μ. ώσω, — Ἀναζωγρέω.

Ἀνα·ζωπυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξανανάπτω (χυρ. τὸ πῦρ, καὶ μτφορ. τὴν προθυμίαν, τὰς ἐλπίδας τινός), ἐγκαρδιόνω, δίδω τόνον. » Ἧς τὸ ἀνθηρὸν καὶ τερπνὸν ἀναζωπυρεῖ καὶ τρέφει τὴν ὄψιν, « Πλ. (ϗ πθ. ἢ μσ.) » Τὰ τῶν Θηβαίων πάλιν ἀνεζωπυρεῖτο, « Ξεν

Ἀναζωπύρησις εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναζωπυρεῖν, ἐμψύχωσις κτλ.

Ἀνάζωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἀναζώννυμι. » Ἡ τῆς ὀργῆς —, « Νικ. Χων.

Ἀνα·θάλλω, Μ. θαλῶ καὶ θαλήσω. (χυρ. ἐπὶ δένδρ.) Πρασινίζω (Ἀνθίζω, Ἀκμάζω) ἐκ νέου. ‖. (μτβτ.) κάμνω τι νὰ πρασινίσῃ κτλ.

Ἀνα·θάλπω, Μ. θάλψω Ξαναζεσταίνω. 2) (μτφορ.) — Ἀναζωπυρῶ.

Ἀνα·θαῤῥέω (ϗ Ἰων. θαρσέω)-ῶ, Μ. ήσω. ʼΠαίρνω πάλιν θάῤῥος, εὐψυχόνομαι.

Ἀναθάῤῥησις, εως (ἡ). τὸ νὰ ʼπάρῃ τις πάλιν θάῤῥος.

Ἀναθαῤῥύνω (καὶ Ἰων. θαρσύνω), Μ. υνῶ. Κάμνω τινὰ νὰ λάβῃ πάλιν θάῤῥος, ἐγκαρδιόνω.

Ἀνα·θαυμάζω, Μ. άσω ἢ άσομαι. Θαυμάζω πάλιν (ἐκ δευτέρου).

Ἀνάθεμα (τὸ). (χυρ.) — Ἀνάθημα, ἀφιέρωμα. 2) (ἐκκλησ. ἀντὶ ἐπιθ. ἢ ἐπιρ.) τὸ ἀλλότριον (χωρισμένον ἀπὸ) τοῦ θεοῦ ϗ τῆς ὁμηγύρεως τῶν πιστῶν.

Ἀναθεματίζω, Μ ίσω. (χυρ.) Κάμνω τι ἀνάθημα, ἀφιερόνω. » Πᾶν ἀνατεθεματισμένον ἐν υἱοῖς Ἰσραήλ, σοὶ ἔσται, « Γρφ. 2) (ἐκκλ.) ἀφορίζω, καταρῶμαι, παραδίδω εἰς τὸ ἀνάθεμα.

Ἀναθεματικός, ή, όν, — Ἀναθηματικός.

Ἀναθεματισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναθεματίζειν, ἀναθεμάτισμα.

Ἀναθέμεν καὶ Ἀναθέμεναι, Π. ἀντὶ Ἀναθεῖναι, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνατίθημι.

Ἀνα·θερμαίνω, Μ. ανῶ. Ξαναζεσταίνω, (μτφορ.) ἐξάπτω, ἐνθουσιάζω.

Ἀνάθεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναθέτειν (ἀποδίδειν, ἀναφέρειν εἴς τινα τὴν αἰτίαν, κτλ). » Τὴν τῶν ὅλων πραγμάτων ἀνάθεσιν ἔχειν, « Αξ. (χυρ δὲ 2) προσφορὰ εἰς ναόν, ἀφιέρωσις. 3) — Ὑπέρθεσις, ἀναβολή, διορία. » Τὰ χρήματα δώσειν ὑπέσχοντο, τριῶν ἡμερῶν αἰτήσαντες ἀνάθεσιν, « Ἡρωδ.

Ἀναθετέον, θετ. τοῦ Ἀνατίθημι.

Ἀνα·θέω, Μ. θεύσομαι. — Ἀνατρέχω.

Ἀνα·θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ (Παρατηρῶ, Ἐξετάζω) τι πανταχόθεν καὶ ἐπανειλημμένως (ἐπμ.) μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ ἀκρίβειαν.

Ἀναθεώρησις, εως (ἡ). ἡ ἐπανειλημμένη καὶ κατὰ βάθος παρατήρησις (ἐξέτασις κτλ.).

Ἀνα·θηλάζω, Μ. άσω. Βυζάνων τραβῶ ἐπάνω τὸ γάλα, ἢ Ξαναβυζάνω.

Ἀναθηλήσει, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀναθαλήσει, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ μέλλ. τῆς ὁριστ. τοῦ Ἀναθάλλω.

Ἀνάθημα (τὸ). ἀφιέρωμα. 2) (συνκδχ.) στολίδι. » Μολπή τ᾽ ὀρχηστύς τε, τὰ γάρ τ᾽ ἀναθήματα δαιτός, « Ὀδ. Α.

Ἀναθηματικός, ή, όν. Ἁρμόδιος ἢ προσδιωρισμένος εἰς ἀνάθεσιν (ἀφιέρωσιν).

Ἀνα·θλάω-ῶ, Μ. άσω, καὶ

Ἀνα·θλίβω, Μ. θλίψω. Σφίγγω (Ζουλίζω) δυνατά.

Ἄναθλος (ὁ, ἡ), — Ἀναγώνιστος.

Ἀνα·θολόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω τι ἀνακατόνοντάς το. » Ἀναθολοῦται ὁ οἶνος, μιγνυμένης τῆς ἰλύος, « Ἀρστ

Ἀναθόλωσις, εως (ἡ). θόλωμα (καὶ ὡς ἐκ

τούτου) ἀνακάτωμα. » Ὀπῶν ἀναθολώσει χρώμενος, « Πλάτ.

Ἀνα·θόρνυμαι, Μ. θοροῦμαι, — Ἀναθρώσκω.

Ἀνα·θορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω μέγαν θόρυβον.

Ἀνάθρεμμα (τὸ). τὸ ἀνατραφὲν ὑπό τινος.

Ἀνάθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναθρεμμένος.

Ἀνάθρεψις, εως (ἡ). (χυρ. ἐπὶ ἀσθενοῦς ἀναλαμβάνοντος), τὸ νὰ τραφῇ (παχύνῃ) πάλιν ἐκ νέου.

Ἀναθρέω-ῶ, Μ. ήσω, — Ἀναθεωρέω, παρατηρῶ μὲ προσοχήν. » Ὡς γραφεὺς ἀποσταθεὶς ἰδοῦ με κἀνάθρησον, « Εὐρ. » Τὰ ἔργα ἐκ τῶν λόγων ἀναθρούμενα, « Θχ.

Ἀνάθρησις, εως (ἡ). ἀκριβὴς παρατήρησις, (ἴδε τὸ προηγ.).

Ἀνα·θρύπτομαι, Μ. θρύψομαι, — Θρύπτομαι.

Ἀνα·θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Ἀνέθορον κτλ.). Πηδῶ (Τινάζομαι, Πετηοῦμαι) ἐπάνω. » Ἀναθρώσκει ἐπὶ τὸν ἵππον, « Ἡρ. » Ὕψι ἀναθρώσκων, « Ἰλ. Α. » Ἀναθορὼν ἐκ τῆς στιβάδος, « Πλ.

Ἀνα·θυάω-ῶ, Μ. άσω ἢ ήσω (;). (χυρ ἐπὶ θηλ χοίρων [ἴδε Θυάω]) Ὀργῶ ἐκ νέου, λαμβάνω πάλιν ἐπιθυμίαν συνουσίας.

Ἀναθυμίαμα (τὸ), καὶ

Ἀναθυμίασις (ἡ). τὸ ἀναίβασμα καπνοῦ ἢ ἀτμοῦ εἰς τὸν ἀέρα, ἐξάτμισις. » Θερμαινομένης γὰρ τῆς γῆς ὑπὸ τοῦ ἡλίου, τὴν ἀναθυμίασιν ἀναγκαῖον γίνεσθαι, « Ἀρστ. [ἐκ τοῦ

Ἀνα·θυμιάω-ῶ (άζω), Μ. άσω. Ἀναδίδω (Μεταβάλλω εἰς) καπνὸν ἢ ἀτμόν, (καὶ μσ. ἢ πθ.) ἀναβαίνω ὡς καπνὸς ἢ ἀτμὸς εἰς τὸν ἀέρα· διαλύομαι εἰς ἀτμὸν ἢ καπνόν, ἐξατμίζομαι, (καὶ μτφορ.) ἐξάπτομαι, ἀναζωπυροῦμαι. » Ὥσπερ ὁ λιβανωτός, ὑπὸ θερμότητος ἀναθυμιῶνται, « Πλ. » Ἀνεθυμιᾶτο πάλιν τὸ πρεὺ πάσχον μῖσος, « Πλβ. (καὶ πθ.) » Τὸν ἥλιον ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναθυμιᾶσθαι, « Ἀρστ.

Ἀνα·θύω, Μ. θύσω, Π. ἀναπηδῶ μὲ ὁρμήν. » Τὸ δ᾽ ὡς τ᾽ ὕδωρ ἐξ ἀμαρᾶν ἀνέθυε, « Καλλ.

Ἀνα·θώϋσσω, Μ. ύξω, Π. φωνάζω δυνατά.

Ἀναίδεια (ἡ). ἀναισχυντία, ἀδιαντροπιά.

Ἀναιδεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἀναισχυντῶ, φέρομαι μὲ ἀδιαντροπίαν.

Ἀναιδήμων, ονος (ὁ, ἡ), — Ἀναιδής.

Ἀναιδημόνως, ἐπίρ. — Ἀναιδῶς.

† Ἀναίδην, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνέδην, ἢ — Ἀναιδῶς.

Ἀναιδής, έος καὶ Π.

Ἀναίδητος (ὁ, ἡ) — Ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος· ἀδιάκριτος, αὐθάδης. (ὅθεν μτφορ.) σκληρός, ἀπότομος. » Λᾶας ἀναιδής, « Ὅμ. » Ἀναιδέας ὀδόντας (δράκοντος), « Θκρ., (παρβλ. Λαμπρός). 2) (σπν.) ὁ μὴ αἰδέσιμος. » Ἀναιδέστατον τοῖς ἀκολάστοις, « Αχ., (παρβλ. Αὐθάδης).

Ἀναιδία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀναίδεια

Ἀναιδῶς, ἐπίρ. Ἀναισχύντως, ἀσυστόλως, ἀδιάντροπα.

Ἀν·αιθύσσω, Μ. ύξω, Π. ἐξάπτω (καὶ μσ.) ἐξάπτομαι, δίδω (καὶ μσ. ʼπαίρνω) φωτιάν, διεγείρω, -ομαι, παρακινῶ, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Ἀναίθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἀνακαίω, ἀνάπτω, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Ἀναιμακτί, ἐπίρ. — Ἀναιμωτί, [ἐκ τοῦ

Ἀναίμακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -μάκτως. Ὁ μὴ αἱματωμένος, ἀμάτωτος.

Ἀναίματος (ὁ, ἡ), — Ἄναιμος.

Ἀναιμία (ἡ). ἔλλειψις αἵματος.

Ἀναιμόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σάρκας χωρὶς αἵματος.

Ἄναιμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων αἷμα.

Ἀναιμότης (ἡ), — Ἀναιμία.

Ἀναιμόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα χωρὶς αἵματος, χλωμός.

Ἀναίμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. — Ἄναιμος.

Ἀναιμωτεί(τί), ἐπίρ. Χωρὶς νὰ χυθῇ αἷμα.

Ἀναίνομαι [ἀ, αἰνέω ἢ ναὶ], Μ. οῦμαι (παρτ. Ἠναινόμην καὶ [μτγν.] Ἠνηνόμην, ἀόρ. Ἠνηνάμην [ὅθ. ὑποτ.] Ἀνήνηται καὶ ἀπαρ. Ἀνήνασθαι). Ἀρνοῦμαι, ἀπαρνοῦμαι, δὲν στέργω, δὲν καταδέχομαι, ἀποποιοῦμαι.

Ἀναίρεσις, εως (ἡ), — Ἀφαίρεσις, ʼπάρσιμον, σήκωμα (χυρ. νεκρῶν πρὸς ταφήν). » Ἀλλὰ τὸ μέγεθος τοῦ χειμῶνος εἶναι τὸ κωλῦσαν τὴν ἀναίρεσιν τῶν ναυαγῶν, « Ξεν. 2) ἀνατροπή, κατάργησις, ἀκύρωσις (χυρ. νόμων)· ἀφανισμός. 3) σκότωμα.

Ἀναιρετέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀναιρέω.

Ἀναιρέτης, ου (ὁ). ὁ ἀναιρῶν, ἀνατροπεύς, φονεύς κτλ.

Ἀναιρετικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν πρὸς τὸ ἀναιρεῖν, φθαρτικός, ἀνατρεπτικὸς κτλ. (ὅθεν) » Νόσημα ἀναιρετικόν, « Ἀρστ, τὸ θανατηφόρον.

Ἀν·αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Ἀνεῖλον ϗ μσ. Ἀνειλόμην καὶ πθ. Ἀνῃρέθην, κτλ.). Σηκόνω καὶ ʼπαίρνω (χυρ. ἀπὸ καταγῆς). » Οἱ μὲν ἔπειτ᾽, ἀνελόντες ἀπὸ χθονός, ἔσχον, « Ὀδ. Γ. (καὶ μσ.) » Χερσὶν ἀμφοτέρῃσιν ἀνείλετο, « Ἡσ. » Τῶν οὐκ ἄν τι φέροις ἀνελών, « Ἰλ. Α. » Ὁ μὲν ἀσπίδα ἀναιρεῖται, « Ἀρστ. » Ἀνελόμενος εἰς πυξίδα, « Δσχρ. (ὅθεν 2) σηκόνω νεκρὸν ἵνα τὸν θάψω. » Τοὺς ἀπογινομένους ἐν τοῖς δήμοις, οὓς ἂν μηδεὶς ἀναιρῆται, ἐπαγγελλέτω ὁ δήμαρχος τοῖς προσήκουσιν ἀναιρεῖν ϗ θάπτειν, « Δμ. » Λόγον ὑποσχεῖν (τοὺς στρατηγούς), διότι οὐκ ἀνείλοντο τοὺς ναυαγούς, « Ξεν. 3) (ἐν γέν.) ἀφαιρῶ, σηκόνω (ἐβγάλλω) ἀπὸ τὴν μέσην, (ὅθ:) φονεύω, χαλνῶ, καταστρέφω, ἀφανίζω. ἀκυρόνω, καταργῶ κτλ. » Εἰ ἀνέλοιμεν ἐκ μέσου τὰς βλασφημίας, « Δμ. » Καὶ πόλεις Ἑλληνίδας ἀναιρῶν, « αὐτ. » Οἱ τύραννοι ὅλους οἴκους ἀναιροῦσι, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Τὸ Φωκέων ἔθνος ἀνῃρημένον, « Δμ. » Τοὺς μὲν ἀναιρεῖν τῶν νόμων, τοὺς δὲ καταλίπειν, « αὐτ. » Ἀναιρεῖν τὴν διαδικασίαν, « αὐτ. » Τὸ κατὰ Μεγαρέων ψήφισμα ἀνελεῖν, « Θχ. » Ἀνελεῖν τὴν παρακαταθήκην, « Πλάτ. » Ἀνεῖλεν ἑαυτόν, « Πλ. (ὅθ. συνκδχ.) » Ἀναιροῦσα ψῆφος, « αὐτ., ἡ μέλαινα, ἡ καταδικάζουσα. » Ἀναιροῦντες τὴν ῥίζαν, « Δσχρ., ʼξεῤῥιζόνοντες καὶ ʼπαίρνοντες ὡς χρήσιμον. » Ἀναιροῦ τὴν σποδόν, » αὐτ., σήκονε, ϗ ῥίπτε ὡς ἄχρηστον. 4) (μσ.) ʼπαίρνω ἐπάνω μου ἢ διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἀναλαμβάνω, οἰκειοποιοῦμαι, ἀναγνωρίζω τι ἀνῆκον εἰς ἐμέ· ἐπιχειρῶ. » Ἀρά κ᾽ ἐθέλεις θητευέμεν, εἴ σ᾽ ἀνελοίμην; « Ὀδ. Σ » Ἀναιροῦμαι πόλεμον (ἔχθραν, πόνον κτλ.), » Ἔργον ἀναιροῦμαι, « Πλάτ., — Ἐργολαβῶ. » Ἀνελέσθαι ποινὴν τῆς Αἰσώπου ψυχῆς, « Ἡρ. » Σῖτα ἀναιρέεσθαι, αὐτ. (ἴδε καὶ Αἴρω). » Παῖδας ἐξ αὐτῆς διδύμους ἀνελόμενος. « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Ἐκτεθεὶς μὲν ὑπὸ τῆς μητρός, ἀναιρεθεὶς δὲ ὑπὸ Περσίδος γυναικός, « Ἰσκρ. » Ἀγγελικὸν ἀνῃρημένοι βίον, « Χρσ. (ὅθεν: 5) κερδίζω, ἀποκτῶ. » Ἀναιροῦμαι Ὀλύμπια (Πύθια. ἀγῶνας, ἆθλα κτλ.), « » Καὶ Ὀλυμπιάδας ἀνελόμενος τεθρίππῳ, « Ἡρ. » Καὶ νίκας τὰς καλλίστας καὶ μεγίστας ἀνείλοντο, « Συν. (καὶ τρπ.) » Ποίῳ σε ἔργῳ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀνῄρηται; « Ξεν. 6) — Συλλαμβάνω, ἐγγαστρόνομαι. » Τὸ μὲν τῶν τέκνων ἄρτι ἐν τῇσι μήτρῃσι πλάσσεται, τὸ δὲ ἀναιρέεται, « Ἡρ. » Καί σε ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἀναιρέομαι, « αὐτ. 7) χρησμοδοτῶ. » Τὴν Πυθίαν ἀνελεῖν λέγουσι τὸν θρυλλούμενον χρησμόν, « Πλ. » Ὃν δ᾽ ἂν ὁ θεὸς ἀνέλῃ, « Πλάτ. (ϗ πθ.) » Τὸ ἀνῃρημένον, « Αξ., τὸ χρησμοδοτηθέν, ὁ χρησμός, (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Πῶς οὐκ ἄλογον, παρὰ θεῷ ἀναιρεῖσθαι; « Ἀρστδ. ἢ Παυσ., ἀντὶ Μαντεύεσθαι.

Ἀν·αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω ἐπάνω, (ἴδε Αἴρω).

Ἀναισθησία (ἡ). ἔλλειψις αἰσθήσεως ἢ εὐαισθησίας· ἀνοησία· εὐήθεια· ἀπροσεξία.

Ἀναισθητέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω αἴσθησιν, εἶμαι ἀναίσθητος, δὲν αἰσθάνομαι. » Ἐλεῶ αὐτοῦ τὴν ἡλικίαν, ἀναισθητοῦσαν τῶν συμφορῶν, « Βασ. (καὶ χ. πτ.) » Ὁ θανὼν ἀναισθητεῖ, « Ἐπίκτ.

Ἀναίσθητος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ μὴ αἰσθανόμενος, μὴ ἔχων αἴσθησιν, (ϗ συνκδχ.) ἀνόητος, εὐήθης. » Ἀναίσθητος τῶν κακῶν, « Πλάτ. » Οὕτω σκαιὸς εἶ ϗ ἀναίσθητος; « Δμ (ὅθεν:) » Τὸ ἀναίσθητον, « ἀντὶ ἡ Ἀναισθησία. 2) (πθ. καὶ οὐδ.) — Ἀνεπαίσθητος, μὴ ὑποπίπτων εἰς τὴν αἴσθησιν. » Μικρὸν γλυκὺ εἰς πολὺ ὕδωρ μιχθέν, ἀναίσθητον ποιεῖ τὴν κρᾶσιν, « Ἀρσ. » Ὁ ἀναίσθητος θάνατος, « Θχ.

Ἀναισθήτως, ἐπίρ. Χωρὶς αἴσθησιν, ἀνοήτως, μὲ ἀναισθησίαν. 2) (σπν.) — Ἀνεπαισθήτως.

Ἀν·αισιμόω-ῶ [αἶσα, αἴσιμος], Μ. ώσω, (Ἰων.). Καταναλίσκω, ἐξοδεύω, μεταχειρίζομαι. » Πέντε ἡμέραι ἀναισιμοῦνται, « Ἡρ., περνοῦν. (παρβλ. Καταισιμόω).

Ἀναισίμωμα (τὸ). δαπάνη, ἔξοδον.

Ἀν·αΐσσω, Μ. αΐξω. Πηδῶ (Τινάζομαι, Σηκόνομαι μὲ ὁρμὴν) ἐπάνω.

Ἀναισχυντέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀναίσχυντος, δὲν ἔχω ἐντροπήν. » Παίεσθαι ἄξιοι ἂν εἶεν οἱ οὕτως ἀναισχυντοῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν, « Αχ.

Ἀναισχύντημα (τὸ). πρᾶξις ἀδιάντροπος.

Ἀναισχυντία (ἡ). ἀναίδεια, ἀδιαντροπιά.

Ἀναισχυντογράφος (ὁ, ἡ). συγγραφεὺς ἀναισχυντιῶν.

Ἀναίσχυντος (ὁ, ἡ). ἀναιδής, ἀδιάντροπος. 2) αἰσχρός, ἄτιμος. » Εἰς ἀναισχύντους θήκας ἐτράποντο, « Θχ.

Ἀναισχύντως, ἐπίρ. Χωρὶς ἐντροπήν, ξεδιάντροπα.

Ἀναιτιολόγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ αἰτιολογηθεὶς ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος αἰτιολογίαν, ἀνεξήγητος.

Ἀναίτιος. α ϗ ος, ον. Ὁ μὴ ἔχων αἰτίαν (ὀργήν). » Ὁ θεὸς καὶ πατὴρ ἀναίτιος,« Θλγ. 2) ὁ μὴ διδων αἰτίαν, (ἐπμ.) ἀνεύθυνος, ἀθῶος.

Ἀναιτίως, ἐπίῤ. Χωρὶς αἰτίαν (λόγον, ἀφορμήν). 2) χωρὶς κατηγορίαν, ἀμέμπτως, ἀνεγκλήτως.

Ἀν·αιωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι ὑψηλά, ἢ τὸ κρατῶ κρεμασμένον εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀνα·καγχάζω, Μ. άσω. Γελῶ δυνατά, γαχλανίζω.

Ἀνα·καθαίρω, Μ. αρῶ. Καθαρίζω, ξεκαθαρίζω, παστρεύω. 2) (μτφορ.) σηκόνω (ἐβγάλλω) ἀπὸ τὴν μέσην. » Ἀνακαθαίρειν τὸ πρόσκομμα, « Γργ. 3) ἐξηγῶ. » Παμμήκη λογον ἀνακαθαιρόμενος, « Πλάτ. 4) (ἰατρ.) δίδω ἢ (μσ.) 'παίρνω ἐμετικόν, καθαρίζω (-ομαι) ἀπὸ 'πάνω.

Ἀνακάθαρσις, εως (ἡ). πάστρεμμα· ξεκαθάρισμα· (μτφορ.) ἐξήγησις. (ἰατρ.) πάστρεμμα τοῦ στομάχου δι' ἐμετικοῦ.

Ἀνακαθαρτικός, ή, όν. Ὁ καθαρίζων ἄνωθεν (κυρ. τὸν στόμαχον διὰ τοῦ ἐμέτου).

Ἀνα·καθέζομαι, Μ. καθεδοῦμαι, = Ἀνακαθίζομαι. 2) (σπν.) 'ξανακάθουμαι (;).

Ἀνα·κάθημαι (χ. Μ.). Κάθουμαι ἴσια ἢ σταυροπόδι (ὄχι πλάγια δηλ.).

Ἀνα·καθίζω. Μ. ίσω. Ἀνασηκόνω τινὰ ϗ τὸν βάλλω νὰ καθήσῃ ἴσια. 2) (μσ.) ἀνασηκόνομαι (ὢν εἰς ὁριζόντειον θέσιν) καὶ κάθημαι ἴσια. » Διατρέχοντες δὲ οἱ λαγωοὶ ἐφίστανται, καὶ ἀνακαθίζοντες ἐπαίρουσιν αὐτοὺς καὶ ἐπακούουσι, « Ξεν. (καὶ κατὰ παθ. σχηματ.) » Ὁ δὲ Σωκρ., ἀνακαθιζόμενος εἰς τὴν κλίνην, ἀνέκαμψε τὸ σκέλος. « Πλάτ.

Ἀνα·καθίννυμαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀνακαθίζω.

Ἀνα·καινίζω, Μ. ίσω, = Ἀνανεόω, 'ξανακαινουργόνω.

Ἀνακαίνι(νω)σις, εως (ἡ), καὶ

Ἀνακαινισμός (ὁ), = Ἀνανέωσις, 'ξανακαινούργωμα.

Ἀνα·καινουργέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Ἀνα·καινόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀνακαινίζω.

Ἀνα·καίω, Μ. καύσω. Ἀνάπτω τὴν φωτιάν, (μτφορ.) ἐξάπτω, ἐρεθίζω.

Ἀνα·καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Προσκαλῶ τινα ὀνομαστὶ καὶ μεγαλοφώνως (νὰ ἔλθῃ ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ). » Ἀνακαλέσας τὸν λοχαγὸν ὀνομαστί, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Μέγα βοῶν ἀνεκαλεῖτο τοὺς θεράποντας,« Πλ. » Ἀνεκαλέσατο τῇ σάλπιγγι τοὺς στρατιώτας, « Ἀῤῥ. » Τοὺς ἐν ὑπερορίαις ἀνακαλούμενος, « Σδ. » Ὕστερον ἀνακαλεῖσθαι τὸ παρελθόν, « Βασ. (ὅθεν. 2) (μτφορ.) ἀναζωπυρῶ, ξελιγοθυμῶ, ἐπανάγω εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν ἢ διάθεσιν, διορθόνω. » Ὑποφερομένην ἀνεκαλεῖτο τὴν Μαρίου στάσιν, « Πλ. » Οἱ κόρεις τὰς ὑστερικῶς πνιγομένας ἀνακαλοῦνται ὀσφραινόμενοι, « Δσκρ. » Αὕτη, ὀσφραινομένη, γάλα σβεννύμενον ἀνακαλεῖται, « αὐτ. (παρβλ. Ἀνακτάομαι). » Ποῖα ἁμαρτήματα ἀνακαλεσάμενος; « Αχ. » Δύνασαι πάσας ἀνακαλέσαι τὰς ἥττας,« Χρσ. 3) ἐπικαλοῦμαι (ἐνθυμίζω, ἀναφέρω) ἐξ ὀνόματος ἢ συγγνά. » Ἀνακαλοῦντες τὸν εὐεργέτην, τὸν ἄνδρα τὸν ἀγαθόν, « Ξεν. » Βοᾷ μὲν ὅρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιάς, « Εὐρ. » Ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἀγαθοὺς ἀνακαλεῖ, « Θκ » Ὕστερον ἀνακαλεῖσθαι τὸ παρελθὸν « Βασ.

Ἀνα·καλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνακυλινδέω.

Ἀνα·καλλύνω, Μ. υνῶ. Καθαρίζω (Παςρεύω) ἐπιμελῶς. 2) ἐπαναφέρω εἰς τὸ πρότερον κάλλος.

Ἀνακαλυπτήριον καὶ Ἀνακάλυπτρον (τὸ). (κυρ εἰς τὸ πλθ) ἡ τρίτη ἀπὸ τοῦ γάμυ ἡμέρα. καθ' ἣν ἡ νύμφη ἐφαίνετο πρώτην φορὰν εἰς τὸν ἄνδρα της χωρὶς τὸ νυμφικὸν σκέπασμα, καὶ 2) τὰ δῶρα τὰ ὁπ. τότε ἐλάμβανε, (παρβλ. Θεώρητρα), [ἐκ τοῦ

Ἀνα·καλύπτω, Μ. ύψω. Ξεσκεπάζω, (καὶ μτφορ.) φανερόνω. ||. ἐβγάλλω τὸ σκέπασμά μου.

Ἀνακάλυψις, εως (ἡ). ξεσκέπασμα· φανέρωμα.

Ἀνακαμπή (ἡ). τὸ πρὸς τὰ ἄνω ἢ ὀπίσω λύγισμα.

Ἀνα·κάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω ἢ Λυγίζομαι πρὸς τὰ ἄνω ἢ τὰ ὀπίσω. 2) 'ξαναλυγίζω,-ομαι. 3) ἐπιστρέφω. 4) πηγαινοέργομαι, (Ἰταλ) σολατσάρω. » Τοὺς ἐν ταῖς στοαῖς ἀνακάμπτοντας περιπατεῖν φασιν, « Πλ.

Ἀνακάμψέρως, ωτος (ὁ), εἶδ. φυτ. (ἀμαράντου), τὸ ὁπ ἐνομίζετο ὅτι συνετέλει πρὸς ἀνάκαμψιν τοῦ ἔρωτος.

Ἀνακαμψίπνοος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἄνεμος, ἐναντ. τῷ Εὐθύπνοος), ὁ ἀνακάμπτων πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁπ. πνέει (καθὼς ὁ ἀνεμοστρόβιλος).

Ἀνάκαμψις, εως (ἡ). τὸ πρὸς τὰ ἄνω ἢ ὀπίσω λύγισμα 2) 'ξαναλύγισμα. 3) ἐπιστροφή. 4) ἀντανάκλασις.

Ἀνάκανθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἀγκάθια (ϗ ἐπὶ ὀψάρ) κόκκαλα.

Ἀνα·κάπτω, Μ. κάψω. Καταπίνω ὁλόκληρον, (κοιν.) γάφτω.

;Ἀνάκαρ, ἐπίῤ Π. (ἐναντ. τῷ Κατώκαρ, δηλ.) μὲ τὸ κεφάλι τὸν ἀνήφορον.

Ἀνακάρδιον (τὸ), (ἰατρ.), ὁ καρπός, (ἐνίοτε δὲ) καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον -

Ἀνάκαρδος (ἡ), δένδρ. τῆς Ἰνδίας, φέρον τὰ ἀνακάρδια.

Ἀνακάταξις, εως (ἡ). (κυρ. ἐπὶ κοκκάλων) 'ξανατσάκκισμα.

Ἀνάκαυσις, εως (ἡ). ἄναμμα φωτιᾶς (καὶ μτφορ.) ἐρεθισμός.

Ἀνα·καγλάζω, Μ. άσω. Βράζω χοχλακίζοντας καὶ ξεγειλίζω.

Ἀνακάγλασις, εως (ἡ). ἡ μετὰ κοχλακισμοῦ κάτωθεν ἀνάδοσις.

Ἀνάκαψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνακάπτειν (καταπίνειν), χάψιμον.

;Ἀνα·κεάζω, Μ.άσω, Π. σχίζω πέρα-πέρα.

Ἀνά·κειμαι, Μ. κείσομαι. (κυρ.) Κεῖμαι ἐπάνω εἰς, (ὅθεν) εἶμαι ἀφιερωμένος (καὶ ἐπμ.) στημένος, (κυρ. ἐπὶ ἀνδριάντων ϗ ἀναθημάτων). » Τὰ δὲ νῦν ἀνακείμενα ἐν τοῖς Ἀττικοῖς ἱεροῖς, « Θκ. » Κρατῆρες δέ οἱ ἓξ χρύσεοι ἀνακέαται, « Ἡρ. » Εὑρήσετε ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἀθλητὰς ἀνακειμένους, « Ἰσκρ. » Ἀνάκειται δὲ καὶ ἐξ Ἤλιδος παλαιστής, « » Ὑπομνήματα ἀνακείμενα, « Αἰσχ. (ὅθεν 2) (μτφορ.) εἶμαι ἀφωσιωμένος (παραδομένος), ἔχω ὅλας μου τὰς ἐλπίδας εἰς· ἀναφέρομαι ἢ ἀποδίδομαι. » Ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον,« Αχ. » Ἀνάκειται κύβοις καὶ συμποσίοις,« Σδ. » Πάντων γὰρ δὴ ἀνακειμένων τοῖς Ἀθηναίοις εἰς τὰς ναῦς, « Θκ. » Ἐπὶ σοὶ τάδε πάντ' ἀνάκειται, « Ἀρςφ. » Εἰς ὀλίγους οὐκ εἰς ἅπαντας ἡ νίκη ἀνάκειται, « Φαλ. 3) (ἀδκμ.) ἀντὶ Κατάκειμαι, κείτομαι (εἶμαι 'ξαπλωμένος) ἢ 'πίστομα ἢ πλάγια ἢ ἀνάσκελα (κυρ. ὅταν τρώγω εἰς τὴν τράπεζαν, καθὼς ἐσυνήθιζον οἱ ἀρχαῖοι). » Ἐν τῷ ἐσθίειν ἐπὶ τὸν θώρακα ἀνακείμεθα, « Ἀλέξ. Ἀφρ. » Τυῤῥηνοὶ δειπνοῦσι μετὰ τῶν γυναικῶν ἀνακείμενοι ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἱματίῳ, « Ἀρςτ. (ὅθεν:) » Τόποι ἀνακείμενοι,« Εὐς, = Ὕπτιοι, χθαμαλοί. 4) (ἁπλ. ἀντί) εἶμαι, εὑρίσκομαι εἰς. » Δεῖμα καὶ μελεδῶνας ἄγκειμαι, « Ἀπλλν.

Ἀνάκειον (τὸ). τὸ ἱερὸν τῶν Διοσκούρων.

Ἀνα·κείρω, Μ. κερῶ. Κουρεύω σύῤῥιζα.

Ἀνακεκαλυμμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Ἀπαρακαλύπτως, ξέσκεπα, φανερά.

Ἀνα·κέκλομαι, Π. ἀντὶ Ἀνακαλέομαι, ἐπικαλοῦμαι μεγαλοφώνως.

Ἀνα·κελαδέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάμνω μέγαν θόρυβον, φωνάζω δυνατά.

Ἀνακέλαδος (ὁ), Π. μέγας θόρυβος, βοή.

Ἀν·ακέομαι-οῦμαι, Μ. ακέσομαι. Διορθόνω ἐκ νέου, 'ξαναμπαλλόνω.

Ἀνα·κέομαι, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀνάκειμαι.

Ἀνα·κεράννυμι, Μ. κεράσω. Ἀνακατόνω συγκερνῶ. » Τὰ μὲν ἥδοντα... πλείοσιν ὀδύναις ἀνακεκραμένα, « Αἰσχ. Σωκρ. » Ἀνακραθέντων κοιναῖς ἐπιγαμίαις τῶν γενῶν, « Πλ. 2) 'ξανα (ἐκ δευτέρου) κερνῶ ἢ συγκερνῶ.

Ἄνακες (οἱ), Ζ. Ἄναξ

Ἀνάκεστος (ὁ, ἡ), = Ἀνήκεστος.

Ἀνα·κεφαλαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπαναλαμβάνω κεφαλαιωδῶς καὶ ἐν συντομίᾳ τὰ προειρημένα 2) συμπεριλαμβάνω εἰς ἕν. » Ἀνακεφαλαιώσασθαι τὰ πάντα ἐν τῷ Χριστῷ, « Γρφ. 3) ἀναπληρόνω

Ἀνακεφαλαίωσις, εως (ἡ). ἡ σύντομος ϗ κεφαλαιώδης ἐπανάληψις τῶν προειρημένων. 2) ἡ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ περίληψις. 3) ἀναπλήρωσις.

Ἀνακεφαλαιωτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀνακεφαλαίωσιν.

Ἀνακέχωκα, πρκ. τοῦ Ἀνχώννυμι.

Ἀνα·κηκίω (χ. Μ.), Π. ἀναβρύω μὲ ὁρμήν.

Ἀνακήρυκτος (ὁ, ἡ). ὁ διαλαληθεὶς πανταχοῦ (κυρ. διὰ τοῦ κήρυκος), πασίγνωςος.

Ἀνακήρυξις, εως (ἡ). (κυρ.) ἡ διὰ κήρυκος γνωστοποίησις, [ἐκ τοῦ

Ἀνα·κηρύσσω(ττω), Μ. ύξω. Γνωστοποιῶ (κυρ. διὰ τοῦ κήρυκος), ἀναγορεύω (κυρ. νικητήν), διακηρύττω παντοῦ, ἐπαινῶ.

Ἀνακής, Δ. ἀντὶ Ἀνήκεστος.

Ἀνα·κινδυνεύω, Μ. εύσω. Ῥιψοκινδυνεύω ἐκ νέου.

Ἀνα·κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουνῶ καὶ ἔπειτα τινάζω τι ὑψηλά » Ἀνακινήσαντες αὐτὸν μετέωρον, ῥιπτεῦσι ἐς τὰς λόγχας,« Ἡρ. 2) ἀνακατόνω, (ϗ μτφορ.) διεγείρω. 3) (ἐνν. τὰς χεῖρας), προετοιμαζόμενος εἰς πάλην, κάμνω διάφορα κινήματα μὲ τὰς χεῖράς μου.

Ἀνακίνημα (τὸ) καὶ

Ἀνακίνησις, εως (ἡ). (ἐν γέν.) κάθε κίνημα γινόμενον πρὸς τὰ ἄνω, (ὅθεν 2) ἀνακάτωμα (καὶ μτφορ.) παρακίνησις. 3) (κυρ. δὲ) αἱ πρὸ τοῦ ἀγῶνος χειρονομίαι τῶν πυγμάχων ϗ παλαιστῶν, (ϗ ἐν γέν.) προετοιμασία· προοίμιον.

Ἀνα·κίρνημι, = Ἀνακεράννυμι.

Ἀνα·κλάζω, Μ. κλάγξω, = Ἀνακράζω, φωνάζω δυνατά, (καὶ ἐπὶ σκύλων) γαυγύζω ἀλλεπαλλήλως.

Ἀνα·κλαίω, Μ. κλαύσω,-ομαι. Κλαίω μεγαλοφώνως, (ἀρχίζω νὰ) μυρολογῶ μὲ ξεφωνητά. ||. (μσ.) παραπονοῦμαι.

Ἀνάκλασις, εως (ἡ), καὶ

Ἀνακλασμός (ὁ). τσάκκισμα (λύγισμα, δίπλωμα) πρὸς τὰ ἐπάνω.) = Ἀντανάκλασις.

Ἀνάκλαστος (ὁ, ἡ). ὁ παθὼν ἢ ἐπιδεχόμενος ἀνάκλασιν (ἀντανάκλασιν).

Ἀνακλαυθμός (σμός), οῦ (ὁ) καὶ

Ἀνάκλαυσις, εως (ἡ). κλαύσιμον (μυρολόγι) μὲ ξεφωνητά.

Ἀνα·κλάω-ῶ, Μ. άσω. Τσακκίζω (Λυγίζω) πρὸς τὰ ἄνω. Τῶν θυομένων τοῖς οὐρανίοις θεοῖς προβάτων ἀνακλῶσι τὸν τράχηλον, « Εὐστ. » Ἑαυτὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν, « Αχ. 2) (ἐπὶ ἀκτίν. ϗ ἤχ.) ἀντανακλῶ καὶ (μσ.) ἀντανακλῶμαι. » Τὸ τοῦ φωτὸς ἀνακλώμενον,« Ἀλ. Ἀφρ,

Ἀνα·κλέπτω, Μ. ψω. Ξανακλέπτω. ||. (μσ.) ἀναχωρῶ κρυφίως.

Ἀνάκλημα (τὸ), = Ἀνάκλησις. (ἰδιαιτ. δὲ παρὰ μουσικ.) τὸ ὑπὸ τοῦ κορυφαίου διδόμενον εἰς τὸν χορὸν σύνθημα πρὸς ἔναρξιν τοῦ μέλους, ἢ τὸ κανονάρχισμα.

Ἀνάκλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνακαλεῖν (κυρ. ςρατιώτας, ἢ ἐξορίςυς). 2) ἐπίκλησις θεοῦ πρὸς βοήθειαν. 3) = Ἀνάκλημα.

Ἀνακλητήρια (τὰ) ἑορτὴ τελυμένη (κυρ. εἰς τὴν Αἴγυπτον) ὅταν, γενόμενος ἐνῆλιξ ὁ βασιλεύς, ἀνηγορεύετο.

Ἀνακλητικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀνάκλησιν, προσκλητικὸς πρὸς ἐπιστροφήν, παρορμητικός. » Λόγοι ἀνακλητικοὶ πρὸς ὁμόνοιαν, « Πλ. » Οἱ ἅλες ὀρέξεως ἀνακλητικοί, « Δσκρ. » Τὸ ὄξος ἀνακλητικὸν τῶν καταφερομένων,« Λξ. ||. (οὐσ.) Ἀνακλητικὸν (ἐνν. ᾆσμα), « τὸ προσκαλοῦν τοὺς στρατιώτας νὰ ἐπιστρέψουν.

Ἀνάκλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνακαλεσθεὶς (κυρ. εἰς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν).

Ἀνακλήτωρ, ορος (ὁ). ὁ ἀνακαλῶν (προσκαλῶν) εἰς τὸ κριτήριον, κλητήρ.

Ἀνάκλιμα (τὸ). (κυρ. γῆς), κατήφορος, κατηφορικὸν μέρος.

Ἀνακλινοπάλη (ἡ), εἶδ. παλαίσματος, (ἴσ.) = Παγκράτιον.

Ἀνακλιντήριον ϗ Ἀνάκλιντρον (τὸ). σκαμνὶ (κτλ.) μὲ ἀκκουμβιστήρια, (Τουρκ.) σοφᾶς, (Εὐρωπ.) καναπές, [ἐκ τοῦ

Ἀνα·κλίνω, Μ. κλινῶ. (ἐν γέν.). Βάλλω τι εἰς θέσιν πλαγίαν, τοποθετῶ τινα εἰς τρόπον ὥςε νὰ ἐξαπλωθῇ (ἀκκυμβήσῃ, πλαγιάσῃ κτλ). » Ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ,« Γρφ. » Ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος,« Αχ. (καὶ ἐλλ.) » Περιζώσεται ϗ ἀνακλινεῖ αὐτούς, « Γρφ. (ϗ μσ.) » Ἀνακλινθείς, πέσεν ὕπτιος, « Ὀδ. Ι. » Εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα, « Ὀδ. Σ. (ὅθεν 2) (ἐπὶ θύρας, κυρ. καταῤῥάκτης) σηκόνω τὸν καταῤῥάκτην ϗ τὸν ἀκκουμβῶ πλάγια εἰς τὸν τοῖχον, (ϗ συνκδχ. ἐκ τοῦ ἐπακολυθ.) ἀνοίγω. » Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι, « Ὀδ. Λ. » Ὅταν τὴν θύρην τὴν καταπακτὴν ἀνακλίνῃ, κατίει σπυρίδα, « Ἡρ.

Ἀνάκλισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνακλίνειν ἢ ἀνακλίνεσθαι, πλάγιασμα, κτλ.

Ἀνακλισμός (ὁ), = Ἀνάκλισις καὶ Ἀνάκλιντρον.

Ἀνακλιτικός, ή, όν. Ὁ πρὸς ἀνάκλισιν ἐπιτήδειος.

Ἀνάκλιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνακεκλιμένος (πλαγιασμένος κτλ.). 2) = Ἀνακλιτικός, (ὅθεν: ||. οὐσ.) Ἀνάκλιτον (τὸ), = Ἀνάκλιντρον.

Ἀνα·κλονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κλονίζω ἐκ θεμελίων.

Ἀνα·κλύζω, Μ. κλύσω. Βρέχω τι συνεχῶς καὶ ἀδιακόπως (καθὼς τὰ κύματα τὸ περιγιάλι).

Ἀνα·κλώθω, Μ. κλώσω Κλώθω ἀνάποδα, ξεκλώθω (ξεςρήφω) ἢ 'ξανακλώθω. (μτφορ.) μεταποιῶ, μεταβάλλω. » Τὰ πραχθέντα, οὐδὲ Κλωθὼ ἂν ἔτι ἀνακλώσειε,« Αχ.

Ἀνα·κνισσόω, Μ. ώσω. Γεμίζω ὅλον τὸν οἶκον (κτλ.) ἀπὸ κνίσσαν.

Ἀνα·κογγύζω, Μ. ύσω. (ἐναντ. τῷ Ἀποκογγύζω, δηλ.) γεμίζω τι μὲ τὸ κοχλιάριον.

Ἀνα·κογχυλιάζω, Μ. άσω, = Ἀναγαργαρίζομαι. 2) ξεβυλλόνω καὶ 'ξαναβουλλόνω (πλαστογραφικῶς).

Ἀνακογχυλιασμός (ὁ), = Ἀναγαργαρισμός.

Ἀνακογχυλιαστός, ή, όν, = Ἀναγαργαριςός.

Ἀνα·κογχυλίζω, Μ. ίσω, = Ἀνακογχυλιάζω.

Ἀνακογχυλισμός (ὁ), = Ἀνακογγυλισσμός.

Ἀνακοί, ῶν (οἱ), = Ἄνακες, (Ζ. Ἄναξ).

Ἀνάκοιλος (ὁ, ἡ). ἀνακουφωτός.

Ἀνα·κοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Πλαγιάζω καὶ ἀποκοιμῶμαι.

Ἀνακοίνεο, Ἰων. ἀντὶ Ἀνακοινοῦ, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἐνεστ. τῆς προς. τοῦ

Ἀνα·κοινόω-ῶ καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηςότ.) Ἀνακοινόομαι-οῦμαι, Μ. ώσω,-ομαι. Κάμνω τι κοινὸν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ἄλλου, μεταδίδω, ἑνόνω. » Ὁ δὲ ποταμὸς οὗτος ἀνακοινοῦται τῷ Ἴστρῳ τὸ ὕδωρ, « Ἡρ. » Ἀνακοινοῦσθαι αὐτὸν τὸ ὕδωρ πρὸς τὴν πηγήν, « Παυσ. 2) κοινοποιῶ τι (κυρ. μυστικὸν) εἰς ἄλλον, ξεμυςηρεύομαι (ἵν' ἀκούσω τὴν γνώμην τυ). » Πρᾶξιν μηδὲ φίλοισιν ὅλως ἀνακοίνεο πᾶσι, « Θγν. (καὶ ἐλλ.) » Περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀποῤῥήτων ἀνακοινοῦ, « Ἰσκρ. » Εἰ δέ τι δυσχερές σοι ἐστίν, ὧν λέγομεν, ἀνακοίνωσαι τοῖς θεοῖς θυόμενος, « Ξεν., συμβυλεύσου (ἐρώτησε) τὸ μαντεῖον, (παρβλ. Κοινόω).

Ἀνακοίνωσις, εως (ἡ). κοινοποίησις (κυρ. μυστικοῦ), ξεμυστήρευσις (πρὸς ζήτησιν συμβουλῆς). (σχῆμα ῥτρ.) ὅταν ὁ ῥήτωρ ἐρωτᾷ τὴν γνώμην αὐτοῦ τοῦ ἀντιδίκυ.

Ἀνα·κοιρανέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διέπω (διατάττω) τι ὡς κοίρανος.

Ἀνα·κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολνῶ τι καλῶς (μὲ κόλλαν). 2) 'Ξανακολνῶ.

Ἀνακόλλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προσκολλᾶται, (ἐπμ.) ἔμπλαστρον. 2) = τῷ

Ἀνακόλλησις, εως (ἡ). κόλλημα δυνατόν. 2) ξανακόλλημα.

Ἀνακολλητικός, ή, όν. Ἁρμόδιος εἰς τὸ κολλᾶν ἢ 'ξανακολλᾶν.

Ἀνακολυθία (ἡ). ἔλλειψις συνεπείας (συνεχείας, συναρμογῆς), [ἐκ τοῦ

Ἀνακόλουθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φυλάττων συνέπειαν (συνέχειαν), ἀσυνάρτητος. ἀνάρμοσος, (ὅθεν παρὰ Γραμματ ||. οὐσ.) Ἀνακόλουθον (τὸ), τὸ ἀσυνάρτητον τῆς συντάξεως.

Ἀνακολούθως, ἐπίῤ. Χωρὶς συνέπειαν, ἀσυναρτήτως, ἀναρμόστως.

Ἀνα·κολπάζω (ίζω), Μ. άσω (-ίσω) καὶ

Ἀνα·κολπόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνασηκόνω ταῖς ποδιαῖς (τοὺς κόλπους) τοῦ φορέματός μυ ἵνα μὴ σύρωνται, ἀνασκουμπόνομαι.

Ἀνα·κολυμβάω-ῶ, Μ ήσω. (ἀμτβτ. καὶ μσ.) Ἐβγαίνω ἐπάνω κολυμβῶν. 2) (μτβτ.) ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, » Τὸ φῦκος, ὅ οἱ σπογγεῖς ἀνακολυμβῶσι, « Θφρ.

Ἀνα·κομάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἀποκτῶ) πάλιν κόμην (καὶ ἐπὶ δένδρ.) φύλλα.

Ἀνακομιδή (ἡ). φέρσιμον ἢ 'πάρσιμον ὀπίσω. 2) ἐπάνοδος, ἐπιςροφή. 3) ἀνάῤῥωσις. 4) μετακόμισις λειψάνυ (νεκρῦ).

Ἀνα·κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω ὀπίσω ἢ ἐπάνω. » Ἀνακομίσαντες τὰ ὅπλα εἰς τὴν ἀκρόπολιν, » Ξεν. (ϗ πθ.) » Ἀνεκομίσθ- φοράδην ἐκ τῆς μάχης, « Πλ. 2) (μσ.) 'παίρνω ὀπίσω. » Ἄν τις τῶν οἰκετῶν ἀποδρᾷ, ἐπιμελῆ ὅπως ἀνακομίσῃ,« Ξεν (καὶ ἐπ' αὐτπθ) ἐπιστρέφω, (ϗ μτφορ.) ἀναλαμβάνω ἢ ἀπὸ λειποθυμίας ἢ ἀπὸ νόσου. » Λειποθυμήσαντες μέν, ἀνακομισθέντες δ' οὐκέτι « Γαλ. » Σώματα ἀνακομισθέντα,« αὐτ. (παρβλ. Ἀνακτάομαι).

Ἀν·ακοντίζω, Μ. ίσω. Τινάζω (καὶ μσ) Τινάζομαι ἐπάνω. » Αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος, « Ἰλ. Ε.

Ἀνάκοος (ὁ, ἁ), Δ. Ἀνήκοος.

Ἀνακοπή (ἡ). ὀπισθοδρόμησις (ἐξ αἰτίας ἀντικρούσεως). 2) ἐμπόδισμα, σταμάτισμα, (ἴδε Ἀνάκρουσις). 3) μέρος ὕδατος τὸ μετὰ παλίῤῥοιαν ἢ πλημμύραν ἐναπολειπόμενον, (παρβλ. Ἀνάχυσις), [ἐκ τοῦ

Ἀνα·κόπτω, Μ. κόψω. Ἀμπώθω (Κουντῶ) πρὸς τὰ ὀπίσω. » Θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας, « Ὀδ. Φ. (καὶ πθ.) » Τὸ ποτὸν ἐς τὰς ῥῖνας ἀνακόπτεται, « Ἀρετ., = Ἀνατρέχει. 2) ἐμποδίζω, σταματῶ. » Ἀνακόψαι τὸ ῥεῦμα, « Γργ. (καὶ πθ.) » Φθέγξασθαι βουλόμενος, ἀνεκοπτόμην, « Αχ. (ἴδε καὶ Ἀνακρούω). 3) = Ἀνορύττω καὶ Ἐκκόπτω.

Ἀνα·κορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σαρόνω (Παςρεύω) ἐπιμελῶς, ξεῤῥαχνίζω.

Ἀνα·κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναβάλλω εἰς τάξιν.

Ἀνα·κοσμοποιέω-Μ. ήσω. Δημιουργῶ ἐκ νέου τὸν κόσμον.

Ἀνάκουστος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος ἀκυσθῆναι, ἀκουστὸς ἢ 2) = Ἐξάκουστος.

Ἀνα·κουφίζω, Μ. ίσω. Ἐλαφρόνω, καὶ (ἐπμ.) ἀνασηκόνω, (μτφορ.) ἀναπαύω. παρηγορῶ.

Ἀνακούφισις, εως (ἡ). ἐλάφρωμα ϗ (ἐπμ.) ἀνασήκωμα, (καὶ μτφορ) παρηγορία.

Ἀνακούφισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι συντείνει πρὸς ἀνακούφισιν.

;**Ἀν-ακούω**, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω μὲ προσοχήν· ἀφηγκράζομαι.

Ἀνα-κραδαίνω (άω-ῶ), Μ. ανῶ. Κρατῶν τι ὑψηλὰ τὸ σείω

Ἀνα-κράζω, Μ. κράξω (πρκ. [ἀντὶ ἐνεσ.] Ἀνακέκραγα, καὶ Μ. -κεκράξομαι). Φωνάζω δυνατὰ, ξεφωνίζω. »Αἱ γυναῖκες ἀνέκραγον καὶ ἔθεον,« Ξεν.

Ἀνάκρασις [ἀνακεράννυμι], εως (ἡ), = Ἀνάμιξις, ἀνακάτωμα.

Ἀνακραθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνακεράννυμι.

Ἀνα-κραυγάζω, Μ. άσω, = Ἀνακράζω.

Ἀνακραύγασμα (τὸ). κραυγὴ μεγάλη, ξεφωνητόν.

Ἀνα-κρέκομαι, Μ. κρέξομαι, Π. ἀρχίζω νὰ κελαδῶ (καὶ μτφορ. νὰ ἀνυμνῶ) μεγαλοφώνως, (παρβλ. Ἀνακρούω).

Ἀνα-κρέμαμαι, Μ. ήσομαι. Εἶμαι κρεμασμένος εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀνα-κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω. Κρεμνῶ ὑψηλὰ ἢ εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀνα-κρήμνυμι, Μ. κρημνίσω. Κρημνίζω, (ἐκ θεμελίων), ἀναποδογυρίζω. »Ὑπονόμοις τὸ τεῖχος ἀνεκρήμνη,« Ἀππ.

Ἀνάκρησις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀνάκρασις.

Ἀνα-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἐξετάζω μὲ ἀκρίβειαν (ἐρωτῶν ἐπανειλημμένως), ἀναθεωρῶ κρίσιν (ἂν ἔγινε καλῶς). ‖. (μσ.) Ἀνακρίνομαι, κρισολογοῦμαι ἢ φιλονεικῶ μετά τινος. »Τοὺς δὲ ἐπεὶ, ἀνακρινομένους πρὸς ἑωϋτοὺς, ἠὼς κατελάμβανε,« Ἡρ.

Ἀνάκρισις, εως (ἡ). ἡ ἀκριβὴς (καὶ δι' ἐπανειλημμένων ἐρωτήσεων) ἐξέτασις, (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ δικαστικὴ προεξέτασις τῆς ὑποθέσεως ἂν ἦνε ἢ ὄχι εἰσαγώγιμος εἰς δίκην, ἡ περὶ αὐτῆς συζήτησις, (εἰς δὲ τὰς Ἀθ.) καὶ ἡ ὑπὸ τῶν ἐννέα ἀρχόντων ἀναθεώρησις αὐτῆς, ἂν ἐδικάσθη καλῶς ἢ ὄχι.

Ἀνακριτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος) εἰς ἀνάκρισιν.

Ἀνα-κροταλίζω, Μ. ίσω. ⅔

Ἀνα-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ δυνατὰ (κυρ. τὰς χεῖράς μου πρὸς ἀπόδειξιν ἀποδοχῆς καὶ εὐαρεστήσεως). »Τὼ χεῖρ' ἀνεκρότησ' ὑφ' ἡδονῆς,« Ἀρςφ. (καὶ ἐλλ.) »Οἱ δ' ἀνεκρότησαν, πλήν γε Θεοφράστου μόνου,« αὐτ. »Γραῦς ἀνακροτήσασα πολὺν κονιορτὸν ἐγείρει,« Παροιμ., ἀποπαρδοῦσα.

Ἀνάκρουσις, εως (ἡ). κρούσμα πρὸς τὰ ὀπίσω, (κυρ. δὲ ἐπὶ ναυτ.) τὸ ἀνάποδον κωπηλάτισμα ἵνα σαματήσῃ ἢ ὀπισθοδρομήσῃ κατὰ πρύμναν τὸ πλοῖον, (Τουρκοβαρβαρ.) σιγάρισμα. (ὅθ. μτφορ.) = Παλινῳδία. 2) (μουσικ.) = Προαναβολὴ καὶ Προανάκρουσις, (καὶ κατ' ἐκτ.) προοίμιον (κυρ.) ὕμνου ἢ ποιήματος.

Ἀνακρουστικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνακρούων.

Ἀνάκρουστος (ὁ, ἡ) (κυρ. ὕφασμα) κρουόμενον τὸν ἀνήφορον εἰς ἐργαλειὸν ἔχοντα τὸ στημόνι κρεμαστὸν καὶ ὄχι πλάγιον, [ἐκ τοῦ

Ἀνα-κρούω, Μ. κρούσω. Κρουντῶ πρὸς τὰ ὀπίσω. (ἐπμ.) ἐμποδίζω, ἢ κάμνω νὰ ὀπισθοδρομήσῃ τι, σαματῶ (κυρ. πλοῖον, ἢ ἵππον τραβῶν τὸ χαλινάρι), ἴδε Ἀνάκρουσις ⅔ Ἀνακόπτω. ‖. (μσ.) Ἀνακρούομαι, (ἐπὶ Μουσ.) = Προανακρούομαι, (ὅθ. ἐν γέν.) ἀρχίζω (κυρ. ᾠδὴν ἢ ποίημα).

Ἀνα-κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω ἐντελῶς καὶ μὲ πολλὴν προσοχήν.

Ἀνακρωτηρίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀκρωτηριασθεὶς, ἀκέραιος, σῶος.

Ἀνα-κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ ('Παίρνω ὀπίσω) πάλιν, 'ξαναποκτῶ. 2) διορθόνω, φέρω τι εἰς τὴν πρώτην του κατάστασιν, (ὅθ. 3) κάμνω τὸν ἀσθενῆ ἢ λειποθυμήσαντα νὰ ἀναλάβῃ. »Εἰ δὲ ἐκλυθεῖεν, ὀσφρητικοῖς ἀνακτήσασθαι,« Γαλ. »Πνῖγας ὑστερικὰς ἀνακτᾶται,« Δσκρ. »Ἀνακτῶμαι ἐμεωϋτὸν,« Ἡρ., ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου, συνέρχομαι. 4) κερδίζω (φέρω, ἑλκύω) τινὰ εἰς τὸ μέρος μου, τὸν κάμνω νὰ οἰκειωθῇ (φιλιωθῇ) πάλιν μαζῆ μου, »Ὥστε παντάπασιν ὁ Κῦρος ἀνεκτήσατο τὸν Ἀστυάγην,« Ξεν., (παρβλ. Ἀνακομίζω).

Ἀνακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀνάγω ⅔ (σπν.) τοῦ Ἀνάσσω.

Ἀνάκτησις [ἀνακτάομαι], εως (ἡ). τὸ νὰ 'πάρῃ τις ὀπίσω (ἀποκτήσῃ, διορθώσῃ) πάλιν τι, ἢ τὸ νὰ κάμῃ τινὰ νὰ συνέλθῃ (νὰ οἰκειωθῇ μετ' αὐτοῦ κτλ.), ξελιγοθύμημα.

Ἀνακτητικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν εἰς τὸ 'ξαναποκτᾷ (ξελιγοθυμᾷ κτλ.) »Ἀνακτητικὸν δὲ καὶ γλήχων,« Ἰατρ.

Ἀνα-κτίζω, Μ. κτίσω. Κτίζω πάλιν ἢ ἐκ νέου, 'ξανακτίζω.

Ἀνάκτισις, εως (ἡ). 'ξανακτίσιμον.

Ἀνακτίτης, ου (ὁ), πέτρ. πολύτ. = Γαλακτίτης.

Ἀνακτορία (ἡ), Π. ἡ βασιλικὴ ἀξία, διοίκησις.

Ἀνακτόρι(ρει)ος, α ἢ ος, ον. Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἄνακτα (τὸν βασιλέα ἢ τὸν οἰκοκύριον). »Ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν ἑπέσθω,« Ὀδ. Ο.

Ἀνάκτορον (τὸ), (⅔ πλθ.) Ἀνάκτορα (τὰ). ἡ κατοικία τοῦ ἄνακτος, τὸ βασιλικὸν παλάτι. 2) (κυρ. δὲ) ὁ ναὸς τῶν Διοσκούρων, τὸ ἄλλ. Ἀνάκειον, (⅔ ἐν γέν.) ναὸς (καὶ ἰδιαιτ.) τὸ ἄδυτον τοῦ ναοῦ, (ὅθεν 3) (ἐκκλησ.) τὸ ἱερὸν βῆμα.

Ἀνακτοτελέσται, ῶν (οἱ). οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Κορυβαντικῶν μυστηρίων.

Ἀνάκτωρ, ορος (ὁ), = Ἄναξ, ἐξουσιαστὴς, κύριος, ἀρχηγός.

Ἀνα-κυΐσκω, (γ. Μ.), = Ἀμβλίσκω, ἀποβάλλω ἔμβρυον, καὶ (ἐπμ.) 'ξαναγγαστρόνομαι.

Ἀνα-κυκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω, ἑνόνω.

Ἀνα-κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μτβτ.) Περιστρέφω, φέρω τι (καὶ μσ. ἔρχομαι) πάλιν εἰς τὸ ἴδιον μέρος, μεταγυρίζω, περιφέρομαι, κυκλοφορῶ, (τρπ.) ἐπαναλαμβάνω πάλιν τὸ ἴδιον. »Ἀνακύκλει μου δέμας« Εὐρ. »Τοὺς αὐτοὺς ἀνακυκλεῖ λόγους,« Πλ. »Ἀνακυκλῶ πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα,« Αχ. (καὶ μσ) »Ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἀνακυκλεῖται,« Ἀθ. »Ἀνεκυκλεῖτο τοῖς πάθεσιν εἰς τὸν συνήθη βίον,« Αξ.

Ἀνακύκλησις, εως (ἡ). κυκλοφορία, τριγύρισμα, ἐπανάληψις κτλ., (ἴδε τὸ ῥῆμα). »Ἡ ἀνακύκλησις τοῦ τρίποδος διὰ πάντων,« Πλ.

Ἀνακυκλικὸς, ή, όν. (κυρ.) στιχούργημα τὸ ὀπ., καὶ ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενον, ἔχει νόημα.

Ἀνακυκλισμὸς (ὁ), = Ἀνακύκλησις.

Ἀνα-κυκλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀνακυκλέω (ὅθεν:) »Ἀνακυκλουμένη ῥητορικὴ,« Ἑρμγ., ἡ δημώδης καὶ τετριμμένη.

Ἀνακύκλωσις, εως (ἡ), = Ἀνακύκλησις, (ὅθεν.) »Πολιτειῶν ἀνακύκλωσις,« Πλβ., ἡ μεταβολὴ, Γαλλ. révolution.

Ἀνακυλισμὸς (ὁ). τὸ πρὸς τὰ ἄνω (ἀνάποδον) κύλισμα, [ἐκ τοῦ

Ἀνα-κυλίω, Μ. ίσω. Κυλίω τι τὸν ἀνήφορον ἢ ὀπίσω. 2) (μσ.) ἐπιστρέφω, (καὶ ἐπὶ νόσου) 'ξανακυλῶ. 3) 'ξανατυλίσσω (τὸ κυλινδροειδῶς τυλιγμένον).

Ἀνα-κυμβαλιάζω, Μ. άσω, Π. [κύμβη, ἢ κύμβαλον]. πίπτω ἀνάποδα ἢ κατακέφαλα μὲ κρότον μέγαν.

Ἀνα-κυπόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. κάμνω τινὰ νὰ ἀνακύψῃ, τοῦ γυρίζω τὴν κεφαλὴν ὀπίσω (ἵνα τὸν σφάξω), (ὅθ. 2) (συνκδχ.) ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω.

Ἀνα-κύπτω, Μ. κύψω. Σηκόνω τὸ κεφάλι μου καὶ τὸ γέρνω ὀπίσω (καθὼς τὰ πτηνὰ ὅταν πίνουν). 2) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸ βάθος τῆς θαλ (ἢ τῆς ξηρᾶς) εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ξετρυπόνω, ξεφυτρόνω (κυρ. καὶ μτφορ.), ἀναφαίνομαι (»Ὁ δὲ ποταμὸς οὗτος, τὸ πλέον ὑπὸ γῆν ῥυεὶς, εἶτ' ἀνακύψας,« Στρ). (μτφορ. ἐκ τοῦ ἐπακολουθ.) ἐλαφρόνομαι, εὑρίσκω ἄνεσιν, ἀνασαίνω. »Οὕτω δὲ καὶ ἐγὼ ἀνέκυψα ἀκούσας,« Ξεν. (παρβλ. Ἀναδύω ⅔ Ἀναπνεύω).

Ἀνάκυρτος (ὁ, ἡ). κυρτὸς πρὸς τὰ ὀπίσω, (παρβλ. Ἀνάσιμος).

Ἀνα-κωδωνίζω, Μ. ίσω. Κουνῶ (κυρ. τὸ κουδοῦνι ἢ ἄλλο τι ὅμοιον) ἵνα κάμω ἦχον.

Ἀνα-κωκύω, Μ. ύσω. Κλαίω μὲ ξεφωνητά.

Ἀνάκωλος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) ὁ φθάνων ἕως τὰ γόνατα, (ἐπμ.) ἐπάνω ἀπὸ τὰ κῶλα (ποδάρια), (ὅθεν ἐν γέν.) κοντὸς, κοντοπόδαρος. »Κάμηλος ἀνάκωλος,« Διόδ.

Ἀνα-κωλύω, Μ. ύσω. Ἐμποδίζω (Σταματῶ) σύρων ὀπίσω.

Ἀνα-κωμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. Περιγελῶ (κατὰ μίμησιν τῶν κωμῳδῶν).

Ἀνακῶς [ἄναξ, ἢ ἀνέχω], ἐπίρ. Ἰων. Ἐπιμελῶς, πεφροντισμένως· (ὅθεν:) »Ἀνακῶς ἔχω τινὸς,« Πλ. Θησ., ἐπιμελοῦμαι.

Ἀνα-κωφέω(όω)-ῶ, Μ. ήσω. ἢ ώσω Ξεκουφαίνω.

Ἀνακωχεύω [ἀνακωχή], Μ. εύσω. καὶ

Ἀνακωχέω-ῶ, Μ. ήσω. Σταματῶ, ἐμποδίζω τὸν δρόμον (κυρ. πλοίου ἢ ἅρματος), (ἐν γέν.) ἀναβάλλω, κάμνω διακοπὴν (κυρ. πολέμου). »Ὁ δὲ Μαρδόνιος ἀνεκώχευε, ⅔ οὐκ ἐσίνετο τὴν γῆν,« Ἡρ. »Οἱ δὲ βάρβαροι ὑπὲρ τοῦ Φαλήρου ἀνακωχεύσαντες τὰς νῆας, ἀπέπλωον,« αὐτ. (⅔ κατ' ἐναλλαγ.) »Ἀνεκώχευσαν ἔτι πελάγιαι αἱ νῆες,« Ἀῤῥ. ἐστάθηκαν εἰς τὰ πανιὰ ἢ (Ἰταλ.) ὀρτσαλαμπάντα.

Ἀνακωχὴ (ἡ), [ἀνέχω]. ἡ προσωρινὴ διακοπὴ (κυρ. πολέμου)· σταμάτισμα (εἰς τὰ πανιὰ) πλοίου (ἴδε τὸ προηγ.), (ἐν γέν.) ἀναβολὴ, ἐμπόδισμα, κράτημα ὀπίσω.

Ἀνα-λάζομαι, Μ. λάσομαι, Π. = Ἀναλαμβάνω, 'ξαναπαίρνω.

Ἀνα-λακτίζω, Μ. ίσω. Κλωτσῶ ⅔ (ἐπμ.) ἀποῤῥίπτω

Ἀν-αλαλάζω, Μ. άξω. Φωνάζω (κυρ. εἰς τὸν πόλεμον) δυνατὰ, κάμνω μέγαν ἀλαλαγμόν.

Ἀνα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἀνέλαβον κτλ.). (ἐν γέν.) 'Παίρνω ἐπάνω μου ἢ μαζῆ μου ἢ εἰς τὸν οἶκόν μου. »Ἀναλαβόντας τὰ ὅπλα ἰέναι,« Ἡρ. »Τοὺς ἄνδρας ἀναλαβόντες ἴτε,« Ξεν. »Ἀναλαβὼν αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἁρμάμαξαν,« αὐτ. (καὶ πθ.) »Ὁ Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοὺς,« Ἐκκλησ. »Ἀναλαμβάνοντας εἰς τρογίσκους τὰ κεκομμένα φύλλα καὶ ἄνθη,« Δσκρ. »Ἀνελάμβανεν αὐτοὺς ἐν τῇ πόλει,« Ἡρωδ. »Ἐποιήσατο αὐτὸν παῖδα καὶ ἀνέλαβεν ὡς αὐτὸν, Δμ (ὅθεν 2) περιποιοῦμαι, καλοπιάνω, θεραπεύω, ἀναπαύω »Ἑστιάσεσι καὶ θέαις τὸν δῆμον ἀνελάμβανε,« Πλ. »Λουομένῳ δὲ αὐτῷ, ⅔ τὸ σῶμα ἀναλαμβάνοντι,« Ἀππ. »Πρὸ ἔργου δέ ἐστιν, ἀναλαμβάνειν τὸν ἀκροατὴν,« Ἀρς. »Ἀναλαμβάνειν τὸν στρατὸν,« Πλβ. »Ἀναλαμβάνειν τὸν ἀσθενοῦντα,« Δμ. 3) 'παίρνω (ἐντυπόνω καλῶς) εἰς τὸν νοῦν (εἰς τὴν ἐνθύμησίν) μου, (ἐπμ.) μανθάνω ἀπ' ἔξω. »Ἀναλαμβάνειν εἰς τὴν μνήμην (εἰς τὴν διάνοιαν),« (καὶ ἐλλ.) »Καὶ ἔστιν ὃ ἔδωκε, πάλιν ἀναλαβεῖν,« Ἀρις. »Ἀναγνοὺς δὲ τὸν λόγον ὁ Λύσανδρος, ἔμελλε λέγειν ἐν τῷ δήμῳ ἀναλαβὼν,« Πλ. 4) ἐνδύομαι, φορῶ. »Κοσμίως ἀναλαμβάνειν τὴν ἐσθῆτα,« Ἀθ. (καὶ ἐλλ.) »Ἀναλαβέσθαι δ' οὐκ ἐπισταμένους ἐπὶ δεξιὰ ἐλευθέρως,« Πλάτ. 5) κρατῶ (ἔχω, πιάνω) εἰς τὰς χεῖράς μου. »Ἀναλαμβανόντων τὰς ἐκείνου βίβλους,« Πλβ. 6) λαμβάνω εἰς τὴν κυριότητά μου (ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν μου κτλ), οἰκειοποιοῦμαι. 7) ἀναδέχομαι, ἐπιφορτίζομαι, ἐπιχειρίζομαι. »Ἄριστός ἐστιν ἰατρὸς, ὃς τοὺς ὑπὸ τῶν ἑτέρων ἀπεγνωσμένους ἀναλαμβάνει,« Δμ., »Ἀναλαμβάνειν πᾶσαν τὴν ἐπενεχθεῖσάν οἱ αἰτίην,« Ἡρ »Πόλεμον ἀναλαμβάνειν,« Αξ. »Κίνδυνον ἀναλαβέσθαι,« Ἡρ. 8) = Ἀνακτῶμαι. 'παίρνω πάλιν ὀπίσω ('ξαναπαίρνω) ἐκεῖνο 'ποῦ εἶχα καὶ ἔχασα (ἐπμ.) τὴν ὑγείαν μου ⅔ τὴν προτέραν μου δύναμιν (σηκωθεὶς ἀπὸ ἀσθένειαν), (κοιν.) 'παίρνω ἐπάνω μου.» Καὶ τὴν δύναμιν ἀναληψόμεθα πάλιν, ἣν καὶ πρότερον εἴχομεν,« Ἰσκρ. »Ἀναλαβόντες τὴν Σαλαμῖνα,« Πλ. »Τὰ κατεῤῥαθυμημένα πάλιν ἀναλήψεσθε,« Δμ. (ὅθεν:) »Ἀναλαβεῖν τὴν ὑγείαν (τὴν ἐξ ἀρχῆς ἕξιν),« Γαλ. »Ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν ἐκ τῆς νόσου,« Θχ. (καὶ ἐλλ.) »Ἐπὶ τῶν ἀναλαμβανόντων ἐκ νόσου,« Γαλ. (⅔ μὲ ἄλλ. ἐλλ.) »Τῶν οἴκων ἐν οἷς ὁ ἀναλαμβάνων διαιτᾶται,« αὐτ. (ὅθεν:) »Ἀναλαμβάνω ἐμαυτὸν,« Αξ., ἔρχομαι (συνέρχομαι) εἰς τὸν ἑαυτόν μου. »Εἰ γὰρ μηδένες τῶν πώποτε δυστυχησάντων ἀνέλαβον ἑαυτοὺς,« Ἰσκρ. »Ὥστε πολὺν εἶναι τὸν γέλωτα, καὶ μηδ' ἀναλαβεῖν ἑαυτοὺς δύνασθαι,« Πλ. »Ταῦτα ἀκούσας, τὸ μὲν πρῶτον ἐξεπλάγην, πάλιν δὲ ἀναλαβὼν ἐμαυτὸν, ἀντεῖπον,« Ἰσκρ. (καὶ πθ.) »Ἀνειλημμένος εἰς τὸ γένος,« Αχ. 9) ἀναπληρῶ τὸ ἐλλεῖπον, φέρω (καὶ μσ. ἔρχομαι) εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν, διορθόνω. »Τῇ θερμότητι τῆς κοιλίας ἡ φύσις ἀναλαμβάνει τὴν ἔνδειαν τοῦ στόματος,« Ἀρις. »Μετὰ δὲ ταῦτα τὸ τρῶμα ἀνέλαβόν τε καὶ ἀνεμαχέσαντο,« Ἡρ. »Τὴν ἁμαρτίαν ἀναλαβεῖν πειράσομαι,« Σοφ. 10) πιάνω πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, ἐπαναλαμβάνω »Ἀναλάβωμεν ἐξ ἀρχῆς τίς ἡ κατηγορία,« Πλάτ. »Ἐξεπίτηδες πολλάκις ἀναλαμβάνω, ἵνα μή τι διαφύγῃ ἡμᾶς,« αὐτ. 11) σηκόνω (καὶ δένω) ἐπάνω. »Ἀναλαβεῖν πρὸς τὰς ζώνας ἱμᾶσι,« Πλ (καὶ πθ. ἢ μσ.) »Τῇ μίτρᾳ ἀνειλημμένος τοὺς βοστρύχους,« Αχ. 12) κρατῶ (τραβῶ) ὀπίσω. »Οἷόν περ ἵππον, τὸν λόγον ἑκάστοτε δεῖ ἀναλαμβάνειν,« Πλάτ., (παρβλ. Ἀναιρέω).

Ἀνα-λάμπω, Μ. λάμψω. Ἐβγάλλω λάμψιν (φλόγα), 'παίρνω φωτιὰν, (κοιν.) χορόνω. »Τὰ ξύλα οὐκ εὐθὺς ἀναλάμπει,« Ξεν. 2) λάμπω πάλιν ὡς ⅔ πρότερον, (συνκδχ.) 'ξαναφαίνομαι, (τρπ.) ἐπανέρχομαι εἰς τὴν προτέραν μου κατάστασιν (ἀκμὴν κτλ.).

Ἀναλγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ αἰσθανόμενος ἢ μὴ προξενῶν πόνον (ἄλγος), ἄπονος, σκληρός.

Ἀναλγησία (ἡ). ἔλλειψις πόνου (ἄλγους), ἀπονιὰ, σκληρότης· ἀναισθησία.

Ἀνάλγητος (ὁ, ἡ), = Ἀναλγὴς, ἀπονενοημένος, ἀναίσθητος, ἀλύπητος.

Ἀναλγήτως, ἐπίρ. Χωρὶς πόνον· μὲ ἀπάθειαν (ἀναισθησίαν, ἀδιαφορίαν).

Ἀν-αλδαίνω, Μ. ανῶ, Π. κάμνω τι νὰ φυτρώσῃ (αὐξήσῃ, ἀναδοθῇ). 2) (μσ.) φυτρόνω, αὐξάνω (κυρ. ἐπὶ φυτ.).

Ἀναλδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ αὐξάνων (ἀλδαίνων), ἀδύνατος. 2) ὁ ἐμποδίζων τὴν αὔξησιν.

Ἀν-αλδίσκω (γ. Μ.), Π. = Ἀναλδαίνω.

Ἀνα-λεαίνω, Μ. ανῶ. Π. ὁμαλύνω τι ἐκ νέου, 'ξαναϊσιάζω. 2) κοπανίζω (τρίβω) καλά.

Ἀνα-λέγω καὶ (μσ δὲ ⅔ εὐχρηστότ.) Ἀναλέγομαι, Μ. λέξω, -ομαι, = Συλλέγω, διαλέγω καὶ 'παίρνω (κυρ. πρᾶγμα σκορπισμένον κατὰ γῆς). »Τοὺς ἀποπίπτοντας στατῆρας ἑπόμενος ἀνελέγετο,« Ἡρ. »Ἀναλέγεται τῇ γλώσσῃ τοὺς σκώληκας,« Ἀρς. (καὶ μσ.) »Ἀνελεξάμην ἐμαυτοῦ τὰς δυνάμεις,« Ρασ »Ἀναλεξάμενος τὸ πνεῦμα,« Ἡρ., 'παίρνωντας τὴν ἀναπνοήν του. 2) λογαριάζω μὲ τὸν νοῦν μου, στοχάζομαι, συλλογίζομαι, ἀναπολῶ εἰς τὴν μνήμην μου. »Ἀναλέγομαι ταῖς διαδοχαῖς τὸν χρόνον,« Πλ. »Εἰ μέν τις ἀναλέγεται τοῦτο, ὅτι κρατήσομεν τῶν πολεμίων,« Σδ. 3) ἀναγινώσκω. »Ἐγὼ μὲν ἠκροώμην, ὁ δὲ ἀνελέγετο καλὰ ποιήματα,« Αχ. »Ἵνα μηδεὶς τὰ γεγραμμένα ἀναλέξηται,« Σδ. 4) 'ξαναλέγω, ἀπομνημονεύω. »Καὶ ὅστην τιμὴν οἴσει εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἀναλεγόμενον,« Ξεν.

Ἀνάλειπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλειφθεὶς (κυρ. μὲ 'λάδι), (συνκδχ.) ἀγύμναστος.

Ἀναλειφίη (ἡ), Ἰων. τὸ νὰ μὴ ἀλείφεταί τις μὲ 'λάδι (μῦρον κτλ.).

Ἀνα-λείχω, Μ. λείξω. Σφογγίζω τι γλείφωντάς το.

;**Ἀναλέκτης**, ου (ὁ). διαλεκτὴς, συμμαζωκτὴς· ὁ συντάττων ἀνάλεκτα.

Ἀναλεκτὶς, ίδος (ἡ). εἶδος μικροῦ προσκεφαλαίου, τὸ ὁπ. φοροῦν ὑπὸ τὰ ἐνδύματα οἱ ἔχοντες ἀνίσους τοὺς ὠμοπλάτας (ἵνα διορθώσουν τὸ ἐλάττωμά των).

Ἀνάλεκτος (ὁ, ἡ). διαλεγμένος καὶ συναθροισμένος, ἢ ἄξιος ἐκλογῆς καὶ συλλογῆς, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Ἀνάλεκτα (τὰ), συλλογὴ ἐκλεκτῶν ποιημάτων.

Ἀναλήθης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λήθως. Ὁ μὴ ἀληθὴς, ψευδής.

Ἀνάλημμα (τὸ), [ἀναλαμβάνω]. ὕψωσις (κυρ. τείχους), ἐπισκευή. 2) (οὐσ.) χῶμα (Τουρκ. σέτι) πρὸς ἐξασφάλισιν τείχους. 3) τὸ ἐπὶ τοιούτου χώματος οἰκοδόμημα, (ἰδιαιτ. δὲ 4) ὡρολόγιον ἡλιακόν.

Ἀναληπτέον, θετ. τοῦ Ἀναλαμβάνω.

Ἀναληπτὴρ (ὁ). ἀγγεῖον δι' οὗ ἔπαιρναν (ἀνελάμβανον) νερὸν εἰς τὰς θυσίας

Ἀναληπτικὸς, ή, όν, (⅔ ἐπίρ.) -ικῶς. (ἰατρ.) Δυναμωτικός.

Ἀνάληψις [ἀναλαμβάνω], εως (ἡ), = Ἀνάκτησις, 'ξαναπάρσιμον. 2) = Ἀνάῤῥωσις, ἐνδυνάμωσις, ξεκούρασμα. 3) ἰδιοποίησις (κυρ. παιδίου), υἱοθέτησις. 4) ἐπιχείρησις, ἐργολαβία. 5) μάθησις. 6) ἐπισκευὴ, ἐπανόρθωσις (Θχ. Ε', 65). 7) (ῥτρ.) ἐπανάληψις. 8) (ἐκκλησ.) ἡ εἰς οὐρανοὺς ἀνάβασις τοῦ Χριστοῦ.

Ἀναλθὴς, έος, καὶ

Ἀνάλθητος (ὁ, ἡ). (νόσος) ἀνίατος. 2) (ἰατρικὸν) ἀνενέργητον.

Ἀναλίγκιος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἀλίγκιος]. ἀνόμοιος.

Ἀνα-λικμέω-ῶ, Μ. ήσω. Καλῶς (ἢ Ἐξανα-) λιγνίζω.

Ἀνάλιος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀνήλιος.

Ἀνάλιπος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀνήλιπος.

Ἀν-αλίσκω [ἀ, ἢ ἀνὰ, ἁλίσκω ἢ ἀλίζω] Μ. αλώσω (ἀόρ. Ἀνή[ἢ Ἠνά καὶ Ἀττ. Ἀνά]λωσα, καὶ πθ. -ώθην, πρκ. Ἀνή[ἢ Ἠνά, καὶ Ἀττ. Ἀνά]λωκα ⅔ πθ -ωμαι). Ἐξοδεύω, τελειόνω. »Ταχὺ τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἀνηλώκει,« Ξεν. 2) (μτφορ.) χαλνῶ, φθείρω, ἀφανίζω.

Ἀνάλιστος (ὁ, ἡ). ἀνάλατος.

Ἀνα-λιχμάομαι-ῶμαι, Μ. λιχμήσομαι, = Ἀναλείχω.

Ἀνάλκεια, Π. καὶ

Ἀναλκία (ἡ), Ἰων. ἀδυναμία, ἀνανδρία, [ἐκ τοῦ

Ἄναλκις, ιδος (ὁ, ἡ), (ἡ αἰτ. -ιδα καὶ -ιν), Π. [ἀ, ἀλκή]. ἀδύνατος, ἄνανδρος.

Ἀνάλλαγμα (τὸ). ἀλλαξιά.

Ἀνάλλακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλλάζων ἢ μὴ ἀλλάξας, ἀμετάβλητος.

Ἀναλλέξαι, Π. ἀντὶ Ἀναλέξαι.

Ἀναλληγόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλληγορικός.

Ἀναλλοίωτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ώτως. Ὁ μὴ παθὼν (ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος) ἀλλοίωσιν, ἀμετάβλητος.

Ἀν-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ ἐπάνω.

Ἀναλλύζουσα, Π. ἀντὶ Ἀναλύζουσα.

Ἄναλκος καὶ

Ἀνάλμυρος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ ἔχων ἅλμην, ἀνάλατος.

Ἀναλογάδην, ἐπίρ. = Ἀναλόγως, κατ' ἀναλογίαν.

Ἀναλογεῖον (τό). τραπέζι ὅπου ἀκκουμβοῦν τὰ βιβλ... εἰς τὰς ἐκκλησίας. ἀναλόγι.

Ἀνα·λογέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀνάλογος, ἔχω ἀναλογίαν (ὁμοιότητα) μὲ ἄλλο τι. » Τὸ ἐκ καρδίας θερμὸν ἀναλογεῖ λυχνιαίᾳ φλογί, « Ἀλ. Ἀφρ.

Ἀναλογητικός, ή, όν. Ὁ κρίνων ἐξ (ἢ ἐνασχολούμενος συστηματικῶς εἰς τὰς) ἀναλογίας.

Ἀναλογία (ἡ). (κυρ. παρὰ μθμτκ.) ἡ μεταξὺ δύο ποσῶν (θεωρουμένων κατὰ σύγκρισιν) ὁμοιότης. (ἐπὶ πραγμ.) συμμετρία.

Ἀνα·λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Ξανασυλλογίζομαι· καλοσυλλογίζομαι. 2) λογαριάζω. 3) συμπεραίνω ἐξ ἀναλογίας. 4) (σπν.) μετανοῶ.

Ἀναλογικός, ή, όν. Ὁ κατ' ἀναλογίαν 2) = Ἀναλογητικός.

Ἀναλόγιον (τό), = Ἀναλογεῖον.

Ἀναλόγισμα (τό). τὸ δι' ἀναλογισμοῦ συμπέρασμα. 2) = τῷ

Ἀναλογισμός (ὁ). σκέψις, συλλογισμός. 2) λογαριασμὸς (κυρ. δι' ἀναλογίας), παραλληλισμὸς (δύο ποσῶν) κτλ. 3) ξαναλογάριασμα. 4) = Ἀναλογία. 5) = Ἀναλόγισμα. 6) (σπν.) = Μεταμέλεια.

Ἀναλογιστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος εἰς) ἢ ὁ μεταχειριζόμενος ἐκ συστήματος ἀναλογισμούς.

Ἀνάλογος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀναλογίαν (σχέσιν, ὁμοιότητα, συνέπειαν κτλ.) πρὸς ἄλλο τι, σύμμετρος. » Ἀνάλογον σῶμα, οὗ τὸ πλάτος τρίτον τοῦ μήκους, « Εὐστ. » Αἱ ῥίζαι τῷ στόματι ἀνάλογον· ἄμφω γὰρ ἕλκει τὴν τροφήν, « Ἀρστ. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἀνάλογον, ἐπίρ. = Ἀναλόγως. » Ἐκ τούτων συγκραθεῖσα καὶ ἀνάλογον μερισθεῖσα, « Πλάτ.

Ἀναλόγως, ἐπίρ. Κατ' ἀναλογίαν.

Ἄναλος (ὁ, ἡ). ἀνάλατος.

Ἀν·αλόω-ῶ, Μ. ώσω, (ἄχρ. κατ' ἐνεστ.) = Ἀναλίσκω.

Ἄναλτος (ὁ, ἡ). ἀνάλατος.

Ἄναλτος (ὁ, ἡ) Π. [ἀ, ἄλθω ἢ ἅλις]. ἀχόρταστος.

Ἀνα·λύζω, Μ. λύξω. Ἔχω (ἢ Κλαίω μὲ) ἀναφυλλητόν.

Ἀνάλυσις, εως (ἡ). (φυσικ. μθμτκ. λογικ. γρμτκ.) συνθέτου σώματος ἢ πράγματος ἡ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη ἀναγωγὴ καὶ ἀποκατάστασις, (ἐπμ. ἐν γέν.) χάλασμα, κατάργησις (ἀκύρωσις) νόμου κτλ. 2) = Λύσις, Διάλυσις, ἐξήγησις (προβλήματος κτλ.), ἀπαλλαγὴ (κακῶν κτλ.). 3) ἐπιστροφὴ ἢ ἀναχώρησις, (ὅθεν:) ἀποβίωσις, θάνατος.

Ἀναλυτὴρ (ὁ), Π. καὶ

Ἀναλύτης, ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἀναλύων (ἐλευθερόνων, διαλύων κτλ.). (ἰδιαιτ.) ὁ λύων τὰ μάγεια (ἐξηγῶν τὰ ὄνειρα), ὀνειροκρίτης.

Ἀναλυτικός, ή, όν. Ὁ μεταχειριζόμενος (ἢ ἀνήκων εἰς, ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἀνάλυσιν, ἐξηγητικός.

Ἀνα·λύω, Μ. λύσω. (κυρ. ἐν γέν.) Λύνω ἢ Ξαναλύνω, ξηλόνω, ξεπλέκω, ξετυλίζω κτλ. » Δολιχὴν ἀναλύεο' ἄκανθαν (ὁ δράκων), « Ἀπλλν. » Τὰς μὲν δείλης, τὰς δ' ἀναλύειν, « Πλ. » Δι' ἡμέρας ὑφαίνειν, νύκτωρ δὲ ἀναλύειν τὸν ἱστόν, « Πλ. (ὅθεν 2) (μτφορ.) διαλύω, ξεδιαλύζω· ἐξηγῶ. 3) ἐλευθερόνω, ἀπολύω, διορθόνω. 4) φέρω τι εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν, τὸ διαιρῶ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, (ὅθεν 5) χαλνῶ, καταργῶ, ἀκυρόνω. » Οὐκ ἔστι τὰ γενόμενα ἀναλῦσαι, « Χρσ. 6) (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) ἐπιστρέφω ἢ ἀναχωρῶ, (ὅθεν 7) ἀποθνήσκω.

Ἀναλφάβητος (ὁ, ἡ). ὁ παντάπασιν ἀμαθής, ὁ μὴ γνωρίζων οὔτε τὸ ἀλφάβητον.

Ἀνάλωκα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Ἀναλίσκω.

Ἀνάλωμα (τό). τὸ ἔξοδον. » Τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα φέρειν, « Θκ. » Ἐκ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων καθώπλισαν αὐτούς, « Δμ.

;Ἀναλωμάτιον (τό). (μθμτκ.). τὸ ἐπάνω ἄκρον (λῶμα) τινὸς πράγματος.

Ἀνάλωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναλίσκειν, ἐξόδιασμα.

Ἀναλωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀναλίσκω.

Ἀναλωτής, οῦ (ὁ). ὁ ἀναλίσκων (ἐξοδεύων), ἐξοδιαστής.

Ἀναλωτικός, ή, όν. Ὁ ἀδιακόπως ἐξοδεύων, κακοξοδιαστής.

Ἀνάλωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. πόλις κτλ.) ἀκυρίευτος, ἄπαρτος. 2) (μτφορ. ἄνθρωπος) ἀνίκητος, (ὅθ.) » Χρήμασιν ἀνάλωτος, « Πλ., ὁ ἀδωροδόκητος.

Ἀνα·λωφάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι.

Ἀνα·μαιμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Κινοῦμαι μὲ μανιώδη ὁρμὴν ἔνθεν κἀκεῖθεν.

Ἀναμαλάσσω(ττω), Μ. άξω. Ξανα(ἢ Συχνο)μαλάζω. 2) ζυμόνω ἢ ξαναζυμόνω.

Ἀναμανθάνω, Μ. μαθήσομαι. Ξαναμαθαίνω, μανθάνω (πληροφοροῦμαι ἐξετάζων) καλλίτερα. » Χρόνῳ οὐ πολλῷ ὕστερον δῆλα ἀναμανθάνουσι ἐγένετο, « Ἡρ.

Ἀναμαντεύομαι, Μ. εύσομαι. Ξαναμαντεύομαι, ζητῶ ἢ λαμβάνω δεύτερον χρησμὸν ἀναιρετικὸν τοῦ πρώτου, (Δ Κάσσ.).

Ἀναμάξευτος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) μὴ ἁμαξιτός, ἀδιόδευτος μὲ ἁμάξι.

Ἀναμαρμαίρω, Μ. αρῶ. Π. λάμπω πανταχόθεν, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀναμορμύρω).

Ἀναμαρτησία (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀναμαρτήτου.

Ἀναμάρτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἁμαρτήσας, ἢ μὴ ὑποκείμενος εἰς τὸ ἁμαρτάνειν, (καὶ ἐπὶ πραγμ.) ἀλάνθαστος, χωρὶς ἐλάττωμα. » Πότερον, ἀναμάρτητοί εἰσιν οἱ ἄρχοντες, ἢ οἷοί τε ἢ ἁμαρτάνειν, « Πλάτ. » Τὴν τῶν ὅλων τάξιν συνέχουσιν ἀκριβῆ καὶ ἀναμάρτητον, « Ξεν. ‖. (οὐσ.) τὸ Ἀναμάρτητον, ἀντὶ ἢ Ἀναμαρτησία. » Τοῦ ἀναμαρτήτου πολὺ ἀφεστᾶσι, « Λογγ.

Ἀναμαρτήτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἁμάρτημα, ἀλάνθαστα.

Ἀναμαρτοεπής, έος (ὁ, ἡ). Π. (ἐναντ. τοῦ Ἀμαρτοεπής, δηλ.) ἀλάνθαστος (ἄψεγος) εἰς τοὺς λόγους του.

Ἀναμαρυκάομαι-ῶμαι, Δ. ἀντὶ Ἀναμηρυκάομαι.

Ἀνα·μασ(σά)ομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ξαναμασσῶ, (ἐπὶ ζ.) = Ἀναμηρυκῶμαι, (καὶ μτφορ.) ξανασυλλογίζομαι, καλοσυλλογίζομαι.

Ἀνα·μάσσω(ττω), καὶ μσ. -ομαι, Μ. μάξω, -ομαι. Ἀνακατόνω τι μὲ τὰ χέρια, μαλάζω, ζυμόνω, (ἐπμ.) προσκολλῶ εἰς ἐμαυτόν, 'παίρνω μέρος αὐτοῦ ἐπάνω μου. » Καὶ τῷ προσώπῳ τοῦ αἵματος ἀναματτομένη, « Πλ. (καὶ τρπ.) » Ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις, « Ὀδ. Τ., (ὅθεν:) = Ἐκ(Ἀπο, Ἐναπο)μάσσω, (καὶ τρπ.) = Μιμοῦμαι. » Εἰ δ' ὅλου ὁ κηρὸς ἀνεμάττετο τὴν σφραγίδα, « Θμς.

Ἀνα·μαστεύω, Μ. εύσω, = Ἀναζητῶ, ἐρευνῶ (ἐξετάζω) μὲ ἐπιμέλειαν.

Ἀναμασχαλιστὴρ (ὁ). βραχιόλι, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν αἱ γυναῖκες ὀλίγον τι κατωτέρω τῆς μασχάλης.

Ἀνάματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων νάματα (νερὰ τρεχάμενα), ἄνυδρος.

Ἀνα·μάχομαι, Μ. οῦμαι. Ξαναπολεμῶ, ἐπαναλαμβάνω τὴν μάχην (ἵνα διορθώσω τὴν ἧτταν τὴν ὁπ. ἔπαθα), (ὅθεν μτβτ.) διορθόνω, ἀναπληρῶ. » Ἀναμάχεται ἡ φύσις τῷ πλήθει τὴν φθοράν, « Ἀρστ.

Ἀνάμβατος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἵππος) χωρὶς ἀναβάτην, ἀκαβαλλίκευτος.

Ἀνάμελκτος (ὁ, ἡ). ἀνάρμεκτος.

Ἀνα·μέλπω, Μ. μέλψω. Ψάλλω ἢ τραγῳδῶ μεγαλοφώνως.

Ἀναμεμιγμένως, ἐπίρ. = Ἀναμίγδην, ἀνάκατα.

Ἀναμεμίχαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἀναμίγνυμι.

Ἀνα·μένω, Μ. μενῶ. Προσμένω, ἀναβάλλω τὸν καιρόν. » Ἀνέμενε τὸ στράτευμα, « Ξεν. « Ἀνάμεινον, ἐὰν ξυμβῶ τί σοι, « Ἀρστφ. » Μὴ ἀναμένειν ἔστ' ἂν ἡ χρεία ἀναγκάζῃ, « Ξεν. » Ἀναμένειν, ὁπότε κομιεῖσθαι ἔμελλε, « Δμ. 2) ὑπομένω, ὑποφέρω. » Ἀνάμεινον φασγάνου τομάς, « Εὐρ. 3) ἐπιμένω. » Ἀναμένειν ἐν τοῖς ἤθεσιν, « Ἰσκρ.

Ἀνάμερος (ὁ, ἀ). Δ. ἀντὶ Ἀνήμερος.

Ἀνάμεσος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ μέσῳ ἢ ἐν τῷ μεταξὺ κείμενος.

Ἀνάμεστος (ὁ, ἡ). γεμάτος ἕως ἐπάνω.

Ἀναμεστόω, Μ. ώσω. Γεμίζω ἕως ἐπάνω.

Ἀνα·μετρέω-ῶ, ἢ (μσ.) -οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Μετρῶ ἐκ δευτέρου (καὶ ἐπμ.) μὲ ἀκρίβειαν, ξαναμετρῶ. » Ἔπεμπε τοὺς ἀναμετρήσοντας, ὅσῳ ἐλάττων ὁ χῶρος γέγονε, « Ἡρ. 2) (συνηθ.) ξαναπερνῶ ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος. » Ὄφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν, « Ὀδ. 3) ἐπαναλαμβάνω, ἀπαριθμῶ, διηγοῦμαι ἓν πρὸς ἕν. » Καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρουμένων, « Αχ. 4) διανέμω, ἀποδίδω. » Ὡς ταμιόφυλαν ἀναμετρουμένη δῶρα, « Εὐρ.

Ἀναμέτρησις, εως (ἡ). Ξανα (ἢ [ἐπμ.] ἀκριβές) μέτρημα (κυρ. γῆς).

Ἀνα·μηλόω-ῶ, Μ. ώσω. (χειρουργ.) Ἐρευνῶ [illegible] πληγὴν ἢ [illegible] ἄλλο τι [illegible] αὐτῆς μὲ τὸ μῆλι, (παρβλ. Καταμηλόω).

Ἀνα·μηρυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ξανα (ἢ συχνὰ ἢ ἀκαταπαύστως) μηρυκῶμαι.

Ἀνα·μηρύομαι, Μ. ήσομαι. Ξανατυλίζω τὸν κλωστὴν εἰς (ἢ τὸ [illegible] ἀπὸ) τὸ κουβάρι, (Σ. Μηρύω ἢ παρβλ. Ἀναπηνίζομαι).

Ἀνα·μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μεταχειρίζομαι πάλιν (ἢ Ἐφευρίσκω νέας) μηχανάς, δοκιμάζω μὲ ἄλλον τρόπον.

Ἀνάμιγα(γδα) καὶ Ἀναμίγδην, ἐπίρ. Ἀνάκατα, ἀνακατωμένα, [ἐκ τοῦ-

Ἀνα·μίγνυμι, Μ. μίξω. Ἀνακατόνω δύο ἢ καὶ πλειότερα πράγματα ὁμοῦ.

Ἀνάμικτος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος.

Ἀναμίλλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος (ἢ μὴ καθυποβληθεὶς εἰς) ἅμιλλαν, ἀδιαφιλονείκητος, ἀναμφισβήτητος.

Ἀνα·μιμνήσκω, Μ. μνήσω (μὲ αἰτ.). Φέρω πάλιν εἰς τὴν μνήμην, ἐνθυμίζω. ‖. (μσ. ἢ πθ.) Ἀναμιμνήσκομαι, Μ. μνήσομαι (ἀόρ. Ἀνεμνήσθην), (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνήμην μου, ἐνθυμοῦμαι. » Καὶ μνήμης μὲν καὶ διδαχῆς πολλὰ (τῶν ζώων) κοινωνεῖ· ἀναμιμνήσκεσθαι δὲ οὐδὲν ἄλλο δύναται, πλὴν ἄνθρωπος, « Ἀρστ.

Ἀνα·μίμνω, Π. ἀντὶ Ἀναμένω.

Ἀνα·μινυρίζω, Μ. ίσω, Π. τραγουδῶ μὲ λεπτὴν καὶ τρεμουλιαστὴν φωνήν.

Ἀναμίξ, ἐπίρ. = Ἀνάμιγα, ἀνάκατα.

Ἀνάμιξις, εως (ἡ). ἀνακάτωμα δύο ἢ καὶ πλειοτέρων πραγμάτων ὁμοῦ.

Ἀναμίσγω, Μ. μίξω, = Ἀναμίγνυμι.

Ἀναμισθαρνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναπληρόνομαι διὰ τὴν δούλευσίν μου, ἢ Γίνομαι πάλιν δοῦλος διὰ μισθόν.

Ἀναμισθόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξαναποκιάζω, δίδω ἢ 'παίρνω (πάνω) πάλιν τι μὲ ἐνοίκιον.

Ἄναμμα (τό). πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναμμένον ἢ καίει.

Ἀνάμματος (ὁ [illegible]) μὴ ἔχων κόμπον (ἅμμα).

Ἀναμμένος, Ἰων. ἀντὶ Ἀνημμένος (πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνάπτω).

Ἀνάμνησις, εως (ἡ). ἐνθύμησις. 2) ἐνθύμημα, ξαναθύμισμα.

Ἀναμνηστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων ἐνθυμητικόν. 2) ὁ διεγείρων τὴν ἀνάμνησιν.

Ἀνάμνηστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐλθὼν ἢ ἐρχόμενος εἰς τὴν μνήμην.

Ἀναμολεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναβλώσκω.

Ἀναμολύνω, Μ. υνῶ. Μολύνω πάλιν ἢ ἀπὸ ἐπάνω ὡς κάτω, καταλερόνω ἢ ξαναλερόνω.

Ἀναμονὴ (ἡ). τὸ νὰ προσμένῃ (ἐπιμένῃ) μένη τις.

Ἀναμόργνυμαι, Μ. μόρξομαι. Προσκολλῶ ('Παίρνω) τι ἐπάνω μου, τρίζομαι μὲ αὐτό, τὸ συνηθίζω, (παρβλ. Ἀναμάσσω).

Ἀναμορμύρω, Μ. υρῶ, Π. ἀναβρύω ἢ ἀναβράζω μὲ κρότον (μουρμουρητόν).

Ἀνα·μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω τι ἐκ νέου, τὸ δίδω νέαν μορφήν.

Ἀναμόρφωσις, εως (ἡ). ἡ ἐκ νέου μόρφωσις, μετασχηματισμός.

Ἀναμορθίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. στενάζω ἐκ βάθους, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀναμυχθίζομαι).

Ἀναμοχλεύω, Μ. εύσω. Ἀνασηκόνω τι μὲ τὸν μοχλὸν (λοστόν), (μτφρ.) φανερόνω.

Ἀναμπέχονος (ὁ, ἡ). χωρὶς ἀμπεχόνην (ἐπανωφόρι).

;Ἀναμπλάκω (-άσκω), Μ. ὀμφίξω, Π. = Ἀμπλακάνω.

Ἀναμπλάκητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ πλανώμενος, ἀναμάρτητος· ἀλάνθαστος· ἄφευκτος.

Ἀνάμπυξ, υκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ φορῶν ἄμπυκα (κεφαλοδέσιμον).

Ἀνα·μυλλαίνω, Μ. ανῶ, Π. = Ἀνανεύω, ἀρνοῦμαι (κάμνων σχῆμα μὲ τὰ χείλη μου).

Ἀνα·μυρίζω, Μ. ίσω. Ἀλείφω ἐκ δευτέρου μὲ μῦρον, (ἐκκλησ.) ξαναμυρόνω.

Ἀναμυρισμὸς (ὁ). (ἐκκλησ.) ξαναμύρωμα.

Ἀνα·μυχθίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. = Ἀναμοχθίζομαι.

Ἀνα·μύω, Μ. μύσω. Ἀνοίγω τὰ ὀμμάτιά μου.

Ἀναμφήριστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ίστως. = Ἀναμφισβήτητος καὶ

Ἀναμφίβολος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -βόλως, = τῷ

Ἀναμφίδοξος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δόξως. Ἀναμφίβολος. βέβαιος.

Ἀναμφίεστος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -έστως. Ὁ μὴ ἐνδεδυμένος (ἠμφιεσμένος), γδυτός.

Ἀναμφίλεκτος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -λέκτως, = τῷ

Ἀναμφίλογος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -λόγως = τῷ

Ἀναμφισβητήσιμος, καὶ

Ἀναμφισβήτητος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -ητήτως. Ἀδιαφιλονείκητος, ἀναντίρρητος· ἀναμφίβολος, βέβαιος. » Εἰς ἀναμφισβήτητον πάντας κατεγνωρίζοντο, « Ξεν., χωρὶς νὰ λανθάνουν, νὰ ἐκλάβουν ἄλλ' ἀντ' ἄλλου.

Ἀναμωκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Περιγελῶ ἀναφανδόν.

Ἀναναγκαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κατ' ἀνάγκην, ἑκούσιος.

Ἀνανδρεία (σπν.) ἀντὶ

Ἀνανδρία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἢ κατάστασις) τοῦ ἀνάνδρου.

Ἀνανδριεῖς, έων (οἱ). εὐνοῦχοι.

Ἄνανδρος (ὁ, ἡ). (ἀνὴρ) χωρὶς ἀνδρείαν, χωρὶς ἀνδρικὸν χαρακτῆρα· ἄτολμος, δειλός, γυναικώδης. 2) (γυνὴ) χωρὶς ἄνδρα, ἀνύπανδρος, δηλ. παρθένος ἢ χήρα.

Ἀνανδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καθιστῶ τινα ἄνανδρον, ἐκθηλύνω ἢ 2) εὐνουχίζω.

Ἀνάνδρως, ἐπίρ. Μὲ ἀνανδρίαν.

Ἀνάνδρωτος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. γυνὴ) χωρὶς ἄνδρα.

Ἀνανεάζω, Μ. άσω, = Ἀνανεόνω. 2) (αὐτ.) γίνομαι πάλιν νέος, ξανανειόνω.

Ἀνανεῖται, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Ἀνανέομαι.

Ἀνανέμω, Μ. νεμῶ. Διανέμω ἐκ νέου, ξαναμοιράζω. 2) (μσ.) ἀπαριθμῶ, διεξέρχομαι (ἀπαριθμῶ) τι ἀναγινώσκων.

Ἀνανέομαι (γ. Μ.). Ἐπιστρέφω, ἔρχομαι ὀπίσω, ἐπανέρχομαι.

Ἀνανεόω-ῶ, (σύχρηστότ. τὸ μσ.) -οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι, = Ἀνανεάζω, κάμνω τι πάλιν νέον, τὸ ξανακάμνω ἐκ νέου, ξανανειόνω, ξανακαινουργόνω. » Ἀνανεοῦμαι τῇ μνήμῃ τὸν Ὀλύμπου ἐκεῖνον, « Αἰλ.

Ἄνανσος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἀνίημι]. ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ δίδων ἄνεσιν. 2) ὁ μὴ ἄνεσος (χαλαρός), σύντονος.

;Ἀνάπνευσις, εως (ἡ), [ἀνανέω]. (Γρφ. μτφορ.) ἀνάπνευσις, ἄνεσις, ἀπαλλαγή.

Ἀνάνευσις, εως (ἡ), [ἀνανεύω]. κίνημα τῆς κεφαλῆς πρὸς τὰ ἄνω εἰς σημεῖον ἀρνήσεως. (ὅθ. συνηθ.) ἄρνησις, ἀποποίησις.

Ἀνανευστικός, ή, όν. Ἀρνητικός. ὁ πάντοτε ἀνανεύων (ἀποποιούμενος).

Ἀνα·νεύω, Μ. νεύσω (ἐναντ. τῷ Κατανεύω), σηκόνω τὴν κεφαλήν μου ἐπάνω (κυρ. ἵνα φανερώσω ὅτι δὲν θέλω), (ὅθ. συνηθ.) ἀρνοῦμαι, ἀποποιοῦμαι. » Τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἕτερον δ' ἀνένευσεν, « Ἰλ. Π. » Οὐδὲν ἔχειν ἀνένευον, « Ξεν. (παρβλ. Ἀνακύπτω).

Ἀνα·νέω, Μ. νεύσομαι. (κολυμβῶν) Ἐβγαίνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, (ὅθ. μτφορ.) ἀναπνέω, εὑρίσκω ἄνεσιν (ἀπαλλαγήν). » Θᾶττόν γε μὴν τῆς πλάνης ἀνανεύσας, « Εὐσ.

Ἀνα·νέωμα (τό). τὸ ἀνανεωθὲν πρᾶγμα.

Ἀνανέωσις, εως (ἡ). ξανανέωσις, ἀνακαίνισις.

Ἀνανεωτικός, ή, όν. Ὁ συντείνων πρὸς ἀνανέωσιν (κυρ. τῆς ἐνθυμήσεως).

Ἀνα·νηπιεύομαι, Μ. εύσομαι. Ξαναγίνομαι νήπιον· ξαναμωραίνομαι.

Ἀνα·νήφω, Μ. νήψω. (ἀμτβτ.) Ξεμεθῶ, ξεζαλίζομαι, ξενυστάζω. ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, (συνηθ.) 'γλυτόνω, ἐλευθερόνομαι. » Ὅπως ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς παγίδος τοῦ διαβόλου, « Γρφ. 2) (μτβτ.) ξεζαλίζω τινά, κάμνω νὰ τοῦ περάσῃ τὸ μεθύσι.

Ἀνα·νήχομαι, Μ. νήξομαι, = Ἀνανέω.

;Ἀνάνθεος (ὁ, ἡ). = Ἀνανθής.

Ἀνανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξανανθίζω.

Ἀνανθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ κάμνων ἄνθη. (συνηθ. ἐπὶ χρωμ.) ὁ ἀποβαλὼν τὸ ἄνθος (τὴν ζωηρότητα) τῆς βαφῆς του, ξεθωριασμένος, (μτφορ. ἐπὶ ἀνθρ.) παρηκμακώς, ἀτονήσας.

Ἀνάνιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ προξενῶν λύπην (ἀνίαν), ἄλυπος.

Ἀνάνιος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀνήνιος, χωρὶς ἡνίας, ἀχαλίνωτος.

Ἀνανίσσομαι, Μ. νί[ξ ἢ νεί]ξομαι, Π. = Ἀνανέομαι, ἐπανέρχομαι.

Ἀνανίως, ἐπίρ. Χωρὶς λύπην (ἀνίαν).

Ἀνανοέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω πάλιν εἰς τὸν νοῦν μου, ξαναενθυμοῦμαι.

Ἀνανεύομαι, Μ. [illegible]. (ναυτ.) Ἀνοίγομαι, μακρύνομαι ἀπὸ τὴν ξηρὰν εἰς τὸ πέλαγος, (Ἰταλ.) ἀλαργάρω.

Ἀνανομὴ (ἡ). ἡ ἐκ νέου (ἢ ἀπλ.) διανομή, ξαναμοίρασμα. 2) (μτφορ.) ἀναπόλησις.

Ἀνανοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναβαρυστῶ.

Ἄναντα [ἀνά, ἄντα], ἐπίρ. Ἀνηφορικά, τὸν ἀνήφορον, (Σ. Ἀνάντης καὶ παρβλ. Κάταντα).

Ἀνανταγώνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ εὑρίσκων ἄξιον ἀνταγωνιστήν, (ἐπμ. ἐπὶ μὲν ἀνθρ.) ἀνίκητος. (ἐπὶ δὲ πραγμ.) ἀδιαφιλονείκητος.

Ἀνανταπόδοτος (ὁ, ἡ). (κυρ. παρὰ Γρμτ.) λόγος χωρὶς ἀπόδοσιν, ἐλλειπής, (καθώς τό) » ἐὰν μὲν ποιήσῃ καρπὸν εἰ δὲ μή γε κτλ., « Γρφ.

Ἀνάντης [ἀνά, ἄντα], εος (ὁ, ἡ). (ἐναντ. τῷ Κατάντης, δηλ.) ἀνηφορικός, (ἢ μτφορ.) δύσκολος.

Ἀναντίβλεπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν τολμᾷ τις νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον.

Ἀναντίλεκτος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -λέκτως, = τῷ

Ἀναντίρρητος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -ρρήτως. Ὁ ἀντιλογίας ἀνεπίδεκτος.

Ἀναντιφώνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δίδων ἢ μὴ λαμβάνων ἀπόκρισιν. 2) = Ἀναντίρρητος.

Ἀναντλέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Ἐβγάλλω ὅλον τὸ νερὸν τοῦ πηγαδίου. 2) (μτφορ.) ὑποφέρω (δοκιμάζω) κόπους.

Ἀνάνυτος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ἀνήνυτος.

ζειν, ἐξέτασις ἀκριβής, ἐπανάληψις. » Κατ' ἀνάλυσιν ἢ ἀναποδισμὸν εἰπεῖν, « Ἀλ. Ἀφρ.

Ἀνα-ποδόομαι-οῦμαι, Μ... ; Ἀποκτῶ πάλιν πόδια, (Ἰ. Λυδὸς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Α', 42).

Ἀναπόδοτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποδοθεὶς (δοθεὶς ὀπίσω ἢ πωληθεὶς) ἢ μὴ ἀποδοτέος. 2) (γρμτ.) = Ἀνανταπόδοτος.

Ἀναπόδραστος (ὁ, ἡ). ἄφευκτος, ἀναπόφευκτος. 2) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ φύγῃ (ἀποφύγῃ, δραπετεύσῃ).

Ἀνα-ποιέω-ῶ, Π. ήσω. (Γρφ.) Ἀνακατόνω, ζυμόνω, φθεάνω (κυρ. μαγείρευμα). » Ἄρτους ἀναπεποιημένους ἐν ἐλαίῳ, « Γρφ.

Ἀνα-ποικίλλω, Μ. ιλῶ. Στολίζω (Πλουμίζω) ἀπ' ἐπάνω, 'ξανα(κατα)στολίζω.

Ἀνάποινος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.)-οίνως. Ὁ ἀπελευθερωθεὶς χωρὶς ἄποινα (λύτρα).

Ἀναπόκριτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν ἢ μὴ δοὺς ἀπόκρισιν.

Ἀναπόλαυστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπολαμβάνων ἢ μὴ ἀπολαμβανόμενος.

Ἀνα-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναπολεμῶ.

Ἀναπολέμησις, εως (ἡ). ἀνανέωσις τοῦ πολέμου, 'ξαναπολέμημα.

Ἀνα-πολεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Διεγείρω πάλιν τινὰ εἰς πόλεμον.

Ἀνα-πολέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυρίζω καὶ 'ξαναγυρίζω (τὸ ἐπάνω κάτω, τὸ ἐμπρὸς ὀπίσω κτλ.), κυλίω τι ἀνάποδα. 2) 'ξαναμασσῶ τὴν τροφὴν (καθὼς τὰ ζῶα), μηρυκῶμαι. 3) (μτφορ.) = Ἀναπεμπάζω, περιφέρω (ἢ φέρω πάλιν) τι εἰς τὸν νοῦν μου, 'ξαναενθυμοῦμαι, μελετῶ.

Ἀναπόλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναπολεῖν, (ῥτρ.) = Ἐπανάληψις ἢ Ἐπαναφορά.

Ἀναπολητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων ἕξιν εἰς τὸ ἀναπολεῖν.

Ἀνα-πολίζω, Μ. ίσω, = Ἀναπολέω.

Ἀναπολόγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος ἀπολογίαν, ἀσυγχώρητος. 2) ἀνυπεράσπιστος.

Ἀναπόλυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τυχὼν ἢ μὴ ἐπιδεκτικὸς ἀπολύσεως (ἐλευθερίας ἢ συγχωρήσεως). (ἐπὶ ὀστρακοδέρμ.) ὁ προσκολλημένος πάντοτε εἰς ἓν μέρος (καθὼς τὰ μύδια κτλ.).

Ἀναπομπή (ἡ). τὸ πρὸς τὰ ἐπάνω ἢ τὰ ὀπίσω στάλσιμον, 'βγάλσιμον, ξέχωμα.

Ἀναπόμπιμος (ὁ, ἡ). ὁ τυχὼν ἢ ἄξιος ἀναπομπῆς, ὁ σταλεὶς ὀπίσω, ἐπιστραφείς.

Ἀναπομπός (ὁ, ἡ). ὁ στέλλων ἐπάνω ἢ ὀπίσω τινά.

Ἀναπόνιπτος (ὁ, ἡ). ἄνιπτος, ἄπλυτος.

Ἀνα-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπάγω (Διευθύνομαι) πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀναβαίνω.

Ἀναπόσβεστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ σβύσῃ, ἄσβυστος.

Ἀναπόσπαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -άστως. Ὁ μὴ δυνάμενος ἀποσπασθῆναι, ἀξεκόλλητος.

Ἀναπόστατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποστατήσας ἢ μὴ δυνάμενος ν' ἀποστατήσῃ.

Ἀναπότευκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποτυχὼν ἢ μὴ ἀποτυγχάνων.

Ἀναποτνιασμός (ὁ). ἀναστεναγμὸς βαθὺς μὲ κατάρας ἐξ αἰτίας ἀδημονίας.

Ἀναπότριπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις ν' ἀποτρίψῃ ('βγάλῃ, τινάξῃ) ἀπὸ 'πάνω του, ἀνεξάλειπτος.

Ἀνάπραξις, εως (ἡ) ἐπίμονος ἀπαίτησις καὶ εἴσπραξις χρέους.

Ἀνάπρασις, εως (ἡ). 'ξανα(μετα)πώλησις.

Ἀναπράσσω(ττω), Μ. πράξω. Ἀπαιτῶ καὶ εἰσπράττω χρέη (φόρους κτλ.). » Διὰ δύο ὑποσχέσεις, τὴν μὲν βουλόμενος ἀναπρᾶξαι, τὴν δὲ αὐτὸς ἀποδοῦναι, « Θκ.

Ἀναπράτης, ου (ὁ). ὁ 'ξανα(μετα)πωλῶν, μεταπράτης.

Ἀνα-πρεσβεύω, Μ. εύσω. Στέλλω πρέσβεις ἢ Στέλλομαι καὶ ὁ ἴδιος πρέσβυς εἰς μέρος κείμενον εἰς ὑψηλοτέραν (γεωγραφικῶς) θέσιν.

Ἀνα-πρήθω, Μ. πρήσω, = Ἀναπίμπρημι.

Ἀνάπρισις, εως (ἡ). σχίσιμον μὲ τὸ πριόνι, [ἐκ τοῦ

Ἀνα-πρίω(-ίζω), Μ. ίσω. Πριονίζω κατὰ μῆκος, σχίζω μὲ τὸ πριόνι.

Ἀναπτάς, ᾶσα, άν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. καὶ

Ἀναπτάσθαι, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνίπταμαι.

Ἀνα-πτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Δίδω) εἴς τινα πτερὰ ἵνα πετάξῃ. 2) (μτφορ.) δίδω ἐλπίδας εἴς τινα, διεγείρω, ἐμψυχόνω, ἐνθουσιάζω. ‖. (μσ.) ἀνοίγω (ἐκτείνω) τὰ πτερά μου, καὶ (μτφορ.) ἐνθαρρύνομαι, ἐνθουσιάζομαι κτλ. (παρβλ. Ἀναπτοέω, Ἀναρτάω καὶ Ἀνασοβέω).

Ἀνα-πτερυγίζω, Μ. ίσω. Ἀνοίγω (καὶ κινῶ) τὰ πτερά μου ἵνα πετάσω.

Ἀναπτέσθαι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναπέτομαι.

Ἀναπτῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνίπταμαι.

Ἀνάπτης, ου (ὁ). ὁ ἀνάπτων (διεγείρων) στάσιν, ταραχὴν κτλ.

Ἀνα-πτοέω-ῶ καὶ Π. Ἀναπτοιέω, Μ. ήσω. Φοβίζω, ξυππάζω (καὶ μσ. ἢ πθ.) ξυππάζομαι (κυρ. καὶ μτφορ.). » Ὥστε τὴν Ἀσίαν ἀναπτοηθῆναι πρὸς τὴν ἐλπίδα, « Πλ.

Ἀναπτέμενος, η, ον, Π. μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναπέτομαι.

Ἀναπτος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἅπτω ἢ ἅπτομαι]. ὁ μὴ προσαφθεὶς ἢ ἀναφθείς. 2) ἄπιασος, ἀνέγγικτος.

Ἀνάπτυκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνεπτυγμένος (ἀνοιγμένος, ἐξηγημένος) ἢ ἐπιδεκτικὸς ἀναπτύξεως (δυνάμενος ν' ἀνοιχθῇ κτλ.). » Τῶν διθύρων (ὀστρακοδέρμων), τὰ μέν ἐστιν ἀνάπτυχα, ὥστε συγκλείεσθαι καὶ ἀνοίγεσθαι, οἷον οἱ κτένες κτλ. τὰ δὲ συγκέκλεισται ἐπ' ἀμφότερα, οἷον οἱ σωλῆνες, « Ἀρστ.

Ἀνάπτυξις, εως (ἡ). ξεδίπλωμα, ἄνοιγμα, (μτφορ.) ἐξήγησις.

Ἀνάπτυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναπτύειν.

Ἀνα-πτύσσω, Μ. πτύξω. Ξεδιπλόνω, ἀνοίγω » Ἀναπτύξας τὸ βιβλίον, « Ἡρ. » Ἀναπτύσσειν τὴν φάλαγγα (τὸ κέρας κτλ.), « Ξεν., ἐκτείνειν. 2) (μτφορ.) ἐξηγῶ.

Ἀναπτυχή (ἡ), = Ἀνάπτυξις.

Ἀνάπτυχος (ὁ, ἡ), = Ἀνάπτυκτος.

Ἀνα-πτύω, Μ. πτύσω. Φτύνω ἐπάνω, ἐβγάλλω φλέγματα κτλ. (ἐπὶ θαλάσσ.) 'ξερνῶ, ῥίπτω ἔξω. » Κύματος ἀνέπτυεν ἄχνην, « Ἀπλλν. 2) (μτφορ.) περιφρονῶ, » Ὁ τὰς Ἡροφίλου διατομὰς ἀναπτύων, « Γαλ.

Ἀν-άπτω, Μ. άψω. Κρεμῶ (Ἀναρτῶ, Προσκολλῶ) τι ἐπάνω εἰς ἄλλο (κυρ. δὲ ἀνάθημα εἰς ναόν). » Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, « Ὀδ. Γ. (καὶ μσ.) » Ἀνήψατο χερσὶν ἐθείρας, « Ἀπλλν. 2) (μτφορ.) ἀποδίδω (προσάπτω) εἴς τινα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κακόν τι). » Ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι, « Εὐρ. » Πνεῦμα ἀνάπτειν, « Ἀρστ. Προβλ., μεταδίδειν μίασμα διὰ τῆς ἀναπνοῆς. » Εἰς ἑαυτὸν ἀνάπτειν τὴν αἰτίαν τῶν γενομένων, « Πλ. » Μοναίσῃ τὴν χάριν ἀνάπτων, « αὐτ. (καὶ μσ.). » Χάριν τοι ἀνάπτομαι, « Ἀπλλν. 3) ἀνάπτω (λύχνον, πῦρ κτλ.) καὶ 4) (μτφορ.) ἐξάπτω, διεγείρω. » Τὸ κοιμηθὲν πένθος ἀνάψαι πάλιν, « Χρσ. ‖. (μσ.) κρεμῶ (δένω) ἢ ἔχω κρεμασμένον (δεμένον) τι ἀπὸ 'πάνω μου. » Γρᾶες ἀνημμέναι κόσκινα, « Ἀπλλδ. (καὶ μτφορ.) » Τάρβος ἀνάψομαι, « Εὐρ. (καὶ πθ.) » Τί νύ τοι τόσα κήδε' ἀνῆπται ; « Ἀπλλν.

Ἀνάπτωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναπίπτειν, (σπν. καὶ ἀδκμ.) κάθισμα εἰς τὸ τραπέζι· πέσιμον τ' ἀνάσκελα, (ὅθεν μτφορ.) ἀθυμία, ἀνορεξία, ἀμέλεια, ἀναβολή.

Ἀνα-πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. Ἐρωτῶ ἐπανειλημμένως (Ἐξετάζω ἐπιμελῶς) καὶ μανθάνω.

Ἀνα-πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ πυρώσῃ (ἀνάψῃ).

Ἀνα-πυρσεύω, Μ. εύσω. Σηκόνω ὑψηλὰ πυρσὸν (ἵνα δώσω εἴδησιν). 2) κάμνω ζωηρότερον χρῶμά τι (κυρ. κόκκινον).

Ἀνάπυστος (ὁ, ἡ), [ἀναπυνθάνομαι]. πασίγνωστος. 2) (σπν. ἢ Π.) ἀνήκουστος.

Ἀνα-πωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξανα(Μετα)πωλῶ.

Ἀναπώλημα (τό). 'ξανα(μετα)πούλημα.

Ἀνα-πωμάζω, Μ. άσω. Ἐβγάλλω τὸ πῶμα (τὸ στούπωμα, Τουρκ. τὸ καπάκι), ξεστουππόνω.

Ἀνάπωσις(τις), εως (ἡ), = Ἄμπωτις.

Ἀνα-ραίζω, Μ. ίσω, ἀντὶ Ἀναῤῥαίζω

Ἀναραιρηκώς, ότος (υῖα, ός, Ἰων. ἢ Ἀττ. ἀντὶ Ἀνῃρηκώς, πθ. πρκ. τοῦ Ἀναιρέω.

Ἀν-αράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἀναιρῶ τὴν γενομένην κατάραν, ξεκαταρηοῦμαι.

Ἀνάρβυλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἀρβύλας (ὑποδήματα), 'ξυπόλυτος.

Ἀνάργυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ λαμβάνων ἀργύριον. » Τριηραρχεῖν ἠναγκάζετο ἀνάργυρος ὤν, « Λσ. » Ἀνάργυρος ἢ ἄχρυσος ἦν ἔτι τότε ὁ Πύθιος, « Ἀθ.

Ἀνάρδευτος (ὁ, ἡ). ἀπότιστος.

Ἀνάρθμιος (ὁ, ἡ), = Ἀνάρσιος, ἀνάρμοστος.

Ἀναρθρία (ἡ). στέρησις ἄρθρων, (ἐπμ.) ἀτονία.

Ἄναρθρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων μὲν ἀλλὰ μὴ φαινόμενα διὰ τὸ πάχος) ἄρθρα (ἁρμοὺς, κλειδώσεις), (ὅθεν: 2) συνκδχ.) ἄτονος, ἀδύνατος. 3) (Γρμτ.) λόγος χωρὶς ἄρθρα, ἢ λέξις μὴ διαιρουμένη εἰς συλλαβάς, (ἐπμ.) ἄσημος, ἀκατανόητος. » Μυκᾶσθαι καὶ ἀφιέναι φωνάς τινας ἀνάρθρους, « Πλ.

Ἀναριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναμετρῶ (καὶ τρπ.) Ἐπαναλαμβάνω μὲ τὸν νοῦν μου, ἀναλογίζομαι. 2) μετρῶ ἀνάποδα. (Παυσ. Ἀρκαδ.).

Ἀναρίθμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀριθμηθεὶς ἢ μὴ ὑποπίπτων εἰς ἀριθμόν, ἀμέτρητος, ἀλογάριαστος, (καὶ τρπ.) ἀσήμαντος, ἀξιοκαταφρόνητος, μὴ ἐμβαίνων εἰς λογαριασμὸν (εἰς τὴν ἀράδα). » Ἀμήτορ', ἀναρίθμητον, ἐκ δούλης τινός, « Εὐρ. 2) ὁ μὴ γνωρίζων ἀριθμητικήν.

Ἀνάριθμος (ὁ, ἡ), = Ἀναρίθμητος, ἄπειρος ἢ μηδαμινός. 2) ὁ μὴ μετρῶν τι διὰ τίποτε, (καὶ ἐπμ.) χρώμενος αὐτῷ ἀφειδῶς. » Ἀνάριθμος θρήνων, « Σοφ.

Ἀναριστάω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν γευ(ἢ προγευ)ματίζω.

Ἀναρίστησις, εως (ἡ), = Ἀναριστία.

Ἀναρίστητος (ὁ, ἡ), = Ἀνάριστος.

Ἀναριστία (ἡ). τὸ νὰ μὴ γευ (ἢ προγευ)ματίσῃ τις, [ἐκ τοῦ

Ἀνάριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γευ(ἢ προγευ)ματίσας, νηστικός.

Ἀναρίτης, ου (ὁ), = Νηρίτης, εἶδ. θαλασσ. κοχλίου, (ὅθεν:

Ἀναριτοτρόφος (ὁ, ἡ), Π (κυρ. νῆσος) ἡ τρέφουσα ἀναρίτας.

Ἄναρκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ ὑπακούων εἰς) ἀρχηγόν, ἀνυπότακτος, ἀνεξάρτητος.

Ἀναρμόδιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-δίως, = Ἀνάρμοστος.

Ἀν-αρμόζω, Μ. αρμόσω, = Ἁρμόζω ἢ Συν-(Προσ)αρμόζω.

Ἀναρμοστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀνάρμοστος, δὲν συμφωνῶ, δὲν 'ταιρειάζω.

Ἀναρμοστία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀναρμόστου, ἀσυμφωνία, δυσαναλογία, [ἐκ τοῦ

Ἀνάρμοστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-μόστως. Ἀταίρειαστος, ἀσύμφωνος· ἄτοπος· παράλογος κτλ.

Ἀν-αρμόττω, Ἀττ. = Ἀναρμόζω.

Ἀναρπάγδην, ἐπίρ. Μὲ ἀναρπακτικὸν τρόπον.

Ἀναρπαγή (ἡ). ἅρπαγμα πρὸς τὰ ἐπάνω, [ἐκ τοῦ

Ἀν-αρπάζω, Μ άσω ἢ άξω. Ἁρπάζω τι αἰφνιδίως ἢ μὲ ὁρμὴν ἢ τὸ 'παίρνω μαζῆ μου ἐπάνω. 2) σύρω τινὰ εἰς τὸ κριτήριον (εἰς τὴν καταδίκην, εἰς τὴν ἐξορίαν κτλ.), (ἐπμ.) τὸν κάμνω ἄφαντον, τὸν χάνω ἔξαφνα ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, (ἐπὶ πόλ.) κατασκάφω, ἐρημόνω.

Ἀναρπάξανδρος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἀναρπάζων τοὺς ἀνθρώπους, (ἐπίθ. τῆς Σφιγγός).

Ἀνάρπαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἁρπασθεὶς (κυρ. δὲ ἐξορισθεὶς) μὲ ὁρμὴν ἢ αἰφνιδίως ἐπάνω, γενόμενος ἄφαντος, ἀφανισθεὶς ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, (παρβλ. Ἀνάσπαστος).

Ἀναῤ-ῥαίζω, Μ. ίσω. Ξαναγίνομαι ὑγιής, ἀναλαμβάνω τὴν ὑγείαν μου, ξεγιερεύω.

Ἀναῤ-ῥάπτω, Μ. ῥάψω. Ξαναῤῥάπτω, ἢ Ῥάπτω ἀπὸ 'πάνω, 'μπαλλόνω, ἢ συῤῥάπτω.

Ἀναῤῥαφή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναῤῥάπτειν, (ἰδιαιτ. δὲ παρὰ χειρουργ.) τὸ ῥάψιμον σχίσματος ἢ πληγῆς τοῦ ἐπάνω 'μματοφύλλου, (ἐναντ. τῷ Καταῤῥαφή).

Ἀναῤῥαφικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (χρησιμεύων) εἰς τὴν χειρουργ. ἀναῤῥαφήν.

Ἀναῤ-ῥαψῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀρχίζω νὰ ψάλλω (νὰ ἀναγινώσκω στίχους καθὼς οἱ ῥαψῳδοί) μεγαλοφώνως.

Ἀναῤ-ῥέπω, Μ. ῥέψω. Κλίνω πρὸς τὰ ἐπάνω (καθὼς τὸ ἓν μέρος τῆς ζυγαριᾶς, ὅταν ἦν' ἐλαφρότερον τοῦ ἄλλου).

Ἀναῤ-ῥέω, Μ. ῥεύσω. Ῥέω πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, (ἐπμ. ἐπὶ πηγ.) ἀναβρύω.

Ἀνάῤῥηγμα (τό). τὸ ῥαγισμένον (ἀνοιγμένον) μέρος (γῆς, τοίχου κτλ.), [ἐκ τοῦ

Ἀναῤ-ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω, (μσ. πρκ. Ἀνέῤῥωγα κτλ.). Σχίζω (καὶ μσ. Σχίζομαι) μὲ ὁρμὴν εἰς δύο, ἀνοίγω (κυρ. καθὼς ἡ γῆ ἢ τοῖχος ἀπὸ σεισμόν), (ἐθ. συνκδχ.) ἐβγάλλω ἢ ἐβγαίνω ἔξαφνα ἢ μὲ κρότον εἰς τὴν μέσην, ξεσπάνω ἢ 'ξανασπάνω. » Ἐλασιβροντ' ἀναῤῥηγνὺς ἔπη « Ἀρσφ. » Πῦρ (» Ὕδωρ. » Τὸ ἕλκος) ἀνεῤῥάγη, « » Ἀνέῤῥωγεν ἐπὶ πολὺ τὸ αἰδοῖον (τῆς θηλείας ἐλέφαντος), « Ἀρστ. » Ἀντίπρωροι ἐμβαλλόμεναι (αἱ νῆες), ἢ ἀναῤῥαγεῖσαι τὰς παρεξειρεσίας, « Θκ. (ἢ τρπ.) » Νεῖκος ἀναῤῥήξαντας, « Θκρ. (ἢ μσ.) » Ἀνεῤῥάγησαν αἱ κακίαι, « Πλ. (παρβλ. Ἐκρήγνυμι).

Ἀναῤῥηθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀναγορεύω.

Ἀνάῤῥημα (τό), = Ἀνάῤῥησις, κήρυγμα.

Ἀνάῤῥηξις, εως (ἡ), [ἀναῤῥήγνυμι]. σχίσιμον (ἄνοιγμα) εἰς δύο κτλ.

Ἀνάῤῥησις, εως (ἡ), = Ἀναγόρευσις, κοινοποίησις διὰ κήρυκος, (ἰδιαιτ. δὲ) ἔπαινος δημόσιος.

Ἀνάῤῥινον (τό), [ἀνὰ ῥίς], εἶδ. φυτ. ὅμοιον μὲ τὸ κάρδαμον ἢ τὴν ῥόκαν. (λέγεται καὶ Ἀντίῤῥινον καὶ Βουκράνιον καὶ Λυχνὶς ἀγρία).

Ἀναῤ-ῥιπίζω, Μ. ίσω. Φυσῶ μὲ τὴν ῥιπίδα τὸ πῦρ καὶ τὸ ἀνάπτω, (μτφορ.) ἐξυπνῶ, διεγείρω, ἐρεθίζω, ἐξάπτω, παροξύνω.

Ἀναῤῥιπισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναῤῥιπίζειν.

Ἀναῤ-ῥιπτέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἀναῤ-ῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω ἐπάνω (τὸν ἀνήφορον). » Κἂν ἀναῤῥίψῃς τι τῶν γεωδῶν, κάτω φέρεται, « Ἀρστ. 2) (μτφορ. ἀπὸ τῶν κυβευόντων) δια(ῥιψο)κινδυνεύω, δοκιμάζω τὴν τύχην μου ἢ ὅπου τὸ 'βγάλοι ἡ ἄκρη. » Πᾶς ἀνεῤῥίφθω κύβος, « Πλ. » Τὸν περὶ τοῦ παντὸς ἀναῤῥίψας κύβον, « αὐτ. » Μάχην ἀναῤῥίψαι, « αὐτ. » Τοσόνδε κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν, « Θκ. (καὶ πθ.) » Ἅπαξ ἀναῤῥιφθέντος τοῦ κινδύνου, « αὐτ. (καὶ ἐλλ.) » Εἰς ἅπαν τὸ ὑπάρχον ἀναῤῥιπτεῖν, « αὐτ.

Ἀναῤ-ῥιχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Σκαλόνω καὶ ἀναβαίνω (δένδρον, τοῖχον κτλ.), (χυδ.) σκαρβαλόνω, καντζαρόνω κτλ.

Ἀναῤῥίχησις, εως (ἡ) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναῤῥιχᾶσθαι, καντζάρωμα κτλ.

Ἀνάῤῥιψις, εως (ἡ). ῥίψιμον (τίναγμα) πρὸς τὰ ἐπάνω, (μτφορ.) ῥιψοκινδύνευσις.

Ἀνάῤῥοια (ἡ). τὸ τράβιγμα τῆς θαλάσσης εἰς τὰ ὀπίσω (εἰς τὰς παλιῤῥοίας).

Ἀναῤ-ῥοιβδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀναῤῥοφέω, καταπίνω (ῥουφῶ) μὲ κρότον, (παρβλ. Ἀποῤῥοιβδέω).

Ἀναῤῥοίβδησις, εως (ἡ). ῥούφηγμα ἢ 'ξαναῤῥούφημα.

Ἀναῤῥοιζέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναιδαίνω (Ἀναβρύω) μὲ ὁρμὴν καὶ κρότον.

Ἀναῤῥοπία (ἡ). κλίσις (τάσις) πρὸς τὰ ἄνω ἢ τὰ ὀπίσω, [ἐκ τοῦ

Ἀνάῤῥοπος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέπων (κλίνων, διευθυνόμενος) πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω

Ἀνάῤῥους, ου (ὁ), = Ἀνάῤῥοια.

Ἀναῤ-ῥοφέω(άω)-ῶ, Μ. ήσω. Ῥουφῶ ἢ Ξαναῤῥουφῶ.

Ἀναῤῥόφησις, εως (ἡ), = Ἀναῤῥοίβδησις.

Ἀναῤ-ῥοχθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτυπῶ πουθενά ἢ πάλιν τραβηοῦμαι ὀπίσω μὲ μέγαν κρότον (καθὼς τὰ κύματα).

Ἀνάῤῥυσις, εως (ἡ). ἐλευθέρωσις. 2) θυσία, καθιέρωσις τοῦ θύματος, (ὅθεν 3) ἡ τρίτη ἡμέρα τῶν Ἀπατουρίων, [ἐκ τοῦ

Ἀναῤ-ῥύω [ἀνὰ, ῥύω ἢ ἐρύω], Μ. ῥύσω. (κυρ.) Γυρίζω τὴν κεφαλὴν τοῦ ζώου πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ ἐπάνω ἵνα τὸ σφάξω, (ὅθεν) θυσιάζω (κυρ. εἰς τοὺς οὐρανίους θεούς). 2) (μσ.) 'γλυτόνω, ἐλευθερόνω. » Τὴν ἧτταν—, « Δ. Ἀλ, Ἀνακαλοῦμαι.

Ἀναῤ-ῥώννυμι, Μ. ῥώσω. Ξαναδυναμόνω, 'ξαναγιερεύω, (καὶ μσ.) ἀναλαμβάνω ἀπὸ νόσου.

Ἀναῤ-ῥώομαι, Μ. ῥώσομαι, Π. γυρίζω μὲ ὁρμὴν ὀπίσω, ὀπισθοδρομῶ.

Ἀνάῤῥωσις, εως (ἡ). ἡ ἐκ νέου ἐνδυνάμωσις, ξεγιέρεμμα.

Ἀνάρσιος, α ἢ ος, ον, Π. (ἐν γέν.) = Ἀνάρμοστος, ἀσυμβίβαστος, (ἐθ. ἀνθρ.) ἐχθρός, δυσμενής, (πρᾶγμα) ἐναντίον, δυσάρεστον, ὀλέθριον, ἄτοπον, ἄδικον.

Ἀν-αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι ἐπάνω εἰς ἄλλο. » Ἀνήρτησεν ἑαυτὸν βρόχῳ, « Ἡρωδ., (ἢ μσ.) » Ἀνηρτημένος τοῦ ἅρματος, « Φλσρ. (ἢ μτνμ.) » Πάντων πρὸς αὐτὸν ἀνηρτημένων ταῖς ὄψεσι, « Πλ. 2) (συνηθές. μτφορ.) κάμνω τι νὰ ἐξαρτᾶται ὅλως διόλου ἀπὸ (νὰ συνίσταται εἰς) ἓν ἄλλο, ἀφιερόνω ἐντελῶς. » Δήμῳ μὴ πᾶν ἀναρτήσῃς κράτος, « Εὐρ. » Εἰς τὸν δῆμον ἀναρτήσασιν ἑαυτούς, « Δμ (καὶ μσ ἢ πθ.) » Ἐκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένος. « Λκ. » Εἰς τὸ θεῖον ἀνηρτῆσθαι ταῖς ἐλπίσι, « Πλ. 3) κρατῶ τινα (διὰ τῶν ἐλπίδων) μετέωρον ἢ τὸν ἐγκαρδιόνω εἰς τὸ νὰ ἐπιχειρήσῃ τι. » Ἐπιστολὴν ἔχων, ἐλπίσιν ἀναρτῶσαν αὐτούς, « Προκ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Ἀναρτωμένους ἐλπίσιν ἐξ ἐλπίδων, « Δμ. » Ἀνάρτημαι ἐπ' αὐτοὺς στρατεύεσθαι, « Ἡρ. » Ἀναρτημένου σεῦ χρηστὰ ἔργα ποιέειν, « αὐτ. 4) (μσ.) ἑλκύω (κερδίζω) τινὰ εἰς τὴν εὔνοιάν μου, τὸν προσηλόνω εἰς τὸν ἑαυτόν μου, τὸν οἰκειοῦμαι ἐντελῶς. » Ἀνήρτητο τοὺς Τρῶας τῷ λόγῳ, « Φλσρ. » Τοσαῦτα φῦλα ἀνηρτήσατο, « Ξεν., (παρβλ. Ἀνάπτω καὶ Ἀναπτερόω).

Ἀνάρτησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναρτᾶν, κρέμασμα, (καὶ μτφορ.) προσήλωσις, οἰκείωσις κτλ.

Ἀναρτητικός, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀναρτᾷ (κρατῇ μετέωρον ἢ προσηλόνῃ κτλ.) τινα.

Ἀνάρτιος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἀριθμός) ὁ μὴ ἄρτιος, δηλ. ὄχι ζυγός, ἀλλὰ μονός.

Ἀνάρτυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀρτυμένος (καρυκευμένος μὲ μυρωδικὰ κλπ.), ἀνέτοιμος.

Ἀναρυστήρ (ὁ). ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἐβγάλλομεν κρασὶ κτλ. [ἐκ τοῦ

Ἀν-αρύτω καὶ Ἀν-αρύω (συνηθές. τὸ μσ.), Μ. αρύσω. Ἐβγάλλω (Τραβῶ) νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι (κρασὶ ἀπὸ τὸ βαρέλλι. κτλ.).

Ἀν-αργαΐζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι πάλιν ἀρχαῖον.

Ἀναργία (ἡ). ἔλλειψις ἀρχῆς (κυβερνήσεως) καὶ ἄρχοντος. »Τὴν ἀναργίαν ἐξαιρετέον ἐκ παντὸς τοῦ βίου,« Πλάτ.

Ἄναργος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ.)-άργως. Ὁ μὴ ἔγων ἀργήν. »Ὁ θεὸς μόνος ἄναργος.« Θλγ. 2) ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἀργὴν (κυβέρνησιν) ἢ ἄρχοντα. »Μηδέποτε ἄναργον μηδένα εἶναι,« Πλάτ.

Ἀναργοφωτόμυστος (ὁ, ἡ), Π. (θλγ.) ὁ μεμυημένος ὑπὸ (ἢ εἰς τὰ μυστήρια) τοῦ ἀνάργου φωτός.

Ἀνα-σαλεύω, Μ. εύσω. Συχνὰ ἢ πρὸς τὰ ἐπάνω σαλεύω (κουνῶ) τι.

Ἀνα-σειράζω, Μ. άσω. Τραβῶ ὀπίσω καὶ ἐμποδίζω τι διὰ τῆς σειρᾶς (ἁλύσυ, σχοινίου, χαλινοῦ κτλ.). »Ἀψ' ἀνασειράζοντες (τὴν ναῦν), ἔχον προτέρωσε κιοῦσαν,« Ἀπολλν. (καὶ τρπ.) »Θεῶν σέ τις ἀνασειράζει καὶ παρακόπτει φρένας,« Εὐρ., (παρβλ. Ἀναχαιτίζω).

Ἀνασειρασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνασειράζειν.

Ἀνασεισίφαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνασείων τὸν φαλλὸν, (ἐπίθ. τῶν ἑταιρίδων καὶ τῶν βακχευόντων).

Ἀνάσεισμα (τὸ) καὶ

Ἀνασεισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ

Ἀνα-σείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ, Τινάζω) ἐπάνω-κάτω, (ἐπμ.) ξεδιπλόνω. »Ἱμάτια ϗ στρώματα ἀνασεῖσαι καὶ συνθεῖναι,« Ξεν. »Ἀνασείσας τὰ ἱςία,« Φλςρ. 2) σείω (κουνῶ) τι σηκόνοντάς το ὑψηλά. »Οἱ δὲ, ἀκούσαντες τοῦ κηρύγματος, ... τὰς χεῖρας ἀνέσεισαν, δηλοῦντες προσίεσθαι τὰ κεκηρυγμένα,« Θχ. 3) (μτφορ.) ἀνακατόνω, διεγείρω (εἰς στάσιν κτλ.), ἢ φοβερίζω (καθὼς ὁ σηκόνων καὶ κουνῶν ξύλον, κτλ.). »Ἀνασείει τὸν λαὸν,« Γρφ., (παρβλ. Διασείω).

Ἀν-ασελγαίνω, Μ. ανῶ ἢ ήσω. Ἀσελγαίνω ἀναφανδὸν, ἐνοχλῶ τινα μὲ ἀδιαντροπίαν.

Ἀνα-σεύω (χ. Μ.), Π. τινάζω (κουντῶ) τι μὲ ὁρμὴν πρὸς τὰ ἐπάνω.

Ἀνα-σηκόω-ῶ, Μ. ώσω,—Ἀντισηκόω, φέρω (κυρ. τὴν ζυγαριὰν) εἰς ἰσοῤῥοπίαν.

Ἀνασθμαίνω, Μ. ανῶ. Ἀνασαίνω συχνὰ καὶ μὲ δυσκολίαν.

Ἀνασιλλοκομάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κόμην ἀνάσιλλον, (ἴδε τὸ ἐπμ.).

Ἀνάσιλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀνασηκωμένα πρὸς τὴν κορυφὴν ἢ ἀκτένιστα (ἐπμ.) κατσαρὰ, ἄγρια (διότι τοιαῦτα εἶνε ϗ τὰ τοῦ λεονταρίου. ἴδε τὸν Ἀρςτ.) τὰ ἐμπροσθινὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς του.

Ἀνα-σιμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι,—Ἀνασιμόω, [ἐκ τοῦ

Ἀνάσιμος (ὁ, ἡ). ὁ γέρνων (κυρτὸς) πρὸς τὰ ἄνω (»Ὁ ἐλέφας τοὺς δύο μεγάλους ὀδόντας ἔχει ἀνασίμους,« Ἀρςτ.) (ἰδιαιτ.) ὁ ἔχων μύτην ἀνασηκωτήν. »Ἀνάσιμα τὰ πλοῖα ποιοῦνται,« Ἀρςτ. (παρβλ. Ἀνάστειρος).

Ἀνα-σιμόω, ῶ, Μ. ώσω. Ἀνασηκόνω (Συφρόνω) τὴν μύτην μου (καθὼς τὰ ζῶα ὅταν ὀσφραίνωνται).

Ἀνα-σκαίρω, Μ. αρῶ,—Ἀνασκιρτάω.

Ἀνα-σκαλεύω, Μ. εύσω. Σκαλίζω ϗ ἐβγάζω. ἀνακατόνω (τὴν φωτιὰν κτλ.), (ὅθ. μτφορ.)—Ἀναζωπυρῶ.

Ἀνα-σκάπτω, Μ. σκάψω. Ξεσκάπτω καὶ ἐβγάζω, ξεῤῥιζόνω, ξεχόνω, (ὅθεν:) κρημνίζω, ἀφανίζω.

Ἀνα-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ ϗ ἐξετάζω προσεκτικῶς ϗ ἐπανειλημμένως.

Ἀνα-σκευάζω, Μ. άσω. (ἐναντ. τῶ Κατασκευάζω, δηλ.) σηκόνω (μαζόνω) τὰ σκεύη μου ἵνα τὰ μετακομίσω. (ἐπμ.) μετοικῶ. »Τὴν ἀγορὰν εἴσω ἀνεσκεύασαν,« Ξεν. (ϗ πθ. ἢ μσ.) »Τῶν δὲ πολεμίων εἰς βαθεῖς καὶ ὑλώδεις αὐλῶνας ἀνασκευασαμένων,« Πλ. »Ὁ στόλος εὐτάκτως κατεσκευάζετο ϗ πάλιν ἀνεσκευάζετο,« αὐτ. 2) σηκόνω ἀπὸ τὴν μέσην, ἐξαλείφω, ξεῤῥιζόνω, χαλνῶ, ἀφανίζω, (ϗ ῥτρ.) ἀναιρῶ. »Τὴν Λήκυθον καθελὼν ϗ ἀνασκευάσας, τέμενος ἀνῆκεν ἅπαν,« Θχ. »Τὴν νόσον (»Σύριγγας, »Ἕλκη) ἀνασκευάζειν.« Δσκρ. (ἰδιαιτ. δὲ ἐπὶ τραπεζιτῶν) »Ἀνασκευάζειν τὴν τράπεζαν,« Δμ.,—Χρεωκοπεῖν. 3) (σπν.) κατασκευάζω ἐκ νέου, ἀνοικοδομῶ, (Στρβ.)

Ἀνασκευαςικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος (χρησιμεύων) εἰς τὸ νὰ ἀνασκευάζῃ (χαλνᾷ κτλ. ἢ, ἐκ τοῦ ἐναντ.) ξαναφθειάνῃ (διορθόνῃ κτλ.). »Ἀνασκευαςικὸν τῆς ἀμβλυωπίας« Δσκρ.

Ἀνασκευὴ (ἡ). τὸ σήκωμα (ἡ μετατόπισις) τῶν σκευῶν ἢ τῆς ςρατ. ἀποσκευῆς, μετοικεσία. 2) χάλασμα, ἀνατροπὴ, (ϗ ῥτρ.) ἀναίρεσις. 3) (σπν.) ἡ ἐκ νέυ κατασκευὴ, ξαναφθειάσιμον.

Ἀνασκησία (ἡ). ἔλλειψις ἐξασκήσεως.

Ἀνάσκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐξησκημένος, ἀγύμναστος.

Ἀνασκήτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἐξάσκησιν.

Ἀνα-σκίδνυμι,—Ἀνασκεδάννυμι.

Ἀνα-σκινδυλεύω, Μ. εύσω,—Ἀνασκολοπίζω.

Ἀνα-σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω· χοροπηδῶ (ἀπὸ τὴν χαρὰν μου)

Ἀνα-σκολοπίζω, Μ. ίσω Παλουκόνω.

Ἀνασκολόπισις, εως (ἡ) καὶ

Ἀνασκολοπισμὸς (ὁ). παλούκωμα.

Ἀνα-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω,—Ἀνασκέπτομαι. »Εἴ τις τὰ προγεγενημένα ἀνασκοπείη πῶς ἀποβέβηκε,« Ξεν.

Ἀνασκοπὴ (ἡ). ἡ ἐπανειλημμένη ϗ ἀκριβὴς παρατήρησις (θεωρία, μελέτη, ἐξέτασις)

Ἀνα-σμύχω, Μ. σμύξω. Καίω ϗ φθείρω τι κατ' ὀλίγον ὀλίγον.

Ἀνα-σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυπνάζω (ϗ ἐπμ.) φυγαδεύω. »Θηρευτὴς, εἰ ἀνασοβεῖ θηρεύων, δυσαλωτέραν τὴν ἄγραν ποιεῖ,« Πλάτ. 2) ἐρεθίζω, διεγείρω. »Τὴν πρὸς ἀλλήλυς ἀνεσόβησαν ἔριν,« Σδ., (ὅθεν:) »Ἀνασεσοβημένος τὴν κόμην,« Λχ., μὲ ἀνασηκωμένα (φυντωμένα) μαλλία, (παρβλ. Ἀνάσιλλος).

Ἀνασόβησις, εως (ἡ). φυγάδευσις (διὰ ξυπνάσματος).

Ἀνα-σπαράσσω(ττω), Μ. άξω. Τραβῶ καὶ ἐβγάλλω μὲ ὁρμὴν, ξεῤῥιζόνω.

Ἀνάσπασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνασπᾷν, ξεῤῥίζωμα.

Ἀνασπαστήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀνάσπασιν.

Ἀνάσπαστος (ὁ, ἡ). ὁ τραβιχθεὶς ἐπάνω, ξεῤῥιζωθεὶς κτλ., (ἐπμ 2) ὁ ἐξορισθεὶς εἰς μέρος μεσόγειον καὶ μεμακρυμένον, (παρβλ. Ἀνάρπαστος).

Ἀνασπαστὸς (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος ἀνασπασθῆναι (ἑλκυσθῆναι πρὸς τὰ ἄνω), (ὅθεν) »Ἀνασπαςὸς πύλη,« Σοφ., ἡ ἀναιβοκαταιβαζομένη (ἡ κοιν. Κλαβανὴ), (ϗ οὐσ.) »Ἀνασπαστοὶ (ἐνν. ἱμάντες), τὰ λωρία τῶν ὑποδημάτων κτλ. [ἐκ τοῦ

Ἀνα-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. (ἐν γέν.) Τραβῶ (Παίρνω) ἐπάνω, ἐβγάλλω, ξεῤῥιζόνω. »Ἀνασπάσας δὲ (ἐνν. τὰς ἦας), ἀπίκετο εἰς τὴν Θήρην,« Ἡρ. »Ἐπεὰν ἀνασπάσωσι τὴν βύβλον ἐκ τῶν ἐλέων,« αὐτ. »Ἀνασπᾷ τὴν ἀτμίδα,« Παυς. (ϗ περιφραστ.) »Λόγυς ἀνασπᾷν,« Σοφ., ἀντὶ Ὁμιλεῖν μεγαλοφώνως. 2) τραβῶ (σύρω) ὀπίσω. »Τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασεν,« Ἀρςφ. (ϗ μσ.) »Ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσατο,« Ἰλ. Ν. 3) σηκόνω (μαζόνω) ἐπάνω »Λαῖφος ἀνασπᾷν,« Ἀπλλν. »Ἀνασπᾶν τὸ πρόσωπον (τὸ μέτωπον, τὰς ὀφρῦς)«, σκυθρόνειν τὸ πρόσωπον. (καὶ πθ. ἢ μσ.) »Ὠμοπλάται ἀνεσπασμένοι,« Ἀρςτ. 4) ἐξορίζω, φυγαδεύω, κάμνω τινὰ ἀνάσπαςον (ἴδε τὴν λέξ.). »Ὡς ἀνασπάσοντας αὐτοὺς ἤδη τοὺς Ἀθηναίους,« Ἰσκρ.

Ἀνα-σπογγίζω, Μ. ίσω. Σφουγγίζω καλὰ μὲ (ἢ τραβῶ τὴν ὑγρασίαν ὡσὰν) τὸ σφουγγάρι.

Ἄνασσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Ἄναξ, βασίλισσα, (προσφωνητικῶς ἐπὶ θεῶν) Κυρία, Δέσποινα κτλ.

Ἀνασσείασκε, Π. ἀντὶ Ἀνέσειε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀνασείω.

Ἀνάσσατος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀνήσσητος.

Ἀνάσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀνασσεύω] ὁ ὁρμῶν (κινούμενος) πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἀνάσσω [ἄνω, ἀνύω], Μ. ἀνάξω (ἀόρ. Ἤ [καὶ Π. Ἄ]ναξα). (ἐν γέν.) Ἐξουσιάζω, διοικῶ, βασιλεύω. (συνήθ. μὲ δοτ.) »Τρώεσσιν ἀνάξειν,« Ἰλ. Γ. »Κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι,« Ὀδ. Α. (ἢ μὲ γεν.) »Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις,« Ἰλ. Α. (ϗ προθετ.) »Ἐν (»Μετ') ἀθανάτοισιν ἀνάξειν,« Ἡσ. (καὶ μσ.) »Τρὶς γὰρ δή μιν φασὶν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν,« Ὀδ. Τ. (καὶ πθ.) »Ἀνάσσονται ἐμοὶ,« Ὀδ. Δ. (ϗ κατ' ἄλλ. ἔκδοχ.) »Παρ' ὅτῳ τὸ Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται,« Σοφ., ἀντὶ Ἀνακτορικῶς κατέχεται.

Ἀν-ᾴσσω(ττω), Μ. ᾄξω, Ἀττ. ἀντὶ Ἀναΐσσω.

Ἀνάστα, ἀντὶ Ἀνάστηθι, β'. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς προστ. τοῦ Ἀνίσταμαι.

Ἀνασταδὸν, ἐπίρ. Στεκόμενος ἢ Σηκωθεὶς ὄρθιος, εἰς τὸ ποδάρι.

Ἀνάσταθμος (ὁ). ὁ ἄμβων τοῦ ναοῦ (παρὰ τῷ Χωνειάτῃ).

Ἀνα-σταλάω-ῶ, Μ. άσω, Π. κάμνω νὰ ςαλάξῃ.

Ἀναςαλτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν εἰς τὸ ἀναςέλλειν (ἐμποδίζειν κτλ.), (ἰατρ.) στυπτικός.

Ἀνα-σταλύζω, Μ. ύξω, Π. χύνω ςαλαγμοὺς δακρύων ἀλλεπαλλήλους.

Ἀναστὰς, άντος (ᾶσα, ἀν), ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνίσταμαι.

Ἀναστὰς, άδος (ἡ), Π.—Παστάς.

Ἀναστάσιμος (ὁ, ἡ). (Ἐκκλησ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνάστασιν.

Ἀνάστασις, εως (ἡ). (ἐν γέν.) σήκωμα ἐπάνω καθημένου ἢ κοιμωμένου ἢ ἀσθενοῦντος ἢ τοποθετημένου εἰς ἔνεδραν, (ἰδιαιτ. δὲ 2) ἡ ἀναβίωσις νεκροῦ, ζωντάνευμα. 3)—Μετανάστευσις (ἀπὸ τῆς πατρίδος εἰς ξένον τόπον), Μετοικεσία. »Ἐβουλεύοντο περὶ ἀναστάσιος τῆς Ἰωνίης, καὶ ὅκη χρεὼν εἴη τῆς Ἑλλάδος κατοικίσαι,« Ἡρ. 4)—Ἐπανάστασις, (ἴδε τὸ ῥῆμα). 5) (ἐνεργ.)—Ἀναςάτωσις. »Ἀλλ' ἀναστάσεως καὶ ἀνδραποδισμοῦ τῆς πατρίδος,« Δμ. 6) (ἐπὶ ἀψύχ.) ἀνέγερσις, ἀνόρθωσις (τείχους κτλ.). 7) ςήσιμον ἢ ξαναςήσιμον (ἀνδριάντος κτλ.).

Ἀναστατὴρ (ὁ), Π.—Ἀναστάτης.

Ἀναστατήριος, α, ον. (κυρ. θυσία) τελουμένη διὰ τὴν ἀνάςασίν (ἀνάῤῥωσίν) τινος.

Ἀναστάτης, ου (ὁ). ὁ ἀναστατόνων (ἐρημάζων, ἐξολοθρεύων) τόπον τινὰ κτλ.

Ἀναστατικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς,—Ἀναστάσιμος, ἀνήκων εἰς τὴν ἀνάςασιν (τοῦ Χριστοῦ). 2) ἐπαναστατικὸς, διεγερτικὸς πρὸς ἀποστασίαν.

Ἀνάστατος (ὁ, ἡ). (ἄνθρ.) ἀναστατωθεὶς (διωχθεὶς ἀπὸ τὴν πατρίδα του) ἢ μεταναστεύσας, (πόλις) ἐρημωθεῖσα, σκορπίσασα, καταστραφεῖσα ‖. (οὐσ.) Ἀνάστατοι (οἱ), εἶδ. ἄρτων εἰς τὰς Ἀθ., (τὸ κοιν.) ψωμὶ ἀναιβατὸν ἢ ἀφράτον, (ἂν δὲν ἦν' ἐσφαλμ. ἀντὶ Ναστοί).

Ἀνα-στατόω-ῶ, Μ. ώσω. (μτγν.) Ἀναςατόνω, διώχνω τινὰ ἀπὸ τὸν τόπον του, τὸν βιάζω νὰ μεταναστεύσῃ. 2) διεγείρω πρὸς ἐπανάστασιν. 3) ἐρημόνω, καταστρέφω.

Ἀναστάτωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναστατόνειν.

Ἀνα-σταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κρεμῶ ἢ Ἐμπήγω εἰς σταυρὸν (παλοῦκι), σταυρόνω ἢ παλουκόνω. »Τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν ἀνεσταύρωσε,« Ξεν. 2) ξαναςαυρόνω. »Ἀναςαυροῦντες τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ,« Γρφ.

Ἀνασταύρωσις, εως (ἡ). σταύρωμα ἢ ξανασταύρωμα.

Ἀνα-σταχυόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, Π. ϗ

Ἀνα-σταχύω, Μ. ύσω, Π. φυτρόνω ϗ αὐξάνω ὡς στάχυς. 2) κάμνω ἀστάχυα, σταχόνω.

Ἀνα-στεγνόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεγνόνω (καὶ ἰατρ.) Σφίγγω (Στύφω) τι ὅλως διόλου, ἢ ξαναστεγνόνω.

Ἀνα-στείβω, Μ. ςείψω. Καταπατῶ ἢ Ξαναπατῶ, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Ἀνάστειος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀστεῖος, ἀπολίτευτος, χωριάτης.

Ἀνάστειρος (ὁ, ἡ). (κυρ. πλοῖον) ἔχον τὴν στεῖραν (τρόπιν) σηκωμένην πρὸς τὸ μέρος τῆς πρῴρας, (παρβλ. Ἀνάσιμος).

Ἀνα-στείχω, Μ. ςείξω, Π. περιπατῶ πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀναιβαίνω ἢ ὀπισθοδρομῶ.

Ἀνα-στέλλω, Μ. στελῶ. Συστέλλω (Μαζόνω, Σηκόνω) ἐπάνω. (ναυτ.) ςιγγάρω. »Τὴν αὐλαίαν ἀνέστελλον,« Πλ. »Ἐπλέομεν ἀναστείλαντες καθ' ἥμισυ τὰ ἱστία,« Πλδ. (ϗ συνκδχ.) »Ἀναςέλλουσα ὀπωπὰς,« Ἐπγρ. (ϗ μσ. ἢ πθ.) »Ἀνεςαλμένῳ τῷ χιτῶνι καθήμενος οὐκ εὐπρεπῶς,« Πλ. (ϗ ἐλλ.) »Ἀνεσταλμένος προσουρεῖ,« αὐτ. (παρβλ. Ἀνασύρω). 2) στέλνω ὀπίσω, ἐμποδίζω, σταματῶ. »Οἱ δὲ δράκοντες ἀνέςελλον ἑαυτοὺς,« Αἰλ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) »Τοξευόμενοι δὲ ἀνεςέλλοντο,« Θχ. (καὶ συνκδχ.) »Ἀναστέλλεσθαι τροφὴν,« Αἰλ., κόπτεται τὸ φαγεῖ του, κάμνει δίαιταν.

Ἀνα-στενάζω, Μ. άξω, καὶ

Ἀνα-στεναχίζω Μ. ίσω, Π. καὶ

Ἀνα-στενάχω, Μ. άξω, Π. καὶ

Ἀνα-ςένω (χ. Μ.). Στενάζω ἐκ βάθυς (καρδίας), βαρειαναςενάζω, (ϗ συνκδχ.) κλαίω, μυςολογῶ.

Ἀνάστερος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἄναστρος, χωρὶς ἀστέρας.

Ἀνα-στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω, καὶ

Ἀνα-στέφω, Μ. στέψω. Στεφανόνω, βάλλω τι ὁλόγυρα ὡσὰν (στολίζω μὲ) ςεφάνι. »Ἡ Εἰρεσιώνη, κλάδος ἐςὶν ἐλαίας ἐρίῳ ἀνεστεμμένος,« Πλ.

Ἀνα-στηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω τι ὡσὰν (ἢ εἰς) στήλην ἵνα φαίνεται πρὸς ἐνθύμησιν.

Ἀναστήλωσις, εως (ἡ). στήσιμον ἐπάνω, (ἢ ἐν εἴδει) στήλης.

Ἀνάστημα (τὸ). μέρος γῆς ἐξέχον, ψήλωμα. 2) τὸ ὕψος τοῦ σώματος, ἡ κορμοςασιὰ (τὸ Τουρκ.) μπόϊ (ὄχι μόνον ἀνθρώπου ἀλλὰ ϗ φυτοῦ). »Τὸ δὲ ἀνάςημα τῆς χαμαίδρυος οἷον σπιθαμιαῖον,« Θφρ. 3) (τρπ.) μεγαλοφροσύνη ἢ μεγαλοπρέπεια.

Ἀνα-στηρίζω, Μ. ίξω,—Ἀναστηλόω, ςήνω τι στερεῶς ὄρθιον (πρὸς ἐνθύμησιν).

Ἀνα-ςησείω (χ. Μ). Θέλω (Ἐπιθυμῶ) νὰ ἀναστήσω (ἀναστηλώσω) τι.

Ἀνα-στίζω, Μ. στίξω. Σημαδεύω τι ἀπὸ 'πάνω μὲ στιγμὰς ἢ μὲ σίδηρον πυρωμένον.

Ἀνα-στοιβάζω, Μ. άσω. (νλγ.) Σπρώχνω τι πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ τὸ ἐπισωρεύω εἰς στοῖβαν.

Ἀνα-στοιχειόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναπλάττω τι μὲ (ἢ Ἀναλύω εἰς) τὰ αὐτὰ στοιχεῖα ἐξ ὧν σύγκειται· καινοποιῶ, ἀναμορφόνω.

Ἀναστοιχείωσις, εως (ἡ),—Ἀνάπλασις, 2)—Διάλυσις.

Ἀναστολὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναστέλλειν, ἀνασήκωμα κτλ.

Ἀνα-στομόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνοίγω τὸ ςόμα, πλατύνω τὸ στόμιον· ξεστουππόνω, ξεφράζω (αὐλάκι κτλ.), (τρπ.) ἐρεθίζω (τὴν ὄρεξιν). 2) (μσ. ἢ πθ.), (ἐπὶ ποτμ.) χύνομαι, (ἐπὶ φλεβ.) ἑνόνομαι. 3) ςενεύω ἐν εἴδει στομίου, σχηματίζω στόμιον.

Ἀναστόμωσις, εως (ἡ). ἄνοιγμα τοῦ στόματος (ϗ μτφορ.) τῆς ὀρέξεως κτλ. (ἴδε τὸ ῥῆμα).

Ἀναστομωτήριος (ὁ, ἡ), καὶ

Ἀναςομωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων (συντελῶν) πρὸς ἀναστόμωσιν· (ἰατρ.) ἐρεθιστικὸς τῆς ὀρέξεως.

Ἀνα-στοναχέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Ἀνα-στοναχίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἀναςενάζω.

Ἀναστράγαλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἀστραγάλους (κότσια).

Ἀνα-στρατεύομαι, Μ. εύσομαι. Ξαναγίνομαι στρατιώτης· ἐκστρατεύω ἐκ δευτέρου.

Ἀναστρατοπεδεία (ἡ). τὸ σήκωμα πρὸς τὰ ὀπίσω (μετατόπισμα) τοῦ στρατοπέδου, [ἐκ τοῦ

Ἀνα-στρατοπεδεύω, Μ. εύσω. Σηκόνω καὶ μεταφέρω πρὸς τὰ ὀπίσω τὸ στρατόπεδον, (παρβλ. Ἀποστρατοπεδεύω).

Ἀνα-στρέφω, Μ. στρέψω. Γυρίζω τι ἀνάποδα (δηλ. τὸ ἐπάνω κάτω, ἢ τὸ μέσα ἔξω, ἢ τὸ ἐμπρὸς ὀπίσω), (μονολεκτ.) ἀναποδογυρίζω, (συνκδχ.) ἀνατρέπω, χαλνῶ, ἀφανίζω. »Δίφρους τ' ἀνστρέψειαν, κατὰ δ' αὐτοὶ ἐν κονίῃσι πέσοιεν,« Ἰλ. Ψ. (ϗ πθ.) »Τὴν πόαν ἀναστρεφομένην, κόπρον τῇ γῇ παρέχειν,« Ξεν. »Ἀνεστράφθαι τὰς πολιτείας ϗ καταλελύσθαι τοὺς νόμους,« Ἰσκρ 2) κάμνω τινὰ νὰ ἐπιστρέψῃ (τραβιχθῇ ἢ ἐπανέλθῃ ὀπίσω). »Τοὺς στρατιώτας τοὺς ἡμετέρους ἀνέστρεψαν οἱ Θηβαῖοι,« Αἰσχ. »Καῖσαρ ὑπαντιάζων, ἐπειρᾶτο ἀναστρέψαι τοὺς φεύγοντας,« Πλ. (καὶ τρπ.) »Πάλιν τοίνυν τὸν λόγον ἀναστρέψωμεν,« Πλάτ., ἀντὶ Ἐπαναλάβωμεν. 3) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) γυρίζω ὀπίσω ἢ ἀνάποδα, ἐπιςρέφω. »Ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας,« Λχ. »Οἱ δὲ, βάδην ἀποχωροῦντες, ὡς εἶδον αὐτοὺς ἐλαύνοντας, ἀνέστρεψαν,« Ξεν. »Κἀνταῦθα ὁμοίως ἀναστρέφει τὸ πρᾶγμα,« Ἑρμγ. (ὅθεν) »Ποίημα ἀναστρέφον,« τὸ ὁπ. δύναταί τις νὰ ἀναγνώσῃ καὶ ἀντιστρόφως. (καὶ πθ.) »Ἐμοὶ τοῦτο ἀνέστραπται,« Ξεν., μοὶ εἶναι ἐναντίον. »Τὸ διδόμενον ἐπ' αἰσχρᾷ αἰτίᾳ, οὐκ ἀναςρέφεται,« Πανδ., δὲν δίδεται (παίρνεται) ὀπίσω. 4) (μσ.) διατρίβω (εὑρίσκομαι, περιέρχομαι) εἰς ἕνα τινὰ τόπον, καταγίνομαι εἴς ἕν τι, ζῶ (φέρομαι) οὕτως ἢ ἄλλως. »Ἀλλά τιν' ἄλλην γαῖαν ἀναστρέφομαι,« Ὀδ. Ν. »Ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς (»Περὶ τὰ γυμνάσια, »Ἐν τῷ φανερῷ, »Ἐν ὀφθαλμοῖς) ἀναστρέφεσθαι,« Ξεν. καὶ Πλ. »Ὅτι αὐτὸς μὲν ἐν μέσαις εὐφροσύναις ἀναστρέφοιτο,« Ξεν. »Οἱ ἐν τῇ γεωργίᾳ ἀναςρεφόμενοι,« αὐτ. »Ἀνεστράφθαι περὶ τοῦτο δοκοῦσι,« Δσκρ. (παρβλ. Ἀντιστρέφω καὶ Ἀποστρέφω).

Ἀναστρολόγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γνωρίζων ἀστρολογίαν.

Ἄναστρος (ὁ, ἡ). χωρὶς ἄστρα.

Ἀναστροφάδην, ἐπίρ.—Ἀναστρόφως, ἐξανάστροφα.

Ἀναςροφὴ (ἡ). ἀναποδογύρισμα, (ὅθ. 2) (παρὰ Γραμμτ.) ἡ ἀντίστροφος θέσις τῶν λέξεων (καὶ ἐπμ.) ἡ μετάθεσις τοῦ τόνυ, (παρβλ. Ἀντιςροφή). 3) γύρισμα ὀπίσω ἐπιστροφή. »Διώκειν, καὶ μηκέτι δοῦναι αὐτοῖς ἀναςροφὴν,« Ξεν. 4) ἡ ἔν τινι τόπῳ διατριβὴ ἢ διαμονὴ ϗ ὁ τόπος αὐτός. »Κωρυκὶς πέτρα, δαιμόνων ἀναστροφὴ,« Αἰσχλ. 5) διαγωγή, »Τὴν ἀναστροφὴν ἡμῶν ἔχοντες καλὴν,« Γρφ. 6) ἐνασχόλησις, ἐπάγγελμα. 7) ἀναβολή.

Ἀνάστροφος (ὁ, ἡ). ἀναποδογυρισμένος, ἐξανάστροφος.
Ἀναστρόφως, ἐπίῤ. Ἀνάποδα, ἐξανάστροφα.
Ἀνα-στρωφάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. περιστρέφω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Ἀνα-στυφελίζω, Μ. ίσω, Π. συνταράττω, φέρω ἄνω κάτω.
Ἀνα-στύφω, Μ. στύψω. Σκυθρωπάζω, (χυδ.) κατσουφιάζω.
Ἀνα-στύω, Μ. στύσω. = Στύω.
Ἀνασύνταξις, εως (ἡ). ἡ ἀναθεώρησις καὶ τροποποίησις τῆς φορολογίας, [ἐκ τοῦ
Ἀνα-συντάσσω(ττω), Μ. τάξω. Ἀναθεωρῶ τὰς καταστάσεις τῶν πολιτῶν ἢ διορίζω ἀναλόγως τὰ δοσίματα.
Ἀνάσυρμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐσύρθη ἐπάνω (ἀνεσηκώθη ἢ ἐπμ. ἐγνώσθη), [ἐκ τοῦ
Ἀνα-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω (Τραβῶ) ἐπάνω (κυρ. τὰ φορέματά μυ), (μτφορ.) δείχνω, φανερόνω. ||. (μσ.) » Ἀνασύρομαι (ἐνν. τὸν γιτῶνα κτλ.), « σηκόνω τὰ φορέματά μυ. (ὅθ.) » Ἀνασεσυρμένος, η, ον, ὁ ἀναίσχυντος, καὶ (κοιν.) ξετσυπωμένος.
Ἀνα-σφαδάζω, Μ. άσω. Τινάζω τὰ ποδάρια μου τὸν ἀνήφορον, κλωτσῶ, σπαράζω (ἀπὸ πόνον, θυμὸν κτλ.).
Ἀνα-σφάλλω, Μ. σφαλῶ. Σηκόνω τὸν πεσόντα. 2) (συνηθέστ. τὸ μσ.) σηκόνομαι (ἀναλαμβάνω) ἀπὸ ἀσθένειαν, ξεγιερεύω. 3) (σπν.) 'ξαναπίπτω, ἢ πίπτω πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ ἀπ' ἄλλου μέρους.
Ἀνα-σφογγίζω, Μ. ίσω, ἴδε Ἀνασπογγίζω.
Ἀνα-σφραγίζω, Μ. ίσω. Ξεβουλλόνω.
Ἀνα-σχέθω, (παρτ. ἀντὶ ἀορ. Ἀνέσχεθον), Π. ἀντὶ Ἀνέχω.
Ἀνάσχεσις, εως (ἡ), = Ἀνοχή, ὑπομονή. 2) κράτημα, ἐμπόδισμα. 3) = Ἀνατολή.
Ἀνασχετός, ή, όν, = Ἀνεκτός, ὑποφερτός.
Ἀνασχήσω, ἀντὶ Ἀνέξω, μέλλ. τοῦ Ἀνέχω.
Ἀνα-σχίζω, Μ. ίσω. Σχίζω κατὰ μῆκος (ἀπὸ 'πάνω 'ως κάτω), καταξεσχίζω.
Ἀνα-σχινδυλεύω, Μ. εύσω, = Ἀνασκινδυλεύω.
Ἀνα-σώζω, Μ. σώσω. Ἐλευθερόνω (Κερδίζω) πάλιν πρᾶγμα χαμένον καὶ τὸ φέρω σῶον ὀπίσω, 'ξαναποκτῶ. 2) (τρπ.) φέρω τι εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου, τὸ 'ξαναενθυμοῦμαι. 3) = Διασώζω, διατηρῶ κτλ.
Ἀνα-τανύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἀνατείνω.
Ἀνα-ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Ἀνακατόνω, βάλλω εἰς ἀταξίαν, φέρω ἄνω κάτω, κατασυγχύζω.
Ἀνάτασις, εως (ἡ). ἡ πρὸς τὰ ἄνω τάσις, ἅπλωμα (τέντωμα) τῶν χειρῶν κτλ. (ὅθ: τρπ.) ἀνύψωσις τοῦ νοὸς κτλ., ὕφος σοβαρὸν ἢ ἀπειλητικόν, ὑπερηφάνεια.
Ἀνα-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Βάλλω εἰς τάξιν, ἀραδιάζω· συντάττω. » Ἐπειδήπερ πολλοὶ ἐπεχείρησαν ἀνατάξασθαι διήγησιν, « Γρφ. 2) (μσ. μτφορ.) ἀναθεωρῶ (ἀναπολῶ) μὲ τὸν νοῦν μου, 'ξαναμελετῶ ἓν πρὸς ἕν.
Ἀνατατικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ἁρμόδιος (διατεθειμένος) πρὸς ἀνάτασιν, ἀπειλητικός, ἔντονος· ἐμβριθής· ἀνυψῶν τὸν νοῦν κτλ.
Ἀνατεί, ἐπίῤ. Π. χωρὶς βλάβην (ἄτην), ἀζημίως, ἀτιμωρητί.
Ἀνα-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω (Σηκόνω, Ἁπλόνω) τι πρὸς τὰ ἄνω, (καὶ μτφορ.) ὑψόνω τὸν νοῦν, ἐνθουσιάζω. 2) (μσ.) φοβερίζω (κυρ. σηκόνων τὸ γέρι ἢ ὅπλον, ἢ ὑψόνων τὴν φωνήν). » Οὐδὲν εἶχον ἡμῖν ἀνατείνασθαι φοβερόν, « Δμ. 3) (θλγ.) ὑψόνομαι διὰ τοῦ νοὸς πρὸς θεωρίαν τῶν θείων. 4) ὑπερηφανεύομαι, ἔχω ὕφος σοβαρόν. 5) (ἀμτβτ.) ἐκτείνομαι (φθάνω) ἕως. » Πέδιλα ἐς γόνυ ἀνατείνοντα, « Ἡρ.
Ἀνα-τειχίζω, Μ. ίσω. Ἀνανεόνω ('Ξανακτίζω) τεῖχος.
Ἀνατειχισμός (ὁ). ἀνανέωσις ('ξαναχτίσιμον) τείχους.
Ἀνα-τέλλω, Μ. τελῶ. (μτβτ.) Κάμνω νὰ ἀνατείλῃ (ἔβγῃ ἐπάνω, φυτρώσῃ κτλ.) τι. » Ὁ θεὸς τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθούς, « Γρφ. » Τοῖσι δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι, « Ἰλ. Ε. 2) (ἀμτβ.) ἐβγαίνω ἐπάνω (κυρ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου), φυτρόνω, γεννῶμαι, ἀναδίδομαι. » Ὅσοις ἂν μὴ ἀνατείλωσιν οἱ ὀδόντες, « Ἀρστ. » Ἐκ ταύτης ὢν ἀνατέλλων ὁ Ὕπανις ποταμός, ῥέει, « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Φλὸξ ἀνατελλομένα, « Πίνδ.
Ἀνα-τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω (Σχίζω) κατὰ μῆκος, (ἰατρ.) κάμνω ἀνατομὴν σώματος.
Ἀνατέτακα, πρκ. τοῦ Ἀνατείνω.
Ἀνατεταμένως, ἐπίῤ. Μὲ τόνον, ἐντόνως, σοβαρῶς· ἐπιμόνως.
Ἀνα-τήκω, Μ. τήξω. Κάμνω τι νὰ λυώσῃ ἐντελῶς (νὰ ἀναλύσῃ, νὰ φθαρῇ ὀλίγον κατ' ὀλίγον), (μτφορ.) χαυνόνω, ἀτονίζω.
Ἀνάτηξις, εως (ἡ). λυώσιμον (με .ἄλλου κτλ.), (τρπ.) χαύνωσις.
Ἀνατί, ἐπίῤ. = Ἀνατεί.
Ἀνα-τίθημι, Μ. ἀναθήσω. Βάλλω τι (ὑψηλὰ) ἐπάνω εἰς ἄλλο, (ὅθ.) φορτόνω (καὶ μσ.) φορτόνομαι, σηκόνω, (καὶ τρπ.) ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω, ὑποφέρω. » Ἀναθεὶς αὐτὸν ἐπὶ κρημνόν τινα, « Ἀρστ. » Ἀναθήσειν τὴν νύμφην ἐπὶ τὸ ζεῦγος, « Σδ. (καὶ μσ.) » Ἀνθέμενοι κεφαλῆσιν ἀερσιλόφους τρυφαλείας, « Ἀπλλν. » Ἀνατίθενται δ' αὖ ἄλλοι ἐπὶ τὰ ὑποζύγια, « Ξεν. » Κάμηλος καὶ ψωριῶσα πολλῶν ὄνων ἀνατίθεται φορτία, « Παρ. 2) (μτφορ.) ἀναθέτω, ἐπιτρέπω, ἀφίνω εἴς τινα τὴν φροντίδα ἢ ἀποδίδω προσάπτω εἰς αὐτὸν τὴν αἰτίαν τινός. (μὲ δοτ.) » Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει, « Ἰλ. Χ. » Ὧν ἂν ἐκεῖνος ἁμάρτῃ, σοὶ τὰς αἰτίας ἀναθήσουσιν, « Ἰσκρ. (ἢ προθετ.) » Ἥδε ἡ πίστις ἐπὶ τοὺς ἱππεῖς ἀνατίθεται, « Πλδ. » Ἀναθετέον τὴν ἄμυναν εἰς τὸν χρόνον, « Πλ. » Ταῦτ' ἄν τις εὐνοίᾳ θεῶν ἀναθείη, « Δμ. » Τὰ τοιαῦτα ταῖς χώραις ἀναθετέον, « Θφρ. 3) (μσ.) κοινοποιῶ (ξεμυστηρεύομαι) τὴν γνώμην μου κτλ. εἴς τινα, ἐκθέτω, ἀναφέρω. » Τὴν πρᾶξιν ἀνέθεντο τῶν ἑταίρων τισί, « Πλ. » Ὁ Φῆστος τῷ βασιλεῖ ἀνέθετο τὰ κατὰ τὸν Παῦλον, « Γρφ. » Ἀνεθέμην αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον, « αὐτ. 4) ἀναβάλλω τι δι' ἄλλον καιρόν. » Ἀναθώμεθα εἰς τὸν οἰκεῖον τοῦ λόγου τόπον ταῦτα, « Πλ. » Ἀναθετέον τὸ σκέμμα μέχρις ἄν, « Συν. » Τοῦτο γὰρ ἀνεθέμεθα ἐπισκέψασθαι, « Θμς. » Προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν, « Σοφ. 5) μεταθέτω, τοποθετῶ τι ἀλλοῦ ἢ ἀλλέως, (τρπ.) μετανοῶ, ἀλλάζω γνώμην, ἀθετῶ (ἀναιρῶ) τὸν λόγον μου, (ἐν γέν.) μεταβάλλω. » Ἀναθέσθαι ὥσπερ πεττὸν τὸν βίον οὐκ ἔστιν, « Ἀντιφ. » Εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ ἀνατίθεσαι αὖθις τὰ εἰρημένα, Αχ. » Καὶ ἔγωγε ἐθέλω τῶν ὡμολογημένων ἀναθέσθαι ὅσα ἂν σὺ βούλει, « Πλάτ. » Οὓς ἐν τοῖς φίλοις ἔθεσαν, πάλιν τούτυς ἀνατίθεσθαι, « Ξεν. » Τὰς ἀντιθέσεις εἰς τοὐναντίον ἀνατιθέναι, « Ἑρμγ. 6) κρεμῶ ἢ τοποθετῶ ὑψηλά τι ὡς ἀνάθημα, ἀφιερόνω, προσφέρω. » Μονόξυλον δὲ ὅ,τι ἂν ἐθέλῃ τις ἀνατιθέτω πρὸς τὰ κοινὰ ἱερά, « Πλάτ. » Ἀναθέντες τὰ τρόπαια, « Δμ. » Ἀναθεῖναί μιν εἰς τὸ Ἡραῖον, « Ἡρ. Ὦ καὶ τὴν σύνταξιν ἀνατιθέαμεν, « Δσκρ. (ἢ πθ.) » Ποῦ κάλλιον ἀνατεθήσεται, ἢ περὶ πονηρὸν ἄνδρα; « Ἀρσφ. (καὶ μσ.) » Θεοῖς ἀναθήματα ἀνατίθεσθαι, « Πλάτ.
Ἀνα-τίκτω, Μ. τέξομαι. 'Ξαναγεννῶ.
Ἀνα-τίλλω, Μ. ιλῶ. Μαδῶ (Τσουμαδῶ, Ἐβγάλλω) τρίχα-τρίχα.
Ἀνα-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναιβάζω (Αὐξάνω, Προσθέτω εἰς) τὴν τιμὴν πράγματος πωλουμένου, ἐκτιμῶ ὑπὲρ τὸ δέον, (παρβλ. Ἐπιτιμάω).
Ἀνατιναγμός (ὁ). κλονισμός, τίναγμα δυνατὸν πρὸς τὰ ἐπάνω, [ἐκ τοῦ
Ἀνα-τινάσσω, Μ. άξω. Τινάζω δυνατὰ ἢ πρὸς τὰ ἐπάνω.
Ἀνα-τιταίνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἀνατείνω.
Ἀνα-τιτραίνω (άω-ῶ), Μ. τρήσω. Τρυπῶ πέρα-πέρα.
Ἀνα-τλάω-ῶ, Μ. τλήσω (ἀόρ. Ἀνέτλην, πρκ. Ἀνατέτληκα). Ὑποφέρω, δοκιμάζω (τραβῶ) δεινὰ κτλ.
Ἀνάτλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀνέτλη (ὑπέφερε) τις.
Ἀν-ατμίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἐξατμίζομαι.
Ἀνα-τοιχέω-ῶ, Μ. ήσω, Ζ. Διατοιχέω.
Ἀνα-τοκίζω, Μ. ίσω. Παίρνω τόκους τόκων, κάμνω τὸ διάφορον κεφάλαιον.
Ἀνατοκισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνατοκίζειν.
Ἀνατολή (ἡ), (συνηθές. εἰς τὸ πλθ.) ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἡλίου εἰς τὸν ὁρίζοντα, καὶ τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁπ. ἀναφαίνεται. 2) τὸ ἔβγαλμα ἐπάνω, φύτρωμα (π. χ. τῶν ὀδόντων). 3) (οὐσ.) τὸ πρὸς τὰς ῥίζας τῶν ὀνύχων λευκόν.
Ἀνατολικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνατολήν.
Ἀνα-τολμάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀναθαῤῥέω.
Ἀνατομή (ἡ). κόψιμον (σχίσιμον) κατὰ μῆκος (κυρ. σώματος νεκροῦ).
Ἀνατομικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἢ ἐπιτήδειος) εἰς τὴν ἀνατομίαν, (ὅθ:) Ἀνατομικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ ἀνατομία. » Ἀνατομικοὶ (ἐνν. ἄνθρωποι), « οἱ μετερχόμενοι ἐξ ἐπαγγέλματος τὴν ἀνατομίαν ἰατροί.
Ἀνάτονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τάσιν (ἢ ἐκτεταμένος) πρὸς τὰ ἄνω, ὁ ὑψηλότερος μᾶλλον ἢ πλατύτερος.
Ἀνα-τοπόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Τοποθετῶ, βάλλω τι εἰς τὸν τόπον τυ. » Πολλὰ τῶν ἑαυτῷ εἰρημένων εἰς ἐπιστολὰς ἀνετοπώσατο, « Φλστρ., τὰ συνέταξεν ἐν εἴδει ἐπιστολῶν, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνατυπόω).
Ἄνατος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ. ἄτη]. ἀβλαβὴς (καὶ κατὰ τὴν ἐνεργ. καὶ κατὰ τὴν πθ. ἐκδοχ.). ἀπείρακτος.
Ἀνατρεπτικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀνατρέπειν, ἀφανιστικός, [ἐκ τοῦ
Ἀνα-τρέπω, Μ. τρέψω. Ἀναποδογυρίζω (κυρ. καὶ μτφορ.), φέρω ἄνω κάτω, καταστρέφω, ἀφανίζω, ἀναιρῶ. » Ἀνατρέπω τὴν τράπεζαν, « Αξ., = Ἀνασκευάζω, (δηλ.) χρεωκοπῶ· (καὶ μσ.) » Τοὺς μὲν ὀρθοὺς τῇ ῥύμῃ τῇ τῶν ἵππων παίοντες ἀνετρέποντο. « Ξεν. (καὶ πθ.) Ἧττον ἀνατρέπεται τὰ πλατέα, « Ξεν. » Ἐπὶ κυνὶ γὰρ ἀνατρέπεται ἡ θάλασσα, « Ἀρστ. (ἢ μτφ.) » Ῥῆμα, παρὰ καιρὸν ῥηθέν, ἀνατρέπει βίον, « Γνμ. » Ἀλλ' ἀνατρέψω ταῦτ' ἀντιλέγων, « Ἀρσφ.
Ἀνα-τρέφω, Μ. θρέψω. (κυρ.) Κάμνω τι διὰ τῆς τροφῆς ν' αὐξήσῃ (δυναμώσῃ), ἐξαναθρέφω. » Ἐκ νόσου ἀνατρεφομένῳ, « Ἱππκρ.
Ἀνα-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω πρὸς τὰ ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀποσύρομαι, ὀπισθοδρομῶ, ἢ ἐπανέρχομαι. » Τοτὲ μὲν ἔκφρονας γιγνομένους, τοτὲ δ' ἀνατρέχοντας εἰς τοὺς οἰκείους λογισμούς, « Στρβ. » Ἀνατρέχειν πρὸς οὐρανόν, « Φίλ. » Ὕδωρ (» Πῦρ) ἀνέδραμε κάτωθεν, « Αξ., ἀνέβλυσεν. 2) (μτφορ.) αὐξάνω, 'ψηλόνω ἢ πρήσκομαι (ταχέως καὶ διὰ μιᾶς). » Τὰ γὰρ εὐθὺς ἀνατρέχοντα (φυτά), λεπτὰ καὶ ἀσθενῆ γίγνεται, « Θφρ. » Ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος, « Ἰλ. Σ. » Λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη, « Ὀδ. Σ. » Σμώδιγγες ἀνὰ πλευρὰς ἀνέδραμον, « Ἰλ. Ψ.
Ἀνάτρησις, εως (ἡ). τρύπημα (κυρ. πέρα-πέρα).
Ἀνάτρητος (ὁ, ἡ). τρυπημένος (πέρα-πέρα), κατατρυπημένος.
Ἀνα-τριαινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ταράττω, φέρω ἄνω κάτω (καθὼς ὁ Ποσ. τὴν γῆν μὲ τὴν τρίαινάν του).
Ἀνα-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω ἢ Συχνοτρίβω (κυρ. ἀπὸ κάτω ἐπάνω ἢ ἀνάτριχα). 2) τρίβω (κοπανίζω) δύο ἢ ἢ πλειότερα πράγματα μαζῇ ἵνα ἑνωθοῦν. 3) τρίβων τι τὸ ἐξαλείφω, (ἐπμ.) ἀφανίζω.
Ἀνα-τρίζω, Μ. τρίξω, Π. ἐβγάλλω λεπτὴν καὶ διαπεραστικὴν φωνήν.
Ἀνάτριπτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ὕφασμα χνουδωτόν) τριμμένον ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν ἢ καὶ ἐπίτηδες (καθὼς τὸ παρ' ἡμῖν ῥάσον ἢ ἡ τσόχα).
Ἀνάτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὰς τρίχας ἀνασηκωμένας (γυρισμένας ἀνάποδα), (παρβλ. Ἀνάσιλλος).
Ἀνάτριψις, εως (ἡ). τρίψιμον (συχνὸν καὶ ἀνάτριχον).
Ἀνατροπεύς, έως (ὁ). ὁ ἀνατρέπων (φθείρων, ἀφανίζων), ἐξολοθρευτής, ὀλετήρ.
Ἀνατροπή (ἡ). ἀναποδογύρισμα, καταστροφή, ἀφανισμός· ἀναίρεσις (λόγων). χάλασμα (στομάχου κτλ.).
Ἀνατροφεύς, έως (ὁ). ὅς τις ἀνατρέφει τινά.
Ἀνατροφή (ἡ). θρέψιμον, ἀνάθρεψις, αὔξησις.
Ἀνα-τροχάζω (-άω-ῶ), Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἀνατρέχω.
Ἀνατροχασμός (ὁ). τρέξιμον 'πισόκωλα (εἶδος σωμασκίας).
Ἀναττικός, ή, όν. Ὁ μὴ Ἀττικός.
Ἀνα-τυλίσσω(ττω), Μ. ίξω. 'Ξανα (ἢ Ξε) τυλίζω, (καὶ μτφορ.) στρέφω τι εἰς τὸν νοῦν μου, ἀναπολῶ.
Ἀνα-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι μὲ τὸν νοῦν μου κατὰ μίμησιν ἄλλου, φαντάζομαι. » Ἐθεᾶτο τὴν Τροίαν ἀνατυπούμενος τὰς ἡρωϊκὰς πράξεις, « Πλ. (παρβλ. Ἀναπλάττω).
Ἀνατύπωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀνετυπώσατό (ἐφαντάσθη) τις· ἰδέα.
Ἀνατύπωσις, εως (ἡ). τὸ νὰ πλάττῃ τις μὲ τὸν νοῦν του (νὰ φαντάζηταί) τι.
Ἀνατυπωτικός, ή, όν. Ὁ ἐπιδεχόμενος (ἢ συντείνων πρὸς) ἀνατύπωσιν.
Ἀνα-τυρβάζω, Μ. άσω. Ἀνακατόνω, ταράττω, βάλλω εἰς ἀταξίαν.
Ἀναυάγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παθὼν (ἢ μὴ ὑποκείμενος εἰς) ναυάγιον.
Ἀναύγητος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος αὐγῆς, ἀφώτιστος, σκοτεινός.
Ἀναυδής, έος καὶ
Ἀναύδητος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος αὐδῆς, ἄλαλος, βωβός. 2) ἄῤῥητος, ἀνέκφραστος, ἀνεκλάλητος.
Ἀναυδία (ἡ). ἀφωνία, σιωπή, [ἐκ τοῦ
Ἄναυδος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -αύδως, = Ἀναύδητος.
Ἀναυλεί, ἐπίῤ. Χωρὶς ναῦλον, ἄναυλα.
Ἄναυλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς αὐλοῦ (φλογέρας) γινόμενος. 2) ὁ μὴ ἠξεύρων νὰ λαλήσῃ τὸν αὐλόν.
Ἀναυλόγητος (ὁ, ἡ). (κυρ. πλοῖον) μὴ ναυλογούμενον, (ἐπμ.) μικρόν.
Ἀναυμάχητος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ναυμαχίας.
Ἀναυμάχιον (τὸ), (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρσ.) » Ἀναυμαχίου δίκη, « ἡ κατὰ τοῦ μὴ ναυμαχήσαντος στρατιώτου.
Ἀναυξής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος αὔξησιν.
Ἀναυξησία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ μὴ αὐξάνοντος.
Ἀναύξητος καὶ Ἄναυξος (ὁ, ἡ), = Ἀναυξής.
Ἀν-αύξω, Μ. αὐξήσω. Αὐξάνω καθ' ὑπερβολήν.
Ἄναυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀναδίδων (ἢ μὴ περιπνεόμενος ἀπὸ) αὔρας, (ὅθεν ||. οὐσ.) = Χείμαῤῥος, ξηροπόταμον.
Ἄναυς, αος (ὁ, ἡ), Π. (μόνον εἰς τὴν φρσ.). » Νᾶες ἄναες, « Αἰσχλ., καράβια τὰ ὁπ. δὲν ἀξίζουν πλέον τοῦτο τὸ ὄνομα, δηλ. ἀπηλπισμένα, χαμένα, ἢ ἄχρηστα.
Ἀν-αϋτέω-ῶ, Μ. ήσω ἢ αὔσω, (ἐκ τοῦ Ἀν-αύω), Π. = Ἀναβοῶ, φωνάζω δυνατά.
Ἀναύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς αὐχένος (λαιμοῦ).
Ἀν-αύω, Μ. αὔσω. Ἀνάπτω καὶ καίω τι
Ἀνα-φαίνω, Μ. φανῶ (ἀμτβτ.) Φέγγω, φωτίζω. » Ἀμοιβηδὶς δ' ἀνέφαινον δμωαί, « Ὀδ. Σ., (ὅθεν 2) (μτβτ. καὶ συνκδχ.) δείχνω, φανερόνω, ἀποδείχνω. » Οἱ θεοὶ ἄστρα ἐν τῇ νυκτὶ ἀνέφηναν, « Ξεν. » Ἣν ἔχω δόξαν περὶ ἐμαυτοῦ ἀναφαίνων, « αὐτ. 3) (ἀντιθ. τῷ Ἀποκρύπτω), βλέπω, 'ξανοίγω μακρόθεν (κυρ. τὴν ξηρὰν ὅταν πλέω) » Ἀναφήναντες δὲ τὴν Κύπρον, « Γρφ. ||. (μσ.) φαίνομαι ἢ 'ξαναφαίνομαι, ἐβγαίνω εἰς τὸ φανερόν. » Οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστήρ, « Ἰλ. Λ., (καὶ πθ.) » Ψευδόμενος ἀναφαίνεται, « Ξεν., (καὶ οὐδ.) » Τὸ ἐκ πρύμνης ἀναφαῖνον ἀκάτιον, « Ἡρ.
Ἀναφαίρετος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις ν' ἀφαιρέσῃ ἢ ν' ἀφαιρεθῇ (στερηθῇ).
Ἀναφαλαντίας, ου (ὁ). ὁ κατὰ τὸ μέτωπον ἢ τὰ ὀφρύδια φαλακρός.
Ἀναφαλαντίασις, εως (ἡ). ἡ φαλακρότης τοῦ μετώπου καὶ τῶν ὀφρυδίων.
Ἀναφάλαντος (ὁ, ἡ), (Γρφ.) = Ἀναφαλαντίας.
Ἀναφαλάντωμα (τὸ). τὸ φαλακρωθὲν μέρος τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ μετώπου.
Ἀναφανδὰ καὶ Ἀναφανδόν, ἐπίῤ. Φανερά, ὁλοφάνερα.
Ἀνα-φαντάζω, Μ. άσω, = Ἀναφαίνω, φανερόνω.
Ἀνα-φέρω, Μ. ἀνοίσω (ἀόρ. Ἀνήνεγκα κτλ.). Φέρνω (Ἐβγάλλω) ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀναιβάζω· σηκόνω. » Ἑπτακισχίλια τάλαντα εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνηνέγκαμεν, « Αἰσχ. » Καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἐν κλυδωνίῳ ἀναφέρειν, « Θκ. » Ἑπταμηνιαῖα τὰ βρέφη τοὺς ὀδόντας ἀναφέρει, « Ἀλ. Ἀφρ. » Πολιὰς (» Αἷμα, » Τὸ πνεῦμα) ἀναφέρειν, « αὐτ. (ἢ πθ.) » Ἡ ἁλμυρὶς ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου θερμότητος ἀναφέρεται, « Θφρ. » Ἀναθυμιάσεις ἀναφέρονται, « Ἀρστ. » Ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανόν « Γρφ. » Τὰ πηγαῖα τῶν ὑδάτων ἀναφέρεται, « Πλ. (ἢ ἐλλ.) » Ὁ δὲ ἀνηνέγκατο (ἐνν. φωνὴν ἢ πνεῦμα) ἄρα στενάξας, « Ἡρ. (καὶ τρπ.) » Αἱ Κάτωνος προαγορεύσεις ἀνέφερον τὸν Πομπήϊον, « Πλ., τὸν ἐγκαρδίοναν, ἢ τοῦ ἔφεραν εἰς τὴν μνήμην. 2) (διὰ τὴν ὑψηλὴν θέσιν τῶν ναῶν ἢ τῶν ἀρχείων), προσφέρω εἰς τὸν θεὸν ἢ εἰς τὸ δημόσιον, συνεισφέρω. » Ἀνενεγκάντων δὲ πάντων ἃ εἶχον, « Ἀρστ., (καὶ πθ.) » Πρὸς δὲ τὴν ἀρχὴν ταύτην αἱ πρόσοδοι τῶν κοινῶν ἀναφέρονται, « αὐτ. » Οἱ τὰς παλαιὰς ἀναφέροντες θυσίας, « Χρσ. » Ἐφάπαξ ἑαυτὸν ἀνενέγκας, « Γρφ. 3) ἀποδίδω τὴν αἰτίαν ἢ ἀναθέτω εἰς. » Ἀνέφερον εἰς Αἰνείαν τὴν τοῦ γένους διαδοχήν, « Ἡρωδ. » Εἰς αὐτὸν ἐκέλευσεν ἀναφέρειν τὴν αἰτίαν, « Πλ. » Εἰς ἀξιόχρεων τὸν λέγοντα ἀνοίσω, « Πλάτ. 4) ἐξιστορῶ, διηγοῦμαι, ἐκθέτω· δίδω πληροφορίας, ἀναγγέλλω, γνωστοποιῶ. » Ἴδιον δέ τινα λόγον ὁ Ἴστρος ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀναφέρει περὶ Αἴθρας, « Πλ. » Ἀνήνεγκε περὶ τούτων εἰς τὴν σύγκλητον, « αὐτ. » Ἀνήνεγκε πρὸς τοὺς χιλιάρχους τὸ πρᾶγμα, « αὐτ. 5) (μσ. ἐνεργ.) ἐνθυμοῦμαι. » Διὰ τὸ μὴ μνημονεύειν μηδ' ἀναφέρειν, « Πλ. » Καὶ ἀναφέρων ἀπὸ τῶν ἐγγεγραμμένων τὴν ἔμψυχον συνουσίαν, « Συν. 6) ἐβγαίνω ἐπάνω (εἰς τὴν ὄψιν τῆς θαλάσσης ὅταν κολυμβῶ), (καὶ μτφορ.) ἀναλαμβάνω (σηκόνομαι, 'γλυτόνω) ἀπὸ ἀσθένειαν, συνέρχομαι ἀπὸ μέθην ἢ λειποθυμίαν. » Ὅταν δὲ τελέως ξηρὸν ἐν τῷ βυθῷ γένηται, τότε ἀναφέρεται καὶ ἐπινεῖ, « Θφρ. » Διὰ τὸ βάρος τῶν ὅπλων οὐδεὶς τῶν καταδυομένων ἀνεφέρετο, « Σδ. (καὶ πθ.) » Ἐπὶ χρόνον ἄφθογγος ἦν, μόγις δέ ποτε ἀνενεχθείς, εἶπεν, « Ἡρωδ. (καὶ μσ.) » Ἀνενεικάμενον δὲ καὶ ἀναστενάξαντα ἐκ πολλῆς λειποψυχίης, «

Ἡρ. (καὶ ἐλλειπτ.) » Ἀναφέρων ἐκ τῆς πληγῆς, « Πλ. » Ἐκλιπὼν δὲ μόλις ἀνήνεγκεν, « αὐτ. » Κακῶς ὑπὸ μέθης καὶ μόλις ἐκ τῶν ὕπνων ἀναφέροντες,« αὐτ. (καὶ τρπ.) » Οὐκ ἂν ὑπῆρξεν αὐτοῖς ἡττωμένοις ἀναφέρειν καὶ ἀνατολμᾶν τοσαυτάκις, « αὐτ. (καὶ μτβτ.) » Καὶ ἐκ πονηρῶν τῶν πραγμάτων γενομένων τοῦτο πρῶτον ἀνήνεγκε τὴν πόλιν, « Θκ. » Α! Κάτωνος προαγορεύσεις ἀνέφερον τὸν Πομπήϊον, « Πλ.

Ἀνα·φεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω ἐπάνω ἢ ὀπίσω, (ἐπμ.) ἀποφεύγω, ʼγλυτόνω.

Ἀναφευκτικός, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ν' ἀποφεύγῃ.

Ἀνάφευξις, εως (ἡ). ἀποφυγή· καταφύγιον.

Ἀναφής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἀφήν, ἄπιαστος, (ἐπμ.) ἁπαλός, τρυφερὸς ἢ ἄϋλος, (τρπ.) ἀνεξίκακος.

Ἀνα·φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ὁμιλῶ μεγαλοφώνως ἢ ἐμφαντικῶς καὶ μὲ τόνον καὶ ὕφος προφητικόν. » Τὴν Σιβύλλαν φασὶν ἀναφθέγγεσθαι, « Πλ.

Ἀνα·φθείρομαι, Μ. φθαρήσομαι. Τρέχω εἰς τὸν ὄλεθρόν μου. » Κατὰ τί δεῦρ' ἀνεφθάρης; « Ἀρσφ., τί 'γκρεμνίσθης ϗ ἦλθες ἐδῶ ἐπάνω;

Ἀναφλασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἀνα·φλάω-ῶ, Μ. φλάσω, = Ἀναστύω.

Ἀνα·φλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Περιπίπτω πάλιν εἰς φλόγιωσιν, κακοφορμίζω ἐκ νέου, πρήσκομαι ἐξ αἰτίας φλογώσεως.

Ἀνα·φλέγω, Μ. φλέξω. Ἀνάπτω ἢ Ξαναανάπτω, κάμνω τι νὰ ἐβγάλῃ φλόγα, (καὶ μτφορ.) ἐξάπτω, ἐρεθίζω.

Ἀνάφλεξις, εως (ἡ). ἄναμμα, ἔξαψις, ἐρεθισμός.

Ἀνα·φλογίζω, Μ. ίσω, = Ἀναφλέγω.

Ἀνα·φλύω(ύζω), Μ. ύσω, Π. χοχλακίζω βράζων, (ἐπὶ πηγῶν) = Ἀναβλύζω μὲ ἦχον.

Ἀνα·φοβέω-ῶ, Μ. ήσω = Ἐκφοβέω, ξυπάζω, φοβίζω, τρομάζω.

Ἀνα·φοιβάζω, Μ. άσω, = Ἀνακαθαίρω καὶ Ἀναφθέγγομαι.

Ἀνα·φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Φοιτῶ πρὸς τὰ ἄνω ἢ τὰ ὀπίσω, ἀναβαίνω ἢ ἐπανέρχομαι.

Ἀναφοίτησις, εως (ἡ), = Ἄνοδος ἢ Ἐπάνοδος.

Ἀναφορὰ (ἡ). ἀναίβασμα, ἔβγαλμα ἐπάνω. » Ἐπιπλεῖ γὰρ (ὁ ἰχθὺς), τὴν ἀναφορὰν ποιησάμενος κάτωθεν ἐκ τοῦ βυθοῦ, « Ἀρστ. » Αἵματος ἀναφορά, « Ἀθ. 2) = Ἀποφορά, ἀναθυμίασις. 3) εἰσόδημα. » Ἀναφορὰν φέρειν, ἀνδρὶ μὲν 70 κριθῶν μεδίμνους, « Πλ. 4) προσφορὰ (εἰς τὸν θεόν). » Ἀναφορὰν καὶ ὁλοκαυτώματα, « Γρφ. 5) ἡ μετά τινος σχέσις, ἡ πρός τι τάσις, ἀπόδοσις (ἀνάθεσις) τῆς αἰτίας ἢ πράγματός τινος. » Ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὴν ἡμετέραν αἴσθησιν,« Ἀρστ. » Πρὸς τὸ τέλος ἔχει τὴν ἀναφοράν, « Ἀλ. Ἀφρ. » Ἡ ἀναφορὰ περὶ πάντων τῶν πραγμάτων εἰς τὸν δῆμόν ἐστιν,« Ἀρστ. 6) καταφύγιον, (δικας.) προσφυγή, ἀπολογία. » Ὑπελείπετο γὰρ ἑαυτῷ, εἴ τι γένοιτο, ἀναφοράν, « Δμ. » Ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν ἀναφορὰ τῆς συμφορᾶς, Φοῖβος, « Εὐρ. 7) ἔκθεσις, ἐξιστόρησις, πληροφορία. 8) ἀνάῤῥωσις, (τρπ.) ἐπανόρθωσις, σωτηρία. » Οὐκ ἤλπιζον ἕξειν ἀναφορὰν τὴν πόλιν, ἐν τοσαύτῃ σφαλεῖσαν ἡλικίᾳ, « Πλ. 9) (ῥτρ.) = Ἐπαναφορά.

Ἀναφορεύς, έως (ὁ). (ἐν γέν. ἐπιθ.) ὁ ἀναφέρων (σηκόνων), (ὅθεν ‖. οὐσ.) κάθε τι συντεῖνον πρὸς ἀναβάστασιν (σήκωμα, πιάσιμον κτλ.). (ἴδαιτ. δὲ 1) τελαμὼν τῆς ἀσπίδος· 2) = Ἀνάφορον: (ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης εἶχε τὰ τοιαῦτα προσηρμοσμένα εἰς αὐτήν).

Ἀνα·φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀναφέρω. 2) (ναυτ.) ἑτοιμάζομαι νὰ ἐπιστρέψω.

Ἀναφορικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. (ἐν γέν.) Ὁ συντείνων πρὸς (ἀνήκων εἰς) ἀναφοράν, (ὅθεν Γρμτ.) ὁ ἀναφερόμενος εἰς πρᾶγμα ἤδη ἐγνωσμένον ἢ προειρημένον. (ἰατρ.) = Αἱμοπτυϊκός. (ἀστρμ.) ὁ ἀναγόμενος εἰς τὴν περὶ ἀνατολῆς τῶν ἀστέρων θεωρίαν.

Ἀνάφορον (τὸ), (ἐνν. ξύλον) ἐπὶ τοῦ ὁποίου σηκόνουν οἱ βαστάζοι κρεμασμένα τὰ φορτία των, ἢ μόνοι ἢ μετ' ἄλλων,(Ἰταλ.) μανέλλα. » Μεταβαλλόμενος τἀνάφορον, « Ἀρσφ.

Ἀνα·φορτίζομαι, Μ. ίσομαι. Φορτόνομαί τι εἰς τοὺς ὤμους μου.

Ἀνα·φορύσσω, Μ. ύξω, = Ἀναφυράω.

Ἀνα·φράγνυμι, Μ. φράξω, = Ἀναφράζω.

Ἀνα·φράζομαι, Μ. φράσομαι. Παρατηρῶ ἐπανειλημμένως ϗ προσεκτικῶς, (ἐπμ.) ἀναγνωρίζω.

Ἀνα·φράσσω, Μ. φράξω. Ξεφράξω, ξεσουππόνω.

Ἀνα·φρίσσω, Μ. φρίξω. Ἀνατριγιάζω.

Ἀναφροδισία (ἡ). ἡ ἀποχὴ τῶν ἀφροδισίων. 2) ἔλλειψις χάριτος (κομψότητος, θελγήτρων), [ἐκ τοῦ.

Ἀναφρόδιτος (ὁ, ἡ). στερημένος τῶν χαρίτων τῆς Ἀφροδίτης, (ἐπμ.) ἄχαρις, ἄκομψος, χωρὶς θέλγητρον. 2) ἐγκρατευόμενος ἀπὸ ἀφροδίσια.

Ἀνα·φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναλαμβάνω (Ἔρχομαι εἰς) τὰς φρένας μου, 'ξαναφρονιμεύω.

Ἀνα·φροντίζω, Μ. ίσω. Ἀναπολῶ τι πολλάκις εἰς τὸν νοῦν μου, καλοσυλλογίζομαι.

Ἄναφρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ κάμνων ἀφρόν, (Ἱπποκρ.).

Ἀναφυγὴ (ἡ). ἀναχώρησις πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω. 2) ἀποφυγή, καταφύγιον.

;Ἀνάφυξις, εως (ἡ), = τῷ προηγ.

Ἀνα·φυράω-ῶ, Μ. άσω, καὶ

Ἀνα·φύρω, Μ. φυρῶ. Ἀνακατόνω, ζυμόνω μαζῇ (καὶ ἐκ τοῦ ἐπακολ. 2) λερόνω,

Ἀνα·φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Συχνοφυσῶ καὶ φουσκόνω τι, (μτφορ.) ἐμπνέω ἔπαρσιν, (καὶ μσ.) ὑπερηφανεύομαι, φουσκόνω.

Ἀναφύσημα (τὸ), = Ἀναφύσησις. 2) ὁ τόπος ἀπὸ τὸν ὁπ. γίνεται ἡ

Ἀναφύσησις (ἡ). φύσημα πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀνάδοσις (πυρός, ἀτμοῦ κτλ.).

Ἀναφυσητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ διατεθειμένος πρὸς) ἀναφύσησιν.

Ἀνα·φυσιάω-ῶ, Μ. άσω. Φυσῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἀνασαίνω βαθειὰ καὶ συχνά. » Δελφῖνες ἀναφυσιόωντες, « Ἡσ. » Ἄσπετον ἐκ καμάτοιο ἆσθμ' ἀναφυσιόων,« Ἀπλλν.

Ἀνάφυσις, εως (ἡ). 'ξαναφύτρωμα.

Ἀν·αφύσσω, Μ. αφύξω (ἀόρ. Ἀνήφυσα), Π. ἐβγάλλω (ἀνασύρω) νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι κτλ.

Ἀνα·φυτεύω, Μ. εύσω. Ξαναφυτεύω.

Ἀνα·φύω, Μ. φύσω (μτβτ.) Φυτρόνω, ἐβγάλλω, ἀναδίδω. » Ὃν αὐτὴ γαῖ' ἀνέφυσεν, « Ἀπλλ. 2) (ἀμτβτ. ἢ μσ.) φυτρόνω ἢ 'ξαναφυτρόνω, 'ξαναγίνομαι. » Ἀποξυρήσας τὴν κεφαλήν, ἀνέμεινε ἀναφῦναι τὰς τρίχας,« Ἡρ. » Καὶ πόαν ἀναφύεσθαι πολλήν, « Θφρ. (καὶ τρπ.) » Δίκαι ἀναφύονται τοῖς νόθοις ἐκ τοῦ γράμματος ἐκείνου, « Πλ.

Ἀνα·φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω δυνατά, ἐκφωνῶ, προφέρω μεγαλοφώνως (παρβλ. Ἀναφθέγγομαι).

Ἀναφώνημα (τὸ). τὸ μεγαλοφώνως ῥηθέν. 2) = τῷ

Ἀναφώνησις, εως (ἡ), = Ἐκφώνησις, τὸ νὰ ὁμιλῇ τις μεγαλοφώνως (μάλιστα πρὸς ἐξάσκησιν).

Ἀναφωτίς, ίδος (ἡ), (νλγ.), παράθυρον εἰς τὴν στέγην, φεγγίτης.

Ἀνα·χάζω, Μ. χάσω. (σπν. μτβτ. συνηθές. δὲ μσ.) Ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, τραβηοῦμαι ὀπίσω. » Ἐπιδιώκοντες, ϗ πάλιν ἀναχάζοντες, « Ξεν. » Οὐκ ἔτ' ἔμιμνεν, ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθόν, « Ἰλ. Ο.

Ἀνα·χαίνω, Μ. χανοῦμαι. Ἀνοίγω τὸ στόμα (Χάσκω) τὸν ἀνήφορον. » Καὶ εἴποτε ἀναχάνοι, ταχὺ συνέμυε,« Αχ.

Ἀνα·χαιτίζω, Μ. ίσω. (κυρ. ἐπὶ ἵππου) Σηκόνω ὀρθὴν τὴν χαίτην, (ἐπμ.) ῥίπτω τὸν ἐπιβάτην, (ἐν γέν.) ἀνατρέπω· (μτφορ. καὶ ἀμτβτ.) ἀπειθῶ, ἀτακτῶ, σηκόνω κεφάλι. » Ἀναχαιτίσαντα τὸν δῆμον,« Πλ. » Μικρόν τι πταῖσμα, ἅπαντα ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσε,« Δμ. » Ἕως ἔσφηλε κἀνεχαίτισεν, « Εὐρ. (ϗ ἐλλ. προθ.) » Ἀνεχαίτισε τῶν πραγμάτων, « Πλ., ἐξέννοιασεν ἀπὸ (ἐτίναξεν ἀπὸ 'πάνω του) τὰς φροντίδας. 2) (μτβτ.) σύρω τὸν ἵππον ἀπὸ τὴν χαίτην ὀπίσω, (ὅθ. ἐν γέν.) ἐμποδίζω. » Τὴν ναῦν τοῦ δρόμου,« Αχ. » Τὰ πάθη τῆς ἀλόγου ὁρμῆς,« Ἀλ. Ἀφρ. κτλ. (παρβλ. Ἀνασειράζω.).

Ἀναχαίτισμα (τὸ). ἐμπόδισμα. 2) (σπν.) ἀντίστασις, ἀπείθεια.

Ἀναχαλασμός (ὁ). χαλάρωμα, ξετέντωμα.

Ἀναχαλαστικός, ή, όν. Χαυνωτικός,(ἰατρ.) μαλακτικός, [ἐκ τοῦ

Ἀνα·χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Ξετεντόνω, χαλαρόνω, μαλακόνω.

Ἀναχάραξις, εως (ἡ). ἡ διὰ ξυσίματος ἀφαίρεσις, [ἐκ τοῦ

Ἀνα·χαράσσω(ττω), Μ. άξω. Ξύνων ἐβγάλλω τι ἀπό τινος, (ἐπμ.) τὸ κάμνω τραχὺ καὶ ὅλον χαραγματίαις, (τρπ.) ἐρεθίζω.

Ἀνα·χάσκω (παρτ. Ἀνέχασκον), = Ἀναχαίνω.

Ἀνα·χαυνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀνακουφίζω, ἐμπνέω ἔπαρσιν καὶ κενοδοξίαν.

Ἀνα·χειρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κρατῶ εἰς τὸ χέρι (κυρ. τὸν χαλινόν), (ἐπμ.) ἐμποδίζω.

Ἀνα·χειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκλέγω ; Ξαναεκλέγω (διὰ ψηφοφορίας).

Ἀνα·χελύσσομαι, Μ. ξομαι. Βήχω, ἐβγάλλω φλέγματα κτλ. ἀπὸ τὸ στῆθός (χέλυν) μου.

Ἀνα·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ἀνέχεα κτλ). Κάμνω τι νὰ ξεχειλήσῃ ϗ χυθῇ· (μτφορ.) διαδίδω. » Φήμην —, « Πλ. 2) (τρπ.) = Συγχέω, ἀνακατόνω. 3) ἐκλύω, χαυνόνω ‖ (μσ.) ξεχειλῶ καὶ χύνομαι ἔξω, (ἐπὶ ποτ.) πλημμυρῶ. 4) χαυνοῦμαι κλ.

Ἀνα·χλαινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνδύω τινὰ μὲ χλαῖναν.

Ἀνα·χλιαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι χλιαρόν, τὸ βάλλω εἰς τὸ πῦρ νὰ συχλιάνῃ.

Ἀνα·χνοαίνομαι, Μ. ανθήσομαι καὶ

Ἀνα·χνοάω-ῶ, Μ. άσω. Κάμνω, Ἐβγάλλω, Σκεπάζομαι ἀπὸ χνοῦδι, ἐβγάλλω τὰς πρώτας τοῦ γενείου (κλπ.) τρίχας.

Ἀναχοὴ (ἡ), = Ἀνάχυσις. » Αἱ τῆς Αἴτνης ἀναχοαί, « Λογγ. 2) τὸ μέρος διὰ τοῦ ὁπ. τρέχει καὶ χύνεταί τι ὑγρόν.

Ἀνα·χορεύω, Μ. εύσω. Χορεύω μὲ πηδήματα, χοροπηδῶ. 2) (συνκδχ.) τιμῶ τινὰ διὰ χορῶν, χορεύω δηλ. εἰς τιμήν του. » Ἐν ὕμνοις Εὔϊον ἀναχορεύων,« Ἀρσφ.

;Ἀνα·χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι, (ἰμφ.) = Διαχράομαι, φονεύω, ἀφανίζω.

Ἀνα·χρέμπτομαι, Μ. χρέμψομαι. Βήχων ἐβγάλλω φλέγματα, ξεῤῥοχαλίζω. (μτνμ.) ἐξερευγομαι. » Τὴν ψυχὴν —,« Νικ. Χων.

Ἀνάχρεμψις, εως (ἡ), τὸ νὰ ἐβγάλλῃ τις βήχων φλέγματα, ξεῤῥοχάλισμα.

Ἀνα·χρίω, Μ. χρίσω. Ἀλείφω ἀπὸ 'πάνω ἢ ὅλως διόλου.

Ἀνα·χρονίζω, Μ. ίσω. Παραβαίνω τὴν χρονολογικὴν ἀκρίβειαν, κάμνω λάθος εἰς τὴν χρονολογίαν.

Ἀναχρονισμός (ὁ). λάθος εἰς τὴν χρονολογίαν.

Ἀνα·χρώννυμι, Μ, χρώσω. Χρωματίζω (Βάφω) τι ἐπιπολαίως. 2) λερόνω, (ϗ μτφορ.) μολύνω διὰ κολλητικοῦ νοσήματος·

Ἀνάχρωσις, εως (ἡ). βάψιμον (χρωματισμός) ἐπιπόλ. 2) λέρωμα· μόλυσμα διὰ νοσήματος κολλητικοῦ.

Ἀνάχυμα (τὸ). τὸ μέρος ὅ,που σκεπάζει ἡ παλλίῤῥοια τῆς θαλάσσης. 2) = Ἀνάχυσις.

;Ἀναχύρωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. πηλός) χωρὶς ἄχυρον.

Ἀνάχυσις [ἴδε Ἀναχέω], εως (ἡ). χύσιμον πρὸς τὰ ἐπάνω, ξεχείλισμα, πλημμύρα, (μτφορ.) » Τῆς ἀσωτίας ἀνάχυσιν,« Γρφ. 2) = Ἀνάχυμα (ἴδε Στρβ. ΣΓ'. ϗ πρβλ. Ἀνακοπή).

Ἀνάχωμα (τὸ). ὁ σωρὸς τοῦ ἐκβαλλομένου ἀπὸ λάκκον (κτλ.) χώματος, καὶ τὸ δι' αὐτοῦ σχηματιζόμενον πρόχωμα παρὰ τὰς ὄχθας ποταμοῦ κτλ., (παρβλ. Ἀμβολάς, καὶ Ἄνδηρον).

Ἀναχωματισμός (ὁ). ἀνύψωσις τῆς γῆς δι' ἐπισωρεύσεως χώματος ἀνασκαπτομένου.

Ἀνα·χωνεύω, Μ. εύσω. Ξαναλυόνω τι εἰς τὸ χωνευτήριον.

Ἀνα·χώννυμι, Μ. χώσω. Ὑψόνω τὸ ἔδαφος τῆς γῆς ἐπισωρεύων χῶμα (πρὸς διαφόρους χρήσεις. ἴδε τὰ παραδείγματα). » Καὶ ἡμεῖς ἐθάψαμεν αὐτούς, δύο τάφους ἀναχώσαντες πλησίον,« Αχ. » Τὴν ὁδὸν ἀνακεχωκότες, καὶ ὑψηλοτέραν ποιοῦντες,« Δμ. » Τοῦτο δὲ τὸ χῶμα κατασπάσαι Κῦρον ἐν τῇ πολιορκίᾳ ἀναχωννύντα τῇ πόλει,« Ἀθ 2) (σπν.) παραχόνω. » Τὸ ἐν ἡμῖν ἀνακεχωσμένον ὄμμα ἀνορύττων,« Συν.

Ἀνα·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραβηοῦμαι ὀπίσω). » Ἀναχωρεῖν ἐς τοὔπισθεν,« Ἀρσφ. 2) ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι. » Καὶ ὡς οὐκέτι ἀνεχώρησεν Εὐρυσθεύς,« Θκ. 3) φεύγω, μισεύω μετοικῶ. » Ἀναχωρεῖν ἐπ' οἴκου,« Δμ. » Ὑπὸ Βοιωτῶν ἀναχωρέουσι ἐς Ἀθήνας,« Ἡρ. 4) τραβηοῦμαι εἰς μέρος ἄγνωστον καὶ ὀλιγάνθρωπον. » Ἡσυχάζειν ἀναχωρήσαντά ποι,« Κικ. (ὅθ:) » Ἀνακεχωρηκὼς τόπος,« Ἡρωδ., ὁ παράμερος καὶ μοναχικός. » Ἀνακεχωρηκυῖα χώρα,« Θφρ., ἡ μεσόγειος. » Βιβλίον (» Ῥῆμα) ἀνακεχωρηκός,« Δ. Ἀλ., τὸ σπάνιον. » Τὸ ἀνακεχωρηκὸς τῆς φύσεως, « Χρσ., ἀντὶ Τὸ παρὰ φύσιν κτλ. 5) μεταβαίνω. » Προβῆναι εἰς τὴν τιμιωτέραν ἕδραν, καὶ ἀναχωρῆσαι εἰς τὴν ἀτιμοτέραν, « Ξεν. » Ἀποθανόντος δὲ τοῦ Δαρείου, ἡ βασιληίη ἀνεχώρησε εἰς τὸν παῖδα τὸν ἐκείνου Ξέρξεα, « Ἡρ.

Ἀναχώρημα (τὸ). τόπος παράμερος, μοναξιά. 2) = τῷ

Ἀναχώρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀναχωρεῖν, ἐπιστροφή, μισευμός. 2) = Ἀναχώρημα, καταφύγιον. » Ἀναχώρησιν ἑαυτῷ καταλείπει, « Δμ. (παρβλ. Ἀναφορά).

Ἀναχωρητής, οῦ (ὁ). ὁ ἀναχωρήσας (τραβηχθείς) ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ ζῶν εἰς τὴν μοναξίαν, ἐρημίτης, ἀσκητής.

Ἀναχωρητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς ἀναχώρησιν.

Ἀνα·χωρίζω, Μ. ίσω. Ξεχωρίζω καθένα εἰς τὸν τόπον του. 2) κάμνω τινὰ νὰ ἀναχωρήσῃ (μισεύσῃ ἢ ἐπανέλθῃ).

Ἀνάχωσμα (τὸ), = Ἀνάχωμα.

Ἀνα·ψαθάλλω, Μ. αλῶ. Ψηλαφῶ ἐλαφρὰ (ἐπάνω-ἐπάνω).

Ἀναψαλάσσω, Μ. άξω, Π. ψυλαφῶν τι ἐλαφρῶς τὸ ἀνοίγω.

Ἀνα·ψάω-ῶ, Π. ψήσω. Σφογγίζω, 'παίρνω τι ἀπὸ πάνω μὲ πανὶ (μαλλί, σφογγάρι, κτλ.).

Ἀνα·ψηλαφάω-ῶ, Μ. ήσω Ψηλαφῶ (καὶ μτφορ. Ἐξετάζω) τι πάλιν (ἐκ νέου), ἀναθεωρῶ (δίκην), (Νεαρ.).

Ἀναψηλάφησις, εως (ἡ). ἡ συχνὴ καὶ ἀλλεπάλληλος ψηλάφησις, (ἐπμ.) ἐξέτασις ἀκριβής

Ἀνα·ψηφίζω, Μ. ίσω. Καθυποβάλλω τι ἐκ δευτέρου εἰς ψηφοφορίαν, (ἐπμ.) ἀκυρῶ (νόμον, ἐκλογήν, διορισμὸν κτλ), (ἐν γέν.) ἀλλάζω σκοπὸν καὶ 'ξαναρχινῶ ἢ 'ξανακάμνω τι.

Ἀναψήφισις, εως (ἡ). ἡ ἐκ δευτέρου περί τινος ψηφοφορία, (ἐπμ.) ἀκύρωσις (νόμου κτλ.).

Ἀνα·ψήχω, Μ. ψήξω. = Ἀναψάω.

Ἄναψις, εως (ἡ). ἄναμμα, καύσιμον.

Ἀναψυκτὴρ (ὁ). ὁ δροσίζων (ἀναπαύων, προξενῶν ἀνάψυχήν).

Ἀναψυκτικός, ή, όν. Δροσιστικός, ἀναπαυτικός.

Ἀνάψυξις, εως καὶ

Ἀναψυχὴ (ἡ). δρόσισμα, 'ξανάσασμα, ξεκούρασμα, (μτφορ.) παρηγορία, ἄνεσις, [ἐκ τοῦ

Ἀνα·ψύχω, Μ. ψύξω. Ἀερίζω, δροσίζω, (ἐπμ.) ἀναπαύω, ξεκουράζω· ἐμψυχόνω. » Ὅτι πολλάκις με ἀνέψυξε,« Γρφ. 2) στεγνόνω εἰς τὸν ἀέρα. (γεωγραφ.) ξηραίνω (ἕλος κτλ.) καὶ τὸ κάμνω γεωργήσιμον. » Λέγουσι τὸ χωρίον, ὅπερ ἡ λίμνη κατέχει νῦν, ἡ Κωπαΐς, ἀνεψῦχθαι πρότερον, ϗ γεωργεῖσθαι, « Στρβ. » Τὰς αὐλαίας, διαβρόχους γενομένας, ἀνέψυχον,« Πλ. 3) (ἀμτβτ. ἢ μσ.) 'ξανασαίνω, ξεκουράζομαι, ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου· εὑρίσκω ἄνεσιν. » Τότε, νὴ τὴν Ἄρτεμιν, ἀνεψύχω,« Ἀλκίφρ. » Ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ,« Ἰλ. Κ. » Ἀνάψυξον πόνων,« Εὐρ.

Ἀν·δαίω, Μ. δαίσω, Π. ἀντὶ Ἀναδαίω.

Ἀνδάνω [ἥδομαι], Μ. ἁδήσω (παρτ. Ἥνδανον [καὶ Ἑάνδανον], ἀόρ. Ἕαδον [ὅθεν τὸ ἀπαρ. Ἁδεῖν ϗ μσ. Ἁδέσθαι], πρκ. Ἕαδα), Π. (ἡ σπν. παρὰ λγρφ.) ἀρέσκω, εὐαρεστῶ. (συνήθ. μὲ δοτ.) » Καὶ ποιέων ταῦτα, Σπαρτιήτῃσι ἁδήσεις,« Ἡρ. » Ἅδηκε βουλή,« Ἱππών. (καὶ μὲ αἰτ. σπν.) » Οὐδὲ Ζεὺς ὕων πάντας ἁνδάνει,« Θγν.

†Ἀνδέκτορος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀναδέκτωρ (ἴδε Ἐκδέκτωρ).

Ἄνδεμα (τὸ), Π, ἀντὶ Ἀνάδεμα, [ἐκ τοῦ

Ἀν·δέω, Μ. δήσω, Π. ἀντὶ Ἀναδέω.

Ἄνδηρον (τὸ), [ἄνθος, ἢ ἄνω], (συνηθές. εἰς τὸ πλθ.). (ἐν γέν.) χῶμα ἢ ἄμμος ἐπισεσωρευμένος (ἡ ἐντὸς περιτειχίσματος), Τσρκ. σετι, Ἰταλ. τεῤῥάτσα. » Φύεται δὲ ἐν τοῖς ἐπὶ τῶν τοίχων ἀνδήροις,« Θφρ. » Ὅπως τὸ ἀνώμαλον τοῦ χωρίου τῷ τῶν ἀνδήρων ἀφαιρῆται κατασκευῇ,« Σδ. 2) (ἡ παρὰ τὰς ὄχθας ποταμ. ἢ τάφρου, ἐνίοτε δὲ ϗ τῆς θαλάσσ.). » Σπαργοὶ θρώσκουσιν ἐπ' ἀνδήροισι θαλάσσης,« Ὀππ. 3) (ἡ ἐντὸς κήπων, πρὸς φύτευσιν ἀνθέων κλπ.), (κοιν.) βραγιὰ ἢ λαχανιὰ (καὶ Τουρκ.) ταχτάς. » Ἀμάρακος, πρασιαῖς τε καὶ ἀνδήροισι χλοάζων,« Νίκ., (παρβλ. Ἀμβολάς καὶ Ἀνάχωμα).

Ἀνδιδοῖ, Π. ἀντὶ Ἀναδιδοῖ.

Ἀνδικεῖν, Π. ἀντὶ Ἀναδικεῖν, ῥίπτειν πρὸς τὰ ἄνω.

Ἀνδίκτης, ου (ὁ), Π. [ἀνδικεῖν], τὸ σκανδάλι τῆς παγίδος, (παρβλ. Ῥόπτρον).

Ἄνδιχα, ἐπίῤ Π. [ἀνά, δίχα]. ξέχωρα, ξεχωριστά, χωρίς, μακράν. 2) εἰς δύο μέρη.

Ἀνδοχεύς, έως (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀναδοχεύς.

Ἀνδραγαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι ὡς ἀνὴρ ἀγαθὸς ('σὰν παλληκάρι), κάμνω ἀνδραγαθίας ‖ (πθ. ἐπὶ πραγμ.) κατορθοῦμαι. » Τὰ μὲν οὖν ἡμαρτημένα λελύσθω τοῖς ἠνδραγαθημένοις,« Πλ.

Ἀνδραγάθημα (τὸ). τὸ ἔργον (κατόρθωμα τοῦ ἀγαθοῦ ἀνδρός, ἀνδραγαθία, παλληκαριά.

Ἀνδραγαθία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀγαθοῦ ἀνδρός, παλληκαριά. 2 = Ἀνδραγάθημα.

Ἀνδραγαθίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἀνδραγαθέω. » Ἡ παύεσθαι τῆς ἀρχῆς, καὶ ἐκ τοῦ ἀκινδύνου ἀνδραγαθίζεσθαι,« Θκ., φιλοτιμεῖσθαι περὶ ἀρετῆς, ἐπιδείκνυσθαι γενναιότητα.

Ἀνδραγαθικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἄνδρα ἀγαθόν, παλληκαρήσιος.

Ἀνδράγρια (τὰ), Π. τὰ ἀπὸ τοῦ νικηθέντος ἐχθροῦ ἐπαρμένα λάφυρα.

Ἄνδραγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄγχων (πνίγων) τοὺς ἀνθρώπους, δήμιος.

Ἀνδράδελφος (η ἢ ος). ὁ ἢ ἡ ἀδελφ. τοῦ ἀνδρὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν γυναῖκά του).

Ἀνδρακὰς, άδος (ἡ), Π. (πλὴν ἀμφ.) μερίδιον.

Ἀνδρακὰς, ἐπίρ. Π. Κατ' ἄνδρα, ἕκαςος.

Ἀνδραπόδεσσι, Π. ἀντὶ Ἀνδραπόδοις.

Ἀνδραποδίζω, Μ. ίσω. Σκλαβόνω. »Παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσαι..« Θκ. (καὶ μσ.) »Καὶ πόλεις Ἑλληνίδας ἀνδραποδίζεσθαι,« Δμ. (καὶ πθ.) »Πόλις ἠνδραποδισμένη,« αὐτ. 2) (σπν.) μετέρχομαι τὸ ἔργον τοῦ ἀνδραποδιςοῦ, ἐμπορεύομαι ἀνδράποδα.

Ἀνδραπόδισις, εως (ἡ) καὶ

Ἀνδραποδισμὸς (ὁ). σκλάβωμα. 2) τὸ νὰ ξεβγάλῃ (ξελογιάσῃ) τις τὸν σκλάβον ἄλλου.

Ἀνδραποδιστήριος (ὁ). ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀνδραποδίζειν.

Ἀνδραποδιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἁρπάζων ἀνθρώπους καὶ πωλῶν αὐτοὺς ὡς ἀνδράποδα, (παρβλ. Ἀνδραποδοκάπηλος). 2) ὁ ξεβγάλλων (ξελογιάζων) τοὺς ξένους σκλάβους.

Ἀνδραποδιςικὸς, ἡ, όν, = Ἀνδραποδιςήριος.

Ἀνδραποδοκάπηλος (ὁ). = Σωματέμπορος, ὁ ἀγοράζων καὶ μεταπωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) ἀνδράποδα, (παρβλ. Ἀνδραποδιστὴς καὶ Ἀνδραποδώνης).

Ἀνδράποδον (τὸ), [ἀνὴρ, ποῦς [παρβλ. Κλιμακὶς] ἢ ἀποδίδομαι]. σκλάβος. »Ἀνδράποδα καὶ δοῦλα καὶ ἐλεύθερα,« Θκ.

Ἀνδραποδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων ἰδιώματα ἢ χαρακτῆρα) ἀνδραποδ., χαμερπὴς, δουλοπρεπὴς, ποταπὸς, βάρβαρος κτλ.

Ἀνδραποδωδία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνδραποδώδους, μικροπρέπεια, χαμέρπεια κτλ.

Ἀνδραποδωδῶς, ἐπίρ. Δουλοπρεπῶς, χαμερπῶς κτλ.

Ἀνδραποδώνης, ου (ὁ). ὁ ὠνούμενος (ἀγοράζων ἢ ἐμπορευόμενος μὲ) ἀνδράποδα, (παρβλ. Ἀνδραποδοκάπηλος).

Ἀνδράριον (τὸ), = Ἀνθρωπάριον, μικρὸς (τιποτένιος) ἄνθρωπος.

Ἀνδράφαξις, εως (ἡ), = Ἀτράφαξις.

Ἀνδραχθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. τόσον βαρὺς ὥςε ἀποτελεῖ φορτίον (ἄχθος) ἀνδρος.

Ἀνδράχλη (ἡ), [ἄνθραξ], = Αἴθρανος.

Ἀνδραγνος (γλος;), ου (ὁ) καὶ

Ἀνδράγνη (γλη;), ης (ἡ), φυτ. ἡ ἀντράκλα. ἡ (ἄλλ.) γλιστρίδα (ἢ Τυρκ.) σεμίζ-ὄτι. 2) δένδρ. ἡ ἀγριοκουμαρηὰ καὶ ὁ καρπός της.

Ἀνδρεία (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀνδρεῖος. 2) (ἀμφ.) = Ἀνδρία.

Ἀνδρεῖα (τὰ), ἴδε Ἀνδρεῖος.

Ἀνδρείκελος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (εἴκελος) μὲ ἄνδρα ἢ ἄνθρωπον. ‖. (οὐσ.) Ἀνδρείκελον (τὸ), = Ἀνδριάς. 2) βαφὴ ὁμοιάζουσα τὸ φυσικὸν τοῦ ἀνθρώπου χρῶμα, (ἐπμ.) φυκασίδι.

Ἀνδρειόθυμος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἔχων ἀνδρικὸν φρόνημα.

Ἀνδρεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἄνδρα, ἀνδροίκειος. »Ὑποδήματα, τὰ μὲν ἀνδρεῖα, τὰ δὲ γυναικεῖα,« Ξεν. »Καὶ ἔςιν ἄρα τὰ μὲν γυναικεῖα, τὰ δὲ ἀνδρεῖα μαθήματα,« Πλάτ. ‖. (οὐσ. ἐν.) Ἀνδρεῖον (τὸ), Α΄. τὸ ἀνδρικὸν μόριον, Β΄. = Ἀνδρία. (πλθ.) Ἀνδρεῖα (τὰ), Α΄. τὰ ἐν Κρήτῃ συσσίτια τῶν ἀῤῥένων, ὅμοια μὲ τὰ ἐν Σπάρτῃ Φειδίτια· ἢ Β΄. = Ἀνδρεῖον (Α΄.). 2) ὁ ἔχων φρόνημα (γενναιότητα) ἀνδρὸς, ἄφοβος (μετὰ λογισμοῦ), ἀνδρειωμένος, παλληκάρι. »Μορφῇ μὲν οὐκ εὐωπὸς, ἀνδρεῖος δ' ἀνὴρ,« Εὐρ., (παρβλ. Ἀνδρικός).

Ἀνδρειότης (ἡ), = Ἀνδρία.

Ἀνδρειοφόνως, ἐπίρ. (νλγ.) Μὲ φρόνημα ἀνδρικὸν, γενναίως.

Ἀνδρει(δρι)φόντης, ου (ὁ), Π. ὁ φονεύσας ἄνδρα, (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ), (παρβλ. Ἀνδροφόνος).

Ἀνδρειὼν, ῶνος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀνδρών.

Ἀνδρείως, ἐπίρ. Μὲ ἀνδρίαν, παλληκαρήσια.

Ἀνδρεράςρια (ἡ). ἡ ἀγαπῶσα τοὺς ἄνδρας.

Ἄνδρεσσι, Π. ἀντὶ Ἀνδράσι, δοτ. πλθ. τοῦ Ἀνήρ.

Ἀνδρεύμενος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀνδρούμενος, μτχ. τοῦ Ἀνδρόω.

Ἀνδρεύομαι, Μ. εύσομαι, = Ἀνδρόομαι, γίνομαι ἄνδρας.

Ἀνδρεὼν, ῶνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀνδρών.

Ἀνδρηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Διώχνω ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν πατρίδα ἢ τὸ καταφύγιόν του· ἐξορίζω, [ἐκ τοῦ

Ἀνδρηλάτης, ου (ὁ), Π. ὁ φυγαδεύων (ἐλαύνων, ἐξορίζων) τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀνδρία (ἡ) ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἀρετὴ) τοῦ ἀνδρείου, ἀφοβία (μὲ κρίσιν). »Τὴν γὰρ ἀνδρίαν τοῦ ἐντόμου (τῆς μυίας) ἢ ἀλκὴν οὐχ ἡμᾶς χρὴ λέγειν,« Λκ. 2) (σπν.) αὐθάδεια.

Ἀνδριαντίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἀνδριάς.

Ἀνδριαντογλύφος (ὁ). ὁ γλύφων (σκαλίζων, δουλεύων) καὶ

Ἀνδριαντοπλάστης, ου (ὁ), ὁ πλάττων (ἀπὸ πηλὸν, κερὶ γύψον κτλ.) ἀνδριάντας.

Ἀνδριαντοπλαστικὴ (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ ἀνδριαντοπλάστου.

Ἀνδριαντοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Φθειάνω) ἀνδριάντας ἢ (μὲ πτωτ.) τὸν ἀνδριάντα τινός.

Ἀνδριαντοποιητικὴ (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ ἀνδριαντοπ.

Ἀνδριαντοποιΐα (ἡ). τὸ φθειάσιμον ἀνδριάντος. 2) = τῷ προηγ.

Ἀνδριαντοποιϊκὴ (ἡ), = ητικὴ.

Ἀνδριαντοποιὸς (ὁ). ὁ ποιῶν (κατασκευάζων) ἀνδρ.

Ἀνδριαντουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = -ποιέω, ἐργάζομαι ἀνδρ.

Ἀνδριαντουργία (ἡ), = -ποιΐα.

Ἀνδριαντουργὸς (ὁ), = -ποιός.

Ἀνδριὰς [ἀνὴρ], άντος (ὁ). ὁμοίωμα (ἀπὸ χαλκ. χρυσ. λίθ. κτλ.) ἀνθρώπου.

Ἀνδρίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ἄνδρα ('γιερὸν, παλληκάρι). »Ἡ γεωργία τοὺς γεωργοῦντας ἀνδρίζει,« Ξεν. ‖. (μσ. καὶ πθ.) γίνομαι ἄνδρας, ἐμβαίνω εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, (ἐπμ.) ἀποκτῶ δύναμιν (σωματ. καὶ ψυχ.), φρόνημα ἀνδρικόν. 2) φέρομαι 'σὰν ἄνδρας, ὑποφέρω ἀνδρείως (ἀντέχω εἰς) τοὺς κόπους, τὰς δυστυχίας κτλ. »Ἀνδρίζου ἢ κραταιούσθω ἡ καρδία σου,« Γρφ.

Ἀνδρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἄνδρα, ἀνδροίκειος. »Χιτὼν (»Χορὸς) ἀνδρικὸς,« Ξεν. 2) ὁ ἔχων φρόνημα καὶ σχῆμα ἀνδρὸς, παλληκαρήσιος. »Γυνὴ ἐργατικὴ καὶ ἀνδρική.« Λκ., (παρβλ. Ἀνδρεῖος).

Ἀνδρικῶς, ἐπίρ. Σὰν ἄνδρας, ἀνδρίκια, παλληκαρήσια.

Ἀνδρίον (τὸ), = Ἀνδράριον, ἀνθρωπάκι.

Ἄνδρισμα (τὸ). ἔργον ἀνδρὸς, παλληκαριά.

Ἀνδρισμὸς (ὁ). τὸ ἀνδρίζεσθαι, ἀνδρία, παλληκαριά.

Ἀνδριστέον, θετ. τοῦ Ἀνδρίζεσθαι.

Ἀνδριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀνδριζόμενος, ἔχων ἢ λαμβάνων φρόνημα ἀνδρός.

Ἀνδριστὶ, ἐπίρ. = Ἀνδρικῶς.

Ἀνδροβαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ τοῦ Ἀνδραχθής.

Ἀνδροβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ἀνδροβάτης [ἀνὴρ, βαίνω], ου (ὁ). = Παιδεραστής.

Ἀνδροβόρος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀνθρωποφάγος.

Ἀνδρόβουλος (ὁ, ἡ), Π. (ἐναντ. τῷ Γυναικόβουλος, δηλ.) ἔχων θέλησιν ἀνδρικήν.

Ἀνδροβρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνδροβόρος.

Ἀνδρόβρωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαγωθεὶς ὑπ' ἀνθρώπων. 2) = Ἀνδροβρώς.

Ἀνδρογένεια (ἡ). ἡ τοῦ ἀνδρὸς γενεὰ, ἡ διὰ τῶν ἀῤῥένων διαδοχὴ τοῦ γένους (καταγωγή, γενεαλογία).

Ἀνδρογίγας, αντος (ὁ), Π. γιγαντιαῖος ἄνθρωπος, ἢ ἄνθρωπος καὶ γίγας.

Ἀνδρογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν ἄνδρας (ἀνθρώπους, ἢ ἀρσενικὰ παιδία).

Ἀνδρογύνης καὶ

Ἀνδρόγυνος, ου (ὁ). ὁ ἔχων φύσιν ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς, ἀρσενικοθήλυκος, ἑρμαφρόδιτος. 2) = Εὐνοῦχος. 3) τρυφηλὸς, γυναικώδης, ἐκτεθηλυμένος. 4) ὁ χρησιμεύων ἢ εἰς ἄνδρας ἢ γυναῖκας. »Λουτρὰ ἀνδρόγυνα,« Ἐπιγρ

Ἀνδρογύνως, ἐπίρ. Ὡς ἑρμαφρόδιτος ἢ εὐνοῦχος.

Ἀνδροδάϊκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀνὴρ, δαΐζω]. ὁ φονευμένος ὑπ' ἀνδρῶν.

Ἀνδροδάμας, αντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καταδαμάζων ἢ φονεύων τοὺς ἄνδρας.

Ἀνδροδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος φιλοξένως ἀνθρώπους.

Ἀνδροθέα (ἡ), Π. (ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς), ἀνδρικὴ (ἀνδρειωμένη) θεά.

Ἀνδρόθηλυς, εος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνδρόγυνος.

Ἀνδροθνὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θανατωθεὶς ὑπ' ἀνδρῶν.

Ἀνδροκάπηλος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἀνδραποδοκάπηλος.

Ἀνδροκμὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καταπονῶν (ἀφανίζων) τοὺς ἀνθρώπους, φθοροποιός.

Ἀνδρόκμητος (ὁ, ἡ), Π. καμωμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ χέρια ἀνθρώπου.

Ἀνδροκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοιμοῦμαι μὲ ἄνδρα.

Ἀνδροκόμος (ὁ, ἡ), Π. [ἀνὴρ, κομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος (περιποιούμενος) τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀνδροκτασία (ἡ), = Ἀνδροκτονία.

Ἀνδροκτονεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου φονεύονται ἄνθρωποι.

Ἀνδροκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτείνω (Φονεύω) ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους.

Ἀνδροκτόνος (ὁ). ὁ κτείνων (φονεύων) ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους.

Ἀνδρόλαγνος (ὁ, ἡ). λάγνος (ἀσελγὴς) διὰ τοὺς ἄνδρας.

Ἀνδρολέτειρα (ἡ), Π. ἡ ἀφανίζουσα (ὀλεθρία διὰ) τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀνδροληψία (ἡ) καὶ

Ἀνδρολήψιον (τὸ). τὸ δικαίωμα ὅ,που εἶχον οἱ Ἀθην., ὅταν ξένος ἐφόνευε συμπολίτην των καὶ, ζητούμενος, δὲν παρεδίδετο, νὰ συλλαμβάνουν πρὸς ἀντεκδίκησιν τρεῖς συμπατριώτας τοῦ φονέως.

Ἀνδρολογέω-ῶ (ίζω), Μ. ήσω (ίσω). Συνάζω κατ' ἐκλογὴν ἄνδρας διὰ τὸν πόλεμον, στρατολογῶ.

Ἀνδρολογία (ἡ). στρατολογία. 2) φορολογία κατ' ἄνδρα, κεφαλιάτικον.

Ἀνδρολόγος (ὁ). ὁ στρατολογῶν.

Ἀνδρομανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ τρελλαινόμενος διὰ τοὺς ἄνδρας.

Ἀνδρομανία (ἡ). μανία διὰ τοὺς ἄνδρας.

Ἀνδρομάχος, η ἢ ος, ον, Π. ὁ μαχόμενος πρὸς ἄνδρας, πολεμικός.

Ἀνδρομεγέθης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀνδρομήκης, ὁ ἔχων μέγεθος ἀνδρὸς, (Νικ. Χων.).

Ἀνδρόμεος [ἀνὴρ], α, ον, Π. ἀνθρώπινος.

Ἀνδρομήκης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μῆκος (ἀνάστημα) ἀνδρός.

Ἀνδρομηρὸν (τὸ), [ἀναδρομή]. (ἐγχειρίδιον) τὸ ἄλλ. Σύσπαστον, διότι τὸ σίδηρόν του ἀνεσπᾶτο ἐντὸς τῆς λαβῆς, ὅθεν τὸ μετεχειρίζοντο εἰς τὰ θέατρα οἱ ὑποκριταὶ πρὸς μίμησιν αὐτοχειριῶν ἢ φόνων, (γράφεται καὶ Ἀνδρομητόν).

Ἀνδρονομέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι(;)

Ἀνδρόπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἤδη ἀνδρούμενος (ἢ ὁ ἔχων ἀνδρικὸν φρόνημα ἢ ἀνάστημα) παῖς.

Ἀνδροπλασία (ἡ). πλάσις ἀνθρώπων ἢ ἀνδριάντων.

Ἀνδροπλήθεια (ἡ), Π. πλῆθος ἀνδρῶν, πολυανθρωπία.

Ἀνδροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπνέων ἀνδρίαν (ἀνδρικὸν φρονημα), ὁ μορφόνων ἄνδρας.

Ἀνδρόπορνος (ὁ ἡ). ἀνὴρ πορνευόμενος.

Ἀνδροπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων ('ταιριάζων) εἰς ἄνδρα.

Ἀνδροπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον ἀνδρὸς ἢ ἀνθρώπου.

Ἀνδρόπρωρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνδροπρόσωπος.

Ἀνδροσάθης, εος καὶ

Ἀνδροσάθων, ωνος (ὁ, ἡ), = Πόσθων.

Ἀνδρόσαιμον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ἐβγάλλοντος κόκκινον ζωμὸν), τὸ ἄλλ. Ὑπέρεικον.

Ἀνδρόσακες, εος (τὸ), εἶδ. φυτοῦ ἀγνώςου (ἴδε Δσκρ. Γ΄. 150. καὶ Πλίν. ΚΖ΄. 4).

Ἀνδρόσινις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βλάπτων (σινόμενος) τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀνδροσύνη (ἡ), Π. = Ἀνδρία.

Ἀνδρόσφιγξ, ιγγος (ὁ). σφίγξ μὲ κεφαλὴν καὶ στῆθος ἀνδρὸς (ἢ ὄχι γυναικὸς, καθὼς παριστάνεται συνήθως).

Ἀνδρότης, ητος ἢ ῆτος (ἡ), Π. ἡ ἀνδρικὴ ἡλικία, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀδρότης).

Ἀνδροτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτέμνω (Εὐνουχίζω) ἄνδρας.

Ἀνδροτυχὴς, έος (ἡ), Π. ἡ ἐπιτυχοῦσα ἄνδρα, ὑπανδρευθεῖσα.

Ἀνδροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. εἶμαι-

Ἀνδροφάγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνθρωποφάγος.

Ἀνδρόφθορος (ὁ, ἡ). Π. (παροξ.) ὁ φθείρων τοὺς ἀνθρ. 2) (προπαροξ.) ὁ φθαρεὶς (φονευθεὶς) ὑπ' ἀνθρ. »Αἵματος ἀνδροφθόρου,« Σοφ., τοῦ ἐξ ἀνθρωποθυσίας.

Ἀνδροφονεὺς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀνδροφόνος.

Ἀνδροφονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω ἀνθρ.

Ἀνδροφονία (ἡ). φόνος ἀνδρ. ἢ ἀνθρ.

Ἀνδροφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων ἢ φονεύσας ἀνθρ. 2) ἡ φονεύσασα τὸν ἄνδρα της.

Ἀνδροφόντης, ου (ὁ), Π. = Ἀνδρειφόντης ἢ Ἀνδροφόνος.

Ἀνδρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φρόνημα ἀνδρός.

Ἀνδροφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φυὴν (φυσικὸν διοργανισμὸν) ἀνδρός.

Ἀνδρόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φωνὴν ἀνδρός.

Ἀνδρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀνδρίζω, ἐνισχύω. 2) μεταβάλλω εἰς ἄνδρα. 3) (πθ.) γίνομαι ἄνδρας, μεγαλόνω, τρανεύω. 4) (ἐπὶ γυν.) ὑπανδρεύομαι. 5) (μσ.) φέρομαι ὡς ἀνήρ. 6) ἐκπληρῶ τὸ ἀνδρικὸν καθῆκον.

Ἀνδρύνω, Μ. υνῶ, = Ἀνδρόω, ἢ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀδρύνω.

Ἀνδρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀνδρικός.

Ἀνδρωδῶς, ἐπίρ. = Ἀνδρικῶς.

Ἀνδρὼν, ῶνος, καὶ

Ἀνδρωνῖτις, ιδος (ἡ). τὸ μέρος τοῦ οἴκου ὅπου διέτριβον οἱ ἄνδρες, (ἀντιθ. τῷ Γυναικωνῖτις).

Ἀνδρωνυμέω-ῶ. Μ. ήσω. Ἔχω ὄνομα ἀνδρὸς (ἀνδροίκειον).

Ἀνδρωνυμικὸς, ἡ, όν. (Γρμμ.) Ὁ ἀπ' ἀνθρώπου παρωνυμούμενος, π. χ. Διόνυσος -Διονύσιος, Δημήτηρ-Δημήτριος.

Ἀνδρώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄνομα ἀνδρός.

Ἀνδρῷος, α, ον, (σπν.) = Ἀνδρεῖος.

Ἀνδύομαι, Μ. δύσομαι, Π. ἀντὶ Ἀναδύομαι.

Ἄνδωκα, Π. ἀντὶ Ἀνέδωκα.

Ἀνέαστος (ὁ, ἡ), [ἀ, νεάζω]. ἀνήροτος, ἀγεώργητος, (Στρβ. ΙΔ΄. δ΄.).

Ἀνεβίων, ως, ω, ωμεν κτλ., ἀόρ. β΄. τοῦ Ἀναβιόω.

Ἀνέβραχε, Π. γ΄. ἑν. προ. τοῦ ἀορ. β΄. τοῦ Ἀναβρέχω.

Ἀνέβωσε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀνεβόησε.

Ἀνέγγυος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἐγγυήσεως, μὴ ἀξιόχρεως, (ὅθεν) »Θυγάτηρ—,« Πλ. ἡ μὴ ἀῤῥαβωνιασμένη. »Υἱὸς—,« Πλδ. ὁ μὴ ἀνεγνωρισμένος ὑπὸ τῶν γονέων του, νόθος.

Ἀνεγείρω, Μ. εγερῶ. Σηκόνω· ἐξυπνίζω· (μτφορ.) ἐγκαρδιόνω, παρακινῶ· (ἐπὶ τοίχων κλπ.) 'ξανακτίζω. ‖. (ὁ μσ. ἀόρ. ἀντὶ τοῦ πθ.), ἴδε Ἀνεγρόμην.

Ἀνεγέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σηκωθεὶς ἀπὸ τὸν ὕπνον.

Ἀνέγερσις, εως (ἡ). σήκωμα ἐπάνω· 'ξύπνημα· (ἐπὶ κτιρίων) 'ξανακτίσιμον.

Ἀνεγερτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος πρὸς ἀνέγερσιν. (ἐκκλησ.) = Ἀναστάσιμος. »Ἄδειν τὰ ἀνεγερτήρια,« Νικ. Χων.

Ἀνέγερτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐξυπνήσας ἢ μὴ ἐξυπνῶν, ἀξύπνητος (ἴδε Νήγρετος).

Ἀνεγκλητὶ, ἐπίρ. = Ἀνεγκλήτως.

Ἀνέγκλητος (ὁ, ἡ). ἀκατηγόρητος, ἄμεμπτος, ἀνεπίληπτος κτλ. 2) = Ἀναμφισβήτητος, ἀδιαφιλονείκητος. »Ἀνεγκλήτους τὰς οὐσίας πρὸς ἀλλήλους κατασκευάζεσθαι,« Πλάτ.

Ἀνεγκλήτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἔγκλημα, ἀμέμπτως κτλ.

Ἀνέγκυος (ὁ, ἡ). ἡ μὴ ἐγγαστρωμένη.

Ἀνεγκωμίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐγκωμιασθείς.

Ἀνέγνων, ως, ω, ωμεν κτλ., ἀόρ. β΄. τοῦ Ἀναγινώσκω.

Ἀνεγρόμην, Π. μσ. ἀόρ. β΄. τοῦ Ἀνεγείρομαι, (ὅθεν τὸ ἀπαρ. Ἀνέγρεσθαι. Λκ.).

Ἀνεγχώρητος (ὁ, ἡ), = Ἀνένδεκτος, ὁ μὴ δυνατὸς (ἐγχωρῶν) γενέσθαι.

Ἀνεδάφιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἰσασθεὶς (ὁμαλυνθεὶς, πατηθείς). 2) ὁ μὴ κατεδαφισθεὶς (χαμηνισθείς).

Ἀνεδέγμην (ὅθ. Ἀνεδέγμεθα), Π. ἀόρ. β΄. ἢ ὑπερσ. τοῦ Ἀναδέχομαι.

Ἀνέδην [ἀνίημι], ἐπίρ. Ἀνέτως, ἐν ἀνέσει, ἐλευθέρως, ἀνεμποδίστως. 2) ἀσυστόλως. 3) ἀφθόνως, πλουσιοπαρόχως, κατακόρως.

Ἀνέδραχον, Π. ἀόρ. β΄. τοῦ Ἀναδέρκομαι.

Ἀνέδραμον, ἀόρ. β΄. τοῦ ἀνατρέχω.

Ἀνέδραστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἑδραῖος (σταθερὸς, στερεὸς), ἀστήρικτος, ἄστατος.

Ἀνέδυν, ἀόρ. β΄. τοῦ Ἀναδύομαι.

Ἀνέδωκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀναδίδωμι.

Ἀνέεργον, Π. ἀντὶ Ἀνεῖργον, παρτ. τοῦ Ἀνείργω.

Ἀνέσαντες, Π. Ἰων. μτχ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀνέζω ἢ Ἀνίζω, = Καθίζω, βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ ἐπάνω.

Ἀνέηκα, Ἰων. ἀντὶ Ἀνῆκα, πρκ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνεθελησία (ἡ). τὸ νὰ μὴ θέλῃ τις, [ἐκ τοῦ

Ἀνεθέλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ θέλων, ὁ πράττων τι ἀκουσίως. 2) (πθ.) = Ἀθέλητος, ἀκούσιος.

Ἀνεθελήτως, ἐπίρ. Ἀκουσίως.

Ἀνέθηκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀνατίθημι.

Ἀνεθίζομαι, Μ. ίσομαι. Συνειθίζω.

Ἀνέθιστος (ὁ, ἡ). ἀσυνήθιστος.

Ἀνείδεος (ὁ, ἡ), (νλγ.), (Φλσφ.) ὁ μὴ ἔχων εἶδος (σχῆμα, μορφήν).

Ἀνεῖδον, ἀόρ. β΄. τοῦ Ἀνοράω.

Ἀνειδωλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εἰδωλοποιέω, ἀναπλάττω τι ἐπὶ τὸ μεγαλοπρεπέστερον.

Ἀνειδωλοποίησις, εως καὶ

Ἀνειδωλοποιΐα (ἡ), = Εἰδωλοποίησις.

Ἀνεῖκα, πρκ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνεικάζω, Μ. άσω. Μιμοῦμαι τὰ κινήματα (τὴν φωνὴν κτλ.) τινος διὰ περιγέλιον, (Τουρκοβαρβ.) κάμνω τὸ ταχλίτι του.

Ἀνεικαιότης (ἡ). τὸ νὰ μὴ κάμνῃ τις τίποτε ὅπως τύχῃ (εἰκαίως), φρόνησις, προμήθεια.

Ἀνείκαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ (μαντεύσῃ, συμπεράνῃ ἐξ εἰκότων), ἀτέκμαρτος.

Ἀνεικέναι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνεικὴς [ἀ, νεῖκος], έος (ὁ, ἡ). ἀφιλονείκητος, (οὕτως ἀνεγίνωσκόν τινες τὸ »Ἀεικέα μισθὸν,« Ἰλ. Μ. 435).

Ἀνεικόνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παριστανόμενος δι' εἰκόνος. »Τὸ θεῖον ἀνεικόνιςον,« Θλγ.

Ἀνεικὼς, ότος (υῖα, ὸς), πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνειλείθυια (ἡ). (γυνὴ) ἡ μὴ ἐπικαλεσθεῖσα (ἢ εἰς μάτην) τὴν Εἰλείθυιαν, (δηλ.) ἄτεκνος ἢ δύστοκος.

Ἀν-ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιτυλίζω ἢ Ξετυλίζω, (παρβλ. Ἀνελίσσω).

Ἀνείλημα (τὸ). περι(ἢ ξε)τύλιγμα, (ὅθεν 2) (ἰατρ.) = Στρόφος, πόνος (κόψιμον) εἰς τὴν κοιλίαν.

Ἀνείλημμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀναλαμβάνω.

Ἀνείλησις, εως (ἡ), = Ἀνείλημμα.

Ἀνείληφα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Ἀναλαμβάνω.

Ἀνείλιξις, εως (ἡ). ξετύλιγμα, ξεδίπλωμα, (καὶ μτφορ.) ἀνάπτυξις, διασάφησις, [ἐκ τοῦ

Ἀν-ειλίσσω, Μ. ίξω, Π. ἀντὶ Ἀνελίσσω.

Ἀν-είλλω(ίλλω), = Ἀνειλέω, (ἴδε Ἴλλω).

Ἀνειμάρθαι, (ἀδχμ.), μὴ εἶναι εἱμαρμένον.

Ἀνειμένος, η, ον, παθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνίημι, (ὅθεν:

Ἀνειμένως, ἐπίρ. = Ἀνέδην, ἐλευθέρως κτλ. 2) χωρὶς τόνον, ἡσύχως, μετρίως.

Ἄν-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ἀνῄειν κτλ.). Ἀναιβαίνω. » Εἰς ἄστυ ἀνιὼν Φαληρόθεν, « Πλάτ. (ὅθεν ἐπὶ ἡλίου) = Ἀνατέλλω· (ἐπὶ πηγ.) = Ἀναβρύω. (ἐπὶ φυτ.) = Ἀναφύομαι κτλ. 2) ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω. » Ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, « Ὀδ. Θ. » Ἐκ Τροίης ἀνιόντα θοῇ σὺν νηῒ μελαίνῃ, Ὀδ. Κ. » Ἄνειμι ἐκεῖσε τοῦ λόγου, « Ἡρ.

Ἀνείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων φόρεμα (εἷμα), γυμνὸς ἢ κακοενδυμένος.

Ἄνειν, Ἰων. ἀπαρ. τοῦ Ἄνω = Ἀνύω.

Ἀνεῖναι, ἀόρ. β. τῆς ἀπαρ τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνειπεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναγορεύω.

Ἀν-είργω, Μ. είρξω. Ἐμποδίζω, κρατῶ ἢ κουντῶ ὀπίσω. » Ἀνεῖργε τοὺς στρατιώτας ὠθουμένους εἰς τὸ πρόσθεν, « Ξεν.

Ἄνειρξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνείργειν, ἐμπόδισμα.

Ἀν-είρομαι, Μ. εροῦμαι, Π ἀντὶ Ἀνέρομαι.

Ἀν-ειρύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἀνερύω.

Ἀν-είρω (χ. Μ.) Δένω ἐπάνω. 2) = Συνείρω, συμπλέκω (στέφανον κτλ.).

Ἀνεὶς, εἶσα, ἐν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. καὶ

Ἀνεῖσαν, πλθ. γ'. προ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς οριστ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνείσακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ εἰσαχθεὶς (ἐμβασθεὶς εἰς τὰ ἐνδότερα), (ἐπμ.) = Ἀμύητος, ἀμάθητος.

Ἀνεισίδωρος (ὁ, ἡ), ἴδε Ἀνησίδωρος.

Ἀνείσοδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων εἴσοδον (ἔμβασμα), (ἐπμ.) = Ἄβατος.

Ἀνεισφορία (ἡ), = Ἀτέλεια, ἀσυδοσία, [ἐκ τοῦ

Ἀνείσφορος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δίδων (ἐλεύθερος ἀπὸ) συνεισφορὰς, ἀσύδοτος.

Ἀνεῖται γ'. ἑν. προ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνείω, Π. ἀντὶ Ἀνῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνέκαθεν, ἐπίρ. Μακρόθεν, ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς, [ἐκ τοῦ

Ἀνεκὰς ἢ Ἀττ. Ἄνεκας [ἀνὰ, ἑκὰς], ἐπίρ. Μακρὰν (εἰς ὕψος), πολλὰ ὑψηλά.

Ἀνέκβατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἔξοδον (τόπον νὰ ἐκβῇ τις). » Χαράδρα —, « Θχ.

Ἀνεκβίαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άστως. Ὁ μὴ ἐκβαλλόμενος διὰ τῆς βίας, ἀπαραβίαστος.

Ἀνεκδαρτὶ, ἐπίρ Χωρὶς 'γδάρσιμον.

Ἀνέκδαρτος (ὁ, ἡ). ἄγδαρτος.

Ἀνεκδήμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐκ(ἀπο)δημήσας, ἀξενίτευτος. 2) ὁ πρὸς ἐκδημίαν (ταξεῖδι) ἀνάρμοστος, (ὅθεν:) » Ἡμέρα ἀνεκδ. καὶ ἀνέξοδος, « Πλάτ.

Ἀνεκδιήγητος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.)-ήτως. Τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ διηγηθῇ, ἀπερίγραπτος.

Ἀνεκδίκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν ἢ μὴ δυνάμενος νὰ λάβῃ ἐκδίκησιν.

Ἀνέκδοτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐκδοθεὶς, ἀδημοσίευτος. 2) (κόρη) ἀνύπανδρος.

Ἀνέκδρομος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἐκδρομὴν (ἀποφυγὴν), ἀναπόφευκτος.

Ἀνεκθέρμαντος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ ζεστάνῃ.

Ἀνέκθυτος (ὁ, ἡ). (μίασμα) τὸ διὰ θυσιῶν μὴ ἐκπλυνόμενον.

Ἀνεκκλησίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πειθόμενος (ἢ μὴ παρευρισκόμενος) εἰς τὰς συνελεύσεις τοῦ λαοῦ, (ἐκκλησ.) ἐξωκκλησιασμένος, ἀφωρισμένος. 2) (τόπος) ὅπου δὲν ἔγινεν ἢ δὲν γίνεται συνέλευσις.

Ἀνέκκλιτος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ ἐκκλίνῃ (παραμερίσῃ), ἄφευκτος.

Ἀνέκκριτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τακτικὰς ἢ εὐκόλους τὰς ἐκκρίσεις (κενώσεις) τῆς κοιλίας, δυσκοίλιος.

Ἀνέκλαγον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνακλάζω.

Ἀνεκλάλητος (ὁ, ἡ), = Ἀνέκφραστος.

Ἀνέκλειπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-είπτως. Ὁ μηδέποτε ἐκλείπων, ἀνεξάντλητος, ἀκατάπαυστος, παντοτεινός.

Ἀνέκλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐκλεχθείς.

Ἀνεκλιπὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἀνέκλειπτος, Ἀνελλιπής.

Ἀνεκλόγιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δοὺς ἢ μὴ ὑπόχρεως νὰ δώσῃ λογαριασμόν. 2) ἀμέτρητος, ἀλογάριαστος.

Ἀνεκλογίστως, ἐπίρ. Χωρὶς λογαριασμόν.

Ἀνέκνιπτος (ὁ, ἡ), = Ἀνέκπλυτος, ἀνεξάλειπτος.

; Ἀν-εκ-πίμπλημι, Μ. πλήσω, (ἀμφ.). Ξαναγεμίζω 'ως ἐπάνω.

Ἀνέκπληκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τρομάζων (ξυπάζων ἢ ξυπαζόμενος).

Ἀνεκπλήκτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἔκπληξιν.

Ἀνεκπλήρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γεμισθεὶς ἢ μὴ γεμιζόμενος.

Ἀνέκπλυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ξεπλυνόμενος, ἀνεξάλειπτος.

Ἀνεκποίητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀποξενωθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος ἀποξενωθῆναι, (συγχ. τῷ

Ἀνεκπύητος (ὁ, ἡ). (ἰατρ.) ὁ μὴ ἐμπυάζων, (ἴδε Ἐκπυέω).

Ἀνέκπυστος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἐκπυνθάνομαι]. ὁ μὴ γνωσθεὶς (ἢ μὴ δυνατὸς νὰ γνωσθῇ) δι' ἐξετάσεως.

Ἀνέκραγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνακράζω.

Ἀνεκρίζωτος (ὁ, ἡ). ἀξερρίζωτος.

Ἀνεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀνέχω.

Ἀνεκτικὸς, ή, όν. Ὁ ὑποφέρων μὲ ἀνοχὴν, ὑπομονητικός.

Ἀνεκτὸς, ἡ ἢ ὸς όν. Ὑποφερτὸς, ἀνοχῆς ἄξιος.

Ἀνέκτριπτος (ὁ, ἡ). ἀνεξάλειπτος.

Ἀνεκτῶς, ἐπίρ, Μὲ ὑποφερτὸν τρόπον, ὑποφερτά.

Ἀνέκφευκτος (ὁ, ἡ), = Ἀνέκκλιτος, ἀναπόφευκτος. 2) ὁ μὴ ἐκ(ἀπο)φεύγων, ἢ μὴ δυνάμενος νὰ φύγῃ.

Ἀνεκφοίτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐβγαίνων (φοιτῶν) ἔξω, ἀλλὰ καθήμενος πάντα μέσα.

Ἀνέκφορος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναται, ἢ δὲν πρέπει νὰ ἐβγάλῃ τις ἔξω (νὰ δημοσιεύσῃ).

Ἀνέκφραστος (ὁ, ἡ), = Ἀνεκδιήγητος, Ἀνεκλάλητος.

Ἀνεκφώνητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ ἐκφωνήσῃ (προφέρῃ, ξεστομίσῃ), Ἀνέκφραστος, (ὅθεν:) » Τὸ ὑπογεγραμμένον ι ἀνεκφώνητον, « Γρμτ.

Ἀνέλαιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἔλαιον ἢ ἐλαίας.

Ἀνέλατος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἐλαύνω]. ἀσφυροκόπητος.

Ἀνέλεγκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-έγκτως, = Ἀνεξέλεγκτος, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἔλεγχον (ἀναίρεσιν, ἀπόδειξιν κτλ.).

Ἀν-ελέγχω, Μ ελέγξω. Ἐξετάζων ἀκριβῶς καὶ ἐπανειλημμένως ἀποδεικνύω.

Ἀνελεημόνως, ἐπίρ. = Ἀνηλεῶς, ἀνελεήμονα.

Ἀνελεημοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνελεήμονος.

Ἀνελεήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀνηλεὴς, ἄπονος, ἀλύπητος, σκληρόκαρδος.

Ἀνελέητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως. Ὁ μὴ τυχὼν ἢ ἀνάξιος ἐλέους (συμπαθείας).

Ἀνελεῖν, ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναιρέω.

Ἀν-ελελίζω, Μ. ίξω, Π. κουνῶ μὲ ὁρμὴν πρὸς τὰ ἄνω.

Ἀνελευθερία καὶ

Ἀνελευθεριότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνελευθέρου ἀνθρώπου, μικροπρέπεια, χαμέρπεια, φιλαργυρία.

Ἀνελεύθερος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) Ὁ μὴ πρέπων εἰς (ἢ μὴ πράττων ὡς) ἐλεύθερ., (ἐπμ.) βάρβαρος, ἀπολίτευτος κτλ. (ἰδιαιτ. δὲ) μικροπρεπὴς, φιλάργυρος.

Ἀνελευθέρως, ἐπίρ. Χαμερπῶς, μικροπρεπῶς κτλ.

Ἀνέλευσις, εως (ἡ), [ἀνέρχομαι] = Ἄνοδος ἢ Ἐπάνοδος.

Ἀνέλιγμα (τὸ). κάθε πρᾶγμα περι(ἢ ξε)τυλιγμένον, (ὅθεν) » Ἀνέλιγμα χαίτης « Ἐπγρ., τὰ σγουρὰ (μαλλιὰ) ἢ ἡ πλεξίδες.

Ἀνέλιξις, εως (ἡ). περι(ἢ ξε)τύλιγμα. 2) περιστροφὴ, κυκλοφορία. 3) ἄνοιγμα (θύρας). 4) (μτφορ.) = Ἀνάπτυξις. [ἐκ τοῦ

Ἀν-ελίσσω (ττω), Μ. ίξω. Περι(ἢ Ξε)τυλίζω. » Βιβλία χερσὶν ἀνελίττεις, « Λχ. (καὶ τρπ.) » Ἀνελίσσω βίον, « Πλ. ἀντὶ Διάγω, περνῶ. 2) γυρίζω, (καὶ ἐπμ.) ἀνοίγω (θύραν κτλ.). 3) (μτφορ.) Ἀναπτύσσω, ἐξηγῶ.

Ἀν-ελκόω-ῶ, Μ. ώσω, Κάμνω τι ὅλον τ, ἀνοίγω παλαιὰς πληγάς.

Ἄνελκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ ἑλκύσῃ (σύρῃ).

Ἀν-ελκύω, Μ. ύσω, καὶ

Ἀν-έλκω, Μ. έλξω (ἀόρ. Ἀνείλκυσα κτλ. Τραβῶ (Σύρω) ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω (ἢ ἐπμ.) ἐβγάλλω ἔξω » Τόξου πῆχυν ἀνεῖλκεν, « Ἰλ. Λ. » Τὰς ναῦς ἀνελκύσαντες « Θχ.

Ἀνέλκωσις, εως (ἡ). ἄνοιγμα πληγῆς.

Ἀνέλκωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἕλκος (πληγήν).

Ἀνέλλην, ηνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ Ἕλλην.

Ἀνελλήνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων Ἑλληνισμὸν, ἀλλότριος τοῦ Ἑλλην. ἰδιώματος.

Ἀνελλιπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μηδενὸς στερούμενος (ἐλλείπων).

Ἀνελλιπῶς, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ 'λείπῃ τίποτε.

Ἄνελπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἐλπίδα.

Ἀνελπιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι χωρὶς ἐλπίδα.

Ἀνελπιστία (ἡ). στέρησις ἐλπίδος, ἀπελπισία, [ἐκ τοῦ

Ἀνέλπιστος (ὁ, ἡ). ὁ παρ' ἐλπίδα, ἀπροσδόκητος. 2) ὁ μὴ ἔχων ἐλπίδα, ἀπηλπισμένος » Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες, « Θκρ. » Τὸ ἀνέλπιστον, « Θχ ἀντὶ ἡ Ἀνελπιστία.

Ἀνελπίστως, ἐπίρ. Χωρὶς (ἢ Παρ') ἐλπίδα.

Ἀνέλυτρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἔλυτρον (σκέπασμα, περιτύλιγμα). » Τῶν κολεοπτέρων τὰ μὲν ἔχει ἐν ἐλύτρῳ τὰ πτερά· τὰ δὲ, ἀνέλυτρα, « Ἀρστ.

Ἀνέμβατος (ὁ, ἡ) ὅπου δὲν δύναται (δὲν ἔχει πόθεν) νὰ ἔμβῃ τις, (ἐπμ.) = Ἄβατος. 2) (ἐνεργ.) ὅς τις δὲν ἐμβῆκεν ἢ δὲν δύναται νὰ ἔμβῃ.

Ἀνεμέσητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως. Ὁ μὴ διεγείρων καθ' ἑαυτοῦ τὸν φθόνον (νέμεσιν), ἀνεπίφθονος. 2) ὁ μὴ φθονῶν, μὴ φυλάττων πάθος.

Ἀνέμετος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ 'ξερνῶν ἢ μὴ 'ξερνώμενος (μὴ κινῶν εἰς ἐμετόν).

Ἀνεμέτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἐμετόν.

Ἀν-εμέω-ῶ, Μ. εμέσω. 'Ξερνῶ ἢ 'Ξαναξερνῶ.

Ἀνέμητος (ὁ, ἡ). ἀμοίραστος. 2) ἀμέτοχος. 3) ἀβόσκητος.

Ἀνεμία (ἡ). (ἰατρ.) ἄνεμος, φλάτον.

Ἀνεμιαῖος, α, ον. Ὁ τοῦ ἀνέμου, (αὐγὸν) γεμάτον ἄνεμον, κλούβιον. 2) (μτφορ.) κοῦφος, ἄστατος, μάταιος. » Ἐλπίδες ἀνεμ., « Πλάτ.

; Ἀνεμίδιος, α ἢ ος, ον, (ἀμφ.) ἀντὶ Ἀνεμιαῖος.

Ἀνεμίζω, Μ. ίσω. Κινῶ διὰ τοῦ ἀνέμου.

Ἀνέμιος, α, ον, = Ἀνεμιαῖος.

Ἀνεμόδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ὡσὰν τὸν ἄνεμον.

Ἀνεμόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀνεμώδης, ἐκτεθειμένος εἰς τοὺς (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἀνέμους.

Ἀνεμόθροος (ὁ, ἡ), Π. βοΐζων (ἀντηχῶν) ἀπὸ τοὺς ἀνέμους.

Ἀνεμοκοῖται, ῶν (ἡ). μάγοι ἐν Κορίνθῳ, νομιζόμενοι ὅτι ἀπεκοίμιζον διὰ γοητειῶν τοὺς ἀνέμους.

Ἄνεμος (ὁ), [ἄημι] ἡ σφοδρὰ κίνησις καὶ ῥοὴ τοῦ ἀέρος.

Ἀνεμοσκεπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σκεπάζων (διαυθεντεύων) ἀπὸ τὸν ἄνεμον.

Ἀνεμόστροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιστρεφόμενος ὑπὸ τῶν ἀνέμων.

Ἀνεμοσφάραγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἠχολογῶν (σφαραγῶν) ὑπὸ τῶν ἀνέμων.

Ἀνεμοτρα(τρε)φὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ

Ἀνεμότροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τῶν ἀνέμων τραφεὶς (φουσκώσας, αὐξήσας, ἢ σκληρυνθείς).

Ἀνεμοφθορία (ἡ). ἡ ὑπὸ τῶν ἀνέμων προξενουμένη φθορὰ, [ἐκ τοῦ

Ἀνεμόφθορος (ὁ, ἡ). ὁ φθαρεὶς (χαλασθεὶς) ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

Ἀνεμοφόρητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. 'παίρνει (σηκόνει, ἢ ἐσήκωσεν) ὁ ἄνεμος, ἐλαφρὸς, (καὶ μτφορ.) ἄστατος, μάταιος, (παρβλ. Ἀνεμώλιος).

Ἀνεμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀνεμίζω, ἐκθέτω εἰς τὸν (γεμίζω ἀπὸ) ἄνεμον, » Καὶ οἵ γε, ... τοὺς γηλόφους ἀνιόντες, τὰς σημαίας ἠνέμωσαν, « Νικ. Χων. (ἰατρ.) πρήσκω, φουσκόνω, (ἢ μτφορ.) 'ξεπαίρνομαι, (κοιν.) 'παίρνει ὁ νοῦς μου ἀέρα, ὑπερηφανεύομαι, ξυππάζομαι, » Καὶ ἐδόκει περὶ τὸν ἄνθρωπον ἀκρατῶς ἠνεμῶσθαι, « Αἰλ.

Ἀνέμπληκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήκτως, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀνέκπληκτος.

Ἀνέμπληστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φέρων πλησμονήν.

Ἀνέμπλοος-ους (ὁ, ἡ), Π. μὲ (ἢ εἰς) τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ πλεύσῃ.

Ἀνεμπόδιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ίστως. Ὁ μὴ ἐμποδιζόμενος.

Ἀνεμπόλητος (ὁ, ἡ). ἀπώλητος.

Ἀνέμπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιπίπτων εἰς.

Ἀνέμφατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐμφαίνων (παριστάνων, ἀποδεικνύων) ἢ μὴ ἐμφαινόμενος, ἀνέκφραστος, ἀπερίγραπτος. χωρὶς ἔμφασιν, ἀνεπιτήδευτος, ἀνυπόκριτος. » Προσώπου κατάστασις —, « Πλ. (π. τ. ἀκ.)

Ἀνεμφάτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἔμφασιν (ἐντύπωσιν).

Ἀνεμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀνεμόεις.

Ἀνεμώκης, εος (ὁ, ἡ), Π. ταχὺς (ὠκὺς) ὡς ἄνεμος.

Ἀνεμωλία (ἡ), = Ἀνεμώνη, (κυρ. δὲ θηλ. τοῦ

Ἀνεμώλιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνεμοφόρητος, ἀφημένος εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀνέμων, (μτφορ.) ἀσύστατος, μάταιος, τιποτένιος. » Ἀνεμώλια βάζειν, « Ὀδ. Δ, λόγια 'ςὸν ἀέρα, (παρβλ. Ἀνεμοφόρητος).

Ἀνεμώνη (ἡ). εἶδ. ἄνθ. (τοῦ ὁπ. ὁ ἄνεμος σκορπίζει εὐκόλως τὰ φύλλα), παππαροῦνα.

Ἀνεμωνὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἀνεμώνη.

Ἀνεμῶτις, ιδος (ἡ), ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, διότι κατεπράϋνε τοὺς ἀνέμους.

Ἀνενδεὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μηδενὸς ἔνδειαν (ἔλλειψιν) ἔχων.

Ἀνένδεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐνδεχόμενος (δυνατὸς) γενέσθαι.

Ἀνενδεῶς, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ 'λείπῃ τίποτε.

Ἀνενδοίαστος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἐνδοιάζω]. ἀναμφίβολος.

Ἀνενδοιάστως, ἐπίρ. Ἀδιστάκτως.

Ἀνένδοτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ότως Ὁ μὴ ἐνδίδων εἰς τίποτε, ἄκαμπτος, ἐπίμονος· σταθερός.

Ἀνένδυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐνδεδυμένος.

Ἀνένειχα καὶ (μσ.) Ἀνενειχάμην, Π. ἀντὶ τοῦ Ἰων. Ἀνήνειχα, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀναφέρω.

Ἀνενειχθεὶς, εῖσα, ἐν, Π. ἀντὶ Ἀνενεχθεὶς, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. καὶ

Ἀνενεκτέον, θετ. τοῦ Ἀναφέρω.

Ἀνενεργὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἀνενέργητος.

Ἀνενεργησία (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀνενεργήτου.

Ἀνενέργητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐνεργῶν, μὴ ἔχων ἐνέργειαν, ἀδρανής.

Ἀνενθουσίαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άστως. Ὁ χωρὶς ἐνθουσιασμοῦ.

Ἀνεννόητος (ὁ, ἡ), = Ἀκατανόητος. 2) ὁ μὴ ἔχων ἰδέαν περί τινος, ἀνίδεος, ἄπειρος. » Ἀνεννόητοι τῶν τοιούτων ὑπάρχοντες, ἐκπλήττονται, « Πλβ.

Ἀνενόχλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐνοχλούμενος, ἥσυχος, ἀπείρακτος.

Ἀνέντατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐντεταμένος, ἀτέντωτος, (καὶ τρπ.) ἄτονος.

Ἀνέντευκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀνταμώνων (ἐντυγχάνων) κἀνένα, τὸν ὁπ. δὲν δύναται κἀνεὶς ν' ἀνταμώσῃ, ἀπρόσιτος, ἀκοινώνητος, μισάνθρωπος, ὑπερήφανος, (ἢ συνκδχ.) ἀδωροδόκητος.

Ἀνεντρεχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐντρεχὴς (ἔξυπνος, ἐγρήγορος), νωθρὸς, βραδύς.

Ἀνέντροπος (ὁ, ἡ). ἀδιάντροπος.

Ἀνεξάκουστος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις ν' ἀκούσῃ μακρόθεν.

Ἀνεξάλειπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-είπτως. Ὁ μὴ ἐξαλειφόμενος, μόνιμος, διαρκής.

Ἀνεξάλλακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλλάσσων (μεταβαλλόμενος), ἀναλλοίωτος.

Ἀνεξάντλητος (ὁ, ἡ). ὁ μηδέποτε ἐξαντλούμενος, ἀτελείωτος.

Ἀνεξαπάτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπατώμενος.

Ἀνεξαρίθμητος (ὁ, ἡ), = Ἀναρίθμητος, ἀμέτρητος.

Ἀνεξάρνητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ ἀρνηθῇ, (ἐνεργ.) ὁ μὴ ἀρνούμενος.

Ἀνεξεικόνιστος (ὁ, ἡ), = Ἀνεικόνιστος.

Ἀνεξέλεγκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-έγκτως, = Ἀνέλεγκτος, ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος (ἢ μὴ καθυποβληθεὶς εἰς) ἐξέλεγξιν (δι' ἐξετάσεως ἀπόδειξιν ἢ ἀναίρεσιν).

Ἀνεξέλευστος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ ἐξέλθῃ.

Ἀνεξέλικτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ίκτως. Ἀξετύλικτος, ἀξεμπέρδευτος.

Ἀνεξέργαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐργασθεὶς ἄχρι τοῦ τέλους, ἀτελὴς, ἡμιτελής.

Ἀνεξερεύνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἔρευναν, μὴ μανθανόμενος δι' ἐρεύνης, ἀκατανόητος, μυστηριώδης.

Ἀνεξέταστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος (ἢ μὴ καθυποβληθεὶς εἰς) ἐξέτασιν. » Ἀνεξέταστον μὴ κόλαζε μηδένα, « Γνμ.

Ἀνεξετάστως, ἐπίρ. Χωρὶς ἐξέτασιν.

Ἀνεξεύρετος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δὲν εὑρέν (ἐξεῦρεν) ἢ δὲν δύναται 'νὰ εὕρῃ τις. » Ἀριθμὸς —, « Θχ., ἀμέτρητος, ἄπειρος.

Ἀνεξήγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν (ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος) ἐξήγησιν, ἀσαφήνιστος· ἀνέκφραστος, ἀνεκδιήγητος.

Ἀνεξικακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀνεξίκακος.

Ἀνεξικακία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνεξικάκου.

Ἀνεξίκακος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνεχόμενος (ὑποφέρων) τὰ κακὰ, ὑπομονητικὸς, μακρόθυμος. » Τὸ κῶλον τῶν λεπτῶν ἐντέρων ... ἀνεξικακώτερον, « Ἀρετ., ὡς καὶ τομῆς καὶ καύσεως ἐπιδεκτικώτερον.

Ἀνεξικάκως, ἐπίρ. Μὲ ἀνεξικακίαν (ὑπομονήν).

Ἀνεξίκμαστος (ὁ, ἡ.) ὁ μὴ χάνων ἢ μὴ χά-

σας τὴν ἰκμάδα (τὸν χυμόν) του· μὴ ξηραινόμενος (στεγνόνων).

Ἀνεξίλαστος (ὁ, ἡ). ἀνεξιλέωτος, ἀδυσώπητος, ἀδιάλλακτος.

Ἀνεξίτηλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χάνων τὴν βαφήν τυ· ἀνεξάλειπτος· διαρκής, (παρβλ. Δευσοποιός).

Ἀνεξίτητος (ὁ, ἡ), = Ἀνεξέλευστος.

Ἀνεξιχνίαστος (ὁ, ἡ). ἐξιχνιάσεως ἀνεπίδεκτος, ἀνεξερεύνητος.

Ἀνεξοδίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ εὑρὼν ἢ μὴ ἔχων πέρασιν, μὴ ἐξοδευόμενος.

Ἀνέξοδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἔξοδον (ἔβγαλμα). 2) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξέλθῃ.

Ἀνέξοιστος (ὁ, ἡ), = Ἀνέκφορος.

Ἄνεοι, Π. = Ἄνεῳ.

Ἀνέονται, Ἰων. ἀντὶ Ἀνίενται, γ΄. πληθ. πρσ. τοῦ μσ. ἐνεσ. τῆς ὁρ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνεόρταστος καὶ

Ἀνέορτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ κάμνων ἑορτὰς, ὁ χωρὶς ἑορτῶν. 2) ὁ μὴ ἑορτάσιμος ἢ μὴ ἑορταζόμενος.

Ἀνεοστασίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἡνεοστασία.

Ἀνεπάγγελτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπαγγελθεὶς (προαναγγελθείς). » Πόλεμος —, « Πλδ., = Ἀκήρυκτος. 2) ὁ μὴ προσκαλεσθεὶς νὰ ἔλθῃ, ἀκάλεστος.

Ἀνεπαίσθητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν αἰσθάνεταί τις.

Ἀνεπαισθήτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ τις.

Ἀνεπάϊστος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἐπαΐω]. ὁ μὴ ἀκουσθεὶς ἢ μὴ ἀκουόμενος, ἀνήκουστος.

Ἀνεπαίσχυντος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ύντως. Ὁ μὴ αἰσχυνόμενος, ἀναίσχυντος. 2) ὁ μὴ ἔχων αἰτίαν νὰ αἰσχύνεται, (κοιν.) ἀσπροπρόσωπος.

Ἀνεπαιτίατος (ὁ, ἡ). ἀκατηγόρητος.

Ἀνεπάλλακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κείμενος ἐναλλάξ. » Ζῶα ἀνεπάλλακτα. « Ἀρστ., τῶν ὁπ. οἱ ἐπάνω ὀδόντες, κλειομένων τῶν σιαγόνων, δὲν ἐμβαίνουν εἰς τὰ διαστήματα τῶν κάτω, καὶ ἀνάπαλιν, ἀλλ' ἀκκουμβοῦν κατὰ κορυφὴν ὁ εἷς τοῦ ἄλλυ.

Ἀνέπαλτο (καὶ ἡ μτχ. Ἀνα[νε]πάλμενος), Π. ἀντὶ Ἀνεπάλατο, γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Ἀναπάλλω, ἢ τοῦ Ἀνεφάλλομαι (· ἀλλὰ τότε γραπτέον Ἀνεπᾶλτο).

Ἀνεπανόρθωτος (ὁ, ἡ). ἀδιόρθωτος.

Ἀνέπαφος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἐφάπτομαι]. ἀνέγγικτος, ἄπιαστος.

Ἀνεπαφρόδιτος (ὁ, ἡ), = Ἀναφρόδιτος, ἄχαρις.

Ἀνεπαχθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δίδων (προξενῶν) βάρος.

Ἀνεπαχθῶς, ἐπίρ. Χωρὶς βάρος, εὐχαρίστως, προθύμως, εὔκολα.

Ἀνεπέγκλητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-γκλήτως, = Ἀνέγκλητος, ἀκατάκριτος, (Νικ. Χων.).

Ἀνεπηρέαστος (ὁ, ἡ). ἀνενόχλητος, ἀπείρακτος.

Ἀνεπίβατος (ὁ, ἡ), = Ἄβατος, ἀπάτητος.

Ἀνεπιβούλευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς (ἢ μὴ κάμνων) ἐπιβουλάς, μὴ ἐπιβουλευόμενος (μήτε ἄλλον μήτε ὑπ' ἄλλου).

Ἀνεπίγνωστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ώστως. Ὁ μὴ γνωρισθεὶς δι' ἐξετάσεως κατὰ βάθος.

Ἀνεπίγραφος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἐπιγραφῆς, ἀνώνυμος, (ἐπμ.) ἀδέσποτος.

Ἀνεπιδεής, έος (ὁ, ἡ), = Ἀνενδεής.

Ἀνεπίδεικτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κάμνων ἐπίδειξιν.

Ἀνεπίδεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιδεκτικός τινος. 2) = Ἀνένδεκτος, μὴ δυνατὸς νὰ γένῃ.

Ἀνεπίδετος (ὁ, ἡ). (κυρ. πληγὴ) χωρὶς δέσιμον (ἄδετος) ἀπὸ 'πάνω.

Ἀνεπίδικος (ὁ, ἡ). ἀκρισολόγητος, ἀδιαφιλονείκητος (ἐπὶ δικαστηρίου), (παρβλ. Ἐπίδικος).

Ἀνεπιδίω, Μ. ιδίσω. (κυρ. ἐπὶ ἱδρῶτος) Ἀναβρύω, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀναπιδύω).

Ἀνεπίδοτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιδίδων (αὐξάνων), ἀπρόκοπος (κυρ ἐπὶ φυτ.).

Ἀνεπιείκεια (ἡ). δυστροπία, σκληρότης κτλ. [ἐκ τοῦ

Ἀνεπιεικής, έος (ὁ, ἡ). ἀνήμερος, ἀπάνθρωπος, σκληρός.

Ἀνεπιεικῶς, ἐπίρ. Χωρὶς ἐπιείκειαν, αὐστηρῶς.

Ἀνεπιζητησία (ἡ). ἔλλειψις ἐπιμόνυ ἐξετάσεως, ἀδιαφορία.

Ἀνεπιθόλωτος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ ἐπιφάνεια δὲν ἐθόλωσε, καθαρός.

Ἀνεπιθύμητος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἐπιθυμίας.

Ἀνεπικάλυπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ύπτως. Ἀσκέπαστος, ξέσκεπος· φανερός.

Ἀνεπίκαυστος(τος), ου (ὁ, ἡ). ἀκαψάλιστος, (χυδ.) ἀτσουρούφλιστος.

Ἀνεπικηρύκευτος (ὁ, ἡ), = Ἀκήρυκτος (1. 2).

Ἀνεπίκλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως, = Ἀνέγκλητος.

Ἀνεπικοινώνητος (ὁ, ἡ), = Ἀκοινώνητος.

Ἀνεπικούρητος (ὁ, ἡ). στερημένος (μὴ τυχὼν) ἐπικουρίας, ἀβοήθητος.

Ἀνεπικρισία (ἡ). ἔλλειψις ἐπικρίσεως (ἀποφάσεως), [ἐκ τοῦ

Ἀνεπίκριτος (ὁ, ἡ). ἐνεργ. ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπιφέρῃ) κρίσιν, νὰ κάμῃ διάγνωσιν ἢ ἀπόφασιν, ἄκριτος, ἀσυλλόγιστος. 2) (πθ.) ὁ μὴ κριθεὶς (ἀποφασισθεὶς), ἀναποφάσιστος, ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος ἐπίκρισιν.

Ἀνεπικρίτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἐπίκρισιν.

Ἀνεπίκρυπτος (ὁ, ἡ). ὅστις δὲν κρύπτεται ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ κρυφθῇ.

Ἀνεπικώλυτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ύτως, = Ἀνεμπόδιστος.

Ἀνεπίληπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήπτως. Ἄπιαστος, (μτφορ.) μὴ δίδων λαβὴν εἰς τίποτε ὡς ἐκ τῆς διαγωγῆς του, ἄμεμπτος.

Ἀνεπίληστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιλανθανόμενος (λησμονῶν ἢ λησμονούμενος), ἀλησμόνητος, (παρβλ. Ἄληστος).

Ἀνεπιλόγιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ίστως. Ἄκριτος, ἀσυλλόγιστος. 2) (πθ.) ἀλογάριαστος, ἀπροβούλευτος.

Ἀνεπιμέλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιμελούμενος (ἢ ἄλλον ἢ ὑπ' ἄλλου).

Ἀνεπίμικτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀνακατωμένος, καθαρός. 2) ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος) ἐπιμιξίαν (σχέσεις, συναναστροφήν, ἐμπόριον κτλ.) μὲ ἄλλους, ἀκοινώνητος, μεμονωμένος. ‖. (οὐσ.) » Τὸ ἀνεπίμικτον, = Ἡ ἀνεπιμιξία.

Ἀνεπιμίκτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἐπιμιξίαν.

Ἀνεπιμιξία (ἡ). ἔλλειψις ἐπιμιξίας (συναναστροφῆς, σχέσεως κτλ.).

Ἀνεπίμονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπίμονος (διαρκής, σταθερός), ἐπιπόλαιος, ἄστατος προσωρινός· ἀνυπόμονος.

Ἀνεπινοησία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνεπινοήτου, ἀπροσεξία.

Ἀνεπινόητος (ὁ, ἡ), = Ἀκατανόητος. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ θέλων ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἐν(ἐπι)νοήσῃ (ἐφεύρῃ, παρατηρήσῃ), ἀπρόσεκτος. » Ἀνεπινόητος τῆς ποικιλίας, « Διόδ.

Ἀνεπίξεστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ξυσθεὶς (ἰσασθεὶς) ὕστερον ἀπὸ 'πάνω, (ἐπμ.) ἀτελής, ἡμιτελής.

Ἀνεπίπλαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πλαστὴν (προσποιημένην) ἐπιφάνειαν, (τρπ.) ἀνυπόκριτος.

Ἀνεπίπλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐμπλεγμένος ('μπερδεμένος) μὲ ἄλλους, (ἐπμ.) = Ἀνεπίμικτος, ἄσχετος.

Ἀνεπίπληκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήκτως. Ὁ μὴ τυχὼν (ἢ ἀνάξιος, ἢ ἀναισθητῶν εἰς τὰς) ἐπιπλήξεις, (ἐπμ.) ἀδιόρθωτος. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ ἐπιπλήττων, ἀνεξίκακος.

Ἀνεπιπληξία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ κατάστασις) τοῦ ἀνεπιπλήκτου.

Ἀνεπιπρόσθητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τίποτε ἐπιπροσθοῦν (ἐμποδίζον τὴν θέαν του).

Ἀνεπίρρεκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἐπιῤῥέζω]. εἰς τὸν ὁποῖον ἐπάνω δὲν ἐθυσίασαν ἀκόμην, ἀκαθιέρωτος.

Ἀνεπισήμαντος (ὁ, ἡ). ἀσημάδευτος, ἀβούλλωτος, μὴ διακρινόμενος δι' ἐξωτερικῶν σημείων, (ἐπμ.) ἀσήμαντος, ἄγνωστος.

Ἀνεπισημείωτος (ὁ, ἡ). χωρὶς ἐπισημειώσεις (σχόλια), ἀνεξήγητος.

Ἀνεπίσκεπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-έπτως. Ὁ μὴ ἐπισκεπτόμενος (ἄλλον ἢ ὑπ' ἄλλυ), ἀπαρατήρητος, ἀνεπιμέλητος, ἢ ἀπρόσεκτος.

Ἀνεπισκεύαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τυχὼν ἢ ἀνεπίδεκτος ἐπισκευῆς, ἀδιόρθωτος.

Ἀνεπισκεψία (ἡ). ἔλλειψις ἐπισκέψεως, ἀπροσεξία.

Ἀνεπισκίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπισκιαζόμενος, φανερός.

Ἀνεπισκόπητος (-σκόπευτος), ου (ὁ, ἡ), = Ἀνεπίσκεπτος, χωρὶς ἐπιτηρητὴν (καὶ ἐκκλησ.) ἐπίσκοπον.

Ἀνεπισκότητος (-ιστος), ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπισκοτούμενος, φανερός.

Ἀνεπιστάθμευτος καὶ

Ἀνεπίσταθμος (ὁ, ἡ). ἐλεύθερος τοῦ νὰ δίδῃ σταθμὸν (κονάκι) εἰς στρατιώτας.

Ἀνεπιστασία (ἡ). ἔλλειψις ἐπιστασίας. ἀπροσεξία.

Ἀνεπιστάτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἐπιστάτην.

Ἀνεπίστατος (ὁ, ἡ), = Ἀνεπίσκεπτος, ἀπρόσεκτος.

Ἀνεπιστάτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἐπιστασίαν (προσοχήν), ἐν παρέργῳ, ἐν παρόδῳ.

Ἀνεπιστημόνως, ἐπίρ. Χωρὶς τὴν ἀπαιτυμένην ἐπιστήμην, ἀμαθῶς, ἀπείρως.

Ἀνεπιστημοσύνη (ἡ). ἀπειρία, [ἐκ τοῦ

Ἀνεπιστήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος τῆς ἀπαιτουμένης περί τι ἐπιστήμης, ἄπειρος, ἀνίδεος, ἄπρακτος. » Ἀπείρων καὶ ἀνεπιστημόνων ὅποι τράπωνται, « Θκ. » Ἀνεπιστήμων ἵππῳ χρῆσθαι, « Ξεν. » Τὸ ἀνεπιστῆμον, « Πλάτ., ἀντὶ Ἡ ἀνεπιστημοσύνη.

Ἀνεπιστρεπτεὶ(πτὶ), ἐπίρ. = Ἀνεπιστρέπτως.

Ἀνεπιστρεπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν γυρίζω ὀπίσω νὰ κυττάξω, (ἐπμ.) ἀδιαφορῶ, δέν μοι μέλει τίποτε, εἶμαι -

Ἀνεπίστρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιστρέφων, μὴ γυρίζων ὀπίσω νὰ ἰδῇ, (ἐπμ.) ἀμέριμνος, ἀδιάφορος, ἀπρόσεκτος, (ἢ ἐκ τοῦ ἐναντ.) πολλὰ προσεκτικὸς, προσηλωμένος εἰς τὸ ἔργον του. 2) (σπν.) ἀνάξιος ἐπιστροφῆς (προσοχῆς), ἀσήμαντος, (παρβλ. Ἀμετάστρεπτος).

Ἀνεπιστρέπτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ στραφῇ ὀπίσω, (δηλ.) μὲ ἀδιαφορίαν, ἀμελῶς, ἀπροσέκτως, (ἢ ἐκ τοῦ ἐναντ.) μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ ἐπιμονήν, (παρβλ. Ἀμεταστρέπτως).

Ἀνεπιστρεφής, έος (ὁ, ἡ), = Ἀνεπίστρεπτος.

Ἀνεπιστρέφω, Μ. στρέψω. Ξαναγυρίζω 'πίσω.

Ἀνεπιστρεψία (ἡ). ἀμεριμνία, ἀδιαφορία.

Ἀνεπίστροφος (ὁ, ἡ), = Ἀνεπίστρεπτος.

Ἀνεπιστρόφως, ἐπίρ. = Ἀνεπιστρέπτως.

Ἀνεπισφαλής, έος (ὁ, ἡ). μὴ ἐπισφαλής, (δηλ.) = Ἀσφαλής, ἀκίνδυνος.

Ἀνεπίσχετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-έτως, = Ἀκατάσχετος, ἀκράτητος, ἀνεμπόδιστος.

Ἀνεπίτακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τάκτως. Ὁ μὴ κατ' ἐπιταγὴν πράττων ἢ πραττόμενος, ἀπαράγγελτος, αὐτεξούσιος. 2) ὁ μὴ δεχόμενος προσταγήν, ἐλεύθερος, ἀνεξάρτητος, ἢ ἀπειθής.

Ἀνεπίτατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τεντωθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος νὰ τεντωθῇ.

Ἀνεπίτευκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιτυχὼν ἢ μὴ ἐπιτυγχάνων, ἀτυχής, ἀνεπιτυχής.

Ἀνεπιτέχνητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως. Ὁ χωρὶς τέχνην (ἢ πανουργίαν), ἄτεχνος, ἁπλοῦς, ἀνεπιτήδευτος.

Ἀνεπιτήδειος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἐπιτηδειότητα εἰς τίποτε, ἀνίκανος, ἀνάξιος, ἀνάρμοστος, ἀταίρειαστος, ἀσύμφωνος, ἀνοίκειος, ἀνωφελής, (ἐπμ.) ἀλλότριος, ἐναντίος, ἐχθρός.

Ἀνεπιτηδειότης (ἡ). ἀνικανότης· ἀσυμφωνία· ἀντιπάθεια κτλ.

Ἀνεπιτηδείως, ἐπίρ. Μὲ ἀνεπιτηδειότητα, ἐχθρικῶς.

Ἀνεπιτήδευτος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) -εύτως, = Ἀνεπιτέχνητος, ὁ μὴ ἐπίτηδες (ἢ χωρὶς ἐπιτήδευσιν) γινόμενος.

Ἀνεπιτίμητος (ὁ, ἡ), = Ἀνεπίπληκτος. 2) ἀξετίμητος (καὶ ἐπμ.) ἀφορολόγητος. » Χωρία ἀνεπιτίμητα, « Λξ., (παρβλ. Ἀνυποτίμητος).

Ἀνεπιτρεπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἐντρέπομαι, ἀδιαφορῶ, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνεπιστρεπτέω), Αρτ. ΣΤ', έ. 8.

Ἀνεπιτρόπευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιτροπευόμενος (ἐπιστατούμενος).

Ἀνεπίτροπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἐπίτροπον. 2) = Ἀνεπίστροφος, ἀδιάφορος, ἀπρόσεκτος.

Ἀνεπιτυχής, έος (ὁ, ἡ), = Ἀνεπίτευκτος.

Ἀνεπιφανής, έος καὶ

Ἀνεπίφαντος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άντως. Ὁ μὴ φαντάζων, μὴ ἔχων ἢ μὴ θέλων φαντασίαν (ἐπίδειξιν, λαμπρότητα ἐξωτερικήν).

Ἀνεπίφατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -άτως. Ἀπροσδόκητος, αἰφνίδιος. 2) ἀπροφάσιστος· ἀναντίῤῥητος.

Ἀνεπίφθονος (ὁ, ἡ), καὶ (ἐπίρ.)-όνως. Ὁ μὴ ἐπίφθονος, ἀζήλευτος. 2) ἀκατηγόρητος, ἀνεπίληπτος.

Ἀνεπίφραστος (ὁ, ἡ), Π. ἀπαρατήρητος· ἀπροσδόκητος.

Ἀνεπιχείρητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἢ κατὰ τοῦ ὁπ. δὲν ἐπεχείρησεν ἢ δὲν δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ κἀνεὶς τίποτε, ἀπρόσβλητος, ἀνέγγικτος.

Ἀνέπνυτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἄμπνυμαι ἀντὶ Ἀναπνέω.

Ἀνεπόπτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γενόμενος ἐπόπτης (ἴδε τὴν λέξιν) εἰς τὰ μυστήρια τῆς Δήμητρος, ἀμύητος.

Ἀνεπόψιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑπ' ὄψιν.

Ἀνεπτά(πτό)μην, ἀόρ. β΄. τοῦ Ἀνίπταμαι καὶ Ἀναπέτομαι.

Ἀν-έραμαι, Μ. ερασθήσομαι (ἀόρ. Ἀνηράσθην). Ξαναερωτεύομαι, 'ξαναγίνομαι ἐραστής τινος.

Ἀνεραστία (ἡ). τὸ νὰ ἦνε (διάγῃ) τις -

Ἀνέραστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ αἰσθανόμενος ἢ μὴ ἐμπνέων ἔρωτα.

Ἀνέργαστος (ὁ, ἡ). ἀδούλευτος.

Ἄνεργος (ὁ, ἡ), (μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Ἔργα ἄνεργα, « Εὐρ., τὰ μηδόλως ἢ χωρὶς ὄφελος γεγονότα

Ἀν-ερεθίζω, Μ. ίσω. Ἀδιακόπως παρακινῶ (κυρ. εἰς τὸ κακόν), ἐξάπτω, διεγείρω.

Ἀνέρεικτος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἐρείκω]. ὁ μὴ ψιλοκοπανισμένος (ἀλεσμένος).

Ἀν-ερεί(ρέ)πτω, Μ. ερεί(ρέψω), Π. = Ἀναρπάζω, 'παίρνω (σηκόνω) τι μαζῆ μυ πρὸς τὰ ἐπάνω. » Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, « Ὀδ. Α. » Στόμαχος ἀνερεπτόμενος, « Νίκ., ἀνακατωνόμενος, (χυδ.) ἀναγουλιάζων.

Ἀν-ερεύγομαι, Μ. ερεύξομαι. Ῥεύγομαι καὶ 'ξερνῶ, (ἐπὶ ποτ.) χύνομαι εἰς.

Ἀν-ερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξετάζων ἐπιμόνως εὑρίσκω.

Ἀνερεύνησις, εως (ἡ). ἡ δι' ἀκριβοῦς ἐξετάσεως εὕρεσις.

Ἀνερεύνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐρευνηθεὶς (καὶ ἐπμ.) μὴ εὑρεθείς.

Ἀνερέω, Ἰων. ἀντὶ Ἀνερῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀναγορεύω.

Ἀνερίθευτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπηλλαγμένος (ἢ μὴ κατορθούμενος διὰ) ῥαδιουργίας (σκευωρίας), (ὅθεν:) » Ἡγεμονία —, « Φίλ., ἢ ἀδιαφιλονείκητος καὶ ἀστασίαστος. » Δικαστής —, « Λξ., ὁ ἀδέκαστος.

Ἀνερίναστος (ὁ, ἡ), (κυρ. ἐπὶ σύκων) ὁ μὴ ὡριμασθεὶς διὰ τοῦ ἐρινασμοῦ, (μτφορ.) ἄγονος, μαλθακός.

Ἀνέριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διεγείρων ἔριν, ἀδιαφιλονείκητος.

Ἀνερκής, έος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἕρκους (περιφράγματος), ἄφρακτος.

Ἀνερμάτιστος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ πλοίων) ὁ μὴ ἔχων ἕρμα (σαβοῦραν), ἀσαβούρωτος, (μτφορ.) ἄστατος.

Ἀνερμήνευτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -εύτως. Ὁ μὴ τυχὼν ἢ ἀνεπίδεκτος ἑρμηνείας, ἀνεξήγητος.

Ἀν-έρομαι, Μ. ερήσομαι (παρτ. καὶ ἀορ. Ἀνηρόμην), = Ἀνερωτάω.

Ἀν-ερπύζω, Μ. ύσω, καὶ

Ἀν-έρπω, Μ. έρψω (ἀόρ. Ἀνείρπυσα κτλ.). Σύρομαι ἢ Περιτυλίσσομαι (ὡσὰν 'φεῖδι) καὶ ἀναβαίνω. » Ὁ δὲ κιττὸς, δίκην ἀμπέλων, κατὰ τῶν δένδρων ἀνέρπει, « Αἰλ.

Ἀνεῤῥήθην, πθ. ἀόρ. ά. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀναγορεύω.

Ἀνέῤῥωγα, μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. τοῦ Ἀναῤῥήγνυμι.

Ἀν-εῤῥω, Μ. εῤῥήσω (ἀόρ. Ἀνήῤῥησα). Ὑπάγω ἢ Ἔρχομαι πρὸς ὄλεθρον, κρημνίζομαι, χάνομαι.

Ἀνερυθρίαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άστως. Ὁ μὴ κοκκινίζων (κυρ. ἀπὸ ἐντροπήν), ἀναίσχυντος.

Ἀν-ερυθριάω-ῶ, Μ. άσω. Κοκκινίζω, 'ξεροκκοκινίζω, ἢ Καταχοκκινίζω.

Ἀν-ερύω, Μ. ερύσω, Π. σύρω ἀπὸ κάτω ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, (συγχ. τῷ Αὐερύω).

Ἀν-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἀνῆλθον κτλ.). Ἀναιβαίνω, ἐβγαίνω (ἀπὸ τὸ νερόν) ἐπάνω, (ὅθεν ἐπὶ ἡλίυ κλπ.) ἀνατέλλω, (ἐπὶ φυτ.) φυτρόνω. 2) Π. = Ἐπανέρχομαι. 3) (μτφορ.) καταντῶ· ἀνήκω ἢ ἀναφέρομαι εἰς.

Ἀνερῶ, εῖς, εῖ, μέλλ, ἀνμλ. τοῦ Ἀναγορεύω.

Ἀν-ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ ἐπιμόνως καὶ ἐπανειλημμένως, 'ξαναρωτῶ ἢ συχνοῤῥωτῶ, ἐξετάζω.

Ἄνες, β. πρσ. τοῦ ἀορ. β΄. τῆς πρς. καὶ

Ἀνέσαιμι, Π. ἀόρ. ά. τῆς εὐκτ. καὶ

Ἀνέσαν, Π. ἀντὶ Ἀνεῖσαν, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β΄. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνέσαντες, Π. ὀνμ. πλθ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνέζω ἢ Ἀνίζω.

Ἀνέσει, Π. ἀντὶ Ἀνήσει, γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀν-εσθίω, Μ. εδοῦμαι. Τρώγω ὅλως διόλυ ἢ τὴν ἐπιφάνειαν μόνον.

Ἀνέσιμος (ὁ, ἡ). ἄτονος, ἐκλελυμένος, ἀδρανής, ὀκνὸς, [ἐκ τοῦ

Ἄνεσις, εως (ἡ), [ἀνίημι]. ξετέντωμα, χαλάρωμα. » Ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει τῶν χορδῶν, « Πλάτ. 2) (τρπ.) χαύνωσις, ἀτονία. 3) ἀνάπαυσις, ἐλάφρωσις (ξαλαφρωσις) τῶν κόπων κτλ. 4) ἄδεια, ἐλευθερία. » Δούλων ἄνεσις, « Πλάτ. 5) = Ἄφεσις, συγχώρησις. » Χρέους (» Ἁμαρτημάτων) —, « Πλ.

Ἀνέσπερος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἡμέρα) χωρὶς ἑσπέραν. ἀβράδυαστος, (ἐπμ.) ἀτελείωτος.

Ἀνέσσυτο, Π. γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. ἢ ἀορ. β΄. τοῦ Ἀνασεύομαι.

Ἄνεσταν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἀνέστησαν, καὶ

Ἀνεστέασι, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀνεστήκασι, καὶ

Ἀνεστεώς, ῶτος (ῶσα, ώς), Ἰων. ἀντὶ Ἀνεστηκὼς ἢ Ἀνεστὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνίστημι.

Ἀνέστιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἑστίαν (γωνιὰν), (ἐπμ.) ἄοικος, πλανήτης, φυγάς, (παρβλ. Ἀνίδρυτος).

Ἀνεστραμμένως, ἐπίρ. Ξανάστροφα, ἀνάποδα.

Ἀνέσχεθον, Π. παρτ. τοῦ Ἀνασχέθω.

Ἀνετάζω, Μ. ετάσω. Ἐξετάζω ἐπανειλημμένως, ξαναρωτῶ, ἀνακρίνω.

Ἀνέταιρος (ὁ, ἡ). ἄφιλος, χωρὶς σύντροφον.

Ἀνετέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνετεροίωτος (ὁ, ἡ), = Ἀναλλοίωτος.

Ἀνετικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (καὶ παρὰ Γραμματ., ἀντιθ. τῷ Ἐπιτατικός, ὁ σημαίνων) ἄνεσιν.

Ἀνέτλην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνατλάω.

Ἀνέτοιμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἕτοιμος, (ἐπμ.) ἀπρόθυμος.

Ἄνετος (ὁ, ἡ), [ἀνίημι]. ξετεντωμένος, γαλαρός, ξέπλεκτος. 2) ἀφειμένος, ἀπολυτός, ἀνεξάρτητος, ἐλεύθερος, (ὅθεν) » Γῆ (» Βοῦς) —, « ὁ ἀφιερωμένος εἰς θεόν τινα, » Ἡμέρα —, « ἡ ἑορτάσιμος, » Λειμὼν —, « ὁ ἀνοικτός. » Ναὸς —, « ὁ μὴ ἄβατος, κτλ. 3) (τρπ.) ἄτακτος, ἄσωτος, παραλυμένος.

Ἀνετυμολόγητος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ ἐτυμολογία εἶν' ἄγνωστος ἢ ἀδύνατος.

Ἀνέτυμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ύμως, = τῷ προηγ.

Ἀνέτως, ἐπίρ. Μὲ ἄνεσιν· ἀνεμποδίστως· ἀσυστόλως· χωρὶς τόνον, κτλ. (παρβλ. Ἀνέδην).

Ἄνευ, σύνδ. ἢ πρόθ. (συντ. μὲ γεν. ἢ σημ. 1) Στέρησιν (ἢ τὸ) χωρίς. » Ἄνευ ξύλου μὴ βαδίζειν, « Ἀρσφ. » Ἄνευ ἔθεν, « Ἰλ. Ε. » Οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν ἄνευ τοῦ φρονίμως, « Κικ. 2) Ἐξαίρεσιν (ἀντὶ τοῦ) πλήν, ἐκτός. » Ὁ γὰρ τότε πόλεμος, ἄνευ τοῦ δόξαν καλὴν ἐνεγκεῖν, « Δμ. » Ἄνευ τούτων, ἢ (κατ' ἀντιστροφ.) » Τούτων ἄνευ, « Αξ. 3) (σπν. καὶ Π.) Τόπον (ἢ τὸ) μακράν, ξέχωρα, μακρόθεν. » Οὐ γάρ ποτ' ἄνευ δηΐων ἦν, « Ἰλ. Ν, (παρβλ. Ἄνευθεν).

Ἀνευάζω, Μ. άσω. Φωνάζω δυνατὰ (κυρ. τὸ βακχ. ἐπιφών. Εὐοῖ, Εὐάν), (συνκδχ.) ἐκφράζω μὲ φωναῖς τὴν χαράν μου· (μτβτ.) ἀνυμνῶ, ἀνευφημῶ μεγαλοφώνως. » Χριστὸν ἀνευάζων νεκυοσσόον, « Νόν.

Ἄνευθα καὶ (πρὸ φων.)-θεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ τοῦ Ἄνευ, χωρίς, μακράν, παράμερα κτλ. » Οἶος ἄνευθ' ἄλλων, « Ἰλ. Χ. (καὶ χωρὶς πτ.) » Ἐγγύθι μοι θάνατος, οὐδέ τ' ἄνευθεν, « Ἰλ. Χ. » Ἐν μέσσῃ γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἄνευθε κάοντο, « Ἰλ. Ψ.

Ἀνεύθετος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καλῶς τοποθετημένος· ἄτακτος· ἄχρηστος, ἀνάρμοστος.

Ἀνευθυνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀνεύθυνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς εὐθύνην, μὴ χρεωστῶν νὰ δώσῃ λόγον τῶν πράξεών του. » Παλαιὸς οὗτος λόγος, ἀνευθύνους εἶναι ποιητὰς καὶ γραφέας. « Αχ. (καὶ ἐπίρ.) » Ἀνεύθυνα καὶ ἀνέλεγκτα ψεύδεσθαι, « Συν., (ἐπμ. 2) πληρεξούσιος, ἀνεξάρτητος, ἢ ἀναίτιος, ἀθῷος, (ὅθεν) μὴ τιμωρητέος.

Ἀνευθύνως, ἐπίρ. Χωρὶς εὐθύνην.

Ἄνευκτος (ὁ, ἡ). μὴ εὐκταῖος, ἀπευκταῖος. 2) ὁ μὴ εὐχόμενος (προσευχόμενος). » Καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις, « Ἐπγρ.

Ἀνευλαβής, έος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς εὐλαβείας (συστολῆς, ὑποψίας), (ἐπμ.) ἀπροφύλακτος, (καὶ ἐκκλησ.) ἀδιάφορος (μὴ ἔχων εὐλάβειαν) πρὸς τὰ θεῖα.

Ἀνεύρεσις, εως (ἡ). ἐφεύρεσις, ἀνακάλυψις, εὕρεσις (πράγματος ἀγνώστου ἢ χαμένου).

Ἀνεύρετος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ εὑρεθεὶς ἢ μὴ δυνατὸς νὰ εὑρεθῇ (ἀνακαλυφθῇ).

Ἀνευρίσκω, Μ. ευρήσω. (ἀκριβῶς ἐρευνῶν) Εὑρίσκω ἢ Ξαναευρίσκω. » Αἱ κύνες τῇ ὀσμῇ τὸν λαγὼ ἀνευρίσκουσ, « Ξεν.

Ἄνευρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων νεῦρα, (συνκδχ.) ἄτονος, ἀδύνατος.

Ἀνευρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι εὐρυχωρότερον (πλατύτερον).

Ἀνεύρυσμα (τὸ) καὶ

Ἀνευρυσμός (ὁ). πλατυσμός, ἄνοιγμα, ἀναστόμωσις· (κυρ. παρ' ἰατρ.) πάθος τῆς ἀρτηρίας.

Ἀνευφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπαινῶ τινα μεγαλοφώνως. 2) μυρολογῶ, ξεφωνίζω. » Ὡς οὖν εἶδεν ἡμᾶς ἡ Ξανθίππη, ἀνευφήμησέ τε, καὶ τοιαῦτα ἅττα εἶπεν, οἷα δὴ εἰώθασιν αἱ γυναῖκες, « Πλάτ.

Ἀνεύφραντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ εὐφρόσυνος.

†Ἀνευφωνέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀνευφημέω.

Ἀνεύχομαι, Μ. εύξομαι. Εὔχομαι πάλιν, ξαναεύχομαι. 2) (σπν.) ἀναιρῶ τὴν εὐχὴν ἢ τὴν παράκλησίν μου.

Ἀνεφάλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Π. πηδῶ ἢ ξαναπηδῶ ἐπάνω τινός.

Ἀνέφαπτος (ὁ, ἡ), = Ἀνέπαφος, (κυρ. ἀπελεύθερος) εἰς τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ ἐπιβάλῃ χεῖρα πρὸς ὑποδούλωσιν.

Ἀνεφέλκω, Μ. έλξω, Π. Ξανασύρω (Ξανατραβῶ) πρὸς τὸ μέρος μου.

Ἀνέφελος (ὁ, ἡ). χωρὶς σύννεφα, ξάστερος, (καὶ συνκδχ.) φανερός.

Ἀνεφθος (ὁ, ἡ). ἄβραστος.

Ἀνέφικτος (ὁ, ἡ). [ἀ, ἐφικνέομαι] ἄφθαστος. » Ἀνέφικτος ἀνθρώποις ὁ οὐρανός, « Αχ. (μτφορ.) ἀκατόρθωτος, ἀδύνατος. » Πολλὰ τῶν εὐπόρων ἄπειρα φαίνεται, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα, « αὐτ.

Ἀνεχέγγυος (ὁ, ἡ), = Ἀνέγγυος, ὁ μὴ ἔχων (παρέχων) ἐγγύησιν, ἀβέβαιος, (Θκ. Δ', 55).

Ἀνέχω, Μ. έξω ἢ σχήσω (παρτ. Ἀνεῖχον καὶ μσ. Ἀ[καὶ Ἀττ. Ἠ]νεχόμην, ἀόρ. Ἀνέσχον, καὶ μσ. Ἀ[καὶ Ἀττ. Ἠ]νεσχόμην, καὶ πθ. Ἀνεσχέθην, μσ. καὶ πθ. πρκ. Ἀνέσχημαι κτλ.). Σηκόνω (Ἐβγάλλω) τι ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ἐπάνω, ὑψόνω· ἐκτείνω, ἢ κρατῶ ὑψωμένον (ἁπλωμένον) καὶ ἐπμ. ἕτοιμον. » Θεοῖσι χεῖρας ἀνέσχον, « Ἰλ. Χ. » Ἐξ ὀχεῆς ὄφις αὐχέν' ἀνασχών, « Καλλ. » Ἀνέχειν πυρσόν, « Πλ. » Ἀνέσχε πρὸ αὐτοῦ τὴν χλαμύδα, « αὐτ. » Ἀνεχέ μοι τὴν χεῖρα, « Θπμπ. (καὶ μσ.) » Σκῆπτρον ἀνέσχετο πᾶσι θεοῖσι, « Ἰλ. Η. » Πὺξ ἀνασχομένω, « Ἰλ. Ψ. (καὶ ἐλλ.) » Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ, « Ὀδ. Ξ. » Οἱ ἱππεῖς εἰς κύκλωσιν τὰς ἴλας ἀνεχόμενοι, « Ξεν. (καὶ τρπ.) » Ἡ φύσις ἐκ τῆς αὐτῆς ὕλης πάλαι μὲν τοὺς προγόνους ἡμῶν ἀνέσχε, « Πλ. 2) κρατῶ τι ὑψωμένον, ὑποστηρίζω, (καὶ μτφορ.) βαστῶ, ὑποφέρω, ἀντέχω. » Τὸν Ἄτλαντα ἀνέχειν οὐρανὸν καὶ γῆν, « Παυσ. » Τὸν πηλὸν μηδὲν ἐπιπολῆς ἀνέχειν δύνασθαι, « Σδ. (καὶ τρπ.) » Αἱ περιουσίαι τοὺς πολέμους μᾶλλον, ἢ αἱ βίαιοι εἰσφοραὶ ἀνέχουσι, « Θκ. » Πόνους ἀνέχων ἀρῆτα, « Σοφ. 3) (τρπ.) τιμῶ, περιθάλπω, περιποιοῦμαι, ἔχω τι περὶ πολλοῦ (καὶ κοιν.) τὸ ἔχω ἐπάνω εἰς τὰ χέριά μου. » Ἐπεί σε στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας, « Σοφ. » Εὐδικίας ἀνέχῃσι, « Ὀδ. Ι. » Οὐ γὰρ ξείνους οἵδ' ἀνέχονται, « Ὀδ. Η.

4) (κατ' ἄλλην σημασ. τῆς Ἀνά), κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω, σταματῶ. » Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι, ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους. « Ἰλ. Ψ. » Ἀνεῖχε τὰς ἑαυτοῦ ναῦς, « Πλ. » Ἀνέχοντας τὴν Σικελίαν μὴ ὑπ' αὐτοὺς εἶναι, « Θκ. 5) (ἐλλ. ἢ μσ.) ἐξέχω, ἐκτείνομαι πρὸς τὰ ἔξω, ἐβγαίνω ἔξω ἢ ἐπάνω, (ἐπὶ ἡλίου κτλ.) ἀνατέλλω, (ἐπὶ φυτ.) φυτρόνω, κτλ. » Βωμὸς οὐ πολὺ ἀνέχων ἐκ τῆς γῆς, « Στρ. » Ἄκρα ἀνέχουσα ἐς τὴν θάλασσαν, « Παυσ. » Τῶν τοίχων τὰ λείψανα ὥσπερ σκόπελοι διὰ τῆς πόλεως πάσης ἀνέχουσι, « Βασ. Ὥστε τὸ ξίφος ὑπὲρ τὸ ἰνίον ἀνασχεῖν, « Πλ. » Ἡ θάλασσα ἀνέχει πρὸς τὸ Σικελικὸν πέλαγος, « Θκ. » Ἅμ' ἡλίῳ ἀνέχοντι, « Ξεν. » Καὶ ἡ σελήνη ἀνεσχήκει λαμπρά, « Σδ. » Φῶς πολὺ λέγουσιν ἐξ οἰκίας ἀνασχεῖν, « Πλ. » Δὺς δὲ ἐς τὴν θάλασσαν, οὐ πρότερον ἀνέσχε, πρίν.., « Ἡρ. » Ὁ δὲ πρῶτος ἀνασχὼν ἐκ τοῦ ὀρύγματος, ἦν Μάγης, « Σδ. (καὶ τρπ.) » Ἐκ τοῦ σοι λυπηρόν τι ἔμελλεν ἀνασχήσειν, « Ἡρ. (καὶ ἀπολύτ.) » Τοὺς ἐπὶ τῶν λόγων ἀνέχοντας, « Ἀρσδ. » Οὔτε τόκοισι καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες, « Σοφ., ἐβγαίνουν ἐπάνω, δηλ. γλυτόνουν.

6) στέκω ἀκίνητος, σταματῶ τὸν δρόμον μου, κοντοστέκομαι, ἀργοπατῶ, (μὲ γεν.) ἀπέχω, παύω. » Ἐπ' ἀμφότερα ἔχων καὶ διασκοπῶν ἀνεῖχε, « Θκ. » Τὴν μὲν οὖν ἡμέραν οὕτως ἀνεῖχεν (ἐνν. τὰς ναῦς) εἰς δὲ τὴν ἑσπέραν ἐξεβίβαζε, « Ξεν. » Μὴ ἀνασχεῖν τοῦ πολέμου, « Ἀππ. » Ἀνέχων τοῦ φονεύειν, « Πλ. 7) (μσ.) Ἀνέχομαι, (κυρ.) κρατῶ τὸν ἑαυτόν μου ὀρθόν, δὲν πίπτω κάτω, (ἐπμ.) ὑποφέρω, ἀντέχω, βαστῶ. » Βέβληαι, οὐδέ σ' ὀΐω δηρὸν ἔτ' ἀνσχήσεσθαι, « Ἰλ. Ε. » Οὐδέ πω ὥρη εὕδειν, καί κεν ἐς ἠῶ δῖαν ἀνασχοίμην, « Ὀδ. Λ. » Οὔ σφι λίθος χρώς, οὐδὲ σίδηρος, χαλκὸν ἀνασχέσθαι, « Ἰλ. Δ. » Οὐ γὰρ ξείνους οἵδ' ἀνέχονται, Ὀδ. Η. » Ψῦχη καὶ θάλπη ἀνέχεσθαι. « Ξεν. » Μηδὲ τοὺς περὶ αὐτῶν λόγους ἀνέξεσθε, « Δμ. (καὶ μὲ γεν.) » Δουλοσύνης ἀνέχεσθαι, « Ὀδ. Χ. » Ὄμβρων τε καὶ ἡλίου ἠνείχοντο, « Ἡρωδ. » Ἀνέξῃ γάρ μου μικρὸν ὑποβαρβαρίσαντος, « Συν. (καὶ μὲ μτχ.) » Ἵππος οὐκ ἀνέχεται τὴν ἰδέην τῆς καμήλου ὁρέων, « Ἡρ. » Ἠνείχετο στεφανούμενον τὸν ἐχθρὸν ὁρῶν, « Δμ. » Οὐκ ἠνείχοντο ἀκούοντες, « Ξεν. (καὶ ἐλλ. τῆς μτχ.) » Καὶ τὴν αὐτῶν χώραν ἀνέχεσθαι πορθουμένην, « Ἰσκρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Οὐκ ἀνέχεται ἠρεμεῖν, « Ἀλ. Ἀφρ. (καὶ ἀπολύτ.) » Τέτλαθι καὶ ἀνάσχεο, « Ἰλ. Δ. » Ἀνέχου καὶ ἀπέχου, « Παροιμ. » Δύναται δ' ἡ κάμηλος ἄποτος ἀνέχεσθαι καὶ τέσσαρας ἡμέρας, « Ἀρστ. (καὶ πλεονας) » Ἀνεχόμενοι φέρουσι τὸν χειμῶνα, « Ἡρ.

Ἀνέψανος (ὁ, ἡ). (κυρ. νερὸν) εἰς τὸ ὁπ. δὲν βράζουν εὔκολα τὰ ὄσπρια.

Ἀνέψητος (ὁ, ἡ). ἄβραστος.

Ἀνεψιά (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀνεψιός.

Ἀνεψιαδῆ (ἡ). θηλ. τοῦ

Ἀνεψιαδοῦς, οῦ (ὁ), = Ἐξανέψιος, ὁ υἱὸς τοῦ ἢ τῆς ἐξαδέλφ. (τοῦ ἢ τῆς ἀνεψ.), μικρανεψιὸς ἢ δεύτερος ἐξάδελφος » Ἔστι γὰρ ἡ τούτου μήτηρ καὶ ὁ τῆς ἐμῆς γυναικὸς πατήρ, ἀδελφοί· ὥστε τὴν μὲν γυναῖκα τὴν ἐμήν, ἀνεψιὰν εἶναι τούτῳ· τοὺς δὲ παῖδας τοὺς ἐκείνου καὶ τῆς ἐμῆς, ἀνεψιαδοῦς, « Δμ.

Ἀνεψιός (ὁ), [ἀνάπτω], = Ἀδελφιδοῦς, ὁ υἱὸς τοῦ ἢ τῆς ἀδελφ., πρωτεξάδελφος, (ἢ ἁπλ.) ἐξάδελφος. » Ἀνεψιὸς πρὸς πατρὸς ἢ πρὸς μητρός. » Ἀνεψιὸς ὢν αὐτοῖς ἐκ πατραδέλφων, « Ἰσ.

Ἀνεψιότης (ἡ). ἡ μεταξὺ ἐξαδέλφων σχέσις (συγγένεια), ἐξαδελφάτον.

Ἀνέψυχθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἀνεψύχθησαν, ἀόρ. πθ. τοῦ Ἀναψύχω.

Ἀνέψω,-ομαι, Μ. εψήσω,-ομαι. Ξαναβράζω.

Ἀνέω, ῃς, ῃ, ωμεν κτλ., Π. ἀντὶ Ἀνῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἄνεω, ἐπίρ. Π. ἴδε Ἄνεως.

Ἄνεῳ, δν. πλθ. τοῦ Ἄνεως.

Ἀνέῳγα, μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. καὶ = Ἀνέῳγον, παρτ. τοῦ Ἀνοίγω.

Ἀνεῴγοντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. (ἀντὶ πθ.) ἀορ. β'. τοῦ Ἀνοίγω.

Ἀνεῳγότως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀνοικτά.

Ἀνέωνται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνέῳξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀνοίγω.

Ἄνεως, ω (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἄω ἢ αὔω]. ἄφωνος, σιωπηλός. ‖. (τὸ οὐδ. πλθ.) Ἄνεω, ἀντὶ ἐπίρ. Μὲ σιωπήν, σιωπηλά.

Ἀνέῳχα, πρκ. τοῦ Ἀνοίγω.

Ἄνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἄνυσις, [ἄνω, ἀντὶ Ἀνύω], κατόρθωσις, τελείωμα.

Ἀνῇ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνηβάσκω(-άω-ῶ), Μ. ηβήσω ἢ ηβήσομαι (ἀόρ. Ἀνήβησα). Ξαναννεόνομαι. 2) (σπν.) μεγαλόνω, γίνομαι παλληκάρι (ἔφηβος).

Ἀνηβητήριος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ συντελῶν πρὸς ἀνήβησιν (ἀνανέωσιν), ἀνανεωτικός.

Ἄνηβος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φθάσας ἀκόμη τὴν ἡλικίαν τῆς ἥβης (τὰ 14 ἔτη), ἀνήλικος.

Ἀνήγαγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνάγω.

Ἀνηγεμόνευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἡγεμόνα (ἀρχηγόν, ἐξουσιαστὴν ἢ ὁδηγόν).

Ἀνηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Διηγοῦμαι.

Ἀνήγρετος (ὁ, ἡ), Π. = Νήγρετος, ἀξύπνητος, ἀσήκωτος ἀπὸ τὸν ὕπνον.

Ἀνήδομαι, Μ. ησθήσομαι. Δὲν χαίρω πλέον, (καὶ ὡς ἂν εἴποι τις κοινῶς) ξεχαίρομαι. » Ἃ τότ' ἥσθην, ταῦτα νῦν ἀνήδομαι, « Αξ.

Ἀνήδονος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-όνως. Ὁ μὴ ἡδονικός, ἄνοστος, ὀχληρός.

Ἀνήδυντος(-υστος), ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἥδυσμα, ἀκαρύκευτος, ἄνοστος (κυρ. καὶ μτφορ.).

Ἀνῆεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἄνειμι.

Ἀνήῃ, Π. ἀντὶ Ἀνῇ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνηθίκευτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς ἠθοποίησιν ἀνεπιτήδειος.

Ἀνήθινος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπό, καὶ

Ἀνηθοειδής, έος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ-

Ἄνηθον (τό), [ἄνω, θέω], τὸ γνωστὸν φυτ. ὁ ἄνηθος, (ἴδε καὶ Ἄνισον).

Ἀνηθοποίητος (ὁ, ἡ). (λόγος) μὴ παριστάνων ζωηρῶς τὰ ἀντικείμενα. (ὑποκείμενον) τοῦ ὁπ. τὰ ἤθη (ὁ χαρακτὴρ) δὲν εἶνε καλῶς περιγεγραμμένα. (ῥήτωρ) ἀνεπιτήδειος πρὸς ἠθοποιΐαν. » Ὁ Δημοσθένης ἀνηθοποίητος, « Λογγ. 2) (ἄνθρωπος) τοῦ ὁπ. τὰ ἤθη δὲν εἶνε μορφωμένα, ἀπαίδευτος, ἄπρακτος.

Ἀνήϊξα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀναΐσσω.

Ἀνήϊον, Π. παρτ. τοῦ Ἄνειμι.

Ἀνῆκα, ἀόρ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνήκεστος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἀκέομαι]. ἀνίατος, ἀδιόρθωτος, ἀνοικονόμητος, ἀπαρηγόρητος, ἀδιάλλακτος. 2) ἄκρος, ὑπερβολικός· ἔσχατος (κίνδυνος κτλ.).

Ἀνηκέστως, ἐπίρ. Χωρὶς θεραπείαν (διόρθωσιν, συγκατάβασιν κτλ.), ὑπερβολικά.

Ἀνηκής, έος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἄχος], = Ἀνήκεστος.

Ἀνηκίδωτος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἀνακίδωτος, χωρὶς ἀκίδα (σουβλερὴν ἄκραν).

Ἀνηκοΐα (ἡ). τὸ νὰ μὴ ἀκούῃ ἢ ἀκούηταί τις, κωφότης· ἀπείθεια, παρακοή. (καὶ συνκδχ.) ἀμάθεια, ἀπαιδευσία, [ἐκ τοῦ

Ἀνήκοος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀκούων ἢ μὴ ἀκούσας. » Εὐχῆς δικαίας οὐκ ἀνήκοος θεός, « Γνμ. » Εἰς ἀνήκοον τῶν ἄλλων, « Ἡλ., εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἀκούουν οἱ ἄλλοι. 2) ἀπειθής, παρήκοος, (καὶ σπν) ἀμαθής.

Ἀνηκουστέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἀκούω (καὶ (συνηθές.) δὲν ὑπακούω, παρακούω. » Οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν, « Ἰλ. Θ.

Ἀνηκουστία (ἡ), = Ἀνηκοΐα, [ἐκ τοῦ

Ἀνήκουστος (ὁ, ἡ). ὁ μηδέποτε ἀκουσθείς, ἢ μὴ ἄξιος ἀκοῆς. 2) = Ἀνήκοος.

Ἀνηκόως, ἐπίρ. Χωρὶς ν' ἀκούσῃ ἢ ν' ἀκουσθῇ. » Ἀνηκόως ἔχω, « εἶμαι ἀνήκοος, δὲν ἤκουσα, δὲν ἔμαθα, » Ἀνηκόως ἔχω ἀστρολογίας, « Πλ.

Ἀνῆκτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἀνάγω.

Ἀνήκω, Μ. ήξω. Φθάνω, καταντῶ, ἐκτείνομαι ἕως εἰς. » Τὸ δὲ γένος αὐτοῦ εἰς Ἐρεχθέα ἀνήκει, « Πλ. » Εἰς τὸν θάνατον αἱ πολλαὶ ἀνήκουσι, « Θκ » Τὴν κεφαλὴν εἰς ὀξὺ ἀνήκουσαν, « Αἰλ. » Χρημάτων ἢ Χρήμασιν ἐς τὰ μέγιστα (πρῶτα) ἀνήκοντες, « Ἡρ. » Γεωπεῖναι ἐς τὰ μέγιστα ἀνήκοντες, « αὐτ. » Φάραγξι ταῖς τὸ μῆκος ἀνηκούσαις, « Διόδ. » Ἀνάστημα μέγιστον ἀνήκων, « αὐτ. (καὶ ἐπίρ.) » Πρόσω ἀρετῆς ἀνήκει, « Ἡρ. » Τόδε μεῖζον ἀνήκει, ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν, « Σοφ., εἶν' ὑπὲρ τὴν δύναμίν μου. 2) (τρτπρσ. καὶ κατὰ μτχ.) = Προσήκει, ἀναφέρεται, ἀφορᾷ, πρέπει, ἁρμόζει, εἶν' ἑπόμενον, (κοιν.) ἔχει νὰ κάμῃ μέ. » Τὰ εἰς ἀρετὴν ἀνήκοντα, « Δμ. » Τοῦτο εἰς οὐδὲν ἀνήκει, « Ἡρ., δὲν σημαίνει τίποτε, εἶνε ἀδιάφορον. » Σὲ τουτέων ἀνήκει τὸ κῦρος ἔχειν, « αὐτ. (καὶ ἀπολύτ.) » Τὸ ἀνῆκον, « = Προσῆκον, καθῆκον κτλ.

Ἀνηλάκατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ μεταχειριζόμενος ἠλακάτην (ῥόκκαν).

Ἀνηλάμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνάλλομαι.

Ἀνήλατος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἐλαύνω]. ἀσφυροκόπητος, (μτφορ.) ἀκατάδαμαστος, ἄκαμπτος.

Ἀνηλεγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἀπηλεγέω, δὲν φροντίζω.

Ἀνηλεγέως, = Ἀπηλεγέως [ἐκ τοῦ

Ἀνηλεγής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀπηλεγής, ἀμέριμνος.

Ἀνηλεής, έος (ὁ, ἡ). ἀνελεήμων, ἀσυμπαθής, ἄσπλαγχνος, σκληρός, ἄπονος.

Ἀνηλέητος (ὁ, ἡ), = Ἀνελέητος.

Ἀνήλειπτος (ὁ, ἡ), = Ἀνάλειπτος, μὴ ἀλειμμένος (μὲ λάδι, πίσσαν κτλ.).

Ἀνηλειψία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ μὴ ἀλειμμένου ἢ ἀλειφομένου (κυρ. μὲ λάδι, καθὼς οἱ παλαιοί, μετὰ τὸ λουτρόν), (ἐπμ.) ἀλουσία, ἀπαστρία.

Ἀνηλεῶς, ἐπίρ. Ἀνελεήμονα, ἀλύπητα.

Ἀνηλής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνηλεής.

Ἀνηλιάζω, Μ. άσω. Ἐκθέτω εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιάζω (κυρ. εἰς μέρος ὑψηλόν).

Ἀνήλικος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φθάσας ἀκόμην εἰς (νόμιμον) ἡλικίαν.

Ἀνήλιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἥλιον, μὴ φωτιζόμενος (βλεπόμενος) ὑπὸ τοῦ ἡλίου, (ἐπμ.) σκοτεινὸς ἢ σκιερός. ‖. » Ἀνήλιον φῶς, « Γργ. τὸ μὴ προερχόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

Ἀνήλιπος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ἦλιψ]. ἀνυπόδητος, ξυπόλυτος.

Ἀνηλιφής, έος καὶ Ἀνήλιφος, ου (ὁ, ἡ), = Ἀνήλειπτος.

Ἀνηλοῦντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἀναλόω.

Ἀνήλυσις, εως (ἡ), = Ἀνέλευσις, ἄνοδος ἢ ἐπάνοδος.

Ἀνήλωκα καὶ (πθ.)-μαι, πρκ. τοῦ Ἀναλίσκω.

Ἀνήλωτος (ὁ, ἡ). ἀκάρφωτος, ξεκάρφωτος (Ἄννα Κομν.).

Ἀνήμελκτος (ὁ, ἡ), = Ἀνάμελκτος, ἀνάρμεκτος.

Ἀνῆμεν, Ἀττ. ἀντὶ Ἀνήειμεν, ά. πλθ. πρσ τοῦ πρτ. τοῦ Ἄνειμι.

Ἀνήμερος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἥμερος, ἄγριος, ἀπάνθρωπος.

Ἀνημερότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτήρ) τοῦ ἀνημέρου, ἀγριότης.

Ἀνημερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἡμερόνω κατ' ὀλίγον διὰ τῆς συνηθείας.

Ἀνημέρως, ἐπίρ. Μὲ ἀνήμερον (ἄγριον) τρόπον.

Ἀνημμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνάπτω.

Ἀνῆν, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνήνασθαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀναίνομαι.

Ἀνήνεγκα καὶ Ἰων. Ἀνήνεικα, ἀόρ. ά. καὶ

Ἀνήνεγκον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀναφέρω.

Ἀνηνεμία (ἡ), = Νηνεμία, ἔλλειψις ἀνέμου, ἡσυχία, [ἐκ τοῦ

Ἀνήνεμος (ὁ, ἡ), = Νήνεμος, ὁ χωρὶς ἀνέμων, ἥσυχος.

Ἀνήνιος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀνάνιος, ὁ χωρὶς ἀνίας (λύπης).

Ἀνήνιος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἡνίας (χαλινοῦ), ἀχαλίνωτος, ὑπερήφανος.

Ἀνήνοθε, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀναθέω ἢ τοῦ Ἀνέργομαι ἢ τοῦ Ἀνθέω -ῶ, (παρβλ. Ἐνήνοθε).

Ἀνήνυτος(στος), ου (ὁ, ἡ), [ἀ. ἀνύω]. ἀτελείωτος, ἀκατόρθωτος. 2) ἄπειρος, ἀναρίθμητος· »Βελῶν ἀνήνυτον ἀριθμόν,« Πλδ. »Μῆκος ἀνήνυςον τῆς ὁδοῦ,« αὐτ. 3) ἀνωφελής, μάταιος. ||. (τὸ οὐδ.) Ἀνήνυτα, ἐπίρ. = τῷ

Ἀνηνύτως, ἐπίρ. Χωρὶς τέλος (ἀποτέλεσμα), εἰς μάτην.

Ἀνήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἄνανδρος.

Ἀνήπυστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνάπυστος ἢ Ἄπυστος, ἀνήκουστος.

Ἀν-ηπύω, Μ. ύσω, Π. Ἰων. Ἀναφωνῶ, λέγω ἢ ψάλλω μεγαλοφώνως.

Ἀνὴρ [παρβλ. Ἄῤῥην], ἀνδρὸς καὶ Π. ἀνέρος (ἡ κλητ. Ἄνερ κτλ. πλθ. δοτ. Ἀνδράσι καὶ Π. Ἄνδρεσσι). (ἐν γέν. ϗ μάλιστα παρὰ ποιητ.) = Ἄνθρωπος. »Ἀνδρῶν τε θεῶν τε,« Ὅμ. »Ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς λυθείς,« Θκ. (ἰδιαιτ. δὲ 2) ὁ ἀρσενικὸς (ἀντιθ. τῷ Γυνή). »Ἐσθὴς ἄλλη γυναικί, ἄλλη ἀνδρί,« Ξεν. 3) ὁ ὑπανδρευμένος (σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν γυναῖκά του). »Οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶτε τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας,« Γρφ. (ἴδε ϗ Πόσις). 4) ὁ εἰς ἀνδρικὴν (τελείαν) ἡλικίαν. »Καὶ παῖδα, ϗ μειράκιον, ϗ ἄνδρα,« Πλ. »Εἰς ἄνδρας τελεῖν (ἐγγράφεσθαι, δοκιμάζεσθαι, παραγγέλλειν),« Δμ., Ἰσκρ. »Τέλειός τε ἀνὴρ γενόμενος,« Ξεν. (ἐπμ. 5) ῥωμαλέος, ἀνδρεῖος, ἄξιος τοῦ ὀνόματος ἀνήρ. »Πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶεν, ὀλίγοι δ' ἄνδρες,« Ἡρ. »Ἡ φιλοτιμία οὐκ ἐν ἅπασιν ἀνθρώποις ἐμφύεται· οἷς δ' ἂν ἐμφυῇ, οὗτοί εἰσιν ἤδη οἱ ... ἄνδρες ϗ οὐκέτι ἄνθρωποι μόνον νομιζόμενοι,« Ξεν. (ϗ τὸ γνωςὸν) »Ἄνδρες Ἀθηναῖοι,« Δμ. 6) ὁ λόγου ἄξιος, ἐπίσημος κτλ. (καθὼς παρ' ἡμῖν τὸ) ἄνθρωπος. »Οὐ μέμνησ' ὅτι ἀνὴρ γεγένησαι δι' ἐμέ;« Ἀρςφ., (Παρβλ. Ἄνθρωπος).

Ἀνήρειχτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνέρειχτος.

Ἀνηρέμητος (ὁ, ἡ). ἀνήσυχος, ἀνησύχαςος.

Ἀνήρεςος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀρεςὸς, δυσάρεςος.

Ἀνήρευ, Δ. ἀντὶ Ἀνήρου, β. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ἢ παρτ. τοῦ Ἀνέρομαι.

Ἀνηρεφής, έος (ὁ, ἡ) χωρὶς ὀροφὴν (σκεπὴν), ἀσκέπαστος.

Ἀνήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, + ἄρω]. ἀνάρμοστος, (ὅθεν ἐπὶ γυναικὸς) ἀνύπανδρος.

Ἀνήριθμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνάριθμος.

Ἀνηροσίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀνηροσία, ἀγεωργησία, [ἐκ τοῦ

Ἀνήροτος (ὁ, ἡ). (κυρ. γῆ, ἀγρὸς) ὁ μὴ ὠργωμένος, ἀγεώργητος, ἀδούλευτος.

Ἀνηρώτευν, Ἰων. ἀντὶ Ἀνηρώτων, παρτ. τοῦ Ἀνερωτάω.

Ἀνησίδανος ϗ Ἀνησίδωρος (ὁ, ἡ), Π. [ἀνίημι. δᾶνος ἢ δῶρον]. (ἐπιθ. τῆς Γῆς ἢ τῆς Δήμητρος), ἡ ἀναδιδοῦσα ἄφθονα τὰ δῶρά της.

Ἀνησιμώθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀναισιμόω

Ἄνησον (τον;), ου (τὸ), Ἰων. ϗ Δ. τὸ Ἄνηθον.

Ἀνήσσητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀήττητος.

Ἀνήφαιστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων πῦρ (Ἥφαιστον), ὁ χωρὶς πυρός.

Ἀνῆφθω, β'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς προστ. τοῦ Ἀνάπτω.

Ἀν-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἐβγάλλω) μέγαν ἦχον, ἠχῶ δυνατά.

Ἀνήχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀνάγω.

Ἀνήω, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀνῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνθ-αιρέομαι-οῦμαι, Μ. αιρήσομαι (ἀόρ. Ἀνθειλόμην κτλ.). Ἐκλέγω τι κατὰ προτίμησιν ἢ εἰς τὸν τόπον ἄλλου. »Παύσαντες αὐτὸν τῆς στρατείας, Ἰφικράτην ἀνθαιροῦνται,« Ξεν. »Ἀνθελέσθαι φιλοσοφίαν τῆς ἀγοραίου ταύτης διατριβῆς,« αὐτ. 2) παίρνω τι παραγκωνίζων ἢ προλαμβάνων ἄλλον ἢ προτιμώμενος ἀντ' αὐτοῦ. »Οὐδεὶς ςέφανον ἀνθαιρήσεται,« Εὐρ. Ἑκ.

Ἀνθαιρετέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀνθαιρέομαι.

Ἀνθ-αλίσκομαι, Μ. αλώσομαι. Πιάνομαι (Ἐξελέγχομαι, Χάνω τὴν κρίσιν μυ, Καταδικάζομαι κτλ.) ἀφ' οὗ ἔπιασα κτλ., δηλ. παθαίνω ὑπ' ἄλλου ὅ,τι ἔκαμα ἐγὼ εἰς ἄλλον.

Ἀνθ-αμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Συν(Ἀντ)αγωνίζομαι, συνερίζομαι.

Ἀνθάμιλλος (ὁ, ἡ). συν(ἀντ)αγωνιστής, ἀντίζηλος.

Ἀνθ-άπτομαι, Μ. άψομαι. Πιάνω μὲ προθυμίαν, ἐπιχειρῶ. »Παρεκελεύοντο ἀνθάπτεσθαι τῶν πραγμάτων,« Θκ. (παρβλ. Ἀντιλαμβάνομαι). 2) = Καθάπτομαι, προσβάλλω τινά. 3) πιάνω (ἐγγίζω) ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅςτις μ' ἔπιασεν.

Ἀνθειλόμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνθαιρέομαι.

Ἀνθεινός, ή, όν, = Ἀνθινός.

Ἀνθεκτέον, θετ. τοῦ Ἀντέχω.

Ἀνθελιγμὸς (ὁ). ἡ ἐξ ἐναντίας περιςροφή.

Ἀνθέλιξ, ικος (ἡ). τὸ γυρισμένον πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος τῆς ἕλικος τοῦ ὠτίου.

Ἀνθελκόντως, ἐπίρ. (μτγ.) Τραβῶντας ἕνας ἀπ' ἐδῶ ϗ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ, [ἐκ τοῦ

Ἀνθ-έλκω, Μ. έλξω. Σύρω (Τραβῶ) πρὸς τὸ μέρος μου τι τὸ ὁπ. τραβᾷ ἄλλος πρὸς τὸ ἐδικόν του, (ἐπμ.) ἐμποδίζω, (μὲ δοτ.) ἐναντιοῦμαι, (παρβλ. Ἀντιμεθέλκω).

Ἄνθεμα (τὸ), Π. ἀντὶ Ἀνάθεμα.

Ἀνθεμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀνθέμιον.

Ἀνθεμίζομαι, Μ. ίσομαι. Παίρνω (Συνάζω) τὸ ἄνθος, ἀπανθίζω.

Ἀνθέμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄνθεμον. »Ἀνθέμιον χρυσίου,« Γρφ., τὸ ἄνθος (ὁ αἰθέρας, ἡ λαγάρα ἢ ὁ ἀφρὸς) τοῦ χρυσοῦ ἢ (ἴσ.) τὸ κοιν. βαράκι. 2) εἶδος γραμμῆς ἑλικοειδοῦς ἢ περιπλοκάδας εἰς τὰ κεφαλόστυλα. 3) = τῷ

Ἀνθεμίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἄνθος. 2) (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ χαμολούλουδον, χαμόμηλον (μεγάλον).

Ἀνθεμοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἄνθος ἢ ἄνθεμον.

Ἀνθεμόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος ἀπὸ ἄνθη, ἀνθηρὸς, ἀνθισμένος, (ἐπὶ σκευῶν) ξομπλιαστὸς, δουλεμμένος, σκαλισμένος, [ἐκ τοῦ

Ἄνθεμον (τὸ), = Ἄνθος, λουλοῦδι, ξόμπλι, (μτφορ.) ὁ αἰθέρας, τὸ καλλιώτερον μέρος τινὸς πράγματος.

Ἀνθεμόῤῥυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκρέων ἀπὸ τὰ ἄνθη, (ἐπίθ. τοῦ μέλιτος).

Ἀνθεμουργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐργαζόμενος τὰ ἄνθη, (ἐπίθ. τῆς μελίσσης).

Ἀνθεμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀνθεμοειδὴς καὶ Ἀνθεμόεις.

Ἄνθεξις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἀντέχῃ (κρατῇ σφικτά) τις.

Ἀνθερεὼν, ῶνος (ὁ). τὸ ὑπὸ τὴν κάτω σιαγόνα σαρκῶδες μέρος τοῦ πηγουνιοῦ, ὅπυ κυρίως αὐξάνουν [ἀνθοῦν] αἱ τρίχες τοῦ γενείου.

Ἀνθερίκη (ἡ) καὶ

Ἀνθέρικος (ὁ). ὁ καυλὸς (τὸ κοτσάνι, ἡ καλαμιὰ, [ϗ συνκδγ.] ὁλόκληρον τὸ φυτὸν) τοῦ σίτου καὶ τοῦ ἀσφοδέλου.

Ἀνθερικώδης (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀνθέρικον.

Ἀνθέριξ, ικος (ὁ), = Ἀνθέρικος.

Ἄνθεσαν, Π. ἀντὶ Ἀνέθεσαν.

Ἀνθεσιεργὸς (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνθεμουργός.

Ἀνθεσιπότητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πετῶν περὶ τὰ ἄνθη, (ἐπίθ. τῆς μελίσσης).

Ἀνθεσίχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀνθηρὸν (ποικίλον) χρῶμα, ποικιλόχροος.

Ἀνθεστήρια (τὰ). ἑορτὴ τῶν ἀνθέων τῆς ἀνοίξεως τελουμένη ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τοῦ Νυσαίου Βάκχου, (ἴδε τὸ ἐπμ.).

Ἀνθεστηριὼν, ῶνος (ὁ). ὁ ὄγδοος μὴν τῶν Ἀθην., καθ' ὃν ἐτελοῦντο τὰ Ἀνθεστήρια, συμπίπτων τὸν Φεβρουάριον καὶ Μάρτιον.

Ἀνθ-εστιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀμοιβαίως ἑςιῶ, φιλεύω ἐκεῖνον ὅςτις μ' ἐφίλευσε.

Ἀνθεσφόρια (τὰ). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Περσεφόνης (διότι ἡρπάγη ἀνθοφοροῦσα).

Ἀνθεσφόρος (ὁ, ἡ), = Ἀνθοφόρος. ||. (οὐσ.) Ἀνθεσφόροι (αἱ), γυναῖκες ἀνθοφοροῦσαι εἰς τὰς τελετὰς (ἐν γέν.) ἢ εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀνθεσφορίων (ἰδιαιτ.).

Ἄνθετο, Π. ἀντὶ Ἀνέθετο.

Ἀνθεῦσαν, Ἰων. ἀντὶ Ἀνθοῦσαν, αἰτ. ἑν. θηλ. τοῦ ἐνεστ. τῆς μτχ. καὶ

Ἀνθεῦσι, Ἰων. ἀντὶ Ἀνθοῦσι, γ'. πλθ. πρσ. τῆς ὁρς. τοῦ

Ἀνθέω-ῶ, Μ. ήσω (κυρ. ϗ ἀρχ.) Ἀναδίδω φυτρόνω· (συνήθ. δὲ) ἀνθίζω, ἐβγάλλω ἄνθος, λουλουδίζω, εἶμαι εἰς τὸ ἄνθος μου, (ὅθεν 2) (μτφορ.) ἀκμάζω, αὐξάνω, ἔχω ἀφθονίαν ἀπό. »Ἀρχόμενος ἀνθεῖ ϗ ἀκμάζει μάλιστα ὁ πυρετὸς,« Ἱππκρ. »Τῶν δὲ ἀρετῶν ἔρημος ὁ χῶρος γενόμενος, ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις,« Αχ. »Ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν,« Ἀρςφ. »Ἤνθει φοίνικι ἡ στρατιὰ,« Ξεν.

Ἄνθη (ἡ), = Ἄνθος. 2) = Ἄνθησις, ἄνθισμα.

Ἀνθηδὼν, όνος (ἡ), [ἄνθος], = Ἀνθρηδὼν, μέλισσα.

Ἀνθήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀνθηρὸς, ἀνθισμένος.

Ἀνθήλη (ἡ), [ἀνθέω]. τὸ πτερωτὸν χνοῦδι τοῦ σπόρυ τινῶν (ϗ ἡ ςαχυοειδὴς φοῦντα τοῦ καλαμιοῦ καὶ τῶν ὁμοίων) φυτῶν 2) εἶδ. φυτ. ἀπὸ τὸ γένος τῆς Λυχνίδος.

Ἀνθήλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄνθος ἢ τοῦ Ἀνθήλη.

Ἀνθήλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντικρύζων εἰς (κείμενος ἀντιθέτως πρὸς, καὶ Π. ἴσος, ὅμοιος μὲ) τὸν ἥλιον. ||. (οὐσ.) Ἀνθήλια (τὰ) ϗ Ἀνθήλιοι (οἱ), φαινόμενόν τι μετέωρον, Ζ. Παρήλιος. 2) εἶδος σκιαδίυ διὰ προφύλαξιν τῶν ὀφθαλμῶν (μάλιςα τῶν ἵππων) ἀπὸ τὸν ἥλιον, (Ζ. Παρώπιον).

Ἄνθημα (τὸ), = Ἄνθησις.

Ἀνθήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνθεμόεις.

Ἀνθηρογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἀνθηρῶς.

Ἀνθηρὸς, ά, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ηρῶς. Ὁ ἔχων ἄνθη, ἀνθισμένος, (συνκδγ.) ἀκμαῖος ἢ 2) ὁ ἔχων ζωηρὸν (γλυκὺ ἢ ἀνοικτὸν) χρῶμα, ποικιλόχροος. (ἐν γέν) τερπνὸς, εὔμορφος, κομψὸς κτλ. »Τὰ ἀνθηρὰ τῶν ὀρνέων,« Ἀρςφ. (τρπ.) »Ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀνθηρὰ εὐδοκιμεῖ,« Ξεν. »Τὰ ἀνθηρὰ καὶ τρυφερὰ τῶν ὀνομάτων,« Πλ. (ϗ καταχρ.) »Μανίας ἀνθηρὸν μένος,« Σοφ., (παρβλ. Ἀνθινός).

Ἀνθηρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀνθηροῦ, ζωηρότης.

Ἄνθησις, εως (ἡ). τὸ ἄνθισμα (τῶν δένδρων, καὶ ἐν γέν. τῶν φυτῶν).

Ἀνθ-ησσάομαι-ῶμαι, Μ. ησσηθήσομαι. Νικῶμαι ἢ Ἐνδίδω ἀμοιβαίως.

Ἀνθητικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνθίζων (ἔχων τάσιν πρὸς ἄνθησιν).

Ἀνθηφόρος (ὁ, ἡ). = Ἀνθοφόρος.

Ἀνθίας, ου (ὁ), εἶδ ἰχθ. ὁ ἄλλ. Κάλλιχθυς.

Ἀνθ-ιερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφιερόνω ἀμοιβαίως ἢ ἀντ' ἄλλου.

Ἀνθίζω, Μ. ίσω. Στολίζω μὲ ἄνθη· πλυμίζω· βάφω (κυρ. μὲ ἀνθηρὸν χρῶμα ἢ μὲ διαφόρων εἰδῶν ἀνοικταῖς θωριαῖς). κάμνω τι ἀνθηρὸν (κομψὸν κτλ.), καλλωπίζω. »Ἀνθίσαι βουλόμενος τὴν λέξιν,« Δ. Ἀλ. »Σκῆπτρον μετάλλοις τοῖς πᾶσιν ἠνθισμένον,« Παυσ.

Ἀνθικὸς, ή, όν. Ὁ κάμνων (ἢ ἀνήκων εἰς τὰ) ἄνθη.

Ἄνθιμος (ὁ, ἡ), Π = Ἀνθεμόεις, ἀνθηρός.

Ἀνθίνης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ἄνθη.

Ἀνθινὸς, ή, όν, (ἢ) η, ον. Καμωμένος (Συνθεμένος) ἀπὸ ἄνθη. 2) = Ἀνθηρὸς, ὁ ἔχων ἄνθη, πλουμιστὸς ἢ παρδαλὸς ἢ ἀνοικτός. »Ἀνθινὰ φορεῖν,« Λξ.

Ἄνθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄνθος, λυλυδάκι.

Ἀνθ-ιππάζομαι, Μ. άσομαι. Τρέχω μὲ τὸ ἄλογον ἀπ' ἐναντίας ἢ κατεπάνω τινὸς κινουμένου ἐπίσης ἐναντίον μου, (ἴδε ϗ τὸ ἐπμ.).

Ἀνθιππασία (ἡ). κίνημα ἱππικὸν γινόμενον ἀντιθέτως ἄλλου προγεγονότος κινήματος. 2) ἐξόρμησις ἱππέως ἢ ἱππέων ἐναντίον ἄλλου ἢ ἄλλων τοιούτων οἱ ὁποῖοι ὁρμοῦν κατ' αὐτῶν· συμπλοκὴ ἱππικοῦ πρὸς ἱππικόν.

Ἀνθ-ιππεύω, Μ. εύσω, = Ἀνθιππάζομαι.

Ἄνθισμα (τὸ). στόλισμα μὲ ἄνθη ἢ χρώματα.

Ἀνθ-ίστημι, Μ. στήσω (ἀόρ. Ἀντέστησα. καὶ μσ. Ἀντέςην, μσ. πρκ. Ἀνθέςηκα). Στήνω τι ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον ἄλλυ, ςήνω καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος (»Ἀνθίστασαν τρόπαιον ϗ αὐτοὶ ὡς νικήσαντες,« Θκ.)· ἀντιτάττω· συγκρίνω, παραβάλλω. ||. (μσ.) ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι. »Τοῖς δημαγωγοῖς ἀνθιςάμενος,« Πλ. (καὶ προθετ.) »Ἀνθίσταμαι εἰς ἀγῶνα πρός τινα,« Ξεν. (καὶ ἀπολ.) »Ἢν ἀνθιστῆται ὁ πολέμιος, δῆλον ὅτι μάχεσθαι δεήσει,« αὐτ. »Ἀντισταθείσης δὲ τῆς βουλῆς, καὶ οὐ βουλομένης πείθεσθαι,« Ἡρ.

Ἀνθοβάφεια (ἡ). βάψιμον μὲ διάφορα ἢ ἀνοικτὰ (ζωηρὰ) χρώματα, [ἐκ τοῦ

Ἀνθοβαφής, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ πολυποίκιλα ἢ ἀνθηρὰ (ἀνοικτὰ) χρώματα.

Ἀνθοβάφος (ὁ, ἡ). ὁ βάφων μὲ διάφοραις ἢ ἀνοικταῖς θωριαῖς.

Ἀνθοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἀμτβτ. ἐπὶ δένδρ.) Χύνω τὰ ἄνθη μου. 2) (μτβτ. ῥίπτω (ῥαίνω τινὰ πρὸς σημεῖον τιμῆς μὲ) ἄνθη.

Ἀνθοβόλησις, εως καὶ

Ἀνθοβολία (ἡ). (ἀμτβ.) τὸ πέσιμον τῶν ἀνθέων ἀπὸ τὰ δένδρα. 2) (μτβτ.) τὸ νὰ ῥίπτῃ τις πρὸς τιμὴν ἄνθη ἐπάνω τινὸς, νὰ τὸν ῥαίνῃ μὲ λουλούδια.

Ἀνθοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ῥίπτων ἢ ἐκβάλλων) ἄνθη, ἀνθίζων, ἀνθηρός. »Ἀνθοβόλος θρὶξ,« Ἐπγρ.

Ἀνθοδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ διαιτώμενος (ζῶν) εἰς ἢ μὲ τὰ ἄνθη.

Ἄνθοδμον (τὸ). ἡ εὐωδία τῶν ἀνθέων. 2) ἄνθος εὔοσμον.

Ἀνθοδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος (χωρῶν) ἐντὸς ἑαυτοῦ ἄνθη. »Τάλαρος—,« Ἐπγρ.

Ἀνθοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀνθισμένην ἢ ἀνθοστεφῆ κεφαλήν.

Ἀνθοκομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. περιποιοῦμαι τὰ (ἢ εἶμαι στολισμένος, στεφανωμένος μὲ) ἄνθη, [ἐκ τοῦ

Ἀνθόκομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιποιούμενος τὰ (ἢ στολισμένος μὲ) ἄνθη, ἀνθισμένος ἢ ἀνθοστόλιστος.

Ἀνθόκροκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κρόκην (ὑφάδι) ἀνθηρὸν ἢ παρδαλόν.

Ἀνθολκὴ (ἡ). τὸ ἀπεναντίας τράβιγμα (ἴδε Ἀνθέλκω), ἀντιπερίσπασις, ἀντίςασις.

Ἄνθολκος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνθέλκων (τραβῶν ἐκ τοῦ ἐναντίου, βαραίνων ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος), (παρβλ. Ἀντίῤῥοπος).

Ἀνθολογέω-ῶ καὶ (μσ.)-ομαι, Μ. ήσω, -ομαι. Συλλέγω (Μαζόνω) ἄνθη ἢ τὸν χυμὸν τῶν ἀνθέων (καθὼς αἱ μέλισσαι), (μτφορ.) παίρνω κατ' ἐκλογὴν τὸ καλλήτερον (τὸ ἄνθος).

Ἀνθολογία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνθολογεῖν, ἀνθολόγημα. 2) (μτφορ.) συλλογὴ ἐκλεκτῶν ποιηματίων κλπ. (ϗ ἰδιαιτ.) ἐπιγραμμάτων.

Ἀνθολογικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνθολογίαν, (ὅθ: ||. οὐσ.) »Ἀνθολογικὰ (τὰ), βιβλία πραγματευόμενα περὶ ἀνθολογίας.

Ἀνθολόγιον (τὸ), = Ἀνθολογία (2)

Ἀνθολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων ἄνθη. 2) (μτφορ.) ὁ συγγράφων ἀνθολογίας.

Ἀνθ-ομιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνομιλῶ, ἀνταποκρίνομαι.

Ἀνθόμοιος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα ὅμοιος, ἀπαράλλακτος.

Ἀνθ-ομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέργω (Συμφωνῶ) ϗ ἐγώ. ||. (συνηθές. τὸ μσ.) κάμνω συμφωνίαν, ὁμολογῶ ἀπαραβιάςως καὶ μετὰ βεβαιότητος. »Περὶ Σωκράτυς τάδε ἐγράψατο ϗ ἀνθωμολογήσατο Μέλιτος,« Σδ. 2) ὁμολογῶ (εὐχαριστῶν διὰ) τὴν εὐεργεσίαν. »Ἀνθομολογησόμεθά σοι ὁ θεὸς,« Γρφ.

Ἀνθομολόγησις, εως καὶ

Ἀνθομολογία (ἡ). ἀμοιβαία συμφωνία, συγκατάθεσις. 2) (Γρφ.) ἡ πρὸς εὐχαρίςησιν γινομένη ὁμολογία (κήρυξις) τῆς εὐεργεσίας.

Ἀνθονομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. νέμομαι τὰ (ἢ εἰς τὰ) ἄνθη, [ἐκ τοῦ

Ἀνθονόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος ἀπὸ (βόσκων εἰς τὰ) ἄνθη.

Ἀνθ-οπλίζω, Μ. ίσω. Ἁρματόνω ϗ ἐγὼ ἑτοιμαζόμενος πρὸς ἀντίστασιν. »Ἱππεῦσί θ' ἱππεῖς ἦσαν ἀνθωπλισμένοι,« Εὐρ.

Ἀνθοπλίτης, ου (ὁ). Π. ὁ ἀντιτεταγμένος εἰς ἄλλον ὁπλοφόρος στρατιώτης.

Ἀνθοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων ἢ ἐβγάλων (κάμνων) ἄνθη.

Ἀνθοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ ἄνθη (λουλούδια ἢ βαφάς).

Ἄνθορε, Π. ἀντὶ Ἀνέθορε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἀναθρώσκω.

Ἀνθ-ορίζω, Μ. ίσω. Δίδω ἐναντίον ὁρισμὸν (ἀποφασίζω ἀλλέως) περί τινος, τὸ προσδιορίζω κατ' ἄλλον τρόπον.

Ἀνθορισμὸς (ὁ). ὁ κατ' ἄλλον (ἐναντίον) τρόπον προσδιορισμός τινος πράγματος.

Ἀνθ-ορμέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ δύο ἐχθρικῶν στόλων) Εἶμαι ἀραγμένος (καὶ ἕτοιμος πάντοτε πρὸς μάχην) ἀντικρὺ ἄλλου.

Ἄνθορος (ὁ), Ζ. Ἄντορος.

Ἄνθος [ἄω, ἢ ἄνω], εος-ους (τὸ), (ἡ γεν. πλθ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀσυναιρέτ. Ἀνθέων) τὸ ἄνθος τῶν δένδρων καὶ τῶν φυτῶν, λουλοῦδι. 2) (συνκδγ.) πᾶν ὅ,τι ἐπιπολάζει, εἶνε ἢ ἐβγαίνει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. (ὅθ:) »Ἄνθος πυρὸς,« Ὅμ., ἡ φλόγα. »Ἄνθος οἴνυ,« ὁ ἀφρὸς ἢ ἡ τσύπα (τοῦ παλαιοῦ καὶ δυνατοῦ κρασίου). »Χαλκοῦ ἄνθος,« ἴδε Χάλκανθον. (ϗ ἐπὶ χρωμάτων) »Ἄνθος,« ἡ ζωηρὰ ϗ λαμπρὰ (κοιν. ἀνοικτὴ) θωριά. »Ἄνθη προσώπου,« Ἱππκρ., ἡ κοκκινάδες ἢ τὰ ἐξανθήματα. 3) (μτφορ.) τὸ καλλήτερον (ἐξέχον, ἐκλεκτότερον) μέρος τινὸς πράγματος, τὸ ἄνθος, ἡ κορυφὴ, ὁ αἰθέρας (ἐπὶ ἀνθρ.) ἡ ἀκμὴ (τὸ ἄνθος) τῆς ἡλικίας. (κατ' ἐκτ.) στολισμὸς, ἐγκαλλώπισμα· ὡραιότης, δόξα, λαμπρότης κτλ. »Ἄνθεα ὕμνων,« Πίνδ. »Μανίας ἄνθος,« Σοφ. »Ἥβης ἄνθος,« Ἰλ. Ν. »Ἐν τῇ μάχῃ ὅ,τι ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπολώλει,« Θκ.

Ἄνθος, ου (ὁ), εἶδ. μικρ. πτην. παρυδατίυ (ἐκ τοῦ γένους τῶν Αἰγιθαλῶν).

Ἀνθοσμίας, ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἔχων ὀσμὴν ἀνθέων, (ἰδιαιτ. δὲ ἐπὶ οἴνου) εὐώδης, (κοιν.) μοσχάτος.

Ἀνθοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἄνθησις.

Ἀνθότου, (κακῶς) ἀντὶ Ἀνθ' ὅτου, ἴδε Ὅςτις.

Ἀνθοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ, ἢ Ἐβγάλω) ἄνθη.

Ἀνθοφόρια (τὰ), = Ἀνθεσφόρια.

Ἀνθοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ κάμνων) ἄνθη.

Ἀνθοφυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φύων (γεννῶν) ἄνθη. 2) ὁ ἔχων φύσιν ἄνθους, ὅμοιος μὲ ἄνθος, (ἐπμ.) λαμπρόχροος ἢ ποικιλόχροος.

Ἀνθρακεία (ἡ). ἡ κατασκευὴ ἀνθράκων, τὸ ἔργον τοῦ ἀνθρακέως.

Ἀνθρακεὺς, έως, καὶ

Ἀνθρακευτής, οῦ (ὁ). καρβουνιάρης.

Ἀνθρακευτὸς, ή, όν. Ὁ γινόμενος (ἁρμόδιος νὰ γένῃ) κάρβουνον, [ἐκ τοῦ

Ἀνθρακεύω, Μ. εύσω. Κάμνω (Κατασκευάζω) κάρβουνα.

Ἀνθρακηρὸς, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κάρβουνον.

Ἀνθρακιά (ἡ). σωρὸς ἀνθράκων ἀναμμένων, καρβουνιά· (συνκδχ.) καμίνι καρβούνων. 2)—Ἀνθρακεία.

Ἀνθρακίας, ου (ὁ). μαῦρος 'σὰν κάρβουνον.

Ἀνθρακίζω, Μ. ίσω, = Ἀνθρακόω, κάμνω (μεταβάλλω τι εἰς) κάρβουνον. 2) (ἀμτβτ.) ὁμοιάζω τὸν (πολύτ. λίθ.) ἄνθρακα, λάμπω 'σὰν καρβοῦνι.

Ἀνθράκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄνθραξ.

Ἀνθράκιος (ὁ, ἡ), = Ἀνθρακίας.

Ἀνθρακὶς, ίδος (ἡ), = Ἀνθρακιά, καρβουνιά. 2) = Ἀπ(Ἐπ)ανθρακίς.

Ἀνθρακίτης, ου (ὁ) καὶ

Ἀνθρακῖτις, ιδος (ἡ). ὅμοιος μὲ κάρβουνον, ἐκ τοῦ γένους τῶν καρβούνων.

Ἀνθρακοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἄνθρακος, λαμπρὸς ἢ μαῦρος ἢ καίων 'σὰν κάρβουνον.

Ἀνθρακόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (ἢ ὅμοιος μὲ) κάρβουνα.

Ἀνθρακοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κάρβουνα, καρβουνιάρης.

Ἀνθρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Μεταβάλλω τι εἰς, Τὸ καίω 'ως οὗ νὰ γένῃ) κάρβουνον. »Δαλὸς ἠνθρακωμένος,« Εὐρ.

Ἀνθρακώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀνθρακοειδὴς ἢ Ἀνθρακόεις.

Ἄνθραξ [ἄνθος; ἢ αἴθω;], ακος (ὁ). κάρβουνον. »Ἄνθραξ γαιώδης,« Θφρ. (ἡ) ἐκ τῆς γῆς,« Ἀντίγ. Καρύστ. ὁ μονολεκτ. Γαιάνθραξ ἢ Λιθάνθραξ, ἢ κοιν. Πετροκάρβουνον. 2) (συνκδχ.) πέτρ. πολύτ. (τὸ κοιν.) Ῥουμπίνι ἢ Καρβοῦνι. 3) τρῆσμά τι (πόνεμα) ἐβγαῖνον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰς λοιμώδεις νόσους, (χυδ.) Μαυροτήγανον ἢ (κατ' εὐφημ.) Εὐλογημένον. 4) βῶλος κινναβάρεως.

Ἀνθρηδὼν, όνος καὶ

Ἀνθρήνη (ἡ) [ἄνθος], εἶδ. ἐντόμου, ἀγριομέλισσα, (καταχρ. δὲ καὶ Π.) = Μέλισσα.

Ἀνθρήνιον (τὸ). ἡ φωλεὰ (τὸ σφηκομάνδρι) ἢ ἡ κηρήθρα (κυρ. μὲν) τῶν ἀγρίων (καταχρ. δὲ) καὶ τῶν ἡμέρων μελισσῶν.

Ἀνθρηνιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀνθρήνιον.

Ἀνθρηνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀνθρήνην.

Ἄνθρι(θροι, θρυ)σκον ἢ Ἀνθρίσκιον (τὸ) ἢ

Ἄνθρίσκος (ὁ). φυτ. φαγώσιμον ἢ εὐῶδες ὅμοιον μὲ τὸ ἄνηθον.

Ἀνθρωπαρέσκεια (ἡ), (ἐκκλησ.) ἡ ἐπιθυμία ἢ προσπάθεια εἰς τὸ νὰ ἀρέσκῃ τις (εἴτε καλῶς εἴτε κακῶς) εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὄχι εἰς τὸν θεόν.

Ἀνθρωπάρεσκος (ὁ, ἡ). ὁ προσπαθῶν (εἴτε μὲ καλὸν εἴτε μὲ κακὸν τρόπον) νὰ ἀρέσῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ (ἐπμ.) εἰς αὐτοὺς μᾶλλον παρὰ εἰς τὸν θεόν.

Ἀνθρωπάριον (τὸ), = Ἀνδράριον, μικρὸς (τιποτένιος) ἄνθρωπος.

Ἀνθρωπέη (ἡ), Ἰων. καὶ ἀσυναιρ. ἀντὶ Ἀνθρωπῆ.

Ἀνθρώπειος, α ἢ ος, ον = Ἀνθρώπινος.

Ἀνθρωπείως, ἐπίρ. = Ἀνθρωπίνως.

Ἀνθρωπεύομαι, Μ. ευσομαι. Ζῶ (Φέρομαι) ὡς ἄνθρωπος. »Ψυχὴ ἀνθρωπευομένη,« Στβ. ἡ ἐνοικοῦσα εἰς ἀνθρώπινον σῶμα.

Ἀνθρωπῆ (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Ἀνθρωπέη) ἢ Ἀνθρωπηίη (ἡ), (ἐνν. δορά). τὸ δέρμα (τομάρι) τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀνθρωπήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ἀνθρώπειος.

Ἀνθρώπησις, εως (ἡ), (ἐκκλησ. καὶ σπν.) ἀντὶ Ἐνανθρώπησις.

Ἀνθρωπίζω καὶ (μσ.) -ομαι, Μ. ίσω, -ομαι. (ἀμτβτ.) Ζῶ ἢ Φέρομαι (Πολιτεύομαι) ὡς ἄνθρωπος. 2) (μτβτ. καὶ ἐκκλησ.) κάμνω τινὰ νὰ γένῃ (ἢ [παθ. ἢ μσ.] γίνομαι) ἄνθρωπος, ἐνανθρωπίζω.

Ἀνθρωπικὸς, ή, όν, καὶ

Ἀνθρώπινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἄνθρωπον, σύμφωνος (ἀνάλογος) μὲ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, (ἐπμ.) μέτριος. »Ἀνθρώπινον τὸ πάθος,« Ξεν. »Τὸ ἀνθρώπινον γένος,« Πλ. (καὶ ἐλλ.) »Πᾶν τὸ ἀνθρώπινον,« Ἡρ. »Κατὰ τὸ ἀνθρώπινον,« Θκ. »Ἕνεκα τοῦ ἀνθρωπίνου,« Σδ., ἀντὶ Κατὰ φιλανθρωπίαν. »Ἀνθρώπινα ἁμαρτεῖν,« Ξεν.

Ἀνθρωπίνως, ἐπίρ. Ὡς ἄνθρωπος. »Ἀνθρωπίνως λαλεῖν,« Ἀθ. 2) φιλανθρώπως, μετρίως, ἀνθρωπινά. »Νόμος ἀνθρωπίνως καὶ καλῶς κείμενος,« Δμ. »Φέρειν ἀνθρωπίνως τὰς ἐξουσίας,« Πλβ.

Ἀνθρώπιον (τὸ) ἢ

Ἀνθρωπίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἄνθρωπος, ἀνθρωπάκης.

Ἀνθρωπισμὸς (ὁ), (κοιν.) ἀνθρωπιά. τὸ νὰ γένῃ τις ἄνθρωπος, δηλ. νὰ ῥυθμίσῃ διὰ τῆς ὀρθῆς παιδείας τὰ ἤθη του. »Οἱ ἀπαίδευτοι ἀνθρωπισμοῦ δέονται,« Ἀρίστιππ. 2) (ἐκκλησ.) = Ἐνανθρώπησις.

Ἀνθρωποβορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνθρωποφαγέω.

Ἀνθρωποβορία (ἡ). = Ἀνθρωποφαγία.

Ἀνθρωποβόρος (ὁ, ἡ), = Ἀνθρωποφάγος.

Ἀνθρωπόβρωτος (ὁ, ἡ). ὁ φαγωθεὶς ὑπ' ἀνθρώπων.

Ἀνθρωπογενὴς, έος (ὁ). ὁ γεννηθεὶς ἄνθρωπος, ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων. 2) = τῷ

Ἀνθρωπογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ὑπ' ἀνθρώπου.

Ἀνθρωπόγλωσσος (ὁ, ἡ). ἔχων γλῶσσαν ἀνθρωπίνην, ὁμιλῶν ὡς ἄνθρωπος.

Ἀνθρωπογονία (ἡ), ἡ γένεσις (δημιουργία) τῶν ἀνθρώπων, (κατὰ τὴν θεογονίαν τοῦ Ἡσ.)

Ἀνθρωπογράφος (ὁ, ἡ). ὁ ζωγραφίζων ἀνθρώπους.

Ἀνθρωποδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποθεωθεὶς ἄνθρωπος, ἡμίθεος. 2) δαίμων μεταμορφούμενος εἰς ἄνθρωπον, (κοιν.) διάβολος μεταμορφωμένος.

Ἀνθρωπόδηκτος (ὁ, ἡ). ὁ δαγκασθεὶς ἀπὸ ἀνθρώπου ‖. (οὐσ.) Ἀνθρωπόδηκτον (τὸ), δάγκαμα ἀνθρώπου, ἀνθρωπινὴ δαγκαματιά.

Ἀνθρωποδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ διδαχθεὶς ὑπ' ἀνθρώπου.

Ἀνθρωποειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἀνθρωπόμορφος.

Ἀνθρωποειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἀνθρώπου.

Ἀνθρωποθηρία (ἡ). τὸ νὰ κυνηγᾷ ἢ πιάνῃ τις ἀνθρώπους.

Ἀνθρωπόθυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καρδίαν (γενναιότητα, φρόνημα) ἀνθρώπου.

Ἀνθρωποθυσία (ἡ). τὸ νὰ θυσιάζῃ τις ἀνθρώπους.

Ἀνθρωποθυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυσιάζω ἀντ' ζώων ἀνθρώπους.

Ἀνθρωποκάπηλος (ὁ, ἡ), = Ἀνδραποδοκάπηλος.

Ἀνθρωποκομικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἐπιτήδειος) εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἀνθρώπων.

Ἀνθρωποκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτείνω (Φονεύω) ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους.

Ἀνθρωποκτονία (ἡ). φόνο, (σκότωμα) ἀνθρώπου.

Ἀνθρωποκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων (κτείνων) ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους.

Ἀνθρωπολατρεία (ἡ). τὸ νὰ λατρεύῃ τις ἄνθρωπον ὡς θεόν.

Ἀνθρωπολατρέω-ῶ, Μ. ήσω. Λατρεύω ἄνθρωπον ὡς θεόν, (ἐπμ.) εἶμαι -

Ἀνθρωπολάτρης, ου (ὁ). ὁ λατρεύων ἄνθρ. ὡς θεόν.

Ἀνθρωπόλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξολοθρεύων (ὀλέθριος διὰ) τοὺς ἀνθρ.

Ἀνθρωπολόγος (ὁ, ἡ). ὁ διαλεγόμενος περὶ φύσεως ἀνθρώπου.

Ἀνθρωπολοιγὸς (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Βροτολοιγός.

Ἀνθρωπομάγειρος (ὁ, ἡ). ὁ μαγειρεύων ἀνθρώπινον κρέας.

Ἀνθρωπόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν ἀνθρώπου.

Ἀνθρωπονομικὸς, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος πρὸς νομὴν (βόσκημα, διοίκησιν) ἀνθρώπων.

Ἀνθρωπόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, = Ἀνθρωπίζομαι, γίνομαι ἄνθρωπος, (παρβλ. Ἀνθρωπεύομαι).

Ἀνθρωποπάθειαι (ἡ). τὸ νὰ πάσχῃ τις ὡς ἄνθρωπος, νὰ ὑποφέρῃ τὰ ἀνθρώπινα πάθη.

Ἀνθρωποπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω (ἢ Συμπάσχω μὲ ἄλλον) ὡς ἄνθρωπος, αἰσθάνομαι τὰς ἀδυναμίας τῆς ἀνθρωπ. φύσεως.

Ἀνθρωποπαθὴς, έος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -παθῶς. Ὁ ὑποκείμενος εἰς τὰ παθήματα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Ἀνθρωποποιΐα (ἡ), τὸ νὰ κάμνῃ (δημιουργῇ, πλάττῃ) τις ἀνθρώπους.

Ἀνθρωποποιὸς (ὁ, ἡ). κατασκευάζων (δημιουργῶν, μορφόνων) ἀνθρώπους.

Ἀνθρωποπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἁρμόζων (πρέπων) εἰς ἄνθρωπον.

Ἀνθρωποπρεπῶς, ἐπίρ. Καθὼς πρέπει εἰς ἄνθρωπον.

Ἀνθρωποῤῥαίστης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀφανίζων (ῥαίων) τοὺς ἀνθρώπους.

Ἄνθρωπος (ὁ), [ἀνὴρ, ὤψ]. (ὡς προσηγορ.) τὸ γένος τοῦ ἀνθρώπου. »Ἄνθρωπός ἐστι ζῶον λογικὸν, γελαστικὸν, κτλ.« ‖ (οὐσ.) = Ἀνήρ. »Κιὼν ἄνθρωπος ὁδίτης,« Ἰλ. Π. 2) = Δοῦλος. »Λαμβάνουσι ὑποζύγιά τε ἢ ἀνθρώπους,« Ἡρ. »Συνηκολούθουν δ' αὐτῷ ἄνθρωποι δύω, στρωματόδεσμα φέροντες,« Αἰσχ. 3) = Στρατιώτης. »Καὶ ᾤχετο ἀπιὼν νυκτὸς (ὁ λοχαγὸς) σὺν ἀνθρώποις ὡς εἴκοσι,« Ξεν. 4) (ἐμφαντικῶς ἐκφερόμενον, ἰσοδυναμεῖ, καθὼς ἢ παρ' ἡμῖν, μὲ τὸ) ἀνὴρ ἀγαθὸς, καλὸς κἀγαθὸς, κτλ. »Μέγιστον ἐστ' ἄνθρωπος, ἣν ἄνθρωπος ᾖ,« Γνμ., (παρβλ. Ἀνήρ). 5) (μὲ τὸ θηλ. ἄρθρ.) ἡ γυνή. »Τοιοῦτος ἔρως κατεῖχε τὴν ἄνθρωπον,« Πλ. 6) (χ. ἄρθρ. ἀντὶ) ἐκεῖνος ἢ οὗτος. »Ὁρᾶτε γὰρ οἷ προελήλυθεν ἀσελγείας ἄνθρωπος,« Δμ. 7) (πλθ.) οἱ ἄνθρωποι, ἀντὶ τὸ γένος ὁλόκληρον τῶν ἀνθρώπων, ὁ κόσμος. »Μαντήϊα μοῦνα ἐν ἀνθρώποισι,« Ἡρ. »Ἡ ἐξ ἀνθρώπων εὐδαιμονία« Ἱπποκρ., ἡ ἐνδεχομένη εἰς ἄνθρωπον. »Τὰς ἐξ ἀνθρώπων πληγάς. Δμ., ἀντὶ Ἀπανθρώπους. »Τὸ ἐξ ἀνθρώπων κάλλος,« Ἡλ., ἀντὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον.

Ἀνθρωποσφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Σφάζω (Θυσιάζω) ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπους.

Ἀνθρωπότης (ἡ). ἡ ἀνθρωπίνη φύσις. 2) (σπν.) τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Ἀνθρωποτόκος (ἡ). ἡ γεννήσασα (τεκοῦσα) ἄνθρωπον, (ἀντιθ. τῷ Θεοτόκος).

Ἀνθρωπουργία (ἡ), = Ἀνθρωποποιΐα, [ἐκ τοῦ

Ἀνθρωπουργὸς (ὁ, ἡ), = Ἀνθρωποποιός.

Ἀνθρωποφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω ἀνθρ.

Ἀνθρωποφαγία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ τις ἀνθρ. [ἐκ τοῦ

Ἀνθρωποφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ἀνθρ.

Ἀνθρωποφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον ἄνθρωπος.

Ἀνθρωποφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφανίζων τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀνθρωποφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φύσιν ἀνθρώπου.

Ἀνθρωπώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀνθρώπινος ἢ Ἀνθρωποειδής.

Ἀνθρώσκω, Μ. θοροῦμαι, Π. ἀντὶ Ἀναθρώσκω.

Ἀνθ-υβρίζω, Μ. ίσω. Ὑβρίζω καὶ ἐγὼ τὸν ὑβρίσαντά με.

Ἀνθ-υλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Γαβγίζω ἐναντίον ἐκείνου ὅς τις μὲ γαβγίζει.

Ἀνθύλλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄνθος. 2) = τῷ

Ἀνθυλλὶς, ίδος (ἡ). φυτόν τι διαιρούμενον εἰς δύο εἴδη (ἴδε Δσκρ. Γ. 133).

Ἀνθ-υπ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀνθυπήγαγον κτλ.) Σύρω (Ἐνάγω) εἰς τὸ δικαστήριον ἐκεῖνον ὅς τις μ' ἐγκάλεσε. 2) = Ἀνθυποφέρω.

Ἀνθυπαγωγὴ (ἡ), = Ἀντέγκλημα καὶ Ἀνθυποφορά.

Ἀνθυπαλλαγὴ (ἡ). ἡ ἀμοιβαία ἀνταλλαγή. 2) (Γρμτ.) = Μετάληψις καὶ Μεταπλασμὸς, [ἐκ τοῦ

Ἀνθ-υπ-αλλάσσω, Μ. αλλάξω. Κάμνω ἀμοιβαίαν ἀλλαγήν.

Ἀνθ-υπ-αντάω-ῶ, Μ. αντήσομαι. Προϋπαντῶ καὶ ἐγὼ τὸν προϋπαντήσαντά με. ἀνταπαντῶ, ἀποκρίνομαι.

Ἀνθυπατεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀνθυπάτου.

Ἀνθ-υπατεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἀνθύπατος.

Ἀνθυπατικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀνθύπατον.

Ἀνθύπατος (ὁ). ὁ διωρισμένος ἀντὶ (εἰς τόπον) ὑπάτου.

Ἀνθ-υπ-είκω, Μ. είξω. Ὑποχωρῶ (Ἐνδίδω, Συγκαταβαίνω) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀνθύπειξις, εως (ἡ). ἀμοιβαία ὑποχώρησις.

Ἀνθ-υπερ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ὑπερβαίνω ἢ ἐγὼ ἐκεῖνον ὅς τις μὲ ὑπερέβη.

Ἀνθ-υπερ-φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι καὶ ἐγὼ ὑπερηφάνως πρὸς ἐκεῖνον ὅς τις μὲ φέρεται τοιουτοτρόπως.

Ἀνθ-υπηρετέω, Μ. ήσω. Ἀποδίδω εὐεργεσίαν ἀντὶ εὐεργεσίας, κάμνω χάριν (δούλευσιν) ἀντὶ χάριτος.

Ἀνθ-υπ-ισχνέομαι-οῦμαι, Μ. υποσχήσομαι. Ὑπόσχομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀνθ-υπο-βάλλω, Μ. βαλῶ, = Ἀνθυποφέρω.

Ἀνθ-υπο-καθ-ίστημι, Μ. καταστήσω. Ἀντικαθιστῶ τι ἢ τινὰ εἰς τόπον ἄλλου.

Ἀνθ-υπο-κρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι. Προσποιοῦμαι (Καμόνομαι, Προφασίζομαι) καὶ ἐγώ.

Ἀνθ-υπ-όμνυμαι, Μ. ομοῦμαι. Ὁρκίζομαι (ἐπὶ δικαστηρίου) τὸ ἐναντίον ἀφ' ὅ,τι ὡρκίσθη (ἴδε Ὑπόμνυμαι) ὁ ἀντίδικός μου (κυρ. περὶ νομίμου ἢ μὴ ἀπουσίας) καὶ οὕτω κατορθόνω παράτασιν ἢ ἐξακολούθησιν τῆς δίκης.

Ἀνθ-υπ-οπτεύω, Μ. εύσω. Ὑποπτεύω καὶ ἐγὼ ἐκεῖνον ὅς τις μὲ ὑποπτεύει.

Ἀνθ-υπ-ορύσσω (ττω), Μ. ορύξω. Ὑποσκάπτω ἐναντίον ἐκείνου ὅς τις ὑποσκάπτει ἐναντίον μου.

Ἀνθ-υπο-στρέφω, Μ. στρέψω. Γυρίζω (μτβτ. ἢ μσ.) καὶ ἐγὼ πάλιν ὀπίσω καθὼς ἐγύρισεν ἄλλος.

Ἀνθ-υπο-τίθημι, Μ. υπο-θήσω. Προβάλλω (ἢ Βάλλω ἐνέχυρον) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀνθ-υπο-τιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐναντίον δευτέρας δικαστικῆς ἐκτιμήσεως (ἴδε Ὑποτιμάομαι) κάμνω τρίτην.

Ἀνθ-υπουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνθυπηρετέω.

Ἀνθυπούργημα (τὸ). χάρις (δούλευσις) ἀντὶ χάριτος.

Ἀνθυπούργησις, εως (ἡ). τὸ νὰ κάμῃ τις χάριν ἀντὶ χάριτος.

Ἀνθ-υπο-φέρω, Μ. υπ-οίσω (ἀόρ. Ἀνθυπήνεγκα κτλ.). Ἀναιρῶ τὰς ἐνστάσεις (τὴν ἀπολογίαν) τοῦ ἀντιδίκου μου.

Ἀνθυποφορὰ (ἡ). ἀναίρεσις τῶν ἐνστάσεων (τῆς ἀπολογίας) τοῦ ἀντιδίκου.

Ἀνθυποχώρησις, εως (ἡ), = Ἀνθύπειξις, ἡ ἀμοιβαία ὑποχώρησις.

Ἀνθυπωμοσία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνθυπόμνυσθαι (ἴδε τὴν λέξ.).

Ἀνθυφαίρεσις, εως (ἡ). ἡ πρὸς ἐκδίκησιν ἄλλης προγεγονυίας γινομένη ὑφαίρεσις. 2) (ῥτρ.) ἡ ἐλάττων πρότασις τοῦ ἐπιχειρήματος.

Ἀνθ-υφ-αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Ἀνθυφεῖλον κτλ.). Ὑφαιροῦμαι (Παίρνω, Στερῶ κρυφὰ) τι ἀπὸ ἐκεῖνον ὅς τις ἐπῆρε πρῶτος τὸ ἰδικόν μου.

Ἀνθ-υφ-ίσταμαι, Μ. υπο-στήσομαι (ἀόρ. Ἀνθυπέστην κτλ.). Ἀναλαμβάνω (Ὑπόσχομαι νὰ κατορθώσω) τι ἀντιφιλοτιμούμενος πρὸς ἄλλον ὅς τις τὸ ὑπεσχέθη πρῶτος.

Ἀνθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ γεμάτος μὲ ἄνθη.

Ἀνθ-ωραΐζομαι, Μ. ίσομαι. Συνερίζομαι νὰ ὑπερβῶ ἄλλον τινὰ κατὰ τὸν καλλωπισμὸν ἢ τὴν ὡραιότητα.

Ἀνία (ἡ), [ἀ, ἰάομαι]. θλίψις τῆς ψυχῆς, λύπη, στενοχωρία, (Γαλλ.) ennui.

Ἀνία (ἀ), Δ. ἀντὶ Ἡνία.

Ἀνιάζω, Μ. άσω, = Ἀνιάω, λυπῶ. ‖. (μσ.) λυποῦμαι. »Θυμῷ (»Κτεάτεσσιν) ἀνιάζων,« Ὀδ. Χ., Ἰλ. Σ.

Ἀνιάομαι-ῶμαι, πθ. τοῦ Ἀνιάω.

Ἀν-ιάομαι (καὶ Ἰων. -έομαι) -ῶμαι, Μ. ιάσομαι (καὶ Ἰων. ιή)σομαι. Ξανα (ἢ Ἐντελῶς) ἰατρεύω.

Ἀνιαρὸς [ἀνία], ά, όν (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος). Λυπηρὸς, ἐνοχλητικὸς, δυσάρεστος. 2) (σπν.) λυπημένος.

Ἀνιαρῶς, ἐπίρ. Μὲ λύπην.

Ἀνίασι, ἀντὶ Ἀνιεῖσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἄνειμι.

Ἀνιᾶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνίατος (ὁ, ἡ), καὶ

Ἀν-ιάτρευτος (ὁ, ἡ). ἀγιάτρευτος, ἀθεράπευτος· ἀδιόρθωτος.

Ἀνιατρολόγητος (ὁ, ἡ). ὁ ἰατρικῆς ἀνίδεος.

Ἀνιάτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἰατρειάν.

†Ἀνίαχος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Αὐΐαχος.

Ἀν-ιάχω, Μ. ιαχήσω, Π. = Ἀναβοῶ.

Ἀνιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἀνιάζω, λυπῶ· ἐνοχλῶ. ‖. (πθ.) λυποῦμαι.

Ἀνιγρὸς, ά, όν, Π. ἀντὶ Ἀνιαρός.

;Ἀνιδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνοράω.

Ἀνίδιος (ὁ, ἡ). ὁ μηδὲν ἔχων ἴδιον.

Ἀνιδιτὶ, ἐπίρ. = Ἀνιδρωτὶ, [ἐκ τοῦ

Ἀν-ιδίω, Μ. ιδίσω, = Ἀνιδρόω.

Ἄνιδρος (ὁ, ἡ), = Ἀνίδρωτος.

Ἀν-ιδρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἱδρόω, χύνω ἱδρῶτα, ἢ Ξαναϊδρόνω.

Ἀνίδρυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἱδρυμένος (ἑδραῖος), (ἐπμ.) ἀβέβαιος, ἄστατος. 2) = Ἀνέστιος, ὅς τις δὲν κατεστάθη πουθενὰ, ἀλλὰ πλανᾶται ὡσὰν γύφτος, (ἐπμ.) ἀκοινώνητος, μισάνθρωπος.

Ἀν-ιδρύω, Μ. ύσω. Στήνω, θεμελιόνω· ἢ Ξανακτίζω, ἀνεγείρω.

Ἀνίδρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Ἀνίδρωτος, (Ἀρετ.).

Ἀνίδρωσις, εως (ἡ). ἵδρωμα ἄφθονον ἢ Ξαναΐδρωμα.

Ἀνιδρωτὶ, ἐπίρ. Χωρὶς ἱδρῶτα, (καὶ συνκδχ.) χωρὶς κόπον.

Ἀνίδρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἱδρώσας ἢ μὴ ἱδρόνων, (ἐπμ.) μὴ κοπιάζων.

Ἀν-ίεμαι, πθ. ἢ μσ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνίερος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ιέρως. Ὁ μὴ ἱερὸς, (ἐπμ.) = Βέβηλος.

Ἀν-ιερόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀφ(Καθ)ιερόνω.

Ἀνιέρωσις, εως (ἡ), = Ἀφ(Καθ)ιέρωσις.

Ἀνίεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀνίει(-η), γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρατ. τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνιεῦνται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἀνιάομαι.

Ἀνίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀνία.

Ἀνιηθεὶς, εῖσα, έν, Ἰων. ἀντὶ Ἀνιαθείς. ἀόρ. ά. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ἀνιάω.

Ἀν-ίημι, Μ. ἀν-ήσω (ἀόρ. Ἀνῆκα κτλ.), = Ἀναπέμπω, Ἀναδίδω, ἐβγάλλω, (ἐπὶ φυτ.) Ἀναφύω, (ἐπὶ πηγ.) Ἀναβρύω κτλ. »Ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀήτας,« Ὀδ. Δ. »Ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὀδόντων ἀνεῖναι τὴν γῆν,« Παυσ. »Τὰ χλιαρὰ τῶν ναμάτων ἀνιᾶσιν,« Ἀρστ. »Ὕλη ἀπὸ ταὐτομάτου φλόγα ἀνῆκε,« Θκ. 2) ξετεντόνω, χαλαρόνω, (Τουρκ.) μπολικαίνω, (συνκδχ.) λύνω, ἀνοίγω, ξεσκεπάζω, (καὶ ἐκ τοῦ ἐπακολουθ.) ἀφίνω ἐλεύθερον, ξαπολνῶ, παραιτῶ, (μτφορ.) δίδω ἄνεσιν ἢ ἄδειαν, συγχωρῶ, (Π.) ἐρεθίζω, διεγείρω ἐναντίον. »Τὰ τόξα καὶ τὰς λύρας ἀνίεμεν, ἵν' ἐπιτεῖναι δυνηθῶμεν,« Πλ. »Ἀνίημι τὸ πρόσωπον,« Αξ. »Ἄνεσαν πύλας,« Ἰλ. Φ. »Ἀνειμένων πόλοιο παμφαῶν πτυχῶν,« Ὑμν. Ἐκκλ. »Τὰς κρούρας

ἀνιᾶσιν ἀσπόρους, « Θφρ. » Ἀνεὶς αὐτῷ θηρᾶν, « Ξεν. (ꝁ ἑλλ.) » Οὐδὲν μᾶλλον ἀνίει, ἀλλ' ἐδίωκεν, « αὐτ. »Ὅταν μ' ἀνῇ νόσος μανίας, « Εὐρ. » Ἀνεῖναι αὐτοὺς τῶν δεσμῶν, « αὐτ. » Ἀνες αὐτὴν τῆς ζημίας, « Συν. » Ἀνιέναι τὰ χρέα,« Πλ. » Ἀνιέναι τὸ σῶμα εἰς ῥᾳδιουργίαν, « Ξεν. » Θεῶν δέ ἑ μῆνις ἀνῆκεν, « Ἰλ. Φ. (καὶ μσ.) » Κόλπον ἀνιεμένη, « Ἰλ. Χ. (καὶ πθ.) »Ἀνεῖτο δὲ αὐτῷ ἡ κόμη,« Σδ. » Ταῦρος ἀνεθεὶς ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, « Ἰσκρ. » Ἀνεῖνται εἰς νομὰς οἱ λειμῶνες, « αὐτ. » Ἐμπόριον ἀνεῖται, « Στρ. »Ἀνιέμενοι ὑβρίζουσι, « Πλάτ. » Ἀνεῖται τῇ βουλομένῃ γάμου μεταλαμβάνειν, Πλ. (ὅθεν ἡ μτχ.) » Ἀνειμένος, ἀντὶ Ἀνετος, ἄτονος, (τρπ.) ἄσωτος, τρυφηλός. »Ἀνειμένος χαρακτὴρ λόγου, « Ἀφθ. » Βίος ἀνειμένος,« Λξ. » Δίαιτα ἀνειμένη,« Θχ. 3) (κατ' ἔκτ.) ἀναλύω, λειόνω, ἀπαλύνω. » Ἀνίησι μαστοὺς χονδριοῦντας, « Δσκρ. (καὶ πθ) » Ὁ ὀπὸς ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀνίεται, « αὐτ. » Ἀνιέμενος ἐλαίῳ,« αὐτ. 4) (σπν. ꝁ Π.) 'γδέρνω. » Αἶγας ἀνιεμένους, « Ὀδ. Β. 5) ἀφιερόνω, (ἐπμ.) ἀφίνω ἀκαλλιέργητον. » Καὶ τὴν Ληκυθον καθελών, τέμενος ἀνῆκεν ἅπαν, « Θχ. » Καὶ τὴν χώραν ἀνεῖναι μηλόβοτον, « Ἰσκρ. (καὶ πθ.) » Βωμὸς ἀνεῖται Ἀπόλλωνι,« Παυσ. » Καὶ ἅπας τῷ Κρείττονι ἀνεῖται, « Σδ.

Ἀνιηρέστερος, η, ον, Ἰων. συγκρ. τοῦ

Ἀνιηρός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Ἀνιαρός.

Ἀνιήσειε, Ἰων. ἀντὶ Ἀνιάσειε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἀνιάω.

Ἀνίκα, σύνδ. Δ. ἀντὶ Ἡνίκα.

Ἀνίκανος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἱκανὸς διά, ἢ 2) εἰς τὸν ὁπ. δὲν εἶν' ἱκανὸν τίποτε.

Ἀνίκατος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Ἀνίκητος.

Ἀνικεί, ἐπίρ. Χωρὶς νίκην, (καὶ ἐπμ.) χωρὶς μάχην.

Ἀνικέτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἱκετευθεὶς ἢ μὴ ἱκετευόμενος, ἀδυσώπητος. 2) ὁ μὴ ἱκετεύσας.

Ἀνίκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νικηθεὶς ἢ μὴ νικώμενος, ἀκαταμάχητος.

Ἀνικμάζω, Μ. άσω. Ἐβγάλλω ἐπάνω τὴν ἰκμάδα (ὑγρασίαν), (ἐπμ.) στεγνόνω, ξηραίνω, (ἢ) νοτίζω ἐπιπολαίως.

Ἀνικμος (ὁ, ἡ). χωρὶς ἰκμάδα (ὑγρασίαν), ξηρός, στεγνός.

Ἀνίλαστος (ὁ, ἡ). ἀνεξιλέωτος.

Ἀνίλεως, ω (ὁ, ἡ), = Ἀνηλεής, ἀλύπητος.

Ἀνίμαστος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἱμάσσω]. ἀμαστίγωτος.

Ἀνιμάω-ῶ, Μ. ιμήσω. Ἀνασύρω, τραβῶ ἐπάνω (κυρ. νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι μὲ τὸ λωρὶ [ἱμάντα]). » Καὶ ἀναβάντες, ἀνίμων ἀλλήλους τοῖς δόρασι, « Ξεν. » Πίνειν ὀρυττόμενον, ἀλλ' οὐκ ἀνιμώμενον ὕδωρ« Ἡρωδ.

Ἀνίμησις, εως (ἡ). τὸ πρὸς τὰ ἄνω τράβιγμα (βγάλσιμον κτλ.), (ἴδε τὸ ῥῆμα).

Ἀνιος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Ἀνιαρὸς ἢ Ἀνίατος.

Ἀνίουλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἀκόμη ἰούλους, ἀγένειος, ἄνηβος.

Ἀνίοχος (ὁ), Δ. Ἀντὶ Ἡνίοχος.

Ἀνιππεύω, Μ. εύσω. Ἀναβαίνω ἔφιππος.

Ἀνιππος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ ἐποχούμενος εἰς) ἵππον, πεζός. 2) ὁ μὴ ἔμπειρος τοῦ ἱππεύειν. 3) (τόπος) μὴ ἐπιτήδειος πρὸς ἱππασίαν, δύσβατος. » Τά τε ἱππάσιμα τῆς χώρας ἄνιππα ποιεῖν, « Αἰν. Τακτ.

Ἀνίπταμαι, Μ. ἀναπτήσομαι (ἀόρ. Ἀνέπτην κτλ.). Πετῶ ἐπάνω (ὑψηλά).

Ἀνιπτόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄνιπτα (ἄπλυτα) ποδάρια, (ἐπίθ. τῶν ἱερέων τοῦ ἐν Δωδώνῃ Διός).

Ἀνιπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νιφθεὶς ἢ μὴ νιπτόμενος, ἄπλυτος.

Ἀνις, ἐπίρ. Π. Βοιωτ. ἀντὶ Ἀνευ.

Ἀνισάζω, Μ. άσω. Ἰσάζω, ἐξισάζω.

Ἀνισάριθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἄνισος κατὰ τὸν ἀριθμόν.

Ἀνισασμὸς (ὁ). ἴσασμα, ἐξίσωσις.

Ἀνισίτης, ου, (ὁ) καὶ Ἀνισῖτις, ιδος (ἡ). κατεσκευασμένος μὲ ἄνισον.

Ἀνισοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ἄνισον.

Ἀνισόκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἀνίσους κύκλους.

Ἀνισόμετρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἰσόμετρος, δυσανάλογος.

Ἀνισομήκης, εος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τὸ αὐτὸ (ἴσον) μὲ ἄλλον μῆκος.

Ἀνισον (τό), φυτ. καὶ τὸ ἀρωματ. αὐτοῦ σπέρμα, (κοιν.) γλυκάνισον, (συγχ. μὲ τὸ Ἀνηθον).

Ἀνισοπαχής, έος (ὁ, ἡ). ἄνισος κατὰ τὸ πάχος (χόνδρος).

Ἀνισόπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀνίσους τὰς πλευράς.

Ἀνισος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἴσος μὲ ἄλλον. 2) (τρπ.) ἄδικος, μεροληπτης.

Ἀνισότης (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀνίσου.

Ἀνισότιμος (ὁ, ἡ). ἄνισος κατὰ τὴν τιμήν, μὴ ἰσότιμος.

Ἀνισοτοιχέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ πλοίου) Ἔχω τὸν ἕνα τοῖχον ἄνισον, γέρνω πρὸς τὸ ἓν μέρος.

Ἀνισοφυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ φύσιν ἄνισος, φύσει ἀνόμοιος.

Ἀνισόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀνισάζω, ἐξισόω, κάμνω τι ἴσον μὲ ἄλλο.

Ἀνίστημι, Μ. ἀναστήσω (ἀόρ. Ἀνέστησα καὶ μσ. Ἀνέστην κτλ.). Στήνω ὀρθόν, σηκόνω (ꝁ μσ. σηκόνομαι) ἐπάνω. »Στήλας (» Βωμούς, » Τεῖχος κτλ.) ἀνιστάναι,« Ἡρ., Ἀῤῥ. »Τὸν μὲν ἀνεστήσαμεν, τὸν δὲ πλάγιον κατεβάλομεν, « Πλάτ. » Γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη, « Ἰλ. Ω. (καὶ μσ.) » Πάντες ἀνέσταν ἐξ ἑδέων, « Ἰλ. Α. (καὶ χ. προθ.) » Ἀναστάντες τῶν βάθρων,« Πλ. (ꝁ ἀπολ.) » Ἀνίστω (ἀντὶ Ἀνίστασο), φησίν, ὦ κακόδαιμον, « Αβ. » Τὰς ναῦς ταῖς πρύμναις ἀνεστώσας,« Μλ. » Ἀνίστημί τινα τοῦ βωμοῦ,« Θχ., δέχομαι τὸν ἱκέτην καί, δίδων εἰς αὐτὸν τὰ πιστά, τὸν πείθω ν' ἀφήσῃ τὴν ἱκετήριον θέσιν· (καὶ κατ' ἄλλ. ἔκδοχ.) » Ἀνίστημί τινα τοῦ οἰκήματος, « Λξ. » Ἀνέστησεν αὐτὴν ἀπὸ ταύτης τῆς καλῆς ἐργασίας, « Δμ. 2) σηκόνω (καὶ μσ. σηκόνομαι) ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἐξυπνῶ, (ꝁ μτφορ.) διεγείρω, παρακινῶ, (ἢ ἐπὶ κακοῦ) σηκόνω εἰς τὸ ποδάρι, κάμνω τινὰ νὰ ἐπαναστατήσῃ. » Ἐξ εὐνῆς ἀνστᾶσα, « Ἰλ. Ξ. » Κατακοιμίζοντας καὶ ἀνιστάντας,« Ξεν. » Ἴθι νῦν Αἴαντα ἀνστησον, « Ἰλ. Κ. » Ἀνίστησιν οὖν τοὺς Θρᾷκας, « Θχ. (ἐδῶ ἀνακτέον κατά τινας καὶ τό) » Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, « Ἰλ. Α., δηλ. ἐπαναστατήσῃ. 3) ἀναστήνω (ζωντανεύω) νεκρόν. » Οὐ γάρ τι πρήξεις, ἀκαχήμενος υἷος ἑῆος, οὐ δέ μιν ἀνστήσεις, « Ἰλ. Ω. (ꝁ μσ.) » Αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου, « Ἰλ. Φ. 4) σηκόνω ἀπὸ ἓν μέρος ꝁ φέρω εἰς ἄλλο, μετατοπίζω. » Ἀναστήσας τὸ στρατόπεδον, « Θχ. (καὶ μσ.) » Ἀνέστησαν ἐξ Αἰγίνης, « αὐτ. 5) = Ἀναστατόω, φυγαδεύω ἢ μετοικίζω ἀλλοῦ τοὺς κατοίκους πόλεως ἢ ἐπαρχίας τινός, (ἐπμ.) φέρω ἄνω κάτω (καταστρέφω, ἐρημόνω, ἀφανίζω) τὸν τόπον· διαλύω (σκορπίζω) τὴν συνέλευσιν κτλ. » Ἀργεῖοι Τιρυνθίους, Ὀρνεάτας, Μυκηναίους κτλ. ἀνέστησαν, « Παυσ. »Ἑστιαιεῖς ἀναστήσας ἐκ τῆς χώρας, Ἀθηναίους κατῴκισε, « Πλ. » Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρείδην ἐναρίξοι, « Ἰλ. Α. (καὶ πθ.) » Περιείδετε ἀνασταθεῖσαν, « Δμ. (καὶ διὰ τοῦ μσ. ἀορ.) » Οἱ κακοῦργοι ἀνέστησαν ὑπ' αὐτοῦ, « Θχ. »Ὑπὸ Λιγύων ἀναστάντες,« αὐτ. (ꝁ διὰ τοῦ μσ. πρκ.) » Πόλις ἀνέστηκε δουρί, « Εὐρ. » Ἐν ἀνεστηκυίῃ τῇ χώρῃ, « Ἡρ., (ꝁ ἐκ τοῦ ἐναντ. 6) ἀνεγείρω, ἀνοικοδομῶ. » Θήβας κατέστρεψεν, ἀλλ' οὐκ ἄλλας τοιαύτας ἀναστήσει, « Πλ. 7) (μσ.) (ἐπὶ συνελεύσεως) σηκόνομαι ἀπὸ τὸ κάθισμά μου (παρουσιάζομαι, ἐβγαίνω εἰς τὴν μέσην) γιὰ νὰ δημηγορήσω. » Τοῖσι δ' ἀνέστη Κάλχας, « Ἰλ. Α. » Αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς,« Ἰλ. Τ. » Ἀνισταμένους ἐν τῷ δήμῳ λέγειν, « Πλ. (παρβλ. 9). 8) (συνκδχ. καὶ προθετ.) = Ἐπανίσταμαι, σηκόνομαι κατά τινος. » Ἐπὶ τὴν χύτραν ἀνίσταμαι, « Ἀρσφ. » Ἀνίστασθαι δὲ ἐπὶ τὴν Νέαιραν νυκτὸς τοὺς δούλους, « Δμ. (καὶ πρὸς δοτ.) » Μή τίς τοι ἄλλος ἀναστῇ,« Ὀδ. Σ. 9) σηκόνομαι ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν (ἀπὸ τὸ κρεββάτι), γίνομαι καλά. »Ἐξαῦτις ἀνέστη, κῆρας ἀλύξας, « Ἰλ. Ο. »Τοὺς δὲ καὶ λήθη ἐλάμβανεν ἀναστάντας, « Θχ. » Εἰ εἵμαρταί σοι ἀναστῆναι ἐκ τῆς νόσου, ἀναστήσῃ, « Ξεν. 10) φέρω (παρουσιάζω ὡς) μάρτυρα κτλ., (Πλάτ.), (παρβλ. Ἀναβιβάζω).

Ἀνιστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξετάζω (Ἐρωτῶ) ἐπιμόνως νὰ πληροφορηθῶ.

Ἀνιστορησία (ἡ). τὸ νὰ ξηνέ τις -

Ἀνιστόρητος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος τῆς γνώσεως τινὸς πράγματος ἢ (ἐν γέν.) τῆς ἱστορίας, ἀνίδεος. 2) (πθ.) ὁ μὴ ἐξιστορηθείς, μὴ ἀναφερόμενος ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ἄγνωστος. 3) = Ἀνεκδιήγητος, μὴ δυνατὸς νὰ ἐξιστορηθῇ.

Ἀνιστορήτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἰδέαν τῆς ἱστορίας ἐν γέν. (ἢ τῆς ἱστορίας τινὸς πράγματος). » Ἀνιστορήτως ἔχειν τινός, « Πλ., ἀγνοεῖν.

Ἀνίστω, Ἀττ. ἢ Ἰων. ἀντὶ Ἀνίστασο, (β. πρσ. τοῦ) ἑνς. τῆς ὁρσ. τοῦ Ἀνίσταμαι.

Ἀνισχάνω (παρτ. Ἀνίσχανον), ἀντὶ Ἀνίσχω.

Ἀνίσχιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἰσχία (γόμφους ἢ κωλομέρια).

Ἀνίσχυρος ꝁ

Ἀνισχυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἰσχύν, ἀδύνατος.

Ἀνίσχω (παρτ. Ἀνίσχον καὶ πλέον οὔ), = Ἀνέχω.

Ἀνίσως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἄνισον.

Ἀνίσωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνισοῦν, ἐξίσωσις.

Ἀνιύζω, Μ. ιύξω (ἀόρ. Ἀνίυξα), Π. φωνάζω (χουγιάζω) δυνατά.

Ἀνιχθυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἰχθύας.

Ἀνίχνευσις, εως (ἡ). ἡ δι' ἰχνηλασίας ἀνεύρεσις, ἐξιχνίασις, ξετρύπωμα κτλ.

Ἀνιχνευτής, οῦ (ὁ). ὁ ἀνιχνεύων, ἐξιχνιαστής.

Ἀνίχνευτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ ἀνιχνεύσῃ, ἀνεξιχνίαστος.

Ἀνιχνεύω, Μ. εύσω. Εὑρίσκω (Ξετρυπόνω) τινὰ ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη του.

Ἀνεξιχνίαστος (ὁ, ἡ), = Ἀνίχνευτος.

Ἀνιώδης, εως (ὁ, ἡ), (ἀμφ.) = Ἀνιαρός.

Ἀνίωτος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἰόω]. ὁ μὴ σκωριάζων, ἀσκούριαστος.

Ἀννεῖται, Π. ἀντὶ Ἀνανεῖται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Ἀνανέομαι.

Ἀννέφελος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνέφελος.

Ἀννησον (τον), ου (τό), Π. ἀντὶ Ἀνηθον.

† Ἀνξηραίνω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀγξηραίνω.

Ἀνόδευτος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου δὲν δύναταί τις νὰ ὁδεύσῃ (περιπατήσῃ), δύσβατος.

Ἀνοδεύω, Μ. εύσω. Ὁδεύω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβαίνω, (Νικ. Χων.).

Ἀνοδία (ἡ). ἔλλειψις ὁδοῦ, ἡ δύσβατος ὁδός, κακοστρατιά.

Ἀνοδμος (ὁ, ἡ), = Ἀνοσμος.

Ἀνόδοντος (ὁ, ἡ), (σπν.) ἀντὶ Ἀνόδους.

Ἀνοδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὁδόν, χωρὶς δρόμον, ἄβατος. » Δίοδος—, « Εὐρ.

Ἀνοδος (ἡ), = Ἀνάβασις, ἀναίβασμα. »Ὅσα ἐν τῇ ἀνόδῳ ἐπράχθη, « Ξεν. 2) ἀνήφορος. » Φράξαντες τὴν εἰς Καπετώλιον ἄνοδον,« Ἡρωδ.

Ἀνόδους, οντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὀδόντια.

Ἀνοδύρομαι, Μ. οδυροῦμαι. Κλαίω μὲ ξεφωνητά.

Ἀνόδυρτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τυχὼν (ἢ ἀνάξιος) ὀδυρμοῦ, ἀμυρολόγητος. 2) (μτβε.) ὁ μὴ ὀδυρόμενος.

Ἀνοζος (ὁ, ἡ). (κυρ. ξύλον ἢ δένδρον) χωρὶς ὄζους.

Ἀνοήμων, ονος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἀνόητος.

Ἀνοησία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀνοήτου.

Ἀνοηταίνω, Μ. ήσω ἢ ανῶ; Εἶμαι-

Ἀνόητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Ὁ μὴ ἔχων νόησιν, μὴ ἐννοῶν, ἀσυλλόγιστος, μωρός. 2) (πθ.) = Ἀκατανόητος. 3) (μὲ γεν.) ὁ μὴ ἐννοῶν τι. »Ἀνόητος ὢν τῆς φωνῆς,« Ακ., (παρβλ. Συνετός).

Ἀνόθευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νενοθευμένος, γνήσιος, ἄδολος.

Ἀνοια (ἡ). στέρησις νοός, ἀνοησία, (παρβλ. Ἀγνοια).

Ἀνοιγμα (τό). μέρος (οἴκου κτλ.) ἀνοικτόν, θύρα, χαραγμάδα.

Ἀνοίγνυμι (παρτ. Ἀνεώγνυν, -υον) ꝁ

Ἀνοίγω, Μ. οίξω (παρτ. Ἤνοι[καὶ Ἀττ. Ἀνέῳ]γον, ἀόρ. Ἤνοι[καὶ Ἀττ. Ἀνέῳ]ξα, πρκ. Ἀνέ[Ἠνέ]ῳχα [ꝁ δοκιμώτ.]-ωγα, πθ. πρκ. Ἤνοι[καὶ Ἀττ. Ἀνέῳ καὶ Ἠνέῳ]γμαι, ἀόρ. πθ. Ἀνοι[καὶ Ἀττ. Ἀνε καὶ Ἠνε]ῴχθην καὶ β'. Ἠνοίγην). Ἀνοίγω (ἐν γέν. κάθε πρᾶγμα κλεισμένον), (ὅθ.) ξεστουπόνω· ξεδιπλόνω· (ἐπὶ πλοίων) 'βγαίνω εἰς τ' ἀνοικτά, (Ἰταλ.) ἀλαργάρω. »Ἀνήχθησαν, ὡς ἕκαστος ἤνοιξε, « Ξεν. » Ἀνῳξε δὲ Βύβλινον αὐτοῖς εὐώδη,« Θκρ, (συνκδχ. ἀντὶ) πίθον περιέχοντα οἶνον εὐώδη. »Ἀνοιγομένοιο ῥόδοιο,« Ἐπγρ. »Ἀνοιγομένοις τοῖς κτήνεσιν,« Σδ., ἀντὶ Σχιζομένοις, Ἀνατεμνομένοις, » Ἀνεῳγόσι τοῖς ὄμμασι, « Ακ. » Τὰ ἀνεῳγοτα τοῦ σκαφιδίου, « αὐτ.

Ἀνοιδαίνω, Μ. ανῶ, ꝁ

Ἀνοιδείω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ

Ἀνοιδέω-ῶ, Μ. ήσω. Φουσκόνω (σπν. μτβτ.), πρήσκομαι, (καὶ τρπ.) ἐξάπτομαι (ὑπὸ θυμοῦ κτλ.).

Ἀνοίδησις, εως (ἡ). φούσκωμα, (Ἀρστ.).

Ἀνοιδίσκω, Μ. οιδήσω; = Ἀνοιδαίνω.

Ἀνοίκειος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ οἰκεῖος (οἰκιακός), (ἐπμ.) ἀσυνήθιστος, ἀλλότριος, ἄσχετος, ἀνάρμοστος, ἀκατάλληλος κτλ.

Ἀνοικειότης (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀνοικείου, ἀλλοτριότης κτλ.

Ἀνοικείως, ἐπίρ. Χωρὶς οἰκειότητα· ἀναρμόστως κτλ. »Ἀνοικείως ἔχει πρός, « Συν., δὲν εἶνε ἐπιτήδειος (δὲν ἔχει διάθεσιν) διά.

Ἀνοίκητος (ὁ, ἡ), = Ἀοίκητος, ἀκατοίκητος.

Ἀνοικίζω, Μ. ίσω. Κατοικίζω (πόλιν κτλ. ἐρημωμένην) ἐκ νέου, 'ξανακτίζω, ἢ 'ξανακατοικῶ εἰς αὐτήν. 2) μετοικῶ ἢ μετοικίζω εἰς ὑψηλὸν ἢ μεσόγειον μέρος (καὶ ἐν γέν.) μακρύνομαι. »Ἀνοικίσαι σφᾶς εἰς τὴν Περσίδα,« Ἀῤῥ »Οὐκ εἰμὶ γείτων θαλάσσης, ἀλλ' ἀνῴκισμαι,« Συν. (ὅθ. μτφορ.) » Ἀνῳκισμένος τοῖς χρόνοις,« Σδ., ὁ πολλὰ ἀρχαῖος. »Ἀνῴκισαν τοῦ φθόνου,« Φλστ. 3) (συνκδχ.) ἐρημόνω, ἀναστατόνω, (καὶ μσ.) μετοικῶ ἀπὸ τὴν πατρίδα μου ἀλλοῦ, μεταναστεύω, (Ἀρστ. Ῥητορ. Β'.)

Ἀνοίκισις, εως (ἡ) ꝁ

Ἀνοικισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνοικίζειν ἢ ἀνοικίζεσθαι, Μετοικεσία, Μετανάστευσις κτλ.

Ἀνοικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξανακτίζω, ἢ κτίζω καλὰ ὡς ἐπάνω, (ἐπμ) φράζω, ἐμποδίζω. »Τὰς λαύρας πλίνθοις ἀνοικοδομεῖν,« Ἀρσφ.

Ἀνοικοδόμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ οἰκοδομηθείς, ἄκτιστος.

Ἀνοικονόμητος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ μὴ οἰκονομῶν τὰ πράγματά του, ἄσωτος, ἀκατάστατος. 2) (πθ.) ὁ μὴ τακτοποιημένος.

Ἀνοικος (ὁ, ἡ), = Ἀοικος.

Ἀνοικτέον, θετ. τοῦ Ἀνοίγω

Ἀνοικτίρμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀνηλεής, ἀσυμπαθής, ἄπονος.

Ἀνοίκτιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. κανεὶς δὲν οἰκτείρει (λυπεῖται, πονεῖ).

Ἀνοικτός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος ἀνοιχθῆναι, ἐπιδεκτικὸς ἀνοίγματος. 2) ὁ ἀνοιγμένος, ἀνοικτός

Ἀνοικτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς οἴκτου, ἄσπλαγχνος, ἀλύπητος. 2) -τῷ

Ἀνοικτρος (ὁ, ἡ), = Ἀνοίκτιστος.

Ἀνοίκτως, ἐπίρ. Χωρὶς οἶκτον, ἀλύπητα.

Ἀνοιμώζω, Μ. ώξω. Κλαίω μὲ δυνατοὺς ἀναστεναγμούς, μυρολογῶ.

Ἀνοιμωκτεί (κτί), ἐπίρ. Χωρὶς οἰμωγῆς, ἀστενάκτως.

Ἀνοίμωκτος (ὁ, ἡ). ἀθρήνητος, ἀστένακτος, ἀμυρολόγητος.

Ἀνοιξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνοίγειν, ἄνοιγμα.

Ἀνοιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀναφέρω.

Ἀνοιστός, ή, όν. Ὁ φερθεὶς ὀπίσω ἢ ἐπάνω, ἀναφερθείς.

Ἀνοιστρέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰστρηλατῶ, ἐρεθίζω, ἐξάπτω.

Ἀνοίσω, μέλλ. τοῦ Ἀναφέρω.

Ἀνοκωχή (ἡ), = Ἀνακωχή.

Ἀνολβία (ἡ). στέρησις ὄλβου (πλούτου), πενία, δυστυχία.

Ἀνόλβιος καὶ Ἀνολβος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὄλβον (πλοῦτον), δυστυχής, πτωχός· ταλαίπωρος, ἄθλιος.

Ἀνόλεθρος (ὁ, ἡ), = Ἀνώλεθρος. 2) ὁ μὴ ὀλέθριος.

Ἀνολκή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνέλκειν, τράβιγμα ἐπάνω.

Ἀνολολύζω, Μ. ύξω. Κλαίω δυνατὰ καὶ μὲ συχνὸν ἀναφυλλητόν, ξεφωνίζω (ὀλελέ, ὀλελέ), (ἐπὶ ἀψύχ.) ἀντηχῶ. 2) (μὲ αἰτ. ἐλλ.) ταλανίζω τινὰ μὲ δυνατοὺς θρήνους.

Ἀνολοφύρομαι, Μ. υροῦμαι (ἀόρ. Ἀνολοφυράμην). Κλαίω μὲ ξεφωνητά, μυρολογῶ.

Ἀνολύζω, Μ. ύξω, Π. ἀντὶ Ἀνολολύζω.

Ἀνομαι, πθ. τοῦ Ἀνω ἀντὶ Ἀνύω.

Ἀνομαλίζω (-όω-ῶ), Π. ίσω ἢ ώσω, = Ἀνισόω.

Ἀνομάλωσις, εως (ἡ). ἐξίσωσις.

Ἀνομβρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀναβρύω, χύνω ἐν εἴδει δυνατῆς βροχῆς (δηλ. ἀφθόνως), (ἀμτβτ.) τρέχω κρουνηδόν.

Ἀνομβρήεις, εσσα, εν, Π. ὁ συνεχῶς καὶ ἀφθόνως βρεχόμενος.

Ἀνομβρία (ἡ). ἔλλειψις ὄμβρου, ἀναβροχιά.

Ἀνομβρος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος ὄμβρου (βροχῆς).

Ἀνομέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραβαίνω τοὺς (ἢ Ζῶ χωρὶς) νόμους, εἶμαι ἄνομος. ‖. (πθ. ꝁ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) »Ἀνομούμενον (τό), = τῷ

Ἀνόμημα (τό). ἔργον παράνομον, παρανομία.

Ἀνομία (ἡ). ἔλλειψις (ἡ παράβασις τῶν) νόμων. 2) = Ἀνόμημα.

Ἀνομίλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὁμιλῶν (συναναστρεφόμενος) μὲ κάνένα, ἀκοινώνητος. 2) ἄπρακτος, ἀπολίτευτος. 3) (μὲ γεν.) ἄπειρος, ἀνίδεος. » Ἀνομίλητος παιδείας καὶ συνουσιῶν τῶν προσηκουσῶν,« Πλάτ.

Ἀνόμιχλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ὁμίχλης.

Ἀνόμματος (ὁ, ἡ), = Ἀόμματος.

Ἀνομογενής, έος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἀνομοιογενής.

Ἀνομοειδής, έος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἀνομοιοειδής.

Ἀνομόζηλος (ὁ, ἡ). ὁ μιμούμενος (ζηλῶν) ἀνόμοιον ἄλλου τινὸς ἐπάγγελμα κτλ.

Ἀνομοθέτητος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς νομοθεσίας, ἄτακτος.

Ἀνομοιογενής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-γενῶς. Ὁ διαφορετικοῦ γένους.

Ἀνομοιοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ διαφορετικοῦ εἴδους.

Ἀνομοιομερής, έος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἀνόμοια μέρη.

Ἀνομοιόπτωτος (ὁ, ἡ). (Γρμτ.), ὁ ἔχων ἀνομοίας τὰς πτώσεις.

Ἀνόμοιος, α ἡ ος, ον. Ὁ μὴ ὅμοιος, διαφορετικός.

Ἀνομοιόστροφος (ὁ, ἡ). (μετρ.) ὁ ἔχων ἀνομοίας στροφάς.

Ἀνομοιότης (ἡ). ἔλλειψις ὁμοιότητος, διαφορά.

Ἀνομοιόχρονος (ὁ, ἡ). (Γρμτ.) ὁ ἔχων ἀνόμοιον τὸν χρόνον (τὴν διάρκειαν τοῦ φθόγγου τῶν συλλαβῶν).

Ἀνομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀνόμοιον.

Ἀνομοίως, ἐπίῤ. Οὐχ ὁμοίως, διαφορετικά.

Ἀνομοίωσις, εως (ἡ). τὸ νὰ κάμνῃ τίς τι ἀνόμοιον.

Ἀν-ομολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συμφωνῶ (Εἶμαι [Μένω] σύμφωνος καθ' ὅλα, Συγκατατίθεμαι) περί τινος. » Ἀνομολογοῦμαί τι, (ἢ) πρός τινα, (ἢ) παρά τινος, « Πλάτ. ‖. (πθ.) ὁμολογοῦμαι παρὰ πάντων. » Ἀνωμολόγημαι τὰ ἄριστα πράττειν, « Δμ. » Ὁ γὰρ θεὸς τάξεως ϗ ζωῆς αἴτιος ἀνωμολόγηται, « Φίλ., (ὅθεν ‖. κατὰ μτχ.) Ἀνομολογούμενος, ὁ ἀναντίῤῥητος, βέβαιος. » Ἵνα δή μοι ἀνομολογούμενος ᾖ ὁ λόγος, « Αξ. 2) (καὶ ἐκ τοῦ ἐναντ. σημαινούσης τῆς προθ. τὸ ἀνάπαλιν.) ἀναιρῶ τοὺς λόγους μου ἢ ἀντιφάσκω. » Ἀνομολογήσασθαι τὰ εἰρημένα, « Ἀρστ (καὶ κατὰ μτχ.) » Ἀνομολογούμενον τοῖς προειρημένοις, « αὐτ. (καὶ ἀπολύτ.) » Ἵνα δή μοι μὴ ἀνομολογούμενος ᾖ ὁ λόγος, « Πλάτ.

Ἀνομολόγημα (τό). συμφωνία ἢ συγκατάθεσις.

Ἀνομολογία (ἡ). ἡ ἀμοιβαία συμφωνία, συγκατάθεσις διὰ λόγων. 2) ἀσυμφωνία, ἀντίφασις.

Ἄνομος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ζῶν χωρίς, ἢ μὴ φυλάττων τοὺς) νόμους. 2) ὁ μὴ κατὰ νόμους, παράνομος.

Ἀνόμως, ἐπίῤ. Χωρὶς νόμον, παρανόμως.

Ἀνόνητος (ὁ, ἡ), [ἀ, ὀνίνημι]. ὁ μὴ ὠφελῶν, ἀνωφελής. 2) (μὲ γεν.) ὁ μὴ ὠφελούμενος ἀπό. » Πάντων ἀγαθῶν ἀνόνητόν με ποιῆσαι, « Δμ.

Ἀνονόμαστος (ὁ, ἡ), ἴδε Ἀνωνόμαστος.

Ἄνοντος (τοῦ), γεν. τῆς μτχ. τοῦ Ἄνω (ἀντὶ Ἀνύω).

Ἀνόξυντος (ὁ, ἡ). ὁ προφερόμενος ἢ γραφόμενος χωρὶς ὀξείας.

Ἄνοος (ὁ, ἡ), (ἀσυναιρ.) ἀντὶ Ἄνους.

Ἀνόπαια, ἐπίῤ. Π. [ἀ, ὄψ]. ἐκτὸς ὄψεως, ἀφανῶς, ἀοράτως.

Ἀνόπιν, ἐπίῤ. Πρὸς τὰ ὀπίσω, (ἴδε Κατόπιν).

Ἄνοπλος (ὁ, ἡ), = Ἄοπλος, ἐξαρμάτωτος.

Ἀνόπλως, ἐπίῤ. Χωρὶς ὅπλων.

Ἄνοπτος καὶ

Ἀνόρατος (ὁ, ἡ), = Ἀόρατος.

Ἀν-οργάζω, Μ. άσω. (ἰατρ.) Προδιαθέτω (Ἐργάζω) διὰ μαλακτικῶν τὸ σῶμα πρὸς φαρμακαποσίαν.

Ἀνόργανος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὄργανα.

Ἀνοργία (ἡ). ἔλλειψις ὀργίων (μυστηρίων).

Ἀνοργίαστος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος ὀργίων, ἀνεόρταστος, ἢ ἀμύητος.

Ἀν-οργίζω, Μ. ίσω, = Ἀνοργάζω.

Ἄνοργος (ὁ, ἡ), = Ἀόργητος.

Ἀνορέα (ἡ), Π. [ἀνήρ]. = Ἠνορέη.

Ἀνορεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Πάσχω) ἀνορεξίαν, εἶμαι-

Ἀνόρεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὄρεξιν, ὁ πάσχων ἀνορεξίαν.

Ἀνορέκτως, ἐπίῤ. Χωρὶς ὄρεξιν, μὲ ἀνορεξίαν.

Ἀνορεξία (ἡ). ἔλλειψις (στέρησις) ὀρέξεως.

Ἀνόρεος, α, ον, Π. [ἀνήρ]. ἀνδρεῖος, πολεμικός.

Ἀν-ορθιάζω, Μ. άσω. Φωνάζω δυνατά, σηκόνω τὸν κόσμον εἰς τὸ ποδάρι μὲ ταῖς φωναίς μου.

Ἀν-ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἀόρ. Ἀν[καὶ Ἠν]ώρθωσα, ὁμοίως καὶ οἱ λοιπ. παρῳχ.). Σηκόνω (Στήνω) τι ὀρθὸν, ἰσιάζω. 2) ἀνεγείρω, ἀνοικοδομῶ. » Ἀνορθοῖ τὸ τεῖχος ὁ Κόνων, « Ξεν. » Ἀνόρθωσον ὅσα ἐγὼ ἐνέπρησα « Ἡρ. 3) = Διορθόω, μεταῤῥυθμίζω ἐπὶ τὸ κρεῖττον.

Ἄνορκος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὁρκισθείς.

Ἀν-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Σηκόνομαι μὲ ὁρμὴν (Τινάζομαι ἀπὸ τὸν τόπον μȣ) ἐπάνω.

Ἀν-ορμίζω, Μ. ίσω. Σηκόνομαι ἀπὸ τὸν λιμένα, ἐβγαίνω εἰς τὸ πέλαγος.

Ἄνορμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὅρμον (λιμένα διὰ ἄραγμα).

Ἀν-όρνυμι, Μ. όρσω, Π. παρακινῶ, διεγείρω, σηκόνω εἰς τὸ ποδάρι.

Ἀν-ορούω, Μ. ορούσω, Π. τινάζομαι (πετηοῦμαι) μὲ ὁρμὴν ἐπάνω. » Ἐπ' ὄχθȣς ἀνορούειν, « Ξεν.

Ἀνόροφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὀροφήν.

Ἀνοῤῥοπύγιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὀῤῥοπύγιον (καὶ ἐπμ.) οὐρὰν, κολοβός. » Ἀνοῤῥοπύγιος δὲ πάντων τῶν ἐντόμων ἡ πτῆσίς ἐστιν, « Ἀρστ., δὲν διευθύνεται καθὼς τῶν πτηνῶν, δι' ἔλλειψιν ὀῤῥοπυγίου.

Ἀνόρσω, μέλλ. τοῦ Ἀνόρνυμι.

Ἀν-ορταλίζω, Μ. ίσω, = Πτερύσσομαι, κτυπῶ τὰ πτερὰ (καθὼς οἱ πετεινοὶ ὅταν νικήσουν, ἢ τὰ μικρὰ πτηνὰ ὅταν δοκιμάζουν κατὰ πρῶτον νὰ πετάσουν)· καμαρόνω, χειροκροτῶ ἀπὸ τὴν χαράν μου.

Ἀν-ορύομαι, Μ. ύσομαι. Οὐρλιάζω (Κλαίω) μεγαλοφώνως.

Ἀν-ορύσσω (ττω), Μ. ύξω, = Ἀνασκάπτω, ξεχόνω· ξεῤῥιζόνω· (καὶ συνκδχ.) καταστρέφω, ἀφανίζω.

Ἀν-ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χορεύων τινάζομαι ἐπάνω (Χοροπηδῶ) ἀπὸ τὴν χαράν μου.

Ἄνορχος (ὁ). ὁ μὴ ἔχων ὄρχεις, εὐνοῦχος.

Ἀνόσητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νοσήσας, ἄνοσος.

Ἀνόσιος, α ἡ ος, ον, (καὶ ἐπίῤ.)-ίως. Ἀνίερος, βέβηλος· ἀσεβής, ἀλιτήριος. 2) Π. ὁ μὴ τυχὼν ὁσίας (τῶν περὶ τὴν ταφὴν νενομισμένων). » Ἀκτέριστον, ἀνόσιον νέκυν, « Σοφ.

Ἀνοσιότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀνοσίου ἀσέβεια.

Ἀνοσιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω-

Ἀνοσιούργημα (τό). ἔργον ἀνόσιον, ἔγκλημα.

Ἀνοσιουργία (ἡ), = Ἀνοσιούργημα, ἀσέβεια.

Ἀνοσιουργός (ὁ, ἡ). ὁ πράττων ἔργα ἀνόσια, κακοῦργος.

Ἀνοσίως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ἀνόσιον, ἀσεβῶς, παρανόμως.

Ἄνοσμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὀσμὴν (μυρωδιάν).

Ἄνοσος (ὁ, ἡ)· (ἐπὶ πρσ.) ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς νόσȣς, ὑγιής. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ὁ μὴ νοσώδης, ὑγιεινός.

Ἀνόστεος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὀστᾶ (κόκκαλα), (ὅθεν Π. ‖. οὐσ.) ὁ πολύπȣς, τὸ 'χταπόδι.

Ἀνόστητος καὶ Π.

Ἀνόστιμος καὶ

Ἄνοστος (ὁ, ἡ). (ἄνθρ.) ὁ μὴ νοστήσας (ἐπιστρέψας) εἰς τὴν πατρίδα του, (ἐπμ. ἐπὶ ὀπωρ. κλπ) μὴ φθασμένος (γενωμένος, μεστωμένος), ἄγουρος, ἄνοσος. 2) (τόπος) ἀπὸ τὸν ὁπ. κἀνεὶς δὲν ἐπιστρέφει πλέον.

Ἀνόσως, ἐπίῤ. Χωρὶς νόσȣ, ὑγιῶς.

Ἀνότιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νοτιζόμενος (μὴ ἔχων ὑγρασίαν), στεγνός.

Ἀν-οτοτύζω, Μ. ύσω ἢ ύξω, Π. ξεφωνίζω (ἐπαναλαμβάνων συνεχῶς τὸ θρηνητ. ἐπιφών. Ὀτοτοῖ).

Ἀνούατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων αὐτιὰ (οὔατα).

Ἀνουθέτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νουθετηθεὶς ἢ μὴ δεχόμενος (κοιν. μὴ 'παίρνων ἀπὸ) νουθεσίαν.

Ἄνους (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ἄνοος), ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων νοῦν, ἀνόητος.

Ἀνούσιος (ὁ, ἡ). (φλσφ.) ὁ μὴ ἔχων οὐσίαν (ὑπόστασιν, ὕπαρξιν), π. χ. ἡ νόσος, ὁ θάνατος κτλ. » Τὰ θεῖα ϗ νοερὰ ὑπερούσια μὲν, οὐκ ἀνούσια δὲ, « Θλγ.

Ἄνουσος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄνοσος.

Ἀνούτατος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, οὐτάω]. ἀπλήγωτος, ἀτρύπητος (μὲ κοντάρι κτλ.).

Ἀνουτητί, ἐπίῤ. Π. χωρὶς πληγώματος.

Ἀνούτητος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνούτατος.

Ἀν-οφρυάζω, Μ. άσω (εὐχρηστότ. κατὰ μσ. διάθεσ.). Σηκόνω ὑπερηφάνως τὰ 'φρύδια μου, (τὸ κοιν.) 'ψήλωσ' ἡ μύτη του.

Ἀνοχεύομαι, Μ. εύσομαι. (μτγν.) Κάμνω ἀνακωχὴν (ἀνοχάς).

Ἀνοχεύς, έως (ὁ). ὁ ἀνέχων (ὑποστηρίζων).

Ἀνόχευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὀχευθεὶς ἢ μὴ ὀχευόμενος, ἄπειρος ὀχείας, ἀβάτευτος. » Τὸ τῶν ὀστρακοδέρμων γένος μόνον, ὡς εἰπεῖν, ἀνόχευτον, « Ἀρστ.

Ἀν-οχεύω, Μ. εύσω. Κρατῶ ἢ Μένω ὀπίσω, σταματῶ, (Νικ. Χων.), παρβλ. Ἀνακωχεύω.

Ἀν-οχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνέχω, σηκόνω (κρατῶ) τι ὑψηλά.

Ἀνοχή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνέχειν ἢ ἀνέχεσθαι, κράτημα ὀπίσω, σταμάτισμα, ἐμπόδισμα, (ὅθεν εἰς τὸ πλθ.) = Ἀνακωχή. 2) ὑπομονή, μακροθυμία. 3) Π. ἀνατολή.

Ἀν-οχλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνοχλίζω.

Ἀνοχλησία (ἡ), = Ἀοχλησία.

Ἀνοχλητικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν ἀνασηκωτικήν, [ἐκ τοῦ

Ἀν-οχλίζω, Μ. ίσω, = Ἀναμοχλεύω, ἀνασηκόνω (κυρ. μὲ τὸν μοχλόν). » Νώτοισι δ' ἀνοχλίζουσιν « Ὀππ.

Ἄνοχλος (ὁ, ἡ), = Ἀνενόχλητος, ἥσυχος.

Ἀν-οχμάζω, Μ. άσω, Π. = Ἀνοχέω καὶ Ἀναμοχλεύω.

;Ἄνοχος, (ἴσως;) ἐσφαλμ. ἀντὶ Συγχος.

Ἀνόχυρος (ὁ, ἡ), = Ἀνώχυρος, ὁ μὴ ὀχυρός.

Ἀνοψία (ἡ). ἔλλειψις ὄψου (προσφαγίου κυρ. ὀψαρίων).

Ἄνοψος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὄψον (προσφάγι, ἄρτυμα), ξηρό (ἢ νερό) βραστος.

Ἄνπερ, σύνδ. Ἀνίσως ὅμως, ἂν τῷ ὄντι, (ἴδε καὶ Εἴπερ καὶ Ἤν περ).

Ἄνπερ, Δ ἀντὶ Ἤν περ.

Ἄνστα, Π. ἀντὶ Ἀνάστα = Ἀνάστηθι, β'. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς προς. τοῦ Ἀνίσταμαι.

Ἀνστάς, ᾶσα, άν, Π. ἀντὶ Ἀναστάς.

Ἀν-στέφω, Μ. στέψω, Π. ἀντὶ Ἀναστέφω.

Ἀνστήμεναι, Π. ἀντὶ Ἀναστῆναι.

Ἀνστήσειν, Π. ἀντὶ ἀναστήσειν.

Ἀνστήτην, Π. ἀντὶ Ἀνεστήτην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἀνίσταμαι

Ἀ-νστρέφω, Μ. στρέψω, Π. ἀντὶ Ἀναστρέφω.

Ἀνσχεθέειν, Π. ἀντὶ Ἀνασχέθειν ἢ Ἀνέχειν.

Ἄνσχεο, Π. ἀντὶ Ἀνάσχου, προς. τοῦ Ἀνέχομαι.

Ἄνσχετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνασχετός.

Ἄντα [ἀντί], ἐπίῤ. ἢ πρόθ. (συντ. μὲ γεν.) Π. ἀντίκρυ, κατάντικρα, κατὰ πρόσωπον, ἔμπροσθεν· ἐναντίον. » Τολμήσεις Διὸς ἄντα ἔγχος ἀεῖραι, « Ἰλ. Θ. » Ὅς κέ σευ ἄντα ἔλθῃ, « Π. » Ἄντα (» Ἐς ἄντα) ἰδών, « Ὀμ., Ἡσ. » Θεοῖσιν ἄντα ἐῴκει, « Ἰλ. Ω. (βλέποντάς τον τις κατὰ πρόσωπον) ὡμοίαζεν ἀπαράλλακτα.

Ἀντ-αγοράζω, Μ. άσω. Ἀγοράζω μὲ ἀλλαξ ἀν.

Ἀντ-αγορεύω, Μ. εύσω ἢ (ἀνμλ.) ἐρῶ (ἀόρ. Ἀντεῖπον ϗ -εῖπα, πρκ. Ἀντείρηκα κτλ.). Ἀντιλέγω, δημηγορῶ τὰ ἐναντία· ἀντιφάσκω.

Ἀντ-αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀντιστέκομαι, πολεμῶ ἐναντίον τινὸς, ἀντιπράττω· συνερίζομαι πρός τινα.

Ἀνταγώνισμα (τό). συναγωνισμός, φιλονεικία, ἐναντίωσις, πόλεμος.

Ἀνταγωνιστής, οῦ (ὁ). ἐναντίος, ἀντίπαλος, ἀντίζηλος κτλ.

Ἀντάδελφος (ὁ). ὁ ἀντὶ (εἰς τόπον) ἀδελφοῦ.

Ἀντ-αδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδικῶ καὶ ἐγὼ (πρὸς ἐκδίκησιν) τὸν ἀδικήσαντά με.

Ἀντ-ᾴδω, Μ. ᾄσομαι. Τραγῳδῶν ἀποκρίνομαι εἰς ἄλλον τραγῳδοῦντα, (μτφορ.) ἀντιπράττω κατά τινος.

Ἀντ-αείρω, Μ. αερῶ, Ἰων. ἀντὶ Ἀνταίρω.

Ἀντάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Ἀντήεις.

Ἄνταθλος (ὁ, ἡ), = Ἀνταγωνιστής.

Ἀντ-αιδέομαι-οῦμαι, Μ. αιδέσομαι ἢ αιδεσθήσομαι. Ἐντρέπομαι (Σέβομαι) καὶ ἐγὼ τὸν ὅστις μὲ ἐντρέπεται.

Ανταῖος [ἄντα ἢ ἀντί], α, ον, Π. ἀντικρυνός· » Πληγὴ ἀνταία, « Εὐρ., ἡ εἰς τὰ ἐμπρόσθια τοῦ σώματος, εἰς τὸ στῆθος. 2) (συνκδχ.) ἐναντίος, ἐχθρός. 3) ὁ παρακαλῶν (ἱκετεύων), ἱκέτης, (παρβλ. Προστρόπαιος). 4) ὁ ἐπακούων τοὺς ἱκετεύοντας (ἴδε Ἀντιάζω). » Ἀνταία Θεά, « Ὀρφ., ἡ Ῥέα » Ἀνταίη δαίμων, « Ἀπλλν., ἡ Ἑκάτη.

Ἀντ-αίρω καὶ (μσ.) αίρομαι, Μ. αρῶ, -οῦμαι (ἀόρ. Ἀντῆρα, -άμην, κτλ.). Σηκόνω (κυρ. τὸ χέρι μου) ἐναντίον τινὸς, (συνκδχ.) ἀντιστέκομαι, πολεμῶ, ἐναντιοῦμαι. » Πρὸς τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀνταίρων, « Πλ. (καὶ μσ.) » Γελωτοποιῶ ἀνταιρόμενος, καὶ παίων καὶ παιόμενος, « Αχ. (καὶ μὲ τὴν μτβ. πτ.). » Χεῖρας (» Ὅπλα) ἀνταιρόμενοι, « Θκ. 2) (ἀμτβτ. ἢ μσ.) ὑψοῦμαι ἄντικρυ τινος. » Σκόπελος ἀνταίρει, « Αχ.

Ἀντ-αισχύνομαι, Μ. υνθῆμαι, = Ἀνταιδέομαι.

Ἀντ-αιτέω-ῶ καὶ (μσ.)-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ζητῶ χάριν ἀντὶ χάριτος. 2) ζητῶ (κυρ. ψήφȣς πρὸς ἐκλογὴν) ἐγὼ ἀντὶ (εἰς τόπον, ὡς ἐπίτροπος) ἄλλου.

Ἀντ-αιτιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Κατηγορῶ (Ἐγκαλῶ) καὶ ἐγὼ τὸν κατηγορήσαντά με.

Ἀντακαῖον (τό), (ἐνν. τάριχος) τὸ παστὸν ἢ καπνιστὸν κομμάτι τοῦ ἰχθ. ἀντακαίȣ, 'ξυρίχι ἢ μουροῦνα ἁλατισμένη.

Ἀντακαῖος (ὁ). ὀψάρι κητῶδες τῶν μεγάλων ποταμῶν, (ἴσως) ἡ μουροῦνα ἢ τὸ μερσίνι, (παρβλ. Μύραινα).

Ἀντ-ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκολουθῶ ἐγὼ ἄλλον καθὼς καὶ ἐμὲ ἄλλος.

Ἀντακολουθία (ἡ). ἡ ἀμοιβαίως γινομένη ἀκολούθησις.

Ἀντακόλουθος (ὁ, ἡ). ὁ τόπον ἐπέχων ἀκολούθου (ὀπαδοῦ ἢ ὑπηρέτου).

Ἀντ-ακοντίζω, Μ. ίσω. Ἀκοντίζω καὶ ἐγὼ κατ' ἐκείνου ὅστις ἠκόντισεν ἐναντίον μȣ

Ἀντ-ακούω, Μ. ακούσομαι, καὶ

Ἀντ-ακροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, Ἀκούω (Ἀκροῶμαι) καὶ ἐγὼ ἐκεῖνον ὅστις μὲ ἤκουσε.

Ἀντακρωτήριον (τό). ἀκρωτήριον κείμενον ἀντικρὺ ἄλλου ἀκρωτηρίου.

Ἀντ-αλαλάζω, Μ. αλαλάξω. Ἀποκρίνομαι δι' ἀλαλαγμοῦ εἰς τὸν ἀλαλάξαντα.

Ἀνταλλαγή (ἡ). ἀλλαξιά, (χυδ. βαρβ.) τράμπα.

Ἀντάλλαγμα (τό). τὸ πρὸς ἀνταλλαγὴν διδόμενον ἢ λαμβανόμενον. » Τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; « Γρφ., [ἐκ τοῦ.

Ἀντ-αλλάσσω (ττω), Μ. αλλάξω. Κάμνω ἀλλαξιὰν, δίδω τι καὶ 'παίρνω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο. » Οὐδενὸς κέρδους ἀνταλλακτέον τὴν φιλοτιμίαν, « Δμ.

Ἀντ-αμείβω (εὐχρηστότ. τὸ μσ.)-ομαι, Μ. αμείψω, -ομαι. Δίδω τι ἀντ' ἐκείνȣ τὸ ὁπ. ἔλαβα, (ὅθεν) ἀποκρίνομαι. 2) ἀποδίδω (κάμνω) τὴν ἀνταμοιβὴν (εἴτε καλοῦ εἴτε κακοῦ). » Τὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι κακοῖς, « Αἰσχ.

Ἀντάμειψις, εως (ἡ), = τῷ-

Ἀνταμοιβή (ἡ). ἀνταπόδοσις (εἴτε καλοῦ εἴτε κακοῦ), ἀντιμισθία ἢ ἐκδίκησις.

Ἀνταμοιβός (ὁ). ὁ ἀνταμείβων. 2) Π. ὁ ἀμειφθεὶς (ἀλλαχθεὶς) καὶ δοθεὶς εἰς τόπον ἄλλου. » Τοῦτό τοι ἀντημοιβὸν ἁλίπλοοι οὔνομ' ἔθεντο, « Καλλ.

Ἀντ-αμύνομαι, Μ. αμυνοῦμαι. Ἀντιστέκομαι, ἀντεκδικοῦμαι.

Ἀντ-ανα-βιβάζω, Μ. άσω. Ἀναβιβάζω καὶ ἐγώ τι καθὼς ἀνεβίβασεν ἄλλος ἀπαντικρύ.

Ἀντ-ανα-γινώσκω, Μ. γνώσομαι. Ἀναγινώσκω τι παραβάλλων αὐτὸ μὲ τὸ πρωτότυπον.

Ἀνταναγνώστης, ου (ὁ). ὁ ἀναγινώσκων τι ἵνα τὸ παραβάλῃ μὲ τὸ πρωτότυπον.

Ἀντ-αν-άγω, (συνηθές. τὸ μσ.)-ομαι, Μ. άξω, -ομαι (ἀόρ. Ἀντανήγαγον, -όμην, κτλ.). Μακρύνω τὸν στόλον μου ἀπὸ τὴν ξηρὰν, ὅπου ἤτον ἀραγμένος, ϗ ἐβγαίνω εἰς τὸ πέλαγος, ἵνα ἀντισταθῶ εἰς τὸν ἐχθρόν, ὅστις ἔκαμε τὸ ἴδιον καὶ ἔρχεται ἐναντίον μου.

Ἀντ-ανα-δίδωμι, Μ. δώσω (ἀόρ. Ἀντανέδωκα κτλ.). Ἀναδίδω ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως, ἢ Διαδίδω ἐναλλὰξ ἑκατέρωθεν.

Ἀνταναίρεσις, εως (ἡ). ἡ ἐξεναντίας ἢ ἀμοιβαίως γινομένη ἀναίρεσις, [ἐκ τοῦ

Ἀντ-αν-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἀντανεῖλον κτλ.). Ἀναιρῶ (Ἀφανίζω κτλ.) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως.

Ἀντ-αν-αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω ἐπάνω (Ὑψόνω) τι ἐξ ἐναντίας.

Ἀντανάκλασις, εως (ἡ), καὶ

Ἀντανακλασμός (ὁ). ἡ ἐπὶ τὸ ἀνάπαλιν φορὰ (ἐπιστροφὴ) τοῦ ἀντικρουσθέντος σώματος. 2) (ῥτρ.) τὸ νὰ μεταχειρισθῇ τις πρὸς ἐπιστόμισιν τοῦ ἀντιδίκου τὴν αὐτὴν ἐκείνου λέξιν ὑπ' ἄλλην ὅμως σημασίαν, (παρβλ. Παρονομασία).

Ἀντανακλαστικός, ή, όν. Ὁ ἀντανακλάσεως ἐπιδεκτικός, ὁ δυνάμενος ἀντανακλᾷν ἢ ἀντανακλᾶσθαι.

Ἀντ-ανα-κλάω, Μ. κλάσω. Ἀποδίδω δι' ἀνακλάσεως (τὸ φῶς ἢ τὸν ἦχον).

Ἀντανακοπή (ἡ) = Ἀνακοπή, Ἀντίκρουσις, [ἐκ τοῦ

Ἀντ-ανα-κόπτω, Μ. κόψω, = Ἀνακόπτω, Ἀπο(Ἀντι)κρούω.

Ἀντ-αν-αλίσκω, Μ. αλώσω. Ἀφανίζω τὸν ἀφανίσαντά με.

Ἀντ-ανα-μένω, Μ. μενῶ. Προσμένω ϗ ἐγὼ καθὼς μὲ πρόσμεναν, ἀναμένω ἄλλον καθὼς ἄλλος ἐμὲ, (Θκ. Γ'. 12).

Ἀντ-ανα-παύομαι, Μ. παύσομαι. Ἀναπαύομαι καὶ ἐγὼ ἐλθούσης τῆς σειρᾶς μου.

Ἀντ-ανα-πίμπλημι, Μ. αναπλήσω. Γεμίζω 'ως ἐπάνω ἢ Ξαναγεμίζω τι καὶ ἐγὼ συνεριζόμενος πρὸς ἄλλον.

Ἀντ-ανα-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω ἢ Ξαναπλέκω τι καὶ ἐγὼ κατ' ἄλλον (παρ' ὃν τινα τὸ ἔπλεξεν ἄλλος) τρόπον.

Ἀντ-ανα-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀναπληρόω καὶ Ἀνταναμπίμπλημι.

Ἀνταναπλήρωσις, εως (ἡ). ἡ ἐξ ἐναντίας ἢ κατὰ συνερισμὸν γινομένη ἀναπλήρωσις.

Ἀνταναπλήσω, μέλλ. τοῦ Ἀνταναπίμπλημι.

Ἀντανασῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντανίσταμαι.

Ἀντ-ανα-στρέφω, Μ. στρέψω. Ἐπιστρέφω πάλιν ὀπίσω. » Πρὸς ἡμᾶς ἀνταναστρέφουσι, καθάπερ πρὸς τὸν βάλλοντα ἡ σφαῖρα, διὰ τὴν ἀντιτυπίαν παλινδρομοῦσα, « Κλμ.

Ἀντ-ανα-τρέχω, Μ. αναδραμοῦμαι (ἀόρ. Ἀντανέδραμον κτλ.). Ἐβγαίνω μὲ ὁρμὴν ἐπ-

άνω (ἢ Ἀναβαίνω τρέχων) καὶ ἐγὼ καθὼς ἄλλος.

Ἀντ·ανα·φέρω, Μ. οίσω (ἀόρ. Ἀντανήγαγον κτλ.). Φέρω τι ὀπίσω ἢ ἐπάνω πρὸς ἀνταλλαγήν.

Ἀντ·ανα·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποσύρομαι (Ὀπισθοδρομῶ) καὶ ἐγώ.

Ἄντανδρος (ὁ, ἡ). ὁ δοθεὶς εἰς τόπον ἄλλυ [ἀντί, ἀνδρός].

Ἀντ·άν·ειμι, Μ. ελεύσομαι (παρτ. ἢ ἀόρ. Ἀντανῄειν). Ἀναβαίνω (Ὑψοῦμαι) ϗ ἐγὼ συνεριζόμενος πρὸς ἄλλον.

Ἀντ·αν·είργω, Μ. είρξω. Ἐμποδίζω (Ἀποκρούω) ϗ ἐγὼ καθὼς μ' ἐμπόδισεν ἄλλος.

Ἀντανελεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντ-αναιρέω.

Ἀντ·αν·ίςημι, Μ. ανα·ςήσω (ἀόρ. Ἀντανέςησα κτλ.). Στήνω (Σηκόνω) ἐναντίον τινος. ||. (μσ.) Ἀντανίςαμαι, Μ. ςήσομαι (ἀόρ. Ἀντανέστην κτλ.). Στέκομαι αντικρὺ ἢ ἐναντίον τινός, ἀντιστέκομαι. » Ἔρωτι μέν νυν ὅς τις ἀντανίσταται, « Σοφ.

Ἀντ·αν·ίσχω, Μ. ἀνασχήσω (ἀόρ. Ἀντανέσχον κτλ.). Κρατῶ ὑψωμένον τι ἐναντίον ἢ καταντικρύ τινος. 2) (ἀμτβτ. ἢ μσ.) ἀναιβαίνω (καὶ ἐπὶ ἄςρ.) ἀνατέλλω ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν μέρος.

Ἀντανίσωμα (τό). τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἀνίσωσιν (ἀναπλήρωσιν, ἰσορροπίαν, ἐξισασμὸν) δύο ποσοτήτων.

Ἀντ·αν·οίγνυμι, Μ. ανοίξω. Ἀνοίγω τι ἀντικρὺ ἄλλυ. » Κεραυνοῖς φερομένοις ἀντανοῖξαι τὰ ὄμματα, « Λογγ.

Ἀνταν ύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἀνατείνω.

Ἀντάξιος (ὁ, ἡ). ἴσος μὲ ἄλλον κατὰ τὴν ἀξίαν (τιμήν), ἰσότιμος. » Οὐδὲν ψυχῆς ἀντάξιον, « Ἰλ. Ι.

Ἀντ·αξιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ζητῶ (Ἰταλ. Πρετεντέρω, Ἀπαιτῶ, ἢ Κρίνω ἄξιον) ϗ ἐγώ.

Ἀντ·απ·αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπαιτῶ ϗ ἐγώ.

Ἀντ·απ·αμείβομαι, Μ. αμείψομαι, = Ἀνταμείβομαι, ἀποκρίνομαι, ἀποδίδωμι τὰ ἴσα.

Ἀντ·απ·αστράπτω, Μ. αςράψω. Ἀςράπτω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας.

Ἀντ·απειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβερίζω καὶ ἐγώ.

Ἀντ·απ·οδείκνυμι, Μ. δείξω. Ἀποδεικνύω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντ·απο·δίδωμι, Μ. ἀποδώσω (ἀόρ. Ἀνταπέδωκα κτλ.). Δίδω πρὸς ἀνταλλαγήν, δίδω ὀπίσω, ἀποδίδω, ἀνταμείβω. » Χρησαμένη γὰρ ὕφηνα, καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι, « Βτρχμ. » Τὴν δὲ ἡγὴν ἀνταπέδωκαν φρικωδεστάτην τὰ ὄρη, « Δ. Κασ. (Ῥτρ. καὶ Γραμμτ.) » Ἀνταποδοῦναι τὴν μεταφοράν, « Ἀρςτ. ||. (μσ. ἢ πθ.) πωλοῦμαι πάλιν, ἐπιστρέφω, ἀντανακλῶμαι κτλ. (παρὰ Γρμμτ.) ἀπαρτίζομαι διὰ τῶν ἀναλόγων ἀνταποδοτικῶν ὀνομάτων.

Ἀνταπόδομα (τό). τὸ πρὸς ἀνταμοιβὴν διδόμενον ἢ ἀποδιδόμενον. 2) = τῷ

Ἀνταπόδοσις, εως (ἡ). ἀνταμοιβή, ἀντανάκλασις, ἐπιςροφὴ κτλ. (ἴδε τὸ ῥῆμα).

Ἀνταποδοτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀνταποδίδωμι.

Ἀνταποδοτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ συντείνων πρὸς) ἀνταπόδοσιν, (ὅθεν Γρμμτ.) » Ἀνταποδοτικὰ ὀνόματα, « τὰ ἀναφερόμενα πρὸς ἄλληλα: Τόσος, ὅσος· Τότε, ὅτε κτλ.

Ἀνταποδοτικῶς, ἐπίρ. Κατ' ἀνταπόδοσιν.

Ἀντ·απο·δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ἀνταπέδυν, κτλ.). Ἑτοιμάζομαι νὰ παλεύσω, (ϗ μτφορ.) ἑτοιμάζομαι κατά τινος.

Ἀντ·απο·θνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Ἀποθνήσκω ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.

Ἀντάποινα (τά), Π. τὰ πρὸς ἐξαγορὰν ἢ ἀνταμοιβὴν ἢ τιμωρίαν διδόμενα, πρόστιμον.

Ἀντ·απο·κρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι (ἀόρ. Ἀνταπεκρινάμην ἢ Ἀνταπεκρίθην). Ἀμοιβαίως (ἢ Ἐναντίον τινός, ἢ Πρὸς τὸν ἀποκριθέντα ἤδη) ἀποκρίνομαι.

Ἀνταπόκρισις, εως (ἡ). ἡ ἐναντίον τινὸς ἢ ἀμοιβαίως ἢ πρὸς ἀπόκρισιν (ἤδη δοθεῖσαν γινομένη) ἀπόκρισις.

Ἀντ·απο·κτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω τινὰ πρὸς ἐκδίκησιν ἄλλου φονευθέντος.

Ἀντ·απο·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἀνταπέλαβον κτλ.). Λαμβάνω τι ἀντ' ἐκείνου τὸ ὁπ. ἔδωκα, ἢ Ἀπολαμβάνω ἄλλο ἀντὶ ἄλλου, ἀνταμείβομαι

Ἀντ·απ·όλλυμι, Μ. ολέσω. Ἀφανίζω τὸν ἀφανίσαντά με. ||. (μσ.) Ἀνταπόλλυμαι, Μ. ολοῦμαι. Χάνομαι (Φονεύομαι) ἀντὶ ἄλλου τὸν ὁπ. ἔκαμα νὰ χαθῇ (ἐφόνευσα).

Ἀντ·απο·λογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀπολογοῦμαι καὶ ἐγώ.

Ἀνταπόπαλσις, εως (ἡ). ἀντίκρουσις, ἀντανάκλασις.

Ἀντ·απο·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω καὶ ἐγὼ ὀπίσω (ἢ εἰς τόπον ἄλλου) τι, ἀντανακλῶ.

Ἀντ·απο·πέρδω, Μ. παρδήσομαι. Πέρδω ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντ·απο·στέλλω, Μ. στελῶ, = Ἀνταποπέμπω.

Ἀνταποστολή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἀνταποστέλλω. » Πρέσβεων —, « Ν. Κ. Χων.

Ἀνταποστροφή (ἡ). ἀμοιβαία ἀντιπάθεια (ἀποστροφή).

Ἀντ·απο·ταφρεύω, Μ, εύσω, καὶ

Ἀντ·απο·τειχίζω, Μ. ίσω. Ὀχυροῦμαι καὶ ἐγὼ διὰ τάφρων ἢ τείχους ἐναντίον ἐκείνου ὅς τις ὠχυρώθη παρομοίως ἐναντίον μου.

Ἀντ·απο·τίω, Μ. τίσω. Πληρόνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως, ἀποδίδω.

Ἀντ·απο·φαίνω, Μ. φανῶ. Ἐκθέτω ἢ ἀποδεικνύω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας τὴν γνώμην μου κτλ., ἀποδεικνύω ἐκ τοῦ ἐναντίου ὅτι.

Ἀντ·απο·φέρω, Μ. απ·οίσω. Παίρνω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας.

Ἀνταποχή (ἡ). ἐξοφλητικὸν δανειςοῦ πρὸς χρεώστην, (ἴδε Ἀποχή).

Ἀντ·άπτομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀνθάπτομαι.

Ἀντ·απ·ωθέω-ῶ, Μ, ωθήσω ἢ ὤσομαι. Ἀμπώθω (Κουντῶ) ϗ ἐγὼ ὀπίσω ἀμοιβαίως.

Ἀνταπώθησις καὶ Ἀντάπωσις, εως (ἡ). ἀμοιβαῖον κούντημα (ἄμπωγμα) πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἀντ·αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ ἢ Ξαναμετρῶ καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας, παραβάλλω ἀριθμὸν μὲ ἀριθμόν.

Ἀντ·αρκέω-ῶ Μ. αρκέσω. Εἶμαι ἀρκετὸς ν' ἀντισταθῶ, (ν' ἀνθέξω).

Ἀνταρκτικός, ή, όν. Ὁ κείμενος ἀ.τ.θέτως τῷ ἀρκτικῷ, νότιος, μεσημβρινός.

Ἀνταρσία (ἡ), (νλγ.) ἀντὶ τοῦ (δοκιμωτ.)-

Ἄνταρσις, εως (ἡ). ἐπανάςασις, ἀποςασία.

Ἀντάρτης, ου (ὁ). (νλγ.) ἀποστάτης, ἐπαναστάτης.

Ἀντ·ασπάζομαι, Μ. άσομαι. Χαιρετῶ τὸν χαιρετοῦντά με, ἀποδίδω τὸν χαιρετισμόν.

Ἀντ·αστράπτω, Μ. άψω, = Ἀνταπαςράπτω.

Ἀντ·αυγάζω, Μ. άσω. Ἀντανακλῶ τὴν λάμψιν (αὐγήν).

Ἀνταύγεια (ἡ). ἀντανάκλασις τῆς λάμψεως. (ἐπὶ χρωμάτ.) contraste.

Ἀντ·αυγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνταυγάζω.

Ἀνταυγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντικρύζων εἰς λαμπρὸν σῶμα ϗ ἀντανακλῶν τὴν λάμψιν.

Ἀντ·αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντιλαλῶ, ἀποκρίνομαι.

Ἀντ·αϋτέω-ῶ, Μ. αΰσω, Π. ἀντηχῶ.

Ἀνταφαίρεσις, εως (ἡ). ἡ ἀμοιβαίως ἢ ἐξ ἐναντίας γινομένη ἀφαίρεσις. [ἐκ τοῦ

Ἀντ·αφ·αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Ἀνταφεῖλον κτλ.). Ἀφαιρῶ καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας.

Ἀντ·αφ·ίημι, Μ. ανταφήσω (ἀόρ. Ἀνταφῆκα κτλ.). Ἀφήνω (Ῥίπτω) καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας.

Ἀντ·αχέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Ἀντηχέω.

Ἀντάω-ῶ [ἄντα ἢ ἀντί], Μ. ήσω ἢ ήσομαι (κτλ. ὁμαλῶς), Π. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) ἀντικρύζω, συναπαντῶ, (καὶ κατ' ἐκτ.) ἀντιστέκομαι. 2 (μὲ γεν. καὶ Π. μὲ αἰτ.) μετέχω, ἀπολαμβάνω. » Τοῦ γὰρ ϗ δαιτὸς ἠντήσατε, « Ὀδ. Γ. » Ἀπωικτίζετο τῶν ὑπὸ Κύρου ἤντησε, « Ἡρ.

Ἀντ·εγ·γράφω, Μ γράψω. Καταγράφω (Περνῶ) εἰς τὸν κατάλογον ἄλλο ἀντ' ἐκείνου τὸ ὁπ. ἔσβυσα ἢ εἰς τόπον ἄλλου.

Ἀντ·εγείρω, Μ. εγερῶ. Σηκόνω (Ὑψόνω) κτίριον ἀντικρὺ ἄλλου.

Ἀντ·εγ·καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Ἐγκαλῶ (Ῥίπτω τὸ ἔγκλημα εἰς) ἐκεῖνον ὅστις μὲ ἐγκαλεῖ.

Ἀντέγκλημα (τό). τὸ ῥῖψιμον τοῦ ἐγκλήματος εἰς τὸν ἐγκαλοῦντα, κατηγορία ἐναντίον τοῦ κατηγόρου.

Ἀντεγκληματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀντέγλημα.

Ἀντ·εγ·χειρίζω, Μ. ίσω. Ἀντὶ τοῦ ἐγχειρισθέντος μοι ἐγχειρίζω καὶ ἐγὼ ἄλλο.

Ἀντ·εικάζω, Μ. άσω. Παρομοιάζω (Παραβάλλω) καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας τινά.

Ἀν·τείνω, Μ. τενῶ, Π. ἀντὶ Ἀνατείνω.

Ἀντειπεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀντέπω καὶ

Ἀντείρηκα, πρκ. τῆς ὁρς. τοῦ (ἀχρ.) Ἀντέρω, ἀντὶ Ἀντιλέγω.

Ἀντ·είρομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀντέρομαι.

Ἀντ·εισ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀντεισήγαγον κτλ.). Ἐμβάζω ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου, ἀντικαθιστῶ.

Ἀντεισαγωγή (ἡ). τὸ νὰ ἐμβάσῃ τις ἀντὶ (ἢ ἐξ ἐναντίας) τοῦ ὑπάρχοντος ἄλλο, ἀντικατάστασις. (ῥτρ.) = Ἔνστασις.

Ἀντείσακτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντικατασταθείς, (ῥτρ.) ὁ ἀντιπροβαλλόμενος δι' ἔνστασιν.

Ἀντ·εισ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Ῥίπτω καὶ ἐγὼ μέσα ἐναντίον ἄλλου. 2) (ἀμτβτ.) κάμνω καὶ ἐγὼ εἰσβολὴν πρὸς [illegible]κόπησιν

Ἀντ·είσ·ειμι, Μ. ειμι (πρτ. Ἀντεισῄειν) = τῷ·

Ἀντ·εισ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἀντεισῆλθον κτλ.). Ἐμβαίνω καὶ ἐγὼ ἐξεναντίας, ἢ ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.

Ἀντ·εισ·φέρω, Μ. εισ·οίσω (ἀόρ. Ἀντεισήνεγκα κτλ.), = Ἀντεισάγω. » Ἀντεισφέρειν νόμον, « Δμ., προτείνειν ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοντος ἄλλον.

Ἀντεκδραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντεκτρέχω.

Ἀντ·εκ·θλίβω, Μ. θλίψω. Ζουλίζων ἐβγάλλω (στραγγίζω) τι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντ·εκ·κλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω καὶ ἐγώ τι ἀντ' ἐκείνου τὸ ὁπ. μοῦ ἔκλεψεν ἄλλος.

Ἀντ·εκ·κομίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω ϗ 'παίρνω καὶ ἐγὼ καθὼς μοῦ ἐπῆρεν ἄλλος.

Ἀντ·εκ·κόπτω, Μ. κόψω. Κτυπῶ καὶ ἐβγάλλω καὶ ἐγὼ (κυρ.) τ' ὀμμάτι ἄλλυ καθὼς ἐκεῖνος ἔκαμεν εἰς ἐμέ.

Ἀντ·εκ·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω ϗ ἐγὼ ἐκ μέρους μου ἔξω.

Ἀντ·εκ·πλέω, Μ. πλεύσομαι, = Ἀντανάγομαι.

Ἀντ·εκ·πλήσσω (ττω), Μ. πλήξω. Ἐκπλήττω καὶ ἐγὼ τὸν ἐκπλήξαντά με.

Ἀντέκτασις, εως (ἡ). (ῥτρ.) = Ἀντιπαρέκτασις, [ἐκ τοῦ

Ἀντ·εκ·τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω (Ἁπλόνω) ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον ἄλλου.

Ἀντ·εκ·τίθημι, Μ. εκ·θήσω (ἀόρ. Ἀντεξέθηκα κτλ.). Ἐκθέτω καὶ ἐγὼ ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον ἄλλου, κάμνω διαφορετικὴν (ἐναντίαν) ἔκθεσιν.

Ἀντ·εκ·τίνω, Μ. τίσω. Πληρόνω ἀντίτιμον ἢ πρόστιμον· πληρόνω εἰς τόπον (ἢ ἐκ μέρους) ἄλλου.

Ἀντέκτισις, εως (ἡ). πληρωμὴ προςίμυ· ἀντιμισθία.

Ἀντ·εκ·τρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω τὸν ἀναθρέψαντά με. » Περὶ τῶν πελαργῶν ὅτι ἀντεκτρέφονται θρυλλεῖται, « Ἀρςτ.

Ἀντ·εκ·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Ἀντεξέδραμον κτλ.). Ἐβγαίνω καὶ ἐγὼ καὶ τρέχω ἐναντίον τοῦ τρέχοντος κατεπάνω μου.

Ἀντ·εκ·φέρω, Μ. εξ·οίσω (ἀόρ Ἀντεξήνεγκα κτλ.). Ἐβγάλλω καὶ ἐγὼ καὶ 'παίρνω τι καθὼς μοῦ 'πῆραν. 2) = Ἀντεκτίθημι.

Ἀντ·ελαττόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Νικῶμαι (Ὑποχωρῶ) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντελιγμός (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀνθελιγμός.

Ἀν·τέλλω, Μ. τελῶ, Π. ἀντὶ Ἀνατέλλω.

Ἀντ·ελπίζω, Μ. ίσω. Ἐλπίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως· ἀναλαμβάνω πάλιν ἐλπίδας.

Ἀντ·εμ·βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐμβαίνω καὶ ἐγὼ (κυρ. εἰς τὸ καράβι ἵνα ἐκπλεύσω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ). (ἁπλῶς) ἐμβαίνει τὸ ἓν εἰς τὸ ἄλλο. » Ἀντεμβαίνυσιν εἰς ἀλλήλους, ὥσπερ ϗ ἐν ταῖς θύραις οἱ γιγγλυμοί, « Αξ. Ἱππκρ.

Ἀντ·εμ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω μέσα τι ἀντ' ἐκείνου τὸ ὁπ. ἔβγαλα, ἀντικαθιστῶ. 2) (ἀμτβτ.) = Ἀντεισβάλλω.

Ἀντέμβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντεμβαίνειν.

Ἀντ·εμ·βιβάζω, Μ. άσω. Ἐμβάζω ϗ ἐγὼ (κυρ. στρατιώτας εἰς τὰ πλοῖα ἵνα ἐκπλεύσω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ).

Ἀντεμβολή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντεμβάλλειν, ἀντικατάστασις.

Ἀντ·εμ·βριμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Φοβερίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντ·εμ·παίζω, Μ. παίξω. Περιπαίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μὲ περιπαίζει.

Ἀντ·εμ·πήγνυμι, Μ. πήξω. Μπήγω τι καὶ ἐγὼ ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον τινός. » Πρὶν ἂν σχοῖνος αὐτοῖς ἀντεμπαγῶ, « Ἀρςφ.

Ἀντ·εμ·πίπλημι, Μ. ἀντεμπλήσω (ἀόρ. Ἀντενέπλησα κτλ.). Γεμίζω πάλιν ἐκεῖνο τὸ ὁπ. ἐκένωσα.

Ἀντ·εμ·πίπρημι, Μ. ἀντεμπρήσω (ἀόρ. Ἀντενέπρησα κτλ.). Καίω (Πυρπολῶ) ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντ·εμ·πλέκω, Μ. πλέξω. Περιπλέκω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας. ||. (μσ.) ἐναγκαλίζομαι τὸν ὅστις μὲ ἀγκαλίζεται.

Ἀντεμπλοκή (ἡ). τὸ ἀμοιβαῖον περίπλεγμα (ἀγκάλιασμα).

Ἀντ·εμ·φαίνω, Μ. φανῶ, καὶ

Ἀντ·εμ·φανίζω, Μ. ίσω. Ἀποδεικνύω τὸ ἐναντίον.

Ἀντ·έμφασις, εως (ἡ). ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου, ἀναίρεσις τῆς προτάσεως τοῦ ἀντιδίκυ. » Ὁ β ᾶ ρ ο ς ἐκτεινόμενον ἔχει τὸ α πρὸς ἀντέμφασιν τοῦ οὐδετέρυ, « Γρμτ.

Ἀντεναγωγή (ἡ). ἡ κατὰ τοῦ ἐνάγοντος γινομένη ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου ἀγωγή.

Ἀντεναντίωσις, εως (ἡ). (σχῆμα ῥτρ.) ὅταν ἐκφράζωμέν τι διὰ τοῦ ἐναντίου, π. χ. » Οὐκ ἐλάχιστα, « ἀντὶ Μέγιστα.

Ἀντ·εν·δείκνυμαι, Μ. δείξομαι. Ἀποδεικνύω τὸ ἐναντίον, φέρω ἐναντίας ἐνδείξεις.

Ἀντένδειξις, εως (ἡ). ἐναντία ἀπόδειξις ϗ ἡ δι' αὐτῆς ἀναίρεσις τῶν ἐνδείξεων τοῦ ἀντιδίκου.

Ἀντ·εν·δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ἀντενέδυν κτλ.). Ἐνδύομαι ἄλλο φόρεμα, ἀλλάζω τὸ ἔνδυμά μου.

Ἀντενέδραι, ῶν (αἱ). αἱ κατὰ τῶν ἐνεδρευόντων γινόμεναι ἔνεδραι.

Ἀντ·εν·εδρεύω, Μ. εύσω. Ἐνεδρεύω τὸν ἐνεδρεύοντά με, ἀντιτάττω ἐνέδραν εἰς ἐνέδραν.

Ἀντ·εν·εργέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Ἐνεργῶ ἐναντίον τινός, ἔχω τὴν ἐναντίαν ἐνέργειαν.

Ἀντ·ενεχυράζομαι, Μ. άσομαι. Λαμβάνω καὶ ἐγὼ ἐνέχυρον.

Ἀντενέχυρον (τό). τὸ ἀμοιβαίως δοθὲν ἐνέχυρον.

Ἀντ·εξ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀντεξήγαγον κτλ.). Ἐβγάλλω καὶ ἐγὼ (κυρ. τοὺς ςρατιώτας μου κατὰ τοῦ ἐχθροῦ), ἀντεκςρατεύω. 2) ἀντὶ τοῦ εἰσαχθέντος (ἐμπορικῶς) ἐξάγω ἄλλο. » Ἐν ταῖς Ἀθήναις πλεῖστά ἐστιν ἀντεξάγειν, « Ξεν. 3) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. ϗ μτφορ. μὲ δοτ.) ἐναντιόνομαι, ἀντιπράττω.

Ἀντ·εξ·αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπαιτῶ ϗ ἐγώ.

Ἀντ·εξ·αν·ίστημι, Μ. ἀντεξαναςήσω. Διεγείρω (Ἐπαναστατῶ) ϗ ἐγὼ κατά τινος.

Ἀντ·εξ·απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ καὶ ἐγὼ τὸν ὅστις μὲ ἠπάτησε.

Ἀντ·έξ·ειμι, Μ. ειμι (πρτ. Ἀντεξῄειν κτλ.), = Ἀντεξέρχομαι.

Ἀντ·εξ·ελαύνω, Μ. ελάσω. Ἐκςρατεύω ϗ ἐγὼ (κυρ. μὲ ἱππικὸν) ἐναντίον τοῦ ἐρχομένου κατεπάνω μου ἐχθροῦ.

Ἀντ·εξ·έρχομαι, Μ. εξ·ελεύσομαι (ἀόρ. Ἀντεξῆλθον κτλ.). Ἐβγαίνω ϗ ἐγὼ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντ·εξ·ετάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω ἀμοιβαίως ἢ πρὸς ἀλλήλους (τοὺς διαδίκους ἢ τοὺς μάρτυράς των). ||. (μσ. ἢ πθ.) παραβάλλομαι (κυρ. ἐπὶ δικαςηρίυ) πρός τινα, (ἐν γέν.) συγκρίνομαι. » Στρατηγοῖς τοῖς ἀρίστοις ἀντεξεταζόμενος, « Λκ. 2) (συνκδχ.) συνερίζομαι ἢ ἀντιςέκομαι. » Ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ, « Λκ.

Ἀντεξέτασις, εως (ἡ) καὶ

Ἀντεξετασμός (ὁ). ἡ συγχρόνως γινομένη ἐξέτασις τῶν διαδίκων ἢ τῶν μαρτύρων πρὸς ἀλλήλους.

Ἀντεξῄεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀντέξειμι.

Ἀντ·εξ·ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ϗ ἐγὼ μὲ ὁρμὴν κατὰ τοῦ ὁρμῶντος ἐναντίον μυ.

Ἀντεξόρμησις, εως (ἡ). τὸ κατὰ τοῦ ὁρμῶντος ἐχθροῦ ὁρμητικὸν κίνημα.

Ἀντέξωσις, εως (ἡ). ἔξωσις ἀμοιβαία.

Ἀντ·επ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀντεπήγαγον κτλ.). Φέρω (Ὁδηγῶ) τοὺς στρατιώτας κατὰ τοῦ ἐρχομένου ἐναντίον μου ἐχθροῦ. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ὑπάγω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἀπαντῶ τὴν ἔφοδόν του.

Ἀντ·επ·ᾴδω, Μ. ᾄσομαι. Γοητεύω ϗ ἐγὼ μὲ ἐπῳδὰς τὸν μεταχειριζόμενον ἐναντίον μου τοιαύτας.

Ἀντ·επ·αινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Ἐπαινῶ τὸν ἐπαινέτην μου, ἀποδίδω ἔπαινον ἀντὶ ἐπαίνου.

Ἀντ·επ·αν·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀντεπανήγαγον κτλ.), = Ἀντεπάγω (κυρ. ἐπὶ πλοίων).

Ἀντ·επ·αν·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Ἐπιστρέφω ἐκ δευτέρου.

Ἀντ·επ·αφ·ίημι, Μ· ἀντεπαφήσω. Ξαπολνῶ καὶ ἐγὼ ἐναντίον τινός.

Ἀντ·έπ·ειμι, Μ. ειμι (πρτ. Ἀντεπῄειν κτλ.), = Ἀντεπέρχομαι.

Ἀντ·επ·εισ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀντεπεισήγαγον κτλ.). Ἐμβάζω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας ἢ ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.

Ἀντεπείσοδος (ἡ). ἔμβασμα ἀμοιβαῖον ἢ ἐναντίον.

Ἀντ·επ·εισ·φέρω, Μ. οίσω (ἀόρ. Ἀντεπεισήνεγκα κτλ.). Ἐμβάζω ϗ ἐγὼ πρὸς τοῖς ὑπάρχουσι ϗ ἄλλα ἐναντίον τινὸς ἢ κατὰ συνερισμόν.

Ἀντ·επ·εξ·άγω, Μ. άξω. Ἐβγάλλω ϗ ἐγὼ (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. Ἐβγαίνω μὲ) τοὺς στρατιώτας μου κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντ·επ·έξ·ειμι, Μ. ειμι (ἀόρ. Ἀντεπεξῄειν κτλ.), = τῷ·

Ἀντ·επ·εξ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἀντεπεξῆλθον κτλ.). Ἐβγαίνω καὶ ἐγὼ κατὰ τοῦ ἐρχομένου ἐναντίον μου ἐχθροῦ.

Ἀντεπέξοδος (ἡ). δευτέρα ἐξόρμησις κατὰ τῶν πολιορκούντων (ἐν ᾧ ἀσχολοῦνται εἰς ἄλλο μέρος κατὰ τῆς πρώτης).

Ἀντ·επ·ερείδομαι, Μ. ερείσομαι. Ἐπιστηρίζομαι (Ἀκκουμβῶ) εἰς τὸν ἐπερειδόμενον ἐπάνω μου· (ἐπμ.) ἀντιπαλαίω, ἀντιστέκομαι.

Ἀντ·επ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Ὑπάγω κατὰ τοῦ ἐπερχομένου ἐναντίον μου.

Ἀντ·επ·ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ ἢ Ξα-

ναρωτῶ καὶ ἐγὼ τὸν ἐρωτῶντά με· εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ ἀντιδίκου μου ἀποκρίνομαι δι' ἄλλης ἐρωτήσεως.

Ἀντεπερώτησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντεπερωτᾷν.

Ἀντ·επ·ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κρότον ὥστε νὰ μὴ ἀκούηται τὶ μὲ λέγουν.

Ἀντ·επι·βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐμβαίνω ἢ Ἀναβαίνω καὶ ἐγὼ μὲ βίαν κατά τινος ἢ ἀπὸ ἄλλο μέρος.

Ἀντ·επι·βουλεύω, Μ. εύσω. Ἐπιβουλεύομαι τὸν ἐπίβουλόν μου, εἰς ἐπιβουλὴν ἀντιτάττω (ἢ τὴν ἀποκρούω μὲ) ἐπιβουλήν.

Ἀντ·επι·γράφω, Μ. γράψω. Ἀλλάζω τὴν ἐπιγραφὴν ἢ Τὴν ἀφήνω μὲν, ἀλλὰ κάμνω καὶ ἐγὼ ἄλλην ἐναντίαν.

Ἀντ·επι·δείκνυμι, Μ. δείξω. Κάμνω ϗ ἐγὼ ἐναντίον τινὸς (ἢ συνεριζόμενος πρὸς αὐτὸν) ἐπίδειξιν.

Ἀντεπίθεσις, εως (ἡ). ἔφοδος ἐναντίον ἐφόδου.

Ἀντ·επι·θυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ ἐναντίον τινὸς, εἶμαι ἀντίζηλος ἢ ἀντεραστής του. ||. (πθ.) καθὼς ἐπιθυμῶ μὲ ἐπιθυμοῦν. » Ἀντεπιθυμοῦμαι τῆς συνουσίας, « Ξεν.

Ἀντ·επι·καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Προσκαλῶ ἢ Ἐπικαλοῦμαί τινα ἀντὶ ἄλλου.

Ἀντ·επι·κηρύσσω(ττω), Μ. ύξω. Κηρύττω ἢ Ἐπικηρύττω (ἴδε τὴν λέξιν) ϗ ἐγὼ τὸ ἐναντίον.

Ἀντ·επι·κουρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀντιβοηθέω·

Ἀντ·επι·κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπερισχύω τώρα καὶ ἐγὼ καθὼς προτοῦ ὑπερίσχυεν ἀντ' ἐμοῦ ἄλλος.

Ἀντ·επι·λαμβάνομαι, Μ. λήψομαι. Κρατῶ καὶ ἐγὼ δυνατὰ ἐκεῖν' ὅ,που κρατεῖ καὶ ζητεῖ νὰ μοῦ 'πάρῃ ἄλλος.

Ἀντ·επι·μελέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐπιμελοῦμαι (Ἐννοιάζομαι) καὶ ἐγὼ τὸν ὅς τις μ' ἐννοιάσθη ἢ ἐννοιάζεται.

Ἀντ·επι·μέλλω, Μ. μελλήσω. Ἀργοπορῶ (Ἀναβάλλω τὸν καιρὸν) καὶ ἐγὼ καθὼς κάμνει ἐναντίον μου ἄλλος, ἀντιτάττω τὴν αὐτὴν μέλλησιν, (Θκ. Γ', 12).

Ἀντ·επι·μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ ϗ ἐγὼ ϗ ἀποδίδω τὸ ἴσον (μέτρον πρὸς μέτρον).

Ἀντ·επι·νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπινοῶ (Ἐφευρίσκω) καὶ ἐγὼ κατά τινος.

Ἀντ·επι·πλέω, Μ. πλεύσομαι. Κινοῦμαι μὲ τὰ πλοῖά μου κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντ·επιῤ·ῥέω, Μ. ῥεύσω, -ομαι. Τρέχω (Χύνομαι) ἀπὸ 'πάνω εἰς μέρος τὸ ὁπ. χύνεται (ἀδειάζει) ἀπὸ κάτω.

Ἀντεπίῤῥημα (τὸ). τὸ τελευταῖον μέρος τῆς ἐν τοῖς θεατρικοῖς δράμασι Παρεκβάσεως, (ἴδε Ἐπίῤῥημα).

Ἀντ·επι·σκώπτω, Μ. σκώψω. Περιγελῶ ϗ ἐγὼ τὸν ὅς τις μὲ περιγελᾷ.

Ἀντ·επι·στέλλω, Μ. στελῶ. Ἀποκρίνομαι δι' ἐπιστολῆς.

Ἀντ·επι·στρατεύω, Μ. εύσω. Ἐκϛρατεύω καὶ ἐγὼ κατὰ τοῦ ἐκϛρατεύοντος ἐναντίον μου.

Ἀντ·επι·στρέφω, Μ. στρέψω. Γυρίζω ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, γυρίζω 'μπρὸς-ὀπίσω.

Ἀντεπιστροφὴ (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντεπιστρέφειν.

Ἀντ·επι·τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Προστάζω καὶ ἐγὼ τὸν προςτάξαντά με, δίδω ἐναντίαν προσταγήν.

Ἀντ·επι·τειχίζω, Μ. ίσω. Κτίζω ἐπιτείχισμα (ὀχύρωμα) ἐναντίον τοῦ ἐχθρικοῦ.

Ἀντ·επι·τίθημι, Μ. επι·θήσω. Βάλλω τι ἐπάνω καὶ ἐγὼ κατά τινος. 2) ἀντεγχειρίζω (κυρ. ἐπιστολὴν ἀποκριτικήν). » Ἀντιπάτρυ γεγραφότος, ἀντεπετίθει κελεύων μὴ βραδύνειν, « Ἰώσ. ||. (μσ. πρὸς δοτ.) προσβάλλω τινὰ, ἐφορμῶ κατ' αὐτοῦ ἐχθρικῶς.

Ἀντ·επι·τρέχω. Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω καὶ ἐγὼ ἐναντίον τοῦ τρέχοντος κατεπάνω μου.

Ἀντ·επι·φέρω, Μ. εποίσω (ἀόρ. Ἀντεπήνεγκα κτλ.). Φέρω (Παρουσιάζω, Προτείνω) καὶ ἐγὼ τὸ ἐναντίον.

Ἀντ·επι·φιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φιλοτιμοῦμαι (Συνερίζομαι) κατά τινος.

Ἀντεπιφορὰ (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντεπιφέρειν.

Ἀντ·επι·χειρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιχειρῶ (Κινοῦμαι, Ἐνεργῶ) ϗ ἐγὼ κατά τινος· (ῥτρ.) ἀναιρῶ τὸ ἐπιχείρημα τοῦ ἀντιδίκου μυ δι' ἄλλου ἐπιχειρήματος.

Ἀντεπιχείρησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντεπιχειρεῖν.

Ἀντ·εραν·ίζω, Μ. ίσω. Ἀπαιτῶ νὰ πληρώσῃ καὶ ὁ ἄλλος τὸ ἀνάλογόν τυ εἰς ἔρανον.

Ἀντεραστής, οῦ (ὁ) καὶ

Ἀντεράστρια (ἡ). ἀντίζηλος εἰς ἔρωτα, [ἐκ τοῦ

Ἀντ·εράω-ῶ, Μ. ερασθήσομαι (ἀόρ. Ἀντηράσθην κτλ.). Ἀγαπῶ καὶ ἀγαπῶμαι ἀμοιβαίως. 2) εἶμαι ἀντεραστὴς (ἀντίζηλος) μέ τινα.

Ἀντ·εργολαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναγωνίζομαι πρός τινα δι' ἐργολαβίαν.

Ἀντ·ερείδω, Μ. ερείσω. (μτβτ.) Στυλόνω τι ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν (ἀπὸ τὸ ἄλλο) μέρος. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἀντιστέκομαι (κυρ. ἀκκουμβῶ δυνατὰ τοὺς πόδας μυ κατὰ γῆς μὴ θέλων νὰ ὑπάγω ὅπυ μὲ σύρυν), (ἐπμ. καὶ ἐν γέν.) ἀντέχω, ἀντιτείνω, ἐναντιοῦμαι.

Ἀντερεῖν, μέλλ. (ἀνμλ.) τῆς ἀπαρ. τῦ Ἀνταγορεύω ἢ Ἀντιλέγω.

Ἀντέρεισις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντερείδειν, ἀντίστασις, ἐναντίωσις.

Ἀντέρεισμα (τὸ). στύλωμα, ἀκκυμβιϛῆρι' (καὶ μτφορ.) ἐμπόδιον, ἐναντίωσις.

Ἀντερέω-ῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀνταγορεύω ἢ Ἀντιλέγω.

Ἀντ·εριδαίνω, Π. ἀντὶ

Ἀντ·ερίζω. Μ. ίσω. Φιλονεικῶ ἐναντίον τινός.

Ἀντ·έρομαι, Μ. ερήσομαι (παρτ. καὶ ἀόρ. Ἀντηρόμην), = Ἀντερωτάω.

Ἀντ·ερύομαι, Μ. ερύσομαι, Π. Βαραίνω (Τραβῶ) ἴσια μὲ· (μτφορ.) ἀξίζω, ἀχρήζω.

Ἀντέρως, ωτος (ὁ). ὁ ἀμοιβαῖος ἔρωτας. 2) ὁ ἐναντίος τοῦ Ἔρωτος ϗ 3) ὁ ἐκδικῶν τοὺς περιφρονυμένυς ἐραϛὰς θεός.

Ἀντ·ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντερώτησις, εως (ἡ). ἐρώτησις ἀμοιβαία ἡ γινομένη πρὸς ἀπόκρισιν ἄλλης.

Ἀντεστραμμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Ἀνάποδα, τὸ ἐναντίον, 'ξανάστροφα.

Ἀντέτακε, Π. ἀντὶ Ἀνατέτακε, γ'. πρσ. τοῦ πρκ. τῆς ὁριϛ. τοῦ Ἀνατείνω.

Ἀντ·ευεργετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐεργετῶ τὸν εὐεργέτην μου, ἀποδίδω εὐεργεσίαν ἀντ' εὐεργεσίας.

Ἀντευεργέτημα (τὸ). ἡ ἀμοιβαίως ἀποδοθεῖσα εὐεργεσία.

Ἀντευεργέτης, ου (ὁ). ὁ ἀποδίδων εὐεργεσίαν ἀντὶ εὐεργεσίας.

Ἀντευεργετικός, ή, όν. Ὁ ἔχων διάθεσιν (πρόθυμος) εἰς τὸ ἀντευεργετεῖν.

Ἀντεύκρατος (ἡ), Γεωγρ. (Ζώνη) ἡ ἐκεῖθεν τοῦ Ἰσημερινοῦ ἀντιθέτως πρὸς τὴν ὁπ. κατοικοῦμεν.

Ἀντ·ευνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐνοῶ τὸν εὐνοοῦντά με.

Ἀντ·ευπάσχω, Μ. ευπείσομαι (παρκ. Ἀντευπέπονθα). Ἀντευεργετοῦμαι.

Ἀντ·ευποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀντευεργετέω.

Ἀντ·ευφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπαινῶ τὸν ἐπαινέτην μυ, ἀποδίδω εὐφημίαν ἀντ' εὐφημίας. 2) (ἀμτβτ.) ἀποκρίνομαι δι' ἐπευφημήσεων.

Ἀντ·ευφραίνομαι, Μ. ευφρανθήσομαι. Εὐφραίνομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντ·ευχαριστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποδίδω εὐχαριστίαν (εὐγνωμοσύνην) ἀντ' εὐχαριστίας.

Ἀντ·εφ·εστιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἀνθεστιάω.

Ἀντ·εφ·ευρίσκω, Μ. ευρήσω, = Ἀντεπινοέω.

Ἀντ·εφ·οδεύω, Μ. εύσω. Κάμνω ἔφοδον πρὸς ἀντίκρουσιν τῆς γινομένης ἐναντίον μυ.

Ἀντ·εφ·οδιάζω, Μ. άσω. Ἐφοδιάζω φρούριον κτλ. κατά τινος, (ἐν γέν.) ἑτοιμάζομαι πρὸς διαρκῆ ἀντίστασιν.

Ἀντ·εφ·ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁρμῶ ϗ ἐγὼ κατὰ τοῦ ὁρμῶντος ἐναντίον μου.

Ἀντ·εφ·ορμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀραγμένος ἀντικρὺ (καὶ πάντοτε ἕτοιμος νὰ ἐκπλεύσω ἐναντίον) τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντ·έχω, Μ. ἀνθέξω (ἀόρ. Ἀντέσχον κτλ.). Κρατῶ σφιγκτὰ (ἢ Κρατοῦμαι ἀπὸ) τι, (συνκδχ. ϗ μτφορ.) εἶμαι προσηλωμένος εἰς. » Ἀντέχεσθαί σοι τούτων τῶν ἀνδρῶν ξυμβουλεύω, « Πλάτ. (μὲ γεν ϗ σπν. μὲ αἰτ.) » Ἀντέχων αὐτοῦ τὴν χεῖρα, « Αχ. » Καὶ τῆς θαλάσσης μᾶλλον ἀντείχοντο, « Θκ. » Ἀνθέξεται χρήματος ἡ χείρ σου, « Γρφ. » Ἀντέχεσθαι προθύμως τῆς ἀρετῆς, « Ξεν. Ἀντέχεσθε τῆς ἐλευθερίας, « Δμ. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) ἀντιστέκομαι, βαστῶ, ὑποφέρω· (ἐπμ.) διαρκῶ ἢ ἐξαρκῶ. » Ἀντισχεῖν τῷ δίψει μὴ δυνηθέντες ἐπεκηρυκεύσαντο, « Σθ. » Τὸ δὲ κράνος πρὸς τὴν πληγὴν μόλις ἀντέσχεν, « αὐτ. » Ταχὺ σήπεσθαι καὶ μηδὲ πρὸς μίαν ἡμέραν ἀντέχειν, « Πλ. » Οὐκ ἀντέχυσιν ὁμοίως βαστάζειν, « Ἀλ. Ἀφρ. » Ὅπως ἐπιπλέον ὁ σῖτος ἀντίσχῃ, « Θκ. » Τὸν Μέλανα ποταμὸν, οὐκ ἀντισχόντα τότε τῇ ϛρατιῇ τὸ ῥέεθρον, ἀλλ' ἀπολιπόντα, « Ἡρ. (Σημ. ὅτι τοῦτο ἄλλοι ἀνάγυσιν εἰς τὴν ἐπμ. σημασ.). 3) (σπν.) κρατῶ (ἔχω) ἐμπρός μυ τι ὡς πρόασπισμα. » Ἀντίσχεσθε τραπέζαςἰῶν ὠκυμόρων, « Ὀδ. Χ.

Ἀντέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀντάω.

Ἀντήεις [ἄντα], εσσα, εν, Π. ὁ ἀντιστεκόμενος εἴς τινα, ἐναντίος, ἐχθρός.

Ἀντήλιος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀνθήλιος.

Ἀντημοιβός (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀνταμοιβός.

Ἄντην [ἴδε Ἄντα], ἐπίῤ. Π. (πάντοτε πρὸς ῥῆμα) ἀντικρὺ, ἔμπροσθεν ἀναφανδὸν, φανερά. » Ἄντην δ' οὐκ ἂν ἔγωγε λοέσσομαι, « Ὀδ. Ζ.

Ἀντήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄντανδρος.

Ἀντ·ηρετέω-ῶ, Μ. ήσω. Κωπηλατῶ ἀνάποδα ἢ ἐναντίον τινὸς, (μτφορ) ἐναντιοῦμαι, ἀντιπράττω, [ἐκ τοῦ

Ἀντηρέτης, ου (ὁ). ὁ κωπηλατῶν (ἐρέσσων) ἀνάπαλιν ἢ κατά τινος, (ὅθ. μτφορ.) ἐναντίος, ἀντίπαλος, ἐχθρός.

Ἀντήρης [ἀντὶ], εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντικρυνός. » Πληγαὶ ϛέρνων ἀντήρεις, « Σοφ., αἱ ἀντικρύζουσαι (καταφερόμεναι εἰς) τὸ στῆθος. » Καί μοι γένοιτ' ἀδελφὸν ἀντήρη λαβεῖν, « Εὐρ., νὰ τὸν ἀντικρύσω, νὰ ϛαθῇ ἀντίκρυ μου, νὰ μ' ἐναντιωθῇ, (παρβλ. Ἀνταῖος).

Ἀντηρήδιον, ὑποκορ. τοῦ Ἀντηρίς.

Ἀντηρὶς [ἀντὶ ἢ ἀντερείδω], ίδος (ἡ) (ἐν γέν. κάθε) ϛύλωμα, ἀκκυμβϛῆρι, (Τυρκ) ντηρέκι, (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ ὑποκάτω τῶν ἐξωστέγων (μπαλκονίων ϗ τῶν ὁμοίων) στραβόξυλον.

Ἄντησις, εως (ἡ). ἀντίκρυσμα, συνάπαντησις ἢ προϋπάντησις· (συνκδχ.) ἱκεσία.

Ἀντ·ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντιλαλῶ.

Ἀντήχησις, εως (ἡ). ἀντιλάλημα.

Ἀντὶ, προθ. (συντ. μόνον μὲ γεν. ϗ σημ., ἐν μὲν συνθ. 1) Τόπον ἢ τὸ ἔμπροσθεν, καταντικρὺ, κατὰ πρόσωπον, (ἐπμ.) ἐναντίον (κατὰ) τινος. » Ἀντ' ἠελίοιο τετραμμένος, « Ἡσ. » Ἀντὶ ἐμεῖο στήσεσθαι, « Ἰλ. Φ. (ὅπου ὅμως ἄλλ. διορθ. Ἄντ', ὡς ἐκ τοῦ Ἄντα, καὶ Ἀντί', ὡς ἐκ τοῦ Ἀντία). 2) (συνκδχ.) σύγκρισιν· ἰσότητα· ἀνταλλαγὴν, ἀνταμοιβὴν· ἀντικατάστασιν· (κοιν.) εἰς τόπον ἄλλου. » Ἀντί τοι εἶμ' ἱκέταο, « Ἰλ. Ι. » Ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται ἀνέρι, « Ὀδ. Θ., εἶνε ὡσὰν (ἴσα μέ). » Τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι, « αὐτ. » Ἓν ἀνθ' ἑνὸς, « φρσ., ἐν γένει, ἐνὶ λόγῳ, (κοιν.) ἕνα καὶ ἕνα. » Εἰ δέξαιτ' ἂν βασιλείαν ἀντὶ τοῦ ἵππου, « Ξεν. » Ἀντὶ πολλῶν χρημάτων αἱρεῖσθαι τὸ συνοῖσον τῇ πόλει, « Δμ. » Ἀντὶ ποίας ἀρετῆς ἀξιῶ τιμᾶσθαι, « αὐτ. » Ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος, « Ἀρϛφ. » Ἀπόδος ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην, « Αχ. » Δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν, « Γρφ. » Ἡ κόμη ἀντὶ περιβολαίου δέδοται τῇ γυναικὶ, « αὐτ. » Ἀνθ' οὗ, « Ἀνθ' ὅτου, » Ἀνθ' ὧν, « ἐπειδὴ, διότι. » Ἄλλον καθίστης ἀντ' αὐτοῦ, « Ξεν. » Μεῖζον' ἀντὶ τῆς πάτρας, « Σοφ. (καὶ ἐπὶ ὅρκου ἀντὶ τῆς Πρὸς) » Ἀντὶ παίδων τῶν δε, « αὐτ., εἰς τὴν ζωήν των, ἔτσι νὰ ζήσυν! (παρβλ. Οὕτω). ||. (ἐν. δὲ συνθ. 1) τὸ καταντικρύ. » Ἀντίπορος. 2) ἐναντιότητα. » Ἀντίθεος (ὁ Κύκλωψ), Ἀντίχριϛος. 3) ἰσότητα, ὁμοιότητα. » Ἀντίθεος (ὁ Ὀδυσσεύς), Ἀντάξιος, Ἀντίτυπον. 4) ἀνταλλαγὴν ἢ ἀμοιβαιότητα. » Ἀντιδίδωμι, Ἀντιδεξιόομαι. 5) τόπον ἄλλου. » Ἀνθύπατος.

Ἀντία, ἐπίῤ Π. (κυρ. δὲ οὐδ. πλθ.) τοῦ Ἀντίος (ὅπου ἴδε).

Ἀντιάαν, Ἰων. ἀντὶ Ἀντιᾷν, ἀπαρ. τοῦ Ἀντιάω.

Ἀντιάζω [ἀντίος], Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) Ἀντικρύζω, συνα(προϋ)παντῶ, ἐβγαίνω ἀντικρύ τινος (ἢ ἵνα τὸν ἀντιϛαθῶ): » Θεοὶ Γιγάντεσι μάχαν ἀντιάζουσι, « Πίνδ. (ἢ ἵνα τὸν παρακαλέσω), (ὅθεν 2) = Ἱκετεύω. » Καὶ σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διός, « Σοφ. » Ἄλλων ἐπ' ἄλλοις ἀντιαζόντων καὶ δεομένων, « Πλ., (παρβλ. Ἀντιάω).

Ἀντιαμοιβός (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνταμοιβός.

Ἀντιάνειρα (ἡ), Π. (ἐπιθ. ἡ Ἀμαζὼν, ὡς) ἐξισουμένη (ἢ ἀνθισταμένη) πρὸς ἄνδρα ἐν ταῖς μάχαις. 2) » Στάσις—, « Πίνδ., ἡ ὁπλίζουσα ἄνδρα κατ' ἀνδρὸς, πρόξενος ἀλληλομαχίας.

Ἀντάξων, ονος (ὁ), (ἀϛρνμ.) ὁ ἀνταρκτικὸς πόλος.

Ἀντιὰς [ἀντίος], άδος (ἡ), (κυρ.) εἰς τὸ πλθ.), ἡ γαργαλήθραις τοῦ λαιμοῦ (ὅταν ἦνε πρησμέναις), (παρβλ. Παρίσθμια).

Ἀντ·ιαχέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Ἀντ·ιάχω (χ. Μ.), Π. = Ἀντηχῶ, ἀντιφωνῶ.

Ἀντιάω-ῶ [ἀντίος], Μ. άσω, = Ἀντιάζω, ἀντικρύζω, συναπαντῶ· παρευρίσκομαι, (ἐπμ.) ἀπολαμβάνω, μετέχω, λαμβάνω μέρος. » Πολέμοιο ἀντιάαν, « Ἰλ. Ν. » Κνίσσης ἀντιάσας, « Ἰλ. Α. » Οὔτε τάφου ἀντιάσας οὔτε γόων παρ' ἡμῶν, « Σοφ (ϗ μσ.) » Ἀντιάασθε γάμυ, « Ἰλ. Ω., (παρβλ. Ἀντιάζω). 2) (σπν. μὲ αἰτ) ἐπιμελοῦμαι, συγυρίζω. » Καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν, « Ἰλ. Α., (τὸ ὁπ. ὅμως ἄλλοι ἐξηγῦσι, κατὰ τὴν 1 σημασ.) μετέχουσαν, (παρβλ. Ἀντιβολέω).

Ἀντιβάδην, ἐπίῤ. Ἐναντίον· ἀνάποδα, 'πισόκωλα, [ἐκ τοῦ

Ἀντι·βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἀντιτείνω, ἀντιστέκομαι κτλ., (παρβλ. Ἀντερείδω).

Ἀντιβάλανος (ἡ), = Κηκίς.

Ἀντι·βάλλω, Μ. βαλῶ. Ῥίπτω κατὰ τοῦ ῥίπτοντος ἐναντίον μου, κτυπῶ καὶ ἐγώ. » Οἱ μὲν ἀπὸ τῶν νεωσοίκων ἔβαλλον· οἱ δ' ἐκ τῆς ὁλκάδος ἀντέβαλλον, « Θκ. 2) βάλλω τι εἰς τόπον ἄλλου, (ὅθεν:) » Ἀντιβαλλόμενα φάρμακα, « Δσκρ., τὰ ἀναπληροῦντα τὴν ἔλλειψιν ἀλλήλων ὡς ἰσοδύναμα. 3) παραβάλλω, συγκρίνω (κυρ βιβλία ἢ ἔγγραφα πρὸς ἄλληλα), (ὅθεν:) » Ἀντιβάλλειν λόγυς πρός τινα, « Γρφ. ἀντὶ τοῦ Συνομιλεῖν. 4) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἀντιστέκομαι. » Περὶ σοῦ μάχομαι μόνος ἀντιβεβληκώς, « Ἀρϛφ.

Ἀντιβασιλεύς, έως (ὁ). ὁ ἐπέχων τόπον (διοικῶν ὡς ἐπίτροπος) βασιλέως.

Ἀντι·βασιλεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἀντιβασιλεύς, βασιλεύω ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.

Ἀντίβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιβαίνειν, ἐναντίωσις.

Ἀντιβάτης, ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἀντιβαίνων, (ἰδιαιτ. δὲ 2) (οὐσ.) τὸ ὄπισθεν ϛύλωμα (ἡ ἀμπάρα, ὁ μοχλὸς) τῆς θύρας.

Ἀντιβατικός, ή, όν. Ὁ διατεθειμένος πρὸς ἀντίστασιν (ἐναντίωσιν).

Ἀντιβίᾳ, (κυρ. δοτ. τοῦ Ἀντίβιος, [ὅπυ ἴδε] ἐκλαμβ. ὡς) ἐπίῤ. Π. = Ἀντιβίην.

Ἀντι·βιάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀντιτάττω βίαν εἰς τὴν βίαν.

Ἀντι·βιβρώσκω, Μ. βρώσομαι. Τρώγω ἐκεῖνον ὅστις μὲ τρώγει.

Ἀντιβίην, ἐπίῤ. Π. ἐναντίον, ἐξ ἐναντίας, (κυρ. δὲ αἰτ. Ἰων. τοῦ

Ἀντίβιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀντιτάττων βίαν εἰς τὴν βίαν, ἐναντίος, πεισματώδης. ||. (αἱ θηλ. πτ.) Ἀντιβίᾳ (καὶ Ἰων.) Ἀντιβίην, (καὶ τὸ οὐδ.) Ἀντίβιον, (ἐκλαμβ. παρὰ Ποιητ ἀντὶ) ἐπίῤ. Τοπ. ἢ Τροπ. » Ἐριζέμεναι βασιλῆϊ ἀντιβίην, « Ἰλ. Α. » Ἀντίβιον μαχέσασθαι, « Ἰλ. Π. » Ἀντιβίην ἐλθόντε, « Ἰλ. Ε.

Ἀντι·βλάπτω, Μ. βλάψω. Βλάπτω ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν βλάψαντά με.

Ἀντι·βλέπω, Μ. βλέψομαι. (μὲ δοτ. καὶ σπν. μὲ αἰτ.) Βλέπω κατὰ πρόσωπον, καὶ μτφορ.) τολμῶ ν' ἀντισταθῶ.

Ἀντίβλεψις, εως (ἡ). τὸ ἀντίκρυσμα τοῦ βλέμματος, τὸ κατὰπρόσωπον κύτταγμα.

Ἀντι·βλώσκω, Μ. μολοῦμαι (ἀόρ. Ἀντέμολον κτλ.), Π. (μὲ δοτ.) συναπαντῶ (ἀντικρύζω) τινα, (παρβλ. Ἀντιβολέω.)

Ἀντι·βοάω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω ϗ ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἀντηχῶ

Ἀντι·βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοηθῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν βοηθόν μου.

Ἀντίβοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων (ἐκτιμώμενος) ἴσα μὲ ἓν βῶδι

Ἀντι·βολέω-ῶ, Μ. ήσω (ὁ παρτ., παρὰ μὲν ποιητ Ἀντε [ϗ σπν. Ἠντε] βόλουν, παρὰ δὲ τοῖς λγρφ Ἠντιβόλουν) (μὲ δοτ.) Ἀντικρύζω, συναπαντῶ. » Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν, « Ἰλ. Π. » Πάγος δὲ οἱ ἀντεβόλησεν ὑψηλὸς, « Ἡσ. 2) (μὲ γεν.) λαμβάνω μέρος, μετέχω, ἀπολαμβάνω, ἐπιτυγχάνω. » Μάχης (» Γάμου κτλ.) ἀντιβολῆσαι, « Ἰλ. Δ. » Οὐκ ἀντεβόλησε τῶν ἀνὴρ θνατὸς, « Πίνδ. 3) (μὲ αἰτ.) παρακαλῶ. » Στῆθ', ἀντιβολῶ σε, στῆθι, « Ἀρϛφ. » Ἀντιβολῶ σε πρὸς τῆς Ἀφροδίτης, « Αχ. » Συγγνώμην ἔχειν ἀντιβολοῦντες, « Πλ. (καὶ ἀπολ.) » Καὶ ἠντιβόλυν προσκείμενοι, « Ἀθ., (παρβλ. Ἀντιάζω).

Ἀντιβολὴ, καὶ Ἀντιβόλησις, εως, ϗ Ἀντιβολία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ Ἀντιβάλλειν ἢ Ἀντιβολεῖν, ἀντίκρυσμα, συναπάντησις· ἐναντίωσις· σύγκρισις, παραβολὴ (ἐγγράφου κτλ.)· παράκλησις, ἱκεσία.

Ἀντι·βομβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντηχῶ, μπουμπουνίζω ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι·βουκολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀντεξαπατῶ.

Ἀντι·βραδύνω, Μ. υνῶ. Ἀργοπορῶ ϗ ἐγώ.

Ἀντι·βροντάω-ῶ, Μ. ήσω. Βροντῶ ϗ ἐγὼ ἐναντίον τοῦ βροντῶντος.

Ἀντι·γεγωνέω-ῶ, Μ. ήσω (πρκ. ἀντὶ ἐνεϛ. Ἀντιγέγωνα), Π. = Ἀντιάχω.

Ἀντι·γενεαλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Γενεαλογῶ κατ' ἄλλον τρόπον· εἰς τὴν γενεαλόγησίν τινος ἀντιτάττω ἄλλην.

Ἀντι·γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ ἐναντίον τινός.

Ἀντι·γηροτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γηροκομῶ τινα πρὸς εὐγνωμοσύνην ἢ καθὼς αὐτὸς ἐγηροκόμησεν ἄλλον.

Ἀντι·γνωμονέω-ῶ, Μ ήσω. Ἔχω διαφορετικὴν γνώμην, εἶμαι·

Ἀντιγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐναντίαν (διαφορετικὴν) γνώμην.

Ἀντίγραμμα (τὸ), = Ἀντίγραφον. 2) τὸ ἀμοιβαίως διδόμενον ὑποσχετικὸν ἔγγραφον.

Ἀντιγραφεύς, έως (ὁ). ὁ διωρισμένος νὰ καταγράφῃ (πρὸς πλειοτέραν ἀσφάλειαν) τὰ ὅπ. κατέγραφε συγχρόνως καὶ ὁ Ταμίας δημόσια χρήματα

Ἀντιγραφή (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιγράφειν, ἔγγραφος εἰς ἔγγραφον ἀπόκρισις, (ἰδιαιτ. δὲ 2) ἡ ἔγγραφος ἀπολογία ἢ ἀντικατηγορία εἰς ἔγγραφον κατηγορίαν (γραφήν). 3) (πλθ.) τὰ ἔγγραφα τῆς κρισολογίας.

Ἀντίγραφον (τό). τὸ ἀπὸ τοῦ πρωτοτύπου ἀντιγραφέν, ἀντίτυπον (χειρόγραφον). ‖. (πλθ.) τὰ κατάστιχα τοῦ ἀντιγραφέως, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ

Ἀντίγραφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ πρωτοτύπου ἀντιγεγραμμένος, ἢ ζωγραφισμένος κατὰ μίμησιν. 2) ὁ καταγεγραμμένος ὡς ἀνταγωνιστής τινος, (ἴδε Ἀπογράφω).

Ἀντι-γράφω, Μ. γράψω. Ἀποκρίνομαι ἐγγράφως εἰς ἔγγραφον. 2) (σπν.) ἀντιγράφω (ξεσηκόνω) ἀπὸ τοῦ πρωτοτύπου. 3) (μτ.) ἀπολογοῦμαι ἐγγράφως εἰς ἔγγραφον κατηγορίαν, (ἴδε Γράφω). 4) ἀντεγκαλῶ (ἐγγράφως).

Ἀντι-δάκνω, Μ. δήξομαι. Δαγκάνω καὶ ἐγὼ τὸν δάκνοντά με. 2) ξαναδαγκάνω, (Ἡρ. Β΄).

Ἀντι-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας, ἀντιθέτω

Ἀντίδειξις, εως (ἡ). ἐναντία ἀπόδειξις.

Ἀντίδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ δειπνῶν εἰς τόπον ἄλλου κεκλημένου.

Ἀντι-δεξιόομαι-οῦμαι, Μ ώσομαι. Χαιρετῶ καὶ ἐγὼ (προτείνων ἀμοιβαίως τὴν δεξιάν) ἢ ὑποδέχομαι φιλοφρόνως τινά.

Ἀντι-δέομαι, Μ. δεήσομαι. (μὲ γεν. καὶ αἰτ.) Παρακαλῶ (Ζητῶ) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι, Π.—Ἀντιβλέπω.

Ἀντι-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Λαμβάνω τι ἀντ' ἐκείνου τὸ ὅπ. ἔδωκα.

Ἀντι-δημαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἑλκύω ϗ ἐγὼ πρὸς τὸ μέρος μου τὸ πλῆθος (ἀντιπολιτευόμενος εἰς ἄλλον δημαγωγόν).

Ἀντι-δημιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημιουργῶ (Κατασκευάζω) καὶ ἐγώ τι κατὰ μίμησιν ἢ κατὰ συνερισμὸν πρὸς ἄλλον,

Ἀντι-δια-βαίνω, Μ. βήσομαι. Διαβαίνω (Περνῶ) καὶ ἐγὼ εἰς τὸ μέρος ἐκείνου ὅστις ἐπέρασεν εἰς τὸ ἐδικόν μου.

Ἀντι-δια-βάλλω, Μ βαλῶ. Διαβάλλω (Κατηγορῶ) ϗ ἐγὼ τὸν διαβάλλοντά με.

Ἀντι-δια-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω,— Ἀντιδιαιρέω.

Ἀντιδιαίρεσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιδιαιρεῖν.

Ἀντι-δι-αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Ἀντιδιεῖλον κτλ.). Διαιρῶ ἢ Ὑποδιαιρῶ εἰς δύο ἐναντία μέρη ἢ κατὰ τὸν ἐναντίον ἄλλου τρόπον, (ἐν γέν.) ξεχωρίζω, ἀντιτάττω, (καὶ μτ.) διαφέρω.

Ἀντιδιάκονος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπηρετῶν εἰς τόπον ἄλλου.

Ἀντι-δια-λέγομαι, Μ. λέξομαι Φιλονεικῶ ἀντιλέγω.

Ἀντι-δι-αλλάσσομαι, Μ. αλλάξομαι. Κάμνω ἀμοιβαίως ἀλλαγήν, δίδω ὀπίσω ὅ,τι εἶχα 'παρμένον καὶ λαμβάνων ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἐδικόν μου. 2) φέρω ἄνω κάτω.

Ἀντιδιάμετρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ διαμέτρου ἀντικείμενος.

Ἀντ-δια-πλέκω, Μ. πλέξω. Περιπλέκω τι ἀνάποδα, ἐμπερδεύω, (μτφρ.) ἐφευρίσκω καὶ δίδω περιπεπλεγμένην ἀπόκρισιν.

Ἀντι-δια-στέλλω, Μ. στελῶ,— Ἀντιδιαιρέω.

Ἀντιδιαστολή (ἡ). ξεχώρισμα, διαφορά.

Ἀντι-δια-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Διατάττω τὸ ἐναντίον.

Ἀντι-δια-τίθημι, Μ. διαθήσω Βάλλω τι εἰς ἐναντίαν (ἢ πρὸς ἑαυτὸ ἢ πρὸς ἄλλο) θέσιν. ‖. (μτ.) κάμνω ἐναντίον τινὸς ὅ,τι ἔκαμεν αὐτὸς κατ' ἐμοῦ »Κακῶς παθόντα ἀντιδιατίθεσθαι,« Εὐς.

Ἀντι-διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω τὰ ἐναντία ἄλλου τινός. 2) συναγωνίζομαι πρὸς ἄλλον δραματοποιὸν ἐπὶ θεάτρου. »Αὐτός ποτ' ἀντεδίδασκε καὶ Σιμωνίδης,« Ἀρςφ.

Ἀντι-δίδωμι, Μ. ἀντιδώσω Δίδω τι ἀντὶ (πρὸς ἀνταλλαγὴν) ἐκείνου τὸ ὅπ. ἔλαβα· κάμνω ἀλλαξιάν.

Ἀντι-δι-έξειμι, Μ. ειμι (παρτ. ϗ ἀόρ. Ἀντιδιεξῄειν),— τῷ

Ἀντι-δι-εξέρχομαι, Μ ελεύσομαι (ἀόρ. Ἀντιδιεξῆλθον κτλ). Διηγοῦμαι καὶ ἐγὼ ἢ τὸ αὐτὸ κατ' ἄλλον τρόπον ἢ ἄλλο τι ἀντὶ τοῦ προηγηθέντος.

Ἀντι-δι-ίστημι, Μ. ἀντιδιαστήσω,— Ἀντιδιαιρέω.

Ἀντι-δικάζομαι, Μ. δικάσομαι. Κρισολογοῦμαι μετά τινος.

Ἀντιδικασία (ἡ). ἡ ἐναντίον τινὸς κρισολογία, (ἐν γέν) διένεξις, διαφορά.

Ἀντι-δικέω-ῶ, Μ. ήσω (ὁ παρτ. κτλ. Ἠντιδίκουν κτλ). Ἔχω διαφορὰν (κρισολογίαν) μετά τινος ἀντιφέρομαι.

Ἀντιδίκησις, εως ϗ

Ἀντιδικία (ἡ),— Ἀντιδικασία.

Ἀντίδικος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ κριτηρίου ἀντιφερόμενος πρός τινα· »Καὶ τοὺς λόγους ἐκφέρων τοῖς ἀντιδίκοις,« Δμ. 2) (ἐν γέν.) ἐχθρός, ἀντίζηλος, ἐναντίος.

Ἀντι-δι-ορίζομαι, Μ. ορίσομαι. Δίδω ἐναντίον ὁρισμὸν περί τινος.

Ἀντι-δι-ορύσσω(ττω), Μ. ορύξω. Ἐναντίον τοῦ ὀρύγματος (ὑπονόμου) τῶν ἐχθρῶν ἀνοίγω ϗ ἐγὼ ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους ἄλλο, (παρβλ. Ἀντιμεταλλεύω).

Ἀντι-δογματίζω, Μ. ίσω. Πρεσβεύω καὶ διδάσκω τὰ ἐναντία δόγματα.

Ἀντι-δοκέω-ῶ, Μ. δόξω. Φρονῶ τὸ ἐναντίον.

Ἀντι-δοξάζω, Μ. άσω,— Ἀντιδοκέω. 2) δοξάζω τὸν δοξάσαντά με(;).

Ἀντιδοξέω-ῶ, Μ. ήσω,— Ἀντιδοκέω.

Ἀντίδοξος (ὁ, ἡ). ὁ δοξάζων (φρονῶν) τὸ ἐναντίον.

Ἀντίδοσις, εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ ἀμοιβαία δόσις, ἀνταλλαγὴ ἢ ἀνταπόδοσις, ἀνταμοιβὴ (καλοῦ ἢ κακοῦ)· (ἰδιαιτ. δὲ ἐν Ἀθήναις) ἡ ἀλλαγὴ τῆς περιουσίας δύω πολιτῶν πρὸς ἀλλήλους, ὅταν ὁ εἷς αὐτῶν παρεπονεῖτο ὅτι, καί τοι πτωχότερος τοῦ ἄλλου, ὑπεχρεοῦτο μ' ὅλον τοῦτο εἰς τὰς κοινὰς συνεισφορὰς ἴσα μ' ἐκεῖνον.

Ἀντίδοτος (ὁ, ἡ). ὁ διδόμενος ἢ ἀποδιδόμενος πρὸς ἀνταλλαγὴν ἢ ἐναντίον, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Ἀντίδοτος (ἡ), (ἐνν. πόσις) καὶ Ἀντίδοτον (τό), (ἐνν. φάρμακον), (ἐν γέν.) ἰατρικόν, (κυρ. δὲ) ἀντιφάρμακον.

Ἀντι-δουλεύω, Μ εύσω. Ὑπηρετῶ ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν ὑπηρετήσαντά με.

Ἀντίδουλος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τόπον δούλου (σκλάβου).

Ἀντίδουπος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἀντηχῶν ἢ ἀντηχούμενος.

Ἀντι-δράσσομαι, Μ. δράξομαι. Πιάνω (Ἀδράχνω) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ ἐξ ἐναντίας. (παρβλ. Ἀντιλαμβάνω).

Ἀντι-δράω-ῶ, Μ. δράσω. Κάμνω καὶ ἐγὼ ὅ,τι μ' ἔκαμαν »Θρηνοῦσαι οἷα ἔπαθον, καὶ οἷα ἀντέδρασαν,« Παυσ.

Ἀντι-δρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω πρὸς συναπάντησίν τινος, (ἐπμ.) συμπίπτω.

Ἀντι-δυσχεραίνω, Μ. ανῶ. Δυσαρεςοῦμαι ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντιδωρεά (ἡ). δωρεὰ διδομένη ἀντὶ τῆς ληφθείσης.

Ἀντι-δωρέομαι-οῦμαι, Μ. δωρήσομαι. Χαρίζω ϗ ἐγὼ δῶρον ἀντ' ἐκείνου τὸ ὁποῖόν μοι ἐχάρισαν, ἀνταμείβω.

Ἀντίδωρον (τό). τὸ πρὸς ἀνταμοιβὴν ἢ ἀντιδωρεὰν διδόμενον. 2) (ἐκκλησ.) τὸ ἀντὶ τῶν θείων δώρων (τῆς θείας μεταλήψεως) διανεμόμενον εἰς τοὺς πιστοὺς ψωμίον.

Ἀντι-ζηλόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι,— Ἀνθαμιλλάομαι, εἶμαι -

Ἀντίζηλος (ὁ, ἡ). ἀνταγωνιστής. ἀντεραστής κτλ.

Ἀντι-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ τὸν ζητοῦντά με.

Ἀντ-ίζομαι, Ἰων. ἀντὶ (τοῦ ἀχρ.) Ἀνθίζομαι, κάθημαι ἀπαντικρύ τινος.

Ἀντίζυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους τῆς ζυγαριᾶς βαλλόμενος πρὸς ἰσοςαθμίαν, (ὅθεν)—Ἰσόῤῥοπος, Ἰσοβαρής, ἢ Ἀντίστοιχος, Ἀντίθετος κτλ.

Ἀντι-ζυγόω-ῶ, Μ ώσω. Κάμνω τὴν ζυγαριὰν νὰ ἰσοσταθμίσῃ βαρύνων ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος της, (ἐπμ.) ἐξισοῦμαι ἢ ἀντιτάττομαι.

Ἀντι-θάλπω, Μ. θάλψω. Ζεσταίνω ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μὲ ζεσταίνει.

Ἀν-τίθεμαι, Π. ἀντὶ Ἀνατίθεμαι.

Ἀν-ίθεος, α (καὶ Ἰων.) η, ον. Ὁ ἴσος (ὅμοιος) μὲ θεόν, ἰσόθεος. 2) (σπν.) θεὸς ἐναντίος ἄλλου θεοῦ.

Ἀντι-θεραπεύω, Μ. εύσω. Περιποιοῦμαι (Καλοπιάνω) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μὲ περιποιεῖται.

Ἀντι-θερμαίνω, Μ. θερμανῶ,—Ἀντιθάλπω.

Ἀντίθεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιθέτειν (ἴδε Ἀντίθημι), ἀντιπαράθεσις, ἐναντίωσις. (Ῥηρ.) — Ἀντίθετον (σχῆμα).

Ἀντιθετικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἡγεμάτος ἀπὸ) ἀντιθέσεις.

Ἀντίθετος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κατέχων) τὴν ἐναντίαν θέσιν, τοποθετημένος ἐξ ἐναντίας, ἀντικείμενος. ‖. (οὐσ.) Ἀντίθετον (τό), (σχῆμα ῥηρ.) — Ἀντίθεσις, (καθὼς τὸ τοῦ Δμ. »Ἐδίδασκες γράμματα, ἐγὼ δὲ ἐφοίτων· ἐτέλεις, ἐγὼ δὲ ἐτελούμην, κτλ. «).

Ἀντιθέτως, ἐπίῤ. Κατ' ἀντίθεσιν ἢ Δι' ἀντιθέσεων.

Ἀντι-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω πρὸς συναπάντησιν. 2) συναγωνίζομαι πρός τινα εἰς τὸ τρέξιμον.

Ἀντι-θήγω, Μ. θήξω. Ἀκονῶ καὶ ἐγώ τι κατὰ τοῦ ἀκονῶντος ἐναντίον μου.

Ἀντι-θλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβω (Ζουλῶ) ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν θλίβοντά με.

Ἀντι-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Ἀποθνήσκω ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.

Ἀντι-θροέω-ῶ, Μ. ήσω, Κάμνω καὶ ἐγὼ ἀπ' ἐναντίας θροῦν (θόρυβον, κρότον), ἀντηχῶ.

Ἀντίθρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸν θρόνον του (καθήμενος) ἀντικρὺ ἄλλου.

Ἀντίθροος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντιθροῶν, ἀντηχῶν.

Ἀντιθύρετρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπέχων τόπον θύρας.

Ἀντίθυρος (ὁ, ἡ). ὁ καταντικρὺ τῆς θύρας κείμενος. ‖. (οὐσ.) Ἀντίθυρα (τά), Π. τὸ ὄπισθεν τῆς θύρας μέρος, (ἴδε Σοφ. Ἠλ. 1429).

Ἀντι-καθ-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἀντικαθεῖλον κτλ.). Κρημνίζω (Χαλνῶ) καὶ ἐγώ τι ἀντ' ἐκείνου τὸ ὅπ. μοῦ ἐχάλασαν.

Ἀντι-καθ-αίρω, Μ. αρῶ. Καθαρίζω ϗ ἐγὼ ἐκεῖνον ὅστις μ' ἐκαθάρισε.

Ἀντι-καθ-έζομαι, Μ. εδοῦμαι,—Ἀντικάθημαι.

Ἀντι-καθ-εύδω, Μ. ευδήσω (παρτ. Ἀντικαθηῦδον ἢ Ἀντεκάθευδον). Ξανακοιμοῦμαι ἢ Κοιμοῦμαι ἀντικρύ τινος.

Ἀντι-κάθ-ημαι, Μ. καθ-εσθήσομαι (παρτ. Ἀντεκαθήμην). Κάθημαι ἀντικρύ τινος. 2) ἀντιστρατοπεδεύω. »Τοῖς τῆς πατρίδος τείχεσιν ἀντικαθήμενον,« Πλ.

Ἀντι-καθ-ίζω, Μ. ίσω (ἀόρ. Ἀντεκάθισα κτλ.). Καθίζω τινὰ ἀντικρὺ ἄλλου. 2) (ἀμτβτ. ἢ μσ.)— Ἀντικάθημαι, ἀντιςρατοπεδεύω.

Ἀντι-καθ-ίστημι, Μ. ἀντικατα-στήσω (ἀόρ. Ἀντικατέστησα καὶ μσ. Ἀντικατέστην, κτλ.). Στήνω (Βάλλω, Τοποθετῶ) τι ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον ἢ εἰς τόπον ἄλλου, ἀντικαταστήνω. »Ὅπως ἀντὶ τῶν ἀπολωλότων ςρατηγοὶ ἀντικαταςαθῶσι,« Ξεν. ‖. (μσ.) ἀντιστέκομαι, εἶμαι ἐναντίος, (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.).

Ἀντι-κακουργέω-ῶ, Μ. ήσω ϗ

Ἀντι-κακόω-ῶ, Μ. ώσω. Κακοποιῶ ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν κακοποιοῦντά με.

Ἀντι-καλέω-ῶ, Μ. έσω. Καλῶ (Προσκαλῶ) ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μ' ἐκάλεσε.

Ἀντι-καλλωπίζομαι, Μ. ίσομαι. Φιλοτιμοῦμαι νὰ ὑπερβῶ τινα εἰς τὸν καλλωπισμόν.

Ἀντι-κανονίζω, Μ. ίσω. (ἐκκλσ.) Διορίζω ἄλλους (ἐναντίους) κανόνας ἢ, Πράττω ἐναντίον τῶν κανόνων.

Ἀντικάρδιον (τό). τὸ μεταξὺ στήθους καὶ λαιμοῦ λακκάκι, ὁ σφάχτης.

Ἀντι-καρτερέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντιτάττω καρτερίαν εἰς τὰ δεινά.

Ἀντι-κατα-καίνω, Π. ἀντὶ

Ἀντι-κατα-κτείνω, Μ. κτενῶ. Ἐκδικοῦμαι φόνον μὲ φόνον.

Ἀντι-κατα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Πιάνω καὶ ἐγὼ τόπον ἀντικρὺ (καὶ ἐπμ. ἐναντίον) τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντι-κατα-λέγω, Μ. λέξω. Βάλλω (Περνῶ) εἰς τὸν κατάλογον ἄλλους στρατιώτας.

Ἀντι-κατα-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω τι ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως εἰς ἄλλον κατὰ κληρονομίαν.

Ἀντικαταλλαγή (ἡ). ἀλλαξιά, (χυδ.) τράμπα.

Ἀντικατάλλαγμα (τό),—Ἀντάλλαγμα, [ἐκ τοῦ

Ἀντι-κατ-αλλάσσομαι(ττο)μαι, Μ. άξομαι. Κάμνω ἀλλαξιάν, δίδω τι καὶ 'παίρνω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο (κυρ. ἐπὶ νομισμ.). »Τὸ χρυσίον ἀντικαταλλαττ. ἐπὶ ταῖς τραπέζαις,« Δμ. »Χρημάτων ἀντικαταλλ. τὴν ἀρχήν,« Ἡρωδ. (ϗ προθετ.) »Ἡδονὴν ἀντ' ὠφελείας (»Ὑπὲρ οὐδενὸς τὸ ζῆν) ἀντικαταλλ.,« Ἀρςτ. ϗ Ἰσκρ. 2) (σπν.)— Συνδιαλλάττω,-ομαι, φιλιόνω (ἢ φιλιόνομαι πρός) τινα.

Ἀντι-κατα-μύω, Μ. μύσω. Κλείω καὶ ἐγὼ τὰ 'μμάτιά μου καθὼς τὰ εἶχε κλεισμένα πρωτοῦ ἄλλος.

Ἀντι-καταπλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Ξυπάζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μ' ἐξύπασε.

Ἀντι-κατα-σκευάζω, Μ. άσω. Κατορθόνω τι ἐναντίον τοῦ κατορθωθέντος ὑπ' ἄλλου.

Ἀντικατάστασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντικαθιστάναι, (ῥτρ.) ἔνστασις, ἐναντίωσις, ἀντιλογία, διαφιλονείκησις.

Ἀντι-κατα-στρατοπεδεύω, Μ. εύσω. Στρατοπεδεύω ἀντικρὺ τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντικατάσχεσις, εως (ἡ). κράτημα (ἐμπόδισμα) ὀπίσω. »Πνεύματος (»Οὔρους) —,« Ἀρςτ.

Ἀντι-κατα-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Τοποθετῶ (Διορίζω) τι ἀντὶ ἄλλου, ἀντικαθιςῶ.

Ἀντι-κατα-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω (Τραβῶ) δυνατὰ πρὸς τὸ μέρος μου, (μτφορ. καὶ ἀμτβτ.) ἐναντιόνομαι, διϊσχυρίζομαι.

Ἀντι-κατα-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Κάμνω ϗ ἐγὼ καταδρομὴν εἰς τοὺς τόπους τοῦ ἐχθροῦ, κατατρέχω τὸν κατατρέγοντά με.

Ἀντι-κατα-φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταφρονῶ τὸν καταφρονοῦντά με.

Ἀντι-κατ-ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατηγορῶ (Ἀντεγκαλῶ) τὸν κατήγορόν μου. 2) (φιλσφ. καὶ διαλεκτ.) ἀποδίδω εἰς δύο τινὰ πράγματα ἀμοιβαίως καὶ σχετικῶς τὴν αὐτὴν ἰδιότητα, (ὅθεν) »Ἀντικατηγορούμενα,« τὰ πρὸς ἄλληλα σχετικῶς καὶ κατ' ἀναλογίαν ἀντιφερόμενα, (παρβλ. Ἀντιστρέφω).

Ἀντικατηγορία (ἡ),— Ἀντέγκλημα.

Ἀντι-κατ-ιζεύμενοι, Ἰων. ἀντὶ Ἀντικαθεζόμενοι, μτχ. τοῦ Ἀντικαθίζομαι.

Ἀντικατταχθῆμεν, Δ. ἀντὶ Ἀντικαταταχθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντικατατάσσω.

Ἀντί-κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι τοποθετημένος ἀντικρύ τινος, κατέχω τὴν ἐναντίαν θέσιν. (ὅθεν συνκδχ.) ἐναντιοῦμαι.

Ἀντικειμένως, ἐπίῤ. Ἐξ ἐναντίας, ἐχθρικῶς. »Ἀντικειμένως ἔχειν τινὶ ἢ πρός τινα,— Ἀντικεῖσθαι.

Ἀντικέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθ' ὁδὸν (κέλευθον) ἐξ ἐναντίας ἐρχόμενος, (μτφορ.) ἐναντιούμενος

Ἀντι-κελεύω, Μ. εύσω. Προστάζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν προστάζοντά με.

Ἀντίκεντρον (τό). πᾶν ὅ,τι ἐπέχει τόπον κέντρου (παρακινήσεως).

Ἀντι-κηδεύω, Μ. εύσω, Π. περιποιοῦμαι ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά.

Ἀντι-κήδομαι, Μ. κεκαδήσομαι, Π. φροντίζω ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως περί τινος.

Ἀντι-κηρύσσω(ττω), Μ. ύξω. Κηρύττω ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (ϗ μσ. ἐλλ.) Κινοῦμαι κατά τινος.

Ἀντικίνησις, εως (ἡ). κίνημα ἐναντίον.

Ἀντι-κίχρημι, Μ. ἀντι-χρήσω. Δανείζω (ϗ μσ.) Δανείζομαι ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-κλάζω, Μ. κλάγξω, Π. ἀντηχῶ.

Ἀντι-κλαίω (ϗ Ἀττ. κλᾴω), Μ. κλαύσομαι. Κλαίω ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-κλάω-ῶ, Μ. κλάσω,— Ἀνταναклάω.

Ἀντίκλειθρον (τό) ϗ

Ἀντίκλεις, ειδος (ἡ). ἀντικλεῖδι (Κλμ. Ἀλεξ. Στρμ. Ζ΄).

Ἀντι-κλίνω, Μ. κλινῶ. Ἀκκουμβῶ (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) Γέρνω πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀντι-κνημίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ τινα εἰς τὸ

Ἀντικνήμιον (τό). τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος (τὸ καλάμι) τοῦ ποδός, (ὡς ἀντίθετον τῇ κνήμῃ).

Ἀντίκοιλον (τό). τὸ ὑποκάτω μέρος τοῦ ποδός.

Ἀντι-κολάζω, Μ. άσω. Τιμωρῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-κολακεύω, Μ. εύσω. Κολακεύω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν κολακεύοντά με.

Ἀντι-κομίζω, Μ. ίσω. Φέρνω (χμσ. Παίρνω) ἄλλο τι ἀντὶ τοῦ πρώτου.

Ἀντι-κομπάζω, Μ. άσω. Καυχῶμαι ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι-κοντόω-ῶ, Μ. ώσω. Κοντῶ (Ἀκκουμβῶ) ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἵνα κάμω ἰσοῤῥοπίαν.

Ἀντικόντωσις, εως (ἡ). κούντημα (ἀκκούμβημα) ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος πρὸς ἰσοῤῥοπίαν.

Ἀντικοπή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντικόπτειν, ἀντίκρουσις, ἐμπόδισμα.

Ἀντι-κόπτω, Μ. κόψω. Ἀντικρούω, κουντῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, (ἐπμ.) ἐμποδίζω, ἐναντιοῦμαι.

Ἀντι-κορύσσομαι, Μ. κορυσθήσομαι, Π. ἀρματόνομαι κατά τινος, ἀντιμάχομαι.

Ἀντι-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Διατάττω (κυρ τὸ στράτευμα) ἐναντίον τινός, ἀντιπαρατάττω.

Ἀντικόσμησις, εως (ἡ). ἀντιπαράταξις.

Ἀντι-κράζω, Μ. κράξω. Φωνάζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως, ἀποκρίνομαι μὲ φωνάς.

Ἀντι-κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξουσιάζω (Ἐπικρατῶ) ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ εἰς τόπον ἄλλου.

Ἀντι-κρίνω, Μ. κρινῶ. Συγκρίνω ἀντιτάττων πρὸς ἄλληλα.

Ἀντίκρισις, εως (ἡ). σύγκρισις. 2) (σπν.) ἀπόκρισις.

Ἀντίκρουσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντικρούειν, ἀντίστασις, ἀποτυχία.

Ἀντι·κρούω, M. κρούσω. Κουντῶ ὀπίσω, ἀπωθῶ, (καὶ μτφορ.) ἐναντιοῦμαι. 2) (ἀμτβτ. πρὸς δοτ.) κτυπῶ ἐπάνω εἰς στερεόν τι σῶμα ϗ στρέφω ὀπίσω, (μτφορ.) ἀπαντῶ ἐμπόδια, ἀποτυγχάνω.

Ἀντικρὺ [ἀντὶ], ἐπίρ. (Τοπ.). Ἀντίκρυ, κατὰ πρόσωπον, εἰς (ἀπὸ) τὸ ἄλλο (τὸ ἀντικρυνὸν) μέρος. 2) Π. ἀντὶ τοῦ

Ἄντικρυς, ἐπίρ. (Τροπ.). Ἴσια, κατ' εὐθεῖαν. 2) φανερὰ, χωρὶς περιστροφάς. 3) ἀμέσως, παρευθύς. 4) ὅλως διόλου, ἀπαραλλάκτως, ἀκριβῶς. 5) (σπν.) = Ἀντικρύ. » Ἄντικρυς καταστάς, « Πλ.

Ἀντι·κτάομαι-ῶμαι, M. κτήσομαι. Ἀποκτῶ τι δι' ἀνταλλαγῆς ἢ εἰς τόπον ἄλλου ἀπολεσθέντος.

Ἀντίκτησις, εως (ἡ). ἀπόκτησις πράγματός τινος εἰς τόπον ἢ εἰς ἀνταλλαγὴν ἄλλου.

Ἀντίκτονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φονευθεὶς ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.

Ἀντι·κτυπέω-ῶ, M. ήσω, Π. ἀντηχῶ, ἀντιβροντῶ.

Ἀντίκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντηχῶν.

Ἀντι·κυμαίνομαι, M. κυμανθήσομαι. Ταράττομαι ἀπὸ κύματα ἐναντία (ἀντιςρέφοντα).

Ἀντι·κυρέω-ῶ, M. κύρσω, Π. ἀντικρύζω, συναπαντῶ.

Ἀντικύρσαι, Π. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντικυρέω.

Ἀντι·κωλύω, M. ύσω. Ἐμποδίζω ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι·κωμῳδέω-ῶ, M. ήσω. Κωμῳδῶ (Περιπαίζω) τὸν κωμῳδήσαντά με.

Ἀντιλαβεὺς, έως (ὁ). τὸ πιάσιμον (χέρι) τῆς ἀσπίδος.

Ἀντιλαβὴ (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιλαμβάνεσθαι, πιάσιμον (κυρ. καὶ μτφορ.). » Πολλὰς γὰρ τὰ λεχθέντα ἔχει ἀντιλαβὰς, « Πλάτ. 2) (παρὰ τοῖς Τραγικ. Ποιητ.) γνωμολογία σύντομος (ἐξ ἑνὸς, τὸ πολὺ, ἡμιστιχίου).

Ἀντι·λαγχάνω, M. λήξομαι. Ἀποκτῶ καὶ ἐγώ τι διὰ τοῦ λαχνοῦ. 2) » Δίκην —, « ῥτρ., ἀνακινῶ τὴν ὑπὸ τῶν διαιτητῶν ἐν ἀπουσίᾳ μȣ ἀποφασισθεῖσαν κρισολογίαν· ἀντεγκαλῶ τὸν ἀντίδικόν μου.

Ἀντι·λάζο(ζυ)μαι (χωρὶς M.), Π = Ἀντιλαμβάνομαι.

Ἀντι·λακτίζω. M. ίσω. Κλωτσῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι·λαμβάνω, M. λήψομαι (ἀόρ. Ἀντέλαβον, ϗ μσ. Ἀντελαβόμην κτλ.). Ἐπαίρνω τι εἰς ἀνταλλαγὴν ἢ εἰς τόπον ἄλλȣ. » Ἀντιλαβόντες τῆς κακίας τὴν ἡδονὴν, « Γρφ. ‖ (μσ. μὲ γεν.) πιάνω (κρατῶ ἢ κρατοῦμαι, πιάνομαι) σφιγκτὰ ἀπὸ ἕν τι. » Ἀντιλαμβανόμενοι τῶν δορατίων γυμναῖς ταῖς χερσὶ, « Πλ. (ϗ κατ' ἄλλην ἐκδχ.) » Τῶν μετεώρων ἀντελάβετο, « Θκ., ἔπιασε τὰ βουνά. » Ἀντιλαμβάνεσθαι Αἰγύπτου, « Πλ. (καὶ τρπ.) » Ἀντιληπτέον φιλοσοφίας, « αὐτ. » Ἀντιλάβεσθε τῶν πραγμάτων. « Δμ. 2) (συνεκδχ. καὶ μτφορ.) ἐπιμελοῦμαι, ἐπισκέπτομαι, βοηθῶ. » Ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, « Γρφ. » Ὁ δὲ Κύριος ἀντελάβετό μου, « αὐτ., (παρβλ. Ἐπιλαμβάνω). 3) σκαλόνω (ϗ ἐπὶ φυτ.) ῥιζόνω, πιάνω. » Ἐὰν δὲ καὶ ἀντιλάβηται μὴ καρποφορεῖν, « Θφρ., (παρβλ. Λαμβάνω). 4) (= Ἐπιλαμβάνομαι), ἐπιπλήττω, πιάνομαι μέ. » Χρὴ ἀντιλαμβάνεσθαι ϗ ἐλέγχειν. « Πλάτ. 5) αἰσθάνομαι, μετέχω. » Ἡ ψυχὴ ἀντιλαμβάνεται τῶν σωματικῶν παθῶν, « Ἀλ. Ἀφρ. » Ἡ μὲν ὄψις τῶν χρωμάτων, ἡ δὲ ἀκοὴ τῶν φωνῶν ἀντιλαμβάνεται, « Βασ.

Ἀντι·λάμπω, M. λάμψω. Λάμπω ἀπ' ἀντικρὺ, ἀντανακλῶ τὴν λάμψιν, (ἐπμ.) σκοτίζω, θαμβόνω. » Ἡ λέξις ἀντιλάμπει τῷ ἀκροατῇ πρὸς τὸ δηλούμενον, « Πλ.

Ἀντίλαμψις, εως (ἡ). ἡ ἀντανάκλασις τῆς λάμψεως.

Ἀντι·λέγω, M. λέξω καὶ ἐρῶ (ἀόρ. Ἀντέλεξα καὶ Ἀντεῖπον, πρκ. Ἀντείρηκα ϗλ. διττῶς). (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) Λέγω τὸ ἐναντίον, ἀντιστέκομαι, φιλονεικῶ, διαφέρομαι. » Οἱ ἀντιλέγοντες ἀνάστασιν μὴ εἶναι, « Γρφ. » Οὐκ ἀντιλέγω ὡς οὐ πάνυ πονηρὰ τὰ πράγματα εἴη, « Θκ. » Ἀντέλεγον ὡς οὐχ ἡμαρτημένων τούτων, « Ἰσκρ. » Οὐδὲν ἐδύνατο ἀντιλέγειν τὸ μὴ χαρίζεσθαι, « Ξεν.

Ἀντίλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς ἀντιλογίαν, ἀμφίβολος, ἀμφισβητήσιμος.

Ἀντίλεξις, εως (ἡ), = Ἀντιλογία. 2) συνδιάλεξις (κυρ. τῶν προσώπων τοῦ δράματος).

Ἀντι·λεσχαίνω, M. ανῶ. Συνομιλῶ πρὸς διασκέδασιν (νὰ περάσ' ἡ ὥρα), φλυαρῶ ἀμοιβαίως.

Ἀντιλέων, οντος (ὁ), Π. ὅμοιος μὲ λέοντα

Ἀντιληκτικὸς, ή, ον. (κυρ. στιχ. ἴαμβ) ἐναντίος τοῦ Ληκτικοῦ ἢ Καταληκτικοῦ, (ἴδε Ἀρσφ. 248).

Ἀντίληξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιλαγχάνειν, ἀντεναγωγή.

Ἀντιληπτέος, α, ον, θετ. τȣ̃ Ἀντιλαμβάνω.

Ἀντιληπτικὸς, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος πρὸς (ἔχων δύναμιν εἰς) τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι. » Τὸ τῆς φωνῆς ἀντιληπτικὸν αἰσθητήριον, « Ἐτυμ.

Ἀντιλήπτωρ, ορος (ὁ). βοηθός.

Ἀντίληψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιλαμβάνειν ἢ ἀντιλαμβάνεσθαι, ἐπάρσιμον εἰς ἀνταλλαγὴν (» Τὴν κατακομιδὴν τῶν ὡραίων, καὶ πάλιν ἀντίληψιν ὧν ἡ θάλασσα τῇ ἠπείρῳ δίδωσι, « Θκ.)· πιάσιμον (» Τῶν ἀκρωτηρίων —, « αὐτ.)· ἐπίπληξις· βοήθεια, κτλ.

Ἀντι·λιτανεύω, M. εύσω. Παρακαλῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντιλόβιον (τὸ) καὶ

Ἀντιλοβὶς, ίδος (ἡ). τὸ ἐπάνω μέρος (τὸ ἀντικρύζον εἰς τὸν λοβὸν) τοῦ αὐτίου.

Ἀντι·λογέω-ῶ, M. ήσω, = Ἀντιλέγω.

Ἀντιλογία (ἡ). ἡ διὰ λόγων ἐναντίωσις εἰς τοὺς λόγους τινὸς, ἐναντιολογία· λογομαχία, φιλονεικία· (καὶ ἐν γέν.) ἀντίςασις· (ῥτρ.) ἀναίρεσις τῶν ἐνστάσεων τοῦ ἀντιδίκου· ἀπολογία. » Ἀντιλογίης κυρῆσαι, (ἢ) εἰς ἀντιλογίην παρέχειν τινά, « Ἡρ.

Ἀντι·λογίζομαι, M. ίσομαι. Λογαριάζω (Συλλογίζομαι) ϗ ἐγὼ ἐκ τοῦ ἐναντίου

Ἀντιλογικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἐπιτήδειος (ἔχων κλίσιν) εἰς ἀντιλογίαν, φιλόνεικος, σοφιστικὸς, (ὅθεν:) » Ἀντιλογικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ διὰ σοφισμάτων διαλεκτική.

Ἀντίλογος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντιλέγων ἢ ἀντιλεγόμενος, ἀντιφατικός.

Ἀντι·λοιδορέω-ῶ, M. ήσω. Ὑβρίζω (Κακολογῶ) ϗ ἐγὼ ἐκεῖνον ὅστις μὲ ὑβρίζει.

Ἀντι·λυπέω-ῶ, M. ήσω. Λυπῶ ἐκεῖνον ὅστις μὲ ἐλύπησεν.

Ἀντιλύπησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιλυπεῖν.

Ἀντίλυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συμφωνῶν μὲ τὸν ἦχον τῆς λύρας.

Ἀντίλυτρον (τό). τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐξαγορᾶς, τὸ ἀντὶ λύτρου διδόμενον.

Ἀντι·λυτρόω-ῶ, M. ώσω. Ἐξαγοράζω κα ἐγὼ ἀμοιβαίως ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας ἐκεῖνον ὅστις μ' ἐλύτρωσε.

Ἀντι·μαίνομαι, M. μανήσομαι. Τρελλαίνομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως διά τινα ἢ κατά τινος.

Ἀντι·μανθάνω, M. μανθήσομαι. Μανθάνω τὸ ἐναντίον ἐκείνου τὸ ὁπ. εἶχα μάθει. 2) ἀντ' ἐκείνων τὰ ὁπ. διδάσκω μανθάνω ἀμοιβαίως καὶ ἐγὼ ἄλλα.

Ἀντι·μαρτυρέω-ῶ, M. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ προθετ.) Μαρτυρῶ τὸ ἐναντίον, δίδω ἐναντίαν μαρτυρίαν.

Ἀντι·μαρτύρομαι, = τῷ προηγ.

Ἀντιμάχησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιμάχεσθαι.

Ἀντι·μάχομαι, M. μαχέ(καὶ Π. χή)σομαι ἢ μαχȣ̃μαι. Ἀντιπολεμῶ (Ἀντιφέρομαι) πρός τινα, (ἐν γέν.) ἐναντιοῦμαι.

Ἀντίμαχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντιμαχόμενος, ἐναντίος, ἐχθρός.

Ἀντι·μεθ·έλκω, M. έλξω (ἀόρ. Ἀντιμεθείλκυσα κτλ). Σύρω (Τραβῶ) τι ἐναλλὰξ πότε ἀπὸ τὸ ἓν καὶ πότε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, (παρβλ. Ἀνθέλκω).

Ἀντι·μεθ·ίστημι M. ἀντιμετα·στήσω (ἀόρ. Ἀντιμετέστησα, καὶ μσ. Ἀντιμετέστην κτλ.). (ἐν γέν.) Μεταβάλλω, ἀλλάζω ἀμοιβαίως τὴν θέσιν δύο ἢ ϗ πλειοτέρων πραγμάτων, τοποθετῶν τοῦτο ἀντ' ἐκείνου ϗ ἐκεῖνο ἀντὶ τούτου.

Ἀντι·μειρακιεύομαι, M. εύσομαι. Φέρομαι καὶ ἐγὼ ὡς μειράκιον (φιλοτιμοῦμαι μειρακιωδῶς) πρὸς ἐκεῖνον ὅστις φέρεται πρός με τοιουτοτρόπως.

Ἀντι·μελίζω. M. ίσω. Μελῳδῶ (ἢ Τονίζω μέλη) καὶ ἐγὼ καθὼς ἐκεῖνος μὲ τὸν ὁπ. συνερίζομαι περὶ τούτου.

Ἀντι·μέλλω, M. μελήσω, = Ἀντιβραδύνω.

Ἀντι·μέμφομαι, M. μέμψομαι. Παραπονοῦμαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι·μένω. M μενῶ. Ἀντέχω, διαρκῶ.

Ἀντιμέρεια (ἡ), (Γρμμτ.), ἡ μετάληψις μέρους τινὸς τοῦ λόγου ἀντὶ ἄλλου.

Ἀντι·μεσουρανέω-ῶ, M. ήσω. (Γεωγρ.) ἐπέχω θέσιν ἀντίποδος ὡς πρός τινα, κεῖμαι δηλ. ὑπὸ τὸν ἀντίθετον αὐτοῦ μεσημβρινόν. 2) (ἀστρνμ.) φθάνω εἰς τὸ ἐναντίον κέντρον τοῦ μεσημβρινοῦ, (ἴδε τὸ ἐπμ.).

Ἀντιμεσουράνημα (τό). (ἀςρνμ.) τὸ ἐναντίον τοῦ μεσημβρινοῦ σημεῖον εἰς τὸ ὁπ.

εὑρίσκεται ὡς πρὸς ἡμᾶς ὁ ἥλιος τὸ μεσονύκτιον.

Ἀντι·μετα·βαίνω, M. βήσομαι. Μεταβαίνω εἰς τὴν θέσιν ἐκείνου ὅστις μετέβη εἰς τὴν ἰδικήν μου.

Ἀντι·μετα·βάλλω, M. βαλῶ. Μεταβάλλω δύο τινὰ πρὸς ἄλληλα.

Ἀντιμετάβασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιμεταβαίνειν.

Ἀντιμεταβολὴ (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιμεταβάλλειν, (Ῥτρ.) ἡ κατὰ τύπον μόνον καὶ οὐχὶ κατὰ τόπον ἐναλλαγὴ τῶν αὐτῶν λέξεων πρὸς παραγωγὴν ἄλλȣ νοήματος, π. χ. » Τύχῃ τέχνην εὕρηκας, οὐ τύχην τέχνῃ, « (παρβλ. τὸ ἐπμ.).

Ἀντιμετάθεσις, εως (ἡ). ἡ ἀμοιβαία μετατόπισις, (Ῥτρ.) ἡ κατὰ τόπον ϗ οὐχὶ κατὰ τύπον ἐναλλαγὴ τῶν λέξεων πρὸς ἀλλήλας. » Οἷς μὲν ἐγὼ δεινὸς, οὐχ ὁ νῦν καιρός· οἷς δ' ὁ νῦν καιρὸς, οὐκ ἐγὼ δεινὸς, « Ἰσκρ., (παρβλ. τὸ προηγ.).

Ἀντι·μετα·λαμβάνω, M. λήψομαι. Ἀφήνω τι ϗ 'παίρνω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο, ϗ πάλιν ἀντὶ τούτου ἄλλο τὸ ὁπ. μοὶ ἀναλογεῖ.

Ἀντιμετάληψις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιμεταλαμβάνειν.

Ἀντι·μεταλλεύω. M. εύσω. Ἀνοίγω μέταλλον (λαγοῦμι) ἐναντίον τοῦ ἐχθρικοῦ, (παρβλ. Ἀντιδιορύσσω).

Ἀντι·μεταῤ·ῥέω, M. ῥεύσω ἢ ῥεύσομαι. Τρέχω (Χύνομαι) ἀπὸ τούτου εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος ϗ ἀπ' ἐκείνου πάλιν εἰς τοῦτο καὶ ἐναλλάξ.

Ἀντι·μετα·σπάω-ῶ, M. σπάσω, = Ἀντιμεθέλκω.

Ἀντιμετάστασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιμεθιστάναι.

Ἀντιμετάταξις, εως (ἡ). ἡ πρὸς ἄλληλα ἀντιμετατόπισις τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ παρατεταγμένου ςρατεύματος, [ἐκ τοῦ

Ἀντι·μετα·τάσσω(ττω), M. τάξω. Μετατοπίζω πρὸς ἄλληλα τὰ διάφορα μέρη τοῦ παρατεταγμένου στρατεύματος, οἷον τὸ δεξιὸν ἐπ' ἀριστερὰ καὶ ἀνάπαλιν.

Ἀντι·μετα·χωρέω-ῶ, M. ήσω. Ἀλλάζω συχνὰ θέσιν (καὶ μτφορ.) φρόνημα.

Ἀντι·μέτ·ειμι, M. ειμι (παρτ. Ἀντιμετῄειν), = τῷ

Ἀντι·μετ·έρχομαι, M. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἀντιμετῆλθον κτλ.). Ἐνεργῶ (Ὀργανίζω, Προσπαθῶ νὰ κατορθώσω) τι τὸ ὁπ. ζητεῖ συγχρόνως καὶ ἄλλος. » Ὕπατος ᾑρέθη, πολλῶν ἀντιμετιόντων, « Πλ.

Ἀντιμετρέω-ῶ, M. ήσω. Ἀποδίδω τι μὲ τὸ αὐτὸ μέτρον, (ἐν γέν.) ἀνταμείβω· ἐξισῶ.

Ἀντιμέτρησις, εως (ἡ). ἡ διὰ τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἀπόδοσις· ἐξίσωσις.

Ἀντιμέτωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ μέτωπον γυρισμένον καταντρικρὺ τινος, ἀντικρύζων κατὰ πρόσωπον.

Ἀντιμηνίω, M. ίσω. Ἀντοργίζομαι.

Ἀντι·μηχανάομαι-ῶμαι, M. ήσομαι. Ἐπινοῶ ἢ Μεταχειρίζομαι ϗ ἐγὼ μηχανὰς (ῥᾳδιουργίας) ἐναντίον τινὸς, ἀντενεργῶ.

Ἀντιμηχάνημα (τὸ). ἀντενέργεια, τρόπος ἐναντιώσεως.

Ἀντιμίμησις, εως (ἡ). ἡ ἀμοιβαία μίμησις τῶν κινημάτων (ςρατηγημάτων) τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντίμιμος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ μίμησιν ἄλλου γενόμενος, ὅμοιος, ἀπαράλλακτος.

Ἀντι·μισέω-ῶ, M. ήσω. Μισῶ ϗ ἐγὼ ἐκεῖνον ὅστις μὲ μισεῖ.

Ἀντιμισθία (ἡ). ἀνταμοιβὴ, πληρωμὴ ἀνάλογος,

Ἀντίμισθος (ὁ, ἡ). ὁ διδῶν (ἢ διδόμενος πρὸς) ἀντιμισθίαν.

Ἀντι·μνηστεύω, M. εύσω. Ζητῶ εἰς γάμον ἐκείνην τὴν ὁπ. συγχρόνως ζητεῖ καὶ ἄλλος.

Ἀντι·μοιρέω-ῶ, M. ήσω, = Ἰσομοιρέω, ἔχω (λαμβάνω) καὶ ἐγὼ μερίδιον ἴσα μὲ τοὺς ἄλλους.

Ἀντιμοιρία (ἡ), = Ἰσομοιρία, μερίδιον διδόμενον ἐξ ἴσου εἰς ἕκαστον τῶν ἐχόντων δικαίωμα, τὸ ἀνῆκον εἰς ἕκαστον μερίδιον, (Δμ. ὑπὲρ Φορμ.).

Ἀντιμολεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντιβλώσκω.

Ἀντιμολία (ἡ), ἴδε Ἀντιμωλία.

Ἀντίμολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποδίδων (ἀντηχῶν) τὴν μολπήν τινος, μελῳδῶν κατὰ μίμησιν ἄλλου. 2) τοῦ ὁποίȣ ἡ μολπὴ ἐνεργεῖ κατά τινος.

Ἀντίμορφος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίβ.) -μόρφως. Ὁ παριςάνων ὁμοίαν τὴν μορφήν τινος.

Ἀντι·μυκάομαι-ῶμαι, M. ήσομαι. Ἀποκρίνομαι εἰς τὰ μουγγρίσματα τινος.

Ἀντι·μυκτηρίζω, M. ίσω. Περιγελῶ καὶ ἐγὼ ἐκεῖνον ὅστις μὲ περιγελᾷ.

Ἀντιμωλία (ἡ), [μῶλος], (κυρ. δίκη) εἰς τὴν ὁπ. εἶνε παρόντες ἀμφότεροι οἱ διάδικοι, (παρβλ. Ἑτερομωλία).

Ἀντι·ναυπηγέω-ῶ, M. ήσω. Σκαρόνω (Κατασκευάζω) ϗ ἐγὼ καράβια κατὰ (ἢ Τὰ κατασκευάζω εἰς τρόπον ὥςε νὰ ἠμποροῦν νὰ ἀντιςαθοῦν εἰς τὰ) τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντι·νήχομαι, M. νήξομαι. Κολυμβῶ ἐναντίον τῶν κυμάτων ἢ τοῦ ῥεύματος.

Ἀντι·νικάω-ῶ, M. ήσω. Νικῶ ϗ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν νικήσαντά με.

Ἀντι·νοέω-ῶ, M. ήσω. Στοχάζομαι τὸ ἐναντίον, συλλογίζομαι ἀλλέως (διαφορετικά).

Ἀντινομία (ἡ). ἡ ἐναντιότης (ἀντίφασις) νόμȣ τινὸς πρὸς ἄλλον ἢ πρὸς ἑαυτόν.

Ἀντινομικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (περιέχων) ἀντινομίαν, ἀντιφατικός.

Ἀντι·νομοθετέω-ῶ, M. ήσω. Διορίζω νόμους ἐναντίους, νομοθετῶ τὸ ἐναντίον.

Ἀντίνοος (ὁ, ἡ), Ἰων. ὁ συλλογιζόμενος διαφορετικὰ (τὸ ἐναντίον).

Ἀντι·νουθετέω-ῶ, M. ήσω. Συμβουλεύω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν συμβουλεύσαντά με, ἢ Συμβουλεύω τὰ ἐναντία.

Ἀντίνωτος (ὁ, ἡ). ὁ γυρισμένος ἢ ἀκκȣμβημένος πρὸς ἄλλον ῥάχιν μὲ ῥάχιν.

Ἀντι·ξοέω-ῶ, M. ήσω, Π. ἀντίκειμαι, ἐναντιοῦμαι, [ἐκ τοῦ

Ἀντίξοος-ους (ὁ, ἡ), [ἀντὶ, ξέω]. (κυρ.) ὁ ῥωκανισμένος (ξυσμένος) ἀνάποδα, (μτφορ.) ἐναντίος. » Ἐν μυρίῃς γνώμῃσι, μίαν οὐκ ἔχω ἀντίξοον, « Ἡρ.

Ἀντιξόως, ἐπίρ. Ἰων. ἀνάποδα· ἐναντίον.

Ἀντι·ξύω. M. ξύσω. Ξύνω ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μὲ ξύει.

Ἀντιξως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀντιξόως.

Ἀντίον (τό). τὸ ἀντὶ (τοῦ ἐργαλειοῦ), (ἴδε Ἀντίος καὶ παρβλ. Κανών).

Ἀντίον, ἐπίρ. Π. (κυρ. οὐδ. τοῦ Ἀντίος), Ἀντικρὺ ἢ Ἐναντίον (τινός).

Ἀντιόομαι-οῦμαι, M. ώσομαι, Π. [ἀντίος], ἀντικρύζω, συναπαντῶ· ἐναντιοῦμαι, (παρβλ. Ἀντιάω).

Ἀντίος [ἀντὶ], α, ον. (μὲ γεν. ἢ δοτ. καὶ πάντοτε σχεδὸν ἐπιῤῥηματικῶς) Ἀντικρυνὸς, (ἐπμ. 2) ἐναντίος. » Ἀντίος Λέσβȣ, « Αξ. » Ἕκτορος ἀντίος εἶσιν, « Ἰλ. Η. » Στήμεναι ἀντία σεῖο, « Ἰλ. Χ. » Ἀντία ἵζοντο τούτοις, « Ἡρ. » Ἀντία δεσποίνης φάσθαι, « Ὀδ. Ο. (καὶ χωρὶς πτ.) » Ἀντίος ἐλαύνει, « Ξεν. » Ἀντίοι ἔσταν, « Ἰλ. Λ. » Ἐκ τῆς ἀντίης, « Ἡρ., ἀντὶ Ἐξ ἐναντίας.

Ἀντιοστατέω-ῶ, M. ήσω, Π. Ἀντιςατέω, ἀντιστέκομαι.

Ἀντιόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φρονῶν τὰ ἐναντία.

Ἀντιόων, ωσα, ον, Π. ἀντὶ Ἀντιῶν, ἐνες. τῆς μτχ. τοῦ Ἀντιάω.

Ἀντιπαγὴς [ἀντιπήγνυμι], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντικρὺ ἢ ἐναντίον τινὸς 'μπηγμένος ἢ κτισμένος.

Ἀντιπάθεια (ἡ). τὸ νὰ παθαίνῃ τις ὅ,τι κακὸν ἔκαμεν εἰς ἄλλον. 2) ἡ φύσει ἐναντία πρός τι διάθεσις, ἀποςροφή. 3) ἀντίθετος κατάστασις· (ἐπὶ ἰατρ.) ἀντενέργεια.

Ἀντι·παθέω-ῶ, M. ήσω. Ἔχω ἀντιπάθειαν· πάσχω τὸ ἐναντίον πάθος ἄλλου, εὑρίσκομαι εἰς ἀντίθετον κατάστασιν. » Ἣν (κρήνην) ταῖς παλιῤῥοίαις τῆς θαλάττης ἀντιπαθεῖν· κατὰ μὲν τὰς πλήμας ἐκλείπουσαν, κατὰ δὲ τὰς ἀμπώτεις πληρουμένην, « Στρβ., (ὅθεν 2) (ἐπὶ ἰατρ.) ἀντενεργῶ, (παρβλ. Ἀντιπάσχω).

Ἀντιπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀντιπάθειαν (καὶ ἐπὶ ἰατρ.) ἀντενεργῶν κατά τινος. (ὅθεν:) » Ἀντιπαθὲς, = Ἀντίδοτον, ἀντιφάρμακον.

Ἀντι·παίζω, M. παιξοῦμαι. Παίζω ἢ Ἀςεΐζομαι πρός τινα.

Ἀντίπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ παραλλάξας ἤδη τὴν παιδικὴν ἡλικίαν (ὁ ἄλλ. Βούπαις καὶ Πρόσηβος), (παρβλ. Ἀρτίπαις). 2) Π. ὁ ἀντὶ (εἰς τόπον) παιδός.

Ἀντι·παίω, M. παίσω, = Ἀντικρούω καὶ Ἀντιπίπτω.

Ἀντιπάλαισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἀντιπαλαίω, (Νικ. Χων.).

Ἀντιπαλαιστὴς, οῦ (ὁ), = Ἀντίπαλος, [ἐκ τοῦ

Ἀντι·παλαίω. M. παλαίσω. Παλαίβω κατά τινος, ἀντιπαλαίβω.

Ἀντι·παλαμάομαι-ῶμαι, M. ήσομαι, = Ἀντιμηχανάομαι.

Ἀντι·πάλλομαι, M. παλθήσομαι. Κτυπῶ πουθενὰ τινάζομαι ὀπίσω.

Ἀντίπαλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίβ) -πάλως. Ὁ ἐναντίος (κυρ. εἰς τὴν πάλην), ἀνταγωνιστὴς, ἐχθρός. 2) = Ἰσοπαλὴς, ἰσοδύναμος, ἀνάλογος, ἰσόῤῥοπος. » Πόλιν μεγάλην οἰκοῦντας, καὶ ἐν ἤθεσιν ἀντιπάλοις αὐτῇ τεθραμμένους, « Θκ. (ϗ ἐπίρ) » Ἀντίπαλα ναυμαχήσαντας, « αὐτ. » Εἰς ἀντίπαλα καθεστήκαμεν, « αὐτ.

Ἀντι·πανουργέω-ῶ, M. ήσω. Ἀντιτάττω πανουργίαν εἰς πανουργίαν.

Ἀντι·παρα·βάλλω, Μ. βαλῶ, = Ἀντιπαρατίθημι.

Ἀντιπαραβολή (ἡ). παράθεσις, σύγκρισις.

Ἀντιπαραγγελία (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπαγγέλλειν, (κυρ. δὲ) ὁ περὶ δημοσ. ὑπουργήματος συναγωνισμός.

Ἀντι·παρ·αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Δίδω τὴν ἐναντίαν παραγγελίαν. 2) ὀργανίζω (ἀντενεργῶ) νὰ λάβω τὸ αὐτὸ δημόσιον ὑπούργημα τὸ ὁπ. ζητεῖ συγχρόνως καὶ ἄλλος. 3) (Νμ.) ἀρνοῦμαι ὅτι εἶμαι πατὴρ τοῦ κυοφορουμένου.

Ἀντιπαραγραφή (ἡ), (Νμ.) ἡ πρᾶξις τοῦ

Ἀντι·παρα·γράφομαι, Μ. γράψομαι. (Νμ.) Ἀπολογοῦμαι εἰς τὴν περὶ παραγραφῆς αἴτησιν (ἢ Ἀναιρῶ τὰς περὶ αὐτῆς ἐνςάσεις) τοῦ ἀντιδίκου, (ἐν γέν.) ἀντιτάττω παραγραφὴν εἰς παραγραφήν.

Ἀντι·παρ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀντιπαρήγαγον κτλ.). Φέρω καὶ ἐγὼ εἰς τὸ μέσον (προβάλλω) τι. 2) ἀντιπαρατάττομαι (κυρ. διὰ περιστροφῶν καὶ πλαγίων κινημάτων) ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντιπαραγωγή (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπαράγειν, (κυρ. δὲ) κίνημα πλάγιον ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. (ἐν γέν.) ἀντίςασις.

Ἀντι·παρα·δίδωμι, Μ. δώσω. Παραδίδω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντιπαράθεσις, εως (ἡ), = Ἀντιπαραβολή.

Ἀντι·παρα·θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω πλαγίως ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ (ἵνα τὸν βάλω εἰς τὴν μέσην).

Ἀντι·παρ·αινέω-ῶ, Μ. έσω, = Ἀντινουθετέω.

Ἀντι·παρα·καλέω-ῶ, Μ. έσω. Προσκαλῶ (Παρακινῶ ἢ Συμβουλεύω) καὶ ἐγώ τινα νὰ κάμῃ τὸ ἐναντίον.

Ἀντι·παρά·κειμαι, Μ. κείσομαι. Κατέχω τὴν ἀντίθετον ἢ παράλληλον θέσιν τινός.

Ἀντι·παρα·κελεύομαι, Μ. εύσομαι, = Ἀντιπαρακαλέω.

Ἀντιπαράκλησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπαρακαλεῖν.

Ἀντι·παρα·λυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνοχλῶ ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινὰ (Θκ. Δ', 80).

Ἀντι·παρα·πλέω, Μ. πλεύσομαι. Παραπλέω καὶ ἐγὼ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ὅστις κάμνει τὸ ἴδιον ἐναντίον μου ἀπὸ τὸ ἄλλο (τὸ ἀντικρυνὸν) μέρος (Θκ. Β'. 83).

Ἀντι·παρα·πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Βάλλω εἰς κίνησιν τὸ μέτωπον τοῦ ςρατεύματός μου (ἢ ἁπλῶς) Περνῶ μὲ τὸ ςράτευμά μου ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντι·παρα·σκευάζομαι, Μ. άσομαι. Ἑτοιμάζομαι καὶ ἐγὼ κατ' ἐκείνου ὅςις ἑτοιμάζεται ἐναντίον μου.

Ἀντιπαρασκευή (ἡ). ἡ πρὸς ἀντίστασιν ἑτοιμασία.

Ἀντιπαράςασις, εως (ἡ). (σχῆμα ῥτρ.) ὅταν διατείνεταί τις ὅτι, καὶ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν τοῦ ἀντιδίκου, οὐχ ἧττον ἔχει δίκαιον· ἢ ὅταν, ἀδυνατῶν ν' ἀναιρέσῃ τὴν βάσιν, καθάπτεται τῶν τρόπων, (παρβλ. Ἔνστασις).

Ἀντιπαραστατικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀντιπαράστασιν.

Ἀντι·παρα·στρατοπεδεύω, Μ. εύσω. Στήνω τὸ στρατόπεδόν μου πλησίον ἢ ἀντικρὺ τοῦ ἐχθρικοῦ.

Ἀντιπαρασχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντιπαρέχω.

Ἀντι·παράταξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπαρατάττειν.

Ἀντιπαράτασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπαρατείνειν.

Ἀντι·παρα·τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Βάλλω εἰς παράταξιν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ τὸ ςράτευμά μου.

Ἀντι·παρα·τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω τι ἀντικρὺ ἄλλου παραλλήλως· ἀντιπαρατάττω· παραβάλλω, συγκρίνω.

Ἀντι·παρα·τίθημι, Μ. θήσω. Βάλλω τι πλησίον ἄλλου, (ἐπμ.) συγκρίνω, ἀντιτάττω. »Ἀντιπαρατιθέντες αἰσχρὰ καὶ σεμνά,« Ξεν.

Ἀντι·παρα·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποχωρῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντιπαραχώρησις, εως (ἡ). ἡ ἀμοιβαία ὑποχώρησις.

Ἀντι·πάρ·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ἀντιπαρῄειν κτλ.), = Ἀντιπαρέρχομαι.

Ἀντι·παρ·εισ·ρέω, Μ. ρεύσομαι. Χύνομαι μέσω (Ἐμβαίνω μὲ τρόπον) καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀντιπαρέκτασις, εως (ἡ), = Ἀντιπαράτασις.

Ἀντι·παρ·εκ·τείνω, Μ. τενῶ, = Ἀντιπαρατείνω.

Ἀντι·παρ·εξ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀντιπαρεξήγαγον κτλ.). Ἐβγάλλω καὶ ἐγὼ τὸ ςράτευμά μου παρατεταγμένον κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, (μτφορ.) συνερίζομαι, ἐμβαίνω εἰς συναγωνισμόν.

Ἀντι·παρ·έξ·ειμι, Μ. ειμι, = τῷ

Ἀντι·παρ·εξ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἀντιπαρεξῆλθον κτλ.). Ἐβγαίνω ἢ ἐγὼ (διὰ κινήματος πλαγίου) ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντι·παρ·εξ·ετάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω δι' ἀντιπαραθέσεως.

Ἀντι·παρ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Περνῶ ἀντικρύ τινος ἀπὸ ἄλλον (ἢ τὸν ἀκολουθῶ ἀπὸ τὸν ἀντικρυνὸν) δρόμον.

Ἀντι·παρ·έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Ἀντιπαρέσχον κτλ.), = Ἀντιδίδωμι.

Ἀντι·παρ·ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρηγορῶ ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι·παρ·ήκω, Μ. ήξω. Ἐτείνομαι ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν μέρος.

Ἀντι·παρ·ιππεύω, Μ. εύσω. Κινοῦμαι πλαγίως κατὰ τοῦ ἐχθροῦ μὲ τὸ ἱππικόν μου.

Ἀντι·παρ·ίστημι, Μ. ἀντιπαρα·ςήσω (ἀόρ. Ἀντιπαρέστησα καὶ μσ. Ἀντιπαρέστην κτλ.). Παραστήνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἢ ἐναντίον (ἢ ἄλλο εἰς τόπον) τοῦ ὑπάρχοντος.

Ἀντι·παρρησιάζομαι, Μ. άσομαι. Ὁμιλῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως μὲ τὴν αὐτὴν παῤῥησίαν (ἐλευθεροςομίαν).

Ἀντι·παρ·ῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως παρῳδίαν.

Ἀντι·πάσχω, Μ. πείσομαι (ἀόρ. Ἀντέπαθον κτλ.). Παθαίνω ὅ,τι (κακὸν ἢ καλὸν) ἔκαμα εἰς ἄλλον. »Τί ἂν δράσειαν αὐτούς, ὅτι οὐκ ἂν μεῖζον ἀντιπάθοιεν;« Θκ. 2) (σπν. ἐπὶ ἰατρ.) ἀντενεργῶ, (παρβλ. Ἀντιπαθέω). || »Ἀντιπεπονθὸς (λόγος),« Γεωμετρ., ὁ ἀντίςροφος, ὁ περιέχων καὶ ἡγουμένους καὶ ἑπομένους ὅρους,

καὶ »Ἀντιπεπονθὸς (τὸ),« Νμ., ἡ πρὸς ἱκανοποίησιν ἐπιβαλλομένη εἰς τὸν ἔνοχον ὁμοιοπάθεια.

Ἀντι·παταγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω δυνατώτερον τοῦ ἀκουομένου κρότον.

Ἀντι·πείθω, Μ. πείσω. Καταπείθω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά· ἢ τὸν καταπείθω εἰς τὸ ἐναντίον, τὸν μεταπείθω.

Ἀντιπειστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ ἀντιπείθειν.

Ἀντι·πελαργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποδίδω εὐγνωμόνως τὴν χάριν (καθὼς οἱ πελαργοί, γηροκομοῦντες τοὺς γονεῖς των).

Ἀντιπελάργησις, εως (ἡ). ἡ τοῦ εὐεργετήματος ἀπόδοσις, εὐγνωμοσύνη (κυρ. τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς, κατὰ μίμησιν τῶν πελαργῶν).

Ἀντιπελαργία (ἡ), = τῷ προηγ.

Ἀντι·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου ἢ ἐναντίον τινὸς ἢ ὀπίσω.

Ἀντιπενθής, έως (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν πένθος ἀντὶ πένθους.

Ἀντιπεπονθότως, ἐπίρ. Κατ' ἀντιπάθειαν ἢ ὁμοιοπάθειαν (ἀντεκδίκησιν). 2) κατ' ἀντίστροφον λόγον, [ἐκ τοῦ

Ἀντιπεπονθώς, υῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀντιπάσχω.

Ἀντιπέρα, ἐπίρ. = Ἀντιπέραν.

Ἀντιπέραιος, α ον. Ὁ κείμενος.

Ἀντιπέραν(ρας), ἐπίρ. Ἀντικρύ, εἰς τὸ ἀντικρυνὸν μέρος (κυρ. ὅταν ἦνε μεταξὺ θάλασσα). »Ἡ Ζάκυνθος κεῖται ἀντιπέρας Ἤλιδος,« Θκ.

Ἀντιπέρηθεν, ἐπίρ. Ἰων. Ἀπ' ἀντικρύ, ἀπὸ τὸ πέρα μέρος.

Ἀντιπέρην, ἐπίρ. Ἰων. = Ἀντιπέραν. »Ἠπείρους δοιάς, Ἀσιάδ' ἀντιπέρην τε,« Μόσχ.

Ἀντι·περι·άγω, Μ. άξω. Στρέφω πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀντιπεριαγωγή (ἡ). ἡ ἐξ ἐναντίας περιστροφή.

Ἀντι·περί·ειμι, Μ. ειμι. Ἐπανέρχομαι περιοδικῶς, (Ἀρετ.).

Ἀντι·περι·ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντηχῶ ὁλοτρόγυρα.

Ἀντι·περι·ίςημι, Μ. περιςήσω (ἀόρ. Ἀντιπεριέστησα καὶ μσ. Ἀντιπεριέστην κτλ.). Στενοχωρῶ τι πανταχόθεν εἰς τρόπον ὥςε νὰ συνκεντρωθῇ ἢ νὰ μεταβληθῇ ὁλοτελῶς εἰς ἄλλο τι. »Ἀντιπεριίστησι τὸ ψύχος εἴσω τὴν θερμότητα,« Ἀρςτ. (ἢ πθ. ἢ μσ.) »Αἱ νόσοι αἱ τοῦ ὠτὸς ἀντιπεριίςανται εἰς τὰ τοῦ πνεύματος πάθη,« αὐτ.

Ἀντι·περι·λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Περικυκλόνω ἢ Ἀγκαλιάζω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι·περι·πλέω, Μ. πλεύσομαι. Περιπλέω καὶ ἐγὼ ἀπ' ἀντικρὺ τοῦ ἐχθροῦ. 2) κάμνω τὸν περίπλουν τῆς γῆς ἢ νήσου τινός, λαμβάνων τὴν ἐναντίαν ἄλλου (περιπλέοντος ἐπίσης) διεύθυνσιν. »Τῷ μὴ συμμῖξαι μηδένας τῶν ἀντιπεριπλεόντων,« Στρ.

Ἀντιπερίσπασμα (τὸ) καὶ

Ἀντιπερισπασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπερισπᾶν.

Ἀντι·περι·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. (ἐν γέν. Τραβῶ τι πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος ἢ πο-

τὲ μὲν ἀπ' ἐδῶ, ποτὲ δὲ ἀπ' ἐκεῖ· (ἰδιαιτ. δὲ) ἑλκύω διὰ στρατηγήματος τὴν προσοχὴν ἢ τὰς δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ πρὸς ἄλλο μέρος, τὸν ἀπασχολῶ ἀλλοῦ.

Ἀντιπερίςασις, εως (ἡ). ἡ πανταχόθεν περικύκλωσις ἢ ἡ ἐκ τούτου συγκέντρωσις ἢ ἀλλοίωσις τοῦ οὕτω ςενοχωρουμένου.

Ἀντι·περι·στρέφω, Μ. στρέψω. Περιςρέφω τι ἐξ ἐναντίας.

Ἀντιπεριστροφή (ἡ). ἡ ἐξ ἐναντίας περιστροφή.

Ἀντι·περι·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταντῶ διὰ περιστροφῆς ὄπισθεν τῶν ἐχθρῶν, τοὺς 'παίρνω ἀπ' ὀπίσω.

Ἀντι·περι·ψύχω, Μ. ψύξω. Δροσίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως πανταχόθεν τι.

Ἀντι·περι·ωθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουντῶν (Ὠθῶν) τι πανταχόθεν τὸ στενοχωρῶ περὶ ἑαυτό, (παρβλ. Ἀντιπεριΐστημι).

Ἀντιπεριώθησις καὶ

Ἀντιπερίωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῆς πανταχόθεν ἀντικρούσεως συγκέντρωσις.

Ἀντίπετρος (ὁ, ἡ), Π, ὅμοιος μὲ (σκληρὸς ὡς ἂν τὴν) πέτραν.

†Ἀντιπεφάσθαι, ἀνάγν. Ἀντὶ πεφάσθαι.

Ἀντι·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως, ἢ πηδῶ ἐναντίον τινος.

Ἀντίπηξ, ηγος (ἡ), Π. [ἀντιπήγνυμι]. κιβώτιον, (Τουρκ.) σενδοῦκι.

Ἀντι·πηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μυσερόνω (Τουρκ. Σακατεύω) τινὰ πρὸς ἐκδίκησιν.

Ἀντι·πιέζω, Μ. έσω Ζουλῶ. Στενοχωρῶ) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι·πίμπλημι, Μ. πλήσω. Γεμίζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντιπίμπρημι, Μ. πρήσω. Καίω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Ἀντέπεσον κτλ.). Πίπτω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως κατ' ἐπάνω τινός· ἀντιβαίνω, ἐναντιοῦμαι, ἀντιλέγω κτλ. (ὅθεν ἡ μτχ.) »Ἀντιπίπτων (ὁ), = Ἐχθρός, καὶ »Ἀντιπῖπτον (τὸ), δυστύχημα, ἐναντιότης.

Ἀντι·πλαγιάζω, Μ. άσω. Βάλλω τι πλαγίως ἀντικρὺ ἄλλου, πλαγιάζω δύο τινὰ σώματα πρὸς ἄλληλα. (Ἰ. Λυδ. ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Γ', 37).

Ἀντίπλαστος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ μίμησιν ἄλλου πεπλασμένος, (ἐπμ.) ὅμοιος, ἀπαράλλακτος.

Ἀντι·πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω 'ξανάςροφα ἢ ἀμοιβαίως.

Ἀντίπλευρος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ πλευρὰ ἀντικρύζει μὲ ἄλλην, κείμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν ἀντικρυνὴν πλευράν.

Ἀντι·πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω ἐναντίον (κατεπάνω) τοῦ ἐχθροῦ ἢ τοῦ ἀνέμου.

Ἀντιπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντιπλήττων ἢ ἀντιπληττόμενος.

Ἀντι·πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ἢ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας (κυρ. τὰ καράβια μὲ στρατιώτας). 2) γεμίζω τι μὲ ἄλλο παρὰ τὸ ὁπ. περιεῖχε.

Ἀντι·πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶ ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως, ἀντικρούω.

Ἀντίπλοια (ἡ). πλεύσιμον κατὰ τοῦ ἀνέμου, (ὅθεν:) = Ἰσοῤῥοπία.

Ἀντι·πνέω, Μ. πνεύσω. Φυσῶ ἐναντίον, (μτφορ.) ἐναντιοῦμαι.

Ἀντιπνοὴ καὶ

Ἀντίπνοια (ἡ). φύσημα ἐναντίον, (μτφορ.) ἐμπόδιον.

Ἀντίπνοος-ους (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.)-πνόως. Ὁ φυσῶν ἐναντίον.

Ἀντίποδες (οἱ), Ζ. Ἀντίπους.

Ἀντι·ποθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἀμοιβαῖον πόθον.

Ἀντι·ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τι (εἴτε καλόν, εἴτε κακόν). || (μσ.) θέλω νὰ οἰκειοποιηθῶ τι τὸ ὁπ. ἐπιθυμῶ ἢ φρονῶ ὅτι μοὶ ἀνήκει, (ἐπμ.) συναγωνίζομαι πρός τινα (ἢ ἀντενεργῶ) περὶ αὐτοῦ. »Ἀντιποιεῖσθαι Σαλαμῖνος,« Πλ. »Ἐπεὶ δὲ Κῦρος τέθνηκεν, οὐκ ἀντιποιούμεθα τῆς ἀρχῆς τῷ βασιλεῖ,« Ξεν. »Οἳ ἀλλήλοις περὶ ἀνδραγαθίας ἀντεποιοῦντο,« αὐτ.

Ἀντιποίησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιποιεῖσθαι.

Ἀντίποινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντὶ ποινῆς (τιμωρίας) ζητούμενος ἢ διδόμενος· (ὅθεν: || (οὐσ.) Ἀντίποινον (τὸ), = Ἄποινον, ἀντίλυτρον ἢ πρόστιμον.

Ἀντιπολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μὲ πολεμεῖ.

Ἀντιπολέμιος, α, ον, (ἀμφ) = τῷ

Ἀντιπόλεμος (ὁ, ἡ), = Πολέμιος, ὁ πολεμῶν ἐναντίον τινός. »Ἀντιπόλεμοι,« οἱ πολεμοῦντες πρὸς ἀλλήλους.

Ἀντι·πολίζω, Μ. ίσω, (ἀδκμ.). Κτίζω πόλιν ἀντικρὺ (ἢ ἐναντίον) ἄλλης.

Ἀντι·πολιορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολιορκῶ τοὺς πολιορκοῦντας, ἢ. Πολιορκῶ ἢ ἐγὼ ἄλλον ἐν ᾧ πολιορκοῦμαι ὑπ' ἄλλου, (Θκ. Ζ', 28).

Ἀντίπολις, εως (ἡ). πόλις κειμένη ἀντικρὺ (ἢ ἀντίζηλος) ἄλλης.

Ἀντιπολιτεία (ἡ). τὸ ἐναντίον τῶν καθεστώτων πολιτικὸν σύστημα ἢ φρόνημα, ἀντιπολίτευσις, φατριασμός, (ἐν γέν.) ἀντίστασις, [ἐκ τοῦ

Ἀντι·πολιτεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἔχω σύστημα ἢ φρόνημα πολιτικὸν ἐναντίον τῶν καθεςώτων, εἶμαι τῆς ἐναντίας φατρίας εἰς μίαν πόλιν ἢ κυβέρνησιν· (ἐν γέν.) ἀντιστέκομαι (ἀντενεργῶ) εἰς τοὺς σκοπούς τινος.

Ἀντι·πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπάγω (Κινοῦμαι) κατὰ τοῦ ἐρχομένου κατεπάνω μου. 2) περιπατῶ τὸν ἐναντίον δρόμον τινός, (ἐπμ.) ἀντιστέκομαι εἰς τὰ κινήματά του.

Ἀντι·πορθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφανίζω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως τὸν τόπον ἐκείνου ὅςτις ἀφάνισε τὸν ἐδικόν μου.

Ἀντίπορθμος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος εἰς τὸ ἀντικρυνὸν μέρος πορθμοῦ. »Καὶ τῆς ἀντιπόρθμου τῇ Φωκίδι Κοριβίας,« Στρ.

Ἀντίπορος (ὁ, ἡ), = Ἀντίπορθμος, κείμενος εἰς τὸ ἀντικρυνὸν περιγιάλι· (ἐν γέν.) ἀντικρύζων.

Ἀντίπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τοὺς πόδας πατοῦντας ἀντιθέτως πρὸς ἄλλον, (ὅθεν Γεωγρ.) ὁ ὑπὸ τὸν αὐτὸν μὲν ἀλλ' ἐκ διαμέτρου ἀντικείμενον μεσημβρινὸν εὑρισκόμενος. »Δημῶναξ, δεικνὺς τὴν ἐν τῷ ὕδατι φρέατος σκιάν, τοιούτους ἔλεγεν εἶναι τοὺς ἀντίποδας« Λκ.

Ἀντιπρακτικός, ή, όν. Ὁ ἀντιπράττων (ἀντενεργῶν) εἰς ἄλλον.

Ἀντίπραξις, εως (ἡ). ἀντενέργεια, [ἐκ τοῦ

Ἀντι·πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Ἀντενεργῶ (ἀντιφέρομαι ἀντιπολιτεύομαι) πρός τινα.

Ἀντιπρεσβευτής, οῦ (ὁ). ὁ τόπον ἐπέχων (ἀπεςαλμένος ἀντὶ) πρεσβευτοῦ. [ἐκ τοῦ

Ἀντι·πρεσβεύω, Μ. εύσω. Ὑπάγω (Στέλλομαι, [ἢ μσ.] Στέλνω ἀμοιβαίως) πρέσβυς πρὸς ἐκεῖνον ὅςτις ἔστειλεν εἰς τὴν κυβέρνησίν μου, ἢ ἵνα ματαιώσω τὸν σκοπὸν τῆς πρεσβείας ἄλλου κράτους.

Ἀντι·πρήσσω, Μ. πρήξω. Ἰων. ἀντὶ Ἀντιπράσσω.

Ἀντι·προ·βάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. Προβάλλω τι (ἢ Προτείνω τινὰ) ἀντὶ ἄλλου.

Ἀντιπροβολή (ἡ). τὸ νὰ προβάλῃ τις ἀντὶ τοῦ προβληθέντος ἄλλον (νὰ κάμῃ πρότασιν ἐναντίαν).

Ἀντι·πρό·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ἀντιπροῄειν κτλ.). Ἐβγαίνω καὶ ἐγὼ κατ' ἐκείνου ὅςτις ἐβγῆκε καὶ ἔρχεται ἐναντίον μου.

Ἀντι·προ·θυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εἶμαι ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως (ἢ ἀντὶ ἄλλου) πρόθυμος.

Ἀντίπροικα, ἐπίρ. Σχεδὸν χάρισμα (προῖκα), εὐθηνότατα.

Ἀντι·προ·καλέομαι-οῦμαι, Μ. έσομαι. Προκαλῶ ἢ ἐγὼ (κυρ. ἐπὶ δικαςηρίου) ἀμοιβαίως τινὰ εἰς συμφωνίαν κτλ.

Ἀντιπρόκλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιπροκαλεῖσθαι.

Ἀντι·προ·πίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Ἀντιπροέ- [καὶ κρσ Ἀντιπρού]πιον κτλ.). Πίνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως (Σηκόνω ποτῆρι) εἰς ὑγείαν ἐκείνου ὅςτις ἔπιεν εἰς ἰδικήν μου.

Ἀντι·προσ·αγορεύω, Μ. εύσω ἢ ἐρῶ (ἀόρ. Ἀντιπροσηγόρευσα ἢ Ἀντιπροσεῖπον κτλ. διττῶς). Ἀντιχαιρετῶ.

Ἀντι·προσ·αμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐπισωρεύω πέριξ (κυρ. φυτοῦ) ἄλλο χῶμα ἀντὶ τοῦ σκορπισθέντος.

Ἀντι·πρόσ·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ἀντιπροσῄειν κτλ.). Πλησιάζω ἢ ἐγὼ κατ' ἐκείνου ὅςτις ἦλθε πλησίον μου.

Ἀντιπροσειπεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντιπροσαγορεύω.

Ἀντι·προσ·ελαύνω, Μ. ελάσω. Ὁρμῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἔφιππος κατά τινος.

Ἀντιπροσενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντιπροσφέρω.

Ἀντιπροσερεῖν, μέλλ. ἐνεργ. τῆς ἀπαρ. ἢ

Ἀντιπροσεῤῥήθην, ἀόρ. ά. πθ. τῆς ὁριςτ. τοῦ Ἀντιπροσαγορεύω.

Ἀντι·προσ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἀντιπροσῆλθον κτλ.), = Ἀντιπρόσειμι.

Ἀντι·προσ·κυνέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἀντιπροσεκύνησα ἢ Ἀντιπροσέκυσα). Προσκυνῶ ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅςτις ἐμέ

Ἀντι·προσ·φέρω, Μ. οίσω (ἀόρ. Ἀντιπροσήνεγκα κτλ.). Φέρω ἢ ἐγώ τι ἀμοιβαίως πλησίον τινός.

Ἀντιπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ πρόσωπόν του κατ' ἀντικρὺ τοῦ ἄλλου, τοποθετημένος.

Ἀντιπροσώπως, ἐπίρ. Κατὰ (Πρόσωπον μὲ) πρόσωπον.

Ἀντιπρότασις, εως (ἡ). (ῥτρ.) ἡ πρὸς ἀναίρεσιν τῆς τοῦ ἀντιδίκου ἐπιφερομένη ἄλλη πρότασις, [ἐκ τοῦ

Ἀντι·προ·τείνω, Κ. τενῶ. Ἁπλόνω ἢ ἐγὼ ἀμοιβαίως· «Τοῦ δὲ, τὴν δεξιὰν προτείναντος, ἀντιπροὔτεινε,» Ξεν. 2) (ῥτρ.)

προβάλλω καὶ ἐγὼ ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἀντιτάττω εἰς τὴν πρότασιν τοῦ ἀντιδίκȣ μου ἄλλην.

Ἀντι·προ·τίθημι, Μ. θήσω. Βάλλω τι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἔμπροσθέν τινος, ἀντιπροτείνω.

Ἀντίπρῳρος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ πλοίων) ὁ ἔχων γυρισμένην τὴν πρῷραν τȣ ἀντικρὺ τῆς πρῴρας τοῦ ἄλλȣ. 2 Π. = Ἀντιπρόσωπος, ἀντικρύζων, ἐμπροσθινός, (ἐπμ.) προφανής. ||. (οὐσ.) Ἀντίπρῳρον (τὸ), τὸ ἐναντίον τῆς πρῴρας μέρος τοῦ πλοίου, δηλ. ἡ πρύμνη.

Ἀντίπτωμα (τὸ). δυστύχημα, συμβεβηκὸς ἐναντίον, (ἴδε Ἀντιπίπτω).

Ἀντίπτωσις, εως (ἡ). ἀντίκρουσις, ἐναντιότης. 2) (Γρμμτ.) ἡ χρῆσις ἄλλης πτώσεως ἀντὶ ἄλλης, ἐναλλαγὴ τῶν πτώσεων.

Ἀντιπτωτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀντίπτωσιν.

Ἀντιπτωτικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ σχῆμα ἀντιπτώσεως.

Ἀντίπυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸν ὀπισινόν (τὴν πυγὴν) του γυρισμένον πρὸς τὸν τοῦ ἄλλȣ. » Ἀντίπυγοι συμπλέκονται, « Ἀρςτ.

Ἀντι·πυκτεύω, Μ. εύσω. Παλαίβω μὲ ταῖς γρονθιαῖς.

Ἀντίπυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πύλην ἀντικρύζουσαν μὲ ἄλλην.

Ἀντι·πυνθάνομαι. Μ. πεύσομαι, = Ἀντερωτάω.

Ἀντίπυργος (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος (ἴσος) μὲ πύργον.

Ἀντι·πυργόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. κτίζω πύργον ἐναντίον ἢ καταντικρὺ ἄλλου.

Ἀντι·πυρσεύω, Μ. εύσω. Ὑψόνω καὶ ἐγὼ πυρσὸν ἀντικρὺ ἄλλου (ἀποκρινόμενος τοιουτοτρόπως εἰς τὸ δι' αὐτοῦ σύνθημα).

Ἀντιῤ·ῥέπω, Μ. ῥέψω. Κλίνω (Γέρνω) πρὸς τὸ ἄλλο μέρος (ἢ καὶ πρὸς τὰ δύο ἀμοιβαίως) τῆς πλάστιγγος, (ἐπμ.) κρατῶ ἰσοῤῥοπίαν.

Ἀντιῤ·ῥέω, Μ. ῥεύσω ἢ ῥεύσομαι. Τρέχω (Χύνομαι) ἐξ ἐναντίας.

Ἀντιῤῥηθῆναι, (ἀνμλ.) ἀόρ. ά. πθ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀντιλέγω.

Ἀντίῤῥησις, εως (ἡ). ἀντιλογία, ἀναίρεσις τῶν λόγων ἄλλου.

Ἀντιῤῥητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων κλίσιν, ἐπιτήδειος πρός) ἀντίῤῥησιν, ἀναιρετικός.

Ἀντιῤ·ῥητορεύω, Μ. εύσω. Ῥητορεύω ἐναντίον τινός.

Ἀντίῤῥινον (τὸ), εἶδ. φυτ., τὸ ἄλλ. Ἀνάῤῥινον, (ἀμφότερα διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν σπόρων του μὲ ῥῖνα μοσχαρίου).

Ἀντιῤῥοὴ καὶ

Ἀντίῤῥοια (ἡ). ἡ ἐναντία ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω ῥοή, παλίῤῥοια.

Ἀντιῤῥοπία (ἡ). ἡ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τῆς πλάστιγγος κλίσις, (ἐπμ.) ἰσοῤῥοπία.

Ἀντίῤῥοπος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέπων (γέρνων) πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος τῆς πλάςιγγος, (ἐπμ.) ἰσόῤῥοπος, ἰσοβαρής, ἰσοδύναμος, ἀντάξιος, ἀνάλογος, (ȣ̓ κατ' ἔκτ.) ἀντικρυνός.

Ἀντιῤῥόπως, ἐπίῤ. Ἐξ ἴσου, μὲ ἰσοῤῥοπίαν.

Ἀντ·ισάζω, Μ. ισάσω, = Ἀντισόω.

Ἀντι·σέβομαι (χωρὶς Μ.). Σέβομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά.

Ἀντι·σεμνύνομαι, Μ. υνοῦμαι. Φέρομαι ȣ̓ ἐγὼ ἀμοιβαίως μὲ ὑπερηφάνειαν πρός τινα.

Ἀντι·σηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τὴν ζυγαριὰν νὰ σηκωθῇ, βάλλων καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος της ἴσον βάρος, (ἐπμ.) ἰσοσταθμίζω, ἀποδίδω τὸ ἴσον, ἐπανορθῶ, ἀναπληρῶ.

Ἀντισήκωμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἀντισήκωσιν. 2) = τῷ

Ἀντισήκωσις, εως (ἡ). ἐξίσωσις (κυρ. τῆς ζυγαριᾶς), ἰσοῤῥοπία· ἀναπλήρωσις· ἀνταπόδοσις.

Ἀντι·σημαίνω. Μ. σημανῶ. Κάμνω (Δείχνω) ἐναντίον σημεῖον· ἔχω ἐναντίαν σημασίαν.

Ἀντίσιγμα, ατος, τὸ). Σίγμα (Ͻ) ἀντεςραμμένον (μὲ τὸ ὁπ. ἐσημείοναν οἱ παλαιοὶ σχολιασταὶ τὰ παρέγγραπτα καὶ ἀμφίβολα ἔπη).

Ἀντι·σιωπάω-ῶ, Μ. ήσω. Σιωπῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι·σκευάζομαι, Μ. άσομαι. Διαθέτω ȣ̓ ἐγὼ ἀμοιβαίως (ἀλλὰ κατ' ἐναντίον ἄλλου τρόπον) τὰ σκεύη μου.

Ἀντι·σκοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκοτίζω τι στεκόμενος ἀντικρύ.

Ἀντισκύλευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἀντι·σκυλεύω, Μ. εύσω. Σκυλεύω τὸν σκυλεύσαντά με.

Ἀντι·σκώπτω, Μ. σκώψω. Περιγελῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά.

Ἀντι·σοφίζομαι, Μ. ίσομαι. Μεταχειρίζομαι καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως σοφίσματα (πανουργίας) κατά τινος.

Ἀντισοφιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀναιρῶν τὰ σοφίσματά τινος. » Ἐδεδίει γὰρ τὸν Ἐπίκουρον, ὡς ἀντισοφιστὴν τῆς μαγγανείας αὐτοῦ, « Αχ.

Ἀντ·ισόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξισῶ, κάμνω τι ἴσον μὲ ἄλλο.

Ἀντίσπασις, εως (ἡ), = Ἀνθολκή, (ἰατρ.) ἡ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος διεύθυνσις τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος, (παρβλ. Παροχέτευσις).

Ἀντίσπασμα (τὸ) καὶ

Ἀντισπασμός (ὁ), = Ἀντίσπασις, τράβηγμα πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος. 2) ἀντιλογία, διαφωνία, ἀντενέργεια. 2) (ἐπὶ στρατ. κινημ.) = Ἀντιπερισπασμός.

Ἀντισπαστικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς ἀντισπασμόν, (ἰατρ.) ὁ ἀντενεργῶν εἰς τοὺς σπασμούς. 2) (Γρμμτ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ Ἀντίσπαστον ποιητ. μέτρον.

Ἀντίσπαστος (ὁ, ἡ). ὁ τραβῶν ἢ τραβούμενος πρὸς τὸ ἐναντίον ἢ πρὸς δύο ἐναντία ἀλλήλοις μέρη, (ἐπμ. 2) σπασμωδικός. 3) ἀντιλέγων, ἀντιτείνων, ἀντενεργῶν, ||. (οὐσ.) Ἀντίσπαστον (μέτρον), τὸ συγκείμενον ἐξ ἑνὸς Ἰάμβου ȣ̓ ἑνὸς Τροχαίου, περιέχον δηλ. τέσσαρας συλλαβάς, τὰς δύο ἑκατέρωθεν βραχ. ȣ̓ τὰς δύο μεσαίας μακρ. οἷον Ἀλέξανδρος.

Ἀντι·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος, (μὲ δοτ.) ἐναντιοῦμαι, (μὲ γεν. Π.) πιάνω, δράττομαι.

Ἀντι·σπεύδω, Μ. σπεύσω. Ἀντιπράττω μὲ πολλὴν προθυμίαν κατά τινος, προσπαθῶ νὰ κατορθώσω τὸ ἐναντίον.

Ἀντισπόδιον (τὸ). στάκτη (σποδὸς) φυτικὴ, χρήσιμος ἐν ἐλλείψει ὀρυκτῆς ἢ μεταλλικῆς.

Ἀντίσποδος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ἀντὶ σποδοῦ (στάκτης φυτικῆς ἢ μεταλλικῆς), (ὅθεν ||. (οὐσ.) Ἀντίσποδος (ἡ) καὶ Ἀντίσποδον (τὸ), = Ἀντισπόδιον.

Ἀντι·σπουδάζω, Μ. άσω, = Ἀντισπεύδω.

Ἀντι.σταθμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀντισηκόω.

Ἀντιστάθμισις, εως (ἡ), = Ἀντισήκωσις.

Ἀντι·σταθμίζω, Μ. ίσω, = Ἀντισταθμέω.

Ἀντίσταθμος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων ἴσα μὲ ἄλλον, ἰσοβαρής· ἰσοδύναμος· ἀντάξιος.

Ἀντι·στασιάζω, Μ. άσω. Συγκροτῶ (ἢ Εἶμαι ἀπὸ τὴν) ἐναντίαν φατρίαν.

Ἀντιστασιαστής, οῦ (ὁ). ὁ συγκροτῶν (ἀνήκων εἰς) τὴν ἐναντίαν φατρίαν.

Ἀντιστάσιος (ὁ, ἡ), (ἀμφ.) = Ἀντίσταθμος, Ἰσοστάσιος.

Ἀντίστασις, εως (ἡ). ἐναντίωσις. 2) σύγκρισις. 3) ἀντιφατριασμός.

Ἀντιστασιώτης, ου (ὁ), = Ἀντιστασιαστής,

Ἀντιστατέον, θετ. τοῦ Ἀνθίσταμαι.

Ἀντι·στατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, διεγείρω στάσεις.

Ἀντιστάτης, ου (ὁ). ὁ ἀνθιστάμενος, ἐναντίος, ἐχθρός, ἢ = Ἀντιστασιώτης.

Ἀντιστατικός, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος πρὸς (ἢ ἀνήκων εἰς) ἀντίστασιν.

Ἀντίστερνον (τὸ). τὸ μέρος τῆς ῥάχης ὅ, που ἀντικρύζει εἰς τὸ κοῖλον τοῦ στήθους ε'ς τὸ στέρ ον).

Ἀντιστήριγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἀντιστήριξιν, στύλωμα, (ȣ̓ μτφορ.) βοήθημα, ὑπεράσπισις.

Ἀντιστηριγμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιστηρίζειν, ἀντιστήριξις.

Ἀντιστηρίζω, Μ. ίξω. Στυλόνω τι ἀπὸ τὸ ἐναντίον (ἐκείνου πρὸς τὸ ὁποῖον γέρνει) μέρος. (μτφορ.) ὑποστηρίζω (ὑπερασπίζομαι) τινα ἐναντίον ἄλλου, δίδω χεῖρα βοηθείας.

Ἀντι·στοιχέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέκω κατὰ σειρὰν (στοῖχον) ἀντικρὺ ἄλλου στεκομένου παρομοίως. » Χοροὶ ἀντιστοιχοῦντες ἀλλήλοις, « Σδ. 2) (Γρμμτ.) ἀναλογῶ (ȣ̓ ἐπμ. ἀλλάσσομαι) μὲ ἄλλο στοιχεῖον.

Ἀντιστοιχία (ἡ). ἡ θέσις (κατάστασις) τοῦ ἀντιστοιχοῦντος. 2) (Γρμμτ.) ἡ πρὸς ἄλληλα ἀναλογία καὶ ἐναλλαγὴ τῶν στοιχείων.

Ἀντίστοιχος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -στοίχως. Ὁ ἀντιστοιχῶν, κατέχων (κείμενος εἰς) ἀντίστοιχον θέσιν, (ἐν γέν.) ἀνάλογος, ὅμοιος.

Ἀντίστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντικρύζων πρὸς ἄλλον στόμα μὲ στόμα.

Ἀντι·στρατεύω (συνηθές. τὸ μσ.), Μ. εύσω, -ομαι. (μτγν.) Στρατολογῶ καὶ ἐκστρατεύω ἐναντίον τινός, (ἐν γέν.) ἐναντιοῦμαι, ἀντιπράττω.

Ἀντι·στρατηγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μτβτ. πρὸς δοτ.) Εἶμαι στρατηγὸς τοῦ ἐχθρικοῦ ςρατεύματος, (ἐν γέν.) ἐναντιοῦμαι (ἀντιφέρομαι) πρός τινα. 2) (ἀμτβτ.) ἐπέχω τόπον στρατηγοῦ, εἶμαι-

Ἀντιστράτηγος (ὁ). ὁ τόπον ἐπέχων ςρατηγοῦ. 2) (σπν.) ὁ στρατηγὸς τοῦ ἐχθρικοῦ στρατεύματος, (Θκ. Ζ', 86).

Ἀντιστρατιώτης, ου (ὁ). στρατιώτης τοῦ ἐχθρικοῦ στρατεύματος.

Ἀντιστρατοπεδεία καὶ

Ἀντιστρατοπέδευσις, εως (ἡ). τὸ νὰ ςρατοπεδεύῃ τις ἀντικρὺ τοῦ ἐχθροῦ, [ἐκ τοῦ

Ἀντι.στρατοπεδεύω (καὶ μσ.) -ομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Ἔχω στημένον τὸ στρατόπεδόν μου ἀντικρὺ τοῦ ἐχθρικοῦ.

Ἀντίστρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντεστραμμένος (ἀναποδογυρισμένος) ἢ δυνάμενος ν' ἀντιστραφῇ, (ὅθεν οὐσ.) » Ἀντίστρεπτα (τά), εἶδος μηχανῆς, τὴν ὁπ. δύναταί τις νὰ ςρέφῃ ἐξ ἴσου πρὸς ὅλα τὰ μέρη, [ἐκ τοῦ

Ἀντι·στρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω (Γυρίζω) τι πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, κάμνω νὰ λάβῃ ἐναντίαν διεύθυνσιν (νὰ ἐπιστρέψῃ ἢ ἐπιστραφῇ ὀπίσω). » Τὸ δοθὲν ἀντιστρέφεται, « Πανδ. » Τοῖς τυράννοις ȣ̓ τοῦτο ἀντέστραπται ἔμπαλιν, « Ξεν., εἶνε τὸ ἐναντίον, 2) (ἀμτβτ. ἢ μσ.) ἀλλάζω τὸν δρόμον μου, στρέφω πρὸς ἄλλο μέρος. » Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ Καρίαν ἰέναι, ἀντιστρέψας ἐπὶ Φρυγίαν ἐπορεύετο, « Ξεν. 3) στρέφομαι ἐπίσης καὶ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος (ἢ αὐτὸς κατ' ἐμαυτοῦ), (ὅθεν:) » Ἀντιστρέφοντες συλλογισμοί, « Διαλεκτ., οἱ καὶ ἀντιστρόφως ἐκλαμβανόμενοι καὶ ἀποδεικνύοντες ἢ τὸ αὐτὸ ἢ τὸ ἐναντίον τῆς προτάσεως. » Ἀντιστρέφοντα, « = Ἀντικατηγορούμενα. » Ἀντιςρέφον ἐπίγραμμα, « Γρμμτ., τὸ καὶ ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενον καὶ παράγον ἢ τὴν αὐτὴν ἢ τὴν ἐναντίαν ἔννοιαν, (παρβλ. Ἀντιστρέφω).

Ἀντιστροφή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιστρέφειν (κατὰ τὰς τελευτ. μάλιστα τῆς λέξ. σημασ.), (ἰδιαιτ. δὲ παρὰ μὲν τοῖς μετρ.) τὸ μέρος τοῦ ᾄσματος τὸ ὁπ., ἀναλογοῦν στίχον πρὸς στίχον μὲ τὴν ςροφήν, ἔψαλλεν ὁ χορὸς ἐπιστρέφων ἀπὸ τῶν δεξ. ἐπ' ἀριςερά· (παρὰ δὲ τοῖς Ῥτρ.) ὅταν διάφορα κῶλα λήγωσιν εἰς τὰς αὐτὰς μὲν ἀλλὰ κατὰ διάφορον σημασ. ἐκλαμβανομένας λέξεις· (παρὰ Γρμμτ. δὲ) ἡ ἀλλαγὴ τοῦ συνήθȣς σχήματος τῆς συντάξεως, π. χ. » Ληρεῖς ἔχων, ἀντὶ » Ληρῶν, ἔχεις κτλ. (παρβλ. Ἀναστροφὴ καὶ Ἀναγραμματισμός).

Ἀντιστροφικός, ή, όν. (ἐν γέν.) Ὁ ἀνήκων εἰς ἀντιςροφήν· (ἰδιαιτ. δὲ παρὰ Γρμμτ.) » Ἀντιστροφικά, « τὰ συγκείμενα ἐκ ςροφῶν καὶ ἀντιστροφῶν λυρικὰ χωρία τῶν δραμάτων.

Ἀντίστροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντεστραμμένος (ἴδε τὸ ῥῆμα). 2) ἀνάλογος (κατ' ἄλλο καὶ ἄλλο ἢ διὰ τῶν ἐναντίων). » Τὸ Καλῶς τῷ Κακῶς ἀντίστροφον, « Δ. Ἀλ. » Ἡ ῥητορικὴ τῇ διαλεκτικῇ ἀντίστροφος, « Ἀρςτ. » Τῇ ζωγραφίᾳ ἡ ποίησις—, « Πλ. » Τῇ βασιλείᾳ ἡ τυραννὶς—, « αὐτ. ϰ̓λ. ||. (οὐσ. παρὰ μετρ.) Ἀντίστροφος (ἡ), = Ἀντιστροφή.

Ἀντιστρόφως, ἐπίῤ. Κατ' ἀντιστροφήν, ἐκ τοῦ ἐναντίου, τὸ ἀνάπαλιν. 2) κατὰ τὴν διὰ τῶν ἐναντίων ἀναλογίαν.

Ἀντι·συγ·κρίνω, Μ. κρινῶ. Παραβάλλω τι ἀντιθέτως πρὸς ἄλλο.

Ἀντι·συλ·λογίζομαι, Μ. ίσομαι. (Ῥτρ.) Ἀντιτάττω ἐναντίον συλλογισμὸν εἰς τὸν τοῦ ἀντιδίκου μου.

Ἀντισυλλογισμός (ὁ). συλλογισμὸς ἐναντίος τοῦ προγεγονόνος.

Ἀντι·συμ·μαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καὶ ἐγὼ συμμαχίαν μὲ ἄλλον κατὰ τοῦ συμμαχήσαντος ἐναντίον μου.

Ἀντι·συμποσιάζω, Μ. άσω. Συνερίζομαι πρός τινα περὶ (περιγραφῆς) συμποσίου.

Ἀντ·συμ·φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως (μουσικὴν) συμφωνίαν.

Ἀντ·συν·αντάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Συναπαντῶ ȣ̓ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά.

Ἀντι·σφάζω, Μ. σφάξω. Σφάζω καὶ ἐγὼ πρὸς ἐκδίκησιν.

Ἀντι·σφαιρίζω. Μ. ίσω. Ῥίπτω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως (παίζων) τὴν σφαῖραν πρὸς ἐκεῖνον ὅςτις τὴν ἔῤῥιψε πρὸς ἐμέ.

Ἀντι·σφάττω, Ἀττ. ἀντὶ Ἀντισφάζω.

Ἀντίσφην, ηνος ἢ ῆνος (ὁ), (μαθμτκ.) ἡ ἀντίθετος γωνία (ϛ).

Ἀντισχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἀντίσχεσθε, (β'. πλθ. προ. τοῦ) μσ. ἀορ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἀντέχω.

Ἀντι.σχηματίζω, Μ. ίσω. Κάμνω ἢ μεταχειρίζομαι κατὰ τοῦ ἀντιδίκου μου τὰ ἴδια (ρτρ.) σχήματα, τὰ ὁπ. μετεχειρίσθη καὶ αὐτὸς κατ' ἐμοῦ.

Ἀντισχηματισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντισχηματίζειν.

Ἀντισχολαστής, οῦ (ὁ). ὁ περὶ τὰς αὐτὰς σπουδὰς ἀντίζηλος τινός.

Ἀντι·ισχυρίζω, Μ. ίσω. Ἐνδυναμόνω (Ὑποστηρίζω) ȣ̓ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας τινὰ κατά τινος. ||. (μσ.) διϊσχυρίζομαι πρός τινα περὶ τοῦ ἐναντίου.

Ἀντ·ισχύω, Μ. ύσω. Ἀνθίσταμαι ἰσχυρῶς κατά τινος. 2) (σπν.) = Ὑπερισχύω, νικῶ.

Ἀντ·ίσχω, Μ. ἀντι·σχήσω, Ἀττ. ἀντὶ Ἀντέχω.

Ἀντι.σώζω, Μ. σώσω. Σώζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως ἐκεῖνον ὅστις μὲ ἔσωσεν.

Ἀντίταγμα (τὸ). τὸ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ τεταγμένον στράτευμα, (ἐν γέν.) ἐμπόδιον.

Ἀντιτακτικός, ή, όν. Ὁ ἀντιτάττων τι κατά τινος.

Ἀντι·ταλαντεύω, Μ. εύσω, = Ἀντιςαθμίζω, (ἴδε καὶ Ἀντισηκόω).

Ἀντιτάλαντος (ὁ, ἡ), = Ἀντίσταθμος, Ἰσοτάλαντος.

Ἀντιταμίας, ου (ὁ). ὁ διωρισμένος ἀντὶ (εἰς τόπον) ταμίου.

Ἀντίταξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιτάττειν, ἐναντίωσις.

Ἀντίτασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀντιτείνειν, τέντωμα πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος· ἐναντίωσις.

Ἀντι·τάσσω (ττω), Μ. τάξω. Βάλλω τι ἐν τάξει κατά τινος (π. χ. τὸ στράτευμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ), ἀντιπαρατάττω. ||. (μσ. μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) ἀντιστέκομαι.

Ἀντι·τείνω, Μ. τενῶ. (μὲ αἰτ.) Τεντόνω πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. μὲ αἰτ. προθ.) ἀνθίσταμαι. 3) (μὲ δοτ.) κεῖμαι ἀντικρύ τινος.

Ἀντι·τειχίζω, Μ. ίσω. Κτίζω-

Ἀντιτείχισμα (τὸ). τεῖχος (φρούριον, ὀχύρωμα) κτισμένον ἐναντίον ἢ ἀντικρὺ τοῦ ἐχθρικοῦ.

Ἀντι·τέμνω, Μ. τεμῶ, Π. κόπτω (ἑτοιμάζω) ἰατρικὸν ἐναντίον πάθους τινός.

Ἀντι·τέρπω, Μ. τέρψω. Εὐφραίνω (Ἡδύνω) καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά.

Ἀντίτευχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων ὅπλα (τεύχη) κατά τινος, ἐχθρός.

Ἀντι·τεχνάζω, Μ. άσω, καὶ

Ἀντι·τεχνάω-ῶ (καὶ μσ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι, = Ἀντιμηχανῶμαι, ἀντιτάττω πανουργίαν (τέχνην) εἰς πανουργίαν.

Ἀντι·τεχνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀντίτεχνός τινος, συνερίζομαι πρὸς αὐτὸν περὶ τὴν αὐτὴν τέχνην.

Ἀντιτέχνησις, εως (ἡ). συνερισμὸς τεχνίτου πρὸς τεχνίτην, ἀντίταξις πανουργίας εἰς πανουργίαν.

Ἀντίτεχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντίζηλός τινος περὶ τὴν αὐτὴν τέχνην, (ἐπμ.) ὁμότεχνος, (ἐν γέν.) ἐναντίος.

Ἀντι·τίθημι, Μ. θήσω. Βάλλω τι ἐναντίον ἄλλου, ἀντιτάττω, παραβάλλω, συγκρίνω. » Δεῖ δὲ ἀντιτιθέναι μάρτυσι μάρτυρας, « Ἑρμγ. (ȣ̓ προθετοπτ.) » Ἵν' αὐτὰ πρὸς τὰ ἐκείνῳ πεπραγμένα ἀντιθῆτε, « Δμ. 2) βάλλω τι ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλȣ, ἀντικαθιστῶ. » Ἀντιτιθέντες τὴν Ἀθην. ἐμπειρίαν τῆς σφετέρας μελέτης, « Θκ. (καὶ παραλλ.) » Ἀντιθήσουσι λίθους ἀντὶ τῶν λίθων, « Γρφ.

Ἀντι.τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τιμῶ καὶ ἐγώ τινα ἀμοιβαίως. ||. (μσ.) προσδιορίζω κατ' ἐμαυτοῦ ἐπὶ δικαστηρίου ἄλλην τιμωρίαν παρὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου μου, ἐκτιμῶ ἐναντίον, (παρβλ. Ὑποτιμάω).

Ἀντιτίμημα (τὸ). τὸ ποσὸν τῆς (δικαστ.) ἀντιτιμήσεως.

Ἀντιτίμησις, εως (ἡ). ἡ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου γινομένη ἐναντία ἐκτίμησις, (ἴδε Ἀντιτιμάω).

Ἀντίτιμος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ ἔχων (ἀξίζων) τὴν αὐτὴν (ὅμοιος κατὰ τὴν) τιμήν. 2) ὁ ἀποδίδων τὴν ἀνήκουσαν τιμὴν (ἀνταμοιβὴν ἢ τιμωρίαν).

Ἀντι·τιμωρέω-ῶ, καὶ (μσ.) -οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Τιμωρῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως τινά, ἐκδικοῦμαι.

Ἀντι·τινάσσω, Μ. άξω. Τινάζω καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως.

Ἀντι·τίνω (τίω), Μ. τίσω. Πληρόνω τὸ ἀντίτιμον ἢ πρόστιμον. ||. (μσ.) κάμνω τινὰ νὰ μὲ πληρώσῃ πρὸς ἀποζημίωσιν, ἀντεκδικοῦμαι.

Ἀντίτισις, εως (ἡ). πληρωμὴ ἀντιτίμου ἢ προστίμου, ἀντεκδίκησις.

Ἀντίτιτος (ὁ, ἡ). ὁ πληρωθεὶς ἢ πληρωτέος πρὸς ἀνταλλαγὴν ἢ ἀνταμοιβὴν ἢ ἀποζημίωσιν, (ὅθεν:) » Ἄντιτα (Π. ἀντὶ Ἀντίτιτα) ἔργα, « Ὅμ., τὰ πρὸς ἀντεκδίκησιν γινόμενα.

Ἀντι·τολμάω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ȣ̓ ἐγὼ τολμηρὸς (Ἀντιτάττω τὴν ὁμοίαν τόλμην) κατὰ τοῦ τολμηροῦ.

Ἀντίτολμος (ὁ, ἡ). ὁ τολμηρῶς ἀνθιστάμενος.

Ἀντίτομον (τὸ). ἰατρικόν, ἀντιφάρμακον, (ἴδε Ἀντιτέμνω).

Ἀντίτονος (ὁ, ἡ). ὁ τεντωμένος ἐναντίον τινὸς ἢ τείνων (τραβῶν) πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος· (ὅθεν : ||. (οὐσ.) Ἀντίτονον (τὸ),

Ἀνύμφευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νυμφευθείς, ἀνύπανδρος.
Ἄνυμφος (ὁ, ἡ), = Ἀνύμφευτος. ‖. » Γάμος—,« Εὐρ.., ὁ δυστυχής,
Ἀνυπαίτιος (ὁ, ἡ). ἀναίτιος, ἀθῶος.
Ἀνύπαρκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑπάρχων ἐν τοῖς οὖσι, μὴ ἔχων ὕπαρξιν.
Ἀνυπαρξία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνυπάρκτου.
Ἀνύπεικτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑπείκων (ἐνδίδων, ὑποχωρῶν), ἄκαμπτος, ἀνένδοτος, κτλ.
Ἀνυπεξαίρετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -έτως. Ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος ὑπεξαίρεσιν.
Ἀνυπεξάλυκτος (ὁ, ἡ). ἄφευκτος, ἀναπόδραστος, (Νικ. Χων.).
Ἀνυπέραρτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπαιρόμενος ὑπὲρ τὸ μέτρον.
Ἀνυπέρβατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-βλήτως. Τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ ὑπερβῇ (ὑπερνικήσῃ).
Ἀνυπέρβλητος (ὁ, ἡ), = τῷ
Ἀνυπερήφανος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑπερήφανος.
Ἀνυπερθεσία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνυπερθέτου.
Ἀνυπέρθετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-θέτως. Ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἀναβολὴν (ὑπέρθεσιν). 2) ὁ μὴ ἀναβάλλων τι δι' ἄλλον καιρόν. » Ἐγκράτειά ἐστι διάθεσις ἀνυπέρθετος τῶν κατ' ὀρθὸν λόγον, « Αρτ.
Ἀνυπεροψία (ἡ). ἔλλειψις ὑπεροψίας.
Ἀνυπεύθυνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ύνως. Ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς εὐθύνην, πληρεξούσιος. 2) ἀνεξάρτητος, ἐλεύθερος. 3) ἀθῶος, ἀναίτιος.
Ἀνυπήκοος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑπακούων, ἀνυπότακτος, ἀπειθής.
Ἀνυπηλιφής, έος καὶ
Ἀνυπήλιφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλειμμένος ὑποκάτωθεν,(ναυτ.)ἀπίσσωτος, ἀπαλάμιςος.
Ἀνύπηνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὑπήνην (γένειον).
Ἀνυπηρέτητος (ὁ, ἡ). ὁ στερημένος ὑπηρέτου ἢ ὑπηρεσίας, ἀβοήθητος.
Ἀνυπνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐξυπνῶ.
Ἀνυποδε(δη)σία, ας (ἡ), τὸ νὰ ἦνε (περιπατῇ) τις ἀνυπόδετος.
Ἀνυποδε(δη)τέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Περιπατῶ)-
Ἀνυπόδε(δη)τος, ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φορῶν ὑποδήματα, ἐξυπόλυτος.
Ἀνυπόδικος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς δίκην, ἀκρισολόγητος, ἀναίτιος.
Ἀνυπόθετος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποβολιμαῖος, γνήσιος. 2) (φλσφ.) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ὑποθετικὴν θεωρίαν. 3)(Λογικ. ξ Γρμτ.) ὁ μὴ ἔχων ὑποκείμενον.
Ἀνύποιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-οίστως. Ἀνυπόφερτος.
Ἀνυπόκριτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ίτως. Ὁ μὴ καθ' ὑπόκρισιν, μὴ προσποιημένος, ἄδολος, εἰλικρινής.
Ἀνυπομένε(νη;)τος καὶ
;Ἀνυπομόνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὑπομονήν, ἀνυπόμονος. 2 (πθ.)= Ἀνύποιςος.
Ἀνυπονόητος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίρ.) -ήτως, (πθ.) = Ἀνυπόπτευτος, (ἐπμ.)= Ἀπροσδόκητος. 2) ὁ μηδὲν ὑποπτεύων. » Ἀνυπονοήτοις τοῖς μέλλοντος, « Πλθ.

Ἀνυπόπτευτος καὶ
Ἀνύποπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος ὑποψίαν.
Ἀνυπόπτως, ἐπίρ. Χωρὶς ὑποψίαν.
Ἀνυποσημείωτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ὑποσημειώσεων, ἀσχολίαστος.
Ἀνυπόστατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὑπόςασιν (βάσιν, σύστασιν, ὕπαρξιν). (θλγ.) ὁ μὴ Ἐνυπόστατος. 2) εἰς τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις ν' ἀντισταθῇ ('νὰ σταθῇ ἐμπρὸς), φοβερός, φευκτέος. » Σύν τινα, ἀνυπόστατον τὴν ἀλκήν, « Αχ. 3) ὁ μὴ ἀφίνων καταπάτι (ὑπόστασιν). » Οὖρα ἀνυπόστατα, « Ἀρετ.
Ἀνυπόστολος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποστελλόμενος (συστελλόμενος), θαῤῥετός, ἄφοβος.
Ἀνυποστόλως, ἐπίρ. Χωρὶς συςολήν, θαῤῥετά.
Ἀνυπόστρεπτος καὶ
Ἀνυπόςροφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιστρέφων, ἢ ὅθεν οὐ δύναταί τις ἐπιστρέψαι.
Ἀνυπότακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποτασσόμενος, ἀπειθής. 2) ἄτακτος, συγκεχυμένος.
Ἀνυποτίμητος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίρ.)-ήτως. Τοῦ ὁποίου ἡ περιουσία δὲν ἐξετιμήθη, (παρβλ. Ἀνεπιτίμητος). 2) » Δίκη—, « Ρτρ., ἡ χωρὶς ὑποτιμήσεως (ἴδε τὴν λέξ.). 3) ὁ μὴ φοβούμενος νὰ τιμωρηθῇ.
Ἀνύπουλος (ὁ, ἡ). εἰλικρινής, ἀνύποπτος, μὴ ὕπουλος.
Ἀνυποφόρητος (ὁ, ἡ). ἀνυπόφερτος.
Ἀνυσίεργος (ὁ, ἡ), Π. [ἀνύω, ἔργον]. φιλόπονος, δραστήριος,
Ἀνύσιμος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.)-ίμως, = Ἀνυστικός, συντελεστικός, ὠφέλιμος.
Ἄνυσις [ἀνύω], εως (ἡ). ἐκτέλεσις, κατόρθωσις· ὠφέλεια.
Ἀνύστακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ νυστάζων, ἄγρυπνος.
Ἀνυστέον, θετ. τοῦ Ἀνύω.
Ἀνυστικός, ή, όν. Ὁ ἀνύων (κατορθόνων), δραστήριος. (ἐπὶ πραγμ.) συντελεςικὸς πρὸς κατόρθωσιν.
Ἀνυστός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος ἀνυσθῆναι, κατορθωτέος, δυνατός.
Ἀνυτικός, ή, όν, = Ἀνυστικός.
Ἄνυτο, Π. ἀντὶ Ἠνύετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. παρτ. τοῦ Ἄνυμι ἢ τοῦ
Ἀνύτω καὶ Ἀνύτω (καὶ ὄχι -ττω), (παρτ. Ἤνυτον), Ἀττ. ἀντὶ Ἀνύω.
Ἀνυφαίνω, Μ. ανῶ. Ξεϋφαίνω ἢ Ξαναϋφαίνω, ξ (μτφορ.) ξαναρχινῶ.
Ἀνύφαντος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ ὑφασμένος.
Ἀνυψόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑψόνω παρὰ πολὺ (εἰς τὸ ἄκρον).
Ἀ(ξ Ἀττ. Ἀ)νύω, Μ. ύσω (ἀόρ. Ἤνυσα ξ πθ. Ἠνύσθην ξ Ἠνύθην, πρκ. Ἤνυσμαι καὶ Ἤνυμαι, ὅθ. τὸ θετ. Ἀνυστέον καὶ Ἀνυτέον). Τελειόνω· κατορθόνω. » Ἀνύσας τὸ ἔργον, « Ὀδ. Π. » Ὡς δ' οὐδὲν ἤνυε,« Δμ. »Οὐκ ἀνύω φθονέοισα,« Ἰλ. Δ » Μόγις σμικρὸν ἀνύτων,« Πλάτ. » Καὶ τάλαντά τις ἀνύσῃ ἑκκαίδεκα,« Ἀρςφ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. σπν.) » Στρατὸς ἤνυσε περᾶν, « Αἰσχλ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Οὐκ δίω ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα,« Ὀδ. Π »Καὶ ὁ χρόνος ἄνυτο φεύγων,« Θκρ. » Θεὸς ἅπαν τέκμαρ ἀνύεται,« Πίνδ. » Ἀνυσάμαν τὸν ἀμνόν,« Θκρ. κατώρθωσα νὰ τὸν πάρω. »Ἠνυσάμην τοῦτο ἐκ Μοιρῶν,«

Ἐπγρ. 2) συμπληρῶ· ἐξακολουθῶ μέχρι τέλους, (ἐπμ.) φθάνω, καταντῶ. »Πολλὴν ἀνύσας ὁδόν,« Πλ. » Οὔ πω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, « Θκρ. » Ἀνύειν τὸ λοιπὸν εἰς ἄστυ, « Αχ. (ξ ἐλλ.) » Ὄφρα τάχιστα νηῦς ἀνύσειε θέουσα, « Ὀδ. Ο. » Ἀνύτειν θάλαμον,« αὐτ. »Ἀνύτειν τὸν ἀίδαν, « Σοφ. (καὶ τρπ.) » Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα,« Θκρ. 3,=Συν(Ἐκ)τελῶ, κάμνω ἀποτέλεσμα, χρησιμεύω. » Ἐφόρυν λίθους ξ γῆν καὶ εἴτι ἄλλο ἀνύτειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον, « Θκ. » Ταῦτα εἰς πομπὴν ῥημάτων ἀνύτει, « Αἰσχ. Σκρ. 4) ἀποτελειόνω· ἀφανίζω. » Ἐπειδή σε φλὸξ ἤνυσεν, « Ὀδ. Ω. 6) (ἐλλ.) βιάζομαι, σπεύδω, (κοιν.) κάμνω 'γλήγορα. » Οὐ μέλλειν χρῆν σ', ἀλλ' ἀνύτειν, « Ἀρςφ. »Ἀνυσόν ποθ' ὑποδησάμενος,« αὐτ. (καὶ κατ' ἐναλλαγ.) » Λέγ' ἀνύσας, « αὐτ., (παρβλ. Φθάνω).
Ἄνω (παρν. Ἦνον), Ἰων. Π. ἀντὶ (τοῦ ἀπ' αὐτοῦ παραγομ.) Ἀνύω (συγγ. τῷ-
Ἄνω [ἀνὰ], ἐπίρ (Τοπ.) Ἐπάνω, ὑψηλά. » Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον,« Ὀδ. Λ. (καὶ μὲ γεν.) » Ἄνω τοῦ γόνατος,« Φιςρτ. » Ἄνω ποταμῶν, « Παρ. » Ἄνω θαλάσσης ἔθει, « Δ. Ἀλ., ἔπνεε πε ἀγ.ο;. » Τί δῆτ' ἄνω κέχηνας;« Ἀρςφ. (ξ τρπ. » Μικρὸν προαγαγὼν ἄνω τῶν πρ γ ιάτων, « Αἰσχλ. (καὶ χρονικῶς.) » Οἱ ἄνω χρόνοι, « Δμ., δηλ. οἱ περασμένοι, οἱ παλαιοί. » Οἱ ἄνω τοῦ χρόνου (τοῦ γένους κτλ.),« Αἰλ. » Οἱ ἄνω πρὸ αὐτοῦ,« Φιλ., οἱ προγενέστεροι (προπάτορές) 'του. » Ἄνω τῆς ἕω μικρόν, « Ἀχιλ. Τάτ. (καὶ ἐναρθρως). » Ἡ οἰκία τὰ ἄνω πάνυ καλὰ ἔχει, « Ξεν. » Ἡ ἄνω πόλις, « Αξ., δηλ. ἡ ἀκρόπολις. » Περὶ τοὺς ἄνω τόπους,« Ἀθ., τοὺς μακρὰν δηλ. τῆς θαλάσσης πρὸς τὰ μεσόγεια. (ὅθεν:) » Ὁ ἄνω βασιλεύς, « Φλςρ., ὁ τῶν Περσῶν. (ξ ἐλλ.) » Οἱ ἄνω, « Αξ., ἀντὶ οἱ θεοί. » Ἄνω ξ κάτω (ἢ ἀσυνδ.) »Ἄνω κάτω ποιεῖν (διαλέγεσθαι, περιπατεῖν, στρέφειν τοὺς λόγους ἢ τοὺς νόμους, μεταβάλλεσθαι κτλ.),« ἀνακατόνειν, φέρειν ἄνω κάτω, κλωθογυρίζειν. » Τί, ὦ πόνηρ', ἄνω κάτω πλανύττομεν;« Ἀρςφ.
Ἀνῶ, ῇς, ῇ, ὦμεν κτλ., ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀνίημι.
Ἄνωγα [μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνεστ. τοῦ [ἀγρ] Ἄνωγω ἀντὶ Ἀνάγω ἢ Ἀνοίγω], Μ. ἀνώξω (παρτ. Ἤνωγον καὶ Ἠνώγεον, ἢ Ἠ[Ἀ]νώγειν, ἀόρ. Ἤνωξα, πρστ. ἐνες. Ἄνωχθι, Ἀνωγέτω ἢ Ἀνώχθω, Ἀνώγετε ἢ Ἄνωχθε), Π. (πρὸς ἀπαρ. ἢ αἰτ. ἢ δοτ.) προστάζω· παρακινῶ· συμβουλεύω.
Ἀνώγαιον (τό), ἴδε Ἀνώγεων.
Ἄνωγε, Π. γ'. πρσ. ἐν. τοῦ Ἄνωγα.
Ἀνῶγε, Π. ἀντὶ Ἀνέωγε, (γ'. πρσ. ἐν. τοῦ) μσ. πρκ τοῦ Ἀνοίγω.
Ἀνώγεον, ου καὶ Ἀττ.
Ἀνώγεων, ω (τό), (κάμαρα εἰς) τὸ ἐπάνω πάτωμα τοῦ ὀσπιτίου, ἀνῶγι, (παρβλ. Ὑπερῷον)· [κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ
Ἀνώγεως, ω (ὁ, ἡ), ὁ ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς (κυρ. κτισμένος).
Ἀνωγή (ἡ), Π. [ἄνωγα]. συμβουλή, παρακίνησις, παραγγελία, προσταγή.
Ἄνωγμαι, ά. πρσ. πλθ. καὶ

Ἀνώγω, ά. πρσ. ἐν. τῆς ὁρισ. τοῦ Ἄνωγα.
Ἀνωδινία (ἡ). ἔλλειψις ὠδίνων, [ἐκ τοῦ
Ἀνώδινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ὠδίνων (κοιλοπονημάτων).
Ἀνωδορκας, . . (ὁ), εἶδ. ἰχθ. ὁ ἄλλ. Οὐρανοσκόπος.
Ἄνῳδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ᾄδων (κελαδῶν)
Ἀνωδυνία (ἡ). ἔλλειψις ὀδύνης. [ἐκ τοῦ
Ἀνώδυνος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ -ότερος, -ότατος). ὁ μὴ προξενῶν (ἢ μὴ αἰσθανόμενος καὶ 2) (ἰατρ.) ὁ καταπραΰνων) τοὺς πόνους (τὰς ὀδύνας).
Ἀνωδύνως, ἐπίρ. Χωρὶς πόνους.
Ἄνωθα, Δ. ἀντὶ-
Ἄνωθεν, ἐπίρ. (Τοπ.) Ἀπὸ ἐπάνω· ἀπὸ τὰ ἐπάνω (τὰ μεσόγεια) μέρη. (ξ χρον.) ἔκπαλαι, ἐκ προγόνων. » Λάκων ἄνωθεν εἰμί, « Σιν., ἢ ἀπ' (ἐξ) ἀρχῆς. » Οἷς πάλιν ἄνωθεν δουλεύειν θέλετε « Γρρ. »Γεννηθῆναι ἄνωθεν, « αὐτ., ἀντὶ Ἀναγεννηθῆναι.
Ἀνωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ώσω Σπρώχνω (Κουντῶ) πρὸς τὰ ἐπάνω (ξ σπν.) πρὸς τὰ ὀπίσω, = Ἀπωθέω. »Μηδ' εἰς τοὺς πολεμίους τὴν πόλιν ἀνῶσαι, « Θκ., νὰ τὴν ἐκθέσουν εἰς.
Ἀνώθησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνωθεῖν, σπρωξιμον πρὸς τὰ ἐπάνω.
Ἀνωϊστί, ἐπίρ Π. ἀπροσδοκήτως, ἔξαφνα, [ἐκ τοῦ
Ἀνώϊστος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. [ἀ, οἴομαι], ἀπρόοπτος, ἄδηλος. 2, ἀπροσδόκητος, αἰφνίδιος. 3) (σπν. ξ ἀμφ.) = Ἄνοςος
Ἀνωΐστως, ἐπίρ. = Ἀνωϊστί.
Ἀνωΐχθην, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀνοίγω.
Ἀνώλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ὄλεθρον, ἄφθαρτος.
Ἀνωλόφυρτος (ὁ, ἡ). ἀθρήνητος, ἀμυρολόγητος.
Ἀνωμαλής, έος (ὁ, ἡ), = Ἀνώμαλος.
Ἀνωμαλία (ἡ), ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀνωμάλου
Ἀνωμαλίσθαι, πθ. πρκ. τοῦ ἀπαρ. τοῦ Ἀνωμαλίζω.
Ἀνώμαλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὁμαλός, ἄνισος. ἄστατος· ἄτακτος.
Ἀνωμαλότης (ἡ), = Ἀνωμαλία.
Ἀνωμάλως, ἐπίρ. Μὲ ἀνωμαλίαν.
Ἄνωμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὤμους, (ὅθεν:) » Ἄνωμοι, « οἱ ἀπόγονοι τοῦ Πέλοπος.
Ἀνωμοτεί(τί), ἐπίρ. Χωρὶς ὅρκον.
Ἀνώμοτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὀμόσας (ὁρκισθείς). 2) ὁ μὴ ἐπιβεβαιωθεὶς (ἐπικυρωθεὶς) δι' ὅρκου. 3) εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου δὲν τολμᾷ τις νὰ ὀμόσῃ.
Ἄνωνις, ιδος (ἡ), = Ὄνωνις.
Ἀνωνόμαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὀνομαςός, ἀσήμαντος. 2) τον ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ ἢ δὲν τολμᾷ κανεὶς νὰ ὀνοματίσῃ (ἐκφράσῃ), ἀνέκφραστος.
Ἀνωνυμεί(μί), ἐπίρ. = Ἀνωνύμως.
Ἀνωνυμία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀνωνύμου.
Ἀνώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὄνομα (καὶ συνκδ.) φήμην, ἀσήμαντος, ἄγνωςος.
Ἀνωνύμως, ἐπίρ. Χωρὶς ὄνομα.
†Ἄνωξις, εως (ἡ), = Ἀνωγή.
†Ἀνώξω, Π. μελλ. τοῦ Ἄνωγα.
Ἀνώομαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Ἀνύομαι.
Ἀνώπιον (τό). τὸ ὑπὲρ τὴν θύραν θυρίδα (ὁ ἤ..) μέρος τοῦ οἴκου, (παρβλ. Προνώπιον).
Ἀνωρία (ἡ), = Ἀωρία, [ἐκ τοῦ
Ἄνωρος (ὁ, ἡ), = Ἄωρος.
Ἀνώροφος (ὁ, ἡ). (κυρ. οἶκος) ὁ μὴ ἔχων ὀροφὴν (σκεπήν).
Ἀνωῤῥοθία (ἡ), Π. ἡ πρὸς τὰ ἄνω ὁρμὴ ξ ὁ ἐξ αὐτῆς ἦχος (ῥόθος) τῶν κυμάτων.
Ἀνώῤῥοπος (ὁ, ἡ), = Ἀνόῤῥοπος.
Ἀνῶρτο, Π. (γ'. πλθ πρσ. τοῦ) ὑπερσ. ἢ ἀόρ β'. τοῦ Ἀνόρνυμαι.
Ἀνωρύομαι, Μ ύσομαι. Οὐρλιάζω(Κλαίω) μεγαλοφώνως.
Ἀνῶσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀνωθέω.
;Ἀνῶσαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀνοῖσαι, ἀχρ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀναφέρω.
Ἀνώσιμος (ὁ, ἡ), =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀνάσιμος.
Ἀνώτατος (ἀνμλ. ὑπερθ. τοῦ Ἄνω), η, ον. Ὁ εἰς τὴν ὅλως διόλου ἐπάνω θέσιν. ‖. (τὸ οὐδ. πλθ.) Ἀνώτατα, = τῷ
Ἀνωτάτω, ἐπίρ. (ὑπερθ τοῦ Ἄνω). Εἰς τὴν ὅλως διόλου ἐπάνω θέσιν, ὑψηλότατα. » Τὰ ἀνωτάτω γένη, « Αρτ., τὰ πρώτιστα καὶ κυριώτατα.
Ἀνωτερικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἄνω μέρη, [ἐκ τοῦ
Ἀνώτερος [ἀνμλ. συγκρ. τοῦ Ἄνω], α, ον. Ὁ εἰς τὴν πλέον ἐπάνω (παραπάνω) θέσιν, ὑψηλότερος. ‖ (τὸ οὐδ.) Ἀνώτερον, = τῷ
Ἀνωτέρω, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ Ἄνω) Πλέον ἐπάνω, παρεπάνω, ὑψηλότερα (ξ χρον.) ἀργήτερα.
Ἀνωφέλεια (ἡ). ἔλλειψις ὠφελείας, [ἐκ τοῦ
Ἀνωφελής, έος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ φέρων ὄφελος, ἀνωφέλευτος.
Ἀνωφέλητος (ὁ, ἡ), = Ἀνωφελής. 2) (μὲ γεν.) ὁ μὴ ἀπολαμβάνων κἀμμίαν ὠφέλειαν ἀπὸ 3 (πθ.) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ὠφέλειαν, ἀβοήθητος.
Ἀνώφελος (ὁ, ἡ), = Ἀνωφελής.
Ἀνωφελῶς, ἐπίρ. Χωρὶς ὠφέλειαν.
Ἀνωφέρεια (ἡ). ἡ πρὸς τὰ ἄνω φορά. 2) ἀνήφορος, [ἐκ τοῦ
Ἀνωφερής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φερόμενος (ἔχων τάσιν) πρὸς τὰ ἄνω. » Τὸ πῦρ (» Τὸ ἔλαιον) ἀνωφερές, « Ἀρςτ. 2) (τοπος) ἀνηφορικός.
Ἀνώφλιον (τό). τὸ ἐπάνω μέρος (φλιὰ) τῆς θύρας, τὸ ἀνῶφλι.
Ἀνωφοίτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς τὰ ἄνω φοιτῶν (τείνων), ἀνωφερής.
Ἀνωφορέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φέρομαι πρὸς τὰ ἄνω, [ἐκ τοῦ
Ἀνώφορος (ὁ, ἡ), = Ἀνωφερής.
Ἄνωχα, πρκ. καὶ
Ἀνῴχθην, ἀόρ. ά. πθ. τοῦ Ἀνοίγω.
Ἄνωχθι, Π. ἐνεστ. τῆς πρς. τοῦ Ἄνωγα.
Ἀνώχυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὠχυρωμένος.
Ἄξειε, (γ'. ἐν. πρσ. τοῦ) ἀόρ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἄγνυμι.
Ἄξεινος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄξενος.
Ἀξέμεν καὶ Ἀξέμεναι, Π. ἀντὶ Ἄξειν ἢ Ἀγαγεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἄγω.
Ἀξεναγώγητος ὁ, ἡ). ὁ μὴ ξεναγωγηθεὶς (φιλοξενηθείς).
Ἀξενία (ἡ). ἔλλειψις φιλοξενίας, [ἐκ τοῦ
Ἄξενος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δεχόμενος (περιποιούμενος) ξένους, ἀφιλόξενος.

Ἄξεστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐξεσμένος, ἀπελέκητος, ἀδούλευτος, τραχύς· ἄξυστος.
Ἀξία (ἡ), ἴδε Ἄξιος.
Ἀξιαγάπητος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἀγάπης.
Ἀξιάγαστος (ὁ, ἡ). ἀξιοθαύμαστος, ἀξιέπαινος.
Ἀξιαγώνιςος (ὁ, ἡ). ἀξιόμαχος, (Νικ. Χων.)
Ἀξιάκουστος καὶ
Ἀξιακρόατος (ὁ, ἡ). ἄξιος ν' ἀκουσθῇ.
Ἀξιαπήγητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀξιαφήγητος. ἀξιοδιήγητος. ἀξιόλογος.
Ἀξιαπόλαυστος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἀπολαύσεως.
Ἀξεπαίνετος καὶ
Ἀξιέπαινος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἐπαίνου.
Ἀξιεπιθύμητος (ὁ, ἡ). ἄξιος νὰ τὸν ἐπιθυμήσῃ τις.
Ἀξιέραστος (ὁ, ἡ) ἀξιαγάπητος.
Ἀξιήκοος (ὁ, ἡ), = Ἀξιάκουστος.
Ἀξινάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ
Ἀξίνη (ἡ), [ἄγνυμι]. πέλεκυς δίστομος, τσεκοῦρι, (Τουρκ.) μπαλτάς. »Ξύλα σχίζων τις, ἤσι τῇ ἀξίνῃ, « Ξεν.
Ἀξινίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἀξίνη, τσεκουράκι.
Ἀξιοβίωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. βίος) ἄξιος νὰ τὸν ἐπιθυμῇ τις.
Ἀξιοδάκρυτος (ὁ, ἡ). ἀξιοθρήνητος.
Ἀξιοεργός (ὁ, ἡ) ἄξιος διὰ δουλειάν, ἢ ἀξιῶν τὸν κόπον, (Ξεν. Οἰκονομ.).
Ἀξιόζηλος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίρ.)-ζήλως. Ἄξιος ζήλου (φθόνου ἢ μιμήσεως), ἀξιομίμητος.
Ἀξιοζήλωτος, (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.
Ἀξιοθάνατος (ὁ, ἡ). ἄξιος θανάτου.
Ἀξιοθαύμαστος (ὁ, ἡ), = Ἀξιάγαστος.
Ἀξιοθέατος (ὁ, ἡ). ἄξιος διὰ θεωρίαν.
Ἀξιόθρηνος (ὁ, ἡ). ἀξιοθρήνητος.
Ἀξιοθριάμβευτος (ὁ, ἡ). ἄξ. διὰ θρίαμβον.
Ἀξιοκαταφρόνητος (ὁ, ἡ). ἄξιος καταφρονήσεως,
Ἀξιοκοινώνητος (ὁ, ἡ). ἄξιος συναναςροφῆς καὶ σχέσεως.
Ἀξιόκτητος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἀποκτήσεως. 2) ὁ ἀποκτηθεὶς κατ' ἀξίαν (μὲ τὴν ἀνάλογον τιμήν).
Ἀξιόλεκτος (ὁ, ἡ), = Ἀξιόλογος.
Ἀξιόληπτος (ὁ, ἡ). ἄξιος νὰ τὸν λάβῃ (ἀποκτήσῃ) τις.
Ἀξιόλογος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίρ.)-λόγως. Ἄξιος λόγου (ὁμιλίας, ἐπαίνου, ὑπολήψεως κτλ.), σημαντικός, οὐσιώδης, ἀξιομνημόνευτος, μέγας (ἐπὶ πρσ. καὶ πραγμ.), ἀξιότιμος κτλ. » Οὐ γὰρ ἄν τι δράσαιμεν ἀξιόλογον, « Αχ. »Ἀξιόλογα λίθων βάρη,« Συν.
Ἀξιομακάριστος (ὁ, ἡ). ἄξιος καλοτυχίσματος (μακαρισμοῦ).
Ἀξιομάχητος καὶ
Ἀξιόμαχος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ξ σπν. ἀπαρ.) ἄξιος (ἱκανός) ν' ἀντισταθῇ εἰς μάχην.
Ἀξιομισής, έος καὶ
Ἀξιομίσητος (ὁ, ἡ). ἄξιος μίσους.
Ἀξιόμισος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀξιομίσητος.
Ἀξιομνημόνευτος, (ὁ, ἡ). ἄξιος μνήμης (ἐνθυμήσεως).
Ἀξιόνικος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος). ἄξιος διὰ (ἱκανὸς νὰ κατορθώσῃ) νίκην. (καὶ ἁπλ. ἀντὶ ἄξιος. » Ἀξιονικότεροί εἰμεν Ἀθηναίων ταύτην τὴν τάξιν ἔχειν, « Ἡρ.

Ἀξιοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ἄξια (λαμβάνω τὰ ἐπίχειρα) τῶν ἔργων μου.

Ἀξιοπενθής, έος (ὁ, ἡ). ἀξιοθρήνητος.

Ἀξιοπιστία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀξιοπίστου.

Ἀξιόπιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) – πίστως. Ἄξιος πίστεως. » Ὀφθαλμοὶ γλωσσῶν ἀξιοπιστότεροι, « Ἐπγρ. 2) αὐτάρκης, ἱκανός. » Ναύλοχα πρὸς τοσαύτην ναυτιλίαν ἀξιόπιστα. « Πλ.

Ἀξιοπιστοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀξιοπιστία.

Ἀξιόποινος (ὁ, ἡ). ἀξιοτιμώρητος. 2) ὁ κατ' ἀξίαν τιμωρηθεὶς ἢ τιμωρήσας.

Ἀξιοπρέπεια (ἡ). ἡ πρὸς τὴν ἀξίαν ἀνάλογος εὐπρέπεια, [ἐκ τοῦ

Ἀξιοπρεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς τὴν ἀξίαν τινός, ἄξιος· εὐπρεπὴς ἢ μεγαλοπρεπής.

Ἀξιοπρεπῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀξιοπρέπειαν, καθὼς πρέπει εἰς τὴν ἀξίαν τινός.

Ἀξιοπροστάτευτος (ὁ, ἡ). ἄξιος προστασίας (προεδρίας ἢ ὑπερασπίσεως).

Ἀξιόρατος (ὁ, ἡ), – Ἀξιοθέατος.

Ἄξιος [ἄγω(6)], α, ον. Ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ἀξίαν μὲ (ἀξίζων, ἐκτιμώμενος τόσον, ὅσον) ἄλλο τι, ἰσότιμος, ἀντάξιος. (μὲ γεν.) » Βοὸς ἄξιος, « Ἰλ. Ψ. » Οὐδὲ τριῶν ἄξια ταλάντων κεκτημένος, « Πλ. (καὶ μὲ αἰτ. προθετ.) » Ἄξια εἰς μυρίας δραχμὰς, « Δμ. (καὶ τρπ.) » Οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν Ἕκτορος, « Ἰλ. Ν. » Ὅσου ἀξία ἐστὶ γυνὴ κάμνοντι, « Δμ. » Πολλοῦ (» Πλείονος) ἢ » Τοῦ παντὸς, (» Μικροῦ, » Οὐ[» Μη]δενὸς κτλ.) ἄξιος. « (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Πλείστου ἄξιοι (ἢ » Οὓς πλείστου ἄξιόν ἐστι) κεκτῆσθαι, « Δμ., ἀντὶ Πολύτιμοι κτλ. 2) (συνηθέστ.) εἰς τὸν ὁπ. ἀνήκει (πρέπει, εἶνε εὔλογον, δίκαιον) νὰ δοθῇ ἢ συμβῇ τι (εἴτε καλὸν, εἴτε κακόν). » Ἐπαίνου ἄξιος μᾶλλον ἢ μέμψεως, « Ξεν. » Θανάτου (» Λόγου κτλ.) ἄξιος, « Δμ., Θκ. » Ὀργῆς ἄξια ποιεῖς, « Δμ. (καὶ μὲ δοτ.) « Ἄξιος ἦν θανάτου τῇ πόλει, « αὐτ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτίσαι, « Πλάτ. » Ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθός, « Σδ. 3) (χ. πτ.) ὁ ἔχων (ἀξίζων) κἄποιαν τιμὴν, ἀξιότιμος ἢ πολύτιμος. » Φέροντες καὶ ἄγοντες εἴ τι ἕκαστος ἄξιον, « Ξεν. (ὅθεν 4) (τὸ οὐδ.) » Ἄξιον (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Ἐστι, καὶ μὲ ἀπαρ.), εἶνε δίκαιον (εὔλογον, πρέπει, ἀξίζει τὸν κόπον) νά. » Τῇ πόλει γὰρ ἄξιον συλλαβεῖν τὸν ἄνδρα τοῦτον, « Ἀρστφ. » Οὐκ ἄξιον φανερὰν ἔχθραν πρὸς αὐτοὺς κτήσασθαι, « Θκ. » Εἰς τὴν Πελοπόννησον οὐκ ἐξῆλθεν ἡ νόσος, ὅ,τι καὶ ἄξιον εἰπεῖν, « αὐτ. » Ἀξιόν ἐστί μοι μισεῖν αὐτόν, « Ξεν. » Ἀξιόν σοι μέγα φρονεῖν, « αὐτ. ||. (τὸ θηλ.) Ἀξία (οὐσ. ἢ ἐλλ. 4) ἡ τιμή. ἐκεῖν' ὅ,που ἀξίζει τὸ πρᾶγμα· ἐκεῖν' ὅ,που ἁρμόζει (ἀναλογεῖ) εἰς. » Καὶ γὰρ οὐδὲ τῆς ἀξίας ἕκαστον τῶν κτημάτων ἀπεδίδετο, « Αἰσχ. » Τὴν δὲ τῆς βλάβης ἀξίαν οἱ δικασταὶ ταττόντων, « Πλάτ. » Τὴν μὲν ἀξίαν (ἐνν. ποινὴν) οὐ λάμψεαι, « Ἡρ. (καὶ προθετ.) » Κατ' (ἢ Παρ') ἀξίαν, « ἀντὶ Ἀξίως ἢ Ἀναξίως. 6') – Ἀξίωμα. » Τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφοροῦντα, « Αχ. » Τὸ φρόνημα ἐφεῖσαν καὶ τὴν ἀξίαν τὴν ἑαυτῆς, « Δμ. γ') – Ἀξίωσις, παράκλησις, ἡ θέλησις. 5) ὁ ἀξίζων τὴν τιμὴν τῆς ἀγορᾶς του (οὔτ' εὐθηνὸς δηλ. οὔτ' ἀκριβός). μέτριος κατὰ τὴν τιμὴν, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὅμως ἀντὶ τοῦ) Εὔωνος, εὐθηνός. » Ἄξιοι γεγόνασιν οἱ πυροὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, « Θφρ. » Οὐ πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας, « Ἀρστφ. 6) (μτφορ.) ἁρμόδιος, ἀνάλογος. » Οὐκ ἄξια οὔτε ὑμῶν οὔτε τῶν πατέρων ποιεῖτε, « Θκ. » Ἄξια τῆς προσδοκίας ἐπεπόνθεσαν, « αὐτ. » Ἄξια δῶρα, « Ἰλ. . . . » Ἀξιόν σοι ἄλφοι, « Ὀδ. Ο., θέλεις εὕρει δι' αὐτὸ συμφέρουσαν (ὄχι εὐκαταφρόνητον) τιμήν. » Ἀξιός εἰμι, « Λξ. » Τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς, « Εὐρ., τί ἔκαμα καὶ νὰ φύγω;

Ἀξιόσκεπτος (ὁ, ἡ). ἄξ. σκέψεως.

Ἀξιοσπούδαστος (ὁ, ἡ). ἄξ. σπουδῆς (ἐπιμελείας, προσπαθείας).

Ἀξιοστρατήγητος (ὁ, ἡ), – Ἀξιόμαχος καὶ

Ἀξιοστράτηγος (ὁ, ἡ). ἄξιος τῆς στρατηγίας. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ἄξιος στρατηγοῦ.

Ἀξιοτέκμαρτος (ὁ, ἡ). ἄξιος (ἱκανὸς) πρὸς ἐξαγωγὴν συμπεράσματος, πιθανός· ἀξιόπιστος.

Ἀξιότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἀξίου.

Ἀξιοτίμητος καὶ

Ἀξιότιμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος). ἄξιος τιμῆς.

Ἀξιοφίλητος (ὁ, ἡ). ἀξιαγάπητος.

Ἀξιόχρεως, ω (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -χρέως. Ὁ ἄξιος ἀναδεχθῆναι τὸ χρέος τινὸς, (μάρτυς, ἐγγυητής), βέβαιος (σίγουρος) ἀξιόπιστος. 2) ἱκανός· ἄξιος· σημαντικός. » Μέγεθος ἀξιόχρεων, « Ἀθ. » Ἀξιόχρεα ἀπηγήσιος, « Ἡρ. » Ἀξιόχρεως ἐναντιωθῆναι, « αὐτ.

Ἀξιόω-ῶ, Μ. ώσω. (κυρ.) Προσδιορίζω τὴν ἀξίαν (τὴν τιμὴν) πράγματος, ἐκτιμῶ. » Ὁπόσης ἂν τιμῆς ἀξιώσῃ τὸ πωλούμενον, « Πλάτ. (ὅθ: 2) κρίνω, φρονῶ, ὑποθέττω, διϊσχυρίζομαι, (Ἰταλ.) πρετενδέρω· στοχάζομαί τι ἄξιον (εὔλογον, δίκαιον, καὶ φλσφ. βέβαιον ἢ πιθανόν), καταδέχομαι, στέργω, (Π.) τιμῶ, ἐγκωμιάζω· ἀξιόνω. » Ἀξιοῦσιν αὐτοὺς πάντων, « Θκ. » Ἀξιωθεὶς τῆς βουλῆς, « Πλ. (καὶ ἐλλ.) » Οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας, « Σοφ. » Ἑλλάδος ἦρξ' ἀξιωθεὶς, « Εὐρ. » Καλοῖσιν ὑμεναίοισιν ἀξιουμένη, « αὐτ. » Τύμβον ἀξιούμενον τὸν ἐμὸν ὁρᾶσθαι, « αὐτ. » Βουλόμενος, ἕως ἔτι ἀπαθὴς ἦν, καὶ ἠξιοῦτο, διασώσασθαι τὴν εὐτυχίαν, « Θκ. » Ἀξιοῦσιν εἶναι σφαιροειδῆ τὸν οὐρανὸν, « Θ. Μάγ. (ὅθ. παρὰ Φιλσφ. Ἀξίωμα), (παρβλ. Βούλομαι). » Οὐ πλούσιοι μόνον καὶ λόγιοι εἶναι ἀξιοῦσιν, ἀλλὰ κτλ., « Πλ. » Ἀπ' Ἄργους καὶ τῶν Ἡρακλειδῶν εἶναι ἠξίου, « Ἀρρ. » Ἀξιῶ ἀδικέεσθαι, « Ἡρ. » (καὶ μσ.) Οὐκ ἀξιεύμενος ἐπὶ τὸν θρόνον ἵζεσθαι, « αὐτ., μὴ νομίζων ἑαυτὸν ἄξιον νά. » Μηδεὶς ἂν ὑμῶν ἀξιώσειε ζῆν ἀποστερούμενος τῆς πατρίδος, « Ἰσκρ. » Διὰ τὸ μὴ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι δεσποτικῶς, « Ἀρστ. 3) παρακαλῶ, ἀπαιτῶ τι ὡς δίκαιον ἢ εὔλογον, ἐπιθυμῶ, θέλω. » Χρόνον ἠξίουν λαβόντες ἀπολογήσασθαι, « Θκ. » Ἀξιῶ ἢ δέομαι ὑμᾶς μεμνῆσθαι, « Δμ. (καὶ πθ.) » Ἔφη συγχωρεῖν τοῖς ἀξιουμένοις, « Πλδ., ἀντὶ ταῖς Ἀξιώσεσιν.

Ἄξιφος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ξίφους.

† Ἀξίφυλλος (ὁ, ἡ), Π. (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀεξίφυλλος.

Ἀξίωμα (τό), – Ἀξία, τιμή, βαθμὸς κοινωνικῆς θέσεως, ὀφφίκιον. » Ἀποστερεῖν ἀξιώματος καὶ τιμῆς, « Ξεν. (ὅθεν): » Οἱ ἐν ἀξιώματι (-ώμασιν), « οἱ ἀξιωματικοί. 2) ὑπόληψις, σημαντικότης, μέγεθος, ὑπεροχή. (Γαλλ.) crédit. » Ὢν ἐν ἀξιώματι ἀπὸ τῶν ἀστῶν, « Θκ. » Τὸ μὲν οὖν ἀξίωμα τοῦ παρόντος ἀγῶνος, « Ἀρστφ. » Τὸ ἀξίωμα τῆς πόλεως, « Δμ. 3) (φλσφ.) λόγος οὐ χρῄζων ἀποδείξεως (ὡς) αὐτοπόδεικτος, ἢ πιθανὸς, (ὅθεν:) – Δόγμα, φρόνημα, δοξασία. κῦρος, τὸ ἀξιόπιστον. 4) – Ἀξίωσις, θέλημα, ἀπαίτησις, (καὶ σπν.) παρακάλεσις. » Εἰσέλθοι τὸ ἀξίωμά μου ἐνώπιόν σου, Κύριε, « Γρφ.

Ἀξιωματικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων (ἢ ἀνήκων εἰς) ἀξίωμα (ἴδε τὴν λέξιν). 2) ὁ ἔχων (ἢ πράττων τι, ἢ γινόμενος μὲ) ἀξιοπρέπειαν, μεγαλοπρεπής, ὁμιλῶν μὲ (φλσφ.) ἀξιώματα. » Ὁ δὲ Ἰσοκράτης μακρῷ ἀξιωματικώτερος Λυσίου, « Δ. Ἀλ.

Ἀξιωματικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀξίωμα (ἀξιοπρέπειαν, μεγαλοπρέπειαν), διὰ (φλσφ.) ἀξιωμάτων.

Ἀξίως, ἐπίρ. Κατ' ἀξίαν, πρεπόντως ἀναλόγως. » Ὅπως ἀξίως ἡμῶν αὐτῶν πολεμήσωμεν, « Ἰσκρ. » Ἀξίως τοῦ ἀδικήματος, « Αἰσχ. 2) εὐθηνὰ, μὲ μετρίαν τιμήν.

Ἀξίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀξιοῦν, ἐκτίμησις. 2) ὑπόληψις, τιμή. 3) – Ἀξίωμα (ὀφφίκιον). » Τοὺς ἐν ἀξιώσει προὔχοντας, « Ἀρσδ. (καὶ ἐλλ.) » Οἱ ἐπ' ἀξιώσεως, « αὐτ., ἀντὶ Οἱ ἀξιωματικοί. 4) φρόνημα, ἰδέα, (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ περὶ τῆς ἱκανότητος ἑαυτοῦ ἢ καὶ ἄλλου, (Γαλλ. prétention), (ἐπμ.) ἀπαίτησις (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. οὖσα ἢ φαινομένη παράλογος) παράκλησις. » Ἐν σφίσιν αὐτοῖς τὴν ἀξίωσιν ταύτην εἰλήφεσαν, « Θκ. » Οὐκ ἄδικος αὕτη ἡ ἀξίωσις, « αὐτ. » Παραίνεσιν δὲ καὶ ἀξίωσιν χάριτος τοιάνδε, « αὐτ. (παρβλ. Δικαίωσις). 5) (σπν.) ἡ δύναμις (σημασία) λέξεως. » Τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων μετήλλαξαν, « Θκ. (Γαλλ.) la valeur ordinaire des mots.

Ἀξιωτέον, θετ. τοῦ Ἀξιόω.

Ἀξόανος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ξόανον (ἄγαλμα).

Ἀξονήλατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περὶ τὸν ἄξονα ἢ διὰ τοῦ ἄξονος ἐλαυνόμενος (ταχέως κινούμενος).

Ἀξόνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἄξονα.

Ἄξοος (ὁ, ἡ), Π. – Ἄξεστος.

Ἀξυγκρότητος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀσυγκρότητος.

Ἀξύλευτος (ὁ, ἡ). (κυρ. δάσος) ἀπ' ὅπου δὲν ἔκοψάν ποτε ξύλα.

Ἀξυλία (ἡ). ἔλλειψις ξύλων.

Ἀξύλιστος (ὁ, ἡ), – Ἀξύλευτος.

Ἄξυλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ξύλα. 2) Π. – Ἀξύλευτος, (ἐπμ.) πολύξυλος, (ἴδε Α, α).

Ἀξύμβατος, Ἀξύμβλητος, Ἀξύμμετρος κτλ. Ἀττ. ἀντὶ Ἀσύμβατος κτλ.

Ἀξύνετος, ου καὶ

Ἀξυνήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀσύνετος.

Ἀξυρής, έος (ὁ, ἡ), – τῷ

Ἄξυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ μεταχειριζόμενος ξυρὸν (ξουράφι), ἀξουράφιστος. 2) ὁ μὴ ὀξὺς (κοπτερὸς) (ἐπμ.) ἄχρηστος (διὰ ξύρισμα).

Ἀξύστατος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀσύστατος.

Ἄξυστος (ὁ, ἡ), – Ἄξεστος.

Ἄξω, μέλλ. τοῦ Ἄγνυμι καὶ Ἄγω.

Ἄξων [ἄγω], ονος (ὁ). τὸ ξύλον τῆς ἁμάξης, περὶ τὸ ὁπ. στρέφονται οἱ τροχοί. 2) (Μθμτ. καὶ Γεωγρ.) ἡ διὰ τοῦ κέντρου τῶν δύο περάτων (πόλων) τῆς σφαίρας διερχομένη γραμμή. 3) (πλθ.) οἱ παλαιοὶ νόμοι τῶν Ἀθην. (σκαλισμένοι ἐπάνω εἰς ξύλα τετράγωνα περιστρεφόμενα εἰς ἄξονας), (παρβλ. Κύρβις).

Ἄογκος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ὄγκον (βάρος).

Ἄοδμος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἄοσμος.

Ἀοζέω-ῶ, Μ. ήσω; Π. ὑπηρετῶ, εἶμαι-

Ἀοζος (ὁ), Π. [ἀοσσέω]. ὁ ὑπηρετῶν (κυρ. εἰς τὰς θυσίας).

Ἄοζος (ὁ, ἡ), – Ἄνοζος.

Ἀοῖ, Δ. ἀντὶ Ἠοῖ, δοτ. ἑν. τοῦ Ἠώς.

Ἀοιδή (ἡ), Π. Ἰων. [ἀείδω], – Ὠδή.

Ἀοιδιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. – Ἀείδω, ᾄδω.

Ἀοίδιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἄξιος ἀοιδῆς, ἀξιύμνητος, περίφημος (ἐπί τε καλοῦ καὶ κακοῦ).

Ἀοιδοθέτης, ου (ὁ), Π. ὁ συνθέτων ἀοιδὰς, ποιητής, μελοποιός.

Ἀοιδομάχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περὶ τοῦ βραβείου τῆς ἀοιδῆς ἀγωνιζόμενος (φιλονεικῶν) πρὸς ἄλλον ἀοιδόν.

Ἀοιδοπόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περὶ τὰς ἀοιδὰς ἐνασχολούμενος (πολέων), ποιητής.

Ἀοιδός (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. [ἀείδων], ψάλτης, τραγουδιστής, ποιητὴς (καὶ θηλ.) ποιήτρια (καὶ ἐνίοτε) μάγισσα (ἰατρεύουσα δι' ἐπῳδῶν). 2) (ἐπιθ.) μελῳδικὸς ἢ 3) (πθ.) – Ἀοίδιμος, (ὅθ. τὸ συγκρ.) » Πέργαμος ἀοιδοτέρη πολίων, « Ἐπγρ. (καὶ τὸ ὑπερθ.) » Ἀηδὼν συμπάντων ἀοιδοτάτη πετεεινῶν, « Θκρ.

Ἀοιδοσύνη (ἡ), Π. – Ἀοιδή, μελῳδία ποίησις.

Ἀοιδότατος (-ότερος), Π. ἴδε Ἀοιδός.

Ἀοιδοτόκος (ὁ, ἡ). Π. ὁ τίκτων (δίδων αἰτίαν εἰς, ἢ συνθέτων) ἀοιδάς.

Ἀοίκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κατοικούμενος ἢ μὴ κατοικητέος, ἀκατοίκητος.

Ἄοικος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων οἶκον (κατοικίαν ἢ πατρίδα), ξένος ἢ φυγάς 2) – Ἀοίκητος. 3) (μὲ γεν.) ὁ μὴ κατοικήσας που.

Ἄοιμος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, οἴμη], – Ἀδιόδευτος καὶ Ἄρρητος.

Ἀοινέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω ἢ δὲν πίνω οἶνον.

Ἀοινία (ἡ). ἀποχὴ ἢ ἔλλειψις οἴνου, [ἐκ τοῦ

Ἄοινος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ κάμνων ἢ μὴ μεταχειριζόμενος οἶνον, (ὅθεν) » Ἄοινος θυσία, « Πλδ., (παρβλ. Νηφάλιος).

Ἀοῖος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἠῷος.

Ἀοκνία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀόκνου » Πόνων ἀοκνίη ὑγιεινοτάτη, « Ἱπποκρ.

Ἄοκνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὀκνῶν (ἀμελῶν ἢ συστελλόμενος), φιλόπονος, ἀβάρετος, ἀκούραστος, τολμηρός.

Ἀόκνως, ἐπίρ. Χωρὶς ὄκνον, προθύμως.

Ἀολλέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἀμφ.) ἀντὶ Ἀολλίζω.

Ἀολλήδην, ἐπίρ. Π. ἀθρόως, σωρηδὸν, ὁμοῦ, [ἐκ τοῦ

Ἀολλής [εἰλέω], έος (ὁ, ἡ), Π. συνηθροισμένος εἰς ἓν, ἑνωμένος ὁμοῦ, πεπυκνωμένος.

Ἀολλίζω, Μ. ίσω, Π. [ἀολλής]. συναθροίζω, συσσωρεύω.

Ἄον, Π. παρτ. τοῦ Ἄω.

Ἄοπλος (ὁ, ἡ), – Ἄνοπλος, χωρὶς ὅπλον, ἐξαρμάτωτος. » Τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος καὶ ἄοπλα, « Ξεν.

Ἄοπος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ὄψ]. ἄφωνος, βωβός. 2) (σπν.) ἀόμματος ἢ 3) – τῷ

Ἄοπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὀφθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος ὀφθῆναι, ἀόρατος.

Ἄ(ἢ Ἀ)ορ, ορος (τὸ), Π. [ἀείρω], ξίφος (καὶ ἐν γέν. κάθε) ὅπλον (κυρ. σουβλερόν).

Ἄορας, Π. αἰτ. πληθ. ἀρσ. (ἢ τοῦ προηγ. Ἄορ [τὸ ὁπ. ὅμως εἶν' οὐδέτερον] ἢ τοῦ Ἄωρ-ορος, (ἐξηγουμ. διὰ τοῦ) Τρίπους ἢ λεκάνη (ἢ κατ' ἀναγρμτ. ἀντὶ Ὄαρας), αἰτ. πληθ. τοῦ Ὄαρ.

Ἀορασία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀοράτου 2) (σπν.) στέρησις ὁράσεως, τυφλότης.

Ἀόρατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ράτως. Ὁ μὴ ὁραθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος ὁραθῆναι. 2) (ἐνεργ. καὶ μὲ γεν.) ὁ μὴ ἰδών.

Ἀοργησία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μὴ ὀργιζομένου, [ἐκ τοῦ

Ἀόργητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὀργιζόμενος, ὁ μὴ θυμώδης· πρᾶος, ἀνεξίκακος ||. (οὐδ.) » Τὸ ἀόργητον, « ἀντὶ Ἡ ἀοργησία.

Ἀοργήτως, ἐπίρ. Χωρὶς ὀργήν.

Ἀορισταίνω (έω-ῶ), Μ. ήσω. Εἶμαι ἀόριστος (ἀπροσδιόριστος), (Γρμτ.) σημαίνω ἀοριστίαν ἢ ἐκλαμβάνομαι ἀορίστως.

Ἀοριστία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀορίστου, τὸ ἀπροσδιόριστον.

Ἀοριστικὸς καὶ Ἀοριστολογικὸς, ἡ, όν. (Γραμματ. καὶ Ῥτρ.) Ὁ σημαίνων ἀοριστίαν, ἐκλαμβανόμενος ἀορίστως.

Ἀόριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος ὅρον (σύνορον ἢ ὁρισμόν), ἀπροσδιόριστος ἢ μὴ ἐμφαίνων τι ὡρισμένον, (ὅθεν Γρμτ.) ὁ Ἀόριστος (χρόνος).

Ἀοριστώδης, εος (ὁ, ἡ), – Ἀοριστικός.

Ἀορίστως, ἐπίρ. Χωρὶς ὅρον (ὁρισμόν), ἀπροσδιορίστως.

Ἄορνος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. πέτρα ἢ λίμνη) ὅπου τὰ ὄρνεα δὲν πλησιάζουν διὰ τὸ ὕψος ἢ τὰς θανατηφόρους ἀναθυμιάσεις.

Ἀορτή (ἡ), [ἀείρω]. (ἀνατομ.) ἡ μεγ. ἀρτηρ. ἡ μετοχετεύουσα τὸ αἷμα ἀπὸ τῆς καρδ. εἰς τὰς φλέβας· (μτγν.) τὰ δύο ἄκρα τῆς τραχ. ἀρτηρ. (τοῦ λάρυγγος) ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐξήρτηται ὁ πνεύμων, (Λατ.) βρόγχια.

Ἀορτηθεὶς, Π. ἀντὶ Ἀερθεὶς, (πθ. ἀόρ. ά. τῆς) μτγ. τοῦ Ἀείρω.

Ἀορτήρ (ὁ), [ἀείρω]. τὸ λωρὶ (ὁ κρεμαστὴρ) τοῦ ξίφους ἢ τῆς ἀσπίδος ἢ δισακκίου. ||. (ἐπιθ.) » Ἵππος —, « ὁ ἄλλ. Παρήορος (ἴδε τὴν λέξ.).

Ἄορτο, Π. (γ'. ἑν. πρσ. τοῦ) πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἀείρω.

Ἀορτρα (τὰ), (Ἀνατομ.) οἱ δύο λοβοὶ (τὰ χείλη) τοῦ πνεύμονος, (ἴδε Ἀορτή).

Ἀόρχης, ου (ὁ). ὁ μὴ ἔχων ὄρχεις.

Ἀοσμία (ἡ). ἔλλειψις ὀσμῆς. 2) δυσωδία, [ἐκ τοῦ

Ἄοσμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων κακὴν) ὀσμήν.

Ἀοσσέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. (ἴσ.) – Ἀοζέω, βοηθῶ, παραστέκομαι.

Ἀοσσητήρ (ὁ), [ἴδε τὸ προηγ.]. βοηθὸς, ὑπερασπιστής, παραστεκάμενος.

Ἄουτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, οὐτάω]. ἀπλήγωτος.

Ἀοχλησία (ἡ). ἀνενοχλησία, [ἐκ τοῦ

Ἀόχλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐνοχλῶν ἢ μὴ ἐνοχλούμενος, ἀνενόχλητος, ἥσυχος, ἀτάραχος.

Ἄοψ, οπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐστερημένος ὄψεως, τυφλός.

Ἀπαγγελεύς, έως (ὁ), Π. – Ἀπαγγελτήρ.

Ἀπαγγελία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαγγέλλειν (διηγεῖσθαι, γνωστοποιεῖν, ἀποστοματίζειν κτλ.), (Ῥτρ.) ἑρμηνεία, ἔκφρασις, (ἴδε τὸ ῥῆμα).

Ἀπ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ, – Ἀναγγέλλω, φανερόνω, δίδω εἴδησιν, γνωστοποιῶ, ἀναφέρω, λέγω. » Ἀπαγγείλατε αὐτῷ ταῦτα (ἢ) ὅτι, « Ξεν. » Ὁ δεῦρ' ἀπαγγείλας τὰ ψευδῆ « Δμ (καὶ προθετ.) » Ὃν ἔπεμψας ἀπαγγελοῦντα περὶ τῆς τοῦ παιδίου τελευτῆς, « Πλ. (καὶ μσ.) » Τοὺς πρώτους τὴν Ἁρπάλου φυλὴν ἀπαγγειλαμένους, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἀπηγγέλθη αὐτῷ εἰς τὸ παλάτιον, « αὐτ. 2) ὁμιλῶ, διηγοῦμαι, ἐκφράζω, προφέρω, ἀποστοματίζω, ἐκφωνῶ. » Πόσους ἀπαγγέλλει στίχους, « Συν. » Ἀπαγγελίαν λέγω τὴν λέξιν δι' ἧς ἀπαγγέλλεται τὰ ἐπινοήματα, « Ἑρμγ.

Ἀπαγγελτέον, θετ. τοῦ Ἀπαγγέλλω.

Ἀπαγγελτήρ (ὁ). ὁ ἀπαγγέλλων, μηνυτής.

Ἀπαγγελτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀπαγγελίαν. ||. » Τὸ ἀπαγγελτικὸν, « Ἐπκτ., ἀντὶ ἡ Ἀπαγγελία.

Ἄπαγε, ἐπίρ. ἀπαγορ. (κυρ. δὲ) β'. πρσ. τοῦ προς. τοῦ Ἀπάγω (ὅπου Ζ.).

Ἀπάγελος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν (ἄπο) τῆς ἀγέλης, (ἰδιαιτ. εἰς τὴν Κρήτ.) ὁ μήπω συμπληρώσας τὰ δεκαεπτὰ τῆς ἡλικίας του ἔτη παῖς, (ἴδε Ἀγελάτης καὶ Ἀτιμαγέλας).

Ἀπαγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πεπηγμένος (πηκτὸς, στερεὸς), ἄπηκτος (καὶ μτφορ.) ἄστατος, χωρὶς βάσιν, « Πίλους ἀπαγέας, « Ἡρ.

Ἀπαγίδευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πιασθεὶς ἢ μὴ πιανόμενος εἰς τὴν παγίδα.

Ἀπ-αγινέω, Ἰων. ἀντὶ Ἀπάγω.

Ἀπ-αγκυλέω-ῶ, Μ. ωσω, – Ἀγκυλόω.

Ἀπ-αγκωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐκτείνων (καὶ σπρώχνων μὲ) τοὺς ἀγκῶνάς μου ἀνοίγω δρόμον διὰ τοῦ πλήθους, (ὅθεν): » Ἀπηγκωνισμένη γλῶττα, « Φλσρ., ἡ τολμηρὰ καὶ ἀναίσχυντος.

Ἀπ-αγλαΐζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ τὴν αἴγλην (τὸν στολισμόν) τινος, ἀτιμάζω.

Ἄπαγμα (τὸ), [ἀπάγνυμι], (χειρουργ.) τσάκισμα κοκκάλου εἰς τὴν κλείδωσιν, (παρβλ. Κάταγμα).

Ἀπ-αγνίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφαγνίζω.

Ἀπ-άγνυμι, Μ. άξω, (ἀόρ. Ἀπέαξα κτλ.). Τσακίζω (Ἄγνυμι) ὅλως διόλου ὥστε νὰ χωρίσῃ (κυρ. κόκκαλον), (παρβλ. Κατάγνυμι).

Ἀπαγόρευμα (τό). προσταγὴ ἀπαγορευτική.

Ἀπαγόρευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπα-

γορεύειν, ἐμπόδισμα, ἀποκλεισμός, ἀπόστασμα, (ἐπμ.) παραίτησις.

Ἀπαγορευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀπαγόρευσιν, ἐμποδιστικός.

Ἀπ-αγορεύω, Μ. εύσω ἢ (ἀνμλ.) ερῶ (ἀόρ. Ἀπηγόρευσα ἢ Ἀπεῖπον ἢ Ἀπεῖπα ϗ μσ. Ἀπειπάμην, πρκ. Ἀπείρηκα κτλ. τριχῶς). Ἐμποδίζω διὰ λόγου (προσταγῆς), λέγω (προστάζω) νὰ μή. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. καὶ ἀπαρ.) » Ἀπαγορεύειν τινὶ ἢ τινὰ ποιεῖν τι. » Ἀπηγόρευον αὐτοῖς μὴ ἐπιβαίνειν τῶν σφετέρων οὔρων, « Ἡρ. (καὶ ἀναλελυμ.) » Ἔμοι γε ἀπηγόρευες ὅπως μὴ τοῦτο ἀποκρινοίμην, « Πλάτ. (ϗ πθ.) » Ἀπηγόρευτο κατὰ νόμον ἵππῳ χρῆσθαι, « Πλ. » Τοῖς νέοις ἀπειπέτην μὴ διαλέγεσθαι, « Ξεν. » Ἀποῤῥηθὲν μὴ καταφεύγειν, « Ἀρρδ. 2) ἀρνοῦμαι, ἀπαρνοῦμαι, ἀποποιοῦμαι, λέγω τὸ ὄχι· παραιτῶ, ἐγκαταλείπω. » Κατάνευσον ἢ ἀπόειπε, « Ἰλ. Α. » Μῆνιν ἀποειπεῖν, « Ἰλ. Τ. (καὶ μσ.) » Ἀπειπάμενος τὴν συμμαχίην, « Ἡρ. » Ἀπείπατο τὴν πατρίδα, « Σδ. » Ἀπειπεῖν τὸν υἱόν, « Πλάτ. » Ἀπειπεῖν τὴν ἀρχήν, « Ἀρσδ. (καὶ πθ.) » Ὑπὸ πάντων ἀποῤῥηθῆναι, « Πλάτ. 3) (= Ἀπαυδῶ), ἀποκάμνω, βαρύνομαι· ἀπελπίζομαι· παύω. » Ἀπαγορεύειν τῷ πόνῳ (ἢ) πρὸς τὸν πόνον, « Αξ. » Τάλαιν' ἀπεῖπον ἄλγει, « Εὐρ. » Καὶ ταῖς ψυχαῖς νικῶντες, τοῖς σώμασιν ἀπεῖπον, « Ἰσκρ. » Ὑπὸ πλήθους κακῶν ἀπειπεῖν, « Ξεν. » Οὔτε λέγων, οὔτε ἀκούων περὶ ἐκείνου οὐδεὶς ἀπαγορεύει, « Ξεν. » Οἱ δὲ ἵπποι οὐκ ἀπεροῦσιν, ἐν μέρει ἀναπαυόμενοι, « αὐτ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Ἐν πολλαῖς πράξεσιν ἀνάγκη πολλὰ ϗ τὰ ἀπαγορεύοντα εἶναι, « αὐτ. » Οὐκ εἴων ἀπαγορεῦσαι οἱ μάντεις, « Πλ. 4) Π. ὁμιλῶ χωρὶς συστολῆς (φανερά, μὲ τόνον καὶ παῤῥησίαν, ἢ ἐντελῶς καὶ ἀκριβῶς, ἢ τὰ εἰρημένα ὑπ' ἄλλου), κηρύττω. » Τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν, « Ἰλ. Ι. » Ἀληθείην ἀποειπεῖν, « Ἰλ. Ψ. » Ἀπερέων Κύρῳ Λακεδαιμονίων ῥῆσιν, « Ἡρ.

Ἀπ-αγρεύω, Μ. εύσω. Παίρνω (Ἀγρεύω) τι ἀπό τινος, ἀφαιρῶ.

Ἀπ-αγριόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξαγριόνω.

Ἀπαγρίωσις, εως (ἡ), = Ἐξαγρίωσις.

Ἀπ-αγροικίζομαι, Μ. ίσομαι. Γίνομαι ὅλως διόλου ἄγροικος (χωριάτης).

Ἄπαγρος (ὁ, ἡ). ἀτυχὴς εἰς τὴν ἄγραν (εἰς τὸ κυνῆγι).

;Ἀπ-αγχονάω-ῶ, Μ. ήσω, ϗ

Ἀπ-αγχονίζω, Μ. ίσω. (ἀδκμ.) Λύνω (Ἐλευθερόνω) τινὰ ἀπὸ τὴν ἀγχόνην. 2) = τῷ

Ἀπ-άγχω, Μ. άγξω, = Ἄγχω, πνίγω μὲ θηλειάν, κρεμνῶ. ‖. (μσ.) πνίγομαι (κρεμνοῦμαι) μόνος. » Καὶ ἀπελθὼν ἀπήγξατο, « Γρφ. » Καὶ ἐκ τῶν δένδρων τινὲς ἀπήγχοντο, « Θκ.

Ἀπ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀπήγαγον κτλ.). Φέρω τι μακράν, απομακρύνω, (μτφορ.) ἀποτρέπω, ἀποπλανῶ, ξελογιάζω. » Ὁ μὲν ἐγγὺς προσάγει, ἄν τι βούληται ἰδεῖν, ὁ δὲ πόῤῥω ἀπάγει, « Ἀρστ. » Ἀπάγειν τὴν στρατιὰν ἀπὸ τῆς πόλεως, « Ξεν. » Πάντα ἐποίει ὅπως ἀπαγάγοι τοὺς πολιορκοῦντας, « αὐτ. (ϗ ἐλλ.) » Ἰδὼν δὲ ταῦτα, ἀπήγαγε ταχέως, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Ἀπὸ τῶν παρόντων δεινῶν ἀπάγειν τὴν γνώμην, « Θκ. 2) φέρω τι ὀπίσω (ὅπου ἦτο πρότερον). » Οὐδ' αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν, « Ὀδ. » Ἄπαγε τὸν ἵππον οἴκαδε « Ἀρσρ. » Ἐκείνους πάλιν εἰς τὸ χωρίον ἀπῆγε, « Ξεν. 3) φέρω μὲ βίαν. » Βόας ἀπάγουσιν, « Ὀδ. Σ. » Ἀπάγειν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας (εἰς τὸ δεσμωτήριον κτλ.), « Ῥτρ. » Συλλαβόντες ἀπάγετε παρ' ἐμέ, « Ἡρ. 4) φέρνω (ἀποδίδω) ὅ,τι χρεωστῶ. » Τὸν δασμὸν ἀπάγειν, « Ξεν. (παρβλ. Ἀποφέρω). ‖. (τὸ προστ.) Ἄπαγε (ἐκλαμβ. ἀντὶ) ἐπίῤ. Σχετλ. ἢ Ἀποτρεπ. » Ἄπαγε (ἐνν. σεαυτοῦ) τὴν ὑπόνοιαν, « Γρηγ. » Ἄπαγε (ἐνν. σεαυτὸν) τοῦ νάμου, « Συν.

Ἀπαγωγή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπάγειν, ἀπομάκρυνσις, πληρωμὴ (φόρων κτλ.)· (κυρ. δὲ) τὸ εἰς τὴν φυλακὴν φέρσιμόν (σήκωμά) τινος. » Τοὺς ἐν ἀπαγωγῇ οὐκ ἔλυσε, « Γρφ.

Ἀπαγωγός (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος ἀπάγειν, ἀποτρεπτικός.

Ἀπαδεῖν, Ἰων. ἀντὶ Ἀφαδεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφανδάνω.

;Ἀπάδες, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἀπάδιες, = Ἀπίδες (ἴδε Ἀπίς), ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐλπίδες.

Ἀπ-ᾴδω, Μ. ᾄσομαι. Ψάλλων ἢ Τραγῳδῶν κάμνω παραφωνίας, (μτφορ.) δὲν συμφωνῶ, (ὅθεν) » Ἀπᾴδων, = Ἀσύμφωνος, ἀνάρμοστος, ἀνοίκειος.

Ἀπ-είρω, Π. ἀντὶ Ἀπαίρω.

† Ἀπ-αέξομαι, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἐπαέξομαι.

Ἀπ-αθανατίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ἀθάνατον, ἀποθεόνω, θεοποιῶ. 2) (ἀμετβτ. ἢ ἐλλ.) γίνομαι (ἢ φρονῶ ὡς) ἀθάνατος.

Ἀπαθανάτισις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαθανατίζειν, ἀποθέωσις, θεοποίησις.

Ἀπάθεια (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀπαθοῦς, τὸ μὴ πάσχειν, ἀδιαφορία ἐντελής, ἀναισθησία, [ἐκ τοῦ

Ἀπαθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς (μὴ κινούμενος ἀπὸ) πάθη, ἀτάραχος ἢ ἀναίσθητος. 2) ὅστις δὲν ἔπαθεν ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ πάθῃ, ἀβλαβὴς ἢ ἀνεπίδεκτος βλάβης, (καὶ ἐπὶ καλοῦ) ἄπειρος, ἀμέτοχος. » Καὶ τὴν χώραν ἀπαθῆ ἔχοντες, « Θκ. » Ἀπαθὴς δ' αὐτὸς πρὸς ἀστῶν, « Πινδ. » Νόσων ἀπαθεῖς τὰ σώματα, « Δμ. » Μεγάλων ἀγαθῶν ἀπαθέες, « Ἡρ.

Ἀπάθητος (ὁ, ἡ), = Ἀπαθής.

Ἀπαθῶς, ἐπίῤ. Χωρὶς πάθος, μὲ ἀπάθειαν.

Ἀπαί, πρόθ. Π. ἀντὶ Ἀπό.

Ἀπ-αιγειρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταμορφόνω (Μεταβάλλω) εἰς αἴγειρον (λεῦκον).

Ἀπαιδαγώγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παιδαγωγηθεὶς ἢ ἀνεπίδεκτος παιδαγωγίας (καλῆς ἀνατροφῆς), (ἐπμ.) ἄτακτος, κακοήθης.

Ἀπαιδαγωγήτως, ἐπίῤ. Χωρὶς παιδαγωγίας.

Ἀπαιδάγωγος (ὁ, ἡ), = Ἀπαιδαγώγητος.

Ἀπαιδευσία (ἡ). ἔλλειψις παιδείας (ἀνατροφῆς), ἀμάθεια· ἀπειρία κτλ. [ἐκ τοῦ

Ἀπαίδευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πεπαιδευμένος, μὴ λαβὼν ἀνατροφὴν (παιδείαν), ἀμαθής, ἀγύμναστος, ἄπρακτος, ἄτακτος κτλ.

Ἀπαιδεύτως, ἐπίῤ. Χωρὶς παιδείαν (ἀνατροφήν), ἀμαθῶς κτλ.

Ἀπαιδία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἢ τῆς ἄπαιδος, ἀτεκνία.

Ἀπ-αιδοόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Ἀποστεροῦμαι τῶν αἰδοίων, εὐνουχίζομαι, ἢ περιτέμνομαι.

Ἀπαιδοτρίβητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γυμνασθεὶς ὑπὸ παιδοτρίβην, ἀπαίδευτος.

Ἀπ-αιθαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς αἰθάλην (καπνιάν), κατακαίω.

Ἀπ-αιθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς αἰθέρα.

Ἀπαίθομαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀνάπτω, ἐξάπτομαι, ἐβγάλλω φλόγας.

Ἀπ-αιθριάζω, Μ. άσω. Διώκων τὰ νέφη κάμνω αἰθρίαν (ξαστεριάν). 2) ἐκθέτω τι εἰς τὴν αἰθρίαν, (κοιν.) τὸ ἀφήνω εἰς τὸ ξάστερον.

Ἀπ-αιθύσσω, Μ. ύξω. Φυσῶ (ϗ ἐπμ.) Κινῶ κυματοειδῶς πρὸς τὸ ἓν μέρος τὴν φλόγα (λαμπάδος κτλ.).

Ἀπ-αίνυμαι (χωρὶς Μ.), Π. παίρνω, ἀφαιρῶ, (ἐπὶ ἀνθ. κλπ.) δρέπομαι.

Ἀπ-αιολάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἀποπλανῶ, ἀπατῶ, (ϗ μσ.) Ἀποστερῶ, ἀφαιρῶ.

Ἀπαιόλη (ἡ) ϗ

Ἀπαιόλημα (τὸ) ϗ

Ἀπαιόλησις, εως (ἡ), Π. ἀποπλάνησις, ἀπάτη, (ϗ ἐπμ.) Ἀποστέρησις, ἁρπαγή.

Ἀπαιρεθέω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφαιρεθῶ.

Ἀπαιρερημένος, Ἰων. ἀντὶ Ἀφῃρημένος.

Ἀπ-αίρω, [ἴδε Αἴρω]. Μ. αρῶ (ἀόρ. Ἀπῆρα κτλ.), Παίρνω, σηκώνω (διὰ ξηρᾶς μὲν) τὰ σκεύη μου (διὰ θαλ. δὲ) τὴν ἄγκυραν, (καὶ συνκδχ.) κινῶ ἵνα ὑπάγω, (καὶ κατ' ἐκτ.) ἀναχωρῶ. » Ὅτε ἐπὶ τὴν προτέραν ἀπήραμεν πρεσβείαν, « Δμ. » Ἢν ἀπαίρωσι (ἐνν. ἡ προσκειμ. τοῦ νῆας) ἀπὸ Σαλαμῖνος, « Ἡρ. » Ἀπῆρα οἴκοθεν, « Πλάτ. (καὶ ἐλλ.) » Καὶ οἱ πρέσβεις ἀπήρκεσαν, « Δμ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος, « Γρφ.

Ἄπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων παῖδας ἄτεκνος. (ἐνίοτε μὲ γεν.) » Ἄπαις ἀρρένων παίδων, « Ξεν. » Ἄπαις βίος, « Ἐπγρ., ὁ τοῦ ἄπαιδος, » Παῖδες ἄπαιδες, « Αἰσχλ., οἱ ἀνάξιοι τοῦ ὀνόματος.

Ἀπαίσιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -σίως. Ὁ μὴ αἴσιος, ὁ ἀντὶ κακοῦ οἰωνοῦ ἐκλαμβανόμενος.

Ἀπ-αΐσσω, Μ. αΐξω. Πηδῶ (Τινάζομαι, Ἀναχωρῶ) μὲ ὁρμὴν μακράν τινος.

Ἀπ-αισχύνομαι, Μ. υνοῦμαι. Ἀποφεύγω τι δι' ἐντροπήν. 2) χάνω κάθε ἐντροπήν.

Ἀπ-αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ ὀπίσω ὅ,τι ἔδωκα, ζητῶ χρεωστικῶς καὶ ἐπιμόνως ὅ,τι μὲ ἀνήκει. » Ἀπαιτῶν με τἀργύριον, « Ἀρσφ. » Δίκας τοῦ φόνου ἀπῄτουν παρ' αὐτῶν, « Παυσ. (καὶ πθ.) Ἐμὲ δὲ μηδ' ὑφ' ἑνὸς ἀπαιτεῖσθαι εὐεργεσίαν, « Ξεν.

Ἀπαίτησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαιτεῖν.

Ἀπαιτητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀπαιτῶ.

Ἀπαιτητικός, ή, όν. Ὁ ἀπαιτῶν ἢ Ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ ἀπαιτεῖν.

Ἀπ-αιτίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἀπαιτῶ.

Ἀπαίων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ

Ἀπαιώνιστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στερημένος παιῶνος = παιᾶνος (ὕμνων, εὐφημίας), δύσφημος.

Ἀπ-αιωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι εἰς τὸν ἀέρα. ‖. (πθ. ἢ μσ.) κρέμαμαι εἰς τὸν ἀέρα, ὑψοῦμαι μετέωρος. » Πολὺ τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος, « Αχ. 3) κρέμαμαι (ἐξήρτημαι) ἀπό. » Ἐπὶ δὲ ζώνῃσι δράκοντε δοιὼ ἀπῃωρεῦντο, « Ἡσ, (παρβλ. Ἀπαρτάω).

Ἀπαιώρημα (τό). τὸ ἀπό τινος κρεμάμενον.

;Ἀπ-ακμάζω, Μ. άσω, = Παρακμάζω.

Ἀπακμή (ἡ), = Παρακμή.

Ἀπ-ακοντίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω (ἀπ' ἐδῶ 'που εἶμαι) μακρὰν τὸ ἀκόντιον ἢ ὡς ἀκόντιον.

Ἀπ-ακριβόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀκριβόω καὶ Ἐξακριβόω, κάμνω (ἐφαρμόζω, ἐξετάζω, περιγράφω, μιμοῦμαί) τι ἀκριβῶς ϗ μὲ ἐντέλειαν.

Ἀπ-ακταίνω, Μ. ανῶ. Παύω τινὰ τοῦ ἀκταίνειν (κινεῖσθαι, ἐνεργεῖν), ἀδυνατίζω, καταδαμάζω. ‖. (ἀμτβ. ἢ ἐλλ.) χάνω τὰς δυνάμεις μου, ἀποκάμνω.

Ἀπακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀπάγω.

Ἄπακτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπαχθεὶς (ἴδε Ἀπάγω).

Ἀπάλαιστος (ὁ, ἡ). ἀνίκητος (κυρ. εἰς τὸ πάλαιμα), ἀκαταμάχητος, ἀκαταδάμαστος.

Ἀπάλαιστος (ὁ, ἡ). ἀγύμναστος (ἀσυνήθιστος, ἀνεπιτήδειος) εἰς τὴν παλαίστραν.

Ἀπαλαίωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παλαιούμενος, πάντοτε καινούργιος.

Ἀπαλαλκεῖν, Π. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπαλέξω.

Ἀπάλαμνος(μος), ου (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, παλάμη], ἀκατόρθωτος, ἀδύνατος. 2) ἀνίκανος, ἄπορος, ἀβοήθητος. 3) ἀχρεῖος, ἄτιμος. 4) (σπν.) ὀκνηρὸς, ἀδρανής, ἀνωφελής, οὐτιδανός.

Ἀπ-αλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀποπλανῶμαι, χάνω τὸν δρόμον, χάνομαι.

Ἀπ-αλγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Παύω τοῦ νὰ πονῶ, ξεπονῶ, λησμονῶ (συνηθίζω, [καὶ ἐπμ.] ἀναισθητῶ πρὸς) τὸν πόνον (καὶ μτφορ.) τὴν λύπην. 2) ἀποκάμνω (δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ ἀνθέξω εἰς) τοὺς πόνους, (καὶ ἐπμ.) ἀπελπίζομαι.

Ἀπάλγησις, εως (ἡ). παῦσις ἢ ἀναισθησία τῶν πόνων.

Ἀπ-αλείφω, Μ. αλείψω, = Ἐξαλείφω, σβύνω.

Ἀπ-αλεξέω-ῶ, Μ. (ἀόρ. Π. Ἀπήλαλκον), Ἀποδιώκω τὸ κακόν, (καὶ ἐπμ.) βοηθῶ, ὑπερασπίζομαι, προφυλάττω, ἀπαλλάττω. » Ἀπαλεξήσειν τινὰ κακότητος, « Ἰλ. Ρ.

Ἀπ-αλεύομαι, Μ. εύσομαι, Π. ἀποφεύγω.

Ἀπ-αληθεύω, Μ. εύσω. Ἐξετάζω ϗ λέγω τὴν ἀλήθειαν, ἀποδεικνύω.

Ἀπαληλιμμένος, η, ον, (πθ. πρκ. τῆς) μτχ. τοῦ Ἀπαλείφω.

Ἀπ-άλθομαι, Μ. αλθήσομαι, Π. ἰατρεύω ἢ ἰατρεύομαι ἐντελῶς.

Ἀπαλίας, ου (ὁ). ἀπαλούτσικος, τρυφερούτσικος.

Ἀπαλλαγή (ἡ). (μὲ γεν.) ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαλλάττειν, ἐλευθέρωσις, γλύτωμα, ἀναχώρησις, κτλ.

Ἀπαλλακτέον, θετ. τοῦ Ἀπαλλάσσω.

Ἀπ-αλλακτιάω-ῶ, Μ. άσω = Ἀπαλλαξείω.

Ἀπαλλακτικός, ή, όν. (μὲ γεν.) Ὁ δυνάμενος ἀπαλλάττειν.

Ἀπαλλακτικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ἢ σκοπὸν ἀπαλλαγῆς. » Ἀπαλλακτικῶς ἔχω, « Ἡσύχ., = Ἀπαλλαξείω.

Ἀπαλλάξ, ἐπίῤ = Ἐναλλάξ.

Ἀπ-αλλαξείω (χωρὶς Μ.). (μὲ γεν.) Ἐπιθυμῶ ν' ἀπαλλαγῶ.

Ἀπάλλαξις, εως (ἡ). = Ἀπαλλαγή, [ἐκ τοῦ

Ἀπ-αλλάσσω(ττω), Μ. αλλάξω. (μὲ αἰτ.) Κάμνω ἢ Προστάζω τινὰ ν' ἀλλάξῃ τόπον (νὰ μακρυνθῇ, νὰ φύγῃ), διώχνω, φυγαδεύω, ἐβγάλλω· ξεκάμνω· παραιτῶ· (καὶ ἐλλ.) φονεύω. » Ἀπαλλάξας τοὺς θεραπευτῆρας, « Πλ. » Ἀπήλλαξεν ἐκ τῆς οἰκίας τὴν γυναῖκα, « Δμ. » Τὴν σατραπείαν παραλαβεῖν, Μεγαβάτην ἀπαλλάξαντα, ὃς πρότερον ἦρχε, « Θκ. » Τὰ περιττὰ τῶν σκευῶν ἀπαλλάξωμεν, « Ξεν. » Ἐδεῖτό μου ἀπαλλάττειν αὐτοῦ Μενέξενον, « Ἰσκρ. » Τὸν μὲν τρόπον τοῦτον ἀπήλλαξε τοὺς χρήστας, « » Ἀπαλλάξας τὰς δυσαλγίας, « Δσκρ. » Τῶν φαρμάκων, τὰ μὲν παραχρῆμα ἀπαλλάττουσι (ἐνν. τοῦ βίου) τοὺς προσενεγκαμένους, « Θφρ. 2) (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) ἐλευθερόνω, γλυτόνω. » Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας, « Ἀρσφ. » Ἀπαλλάξας τοὺς πολίτας ἀσχολιῶν βαναύσων « Πλ. » Τὸν στρατὸν ἀπαλλάξας τῆς ἐκεῖ διατριβῆς, « Ἡρωδ. (ϗ πθ. ἢ μσ.) » Ἀπηλλάγησαν δουλείας, « Ἰσκρ. » Ἀπαλλαγεὶς τῆς ἀρχῆς, « Πλ., » Ἀπαλλαγεῖσαν τῆς ἱερουργίας, « αὐτ. 3) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. καὶ μσ.) γλυτόνω, ἀποφεύγω, ξεκάμνω, παύω. » Τὰ σύμμετρα τῶν σωμάτων κάμνει τε πολλάκις καὶ ἀπαλλάττει ῥᾷον, « Ἀρστ. » Ἀπαλλάξομαι τοῦ ἔτι περὶ αὐτῶν μηκύνειν, « Πλ. » Πῶς ἀπήλλαχεν ἐκ τῆς ὁδοῦ; « Ξεν., πῶς πέρασεν ἀπὸ τὸν δρόμον; » Αἰσχρῶς τε καὶ κακῶς ἀπαλλάξαι, « αὐτ. » Ἀπὸ τούτων οὐχ ὡς ἤθελε ἀπήλλαξε, « Ἡρ. » Χεῖρον ἡμῶν ἀπηλλάχασι, « Δμ. » Θεῶν δὲ πολλὸν ἀπαλλαγμένους, « Ἡρ., μεμακρυσμένους, διαφέροντας. » Εἰπὼν ἀπαλλάγηθι, τίνας ποτὲ λέγεις, « Πλάτ., (παρβλ. Ἀνύω). 4) (μσ.) ἀναχωρῶ. » Ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τῆς χώρας, « Ἀρστ. » Ἀπαλλαγέντες ἐκείνου, « Ξεν. » Ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ, « Ἀρσφ., (κοιν.) ξεφορτωθῆτέ με. » Ἀπαλλάττεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, « Αξ. » Ἀπαλλαγῆναι τοῦ βίου (ἢ ἀπλ. μόν.) » Ἀπαλλαγῆναι, « (ϗ μσ.) » Ἐκ τῆσδε γῆς ἀπαλλάσσου πόδα, « Εὐρ.

Ἀπ-αλλοτριόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) Κάμνω τι ἀλλότριόν τινος, ἀποξενόνω.

Ἀπαλλοτρίωσις, εως (ἡ). ἀποξένωσις.

Ἀπ-αλοάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλωνίζων συντρίβω, κατατσακκίζω.

Ἀπαλόθριξ, οτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀπαλὰς τρίχας (μαλλιά).

Ἀπ-αλοιάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀπαλοάω.

Ἀπαλοιφή (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ Ἀπαλείφειν, ἐξάλειψις.

Ἀπαλοκουρίς, ίδος (ἡ). ἡ ἀπαλὴ (τρυφερὰ) κόρη

Ἀπαλοπλόκαμος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων ἀπαλοὺς πλοκάμους.

Ἀπαλός [ἅπτομαι], ή, όν, (ϗ ἐπίῤ.) -αλῶς. Μαλακὸς εἰς τὴν ἀφήν· τρυφερὸς (δελικάτος)· (μτφορ.) πρᾷος, ἱλαρός, γλυκὺς κτλ.

Ἀπαλόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀπαλὰς σάρκας, (τρυφερὸν κρέας).

Ἀπαλόστρακος (ὁ, ἡ), = Μαλακόστρακος.

Ἀπαλότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀπαλοῦ, μαλακότης, τρυφερότης.

Ἀπαλοτρεφής, έος (ὁ, ἡ). θρεμμένος μὲ τρυφερὰν τροφήν, εὐτραφής, (ἐν γέν.) τρυφερός.

Ἀπαλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν μαλακὰ φορέματα

Ἀπαλόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φρόνημα ἀπαλὸν (εὐαίσθητον καρδίαν, ἦθος πρᾷον).

Ἀπαλόχροος-ους (ὁ, ἡ), καὶ

Ἀπαλόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀπαλὸν χρόα (δέρμα), τρυφερὸς (δελικάτος).

Ἀπαλύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ἀπαλόν, μαλακόνω, (ϗ μτφορ.) ἐκθηλύνω, χαυνόνω

Ἀπαλυσμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαλύνειν μαλάκωμα.

Ἀπ-αλύσκω, Μ. αλύξω, Π. ἀποφεύγω γλυτόνω.

Ἀπ-αμαλδύνω, Μ. υνῶ, Π. ἐξασθενίζω (ἀμαυρόνω) ὅλως δι' ὅλου, ἀφανίζω.

Ἀπ-αμαυρόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀφαιρῶ τὸ σκότος. 2) ἀμαυρόνω ὅλως διόλου.

Ἀπ-αμάω-ῶ καὶ (μσ.) -άομαι ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι, Π. θερίζω (κόπτω) ὅλως διόλου.

Ἀπ-αμβλίσκω, Μ. αμβλώσω. Ἀποβάλλομαι ἢ Κάμνω ν' ἀποβληθῇ (ἔμβρυον).

Ἀπ-αμβλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω ὅλως δι' ὅλου ‖. (μσ.) ἀναφαίνομαι, ἀναλάμπω.

Ἀπαμβροτεῖν, Π. ἀντὶ Ἀφαμαρτεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφαμαρτάνω.

Ἀπ-αμείβομαι, Μ. αμείψομαι, Π. ἀποκρίνομαι.

Ἀπ-αμείρω, Μ. αμέρσω, Π. ἀποστερῶ, ἀφαιρῶ, (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) στεροῦμαι, ἀποχωρίζομαι, (παρβλ. Ἀπομείρομαι).

Ἀπ-αμελέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραμελῶ.

Ἀπ-αμέργομαι, Μ. αμέρξομαι, Π. Ἀφαιρῶ, δρέπομαι.

Ἀπ-αμέρδω, Μ. αμέρσω, Π. = Ἀπαμείρω.

Ἀπαμμένος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ἀφημμένος, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ἀφάπτω.

Ἀπ-αμπέχω, Μ. ἀπαμφέξω (ἀόρ. Ἀπημπέσχον κτλ.). Ἐκδύω, γυμνόνω.

Ἀπαμπλακεῖν, Π. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀπαμπλακέω, ἀντὶ Ἀφαμαρτάνω.

Ἀπ-αμύνω, Μ. υνῶ. (μὲ αἰτ. ϗ δοτ.) Ἀπομακρύνω (κακόν τι ἀπό τινος). ‖. (μσ. μὲ αἰτ. ἢ χωρὶς πτ.) ὑπερασπιζόμενος ἐμαυτὸν ἀντιστέκομαι.

Ἀπ-αμφιάζω, Μ. άσω. Ἐκδύω, γυμνόνω, ξεσκεπάζω.

Ἀπαμφιασμός (ὁ). γδύσιμον, ξεσκέπασμα.

Ἀπ-αμφιέννυμι, Μ. απαμφιέσω, = Ἀπαμφιάζω.

Ἅπαν, αντος (τό), οὐδ. τοῦ Ἅπας

Ἀπ-ανάγω, Μ. άξω, (ἀόρ. Ἀπανήγαγον

κτλ.). Μακρύνομαι (Κινῶ) πρὸς τὰ μεσογειότερα ἢ πρὸς τὸ πέλαγος.

Ἀπ-αν-αιδεύομαι, Μ. εύσομαι, = Ἀπαναισχυντῶ, (Νικ. Χων.).

Ἀπ-αναίνομαι, Μ. ανανοῦμαι (ἀόρ. Ἀπηνηνάμην). Ἀπαρνοῦμαι, ἀποποιοῦμαι, δὲν θέλω. » Μὴ ἀπαναίνου νουθέτημα,« Γρφ. »Ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχή μου,« αὐτ.

Ἀπ-αν-αισιμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀπαναλίσκω, καταδαπανῶ.

Ἀπ-αν-αισχυντέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ὅλως διόλου ἀναίσχυντος, χάνω κάθε ἐντροπήν.

Ἀπ-αν-αλίσκω, Μ. αν-αλώσω. Ἀναλίσκω (Ἐξοδεύω) μέρος ἀπὸ τῆς ὅλης ποσότητος (» Καὶ λόγον διδόντων [οἱ ταμίαι] τῶν τε ὄντων χρημάτων καὶ τῶν προσιόντων τοῖς Θεοῖς, καὶ ἐάν τι ἀπαναλίσκηται κατ᾽ ἐνιαυτόν,« Ἐπγρφ. » Ἀπαναλωκυίας τῆς φυλακῆς τῶν τειχῶν μέρος τι τοῦ ὁπλιτικοῦ,« Θκ.). (ἐν γέν.) Καταναλίσκω, καταξοδεύω.

Ἀπανάλωσις, εως (ἡ), = Κατανάλωσις.

Ἀπανάστασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπανίστασθαι, μετανάστασις, μετοικεσία.

Ἀπ-αναστατεύω, Μ. εύσω, = Ἀπανίσταμαι, (Νικ. Χων.).

Ἀπ-ανα-τέλλω, Μ. τελῶ. Κάμνω νὰ ἀνατείλῃ (φυτρώσῃ) τι, καὶ (μσ) ἀνατέλλω (φυτρόνω, ἐκβαίνω) ἀπό.

Ἀπ-ανα-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ (Μακρύνομαι) ἀπό τινος.

Ἀπαναχώρησις, εως (ἡ). ἡ ἀπό τινος ἀναχώρησις, ἀπομακρυσμός.

Ἀπανδόχευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πανδοχεῖα. » Ὁδὸς ἀπανδόχευτος,« Διμκρ.

Ἀπ-ανδρίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ αἰτ. προθετ.) Δείχνομαι (Φέρομαι ὡσὰν) ἄνδρας.

Ἀπ-ανδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ἄνδρα (ἀνδρεῖον). ‖. (μσ. ἢ πθ.) γίνομαι (ἢ φέρομαι ὡσὰν) ἄνδρας.

Ἀπάνευθε(θεν), ἐπίρ. Π. [ἀπό, ἄνευθε]. χωριστά, παράμερα, μακράν· χωρίς.

Ἀπ-ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Χάνω (Ῥίπτω) τὸ ἄνθος μου (καὶ μτφορ.) τὴν ὑπόληψίν (δύναμίν) μου, παρακμάζω, ξεπέφτω.

Ἀπάνθησις, εως (ἡ). τὸ πέσιμον (μάδημα) τῶν ἀνθέων καὶ ὁ καιρὸς καθ᾽ ὃν γίνεται.

Ἀπ-ανθίζω καὶ (μτ.)-ίζομαι, Μ. ίσω, -ίσομαι. Συνάζω (Παίρνω) τὸ ἄνθος, ἀνθολογῶ, (μτφορ.) καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω.

Ἀπάνθισμα (τό). τὸ συναγμένον ἄνθος ἢ ὡς ἄνθος. 2) = τῷ

Ἀπανθισμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπανθίζειν.

Ἀπ-ανθρακίζω, Μ. ίσω. Ψήνω τι ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα. 2) τρώγω ἀπανθρακίδας, (παρβλ. Ἀποπυρίζω).

Ἀπανθρακίς, ίδος (ἡ), = Ἐπανθρακίς, κάθε τι (κυρ. δὲ ὀψάρι ἢ ψωμὶ) ὅ,που ᾽ψήνεται ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα.

Ἀπανθράκισμα (τό). πᾶν ὅ,τι ᾽ψήνεται ἢ ἐψήθη εἰς τὰ κάρβουνα.

Ἀπ-ανθρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Καίω τι ᾽ως οὗ νὰ γένῃ) κάρβουνον.

Ἀπανθρωπεία (ἡ), = Ἀπανθρωπία, [ἐκ τοῦ

Ἀπ-ανθρωπεύω, Μ. εύσω, καὶ

Ἀπ-ανθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Χάνω τὸ ἀνθρώπινον ἦθος (τὸ αἴσθημα τῆς ἀνθρωπότητος), γίνομαι ἢ εἶμαι ἀπάνθρωπος ἢ μισάνθρωπος, ἀποφεύγω τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀπανθρωπία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπ(ἢ μισ)ανθρώπου.

Ἀπ-ανθρωπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ (Μεταβάλλω τι εἰς) ἄνθρωπον.

Ἀπάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀλλότριος τῆς φύσεώς του (χωρὶς ἀνθρωπιάν) ἄνθρωπος· σκληρός· ἀκοινώνητος. 2) ὁ μὴ ἁρμόζων εἰς ἄνθρωπον. 3) ἔρημος, ἀκατοίκητος (δι᾽ ἀνθρώπους).

Ἀπανθρώπως, ἐπίρ. Μὲ ἀπανθρωπίαν.

Ἀπ-αν-ίστημι, Μ. ἀπανα-στήσω (ἀόρ. Ἀπανέστησα καὶ μσ. [ἀποθ.] Ἀπανέστην κτλ.). Σηκόνω (καὶ μσ. Σηκόνομαι) ἀπό, μετατοπίζω, μετοικῶ ἢ μετοικίζω, μεταναστεύω. » Ἐντεῦθεν ἡμᾶς ἀπανιστῶν,« Γργ. » Γῆς κλίνης ἀπανιστάμενος,« Χρσ. (καὶ παρ᾽ ἄλλ.) » Ἀπανίστασθαι ἀπὸ τῆς πόλιος,« Ἡρ. » Ἀπανίσταντο ἑτέρωσε,« αὐτ. (καὶ ἄλλ.) »Οὐ χαλεπῶς ἀπανίσταντο,« Θκ.

Ἀπάνουργος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πανοῦργος, ἄκακος, ἁπλοῦς.

Ἀπανούργως, ἐπίρ. Χωρὶς πανουργίαν.

Ἀπανταχῇ (χῆ), ἐπίρ. = Ἀπανταχοῦ.

Ἀπανταχόθεν, ἐπίρ. = Πανταχόθεν, ἀπ᾽ ὅλα τὰ μέρη.

Ἀπανταχόθι, ἐπίρ. (στάσ.) καὶ

Ἀπανταχόσε, ἐπίρ. (κιν.), = τῷ

Ἀπανταχοῦ, ἐπίρ. (στάσ.), = Πανταχοῦ, παντοῦ, εἰς ὅλα τὰ μέρη, εἰς κάθε μέρος.

Ἀπ-αντάω-ῶ, Μ. ήσω, ήσομαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. καὶ σπν. μὲ μόνον αἰτ.) Συναπαντῶ, ἐβγαίνω ἀντικρύ (ὑπάγω εἰς προϋπάντησιν ἢ ἀντάμωσιν) τινος· ἀντιστέκομαι· τυχαίνω. » Ἀπήντων ὀλίγοι πρὸς πολλούς,« Θκ. (καὶ μσ.) » Τοῖς βαρβάροις ἀπαντήσονται,« Ασ. 2) συγνάζω, ὑπάγω τακτικῶς πουθενά, εὑρίσκομαι (συνέρχομαι, ἐμφανίζομαι) εἰς προσδιωρισμένον μέρος ἢ καιρόν. » Τοὺς πρέσβεις ἐκέλευσαν ἀπαντᾶν εἰς Κύζικον,« Ξεν. » Εἰρημένον αὐταῖς ἀπαντᾶν ἐνθάδε,« Ἀρσφ. »Οὐκ ἀπήντησεν ἐπὶ τὴν δίαιταν,« Δμ. » Ἀπήντων εἰς τὴν διατριβὴν αὐτοῦ 2000 μαθηταί,« Αρτ. 3) (τριτοπροσ. ἢ κατὰ μτχ.) γίνομαι, συμβαίνω, τυχαίνω· ἢ ἐπιτυχαίνω, τελεσφορῶ. » Μέγιστον πάθος τοῦτ᾽ ἀπήντησε τῷ Λακεδαίμονι,« Αἰλ. » Τοῦ χειμῶνος μὴ καθ᾽ ὥραν ἀπαντήσαντος,« Σδ. » Δάκρυα ἀπαντᾷ μοι,« Εὐρ., μ᾽ ἔρχονται. »Τὰ παρὰ τύχης οὐκ ἀπαντᾷ κατὰ λόγον,« Συν. » Ἐπεὶ δὲ αὐτοῖς οὐκ ἀπήντα ἡ ἐργασία,« Εὐσ. (καὶ πθ.) » Παρὰ δόξαν ἡμῖν ἀπήντηται τὰ πρῶτα,« Δ. Ἀλ. 4) ἀποκρίνομαι. » Διὰ βραχέων ἀπαντᾶν,« Ἑρμγ. » Ἴσως σὺν τοῖς εἰρημένοις (ἢ πρὸς τὰ εἰρημένα) ἀπαντήσει,« Ἰσκρ., Πλ.

Ἀπ-αν-τέλλω, Π. ἀντὶ Ἀπανατέλλω.

Ἀπάντῃ (τη), ἐπίρ. Π. = Πάντῃ, Πανταχοῦ.

Ἀπάντημα (τό). συναπάντημα. 2) = τῷ

Ἀπάντησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαντᾶν, συναπάντησις· ἀντάμωσις· ἐναντίωσις· ἀπόκρισις κτλ.

Ἀπαντητέον, θετ. τοῦ Ἀπαντάω.

Ἀπ-αντιάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἀπαντάω

Ἀπαντικρύ, ἐπίρ. = Ἀντικρύ, ἀπ᾽ ἀντίκρυ, κατάντικρα.

Ἀπαντίον, ἐπίρ. = τῷ προηγ.

Ἀπ-αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαντλῶ, (ἐπίσ.) ἐλαφρόνω, ὀλιγοστεύω, μετριάζω.

Ἀπάντλημα (τό). τὸ ἀπ(ἐξ)αντληθὲν ἀπό τινος.

Ἀπάντλησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπαντλεῖν, ἐξάντλησις, ἐλάφρωσις.

Ἀπ-άντομαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Ἀπαντάω.

Ἀπ-ανύω, Μ. ανύσω, Π. ἀποτελειόνω, (καὶ ἀμτβτ.) καταντῶ, φθάνω.

Ἅπαξ [ἅπας], ἐπίρ. Μίᾳ φορᾷ, μιᾷ φορᾷ μόνον, ἢ μιᾷ φορᾷ διὰ πάντα. » Ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ (τῆς ἡμέρας). » Ἅπαξ ἐν τῇ ζόῃ,« Ἡρ. 2) (μετὰ τὸ Ὅταν, Ἐπειδὴ κτλ. ἀντὶ τοῦ Ἤδη). » Ἅπερ ἂν (ὅταν) ἅπαξ κατάσχωσιν,« Ἰσκρ. » Ἐπειδὴ δὲ ἅπαξ ἔμαθε,« Σδ. » Εἰς ἅπαξ Καθ᾽ ἅπαξ κτλ. ἴδε Εἰσάπαξ κτλ.

Ἁπαξάπαντες, άπασαι, άπαντα. Ὅλοι ὁμοῦ, ὅλοι διὰ μιᾶς.

Ἁπαξαπλῶς, ἐπίρ. Ἐν γένει, χωρὶς ἐξαίρεσιν, ὅλως διόλου, διὰ μιᾶς.

Ἀπαξία (ἡ). ἀναξιότης.

Ἀπάξιος, α, ον, = Ἀνάξιος.

Ἀπ-αξιόω-ῶ, Μ. ώσω. Δὲν κρίνω ἄξιον (Φρονῶ ἀνάξιον) ἐμαυτοῦ τι, δὲν καταδέχομαι, περιφρονῶ, δὲν ἐγκρίνω. » Οὐ τὸν ἄνδρα ἀπαξιῶν, ἀλλὰ κτλ.,« Πλ. » Ἀπαξιῶ τὴν ἀπολογίαν,« Δ. Ἀλ. (καὶ μτ. Π.). » Λέσχας ἃς ἀπηξιώσατο,« Αἰσχλ. »Οὐδ᾽ αὐτὴν τῶν καλλίστων ἀπηξίωσεν,« Αρστ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Μεταβαλεῖν ἐσθῆτα φαιὰν ἀπαξιώσαντος,« Πλ. (καὶ πθ.) » Τοῦτο γὰρ πρὸς πάντων ἀπηξιοῦτο,« Σδ.

Ἀπαξίωσις, εως (ἡ). τὸ μὴ κρίνειν ἄξιον (εὔλογον), περιφρόνησις κτλ.

Ἀπάορος, Δ. ἀντὶ Ἀπήορος.

Ἀπαπαί, ἐπιφών. Σχετλ. [ἆ, παπαί]. Ἄχ, ἀλήμωνο! (ἴδε καὶ Ἀππαπαί).

Ἄπαππος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πάππον (προγόνους), (ἐπμ.) ἄσχετος, ἀλλότριος. »Φάος οὐκ ἄπαππον Ἰδαίου πυρός,« Αἰσχλ., δὲν εἶνε χωρὶς (δηλ. ἔχει) σχέσιν μέ.

Ἀπ-άπτω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφάπτω.

Ἀπαράβατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-βάτως. Ὁ μὴ παραβαινόμενος ἢ μὴ ἐπιδεκτικὸς παραβάσεως. » Νόμος —,« Ἐπκτ. 2) (μὲ γεν.) ὁ μὴ παραβαίνων (παραστρατίζων), ἀδιάπτωτος. 3) ὁ μὴ μεταβαίνων εἰς ἄλλον. » Ἱερωσύνη —,« Γρφ.

Ἀπαράβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐκβάλλων ἐκ πλαγίου τῆς ῥίζης παραφυάδας (παραβλάσταρα).

Ἀπαράβλητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παραβαλλόμενος, ἀσύγκριτος. 2) ἀπαρομοίαστος 3) ἀσυμβίβαστος. 4) ἀκοινώνητος.

Ἀπαράγγελτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν (ἢ μὴ δοθεὶς κατὰ) παραγγελίαν.

Ἀπαραγγέλτως, ἐπίρ. Χωρὶς παραγγελίαν

Ἀπαράγραφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παραγραφεὶς ἢ μὴ παραγραφόμενος· ἀπεριόριστος· ἀδιόριστος· ἄπειρος. » Ἔστι μὲν οὖν δυσπαράγραφος ἡ ποσότης, οὐ μὴν ἀπαράγραφός γε,« Πλδ.

Ἀπαράγωγος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παραφερόμενος (παρασυρόμενος), ἀπαράτρεπτος, σταθερός· ἐπίμονος, ἄκαμπτος· αἰώνιος.

Ἀπαράδεκτος (ὁ, ἡ). (πθ.) ὁ μὴ παραδεκτός. 2) (σπν.) ὁ μὴ παραδεχόμενός τι.

Ἀπαράθετος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων παρατεθειμένα παραδείγματα, (ἐπμ.) ἀμάρτυρος, ἀδέσποτος. 2) ἀπαράβλητος, ἀσύγκριτος.

Ἀπαράθραυστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παραθραυόμενος (συντριβόμενος), (μτφορ.) σύντονος, ἀδιάκοπος.

Ἀπαραιρῆσθαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀφῃρῆσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφαιρέω.

Ἀπαραίτητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ παραιτήσῃ (ἀποποιηθῇ), ἄφευκτος. » Τοῦτο τῶν ὄψων μόνον ἀπαραίτητον,« Πλ. » Ἱκέτευμα —,« αὐτ. » Ἔρως —,« αὐτ. » Κίνδυνος —, Δσκρ. 2) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος παραίτησιν (ἱκεσίαν), ἀνεξιλέωτος, ἀδυσώπητος. »Δανειστής —,« Πλ. » — τὴν ὀργήν,« Φίλ. » — περὶ τὰς εὐθύνας,« Πλ.

Ἀπαραιτήτως, ἐπίρ. Ἀφεύκτως. 2) ἀδυσωπήτως.

Ἀπαρακάλυπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παρακεκαλυμμένος, ξεσκέπαστος, (συνκδ.) φανερός, καὶ (μτφορ.) ἀναίσχυντος ἢ ἄδολος.

Ἀπαρακαλύπτως, ἐπίρ. Χωρὶς σκέπασμα, φανερά, ἀπαστόλως.

Ἀπαράκλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-κλήτως. Ἀπροσκάλεστος· ἀπαρακάλεστος. 2) ἀπαρηγόρητος.

Ἀπαρακολούθητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -θήτως. Τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις ν᾽ ἀκολουθήσῃ (φθάσῃ, ἐννοήσῃ), ἀκατανόητος. 2) ὁ χωρὶς συνέπειαν (σειράν), ἀσυνάρτητος.

Ἀπαράλειπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παραλειπόμενος, ἀδιάλειπτος.

Ἀπαράλλακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παραλλάττων (διαφέρων ἢ ἀλλοιούμενος), ἐντελῶς ὅμοιος ἢ ἀναλλοίωτος.

Ἀπαραλλάκτως, ἐπίρ. Χωρὶς παραλλαγῆς (διαφορᾶς ἢ ἀλλοιώσεως).

Ἀπαραλλαξία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπαραλλάκτου.

Ἀπαραλόγιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-γίστως. Ὁ μὴ ἀπατῶν ἢ μὴ ἀπατώμενος διὰ σοφισμάτων.

Ἀπαράλογος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παράλογος.

Ἀπαραλύμαντος (ὁ, ἡ). ἀπείρακτος, ἀχάλαστος, ἀκέραιος, (Νικ. Χων.).

Ἀπαραμίλλητος καὶ

Ἀπαράμιλλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἅμιλλαν, ἀσύγκριτος.

Ἀπαραμύθητος (ὁ, ἡ), = Ἀπαραίτητος, ἀδυσώπητος. 2) ἀπαρηγόρητος. 3) ἀδιόρθωτος.

Ἀπαραμυθήτως, ἐπίρ. Ἀδυσωπήτως, ἀπαρηγόρητα.

Ἀπαράμυθος (ὁ, ἡ), = Ἀπαραμύθητος.

Ἀπαράπειστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μεταπειθόμενος δι᾽ ἀπάτης καὶ παρὰ τὸ δίκαιον.

Ἀπαραπόδιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δίστως. Ὁ μὴ παραποδίζων (παραστρατίζων), ἀπαράτρεπτος. 2) = Ἀπαρεμπόδιστος.

Ἀπαραποίητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως. Ἀνόθευτος, γνήσιος.

Ἀπαρασάλευτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-λεύτως. Ἀμετακίνητος, σταθερός, ἀναλλοίωτος· ἀπαράβατος.

Ἀπαρασήμαντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων διακριτικόν τι σημεῖον· ἀσήμαντος.

Ἀπαρασημείωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (εἰς τὸ πλάγιον ἢ ἔχων νόθα καὶ ἀδόκιμα) σημειώματα.

Ἀπαράσημος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων παράσημον, ἀσήμαντος· ἀναπόδεικτος (διὰ σημείων). 2 = Ἀπαραχάρακτος.

Ἀπαρασκευασία (ἡ). ἔλλειψις παρασκευῆς (ἑτοιμασίας).

Ἀπαρασκεύαστος καὶ

Ἀπαράσκευος (ὁ, ἡ). ἀνέτοιμος, ἀπροετοίμαστος· (συνκδχ.) ἁπλοῦς, λιτός, πρόχειρος, εὔκολος.

Ἀπαρασκεύως ἐπίρ. Χωρὶς προετοιμασίας· ἐξ ἀπροόπτου· ἐκ τοῦ προχείρου.

Ἀπ-αράσσω(ττω), Μ. αράξω. Βιαίως καὶ μὲ ὁρμὴν (διὰ μιᾶς) ἀποσπῶ (ἀποκόπτω, ἐκρίπτω).

Ἀπαρασχημάτιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀλλάζων σχῆμα, ἀμετάβλητος.

Ἀπαρατήρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παρατηρηθεὶς ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος παρατήρησιν.

Ἀπαρατηρήτως, ἐπίρ. Χωρὶς παρατήρησιν.

Ἀπαράτιλτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παρατετιλμένος, ἀμάδητος.

Ἀπάρατος (ὁ, ἡ). ἀπευκταῖος.

Ἀπαράτρεπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-τρέπτως, Ἀγύριστος, ἀπαραστράτιστος· ἀμετάπειστος· σταθερός, ἐπίμονος· ἀδυσώπητος.

Ἀπαράφθαρτος καὶ

Ἀπαράφθορος (ὁ, ἡ). ἄφθαρτος, ἀδιάφθορος.

Ἀπαραφύλακτος (ὁ, ἡ). ἀπροφύλακτος· ἀπρόσεκτος.

Ἀπαραφυλάκτως, ἐπίρ. Χωρὶς προφυλάξεως.

Ἀπαραχάρακτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ νομισμ.) ἀκίβδηλος, γνήσιος, (μτφορ.) ἄδολος.

Ἀπαράχυτος (ὁ, ἡ). (κυρ. οἶνος) εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐχύθη κρυφίως ὕδωρ (μάλιστα θαλάσσιον), ἀνέρωτος, ἄδολος. (καταχρ.) » Ὕδωρ —,« Ἠλ., τὸ καθαρόν.

Ἀπαραχώρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παραχωρῶν (ἐπιμένων εἰς) τὴν θέσιν του, ἀνδρεῖος, ἐπίμονος, ἀνένδοτος.

Ἀπαραχωρήτως, ἐπίρ. Ἐπιμόνως, ἀνενδότως.

;Ἀπαράβολος (ἡ). (κυρ. δίκη) μὴ ἀπαιτοῦσα προκαταβολὴν (παραβόλιον) χρηματικῆς ποσότητος.

Ἀπαργία (ἡ), εἶδ. φυτ. ἐπιγειοφύλλου, (Θφρ. Ζ′, 9.).

Ἄπαργμα (τό), (κυρ. εἰς τὸ πληθ.) = Ἀπαρχή, (παρβλ. Ἔξαργμα).

Ἀπ-αργυρίζω, Μ. ίσω. Πωλῶ τι καὶ τὸ κάμνω χρήματα, ἐξαργυρόνω. 2) (μσ.) ἀποφεύγω (ἀπομακρύνω) τι διὰ χρημάτων. » Τοὺς πολέμους —,« Ι. Λυδὸς (ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Γ′, 45).

Ἀπαργυρισμὸς (ὁ). ἐξαργύρωσις.

Ἀπ-αργυρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀπαργυρίζω.

Ἀπαρέγκλιτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παρεγκλίνων, στερεός, ἀπαρασάλευτος.

Ἀπαρεγχείρητος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁποῖον δὲν δύναται ἢ δὲν τολμᾷ τις νὰ βάλῃ χέρι, ἀνεπίληπτος ἢ ἐντελής, (ὅθεν

Ἀπαρεγχειρήτως, ἐπίρ. Ἐντελῶς.

Ἀπαρέγχυτος (ὁ, ἡ), = Ἀπαράχυτος.

Ἀπαρεμπόδιστος (ὁ, ἡ), = Ἀπαραπόδιστος.

Ἀπαρέμφατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐμφαίνων (προσδιορίζων σαφῶς καὶ ἀκριβῶς) τὸ πρᾶγμα, (ὅθεν: ‖. Γραμμτ.) ἡ Ἀπαρέμφατος (ἔγκλισις).

Ἀπαρεμφάτως, ἐπίρ. Ἀπροσδιορίστως, (Γραμμτ.) μὲ ἀπαρέμφατον (ἔγκλισιν).

Ἀπαρενθύμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συλλογιζόμενος ἄλλ᾽ ἀντ᾽ ἄλλων, μὴ σκεπτόμενος ἐπιπολαίως, προσηλωμένος εἰς μίαν μόνην ἰδέαν, προσεκτικός.

Ἀπαρενθυμήτως, ἐπίρ. Προσεκτικώτατα.

Ἀπαρενόχλητος (ὁ, ἡ). ὁ παντάπασιν ἀνενόχλητος.

Ἀπ-αρέσκω Μ. αρέσω. (μὲ δοτ. καὶ σπν. μὲ αἰτ.) Δὲν ἀρέσω (Δὲν εἶμαι ἢ Δὲν φαίνομαι ἀρεστός, Δὲν εὐαρεστῶ, Δυσαρεστῶ) εἴς τινα » Τὸ τοῖς πολλοῖς ἀρέσκειν τοῖς σοφοῖς ἐστιν ἀπαρέσκειν,« » Ἐν μέντοι με τῶν ῥηθέντων ἀπαρέσκει,« Πλάτ. ‖. (μσ. ἢ πθ.) δὲν ἀρέσκομαι (δὲν εὐαρεστοῦμαι, δυσαρεστοῦμαι, δὲν ἔχω εὐχαρίστησιν) εἴς τι, δέν μοι εἶνε ἀρεστόν. » Ἀπηρέσκοντο αὐτοῦ τῷ βίῳ,« Ἡρωδ. ‖. (μσ.) Π. (μὲ αἰτ.) προσπαθῶ ν᾽ ἀρέσω (νὰ εὐαρεστήσω) εἴς τινα. » Οὐ νεμεσητὸν, βασιλῆα ἄνδρ᾽ ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ,« Ἰλ. Τ.

Ἀπάρεστος (ὁ, ἡ). μὴ ἀρεστός, δυσάρεστος.

Ἀπαρηγόρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ρήτως, = Ἀπαραμύθητος.

Ἀπ-αρήγω, Μ. αρήξω, Π. (μὲ αἰτ.) = Ἀπαμύνω, βοηθῶ τινα ἀποδιώκων (μακρύνων) ἀπ᾽ αὐτοῦ τὸ κακόν.

Ἀπαρθένευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀνήκων (ἀνάρμοστος, ἀνοίκειος) εἰς παρθένον. 2) καθαρὸς (ἀθῶος) ὡσὰν παρθένος.

Ἀπάρθενος (ἡ). ἡ μὴ οὖσα πλέον παρθένος. » Παρθένος ἀπάρθενος,« Εὐρ., ἡ μνηστευθεῖσα μὲν ἀποθανοῦσα δὲ πρὸ τοῦ γάμου.

Ἀπ-αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Διαιρῶ (Διακρίνω) κατ᾽ ἄρθρα ἢ ἁρμούς.

Ἀπ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ ἓν πρὸς ἓν (ἀπ᾽ ἀρχῆς ἄχρι τέλους), (συνκδχ.) πληρόνω σωστὰ καὶ μέχρι λεπτοῦ.

Ἀπαρίθμησις, εως (ἡ). μέτρημα (καὶ συνκδχ.) πλήρωμα σωστὸν καὶ ἀκριβές.

Ἀπαρίνη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, κολλητσίδα.

Ἀπαρινής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπὸ ἀπαρίνην.

Ἀπ-αρκέω-ῶ, Μ. αρκέσω, = Ἀρκῶ, = Ἐξαρκῶ, φθάνω. 2) (σπν. μσ. καὶ ἐνεργ.) εὐχαριστοῦμαι.

;Ἀπαρκής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπαρκῶν, ἀρκετός.

Ἀπαρκούντως, ἐπίρ. Ἀποχρώντως, ἀρκετά.

Ἀπαρκτίας, ου (ὁ). (ἐνν. ἄνεμος (ὁ ἀπὸ τῆς ἄρκτου πνέων, (Ἰταλ.) Τραμοντάνα, (παρβλ. Βορέας).

Ἀπάρκτιος, α, ον. Ὁ ἀπὸ τῆς ἄρκτου, ἀρκτῷος.

Ἀπ-αρνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀρνοῦμαι ὅλως διόλου, ἀποποιοῦμαι.

Ἀπάρνησις, εως (ἡ). ἡ δι᾽ ἀρνήσεως ἀποποίησις.

Ἀπαρνητής, οῦ (ὁ). ὁ ἀπαρνούμενος (ἀποποιούμενος).

Ἄπαρνος (ὁ, ἡ), = Ἔξαρνος 3) (πθ.) ὁ ὑπό τινος ἀπαρνούμενος.

Ἀπ-άρνυμαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀφαιρῶ.

Ἀπαρόδευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πάροδον (πέρασμα, δρόμον πλάγιον), ἄβατος.

Ἀπαρόρμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παρορμώμενος, ἀπαρακίνητος· νωθρός.

Ἀπ-αρρενόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀπανδρόω.

Ἀπαρρησίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ὁμιλῶν μὲ) παρρησίαν, ἄτολμος.

Ἀπειρία (ἡ). ἔλλειψις πείρας (ἐμπειρίας), ἄγνοια. » Ἐὰν πλανηθῶσι δι' ἀπειρίαν τῶν χωρίων, « Ξεν. 2) πλῆθος ἄπειρον (ἀναρίθμητον). » Ἀπειρία κόσμων, « Ἐπίκουρ.

Ἀπείριτος (ὁ, ἡ). Π. = Ἀπειρέσιος.

Ἀπειρκτής, οὐ (ὁ). ὁ ἀπείργων (ἐμποδίζων).

Ἄπειρξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπείργειν, ἐμπόδισμα κτλ.

Ἀπειροβαθής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄπειρον (ἀμέτρητον) βάθος.

Ἀπειρόβιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πεῖραν (ἐμπειρίαν) τοῦ βίου.

Ἀπειρόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ λαβὼν) πεῖραν γάμου.

Ἀπειρόδακρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δακρύων ἄπειρος. 2) ὁ δακρύων ἀκαταπαύστως.

Ἀπειρόδροσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ λαβὼν πεῖραν δρόσου, μηδέποτε δροσισθείς.

Ἀπειροδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀπέραντον (ἀμέτρητον) δύναμιν.

Ἀπειρόζυγος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ λαβὼν ποτε πεῖραν ζυγοῦ.

Ἀπειροθάλασσος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχω πεῖραν (ἐμπειρίαν ἢ ἰδέαν) θαλάσσης.

Ἀπειροκακέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχων πεῖραν τοῦ κακοῦ, εἶμαι-

Ἀπειρόκακος (ὁ, ἡ). ἄπειρος κακῶν (δυστυχιῶν) ἢ κακίας, ἄκακος.

Ἀπειροκαλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι καὶ

Ἀπειροκαλεύομαι, Μ. εύσομαι. Δὲν ἔχω πεῖραν τοῦ καλοῦ, εἶμαι ἀπειρόκαλος, (ἐπμ.) ἀτακτῶ, φλυαρῶ κτλ.

Ἀπειροκαλία (ἡ), ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ ἀπειροκάλου, τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀπειρόκαλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γνωρίζων (διακρίνων) τὸ καλόν, μὴ ἔχων αἴσθησιν τοῦ καλοῦ· ἄπρακτος, χωριάτης, ἄτακτος, (κυρ. δὲ) ξυπασμένος.

Ἀπειροκάλως, ἐπίρ. Μὲ ἀπειροκαλίαν.

Ἀπειρολεχής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἄπειρος λέχους (ὑπανδρείας), ἀπειρόγαμος.

Ἀπειρολογία (ἡ), = Ἀπεραντολογία.

Ἀπειρομάχης, ου (ὁ), Π. Ἀπειροπόλεμος.

Ἀπειρομεγέθης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄπειρον μέγεθος, ὑπερμεγέθης.

Ἀπειρόμοθος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀπειροπόλεμος.

Ἀπειρονίκης, εος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πεῖραν νίκης.

Ἀπειροπάθεια (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀπειροπαθοῦς, ἔλλειψις ἢ ἀπειρία παθῶν

Ἀπειροπαθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἄπειρος (ἀμέτοχος) παθῶν, ἢ δοκιμάσας (ὑποκείμενος εἰς) ἄπειρα πάθη (δεινά), πολυπαθής.

Ἀπειροπλάσιος, α ἢ ος, ον, καὶ

Ἀπειροπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπειράκις πλειότερος, πολλαπλάσιος ἐπ' ἄπειρον.

Ἀπειροπληθής, έος (ὁ, ἡ). ἄπειρος (ἀναρίθμητος) κατὰ τὸ πλῆθος.

Ἀπειροπλήσιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ἀπειροπλάσιος.

Ἀπειρόπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἄπειρος τοῦ πλέειν (ταξειδεύειν).

Ἀπειροπόλεμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πεῖραν πολέμου.

Ἀπειροπολέμως, ἐπίρ. Χωρὶς πολεμικὴν ἐμπειρίαν.

Ἄπειρος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ μὴ ἔχων (μὴ λαβὼν) πεῖραν, ἀνίδεος. » Λόγων (» Πολέμων, Φίλων κτλ.) —. « 2) (χωρὶς πτ.) ὁ μὴ ἔχων πέρας, ἀπέραντος, ἀτελείωτος, ἀμέτρητος. » Χρόνος (» Πλοῦτος, » Αἰθὴρ κτλ.) —, « » Πέλαγος ἄπειρον, « Ἀριστ. » Χιτὼν —, « Εὐρ. (τὸν ὁπ. ὁ Αἰσχλ. ὠνόμασεν) » Ἀμφίβληστρον ἄπειρον, « ὁ μὴ ἔχων διέξοδον (τραχηλιάν), (ὅθεν: ϗ) » Ἤπειρος (γῆ), ἡ Ἄπειρος (ἀπέραντος, σχετικῶς ὡς πρὸς τὰς νήσους).

Ἀπειροσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπειρία.

Ἀπειρότεχνος (ὁ, ἡ). ἄπειρος τέχνης τινός.

Ἀπειρότοκος (ἡ). ἡ μὴ λαβοῦσα τόκου (γέννας) πεῖραν.

Ἀπειρωδιν, ῖνος (ἡ), Π. ἡ ἄπειρος ὠδίνων (πονων γέννας), (ἐπμ.) = Ἀπειρότοκος.

Ἀπείρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄπειρος, ἀπέραντος, ἀμέτρητος.

Ἀπείρως, ἐπίρ. Μὲ ἀπειρίαν, χωρὶς ἐμπειρίαν. » Ἀπείρως ἔχω τινός, « εἶμαι ἄπειρος αὐτοῦ, δὲν τὸ γνωρίζω.

Ἀπείς, Ἰων. ἀντὶ Ἀφείς, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀπειστέω-ῶ, Μ. ήσω. = Ἀπειθῶ, δὲν πείθομαι ἢ δὲν πιστεύω, εἶμαι-

Ἄπειστος (ὁ, ἡ), = Ἀπειθής, ἀκατάπαυστος.

Ἀπὲκ (ϗ πρὸ φων.) Ἀπέξ, Π. ἀντὶ Ἀπ' ἐκ.

Ἀπεκάπυσσε, Π. γ', ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἀποκαπύω.

Ἀπέκγονος (ὁ, ἡ), = Ἀπέγγονος, ἀπόγονος τετάρτου βαθμοῦ, τρισέγγονος, ἢ ἔκγονος ἐκγόνου.

Ἀπ-εκδέχομαι, Π. δέξομαι. Προσμένω τινὰ μακρόθεν. 2) ἐκλαμβάνω, συμπεραίνω.

Ἀπεκδοχή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπεκδέχεσθαι, προσδοκίαν. 2) πόρισμα, συμπερασμός.

Ἀπ-εκδύω, Μ. δύσω (ἀόρ. Ἀπεξέδυσα καὶ μσ. Ἀπεξέδυν κτλ.). Ἐκδύω, γδύνω, ξεγυμνόνω.

Ἀπέκδυσις, εως (ἡ). γδύσιμον, ξεγύμνωμα.

Ἀπεκιξα, Π. ἀπέβαλον, ἀόρ. ά τοῦ Ἀποκιχάνω.

Ἀπ-εκ-λανθάνομαι, Μ. λήσομαι, Π. λησμονῶ ὅλως διόλου.

Ἀπ-εκ-λέγομαι, Μ. λέξομαι. Ἐκλέγων ἀποῤῥίπτω τὰ ἄχρηστα.

Ἀπεκλελάθεσθε, Π. ἀντὶ Ἀπεκλάθεσθε, (πλθ. β'. πρσ. τοῦ) ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἀπεκλανθάνομαι.

Ἀπεκλογή (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπεκλέγεσθαι, ἀπόῤῥιψις τῶν ἀχρήστων.

Ἀπ-εκ-λούω, Μ. λούσω. Ἐβγάλλω τι μὲ τὸ λούσιμον ἢ πλύσιμον, ξεπλύνω.

Ἀπ-εκ-λύω, Μ. λύσω. Ἐκλύω (Χαυνόνω ἢ Διαλύω) τι ὅλως διόλου.

† Ἀπ-εκ-ροφέω, Μ. ήσω, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἐπεκροφέω.

Ἀπέκρυσις, εως (ἡ). ἀπολύτρωσις, ἐλευθέρωσις, ἀπαλλαγή.

Ἀπεκταθεὶς, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἀπεκτείνω,

Ἀπέκταγκα ἢ Ἀπέκτακα, πρκ. τῆς ὁρ. ϗ

Ἀπεκταμμένος, η, ον, πρκ. τῆς μτχ. ϗ

Ἀπέκτανον, ἐνεργ. ἀόρ. β'. καὶ

Ἀπεκτάνθην, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ὁρς. τοῦ Ἀποκτείνω.

Ἀπέκτασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπεκτείνειν, τέντωμα.

Ἀπέκτατο, Π. μσ. (ἐκλαμβ. καὶ πθ.) ἀόρ. β'. τοῦ

Ἀπ-εκ-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω τι δεμένον ἀπό τινος μέρους, τεντόνω.

Ἀπέκτητος, Π. καὶ

Ἄπεκτος (ὁ, ἡ), [ἀ. πέκω]. ἀκτένιστος, ἀκούρευτος, ἀκαλλώπιστος· (μτφορ.) ἀκαλλιέργητος.

Ἀπ-εκ-φέρω, Μ. ἀπεξοίσω (ἀόρ. Ἀπεξήνεγκα κτλ.) Ἐκβάλλω ἀπό τινος, ἀφαιρῶ.

Ἀπελασία (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπελαύνειν, ἀποδίωξις· ἁρπαγὴ καὶ ἀναχώρησις.

Ἀπέλαστος (ὁ, ἡ), [ἀ, πελάζω]. ἀπρόσιτος, ἀπλησίαστος.

Ἀπελάτης, ου (ὁ). ἅρπαξ, (ἰδίως) ἀλογοσούρτης (Νεαρ. 22, [ἐκ τοῦ

Ἀπ-ελαύνω, Μ. ελάσω. Ἀποδιώκω· ἐμποδίζω· ἀποτρέπω. » Ὅτε Ὀλυνθίους ἀπήλαυνόν τινες ἐνθένδε, « Δμ. » Ἀπελαύνειν τοὺς νέους τῶν αἰσχρῶν, Αξ. (καὶ πθ.) » Γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην, « Σοφ. » Ἐξ ἡδονῶν μεγάλων εἰς ταπεινὴν δίαιταν ἀπελαύνεσθαι, « Πλ. » Οὐδεὶς ἀπελήλαται τιμῶν καὶ ἀρχῶν, « Ξεν. 2) ἁρπάζω (κυρ. ζῶα) καὶ φεύγω μὲ αὐτὰ ἔμπρος, (Ἡρωδ.), (παρβλ. Ἀπάγω). 3) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἀναχωρῶ ἢ ἐπιστρέφω ἔφιππος. » Ἀπήλαυνον πρὸς τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας, « Ξεν. » Ἀπήλαυνεν ὀπίσω, « Αχ.

Ἀπέλαυον, παρτ. καὶ

Ἀπέλαυσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπολαύω.

Ἀπ-ελαφρύνω, Μ. υνῶ. Ἀφαιρῶν τὸ βάρος τινὸς τὸν ἐλαφρόνω, ξελαφρόνω.

Ἀπ-ελάω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπελάσω, μέλλ. τοῦ Ἀπελαύνω.

Ἀπέλεγμα (τό). ὁ τρόπος ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξελέγξεως, 2) = τῷ

Ἀπελεγμός (ὁ), καὶ

Ἀπέλεγξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπελέγχειν, = Ἐξέλεγξις.

Ἀπ-ελέγχω, Μ. ελέγξω = Ἐξελέγχω, ἀναιρῶ μὲ ἀποδείξεις τοὺς λόγους τινός, ἀποδεικνύω τὸ ἐναντίον.

Ἀπελέειν, Ἰων. ἀντὶ Ἀφελεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφαιρέω.

Ἀπέλεθρος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, πέλεθρον], ἀμέτρητος, ἄπειρος.

Ἀπελέκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πελεκηθεὶς ἢ μὴ πελεκώμενος, (ἐπμ.) ἀδούλευτος, (ϗ μτφορ.) τραχύς, ἀνεπεξέργαστος.

Ἀπελέσθαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀφελέσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφαιρέω.

Ἀπελευθερία (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ ἀπελευθέρου. 2) = Ἀπελευθέρωσις.

Ἀπ-ελευθεριάζω, Μ. άσω. Πράττω (Κινοῦμαι) ἐλευθέρως, εἶμαι (ἢ φέρομαι ὡς) ἀπελεύθερος.

Ἀπελευθερικός, ή, όν καὶ

Ἀπελευθέριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀπελεύθερον ἢ τὴν ἀπελευθερίαν.

Ἀπελεύθερος, α, ἢ ος, ον. Δοῦλος (Σκλάβος) ἐλευθερωμένος.

Ἀπ-ελευθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλευθερόνω σκλάβον, τὸν κάμνω ἀπελεύθερον.

Ἀπελευθέρωσις, εως (ἡ). ἐλευθέρωμα σκλάβου.

Ἀπελευθερωτής, οῦ (ὁ). ὁ ἀπελευθερόνων σκλάβον.

Ἀπέλευσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπέρχεσθαι, ἀναχώρησις.

Ἀπελεύσομαι, μέλλ. τοῦ Ἀπέρχομαι.

Ἀπελήλακα, πρκ. τοῦ Ἀπελαύνω.

Ἀπελήλυθα, πρκ. τῆς ὁρις. καὶ

Ἀπελθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπέρχομαι.

Ἀπέλιπον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀπολείπω.

Ἀπ-ελίσσω, Μ. ίξω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφελίσσω, ξετυλίζω.

Ἀπελλάζω, Μ. άσω ἢ άξω, (Λακ.) = Ἐκκλησιάζω, [ἐκ τοῦ

Ἀπελλαί (αἱ), [ἀπίλλω], (ὠνομάζοντο εἰς τὴν Λακεδ.) τὰ περιφραγμένα μέρη (μάνδραι) εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ τὰς κοινὰς συνελεύσεις τοῦ λαοῦ. 2) ναοί, παρεκκλήσια (καπέλλαι).

Ἀπελλαῖος (ὁ), [ἄελλα;]. ὁ Δεκέμβριος μὴν παρὰ Μακεδ.

Ἀπέλλακες (οἱ). οἱ εἰς τοὺς ναοὺς [ἀπέλλας] ὑπηρετοῦντες.

Ἀπελόμενος, Ἰων. ἀντὶ Ἀφελόμενος, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφαιρέω.

Ἄπελος, ους (τό), [ἀ, πέλος [δέρμα]], πληγή.

Ἀπ-ελπίζω, Μ. ίσω. (ἀμτβτ. μὲ γεν.) Ἀπελπίζομαι. 2) (μτβτ. μὲ αἰτ.) φέρω εἰς ἀπελπισίαν, ἀπελπίζω. 3) (σπν.) ἐλπίζω τι ἀπό τινος (;). » Δανείζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες, « Γρφ.

Ἀπελπισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπελπίζειν, ἀπελπισία.

Ἀπέμανον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀπομανθάνω.

Ἀπ-εμέω-ῶ, Μ. εμέσω. Ξερνῶν ἐκβάλλω τι. » Ἀπήμεσε τῶν ῥαψωδιῶν τὰς πολλάς, « Αχ.

Ἀπεμνήσαντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἀπομιμνήσκομαι.

Ἀπεμορξάμην, μσ. ἀόρ. ά, τοῦ Ἀπομόργνυμι.

Ἀπ-εμ-πολάω (καὶ μτγν. -έω) -ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ ὅλως διόλου, ξεπουλῶ, (συνκδχ.) παραδίδω, προδιδῶ.

Ἀπεμπολὴ καὶ

Ἀπεμπόλησις, εως (ἡ). πούλημα, ξεπούλημα.

Ἀπεμπολητής, οῦ (ὁ). ὁ ἀπεμπολῶν, πωλητής.

Ἀπ-εμ-φαίνω, Μ. φανῶ, = Ἀπέοικα, εἶμαι ἀνόμοιος (ἀνάρμοστος, ἄτοπος κτλ.).

Ἀπέμφασις, εως (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀπεμφαίνοντος, ἀνομοιότης, ἀντίφασις κτλ.

Ἀπεμφερής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐμφερής, ἀνόμοιος, διαφορετικός.

Ἀπέναντι καὶ Ἀπεναντίον, ἐπίρ. (μὲ γεν.) = Ἀπαντικρύ.

Ἀπεναντίως, ἐπίρ. (μὲ δοτ.) Ἐκ τοῦ ἐναντίου.

Ἀπ-εναρίζω, Μ. ίξω, Π. = Σκυλεύω, γυμνόνω τινὰ τῶν ὅπλων του.

Ἀπενάσθην, Π. ἀόρ. ά. πθ. καὶ

Ἀπένασσα, Π. ἀόρ. ά. ἐνεργ. τοῦ Ἀποναίω.

Ἀπενέγκαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἀπένεικα, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀπήνεγκα, ἀόρ. ά. τῆς ὁρις. τοῦ Ἀποφέρω.

Ἀπ-ενεόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου ἐνεὸν (βωδόν, ἠλίθιον).

Ἀπ-ενέπω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἢ ἀπαρ.) Ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω, ἀποβάλλω· παραιτοῦμαι, ἀποφεύγω.

Ἀπενθεῖν, Δ. ἀντὶ Ἀπελθεῖν.

Ἀπενθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς πένθους (θρήνων), ἄλυπος.

Ἀπένθητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πενθηθείς, ἀθρήνητος, ἀμυρολόγητος. 2) = Ἀπενθής.

Ἀπ-ενιαυτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀπενιαυτίζω.

Ἀπενιαύτησις, εως (ἡ), = Ἀπενιαύτισις.

Ἀπ-ενιαυτίζω, Μ. ίσω. Λείπω (ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, Ἀποδημῶ, Ξενητεύομαι ἢ Παύω ἀπό τι) ἕνα χρόνον ὁλόκληρον, (ὅθ: μτφορ.) ἀποθνήσκω ἕνα χρόνον ὑστερώτερα ἄλλου.

Ἀπενιαύτισις, εως (ἡ) καὶ

Ἀπενιαυτισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπενιαυτίζειν, ἀπουσία (ξενητεία, ἢ διακοπή) ἐνιαύσιος.

Ἀπ-εννέπω, Π. = Ἀπενέπω.

Ἀπέντες, Ἰων. ἀντὶ Ἀφέντες, μτχ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀπέξ, Ζ. Ἀπέκ.

Ἀπ-εξ-αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι· Μεγάλως ἁμαρτάνω, ἀποτυγχάνω ἐντελῶς.

Ἀπεξελαθόμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀπεκλανθάνομαι.

Ἀπ-εξ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐργάζομαι ἐντελῶς τι, τὸ ἀποτελειόνω.

Ἀπεξεσμένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ἀποξέω.

Ἀπ-εξ-ηγέομαι -οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐξηγῶ (Διηγοῦμαι) ἓν πρὸς ἕν.

Ἀπεξήρανται, (γ'. ἑν. πρσ. τοῦ) πθ. πρκ. τοῦ Ἀποξηραίνω.

Ἀπ-έοικα (πρτ. Ἀπεῴκειν). (μὲ γεν.) Εἶμαι ἀνόμοιος (διαφορετικός, ἀλλότριος). ||. (ἀπρσ.) » Ἀπέοικεν, « εἶνε ἀνάρμοστον (ἀπίθανον, ἄτοπον κτλ.). ||. (ἡ μτχ.) Ἀπεοικώς, υῖα, ός, Ζ. Ἀπεικώς.

Ἀπεοικότως, ἐπίρ. [μτχ. τοῦ Ἀπέοικα], Ζ. Ἀπεικότως.

Ἀπέπαντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πεπανθεὶς (ὡριμάσας) καὶ

Ἀπέπειρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πέπειρος (ὥριμος), ἄγουρος.

Ἀπέπλαγξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀποπλάζω.

Ἄπεπλος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. γυνή) χωρὶς πέπλον, ἀσκεπής, (ἐν γέν.) γυμνή.

Ἀπεπτάμην, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀφίπταμαι.

Ἀπεπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν χωνεύω, πάσχω ἀχωνευσίαν, [ἐκ τοῦ

Ἄπεπτος (ὁ, ἡ), [ἀ, πέπτω]. ἀχώνευτος. 2) Ἀπέπαντος.

Ἀπέπτως, ἐπίρ. Ἀγώνευτα, ἄγουρα.

Ἅπερ, πλθ. οὐδ. τοῦ Ὅς περ. ||. (ἐπιῤῥηματικῶς ἐλλ. τῆς Κατὰ) = Καθά, Καθάπερ, Καθώς.

Ἀπεραντολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἀδιακόπως (ἀπέραντα).

Ἀπεραντολογία (ἡ). ὁμιλία χωρὶς τέλος (πέρας), πολυλογία ἀδιάκοπος, [ἐκ τοῦ

Ἀπεραντολόγος (ὁ, ἡ), ὁ λέγων (ὁμιλῶν) ἀδιακόπως, πολύλογος, φλύαρος.

Ἀπέραντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πέρας (τέλος, ὅριον), ἀτελείωτος, ἄπειρος, αἰώνιος. 2) ὁ χωρὶς ἀποτελέσματος, (Θκδ. Δ', 36).

Ἀπεράντως, ἐπίρ. Χωρὶς τέλος, ἐπ' ἄπειρον, αἰωνίως.

Ἀπέρασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπερᾶν, ξέρασμα. 2) ἡ μετακένωσις (τὸ πέρασμα) τοῦ ὑγροῦ ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ φυτά.

Ἀπέραστος (τος), ου (ὁ ἡ). ὁ μὴ περασθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος περασθῆναι, ἀδιάβατος 2) = Ἀπέραντος.

Ἀπεράτωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περατωθεὶς ἢ μὴ περατούμενος, ἀπέραντος, ἀτελείωτος.

Ἀπ-εράω-ῶ, Μ. εράσω, = Ἐξεράω, ξερνῶ 2) (ἐπὶ φυτ.) ῥοφῶ (βυζάνω) ὑγρὸν ἀπὸ τῆς γῆς (ἔρας).

Ἀπ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Φέρω εἰς πέρας τὸ ἔργον (τὴν ἐπιχείρησίν, τὴν ἐργολαβίαν, τὴν ὑπόσχεσίν) μου, ἀποτελειόνω, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ. » Οἶμαι, ἅπερ ὑπεθέμην, ἀπειργάσθαί μοι, « Ξεν.

Ἀπ-εργάθω, Π. ἀντὶ Ἀπείργω.

Ἀπεργασία (ἡ). ἐκτέλεσις, τελειοποίησις.

Ἀπεργαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀπεργάζομαι.

Ἀπεργαστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἐπιτήδειος πρὸς) ἀπεργασίαν, δραστήριος, κατορθωτικός, ἐπιχειρηματίας.

Ἀπεργαστικῶς, ἐπίρ. Δραστηρίως, κατορθωτικῶς.

Ἀπεργός, ἡ ἢ ος, ον ἢ όν, = Ἀργός.

Ἀπ-έργω, Μ. έρξω, Ἰων. ἀντὶ Ἀπείργω.

Ἀπερεὶ [ἅπερ ἢ ἅπερ, εἰ], ἐπίρ. = Ὡσπερεί, ὡς ἄν.

Ἀπ-ερείδω ϗ (μσ.) -ομαι, Μ. ερείσω, -ομαι. (κυρ.) Ἀκκουμβῶ πουθενά (ἐπμ. δυνατά, μὲ βίαν, μὲ ὁρμὴν κτλ.) κάμνω τι, στυλόνω (ἀκκουμβῶ, ἐπακκουμβῶ, ῥίπτω, ἐπισωρεύω κτλ.) τι πουθενά, (συνκδχ. ϗ τρπ.) ἐπιβάλλω, ἐπιφορτίζω, ἀναθέτω, ἀποδίδω, (καὶ ἀμτβτ.) = Ἀποσκήπτω, καταντῶ, κατασταλάζω. » Ἀπηρεισάμην τὴν ὄψιν εἰς τὸ ἀτενές, « Αχ. » Τὴν λείαν (» Τὰς δυνάμεις) εἰς ἀσφαλὲς ἀπηρεῖσθαι, « Πλβ. » Εἰς ἓν ἀπερειδόμενος σῶμα πληγὰς τοσαύτας, « Πλ. » Οὐκ ἔχοντες ὅποι τὸν θυμὸν ἀπερείσονται, « αὐτ. » Τὴν χάριν εἰς αὐτὸν ἀπηρείδοντο, « αὐτ., ἀπέδιδον. » Ἐν οὔρεσιν . ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέαιναι, « Καλλ., (περιφρ.) ἀντὶ Τίκτουσιν. (καὶ ἀμτβ.) » Τὸ κακὸν εἰς τὸν βουβῶνα ἀπερείδεται, « Πλβ., καταντᾷ.

Ἀπερείσιος (ὁ, ἡ), Π, ἀντὶ Ἀπειρέσιος.

Ἀπέρεισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπερείδειν, στύλωσις, ἐπακκούμβησις κτλ.

Ἀπ-ερεύγω (καὶ μσ.) -ομαι, Μ. ερεύξομαι, = Ἀν(Ἐξ)ερεύγομαι.

Ἀπέρευξις, εως (ἡ), = Ἐξέρευξις.

Ἀπερέω-ῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀπαγορεύω.

Ἀπέρημος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἔρημος, παντέρημος, ὁλομόναχος.

Ἀπ-ερημόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐρημόνω ὅλως διόλου, ἀφήνω τινὰ ὁλομόναχον (παντέρημον).

Ἀπ-ερητύω, Μ. ύσω, Π = Ἀπείργω, ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω.

Ἀπερίβλεπτος (ὁ ἡ). ἀπρόβλεπτος, ἀπροφύλακτος, ἀπρόσεκτος. 2) μὴ περίβλεπτος, ἀσήμαντος. 3) ἀπρόοπτος, ἀνυπονόητος.

Ἀπερίβλητος (ὁ ἡ). ὁ μὴ περιβεβλημένος (ἐνδυμένος [καὶ ἐπὶ λόγων] μὴ περινενοημένος), ὁμαλός, φυσικός.

Ἀπεριγένητος (ὁ ἡ), [ἀ, περιγίνομαι]. ἀνίκητος, ἀνυπέρβλητος, ἀκατόρθωτος·

Ἀπερίγραπτος καὶ

Ἀπερίγραφος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)- άπτως,

-ἴφως. Ὁ μὴ περιγραφόμενος (περιοριζόμενος), ἀπεριόριστος ἢ ἀπροσδιόριστος.

Ἀπεριέργαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μετὰ προσοχῆς καὶ ἀκριβείας πανταχόθεν εἰργασμένος, ἀτελής.

Ἀπεριεργία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπεριέργου, ἁπλότης.

Ἀπερίεργος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ καμωμένος χωρὶς) περιέργειαν, ἁπλοῦς, ἀφελής, λιτός, ἀπέριττος.

Ἀπεριέργως, ἐπίῤ. Χωρὶς περιέργειαν, λιτῶς, ὠφελῶς, ἁπλοϊκῶς.

Ἀπεριήγητος (ὁ, ἡ). ἀνεξήγητος ἢ ἀνεκδιήγητος, ἀπερίγραπτος.

Ἀπεριήχητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀκούων περὶ αὐτὸν κανένα ἦχον, ἥσυχος, ἀθόρυβος, (παρβλ. Ἀπερικτύπητος).

Ἀπεριθάμβητος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίῤ.-ήτως). ἀνέκπληκτος, ἀσύστολος, (Νικ. Χων.).

Ἀπερίθλαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τεθλασμένα (τσακκισμένα) τὰ τριγυρινά του.

Ἀπεριθλάστως, ἐπίῤ. Χωρὶς νὰ θλασθοῦν (τσακκισθοῦν) τὰ τριγυρινά.

Ἀπερικάθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καθαρισθεὶς (διὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ τελετῆς), ἀκαθάριστος.

Ἀπερικάλυπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περικεκαλυμμένος, ἀσκεπὴς πανταχόθεν· (μτφορ.) ἀνυπόκριτος.

Ἀπερίκοπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σύρων κατόπιν του περιττὰ πράγματα, (ἐπμ.) ἀκούραστος, ἀνεμπόδιστος.

Ἀπερικόπως, ἐπίῤ. Χωρὶς περικοπὴν (περιττὰ πράγματα), ἀνεμποδίστως, ἀδιακόπως.

Ἀπερικτύπητος (ὁ, ἡ). πέριξ τοῦ ὁπ. δὲν ἔγινεν ἢ δὲν γίνεται κτύπος, ἥσυχος, ἀτάραχος, (παρβλ. Ἀπεριήγητος καὶ Ἀπερισάλπιγκτος).

Ἀπεριλάλητος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὴν λαλιὰν (πολυλογίαν) δὲν δύναταί τις νὰ ὑπερβῇ (ἐπιστομίσῃ). 2) ὁ μὴ περι(δια)λαληθεὶς εἰς τὰ πέριξ, ἄγνωστος, ἀσήμαντος.

Ἀπερίληπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιλαμβανόμενος, ἀπεριόριστος. » Διανοίᾳ —, « Γρηγ., = Ἀπερινόητος. » Ἀριθμῷ —, « Πλάτ., = Ἀναρίθμητος, κτλ.

Ἀπεριμάχητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιμάχητος. » Βίος —, « Μξμ.

Ἀπεριμέριμνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πολλὰς μερίμνας (φροντίδας), ἀσυλλόγιστος.

Ἀπεριμερίμνως, ἐπίῤ. Χωρὶς πολλὴν φροντίδα, μὲ ἀδιαφορίαν, ἀσυστόλως.

Ἀπερινόητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χωρῶν (περιλαμβανόμενος) εἰς τὸν νοῦν, ἀκατανόητος. 2) (ἐνεργ.) ἀπρόβλεπτος, ἀπρόσεκτος, ἀπροστόχαστος.

Ἀπερινοήτως, ἐπίῤ. Ἀκατανοήτως. 2) ἀνοήτως ἢ ἀπρονοήτως.

Ἀπερίοδος (ὁ, ἡ). (κυρ. λόγος) μὴ ἔχων περιόδους, μὴ περινενοημένος.

Ἀπερίοπτος (ὁ, ἡ). ἀπερίσκεπτος. ἀπρόσεκτος. » Οἱ ἄνθρωποι ἁπάντων ἀπερίοπτοι εἰσὶ παρὰ τὸ νικᾷν, » Θκ. ἀδιαφοροῦν δι' ὅλα (τὰ θυσιάζουν, τὰ παραβλέπουν, τὰ παραμελοῦν) φθάνει μόνον νὰ νικήσουν.

Ἀπεριόπτως, ἐπίῤ. Ἀπερισκέπτως, ἀμελῶς.

Ἀπεριόριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιλαμβανόμενος εἰς ὅρια, μὴ περιοριζόμενος.

Ἀπερίπτυκτος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) ὁ μὴ περιπτυσσόμενος (διπλόνων, σταυρόνων ἐμπρός), (ἐπμ.) στενός.

Ἀπερίπτωτος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ μὴ περιπίπτων εἴς συμβεβηκός τι. » Ἀπεριπτώτους ὑδροφοβίας τηρεῖ, « Δσκρ. 2) (χωρὶς πτ.) ἀκλόνητος. στερεός, βάσιμος, σταθερός, ἀπλανής.

Ἀπερισάλπιγκτος καὶ

Ἀπερισάλπιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀκούσας σάλπιγγας ἠχούσας τριγύρω του, (ἐπμ.) ἀπόλεμος, ἀπειροπόλεμος.

Ἀπερίσκεπτος (ὁ, ἡ). ἀστόχαστος, ἀπρόσεκτος,

Ἀπερισκέπτως, ἐπίῤ. Χωρὶς σκέψιν (στόχασιν).

Ἀπερισκεψία (ἡ). ἔλλειψις σκέψεως, ἀστοχασία.

Ἀπερισκόπητος καὶ

Ἀπερίσκοπος (ὁ, ἡ), = Ἀπερίσκεπτος.

Ἀπερίσπαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπασχολούμενος ἀπὸ (προσηλωμένος εἰς) τὸ ἔργον του, προσεκτικός, ἐπίμονος, σταθερός.

Ἀπερισπάστως, ἐπίῤ. Χωρὶς περισπασμόν, προσεκτικῶς, ἐπιμόνως.

;Ἀπερισσία (ἡ), = Ἀπεριττότης.

Ἀπέρισσος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἀπέριττος.

Ἀπερισσότης (ἡ), Ζ. Ἀπεριττότης.

Ἀπερισσότροφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπαιτῶν περισσοτέραν τροφὴν ἢ περισσότερον καιρὸν ἵνα τραφῇ, καὶ

Ἀπερισσόχρονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διαρκῶν περισσότερον καιρὸν ἄλλου ἰσόχρονος.

Ἀπερίσσως, ἐπίῤ. Ζ. Ἀπερίττως.

Ἀπερίσσωτος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἀπερίττωτος.

Ἀπερίστατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περικυκλωθείς, (ἐπμ.) ἐκτὸς κινδύνου (περιστάσεων, συμφορῶν), ἥσυχος, ἀτάραχος, ἀκίνδυνος. » Ῥαστώνη —, « Πλδ. » Ἕλκος —, « Γαλ. » Χωρίον —, « Αρτ. (Ζ', ά. 6), τὸ ὁποῖον οὐ περιΐσταταί (δὲν ἀποφεύγει) τις, τὸ μὴ ἀποτρόπαιον. 2) ὁ μὴ ἔχων τινὰ τριγύρω του (νὰ τὸν παρασταθῇ), ἀβοήθητος, ἀπροστάτευτος, μεμονωμένος, ἐγκαταλελειμμένος. » Σῶσον δ' ἀπερίστατον ἄνδρα, « Φκλδ. 3) (ῥτρ.) ὁ μὴ ἔχων περιστατικὰ (αἰτίας), = Ἀσύστατος.

Ἀπερίστρεπτος (ὁ, ἡ), = Ἀπερίτρεπτος.

Ἀπερίτμητος (ὁ, ἡ). (Γρφ.) ὁ μὴ περιτετμημένος (ὅθεν κατὰ τοὺς Ἰουδ.) = Ἀλλόφυλος, ἄπιστος.

Ἀπερίτρεπτος καὶ

Ἀπερίτροπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιτρεπόμενος (ἀναποδογυριζόμενος), στερεός, ἀκλόνητος. 2) ὁ μὴ ἐπιστρέφων (γυρίζων ὀπίσω), ἀγύριστος, (καὶ συνκδχ.) ἀμέριμνος, ἀδιάφορος.

Ἀπέριττος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τι περιττόν, (ἐπμ.) μέτριος, λιτός· ἁπλοῦς, ἀφελής· μὴ πολυέξοδος, ὀλιγαρκής.

Ἀπεριττότης (ἡ). ἔλλειψις τῶν περιττῶν, ἀφέλεια, ἁπλότης κτλ.

Ἀπερίττωτος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Περιττωματικός), ὁ μὴ προξενῶν ἢ μὴ ἔχων περιττώματα.

Ἀπεριφερής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιφερὴς (στρογγυλός), μὴ ἔχων περιφέρειαν.

Ἀπεριφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περιφερόμενος (κυκλοφορῶν).

Ἀπερίψυκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς ψύχωμα ἢ κρυολόγημα.

Ἀπέρξας, Ἰων. ἀντὶ Ἀπείρξας, μτχ. τοῦ Ἀπείργω.

Ἀπεῤῥάγην, πθ. ἀόρις. β'. τοῦ Ἀποῤῥήγνυμι.

Ἀπεῤῥήθην, πθ. ἀόρ. ά. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀπαγορεύω.

Ἀπεῤῥῆχθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποῤῥήγνυμι.

Ἀπεῤῥίγασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ἀποῤῥιγέω.

Ἀπ-έῤῥω (χωρὶς Μ.). Ὑπάγω (εἰς ὄλεθρον)· χάνομαι. » Ἀπεῤῥε, « Ἀρστφ., χάσου, ὕπαγε εἰς τ' ἀνάθεμα, κρημνίσου, ξεκουμπίσου κτλ.

Ἀπέῤῥωγα, μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. τοῦ Ἀποῤῥήγνυμι.

Ἀπ-ερυγγάνω (χωρὶς Μ.), = Ἀπερεύγω.

Ἀπ-ερυθριάω-ῶ, Μ. άσω. Δὲν κοκκινίζω πλέον ἀπὸ (Χάνω κάθε) ἐντροπήν, γίνομαι ἀδιάντροπος, ἀπαναισχυντῶ.

Ἀπ-ερύκω, Μ. ερύξω. Ἐμποδίζω (Ἀπομακρύνω, Ἀποδιώκω) κακόν τι ἀπό τινος, τὸν προφυλάττω. » Εἴ τῳ πολέμιον ἀπήρυξα, « Ξεν. » Ἀπερύκειν τοὺς λύκους ἀπὸ τοῦ οἴκου, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Πρόσθεν δ' ἀπερύκου, « Σοφ., ἄπεχε, φυλάττου.

Ἀπ-ερυσιβόω-ῶ. Μ. ώσω. Γεμίζω ἐρυσίβην (καὶ ἐπμ.) ἀφανίζω (κυρ. γέννημα).

Ἀπ-ερύω (καὶ μσ.)-ομαι, Μ. ερύσω,-ομαι, Π. ἀποσπῶ (ἀφαιρῶ) τι ἀπό τινος.

Ἀπ-έρχομαι, Μ. ἀπελεύσομαι ἢ ἄπειμι (ἀόρ. Ἀπῆλθον κτλ.). Ὑπάγω, ἀναχωρῶ. » Οἴκου ἀπερχομένη, « Ὀδ. Β. » Ἀπελθεῖν ἐκ (ἀπὸ) τῆς ἐκκλησίας, « Ἰσκρ. » Παρὰ βασιλέως πολλοὶ πρὸς Κῦρον ἀπῆλθον, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Ἡ λέπρα ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ, « Γρφ. ἐχάθη ἀπὸ 'πάνω του. 2) (μτφορ.) ἀποθνήσκω. » Ἀπελθόντος δὲ Σωκράτους. « Αρτ. 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὰ τοῦ Πάλιν κτλ.) ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω. » Τῶν ἐλθουσῶν οὐδεμία πάλιν ἀπῆλθεν, « Ἰσκρ. » Προσδραμεῖν ἢ πάλιν ἀπελθεῖν, « Ξεν. (καὶ μτχ.) » Ἀπῆλθε κινδυνεύσας (τρωθείς), « αὐτ.

Ἀπερῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀπαγορεύω.

Ἀπερωεύς, έως (ὁ), Π. ὁ ἐμποδίζων (σταματῶν, ἐναντιούμενος κτλ.), [ἐκ τοῦ

Ἀπ-ερωέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. κρατῶ τὴν ὁρμὴν (ἐρωὴν) τινος, ἐμποδίζω, (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. μὲ γεν.) παύω, παραιτοῦμαι, ὀπισθοδρομῶ.

Ἀπερωή (ἡ), Π. ἐμπόδισμα· ὀπισθοδρόμησις· ἀναχώρησις.

;Ἀπέρωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἐπέραστος (ἐράσμιος), ἀποτρόπαιος, ἀπάνθρωπος, ἢ = Δύσερως.

Ἄπες, Ἰων. ἀντὶ Ἄφες, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἀφίημι.

Ἄπεσαν, Π. ἀντὶ Ἀπῆσαν, ἀπεῖχον, ἦσαν μακράν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἄπειμι.

Ἀπέσβας, Δ. ἀντὶ Ἀπέσβης, β'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀποσβέννυμι.

Ἀπ-εσθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκβάλλω τὴν ἐσθῆτά μου, ἐκδύομαι.

Ἀπ-εσθίω, Μ. έδομαι (ἀόρ. Ἀπέφαγον κτλ.). Τρώγω (μέρος φαγητοῦ). 2) παύομαι τοῦ ἐσθίειν, ἀποτρώγω.

Ἀπεσκής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, πέσκος], ἀσκέπαστος (μὲ δέρμα ἢ 'ξώφλοιον.)

Ἀπεσκίμφθαι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποσκίμπτομαι.

Ἀπέσκληκα, πρκ. τοῦ Ἀποσκέλλω.

Ἀπεσκληκότως, ἐπίῤ. [ἀπέσκληκα]. Σκληρῶς.

Ἀπέσομαι, μέλλ. τοῦ Ἄπειμι.

Ἀπέσσουα, (Λακων.) ἀντὶ Ἀπεσσύη ἢ Ἀπεσσύθη, γ'. ἑν. πρσ. ἢ

Ἀπέσσυθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἀπεσσύθησαν, γ'. πλθ πρσ. τοῦ ἀόρ. τῆς ὁρς. καὶ

Ἀπέσσυμαι, πρκ. τοῦ Ἀποσεύομαι.

Ἀπέστιχον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀποστείχω.

Ἀπεστάλην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀποστέλλω.

Ἀπέστασαν, Π. ἀντὶ Ἀπέστησαν.

Ἀπεστράφατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. καὶ

Ἀπεστράφην, ἀόρ. β'. πθ. τοῦ Ἀποστρέφω.

;Ἀπεστύς, ύος καὶ

Ἀπεστώ, οῦς (ἡ), Π. Ἰων. [ἄπειμι ἢ ἀφίσταμαι], Ἀπουσία, Ἀποδημία.

Ἀπέστων, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπέστωσαν, πλθ. γ'. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Ἄπειμι (λείπω).

Ἀπ-εσχαρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. (ἐπὶ πληγ.) Ἀποῤῥίπτω τὴν ἐσχάραν (τὴν πέτσαν, τὸ κάρκαδον), (ἐπμ.) ἰατρεύομαι.

Ἀπέσχηκα, πρκ. καὶ

Ἀπέσχον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀπέχω.

Ἀπέταλος καὶ Ἰων. Ἀπέτηλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων φύλλα (πέταλα), ἄφυλλος.

Ἀπέταμον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀποτέμνω.

Ἀπετετίκει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. καὶ

Ἀπετίσθει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀποτίνυμι.

Ἀπέτραγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀποτρώγω.

Ἀπετράπην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀποτρέπω.

Ἀπευδιασμός (ὁ). ἡ ἀποκατάστασις τῆς εὐδίας, 'ξαστέρωμα, γαλήνισμα.

Ἀπ-ευδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν εὐδοκῶ, δὲν ἐγκρίνω, ἀποδοκιμάζω· ἀποῤῥίπτω.

Ἀπ-ευθανατίζω, Μ. ίσω. Ἀποθνήσκω μὲ καλὸν (ἔνδοξον) θάνατον.

Ἀπευθής, έος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ μὴ πυθόμενος (μαθών, ἀκούσας), ἀμαθής, ἄπειρος· ἀνίκανος. 2) (πθ. χ. πτ.) ἀνήκουστος, ἀγνώριστος· ἀσήμαντος.

Ἀπ-ευθύνω, Μ. υνῶ. Ἰσιάζω. » Ἔντερον ἀπευθυσμένον, « Ἀνατομ. 2) (μτφορ.) βάλλω εἰς τάξιν, ῥυθμίζω, διορθόνω· (ἐπμ.) παιδεύω, τιμωρῶ. 3) = Διευθύνω· διοικῶ. 4) = Κατευθύνω. » Πρὸς τὸν σκοπὸν ἀπευθύνων τὸ βέλος, « Βσλ. » Ἐὰν δαίμων Ὀρέστην δεῦρ' ἀπευθύνῃ μολεῖν, « Εὐρ., κατευοδώσῃ.

Ἄπευχος (ὁ, ἡ), (ἐπὶ φυτ.) = Ἄοζος.

Ἀπευκταῖος, α, ον. Ἀνάξιος τοῦ νὰ εὔχεταί τις νὰ τὸν ἀπολαύσῃ, τὸν ὁπ. εὔχεται ἕκαστος ν' ἀποφύγῃ, ἀποτρόπαιος, μισητὸς κτλ.

Ἀπευκτικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς τὸ ἀπεύχεσθαι.

Ἀπευκτός, ὴ ἢ ός, ον ἢ όν. Ἀπευκταῖος.

Ἀπ-ευνάζω, Μ. άσω. Κοιμίζω. (μτφορ.) καταπραΰνω.

Ἄπευστος (ὁ, ἡ), = Ἀπευθής.

Ἀπ-ευτακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω εἰς (ἢ Κάμνω τι μὲ) τάξιν. » Ἀπευτακτῶ τοὺς φόρους, « Στρ., τοὺς πληρόνω ἐν καιρῷ καὶ ἀνελλιπῶς.

Ἀπεύχετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπευκταῖος.

Ἀπ-εύχομαι, Μ. εύξομαι. Εὔχομαι νὰ μὴ γένῃ (μὴ συμβῇ) τι, (τὸ ὁπ. ἐπμ) φοβοῦμαι, ἀποστρέφομαι, μισῶ, ἀποφεύγω.

Ἀπ-ευωνίζω, Μ. ίσω, = (ἢ μᾶλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπευωνίζω.

Ἀπεφηνάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀποφαίνω.

Ἀπέφθαρμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀποφθείρω.

Ἀπέφθιθον (θεν), Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀπέφθινον, ἀόρ. τοῦ Ἀποφθίνω.

Ἄπεφθος (ὁ, ἡ), [ἀφέψω]. ὁ πολλάκις βρασμένος ἢ 'ξαναβρασμένος, (ἐπμ.) λαγαρισμένος, καθαρώτατος.

Ἀπ-εχθαίρω, Μ. αρῶ. (μὲ αἰτ.) Μισῶ (ἐξ ὅλης καρδίας), ἀποστρέφομαι. 3) (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἐκ δ'.) κάμνω τι μισητὸν (ἀποτρόπαιον) εἴς τινα, τὸν κάμνω νὰ τὸ ἀποστραφῇ.

Ἀπ-εχθάνομαι, Μ. εχθήσομαι (ἀόρ. Ἀπηχθόμην, πρκ. Ἀπήχθημαι). (μὲ δοτ. καὶ σπν. αἰτ.) Εἶμαι (Γίνομαι) μισητός. » Ἀλλήλοις ἀπεχθάνεσθαι. « Πλάτ. » Λόγος ἀπεχθανόμενος, « Ξεν. 2) (μὲ αἰτ. προθετ.) εἶμαι ἢ γίνομαι ἐχθρός, μισῶ. » Πρὸς τὴν ἡγεμονίαν ἀπηχθάνοντο, « Πλ.

Ἀπέχθεια (ἡ). ἔχθρα, ἀποστροφή, ἀντιπάθεια,

Ἀπεχθέμεν (έμεναι), Π. ἀντὶ Ἀπέχθεσθαι.

Ἀπέχθηαι, Π. ἀντὶ Ἀπέχθῃ, β'. πρσ. τοῦ ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀπεχθάνομαι

Ἀπέχθημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀπεχθείας, πρᾶγμα ἢ πρόσωπον ἄξιον ἀπεχθείας.

Ἀπεχθήμων, ονος καὶ

Ἀπεχθής, έος (ὁ, ἡ). μισητός, μεμισημένος.

Ἀπεχθητικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν ἀπέχθειαν, ἢ γινόμενος ἀπεχθής·

Ἀπέχθομαι (παρατ. Ἀπηχθόμην), = Ἀπεχθάνομαι.

Ἀπεχθῶς, ἐπίῤ. Μὲ ἀπέχθειαν. » Ἀπεχθῶς ἔχω τινί, « = Ἀπεχθάνομαι.

Ἀπέχρη, παρατ. τοῦ Ἀποχρῆ.

Ἀπ-εχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυρόνω (Ἐνδυναμόνω) τι ἐντελῶς.

Ἀπ-έχω, Μ. ἀφέξω (ἀόρ. Ἀπέσχον κτλ.). Κρατῶ μακράν, μακρύνω, ἐμποδίζω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ γεν. ἐλλ. ἐκ δ') » Λοιμοῖο χεῖρας ἀφέξει, « Ἰλ. Α. » Ἄνεμοι κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας, « Ἡσ. » Ἑκὰς νήσων ἀπέχειν νῆα, « Ὀδ. Ο. » Οὐδὲν ἀπέχει, « Πλάτ. (καὶ μσ.) » Κακῶν ἀπέχεσθαι χεῖρας, « Ὀδ. Χ. » Μηδὲ τοῦ σώματος τὼ χεῖρε ἀποσχέσθαι μου, « Δμ. 2) ἔχω τι 'παρμένον, τὸ ἀπέλαβον, τὸ ἐπληρώθην. » Ἀπέχω τὴν χάριν, « Συν. » Ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν, « Γρφ. 3) (ἀμτβ. ἢ ἐλλ.) εἶμαι μακράν τινος, ἀπέχω ἀπό, διαφέρω. » Δέχ' ἡμερῶν ἀπέχειν ὁδόν, « Ξεν. » Ἀπεῖχον ὅσον παρασάγγην, « αὐτ. » Τοσοῦτον ἀπέχω τοῦ ποιεῖν τι, « Ἰσκρ. » Ἀπέχουσιν οὐδὲν τῶν ὑπολαμβανόντων, « Πλ. » Ἡ οὐδέν τι ἀπεῖχε γαμετῆς γυναικός, « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Ἀπέχεσθαι οἴνου, « Ἀρστ. » Πολέμου ἀφεξόμεθα, « Ἰλ Θ. » Τὸ συμβουλεύειν ἀφεκτέον, « Ἰσκρ. » Ἀνέχου καὶ ἀπέχου, « Γνμ. » Οὐκ ἀπεσχόμην τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν, « Ξεν. » Ἀπεχόμενοι ὥστε μὴ ἐμβάλλειν, « Θκ. 4) (ἀπρσ.) φθάνει, ἀρκεῖ. » Ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτήν, « Ἀνακρ.

Ἀπεψία (ἡ), [ἀ, πέπτω]. ἀχωνευσία.

Ἀπ-έψω, Μ. εψήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφέψω.

Ἀπέψων, παρατ τοῦ Ἀποψάω.

Ἀπεών, οῦσα, όν. Π. ἀντὶ Ἀπών, μτχ. τοῦ Ἄπειμι.

Ἀπέωσε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπωθέω.

Ἀπήγαγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀπάγω.

Ἀπήγγειλα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπαγγέλω.

Ἀπ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀφηγέομαι.

Ἀπήγημα (τὸ), Ἀπήγησις (ἡ), κτλ. Ἰων. ἀντὶ Ἀφήγημα κτλ.

Ἀπῆγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀπάγω.

Ἀπῆγξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπάγχω.

Ἀπ-ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀπαγορεύω. ‖. (μσ.) ἀπολογοῦμαι.

Ἀπηγόρημα (τὸ). συνηγορία, ἀπολογία.

Ἀπήδαλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς πηδάλιον.

Ἀπῄειν, παρτ. ἢ ἀόρ. τοῦ Ἄπειμι (ὑπάγω).

Ἀπῄεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ (παρτ.) Ἀπῄειν

Ἀπ-ηθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διηθέω, στραγγίζω (περνῶ) ὑγρόν τι ἀπὸ πανί, σουρόνω, (παρβλ. Διϋλίζω),

Ἀπήθημα (τὸ). τὸ ὑγρὸν ὅ,που ἀπεράσθη ἀπὸ πανί.

Ἀπήϊα, Π. ἀντὶ Ἀπῄειν, παρτ. τοῦ Ἄπειμι.

Ἀπῆκα, Ἰων. ἀντὶ Ἀφῆκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀπήκοος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑπακούων, παρήκοος.

Ἀπηκριβωμένως, ἐπίῤ. (μτχ.) Μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, ἐπιμελέστατα, ἐντελέστατα.

Ἄπηκτος (ὁ, ἡ), = Ἀπαγής. 2) ὁ μὴ πήζων (μὴ ἐπιδεχόμενος πῆξιν). » Τὸ μὲν στέαρ πήγνυται ψυχόμενον· ἡ δὲ πιμελὴ ἄπηκτον, « Ἀρσ.

Ἀπήλακα, πρκ. καὶ

Ἀπήλασα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπελαύνω.

Ἀπήλαυον, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπέλαυον, παρτ. καὶ

Ἀπήλαυσα, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπέλαυσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπολαύω.

Ἀπ-ηλεγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [ἀπηλεγής], = Ὀλιγωρῶ, ἀδιαφορῶ, δέν μοι μέλει.

Ἀπηλεγέως, ἐπίῤ. Π μὲ ἀδιαφορίαν, χωρὶς συστολήν, ἐλευθέρως παῤῥησίᾳ, ἀποτόμως· ἐπιμόνως, βεβαίως, [ἐκ τοῦ

Ἀπηλεγής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀπό, ἀλέγω]. ὁ μὴ φροντίζων, ἀδιάφορος· ἀπότομος, σκληρός.

Ἀπηλιαστής, οῦ (ὁ), Κωμ. ὁ φεύγων τὰ δικαστήρια (ἴδε Ἡλιαστής), μὴ φιλόδικος.

Ἀπ-ηλιθιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου ἠλίθιον.

Ἀπῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀφῆλιξ.

Ἀπηλιώτης, ου (ὁ). ὁ ἀπὸ τῆς ἰσημερινῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου πνέων ἄνεμος, (Ἰταλ.) Λεβάντες.

Ἀπηλλάγην, πθ. ἀόρ. β΄. τοῦ Ἀπαλλάττω.

Ἀπηλοίησα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπαλοιάω

Ἄπηλος (ὁ, ἡ), ὁ χωρὶς πηλοῦ (λάσπης), ἀλάσπωτος.

Ἀπήμαντος (ὁ, ἡ), [ἀ, πημαίνω], = Ἀπήμων, ἀβλαβής, ἀκέραιος.

Ἀπήμβροτον, Π. ἀντὶ Ἀφήμαρτον, ἀόρ. β΄. τοῦ Ἀφαμαρτάνω.

Ἀπημελημένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ὅλως διόλου παρημελημένως.

Ἀπῆμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἄπειμι (Λείπω).

Ἀπῆμεν, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπῄειμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἄπειμι (Ὑπάγω).

Ἀπήμιος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπιθ. τοῦ Διός), ὁ ἀποτρέπων τὴν βλάβην (τὸ πῆμα).

Ἀπημονία καὶ

Ἀπημοσύνη (ἡ), Π. ἡ ἰδιότης καὶ κατάστασις τοῦ ἀπήμονος, ὑγεία, ἀκεραιότης· ἀθωότης, ἀκακία,

Ἀπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, πῆμα]. ὁ μὴ βλάπτων (ἐμποδίζων κτλ.), (ἀλλὰ) βοηθῶν, συνεργῶν. » Ἄνεμος (» Λόγος, » Ὕπνος κτλ.)—, « 2) ὁ μὴ παθὼν (ἢ μὴ ὑποκείμενος εἰς βλάβην, ἄβλαπτος, σῶος, ἀκέραιος. » Πάντες ἀπήμονες ἦλθον, « Ὀδ. Δ.

Ἀπῆν, παρτ. τοῦ Ἄπειμι (Λείπω).

Ἀπήνεγκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀποφέρω.

Ἀπήνεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπηνοῦς, σκληρότης ἀπανθρωπία.

Ἀπηνεμία (ἡ). νηνεμία, γαλήνη, ἀπανεμιά, [ἐκ τοῦ

Ἀπήνεμος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) ὅπου δὲν φυσᾷ (δὲν πιάνει) ἄνεμος.

Ἀπηνέως, Ἰων. Π. ἀντὶ ἀπηνῶς.

Ἀπήνη (ἡ), [ἀπό, ἡνία;], ἁμάξι (συρόμενον συνήθως ὑπὸ ἡμιόνων). 2) Π. συνωρὶς ἵππων ἢ ἡμιόνων. 3) (ἐν γέν.) ὄχημα. (ὅθεν) » Ναΐα ἀπήνη, » Εὐρ, τὸ χαράδι.

Ἀπηνήκωτος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς πηνήκης (φενάκης), ἀξεμαλλιάρης, ἀφακιόλιστος, (Νίκ. Χων.)

Ἀπηνηνάμην, ηνήνω, ηνήνατο, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπαναίνομαι.

Ἀπήνειχεν, Ἰων. ἀντὶ Ἀπήνεγκεν, ἀόρ. ά τοῦ Ἀποφέρω, παίρνω.

Ἀπηνής [ἀπὸ ἐνηής], έος, (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσηνής, σκληρός, ἀπότομος, ἄκαμπνος· (ἐπμ.) ἀνάρμοστος· ἀπαίδευτος.

Ἀπῆνθον, Δ. ἀντὶ Ἀπῆλθον, ἀόρ. τῦ Ἀπέρχομαι.

Ἀπηνῶς, ἐπίρ. Σκληρῶς, ἀπανθρώπως, ἀποτόμως.

Ἀπῆξεν, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. ά. τῦ Ἀπαΐσσω.

Ἀπηόριος καὶ

Ἀπήορος (ὁ, ἡ), Π. ἐκκρεμής, μετέωρος· ὑψηλός· μεμακρυσμένος. » Κλῶνες ἀπηόριοι, « Ἐπιγρ, ἀπηρτημένοι, παρεκτεταμένοι. » Ἐχθρῶν ἀπάοροι, « Πινδ.

Ἀπῆρα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπαίρω.

Ἀπῆργμαι, πρκ. τοῦ Ἀπάρχομαι.

Ἀπηρής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, πηρός], = Ἄπηρος, Ἀπήμων.

Ἀπῆρκα, πρκ. τοῦ Ἀπαίρω.

Ἄπηρος (ὁ, ἡ), = Ἀπήρωτος. 2) ὁ μὴ ἔχων πήραν (δισσάκι).

Ἀπήρτημαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀπαρτάω.

Ἀπηρτισμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἐντελῶς, πληρέστατα.

Ἀπήρυγον, ἀόρ. β΄. τοῦ Ἀπερεύγομαι.

Ἀπηρυθριασμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Πάντη ἀνασχύντως, ξεδιάντροπα.

Ἀπήρωτος (ὁ, ἡ). μὴ πεπηρωμένος, ὑγιής, σῶος, ὁλομελής, ἀκέραιος.

Ἀπήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφήσω, μέλλ. τῦ Ἀφίημι.

Ἀπήτρια (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἠπήτρια.

Ἀπηύρων, ας, α, κτλ. ἴδε Ἀπαυρίσκομαι.

Ἀπήχεια (ἡ). (μουσ.) ἀσυμφωνία. κακοφωνία, παραφωνία· (μτφορ.) διαφωνία, διχόνοια.

Ἀπηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἐκβάλλω) ἦχον, ἠχῶ μακρόθεν, ἀντηχῶ, (μὲ αἰτ.) κάμνω νὰ ἀντηχήσῃ. 2) = Ἀπᾴδω (κυρ. καὶ μτφορ.)

Ἀπήχημα (τό). ἀντήχημα, συνέχεια τῆς φωνῆς (ἀφ' οὗ παύσῃ), (μτφορ.) μίμημα, ἴχνος. 2) (χειρουργ.) ἡ ἀντικρὺ τοῦ κτυπηθέντος μέρους (κυρ. τῆς κεφαλῆς) γινομένη πληγή.

Ἀπηχής, έος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ φων. μουσ.) νόθος, ἀηδής, (μτφορ.) = Ἀπᾴδων, ἀσύμφωνος.

Ἀπήχησις (ἡ). ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀπηχεῖν, ἀντήχησις, (μτφορ.) ἀσυμφωνία.

Ἀπήχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπάγω.

Ἀπηχῶς, ἐπίρ. Ἐναντίον (Ἐκτὸς) τοῦ ἤχου, ἀσυμφώνως, ἀταίρειαστα.

Ἀπήωρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀπήορος.

Ἀπιάλλω, Μ. ιαλῶ, Π. ἀποπέμπω.

Ἀπιδεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφοράω.

Ἀπιέναι, ἀπαρ. τοῦ Ἄπειμι (ὑπάγω).

Ἀπίημι, Μ. ἀπήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀφίημι.

Ἀπίθανος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πιθανότητα, ἀπίστευτος, ἄτοπος. 2) ὁ μὴ ἔχων πειθώ, ἀνεπιτήδειος πρὸς τὸ καταπείθειν. 3) (σπν.) ὁ μὴ πειθόμενος (πιστεύων) εὐκόλως, δύσπιστος.

Ἀπιθανότης (ἡ). ἔλλειψις πιθανότητος.

Ἀπιθάνως, ἐπίρ. Χωρὶς πιθανότητος. » Ἀναγινώσκειν τὸν λόγον ἀπιθάνως, καὶ μηδὲν ἦθος ἐνσημαινόμενος, ἀλλ' ὥσπερ ἀπαριθμῶν, » Ἰσκρ.

Ἀπιθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀπειθέω.

Ἀπιθής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπειθής.

Ἄπιθι, β΄. πρσ. τῆς προστ. τοῦ Ἄπειμι.

Ἀπιθύνω, Μ. υνῶ, = Ἀπευθύνω.

Ἀπίκαται, Ἰων. ἀντὶ Ἀφιγμένοι εἰσί, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἀφικνέομαι.

Ἀπικέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἀφίκοντο, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β΄. τοῦ Ἀφικνέομαι.

Ἀπικμάζω, Μ. άσω. Ἀφαιρῶ τὴν ἰκμάδα, στεγνόνω.

Ἀπικνέομαι, Μ. ίξομαι (ἀόρ. Ἀπικόμην), Ἰων. ἀντὶ Ἀφικνέομαι.

Ἄπικρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πικρότητα.

Ἀπικρόχολος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πικρὰν χολήν, μὴ θυμώδης.

Ἀπίλλω (παρτ. Ἄπιλλον), = Ἀπείλλω

Ἀπιμελής, έος καὶ

Ἀπίμελος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πιμελὴν (πάχος), ἄπαχος.

Ἀπινής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πῖνον (λέραν), καθαρός.

Ἀπινύσσω, Μ. ύξω ἢ ύσω; Π. δὲν εἶμαι πινυτός (συνετός), δὲν ἔχω φρόνησιν ἢ αἴσθησιν, ἀνοηταίνω, ἀναισθητῶ.

Ἄπιξις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄφιξις.

Ἀπίξομαι, Ἰων. ἴδε Ἀπικνέομαι.

Ἀπιοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα ἀπιδίου, ὅμοιος μὲ

Ἄπιον (τὸ) καὶ

Ἄπιος (ὁ), ὀπωρ. τὸ ἀπίδι. 2) εἶδ. φυτ. μὲ ῥίζας φαγωσίμους ἀπιδοειδεῖς (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ σελίνου ἢ τοῦ εὐφορβίου), ἢ ἄλλ. Ἰσχὰς καὶ Χαμαιβάλανος.

Ἄπιος (ἡ), δένδρ. ἡ ἀπιδιά. 2) = Ἄπιον.

Ἄπιος, α, ον, Π. [ἀπό]. ὁ μακρὰν ἀπέχων, μεμακρυσμένος, μακρυνός.

Ἀπιπόω-ῶ, Μ. ώσω. Στραγγίζω, ξεζουμίζω.

Ἄπις, ιδος (ἡ), Π. = Πραπίς, (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) φρένες, σύνεσις, (ἴδε Ἀπάδις).

Ἀπισόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀνισόω.

Ἀπίσσωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πισσωμένος

Ἀπιςέαται, Ἰων. ἀντὶ Ἀφίστανται, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ Ἀφίσταμαι.

Ἀπιστείη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀπιστία.

Ἀπιστέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ ἀπαρ.) Δὲν πιστεύω, δὲν ἐμπιστεύομαι, δὲν ἔχω πίστιν ἢ ἐμπιστοσύνην, δυσπιστῶ, ὑποπτεύω. 2) ἀπειθῶ, δὲν ὑπακούω. ||. (πθ.) δὲν πιστεύομαι (ὑπ' ἄλλου). » Οἳ ἂν γνῶσιν ἀπιστούμενοι, οὐ φιλοῦσι τοὺς ἀπιστοῦντας, « Ξεν.

Ἀπιστητέον, θετ. τοῦ Ἀπιστέω.

Ἀπιστητικός, ἡ, όν. Ὁ κλίνων (ἔχων διάθεσιν) εἰς τὴν ἀπιστίαν, δύσπιστος.

Ἀπιστία (ἡ). τὸ ἀπιστεῖν, ἔλλειψις πίστεως, δυσπιστία κτλ. » Ἀπιστίᾳ τῆς παρούσης ἡδονῆς δακρύοντες, « Πλ. 2) = Ἀπιθανότης. » Τὴν ἀτοπίαν καὶ ἀπιστίαν ὧν λέγει, « Ἰσκρ. 3) ἀπείθεια, ἀνυποταξία, (Ἰσκρ. Ἀρχιδ.).

† Ἀπιστόκορος (ὁ, ἡ), Π. (ἀδκμ). πλήρης (κεκορεσμένος) ἀπιστίας.

Ἄπιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πιστεύων, δύσπιςος, (ἴδε Θῳρ. Χαρ.). 2) Π. = Ἄπειστος, ἀκατάπειστος. 3) = Ἀπειθής, μὴ ὑπακούων. 4) ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ φυλάττων πίςιν (ἀλήθειαν), δόλιος. 5) (πθ.) μὴ ἀξιόπιστος, ἀπίστευτος, ἀπίθανος.

Ἀπιστοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ ἀπιστία.

Ἀπιστούντως, ἐπίρ. (μτχ.) = τῷ

Ἀπίστως, ἐπίρ. Χωρὶς πίςιν, μὲ ἀπιςίαν, δολίως· ἀπιθάνως κτλ.

Ἀπισχναίνω, Μ. ανῶ καὶ

Ἀπισχνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου ἰσχνὸν (λιγνόν).

Ἀπισχυρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κρατοῦμαι δυνατὰ ἀπό· ἀρνοῦμαι (ἀποποιοῦμαι, ἢ ἀντιστέκω εἴς) τι ἐπιμόνως.

Ἀπίσχω, Μ. ἀποσχήσω, = Ἀπέχω.

Ἀπίσωσις, εως (ἡ). πρᾶξις τοῦ ἀπισοῦν, ἐξίσωσις.

Ἄπιτε, β΄. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνες. τῆς ὁριςικῆς ἢ τῆς προστ. καί.

Ἀπιτέον, θετ. τοῦ Ἄπειμι (ὑπάγω).

Ἀπίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος ἀπὸ ἀπίδια.

Ἀπιτητέον, = Ἀπιτέον.

Ἀπῖχθαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀφῖχθαι

Ἀπιχθυόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ἰχθύν.

Ἄπιχθυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπεχόμενος ἰχθύων, μὴ τρώγων ὀψάρια.

Ἀπίων (τῶν), γεν. πλθ. τοῦ Ἄπιος ἢ Ἄπιον.

Ἀπίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πίων (παχύς), ἄπαχος.

Ἀπιών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Ἄπειμι (ὑπάγω).

Ἄπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπλανής.

Ἁπλαῖ, ῶν (αἱ), (ἐνν. κρηπῖδες) εἶδος Λακωνικῶν ὑποδημάτων μὲ μονοὺς (ἁπλοῦς) πάτους.

Ἀπλάκητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀναμπλάκητος.

Ἀπλάνεια (ἡ). ἔλλειψις πλάνης, ἀκινησία, μονιμότης, [ἐκ τοῦ

Ἀπλανής, έος καὶ

Ἀπλάνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πλανώμενος (περιφερόμενος, [καὶ μτφρ.] ἀπατώμενος), ἀμετακίνητος, σταθερός, εὐθύς, δίκαιος, ἀλάνθαστος.

Ἀπλανῶς, ἐπίρ. Χωρὶς πλάνην.

;Ἄπλαστος (ὁ, ἡ), Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀπέλαστος ἢ Ἄπλατος.

Ἄπλαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πεπλασμένος, ἄμορφος, ἀσχημάτιστος. 2) ἀπροσποίητος, εἰλικρινής, ἁπλοῦς, ἄδολος.

Ἀπλάστως, ἐπίρ. Ἀπροσποιήτως, ἁπλῶς κτλ.

Ἀπλατής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πλάτος.

Ἄπλατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπέλαστος καὶ Ἄπλετος.

Ἄπλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πλεγμένος (περιπεπλεγμένος).

Ἀπλεονέκτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πλεονεκτῶν ἢ μὴ πλεονεκτούμενος, ὁ μὴ θέλων (ἢ μὴ παθὼν ἀπό, γινόμενος χωρὶς) πλεονεξίαν.

Ἀπλετομεγέθης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄπλετον (ἄπειρον) μέγεθος, ὑπερμεγέθης.

Ἄπλετος (ὁ, ἡ), [ἀ, πίλνημι]. ἀπρόσιτος, φοβερός, τερατώδης· ἄπειρος· ἀμέτρητος· ὑπερμεγέθης.

Ἄπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων ἀδύνατα) πλευρὰ (πλαγινά)· (μτφορ.) ἀσυνόδευτος, ἀβοήθητος.

Ἄπλευστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πλευσθεὶς ἢ μὴ πλεύσιμος.

Ἀπλήγιος (ὁ, ἡ), Κωμ. ἁπλοῦς τὸν τρόπον, ἁπλοϊκός, [ἐκ τοῦ

Ἀπληγίς, ίδος (ἡ), = Ἁπλοΐς.

Ἄπληκτος (ὁ, ἡ). ἀπλήγωτος, ἀκτύπητος· (συνκδχ.) μὴ θέλων παρακίνησιν, πρόθυμος.

Ἀπλημμελής, έος (ὁ, ἡ). ἀναμάρτητος, ἀλάνθαστος.

Ἀπλήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀπλήρωτος καὶ

Ἀπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), = Ἄπληκτος.

Ἀπλήρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πληρωθεὶς (γεμισθεὶς) ἢ μὴ δυνάμενος πληρωθῆναι· ἀγέμιστος· ἀτελής· ἀχόρταςος, ἄπληςος.

Ἀπληρώτως, ἐπίρ. = Ἀπλήστως.

Ἀπληστεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι ἄπληστος, κάμνω τι μὲ ἀπληστίαν.

Ἀπληστία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπλήςου, τὸ νὰ ἦνέ τις ἄπληστος (νὰ μὴ χορταίνῃ ποτέ).

Ἀπλήστοινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄπληστος οἴνου, οἰνοπότης ἀχόρταςος.

Ἄπληςος (ὁ, ἡ), = Ἀπλήρωτος, ἀγέμιςος, ἀχόρταςος· (συνκδχ.) ἄπειρος, ὑπερμεγέθης. » Φεύγειν φυγῇ ἀπλήςως, « Πλάτ.

Ἀπλήστως, ἐπίρ. Μὲ ἀπληστίαν, ἀχόρταστα.

Ἄπλητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄπλατος.

Ἁπλόη (ἡ), = Ἁπλότης.

Ἁπλόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Οὐλόθριξ.

Ἄπλοια (ἡ), τὸ νὰ μὴ δύναταί τις νὰ πλεύσῃ (ταξειδεύσῃ) δι' ἔλλειψιν ἢ ἐναντιότητα ἀνέμου.

Ἁπλοΐζομαι, Μ. ίσομαι. Φέρομαι ἢ Ὁμιλῶ μὲ ἁπλότητα (εἰλικρίνειαν).

Ἀπλοΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄπλοια.

Ἁπλοϊκός, ή, όν. Ὁ φερόμενος ἢ γινόμενος μὲ ἁπλότητα, ἄκακος, ἀφελής, φυσικός, ἀκαλλώπιστος, ἀνεπιτήδευτος, ἀνυπόκριτος κτλ., (ἴδε Ἁπλοῦς).

Ἁπλοϊκῶς, ἐπίρ. Μὲ ἁπλότητα, χωρὶς ἐπιτήδευσιν, ἀδόλως, ἀφελῶς, κτλ.

Ἁπλοΐς, ίδος (ἡ), (κυρ.) χλαῖνα ἢ ἐσθὴς ἁπλῆ (μονή, ὄχι διπλῆ), παρβλ. Διπλοΐς).

Ἁπλόκαμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πλοκάμους (πλεξίδας)

Ἄπλοκος (ὁ, ἡ), = Ἄπλεκτος.

Ἁπλοκύων (ὁ). ἁπλοῦς (φυσικός, ἀληθινός, καθ' αὑτὸ) κυνικὸς φιλόσοφος (ἐπίθ. τοῦ Ἀντισθένους).

Ἁπλόος-οῦς, όη-ῆ, όον-οῦν (τὸ παρθτ. Ἁπλοώτερος καὶ Ἁπλούστερος, -ούςατος), [ἅπαξ, πέλω]. ὁ μὴ διπλοῦς ἢ πολλαπλοῦς, μὴ σύνθετος, μονός, μονοειδής, (καὶ μτφορ.) φυσικός, ἀνεπιτήδευτος, ἄδολος, εἰλικρινής, ἀνυπόκριτος, ἄκακος. 2) σαφής, μὴ περινενοημένος. 3) εὐήθης, εὐαπάτητος, εὐκολόπιστος κτλ.

Ἄπλοος-ους (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. Ἀπλοώτερος, -ώτατος). ὁ μὴ πλεύσιμος, ἄπλευστος. » Ἄπλους ἡ θάλαττα ὑπὸ τῶν λῃστῶν γέγονε, « Δμ. 2) ὁ μὴ δυνάμενος πλέειν, ἄχρηστος διὰ πλεύσιμον. » Ἑπτὰ δὲ νῆες ἄπλοι ἐγένοντο, « Θκ.

Ἁπλοπάθεια (ἡ). (φλσφ.) ἡ ἁπλῆ μόνον ἀντίληψις (ἐντύπωσις) τῶν αἰσθημάτων, [ἐκ τοῦ

Ἁπλοπαθής, έος (ὁ, ἡ). (φλσφ.) ὁ ὑποκείμενος εἰς ἁπλᾶς μόνον ἐντυπώσεις (ἀντιλήψεις) τῶν αἰσθημάτων, ὁ εὑρισκόμενος πάντοτε εἰς παθητικὴν μόνον κατάστασιν.

Ἁπλός, ή, όν, Π. ἀντὶ Ἁπλόος-οῦς.

Ἁπλοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἁπλότης.

Ἁπλοσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἁπλοῦν σχῆμα (σχηματισμόν), μονοειδής· σταθερός.

Ἁπλότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἁπλοῦ, εὐθύτης, ἀκακία, ἡ εὐήθεια κτλ.

Ἁπλοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. (χειρουργ.) Κάμνω ἁπλῆν τομήν, σχίζω (ἀνοίγω) μὲ ἁπλοῦν καὶ εὔκολον τρόπον.

Ἁπλοτομία (ἡ). ἡ δι' ἁπλοῦ σχισίματος ἢ κοψίματος γινομένη χειρουργικὴ πρᾶξις.

Ἄπλους (ὁ, ἡ), Ζ. Ἄπλοος.

Ἁπλοῦς, ῆ, οῦν, Ζ. Ἁπλόος.

Ἄπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πλούσιος, ὁ μὴ ἔχων πλούτη. ||. » Πλοῦτος ἄπλουτος, « Πλ., ὁ ἀνάξιος τοῦ ὀνόματος ἢ ἄχρηςος.

Ἁπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἁπλοῦν, (ἐπμ.) ξεδιπλόνω, ἐκτείνω, ἁπλόνω.

Ἀπλυσία (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ ἀπλύτου, λέρα, ἀκαθαρσία, (καὶ μτφορ.) αἰσχρότης.

Ἀπλυσίας, ου (ὁ). εἶδος σπόγγου χρώματος κιτρινορυπάρου.

Ἄπλυτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πλυθεὶς ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος πλύσιμον, ἄπαςρος, λερωμένος. » Ῥαφανὶς ἄπλυτος, « Ἡσύχ., εἶδ. μελανορυπάρου ῥεπανίου, (Τουρκ.) κεςανορέπανον.

Ἄπλωμα (τό), ἡ πρᾶξις τοῦ ἁπλόνειν.

Ἁπλῶς (τὸ παρθτ. Ἁπλούστερον ἢ Ἁπλουστέρως, Ἁπλούστατα), ἐπίρ. Μὲ ἁπλοῦν (μιᾶς λογῆς, καθ' ἕνα μόνον) τρόπον, μονοειδῶς, (ἐπμ.) εὐκόλως, χωρὶς σκοπόν, ἐπιπολαίως, ὅπως τύχοι, ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, (τρπ.) ἁπλά. » Ἀγροικότερός εἰμι, ὥσθ' ἁπλῶς μοι διαλέγου, « Ἀρςφ. » Μήτε παντάπασιν ἁπλῶς, μήτε λίαν ἀκριβῶς, « Ἰσκρ. 2) μὲ ἁπλότητα, ἀδόλως, ἀνυπόπτως. » Ἁπλῶς ἀνεγίνωσκε, « Πλ. 3) ἐξ ὁλοκλήρου, ἐντελῶς. » Τῶν δὲ Ἀθηναίων κατέδυ μὲν οὐδεμία (ναῦς) ἁπλῶς « Θκ. 4) ἀπολύτως, γενικῶς, ἐν ἑνὶ λόγῳ, ἐν γένει, ἐν συντόμῳ· » Ἁπλῶς οὐδὲ ἓν ὧν λέγει συνίημι, « Ἀθ. » Πάνθ' ἁπλῶς, « Δμ. » Ἅπαξ ἁπλῶς. « ἴδε Ἁπαξαπλῶς.

Ἄπλωτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄπλευστος, μὴ πλεύσιμος.

Ἀπνεής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ στερ]. μὴ πνέων (φυσῶν). 2) [ἀ ἐπιτ.] ὁ λίαν (δυνατὰ) πνέων. » Πῦρ ἀπνεές, « Ἐπγρ.

Ἀπνεύματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν) ἀέρα.

Ἀπνευστί, ἐπίρ. Χωρὶς ἀνασασμόν, χωρὶς ν' ἀναπνεύσῃ, ἀδιακόπως. » Ἀπνευστὶ ἔχω, « Πλάτ., = Ἀπνευστιάζω.

Ἀπνευςία (ἡ), τὸ μὴ πνέειν (ἀναπνέειν), κράτημα τῆς ἀναπνοῆς.

Ἀπνευστιάζω, Μ. άσω Δὲν ἀναπνέω, κρατῶ τὴν ἀναπνοήν μου.

Ἄπνευστος (ὁ, ἡ), = Ἄπνοος.

Ἀπνεύστως, ἐπίρ. = Ἀπνευστί.

Ἄπνοια (ἡ). ἔλλειψις ἀνέμου, νηνεμία.

Ἄπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πνοὴν (ἀναπνοήν), νεκρός. 2) (τόπος) ὅπου δὲν πνέουν ἄνεμοι. 3) ξεθυμασμένος.

Ἀπό, πρόθ. (συντ. μὲ γεν. καὶ σημ. ἐν μὲν συντ. 1) Τόπον (ἢ κατὰ κίνησιν, δηλ.) ἀπομάκρυνσιν (καὶ ἐπμ.) χωρισμὸν ἢ τὸ μακρὰν καὶ ἔξω: » Φίλης ἀπὸ πατρίδος, « Ἰλ. Β. » Ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο, « αὐτ. » Ἵνα μὴ ἀπ' οἴκου ὦσι, « Θκ. » Ἀφ' ἑπτὰ ςαδίων τοῦ τείχους, « Στρ. » Αὐλίζεσθαι αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ὅπλων ἐν τῇ πόλει, « Θκ. » Ἀπ' ὀφθαλμῶν γίνεσθαι, « Αξ., δηλ. ἄφαντος. » Ἀπ' ἀνδρὸς οὖσα, « Αξ., δηλ. χηρεύουσα. » Ἀπ' οὔατος ἄγγελος. . . . ὁ δύσφημος, « Σουίδ. » Ὁ ἀπὸ ἐπάρχων, « Αξ., δηλ. ὁ πρώην. » Γενόμενος ἀπὸ τῶν πράξεων ἐκείνων, « Πλ., δηλ. παύσας. (ἐδῶ ὑπάγονται καὶ αἱ φρσ.) » Ἀπὸ θυμοῦ (τρόπου, γνώμης, ἐλπίδος κτλ.). (ἢ κατὰ ςάσιν:) » Ἀπὸ τῶν νεῶν ἐμάχοντο, « Ξεν. 2) Διάστημα. » Ἀπετείχιζε τὴν πόλιν ἀπὸ θαλάσσης εἰς θάλασσαν, « Ξεν. 3). ἀρχὴν ἢ καταγωγήν. » Τῶν ἀφ' Ἡρακλέους, « Θκ. » Οὐκ ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης, « Οὐδ. Τ. » Οἱ ἀπ' Ἀθηναίων Ἴωνες « Θκ. (καὶ περιφρ.) » Οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς (τῆς βουλῆς, τοῦ βήματος, τῆς θυμέλης κτλ.), « ἀντὶ οἱ Στωϊκοί (οἱ βουλευταί, οἱ

ῥήτορες, οἱ κωμικοὶ ἢ τραγικοὶ κτλ.). (καὶ καταγρ.) »Ὁ ἀπ' ἀνθράκων (ἀπὸ τηγάνου) ἰχθὺς,« ἀντὶ Ὀπτὸς ἢ Τηγανιστός. 4) Αἰτίαν, (ἢ ποιητικήν:) »Χωλὸς ἀπὸ τραύματος.« Λχ. »Ἀπὸ τοῦ πολέμου βιοτεύειν,« Ξεν. »Ἀπὸ παραγγέλσεως μᾶλλον ἢ ἀπὸ κήρυκος ἢ ἀπὸ προγραφῆς,« αὐτ. »Ἀφ' ἑνὸς σημείϐ,« Θχ. »Ἀπὸ συνθήματος,« Γργ. »Μηδὲν ἐλπίζειν ἀπ' αὐτοῦ χρηστὸν,« Πλ., (ἢ ὀργανικήν:) »Τόξϐ ἀπὸ κρατεροῦ,« Ἰλ. Θ. »Κατελύθη πόλεμος ἀπὸ προσευχῆς,« Χρσ., (ἢ ὑλικήν:) »Ἀπὸ κέδρου,« Θκρ. »Ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος,« αὐτ. »Ἀπ' ἐλαχίστων χρημάτων αὐταρκέστατα ζῶν,« Ξεν. »Ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης,« Ἀρςφ. »Στέφανος ἀπὸ ταλάντων ξ'.,« Δμ. (ἐδῶ ὑπάγονται ϗ αἱ ἐπιῤ. φρσ.) »Ἀπὸ γλώττης (μνήμης, τύχης κτλ.), »Ἀπὸ ταὐτομάτου (τοῦ ἴσου, τοῦ προφανοῦς, τοῦ κρατίστου, τοῦ παραχρῆμα κτλ). 5) Μέρος ἀπὸ τοῦ ὅλου ἢ μετοχήν. »Ἀπὸ τῶν οὐσιῶν εἰσφέρειν τοὺς πολίτας,« Πλ. »Ἀπὸ τῶν ἐμῶν δειπνήσετον,« Ἀρςφ. »Μήδεα ἀπὸ θεῶν,« Ὀδ. Ε. »Κάλλος ἀπὸ χαρίτων,« Ὀδ. Ζ. 6) Χρόνον ἢ τὸ ἔκτοτε ἢ ὕστερον. »Ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους,« Δμ. »Ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀρχαίϐ, Θχ. »Ἀφ' ἡλίου ἀνίσχοντος μέχρι δυομένϐ,« Αἰσχ. »Εὐθὺς ἀφ' ἑσπέρας,« Ξεν. »Ἀπὸ δὲ ἕκτης ὥρας,« Γρφ. »Εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας,« Διόδ. »Ἀπὸ δείπνου,« Λξ. »Ἀφ' οὗ Ἀγαθοκλῆς ἀπέθανε,« Λχ. »Ἀπ' ἐκείνου (ἐνν. τοῦ χρόνου),« Ἰσ. »Τὸ ἀπὸ τοῦδε,« (καὶ μὲ ἐπιῤ.) »Ἀπὸ πέρυσιν,« »Ἀπὸ τοῦ νῦν, »Ἀπ' ἄρτι.« ‖. (ἐν δὲ συνθ. 1) τὸ μακρόθεν. »Ἀποβλέπω. 2) τὸ μακρὰν ἢ χωρισμὸν καὶ στέρησιν. »Ἀπόμισθος, Ἀπόσιτος, Ἀποδημῶ, Ἀποικῶ, Ἀπογαλακτίζω, Ἀπαυδῶ, Ἀποτάσσομαι. 3) παῦσιν ἢ τελειοποίησιν. »Ἀπαλγέω, Ἀπεργάζομαι. 4) ἄρνησιν. »Ἀπόφημι. 5) τὸ ἐναντίον τοῦ ὑπάρχοντος. »Ἀπογίνομαι. 6) ἐπιστροφὴν ἢ τὸ ὀπίσω. »Ἀπολαμβάνω, ἀποδίδωμι. 7) τὸ πανταχόθεν ϗ ἐντελῶς. »Ἀποφράττω, Ἀπολαμβάνω. 8) τὸ μόλις. »Ἀποζῶ. 9) ἐπίτασιν ἢ ἔμφασιν. »Ἀποθαυμάζω, Ἀποθνήσκω. 10) μεταβολήν. »Ἀπολιθόω. ‖. (Παρὰ Ποιητ. Α'.) χωρίζεται τοῦ ῥήματος (παρεντιθεμένων ἄλλων μορίων): »Ἀπὸ σ' ὀλῶ,« Ἀρςφ., ἀντὶ Ἀπολῶ σε. (Β'. περιττεύει) »Ἀπὸ μακρόθεν,« Γρφ.

Ἄπο, ἐπίῤ. Π. (τὸ συγκρ. Ἀπωτέρω, τὸ ὑπερθ. Ἀπωτάτω). μακρὰν, ἔξω, ἴδε Ἀπὸ (πρόθ.).

Ἄπο, Π. κατ' ἀναστροφὴν ἀντὶ Ἀπὸ (ὅταν τίθεται μετὰ τὸ ὄνομα). »Νεῶν ἄπο ϗ κλισιάων,« Ἰλ. Β. »Ἐμεῦ ἄπο,« Ἀπλλν. »Βλεφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει,« Λξ. (ϗ κατά τινας) »Ἄπο σκοποῦ (καιροῦ, γνώμης κτλ.).

Ἀπο-αίνυμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἀπαίνυμαι.

Ἀποαίρεο, Π. ἀντὶ Ἀφαιροῦ.

Ἀπο-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ἀντὶ Ἀφαιρῶ.

Ἀπο-αφύω (ἢ μᾶλλ.) Ἀπ-αφύω, Μ. αφύσω, Π. ἀντὶ Ἀφύω, ἀρύομαι, ἀπαντλῶ.

Ἀπόβα, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπόβηθι, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἀποβαίνω.

Ἀπο-βαδίζω, Μ. ίσομαι. Ὑπάγω, ἀναχωρῶ ἀπό τινος.

Ἀποβάθρα (ἡ). ἡ σκάλα (ἢ γέφυρα) διὰ τῆς ὁπ. ἐκβαίνομεν ἀπὸ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν, [ἐκ τοῦ

Ἀπο-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ἀπέβην κτλ.). (μόνον εἰς τὸν ἀόρ. ά. μτβτ. ἀντὶ τοῦ) Ἀποβιβάζω. »Τὴν στρατιὰν ἀπέβησε.« Ἡρ. (συνήθ. δὲ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) Ἐβγαίνω (κυρ. ἀπὸ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν), ξεμβαρκάρω, ἢ καταιβαίνω (κυρ. ἀπὸ τὸν ἵππον), ξεπεζεύω. »Καταχθεὶς, οὐ πρότερον ἀπέβη τῆς τριήρους« Πλ. »Ἀποβᾶσαι ἀπὸ τῶν πλοίων,« Ἡρ. »Περιπλεύσας ἀπέβη εἰς τὴν γῆν,« Ξεν. »Ἐξ ἵππων δι' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονὶ (ἢ) ἐπὶ χθόνα,« Ἰλ. Ω. Γ. »Ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων,« Λχ. 2) ἀναχωρῶ, φεύγω, (ϗ μτφορ.) ἀποθνήσκω. »Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη (καὶ μσ.) ἀπεβήσατο, τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ,« Ἰλ. Α. 3) (ἐπὶ πραγμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτοπρσ.) λαμβάνω ἔκβασιν, γίνομαι, συμβαίνω, ἐβγαίνω, ἐκπληροῦμαι, πραγματοποιοῦμαι, καταντῶ. »Ἀπέβα τοι κατὰ γνώμαν,« Θκρ. »Πῶς ἀποβέβηκε τὰ τοῦ χρηστηρίου;« Ξεν. »Σκοπέειν παντὸς χρήματος τὴν τελευτὴν ὅκως ἀποβήσεται,« Ἡρ. »Ὧν ἠλπίζομεν, οὐδὲν ἀποβέβηκεν,« Ἰσκρ. »Ἀπέβη δ' εἰς οὐδὲν χρηστὸν αὐτοῖς,« Πλ. »Ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσι,« Λχ. »Ὅμοιος ἀπέβης τῷ τράγῳ,« αὐτ. (ὅθ. εἰς τὸ οὐδ.) »Ἀποβαίνοντα,« Θχ., τὰ ἀποτελέσματα, αἱ συνέπειαι, (καὶ κοιν.) τὰ ἀποβησόμενα. 4) (σπν.) ἀντὶ τοῦ Ἀναβαίνω (κυρ. ἐπὶ ποτ.), πλημμυρῶ.« Ὅταν ὁ ποταμὸς ἀποβῇ,« Θφρ.

Ἀπο-βάλλω, Μ. βαλῶ. (σπν. ϗ Π.) ἀποῤῥίπτω, ἐκβάλλω ἀπὸ πάνω μου, ξεκάμνω· (καὶ μτφορ.) ἀποποιοῦμαι. »Εἰκῆ τὸν σῖτον ἀπέβαλον,« Ξεν. »Ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλεν,« Ἰλ. Β. (καὶ μσ.) »Τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;« Θκρ. »Τοὺς τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους.« Λχ. 2) (συνήθ.) χάνω, στεροῦμαι. »Νικηθέντες, ὑπὲρ ὀκτακισχιλίους ἀπέβαλον,« Πλ. »Οἱ νικώμενοι τὰ ἑαυτῶν πάντα ἀποβάλλουσι,« Ξεν. »Ἀπέβαλον τοσούτϐς ὑπὸ Κίμβρων,« Πλ.

Ἀπο-βάπτω, Μ. βάψω. Βουτῶ (Βυθίζω) τι εἴς. »Ἀποβάπτειν εἰς ὕδωρ (ἐν ἅλμῃ),« Δσκρ., Ἀθ.

Ἀπόβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποβαίνειν (κυρ. ἀπὸ τοῦ πλοίϐ εἰς τὴν ξηρὰν), ξεμβαρκάρισμα. 2) ἔκβασις· ἀποτέλεσμα. 3) ἀναχώρησις κτλ.

Ἀπο-βαστάζω, Μ. άσω, = Ἀπάγω, Ἀποφέρω.

Ἀποβατήρια (τὰ), (ἐνν. ἱερά). θυσία τελϐμένη διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ πλοίου ἀπόβασιν.

Ἀποβάτης, ου (ὁ). (κυρ. ἀθλητὴς) γυμνασμένος ν' ἀπο(καὶ πάλιν νὰ ἐπι)βαίνῃ τοῦ ἵππου ἢ τῆς ἁμάξης ἢ νὰ μεταβαίνῃ ἀπὸ ἵππου εἰς ἵππον ἢ ἀπὸ ἁμάξης εἰς ἅμαξαν ἐν ᾧ τρέχουν, (ὅθεν:) »Ἀποβάτην (ἐνν. ἀγῶνα) ἀγωνίσασθαι,« Πλ.

Ἀποβατικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀποβάτην (ἀθλητὴν ἢ ἀγῶνα).

Ἀποβέβηκα, πρκ. τοῦ Ἀποβαίνω.

Ἀπο-βηματίζω, Μ. ίσω Ἐκβάλλω (Διώκω) τινὰ ἀπὸ τὸ βῆμα ϗ (ἐν γέν.) τὴν θέσιν του, καθαιρῶ.

Ἀποβῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποβαίνω.

Ἀπ.οβήσσω(ττω), Μ. βήξω. βήχων ἐβγάλλω (φλέγμα κτλ.).

Ἀπο.βιάζομαι, Μ. άσομαι. Π = Ἐκβιάζομαι, ἐβγάλλω (ἀποσπῶ, ἀποδιώκω κτλ.) τι διὰ τῆς βίας, ἀναγκάζω, στενοχωρῶ.

Ἀπο-βιβάζω, Μ. άσω. Ἐβγάλλω ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν, ξεβαρκάρω, (ἴδε Ἀποβαίνω).

Ἀποβιβασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποβιβάζειν, ξεβαρκάρισμα.

Ἀπο-βιβρώσκω, Μ. βρώσομαι, = Κατατρώγω, ἀποτρώγω.

Ἀπο-βιόω-ῶ, Μ. βιώσομαι, (ἄχρ. εἰς τὸν ἐνεστ. δανεῖζον δὲ τοὺς λοιποὺς χρόνϐς του εἰς τὸ Ἀποζάω). Ἀποθνήσκω.

Ἀποβιώσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος κατὰ) τὴν ἀποβίωσιν.

Ἀποβίωσις, εως (ἡ), [ἀποβιόω]. παῦσις τοῦ βίου, θάνατος.

Ἀπο-βλάπτω, Μ. βλάψω. (μὲ αἰτ. ϗ γεν.) Προξενῶ βλάβην, στερῶ, (καὶ πθ.) στεροῦμαι, χάνω.

Ἀπο-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω, -ομαι, = Ἐκβλαστάνω, φυτρόνω (καὶ μτφορ. γεννῶμαι, κατάγομαι) ἀπό.

Ἀποβλάστημα (τὸ). τὸ ἀπό τινος βλαστῆσαν, βλαστάρι, (καὶ μτφορ.) τέκνον ἢ ἀπόγονος.

Ἀποβλάστησις, εως (ἡ). ἡ ἀπό τινος ἐκβλάστησις, φύτρωμα, (καὶ μτφορ.) γέννησις, καταγωγή.

Ἀπόβλεμμα (τὸ). τὸ πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ κατὰ πρόσωπον κύτταγμα.

Ἀπόβλεπτος (ὁ, ἡ). ὁ μακρόθεν βλεπόμενος, (ἐπμ.) = Περίβλεπτος, σημαντικὸς, ἀξιοθέατος, [ἐκ τοῦ

Ἀπο-βλέπω, Μ. βλέψω. (μὲ αἰτ. προθετ.) Βλέπω (Παρατηρῶ) μακρόθεν ϗ μὲ προσοχήν. γυρίζω (ἢ ἔχω προσηλωμένα) τὰ βλέμματά μου εἴς τι· (συνκδχ.) θαυμάζω, ἐπιθυμῶ, ἔχω εἰς ὑπόληψιν, ἢ προσμένω (ἐξήρτημαι) ἀπὸ, ἔχω τὰς ἐλπίδας μου εἰς· (ἐπὶ ἀψύχ.) ἔχω τὸ θῶρί μου, (ϗ μτφορ.) τείνω (ἀφορῶ) πρὸς, ἔχω σχέσιν μὲ, συντείνω εἰς· (μὲ γεν. προθετ.) ἀποστρέφω τὰ βλέμματά μου ἀπὸ, παραβλέπω, περιφρονῶ. (χ. πτ.) βλέπω ὀπίσω ἢ ἀλλοῦ.

Ἀποβληθῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποβάλλω.

Ἀπόβλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀποβάλλει (ἀποῤῥίπτει) τις, ἀποῤῥίξιμον.

Ἀποβλητικὸς, ή, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ ὑποκείμενος εἰς) ἀποβολήν.

Ἀπόβλητος (ὁ, ἡ). ἀποβεβλημένος ἢ ἄξιος ἀποβολῆς, ἀποῤῥιπτέος, ἀξιοκαταφρόνητος.

Ἀπο-βλίσσω(ττω), Μ. βλίσω. Στραγγίζω (κυρ. τὸ μέλι ἀπὸ τὰς κηρήθρας), 'παίρνω, ἀφαιρῶ.

Ἀπο-βλύζω(-βλύω), Μ. βλύσω. Ἀναβρύω (ἐν γέν.) χύνω ἔξω. 'ξερνῶ

Ἀπο-βλώσκω, Μ. ἀπομολοῦμαι, Π. Ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ.

Ἀποβοή (ἡ), = Καταβοή. »Ὅσον ἀποβοῆ ἕνεκα,« φρσ., (κοιν.) διὰ τὰ 'μμάτια.

Ἀποβολεὺς, έως (ὁ). ὁ ἀποβάλλων (ῥίπτων, χάνων κτλ.). »Ὅπλων—,« Πλάτ.

Ἀποβολὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποβάλλειν, ἀπόῤῥιψις, χάσιμον.

Ἀποβολιμαῖος, α, ον, Κωμ. = Ἀποβολεὺς, ϗ

Ἀπόβολος (ὁ, ἡ), (Γρφ.) = Ἀπόβλητος.

Ἀπο-βόσκομαι, Μ. βοσκήσομαι. Βόσκω (Τρέφομαι) ἀπό.

Ἀπο-βουκολέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Χωρίζω (Ἀπομακρύνω, Κάμνω ν' ἀποσπασθῇ, νὰ χαθῇ) ζῶον ἀπὸ τὸ κοπάδι (βουκόλιον). (μτφορ.) ἀπατῶ, ξεβγάλλω, ξελογιάζω, ξεπλανῶ.

Ἀποβουκόλημα (τὸ). μέσον πρὸς ἀποβουκόλησιν (κυρ. ϗ μτφορ.), ἀπάτη, δελέασμα.

Ἀπο-βράζω, Μ. βράσω, = Ἐκβράζω, βράζων (κοχλάζων) χύνω ἔξω, 'ξερνῶ. 2) ἐξαφρίζω, 'παίρνω (ἐβγάλλω) τὸν ἀφρὸν (ϗ καταχρ.) τὰ πίτυρα, κοσκινίζω. 3) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) παύω τοῦ βράζειν, (καὶ μτφορ.) ξεθυμαίνω, καταπραΰνομαι, μετριάζω.

Ἀπόβρασμα (τὸ). πᾶν τὸ ἀποβρασσόμενον, (δηλ.) ἀφρὸς κτλ., (καταχρ.) πίτυρον κτλ.

Ἀποβρασμὸς (ὁ). ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποβράζειν, ἐκβολή. ξεθύμασμα κτλ.

Ἀπο-βράσσω(ττω), Μ. βράσω, = Ἀποβράζω.

Ἀποβραχῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποβρέχω.

Ἀπόβρεγμα (τὸ). τὸ ὑγρὸν εἰς τὸ ὁπ. μϐσκευθέν τι μετέδωκε τὴν ποιότητά του, [ἐκ τοῦ

Ἀπο-βρέχω, Μ. βρέξω. Βάλλω (Ἀφίνω) τι εἰς ὑγρὸν νὰ μουσκεύσῃ ϗ (ἐπμ.) νὰ μεταδώσῃ εἰς αὐτὸ τὴν ποιότητά του.

Ἀπο-βρίζω, Μ. βρίξω, Π. νυστάζω ϗ ἀποκοιμοῦμαι (κυρ. μετὰ τὸ φαγεῖ'), (κοιν.) 'παίρνω τὸν ὕπνον μου.

Ἀπο-βρίθω, Μ. βρίσω. Κατὰ(ἢ Ἐκ)θλίβω τι διὰ τοῦ βάρους μου.

Ἀποβροχὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ Ἀποβρέχειν.

Ἀπο-βροχθίζω, Μ. ίσω, = Καταβροχθίζω.

Ἀπο-βροχίζω, Μ. ίσω. Πιάνω (Σφίγγω, Πνίγω) μὲ τὸν βρόχον, (ἢ 2) λύνω (ἐβγάλλω τινὰ ἀπὸ) τὸν βρόχον (ϗ χειρουργ. τὸ πληγωμένον μέλος ἀπὸ) τὴν φασκιάν.

Ἀπο-βρύκω, Μ. βρύξω. Π. Τραβῶ μὲ τὰ 'δόντια, δαγκάνω.

Ἀπόβρωμα (τὸ), [ἀποβιβρώσκω]. τὸ καταφαγωθέν.

Ἀπο-βύω, Μ. βύσω. Φράζω (Στουππόνω) ἢ 2) ξεστουπόνω (;).

Ἀποβώμιος καὶ

†Ἀπόβωμος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν τοῦ βωμοῦ, ἀσεβὴς, βέβηλος, ἢ ἀπρόσδεκτος εἰς θυσίαν.

Ἀπόγαιος, α ἢ ος, ον, = Ἀπόγειος.

Ἀπο-γαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς γῆν. »Ἡ ἰλὺς τοῦ ποταμοῦ ἀπογαιοῦται,« Ἐτμ.

Ἀπο-γαλακτίζω, Μ. ίσω. Ἀποκόπτω τὸ παιδὶ ἀπὸ τὸ γάλα.

Ἀπογαλακτισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπογαλακτίζειν, ἀπόκομμα (τοῦ παιδίου).

Ἀπο-γαλακτόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς γάλα.

Ἀπόγει(γαι)ος, α ἢ ος, ον. Ὁ μακρὰν τῆς γῆς, (ὅθεν ἀστρνμ.) »Ἀπόγειον (ἐνν. διάστημα),« ἡ μεγαλητέρα ἀπόστασις τῶν πλανητῶν ἀπὸ τῆς γῆς. 2) ὁ ἀπὸ τῆς γῆς ἐρχόμενος· (ὅθεν ναυτ.) ‖. »Ἀπόγειος (ἐνν. ἄνεμος) ϗ Ἀπογεία (ἐνν. αὖρα),« ὁ πνέων ἀπὸ τῆς ξηρᾶς πρὸς τὴν θάλασσαν (οὗ ἐναντ. ἡ Τροπαία), καὶ »Ἀπόγειον (ἐνν. σχοινίον),« τὸ παλαμάρι μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένον τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν, (παρβλ. Πεῖσμα ϗ Πρυμνήσιον).

Ἀπο-γεισσόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλω πέριξ τινὸς (Ἀσφαλίζω μὲ)-

Ἀπογείσσωμα (τὸ). ἡ ἐξέχουσα ἄκρα τῆς ὀροφῆς, (κοιν.) οἱ ῥεύταις τῆς σκεπῆς, (Τουρκ.) τὸ σατζάκι (τοῦ 'σπιτιοῦ).

Ἀπο-γεμίζω, Μ. ίσω. Εὐκαιρόνω, ξεφορτόνω.

†Ἀπογεμόω-ῶ, Μ. ώσω, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀπογομόω.

Ἀπο-γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ ἀπό τινος, παράγω.

Ἀπογέννημα (τὸ). τὸ γεννηθὲν ἀπό τινος.

Ἀπογέννησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπογεννᾷν.

Ἀπο-γεύομαι, Μ. εύσομαι. Γεύομαι (Βάλλω εἰς τὸ στόμα μου) ὀλίγον μέρος τινὸς πράγματος διὰ δοκιμὴν, (ἐν γέν.) δοκιμάζω.

Ἀπο-γεφυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Τραβῶ, Κλείω μὲ) γεφύρι πέρα-πέρα.

Ἀπο-γηράσκω, Μ. γηράσω. Γηράσκω ὅλως διόλου, καταντῶ εἰς ἔσχατον γῆρας.

Ἀπο-γίνο(γνο)μαι, Μ. γενήσομαι. (μὲ γέν.) Γίνομαι (Ὑπάγω) μακρὰν, μακρύνομαι, χωρίζομαι· (χ. πτ.) 'λείπω, ἀναχωρῶ, χάνομαι, (καὶ μτφορ.) ἀποθνήσκω. »Τὰ ὀστᾶ τῶν ἀπογενομένων,« Ἡρ., Θκ.

Ἀπο-γινώ(γνώ)σκω, Μ. γνώσομαι. (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) Δὲν ἀναγνωρίζω, δὲν ἐγκρίνω, ἀποδοκιμάζω, ἀκυρόνω, ἀναιρῶ, κηρύττω ἀπαράδεκτον. »Ἀπογνῶναι τὴν θειότητα τῆς ἀρετῆς ἀνόσιον,« Πλ. »Ἀπογινώσκειν τὴν γραφὴν (τὴν ἔνδειξιν),« Δμ. »Προσωτέρω διώκειν ἀπέγνω,« Πλ. 2) (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) ἀπολύω τῆς κατηγορίας, κηρύττω ἀθῶον, ἀθωόνω. »Ἐμοῦ τοίνυν οἱ νόμοι ἀπεγνωκότες εἰσὶ μὴ ἀδικεῖν,« Λσ. »Μήτε ἀπογνώτω μηδὲν, μήτε καταγνώτω, πρὶν ἀκούσῃ,« Αἰσχ. 3) (μὲ γεν. ἢ αἰτ. καὶ ἀπαρ.) ἀπελπίζω τινὰ ἢ ἐμαυτὸν, ἀπελπίζομαι· (ἐπμ.) παραιτοῦμαι ἀπό. »Ἀπεγνώκασι τὴν σωτηρίαν,« Ἀρςτ. »Οὐ γὰρ ἀπεγνωκὼς ὑμᾶς μετέστην,« Δμ. »Τὴν πόλιν οὐκ ἀπέγνω μετὰ δυστυχίαν τηλικαύτην,« Πλ. »Ἐπειδὴ τοῦ ζῆν ἀπέγνω,« Διόδ. »Ἀπεγνώκατε ἑαυτῶν,« Δμ. »Πειθοῦς ἀπεγνωκότες, ἀνάγκην ἤδη προσήγομεν,« Συν. »Τῆς πατρίδος ἀπογνωστέον,« αὐτ. (καὶ ἐλλ.) »Ὁ δὲ, ἀπογνοὺς καὶ ἀθυμήσας, ἀπέθανε,« Πλ. »Πρὸς ἀνθρώπους ἀπεγνωκότας,« αὐτ. (καὶ πθ.) »Τὰ Νέρωνος ἀπέγνωστο,« αὐτ. »Ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἀπεγνωσμένος,« αὐτ. »Βουλὴ ἀπεγνωσμένη,« Ἡρ.

Ἀπ-ογκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκπίπτω κατὰ τὸν ὄγκον, ξεπρήσκομαι.

Ἀπ-ογκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὀγκῶδες, γεμίζω, φουσκόνω.

Ἀπο-γλαυκόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς γλαυκὸν (χρῶμα). ‖. (μσ. ἢ πθ.) γίνομαι ὅλως διόλου γλαυκός. (ἰατρ.) παθαίνω γλαύκωσιν.

Ἀπογλαύκωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ τοῦ πάθϐς τῆς γλαυκώσεως (ἴδε τὴν λέξιν) ἀποτύφλωσις.

Ἀπόγλουτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἔχων δηλ. ἀγαμνοὺς) γλουτούς.

Ἀπο-γλυκαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὀλίγο ἢ ὅλως διόλου γλυκύ.

Ἀπο-γλύφω, Μ. γλύψω. Γλύφων (Ξύνων, Σκαλίζων μὲ τὴν γλυφίδα) ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος.

Ἀπο-γλωττίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ (Κόπτω) τινὸς τὴν γλῶσσαν.

Ἀπόγνοια (ἡ), = Ἀπόγνωσις, ἀπελπισία.

Ἀπογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἵππος κτλ.) ὁ μὴ γνωριζόμενος πλέον ἀπὸ τοὺς γνώμονας ὀδόντας, ὁ ἄλλ. Λειπογνώμων, (παρβλ. Ἄβολος).

Ἀπόγνωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπογινώσκειν, ἀθώωσις· ἀπελπισία, κτλ.

Ἀπογνωστέον, θετ. τοῦ Ἀπογινώσκω.

Ἀπογνώστης, ου (ὁ). ὁ εὐκόλως ἀπελπιζόμενος.

Ἀπο-γομόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀπογεμίζω, ξεφορτόνω.

Ἀπο-γομφόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω τοὺς γόμφους (τὰ ξυλοκάρφια), ξεκαρφόνω, (ἐπμ.) διαλύω.

Ἀπογονὴ (ἡ). ἡ σειρὰ τῶν ἀπογόνων, ἡ διαδοχὴ τοῦ γένους.

Ἀπόγονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπό τινος γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος, (κυρ. δὲ) ὁ ἔγγονος· (ὁ δὲ δισέγγονος καὶ καθεξῆς λέγεται) »Τρίτος (»Τέταρτος κτλ.) ἀπόγονος. »Ἀρίστων Θεοπόμπου ἀπόγονος ἕβδομος,« Παυσ.

Ἀπογραφεὺς, έως (ὁ). ὁ ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν φόρων δημόσιος γραμματεύς.

Ἀπογραφὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπογράφειν, Ἀντιγραφή. 2) = Καταγραφή. 3) κατάλογος, κατάστοιχον, σημειωτάριον, ἡμερολόγιον. »Ἀπογραφὴ τῶν ἐλλιμενιστῶν,« Δμ. 2) εἶδ. δίκης ἐν Ἀθ. κατὰ τοῦ σφετεριστοῦ τῶν δημοσίων, (ἴδε Ἀπογράφω καὶ παρβλ. Ἀναγραφή).

Ἀπόγραφος (ὁ ἡ). ὁ ἀπό τινος γεγραμμένος, ἀντιγραμμένος, (ὅθεν: ‖. οὐσ.) Ἀπόγραφον (τὸ), = Ἀντίγραφον.

Ἀπο-γράφω, Μ. γράψω. Ἀντιγράφω, ζωγραφίζω κατὰ μίμησιν. »Ἀπ' αὐτῆς Ἀπελλῆς τὴν Ἀναδυομένην ἀπεγράψατο,« Ἀθ. 2) καταγράφω, περνῶ εἰς κατάστιχον, σημειόνω. »Καὶ ἀπέγραφον οἱ γραμματισταί,« Ἡρ. (καὶ μσ.) »Ἀπεγράψατο τήν τε χρείαν εἰς ἣν ἐλήφθη τἀργύριον, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ λαβόντος,« Δμ. 3) κινῶ κατά τινος δίκην ἀπογραφῆς, τὸν ἐγκαλῶ (ἐγγράφως) ὡς σφετεριστὴν τῶν δημοσίων καὶ (διὰ τοῦτο) ἔχοντα πλειοτέραν τῆς καταγραφείσης ἢ δημευθείσης περιουσίαν, (ἴδε Δμ. πρὸς Νικόστρ.). « 4) περνῶ εἰς τὸν δημόσιον κώδηκα (δηλ. δημεύω) τὴν περιϐσίαν τινός. »Τὰ χωρία δημεύειν ϗ τὰς οἰκίας, καὶ ταῦτ' ἀπογράφειν,« Δμ. (ϗ μσ.) »Οἱ δὲ ἄλλοι, εἰς τὸ ἐργαστήριον ἐλθόντες, τὰ ἀνδράποδα ἀπεγράφοντο,« Λσ. 5) (μσ.) γράφομαι (γράφω δηλ. τὸ ὄνομά μϐ, ἐπμ. ὑπόσχομαι, ὑποχρεοῦμαι)

νὰ κάμω τι, (κυρ. δὲ) νὰ ὑπηρετήσω ὡς στρατιώτης. » Ἐκήρυξαν τῶν νέων ἀπογράφεσθαι τὸν βουλόμενον τῷ βασιλεῖ βοηθεῖν· ἀπογραψαμένων δὲ πάντων προθύμως, « Πλ. » Ἀπεγράφοντο γὰρ οἱ φίλοι συναποθανουμένους ἑαυτούς, « αὐτ. » Ὥσπερ ἂν εἴτις, Ὀλυμπιᾶσι νικήσας πολλάκις, ὕστερον, γέρων ὤν, ἀπογράφοιτο ἔτι, ἢ προκαλοῖτο τοὺς ἀντιγράφους, « Αἰσχ. » Λόγον μέλλω ποιεῖσθαι, καὶ τὴν πρόσοδον ἀπεγραψάμην, « Ἰσκρ., προσδιώρισα τὴν ἡμέραν καθ' ἥν. 6) καταγράφομαι ὡς πολίτης (ἢ ἐπμ. φορολογητέος) καὶ ὡς τοιοῦτος δίδω κατάλογον τῆς περιουσίας μου. » Ἀπεγράψατο μὲν τίμημα μικρόν, ὡς ἱππάδα δὲ τελῶν ἄρχειν ἠξίου τὰς ἀρχάς, « Ἰσ. » Ἐξῆλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην,« Γρφ. Ενιαχοῦ ἔξεστι πᾶσιν ἀπογραψαμένοις ἐκκλησιάζειν καὶ δικάζειν, « Ἀρστ. 7) (δτρ.) ὑπόσχομαι ἐγγράφως (ἐπὶ δικαστηρίου) νὰ ἐνάξω εἰς δίκην ἐκεῖνον εἰς τὸν ὁπ. ἀποδίδω τὸ ἔγκλημα ἀπολογούμενος. » Ἔργῳ δὲ οὐκ ἀπεγράψατο πρὸς τοῦτον διαδικασίαν, « Δμ.

Ἀπο-γυιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ἄχρηστα τὰ μέλη (γυῖα) τινος, τὸν ἐκνευρίζω, (κοιν.) τοῦ κόπτω τὰ ἤπατα.

Ἀπο-γυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω ἐντελῶς ἢ ἐκ νέου, ξαναγυμνάζω. » Ἀπογυμνάζων στόμα, « Αἰσχλ. (φρσ.) λέγων ὅ,τι τοῦ ἔλθοι εἰς τὸ στόμα.

Ἀπο-γυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεγυμνόνω ἐντελῶς, ἀφήνω ὁλόγυμνον· ἀφαιρῶ· (μτφορ.) ἐβγάλλω εἰς τὸ φανερόν, ξεσκεπάζω.

Ἀπογύμνωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπογυμνοῦν, 'ξεγύμνωμα κτλ.

Ἀπο-γυναικόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ γυναικώδη (ἄνανδρον), ἐκθηλύνω.

Ἀπογυναίκωσις, εως (ἡ). ἐκθήλυνσις.

Ἀπο-γωνιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι γωνιῶδες (κωχιαστόν).

Ἄποδα, αἰτ. ἑν. τοῦ Ἄπους.

Ἀπο-δάζομαι (δαίομαι), Μ. δά(δαί)σομαι. Π. μοιράζω εἰς (ἢ μοιράζομαι μὲ) ἄλλος, 'παίρνω (ἢ δίδω, ἐβγάλλω) μερίδιον, χωρίζω μέρος· μετέχω ἢ μεταδίδω. » Ἀποδασάμενος τῆς ἑαυτοῦ στρατιῆς μόριον,« Ἡρ.

Ἀπο-δάκνω, Μ. δήξομαι. Δαγκάνων ἀφαιρῶ μέρος ἀπό τινος, 'παίρνω μιὰ' βοῦκα'. » Μῆλα ἀποδεδηγμένα, « Ἀχ.

Ἀποδακρυτικός, ή, όν. (κυρ. ἰατρικὸν) Παρακινητικὸν τῶν δακρύων πρὸς θεραπείαν τοῦ ὀφθαλμοῦ, [ἐκ τοῦ

Ἀπο-δακρύω, Μ. ύσω. Χύνω δάκρυον, δακρύζω. 2) κλαίω, διηγοῦμαι μετὰ δακρύων. 3) (σπν.) παύω τοῦ νὰ χύνω δάκρυα.

Ἀπο-δαμέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Ἀποδημέω.

Ἀπόδαμος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀπόδημος.

Ἀπο-δάπτω, Μ. δάψω. Ἀποτρώγω, ἀφαιρῶ, ἐλαττόνω.

Ἀπο-δαρθάνω, Μ. δαρθήσομαι. Ἀποκοιμῶμαι, κοιμῶμαι ὀλίγον, (κοιν.) 'παίρνω ἕνα ὕπνον. 2) (σπν.) ἐξυπνῶ.

Ἀπόδασμα (τό), [ἀποδάζομαι]. μερίδιον.

Ἀποδάσμιος (ὁ, ἡ). ὁ ληφθεὶς ἢ δοθεὶς κατὰ διανομήν· ὁ χωρισθεὶς ὡς μέρος ἀπὸ τοῦ ὅλου· (κυρ. δὲ) ἄποικος λαβὼν μέρος γῆς, [ἐκ τοῦ

Ἀποδασμός (ὁ), [ἀποδάζομαι]. διανομή, μοίρασμα, χώρισμα. 2) μέρος (χωρισμένον ἀπὸ τοῦ ὅλου), ἀπόσπασμα (στρατεύματος).

Ἀπόδαστος(τος), ου (ὁ, ἡ), = Ἀποδάσμιος, ἄποικος.

Ἀποδαστύς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀποδασμός.

Ἀπο-δατέομαι-οῦμαι, Μ. δάσομαι, Π. = Ἀποδάζομαι.

Ἀποδεδειλιακότως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ μεγάλην δειλίαν, μὲ πολλὴν συστολήν.

Ἀποδεδηγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀποδάκνω.

Ἀποδέδρακα, πρκ. τοῦ Ἀποδιδράσκω.

Ἀποδέδωκα, πρκ. τοῦ Ἀποδίδωμι.

Ἀποδεής, έος (ὁ, ἡ). ἐλλιπής, ἀτελής, μὴ ἐντελῶς γεμάτος, [ἐκ τοῦ

Ἀπο-δεῖ, Μ. δεήσει. (ἀπροσ.) Λείπει, εἶνε ἐλλιπές, (ἴδε Ἀποδέω).

Ἀπο-δειδίσσομαι, Μ. ίξομαι, Π. φοβίζω (ἢ ἐπμ.) ἐμποδίζω τινά.

Ἀπο-δείκνυμι, Μ. δείξω. Ἀποδείχνω, φανερόνω, κάμνω τι γνωστὸν καὶ ἀναμφίβολον, ἐξηγῶ. » Πολλὰ γὰρ εἰπών, οὐδέν γε τρανῶς ἀπέδειξας, « Εὐρ. (ἢ πθ.) » Περὶ μὲν οὖν αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἱκανῶς ἀποδεδεῖχθαί μοι νομίζω, « Ἰσκρ. (καὶ μσ.) » Καὶ ἃ δοκεῖ μοι δίκαια εἶναι, μὴ λόγῳ ἀλλ' ἔργῳ ἀποδεικνύμενος, « Ξεν. » Ἀποδείκνυμαι γνώμην,« Ἡρ., ἀντὶ τοῦ Ἀποφαίνομαι. 2) ἐβγάλλω εἰς τὴν μέσην, παράγω, γεννῶ, » Τῶν δὲ γυναικῶν ἔνιαι ἢ παιδάρια αὐτῷ ἀπέδειξαν,« Ἰσκρ. 3) κάμνω, κατορθόνω. » Ὅς ἄν, παραλαβὼν ἡμερώτερον, ἀποδείξῃ ἀγριώτερον ἢ παρέλαβε, « Πλάτ. » Ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσῆν ἀπέδειξαν τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν, « αὐτ. » Ἡ τρυφὴ καὶ συγγενῶν ἢ φίλων ἐπιλήσμονας ἀποδεικνύσι, « Συν. (καὶ μσ.) » Οὐδὲν ἀποδεξάμενος λαμπρὸν ἔργον, « Ἡρ. » Ἀπεδέξατο εἰς τοὺς ὑπηκόους εὐεργεσίας μεγάλας,« αὐτ. 4) = Ἀναδείκνυμι, ἀναγορεύω, διορίζω, χειροτονῶ· (ἢ ἐπὶ κτιρίων) καθιερῶ, ἐγκαινιάζω. » Ἀπέδειξαν ἱέρειαν τῆς Ἑστίας, « Πλ. » Ὁ ἀποδείξας σε δήμου πρόεδρον,« Συν. » Μέλλων ἀποδεικνύναι τὸ κατεσκευασμένον ὑπ' αὐτοῦ θέατρον, « Πλ. (καὶ πθ.) » Στρατηγεῖν Ἀχαιῶν ἀποδειχθείς,« Παυσ. 5) προσδιορίζω. » Ἓν βουλευτήριον ἀποδείξας καὶ πρυτανεῖον, ξυνῴκισε πάντας, « Θκ. » Τὴν τρίτην ἀπέδειξαν ἐκκλησίαν, « Δμ. (καὶ πθ.) » Τοῦτο οἰκητήριον ἀπεδέδεικτο αὐτῷ, « Παυσ. » Οὔτε συνεδρίων αὐτοῖς, οὔτε χρόνων ἀποδεδειγμένων, « Ἰσκρ. 6) (σπν.) παρασταίνω, μιμοῦμαι. » Παρασκευάζου τὸν Λυκοῦργον ἀποδείξων, « Πλάτ. 7) ἀντὶ τοῦ Ἐπιδείκνυμι, -υμαι, κάμνω ἐπίδειξιν.

Ἀποδεικτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ συντείνων πρὸς) ἀπόδειξιν.

Ἀποδεικτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀποδεικτικὸν τρόπον.

Ἀπόδεικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιδεχόμενος (ἢ προκείμενος εἰς) ἀπόδειξιν. 2) ἀποδεδειγμένος.

Ἀποδειλίασις, εως (ἡ). ἡ διὰ δειλίαν παραίτησις τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἀποδειλιατέον, θετ. τοῦ

Ἀπο-δειλιάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ αἰτ. προθετ. ἢ γεν.) Φοβοῦμαι (Δειλιῶ) κατὰ πολλά, (ἐπμ.) δὲν τολμῶ νὰ ἐπιχειρήσω τι, παραιτοῦμαι ἀπὸ φόβον.

Ἀπόδειξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδεικνύειν, διασάφησις, παράστασις, ἐξήγησις, ἔκθεσις. » Ἐνταῦθ' ἡμῖν ἀπόδειξ ποίησαι, τίποτ' ἦν ἃ ἔπραξας, « Αἰσχ. 2) κοινοποίησις, ἔκδοσις. » Ἱστορίης —,« Ἡρ. 3) διορισμός. 4) προσδιορισμός 5) κατόρθωσις, ἐκτέλεσις. » Ἔργων μεγάλων —, « Ἡρ. 6) (ῥτρ.) = Ἐνθύμημα, Συλλογισμός. 7) τὸ μέσον τῆς ἀποδείξεως, τεκμήριον. » Τίνες αἱ τούτων ἀποδείξεις; ἐναργεῖς καὶ φανεραί, « Δμ. 8) (σπν.) = Ἐπίδειξις.

Ἀπο-δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω (Σηκόνομαι ἀπὸ) τὸ δεῖπνόν μου.

Ἀποδειπνίδιος (ὁ, ἡ). ὁ περισσεύσας (μείνας) ἀπὸ τὸ δεῖπνον. 2) = τῷ

Ἀπόδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προφθάσας εἰς (ἢ σηκωθεὶς ἀπὸ) τὸ δεῖπνον.

Ἀπο-δειροτομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ αἰτ.) Ἀποκόπτω τὴν δειρὴν (τὸν λαιμόν) τινος, σφάζω, ἀποκεφαλίζω.

;Ἀπο-δείρω, Μ. δερῶ, Ἰων. ἀντὶ Ἀποδέρω.

Ἀποδεκάτευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδεκατεύειν, δεκάτισμα.

Ἀπο-δεκατεύω-ῶ, Μ. εύσω καὶ

Ἀπο-δεκατόω-ῶ, Μ. ώσω. = Δεκατίζω, 'παίρνω εἰς τὰ δέκα ἕν· 'παίρνω (ἢ δίδω) τὸ δέκατον, συνάζω τὴν δεκατιάν. ἐκλέγω διὰ λαχνοῦ μεταξὺ δέκα στρατιωτῶν ἕνα καὶ τὸν παιδεύω.

Ἀποδεκάτωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδεκατοῦν, δεκάτισμα· δεκατιά.

Ἀποδεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀποδέχομαι.

Ἀποδεκτὴρ καὶ

Ἀποδέκτης, ου (ὁ). ὁ ἀποδεχόμενος (συνάζων, εἰσπράττων) τὰ δημόσια χρήματα καὶ ἀπ' αὐτῶν πληρόνων, ταμίας.

Ἀπόδεκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποδοχῆς ἄξιος, εὐπρόσδεκτος, εὐάρεστος.

Ἀποδέκτως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον εὐπρόσδεκτον, εὐαρέστως.

Ἀπο-δενδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι (Μεταβάλλω εἰς [καὶ πθ.] Γίνομαι) δένδρον.

Ἀποδέξασθαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποδέχομαι. 2) Ἰων. ἀντὶ Ἀποδείξασθαι, μσ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποδείκνυμι.

Ἀπόδεξις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀπόδειξις. 2) = Ἀποδοχή.

Ἀποδέξομαι, μέλλ. τοῦ Ἀποδέχομαι. 2) Ἰων. ἀντὶ Ἀποδείξομαι, μσ. μέλλ. τοῦ Ἀποδείκνυμι.

Ἀπόδερμα (τό). τὸ ἀποσπασθὲν δέρμα.

Ἀπο-δερματόω-ῶ, Μ. ωσω. Ἐβγάλλω τὸ δέρμα, ξεπετσόνω.

Ἀπο-δέρω, Μ. δερῶ. Ἀφαιρῶ τὴν δορὰν, 'γδέρνω, (συνκδχ.) δέρνω τινὰ δυνατά, (κοιν.) τοῦ τινάζω τὴν προβηάν.

Ἀπόδεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδέειν, τὸ ἀπό τινος δέσιμον.

Ἀπο-δεσμεύω, Μ. εύσω. Δένω τι δυνατὰ εἰς (ἢ μὲ) ἄλλο, κάμνω (δένω εἰς) κομπόδεμα.

Ἀπόδεσμος (ὁ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἀπόδεσιν, δέμα, φασκιά, (κυρ. δὲ) = Κεφαλόδεσμον ἢ Στηθόδεσμον γυναικεῖον, στηθοπάνι, (Γαλλ.) corset. 2) κομπόδεμα.

Ἀπο-δεσμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀποδεσμεύω.

Ἀπο-δέχομαι, Μ. δέξομαι. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) Δέχομαι (ὄχι ἁπλῶς ἀλλὰ μὲ εὐχαρίστησίν) τι παρά τινος, παραδέχομαι, ἐγκρίνω, στέργω, εὐχαριστοῦμαι, ἐπαινῶ, (παρβλ. Ἄγαμαι). 2) (σπν.) ἐννοῶ, καταλαμβάνω. (ὁ Μέλλ. τούτου τοῦ ῥήματος δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μὲ τὸν Ἰων. μέλλ. τοῦ Ἀποδείκνυμαι).

Ἀπο-δέω, Μ. δήσω, = Ἀποδεσμεύω.

Ἀπο-δέω, Μ. δεήσω. (μὲ γεν. καὶ δοτ. ἢ αἰτ. καὶ ἀπαρ.) Εἶμαι κατώτερος (ἐλλιπής), 'λείπω, μένω ὀπίσω, ἀπέχω » Φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀποδέοντες,« Αχ. » Τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὸ ἄγαλμα μεγέθει μὲν τοῦ Ἀθήνησι Διὸς ἥμισυ ἀποδεῖ,« Παυσ. » Μέγεθος καὶ ῥώμην ἀπέδει οὐδενός, « αὐτ. » Πόλις ὅπλων ἀριθμῷ τῆς Ῥώμης οὐκ ἀποδέουσα, « Πλ. » Ἀποδέοντας οὐ πολὺ ἄνδρας εἶναι, « Φύλ. » Ἔτη οὐ πολὺ (ὀλίγῳ, βραχὺ) ἀποδέοντα ἑκατόν, « Ἀρστ. » Μύρια τριακοσίων ἀποδέοντα, « Θκ.

Ἀπο-δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ὅλως διόλου φανερόν, Ἀποδεικνύω.

Ἀπο-δημαγωγέω ῶ, Μ. ήσω. Ἀποπλανῶ (Παρασύρω) τινὰ δημαγωγικῶς.

Ἀπο-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπάγω (Εἶμαι) μακρὰν τοῦ δήμου μου, ξενητεύομαι, 'λείπω ἀπὸ τὸν τόπον (τὴν πατρίδα) μου. » Ὡς ἐλευθέρῳ ἔξεστί μοι καὶ ἀποδημεῖν καὶ ἐπιδημεῖν, « Ξεν. » Ποῖ γῆς ἀπεδήμεις; « Ἀρστφ. » Δεῦρο ἀποδημεῖν,« Πλ. » Ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακράν,« Γρφ. » Μακρὰν τῶν ἀνθρώπων ἀποδημῶ, « Συν. » Ἐπὶ στρατείαν ἀποδημεῖν,« Αἰλ. » Ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον ἀποδημῆσαι,« Πλάτ.

Ἀποδημητής, οῦ (ὁ), καὶ

Ἀποδημητικός, ή, όν. Ὁ συνηθίζων ν' ἀποδημῇ, ὁ ἀγαπῶν (ἐπιτήδειος εἰς) τὰς ἀποδημίας.

Ἀποδημία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδημεῖν, ξενήτευμα, ταξεῖδι, ἀπουσία, [ἐκ τοῦ

Ἀπόδημος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποδημῶν, 'λείπων ἀπὸ τὸν δῆμόν (τὴν πατρίδα) του, ξενητευμένος. » Πόλεμος —, « Πλδ., ὁ ὑπερόριος.

Ἀποδία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἄποδος, τὸ νὰ μὴ ἔχῃ τις (ἢ νὰ ἔχῃ ἄχαμνὰ καὶ ἄχρηστα) πόδια.

Ἀπο-δι-αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Ἀποδιεῖλον κτλ.), = Ἀποδιαστέλλω.

Ἀπο-δι-αιτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Κρίνων ὡς διαιτητὴς ἀπολύω (ἀθωόνω). » Τὴν δίκην ἣν (αὐτοῦ) καταδεδῃτήκει, ταύτην ἀποδεδιῃτημένην ἀποφαίνειν, « Δμ.

Ἀπο-διά-κειμαι, Μ. κείσομαι. (μὲ δοτ.) Ἔχω ἐναντίαν διάθεσιν (ἀντιπάθειαν) πρός τι, (Κλμ. Παιδαγ. Β'.).

Ἀπο-δια-στέλλω, Μ. στελῶ. (μὲ αἰτ. ἢ ἢ δοτ.) Ξεχωρίζω τι ἀπό τινος, διαμοιράζω. » Ἀποδιεσταλμένος, « Γρφ., ὁ ἐμποδισμένος, ἀποκεκλεισμένος.

Ἀπο-δια-τρίβω, Μ. τρίψω. Ἐξοδιάζω (Χάνω) τὸν καιρόν μου εἰς μάτην, χασομερῶ τοῦ κακοῦ.

Ἀπο-διδάσκω, Μ. διδάξω. Κάμνω τινὰ νὰ ξεμάθῃ (λησμονήσῃ) ὅσα ἐδιδάχθη.

Ἀποδιδρασκίνδα, ἐπίρ. (ὡς ὄνομα), εἶδος παιδιᾶς, ἡ ἄλλ. Δραπετίνδα, (κοιν.) Κρυφτό, (παρβλ. Μυΐνδα), [ἐκ τοῦ

Ἀπο-διδράσκω, Μ. ἀπο-δράσομαι (ἀόρ Ἀπέδρασα, καὶ β'. Ἀπέδραν, [ὅθεν] ἀπαρ. Ἀποδράναι, μτχ. Ἀποδράς). Φεύγω ἀπὸ πουθενὰ δρομαῖος ἢ κρυφίως καὶ ὑπάγω εἰς μέρος ἄγνωστον, δραπετεύω, διαφεύγω. 2) (μὲ αἰτ.) ἀποφεύγω (ἀποποιοῦμαί) τι.

;Ἀπο-διδύσκω, Μ. ἀπο-δύσω, = Ἀποδύω.

Ἀπο-δίδωμι, Μ. δώσω (ἀόρ. Ἀπέδωκα καὶ μσ. Ἀπεδόμην κτλ.). Δίδω (Ἐπιστρέφω) ὀπίσω ὅ,τι ἔλαβον, δίδω χρεωστικῶς εἴς τινα ὅ,τι τῷ ἀνήκει, (ἐπμ.) πληρόνω (κάμνω) τὸ χρέος μου. » Ἀπόδοτε αὐτοῖς πάντα ὅσα ἐλάβετε, « Ξεν. » Ἀπόδος τὰ πορθμεῖα, « Αχ. » Οὐδὲ γονεῦσι θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκεν, « Ἰλ. Δ. » Τῇ γῇ ἀποδοῦναι τὸ σῶμα, « Ξεν. » Ὅ,τι περ ἂν λάβῃ ἡ γῆ καλῶς καὶ δικαίως ἀποδίδωσι,« αὐτ. » Χάριτας ἀποδιδόναι,« αὐτ. » Τοὺς ὅρκους ἀποδοῦναι, « Δμ. (ἢ πθ.) » Αὗται ἀπεδόθησαν αἱ μαρτυρίαι ἐπὶ Νικίου,« αὐτ. 2) ἀπονέμω· προσδιορίζω. » Μουσικὴν γυναιξὶν ἀποδιδόναι, « Πλ. » Ἀκριβῶς ἑνὶ ἑκάστῳ τὸ δίκαιον ἀποδιδόναι, « αὐτ. » Ἀπέδοσαν αὐτῷ τὸ πρωτεῖον. « Θμς. » Τὸ κρίνειν ἀποδοτέον οὐδὲν ἧττον τοῖς πεπαιδευμένοις ἢ τοῖς εἰδόσι, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Μάλιστα δὲ ἀρχὰς λεκτέον ταύτας, ὅσαις ἀποδέδοται βουλεύσασθαί τε καὶ κρῖναι καὶ ἐπιτάξαι, « Ἀρς. » Ἡ φύσις ἑκάστῳ τῶν περιττωμάτων ἀποδίδωσι τὸ δεκτικὸν μόριον, « αὐτ. 3) ἀφήνω (ἐπιτρέπω) τι εἴς τινα· ἀναφέρω. » Εἰς τὴν βουλὴν περὶ αὐτῶν ἀπέδοσαν,« Ἰσκρ. 4) κάμνω (ὅ,τι χρεωστῶ νὰ κάμω), ἐκτελῶ, κατορθόνω. » Τὸ ἔργον αὐτοῦ εὖ ἀποδίδωσιν,« Ἀρστ. » Τὰ τελειότερα τῶν ζώων τέλειον ἀποδίδωσι τὸ τέκνον, « αὐτ. » Τὸν λόγον τοῦτον οὐδένες ἂν ὑμῶν ἱκανώτερον ἀποδοῖεν, « Πλάτ. 5) δίδω τὸν ὁρισμὸν τινὸς πράγματος, τὸ ἐξηγῶ, τὸ περιγράφω. » Οἷος τυγχάνει ὁ θεὸς ὤν, ἀεί που ἀποδοτέον, « Πλάτ. » Τὴν εὐδαιμονίαν οὐχ ὁμοίως πάντες ἀποδιδόασιν, « Ἀρστ. » Σιμμίας δὲ τὴν κοτύλην ἀποδίδωσιν ἄλεισον, « Ἀθ. 6) ἐβγάλλω πάλιν εἰς τὸ φανερόν, (ἢ μσ.) ἀναφαίνομαι, ἐπανέρχομαι. » Τῶν λαχανωδῶν τὰ μὲν τὴν ἐξομοίωσιν ἀποδίδωσι, « Θφρ. » Ἀποδιδόασι διὰ πλειόνων γενῶν αἱ ὁμοιότητες, « Ἀρστ. » Ἤδη δὲ ἀπέδωκέ τι (τῶν συγγενῶν σημείων) καὶ διὰ τριῶν, « αὐτ. 7) (μσ.) πωλῶ (μὲ κάποιαν διαφορὰν τοῦ Πιπράσκω, ἴδε τὸ παράδειγμα), ξεκάμνω. » Τὴν δὲ κεφαλὴν τοῦ ... δισχιλίων καὶ πεντακοσίων δραχμῶν ἀπέδοτο τῇ θυγατρί, « Πλ. » Οἰκέτην πονηρὸν πωλεῖ τις καὶ ἀποδίδοται τοῦ εὑρεθέντος, « Ξεν. (καὶ ἐνεργ. ἀλλὰ σπν. ἢ ἀμφ.) » Τ' ἀνδράποδα ἀπέδοσαν, « Θκ.

Ἀπο-δι-ίσταμαι, Μ. ἀποδια-στήσω. (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) Χωρίζω (Ξεχωρίζω) τι ὅλως διόλου ἀπ' ἄλλου.

Ἀπο-δικάζω, Μ. άσω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Καταδικάζω, δηλ.) ἀθωόνω. » Ἃ αὐτοὶ ἔργῳ ἀπεδίκασαν, ταῦτα ὑμᾶς κελεύουσι καταδικάσαι, « Αἰσχ.

Ἀποδικεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀποδίκω. 2) ἐνεσ. τῆς ἀπαρ. τοῦ-

Ἀπο-δικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπολογοῦμαι ἐπὶ δικαστηρίου.

(Ἀπο-δίκω), ἄχρ. (ὅθεν ὁ ἀόρ. β'. Ἀπέδικον, τὸ ἀπαρ. Ἀποδικεῖν καὶ ἡ μτχ. Ἀποδικών), Π. ἀποῤῥίπτω, ἀποβάλλω, τινάζω ἀπὸ 'πάνω μου.

Ἀπο-δινέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφων ἀποδιώκω (ἀποῤῥίπτω) τι. 2) παύω τοῦ νὰ περιστρέφω, ἀποτελειόνω τὸ ἁλώνισμα.

Ἀπο-δίομαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀποδιώκω.

Ἀπο-διοπομπέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Δι' ἐξιλεωτικῆς πρὸς τὸν ἀποτρόπαιον Δία θυσίας ἢ ἐπικλήσεως μακρύνω ἀπ' ἐμοῦ κακόν τι. (ἐν γέν.) ἀποδιώκω, ἀποποιοῦμαι, κτλ. (παρβλ. Ἀποτροπιάζομαι καὶ Ἐκθύω).

Ἀποδιοπόμπησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδιοπομπεῖσθαι, ἀποτροπιασμός· ἀποποίησις.

Ἀπο-δι-ορίζω, Μ. ίσω. (Γρφ.) Χωρίζω διὰ συνόρων.

Ἀπο-δισκεύω, Μ. εύσω. Ῥίπτω τὸν (ἢ ὡς) δίσκον.

Ἀπο-δι-ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ώσω. Κουντῶ τι μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ.

Ἀποδιωκτήρ, ῆρος ἢ Ἀποδιώκτης, ου (ὁ). ὁ ἀποδιώκων, καὶ

Ἀποδιώκτρια (ἡ). ἡ ἀποδιώκουσα, [ἐκ τοῦ

Ἀπο-διώκω, Μ. διώξομαι. Διώχνω ἔξω ἢ μακράν.

Ἀπο-δίωμαι, Π. ὑποτ. τοῦ Ἀποδίομαι.

Ἀποδίωξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδιώκειν, διώξιμον.

Ἀποδοκεῖ (ἀπρσ. ἐκ τοῦ

Ἀπο-δοκέω-ῶ,) Μ. δόξω (ἀόρ. Ἀπέδοξεν), = Οὐ δοκεῖ, δὲν ἐγκρίνεται, δὲν εἶνε (ἢ δὲν φαίνεται) εὔλογον ἢ ἀρεστόν. » Μὴ ἀποδόξῃ ὑμῖν τὰς σπονδὰς ποιήσασθαι,« Ξεν. (καὶ παραλλ. μετὰ τοῦ Μή) » Ἀπέδοξέ σφι μὴ τιμωρέειν Ἴωσι, « Ἡρ.

Ἀπο-δοκιμάζω, Μ. άσω. Ἀφ' οὗ δοκιμάσω (ἐξετάσω) τι 'δὲν τὸ ἐγκρίνω, (ἐπμ.) τὸ ἀποβάλλω ὡς ἀδόκιμον καὶ ἄχρηστον.

Ἀποδοκιμασία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποδοκιμάζειν, ἡ ἀποβολή (καταφρόνησίς) τινος ὡς ἀδοκίμου καὶ ἀχρήστου,

Ἀποδοκιμαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀποδοκιμάζω.

Ἀποδόκιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποδοκιμασθείς, μὴ ἐγκριθείς, ἀδόκιμος, ἀνάξιος.

Ἀπόδομα (τό). (Γρφ.) τὸ ἀποδοθὲν ἢ ἀποδοτέον, προσφορά, τάξιμον, (χυδ.) τάμμα.

Ἀποδόμεναι, Π. ἀντὶ Ἀποδοῦναι.

Ἀπο-δοξάζω, Μ. άσω. Ἀφαιρῶ τὴν δόξαν (τὴν ὑπόληψίν) τινος, ἀτιμάζω, (Νικ. Χων.)

Ἄποδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄφοδος.

Ἄποδος, γεν. τοῦ Ἄπους.

Ἀπόδος, (β'. ἑν. προ. τοῦ) ἀόρ. β'. τῆς προστ. καὶ

Ἀποδόσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποδίδωμι.

Ἀποινόδικος (ὁ, ἡ), Π. δίκαιος ἐκδικητής.

Ἀποινόδορπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων τὰ πρὸς ἐξαγορὰν ἢ ἐξιλασμὸν φόνου προσφερόμενα (ἄποινα).

†**Ἄποινον** (ἄχρ. εἰς τὸ ἑν.), ἴδε Ἄποινα.

;**Ἀποινόω-ῶ**, Μ. ώσω, (ἀμφ.) ἀντὶ Ἀποινάω.

Ἄποιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ποιότητα (οὐσίαν, γεῦσιν). » Ὕδωρ βέλτιστον τὸ ἀποιότατον, « Ἀθ.

Ἀποιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀποφέρω.

Ἀπ·οϊστεύω, Μ. εύσω, Π. ῥίπτω τὸν ὀϊστὸν κατά τινος καὶ τὸν φονεύω.

Ἀποίσω, μέλλ. τοῦ Ἀποφέρω.

Ἀπ·οίχομαι. Μ. οιχήσομαι. Εἶμαι ἀπών, λείπω, γίνομαι ἄφαντος, ἀποθνήσκω. » Λεῖψαν' ἀποιχομένων, « Φκλ. 2) (μὲ γεν.) ἀπομακρύνομαι, ἀναχωρῶ, ἀποφεύγω. » Κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο, « Ἰλ. Λ.

Ἀπ·οιωνίζομαι, Μ. ίσομαι· Ἀποφεύγω ἢ Προσπαθῶ ν' ἀποφύγω τι ὡς κακὸν οἰωνόν, ἀποστρέφομαι.

Ἀπ·οκαθαίρω, Μ. αρῶ, Ἀφαιρῶ τινος τὴν ἀκαθαρσίαν, καθαρίζω ἐντελῶς, ξεπαστρεύω. (θρησκ.) = Ἀγνίζω.

Ἀποκάθαρμα (τὸ). ἡ ἀφαιρεθεῖσα ἀκαθαρσία, περίττωμα, (ἴδε Κάθαρμα).

Ἀποκάθαρσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκαθαίρειν ἢ ἀποκαθαίρεσθαι, ἡ ἐνέργεια τοῦ καθαρσίου, κένωσις· (θρησκ.) = Ἀγνισμός.

Ἀποκαθαρτικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων (ἐπιτήδειος) πρὸς ἀποκάθαρσιν.

Ἀπο·καθ·έζομαι, Μ. εδοῦμαι, = Ἀποκαθίζομαι, κάθημαι κατὰ γῆς ἢ ἀργός.

Ἀπ·οκαθ·εύδω, Μ. ευδήσω. Κοιμῶμαι ἀλλοῦ καὶ ὄχι εἰς τὸν οἶκόν μου, κοιμοῦμαι χώρια, (παρβλ. Ἀποκοιτέω).

Ἀπο·καθ·ηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεκαρφόνω.

Ἀποκαθήλωσις, εως (ἡ). ξεκάρφωμα.

Ἀπο·κάθ·ημαι (χ. Μ.). Κάθημαι μακρὰν (παράμερα, χώρια) ἢ ἀργός, (ὅθεν) » Ἀποκαθημένη γυνή, « Γρφ., ἡ ἔχουσα τὰ καταμηνιά της.

Ἀπο·καθ·ίζω ἢ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ίσομαι, = Ἀποκάθημαι καὶ Ἀποκαθέζομαι, (κυρ. δὲ) κάθημαι ὀλίγον ἢ πάλιν σηκόνομαι (καθὼς οἱ ἀποσταμένοι ὁδοιπόροι).

Ἀπο·καθ·ιστάνω (ιστάω-ῶ), ἢ

Ἀπο·καθ·ίστημι Μ. ἀποκατα·στήσω. Φέρω ἢ Βάλλω πάλιν (καὶ μσ. Ἐπανέρχομαι) εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν ἢ θέσιν ἢ τάξιν, ἀποκαταστήνω, ἀποδίδω· ἰατρεύω· ἀναδεικνύω, κατορθόνω· (σπν.) διαλύω· καταπραΰνω· (ἐπὶ ὑγρῶν θολωμένων) κάμνω νὰ κατακαθήσῃ (καὶ μσ.) κατακάθημαι, κατασταλάζω· καταντῶ.

Ἀπο·καίνυμαι (χ. Μ.), Π. ὑπερβαίνω, νικῶ, ἀφαιρῶ τὸ πρωτεῖον τινός.

Ἀποκαίριος (ὁ, ἡ), = Ἄκαιρος, ἔξω τοῦ (πρέποντος) καιροῦ, παράκαιρος, ἄτοπος, ἀνάρμοστος.

Ἀπο·καίω, Μ. καύσω. Καίω ὅλως διόλου, κατακαίω.

Ἀπο·κακέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἀντέχω πλέον εἰς (Ἀποκάμνω ἀπὸ) τὰ δεινά· γίνομαι (ἢ φέρομαι ὡς) κακὸς (δειλός, ἄνανδρος, ῥᾴθυμος), = Ἀποδειλιῶ, (ἐνίοτε) λειποτακτῶ.

Ἀποκάκησις, εως (ἡ). τὸ μὴ ἀντέχειν εἰς τὰ δεινά, ἀποδειλίασις, ῥαθυμία.

Ἀπο·καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. (μὲ δύω αἰτ.) Ὀνομάζω (κυρ. μὲ ὄνομα ἐπίθετον), ἐπονομάζω. 2) (μὲ αἰτ.) προσκαλῶ (φωνάζω) τινα κατὰ μέρος. 3) Π. (μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ.) = Ἀπαγορεύω.

Ἀποκαλυπτικός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος ἀποκαλύπτειν, συντελῶν πρὸς ἀποκάλυψιν.

Ἀπο·καλύπτω, Μ. καλύψω. Ἀφαιρῶ (Ἐβγάλλω, Σηκόνω) τὸ κάλυμα, ξεσκεπάζω, (συνκδχ.) φανερόνω. ‖. (μσ. μὲ αἰτ. προθετ.) φανερόνω τὸν σκοπόν μου, ξεμυστηρεύομαι. 2) σκεπάζω ὅλως διόλου, ἀποσκεπάζω. » Μακάριοι ὧν ἀπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι. « Γρ.

Ἀποκάλυψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκαλύπτειν, ξεσκέπασμα, φανέρωσις, δηλοποίησις.

Ἀπο·κάμνω, Μ. καμοῦμαι. Ἀποσθένω (Δὲν ἀντέχω πλέον, Ἀτονῶ) ἀπὸ τὸν κόπον κτλ, (ἐπμ.) ἀποφεύγω, παύω, παραιτοῦμαι ἀπό.

Ἀπο·κάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω ἢ Γυρίζω πρὸς τὰ ὀπίσω· (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἐπιστρέφω, ἀλλάζω (παρεκτρέπομαι, ἐκκλίνω ἀπὸ τὸν) δρόμον· (συνκδχ.) παραιτοῦμαι, παύω.

Ἀπόκαμψις, εως (ἡ). λύγισμα, γύρισμα, ἐπιστροφή.

Ἀπο·καπνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (Γεμίζω τι μὲ) καπνόν, ἰατρεύω μὲ καπνίσματα.

Ἀποκαπνισμός (ὁ). κάπνισμα, (ἰατρ.) = Ὑποκαπνισμός.

Ἀπο·καπύω, Μ. ύσω, Π. ἐκπνέω, (ἴδε Κάπτω).

Ἀπο·καραδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσμένω μὲ ἀνυπομονησίαν.

Ἀποκαραδοκία (ἡ). ἡ μετ' ἀνυπομονησίας προσδοκία.

Ἀπο·καρατομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποκεφαλίζω.

Ἀπόκαρμα (τὸ). τὸ ἀφαιρεθὲν διὰ τῆς ἀποκάρσεως.

Ἀπο·καρπεύομαι, Μ. εύσομαι, = Ἀποκαρπίζομαι, (Νικ. Χων.).

Ἀπο·καρπίζω, Μ. ίσω. Παίρνω (Τρυγῶ καὶ μσ. Ἀπολαμβάνω) τὸν καρπόν τινος.

Ἀπο·καρπόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Παράγω) καρπόν, καρποφορῶ.

Ἀπόκαρσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκείρειν (κουρεύειν, ἀφαιρεῖν μέρος ἀπό τινος).

Ἀποκαρτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀποκείρω.

Ἀπο·καρτερέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρτερῶ (Ὑποφέρω) μέχρι τέλους (ἄχρι θανάτου), (ὅθεν κυρ.) ἀποθνήσκω ἑκουσίως διὰ τῆς πείνας. 2) δὲν καρτερῶ πλέον, χάνω τὴν ὑπομονήν, ἀπελπίζομαι.

Ἀποκαρτέρησις, εως (ἡ). ὁ διὰ τῆς πείνας θεληματικὸς θάνατος. 2) ἀνυπομονησία, ἀπελπισία.

Ἀπο·καρφολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρφολογῶ (ἴδε τὴν λέξιν) ἀπό τινος.

Ἀπο·κατα·βαίνω, Μ. βήσομαι. Καταβαίνω ἀπό τινος.

Ἀπο·κατ·αλλάσσω (ττω), Μ. αλλάξω. Ξαναφιλιόνω.

Ἀποκατάστασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκαθιστᾶν (φέρειν ἢ ἔρχεσθαι εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ἢ τάξιν ἢ κατάστασιν)· ἀπόδοσις.

Ἀποκαταστατικός, ή, όν. Ὁ ἀποκαθιστῶν (φέρων εἰς τὴν προτέραν θέσιν ἢ τάξιν ἢ κατάστασιν).

Ἀποκατάσχεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκατέχειν (σταματᾶν, κρατεῖν ὀπίσω.

Ἀπο·κατα·τίθημι, Μ. ἀποκατα·θήσω. Παίρνω τι ἀπὸ πουθενὰ καὶ τὸ ἀποθέτω ἀλλοῦ.

Ἀπο·κατα·φαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (καὶ Φαίνομαι) ὡς εἰς καθρέπτην.

Ἀπο·κατα·ψύχω, Μ. ψύξω. Κρυόνω τι ὅλως διόλου, τὸ κάμνω κατάψυχρον.

Ἀποκατέανται, Ἰων. ἀντὶ Ἀποκάθηνται γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἀποκάθημαι.

Ἀπο·κατ·έχω, Μ. ἀποκαθ·έξω ἢ ἀποκατα·σχήσω. Κρατῶ (Ἐμποδίζω) ὀπίσω.

Ἀπο·κατ·ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατορθόνω τι ἐντελῶς.

Ἀπο·καυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποβάλλω (ἢ Ἐβγάλλω ὅλον) τὸν καυλόν.

Ἀποκαύλησις, εως (ἡ). ἡ ἀποβολὴ τοῦ καυλοῦ.

Ἀπο·καυλίζω, Μ. ίσω. Κόπτω (Ἀφαιρῶ) τὸν καυλὸν (τὸ τρυφερὸν βλαστάρι, τὴν κορυφὴν) φυτοῦ, (συνκδχ.) κόπτω τι ὡσὰν καυλὸν δηλ. πέρα-πέρα ἢ εἰς τὴν ἄκραν μόνον, κολοβόνω, ἀκρωτηριάζω.

Ἀποκαύλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκαυλίζειν, κόψιμον πέρα-πέρα ἢ τῆς ἄκρας μόνον.

Ἀπόκαυλος (ὁ, ἡ). (κυρ. φυτὸν) μὴ ἔχον διόλου (ἢ ἀποβαλὸν τὸν) καυλόν.

Ἀπόκαυμα (τὸ). τὸ μένον μετὰ τὴν ἀπόκαυσιν.

Ἀπόκαυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκαίειν, καύσιμον.

Ἀπο·κάω, Μ. καύσω, Ἀττ. ἀντὶ Ἀποκαίω.

Ἀποκεῖλαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποκέλλω

Ἀπό·κειμαι, Μ. κείσομαι. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτοπρσ. ἢ κατὰ μτχ. καὶ μὲ δοτ. ἢ ἀπαρ.) Εἶμαι βαλμένος κατὰ μέρος (φυλαγμένος) ἵνα χρησιμεύσω ἢ ἐνεργήσω ἐν δέοντι. » Εἰς τὴν ἀναγκαίαν χρείαν ἀποκείμενον, « Λχ. » Ἀπέκειτο κατά τινος γραφὴ τυραννίδος, « Ἑρμγ. 2) εἶμαι προαποφασισμένος (προωρισμένος). » Ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, « Γρφ. « Καὶ τοῦτο ἀπέκειτο τῇ μοχθηρᾷ μου ζωῇ, « Γργ. 3) κείτομαι μακρὰν ὡς ἄχρηστος ἢ οὐτιδανός. » Καὶ ῥητορικὴ ἀπέκειτο ἀμελουμένη, « Φλσρ.

Ἀπο·κείρω, Μ. κερῶ. Κουρεύω ὅλως διόλου ἢ μέρος ἀπὸ τοῦ ὅλου, (ἐν γέν.) ἀφαιρῶ, στερῶ. » Πόλις ἀνδρῶν τοσούτων ἀρετὰς ἀποκειραμένη, « Δ. Ἀλ.

Ἀποκεκαλυμμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ξέσκεπα· φανερά· χωρὶς συστολήν.

Ἀποκεκινδυνευμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ῥιψοκινδύνως.

Ἀποκεκλέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἀπεκέκληντο (γ'. πλθ. πρσ. τοῦ) πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἀποκαλέω.

Ἀποκεκλήϊσμαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀποκέκλεισμαι πθ. πρκ. τῆς ὁρς. τοῦ Ἀποκλείω.

Ἀποκεκλημένος, η, ον, Ἀττ. ἀντὶ Ἀποκεκλεισμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ., καὶ

Ἀποκεκληρωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Χωριστά, κατὰ μέρος.

Ἀποκεκρυμμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ὅλως διόλου κουφά.

Ἀπ·οκέλλω, Μ. οκελῶ. (κυρ. ἐπὶ πλοίων) Ἐβγάλλω ἢ Ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον μου, μακρύνομαι ἀπὸ τὴν ξηρὰν ἢ τὸν λιμένα, χάνω τὰ νερά μου (καὶ ἐπὶ ὁδοιπορ.) τὸν δρόμον, παραστρατίζω.

Ἀπόκενος (ὁ, ἡ). κενὸς (ἄδειος) ὅλως διόλου.

Ἀπο·κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Εὐκαιρόνω (Ἀδειάζω) ὅλως διόλου.

Ἀπο·κεντέω-ῶ, Μ. ήσω, Κεντῶ ὀλίγον, (μτφορ.) δίδω νύξιν. 2) κεντῶ (τρυπῶ, σουβλίζω) πέρα-πέρα.

Ἀποκέντησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκεντεῖν, τρύπημα (σούβλισμα) πέρα-πέρα.

Ἀπόκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔξω ἢ μακρὰν τοῦ κέντρου (τῆς σφαίρας του), Ἔκκεντρος.

Ἀποκένωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκενοῦν, ἄδειασμα ἐντελές, εὐκαίρωμα.

Ἀπο·κερδαίνω, Μ. ανῶ. Κερδίζω (Ὠφελοῦμαι) ἀπό τινος, ἀπολαμβάνω.

Ἀπο·κερματίζω, Μ, ίσω, = Κατακερματίζω, Κατακομματιάζω, (κυρ. δὲ) ἀλλάζω μεγάλον νόμισμα μὲ μικρά, χαλνῶ δραχμὴν κτλ., (Κωμ.) ἐλαττόνω (ἐξοδεύω) τὴν περιουσίαν μου.

Ἀπο·κεφαλίζω, Μ. ίσω. Κόπτω τὴν κεφαλήν.

†**Ἀποκεφάλισμα** (τὸ). ἡ λέρα 'που πίπτει ἀπὸ τὴν κεφαλήν.

Ἀποκεφαλισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκεφαλίζειν, ἀποκεφάλισμα.

Ἀποκεφαλιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀποκεφαλίζων.

Ἀπο·κηδεύω, Μ. εύσω. Ἀφίνω τὸ πένθος, παύω τοῦ νὰ πενθηφορῶ.

Ἀπο·κηδέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. δὲν φροντίζω, ἀμελῶ, ἀδιαφορῶ, [ἐκ τοῦ

Ἀποκηδής, έος (ὁ, ἡ), Π, = Ἀκηδής, Ἀμελής, ἀφρόντιστος.

Ἀποκήρυγμα (τὸ). τὸ πωλούμενον διὰ κήρυκος. 2) = Ἀποκήρυξις.

Ἀποκήρυκτος (ὁ, ἡ). (κυρ. υἱὸς) ἀπόκληρος (ἐκκλησ.) ἀφωρισμένος, ἀποσυνάγωγος.

Ἀποκήρυξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκηρύττειν, πώλησις διὰ κήρυκος, δημοπρασία. 2) ἀποδίωξις (κυρ. υἱοῦ ἀπὸ τὴν οἰκίαν καὶ ἀποξένωσις ἀπὸ τὴν περιουσίαν τοῦ πατρός του)· (ἐκκλησ.) ἐξωκλησιασμός, (παρβλ. Ἐκκήρυξις).

Ἀπο·κηρύσσω (ττω), Μ. ύξω. Πωλῶ τι διὰ τοῦ κήρυκος (ἐπὶ δημοπρασίας). 2) κάμνω (κηρύττω) τὸν υἱόν μου ἀπόκληρον, (ἐκκλησ.) ἀφορίζω, ἐξωκλησιάζω, (ἐν. γέν.) ἀποβάλλω, ἀπαρνοῦμαι. 3) ἀπαγορεύω διὰ τοῦ κήρυκος. » Ἀποκεκήρυκται μηδένα μετὰ σοῦ στρατεύειν, « Ξεν.

Ἀπο·κιδαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω (Παίρνω, Γυμνόνω τινὰ ἀπὸ) τὴν κίδαριν (εἶδ. τιάρας).

Ἀπο·κίδναμαι, Π. ἀντὶ Ἀποσκεδάννυμαι.

Ἀπο·κικλήσκω, Π. ἀντὶ Ἀποκαλέω.

Ἀποκινδύνευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκινδυνεύειν, ῥιψοκινδύνευσις.

Ἀπο·κινδυνεύω, Μ. εύσω. Ἐπιχειρῶ (Δοκιμάζω) τι ῥιψοκινδύνως, ῥιψοκινδυνεύω. » Πειράσομαι ἐν ὑμῖν ἀποκινδυνεύων μανθάνειν, « Ξεν. (ἢ μὲ αἰτ. προθετ.) » Ἀποκινδυνεύειν πρὸς ἀνθρώπους ἀπονενοημένους, « Θκ. 2) (σπν. μὲ γεν.) χωρίζομαί τινος (τὸν παραιτῶ) ἐν καιρῷ κινδύνου.

Ἀπ·οκινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Σηκόνω, Ἐβγάλλω) τι ἀπὸ τὸν τόπον του, μετακινῶ, μετατοπίζω.

Ἀποκίνησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκινεῖν, μετακίνησις, μετατόπισις.

Ἀπόκινος (ὁ). φυγή, δραπέτευσις. 2) εἶδ. ἀσελγοῦς χοροῦ, (παρβλ. Ἀπόσεισις).

Ἀπο·κισσόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς κισσόν.

;**Ἀπο·κιχάνω**, Μ. κιχήσομαι (ἀόρ. Ἀπέκιξα), Π. ἀποβάλλω, χάνω.

Ἀπο·κλαδεύω, Μ. εύσω. Ἀφαιρῶ (Κόπτω) τοὺς κλάδους δένδρου.

Ἀπο·κλάζω, Μ. κλάγξω καὶ κλάξω. Ἐβγάλλω φωνήν τινα (κλαγγήν.)

Ἀπο·κλᾄζω, Μ. κλᾳξῶ, Δ. ἀντὶ Ἀποκλείω.

Ἀπο·κλαίω, Μ. Κλαύσομαι. Κλαίω (Θρηνολογῶ) τινα. 2) παύω τοῦ κλαίειν, ξεθυμαίνω κλαίων. 3) (μσ.) προσκλαίομαι, παραπονοῦμαι· » Οἱ μέν γε ἀποκλαίονται πενίαν αὐτῶν, « Ἀρσφ.

Ἀπόκλαρος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Ἀπόκληρος.

Ἀπόκλασμα (τὸ). τὸ ἀποκλασθέν, σύντριμμα, κομμάτι.

Ἀπόκλαυμα (-αυσμα), ατος (τὸ). κλαύσιμον, θρηνολογία, μυρολόγι.

Ἀπο·κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Τσακκίζω (Κόπτω) τι ἀπό τινος ἢ ὅλως διόλου, κατασυντρίβω.

Ἀπο·κλᾴω, Μ. κλαύσομαι, = Ἀποκλαίω.

Ἀπόκλεισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκλείειν (κλειδόνειν ἔξω, ἀποβάλλειν. κτλ.), ἀποδίωξις.

Ἀπόκλεισμα (τὸ). τὸ ἀποκεκλεισμένον πρᾶγμα ἢ μέρος· (Γρφ.) φυλακή.

Ἀπόκλειστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκεκλεισμένος (κλεισμένος ἔξω ἢ πανταχόθεν), φυλακωμένος.

Ἀπο·κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω τινὰ ἔξω, διώχνω, στερῶ, ἐμποδίζω, (Νμ.) ἐξαιρῶ. » Οἱ δέ, ταύτῃ ἀποκλειόμενοι, « Θκδ., ἀποτυγχάνοντες κατὰ τοῦτο. 2) κλείω τι καλῶς πανταχόθεν, ἐγκλείω, περικλείω, φυλακόνω.

Ἀπο·κλέπτω, Μ. κλέψω, = Ἐκκλέπτω

Ἀπο·κλῄζω καὶ

Ἀπο·κληΐζω, Ἰων. ἀντὶ Ἀποκλείω.

Ἀποκληρονόμος καὶ

Ἀπόκληρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποξενωθεὶς (στερηθεὶς) τῆς κληρονομίας. 2) ὁ μὴ ἔχων κλῆρον (μερίδιον) εἴς τι, ἀμέτοχος. 3) (σπν.) ὁ ἐκλεχθεὶς διὰ κλήρου.

Ἀπο·κληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκλέγω (Μοιράζω, Προσδιορίζω) διὰ κλήρου. » Ἀρχὰς ἃς οἱ θεσμοθέται ἀποκληροῦσιν ἐν τῷ Θησείῳ, « Αἰσχ. » Αὐτοῖς δὲ χώραν τῆς Ἰταλίας ἀπεκλήρωσε πολλήν, « Πλ. 2) ἐξαιρῶ διὰ (ἢ στερῶ τοῦ) κλήρου τινά, τὸν κάμνω ἀπόκληρον.

Ἀποκλήρωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ κλήρου ἐκλογὴ ἢ διανομή.

;**Ἀποκληρωτής**, οῦ (ὁ). ὁ ἀποκληρῶν (μοιράζων διὰ κλήρου).

Ἀποκληρωτικός, ή, όν· Ὁ πράττων ἢ ὁμιλῶν ὅ,τι λάχοι, διϊσχυριζόμενος ἢ ἀποφασίζων ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε.

Ἀπόκλητος (ὁ, ἡ). ὁ προσκαλεσμένος ἔξωθεν ἢ ὀπίσω, = Μετάκλητος. 2) ἐκλελεγμένος, ἔγκριτος.

Ἀπόκλιμα (τὸ). τὸ κατηφορικὸν (πλάγιον) μέρος βουνοῦ. 2) (ἀστρνμ.) ἡ πρὸς τὴν δύσιν φορὰ τῶν οὐρανίων σωμάτων, (ἐπμ.) παρακμή.

Ἀπο·κλίνω, Μ. κλινῶ, (μὲ γεν. ἢ ἐπίρ. τοπ.) = Ἐκκλίνω, στρέφω τι πρὸς ἄλλο μέρος, (μσ.) παραστρατίζω, παραμερίζω, ἀποφεύγω. » Ἐλαίῳ κεράμιον ἀποκλινθῆναι μέν, οὐ μέν τοι γε παθεῖν οὐδέν, « Δμ 2) (ἐλλ. μὲ αἰτ. προθετ.) κλίνω (γέρνω, ἀκκουμβῶ [καὶ μτφορ.] ἔχω ἢ λαμβάνω κλίσιν, διάθεσιν) πρός. » Εἰς εἰρήνην ἀποκλίνει, « Δμ. 3) (μὲ ἐπίρ.) = Ἀποβαίνω, λαμβάνω ἔκβασιν, καταντῶ.

Ἀπόκλισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκλίνειν (γέρνειν πρὸς ἓν μέρος), παρεκτροπή, παραμέρισμα, ἀποφυγή· ἀποστροφή (παρβλ. Ἀφορμή).

Ἀπόκλιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκλίνων (κλίνων πρὸς τὸ τέλος, πρὸς τὴν παρακμήν) » Ἡμέρα —, « Πλ.

Ἀπο·κλύζω, Μ. κλύσω· Ξεπλύνω, ἀφαιρῶ (διὰ πλυσίματος ἢ κλύσματος) τὰς ἀκαθαρσίας·

Ἀπόκλυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκλύζειν, ξέπλυμα.

Ἀπόκναισις, εως (ἡ). λύπη (κόπτουσα τὰ ἥπατα).

Ἀπο·κναίω, Μ. κναίσω, (κυρ.) = τῷ

Ἀπο·κνάω-ῶ, Μ. κνήσω (ἀπαρ. Ἀποκνῆν). (κυρ.) Ξύνων ἀφαιρῶ τι, τρώγω, φθείρω, ἀφανίζω. (μτφορ.) ἐνοχλῶ, στενοχωρῶ, (κοιν.) ἐβγάλλω τὴν ψυχήν, (Ἰταλ. σεκκάρω), τυραννῶ, φέρω εἰς ἀπελπισίαν. (πθ.) ταλαιπωροῦμαι, βαρύνομαι. πλήκτω, ἀποκάμνω.

Ἀπ·οκνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ. ἢ αἰτ. προθετ.) Ὀκνῶ (Συστέλλομαι, Δὲν τολμῶ) νὰ ἐπιχειρήσω τι, ἀποφεύγω (ἀποποιοῦμαι) τι διὰ φόβον ἢ ὀκνηρίαν, (χυδ.) 'ντηρηοῦμαι. » Μὴ ἀποκνήσωμεν τὸν κίνδυνον, « Θκ. » Οὐκ ἀποκνητέον ἀποφήνασθαι, « Ἰσκρ. » Πρὸς οὐδὲν τούτων ἀπώκνησα, « Δξ.

Ἀπόκνησις, εως (ἡ). ἀποφυγὴ (ἀναβολή, παραίτησις) ἔργου τινὸς δι' ὀκνηρίαν ἢ δειλίαν.

Ἀποκνητέον, θετ. τοῦ Ἀποκνέω.

Ἀπο·κνίζω, Μ. κνίσω. Κόπτω τι μὲ τὸ 'νύχι ἢ τσιμπῶντας. 2) ξύνων λεπτύνω, ξεφλουδίζω (ξύλον κτλ.).

Ἀπόκνισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκνίζειν, κόψιμον μὲ τὸ 'νύχι.

Ἀπόκνισμα (τὸ). τὸ ἀφαιρούμενον διὰ τῆς ἀποκνίσεως.

Ἀπο·κογχύζω, Μ. ύσω. Ἀδειάζω τι μὲ κόγχην (μυδότσεφλον) ἀντὶ κοχλιαρίου.

Ἀπο·κοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Ἀποκοιτέω. 2) κοιμῶμαι ὀλίγον, 'παίρνω ἕνα ὕπνον, ἢ μὲ 'παίρνει ὁ ὕπνος, ἀποκοιμοῦμαι.

Ἀπο·κομίζω, Μ. ίσω. Κομίζω τινὰ ἀλλοῦ

καὶ ὄχι εἰς τὸν οἶκόν του. 2) κάμνω νὰ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος, τὸν ἀποκοιμίζω.

Ἀπο·κοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοιμοῦμαι ἀλλοῦ καὶ ὄχι εἰς τὴν κοίτην μου, ξενοκοιμοῦμαι.

Ἀπόκοιτος (ὁ, ἡ). ὁ κοιμώμενος ἀλλοῦ ϗ ὄχι εἰς τὴν κοίτην του, (ὅθεν) » Ἀπόκοιτοι, « οἱ νυκτοφύλακες τῶν ἐκτὸς τῆς πόλεως φρουρίων.

Ἀπο·κολάπτω, Μ. άψω. Κολάπτων (Κτυπῶν κυρ. μὲ τὸ σφυρὶ πέτραν) ἐβγάλλω κομμάτια.

Ἀπο·κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξεκολλῶ.

Ἀποκολοκύντωσις, εως (ἡ)· μεταμόρφωσις εἰς κολοκύνθην.

Ἀπο·κολούω, Μ. ούσω. Κολοβόνω τι ὅλως διόλου ἢ ἀφαιρῶν αὐτοῦ μέρος ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ἀπο·κολπόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Σχηματίζω) κόλπον.

Ἀπο·κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκκολυμβάω, ἐβγαίνω (γλυτόνω) εἰς τὴν ξηρὰν κολυμβῶν.

Ἀπο·κομάω-ῶ, Μ. ήσω. (ἀδχμ.) Ἀποβάλλω τὴν κόμην, μοῦ πίπτουν τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς.

Ἀποκομιδὴ (ἡ). μετακόμισις, ἐξαγωγή, 'πάρσιμον ἢ φέρσιμον ὀπίσω, ἐπιςροφή, [ἐκ τοῦ

Ἀπο·κομίζω, Μ. ίσω. Μεταφέρω ἀπό τινος τόπου εἰς ἄλλον. 2) φέρω ὀπίσω. 3) (μσ.) ἐπιστρέφω εἰς τὸν τόπον μου, ἀναχωρῶ. 4) 'παίρνω ὀπίσω (ξαναπαίρνω) ὅ,τι ἔδωσα ἢ ἔχασα, (παρβλ. Ἀποφέρω).

Ἀπόκομμα (τό). τὸ ἀπό τινος κομμένον μέρος, κομμάτι.

Ἀπο·κομπάζω, Μ. άσω. Σπάνω (Κόπτομαι) μὲ κρότον (καθὼς π. χ. ἡ χόρδα μουσικοῦ ὀργάνου). 2) (μτφορ. ὁμιλῶ μὲ μέγαν κομπασμόν, μεγαλαυχῶ χωρὶς λόγον.

Ἀπο·κοντόω-ῶ, Μ. ώσω. Κουντῶ μὲ τὸ κωπὶ ἢ μὲ κοντάρι (καθὼς οἱ ναῦται ὅταν μακρύνουν τὸ πλοῖον των τῆς ξηρᾶς). » Ἀγκύρας ἀποκοντουμένας, « Ἀῤῥ., τὰς καλῶς σκαλωμένας ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντίου) τὰς συρομένας διὰ τὸ ἀμμῶδες τοῦ ἐδάφους.

Ἀποκοπὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκόπτειν, ἀποτομή. »Χρεῶν—,« Πλ., Χρεωκοπία. » Συλλαβῆς— ,« Γρμτ., πάθος λόγου, ὡς Δῶ ἀντὶ Δῶμα, Κρῖ ἀντὶ Κρῖμνον ϰτλ.

Ἀπόκοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκεκομμένος (κυρ. τὰ αἰδοῖα), εὐνουχισμένος, (συνκδχ.) ἀδύνατος, ἐκνευρισμένος.

Ἀπο·κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω τι ἀπό τινος, κόπτω ὅλως δι' ὅλου, ἀφαιρῶ, ἐμποδίζω, κόπτω τὸν δρόμον. » Κάρη ἀπέκοψε παραστάς, « Ἰλ. Λ. » Νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα, « Ἰλ. Ι. » Ἀποκόπτειν ἐλπίδα, « Θδρτ. » Ἀποκόπτειν εἴωθε γνώμην ἡ τῶν φίλων συμβουλή,« Ἀλκίφρ., ἀφαιρεῖ τὴν ἀμφιβολίαν. »Τὸ πράγμασιν ὁμιλεῖν οὐκ ἀποκόπτει τοῦ θείου, « Συν. (ϗ πθ.) »Ἀποκοπεὶς χεῖρα, « Φίλ. » Ἀπεκόπησαν οἱ ἐχθροὶ ἀπὸ τοῦ λόφου, « Ξεν., ἐδιώχθησαν. » Ἀπεκόπη τῶν ἰχνῶν (ἢ ἁπλ. »Ἀπεκόπη) ἡ κύων,« Σδ., ἔχασε τὰ ἴχνη. » Φωνὴ ἀποκεκομμένη, « Πλ. (καὶ μσ.) » Ἀπεκοψάμην νεκρὸν, « Εὐρ., τὸν ἐμυρολόγησα (κτυπῶσα τὸ στῆθός μου, ξεσχίζουσα τὰ μάγουλά μου κτλ.).

Ἀπο·κορέννυμι, Μ. κορέσω. Χορταίνω τινὰ ἐντελῶς.

Ἀπο·κορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σαρόνω (Σκουπίζω, Παστρεύω) τι καλῶς.

Ἀπο·κορσόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. = Ἀποκείρω.

Ἀπο·κορυφόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κορυφόω, κάμνω τι κορυφωτὸν (σουβλερόν), συνάγω εἰς κορυφὴν (» Ἡ φλὸξ ἀποκορυφοῦται.« Θφρ.). (μτφορ.) ὁμιλῶ ἢ ἀποκρίνομαι ἐν συντομίᾳ (κεφαλαιωδῶς. συνοπτικῶς), (παρβλ. Συγκεφαλαιόω ϗ Συγκορυφόω).

Ἄποκος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πόκον (μαλλὶ διὰ κούρευμα), (ὅθεν) ἀκούρευτος.

Ἀπο·κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφαιρῶ ('Παίρνω, Σηκόνω) τὸν στολισμὸν (κόσμον) τινός, ξεστολίζω.

Ἀποκόσμιος (ὁ, ἡ). (ἐκκλησ.) ὁ μακρὰν τοῦ κόσμου ζῶν, ἀναχωρητής, ἐρημίτης.

Ἀπο·κοτταβίζω, Μ. ίσω. Χύνω κατὰ γῆς τὸ μένον εἰς τὸ ποτήριον κρασὶ εἰς τρόπον ὥστε νὰ κάμῃ ἰδιαίτερόν τινα κρότον (ἴδε Κοτταβίζω), (ἐν γέν.) χύνω, (ϗ ἐνίοτε) 'ξερνῶ.

Ἀποκοτταβισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις (ἡ παιδιὰ) τοῦ ἀποκοτταβίζειν.

Ἀπο·κουρεύω, Μ. εύσω, = Ἀποκείρω, κάμνω τινὰ μοναχόν.

;Ἀποκουρὴ (ἡ), (ἐκκλ.) = Ἀπόκαρσις, κούρευμα μοναχοῦ.

Ἀπο·κουφίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) 'Ελαφρόνω ('Ελευθερόνω) τινὰ ἀπὸ τοῦ βάρους.

Ἀποκόψιμος (ὁ, ἡ). ὅςις πρέπει (εἶνε διὰ) ν' ἀποκοπῇ.

Ἀπο·κραδίζω, Μ. ίσω, Π. ἀφαιρῶ (κόπτω) τι ἀπὸ τὸν κλάδον τῆς συκῆς (κράδην).

Ἀποκράδιος (ὁ, ἡ), Π. κομμένος ἀπὸ τῶν κλάδων τῆς συκῆς.

Ἀπο·κραιπαλάω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Ἀπο·κραιπαλίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀπαλλάττομαι τῆς κραιπάλης, ξεμεθῶ.

Ἀποκραιπαλισμὸς (ὁ). ἡ διὰ τοῦ ὕπνυ ἀπαλλαγὴ (διάλυσις) τῆς κραιπάλης, ξεμέθυσμα.

Ἀπο·κρανίζω, Μ. ίσω, Π. ἀφαιρῶ ('παίρνω) τι ἀπὸ τοῦ κρανίου ἢ τὸ κρανίον ἀπό τινος, ἀποκεφαλίζω.

Ἀπο·κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ. 2) ὑπερβαίνω κατὰ πολὺ· νικῶ, καταδαμάζω.

Ἀπο·κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω (πθ. Ἀποκρεμάννυμαι, ϗ μσ. Ἀποκρέμαμαι). Κρεμῶ τι ἀπό τινος, ἀφίνω νὰ κρέμαται.

Ἀποκρεμάω-ῶ, μέλλ. Ἀττ. τοῦ Ἀποκρεμάννυμι.

†Ἀπο·κρεόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς κρέας. 2) (ἐκκλησ.) ἀποκρεύω.

†Ἀπόκρεως, ω (ὁ, ἡ). (ἐκκλησ.) ἡ ἀποχὴ τοῦ κρέατος, ἀποκρηά.

Ἀποκρῆθεν, ἐπίῤ. Π. [ἀπό, κράας]. ἀπὸ τὴν κεφαλήν, ἀπὸ ἐπάνω, (παρβλ. Κατακρῆθεν).

Ἀπόκρημνος (ὁ, ἡ). κρημνώδης, ἀπότομος.

Ἀποκριδόν, ἐπίῤ. [ἀποκρίνω]. Χωριστά.

Ἀπόκριμα (τό). ἀπόφασις κριτοῦ, ψῆφος. 2) ἀπόκρισις ἡγεμόνος. 3) (πλθ.) τὰ ἀποκρινόμενα τοῦ σώματος, περιττώματα, [ἐκ τοῦ

Ἀπο·κρίνω, Μ. κρινῶ. Χωρίζω (Ξεχωρίζω) τι ἀπό τινος, διαλέγω, ξεδιαλέγω. »Ἀπὸ πολλῶν ἀποκρίνεται τὰ ἀξιολογώτατα,« Παυσ. » Ἀποκρίνω τοῦ ἀλεύρου τὸ πίτυρον, « Γαλ. (ϗ πθ. ἢ μσ.) » Τὼ οἱ ἀποκριθέντε ἐναντίον ὁρμηθήτην, « Ἰλ. Ε. » Ὅταν ἀποκριθῇ τὸ ὑδατῶδες τοῦ οἴνυ,« Θφρ. 2) δὲν ἐγκρίνω, ἀποδοκιμάζω, ἀποῤῥίπτω, ἐβγάλλω, ἐξαιρῶ (δικαςικῶς) ἀποξενόνω. » Τὸν μὲν μνήμονα καὶ δυσεξαπάτητον ἐγκριτέον, τὸν δὲ μή, ἀποκριτέον, « Πλάτ. ὅθεν) » Ἀποκρινόμενα, Ἰατρ.,« τὰ περιττώματα. 3) (μσ. ἢ πθ.) καταντῶ. » Εἰ δέ τις καὶ προέκαμνέ τι, εἰς τοῦτο πάντα ἀπεκρίθη, « Θκ. 4) (μσ. ἀποθετ.) Ἀποκρίνομαι (μέλλ. Ἀποκρινοῦμαι ϗ σπν. Ἀποκριθήσομαι, ἀόρ. Ἀπεκρινάμην ἢ Ἀπεκρίθην). δίδω ἀπόκρισιν. » Σὺ δ' ἀπόκριναί μοι τοδί, « Ἀρςφ. » Πρὸς ἕκαστα ἀποκρίνασθαι,« Δμ.

Ἀπόκρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκρίνειν ἢ ἀποκρίνεσθαι, ξεχώρισμα, ξεδιάλεγμα, (ἰατρ.) κένωσις τῶν περιττωμάτων, (συνηθέστ. δὲ) ἀπόκρισις εἰς ἐρώτησιν.

Ἀποκριτέον, θετ. τοῦ Ἀποκρίνω.

Ἀποκριτικός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος ἀποκρίνειν (ξεχωρίζειν κτλ.), (ἰατρ.) ὁ εὐκολύνων τὴν διαφόρησιν τῶν περιττωμάτων.

Ἀπόκριτος (ὁ, ἡ). ξεχωρισμένος, διαλεγμένος.

Ἀπο·κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κρότον (κυρ. μὲ τὰ δάκτυλά μου).

Ἀποκρότημα (τό). κρότος (κυρ. ὁ γινόμενος διὰ τῆς συγκρούσεως τῶν δακτύλων).

Ἀπόκροτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ γῆς) σκληρός, τραχύς, (παρβλ. Ἐπίκροτος).

Ἀπο·κρουνίζω, Μ. ίσω. Ἀναβρύω ὡς κρουνὸς ἢ ἀπὸ κρουνοῦ.

Ἀποκρούνισμα (τό). τὸ ἀπὸ ἢ ὡς ἀπὸ κρουνοῦ βλύζον (νάμα), Νικ. Χων.

Ἀπόκρουσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκρούειν, ἀπώθησις, ἀποδίωξις. » Σελήνης—, « Ἀλ. Ἀφρ., ἢ ἄλλ. Μείωσις.

Ἀποκρουστικός, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος πρὸς (χρήσιμος εἰς) τὸ ἀποκρούειν. » Σελήνη —, « Προκλ., ἡ φθίνουσα.

Ἀπόκρουστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκρουσθεὶς (ἀπαβληθείς, ἀποδιωχθεὶς κτλ.).

Ἀπο·κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶν μακρύνω ἀπ' ἐμοῦ τι, ἀποῤῥίπτω, τινάζω ἀπὸ 'πάνω μου. » Κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον, « Ἀρςφ., σπασμένον. » Ἀποκρούεσθαι τοῦ ἵππου, « Ξεν.

Ἀποκρύπτασκε, Π. ἀντὶ Ἀπέκρυπτε, παρτ. τοῦ

Ἀπο·κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω τι ἀπό τινος, κρύπτω ὅλως διόλου, κάμνω ἄφαντον, σκεπάζω, (συνκδχ.) σκοτίζω, ἀμαυρόνω· ὑπερβαίνω. »Χιὼν ἄπλετος ἀπέκρυψε καὶ τὰ ὅπλα καὶ τοὺς ἀνθρώπους, « Ξεν. » Τὴν Κάτωνος λογιότητα ἀπέκρυψε, « Πλ. » Ἀπέκρυψε τοῖς ἔργοις τὰς ἀπειλάς, « Ἀρςδ. (ϗ μσ.) » Οὐδὲν ἀποκρύψομαί σε, « Πλ. » Ἀπεκρύπτοντο τὴν διάνοιαν πρὸς τοὺς πολλούς, « αὐτ. 2) χάνω τι ἀπὸ τὴν ὅρασίν μυ, μακρύνομαι τόσον ὥστε δὲν τὸ βλέπω πλέον. » Φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος, ἀποκρύψαντα γῆν, « Πλάτ. (καὶ ἐλλ.) » Ἐπειδὴ ἀναχωροῦντες ἀπέκρυψαν, « Θκ., δὲν ἐφαίνοντο πλέον.

Ἀπο·κρυσταλλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου (τὸ μεταβάλλω εἰς) κρύςαλλον, (μσ.) παγόνω, κρυσταλλιάζω.

Ἀποκρυφὴ (ἡ), = Ἀπόκρυψις. 2) τόπος διὰ κρύψιμον, κρυψιῶνα.

Ἀπόκρυφος (ὁ, ἡ). ὁ κρυμμένος ἀπό τινος, κρυφὸς ὅλως διόλου, μυστικός.

Ἀπόκρυψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκρύπτειν, κρύψιμον.

Ἀποκτάμεν ἢ Ἀποκτάμεναι, Π. ἀντὶ Ἀποκτάναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ καὶ

Ἀποκτάμενος, η, ον, Π. μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀποκτείνω.

[Ἀ]πο·κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Χάνω ἐκεῖν ὅ,που ἀπέκτησα, ἀπαλλοτριοῦμαι τῆς κτήσεώς τινος, πωλῶ, ξεκάμνω.

Ἀπο·κτείνω, Μ. κτενῶ, = Κτείνω, Φονεύω.

[Ἀ]πο·κτηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου (τὸν Μεταβάλλω εἰς) κτῆνος.

Ἀπόκτησις, εως (ἡ). ἡ τῆς κτήσεως ἀποβολή, ἀπαλλοτρίωσις ἰδιοκτησίας.

Ἀπόκτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκτηθεὶς (ἀπαλλοτριωθείς, παύσας τοῦ νὰ ἦνε κτῆμά τινος, πωληθείς).

Ἀπο·κτίννυμι, Μ. κτενῶ, = Ἀποκτείνω.

Ἀπόκτισις, εως (ἡ), = Ἀποίκισις, ἀποικία.

Ἀπο·κτυπέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. β'. Ἀπέκτυπον). Κάμνω κτύπον· ἀντηχῶ.

Ἀπο·κυαμεύω, Μ. εύσω. 'Εκλέγω διὰ λαχνοῦ (διὰ κυάμων).

Ἀπο·κυβεύω, Μ. εύσω. Βάλλω διὰ μίαν φορὰν ὅλα μυ τὰ χρήματα εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων (κοιν. κάμνω va-banque), (μτφορ.) = Ἀποκινδυνεύω.

Ἀπο·κυβιστάω-ῶ, Μ. ήσω. Πίπτω (Πηδῶ) ἀπὸ πουθενὰ μὲ τὸ κεφάλι κάτω (καθὼς οἱ κολυμβηταί).

Ἀπο·κυδαίνω, Μ. ανῶ. Δοξάζω ('Επαινῶ, 'Εγκωμιάζω) κατὰ πολλά.

Ἀπο·κυέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποτίκτω, γεννῶ, (μτφορ.) προξενῶ.

Ἀποκύησις, εως (ἡ). γέννησις.

Ἀπο·κυΐσκω, Μ. κυήσω, = Ἀποκυέω.

Ἀπο·κυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποκυλίω.

Ἀποκύλισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκυλίειν.

Ἀποκύλισμα (τό). τὸ ἀποκυλισθὲν πρᾶγμα.

Ἀποκυλίω, Μ. κυλίσω· Κυλίων τι τὸ μετατοπίζω.

Ἀπο·κυματίζω, Μ. ίσω. Κινῶ (Σπρόχνω) τι κυματοειδῶς· κάμνω τι ἀνώμαλον ὡσὰν τὴν ἐπιφάνειαν κυματιζούσης θαλάσσης.

Ἀπόκυνον (τό), = Κυνόμορον, Κυνοκράμβη κτλ., εἶδ. φυτ. θανατηφόρου διὰ τοὺς κύνας, σκυλοβότανον, (ἴδε καὶ Κολχικόν).

Ἀπο·κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω ὀλίγον ἐμπρὸς (Ἀρςφ. Λυσ. 1003).

Ἀπο·κυρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀκυρόω, κάμνω ἄκυρον. 2) ἐκλέγω τινὰ μεταξὺ πολλῶν καὶ τὸν κάμνω πληρεξούσιον.

Ἀπο·κυρτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου κυρτόν.

Ἀποκύρωσις, εως (ἡ). ἀκύρωσις.

Ἀπο·κύω, Μ. κυήσω, = Ἀποκυέω

Ἀπο·κωκύω, Μ. ύσω, = Ἀποιμώζω.

Ἀποκώλυσις, εως (ἡ). ἐμπόδισμα, [ἐκ τοῦ

Ἀπο·κωλύω, Μ. ύσω. (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) 'Εμποδίζω τινὰ ἀπό τινος.

Ἀπο·κωφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου κωφόν, ξεκουφαίνω.

Ἀπολάβειον (τό). ὄργανόν τι μὲ τὸ ὁποῖον κρατοῦν τὴν ἄγκυραν.

Ἀπο·λαγχάνω, Μ. λήξομαι (ἀόρ. Ἀπέλαχον ϰτλ.). (μὲ αἰτ.) Λαμβάνω διὰ λαχνοῦ μέρος ἀπό τινος. 2) (μὲ γεν.) ἀποτυγχάνω εἰς τὸν λαχνόν.

Ἀπο·λάζυμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἀπολαμβάνω.

Ἀπο·λαιμίζω, Μ. ίσω, = τῷ

Ἀπο·λαιμοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὸν λαιμόν, σφάζω.

Ἀπο·λακέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἀπέλακον κτλ.), = Ἀποκροτέω.

Ἀπολάκησις, εως (ἡ), ϗ Ἀπολάκημα (τό), = Ἀποκρότημα.

Ἀπο·λακτίζω, Μ. ίσω. Μακρύνω τι ἀπ' ἐμοῦ ἢ Μακρύνομαι ἀπό τινος λακτίζων, ἀποσκιρτῶ· (μτφορ.) ἀποῤῥίπτω μὲ περιφρόνησιν.

Ἀπολακτισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολακτίζειν.

Ἀπο·λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ ὅ,τι τύχοι, φλυαρῶ.

Ἀπο·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἀπέλαβον κτλ.). Λαμβάνω τι ἀπό τινος (τὸ ὁπ. χρεωστεῖ ν' ἀποδώσῃ), 'παίρνω πάλιν ἢ ὀπίσω (ὅ,τι ἔχασα ἢ ἔδωκα). » Ἀπολάβετε παρ' αὐτοῦ τὸν λόγον, « Αἰσχ. » Τοὺς ὅρκους ἀπολαβεῖν παρ' αὐτοῦ, « Δμ. » Πόσου ἂν πρίαιο, ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν, « Ξεν. 2) 'παίρνω κατὰ μέρος. » Ἀπέλαβον αὐτόν, καὶ αὐτῷ διελέχθην, « Φλςρ. (καὶ μσ.) » Ἀπολαβόμενος αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὄχλου κατ' ἰδίαν,« Γρφ. 3) χωρίζω, ξεχωρίζω, ἐξαιρῶ. » Ἀπολαμβάνων ὃ ἂν δυσχερέστατον τοῦ λόγου τούτου ἔχῃ, « Πλάτ. 4) ἐμποδίζω τὴν ἀναχώρησίν τινος, τὸν κλείω πουθενά, τοῦ κόπτω τὸν δρόμον. » Τοὺς πολεμίους ἀπολαβόντες χωρίῳ (ἢ) ἐν χωρίῳ τινὶ (ἢ) εἰς χωρίον τι, « » Τὴν ἀναπνοὴν ἀπολαβεῖν αὐτοῦ, « Πλ. » Ὅταν οἱ ἄνεμοι ἀπολαβόντες αὐτοὺς τύχωσι,« Πλάτ. (καὶ πθ.) » Ἦν που ὑπὸ ἀπλοίας ἀπολαμβανώμεθα, « Θκ. » Ἀπειλημμένος εἰς ἀπορίαν (ἐν μέσῳ, ἐν ςενῷ, ἔνδον κτλ.). 5) (πθ.) κρατοῦμαι ἀπό. » Ἀπείληπτο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, « Λκ.

Ἀπο·λαμπρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ἐντελῶς λαμπρὸν (καὶ μτφορ.) ἔνδοξον.

Ἀπο·λάμπω, Μ. λάμψω. 'Εβγάλλω ἀπ' ἐμαυτοῦ (Ἀντανακλῶ μακρὰν) λάμψιν. » Ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν, « Ἰλ. Ζ., » Αὐγήν τινα ἡδεῖαν ἀπολάμπει, « Λκ. (ϗ μσ. ἢ πθ.) » Χάρις ἀπελάμπετο πολλή, « Ἰλ. Ξ.

Ἀπολαμφθέντες, Ἰων. ἀντὶ Ἀποληφθέντες, πθ. ἀόρ. α'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀπολαμβάνω.

Ἀπο·λάπτω, Μ. λάψω. Πίνω (καθὼς οἱ σκύλοι κτλ.) μὲ τὴν γλῶσσαν, καταπίνω μὲ ἦχον.

Ἀπόλαυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολαύειν ϗ ἡ ἐκ τούτου ἡδονὴ ἢ ὠφέλεια.

Ἀπόλαυσμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἀπολαμβάνει τις.

Ἀπολαυστικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ ἀγαπῶν τὰς) ἀπολαύσεις.

Ἀπολαυστός, ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις ν' ἀπολαύσῃ.

Ἀπο·λαύω, Μ. λαύσω ἢ (ὀρθ.) λαύσομαι (ἀόρ. Ἀπέ[καὶ Ἀττ. Ἀπή]λαυσα, πρκ. Ἀπολέλαυκα), (ἐπὶ καλοῦ) = Ἀπολαμβάνω, ὠφελοῦμαι, καρποῦμαι· (ἐπὶ κακοῦ) δοκιμάζω, ὑποφέρω, παθαίνω. » Ἀπήλαυε τῶν παρόντων ἀγαθῶν,« Ἰσκρ. »Τῶν ἡδίςων ποτῶν ἀπολαύσεται,« Ξεν. »Σχολῆς (»Ἐξουσίας) ἀπολαύειν,« Αἰσχ. Χρσ. » Δέδοικα μή τι κακὸν ἀπολαύσαιμι, « Ἰσκρ. » Θορύβου καὶ βοῆς ϗ τῶν ἄλλων χαλεπῶν οὐκ ἀπολαύσετε, « Ἀῤῥ. »Καὶ πολλὰ ἀπολελαυκέναι τῆς Καίσαρος φιλίας, « Πλ. (καὶ μσ.) » Τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων, « Λκ.

Ἀπολαχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπολαγχάνω.

Ἀπο·λεαίνω, Μ. λεανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου λεῖον (ὁμαλόν). 2) κατασυντρίβω, λειόνω, κάμνω σκόνιν.

Ἀπο·λέγω, Μ. λέξω, = 'Εκλέγω, διαλέγω, συλλέγω τὸ χρήσιμον, ἐξαιρῶ (ἀποῤῥίπτω) τὸ ἄχρηστον. » Ἀπέλεξεν αὐτὸν ἐκ τῶν δικαστῶν, « Πλ. 2) λέγω εἰς ὅλυς, γνωστοποιῶ, φανερόνω. » Τούτου δὲ τί ἂν μᾶλλον ἀπολέξαι τὴν ἐν τῇ ψυχῇ δυσγένειαν δύναιτο; « Φίλ. 3) = Ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω. (μσ.) = Ἀπαυδῶ, ἀποκάμνω· ἀπελπίζομαι. » Ἀπελέγετο τὴν ψυχήν, « Γρφ. (καὶ χ. πτ.) » Μὴ φονεύειν ἀπολεγομένους καὶ παρακεχωρηκότας, « Πλ. 4) = Ἀπόφημι, ἀποποιοῦμαι, ἀποδοκιμάζω· ἀπαρνοῦμαι, ἀποφεύγω. » Ὡς τῆς θεοῦ τὴν ἱκεσίαν ἀπολεγομένης, « Πλ. » Ἀπολεγόμενος τὴν ἀρχήν, « αὐτ.

Ἀπολεῖ, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπολέσει, γ'. ἑν. προσ. τοῦ ἐνεργ. μέλλ. (ἢ) ἀντὶ Ἀπολῇ, β'. ἑν. προσ. τοῦ ἐν. τῆς ὁρ. τοῦ Ἀπόλλυμι.

†Ἀπολεία (ἡ), (σπν.) ἀντὶ Ἀπώλεια.

Ἀπο·λείβω, Μ. λείψω, = Ἀποστάζω.

Ἀπόλειμμα (τό). τὸ ἀπολειφθέν, λείψανον, ἀπομεινάρι, [ἐκ τοῦ

Ἀπο·λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω ὀπίσω ἢ μακρὰν ἢ μέρος ἀπό τινος ἢ ὅλως διόλυ· ἐγκαταλείπω. ὑπερβαίνω. » Οὐδ' ἀπέλιπεν ἔγκατα, « Ὀδ. Ι. » Ἀπέλιπεν ἐν διαθήκαις, « Ἀππ. » Ἀγήρω δόξαν ἀπέλιπον, « Λξ. » Ἔνθεν λέγων ἀπέλιπες, πειρῶ διεκπεραίνειν, « Ξεν. » Οὐδὲν ἀπολείπουσι τῶν μὴ δικαίως λεγομένων,« Δμ. » Οὐκ ἀπέλιπον αὐτὸν δυστυχήσαντα, « Ἰσκρ. Τοσοῦτον ἀπέλειπεν ἡ πόλις ἡμῶν τοὺς ἄλλους περὶ τὸ φρονεῖν,« αὐτ. (καὶ ἐλλ.) » Ἀπολελοιπυῖα γυνή, « Δμ. ἡ χωρισθεῖσα (φυγοῦσα ἀπὸ) τοῦ ἀνδρός της. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. καὶ τρπ.) τελειόνω, ἐκλείπω. » Τὰ χρήματα ταχέως ἀπολείπει, « Ἰσκρ. » Τῆς τροφῆς ἀπολειπούσης, « Θφρ. » Ὁ ποταμὸς ἀπολείπει,« Ἡρ. 3) ἐλλείπω, θέλω (χρειάζομαι) τόσον τι ἵνα ἀναπληρώσω, εἶμαι ἐλλιπής, ἐλαττοῦμαι. »Ἀπὸ πηχέων τεσσάρων ἀπολείπουσα τρεῖς δακτύλυς, « Ἡρ. » Γεγονὼς ἔτη τρία μόνον ἀπολείποντα τῶν ἑκατόν,« Ἰσκρ. » Μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μὴ περιπεσεῖν, « αὐτ., ὀλίγον ἔλειψε νά. » Μικρὸν ἀπέλειπεν ἔρημος εἶναι, « Πλ. (καὶ πθ.) » Μικρὸν ἀπελείπετο τοῦ τέλος ἔχειν, « αὐτ., (δηλ.) ἦτο σχεδόν. 4) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ. ἢ πθ.) μένω ἢ ἀφίνομαι ὀπίσω, χωρίζομαι, μα-

κρύνομαι, ἀπέχω, δὲν προφθάνω ἐν καιρῷ, καθυστερῶ, (καὶ τρπ.) εἶμαι κατώτερος, νικῶμαι, ἀποτυγχάνω. »Ἐφέπεσθαι ἀπολείποντας ὡς πλέθρον,« Ξεν.

Ἀπο-λειτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω τὴν ὑπηρεσίαν (λειτουργίαν) μου δαπανῶν ἐξ ἰδίων.

Ἀπο-λείχω, Μ. λείξω. Γλείφων ἀφαιρῶ τι, σφογγίζω μὲ τὴν γλῶσσαν.

Ἀπόλειψις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολείπειν, ἐγκατάλειψις. παραίτησις. (πθ.) καθυστέρησις· διάζευξις (γυναικός). »Ἀπολειψιν ἀπογράψασθαι πρὸς τὴν γυναῖκα,« Δμ. (καὶ τρπ.) »Πρὸς τὴν ἑαυτοῦ κακίαν οὐκ ἔστι γραψάμενον ἀπόλειψιν κτλ.,« Πλ.

Ἀπόλεκτος (ὁ, ἡ). διαλεγμένος, ἐκλεκτός, ἐξαίρετος.

Ἀπολελαμμένος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ἀπειλημμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀπολαμβάνω.

Ἀπολελεγμένως, ἐπίρ. (μτχ.), — Ἀπηλεγέως, παρημελημένως, ἀπροθύμως.

Ἀπολελυμένως, ἐπίρ. (μτχ.), — Ἀπολύτως, ἐλευθέρως, ἀνεμποδίστως.

Ἀπολέμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πολεμηθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος πολεμηθῆναι.

Ἀπόλεμμα (τό), [ἀπολέπω]. φλοῦδα, πέτσα, 'τσώφλοιον.

Ἀπόλεμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιτήδειος εἰς πόλεμον (δι' ἀπειρίαν ἢ ἀνικανότητα), εἰρηνικός, φιλόσοφος ἢ ἀπόμαχος. 2) — Ἀπολέμητος.

Ἀπολέμως, ἐπίρ. Χωρὶς πόλεμον.

Ἀπολέομαι-οῦμαι, μέλλ. τοῦ Ἀπόλλυμαι.

Ἀπο-λεπίζω, Μ. ίσω, — Ἀπολέπω, ἐβγάλλω τὰ λέπια κτλ.

Ἀπολέπισμα (τό), — Ἀπόλεμμα.

Ἀπο-λεπτύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι λεπτὸν (σουβλερόν).

Ἀπο-λέπω, Μ. λέψω. Ἀφαιρῶ τὸ λέπος (τὴν φλοῦδαν κτλ.), ξεφλουδίζω, ξεπετσόνω.

Ἀπολέσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἀπολέσκετο, Π. ἀντὶ Ἀπώλλυτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρτ. καὶ

Ἀπολέσω, μέλλ. τοῦ Ἀπόλλυμι.

Ἀπο-λευκαίνω, Μ. ανῶ. Λευκαίνω (Ἀσπρίζω) τι ὅλως διόλου, τὸ κάμνω κάτασπρον.

Ἀπολέω-ῶ, μέλλ. Ἀττ. καὶ

Ἀπολῇ, β'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. μέλλ. τοῦ Ἀπόλλυμι.

Ἀπο-λήγω, Μ. λήξω. (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) Παύω, ἀποτελειόνω, καταντῶ. »Οὐκ ἀπολήγει ἀλκῆς,« Ἰλ. Φ. »Εἰς ἓν ἀπολήγει,« Ἀρστ. »Ἀνδρῶν γενεή, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει,« Ἰλ. Ζ.

Ἀπο-ληκέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀπολακέω.

Ἀπο-ληκυθίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ τὸ ληκύθιον (τὸ φυκιασίδι [καὶ μτφορ.] τὸ ἐπίκτητον κάλλος) τοῦ λόγου.

Ἀπόλημψις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀπόληψις.

Ἀπόληξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ Ἀπολήγειν, παῦσις, ἀποτελείωσις.

Ἀπο-ληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ, μωρολογῶ, παραλαλῶ.

Ἀποληφθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπολαμβάνω.

Ἀπόληψις, εως (ἡ). 'πάρσιμον ὀπίσω, ἐξαίρεσις, κλείσιμον, κράτησις, ἐμπόδισμα κτλ., (ἴδε Ἀπολαμβάνω).

Ἀπο-λιβάζω, Μ. άσω. (Κωμ.) Φεύγω, ἀναχωρῶ ταχέως, (παρβλ. Ἀπολιταργίζω).

Ἀπο-λιγαίνω, Μ. ανῶ. Ἐβγάλλω φωνὴν λιγυρὰν (διαπεραστικὴν ἢ ἐναρμόνιον).

Ἀπ-ολιγωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀψηφῶ ὁλοτελα, περιφρονῶ, Κατολιγωρῶ, (Νικ. Χων.).

Ἀπο-λιθόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς λίθον.

Ἀπολίθωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς λίθον μεταβολὴ (μεταμόρφωσίς) τινος.

Ἀπο-λιχμάω-ῶ, Μ. ήσω, — Ἐκλιχμάω, ἐξολοθρεύω, (Νικ. Χων.).

Ἀπο-λιμπάνω, Μ. λείψω, — Ἀπολείπω.

Ἀπο-λινόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἰατρ.) Δένω τι μὲ λινὴν κλωστὴν ἵνα κοπῇ μόνον του.

Ἀπολίνωσις, εως (ἡ). δέσιμον μὲ λινὴν κλωστήν.

Ἀπολιόρκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πολιορκηθεὶς ἢ μὴ δυνάμενος πολιορκηθῆναι

Ἄπολις, ιδος καὶ Π. ιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πόλιν (πατρίδα). 2) (σπν.) ἀπολίτευτος, ἄπρακτος. 3) »Πόλις ἄπολις,« Πλάτ., ἡ ἀφανισμένη, (ἢ ἐπμ.) ἀναξία τοῦ ὀνόματος.

Ἀπ-ολισθαίνω (-άνω), Μ. ήσω. Γλιστρῶ ἢ φεύγω, ξεγλιστρῶ.

† Ἀπόλιστος (ὁ, ἡ), (νλγ.), — Ἄπολις.

Ἀπο-λιταργίζω, Μ. ίσω. (Κωμ.) Φεύγω, ἀναχωρῶ ταχέως, (παρβλ. Ἀπολιβάζω).

Ἀπολίτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πολιτευόμενος (πράττων τὰ τῆς πόλεως), τραβηγμένος ἀπὸ (ἢ ἀνίκανος διὰ) τὰ πολιτικὰ πράγματα. 2) ἀνάρμοστος εἰς τὴν πολιτικὴν ἢ τὸν πολιτικὸν ἄνθρωπον. 3) ὁ μὴ ἔχων (μὴ σχηματίζων) πολιτείαν, (ἐπμ. 4) μὴ πεπολισμένος, ἄπρακτος.

Ἀπο-λιχμάω-ῶ καὶ (μσ.) Ἀπολιχμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, ήσομαι, — Ἀπολείχω.

Ἀπολλήγω, Μ. ήξω, Π. ἀντὶ Ἀπολήγω.

Ἄπολλον, κλητ. τοῦ Ἀπόλλων.

Ἀπολλύασι, Ἀττ. γ'. πρσ. πλθ. τοῦ

Ἀπ-όλλυμι, Μ. ολέσω ἢ (Ἀττ.) ολέω-ῶ (ἀόρ. Ἀπώλεσα, πρκ. Ἀπώλεκα ἢ Ἀπολώλεκα καὶ μσ. [πθ.] Ἀπόλωλα κτλ.). Ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. »Τὸ μὲν σώζει τὰς πόλεις, τὸ δ' ἀπόλλυσι ἢ ἀνατρέπει,« Πλ. 2) χάνω ὅλως διόλου, ἀποβάλλω, στεροῦμαι. »Πεντεκαίδεκα ναῦς ἀπολλύασι,« Θκ. (καὶ πθ.) »Καὶ τῶν νεῶν τρεῖς ἀπόλλυνται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν,« Ξεν. »Πάλαι ἀπολώλει τῷ φόβῳ,« αὐτ. (καὶ μσ.) »Ὡς ἀπόλοιτο ἢ ἄλλος,« Ὀδ. Α. »Ἀπωλόμεθ' ἂν εἰ μὴ ἀπολώλειμεν,« Πλ. »Ἀπόλωλα δείλαιος,« Ἀρσφ. »Ὁ κάκιστ' ἀνέμων ἀπολούμενος,« Ακ.

Ἀπολλύς, ῦσα, ύν, μτχ. τοῦ Ἀπόλλυμι.

Ἀπόλλω, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπόλλωνα, αἰτ. τοῦ

Ἀπόλλων, ωνος (ὁ). ὁ γνωστὸς θεὸς τῆς μυθολογίας.

Ἀπ-ολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀποκρίνομαι εἰς (Ἀναιρῶ) τὴν κατ' ἐμοῦ ἢ κατ' ἄλλου κατηγορίαν, δικαιολογοῦμαι (ἢ ἁπλ.) αἰτιολογῶ, προφασίζομαι. »Ἀπολογεῖσθαι ταῖς κατηγορίαις,« Πλ. (ἢ)— »πρὸς τὰ κατηγορημένα,« Πλάτ. »Ἐν τῇ βουλῇ ἀπολογησάμενος ὡς οὐκ ἠσεβήκει,« Ξεν. »Ἀπολογησάμενος τὰ συνήθη ταῦτα, ὡς ἀγνοήσαιμι νοσοῦντα κτλ.« Ακ. »Ἀπολογεῖσθαι θανάτου δίκην,« Θκ. »Ἀπελογήσαντο τὰς αἰτίας τοῦ πολέμου,« Πλβ. »Ἀπολογητέον τῆς τροφῆς τὴν αἰτίαν,« Θφρ. »Ἀπολογεῖσθαι περὶ ἑαυτοῦ (ἢ) ὑπὲρ τῶν ἐχόντων τὴν αἰτίαν,« Ἰσκρ., Ακ, (παρβλ. Ἀπολογίζομαι).

Ἀπολόγημα (τό). τὸ λεγόμενον πρὸς ἀπολογίαν, δικαιολόγημα· πρόφασις.

Ἀπολογητικός, ή, όν. Ὁ γινόμενος (ἢ χρησιμεύων) πρὸς ἀπολογίαν.

Ἀπολογία (ἡ). ἀπόκρισις εἰς κατηγορίαν, δικαιολογία· πρόφασις.

Ἀπο-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Δίδω (Κρατῶ) λογαριασμόν. 2) λογαριάζω, συμπεραίνω. 3) ἐπαριθμῶ, ἐκθέτω (διηγοῦμαι) λεπτομερῶς· ἐξηγῶ, ἀποδεικνύω. 4) (σπν.) — Ἀπολογοῦμαι. »Καὶ τ' ἄλλα διοικῶν ἀπελογίζετο κατ' ἐνιαυτόν,« Ξεν. »Ἃ δὴ βούλομαι ὑμῖν ἀπολογίσασθαι πεποιηκότα ἐμαυτόν,« Δμ. »Τοῦ δὲ μαγείρου δαπάνην ἡμερῶν τινων ἀπολογιζομένου,« Πλ. »Καὶ ἀπελογίζετο ἐκ τῶν αὐτῷ πεπρεσβευμένων, Θήβας πολιορκουμένας ἀκούσεσθαι ὑμᾶς,« Δμ. »Ἀπολογιζόμενοι τὴν περὶ σφᾶς ἀπορίαν καὶ τὰ γεγονότα περὶ τὴν χώραν αὐτῶν ἀδικήματα,« Πλβ., (παρβλ. Ἀπολογέομαι).

Ἀπολογισμός (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολογίζεσθαι (δίδειν λογαριασμὸν κτλ.). 2) ἀπολογία, δικαιολογία, αἰτιολογία. 3) πρόφασις. 4) (συνκδχ.) λογαριασμός, κατάστοιχον.

Ἀπόλογος (ὁ). διήγησις διεξοδική· μῦθος. 2) (πλθ.) κατάστιχον λογαριασμῶν, κατάλογος.

Ἀπολοίατο, Ἰων. ἀντὶ Ἀπόλοιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἀπόλλυμι.

Ἀπόλοιπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπολειφθεὶς (μείνας, περισσεύσας), ἐπίλοιπος.

Ἀπ-ολολύζω, Μ. ύξω, — Ἀνολολύζω.

Ἀπόλουμα (τό). τὸ νερὸν ὅπου ἐλούσθη τις.

Ἀπόλουσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολούειν, ἀπολούσιμον.

Ἀπολούτριος (ὁ, ἡ). ὁ μείνας (περισσεύσας) ἀπὸ τὸ λουτρόν. »Ἀπολούτριον (ἐνν. ὕδωρ), — Ἀπόλουμα.

Ἀπο-λούω, Μ. λούσω. Λούων (Πλύνων) καθαρίζω, ξεπλύνω.

Ἀπ-ολοφύρομαι, Μ. υροῦμαι. Κλαίω (Μυρολογῶ) τινα. 2) παύω τοῦ κλαίειν.

Ἀπο-λοχμόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. (ἐπὶ φυτῶν) Γίνομαι (Καταντῶ) λόχμη (δάσος πυκνόν), ἀγριεύω, θεριεύω.

Ἀπο-λυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι, Π. ἐβγάλλω ἀπὸ 'πάνω μου τὰ λύματα (τὰς ἀκαθαρσίας), παστρεύομαι. 2) βλάπτω (λυμαίνομαι) ὅλως διόλου, ἀφανίζω.

Ἀπολυμαντήρ, ῆρος (ὁ). ἀφανιστής. »Δαιτῶν—,« Ὀδ. Ρ., παράσιτος πολυφάγος, (κοιν.) σκουπίζων (γλείφων) τὰ πινάκια.

Ἀπολύματα (τά), Π. ἀκαθαρσίαι, περιττώματα, (ἢ ἀναγνωσ. κατὰ διάλυσιν) Ἀπὸ λύματα.

Ἀπολυπραγμόνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πολυπραγμονῶν (ἐμβαίνων εἰς πολλὰ πράγματα), φιλήσυχος, ἀπερίεργος.

Ἀπολυπραγμονήτως, ἐπίρ. Χωρὶς πολυπραγμοσύνην, ἡσύχως, ἀπεριέργως.

Ἀπολυπράγμων, ονος (ὁ, ἡ), — Ἀπολυπραγμόνητος.

Ἀπολύσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος ἀπολῦσαι (ἀπαλλάξαι τῆς κατηγορίας), ἀθωωτικός. 2) ἄξιος ἀπολύσεως (ἀθωώσεως).

Ἀπόλυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπολύειν, ἄφεσις, ἀπαλλαγή, ἐλευθέρωσις· ἀθώωσις· ἀναχώρησις ἢ ἄδεια πρὸς ἀναχώρησιν, (μτφορ.) — Ἀποβίωσις, θάνατος.

Ἀπολυτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ ἀπολύειν (ἀθωόνειν κτλ.), συγκαταβατικός. 2) ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀπόλυσιν (ἄφεσιν, ἄδειαν ἀναχωρήσεως κτλ.), — Ἀπολυτήριος.

Ἀπολυτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀπολυτικὸν (συγκαταβατικὸν) τρόπον. »Ἀπολυτικῶς ἔχω τινός,« Ξεν., ἔχω διάθεσιν (κλίνω εἰς τὸ) νὰ τὸν ἀθωώσω.

Ἀπόλυτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπολελυμένος (ἀφειμένος, ἐλευθερωμένος κτλ.), (γρμτ. ἢ ῥτρ.) θετικός. ἀτελής, ἀνανταπόδοτος· (φλσφ.) ἀόριστος, ἄσχετος, ἀφῃρημένος.

Ἀπο-λυτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλευθερόνω τινὰ δίδων ἢ λαμβάνων λύτρα, ἐξαγοράζω. »Συλλαβών, καὶ τὰς ἐσχάτας ἀνάγκας ἐπιθείς, ἀπελύτρωσε ταλάντων ἐννέα,« Δμ.

Ἀπολύτρωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ λύτρων ἀπαλλαγὴ (ἐλευθέρωσις), ἐξαγορά.

Ἀπολύτως, ἐπίρ. Μὲ ἀπόλυτον τρόπον, ἀνέτως, ἐλευθέρως, ἀνεξαρτήτως, (Γρμτ.) ἁπλῶς, κατὰ θετικὸν σχηματισμόν· ἢ ἀμεταβάτως, χωρὶς ἀπόδοσιν. (Φλσφ.) ἀφῃρημένως, ἀορίστως, ἀπροσδιορίστως, ἀσχέτως· καθ' αὐτό.

Ἀπο-λύω, Μ. λύσω. Λύω τι ἀπό τινος, (συνκδχ.) χωρίζω, (μτφορ.) ἐλευθερόνω, ἀπαλλάττω, συγχωρῶ, ἀθωόνω. »Τοὺς πελέκεις ἀπέλυσε τῶν ῥάβδων,« Πλ. (καὶ μσ.) »Ἀπολυσάμενος τὴν μάχαιραν ἅμα καὶ τὸν ζωστῆρα,« αὐτ. (καὶ πθ.) »Ὥριμοι δέ εἰσιν οἱ κρότωνες, ὅταν ἀπολύωνται τῶν περιεχόντων αὐτοὺς σφαιρίων,« Δσκρ. (καὶ τρπ.) »Χρημάτων πολλῶν ἀπέλυσεν αὐτούς,« Ξεν. »Πᾶς ὁ ἀπολύων τὴν γυναῖκα αὐτοῦ,« Γρφ. (παρβλ. Ἀποπέμπω). »Ἀπόλυσόν με ταύτης τῆς ἐπιμελείας,« Ξεν. »Ἀπολύειν τῶν ὅρκων,« Ακ. »Σαυτὸν αἰσχρᾶς αἰτίας ἀπολύων,« Ἰσκρ. (καὶ μσ.) »Ἀπολέλυσο τῆς φροντίδος,« Αξ. »Ἀπολελυμένον ὄνομα ἢ ῥῆμα,« Γρμτ., — Ἀπόλυτον. 2) (μσ.) ἐξαγοράζω. »Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθα,« Ἰλ. Χ. 3) ἀναιρῶ, ῥίπτω ἀπὸ 'πάνω μου, δικαιολογοῦμαι. »Ἀπολύομαι τὰς αἰτίας (τὰς ὑπονοίας, τὰ ἐγκλήματα, τὰς διαβολάς, κτλ.),« 4) ἀναχωρῶ. »Ἀνέκαμψε, καί, λαβών, αὖθις ἀπελύετο,« Πλ.

Ἀπο-λωβάω-ῶ, Μ. ήσω. Καταισχύνω, ἀτιμάζω, κακομεταχειρίζομαι.

Ἀπόλωλα, μσ. [ἀντὶ πθ.] πρκ. καὶ

Ἀπόλωμαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀπόλλυμι.

Ἀπο-λωπίζω, Μ. ίσω, — Ἐκλωπίζω, Λωποδυτέω, ἀφαιρῶ τὴν λώπην (τὸ ἔνδυμα), ξεγυμνόνω.

Ἀπο-λωτίζω, Μ. ίσω. Π. — Ἀπανθίζω, ἀφαιρῶ τὸν λωτόν, 'παίρνω τὸ ἄνθος.

Ἀπο-λωφάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω, — Ἀποπαύω, καταπραΰνω.

Ἀπομαγδαλιά, ας ἢ ᾶς καὶ

Ἀπομαγδαλίς, ίδος (ἡ), [ἀπομάσσω]. κομμάτι ψίχας ψωμίου μὲ τὸ ὁπ. ἐσφόγγιζαν τὰ χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον ἢ ἔπειτα τὸ ἔρριπτον εἰς τοὺς σκύλους, (ὅθεν ἄλλ.) Κυνάς.

Ἀπόμαγμα (τό). ὅ,τι ἐχρησίμευσε πρὸς ἀπόμαξιν (σφούγγισμα, πάστρευμα). 2) τὸ διὰ τῆς ἀπομάξεως ἀφαιρούμενον, — Ἀποκάθαρμα. 3) — Ἐκμαγεῖον.

Ἀπο-μαδαρόω-ῶ, Μ. ώσω, καὶ

Ἀπο-μαδάω-ῶ, Μ. ήσω, ἢ

Ἀπο-μαδίζω, Μ. ίσω. Μαδῶ (Τσουμμαδῶ) ὅλως διόλου, κάμνω τινὰ πάντη φαλακρόν, τοῦ ἀφαιρῶ τὰς τρίχας.

Ἀπομάθημα (τό). ἐκεῖνο τὸ ὁπ. ἀπέμαθε (ξεσυνήθισεν ἢ ἐλησμόνησε) τις, μάθημα ξεχασμένον. 2) — τῷ

Ἀπομάθησις, εως (ἡ). τὸ ν' ἀπομάθῃ (ξεμάθῃ, λησμονήσῃ) τις ὅ,τι ἔμαθεν.

Ἀπο-μαίνομαι, Μ. μανοῦμαι ἢ μανήσομαι. Ἀπαλλάττομαι τῆς μανίας. 2) — Ἐκμαίνομαι, γίνομαι ἐντελῶς μανιώδης, ἀποτρελλαίνομαι.

Ἀπο-μακρύνω, Μ. υνῶ. Μακρύνω τι ἀπό τινος. 2) — Ἀπομηκύνω.

Ἀπομάκτης, ου (ὁ). ὁ ἀπομάττων (σφογγίζων, καθαρίζων).

Ἀπομάκτρα (ἡ) ἢ

Ἀπόμακτρον (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἀπόμαξιν, (κυρ. δὲ) τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁπ. ἰσάζουν τὸ μέτρον τῶν γεννημάτων, (κοιν.) ῥίγλα.

Ἀπο-μαλα(μαλθα)κίζομαι, Μ. ίσομαι καὶ

Ἀπ-μαλθακόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι ὅλως διόλου μαλθακὸς (ἄτονος, ἀπρόθυμος), ἐκνευρίζομαι, (μὲ αἰτ. προθετ.) — Ἀποδειλιῶ, δὲν τολμῶ ἢ βαρύνομαι νὰ κάμω τι.

Ἀπο-μανθάνω, Μ. μαθήσομαι. Λησμονῶ ἐκεῖν' ὅ,που ἔμαθα, ξεμαθαίνω, ξεσυνηθίζω.

Ἀπο-μαντεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὁμιλῶ ὡς μάντις, μαντεύω, προμαντεύω· εἰκάζω, συμπεραίνω.

Ἀπόμαξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπομάττειν, σφούγγισμα, πάστρευμα κτλ.

Ἀπο-μαραίνω, Μ. ανῶ. Μαραίνω ὅλως διόλου (ἢ κατ' ὀλίγον), ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω· (μσ.) παύω, ἐκλείπω.

Ἀπο-μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Ἀπο-μαρτύρομαι, Μ. υροῦμαι. Δίδω ἢ φέρω μαρτυρίαν, βεβαιόνω τι διὰ μαρτύρων, διϊσχυρίζομαι φέρων (ἢ ἐπιστηριζόμενος εἰς) μαρτυρίας.

Ἀπο-μάσσω(ττω), Μ. μάξω. Ἀφαιρῶ τὴν ἀκαθαρσίαν, σφογγίζων παστρεύω, καθαρίζω. »Καθαίρων τοὺς τελουμένους, ἢ ἀπομάττων τῷ πηλῷ ἢ τοῖς πιτύροις,« Δμ. (καὶ μσ.) »Ἀποματτόμενοι τὰς χεῖρας τοῖς ψωμοῖς (ἢ) εἰς τοὺς ψωμούς,« Ἀθ. »Ἀπομασσόμενος τῇ χειρὶ τὸν ἱδρῶτα,« Βσλ. »Ἀπομασσόμεθα ὑμῖν τὸν κονιορτόν,« Γρφ. 2) λαμβάνω τὸν τύπον τινός, μιμοῦμαι. »Ἀπομάττειν σχήματα,« Πλτ. (ἢ μσ.) »Ἄλλα παρ' ἄλλων ἀποματτόμενος μαθήματα,« Εὐσ. »Ἑπτὰ τῶν τοῦ Αἰσχίνου διαλόγων τὸ Σωκρατικὸν εἰσιν ἀπομεμαγμένοι ἦθος,« Αρτ. 2) ἀφαιρῶ διὰ τῆς ἀπομάκτρας τὸ ὑπερβαῖνον τὸ μέτρον τοῦ γεννήματος, ἰσάζω μὲ τὴν ῥίγλαν τὸ κοιλόν. »Χοίνικα ἀπομεμαγμένην,« Ακ. »Μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς,« Θκρ. (παροιμ.), νὰ μή μου κόψῃς τὸ νερὸ ἀπ' τ' αὐλάκι, (ἢ μσ.) »Σὺ δ' Ἀχιλλείων ἀπομάττει,« Ἀρσφ., λαμβάνεις (σιτηρέσιον), (παρβλ. Ἀπομόργνυμι).

Ἀπο-μαστιγόω-ῶ, Μ. ώσω. Κτυπῶ (Δέρνω) δυνατὰ μὲ τὴν μάστιγα.

Ἀπο-ματαΐζω, Μ. ίσω. Κάμνω ἄτακτόν (μωρόν) τι κίνημα, (κατ' εὐφ.) — Ἀποπέρδω.

Ἀπο-μάχομαι, Μ. μαχοῦμαι ἢ μαχέσομαι (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) Πολεμῶ (κυρ. ἀπὸ τείχους), μαχόμενος ἀποκρούω· ἐναντιοῦμαι.

Ἀπόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν (ἀπὼν) τῆς μάχης. 2) ἀνίκανος τοῦ λοιποῦ πρὸς μάχην, (παρβλ. Ἀπόλεμος).

Ἀπο-μειλίσσομαι, Μ. ίξομαι. Ἐξιλεόνω μὲ γλυκεῖς λόγους.

Ἀπο-μείρομαι, Μ. εροῦμαι(;), Π. δίδω (ἢ 'παίρνω ἢ ἔχω ἢ ἀπαιτῶ) μερίδιον, μετέχω. 2) (πθ. μὲ γεν.) εἶμαι χωρισμένος ἀπό, (παρβλ. Ἀπαμείρω).

Ἀπομείωσις, εως (ἡ). ἡ ἀπό τινος ὀλιγόστευσις (ἐλάττωσις, ἀφαίρεσις).

Ἀπο-μελαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου μέλαν (κατάμαυρον), ἀπομαυρίζω.

Ἀπόμελι, ιτος (τό). τὸ ἀπόπλυμα τῶν μελικηρίδων, νερόμελον, μέλι νερωμένον.

Ἀπομέμαγμαι, πθ. καὶ

Ἀπομέμαχα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Ἀπομάσσω.

Ἀπο-μέμφομαι, Μ. μέμψομαι. Κατηγορῶ (Ἐπιπλήττω) πικρῶς ἢ μετρίως καὶ φιλικῶς.

Ἀπο-μένω, Μ. μενῶ. Μένω ὀπίσω ἢ ὑπόλοιπος, περισσεύω.

Ἀπο-μερίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω μέρος, μοιράζω, ξεχωρίζω.

Ἀπο-μεριμνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπαλλάττομαι ἀπὸ κάθε μέριμναν, (ὅθεν συνκδχ.) ἀποθνήσκω.

Ἀπομερισμός (ὁ). μοίρασμα, διανομή.

Ἀπο-μερμηρίζω, Μ. ίσω ἢ ίξω. Ἀφήνω κατὰ μέρος (Λησμονῶ) τὰς φροντίδας μου ἢ ἀποκοιμοῦμαι, (παρβλ. Ἀποβρίζω).

Ἀπο-μεστόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ἐντελῶς ἀπογεμίζω.

Ἀπο-μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ σωστά, δίδω (μοιράζω [καὶ μσ.] 'παίρνω) μὲ τὸ μέτρον. »Μεδίμνῳ ἀπομετρήσασθαι παρὰ τοῦ πατρὸς τἀργύριον,« Ξεν. (καὶ πθ.) »Ἀπομετρεῖται πέριξ τῆς σημαίας τετράγωνος τόπος,« Πλβ.

Ἀπομέτρημα (τό). τὸ διδόμενον μὲ μέτρον, (κοιν.) ταγῆνι.

Ἀπο-μηκύνω, Μ. υνῶ. Ἐκτείνω τι εἰς μῆκος, μακραίνω.

Ἀπο-μηνίω, Μ. ίσω, Π. φυλάττω μῆνιν (πάθος), μνησικακῶ.

Ἀπο-μηρύομαι, Μ. ύσομαι, Π. τραβῶ ἐπάνω μὲ τὸ ἀγκίστρι.

Ἀπο-μίγνυμι, Μ. μίξω, — Ἀναμίγνυμι, ἀνακατόνω.

Ἀπο·μιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μιμοῦμαί τι ἀπαραλλάκτως. κάμνω κατὰ μίμησιν τὸ ἴδιον. » Τοῖς ἀπομιμουμένοις βροντὰς καὶ κεραυνούς, « Πλ. (καὶ πθ.) » Πόλον ἀπομεμιμημένον ἔκ τινος ἡλιοτροπίου, « Ἀθ.

Ἀπομίμημα (τό). τὸ κατὰ μίμησιν γενόμενον, ἀφομοίωμα.

Ἀπομίμησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπομιμεῖσθαι.

Ἀπο·μιμνήσκομαι, Μ. ἀπο·μνήσομαι. Φυλάττω εἰς τὴν μνήμην μου, ἐνθυμοῦμαι (κυρ. τὸ καλὸν ἢ κακὸν ὅ,που ἔπαθα), (παρβλ. Ἀπομνημονεύω).

Ἀπο·μινύθω (χ. Μ.), Π. Ἰων. ἐλαττοῦμαι, ὀλιγοστεύω.

Ἀπόμιξις, εως (ἡ), = Ἀνάμιξις.

Ἀπο·μισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ καθ' ὑπερβολήν, ἀποφεύγω τι διὰ μῖσος.

Ἀπόμισθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαμβάνων πλέον (ὑπηρετῶν χωρὶς) μισθόν. ὁ στερηθεὶς τοῦ μισθοῦ του, μὴ πληρωθείς. 3) ὁ ζῶν ἀπὸ τὸν μισθόν του, μισθωτός.

Ἀπο·μισθόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμφωνῶ τινα μὲ μισθόν, ἐκθέτω εἰς ἐργολαβίαν· ἐνοικιάζω·

Ἀπομίσθωμα (τό). τὸ ἀπομισθωμένον (ἐνοικιασμένον ἢ παραχωρηθὲν κατ' ἐργολαβίαν) πρᾶγμα, (ὅθ. εἰς τὰς Ἀθ.) αἱ πρόσοδοι τοῦ δημοσίου.

Ἀπο·μνάομαι-ῶμαι, Μ, ήσομαι, Π. Ἰων. = Ἀπομιμνήσκομαι.

Ἀπομνημόνευμα (τό). λόγος ἢ πρᾶξις ἀξιομνημόνευτος, (παρβλ. Ἀπόφθεγμα).

Ἀπομνημόνευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπομνημονεύειν (διηγεῖσθαι ἀπὸ μνήμης κτλ.).

Ἀπο·μνημονεύω, Μ. εύσω. Ἀναφέρω (Διηγοῦμαι) τι ἀπὸ μνήμης (ἐξ ἀκοῆς). 2) ἐνθυμίζω, φέρω εἰς τὴν ἐνθύμησιν. 3) = Ἀπομιμνήσκομαι.

Ἀπο·μνησικακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω πάθος καὶ ζητῶ νὰ ἐκδικηθῶ.

Ἀπ·όμνυμι, Μ. ομόσω (ἢ ὀρθτ.) ομοῦμαι (ἀόρ. Ἀπώμοσα κτλ.). Κάμνω ὅρκον ἀρνητικόν, ἀρνοῦμαι μεθ' ὅρκου. » Ἀπώμοσεν ἦ μὴν μὴ πεπεῖσθαι, « Ξεν. » Ἐρωτηθείς, εἰ πολὺ εἴη αὐτῷ ἀργύριον, ἀπώμοσε μηδὲ ὀβολόν. » Ἂν ἀπομόσῃς τἀναντία τούτων, « Δμ. » Καὶ ταῦτ' ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεούς, « Ἀρσφ. ||. (μσ.) παραιτοῦμαι ἐνόρκως, κάμνω ὅρκον ὅτι δὲν ἠξεύρω (δὲν εἶδα κτλ.), ἀποποιοῦμαι. » Ἀπομόσασθαι τὴν ἀρχήν, « Πλ. (καὶ ἑλλ.) » Εἰς τὴν ἀγοράν, ἔνθα οἱ Ῥωμ. ἄρχοντες ἀπόμνυνται, « Ἡρ. » Ἀπώμνυντο μηδ' εἰδέναι φάσκων τὰ λεγόμενα, « αὐτ. » Τοῖς βαναύσοις, τοῖς τὸ δύνασθαι λέγειν ἀπομνυμένοις, « αὐτ.

Ἀπ·ομνύω, Π. ἀντὶ Ἀπόμνυμι.

Ἀπόμοιρα (ἡ). (μὲ γεν.) μέρος, μερίδιον (ἀνῆκον ἢ διδόμενον εἴς τινα).

Ἀπομοίριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτελῶν (ἢ λαμβανόμενος ὡς) μέρος τινὸς ὅλου·

Ἀπομολεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποβλώσκω.

Ἀπο·μονόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφίνω τινὰ ὅλως διόλου μόνον· ἀποκλείω (στερῶ) ἀπό.

Ἀπόμοργμα (τό), = Ἀπόμαγμα, ἔκτυπον, [ἐκ τοῦ

Ἀπ·ομόργνυμι ἢ Ἀπο·μόργνυμι, Μ. μόρξω ἢ ομόρξω. Σφογγίζων ἀφαιρῶ (δάκρυ, ἱδρῶτα κτλ.). ἀποσφογγίζω. 2) θλίβων ἐκπιέζω, ξεζουμίζω 3) ἀναλαμβάνω (καὶ μσ. σχηματίζομαι κατὰ) τὸν τύπον τινός, (παρβλ. Ἀπομάσσω).

Ἀπόμορξις, εως (ἡ). σφούγγισμα· ξεζούμισμα· (σπν.) ἀποτύπωσις

Ἀπόμορφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄλλην (ἀγνώριστον) μορφήν, ξένος.

Ἀπομόσαι, ἀόρ. α'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπόμνυμι.

Ἀπόμοσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπομνύναι. ἡ μεθ' ὅρκου ἀπάρνησις (παραίτησις).

Ἀπομοτικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων (ἢ πρόθυμος, ἕτοιμος) πρὸς ἀπόμοσιν.

Ἀπομοτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀπομοτικὸν τρόπον. » Ἀπομοτικῶς ἔχω, « εἶμαι πρόθυμος (ἔχω διάθεσιν) νὰ ἀπομόσω.

Ἀπόμουσος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν (ἀλλότριος) τῶν μουσῶν, ἄμουσος, ἄκομψος, ἄπρακτος.

Ἀπομούσως, ἐπίρ. = Ἀμούσως, ἀτέχνως κτλ.

Ἀπο·μοχλεύω, Μ. εύσω. Σηκόνω ἢ Μετακινῶ τι διὰ τοῦ μοχλοῦ.

Ἀπόμυγμα (τό). μύξα (τὴν ὁπ. ἀφαιρεῖ τις διὰ τῆς ἀπομύξεως).

Ἀπο·μυζάω-ῶ, Μ. ήσω. Βυζάνω τι ἀπό τινος, ἀποῤῥοφῶ.

Ἀπο·μυθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. = Ἀπαγορεύω, ἀποτρέπω τινὰ ἔργου τινὸς διὰ λόγων (μύθων), μεταπείθω.

Ἀπόμυιος (ὁ). ὁ διώκων τὰς μυίας, (ἐπίθ. τοῦ Διὸς εἰς τὴν Ἦλιδα).

Ἀπο·μυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκβάλλω μυκηθμόν, μουγγρίζω (σὰν βῶδι).

Ἀπομυκτέον, θετ. τοῦ Ἀπομύσσω.

Ἀπο·μυκτηρίζω, καὶ

Ἀπο·μυκτί(χθί)ζω, Μ. ίσω. Περιγελῶν ἀποβάλλω τι, περιφρονῶ.

Ἀπομυκτισμός (ὁ). ἡ μετὰ περιφρονήσεως ἀποποίησις.

Ἀπο·μυλλαίνω, Μ. ανῶ. Σουφρόνω καὶ Στραβόνω τὰ χείλη μου πρὸς περιφρόνησιν.

Ἀπομυξία (ἡ), = Ἀπόμυγμα.

Ἀπο·μύσσω(ττω), Μ. μύξω. Ἐβγάλλω τὴν μύξαν, καστρεύω τὴν μύτην· (μτφορ.) σωφρονίζω ἢ ἀπατῶ τινα.

Ἀπο·μύω, Μ. μύσω. Κλείω ἐντελῶς τὰ ὀμμάτιά μου, (ὅθεν 2) Π. ἀποθνήσκω.

Ἀπομφολύγωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κάμνων (ἐβγάλλων) φουσκαλίδας.

Ἀπο·μωλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω (Ἐξασθενίζω) ὅλως διόλου.

Ἀπο·μωρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου μωρόν, ἀποτρελλαίνω.

Ἀπόν, όντος (τό), οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Ἄπειμι (λείπω).

Ἀποναίατο, Ἰων. γ'. πληθ. πρσ. τοῦ

Ἀποναίμην, πθ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἀπονίνημι.

Ἀπο·ναίω, Μ. νάσω (εὔχρ. κυρ. ὁ ἀόρ Ἀπένασα ἢ Ἀπένασσα καὶ μσ. Ἀπενασσάμην, καὶ πθ. Ἀπενάσθην), Π. = Ἀποικίζω (καὶ μσ.) Ἀποικῶ, μετατοπίζω· (ἐν γέν.) στέλλω ἢ φέρνω ἀλλοῦ ἢ ὀπίσω.

Ἀπο·ναρκάω-ῶ, Μ. ήσω. Μουδιάζω ὅλως διόλου, γίνομαι πάντη νωθρός, [ὡς μσ. τοῦ

Ἀπο·ναρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ μουδιάσῃ, προξενῶ ἀναισθησίαν (νωθρότητα, ληθαργίαν), ἀποναρκόνω.

Ἀπονάρκωσις, εως (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀποναρκωθέντος.

Ἀπόνασθαι, μσ. ἀόρ. α'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπονίνημι.

Ἀπο·νεκρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Μένω νεκρὸς (ἀκίνητος, ἀναίσθητος), ἀπονεκρόνομαι.

Ἀπονέκρωσις (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀπονεκρωθέντος.

Ἀπονέμησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπονέμειν.

Ἀπονεμητέον, θετ. τοῦ Ἀπονέμω.

Ἀπονεμητής, οῦ (ὁ). ὁ ἀπονέμων ἑκάστῳ τὸ ἀνῆκον.

Ἀπονεμητικός, ή, όν. Ὁ πρόθυμος (ἔχων διάθεσιν) εἰς τὸ ἀπονέμειν ἑκάστῳ τὸ ἀνῆκον, φιλοδίκαιος.

Ἀπο·νέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω δικαίως καὶ κατ' ἀναλογίαν, δίδω (ἀποδίδω, προσδιορίζω) εἰς ἕκαστον τὸ ἀνῆκον. 2) Π. ἀναγινώσκω τι εἰς ἐπήκοον ἄλλου.

Ἀπονενοημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ἀπόνοιαν, ἀπηλπισμένα.

Ἀπο·νέομαι, Μ. νεύσομαι, Π. ἀναχωρῶ· ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω.

Ἀπο·νεοττεύω, Μ. εύσω· Παύω τοῦ νεοττεύειν, ξεχλωσσῶ.

Ἀπονέστερος, α, ον, ἀντὶ Ἀπονώτερος, συγκρ. τοῦ Ἄπονος.

Ἀπόνευμα (τό), = Ἀπόκλιμα, κατωφέρεια.

Ἀπονεῦμαι, Δ. ἀντὶ Ἀπονέομαι.

Ἀπο·νευρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς νεῦρον. 2) (ἀμφ.) κόπτω τὰ νεῦρα, ἐκνευρίζω.

Ἀπονεύρωσις (ἡ). ἡ τῶν μυώνων εἰς νεῦρα (τένοντας) μεταβολή.

Ἀπο·νεύω, Μ. νεύσω, = Ἀνανεύω, ἀρνοῦμαι, (μὲ γεν.) ἐκκλίνω, ἀποφεύγω. 2) κλίνω (γέρνω [ἢ μτφορ. μὲ αἰτ. προθετ.] ἔχω κλίσιν [διάθεσιν]) πρός.

Ἀπο·νέω, Μ. νήσω, Π. = Ἀποσωρεύω, ξεφορτόνω. ||. (μσ.) » Στέρνων ἀπονησαμένη, « Εὐρ., νὰ σηκόσω (ἐβγάλω) ενα βάρος ἀπὸ τὴν καρδίαν μου.

Ἀπονήμενος, η, ον, Π. μτχ. τοῦ

Ἀπονήμην, σο, το, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀπωνάμην, μσ. ἀόρ. τοῦ Ἀπονίνημι.

Ἀπονηρευσία (ἡ). ἔλλειψις πονηρίας, ἀκακία, τὸ νὰ ἦνέ τις =

Ἀπόνηρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πονηρίας, ἄκακος.

Ἀπονηστίζομαι, ίσομαι. Παύω τοῦ νηστεύειν, χαλνῶ τὴν νηστείαν (καθὼς τώρα οἱ Τοῦρκ. τὸ ἰφτάρι).

Ἀπονητί, ἐπίρ. = Ἀπόνως.

Ἀπόνητο, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Ἀπονήμην.

Ἀπόνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δουλευθεὶς (πονηθεὶς) ἢ μὴ δυνάμενος νὰ δουλευθῇ. 2 ὁ μὴ ἀπαιτῶν (γενόμενος χωρὶς) κόπον εὔκολος.

Ἀπονητότατα, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ

Ἀπονήτως, ἐπίρ. = Ἀπόνως, χωρὶς κόπου εὔκολα·

Ἀπο·νήχομαι, Μ. νήξομαι, = Ἀποκολυμβάω, φεύγω (γλυτόνω) κολυμβῶν.

Ἀπονία (ἡ). ἔλλειψις πόνου (κόπου ἢ ὀδύνης), ἀργία, ὀκνηρία, ἀνάπαυσις, ἀναλγησία.

Ἀπο·νίζω, Μ. νίσω, = Ἀπονίπτω.

Ἀπο·νικάω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω τὴν νίκην μου, νικῶ ἐντελῶς ἢ κατορθόνω νὰ νικήσω (καὶ μτφορ. νὰ μεταπείσω, νὰ ἐξιλεώσω) τινά.

Ἀπόνιμμα (τό), = Ἀπόνιπτρον. 2) ἀπόπλυμμα·

Ἀπ·ονίνημι ἢ (μσ.) Ἀπ·ονίναμαι, Μ. ονήσω, -ήσομαι. (μὲ γεν.) Ὠφελῶ ἢ Ὠφελοῦμαι ἀπό τινος, κερδίζω, ἀπολαμβάνω.

Ἀπόνιπτρον (τό). νερὸν ὅπου ἐπλύθη ἢ θὰ πλυθῇ σῶμα νεκροῦ.

Ἀπο·νίπτω, Μ. νίψω. Πλύνω (κυρ. τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας), ξεπλύνω, (μσ.) νίπτομαι (κυρ. μετὰ τὸ φαγεῖ'). » Δειπνοῦμεν, ἀπονενίμμεθ', ἤδη σπένδομεν, « Ἀρσφ.

Ἀπο·νίσσομαι (χ. Μ.), Π. ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ.

Ἀπο·νιτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεπλύνω τι μὲ νίτρον.

Ἀπο·νοέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (εὔχρ. μάλιστα ὁ πρκ. Ἀπονενόημαι καὶ ὁ ἀόρ. Ἀπενοήθην). Χάνω (Ἐβγαίνω ἀπὸ) τὸν νοῦν μου, (ἐπμ.) δὲν ψηφῶ τίποτε, χάνω κάθε συστολήν, ἀπελπίζομαι ὁλότελα, (ἢ μᾶλλ.) πράττω ὡς ἀπελπισμένος, ῥιψοκινδυνεύω. » Τοῖς ἀπονενοημένοις οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη, « Ξεν. » Παντάπασιν ἀπονενόηται, καὶ μήθ' ἱερῶν, μήτε γονέων, μήτε παίδων, μήτε ἄλλου μηδενὸς φροντίζει, « Ἰσκρ., (ἢ προθετ.) » Φοβηθεὶς μὴ παντάπασιν ἀπονοηθῶσι κατ' αὐτῶν, « Πλ. (καὶ πθ) » Αἱ τῶν πόθων αὐτοῦ ἐπιτάσεις ἀπενοήθησαν, « Αχ. » Ὁ δὲ ἀπονενοημένος τοιοῦτός τις, οἷος κτλ. (ἴδ. Θφρ. Χαρ.).

Ἀπόνοια (ἡ). στέρησις νοός, ἄνοια. (ἐπμ.) θρασύτης, τόλμη παράλογος, παραφορά, ἀπελπισία, κίνημα ἀπηλπισμένον· χάσιμον κάθε συστολῆς, ἐντελὴς ἀναισχυντία. » Ἀπόνοιά ἐστιν ὑπομονὴ αἰσχρῶν ἔργων καὶ λόγων, « Θφρ.

Ἀπ·ονομάζω, Μ. άσω. Καλῶ τινα ἐξ ὀνόματος· ἢ = Παρονομάζω.

Ἀπονομή (ἡ), = Ἀπονέμησις.

Ἀπο·νομίζω, Μ. ίσω. Ἐμποδίζω διὰ νόμου, ἀπαγορεύω.

Ἄπονος (ὁ, ἡ). χωρὶς πόνου (κόπου) γινόμενος, εὔκολος· 2) ὁ ἀποφεύγων (ἀποστρεφόμενος) τὸν κόπον, ἀργός, ὀκνηρός. 3) ὁ μὴ ἔχων (ἐλεύθερος ἀπό, ἢ ὁ μὴ προξενῶν, ἢ ὁ καταπραΰνων τοὺς) πόνους· (ὅθεν: ||. (οὐσ.). » Ἄπονα φάρμακα, « Ἰατρ. τὰ παυσώδυνα. 4) συγχ. τῷ Ἄγονος καὶ Ἄτονος.

Ἀπο·νοστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω.

Ἀπονόστησις, εως (ἡ). ἐπιστροφή.

Ἀπονόσφι (καὶ πρὸ φων.) Ἀπονόσφιν, ἐπίρ. Π. παράμερα, χωριστά, (μὲ γεν.) μακρὰν ἀπό.

Ἀπο·νοσφίζω, Μ. ίσω, Π. χωρίζω, μακρύνω· ἀφαιρῶ, στερῶ (καὶ πθ.) στεροῦμαι. 2) (σπν. μὲ αἰτ.) ἀποφεύγω.

Ἀπο·νουθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Νουθετῶν μεταπείθω (ἀποτρέπω) τινά, συμβουλεύω τὸ ἐναντίον.

Ἀπο·νυκτερεύω. Μ. εύσω. Ξενυκτῶ ἔξω ἢ μακρὰν τινός.

Ἀπονύμφης, ου καὶ

Ἀπόνυμφος (ὁ). ὁ ἀποφεύγων (ἀποστρεφόμενος) τὸν γάμον, μισογύνης.

Ἀπο·νυστάζω, Μ. άξω. Νυστάζω ἐν τῷ μεταξὺ (ἐπμ.) εἶμαι ἀπρόσεκτος ἢ ἀμελὴς ἢ (καθὼς λέγομεν κοιν.) κοιμισμένος.

Ἀπ·ονυχίζω, Μ. ίσω. Κόπτω τὰ ὀνύχια, (μτφορ.) ἀφαιρῶ. 2) ξεσχίζω μὲ τὰ ὀνύχια, τσουγγρανῶ. 3) = Ἐξονυχίζω.

Ἀπονύχισμα (τό). κομμάτι ὀνυχίου. 2) τὸ ξεσχισμένον μέρος μὲ τὰ ὀνύχια, τσουγγρανιά.

Ἀπόνως, ἐπίρ. Χωρὶς πόνον (κόπον ἢ ὀδύνην), εὔκολα.

Ἀπο·νωτίζω, Μ. ίσω, Π. κάμνω τινὰ νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα (νὰ τραπῇ εἰς φυγήν), φυγαδεύω, (καὶ μσ. ἢ πθ.) φεύγω.

Ἀπο·ξαίνω, Μ. ξανῶ, = Καταξαίνω, δέρνων ξεπετσόνω.

Ἀπόξεινος, Π. ἀντὶ

Ἀπόξενος (ὁ, ἡ), = Ἄξενος. 2) Π. (μὲ γεν.) ξενητευμένος (μεμακρυσμένος ὅλως διόλου) ἀπό, ἐξόριστος.

Ἀπο·ξενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ἢ Ἀποδεικνύω τινὰ ἢ τι (ἐπμ. Ἀποῤῥίπτω ὡς) ξένον (ἀλλότριόν) τινος, ἀποξενόνω· ἐξορίζω, φυγαδεύω. ||. (μσ. ἢ πθ.) φεύγω ἢ ζῶ εἰς τὴν ξενητειάν, γίνομαι (ἢ ἀποδεικνύομαι, ἢ φαίνομαι ὡς) ξένος. (μὲ γεν.) στεροῦμαι (ἀποξενόνομαι) τινός.

Ἀποξένωσις, εως (ἡ). τὸ ν' ἀποξενωθῇ (νὰ ζῇ εἰς τὴν ξενητειάν) τις, (ἐπμ.) νὰ λάβῃ ξένα ἤθη καὶ ἰδιώματα.

Ἀπο·ξέω, Μ. ξέσω. Ξύνων (Πελεκῶν, Ῥοκανίζων) ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος. » Ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα, Ἰλ. Ε., (ἐπμ. 2) κάμνω ὁμαλὸν (λεῖον, ὑαλιστερὸν [καὶ μτφορ.] κομψόν, τετορνευμένον), ἐπεξεργάζομαι, ἐξευγενίζω. » Τὸ τοῦ ἤθους ἀπεξεσμένον, « Γρη.

Ἀπο·ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω ὅλως διόλου.

Ἀπο·ξιφίζω, Μ. ίσω. Ἀποκόπτω διὰ τοῦ ξίφους.

Ἀπο·ξυλίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Ἀφαιρῶ) τὰ ξυλώδη μέρη φυτοῦ κτλ.

Ἀπ·οξύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου ὀξὺ (λεπτὸν εἰς τὴν ἄκραν, σουβλερὸν ἢ 2) ξοινόν), ξοινίζω.

Ἀπο·ξυράω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποξύρω.

Ἀπόξυρος (ὁ, ἡ), (κυρ. βράχος κτλ.) = Ἀπότομος, κομμένος ὡς ἂν μὲ ξυράφι, ἢ ξυρισμένος, γυμνός.

Ἀπο·ξύρω, Μ. ξυρῶ. Κόπτω (Ἀφαιρῶ) μὲ τὸ ξυράφι, ξυρίζω. » Κείρεσθαί μου τὰ πρόβατα, ἀλλ' οὐκ ἀποξύρεσθαι βούλομαι, « Ξιφιλ.

Ἀπόξυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ καταντῶν πανταχόθεν εἰς ὀξύτητα, σουβλερός, μυτερός.

Ἀπόξυσμα (τό). τὸ ἀφαιρούμενον διὰ τοῦ ξυσίματος, κοψίδι, ῥοκανίδι.

Ἀπο·ξυστρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀμβλύνω, στομόνω, κάμνω τι κυρτὸν ὡς ξύστρον. 2) ἀφαιρῶ διὰ τοῦ ξύστρου.

Ἀπο·ξύω, Μ. ξύσω, = Ἀποξέω, ἀφαιρῶ (καὶ μσ.) ῥίπτω (ἐβγάλλω) ἀπὸ πάνω μου. » Γῆρας ἀποξύσας, « Ἰλ. Ι.

Ἀπο·παγήσομαι, μέλλ. πθ. τοῦ Ἀποπήγνυμι.

Ἀπο·παιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποπλανῶ διὰ κακῆς παιδαγωγίας.

Ἀπο·παίζω, Μ. παίξομαι. Λέγω τι πρὸς ἀστεϊσμόν. 2) παύω τοῦ νὰ παίζω.

Ἀπο·παλαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ παλαιώσῃ ὅλως διόλου (ἢ ἐπμ.) νὰ μείνῃ (ἢ νὰ θεωρῆται ὡς) ἄχρηστον· ἀκυρόνω.

Ἀποπάλησις, εως (ἡ), = Ἀπόπαλσις, (ἰατρ.) ἐξάρθρωσις, παραστράτισμα (κοκκάλου), [ἐκ τοῦ

Ἀπο·πάλλω, Μ. παλῶ. Ἀποκρούω, ἀποτινάζω, (ἢ μσ.) ἐκπηδῶ, τινάζομαι. » Οἷον σπινθῆρας ἀποπάλλεσθαι, « Αρτ.

Ἀποπαλμός (ὁ) καὶ

Ἀπόπαλσις, εως (ἡ). τὸ ἀποπάλλειν ἢ ἀποπάλλεσθαι, τίναγμα, ἐκ(ἀπο)πήδησις.

Ἀποπαλτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ δυνάμενος ἀποπάλλειν ἢ ἀποπάλλεσθαι, ἐλαστικός.

Ἀπόπαππος (ὁ). ὁ πάππος τοῦ πάππου, (παρβλ. Ἐπίπαππος καὶ Πρόπαππος).

Ἀπο·παππόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (τὸ ἄνθος) εἰς πάππον (ἴδε τὴν λέξ.).

Ἀπο·παπταίνω, Μ. ανῶ. Π. κυττάζω ὀπίσω μου ἢ ὁλόγυρά μου τρομαγμένος νὰ φύγω χωρὶς νὰ μὲ ἰδοῦν

Ἀποπαρδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποπέρδω.

Ἀπο·παρθενεύω, Μ. εύσω, καὶ

Ἀπο·παρθενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφαιρῶ (ἢ μσ. Χάνω) τὴν παρθενίαν.

Ἀπόπαστος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) = Ἄπαστος, Ἄγευστος.

Ἀπο·πάσχω, Μ. πείσομαι. (κατὰ τοὺς Στωϊκούς) Φαντάζομαι τὸ ἐναντίον. » Πάθε ἢ ἀπόπαθε, « Ἀῤῥ. » Ἀπόπαθε ἀπὸ τοῦ ἡμέραν εἶναι (ἢ) ὅτι ἡμέρα ἐστίν, « αὐτ., φαντάσου ὅτι εἶνε ἢ ὅτι δὲν εἶνε, (ἴδε Πάσχω).

Ἀπο·πατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀφοδεύω, μακρύνομαι τῆς πεπατημένης ὁδοῦ, παραμερίζω, (συνηθέστ. κατ' εὐφημ.) κάμνω τὴν χρείαν μου, χέζω.

Ἀποπάτημα (τό). τὸ περίττωμα τῆς κοιλίας, κόπρος.

Ἀπόπατος (ὁ). ὁ (παράμερος) τόπος ὅπου ἀποπατοῦμεν, χρεία, ἀναγκαῖον. 2) = Ἀποπάτημα.

Ἀπόπαυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπαύειν, κατάπαυσις, ἐμπόδισμα, τέλος.

Ἀποπαύστωρ, ορος (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ἀποπαύων.

Ἀπο·παύω, Μ. παύσω (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) Κάμνω τι ἢ τινὰ νὰ παύσῃ, σταματῶ, ἐμποδίζω. ||. (μσ.) παύω, κάμνω ἀποχήν· τελειόνω· ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, (καὶ μτφορ.) ἀποθνήσκω.

Ἀπόπειρα (ἡ). πεῖρα (δοκιμή) μὲ πλάγιον τρόπον.

Ἀπο·πειράω-ῶ (ἢ μᾶλλ.) Ἀποπειράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. (μὲ γεν.). Κάμνω ἀπόπειραν, δοκιμάζω πλαγίως ἢ μὲ τρόπον.

Ἀπο·πέκω, Μ. πέξω. Κουρεύω (κυρ. πρόβατον).

Ἀπο·πελεκάω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Ἰσάζω) μὲ τὸν πέλεκυν.

Ἀπο·πελιδνόω (ἢ ὀρθότ.) -πελιόω-ῶ, Μ.

ὡσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου πελιδνὸν (μελανόν), (μσ.) μελανιάζω.

Ἀπόπεμπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποπεμφθεὶς ἢ ἄξιος ἀποπέμψεως, ἀπόβλητος.

Ἀπο-πεμπτόω-ῶ, Μ. ὠσω. Δίδω (Πληρόνω) τὸ πέμπτον μέρος ἢ διπλοδέκατον.

Ἀπο-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω, ςέλλω ὀπίσω ἢ μακρὰν ἢ μέρος ἀπό τινος, ἀποστέλλω. »Ἀποπέμπουσιν εἴκοσι ναῦς αὐτῷ,« Θχ. 2) ἀφίνω (δίδω ἄδειαν εἴς) τινα νὰ ἀναχωρήσῃ· ξεπροβοδῶ, ξεβγάλλω. 3) ἀποδιώκω, (κοιν.) δίδω δρόμον. ἀχωρίζω (τὴν γυναῖκά μου). (ἐν γέν.) ἀποῤῥίπτω, ἀποποιοῦμαι, ἀποδοκιμάζω. 4) (σπν.) = Ἐκφέρω, διαδίδω (μυστικόν). 5) (μσ.) = Ἀποδιοπομποῦμαι, ἀποστρέφομαι, (παρβλ. Ἀπολύω).

Ἀπόπεμψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπέμπειν, στάλσιμον ὀπίσω, ἀποδίωξις, χώρισμα (γυναικός), κτλ.

Ἀπο-πενθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πενθῶ (Μυρολογῶ) τινα μὲ πόνον καὶ ἐκ καρδίας. 2) ἀφίνω (παύω ἀπὸ) τὸ πένθος.

Ἀποπέπτωκα, πρκ. τοῦ Ἀποπίπτω.

Ἀπο-περαίνω, Μ. ανῶ, καὶ

Ἀπο-περατόω-ῶ, Μ. ώσω. Φέρω τι εἰς πέρας, ἀποτελειόνω.

Ἀποπεράτωμα (τό). τὸ μέρος ὅπου ἀποπερατοῦται (καταντᾷ) τι, ἡ ἄκρα.

Ἀποπεράτωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπερατοῦν, συμπλήρωσις, ἀποτελείωσις.

Ἀπο-περάω-ῶ, Μ. άσω. Διαβιβάζω, περνῶ τινα ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο (ἢ εἰς τὸ πέραν) μέρος.

Ἀπο-πέρδω ᾗ (μσ.) Ἀπο-πέρδομαι, Μ. παρδήσομαι (ἀόρ. Ἀπέπαρδον κτλ.). Ἀφίνω (Τινάζω) πορδ., κλάνω.

Ἀπο-περι-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Ἀποτρέπω (Φέρω ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος) τινὰ διὰ στρατηγήματος.

Ἀπο-περκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου περκὸν (μελανόστικτον ὡς ἂν τὸ ὡριμάζον ἤδη σταφύλι).

Ἀπο-πεσέομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀποπεσοῦμαι, μέλλ. καὶ

Ἀποπέσῃσι, Π. ἀντὶ Ἀποπέσῃ, (γʹ. ἑν. πρσ. τοῦ) ἀορ. βʹ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀποπίπτω.

Ἀπο-πέτομαι, Μ. πτήσομαι, = Ἀφίπταμαι, πετῶν ἀναχωρῶ ἢ ἐπιστρέφω, (συνκδχ.) γίνομαι ἄφαντος.

Ἀποπεφασμένως, ἐπίῤ. [μτχ. πθ. τοῦ Ἀποφαίνω]. Ἀναφανδὸν, φανερὰ, σαφῶς.

Ἀποπέφυκα, παρκ. τοῦ Ἀποφύομαι,

Ἀπο-πήγνυμι, Μ. πήξω. Πήζω ἢ παγόνω τι ὅλως διόλου, (μσ.) ξεπαγιάζω.

Ἀπο-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ἀπό τινος κάτω ἢ μακρὰν ἢ ὀπίσω· (ὅθεν) = Ἀποσκιρτῶ.

Ἀπο-πιάζω (έζω), Μ. άσω (έσω). Σφίγγω δυνατὰ ἢ πανταχόθεν, στενοχωρῶ. πνίγω. 2) = Ἐκπιέζω, σφίγγων ἐβγάλλω τι, στραγγίζω, ξεζουμίζω, (μτφορ.) ἀφαιρῶ διὰ τῆς βίας.

Ἀποπίεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπιέζειν, στράγγισμα κτλ.

Ἀποπίεσμα (τό), = Ἐκπίεσμα. 2) τὸ μετὰ τὴν ἀποπίεσιν ἐναπολειπόμενον, τσίπουρον ἢ κατακάτι.

Ἀπο-πίμπλημι, Μ. ἀπο-πλήσω. Γεμίζω ὡς ἐπάνω, ἀπογεμίζω· χορταίνω καλῶς (μτφορ.) »Τὸν θυμὸν—,« εὐχαριστῶ τὸν θυμόν μου, ξεθυμαίνω, (παρβλ. Ἐκ[Ἀνα, Συμ]πληρόω).

Ἀπο-πινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφαιρῶ τὴν λέραν (τὸν πῖνον), καθαρίζω. 2) καταλερόνω.

Ἀπο-πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω ἀπὸ ἢ ὅλως διόλου.

Ἀπο-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω ἀπό τινος κάτω, ἐκπίπτω· παραστρατίζω, χάνω τὸν δρόμον, ἀποπλανῶμαι, (μτφορ.) ἀποτυγχάνω.

Ἀπο-πιστεύω, Μ. εύσω. Ἐμπιστεύομαι ὅλως διόλου, ἔχω πλήρη ἐμπιστοσύνην εἰς.

Ἀπο-πλάζω, Μ, πλάγξω Π., ἀντὶ

Ἀπο-πλανάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξεπλανῶ, ἀπομακρύνω, ἐβγάλλω (ᾗ μσ.) ἐβγαίνω ἀπὸ (χάνω) τὸν δρόμον (ᾗ μτφορ. τὸν σκοπόν, τὸ προκείμενόν) μου, παρεκτρέπομαι.

Ἀποπλάνησις, εως (ἡ). τὸ ἀποπλανᾷν ἢ ἀποπλανᾶσθαι, χάσιμον τοῦ δρόμου, ξεπλάνεμα, παρεκτροπή, κτλ.

Ἀποπλανίας, ου (ὁ), Π. ὁ ἀποπλανηθεὶς (χάσας τὸν δρόμον).

Ἀπο-πλάσσω (ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω τι κατὰ μίμησιν πρωτοτύπου, ἀπομιμοῦμαι, ἀποτυπόω.

Ἀποπλάστωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ πλάττων τι κατὰ μίμησιν.

Ἀπο-πλείω, Π. ἀντὶ

Ἀπο-πλέω, Μ. πλεύσομαι ἢ πλευσοῦμαι. Ἀναχωρῶ διὰ πλοίου (διὰ θαλάσσης).

Ἀποπληκτικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς) ἀποπληξίαν. 2) = τῷ

Ἀπόπληκτος (ὁ, ἡ). ὁ κτυπηθεὶς ἀπὸ ἀποπληξίαν ἢ κεραυνόν, (ἐπμ.) ἐκςατικός, ἠλίθιος ἢ μανιώδης.

Ἀποπλήκτως, ἐπίῤ. Ὡς ἂν ἀπόπληκτος, μὲ ἔκστασιν, μανιωδῶς.

Ἀποπληξία (ἡ). (ἐν γέν.) = Ἔκπληξις, (κυρ. δὲ) τὸ γνωστὸν πάθος, (Τουρκ. δαμλᾶς).

Ἀπο-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀποπίμπλημι, ἀπογεμίζω· ἀναπληρόνω, κτλ.

Ἀποπλήρωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπληροῦν, ἀπογέμισμα, χόρτασμα, ἀναπλήρωσις κτλ.

Ἀποπληρωτής, οῦ (ὁ). ὁ ἀποπληρῶν (ἐκπληρῶν κτλ.).

Ἀπο-πλήσσω (ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶ δυνατὰ ἢ αἰφνιδίως καὶ ῥίπτω κάτω τινὰ (ἐπμ.) τὸν κάμνω νὰ ἐκπλαγῇ (νὰ χάσῃ τὰς φρένας του κτλ). 2) = Ἀποκρούω, ἀντανακλῶ.

Ἀπο-πλίσσομαι, Μ. πλίξομαι. (Κωμ.) φεύγω πηδῶν (διασκελῶν).

Ἀπόπλοια (ἡ). ἀναχώρησις πλοίου, ἀπόπλους, (Νικ. Χων.).

Ἀπόπλοος-ους (ὁ). ἡ ἀναχώρησις πλοίου ἢ διὰ πλοίου. 2) (ἐπιθ.) = Ἄπλοος-ους. 3) ἕτοιμος νὰ ἐκπλεύσῃ (ν' ἀποπλεύσῃ). »Εἴ τις ἀπόπλους ἔμπορος,« Ἐπγρ. (Εʹ. 178).

Ἀπο-πλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Παύω τοῦ νὰ ἦμαι πλούσιος, χάνω τὰ πλούτη μου.

Ἀπόπλυμα (τό). τὸ νερὸν ἐν ᾧ ἐπλύθη τι, [ἐκ τοῦ

Ἀπο-πλύνω, Μ. πλυνῶ. Πλύνων ἀφαιρῶ (τὴν ἀκαθαρσίαν), ξεπλύνω.

Ἀπο-πλώω, Μ. πλώσω, Π. ἀντὶ Ἀποπλέω

Ἀπο-πνείω, Π. ἀντὶ Ἀποπνέω.

†Ἀπο-πνευματίζω, Μ. ίσω, = Ἀποπνέω Ἀποπέρδω.

Ἀπόπνευσις, εως (ἡ), = Ἀποπνοή.

Ἀπο-πνέω, Μ. πνεύσω. Πνέω (Φυσῶ) ἀπὸ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος. 2) (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) ἐβγάλλω πνοὴν (ὀσμήν), ἀναπνέω, μυρίζω. 3) (οὐδ.) ἐξατμίζομαι, ξεθυμαίνω. 4) = Ἐκπνέω, ξεψυχῶ. 5) = Ἀποπέρδω.

Ἀπο-πνίγω, Μ. πνίξω ἢ πνιξοῦμαι. Πνίγων φονεύω, (μτφορ.) στενοχωρῶ, πεισματόνω, χολοσκάνω, (παρβλ. Ἄγχω).

Ἀποπνοή καὶ

Ἀπόπνοια (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπνέειν, ἀναπνοή· ἀποφορά· ἐξάτμισις. ξανέμισμα.

Ἀπόπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν (μὴ ἐκτεθειμένος εἰς τὰς πνοάς) τῶν ἀνέμων.

Ἀπο-ποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μακρύνω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποβάλλω, ἀποῤῥίπτω, ἀπαρνοῦμαι, ἀποδοκιμάζω.

Ἀποποίησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποποιεῖσθαι, ἀπομάκρυνσις, ἀπάρνησις κτλ.

Ἀπο-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀπομάχομαι, πολεμῶ ἀπὸ μέρος ὑψηλόν.

Ἀποπομπαῖος, α, ον. Ὁ χρησιμεύων (ἢ γινόμενος) πρὸς ἀποπομπὴν κακοῦ, ἀποτρόπαιος, ἀλεξίκακος. (ὅθεν): »Τράγος —,« Γρφ. (Λευΐτ. Ιϛʹ), ὁ ἀφινόμενος πρὸς ἐξιλασμὸν εἰς τὴν ἔρημον.

Ἀποπομπή (ἡ), = Ἀπόπεμψις, ἀποδίωξις, ἀποποίησις, παραίτησις, ἐξορία, χωρισμὸς γυναικὸς κτλ. (κυρ. δὲ) ἀποτροπὴ κακοῦ δι' ἐξιλασμῶν καὶ θυσίας.

Ἀποπόμπιμος (ὁ, ἡ), = Ἀποπομπαῖος. »Ἡμέρα —,« Λξ., = Ἀποφράς.

Ἀπο-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν κοπιάζω (πονῶ) πλέον, παύομαι τῶν πόνων, (ἐπμ.) τελειόνω τὸ ἔργον μου.

Ἀπόπονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκαμωμένος (ἐπμ. παύσας) ἀπὸ τὸν κόπον (πόνον), μὴ κοπιάζων πλέον.

Ἀπο-ποντόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταβυθίζω τινὰ εἰς τὸ πέλαγος (εἰς τὸν πόντον).

Ἀποπορδή (ἡ). τὸ ἀποπέρδειν.

Ἀποπορεία (ἡ). ἀναχώρησις· ἐπιστροφή, ὀπισθοδρόμησις, [ἐκ τοῦ

Ἀπο-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπάγω, ἀναχωρῶ. 2) ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω.

Ἀποπορευτέον, θετ. τοῦ Ἀποπορεύομαι.

;Ἀπο-πόρφυρος (ὁ, ἡ), = Ἀπόρφυρος ἢ = Ὁλοπόρφυρος.

Ἀπο-πράσσω ττομαι, Μ. πράξομαι, = Ἀναπράσσομαι, ἀπαιτῶ καὶ εἰσπράττω ὅ,τι μοι χρεωστεῖται.

Ἀποπρεσβεία (ἡ). ἡ ἀναφορὰ τοῦ πρέσβεως, ἔκθεσις τοῦ ἀποτελέσματος τῆς πρεσβείας του, [ἐκ τοῦ

Ἀπο-πρεσβεύω, Μ. εύσω. Λέγω ὅσα εἶμαι παραγγελμένος (ὡς πρέσβυς) νὰ εἴπω, ἐκτελῶ τὴν πρεσβείαν μου. 2) δίδω λόγον τῆς πρεσβείας μου εἰς ἐκείνους οἱ ὁπ. μὲ ἀπέστειλαν.

Ἀποπρίασθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀγρ.) Ἀποπρίαμαι, ἀγοράζω ἀπό τινος ἐξαγοράζω.

Ἀπόπρισμα (τό). τὸ ἀποπίπτον διὰ τοῦ πριονίσματος, πριονίδι [ἐκ τοῦ

Ἀπο-πρίω, Μ. πρίσω. Κόπτω (Χωρίζω, Ἀφαιρῶ) τι διὰ τοῦ πρίονος, πριονίζω.

Ἀποπρίω, ἀντὶ Ἀποπρίασο, βʹ. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς πρς. τοῦ (ἀγρ.) Ἀποπρίαμαι (ἀπὸ τοῦ ὁπ. δανείζεται χρονους τὸ) Ἀπωνέομαι.

Ἀποπρό, ἐπίῤ. Π. (μὲ γεν.) Μακρὰν ἀπό.

Ἀπο-προ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀποπροήγαγον κτλ.). Ἀπομακρύνω ἢ (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἀπομακρύνομαι· (ὅθεν, κατὰ τοὺς Στωϊκ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Προάγω. »Τὰ οὐδετέρως ἔχοντα, οὔτε προήχθη, οὔτε ἀποπροήχθη,« Αρτ. (Ζʹ, μά, 106), (ἴδε ᾗ Ἀποπροηγμένα).

Ἀπο-προ-αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Ἀπο-προ-εῖλον κτλ.), Π. ἀντὶ Ἀφαιρῶ, 'παίρνω, 'παίρνω μέρος (ὀλίγον) ἀπό.

Ἀπο-προ-βαίνω, Μ. βήσομαι, Π. ὑπάγω μακράν, μακρύνομαι ἀπό.

Ἀπο-προ-βάλλω, Μ. βαλῶ, Π. ῥίπτω (τινάζω) τι μακράν.

Ἀποπροέηκε, Π. ἀντὶ Ἀποπροῆκε, γʹ. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ἀποπροΐημι.

Ἀποπροελθών, οῦσα, όν, ἀορ. βʹ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀποπροαιρέω.

Ἀποπροηγμένα (τά), (κατὰ τοὺς Στωϊκ.) τὰ κακὰ τοῦ βίου, π. χ. νόσος, πτωχεία, θάνατος κτλ. (ἀντιθ. τῷ Προηγμένα).

Ἀπόπροθε καὶ (πρὸ φων.) -θεν, ἐπίῤ. Π. μακρόθεν.

Ἀπο-προ-θέω, Μ. θεύσομαι, Π. τρέχων ἀναχωρῶ (μακρύνομαι) ἀπό τινος.

Ἀπόπροθι, ἐπίῤ. Π. = Ἀποπρό, μακράν.

Ἀπο-προ-ΐημι, Μ. ήσω, Π. ῥίπτω (τινάζω) μακρὰν ἢ κάτω, ἀφίνω ἀπὸ τὰς χεῖράς μου, ςέλνω.

Ἀπο-προ-λείπω, Μ. λείψω, Π. ἀφίνω τι πολὺ κατόπιν (ὀπίσω) μου.

Ἀπο-προ-νοσφίζω, Μ. ίσω, Π. χωρίζω τι μακράν τινος, ἀπομακρύνω.

Ἀποπροσθεν, ἐπίῤ. Π. = Ἀπόπροθεν.

Ἀπο-προσ-ποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. = Ἀποποιοῦμαι, δὲν θέλω νὰ οἰκειοποιηθῶ (νὰ ἀναγνωρίσω), ἀποδοκιμάζω.

Ἀπο-προσωπίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀφαιρῶ τι (π. χ. τὰς τρίχας διὰ τοῦ χνουδίσματος) ἀπὸ τοῦ προσώπου μου.

Ἀπο-προ-τέμνω, Μ. τεμῶ, Π. κόπτω (χωρίζω) ἓν μέρος ἀπό τινος.

Ἀπο-προ-φεύγω, Μ. φεύξομαι ἢ φευξοῦμαι, Π. φεύγω.

†Ἀποπταίνω, ἐσφαλ. ἀντὶ Ἀποπαπταίνω.

Ἀποπτάμενος, η, ον, ἀορ. βʹ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφίπταμαι.

Ἀπο-πτερνίζω, Μ. ίσω. Κουντῶ μακρὰν μὲ τὴν πτέρναν μου, κλωτσῶν ἀποῤῥίπτω ἢ καταπατῶ.

Ἀπο-πτερυγίζομαι, Μ. ίσομαι ᾗ

Ἀπο-πτερύσσομαι, Μ. ύξομαι. Τινάζω (Κτυπῶ) τὰ πτερά μου ἵνα (ἢ δοκιμάζων νὰ) πετάξω.

Ἀποπτῆναι, ἀόρ. βʹ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφίπταμαι.

Ἀπόπτης, ου (ὁ). ὁ βλέπων (παρατηρῶν) μακρόθεν, σκοπός, βιγλάτωρ.

Ἀπο-πτήσσω, Μ. πτήξω, Π. = Ἀποπτοέομαι.

†Ἀπόπτισμα (τό), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀπόπρισμα.

Ἀπο-πτοέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φοβίζω (τρομάζω, ξυππάζω) ᾗ φυγαδεύω τινά.

Ἀπόπτολις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στερημένος (μακρὰν τῆς) πόλεως, ἄπολις, ἐξόριςος.

Ἄποπτος (ὁ, ἡ). ὁ μακρόθεν ἢ ἄνωθεν βλεπόμενος, (ὅθ. ἐπὶ τόπ.) = Ὑψηλός. »Οὕτω λαλεῖς, ὡς ἐξ ἀπόπτου θεώμενος,« Πλάτ. 2) ὁ μακρὰν τῆς ὄψεως, (ἐπμ.) μήτε βλέπων μήτε φαινόμενος, ἀθέατος.

Ἀπόπτυγμα (τό), [πτύσσω]. δίπλωμα (φορέματος κτλ.).

Ἀπόπτυσμα (τό). τὸ ἀποπτυόμενον.

Ἀποπτυσμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπτύειν, ἀπόπτυσις, (συνκδχ.) περιφρόνησις.

Ἀποπτυςήρ (ὁ). ὁ ἀποπτύων (ᾗ συνκδχ. περιφρονῶν, μὴ δεχόμενος).

Ἀποπτυςέος, α ον, θετ. τοῦ Ἀποπτύω.

Ἀπόπτυςος (ὁ, ἡ). ὁ ἄξιος ἀποπτύσεως (ἀποστροφῆς), μισητός, ἀποῤῥιπτέος, ἀξιοκαταφρόνητος.

Ἀπο-πτύω, Μ. πτύσω. Φτύνω, ἐβγάλλω πτύσμα ἢ ὡσὰν πτύσμα, (συνκδχ.) ἀποποιοῦμαι, ἀποῤῥίπτω, δὲν δέχομαι, ἀποςρέφομαι, περιφρονῶ.

Ἀπόπτωμα (τό) ᾗ

Ἀπόπτωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποπίπτειν, πέσιμον, (μτφορ.) ἀποτυχία, συμβεβηκὸς ἐναντίον ᾗ παρ' ἐλπίδα.

,Ἀπο-πυδαρίζω, Μ. ίσω. Χοροπηδῶ κτυπῶν μὲ τὰς πτέρνας μου τὰ ὀπίσθιά μου, ἢ (κατὰ τὸν Εὐςάθ.) »Ἀποπνευματίζω ἄρας τὸν πόδα,« (ἴδε Πυδαρίζω).

Ἀποπυητικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς ὡρίμασιν (ἔμπυασμα) ἀποςήματος, ἐκ τοῦ

Ἀπο-πυΐσκω, Μ. πυήσω. Κάμνω (τὸ ἀπόςημα) νὰ ἐμπυάσῃ.

Ἀπο-πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω) νὰ μάθω τι ἀπό τινος.

Ἀπο-πυργίζω, Μ. ίσω. Ὑψόνω ἢ Ὀχυρόνω (Περιφράττω) τι ὡς πύργον.

Ἀποπυρίας, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) ψημένος εἰς τὰ κάρβουνα, = Ἀπανθρακίας.

Ἀπο-πυρίζω, Μ. ίσω. Ψήνω τι ὀλίγον εἰς τὰ κάρβουνα, ᾗ τὸ τρώγω ἀμέσως, (παρβλ. Ἀπανθρακίζω).

;Ἀποπυρίς, ίδος (ἡ), = Ἀπανθρακίς.

Ἀπο-πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλον πῦρ, ἐξάπτω.

Ἀπο-πυτίζω, Μ. ίσω, = Ἀποπτύω.

Ἀπο-πωματίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ τὸ πῶμα, ξεστουππόνω.

Ἀποραφανίδωσις, εως (ἡ), = Ῥαφανίδωσις.

Ἀπ-οράω (έω)-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Ἀφοράω.

Ἀποργής, έος (ὁ, ἡ). Ὀργίλος, ἀπηνής.

Ἀπ-οργίζω, Μ. ίσω. Ἐρεθίζω τὴν ὀργήν τινος, παροργίζω.

Ἀπο-ρέγχω, Μ. ρέγξω, Π. ἀντὶ Ἀποῤῥέγχω, παύω τοῦ ῥέγχειν, δὲν ῥοχαλίζω πλέον, (συνκδχ.) ἐξυπνῶ.

Ἀπ-ορέγω, Μ. ορέξω. Δίδω (προτείνων τὴν χεῖρα) μέρος ἀπό τινος ὅλου εἴς τινα, ἁπλοχερνῶ. 2) ἐκτείνω, ἁπλόνω.

Ἀπο-ρέπω, Μ. ρέψω, Π. ἀντὶ Ἀποῤῥέπω, = Ἀπο(Ἐκ) κλίνω, φεύγω.

Ἀπόρευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πορεύσιμος, Ἀδιόδευτος, ἄβατος.

Ἀπορέω-ῶ ᾗ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. (κυρ.) Δὲν ἔχω πόρον (πέρασμα), (συνηθέστ. τρπ.) δὲν ἔχω τρόπον, εὑρίσκομαι εἰς ἀπορίαν (ἀμηχανίαν), δὲν ἔχω (δὲν ἐξεύρω) τί νὰ κάμω· εἶμαι εἰς ἀμφιβολίαν, διστάζω, ςεροῦμαι, δὲν ἔχω, πάσχω ἔλλειψιν, δὲν ἠμπορῶ (ἢ δὲν πιςεύω ὅτι ἠμπορῶ) νά, δὲν ἠξεύρω, ἔχω ἀπορίαν ἢ ἀμφιβολίαν εἴς ἕν τι, δὲν τὸ ἐννοῶ. (ὅθεν πθ.) »Ἀπορούμενον, = τῷ

Ἀπόρημα (τό). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀπορίας, ζήτημα (πρόβλημα) ἄπορον· ἀπορία, ἀμφιβολία.

Ἀπορηματικός, ή, όν. Ὁ περιέχων (ἐκφράζων ἢ ἀνήκων εἰς) ἀπορίαν.

Ἀπορηματικῶς, ἐπίῤ. Μὲ ἀπορηματικὸν τρόπον, ἐν εἴδει ἀπορίας.

Ἀπορητικός, ή, όν. Ὁ ἀπορῶν (ἀμφιβάλλων) εἰς ὅλα, σκεπτικός, ἐφεκτικός.

Ἀπόρθητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πορθηθεὶς (διαγουμισθεὶς) ἢ μὴ δυνάμενος πορθηθῆναι.

Ἀπ-ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω πάλιν ὀρθὸν τὸ πεπτωκός, ἰσιάζω, διορθόνω· διοικῶ, (παρβλ. Ἀπευθύνω).

Ἀπόρθωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπορθοῦν, διόρθωσις, ἐπανόρθωσις κτλ.

Ἀπορία (ἡ). ἡ κατάςασις τοῦ ἀποροῦντος, ἀμηχανία· ςενοχωρία· ἄγνοια (»Διὰ τὴν ἀπορίαν τοῦ ἀποκτείναντος,« Ἀντιφ.)· ἀβεβαιότης, ἀμφιβολία· ἔλλειψις, ἀνέχεια, ἔνδεια· δυσκολία· κίνδυνος· ἀνικανότης, τὸ μὴ δύνασθαι. »Ἡ ἀπορία τοῦ μὴ ἡσυχάζειν,« Θχ. 2) = Ἀπόρημα.

Ἀπο-ρινάω-ῶ, Μ. ήσω, ἀντὶ Ἀποῤῥινάω.

Ἀπ-ορνεόω-ῶ ᾗ

Ἀπ-ορνιθόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταμορφόνω εἰς πτηνόν.

Ἀπορνίθωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς πτηνὸν (ὄρνιν) μεταμόρφωσις.

Ἀπ-όρνυμι (ᾗ μσ.) Ἀπ-όρνυμαι, Μ. όρσω, Π. ἀντὶ Ἀφορμῶ, κινῶ τι ἢ κινοῦμαι ἀπό τινος τόπου.

Ἀποροποίητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (καμωμένος χωρὶς) πόρους σώματος.

Ἄπορος (ὁ, ἡ). (κυρ.) ὁ μὴ ἔχων πόρον (πέρασμα, δίοδον), ἀδιάβατος, ἀδιόδευτος. »Ἀτραπὸς στενὴ ᾗ ἄπορος,« Πλ. »Ποταμῷ παντάπασιν ἀπορωτάτῳ,« αὐτ. »Ἄνεμος ἄπορος,« Ἡρ., ὁ ἐναντίος. »Ἄπορος ὑπόθεσις,« Ῥητ., ἡ ξηρά, μὴ ἔχουσα ὕλην πρὸς ἐπεξεργασίαν. 2) (μτφορ.) ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ πόρον (τρόπον, μηχανήν), ὁ εὑρισκόμενος εἰς ἀπορίαν (ἀμηχανίαν), ἀνίκανος, εὐήθης. »Πανταχόθεν ἄποροι καθεςῶτες,« Θχ. »Πάντων γ' εἴην ἀπορώτατος,« Αἰσχ. »Ἄπορος φρόνημα,« Εὐρ. »Οὐκ εἶδον οὕτως ἄνδρ' ἄγροικον ᾗ ἄπορον,« Ἀρςφ. 3) ἐςερημένος (περιουσίας κτλ.), ἐνδεής, πτωχός. »Πάντων ἄπορος,« Πλάτ. »Τοῖς ἀπόροις οὐ δανείζουσι,« Πλ. »Ἄπορος δίαιτα,« Πλάτ., ἡ πτωχική. 2) ὁ προξενῶν (φέρων εἰς) ἀπορίαν, ἀ(ἢ δυσ)κατόρθωτος, ἀδύνατος. »Ἄποροι προσμίγειν,« Θχ. »Ἄπορος ἦν ἡ διάβασις τοῦ ςρατοῦ,« Ἡρωδ., (ὅθ. || οὐδ.) Ἄπορον, = Ἀπορία. »Ἄπορον ἦν ὁδῷ χρήσασθαι,« Ξυν. (καὶ περιφρ.) »Ἐν ἀπόρῳ ἦσαν εἰκάσαι τὸ γιγνόμενον,« Θχ. (καὶ πλθ.) »Ἐν ἀπόροις εἴχοντο θέσθαι τὸ παρόν,« αὐτ. »Ὁπότε ἐν ἀπόροις εἴη,« Πλ. »Ἐκ τῶν ἀπόρων ἐφάνη δή τις ἔσοδος τοῖσι βαρβάροισι,« Ἡρ. »Ἀναγκάζεται, κατά τι ἄπορον, καταλῦσαι,« Θχ. »Ὁρῶντες σφίσι πολλὰ τὰ ἄπορα ξυμβεβηκότα,« αὐτ. »Τὰ δυνατὰ ἐν ἴσῳ

καὶ τὰ ἀπορώτατα, « αὐτ. 5) ἀσαφής, ασαφῶλος, δυσδιάλυτος. « Ἐρωτήσεις ἀπόρους, » Δx. » Ἄπορα ἐρωτᾷ, « αὐτ. 6) = Δυσπόριστος, δυσεύρετος. » Ἄπορον θῦμα, « Πλτ. » Ὅσοι δὲ, .. οἱ δὲ .., οὗτοι πάντες ἀπορώτατοί εἰσι, « Πλάτ. (Ἀπολογ. Σωκρ).

Ἀπ-ορούω, Μ. ορούσω, Π. τινάζομαι ὀπίσω, μακρύνομαι ὁρμητικῶς, ἀναχωρῶ, ὀπισθοδρομῶ.

Ἀπορραγῆναι, πθ. ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπορρήγνυμι.

Ἀπορ-ραθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραιτοῦμαι τινὸς ἔργου διὰ ῥαθυμίαν, παραμελῶ.

Ἀπορ-ραίνω, Μ. ρανῶ. Ῥαντίζω (Χύνω κατ' ὀλίγον) τι ἀπ' ἐμαυτοῦ ἔξω.

Ἀπορραΐς, ίδος (ἡ), εἰδ. κοχλίου (συνηρίτου ἢ πορφύρας), (εἰς τὸν Ἀρστ. ἄλλ. ἀναγν., ἴσ. ἐσφαλμ., ἔχει Αἱμορροΐς).

Ἀπορ-ραίω, Μ. ραίσω, Π. ἀφαιρῶ (ἀποσπῶ) τι διὰ τῆς βίας ἀπό τινος καὶ τὸ ἀφανίζω.

Ἀπορραντήριον (τὸ). σκεῦος μὲ νερὸν διὰ ῥάντισμα, (ἐκκλησ.) ἁγιασματάρι.

Ἀπορρὰξ, άγος (ἡ), = Ἀπορρώξ.

Ἀπόρραξις [ἀπορράσσω], εως (ἡ), εἰδ. παιγνιδίου συνισταμένου εἰς τὸ νὰ κτυπήσῃ τις τὴν σφαῖραν κατὰ γῆς, ἢ, μετὰ τέσσαρας ἀναπηδήσεις, νὰ τὴν ξαναπιάσῃ.

Ἀπορ-ραπίζω, Μ. ίσω. Ῥαπίζων ἀποδιώκω. (Σημ. ὅτι εἰς τὸ χωρίον τοῦ Δ Ἀλιχ. πρέπει, νομίζω, ν' ἀναγνωσθῇ Ἀπορριπιζούσης).

Ἀπορ-ράπτω, Μ. ράψω. Ῥάπτω καλῶς (πέρα-πέρα, ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ὡς τὴν ἄλλην).

Ἀπορ-ράσσω, Μ. ράξω. Ἀναπηδῶ, ἀντικρούομαι, κτυπῶ (τινάζομαι) ὀπίσω.

Ἀπορ-ραψῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω ἀπὸ στήθους περικοπὰς ῥαψῳδιῶν· λέγω ἐκ τοῦ προχείρου (αὐτοσχεδιάζω) στίχους· ματαιολογῶ, λέγω ὅ,τι μοῦ κατέβῃ.

Ἀπορ-ρέζω, Μ. ρέξω, Π. = Ἀποθύω

Ἀπορ-ρέμβομαι (χωρὶς Μ.). Ἀποπλανῶμαι, παρασύρομαι, ἀεροβατῶ εἰς ματαίας φαντασίας.

Ἀπορ-ρευματίζω, Μ. ίσω. (ἰατρ.) Στρέφω ἀλλοῦ τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος· (ἐπμ.) ἐλευθερόνω ἀπὸ τὴν κατοῤῥοήν (ἀπὸ τὰ ῥευματικὰ κτλ.).

Ἀπορ-ρέω, Μ. ῥεύσομαι ἢ ῥυήσομαι, = Ἐκρέω, χύνομαι (πηγάζω, ἀναβρύω, ἀναδίδομαι) ἀπό τινος. » Καὶ ὑγρασία τις ἀπορρέει τῆς βοτάνης, « Διοσκ. » Ἀπορρέοντα λοιμικὴν ἀπόρροιαν, « Ἀλ. Αφρ. 2) (συνκδχ.) πίπτω, σκορπίζομαι, χάνομαι. » Ἀπορρυεὶς τοῦ ἵππου, « Πλ. » Καὶ τὸ φύλλον αὐτοῦ οὐκ ἀπορρυήσεται, « Γρφ. (ἢ μτφορ.) » Ὧν τοῦ δ' ἀπορρεῖ μνήστεις, « Σοφ.

Ἀπόρρηγμα (τὸ). κομμάτι σχισμένον ἀπό τινος, [ἐκ τοῦ

Ἀπορ-ρήγνυμι, Μ. ρήξω. Σχίζω (Κόπτω) ἀπό τινος· χωρίζω μὲ βίαν· (τεντώνων) σπάνω· ἀποσπῶ. » Ἧκε δ' ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρους, « Ὀδ. Ι. » Δεσμὸν ἀπορρήξας, « Ἰλ. Ε. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ἀπερρώγασι δ' ἀπ' αὐτῆς νησίδες, « Παυσ. » Ἀπορρήγνύονται τοὺς ὤμους, « Ξεν. (καὶ μτφορ.) » Βίον (» Ψυχὴν) ἀπορρήξας, « Εὐρ. καὶ Ἐπγρ. » Οἱ λίθοι φωνὰς ἀπορρήξουσι, « Ησ. » Ἀπορρήξας τῆς εἰρήνης τὴν συμμαχίαν, « Αἰσχ. » Εἰ ἀπορραγείη ἀπὸ τοῦ βαρβαρικοῦ τὸ Ἰωνικὸν φῦλον, « Ἡρ. » Τὸ εὐώνυμον κέρας αὐτῶν, ἀπορραγὲν, ἔφευγε, « Θx.

Ἀπορρηθῆναι, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἀπαγορεύω.

Ἀπόρρηκτος (ὁ, ἡ), = Ἀπορρώξ, Ἀπότομος.

Ἀπόρρημα (τὸ). τὸ ἀπηγορευμένον πρᾶγμα. 2) = Ἀπόρρησις.

Ἀπόρρηξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπορρηγνύειν, σχίσιμον (κόψιμον) βίαιον· ἀποστασις κτλ.

Ἀπόρρησις, εως (ἡ) =, Ἀπαγόρευσις. 2) ἄρνησις, ἀποποίησις· = Ἀποκήρυξις.

Ἀπορ-ρήσω, Μ. ρήξω, (σπν. τύπ. τοῦ) Ἀπορρήγνυμι.

Ἀπόρρητος (ὁ, ἡ). ἀπηγορευμένος, ἐμποδισμένος διὰ νόμου. 2) (συνήθ.) ὁ μὴ συμφέρων (ἢ ἀδύνατος) νὰ λεχθῇ, ἀνέκφραστος ἢ μυστικός. » Πράξις ἀπορρήτος πρὸς τοὺς πολλοὺς, « Πλ. » Πλύνοντες ἑαυτοὺς τὰ ἀπόρρητα, « Δμ. » Ἀπόρρητα ποιεῦμαι, « Ἡρ. φυλάττω τι μυστικόν. (καὶ ἐπιρ.) » Ἐν ἀπορρήτῳ (ἢ) Ἐν ἀπορρήτοις (ἢ) Δι' ἀπορρήτων, = τῷ

Ἀπορρήτως, ἐπίρ. Κρυφὰ, μυστικὰ· μυστηριωδῶς, ἀνεκφράστως.

Ἀπορ-ριγέω-ῶ, Μ. ήσω (ποκ. Ἀπέρριγα κτλ.). Φρίττω (Τρέμω, Φοβοῦμαι) νὰ κάμω τι.

Ἀπορ-ριζόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκριζόω, ξερριζόνω. 2) κάμνω (ἐβγάλλω) ῥίζας.

Ἀπορ-ρινάω, Μ. ήσω. Ῥινίζων ἀφαιρῶ, κόπτω (παίρνω) μὲ τὸ ῥινί.

Ἀπορρίνημα (τὸ). τὸ διὰ τοῦ ῥινίου ἀφαιρούμενον.

Ἀπορ-ριπίζω, Μ. ίσω. Μακρύνω (Ἀποδιώκω) μὲ τὸ φύσημα τῆς ῥιπίδος (μὲ τὸ ἀνεμιστῆρι).

Ἀπορ-ρίπτω, Μ. ρίψω. Ῥίπτω μακρὰν, τινάζω ἀπὸ 'πάνω μου, (συνκδχ. ἢ μτφορ.) ῥίπτω τι ὡς ἄχρηστον, καταφρονῶ, ἀποδοκιμάζω, (ὅθεν πθ.) » Ἀπερριμμένος, « ὁ ἀπόβλητος καὶ καταφρονημένος (ἢ κοιν.) ἀπορριγμένος. 2) ῥίπτω λόγους ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν ἢ μὲ σκοπὸν νὰ ἐγγίσω τινά.

Ἀπορρίψιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἀπορρίψεως, ἄχρηστος, (κοιν.) ἀπορρίξιμος.

Ἀπόρριψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπορρίπτειν.

Ἀπορροὴ καὶ

Ἀπόρροια (ἡ), = Ἐκροὴ, χύσιμον (τρέξιμον) ὑγροῦ, πέσιμον φύλλων (τριχῶν κτλ.). 2) (συνκδχ.) αὐτὸ τὸ ἀπορρέον (χυνόμενον, ἀναδιδόμενον κτλ.) πρᾶγμα, μέρος ὑγροῦ ῥέοντος, σταλαγματιά· ἀποφορὰ, ἀναθυμίασις, καὶ 3) ὁ τόπος διὰ τοῦ ὁποίου ἀπορρέει (χύνεται) τι. » Ἐμφραχθείσης τῆς ἀπορροίας, ἤρετο τὸ ὕδωρ, « Ξεν. » Αἵματος ἀπόρροαι, « Εὐρ. » Ἡ ἀπόρροια τῶν θυμιαμάτων, « Ἀρστ. » Ἡ ψυχὴ βλάπτουσαν ἀπορροὴν ἀφίησι, « Πλ. (καὶ μτφορ.) » Δόξης ἀπόρροια, « Γρφ. (παρβλ. Ἀπορρώξ).

Ἀπορ-ροιβδέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ξερνῶ (ἀναδίδω) μὲ κρότον. » Ὄρνις ἀπορροιβδεῖ βοάς, « Σοφ., ἐβγάλλει φωνὴν, (παρβλ. Ἀναρροιβδέω καὶ Ἀπορροφάω).

Ἀπόρροος, -ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀπορρέων (ἀναδιδόμενος, πηγάζων) ἀπό τινος.

Ἀπορ-ροφάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ ὅλον ἢ μέρος.

Ἀπορ-ρυείς, εῖσα, έν, ἀόρ β΄ τῆς μτχ ἢ

Ἀπορρυῆναι, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀπορρέω.

Ἀπορ-ρύπτω, Μ. ῥύψω. Ἀφαιρῶ τὸν ῥύπον, ἐκπλύνω, παστρεύω, καθαρίζω.

Ἀπόρρυσις, εως (ἡ), = Ἀπορροή.

Ἀπόρρυτος (ὁ, ἡ), = Ἀπόρροος. 2) εὔθετος πρὸς ἀπορροήν, καταφορικός.

Ἀπόρρυψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπορρύπτειν, παστρεμμα.

;Ἀπορ-ρώω, Μ ῥώσω, Π. ἀντὶ Ἀπορρέω.

Ἀπορρωγάς, άδος (ἡ), θηλ. τοῦ

Ἀπορρώξ, ῶγος (ὁ, ἡ). (κυρ. λίθος) ἀπορραγεὶς (σχισθεὶς, κοπεὶς) ἀπὸ βουνὸν, (ἐπμ.) = Ἀπότομος, κρημνώδης. 2) (οὐσ.) = Ἀπόρροια, ἀπόσπασμα, μέρος. » Κωκυτός θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ, « Ὀδ. Κ. » Οἶνος ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἀπορρώξ, « Ὀμ. Ι. (καὶ μτφρ.) » Ἐριννύων ἀπορρώξ, « Ἐπγρ.

Ἀπ-ορύσσω, Μ. ορύξω. Ξεσκάπτω ἢ = Κατορύσσω.

Ἀπ-ορφανίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ὀρφανὸν, (καὶ μσ. ἢ πθ.) μένω ὀρφανὸς, ὀρφανεύω. 2) Π. χωρίζω ἀπ' ἀλλήλων.

Ἀπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς πορφύρας.

Ἀπ-ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χάνω τι ἐξ αἰτίας τοῦ χοροῦ, (παρβλ. Ἐξορχέομαι).

Ἀπόρως, ἐπίρ. (πάντοτε μὲ τὰ ῥήματα) Ἔχω ἢ Διάκειμαι, « εἶμαι (εὑρίσκομαι) εἰς ἀπορίαν, στενοχωροῦμαι, δὲν ἠμπορῶ νά.

Ἆπος, εος (τὸ), Π. ἀντὶ Αἶπος.

;Ἀποσάλευσις, εως (ἡ), οὐσ. τοῦ

Ἀπο-σαλεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἀραγμένος μακρὰν τῆς ξηρᾶς, (κοιν.) στέκομαι εἰς τ' ἀνοικτὰ, (μτφορ.) εἶμαι μετέωρος (ἀναποφάσιστος, μὲ δύο γνώμας) ἢ ἔχω πολλὰ ὀλίγην ἐλπίδα. 2) (μτβτ.) μετακινῶ ἀπό τινος (ἀπομακρύνω) τινὰ διὰ τῆς βίας, παρασύρω.

Ἀπο-σαρκόω-ῶ, Μ ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς σάρκα, τὸ κάμνω νὰ σαρκώσῃ (νὰ τραφῇ, ν' αὐξήσῃ, νὰ πιάσῃ κρέας).

Ἀπο-σαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκουπίζω (Σαρόνω) παστρικὰ, ἀποτελειόνω τὸ σκούπισμα. 2) σαρόνων ἐκβάλλω, (Νικ. Χων.)

Ἀποσάρωμα (τὸ). σκουπίδι, σαρίδι.

Ἀπο-σάττω, Μ. σάξω. Ἐβγάλλω τὸ σαγμάρι τοῦ ζώου, ξεσαμαρόνω· ξεφορτόνω.

Ἀπο-σαφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι σαφὲς, σαφηνίζω ἀκριβῶς, ἐξηγῶ, φανερόνω.

Ἀπο-σβέννυμι, Μ. σβέσω (ὁ ἀόρ. Ἀπέσβην, καὶ ὁ πρκ. Ἀπέσβηκα, ἔχουν πθ. σημασ.). Σβύνω ἐντελῶς· (μτφορ.) κάμνω νὰ παύσῃ, ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω· ἀφανίζω, ἐξαλείφω· (μσ. ἢ πθ.) παύω, ἐκλείπω, χάνομαι, σβύνω, ἀποθνήσκω.

Ἀπόσβεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἀπόσεισις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσείειν (ἀποτινάζειν κτλ.). 2) = Ἀπόκινος, χορὸς μὲ ἄσεμνα κινήματα.

Ἀπο-σείω, Μ. σείσω. Τινάζω τι ἀπό τινος (ἢ μσ.) Τινάζω (Ῥίπτω, Τινάζομαι) νὰ πέσῃ τι ἀπὸ 'πάνω μου. (μτφορ.) ξεφορτόνομαι. » Ἀποσειεύμενος τὴν ἐξορχωσιν, « Ἡρ. » Ὀχευθεῖσαι δὲ αἱ ὄρνιθες ἀποσείονται, « Ἀρστ.

Ἀπο-σεμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι σεμνὸν (σεβαστὸν, μεγαλοπρεπές).

Ἀπο-σεμνύνω, Μ. υνῶ, = Ἀποσεμνόω. 2) μεγαλοποιῶ, ἐκθειάζω, ὑπερεπαινῶ. 3) (μσ.) καυχῶμαι, κάμνω ἐπίδειξιν, φέρομαι μὲ ὕφος.

Ἀπο-σεύω (χ. Μ.), Π. = Ἀποσείω, ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω ||. (πθ ἢ μσ) Ἀποσεύομαι, Μ. συθήσομαι (ἀόρ. Ἀπεσύθην, ἢ Ἀπεσσύμην). φεύγω, ἀναχωρῶ.

Ἀπο-σήθω, Μ. σήσω. Περνῶ ἀπὸ τὸ κόσκινον ἢ ἀπὸ τὸ πανὶ, κοσκινίζω, (ἢ ἐπὶ ὑγρῶν) στραγγίζω, σουρόνω.

Ἀπο-σηκάζω, Μ. άσω, καὶ

Ἀπο-σηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ σηκοῦ (τῆς μάνδρας), μανδρίζω ἢ χωρίζω (διὰ περιφράγματος), ἀποκλείω.

Ἀπο-σημαίνω, Μ. ανῶ. Δίδω σημεῖον· γνωστοποιῶ διὰ σημείων· ὑπαινίττομαι (» Εἰς Νικίαν, ἐχθρὸς ὢν, ἀπεσήμαινεν, « Θx.). (μσ.) βάλλω σημάδι (σημαδεύω) ἵνα γνωρίζω (π. χ. ἄνθρωπον ὕποπτον πολιτικῶς κτλ.)· βουλλόνω (ἐπιστολὴν ἢ πράγματα δημευθέντα)· ξεβουλλόνω (;).

Ἀπο-σημειόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Σημειόνω, κρατῶ σημείωμα, 'παίρνω σημείωσιν.

Ἀπο-σήπω, Μ. σήψω. Κάμνω (Ἀφίνω) τι νὰ σαπήσῃ ὅλως διόλου, ἀφανίζω διὰ τῆς σήψεως. ||. (ὁ μσ. ἀντὶ πθ. πρκ.) Ἀποσέσηπα, ἐσάπησα ὅλως διόλου.

Ἀπόσηψις, εως (ἡ). σάπημα ὅλως διόλου.

Ἀποσίγησις, εως (ἡ). ἡ παντελὴς σιωπὴ, (παρβλ. Ἀποσιώπησις).

Ἀποσιεύμενος, μτχ. τοῦ Ἀποσιόομαι.

Ἀπο-σιμόω-ῶ, Μ. ώσω. (κυρ. ἐπὶ ῥινὸς) Κάμνω τι σιμὸν (πλατομύτικον)· (ἐπὶ στρατεύμ.) ἀπομακρύνω τὸ κέντρον πλησιάζων τὰς πτέρυγας πρὸς τὸν ἐχθρὸν ἐν εἴδει ἡμικυκλίου· (ἐπὶ πολεμικοῦ πλοίου) ἀπομακρύνομαι ἀναλόγως ἵνα 'πάρω δρόμον καὶ προσβάλω σφοδρότερον διὰ τοῦ ἐμβόλου (Θκδ. Δ, 25). (ἐν γέν.) κάμνω τι κυρτὸν (καμπύλον, ἡμικυκλοειδές), (παρβλ. Ἐπισιμόω).

Ἀποσίμωσις, εως (ἡ). (ἴδε τὸ προηγ.) κίνημα πολεμικοῦ πλοίου.

Ἀπ-οσιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀφοσιόομαι.

Ἀπο-σιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπέχω σιτίων (τροφῆς), δὲν τρώγω πλέον, παύω τοῦ νὰ τρώγω.

Ἀποσιτία (ἡ)· ἀποχὴ σιτίων (τροφῆς), ἀνορεξία ἐντελὴς, ἀποστροφὴ πρὸς τὸ φαγεῖν, (ἐν γέν.) = Ἀσιτία.

Ἀποσιτικὸς, ή, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς) ἀποσιτίαν.

Ἀπόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπέχων σιτίων (τροφῆς), ἄσιτος, νῆστις. 2) ὁ ἔχων ἀποστροφὴν πρὸς τὸ φαγεῖν, πάσχων ἐντελῆ ἀνορεξίαν.

Ἀπο-σιωπάω-ῶ, Μ. ήσω. Σιωπῶ ὅλως διόλου ἢ ἐνῷ ὁμιλῶ, διακόπτω τὴν ὁμιλίαν μου. 2) (μτβτ.) = Παρασιωπῶ, περνῶ τι μὲ σιωπὴν, δὲν τὸ λέγω.

Ἀποσιώπησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσιωπᾶν, παῦσις ἐντελὴς ἢ διακοπὴ τῆς ὁμιλίας, (ῥτρ.) = Παρασιώπησις.

Ἀπο-σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτων ἐκβάλλω, ξεσκάπτω, ξεχόνω, (συνκδχ.) κατεδαφίζω. 2) κόπτω (χωρίζω) μὲ (ἀνοίγω ὁλόγυρα) χανδάκι.

Ἀπο-σκαρίζω, Μ. ίσω, = Ἀπασκαρίζω, σπαράζων ἀποθνήσκω, ξεψυχῶ μὲ σπασμούς.

Ἀπο-σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω καὶ Ἀττ. σκεδάω-ῶ. Σκορπίζω μακρὰν, ἀποδιώκω, (παρβλ. Διασκεδάννυμι).

(Ἀπο-σκέλλομαι), ἄχρ. (ὅθεν εὔχρ. ὁ) Μ. σκλήσομαι (ὁ ἀόρ. Ἀπέσκλην, ἢ ὁ πρκ. [ἀντὶ ἐνεστ.] Ἀπέσκληκα). Ξηραίνομαι· λιγνεύω καθ' ὑπερβολὴν, γίνομαι σκληρὸς (κατάξηρος, [κοιν.] πεστὶ καὶ κόκκαλον)· ξεπαγιάζω, (κοιν.) κοκκαλιάζω.

Ἀπο-σκεπάζω, Μ. άσω, = Ἀποκαλύπτω, ξεσκεπάζω.

Ἀπο-σκεπαρνίζω, Μ. ίσω. Κόπτω μὲ τὸ σκεπάρνι.

Ἀποσκεπαρνισμὸς (ὁ). κόψιμον μὲ τὸ σκεπάρνι. ||. (ἰατρ.) εἰδ. συντρίμματος τοῦ κρανίου.

Ἀπο-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι, = Ἀποσκοπέω.

Ἀπο-σκέπω, Μ. σκέψω, = Ἀποσκεπάζω.

Ἀπο-σκευάζω, καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, άσομαι. Σηκόνω (Συγυρίζω, Μεταφέρω) τὰ σκεύη μου. 2) ἐβγάλλω ἀπὸ τὴν μέσην· ῥίπτω (τινάζω) ἀπὸ πάνω μου, ξεφορτόνομαι, ξεκάμνω, ξεπαστρεύω. ἀδειάζω τὴν κοιλίαν, (δηλ.) = Ἀποπατῶ. 3) ἀποφεύγω, ἀπορρίπτω, ἀποδοκιμάζω. 4) χαλνῶ, κρημνίζω, (ἐπὶ λόγων) ἀναιρῶ, (παρβλ. Ἀνασκευάζω καὶ Συσκευάζομαι).

Ἀποσκευὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσκευάζειν, ξεφόρτωμα, κένωσις τῆς κοιλίας καὶ ὁ τόπος ὅπου, τὸ ἀναγκαῖον κτλ. 2) τὰ πρὸς ὁδοιπορίαν ἀναγκαῖα σκεύη (τὰ Τουρκ. καλαμπαλήκια).

Ἀπόσκημα (τὸ), = Ἀποστήριγμα, (ἰατρ.) χυμὸς νοσώδης καταντήσας (ἀποσκήψας) εἴς τι μέρος τοῦ σώματος, (παρβλ. Ἀπόστημα).

Ἀπόσκηνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κατοικῶν εἰς τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον (ἀλλ' εἰς ἄλλην ἢ εἰς μεμακρυσμένην) σκηνήν.

Ἀπο-σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ γεν.) Ἔχω στημένην τὴν σκηνήν μου (κατοικῶ) μακράν. 2) (Γρφ.) σηκόνω (ξεστήνω τὴν σκηνήν μου) ἵνα μισεύσω, (παρβλ. Διασκηνόω.).

Ἀπο-σκήπτω, Μ. σκήψω. Ἀκκουμβῶ δυνατὰ, ῥίπτω τι (καὶ [ἀμτβτ.] πίπτω) μὲ ὁρμὴν κατά τινος (» Ἀγαθαὶ δ' ἐκ ναὸς ἀπεσκίμφθαι δύ' ἄγκυραι, » Πίνδ.). ξεσπάνω· καταντῶ (ἰατρ. ἐπὶ χυμῶν νοσοποιῶν) καταστάλάζω αἰφνιδίως εἰς ἓν μέρος τοῦ σώματος, (παρβλ. Ἀπερείδω). (ἐπὶ ὀνείρ.) ἐβγαίνω, ξεδιαλύζω· (ἐπὶ ὀργῆς) ξεθυμαίνω.

Ἀπόσκηψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσκήπτειν.

Ἀπο-σκιάζω, Μ. άζω. Κάμνω ἴσκιον. » Σκιὰς ἀποσκιαζομένας, « Πλάτ., γινομένας ἀπό. 2) βάλλω εἰς τὸν ἴσκιον, σκεπάζω ἀπὸ τοῦ φωτὸς, (συνκδχ.) σκοτίζω, κρύπτω.

Ἀποσκίασμα (τὸ). ἡ γινομένη (σχηματιζομένη) ὑπό τινος σκιὰ, (μτφορ.) ἀπεικόνισμα, σκιαγραφία.

Ἀποσκιασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσκιάζειν (κάμνειν ἴσκιον), ὁ σχηματισμὸς τῆς σκιᾶς.

Ἀπο-σκίδναμαι, Π. ἀντὶ Ἀποσκεδάννυμαι.

Ἀπο-σκίμπτω, Μ. σκίμψω, Π. = Ἀποσκήπτω.

Ἀπο-σκινθίζω, Μ. ίσω, = Ἀπολακτίζω, ἀποσκιρτῶ.

Ἀπο-σκιρρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς (Κάμνω τι σκληρὸν ὡς) σκίρρον.

Ἀποσκίρρωμα (τὸ). τὸ ἀποσκιρρωθὲν πρῆσμα.

Ἀπο-σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶν φεύγω ἀπό τινος, (μτφορ.) λειποτακτῶ, ἀποστατῶ.

Ἀποσκλήσομαι, μέλλ. τοῦ Ἀποσκέλλομαι.

Ἀπόσκληρος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν σκληρός.

Ἀπο-σκληρόω-ῶ, Μ. ώσω, καὶ

Ἀπο-σκληρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου σκληρὸν ||. (μσ.) φέρομαι μὲ ἄκραν σκληρότητα καὶ ἰσχυρογνωμίαν.

Ἀπο-σκνίπτω. Μ. σκνίψω, Ἰων. ἀντὶ Ἀποσκίμπτω.

Ἀπο-σκνιφόω-ῶ, Μ. ώσω, [σκνίφος], = Ἀποσκοτίζω.

Ἀπο-σκολύπτω, Μ. ύψω. Γδέρνω, ξεπετσόνω· ξεφλουδίζω· γυμνόνω· περιτέμνω.

Ἀπο-σκοπεύω, Μ. εύσω, καὶ

Ἀπο-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυττάζω (Παρατηρῶ) μακρόθεν ἢ ἀπὸ ὑψηλὰ ἢ μὲ προσοχὴν, ἀποβλέπω εἰς.

Ἀπο-σκοπιάζομαι, Μ. άσομαι, = τῷ προηγ.

Ἀποσκόπιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μακρὰν (ἐκτὸς, ἐναντίον, μὴ ἐπιτυγχάνων) τοῦ σκοποῦ, ἄτοπος, παράλογος.

Ἀπόσκοπος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ. 2) ὁ ἀποσκοπῶν, κυττάζων (παρατηρῶν) μακρόθεν ἢ ἀπὸ ὑψηλά.

Ἀπο-σκορακίζω, Μ. ίσω. Στέλλω τινὰ εἰς κόρακας (εἰς τ' ἀνάθεμα), ἀποδιώκω (ἀπορρίπτω) περιφρονητικῶς καὶ ὑβριστικῶς, ἐξουθενῶ, ἐξευτελίζω· ἐξορίζω πολλὰ μακράν.

Ἀποσκορακισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσκορακίζειν, ἀποδίωξις, καταφρόνησις κτλ.

Ἀπο-σκορπίζω. Μ. ίσω. Σκορπίζω μέρος ἢ ὅλως διόλου.

Ἀπο-σκοτίζω, Μ, ίσω. Ἀφαιρῶ ἀπ' ἔμπροσθεν τινὸς τὸ σκοτίζον αὐτὸν σῶμα. 2) = τῷ

Ἀπο-σκοτόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκοτίζω ὅλως διόλου· (ζωγραφ.) δίδω εἰς τὴν εἰκόνα ἴσκιον.

Ἀπο-σκυβαλίζω. Μ. ίσω. Χωρίζω ἀπό τινος τὰ σκύβαλα· ἀπορρίπτω τι ὡς σκύβαλον (ἄχρηστον, περιττόν).

Ἀπο-σκυδμαίνω. Μ. ανῶ, Π. (μὲ δοτ.) ὀργίζομαι κατά τινος.

Ἀπο-σκύζομαι, Μ. ύσομαι, Π. = τῷ προηγ.

Ἀπο-σκυθίζω, Μ. ίσω. (κυρ.) Ἀφαιρῶ τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς ὁμοῦ μὲ τὰς τρίχας (καθὼς ἔκαμναν οἱ Σκύθαι τοὺς αἰχμαλώτους των), (καταχρ.) κουρεύω μέχρι τοῦ δέρματος, ξυρίζω.

Ἀπο-σκυλάω-ῶ, Μ. ήσω, ἢ

Ἀπο-σκυλεύω, Μ. εύσω. Ἐπαίρνω λάφυρον ἀπό τινος ξεγυμνόνω, (ἐν γέν.) ἀφαιρῶ.

Ἀπόσκωμμα (τὸ). τὸ ἀπό τινος πρός τινα ῥιπτόμενον σκῶμμα, [ἐκ τοῦ

Ἀπο-σκώπτω, Μ. σκώψω. (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) Ῥίπτω σκώμματα κατά τινος, χλευάζω, περιπαίζω.

Ἀποσμάω-ῶ, = Ἀποσμήχω.

Ἀπόσμηγμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς ἀποσμήξεως ἀφαιρούμενον, ἀκαθαρσία, [ἐκ τοῦ

Ἀπο-σμήχω, Μ. σμήξω. Σφουγγίζων ἀφαιρῶ, παστρεύω.

Ἀπο-σμικρόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Ἀπο-σμικρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου μικρόν.

Ἀποσμίλευμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς σμίλης ἀφαιρούμενον, [ἐκ τοῦ

Ἀπο-σμιλεύω, Μ. εύσω. Κόπτω (Σκαλίζω, Δουλεύω) τι μὲ τὴν σμίλην· (μετφορ.) ἐξετάζω λεπτομερῶς, ἐπεξεργάζομαι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν καὶ αὐστηρότητα.

Ἀποσμυγῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ

Ἀπο-σμύγω, Μ. σμύξω. Καίων διὰ σιγανοῦ πυρὸς ἀφανίζω, (μτφορ.) κατατήκω ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἀνεπαισθήτως.

Ἀπο-σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυπνάζων φυγαδεύω, ἀποδιώκω (φοβίζων). » Ἀποσοβήσων τῆς κεφαλῆς αὐτὸν ἐπιπετόμενον, « Σβ. (καὶ μσ.) » Ὅπως ἀποσοβῆται τῇ οὐρᾷ τὰ λυποῦντα, « Ξεν. (καὶ μτφορ.) » Οὐχ οἷός τε εἰμ' ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων, « Ἀρστφ. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ὑπάγω πουθενὰ βιαστικὸς (ἐπμ. κουνῶν τὰς χεῖράς μου).

Ἀποσόβησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσοβεῖν, ἀποδίωξις.

Ἀποσοβητήριος (ὁ, ἡ) ὁ χρησιμεύων εἰς (ἐπιτήδειος πρὸς) ἀποσόβησιν, φυγαδευτικός.

Ἄποσος (ὁ, ἡ). (Φλσφ.) ὁ μὴ ἔχων (μὴ ὑποπίπτων εἰς) ποσότητα καὶ μέτρον.

Ἀπο-σοφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ σοφόν.

Ἀποσπάδιος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ ἀπεσπασμένος ἀπό τινος. ‖. (οὐσ.) Ἀποσπάδιον, = Ἀπόσπασμα, κομμάτι.

Ἀποσπάραγμα (τό). ἀπόσχισμα, κομμάτι, [ἐκ τοῦ

Ἀπο-σπαράσσω (ττω), Μ. άξω. Ξεσχίζων ἀποκόπτω.

Ἀπο-σπαργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφαιρῶ τινος (Ξετυλίζω, Ἐβγάλλω ἀπὸ) τὰ σπάργανα, ξεφασκιόνω.

Ἀποσπαρθά(τά)ζω. Μ. άσω. Σπαράζω σπαρταρῶ, ἀποθνήσκω μὲ σπασμοὺς (μὲ τέτανον), (παρβλ. Ἀποσκαρίζω).

Ἀποσπάς, άδος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀποσπάδιος.

Ἀπόσπασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀπεσπάσθη (ἀπεκόπη) ἀπό τινος, κομμάτι.

Ἀποσπασμάτιον (τὸ). μικρὸν ἀπόσπασμα, κομματάκι.

Ἀποσπασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσπᾶν, ἀπόσπασις, ἀπομάκρυνσις, (ἐπὶ λόγ.) παρέκβασις.

Ἀπόσπαστος (ὁ, ἡ). ὅστις ἀπεσπάσθη ἢ δύναται ν' ἀποσπασθῇ.

Ἀπο-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶν ἐβγάζω (ξεκολνῶ, χωρίζω) τι ἀπό τινος, ἀπομακρύνω (καὶ μσ. ἢ πθ., κατὰ δὲ τοὺς μτγν., καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἀπομακρύνομαι » Ἐπειδὰν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσι, « Λχ. 2) (σπν.) εὐνουχίζω. » Ἐκτομίαν καὶ ἀπεσπασμένον οὐ προσάξετε, « Γρφ.

Ἀπο-σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω ἀπό τινος, χύνω σπόρον.

Ἀπο-σπένδω, Μ. σπείσω. Χύνω ἀπ' ὀλίγον ἢ ἀπό τινος ἀγγείου ἐν εἴδει σπονδῆς, κάμνω (προσφέρω ἢ ἀποτελειόνω τὰς) σπονδάς.

Ἀπο-σπερμαίνω, Μ. ανῶ, καὶ

Ἀπο-σπερματίζω, Μ. ίσω. Χύνω (ἀπὸ τοῦ σώματός μου) σπέρμα, κάμνω ῥεῦσιν, (συνκδχ.) τεκνογονῶ.

Ἀποσπερματισμὸς (ὁ). χύσις τοῦ σπέρματος, ῥεῦσις.

Ἀπο-σπεύδω, Μ. σπεύσω. Προσπαθῶ νὰ μεταπείσω (ν' ἀποτρέψω) τινὰ ἀπὸ τὸν σκοπόν του, ἐμποδίζω τὴν σπουδὴν (τὸν ζῆλόν) του, (παρβλ. Ἀποσπουδάζω).

Ἀπο-σπινθηρίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω σπίθαις, σπινθηροβολῶ.

Ἀπο-σπογγίζω, Μ. ίσω. Σφουγγίζω καλῶς, 'παίρνω μὲ τὸ σφογγάρι, τελειόνω τὸ σφούγγισμα ἢ τὸ σφουγγάρισμα

Ἀποσπόγγισμα (τὸ). τὸ διὰ τοῦ σπόγγου ἀφαιρούμενον, ἀποσφουγγίδι. 2) = ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσφογγίζειν, ἀποσφούγγισμα.

Ἀπο-σποδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Μεταβάλλω τι εἰς) στάκτην, χάνω, ἀφανίζω. » Ἀπεσπόδημαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων, « Ἀριστφ., ἔπεσαν τὰ 'νύχια μου, ξεποδαριάσθηκα.

Ἀπόσπονδος (ὁ, ἡ), = Ἄσπονδος ἢ Ἔκσπονδος, ἀπόβλητος, μισητός, ἀποτρόπαιος. ἀδιάλλακτος.

Ἀπόσπορος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ἀπόγονος (καταγόμενος ἀπὸ) τινος.

Ἀπο-σπουδάζω, Μ. άσω. (σπν. μτβτ.) Κόπτω (Ἐμποδίζω, Ψυχραίνω) τὴν σπουδὴν (τὴν προθυμίαν, τὸν ζῆλόν) τινος. (συνηθ. ἀμτβτ ἢ ἐλλ. μὲ γεν.) γίνομαι ψυχρότερος (ἀμελέστερος) περί τι, παραμελῶ.

Ἀπος-σείω, Π. ἀντὶ Ἀποσεύω.

Ἀπόσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀποσεύομαι], ὁ φυγὼν μὲ ὁρμὴν ἢ διωχθεὶς (φυγαδευθεὶς) ἀπό τινος.

Ἀπόστα, ἀντὶ Ἀπόστηθι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφίσταμαι.

Ἀπόσταγμα (τὸ). τὸ ἀπό τινος στάζον ὑγρόν· ἢ σταλαγματιά. 2) = Ἀπόσταξις.

Ἀποσταδὰ (δὸν), ἐπίρ. Π. [ἀφίστημι]. Μακρόθεν.

Ἀπο-στάζω, Μ. στάξω. Στάζω ἀπό τινος. » Ῥανίδες εἰς τοὔδαφος ἀποστάζουσι, « Φίλ. (καὶ μτβτ.) » Ἀμβροσίαν εἰς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός, « Θκρ.

Ἀποσταθείς, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφίστημι.

Ἀπο-σταθμάω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Τραβῶ) εἰς τὸ ζύγι, ζυγίζω.

Ἀποστάλαγμα (τὸ), = Ἀπόσταγμα, [ἐκ τοῦ

Ἀπο-σταλάζω, Μ. άξω καὶ

Ἀπο-σταλάω-ῶ, Μ. άσω, Π. = Ἀποστάζω

Ἀποσταλτέον, θετ. τοῦ Ἀποστέλλω.

Ἀπόσταξις, εως (ἡ). τὸ ἀπό τινος στάξιμον. 2) = Ἀπόσταγμα. » Ἀπηθοῦσι καὶ λαμβάνουσι τὴν ἀπόσταξιν, « Θφρ.

Ἀποστάς, ᾶσα, άν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφίσταμαι.

Ἀποστασία (ἡ), = Ἀπόστασις.

Ἀποστάσιον (τὸ). χωρισμὸς γυναικὸς ἀπὸ τὸν ἄνδρα, (ὅθεν): » Βιβλίον ἀποστασίου, « Γρφ., τὸ διαζύγιον. ‖ » Ἀποστασίου δίκη, « Πλάτ., ἡ κατὰ τῶν ἀχαρίστων ἀπελευθέρων ἢ τῶν ἀναχωρούντων ἐν καιρῷ κινδύνου πολιτῶν.

Ἀπόστασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφίστασθαι, ἀποχωρισμός, ἀπομάκρυνσις ἀναχώρησις· ἀπαλλοτρίωσις (κτήματος). διαφορά, ἀνομοιότης. 2) ἀποστασία, ἐπανάστασις. » Ἀπόστασις μέν γε τῶν βίαιόν τι πασχόντων ἐστι, « Θκ. 3) διάστημα, (ὅθ.) » Ἐξ ἀποστάσεως, « Θφρ, μακρόθεν. 4) (ἰατρ.) ἡ εἰς ἔμπυον μεταβολὴ ἢ ἡ μετατόπισις τῶν νοσοποιῶν χυμῶν, = Ἀπόστημα, ἡ λύσις τῆς συνεχείας. (ἐνίοτε) κένωσις. 5) (Γρμτ. καὶ Ῥτρ.) διακοπὴ καὶ πάλιν ἔναρξις τοῦ λόγου ἀσύνδετος, 6) ζύγισμα (ἴδε Ἀστατος). 7) (μτγν.) ἀποθήκη (ἢ λιανοπούλημα) πραγματειῶν.

Ἀποστατέον, θετ. τοῦ Ἀφίστημι καὶ Ἀφίσταμαι.

Ἀπο-στατέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέκω (Εἶμαι) μακράν, 'λείπω· παραιτοῦμαι, τραβῶ γέρι· ἀπέχω ἀφίνω (δὲν εἶμαι εἰς) τὴν θέσιν μου· ἀποστατῶ, γίνομαι ἀποστάτης, (παρβλ. Ἀφίστημι).

Ἀποστατήρ, ῆρος (ὁ), Δ. ἀντὶ

Ἀποστάτης, ου (ὁ). ὁ ἀποστατῶν (χωριζόμενός, μακρυνόμενός) τινος (κυρ. δὲ ἢ τῆς θρησκείας του ἢ τῆς Κυβερνήσεως). 2) ὁ ζυγίζων, ζυγιαστής, (καὶ μτφορ.) κριτής. (ὅθεν:) » Τοὺς ἀρχαγέτας ἀποστατῆρας εἶμεν, « Πλ., κρίνειν, ἀποφασίζειν, ἢ = Ἀφίστασθαι, μὴ λαμβάνειν μέρος.

Ἀποστατικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιρρεπής, τείνων πρὸς) ἀποστασίαν· (ἰατρ.) ὁ καταντῶν (κλίνων) εἰς ἀπόστημα.

Ἀποστατικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἀποστάτης, μὲ τρόπον ἀποστασίας (Γρμ.) = Ἀσυνδέτως.

Ἀποστάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀποστάτης.

Ἀπο-σταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Περιφράττω (Χωρίζω, Ὀχυρόνω) μὲ παλούκια, ἀποτειχίζω διὰ σταυρώματος. 2) (σπν.) καρφόνω εἰς τὸν σταυρόν, σταυρόνω.

Ἀπο-σταφιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξηραίνω τι ἢ τὸ κάμνω (καὶ μσ. ἢ πθ. γίνομαι) σταφίδα, σταφιδιάζω.

Ἀπο-σταχυέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἀπο-σταχύω, Μ. ύσω. Κάμνω (Ἐβγάλλω) στάχυα, σταχόνω, ἢ 2) παύομαι τοῦ σταχύειν, ξεσταχόνω. » Ὅταν δὲ ἀποσταχύῃ τὰ σπαρέντα, βοτανιζέσθω » Γεωπ.

Ἀπο-στεγάζω, Μ. άσω. Ἀφαιρῶ τὴν στέγην, ξεσκεπάζω (οἰκοδόμημα). 2) = Ἀποστέγω.

Ἀποστέγασμα (τὸ). ἡ διὰ στεγάσματος προφύλαξις.

Ἀπο-στεγνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Στυπόνω) τι καλῶς ὥστε νὰ μὴ περνᾷ τὸ νερόν, (ἰατρ.) προξενῶ δεινὰς ἐμφράξεις.

Ἀπο-στέγω, Μ. στέξω. Σκεπάζων μὲ στέγην ἐμποδίζω (προφυλάττω) τι ἀπό, ἀποκρούω.

Ἀπο-στείχω, Μ. στείψω. Π. ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ.

Ἀπο-στεινόω-ῶ, Π. ἀντὶ ἀποστενόω.

Ἀπο-στείχω, Μ. στείξω. Π. ὑπάγω ὀπίσω, ἐπιστρέφω εἰς τὸν οἶκόν μου. 2) (μτβτ.) ἀφαιρῶ ἢ χάνω.

Ἀπο-στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω ἀπ' ἐμοῦ μακρὰν ἢ πρὸς ἄλλον τι, στέλλω τινὰ μὲ παραγγελίαν ὡς ἀπεσταλμένον, ξεκινῶ (στόλον κτλ.), ξεβγάλλω, ξεπροβοδῶ. 2) (μὲ γεν.) Π. Ἀποδιώκω. ‖. (μσ.) κινῶ ἀπὸ τὸν λιμένα, ἀναχωρῶ.

Ἀπο-στενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀπὸ πλατυτέρου στενότερον ἢ ὅλως διόλου στενόν, στενεύω.

Ἀποστεπτικὸς, ή, όν, [ἀποστέφω]. (κυρ. ὕμνος) Ψαλλόμενος ἐν καιρῷ τοῦ ξεστεφανώματος.

Ἀπο-στέργω, Μ. στέρξω. Παύω τοῦ ν' ἀγαπῶ, λαμβάνω ἀποστροφὴν πρός, ἀηδιάζω.

Ἀπο-στερεόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι στερεὸν (τὸ στερεόνω) ἐντελῶς.

Ἀπο-στερέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. καὶ γεν. ἢ μὲ δύω αἰτ.) Στερῶ τινα (Ἀφαιρῶ τι ἀπό) τινος, (κυρ.) κατακρατῶ (δὲν ἀποδίδω) τὸ ξένον πρᾶγμα. ‖. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) 'λείπω ἀπό. » Τὸ σαφὲς μ' ἀποστερεῖ, » Εὐρ., 'μοῦ λείπει ἡ βεβαιότης.

Ἀποστέρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποστερεῖν, ἀφαίρεσις, χάσιμον.

Ἀποστερητής, οῦ (ὁ) ὁ ἀποστερῶν (κατακρατῶν) τὸ ξένον πρᾶγμα.

Ἀποστερητικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς τὸ ἀποστερεῖν.

Ἀποστερητὶς (τρὶς), ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀποστερητής.

Ἀπο-στερίζω (ίσκω) καὶ

Ἀπο-στέρομαι, = Ἀποστερέω.

Ἀπο-στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω, καὶ

Ἀπο-στέφω, Μ. στέψω. Ἀφαιρῶ (Ἐπαίρνω, Ἐβγάλλω) τινὸς τὸν στέφανον, ξεστεφανόνω

Ἀπο-στηθίζω, Μ. ίσω. Ὁμιλῶ ἀπὸ στήθους (ἐκ τοῦ προχείρου, αὐτοσχεδίως, ἐκ περιουσίας, χωρὶς νὰ προμελετήσω ἢ ἀπὸ μνήμης, χωρὶς νὰ βλέπω εἰς βιβλίον), (παρβλ. Ἀποστοματίζω).

Ἀπόστημα (τὸ), = Ἀπόστασις, ἀπομακρυσμός. 2) διάστημα. 3) τόπος παράμερος. 4) (ἰατρ.) ἀπόστημα ἢ ἐξάρθρωμα. » Ἐὰν ἀπόστημα ἐπιγένηται ἐξ ἅλματος ἢ.. πτώματος, « Ἱππιατρ., ἴδε καὶ Ἀφίστημι (7).

Ἀποστηματίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων (πάσχων) ἀπόστημα, (παρβλ. Ἔμπυος).

Ἀπο-στηματίζω, Μ. ίσω. (γρμτ.) Ἀφίνω ἐκκρεμῆ (διακόπτω, σταματῶ) τὸν λόγον, (ἴδε Ἀπόστασις).

Ἀποστηματικὸς, ή, όν, = Ἀποστηματώδης. 2) (γρμτ.) ὁ σημαίνων διαίρεσιν (χωρισμόν).

Ἀποστημάτιον (τὸ). μικρὸν ἀπόστημα.

Ἀποστηματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (μορφὴν) ἀποστήματος.

Ἀποστῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφίσταμαι.

Ἀποστήριγμα (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἀποστηρίζεταί τι, ἀκκουμβιστήρι· (ἰατρ.) = Ἀπόσκημμα, [ἐκ τοῦ

Ἀπο-στηρίζω, Μ. ίξω, = Ἀπερείδω, ἀκκουμβῶ, (ἰατρ.) = Ἀποσκήπτω.

Ἀποστήριξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποστηρίζειν.

Ἀποστιβής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μακρὰν τῆς στίβου (τοῦ πεπατημένου δρόμου), παράμερος ἢ παραμερίσας.

Ἀποστῆσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφίστημι.

Ἀπο-στιλβόω-ῶ, Μ. ώσω Κάμνω τι νὰ στίλβῃ (νὰ λάμπῃ, νὰ ὑαλίζῃ).

Ἀπο-στίλβω, Μ στίλψω. Ἐκπέμπω λάμψιν, λάμπω, ὑαλίζω.

Ἀπόστιλψις, εως (ἡ). ἀντανάκλασις τῆς λάμψεως.

Ἀπο-στλεγγίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ τὴν λέραν (τὸν κονιορτόν, τὸν ἱδρῶτα κτλ.) ἀπὸ τοῦ σώματος μὲ τὴν στλεγγίδα.

Ἀποστλέγγισμα (τὸ). ἡ διὰ τῆς στλεγγίδος ἀφαιρουμένη λέρα (κτλ.) τοῦ σώματος.

Ἀποστολεύς, εως (ὁ). ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὸ ἁρμάτωμα ἢ τὴν ἔκπλευσιν τοῦ στόλου.

Ἀποστολὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποστέλλειν, ξεπροβόδισμα (ξένου), ξεκίνημα (στόλου), στάλσιμον (πραγματειῶν διὰ θαλάσσης)· (ἐκκλησ.) τὸ ἀποστολικὸν ἐπάγγελμα.

Ἀποστολικὸς, ή, όν. (ἐκκλησ.) Ὁ ἀνήκων εἰς ἀπόστολον.

Ἀποστολιμαῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος δι' ἀποστολῆς ἢ ἐν εἴδει ἀποστολῆς.

Ἀπόστολος (ὁ, ἡ). (ἐπιθετ.) ὁ ἀποστελλόμενος, ξεκινῶν (κυρ. διὰ θαλάσ.). » Τριήρεϊ ἀπόστολος, « Ἡρ. » Ἐκ τοῦ λιμένος οὐδὲν ἦν ἀπόστολον πλοῖον, « αὐτ. 2) (οὐσ.) ὁ στελλόμενος πουθενὰ μὲ παραγγελίαν, ἀπεσταλμένος (ὅθεν ἐκκλησ.) Ἀπόστολος. 3) (Νμ.) τὸ ἔγγραφον δι' οὗ παραπέμπεται ἡ ἔκκλητος δίκη. 4) στόλος, ἐκστρατεία διὰ θαλάσσης, (μτγν. δὲ) καὶ ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς.

Ἀπο-στοματίζω, Μ. ίσω. Ἀναγινώσκω ἢ Ὑπαγορεύω τὰ περιεχόμενα εἰς βιβλίον χωρὶς ὅμως νὰ βλέπω εἰς αὐτό, (ἐπμ.) λέγω ἀπ' ἔξω (ἀπὸ στήθους), (παρβλ. Ἀποστηθίζω). 2) (Γρφ.) δίδω εἴς τινα ἀφορμὴν νὰ ὁμιλῇ ἵνα τοῦ 'πάρω λόγια.

Ἀπο-στομίζω, Μ. ίσω, = Ἀποστοματίζω ἢ

Ἀπο-στομόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπιστομίζω, κλείω τὸ στόμα τινός, τὸν ἀποστομόνω. 2) (συνκδχ.) φράζω (αὐλάκι κτλ.), στουππόνω, (καὶ ἐκ τοῦ ἐναντ. 3) = Ἀναστομόω, ἀνοίγω. 4) χαλνῶ τὸ στόμα (τὴν κόψιν) κοπτεροῦ ἢ σουβλεροῦ πράγματος, ἀμβλύνω.

Ἀποστόμωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποστομοῦν, κλείσιμον ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ἄνοιγμα τοῦ στόματος κτλ.

Ἀπόστοργος (ὁ, ἡ), = Ἄστοργος.

Ἀπο-στορέννυμι, ἀντὶ Ἀποστρώννυμι.

Ἀπο-στραγγαλίζω, Μ. ίσω. Σφίγγων (Στραγγουλίζων) τὸν λαιμόν τινος τὸν πνίγω.

Ἀπ-οστρακίζω, Μ. ίσω, = Ἐξοστρακίζω, διὰ τοῦ ὀστρακισμοῦ φυγαδεύω (ἐξορίζω).

Ἀπ-οστρακόω-ῶ, Μ. ωσω. Μεταβάλλω τι εἰς (Ξηραίνω ἢ σκληρύνω ὡς) ὄστρακον.

Ἀποστρατεία (ἡ), (μόνον εἰς τὴν φρ.) » Ἀποστρατείας δίκη, « ἡ κατὰ τῶν μὴ (ἢ κακῶς) στρατευομένων, (παρβλ. Ἀστρατεία).

Ἀπο-στρατεύω (ἢ ὀρθ.) -εύομαι, Μ. εύσω. -ομαι. Παύω (Παραιτοῦμαι, Λαμβάνω τὴν ἄφεσίν μου ἀπὸ) τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας.

Ἀποστράτηγος (ὁ). ὁ παύσας ἢ παυθεὶς τῆς στρατηγίας.

Ἀπο-στρατοπεδεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Μεταφέρω τὸ στρατόπεδόν μου μακράν τινος, (παρβλ. Ἀναστρατοπεδεύω).

Ἀπο-στρεβλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μιστρόνω (Σακατεύω) τινὰ διὰ στρεβλώσεων.

Ἀπο-στρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω (Γυρίζω) τι (ἢ μσ. ἢ ἐλλ., Γυρίζω ἐμαυτὸν ἢ τὸ πρόσωπόν μου) ὀπίσω. (συνκδχ. μὲ αἰτ.) μισῶ, ἀηδιάζω, ἀποστρέφομαι, (παρβλ. Ἀνα[Δια, Ἐπι]στρέφω καὶ

Ἀποστροφὴ (ἡ). γύρισμα πρὸς τὰ ὀπίσω. 2) μῖσος, ἀντιπάθεια. 3) καταφύγιον. 4) σχῆμά τι τῆς Ῥτρ., (ἴδε Διάστασις).

Ἀποστροφία (ἡ). ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης (ἴδε Παυσαν.).

Ἀπόστροφος (ὁ ἡ). ὁ ἀπεστραμμένος (γυρισμένος ἀνάποδα, βλέπων ὀπίσω ἢ ἀλλοῦ). 2) (μὲ γεν.) ὁ ἐμπνέων ἀποστροφήν, ἀηδής, μισητός, ἀποτρόπαιος. ‖. (οὐσ.) » Ἀπόστροφος (ἡ), μέρος τῆς παραβάσεως τὸ ὁπ. ὁ χορὸς ἔψαλλε στρεφόμενος πρὸς τοὺς θεατάς· (γρμτ.) τὸ σημεῖον τῆς ἀποβολῆς φωνήεντος.

Ἀπο-στρώννυμι, Μ. στρώσω. Ξεστρώνω (Ξεσαμαρόνω, Ξεφορτόνω) τὸ ζῶον.

Ἀπο-στυγέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἀόρ. Ἀπέστυξα καὶ β'. Ἀπέστυγον). Μισῶ μὲ ὑπερβολήν, ἀποστρέφομαι.

Ἀπο-στυπάζω, Μ. άσω. Ἀποδιώκω τινὰ μὲ τὸ ξύλον (στύπος).

Ἀπο-στυφελίζω, Μ. ίξω, Π. = Ἀποσείω, ἀποδιώκω, ἀποκρούω, ἀπωθῶ.

Ἀπο-στύφω, Μ. στύψω. Κάμνω τι νὰ στύφῃ (νὰ μὴ τρέχῃ), προξενῶ στυφάδαν (εἰς τὸ στόμα), (ὅθεν μτφορ.) » Ἀποστύφων τῇ φωνῇ, « Ἡσύχ., κακόφωνος.

Ἀποστῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀφίσταμαι.

Ἀπο-συκάζω (-ίζω;), Μ. άσω (ίσω;). Κόπτω σῦκα (δοκιμάζων μὲ τὸ χέρι τὰ ὡριμώτερα), (μτφορ.) 'παίρνω τινὸς χρήματα φοβερίζωντάς τον, (κοιν.) τὸν τρυγῶ.

Ἀπο-συλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἁρπάζω, ξεγυμνόνω, διαγουμίζω, (ἐν γέν.) ἀφαιρῶ. » Τῶν ὕπνων ἀποσεσύλητο, « Ἡλ., ἔχασε τὸν ὕπνον του.

Ἀπο-συμβαίνει, Μ. βήσεται. (τρτπρσ.) Δὲν συμβαίνει, δὲν γίνεται, δὲν ἀκολουθεῖ.

Ἀπο-συμβουλεύω, Μ. εύσω, = Ἀπονουθετέω, διὰ τῶν συμβουλῶν μου μεταπείθω τινά.

Ἀπο-συν-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἀποσυνήγαγον κτλ.). Συνάζω τι ἀπό τινος. 2) (τὸ ἐναντ. τοῦ Συνάζω), διαιρῶ, χωρίζω.

Ἀποσυνάγωγος καὶ

Ἀποσύνακτος (ὁ, ἡ). ὁ διωγμένος ἀπὸ τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδ. (ἀπὸ τὴν σύναξιν τῶν πιστῶν), ἀφωρισμένος, ἐξωκκλησιασμένος.

Ἀπο-συν-εργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν συνεργῶ, ἀντενεργῶ, ἐμποδίζω.

Ἀπο-συριγγόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι συριγγῶδες (αὐλοειδές), (ἰατρ.) μεταβάλλω

εἰς σύριγγα (φίστουλαν), ῥοφῶ ἢ ἐκπέμπω ὡσὰν τὴν σύριγγα τοῦ κλυστηρίου.

'Απο.συρίζω(ττω), Μ. ίξω, = 'Εκσυρίττω, διώκω τινὰ σφυρίζωντάς τον· σφυρίζω δυνατὰ ἢ μὲ ἀδιαφορίαν.

'Απόσυρμα (τό). ξέγδαρμα, ξεφλούδισμα, ξεπέτσωμα, [ἐκ τοῦ

'Απο.σύρω, Μ. συρῶ. 'Παίρνω μὲ τὸ σύρσιμον, σύρων ὀπίσω ἀφαιρῶ, τραβῶ ἀπὸ 'πάνω, ξεφλουδίζω, ξεπετσόνω.

'Απο.συσ.σιτέω. 'Λείπω ἀπὸ (Δὲν παρευρίσκομαι εἰς) τὸ συσσίτιον.

'Αποσύστασις, εως (ἡ), τὸ ἐναντ. τῆς συστάσεως, ἀνατροπή, ἀφανισμός, ἐξόντωσις.

'Απόσφαγμα (τό), = 'Υπόσφαγμα, [ἐκ τοῦ

'Απο.σφάζω(ττω), Μ. σφάξω. Σφάζων φονεύω.

'Απο.σφαιρίζω, Μ. ίσω. 'Ρίπτω (Τινάζω) ὀπίσω τὴν σφαῖραν ἢ ὡσὰν σφαῖραν.

'Αποσφαίρισις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσφαιρίζειν.

'Απο.σφαιρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι σφαιροειδὲς (στρογγυλὸν ὡσὰν σφαῖραν).

'Απο.σφακελίζω, Μ. ίσω. Προξενῶ ἡ (οὐδ. αὐτοπ.) Παθαίνω σφάκελον, σαπίζουν (κυρ. ἀπὸ ψύχραν) καὶ πίπτουν τὰ μέλη μου· ξεπαγιάζω· (ἐπμ.) κοκκαλιάζω, ξηραίνομαι ὅπως ἤθελεν εὑρεθῶ, (χυδ.) κακαρόνω.

'Απο.σφακέλισις, εως (ἡ) καὶ

'Αποσφακελισμός (ὁ), τὸ πάθος τοῦ ἀποσφακελίζειν, (χυδ.) κακάρωμα.

'Αποσφαλῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ

'Απο.σφάλλω, Μ. σφαλῶ (μὲ γεν. ἐκ δ'.). Κάμνω τινὰ νὰ σφάλῃ (νὰ χάσῃ τὸν δρόμον, νὰ λανθασθῇ, ν' ἀποτύχῃ), ἀποπλανῶ. ‖. (πθ. ἢ μσ.) χάνω τὸν δρόμον· παραστρατίζω· (μτφορ.) ἀποτυγχάνω, (ἴδε ἢ

'Απο.σφαλμέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραπατῶ, σκονδάπτω· κοντυλῶ· πίπτω(;) (ἐπὶ ἵππου) = 'Αποσκιρτῶ.

'Αποσφάξ, άγος (ὁ, ἡ), Π. = 'Απορρώξ, [ἐκ τοῦ

'Απο.σφάττω, Μ. σφάξω, 'Αττ. = 'Αποσφάζω.

'Απο.σφενδονάω(εω)-ῶ, Μ. ήσω. 'Ρίπτω (Τινάζω) διὰ τῆς σφενδόνης.

'Απο.σφενδόνητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποδιωχθεὶς διὰ πετροβολήματος (μὲ τὴν σφενδόνην).

'Απο.σφενδονίζω, Μ. ίσω, = 'Αποσφενδονάω

'Απο.σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεσφίγγω, λύνω.

'Αποσφῆλαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Αποσφάλλω.

'Απο.σφηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἔμπροσ λεπτότερον ὡς σφῆνα. 2) σφίγγω τι καθὼς τὸ σχιζόμενον ξύλον τὴν σφῆνα.

'Απο.σφίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω δυνατά, (συνκδχ.) πνίγω· δένω σφιγκτά· σενεύω, (μτφορ.) συντέμνω.

'Απόσφιγξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσφίγγειν, δέσιμον σφικτόν, σφίξιμον δυνατόν, πνίξιμον, στένεμμα.

'Απο.σφραγίζω, Μ. ίσω. Βουλλόνω (ἢ συνκδχ.) Κλείω καλῶς, ἀσφαλίζω. 2) = 'Ανασφραγίζω, ἀφαιρῶ τὴν σφραγίδα, ξεβουλλόνω.

'Αποσφράγισμα (τό), ἡ ἐπιτεθειμένη σφραγίς, τὸ ἔκτυπον τῆς σφραγίδος.

'Αποσφραγιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀποσφραγίζων (βουλλόνων ἢ ξεβουλλόνων).

'Απ.οσφραίνω, Μ. ανῶ. Δίδω εἴς τινα νὰ μυρίσῃ. 2) (μσ.) 'παίρνω ὀσμήν, μυρίζομαι. 3) ἐβγάλλω μυρωδίαν, μυρίζω.

'Απο.σχάζω, Μ. σχάσω. (ἰατρ.) Χαράζων (Σχίζων μὲ τὸ νυστέρι) ἀφαιρῶ. » 'Αποσχάζων τι αἵματος, « Στρβ.

'Απο.σχαλιδόω-ῶ, ώσω. (κυνηγ.) Στήνω (Σκαλόνω) τὰ δίκτυα εἰς τὰς σχαλίδας (τὰ ἐπὶ τούτῳ διχαλωτὰ ξύλα).

'Αποσχαλίδωμα (τό). ἡ ἐξέχουσα ἄκρα (διχαλα) τῆς σχαλίδος ὅπου σκαλόνεται τὸ κυνηγ. δίκτυον.

'Απο.σχάω-ῶ, Μ. σχάσω, = 'Αποσχάζω.

'Αποσχεδιάζω, Μ. άσω, = Αὐτοσχεδιάζω, λέγω ἢ κάμνω τι ἀπροβουλεύτως ἢ ἐκ τοῦ προχείρου.

'Αποσχεῖν, ἐνεργ. καὶ

'Αποσχέσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Απέχω.

'Απόσχεσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπέχεσθαι, ἀποχή, ἐγκράτεια· στέρησις.

'Αποσχήσω, μέλλ. τοῦ 'Απέχω.

'Απο.σχηματίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἄλλο σχῆμα.

'Απο.σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζων ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ, χωρίζω· διακόπτω.

'Αποσχίς, ίδος (ἡ). ἀγκίδα τσακκισμένου κοκκάλου. (μτνμ. ἐν γέν.) μέρος ἀπεσχισμένον, ἀπόσπασμα, (πρβλ.) 'Απορρώξ.

'Απόσχισις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσχίζειν, ἀπόσπασις.

'Απόσχισμα (τό). τὸ ἀπεσχισμένον κομμάτι.

'Απο.σχοινίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω τι ἀπό τινος τεντόνων μεταξὺ σχοινίον, (ἐν γέν.) διαχωρίζω, ἀπομακρύνω, ἀποκλείω, (παρβλ. Περισχοινίζω).

'Απο.σχολάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) Ὅσος καιρὸς μοι μένει ἀπὸ τὰς ἀσχολίας μου τὸν ἀφιερόνω (τὸν μεταχειρίζομαι) εἰς.

'Απόσχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποφεύγων (μὴ συχνάζων εἰς) τὸ σχολεῖον.

'Απο.σώζω, Μ. σώσω (μὲ αἰτ. προθ. ἢ γεν. ἐκ δ'.) Φέρω τινὰ σῶον (καὶ [μσ.] Καταφεύγω, Καταντῶ, Φθάνω) εἰς μέρος ἀσφαλές. γλυτόνω ἀπὸ (εἰς).

;'Αποσωρεύω, Μ. εύσω. Κάμνω (Συνάζω τι εἰς) σωρόν.

'Αποταγή (ἡ), = 'Απόταξις.

'Απόταγμα (τό). ἀπαγόρευσις, ἐμπόδισμα.

'Αποτάδην [ἀποτείνω], ἐπίρ. Κατ' ἔκτασιν, εἰς μάκρος, διεξοδικῶς· ὁρμητικῶς.

'Αποταθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ 'Αποτείνω.

'Αποτακῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ 'Αποτήκω.

;'Αποτακτιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀποτασσόμενος (ἀρνούμενος, ἀφήνων τι καὶ φεύγων), ἀναχωρητής.

'Απότακτος (ὁ, ἡ), ὁ ἀποτεταγμένος (ξεχωρισμένος, φυλαγμένος). 2) προσδιωρισμένος, μετρημένος. 3) ἀπηγορευμένος.

'Αποταμίευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποταμιεύειν.

'Απο.ταμιευτής, οῦ (ὁ). ὁ ἀποταμιεύων ἢ φυλάττων ἀποταμιευθέντα, κελλάρης.

'Αποταμιεύω (εὐχρηστοτ. τὸ μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι, καὶ

'Απο.ταμιόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Φυλάττω, κρύπτω, 'Αποθέτω) τι εἰς τὸ ταμεῖον.

'Απο.τάμνω, Μ. ταμῶ, 'Ιων. ἀντὶ 'Αποτέμνω.

'Απόταξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτάσσειν (χωρίζειν εἰς διαφόρους κλάσεις). παραίτησις· ἀπάρνησις· ἀποχαιρετισμός

'Απότασις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτείνειν (ἢ ἀποτείνεσθαι πρός) τι, ἐξάπλωμα, τέντωμα· σκοπὸς (ὑπόθεσις) συγγράμματος ἢ ὁμιλίας.

'Απο.τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Βάλλω κατὰ μέρος, ξεχωρίζω, διαιρῶ εἰς διαφόρους τάξεις· τοποθετῶ κατὰ τάξιν. Παρατάττω. Προσδιορίζω. ‖ (μσ. μὲ δοτ.) ἀποχαιρετῶ, παραιτῶ, χωρίζομαι, ἀπαρνοῦμαι.

'Απόταυρος (ὁ, ἡ). (κυρ. δάμαλις) τὴν ὁποῖαν δὲν ἀφίνουν νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν ταῦρον.

'Απο.ταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ταῦρον, (δηλ.) ἀγριεύω, ἐξαγριόνω (καὶ μσ. μὲ δοτ.) ἐξαγριοῦμαι κατά τινος.

'Απόταφος (ὁ, ἡ), = Ἄταφος. 2) θαμμένος ξεχωριστά.

'Αποτάφρευσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ-

'Απο.ταφρεύω, Μ. εύσω. Χωρίζω ('Οχυρόνω) τόπον τινὰ μὲ τάφρον.

'Αποτεθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Αποτίθημι.

'Αποτεθνειώς, ῶσα, ός, 'Ιων. ἀντὶ 'Αποτεθνηκώς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ 'Αποθνήσκω.

'Απο.τείνω, Μ. τενῶ, = 'Εκτείνω, ἁπλόνω, τεντόνω. (μτφορ.) τραβῶ εἰς μάκρος, ἐξακολουθῶ ὁλονὲν καὶ χωρὶς διακοπήν. »'Αποτείναντα τὼ πόδε καθεύδειν, « Ax. » Μακρὸν λόγον ἀποτέτακα, « Πλ. (καὶ ἑλλ.) » Πόρρω ἀποτενοῦμεν, ἣν διαλεγώμεθα, « αὐτ. » Τὰ χαλκεῖα πληγέντα, μακρὸν ἠχεῖ καὶ ἀποτείνει, ἐὰν μὴ ἐπιλάβηταί τις, « αὐτ. »Μαχόμενοι μέχρι μέσων νυκτῶν ἀπέτεινον, « αὐτ. (ἢ πθ.) » 'Αποτεινομένου τοῦ πότου, « Ax. »'Ακριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς « αὐτ. 2) (μσ.) = Διατείνομαι, διϊσχυρίζομαι ἐπιμόνως, φιλονεικῶ, ὁμιλῶ μὲ τόνον κατά τινος ἀναφέρων τὸν λόγον μου πρὸς αὐτόν. »Ὁ καιρὸς οὐκ ἐνδίδωσι πρὸς ἐκείνους ἀποτείνεσθαι, « Βασ. » Πρὸς αὐτὸν ὁ λόγος ἀποτείνεται, « Συλ. 'Αρστφ. (ἢ ἑλλ.) » 'Υπὲρ τῆς ἑαυτοῦ δόξης ἑκάτερος ἀποτεινάσθω, « Ax.

'Απο.τειχίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω (Κλείω ἐντὸς ἢ ἐκτὸς) τι μὲ τεῖχος· (ἐπμ.) ἐμποδίζω. 2) ἀποτελειόνω τὸ ἡμιτελὲς (ἢ ἐκ τοῦ ἐναντ. 3) ἀφαιρῶ, χαλνῶ τὸ ὑπάρχον) τεῖχος.

'Αποτείχισις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτειχίζειν (καὶ κατὰ τὰς δύο σημασ.).

'Αποτείχισμα (τό), τόπος ἀποτειχισμένος, ὀχύρωμα πρὸς ἀποτείχισιν, (Θκ. ς', 98).

'Αποτειχισμός (ὁ), = 'Αποτείχισις.

'Αποτεκμαίρομαι, Μ. αροῦμαι. Συμπεραίνω ἀπό τινος, λαμβάνω τι ὡς τεκμήριον.

'Απο.τεκνόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Αφίνω τινὰ χωρὶς (τοῦ στερῶ τὰ) τέκνα.

'Αποτέλειος (ὁ, ἡ). ὁ διαπρέψας εἰς τὰς μεγαλητέρας πολιτικὰς θέσεις (τέλη).

'Απο.τελειόω-ῶ, Μ. ώσω. Φέρω τι εἰς ἐντέλειαν, ἀποτελειόνω, (παρβλ. 'Αποτελέω).

'Αποτέλεσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτελεῖν, ἀποτελείωσις, κατόρθωσις, πραγματοποίησις.

Ἀποτέλεσμα (τό). τὸ προϊὸν (τὸ τέλος, ἡ ἔκβασις) ὁποιασδήποτε ἐνεργείας, ὁ ἀποτελεσθεὶς σκοπός. 2) (ἀστρολογ.) ἡ ἐπιῤῥοὴ τῶν ἀστέρων.

Ἀποτελεσματικός, ή, όν. 'Ο ἔχων ἢ παράγων ἀποτέλεσμα· ἐνεργός, δραστικός. 2) (ἀστρολογ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐπιῤῥοὴν τῶν ἀστέρων, (ὅθεν ‖. » Ἀποτελεσματική «, ἡ περὶ τούτου ἐπιστήμη, καὶ » Ἀποτελεσματικός «, ὁ ἐπαγγελλόμενος αὐτήν.

Ἀποτελεσματικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀποτέλεσμα, δραστικῶς. 2) μὲ ἀποτελεσματικὸν τρόπον.

Ἀποτελεσμός (ὁ), = Ἀποτέλεσμα.

Ἀποτελεστικός, ή, όν. (μὲ γεν.) 'Ο ἀποτελῶν ἢ δυνάμενος ἀποτελέσαι τι, δραστήριος. 2) (γρμτ.) ὁ σημαίνων (ἢ ἀνήκων εἰς) ἀποτέλεσμα

Ἀπο.τελευτάω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω, καταντῶ (μτβτ. ἢ ἀμτβτ.) εἰς. 2) (σπν.) = Ἀποθνήσκω.

Ἀποτελεύτησις, εως (ἡ). τελείωμα, τέλος, ἔκβασις, ἀποτέλεσμα.

Ἀπο.τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Φέρω τι εἰς τέλος (εἰς ἐντέλειαν), τελειόνω, (ἐπὶ καρπ.) ὡριμάζω· » Ἀπετέλεσε τὸ τεῖχος, « Ξεν. (ὅθεν πθ.) » Ἀποτετελεσμένος ἀνὴρ (ἐπίτροπος κτλ.), « αὐτ., ὁ τέλειος, συγκεκροτημένος. 2 = 'Εκτελῶ, πραγματοποιῶ, κατορθόνω· προξενῶ. » Τὸ πολίτευμα τοιούτους ἀποτελεῖ ἄνδρας, « Πλβ. » Ἀποτελεῖν μανίαν, « Αξ. 3) ἀποδίδω (πληρόνω) ὅ,τι χρεωστῶ, κάμνω τὰ χρέη μου. » Ἀποτελεῖν τινι τὰ δίκαια, « Ξεν. » Ἀποτελεῖν εὐχάς, « αὐτ.

Ἀπο.τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω (Ἀφαιρῶ) τι ἀπό τινος χωρίζω. » Ἀποτεμόντες τὰς κεφαλὰς τῶν νεκρῶν, « Ξεν. » Τοὺς τὰ βαλάντια ἀποτέμνοντας, « Πλάτ. »Ὁ Ἅλυς ποταμὸς ἀποτέμνει (καὶ μσ.) ἀποτέμνεται τὰ κάτω τῆς Ἀσίας τὰ κάτω, « 'Ηρ. Ἀῤῥ. ‖ (μσ.) κόπτω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, κόπτω καὶ 'παίρνω, οἰκειοποιοῦμαι. » Ὦμ' ἀποταμνόμενον κρέα, « Ἰλ. Χ. » Ὅταν οἱ πολέμιοι τὴν χώραν (ἢ) τῆς χώρας ἀποτέμνωνται, « Ἰσκρ. » Ἀποτέμνονται τῆς λείας συχνήν, « Πλ. 2) κόπτω τὸν δρόμον τινός. » Πορευόμενον δὲ ἀπετέμνοντο αὐτὸν οἱ Μεσσήνιοι ἐπὶ στενὸν τῆς ὁδοῦ, « Ξεν. 3) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) χωρίζω τι καὶ τὸ ἀφιερόνω εἴς τινα. » Τέμενός ἐστι χωρίον εἰς τιμὴν ἀποτετμημένον τινί, « Εὐς.

Ἀπότεξις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτίκτειν, γέννησις.

Ἀπο.τερματίζω, Μ. ίσω. Βάλλω σύνορα (τέρματα), χωρίζω ὅλως διόλου, ἀποτελειόνω. 2) ἀποκλείω· ἐξορίζω. 3) (μσ.) καταντῶ.

Ἀποτερματισμός (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτερματίζειν.

Ἀποτέταμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀποτείνω.

Ἀπότευγμα (τό), = Ἀποτυχία.

Ἀποτευκτικός, ή, όν. 'Ο ἀποτυγχάνων ἢ ὁ προξενῶν ἀποτυχίαν.

Ἀπότευξις, εως (ἡ), = Ἀποτυχία.

Ἀπο.τεφρόω-ῶ. Μ. ώσω. Κάμνω (Μεταβάλλω τι εἰς) στάκτην.

Ἀπο.τηγανίζω, Μ. ίσω. 'Ψήνω εἰς (ἢ Τρώγω εὐθὺς ἀπὸ) τὸ τηγάνι.

Ἀπο.τήκω, Μ. τήξω. Λυόνω ὅλως διόλου ἢ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀφανίζω, ἐξαλείφω.

Ἀποτῆλε καὶ Ἀποτηλόθι καὶ Ἀποτηλοῦ, ἐπίρ. Π. (μὲ γεν.) μακρὰν ἢ μακρόθεν τινός.

Ἀπότηξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτήκειν, λυώσιμον, καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἀναλυομένου ἀποστάλαξις.

Ἀπο.τηρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παρατηρῶ, παραφυλάττω, προσμένω (καιρὸν κτλ.).

Ἀποτίβατος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Ἀπρόσβατος.

Ἀπο.τίθημι καὶ (μσ. ὃ καὶ συνηθέσ.) Ἀποτίθεμαι, Μ. θήσω, -ομαι (ἀόρ Ἀπεθέμην ἢ πθ. Ἀπετέθην κτλ.), = Ἀποβάλλω, βάλλω τι μακρὰν ἢ κάτω, ἐβγάλλω ἀπὸ πάνω μου, ἀποῤῥίπτω, παραιτῶ, ἀποφεύγω. » Τεύχεα ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ « Ἰλ. Γ. » Βραδυτῆτα καὶ ῥαθυμίαν ἀποθέσθαι, « Δμ. » Οὐκ ἀπετίθετο τὴν ἀρχήν, « Ἀθ. » Ἀποτίθεσθαι τὸν πόλεμον, « Αξ. » Τὸ κακῶς κτηθὲν ἀποτίθεσθαι, « Γργ. » Ἀποτίθεσθαι τὸ γιγνόμενον, « Ἀρστ., ἐκθέτειν βρέφος. 2 βάλλω τι πάλιν ὀπίσω (εἰς τὸν τόπον του). » Ἀποτίθεσθαι τὰ ἔντερα εἰς τὴν οἰκείαν χώραν, « Γαλ. 3) βάλλω κατὰ μέρος, φυλάττω δι' ἄλλον καιρόν, ἀποταμιεύω. » Τὰς βαλάνους τῶν φοινίκων ξηραίνοντες, τραγήματα ἀπετίθεσαν, « Ξεν. (καὶ μσ) » Ἀποτίθεσθαι εἰς τὴν ἑξῆς νύκτα, « αὐτ. » Εἰς ἀγγεῖον ἀποτίθεσο, « Δσκρ. 4) παρακαταθέτω, ἐναποθέτω. » Τὰς δωρεὰς εἰς ἀξιολογωτέρους ἄνδρας ἀπόθεσθε, « Αξ. » Ὅπως οἱ λόγοι τῶν χρημάτων ὑπὸ Περικλέους εἰς τοὺς πρυτάνεις ἀποτεθεῖεν, « Πλ.

Ἀπο.τίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ τι ἐντελῶς. (ἐπὶ ἰχθ.) χύνω τὰ αὐγά μου, (παρβλ. 'Εκτίκτω).

Ἀπο.τίλλω, Μ. τιλῶ Μαδῶν ἀφαιρῶ, τσιμαδῶ.

Ἀπότιλμα (τό), τὸ ἀφαιρεθὲν διὰ τοῦ μαδίσματος.

Ἀπο.τιμάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀτιμάζω, δὲν τιμῶ πλέον, καταφρονῶ. 2) (Νμ.) ἐκτιμῶ τι καὶ τὸ βάλλω (ἢ [μσ] τὸ λαμβάνω) ἐνέχυρον ἢ ὑποθήκην. » Καίτοι δεινόν, τὸν μὲν λέγειν ὡς ἀπετιμήσατο τὸ χωρίον, τὸν δὲ ἀποτετιμηκότα φαίνεσθαι γεωργοῦντα, « Δμ. » Ἀποτιμήσασθαί φησι τὸ χωρίον τῆς προικός, « αὐτ., τὸ ἔλαβεν ἐνέχυρον διὰ τὴν προῖκά της. 3) ξεκάμνω ('γλυτόνω ἀπό) τι πληρόνων ἓν τόσον. » Οἱ ἄνθρωποι αἰσχροὶ εἶναι πολλοῦ ἀποτιμῶνται, « Ἱππ., (παρβλ. 'Υποτίθημι καὶ 'Εκτιμάω).

Ἀποτίμημα (τό). τὸ ἐκτιμηθὲν καὶ δοθὲν εἰς ὑποθήκην κτῆμα.

Ἀποτίμησις, εως (ἡ). ἡ ἐκτίμησις ἢ ὑποθήκευσις κτήματος.

Ἀποτιμητής, οῦ (ὁ). ἐκτιμητὴς τοῦ διδομένου ἢ λαμβανομένου εἰς ὑποθήκην κτήματος.

Ἀπότιμος (ὁ, ἡ), = Ἄτιμος. 2) (Νμ.) ὁ ἐκτιμηθεὶς ἢ δοθεὶς εἰς ὑποθήκην.

Ἀποτίναγμα (τό). τὸ τιναχθὲν (ῥ. φθ. ἢ πεσὸν) ἀπό τινος, [ἐκ τοῦ

Ἀπο.τινάσσω, Μ. άξω, Τινάζων ῥίπτω τι ἀπό τινος.

Ἀπο.τίνυ(ννυ)μι καὶ

Ἀπο.τίνω, Μ. τίσω. Πληρόνω, ξεπληρόνω· ἀνταποδίδω, ἐξοφλῶ. » Δανείζεται ὁ ἁμαρτωλὸς ἢ οὐκ ἀποτίσει, « Γρφ. 2) πληρόνω πρόστιμον, (συνκδχ.) τιμωροῦμαι. » Πολλάκις ἐκρίθην ὅ,τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι, « Ξεν. » Ἀποτίνει δῆμος ἀτασθαλίας βασιλήων, « 'Ησ. 3) (μσ.) ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ. » Ἀλλὰ τούτῳ μὲν οἱ θεοὶ ἀποτίσαιντο, « Ξεν. » Πολέων δ' ἀπετίννυτο τιμήν, « Ἰλ. Π.

Ἀποτίπλαστος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Ἀπροσπέλαστος.

Ἀπότισις, εως (ἡ), τὸ ἀποτίνειν, πληρωμή, ξεπλήρωμα, ἀνταπόδοσις· τιμωρία· ἐκδίκησις.

Ἀπότιτθος (ὁ, ἡ). ἀποκομμένος ἀπὸ τὸ βυζὶ (τὸν τιτθόν).

Ἀπο.τίω, Μ. τίσω, = Ἀποτίνω.

Ἀπο.τμήγω, Μ. τμήξω, Π. = Ἀποτέμνω, χωρίζω, ἀποσπῶ.

Ἀπότμημα (τό). τὸ ἀποτμηθὲν (ἀφαιρεθὲν κτλ.), κομμάτι.

†Ἀπο.τμηματίζω, Μ. ίσω. (νγλ.) Κόπτω (Χωρίζω εἰς τμήματα, κομματιάζω, διαιρῶ. » Τὴν στρατιὰν—, « Νικ. Χων.

;Ἀπότμηξις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀποτομή.

Ἀποτμήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀποῤῥώξ, ἀπότομος.

Ἀποτμητέον, θετ. τοῦ Ἀποτέμνω.

Ἄποτμος (ὁ, ἡ), Π. ἐστερημένος πότμου (τύχης), ἄτυχος, δυστυχής.

Ἀπότοκος (ὁ, ἡ). ὁ τεχθεὶς (γεννηθεὶς) ἀπό τινος. ‖. (οὐδ.) Ἀπότοκον (τό), (μὲ γεν.) γέννημα (προϊόν, ἀποτέλεσμα) τινος.

Ἀπο.τολμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τολμῶ νὰ κάμω ('Επιχειρῶ μὲ τόλμην) τι, (ὅθ. πθ.) » Ἀποτετολμημένον, « = Τόλμημα, ἐπιχείρημα τολμηρόν.

Ἀπότολμος (ὁ, ἡ), = Ἄτολμος.

Ἀποτομάς, άδος (ἡ), = Ἀπότομος (πέτρα), Ἀποῤῥώξ. ‖. (οὐσ.) σχίζα τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο ἀθληταί τινες ὡς ἀκόντιον, (Τουρκ.) λομπούτι, ἢ μέρος γῆς (τέμενος) διδόμενον εἰς τοὺς ἀθλητὰς ὡς βραβεῖον.

Ἀποτομεύς, έως (ὁ). ὁ ἀποτέμνων.

Ἀποτομή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποτέμνειν, κόψιμον ἀπό τινος, χώρισμα· σταύρωμα δρόμων· (μουσ.) = 'Ημιτόνιον.

Ἀποτομία (ἡ)· ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀποτόμου. σκληρότης, αὐστηρότης· τραχύτης.

Ἀπότομος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτετμημένος, κομμένος (χωρισμένος) ἀπό τινος, (κυρ. βράχος) κομμένος κατὰ κάθετον, (ἐπμ.) κρημνώδης, ἀπρόσβατος, (μτφορ.) σκληρός, τραχύς, αὐστηρὸς κτλ. ἐγγικτικός.

Ἀποτόμως, ἐπίρ. Μὲ ἀπότομον (σκληρὸν κτλ.) τρόπον· (κοιν.) ὀρθὰ-κοφτά. 2) ὡρισμένως, ἐξαιρετικῶς, κατ' ἀκρίβειαν. » Οὐδὲν τῶν ὄντων ἐστὶν ἀποτόμως οὔτε κακὸν οὔτ' ἀγαθόν, « Ἰσκρ.

Ἀπο.τοξεύω, Μ. εύσω. 'Ρίπτω μακρόθεν τι (ἢ Φυγαδεύω τινὰ) διὰ τοῦ τόξου. » Τὸν λοιμὸν ὁ Φοῖβος ἀποτοξεύει, « Αx. (καὶ τρπ.) » Πάνυ εὐστόχως σοι τὸ σκῶμμα ἀποτετόξευται, « αὐτ.

Ἀπο.τορνεύω, Μ. εύσω. Τελειόνω (Κατορθόνω) τι διὰ τοῦ τόρνου στρογγυλὸν ἢ ὀ-

(Κόπτω) τὰ φύλλα δένδρȣ. 2) (ἀμτβτ.) χάνω (μαδοῦν καὶ πίπτȣν) τὰ φύλλα μου.

Ἀποφύλλισις, εως (ἡ). κόψιμον ἢ πέσιμον τῶν φύλλων.

Ἀποφῦναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποφύω.

Ἀπόφυξις, εως (ἡ), = Ἀπόφευξις.

Ἀπο·φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶν ἀπομακρύνω (ἢ ἀφαιρῶ ἀπό τινος) τι. 2) = Ἐκφυσάω, ἐκπνέω. 3) (εὐφημ.) = Ἀποπέρδω.

Ἀποφύσησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποφυσᾷν.

Ἀπόφυσις, εως (ἡ), [ἀποφύω]. (βτν.) βλαστάρι ἢ παραβλάσταρον. (ἀνατομ.) μέρος ἐξέχον τῶν σαρκῶν ἢ κοκκάλων τοῦ σώματος, (παρβλ. Ἐπίφυσις).

Ἀποφυτεία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποφυτεύειν, μεταφύτευμα.

Ἀπο·φυτεύω, Μ. εύσω. Ἀποσπῶν μέρος φυτοῦ τὸ φυτεύω ἀλλοῦ, μεταφυτεύω.

Ἀπο·φύω, Μ. φύσω. Ἐβγάλλω ἀποφύσεις (βλαστάρια ἢ παραβλάσταρα). ||. (πθ. ἢ μσ.) γεννῶμαι (φυτρόνω [ἐπμ.] χωρίζομαι) ἀπό τινος. ||. (ὁ πρκ.) Ἀποπέφυκα, (μὲ αἰτ. προθετ.) εἶμαι φύσει ἀνεπιτήδειος (ἀνίκανος, ἔχω φυσικὴν ἀντιπάθεαν) πρός τι, δὲν εἶμαι καμωμένος διά.

Ἀποφώλιος (ὁ, ἡ). ἀπόβλητος (κυρ. ἀπὸ τῶν ἀγόνων ὠῶν ἢ τῶν ξένων πτηνῶν, τὰ ὁπ. ἀποῤῥίπτονται τῆς φωλεᾶς), ἀδόκιμος, μάταιος, ἀτελεσφόρητος, ἄχρηστος· τερατώδης, ἀλλόκοτος, ἄγριος.

Ἀπο·χάζομαι, Μ. χάσομαι, Π. (μὲ γεν.) = Ἀποχωρέω, μακρύνομαι (τραβηοῦμαι) ὀπίσω.

Ἀποχαλασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ-

Ἀπο·χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀφήνω χαλαρὸν, ξετεντόνω, 'ξαπολνῶ (τὸ σχοινὶ) ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ ὅλως διόλου.

Ἀπο·χαλινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω τὸ χαλινάρι, ξεχαλινόνω.

Ἀπο·χαλκεύω, Μ. εύσω. Κατασκευάζω τι ἀπὸ (ἢ Σκεπάζω μὲ) χάλκωμα.

Ἀπο·χαλκίζω, Μ. ίσω, (Κωμ.). Ἀφαιρῶ τινος ὅλα τὰ χρήματα, τὸν ξεγυμνόνω, τοῦ 'παίρνω ἕως ꙃ τὸ λεπτὸν (χαλκίον).

Ἀπο·χαρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω (Ὀχυρόνω) καλῶς μὲ χαρακώματα.

Ἀποχάραξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ-

Ἀπο·χαράσσω (ττω), Μ. άξω. Χαράζων ἀφήνω σημεῖον, (ἰατρ.) παίρνω αἷμα διὰ χαράγματος.

Ἀπο·χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Χαρίζω ἀπ' ὅ,τι ἔχω πλουσιοπαρόχως.

Ἀπο·χειμάζει, Μ. άσει, (ἀπρσ.). Παύει (Περνᾷ) ὁ χειμὼν ἢ ἡ κακοκαιρία (ἡ ἀνεμοζάλη.)

†Ἀπο·χειρίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ (Κόπτω) τινος τὴν χεῖρα. » Ἀποχειρισθεὶς τὴν δεξιάν, « Σδ.

Ἀποχειρόβιος, ꙃ

Ἀποχειροβίωτος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (βιῶν) ἀπὸ τὸ ἐργόχειρόν του

Ἀπόχειρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πρόχειρος· ἀνέτοιμος.

Ἀπο·χειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποδοκιμάζω τι, ἐκβάλλω τινὰ τοῦ ὑπουργήματός του ἢ ἀθωόνω ψηφοφορῶν διὰ τῆς ἐκτάσεως τῆς χειρὸς, (παρβλ. Ἀποψηφίζομαι).

Ἀποχειροτονία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποχειροτονεῖν, ἀποδοκιμασία ἢ ἀθώωσις ψηφοφορουμένη δι' ἐκτάσεως τῆς χειρὸς, (παρβλ. Ἀποψήφισις).

Ἀπο·χειρόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δύο αἰτ.) Ἀφαιρῶ (Ἁρπάζω) τι ἀπὸ τὰς χεῖράς τινος, τοῦ τὸ ὑστερῶ.

Ἀπο·χετεύω, Μ. εύσω. Στρέφω ἀλλοῦ δι' ὀχετοῦ (αὔλακος) τὸ νερὸν ποταμοῦ κτλ.

Ἀπο·χεύω, Π. ἀντὶ

Ἀπο·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ἀπέχεα κτλ.). Χύνω ἀπό τινος ἢ ἀπ' ἐμαυτοῦ ἔξω ἢ κατὰ γῆς ἢ εἰς ἀγγεῖον, ἀναβρύω. » Παγαὶ ἀποχεύονται, « Εὐρ. » Ἀπόχει μετὰ καρδαμώμου, « Δσκρ. » Ἀποχεῖ τὸν καρπὸν τοῦ στάχυος, « Γαζ.

Ἀποχὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπέχειν ἢ ἀπέχεσθαι· ἀπόστασις, διάστημα· ἐγκράτεια. (Νμ.) ἐξόφλησις.

Ἀπο·χηρόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ αἰτ. ꙃ γεν.) Κάμνω τινὰ νὰ χηρεύσῃ, (ἐν γέν.) ἀφαιρῶ (στερῶ) τι ἀπό τινος.

Ἀπο·χναύω, Μ. χναύσω. Ἁρπάζων τι ἀπό τινος τὸ ῥοκανίζω (τὸ ξεκοκκαλίζω).

Ἀπόχορδος (ὁ, ἡ). ἀσύμφωνος κατὰ τὰς χορδὰς, παράφωνος, (μτφορ.) ἀνάρμοσος.

Ἀπο·χραίνω, Μ. χρανῶ. (ζωγρφ.) Ἑνόνω (καὶ οὕτως Ἀλλοιόνω) ἀνεπαισθήτως ꙃ βαθμηδὸν τὰ χρώματα τῆς εἰκόνος, οὐδετερόνω τὴν ζωηρότητά των, (ἐπμ.) τῆς δίδω ἴσκιον, τὴν κάμνω φυσικωτέραν, (ἴδε Ἀπόχρωσις καὶ παρβλ. Συμφθείρω).

Ἀπο·χράω-ῶ, Μ. χρήσω. Χρησμοδοτῶ. 2) εἶμαι ἀρκετός. »Οἷς ἐγὼν ἀποχρέω,« Ἐπγρ. ||. (συνηθέστ. δὲ τρτπρσ.) Ἀπόχρη, Μ. χρήσει. (παρτ. Ἀπέχρη, ἀόρ. Ἀπέχρησεν, ἀπαρ. Ἀποχρῆναι ꙃ Ἀποχρῆν, μτχ. Ἀποχρῶν, ῶσα, ῶν). Ἀρκεῖ, φθάνει, εἶνε ἀρκετόν· (συντ. διαφόρως) » Οὐκ ἀπέχρησεν αὐτῷ τοῦτο,« Δμ. »Ἀπόχρη τὰ κεφάλαια εἰπεῖν, « Λκ. » Ὁ ποταμὸς οὐκ ἀπέχρησε τῇ στρατιῇ, « Ἡρ. » Ἀπέχρησεν αὐτῷ ἀπολαβεῖν, « Ἰσκρ. »Ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν,« Λκ. ||. (μσ. μὲ δοτ. καὶ προθετ. αἰτ.) Ἀποχρῶμαι, Μ. χρήσομαι (αἱ κράσεις σπν. εἰς α, συνηθ. δὲ εἰς η). μεταχειρίζομαι μετρίως καὶ μὲ προσοχὴν (ὅταν ἦνε ἀνάγκη ἢ εὐκαιρία) ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ἀφειδῶς καὶ μὲ ὑπερβολὴν, = Καταχρῶμαι, (ἐπμ.) χαλνῶ, ἀφανίζω, καταναλίσκω, (καὶ κατ' ἔκτ. μὲ αἰτ.) φονεύω, (Θκ. Γ', 71). 2) νομίζω (μοὶ φαίνεται) τι ἀρκετὸν, ἀρκοῦμαι (εὐχαριστοῦμαι) εἰς αὐτό. » Ἀποχρεώμενος τούτοις,« Ἡρ. »Οὐκ ἀπεχρᾶτο ἄρχειν Μήδων, « αὐτ.

Ἀπόχρεμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκπτύεται διὰ τῆς ἀποχρέμψεως, φλέγμα, ῥόχαλον.

Ἀποχρεμπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑποκείμενος εἰς (ἢ συντελῶν πρὸς, εὐκολύνων τὴν) ἀπόχρεμψιν.

Ἀπο·χρέμπτομαι, Μ. χρέμψομαι. Χρεμπτόμενος ἐβγάλλω φλέγματα, ξεῤῥοχαλίζομαι.

Ἀπόχρεμψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποχρέμπτεσθαι (ἐβγάλλειν φλέγματα), ξεῤῥοχάλισμα.

Ἀπο·χρέομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἀποχρᾶομαι.

Ἀπόχρη, Μ. χρήσει, (ἀπρσ.), Ἀρκεῖ, φθάνει, (ἴδε Ἀποχράω)

;Ἀποχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφαιρῶν τὰ χρήματά τινος, ἐπιζήμιος, ἢ ὁ μὴ συνιζάμενος εἰς χρήματα.

Ἀπόχρησις, εως (ἡ), [ἀποχράομαι]. ἡ πρός τι χρῆσις· κατάχρησις. 2) φθορὰ, κατανάλωσις· φόνος. 3) = Χρεία.

Ἀπο·χρίω, Μ. χρίσω. Ξύνων ἀφαιρῶ τὸ χρίσμα (τὸ ἀλειμμένον εἴς τι πρᾶγμα).

Ἀπο·χρυσόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς χρυσὸν, 'τὸ κάμνω ὁλόχρυσον. ἐξαργυρόνω εἰς φλωριά.

Ἀποχρώντως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἀρκετὰ, (ἴδε Ἀποχράω).

Ἀπο·χρώννυμι, Μ. χρώσω. Ἀφαιρῶ (Οὐδετερόνω) τὸ πολλὰ ζωηρὸν χρῶμα τῆς εἰκόνος, (παρβλ. Ἀποχραίνω).

Ἀπόχρωσις, εως (ἡ). (ζγρφ.) ἡ τεχνικὴ δι' ἀλλήλων ἀμαύρωσις τῶν χρωμάτων τῆς εἰκόνος πρὸς κατόρθωσιν σκιᾶς, (ἴδε Ἀποχραίνω καὶ παρβλ. Φθορά).

Ἀποχυθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀποχέω.

Ἀπο·χυλίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Παίρνω) τὸν χυλόν τινος.

Ἀπόχυμα (τό). τὸ ἀπό τινος χυθέν.

Ἀπ·οχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυρόνω τι καλῶς πανταχόθεν.

Ἀπόχυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποχέειν, = Ἔκχυσις, χύσιμον.

;Ἀποχωλεύω, Μ. εύσω ꙃ

Ἀπο·χωλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου χωλὸν, (χυδ.) ἀποκουτσαίνω.

Ἀπο·χώννυμι, Μ. χώσω. Χωρίζω (ἢ φράζω) τι ἐπισωρεύων χῶμα.

Ἀπο·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μακρύνομαι, τραβηοῦμαι ὀπίσω, ἀναχωρῶ, παραμερίζω· (ὅθεν) = Ἀποπατέω, ὑπάγω πρὸς χρείαν μου, (κοιν.) ἐβγαίνω ἀπὸ κάτω, (ὅθεν.

Ἀποχώρημα (τὸ), = Ἀποπάτημα, τὸ ἐξερχόμενον κάτωθεν περίττωμα, ἡ κόπρος.

Ἀποχώρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποχωρεῖν, ἀναχώρησις, παραμέρισμα· (συνκδχ.) κένωσις τῆς κοιλίας.

Ἀπο·χωρίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω τι ἀπό τινος ἀπομακρύνω. ||. (πθ.) = Ἀποχωρέω.

Ἀποχώρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποχωρίζειν, χωρισμὸς, ἀπομάκρυνσις.

Ἀποχωριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀποχωρίζων.

Ἀπόχωσις, εως (ἡ), [ἀποχώννυμι]. φράξιμον διὰ χώματος ἐπισωρευμένου, ἀποχωσιὰ (ποταμοῦ κτλ.).

Ἀποψαίστωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ ἀποψῶν (ἀποσφογγίζων).

Ἀπο·ψαλίζω, Μ. ίσω. Κόπτω (Ἀφαιρῶ) τι μὲ τὸ ψαλίδι.

Ἀπο·ψάλλω, Μ. ψαλῶ. (κυρ.) Ἀφήνω τὴν τεντωμένην χορδὴν τοῦ τόξου ἵνα τιναχθῇ τὸ βέλος· (ἐν γέν.) τινάζω (ῥίπτω ἢ ἀποσπῶ) τι διὰ τοῦ τεντώματος.

Ἀπόψαλμα (τό). τὸ μέρος ὅπου ἐγγιζομένη ἡ χορδὴ κάμνει ἦχον.

Ἀπο·ψάω-ῶ, Μ. ψήσω. Ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος διὰ τῆς ψαύσεως (δι' ἐλαφρᾶς τρίψεως), ἀποσφογγίζω, 'παίρνω τὸ ἐπάνω. » Ἀποψῆν τῷ δακτύλῳ (σπόγγῳ, μύακι κτλ.) τὸ ἐπιπλέον, « Δσκρ. (ꙃ μσ.) » Ἀποψώμενον (τὴν χεῖρα) εἰς χειρόμακτρον,« Ξεν., (παρβλ. Ἀπομάσσω.

Ἀπο·ψεύδω, Μ. ψεύσω. Ἀπατῶ τινὰ μὲ τὰ ψεύματά μου. ||. (μσ. μὲ γεν.) γεληοῦμαι, ἀποτυγχάνω.

Ἀπόψηγμα [ἀποψήχω], καὶ

Ἀπόψημα (τό), [ἀποψάω]. τὸ ἀφαιρούμενον διὰ σφογγίσματος ἢ τρίψματος, = Ἀπότριμμα, λέρα, ἀκαθαρσία.

Ἀπόψηστος (ὁ, ἡ), [ἀποψάω]. ὁ ἀποσφογγισθεὶς (ἀφαιρεθεὶς ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν). ||. (οὐσ.) Ἀπόψηστον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀπόψηστρον (τό), = Ἀπόμακτρον.

Ἀπο·ψηφίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀπολύω τῆς κατηγορίας (Ἀθωόνω) τινὰ ἢ, ἀποῤῥίπτω (ἀποδοκιμάζω, ἀκυρόνω) τι διὰ τῆς ψήφου μου, (ἐν γέν.) δίδω ψῆφον ἀρνητικὴν, ἀποφασίζω (λέγω) νὰ μὴ γένῃ τὸ περὶ οὗ ἡ ψηφοφορία. » Ἀπεψηφίσαντο μὴ πέμπειν, « Δμ., (παρβλ. Ἀποχειροτονέω).

Ἀποψήφισις, εως (ἡ), τὸ ἀποψηφίζεσθαι, ἡ διὰ ψηφοφορίας ἀποβολὴ ἢ ἀθώωσις.

Ἀπο·ψήχω, Μ. ψήξω, = Ἀποψάω.

Ἀπο·ψιλόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) Ἀφίνω τινὰ γυμνὸν (κυρ. ἀπὸ τρίχας ἢ φύλλα), τσουμαδῶ, (ἐν γέν.) ςερῶ (ἀφαιρῶ, γυμνόνω) ἀπό.

Ἀποψίλωσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποψιλοῦν, μάδημα, ξεγύμνωμα.

Ἀπόψις, εως (ἡ). ἡ μακρόθεν ἢ ἀφ' ὑψηλοῦ θέα, (κοιν.) θῶρι, ꙃ τὸ μέρος ἢ κτίριον (μάλιστα παραθαλάσσιον, ἀπὸ τȣ̃ ὁπ. ἠμπορεῖ τις νὰ ἔχῃ τοιαύτην θέαν, (Γαλλ.) belvéder, (Τουρκ.) κιόσκι, [ἐκ τοῦ

Ἀπόψομαι, μέλλ. τοῦ Ἀφοράω.

Ἀπο·ψοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κρότον, ἐβγάλλω ἦχον, (ὅθ.) = Ἀποπέρδω.

Ἀποψόφησις εως (ἡ), τὸ ἀποψοφεῖν, (εὐφ.) κλάσιμον.

Ἀπόψυγμα (τό), [ἀποψύχω]. = Ἀφόδευμα, περίττωμα, κόπρος.

Ἀπόψυξις, εως (ἡ). δρόσισμα, ἀέρισμα· ξεψύχημα· κένωσις τῆς κοιλίας, κτλ., [ἐκ τȣ̃

Ἀπο·ψύχω, Μ. ψύξω. Κάμνω (Ἀφίνω) τι ζεστὸν νὰ κρυώσῃ ἢ βρεγμένον νὰ στεγνώσῃ (νὰ ξηρανθῇ) εἰς τὸν ἀέρα, ἀερίζω· δροσίζω. (καὶ μσ.) δροσίζομαι, λαμβάνω ἀναψυχὴν, ἀνασαίνω, 'ξανασαίνω, (κατ' εὐφημ. ὡς ἐκ τοῦ ἐπακολουθ.) = Ἀποπατῶ (ὅθ. Ἀπόψυγμα), (ꙃ πθ.) κρυόνω, παγόνω, ξεπαγιάζω, (καὶ μτφορ.) σβύνει ἡ προθυμία μου, ναρκοῦμαι, (κοιν.) κρυόνει ἡ καρδία μου. » Τῶν ὄψων τὰ μὲν θερμὰ παραθεῖναι, τὰ δ' ὅλως ἀποψύξαντα,« Ἀθ. »Ἀποψύχειν τὸ σκαφίδιον,« Δκ. (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) » Ἐπειδὰν ἀποψύξῃ (ἐνν. ὁ ἀήρ), « Πλάτ., (κοιν.) (τὸ βράδυ) ὅταν δροσίσῃ. » Λεπτὸν ἀποψύχων,« Βίων. (ꙃ μσ.) » Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων, « Ἰλ. Χ. (καὶ πθ.) » Ἀπεψύχθη τὰ ἄκρα,« Γαλ. »Ἀποψυχθεῖσα αἰθάλη,« Δσκρ. » Ὧν ἐνθυμηθεῖσα ἀπέψυγμαι,« Ἀλκ. (καὶ μτφορ.) » Ἀπεψυγμένοι πρὸς τὸ μέλλον « Ἀρστ., ψυχροὶ ꙃ ἀδιάφοροι. 2) ξεψυχῶ ἢ 'λιγοψυχῶ. »Τὸν δὲ προτὶ οἱ εἷλεν ἀποψύχοντα, « Ὀδ. Ω. » Ἀποψυχόντων ἀνθρώπων ἀπὸ φόβου, « Γρφ. (καὶ μὲ πτ.) » Ἀποψύχων βίον, « Σοφ., (παρβλ. Ἀνα[Ἀπο]πνέω καὶ Ἀναψύχω).

Ἀπο·ψωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνῶ τὴν βάλανον τοῦ αἰδοίου· (ὅθεν) » Ἀπεψωλημένος, « Ἀρστφ., ὁ ἀσελγὴς, ὁ ἀκόλασος.

Ἀποώμνυς, Π. ἀντὶ Ἀπώμνυς, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀπόμνυμι.

Ἄππα ἀντὶ Πάππα, (ἀκλ.) προσφών. χαϊδευτ. παιδίου πρὸς τὸν πατέρα του, (παρβλ. Ἀπφὰ καὶ Ἄττα).

Ἀπαπαὶ, ἐπιφών. (συγκαταθ.). Εὖγε, (Ἰταλ.) μπράβο! (παρβλ. Ἀτταταῖ).

Ἀππέμπω, Π. (σπν.) ἀντὶ Ἀναπέμπω.

Ἀπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν πράττω, δὲν κάμνω τίποτε, ἀπρακτῶ.

Ἀπραγία (ἡ), τὸ μηδὲν πράττειν, ἀργία.

Ἀπραγμάτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπαιτῶν (κατορθούμενος ἢ κατορθωθεὶς ἐν παρέργῳ καὶ χωρὶς) πολλοὺς κόπους, πρόχειρος, εὔκολος ἢ 2) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ὅλως διόλȣ ἀκατόρθωτος. 3) ὁ μὴ ἔχων (μὴ ἀσχολούμενος εἰς, ἀνεπιτήδειος πρὸς) ὑποθέσεις (μάλιστα ἐμπορικὰς), (ἐν γέν.) ἀμελὴς, ἀνίκανος, ἀπερίεργος.

Ἀπραγμόνως, ἐπίρ. Χωρὶς πράγματα (φροντίδας, κόπους, δυσκολίας), εὐκόλως.

Ἀπραγμοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπράγμονος ἀνθρώπου, ἀποχὴ ἀπὸ τὰ πολιτικὰ πράγματα, ἀμεριμνία, ἡσυχία, ὀκνηρία.

Ἀπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ ἀποφεύγων (ἰδιαιτ. τὰ πολιτικὰ) πράγματα (ὑποθέσεις, κόπους, δυσκολίας, κρισολογήματα, σκοτούραις), φιλήσυχος· ἀμέριμνος· ἄπειρος τȣ̃ κόσμȣ. 2) (ἐπὶ πραγμ.) = Ἀπραγμάτευτος, εὔκολος, πρόχειρος· ἥσυχος.

Ἀπρακτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀπραγέω. 2) δὲν κατορθόνω τὴν ὑπόθεσίν μου, δὲν ἐπιτυχαίνω τὸν σκοπόν μου, ἀποτυγχάνω.

Ἄπρακτος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ μηδὲν κατορθώσας, ἀποτυχὼν τοῦ σκοποῦ του. » Ἀπράκτους τοὺς πρέσβεις ἀπέπεμψεν, « Ἡρωδ. 2) ἀνενέργητος. » Τὸ φάρμακον ἄπρακτα ἀπεργάζεται τὰ θανάσιμα, « Δσκρ. 3) = Ἀργὸς, ἀχρησίμευτος. » Ἀνήρ—, « Πλ. » Ἄρχων—, « Βυζ., ὁ μὴ ἐν ἐνεργείᾳ, ἀλλ' ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι. » Γῆ—, « Γργ., ἡ μὴ διδȣ̃σα εἰσόδημα. 4) ὁ μὴ ἐργάσιμος. » Ἡμέρα—,« Λκ., ἡ ἑορτάσιμος. 5) (πθ.) ἀκατόρθωτος, ἀτελεσφόρητος, χωρὶς ἔκβασιν (ἀποτέλεσμα), μάταιος, ἡ ἀδιόρθωτος, ἀνοικονόμητος. »Πόλεμος (»Ἔρις, »Ἐλπὶς, »Ὀδύνη κτλ.)—,« Ὁμ. 6) (μὲ δοτ.) ὁ μὴ γενόμενος (πραχθεὶς) ὑπό τινος, ἀποίητος. » Τί τούτων ἄπρακτόν ἐςι τούτοις;« Δμ. (περὶ Παραπρ. 431).

Ἀπράκτως, ἐπίρ. Χωρὶς ἔκβασιν, χωρὶς ἀποτέλεσμα, εἰς μάτην.

Ἀπραξία (ἡ). ἔλλειψις ἢ διακοπὴ πράξεων ꙃ ἐργασίας, ἀργία. 2) = Ἀπραγμοσύνη.

Ἀπρασία (ἡ). ἔλλειψις ἀγοραστῶν, ἀπωλησία, (Τουρκ.) κεσάτι, [ἐκ τοῦ

Ἄπρατος (ὁ, ἡ), [ἀ, πιπράσκω] ὁ μὴ πωληθεὶς ἢ μὴ πωλούμενος, ἀπώλητος.

Ἀπραΰντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καταπραϋνόμενος, ἀνεξιλέωτος· ἀνήμερος.

Ἀπρέπεια (ἡ), = Ἀκοσμία, ἀσχημοσύνη, [ἐκ τοῦ

Ἀπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ἄπρεπος, ἀνάρμοσος· ἄτοπος.

Ἀπρεπία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπρέπεια.

Ἀπρεπῶς, ἐπίρ. Ἔξω τοῦ πρέποντος, ἀναρμόστως.

Ἄπρηκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήκτως, Ἰων ἀντ Ἄπρακτος, -άκτως.

Ἀπρήϋντος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀπραΰντος.

Ἀπριατην, ἐπίρ, Π. δωρεὰν, χωρὶς πληρωμὴν, χάρισμα, [ἐκ τοῦ

;Ἀπρίατος, ος (καὶ Π.) η, ον, [ἀ, πιπράσκω]. Ὁ μὴ πωληθεὶς ἢ μὴ ἀγορασθεὶς ἀλλὰ δοθεὶς χάρισμα.

;Ἄπριγδα καὶ

;Ἀπρικτεὶ, Π. = τῷ

Ἀπρὶξ [ἀ, πρίω;], ἐπίρ. (Κρατῶντας) Σφιγκτὰ, ἀναποσπάστως, ἀχώριστα.

Ἄπριστος (ὁ, ἡ), [ἀ, πρίω]. ἀπριόνιστος.

Ἀπροαιρεσία (ἡ). ἔλλειψις προαιρέσεως (κρίσεως ὀρθῆς καὶ θελήσεως), Ἀπροβουλία, [ἐκ τοῦ

Ἀπροαίρετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-έτως. Ὁ μὴ ἔχων (πράττων τι χωρὶς) προαίρεσιν (ἐλευθέραν θέλησιν ꙃ ἐκλογὴν μετὰ κρίσεως). 2) ὁ γινόμενος χωρὶς τὴν προαίρεσίν τινος, ἀκούσιος, (παρβλ. τῷ

Ἀπροβούλευτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -εύτως. Ὁ μὴ σκεπτόμενος (βουλευόμενος) πρὶν, ἀπροστόχαστος, ἄκριτος. 2) (πθ.) ὁ ἀπροβȣλεύτως γινόμενος, ἀπρομελέτητος· (κυρ. δὲ) ὁ μὴ προσυζητηθεὶς ὑπὸ (μὴ καθυποβληθεὶς προτοῦ εἰς σκέψιν) τῆς βουλῆς, γενόμενος χωρὶς προβȣλεύματος.

Ἀπροβουλία (ἡ). ἔλλειψις σκέψεως, ἀπροστοχασία, ἀκρισία, (ἐπμ.) ἀπόνοια, θρασύτης, [ἐκ τοῦ

Ἀπρόβουλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -βούλως, = Ἀπροβούλευτος, -εύτως.

Ἀπροδιηγήτως, ἐπίρ. Χωρὶς προδιήγησιν (προανάπτυξιν).

Ἀπροσδιορίστως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ δώσῃ τις τὸν ὁρισμὸν τοῦ πράγματος (χωρὶς νὰ τὸ προσδιορίσῃ) προηγουμένως.

Ἀπρόελπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος.

Ἀπρόθεσμος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς προθεσμίας, (ἐναντ. τῷ Ἐμπρόθεσμος).

Ἀπροθέτως, ἐπίρ. Χωρὶς πρόθεσιν (σκοπὸν προηγούμενον), ἀπρομελετήτως, ἀπροσχεδιάστως, ὄχι ἐπιταυτοῦ.

Ἀπρόθυμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ πράττων τι μὲ) προθυμίαν.

Ἀπροϊδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀπρόοπτος, ἀπροσδόκητος. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ προβλέπων, ἀπροστόχαστος.

Ἄπροικος (ἡ). χωρὶς προῖκα.

Ἀπρόϊτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) ίτως, [ἀ, πρόειμι]. Ὁ μὴ ἐβγαίνων ἀπὸ (καθήμενος πάντοτε εἰς) τὸν οἶκόν του.

Ἀπροκάλυπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κάλυμμα (σκέπασμα) ἐμπρός του, φανερὸς, (μτφορ.) εἰλικρινὴς, ἀνυπόκριτος.

Ἀπροκαλύπτως, ἐπίρ. Χωρὶς προκάλυμμα, φανερὰ, παῤῥησίᾳ, ἀπροφασίστως.

Ἀπροκατασκεύαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κατεσκευασμένος προτοῦ, ἀπροετοίμαστος ἀκαλλώπιστος.

Ἀπροκοπία (ἡ). ἔλλειψις (τὸ ἐναντ. τῆς) προκοπῆς, [ἐκ τοῦ

Ἀπρόκοπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προκόπτων, μὴ κάμνων καμμίαν προκοπὴν, (χυδ.) ἀνηπρόκοπος.

Ἀπρόληπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προληφθεὶς ὑπὸ

πνος, ἔχων (ἐπμ.) καιρὸν ἀκόμη νὰ γένη. 2) (σπν.) ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (οἴκοθεν) ἄδηλος. 3) ἐλεύθερος ἀπὸ προλήψεις

Ἀπρομήθεια (ἡ). ἔλλειψις προμηθείας προβλέψεως), ἀπρονοησία.

Ἀπρομήθητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προβλεφθεὶς ἢ μὴ προβλέπων, ἀπρονόητος.

Ἀπρονοησία (ἡ). τὸ μὴ προνοεῖν, ἀπροσοχασία.

Ἀπρονοητέω ῶ, Μ. ήσω. Δὲν προστοχάζομαι, Ε μαι-

Ἀπρονόητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προνοῶν (προβλέπων, φροντίζων πρωτοῦ) περί τινος, ἀπροστόχαστος. 2) (πθ.) ὁ μὴ προβλεπόμενος ἢ μὴ δυνάμενος προβλεφθῆναι· διοικούμενος χωρὶς πρόνοιαν.

Ἀπρονοήτως, ἐπίρ. Χωρὶς πρόνοιαν, ἀπροστοχάστως.

Ἀπρονόμευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προνομευθεὶς (λαφυραγωγηθεὶς) ἢ μὴ δυνάμενος προνομευθῆναι, ἀκούρσευτος.

Ἀπρόξενος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πρόξενον, ἀλλοδαπός.

Ἀπροοιμίαστος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν χωρὶς προοίμια.

Ἀπρόοπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν προεῖδεν ἢ δὲν δύναται νὰ προΐδῃ τις, ἀπροόρατος, ἀπροσδόκητος, αἰφνίδιος. ||. »Ἐξ (» Ἀπὸ τοῦ) ἀπροόπτου, « = τῷ

Ἀπροόπτως, ἐπίρ. Ἀπροσδοκήτως, αἰφνιδίως.

Ἀπροόρατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -άτως, = Ἀπρόοπτος, -όπτως.

Ἀπροπτωσία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀπρόπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προπίπτων (κλίνων, συγκατανεύων, συγκατατιθέμενος) εὐκόλως, ἐφεκτικός, (συγχ. τῷ Ἀπρόσπτωτος).

Ἀπροσάντητος (ὁ, ἡ). ἀσυναπάντητος, ἀπρόσιτος.

Ἀπροσαύδητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. κανεὶς (ἢ ὅς τις κανένα) δὲν ὁμιλεῖ (προσαυδᾷ), Ἀπροσηγόρητος.

Ἀπρόσβατος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου δὲν δύναταί τις οὔτε νὰ πλησιάσῃ.

Ἀπρόσβλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν προσέβαλεν ἢ δὲν δύναται νὰ προσβάλῃ τις, ἀπολέμητος· ἀπλησίαστος.

Ἀπροσδεής, έος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ μὴ χρειαζόμενος καὶ ἄλλο τι.

Ἀπρόσδεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δεχόμενος κἀνένα (ἢ τὸν ὁπ. κἀνεὶς δὲν δέχεται) πλησίον του, ἀπλησίαστος, ἀπαράδεκτος.

Ἀπροσδιόνυσος (ὁ, ἡ). (κυρ.) ὁ μὴ ἁρμόζων εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Διονύσου, (ἐν γεν.) ἀνάρμοστος, παράκαιρος, ἄτοπος.

Ἀπροσδιόριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσδιωρισμένος, μὴ ἔχων προσδιορισμόν. » Τῶν ὡρισμένων προτάσεων, αἱ μὲν ἀπροσδιόριστοι, « Ἀριστ.

Ἀπροσδιορίστως, ἐπίρ. Χωρὶς προσδιορισμόν.

Ἀπροσδόκητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσδοκώμενος (καὶ [ἐνεργ.] μὴ προσδοκῶν), ἀνέλπιστος, ἀνεπάντεχος. || »Ἐξ ἀπροσδοκήτου, = τῷ

Ἀπροσδοκήτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ ἀπαντεχαίνῃ τις, παρ' ἐλπίδα, ἐξ ἀπροόπτου.

Ἀπροσέγγιστος (ὁ, ἡ), = Ἀπρόσιτος, ἀπλησίαστος.

Ἀπρόσεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσέχων.

Ἀπροσέλευστος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ προσέλθῃ, Ἀπρόσιτος.

Ἀπροσεξία (ἡ). τὸ μὴ προσέχειν, ἔλλειψις προσοχῆς.

Ἀπροσηγόρητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον κἀνεὶς δὲν ἐχαιρέτησε (δὲν ὡμίλησε).

Ἀπροσηγορία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀπροσήγορος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χαιρετῶν (προσαγορεύων) τινα, ἀμίλητος, ἀκοινώνητος, ἄγριος.

Ἀπρόσθικτος (ὁ, ἡ). ἀνέγγικτος, ἄψαυστος, ἀπλησίαστος.

Ἀπρόσικτος (ὁ, ἡ), [ἀ, προσικνέομαι], = τῷ

Ἀπρόσιτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ίτως, [ἀ, πρόσειμι]. εἰς τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ πλησιάσῃ, ἀπλησίαστος, ἀπροσέγγιστος κτλ.

Ἀπρόσκεπτος (ὁ, ἡ). ἀπρόοπτος, ἀπρομελέτητος· ἀπροβούλευτος· ἀπροστόχαστος, ἀπρόσεκτος.

Ἀπροσκέπτως, ἐπίρ. Χωρὶς προμελέτης, ἀπροστοχάστως, ἐξ ἀπροόπτου.

Ἀπρόσκλητος (ὁ, ἡ). ἀπροσκάλεστος· »Δίκη—, « Δμ., ἡ χωρὶς κλητῆρος, ἀμάρτυρος.

Ἀπροσκλινής, έος, (ἢ ἐπίρ.) -κλινῶς, = τῷ

Ἀπρόσκλιτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κλίσιν (προσπάθειαν) εἰς.

Ἀπρόσκοπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ προσκεπτόμενος, Ἀπρόσκεπτος.

Ἀπρόσκοπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσκόπτων (σκοντάφτων, προσκρούων) εἴς τι, ὁ μὴ σκανδαλίζων τινὰ ἢ μὴ σκανδαλιζόμενος ὑπό τινος.

Ἀπροσκόπτως, ἐπίρ. Ἀσκανδαλίστως κτλ.

Ἀπροσκορής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προξενῶν κόρον (πλησμονήν, ἀηδίαν), ἀβάρετος.

Ἀπρόσκρουστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσκρούων εἴς τινα, ἀσκανδάλιστος, ἀπείρακτος.

Ἀπρόσληπτος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ. μὲ γεν.) ὁ μὴ προσλαμβάνων τι, ἀνεπίδεκτος. 2) (πθ.) ὁ μὴ προσλαμβανόμενος ὑπό τινος, ἀπαράδεκτος.

Ἀπρόσλογος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἁρμόζων εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος, ἄτοπος, παράκαιρος.

Ἀπροσλόγως, ἐπίρ. Ἀναρμόστως ὡς πρὸς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος.

;Ἀπρόσμαστος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀπροτίμαστος.

Ἀπροσμάχητος καὶ

Ἀπρόσμαχος (ὁ, ἡ). πρὸς τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ κάμῃ μάχην (ν' ἀντισταθῇ), ἀκαταμάχητος.

Ἀπροσμηχάνητος καὶ

Ἀπροσμήχανος (ὁ, ἡ). διὰ τὸν ὁπ. μηχανὴ (τρόπος, μέσον ἐπιχειρήσεως) δὲν ὑπάρχει ἢ δὲν ἰσχύει.

Ἀπροσμιγής, έος καὶ

Ἀπρόσμικτος (ὁ, ἡ), = Ἀπροσέγγιστος, Ἀπρόσιτος· Ἀκοινώνητος.

Ἀπροσόδευτος (ὁ, ἡ). πρὸς τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ὁδεύσῃ (νὰ προχωρήσῃ), δύσβατος.

Ἀπρόσοιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -οίστως, [ἀ, προσφέρω]. ἀνοικονόμητος, ἀνυπόφερτος· δύσκολος, ἀκοινώνητος.

Ἀπροσόμιλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσομιλῶν (συναναστρεφόμενος) τινα, ἀνομίλητος, ἀκοινώνητος.

Ἀπρόσοπτος καὶ

Ἀπροσόρατος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναται (δὲν τολμᾷ) τις νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον, φοβερός, ἄγριος.

Ἀπροσόρμιστος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου δὲν δύναταί τις νὰ προσορμισθῇ (ἀράξῃ).

Ἀπροσπαθής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -παθῶς. Ὁ μὴ ἔχων καμμίαν προσπάθειαν (κλίσιν) εἰς.

Ἀπροσπέλαστος (ὁ, ἡ), = Ἀπροσέγγιστος, ἀπλησίαστος.

† Ἀπρόσπλοκος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πλεχθῇ μὲ ἄλλο τι, ἀσυμβίβαστος.

† Ἀπροσπόριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προστιθέμενος εἰς τοὺς λοιποὺς πορισμούς τινος, (ὅθ. Νμ.) » Ἀπροσπόριστα, « ὅσα, προσκτηθέντα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ καὶ λογιζόμενα ἰδιόκτητά του, νέμεται μὲν, δὲν δύναται δὲ καὶ νὰ διαθέσῃ ὅπως θέλοι, ὁ πατήρ.

† Ἀπρόσπταιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσπταίων (σκοντάπτων), ἢ μὴ κάμνων ἄλλον νὰ προσπταίσῃ, ἀπρόσκοπος, ἀσκανδάλιστος.

Ἀπροσπτωσία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀπρόσπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσπίπτων (προσκρούων ἢ ταπεινούμενος) εὐκόλως, ἀσφαλής, σταθερός, ἀκλόνητος, (συγχ. τῷ Ἀπρόπτωτος).

Ἀπρόσρητος (ὁ, ἡ), = Ἀπροσηγόρητος. »Ἡμέρα—, « Πλδ., καθ' ἣν οὐ γίνονται ἐπισκέψεις.

Ἀπροστάσιον (τὸ) (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρ.) » Ἀπροστασίου δίκη, « Λξ, ἡ κατὰ μετοίκου μὴ ἔχοντος προστάτην, (ἴδ. καὶ τὰς δύο λέξ.).

Ἀπροστάτευτος καὶ

Ἀπροστάτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων προστάτην (ὑπερασπιστήν, ἡγεμόνα κτλ.)

Ἀπρόστομος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἔμπροσθεν στόμα (ἄκραν σουβλερὴν ἢ κοπτερήν).

Ἀπρόσφιλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προσφιλὴς (ἀγαπητός, εὐάρεστος).

Ἀπρόσφορος (ὁ, ἡ). ἀνάρμοστος· ἀνεπιτήδειος· ἀκοινώνητος.

Ἀπροσφυής, οῦς (ὁ, ἡ). ἀνάρμοστος, ἀνεπιτήδειος, (Νικ. Χων.).

Ἀπρόσφυλος (ὁ, ἡ). ἀλλόφυλος, ξένος, ἀλλόκοτος, ἀσυνήθιστος.

Ἀπροσφώνητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ προσφωνήσῃ (ἀνταμώσῃ, ὁμιλήσῃ), ἀνέντευκτος· ἀδυσώπητος.

Ἀπροσψαυστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ προσψαύσῃ (ἐγγίσῃ).

Ἀπροσωπόληπτος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -λήπτως. Ὁ μὴ λαμβάνων πρόσωπον (προσωπίδα), ἀνυπόκριτος (κριτὴς) χωρὶς προσωποληψίαν· ἀμερόληπτος.

Ἀπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς πρόσωπον (προσωπίδα). 2) ἀσχημοπρόσωπος, (χυδ.) κακομούτσουνος. 3) (γρμ.) » Ἀπρόσωπον ῥῆμα, « τὸ ἀπροσώπως (δηλ. μόνον τριτοπροσώπως) σχηματιζόμενον.

Ἀπροτίελπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπρόελπτος.

Ἀπροτίμαστος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, προτί = πρός, μάσσω] =, Ἄψαυστος, ἄθικτος, ἀπείρακτος· Ἀνέφικτος.

Ἀπροτίοπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπρόοπτος.

Ἀπροφανής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀπρόοπτος.

Ἀπροφάσιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ζητῶν (μὴ εὑρίσκων ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος) προφάσεις, πρόθυμος, (ἐπὶ πραγμ.) ἄφευκτος.

Ἀπροφασίστως, ἐπίρ. Χωρὶς προφάσεις, προθύμως, ἀνυπερθέτως, ἀφεύκτως.

Ἀπρόφατος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, πρό, φημί]. ἀπροφήτευτος (ἐπμ. = Ἀπρόοπτος, ἀπροσδόκητος, αἰφνίδιος. 2) τὸν ὁπ. δὲν δύναται ἢ δὲν τολμᾷ τις νὰ προφέρῃ, ἀνέκφραστος, φρικτός, ἢ ἄπειρος.

Ἀπροφάτως, ἐπίρ. Ἐξ ἀπροόπτου, ἀπροσδοκήτως, αἰφνιδίως.

Ἀπροφύλακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προφυλαττόμενος. 2) ἀπὸ τὸν ὁπ. δὲν προφυλάττεται ἢ δὲν δύναται νὰ προφυλαχθῇ τις.

Ἀπροφυλάκτως, ἐπίρ. Χωρὶς προφύλαξιν.

Ἀπταισία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἄπταιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πταίων (σκουντάπτων, [καὶ μτφορ.] σφάλλων, ἀποτυγχάνων), ἀλάνθαστος, ἀναμάρτητος.

Ἀπταίστως, ἐπίρ. Χωρὶς πταῖσμα (λάθος, σφάλμα), ἀλανθάστως.

Ἀπτέον, θετ. τοῦ Ἅπτω.

Ἀπτερέως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀπτέρως.

Ἄπτερος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πτερά, (ἐπμ.) μὴ πετῶν ἢ (μτφορ.) μὴ λησμονούμενος. »Τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος, « Ὀδ. Ρ. Τ. 2) [τὸ ἀ, ἀθρ. ἢ ἐπιτ.] = Ἰσόπτερος ἢ Πολύπτερος, ταχύς. » Ἀπτερος φάτις, « Αἰσχ.

Ἀπτέρυγος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πτέρυγας.

Ἀπτερύομαι (ύσσομαι), Π. [ἀ, ἐπιτ. ἢ πλεονας., πτερύσσομαι]. κτυπῶ τὰ πτερά μου πρὸς ἔνδειξιν χαρᾶς.

Ἀπτέρως, ἐπίρ. Π. μὲ πολλὴν ταχύτητα, ὡσὰν πουλί, ἢ αἰφνιδίως, χωρὶς κρότον, ἐλαφρά.

Ἀπτέρωτος (ὁ, ἡ), = Ἄπτερος.

Ἀπτήν, ῆνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πετῶν, μὴ ἔχων ἀκόμη πτερά.

Ἀπτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αἴσθησιν τῆς ἁφῆς, ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἅπτεσθαι (ἐγγίζειν, πιάνειν).

Ἄπτιλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἀκόμη πτίλον (χνοῦδι, πούπουλον).

Ἄπτιστος (ὁ, ἡ), [ἀ, πτίσσω]. ἀκοπάνιστος· ἀξεφλούδιστος.

Ἀπτοεπής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἄπτοος ἀντὶ ἀπτόητος ἢ ἅπτομαι, ἔπος]. θρασὺς ἢ ἐγγικτικὸς εἰς τὸ λέγειν, αὐθάδης, αθυρόστομος.

Ἀπτόητος καὶ

Ἀπτοίητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ πτοούμενος (τρομάζων), ἄφοβος, ἀξύπναστος.

Ἀπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπόλεμος.

Ἅπτομαι, Μ. ἅψομαι, μσ. τοῦ Ἅπτω.

Ἀπτός, ή, όν. Ὁ τῇ ἁφῇ ὑποπίπτων, πιαστός, χειροπιαστός, ψηλαφητός.

Ἄπτρα (ἡ). τὸ φιτίλι τοῦ λύχνου.

Ἀπτρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄπτρα.

Ἄπτυστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πτύων, μὴ ἐβγάλλων φλέγματα, (ὅθ.) »Βὴξ—, « Ἱπποκρ., ξερόβηχας. 2) (πθ.) ὁ μὴ πτυόμενος (ἐβγαίνων ὡς φλέγμα).

Ἅπτω, Μ. ἅψω (ἀόρ. Ἧψα καὶ μσ. Ἡψάμην, πρκ. [σπν.] Ἧφα καὶ πθ. Ἧμμαι, ἀόρ. Ἥφθην καὶ τὸ θετ. Ἀπτέον). (μὲ αἰτ.) Δένω (Κρεμῶ) ἀπό. » Τὸ δὲ ἅπτειν καὶ δεῖν ταὐτόν ἐστι, « Πλάτ. » Ἧψε βρόχον, « Ἐπγρ. (καὶ μσ.) » Ἀψαμένη βρόχον ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου, « Ὀδ. Λ. (καὶ καταχρ.) » Πάλην ἅπτειν τινί, « Αἰσχλ. ἀντὶ συνάπτειν. 2) [συνηθέστ.] βάλλω (δίδω) φωτιάν, ἀνάπτω. »Ἄπτε, παῖ, λύχνον, « Ἀρσφ. (καὶ μσ.) » Ἀψάμενος δᾷδα, « Φλ. (καὶ πθ.) » Δᾷδα ἡμμένην, « Ἀρσφ. (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) » Δᾷς ἅπτουσα, « Δ. Κάσσ. 3) (μσ. μὲ γεν. καὶ σπν. μὲ αἰτ.) ἐγγίζω, πιάνω (συνκδχ.) ἐπιχειρίζομαι, (κοιν.) καταπιάνομαι, ἀρχινῶ, βάλλω χέρι, δοκιμάζω, (κατ' ἐκτ.) τρώγω, μτφορ.) = Καθάπτομαι, ἐγγίζω μὲ λόγια· ἐρεθίζω, κινῶ τὴν φιλοτιμίαν (τὴν περιέργειαν κτλ.) τινὸς προσβάλλω. » Ἅπτεσθαι νηῶν, ἠδ' ἑλκέμεν εἰς ἅλα, « Ἰλ. Β. » Τίς μου ἥψατο; « Γρφ. » Ἔργου (» Μουσικῆς, » Πολιτείας, » Πολέμου, κτλ.) ἅπτεσθαι, « Πλ. » Ἥπτοντο Σικελίας, « αὐτ. »Καὶ ζώων, ἀγεύστων πρότερον, ἥψαντο, « αὐτ. » Τὰ ὄρνεα καὶ τὰ τετράποδα, ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται, « Θχ. »Σίτου ἅπτεσθαι, « Ὅμ. » Ἅπτεσθαι γυναικός, « Ξεν. » Ἑστεῶτες ἐπὶ τῶν θυρέων, ἀλλήλων ἅπτοντο καταιτιώμενοι, « Ἡρ. » Φαμὲν γὰρ ἐνίοτε τὸν λυποῦντα ἅπτεσθαι ἡμῶν, ἀλλ' οὐχ ἡμᾶς ἐκείνου, « Ἀρστ. » Ταχὺ τοῦ Θεμιστοκλέους ἔοικεν ἅψασθαι τὰ πολιτικὰ πράγματα, « Πλ. » Ἅπτεται δὲ κεφαλῆς κάρον ἐπιφέρων, « Δσκρ., κτυπᾷ ς' τὸ κεφάλι. »Τοῦ φρονεῖν ἢ λογίζεσθαι πεφυκότος ἅπτεται, « Πλ. »Οὐ μὴν ἥπτετό γε τῶν πολλῶν οὗτος ὁ λόγος, « αὐτ., δὲν τοὺς ἔκαμνεν ἐντύπωσιν, δὲν τὸν ἐπίστευαν. 4) κολνῶ, προσκολλῶμαι, πιάνω, σκαλόνω, (ἐπμ.) συνέχομαι, συνοδεύομαι. »Οὐχ ἅπτεται δὲ οὐδὲ κατὰ τὴν κόλλησιν ὁμοίως τὸ δρύϊνον τῶν πευκίνων, « Θφρ. » Τὸ πρῶτον ἐν τῷ Πειραιεῖ ὁ λοιμὸς ἥψατο τῶν ἀνθρώπων, « Θχ. »Λοιμὸς ἁπτόμενος καὶ καρπῶν ἀφορίας, « Πλ. 5) φθάνω (ἐκτείνομαι) ἕως. » Ἅπτεται Ἡρακλέος σταλᾶν, « Πίνδ. (καὶ μὲ δοτ.) » Στάλαισιν ἅπτοντ' Ἡρακλείαις, « αὐτ. »Ὅσαις ἀγλαΐαις ἁπτόμεθα, « αὐτ.

Ἀπτώς, ῶτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πίπτων (ἢ μτφορ.) μὴ σφάλλων, ἄπταιστος.

Ἄπτωτος (ὁ, ἡ), = Ἀπτώς. 2) (γρμτ.) ὁ μὴ ἔχων πτώσεις, ἄκλιτος.

Ἀπτώτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ πίπτῃ (καὶ μτφορ.) νὰ σφάλλῃ τις, ἀναμαρτήτως. 2) (γρμτ.) χωρὶς πτώσεις, ἀκλίτως.

Ἄπυγος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, ότατος). Ὁ μὴ ἔχων (ἔχων δηλ. λιγνὴν) πυγήν.

Ἀπύθμενος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πυθμένα (ῥίζαν, κορμόν, πάτον).

† Ἄπυκνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πυκνός, ἀραιός (μουσ.) ἴδε Πυκνός.

Ἀπύλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πύλην, μὴ κλείων, ἀνοικτός, (μτφορ.) ἀκράτητος, ἀχαλίνωτος.

Ἀπυνδάκωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πύνδακα (πάτον). » Κύλιξ—, « Σοφ.

Ἄπυος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πύον (ἔμπυον), ἀνεμπύαστος.

Ἄπυργος καὶ

Ἀπύργωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πύργους, ἀτείχιστος, ἀνοχύρωτος.

Ἀπύρεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἐλεύθερος ἀπὸ) πυρετόν, χωρὶς θέρμην.

Ἀπυρεξία (ἡ). ἔλλειψις πυρετοῦ τὸ νὰ ἦ ἀ τις-

Ἀπύρετος (ὁ, ἡ), = Ἀπύρεκτος.

Ἀπύρηνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ ἔχων ἁπαλὸν πυρῆνα (κουκκοῦτσι [καὶ Κωμ. ἐπὶ ἰχθ.] κόκκαλον).

Ἀπρομήλη (ἡ), χειρουργ. τι ἐργαλ. (μῆλι) χωρὶς πυρῆνα (κουμπὶ) εἰς τὴν ἄκραν.

Ἄπυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ἀπαιτῶν, γινόμενος χωρίς, μὴ βαλθεὶς ἀκόμη εἰς τὸ) πῦρ. » Οἶκος—, « Ἡσ. » Τροφὴ—, « Σδ » Ἱερὰ ἄπυρα (ἢ ὡς ἐκ τούτου συνκδχ.) » Ἐριννύες ἄπυροι, « Πίνδ. » Λέβης (» Τρίπους κτλ.)—, « Ὅμ., ὁ καινούργιος ἢ πολύτιμος καὶ (ἐπμ.) χρησιμεύων μόνον πρὸς καλλωπισμόν. »Μέλι—, « Λχ., τὸ ἄλλ. Ἄκαπνον. »Χρυσὸς —, « Δ. Σικ. καὶ » Θεῖον—, « Δσκρ., τὸ αὐτοφυές. » Ἄρδις—, « Αἰσχλ., ἡ φαρμακωμένη ἢ ἐρωτική, (ἐπμ.) καίουσα χωρὶς πυρός 2) (ἰατρ.) = Ἀπύρεκτος.

Ἀπύρως, ἐπίρ. Χωρὶς πῦρ, (ἢ ἰατρ.) χωρὶς θέρμην.

Ἀπύρωτος (ὁ, ἡ), = Ἄπυρος μὴ περάσας διὰ τοῦ (κατασκευασθεὶς χωρὶς) πυρός.

Ἄπυστος (ὁ, ἡ). [ὐ, πυνθάνομαι] Π. ὁ μὴ ἀκουσθείς, ἄγνωστος. 2) (ἐνεργ. ἢ μὲ γεν.) ὁ μὴ μαθὼν (ἀκούσας, πληροφορηθείς) τι, ἀνίδεος.

Ἀπύτας, ω ἢ ου (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἠπύτης, κράκτης (κῆρυξ, μεγαλόφωνος, [ἐκ τοῦ

Ἀπύω, Μ. ύσω, Π. Ἰων. Φωνάζω· λέγω (κηρύττω, ἐπικαλοῦμαι ἀνυμνῶ κτλ.) μεγαλοφώνως, (ἐν γέν.) ἠχῶ, βοῦζω.

Ἀπφᾶ (καὶ σπν.) Ἄπφα, (ἄκλ.) ὑποκορ. προσφών. (κυρ.) μεταξὺ ἀδελφῶν, (πρβλ. Ἄππα καὶ Τέττα)

Ἀπφάδιον καὶ Ἀπφίδιον καὶ Ἀπφίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀπφᾶ, (συνήθ.) λέξις χαϊδευτικὴ μεταξὺ ἐρωμένων.

Ἀπφῦς (φῦς), ύος καὶ

Ἀπφῶς, ῶ (ὁ), Δ. (παρασχημ. τοῦ Ἀπφᾶ), = Πάππας.

Ἀπώγων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς πώγωνος, ἀγένειος.

Ἀπῳδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀπᾴδω, [ἐκ τοῦ

Ἀπῳδός (ὁ, ἡ). ὁ ἀπᾴδων, μὴ συμφωνῶν εἰς τὸν τόνον τῆς ᾠδῆς, (μτφορ.) ἀνάρμοστος.

Ἄπωθεν [ἀπό], ἐπίρ. = Ἄποθεν, μακρόθεν.

Ἀπωθέω ῶ καὶ (μσ.) -οῦμαι, Μ. ἀπωθήσω ἢ ἀπώσω, -ομαι (ἀόρ. Ἀπῶσα κτλ. κατὰ τὸ Ὤθω. Κουντῶ Σπρώχνω) μακρὰν ἢ ὀπίσω, ἀμπώχνω, ξεκουντῶ· ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω, ἀποκρούω· ἀποῤῥίπτω, δὲν δέχομαι, (παρβλ. Διωθέω).

† Ἀπώθητος (ὁ, ἡ), = Ἀπωστός.

Ἀπώλεια (ἡ), [ἀπόλλυμι]. χάσιμον ζημία· φθορά, ἀφανισμός· χαμός, ὄλεθρος.

Ἀπωλεσίοικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν τὸν ἀφανισμὸν οἴκου, (κοιν.) σβύνων 'σπίτι

Ἀπώλευτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἵππος) ὁ μὴ πωλοδαμνηθείς, ἄγριος, ἀκαταδάμαστος.

Ἀπωλόμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀπόλλυμι.

Ἀπώμαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μείνας χωρὶς) πῶμα (Τουρκ. καπάκι), ξεστούπωτος.

Ἀπωμίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀποτινάζω τῶν ὤμων μου, ξεφορτόνομαι. » Τοιοῦτον ἄχθος ἀπωμισάμενος, « Ἀν. Κομν. ΣΤ'.

Ἀπωμοσία κα.
Ἀπώμοσις, εως (ἡ), = Ἀπόμωσις, ἡ μεθ' ὅρκου ἄρνησις, ἐξώμοσις.
Ἀπωμοτικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς, = Ἀπομωτικός.
Ἀπώμοτος (ὁ, ἡ), [ἀπόμνυμι]. ὁ μεθ' ὅρκου ἀπαρνούμενος (ἐνεργ. καὶ πθ.) ἢ ἀπαρνητέος· (ἐπμ.) φευκτέος, ἀποτρόπαιος ἢ ἀπηγορευμένος ἢ ἀδύνατος γενέσθαι, ἀνέλπιστος. » Χρημάτων ἄελπτον οὐδὲν, οὐδ' ἀπώμοτον, οὐδὲ θαυμαστὸν, « Ἀρχίλ.
Ἀπὼν, οῦσα, ὸν, μτχ. τοῦ Ἄπειμι ('λείπω).
Ἀπωνάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀπονίνημι.
Ἀπώρυξ, υγος (ἡ). αὐλάκι νεροῦ ὑπόγειον, ὑδραγωγεῖον. 2) = Κατώρυξ, καταβολάδα.
Ἀπώρωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. κόκκαλον συντριμμένον) τὸ ὁπ. δὲν ἀπέκτησε πωρὶ (δὲν ἐκόλλησε, δὲν ἔδεσεν) ἀκόμη.
Ἀπωσικύματος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. κώπη) ἡ ἀπωθοῦσα τὰ κύματα.
Ἄπωσις, εως (ἡ) καὶ
Ἀπωσμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπωθεῖν, κούντημα ὀπίσω, σπρώξιμον, ξεκούντημα.
Ἀπωστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ ἀπωθεῖν, ἀποκρουστικός.
Ἀπωστὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀπωσθεὶς ἢ δυνάμενος ἀπωσθῆναι, ἀπόβλητος.
Ἀπώτατος, η, ον, (συγκρ. ἀνμλ.). Ὁ κείμενος -
Ἀπωτάτω [ἀπὸ], ἐπίῤ. Ὅσον τὸ δυνατὸν μακρύτερα, καὶ
Ἀπώτερος, α, ον, (συγκρ. ἀνμλ.). Ὁ κείμενος.
Ἀπωτέρω, ἐπίῤ. Πλέον μακρὰν, μακρύτερα.
Ἀπ-ωχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου ὠχρὸν (κίτρινον ἢ χλωμόν).
Ἂρ, Π. (πρὸ συμφ.) καὶ
Ἄρ', (λογογραφ. πρὸ φων.) ἀντὶ
Ἄρα (ψιλ. ὀξ.), μορ. ἢ σύνδ. Συμπερασματ. (ἡ κατὰ λογικὴν βεβαιότητα), λοιπόν, ἑπομένως· » Εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοὶ, « Ἀχ. (ἡ κατ' εἰκασίαν ϗ μετά τινος ἀμφιβολίας), καθὼς φαίνεται· » Θεασάμενος δὲ, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη· « αὐτ. » Ἔμελλεν ἄρα. « αὐτ. » Οὐκ ἄρα μόνον ἔην ἐρίδων γένος, « Ἡσ. (ἡ θαυμαστικῶς ϗ ὡς περιττεύων:) » Οἵοις ἄρ' ἀνθρώποις ξυνὼν ἐλάνθανον, « Πλ. 2) Διστακτ., ἴσως, τάχα. » Εἴ τις ἄρα ἐστὶν ἄξιος, « Δμ. » Ἂν (» Ἐὰν) ἄρα δύνωνται, « Γργ. (καὶ ἐν εἴδει εἰρωνίας) » Ἔξεις ἄρ' ἄνθρωπος χαμαὶ ῥέπων, τὴν πόλιν ἑλεῖν αὐτοβοεί; « Ἀρσφ. » Καὶ τοῦτο ἀκούω σε λέγειν, ὡς ἄρα τρεῖς σε γραψάμενοι πρότερον κτλ, » Δμ. 3) (παρὰ ποιητ. μάλιστα) Παραπληρωματ. (σημ. ἢ μηδὲν σχεδὸν, ἢ ἀνεξήγητόν τι:) » Ἂψ δ' ἄρ', ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἕζετο, καδδ' ἄρα πήρην θῆκεν, « Ὀδ. Ρ. ‖. (συγκ. ἐνίοτε μὲ τὸ
Ἆρα (ψιλ. περισπ.), σύνδ. Ἐρωτηματ. [ἢ = Ἦ ἄρα ἢ Δ. ἀντὶ Ἢ ῥα], ὁρᾷ γε; τάχα; καὶ λοιπόν; » Ἆρα παυστέ φενακίζων; « Ἀρσφ. » Ἆρά γε ταῦτ' ἄρ' ἐγὼ ποτ' ὄψομαι; « αὐτ. » Ἄρ' οὖν, ἔφασαν, μὴ καὶ ἡμῖν ἐναντιώσεται; « Ξεν. » Ἆρά ποτε τὴν ἱεράν σου κεφαλὴν περιπτύξομαι; « Συν. ‖ (παρὰ ποιητ. ἐκλαμβ. καὶ παραπληρωματ. ἀντὶ τοῦ Ἄρα).
Ἀρὰ, ᾶς (ἡ). (ἐν γέν.) δέησις, ἱκεσία, εὐχή (ἢ ἐπὶ καλοῦ ἢ ἐπὶ κακοῦ), (ὅθεν 2) (συνηθ.) κατάρα. 3) (συνκδ.) βλάβη, συμφορὰ, δυστύχημα, ζημία.
† Ἀραβδος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἄῤῥαβδος, χωρὶς ῥάβδον.
Ἀραβέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. Κάμνω κρότον βροντῶ, κτυπῶ. » Ἀράβησε τεύχεα, « Ἰλ. Ε (καὶ μτβτ.) » Ἀράβησαν ὀδόντας, « Ἀπλλν., [ἐκ τοῦ
Ἄραβος (ὁ), Π. [ἀράσσω]. ὁ κρότος (κτύπος) σκληρῶν σωμάτων συγκρουομένων. » Ὀδόντων —, « Ὅμ., Ἡσ. » Τυμπάνων —, « Αἰλ., (παρβλ. Ἄραβος).
Ἀράγδην, ἐπίῤ. Μὲ κρότον, μὲ -
Ἄραγμα (τὸ), = τῷ
Ἀραγμὸς (ὁ), [ἀράσσω]. κτύπημα (σύγκρουσις) σκληρῶν σωμάτων, (ἐν γέν.) κρότος, θόρυβος·
Ἀραδιούργητος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἀῤῥαδιούργητος.
Ἄραδος (ὁ), [ἀράσσω]. ταραχὴ, ἀνησυχία, (ἰατρ.) στενοχωρία, καρδιοχτύπι· ἀνακάτωσις, γουργουρητὸν, (παρβλ. Ἄραβος).
Ἀράζω, ἴδε (ὀρθότ.) Ἀῤῥάζω.
Ἆραι. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Αἴρω.
Ἀραιόδους, όδοντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιὰ τὰ ὀδόντια. » Οἱ ἀραιόδοντες, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, βραχυβιώτεροι, « Ἀρστ.
Ἀραιόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιὰς τρίχας (μαλλιὰ), (παρβλ. Ψεδνός).
Ἀραιόπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιοὺς τοὺς πόρους τοῦ σώματος.
Ἀραιὸς [αἴρω], ά, όν. Ἀρὺς, μὴ πυκνός· ἔχων μεταξὺ διαστήματα ἢ πόρους χαλαρὸς καὶ ἀνοικτὸς, σπογγοειδὴς, (ἐπμ.) ἐλαφρὸς, εὐκολοσήκωτος (ὅθεν καὶ ἡ ἐτυμολογία τῆς λέξ.), λεπτὸς, φτενός· λιγνός. ἁπαλός, χαῦνος, (συνκδχ.) ἀδύνατος, ἀργοκίνητος, (καὶ κατ' ἔκτ.) μικρὸς, ὀλίγος· στενός· εὔθραυστος. » Σφυγμὸς —, « Ἱππκρ. » Ναῦς (» Γλῶσσα) —, « Ἡσ. » Κνήμη, » Εἴσοδος) — « Ὅμ. » Πνεῦμα (καὶ μτφορ. Ἦθος) —, « Σιμπλ. ‖. » Γαστὴρ —, « Νικ. (καὶ χ. τῆ οὐσ.) » Ἀραιή, « ἡ κοιλία (τὸ προκοίλι) μὲ τὰ ἔντερα, (ὅθεν Μετάραιον = Μεσεντέριον).
Ἀραῖος, α ἢ ος, ον. (ἐν γέν.) Ὁ ἄξιος (ἢ ὁ ἀποκτώμενος διὰ) ἀρᾶς (εὐχῆς), εὐκταῖος. 2) ὁ ἐπακούων (ἐκτελῶν) τὰς ἀρὰς, ἱκέσιος. 3) (συνήθ.) = Κατάρατος. 4) ὁ ἐπισύρων κατάραν ἢ δυστύχημα κατά τινος, Ἀλάστωρ, Ἀλιτήριος.
Ἀραιόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιὰς (ὄχι σφικτὰς) σάρκας.
Ἀραιόστημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιὸν στημόνι.
Ἀραιόστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιοὺς στύλους.
Ἀραιοσύγκριτος (ὁ, ἡ), = Ἀραιόπορος.
Ἀραιότης, (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀραιοῦ.
Ἀραιόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιὰ τὰ φύλλα, μὴ πυκνόφυλλος.
Ἀραιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀραιὸν (ἀρὺ, χαῦνον, ἁπαλὸν κτλ.), ἀραιώνω.
Ἀραίωμα (τὸ). τὸ ἀραιωμένον μέρος. ὁ μεταξὺ ἄδειος τόπος, διάστημα, χαραμάδα.
Ἀραίως, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει ἀρᾶς (εὐχῆς ἢ κατάρας).
Ἀραιῶς, ἐπίῤ. Ἀρηὰ κτλ. 2 (χρον.) ὄχι συχνὰ, σπανίως, ἀρηὰ καὶ ποῦ, πότε ϗ πότε.
Ἀραίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀραιοῦν, χαύνωσις κτλ, (χυδ.) ἄρηεμμα.
Ἀραιωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ κάμνων (ἢ δυνάμενος νὰ κάμῃ) τι ἀρύ· (ἰατρ.) διαλυτικός.
† Ἀράκη (κτη), ης (ἡ), Αἰολ. [;], εἶδ. φιάλης.
Ἀράκιον (τὸ) καὶ
Ἀρακὶς, ἴδος (ἡ), καὶ
Ἀρακίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ
Ἄρακος (ὁ), [;], εἶδος ὀσπρίου, ὁ ἀρακᾶς (παραβλ. Λάθυρος καὶ Ὦχρος).
Ἀραξίχειρ, ειρος καὶ
Ἀραξίχειρος, ου (ὁ), Π. ὁ κτυπούμενος (ἀρασσόμενος) μὲ τὸ χέρι, (ἐπίθ. τυμπάνου, ὁμοίου μὲ τὸ Τουρκ. Τέφι).
Ἄραο, Π. ἀντὶ Ἤρω, (β'. ἑν. πρσ. τοῦ) μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Αἴρω, ἢ 2) τοῦ παρτ. τοῦ Ἀράω.
Ἀράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. (ἐν γέν.) Εὔχομαι, προσεύχομαι, ζητῶ ἀπὸ (παρακαλῶ, ἐπικαλοῦμαι, ἢ ὑπόσχομαι εἰς) τὸν θεὸν, (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) καταρῶμαι.
; Ἀραρημένος, η, ον, ἀντὶ Ἀρηρεμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀραρίσκω.
† Ἀραρίζω, = Ἀῤῥάζω.
Ἀραρίσκω [† Ἄρω], Μ ἄρσω; (παρτ. Ἀράρισκον, ἀόρ. Ἦρ[Ἄρ]σα καὶ [συχνότ.] Ἤ[Ἀ]ραρον, πρκ. [ἀντὶ ἐνς] Ἄρα[ρη]ρα, ὑπερσ. [ἀντὶ παρτ.] Ἠ[Ἀ]ρήρειν ἢ Ἀράρειν, πθ. πρκ. Ἀρήρεμαι [ὅθ ἡ μτχ. Ἀρηρεμένος] ἀόρ. πθ. [σπν.] Ἀρθῆναι, μσ. [ἀντὶ πθ.] ἀόρ. Ἀραρέσθαι καὶ [ἀντὶ ἐνεργ.] Ἄρσασθαι. Ἡ δὲ Αἰολ. μτχ. Ἀρμενος [περὶ ἧς ὅρα ἐν οἰκείῳ τόπῳ] θεωρητέα μᾶλλον ὡς ἐπίθετον), Π. Ἁρμόζω, προσ(συν)αρμόζω, ταιριάζω, ἑνόνω· στερεόνω, τοποθετῶ ἀνηκόντως, καλοθέτω, συγυρίζω· ἑτοιμάζω, ἁρματόνω, προμηθεύω μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα· ἀναπαύω, εὐχαριστῶ. ‖. (ἀμτβτ) εἶμαι στερεῶς προσηρμοσμένος κτλ. ἢ ἀμετατρέπτως ἀποφασισμένος (ὅθεν ὁ πρκ. » Ἄραρεν, « Εὐρ., Ἀχ., δὲν γίνεται ἀλλέως)· ἁρμόζω, ἀρέσκω, εὐαρεστῶ κτλ.
Ἄραρον, Π. ἀντὶ Ἤραρον, ἀόρ. β. καὶ
Ἀραρὼς, υῖα, ὸς, ἀντὶ Ἀρηρὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀραρίσκω, (ἴδε καὶ Ἄρηρα).
Ἀραρότως, ἐπίῤ. ἀντὶ Ἀρηρότως.
Ἄρας, ασα, αν, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. καὶ
Ἄρασθαι, μσ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Αἴρω.
Ἀρᾶσθαι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀράομαι.
Ἀράσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἄξιος ἀρᾶς (εὐχῆς ἢ κατάρας), εὐκταῖος ἢ ἀπευκταῖος. 2) (ἐνεργ.) ὁ ἀρώμενος (εὐχόμενος ἢ καταρώμενος).
Ἀράσσω [ᾰ, ἐπιτ., ῥάσσω], Μ. άξω. Κτυπῶ τι μὲ κρότον· συντρίβω.
Ἀρατήριον (τὸ). τόπος προσευχῆς (ἀρᾶς), εὐκτήριον.

Ἀρατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων ἢ ἐπιῤῥεπὴς πρὸς) ἀράν.
Ἀρατὸς, ἡ, όν. Ὁ ἄξιος (ἢ κατορθωθεὶς δι') ἀρᾶς (εὐχῆς ἢ κατάρας), εὐκταῖος, ἐπιθυμητὸς, ἢ ἀπευκταῖος, ἀποτρόπαιος.
Ἀράτω (γ'. ἑν. πρσ. τοῦ) ἀόρ. ά. τῆς πρς. τοῦ Αἴρω.
Ἀράχι(κι)δνα, ης (ἡ). φυτὸν ἀρακοειδές.
Ἀραχναῖος, α, ον καὶ
Ἀράχνειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀράχνην, ἀραχνήσιος.
Ἀράχνη (ἡ), = Ἀράχνης, 2) τὸ ὕφασμα τῆς ἀράχνης, ἡ 'ραχνιά. 3 εἶδος θαλασσίου καβούρου, (παρβλ. Μαῖα).
Ἀραχνήεις, εσσα, εν, Π. = Ἀράχνειος. 2) = Ἀραχνοειδής. 3) γεμάτος 'ραχνιαῖς.
Ἀράχνης, ου (ὁ), [ἀὴρ ἢ αἴρω ἢ ἀραιὸς ἴχνος, ἢ ἀναῤῥιχῶμαι]. τὸ γνωστὸν ἔντομον, ὁ ἀνυφαντής.
Ἀραχνία (ἡ). ἡ ἀραχνιά.
Ἀραχνικὸς, ἡ, όν, = Ἀραχναῖος.
Ἀράχνιον (τὸ). = Ἀράχνη, ἀραχνιὰ, (ὅθεν 2) εἶδ. νοσήματος τῶν ἐλαιῶν ϗ ἀμπέλων. 3) ὑποκορ. τῆς Ἀράχνης.
Ἀραχνιόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ἀραχνιαῖς, ἀραχνιάζω. 2) σχηματίζω πέριξ τινὸς (σκεπάζω μὲ) ἀραχνοειδές τι ὕφασμα. » Ἠραχνίωκε τοῦ σπληνὸς ἐναίμοισι φλεβίοισι, « Ἱππκρ.
Ἀραχνιώδης, εος καὶ
Ἀραχνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἀραχνίου ὑφάσματος, ὅμοιος μὲ 'ραχνιάν.
Ἀραχνὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀράχνης.
Ἀραχνοϋφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὑφασμένος ὑπὸ (ἢ λεπτὸς ὡς τὸ ὕφασμα τῆς) ἀράχνης.
Ἀραχνώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀραχνοειδής.
Ἀράω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (σπντ.) ἀντὶ Ἀράομαι.
Ἄρβηλος (ὁ), [;]. τὸ στρογγυλὸν κοπίδι τῶν σκυτοτόμων (τσαγγάριδων).
Ἀρβύλη, ης καὶ
Ἀρβυλὶς, ίδος (ἡ), [ἄραβος]. εἶδος ὑποδήματος (διὰ ταῖς λάσπαις). = Πηλοβατίς.
Ἀρβυλόπτερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πτερωτὰς (πτερὰ εἰς τὰς) ἀρβύλας.
Ἀργάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Ἀργήεις.
Ἀργαίνω, Μ ανῶ; Π. εἶμαι λευκὸς (ἀργός). (μτβτ.) λευκαίνω, ἀσπρίζω.
Ἀργαλέος, α, ον, = Ἐργώδης, δύσκολος, ἐπίπονος, δυσκολοκατόρθωτος· βαρὺς, φορτικὸς, ὀχληρός· δεινὸς, χαλεπὸς, ἐπικίνδυνος.
Ἀργαλέως, ἐπίῤ. Ἐπιπόνως, δυσκόλως κτλ.
Ἀργᾶς, ᾶσσα, ᾶν, Π. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Ἀργάεις = Ἀργήεις.
Ἀργᾶς, ᾶ (ὁ), Δ. ὁ ὄφις ἢ δράκων, ἢ εἶδ. ὄφεως, (ὅθεν κατά τινας ἐτυμολογ. τὸ Ἀργειφόντης).
Ἀργείλοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λευκοὺς λόφους.
Ἀργεινὸς, ἡ, όν, Π. = Ἀργεννός.
Ἀργειφόντης, ου (ὁ). (ἐπιθετ.) ὁ Ἑρμῆς ὡς φονεύσας τὸν Ἄργον ἢ ἁπλῶς δράκοντα (ἴδε Ἀργᾶς).
Ἀργέλοφος (ὁ). (ἐν γέν.) κάθε ἄκρα ἄχρηστος (ἀργή, ἀνωφελής), (ἰδιαιτ. δὲ) τὰ ποδάρια τῆς προβατῆς.
Ἄργεμα καὶ Ἄργεμον (τὸ) καὶ
Ἄργεμος (ὁ). πάθος (κηλὶς λευκὴ) τοῦ ὀφθαλμοῦ, (παρβλ. Γλαύκωμα).
Ἀργεμώνη (ἡ), [ἄργεμα, ὀνίνημι], φυτόν τι.
Ἀργεινὸς, ἡ, όν, Π. = Ἀργὸς, λευκός.
Ἀργεστὴρ, ῆρος καὶ Ἀργεστὴς, οῦ (ὁ), Π. λευκὸς, λαμπρός.
Ἀργέστης, ου (ὁ), Π. (ἐν γέν. ἐπίθετ. βροχεροῦ ἢ ὁρμητικοῦ ἀνέμου) ὅστις σκεπάζει τὴν ἀτμοσφαῖραν μὲ λευκὰ νέφη ἢ τὴν θάλασσαν μὲ λευκὰ κύματα, (ἰδιαιτ. δὲ) ὁ ἀπὸ τῆς θερ. δύσ., ὁ κοιν. Μαΐστρος καὶ ἄλλ. Σκίρων κτλ.
Ἀργέτι, δοτ. καὶ Ἀργέτα, αἰτ. τοῦ Ἀργῆς, ἀντὶ Ἀργῆτι(τα).
Ἀργέτις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἀργῆς.
Ἀργέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἀμτβτ) Μένω ἀργὸς (χωρὶς δουλειάν), δὲν κάμνω τίποτε, ἔχω σχόλην, (πθ.) παραμελοῦμαι, μένω χωρὶς ἀποτέλεσμα, δὲν ἐμβαίνω εἰς ἐνέργειαν.
Ἀργήεις, εσσα, εν, Π. καὶ
Ἀργὴς ἢ Ἀργῆς, ῆτος (ὁ), Π. λευκὸς, λαμπρός.
Ἀργῆς ἢ Ἀργῆς, έω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀργᾶς, εἶδ. ὄφεως.
Ἀργηστὴς, οῦ (ὁ), Π. = Ἀργεστής.
Ἀργία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ἀργὸς, νὰ μὴ ἐργάζηται, ὀκνηρία· (ἐκκλ.) ἡ κατὰ τὰς ἑορτὰς διακοπὴ τῆς ἐργασίας, σχόλη.
Ἀργιβόειος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (τρέφων) λευκοὺς βόας.
Ἀργικέραυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τὸν λαμπρὸν καὶ ἀστράπτοντα κεραυνόν.
Ἀργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς ἀργίαν.
Ἄργιλλος (ιλος), ου (ἡ). ἀσπρόχωμα.
Ἀργιλλώδης (ιλώδης), εος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ ὅμοιος μὲ) ἄργιλλον.
Ἀργινόεις, εσσα, εν, Π. λευκόχρους, λευκοειδὴς, ἀσπρουλιάρικος.
Ἀργιόδους, οντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀξεῖς ἢ λευκοὺς (ἀργοὺς) ὀδόντας.
Ἀργιπόδης, ου (ὁ) καὶ
Ἀργίπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ταχεῖς ἢ λευκοὺς (ἀργοὺς) πόδας.
Ἄργμα (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), Π. ἀντὶ Ἄπαργμα, Ἀπαρχή.
Ἀργμένος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἠργμένος, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἄργομαι.
Ἀργολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἀνωφελεῖς λόγους, ματαιολογῶ.
Ἀργολογία (ἡ). ἀνωφελὴς ὁμιλία, ματαιολογία.
Ἀργομέτωπος (ὁ, ἡ). (κυρ. λίθος διὰ κτίσιμον) τοῦ ὁποίου τὸ φαινόμενον εἰς τὴν ὄψιν τοῦ τοίχου μέρος δὲν εἶναι πελεκημένον.
† Ἀργοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τινὰ ἀργὸν (ὀκνηρόν).
Ἀργὸς [ἴδε Ἀργὸς κατωτέρω], ἡ, όν. Λευκὸς, ἄσπρος, (κατ' ἔκτ.) λαμπρὸς, (συνκδχ.) ταχυκίνητος, ὀγλίγωρος.
Ἀργὸς (ὁ, ἡ), [κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ἀεργός]. ὁ μὴ ἐργαζόμενος, ἀκαμάτης. 2) (πθ.) ὁ μὴ ἐργασμένος, ἀδούλευτος, (κυρ. ἐπὶ γῆς) ἀκαλλιέργητος, ἄσπαρτος (ἑπομένως λευκή, ὄχι πρασίνη, καὶ ἐκ τούτου ἡ ἐτυμολογία τοῦ Ἀργὸς ὁ λευκὸς, καθὼς καὶ ἀπὸ τοῦ Λατ. asper ἔγινε τὸ ἄσπρος)· (ἐπὶ λίθων) ἀπελέκητος· (ἐν γέν.) ἀφθείαστος, (ἐπμ.) ἄχρηστος.
Ἀργοτροφέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Τρέφομαι ἀργὸς (χωρὶς νὰ κάμνω τίποτε).
Ἀργοφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων χωρὶς νὰ ἐργάζεται, ἀκαμάτης.
Ἀργυραμοιβικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀργυραμοιβίαν ἢ τὸν ἀργυραμοιβὸν (Τυρκ.) σαῤῥάφικος, (ὅθεν) » Ἀργυραμοιβικὴ, ἡ τέχνη τοῦ ἀργυραμοιβοῦ, (Τυρκ.) σαῤῥαφλίκι.
Ἀργυραμοιβικῶς, ἐπίῤ. Μὲ ἀργυραμοιβικὸν τρόπον, ὡσὰν-
Ἀργυραμοιβὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀμείβων (ἀλλάζων) ἀργυρᾶ κτλ. μὲ ἄλλα νομίσματα, (Τουρκ.) σαῤῥάφης.
Ἀργύρασπις, ιδος (ὁ). (στρατιώτης) ὁ ἔχων (κρατῶν) ἀργυρᾶν ἀσπίδα, (συνκδχ.) ἐπίλεκτος.
Ἀργυρεῖον (τὸ). μεταλλεῖον ἀργύρου. 2) ἐργαστήριον χρυσοχόου ἢ ἀργυραμοιβοῦ
Ἀργύρειος (ὁ, ἡ), Π. καὶ
Ἀργύρεος-οῦς, έα-ᾶ, εον-οῦν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατεσκευασμένος ἀπὸ) ἄργυρον ἀσημένιος. ‖. (οὐσ.) Ἀργυροῦς (ὁ), τὸ ἀργυροῦν νόμισμα.
Ἀργυρευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀργυρεύων, μεταλλευτὴς (δουλεύων εἰς μεταλλεῖον) ἀργύρου.
Ἀργυρεύω, Μ. εύσω. Μεταλλεύω ἄργυρον, δουλεύω (σκάπτω κτλ.) εἰς ἀργυρεῖον.
Ἀργυρηλάτης, ου (ὁ). ὁ δουλεύων (σφυρηλατῶν) τὸν ἄργυρον, (Τουρκ.) κουγιουμτζῆς.
Ἀργυρήλατος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἀργύρου κατεσκευασμένος (διὰ σφυροκοπίας), ἀσημένιος, δουλευμένος μὲ ἀσῆμι.
Ἀργυρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀργύριον.
Ἀργυρίζω, Μ. ίσω. Ἔχω χρῶμα (μορφὴν) ἀργύρου, ὁμοιάζω 'σὰν ἀσῆμι. 2) (μσ. ἢ πθ.) συνάζω (κερδίζω) ἀργύριον, ἀργυρολογῶ.
Ἀργυρικὸς, ἡ, όν. Χρηματικός.
Ἀργυριοθήκη (ἡ). Κιβώτιον (Σενδοῦκι ἢ Ἀρμάρι κτλ.) δι' ἀργυρᾶ νομίσματα ἢ σκεύη.
Ἀργυριοκόπος (ὁ), = Ἀργυροκόπος.
Ἀργύριον (τὸ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Ἄργυρος (ἐν γέν.) τὸ κομμένον ἀσῆμι, νομίσματι ἀργυρᾶ καὶ ἄλλα, (κοιν.) ἄσπρα. 2) (σπν.) ἀντὶ Ἀργυρεῖον.
Ἀργυρὶς, ίδος (ἡ). (ἐν γέν.) κάθε σκεῦος (κυρ. δὲ) ποτῆρι ἀργυροῦν.
Ἀργυρισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀργυρίζεσθαι (κερδίζειν ἀργύρια), ἀργυρολογία.
Ἀργυρίτης, ου (ὁ) καὶ Ἀργυρῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων ἢ πληρονόμενος εἰς) ἄργυρον ἢ ἀργύρια. » Γῆ (» Ψάμμος) —, « Λξ., τὸ ἀσημόχωμα. » Ἀγὼν —, « Πλ., τὸ ἐναντ. τοῦ Στεφανίτης.
Ἀργυρόβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀργ. νευρὰν (βιὸν), (ἐπίθ. τόξου).
Ἀργυρογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ἀργυρογνώμων, ονος (ὁ). ὁ δοκιμάζων (γνωρίζων, διακρίνων) τὸν ἄργυρον, (Τυρκ.) σαῤῥάφης.
Ἀργυροδίνης, ου (ὁ), καὶ
Ἀργυροδίνης, εος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ποταμὸς) ὁ ἔχων δίνας ἀργυρᾶς (ῥεῖθρα διαυγῆ), (καὶ ἐνίοτε φυσικώτερον) ὁ καταιβάζων ἀσημόχωμα.

Ἀργυροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (μορφὴν, χρῶμα, στιλπνότητα) ἀργύρου.
Ἀργυρόηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀργυροῦς ἥλους, στολισμένος μὲ ἀσημοκάρφια.
Ἀργυροθήκη (ἡ). = Ἀργυριοθήκη.
Ἀργυρόθρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καθήμενος εἰς) ἀργυροῦν θρόνον.
Ἀργυροκάπηλος (ὁ). ὁ μεταπωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) ἄργυρον.
Ἀργυροκοπεῖον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου κόπτεται καὶ σφυροκοπεῖται τὸ ἀργύριον, νομισματοκοπεῖον ἢ ἐργαστήριον ἀργυροκόπου, (Τουρκ.) κουγιουμτζίδικον.
Ἀργυροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Δουλεύω, Σφυροκοπῶ) τὸν ἄργυρον, εἶμαι-
Ἀργυροκοπιστήρ, (Κωμ.) ἀντὶ
Ἀργυροκόπος (ὁ). νομισματοκόπος ἢ χρυσικός.
Ἀργυρόκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀργ. στεφάνια ἢ τροχούς
Ἀργυρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω ἀργύριον (κυρ. ἀπὸ συνεισφορὰς), (ἐν γέν.) παίρνω χρήματα.
Ἀργυρολόγητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀργυρολογηθεὶς, καθυποβληθεὶς εἰς (ἢ κατορθωθεὶς μὲ) ἀργυρολογίαν.
Ἀργυρολογία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀργυρολογεῖν, ἡ εἴσπραξις τῶν συνεισφορῶν.
Ἀργυρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀργυρολογῶν, συνάζων συνεισφορὰς, εἰσπράκτωρ.
Ἀργυρομιγής, έος (ὁ, ἡ). μεμιγμένος (ἀνακατωμένος) μὲ ἄργυρον.
Ἀργυρόπεζα (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα πόδας (πέζας) ἀργυροῦς, λάμποντας δηλ. ὑπὸ λευκότητος ἢ στολισμένους μὲ ἀργυροκέντητα σανδάλια.
Ἀργυρόπεζος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ.
Ἀργυρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας ἀργυροῦς. » Δίφρος—, « Ἀρπ.
Ἀργυροπράκτης, ου (ὁ) ὁ εἰσπράττων ἀργύριον (φόρους κτλ.), ἀργυρολόγος, ἢ = Ἀργυροπράτης.
Ἀργυροπρακτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀργυροπράκτην, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Ἀργυροπρακτικὴ, ἡ τέχνη (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ ἀργυροπράκτου.
Ἀργυροπράτης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) ἀργύριον, τραπεζίτης.
Ἀργυροπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ μὲ μετρητά.
Ἀργυρόρριζος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπίθ. ποταμοῦ) ὁ ἀναβρύων ἀπὸ μεταλλεῖον ἀργύρου, (παρβλ. Ἀργυρόφλεψ).
Ἀργυρορρύτης, ου (ὁ), Π. = Ἀργυροδίνης.
Ἄργυρος (ὁ), [ἀργὸς = λευκός]. τὸ γνωστὸν μέταλλον (κοιν.) ἀσῆμι. ‖. » Κοῖλος —, « Ξεν., τὰ ἀσημένια σκεύη, τὰ ἀσημικά. » Χυτος —, « Ἀρστ., ὁ ὑδράργυρος.
Ἀργυροστερής, έος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ στερῶν (κλέπτων) τινος τὸ ἀργύριον.
Ἀργυρότοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τοίχους ἀργ.
Ἀργυρότοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τόξον ἀργυροῦν (λαμπρὸν, ὑαλιστερὸν, πολύτιμον).
Ἀργυροῦς, ᾶ, οῦν, (κατὰ κρ.) ἀντὶ Ἀργύρεος.
Ἀργυροφάλαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀργυρᾶ φάλαρα (ῥάχτια).
Ἀργυροφανής καὶ
Ἀργυροφεγγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων (φαίνων, λάμπων) ὡς ἄργυρος.
Ἀργυρόφλεψ, εβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φλέβας ἀργύρου ἢ ἀργυρᾶς, (παρβλ. Ἀργυρόρριζος).
Ἀργυροφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ ἐπαγρυπνῶν εἰς τὴν φύλαξιν τῶν ἀργυρίων, θησαυροφύλαξ.
Ἀργυροχάλινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀργυροῦν χαλινόν
Ἀργυροχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω (Ἀναλύω) τὸν ἄργυρον, εἶμαι-
Ἀργυροχόος (ὁ). ὁ χύνων (ἀναλύων) τὸν ἄργυρον, (Τουρκ.) κουγιουμτζῆς.
Ἀργυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (καὶ Π. Πληρόνω ἢ Ἀνταμείβω) μὲ ἀργύριον, ἀσημόνω.
Ἀργυρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ ὅμοιος μὲ) ἄργυρον.
Ἀργύρωμα (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) σολίδι ἢ σκεῦος ἀργυροῦν, ἀσημικόν.
Ἀργυρώνητος (ὁ, ἡ). (κυρ. σκλάβος) ἀγορασμένος (ὠνέομαι) μὲ ἀργύριον.
Ἀργύφεος, α, ον καὶ
Ἄργυφος (ὁ, ἡ), Π. [ἀργὸς]. λευκὸς, κάτασπρος.
Ἀργῶς, ἐπίρ. Ἀμελῶς, νωθρῶς· εἰς μάτην, ἀνωφελῶς· χωρὶς λόγον, χωρὶς σκοπόν.
Ἄρδα (ἡ), Ἰων. [ἄρδω]. ῥύπος, λέρα, ἀκαθαρσία (κυρ. ἐξ αἰτίας ἀλείμματος).
Ἀρδάλιον (τὸ), = Ἀρδάνιον.
Ἄρδαλος (ὁ, ἡ), Ἰων. [ἄρδα]. λερωμένος, ἀλειμμένος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) ῥύπος, λέρωμα.
Ἀρδαλόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἰων. ἀλείφω, (συνκδχ.) λερόνω, θολόνω.
Ἀρδάνιον (τὸ). ἀγγεῖον πήλινον (εἰς εἶδος γλάστρας ἢ τοῦ κάτω μέρους στάμνας) ἀπὸ τοῦ ὁποίου ποτίζονται (ἄρδονται) τὰ ζῶα ἢ ῥαντίζονται οἱ συνοδεύοντες νεκρόν.
Ἀρδέεσκε, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἦρδε, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἄρδω.
Ἀρδεία καὶ
Ἄρδευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀρδεύειν, πότισμα, ῥάντισμα, βρέξιμον.
Ἀρδευτής, οῦ (ὁ). ὅστις ἀρδεύει, ποτιστής.
Ἀρδεύω, Μ. εύσω, = Ἄρδω, ποτίζω.
Ἀρδηθμὸς (ὁ), Π. = Ἀρδμός.
Ἄρδην [αἴρω], ἐπίρ. Σηκωτὰ, εἰς τὸν ἀέρα, φοράδην. » Πηδῶντος ἄρδην τάφρων ὕπερ, « Σοφ. » Νέκυν φέρουσαν ἄρδην εἰς τάφον, « Εὐρ. 2) ἐκ θεμελίων, ὅλα ὁμοῦ (χωρὶς ἐξαίρεσιν), ἐξ ὁλοκλήρου, κατὰ κράτος. » Πάντας ἄρδην τοὺς θεοὺς, « Ἀρσφ. » Τὸν τὴν πόλιν ἄρδην ἀνατετροφότα, « Αἰσχ.
Ἄρδην [ἄρδω], ἐπίρ. Ποτίζοντας, ῥαντίζοντας.
Ἀρδιοθήρα (ἡ), [ἄρδις, θηράω]. ἐργαλεῖον χειρουργ. (τσιμπίδι) μὲ τὸ ὁποῖον ἐτραβοῦσαν καὶ ἔβγαλλαν τὰ βέλη ἀπὸ τὰς πληγάς.
Ἄρδιος [ἄσω-ἁρμόζω], εως (ἡ). (κυρ.) ἡ σκληρὴ ἄκρα (μύτη) τῆς σαγίττας. (κατ᾽ ἔκτ.) ἡ σαγίττα, τὸ κοντάρι κτλ.
Ἀρδμὸς (ὁ), Π. = Ἀρδεία. 2) ὁ τόπος ὅπου ποτίζουν τὰ ζῶα, ποτίστρα, [ἐκ τοῦ
Ἄρδω [συγγ. τοῦ ἀλδαίνω ἢ ἀρύομαι], Μ. ἄρσω (ἀόρ. Ἦρσα). Ποτίζω· βρέχω, (συνκδχ.) δροσίζω, (ἐπμ.) τρέφω, αὐξάνω.
Ἀρεία, ας (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἄρειος.
Ἀρειά, ᾶς καὶ Ἰων
Ἀρειή, ῆς (ἡ), Π. [ἀρά]. ἀπειλὴ, φοβερισμός· κατάρα, βλασφημία, (ἴδ. Ἐπήρεια).
Ἀρειθύσανος (ὁ), Π. (περιφρ.), πολεμικος, φιλοπόλεμος, ἐμπειροπόλεμος·(κατὰ λέξ.) θύσανος (φοῦντα, στολίδι) τοῦ Ἄρεος.
Ἀρειμανής. έος καὶ
Ἀρειμάνιος (ὁ, ἡ). ὁ μαινόμενος (ἐνθουσιασμένος) διὰ τὸν Ἄρην (πόλεμον) ἢ ἐν καιρῷ πολέμου, εἰς ἄκρον φιλοπόλεμος.
Ἀρειμανιότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ἀρειμάνιος.
Ἄρειον (τὸ), οὐδ. τοῦ Ἀρείων καὶ
Ἄρειος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων (ἀφιερωμένος) εἰς τὸν Ἄρην, (συνκδχ.) πολεμικὸς, ἀνδρεῖος.
Ἀρειότερος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἀρείων.
Ἀρειότολμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τόλμην Ἄρεος, πολεμικὸς, τολμηρὸς εἰς τὸν πόλεμον.
Ἀρείφατος (ὁ, ἡ), Π. [ἄρης, πέφνε]. φονευμένος ὑπὸ σιδήρου εἰς τὸν πόλεμον. 2) [ἄρης, φημὶ] = Ἄρειος, περίφημος εἰς τοὺς πολέμους.
Ἀρείων, ονος (ὁ, ἡ), Π συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Ἀγαθὸς, καλλήτερος (κυρ.) πολεμικώτερος (ἐπμ.) ἀνδρειότερος κτλ. (ἴδε Ἄριστος).
Ἄρεκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄρρεκτος.
Ἀρέσαι, ἐνεργ. καὶ
Ἀρέσασθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀρέσκω.
Ἀρέσθαι, μσ. ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Αἴρω.
Ἀρέσκεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀρέσκου, ἡ πρὸς τὸ ἀρέσκειν ἐπιθυμία, τὸ νὰ θέλη τις νὰ φαίνεται ἀρεστὸς μὲ εὐγενικὸν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὅμως ἐπὶ κακοῦ) κολακευτικὸν, χαμερπῆ ἢ ἐπιτετηδευμένον τρόπον.
Ἀρέσκευμα (τὸ). προσπάθεια εἰς τὸ ν᾽ ἀρέσῃ τις, κολακεία, ψευτοπολιτικὴ, [ἐκ τοῦ
Ἀρεσκεύομαι, Μ. εύσομαι. Προσπαθῶ (μὲ ἐπιτετηδευμένους κολακευτικοὺς τρόπους) νὰ φανῶ ἀρεστὸς, νὰ ἑλκύσω τὴν εὔνοιάν τινος. 2) (μτβτ.) ἐξιλεόνω.
Ἀρεσκευτικὸς, ή, όν. Ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἀρεσκεύεσθαι, κολακευτικὸς, ὑποχρεωτικός.
Ἄρεσκον, Π. ἀντὶ Ἤρεσκον, παρτ. τοῦ Ἀρέσκω.
Ἄρεσκον (τὸ), οὐδ. τοῦ Ἄρεσκος.
Ἀρέσκον (τό), μτχ. οὐδ. τοῦ Ἀρέσκω.
Ἀρεσκόντως, ἐπίρ. Κατ᾽ ἀρέσκειάν ἢ Πρὸς εὐαρέστησίν τινος, μὲ τρόπον ἀρεστὸν ἢ φιλάρεστον.
† Ἄρεσκος (ὁ, ἡ). ὁ προσπαθῶν (κυρ. μὲ κολακευτικοὺς, χαμερπεῖς ἢ ἐπιτετηδευμένους τρόπους) ν᾽ ἀρέσῃ εἰς ὅλους, [ἐκ τοῦ
Ἀρέσκω [† ἄρω], Μ. ἀρέσω (ἀόρ. Ἤρεσα καὶ μσ. Ἠρεσάμην καὶ πθ. Ἠρέσθην, πρκ. πθ. καὶ μσ. Ἤρεσμαι.), (ἀμτβτ. μὲ δοτ. καὶ Ἀττ. μὲ αἰτ. ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) Εὐαρεστῶ (Εἶμαι ἢ φαίνομαι ἀρεστὸς [κοιν.] Ἀρέσω) εἴς τινα, εἶμαι ἢ μένω εὐχαριστημένος ἀπὸ (εὐαρεστοῦμαι [εὐχαριστοῦμαι] εἴς, [κοιν.] μὲ ἀρέσει) τι. » Τῷ γείτονι βούλει σὺ ἀρέσκειν, « Ξεν. » Ἢν μηδὲν ἀρέσκον λέγῃ, « Θχ. » Εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει, « αὐτ. » Ὁ βίος οὗτος οὐδαμῶς με ἤρεσε, « Πλάτ. » Καὶ ἀρέσει τῷ θεῷ ὑπὲρ μόσχον νέον, « Γρφ. » Τὰ ἀρέσκοντα τοῖς φιλοσόφοις, « Πλ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ κρίσει, « Ἡρ. » Τῷ Σιμωνίδῃ οὐκ ἀρεσκόμενος, « Ἀρστ. » Δεῖ τοῖς

παροῦσιν ἀρέσκεσθαι, « Αχ. (ἢ μὲ ἀπαρ.) » Παρ᾽ ὁποτέρους ἂν ἀρέσκηται ἐλθεῖν, « Θχ. 2) (μτβτ. μὲ αἰτ.) φιλοφρονῶ, περιποιοῦμαι, (ἐπμ.) φιλιόνω (μσ.) συμβιβάζομαι, (κοιν.) τὰ διορθόνω (σπν. μὲ γεν.) χορταίνω. » Ταῦτα δ᾽ ὄπισθεν ἀρεσσόμεθα. « Ἰλ. Δ. » Τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξένον ἀρέσσομαι, « Ὀδ. Θ. » Ἱεροῖς θεοὺς ἀρέσκεσθαι, « Ξεν. » Αἱ δὲ φρένας εὖτ᾽ ἀρέσαντο αἵματος, « Ἡσ. 3) (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) κάμνω τι νὰ φανῇ ἀρεστὸν εἴς τινα. » Σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσκόμενος, « Θγν.
Ἀρέσσασθαι, Π. ἀντὶ Ἀρέσασθαι, (μσ. ἀόρ. ά. τῆς) ἀπαρ. τοῦ Ἀρέσκω.
Ἀρεστὴρ (ὁ). πλακοῦς προσφερόμενος πρὸς ἐξιλέωσιν τῶν θεῶν.
Ἀρεστήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων (γινόμενος) πρὸς ἐξιλέωσιν.
Ἀρεστὸς, ή, όν. Ὁ ἀρέσκων, εὐάρεστος, ἁρμόδιος, εὔλογος.
Ἀρεστῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον εὐάρεστον, εὐχαρίστως.
Ἄρετ᾽, Π. (κατ᾽ ἀποχ.) ἀντὶ Ἤρετο, (γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ) μσ. ἀόρ. β΄. τοῦ Αἴρω.
Ἀρεταλογία (ἡ). ἡ περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας ἄκαιρος ὁμιλία, [ἐκ τοῦ
Ἀρεταλόγος (ὁ). ὁ φλυαρῶν ἀδιακόπως περὶ ἀρετῆς, ἢ ὁ μὴ ἔχων ἄλλο προτέρημα (ἄλλην ἀρετὴν) παρὰ τὴν πολυλογίαν, (οὕτως ὠνομάζοντο εἰς τὴν Ῥώμην βωμολόχοι τινὲς ὑποκρινόμενοι τὸν φιλόσοφον), (παρβλ. Ἠθολόγος καὶ Ζηταρετησιάδης).
Ἀρετάω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐδοκιμῶ, τελεσφορῶ· εὐοδοῦμαι, προκόπτω· ἀκμάζω. 2) (σπν.) ἐπιθυμῶ (φιλοτιμοῦμαι διὰ) τὴν ἀρετήν.
Ἀρετὴ (ἡ), [† ἄρω, ἀρέσκω, ἢ Ἄρης]. (ἐν γέν.) ἡ περί τι ἱκανότης, ἀξιότης, ἐπιτηδειότης, ἐμπειρία, ὑπεροχὴ, καλὴ ἰδιότης, προτέρημα (εἴτε σωματ. εἴτε ψυχ.). » Ἀρετὴ γῆς (ἵππου, ἅρματος, πηγῆς, ἄρχοντος, δικαστοῦ κτλ.), « (κυρ. δὲ καὶ παλαιόθεν) ἡ κατὰ πόλεμον ἀνδρία, παλληκαριά, ἀνδραγαθία. 2) μτγν.) ἡ ἠθικὴ ἕξις τοῦ πράττειν τὸ ἀγαθὸν ἢ ἀποφεύγειν τὸ κακόν. » Μόνη κτημάτων ἡ ἀρετὴ ἀναφαίρετον, « Βασίλ. 2) συνκδχ.) τιμὴ, ὑπόληψις. » Φέρουσα, ἐς μὲν τοὺς πολλοὺς, ἀρετὴν, « Θχ. » Πλούτῳ γὰρ ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ, « Ἡσ.
Ἀρετόω-ῶ, Μ. ώσω. (κατὰ τὴν φιλοσ. τῶν Στωϊκ.) Κάμνω τινὰ ἐνάρετον, (οὗ ἐναντ. τὸ Κακύνω).
Ἄρευς, εος (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Ἄρης.
Ἀρέων, Ἰων. ἀντὶ Ἀρῶν, γεν. πλθ. καὶ
Ἀρῇ, Ἰων. ἀντὶ Ἀρᾷ, δοτ. ἑν. τοῦ
Ἀρή, Ἰων. ἀντὶ Ἀρά.
Ἄρῃ, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. (τὸ α μακρὸν) ἢ β΄. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. (τὸ α βραχὺ) ἀορ. ά τῆς ὑποτ. τοῦ Αἴρω.
Ἄρηα, Ἰων. ἀντὶ Ἄρη, αἰτ. τοῦ Ἄρης.
Ἄρηαι, Ἰων. ἀντὶ Ἄρῃ, β΄. ἑν πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τῆς ὑποτ. τοῦ Αἴρω.
Ἀρηγοσύνη (ἡ), Π. Ἀρωγὴ, βοήθεια.
Ἀρήγω [ἀρὴ ἢ Ἄρης], Μ. ήξω (ἀόρ. Ἤρηξα). (μὲ δοτ.) Βοηθῶ, συνεργῶ, ὠφελῶ. » Τοῖς φίλοις ἀρήγειν, « Ξεν. » Ἀρήγει ποδαγρικοῖς, « Δσκρ. (ἢ χωρὶς πτ.) » Σιγᾶν ἀρήγει, « Αἰσχ., συμφέρει. 2) (μὲ αἰτ. ἢ αἰτ. καὶ δοτ.) ἀποτρέπω (ἀπομακρύνω) ἀπό τινος (τὸν βοηθῶ νὰ μὴ πάθῃ) κακόν τι. » Ζεῦ πάτερ, ἄρηξον δαΐων ἅλωσιν, « Αἰσχλ. » Ἀρῆξαι φόνον δοκεῖ τέκνοις, « Εὐρ., (παρβλ. Ἀμύνω καὶ Ἀρκέω).
Ἀρηγὼν, όνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀρωγὸς, βοηθός,
Ἄρηϊ, Ἰων. Ἄρει, δοτ. τοῦ Ἄρης.
Ἀρηΐθοος (ὁ, ἡ), Π. θοὸς (ταχὺς, ὁρμητικὸς, εὐκίνητος) ὡς ὁ Ἄρης ἢ ἐν τῷ ἄρει (πολέμῳ), (ἐν γέν.) πολεμικός.
Ἀρηϊκτάμενος, η, ον, Π. [ἄρης, κτείνω]. ὁ φονευθεὶς εἰς τὸν πόλεμον.
Ἀρήϊος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄρειος.
Ἀρηΐφατος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀρείφατος.
Ἀρηΐφθογγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολεμικὸν φθόγγον (φωνὴν), μεγαλόφωνος, ἀνδρεῖος
Ἀρηΐφθορος (ὁ, ἡ), Π. [ἄρης, φθείρω]. ὁ φονευθεὶς εἰς τὸν πόλεμον.
Ἀρηΐφιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φίλος (ἀγαπώμενος ὑπὸ) τοῦ Ἄρεος, φιλοπόλεμος, πολεμικός
Ἀρήμεναι, Π. ἀντὶ Ἀρᾶν, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀράω ἀντὶ Ἀράομαι.
Ἀρημένος, η, ον, Π. (πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀράομαι), κατηραμένος· ἀφανισμένος.
Ἀρὴν, Ἰων. ἀντὶ Ἀρὰν, αἰτ. τοῦ Ἀρά.
† Ἀρὴν ἢ Ἄρην (ἀχρ. ὀνομας. τῆς ὁπ. εὔχρ. αἱ πλάγ. πτ.) ἀρνὸς (ἀρνὶ, κτλ.), (ἴδε Ἀρνειὸς ἢ Ἀρνὸς ἢ πρβλ. Ῥήν).
Ἄρηξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀρήγειν, βοήθεια κτλ., (ἴδε Ἀρωγή).
Ἄρηος, Ἰων. ἀντὶ Ἄρεος, γεν. τοῦ Ἄρης.
Ἄρηρα, πρκ. (ἀντὶ ἐνεσ.) καὶ
Ἀρήρειν, (σπν.) ὑπερσ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ Ἀραρίσκω (ἴδε τοῦτο).
Ἀρηρομένος, η, ον, Ἀττ. ἢ Ἰων. πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀρόω.
Ἀρηρότως, ἐπίρ. Ἁρμοζόντως· στερεῶς· ἀσφαλῶς κτλ., [ἐκ τοῦ
Ἀρηρὼς, υῖα, ὸς (μτχ. τοῦ Ἄρηρα), προσηρμοσμένος κτλ.
Ἄρης (ὁ) (ἡ γεν. Ἄρεος, ἡ δοτ. Ἄρεϊ, ἡ αἰτ. Ἄρη ἢ Ἄρην, ἡ κλ. Ἄρες ἢ Π. Ἆρες, [αἴρω-ἀναιρῶ ἢ ἀρά]. ὁ θεὸς τοῦ πολέμου, (κατ᾽ ἔκτ.) ὁ πόλεμος, ἡ μάχη, τὰ ὅπλα κτλ.
Ἀρήτειρα (ἡ), Ἰων. θηλ. τοῦ
Ἀρητὴρ (ὁ), Ἰων. [ἀράομαι]. ἱερεύς.
Ἀρητιὰς, άδος (ἡ), Π. [ἄρης]. πολεμικὴ, φιλοπόλεμος.
Ἀρητὸς, ή, όν, Ἰων. Π. = Ἀρατός.
Ἀρητύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἀρύω.
Ἄρθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἤρθησαν, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τῆς ὁρισ. καὶ
Ἀρθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Αἴρω.
Ἀρθμέω-ῶ [ἀρθμὸς], Μ. ήσω. Ἁρμόζω, συναρμόζω, ἑνόνω, (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) συναρμόζομαι, συμβιβάζομαι.
; Ἀρθμία (ἡ), = Ἀρθμὴ, φιλία, ἕνωσις, ὁμόνοια, συμμαχία, ἡ (κατ᾽ ἄλλ. ἐσφαλμ.) ἀντὶ-
Ἄρθμια (τὰ), οὐδ. τοῦ
Ἄρθμιος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. φίλος, σύμφωνος, [ἐκ τοῦ
Ἀρθμὸς (ὁ), Π. [† ἄρω]. συναρμογὴ, συμφωνία, σχέσις, φιλία, ἕνωσις, ὁμόνοια.
Ἀρθρεμβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω εἰς τὸν τόπον του τὸ ἐξαρθρωμένον μέλος, (ὅθεν
Ἀρθρεμβόλησις, εως (ἡ), τὸ βάλσιμον τοῦ ἐξαρθρωμένου μέλους.
Ἀρθρέμβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμβάλλων τὰ ξεκλειδωμένα (ἢ ἐμβαλλόμενος εἰς τὰ) ἄρθρα τοῦ σώματος. (ὅθεν ‖. Ἀρθρέμβολα (τὰ), βασανιστήριά τινα ὄργανα πρὸς παράλυσιν τῶν ἁρμῶν τοῦ σώματος.
Ἀρθρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄρθρον.
Ἀρθρικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ (ἢ συνιστάμενος ἀπὸ) ἄρθρα, ἔναρθρος, διηρθρωμένος. 2) = τῷ
Ἀρθρικός, ή, όν. Ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) ἀρθρῖτιν.
Ἀρθρῖτις, ιδος (ἡ), (ἐνν. νόσος). ἡ ἀσθένεια τῶν ἄρθρων (ἁρμῶν) τοῦ σώματος, (κοιν.) ῥευματικά.
Ἀρθροκήδης, εος ἢ έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βλάπτων τὰ ἄρθρα (τοὺς ἁρμούς).
Ἄρθρον (τὸ), [† ἄρω]. ἁρμὸς (κλείδωσις) τοῦ σώματος. 2) (πλθ.) τὸ γεννητικὸν μόριον τοῦ θήλεος. 3) τὸ μέρος (τμῆμα) ἑνὸς ὅλου, (ὅθεν) ἡ ὑποδιαίρεσις τῶν κεφαλαίων λόγου ἢ συγγράμματος. 4) ἡ διάρθρωσις (ὁ σχηματισμὸς) τῆς φωνῆς (ἴδε Ἀρθρόω). 5) (γρμτ.) τὸ μέρος τοῦ λόγου τὸ προτασσόμενον τῶν πτωτ.
Ἀρθροπέδη (ἡ), = Γυιοπέδη, πέδικλον.
Ἀρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἔναρθρον, συνδέω μὲ ἁρμοὺς, συναρμόζω (» Κνημὸν δὲ περίσφυρον ἀρθροῦται, « Ἕρμιππ. παρ᾽ Ἀθην.), διορθόνω, κανονίζω· (κυρ. δὲ) προφέρων τὰς λέξεις σχηματίζω τὴν φωνὴν εἰς τρόπον ὥστε ν᾽ ἀκούωνται διακεκριμένα τὰ στοιχεῖα καὶ αἱ συλλαβαί.
Ἀρθρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ἢ δυνατοὺς (γεμάτος ἀπὸ) ἁρμούς.
† Ἀρι [= Ἐρι ἢ συγγ. τοῦ Ἄριστος], μόρ. Ἐπιτατ., ἑνούμενον ἀναποσπάστως μὲ διαφόρους (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ποιητ.) λέξεις.
Ἀρία (ἡ), [;] εἶδ. δρυὸς, ἢ ἄλλ. Φελλόδρυς, καὶ κοιν. Ἀριὰ καὶ Ἀριός.
Ἀριβάσκανος (ὁ, ἡ), Π. φθονερώτατος, βλαπτικώτατος.
Ἀριγνὼς, ῶτος καὶ
Ἀρίγνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γνωστὸς τοῖς πᾶσι, περίφημος (ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ), εὐκολογνώριστος.
Ἀριδάκρυος καὶ
Ἀρίδακρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πρόχειρα (εὔκολα) τὰ δάκρυα. 2) = τῷ
Ἀριδάκρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χύνων (ἢ κάμνων νὰ χύνωνται) πολλὰ δάκρυα, ἄξιος πολλῶν δακρύων, πολυθρήνητος.
Ἀριδείκετος (ὁ, ἡ), Π. [ἀρι, δείκνυμι]. ὁ ὑπὸ πάντων δακτυλοδεικτούμενος, περίφημος, ἔνδοξος, ἐπίσημος.
Ἀρίδηλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δήλως, Π. ὁ τοῖς πᾶσι γνωστὸς, πρόδηλος· ἔνδοξος, περίφημος, ἐξακουστὸς, (συγχ. τῷ-
Ἀρίζηλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ζήλως, Π. = Ἀρίδηλος καὶ τῷ-
Ἀριζήλωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ ζηλωτὸς (ἐπίφθονος), τὸν ὁποῖον ὅλοι ζηλεύουν ἢ πρέπει νὰ ζηλεύουν· ἀξιοζήλευτος, ἔνδοξος, εὐτυχισμένος.
Ἀριήκοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προθύμως ἀκούων ἢ ἐπακούων, εὐπειθὴς, ἢ 2) ἐξάκουστος, περίφημος, (Καλλ.).
Ἀριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ (μὲ τὸ κομμάτι), λογαριάζω· Συν (Συγκατ) αριθμῶ, (συνκδχ.) ἐκλαμβάνω. » Αὐτὰρ ἐγὼ δίχα πάντας ἑταίρους ἠρίθμεον, « Ὀδ. Κ. » Α-

ριθμεῦνται ἐς Ἡρακλῆα, « Θκρ. » Ἀριθμεῖν τι ἐν εὐεργεσίας μέρει, « Δμ.

Ἀριθμηθήμεναι, Π. ἀντὶ Ἀριθμηθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀριθμέω.

Ἀρίθμημα (τό). τὸ μέτρον, ὁ ἀριθμός.

Ἀρίθμησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀριθμεῖν, μέτρημα.

Ἀριθμητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς (ἢ ἐκφράζων) ἀριθμούς· ὁ χρησιμεύων (ἢ ἐπιτήδειος, ἢ ἀσχολούμενος) εἰς τὸ ἀριθμεῖν. ‖. (οὐσ.) » Ἀριθμητική, ἡ τέχνη τοῦ ἀριθμεῖν, καὶ » Ἀριθμητικοί, οἱ περὶ αὐτὴν ἀσχολούμενοι.

Ἀριθμητικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (τοὺς κανόνας) τῆς ἀριθμητικῆς, (ἴδε Γεωμετρικῶς).

Ἀριθμητός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος ἀριθμηθῆναι, εὐκολομέτρητος, εὐκολολογαρίαστος, (ἐπμ.) ὀλιγάριθμος.

Ἀριθμός (ὁ), [†ἄρω]. ποσότης, μέτρον. μέτρημα. » Ποιοῦμαι (καὶ Π. » Δέγομαι) ἀριθμόν, « Ξεν., Ὅμ., μετρῶ, λογαριάζω. » Ὀλίγοι (» Πολλοί, » Παρόμοιοι, » Δώδεκα, » Διακόσιοι κτλ.) ἀριθμὸν (καὶ σπν.) ἀριθμῷ, » Ἓν κεράμιον ἀριθμῷ, « Ξεν. » Ἀριθμὸς ὁδοῦ, « αὐτ. (συνκδχ.) » Εἰς ἀνδρῶν οὐ τελοῦσιν ἀριθμόν, « Ἀθ., δὲν μετροῦνται (δὲν λογαριάζονται) ἄνθρωποι, δὲν ἐμβαίνουν εἰς τὸν λογαριασμόν, (παρβλ. Λόγος). 2) τὸ ἀριθμητ. σημεῖον, (Ἰταλ.) νούμερον. 3) ἀντὶ τοῦ Εἶδος, τρόπος, ἰδιότης. » Πάντας τοὺς ἀριθμοὺς τῆς ἱκετείας, « Δ. Ἀλ. » Ἅπαντας τοὺς ἀριθμοὺς περιλαβών, « Ἰσκρ. 4) τάξις, κλάσις, βαθμός. » Καταλέγεσθαι ἐν τοῖς τακτικοῖς ἀριθμοῖς, « Ξεν. 5) (τρπ.) ποσότης (σωρός) ἀσήμαντος, χωρὶς ἀξίαν καὶ βάρος, (κοιν.) ἵνα γεμίζῃ τὸν τόπον. » Ἀριθμός ἐσμεν, « Ἀρςφ.

Ἀρικύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἡ πολλάκις κυοφοροῦσα, πολύγονος.

Ἀρίμαλον (τό), εἶδ. ὀπωρ. (ἴσ.) = Ὀρειμαλίς.

Ἀριν, ινος καὶ

Ἀρινος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἀῤῥιν.

Ἀρίπικρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλὰ πικρός, πικρότατος.

†Ἀριπρέπεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις–

Ἀριπρεπής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -επέως. Π. ὁ κατὰ πάντα διαπρέπων, κατὰ πολλὰ εὐπρεπής, μεγαλοπρεπής, ἔνδοξος, ἔξοχος, περίφημος, ἐπίσημος.

Ἀρις, ινος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἀῤῥίς.

†Ἀρις, ιδος (ἡ). εἶδος φυτοῦ, (ἴδε Ἀρία ἢ Ἀρίσαρον).

Ἀρίς, ίδος (ἡ). εἶδ. τόξου μὲ τὸ ὁποῖον στρέφουν διάφοροι τεχνῖται τὸ τρυπάνι (τὴν ἀρίδαν). 2) εἶδ. φράκτου ἢ προχώματος. 3) εἶδ. φυτοῦ, = Ἀρις.

Ἀρίσαρον (τό), [ἄρις, ἄρον]. εἶδ. φυτοῦ ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ Ἄρου (ἴδε τὴν λέξιν).

Ἀρίσημος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ σημαντικός, ἐπισημότατος.

Ἀρισθάρματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀριστεύσας (ἢ ἄριστος) εἰς τὸ τρέξιμον τοῦ ἅρματος.

Ἀρισκυδής, έος (ὁ, ἡ), Π. [†ἀρι, σκύζομαι]. κατὰ πολλὰ θυμωμένος.

Ἀρίσταθλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄριστος ἢ ἀριστεύσας ἐν ἄθλοις.

Ἀρισταρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτελῶ ἄριςα τὰ καθήκοντα τοῦ ἄρχοντος, εἶμαι ἄριστος ἄρχων.

Ἀριστάφυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κάμνων) πολλὰ σταφύλια.

Ἀριστάω-ῶ, Μ. ήσω. Γευματίζω, τρώγω τὸ ἄριστον (τὸ μεσημερινὸν φαγεῖ').

Ἀριστεία (ἡ). ἀνδραγαθία, παλληκαριά, κατόρθωμα λαμπρὸν καὶ ἀξιοβράβευτον.

Ἀριστεῖον (τό). βραβεῖον ἀριστείας.

Ἀριστερεύω, Μ. εύσω. Κατέχω τὴν ἀριστερὰν θέσιν, σέκομαι ἐξ ἀριςερῶν. 2) μεταχειρίζομαι τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, εἶμαι ἀριστερόχειρ.

Ἀριστερεών, ῶνος (ὁ), εἶδ φυτ. = (καὶ ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Περιστερεών.

Ἀριςερός [ἄριςος, κατ' εὐφημ.], ά, όν. (τὸ ἐναντ. τοῦ Δεξιός, δηλ.) ὁ πρὸς τὰ ἀριστερὰ κείμενος (εὑρισκόμενος), = Εὐώνυμος, Λαιός, (κοιν.) ζερβός, (τρπ.) ἀνάποδος, ἀνεπιτήδειος, ἀνόητος, (χυδ.) ζαβός, ἀπαίσιος, (ἴδε Ἐπαρίστερος). » Ἡ ἀριςερὰ (ἐνν. χείρ), « (ὅθεν:) » Ἐξ ἀριστερᾶς (ἢ) » Ἐν ἀριςερᾷ (καὶ πλθ.) » Ἐξ ἀριςερῶν, « ἀπὸ τὸ ἀριςερὸν μέρος, (χυδ.) ζερβά, (παρβλ. Δεξιός).

Ἀριστεροστάτης, ου (ὁ). ὁ στεκόμενος ἐξ ἀριστερῶν, κατέχων τὴν ἀριστερὰν θέσιν (κυρ. θεατρικ. χοροῦ ἢ στρατεύμ.).

Ἀριστερόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ μεταχειριζόμενος) μόνην τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, (κοιν.) ζερβός.

Ἀριστεύεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἠρίστευε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀριστεύω.

Ἀρίςευμα (τό), = Ἀριστεία, ἀνδραγάθημα.

Ἀριστεύς, έως (ὁ). ὁ ἀριστεύσας (ἀνδραγαθήσας) εἴτε πολεμ. εἴτε πολιτ., (ἐπμ.) κατέχων τὴν πρώτην θέσιν· ἐπίλεκτος. ἐπίσημος.

Ἀριστευτικός, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος (συνειθισμένος) ν' ἀριστεύῃ, ἀνδρεῖος.

Ἀριστεύω, Μ. εύσω. (κυρ. μὲ γεν.) Εἶμαι ὁ ἄριστος πάντων, (ἐπμ.) ἐξέχω, ὑπερέχω, ὑπερισχύω, νικῶ, πράττω ἀριςείας, ἀνδραγαθῶ· διακρίνομαι μεταξὺ τῶν ἄλλων ἢ κατά τι.

Ἀριστήϊον (τό), Ἰων. ἀντὶ Ἀριστεῖον.

Ἀριστητής, οῦ (ὁ) ἢ

Ἀριστητικός, ή, όν. Ὁ συνηθίζων ν' ἀριστᾷ (νὰ τρώγῃ τῷ μεσημέρι').

Ἀριστίζω, Μ. ίσω. Δίδω γεῦμα εἴς τινα, τὸν προσκαλῶ τῷ μεσημέρι εἰς τὸ τραπέζι μου. ‖. (μσ.) = Ἀριστάω.

Ἀριστίνδην, ἐπίρ. Κατ' ἐκλογὴν ἐκ τῶν (κατὰ γένος, ἢ ἀνδρίαν, ἢ ἀρετὴν) ἀρίστων, (παρβλ. Πλουτίνδην).

Ἀριστόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἄριστα (μὲ κάθε ἄνεσιν ἢ ἐναρέτως).

Ἀριστογένεθλος, Π. ἢ

Ἀριστόγενος (ὁ, ἡ). ὁ γενῶν (παράγων, καρποφορῶν) ἄριστα προϊόντα ἢ τέκνα.

Ἀριστόγονος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ ἀρίστους γονεῖς, καταγόμενος ἀπὸ τὴν καλλητέραν γενεάν.

Ἀριστόδειπνον (τό). γεῦμα διαρκοῦν ἄχρι τοῦ (ἢ ἐπέχον τόπον) δείπνου.

Ἀριστοκράτεια (ἡ). ἡ ὑπὸ τῶν ἀρίστων (τῶν σημαντικωτέρων ἢ ἐναρετωτέρων) συγκειμένη διοίκησις, ἀριςοκρατία. 2) (σπν.) ἡ καλλητέρα διοίκησις.

Ἀριστοκρατέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διοικοῦμαι ἀριστοκρατικῶς.

Ἀριστοκρατία (ἡ), = Ἀριστοκράτεια.

Ἀριστοκρατικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ θέλων, ἀγαπῶν, κλίνων πρὸς) τὴν ἀριστοκρατίαν.

Ἀριστοκρατικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀριστοκρατικὸν τρόπον.

Ἀριστολοχία (ἡ), [ἄριστος, λοχεία], εἶδ φυτ. φημιζομένου τὸ πάλαι διὰ τὰς γεννήσεις.

Ἀριστόμαντις, εως (ὁ, ἡ), Π. ἄριστος (ἐξαίρετος, ἐπιτηδειότατος) μάντις.

Ἀριστόμαχος (ὁ, ἡ), Π. ἄριστος (περίφημος) πολεμιστής.

Ἄριστον (τό). τὸ γεῦμα, (ἢ ἀρχ.) τὸ πρόγευμα, (ἐν γέν.) τὸ πρῶτον φαγεῖ ἀπ' τῆς πρωίας, (ὅθεν κυρ.) οὐδ. τοῦ Ἄριςοι ἢ ἐκ τοῦ Ἄρι, Δ. ἀντὶ Ἦρι = Πρωΐ

Ἀριστόνικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κερδίζων ἢ προξενῶν τὴν ἀρίστην νίκην.

Ἀριστονομία (ἡ). ἡ ἄκρα εὐνομία.

Ἀριστόνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄριστον νοῦν (πνεῦμα, φρόνημα, διάθεσιν).

Ἀριστοποιέω-ῶ, ἢ (μσ.) -έομαι-οῦμαι. Μ. ήσω, -ομαι. Ἑτοιμάζω τὸ γεῦμα ἢ τὸ πρόγευμά μου· γευματίζω ἢ προγευματίζω. ‖. (πθ.) » Τὰ ἀριστοποιούμενα, « τὰ ἑτοιμαζόμενα διὰ τὸ ἄριστον

Ἀριστοπονεύς, έως (ὁ), καὶ

Ἀριστοπόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐργαζόμενος (πονῶν) ἄριστα.

Ἀριστοπόσεια (ἡ), Π. ἀρίστη σύζυγος.

Ἀριστοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄριστα πράττω, εἶμαι εἰς ἀκμαίαν κατάστασιν, εὐτυχῶ.

Ἄριστος [†ἄρω = ἀρέσκω, ἀρετὴ ἢ Ἄρης], η, ον, ὑπερθ. ἀνμλ. τοῦ Ἀγαθός. (κυρ.) ὁ πολεμικώτερος (ἀνδρειότερος, [ἐπμ.] πλουσιώτερος, εὐγενέστερος, [ἐν γέν.] ἀξιώτερος, καλλήτερος) πάντων. ‖ (οὐσ.) » Οἱ ἄριστοι, « οἱ πρῶτοι (σημαντικώτεροι, μεγαλήτεροι) ἑνὸς τόπου. » Τὰ ἄριστα, = Τὰ ἀριστεῖα. ‖. » Ἄριστα, ἐπίρ. Κάλλιστα, πολλὰ (ὅσον τὸ δυνατὸν) καλά, ἐξαίρετα.

Ἀριστοσαλπιγκτής, οῦ (ὁ) (Κωμ.). Ὁ σαλπίζων ἄριςα, ὁ καλλήτερος σαλπιγκτής.

Ἀριστοτέχνης, ου (ὁ), Π. ὁ ἄριστος κατὰ τὴν τέχνην, ὁ καλλήτερος τεχνίτης.

Ἀριστοτόκεια (ἡ), Π. μήτηρ ἀρίστων τέκνων.

Ἀριστοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν ἄριστα τέκνα.

Ἀριστότοκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ ἀρίστους γονεῖς, (κυρ.) υἱὸς ἐνδόξου μητρός.

Ἀριστοφυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ φύσεως ἄριστος, ἢ ὁ ἔχων ἄριστον φυσικόν.

Ἀριστόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ ἀπαιτῶν ἀρίστην (ἰσχυροτάτην) χεῖρα.

Ἀριστώδιν, ινος (ἡ), Π. ἡ γεννῶσα (ὠδύνουσα) ἄριστα τέκνα, = Ἀριστοτόκος, (Π Σιλεντ.).

Ἀρισφαλής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ ἐπισφαλής (σφαλερός, ὀλισθηρός, ἐπικίνδυνος).

Ἀριφανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ λαμπρὸς (φανερός), περίφημος.

Ἀριφραδής, έος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -αδέως, Π. [ἀρι, φράζομαι], = Ἀρίγνωστος, Ἀρίδηλος κτλ., εὐκολογνώριστος.

Ἀρίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ φρόνιμος, φρονιμώτατος ἢ μεγαλόφρων.

Ἀρκάλη (νη), ης (ἡ). τὸ ἀντὶ ἢ τὸ μιτάρι τοῦ ἐργαλειοῦ, (παρβλ. Ἄγνυς ἢ Καῖρος).

Ἄρκειον (τό), εἶδος φυτοῦ (δύο εἰδῶν) ἢ πλατομανδύλα, ἢ τὸ ἀρκουδοβότανον, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ)

Ἄρκειος [ἄρκος], α, ον, = Ἄρκτειος, ἀρκουδήσιος.

Ἀρκεόντως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ἀρκούντως.

Ἀρκεσίγυιος (ὁ, ἡ). Π. [ἀρκέω, γυῖον]. ὁ ἐνδυναμόνων (ἢ δυνατὸς κατὰ) τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἄρκεσις [ἀρκέω], εως (ἡ), βοήθεια· ὠφέλεια.

†Ἄρκεσμα (τό), = Ἄρκος (τό).

Ἀρκετός, ή, όν. Ἀποχρῶν, ἱκανός.

Ἀρκετῶς, ἐπίρ. Ἀρκετά.

Ἀρκεύθινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἀρκευθίδας ἢ ἄρκευθον.

Ἀρκευθίς, ίδος (ἡ). ὁ καρπὸς τῆς ἀρκεύθου, τὸ κεδροκούκουτσον, (κυρ. δὲ ὑποκορ. τοῦ -

Ἄρκευθος (ἡ), εἶδ. δένδρ., (κοιν.) κέδρον καὶ (διὰ τὰ πολλά του ἀγκάθια) κέντρον, (Τουρκ.) ἀρδίτσι.

Ἀρκέω-ῶ [συγγ. τοῦ Ἀρήγω καὶ Ἀλκέω], Μ. έσω. Ἀπομακρύνω (Ἀποδιώκω, Ἐμποδίζω) κακόν τι ἀπό τινος· (μὲ αἰτ. καὶ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) » Οὔ τις οἱ ἤρκεσεν ὄλεθρον, « Ἰλ. Ζ. » Ἀλλ' οὖν ἐγὼ φύλαξα τοῦτό γ' ἀρκέσαι, « Σοφ. » Οὐκ ἀρκέσει τὸ μὴ οὐ θανεῖν, « αὐτ. 2) (μὲ δοτ. ἐλλ. τῆς αἰτ.) βοηθῶ, ὠφελῶ. » Ἄρκεσόν μοι, « Σοφ. » Πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ, « Ὅμ. 3) (συνηθέστ. παρὰ λογογρ. μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. καὶ σπν. μὲ ἀπαρ. ἢ μτχ.) εἶμαι ἀρκετός, φθάνω, = Ἐξ(Ἐπ)αρκῶ, ἠμπορῶ νά. » Οὐδὲ ταῦτά σοι ἤρκεσε, « Θκ. » Πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσαύτην παρασκευήν; « Πλάτ. » Πῶς ἀρκέσω μερίμναις ἐχούσαις συνέχειαν; « Συν. » Οὐκ ἂν ἤρκεσαν ἀπολογούμενοι, « Χρσ. (καὶ τριτοπρσ.) » Οὐ τὰ χωρία μόνον ἀρκεῖ σκέψασθαι, « Ξεν. (καὶ κατ' ἀνάλυσ.) » Ἀρκεῖ ὅτι, » Ἀρκεῖ ἐάν, « αὐτ. (ὅθεν) » Τὰ ἀρκοῦντα, « αὐτ., τὰ ἀρκετά. 4) (σπν.) = Διαρκῶ. » Τούτοις ἡσυχία ἐπὶ πλεῖστον ἀρκεῖ, « Θκ. 5) (σπν. ἀντὶ τοῦ 6) (μσ. ἢ πθ. μὲ δοτ. ἢ μτχ.) μοὶ εἶνέ τι ἀρκετόν, μὲ φθάνει, εὐχαριστοῦμαι εἰς αὐτό. » Ἀρκοῦ τῷ εἶναι, « Ξεν. » Ἀρκούμενοι τοῖς παροῦσι, « Γρφ. Ἠρκοῦντο προσφερόμενοι γάλα, « Διόδ. » Τινὲς ἐνὶ τούτων ἀρκοῦσι τῇ χρήσει, « Δσκρ. » Ἀρκέσω θνήσκουσα, « Σοφ.

Ἄρκηλος (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀρκύλος = Ἀρκτύλος.

Ἄρκιος [ἀρκέω], α ἢ ος, ον, Π. ἀποτρεπτικὸς κακοῦ, βοηθητικός, σωτήριος, ὠφέλιμος. » Ἄρκια νούσων, « Νικ. » Οὔ οἱ ἔπειτα ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας, « Ἰλ. Β. » Νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι, ἠὲ σαωθῆναι, « Ἰλ. Ο. 2) = Ἀρκετός· ἱκανός. » Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω, « Ἡ. » Τίσαι χάριν ἄρκιός εἰμι, « Ἀπλλν. » Ὕλαν πόλιν ἄρκιοι ἄραι, « Καλλ. 3) ἀνάλογος, ἁρμόδιος, μέτριος, ἀρκετὸς (οὔτε πολὺς δηλ. οὔτε ὀλίγος). » Δέμας (» Στόμα, » Κάρηνον κτλ.) ἄρκιον ἢ ἄρκιος, « Ὀππ.

Ἄρκιος, α ἢ ος, ον, Π. = Ἄρκτειος, [ἐκ τοῦ

Ἄρκος, ου (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄρκτος.

Ἄρκος [ἀρκέω], εος-ους (τό), Π. βοήθημα, ἰατρικόν.

Ἀρκούντως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀρκετά, μετρίως, ὅσον χρειάζεται. » Ἀρκούντως ἔχω, « Θκ., = Ἀρκοῦμαι. » Ἀρκούντως ἔχει, « αὐτ., εἶνε ἀρκετόν, φθάνει.

Ἀρκτεία (ἡ). καθιέρωσις τῶν παρθένων εἰς τὴν Ἄρτεμιν, (ἴδε Ἀρκτεύω).

Ἄρκτειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἄρκτον, ἀρκουδήσιος.

Ἀρκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἄρχω ἢ Ἄρχομαι.

Ἀρκτεύω, Μ. εύσω. Ἀφιερόνω ἄρκτον (ἢ ἀντ' αὐτῆς παρθένον, ἢ [ἐν γέν.] ἀπαρχὰς) εἰς τὴν Ἄρτεμιν, (ἴδε Ἄρκτος).

Ἀρκτῆ (ἡ), (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Ἀρκτέη, ἐνν. δορά), τὸ δέρμα τῆς ἀρκούδας, ἀρκουδοτόμαρον.

Ἀρκτικός, ή, όν. Ὁ κείμενος πρὸς ἄρκτον, βόρειος.

Ἀρκτικός, ή, όν. (γρμτ.) Ὁ ἀνήκων (τεθειμένος) εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως.

Ἄρκτιον (τό), φυτ. = Ἄρκειον.

Ἀρκτόμυς, υος (ὁ). εἶδος μικροῦ τετραπόδου, (Γαλλ.) marmotte, [μῦς καὶ

Ἄρκτος (ἡ), ζ. ἡ ἀρκοῦδα. 2) εἶδος μαλακοστράκου (ἀστακοῦ ἢ παγουριοῦ), (Ἀρςτ. Ζ. ε', 16). 3) ἀςερισμός τις (διαιρούμενος εἰς μεγάλην [ἴδε Ἅμαξα] ἢ μικρὰν [ἴδε Κυνόσουρα]), (κοιν.) ἄςρον τῆς τραμουντάνας. 4) (συνκδχ.) τὸ πρὸς ἄρκτον (τὸ ἄλλ. Βόρειον) μέρος τῆς γῆς. 5) (πλθ.) αἱ εἰς τὴν Βραυρῶνα Ἀρτεμ. τῶν Ἀθην. ἀφιερωμέναι μέχρι γάμου δεκαετεῖς παρθένοι, (ἴδε Ἀρκτεύω).

Ἀρκτοῦρος (ὁ), [ἄρκτος, οὐρὰ ἢ οὖρος ἢ ὥρα]. λαμπρός τις ἀστὴρ πλησίον (εἰς τὴν οὐρὰν) τῆς μεγάλης ἄρκτου ἢ περὶ τὴν ζώνην ἢ τὰ σκέλη τοῦ ἀρτοφύλακος.

Ἀρκτοφύλαξ, ακος (ὁ). ἀστερισμός τις (πλησ. τῆς μεγ. ἄρκτου), ὁ ἄλλ. Βοώτης καὶ Ὠρίων, (συγχ. μὲ τόν, ἀποτελοῦντα μέρος αὐτοῦ, Ἀρκτοῦρον).

Ἀρκτόχειρ, ειρος (ὁ). εἶδος τετραπόδου, ἴσ. ὁ Ἀκανθόχοιρος.

Ἀρκτύλος (ὁ), τὸ μικρὸν τῆς ἀρκούδας, ἀρκουδάκι, ἀρκουδόπουλον.

Ἀρκτῷος, α, ον, = Ἀρκτικός.

Ἀρκυοστασία (ἡ). τὸ στήσιμον τῶν κυνηγ. δικτύων καὶ ὁ τόπος ὅπου ςήνονται, τὸ ἄλλ. Ἀρκυστάσιον, [ἐκ τοῦ

Ἀρ("Αρ)κυς, υος (ἡ), [εἴργω]. εἶδος χονδροῦ δικτύου (πλεμμάτι) τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ κυνηγοὶ (κυρ.) διὰ τὰ ἀγρίμια.

Ἀρκυστάσιον (τό). ὁ τόπος ὅπου ςήνονται αἱ ἄρκυς.

Ἀρκύστατος (ὁ, ἡ), Π. ςημένος καθὼς αἱ (ἢ περιφραγμένος ἀπὸ) ἄρκυς. ‖. (οὐσ.) Ἀρκύστατον (τό), = Ἀρκυστάσιον;

Ἀρκυωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω (Παρατηρῶ, Παραμονεύω) τὰς στημένας ἄρκυς, εἶμαι -

Ἀρκυωρός (ὁ), [ἄρκυς, ὥρα]. ὁ παραφυλάττων τὰ στημένα δίκτυα κυνηγός.

Ἄρμα (τό), [αἴρω]. πᾶν ὅ,τι 'παίρνει (σηκόνει, βαςᾷ, [μτφορ.] ὑποφέρει κτλ.) τις, βάρος, φόρτωμα· ἀγγαρεία· δόσιμον· τροφὴ (ἴδε Ἁρμαλιά).

Ἅρμα (τό), [†ἄρω]. ἁμάξι (κυρ. πολεμικὸν ἢ ἱπποδρομικὸν δίτροχον καὶ συρόμενον ἀπὸ ἄλογα). 2) (συνκδχ.) τὰ ἄλογα μαζῆ μὲ (ἢ καὶ χωρὶς) τὸ ἁμάξι, ὅθεν) » Ἅρμα λευκόν, « Ξεν. ἢ » Ἅρμα τρέφειν, « τὸ (μονολεκτ.) Ἁρματοτροφεῖν 3) τόπος τις μεταξὺ Ἀττικ. ἢ Βοιωτ., ἀπὸ τοῦ ὁπ. ὅταν ἤςραπτεν ἐνομίζετο ἀγαθὸς οἰωνός, ἤστραπτε δὲ σπανιώτατα, (ὅθεν ἡ παροιμ.) » Δι' ἅρματος καὶ σπανίως, « Πλ.

Ἁρμᾶ, ᾶς (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἁρμή.

Ἁρμαλιά (ἡ), Π. [†ἄρω]. τροφὴ (κυρ. τὴν ὁπ. 'παίρνει τις μαζῆ του διὰ τὸν δρόμον ἢ μοιράζεται μὲ ἄλλον), ἐφόδιον, (Ἰταλ.) κουμπάνια.

Ἁρμάμαξα (ἡ). εἶδος ἁμάξης σκεπασμένης, (Ἰταλ.) καρέττα, (Τουρκ.) κοτσί.

Ἁρμάτειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων (ἢ χρησιμεύων) εἰς ἅρμα (ἁμάξι, ὄχημα). ‖. » Νόμος —, « Πλ., σκοπὸς πολεμικός, (Γαλλ.) marche. » Μέλος —, « Εὐρ., τὸ θρηνητικόν, μυρολόγι.

Ἁρματεύω, Μ. εύσω, Π. = Ἁρματηλατέω.

Ἁρματηγός (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἄγων (κινῶν) τὸ ἁμάξι.

Ἁρματηλασία (ἡ). τὸ νὰ διώχνῃ (ὁδηγῇ) τις τὸ ἁμάξι, τρέξιμον μὲ ἁμάξι, [ἐκ τοῦ

Ἁρματηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Διώχνω (Ὁδηγῶ, Τρέχω μὲ) τὸ ἁμάξι, εἶμαι -

Ἁρματηλάτης, ου (ὁ). ὁ ἐλαύνων (διώχνων, ὁδηγῶν, τρέχων μὲ) τὸ ἁμάξι, (Ἰταλ.) καροτσιέρης.

Ἁρματήλατος (ὁ, ἡ), Π. (δρόμος) ὁ ὑπὸ ἅρματος ἐλαυνόμενος (πατούμενος, διοδευόμενος), ἁμαξιτός. 2) ὁ ὑπὸ τῶν τροχῶν τοῦ ἅρματος περιστρεφόμενος (καθὼς ὁ Ἰξίων τῆς μυθολογ.)

Ἁρμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἅρμα.

Ἁρματοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω μὲ τὸ ἁμάξι, ἀγωνίζομαι εἰς τὴν ἁρματοδρομίαν.

Ἁρματοδρομία (ἡ). τρέξιμον ἁμαξίων, ἱπποδρομία μὲ ἁμάξια.

Ἁρματοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων μὲ ἁμάξι, ἀγωνιζόμενος εἰς τὴν ἁρματοδρομίαν.

Ἁρματόεις, εσσα, εν, Π. = Ἁρμάτειος.

Ἁρματόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. κτύπος) γινόμενος ἀπὸ ἁμάξια.

Ἁρματομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι ἀπὸ ἁμάξης.

Ἁρματοπηγέω(ποιέω)-ῶ, Μ. ήσω. Πήγνυμι (Κατασκευάζω) ἁμάξι, εἶμαι -

Ἁρματοπηγός(ποιός), οῦ (ὁ). ὁ κατασκευάζων (φθειάνων) ἁμάξια, ἁμαξᾶς.

Ἁρματοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω ἵππους δι' ἅρμα (ἴδε τὴν λέξ.), κρατῶ ἁμάξι μὲ ἄλογα (κυρ.) διὰ τὴν ἁρματοδρομίαν.

Ἁρματοτροφία (ἡ). τὸ νὰ τρέφῃ τις ἄλογα διὰ τὴν ἁρματοδρομίαν.

†Ἁρματοτροχία (ἐσφαλμ. κατά τινας) ἀντὶ

Ἁρματροχιά, ας ἢ ᾶς καὶ

Ἁρματροχιή, ης ἢ ῆς, (Ἰων.). Τὸ σχηματιζόμενον κατὰ γῆς ἴχνος (αὐλάκι) τῶν τροχῶν τοῦ ἅρματος, (κοιν.) ἁμαξιλα.

Ἁρματωλία (ἡ), Κωμ. ἀντὶ Ἁρματηλασία.

Ἀρμενίζω, Μ. ίσω. Ταξειδεύω μὲ πανιά, [ἐκ τοῦ
Ἄρμενος, η, ον, (κυρ. πθ. ἢ μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀραρίσκω), προσηρμοσμένος, προετοιμασμένος· (συνηθ. ὡς ἐπίθ. ἀντὶ) Ἁρμόδιος, 'ταιριασμένος ἢ εὐάρεςος, ἢ ἀναγκαῖος, ἀπαιτούμενος, (ὅθεν ||. οὐσ.) Ἄρμενον (τὸ), (ἐν γέν.) σύνεργον (ὁποιασδήποτε τέχνης), (ἰδιαιτ. δὲ ϗ συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ πανιὰ μὲ τὰ σχοινιὰ κλπ. τοῦ καραβιοῦ.
Ἁρμή (ἡ), Ἰων. [ἄρω], = Ἁρμογή· (ἰατρ.) ἡ συναρμογὴ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, (ἐπὶ πληγ.) = Συνούλωσις, Συῤῥαφὴ κτλ.
Ἁρμηλατέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἁρματηλατέω.
Ἁρμηλάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἁρματηλάτης.
;Ἁρμίως, ἐπίῤ. Π. Ἁρμοῖ.
Ἁρμογή (ἡ), [ἁρμόζω], = Συναρμογή, 'ταίριασμα· συνάφεια, ἕνωσις, τάξις, τακτοποίησις, συμμετρία, ἀναλογία· (μυσ.) = Ἁρμονία.
Ἁρμόδιος [ἁρμόζω], α, ον. 'Ταιριασμένος, κατάλληλος, πρόσφορος· ἀνάλογος. (οὐσ.) Ἁρμόδιοι (οἱ), οἱ συγγενεῖς, οἱ οἰκεῖοι, (κοιν.) οἱ ἐδικοί.
Ἁρμοδίως καὶ
Ἁρμοζόντως, ἐπίῤ. Καταλλήλως, προσφυῶς· ἀναλόγως, [ἐκ τοῦ
Ἁρμόζω [ἁρμός], Μ. όσω, = Συν(;Προσ, Ἐφ)αρμόζω, 'ταιριάζω· ἑνόνω· συνδέω· (μυσ.) ῥυθμίζω· (τρπ.) ἀῤῥαβωνίζω ἢ ὑπανδρεύω· (ἐν γέν.) συμβιβάζω· διευθετῶ, τοποθετῶ καταλλήλως, ταχτοποιῶ· διοικῶ (ὅθ. Ἁρμοςής). ||. (ἀμτβτ.) εἶμαι ἁρμόδιος, 'ταιριάζω, συμφωνῶ, (ὅθ. ἀπρσ.) » Ἁρμόζει, πρέπει· ὠφελεῖ, (καὶ ἡ μτχ.) » Ἁρμόζων, = Ἁρμόδιος. ||. (μσ.) ἀῤῥαβωνίζομαι ἢ ὑπανδρεύομαι· συμβιβάζομαι κτλ.
Ἀρ(Ἀρ)μοῖ, ἐπίῤ. Π. [ἁρμός], = Ἀρτίως, νεωστί, πρὸ ὀλίγου, παρευθύς, ἀμέσως.
Ἁρμολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγων συναρμόζω (συνδέω, ταχτοποιῶ κτλ).
Ἁρμολογία (ἡ). συναρμογή.
;Ἁρμολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συναρμόζων κτλ.
Ἁρμονία (ἡ), = Ἁρμός. 2) (μτφορ.) συνθήκη, συμφωνία, συμβιβασμός· ὁμόνοια. 3) τάξις, εὐταξία· κανονισμός, διάταξις. 4) ἀναλογία, συμμετρία, εὐρυθμία, (μυσ.) τὸ εὔηχον ἀποτέλεσμα τῆς συμφωνίας· σκοπός, ἦχος.
Ἁρμονικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἁρμονίαν· μουσικός.
Ἁρμόνιος (ὁ, ἡ), = Ἁρμόδιος, προσφυής.
Ἁρμονιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς ὁμόνοιαν, μὲ τὸν ὁποῖον καθεὶς 'ταιριάζει (συμβιβάζεται, ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ).
Ἁρμονίως, ἐπίῤ. Μὲ ἁρμονίαν, προσφυῶς.
Ἁρμός (ὁ), [ἄρω], = Ἄρθρον, κόμπος, κλείδωσις (κυρ. τῆς ὠμοπλάτης). (συνκδχ.) τὸ μέρος ὅπου συναρμόζεται (ἀνοιγοκλείει) ἡ θύρα (κτλ.), (Τυρκ.) ῥεζές. 2) (σπν.) ξυλοχάρφι, καὶ 3) (τρπ.) συναρμογή, διοργανισμός.
Ἁρμοσία (ἡ), Π. ἀντὶ
Ἅρμοσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἁρμόζειν, ἕνωσις, συνάφεια, συν(προσ)αρμογή, 'ταίριασμα, (σπν.) διοίκησις, κτλ.
Ἅρμοσμα (τό). πᾶν ὅ,τι εἶνε ἡρμοσμένον ('ταιριασμένον κτλ.), = Ἁρμός.

Ἁρμόσσω, = Ἁρμόττω.
Ἁρμοστήρ, ῆρος καὶ
Ἁρμοστής, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἁρμόζων ('ταιριάζων, συμβιβάζων, ταχτοποιῶν κτλ.) (ἰδιαιτ. δὲ ὁ παρὰ τῶν Λακεδ. ςελλόμενος εἰς τὰς ἀποίκους ἢ συμμάχους ἢ ὑπηκόους πόλεις) διευθυντής, διοικητής, ἔπαρχος κτλ. (ὅθ. Ἐκκλησ.) = Ἐπίσκοπος.
Ἁρμοστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν (ἢ χρησιμεύων, ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ ἁρμόζειν ἢ ἁρμόζεσθαι.
Ἁρμοστός, ή, όν. Ὁ ἁρμοσθεὶς ἢ δυνάμενος ἁρμοσθῆναι· ἁρμόδιος, 'ταιριασμένος, ἀνάλογος κτλ. ||. (οὐσ.) Ἁρμοστή (ἡ), ἡ ἀῤῥαβωνιαστική ἢ ἡ σύζυγος.
Ἁρμόστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἁρμοστής.
Ἁρμόσυνος (ὁ), = Ἁρμοστής· (ἰδιαιτ. δὲ εἰς τὸ πλθ.) οἱ ἐπὶ τῆς εὐταξίας τῶν γυναικῶν διωρισμένοι ἐν Σπάρτῃ ἄρχοντες.
Ἁρμοττόντως, ἐπίῤ. = Ἁρμοζόντως, [ἐκ τοῦ
Ἁρμόττω, Μ. όσω, Ἀττ. ἀντὶ Ἁρμόζω.
Ἄρνα (τόν), αἰτ. τοῦ (ἀχρ.) Ἄρς ἢ Ἀρήν. Ζ. Ἀρνός.
Ἀρνακίς, ίδος (ἡ). τὸ δέρμα (ἢ προβηά) τοῦ ἀρνιοῦ, (κοιν.) ἀρνιακό, (καὶ ἄλλ.) ψοφάκι.
Ἀρνέα (ἡ), = τῷ προηγ.
Ἀρνεῖον (τό). τόπος ὅπου πωλεῖται κρέας ἀρνήσιον.
Ἄρνειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀρνόν, ἀρνήσιος.
Ἀρνειός (ὁ). τὸ ἀρσενικὸν καὶ τέλειον τὴν ἡλικίαν ἀρνί, κριάρι.
Ἀρνεοθοίνης, ου (ὁ), Π. ὁ τρώγων (θοινούμενος, τρεφόμενος μὲ) ἀρνία, ἀρνοφάγος.
Ἀρνέομαι-οῦμαι [ἀ, αἴρω, ἢ ἀρνεύω], Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἠρνησάμην ἢ Ἠρνήθην, πρκ. Ἤρνημαι). Λέγω τὸ Ὄχι· ἀποποιοῦμαι· παραιτοῦμαι· δὲν στέργω. » Ἀρνεῖται τὸν γάμον, « Ὀδ. Α. » Οὐκ ἔς', οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι, « Ὀδ. Θ » Ἀρνεῖσθαι τοὺς δανειστάς, « Σχολ. Ἀρςφ., ἀντὶ Τὸ δάνειον. » Ἀνέρας ἠρνήσαντο, « Ἐπγρ., ἀντὶ Τὴν ἀνδρικὴν φύσιν. » Ἠρνοῦντο μὴ αὐτόχειρες γενέσθαι, « Ξεν. » Οὐδ' ἀρνηθεῖεν ὡς οὐκ εἰσι, « Δμ.
Ἄρνεσσι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ Ἀρνός.
Ἀρνευτήρ (ὁ), Π. [ἀρνεύω]. βουτηχτής, κολυμβητής, (παρβλ. Κυβιστητήρ.)
†Ἀρνευτήρια (ἡ ἢ τά). ἡ τέχνη (τὰ γυμνάσματα) τοῦ ἀρνευτῆρος.
Ἀρνευτής, οῦ (ὁ), = Ἀρνευτήρ, ὅθ. 2) εἶδ. ὀψαρίου (ἴδε Ἵππουρος), [ἐκ τοῦ
Ἀρνεύω, Μ. εύσω. Π. πηδῶ (κυρ. μὲ τὸ κεφάλι τὸν κατήφορον, καθὼς τὰ ἀρνιά), (ὅθεν) πίπτω (βουτῶ) κατακέφαλα εἰς τὸ νερὸν (καθὼς οἱ κολυμβηταί).
Ἀρνησίθεος (ὁ, ἡ). ὁ ἀρνούμενος τὸν θεόν.
Ἀρνήσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναταί τις ν' ἀρνηθῇ.
Ἄρνησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀρνεῖσθαι.
Ἀρνητέον, θετ. τοῦ Ἀρνοῦμαι.
Ἀρνητικός, ή, όν. Ὁ σημαίνων (ἢ ἐπιφέρων) πρὸς ἄρνησιν.
Ἀρνητικῶς, ἐπίῤ. Μὲ ἀρνητικὸν τρόπον.
Ἀρνίον (τό), ὑποκορ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀρήν, ἀρνάκι.

Ἀρνόγλωσσον (τό), φυτ. (κοιν.) πεντάνευρον ἢ παζί.
Ἀρνός, οῦ (ὁ), (κυρ.) γεν. τοῦ (ἀχρ.) Ἄρς ἢ Ἀρήν, (ἡ δοτ. Ἀρνί, ἡ αἰτ. Ἄρνα, δυϊκ. Ἄρνε, οῖν, πλθ. Ἄρνες, Ἀρνῶν, Ἄρνας). ἀρνί (κυρ. τὸ ἀρσεν.), Ζ. Ἀμνός (τὸ ὁπ. ἀναπληρεῖ τὰς ἀχρ. πτσ.).
Ἀρνοφάγος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἀρνεοθοίνης.
Ἀρνόφυλλον (τό), φυτ. = Κύτισος.
Ἄρνυμαι (χωρὶς Μ.), Π. [αἴρω], 'παίρνω, λαμβάνω, (ἢ μᾶλλ.) προσπαθῶ νὰ λάβω (ν' ἀποκτήσω, νὰ κερδήσω, νὰ γλυτώσω κτλ.). (σπν.) προκρίνω, προτιμῶ.
Ἀρνῳδός (ὁ). ῥαψῳδὸς ὅς τις ἐλάμβανε μισθὸν ἀρνίον, (παρβλ. Τραγῳδό.).
Ἀρνών, ῶνος (ὁ). μάνδρα ἀρνιῶν.
Ἀρξεῦμαι, Δ. ἀντὶ Ἄρξομαι, μέλλ. τοῦ Ἄρχομαι.
Ἀροίμαν, Δ. ἀντὶ Ἀροίμην, μσ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Αἴρω.
Ἄρομα (τό), [ἀρόω]. τόπος ὠργωμένος ἢ διὰ ὄργωμα.
Ἀρόμην, Π. ἀντὶ Ἠρόμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Αἴρω.
Ἀρόμε(μμε)ναι, Δ Π. ἀντὶ Ἀροῦν, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀρόω.
Ἆρον, ἀόρ. α. τῆς πρς. τοῦ Αἴρω.
Ἄρον (τό), γέν. φυτ. (ἴδε Δρακόντιον καὶ Κολοκάσιον).
Ἄρος [αἴρω], εος (τό), Π. (σπν. ϗ σχεδὸν ἄκλιτ.) ὄφελος, κέρδος, (παρβλ. Ἄρκος).
Ἀρόσιμος [ἀρόω], η ἢ ος, ον. (κυρ. τόπος) Καλὸς διὰ ὄργωμα, γεωργήσιμος, (ἐπμ.) εὔφορος, (μτφορ.) γόνιμος.
Ἄροσις [ἀρόω]. εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γεωργεῖν, ὄργωμα. 2) Π. = Ἄρουρα, ἀγρὸς ἀρόσιμος ἢ ὠργωμένος.
Ἀροτέον, θετ. τοῦ Ἀρόω.
Ἀροτήρ (ὁ). ὁ ἀροτριῶν (ὀργόνων), γεωργός, ζευγᾶς. » Βοῦς, — « Ἡσ., τὸ (κοιν.) καματερὸν (βῶδι). (μτφρ.) γεννήτωρ, πατήρ.
Ἀροτήριος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀροτήσιος.
Ἀρότης, ου (ὁ), = Ἀροτήρ.
Ἀροτήσιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀρόσιμος.
Ἀροτήσιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς ἄροσιν ἐπιτήδειος (ἁρμόδιος).
Ἄροτος (ὁ), = Ἄροσις, ὄργωμα, (ἐν γέν.) ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς, (μτφορ.) τεκνοποιΐα. 2) = τῷ
Ἀροτός (ὁ). ὁ καιρὸς τοῦ ἀρότου (τοῦ ὀργώματος), (ὅθεν συνκδχ.) = Ἐνιαυτός.
Ἀροτός, ή, όν. Ὁ ὠργωμένος ἢ ἀρόσιμος.
Ἀροτραῖος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἄροτρον, γεωργικός.
Ἀρότρευμα (τό), = Ἄρομα.
Ἀροτρεύς, έως καὶ
Ἀροτρευτήρ (ὁ), = Ἀροτήρ, γεωργός, [ἐκ τοῦ
Ἀροτρεύω, Μ. εύσω, Π. = Ἀροτριάω.
Ἀροτρητής, οῦ (ὁ), = Ἀροτήρ. 2) = Ἄροτρον.
Ἀροτρίασις, εως (ἡ). ὄργωμα, [ἐκ τοῦ
Ἀροτριάω-ῶ, Μ. άσω (πθ. πρκ. Ἠροτρίαμαι[σμαι;] κτλ.). Ἐργάζομαι τὴν γῆν μὲ τὸ ἄροτρον, ὀργόνω, κάμνω γωργῆ.
Ἀρότριος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀρόσιμος καὶ Ἀροτραῖος.
Ἀροτροδίαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀροτριῶν ἐναλλὰξ δηλ. ὑπάγων καὶ ἐπιστρέφων (κα-

θὼς οἱ ἀγωνιζόμενοι τὸν δίαυλον), (παραβλ. Βουστροφηδόν).
Ἀροτροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ -
Ἄροτρον (τό), [ἀρόω]. ἀλέτρι.
Ἀροτροπόνος (ὁ, ἡ). ὁ πονῶν (κοπιάζων) περὶ τὸ ἄροτρον.
Ἀροτρόπους, οδος (ὁ, ἡ). τὸ ὕνι ἢ τὸ (κοιν.) Ἀλετροπόδι, (παρβλ. Γύης).
Ἀροτροφορέω-ῶ, Μ, ήσω. Φέρω (Σύρω) τὸ ἄροτρον.
Ἄρουρα (ἡ), [ἀρόω]. ὁ ὠργωμένος ἢ ἀρόσιμος τόπος, χωραφότοπος· (ἐν γέν.) = Ἀγρὸς ἢ Πεδιάς· (Π.) Γῆ, (καὶ μτφορ.) ἡ κοιλία τῆς μητρός. 2) (σπν.) = Ληΐον. 3) μέτρον ἐκτάσ. (100: πηχ. Αἰγυπτ.), στρέμμα.
Ἀρουραῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ διατρίβων εἰς τὰς ἀρούρας, ἀγροτικός, χωρικός.
Ἀρούριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἄρουρα, χωραφάκι.
Ἀρουρίτης, ου (ὁ), = Ἀρουραῖος. » Μῦς —, « Βαυρ.
Ἀρουροπόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πονῶν (κοπιάζων) εἰς τὰς ἀρούρας, γεωπόνος.
Ἀρόω-ῶ [ἔρα ἢ αἴρω;], Μ. ἀρόσω (ἀόρ. Ἤροσα, πρκ. Ἀρήροκα καὶ πθ. Ἀρήρομαι, ἀόρ. πθ. Ἠρόθην), = Ἀροτριάω, ὀργόνω, (ἐν γέν.) καλλιεργῶ τὴν γῆν· (σπν.) σπέρνω· (μτφορ.) τεκνοποιῶ.
Ἀρόωσις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἄροσις.
Ἁρπάγδην, ἐπίῤ. Ἁρπαχτά, ἁρπαχτικά, μὲ βίαν, μὲ ὁρμήν.
Ἁρπαγεύς, εος (ὁ), = Ἅρπαξ.
Ἁρπαγή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἁρπάζειν, ἡ διὰ βίας ἀφαίρεσις, ἅρπαγμα.
Ἁρπάγη (ἡ). ἀγκιςροειδὲς ἐργαλ. (Τουρκ.) τσεγκέλι, ἡ κάντζα.
Ἁρπαγιμαῖος, α, ον καὶ
Ἁρπάγιμος, η ἢ ος, ον, Π. = Ἁρπακτός.
;Ἁρπαγίμως, ἐπίῤ. = Ἁρπάγδην.
Ἁρπάγιον (τό), ἀγγεῖόν τι στενόλαιμον τρυπημένον κάτωθεν ἐν εἴδει κλεψύδρας,
Ἅρπαγμα (τό). τὸ ἁρπαγμένον ἢ εὔκολον ν' ἁρπαγῇ πρᾶγμα, (ἐν γέν.) πρόχειρον καὶ εὔκολον κέρδος, ἕρμαιον (» Τὴν συντυχίαν ἅρπαγμα ποιησάμενος, « Ἡλ.)· (εἰς τὸ πλθ.) κλεψιαῖς, ἁρπαγαῖς, (Τυρκ.) χαμίνια, » Τὰ περὶ τὰς τριήρεις ἁρπάγματα, « Λξ.
Ἁρπαγμός (ὁ), = Ἁρπαγὴ ϗ Ἅρπαγμα.
;Ἅρπαγος (ὁ), (μτγν.) ἀντὶ Ἅρπαξ.
Ἁρπάζω [ἅρπη], Μ. άσω ἢ άσομαι ἢ άξω (ἀόρ. Ἥρπασα[ξα], πρκ. Ἥρπακα ϗ πθ. Ἥρπασμαι ἢ Ἥρπαγμαι, ἀόρ. Ἡρπάσθην καὶ β'. Ἡρπάγην, καὶ τὸ θετ. Ἁρπακτέον ἢ Ἁρπαςέον). Ἀδράχνω ('Παίρνω, Σηκόνω, Ἀφαιρῶ) τι δυναςικῶς καὶ μὲ βίαν· κλέπτω. » Μῶν οὐ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας; « Ἀρςφ. » Σχίζαν ἁρπάσασα, « Αἰλ. » Ἁρπάζει ὁ ἵππος τὸν χαλινὸν (ὁ ποταμὸς τοὺς διαβαίνοντας), « Ξεν. » Λύκος πρόβατον ἁρπάσας. « Μυθ. » Τὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε, « Θκρ.
Ἁρπάκτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ
Ἁρπακτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἁρπακτής.
Ἁρπακτήριος, α ἢ ος, ον, Π. = Ἁρπακτικός.
Ἁρπακτής, οῦ (ὁ). ὁ ἁρπάζων, ἅρπαξ, ἢ = τῷ
Ἁρπακτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων ἰδίωμα (συνειθίζων ἢ ἠμπορῶν) ν' ἁρπάζῃ, ἅρπαγος.
Ἁρπακτικῶς, ἐπίῤ. Μὲ ἁρπακτικὸν τρόπον, ἁρπακτικά.
Ἁρπακτός, ή, όν. Ὁ 'παρθεὶς (ἀποκτηθεὶς) μὲ (ἢ ὑποκείμενος εἰς) ἁρπαγήν, κλοπιμαῖος.
Ἁρπακτύς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἁρπαγή.
Ἁρπάλαγος (ὁ). ἐργαλ. κυνηγ. μὲ τὸ ὁπ. ἁρπάζουν τοὺς λαγούς.
Ἁρπαλέος, α, ον, Π. ὁ ἁρπαζόμενος, (ἐπμ.) πολλὰ ἐπιθυμητός, περισπούδαστος, (κοιν.) λαχταριστός, ὀρεκτικός.
Ἁρπαλέως, ἐπίῤ. Ἁρπακτικά, μὲ βίαν. » Πῖνε καὶ ἦσθεν ἁρπαλέως, « Ὀδ. Ζ., δηλ. μὲ μεγάλην ὄρεξιν.
Ἁρπαλίζω, Μ. ίσω, Π. (μὲ δοτ.) παραδίδομαι ὅλως διόλου εἰς ἕν τι. ||. (μὲ αἰτ.) 'παίρνω τι μὲ πολλὴν προθυμίαν.
†Ἁρπάλιμος, η, ον, καὶ
†Ἁρπαλός, ή, όν, (Γρμτ.) ἐξήγ. τοῦ Καρπάλιμος, (ἴδε Ἁρπαλέος).
Ἅρπαξ, αγος (ὁ, ἡ). ὁ ἁρπάζων, ἁρπακτής. ||. (οὐσ. ἀρσ.) = Ἁρπάγη. 2) (θηλ.) Π. = Ἁρπαγή.
Ἁρπαξίβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπὸ ἁρπαγῆς ζῶν.
Ἅρπασμα (τό), = Ἅρπαγμα.
Ἁρπαστικός, ή, όν, = Ἁρπακτικός.
Ἁρπάστιον (τό), ὑποκορ. τοῦ
Ἅρπαστον (τό), εἶδ. σφαίρας καὶ τὸ δι' αὐτῆς παιγνίδιον, τὸ ἄλλ. Ἐφετίνδα ϗ Φαινίνδα, (κυρ. δὲ) οὐδ. τοῦ
Ἁρπαστός, ή, όν, = Ἁρπακτός.
Ἁρπεδής, εος (ὁ, ἡ), Π. [†ἄρω, πέδος]. ἐπίπεδος, ἰσόπεδος, ὁμαλός, [ὅθεν
†Ἁρπεδίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἐπίπεδον, ἰσάζω τὴν ἐπιφάνειάν του.
Ἁρπεδόεις, εσσα, εν, Π. = Ἁρπεδής.
Ἁρπεδονάπτης, ου (ὁ). ὁ καταμετρῶν μὲ τὸ στρεμματόσχοινον τὴν γῆν, γεωμέτρης, [ἅπτω καὶ
Ἁρπεδόνη (ἡ), [ἁρπάζω]. (ἐν γέν.) σχοινί, τριχιά· νῆμα, κλωστή· (ἰδιαιτ. δὲ) θηλειά (διὰ κυνῆγι), πέδικλον· στρεμματόσχοινον. χόρδα (τοῦ τόξου).
Ἁρπεδονίζω, Μ. ίσω. Πιάνω (Κυνηγῶ) μὲ τὴν ἁρπεδόνα, πεδικλόνω.
Ἁρπεδών, όνος (ἡ) = Ἁρπεδόνη.
Ἄρ(Ἄρ)πεζα (ἡ) καὶ
Ἄρ(Ἄρ)πεζος (ὁ), Π. [;] = Αἱμασιά, ἀγκαθοφράκτης, ἢ τοῖχος χωρὶς λάσπην ἢ ἀσβέστην, (κοιν.) ξερολίθι.
Ἅρπη (ἡ). (ἐν γέν.) κάθε δρεπανοειδὲς ἢ ἀγκιστρωτὸν ἐργαλ., (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ ὀδοντωτὸν δρεπάνι, ἡ κόσσα. » Ἅρπην καρχαρόδοντα, « Ἡσ. 2) τὸ κυρτὸν σίδηρον μὲ τὸ ὁπ. διευθύνουν τοὺς ἐλέφαντας. 3) εἶδ. ἁρπακτικοῦ ἀετοειδοῦς ἢ ἱερακοειδοῦς θαλασσίου πτηνοῦ (παρβλ. Ἰκτῖνος). 4) ἀστερισμός τις (πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ Περσέως.
Ἀρ(Ἀρ)πίς, ίδος (ἡ), Π. [ῥάπτω]. εἶδ. ὑποδημάτων, (παρβλ. Ἀρβύλη ϗ Κρηπίς).
Ἅρπυια (ἡ), [ἁρπάζω]. τερατόμορφόν τι ὂν τῆς μυθολογίας, θηλυκὸν κακοποιὸν δαιμόνιον· (ἀλληγορ.) = Τυφών, σίφωνας, ἀνεμοστρόβιλος, (ὅθ.) » Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, « Ὀδ. Α. » Ἀναρπάξασα θύελλα, « Ὀμ., 'τοὺς 'πῆρ ὁ ἄνεμος, ἠφανίσθησαν κατὰ κράτος, ἐχάθησαν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.
Ἁρπυιόγουνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν ἁρπυιῶν.
Ἅρπυς, υος (ὁ). Π. [ἁρπάζω], Αἰολ. = Ἔρως, (παρβλ. Ἀρτύς).
Ἄῤῥαβδος (ὁ, ἡ), = Ἄραβδος, χωρὶς ῥάβδον ἢ ῥάβδους (κλώνους ἢ ἀράδες), (ἴδε ϗ
Ἀῤῥάβδωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ῥαβδωτὸς (ἀραβδωτός).
Ἀῤῥαβών ['Εβρ.], ῶνος (ὁ). ἡ διδομένη προκαταβολὴ πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς συμφωνίας, (Ἰταλ.) 'κάπαρον, (Τουρκ.) πέϊ· (κατ' ἔκτ.) = Ἐνέχυρον.
Ἀῤῥαβωνίζω, Μ. ίσω. Δίδω ἀῤῥαβῶνα, (ἐπμ.) ἐξασφαλίζω δι' ἀῤῥαβῶνος, (Ἰταλ.) 'καπαριάζω, (Τουρκ.) πεϊλεστίζω.
Ἀῤῥαγής, έος (ὁ, ἡ), = Ἄῤῥηκτος. ||. (μτνμ.) » Ἀῤῥαγὲς ὄμμα, Λξ., τὸ μὴ δακρύον.
Ἀῤῥᾳδιούργητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ῥᾳδιουργῶν ἢ μὴ ῥᾳδιουργούμενος· προσεκτικός, τίμιος.
Ἀῤῥάζω [ὀνμτπ.]. (ἐπὶ σκύλ.) Γρυνιάζω, κάμνω ἀῤῥ., (παρβλ. Ῥά['Ρύ]ζω).
Ἄῤῥαιστος (ὁ, ἡ), [ἀ, ῥαίω]. ἄφθαρτος, ἀκέραιος· ἀκαταγώνιστος.
Ἄῤῥαντος (ὁ, ἡ). ἀῤῥάντιςος.
Ἄῤῥατος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ ἄῤῥητος.
Ἄῤῥαφος ϗ
Ἀῤῥαφής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ῥαφήν.
Ἄῤῥεκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ῥέζω], = Ἀποίητος, ἀτελείωτος.
Ἄῤῥεν, οὐδ. τοῦ Ἄῤῥην.
;Ἀῤῥενίζομαι, = Ἀνδρίζομαι.
Ἀῤῥενικός, ή, όν, Ἀττ. ἀντὶ ἀρσενικός, ἀνδρικός.
Ἀῤῥενιστέον, θετ. τοῦ Ἀῤῥενίζομαι.
Ἀῤῥενογενής, έος (ὁ, ἡ). ἀνδρικοῦ γένους, ἀνδρικός.
Ἀῤῥενογονία (ἡ). γέννησις (τεκνογονία) ἀρσεν. παιδίων, [ἐκ τοῦ
Ἀῤῥενογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν ἀρσεν. παιδία.
Ἀῤῥενόμορφος (ὁ, ἡ), = Ἀῤῥενωπός.
Ἀῤῥενόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀρσεν. παιδίων γεννήτωρ.
Ἀῤῥενοπληθής, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπό) πλῆθος ἀνδρῶν.
Ἀῤῥενοποιός (ὁ, ἡ), = Ἀνδροποιός.
Ἀῤῥενότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἄῤῥενος, ἦθος (φρόνημα) ἀνδρικόν, ἀνδρία.
Ἀῤῥενοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ ἀρσεν. παιδ., εἶμαι -
Ἀῤῥενοτόκος (ὁ, ἡ). ἡ γεννῶσα ἀρσεν. παιδ.
Ἀῤῥενοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν μόνον (ἐξωτερικὸν) ἄῤῥενος, θηλυδρίας, (Ι. Λυδὸς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν, Γ, 62)
Ἀῤῥενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ἄνδρα (ἀνδρεῖον κτλ.), ἴδε Ἀνδρίζω.
Ἀῤῥενώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀνδρικός, Ἀῤῥενωπός.
Ἀῤῥενωδῶς, ἐπίῤ. = Ἀνδρικῶς.
Ἀῤῥενωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -
Ἀῤῥενώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀρσεν. ἢ ἀνδρ. ὄνομα.
Ἀῤῥενωπία (ἡ). τὸ ἦθέ τις -
Ἀῤῥενωπός, ή ἢ ός, όν. Ὁ ἔχων ὄψιν ἀρ-

πα, μορφὴν,[ϗ συνκδχ.] φρόνημα, χαρακτῆρα) ἀνδρικ.
Ἀῤῥενωπῶς, ἐπίῤ. Ἀῤῥενωδῶς, ἀνδρικῶς.
†Ἀῤῥενώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), = Ἀῤῥενωπός.
Ἀῤῥεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μηδετέρωσε ῥέπων, ἀκλινής, ἰσόῤῥοπος· σταθερός. ἄκαμπτος, ἀμετακίνητος· ἀμετάβλητος. 2) ὁ μὴ ἔχων ῥοπὴν (βάρος), ἀσήμαντος· ἀνεπαίσθητος.
Ἀῤῥεπῶς, ἐπίῤ. Μὲ ἰσοῤῥοπίαν, ἀκλινῶς· ἀμετατρέπτως· ἀνεπαισθήτως.
Ἀῤῥεψία (ἡ). τὸ μὴ ῥέπειν· σταθερότης, ὁμαλότης χαρακτῆρος.
Ἄῤῥηκτος (ὁ, ἡ), ὅστις δὲν ἐῤῥάγη ἢ δὲν ῥήγνυται (σπάνει, κόπτεται, σχίζεται κτλ.). πυκνός, ʼγιερός, ςερεός· (συνκδχ.) ἀκούραστος, ἀκαταπόνητος· ἀδιάκοπος, κτλ.
Ἀῤῥήκτως, ἐπίῤ. Χωρὶς νὰ σπάνῃ (κόπτεται κτλ.), ἀκαταπονήτως.
Ἀῤῥημοσύνη (ἡ). ἀκρασιωπὴ, τὸ νὰ ἦνέ τις -
Ἀῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προφέρων μήτε λέξιν, σιωπηλός.
Ἄῤῥην, ενος (ὁ, ἡ), καὶ Ἄῤῥεν, ενος (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Ἄρσην, Ἀρσενικὸς, (γρμτ.) ἀρσεν. γένος· (συνκδχ.) = Ἀνδρικὸς, ῥωμαλέος, εὔτολμος, δυνατὸς, κτλ. (παρβλ. †Ἀρὴν καὶ Ἀνήρ).
†Ἀῤῥηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαλόνω, γρηνιάζω, εἶμαι -
Ἀῤῥηνής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὀνμτπ.], (κυρ. ἐπὶ σκύλ.) ἄγριος, δαγκανιάρης, (κοιν.) γρηνιάρης, (παρβλ. Γρύζω).
Ἀῤῥησία (ἡ), = Ἀῤῥημοσύνη.
Ἀῤῥητολεπτόπνευστος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ λεπτότης τῆς πνοῆς (τοῦ πνεύματος) δὲν ἐκφράζεται.
Ἀῤῥητοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, Κάμνω (καὶ
Ἀῤῥητοποιΐα (ἡ), τὸ νὰ κάμνῃ τις καὶ
Ἀῤῥητοποιὸς (ὁ, ἡ), ὁ πράττων ἄῤῥητα διὰ τὴν αἰσχρότητά των ἔργα, ἀχρειότητες αἵ που δὲν λέγονται.
Ἀῤῥητόρευτος (ὁ, ἡ). χωρὶς (μὴ σπουδάσας τὴν) ῥητορικήν.
Ἄῤῥητος, ος ϗ Π. η, ον, [ἀ, ῥητός]. Περὶ οὗ δὲν ὡμίλησεν ἢ δὲν ὁμιλεῖ ἢ δὲν δύναται (ἢ δὲν πρέπει) νὰ ὁμιλήσῃ τις, (ἐπμ.) = Ἀνέκφραστος, ἀξεστόμιςος, Ἀπόῤῥητος κτλ. (ἢ καθὸ) μυςηριώδης, ἱερός, (ἢ καθὸ) ἄγνωστος, ἀσήμαντος, (ἢ καθὸ) ἀνήκουστος, (ἢ καθὸ) αἰσχρός· ἀποτρόπαιος, (ἴδε καὶ Ῥητός).
Ἀῤῥητουργία (ἡ) = Ἀῤῥητοποιΐα, αἰσχρουργία
Ἀῤῥητουργικὸς, ή, όν, = Ἀῤῥητοποιὸς, αἰσχρουργός.
Ἀῤῥήτως, ἐπίῤ. Μὲ (Εἰς) τρόπον ἄῤῥητον, ἀνεκφράστως, μυστηριωδῶς.
Ἀῤῥηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ) τὰ σύμβολα τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὰ Ἀῤῥηφόρια, εἶμαι Ἀῤῥηφόρος (ἴδε τὴν λέξ.).
Ἀῤῥηφόρια (τὰ). ἡ ἑορτὴ καὶ ἡ ἐν αὐτῇ τελουμένη πομπὴ τῆς ἀῤῥηφορίας.
Ἀῤῥηφορία (ἡ), = Ἀῤῥηφόρια. 2) τὸ νὰ ἦνέ τις -
Ἀῤῥηφόρος (ἡ). [ἄῤῥητον ἢ Ἔρση, φέρω]. παρθένος Ἀθηναία, ἥτις, εἰς τὴν πομπὴν τῶν Ἀῤῥηφορίων, ἐκράτει τὰ ἱερὰ σκεύη μὲ τὰ μυστηριώδη σύμβολα τῆς Ἀθηνᾶς ἢ τῆς Γῆς.
Ἄῤῥηχος (ὁ, ἡ), Π., Ζ. Εὔῤῥηχος.
Ἀῤῥιγέως, ἐπίῤ. Ἰων. ἀντὶ Ἀρίγως.

Ἀῤῥίγητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ῥιγῶν (μὴ τρέμων ἀπὸ ψύχος, ἢ φόβον), ἀτρόμητος, (ἴδε ϗ
Ἄῤῥιγος (ὁ, ἡ), (τὸ παραθτ. -ότερος, -τατος) ὁ μὴ αἰσθανόμενος ψύχος, μὴ κρυόνων.
Ἀῤῥίγως, ἐπίῤ. Χωρὶς νὰ κρυόνῃ (ἢ νὰ τρέμῃ) τις, ἀφόβως.
Ἄῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ῥίζας.
Ἀῤῥίζωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ῥιζώσας ἢ μὴ ῥιζωμένος. » Αἱ μὲν πίνναι ἐῤῥίζωνται· οἱ δὲ σωλῆνες ἀῤῥίζωτοι διαμένουσι, « Ἀρςτ.
Ἀῤῥὶν καὶ Ἄῤῥις, ινος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ῥῖνα (μύτην καὶ συνκδχ. ὄσφρησιν).
Ἀῤῥίπιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ῥιπιζόμενος (ἀνεμιζόμενος). » Μόνα σήπεται τῶν σωμάτων ὅσα, φύσιν ἔχοντα θερμὴν ϗ ὑγρὰν, ἀδιάπνευστα καὶ ἀῤῥίπιστα (ἄλλ. ἀναῤῥίπιστα) μένει ἐν θερμῷ καὶ ὑγρῷ χωρίῳ· εἰ δ' ἐν κινήσει τε εἴη ϗ ῥιπίζοιτο, δύναιτ' ἂν ἄσηπτα φυλάττεσθαι, « Γαλ.
(Ἀῤῥιχάομαι-ῶμαι), Μ. ήσομαι, (ἄχρ.) πρωτότ. τοῦ Ἀναῤῥιχάομαι, [ἐκ τοῦ
Ἄῤῥιχος (ὁ ϗ Ἀττ. ἡ) ἀντὶ Ἄρσιχος, [ἄρσις] καλάθι, κοφίνι, χεροκάλαθον, (παρβλ.) Δάρκος.
Ἄῤῥοια καὶ (Ἰων.) Ἀῤῥοίη (ἡ). παῦσις (ἔλλειψις) ῥοῆς ὑγροῦ (ἰδιαιτ. παρ' ἰατρ.) στάσις τῶν καταμηνίων.
Ἄῤῥοπος (ὁ, ἡ), = Ἀῤῥεπής.
Ἀῤῥυθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω (Εἶμαι χωρὶς, ἢ Σφάλλω εἰς τὸν) ῥυθμὸν, κάμνω παραφωνίας.
Ἀῤῥυθμία (ἡ). ἔλλειψις ῥυθμοῦ, κακοφωνία, παραφωνία.
Ἀῤῥυθμοπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων χωρὶς ῥυθμὸν (τάξιν, μέτρον).
Ἄῤῥυθμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ῥυθμὸν (τάξιν, ἀναλογίαν), ἀνάρμοςος, ἄμετρος· ἄτακτος
Ἀῤῥύθμως, ἐπίῤ. Χωρὶς ῥυθμὸν (τάξιν, μέτρον, ἀναλογίαν κτλ.), ἀτάκτως, ἀναρμόστως.
Ἀῤῥύπαντος (ὁ, ἡ), = Ἀμόλυντος, ἀλέρωτος
Ἀῤῥύπαρος καὶ
Ἄῤῥυπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ῥύπον (λέραν), καθαρός.
Ἄῤῥυπτος (ὁ, ἡ), [ἀ, ῥύπτω]. ἄπλυτος.
Ἀῤῥύπωτος (ὁ, ἡ), = Ἀῤῥύπαντος καὶ Ἄῤῥυπος.
Ἀῤῥυσίαστος (ὁ, ἡ), [ἀ, ῥυσιάζω]. ὁ μὴ ληφθεὶς ὡς λάφυρον ἢ ἐνέχυρον, ἀνεπηρέαστος.
Ἀῤῥυτίδωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ῥυτίδας, (ἐπμ.) νεαρὸς, (ἐπὶ καρπ.) νωπός.
Ἀῤῥωδέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ὀῤῥωδέω.
Ἀῤῥωδίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὀῤῥωδία.
Ἀῤῥώξ, ῶγος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀῤῥαγὴς, ἄσχιστος, ἀῤῥάγιστος, ἄσκαπτος.
Ἀῤῥωστέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀσθενῶ, εἶμαι ἄῤῥωστος (ἀδύνατος, ἀνήμπορος), (παρβλ. Νοσῶ).
Ἀῤῥώστημα (τὸ). πάθος, ἀῤῥωστία, (παρβλ. Νόσημα).
Ἀῤῥωςήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄῤῥωςος. (ἢ μᾶλλ.) φιλάσθενος, (κοιν.) ἀῤῥωςιάρης
Ἀῤῥωστία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀῤῥώστου, ἀτονία, ἀδυναμία, Ἀσθένεια, (παρβλ. Νόσος). 2) ἔλλειψις προθυμίας ϗ θελήσεως, ἀνορεξία. » Ἐν ἀῤῥωστίᾳ τοῦ ςρατεύειν ἦσαν, « Θκ., = Οὐκ ἐῤῥῶντο ἐς τό.
Ἄῤῥωστος (ὁ, ἡ), [ἀ, ῥώννυμαι]. = Ἀσθενὴς, ἀδύνατος, ἀνήμπορος. 2) ἀπρόθυ-

μος, ἀδρανής. » Πολλῷ ἐς τὴν μισθοδοσίαν ἀῤῥωστότερον γενόμενον, « Θκ.
Ἀῤῥώστως, ἐπίῤ. Εἰς κατάστασιν ἀῤῥωστίας.
(Ἄρς), ἄχρ. ὀνομ. τῆς γεν. Ἀρνός.
Ἄρσαι, Π. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἄρδω ἢ τοῦ (ἄχρ.) Ἄρω. ἢ Αἰολ. ἀντὶ Ἆραι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Αἴρω.
Ἀρσάμενος, η, ον, Αἰολ. ἀντὶ Ἀράμενος, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Αἴρω.
Ἀρσενικὸς, ή, όν, ἀντὶ Ἀῤῥενικὸς, ὁ εἰς τὸ ἀρσεν. γένος ἢ φῦλον ἀνήκων. || (οὐσ.) Ἀρσενικὸν, εἶδ. ἡμιμετάλλου, τὸ (κοιν.) Ποντικοφάρμακον καὶ (Τουρκ. κατὰ παραφθορ.) Ζερνίκι.
Ἀρσενικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ γένος ἀρσενικόν.
Ἀρσενογενὴς, Ἀρσενογονία κτλ. ἴδε Ἀῤῥενογενὴς κτλ.
Ἄρσην, ενος (ὁ, ἡ) καὶ Ἄρσεν, ενος (τὸ) ἴδε Ἄῤῥην.
†Ἄρσιος (ὁ, ἡ), (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀνάρσιος). Ἁρμόδιος· σύμφωνος· ἀνάλογος, δίκαιος, ὀρθὸς κτλ.
Ἀρσίπους, ποδος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀερσίπους.
Ἄρσις [αἴρω], εως (ἡ). σήκωμα· ἀναίβασμα· φούσκωμα. » Κυμάτων (» Ζύμης) —, « Ἀρςτ., Γργ. 2) 'πάρσιμον, ἀφαίρεσις ἢ, σήκωμα ἀπὸ τὴν μέσην, ἀναίρεσις. » Πρὸς τριχῶν ἄρσιν, « Δσκρ. (ὅθ. γρμμτ.) = Ἄρνησις. » Τὰ κατ' ἄρσιν καὶ θέσιν, « Γρμτ. 3) φόρτωμα, βάρος, (συνκδχ.) δόσιμον, ἀγγαρεία. » Ἀπέστησεν ἀπὸ ἄρσεων τὸν νῶτον αὐτοῦ, « Γρφ. 4) (ἐναντ. τοῦ Θέσις), τὸ ἀναιβοκαταίβασμα (κυρ. μὲν) τῆς χειρὸς τῶν ἀλωνιστῶν ἢ σφυροκόπων (» Ὑπὸ μίαν ἄρσιν ϗ θέσιν ἀνατείνοντες καὶ κατατιθέμενοι, « Γεωπον.), (συνκδχ. δὲ παρὰ μουσ. καὶ μετρ.) τῆς φωνῆς.
Ἄρσιχος (ὁ), Ζ. Ἄῤῥιχος.
Ἄρσος, εος-ους (τὸ), Π. [ἄρδω]. = Ἄλσος, λειμὼν, λιβάδι ποτιστικόν.
Ἀρτάβη (ἡ), (Περσ.) μέτρ. χωρητ. ἰσομέγεθες σχεδὸν μὲ τὸν Ἀττ. μέδιμνον, (ἴσ. ἀπ' ἐδῶ παρεφθάρη τὸ σήμερον ἐν χρήσει εἰς τὴν Αἴγυπτ.) Ἀρδέπι.
Ἀρταμέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [ἄρταμος]. κατακόπτω, λιανίζω, κομματιάζω.
Ἄρταμις, ιδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἄρτεμις.
Ἄρταμος (ὁ), Π. [† ἄρι, τέμνω], λιανιςὴς, κρεωδαίτης· μάγειρος. 2) σφαγεύς.
Ἀρτάνη (ἡ). σχοινίον ἢ θηλειὰ διὰ κρέμασμα. [ἐκ τοῦ
Ἀρτάω-ῶ [αἴρω], Μ. ήσω. Κρεμῶ τι (καὶ || [πθ. μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ.] Κρέμαμαι ϗ [μτφορ.] Ἐξήρτημαι) ἀπό τινος.
Ἀρτέαται, Ἰων. ἀντὶ Ἤρτηνται, (γ'. πθ. πρσ. τοῦ) Ἀρτάω.
Ἀρτεμέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ὑγιαίνω, εἶμαι -
Ἀρτεμὴς [† ἄρω, ἄρτιος], έος (ὁ, ἡ). σῶος, ἀβλαβὴς, ὑγιὴς, ἀκέραιος, (ὅθεν
Ἀρτεμία (ἡ), Π. ὁλοκληρία, ὑγεία.
Ἀρτεμιδόβλητος (ὁ, ἡ), = Σεληνόβλητος, σεληνιαζόμενος, [βάλλω καὶ
Ἄρτεμις [ἀρτεμὴς], ιδος (ἡ). ἡ γνωστὴ θεὰ τῆς μυθολογ. ἀλληγορουμένη εἰς τὴν σελήνην.
Ἀρτεμισία (ἡ), φυτ. ἀψινθοειδὲς, (παρβλ. Βότρυς).
Ἀρτέμων [ἀρτάω], ονος (ὁ). τὸ μεγάλον ἢ (κατ' ἄλλ.) τὸ μικρὸν πανὶ τοῦ πλοίου (ἢ

μαΐστρα ἢ τὸ μπαροκέττο). 2) εἶδος τροχιλαίας (μακαρᾶ), ἴδε Πολύσπαστον καὶ Ἐπάγων.
Ἀρτεπίβουλος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ ἐπιβουλευόμενος (κλέπτων, ἁρπάζων) τὸ ψωμί.
Ἀρτέω, Μ. ήσω. Ἰων. ἀντὶ Ἀρτίζω.
Ἄρτημα (τὸ), [ἀρτάω]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι κρέμαται, κρεμαστάρι· (π. χ.) σκουλαρῆκι· στολίδι τοῦ λαιμοῦ· βαρύδι (βολίμι) τῆς ἀπετονιᾶς· φοῦντα ἢ γαειτάνι τῆς σακκούλας κτλ. κτλ.
Ἀρτὴρ (ὁ), [αἴρω]. εἶδ. ἀμπαδένιων ὑποδημάτων, καλτσοῦνι. 2) τὸ τσενκέλι τῶν βαστάζων.
Ἀρτηρία (ἡ), [αἴρω]. (ἐν γέν.) ἡ σκληροτέρα καὶ ὀγκωδεςέρα φλέβα· (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ μεγάλη φλέβα τȣ̃ λαιμοῦ (ἢ ἄλλ. Τραχεῖα) δι' ἧς ἀναπνέομεν, ὁ λάρυγγας (ἴδε Ἀορτή), ϗ 2) ἡ φλέβα τοῦ σφυγμοῦ.
Ἀρτηριακὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς ἀρτηρ. ἢ εἰς τὴν (τραχ.) ἀρτηρ. 2) βραγχνιασμένος.
Ἀρτηριοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Σχίζω (Ἀνοίγω, Ἐπαίρνω αἷμα ἀπὸ) τὴν ἀρτηρίαν.
Ἀρτηριοτομία (ἡ). σχίσιμον (ἄνοιγμα) τῆς ('πάρσιμον αἵματος ἀπὸ τὴν) ἀρτηρ.
Ἀρτηριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἀρτηρ.
Ἀρτητὸς, ή, όν. Κρεμαστός. 2) (συνκδχ.) θαυμαστὸς, ἐξαίρετος.
Ἄρτι [αἴρω ἢ †ἄρω], ἐπίῤ. Πρὸ ὀλίγου, νεωστί. » Ἄρτι μὲν ἐπεπαύμην, « Ἀκ., μόλις (ὅτι) εἶχα παύσῃ. » Ὅταν ἄρτι φύηται, « Θφρ., εὐθὺς ὅταν πρωτοφυτρένῃ. 2) τῶρα, αὐτὴν τὴν ςιγμὴν, κατὰ τὸ παρόν. » Ἄρτι δακρύετε; Ξεν. » Πῶς οὖν ἄρτι βλέπεις; « Γρφ. » Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας, « αὐτ. ||. » Ἀπ' ἄρτι (ἢ) Ἀπάρτι, « Γρφ., ἀπὸ τῶρα ϗ εἰς τὸ ἑξῆς. ||. » Ἄρτι μέν... ἄρτι δὲ, « Ἀκ., ποτὲ μέν... ποτὲ δέ. ||. (εἰς τὰς συνθ. σπν.) ἐντελῶς, ἀκριβῶς, (παρβλ. Ἀρτίως).
Ἀρτιάζω [ἄρτιος], Μ. άσω. Παίζω τὸ λεγόμενον κοινῶς παιγνίδι Ζυγὰ-ἢ-μονά.
Ἀρτιάκις, ἐπίῤ. (Ἀριθμ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Περισσάκις, μὲ ἄρτιον ἀριθμὸν, ζυγά.
Ἀρτιάλωτος (ὁ, ἡ), [ἄρτι, ἁλίσκω]. ὁ πρὸ ὀλίγου πιασθείς.
Ἀρτιασμὸς (ὁ). τὸ ἀρτιάζειν (παίζειν Ζυγὰ-ἢ-μονά).
Ἀρτιβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγȣ βαμμένος ἢ βουτημένος.
Ἀρτιβλαστὴς, έος καὶ
Ἀρτίβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου βλαςήσας (φυτρώσας).
;Ἀρτιβρεφὴς, ἴδε Ἀρτιτρεφής.
Ἀρτιβρεχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγȣ βραχείς.
Ἀρτίγαμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ὑπανδρευθεὶς, νειόπανδρος.
Ἀρτιγένεθλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀρτιγέννητος.
Ἀρτιγένειος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ἀρχίσας νὰ ἐβγάλλῃ γένεια.
Ἀρτιγενὴς, έος καὶ
Ἀρτιγέννητος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου γεννηθεὶς, νεογέννητος.
Ἀρτιγλυφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγȣ σκαλισθεὶς (πελεκηθεὶς), καινουργιοδουλευμένος.
Ἀρτίγονος (ὁ, ἡ), = Ἀρτιγέννητος.
Ἀρτιγραφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγȣ γραφείς.

Ἀρτιδαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀρτιδίδακτος, ἀρτιμαθής.
Ἀρτίδακρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγȣ δακρύσας, κλαϊμένος, ἢ ὁ μέλλων ὅσον οὔπω νὰ κλαύσῃ, ἔχων τὰ δάκρυα σ' τὰ 'μμάτια, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀρίδακρυς.
Ἀρτιδίδακτος (ὁ, ἡ). (ἄνθρ.) ὁ πρὸ ὀλίγȣ διδαχθείς τι. 2) (λόγος) ὁ πρὸ ὀλίγου παραδοθείς.
Ἀρτίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἄρτος, ψωμάκι, (κοιν.) κομματάκι (μία βȣκίτσα) ψωμάκι.
Ἀρτίδομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸ ὀλίγου οἰκοδομηθεὶς, νεόκτιστος.
Ἀρτίδορος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου 'γδαρθεὶς, νεόγδαρτος.
Ἀρτιδρεπὴς, έος καὶ
Ἀρτίδρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου κοπεὶς ἀπὸ τὸ δένδρον, χλωρός.
Ἀρτιέπεια (ἡ), Π. ἐπίθ. θηλ. τοῦ, ἢ (οὐσ.) ὁ χαρακτὴρ τοῦ (δηλ.) τὸ νὰ ἦνέ τις -
Ἀρτιεπὴς έος [ἄρτιος, ἔπος], (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν εὔκολα καὶ καθαρὰ (εὔγλωττος, ἑτοιμολόγος) ἢ ὀρθὰ καὶ μὲ εἰλικρίνειαν, φιλαλήθης.
Ἀρτιζυγία (ἡ). ἡ πρὸ ὀλίγου εἰς γάμον σύζευξις, (ἢ κατὰ τὸν Σχλ. ὀρθότ.) ἡ ἐν ὑγιείᾳ ἐντάμωσις (ἐπιστροφὴ) τῶν ἀπόντων συζύγων.
Ἀρτίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Ἑτοιμάζω· βάλλω τι εἰς τὸν τόπον τȣ· διορθόνω· ἐκτελῶ, κατορθόνω, πραγματοποιῶ. συγκροτῶ.
Ἀρτίζωος (ὁ, ἡ), = Βραχύβιος, ὀλιγόζωος.
Ἀρτιθαλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸ ὀλίγȣ ἀνθήσας (ἀνοίξας).
Ἀρτιθανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸ ὀλίγȣ ἀποθανών.
Ἀρτίκαυτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου καυθείς.
Ἀρτίκολλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸ ὀλίγȣ ἢ ἐντελῶς (ἀκριβῶς) κολληθεὶς (συναρμοσθεὶς), ἐντελῶς σύμφωνος, προσφυέςατος.
Ἀρτικόμης, ου (ὁ), Π. = Ἀρτίκομος.
Ἀρτικόμιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἔφεραν ἢ ἔλαβαν.
Ἀρτίκομος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ἀποκτήσας μαλλιὰ ἢ φύλλα.
Ἀρτικροτέω-ῶ, Μ. ήσω, (Κωμ.). Συγκροτῶ, συμφωνῶ.
Ἀρτίληπτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ληφθεὶς (πιασθείς).
Ἀρτιλογία (ἡ). ἀκριβὴς (εὐκρινὴς) ὁμιλία, (παρβλ. Ἀπαρτιλογία), [ἐκ τοῦ
Ἀρτιλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν εὐκρινῶς (σαφῶς, κυριολεκτικῶς), (παρβλ. Ἀρτίςομος).
Ἀρτιλόγως, ἐπίῤ. Μὲ λέξεις σαφεῖς καὶ εὐκρινεῖς.
Ἀρτιλόχευτος (ὁ, ἡ). ἡ πρὸ ὀλίγου γεννήσασα. 2) ὁ πρὸ ὀλίγου γεννηθεὶς, νεογέννητος.
Ἀρτιμαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγȣ μαθών τι, ἀσυνήθιστος.
Ἀρτιμελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σῶα (ἐντελῆ, ἄρτια) τὰ μέλη τοῦ σώματος, ἀκέραιος.
Ἀρτίνοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἄρτιον (ὀρθὸν, ὑγιᾶ) νοῦν, συνετός.
Ἀρτιοπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), (κυρ.) » Χορδαὶ -, « Μουσ., αἱ δεμέναι (τεντωμέναι) εἰς τὴν λύραν κατὰ τὸν ἄρτιον ἀριθμόν.
;Ἀρτιοπέρισσος (ττος), ου (ὁ, ἡ). (ἀριθμὸς)

ἄρτιος διαιρούμενος εἰς δύο περιττοὺς, (οὗ ἐναντ. ὁ Περισσάρτιος).
Ἄρτιος (ὁ, ἡ), [ἄρτι]. σωστὸς, πλήρης, ὁλόκληρος, τέλειος, ὑγιής. 2) (μτφορ.) ὀρθὸς, εὔλογος, (παρβλ. Ἀκέραιος). 3) (ἀριθμ.) ὁ δίχα διαιρετὸς, (κοιν.) ζυγός. 4) (μὲ δοτ.) = Ἁρμόδιος, 'ταιριασμένος· σύμφωνος. ἀνάλογος. 5) (μὲ ἀπαρ. ἢ αἰτ. προθετ.) ἕτοιμος· πρόθυμος, ἱκανός.
Ἀρτιότης (ἡ). ἡ κατάςασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἀρτίου, ὁλοκληρία.
Ἀρτιπαγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ςηθεὶς (οἰκοδομηθεὶς), καινούργιος, νεόκτιστος, (τρπ.) νεοσύστατος, (ἐπὶ τυροῦ) νωπὸς, χλωρός.
Ἀρτίπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ μόλις πρὸ ὀλίγȣ ἢ ἐντελῶς ἤδη ἡλικιωθεὶς παῖς, (κοιν.) σωστὸ παιδάκι, (παρβλ. Ἀντίπαις).
Ἀρτίπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου πλουτήσας, = Νεόπλουτος. ||. » Χρήματα -, « Εὐρ., τὰ πρὸ ὀλίγου ἀποκτηθέντα.
Ἀρτιπόλεμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη πολεμῶν, μόλις τελειώσας πολεμόν τινα.
Ἀρτίπος, Π. ἀντὶ
Ἀρτίπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ϗ τοὺς δύο πόδας ὑγιεῖς ('γιεροὺς, δυνατούς). 2) ὁ πρὸ ὀλίγου ἐλθὼν ἢ ἤδη ἐρχόμενος.
Ἄρτισις [ἀρτίζω], εως (ἡ). ἑτοίμασμα, τελειοποίησις, διόρθωμα, συγύρισμα κτλ.
Ἀρτίσκαπτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγȣ σκαφθεὶς, νεοσκαμμένος.
Ἀρτίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἄρτος, μικρὸν ψωμὶ, ψωμάκι.
Ἀρτιστεφὴς, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἀρτίως (νεωςὶ) στεφθεὶς· (μτνμ.) ὀχυρωθεὶς (ἐπισκευασθεὶς) μὲ νέας ἐπάλξεις » Τεῖχος —, « Νικ. Χων.
Ἀρτιστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Προφέρω τὰς λέξεις) εὐκρινῶς ϗ ἐλευθέρως.
Ἀρτιστομία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
Ἀρτίστομος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν εὐκρινῶς ϗ καθαρῶς, ἔχων καλὴν προφορὰν, (παρβλ. Ἀρτιλόγος). 2) » Λιμὴν (» Κόλπος) —, « Στρβ., ὁ ἔχων ὁμαλὴν (εὔκολον) εἴσοδον, ὁ σχηματίζων ἐντελὲς ϗ καθαυτὸ στόμιον.
Ἀρτιστράτευτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγȣ καταταχθεὶς εἰς τὸ στράτευμα, νέος ςρατιώτης.
Ἀρτιτέλεστος καὶ
Ἀρτιτελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγȣ τελειοποιηθεὶς ἢ κατηχηθεὶς (μυςαγωγηθείς).
Ἀρτίτοκος (ὁ, ἡ), [ἄρτι τίκτω]. νεογέννητος.
Ἀρτιτόκος (ἡ). ἡ πρὸ ὀλίγȣ γεννήσασα.
Ἀρτίτομος (ὁ, ἡ), [ἄρτι τέμνω]. ὁ πρὸ ὀλίγου κοπεὶς, νεοκομμένος.
†Ἀρτίτονος (ὁ, ἡ). (μουσ.) ὁ ἐντελῶς ἡρμοσμένος (κουρδισμένος), (ἐπμ.) μελῳδικὸς, ἐναρμόνιος.
;Ἀρτιτρεφὴς (ἢ κατ' ἄλλ. Ἀρτιβρεφὴς), έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βυζάνων ἀκόμην.
Ἀρτίτροπος (ὁ, ἡ). ὁ ἄρτιος (ἀκέραιος) τοὺς τρόπους, ἀθῶος, (ὅθεν) » Ἀρτίτροποι, « Αἰσχλ., αἱ ἄκακοι παρθένοι.
Ἀρτίτυπος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου τυπωθεὶς (σχηματισθείς).
Ἀρτιύπωχρος (ὁ, ἡ). ἀκόμην ὀλίγον ἢ ἐντελῶς χλωμός.

'Αρτιφαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸ ὀλίγου ἀναβλέψας (λαβὼν πάλιν τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του).

'Αρτιφανὴς, έος (ὁ, ἡ),=Νεοφανὴς, πρωτοφανήσιμος.

'Αρτίφατος (ὁ, ἡ), Π. [ἄρτι, πέφνεν]. ὁ πρὸ ὀλίγου φονευθείς.

'Αρτιφρονέω-ῶ. Μ. ήσω. Ἔχω σῶας τὰς φρένας μου, εἶμαι-

'Αρτίφρων, ος (ὁ, ἡ) ἄρτιος (σῶος) τὰς φρένας (ἐπμ.) ἐννοῶν (συλλογιζόμενος) καλῶς.

'Αρτιφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου φυτρώσας ἢ γεννηθεὶς καὶ

'Αρτίφυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸ ὀλίγου φυτευθεὶς, (ἐν γέν.) νέος, ἀρτιγέννητος.

'Αρτιφωνία (ἡ),='Αρτιστομία, [ἐκ τοῦ

'Αρτίφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καθαρὰν φωνὴν (εὐκρινῆ λαλιὰν),='Αρτίστομος.

'Αρτιχανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸ ὀλίγου ἢ ἤδη ἀνοίγων (χαίνων, σχιζόμενος).

'Αρτιχάρακτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου χαραχθεὶς (σκαλισθεὶς, γραφθείς).

'Αρτίχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καὶ τὰς δύο χεῖρας ἀρτίους (σῶας, 'γιερὰς, εὐχρήστους), (ἐπμ.)='Αμφιδέξιος.

'Αρτίχνους, οος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ἀρχίσας νὰ κάμνῃ (νὰ σκεπάζεται μὲ) χνοῦδι, νέος, τρυφερός.

'Αρτιχόρευτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ἑορτασθεὶς (ἢ ὑποδεχθεὶς) μὲ χορούς.

'Αρτίχριστος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγϐ χρισθεὶς (ἀλειφθεὶς, μυρωθεὶς κτλ.), νεόχριστος.

'Αρτίχυτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου χυθεὶς ἢ χωνευθείς.

'Αρτιωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ονομάζομαι μὲ ἀρτίου ἀριθμοῦ ὄνομα, (ἀντιθ. τῷ Περισσωνυμέω).

'Αρτίως, [ἄρτιος], ἐπίῤ. 'Ορθῶς, ἀκριβῶς, (κοιν.) σωστὰ, ἐντελῶς· ἁρμοδίως, ἀναλόγως. 2) (συνηθέσ.) πρὸ ὀλίγϐ, νεωστὶ, ἐσχάτως. 3)="Ηδη, τώρα, ἐν ᾧ ἀκόμη, (παρβλ. "Αρτι).

†'Αρτίωσις, εως (ἡ), (μτγν.) ἀντὶ "Αρτισις, ἀπαρτισμός.

'Αρτοδαισία (ἡ), [ἄρτος, δαίνυμι]. κόψιμον καὶ μοίρασμα ψωμίου.

'Αρτοδοσία (ἡ),=τῷ προηγ., ἡ πρᾶξις τοῦ

'Αρτοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (Μοιράζω) ψωμὶ (ταγῆνι).

'Αρτοθήκη (ἡ). ὁ τόπος ὅπου βάλλουν (φυλάττουν) καὶ

'Αρτοκοπεῖον (τὸ), ὁ τόπος ὅπου κόπτουν (κάμνουν) τὸ ψωμὶ, ψωμάδικον.

'Αρτοκοπέω-ῶ. Μ. ήσω. Κόπτω (Ζυμόνω, Πλάττω) τὸ ψωμὶ, εἶμαι ψωμᾶς.

'Αρτοκοπικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὸν ἀρτοκόπον, ψωμάδικος.

'Αρτοκόπιον (τὸ),='Αρτοκοπεῖον.

'Αρτοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων (ζυμόνων, πλάττων κτλ.) τὸ ψωμὶ, ψωμᾶς.

'Αρτόκρεας, ατος (τὸ), εἶδος ζυμαρικοῦ, κρεατόπηττα, ἡ (Τουρκ.) κιοφτές.

'Αρτολάγανον (τὸ), εἶδ. ζυμαρικοῦ, (Τϐρκ.) τσουρέκι.

'Αρτολάγυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιέχων ψωμὶ καὶ λαγύνι.

'Αρτόμελι, ιτος (τὸ), εἶδος ζυμαρικοῦ, ἡ μελόπηττα.

'Αρτοποιεῖον (τὸ),='Αρτοκοπεῖον, ψωμάδικον.

'Αρτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Αρτοκοπέω, κάμνω ψωμί.

'Αρτοποιητικὸς, ἡ, όν. 'Ο χρησιμεύων πρὸς ἀρτοποιΐαν.

'Αρτοποιΐα (ἡ). ἡ κατασκευὴ τοῦ ἄρτου, τὸ νὰ κάμνῃ τις ψωμί.

'Αρτοποιϊκὸς, ἡ, όν, = 'Αρτοκοπικὸς καὶ 'Αρτοποιητικός.

'Αρτοποιὸς (ὁ, ἡ), (ἐπιθ.) ὁ κάμνων ψωμί. »Ζύμη—,« Γρη. ‖. (οὐσ.)=τῷ-

'Αρτοπόπος (ὁ, ἡ), [ἄρτ. πέπτω],='Αρτοκόπος, ψωμᾶς.

'Αρτοπτεῖον (τὸ). ὁ τόπος καὶ τὸ σκεῦος ὅπου ψήνεται (ὀπτᾶται) τὸ ψωμὶ, φοῦρνος ἢ (Βουλγ.) πόνιτσα.

'Αρτόπτης, ου (ὁ). ὁ ψήνων τὸ ψωμὶ, φϐρνάρης. 2)='Αρτοπτεῖον (τὸ σκεῦος).

'Αρτοπτικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὸν ἀρτόπτην ἢ τὸ ἀρτοπτεῖον.

'Αρτοπωλεῖον (τὸ). ὁ τόπος ὅπϐ πωλεῖται τὸ ψωμὶ, ψωμάδικον ἢ ψωμοπάζαρον.

'Αρτοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ ψωμὶ, εἶμαι

'Αρτοπώλης, ϐ (ὁ). ὁ πωλῶν ψωμὶ, ψωμᾶς.

'Αρτοπώλιον (τὸ),='Αρτοπωλεῖον.

'Αρτοπῶλις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ 'Αρτοπώλης

"Αρτος (ὁ), [ἄρω ἢ αἴρω]. ψωμὶ, (ἐν γέν.) τροφή.

'Αρτοσιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ψωμί. 2) (ἐν γέν.) τρώγω (τὸ συνειθισμένον μου φαγεῖ).

'Αρτοσιτία (ἡ) τὸ νὰ τρώγῃ τις μόνον ψωμὶ

;'Αρτοτροφέω-ῶ, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ 'Αρτοστροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζυμόνω ἢ πλάττω τὸ ψωμί.

'Αρτοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (καὶ

'Αρτοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων) ψωμί.

'Αρτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) τὸ ψωμί. ‖. (οὐσ.) 'Αρτοφόρον (τὸ), ψωμοκάνιστρον.

'Αρτοχάριτες, ων (αἱ), εἶδος ζυμαρικοῦ, Ζ. Χαρίσιος.

"Αρτυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἄρτυσιν τοῦ φαγητοῦ, (πρβλ. "Αρωμα καὶ Καρύκευμα).

'Αρτυματικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων ὡς) ἄρτυμα.

'Αρτυματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ χρησιμεύων ὡς) ἄρτυμα.

'Αρτύνας καὶ

"Αρτυνος, ου (ὁ),='Αρμοστὴς, ἄρχων (διοικητὴς) τινῶν 'Ελλην. πόλεων.

'Αρτύνω, Π. ἀντὶ 'Αρτύω.

'Αρτὺς, ύος (ἡ), 'Ιων.='Αρθμός.

"Αρτυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀρτύειν (ἑτοιμάζειν) τὰ φαγητά.

'Αρτυτὴρ (ὁ),="Αρτυνος.

'Αρτυτικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) ἄρτυσιν.

'Αρτητὸς, ἡ, όν. Κατεσκευασμένος μὲ ἀρτύματα.

'Αρτύω [ἄρω], Μ. ύσω. Βάλλω εἰς τάξιν, διευθετῶ, ἑτοιμάζω· συγκροτῶ. διορθόνω. (συνηθ. καὶ μτγν.) κατασκευάζω τὸ φαγητὸν μὲ ἀρώματα κτλ., (μτφορ.) μηχανοῤῥαφῶ κατά τινος.

'Αρυβαλὶς, ίδος (ἡ) καὶ

'Αρύβαλος (λλος), ου (ὁ), [ἀρύω],='Αρύταινα. 2) σακκοῦλα (ἀνοιγοκλειομένη μὲ συρτὰ γαειτάνια).

'Αρυστὴρ (ὁ), 'Ιων. ἀντὶ 'Αρυτήρ.

"Αρυστις, εως (ἡ) καὶ

'Αρύστιχος (ὁ) καὶ

'Αρυστρὶς, ίδος (ἡ), Π.=τῷ

'Αρύταινα (ἡ). (ἐν γέν.) κάθε ἀγγεῖον (ἐπάνω στενώτερον καὶ κάτω πλατύτερον) χρήσιμον εἰς τὸ νὰ 'παίρνῃ (ἀρύεται) τις νερὸν κτλ., ἀντλητήριον, κϐβαδάκι, σαψάκι, (κυρ. δὲ) τάσι τοῦ λουτροῦ, ἰμπρίκι, ῥοῒ (τοῦ 'λαδιοῦ) κτλ., (ἐνίοτε) =τῷ

'Αρυτὴρ (ὁ),= Ζωμήρυσις, χουλιάρα διὰ κένωμα.

'Αρυτήσιμος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἀντλήσῃ καὶ πίῃ· πόσιμος.

'Αρύτω, 'Αττ. ἀντὶ

'Αρύω [ἐρύω], Μ. ύσω (εὔχρηστ. τὸ μσ.) 'Εβγάλλω (Παίρνω) νερὸν κτλ. μὲ μικρότερον ἀγγεῖον ἀπὸ μεγαλήτερον, (παρβλ.) 'Αντλῶ, (μτφορ.) ἀπολαμβάνω. »Οἱ οἰνοχόοι ἀρύσαντες ἀπὸ τῆς φιάλης τῷ κυάθῳ,« Ξεν. »Φέρονται κώθωνα, ὥστε ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀρύσασθαι,« αὐτ. »Οὐ καλοὺς τοὺς μισθοὺς ἠρύσαντο,« Αἰλ. (καὶ πθ.) » Οἵ τ' 'Ωκεανοῦ ἀρύονται, « "Αρ., ἐβγαίνουν (ἀνατέλλουν) ἀπὸ

'Αρχάγγελος (ὁ). ('Εκκλησ.) ὁ πρῶτος (πρωτοστάτης) τῶν ἀγγέλων.

'Αρχαγέτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ 'Αρχηγέτης.

'Αρχᾶθεν, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ 'Αρχῆθεν.

'Αρχαΐζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι (Ζῶ, Πολιτεύομαι κατὰ) τὸν τρόπον τῶν ἀρχαίων, ὁμοιάζω ἀρχαῖος.

'Αρχαϊκὸς, ἡ, όν. 'Ο ὁμοιάζων ἀρχαῖος, (ἐπμ.) ἁπλοῦς, ἀνεπιτήδευτος, ἢ· εὐήθης, ἄπρακτος, ἀπειρόκαλος.

'Αρχαϊκῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (τὰ ἤθη κτλ.) τῶν ἀρχαίων.

'Αρχαιογονία (ἡ). ἡ ἀρχαιότης τῆς γενεᾶς, [ἐκ τοῦ

'Αρχαιόγονος (ὁ, ἡ). ὁ καταγόμενος ἀπὸ ἀρχαίαν γενεάν. (ἐν γέν.) ἀρχαῖος, (παρβλ. 'Αρχέγονος).

'Αρχαιογράφος (ὁ, ἡ). ὁ συγγράφων περὶ ἀρχαιοτήτων, ἢ ἀντιγράφων ἀρχαῖα συγγράμματα, (ἐν γέν.) ἀρχαιολόγος.

'Αρχαιοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων ἀρχαῖος.

'Αρχαιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ομιλῶ περὶ τῶν ἀρχαίων ἢ καθὼς οἱ ἀρχαῖοι, μεταχειρίζομαι ὕφος ἀρχαϊκόν.

'Αρχαιολογία (ἡ). ὁμιλία (σύγγραμμα ἢ σπουδὴ, ἐπιστήμη) περὶ τῶν ἀρχαίων.

'Αρχαιολογικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων (ἢ ἔμπειρος) εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν.

'Αρχαιολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ συγγράφων περὶ ἀρχαίων ἢ καθὼς οἱ ἀρχαῖοι.

'Αρχαιόνομος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τοὺς ἀρχαίους νόμους, ἀρχαϊκός.

'Αρχαιοπινὴς, έος (ὁ, ἡ), [ἀρχ. πῖνος]. ὁ ἔχων λέραν (σκωρίαν, τὰ σημεῖα) τῆς ἀρχαιότητος.

'Αρχαιόπλουτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παλαιόθεν (ἐκ προγόνων) πλούσιος, ὄχι νεόπλϐτος.

'Αρχαιοπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς τὴν ἀρχαιότητά τινος. 2) σεβάσμιος διὰ τὴν ἀρχαιότητά του.

'Αρχαῖος [ἀρχὴ], α, ον, (τὸ παρθ. ότερος, ότατος καὶ [ἀνμλ.] -έστερος, -έστατος). Παλαιὸς, τοῦ παλαιοῦ καιροῦ· προτητερινός· πολυκαιρινός· (μτφορ.) ἁπλοῦς, ἄκακος, εὐαπάτητος· εὐήθης. ‖. οὐσ.)

Ἀρχαῖον (τὸ), τὸ κεφάλαιον τοῦ δανείου, (Ἰταλ.) τὸ καπιτάλι ἢ (Τουρκ.) ὁ σερμαγές. ‖. (ἐπιῤῥηματ.) » Τὸ ἀρχαῖον, « Παυσ., Αἰλ., πάλαι ποτὲ, τὸν παλαιὸν καιρόν. » Ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, « Θκ., παλαιόθεν.

Ἀρχαιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀρχαίου, τὸ νὰ ἦνέ τις ἀρχαῖος· (κοιν.) τὰ παλαιὰ χρόνια.

Ἀρχαιοτροπία (ἡ). ὁ τρόπος (τὰ ἤθη) τῶν ἀρχαίων, ἁπλότης, [ἐκ τοῦ

Ἀρχαιότροπος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀρχαίων, ἀρχαϊκός.

Ἀρχαιοτρόπως, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀρχαίων.

Ἀρχαιότυπος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸν ἀρχαῖον τύπον, (παρβλ. Ἀρχέτυπος).

Ἀρχαιρεσία (ἡ). (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) ἐκλογὴ (αἵρεσις) νέου ἄρχοντος. 2) – τῷ

Ἀρχαιρέσια (τὰ). ἡ πρὸς ἀρχαιρεσίαν συνέλευσις ἢ ὁ καιρὸς καθ' ὃν συγκροτεῖται.

Ἀρχαιρεσιάζω, Μ. άσω. Συνέρχομαι (ἢ Συγκροτῶ συνέλευσιν) πρὸς ἀρχαιρεσίαν. 2) προσπαθῶ νὰ ἐκλεχθῇ τις (καὶ μσ.) νὰ ἐκλεχθῶ ἐγὼ ἄρχων.

Ἀρχαιρεσιακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀρχαιρεσίαν ἢ εἰς τοὺς ἀρχαιρεσιάζοντας.

Ἀρχαϊσμὸς (ὁ). τὸ ἀρχαΐζειν (μιμεῖσθαι τὰ παλαιὰ [καὶ ἐπμ.] ἀσυνήθιστα ἤθη καὶ ἔθιμα). ‖. (οὐσ. παρὰ γρμτ.) φρᾶσις ἀπηρχαιωμένη (σπανία, ἀσυνήθιστος).

Ἀρχαίως, ἐπίρ. Καθὼς οἱ ἀρχαῖοι· ἁπλῶς, ἀκάκως κτλ.

†Ἀρχάνας, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀχάρνας.

Ἀρχέγονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἀρχῆς πρῶτος τῆς γενεᾶς, ὁ πρῶτος προπάτωρ. 2) ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πρώτην τοῦ γένους καταγωγὴν, παλαιός. 3) ὁ περιέχων ἐν ἑαυτῷ ἢ παρέχων τὰς πρώτας τῆς γενέσεως ἀρχάς.

Ἀρχεδίκης, ου (ὁ), Π. ὁ ἐξ ἀρχῆς πρῶτος καὶ (ἐπμ.) νόμιμος ἰδιοκτήτης, ὁ ἔχων τὸ πρώτιστον δικαίωμα.

Ἀρχεῖον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου συνήθως διαμένουν καὶ συνεδριάζουν οἱ ἄρχοντες, παλάτιον, βουλευτήριον κτλ. 2) (συνκδχ.) τὸ σῶμα (ἡ ὁλομέλεια) τῶν ἀρχόντων, τὸ συμβούλιον, τὸ δικαστήριον κτλ. 2) ὁ τόπος ὅπου φυλάττονται τὰ δημόσ. ἔγγραφα.

Ἀρχέκακος (ὁ ἡ). ὁ πρωταίτιος (ἡ ἀρχὴ) τοῦ κακοῦ ἢ τῶν κακῶν.

Ἀρχέλαος (ὁ, ἡ), Π. καὶ

Ἀρχέλας, α (ὁ), Δ. καὶ

Ἀρχέλεως, ω (ὁ, ἡ), Ἀττ. καὶ Ἰων. ὁ ἄρχων (ἀρχηγὸς, πρῶτος) τοῦ λαοῦ, βασιλεὺς κτλ.

Ἀρχένεως, ω (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄρχων τῆς νεὼς, καραβοκύριος. 2) ὁ πρώτην ἤδη φορὰν πλέων, πρωτοτάξειδος.

Ἀρχέπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὴν ἐξουσίαν του τὸν πλοῦτόν του, ἢ ἄρχων διὰ τὰ πλούτη του, ἢ – Ἀρχαιόπλουτος.

Ἀρχέπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄρχων πόλεως.

†Ἀρχερανίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι- (Ἀρχερανιστὴς), οῦ (ὁ), – Ἐρανάρχης. » Τὸ κοινὸν τῶν Ἐρανιστῶν, ὧν ἠρχεράνιζε Μάρων, « Ἐπιγρ. (Σύρϐ, ὑπὸ Λ. Ῥοσσ.).

Ἀρχεσίμολπος (ὁ, ἡ), Π. [ἀρχ., μολπή]. ὁ ἀρχίζων πρῶτος (δίδων το σημεῖον τοῦ ν' ἀρχίσουν) τὸ ᾆσμα, πρωτοψάλτης.

†Ἀρχέσπερος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀκρέσπερος.

†Ἀρχέστρατος (ὁ, ἡ), Π. ἀρχηγὸς τοῦ ςρατοῦ, στρατάρχης.

Ἀρχέτας, α (ὁ), Δ. ἄρχων, ἀρχηγὸς, πρῶτος.

Ἀρχέτυπος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' ἀρχὰς πρῶτος τυπωθεὶς καὶ χρησιμεύων ὡς ‖. (οὐσ.) Ἀρχέτυπον (τὸ) – Πρωτότυπον, παράδειγμα.

Ἀρχεύω, Μ. εύσω, Π. (μὲ δοτ. ἢ γεν.) – Ἄρχω, εἶμαι ἀρχηγὸς, ἡγεμονεύω, βασιλεύω κτλ.

Ἀρχέχορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρῶτος (ἐξάρχων) τοῦ χοροῦ, (παρβλ. Χορηγός).

Ἀρχὴ (ἡ), [ἄρχω]. τὸ σημεῖον (ὁ ὅρος) ἀφ' οὗ ἄρχεταί τις. » Ἡ ἀρχὴ τῆς ἀγορᾶς, « Ἡρωδ. » Ἀρχὴν ποιοῦμαι (λαμβάνω), « – Ἄρχομαι. ‖. (ἐπίρ.) » Ἐξ(» Ἀπ', » Τὸ ἀπ') ἀρχῆς, « Ἐν ἀρχῇ, » Κατ' ἀρχὰς, » Τὸ κατ' ἀρχὰς, « Δμ. (ἢ ἑλλ.) » Ἀρχὰς, « Πλδ. (καὶ ἀρνητ.) » Τὴν ἀρχὴν, (καὶ ἀνάρθρ.) » Ἀρχὴν, « διόλου, παντάπασι. » Ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει τἀμήχανα, « Σοφ. » Οὐδὲ πειρῶνται ἀρχὴν, « Θκ. (ἢ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Τὴν ἀρχὴν ὅτι καὶ λαλῶ ὑμῖν, « Γρφ., πρῶτον, πρὸ πάντων. » Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριςον, « Ἡσ. » Ἀρχὴν οὐδὲ νομίζεται εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν δεῖπνον εἰσφέρεσθαι, « Ξεν. 2) ἡ ἄκρα. » Τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχὰς, « Αχ. » Πλεκταὶ πεισμάτων ἀρχαὶ, « Εὐρ. 3) ἡ βάσις τὸ θεμέλιον. » Τῶν πράξεων τὰς ἀρχὰς ἢ τὰς ὑποθέσεις, « Δμ. » Ἀρχὴν βάλλεσθαι, « Πλάτ. 4) ἡ πρώτη αἰτία (ἡ πηγὴ, ἡ ἀφορμὴ) πράγματός τινος. » Διαφέρουσιν ἀρχαὶ ἢ στοχεῖα, « Σδ. » Τὸ ἐν ἀρχῇ (ἢ » Τὸ ἐξ ἀρχῆς) αἰτεῖσθαι, « Ἀρς. 5) ἐξουσία, ἡγεμονία πολιτικὴ (κυρ. ἄμισθος). » Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι, « Παρ. » Ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἀρχῆς, « Θκ. » Ἐν ἀρχῇ τοῦ στρατοῦ γενόμενος, « Πλάτ. » Καταλύσας τὰ βουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχὰς, « Ξεν. 6) ἡ διοίκησις, τὸ διοικητικὸν σύστημα, (συνκδχ.) οἱ ἄρχοντες. » Τὰ παραγγελλόμενα ὑπὸ τῆς μεγίστης ἀρχῆς, « Ξεν. » Ἐπὶ τὰς ἀρχὰς ἤχθη, « Αἰλ. 7) τὸ κράτος, ἡ ἐπικράτεια » Τοῖς λιμέσι τοῖς ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀρχῇ, « Θκ. » Ἡ τῶν Ῥωμαίων ἀρχὴ, « Ἡρωδ.

Ἀρχηγενὴς, έος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) πρωταίτιος τοῦ νὰ γένῃ τι.

Ἀρχηγετεύω, Μ. εύσω καὶ

Ἀρχηγετέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀρχινῶ, κάμνω τὴν ἀρχὴν, εἶμαι ἢ γίνομαι-

Ἀρχηγέτης, ου (ὁ) καὶ Ἀρχηγέτις, ιδος (ἡ) – Ἀρχηγός.

Ἀρχηγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς τὴν ἀρχηγίαν ἢ τὸν ἀρχηγόν.

Ἀρχηγὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ἀρχὴν (δίδων τὸ παράδειγμα) πρῶτος, ἄρχων, ἡγεμών· ὁδηγός· πρωταίτιος. » Γένους—, « προπάτωρ, πρῶτος θεμελιωτής.

Ἀρχῆθεν, ἐπίρ. Ἐξ(Ἀπ') ἀρχῆς, παλαιόθεν.

Ἀρχήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ἀρχεῖον.

Ἀρχίατρος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν ἰατρῶν.

Ἀρχιβούκολος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν βϐκόλων.

Ἀρχίβουλος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος (πρόεδρος) τῆς βουλῆς.

Ἀρχιγένεθλος (ὁ, ἡ), Π. – Ἀρχέγονος.

Ἀρχιγραμματεὺς, έως (ὁ). ὁ πρῶτος (μεγάλος) γραμματικός.

Ἀρχιδεσμοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ πρῶτος (ἀρχηγὸς) τῶν δεσμοφυλάκων.

Ἀρχιδιάκονος (ὁ), (ἐκκλησ.) ὁ πρῶτος τῶν διακόνων.

Ἀρχιδικαςὴς, οῦ (ὁ). ὁ πρῶτος (προεδρεύων δικαστής.

Ἀρχίδικος (ὁ). ὁ πρόεδρος τοῦ δικαςηρίου.

Ἀρχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀρχὴ, μικρὸν ὀφφίκιον.

Ἀρχιεπίσκοπος (ὁ), (Ἐκκλησ.) ὁ πρῶτος τῶν ἐπισκόπων, ὁ ὑποκείμενος εἰς τὸν Πατριάρχην ἀμέσως, καὶ ἔχων ὑφ' ἑαυτὸν ἐπισκόπους.

Ἀρχιεράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Εἶμαι ἢ γίνομαι ἀρχιερεὺς, – Ἀρχιερατεύω.

Ἀρχιερατεία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ ἀρχιερέως, ἀρχιερωσύνη.

Ἀρχιερατεύω, Μ. εύσω, – Ἀρχιεράομαι.

Ἀρχιερατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀρχιερέα.

Ἀρχιερεία (ἡ), – Ἀρχιερατεία.

Ἀρχιερεὺς, έως καὶ

Ἀρχιέρεως, εω (ὁ). ὁ πρῶτος (ἄρχων, ἀνώτερος) τῶν ἱερέων.

Ἀρχιερωσύνη (ἡ), – Ἀρχιερατεία.

Ἀρχιεταῖρος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν φίλων ἢ τῶν συντρόφων, ὁ ἐπιστήθιος ἢ τὸ πρωτοπαλλήκαρον.

Ἀρχιευνοῦχος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν εὐνούχων.

Ἀρχίζωος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν ἀρχὴ (πρώτη αἰτία) τῆς ζωῆς.

Ἀρχιθάλασσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐξουσιαςὴς τῆς θαλάσσης, θαλασσοκράτωρ.

Ἀρχιθεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀρχιθέωρος.

Ἀρχιθεώρησις, εως καὶ

Ἀρχιθεωρία (ἡ). τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιθεώρου.

Ἀρχιθέωρος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος τῶν θεωρῶν (τῶν στελλομένων πρέσβεων εἰς τὰς πανηγύρεις καὶ τοὺς ἀγῶνας καὶ ἐν γέν. διὰ θρησκευτικὴν ὑπηρεσίαν).

Ἀρχιθιασίτης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος (κορυφαῖος) τοῦ θιάσου (τῆς Βακχικῆς παρατάξεως).

Ἀρχιθύτης, ου (ὁ). ἀρχιερεὺς, (Νικ. Χων.).

Ἀρχικέραυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐξουσιαςὴς τῶν κεραυνῶν.

Ἀρχίκλωψ, ωπος (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς τῶν κλεπτῶν, πρωτοκλέπτης.

Ἀρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ἀρχὴν (ἐξουσίαν)· ἐπιτήδειος (ἔμπειρος, ἱκανὸς) εἰς τὸ ἄρχειν, ἡγεμονικός.

Ἀρχικυβερνήτης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος τιμονιέρης ἢ πιλότος στόλου.

Ἀρχιληστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πρῶτος (ἀρχηγὸς) τῶν ληστῶν.

Ἀρχιμάγειρος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν μαγείρων, (Τουρκ.) ἀστσίμπασις· (εἰς τὴν Γρφ. ὁ αὐτὸς καὶ) ἀρχισωματοφύλαξ. » Ἀρχιμάγειρος, ὁ παρασπιστὴς, καὶ οἷον σπαθάριος, « Προκοπ.

Ἀρχιμανδρίτης, ου (ὁ) καὶ Ἀρχιμανδρῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀρχηγὸς τῆς μάνδρας (κοινοβίου, μοναστηρίου), ἡγούμενος, -ισσα.

Ἀρχίμιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος τῶν μίμων (τῶν ὑποκριτῶν παντομιμικοῦ θεάτρου)

Ἀρχιοινοχοεία (ἡ), τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιοινοχόου.

Ἀρχιοινοχόος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν οἰνοχόων, πρωτοκεραστής

Ἀρχιπατριώτης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος ἀρχηγὸς) τῆς πατριᾶς, πατριάρχης.

Ἀρχιπειρατής, οῦ (ὁ). ὁ πρῶτος (ἀρχηγὸς) τῶν πειρατῶν.

Ἀρχίπλανος (ὁ). ὁ πρῶτος (ἀρχηγὸς, ἡγεμὼν) τῶν νομάδων.

Ἀρχιποιμήν, ένος ἢ ενος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν ποιμένων.

Ἀρχιποσία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις πρῶτος εἰς συμπόσιον.

Ἀρχιπρεσβευτής, οῦ (ὁ). ὁ πρῶτος πρεσβευτής, ὁ ἀρχηγὸς πρεσβείας.

Ἀρχιρεύς, ῆος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀρχιερεύς.

Ἀρχισιτοποιός (ὁ). ἀρχιμάγειρος.

Ἀρχιστράτηγος (ὁ). ὁ πρῶτος (ἀνώτατος) στρατηγός.

Ἀρχισυνάγωγος (ὁ). (Γρφ.) ὁ ἄρχων τῆς συναγωγῆς τῶν Ἰουδ.

Ἀρχιτεκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀρχιτέκτων· κτίζω (οἰκοδομῶ ἢ σχεδιάζω) ἀρχιτεκτονικῶς· (μτφορ.) ἐφευρίσκω πανουργίας.

Ἀρχιτεκτόνημα (τὸ). τὸ ἔργον τοῦ ἀρχιτέκτ., οἰκοδομή, κτίριον· (μτφορ.) ἐπίνοια, πανουργία.

Ἀρχιτεκτονία (ἡ). ἡ τέχνη (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ ἀρχιτέκτ. 2) ἡ ἀρχιτεκτονικὴ κατασκευὴ (οἰκοδομὴ) κτιρίου.

Ἀρχιτεκτονικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἔμπειρος εἰς τὴν ἀρχιτεκτ., (ἐν γέν.) ὁ εἰδήμων καὶ διδων τὸ σχέδιον ὁποιουδήποτε ἔργου. 2) ὁ ἀπαιτῶν τέχνην ἵνα γένῃ. ‖. (οὐσ.) Ἀρχιτεκτονικὴ (ἡ), (ἐνν. τέχνη) = Ἀρχιτεκτονία, (ἐν γέν.) ἐπιτηδειότης εἰς ὁποιονδήποτε ἔργον.

Ἀρχιτέκτων, ονος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν τεκτόνων (ἢ ἐν γέν.) τεχνιτῶν, πρωτομάστορης (κυρ. καὶ μτφορ.). » Τῷ ἀρχιτέκτονι τῆς ὅλης ἐπιβουλῆς, « Δμ.

Ἀρχιτελώνης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος ἐπιστάτης ἢ ἐνοικιαστὴς τῶν τελωνείων.

Ἀρχιτρίκλινος (ὁ). ὁ πρῶτος ἐπιςάτης τοῦ Τρικλίνου (τῆς τραπέζης) τοῦ ἡγεμόνος.

Ἀρχιϋπασπιστής, οῦ (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν ὑπασπιστῶν.

Ἀρχίφυλος (ὁ). ἀρχηγὸς φυλῆς.

Ἀρχιφώρ, ῶρος (ὁ). ὁ ἄρχων ὅς τις ἔκρινε τοὺς κλέπτας (φῶρας). 2) = Ἀρχικλὼψ ;).

Ἀρχίφωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὢν ἀρχὴ (πηγή, πρώτη αἰτία) τοῦ φωτός.

Ἀρχογλυπτάδης, ου (ὁ), (Κωμ.), = Ἀρχολίπαρος, ὁ γλύφων (κατατρίβων, κυνηγῶν, μὴ ξεκολλῶν ἀπὸ) τὰ ὑπουργήματα.

Ἀρχοειδής, έος (ὁ, ἡ), = Ἀρχικός, ςοιχειώδης, οὐσιώδης ἢ φαινόμενος τοιοῦτος.

Ἀρχολίπαρος (ὁ, ἡ), (Κωμ.), Ζ. Ἀρχογλυπτάδης.

Ἀρχοντιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐπιθυμῶ νὰ γένω ἄρχων.

Ἀρχοντικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἄρχοντα.

Ἀρχός (ὁ), Π. ἀντὶ Ἄρχων, ἀρχηγός, πρῶτος. 2) (ἀντμ.) τὸ κωλάντερον, ὁ πάτος.

Ἄρχω [συγγ. τοῦ Ἔρχομαι καὶ Ὀρχέομαι], Μ. ἄρξω (πθ. πρκ. Ἦργμαι, ὅθ. ἡ μτχ. Ἠργμένος). (μὲ γεν. ἐκ γ'. καὶ Π. μὲ δοτ. ἐκδ'.) Ἀρχινῶ, ἀρχίζω, κάμνω ἀρχήν, πράττω τι (δίδω τὸ παράδειγμα) πρῶτος ἐγώ. » Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε (ἢ μσ.) ἤρχετο, » Ὀδ. Ι, Ο. » Ἄρχε θεοῖσι δαιτός, « Ἰλ. Ο. » Ἀρχωμάχης (πολέμου, ἀδικίας, διαφορᾶς κτλ.), « Θκ., Δμ. Ἡρ. » Ἄρξαι χειρῶν ἀδίκων, « Δμ. (ἢ χωρὶς τοῦ οὐσ.) » Ἀμύνεσθαι, ἀλλ' οὐκ ἄρχειν ἀδίκων, « Αἰλ. (ἢ μὲ αἰτ. ἢ δοτ. σπντ.) » Ἄρχειν ὕμνον, « Πίνδ. » Σπονδαῖσιν ἄρξαι, « αὐτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἦρχ' ἀγορεύειν, « Ἰλ. Δ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων, « Ἰλ. Β. » Ἄρχω καθυβρίζουσα, « Σοφ (καὶ μσ.) » Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι, « Ἰλ. Ι. (ἢ προθετ.) » Ἐκ Διὸς ἀρξόμεθα, « Καλλ. (καὶ ἐπιρ.) » Ἐντεῦθεν ἠρξάμην, « Ἰσκρ. 2) γίνομαι ἀρχὴ (ἀφορμή, αἴτιος). » Ἥδε ἡ ἡμέρα τοῖς Ἕλλησι μεγάλων κακῶν ἄρξει, « Θκ. 3) προηγοῦμαι, προπορεύομαι. » Πάντες ἅμα, Ζεὺς δ' ἦρχεν, « Ὅμ. » Ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης, « αὐτ. 4) (μὲ γεν.) γίνομαι ἄρχων (ἀρχηγός, βασιλεὺς κτλ.), ἐξουσιάζω, ὁρίζω, διοικῶ. » Πάντων τῶν ἄλλων ζώων ἐςὶ ῥᾷον ἢ ἀνθρώπων ἄρχειν, « Ξεν. » Ἄρχοντές εἰσι καὶ οἱ βουκόλοι τῶν βοῶν, « αὐτ. (ἢ χωρὶς πτ.) » Καὶ ἄρχων ἢ ἰδιώτης, « αὐτ. (ὅθ. εἰς τὰς Ἀθ.) » Οἱ ἐννέα ἄρχοντες, « (ἢ ἰδιαιτ.) » Ἄρχων (ὁ ἐπώνυμος), « (ἢ μτφορ.) » Γαστρὸς (» Ὕπνου κτλ.) ἄρχειν, « Αξ. (καὶ πθ.) » Ἄρχεσθαι δουλικὴν ἀρχήν, « Ἀρςτ. » Ἄρχε, μαθὼν πρῶτον ἄρχεσθαι, « Γνμ. » Ἄρχομαι ταῦτα, « Πλάτ., ὑποτάσσομαι (πείθομαι) εἰς, (ὅθεν:) » Ἀρχόμενοι, « Ξεν., οἱ ὑπήκοοι, 5) (μσ.) προσφέρω ἀπαρχάς. » Ὁ δ' ὠμοθετεῖτο πανταχόθεν ἀρχόμενος μελέων, « Ὀδ. Ξ. 6) (σπν. τρτπρσ.) ἐπικρατεῖ, ἀποτελεῖ τὸ ὅλον ἢ τὸ πλεῖςον μέρος. » Τοῦ δὲ λοιποῦ ἔργου ἅπαντος ἐγκύκλῳ ἄρχει ὁ Ἐλευσινιακὸς λίθος, « Ἐπγρφ., (ἀπαράλλακτον τῷ Γαλλ.) il règne tout autour, (ὅθ. 7) = Δοκεῖ, νικᾷ, ὑπερισχύει, ἀποφασίζεται διὰ πλειοψηφίας. » Σέο δ' ἕξεται, ὅττι κεν ἄρχῃ, « Ἰλ. Ι.

Ἄρχων, οντος (ὁ). ἄρχοντας, ἐξουσιαςής, προεστώς, πρῶτος, κτλ., (ἴδε Ἄρχω).

Ἀρχώνης, ου (ὁ). (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ πρῶτος τῶν ἐργολαβούντων (ἐνοικιαζόντων) τὰς δημοσ. προσόδους.

†Ἀ(Ἄ)ρω, ἄχρ. θεματ. διαφόρων εὐχρ. λέξ. ἢ δανεῖζον ἰδίως τοὺς χρόνους του εἰς τὸ Ἀραρίσκω, (παρβλ. Εἴρω).

Ἀρωγή (ἡ), [ἀρήγω]. βοήθεια, ὑπεράσπισις, συνεργία, προστασία κτλ.

Ἀρωγοναύτης, ου (ὁ), Π. ἀρωγὸς (βοηθὸς) τῶν ναυτῶν, (ἐπίθ. τῶν Διοσκούρων).

Ἀρωγός (ὁ, ἡ). [ἀρήγω]. (μὲ γεν.) ὁ βοηθῶν (προφυλάττων, κτλ.) τινα. » Βροχετῶν —, « Ἐπγρ. » Δύναμιν ἔχει ἀρωγὸν τῶν παθῶν, « Ασκρ. » Ἐλπίδων —, « Σοφ., ὁ ὑποθάλπων τὰς ἐλπ. ‖. (οὐσ.) βοηθός, ὑπερασπιστής, συνεργὸς κτλ. (ἐπὶ κριτηρ.) συνήγορος.

Ἄρωμα (τό), [†ἄρω]. (ἐν γέν. κάθε) μυρωδικόν, πεχ. κανέλλα, καρυόφυλλον, πέπερι κτλ. (παρβλ. Ἄρτυμα).

Ἀρωματίζω, Μ. ίσω. Κατασκευάζω (Ἑνόνω) τι μὲ ἀρώματα. 2) (ἀμτβτ.) εὐωδιάζω ὡς ἂν ἄρωμα.

Ἀρωματικός, ή, όν. Εὐώδης, ἔχων μυρωδίαν ἀρώματος.

Ἀρωματίτης, ου (ὁ) ἢ Ἀρωματῖτις, ιδος (ἡ). κατεσκευασμένος μὲ ἀρώματα, μυρωδάτος

Ἀρωματοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἀρώματα

Ἀρωματοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Παράγω ἢ Βαστῶ) ἀρώματα, [ἐκ τοῦ

Ἀρωματοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων ἢ κρατῶν) ἀρώματα.

Ἀρωματώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀρωματικός.

Ἀρώμεναι, Π. ἀντὶ Ἀροῦν, ἐνεστ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀρόω.

Ἀρωνία (ἡ), [;], εἶδ. δένδρου (μουσμουληᾶς)

Ἀρωραῖος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἀρουραῖος.

Ἄρως, ωος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἥρως.

Ἀρώσιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀρόσιμος.

Ἄρωστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄρρωστος.

Ἅς, αἰτ. πλθ. θηλ. καὶ

Ἇς, Δ. ἀντὶ Ἧς, γεν. ἑν. θηλ. τοῦ Ὅς

Ἇς, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ἕως. » Οὐχ ἇς πόδας γ' ἔχωντι ταὶ τριήρεες, « Ἀριςφ. » Τοὶ δὲ μισθωσάμενοι καρπεύσονται τὸν ἀεὶ χρόνον, Fᾶς κα πρωγγύως ποτάγωντι, « Ἐπιγρφ. » Ποιῆν τι δεῖ, ἇς γόνυ χλωρόν, « Θκρ.

Ἀσαγήνευτος (ὁ, ἡ). ὅςτις δὲν ἐπιάσθη ἢ δὲν πιάνεται εἰς τὴν σαγήνην.

Ἆσαι, Π ἀντὶ Ἀάσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ τοῦ Ἀάσκω.

Ἆσαι, Π. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἄω, χορταίνω

Ἆσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἄδω.

Ἄσακτος (ὁ, ἡ), [ά, σάττω]. μὴ πατημένος (στοιβαγμένος) δηλαδή, χαῦνος, ἀνακουφωτός.

Ἀσαλαμίνιος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ μὴ παρευρεθεὶς εἰς τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμῖνος, (δηλ.) ἀπειροπόλεμος, μὴ ναυτικός

†Ἀσάλεια (ἡ), Π. [ἀσαλής]. γαλήνη, ἡσυχία, ἀταραξία. ἀμεριμνία.

Ἀσάλευτος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπιρ.) -εύτως. Ὁ μὴ σαλευθεὶς ἢ μὴ σαλευόμενος, ἀκλόνητος· στερεός· ἀτάραχος· ἀμέριμνος.

Ἀσαλής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀσάλευτος, ἀτάραχος, ἥσυχος.

Ἀσαλία (ἡ), Π. = Ἀσάλεια.

Ἀσάλπιγκτος (ὁ, ἡ). ὁ τόπος ὅπου ἢ ὁ καιρὸς ὅτε δὲν ἀκούεται (δὲν ἠχεῖ) ἡ σάλπιγξ. 2) ὁ μὴ κηρυχθεὶς ἢ μὴ καλεσθεὶς διὰ τῆς σάλπιγγος 3) (συνκδχ.) = Ἀπόλεμος,

Ἄσαμεν, Π. ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἀάσκω ἢ Ἄω.

Ἀσάμενος, η, ον, Π. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἀάομαι ἢ Ἀάσκω.

Ἀσάμινθος (ἡ), [ἄση, μινύθω;]. κάδδος ὅπου ἐλούοντο (παρβλ. Πύελος).

Ἀσάνδαλος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν χωρὶς σανδάλια, ξυπόλυτος.

Ἄσαντος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, σαίνω]. ἀκολάκευτος· ἀνηλεής· ἀνήμερος.

Ἀσάομαι-ῶμαι, Ζ. Ἀσάω.

Ἀσαπής, έος (ὁ, ἡ), = Ἄσηπτος.

Ἀσαρίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ἄσαρον.

Ἀσαρκέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἄσαρκος (λιγνός).

Ἀσαρκία (ἡ). λιγνάδα, τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἄσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ συγκείμενος ἀπὸ) σάρκας, λιγνός, ξηρός.

Ἀσαρκώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἄσαρκος, ξηρακιανός.

Ἄσαρον (τὸ), [ἄση;] φυτ. ἰατρ. (Τουρκ.) κεδὶ-ὀτού, (Ἰταλ.) Βαλλεριάνα.

Ἄσαρος καὶ

Ἀσάρωτος (ὁ, ἡ). ἀσκούπιςος, (ὅθεν ‖. ὀσ.) Ἀσάρωτον (τὸ), εἶδ. Μωσαϊκοῦ (σωμακὶ) παριστάνον ἀσκούπιστον ἔδαφος τραπεζαρείου.

Ἄσασθαι, Π. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀάομαι ἢ Ἀάσκω.

Ἀσάφεια (ἡ). ἔλλειψις σαφηνείας, σκοτεινότης (νοήματος), ἀβεβαιότης, [ἐκ τοῦ

Ἀσαφής, έος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -φῶς. Ὁ μὴ σαφής, σκοτεινός, ἄδηλος, ἀβέβαιος.

Ἀσάω-ῶ [ἄση], Μ. ήσω, Π. (ἐνεργ.) Προξενῶ πλησμονὴν ἢ (ἐπμ.) ἀηδίαν, ἀνορεξίαν. ‖. (μσ.) Ἀσάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι (ὅθ. ὁ ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. Ἀσηθῆναι). Ἔχω (Αἰσθάνομαι) πλησμονὴν (ἀηδίαν, ἀνορεξίαν), μὲ ἔρχεται ἀνακάτωσις, ἀηδιάζω, (μτφορ.) πλήκτω, δυσαρεστοῦμαι, λυποῦμαι. » Ἐδίζητο, ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηθείη, « Ἡρ.

Ἄσβεστος (ὁ, ἡ). ἄσβυστος, (μτφορ.) ἀκατάπαυστος, αἰώνιος, ἀτελείωτος. ‖. (οὐσ. θηλ.) ἀσβέστης (κυρ. ὁ ἄσβυστος). 2) εἶδ. ὀρυκτοῦ.

Ἀσβολαίνω καὶ Ἀσβολάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀσβολέω.

Ἀσβόλη (ἡ), [ψόλος], καπνιὰ (τῶν καπνοδόχων).

Ἀσβολόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (ἢ μαῦρος ὡσὰν τὴν) ἀσβόλην.

Ἄσβολος (ἡ καὶ σπν. ὁ), = Ἀσβόλη.

Ἀσβολόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω (Μαυρίζω) μὲ ἀσβόλην.

Ἀσβολώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀσβόλην.

Ἆσε, Π. ἀντὶ Ἄασε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς ὁρ. τοῦ Ἀάσκω.

Ἀσέβεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀσεβοῦς, ἀθεΐα.

Ἀσεβέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀσεβὴς (ἄθεος κτλ.), δὲν ἔχω σέβας πρὸς τὰ θεῖα (μὲ αἰτ. προθετ.) πράττω ἢ λέγω τι ἀσεβές, φέρομαι ἀσεβῶς πρός τινα. » Ἀσεβεῖν εἰς τὰ μυστήρια, « Ξεν., (καὶ πθ.) » Τὰ περὶ τοὺς Ἀμφισσέας ἠσεβημένα σοι, « Αἰσχ. » Ὅταν οὖν τις ἀσεβηθῇ τῶν εἴκων, « Πλάτ., πάθῃ τι ἀσεβές.

Ἀσέβημα (τό). πρᾶξις (λόγος) ἀσεβής.

Ἀσεβής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σέβων (τιμῶν) τὸν θεὸν ἢ τὰ θεῖα, ἄθεος, ἄθρησκος, ἀθεόφοβος· (ἐν γέν.) κακότροπος, κακοποιός, ἀχρεῖος.

Ἀσέβησις, εως (ἡ). τὸ νὰ πράττῃ τις ἀσεβῆ ἔργα, νὰ φέρηται-

Ἀσεβῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀσέβειαν, ὡς ἀσεβής.

Ἀσεῖ, Δ. ἀντὶ Ἄσει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἄδω.

Ἄσειν, Π. μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἄω.

Ἄσειρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ δεμένος μὲ) σειρὰν (ἄλυσον), ἐλεύθερος, ἄδετος, (μτφορ.) ἀχαλίνωτος. 2) = τῷ.

Ἀσείρωτος (ὁ, ἡ). (ἵππος) δεμένος ἀμέσως εἰς τὸν ῥυμὸν τῆς ἁμάξης ἢ ὄχι ἐμπρὸς ἢ πλάγια καθὼς ὁ Σειραφόρος. » Ὄχημα ἀσείρωτον, « Εὐρ., τὸ συρόμενον ἀπὸ τοιούτους (δηλ. ἀπὸ δύο μόνον) ἵππους.

Ἄσειστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σεισθεὶς ἢ μὴ σειόμενος, ἀκλόνητος.

Ἀσελγαίνω, Μ. ήσω καὶ ανῶ (Δμ. κατὰ Τιμαρ: 744). Διάγω ἀσελγῶς, πράττω ἀσελγείας, (μὲ αἰτ. προθετ.) φέρομαι ἀσελγῶς (ὑβριστικῶς) πρός τινα, τὸν ἀτιμάζω.

Ἀσέλγεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ διαγωγὴ) τοῦ ἀσελγοῦς· ἀχρειότης. ἀναισχυντία· (ἐν γέν.) ἀμετρία, ὑπερβολή.

Ἀσελγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀσελγαίνω.

Ἀσελγέως, ἐπίρ. Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀσελγῶς.

Ἀσελγής [ἀ, ἐπιτ., θέλγω], έος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ἄμετρος, ὑπερβολικός. (ἰδιαιτ. δὲ) ὁ μὴ ἔχων ὅρον εἰς τὰς ἐπιθυμίας (εἰς τὰ πάθη) του, ἄσωτος, ἀκόλαςος, ἀναίσχυντος, αὐθάδης· βίαιος, ὑβριστής, (ἐν γέν.) ἀχρεῖος.

Ἀσελγόκερως, ωτος καὶ ω (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑπερμεγέθη (κοιν. ἀφύσικα) κέρατα.

Ἀσελγομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μανιωδῶς ἔκδοτος εἰς τὴν ἀσέλγειαν.

Ἀσελγῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀσέλγειαν, ἀκολάςως, ὑβριστικῶς κτλ. (σπν.) μὲ ὑπερβολήν.

Ἀσέληνος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς σελήνης, σκοτεινός, θεοσκότεινος.

Ἄσεμνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -σέμνως. Ὁ χωρὶς σεμνότητος (συστολῆς), αἰσχρός· κακοήθης· ἀχρεῖος.

Ἀσεπτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀσεβέω.

Ἄσεπτος (ὁ, ἡ), (ἐνεργ.) = Ἀσεβής. » Τὸ ἄσεπτον, « Εὐρ., ἀντὶ Ἡ ἀσέβεια. 2) (πθ.) τὸν ὁποῖον κἀνεὶς δὲν σέβεται.

Ἄσεσθαι, Π. μσ. μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀάσκω.

Ἄσεσθαι, μσ. μέλλ. τῆς ἀπαρ ἢ

Ἀσεῦμαι, Δ ἀντὶ Ἄσομαι, μσ. μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Ἄδω.

Ἄση (ἡ), [†ἄω τὸ χορταίνω]. ἀηδία (ἐξ αἰτίας πλησμονῆς)· ἀνορεξία. (μτφορ.) ἀδημονία, πλῆξις, στενοχωρία, (παρβλ. Ἄλυς). 2) (συνκδχ.) ἀντικείμενον ἀηδίας, ἀκαθαρσία, (παρβλ. Ἄζα).

Ἄσῃ, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. μέλλ. τοῦ Ἄδω.

Ἀσηθῆναι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀσάομαι.

Ἀσήκαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περικλεισμένος εἰς τὸν σηκόν, ἀμάνδριστος.

Ἀσήμαντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γνωςοποιηθείς, ἀδήλωτος. 2) ἀσημάδευτος, ἀβούλωτος, (συνκδχ.) ἀφύλακτος, ἔρημος, ἀπροστάτευτος, (ἴδε καὶ Ἄσημος).

Ἀσημείωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περασθεὶς εἰς σημείωμα, μὴ παρατηρηθείς, μὴ σημαδευθείς, ἀσημάδευτος.

Ἀσημόγραφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ γράφων (προπαροξ.) ὁ γραμμένος μὲ ὕφος σκοτεινὸν ἢ μὲ χαρακτῆρας δυσαναγνώςους.

Ἄσημος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σῆμα (σημάδι, βοῦλλαν κτλ.). » Ἀργύριον (» Χρυσίον) ἄσημον, « Θκ., τὸ μὴ νομισματοκοπηθέν. 2) (συνκδχ.) = Ἀδιάρθρωτος· ἀσαφής, σκοτεινός· ἀγνώριςος· μὴ σημαίνων τίποτε· (μτφορ.) ποταπός, ἀσήμαντος.

Ἀσημότης (ἡ). ἀσημαντότης.

Ἀσήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄσημος.

Ἀσήμως, ἐπίρ. Χωρὶς κἀνὲν διακριτικὸν σημεῖον· ἀσαφῶς· χωρὶς ἐπισημότητα.

Ἄσηπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παθὼν (ἢ μὴ ὑποκείμενος εἰς) σῆψιν.

Ἀσηρός [ἄση], ά, όν. Ἀηδής, σιχαμερός, πληκτικός.

Ἀσηρῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀηδίαν.

Ἄσηστος (ὁ, ἡ), [ἀ, σήθω]. ἀκοσκίνιςος.

Ἀσθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἄδω.

Ἀσθένεια (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς, ἀτονία, ἀδυναμία, ἀνικανότης. 2) ἀρρωστία. 3) ἔλλειψις, ἔνδεια. » Βίου (» Χρημάτων) —, « Ἡρ., Ξεν.

Ἀσθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀσθενὴς (ἀδύνατος ἢ ἄρρωστος), δὲν ἔχω δύναμιν, δὲν ἠμπορῶ.

Ἀσθένημα (τό). ἀσθένεια, ἀρρωστία, τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀσθενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σθένος (δύναμιν), ἀδύνατος (φυσ. καὶ ἠθ.), ἀνίσχυρος, ἀνίκανος. 2) ἀνήμπορος, ἄρρωςος.

Ἀσθενίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀσθένεια.

Ἀσθενικός, ή, όν. Ὁ ἐπιρρεπὴς εἰς ἀσθενείας, φιλάσθενος, ἀδυνάτου κράσεως. (ἐν γέν.) ἀδύνατος, ἀνίσχυρος.

Ἀσθενοποιός (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἀσθένειαν, ἀδυνατίζων.

Ἀσθενόρριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀσθενεῖς (λεπτάς, ἀδυνάτους ἢ ἐπιπολαίους) ῥίζας.

Ἀσθενόψυχος (ὁ, ἡ). μικρόψυχος, ὀλιγόψυχος.

Ἀσθενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀσθενές, ἐξασθενίζω, ἀδυνατίζω.

Ἀσθενῶς, ἐπίρ. Χωρὶς δύναμιν.

Ἀσθένωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀσθενοῦν, ἐξασθένισμα, ἀδυνάτισμα.

Ἀσθῆναι, πθ. μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἄδω.

Ἆσθμα (τό), [ἄω ἢ ἀάζω]. (ἐν γέν.) πνοή, φύσημα· (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ συχνὴ καὶ δύσκολος ἀναπνοὴ (ἢ ἀπὸ κούρασμα), (κοιν.) λαχάνιασμα, (ἢ ἀπὸ στένωσιν τοῦ στήθους), (κοιν.) ἄσμα (καὶ χυδ.) ζουχοῦνι, (παρβλ. Δύσπνοια).

Ἀσθμαίνω, Μ. ανῶ. Ἔχω (ἢ Πάσχω ἀπὸ) ἆσθμα, λαχανιάζω, κοντανασαίνω.

Ἀσθματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ (ἢ πάσχων ἀπὸ) ἆσθμα.

Ἀσθματώδης, εος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Ἀσθμοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ἆσθμα. » Λέων —, « Μανέθ., ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Ζωδ. Λέοντος, διότι ἐπιτέλλει εἰς τὰ κυνικὰ καύματα.

Ἀσιγησία (ἡ). τὸ νὰ μὴ δύναταί τις νὰ σιωπήσῃ, [ἐκ τοῦ

Ἀσίγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος σιγᾷν, λάλος, πολύλογος.

Ἀσιγμοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνθέτω ποίημα χωρὶς Σ.

Ἄσιγμος (ὁ ἡ). ὁ μὴ ἔχων σίγμα (ἐπμ.) μὴ προξενῶν σιγμὸν (συριγμόν).

Ἀσίδηρος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς σιδήρου (ὅπλων), ἄοπλος. » Βίος —, « Μξμ.

Ἄσικχος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σιχασιάρης, μὴ σιχαινόμενος. 2) ὁ μὴ προξενῶν ἀηδίαν μὴ σιχαμερός.

Ἄσιλλα (ἡ), [;], = Ἀνάφορον (κυρ. τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο οἱ ἰχθυοπῶλαι).

Ἀσιλλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σηκόνω τι εἰς τὸν ὦμον μὲ τὴν ἄσιλλαν, εἶμαι βαςάζος ἢ ἰχθυοπώλης.

†Ἀσίνη (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀλσίνη ἢ Ἐλξίνη ἢ Ἰασίνη.

Ἀσινής, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -νῶς, [ἀ,

σίνομαι],=Ἀβλαβὴς !νεργ. καὶ πθ.), ἀπείρακτος.

;Ἄσιος (ὁ, ἡ), Π. [ἄσις]. λασπώδης.

Ἀσίραχος (ὁ), εἶδος ἀκρίδος χωρὶς (ἢ μὴ ἐχούσης ἀκόμη) πτερά.

Ἄσις [ἄση], ιος (ἡ), Π.=Ἰλύς, λάσπη ποταμοῦ, (κοιν.) λούνη.

Ἀσιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαμένω ἄσιτος, δὲν τρώγω τίποτε, νηστεύω.

Ἀσιτία (ἡ). ἀποχὴ ἢ ἔλλειψις σιτίων, νηστεία.

Ἄσιτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φαγών, νηστικός. 2) ὁ μὴ τρώγων, κάμνων δίαιταν, νηστεύων·

Ἀσίτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ τρώγῃ (ἢ χωρὶς νὰ φάγῃ) τίποτε, (χυδ.) νηστικάτα.

Ἀσκαθής, έος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀσκηθής.

Ἀσκαίρω [ἀ ἐπιτ., σκαίρω], Μ. αρῶ,=Ἀσπαίρω.

Ἀσκάλαβος καὶ

Ἀσκαλαβώτης, ου (ὁ), εἶδος μικρᾶς ϗ κατεστιγμένης γυστερίτσας, (Ἰταλ.) stellio.

Ἀσκάλαφος (ὁ), εἶδος μπούφου ἢ κουκκουβάϊας.

Ἀσκάλευτος καὶ

Ἄσκαλος καὶ

Ἄσκαλτος (ὁ, ἡ). ἄσκαπτος διὰ τῆς σκαλίδος, ἀσκάλιστος.

Ἀσκαλώπας, ου (ὁ),=Σκολόπαξ.

Ἀσκαμωνία (ἡ),=Σκαμωνία.

Ἀσκανδάλιστος (ὁ, ἡ), (νλγ). ὁ μὴ σκανδαλιζόμενος.

Ἀσκάντης [;], ου (ὁ). παληοκρέββατον.

Ἀσκαρδαμυκτεὶ(κτὶ), ἐπίρ. [ἀ, σκαρδαμύσσω]. Χωρὶς ν' ἀνοιγοκλείῃ τις τὰ ὄμματα.

Ἀσκαρδαμυκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυττάζω ἀσκαρδαμυκτεί.

Ἀσκαρδαμύκτης, ου καὶ

Ἀσκαρδάμυκτος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὰ ὀμμάτια δὲν ἀνοιγοκλείουν ἀλλὰ μένουν πάντοτε ἀνοικτά.

Ἀσκαρής, έος καὶ

Ἄσκαρθμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σκαίρων (σκιρτῶν ἢ σπαράζων).

Ἀσκαριδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἀσκαρίδας.

Ἀσκαρίζω, Μ. ίσω,=Ἀσκαίρω.

Ἀσκαρὶς [ἀσκαίρω], ίδος (ἡ). μικρὸν σκωλῆκι τῆς κοιλιᾶς (τοῦ τυριοῦ ϗ τοῦ νεροῦ), (κοιν.) πηδοῦλι.

Ἄσκαρος (ὁ), [ἀσκός],=Ἀσκέρα. 2) [ἀσκαίρω]. εἶδ. κροτάλου.

Ἀσκαροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ἀσκάρους, βαστάζος. 2) ὁ κρατῶν καὶ παίζων ἄσκαρον, χορευτής.

Ἀσκαύλης, ου (ὁ), [ἀσκός, αὐλέω]. ὁ παίζων τὴν ἀσκομαντοῦραν (χυδ.) γκάϊδαν.

Ἄσκαφος (ὁ, ἡ). ἄσκαπτος.

†Ἀσκεθής, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀσκηθής.

Ἀσκελέως, ἐπίρ. Σκληρῶς, ἐπιμόνως, ἀνενδότως, ἀκαταπαύστως, [ἐκ τοῦ

Ἀσκελὴς [ἀ, στερητ.], έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων ἄχρηστα) σκέλη (πόδια), συνκδ.) ἀποσταμένος, ἀποκαμωμένος. 2) Π. [ἀ, ἀθροις.]=Ἰσοσκελής, (ἐπὶ ζυγαρ.) ἰσόῤῥοπος. 3) Π. [ἀ, ἐπιτ., σκέλλω], κατεσκληκώς, κατάξηρος, (συνκδχ.) ἀκούραστος, (ὅθεν: ‖. (τὸ οὐδ.) Ἀσκελὲς, ἐπίρ.=Ἀσκελέως.

Ἀσκέπαρνος (ὁ, ἡ). ἀσκεπάρνιστος, ἀπελέκητος, ἀδούλευτος.

Ἀσκέπαστος (στρος) καὶ

Ἀσκεπής, έος καὶ

Ἄσκεπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σκέπην (σκέπασμα, σκεπαστὴν), ξέσκεπος, ἀξεσκέπαστος, ἀνοικτὸς ἀπὸ 'πάνω.

Ἄσκεπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σκεπτόμενος, ἀσόγαστος. 2) (πθ.) ὁ μὴ παρατηρηθείς, ἀπαρατήρητος, ἀνεξέταστος.

Ἀσκέπτως, ἐπίρ. Χωρὶς σκέψιν, χωρὶς παρατήρησιν, ἀσυλλογίστως, ἀνεξετάστως.

Ἀσκέρα (ἡ), [ἀσκός]. εἶδ. μαλλιαρῶν ὑποδημάτων διὰ τὸν χειμῶνα.

; Ἀσκέριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀσκέρα.

Ἀσκευής, έος, Π. καὶ

Ἄσκευος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τὰ ἀναγκαῖα σκεύη (σύνεργα ἢ ἔπιπλα), ἀνέτοιμος, ἄοπλος.

Ἀσκευώρητος (ὁ, ἡ), [ἀ, σκευωρέω]. ἀσκάλιστος, ἀνεξέταστος.

Ἀσκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (Φθειάνω, Δουλεύω) τι τεχνικῶς ϗ μὲ ἐπιμέλειαν, λεπτουργῶ. » Χρύσειον θρόνον (»Ἑρμῖνα, » Ἔρια κτλ.) ἀσκήσας, « Ὅμ. « (ϗ πθ.) »Ἅρμα χρυσῷ εὖ ἤσκηται,« Ἰλ. Ι. 2) ἐπιμελοῦμαι, στολίζω, διευθετῶ· παστρεύω, συγυρίζω. » Ἡ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα, « Ὀδ. Α. (ἴδε καὶ Ἀσκηθής). » Ἀσκεῖν γένειον, « Ἡρ. » Ὡς δὲ ταῖς αἰσθήσεσιν ἤσκησεν αὐτούς, « Φιλ. (ϗ πθ.) » Κόμας ξανθὰς εἰς κουρὰν τῶν Γερμανῶν ἠσκημένας, « Ἡρωδ. 3) (σπν. καὶ Π.) τιμῶ, θεραπεύω θρησκευτικῶς, λατρεύω. » Δαίμον' ἀσκήσω, « Πίνδ. (καὶ πθ.) Ἔνθα σώτειρα θέμις ἀσκεῖται, « αὐτ. 4) ἐξασκῶ, γυμνάζω, (συνκδ.) ἐνδυναμόνω. » Περιπατοῦντες ἀσκεῖτε τὰ σώματα πρὸς ἰσχύν,« Ξεν. » Ἀσκεῖν αὐτόν τε καὶ τοὺς σὺν ἑαυτῷ τὰ πολεμικά, « αὐτ. » Ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον, « Ἀρσφ. »Ῥαθυμοῦντες, ἡμεῖς καθ' ἑαυτῶν ἀσκοῦμεν τὸν πονηρόν, « Χρσ. (ϗ πρὸς ἀπαρ.) » Ἀσκῶν κρατεῖν, « Ἀρστ. (καὶ πθ.) » Πρὸς τοῦτο ἀσκοῦνται, « Λχ. 5) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.)=Ἀσκοῦμαι, (μσ. ἢ πθ.) γυμνάζομαι, μελετῶ, καταγίνομαι εἰς, ἢ μετέρχομαι (πράττω) τι. » Ἀσκεῖν πένταθλον (τέχνην, λόγους, ἀρετὴν, δόλους κτλ.)· » Ἀσκεῖν ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνιστάς,« Ἰσκρ. » Ἀσκῶν καθαρίζειν, « Λχ.

Ἀσκηθής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἴδε ἀσκέω 2]. φυλαγμένος μὲ προσοχὴν, συγυρισμένος, (ἐπμ.) σῶος. ἀπείρακτος, ὑγιής, ἀκέραιος. » Μέλι ἀσκηθές, « Ἀθ., τὸ καθαρόν.

Ἄσκημα (τὸ). τὸ ἔργον εἰς τὸ ὁπ. ἀσκεῖται (καταγίνεται) τις, Γύμνασμα. 2) τεχνικὸν κατασκεύασμα, στολίδι.

Ἄσκηνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σκηνήν. » Δίαιτα —, « Λξ, ἡ ἐν Ὑπαίθρῳ. 2) (μτφορ.) εἰλικρινής, ἀνυπόκριτος.

Ἀσκήνως, ἐπίρ. Χωρὶς ὑπόκρισιν.

Ἄσκησις, εως (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἀσκητοῦ, γύμνασις, ἐξάσκησις· σπουδή, μελέτη, (ἐν γέν.) ἐνασχόλησις, ἔργον, ἐπάγγελμα.

Ἀσκητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀσκέω.

Ἀσκητήριον (τὸ). τόπος ἐξασκήσεως, γυμνάσιον. (ἐκκλησ.) κοινόβιον, μοναστήριον.

Ἀσκητής, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἐξασκούμενος (ἐνασχολούμενος) εἴς ἔργον τι· (ἰδιαιτ. δὲ)=Ἀθλητής, (ὅθ. ἐκκλησ.)=Μοναχός.

Ἀσκητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἄσκησιν, ἀθλητικός.

Ἀσκητικῶς, ἐπίρ. Ὡσὰν ἀσκητής, καθὼς οἱ ἀσκηταί.

Ἀσκητός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος ν' ἀποκτηθῇ (κατορθωθῇ) δι' ἀσκήσεως. 2) ὁ ἐπιδεκτικὸς (ἢ κατεσκευασμένος διὰ) τεχνικῆς καὶ λεπτῆς ἐργασίας. 3) γυμνασμένος, ἐξησκημένος.

Ἀσκήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀσκητής.

Ἀσκίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπισκιαζόμενος, ἀσκέπαστος, ἀσκότιστος.

Ἀσκίδιον καὶ

Ἀσκίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀσκός, μικρὸ ἀσκί, τουλουμάκι.

Ἄσκιος (ὁ, ἡ), [ἀ, στερητ.]. ὁ μὴ ἔχων (μὴ κάμνων) σκιάν, (ὅθ. Γεωγρ.) »Ἄσκιοι,« οἱ ἀμέσως ὑπὸ τὸν ἰσημερινὸν οἰκοῦντες (ὡς ἔχοντες δὶς τοῦ ἔτους τὸν ἥλιον κατὰ κορυφήν). 2) Π. [ἀ, ἐπιτ.] ὁ ἔχων πολλὴν (πυκνὴν) σκιάν, βαθύσκιος.

Ἀσκίπων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κρατῶν (μὴ μεταχειριζόμενος) σκίπωνα (βακτηρίαν).

Ἀσκίτης, ου (ὁ). (κυρ. ὕδρωψ) ὅστις πρήσκει τὴν κοιλίαν ὡς ἀσκόν, (παρβλ. Τυμπανίτης).

Ἀσκληπιάδης, ου (ὁ)· υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἀσκληπιοῦ, (συνκδχ.) ἰατρός.

Ἀσκληπιάς, άδος (ἡ). εἶδ. (ἢ ἐπίθ. διαφόρων) φυτ. ἰατρ.

Ἀσκοδέτης, ου (ὁ). τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. δένουν τὸ στόμα τοῦ ἀσκοῦ.

Ἀσκοδορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκοτόνω ἀπὸ τὸ ξύλον, (ἴδε Ἀσκός).

Ἀσκοκήλης, ου (ὁ). ὁ πάσχων ἀπὸ σπάσιμον (κήλην) τὸ ὁπ. κρέμαται ἐμπρὸ ὡς ἀσκός.

Ἀσκοπήρα (ἡ). τὸ δερμάτινον σακκὶ ἢ δισάκκι τῶν βοσκῶν, (χυδ.) ταγιρτζίκα.

Ἄσκοπος (ὁ, ἡ),=Ἄσκεπτος, ἀστόχαστος, ἀπρόσεκτος. 2) ἀπρόοπτος, ἀπροσδόκητος, αἰφνίδιος. 3) ἀπέραντος, ἀναρίθμητος, ἀκατανόητος, ἀνεξήγητος. 4) Π. ἀντὶ Ἀόρατος. 5) ὁ γινόμενος χωρὶς (ἢ μὴ ἐπιτυχαίνων τὸν) σκοπὸν, ἀνωφελής, μάταιος. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἄσκοπα, ἐπίρ=Ἀσκόπως.

Ἀσκοπυτίνη (ἡ). ἀγγεῖον δερμάτινον διὰ νερὸν κτλ., (Τουρκ.) ματαρᾶς, (παρβλ. Πυτίνη).

Ἀσκόπως, ἐπίρ.=Ἀσκέπτως. 2) ἐξ ἀπροόπτου, αἰφνιδίως. 3) χωρὶς σκοπὸν, χωρὶς τέλος, εἰς μάτην.

Ἀσκορδίνωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πεταυριζόμενος (ξεροτανιζόμενος), (συνκδχ.) ἀτάραχος, ἥσυχος.

Ἀσκὸς (ὁ). ἀσκί, (Τουρκ.) τουλοῦμι. » Ἀσκὸν δέρω τινά, « παρ., (κοιν.) τοῦ ἐβγάλλω τὸ τομάρι, τὸν κάμνω τουλοῦμι, δηλ. τὸν σκοτόνω ἀπὸ τὸ ξύλον, (ἐν γέν, τὸν κάμνω τὰ πάνδεινα, τὸν ἀφανίζω κακὴν-κακῶς. » Ἀσκὸς δεδάρθαι κἀπιτετρίφθαι γένος, « Σόλ. 2) σακκὶ (κτλ.) δερμάτινον, (παρβλ. Θύλακος).

Ἀσκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ἀσκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, κουβαλῶν) ἀσκὶ γεμάτον κρασὶ (εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου).

Ἀσκύλευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σκυλευθεὶς (ξεγυμνωθεὶς), ἀλαφυραγώγητος.

Ἄσκυλτος (ὁ, ἡ), [ἀ, σκύλλω]. ἀξέσχιστος, ἀβασάνιστος· (ἐν γέν.) ἀπείρακτος, ἀνενόχλητος.

Ἀσκύλτως, ἐπίρ. Ἀβασανίστως, ἀνενοχλήτως.

Ἄσκυρον (τὸ), [ἀ ἐπιτ., σκύρον]. εἶδ. φυτοῦ, τὸ ἄλλ. Ἀνδρόσαιμον.

Ἄσκυφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σκύφον (ποτήριον),

Ἀσκώλια (τὰ). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου (καθ' ἣν χάριν γέλωτος ἐπήδων μ' ἕνα πόδι ἐπάνω εἰς ἀσκία φουσκωμένα καὶ ἀλειμμένα μὲ λάδι), ἴδε καὶ-

Ἀσκωλιάζω [ἀσκὸς ἢ σκῶλον], Μ. άσω. Ἔχων τὸ ἕν μου πόδι σηκωμένον πηδῶ ἢ στέκω μὲ μόνον τὸ ἄλλο, (ἴδε ϗ

Ἀσκωλιασμὸς (ὁ). πήδημα μ' ἕνα πόδι, εἶδ. παιδιᾶς, (χυδ.) Κούτσα-μιά, κούτσα-δυό.

Ἀσκωλίζω, Μ. ίσω,=Ἀσκωλιάζω.

Ἄσκωμα (τὸ). (ἐν γέν.) κάθε δερμάτινον τύλιγμα (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ περὶ τὸν σκαλμὸν καὶ τὸ κωπίον. 2) τὸ πετσὶ ἢ ἀσκὶ τῶν φυσερῶν. 3) (ἐν γέν.) φούσκωμα, πρήξιμον.

Ἆσμα (τὸ), [ᾄδω],=Ὠδή, τραγοῦδι, ψάλσιμον.

Ἀσμάραγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ κάμνων κρότον (σμαραγὴν), ἀθόρυβος.

Ἀσμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἆσμα, τραγουδάκι.

Ἀσματογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συνθέτων) ᾄσματα (κυρ. ἐκκλησ. τροπάρια).

Ἀσματοκάμπτης, ου (ὁ), Κωμ. (κυρ.) λυρικὸς ἢ διθυραμβικὸς ποιητής, ὅστις κάμνει πολλὰς στροφὰς καὶ ἀντιστροφὰς (ἐπμ.) διαστρέφει τὴν φυσικὴν ἁπλότητα τῆς ποιήσεως.

Ἀσματοποιὸς (ὁ, ἡ). ποιητὴς λυρικῶν ᾀσμάτων.

Ἀσμεναίτατος (σπν.) ἀντὶ

Ἀσμενέστατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Ἄσμενος.

Ἀσμενέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Νοστιμεύομαι, ἐπιθυμῶ.

Ἀσμενίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ.) Ὑποδέχομαι φιλοφρόνως (Περιποιοῦμαι) τινα. 2) (μὲ δοτ. ἢ μτχ.) ἀρκοῦμαι (εὐχαριστοῦμαι) εἴς τι, μοὶ ἀρέσει.

Ἀσμενισμὸς (ὁ). εὐχαρίστησις· χαρά.

Ἀσμενιστός, ή, όν. Εὐάρεστος, ἐπιθυμητός.

Ἄσμενος [ἥδομαι], η, ον, (τὸ παρθτ. έστερος, έστατος καὶ αίτατος). Χαρούμενος, εὐχαριστημένος. »Ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη,« Ἰλ. Ξ., ἤθελον εὐχαριστηθῆ (χαρῆ) ἐάν. »Φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο,« Ἰλ. Ν., ἀντὶ-

Ἀσμένως, (τὸ παρθτ. έστερον, έστατα ϗ αίτατα), ἐπίρ. Μὲ εὐχαρίστησιν, μετὰ χαρᾶς, προθύμως.

Ἄσμηκτος (ὁ, ἡ), [ἀ, σμήγω]. ἄτριπτος, ἀσφούγγιστος.

Ἀσμὸς (ὁ), (σπν.) ἀντὶ Ἆσμα.

;Ἀσμωλέω, Ζ. Ἀδμο(μω)λέω.

Ἀσολοικίστως, ἐπίρ. Χωρὶς σολοικισμούς.

Ἀσόλοικος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σόλοικος (ἴδε τὴν λέξ.) ‖. (Κωμ.) »Κρέας ἀσόλοικον,« Ἀθ., τὸ ὁλόκληρον, (κοιν.) ἕνα καλὸ κομμάτι.

Ἀσολοίκως, ἐπίρ. Χωρὶς σολοικισμούς· (συνκδχ.) ὄχι μὲ βαρβαρότητα.

Ἀσοφία (ἡ). στέρησις σοφίας, τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἄσοφος (ὁ, ἡ). τὸ ἐναντ. τοῦ Σοφός, ἀπαίδευτος, ἀσύνετος, χυδαῖος κτλ.

Ἀσόφως, ἐπίρ. Χωρὶς σοφίαν (παιδείαν, φρόνησιν κτλ.).

Ἀσπάζομαι [ἀ ἐπιτ., σπάω], Μ. άσομαι. (κυρ. καὶ ἐτυμολογ.) Ἕλκω πρὸς ἐμαυτὸν (καὶ τούτου σπανιώτατον παράδειγμα εὕρηται παρὰ τῷ Προκοπ. Ἀνέκδτ. »Ὁ δὲ σύμπασαν αὐτοῦ τὴν οὐσίαν κτήσει ἀναισχύντῳ ἠσπάζετο«. ὅθεν: 2) Ὑποδέχομαι φιλικῶς, ἀγκαλιάζω· χαιρετῶ. (μτγν.) φιλῶ. »Δεξιῇ (»Χερσὶν) ἔπεσίν τε μειλιχίοισιν ἠσπάζοντο,« Ὅμ. »Ἀσπάζεσθαι τῷ στόματι (ταῖς κώπαις),« Πλ. » Ἄσπασαι κἀκεῖνον παρ' ἐμοῦ,« Συν. »Αὐτοκράτορα αὐτὸν ἠσπάσαντο,« Πλ. »Ἡ κύων ἀσπάζεται τοὺς ποιμένας,« Ξεν. 3) (συνκδχ.) ἀγαπῶ, προτιμῶ, προσηλόνομαι εἰς, ἀκολουθῶ. (μὲ ἀπαρ.) εὐχαριστοῦμαι (νοστιμεύομαι, ἢ συνηθίζω) νά. »Ἀσπάζεσθαι σὺν ἀνδράσιν εἶναι,« Ἑρμγ. »Χρήματα (»Ἡσυχίαν, »Σοφίαν κτλ.) ἀσπάζομαι,« Πλάτ. »Κύνες ἀσπαζόμεναι τὰ ψευδῆ ἴχνη,« Ξεν.

Ἀσπάθητος (ὁ, ἡ). μὴ κτυπημένος μὲ τὸ ξυλόκτενον (μὲ τὴν σπάθην), μὴ ὑφασμένος ἢ μὴ κρουστὸς, (ἐπμ.)=Ἀραιός.

Ἀσπαίρω [ἀ ἐπιτ., σπαίρω], Μ. αρῶ. Σπαράζω, τρέμω 'σὰν τὸ 'ψάρι εἰς τὴν ξηρὰν, ἔχω σπασμούς· κτυπῶ τὴν γῆν μὲ τοὺς πόδας μου (καθὼς οἱ θυμωμένοι), (συνκδχ.) κάμνω θόρυβον.

Ἀσπάλαθος (ὁ, ἡ), [ἀ, σπάλαθρον=σκάλευθρον]. χαμόδενδρον ἀγκαθωτὸν (ἀπὸ τὸ γέν. τῶν σπάρτων), (κοιν.) σπάλαχτρον.

Ἀσπάλαξ, ακος (ὁ),=Σπάλαξ. ζ. (κοιν.) τυφλοπόντικον. 2) εἶδ. φυτοῦ.

Ἀσπαλιεία (ἡ). 'ψάρευμα μὲ τὸ ἀγκίστρι, [ἐκ τοῦ

Ἀσπαλιεύομαι [ἄσπαλος], Μ. εύσομαι. 'Ψαρεύω μὲ τὸ ἀγκίστρι.

Ἀσπαλιεύς, έως καὶ

Ἀσπαλιευτής, οῦ (ὁ),=Ἁλιεὺς 'ψαρεύων μὲ τὸ ἀγκίστρι.

Ἀσπαλιευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀσπαλιέα, (ὅθεν ‖. »Ἀσπαλιευτική,« ἡ τέχνη τοῦ ἀσπαλιέως.

†Ἄσπαλος (ὁ), [ἀνασπάω]. ὀψάριον (κυρ. τὸ 'ψαρευόμενον με τὸ ἀγκίστρι).

Ἀσπανιστεία (ἡ), [ἀ, σπάνις]. ἀφθονία.

Ἀσπαραγία (ἡ), φυτ. ἡ σπαραγγιά, [ἐκ τοῦ

Ἀσπάραγος (ὁ). τὸ σπαράγγι· (ἐν γέν.) ἡ τρυφερὰ κορυφὴ (τὸ βλαστάρι) τῶν λαχανωδῶν φυτῶν.

Ἀσπαραγωνία (ἡ),=Ἀσπαραγία.

Ἀσπαρίζω, Μ. ίσω,=Ἀσπαίρω.

Ἄσπαρτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σπαρθεὶς ἢ μὴ σπειρόμενος.

Ἀσπάρτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ σπαρθῇ.

Ἀσπάσιος, α ἢ ος, ον,=Ἀσπαστός, ἀγαπητός, ἐπιθυμητός. 2) χαρούμενος, εὐχαριστημένος, (παρβλ. Ἄσμενος).

Ἀσπασίως, ἐπίρ.=Ἀσμένως, μετὰ χαρᾶς, εὐχαρίστως.

Ἄσπασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀσπάζεταί τις, τὸ ἀντικείμενον τῶν ἀσπασμῶν ϗ τῆς ἀγάπης τινός. 2)=τῷ

Ἀσπασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀσπάζεσθαι, χαιρέτισμα, ἀγκαλίασμα, φίλημα, χάϊδεμμα.

Ἀσπαστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ εὐδιάθετος πρὸς) ἀσπασμούς, φιλικός, εὐπροσήγορος. ‖. (οὐσ.) Ἀσπαστικὸν (τὸ), τὸ οἴκημα (δωμάτιον) τῶν χαιρετισμῶν, κάμαρα τῆς ὑποδοχῆς.

Ἀσπαστός, ή, όν. Τὸν ὁπ. ἐπιθυμεῖ ἢ δύναταί τις ν' ἀσπασθῇ, ἄξιος ἀσπασμοῦ, ἀγαπητός, ἐπιθυμητός.

Ἀσπαστύς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀσπασμός.

Ἀσπαστῶς, ἐπίρ.=Ἀσπασίως.

Ἄσπειστος (ὁ, ἡ),=Ἄσπονδος, ἀδιάλλακτος.

Ἄσπερμος (ὁ, ἡ). χωρὶς σπέρμα, (μτφορ.) ἄτεκνος, ἄκληρος.

Ἀσπερχὲς [ἀ, ἐπιτ., σπέρχω], ἐπίρ. Βιαστικά, μὲ ὁρμὴν, μὲ ζέσιν, σφοδρῶς· διαρκῶς· ἐπιμόνως.

Ἄσπετος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, εἰπεῖν ἢ ἕπομαι]. ἀνέκφραστος ἢ δυσπαρακολούθητος (διὰ μέγεθος), παραπολύς, ὑπέρμετρος, ἄπειρος, ἀχανής. »Αἰθὴρ—,« Ἰλ. Θ.

Ἀσπιδαποβλὴς [ἀσπίς, ἀποβάλλω], ῆτος (ὁ), Κωμ.=Ῥίψασπις, λειποτάκτης, ἄνανδρος.

Ἀσπιδεῖα (τὰ). μέρος τοῦ πλοίου πρὸς τὴν πρύμναν, ὅπου ἐκρέμων τὰς ἀσπίδας.

Ἀσπιδής, έος (ὁ, ἡ). Π.=Σπιδής.

Ἀσπιδηστρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στρέφων εὐκόλως τὴν ἀσπίδα του, πολεμιστὴς ἐπιτήδειος.

Ἀσπιδηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀσπιδοφόρος.

Ἀσπίδιον καὶ

Ἀσπιδισκάριον (τὸ),=τῷ-

Ἀσπιδίσκη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἀσπίς, ἀσπιδίτσα. 2) κόσμημά τι εἰς εἶδ. μικρᾶς ἀσπίδος.

Ἀσπιδίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ἀσπιδίσκος (ὁ),=Ἀσπιδίσκη.

;Ἀσπιδίτης καὶ

Ἀσπιδιώτης, ου (ὁ), Π.=Ἀσπιδοφόρος.

Ἀσπιδόδηκτος (ὁ, ἡ). ὁ δαγκασθεὶς ἀπὸ ἀσπίδα ('φεῖδι).

Ἀσπιδόδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντηχῶν ἀπὸ τὸν κρότον (δοῦπον) τῶν ἀσπίδων.

Ἀσπιδοειδής, έος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἀσπιδόεις, εσσα, εν, Π. ὅμοιος μὲ (στρογγυλὸς ὡσὰν) ἀσπίδα.

Ἀσπιδοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ), (γρμτ.) ἐξήγ. τοῦ Ἀσπιδοφέρμων.

Ἀσπιδοπηγεῖον (τὸ). ὁ τόπος (τὸ ἐργαστήριον) ὅπου ἐργάζεται ὁ

Ἀσπιδοπηγὸς (ὁ),=Ἀσπιδοποιός, ὁ κατασκευάζων (πηγνὺς) ἀσπίδας.

Ἀσπιδοποιΐα (ἡ). ἡ κατασκευὴ (τὸ φθειάσιμον) τῶν ἀσπίδων, [ἐκ τοῦ

Ἀσπιδοποιὸς (ὁ),=Ἀσπιδοπηγός.

Ἀσπιδότροφος (ὁ). (παροξ.) ὁ τρέφων (προ-

παροξ.) ὁ τρεφόμενος μὲ (τὰ ὀφείδια) ἀσπίδας. 2) γραμτ. ἐξήγ. τῦ Ἀσπιδοφέρμων.

Ἀσπιδοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κρατῶν) ἀσπίδα, ἀσπιδοφόρος.

Ἀσπιδοφέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἀσπ., φέρβω]. ὁ τρεφόμενος (ζῶν) ἀπὸ τὴν ἀσπίδα του (δηλ. τὰ λάφυρα καὶ τὸν πόλεμον), πολεμιστής.

Ἀσπιδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ) ἀσπίδα, εἶμαι -

Ἀσπιδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, ἁρματωμένος μὲ) ἀσπίδα, πολεμιστής.

†Ἀσπίζω, Μ. ίσω, (εὔχρηστότ. τὰ σύνθετα:) Προ(Ὑπερ)ασπίζω.

Ἄσπιλος ἢ

Ἀσπίλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σπῖλον (κηλίδα), καθαρός, (μεταφορ.) ἄμεμπτος.

Ἀσπίνθιον (τὸ), Κωμ. (κατὰ διάλεκτ.) ἀντὶ Ἀψίνθιον.

Ἀσπὶς, ίδος (ἡ). τὸ γνωστὸν προφυλακτικὸν ὅπλον, σκουτάρι, (Τουρκ.) καλκάνι, (ὅθ. αἱ πολεμ. φρσ.) »Ἐξ ἀσπίδος, »Ἐπ' (»Παρ) ἀσπίδα, « (δηλ.) ἀπὸ (πρὸς) τὰ ἀριστερά, (παρβλ. Δόρυ). 2) (συνκδχ.) στράτευμα (συγκείμενον κυρ. ἀπὸ ὁπλίτας). »Ἀσπὶς ὀκτακισχιλίη, « Ἡρ. 3) σειρὰ (γραμμὴ) στρατιωτῶν ἀσπιδοφόρων. »Ἵστασθ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας, « Ἀρςφ. »Ἐπὶ μιᾶς ἀσπίδος παραταξαμένυς, « Ἰσκρ., δηλ. κατὰ μέτωπον. 4) Π. μάχη. »Ἥξειν εἰς ἀσπίδα, « Εὐρ., θὰ πολεμήσουν. 5) εἶδ. (ἀπροσδιόριστον εἰσέτι) φαρμακεροῦ ὄφεως.

Ἀσπιστὴρ, ῆρος καὶ

Ἀσπιστὴς, οῦ, καὶ

Ἀσπίςωρ, ορος (ὁ), Π. = Ἀσπιδοφόρος, ςρατιώτης, πολεμιστής.

Ἀσπλαγχνία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀσπλάγχνου, τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἄσπλαγχνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σπλάγχνον (καρδίαν [συνκδχ.] τόλμην ἢ συμπάθειαν), δειλὸς ἢ σκληρός, ἀπάνθρωπος.

Ἄσπληνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἰατρεύων τὴν) σπλῆνα, (ὅθ. ‖. οὐσ.) Ἄσπληνον (τὸ), εἶδ. φυτ. (ἀπὸ τὸ γέν. τῆς πτέρης), σπληνοδότανον.

Ἀσπονδεὶ, ἐπίρ. Χωρὶς σπονδὰς, (συνκδχ.) χωρὶς φιλίαν ἢ συνθήκην, ἀδιαλλάκτως.

Ἀσπονδέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Ἄσπονδος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς σπονδῶν (χωρὶς θυσίας ἢ συνθήκης). »Ἀναχωχὴ—, « Θκ. 2) (συνήθ.) ὅςτις δὲν δέχεται (δὲν κάμνει) ἢ παραβαίνει τὰς σπονδὰς (τὰς συνθήκας), ἀδιάλλακτος. »Πόλεμος—, «.

Ἀσπορία (ἡ). ἔλλειψις σπαρσίματος, [ἐκ τῦ

Ἄσπορος (ὁ, ἡ), = Ἄσπαρτος. 2) ἄκαρπος, μὴ κάμνων σπόρον.

Ἀσπούδαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γενόμενος μετὰ σπουδῆς (ἐπιμελείας), παρημελημένος. 2) ὁ μὴ ἄξιος σπουδῆς, μὴ περισπούδαστος, φευκτέος, ὀλέθριος.

Ἀσπουδεὶ, ἐπίρ. Χωρὶς κόπον, χωρὶς ἐπιμέλειαν.

Ἄσπρις, εως καὶ

Ἄσπρος, ου (ἡ), εἰδ. δρυός.

Ἄσσα (δωρ.), Ἰων. ἀντὶ Ἄτινα, οὐδ. πληθ. τοῦ Ὅστις, (ἴδε Ἄττα).

Ἀσσα (ψιλ.), Π. ἀντὶ Ἄττα = Τινά, οὐδ. πληθ. τοῦ Τίς. »Ὁποῖ' ἄσσα, « Ὀδ. Ε., (ἴδε καὶ Ἄττα).

Ἀσσάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Ἀσάομαι.

Ἀσσάριον (τὸ), εἶδ. μικροῦ (λατιν.) νομίσματος, (δέκα ἀπετέλυν μίαν Ἀττ. δραχ.).

Ἄσσιον, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἄσσον.

Ἄσσιστα, ἐπίρ. Π. = Ἀσσοτάτω.

Ἄσσιστος, η, ον, Π. = Ἀσσότατος.

Ἄσσον, ἐπίρ. = Ἄγχιον, πλησιέστερον.

Ἀσσότατος, η, ον, Π. ὑπερθετ. ἀνμλ. τοῦ Ἄσσον, ὁ πλησιέστατος.

Ἀσσοτάτω, ἐπίρ. Π. = Ἄγχιστα, πλησιέστατα.

Ἀσσότερος (καὶ Αἰολ. Ἀσσύτερος, ὅθεν Ἐπασσύτερος), α, ον, Π. ὁ πλησιέςερος.

Ἀσσοτέρω. ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἄσσον.

;Ἄσσω ἀντὶ Ἀΐσσω, ἴδε Ἄττω.

;Ἀσσώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀσώδης.

Ἀσταγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ στάζων ἀλλὰ χυνόμενος κρουνηδὸν, πολὺς, ἄφθονος.

Ἀσταθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σταθερὸς, ἄςατος, ἀβέβαιος.

Ἀστάθμευτος (ὁ, ἡ), (ἀμφ.) = Ἀνεπιστάθμευτος.

Ἀστάθμητος (ὁ, ἡ), [ἀ, σταθμάω]. ἀζύγιστος, ἀλογάριαστος, (μτφορ.) ἀπρόοπτος, ἀκανόνιστος, ἄστατος, ἀβέβαιος. »Ἀςέρες ἀστάθμητοι, « Ξεν., οἱ Πλανῆται. »Ἀστάθμητον τὸ τῆς ξυμφορᾶς, ᾧ τινί ποτ' ἂν καὶ ἀναξίως ξυμπέσοι, « Θκ.

Ἄσταθμος (ὁ, ἡ), (ἐπγρφ.), ἀζύγιστος.

Ἀστακὸς (ὁ), τὸ γνωστὸν θαλασ. ὀστρακόδερμ., ὁ στακός. »Οἱ ἀστακοὶ διαφέρυσι τῶν καράβων, τῷ ἔχειν χηλὰς, « Ἀρςτ.

Ἀστακτὶ, ἐπίρ. Ὄχι μὲ ςαλαγμοὺς, ἀλλὰ κρουνηδὸν, [ἐκ τοῦ

Ἄστακτος καὶ

Ἀστάλακτος (ὁ, ἡ), = Ἀσταγὴς, ὁ μὴ ςάζων (σταλάζων). »Ἀὴρ—, » Πλ., ὁ ξηρὸς, μὴ βροχερός.

Ἀσταλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, στέλλω]. ἀνένδυτος, ἀνέτοιμος.

;Ἀσταλύζω, Μ. ύξω, = Σταλύζω.

Ἀστάνδης, ου (ὁ), Περσ. ταχυδρόμος, (παρβλ. Ἄγγαρος).

Ἀστασία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀστάτου· ἀβεβαιότης.

Ἀστασίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ταραττόμενος ἀπὸ ἐπαναστάσεις, ἥσυχος, εἰρηνικός.

Ἀστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν στέκω εἰς ἓν μέρος, περιπλανῶμαι (κινῦμαι) ἔνθεν κἀκεῖθεν· εἶμαι-

Ἄστατος (ὁ, ἡ). ἀκατάστατος, ἀβέβαιος· κλονούμενος. 2) ἀζύγιςος. »Ἃ δὲ τῶν χρημάτων τῶν ἱερῶν ἄστατά ἐστιν, ἡ ἀπόστασις ἔστω παρὰ τῶν νῦν μετὰ τῶν προτέρων ἀρχῶν, « Ἐπγρφ. (Ἀττ.).

Ἀστάτως, ἐπίρ. Ἀκατάστατα. 2) χωρὶς ζύγισμα.

Ἀσταφιδίτης, ου (ὁ) καὶ

Ἀσταφιδῖτις, ιδος (ἡ), = Σταφιδίτης (ῖτις).

Ἀσταφὶς, ίδος (ἡ), = Σταφίς.

Ἀσταφύλινος (ὁ), = Σταφύλινος.

Ἀστάφυλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σταφύλια.

Ἄσταχυς, υος (ὁ), = Στάχυς.

Ἀστέγαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐστεγασμένος, ἀσκέπαστος.

Ἀστεγὴς, έος καὶ

Ἄστεγος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων στέγην (συνκδχ. οἰκίαν), ἄοικος. 2) = Ἀστέγαστος. 3) ὁ μὴ ςέγων (βαςῶν, ἀντέχων). »Πίθος—, « Αἰ., ὁ διαῤῥέων· (μτφορ.) »Ἀςεγος χείλεσι, « Γρφ, ὁ μὴ φυλάττων μυστικὸν, φλύαρος. 4) (πθ.) = Ἄστεκτος.

;Ἀστειεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

Ἀστεΐζομαι, Μ. ίσομαι. Φέρομαι (Πράττω ἢ Ὁμιλῶ) ὡς ἀστεῖος, χαριεντίζομαι, χωρατεύω.

Ἀστειολογία (ἡ) λόγος (ὁμιλία) μὲ χάριν καὶ πνεῦμα, [ἐκ τοῦ

Ἀστειολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν) νόστιμα καὶ μὲ πνεῦμα.

Ἀστειοῤῥημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ χάριν καὶ πνεῦμα, ἀστεΐζομαι, χωρατεύω.

Ἀστεῖος, α ἢ ος, ον, = Ἀστικὸς, (συνκδχ.) κομψὸς, χαρίεις, πνευματώδης, νόστιμος (εἰς τὴν ὁμιλίαν, εἰς τὸ φέρσιμον κτλ.). 2) (ἐπὶ πραγμ.) καλὸς, ἐκλεκτὸς, ἐξαίρετος ἢ (πιθανώτ.) ἀρκετὰ καλὸς, καλούτσικος. »Ἐλλέβορος (»Οἶνος κτλ.)—, « Στρ.

Ἀστειοσύνη (ἡ), (σπν.) ἀντὶ

Ἀστειότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ὁ τρόπος, τὸ φέρσιμον) τῦ ἀςείυ, χάρις, κομψότης κτλ.

Ἄστειπτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, στείβω], = Ἀςιβὴς, ἄβατος.

Ἀστεϊσμὸς (ὁ). λόγος ἢ πρᾶξις μὲ ἀςειότητα, χωράτευμα νόστιμον.

Ἀστείως, ἐπίρ. Μὲ ἀςειότητα (χάριν, πνεῦμα, νοστιμάδαν).

Ἄστεκτος (ὁ, ἡ), [ἀ, στέγω]. ἀφόρητος, ἀνυπόφερτος. 2) (ἐνεργ.) ἀνυπόμονος, (παρβλ. Ἄστεγος).

Ἀστέκτως, ἐπίρ. Ἀφορήτως· ἀνυπομόνως.

Ἀστελέχης, εος, = τῷ

Ἀστέλεχος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων στέλεχος (κορμόν).

Ἀστέμβακτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ςεμβάζω]. ἀπάτητος, (συνκδχ.) ἀνύβριστος, ἀκαταφρόνητος, (παρβλ. καὶ

Ἀστεμβὴς, (σπν.) ἀντὶ

Ἀστεμφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ςέμβω-ςεμβάζω], ἀκλόνητος, ἀκίνητος, στερεός. (μτφορ.) σκληρὸς, τραχὺς, ἄκαμπτος, ἀδυσώπητος· ἄφοβος, ἀτρόμητος, ἀτάραχος.

Ἀστεμφῶς καὶ Ἀστεμφέως, ἐπίρ. Π. στερεῶς, ἀμετακινήτως, δυνατά.

Ἀστενακτεὶ (κτί), ἐπίρ. Χωρὶς νὰ ςενάξῃ.

Ἀστένακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ στενάζων ἢ μὴ δίδων αἰτίαν εἰς στεναγμούς.

Ἀστενάκτως, ἐπίρ. Χωρὶς στεναγμοὺς, ἀστενακτεί.

Ἀστέον, θετ. τοῦ Ἄδω.

Ἄστεπτος (ὁ, ἡ). ἀςεφάνωτος· (συνκδχ.) ἀτίμητος.

Ἀστεργάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. (γυνὴ) ἡ μὴ ςέργουσα (ἀποφεύγυσα) τοὺς ἄνδρας (τὴν ὑπανδρείαν).

Ἀστεργὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἄστοργος, δυσμενὴς, ἀδυσώπητος.

Ἀστέρειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἄςρα ἢ τοὺς ἀστέρας.

Ἀστερία (ἡ), (ἐνν. λίθος), εἶδ. πολυτ. πέτρ (ἴδ. Πλίν. Ζ'. 9. καὶ παρβλ. Ἀστήρ).

Ἀστεριαῖος, α, ον. Ἰσομεγέθης μὲ ἀςέρα.

Ἀστερίας, ου (ὁ). πλουμισμένος μὲ βούλλαις ὡσὰν ἄςρα, (Γαλλ.) étoilé. ‖. (οὐσ.) εἰδ. ἱέρακος, (Γαλλ.) autour.

Ἀστερίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἀστέρα. 2) = Καταστερίζω.

Ἀστέριος, α ἢ ος, ον. Ὅμοιος μὲ (ἀκτινωτὸς ἢ λάμπων ὡσὰν) ἄςρον. »Λίθος ἀστέριος, « Πλίν., = Ἀστερία. 2) = Ἀστερίας. »Φαλάγγιον ἀστέριον, « Νικ.

Ἀστερίσκος (ὁ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Ἀςὴρ, ἀστράκι. 2) τὸ ἀστεροειδὲς σημεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ κριτικοὶ ἐσημείωναν τὰ ἐκλεκτὰ χωρία συγγράμματος ἢ ποιήματος. 3) εἶδος σταυροειδοῦς ἐργαλ. 4) εἶδος φυτοῦ, (παρβλ. Ἀστήρ).

Ἀστερισμὸς (ὁ). ἀκτινοβολία. 2) ςολίδι τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν. 3) = Ἀςροθέτημα.

Ἀστεροδίνητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τῶν ἀςέρων περιστρεφόμενος.

Ἀστεροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ ἄστρα.

Ἀστεροειδῶς, ἐπίρ. Εἰς σχῆμα ἀστέρος.

Ἀστερόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (λάμπων ἀπὸ) ἄστρα.

Ἀστερόνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀστέρας εἰς τὰ νῶτά του.

Ἀστεροόμματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀςέρας ἀντὶ ὀμμάτων, (ἐπίθ. τῆς Νυκτός).

Ἀστεροπὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀστραπή.

Ἀστεροπητὴς, οῦ (ὁ), Π. ὁ ἀστράπτων ἢ ῥίπτων ἀστροπελέκια.

Ἀστεροσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ σκοπῶν (παρατηρῶν) τοὺς ἀστέρας, ἀστρονόμος.

Ἀστεροφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων ἀπὸ τὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων.

Ἀστερόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπατῶν μεταξὺ τῶν ἀστέρων.

Ἀςερόω-ῶ, Μ. ώσω, (σπν.) ἀντὶ Ἀςερίζω. ‖. (πθ.) εἶμαι (στέκομαι) ὡσὰν ἄστρον.

Ἀστερώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν ἀστέρων, ἀστεροειδής.

Ἀστερωπὸς (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος μὲ (φαινόμενος ὡσὰν) ἄστρον, ἢ γεμάτος (λάμπων ἀπὸ) ἄστρα.

Ἀστέφανος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων στέφανον.

Ἀστεφάνωτος (ὁ, ἡ), = Ἄστεπτος.

Ἀστὴ (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀστός.

Ἄστηλος (ὁ, ἡ). (κυρ. τάφος) ὁ μὴ ἔχων στήλην.

†Ἀστὴν, ῆνος καὶ

†Ἄστηνος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἵσταμαι]. ἄστατος, δυστυχὴς, ταλαίπωρος, ἄθλιος, (παρβλ. Δύστηνος).

Ἀστὴρ, έρος (ὁ), (ἡ δοτ. πληθ. Ἄςρασι). (ἐν γέν.) σῶμα λαμπρὸν οὐράνιον, μετέωρον, (συνήθ.) = Ἄςρον (ἴδε καὶ παρβλ. τὴν λέξ). 2) εἶδ. θαλασσινοῦ, (κοιν.) ςαυρός. 3) εἶδ. πτηνοῦ μὲ κόκκινα πτερά. 4) εἶδ. φυτοῦ μὲ κόκκινα ἄνθη (ἴδε Βυβώνιον). 5) εἶδ. πολυτ. πέτρ., ῥυμπίνι ἢ καρβοῦνι, (παρβλ. Ἀςερία ἢ Ἄνθραξ). 6) εἶδ. χώματος. 7) ὄνομα διαφόρων ἰατρικῶν διὰ τὰ ὀμμάτια ἢ τὸ ςομάχι.

Ἀστήρικτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ςήριγμα (βάσιν), ἀστερέωτος.

Ἀστιβὴς, έος καὶ Π.

Ἀστίβητος καὶ Ἄστιβος (ὁ, ἡ), [ἀ, ςείβω]. ἄβατος, ἀπάτητος, ἀδιόδευτος.

Ἀστικὸς, ή, όν. Ὁ ἀναστρεφεὶς ἢ διατρίβων εἰς τὸ ἄστυ (εἰς πόλιν) ὄχι εἰς χωρίον, χαςρινὸς, πολίτης, (ἐπμ.) ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, εὐγενικὸς, πρακτικὸς, πολιτικὸς κτλ. (παρβλ. Ἀστεῖος). 2) ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀστοὺς (πολίτας) καὶ ὄχι εἰς τοὺς ξένους ἢ μετοίκους. »Ἀςικοὶ νόμοι, » Ἀστικαὶ δίκαι.

Ἀστικὸς [ἄδω] ή, όν, = Ὠδικός.

Ἄστικτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐστιγμένος, ἀβούλλωτος, ἀσημάδευτος. 2) »Χωρίον ἄςικτον, « Αἰ., τὸ μὴ ὑποκείμενον εἰς χρέη, (ἐπμ.) μὴ ἔχον ςημεῖον τὴν περὶ τούτου στήλην. (ἴδε Ὅρος).

Ἀστικῶς, ἐπίρ. Μὲ πολιτικὸν (εὐγενικὸν) τρόπον, καθὼς συνηθίζουν οἱ ἀστικοί.

Ἀστλέγγιστος (ὁ, ἡ). ἀπάστρευτος μὲ τὴν στλεγγίδα, ἀξύστριςος, ἄτριφτος.

Ἄστλιγξ, ιγγος (ἡ), Ζ. Ὄστλιγξ.

Ἀστοιχείωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων οὔτε τὰ πρῶτα ςοιχεῖα (τὰς πρώτας ἀρχὰς) τῶν γνώσεων, ἀμαθής.

Ἄςοιχος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κατὰ σειρὰν (ςοῖχον).

Ἄστολος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ςαλεὶς (ξεκινηθεὶς), ἢ σταλεὶς ἐπὶ κακῷ, (παρβλ. Ἄνυς). 2) = Ἀσταλής.

Ἀστομάχητος (ὁ, ἡ). ἀμίσητος· ἀστενοχώρητος.

Ἄςομος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων μικρὸν) στόμα. »Αἱ γρυπαὶ κύνες, ἄστομοι, καὶ διὰ τοῦτο οὐ κατέχουσι τὸν λαγῶ, « Ξεν. »Ἵππος—, « Σδ., ὁ σκληρόςομος, (κοιν.) βαρυκέφαλος. »Αὐλὸς—, « Αἰ. ὁ μὴ ἔχων γλωσσίδα. 2) (συνκδχ.) ὁ μὴ εὔγλωττος, ἀνεπιτήδειος εἰς τὸ λέγειν. 3) ὁ μὴ ἔχων στόμιον (εἴσοδον). 4) ἄνοστος εἰς τὴν γεῦσιν. 5) = τῷ

Ἀστόμωτος (ὁ, ἡ). (σίδηρος) ὁ μὴ ἔχων ςόμωμα (βαφήν).

Ἀστονάχητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀςέναχτος

Ἄστονος (ὁ, ἡ), [ἀ, στερ.], = Ἀςέναχτος. 2) [ἀ, ἐπιτ.], = Πολύστονος.

Ἀςόξενος (ὁ, ἡ). ξένος καταγόμενος ἀπὸ ἀστοὺς (πολίτας, ἐντοπίους).

Ἀστοργία (ἡ). ἔλλειψις στοργῆς (φιλοςοργίας), σκληρότης πρὸς τὰς οἰκείυς, [ἐκ τῦ

Ἄςοργος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ςοργὴν (ἀγάπην πρὸς τοὺς οἰκείους του), σκληρὸς, ἄσπλαγχνος. 2) (σπν.) ὁ ἀνάξιος στοργῆς, ἀποτρόπαιος.

Ἀστορὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄςρωτος.

Ἀστὸς, ἡ. Κάτοικος τοῦ ἄστεος (ἰδιαιτ. τῶν Ἀθ.), πολίτης.

Ἀστοχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Δὲν ἐπιτυχαίνω (τὸν σκοπὸν), σφάλλω, ἀπατῶμαι.

Ἀστόχημα (τὸ). λάθος, σφάλμα.

Ἀστοχία (ἡ). ἀποτυχία. ἀπροσεξία, παραδρομὴ, [ἐκ τοῦ

Ἄστοχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτυγχάνων τοῦ σκοποῦ, ἀπρόσεκτος, ἀστόχαστος.

Ἀςόχως, ἐπίρ. Ἀνεπιτηδείως, χωρὶς σκέψιν, σφαλερῶς.

Ἀστράβη (ἡ), [ἀστραβής]. σαμάρι, (κατ' ἐκτ.) ἡμίονος ἢ ὄνος μὲ ἀναπαυτικὸν σαμάρι (παλάγκι) διὰ καβάλαν. (Ὁ Τζέτζης Χιλ. Θ', 290: τὸ ἐξηγεῖ »ξύλον ὄρθιον τοῦ δίφρου τῶν ἁρμάτων, εἰς ὃ ἐπικεχύφασιν οἱ ἡνίοχοι, ὡς ἀστραβῆ τηροῦν τὸν δίφρον, ἢ τὸν ἡνίοχον κρατοῦν τοῦ μὴ παρολισθαίνειν, ὅπερ καὶ Ἀστραπὴ κοινῶς καλεῖται.)

Ἀςραβηλάτης, ου (ὁ). ὁ ὁδηγῶν (ἐλαύνων) τὴν ἀστράβην, μουλαρὰς ἢ ὀνηλάτης.

Ἀστράβηλος (ὁ), = Στράβηλος.

Ἀστραβὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ςρεβλὸς (ςραβὸς), ἴσιος· ὁ μὴ στραβόνων, ἀςρίβωτος. »Ἀστραβέστατόν ἐστι τὸ τῆς πτελέας ξύλον, « Θφρ., (παρβλ. Ἀστραφής).

Ἀστραβίζω, Μ. ίσω. Ἰσάζω, ὁμαλύνω. 2) (ἀμτβτ.) φορῶ (ἢ καβαληκεύω εἰς) ἀστράβην.

Ἀστραβιστὴρ (ὁ), ἐργαλ. γεωδαιτικόν.

Ἀστραγάλειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἀστραγάλους.

Ἀστραγάλη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀστράγαλος.

Ἀστραγαλίζω, Μ. ίσω. Παίζω τοὺς ἀςραγάλους (κοιν.) τὸ κότσι.

Ἀςραγαλῖνος (ὁ), εἶδ. πτην. τὸ ἑλλ. Ποικιλὶς, (κοιν.) στραγαλιάνος, καρδερίνα (παρβλ. Ἀκανθίς).

Ἀστραγάλιον (τὸ) καὶ

Ἀςραγαλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἀςράγαλος.

Ἀστραγαλισμὸς (ὁ). τὸ παιγνίδι τῶν ἀστραγάλων, (κοιν.) κότσι.

Ἀστραγαλιστικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀστραγαλισμόν.

Ἀστραγαλίτης, ου (ὁ) καὶ Ἀστραγαλῖτις, ιτιδος (ἡ). ὅμοιος μὲ ἀστράγαλον.

Ἀςραγαλομαντεία (ἡ). εἶδ. μαντείας δι' ἀστραγάλων.

Ἀςραγαλόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων τὸ μέλλον διὰ τοῦ ῥιψίματος τῶν ἀςραγάλων.

Ἀστράγαλος (ὁ), [στρέφω, ςράβαλος], = Σπόνδυλος (κυρ. τοῦ ῥαχοκοκκάλου καὶ ἰδιαιτ. τοῦ λαιμοῦ). »Ἐκ δέ μοι αὐχὴν ἀςραγάλων ἐάγη, « Ὀδ. Λ. 2) (συνήθ.) τὸ κότσι τοῦ ποδαριοῦ. »Τοῦ ἀςραγάλυ, τὸ μὲν πρανὲς, τὸ δ' ὕπτιον· ἢ τὰ μὲν κῷα καλούμενα, τὰ δὲ χῖα, « Ἀρςτ. »Μάςιξ ἐκ τῶν ἀςραγάλων, « Αχ., ἢ ἄλλως Ἀστραγαλωτή. 3) τὸ παιγνίδι μὲ τὰ κότσια. »Ἔπαιζεν ἀστραγάλοις ἐν ςενωπῷ, « Πλ. (ἢ ἐπειδὴ κατεσκευάζοντο καὶ ἀπὸ ἐλέφαντα, λέγει ὁ Θκρ.) »Οἱ πόδες ἀςράγαλοί τευ, « λευκότατοι δηλ. 4) (θηλ.) ἑλικοειδής τις καὶ σπειρωτὸς στολισμὸς τοῦ Ἰων. ἐπιστυλίυ. 5) εἶδ. φυτοῦ, ἀγρία γλυκόῤῥιζα. »Ἀςράγαλον ἐκκόπτειν, « Πλ.

Ἀστραγαλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἀστραγάλου.

Ἀςραγαλωτὸς, ή, όν. Συγκείμενος (Πλεγμένος) ἀπὸ ἀστραγάλυς. »Μάςιξ ἀςραγαλωτή, « Πλ.

Ἀστραῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ (ἢ περιέχων) ἄστρα.

Ἀςραπαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς (ἢ ῥίπτων ἢ συνωδευμένος μὲ) ἀςραπάς.

Ἀςραπεὺς, έως (ὁ), Π. ὁ ἀστράπτων, ῥίπτων ἀστραπάς.

Ἀστραπὴ (ἡ). ἡ ἀστραπὴ, (συνκδχ.) τὸ ἀστροπελέκι· λάμψις.

Ἀστραπηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ ἢ Κυβαλῶ) τὰς ἀςραπὰς (τοὺς κεραυνούς).

Ἀστραπηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ προξενῶν) ἀστραπάς.

Ἀστράπιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀστραπαῖος.

Ἀςραποειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀςραπήν.

Ἀστραπτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀστράπτων.

Ἀστράπτω [ἀστὴρ ἢ στρέφω], Μ. ἄψω. Ῥίπτω ἀςραπάς. 2) λάμπω ὡς ἀςραπή, φεγγοβολῶ. 3) (μτφ.) φωτίζω.

'Αστράρχη (ἡ), Π. ἡ βασίλισσα τῶν ἀςέρων, (ἐπίθ. τῆς σελήνης).

"Αστρασι, δοτ. πλθ. τοῦ 'Αστήρ.

'Αστρατεία (ἡ). ἐξαίρεσις ἀπὸ τὴν ςρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν. 2) λειποταξία. »'Αστρατείας ἑάλω,« Δμ.

'Αστράτευτος (ὁ, ἡ). ἐλεύθερος ἀπὸ τὴν (ἢ ἀνεπιτήδειός πρὸς) στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν. 2) ὁ μὴ ὑπηρετήσας ἢ μὴ θέλων νὰ ὑπηρετήσῃ στρατιωτικῶς.

'Αστρατηγησία (ἡ). ἔλλειψις ἢ ἀπειρία (ἀνεπιτηδειότης) στρατηγοῦ.

'Αστρατήγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ διοικούμενος ἀπὸ κακὸν καὶ ἀνεπιτήδειον) στρατηγόν. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ στρατηγήσας ἢ μὴ γνωρίζων τὴν τέχνην τοῦ στρατηγεῖν.

'Αστρατηγήτως, ἐπίρ. Χωρὶς στρατηγὸν ἢ χωρὶς στρατηγικὴν ἐμπειρίαν.

'Αστραφής, έος καὶ

"Αστρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ στρεφόμενος, ἀγύριστος, ἄκαμπτος, ἀμετάτρεπτος, (παρβλ. 'Αστραβής).

†'Αστρίζω, Μ. ίσω,='Αστραγαλίζω.

'Αστρικός,ή,όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὰ ἄστρα.

"Αστρις,ιος (ὁ ἢ ἡ), Π. ἀντὶ 'Αςράγαλος.

†"Αστριχος (ὁ),=τῷ προηγ.

'Αστροβλής, ῆτος (ὁ, ἡ). κτυπημένος ἀπὸ τὸ ἄστρον τὸν Κύνα ἢ ἀπὸ τὸν ἥλιον, (χυδ.) λιβακωμένος.

'Αστροβλησία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ ἀστροβλήτου, (χυδ.) λιβάκωμα.

'Αστρόβλητος (ὁ, ἡ),='Αστροβλής.

'Αστροβολέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Γίνομαι ἀςρόβλητος, ἀῤῥωςῶ (ἐπὶ φυτ. μαραίνομαι) ἀπὸ τὰ κυνικὰ καύματα, μὲ κτυπᾷ ὁ ἥλιος εἰς τὴν κεφαλήν.

'Αστροβολία (ἡ),='Αστροβλησία.

'Αστροβολίζομαι, Μ. ίσομαι,='Αστροβολέομαι.

'Αστροβολισμός (ὁ),='Αστροβλησία.

'Αστρογείτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γειτονεύων μὲ (πλησιάζων εἰς) τὰ ἄστρα, ὑπερύψηλος.

'Αστρογοητεία (ἡ),='Αστρομαντεία, 'Αστρολογία.

'Αστροδίαιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατοικῶν (διαιτώμενος) εἰς τὸ ὕπαιθρον.

'Αστροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἄστρον.

'Αστροθεάμων, ονος (ὁ, ἡ). παρατηρητὴς τῶν ἄστρων, ἀστρονόμος ἢ ἀστρολόγος, (Νικ. Χων.).

'Αστροθεσία (ἡ). ἡ θέσις πολλῶν ἀστέρων ὁμοῦ εἰς ἓν μέρος τοῦ οὐρανοῦ, ἡ πρὸς ἀλλήλους ὡς ἐκ τῆς τοποθεσίας σχέσις τῶν ἀστερισμῶν.

'Αστροθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσδιορίζω τὰς θέσεις καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἀστέρων· συνάπτω εἰς ἕνα ἀστερισμὸν διαφόρους ἀστέρας.

'Αστροθέτημα (τὸ),='Αστροθεσία. 2) τὸ σύστημα (ἢ ὁμὰς) ἀστέρων ἡνωμένων εἰς ἕνα ἀστερισμόν.

Αστροθέτης, ου (ὁ). ὁ προσδιορίζων τὰς θέσεις καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἀςερισμῶν, ἀστρονόμος.

'Αστρόθετος (ὁ, ἡ). ἀστροθετημένος, ἡνωμένος εἰς ἕνα ἀστερισμόν. 2) ἀνήκων εἰς τὴν ἀςροθεσίαν, ἀστρονομικός.

'Αστροθύτης, ου (ὁ). ὁ θυσιάζων εἰς (λατρεύων ὡς θεοὺς) τὰ ἄστρα.

'Αστρόλαβον (τὸ), ἐργαλ. ἀςρονομ. πρὸς καταμέτρησιν τοῦ ὕψους καὶ πλάτους τῶν ἀστέρων.

'Αστρολεσχέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ περὶ τῶν ἀστέρων, εἶμαι–

'Αστρολέσχης, ου (ὁ). ὁ φλυαρῶν περὶ τῶν ἀστέρων, ἀστρολόγος.

'Αστρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ασχολοῦμαι εἰς τὴν ἀστρονομίαν, εἶμαι ἀςρολόγος.

'Αστρολόγημα (τὸ). παρατήρησις (πρόῤῥησις) ἀστρολογική.

'Αστρολογία (ἡ), (παλ.)='Αστρονομία. (μτγν.) ἡ ἐπιστήμη τῆς ἐπιῤῥοῆς τῶν ἀστέρων, ἀστρομαντεία.

'Αστρολογικός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν ἀςρολογίαν. ||. (οὐσ.) 'Αςρολογική (ἡ), ='Αςρολογία, ἢ 'Αςρολογικός (ὁ),=τῷ–

'Αστρολόγος (ὁ), παλ.='Αστρονόμος. 2) (μτγν.)='Αστρόμαντις.

'Αςρομαντεία (ἡ). ἡ διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν ἀστέρων μαντεία, ἀςρολογία.

'Αστρομαντικός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν ἀστρομαντείαν. ||. (οὐσ. θηλ.)='Αστρομαντεία· (ἀρσ.)=τῷ–

'Αστρόμαντις, εως (ὁ). ὁ μαντευόμενος (προλέγων τὰ μέλλοντα) διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν ἀστέρων, ἀστρολόγος.

"Αστρον (τὸ), (κυρ.) σωρὸς ἀστέρων, ἀστροθέτημα· Ζώδιον, (ἰδιαιτ.) ὁ ἥλιος καὶ ὁ Σείριος ἀστήρ, ὁ ἄλλ. Κύων, (ὅθεν τὰ Κυνικὰ καύματα). »Περὶ τροπὰς ἢ περὶ ἄστρον,« Θφρ.

'Αστρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀστρονόμος, καταγίνομαι εἰς τὴν ἀστρονομίαν, (μτβτ.) παρατηρῶ καὶ προσδιορίζω ἀστρονομικῶς τὰς θέσεις καὶ κινήσεις τῶν ἀστέρων.

'Αστρονόμημα (τὸ). τὸ ἀστρονομικῶς προσδιωρισμένον ἀστροθέτημα.

'Αςρονομία (ἡ). ἡ ἐπιςήμη τοῦ ἀςρονόμȣ.

'Αστρονομικός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν ἀςρονομίαν ἢ τὸν ἀςρονόμον. ||. (οὐσ.) =τῷ–

'Αστρονόμος (ὁ). ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν ἀστρονομίαν ἢ ἀστρολογίαν, ἐπιστήμων τῆς θέσεως (τῆς κινήσεως καὶ τῶν ἰδιοτήτων) τῶν ἀστέρων.

'Αστροπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ),='Αστροβλής.

'Αστροπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγίνομαι εἰς τὴν παρατήρησιν καὶ σπουδὴν τῶν ἀστέρων, ἀστρονομῶ.

'Αστρούθιστος (ὁ, ἡ). ἄπλυτος (μὲ τὸ φυτ. στρούθιον), ἀσαπούνιστος.

'Αστροφαής καὶ

'Αστροφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φέγγων (λάμπων) ὡς ἄστρον.

'Αστροφέναξ, ακος (ὁ). ἀπατεὼν ἀστρολόγος.

'Αστροφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ (ἢ ὑπὸ) τῶν ἄστρων περιφερόμενος.

'Αςροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἐμπεριέχων) τὰ ἄστρα.

"Αστροφος (ὁ, ἡ),="Αστρεπτος.

'Αστροχίτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἐνδυμένος μὲ ἄστρα, φορῶν κατάστερον χιτῶνα. »Οὐρανὸς—,« Π. Σιλεντ.

'Αστρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω (Πλουμίζω) μὲ ἄστρα, καταστερίζω.

'Αστρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδȣς τῶν ἄστρων· ὅμοιος (ἢ γεμάτος) μὲ ἄστρα.

'Αστρῷος, α, ον. 'Ο ἀνήκων εἰς (ἢ Π. φθάνων [ὑψούμενος] ἕως) τὰ ἄστρα.

'Αστρωπός (ὁ, ἡ), Π.='Αστερωπός.

'Αστρωσία (ἡ). ἔλλειψις στρώματος, [ἐκ τοῦ

"Αστρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ στρωμένος, (ἵππος κτλ.) ἀσέλλωτος, ξεσαμάρωτος. (ἐν γέν.) ξέστρωτος, ἀσυγύριστος. »'Ορᾷ τὰ μὲν ἄλλα ζῶα ἐμμελῶς ἔχοντα, τὸν δὲ ἄνθρωπον γυμνόν τε καὶ ἀνυπόδητον καὶ ἄστρωτον,« Πλάτ.

"Αστυ, εος καὶ εως (τὸ). κάστρον, πόλις (κυρ. πρωτεύουσα καὶ περιτειχισμένη), (ἰδιαιτ. δὲ ἡ) ἀκρόπολις (ἢ κατ' ἐξοχὴν τῶν 'Αθ.).

'Αστυάναξ, ακτος (ὁ), Π. ὁ ἀνάσσων (βασιλεύων) τοῦ ἄστεος.

'Αστυβοώτης, ου (ὁ), Π. κῆρυξ δημόσιος, διαλαλητὴς τοῦ ἄστεος.

'Αςυγειτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γειτονεύω μὲ (Κατοικῶ πλησίον εἰς) τὸ ἄςυ, συνορεύω.

'Αστυγειτονικός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τοὺς (ἢ προερχόμενος ἀπὸ) ἀστυγείτονας. »Πόλεμος—,« Πλ., ὁ μεταξὺ ἐθνῶν συνορευόντων, [ἐκ τοῦ

'Αστυγείτων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γειτονεύων (συνορεύων) μὲ τὴν πόλιν, (ἐν γέν.) γείτων, πλησιόχωρος. »Πόλεμος—,« 'Αρςτ., ἀντὶ 'Αστυγειτονικός.

"Αστυδε, ἐπίρ. Π. πρὸς τὸ ἄστυ.

'Αστυδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἐπιδρομὴν (ἔφοδον) κατὰ τοῦ ἄστεος.

'Αστυκός, ή, όν,=(καὶ ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Αστικός.

;'Αστυλίς, ίδος (ἡ), Ζ. Στελίς.

"Αστυλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς στύλους (καὶ μτφορ.) χωρὶς ὑποστήριγμα.

'Αστύνικος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. πόλις) νικῶσα (ὑπερέχουσα) τὰς λοιπάς.

'Αστυνομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀςυνόμος.

'Αστυνομία (ἡ). τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀστυνόμου.

'Αστυνομικός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὸν ἀστυνόμον ἢ τὴν ἀστυνομίαν.

'Αστυνόμιον (τὸ). τὸ ἀργεῖον (τὸ κριτήριον, ὁ τόπος τῶν συνεδριάσεων) τῶν ἀστυνόμων.

'Αστυνόμος (ὁ), Π. [ἄστυ, νέμω]. (ἐπιθ.) ὁ διοικῶν (ἐφορεύων) τὴν πόλιν. ||. (οὐσ.) ἄρχων διωρισμένος νὰ φροντίζῃ διὰ τὴν καθαριότητα καὶ εὐπρέπειαν τῆς πόλεως, (παρβλ. 'Αγορανόμος).

'Αστύνομος (ὁ, ἡ), Π. κοινὸς εἰς ὅλον τὸ ἄστυ, τοῦ ὁποίου μετέχει ὅλη ἡ πόλις. »'Αγλαΐαι ἀστύνομοι,« Πίνδ.

'Αστύοχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κρατῶν, διοικῶν, προστατεύων) τὴν πόλιν.

'Αστυπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Διατρίβω ἢ περιφέρομαι εἰς τὴν πόλιν.

'Αστυπολία (ἡ). ἡ ἐν τῷ ἄστει διαμονή, τὸ νὰ κατοικῇ τις εἰς πόλιν.

'Αστυπολίτης, ου (ὁ). κάτοικος ἄστεος, πολίτης, (Νικ. Χων.).

'Αστυπόλος (ὁ),='Αστυπολίτης.

"Αστυρον (τὸ), Π. ὑποκορ. τοῦ "Αστυ, πολίχνιον.

'Αστυσία (ἡ), [ἀ, ςύω]. νάρκωσις τοῦ (ἀνδρ.) αἰδοίου. »Φαρμάκῳ τινὶ αὐτὸν ἐξέθήλυνε, ἢ οὗτος ἐκεῖνος ἀστυσίᾳ παρὰ πᾶσαν τὴν νύκτα συσχεθείς,« Δ. Κάσσ.

Ἄστυτις, εως (ἡ), εἶδος θριδακος, [ἐκ τοῦ

Ἄστυτος (ὁ, ἡ), [ἀ, στύω]. ἀνίκανος πρὸς συνουσίαν, ἄγονος.

Ἀστύτριψ, ιβος (ὁ, ἡ). ὁ διατρίβων πάντοτε εἰς τὴν πόλιν.

Ἀστυφέλικτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, στυφελίζω]. ἀκλόνητος, ἀδιάσειστος, ἀτάραχος.

Ἀστύφελος, η ἢ ος, ον, Π. ὁ μὴ τραχὺς (στυφελός), μὴ πετρώδης.

Ἀστυφία καὶ Ἀστυψία (ἡ), [ἀ, στύφω]. εὐκοιλιότης. 2) [ἀ, στύω] ἀνικανότης πρὸς συνουσίαν.

Ἀσυγγενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συγγενής, μὴ οἰκεῖος, ἀλλότριος.

Ἀσυγγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δίδων συγγνώμην, ἄσπλαγχνος, ἀδυσώπητος.

Ἀσύγγνωστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τυχὼν ἢ ἀνάξιος συγγνώμης, ἀσυγχώρητος.

Ἀσυγγνώστως, ἐπίρ. Ἀσυγχώρητα.

Ἀσύγγραφος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς συγγραφῆς (ὁμολογίας, ἀποδεικτικοῦ κτλ.). »Ἀσύγγραφα δανείσασθαι,« Δμ.

Ἀσυγγύμναστος (ὁ, ἡ),=Ἀγύμναστος.

Ἀσυγκατατεθέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν συγκατατίθεμαι, δὲν στέργω.

Ἀσυγκέραστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συγκερασθεὶς ἢ μὴ συγκιρνώμενος, ἄκρατος, ἄμικτος, ἀσυμβίβαστος.

Ἀσυγκίνητος (ὁ, ἡ). ἀκλόνητος, ἀτάραχος.

Ἀσύγκλειστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ περικλεισθεὶς ἢ μὴ περικλειόμενος μετ' ἄλλου.

Ἀσύγκλωστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κλωθόμενος ὁμοῦ μὲ ἄλλον, (τρπ.) ἀσυμβίβαστος.

Ἀσυγκόμιστος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ καρπ. καὶ γεννημ.) ἀσύνακτος, ἀκουβάλητος εἰς τὴν ἀποθήκην.

Ἀσύγκρατος (ὁ, ἡ),=Ἀσυγκέραστος.

Ἀσύγκριτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -κρίτως. Ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος σύγκρισιν (ἕνωσιν ἢ παρομοίωσιν), ἄμικτος, ἀκοινώνητος, ἀσυμβίβαστος, ἢ 2) ἀπαράβλητος.

Ἀσυγκρότητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τήτως, [ἀ, συγκροτέω]. Ἀνέτοιμος, ἀγύμναςος, ἀμελέτητος, (ἐπὶ λόγ.) ἄτονος.

Ἀσύγχυτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -χύτως. Ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος σύγχυσιν (ἕνωσιν, ἀνακάτωσιν), ἄμικτος· ἀναλλοίωτος, (παρβλ. Ἀσύμφυτος).

Ἀσυγχώρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ρήτως. Εἰς τὸν ὁπ. δὲν ἐδόθη ἢ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ δοθῇ ἄδεια (συγχώρησις, ἄφεσις), ἀσύγγνωστος. 2)=Ἀσυγγνώμων.

Ἀσύζευκτος (ὁ, ἡ). ἀσυμβίβαστος, ἀταίριαστος.

Ἀσυκοφάντητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τήτως. Ἀκατηγόρητος, ἀδιάβλητος.

Ἀσυλαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων (ἀνήκων εἰς) ναὸν ἄσυλον.

Ἀσυλάρχης, ου (ὁ). ἄρχων ἄσυλος (ἀπαραβίαστος) ἢ ἐπιστάτης τῶν ἀσύλων.

Ἀσυλεί, ἐπίρ. Ὡς εἰς ἄσυλον, ἀσφαλῶς, ἀπαραβιάστως.

Ἀσύλητος (ὁ, ἡ). ἀσκύλευτος, ἀκούρσευτος, ἀπαραβίαστος. (ἴδε καὶ Ἀσύλωτος).

Ἀσυλία (ἡ). τὸ δικαίωμα (ἢ ἀσφάλεια, τὸ ἀπαραβίαστον) τοῦ ἀσύλου.

Ἀσύλληπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λήπτως. Ἀπίαστος, (μτφορ.) ἀκατάληπτος. 2) (θηλ.) ἡ μὴ συλλαμβάνουσα, στεῖρα, ἄγονος.

Ἀσυλληψία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. (καὶ κατὰ τὰς δύο σημασ.).

Ἀσυλλόγιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-γίςως. Ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος (μὴ εὑρισκόμενος μὲ) συλλογισμόν· ἐναντίος ἢ ἐκτὸς τῶν κανόνων τῆς λογικῆς· ἀλογάριαστος. 2) (ἐνεργ.) ὁ μὴ ἠξεύρων ἢ μὴ δυνάμενος νὰ συλλογισθῇ (σκεφθῇ, λογαριάσῃ), ἀστόχαστος, ἄκριτος.

Ἄσυλος (ὁ, ἡ),=Ἀσύλητος, ἀσφαλής, ἀνενόχλητος, ἀκίνδυνος κτλ. ||. (οὐσ.) »Ἄσυλον (τὸ), τόπος (ναὸς κτλ.) ἱερός, ἀπάτητος, ὅπου ὁ καταφεύγων ἀσφαλίζεται.

Ἀσύλωτος (ὁ, ἡ), ἄλλος τύπος τȣ̃ Ἀσύλητος. »Ἀσύλωτοι δέ φιν ὦμοι δεξιτεροί,« Καλλ., (συνκδχ.) ἀντὶ Γυμνοί, (κατὰ λέξ.) Ἀγύμνωτοι.

Ἀσύμβατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -βάτως. Ἀσύμφωνος, ἀσυμβίβαστος. »Τραῦμα—,« Ἀρετ., τὸ μὴ συμφυόμενον.

Ἀσύμβλητος (ὁ, ἡ). ἀσύγκριτος· ἀσυμπέραντος.

Ἀσυμβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν συνεισφέρω, εἶμαι–

Ἀσύμβολος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συνεισφέρων τὸ ἀνάλογόν του, ἀσυντελής· ἀκοινώνητος. ||. »Δεῖπνον—,« Ἀθ., τὸ γινόμενον–

Ἀσυμβόλως, ἐπίρ. Χωρὶς συμβολὴν (συνεισφορὰν, ἔρανον).

Ἀσυμβούλευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν ἢ μὴ ζητῶν συμβουλήν.

Ἀσυμμετρία (ἡ). ἔλλειψις συμμετρίας, [ἐκ τοῦ

Ἀσύμμετρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -μέτρως. Ὁ μὴ ἔχων συμμετρίαν (ἀναλογίαν πρὸς ἄλλο τι), ἀνόμοιος, ἀνάρμοστος.

Ἀσυμμιγής, έος καὶ

Ἀσύμμικτος (ὁ, ἡ). ἄσμικτος, ἀκοινώνητος, ἀσυμβίβαστος.

Ἀσυμμνημόνευτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ φυλάξῃ εἰς τὴν μνήμην του ἢ νὰ ἀναφέρῃ ὁμοῦ μὲ ἄλλο τι.

Ἀσυμπαγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαβὼν ἢ μὴ λαμβάνων σύμπηξιν (σύστασιν διὰ συνενώσεως), ἀσύστατος.

Ἀσυμπάθεια (ἡ). ἔλλειψις συμπαθείας, [ἐκ τοῦ

Ἀσυμπαθής, έος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.)-παθῶς. Ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ λαμβάνων συμπάθειαν πρὸς ἄλλον.

Ἀσύμπλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συμπλεκόμενος (συνενούμενος μὲ ἄλλον), ἀσυμβίβαςος.

Ἀσυμπλήρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συμπληρούμενος, ἀτελείωτος.

Ἀσύμπλοκος (ὁ, ἡ),=Ἀσύμπλεκτος.

Ἀσύμπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συμπέσῃ (νὰ συμβῇ).

Ἀσυμπώρωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ κοκκάλων) ὁ μὴ συνενούμενος (συγκολλώμενος) διὰ πωρώσεως, ἄδετος.

Ἀσυμφανής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-φανῶς. Ὁ μὴ φαινόμενος ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ὅλως δι' ὅλου καὶ διὰ μιᾶς, ἀφανής, ἄδηλος, ἀσαφής, ἀόρατος.

Ἀσύμφορος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συμφέρων, ἀνωφελής.

Ἀσυμφόρως, ἐπίρ. Ἀνωφελῶς.

Ἀσυμφυής, έος (ὁ, ἡ). ἀταίριαστος, ἀσυμβίβαστος, καὶ

Ἀσύμφυλος (ὁ, ἡ). ἀνοίκειος. ἀνόμοιος, ἀσύμφωνος, ἀκοινώνητος, ἀλλότριος.

Ἀσύμφυρτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συμπεφυρμένος (ἀνακατωμένος) ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἑνωθῇ (ἀνακατωθῇ) μὲ ἄλλον, ἄμικτος. ἄκρατος, (παρβλ. Ἀσύγχυτος).

Ἀσύμφυτος (ὁ, ἡ),=Ἀσυμφυής. »Ἀξύμφυτα τὰ χείλεα τοῦ τραύματος,« Ἀρετ., ἀσυγκόλλητα.

Ἀσυμφωνία (ἡ). τὸ νὰ νὰ ἦνέ τις–

Ἀσύμφωνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φώνως. Ὁ μὴ συμφωνῶν (κυρ. κατὰ τὸν ἦχον ἢ τὴν διάλεκτον, ἢ μτφορ. κατὰ τὴν γνώμην), ἀταίριαστος, ἀσυμβίβαστος.

Ἀσυνάγωγος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.)=Ἀποσυνάγωγος.

Ἀσυναίρετος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.)-ρέτως. (γρμτ.) Ὁ μὴ συναιρούμενος, μὴ πάσχων συναίρεσιν.

Ἀσύνακτος (ὁ, ἡ). ἀμάζωκτος, ἀσυνάθροιστος. (λογικ.) ὁ μὴ παράγων συμπέρασμα· ἀσυνάρτητος. (Ἐκκλησ.) ὁ ἐκτὸς τῆς συνάξεως τῶν πιστῶν, ἀφωρισμένος, ἐξωκκλησιασμένος.

Ἀσυναλγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συναλγῶν (συμπάσχων, συμπονῶν), ἀσυμπαθής.

Ἀσυνάλειπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-λείπτως. (γρμτ.) Ὁ μὴ συναλειφόμενος, μὴ πάσχων συναλοιφήν.

Ἀσυνάλλακτος (ὁ, ἡ). μὲ τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ κάμῃ συνάλλαγμα (νὰ διαπραγματευθῇ), ἀκοινώνητος· ἀδιάλλακτος.

Ἀσύναπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συναφθῇ (ἑνωθῇ, συνδεθῇ), ἀκοινώνητος· ἀσυνάρτητος.

Ἀσύναρθρος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -άρθρως. (γρμτ.) Ὁ μὴ συνδεδεμένος μὲ ἄρθρον.

Ἀσυναρίθμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συναριθμηθῇ μὲ ἄλλους.

Ἀσυνάρμοστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συναρμοζόμενος, ἀσυμβίβαστος καὶ

Ἀσυνάρτητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων συνάφειαν, ἀσύνδετος, ἀσύναπτος. (μετρ.) στίχος συγκείμενος ἀπὸ ἑτερογενεῖς ῥυθμούς.

Ἀσυναφής, οῦς (ὁ, ἡ)=Ἀσύναπτος, ἀσυμβίβαστος, (Νικ. Χων.).

Ἀσύνδετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-δέτως. Ὁ μὴ συνδεδεμένος (ἑνωμένος, συνηρμοσμένος), (γρμτ. καὶ ῥητρ.) ὁ χωρὶς συνδέσμων.

Ἀσύνδηλος (ὁ, ἡ),=Ἀσυμφανής, ἄδηλος.

Ἀσυνδύαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άστως. Ὁ μὴ συνδυαζόμενος (ἑνούμενος εἰς δυάδα), ἀσύζευκτος· ἀνύπανδρος.

Ἀσυνείδητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τὴν αὐτὴν εἴδησιν (γνῶσιν) τινος πράγματος μὲ ἄλλους.

Ἀσυνειδήτως, ἐπίρ. (μὲ δοτ.) Χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τίποτε (χωρὶς νὰ ἔχῃ κάμμίαν εἴδησιν) τοῦ πράγματος.

Ἀσυνείκαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ συνεικάσῃ (νὰ μαντεύσῃ, νὰ συμπεράνῃ).

Ἀσύνεργος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συνεργῶν (βοηθῶν, χρησιμεύων) εἰς τίποτε.

Ἀσυνεσία (ἡ). ἔλλειψις συνέσεως (φρονήσεως), ἀνοησία.

-συνετέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω σύνεσιν, δὲν ἐννοῶ, εἶμαι-

-σύνετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -έτως. Ὁ μὴ ἔχων σύνεσιν (φρόνησιν), ἀνόητος, μωρός, ἀστόχαστος. 2) ὁ μὴ ἔχων γνῶσίν τινος πράγματος, ἀμαθής, ἄπειρος. » Ἐν τῷ μὴ μελετῶντι ἀξυνετώτεροι ἔσονται, « Θκ. 3) (σπν.) ἀκατανόητος, ἀκατάληπτος.

Ἀσυνηγόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ δυνάμενος νὰ ἔχῃ συνήγορον, ἀβοήθητος, ἀνυπεράσπιστος.

-συνήθεια (ἡ). ἔλλειψις συνηθείας, [ἐκ τοῦ

Ἀσυνήθης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήθως. Ὁ μὴ συνειθισμένος, ὁ παρὰ συνήθειαν, ἀσυνήθιστος, ἀρχάριος.

Ἀσυνήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π ἀντὶ Ἀσύνετος.

Ἀσυνθεσία (ἡ). παράβασις συνθήκης (συνθεσίας).

Ἀσυνθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραβαίνω τὰς συνθήκας.

Ἀσύνθετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-θέτως. Ὁ μὴ σύνθετος, ἁπλοῦς 2) (γρματ.) παρὰ τοὺς κανόνας τῆς συνθέσεως, ἄτακτος, συγκεχυμένος. 3) ἄμικτος, ἀσυμβίβαστος, ἀκοινώνητος. 4) ὁ μὴ δεχόμενος ἢ μὴ φυλάττων συνθήκας, ἄσπονδος, ἀδιάλλακτος, ἢ ἄπιστος, ἀβέβαιος, ἄστατος. 5) ὁ μὴ συμφωνηθείς· ὁ παρὰ τὰς συνθήκας.

†Ἀσυνίστωρ, ορος (ὁ, ἡ), = Ἀσυνείδητος.

Ἀσυνεφής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συννεφιάζων (μὴ φέρων σύννεφα), ἀσυννέφιαστος.

Ἀσύννους, ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σύννους, ἀπρόσεκτος.

Ἀσυνόδευτος (ὁ, ἡ). ἀσυντρόφευτος καθ' ὁδὸν, μὴ ἔχων συνοδίαν.

Ἀσυνοίκιστος (ὁ, ἡ). μὴ συνῳκισμένος, (Νικ. Χων.).

Ἀσύνοπτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βλεπόμενος ὅλος διὰ μιᾶς.

Ἀσυνουσίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συναναστρεφόμενος κἀνένα, ἀκοινώνητος.

Ἀσύντακτος (ὁ, ἡ)· ὁ μὴ συντεταγμένος (παρατεταγμένος), εὑρισκόμενος εἰς ἀταξίαν, ἀνέτοιμος. 2) ἀσύμμετρος. 3) (γρματ.) ὁ παρὰ τοὺς κανόνας τῆς συντάξεως. 4) ἐλεύθερος ἀπὸ τὰ δημόσια βάρη.

Ἀσυνταξία (ἡ). ἀταξία, σύγχυσις, (γρματ.) ἔλλειψις συντάξεως.

Ἀσύντατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος ἢ μὴ ἀπαιτῶν πολλὴν τάσιν (στενοχωρίαν.

Ἀσυντέλεστος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίρ.) -έστως. Ἀτελής, ἐλλιπής, ἀτελειοποίητος.

Ἀσυντελής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τελῶς. Ὁ μὴ συντελῶν (συνεισφέρων) τὸ ἀνάλογόν του (κυρ. εἰς τὰ δημοσ. βάρη), ἀσύδοτος· (ἐν γέν.) ἀχρησίμευτος. 2) = Ἀσυντέλεστος.

Ἀσύντονος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τόνως. Ὁ μὴ πολυτεντωμένος, χαλαρὸς, (τρπ.) ἀδρανής, ἀπρόθυμος.

Ἀσύντρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τρυπημένος πέρα-πέρα.

Ἀσύντριπτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ συντριβόμενος, ἄθραυστος.

Ἀσυνύπαρκτος (ὁ, ἡ). ὅστις δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ (νὰ ἔχῃ τὴν αὐτὴν ὕπαρξιν) μὲ ἄλλην.

Ἀσυρής, έος (ὁ, ἡ), [ἀ, σύρω = σαρόνω], βδελυρὸς, ἀκάθαρτος.

Ἀσύρικτος (ὁ, ἡ). ἀσφύρικτος, ἀπερίπαικτος (μὲ τὸ σφύρισμα).

Ἀσυσκεύαστος (ὁ, ἡ). ἀσυμμάζωκτος, ἄβαλτος εἰς τὴν θήκην του, ἀσυγύριστος.

Ἀσυσκευάστως, ἐπίρ. Εἰς ἀταξίαν, ἄνω-κάτω.

Ἀσυστασία (ἡ). ἔλλειψις συστάσεως, ἀταξία, ταραχή, ἀκαταστασία, [ἐκ τοῦ

Ἀσύστατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ δυνάμενος νὰ λάβῃ σύστασιν (ὕπαρξιν, συνέχειαν, τάξιν κτλ.), ἄστατος, ἀκατάστατος, ἀσύμφωνος, ἀντιφατικὸς, ἀσυμβίβαστος, ἀσυνάρτητος, συγκεχυμένος. » Ὄνου γάλα εἰς τυρὸν ἀσύστατον, « Ἀρετ., ἄπηκτον πρὸς σύστασιν τυροῦ, ἀτύρωτον.

Ἀσύστολος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -στόλως. Ὁ μὴ συστελλόμενος, ἄφοβος. (γρματ.) ὁ μὴ πάσχων συστολὴν συλλαβῆς.

Ἀσύστροφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συνεστραμμένος ἢ μὴ συστρεφόμενος, ἀστρήμωκτος, ἀσυμμάζωκτος, ἀστενοχώρητος, (ἐπὶ λόγ.) ἄτονος, Ἀσυγκρότητος.

Ἀσύφηλος (ὁ, ἡ), Π. [αἴσυλος]. οὐτιδανὸς, ἄτιμος, καταφρονημένος ἢ ἀξιοκαταφρόνητος, κακὸς, ἀχρεῖος. ὑβριστικός.

Ἄσυχος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἥσυχος.

Ἀσφάδαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δάστως. Ὁ μὴ σφαδάζων (μὴ πάσχων ἢ μὴ προξενῶν σπασμοὺς), ἥσυχος.

Ἀσφακέλιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παθὼν σφάκελον (γάγγραιναν τῶν κοκκάλων).

Ἄσφακτος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ σφαγμένος, ἄσφαγτος.

Ἀσφάλεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ἀσφαλὴς (νὰ μὴ φοβῆται νὰ παρασαλεύσῃ, νὰ πέσῃ, νὰ πάθῃ κακὸν, νὰ κινδυνεύσῃ)· μονιμότης, βεβαιότης, ἀφοβία, (Ἰταλ.) σιγουριτά.

Ἀσφάλειος (ὁ), = Ἀσφάλιος.

Ἀσφαλέως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀσφαλῶς.

Ἀσφαλής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σφάλλων (γλιστρῶν, πίπτων), στεκόμενος στερεὰ, ἀπαρασάλευτος, ἀμετακίνητος· ἄπταιστος· στερεὸς· βέβαιος, μόνιμος· ἀκίνδυνος (Ἰταλ.) σιγοῦρος.

Ἀσφαλίζω (καὶ μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, ίσομαι. Βάλλω τι εἰς ἀσφάλειαν, ἐξασφαλίζω, (Ἰταλ.) σιγουράρω. πιστοποιῶ, βεβαιόνω (δι' ἐγγυήσεως ἢ ὅπως ἄλλως), ὀχυρόνω, προφυλάττω· (μσ.) προσέχω. 2) κλείω ἀσφαλῶς, (κοιν.) σφαλνῶ. 3) (μὲ αἰτ.) ἀποκρούω (προλαμβάνω) τὸν κίνδυνον.

Ἀσφάλιος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν ἀσφαλῶς τὴν γῆν, (ἐπιθ. τοῦ Ποσειδ.).

Ἀσφάλισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀσφαλίζειν, ἐξασφάλισις, (Ἰταλ.) σιγουράρισμα· ὀχύρωσις· κλείσιμον (σφάλισμα), κτλ.

Ἀσφάλισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐξασφάλισιν· στήριγμα, ὀχύρωμα· σαβοῦρα πλοίου· ἐγγύησις, ἐνέχυρον, κτλ.

Ἀσφαλίων, ονος (ὁ), = Ἀσφάλιος.

Ἀσφαλτίας, ου (ὁ), [ἀ, σφάλλω]. ὁ τελευταῖος σπόνδυλος τοῦ ῥαχοκοκκάλου.

Ἀσφαλτίζω, Μ. ίσω. Ἔχω ὀσμὴν (χρῶμα κτλ.) ἀσφάλτου.

Ἀσφάλτιον (τὸ), εἶδ. τριφύλλου.

Ἀσφαλτίτης, ου (ὁ) καὶ Ἀσφαλτῖτις, ιδος (ἡ). ὁ περιέχων (ἢ συγκείμενος ἀπὸ) ἄσφαλτον.

Ἄσφαλτος (ἡ), [ἀσφαλής]. τὸ φυσικὸν (ὀρυκτὸν ἢ ῥευστὸν) κατράνι, (παρβλ. Πίσσα).

Ἀσφαλτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ ἄσφαλτον, κατρανόνω.

Ἀσφαλτώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἄσφαλτον.

Ἀσφάλτωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀλείφειν μὲ ἄσφαλτον, κατράνωμα.

Ἀσφαλῶς, ἐπίρ. Μὲ ἀσφάλειαν, στερεῶς, ἀφόβως, ἀκινδύνως, βεβαίως· κτλ., (Ἰταλ.) σίγουρα.

Ἀσφαραγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Σφαραγέω.

Ἀσφάραγος (ὁ), Π. ἀντὶ Σφάραγος, ||. Ἀττ. ἀντὶ Ἀσπάραγος.

Ἀσφαραγωνία (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀσπαραγωνία.

Ἄσφε, Ἄσφι, Αἰολ. ἀντὶ Σφὲ, Σφί.

Ἄσφιγκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σφιγγόμενος, ἄσφιγτος.

Ἀσφοδέλινος, η, ον. Καμωμένος (Κατεσκευασμένος) ἀπὸ ἀσφόδελον.

Ἀσφόδελος (ὁ), εἶδ. φυτ. μὲ ἄνθη κρίνου ξ ῥίζας γεωμήλου, (κοιν.) σφερδοῦκλι.

Ἀσφοδελὸς (ὁ), Π. τόπος περιέχων ἀσφοδέλους καὶ (ἐν γέν.) ἄνθη.

Ἀσφοδελώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ γένους ἢ τοῦ εἴδους τοῦ ἀσφοδέλου.

Ἀσφράγιστος (ὁ, ἡ). ἀβούλλωτος, ἀσημάδευτος.

Ἀσφυκτέω-ῶ, Μ. ήσω Δὲν ἔχω διόλου (ἢ Ἔχω πολλὰ ἀδύνατον) σφυγμὸν, (συνκδχ.) εἶμαι ἀτάραχος.

Ἄσφυκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προξενῶν σφυγμὸν (κλόνον, σπασμὸν, ταραχήν). 2) ὁ μὴ ἔχων (ἢ ἔχων ἀδύνατον) σφυγμόν. 3) ὁ μὴ σφύζων (κτυπῶν καθὼς ὁ σφυγμός).

Ἀσφυξία (ἡ). ἔλλειψις (παῦσις τοῦ) σφυγμοῦ.

Ἀσχαλάα, Ἰων. ἀντὶ Ἀσχαλᾷ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνσ. τῆς ὁρς. τοῦ

Ἀσχαλάω-ῶ (γ. Μ.), Π. ἀντὶ

Ἀσχάλλω [ἀ, ἴσχω], Μ. αλῶ. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) Ἀδημονῶ, ἀγανακτῶ, δυσαρεστοῦμαι. 2) (μτβτ.) οἰκτείρω, λυποῦμαι, ἐλεεινολογῶ.

Ἀσχέδωρος (ὁ), Σικελ. ὁ σύαγρος, τὸ ἀγριογούρουνον.

Ἄσχετος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ μὴ ἔχων σχέσιν μὲ ἄλλο τι, ἀφῃρημένος, μεμονωμένος. 2) Π. ἀκράτητος· ἀνυπόφερτος· ἄμετρος, ὑπερβολικός.

Ἀσχέτως, ἐπίρ Χωρὶς κἀμμίαν σχέσιν, ἀφῃρημένως. 2) ἀμέτρως, μὲ ὑπερβολήν.

Ἀσχημάτιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τίστως. Ὁ μὴ ἔχων σχηματισμὸν (διαμόρφωσιν), (θλγ.) ἄϋλος, ἀσώματος. 2) (λόγος) ὁ χωρὶς (ῥτρ. ἢ γρματ.) σχημάτων, ἀκαλλώπιστος, ἀνεπιτήδευτος.

Ἀσχήματος (ὁ, ἡ), (γρματ.) = Ἀσχημάτιστος.

Ἀσχημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι ἄσχημα (ἄπρεπα, ἀδιάντροπα), ἀτακτῶ· κάμνω ἀπρεπῆ (ἀνάρμοστα) σχήματα, φαίνομαι ἄσχημος, (Ἰταλ.) δὲν κάμνω καλὴν φιγοῦραν.

Ἀσχημόνως, ἐπίρ Ἄσχημα, ἄτακτα κτλ.

Ἄσχημος (ὁ, ἡ), (σπν.) ἀντὶ Ἀσχήμων.

Ἀσχημοσύνη (ἡ). ἄσχημον (ἀπρεπὲς) κάμωμα (φέρσιμον).

Ἀσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων σχῆμα (μορφήν). 2) κακοσχηματισμένος, ἄσχημος. 3) (συνηθ.) ἀπρεπής, αἰσχρὸς, ἐπονείδιστος, ἄτιμος.

Ἀσχιδής, έος, = τῷ

Ἄσχιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σχισμένος ἢ μὴ σχιζόμενος· ἀδιαίρετος. (συνκδχ.) ἄφθαρτος.

Ἀσχολέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Δίδω εἴς τινα δουλειὰν ἢ αἰτίαν (Τὸν κάμνω) νὰ ἐνασχολῆται. || (σπν. ἀμτβ. ἢ ἑλλ.) ἀντὶ || (πθ. ἢ μσ. μὲ αἰτ. προθετ.) ἔχω ἀσχολίαν, ἐνασχολοῦμαι (καταγίνομαι) εἰς. » Ἀσχολοῦντας μὲν καὶ πολεμοῦντας, φαίνεσθαι ἀγαθούς· εἰρήνην δ' ἄγοντας καὶ σχολάζοντας, ἀνδραποδώδεις, « Ἀρστ.

Ἀσχόλημα (τὸ) ξ

Ἀσχολία (ἡ). ἐνασχόλησις, ἔργον (εἰς τὸ ὁπ. ἀσχολεῖταί τις), δουλειά. 2) (μὲ γεν.) ἀπασχόλησις, ἐμπόδισμα. » Ἀσχολίαν παρέχω (παρασκευάζω) τινι, = Ἀσχολῶ ἢ Ἀπασχολῶ.

Ἄσχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀσχολίαν (ἐνασχολούμενος, μὴ εὐκαιρῶν).

Ἀσχόλως, ἐπίρ. Χωρὶς σχολὴν (εὐκαιρίαν).

Ἀσῶ, β'. ἑν. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Ἀσάομαι.

Ἀσώδης [ἄση]. εος (ὁ, ἡ). ὁ αἰσθανόμενος ἢ προξενῶν ἀηδίαν (βάρος, ἀνορεξίαν κτλ.). 2) Π. [ἄσις ;] λασπώδης, βαλτώδης.

Ἀσωματία (ἡ), (Ἐκκλησ.) τὸ μὴ ἔχειν σῶμα.

Ἀσωματοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἀσωμάτου.

Ἀσώματος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίρ.) -μάτως. Ὁ μὴ ἔχων σῶμα, ἄϋλος.

Ἀσωματότης (ἡ), = Ἀσωματία.

Ἄσωμος (ὁ, ἡ), = Ἀσώματος.

Ἄσωστος (ὁ, ἡ), = Ἄσωτος, ἀβοήθητος, χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας.

Ἀσωτεία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ ἀσώτου.

Ἀσωτεῖον (τὸ). τόπος ἀσωτίας, πορνοστάσιον κτλ.

Ἀσωτεύομαι, Μ. εύσομαι. Ζῶ ἀσώτως, κάμνω ἀσωτίας.

Ἀσωτία (ἡ), = Ἀσωτεία.

Ἀσωτιεῖον (τὸ), = Ἀσωτεῖον.

Ἀσωτοδιδάσκαλος (ὁ). ὁ διδάσκων τὴν ἀσωτίαν, (ἐπιγρφ. κωμωδ.).

Ἀσωτοποσία (ἡ). πολυποσία ἀσώτου.

Ἄσωτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ σώσῃ, χαμένος, χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας. (ὅθ. συνήθ.) ὁ κατεξοδευόμενος εἰς τὰς ἡδονάς, κακοήθης, διεφθαρμένος. 2) Π. (μὲ δοτ.) ὁ μὴ σωτήριος, ὀλέθριος.

Ἀσώτως, ἐπίρ. Μὲ ἀσωτίαν ἢ Χωρὶς σωτηρίαν, ὡς ἄσωτος. » Τῶν νοσούντων τοὺς ἀσώτως ἔχοντας, « Πλ., τοὺς χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας.

Ἀσωφρόνιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σωφρονισθεὶς ἢ μὴ σωφρονιζόμενος, ἀδιόρθωτος. 2) (σπν. ἐνεργ.) ὁ μὴ σωφρονίζων, μὴ συντελῶν πρὸς σωφρονισμόν.

Ἄτα (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἄτη.

Ἀτακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἄτακτος, κάμνω ἀταξίας· κινοῦμαι ἀτάκτως, δὲν φυλάττω τάξιν, (ἐπὶ στρατ.) δὲν εὑρίσκομαι εἰς τὴν θέσιν μου· παραβαίνω τὰ χρέη μου.

Ἀτάκτημα (τὸ). κίνημα (κάμωμα) ἄτακτον, ἀταξία.

Ἄτακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ φυλάττων, ζῶν χωρὶς ἢ μὴ βαλμένος κατὰ) τάξιν, συγκεχυμένος· ἀκατάστατος· κακοήθης κτλ. (εἰς τὸν Λυκοῦργ.) ὁ μὴ τεταγμένος εἰς στρατιωτικὴν τάξιν.

Ἀτάκτως, ἐπίρ. Χωρὶς τάξιν.

Ἀταλαιπώρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Ἄκαμπτος, ἄσπλαγχνος. 2) = τῷ

Ἀταλαίπωρος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίρ.)-πώρως. Ὁ μὴ θέλων νὰ κοπιάσῃ (νὰ στενοχωρηθῇ), ἀποφεύγων τὰς ταλαιπωρίας, ἀμελής, ἀμέριμνος. 2) (πρᾶγμα) τὸ γινόμενον χωρὶς κόπου ξ ταλαιπωρίας, εὔκολον, πρόχειρον.

Ἀτάλαντος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ ἀθρ., τάλαντον]. (μὲ δοτ.) ἰσοβαρής, ἴσος, ὅμοιος.

†Ἀταλάφρων, ονος (ὁ, ἡ) = (ἡ κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀταλόφρων.

Ἀτάλλω (χωρὶς Μ.), Π. [ἀταλὸς], τρέφω (ἀνατρέφω) μὲ ἐπιμέλειαν καὶ φιλοστοργίαν· περιποιοῦμαι· (πθ. ἢ μσ.) τρέφομαι αὐξάνω, μεγαλόνω. 2) (ἀμτβ.) παίζω, πηδῶ, χοροπηδῶ, (ὅθεν

Ἀτάλματα (τὰ), Π. παιγνίδια, πηδήματα.

Ἀταλὸς, ή, όν, Π. [ἀτάλλω], τρυφερὸς, νεαρὸς, παιδικός.

Ἀταλόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π ὁ ἔχων παιδὸς φρονήματα, ἁπλοῦς (ἄκακος) ὡς μικρὸν παιδίον.

Ἀταλόψυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τρυφερὰν (ἀδύνατον, πολλὰ εὐαίσθητον) καρδίαν.

Ἀταμίευτος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ φυλαττόμενος εἰς ταμεῖον, ἀθησαύριστος. 2) ἐξοδευτής, ἄσωτος.

Ἀταμιεύτως, ἐπίρ. Χωρὶς οἰκονομίαν, ἀφειδῶς, ἀμέτρως.

Ἀταξία (ἡ). ἔλλειψις τάξεως (εὐταξίας), σύγχυσις, ἀκαταστασία.

;Ἀτάξιος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄτακτος (κυρ. σφυγμός).

Ἀταπείνωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ταπεινούμενος (μὴ καταπίπτων), μεγαλόψυχος.

Ἀτάρ, σύνδ. Π. (κυρ. Ἐναντ.) = Ἀλλὰ, Δὲ, Πλὴν, ὅμως, λοιπὸν κτλ. (παρβλ. Αὐτάρ).

Ἀταρακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀτάραχος (ἥσυχος), δὲν ταράττομαι.

Ἀταρακτοποιησίη (ἡ), Ἰων. τὸ νὰ πράττῃ τίς τι μὲ ἀταραξίαν (χωρὶς πάθους).

Ἀτάρακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ταραχθεὶς ἢ μὴ ταραττόμενος, ἀσύγχυτος, ἥσυχος, ἀνενόχλητος (ἀπὸ ψυχικὴν ταραχήν).

Ἀταραξία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀτάραχος (ὁ, ἡ), = Ἀτάρακτος.

Ἀταράχως, ἐπίρ. Χωρὶς ταραχὴν, μὲ ἀταραξίαν, ἥσυχα.

;Ἀτάρβακτος, (καὶ ἐπίρ.) -άκτως, Δ. καὶ

Ἀταρβής [ἀ, ταρβέω], έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -βῶς, ξ

Ἀτάρβητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως, Π. ἄφοβος, ἀτρόμητος. ἀτάραχος.

Ἀταρβίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. δείχνω ἀφοβίαν, εἶμαι ἢ φαίνομαι ἀταρβὴς (ἀτρόμητος).

Ἀταρίχευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ταριχευθεὶς ἢ μὴ ταριχευόμενος, ἀπάστωτος, ἀναλάτιστος, ἀβαλσάμωτος.

Ἀτάρμυκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ταρμύζω], = Ἀταρβής, ἄφοβος.

Ἄταρνον (τὸ), ἴδε Δέστρον.

Ἀταρπιτὸς καὶ Ἀταρπὸς (ἡ), Π. (κατὰ μετάθ.) = Ἀτραπός,

Ἀταρτηρός, ά, όν καὶ Ἀτάρτηρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀτηρὸς (ἴδε Ἐπιτάῤῥοθος), βλαπτικός· σκληρός· ὑβριστικός.

Ἀτάργευ(χυ)τος, υ (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, ταρχύω], ἄταφος.

Ἀτασθαλέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἀτασθάλλω.

Ἀτασθαλία (ἡ), Π. ἀχρειότης, κακία, αὐθάδεια, ἀταξία, ἀνοησία.

Ἀτασθάλλω (χωρὶς Μ.), Π. εἶμαι (πράττω, φέρομαι ὡς)-

Ἀτάσθαλος (ὁ, ἡ), Π. [ἄτη], ἀνόητος· ἄτακτος. ἀχρεῖος· αὐθάδης, ὑβριστής· κακός, ἄγριος.

Ἄταυρος καὶ

Ἀταύρωτος (ὁ, ἡ) (κυρ. δάμαλις) εἰς τὴν ὁπ. δὲν ἐπλησίασεν ἀκόμη ταῦρος, (μτφορ. γυνὴ) ἀνύπανδρος.

Ἀταφία (ἡ), τὸ νὰ μένῃ τις-

Ἄταφος (ὁ, ἡ). στερημένος ταφῆς, ἄθαπτος.

Ἀτάω-ῶ [ἄτη], Μ. ήσω, Π. (σπν. ἢ ἄχρ. εἰς τὸ ἐνεργ.) βλάπτω. || (πθ.) βλάπτομαι, ζημιοῦμαι, (ἴδε καὶ Ἀτέων).

Ἅτε, (κυρ.) οὐδ. πληθ. τοῦ Ὅς τε. || (ὡς ἐπίρ. πρὸς μτχ. αἰτιολογ., ἐλλ. τῆς Κατὰ ἢ τῆς Διά) ὡσὰν ὁποῦ, ἐπειδή, καθότι. » Μετὰ ἱδρῶτος, ἅτε καὶ θέρους ὄντος, « Πλάτ. 2) (πρὸς αἰτ. ὁμοιωματ.) = Καθὰ, Καθάπερ, ὡσὰν κτλ. » Κτείνειν ἀλλήλους ἅτε πολεμίους, « Ἡρ. (ξ ἀντιστρφ) » Πῦρ ἅτε διαπρέπει, « Πίνδ., (παρβλ. Ὡς). 3) (σπν. ἐναντιωματ.) = Καί τοι, μ' ὅλον ὅ,τι. » Ἅτε θρασύς, « Νόν.

Ἄτεγκτος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίρ.)-κτως, [ἀ, τέγγω], ἄβρεκτος, ἀμούσκευτος· (συνκδχ. ξ μτφορ.) σκληρὸς, ἄκαμπτος, ἀδυσώπητος· ἄσπλαγχνος· ἀπαρηγόρητος.

Ἀτειρής [ἀ, τείρω], έος (ὁ, ἡ), Π. ἀκαταπόνητος, ἀκούραστος· σκληρὸς, ἄκαμπτος, (παρβλ. Ἄτρυτος).

Ἀτείχιστος (ὁ, ἡ). μὴ ὠχυρωμένος μὲ τείχη (τειχόκαστρα), ἀπεριτείχιστος.

Ἀτέκμαρτος (ὁ, ἡ). [ἀ, τεκμαίρομαι]. τοῦ ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ (νὰ μαντεύσῃ) τὸ τέλος ἢ νὰ ἐκβάλῃ συμπέρασμα· ἄδηλος· ἀστόχαστος, ἀπροβούλευτος, (παρβλ. Ἀνείκαστος). || (τὸ οὐδ.) Ἀτέκμαρτα, = τῷ

Ἀτεκμάρτως, ἐπίρ. Χωρὶς κανὲν σημεῖον· ἀπροβουλεύτως, ὅπως τύχοι.

Ἀτέκμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄτεκνος.

Ἀτεκνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἄτεκνος.

Ἀτεκνία (ἡ). στέρησις τέκνων ἢ ἀνικανότης πρὸς τεκνοποιΐαν, στείρωσις. » Ψυχῆς, —, « Γρφ.

Ἄτεκνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ δυνάμενος ν' ἀποκτήσῃ τέκνα, ἄγονος.

Ἀτεκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Στερῶ τινα τῶν τέκνων του, τὸν κάμνω ἄτεκνον.

Ἀτέλεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ἀτελὴς (μὴ ἐντελὴς ἢ ἀσύδοτος), ἀσυδοσία.

Ἀτελείωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τελειωθεὶς (ἀλλὰ μείνας) ἀτελής. 2) = τῷ

Ἀτέλεστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ τελεσθῇ (νὰ κατορθωθῇ, νὰ λάβῃ πέρας), ἀκατόρθωτος. 2) ὁ μὴ τελεσθεὶς εἰς τὰ μυστήρια, ἀμύητος, ἀκατήχητος· βέβηλος. 3) ἀντὶ Ἀτελής. »Χώρα —, « Δμ. (1462). ‖. (τὸ οὐδ.) Ἀτέλεστα, ἐπίρ. Π. χωρὶς ἀποτέλεσμα, ἀνωφελῶς· εἰς μάτην.

Ἀτελεσφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τελεσφορήσας ἢ μὴ τελεσφορῶν (μὴ καρποφορῶν ἢ μὴ κρατῶν μὴ ὡριμάζων τὸν καρπόν).

Ἀτελεύτητος (ὁ, ἡ), (σπν.) ὁ μὴ λαβὼν τέλος (ἀλλὰ μείνας) ἀτελής, ἡμιτελής. 2) (συνηθ.) = τῷ

Ἀτέλευτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων τέλος, ἀτελείωτος. ἀπέραντος, αἰώνιος.

Ἀτελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τέλειος, μὴ ἐντελής, ἐλλιπής, ἀτελειοποίητος. » Ἀτελὲς μηθὲν ἡ φύσις ποιεῖ, « Ἀρστ. 2) (συνήθ.) ὁ μὴ πληρόνων (μὴ ὑποκείμενος εἰς) τέλη (δοσίματα), ἀσύδοτος ἢ ἀνέξοδος. » Λιμὴν —, « Πλδ. » Βοσκήματα —, « Ἀρστ. (καὶ μὲ γεν.) » Τούτων ἁπάντων ἀτελεῖς ἐσμεν, « Λχ 3) ὁ ἐναπολειπόμενος ἀφαιρουμένων τῶν ἐξόδων, καθαρός » Μνᾶ ἀτελής, « Δμ. 4) (σπν. καὶ Π.) = Ἀτέλεσος, ἀμύητος.

Ἀτελίη (ἡ), Ἰων ἀντὶ Ἀτέλεια.

Ἀτελώνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πληρώσας ἢ μὴ πληρόνων τελώνιον, ἀδεκάτιστος.

Ἀτέμβω (χ. Μ. οὔτε ἄλλ. χρόν.), Π [ἄτη.], (μὲ αἰτ.) βλάπτω· ἐνοχλῶ· ἀπατῶ. ‖. (πθ. μὲ γεν.) στεροῦμαι· δὲν ἔχω. ‖. (μσ. μὲ δοτ.) μέμφομαι, κατηγορῶ, παραπονοῦμαι.

Ἀτενὴς [ἀ ἐπιτ., τείνω], έος (ὁ, ἡ). (κυρ.) πολλὰ τεντωμένος· (συνκδχ.) πολλὰ προσεκτικὸς (προσηλωμένος) εἰς, σταθερός, ἐπίμονος, ἰσχυρογνώμων, ἀμετάπειστος, σκληρός. αὐστηρός, ἄκαμπτος, ἀδυσώπητος. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἀτενὲς ἐπίρ = (καὶ εὐχρηστότ.) τοῦ Ἀτενῶς.

Ἀτενίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ. προθετ. ἢ σπν. μὲ δοτ.) Βλέπω ἀτενῶς (ἀσκαρδαμυκτί), προσηλόνω τὰ μμάτιά μου (καὶ μτφορ.) τὸν νοῦν μου (προσέχω ὅλως διόλου) εἰς.

Ἀτενισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀτενίζειν, προσήλωμα τῶν ὀφθαλμῶν· προσοχή.

Ἀτενῶς, ἐπίρ. Μὲ τεντωμένα (προσηλωμένα) μμάτια, ἀσκαρδαμυκτί, μὲ ἄκραν προσοχήν. 2) ἐντελῶς, ὅλως διόλου, ἀπαράλλακτα. » Ἀτενὲς ἴκελοι, « Πίνδ. 3) ἴσια, κατ' εὐθεῖαν. » Ἀτενὲς (-νὴς) ἀπ' οἴκων, « Εὐρ.

Ἄτερ, ἐπίρ. ἢ πρόθ. Ἰων. (μὲ γεν.) = Ἄνευ, χωρίς, ἐκτός. » Ἄτερ Ζηνός, « Ἰλ. Ο., χωρὶς τὴν θέλησιν (τὴν βοήθειαν ἢ τὴν εἴδησιν, παρὰ γνώμην) τοῦ. (χ. πτ.) παράμερα, ξέχωρα. » Ἄτερ ἥμενον, « Ἰλ. Α.

Ἀτεραμνίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀτεραμνότης.

Ἀτέραμνος (ὁ, ἡ), [ἀ, τέραμνος]. (κυρ. ἐπὶ ὀσπρ.) Κακόβραστος· ἀχώνευτος ἢ δυσκολοχώνευτος, σκληρὸς (κυρ. ἢ μτφορ.), τραχύς, ἀνένδοτος. ἀπειθής, ἄκαμπτος κτλ.

Ἀτεραμνότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ φυσικὸν) τοῦ ἀτεράμνου, τραχύτης, σκληρότης.

Ἀτεραμνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ μετέχων ἀτεραμνότητος.

Ἀτεράμων, ονος, Ἀττ. καὶ

Ἀτέρεμνος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀτέραμνος.

Ἀτερηδόνιστος (ὁ, ἡ), [ἀ, τερηδονίζομαι]. (κυρ. ἐπὶ ξυλ.) ἀσαρακοφάγωτος.

Ἀτερθε(θεν), ἐπίρ. Π. = Ἄτερ.

Ἀτερμάτιστος, ου καὶ

Ἀτέρμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τέρμα (ὅρον, τέλος), ἀπέραντος, ἀτελείωτος. (Π. ἐπὶ κατόπτρῳ) στρογγυλός, κυκλοτερής.

Ἄτερος (τὸ α βραχύ), α, ον, Δ. ἀντὶ Ἕτερος.

Ἅτερος (τὸ α μακρόν), ἀτέρα, θάτερον (ἡ γεν. θατέρου κτλ.), Ἀττ. ἀντὶ Ὁ ἕτερος, ἡ ἑτέρα κτλ. Ὁ ἄλλος ἢ ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο.

Ἀτερπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀτερπής, δυσαρεστῶ.

Ἀτερπία (ἡ), = Ἀτερψία.

Ἀτερπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τέρπων, ἀηδής, ὀχληρός, δυσάρεστος.

;Ἄτερπος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Ἀτερψία (ἡ). ἔλλειψις τέρψεως, δυσαρέσκεια.

Ἀτευκτέω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ γεν.) = Ἀποτυγχάνω, δὲν ἐπιτυχαίνω (τὸν σκοπόν, τὸ ποθούμενον).

Ἄτευκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτυγχάνων (μὴ ἐπιτυγχάνων) τοῦ σκοποῦ, ἀνεπιτυχής.

Ἀτευξία (ἡ). τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν, ἀποτυχία.

Ἀτευχής, έος καὶ

Ἀτεύχητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων τεύχη (ὅπλα ἢ σύνεργα), ἄοπλος, ἀέτοιμος.

Ἀτέχναστος (ὁ, ἡ), = Ἀτεχνίτευτος.

Ἀτεχνής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γνωρίζων κάμμίαν τέχνην (καὶ τρπ. δόλους, πανουργίας), ἄτεχνος, ἀνεπιτήδειος, ἀμαθής· ἁπλοῦς, ἄκακος.

Ἀτεχνία (ἡ). ἄγνοια τέχνης, ἀνεπιτηδειότης.

Ἀτεχνίτευτος (ὁ, ἡ). καμωμένος χωρὶς τέχνην, φυσικός, ἁπλοῦς, ἀκαλλώπιστος, ἀνεπιτήδευτος.

Ἄτεχνος (ὁ, ἡ), = Ἀτεχνὴς καὶ 2) = Ἀτεχνίτευτος.

Ἀτέχνως, ἐπίρ Χωρὶς τέχνην ἢ τέχνας (δόλους, πανουργίας), ἀφελῶς, φυσικῶς, εἰλικρινῶς, μὲ ἁπλότητα, (ὅθεν

Ἀτεχνῶς, ἐπίρ. (μτφορ.). Ἀληθῶς· τῷ ὄντι· παντάπασιν, ὅλως διόλου· καθαυτό, ἀπαραλλάκτως.

Ἀτέων, ουσα, ον, μτχ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀτέω, = Ἀτάω, Π. Ἰων., παράτολμος, θρασύς, ἀπονενοημένος, [ἐκ τοῦ

Ἄτη (ἡ), [ἀάω]. πρόσκομμα (ἐμπόδιον· ἁμάρτημα· ἀπάτη· βλάβη, ζημία, συμφορὰ) κυρ. ἐξ ἁμαρτιῶν καὶ ἀνοησίας ἢ κατὰ θείαν παραχώρησιν, (ὅθεν παρὰ Π.) ἡ τῶν τοιούτων συμφορῶν πρόξενος θεότης (Εἱμαρμένη).

Ἄτηκτος (ὁ, ἡ), [ἀ, τήκω]. ὁ μὴ λυόνων (ἀναλυόμενος) διὰ τοῦ πυρὸς ἢ τοῦ ὕδατος, ἄλυωτος.

Ἀτημέλεια (ἡ). ἀνεπιμελησία, [ἐκ τοῦ

Ἀτημελέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἀμελῶ, παραμελῶ, ὀλιγ-

Ἀτημελής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -μελῶς, = Ἀμελής, ἀφρόντιστος. 2) = τῷ

Ἀτημέλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Παρημελημένος.

Ἀτημελία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀτημέλεια.

;Ἀτηρής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀτειρής, ἢ = τῷ

Ἀτηρὸς [ἄτη]. ά, όν. Ἐπιβλαβής, φθοροποιός, ὀλέθριος. (ἴδε καὶ Ἀταρτηρός).

Ἀτίετος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄτιτος.

Ἀτίζω, Μ. ίσω, Π. περιφρονῶ, ἀτιμάζω.

Ἀτιθάσευ(σσευ)τος καὶ

Ἀτίθασος (σσος), ου (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐξημερούμενος, ἀνήμερος, ἄγριος.

Ἀτίθηνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνατραφεὶς χωρὶς τιθήνης, ἀβύζακτος » Βίος —, « Μανέθ., ὁ τῶν ἐκθέτων βρεφῶν.

Ἀτιμαγελέω(άω;)-ῶ, Ν. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι-

Ἀτιμαγέλης, ου (ὁ). (κυρ. ταῦρος) ὁ ἀτιμάζων (χωριζόμενος δηλ. ἀπὸ) τὴν ἀγέλην, βόσκων μόνος.

Ἀτιμάζω. Μ. άσω. (μὲ αἰτ.). Δὲν τιμῶ· περιφρονῶ· (μὲ ἀπαρ. ἢ γεν. ἐκ δ'.) κρίνω τι ἢ τινα ἀνάξιόν τινος. 2) ἀφαιρῶ τὴν τιμήν, προξενῶ ἀτιμίαν, ὑβρίζω, καταισχύνω, (παρβλ. Ἀτιμόω).

Ἀτιμασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀτιμάζειν, περιφρόνησις, ἀτιμία.

Ἀτιμαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀτιμάζω.

Ἀτιμαστής, οῦ, καὶ

Ἀτιμαστὴρ (ὁ), Π. ὁ ἀτιμάζων (ἀφαιρῶν τὴν τιμήν τινος), ὑβριστής.

Ἀτιμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀτιμάζω.

Ἀτίμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τιμηθεὶς ἢ μὴ τιμητέος, ἄτιμος, καταφρονημένος. 2) ὁ μὴ ἐκτιμηθεὶς ἢ μὴ ἐπιδεχόμενος ἐκτίμησιν, ἀνεκτίμητος, πολύτιμος. »Τοὺς τὰ μαθήματα καπηλεύοντας καὶ μισθὸν τῶν ἀτιμήτων πράττοντας, « Ἰάμβλ. 3) (Νμ.) » Δίκη —, « Ῥτρ., τῆς ὁπ. ἡ τιμωρία δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ προσδιορισθῇ, ὡς ὡρισμένη ἤδη ῥητῶς ὑπὸ τῶν νόμων. » Σημείωσαι δὲ ὅτι τε ἡμῖν ἐναντίως Ὅμηρος λέγει τὸ Ἀτίμητος. οὐ γὰρ τὸν πολλῆς τιμῆς ἄξιον, κατὰ τοὺς ὕστερον.., ἀλλὰ τὸν οὐδεμιᾶς, « Εὐς.

Ἀτιμία (ἡ). ἔλλειψις (ἀφαίρεσις) τῆς τιμῆς, αἶσχος, ὕβρις, περιφρόνησις, (παρβλ. Ἀτίμωσις).

Ἀτίμιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων κάμμίαν τιμὴν μὴ ἀξίζων τίποτε.

Ἀτιμοπενθής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλαίων (πενθῶν) τὴν ἀτιμίαν του.

Ἀτιμοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἀτιμίαν.

Ἄτιμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος). Ὁ μὴ ἔχων τιμὴν (μὴ τιμώμενος καταφρονημένος, ἀπόβλητος, (ἐπὶ νομισμ.) ὁ μὴ ἔχων πέρασιν. (μὲ γεν.) ἀνάξιος ἢ στερημένος (ἄμοιρος) τῆς τιμῆς (περὶ ἧς ὁ λόγος). »Ἀτίμους γερῶν, ὧν νῦν ἴσχουσι, καταλείψετε, « Θκ. 2) (κυρ.) ὁ στερηθεὶς κατὰ τοὺς νόμους τῆς τιμῆς καὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ πολίτου ἢ 3) ὁ κηρυχθεὶς ἐχθρὸς τῆς πατρίδος καὶ (ἐπμ.) φονευόμενος ἀτιμωρητὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος. (ἐν γέν.) ἀνεκδίκητος. » Ἄτιμος τεθνάτω, « Νομ. Σολ. » Τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις, « Ὀδ. Π.

Ἀτιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ (πολιτικῶς) ἄτιμον, καταδικάζω εἰς ἀτιμίαν. 2) (σπν.) = Ἀτιμάζω, περιφρονῶ, καταισχύνω.

Ἀτιμωρησία (ἡ). τὸ νὰ μένῃ τις ἀτιμώρητος.

Ἀτιμωρητεὶ(τὶ), ἐπίρ. = Ἀτιμωρήτως, χωρὶς τιμωρίαν, [ἐκ τοῦ

Ἀτιμώρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ρήτως. Ὁ μὴ τιμωρηθείς. 2) ὁ μὴ λαβὼν ἢ μὴ δυνάμενος νὰ λάβῃ ἐκδίκησιν (ἱκανοποίησιν), ἀνεκδίκητος, ἀβοήθητος.

Ἀτίμως, ἐπίρ. Μὲ ἀτιμίαν, μὲ τρόπον ἄτιμον.

Ἀτίμωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀτιμοῦν, ἡ ποινὴ τῆς (πολιτικῆς) ἀτιμίας, ἀτίμασμα.

Ἀτιμωτικός, ή, όν, (ἢ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ προξενῶν (ἐπιφέρων) ἀτιμίαν.

Ἀτίνακτος (ὁ, ἡ). ὅς τις δὲν ἐτινάχθη ἢ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τιναχθῇ, ἀκλόνητος, ἀσάλευτος· (συνκδχ.) ἀναπόφευκτος.

Ἅτις, Δ. ἀντὶ Ἥτις, θηλ. τοῦ Ὅστις.

Ἀτιτάλλω, Μ. αλῶ, Π. = Ἀτάλλω.

Ἀτιτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἀτίζω.

Ἀτίτης, ου, Π. = τῷ

Ἄτιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀτιμώρητος, ἀνεκδίκητος. 2) ὁ μὴ ἔχων (μὴ δυνάμενος) νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του κτλ. (;).

Ἀτίω, Μ. ίσω, Π. = Ἀτίζω.

Ἀτλαγενὴς καὶ Ἀτλαντογενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ τοῦ γένους (υἱὸς δηλ. ἢ θυγάτηρ) τοῦ Ἄτλαντος.

Ἄτλας, αντος (ὁ), Γίγας τῆς μυθολογ. ἢ τὸ ὄρος τῆς Ἀφρικ. 2) (συνκδχ.) στύλος (ὑποστήριγμα) εἰς σχῆμα Ἀτλ., (κοιν.) στραβόξυλον, [ἐκ τοῦ

Ἄτλας, αντος (ὁ), Π. [ἀ, ἐπιτ. ἢ στερ., τλάω], = Πολύτλας, ἢ Ἄτολμος, Ἀκαρτέρητος, [ὅθεν

Ἀτλησία (ἡ). ἀτολμία, ἀνυπομονησία, μικροψυχία.

Ἀτλη(καὶ Δ. τλα)τέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω, εἶμαι ἄτολμος.

Ἄτλη(ἢ Δ. τλα)τος, ου (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, τλάω]. ἀνυπόφερτος.

Ἀτμενεύω [ἀτμήν], Μ. εύσω, Π. Εἶμαι δοῦλος (σκλάβος).

Ἀτμενία (ἡ), Π. δουλεία, ὑπηρεσία, ταλαιπωρία.

Ἀτμένιος (ὁ, ἡ), Π. κοπιαστικός, πολύμοχθος, ἐπίπονος.

Ἀτμενίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀτμήν, δούλη.

Ἄτμενος (ὁ), Π. = Ἀτμήν.

Ἀτμεύω, Μ. εύσω, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἀτμενεύω.

Ἀτμὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀτμίς, ἀτμός.

Ἀτμήν, ένος (ὁ), Π. [ἀ, ἐπιτ., δάμνημι]. δοῦλος, σκλάβος, ὑπηρέτης, ὑπήκοος, (παρβλ. Δμώς).

Ἄτμητος (ὁ, ἡ), [ἀ, τέμνω]. ἄκοπος· μὴ εὐνουχισμένος· ἀκλάδευτος· ἀκούρευτος, (κυρ.) ἀδενδροτόμητος· (ἐπὶ μεταλλείων) ἄσκαπτος, ἀδούλευτος. 2) ὁ μὴ ἐπιδεχόμενος τομὴν (κόψιμον)· ἀκομμάτιαστος, ἀδιαίρετος.

Ἀτμιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἀτμίζω.

Ἀτμιδοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἀτμόν.

Ἀτμιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ἀτμόν.

Ἀτμιδώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἀτμώδης.

Ἀτμίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Ἀναδίδω) ἀτμὸν (ἀναθυμίασιν), ἀχνίζω.

Ἀτμίς, ίδος (ἡ), = Ἀτμός.

Ἄτμισις, εως (ἡ) καὶ

Ἀτμισμὸς (ὁ). τὸ ἀτμίζειν, ἀνάδοσις ἀτμοῦ, ἀναθυμίασις.

Ἀτμιστός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ μεταβληθῇ εἰς ἀτμόν.

Ἀτμοειδής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ειδῶς. Ὅμοιος μὲ ἀτμόν, ἐν εἴδει ἀτμοῦ.

Ἀτμὸς (ὁ), [ἄω ἢ ἀάζω]. ἀχνός, ἀναθυμίασις.

Ἀτμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἀτμόν.

Ἄτοιχος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ περιφραγμένος μὲ) τοῖχον.

Ἀτοκεί, ἐπίρ. Χωρὶς τόκον (διάφορον)

Ἀτόκιος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἀτοκίαν (στείρωσιν), (ὅθεν ‖. οὐσ.) Ἀτόκιον (τό), ἰατρικὸν ἔχον τοιαύτην ἐνέργειαν.

Ἄτοκος (ὁ, ἡ). (γυνὴ) ἡ μὴ τεκοῦσα ἢ μὴ τίκτουσα, στεῖρα, ἄγονος (τοπ.) » Χρήματα ἄτοκα, « Αξ., τὰ δανεισμένα χωρὶς τόκου, ἢ μένοντα ἀτόκιστα.

Ἀτόκως, ἐπίρ. = Ἀτοκεί.

Ἀτολμέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω τόλμην, δὲν τολμῶ, εἶμαι ἄτολμος.

Ἀτόλμητος (ὁ, ἡ). (κυρ. πρᾶγμα) τὸ ὁπ. δὲν τολμᾷ τις νὰ ἐπιχειρήσῃ.

Ἀτολμία (ἡ). ἔλλειψις τόλμης, δειλία, [ἐκ τοῦ

Ἄτολμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ) -όμως. Ὁ μὴ ἔχων τόλμην, δειλός, μικρόψυχος.

Ἄτομος (ὁ, ἡ), = Ἄτμητος, ἄκοπος, ἀδιαίρετος. »Μέχρι τῶν τελευταίων καὶ ἀτόμων διαφορῶν, « Πλ. ‖. (οὐσ. θηλ.) τὸ λεπτότατον καὶ ἀδιαίρετον τῆς ὕλης ἢ τοῦ χρόνου μόριον. » Ἐν ἀτόμῳ, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, « Γρφ., (παρβλ. Ἀκαρής).

Ἀτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἄτονος (ἀδύνατος), πάσχω ἀτονίαν, δὲν ἔχω δύναμιν, (μὲ ἀπαρ.) δὲν ἠμπορῶ.

Ἀτονία (ἡ). ἀδυναμία, τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἄτονος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -νως. (κυρ.) Ὁ μὴ τεντωμένος, χαλαρός, (συνκδχ. καὶ τρπ.) ὁ μὴ ἔχων τόνον (δύναμιν), ἀσθενής, ἀδύνατος, νωθρός, ἀδρανής, κτλ. 2) (γρμτ.) ἀτόνιστος.

Ἀτόξευτος (ὁ, ἡ). ὅστις δὲν ἐτοξεύθη ἢ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τοξευθῇ, ἀσαγίττευτος.

Ἄτοξος (ὁ, ἡ) ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ δυνάμενος νὰ μεταχειρισθῇ) τόξον.

Ἀτόπαστος (ὁ, ἡ), [ἀ, τοπάζω]. ὁ μὴ εὑρισκόμενος μὲ συμπερασμόν, ἀνείκαστος.

Ἀτόπημα (τό). πρᾶξις ἢ λόγος ἄτοπος.

Ἀτοπία (ἡ). τὸ νὰ γίνηται ἢ λέγηταί τι ἀτόπως, παραλογισμός, ἀντίφασις, παραξενιά, ἀνοησία κτλ. [ἐκ τοῦ

Ἄτοπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πως. (κυρ.) Ὁ μὴ ὢν εἰς τὸν πρέποντα τόπον, (κοιν.) μὴ ἔχων τὸν τόπον του, (συνκδχ.) ἀνάρμοστος, παράλογος, παράκαιρος· παράδοξος, παράξενος, ἀσυνήθιστος· (ἰδιαιτ. ἐπὶ ἀνθρ.) γελοῖος, εὐήθης, ἀνόητος· (ἐνίοτε) ὁ τυχών, ἄσκοπος· ἀδιάφορος. » Ἐν τοῖς κουρείοις ἐγὼ ἀτόπως καθίζων, κοὐδὲ γινώσκειν δοκῶν, « Εὔπολ.

Ἀτόρευτος (ὁ, ἡ), [ἀ, τορεύω]. ἀσκάλιστος, ἀδούλευτος

Ἀτόρητος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, τορέω]. ἀτρύπητος, ἀπλήγωτος.

Ἀτόρνευτος (ὁ, ἡ), μὴ δουλευμένος εἰς τὸν τόρνον, μὴ τετορνευμένος.

Ἆτος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ἀντὶ Ἄατος (στος), ἀκόρεστος.

Ἀτραγένη (ἡ). εἶδ. φυτοῦ, Ζ. Κληματῖτις.

Ἀτραγῴδητος καὶ

Ἀτράγῳδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς τραγῳδίαν, πεζός, ταπεινός, ἐκφρασμένος-

Ἀτραγῴδως, ἐπίρ. Χωρὶς τραγικὴν ἔμφασιν, χωρὶς κρότον καὶ μεγαλορρημοσύνην, χωρὶς ὑπερβολάς.

Ἀτράκτιον (τό). μικρὸν ἀδράκτι, ἀδραχτάκι

Ἀτρακτοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἀδράχτι.

Ἄτρακτος (ὁ, ἡ), [ἀ, ἐπιτ., ταράττω;] τὸ ἀδράκτι (ὅθεν διὰ τὸ ὁμοιόσχημον 2) τὸ βέλος (ἡ σαγίττα) τοῦ τόξου· καὶ 3) ἡ κορυφὴ (ἡ κοιν. τσοῦντα) τοῦ καταρτιοῦ ἢ τῆς ἀντένας, (παρβλ. Ἠλακάτη). 4) = τῷ

Ἀτρακτυλίς (λλίς), ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γέν. τῶν γαειδουραγκάθων) ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔκαμναν ἀδράχτια, (κυρ. δὲ) ὑποκορ. τοῦ Ἄτρακτος.

Ἀτράνωτος (ὁ, ἡ), [ἀ, τρανόω]. ὁ μὴ καθαρῶς ἐξηγηθεὶς (εὐκρινηθείς), ἀσαφήνιστος.

Ἀτράπεζος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς τράπεζαν (καὶ συνκδχ.) χωρὶς τροφήν.

Ἀτραπιτός, Π. καὶ

Ἀτραπὸς (ἡ), [ἀ, τρέπω]. ὁδὸς στενή, μονοπάτι, (ἐν γέν.) δρόμος, στράτα.

Ἀτραυμάτιστος (ὁ, ἡ), = Ἄτρωτος, ἀπλήγωτος.

Ἀτράφαξις (ξυς), εως ἢ υος (ἡ), [ἀ, ἐπιτ., τρέφομαι], εἶδ. φυτ. (ὅμοιον μὲ τὸ σπανάκι), κοιν. λοβουδιά.

Ἀτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τράχηλον (λαιμόν), (ἐπίθ. τοῦ καβούρου).

Ἀτράχυντος (ὁ, ἡ). ἀνεπίδεκτος τραχύνσεως, (Ἀρετ.).

Ἀτρέκεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀτρεκοῦς, ἀκρίβεια, ἀλήθεια, βεβαιότης.

Ἀτρεκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἀκριβόω, ὁμιλῶ τὴν ἀλήθειαν.

Ἀτρεκέως, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀτρεκῶς.

Ἀτρεκής, έος (ὁ, ἡ), [ἀ, τρέχω]. ἀκριβής, ὀρθός, δίκαιος, ἀληθής, βέβαιος ‖. (τὸ οὐδ.) Ἀτρεκές, ἐπίρ. ἀντὶ Ἀτρεκῶς.

Ἀτρεκίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀτρέκεια.

Ἀτρεκῶς, ἐπίρ. Ἀληθῶς, βεβαίως, τῷ ὄντι, μὲ ἀκρίβειαν.

Ἀτρέμα καὶ (πρὸ φων.) Ἀτρέμας, ἐπίρ. Π. [ἀ, τρέμω]. χωρὶς νὰ σαλεύσῃ (νὰ κινηθῇ), ἥσυχα. χωρὶς κρότον, ἀνεπαισθήτως, σιγανά, (κοιν.) ἀγάλι-ἀγάλια. » Ἔχω (» Ἧμαι) —, « Ὁμ., Ξεν., ἡσυχάζω, δὲν σαλεύω. » Οἱ Ἕλληνες ἀτρέμας εἶχον ἐν τῷ Ἀρτεμισίῳ, « Ἡρ. » Ὅταν ἀτρέμα πορεύηται, « Ξεν. 2) (ἐνίοτε κατὰ συνκδχ.) ἀκριβῶς, (Πλούτ. Θεμις. 27).

Ἀτρεμαῖος, α, ον, = Ἀτρεμής.

Ἀτρέμας, ἐπίρ. Ζ. Ἄτρεμα.

Ἀτρεμεότης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀτρεμία.

Ἀτρεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μένω (Στέκω ἀκίνητος, ἡσυχάζω, δὲν σαλεύω, δὲν κάμνω κρότον (ταραχήν, σύγχυσιν), [ἐκ τοῦ

Ἀτρεμής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τρέμων (μὴ σαλεύων, μὴ κινούμενος), ἥσυχος, ἀκίνητος, ἀτάραχος· ἄφοβος.
Ἀτρεμία (ἡ). ἠρεμία, ἡσυχία· ἀκινησία· ἀταραξία.
Ἀτρεμίζω, Μ. ίσω, = Ἀτρεμέω.
Ἄτρεπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-έπτως. Ὁ μὴ τρεπόμενος, ἀμετάβλητος, ἀναλλοίωτος, ἀμετακίνητος, σταθερὸς, ἐπίμονος· (συνκδχ.) ἄφοβος.
Ἀτρεπτότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀτρέπτου, σταθερότης, ἐπιμονὴ κτλ.
Ἄτρεστος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.)-έστως, Π. [ἀ, τρέω]. ἀτρόμητος, ἄφοβος.
Ἀτρεύς, έως (ὁ), Π. = Ἄτρεπτος, (ὅθεν) »Ἀτρῆ (ὀρθ. τρεῖς) ἀνάγκαι,« Ἀναλ., οἱ ἀμετάτρεπτοι νόμοι τῆς ἀνάγκης.
Ἀτρεψία (ἡ), = Ἀτρεπτότης.
Ἀτρῆες (αἱ), ἴδε Ἀτρεύς.
Ἄτρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως, [ἀ, τιτραίνω]. Ἀτρύπητος. 2) ὁ μὴ σκάπτων (καθὼς οἱ μύρμηκες καὶ ἄλλα ζῶα) τρύπας πρὸς κατοικίαν, (Ἀρστ.).
Ἀτρήχυντος (ὁ, ἡ). Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀτράχυντος, ὁ μὴ τραχύνων (προξενῶν δριμύτητα), ἁπαλός.
Ἀτρίακτος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἀνίκητος, (ἴδε Τριάζω).
;Ἀτρίβαστος (ὁ, ἡ), = τῷ
Ἀτριβής, έος (ὁ, ἡ), = Ἄτριπτος, (δρόμος) ἀπάτητος, ἀβούλευτος, (χιτὼν) ἀφόρετος, ἀμεταχείριστος, (ἐπμ.) καινούργιος, (σῖτος) ἄλεστος, ἀκοπάνιστος, (ἄρτος) ἀζύμωτος ἢ μὴ καλοζυμωμένος, (ἄνθρωπος) ἄπειρος, ἀγύμναστος, ἀσυνήθιστος (ἀπὸ δουλειάν).
Ἀτριβί, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ τριφθῇ (νὰ φαγωθῇ, νὰ χαλάσῃ), ἢ 2) χωρὶς νὰ χρονοτριβῇ, χωρὶς ἀργοπορίαν.
Ἀτρίβων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τρίβωνα (ῥάσον, ἐπανωφόρι) 2) Π (μὲ γεν.) ἀντὶ Ἀτριβής, ἄπειρος, ἀσυνήθιστος.
Ἄτριον (τὸ), Δ. ἀντὶ Ἦτριον.
Ἄτριπτος (ὁ, ἡ), = Ἀτριβής.
Ἄτριχος, γεν. τοῦ Ἄθριξ, (ὅθεν
Ἄτριχος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ἄθριξ, χωρὶς τρίχας (μαλλιά).
Ἀτριχόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σάρκα ἄτριχον.
Ἄτριψ, ιβος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀτριβής.
Ἀτριψία (ἡ). ἔλλειψις τριβῆς, ἀπειρία.
Ἀτρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν τρομάζω, εἶμαι
Ἀτρόμητος καὶ
Ἄτρομος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τρέμων (μὴ δειλιῶν), ἄφοβος.
Ἀτρόμως, ἐπίρ. Χωρὶς τρόμον, μὲ ἀφοβίαν.
Ἀτροπία (ἡ), = Ἀτρεψία, τὸ ἀμετάβλητον· σκληρότης, πεισμονὴ (αὐστηρότης) παράλογος, εὐήθεια, ἀνοησία· κακοτροπία, [ἐκ τοῦ
Ἄτροπος (ὁ, ἡ), = Ἄτρεπτος, ἀμετάβλητος, ἀναλλοίωτος· αἰώνιος· ἄκαμπτος, ἀμετάπειστος, σκληρὸς, ἀδυσώπητος, κακότροπος, διεστραμμένος· ἀνοίκειος, ἀνάρμοστος.
Ἀτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν τρέφομαι, δὲν αὐξάνω (δι' ἔλλειψιν τροφῆς), πάσχω (πίπτω εἰς) ἀτροφίαν, (κοιν.) ζουριάζω.
Ἀτροφία (ἡ). ἔλλειψις τροφῆς. 2) ἀσθένεια σώματος μὴ ὠφελουμένου ἀπὸ τὴν τροφὴν, μαρασμὸς, (κοιν.) ζοῦρα, [ἐκ τοῦ
Ἄτροφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τρεφόμενος (αὐξάνων), ἄθρεπτος. ὁ πάσχων ἀτροφίαν, (κοιν.) ζουριασμένος. 2) ὁ μὴ τρέφων (μὴ θρεπτικός).
Ἀτρύγετος, η καὶ ος, ον, καὶ
Ἀτρυγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ
Ἀτρύγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τρυγηθεὶς ἀκόμη, ἀσύνακτος, ἢ· ὁ μηδέποτε τρυγηθεὶς, ἄκαρπος· (συνκδχ.) ἔρημος, ἢ· ἄπατος, ἀπέραντος· ἄβυσσος, (συνκδχ. ἐκ τοῦ
Ἄτρυγος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τρύγα (κατακάτι, ἀμούργαν), καθαρὸς, λαγαρισμένος.
Ἀτρύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄτρυτος. »Κακῶν —,« Αἰσχλ., ὁ μὴ καταπίπτων ἐν τοῖς δεινοῖς, ἀκαταπόνητος ὑπὸ τῶν συμφορῶν.
Ἀτρύπητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τρυπημένος, Ἄτρητος.
Ἄτρυτος (ὁ, ἡ), [ἀ, τρύω], = Ἀτειρής, ἀκαταπόνητος, ἀκαταδάμαστος· ἀκούραστος. 2) = Ἄτριπτος. »Ὁδὸς —,« Θκρ., ἀπάτητος, (ἐπμ.) τραχεῖα, δύσβατος· (ὅθ. ἐν γέν.) δύσκολος. 3) ὁ ἀποφεύγων τοὺς κόπους, ἀργὸς, ἀκαμάτης.
Ἀτρυτώνη (ἡ), (παρασχημ. τοῦ) Ἄτρυτος, ἀκαταδάμαστος, (ἐπίθ. τῆς Ἀθ.).
Ἀτρύφερος καὶ
Ἀτρύφητος καὶ
Ἄτρυφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τρυφερὸς (τρυφηλὸς), ἄθρυπτος.
Ἀτρώς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄτρωτος.
Ἀτρωσία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
Ἄτρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τρωθεὶς (πληγωθεὶς) ἢ μὴ δυνάμενος τρωθῆναι, ἀπλήγωτος.
Ἀτρώτως, ἐπίρ. Χωρὶς νὰ πληγωθῇ.
Ἄττα, (ἄκλ.) προσφών. (τιμητ.) υἱοῦ πρὸς πατέρα καὶ (ἐν γέν.) νεωτέρου πρὸς γεροντότερον, (παρβλ. Ἄππα).
Ἄττα (ψ.λ.) Ἀττ. ἢ Ἄσσα Ἰων, = Τινά, οὐδ. πληθ. τοῦ (ἀορ.) Τις. »Ταξάμενοι δὲ ταῦτα ἄττα ἐστί,« Πλάτ. »Ἦν γὰρ δὴ ἄττα τοιάδε,« αὐτ. »Σκαλαθυρμάτι' ἄττα,« Ἀρσφ. »Ὁπποῖ' ἄσσα εἵματα ἕσσο,« Ὀδ. Ε. »Ἀλλ' ἄττα πεντήκοντα,« Φερεκρ. »Ψιθυρίσας πρὸς τὴν ἀκοὴν ἄττα δήποτοῦν,« Πλδ. (ἢ ἐρωτημ.) »Εἴτις ἐρωτώη ἡμᾶς αὐτὰ ἄττα ἐστί;« Πλάτ. (καὶ ἐμφαντ. ἀντὶ τοῦ) Πότε ἢ τοῦ Ἆρα. »Πηνίκ' ἄττα φαίνεται;« Ἀρσφ. »Ἐν ἄλλοις τισὶν ἄττ' οὖν,« Πλάτ.
Ἅττα (δασ.), Ἀττ. καὶ Ἅσσα, Ἰων. ἀντὶ Ἅτινα, οὐδ. πληθ. τοῦ Ὅς τις. »Φράζεαι ἅσσ' ἐθέλῃσθα,« Ἰλ. Α. »Ἅσσα ἂν ὁ δῆμος συνθῆται,« Ξεν. »Ἅττα δή ποτ' οὖν,« αὐτ.
Ἀττάγᾶς, ᾶ ἢ α, καὶ
Ἀτταγῆν, ῆνος, καὶ Ἰων.
Ἀτταγῆς, έος (ὁ), πτην. (πλουμισμένον μὲ στίγματα), λιβαδοπέρδικα, 'ταγηνάρι ἢ ἀρτιχονάρι, (Κωμ.) δοῦλος στιγματίας.
†**Ἀττακεύς**, έως (ὁ), ὀψάρ. σαλομός, (παρβλ. Ἀντακαῖος).
†**Ἀττάκης**, ου (ὁ), (Γρφ.) εἶδος ἀκρίδος, (παρβλ. Ἀττέλαβος).
;**Ἀτταλατατά**, ἐπιφών. (χαρᾶς), ἢ ἴσ. (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀτταπαττατά.
Ἀτανίτης, ου (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Τηγανίτης (ἄρτος), [ἐκ τοῦ
Ἄττανον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Τήγανον.
Ἀτταπατταττά, ἐπιφών. (λύπης ἢ πόνου), ἄχ, ἄχ! πὸ πὸ πό!
Ἀττάραγος (γος), ου (ὁ). ἡ φουσκαλίδα ποῦ σχηματίζεται εἰς τὴν κόρην (πέτσαν) τοῦ ψωμιοῦ ἐν ᾧ ψήνεται, ἢ τὸ ψίχουλον, (ὅθεν τρπ.) τὸ ἐλάχιστον. »Οὐδ' ὅσον ἀτταράγον,« Καλλ., μήτε ψίχαλον, (παρβλ. Ἀκαρὶς καὶ Γρῦ).
Ἀτταταῖ ἢ **Ἀτταταιάξ**, ἐπιφών. = Ἀτταπατταττά.
Ἀττέλλα (καὶ Ἰων. λε)βος, ου (ὁ), [ἄττω;] εἶδος ἀκρίδος ἢ κανθάρου χωρὶς πτερά, ἢ· ἀκρὶς ἀτελὴς (μικρὰ) ἀκόμη, (παρβλ. Βροῦχος).
Ἀττελεβόφθαλμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς προπεπτωκότας (πεταχτοὺς πρὸς τὰ ἔξω) ὡς τοῦ ἀττελάβου.
Ἄττης, ὁ ἐρώμενος τῆς Κυβέλης ἢ ὁ Διόνυσος. (ἐπιφων.) »Ὕης Ἄττης, Ἄττης Ὕης (ἡ, κατὰ τὸν Σδ.) Ὕῖς,« Δμ., εἶδος ὅρκου μυστηριώδους ἢ κατάρας, μὰ τὸν Ἄττην! ἴσ ἀναλογ. τῷ (Ἰταλ.) cospetto di Bacco!
Ἀττικουργής, έος (ὁ, ἡ). εἰργασμένος (καμωμένος) κατὰ τὸν Ἀττικὸν τρόπον.
Ἄττω, Μ ἄξω (ἀόρ. Ἦξα), Ἀττ. ἀντὶ Ἀΐσσω
Ἀτυζηλός, ή, όν, Π. τρομερὸς, [ἐκ τοῦ
Ἀτύζω [ἄτη], Μ. ύξω, Π. ἐκπλήττω, φέρω εἰς ἔκστασιν· σεβίζω, τρομάζω || (πθ.) φοβοῦμαι (ἢ φεύγω), τρομάζω, ξυπάζομαι· ἀποστρέφομαι.
Ἄτυκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, τεύχω]. = Ἀποίητος. »Οὐκέτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον,« Φκλ.
Ἀτύλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σκληρυνθεὶς ἀπὸ πολὺ τρίψιμον, μὴ ἀποκτήσας τύλους (σκληρὰ πραξίματα, κότσια).
Ἀτύμβευτος καὶ
Ἄτυμβος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τύμβον (μνῆμα), ἄταφος.
Ἄτυπος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἀδιάρθρωτα, προφέρων κακῶς τὰς λέξεις. 2) = Ἀτύπωτος.
Ἀτύπτητος (ὁ, ἡ). ἀκτύπητος, ἄδαρτος
Ἀτύπωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ (ἢ κακῶς) τυπωμένος, ἀδιαμόρφωτος, ἀσχημάτιστος, κακοκαμωμένος.
Ἀτυράννευτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-εύτως. Ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς (μὴ διοικούμενος ἀπὸ) τυράννους.
Ἀτύρωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ γενόμενος τυρὶ, ἄπηκτος,
Ἀτυφία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
Ἄτυφος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος). Ὁ μὴ ἔχων τῦφον (οἴησιν, κενοδοξίαν) μετριόφρων, ταπεινός.
Ἀτύφως, ἐπίρ. Χωρὶς τῦφον, χωρὶς φαντασίαν, μὲ ταπείνωσιν.
Ἀτυχέω-ῶ, Μ. ήσω. (χωρὶς πτ.) Δὲν ἔχω τύχην, εἶμαι ἀτυχής. (μὲ γεν.) δὲν ἐπιτυγχάνω (δὲν κατορθόνω) τὸν σκοπόν μου, ἀποτυγχάνω, (παρβλ. Ἁμαρτάνω). ||-(πθ καὶ κατὰ μτχ.) Ἀτυχηθὲν (τὸ), = τῷ
Ἀτύχημα (τό). πρᾶξις ἀτυχής, δυστύχημα, συμφορὰ, ἀποτυχία· ἁμάρτημα (σφάλμα) ἀκούσιον.
Ἀτυχής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἔχων ἐναντίαν) τύχην, ἄτυχος· δυστυχής· (μὲ γεν.) μὴ κατορθωτικὸς, ἀνεπιτυχής, ἢ μὴ κατορθώσας (ἀπολαύσας) τι.

Ἀτύχησις, εως (ἡ), = Ἀτύχημα.
Ἀτυχθείς, εῖσα, έν, Π. πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἀτύζω.
Ἀτυχία (ἡ). ἔλλειψις (ἐναντιότης) τύχης, δυστυχία· (μὲ γεν.) ἀποτυχία.
Ἀτυχῶς, ἐπίρ. Χωρὶς τύχην, δυστυχῶς· ἀνεπιτυχῶς.
Αὖ, ἐπίρ. (Τοπ.) Ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω· ἀνάπαλιν. 2) (Χρον.) = Αὖθις, πάλιν, ἐκ δευτέρου. 3) (Τροπ.) ἀμοιβαίως· ἐξ ἐναντίας· ἐπίσης. 4) (ἐνίοτε προσθετ. ἢ μεταβατ. μετὰ τῶν συνδ.) = Δὴ καὶ Δὲ, (παρβλ. Αὖτε). 5) (παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐκ παραλλ. μετὰ τοῦ Αὖθις ἢ Πάλιν). »Καὶ ἀπεσείλατ' αὖθις αὖ τοὺς πρέσβεις,« Δμ.
Αὔ(καὶ Ἀττ. Αὑ)αίνω, Μ. ανῶ, [αὖος]. Ξηραίνω.
Αὑαλέος, α, ον. Ξηρὸς, κατάξηρος· αὐχμηρός· τραχύς.
Αὔ(Αὔ)ανσις, εως (ἡ). ξήρανσις.
Αὑαντή (ἡ), (ἐνν. νόσος), μαρασμός.
Αὑαντικός, ή, όν. Ξηραντικός.
Αὔασις, εως (ἡ), = Ὄασις (Ἀραβ. Οὐάχ), τόπος καλλιεργημένος μεταξὺ τῶν ἀμμωδῶν ἐρήμων τῆς Ἀφρικῆς.
Αὑασμός (ὁ), [αὑαίνω]. ξήρανσις, ξηρασία, (Ἱππκρ.)
Αὐάτα, ας (ἁ), Αἰολ. ἀντὶ Ἄτη.
Αὐγάζω [αὐγή], Μ. άσω. Φωτίζω, λαμπρύνω. 2) Π βλέπω (καθαρά). 3) (οὐδ. καὶ μσ.) λάμπω, φέγγω.
Αὐγάσδεο, Δ. ἀντὶ Αὐγάζου, βλέπε, πρς. τοῦ προηγ.
Αὔγασμα (τὸ) καὶ
Αὐγασμός (ὁ). φωτισμὸς, λάμψις.
;**Αὐγέω-ῶ**, Μ. ήσω, = Αὐγάζω, λάμπω.
Αὐγή (ἡ), [ἄω;]. λάμψις, φῶς. »Ὑπ' αὐγὰς ἴδωμεν,« Πλάτ., ἂς τὰ ἴδωμεν εἰς τὸ φῶς. 2) ὁ ὄρθρος, τὰ χαράγματα. 3) Π. (πλθ.) οἱ ὀφθαλμοί.
Αὐγήεις, εσσα, εν, Π. λαμπρὸς, φωτεινός. 2) ὀξυδερκής.
Αὐγήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ
;**Αὐγητήρ** (ὁ), Π. ὁ φωτίζων (φέγγων).
Αὐγοειδής, έος (ὁ, ἡ). φωτοειδὴς, λαμπρὸς ὡς τὸ φῶς.
Αὐδάζομαι. Μ. άσομαι καὶ άξομαι καὶ
Αὐδάω-ῶ καὶ (μσ.)-άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, ήσομαι, Π. ὁμιλῶ, λαλῶ, λέγω. || (πθ.) λέγομαι, ὀνομάζομαι, [ἐκ τοῦ
Αὐδή (ἡ), Ἰων. Π. [αὔω]. φωνὴ (ἀνθρώπου), ὁμιλία· λόγος. (παρβλ. Ἀϋτή).
Αὐδήεις [αὐδή], εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων φωνὴν (ἀνθρωπίνην), δυνάμενος νὰ ὁμιλῇ. 2) (μτγν.) ὁ ἔχων μελῳδικὴν ἢ δυνατὴν φωνήν. 3) (συνκδχ.) διαβόητος, ὀνομαστὸς, περίφημος.
Αὐδήσασκε, Π. ἀντὶ Ηὔδα, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Αὐδάω.
Αὐδρία (ἡ), = Ἀνυδρία, [ἐκ τοῦ
Αὖδρος (ὁ, ἡ), = Ἄνυδρος.
Αὐδυναῖος (ὁ), Μακεδον. ὁ Ἰανουάριος μήν.
Αὐερύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἀπερύω ἢ Ἀνερύω, (κυρ. δὲ) Αὖ ἐρύω, σύρω ὀπίσω (κυρ. τὸν λαιμὸν τοῦ ἱερείου ἵνα τὸ σφάξω), (συνκδχ.) θυσιάζω. 2) βυζάνω, πιπιλίζω.
;**Αὐηλός**, ή, όν, Π. ἀντὶ Αὑαλέος.
Αὐήρ, ερος (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Ἀήρ.
Αὐθάδεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -
Αὐθάδης [αὐτός, ἁνδάνω], εος (ὁ, ἡ), (κυρ.) = Αὐτάρεσκος· φαντασμένος, οἰηματίας· (ἐπμ.) θρασὺς, ἀκατάδεκτος· ἰσχυρογνώμων· προπετής· (συνκδχ.) σκληρὸς, ἀπότομος. »Σφηνὸς γνάθος —,« Αἰσχλ., (παρβλ. Ἀναιδής).
Αὐθαδία (ἡ), Π. ἀντὶ Αὐθάδεια.
Αὐθαδιάζω, Μ. άσω Κάμνω τινὰ αὐθάδη, τῷ ἐμπνέω αὐθάδειαν. || (μσ.) = τῷ
Αὐθαδίζομαι, Μ. ίσομαι. Εἶμαι (Γίνομαι) αὐθάδης, δείχνω (φέρομαι μὲ) αὐθάδειαν, (κοιν.) αὐθαδιάζω.
Αὐθαδικός, ή, όν. Ὁ φύσει αὐθάδης.
Αὐθάδισμα (τὸ). πρᾶξις ἢ λόγος αὐθάδης.
Αὐθαδόστομος (ὁ, ἡ), Π. αὐθάδης, ὁμιλῶν-
Αὐθαδῶς, ἐπίρ. Μὲ αὐθάδειαν.
Αὔθαιμος, ου καὶ
Αὐθαίμων, ονος (ὁ, ἡ). = Ὁμαίμων, (συγγενὴς) ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, αὐτάδελφος.
Αὐθαίρετος (ὁ, ἡ), [αὐτός, αἱρέω]. ὁ ἐκλεχθεὶς ὑπό τινος θεληματικῶς (ἢ αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ), ἑκούσιος, αὐτοπροαίρετος.
Αὐθαιρέτως, ἐπίρ. Ἑκουσίως, αὐτεξουσίως, αὐτοπροαιρέτως κτλ.
Αὐθέκαστος (ὁ, ἡ), [αὐτός, ἕκαστος]. αὐτὸς καθ' (δι') ἑαυτὸν μόνον· ἰδιόρρυθμος· ἀνεξάρτητος, φιλαλήθης, εἰλικρινής, ἀνεπιτήδευτος· ἀκριβὴς, αὐστηρὸς, (παρβλ. Ἕκαστος).
Αὐθεκάστως, ἐπίρ. Αὐστηρῶς, χωρὶς συγκατάβασιν.
Αὐθεντέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Εἶμαι αὐθέντης τινὸς, τὸν ἐξουσιάζω· (χ. πτ.) λαμβάνω ἐξουσίαν (πληρεξουσιότητα), αὐθεντεύω.
Αὐθέντημα (τό). ἔργον αὐθεντίας (πληρεξουσιότητος).
Αὐθέντης, ου (ὁ), [αὐτός, ἕντης]. ὁ πράττων τι ἰδιοχείρως, αὐτεξούσιος, ἐξουσιαστὴς ἀπόλυτος· (ἰδίως ἐπὶ φόνου) αὐτουργός, αὐτόχειρ, (καὶ πθ.) ὁ αὐτοχειρίᾳ γενόμενος.
Αὐθεντία (ἡ). κυριότης, αὐτεξουσιότης· κῦρος (τὸ)· ἐξουσία.
Αὐθεντικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων κῦρος, (οὗ ἐναντ. τὸ Ἀδέσποτος).
Αὐθερμήνευτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἑρμηνευόμενος, εὐκολοεξήγητος.
Αὐθέψης, ου (ὁ). εἶδος σκεύους, ὅπου ψήνει τις ἐκ τοῦ προχείρου φαγεῖ' μὲ ὀλίγον πῦρ, (παρβλ. Πανθέψης).
Αὐθημερίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (Τελειόνω) τι αὐθημερόν, (παρβλ. Ἀπαυθημερίζω).
Αὐθημερινός, ή, όν, = Αὐθήμερος, ὁ γινόμενος -
Αὐθημερόν, ἐπίρ. Εἰς μίαν (Εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν) ἡμέραν, (κοιν.) μονημερὶς, [κυρ. οὐδ. τοῦ
Αὐθήμερος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος εἰς μίαν μόνην (ἢ κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἰδίαν) ἡμέραν. 2) αἰφνίδιος. 3) ἐφήμερος, προσωρινὸς, ἢ 4) καθημερινός. || (τὸ οὐδ.) Αὐθήμερον, ἐπίρ. = Αὐθημερόν.
Αὐθι, Π. ἐπίρ. (Τοπ.) ἀντὶ Αὐτόθι, αὐτοῦ, ἐκεῖ. 2) (Χρον.) τώρα εὐθὺς, κατ' αὐτὴν (ἐκείνην) τὴν στιγμήν. 3) (μτγν.) ἀντὶ Αὖθις (;).
Αὐθιγενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννημένος αὐτοῦ (εἰς τὸν τόπον), ἐντόπιος, αὐτόχθων. »Ποταμὸς —,« Φίλ., ὁ ἀέναος, ἐκ πηγῆς ὄχι ἐκ βροχῆς (χείμαρρος). »Ἰάλεμος —,« Εὐρ., ὁ οἰκιακὸς, (παρβλ. Ἰθαγενής).
Αὖθις [αὖ], ἐπίρ. Ἀνάπαλιν, ὀπίσω. »Αὖθις ἵκωμαι,« Ὁμ. »Αὖθις ἐξελθεῖν,« Ἡσ. 2) = Πάλιν, ἐκ δευτέρου. »Καὶ ἤρετο δεύτερον αὖθις,« Ἰλ. Α. »Αὖθις καὶ αὖθις,« Πλάτ. 3) ἔπειτα· ἄλλοτε· εἰς τὸ ἑξῆς. »Ἐάν τε νῦν, ἐάν τε αὖθις,« Πλάτ. »Αὖθις βουλευσόμεθα,« Ξεν. »Ὁ αὖθις χρόνος,« Φίλ. »Οἱ αὖθις,« Ἰσκρ., ἀντὶ Οἱ ἀπόγονοι.
Αὐθόμαιμος (ὁ, ἡ), Π. = Αὔθαιμος.
Αὐθομολογέομαι, Μ. ήσομαι, (κυρ. κατὰ μτχ.) »Αὐθομολογούμενον πρᾶγμα,« Αχ., τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ βέβαιον (ἀποδεδειγμένον.)
Αὐθόρμητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνεργῶν (κινούμενος πρὸς πρᾶξίν τινα) ἀφ' ἑαυτοῦ.
Αὐθύπαρκτος καὶ
Αὐθυπόστατος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπάρχων (ὑφιστάμενος) ἀφ' ἑαυτοῦ.
Αὐθυπότακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-τάκτως. (γρμτ.) ὁ ἀόριστος τῆς ὑποτακτικῆς.
Αὔθωρε (ρὶ), ἐπίρ. Αὐτὴν τὴν ὥραν, εἰς τὴν στιγμὴν, ἀμέσως.
†**Αὐθωρόν**, ἐπίρ. (ἀνάγν.) Αὔθωρον.
Αὔθωρος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος αὐθωρεὶ || (τὸ οὐδ.) Αὔθωρον, ἐπίρ. ἀντὶ Αὐθωρεί.
Αὐίαχος (ὁ, ἡ), Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἀΐαχος ἢ Ἀνίαχος [ἀ, ἰάχω]. ὁ μὴ (ἢ [ἐκ τοῦ ἐναντ.] δυνατὰ) φωνάζων.
Αὐλαία (ἡ), (ἐνν. Τάπις), παραπέτασμα, (Ἰταλ.) κουρτίνα, (Τουρκ.) περδές.
Αὐλακεργάτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἐργαζόμενος (ἀνοίγων) αὐλάκια, (ἐπίθ. τοῦ ὑνίου).
Αὐλακίζω, Μ. ίσω, = Αὐλακοτομέω.
Αὐλακισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ αὐλακίζειν, αὐλάκιασμα.
Αὐλακόεις, εσσα, εν, Π. κομμένος αὐλακιαῖς, αὐλακωμένος, ὠργωμένος.
Αὐλακοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω (Κόπτω, Ἀνοίγω, Κάμνω, Τραβῶ) αὐλακιαῖς, ὀργόνω.
Αὐλᾶν, ᾶντος (τὸ), (κατὰ συναίρ.) ἀντὶ Αὐλᾶεν, Δ. ἀντὶ Αὐλῆεν, οὐδ. τοῦ Αὐλήεις.
Αὖλαξ, ακος (ἡ), [αὐλός]. αὐλακιὰ, (ἐν γέν.) αὐλάκι. 2) (σπν.) = Ὀγμός.
Αὐλάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων τῆς αὐλῆς (τοῦ παλατίου).
Αὔλειος, α καὶ ος, ον. Ὁ ἀνήκων (φέρων κτλ.) εἰς τὴν αὐλήν. (ὅθεν) »Θύρα (»Πύλη αὔλειος ἢ (ἁπλ.) »Αὔλειος,« ἡ αὐλόπορτα, (παρβλ. Μέσαυλος). »Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου,« Ὀδ. Α., εἰς τὸ κατώφλιον τῆς αὐλείου θύρας. || (οὐσ.) Αὔλειον (τὸ), ἡ αὐλή, τὸ μεταξὺ τῆς αὐλείου ἢ τοῦ οἴκου διάστημα.
;**Αὐλείτης**, ου (ὁ), Π. = Αὐλητής.
Αὐλέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ (Παίζω, Λαλῶ) τὸν αὐλόν. || (πθ.) ἀκούω τοὺς αὐλοῦντας. 2) ἀντηχῶ ἀπὸ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ (καὶ ἐν γέν.) τῆς μουσικῆς.
Αὐλή (ἡ), [ἄω]. τόπος πρὸ τῆς οἰκίας περιτειχισμένος καὶ ὕπαιθρος. 2) (σπν.) = Πρόδομος, (παρβλ. Αἴθουσα); 3) = Ἔπαυλις, μάνδρα, ἀγροικία. 4) παλάτιον.
Αὐλήεις, εσσα, εν, Π. ὁ παιζόμενος (λαλούμενος) μὲ τὸν αὐλόν.
Αὔλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι παίζεται μὲ τὸν αὐλόν, ᾆσμα.

Αὔλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ αὐλεῖν, παίξιμον (λάλημα) τῆς φλογέρας.

Αὐλητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Αὐλητής.

Αὐλητήριος, α, ον, = Αὐλητικός. ‖. (οὐσ.) Αὐλητηρία (ἡ), = Αὐλοθήκη.

Αὐλητὴς, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὸν αὐλόν.

Αὐλήτης, ου (ὁ). κάτοικος (ἐπιστάτης) ἐπαύλεως.

Αὐλητικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αὐλητήν. » Αὐλητικὴ (ἡ), « ἡ τέχνη τοῦ αὐλητοῦ.

Αὐλητικῶς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ αὐληταί.

Αὐλήτρια (ἡ), = Αὐλητρίς

Αὐλητρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-

Αὐλητρὶς, ἴδος (ἡ), θηλ. τοῦ Αὐλητὴς, ἡ παίζουσα τὸν αὐλόν.

Ἀϋλία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἀΰλου.

Αὐλιάδες (αἱ). αἱ ἐφορεύουσαι τὰς αὐλὰς (τὰς μάνδρας), (ἐπίθ. τῶν Νυμφῶν.)

Αὐλεαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς αὐλήν.

Αὐλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Αὐλὴ, αὐλίτσα. τόπος ὅπου ἐγυμνάζοντο κατ' οἶκον 3) ὑποκορ. τοῦ Αὐλός.

Αὐλίζομαι, Μ. ίσομαι. Μανδρίζομαι· ξενυκτίζω (κυρ. εἰς τὸ ὕπαιθρον). κάμνω κωνάκι· στρατοπεδεύω· (ἐν γέν.) κατοικῶ, διατρίβω.

Αὐλικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (διατρίβων, ὑπηρετῶν) εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλὴν, ἄνθρωπος τοῦ παλατίου, (Ἰταλ.) κουρτεζάνος. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αὐλὸν, = Αὐλητικός.

Αὔλιον (τὸ). μάνδρα· καλύβα, χωριατόσπιτον· σπήλαιον, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Αὔλιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς αὖλιν (ἔπαυλιν), ὁ χρησιμεύων ἀντὶ (ἐπέχων τόπον) ἐπαύλεως, π. χ. σπήλαιον κτλ. » Ἀστὴρ—, « Ἀπλλν., ὁ Ἕσπερος, (διότι τότε ἐπιστρέφουσιν τὰ βοσκήματα εἰς τὸ μανδρί), [ἐκ τοῦ

Αὖλις [αὐλὴ Αἰολ.], ιδος (ἡ), = Ἔπαυλις, μάνδρα, σταῦλος· φωλεὰ (κοίτη) ζώου· (ἐν γέν.) κατοικία· τόπος διὰ ξενύκτισμα εἰς τὸν κάμπον, (Τουρκ. κωνάκ-γερὶ· ὅθεν:) » Αὖλιν θέσθαι, « Ἰλ. Ι., = Αὐλίζεσθαι.

Αὐλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Αὐλὸς, μικρὸν φλάουτον· καλαμάκι· σωληνάριον· τρυπίτσα.

Αὐλισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ αὐλίζεσθαι, διανυκτέρευσις εἰς τὸ ὕπαιθρον κτλ.

Αὐλιστήριος (ὁ, ἡ). (κυρ, τόπος) ἐπιτήδειος πρὸς αὐλισμόν.

Αὐλοδόκη (ἡ), Π. [αὐλὸς, δέχομαι], = Αὐλοθήκη.

Αὐλοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) αὐλοῦ, σωληνοειδής.

Αὐλοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνθέτω (Κατασκευάζω) αὐλούς. 2) Π. συγκροτῶ ἀγῶνα αὐλητῶν.

Αὐλοθήκη (ἡ). θήκη (θηκάρι, κουτὶ) διὰ τοὺς αὐλούς.

Αὐλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω Κόπτω (Κατασκευάζω) αὐλοὺς ἢ ἄλλο τι ἐν εἴδει αὐλῶν.

Αὐλομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Αὐλομανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν περιπαθῶς (ἐνθουσιασμένος ἀπὸ ἢ διὰ) τὸ λάλημα τοῦ αὐλοῦ.

Αὐλοποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αὐλοποιὸν ἢ τὴν αὐλοποιΐαν. » Αὐλοποιητική. « ἡ τέχνη τοῦ αὐλοποιοῦ.

Αὐλοποιητικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν αὐλοποιῶν.

Αὐλοποιΐα (ἡ). ἡ κατασκευὴ (τὸ φτειάσιμον) τῶν αὐλῶν.

Αὐλοποιϊκὸς, ἡ, όν, = Αὐλοποιητικός.

Αὐλοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων αὐλούς.

Αὐλὸς (ὁ), [ἄω]. φλογέρα· (Ἰταλ.) φλάουτον ἢ κλαρινέττα, (Τουρκ.) νέϊ, κτλ. (ἐνίοτε) σάλπιγξ, (ἐν γέν.) σωληνάρι ἢ καλάμι καὶ κάθε τι σωληνοειδὲς, (ὅθεν:) = Αὐλών· στάδιον· φλέβα· Κρουνὸς (αἵματος κτλ)· Διώρυξ, ὑδραγωγός· ἡ τρύπα τοῦ θηλυκωτηρίου· τὸ μασοῦρι τῆς φυσοῦνας κτλ., εἶδ. κήτους ἢ θαλασσινοῦ, ἴσ. ὁ Φυσητὴρ ἢ ἡ σουλῆνα, (παρβλ. Σύριγξ καὶ Κάλαμος).

Ἄϋλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑλικὸς, μὴ συνιστάμενος ἐξ ὕλης, ἀσώματος.

Αὐλοτρύπης, ου (ὁ), (Κωμ.) = Αὐλοποιός.

Αὐλοτρυπητικὸς, ἡ, όν, = Αὐλοποιητικός.

Αὐλῳδία (ἡ). ἡ μελῳδία τῶν αὐλῶν· τραγοῦδι συνωδευόμενον μὲ αὐλόν.

Αὐλῳδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς τὴν αὐλῳδίαν ἢ τὸν αὐλῳδόν.

Αὐλῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ παίζων (ἢ συνοδεύων μὲ τὴν φωνήν του) τὸν αὐλόν.

Αὐλὼν [αὐλὸς], ῶνος (ὁ καὶ Π. ἡ). κοιλὰς στενόμακρος μεταξὺ ἢ δύο ὀρέων ἢ ὄρους καὶ θαλάσσης ἢ ὄρους καὶ ποταμοῦ, (Γαλλ.) vallon, (ἐν γέν.) στενόμακρον πέρασμα, δίοδος· (οἰκοδομ.) μακρυνάρι· (ὅθ. ἐπὶ θαλάσ. 2) = Πορθμός. » Αὐλῶν' ἐκπερᾶν Μαιωτικὸν, « Αἰσχλ. 3) χανδάκι, (Τουρκ.) λαγοῦμι. 4) ὑδραγωγεῖον.

Αὐλωνιὰς, άδος (ἡ). (νύμφη) ἡ κατοικοῦσα εἰς αὐλῶνας.

Αὐλωνίσκος (ὁ). μικρὸς αὐλών.

Αὐλωνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) αὐλῶνος.

Αὐλωπίας, ου (ὁ), = Αὐλωπός.

Αὐλῶπις, ιδος (ἡ), Π. [αὐλὸς, ὤψ]. (κυρ. περικεφαλαία) ἔχουσα αὐλοὺς (τρύπας) διὰ τὰ ὀμμάτια ἢ αὐλοειδῆ κορυφὴν ὅπου ἐμπήγεται ὁ λόφος.

Αὐλωπὸς (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ Ἀνθίου), ἴδε Χρύσοφρυς.

Αὐλωτὸς, η, όν. Κατεσκευασμένος ἐν εἴδει αὐλοῦ, σωλῆνος ἢ σάλπιγγος).

Αὐξάνω [αὔξω], Μ. αὐξήσω καὶ (μόνον παρὰ τοῖς Ο'.)-ανῶ (πθ. ἀόρ. Ηὐξήθην). κάμνω τι ν' αὐξήσῃ (νὰ τραφῇ, νὰ μεγαλώσῃ, τὰ πληθαίνῃ κτλ.), (τρπ.) ὑψόνω· ἐκθειάζω, μεγαλοποιῶ· ἐνδυναμόνω, φέρω εἰς ἀκμαίαν κατάστασιν. ‖. (ἀμτβ. καὶ μσ) τρέφομαι, αὐξάνω, πληθαίνω, μεγαλόνω (κυρ. καὶ μτφορ.), ὑψοῦμαι, φθάνω εἰς ἀκμήν. » Μέγας ἐκ μικροῦ καὶ ποταποῦ ηὔξηται, « Δμ.

Αὔξη (ἡ), = Αὔξησις.

Αὔξημα (τό). πᾶν ὅ,τι αὔξησεν ἢ ηὐξήθη. 2) = τῷ

Αὔξησις, εως (ἡ). ἡ ἐνέργεια τοῦ αὐξάνειν, μεγάλωμα.

Αὐξητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ προξενῶν ἢ ἔχων τάσιν πρὸς (ἐπιδεχόμενος) αὔξησιν. » Τὰ μονοστελέχη εἰς μῆκος μόνον αὐξητικὰ, « Θφρ.

Αὐξίβιος (ὁ, ἡ). ὁ συντελῶν πρὸς μακροβιότητα.

Αὐξιθαλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συντελῶν πρὸς αὔξησιν (διατηρῶν τὸ ἀειθαλὲς) τῶν φυτῶν.

Αὔξιμος (ὁ, ἡ), = Αὐξητικός.

Αὔξις, εως (ἡ), = Αὔξησις.

Αὐξὶς, ἴδος (ἡ). τὸ νεογνὸν τοῦ θύννου, (παρβλ. Κορδύλη).

Αὐξιτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ αὐξάνων τὴν τροφὴν ἢ συντελῶν πρὸς αὔξησιν διὰ τῆς τροφῆς

Αὐξίτροφος (ὁ, ἡ), (Λξ.) ὁ αὐξάνων διὰ τῆς τροφῆς, νέος ἀκόμην.

Αὐξιφαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ἢ λαμβάνων αὔξησιν φωτός.

Αὐξίφωτος (ὁ, ἡ), = Αὐξιφαής.

Αὐξομείωσις, εως (ἡ). ἡ αὔξησις ἢ μείωσις (ἡ παλίῤῥοια) τῆς θαλάσσης ἢ τῶν ἡμερῶν.

Αὐξοσέληνον (τὸ), Π. ἡ αὔξησις (γέμισις) τῆς σελήνης.

Αὔξω [ἄγω, ἀέξω], Μ. αὐξήσω, = Αὐξάνω.

Αὐ(Αὐ)ονὴ (ἡ), [αὔω], Π. ξηρασία, σέγνη. 2) κραυγὴ, ξεφωνητόν.

Αὖ(καὶ Ἀττ. Αὖ)ος, ου, (ὁ, ἡ), [αὔω]. ξηρός· στεγνός· ἄκαρπος. 2) (ἐπὶ ἤχου φωνῆς) ὀξὺς, διαπεραστικός. 3) (μτφορ.) ἐκστατικός, ἀκίνητος (ὡς νεκρός.)

Αὐότης (ἡ). ξηρότης, ξηρασία.

Ἀϋπνία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἄϋπνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κοιμώμενος, ἄγρυπνος (κυρ. καὶ μτφορ.), ὁ πάσχων ἢ (ἐνεργ.) ὁ προξενῶν ἀϋπνίαν. 2) Π. » Κρῆναι ἄϋπνοι, « Σοφ., αἱ ἀέναοι.

Ἀϋπνοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀϋπνία.

Αὔ(ἡ Αὔ)ρα, ας (ἡ), [ἄω], πνοὴ (φύσημα λεπτὸν) ἀνέμου· ἀεράκι δροσερὸν (τῆς αὐγῆς)· ἀναθυμίασις (δροσιὰ) ποταμοῦ ἢ θαλάσσης. 2) Αἰολ. ἀντὶ Ἠώς (Δ. Ἀώς), ἡ αὐγὴ (ὅθεν τὸ Λατ. aurora), ἴδε Αὔριος.

Αὐρίζω, Μ. ίσω Ἀναβάλλω τι διὰ-

Αὔριον, ἐπίρ. Τὴν ἐρχομένην ἡμέραν (κυρ. ὅμως τὸ πρωΐ· ὅθεν κοιν.) ταχειά. » Εἰς αὔριον, » Ἡ αὔριον ἡμέρα, (καὶ χ. τοῦ οὐσ.) » Ἡ αὔριον « ἀντὶ ἡ αὐρινή. » Τοὺς νόμους ἀπὸ τῆς αὔριον κυρίους εἶναι « Πλ. » Τὸ αὔριον τίς οἶδεν; « Ἀνακρ. [κυρ. οὐδ. τοῦ

Αὔριος (ὁ, ἡ), Π [αὔρα ἢ αὐγὴ], (σπν.) ὁ αὐρινὸς, ὁ πρωϊνὸς » Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὔριον; « Καλλ.

Αὖρον (τὸ), Π. (σπν.) τὸ χρυσίον, (ὅθεν τὸ Λατ. aurum καὶ ὁ Θησαυρός).

Αὐροφόρητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τῆς αὔρας (τοῦ ἀνέμου) φερόμενος, ἀνεμοφόρητος.

Αὖς (τὸ), (ἡ γεν.) αὐτὸς, Λακ. ἀντὶ Οὖς, ὠτός, (ὅθεν κοιν.) τὸ αὐτί.

Αὔσιος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Τηΰσιος.

Αὐσταλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Αὐαλέος.

Αὐστὴρ (ὁ), τὸ ἁπλοῦν τοῦ Ἐξαυστὴρ-Ἀρυτήρ.

Αὐστηρία (ἡ), = Αὐστηρότης, [ἐκ τοῦ

Αὐστηρὸς [αὔω], ά, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ηρῶς. (κυρ.) Δριμὺς, στυφὸς, ξοινὸς, (ἐπὶ ἐλαίου) ταγγὸς, (κοιν.) τσουχτερός. (μτφορ) σκυθρωπὸς, σοβαρός· ἀκριβὴς, ἀδυσώπητος

Αὐστηρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ τοῦ αὐστηροῦ.

Αὖτα, Δ. ἀντὶ Αὕτη, ὀνμς. καὶ

Αὔτῃ » Αἰολ. ἀντὶ Αὐτῇ, δοτ. τοῦ θηλ. τοῦ Οὗτος.

Ἀϋτὰ, ᾶς (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἀϋτή.

Αὐτάγαθος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Αὐτοάγαθος.

Αὐτάγγελος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναγγέλλων τι ἀφ' ἑαυτοῦ (χωρὶς νὰ σταλῇ δηλ. ἀπ' ἄλλον), ἢ ὅ,τι ἔπαθεν ἢ εἶδεν ἀτός του.

Αὐτάγγελτος (ὁ, ἡ), = Αὐτάγγελος. 2) ὁ αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ ἀγγελθεὶς (παραγγελθεὶς ἢ παρακινηθεὶς), αὐτόκλητος.

Αὐτάγητος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτὸς, ἄγαμαι]. ὁ θαυμάζων (ἐπαινῶν) αὐτὸς ἑαυτὸν, αὐτάρεσκος. Αὐθάδης.

Αὐταγρεσία (ἡ), Π. [αὐτὸς, ἀγρέω = αἱρέω]. ἐκλογὴ αὐθαίρετος, αὐτεξουσιότης. » Ἐξ αὐταγρεσίης, « Καλλ., ἑκουσίως, κατ' ἰδίαν ἐκλογὴν, [ἐκ τοῦ

Αὐτάγρετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αὐθαίρετος.

Αὐτάδελφος (ὁ, ἡ), Π. (οὐσ.) ὁ καθαυτὸ (γνήσιος, ὁμοπάτριος δηλ. καὶ ὁμομήτριος) ἀδελφός. 2) Π. (ἐπίθ.) ὁ ἀνήκων εἰς αὐτάδελφον ἢ αὐταδέλφην.

Αὐταιώρητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀνυψούμενος (αἰωρούμενος).

Αὐτανδρὶ, ἐπίρ. ἀντὶ Αὐτάνδρως, ἐπίρ. τοῦ

Αὔτανδρος (ὁ, ἡ). (ὅστις ἐκυριεύθη, ἐπνίγη, ἐχάθη) μὲ ὅλους ὅσους περιεῖχεν ἀνθρώπους, (κοιν.) σύψυχος, (παρβλ. Αὐτόφορτος).

Αὐτανέψιος (ὁ). γνήσιος (καθαυτὸ) ἀνεψιὸς, (παρβλ. Αὐτάδελφος).

Αὐτὰρ [αὖτε, ἄρα], Π. σύνδ. = Ἀτὰρ, δὲ, ἀλλά· ὅμως· ἐν τοσούτῳ· ἑπομένως, λοιπόν· ἀφ' οὗ λοιπόν.

Αὐταρέσκεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Αὐτάρεσκος (ὁ, ἡ). ὁ ἀρέσκων τὸν ἑαυτόν του (ὑπὲρ πάντα ἄλλον), φίλαυτος, οἰηματίας.

Αὐτάρκεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις αὐτάρκης, νὰ εὐχαριστῆται εἰς ὅσα ἔχει, μετριότης, ὀλιγάρκεια.

Αὐταρκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντέχω, διαρκῶ. ἐπαρκῶ. » Ὡς τῶν γ' ἐνθάδε μηδὲ τοῖς παροῦσιν αὐταρκούντων, « Θκ. 2) ἀρκοῦμαι εἰς αὐτὰ 'που ἔχω· εἶμαι-

Αὐτάρκης, εος (ὁ, ἡ). (μὲ ἀπαρ. ἢ αἰτ. προθετ.) ἀρκετὸς (αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν), ἱκανὸς, ἀποχρῶν. ἀνεξάρτητος. » Ἡ πόλις αὐτῶν (τῶν Κερκυραίων), αὐτάρκη θέσιν κειμένη, Θκ. » Αὐτάρκεις ἐσομένους ἀντιστῆναι τοῖς ἐπιβουλεύουσι, « Ἡρ. » Κάλυμμα πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος αὔταρκες « Γργ. » Πάντα αὐτοῖς αὐτάρκη ἦν, « Ἡρ. » Ὅσον αὔταρκες, Αξ. ὅσον χρειάζεται. 2) ὁ ἐπαρκῶν αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν (ἀρκούμενος εἰς ὅσα ἔχει), μέτριος, ὀλιγαρκής. » Μόνος ἐν ἀνθρώποις πλούσιος ὁ αὐτάρκης, « Ξεν. » Βίος αὐτάρκης, « Ἐπιγρ. ‖. (οὐσ.) » Τὸ αὔταρκες, » ἀντὶ ἡ αὐτάρκεια.

Αὐταρκία (ἡ), Π. ἀντὶ Αὐτάρκεια.

Αὐτάρκως, ἐπίρ. Μὲ αὐτάρκειαν· ἀποχρώντως, ἀρκετά.

Αὐταρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι αὐτάρχης.

Αὐταρχὴ (ἡ). ἡ καθαυτὸ ἀρχὴ, ἡ πρώτη αἰτία.

Αὐτάρχης, ου (ὁ). αὐτοκράτωρ, μονάρχης ἀπόλυτος· πληρεξούσιος.

Αὐταρχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Αὔταργος (ὁ), = Αὐτάργης.

Αὔταυτος, η, ον, (Κωμ.) αὐτὸς ὁ ἴδιος, αὐτότατος.

Αὖτε [αὖ, τε], ἐπίρ. ἢ σύνδ. Π = Αὖθις, πάλιν· ἔπειτα. » Εἰδέ κεν αὖτε δόωσιν, « Ἰλ. Ι. » Ἐν δ' αὖτε χρόνῳ, « Πίνδ., (παρβλ. Αὖ). 2) (μτβτ. ἢ ἐναντιωματ.) ἀντὶ τοῦ Δέ. » Νῦν αὖτε, « Ἰλ. Α. (καὶ ἐκ παραλλ.) » Ἄλλοτε δ' αὖτε, « Ἰλ. Χ.

Αὐτέη, Ἰων. Αὐτὴ, θηλ. τοῦ Αὐτός.

Αὐτείδωλον (τὸ), (Ἐκλησ.) καθαυτὸ (αὐτόχρημα) εἴδωλον.

;Αὐτέκμαγμα (τὸ). καθαυτὸ (ἀπαράλλακτον) ἀπεικόνισμα.

Αὐτέλεγκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐλεγχόμενος, αὐταπόδεικτος.

Αὐτενέργητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐνεργῶν ἢ κινούμενος.

Αὐτενίαυτος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἐφετινός.

Αὐτεξούσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξουσιάζων αὐτὸς ἑαυτὸν, κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀνεξάρτητος· ὁ ἔχων ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ἐξουσίαν, ἐξουσιάζων ἀτός του, μονάρχης ἀπόλυτος, αὐτοκράτωρ ‖. (οὐσ.) Αὐτεξούσιον (τὸ), = τῷ

Αὐτεξουσιότης (ἡ). ἡ ἐξουσία ἑαυτοῦ, ἐλευθερία τῆς θελήσεως, ἀνεξαρτησία.

Αὐτεξουσίως, ἐπίρ. Μὲ αὐτεξουσιότητα.

Αὐτεπάγγελτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπαγγελλόμενός ἢ ἀναδεχόμενός τι, αὐθόρμητος· ἀπροσκάλεσος· ἀπαρακίνητος.

Αὐτεπίβουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιβουλευόμενος τὸν ἑαυτόν του.

Αὐτεπίσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἐπιστάτην παρὰ τὸν ἑαυτόν του.

Αὐτεπίσπαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἐπισπᾶταί (ἐπισύρει) τις εἰς ἑαυτὸν μόνος του.

Αὐτεπιτάκτης, ου (ὁ) ὁ ἐπιτάττων (προστάζων) ἐξ οἰκείας δυνάμεως (αὐτεξουσίως) ἢ = Αὐτεπίτακτος.

Αὐτεπιτακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος -

Αὐτεπιτακτικῶς, ἐπίρ. = Αὐτεξουσίως.

Αὐτεπίτακτος (ὁ, ἡ), (ἄνθρ.) ὁ ἐπιτάττων (προστάζων, διοικῶν) ἑαυτὸν, αὐτεξούσιος, ἀνεξάρτητος, ἢ 2) (νόμος) τὸν ὁπ. ἐπιβάλλει τις εἰς ἑαυτόν.

Αὐτεπώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ (μὲ ἄλλον τινὰ) ἐπωνύμιον ἢ ὄνομα, συνονόματος.

Αὐτερέτης, ου (ὁ), [αὐτὸς, ἐρέσσω] στρατιώτης ἢ ἐπιβάτης πλοίου ὅστις εἶν' ἐνταυτῷ καὶ κωπηλάτης.

Αὐτέτης, ου (ὁ), ἀντὶ Αὐτοετὴς, ὁ τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἐφετινὸς, (συγχ. τῷ Αὐτίτης).

Ἀΰτευν, Δ. ἀντὶ ἀντὶ Ηὔτουν, πληθ. γ'. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ-

Ἀϋτέω-ῶ, Μ. αὔσω, Π. ἀντὶ Ἀΰω.

Αὐτὴ, θηλ. τοῦ Αὐτός.

Αὕτη, θηλ. τοῦ Οὗτος.

Ἀϋτὴ, (ἡ), Π. κραυγὴ, φωνὴ μεγάλη (κυρ. τῶν μαχομένων), ἀλαλαγμὸς, (ὅθ. συνκδχ. 2) μάχη. 3) προφορὰ, (παρβλ. Αὐδή).

Αὐτηῒ, Ἀττ. ἀντὶ Αὕτη.

Αὐτήκοος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ ἀκούσας τι ἀτός του (κοιν.) μὲ τὰ ἴδιά του αὐτιά. 2) ὁ μὴ ὑπακούων (ὑποτασσόμενος) εἰς ἄλλον παρὰ τὸν ἑαυτόν του, αὐτεξούσιος.

Αὐτῆμαρ, ἐπίρ. Π. = Αὐθημερόν.

Αὐτιγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Αὐθιγενής.

Αὐτίκα [αὐτὸς], ἐπίρ. (πρὸς ἐνεστ. ἢ παρῳχ.) Πάραυτα, ἀμέσως, ἐν τῷ ἅμα, εὐθὺς, παρευθύς. » Αὐτίκα νῦν εἰπὲ, « Ὀδ. Σ. » Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀγόρευεν, Ἰλ. Β. » Αὐτίκα τε εἶδον καὶ πλῆθος δακρύων ἀνέδωκα, « Ἡρ., ἀντὶ τοῦ Ἅμα. 2) (πρὸς μέλλ.) μετ' ὀλίγον, τώρα (εὐθὺς, ἀμέσως) μετ' ὀλίγον. » Ἀλλ' αὐτίχ' ὑπὲρ τούτων νῦν δὲ .., « Δμ. (συνήθ. μετὰ τοῦ Μάλα καὶ Δὴ μάλα) » Εἴσομαι μὲν οὖν αὐτίκα μάλα, « Ἀρσφ. 3) καὶ πρῶτον μὲν, καὶ ἰδοὺ εὐθὺς, παραδείγματος χάριν. » Ὥσπερ τὸν Οἰδίπουν αὐτίκα φασὶν εὔξασθαι, « Πλάτ. ‖. (ἐν συνθ.) » Ὁ (ἡ, τὸ κτλ.) αὐτίκα, « ἀντὶ Ὁ τωρινὸς, ἢ ὁ προσωρινός. » Μὴ φοβηθέντες τὸ αὐτίκα δεινὸν, « Θκ. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς). Ὅς ἔπεσι μὲν τὸ αὐτίκα τέρψει, « αὐτ., (παρβλ. Εὐθύς).

Αὖτις, ἐπίρ. Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Αὖθις.

Αὐτίτης [αὐτὸς], ου (ὁ). (οἶνος) ἄδολος, ἀκατασκεύασος, ἄμικτος, (ἐπμ.) σπιτικὸς ἢ ἐντόπιος, (συγχ. τοῦ Αὐτέτης). 2) (σπν.) μόνος, μεμονωμένος, ἀκοινώνητος.

Ἀϋτμὴ (ἡ), Π. [ἄω]. πνοὴ, ἀναπνοή. φύσημα. 2) ἀτμὸς, ἀναθυμίασις (κυρ. φλογώδης), καπνὸς, (συνκδχ.) πυράδα, λαύρα· φλόγα. ὀσμὴ, (ὅθ.) ἴχνος ζώου κυνηγουμένου.

Ἀϋτμὴν, ένος (ὁ), Π. (σπν.) ἀντὶ Ἀϋτμή.

Αὐτοάγαθος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' αὑτὸ ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ (φύσει) ἀγαθὸς, ὅλος ἀγαθότης.

Αὐτοαγαθότης (ἡ). ἡ καθ' αὑτὸ ἀγ.

Αὐτοαδάμας, αντος (ὁ). καθαυτὸ (ἀληθινὸν) διαμάντι.

Αὐτοαλήθεια (ἡ). ἡ καθαυτὸ ἀλ.

Αὐτοαληθῶς, ἐπίρ. Πολλὰ (Ὅλως διόλου) ἀληθινά.

Αὐτοάνθρωπος (ὁ, ἡ). (Φλσφ.) ὁ καθαυτὸ (κατὰ πάντα, τέλειος) ἄνθρ ἢ, ὁ ἄνθρ. ἐν γένει, ἡ ἰδέα τοῦ ἀνθρώπου. 2) αὐτόχρημα (ἀπαράλλακτος) ἄνθρ.

Αὐτοαπλότης (ἡ). ἡ καθαυτὸ ἁπλ.

Αὐτοαρετὴ (ἡ). ἡ καθαυτὸ ἀρ.

Αὐτοβοάω-ῶ Μ. ήσω. Φωνάζω (Ὁμολογῶ, Μαρτυρῶ) ἀτός μου ὑπὲρ τοῦ ἑαυτοῦ μου, φέρω μάρτυρα ἐμαυτόν.

Αὐτοβοεὶ, ἐπίρ. Μὲ τὴν πρώτην (πολεμικὴν) βοὴν, μὲ τὸν πρῶτον ἀλαλαγμὸν, (δηλ.) μὲ πρώτην προσβολήν· εὐθὺς, ἐν τῷ ἅμα.

Αὐτοβόητος (ὁ, ἡ). ὁ προσκαλῶν αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀκάλεστος. 2) ὁ μαρτυρῶν μεγαλοφώνως ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ διασαλπίζων ἑαυτόν. 3) ὁ ἐκπέμπων ἦχον ἀφ' ἑαυτοῦ.

Αὐτοβορέας, ου (ὁ). καθαυτὸ (αὐτόχρημα, ἀπαράλλακτος) βορ.

Αὐτοβούλησις, εως (ἡ). ἡ ἐλευθέρα (ἀνεξάρτητος) θέλησις.

Αὐτοβούλητος, (καὶ ἐπίρ.)-ήτως, = τῷ-

Αὐτόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ οἰκείας (ἐλευθέρας, ἀνεξαρτήτου) θελήσεως γινόμενος ἢ ἐνεργῶν, ἑκούσιος.

Αὐτογένεθλος, ου καὶ

Αὐτογενὴς, έος καὶ

Αὐτογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (οὐχὶ ὑπ' ἄλλου) γεννηθείς. 2) ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ

γένους. 3) = Αὐθιγενής, αὐτοῦ γεννημένος, ἐντόπιος.

Αὐτογλώχιν, ινος (ὁ, ἡ) (διστός) καθὼς εἶνε μὲ ὅλην τὴν αἰχμήν (γλωχῖνά) του ἢ ὁλοσίδηρος, (κοιν.) ἀτόφυος, μὴ ἔχων ξεχωριστὴν γλωχῖνα, (παρβλ. Αὐτόγυος).

Αὐτογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκολουθῶ τὴν ('Ενεργῶ κατ') ἰδίανμου γνώμην ἢ ἀρέσκειαν, δηλ. -

Αὐτογνωμόνως, ἐπίρ. Αὐθαιρέτως, αὐτεξουσίως.

Αὐτογνώμων, ονος (ὁ, ἡ) ὁ ἐνεργῶν (ἀποφασίζων) κατ' ἰδίαν του γνώμην, αὐτεξούσιος, ἀνεξάρτησος. » Οὐχ αὐτογνώμονας βέλτιον κρίνειν, ἀλλὰ κατὰ τὰ γράμματα καὶ τοὺς νόμους, « Ἀρστ.

Αὐτόγνωτος(σος), ου (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αὐθαίρετος, Αὐτογνώμων.

Αὐτόγονος (ὁ, ἡ), Π. Αὐτογέννητος.

Αὐτογραμμή (ἡ). (μθμτκ.) ἡ καθ' αὐτὸ (ἀφηρημένη, ἰδανικὴ [καὶ καθὼς ἐσυνήθισαν νὰ λέγουν] καθαρὰ) γραμμή.

Αὐτογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἰδιοχείρως.

Αὐτόγραφος (ὁ, ἡ). ὁ ἰδιοχείρως γραμμένος. ||. (οὐσ.) Αὐτόγραφον, τὸ ἰδιόχειρον ἔγγραφον, τὸ πρωτότυπον.

Αὐτόγυος (ὁ, ἡ), [αὐτός, γύης]. (κυρ. ἄροτρον) μονοκόμματον, μονόξυλον, ἀτόφυον, (ἐπμ.) 'γιερόν, στερεόν, (καὶ κατὰ τοῦτο ἐναντ. τοῦ Πηκτόν).

Αὐτοδαής, έος (ὁ, ἡ), Π Αὐτοδίδακτος ἢ αὐτομαθής.

Αὐτοδάϊκτος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτός, δαΐζω]. ὁ ξεσχισθεὶς (φονευθεὶς) ἀτός του, αὐτόχειρ.

Αὐτόδαιτος (ὁ, ἡ), Π. = Αὐτόδειπνος.

Αὐτοδὰξ [αὐτός, ὀδάξ], ἐπίρ. Δαγκάνοντας δυνατὰ (πικρά, μὲ μανίαν) ἢ τὸν ἴδιον ἑαυτόν του (τὰ χείλη του, τὰ χέρια του), καθὼς κάμνουν πολλάκις οἱ θυμωμένοι. »Ὁ αὐτοδὰξ τρόπος, « Ἀρσφ., ἡ πικρία (τὸ δηκτικὸν) τοῦ ἤθους. »Γυναῖκες αὐτοδὰξ ὠργισμέναι, « αὐτ., μανιωδῶς.

Αὐτόδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ δειπνῶν μόνος του κατὰ μέρος (ὄχι μὲ ἄλλους, ἢ μὲ ἴδιά του ἔξοδα, ἢ πληρόνων, ἢ φέρων μαζῆ καὶ τὸ φαγεῖ' του) εἰς δεῖπνον.

Αὐτόδεκα (ἄκλ.). σωστὰ (ὁλόκληρα, ἴσαϊσα) δέκα.

Αὐτοδέσποτος (ὁ, ἡ). δεσπότης ἀπόλυτος (ἀπεριόριστος), αὐτεξούσιος.

Αὐτόδετος (ὁ, ἡ). ὁ δεσμευθεὶς ἀτός του, ἐμβὰς αὐτοθελήτως εἰς τὰ δεσμά.

Αὐτόδηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ φανερός, μὴ χρῄζων ἐξηγήσεως.

Αὐτοδημιούργητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑφ' ἑαυτοῦ δημιουργηθείς.

Αὐτοδιακονία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Αὐτοδιάκονος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπηρετούμενος μόνος του, μὴ ἔχων (ἐπμ.) ἀνάγκην διακόνου (ὑπηρέτου).

Αὐτοδίδακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δάκτως. 'Ο διδαχθεὶς ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως, χωρὶς διδάσκαλον), (ὅθεν. ||. » Αὐτοδίδακτον, « τὸ Γαλλ. genie. ἢ μᾶλλον τὸ instinct.

Αὐτοδιήγητος (ὁ, ἡ). συμβὰν τὸ ὁπ. διηγεῖται ἀτός του ὁ παθών. » 'Ερμηνεία —, « Ἀρτ., ἡ μὴ κατὰ διάλογον, ἀλλ' ὡς ἐκ προσώπου αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως, (παρβλ. Αὐτοπρόσωπος).

Αὐτοδιηγούμενος, η, ον. 'Ο διηγούμενος ἀτός του καὶ ὄχι διαλογικῶς (διὰ προσώπων) ἤ, ὁ διηγούμενος τὰ ἴδιά του συμβάντα.

Αὐτοδίκαιος (ὁ, ἡ). ὁ καθαυτὸ (τῷ ὄντι, φύσει) δίκαιος.

Αὐτοδικαιοσύνη (ἡ). ἡ καθαυτὸ δικαιοσ.

Αὐτοδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Αὐτόδικος (ὁ, ἡ). ὁ δικαζόμενος κατὰ τοὺς ἰδίους του (τοὺς τῆς πατρίδος του) νόμους καὶ ἀπὸ δικαστὰς συμπολίτας του, (ἐπμ.) αὐτόνομος. 2) ὁ δικηγορῶν ὑπὲρ ἑαυτοῦ. 3) ὁ λαμβάνων μόνος του (καὶ ὄχι διὰ τῶν δικαστηρίων) τὸ δίκαιόν του.

Αὐτόδιον [αὐτ. ὁδός], ἐπίρ. Π. Ἰων. Εὐθύς, Ἀμέσως, ἐν τῷ ἅμα, (κατὰ λέξιν) ὅ,τι ἦλθεν (καθὼς ἦτον) ἀπὸ τὸν δρόμον, ἢ εἰς τὴν μέσην τοῦ δρόμου.

Αὐτοδόξα (ἡ). αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ δόξα ἀπολύτως θεωρουμένη, (παρβλ. Αὐτογραμμή) καὶ

Αὐτοδόξαστον (τό). πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ὑποτεθῇ ἀπολύτως (ἀφηρημένως) ἢ καθ' ἑαυτό.

Αὐτόδορος (ὁ, ἡ). καθὼς εἶνε μὲ (ὅλον του) τὸ δέρμα. »Αὐτόδορον ὁλοκαυτοῦσι,« Πλ.

Αὐτόδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἢ κινούμενος ἀφ' ἑαυτοῦ, αὐτοκίνητος.

Αὐτοδύναμις, εως (ἡ). ἡ καθαυτὸ δύναμις.

Αὐτοδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ δυνατός, ἔχων οἴκοθεν τὴν δύναμιν.

Αὐτοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁμοιόμορφος, ἐντελῶς ὅμοιος, ἁπλοῦς.

Αὐτοεῖναι (τό). (θλγ.) αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ εἶναι ἢ τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ εἶναι.

Αὐτοέκαστος (ὁ, ἡ). ἕκαστος καθ' ἑαυτόν, (ἴδε Αὐθέκαστος). ||. (φλσφ.) » Αὐτοέκαστον, « ἡ ἰδέα ἑκάστου πράγματος ἀπολύτως θεωρουμένου.

Αὐτοέλικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ τυλισσόμενος, ἐκ φύσεως ἑλικτὸς (σγουρός).

Αὐτοενεργητικός, ή, όν. (γρμτ.) 'Ο ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐνεργητικὴν σημασίαν (ἂν καὶ σχηματίζεται παθητικῶς).

Αὐτοεντεὶ, ἐπίρ. Αὐτοχειρί, [ἐκ τοῦ

Αὐτοέντης, ου (ὁ). Π. αὐθέντης, αὐτόχειρ.

;Αὐτοεξία (ἡ). τὸ ἔχειν (κατέχειν) ἑαυτόν, ἐγκράτεια, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Εὐταξία.

Αὐτοεξουσία (ἡ), = Αὐτεξουσιότης.

Αὐτοετεὶ καὶ Αὐτόετες, ἐπίρ. τοῦ

Αὐτοετής, έος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ὁ γενόμενος ἢ πράττων τι ἐντὸς τοῦ ἔτους » Πρόβατον καὶ αἶξ αὐτοετὲς ὀχεύεται καὶ κύει, « Ἀρστ.

Αὐτοζήμιος (ὁ, ἡ). ὁ τιμωρῶν (ἢ ἐπιζήμιος εἰς) ἑαυτόν.

Αὐτοζήτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐρχόμενος (εὑρισκόμενος) χωρὶς νὰ ζητηθῇ.

Αὐτοζωή (ἡ). ἡ καθαυτὸ καὶ κατ' ἐξοχὴν ζωή.

Αὐτόζωος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ἐν ἑαυτῷ τὴν ζωήν.

Αὐτοθαΐς, ΐδος (ἡ). Θαΐς αὐτόχρημα (ἀπαράλλακτη).

Αὐτοθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ θανατωθεὶς ἀφ' ἑαυτοῦ, αὐτόχειρ.

Αὐτόθε, ἐπίρ. ἀντὶ Αὐτόθεν.

Αὐτοθελεὶ, ἐπίρ. Αὐτοθελήτως, οἰκειοθελῶς, [ἐκ τοῦ

Αὐτοθελής, έος (ὁ, ἡ) ὁ ἐνεργῶν ἢ γινόμενος αὐτοθελήτως· ἑκούσιος.

Αὐτοθέμεθλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ θεμελιωθεὶς ἢ χρησιμεύων εἰς ἑαυτὸν ὡς θεμέλιον.

Αὐτόθεν [αὐτός], ἐπίρ. (Τοπ.). Ἀπ' αὐτοῦ (Ἀπ' ἐδῶ, Ἀπ' ἐκεῖ) ὅπου εἶναι χωρὶς νὰ μετατοπίσῃ. 2) (Χρον.) εὐθὺς ἀπὸ τώρα (ἀπὸ τότε), ἀπ' αὐτὴν (ἐκείνην) τὴν ἰδίαν στιγμήν· ἀμέσως, ἐν τῷ ἅμα. 3) (Τρπ.) ἐκ τοῦ προχείρου, οἴκοθεν, ἀφ' ἑαυτοῦ.

Αὐτόθεος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (αὐτόχρημα) θεῖος. ||. (οὐσ.) ὁ μόνος καθαυτὸ ἢ ἀληθὴς θεός.

Αὐτόθηκτος (ὁ, ἡ), Π. (σίδηρος) ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ κοπτερὸς (ἀκονισμένος), (χωρὶς νὰ λάβῃ δηλ. τὴν διὰ τοῦ πυρὸς βαφήν).

Αὐτοθήριον (τό). θηρίον αὐτόχρημα.

Αὐτόθι [αὐτός], ἐπίρ. Αὐτοῦ (ἐδῶ ἢ ἐκεῖ).

Αὐτόθροος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. θροέω] ὁ προφερθεὶς ἀπὸ τὸ ἴδιον στόμα τινός.

Αὐτοῖο, Π. ἀντὶ Αὐτοῦ, γεν. καὶ

Αὐτοῖσι(σιν), Π. ἀντὶ Αὐτοῖς, δοτ. πλθ τοῦ Αὐτός.

Αὐτοκάβδαλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δάλως, [αὐτ. κάβος;]. (κυρ.) Ζυμωμένος (ἢ τρπ. Καμωμένος, Συνθεμένος) ἐκ τοῦ προχείρου καὶ ὅπως ἔτυχεν, αὐτοσχέδιος, εὐτελής, εὐτιδανός, (παρβλ. Αὐτολήκυθος).

Αὐτοκάθαρσις, εως (ἡ). (ἐκκλησ.) ἡ καθαυτὸ κάθαρσις, ἡ πηγὴ παντὸς (ψυχικοῦ) καθαρισμοῦ.

Αὐτόκαλος (ὁ, ἡ). ὁ καθαυτὸ ἢ φύσει καλὸς (ὡραῖος ἢ ἀγαθός).

Αὐτοκασιγνήτη (ἡ) καὶ

Αὐτοκασίγνητος (ὁ), Π. ἀντὶ Αὐτάδελφος.

Αὐτοκατάκριτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ καταδικαζόμενος.

Αὐτοκατασκεύαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως) κατεσκευασμένος, ἀχειροποίητος.

Αὐτοκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. κέλευθος]. ὁ ὑπάγων (ὁδοιπορῶν) ἀφ' ἑαυτοῦ, αὐθόρμητος.

Αὐτοκέλευστος (ὁ, ἡ) ὁ χωρὶς προσταγῆς (κελεύσεως) ἄλλου γινόμενος ἢ πράττων τι, αὐθόρμητος, Αὐτεπίτακτος.

Αὐτοκελής, έος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Αὐτοκέλευστος.

;Αὐτοκέρας, ἀντὶ Αὐτόκρας.

Αὐτοκέραστος (ὁ, ἡ), = Αὐτόκρατος.

Αὐτοκέφαλος (ὁ, ἡ), (μτγν. καὶ ἐκκλησ.) αὐτεξούσιος, μὴ ἔχων ἀνώτερον (κεφαλήν). || (οὐδ.) Αὐτοκέφαλον (τό), ἡ καθαυτὸ κεφαλὴ (πρὸς διαστολὴν τῆς ὑποτιθεμένης ὡς τοιαύτης).

Αὐτοκινησία καὶ

Αὐτοκίνησις, εως (ἡ). αὐθόρμητος κίνησις, [ἐκ τοῦ

Αὐτοκίνητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. 'Ο ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος, ὄχι ἑτεροκίνητος.

Αὐτόκλαδος (ὁ, ἡ). καθὼς εἶναι μὲ (ὅλα του) τὰ κλαδιά.

Αὐτόκλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. 'Ο ἀφ' ἑαυτοῦ προσκαλεσμένος, (δηλ.) ἐρχόμενος ἀκάλεστος.

Αὐτοκμής, ῆτος καὶ

Αὐτόκμητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως ἢ ἐκ τοῦ προχείρου) καμωμένος, ἀχειροποίητος ἢ αὐτοσχέδιος.

Αὐτόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φυσικὴν κόμην (μαλλιά). 2) (ἐπιῤῥηματ.) καθὼς εἶνε μὲ (ὅλα του) τὰ μαλλιὰ ἢ τὰ φύλλα.

Αὐτοκραής, έος (ὁ, ἡ) καὶ

Αὐτόκρας, ατος (ὁ, ἡ, τό), = Αὐτόκρατος.

Αὐτοκράτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Αὐτοκράτωρ, αὐτοκρατόρισσα.

Αὐτοκρατής, έος (ὁ, ἡ). = Αὐτοκράτωρ· Αὐτεξούσιος. ||. » Τὸ αὐτοκρατές, « ἡ αὐτεξουσιότης, τὸ αὐτεξούσιον.

Αὐτοκρατορεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Γίνομαι, Διοικῶ ὡς) αὐτοκράτωρ.

Αὐτοκρατορία (ἡ). ἡ δύναμις (ἡ ἀξία, καὶ ἡ ἐπικράτεια) τοῦ αὐτοκράτορος, μοναρχία ἀπόλυτος.

Αὐτοκρατορικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ) -ικῶς. 'Ο ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος ἀπὸ) αὐτοκράτορα. ὁ κλίνων (ἐπιῤῥεπὴς) πρὸς αὐτοκρατορίαν.

Αὐτοκρατορίς, ίδος (ἡ). (κυρ. πόλις) καθέδρα αὐτοκράτορος.

Αὐτόκρατος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως) συγκερασμένος, (κυρ. οἶνος) ἀδύνατος (ἐλαφρός), ὅ,που δὲν σηκόνει νερόν· (ἐν γέν. 2) = Εὔκρατος, μέτριος.

Αὐτοκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ) ὁ ἐξουσιάζων, (κρατῶν) ἑαυτοῦ ἢ δι' ἑαυτοῦ· ἀνεξάρτητος· (πρέσβυς, στρατηγὸς) πληρεξούσιος, ἀνυπεύθυνος, μὴ ὑπεξούσιος, αὐτεξούσιος, (ἡγεμὼν) μονάρχης, ἀπόλυτος. (Λατ.) ἰμπεράτωρ. » Μάχη —, « Θκ., καθ' ἣν ἕκαστος μάχεται ὅπως θέλῃ. » Λογισμῷ αὐτοκράτορι, « αὐτ., ἐπιμόνως, ἀμεταπείστως.

Αὐτοκρηής, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Αὐτοκραής.

Αὐτόκριτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑφ' ἑαυτοῦ κριθεὶς (ἀποφασισθεὶς [ἐπὶ ὀνείρ.] ξεσιαλυθείς).

Αὐτόκτητος (ὁ, ἡ). ἰδιόκτητος.

Αὐτόκτιστος (ἢ Π.) -κτιτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑφ' ἑαυτοῦ (δηλ. ὑπὸ τῆς φύσεως) κτισθείς, ἀχειροποίητος.

Αὐτοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτείνω (Φονεύω) τὸν ἑαυτόν μου, γίνομαι -

Αὐτόκτονος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -κτόνως. 'Ο φονεύσας ἑαυτὸν ἢ ἄλλον ἰδιοχείρως, αὐτόχειρ. 2) (πλθ.) = Ἀλληλοκτόνος.

Αὐτοκυβερνητεὶ(τί), ἐπίρ. Κυβερνῶν (Διοικῶν τὸ πλοῖον ἢ τὸ ἅμαξι) ἀτός τυ, χωρὶς κυβερνήτην ἢ ἡνίοχον.

Αὐτόκυκλος (ὁ). ὁ μαθηματικὸς (κατ' ἰδέαν) κύκλος, τὸ ἰδανικὸν τοῦ κύκλου.

Αὐτοκύλιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ κυλισθεὶς (μετατοπισθείς).

Αὐτοκύριος (ὁ, ἡ), = Αὐτεξούσιος, Αὐτοδέσποτος. 2) (θλγ.) ὁ καθαυτὸ (φύσει) κύριος, ὁ θεός.

Αὐτόκωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μόνα (χωρὶς κρέας δηλ.) τὰ κῶλα (μέλη τοῦ σώματος), λιγνός, ἄπαχος, (κοιν.) πετσὶ καὶ κόκκαλον.

Αὐτόκωπος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. σπαθὶ) ἔχον ὁλοσίδηρον (ὄχι προσθετὴν δηλ.) τὴν κώπην, ἢ (ἐπιῤῥηματ.) καθὼς εἶναι μὲ (ὅλην) τὴν κώπην (τὴν λαβήν).

Αὐτολάλητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαλῶν (ὁμιλῶν) μόνος του μὲ τὸν ἑαυτόν του.

Αὐτολεξεὶ, ἐπίρ. Κατὰ λέξιν, μὲ τὰς αὐτὰς λέξεις, λέξιν πρὸς λέξιν.

Αὐτολετήρ (ὁ), Π. [αὐτ. ὄλλυμι], = Αὐτόχειρ, Αὐτοκτόνος, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ » Αὐτ' ὀλετήρ.

Αὐτολήκυθος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σηκόνων, κουβαλῶν) ἀτός τυ τὴν λήκυθον (τὸ 'λαδικόν) εἰς τὸ γυμνάσιον, (δηλ.) ἢ πτωχὸς ἢ φιλάργυρος ῥυπαρός, (ἐπμ.) παράσιτος, ἢ μηδὲν ἄλλο ἔχων παρὰ τὴν λήκυθον, (ἐπμ.) ἕτοιμος διὰ κάθε τι, πρόχειρος, (παρβλ. Αὐτοκάβδαλος).

Αὐτολίθινος καὶ

Αὐτόλιθος (ὁ, ἡ). αὐτόχρημα πέτρινος· (συνκδχ.) σκληρότατος.

Αὐτολόγος (ὁ). (θλγ.) αὐτὸς ὁ Υἱὸς ἢ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Αὐτολόχευτος(ὁ, ἡ), Π. = Αὐτογέννητος(1).

Αὐτόλυκος (ὁ). ὁ καθαυτὸ (αὐτόχρημα, ἀπαράλλακτος) λύκος.

Αὐτολυρίζων, οντος (ὁ). ὁ παίζων ἀτός τυ τὴν λύραν, (μόν. εἰς τὴν παροιμ.) » Ὄνος —, « Λκ.

Αὐτομάθεια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Αὐτομαθής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) - θῶς. 'Ο μαθὼν ἢ μανθάνων τι ἀφ' ἑαυτοῦ (χωρὶς διδάσκαλον), Αὐτοδίδακτος.

Αὐτομαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι -

Αὐτομάρτυς, υρος (ὁ, ἡ). ὁ μαρτυρῶν αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ.

Αὐτοματεὶ(τί), καὶ

Αὐτομάτην, ἐπίρ. = Αὐτομάτως.

Αὐτοματία (ἡ), = Αὐτοματισμός. 2) (ἐπιθ.) ἡ θεὰ τοῦ αὐτομάτου, ἡ Τύχη.

Αὐτοματίζω, Μ. ίσω. Πράττω τι αὐτόματος (αὐθόρμητος).

Αὐτοματισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ αὐτοματίζειν. 2) τὸ νὰ γίνεταί τι αὐτομάτως.

Αὐτόματος [αὐτ. μαίομαι], ος καὶ Π. η, ον. 'Ο γινόμενος (συμβαίνων ἢ ἐνεργῶν) ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ κατὰ τύχην, αὐθόρμητος· αὐτόκλητος· αὐτοφυής· αὐτοσχέδιος, κτλ. » Τὸ αὐτόματον (ἢ κρ.) » Ταὐτόματον,« ἡ τύχη, ἢ τυχηρὸν συμβεβηκός, περιστατικόν, ἢ μηχάνημα (ἄγαλμα κτλ.) αὐτοκίνητον. » Αὐτόματος θάνατος, « ὁ φυσικός, (καὶ ἐπίρ.) » Ἐκ (»Ἀπὸ) τοῦ αὐτομάτου,« = Αὐτομάτως.

Αὐτοματουργός (ὁ). ὁ κατασκευάζων αὐτόματα (μηχανήματα αὐτοκίνητα).

Αὐτομάτως, ἐπίρ. Αὐθορμήτως ἀφ' ἑαυτοῦ· κατὰ τύχην, ἐκ φύσεως.

Αὐτομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι αὐτοπροσώπως, (κυρ.) δικηγορῶ αὐτὸς ὑπὲρ ἐμαυτοῦ.

Αὐτομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς μητρός. ||. (οὐσ. θηλ.) αὐτὴ ἡ μήτηρ, αὐτόχρημα (γνησία) μήτηρ.

Αὐτόμοιρος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ λαβὼν μόνος αὐτὸς (καὶ ὄχι ἄλλος) μερίδιον.

Αὐτομολέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ προθετ.) Γίνομαι αὐτόμολος, (ἐν γέν.) ὑπάγω πουθενὰ (παραδίδομαι εἴς τι) αὐθόρμητος.

Αὐτομόλησις, εως καὶ

Αὐτομολία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ αὐτομολεῖν, τὸ νὰ γένῃ τις αὐτόμολος. ||. (οὐσ.) Αὐτομολίαι (αἱ), αἱ παραφυάδες (τὰ κωλυβρίζια) τῆς ἀμπέλου κτλ.

Αὐτόμολος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -μόλως [αὐτ. μολεῖν], (ἐν γέν.) 'Ο ὑπάγων πουθενὰ οἰκειοθελῶς, (κυρ. δὲ) ὁ λειποτακτῶν ἢ καταφεύγων πρὸς τοὺς ἐχθρούς.

Αὐτόμορφος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ.) ἄγαλμα (λίθ.) αὐτοφυές, πελεκημένον ἀμέσως ἀπὸ τὸν βράχον.

Αὐτόνεκρος (ὁ, ἡ). αὐτόχρημα νεκρός.

Αὐτονομέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εἶμαι αὐτόνομος, διοικοῦμαι κατα τοὺς ἰδίου μου νόμους.

Αὐτονομία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Αὐτόνομος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) νόμως. 'Ο διοικούμενος μὲ ἰδικούς τυ νόμους, ἐλεύθερος, ἀνεξάρτητος. 2) (ἐπὶ ζώων) ὁ βόσκων ἐλευθέρως (χωρὶς ποιμένος).

Αὐτονυκτὶ, ἐπίρ. Κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα.

Αὐτονυχεὶ(χί), Π. = τῷ προηγ. 2) μὲ τὰ ἴδιά του 'νύχια.

Αὐτόξυλος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ ἁπλοῦν ξύλον, πρόσυχος· ἢ ἀπὸ ἓν κομμάτι ξύλον, μονόξυλος· ἢ καθὼς εἶνε μὲ τὸ ξύλον, σύξυλος.

Αὐτοουδέτερον (τό), (γρμτ.) καθαυτὸ (ἀπολύτως) οὐδέτερον.

Αὐτοπαγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως δηλ.) κτισμένος, αὐτοφυής, ἀχειροποίητος· ἢ ὁ αὐτομάτως πηγάζων.

Αὐτοπάθεια (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ αὐτοπαθοῦς.

Αὐτοπαθής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -παθῶς. 'Ο πάσχων (αἰσθανόμενος) ἢ παθὼν αὐτος ἀμέσως ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ τι, (ἐπμ.) πληροφορημένος (πεπεισμένος) εκ πείρας, Αὐτόπειρος. (γρμτ.) ὁ συγκεντρόνων ἢ μεταβιβάζων εἰς ἑαυτὸν τὴν ἐνέργειαν.

Αὐτοπαθητικός, ή, όν. (γρμτ.) 'Ο ἔχων ἀφ' ἑαυτοῦ παθητικὴν σημασίαν (ἂν ἢ σχηματίζεται ἐνεργητικῶς).

Αὐτόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθαυτὸ (γνήσιος) παῖς.

†Αὐτοπάμων, ονος (ὁ, ἡ), [αὐτ. πέπαμαι] = 'Επίκληρος, μονος κληρονόμος.

Αὐτοπαράκλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (χωρὶς παρακλήσεως) πράττων τι.

Αὐτοπάρακτος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ) -ράκτως. 'Ο αὐτος ὑφ' ἑαυτοῦ παραχθεὶς εἰς τὸ εἶναι.

Αὐτοπαραξία (ἡ). ἡ ἰδιότης (ἡ δύναμις) τοῦ παράγειν ἑαυτον.

Αὐτοπάτωρ, ορος (ὁ). ὅςτις εἶνε αὐτὸς ἑαυτοῦ πατήρ.

Αὐτόπειρος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων τι ἐξ ἰδίας πείρας, (παρβλ. Αὐτοπαθής). ||. »Τὸ αὐτόπειρον, « ἀντὶ 'Η αὐτοπειρία.

Αὐτοπεποίθητος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πεποίθησιν ἐν ἑαυτῷ (πεπεισμένος οἴκοθεν) περί τινος. »Γνωμη—,« Σύγκελλ., (Γαλλ.) suffisance.

Αὐτοπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. πῆμα]. ὁ βλάπτων ἑαυτον.

Αὐτόπιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀξιόπιστος, μὴ χρῄζων ἐξωτερικῆς πιστοποιήσεως.

Αὐτόπλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως) πλεγμένος.

Αὐτοποδητὶ καὶ Αὐτοποδὶ, ἐπίρ. Μὲ τὰ ἴδιά του πόδια, (δηλ) πεζός.

Αὐτοποδία (ἡ). τὸ νὰ περιπατῇ (ταξειδεύῃ) τις μὲ τὰ ποδάριά τυ (πεζός). ||. (ἡ δοτ.) Αὐτοποδίᾳ, ἐπίρ. = Αὐτοποδί.

Αὐτοποιητικός, ή, όν. 'Ο παράγων (παρα-

σήνων, κατασκευάζων) ὄχι τὸ ὁμοίωμα τοῦ πράγματος ἀλλ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Αὐτοποίητος (ὁ, ἡ). ὁ αὐτόθεν (ἐκ τοῦ προχείρου) καμωμένος, αὐτοσχέδιος, πρόστυχος.

Αὐτοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ποιῶν τι, ἢ 2) (πθ.) ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ποιηθεὶς, αὐτοφυής.

Αὐτοπόκιστος καὶ

Αὐτόποκος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) ὁ ἀπὸ ἀδούλευτο μαλλὶ καμωμένος, ἢ καθὼς εἶνε μὲ τὰ μαλλιὰ (μὲ τὸ χνοῦδι), ἀκούρευτος, (ἐν γέν.) πρόστυχος.

Αὐτόπολις, εως (ἡ). πόλις αὐτόνομος (ἀνεξάρτητος) ἡ ἀποτελοῦσα καθ' ἑαυτὴν κράτος (δημοκρατίαν).

Αὐτοπολίτης, ου (ὁ). πολίτης αὐτοπόλεως.

Αὐτοπόνητος καὶ

Αὐτόπονος (ὁ, ἡ), = Αὐτόκμητος.

Αὐτοπόρφυρος (ὁ, ἡ), = Ὁλοπόρφυρος.

Αὐτόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν ἢ δυνάμενος νὰ περιπατῇ πεζὸς (αὐτοποδὶ) ἢ οἰκειοθελῶς, (Ἀκ. Τίμ.).

Αὐτοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰδιοπραγέω, (κοιν.) κυττάζω τὴν δουλειάν μου. 2) ζῶ κατ' ἀρέσκειαν (ὅπως θέλω), εἶμαι ἀνεξάρτητος (αὐτεξούσιος).

Αὐτοπραγία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις ὅπως θέλοι, αὐτεξουσιότης, ἐλευθερία, (παρβλ. Ἰδιοπραγία).

Αὐτοπραγματεύτως, ἐπίρ. Αὐτοσχεδίως, ἐκ τοῦ προχείρου, ἀτέχνως, ἀκαλλωπίστως.

Αὐτόπρεμνος (ὁ, ἡ), [αὐτ. πρέμνον]. Καθὼς εἶνε μὲ (ὅλαις) ταῖς ῥίζαις, σύρριζος.

;Αὐτοπρεπής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γνωρίζων τί τοῦ πρέπει.

Αὐτοπροαίρετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ρέτως. Ὁ πράττων (ἐκλέγων, ἀποφασίζων) τι κατ' ἰδίαν προαίρεσιν, (ἢ πθ.) ὁ πραχθεὶς (ἀποφασισθεὶς) ἐλευθέρως (αὐτοθελήτως), (ἐν γέν.) ἑκούσιος, αὐθαίρετος.

Αὐτοπρόνοια (ἡ), (ἐκκλησ.) αὐτὴ ἡ ἰδία θεία πρόνοια.

Αὐτοπρόσωπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -σώπως. Ὁ παριστάνων εἰς τὸ θέατρον χωρὶς προσωπείου ἢ μὲ προσωπεῖον ὅμοιον τοῦ κωμῳδουμένου. 2) ὁ ὁμιλῶν ἢ παρρησιαζόμενος ὁ ἴδιος ἀμέσως πρόσωπον πρὸς πρόσωπον (ὄχι δι' ἐπιστολῆς ἢ ἀπεσταλμένου). ||. (οὐσ.) Αὐτοπρόσωπον (τὸ), (ἐνν. σύγγραμμα) ὅπου ὁ συγγραφεὺς δὲν εἰσάγει πρόσωπα λαλοῦντα ἀλλ' ὁμιλεῖ ὁ ἴδιος, (παρβλ. Αὐτοδιήγητος).

Αὐτοπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι -

Αὐτόπτης, ου (ὁ). ὁ βλέπων ἢ ἰδών τι ἀτός του μὲ τὰ ἴδιά του ὄμματα.

Αὐτοπτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ προερχόμενος ἀπὸ) αὐτόπτην.

Αὔτοπτος (ὁ, ἡ). ὁ ὀφθεὶς αὐταῖς ὄψεσιν, (ὅθεν ||. »Ἐπ' αὐτόπτῳ, = Ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Αὐτοπυρίας, ου (ὁ), (ἄρτος) ψημένος ἐκ τοῦ προχείρου εἰς τὰ κάρβουνα, = Ἀποπυρίας.

Αὐτοπυρίτης, ου καὶ

Αὐτόπυρος (ὁ, ἡ), [αὐτ. πυρός]. (ἄρτος) καμωμένος ἀπὸ ἀκοσκίνιστον (καθὼς εἶνε μὲ τὰ πίτυρα) ἀλεῦρι, (κοιν.) χονδρὸν (πρόστυχον) ψωμί.

Αὐτοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (δηλ.) λιανοπωλῶν ἀτός τυ (κοιν. ἀπὸ πρῶτον χέρι) τὰ προϊόντα τῶν ἰδίων τυ κτημάτων ἢ τὰ ἐργόχειρά του, (παρβλ. Μεταβολεύς).

Αὐτοπωλική (ἡ), (ἐνν. τέχνη), τὸ ἔργον τοῦ αὐτοπώλου.

Αὐτορέγμων, ονος καὶ

Αὐτόρεκτος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. ῥέζω] ὁ πράξας ἢ πραχθεὶς αὐτοχειρί.

Αὐτόροφος (ὁ, ἡ). ὁ σκεπασμένος μὲ φυσικὴν (αὐτοφυῆ) ὀροφήν.

Αὐτόρριζος (ὁ, ἡ), ἐξήγ. τοῦ Αὐτόπρεμνος, Πρόρριζος. 2) Π. ὁ ἔχων φυσικὰς ῥίζας (θεμέλια), ἀποτελῶν ἓν σῶμα μὲ τὸ μέρος ὅπου εἶνε ῥιζωμένος.

Αὐτορριφής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ῥιπτόμενος (πίπτων) ἀφ' ἑαυτοῦ

Αὐτόρρυ(καὶ Π. ρυ)τος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως) ῥέων.

Αὐτὸς [αὖ, †τός, ἢ αὖτε ὅς], ἡ, ὁ. Ἀντνμ. (ἀναπληροῦσα παρὰ τοῖς λογογρφ. κυρ. μὲν τὸ γ΄. ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ ά. καὶ β΄. πρσ. τῆς προσωπικ. ἢ πρωτοτύπου). »Σημανθέντων δὲ τούτων τῷ Ἀστυάγει, ἐκβοηθεῖ καὶ αὐτὸς ἢ ὁ υἱὸς αὐτοῦ,« Ξεν. »Τί με, σπεύδοντα καὶ αὐτὸν, ὀτρύνεις;« Ὅμ. »Οὔ τοι γε νόου καὶ αὐτὴ δεύεαι,« Ὀδ. Η. 2) (ὡς ἐπίθ.) ὁ ἴδιος, (κοιν.) ἀτός του (καὶ ὄχι ἄλλος) (μὲ κάποιαν ἔμφασιν). »Αὐτὸς ἔφα,« Παρ. »Οὐδ' αὐτῆς Ἑκάβης,« Ἰλ. Ζ. (καὶ μὲ τὰς πρωτοτ. ἀντνμ.) »Αὐτὸς ἐγὼ (ἐκεῖνος κτλ.),« Αξ. »Ὁ δ' αὐτὸς ἐγὼ ἤλυθον,« Ὀδ. Φ. (καὶ μὲ τὰς κτητ.) »Ἐμὸν αὐτοῦ πρᾶγμα,« Εὐρ. »Τούς γ' αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους οὐκ ἐῶ θάπτειν,« Σοφ. (ἢ μὲ τὰ τακτ. ὀνόμ. κατ' ἄλλην ἐκλχ.) »Ὧν ἦρχε Δωριεὺς τρίτος (πέμπτος, δέκατος κτλ.) αὐτός,« Θκ., δηλ. αὐτὸς (ἐνν. πρῶτος) μὲ ἄλλους δύο (τέσσαρας, ἐννέα κτλ.). 3) μόνος, ἀτός τυ (ὄχι μὲ ἄλλυς ἢ δι' ἄλλυ), αὐτὸς ἀμέσως, αὐτοπροσώπως ἢ αὐθορμήτως. »Οὐδεὶς ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός,« Θγν. »Ὄφρ' ὅρκια τάμῃ αὐτός,« Ἰλ. Γ. »Αὐτός περ ἐὼν, Ἰλ. Θ. »Ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω,« Ἰλ. Ρ. »Καί τοι Ἰησοῦς αὐτὸς οὐκ ἐβάπτιζε,« Γρφ. »Αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν,« Πλάτ. »Ὡς ἐν ἡμῖν αὐτοῖς εἰρῆσθαι,« αὐτ. (ἢ παραλλ.) »Αὐτὸς κτήσατο οἶος,« Ὀδ. Ξ. 4) (ἐνάρθρως, παρὰ Π. δὲ σπν. καὶ ἀνάρθρ.) ὁ αὐτὸς (ἡ αὐτὴ, τὸ αὐτὸ καὶ [κρ.] ταὐτό). Ὁ ἴδιος (ἡ ἰδία κτλ.), ἀπαράλλακτος, ὅμοιος. »Τὴν αὐτὴν ἰδεῖν ὄψιν ἐν τῇ αὐτῇ νυκτί,« Ἀθ. »Ὁ αὐτός εἰμι τῇ γνώμῃ,« Θκ. »Ὅτε ἔγραφον τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ταύτην,« Ἰσκρ. »Ἀνὴρ ὅδ' οὐκέτ' αὐτός,« Σοφ. »Ἐλευσόμεθα αὐτὰ κέλευθα,« Ἰλ. Μ. »Ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδὸν, ἥν περ οἱ ἄλλοι,« Ὀδ. Θ. (ἢ μὲ δοτ.) »Τὸν αὐτὸν φίλον τε καὶ ἐχθρὸν νομιζέτω πᾶς τῇ πόλει,« Πλάτ. (καὶ ἐπιρρηματ.) »Ἐν ταὐτῷ (ἐνν. χρόνῳ), ||. »Εἰς (»Ἐπὶ »Κατὰ) τὸ αὐτὸ (ἐνν. μέρος) γενόμενοι,« Αξ. »Ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφερον,« Θκ. »Αὐτὸ δὴ τοῦτο,« Συν., ἴσια-ἴσια τοῦτο. »Οἱ συρφετώδεις ἢ, αὐτὸ τοῦτο, ἰδιῶται,« Αχ., αὐτόχρημα. ||. (ἢ κατὰ δοτ. ἐλλ. τῆς Σὺν) »Αὐτῇ κεν γαίῃ, αὐτῇ τε θαλάσσῃ,« Ἰλ. Θ. »Αὐτῇσι ῥίζῃσι,« Ἰλ. Ι., (κοιν.) καθὼς ἦτον μὲ ταῖς ῥίζαις, σύρριζον. »Αὐταῖς λέξεσι,« Πλ., μὲ αὐτὰς τὰς (ἰδίας) λέξεις. »Ὤχετο αὐτόθεν (ἀπὸ τοῦ δεσμωτηρίου) αὐταῖς πέδαις,« Δμ. (ἐνίοτε προστίθεται καὶ ἡ πρόθ.) »Ἀνόρουσεν αὐτῇ σὺν φόρμιγγι,« Ἰλ. Ι. ||. (οἱ Κωμ. μεταχειρίζονται ἐνίοτε τὸ παρθτ.) Αὐτότερος, -ότατος (πρὸς πλειοτέραν ἐπίτασιν τῆς συγκρίσεως) ||. (ἡ γεν.) Αὐτοῦ (ἐλλ. τῆς Ἐπὶ, ἐκλαμβ. ἀντὶ) ἐπίρ. (Τοπ.) Ἐδῶ (Ἐκεῖ) ὅπου. ||. (δασυν. εἰς τὰς πλαγ. πτ. ἐπέχει τόπον τοῦ) Ἑαυτοῦ, -τῷ, -τὸν κτλ. »Αὐτὸς καθ' αὑτὸν,« Αξ. (ἴδε Ἑαυτοῦ).

Αὐτόσαρκες, ων (οἱ, αἱ). (ἐκκλησ.) αὐτόχρημα σάρκες, ὅλως διόλου σαρκικοὶ, φροντίζοντες μόνον διὰ τὸ σῶμά των.

Αὐτόσε, ἐπίρ. (Τοπ. κινήσ.). Αὐτοῦ. ἐκεῖ. πρὸς αὐτὸ (ἐκεῖνο) τὸ μέρος.

Αὐτοσίδηρος (ὁ, ἡ). ὅλος ἀπὸ σίδηρον.

Αὐτόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος ἐξ ἰδίων του, (ἴδε Αὐτόδειπνος καὶ Οἰκόσιτος).

Αὐτοσκαπανεύς, έως (ὁ). καθαυτὸ σκαφτιᾶς (γεωργός).

Αὐτοσκεύαστος καὶ

Αὐτόσκευος (ὁ, ἡ). ὁ αὐτόθεν (ἐκ τοῦ προχείρου, ἀτέχνως) κατεσκευασμένος.

;Αὐτόσκηνος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀπόσκηνος.

Αὐτόσκωμμα (τὸ). καθαυτὸ (χαρίεν δηλ. ἢ εὐφυὲς) σκῶμμα.

Αὐτοσοφία (ἡ). αὐτὴ ἡ ἰδία (ἢ καθαυτὸ) σοφία.

Αὐτόσπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ὑπὸ τῆς φύσεως σπαρμένος.

Αὐτόσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. σεύω]. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐρχόμενος ἢ γινόμενος, αὐθόρμητος.

Αὐτοσταδία (ἡ). (κυρ. μάχη) ἡ ἐκ τοῦ συνεγγυς (ἐκ τοῦ συστάδην), (κοιν.) σπαθὶ μὲ σπαθί.

Αὐτόστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φυσικὴν (ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ἐκ τοῦ προχείρου καμωμένην) στέγην, ἢ 2) καθὼς εἶνε μὲ (ὅλην) τὴν στέγην.

Αὐτόστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ στοιχῶν (ἀκολυθῶν) ἑαυτῷ, (δηλ.) ἰδιόρρυθμος, ἀκοινώνητος, ἄσχετος, μεμονωμένος.

Αὐτόστολος (ὁ, ἡ). ὁ πλέων (στελλόμενος, κινῶν διὰ ταξεῖδι) μόνος καὶ ἀπροετοίμαστος, ὢν (ἐπμ.) καὶ ναύτης καὶ ἐπιβάτης ὁ αὐτός, (παρβλ. Αὐτερέτης καὶ Ἰδιόστολος).

Αὐτόστονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στενάζων ἑαυτὸν ἢ καθ' ἑαυτόν.

Αὐτοστράτηγος (ὁ). ὁ καθαυτὸ (πληρεξούσιος δηλ.) στρατηγός.

;Αὐτόστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐπιστηριζόμενος εἰς) αὐτοφυεῖς στύλους, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Αὐτόστολος).

Αὐτοσφαγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ σφαγεὶς αὐτοχειρὶ ὑφ' ἑαυτοῦ ἢ ὑπὸ τῶν οἰκείων τυ.

Αὐτοσχεδά, ἐπίρ. Π. = Αὐτοσχεδόν.

Αὐτοσχεδία (ἡ). (κυρ.) θηλ. τοῦ Αὐτοσχέδιος. ||. (οὐσ. ἢ ἐλλ. τοῦ μάχη) = Αὐτοσταδία. ||. (ἐπίρ.) »Ἐξ αὐτοσχεδίας,« ἐκ τοῦ προχείρου, ἀνετοίμως.

Αὐτοσχεδιάζω, Μ. άσω. Πράττω τι ἢ ὁμιλῶ αὐτοσχεδίως.

Αὐτοσχεδίασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπράχθη αὐτοσχεδίως.

Αὐτοσχεδιασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ αὐτοσχεδιάζειν.

Αὐτοσχεδιαστής, οῦ (ὁ). ὁ αὐτοσχεδιάζων.

Αὐτοσχεδιαστὶ, ἐπίρ. = Αὐτοσχεδίως.

Αὐτοσχεδιαστικός, ή, όν. Ὁ συνηθίζων ἢ δυνάμενος νὰ αὐτοσχεδιάζῃ. 2) = τῷ

Αὐτοσχεδίαστος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος αὐτοσχεδίως.

Αὐτοσχεδίην, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ (Κατ') αὐτοσχεδίαν, = Αὐτοσχεδόν.

Αὐτοσχέδιος [αὐτ. σχεδὸν ἢ σχέδη], ος ἢ α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος -

Αὐτοσχεδίως, ἐπίρ. Αὐτομάτως, ἐκ τοῦ προχείρου, χωρὶς προετοιμασίαν, ἀπρομελετήτως, μὲ βίαν, ὅπως τύχοι, (ἐπμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἀκρίτως, ἀτάκτως, ἀτέχνως κτλ.

Αὐτοσχεδὸν, ἐπίρ. Π. (πάντοτε ἐπὶ μάχης) ἐκ τοῦ πλησίον, (κοιν.) χέρι μὲ χέρι, σπαθὶ μὲ σπαθί. 2) (μὲ γεν.) = Σχεδὸν, πλησίον, σιμά. 3) (σπν. χ. πτ.) = Αὐτοσχεδίως· ἐν τῷ ἅμα, παρευθύς.

Αὐτότατος, η, ον, (Κωμ.) ὑπερθ. τοῦ Αὐτός.

Αὐτότεγος (ὁ, ἡ), Π. = Αὐτόστεγος.

Αὐτοτέλεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ αὐτοτελοῦς, ἐντέλεια, ὁλοκληρία.

Αὐτοτέλεστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκτελούμενος.

Αὐτοτελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ καθ' ἑαυτὸν τέλειος (ἐντελὴς, πλήρης). »Δίκη,« Αξ., ἡ ἀνέκκλητος. 2) ὁ τελειόνων (ἐπανερχόμενος δηλ.) εἰς ἑαυτὸν, (ἐπμ.) ἀτελείωτος. 3) ὁ τελῶν (πληρόνων φόρον) εἰς ἑαυτὸν, (δηλ.) ἀνεξάρτητος, αὐτεξούσιος ἢ πληρεξούσιος. »Ἱππεῖς αὐτοτελεῖς,« Αχ., οἱ τρεφόμενοι ἐξ ἰδίων. 4) ὁ ἐπαρκῶν ἑαυτῷ (μὴ ἔχων ἀνάγκην ἄλλου), αὐθύπαρκτος. »Αἰτίαι αὐτοτελεῖς,« Φλσφ., τὸ ἐναντ. τοῦ Συναίτιοι.

Αὐτοτελῶς, ἐπίρ. Ἐντελῶς, αὐτεξουσίως κτλ.

Αὐτότερος, α, ον, (Κωμ.) συγκρ. τοῦ Αὐτός.

Αὐτότεχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ μαθὼν τὴν τέχνην, αὐτοδίδακτος, φύσει ἐπιτήδειος.

Αὐτότης (ἡ), (Φλσφ.) = Ταυτότης.

Αὐτότοκος (ὁ, ἡ). εὐθὺς ἅμα γεννηθῇ ἢ καθὼς εἶνε μὲ τὰ τέκνα του. 2) (σπν.) ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ τεχθεὶς, αὐτογέννητος.

Αὐτοτραγικός, ή, όν. Αὐτόχρημα τραγικός.

Αὐτοτρίγωνον (τὸ). (μθμτκ.) τὸ κατ' ἰδέαν τρίγωνον, τὸ ἰδανικὸν τοῦ τριγώνου.

Αὐτότροφος (ὁ, ἡ). (ἀδκμ.) ἀντὶ Αὐτόσιτος.

Αὐτότυπος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ τύπον σχηματισμένος. 2) (σπν.) ὁ κτυπηθεὶς αὐτοχειρί.

Αὐτοῦ [ἴδε αὐτὸς], ἐπίρ. (Τοπ. στάσ.) Ἐδῶ (Ἐκεῖ, Εἰς τὸν αὐτὸν τόπον) ὅπου εἶμε (εἶσε, εἶνε). »Μή με παρὲξ ἄγε, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ,« Ὀδ. Ο. »Στῆτ' αὐτοῦ,« Ἰλ. Ζ. (καὶ παραλλ.) »Ἐνθάδε (»Τῇδ') αὐτοῦ,« Ἀρσφ. καὶ Πλάτ.

Αὑτοῦ (δασ.), ἀντὶ Ἑαυτοῦ, (ἴδε Αὐτὸς ἢ Ἑαυτοῦ).

Αὐτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δουλεύω (Κάμνω τὴν δουλειάν μου) μόνος μου, ἐργάζομαι ἰδιοχείρως.

Αὐτούργημα (τὸ). τὸ ἔργον τῶν ἰδίων χειρῶν τινος.

Αὐτούργητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως ἢ ἐκ τοῦ προχείρου) εἰργασμένος, πρόστυχος.

Αὐτουργία (ἡ). ἡ διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν ἐργασία, (ἐπμ.) κακοπάθεια, γύμνασις, (ἢ ἐπμ.) ἐμπειρία. »Φόνυ —,« Αἰσχλ., = Αὐτοχειρία.

Αὐτουργικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ Ὁ ἀγαπῶν) τὴν αὐτουργίαν. ||. (οὐδ.) »Αὐτουργικὸν,« περιληπτ. ἀντὶ Οἱ αὐτυργοὶ (γεωργοί).

Αὐτούργιον (τὸ). κτῆμα (ὑποστατικὸν) τὸ ὁποῖον δίδει ἀφ' ἑαυτοῦ εἰσόδημα, π. χ. ἐλαιὼν, ἁλυκὴ, κτλ.

Αὐτουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (δυλεύων) ἀτός του μὲ τὰ ἴδιά του χέρια, δυλευτής, ἐργάτης, (κυρ.) γεωργός. 2) (μὲ γεν.) ὁ πράξας (κατορθώσας) τι μόνος. »Φιλοσοφίας —,« Ξεν. »Αὐτουργῷ χειρί,« Σοφ., = Αὐτοχειρί. 3) (πθ.) = τῷ

Αὐτουργότευκτος (ὁ, ἡ), Π. = Αὐτούργητος.

Αὐτοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ καταφαγὼν ἑαυτὸν ἢ ὑφ' ἑαυτοῦ φαγωθείς.

Αὐτοφανῶς, ἐπίρ. = Προφανῶς, ὀφθαλμοφανῶς.

Αὐτόφι(φιν), Π. ἀντὶ Αὐτοῦ ἢ Αὐτῷ ἢ Αὐτοῖς, γεν. ἢ δοτ. (ἑν. καὶ πλθ.) τοῦ Αὐτός. ||. (ἐπίρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ τὰς προθ. Παρ', Ἐπ', Ἀπ') αὐτόφιν, = Αὐτόθι, Αὐτοῦ, ἀπ' αὐτοῦ.

Αὐτοφιλανθρωπία (ἡ). ἡ καθαυτὸ φιλανθρωπία.

;Αὐτοφίλαυτος (ὁ, ἡ). αὐτόχρημα (καθ' ὑπερβολὴν) φίλαυτος.

Αὐτόφλοιος (ὁ, ἡ). καθὼς εἶνε μὲ τὴν φλυδάν του, ἀξεφλούδιστος.

Αὐτοφόνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φόνως, = τῷ

Αὐτοφόντης, ου (ὁ), Π. ὁ αὐτοχειρὶ φονεύων ἢ ἑαυτὸν ἢ ἄλλον, = Αὐτόχειρ.

Αὐτόφορβος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. φέρβω], = Αὐτοφάγος.

Αὐτόφορτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορτωμένος (σηκόνων ἀτός του) τὸ ἴδιόν του φορτίον. (συνηθέστ. ἐπιρρηματ.) καθὼς εἶνε μὲ ὅλον τὸ φόρτωμα. »Αὐτόφορτον ἀπολωλέναι τὴν ναῦν,« Πλ.

Αὐτοφρόνησις, εως (ἡ). ἡ καθαυτὸ φρόνησις.

Αὐτοφρούρητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ φρουρούμενος, ἢ φρυρῶν (φυλάττων) αὐτὸς ἑαυτόν.

Αὐτοφυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως) γεννηθεὶς (φυτρώσας, αὐξήσας), αὐτόματος, φυσικὸς (ὄχι τεχνητὸς), ἀχειροποίητος, (ἐπμ.) ἀληθινὸς, ἄδολος, γνήσιος. »Καρπὸς (»Λιμὴν, »Χρυσὸς, »Δρόμος ἵππου κτλ.) —,« Θκ., Ξεν., Διόδ., Πλ. »Λουτρὸν (»Κάλλος. »Χρηστήριον κτλ.) αὐτοφυὲς,« Π. Αἰγ., Συν. »Αὐτοφυεῖς Ὁμηρίδαι,« Συν. ||. (τὸ οὐδ.) Αὐτοφυὲς, ἀντὶ ἐπίρ. Αὐτοφυῶς.

Αὐτόφυτος (ὁ, ἡ), = Αὐτοφυὴς ἢ 2) αὐτοῦ (εἰς τὸν τόπον) φυτρώσας (γεννηθεὶς), ἐντόπιος.

Αὐτοφυῶς, ἐπίρ. Φύσει, ἐκ φύσεως, αὐτομάτως· ἀληθῶς, γνησίως· καθαυτὸ, αὐτόχρημα.

Αὐτοφωνία (ἡ). ἡ καθαυτὸ (ἡ ἰδία) φωνή τινος, [ἐκ τοῦ

Αὐτόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν αὐτὸς ἀμέσως καὶ οὐχὶ δι' ἄλλου. »Χρησμὸς —,« Αχ., ὁ διδόμενος ἀπ' αὐτοῦ ἀμέσως τοῦ θεοῦ καὶ οὐχὶ διὰ τῶν ἱερέων.

Αὐτοφώρατος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ φωραθεὶς, αὐτέλεγκτος, αὐταπόδεικτος.

Αὐτοφωρεὶ (ρί), ἐπίρ. Ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Αὐτόφωρος (ὁ, ἡ), (κυρ. κλέπτης, φὼρ), ἐν γέν. δὲ παντὸς δήποτε ἐγκλήματος ἔνοχος) ὁ πιασθεὶς ἐπάνω εἰς τὸ ἔργον, (ὅθεν συνήθ.) »Ἐπ' αὐτοφώρῳ,« ἐπίρ., Ἐν ᾧ πράττει τις τὴν κλοπὴν (ἢ κάθε ἔγκλημα), (ἐπμ.) ἀναπολογήτως.

Αὐτόφως, ωτος (τὸ). (θλγ.) τὸ καθ' αὑτὸ φῶς, ἡ πηγὴ τοῦ φωτὸς, (τὸ ἅγιον Πνεῦμα).

Αὐτόφωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἔχων τὸ φῶς.

Αὐτόχαρις, ιτος (ἡ). καθαυτὸ (ὅλος) χάρις.

Αὐτόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (ἢ πράξας τι [σπν. δὲ καὶ πθ.] ὁ πραχθεὶς) ἰδιοχείρως, αὐτουργός. »Αὐτόχειρ τῆς μάχης,« Ἡρωδ. »Αὐτόχειρες τῶν ἀγαθῶν,« Ἰσκρ. »Αὐτόχειρες τὴν σκευὴν ἐρρίψαμεν,« Γρφ. »Αὐτόχειρ τοῦ φόνυ,« Πλάτ. (κυρ. δὲ χ. τῆς γεν.) »Αὐτόχειρ, = Αὐτοκτόνος, ὁ φονεύων ἑαυτὸν ἢ ἄλλον αὐτοχειρί. »Τοὺς αὐτόχειρας τῦ Καίσαρος,« Ἀππ. (ἢ ἐπίρ.) »Αὐτόχειρ κτείνειν,« Σοφ., ἀντὶ -

Αὐτοχειρὶ, ἐπίρ. Μὲ τὸ ἴδιόν του χέρι, ἰδιοχείρως.

Αὐτοχειρία (ἡ). τὸ πράττειν τι (καὶ αὐτὸ τὸ πραχθὲν) αὐτοχειρὶ, (κυρ. δὲ) αὐτοκτονία. ||. (συνηθέστ. κατὰ δοτ. καὶ ἐπίρ.) Αὐτοχειρίᾳ, = Αὐτοχειρί.

Αὐτοχειροτόνητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ χειροτονηθεὶς (ἐκλεχθεὶς, διορισθείς).

Αὐτοχερὶ, ἐπίρ. Π. Αὐτοχειρί.

Αὐτοχθὲς, ἐπίρ. Ἴσια-ἴσια χθές.

Αὐτόχθονος (ὁ, ἡ), Π. μὲ τὸν τόπον αὐτὸν, μὲ ὅλην του τὴν πατρίδα.

Αὐτόχθων, ονος (ὁ, ἡ), = Αὐτοφυής. »Ἑστία (»Πηγὴ) —,« Εὐστ. 2) αὐτοῦ εἰς τὴν χώραν (χθόνα) γεννημένος, ἐντόπιος (ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων), πολίτης ἐκ προγόνων (γνήσιος), (παρβλ. Γηγενής).

Αὐτοχόλωτος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. χολόομαι], ὁ ἀφ' (ἢ καθ') ἑαυτοῦ θυμόνων.

Αὐτοχορήγητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (οἰκειοθελῶς) χορηγηθεὶς (δοθεὶς, προμηθευθεὶς, ἑτοιμασθείς).

Αὐτοχόωνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Αὐτόχωνος.

Αὐτόχρημα, ἐπίρ. Αὐτὸ καθ' αὑτὸ τὸ πρᾶγμα (χρῆμα), τῷ ὄντι, καθαυτὸ, ἐντελῶς, ἀκριβῶς, ἀπαραλλάκτως. »Ὡς αὐτόχρημα αἱ μυῖαι,« Ἀρσδ., ἀπαράλλακτ καθώς.

Αὐτόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ φυσικόν του χρῶμα, χρωματισμένος ἐκ φύσεως, ἄβαφος.

Αὐτόχρυσος (ὁ, ἡ). ὁλόχρυσος.

Αὐτόχυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸν ἴδιόν του (τὸν φυσικὸν) χυμόν.

Αὐτόχυτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἐκ φύσεως) χυμένος ἢ χωνευμένος, αὐτοφυὴς, (παρβλ. καὶ

Αὐτοχώνευτος, ἐξήγ. τοῦ

Αὐτόχωνος (ὁ, ἡ), Π. [αὐτ. χῶνος]. ὁ αὐτόθεν (ἐκ τοῦ προχείρου) χωνευμένος, ὅπως ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ χωνευτήριον, ἀ-

κατέργαστος, ἡ μὴ χρήζων ἄλλης ἐργασίας, χυτός.
Αὐτοψεὶ(ψὶ), ἐπίῤ. Αὐταῖς ὄψεσι, μὲ τὰ ἴδιά του 'μμάτια.
Αὐτοψία (ἡ). τὸ νὰ γένῃ τις αὐτόπτης τινὸς πράγματος.
Αὐτοψυχὴ (ἡ). ἡ καθαυτὸ ψυχή.
Αὐτῶ, Δ. ἀντὶ Αὐτοῦ.
Αὐτῷ, δοτ. τοῦ Αὐτός.
Αὑτῷ (δασ.), ἀντὶ Ἑαυτῷ, (ἴδε Αὐτὸς καὶ Ἑαυτοῦ).
; Αὐτῴδης ἢ Αὐτώρης, εος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος ἢ ᾄδων
Αὔτως καὶ (Ἀττ.) Αὕτως (;), ἐπίῤ [αὐτος Αἰολ. ἀντὶ Αὐτὸς], Π. ἀντὶ Οὕτως. » Αὔτως ὅπως περ, « Σοφ., (κοιν.) ἔτσι καθὼς ἦτον. 2) (μὲ δοτ.) ὥσπερ, καθὼς, ὡς ἂν, ὁμοίως. » Γυναιξὶν αὔτως, « Ἀνκρ. 3) (συνήθ.) ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐκ φύσεως· (ἐπιμ.) μὲ ἁπλότητα (ἀφέλειαν) ἢ παρημελημένως, ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, χωρὶς λόγον ἢ αἰτίαν, ἀδιαφόρως, εἰς μάτην, ἔτσι τοῦ κακοῦ. » Λευκὸν ἔτ' αὔτως, « Ἰλ. Σ. ‖. » Ὡς δ' αὔτως, « ἀντὶ Ὡσαύτως δὲ, Ζ. Ὡσαύτως.
Αὐχαλέος, α, ον, Π. ὁ αὐχῶν (καυχώμενος), (κοιν.) καυχησιάρης.
Αὐχενίζω, Μ. ίσω. Συντρίβω ἢ Κόπτω τὸν αὐχένα, ἀποκεφαλίζω. 2) (ἰατρ.) σφίγγω τὸν αὐχένα τοῦ ζώου μὲ σχοινὶ (ἵνα τεντωθοῦν αἱ φλέβες πρὸς φλεβοτομίαν). 3) (τρπ. καὶ ἐλλ. ἢ ἀμιβτ.) φυσκονω, καμαρόνω.
Αὐχένιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐφαρμοζόμενος εἰς τὸν αὐχένα.
Αὐχενιστὴρ (ὁ), Π. ὁ αὐχενίζων (σφίγγων τὸν αὐχένα τινός).
Αὐχέω-ῶ, Μ. ήσω. Καυχῶμαι, μεγαλοῤῥημονῶ. 2) Π. φρονῶ, ὑποθέτω, (κοιν.) λέγω, [ἐκ τοῦ
Αὐχὴ ἢ Αὔχη (ἡ), Π. [εὔχομαι]. ἀντὶ Αὔχησις.
Αὐχήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Αὐχητικός.
Αὔχημα (τὸ), = Καύχημα, μεγαλαυχία. 2) Π. δόξα, φήμη.
Αὐχὴν, ένος (ὁ) (κυρ.) τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ λαιμοῦ, (συνκδχ.) ὁ λαιμὸς, (ὅθ. 2) ἰσθμὸς ἢ πορθμὸς, (ἐν γέν.) κάθε πέρασμα στενόν. 3) μέρος τοῦ πηδαλίου, (ἴσ. τὸ κοιν.) δοιάκι.
Αὔχησις, εως (ἡ), = Καύχησις, ἔπαρσις, οἴησις, μεγαλοῤῥημοσύνη κτλ.
Αὐχητικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων ἢ ἐμπνέων ἔπαρσιν, ὑπερήφανος, καυχησιάρης.
Αὐχμαλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Αὐχμῶν, Αὐχμηρός.
; Αὐχμάω (μόν. εἰς τὴν μτχ. Αὐχμῶν, ῶσα, ῶν) καὶ
Αὐχμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Φαίνομαι αὐχμηρὸς, [ἐκ τοῦ
Αὐχμὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Αὐχμός.
Αὐχμήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Αὐχμηρός.
Αὐχμηροκόμης, (ὁ). ὁ ἔχων αὐχμηρὰν κόμην.
Αὐχμηρὸς, ά, όν. Ξηρὸς, (συνκδχ.) ἄλουστος, ἄπλυτος, (ἐπμν.) τραχὺς, ἀδρὺς, ἄγριος· λερωμένος, κορνιακτισμένος· πτωχός. ἄθλιος· ταλαίπωρος. [ἐκ τοῦ
Αὐχμὸς (ὁ), [αὔω], (ἡ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας ὅταν ἐπικρατῇ) ξηρασία ἐξ αἰτίας καύσωνος καὶ ἀνομβρίας, (κοιν.) συννεφόκαυμα, (συνκδχ.) ἀφορία, (ἐν γέν.) ἔλλειψις· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀπλυσία, ἀπαστρία.
Αὐχμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Αὐχμηρός.
Αὔω ἢ (Ἀττ.) Αὕω, Μ. αὔσω (οἱ ἄλλ. χρόν. οὐκ. εὔχρ.), Π. [ἄω]. στεγνόνω, ξηραίνω, (κατ' ἔκτ.) καίω, ἀνάπτω, (παρβλ. Δαίω καὶ Δαύω).
Ἀΰω [ἄω], Μ. αὔσω (ἀόρ. Ἤυσα), Π. φωνάζω, κράζω τινὰ νὰ ἔλθῃ· ξεφωνίζω, (ἐν γέν.) βοῶ, ἀντηχῶ.
Αὔως δηλ. ἈFως [ἄω], οῦς (ἡ), Αἰολ. ἀντὶ τοῦ Δ. Ἀὼς = Ἠώς.
; Ἀφαγιστεύω καὶ
Ἀφαγνεύω, Μ. εύσω, καὶ
Ἀφαγνίζω, Μ. ίσω, [ἀπὸ, ἁγνίζω]. Καθαρίζω τι (κυρ. διὰ τελετῆς καὶ ἐξιλασμῶν), καθαγιάζω· καθιερόνω· (Κωμ.) = Ἀπολύω, ξεγυμνόνω.
Ἀφαγνισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφαγνίζειν, καθαρισμὸς, ἐξιλασμός· καθιέρωσις.
Ἀφάδιος, α ἢ ος, Π. [ἀπὸ ἁνδάνω]. δυσάρεστος· μισητὸς, ἀποτρόπαιος.
Ἀφαίμαξις, εως (ἡ). ἀφαίρεσις αἵματος, φλεβοτομία, [ἐκ τοῦ
Ἀφαιμάσσω, Μ άξω. Ἀφαιρῶ μέρος τοῦ αἵματος, φλεβοτομῶ, (κοιν.) παίρνω αἷμα.
Ἀφαίρεμα (τὸ). (ἐν γέν.) τὸ ἀφαιρεθὲν ἢ ἀφαιρετέον· (ὅθεν Γρφ.) τὸ ἐξαιρεθὲν (προσδιωρισμένον) διὰ τὸν θεὸν μέρος τοῦ ἱερείου, (ἐν γέν.) Ἀπαρχὴ, προσφορὰ, ἀφιέρωμα. 2) = Ἀφαίρεσις.
Ἀφαιρεματικὸς, ή, όν, καὶ (ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀφαίρεμα, ἀναθηματικὸς, (παρβλ. Ἀφαιρετικός).
Ἀφαίρεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφαιρεῖν, 'πάρσιμον, (γρμτ.) ἡ ἀποκοπὴ ἀρκτικοῦ στοιχείου· (Ἀριθμ.) ὑφειλμός. (φλσφ.) ἡ εἰς τὸ ἰδανικὸν (ἀφῃρημένον) ἀναγωγὴ τῶν πραγμάτων καὶ ἡ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θεωρία των, (ὅθεν:) » Ἐξ ἀφαιρέσεως, « θλγ., ἀφῃρημένως.
Ἀφαιρετικὸς, ή, όν. Ὁ δυνάμενος (ἐπιτήδειος πρὸς τὸ) ἀφαιρεῖν.
Ἀφαιρετὶς, ιδος (ἡ), Π. ἡ ἀφαιροῦσα (ἁρπάζουσα).
Ἀφαίρετος (ὁ, ἡ). ὅς τις εἶνε δυνατὸν ν' ἀφαιρεθῇ.
Ἀφαιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Ἀφεῖλον κτλ.). (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ γεν. ἢ [σπν.] δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) Παίρνω (Σηκόνω· Ἐβγάζω) τι ἀπό τινος. » Ἣν γοῦν ἀφέλῃ τις ταῦτα τῶν συμποσίων, « Δχ. » Μάχας σοι καὶ πολέμους ἀφαιρῶ, « Ξεν. (ὁ μσ. δ καὶ εὐχρηστότ.) » Ταῦτ' ἀφαιρήσεταί τις ὑμῶν; « Δμ. » Πολλὴν χώραν τοῖς πολεμίοις ἀφελομένην, « Ἰσκρ. » Τὴν ζωὴν ἀφελέσθαι τὸν ἄνθρωπον, « Γαλ. » Ἀφαιρῶ (ἢ » Ἀφαιροῦμαι) τινὰ εἰς ἐλευθερίαν, « Ῥτρ., ἐλευθερόνω (παίρνω) τινὰ ἀπὸ τὴν δουλείαν, ἐπὶ λόγῳ ὅτι εἶν' ἐλεύθερος. (καὶ πθ.) » Ὑφ' ὑμῶν τὸν στέφανον ἀφῃρέθη, « Ἀρστφ. » Δύναμιν ἀφῃρημένον, « Φίλ., στερηθέντα.
Ἄφαιστος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἥφαιστος.
Ἀφάκη (ἡ), εἶδ. φυτ. καὶ ὀσπρ. (ὅμοιον μὲ τὴν φακῆν), (παρβλ. Βῖκος).
Ἀφάλλομαι, Μ. αλοῦμαι (ἀόρ. Ἀφηλάμην κτλ.). Πηδῶ ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος.
Ἄφαλος (ὁ, ἡ). (περικεφαλαία) χωρὶς φαλόν.
Ἄφαλσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφάλλεσθαι, πήδημα ἀπό τινος τόπου εἰς ἄλλον.
Ἄφαλτος (ὁ, ἡ). Π. [ἀφάλλομαι]. ὁ μεταπηδῶν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον.
Ἀφαμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Ἀφήμαρτον κτλ.). Ἀποτυγχάνω· στεροῦμαι· χάνω.
Ἀφαμαρτοεπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π = Ἀμαρτοεπής.
Ἀφάμιλλος (ὁ, ἡ). [ἀπὸ, ἅμιλλα]. ὁ μὴ δυνάμενος πλέον (ἢ ἀνίκανος ἀπ' ἀρχῆς) νὰ πολεμήσῃ. 2) μὴ περιμάχητος.
Ἀφανδάνω, Μ. αδήσω. (μὲ δοτ.) = Ἀπαρέσκω.
Ἀφάνεια (ἡ) σκότος· ἀσάφεια, ἀδεξ(ι)ότης, [ἐκ τοῦ
Ἀφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φαινόμενος, κρυμμένος· ἀόρατος· ἄδηλος ἄγνωστος (μτφορ.) ἀσήμαντος. » Ἐν ἀφανεῖ κεῖται, « Λξ., εἶνε κρυφὸν ἢ ἄδηλον. » Ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, « Λξ., = Ἀφανῶς. 2 = Ἄφαντος.
Ἀφανία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀφάνεια.
Ἀφανίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἀφανὲς (ἄφαντον), σηκόνω ἀπὸ τὴν μέσην, κρύπτω, σκεπάζω, σκοτίζω, ἐξαλείφω (χάνω) ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ἐξολοθρεύω, θαμπόνω, ἀσχημίζω· χαλνῶ. ‖. (σπν. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. ἀντὶ τοῦ ‖. πθ.) γίνομαι ἄφαντος, κρύπτομαι, χάνομαι, δὲν φαίνομαι, ἐξολοθρεύομαι.
Ἀφάνισις, εως (ἡ) καὶ
Ἀφανισμὸς (ὁ). τὸ ἀφανίζειν ἢ ἀφανίζεσθαι, κρύψιμον, χάσιμον, ἐξολόθρευσις κτλ.
Ἀφανιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀφανίζων (ἐξολοθρεύων κτλ.).
Ἀφανιστικὸς, ή, όν. Ὁ δυνάμενος ἀφανίζειν, φθοροποιός.
Ἀφανιστὸς, ή, όν. Ὁ ἀφανισθεὶς ἢ δυνάμενος ν' ἀφανισθῇ.
Ἀφαντασίαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βλέπων (μὴ ταραττόμενος ἀπὸ) φαντάσματα καὶ ὀπτασίας.
Ἀφαντασίωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φαντασίαν (ζωηρὰν ἔννοιαν) τινος πράγματος, μὴ δυνάμενος νὰ φαντασθῇ τι.
Ἀφάντασος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ φαντασθῇ, μὴ ἔχων τι φαντασιῶδες. 2) = Ἀφαντασίαστος.
Ἀφάντασος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φαινόμενος πλέον, γενόμενος ἀφανὴς, ἀφανισθεὶς, ἐξολοθρευθείς.
Ἀφαντόω-ῶ, Μ. ώσω. (μτγν.) Κάμνω ἄφαντον, ἀφανίζω.
Ἀφανῶς, ἐπίῤ. Χωρὶς νὰ φαίνεται, κρυφίως, ἀοράτως· ἀδόξως.
Ἀφάπτω, Μ. άψω. Δένω (Κρεμῶ) τι ἀπό τινος, συνδέω, προσκολλῶ. 2) λύνω (ξεδένω) (;).
Ἄφαρ [ἀπὸ, ἢ ἅπτω, ἢ ἀφαιρέω]. ἐπίῤ. Π. ὀγλίγωρα· εὐθὺς, παρευθὺς, ἐντὸς ὀλίγου, ἐν τῷ ἅμα, ἀμέσως. εὐκόλως, ἐκ τοῦ προχείρου· ἔπειτα. (πρὸ τῶν συγκριτ.) πολλὰ, κατὰ πολλά· (σπν.) ὁλονὲν, ἀδιαλείπως, (παρβλ. Αὐτίκα).

Ἀφαρεὺς [;], έως (ὁ). τὸ ὑποκάτωθεν τῆς κοιλίας τοῦ θηλ. θύννου πτερύγιον.
Ἀφαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, φάρος]. χωρὶς φόρεμα, γδυτός.
Ἀφάρκη (ἡ), [;] εἶδ. δένδρου (ἀγνώστου, ἀειθαλοῦς) ἀπὸ τὸ γέν. τῆς φλαμουριᾶς.
Ἀφαρμάκευτος (ὁ, ἡ). ἀκαρύκευτος, ἄδολος· ἄβαφος· ἀφυκιασίδωτος· ἀμάγευτος· ἀφαρμάκωτος. μὴ λαβὼν ἰατρικόν.
Ἀφάρμακος (κτος), ου (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.
Ἀφαρμόζω (-αρμόττω), Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Δὲν ἁρμόζω, εἶμαι ἀνάρμοστος.
Ἄφαρος (ὁ, ἡ), Π. (τὸ φα μακρ.), = Ἀφαρής.
Ἄφαρος (ὁ, ἡ), Π. (τὸ φα βραχὺ), = Ἀφάρωτος
Ἀφαρπάζω, Μ. άσω ἢ άξω. Ἁρπάζω (Παίρνω μὲ βίαν) τι ἀπό τινος.
Ἀφάρτερος [ἄφαρ], α, ον, Μ. (συγκρ. ἀνμλ.). ταχύτερος, ὀγληγωρότερος.
Ἀφάρωτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, φαρόω] Π. (σπν.) = Ἀνήροτος, ἀγεώργητος, ἀκαλλιέργητος.
Ἀφασία (ἡ), [ἄφατος]. τὸ νὰ μὴ δύναταί τις νὰ λαλήσῃ (ἀπὸ φόβον ἢ ἔκστασιν), (συνκδχ.) ἀπορία.
Ἀφασσάω-ῶ καὶ
Ἀφάσσω [ἀφὴ], Μ. ἀφάσω (ἀόρ Ἤφασα), Ἰων. ἀντὶ Ἅπτομαι, πιάνω, ψηλαφῶ· (χυδ.) πασπατεύω, γειρομαλάζω.
Ἄφατος (ὁ, ἡ), [ἀ, φημὶ]. ἄῤῥητος, ἀνέκφραστος· ἄπειρος, ὑπερμεγέθης· αἰσχρὸς, ἀποτρόπαιος· ἀπόῤῥητος, μυστικός· ἄδοξος, ἀσήμαντος. 2) (σπν.) ἄφωνος, ἄλαλος· σιωπηλός.
Ἀφάτως, ἐπίῤ. Ἀνεκφράστως κτλ.
Ἀφαυαίνω, Μ. ανῶ. Ἀπο(Κατα)ξηραίνω· κατακαίω· κατατήκω, (ἴδε καὶ Ἀφαύω).
Ἀφαυρὸς, ά, όν, Π. [ἀ, ἐπιτ., φαῦρος Δ. ἀντὶ φαῦλος]. ἀδύνατος, παραμικρός· (παρβλ. Ἀμαυρός).
Ἀφαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω.
Ἀφαύω, Μ. αύσω, = Ἀφαυαίνω· καψαλίζω, φρυγανίζω, (παρβλ. Ἀφεύω).
Ἀφάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἀφάσσω.
Ἀφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φέγγων, σκοτεινός· ἀφανὴς, ἀόρατος. (Π.) τυφλός.
; Ἀφεδράζω, Μ. άσω. Ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὴν θέσιν (ἕδραν) του, μετατοπίζω.
Ἀφεδρεία (ἡ). ἡ κατάστασις τῆς ἐν ἀφέδρῳ γυναικὸς, [ἐκ τοῦ
Ἀφεδρεύω, Μ. εύσω, = Ἀποκάθημαι, κάθημαι (ἢ καθίζω τινὰ) μακρὰν τῶν ἄλλων (παράμερα, ξέχωρα), (ὅθεν
Ἄφεδρος (ἡ). ἡ ῥύσις καὶ ὁ καιρὸς τῶν καταμηνίων, καὶ
Ἀφεδρὼν, ῶνος (ὁ). τὸ ἀναγκαῖον, ἡ χρεία (πόρευσις)· ὁ ὀχετὸς διὰ τοῦ ὁπ. ῥέουσιν αἱ ἀκαθαρσίαι, (Τυρκ.) γκερίζι. 2) ὁ πρωκτός (;).
Ἀφέῃ, Ἰων. ἀντὶ Ἀφῇ, (γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β. τῆς) ὑποτ. καὶ
Ἀφέηκα, Ἰων. ἀντὶ Ἀφῆκα, ἀόρ. ά τῆς ὁρ. καὶ
Ἀφεθεὶς, εῖσα, ἐν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀφειδείως, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἀφειδέως.
Ἀφειδέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Δὲν φείδομαι, δὲν λυποῦμαι, δὲν ἀκριβεύομαι, ἀψηφῶ παραμελῶ, παραβλέπω, ἀδιαφορῶ· περιφρονῶ, δὲν ψηφῶ. » Ἀφειδήσαντες ἕλεσθε, « Ἀπλλν., χωρὶς προσπάθειαν, ἀφιλοπροσώπως.
Ἀφειδέως, ἐπίῤ. Π Ἰων. ἀντὶ Ἀφειδῶς.
Ἀφειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φειδόμενος, ὁ ἐξοδεύων (καὶ ἐν γέν. πράττων τι) ἀφειδῶς· ἄψηφος· ἀνηλεὴς, ἄσπλαγχνος. 2) (πθ.) ὁ γινόμενος ἢ διδόμενος ἀφειδῶς, δαψιλὴς, ἄφθονος, πλουσιοπάροχος, (κοιν.) ἀλύπητος. » Τοῖς δὲ ἀφειδὴς ὁ κατάπλους καθειστήκει, « Θκ., κατέπλεον ἀφειδοῦντες τῶν πλοίων.
Ἀφειδία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφειδεῖν, ἀψηφησία· ἀσπλαγχνία· ἀφθονία.
Ἀφειδῶς, ἐπίῤ. Χωρὶς φειδὼ, χωρὶς φειδωλίαν, ἀλύπητα· ἀνηλεῶς. μὲ ἀψηφησίαν· ἀδιαφόρως, χωρὶς προσπάθειαν. » Ἀφειδῶς ἔχω τινός, « Λξ., = Ἀφειδέω.
Ἀφείην, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. καὶ
Ἀφείθην, πθ. ἀόρ. ά. καὶ
Ἀφεῖκα, πρκ. τῆς ὁρ. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀφεῖλον καὶ (μσ.) Ἀφειλόμην (καὶ σπν. Ἀφειλάμην), ἀόρ. β'. τοῦ Ἀφαιρέω.
Ἀφεῖμαι, πθ. πρκ. τῆς ὁρς. καὶ
Ἀφεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ
Ἀφεὶς, εῖσα, ἐν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀφεκὰς, ἐπίῤ. [ἀπὸ, ἑκὰς]. Μακρόθεν ἢ Πολλὰ μακράν.
Ἀφεκτέον, θετ. τοῦ Ἀπέχω ἢ Ἀπέχομαι.
Ἀφεκτικὸς, ή, όν. Ὁ δυνάμενος ἀπέχεσθαι, ἐγκρατής.
Ἀφέλεια (ἡ). ἁπλότης· ἀθωότης (φυσικὴ), ἁπλοϊκότης, [ἐκ τοῦ
Ἀφελὴς [ἀ, † φελλεὺς], έος (ὁ, ἡ). (κυρ.) ὁμαλὸς, ἐπίπεδος, χωρὶς πέτραις. » Διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔῤῥει, « Ἀρστφ. 2) (συνήθ. μτφορ.) ἁπλοῦς, ἄκακος, ἀνεπιτήδευτος. (ἐπὶ πραγμ.) λιτὸς, πτωχικὸς, οἰκονομικός.
Ἀφελκόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεπετσόνω τὴν πληγὴν (τὸ ἕλκος) καὶ (ἐπιμ.) κάμνω νὰ ἀνοίξῃ ἐκ νέου. ἐν γέν.) ξεφλουδίζω.
Ἀφέλκυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ-
Ἀφέλκω, Μ. έλξω (ἀόρ. Ἀφείλκυσα κτλ.). Σύρω (Τραβῶ ὀπίσω, Ἀποσπῶ) τι ἀπό τινος.
Ἀφέλκωσις, εως (ἡ), [ἀφελκόω]. ξεπέτσωμα (πληγῆς)· ξεφλούδισμα.
† Ἀφελότης (ἡ), (ἀδκμ.) ἀντὶ Ἀφέλεια.
Ἀφέλω, ἀόρ. β', τῆς ὑποτ τοῦ Ἀφαιρέω.
Ἀφελῶς, ἐπίῤ. μὲ ἀφέλειαν, ἁπλοϊκῶς, ἀνεπιτηδεύτως κτλ.
Ἄφεμα (τὸ), [ἀφίημι]. ῥίψιμον, τίναγμα. (ἰατρ.) κένωσις.
Ἄφενος, ου (ὁ) καὶ
Ἄφενος, εος-ους (τὸ), Π. [ἀπὸ, ἔνος = ἐνιαυτὸς]. (κυρ.) χρονικὸν εἰσόδημα, εἰσόδια· (ἐν γέν.) περιουσία, κατάστασις (κτηματικὴ), ὑπάρχοντα, πλοῦτος· κέρδος, (παρβλ. Ἐπηετανός).
; Ἀφεντίδα. ἐπίῤ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀφετίνδα, ἴδε Ἐφετίνδα.
Ἄφεξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπέχεσθαι, ἀποχὴ, ἐγκράτεια.
Ἀφέξω, μέλλ. τοῦ Ἀπέχω.
Ἀφερέοικος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φέρων (ἔχων) οἶκον, ἄοικος, ὁ ἀφαιρεθεὶς (στερηθεὶς) τὸν οἶκόν του.
† Ἀφερέπονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ὑποφέρων τὸν κόπον (τὴν δουλείαν). μὴ φερέπονος.
Ἄφερκτος (ὁ, ἡ), Π [ἀπὸ, εἴργω]. (μὲ γεν.) κλεισμένος ἔξω, χωρισμένος, ἐμποδισμένος.
Ἀφερμηνεύω. Μ. εύσω. Ἐξηγῶ ἀπὸ μίαν εἰς ἄλλην γλῶσσαν, μεθερμηνεύω, σαφηνίζω.
Ἀφερπετόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἑρπετὸν (εἰς ὄφιν).
Ἀφερπύζω, Μ. ύσω. Π. = Ἀφέρπω.
Ἀφερπυλλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἕρπυλλον (εἶδ. φυτοῦ).
Ἀφέρπω, Μ. έρψω (ἀόρ Ἀφείρπυσα κτλ.). Ἀναχωρῶ ἕρπων, φεύγω ἀγάλι-ἀγάλια, (ἐν γέν. καὶ Π.) φεύγω, ὑπάγω.
Ἀφέρτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
Ἀφέρτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ
Ἄφερτος, η καὶ ος, ον, Π. = Ἀφόρητος, ἀνυπόφερτος. 2) (σπν.) ὁ μὴ ὑποφέρων (μὴ σηκόνων), ἀδύνατος.
Ἄφες, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀφέσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιδεκτικὸς ἀφέσεως (ἀδείας, συγχωρήσεως), συγχωρητέος.
Ἀφέσιος (ὁ). λυτρωτὴς, ἐλευθερωτὴς, (ἐπίθ. τοῦ Διὸς), [ἐκ τοῦ
Ἄφεσις [ἀφίημι], εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφιέναι, στάλσιμον, ῥίψιμον, τίναγμα, ἀπόλυσις· ἐλευθέρωσις· ἄδεια πρὸς ἀναχώρησιν, συγχώρησις, ἀθώωσις· ξεκίνημα (διὰ ταξεῖδι)· χωρισμὸς (γυναικὸς), διαζύγιον· (σπν.) = τῷ
Ἀφεσμὸς (ὁ), = Ἑσμὸς, (κυρ. δὲ) ἡ ἀναχώρησις (τὸ ξεπέταγμα) τοῦ νέου σμήνους ἀπὸ τὸ μελίσσι.
Ἀφεσταίην, ἀντὶ Ἀφεστήκοιμι, πρκ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἀφίσταμαι (τοῦ ὁποίου ὁ πρκ. Ἀφέστηκα σχηματίζεται εἰς μερικοὺς χρόνους καθὼς τὰ εἰς μι ῥήματα).
Ἀφεστάναι, ἀντὶ Ἀφεστηκέναι, ἀπαρ. τοῦ Ἀφέστηκα.
Ἀφεστᾶσι, ἀντὶ Ἀφεστήκασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ἀφίσταμαι.
Ἀφεστήκω [ἀφέστηκα], Μ. εστήξω, = Ἀφίσταμαι, στέκω μακρὰν τινος.
Ἀφέστιος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν τῆς ἑστίας (τοῦ οἴκου του) εὑρισκόμενος, ἀπόδημος· ἢ ὁ μὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ἑστίας, ξένος, ἀλλότριος.
Ἀφεστὼς, ῶσα, ὼς (γεν. ῶτος κτλ.), ἀντὶ Ἀφεστηκὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀφίσταμαι.
Ἀφετέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀφέτην, Π. γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β' τῆς ὁρς. τοῦ Ἀφίημι.
Ἀφετὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀφέτης.
Ἀφετήριος [ἀφίημι], α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ἄφεσιν (στάλσιμον, ῥίψιμον, ξεκίνημα κτλ.). 2) ὁ δυνάμενος νὰ ῥιφθῇ (τιναχθῇ). ‖. (οὐσ.) Ἀφετηρία (ἐνν. γραμμὴ), τὸ μέρος (ἢ ἀρχὴ) τοῦ σταδίου (ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκινοῦσαν οἱ δρομεῖς κτλ.)· (μτφορ.) κάθε ἀρχή. » Ἀφετήριον (τὸ), « τὸ μέρος τοῦ λιμένος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κινοῦν (σηκόνονται εἰς τὰ πανιά) τὰ πλοῖα. (ὅθεν) » Ἀφετήριοι θεοὶ, « οἱ ἐφορεύοντες τὴν ἀφετηρίαν ἢ τὸ ἀφετήριον.
Ἀφέτης [ἀφίημι], ου (ὁ). ὁ ῥίπτων (τινάζων) βέλη κτλ. διὰ τῶν ἀφετηρίων ὀρ-

γάνων, σφενδονιστής κτλ. 2) (πθ. παρὰ Λακεδ.) ὁ ἀπελεύθερος.

Ἀφετικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀφίνῃ (ῥίπτῃ, συγχωρῇ, ἐλευθερόνῃ κτλ.).

Ἄφετος (ὁ, ἡ). ἀφειμένος, ἀπόλυτος, ἄνετος, ἐλεύθερος· συγχωρημένος· ἀπροστάτευτος, ἐγκαταλελειμμένος· (Λογικ.) ἄσχετος, ἀφῃρημένος.

Ἄφευκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -κτως, [ἀ, φεύγω], = Ἀναπόδραστος, ἀναπόφευκτος.

Ἀφεύω, Μ. εύσω, Π. καψαλίζω, (χυδ.) τσουρουφλίζω, (συνκδχ.) παστρεύω.

Ἀφέψημα (τό). (ἰατρ.) τὸ ζουμὶ βρασμένου χόρτου κτλ., (Λατ.) δεκότον.

Ἀφέψησις καὶ

Ἄφεψις, εως (ἡ). πολὺ βράσιμον, χύλωμα, χώνευσις, [ἐκ τοῦ

Ἀφέψω, Μ. εψήσω. Βράζω τι πολλὴν ὥραν ὥστε νὰ χυλώσῃ (νὰ τρυφεραίνῃ), βράζω ᾽ως οὗ νὰ μείνῃ ἓν τόσον, (ἰατρ.) κάμνω δεκότον.

Ἀφέωνται, (Γρφ.) ἀντὶ Ἀφεῖνται, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀφή (ἡ). ἡ ἐνέργεια καὶ ἡ αἴσθησις (μία τῶν πέντε) τοῦ ἅπτεσθαι, ἔγγιγμα, πιάσιμον, ψηλάφημα. »Ἀφὴν ἐνδίδωμι,« Αξ., δίδω λαβήν, ἀφίνω νὰ μ᾽ ἐγγίσουν. »Ἀφὴν προσφέρω τινί,« Πλ., προσβάλλω τινά, ἀντιστέκομαι, ἀντιλέγω. »Συνειλεγμένον τὰς ἀφάς,« Αἰσχ. Σωκρ., εἶχε κάμει τὰ συνήθη τῶν παλαιστῶν προοιμιώδη χειροπιασίματα, (ἐπμ.) ἦτον ἕτοιμος. 2) ἡ κίτρινη σκόνη (ὁ ἄμμος) μὲ τὸν ὁποῖον ἐπασπαλίζοντο οἱ παλαισταὶ πρὶν τῆς συμπλοκῆς. »Ἀφῆς προσδεῖσθαι,« Ἀῤῥ. Ἐπικτ. 3) = Συναφή, ἁρμός, σύνδεσμος. »Πᾶν τὸ σῶμα διὰ τῶν ἀφῶν συμβιβαζόμενον,« Γρφ. (ϗ μτφορ.) »Ὁ λόγος οὐκ ἔχει ἀφὰς καὶ τόνους,« Δ. Αλ. 4) ὁ τρόπος τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεταί τις πρὸς ἕνωσιν, τὸ ἑλκυστικόν. »Ἀφὴν εἶχεν ἡ συνδιαίτησις,« Πλ. 5) [ἅπτω] ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνάπτειν, ἄναμμα. »Περὶ λύχνων ἀφάς,« Ἡρ.

Ἀφηβάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν· παύω τοῦ νὰ εἶμαι ἔφηβος.

Ἄφηβος (ὁ, ἡ). ὁ περάσας τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν.

Ἀφηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ γεν.) (ἀναχωρῶν ἀπὸ πουθενά) Γίνομαι ὁδηγός, ᾽πηγαίνω ἐμπρός, προηγοῦμαι, (ἰδιαιτ. εἰς τὸν πόλεμον) εἶμαι οὐραγός, διοικῶ τὰ ὄπισθεν τοῦ λόχου (τῆς δεκαδαρχίας κτλ.). (τρπ.) δίδω πρῶτος τὸ παράδειγμα, εἶμαι ἄρχων (καθηγητὴς σχολείου κτλ.), (ἐν γέν.) διοικῶ. 2) (Νμ.)-(ἡ συγχ.) τῷ Ἐφηγοῦμαι. 3) (μὲ αἰτ.) = Διηγοῦμαι, ἐξιστορῶ.

Ἀφήγημα (τό), = Διήγημα, ἐξιστόρησις. 2) προεισαγωγή.

Ἀφηγηματικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς, = Διηγηματικός.

Ἀφηγήμων, ονος (ὁ), Π. ὁδηγός· ἡγεμών, ἀρχηγὸς κτλ.

Ἀφήγησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφηγεῖσθαι, διήγησις, ἐξιστόρησις.

Ἀφηγητήρ (ὁ), Π. ἀντὶ

Ἀφηγητής, οῦ (ὁ). ὁ διηγούμενος (ἐξιστορῶν) τι. 2) ὁδηγός, ἀρχηγὸς κτλ.

Ἀφηδύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου (ἢ ἀπὸ ἀηδοῦς) ἡδύ, τὸ γλυκαίνω, τὸ νοστιμίζω.

Ἀφηθέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Ἀπηθέω.

Ἀφῆκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀφήκω, Μ. ήξω, = Ἀφικνοῦμαι, φθάνω (ἔρχομαι) ἀπὸ πουθενά.

Ἀφηλικέστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ

Ἀφῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερβὰς (κατὰ δὲ τοὺς μτγν., ὁ μήπω φθάσας) τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, παρῆλιξ.

Ἀφηλιώτης, ου (ὁ), (σπν.) ἀντὶ Ἀπηλιώτης.

Ἄφημαι (χ. Μ.), Π. [ἀπό, ἧμαι]. κάθημαι μακρὰν (παράμερα, ξέχωρα).

Ἀφημερεύω, Μ. εύσω. Λείπω ἀπὸ πουθενὰ μίαν ἡμέραν, περνῶ τὴν ἡμέραν μου ἀλλοῦ (ϗ ὄχι εἰς τὸ διωρισμένον μέρος).

Ἄφημος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φήμην, ἄδοξος, ἀσήμαντος.

Ἀφήμως, ἐπίῤ. Π. ἥσυχα, μὲ σιωπήν.

Ἀφηνιάζω, Μ. άσω. (κυρ. ἐπὶ ἵππου) Ἀποτινάζω (Δὲν δέχομαι, Δὲν ὑπακούω εἰς) τὰς ἡνίας· (μτφορ.) ἀπειθῶ· (μὲ αἰτ. προθετ.) ἐπαναστατῶ κατά, (μὲ γεν.) ἀποσκιρτῶ (χωρίζομαι) ἀπό τινος.

Ἀφηνίασις, εως (ἡ) καὶ

Ἀφηνιασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφηνιάζειν, ἀπείθεια· ἀποστασία.

Ἀφηνιαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀφηνιάζων, ἀπειθής, ἀποστάτης.

†Ἀφηνιάω-ῶ, Μ. άσω, (νλγ.) ἀντὶ Ἀφηνιάζω.

Ἀφήρημαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀφαιρέω.

Ἀφῆτε, (β΄. πλθ. πρσ. τοῦ) ἀορ. β΄. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀφηρωΐζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ἥρωα, τὸν συναριθμῶ εἰς τὴν τάξιν τῶν ἡμιθέων.

Ἀφησυχάζω, Μ. άσω. Γίνομαι πάλιν ἥσυχος.

Ἀφήτωρ, ορος (ὁ), Π. [ἀφίημι]. ὁ ῥίπτων βέλη, τοξευτής, (ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλ.).

Ἄφθα (ἡ), [ἅπτω]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) εἶδ. ἐξανθήματος (κυρ. τῶν μικρῶν παιδίων), ἄφτραις, (κοιν.) σύγκαμμα.

Ἀφθαρσία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἀφθάρτου.

Ἀφθαρτίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ἄφθαρτον.

Ἄφθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φθειρόμενος· ἀπαθής· ἀθάνατος.

Ἄφθαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -άστως. Τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ φθάσῃ, ἀνέφικτος.

Ἀφθάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Πάσχω ἀπὸ) ἄφτρας, συγκαίομαι.

Ἀφθεγκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Μένω ἄφθογγος, δὲν ὁμιλῶ.

Ἀφθεγκτί, ἐπίῤ. Χωρὶς νὰ ὁμιλῇ, [ἐκ τοῦ

Ἄφθεγκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φθεγγόμενος, ἄλαλος, ἄφωνος. 2) (σπν.) = Ἄῤῥητος, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν τολμᾷ τις νὰ λαλήσῃ.

Ἀφθιτόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου ἡ συμβουλὴ (μῆτις) εἶναι -

Ἄφθιτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, φθίνω]. ἄφθαρτος, ἀθάνατος, αἰώνιος· ἀμετάτρεπτος. ἀλάνθαστος.

Ἄφθογγος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ἀποτελῶν) φθόγγον, ἄφωνος· ὁ μὴ λαλῶν, ἄλαλος, σιωπηλός.

Ἀφθονέστατος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἀφθονέστερος, α, ον, (σπν.) παρθτ. τοῦ Ἄφθονος.

Ἀφθόνητος (ὁ. ἡ), (ϗ ἐπίῤ.) - ήτως. Ὁ μὴ φθονούμενος.

Ἀφθονία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἄφθονος (ὁ, ἡ), = Ἀφθόνητος. 2) (συνηθέσ.) = Δαψιλής, πλουσιοπάροχος· πολύς. »Ἐν ἀφθόνοις,« Δμ., ἀντί-

Ἀφθόνως, ἐπίῤ. = Δαψιλῶς, μὲ ἀφθονίαν, πλουσιοπαρόχως.

Ἀφθορία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἄφθορος (ὁ, ἡ). ἀχάλαστος, (μτφορ.) παρθένος, ἀπειρόγαμος.

Ἀφθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄφθας.

Ἀφία (ἡ), [;], ἀγριολάχανόν τι φαγώσιμον, (ἴσ. = Βήχιον).

Ἀφῖγμαι, πρκ. τοῦ Ἀφικνέομαι.

Ἀφιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱδρόνων ἐλαφρόνομαι· ἐβγάλλω τι διὰ τοῦ ἱδρῶτος ἢ ὡς ἱδρῶτα.

Ἀφίδρυμα (τό). βωμὸς ἢ ἄγαλμα (κυρ. ἀπομίμημα ἄλλου ὁμοίου), (ἴδε Ἀφιδρύω).

Ἀφίδρυσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἀφιδρύω, Μ. ύσω. Στήνω (Καθιερόνω) ἄγαλμα ἢ βωμὸν κατὰ μίμησιν ἄλλου προϊδρυμένου. 2) Π. μετατοπίζω τι μακράν, ἀποικίζω, ἐξορίζω.

Ἀφίδρωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ τοῦ ἱδρῶτος κένωσις, ἵδρωμα.

Ἀφίεθι καὶ

Ἀφίει, β΄. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς πρς. ϗ 2) γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρ. καὶ

Ἀφιείς, εῖσα, έν, ἐνς. τῆς μτχ. καὶ

Ἀφίεμαι, πθ. ἢ μσ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀφιερόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καθιερόνω, ἀφιερόνω.

Ἀφιέρωμα (τό). τὸ ἀφιερωμένον πρᾶγμα.

Ἀφιέρωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφιερόνειν, καθιέρωσις.

Ἀφιζάνω καὶ Ἀφίζω, Μ. ιζήσω, = Ἄφημαι. 2) σηκόνομαι ἀπὸ τὸν τόπον ὅπου ἐκαθήμην.

Ἀφίημι, Μ. ἀφήσω (ἀόρ. Ἀφῆκα καὶ μσ. Ἀφηκάμην ἢ Ἀφείμην, κτλ.). Ἀφίνω τι ἀπὸ τὰς χεῖράς μου, τινάζω (ῥίπτω) μακράν. »Ἔγχος μὲν ῥ᾽ ἀφέηκεν« Ἰλ. Φ. »Ὅσσον τίς τ᾽ ἀφέηκε καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ,« Ἰλ. Ψ. »Ἀφεὶς ἑαυτὸν εἰς τὸν ποταμόν,« Πλ. »Οὔτε κατέχειν, οὔτε ἀφεῖναι θέλουσι,« αὐτ. »Λίθους ἀφεὶς ὥσπερ ἀγκύρας εἰς τὸ ὕδωρ,« Ξεν. »Ἀφήσειν τὸ πῦρ μέλλοντες,« αὐτ., νὰ βάλλουν τὴν φωτιάν. 2) ἐβγάλλω ἀπ᾽ ἐμοῦ τι, ἀναδίδω. »Πηγὰς ἀφίει δακρύων,« Χρσ. »Ἀφίησιν ἀπὸ τῆς ῥίζης καυλούς,« Θφρ. »Οἵας ἠφίει φωνάς,« Δμ. »Ἀκριβῶς τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἀφιείς,« Λκ. »Παντοδαπὰ ἀφιέναι χρώματα,« Πλάτ. »Ἀναπετόμεναι, ἀφιᾶσιν ὑγρόν,« Ἀρστ. 3) ἀφίνω τι ἢ τινὰ ἐλεύθερον, ἀπολύω, (κοιν.) ᾽ξαπολνῶ. (μτφορ.) δίδω ἄδειαν, ἐπιτρέπω, συγχωρῶ· ἀθωόνω. »Τὰς κύνας τὰς μὲν ἡμέρας δεσμεύουσι, τὰς δὲ νύκτας ἀφιᾶσι,« Ξεν. »Ἀφεικέναι τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὸ πεδίον,« αὐτ. (ϗ ἐλλ.) »Ἀφεὶς (ἐνν. τὴν ναῦν) εἰς τὸ πέλαγος.« Ἡρ., ἐκίνησεν, (Ἰταλ.) ἀλάργαρεν, (ἴδε ϗ Ἀπαίρω), »Ἀφεὶς τῶν αἰχμαλώτων τινάς,« Ξεν. »Ἀφίεσαν τοὺς ἑαυτῶν οἰκέτας.« Αἰσχ. »Τοὺς παῖδας ἀφιέναι παίζειν,« Ἰλ. »Νῦν μέν σοι ἀφίημι αὐτόν,« Δμ. »Νικίαν ἡμῖν ἄφες,« Πλ. »Ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν,« Γρφ. »Ὁ νόμος κελεύει, περὶ ὧν ἅπαξ ἀφῇ τις καὶ διαλύσηται, μηκέτ᾽ ἐξεῖναι δικάζεσθαι,« Δμ. »Ἀφεῖναι τοῖς πολίταις τὸν ὅρκον,« Πλ. (καὶ πθ.) »Κριθέντες ἠφείθησαν,« Ξεν. »Οὐκ ἀφείθην ἀπολαῦσαι,« Χρσ. »Ἀφειμένος τῆς ςρατείας,« Πλ. »— τῶν τόκων,« Δμ. 4) ἀφίνω τι εἰς τὴν ἐξουσίαν ἄλλου, παραχωρῶ, παραιτῶ· παραιτοῦμαι ἀπό· ἀποῤῥίπτω. »Ἀνθεμοῦντα αὐτοῖς ἠφίει« Δμ. »Ἀφιέναι τινί τι κατὰ διαθήκην,« Αξ. (ϗ μσ.) »Ἀφεμένω τῆς εὐθὺ ὁδοῦ,« Πλάτ. »Τούτων ἀφέμενοι τῶν λόγων,« Λκ. »Ἑκὼν τυραννίδος ἀφεῖτο,« Ξεν. »Μένος (»Θυμὸν) ἀφεῖναι,« Ὅμ., Σοφ., »Ἀφεῖναι τὴν γυναῖκα,« Πλ., ἢ τὴν χωρίσῃ. »Ἀφεῖνται φρενῶν,« Σδ., ἔχασαν τὰς φρένας των. »Τὼ δ᾽ ἐπεὶ οὖν πιόντ᾽ ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν,« Ἰλ. Λ., ἀπέβαλον (ἔχασαν, δηλ. ἐθεράπευσαν, ἐχόρτασαν) τὴν δίψαν των, (παρβλ. Ἐξίημι). 5) παραμελῶ, παραβλέπω, ἀποσιωπῶ, ἀδιαφορῶ. »Πάντα τἄλλ᾽ ἀφεὶς καὶ παριδών,« Δμ. »Καὶ ἀφήκατε τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου,« Γρφ. (καὶ μσ.) »Μὴ ἀφίεσθαι τῆς σωτηρίας τοῦ κοινοῦ,« Θκ.

Ἀφικάνω (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Ἀφικνέομαι.

Ἀφικέσθαι, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ

Ἀφικνέομαι-οῦμαι, Μ. ἀφίξομαι (ἀόρ. Ἀφικόμην, πρκ. Ἀφῖγμαι καὶ τὸ θετ. Ἀφικτέον). (μὲ αἰτ. προθετ. ἢ Π. μὲ αἰτ. μόν.) Φθάνω, ἔρχομαι· καταντῶ. »Εἰς πᾶν ἀφικνεῖσθαι,« Αξ., καταντᾶν εἰς ἐσχάτην ἀνάγκην.

Ἀφίκτωρ, ορος (ὁ), Π. = Ἱκέτης, πρόσφυξ. 2) (σπν.) = Ἱκέσιος, (ἐπιθ. τοῦ Διός).

Ἀφιλάγαθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φιλάγαθος.

Ἀφιλάλληλος (ὁ, ἡ). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) οἱ μὴ ἀγαπῶντες ἀλλήλους.

Ἀφιλανθρωπία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀφιλάνθρωπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ώπως. Ὁ μὴ φιλάνθρωπος, ἀπάνθρωπος, μισάνθρωπος.

Ἀφιλαργυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν εἶμαι φιλάργυρος, δὲν φιλαργυρεύομαι.

Ἀφιλαργυρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀφιλάργυρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φιλάργυρος.

Ἀφιλαρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου ἱλαρόν, τὸν χαροποιῶ.

Ἀφιλάσκομαι, Μ. ιλάσομαι. Ἐξιλεόνω.

Ἀφιλαύτως, ἐπίῤ. Χωρὶς φιλαυτίαν.

Ἀφιλεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν εἶμαι φιλεργός, δὲν ἀγαπῶ νὰ δουλεύω.

Ἀφιλεργία (ἡ), τὸ νὰ μὴ ἀγαπᾷ τις τὴν δουλειάν, νὰ μὴ ἦνε φιλεργός.

Ἀφιλέταιρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τοὺς συντρόφους (τοὺς φίλους) του.

Ἀφιλέχθρως, ἐπίῤ. Χωρὶς νὰ θέλῃ τις νὰ κάμῃ ἐχθρεύς, χωρὶς ἐχθροπάθειαν.

Ἀφιλήδονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φιλήδονος.

Ἀφίλητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἀγαπητός.

Ἀφιλία (ἡ). ἔλλειψις φίλων ἢ φιλίας.

Ἀφιλίωτος (ὁ, ἡ). μὲ τὸν ὁπ. δὲν δυναταί τις νὰ φιλιωθῇ, ἀδιάλλακτος.

Ἀφιλοδοξία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀφιλόδοξος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὴν δόξαν, μὴ φιλόδοξος.

Ἀφιλοδόξως, ἐπίῤ. Χωρὶς φιλοδοξίαν.

;Ἀφιλοεργέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.) ἀντὶ Ἀφιλεργέω.

Ἀφιλοθεάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὰ θεάματα.

Ἀφιλοθεΐα (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.

Ἀφιλόθεος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν θεὸν ἀσεβής.

Ἀφιλοκτίρμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φιλοικτίρμων, ἀνελεήμων.

Ἀφιλοκαλία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.

Ἀφιλόκαλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸ καλόν, μὴ ἔχων φιλοκαλίαν.

Ἀφιλοκομπέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἀγαπῶ νὰ κομπάζω (νὰ καυχῶμαι).

Ἀφιλοκομπία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.

Ἀφιλόκομπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν (συνηθίζων) νὰ κομπάζῃ.

Ἀφιλόλογος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τοὺς λόγους (τὴν παιδείαν, τὰς ἐπιστήμας), ἀμέτοχος φιλολογίας.

†Ἀφιλονείκητος καὶ

Ἀφιλόνεικος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὰς φιλονεικίας.

Ἀφιλονείκως, ἐπίῤ. Χωρὶς φιλονεικίαν.

Ἀφιλοξενέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν εἶμαι φιλόξενος.

Ἀφιλοπλουτία (ἡ), τὸ νὰ μὴ ἀγαπᾷ τις μὲ ὑπερβολὴν (νὰ καταφρονῇ) τὸν πλοῦτον, ἀφιλοχρηματία.

Ἀφιλοπόλεμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν πόλεμον, φιλήσυχος.

Ἀφιλόπονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φιλόπονος.

Ἄφιλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φίλον ἢ φίλους. 2) ὁ μὴ αἰσθανόμενος (μὴ ἐκτιμῶν) φιλίαν. 3) ὁ μὴ ἁρμόζων εἰς φίλον ἢ εἰς τὴν φιλίαν· ἐχθρικός· δυσάρεςος· ἀποτρόπαιος.

Ἀφιλοσόφητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φιλοσοφήσας, μὴ σπουδάσας τὴν φιλοσοφίαν, ἀπαίδευτος, (παρβλ. καὶ

Ἀφιλόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φιλόσοφος, ἀνάξιος τοῦ ὀνόματος τούτου. »Οὐδὲν γάρ ἐστι τῶν καλουμένων φιλοσόφων ἀφιλοσοφώτερον,« Ἀθ.

Ἀφιλοστάχυος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἀγαπῶν τὰ (μὴ ἔχων) στάχυα, ἄκαρπος.

Ἀφιλοστοργέω-ῶ, Μ, ήσω. Εἶμαι -

Ἀφιλόστοργος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φιλοςοργίαν, σκληρός, ἀπάνθρωπος.

;Ἀφιλοτεκνία (ἡ), τὸ νὰ μὴ ἀγαπᾷ τις τὰ τέκνα του.

Ἀφιλοτιμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἀφιλότιμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὴν τιμὴν (τὴν δόξαν) ἢ τὰς τιμάς· μὴ ἔχων (ἢ μὴ ἐμπνέων) αἴσθημα φιλοτιμίας· χαμερπής, ἀγενής· μικροπρεπής· ἀφιλόκαλος.

Ἀφιλοτίμως, ἐπίῤ. Χωρὶς φιλοτιμίαν.

Ἀφιλοχρηματία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἀφιλοχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀγαπῶν τὰ χρήματα (τὸν πλοῦτον).

Ἀφίλως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ἄφιλον (ἐχθρικόν), ἐναντίον τῆς φιλίας.

Ἀφιματόω-ῶ. Μ, ώσω. Ἀφαιρῶ (᾽Παίρνω, Ἐβγάλλω) τινος τὰ ἱμάτια, τὸν ξεγυμνόνω.

Ἄφιξις [ἀφικνέομαι], εως (ἡ), ἐρχομός, φθάσιμον. 2) ἀναχώρησις. »Εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς,« Γρφ. 3) Π. = Ἱκεσία.

Ἀφιππάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀναχωρῶ (Φεύγω) ἢ Ἔρχομαι ἔφιππος.

Ἀφιππεία (ἡ). ἄγνοια τοῦ (ἀνεπιτηδειότης πρὸς τὸ) ἱππεύειν.

Ἀφιππεύω, Μ. εύσω, = Ἀφιππάζομαι.

Ἀφιππία (ἡ), = Ἀφιππεία, [ἐκ τοῦ

Ἄφιππος (ὁ, ἡ). ὁ ἄπειρος ἱππικῆς, ὁ μὴ ἠξεύρων νὰ ἱππεύῃ. 2) ὁ μὴ ἔχων ἵππον ἢ στερηθεὶς τὸν ὁπ. εἶχε, 3) (τόπος) ἀνεπιτήδειος πρὸς ἱππασίαν.

;Ἀφιπποτοξότης, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀμφιπποτοξότης.

Ἀφίπταμαι, Μ. ἀποπτήσομαι (ἀόρ. Ἀπέπτην καὶ μσ. Ἀπεπτάμην κτλ.). Φεύγω πετῶν.

Ἀφιστάνω (κατὰ τοὺς Ἀλεξανδριν.) ἀντὶ-

Ἀφίστημι, Μ. ἀποστήσω (ἀόρ. Ἀπέςησα, καὶ μσ. Ἀπεστησάμην, καὶ β΄. Ἀπέςην, πρκ. Ἀφέστηκα κτλ.). Βάλλω (Στήνω) τι μακράν τινος, χωρίζω, ἀπομακρύνω. »Οὐ χρὴ ἄγαν ἀφιςάνειν καὶ ἀπαρτᾶν τὰ ὀνόματα,« Λκ. »Ἀφιστάναι φρενῶν,« Σοφ. 2) Ἀποτρέπω, ἐμποδίζω. »Θέλοντα πολιτεύεσθαι αὐτὸν ἀπέςησε,« Αρτ. »Ἐκεῖνον γὰρ οὐδὲν ἀπέςησεν οὐδέποτε τῆς προθέσεως,« Πλβ. 3) ἀποσπῶ, κινῶ εἰς ἀποστασίαν. »Τοὺς ξυμμάχους ἀφιςάναι,« Θκ. »Ὅπως τὴν Ἰωνίαν ἀποστήσωσιν,« αὐτ. 4) ᾽παίρνω, σηκόνω, ἰατρεύω. »Λειχῆνας (»Λέπραν, »Νομάς) ἀφίστησι,« Δσκρ. 5) (σπν.) Εἶμαι (Λείπω) μακράν, ἄπειμι. »Πολλὸν ἀφιστάντες,« Ὅμ. 6) (μσ.) εἶμαι ἢ στέκω μακράν τινος, ἀπέχω. ἀναχωρῶ· ἀπομακρύνομαι, τραβηοῦμαι· ἀποφεύγω. »Τῶν τοιούτων ἐθῶν ἀφεστᾶσι,« Δμ. »Τὸ ἀποστῆναι χαλεπὸν ἀεὶ φύσεως, ἣν ἔχει τις ἀεί,« Ἀρςφ. »Τῆς ῥητορικῆς ἀφεστηκέναι,« Λκ. »Ἡ μὲν δακρύουσα ἀπέστη,« Ἡρωδ. »Εἰς Ἰθώμην ἀπέςησαν,« Θκ. »Ἵνα τί, Κύριε, ἀφέστηκας μακρόθεν;« Γρφ. »Τὰ πλεῖστον ἀφεστηκότα,« Ἀρςτ. »Τοῖς μακροτέρω ἀφεστηκόσιν,« αὐτ. »Ὡς γραφεὺς ἀποςαθεὶς ἰδοῦ με κἀνάθρησον,« Εὐρ. 7) (ἰατρ.) γίνομαι (μεταβάλλομαι εἰς) ἀπόςημα, ἢ Ἐξαρθροῦμαι. »Συμβαίνει ἐν ταῖς κνήμαις ἀποστῆναι τὰς περόνας,« Ἱππιατρ. »Πολλάκις ἡ περόνη ἀποστᾶσα χωλὸν ἀπέδειξε τὸν ἵππον,« Ξεν. »Τέμνειν χρὴ τὸ οὕτως ἀφιστάμενον,« Γαλ. »Σάρκες ἀφιστάμεναι,« Δσκ. »Τὰ ἀφεστῶτα,« Γαλ., ἀντὶ Τὰ ἀποστήματα. 8 ἀποςατῶ, γίνομαι ἀποςάτης. »Βουλομένοις ἦν τῶν Μακεδόνων ἀφίςασθαι,« Σδ. (καὶ προθ.) »Ἢν δὲ καὶ πρὸς πολεμίους αὐτὸν γινώσκῃς ἀφιστάμενον,« Ξεν. 9) παραιτοῦμαι, τραβῶ χέρι, παύω. »Ἀφίστασθαι τῆς ἀρχῆς,« Πλάτ. »Ἀπέστη τοῦ διαναυμαχῆσαι,« Συν. 10) ζυγίζω, ᾽παίρνω ἢ δίδω μὲ τὸ ζύγι. »Τὸν ὑποδεξάμενον καὶ ἀποστησάμενον τὸν χαλκόν,« Δμ. »Χρεῖος ἀποστήσωνται,« Ἰλ. Ν., ἀποδώσουσιν, (ἄλλ. διορθ. Ἀποτίσωνται).

Ἀφῖχθαι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἀφικνέομαι.

Ἄφλαστον (τό), [;]. ἡ πρὸς τὰ ἄνω ἐξέ-

γουσα κυρτὴ ἄκρα τῆς πρύμνης τῶν πλοίων, (παρβλ. Ἀκροστόλιον).

φλεβος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φλέβας.

ιφλέγμαντος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παθὼν (ἢ μὴ ὑποκείμενος εἰς) φλεγμονήν. 2) ὁ ἐμποδίζων (προφυλάττων ἀπὸ) αὐτήν. 3) ὁ μὴ ἔχων φλέγμα (κακοχυμίαν), ὑγιοῦς κράσεως.

Ἄφλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φλεχθεὶς ἢ μὴ φλεγόμενος. 2) (ἐπὶ φαγητ.) πᾶν ὅ,τι τρώγεται χωρὶς νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ πῦρ (δηλ. ἀμαγείρευτον).

Ἀφλόγιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φλογισθεὶς ἢ μὴ φλογιζόμενος.

Ἄφλογος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φλόγα.

Ἄφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φλοιὸν (φλῦδαν).

Ἄφλοισβος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ στερ., φλοῖσβος]. ὁ χωρὶς θόρυβον (βοὴν) ἢ ἀφρόν, (ἴδε καὶ

Ἀφλοισμὸς (ὁ), Π. [ἀ ἐπιτ., φλοῖσβος]. ὁ κρότος κύματος ἀφρίζοντος, (συνκδχ.) ἄφρισμα, ἀφρός.

Ἀφλύαρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φλύαρος, μὴ ἀγαπῶν τὰς περιττολογίας.

Ἀφλυκταίνωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ παθὼν (ἢ μὴ ὑποκείμενος εἰς) φλυκταίνας (ἐξανθήματα).

Ἀφνείομαι (χ. Μ.) ἢ

Ἀφνειόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Πλουτῶ, γίνομαι-

Ἀφνειὸς καὶ Ἀφνεὸς [ἄφενος], ἁ ἢ ὀς, ον, (τὸ παραθ. ἐνίοτε Ἀφνειέςατος), Π. ὁ ἔχων πολλὰ εἰσοδήματα, πλούσιος. »Ἀφνειὸς βιότοιο (μήλοισι, φρένας κτλ.) « Ὅμ., Ἡσ.

Ἀφνήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀφνειός.

Ἄφνος, εους-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Ἄφενος.

Ἄφνω [αἶψα ἢ ἀφανῶς], ἐπίρ. Διὰ μιᾶς, ἔξαφνα, ἐξ ἀπροόπτου.

Ἀφόβητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ φοβούμενος, ἀπτόητος, ἄφοβος.

Ἀφοβία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἄφοβος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φοβούμενος (μὴ αἰσθανόμενος καὶ 2) Π. ὁ μὴ ἐμπνέων) φόβον.

Ἀφοβόσπλαγχνος (ὁ, ἡ), Π. Κωμ. ὁ ἔχων (σπλάγχνον) καρδίαν ἄφοβον.

Ἀφόβως, ἐπίρ. Χωρὶς φόβον.

Ἀφόδευμα (τὸ), = Ἀποπάτημα, περίττωμα τῆς κοιλίας, κόπρος.

Ἀφοδευτήριον (τὸ), = Ἀπόπατος, χρεία, ἀναγκαῖον, [ἐκ τοῦ

Ἀφ-οδεύω, Μ. εύσω. (κυρ.) Μακρύνομαι (Παραμερίζω) ἀπὸ τὴν ὁδόν, (ὅθεν συνκδχ.) = Ἀποπατῶ, [ἐκ τοῦ

Ἄφοδος (ἡ). ἀναχώρησις. 2) ἐπάνοδος, ἐπιστροφή, ὀπισθοδρόμησις. 3) (συνήθ.) κένωσις τῶν περιττωμάτων τῆς κοιλίας. 4) = Ἀφόδευμα. 5) = Ἀφοδευτήριον.

Ἀφοίβαντος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, φοιβαίνω]. ἀκαθάριστος, ἐναγής.

Ἀφοίνικτος (ὁ, ἡ), [ἀ, φοινίσσω]. ἀκοκκίνιστος.

Ἀφοίτητος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ μὴ φοιτῶν (συχνάζων) εἴς τινα τόπον. 2) (πθ. τόπος) ὅπου δὲν συχνάζει (ἢ δὲν δύναται νὰ συχνάζῃ) κἀνείς, ἄβατος.

Ἄφολκος (ὁ, ἡ), [ἀπό, ὁλκὴ ἢ ἕλκω]. ὁ μὴ τραβῶν (βαρύνων) εἰς τὸ ζύγι ὅσον πρέπει, ἐλαφρός, (Τουρκ.) ἐξίκικος.

;Ἀφ-ομαρτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀποχωρίζομαί τινος, παύω τοῦ νὰ τὸν ἀκολουθῶ· ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀφαμαρτέω.

Ἀφόμοιος (ὁ, ἡ), = Ἀνόμοιος, ἢ 2) ὅμοιος, [ἐκ τοῦ

Ἀφ-ομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅμοιον (Τὸ παρομοιάζω) μὲ ἄλλο· μιμοῦμαι· συγκρίνω, παραβάλλω.

Ἀφομοίωμα (τὸ). τὸ καθ' ὁμοίωσιν ἄλλου γενόμενον· ἀπεικόνισμα· ἀντίτυπον ἀπαράλλακτον.

Ἀφομοίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφομοιοῦν ἢ ἀφομοιοῦσθαι, παρομοίασμα· σύγκρισις.

Ἀφ-οπλίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ τινος τὰ ὅπλα, τὸν ἐξαρματόνω.

Ἀφ-οράω-ῶ, Μ. ἀπ-όψομαι (ἀόρ. Ἀπεῖδον κτλ.). Βλέπω μακρόθεν. 2) (συνήθ.) ῥίπτω (προσηλόνω) τὰ βλέμματά μου εἴς τι, ἀποβλέπω. 2) (σπν.) στρέφω τὰ βλέμματά μου ἀπό.

Ἀφόρδιον (τὸ), Π. (σπν.) ἀντὶ Ἀφόδευμα.

Ἀφόρητος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.)-ήτως, [ἀ, φορέω]. Ἀνυπόφερτος. 2) (μτγν.) ἀφόριος, ἀφόρετος.

Ἀφορία (ἡ). τὸ ἐναντίον τῆς εὐφορίας, ἀκαρπία.

Ἀφ-ορίζω. Μ. ίσω. Χωρίζω τι διὰ συνόρων· ξεχωρίζω· ἐξαιρῶ· βάλλω κατὰ μέρος· διορίζω, προσδιορίζω· στερῶ, ἀφαιρῶ. » Καὶ ἀφοριεῖ τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων, « Γρφ. » Ἢ ἐκ πάντων ἢ ἐκ τινῶν ἀφωρισμένων, « Ἀρστ. » Ἀφωρισμένος εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ θεοῦ, « Γρφ. (καὶ μσ.) » Χώραν ὅτι πλείστην ἀφορίσασθαι καὶ διαλαβεῖν, « Ἰσκρ. » Τιμὰς νερτέρων ἀφοριζόμενος, « Εὐρ. 2) βάλλω ὅρον (πέρας) εἴς τι, τὸ τελειόνω. »Τὴν βίβλον ταύτην ἀφορίσωμεν, « Πλβ. (καὶ μσ.) »Ἀφορισάμενος δὲ τὸν λόγον,« Ἰσκρ. 3) δίδω τὸν ὁρισμόν τινος πράγματος, τὸ προσδιορίζω· το περιγράφω. » Ἱπποκράτης, ἀφορίζων τὴν ἔνδειαν, ἔφη ὑγείας εἶναι μητέρα, « Συν. (καὶ μσ.) » Οὔτε τὴν ἀξίαν ἑκάστου ἀκριβῶς ἀφωρίσατο,« Γαλ. (καὶ πθ.) » Οὕτως ἀφώρισται ἡ τύχη,« Πρ. 4) ἐξορίζω, (ὅθ: μτφορ.) ἐξωκκλησιάζω, (χυδ.) ἀφορνῶ. » Καὶ μ' ἄπο γῆς ὥρισεν Ἰλιάδος, « Εὐρ. 5) (Νμ.) βάλλω κτῆμα εἰς ὑποθήκην ἢ ἐνέχυρον (ἴδε Ὅρος). » Ἴστε γὰρ ὅσοις ἀφώρισται ἡ οὐσία αὐτοῦ, « Δμ.

Ἀφόρισμα (τὸ). τὸ ἀφωρισμένον (ξεχωρισμένον, προσδιωρισμένον κτλ.) πρᾶγμα.

Ἀφορισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφορίζειν, χώρισμα διὰ συνόρων, ἐξαίρεσις· προσδιορισμός· (συνήθ.) ὁρισμὸς σύντομος· γνώμη περιεκτικὴ τῶν κυριωτέρων τῆς ἐννοίας· (ἐκκλησ.) ἐξωκκλησιασμός.

Ἀφοριστικὸς, ή, όν. Ὁ δυνάμενος (ἢ χρησιμεύων πρὸς τὸ) ἀφορίζειν (προσδιορίζειν κτλ.). 2) ὁ ἐκτεθειμένος-

Ἀφοριστικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἀφορισμοῦ, (δηλ.) συνοπτικῶς καὶ περιληπτικῶς.

Ἀφ-ορμάω-ῶ ἢ (Π.) -ῶμαι, Μ. ήσω,-ομαι. Ὁρμῶ (Κινῶ) ἀπό τινος μέρους· ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι. »Ἀφορμήσας ἐκ τῆς Νεμέας, « Ξεν. (καὶ χ. προθ.) » Τῆς δ' ἀφορμῶσι χθονός, « Εὐρ. (καὶ μσ. Π.) »Ὁππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν, « Ἰλ. Β. »Ἀφορμηθέντα νέεσθαι, « Ἀπλλν.

Ἀφ-ορμέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Ἐβγαίνω) ἀπὸ τὸν ὅρμον (λιμένα), ἐκπλέω.

Ἀφορμὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφορμᾶν, ἀφόρμησις, ἀπομάκρυνσις· (ὅθεν Φλσοφ.) τὸ ἐναντίον τῆς ὁρμῆς (τῆς κλίσεως), ἀποστροφή, ἀντιπάθεια. 2) (συνήθ.) τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁπ. ὁρμᾷ (κινεῖταί) τις δι' ὁποιανδήποτε (κυρ. ὅμως διὰ πολεμικὴν) ἐπιχείρησιν, ὁρμητήριον, (ὅθεν τρπ.) ἡ αἰτία (τὸ μέσον, ἡ ὕλη) ὁποιασδήποτε πράξεως· τὸ (Ἰταλ.) καπιτάλι, ὁ (Τουρκ.) πεσερμαγές. (κατ' ἔκτ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ περιουσία, τὰ πρὸς τὸ ζῆν μέσα, (κοιν.) ὁ τρόπος, ἡ κατάστασις· (ἐν γέν.) πρόφασις· λαβή· εὐκαιρία.

Ἀφ-ορμιάω-ῶ [ἀφορμάω], Μ. άσω. Ἐπιθυμῶ (Θέλω) νὰ ἀναχωρήσω.

Ἀφόρμιγκτος (ὁ, ἡ), Π. (ὕμνος) ὁ μὴ συνοδευόμενος μὲ τὸν ἦχον τῆς φόρμιγγος.

Ἀφ-ορμίζω, Μ. ίσω. = Ἀφορμέω.

Ἀφόρμικτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀφόρμιγκτος.

Ἄφορμος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ἀφορμήσας (ἀναχωρήσας) ἀπό.

Ἀφορολόγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πληρόνων φόρον, μὴ φορολογούμενος, ἀσύδοτος.

Ἄφορος (ὁ, ἡ). ἄκαρπος, (τρπ.) ἄγονος 2) ἐλεύθερος φόρου, ἀτελής, (Στρβ. ΙΓ', ά.).

Ἄφορτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φόρτωμα, ἀφόρτωτος.

Ἀφόρτως, ἐπίρ. Χωρὶς φόρτωμα, χωρὶς βάρος, ἀνεπαχθῶς.

Ἀφόρυκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, φορύσσω]. ἀμόλυντος.

Ἀφ-οσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφιερόνω· καθιερόνω. καθαρίζω θρησκευτικῶς. ‖. (συνήθ. μσ.) ἐκτελῶ θρησκευτικόν τι καθῆκον (κυρ. ὑπὲρ νεκροῦ), ἐξιλεόνω διὰ τελετῶν (κτλ.) τὸν θεὸν ἢ τοὺς ἀποθανόντας, (ἐν γέν.) κάμνω (ἐκπληρῶ ἢ δείχνω ὅτι ἐκπληρῶ) τὰ χρέη μου, (κοιν.) δίδω τὸ ξένον δίκαιον (ὅσιον), (ἐπμ.) ἀναπαύω ὁπως δήποτε τὴν συνείδησίν μου· (ἐν γέν.) ξεφορτόνομαι ἀπὸ ὁποῖον δήποτε (ἠθικὸν) βάρος· ἀποποιοῦμαι, ἀποστρέφομαι, ἀποφεύγω τι ὡς ἐναγές, (παρβλ. Ἀποδιοπομποῦμαι καὶ Ἀποτροπιάζομαι). προσφέρω ὡς ἀπαρχὴν μέρος (μάλιστα τῶν τριχῶν) τοῦ ἱερείου, (ἐπμ. καὶ συχν. μτφορ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὰ τοῦ Ὅσον, Ὥσπερ κτλ.) κάμνω τι κατὰ χρέος (ἐπμ.) ὄχι κατὰ συνείδησιν ἀλλὰ διὰ τὸν τύπον (διὰ τὴν συνήθειαν, διὰ τὸ εὔσχημον).

Ἀφοσίωμα (τὸ). μέσον πρὸς ἀφοσίωσιν. ἀφιέρωμα.

Ἀφοσίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφοσιοῦν ἢ ἀφοσιοῦσθαι, ἐκπλήρωσις χρέους (κυρ. θρησκευτικοῦ ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖςον ὄχι κατὰ συνείδησιν), (ἐπμ.) » Ἀφοσιώσεως ἕνεκα, ἢ » Πρὸς ἀφοσίωσιν, = » Ὁσίας χάριν, διὰ τὸν τύπον, (κοιν.) διὰ τὰ μάτια.

Ἀφοῦ, ἀντὶ (τοῦ ἀχρ.) Ἀφεσο, (β'. ἐν. πρσ. τοῦ) μσ. ἀορ. β'. τῆς πρσ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀφόωντα, Π. ἀντὶ Ἀφῶντα, μτχ. τοῦ Ἀφάω.

Ἀφραδέω, Μ. ήσω, Π. πράττω (φέρομαι)-

Ἀφραδέως, ἐπίρ. Π. ἀφρόνως, ἀνοήτως, [ἐκ τοῦ

Ἀφραδὴς [ἀ, φράζομαι], έος (ὁ, ἡ), Π. ἀνόητος, ἀστόχαστος, (ὅθεν

Ἀφραδία (ἡ), Π. ἀνοησία, μωρία. 2) (μὲ γεν.) ἄγνοια, ἀπειρία.

Ἀφραδμόνως, ἐπίρ. Π. = Ἀφραδέως.

Ἀφράδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀφραδής.

Ἀφραίνω (χ. Μ.), Π. = Ἀφραδέω, παραφρονῶ.

Ἄφρακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φραγμὸν (περιτείχισμα), (ἐπμ.) ἀφύλακτος, (μτφορ.) ἀπροφύλακτος· ἀπροστάτευτος, ἔρημος. » Φίλων—, « Σοφ.

Ἀφρασμόνως, ἐπίρ. Π. = Ἀφραδμόνως, [ἐκ τοῦ

Ἀφράσμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀφράδμων.

Ἄφραστος (ὁ, ἡ), [ἀ, φράζω], = Ἄρρητος, ἀνέκφραστος. 2) Π. ἀπαρατήρητος, ἀφανής, σκοτεινός, ἄδηλος· κρυφός, παράμερος· » Ἄφραστος γένετ' ὦκα βοῶν στίβος, « Ἀπλλν. » Εἰς τὸ ἀφραστότατον χωρίον, « Ἡρ. 3) αἰσχρός, μισητός, ἀποτρόπαιος. » Φάτις—,« Σοφ. 4) ἀπρόοπτος, ἀπροσδόκητος. » Ἔκποθεν ἀφράστοιο, « Ἀπλλν., ἐξ ἀπροόπτου. 5) ἀστόχαστος, ἀνόητος, ἀπροβούλευτος. » Ἄφραστοι γελόωσι, « Νίκ.

Ἀφραστὺς, ύος (ἡ), Π. = Ἀφραδία.

Ἀφράστως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἄφραστον (ἀνέκφραστον). 2) Π. ἀπροσδοκήτως. 3) ἀνοήτως.

Ἀφρέω, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἀφρίζω.

Ἀφρηλόγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀφρολόγος.

Ἀφρηστὴς, ου (ὁ), Π. ὁ προξενῶν ἀφρὸν περὶ ἑαυτόν. » Δελφὶν—, « Ἐπγρ.

Ἀφρήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ἀνήκων εἰς καμμίαν) φρήτραν (συγγένειαν ἢ ἀδελφότητα), ἀκοινώνητος.

Ἀφριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ-

Ἀφρίζω, Μ. ίσω. Κάμνω ἀφρόν.

Ἀφρικτὶ, ἐπίρ. Χωρὶς φρίκην.

Ἀφρόεις, εσσα, εν, Π. ἀφρισμένος, γεμάτος ἀφρόν.-

Ἀφρισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφρίζειν, ἄφρισμα.

Ἀφρῖτις [ἀφρὸς], ιδος (ἡ). εἶδος μικρᾶς (ἢ τὰ νεογνά, ὁ γόνος τῆς) ἀφύας, ὀψάρ. (Τουρκ.) τσαμποῦκια.

Ἀφρόγαλα (τὸ). ὁ ἀφρὸς τοῦ γάλακτος, τὸ (Τουρκ.) καϊμάκι.

Ἀφρογένεια (ἡ), Π. (ἐπιθετ.) ἡ Ἀφροδ., [ἐκ τοῦ

Ἀφρογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ ἀφροῦ.

Ἀφροδισιάζω, Μ. άσω. (κυρ.) Ἑορτάζω ἢ Ἀπολαμβάνω τὰ ἀφροδίσια.

Ἀφροδισιακὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἀφροδίσια.

Ἀφροδισιὰς, άδος (ἡ). εἶδ. φυτ. διεγερτικοῦ πρὸς ἀφροδισιασμόν, (ἴσ.) ἡ Ἄκορος.

Ἀφροδισιασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφροδισιάζειν.

Ἀφροδισιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀφροδισιάζων.

Ἀφροδισιαστικὸς, ή, όν. Ὁ ἐπιῤῥεπὴς (ἔκδοτος) πρὸς τὰ ἀφροδίσια.

Ἀφροδίσιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἀφροδ. ‖. (οὐσ.) Ἀφροδίσιον (τὸ), ὁ ναὸς καὶ » Ἀφροδίσια (τὰ), ἡ ἑορτὴ ἢ ἡ ἡδονὴ τῆς Ἀφροδ.

Ἀφροδίτη (ἡ). ἡ γνωστὴ θεὰ (ἢ ἡ ἡδονὴ) τοῦ ἔρωτος. 2) (ἐν γέν.) κάλλος· χάρις, θέλγητρον.

Ἀφρόκομος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) ὁ ἀπὸ τὸν εἰς τὴν κόμην τινὸς (κολυμβητοῦ) ἀφρὸν στάζων.

Ἀφρόλιτρον (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Ἀφρόνιτρον.

Ἀφρολόγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συλλέγων (παίρνων) τὸν ἀφρόν.

†Ἀφρόνευσις, εως (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀφρόνησις, [ὡς ἐκ τοῦ

Ἀφρονεύω, Μ. εύσω, = τῷ

Ἀφρονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀφραίνω, εἶμαι ἄφρων, παραφρονῶ, (ὅθεν

Ἀφρόνησις, εως (ἡ), = Ἀφροσύνη, ἀνοησία.

Ἀφρόνιτρον (τὸ). εἶδος ὀρυκτοῦ ἢ ἄλκαλι, (κυρ.) ὁ ἀφρὸς (ἄλλο παρὰ τὸ ἄνθος) τοῦ νίτρου.

Ἄφροντις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς φροντίδων, ἀμέριμνος, (κοιν.) ἀξέννοιαστος.

Ἀφροντισία (ἡ). ἔλλειψις φροντίδων, ἀμεριμνία, ἀδιαφορία.

Ἀφροντιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω φροντίδας, εἶμαι ἄφροντις, ἀδιαφορῶ.

Ἀφροντιστὶ, ἐπίρ. = Ἀφροντίστως.

Ἀφρόντιστος (ὁ, ἡ), = Ἄφροντις, ἀσυλλόγιστος, ἀνόητος. 2) σκληρός, ἀπάνθρωπος. 3) (πθ.) παρημελημένος.

Ἀφροντίστως, ἐπίρ. Χωρὶς κἀμμίαν φροντίδα· μὲ ἀδιαφορίαν· ἐν παρέργῳ.

Ἀφρόνως, ἐπίρ. Χωρὶς φρόνησιν, ἀνοήτως.

Ἀφρὸς (ὁ), [ἀφύω]. ὁ ἀφρός. 2) = Ἀφρῖτις (ἀφύη).

Ἀφροσέληνος (ὁ), ὁ ἄλλ. Σεληνίτης (λίθος).

Ἀφροσκόροδον (τὸ). εἶδος σκόρδου ἄσπρου καὶ μεγάλου (κοιν.) Ἀφράτου.

Ἀφροσύνη (ἡ). ἔλλειψις φρενῶν, ἀνοησία. 2) συγχ. τῷ Ἀβροσύνη.

Ἀφρουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ἀφρούρητος καὶ

Ἄφρουρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ ὑποχρεούμενος νὰ ἔχῃ, ἢ νὰ ὑπάγῃ πρὸς) φρουράν, μὴ φρουρούμενος, ἀφύλακτος.

†Ἀφροφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀφράτος, τρυφερός, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀβροφυής.

Ἀφρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς (ἢ πθ. Κάμνω, Ἐβγάλλω) ἀφρόν.

Ἄφρυκτος (ὁ, ἡ), [ἀ, φρύγω]. ἀκαψάλιςος, (Τουρκ.) ἀκαβούρδιστος.

Ἀφρὼ, οῦς (ἡ), Π. ἡ Ἀφροδ.

Ἀφρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος) ἀφρόν, ἀφρίζων ἢ ἀφράτος.

Ἄφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων φρένας, ἀνόητος, μωρός.

Ἀφ-υβρίζω, Μ. ίσω. Παύω τοῦ νὰ ὑβρίζω (νὰ εἶμαι αὐθάδης), ξεθυμαίνω· καταπραΰνομαι.

Ἀφ-υγιάζω, Μ. άσω. Φέρω τινὰ εἰς τὴν πρώτην του ὑγείαν, τὸν ἰατρεύω.

Ἀφυγιασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφυγιάζειν.

Ἀφ-υγραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὑγρόν, νοτίζω. ἀποπλύνω.

Ἀφύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἀφύη.

Ἀφ-υδραίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Ἀφυγραίνω.

Ἀφύη (ἡ), (ἡ γεν. πλθ. Ἀφύων), [ἀ, φύω· διότι ὑπετίθετο γεννωμένη ἀπὸ τὸν ἀφρὸν ἢ τὸν βοῦρκον τῆς θαλ.]. εἶδ. μικρ. ὀψαρ. (Μαρίδα), (παρβλ. Ἀφρῖτις).

Ἀφυὴς, έος (ὁ, ἡ). (μὲ αἰτ. προθετ.) ὁ μὴ ἔχων εὐφυΐαν (ἐπιτηδειότητα φυσικήν, διάθεσιν) πρὸς, ἀνίκανος, ἀνεπιτήδειος· (σπν.) ἀνοίκειος, ἀνάρμοστος· (ἐν γέν.) εὐήθης.

Ἀφυΐα (ἡ). ἀνικανότης φυσική.

Ἀφυΐδιον (τὸ), = (ἢ διορθ. ἀντὶ) Ἀφύδιον.

Ἄφυκος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς φῦκος, ἀφυκιασίδωτος.

Ἄφυκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ύκτως, = Ἄφευκτος, ἀλάνθαστος. » Ἐν ἀφύκτῳ ἔχομαι, « Αχ., εὑρίσκομαι πιασμένος εἰς τρόπον ὥστε δὲν δύναμαι νὰ φύγω.

Ἀφυλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Δὲν προσέχω, δὲν προφυλάττομαι ἀπό, εἶμαι-

Ἀφύλακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ φυλάξῃ, ἢ 2) ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ φυλαχθῇ, ἄφευκτος. 3) ὁ μὴ φυλαττόμενος, ἀφρούρητος, ἀνεπιτήρητος, ἢ μὴ προφυλάττων ἑαυτόν, ἀπρόσεκτος.

Ἀφυλάκτως, ἐπίρ. Χωρὶς φύλαξιν (προφύλαξιν), ἀπροσέκτως.

Ἀφυλαξία (ἡ). ἔλλειψις ἐπιτηρήσεως ἢ προφυλάξεως, ἀπροσεξία

Ἀφ-υλίζω, Μ. ίσω. Καθαρίζω τι ἀπὸ τὴν ὕλην, λαγαρίζω.

Ἀφύλισμα (τὸ). ἀποσφάγγισμα, καταπά-.

Ἄφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (γυμνὸς ἀπὸ) φύλλα (καὶ συνκδχ.) δένδρα, ξηρός.

Ἀφύλλωτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄφυλλος.

Ἀφύξιμος (ὁ, ἡ), Π. Ἄφυκτος, ἀλάνθαςος ἢ 2) δαψιλής, ἄφθονος, [ἐκ τοῦ

†Ἄφυξις, εως (ἡ), = Ἀφυσμός.

Ἀφ-υπνίζω, Μ. ίσω. Σηκόνω τινὰ ἀπὸ τὸν ὕπνον, τὸν ἐξυπνῶ.

Ἄφυπνος (ὁ, ἡ). ἔξυπνος.

Ἀφ-υπνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποκοιμοῦμαι, παίρνω ἕνα ὕπνον, ἢ 2) σηκόνομαι ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἐξυπνῶ.

Ἄφυρτος (ὁ, ἡ), [ἀ, φύρω]. ἀζύμωτος, ἄμικτος.

Ἀφύρτως, ἐπίρ. Ὄχι ἄνω-κάτω, χωρὶς σύγχυσιν, ἐν τάξει.

Ἀφυσγετὸς (ὁ), Π. [ἀφύσσω]. ἡ λάσπη ἢ ἄλλαι ἀκαθαρσίαι τὰς ὁποίας καταιβάζει τὸ θολωμένον ποτάμι. 2) (ἐπιθετ. σπν. ἢ ἀμφ.) = Ἀφύξιμος, ἄφυκτος. » Ὕδρωψ—, « Νίκ.

Ἀφύσητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πεφυσημένος, ἀφούσκωτος.

;Ἀφύσικος (ὁ, ἡ), (ἀδκμ.) ἀντὶ Ἀφυής

Ἀφυσιολόγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ διδαχθεὶς (μὴ γνωρίζων, ἢ μὴ συμφωνῶν μὲ) τὴν φυσιολογίαν.

Ἀφυσμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφύσσειν, ἄντλησις.

Ἄφυσσος (ὁ, ἡ), (ἰατρ.) ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ προξενῶν ἢ διαλύων τὴν) φύσαν (Ἰταλ. τὰ φλάτα).

Ἀφύσσω, Μ. ύξω (ἀόρ. Ἤφυσα, πθ. πρκ. Ἤφυσμαι, ἀόρ. πθ. Ἠφύσθην ἢ τὸ θετ. Ἀφυστέον), Π, [ἀπὸ ὕω; ἢ αὔω = ψαύω]. = Ἀρύομαι, Ἀντλῶ, τραβῶ (κοιν. πιάνω) κρασὶ κτλ. ἀπὸ τὸ βαγένι. 2) = Ἀπαντλῶ, χύνω, ἀδειάζω. » Ἕλκος ἀφύσσων οἰδαλέον, « Ὀππ., σχίζων (ἐπμ.) ἀδειάζων τὴν ἐμπεριεχομένην ὕλην, (παρβλ. Διαφύσσω). 3) (συνκδχ.) ἐκσωρεύω. » Πλοῦτον ἀφύξειν,« Ἰλ. Α. (ἢ μσ.) » Φύλλα ἠφυσάμην, « Ὀδ. Η.

Ἀφ-υστερέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Ἀφ-υστερίζω, Μ. ίσω, = Καθυστερῶ, Ἀπολείπομαι, μένω ὀπίσω, ἔρχομαι ὕςερον (ἀπὸ τὸν πρέποντα καιρόν), (ἐπμ.) ἀποτυγχάνω.

Ἀφύτευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φυτευμένος, (συνκδχ.) ἐπιπόλαιος. » Χῶρος ἀργὸς ϗ—,« Ξεν.

;Ἀφύω, Μ. ύσω, = Ἀφύσσω.

Ἀφύω, Μ. ύσω, Ἰων. γίνομαι λευκὸς, ἀσπρίζω.

Ἀφυώδης [ἀφύω], εος (ὁ, ἡ), Ἰων. Ἀσπρειδερὸς, χλωμός. 2) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀφύης.

Ἀφυῶς, ἐπίῤ. Χωρὶς φυσικὴν ἐπιτηδειότητα· ἀναρμόστως· μὲ τρόπον ἀφυῆ· κακῶς. » Χώρα κεκραμένη —, « Πλ., μὴ εὔκρατος.

Ἀφῶ, ῇς, ῇ, ῶμεν κτλ., ἀόρ. 6΄. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἀφώνητος (ὁ, ἡ), = Ἀῤῥητος, Ἀνέκφρασος. 2) = Ἄφωνος.

Ἀφωνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις ἄφωνος ἢ (λέξις τις) ἀνεκφώνητος. » Διὰ δὲ ἀφωνίαν τοῦ Σέξτης Ξέστης λέγεται κατὰ μετάθεσιν στοιχείου, « Ἐτυμολ.

Ἀφωνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ἄφωνον.

Ἄφωνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ςερηθεὶς τὴν) φωνὴν, ἄλαλος· σιωπηλός. 2) ὁ μὴ ἀποτελῶν φωνὴν (ἦχον). » Γράμματα —,« Γρμτ.

Ἀφώνως, ἐπίῤ. Χωρὶς φωνὴν (ὁμιλίαν), μὲ σιωπήν.

Ἀφώρατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φωραθεὶς (πιασθεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ) ἢ μὴ δυνάμενος φωραθῆναι, ἀνεξέλεγκτος.

Ἀφωρισμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Διακεκριμένως, ξεχωριστά.

Ἀφώτιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φωτισθεὶς ἢ μὴ φωτιζόμενος, σκοτεινὸς, σκοτισμένος. (Ἐκκλησ.) ἀβάπτιστος, ἀκατήχητος.

Ἀχαία (ἡ), [ἄχος ἢ ἦχος], (ἐπιθετ.) ἡ Δήμητρα

Ἀχαιϊνέη καὶ Ἀχαΐνη (ἡ), θηλ. τοῦ

Ἀχαΐνης, ου (ὁ), Π. [ἀχή]. ἔλαφος μέγας ἢ ἐντελὴς τὴν ἡλικίαν (ὁ ἄλλ. Σπαθίνης καὶ Πασσαλίας διὰ τὸ σχῆμα τῶν κεράτων του). 2) ἄρτος ἢ ζυμαρικὸν μέγα εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος Ἀχαίας.

Ἀχάλαζος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐκτεθειμένος εἰς τὴν χάλαζαν.

Ἀχάλινος καὶ

Ἀχαλίνωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ κρατούμενος ἀπὸ) χαλινὸν, ἀκράτητος, ἀκαταδάμαστος.

Ἀχάλκεος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄχαλκος.

Ἀχάλκευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυλευμένος ὑπὸ χαλκέως.

Ἀχαλκέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω οὔτε λεπτὸν, εἶμαι -

Ἀχαλκής, έος καὶ

Ἄχαλκος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χαλκὸν (χάλκωμα ἢ σίδηρον, [καὶ συνκδχ.] ὅπλα ἢ χρήματα) πτωχὸς, ἀνάργυρος ἢ ἄοπλος, (μὲ γεν.) γυμνὸς, ἐστερημένος. » Ἀσπίδων —, « Σοφ.

Ἀχάλκωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ σκεπασμένος (Τουρκ. καπλαδισμένος) μὲ χάλκωμα.

Ἀχάνεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀχανοῦς, ἔκτασις, βάθος ἀπέραντον.

Ἀχάνη (ἡ). κοφίνι μεγάλον. 2) εἶδ. μέτρου (Περσ. καὶ Βοιωτ.) χωροῦν 45 μεδίμνους.

Ἀχανής [ἀ στερ., χαίνω], έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χαίνων (χάσκων, ἀνοίγων τὸ ςόμα), βωβὸς, ἄλαλος· κλεισμένος, ςενόπορος, (ϗ ἐκ τοῦ ἐναντ. 2) [ἀ, ἐπιτ.] ὁ κατὰ πολλὰ χαίνων (ἀνοικτὸς), ἐκτεταμένος, βαθύτατος, ἄπειρος. » Μέγα ϗ ἀχανὲς στράτευμα, « Πλ.

Ἀχάρακτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κεχαραγμένος (σκαλισμένος, τυπωμένος, μεμορφωμένος), ἀδιαμόρφωτος· ἀσημείωτος, ἄγνωστος. » Ἀστὴρ—, « Νόν.

Ἀχαράκωτος (ὁ, ἡ). ὁ (μὴ ἔχων (μὴ ὠχυρωμένος μὲ) χαρακώματα, ἄφρακτος.

Ἀχαρής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐστερημένος χαρᾶς, λυπηρὸς, σκυθρωπός.

†Ἀχαριότης (ἡ), (σπν. καὶ ἀδκμ.) τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἄχαρις, ιτος (ὁ, ἡ), (τὸ συγκρ. Ἀχαρίστερος). ὁ μὴ ἔχων χάριν, ἄνοστος, χωρὶς ἡδονὴν, χωρὶς θέλγητρα, δυσάρεσος· λυπηρός. » Μηδὲν ἄχαρι πείσεσθαι ἐκ βασιλέως, « Ἀῤῥ. 2) (σπν.) = Ἀχάρισος.

Ἀχαρισέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν κάμνω ἢ Δὲν γνωρίζω χάριν, εἶμαι ἀχάρισος. ||. (πθ.) ἀνταμείβομαι μὲ ἀχαριστίαν. » Ἀρετῆς ἀχαρισθμένης, θεὸς οὐ παραμελεῖ, « Πλ.

Ἀχαριστία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἀχάρισος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κάμνων ἢ μὴ γνωρίζων χάριν. 2) = Ἄχαρις. 3) ὁ μὴ ἀπολαβὼν χάριν (μὴ ἀνταμειφθεὶς), ἀνευχαρίστητος.

Ἀχαρίστως, ἐπίῤ. Μὲ ἀχαριστίαν, ἀπροθύμως, χωρὶς εὐχαρίστησιν.

Ἀχάριτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄχαρις ἢ Ἀχάριστος.

Ἀχαρίτως, ἐπίῤ. Χωρὶς χάριν, μὲ τρόπον ἄχαριν.

Ἀχάρνα(νη), ης (ἡ) καὶ

Ἄχαρνος, ου καὶ Ἀττ.

Ἀχαρνώς, ῶ (ὁ), [;], εἶδ. ἰχθύος (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ λάβρακος) ὁ ἄλλ. Ἀκαρνάν ἢ Ἀκάρναξ.

Ἀχάτης, ου (ὁ), εἶδ. πολυτ. λίθου.

Ἄχει, Π. δοτ. ἑν. τοῦ Ἄχος.

Ἄχει, Δ. ἀντὶ Ἤχει, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. ϗ

Ἀχεῖ, Δ. ἀντὶ Ἠχεῖ, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. τοῦ Ἠχέω.

Ἄχειλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χείλη (ἄκρας).

Ἀχείμαντος καὶ

Ἀχείμαστος καὶ Π. Ἀχείματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χειμαζόμενος (μὴ ὑποκείμενος εἰς ψύχος ἢ ἀνεμοζάλην), ἀτάραχος.

Ἀχείμερος, Π. καὶ

Ἀχείμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀχείμαστος.

Ἄχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χεῖρας, (χυδ.) κουτσοχέρης, (τρπ.) ἀνεπιτήδειος.

Ἀχειραγώγητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χειραγωγηθεὶς ἢ μὴ χειραγωγούμενος, ἀνημέρωτος, ἄγριος.

Ἀχειρέες (οἱ), πλθ. τοῦ

†Ἀχειρής, έος (ὁ, ἡ), = Ἄχειρ.

Ἀχειρία (ἡ). ἔλειψις χειρῶν, (συνκδχ.) ἀνεπιτηδειότης.

Ἀχειρίδωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χειρίδας (μανίκια).

†Ἀχειρομίαντος (ὁ, ἡ). (νλγ.) ἀμόλυντος ἀπὸ χειροπιασίματα.

;Ἀχειρόπλαστος (ὁ, ἡ), = Ἀχειροποίητος.

;Ἀχειρόπλοχος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πλεγμένος ϗ

Ἀχειροποίητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ. -ήτως) ὁ μὴ καμωμένος ἀπὸ χέρια ἀνθρώπου.

Ἄχειρος (ὁ, ἡ), = Ἄχειρ.

Ἀχειρότευκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀχειροποίητος.

Ἀχειρότμητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ κοπεὶς ὑπὸ χειρὸς ἀνθρώπου.

Ἀχειροτόνητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐκλεχθεὶς διὰ τῆς ἐκτάσεως (καὶ ἐκκλησ. μὴ ἱερωθεὶς διὰ τῆς ἐπιθέσεως) τῶν χειρῶν.

Ἀχείρωτος (ὁ, ἡ), [ἀ χειρόω]. ἀκυρίευτος, ἀνυπότακτος, ἀκαταμάχητος. 2) Π. ἀνέγγικτος, ἱερός.

Ἀχελώϊος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἀχελῷον (καὶ Π. ἐν γέν. εἰς κάθε νερὸν), παρυδάτιος, παραποτάμιος. ||. (οὐσ.) Π. ἀντὶ Ἀχελῷος.

Ἀχελωΐς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἀχελώϊος. » Πόλεις ἀχελωΐδες, « Αἰσχ., αἱ παραθαλάσσιοι, παραποτάμιοι, (παρβλ. Ἀχερωΐς).

Ἀχελῷος (ὁ), [ἄχα, λέξ. ἄχρ. σημ. ὕδωρ, ὅθεν τὸ Λατ. aqua], ὁ γνωςὸς ποτ. τῆς Αἰτωλ. καὶ διαφόρων ἄλλων τόπων. 2) Π. (ἐν γέν.) ποταμὸς, (συνκδχ.) ποτάμιον ὕδωρ.

Ἄχερδος (ἡ ϗ σπν. ὁ), [συγγ. τῷ Ἀχρὰς] εἶδ. ἀγκαθωτοῦ χαμοδένδρου (μὲ τὸ ὁπ. ἔκαμναν φράκταις), (πιθαν) ἡ ἀγριαπιδηὰ, (κοιν.) γκορτζιά.

Ἀχερόντει(τι)ος, ου (ὁ, ἡ), = Ἀχερούσιος.

Ἀχερουσιάς, άδος (ἡ), θηλ. τοῦ

Ἀχερούσιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν (ποτ.) Ἀχέροντα (καὶ κατὰ μετωνυμ) εἰς τὸν Ἅδην.

Ἀχερωΐς, ίδος (ἡ), Π. = Ἀχελωΐς, παραποτάμιος, (ὅθ. || οὐσ.) δένδρ. ἡ λεύκη, [ἐκ τοῦ

Ἀχέρων [ἴδε Ἀχελῷος], οντος (ὁ). ποταμὸς τῆς Ἠπείρου κτλ. (μυθολογούμενος ὅτι τρέχει εἰς τὸν ᾅδην), (ὅθ.) Π. ὁ ᾅδης.

Ἀχέτα, αο (ὁ), Αἰολ. καὶ

Ἀχέτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἠχέτης, ὁ κάμνων ἦχον, (ἐπίθ. τοῦ τέττιγος ϗ τοῦ καλάμου).

Ἀχεῦσιν, Δ. ἀντὶ Ἠχοῦσι, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ Ἠχέω.

Ἀχεύω [ἄχος], Μ. εύσω. Π. λυποῦμαι ϗ

Ἀχέων, ουσα, ον, Π. μτχ. τοῦ (ἀχρ.) Ἀχέω, λυπούμενος.

Ἀχήλωτος (ὁ, ἡ). χωρὶς χηλὴν (σχισμάδαν) εἰς τὰ ὀνύχια.

†Ἀχήν, ῆνος ἢ ένος (ὁ), [ἀ, ἔχω]. ἀκτήμων, πτωχὸς, (ὅθεν

Ἀχηνία (ἡ), Π. ἔλλειψις, ἀνέχεια, ἔνδεια, πενία.

Ἀχθεινός [ἄχθος], ή, όν (ϗ ἐπίῤ)-εινῶς. Βαρετός· ὀχληρός· λυπηρὸς, δυσάρεσος.

Ἀχθηδών, όνος (ἡ). πόνος, λύπη, δυσαρέσκεια.

Ἀχθηφορέω-ῶ, Μ. ήσω, ἀντὶ Ἀχθοφορέω.

Ἀχθίζω, Μ. ίσω. Φορτόνω. » Κάμηλον—,« Βαβρ. (Μῦθ.).

Ἄχθομαι [ἄχθος], Μ. ἀχθή(χθέ)σομαι καὶ ἀχθεσθήσομαι (ἀόρ. Ἠχθέσθην). Εἶμαι βαρυφορτωμένος· (συνήθ. μτφορ) βαρύνομαι, λυποῦμαι, δυσαρεσοῦμαι, ἐνοχλοῦμαι, ςενοχωροῦμαι· θυμόνω. (Π.) πονῶ. » Λίην ἄχθομαι ἕλκος,« Ἰλ. Ε. 2) (πθ. μὲ δοτ.) ἀντὶ τοῦ Ἔχθομαι, εἶμαι μισητὸς (ὀχληρὸς), (παρβλ. Ἄχνυμαι).

Ἄχθος [ἄγω ἢ; ἄχος], εος·ους (τὸ). βάρος, φόρτωμα· (μτφορ.) λύπη, θλίψις.

Ἀχθοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σηκόνω βάρος (φόρτωμα)· (μτφορ.) ὑποφέρω θλίψεις.

Ἀχθοπάρημα (τὸ). τὸ βάρος (φόρτωμα) τὸ ὁποῖον σηκόνει τις.

Ἀχθοφορία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἀχθοφορεῖν.

Ἀχθοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀχθοφορῶν (σηκόνων βάρη), βαστάζος, (Τουρκ.) χαμάλης.

Ἄχι, Δ. ἀντὶ Ἦχι.

Ἀχίλλειος, α, ον. Ὁ τοῦ Ἀχιλλέως, (ἐπμ.) ὁ εὐγενέστερος, ὁ καλλήτερος (ἐκλεκτότερος) εἰς τὸ εἶδός του· (ὅθεν:) » Σπόγγος—,« Ἀρςτ., ὁ λεπτότερος καὶ ἁπαλώτερος. » Κριθὴ— (καὶ ἐλλ. τοῦ οὐσ) » Ἀχίλλειος, ἡ ἄλλ. Ἀχιληΐς, τὸ καλλήτερον (εὐτραφέσερον) κριθάρι κτλ. » Πόα —,« Δσκρ., εἶδος σιδηρίτου.

Ἀχιλληΐς, ίδος (ἡ), ἀντὶ Ἀχιληΐς, Ζ. Ἀχίλλειος.

Ἄχιλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ μὴ φαγὼν) χορτάρι (ἄχυρον, κριθάρι κτλ.). 2) [τὸ ἀ ἐπιτ.] ὁ ἔχων πολὺ χορτάρι (βοσκὴν ἄφθονον).

Ἀχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ φορῶν χιτῶνα (ὑποκάμισον).

Ἀχλαινία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἄχλαινος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ φορῶν) χλαῖναν (ἐπανωφόρι χειμωνιάτικον).

;Ἀχλόητος καὶ

Ἄχλοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ ἔχων χλόην (πρασινάδαν), ξηρός.

Ἀχλύνθην, Π. πθ. πρκ. τοῦ Ἀχλύω.

Ἀχλυόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀχλυώδης.

Ἀχλυόπεζος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τοὺς πόδας περικυκλωμένους ἀπὸ ἀχλύν.

Ἀχλυόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ ἀχλὺν, σκοτίζω.

Ἀχλύς, ύος (ἡ). ὁμίχλη, καταχνιά· σκότος· σκοτοῦρα, ζάλη· λύπη, μελαγχολία.

Ἀχλύω [ἀχλὺς], Μ. ύσω (ἀόρ. Ἤχλυσα), Π. σκεπάζομαι μὲ ἀχλὺν, σκοτίζομαι, σκοτεινιάζω. 2) (ἐνεργ. παρὰ τοῖς μτγν.) σκεπάζω μὲ ἀχλὺν, σκοτίζω, (ὅθ. ὁ πθ. ἀόρ.) » Ἠχλύνθη γαῖα,« Κόϊντ., ἐσκοτίσθη.

Ἀχλυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (ἢ σκεπασμένος) μὲ ἀχλὺν, ἀμυδρὸς, θολός· καταχνιασμένος, συννεφιασμένος.

Ἄχνα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἄχνη.

†Ἀχνάζω, Μ. άσω, (γρμτ. σχηματ.) τοῦ

Ἀχνάσδημι, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἄχθομαι, δυσφορῶ, μισῶ.

Ἄχνη (ἡ), [ἀ, κνάω]. τὸ λεπτότατον μόριον ὁποιουδήποτε πράγματος (τὸ ὁποῖον ἐπιπολάζει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἢ σηκόνεται ἀπὸ τὸν ἀέρα), ἀθέρας, ἀφρός· χνοῦδι· κονιορτός· καπνός· ἀτμὶς, δροσιὰ λεπτὴ, (κοιν.) ἀχνὸς κτλ.

Ἄχνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χνοῦδι (καὶ Π. ἀφρόν). » Ὑπήνη—,« Ἐπιγρ.

Ἄχνυμαι [ἄχος], Μ. ἀκαχήσομαι (ἀόρ. Ἠ [καὶ ἀναυξ. Ἀ]καχόμην, πρκ. Ἀκήχεμαι ἢ Ἀκάχημαι), Π. (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἢ προθετ. δοτ.). Λυποῦμαι, ἀδημονῶ. ||. (ἐνεργ. εὔχρ. μόνος ὁ ἀόρ. ά. Ἠ[ϗ ἀναυξ. Ἀ]κάχησα καὶ ὁ 6΄. Ἤ[Ἀ]καχον, καὶ ὁ μέλλ. Ἀκαχήσω). Λυπῶ, πικραίνω, (κοιν.) χολοσκάνω· στενοχωρῶ, βαρύνω. (ὅθ.) » Ἔγχος ἀκάχμενον ὀξέϊ χαλκῷ,« Ὀδ. Α., (παρβλ. Ἄχθομαι).

†Ἀχνύς [ἄχνυμι], ύος (ἡ), Π. λύπη.

Ἀχνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἄχνην.

Ἀχολία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἄχολος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (ἢ καταπαύων τὴν) χολὴν (κυρ. καὶ μτφορ.).

Ἄχομαι, Π. Ἄχνυμαι.

Ἄχονδρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χόνδρους.

Ἄχορδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χορδὰς (κόρδαις). » Φόρμιγξ—,« Ἀρςφ.

Ἀχόρευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ ἑορταζόμενος μὲ) χορούς. 2) ὁ μὴ χορεύων (ὅθεν 3) Π. λυπηρὸς, σκυθρωπός.

Ἀχορηγησία (ἡ). ἔλλειψις ζωοτροφιῶν, τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἀχορήγητος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ μὴ λαμβάνων τακτικῶς τὰ πρὸς ζωάρκειαν, ἀπρομήθευτος.

Ἀχορηγία (ἡ), = Ἀχορηγησία.

Ἄχορος (ὁ, ἡ), = Ἀχόρευτος.

Ἀχόρταστος (ὁ, ἡ), = Ἀκόρεσος, ἄπλησος.

Ἄχος [ἄχ!], εος-ους (τὸ). θλίψις τῆς ψυχῆς, λύπη ἐγκάρδιος. πόνος.

Ἀχράαντος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἄχραντος.

Ἀχράδινος, η, ον. Ἀπὸ ἀχράδα, ἀχλαδήσιος.

Ἀχραδοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἀχράδας.

Ἀχραής, έος, Π. καὶ

Ἄχραντος (ὁ, ἡ), [ἀ, χραίνω ἢ χράω]. ἀνέγγικτος, (ἐπμ.) ἀμόλυντος.

Ἀχράς [συγγ. τῷ Ἄχερδος], άδος (ἡ). δένδρ. ἡ ἀγριαπιδηὰ, (ϗ ὁ καρπός της) τὸ ἀγριάπιδον.

Ἀχρειόγελως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γελῶν χωρὶς αἰτίαν (χωρὶς νόημα) ἢ ὅταν δὲν πρέπῃ· εὐήθης, ἀνόητος.

Ἀχρεῖος, ος καὶ (σπν.) α, ον, = Ἄχρησος, ἀνωφελής· περιττός· μάταιος, ἄτοπος· παράκαιρος. ||. (τὸ οὐδ.) Ἀχρεῖον ἢ Π. Ἄχρειον, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ (καὶ εὐχρηστότ.) τοῦ Ἀχρείως, ἀχρήςως, ἀνωφελῶς· χωρὶς αἰτίαν, παράκαιρα· μὲ τρόπον ἄνοστον (ψυχρὸν, βεβιασμένον).

Ἀχρειότης, ητος (ἡ). ἀχρησία, (Νικ. Χων.).

Ἀχρειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀχρεῖον (ἄχρηστον).

Ἀχρείως, ἐπίῤ. Ζ. Ἀχρεῖος.

Ἄχρεος (ὁ, ἡ), Π. ϗ

Ἀχρήεις, εσσα, εν, Π.

Ἀχρήϊος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀχρεῖος.

Ἀχρήϊστος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄχρηστος.

Ἀχρηματία (ἡ). ἔλλειψις χρημάτων, ἔνδεια, πενία.

Ἀχρημάτιστος (ὁ, ἡ), [ἀ, χρηματίζω]. (κυρ. ἡμέρα) καθ' ἣν δὲν θεωροῦνται δημόσιοι ὑποθέσεις.

Ἀχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χρήματα, πτωχός.

Ἀχρημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω χρήματα, εἶμαι ἀχρήμων (πτωχός).

Ἀχρημοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀχρηματία, [ἐκ τοῦ

Ἀχρήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀχρήματος.

Ἀχρησία (ἡ). ἔλλειψις χρήσεως, τὸ νὰ μὴ κάμνῃ τις τινος (ἢ τὸ νὰ μὴ ἦνέ τι εἰς) χρῆσιν.

Ἀχρήσιμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χρήσιμος, ἄχρηστος.

Ἀχρηστέω-ῶ, καὶ (μσ.)-έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, ήσομαι. (γραμ.) Εἶμαι ἄχρηστος.

Ἀχρηστία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἄχρηστος (ὁ, ἡ), [ἀ, χράομαι]. ἀνωφελὴς, ἀχρησίμευτος, περιττὸς, τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ μεταχειρισθῇ εἰς τίποτε. (γραμ.) ὁ μὴ ἐν χρήσει (μὴ εὔχρηστος), ἀσυνείθιστος. 2) ὁ μὴ μεταχειριζόμενός τι. » Ἄχρηστος συνέσει,« Εὐρ. 3) [ἀ, χράω] ὁ μὴ δοὺς ἢ μὴ λαβὼν χρησμόν.

Ἀχρηστόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι (γρμτκ.) ἄχρηστον, διαφθείρω.

Ἀχρήστως, ἐπίῤ. Ἀνωφελῶς· εἰς μάτην (γρμτ.) οὐχ ἐν χρήσει.

Ἄχρι καὶ (πρὸ φων.) Ἄχρις [ἄκρος;], ἐπίῤ. (τοπ. ἢ χρον.) ἢ πρόθ. (συντ. κυρ. μὲ γεν. ἢ αἰτ. προθετ.) = Ἕως. » Ἄχρι λόγου, « Πλ. » Ἄχρις ὑπὸ τὴν πηγὴν,« Ἰσκρ. » Ἄχρι τοῦ διελθεῖν, « Λκ. » Ἄχρι μάλα κνέφαος, « Ὀδ. Σ. (καὶ πρὸ ῥῆμα ὁριστ. ἢ ὑποτ. μετὰ ἢ καὶ χωρὶς τοῦ Οὗ) » Ἄχρις οὗ ἀσφαλὲς ᾤετο εἶναι, « Ξεν. » Ἄχρις ἑώρων τὸ φῶς, « Ἀθ. 2) Π. ἕως τὴν ἄκραν, ἐντελῶς, ἀκριβῶς, ὅλως διόλου. » Ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξεν, « Ἰλ. Π., ἢ 3) ἐπάνω-ἐπάνω, ἐπιπολαίως, μόνον εἰς τὴν ἄκραν. » Γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις αἰχμὴ, « Ἰλ. Ρ., (παρβλ. Μέχρι).

Ἄχριστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χρισμένος (ἀλειμμένος, μυρωμένος).

Ἀχροέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἄχρους (χωρὶς ὄψιν, χλωμὸς, ξεθωριασμένος).

Ἀχροια (ἡ). ἔλλειψις χροιᾶς, χλωμάδα.

Ἀχροιέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀχροέω.

Ἄχροιος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἄχροος-Ἄχρους.

Ἄχρονος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-νως. Χωρὶς χρόνον, αἰώνιος.

Ἄχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χρόαν (χρῶμα, θωριὰν, ὄψιν), ξεθωριασμένος· χλωμός. » Σκότος, « — Ὠκ.

Ἀχρυσόπεπλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χρυσοῦν πέπλον (σκέπασμα).

Ἄχρυσος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων χρυσὸν, πτωχός.

Ἀχρωμάτιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χρωματισθεὶς ἢ μὴ χρωματιζόμενος, ἄβαφος.

Ἀχρώματος καὶ

Ἄχρωμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ μὴ λαμβάνων χρῶμα· (συνκδχ.) ἀναιδὴς, ἀδιάντροπος.

Ἄχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Ἄχρους.

Ἄχρωστος (ὁ, ἡ), = Ἀχρωμάτιστος.

Ἄχυλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (καὶ

Ἀχύλωτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ μεταβαλλόμενος εἰς) χυλὸν ϗ

Ἄχυμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (καὶ

Ἀχύμωτος (ὁ, ἡ), ὁ μὴ διδων) χυμὸν, ἄνοστος, ἀνούσιος.

Ἀχύνετος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ ἐπιτ., χέω]. ὁ χυνόμενος ἀφθόνως, ἐκτεινόμενος εἰς πολὺ διάστημα. » Ὕδωρ —, « Νίκ. (παρβλ. Νήχυτος).

Ἀχύρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἄχυρα· ἀχυρένιος.

Ἀχυρῖτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀχυρίνη, θηλ. τοῦ Ἀχύρινος.

Ἀχυρμιά (ἡ). σωρὸς (θημωνιὰ) ἀχύρων.

Ἀχύρμὸς (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Ἀχύρινος, συνιστάμενος μόνον εἰς ἄχυρα, ἄκαρπος. » Ἀμητὸς —, « Ἀρ.

Ἀχυροδόχη ϗ

Ἀχυροθήκη (ἡ), = Ἀχυρών, ὁ τόπος ὅπου ἐπισωρεύουν (ἀποθέτουν) τὸ

"Αχυρον (τὸ). τὸ καλάμι καὶ οἱ αἰθέρες τῶν ἀλωνισθέντων ἀσταχύων, (κοιν.) ἄχερον (καὶ εἰς τὴν 'Ελλ.) ἄχιουρον.

'Αχυρὸς (ὁ), 'Αττ. ἀντὶ 'Αχυρών.

'Αχυρότριψ,ιβος (ὁ,ἡ). Π. ὁ τρίβων(ἀλωνίζων,χωρίζων ἀπὸ τοῦ σίτυ) τὰ ἄχυρα.

'Αχυροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (καὶ

'Αχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Στρώνω κατὰ γῆς, 'Ανακατόνω μὲ) ἄχυρα.

†'Αχυρτὶς, ίδος (ἡ), (ἐσφαλμ.) ἀντὶ 'Αχυρῖτις.

'Αχυρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) ἄχυρον.

'Αχυρὼν, ῶνος (ὁ), = 'Αχυρμιὰ, 'Αχυροθήκη, (κοιν.) 'Αχερῶνα(νας).

'Αχύρωσις,εως (ἡ). [ἀχυρόω]. ςρώσιμον (ἀνακάτωμα τῆς λάσπης) μὲ ἄχυρα.

'Αχύτλωτος (ὁ, ἡ), Π. [ἀ, χυτλόω]. ἄλουστος.

'Αχὼ, οῦς (ἁ), Δ. ἀντὶ 'Ηχώ.

'Αχώνευτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χωνευθεὶς(ἀναλυθεὶς εἰς τὸ χωνευτήριον) ἢ μὴ χωνευόμενος, ἄλυωτος.

'Αχὼρ [ἰχὼρ], ῶρος (ὁ). ἡ πιτυρώδης καχοχυμία τῆς κεφαλῆς(κυρ. τῶν μικρῶν παιδιῶν), (κοιν·) πυοφύτης, ἀμπέλι κτλ.

'Αχώρητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ χωρῶν (περιλαμβανόμενος)πουθενὰ, ἀπεριόριςος· (συνκδχ.) ἀκατάληπτος. 2) (μὲ γεν.) ὁ μὴ χωρῶν (μὴ ἐξαρκῶν εἰς τὸ νὰ περιλάβῃ) τι.

'Αχώριστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ίστως. 'Ο μὴ χωριζόμενος. 2) ὁ μὴ ἔχων (χῶρον) τόπον προσδιωρισμένον.

"Αχωστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἐπισεσωρευμένος ἐν εἴδει χώματος. 2) ὁ μὴ ἔχων πρόχωμα (ὀχύρωμα).

"Αψ [ἀπὸ], ἐπίῤ. Π. = Πάλιν, ἔμπαλιν. ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω.

'Αψάλακτος (ὁ,ἡ), Π. [ἀ, ψαλάσω], = "Αψαυστος, ἀψηλάφητος.

"Αψαλτος (ὁ, ἡ). ὅστις δὲν ἐψάλη ἢ δὲν ψάλλεται, (κιθάρα) ἄπαικτος, (σαγίττα) ἄῤῥιπτος, (ἐν γέν.) = "Αψαυστος, ἀνέγγικτος.

'Αψάμμαθος καὶ

"Αψαμμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἄμμον, μὴ ἀμμώδης.

"Αψαο, Π. ἀντὶ "Ηψω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ "Απτομαι.

'Αψαυστέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Δὲν ἐγγίζω (ψαύω), δὲν βάλλω χέρι. ||. (πθ.) μένω ἄψαυστος.

'Αψαυστὶ, ἐπίῤ. = 'Αψαύστως, χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ ἢ νὰ ἐγγιχθῇ, (ἐκ τοῦ

"Αψαυστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-στως. (μὲ γεν) 'Ο μὴ ψαύσας (ἐγγίσας) τι· (συνηθ. πθ.) ὁ μὴ ψαυσθεὶς ἢ μὴ ψαυόμενος, "Αθικτος, ἀνέπαφος, ἀνέγγικτος.

'Αψεγὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-γῶς, = τῷ

"Αψεκτος (ὁ, ἡ), [ἀ, ψέγω]. ἀκατηγόρητος, ἀνεπίληπτος, ἄμεμπτος.

'Αψεύδεια (ἡ). τὸ νὰ μὴ λέγῃ τις ψεύματα (νὰ ἦνε ἀψευδής).

'Αψευδέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω τὴν ἀλήθειαν, εἶμαι-

'Αψευδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ψευδόμενος, φιλαλήθης. 2) ὁ μὴ ψευδὴς (πλαστὸς), ἀληθινὸς, γνήσιος.

'Αψευδία (ἡ), = 'Αψεύδεια.

'Αψευδῶς, ἐπίῤ. Χωρὶς ψεῦδος, ἀληθῶς.

'Αψευστέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Αψευδέω, εἶμαι-

"Αψευστος (ὁ, ἡ), = 'Αψευδής.

'Αψεφὴς [ἀ, †ψέφω], έος (ὁ, ἡ), Π. ἀμέριμνος, ἀδιάφορος, (κοιν.) ἀψήφιστος.

"Αψηκτος (ὁ, ἡ), [ἀ, ψήχω]. ἄτριφτος· ἀξύστριστος· ἀνέργαστος· ἀκτένιστος.

'Αψηλάφητος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ψηλαφηθεὶς, ἀπασπάτευτος· (συνκδχ.) ἀνεξέταστος, ἀδοκίμαστος.

'Αψήφιστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δοὺς ψῆφον (μὴ ψηφοφορήσας). 2) ὁ μὴ ἐκλεχθεὶς (ἀποφασισθεὶς) διὰ ψηφοφορίας.

"Αψηφος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ψῆφον ἢ ψήφους (πετραδάκια, λιθάρια). »Δακτύλιος (»Αἰγιαλὸς)—,« Λξ. 2) = τῷ

'Αψηφοφόρητος (ὁ, ἡ), = 'Αψήφιστος.

'Αψιδοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἀψῖδος (θόλου, καμάρας).

'Αψιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τι ὁλόγυρα εἰς ἄλλο ἐν εἴδει ἀψῖδος.

'Αψίθυμος καὶ

'Αψικάρδιος(ὁ,ἡ). ὁ ἁπτόμενος (ἐγγίζων) τὴν καρδίαν, θελκτικὸς, κατανυκτικός.

'Αψικορία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

'Αψίκορος (ὁ,ἡ), (κ) ἐπίῤ.)-κόρως, [ἅπτομαι, κόρος]. ὁ ταχέως (ἅμα ἐγγίσῃ τὸ φαγεῖ) χορταίνων. (ἐπμ.) ἄςατος (εὐμετάβολος) εἰς τὰς ὀρέξεις του.

'Αψιμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. "Απτομαι μάχης, ἀκροβολίζομαι· δίδω ἀφορμὴν εἰς (κοιν. ἀνοίγω) μάχην, φιλονεικίαν.

'Αψιμαχία (ἡ). ἀρχὴ μάχης ἢ φιλονεικίας, ἀκροβολισμός.

'Αψίμαχος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-μάχως. 'Ο δίδων ἀφορμὴν εἰς (ἀνοίγων τὴν) μάχην, ἀκροβολιστής.

'Αψιμισία (ἡ). ἀρχὴ μίσους, ἢ μῖσος προσωρινὸν καὶ διὰ μικρολογήματα.

'Αψίνθιον (τὸ), [ἀ, ψίνθος;] τὸ γνωστ. πικρὸν φυτὸν, ἡ ἀψινθιά.

'Αψινθίτης,υ(ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ἀψίνθιον, (κοιν.) πελίνος.

"Αψινθος (ἡ), = 'Αψίνθιον.

'Α('Α)ψὶς, ίδος ἢ ῖδος(ἡ), [ἅπτω;], = "Αμμα, (κυρ.) ὁ κόμπος(ἡ θηλειὰ) τοῦ δικτύυ. »'Αψῖσι λίνου,« 'Ιλ. Ψ. 2) (διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) τὸ κλειδὶ (τὸ δέσιμον) τοῦ θόλου, (κ) συνκδχ.) θόλος, καμάρα, τόξον. 3) (ἐν γέν.) κάθε τι εἰς σχῆμα καμάρας ἢ τόξου, (ὅθεν 4) (τὰ κυρτὰ ξύλα) ἐξ ὧν σύγκειται ὁ κύκλος τοῦ τροχοῦ, (συνκδχ.) ὁ τροχὸς ὁλόκληρος.

"Αψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἅπτεσθαι, 'Αφὴ, πιάσιμον, ἔγγιγμα. »Φρενῶν-« 'Ιπποκρ., φρένιασμα, παραφροσύνη. 2) Π. (σπν.) = 'Αψὶς, ('Ησ. "Εργ.).

'Αψίχολος (ὁ, ἡ), [ἅπτομαι, χολή]. ὀξύθυμος, (κοιν.) ἀψύς.

"Αψογος (ὁ,ἡ), (κ) ἐπίῤ.)-όγως, = "Αψεκτος

'Αψόῤῥοια (ἡ), ἀντὶ Παλίῤῥοια, [ἐκ τοῦ

'Αψόῤῥοος-ους καὶ

"Αψοῤῥος (ὁ, ἡ), Π. [ἄψ, ῥέω ἢ ἔῤῥω]. ὁ ῥέων πρὸς τὰ ὀπίσω, πάσχων παλίῤῥοιαν. »'Ωκεανὸς—,« 'Ιλ. Σ. 2) (ἐν γέν. καὶ κατ' ἔκτ.) ὁ ὀπισθοδρομῶν (παρβλ. Παλίνορσος), (ὅθ. ||. τὸ οὐδ.) "Αψοῤῥον, ἐπίῤ., ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ 2) αὖθις, πάλιν ἐκ νέου.

"Αψος [ἅπτομαι], οος-ους (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) "Αψεα, οἱ ἁρμοὶ (αἱ κλειδώσεις) τῶν μελῶν, (συνκδ.) τὰ μέλη τοῦ σώματος.

'Αψοφητὶ, ἐπίῤ. Χωρὶς κρότον, σιγανὰ, [ἐκ τοῦ

'Αψόφητος καὶ

"Αψοφος (ὁ,ἡ). ὁ μὴ κάμνων κρότον (ψόφον), ἥσυχος, σιγανός. »'Εμβὰς—,« Νικ.

'Αψυδρακίωτος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ψύδρακας (ἐξανθήματα, ἱδρωτήρια).

"Αψυκτος (ὁ, ἡ), [ἀ, ψύχω]. ὁ μὴ δροσισθεὶς (κρυώσας) ἢ μὴ δροσιζόμενος, ἀκρύωτος.

'Αψυχαγώγητος (ὁ,ἡ). ὁ μὴ ψυχαγωγῶν (εὐφραίνων τὴν ψυχήν).

'Αψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω (ἢ Μένω χωρὶς) ψυχὴν, λειποψυχῶ.

'Αψυχία (ἡ). στέρησις τῆς ψυχῆς (τῆς ἀναπνοῆς), λειποθυμία. 2) δειλία, μικροψυχία, [ἐκ τοῦ

"Αψυχος (ὁ, ἡ). ὁ φύσει μὴ ἔχων (ἢ ὁ στερηθεὶς τὴν) ψυχὴν, νεκρός· ψυχρός· ἀνενέργητος. »"Υλη—,« Πλ. »'Απούσης τῆς βουλήσεως, ἄψυχος πᾶσα καθαρτικὴ τελετὴ,« Συν. »Βορὰ —, Εὐρ., τὸ νὰ τρέφεταί τις (καθὼς οἱ Πυθαγόρειοι) μόνον μὲ ἄψυχα, δηλ. μὲ φυτὰ, γάλα, μέλι κτλ. 2) (τρπ.) δειλὸς, μικρόψυχος. »Ψυχὰν ἄψυχον ἔχοντα,« 'Αρσφ.

"Αω, (γραμτ.) πρωτότ. θεματ. τοῦ 'Αάζω, 'Αάομαι, 'Αάσκω, "Αημι, Αὔω κτλ. (τοῦ ὁπ. εὕρηνται μόνον ὁ παρατ.) "Αεν, (ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) ἔπνεεν· (ὁ ἀόρ.) "Ασαι (καὶ ὁ μέλλ.) "Ασειν, (ἐπὶ τῆς σημσ. τοῦ χορτάσαι(σειν), οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται κάλλιον ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω ῥήματα).

'Αώδης [ἀ, ὄζω], εος (ὁ, ἡ), = "Αοσμος.

'Αῶθεν, ἐπίῤ. Δ. ἀντὶ 'Ηῶθεν ἢ "Εωθεν.

'Αὼν, όνος (ἁ), Δ. ἀντὶ 'Ηϊών.

"Αων, ονος (ὁ), ὄνομα τῶν παλαιῶν κατοίκων τῆς Βοιωτ.

'Αῷος, α, ον, Δ. ἀντὶ 'Ηῷος ἢ 'Εῷος.

'Αωρέω-ῶ [ἄωρος], Μ. ήσω. 'Αμεριμνῶ, δὲν φροντίζω, παραμελῶ.

'Αωρὶ, ἐπίῤ. Παράκαιρα, (κοιν.) πάρωρα. »'Αωρὶ νυκτὸς ἢ νυκτῶν,« εἰς ὥραν ἀνάρμοστον (πολλὰ περασμένην) τῆς νυκτὸς, μεσάνυκτα.

'Αωρία (ἡ). τὸ νὰ γίνεταί τι παράκαιρα (πάρωρα). 2) ὥρα περασμένη (κυρ. τῆς νυκτὸς), (ὅθ. κατ' ἔκτ.) ἡ νὺξ, τὸ σκότος, (καὶ κυρ.) τὰ μεσάνυκτα. 3) (σπν.) ἡ κατάστασις τοῦ ἀώρου (τοῦ μὴ ὡριμάσαντος). ||. (ἐπιῤῥηματ.) »'Αωρίαν ἥκειν,« 'Αρσφ., ἀντὶ 'Αωρί.

'Αώριος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ "Αωρος, παράκαιρος, πρώϊμος· ἄγουρος. σκληρὸς, ἄγριος.

'Αωροθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποθανὼν παράκαιρα (πρόωρα).

'Αωρόλειος (ὁ, ἡ). ὁ παρ' ἡλικίαν φαλακρὸς (λεῖος) ἢ λειαινόμενος (μαδῶν τὰς τρίχας του).

'Αωρόνυκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος εἰς ὥραν περασμένην τῆς νυκτὸς (τὰ μεσάνυκτα).

"Αωρος (ὁ, ἡ), [ἀ, ὥρα] παράκαιρος, ἄγουρος (κυρ. κ) μτφορ.)· ἀνάρμοστος, ἄτοπος· (τὸ ἐναντ. τοῦ 'Ωραῖος, δηλ.) ἄσχημος, κακοκαμωμένος, ἀδιαμόρφωτος. »Πόδες ἄωροι,« 'Οδ. Μ. »"Οψιν οὐκ ἄωρον,« Βασίλ.

"Αωρος (ὁ, ἡ), [ἀ, ὥρα]. ἀμέριμνος, ἀμελής· (μὲ γεν.) μὴ φροντίζων περί.

'Αωρότοκος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς πρόωρα (πρὸ τῶν ἐννέα μηνῶν), (παρβλ. 'Ηλιτόμηνος).

"Αωρτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ 'Αείρω.

'Αὼς, οῦς (ἁ), Δ. ἀντὶ 'Ηὼς ἢ "Εως.

'Αῶσαι. Π. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) 'Αόω ἀντὶ 'Αείδω.

'Αωσφόρος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ 'Εωσφόρος.

†'Αωτεύω, Μ. εύσω, καὶ

'Αωτέω-ῶ [ἄημι], Μ. ήσω, Π. κοιμοῦμαι (βαθειὰ), (ἐπμ.) φυσῶ ἢ ῥοχαλίζω.

"Αωτον (τὸ) καὶ

"Αωτος (ὁ), Π. [ἄημι]. τὸ λεπτότατον μέρος (ὁ ἀθέρας, τὸ ἄνθος) κάθε πράγματος (κυρ. δὲ) τὸ λεπτὸν (διαλεκτὸν) μαλλὶ (ἢ μόνον ἢ καθὼς εἶνε μὲ τὴν προβηὰν). (συνκδ.) κάθε τι πλεγμένον ἢ ὑφασμένον ἀπὸ τοιοῦτον μαλλί. »Οἰὸς ἄωτον,« 'Ιλ. Ν. »Χρύσεον ἄωτον,« 'Απλλν., τὸ χρυσόμαλλον δέρμα. »'Ηρώων ἄωτον,« Θκρ., οἱ 'Αργοναῦται. »Μυσικῆς ἄωτον,« Πίνδ. τὸ ἄνθος τῆς μυσ., ἡ λυρικὴ ποίησις.

"Αωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπί σκευῶν) ὁ μὴ ἔχων ὦτα (χερούλια, λαβάς).

Β

Β, β, βῆτα (τὸ), ἄκλ. Δεύτερον γράμμα τοῦ 'Ελλ. ἀλφαβήτου ||. (ἀριθμ.) β', δύο (2) ἢ δεύτερος, α, ον· καὶ ,β, δύο χιλιάδαις (2000.).

Βᾶ, ἐπιφών. (γέλωτος ἢ ἐκπλήξεως), (κοιν.) μπᾶ!

Βᾶ, Π. (σπντ.) ἀντὶ Βασιλεῦ, κλητ τοῦ Βασιλεύς.

Βᾶ, Π. Δ. ἀντὶ "Εβη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁρς. κ)

Βὰ (ὅθεν Κατάβα), Π. ἀντὶ Βῆθι, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Βαίνω.

Βαβάζω [ὀνμπ. βάζω], Μ. άξω. Λέγω βὰ βὰ (καθὼς τὰ βρέφη), ὁμιλῶ ἀδιάρθρωτα καὶ συγκεχυμένα, φλυαρῶ. 2) (ἀντὶ Βιβάζω), περιπατῶ, ὑπάγω· χορεύω (;).

Βαβαὶ [βᾶ], ἐπίῤ. ἢ ἐπιφών. (θαυμαστ.), = Παπαί! »Βαβαὶ, σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος τί βύλει; »Αχ. (καὶ μὲ γεν.) »Βαβαὶ τῶν σῶν μυστηρίων,« 'Υμν. 'Εκκλησ.

Βαβαιάξ, ἐπιφών. (Κωμ.) ἀντὶ Βαβαί.

Βαβάκτης [βαβάζω], ου καὶ

Βάβαξ, ακος (ὁ). λάλος, πολύλογος, φλύαρος. 2) μανιώδης, ἐνθουσιασμένος.

Βαβραδόνες, ων (οἱ), Π. οἱ τέττιγες [ἐκ τοῦ

†Βαβράζω, Μ. άξω, = Βαβάζω.

†Βαβύκα, ας (ἁ), Λακεδ. ἡ γέφυρα.

Βαβὼ, οῦς (ἡ), ὄνομα νυκτερινῆς τινος θεότητος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. (Μπάμπω ὀνομάζεται παρ' ἡμῖν τὴν σήμερον ἡ Γρηά). »'Απὸ γοῦν τῆς Βαβοῦς, ὁ Βαβουτζικάριος παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀνεπλάσθη,« Μ. Ψελλ. (ἴδε καὶ Βαβώ).

Βάγμα (τὸ), Π. [βάζω]. φωνὴ, λόγος· φήμη.

Βαγὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ 'Αγὸς, ἡγεμὼν, ἀρχηγός.

Βάδδομαι, ἴδε Βάδομαι

Βάδην [βαίνω], ἐπίῤ. Κατὰ βῆμα, ἀργοπατῶντας, ἀγάλι-ἀγάλια. »'Επιλαθόμενος τοῦ βάδην, δρόμῳ ἡγεῖτο,« Ξεν. »'Ηρέμα (»Σχολῇ) καὶ βάδην,« Αχ. »Θᾶττον ἢ βάδην,« αὐτ., μὲ βήματα ἀνοικτά, »Βάδην ταχὺ ἐφέπεσθαι,« αὐτ., ἐγλίγωρα χωρὶς ὅμως νὰ τρέχουν. 2) πεζῶς, μὲ τὰ ποδάρια, προπατῶντας. »Τὰ μὲν ἐπ' ἀπήνης, τὰ δὲ κ) βάδην,« 'Απп. (καὶ τροπ.) »Χαμαὶ καὶ βάδην,« Αχ. 3) (τρπ.) βαθμηδὸν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον. »'Επείνων βάδην,« 'Αρσφ.

Βαδίζω, Μ. ίσω, ίσομαι καὶ 'Αττ. ιοῦμαι (ἀόρ. 'Εβάδισα κτλ.). Βάδην πορεύομαι, περιπατῶ (τακτικῶς), ὑπάγω ἢ ἔρχομαι. »('Ο λαγὸς), ὅταν ἀτρέμα πορεύηται, πηδᾷ· βαδίζοντα δὲ οὐδεὶς ἑώρακε,« Ξεν. »'Οδὸν (ἢ »'Οδῷ) βαδίζω,« αὐτ. 'παίρνω (εἶμαι εἰς τὸν) δρόμον, προοδεύω, προχωρῶ. »'Οδῷ βαδίζει (ἐνν. τὸ πρᾶγμα),« αὐτ. (κοιν.) 'πάγει καλά. »Βαδιοῦμαι δ' ἐπ' αὐτὰ ἃ πέπρακταί μοι,« Δμ. θέλω μεταβῆν'. »Αἱ τιμαὶ τοῦ σίτου ἐπ' ἔλαττον ἐβάδιζον,« αὐτ. »Τὰ οὖρα σπάνια βαδίζει,« 'Ιπποκρ. (τρπ.) »Παντὸς ἀναλώματος διὰ μέτρου βαδίζοντος,« Πλ. (καὶ ἐπὶ θαλ.) »Πλοῖον βαδίζον εἰς Θαρσεῖς,« Γρφ.

Βάδισις, εως (ἡ) καὶ

Βάδισμα (τὸ). ὁ τρόπος καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ βαδίζειν, προπατησιὰ, περιπάτημα. »Τοῦ βαδίσματος τὸ σεσοβημένον (τὸ ἠρεμαῖον),« Σδ., Παλφ. »'Ανάλογον τῆς βαδίσεως τοῦ ὄνου,« 'Ονειροκρ.

Βαδισματίας, ου (ὁ), (Κωμ.). ὁ ἀγαπῶν (ἔχων διάθεσιν) νὰ περιπατῇ, Βαδιστικός.

Βαδισμὸς (ὁ), = Βάδισις.

Βαδιστέον, θετ. τοῦ Βαδίζω.

Βαδιστὴς, ου (ὁ). ὁ περιπατῶν, δρομεύς.

Βαδιστικὸς, ή, όν. 'Ο συνηθίζων (καμωμένος διὰ, ἐπιτήδειος εἰς τὸ) νὰ περιπατῇ, περιπατητικός.

Βαδιστικῶς, ἐπίῤ. = Βάδην.

Βαδιστὸς, ή, όν. (τόπος) "Οπου ἠμπορεῖ τις νὰ περιπατήσῃ, ὁδεύσιμος »'Οδὸν ἵπποις βαδιστὴν,« Σχλ.

Βάδομαι, Δ. ἀντὶ "Ηδομαι, ἀγαπῶ.

Βάδος (ὁ), (Κωμ.), = Βάδισις, δρόμος.

Βάδος (τὸ), ['Εβρ.), εἶδ. μέτρου χωροῦντος 50: ξέστας ἢ 48: λίτρας.

Βαδὺς, εῖα, ὺ, Αἰολ. ἀντὶ 'Ηδύς.

Βάζω, Μ. βάξω (τὸ γ'. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. Βέβακται). Λέγω, ὁμιλῶ. »Ταῦτά μ' ἐβάζετε,« 'Ιλ. Π. (ἴδε Βαβάζω).

Βάζω, Π. = Βαίνω καὶ Βιβάζω.

Βαθέη, 'Ιων. ἀντὶ Βαθεῖα, θηλ. τοῦ Βαθύς.

Βαθέως, ἐπίῤ. Βαθειά.

Βάθιστος, η, ον, Π. ἀντὶ Βαθύτατος. ||. (τὸ οὐσ.) Βάθιστα, ἐπίῤ. ἀντὶ Βαθύτατα.

Βαθίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βαθύτερος. ||. (τὸ οὐδ.) Βάθιον, ἐπίῤ. ἀντὶ Βαθύτερον.

Βαθμηδὸν, ἐπίῤ. Κατὰ βαθμὸν, κατ' ὀλίγον.

Βαθμὶς, ίδος ἢ ῖδος (ἡ), ὑποκορ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Βαθμός.

Βαθμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει βαθμοῦ (σκαλουνίου).

Βαθμὸς (ὁ), [βαίνω]. σκαλὶ, σκαλοπάτι. »Βαθμὸς ἀρότρου,« 'Απλλν., τὸ μέρος τοῦ ἀλετρίου ὅπυ πατεῖ ὁ γεωργός· (εἰς τὸ πλθ.) = Βάθρον· (τρπ.) τάξις, ἀξίωμα, θέσις. 2) (σπν.) ἴχνος, (;) (παρβλ. Βαλβὶς, Βάσις καὶ Βηλός).

Βαθμόω-ῶ, Μ. ώσω. Διαιρῶ κατὰ βαθμούς.

Βάθος, εος-ους (τὸ). ἡ βαθύτης, τὸ ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν ἕως τὸν πάτον διάστημα· (συνκδχ.) τὸ κατώτατον ἢ ἀπώτατον μέρος, (ἐν γέν.) ἔκτασις, μέγεθος· ἀπειρία, ἄβυσσος. (τρπ.) βαθύνοια. »Δῦ δὲ βάθος λίμνης,« Βτργμχ. »'Εκ τοῦ βάθους ἀναφέρεσθαι,« Γαλ. »Εἰς βάθος καταβάλλουσι τὰ φυτὰ,« Θφρ. »Εἰς βάθος κακῶν,« Γργ. »Αἰθέρος βάθος,« Εὐρ. »'Εν βάθει τῆς χώρας ἱδρῦσθαι,« Στρ. »Σφόδρα διὰ τοῦ βάθους,« Συν., πολλὰ βαθειά. »Βάθος ἐστὶ φάλαγγος τὸ μετὰ τὸ μέτωπον ἅπαν κ) ὁ ἀπὸ λοχαγοῦ ἐπὶ οὐραγὸν στίχος,« Σδ. »Βάθος σοφίας,« Γρφ. »Τὰ βάθη τοῦ θεοῦ,« αὐτ., τὰ ἀνεξιχνίαστα μυστήρια τῆς θείας οἰκονομίας, αἱ θεῖαι βουλαί.

Βάθρα, ας (ἡ), = τῷ εὐχρηστ. συνθ. 'Απο-('Επι)βάθρα· σκάλα ἢ σκαλοπάτι.

Βαθράδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βάθρα.

Βαθρεία (ἡ), Π. = Καθέδρα, κάθισμα.

Βαθροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ βάθρον.

Βαθρόθεν, ἐπίῤ. 'Εκ βάθρων, ῥιζόθεν.

Βάθρον (τὸ), [βαίνω]. κάθισμα, πεζοῦλι, ('Ιταλ.) μπάγκα, σκαμνί. »Διατίθει τὰ βάθρα,« Αχ. »'Αναστάντες τῶν βάθρων,« Πλ. »'Εκατέρωθεν βάθρα τινὰ ἐν κλίμακος σχήματι,« 'Ηρωδ. 2) = Κρηπὶς, Βάσις, θεμέλιον, ὑποπόδιον. »Τοῦ ἀγάλματος τὸ βάθρον,« Παυσ. »'Εκ βάθρων ἀνασπᾶν (ἀνεγείρειν),« Αχ. (καὶ τρπ.) »Εὐνομία, βάθρον πολίων,« Πίνδ.

Βαθυαγκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθείας κοιλάδας (ἄγκη).

Βαθυαίδοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέγα αἰδοῖον.

Βαθύβουλος (ὁ, ἡ), Π. = Βαθύνους, φρόνιμος.

Βαθύγειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαθεῖαν (εὔφορον) γῆν.
Βαθυγένειος (ὁ, ἡ), = Βαθυπώγων, μακρογένης.
Βαθύγειως, ω (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Βαθύγειος.
Βαθυγέρων, οντος (ὁ) καὶ
Βαθύγηρως, ω (ὁ, ἡ), Π. ὁ φθάσας εἰς βαθὺ γῆρας, πολλὰ γέρων.
Βαθύγλυπτος (ὁ, ἡ), Π. βαθέως γεγλυμμένος (σκαλισμένος).
†Βαθύγλωσσος (ὁ, ἡ), = Εὔγλωττος ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Βαρύγλωσσος.
Βαθύγνοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ βαθέος γνόφου κεκαλυμμένος.
Βαθυγνωμοσύνη (ἡ). βαθύνοια, φρόνησις.
Βαθυγνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Βαθύνους, φρόνιμος.
Βαθύδενδρος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ὑπὸ πολλῶν καὶ πυκνῶν δένδρων.
Βαθυδινήεις, εσσα, εν καὶ
Βαθυδινής, έος καὶ
Βαθυδίνης, ου (ὁ, ἡ), Π. (ποταμὸς) ἔχων βαθὺ ῥεῦμα (δίνην).
Βαθύδοξος (ὁ, ἡ), Π. ἐνδοξότατος.
Βαθυεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (Ὀργόνω) βαθειὰ τὴν γῆν.
Βαθύζωνος (ὁ, ἡ). Π. ὁ βαθειὰ (χαμηλὰ, πλατειὰ, [ἐν γεν.] μεγαλοπρεπῶς) ζωσμένος, καλλίζωνος, (ἴδε καὶ παρβλ. Βαθύκολπος).
Βαθύθριξ, βαθύτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ καὶ πυκνὰ μαλλιά. »Μῆλα βαθύτριχα,« Ὅμ., Ἀπλλν.
Βαθυκαμπής, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ κυρτὸς (καμπύλος).
Βαθυκάρδιος (ὁ, ἡ), Π. μεγαλόφρων, μεγαλόψυχος.
Βαθυκήτης, εος (ὁ, ἡ), Π. (παράφρ.) τοῦ Μεγακήτης, ὁ ἔχων μεγάλας κοιλότητας ἢ μεγάλα κήτη.
Βαθυκλεής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Βαθύδοξος.
Βαθύκληρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καρπούμενος ἢ κληρονομήσας πολλὰ καὶ μεγάλα κτήματα, βαθύπλουτος.
Βαθυκνήμις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν πλατείας καὶ μακρὰς (δηλ. μεγαλοπρεπεῖς) κνημίδας, (παρβλ. Εὔκνημις).
Βαθύκνημος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κείμενος εἰς (ἢ περιεχόμενος ἀπὸ) βαθεῖς κνημοὺς (κοιλάδας ἢ πρόποδας ὀρέων δασώδεις). »Βαθυκνήμους τε Πλαταιάς,« Νόν.
Βαθύκολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθὺν κόλπον. »Λιμὴν (»Γῆ)—,« Πίνδ., Νόν. 2) (ἐπὶ γυν.) ἡ φοροῦσα μακρὺ, πλατὺ καὶ χαμηλοζωσμένον φόρεμα, ὥστε, χυνόμενον ὑπὲρ τὴν ζώνην, νὰ φουσκόνῃ ϗ νὰ σχηματίζῃ πολλαῖς λόξαις, (παρβλ. Βαθύζωνος).
Βαθυκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μακρυὰ μαλλιά, εἶμαι-
Βαθυκόμης, ου (ὁ), Π. καὶ
Βαθύκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαθεῖαν κόμην (μακρυὰ καὶ πολλὰ μαλλιὰ ἢ φύλλα).
Βαθύκρημνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαθεῖς κρημνούς.
Βαθύκρηπις, ιδος ἢ ῖδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθεῖαν κρηπῖδα, βαθειὰ (στερεὰ) θεμελιωμένος.
Βαθυκρύσταλλος (ὁ, ἡ), Π. σκεπασμένος ὑπὸ βαθέα κρύσταλλα.

Βαθυκτέανος καὶ
Βαθυκτήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ καὶ εὔφορα κτήματα, βαθύπλουτος.
Βαθυκύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κάμνων) μεγάλα κύματα.
Βαθύλειμος, ου καὶ
Βαθυλείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (σκεπασμένος ἢ περιεχόμενος ἀπὸ) βαθυχόρτους λειμῶνας.
Βαθυλήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθὺ λήϊον (πολλὰ καὶ καλὰ σπαρτὰ), εὔφορος.
Βαθύλιμνος (ὁ, ἡ). (γῆ) ἔχουσα βαθείας λίμνας.
Βαθύμαλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολὺ καὶ πυκνὸν μαλλί.
Βαθυμῆτα, αο (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ
Βαθυμήτης, ου (ὁ) καὶ
Βαθύμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. = Βαθύβουλος ϗ
Βαθύνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαθὺν νοῦν, φρόνιμος.
Βάθυνσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βαθύνειν.
Βαθύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι βαθὺ, τὸ σκάπτω βαθειὰ, τὸ βαθαίνω, τὸ βαθυλόνω. »Βαθύνω τὴν φάλαγγα,« Ξεν., «δίδω εἰς αὐτὴν πλειότερον βάθος παρὰ πλάτος. ‖. (πθ. ἢ μσ.) γίνομαι βαθὺς (βαθυλὸς), βαθαίνω. »Γένειον βαθυνόμενον,« Ἡλ., τὸ μακρὺ καὶ πυκνόν. »Χερσὶ βαθυνομέναις,« Νόν., κοίλαις. »Τοῦ ὄρους κάτω πολλὰ ἕλη βαθύνεται,« Πολύαιν. (καὶ τρπ.) »Σφόδρα ἐβαθύνθησαν οἱ διαλογισμοί σου,« Γρφ.
Βαθύξυλος (ὁ, ἡ), Π. = Βαθύδενδρος.
Βαθύπεδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κείμενος εἰς) εὐφόρους καὶ ἐκτεταμένας πεδιάδας.
Βαθύπελμος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ὑπόδημα) μὲ χονδρὴν πατοῦναν.
Βαθύπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα μακρὺ ϗ πλατὺ φόρεμα ἢ σκέπασμα (πέπλον), (παρβλ. Ἑλκεσίπεπλος).
Βαθύπικρος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν πικρὸς, πικρότατος.
Βαθυπλεκής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύπλοκος.
Βαθύπλευρος (ὁ, ἡ). (κυρ. βοῦς) ὁ ἔχων χονδρὰ πλευρὰ, παχὺς, εὔρωστος.
Βαθυπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαθέως πλήττων (πληγόνων). »Σκορπίος —,« Νικ.
Βαθυπλόκαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰς καὶ πυκνὰς πλεξίδας.
Βαθύπλοκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύπλοκος.
Βαθύπλοος (ὁ, ἡ). (ναῦς) ἡ πλέουσα μόνον εἰς βαθέα νερὰ, (δηλ.) βαρυφορτωμένη.
Βαθυπλούσιος καὶ
Βαθύπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν (ἀμέτρητον) πλοῦτον, μυριόπλουτος.
Βαθυπόλεμος (ὁ, ἡ), Π. μεγαλοπόλεμος, πολεμικώτατος.
Βαθυπόνηρος (ὁ, ἡ), Π. πονηρότατος.
Βαθυπρήων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [β. πρήων], = Βαθύκρημνος.
Βαθύπρωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑψηλὴν (μεγάλην, μεγαλοπρεπῆ) πρῷραν.
Βαθυπώγων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὺν καὶ πυκνὸν πώγωνα (γενειάδα), μακρυγένης.
Βαθυρρείτης, ου (ὁ) καὶ
Βαθυρρείων, ουσα, ον, Π. = Βαθύρροος.
Βαθύρρηνος (ὁ, ἡ), Π. [β. ῥήν]. ὁ ἔχων (καμωμένος ἀπὸ) μακρὺ ϗ πυκνὸν μαλλὶ προβάτου.

Βαθυρριζία (ἡ). τὸ μάκρος (βάθος) τῶν ῥιζῶν, [ἐκ τοῦ
Βαθύρριζος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. ότερος, ότατος). ὁ ἔχων βαθείας ῥίζας, βαθειὰ (τρπ. στερεὰ) ῥιζωμένος.
Βαθύρροθος (ὁ, ἡ), Π. βαθὺς τὸ ῥεῦμα (ῥόθιον), Βαθυδίνης.
Βαθύρροος-ους, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθὺ ῥεῦμα. »Ποταμὸς —,« Ἰλ. Φ. (ϗ τρπ.) »Χρόνος —,« Συν.
Βαθύρρωχμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθεῖς ῥωχμοὺς (σχισμάδας). »Χαράδρα —,« Κόϊντ.
Βαθύς, εῖα, ύ, (τὸ παρθτ. ύτερος, ύτατος, καὶ Π. -ίων, ιστος). Ὁ ἔχων βάθος (κυρ. καὶ μτφορ.). »Ποταμὸς (»Τάφρος)—,« Λξ. »Πηγὴ βαθεῖα,« Αχ. (καὶ ἑλλ.) »Σκάπτε, βαθείας καταφέρων,« αὐτ. »Φάλαγξ βαθεῖα,« Τακτ., ἡ ἔχουσα πλειότερον βάθος παρὰ πλάτος. 2) ὁ κείμενος εἰς τὸ βάθος, (ἐπμ.) ἀπέχων μακρὰν, (μτφορ.) μὴ ἐπιπόλαιος. »Κατὰ τὸ βαθύτατον τῆς Ἠπείρου« Ἀρστ. »Βαθὺν ἄστρων πόρον,« Διον. »Κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν,« Ἰλ. Τ. (καὶ τρπ.) »Φροντὶς βαθεῖα,« Αἰσχλ. »Ἀπὸ βαθείας τῆς γνώμης,« Συν., ἐκ βάθους καρδίας. »Βαθὺς τὴν παιδείαν,« Αχ. »— τὴν γνώμην,« Πίνδ. 3) μακρὺς ἢ πλατὺς, (ἐν γέν.) ἐκτεταμένος, (τρπ.) προχωρημένος, πολυχρόνιος, διαρκὴς (μόνιμος). »Τόπος —,« Ἀρστ. »Ἠϊὼν βαθεῖα,« Ἰλ. Β (συχν.) »Πώγων—,« Συν. »Κόμη (»Χαίτη) βαθεῖα,« Στρβ. »Τοῖς γηράσκουσι τῶν τετραπόδων.. τὰ ἔρια βαθύτερα μὲν γίνεται, ἐλάττω δὲ τῷ πλήθει,« Ἀρστ »Γῆρας βαθὺ,« Λξ. »Ὄρθρου βαθέος,« Γρφ. »Εἰρήνη (»Σιγὴ) βαθεῖα,« Αχ. »Μέθη βαθεῖα,« Λξ. »Ὕπνος βαθὺς,« Λξ., ὁ ἄλλ. βαρύς. (ϗ ἑλλ.) »Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης,« Αχ. »Οἱ βαθεῖς Ἑβραῖοι,« Γρφ., οἱ ἀρχαῖοι, οἱ καθαυτό. »Ἕσλὸν βαθὺ,« Πινδ. 4) πυκνὸς, χονδρὸς, (ϗ συνκδχ.) σκοτεινός. »Καυλὸς —,« Θφρ. »Πλευρὰ (»Στρωμνὴ κτλ.) βαθεῖα,« Λξ. »Ἀὴρ βαθεῖα,« Ὀδ. Ι. »Λήϊον (»Σκότος, »Χρῶμα) βαθὺ,« Λξ. 5) (ἐν γέν.) πολὺς, μέγας, ἄφθονος, ἐπισεσωρευμένος. »Ἀνὴρ (»Κλῆρος, »Πλοῦτος, »Οἶκος)—,« Λξ. »Ἠϊὼν (»Τέφρα) βαθεῖα,« Πλ. »Χρέος (»Κλέος) βαθὺ,« Λξ. »Μίδεω βάθιον πλουτεῖν,« Πίνδ.
Βαθύσκαρθμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πηδῶν ὑψηλὰ ἢ ἐκ τοῦ βάθους.
Βαθυσκαφής, έος (ὁ, ἡ). ὁ βαθειὰ σκαμμένος.
Βαθύσκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κάμνων) παχὺν ἴσκιον, κατάσκιος. »Φύεται περὶ τὰ βαθύσκια καὶ ὕφυδρα,« Θφρ.
Βαθυσκόπελος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλοὺς βράχους (σκοπέλους), Βαθύκρημνος.
Βαθύσκοτος (ὁ, ἡ), = Βαθύγνοφος.
;Βάθυσμα (τό). βαθύτης, κοίλωμα.
Βαθυσμήριγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰς σμήριγγας (πλοκάμους, τρίχας). »Ὑπήνη—,« Νόν.
Βαθυσπήλυγξ, υγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθέα σπήλαια.
Βαθύσπορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαθειὰ σπαρμένος ἢ σπειρόμενος, εὔφορος.

Βαθύστερνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατὺ καὶ μαλλιαρὸν στῆθος. »Λέων—,« Πίνδ. 2) = Βαθύκολπος. »Χθὼν (»Πόντος)—,« Ὀρφ., Πίνδ.
Βαθυστήριγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαθέως ἐστηριγμένος (θεμελιωμένος), Βαθύρριζος.
Βαθυστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ πλατειὰ ϗ μακρυὰ (μὲ πολλαῖς δίπλαις) φορέματα.
Βαθύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαθὺ στόμα (ἄνοιγμα). »Σπήλαιον—,« Στρ.
Βαθύστρωτος (ὁ, ἡ). στρωμένος μὲ ἀλλεπάλληλα μαλακὰ (παχειὰ) στρώματα.
Βαθύσχοινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κατάφυτος ἀπὸ) πυκνὰ καὶ ὑψηλὰ σχοῖνα (βοῦρλα).
Βαθυτέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐκτεταμένας διαστάσεις, (ἐν γέν.) μέγας, εὐρύχωρος. »Ναῦς—,« Ὀππ., ἡ βαρυφορτωμένη.
Βαθύτριχος (ὁ), = Βαθύθριξ.
Βαθύτροπος (ὁ, ἡ), Π. βαθὺς τοὺς τρόπους, Βαθυγνώμων.
Βαθύϋδρος (ὁ, ἡ), (γρμτ.) ἐξήγ. τοῦ Μελάνυδρος, ὁ ἔχων βαθειὰ (πολλὰ ἢ εἰς τὸ βάθος κείμενα) νερὰ, (ἐν γέν.) βαθύς.
Βαθύϋπνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κοιμώμενος βαθὺν ὕπνον.
Βαθυφάραγξ, αγγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διατεμνόμενος ἀπὸ) βαθείας φάραγγας.
Βαθύφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Βαθύνους, φρόνιμος.
Βαθύφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυκνὰ φύλλα.
Βαθύφωνος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἐβγαίνει ὡς ἀπὸ βάθους, χονδρόφωνος, ἢ (τρπ.) δυσνόητος. 2) (εἰς τὸν Ἠσαΐαν λγ', 19) ἐσφαλμ. ἀντὶ Βαρύφωνος, (τὸ ὁποῖον ὁ Σύμμαχ. μετέφρασε) Βαρὺς χείλεσι.
Βαθυχαῖος (ὁ, ἡ), Π. [β. χαιὸς ἢ χάϊος]. ὁ ἔχων παλαιὰν εὐγένειαν, (κοιν.) τρισεύγενος.
Βαθυχαιτήεις, εσσα, εν, καὶ
Βαθυχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων μακρὰν ϗ πυκνὴν χαίτην ἢ κόμην, μακρομάλλης.
Βαθύχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα (ὑψηλὰ) χείλη ἢ ἄκρα, (παρβλ.) Βαθύγλωσσος.
Βαθυχεύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαθὺ χεῦμα (ῥεῦμα), (ἐν γέν.) βαθύς.
Βαθύχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βαθύγειος.
Βαθυχρήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ χρήματα, βαθύπλουτος.
Βαθύχρονος (ὁ, ἡ), Π. = Μακροχρόνιος.
Βαθύχροος-ους, ου (ὁ, ἡ). ὁ χρωματισμένος βαθέως ἢ μὲ βαθὺ (σκοῦρον) χρῶμα.
Βαῖεν, γ'. πλθ. καὶ
Βαίην, ης, η, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Βαίνω.
Βαιθήλ [Ἑβρ. Μπέτ-ἐλ, οἶκος θεοῦ]. λίθος (βωμὸς, στήλη) εἰς μνήμην θείας ἐπιφανείας ἢ ἀντιλήψεως, (ὅθεν ἡ Ἑλλην. μυθολογία τοῦ λίθου Βαιτύλου).
Βαΐνος [βαΐς], η, ον. Ὁ καμωμένος (πλεγμένος) ἀπὸ φοινικόφυλλα.
Βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. β'. Ἔβην, πρκ. Βέβηκα). Πατῶ· περιπατῶ, ὑπάγω ἢ ἔρχομαι. »Αἱ ταπειναὶ ὁπλαὶ ὁμοίως βαίνουσι,« Ξεν. »Βαίνω πόδα,« Εὐρ., πατῶ (βάλλω) τὸ πόδι μου. »Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη ϗ ἐπὶ χθονὶ βαίνει,« Ἰλ. Δ. »Μεγάλα (»Μακρὰ, »Ἁβρὰ κτλ.) βαίνειν,« Λξ., περιπατεῖν μὲ μεγάλα βήματα (ἀργὰ, καμαρωτὰ κτλ.). »Βαίνειν ἐν ῥυθμῷ (ἢ) πρὸς ῥυθμὸν,« Πλάτ., Πλ., περιπατεῖν εὐρύθμως. »Ἴσα βαίνω τινὶ,« Δμ., = Ἐγγὺς βαίνω τινὸς,« Δ. Ἀλ., περιπατῶ καθὼς ὁ (ἢ ἴσα μὲ τὸν) δεῖνα, τὸν ὁμοιάζω, τὸν μιμοῦμαι ἢ τὸν πλησιάζω. »Ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίει, μόλοι,« Σοφ. (ϗ περιφρ.) »Βῆ δὲ θέειν (ἐλάαν),« Ἰλ. Β. Ν. »Βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δῶμα,« Ὀδ. Θ., ἐκίνησε (ἄρχισε) νά. (ϗ πρὸς μτχ.) »Ἀριστεύσαντες ἔβησαν,« Βτρχμχ. »Διὰ δίκας ἔβα,« Εὐρ., ἐκδικήθη, ἐτιμώρησεν. »Αἶνον ἔβα κόρος,« Πίνδ., χορταίνεται καὶ ὁ ἔπαινος. 2) = Δια(Ἀπο)βαίνω, Ἀπ(Παρ)έρχομαι, ἀναχωρῶ. »Οὓς κῆρες ἔβαν φέρουσαι,« Ἰλ. Β. »Ἐννέα βεβάασιν ἐνιαυτοί,« αὐτ. »Ποῦ ὅρκια βήσεται ἡμῖν;« αὐτ. 3) (ἐπὶ συνουσ. ἀλόγ. ζ.) βατεύω (ϗ πθ.) βατεύομαι. »Ἡ μὲν ἐλέφας ἄρχεται βαίνεσθαι δέκα ἐτῶν, ὁ δὲ ἄρρην βαίνει πέντε ἐτῶν ἢ ἓξ ὤν,« Ἀρστ. 4) (κυρ. εἰς τὸν πρκ. ϗ ὑπερσ.) εἶμαι στημένος (θεμελιωμένος, μόνιμος), στέκομαι (κεῖμαι) στερεά. »Βεβηκυίας τῆς οἰκίας ἐν δαπέδῳ,« Ξεν. »Ἐπὶ μέσου βεβηκέναι,« Πλάτ. »Ἡ κεφαλὴ ἐπ' αὐχένος ἐβεβήκει,« Φίλ. (καὶ συνκδχ.) »Βεβηκυῖα μάχη,« Πλ., ἡ ἐκ τοῦ συστάδην. (ϗ τρπ.) »Εὖ βεβηκυῖα τυραννίς,« Ἐρ. »Βεβηκὼς ἀνὴρ,« Πλ., ὁ ἐμβριθὴς καὶ εὐσταθής. »Τὸ βεβηκός,« αὐτ., ἡ ἐμβρίθεια (ἡ σταθερότης) τοῦ χαρακτῆρος. 5) (ἐνεργ. κυρ. εἰς τὸν μέλλ. Βήσω καὶ τὸν ἀόρ. ά. Ἔβησα), = Ἀνα(Κατα, Ἐπι)βιβάζω. »Ἄνδρας ἐπ' αὐτὰς ἔβησε,« Ἡρ., (καὶ μσ.) »Περικαλλέα βήσατο δίφρον,« Ὅμ., ἀνέβη.
Βαΐον (τὸ), [Βαΐς]. κλάδος ἢ φύλλον φοίνικος· (συνκδχ.) ἀριστεῖον, νικητήριον, τρόπαιον· σκῆπτρον (τῶν βασιλισσῶν). 2) (Βυζ.) δῶρον, χάρισμα.
Βαιὸς [ἴδε Ἠβαιός], ά, όν, Π. μικρός· ὀλίγος. »Ὁ δ' εἶπε πρός με βαι' (ἀντὶ βαιά),« Σοφ. »Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων;« αὐτ., μόνος (μὲ ὀλίγους ἀνθρώπους;) ἢ = τῷ ‖. (τὸ οὐδ.) Βαιὸν, ἐπίρ. ἀντὶ Ὀλίγον. »Βαιὸν (ἐλλ. χρόνον) ἀμμείνασα,« Ὅμ. »Βαιὸν οὕτως ἐντρέπῃ,« Σοφ., τόσον ὀλίγον φροντίζεις διά. »Κατὰ βαιὸν,« Διονυσ., κατ' ὀλίγον. »Βαιῆς (ἐνν. ἡλικίας) ἄπο,« Ἡσ., παιδιόθεν.
Βάϊος (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Βάδιος), α, ον. (κυρ. ἵππος) Κοκκινωπὸς τὸ χρῶμα, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) bai, [βαΐς].
Βαϊοφόρος (ὁ). ὁ φέρων (κρατῶν) βαΐα. (ὅθ.) »Βαϊοφόρος,« ἐκκλησ., ἡ πρὸ τοῦ πάσχα κυριακὴ (ἢ ἄλλ.) τῶν Βαΐων.
Βαΐς, ίδος (ἡ), [Αἰγυπτ.]. φύλλον ἢ κλάδος φοίνικος, βαΐον.
Βαίτη (ἡ), [;]. φόρεμα ποιμενικὸν δερμάτινον, κοζόκα. 2) σκηνὴ βαρβαρική.
Βαίτυλος (ὁ), [ἴδε Βαιθήλ]. ὁ λίθος τὸν ὁπ. κατέπιεν ὁ Κρόνος ἀντὶ τοῦ Διός.
Βαϊφόρος (ὁ, ἡ), = Βαϊοφόρος.
Βαιὼν [βαιός], όνος (ὁ), εἶδ. μικροῦ ὀψαρ. ὁ ἄλλ. Βλέννος. 2) εἶδ. μέτρου. παρ' Ἀλεξανδρεῦσι.

Βάκανον (τὸ), (μτγν.) ὁ σπόρος τῆς κράμβης καὶ τῆς ῥαφάνου.
Βάκηλος (ὁ), [;]. εὐνοῦχος· θηλυδρίας· βλάξ.
Βακίζω, Μ. ίσω. Προφητεύω καθὼς ὁ Βάκις (μάντις Βοιωτὸς), ἢ ἐπαναλαμβάνω συχνὰ τὸ ὄνομά του, (παρβλ. Βατταρίζω καὶ Δατισμός).
Βακκάρινος, η, ον, Ζ. Βακχάρινος.
Βακκάριον (τὸ), (κυρ.) μῦρον ἢ ἔλαιον ἀπὸ Βάκκαριν.
Βάκκαρις, ιδος ἢ εως (ἡ), Ζ. Βάκχαρις.
Βακτηρεύω (καὶ μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω, εύσομαι. Ἀκκουμβῶ εἰς (Περιπατῶ μὲ) βακτηρίαν.
Βακτηρία (ἡ), [βαίνω]. ῥαβδὶ, (Ἰταλ.) μπαστοῦνι, δεκανίκι.
Βακτηριάζω, Μ. άσω. Στηρίζω.
Βακτηρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Βακτήριον (τὸ), (ἐνν. ξύλον), = Βακτηρία.
Βάκτρευμα (τὸ). ἡ πρᾶξις τοῦ βακτρεύειν, ἀκκούμβισμα.
Βακτρεύω, Μ. εύσω, = Βακτηρεύω, [ἐκ τοῦ
Βακτήριον (τὸ), = Βακτηρία.
Βακτροπηρίτης [βάκτρον, πήρα], ου (ὁ). ὁ περιπατῶν μὲ τὸ ῥαβδὶ εἰς τὸ χέρι ϗ τὸ δισάκκι εἰς τὸν ὦμον· κυνικὸς φιλόσοφος, ζήτουλας, ἀγύρτης.
Βακτροπροσαίτης, ου (ὁ). ὁ προσαιτῶν (ζητεύων) μὲ τὸ βάκτρον εἰς τὴν χεῖρα.
Βακτροφόρος (ὁ), Π. ὁ φέρων (κρατῶν) βάκτρον.
Βακχάζω, Μ. άσω, = Βακχεύω.
Βάκχαρι (τὸ), = Βάκχαρις
Βακχάρινος, η, ον. (κυρ. μῦρον ἢ ἔλαιον) Κατεσκευασμένον ἀπὸ βάκχαριν.
Βάκχαρις, εως (ἡ), φυτ. εὐῶδες, (ἴσ. τὸ) Ἄσαρον, (οἱ Τουρκ.) ὀνομάζουν μπαχάρ (ἐν γέν. κάθε ἄρωμα., ἰδιαιτ. δὲ τοὺς κόκκους φυτοῦ τινος ἀρωματικοῦ τῆς Ἰνδίας).
Βακχᾶς (ὁ), Π. = Βακχευτής.
Βακχασμὸς (ὁ), = Βακχεία.
Βακχάω, = Βακχεύω.
Βακχέβακχος (ὁ). ὕμνος εἰς τιμὴν (ϗ εἰς τὸν ὁπ. ἐπανελαμβάνετο συχνὰ τὸ ὄνομα) τοῦ Βάκχου.
Βακχεία (ἡ). τὸ βακχεύειν· (ἐν γέν.) μέθη, μανία, παραφορά· ἐνθουσιασμός.
Βάκχειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐμπνευσμένος ἀπὸ) τὸν Βάκχον, Βακχικός· ἐνθουσιῶν, μανιώδης. »Θεὸς—,« Εὐρ., ὁ Διόνυσος. »Ποὺς—,« Μετρ., ὁ συγκείμενος ἀπὸ μίαν βραχεῖαν καὶ δύω μακρὰς συλλαβὰς ἢ (κατὰ τὸν Ἀλ.) τὸ ἀνάπαλιν. ‖. (οὐσ.) Βακχεῖον (τὸ), ὁ ναὸς (ϗ σπν. ἡ ἑορτὴ) τοῦ Βάκχου. 2) = Βακχεία. »Εἰς βακχεῖον πεσὼν,« Εὐρ. 3) (πλθ.) Βακχεῖα (τὰ), τὰ ὄργια (αἱ ἑορταὶ) τοῦ Βάκχου.
Βακχειώδης, εος (ὁ, ἡ). βεβακχευμένος, μανιώδης.
Βακχειώτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Βακχευτής.
Βάκχευμα (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) αἱ πράξεις (τὰ ὄργια) τῶν βακχευόντων.
Βακχεύς, έως (ὁ). ὁ Διόνυσος.
Βακχεύσιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς βάκχευσιν ἁρμόδιος ἢ πρόθυμος.
Βάκχευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βακχεύειν, ἡ ἑορτὴ (τὰ ὄργια) τοῦ Βάκχου.

Βαχχευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ βακχεύων, (ἐν γέν.) ἐνθουσιασμένος, παράφορος.

Βαχχευτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου· (ἐν γέν.) μανιώδης.

Βακχεύτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Βακχευτής.

Βακχεύω. Μ. εύσω Πανηγυρίζω τὴν ἑορτὴν (ἐκτελῶ τὰ ὄργια) τοῦ Βάκχου. (ἐπμ.) εἶμαι ἢ φέρομαι ὡς ἐνθουσιασμένος (μανιώδης). (σπν. ἐνεργ.) = Ἐκβακχεύω, ἐνθουσιάζω, ξετρελλαίνω.

Βακχέχορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἢ συγκροτῶν τοὺς βακχικοὺς χορούς.

Βακχέω, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Βακχεύω.

Βάκχη (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Βάκχος, (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ ἐκτελοῦσα τὰ ὄργια τοῦ Βάκχου γυνή, (παρβλ. Μαινάς).

Βακχήϊος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Βακχεῖος.

Βακχιάζω, Μ. άσω, = Βακχεύω.

Βακχιακὸς, ή, όν, = Βακχικός.

Βακχιὰς, άδος (ἡ), Π. ἐπιθ. ἀντὶ Βακχικός. ‖. (οὐσ. ἐνν. γυνὴ) = Βάκχη, ἱέρεια (θιασῶτις) τοῦ Βάκχου.

Βακχικὸς, ή, όν., καὶ ἐπίρ. — ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Βάκχον ἢ εἰς τὰ ὄργια καὶ τοὺς θιασώτας του

Βάκχιος, α, ον, = Βάκχειος καὶ Βακχικός. 2) Π. ἀντὶ Βάκχος,

Βακχιόω-ῶ, Μ· ώσω, = Βακχεύω, ἐνθουσιάζω ἢ ἐνθουσιάζομαι.

Βακχὶς, ίδος (ἡ), Π. = Βακχιάς.

Βακχιώτης, ου (ὁ), Π. θιασωτὴς τοῦ Βάκχου.

Βάκχος (ϙ), [Ἴακχος]. ὁ θεὸς τοῦ οἴνου ὁ (ἄλλ.) Διονυσος. 2) (μτνμ.) ὁ οἶνος 3) ὁ ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὸν Βάκχον ἢ ἐκτελῶν τὰ ὄργιά του, (ἐν γέν. ἐνθουσιασμένος, μανιώδης, βεβακχευμένος. 4) στέφανος ἢ κλάδος τὸν ὁπ. ἐφόρουν ἢ ἐκράτουν οἱ βακχεύοντες. 5) εἶδ. ἰχθ. ὁ (ἄλλ.) Ὀνίσκος.

Βάκχων, ωνος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Βάκχος.

Βαλανάγρα, ας (ἡ). τὸ ἐργαλ. μὲ τὸ ὁπ. οἱ παλαιοὶ ἔβγαλλον (ἤγρευον) ἀπὸ τὸν μοχλὸν τὴν βάλανον καὶ (ἐπμ.) ἐξεκλείδοναν τὰς θύρας των.

Βαλανειόμφαλος (ὁ, ἡ), Π (κυρ. φιάλη) ἔχουσα κοίλωμα εἰς τὴν μέσην (καθὼς αἱ γοῦρναι τῶν λουτρῶν).

Βαλανεῖον (τὸ). λουτρὸν (κυρ. δημόσιον), (συνκδχ.) νερὸν τοῦ λουτροῦ.

Βαλανείτης, ου καί.

Βαλανεὺς, έως (ὁ). ὁ ἐπιστάτης ἢ ὑπηρέτης τοῦ βαλανείου, λουτράρης, (Τουρκ.) τελέκης ἢ χαμαμτζῆς.

Βαλανευτὴρ (ὁ), = Βαλανεύς.

Βαλανευτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βαλανέα ἢ τὸ βαλανεῖον.

Βαλανεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ βαλανεὺς, ἡ ὑπηρετοῦσα ἢ ἐπιστατοῦσα εἰς τὸ λουτρόν.

Βαλανεύω [βάλανος], Μ. εύσω. Εἶμαι βαλανεὺς, ὑπηρετῶ (κυρ. εἰς τὸ λουτρὸν ἢ καὶ ἁπλῶς ὅπου δήποτε).

Βαλανηρὰ (τὰ). τὰ ἐκ τοῦ γέν. τῆς βαλάνου ὀπωρικά.

Βαλανηφαγέω-ῶ. Μ. ήσω. Εἶμαι -

Βαλανηφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) βαλάνους.

Βαλανηφόρος (ὁ, ἡ) - ὁ καρποφορῶν βαλάνους.

Βαλανίζω, Μ. ίσω. Τινάζω τὴν βαλανιδηὰν ἵνα πέσουν (Συνάζω) τὰ βαλανίδια. 2) (ἰατρ.) βάλλω 'ποθετὸν (βάλανον).

Βαλάνινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ βαλαν.

Βαλάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βάλανος.

Βαλανὶς, ίδος (ἡ), = τῷ Βαλάνιον καὶ τῷ

Βαλάνισσα, ης (ἡ), = Βαλανεύτρια.

Βαλανίτης, ου (ὁ), καὶ Βαλανῖτις, ιδος (ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ καμωμένος ἀπὸ) βαλ.

Βαλανοβόρος (ὁ, ἡ), = Βαλανηφάγος.

Βαλανοδόκη (ἡ). ἡ τρύπα τοῦ μοχλοῦ ὅπου ἐμβάλλεται ἡ βάλανος.

Βαλανοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα βαλάνου.

Βάλανος (ὁ καὶ ἡ), δένδρ. ἡ βαλανιδηὰ ꗃ 2) (ὁ καρπός της) τὸ βαλανίδι. 3) κάθε ὀπωρ. ὁμοιόσχημον, π. χ. Κάστανον, Φοῖνιξ, κτλ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ ἓν διακριτικὸν ἐπιθ.) » Διὸς βάλανος, « τὸ καρύδι, (ἴδε ꗃ Μυροβάλανος). 4) τὸ ἄκρον τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου, (παρβλ. Πόσθη). 5) τὸ σιδήριον ὅ,που ἐμβαίνει εἰς τὸν μοχλὸν (πρὸς κλείδωσιν τῆς θύρας), ἴδε Βαλανάγρα. 6) εἶδ. (ἢ μέρος) στολίσματος τοῦ λαιμοῦ τῶν γυναικῶν. 7) τὸ ἐμβαλλόμενον εἰς τὸν πρωκτὸν ἀντὶ κλυστῆρος, (κοιν.) ὑποθετόν. 8) εἶδ. θαλασσινοῦ, (κοιν.) ἐληὰ (τῆς θαλάσσης), (παρβλ. Δάκτυλος).

Βαλανόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι ὡς βάλανον. 2) κλείω τὴν θύραν μὲ τὴν βάλανον, κλειδόνω, μανταλόνω.

Βαλαντίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βαλάντιον.

Βαλαντιητόμος (ὁ), Π. ἀντὶ Βαλαντιοτόμος.

Βαλαντιοκλέπτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων ἐπιτηδείως τὰ βαλάντια.

Βαλάντιον (τὸ). σακκοῦλα (πουγγί) διὰ χρήματα.

Βαλαντιοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κατασκοπεύων τὰ ξένα βαλάντια.

Βαλαντιοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Βαλαντιοτόμος (ὁ, ἡ). κλέπτης κόπτων (τέμνων) καὶ 'παίρνων ἐπιτηδείως ἢ τρυπῶν τὰ βαλάντια.

Βαλανώδης, εος (ὁ, ἡ) = Βαλανοειδής. 2) ὁ ἔχων πολλὰς βαλάνους.

Βαλανωτὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων σχῆμα βαλάνου, βαλανοειδής. 2) » Θύρα —, « Ξεν., (οἰκονομ.) ἡ κλειομένη διὰ βαλάνου (5).

Βαλαύστιον (τὸ)· τὸ ἄνθος καὶ ὁ ἄγουρος καρπὸς τῆς ἀγριοῤῥωδιᾶς.

Βαλβιδοῦχος (ὁ). ὁ ἔχων (φυλάττων) τὴν βαλβῖδα.

Βαλβιδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα βαλβῖδος, ἐξέχων ἑκατέρωθεν κατὰ μῆκος.

Βαλβὶς [βάλλω], ῖδος (ἡ), = Ἀφετηρία, τὸ σημεῖον (τὸ μέρος) ὅπου ἔστεκον οἱ δρομεῖς ἢ ἐπάτουν οἱ δισκεύοντες (ἐν γέν.) ἀρχή, (ὅθεν:) » Ἐκ (» Ἀπὸ) βαλβίδων, « Ἀρσφ. » Ἐξ αὐτῆς βαλβῖδος, « Θδρτ., ἐν πρώτοις, εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἀρχήν. 2) = Κρηπὶς, βάσις, θεμέλιον. » Βαλβῖδα λόγου βαλέσθαι, « Φλσρ. 3) = Βηλὸς, κατώφλι τῆς θύρας. » Ἀπὸ τῆς τοῦ νεὼ βαλβῖδος, « Φλσρ.. 4) = Βαθμὸς (σκαλοπάτι κυρ. φρέατος).

Βάλε, Π. (σπν.) ἀντὶ Ἄβαλε, ἐπίρ. Εἴθε, ἄμποτε!

Βαλὴν (λλὴν), ῆνος (ὁ), [Φρυγ. ἢ Περσ.] βασιλεὺς, ἀρχηγὸς, (Τουρκ.) βαλῆς, (ὅθεν

Βαλη(λλη)**ναῖος**, α, ον. Βασιλικός.

Βάλιος, α, ον. Ταχυκίνητος· ὀγλίγωρος. 2) ποικίλος, κατάστικτος, (παρβλ. Αἰόλος καὶ Φάλιος καὶ

Βαλιὸς, ά, όν, = Ἀλαὸς, τυφλὸς, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Βαλιὰ (ἡ), ὀφθαλμία, (παρβλ. Ἄλιος).

Βαλλέσκετο, Ἰων. ἀντὶ Ἐβάλετο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Βάλλω.

Βαλλητὺς, ύος (ἡ), Π. ἀντὶ Βολὴ, ῥίψιμον.

Βαλλίζω, Μ. ίσω, Π. (σπν.) = Βάλλω. 2 περιστρέφομαι ἢ περιφέρομαι χορεύων.

Βαλλισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ βαλλίζειν.

Βάλλω [κατ' ἐτυμλγ. Στρέφω (Κουνῶ) ἔνθεν κἀκεῖθεν, ὅθ. συγγ. τῷ Ἀλάω καὶ Πάλλω, ἴδε εἰς τὴν 2. σημασ.], Μ. βαλῶ (ἀόρ. Ἔβαλον, πρκ. Βέβληκα κτλ., τὸ θετ. Βλητέον). Τινάζω, ῥίπτω, (συνκδχ.) ἐπιτυχαίνω εἰς τὸ κτύπημα, (ἐπμ. 2) κτυπῶ (κυρ. μακρόθεν), προσβάλλω, πληγόνω, (ὅθ: ἡ διαφορὰ τοῦ) » Ὀξέϊ χαλκῷ τύψας ἠὲ βαλὼν, Ἰλ. Χ. (ꗃ πθ.) » Βλήμενος ἠὲ τυπεὶς, « (καὶ ἡ ἐξήγησις τοῦ γνωστοῦ αἰνίγματος.) » Βάλοι τε κοὐ βάλοι, « Ἀθ., ἔῤῥιψε πλὴν δὲν τὸν κτύπησε. » Πολλοὺς προέηκα ὀϊσοὺς, τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν, « Ἰλ. Θ. » Σκοπὸν, ὃν οὐκ εἶδ' εἴ τις βέβληκε, « Γργ. » Τοὺς οὔποτ' ἥλιος ἀκτῖσιν ἔβαλεν, « Ὀδ. Ε. » Τὴν θάλασσαν ἄνεμος βάλλει, « Μόσχ. (καὶ προθετ.) » Ἔβαλε κατ' αὐτῆς ἄνεμος τυφωνικὸς, « Γρφ. » Ἵππων μ' ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει, « Ἰλ. Κ. » Φράζευ μή σε (σκορπίος) βάλῃ, « Ἀθ. (καὶ μὲ δοτ.) » Βάλλει μήλοις τὸν αἰπόλον, « Θκρ. » Ῥαπίσμασιν αὐτὸν ἔβαλλον, « Γρφ. (καὶ τρπ.) « Σκώμμασι βάλλειν τινά, « Συν. (καὶ χ. πτ.) » Ἔβαλον, ἠκόντιζον, « Ξεν. « Κἂν μήπω βάλλῃ, μηδὲ τοξεύῃ, « Δμ, (ꗃ μτφορ.) » Τῆς Ἀττικῆς ὀρθοεπείας πόῤῥω που βάλλειν, « Ψελλ. (καὶ πθ.) » Κεραυνῷ βληθεὶς, « Φλσρ. (ꗃ τρπ.) Ἄγει βεβλημένος, « Ἀῤῥ. 3) ῥίπτω (κάμνω ἢ ἀφίνω τι νὰ πέσῃ) κάτω, Καταβάλλω, κρημνίζω· (καὶ μόνον εἰς τὸν πθ. πρκ. καὶ ὑπερσ. καὶ τρτπρσ.) κεῖμαι, κείτομαι. » Ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ, « Ἰλ. Α. » Πρὸς πέτρῃσι βαλὼν, « Ὀδ 1. » Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλεν, « Ὀδ. Ζ., Ξ » Εὐνὰς βαλέειν, « Ὀδ. Ι., νὰ ῥίψῃ σίδηρον. » Βάλλει (ὁ ἵππος κτλ.) τοὺς ὀδόντας, « Ἀρσφ. » Σπόρον ἐν νησοῖσι βάλλοντες, « Θκρ. » Κύβους βάλλοντας, « Πλάτ. (ꗃ ἐλλ.) » Κυβευτῇ πολλὰ βάλλοντι καὶ καλὰ, « Πλ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐλλ.) » Ἂν πολλὰ βάλλῃς, ἄλλοτ' ἀλλοῖον βαλεῖς, « Ἀρστ. (καὶ μσ.) » Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ, « Ὀδ. Α., ἀπεφάσισαν (ἀπὸ μτφορ. τῶν κυβ. ἢ τῶν ψηφοφορ., ἀλλ' ὅρα μᾶλλ. εἰς τὴν 5 σημασ.). (καὶ κατὰ τὴν ἀρχικὴν ἐτυμολγ. τῆς λέξ.) » Μήκων δ' ὣς ἑτέρωσε κάρη βάλεν, Ἰλ. Θ., ἔῤῥηξε (δηλ. ἔγυρε) τὸ κεφάλι του πλάγια. » Ταρβήσας δ', ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα, « Ὀδ. Π., τὰ ἔστρεψε. » Πρόσωπον ἐς γῆν βαλοῦσα, « αὐτ. Εὐρ. » Πρὸς γῆν ὄμμα βαλὼν, « αὐτ., ἔῤῥηξε τὰ 'μμάτιά του κατὰ γῆς· (καὶ ἐλλ.) » Βάλλ' (ἐνν. σεαυτὸν) ἐς κόρακας (ἐς μακαρίαν κτλ.), « Παροιμ. (κοιν.) ἄμε 'ς τ' ἀνάθεμα ('ς τὸν διάβολον κτλ.). (καὶ πθ.) » Τέκνα βαλλόμενα ποτὶ γαίῃ, « Ἰλ. 1. » (Νήσοις), αἵ τ' ἐνὶ κόλπῳ Θρηϊκίῳ βέβληνται, « Νίκ., κεῖνται (ἀλλὰ παρβλ. καὶ τὰ τελευτ. παρδγμ. τῆς 5 σημασ.). » Ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικὸς, « Γρφ., κείτεται » Λύκος, ὑπὸ κυνῶν δηχθεὶς, ἐβέβλητο, « Μυθ 4) = Ἐκβάλλω, (ἐπὶ φυτ.) Ἐκφύω, (ἐπὶ ῥευστῶν) Ἐκχέω, κτλ. » Εἰ δὲ παραληρῶν ἁλώσει καὶ βαλεῖς τι μαλθακὸν, « Ἀρσφ., ἐβγάλῃς ἀπὸ τὸ στόμα σου, προφέρῃς. » Δάκρυ βαλέειν κατ' ὄσσων (κατὰ βλεφάρων, παρειῶν ἄπο κτλ.), « Ὅμ., Θκρ. (καὶ ἐλλ.) » Ποταμὸς εἰς ἅλα βάλλων (ἐνν. τὸ ὕδωρ), « Ἰλ. Λ, (δηλ.) χυνόμενος. (ꗃ ἐπὶ φυτ.) » Τὸ πολυπόδιον μετὰ τὰ ὕδατα ἀεὶ βάλλει (ἐνν. φύλλα κτλ.), « Θφρ., (δηλ.) φυτρόνει. 5) = Τίθημι, (κοιν.) βάνω (τοποθετῶ) τι πουθενὰ (κυρ. δὲ μέσα ἢ ἐπάνω ἢ τριγύρω), (ἐπμ.) = Ἐμ- (Ἐπι, Περι)βάλλω, (ἐπὶ ῥευστῶν) Ἐγχέω, (ἐπὶ ἐνδυμ.) φορῶ. » Πάνθῳ ἐν χείρεσσι βάλω, « Ἰλ Ρ. » Βαλὼν ἐν νηΐ, « Ὀδ. Σ. (καὶ μέσ. ἐλλ. τῆς προθ.) » Ἄρμενα νηυσὶ βάλοντο, « Ἀπλλν. » Κυνέῃ βάλεν, « Ἰλ. Η. » Βαλεῖν τὸ ἀργύριον τοῖς τραπεζίταις, « Γρφ., (κοιν.) νὰ βάλῃ τὰ ἄσπρα του εἰς τὸ διάφορον. » Ἐν πύλαισιν ἀκοὰν βάλλω, « Εὐρ. (κοιν.) βάλλω αὐτὶ (ν' ἀκούσω). » Εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, « Ὀδ. Δ. » Βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν νιπτῆρα, « Γρφ. (καὶ χ. τοῦ προθτ.) » Βάλλ' οἶνον, « Ἀνακρ. » Πρὶν ἐπὶ γᾶν Φρυγῶν ποδὸς ἴχνος βαλεῖν, « Εὐρ., πρὶν πατήσῃ εἰς. » Βαλεῖ τὰς ῥίζας αὐτοῦ, « Γρφ. » Βαλῶ περὶ σὲ χάρακα, « αὐτ. » Ἀμφὶ δ' ὤμοις βάλλ' (καὶ μσ. βάλλετο) αἰγίδα (ξίφος κτλ.), « Ὅμ. (ꗃ ἐλλ. τοῦ προθ.) » Βάλλε δὲ σοῖς πλοκάμοις (τὸ κρήδεμνον), « Επγρ. » Βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλω. « Μόσχ. » Ἵππους τοὺς σοὺς πρόσθε βαλὼν, « Ἰλ. Ψ. (καὶ τρπ.) » Ἐς στάσιν ἄμμε βάλῃς « Πλ. (καὶ μὲ δοτ.) » Πρὶν χώραν τήνδε κινδύνῳ βαλεῖν, « Αἰσχλ. « Οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν, « Γρφ. (ὅμοιον τῷ) » Φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν, « Ἰλ. Δ. » Τρώεσσι θάρσος βάλε, « Κόϊντ., ἐνέπνευσε. » Σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλε (βαλεῦ), « Θγν. (καὶ μσ.) » Μέγα καὶ θαυμαστὸν ἔργον εἰς νοῦν βαλόμενος, « Πλ. (καὶ ἀντιστρφ.) » Ἐς φροντίδας νοῦν ἐβαλόμην, » Εὐρ. (ꗃ ἐλλ.) » Ἐπ' ἐμεωυτοῦ βαλόμενος ἔπρηξα, « Ἡρ., ἀπ' ἐμαυτοῦ, αὐθόρμητος, χωρὶς νὰ συμβουλευθῶ ἄλλον, (κοιν.) τοῦ κεφαλιοῦ μου. (ꗃ κατ' ἄλλ. ἐλλ.) » Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ, « Ὀδ. Α, ἀπεφάσισαν (ἴδε καὶ τὴν 3 σημσ.). (καὶ περιφρ.) » Εἰς μνήμην ἐβάλοντο, « Πλ., ἀντὶ ἐνθυμήθησαν. » Ἐς οὔατα βαλέσθαι, « Βτρχμ., ἀντὶ Ἐνωτισθῆναι. » Εἰς γαστέρα βάλλεσθαι, » Ἡρ., ἀντὶ Συλλαμβάνειν. « Ἐβάλοντο κρηπῖδα, » Πίνδ., ἐθεμελίωσαν. (καὶ συνκδχ.) » Ἄστυ βαλέσθαι, « Ἀπλλν, κτίσαι ἢ τειχίσαι, (ꗃ μτφορ) » Ἀρχὴν βαλέσθαι, « Πλάτ.

Βαλλωτὴ (ἡ), φυτ. τὸ ἄλλ. μέλαν Πράσιον, ἄγριον μελισσόχορτον, ἢ βρωμοχόρτι.

Βαλὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Βηλός.

Βαλσαμίνη (ἡ), φυτ. τὸ ἄλλ. Βούφθαλμον, [ἐκ τοῦ

Βάλσαμον (τὸ), [φοινικ. Μπᾶλ-σαμὴν, κύριος τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ἥλιος]. ὀπὸς ἢ ῥητίνη εὐώδης καὶ ἰαματικὴ δένδρου τινὸς τῆς Συρίας. 2) = Ἡδύοσμος.

Βάλσαμος (ἡ), δένδρ. τῆς Ἰνδ. ἀπὸ τὸ ὁπ. τρέχει τὸ βάλσαμον, βαλσαμόδενδρον.

Βαλσαμουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Βαλσαμουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ καλλιεργῶν τὸ βάλσαμον.

Βαλσαμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (εὐώδης ὡς) βάλσαμον.

Βαλσαμὼν, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ βαλσαμόδενδρα.

Βᾶμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Βῆμα.

Βαμβαίνω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Βαβάζω], Μ. ανῶ. Τρέμω (ἀπὸ φόβον ἢ ψύχος), τρεμουλιάζω, κτυπῶ τὰ 'δόντιά μου· (ἐπμ.) πιάνεται ἡ γλῶσσά μου, τραυλίζω.

Βαμβακεία (ἡ), = Φαρμακεία. [ἐκ τοῦ

Βαμβακεύω [βάμβα, Δ. ἀντὶ Βάμμα], Μ. εύσω, = Φαρμακεύω, μαγεύω.

Βαμβακεύτρια καὶ

Βαμβακὶς, ίδος (ἡ), = Φαρμακὶς, μάγισσα.

Βαμβακὸς (ὁ), (σπν.) ἀντὶ Φαρμακός.

Βαμβακοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Βομβυκοειδής, (ἴδε Πάμβαξ, ακος).

Βαμβαλέω-ῶ, Μ ήσω (ὅθ. ὁ ἀόρ. β'. Βάμβαλε) ꗃ

Βαμβαλίζω (ύζω), Μ. ίσω (ύσω), = Βαμβαίνω, τρεμουλιάζω.

Βᾶμεν (μες), Δ. ἀντὶ Ἔβημεν ἢ Βῶμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ β'. τῆς ὁριστ. ἢ ὑποτ. τοῦ Βαίνω.

Βάμμα (τὸ), [βάπτω], = Βαφὴ, χρῶμα· (ἐν γέν.) ὁποιονδήποτε ὑγρὸν (κυρ. διὰ βάψιμον), (ὅθ. 2) = Ἔμβαμμα, ζωμὶ (κυρ. διὰ βούτημα), (Ἰταλ.) σάλτσα. » Σίμβλων —, « Π., τὸ μέλι. 3) ἡ πρᾶξις τοῦ βάφειν, βάψιμον. » Ἵνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδιανικὸν, « Ἀρσφ., κόκκινον, (δηλ.) νὰ μή σε 'ματώσω δέρνων.

Βαμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βάμμα, ζουμάκι.

Βὰν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἔβησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Βαίνω.

Βανὰ, βανηκὸς (ἁ), Βοιωτ. ἀντὶ Γυνὴ, (παρβλ. Βύνη καὶ Γανά).

Βαναυσία (ἡ). τὸ ἐπιτήδευμα καὶ ὁ χαρακτὴρ τοῦ βαναύσου (κυρ. καὶ μτφορ.).

Βαναυσικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς βάναυσον.

Βαναυσοποιΐα (ἡ). ἔργον βάναυσον, χωριατιά.

Βάναυσος (ὁ), [βαῦνος, αὔω;]. (κυρ.) ὁ διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος τεχνίτης, χαλκεὺς, σιδηρουργὸς κτλ. (ἐν γέν. κάθε) χειροτέχνης, χονδροδουλευτής. ‖. (ἐπιθ.) » Τέχνη —, « ἡ τῶν βαναύσων. 2) (μτφορ.) χυδαῖος, ἀπαίδευτος, ἄπρακτος, μικροπρεπὴς, ἀπειρόκαλος, χωριάτης, βάρβαρος κτλ.

Βαναυσοτεχνέω καὶ

Βαναυσουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (Μετέρχομαι) βάναυσον τέχνην.

Βαναυσουργία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ βαναυσουργοῦ.

Βαναυσουργὸς (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος βάναυσον τέχνην, χονδροδουλευτής.

Βαναυσώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαρακτῆρα βάναυσον.

Βαναύσως, ἐπίρ. Ὡς βάναυσος, μὲ τρόπον βάναυσον.

Βάξις [βάζω], ιος (ἡ), Π. φωνὴ, λόγος· φήμη· χρησμός.

Βαπτηρία (ἡ) καὶ

Βαπτήριον (τὸ). βαφὴ, χρῶμα, ἢ ἐργαστήριον βαφέως, (κυρ. δὲ θηλ. καὶ οὐδ. τοῦ

Βαπτήριος, ἡ ος, ον. Ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ βάφειν, βαπτικός.

Βάπτης, ου (ὁ), = Βαφεὺς, (οὕτως ὠνομάζοντο οἱ ἱερεῖς καὶ θιασῶται τῆς θεᾶς Κοτυττοῦς, διότι ἐβάπτοντο [ἔβαφον] τὰς τρίχας 'των ἢ ἐφυκιασιδώνοντο, ἴδε Συνέσ. Φαλάκρ. ἐγκ. 85).

Βαπτίζω, Μ. ίσω, = Βάπτω, βουτῶ (βυθίζω) εἰς ὁποιονδήποτε ὑγρὸν, καταβρέχω, (συνκδχ.) λούω. » Βάπτισον σεαυτὸν εἰς θάλασσαν, « Πλ. » Ἐὰν μὴ βαπτίσωνται οὐκ ἐσθίουσι, « Γρφ. (ὅθ. 2) (ἐκκλησ.) βαπτίζω. 3) ἀντλῶ (;). » Φιάλαις ἐκ πίθων μεγάλων βαπτίζοντες ἀλλήλοις προέπινον, « Πλ. 4) (πθ. ἢ μσ.) βουτῶ, βουλῶ, πνίγομαι (κυρ. καὶ μτφορ.). » Ἵνα μὴ αὐτάνδρῳ τῇ νηΐ βαπτισθῶμεν. « Γργ. (καὶ ἐλλ.) » Τῶν χθὲς βεβαπτισμένων (ἐνν. τῷ οἴνῳ), « Πλάτ., (παρβλ. Βρέχω). (καὶ τρπ.) » Ὀφλήμασι βεβαπτισμένος, « Πλ. » Ἰδὼν βαπτιζόμενον τὸ μειράκιον, « Πλάτ., (κοιν.) τὰ ἔχανεν, ἐμπεριδεύετο, δὲν ἤξευρε τί νὰ 'πῇ.

Βαπτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς βάψιμον.

Βάπτισις, εως (ἡ) καὶ

Βάπτισμα (τὸ) καὶ

Βαπτισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ βαπτίζειν, βούτημα· λούσιμον, πλύσιμον. » Βαπτισμοὺς ποτηρίων καὶ χαλκίων, « Γρφ. (ὅθεν παρὰ χριστιαν.) » Τὸ θεῖον ꗃ ἱερὸν βάπτισμα, « Ἐκκλησ.

Βαπτιστὴρ (ὁ), (μτγν.) = τῷ

Βαπτιστήριον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου βαπτίζονται (βουτοῦν, λούονται), δεξαμενὴ, κολυμβήθρα.

Βαπτιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ βαπτίζων.

Βαπτὸς, ή, όν. Βουτημένος, βαμμένος, χρωματισμένος, ἢ δυνάμενος νὰ βουτηχθῇ (ἀντληθῇ κτλ.). » Βαπτὰν κάλπισι παγὰν, « Εὐρ.

Βάπτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Βάπτης.

Βάπτρον (τὸ), = Βάμμα, βαφή.

Βάπτω, Μ. βάψω (ἀόρ. πθ. Ἐβάφην). (κυρ.) Βουτῶ (Βυθίζω) τι εἰς ὁποῖον δήποτε ὑγρόν. » Βάπτω τι εἰς ὕδωρ (ἢ) ἐν ὕδατι (ἢ, ἐλλ.) ὕδατι (ἢ) ὕδατος, « Λξ. » Ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος, « Γρφ. 2) (συνκδχ.) πλύνω. » Τάρια βάπτουσι θερμῷ, « Ἀρσφ. 3) βάφω, χρωματίζω. » Τρίχας βάπτειν, « Δσκρ. (καὶ μσ. ἐλλ.) » Βαπτόμενος (ἐνν. τὰς τρίχας [ἢ τὸ πρόσωπον] ἑαυτοῦ) βατραχείῳ, « Ἀρσφ. » Βάπτεταί τις, θέλων καλὸς εἶναι, « Ν. Δαμ. » Ἔβαψας ἔγχος

τρὺς Ἀργείων στρατῷ, « Σοφ., τὸ αἱμάτωσε. » Βάπτω σίδηρον, « Ὀδ. Ι. τὸν βουτῶ θερμὸν εἰς ψυχρὸν ὕδωρ ἵνα τὸν σκληρύνω. 4) ἀλείφω, γανόνω, βερνικόνω, μαλαμματοκαπνίζω. » Αἱ κύλικες βάπτονται πρὸς τὸ εἶναι δοκεῖν ἀργυραῖ, « Ἀθ. 5) γεμίζω (βουτῶν τὸ ἀγγεῖον), ἀντλῶ. » Τεῦχος βάψασ' ἔνεγκε ποντίας ἁλός, « Εὐρ. » Ἄλα βάπτε, « Νικ. » Σάμερον, ὑδροφόροι, μὴ βάπτετε, « Καλλ. 6) (ἀμτβ. ἢ ἐλλ.) βυθῶ, βυλῶ. » Ἔβαψε ναῦς, « Εὐρ. » Ῥόον βάπτειν, « Ἀρ. (καὶ πθ.) » Βάπτεται ναῦς, « Αξ.

Βαραγγιάω-ῶ, Βαράγγιον, Βάραγγος κτλ. ἀντὶ Βραγγιάω κτλ.

Βάραθρον (τὸ). [φέρω, ὅθ. Ἰων. Βέρεθρον], λάκκος βαθύτατος, χάσμα γῆς, καταβόθρα (ποταμοῦ), (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) τόπος βαραθρώδης ὅπου ἔρριπτον τοὺς κακούργους, (ὅθ. τρπ.) ὄλεθρος, ἀφανισμός, (κοιν.) ὀργὴ τοῦ θεοῦ. » Ἐν τῷ βαράθρῳ χειμάζειν, « Δμ.

Βάραθρος (ὁ). ἄνθρωπος ἄξιος διὰ τὸ βάραθρον, ὀλέθριος, (κοιν.) κατεργάρης, κρεμασμένος κτλ.

Βαραθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ῥίπτω τινὰ εἰς τὸ βάραθρον, τὸν ἐξολοθρεύω, (κοιν.) χαντακόνω.

Βαραθρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ βάραθρον.

Βάραξ [;], ακος (ὁ), εἶδος ζυμαρικοῦ ἢ ἄλλ. τολύπη, μπουρέκι (!).

Βαρβαρίζω, Μ. ίσω. Ὁμιλῶ ἢ Φέρομαι ὡς βάρβαρος. 2) φρονῶ τὰ τῶν βαρβάρων (κυρ. τῶν Περσῶν). 3) κάμνω βαρβαρισμούς.

Βαρβαρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἄξιος διὰ) τοὺς βαρβάρους. 2) = Βάρβαρος, (ὅθεν:) » Τὸ βαρβαρικόν, « Θκ., ἀντὶ οἱ βάρβαροι, τὰ βάρβαρα ἔθνη. » Εἰς τὸ βαρβαρικόν, « Λκ., ἀντὶ-

Βαρβαρικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον βάρβαρον, καθὼς οἱ βάρβαροι.

Βαρβαρίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Βάρβαρος.

Βαρβαρισμός (ὁ). τὸ νὰ ὁμιλῇ τις (τὴν Ἑλλ. κυρ. γλῶσσαν) παρὰ κανόνας καὶ

Βαρβαριστί, ἐπίρ. Βαρβαρικῶς, κατὰ τὸ ἰδίωμα τῆς γλώσσης καὶ τὴν προφορὰν τῶν βαρβάρων.

Βαρβαρόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὁμιλῶν) βάρβαρον (ἢ ὡς βάρβαρον τὴν Ἑλληνικὴν) γλῶσσαν, = Βαρβαρόφωνος.

Βαρβαρογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). βάρβαρος τὴν γνώμην.

Βαρβαροήθης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βάρβαρα ἤθη, ἀπολίτευτος.

Βαρβαρόθυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θυμὸν (καρδίαν) βάρβαρον, ἀπάνθρωπος.

Βαρβαροκτόνος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φονεύσας (προπαροξ., ὁ φονευθεὶς ἀπὸ) βαρβάρους.

Βαρβαρολέτειρα (ἡ), Π. ἡ ἀφανίζουσα (ὀλεθρία πρὸς) τοὺς βαρβάρους.

Βάρβαρος (ὁ, ἡ). (κατὰ τὴν γνωστὴν παροιμ.) Πᾶς μὴ Ἕλλην, ξένος (ὡς πρὸς τοὺς Ἕλληνας), ἀλλοεθνής, (κυρ. δὲ) ἀλλόγλωσσος, (ἴδε Στρ. ΙΔ΄, Β΄. 677.), (συνεκδχ.) βαρβαροήθης, ἀπολίτευτος, ἀνελεύθερος, χωρὶς ἀνατροφήν, ἀφιλόκαλος κτλ. ἢ σκληρός, ἀπάνθρωπος κτλ. 2) = Βαρβαρικός. » Πόλεμος (» Γλῶσσα, » Ἐπιβολὴ κτλ.) —, « Αξ. » Χελιδὼν, ἐπὶ βάρβαρον ἑζομένη πέταλον, « Ἀρςφ. » Τὸ βάρβαρον, « (περιληπτ.) ἀντὶ οἱ βάρβαροι.

Βαρβαροστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ὡς βάρβαρος, ἔχω κακὴν προφοράν.

Βαρβαροστομία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Βαρβαρόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν (προφέρων) ὡς βάρβαρος.

Βαρβαρότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἰδίωμα) τοῦ βαρβάρου, ἀπαιδευσία, σκληρότης κτλ.

Βαρβαρότροπος (ὁ, ἡ). Βάρβαρος τοὺς τρόπους.

Βαρβαρότροφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (κατοικούμενος ἀπὸ) βαρβάρους.

Βαρβαρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βάρβαρον φρόνημα.

Βαρβαρόφυλος (ὁ, ἡ). βάρβαρος τὴν φυλὴν (τὸ γένος).

Βαρβαροφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Βαρβαρίζω κατὰ τὴν γλῶσσαν, εἶμαι βαρβαρόφωνος.

Βαρβαροφωνία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Βαρβαρόφωνος (ὁ, ἡ), = Βαρβαρόγλωσσος.

Βαρβαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ βάρβαρον (κατὰ τὰ ἤθη καὶ τὴν γλῶσσαν) ἢ τὸν ὑποδουλόνω εἰς τοὺς βαρβάρους.

Βαρβαρώδης, εος (ὁ, ἡ). βάρβαρος τὸ εἶδος.

Βαρβαρωνυμία (ἡ). βαρβαρότης ὀνόματος.

Βαρβάρως, ἐπίρ. = Βαρβαρικῶς.

;Βάρβιλος (ὁ), Ζ. Βράβυλος.

Βαρβιτίζω, Μ. ίσω. Κρούω (Παίζω) καὶ

Βαρβιτιστής, οῦ (ὁ), ὁ παίζων τὸ

Βάρβιτον (τὸ) καὶ

Βάρβιτος (ἡ, καὶ σπντ. ὁ). εἶδος μουσικοῦ πολυχόρδου ὀργάνου, λύρα, κιθάρα, λαγοῦτον.

Βαρβιτῳδός (ὁ, ἡ). τραγουδιστὴς συντροφεύων μὲ τὴν φωνήν του τὸ βάρβιτον, (Αξφν.).

Βάρδιστος, Π. ἀντὶ Βράδιστος, ὑπερθ. τοῦ Βραδύς.

†Βαρέω-ῶ, Μ. ήσω, (γρμτ.) = Βαρύνω.

Βαρέως, ἐπίρ. Βαρειά, μὲ τρόπον (ἢ γρμτ. ἢ μουσ. μὲ τόνον) βαρύν, μὲ δυσκολίαν. » Ἀμυγδάλη ὁ καρπός, βαρέως, « Γρμτ. » Κάκη, βαρέως, ἡ κακία, « αὐτ. » Αἱ βόες βαρύτερον φθέγγονται αἱ θήλειαι τῶν ἀῤῥένων, « Ἀρςτ. » Βαρύτατα ὑπακούει, « Ἱπποκρ. » Βαρέως ἔχω ἢ φέρω, « = Δυσφορῶ, ἀγανακτῶ, βαρύνομαι.

†Βαρυηκοέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βαρυηκοέω.

Βάρημα (τὸ) καὶ

Βάρησις, εως (ἡ), = Βάρος, φόρτωμα.

Βαρίβας, αντος (ὁ), Π. [βάρις, βαίνω]. ναύτης.

Βαρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Βαρύτης.

Βᾶρις (Βάρις), ιδος καὶ ιος καὶ εως (ἡ). [Αἰγυπτ.]. εἶδος πλοιαρίου ἢ σχεδίας (κυρ. διὰ τοὺς ποταμούς). 2) Π. (κάθε) πλοῖον, καράβι. 3) παλάτιον, πύργος, ναός, (ἐν γέν.) κτίριον μεγαλοπρεπές.

Βάρμιτον (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Βάρβιτον.

Βάρος [φέρω], εος-ους (τό). ἡ ἰδιότης τοῦ βαρέος, βαρύτης. » Καὶ δὴ πιεζόμεναι αἱ φοίνικες ὑπὸ τοῦ βάρους, κυρτοῦνται, « Ξεν. 2) πᾶν ὅ,τι προξενεῖ βάρος (βαρύνει), φόρτωμα, ὄγκος. » Τὸ βάρος τοῦθ' ὃ σὺ φέρεις, οὐ 'νὰς φέρω, « Ἀρςφ. 3) (συνεκδχ.) πλῆθος, μέγεθος, ἀφθονία. » Ἐκεῖνα, τῷ βάρει τῆς ὕλης ἀπεσόβουν τοὺς ἐπιβουλεύοντας τοῦ πλούτου, « Αλκ. 4) (μτφορ.) δύναμις, ἀξίωμα, μεγαλεῖον, ὑπόληψις. » Θεωρῶν τὸ πλῆθος καὶ τὸ βάρος τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατοπέδων, « Πλβ. » Τὸ βάρος τῆς τῶν Ἀργ. πόλεως, « αὐτ. 5) σεμνότης, ἐμβρίθεια, μεγαλοπρέπεια. » Τὸ β. τοῦ λόγου, « Διόδ. 6) θλίψις, στενοχωρία, ἐνόχλησις, φροντίς. » Ἔστι ποτ' ἄρα τοῦτο Καδμείοις βάρος, « Σοφ. » Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, « Γρφ.

Βαροῦλκον (τό). μηχανὴ πρὸς τὸ ἕλκειν βάρη, (χυδ. ναυτ.) μακαρᾶς ἢ μποτζεργάτης.

Βαρυαής [βαρύς, ἄημι], έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σφοδρῶς πνέων ἢ βαρύοσμος.

Βαρυαλγής, έος καὶ

Βαρυάλγητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάσχων ἢ προξενῶν βαρεῖς πόνους (ἄλγη, λύπας).

Βαρυαχής, έος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Βαρυηχής.

Βαρυαχής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν βαρὺ ἄχος (λύπην), βαρυστένακτος.

Βαρυαχθέω-ῶ, Μ. ήσω. Βαρύνομαι (Κουράζομαι) πολλά.

Βαρυαχθής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ βαρύνων, βαρύτατος.

Βαρυβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρέως βαίνων, ἀργοπατῶν, ἀργοκίνητος.

Βαρυβόας, α (ὁ), Π. = Βαρύηχος

Βαρυβρεμέτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Βαρυβρεμετὴρ καὶ

Βαρυβρεμέτης καὶ Βαρυβρομήτης, ου (ὁ) Π. = τῷ

Βαρύβρομος (ὁ, ἡ), Π. [βαρύς, βρέμω]. ὁ κάμνων μέγαν (φρικτὸν) κρότον. » Βροντὴ (» Πόντος, » Ζεύς) —, « Εὐρ.

Βαρυβρώς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυνατὰ δαγκάνων (βιβρώσκων, κατατρώγων).

Βαρύγδουπος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Βαρύδουπος.

Βαρύγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαρετὴν γλῶσσαν, (δηλ.) πολύλογος ἢ φιλοκατήγορος.

Βαρυγλώχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. [β. γλωχίν] πολλὰ σουβλερός, φαρμακερός. (Νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Τανυγλώχιν).

Βαρυγούνατος καὶ

Βαρύγουνος (ὁ, ἡ), Π. [β. γόνυ]. κατακουρασμένος, ἀποσταμένος, ἀργοκίνητος, ὀκνός.

Βαρύγυιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάσχων ἢ προξενῶν βάρος εἰς τὰ μέλη (γυῖα) τοῦ σώματος, (κοιν.) κόπτων τὰ ἥπατα. » Νόσος —, « Ἐπγρ.

Βαρυδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. εἶμαι δυστυχής, ἔχω ἐναντίαν τύχην (δαίμονα).

Βαρυδαιμονία (ἡ). δυστυχία, κακοδαιμονία.

Βαρυδαιμονιάω-ῶ, Μ. άσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βαρυδαιμονέω.

Βαρυδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαρεῖαν (σκληράν, ἐναντίαν) τύχην, δυστυχής.

Βαρυδάκρυος καὶ

Βαρύδακρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χύνων (ἢ διδων αἰτίαν εἰς) πικρὰ δάκρυα.

Βαρύδεσμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν (δεμένος μὲ) βαρέα δεσμά.

Βαρυδίκαιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σκληρὰ ἐκδικούμενος.

Βαρύδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Βάρος. 2) (ἰδιωτ.) τὸ βαρίδι τῶν οἰκοδόμων κτλ., (παρβλ. Βαρύλλιον).

Βαρυδότειρα (ἡ), Π. [β. δίδωμι]. πρόξενος συμφορῶν (δυστυχίας).

Βαρύδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν κτύπον (δοῦπον).

Βαρυεγκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρὺν ἐγκέφαλον, χονδροκέφαλος.

Βαρυεργής, έος (ὁ, ἡ), Π. φιλόπονος ἢ ἐπίπονος, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Βαθυεργής.

Βαρύζηλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ (ἐπικινδύνως) ζηλότυπος.

Βαρυηκοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκούω μὲ δυσκολίαν, κωφίζω, βαρυακούω.

Βαρυηκοΐα (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Βαρυήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρεῖαν (δύσκολον) τὴν ἀκοήν, βαρυακούων.

Βαρυηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠχῶ βαρέως (δυνατά), εἶμαι-

Βαρυηχής, έος ἢ

Βαρυήχητος καὶ

Βαρύηχος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων βαρὺν (δυνατόν, ὀχληρὸν) ἦχον, βούζων δυνατά.

Βαρύθροος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν ἦχον (θρόον). » Αὐλητής (» Ἄνεμος, » Κλύδων κτλ.) —, « Π.

Βαρυθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι φοβερὰ θυμωμένος (ἀγανακτισμένος ἢ περίλυπος), κακοκαρδίζω, = Ἀραθυμῶ, (παρβλ. Βαρυμηνιάω).

Βαρυθυμία (ἡ). βαρυκάρδισμα, κακοκάρδισμα, ἀγανάκτησις, [ἐκ τοῦ

Βαρύθυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος), (καὶ ἐπίρ.) -θύμως. Ὁ ἔχων βαρὺν (διαρκῆ ἢ ἐπικίνδυνον) θυμόν, μνησίκακος, (κοιν.) ἀράθυμος· ἢ λυπημένος, κακοκαρδισμένος, ἀγανακτισμένος.

Βαρύθω (χωρὶς Μ.), Π. = Βρίθω, εἶμαι βαρυφορτωμένος.

Βαρυκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρεῖαν (πεπωρωμένην, ἀναίσθητον) καρδίαν, δειλός, ὀκνηρός, ἀνόητος.

Βαρυκέφαλος (ὁ, ἡ). (μτφορ.) βαρὺς τὸν νοῦν, (κοιν.) χονδροκέφαλος.

Βαρύκομπος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρύηχος ἢ Ἀγέρωχος.

Βαρύκοτος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρύθυμος.

Βαρυκτήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Πολυκτήμων, βαθύπλουτος, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βαθυκτήμων.

Βαρυκτυπής, έος καὶ

Βαρύκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρύδουπος.

Βαρυκωφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πολλὰ κωφός.

Βαρυλαίλαψ, απος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν φρικτοὺς λαίλαπας (ἀνεμοζάλαις).

Βαρύλλιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Βάρος, βαρύδιον (κυρ. τὸ τοῦ ὑδροσκοπίου).

Βαρύλογος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ἢ ὑπαγορεύων ἢ προξενηθεὶς ἀπὸ) λόγους βαρεῖς (πικρούς, ὑβριστικούς, ὀχληρούς).

Βαρύλυπος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). ὁ βαρέως λυπῶν ἢ λυπούμενος.

Βαρυμάνιος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Βαρυμήνιος.

Βαρύμαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρεῖς (μεγάλους) μαστούς.

Βαρυμελής, έος (ὁ, ἡ). βαρὺς τὰ μέλη τοῦ σώμ., πολύσαρκος, ἢ εὔσωμος.

Βαρυμηνιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι φοβερὰ θυμωμένος ἢ Μνησικακῶ, (παρβλ. Βαρυθυμέω), [ἐκ τοῦ

Βαρυμήνιος (κυρ. εὔχρ. μόνον τὸ Δ. Βαρυμάνιος) καὶ

Βαρύμηνις, ιος καὶ ιδος (ὁ, ἡ), Π. [β. μῆνις]. = Βαρύθυμος, μνησίκακος, ἀδυσώπητος. » Τὴν Αἰγυπτίων πικρίαν καὶ τὸ βαρύμηνι, « Φιλ.

Βαρύμισθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρὺν (πολὺν ἢ σκληρὸν) μισθὸν λαμβάνων.

Βαρύμοχθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπαιτῶν ἢ ὑποφέρων πολλοὺς κόπους (μόχθους), ἐπίπονος, δύσκολος ἢ ταλαίπωρος.

Βάρυνθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐβαρύνθησαν, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Βαρύνω.

Βαρύνοσος καὶ Π. Βαρύνουσος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἢ προξενῶν βαρεῖαν νόσον.

;Βάρυνσις, εως (ἡ). βάρος, ἐνόχλησις, πειρασμός.

Βαρυντικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν βάρος (ἐνόχλησιν). (γραμτ.) ὁ τονίζων τὰς λέξεις μὲ βαρεῖαν, [ἐκ τοῦ

Βαρύνω, Μ. υνῶ· καὶ (συχνότ.) ήσω (ἀόρ. Ἐβάρυνα ἢ [ὀρθότ.] Ἐβάρησα, πρκ. Βεβάρηκα καὶ πθ. Βεβάρημαι, ἀόρ. Ἐβαρύνθην) Προξενῶ (Δίδω) βάρος, βαραίνω (μτβτ. ἢ ἀμτβτ.)· (μτφορ.) ἐνοχλῶ, παραβαραίνω, (μσ.) Βαρηθῆμαι, δὲν (ἢ δυσκόλως) ὑποφέρω, δυσαρεστοῦμαι. » Κατάλιπε ταῦτα· βαρύνει γὰρ ἢ μνημονευόμενα, « Αχ. » Ὁ γλυκάζων οἶνος οὐ βαρύνει τὴν κεφαλήν, « Ἀθ. » Βαρύνει ἡ πλάστιγξ ἐπὶ θάτερα, « Πλδ. » Βαρύνων τοὺς δικαστάς, « Ξεν. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ἔγχεσι βαρυνόμενοι, « Θκρ. » Τὰ μὲν ὑπὸ τῆς ἀῤῥωστίας, τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ἡλικίας βαρυνόμενος, « Πλβ. » Βαρυνομένη τὴν γαστέρα, « Αχ. » Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἤρξαντο βαρύνεσθαι καὶ οὐκ ἠδύναντο βλέπειν, « Γρφ. » Ἐβαρύνθη ἡ καρδία Φαραώ, « αὐτ., = Ἐσκληρύνθη. (ἢ τρπ.). » Τοῖς πραττομένοις βαρυνόμενοι, « Ξεν. (καὶ μὲ αἰτ. ἐλλειπτ.) » Βαρύνεσθαι τὴν ὀλιγαρχίαν, « Πλ. 2) (γρμτ.) βάλλω (τονίζω μὲ) βαρεῖαν, (ἴδε Βαρυτονέω).

Βαρύνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαρὺν νῶτον (ῥάχιν), βαρυφορτωμένος.

Βαρυοδμία (ἡ). ἡ δυνατὴ (βαρειὰ) μυρωδιά, [ἐκ τοῦ

Βαρύοδμος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Βαρύοσμος.

Βαρύοζος (ὁ, ἡ). = Βαρύοσμος.

Βαρύολβος (ὁ, ἡ), = Βαρυκτήμων, βαθύπλουτος.

Βαρυολκός (ὁ καὶ ἡ), = Βαροῦλκον.

Βαρυόπης, ου (ὁ), Π. = Βαρύφωνος.

Βαρυόργητος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρύμηνις.

Βαρύοσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρεῖαν (δυνατήν, ναρκωτικήν, δυσάρεστον) ὀσμήν.

Βαρυπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. βαρέως πάσχω, δυσφορῶ.

Βαρυπαθής, έος (ὁ, ἡ). βαρέως πάσχων, ταλαίπωρος, ἄθλιος.

Βαρυπάλαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐντελέσας ἢ μηχανευθεὶς βαρεῖαν (δεινὴν) ἐκδίκησιν.

Βαρυπειθής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως πειθόμενος, δύσπειστος.

Βαρυπένθεια (ἡ). βαρὺ (μέγα) πένθος, [ἐκ τοῦ

Βαρυπενθής, έος καὶ

Βαρυπένθητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρέως πενθῶν (θρηνολογῶν) ἢ πενθούμενος· ὁ πικρῶν δακρύων ἄξιος ἢ οἶκτος.

Βαρυπενθία (ἡ), Π. ἀντὶ Βαρυπένθεια.

Βαρύπενθος (ὁ, ἡ), Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βαρυπενθής.

Βαρύπεπτος (ὁ, ἡ), = Δύσπεπτος.

Βαρυπεσής (ἴσ. -τής), έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρέως πίπτων ἀπὸ ἢ κατά τινος.

Βαρυπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ἢ πάσχων βαρεῖαν βλάβην (πῆμα).

Βαρύπλοος-ους (ὁ, ἡ), = Δύσπλους.

Βαρύπλουτος (ὁ, ἡ), = Βαθύπλουτος.

†Βαρυπνείω, ἀνάγν. Βαρὺ πνείω.

Βαρύπνοος (ὁ, ἡ), Π = Βαρυαής. Βαρύοσμος.

Βαρύπονος (ὁ, ἡ), Π. βεβαρυμένος ὑπὸ τοῦ πόνου (τοῦ κόπου ἢ τῆς ὀδύνης), δύσμορος, ἄθλιος, (συγχ. τῷ-

Βαρύποτμος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρυδαίμων, δυστυχής.

Βαρύπους, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρύνων τοὺς πόδας (ἐκείνου, ὅστις τὸν σηκόνει), βαρύς· ἢ ὁ βαρέως κινῶν τοὺς πόδας του, ἀποσταμένος, ἀργοκίνητος.

Βαρυπρεπής, έος (ὁ, ἡ). πολυτελής, πολυέξοδος· μεγαλοπρεπής.

Βαρυῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Κομποφακελοῤῥήμων.

Βαρύς, εῖα, ύ. Ὁ ἔχων βάρος, (ἐπμ.) δυσκίνητος ἢ δυσκολοσήκωτος, (συνκδχ.) ἰσχυρός (φυσ. καὶ ἠθ.), (μτφορ.) ἐμβριθής, σταθερός, σεμνός, σοβαρός, (καὶ ἐπὶ κακοῦ) ὀχληρός, βαρετός, δύσκολος, ἀνυπόφερτος· φοβερός, ἄγριος. » Βαρὺν ὑπό τε καμάτου καὶ τραυμάτων, « Πλ. (καὶ μτφορ.) » Βαρὺν ἄνδρα, « Νικ. » Τῶν Ὀλυνθίων βαρεῖαν πόλιν οἰκούντων, « Πλβ. » Δεισάντων φθόγγον βαρύν, « Ὀδ. Ι. » Τόνος βαρύς, « Γρμτ. ἢ Μουσ., ἡ Βαρεῖα (ἐνν. προσῳδία). » Ἵνα τὸ Διὶ φίλος ἀντὶ ῥήματος ὄνομα ἡμῖν γένηται, τό τε ἕτερον αὐτόθεν ἰῶτα ἐξείλομεν, ἢ ἀντὶ ὀξείας τῆς μέσης βαρεῖαν ἐφθεγξάμεθα, « Πλάτ. 2) ὁ προξενῶν βάρος, δύσπεπτος. » Οἱ κέφαλοι βαρεῖς, « Ἀρςτ.

Βαρύσαρκος (ὁ, ἡ). βαρὺς ὑπὸ πολυσαρκίας.

Βαρυσίδηρος (ὁ, ἡ), Π. βαρὺς ἀπὸ τὸ πολὺ σίδηρον. » Ῥομφαία —, « Πλ. ἢ Μανασσ.

Βαρυσκελής, έος (ὁ, ἡ), = Βαρύπους, ἀργοκίνητος.

Βαρυσκίπων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν βαρὺν σκίπωνα (βακτηρίαν, ῥόπαλον).

Βαρυσμάραγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν κρότον (σμάραγον), βαρύκτυπος.

Βαρύσπλαγχνος (ὁ, ὁ), = Βαρύθυμος.

Βαρυσταθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Βαρύσταθμος (ὁ, ἡ). ὁ βαραίνων εἰς τὸ ζύγι (σταθμόν).

Βαρυστένακτος (ὁ, ἡ), = Βαρύστονος.

†Βαρυστενάχω, ἀνάγν. Βαρὺ στενάχω.

Βαρύστομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαρὺ (ὑβριστικὸν ἢ καυστερὸν) στόμα. » Βουπλὴξ —, « Ὀππ.

Βαρύστονος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -στόνως. Ὁ βαρέως (ἐκ βάθους) στενάζων. » Ὑποχωρητής —, « Δμ. 2) ὁ ἄξιος ἢ αἴτιος βαρέων στεναγμῶν. » Λίθος (τόφου) —, « Ἐπγρ.

Βαρυσύμφορος (ὁ, ἡ). ὁ παθὼν δεινὴν (βαρεῖαν) συμφοράν, ἀθλιώτατος, δυστυχέστατος.

Βαρυσφάραγος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρυσμάραγος.

Βαρύσφυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρέα σφυρὰ (κάτω [illegible]). » Ἐλέφας —, « Μ. Φ.λ.

Βαρύσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρὺ σῶμα, χονδρός, σωματώδης.

Βαρυτάλαντος (ὁ, ἡ), = Βαρύσταθμος.

Βαρυταρβής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν μέγαν φόβον (τάρβος), φοβερώτατος.

Βαρύτης (ἡ). βάρος (κυρ. καὶ μτφορ.) ἐνόχλησις. 2) παραξενιὰ, ἀναποδιά· εὐήθεια, ἀναισθησία κτλ., (ἴδε Βαρύς).

Βαρυτιμέω-ῶ, Μ. ήσω. Αὐξάνω ὑπὲρ τὸ δέον τὴν τιμήν τινος πράγματος, τὸ πωλῶ πολλὰ ἀκριβά, [ἐκ τοῦ

Βαρύτιμος (ὁ, ἡ). μεγάλης τιμῆς ἄξιος, πολύτιμος, (κοιν.) ἀκριβός. Μὴ βαρύτιμον εἶναι περὶ τὴν διάπρασιν, « Ἡλ.

Βαρύτλητος (ὁ, ἡ), Π. [β τλῆναι]. δυσκολοϋπόφερτος.

Βαρυτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Τονίζω ἢ Προφέρω τι ὡς βαρύτονον.

Βαρυτόνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Βαρύτονος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. τόνως. (γρμτ.) Ὁ ἔχων (δεχόμενος) βαρὺν τόνον, τονιζόμενος μὲ βαρεῖαν. 2) (ῥτρ.) ὁ προφερόμενος (ἐκφωνούμενος) μὲ ἔμφασιν. 3) ὁ δυνατὰ τεντωμένος, νευρώδης. 4) Π. = Βαρύφωνος (ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ Βαρύστονος).

Βαρύυπνος (ὁ, ἡ). ὁ βυθισμένος εἰς βαρὺν ὕπνον.

Βαρυφθέγκτης, ου (ὁ) καὶ

Βαρύφθογγος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρύφωνος.

Βαρύφλοισβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων δυνατὸν κρότον (φλοῖσβον). » Κῦμα—, « Ἐπγρ.

Βαρύφορτος (ὁ, ἡ), Π. βαρυσήκωτος ἢ βαρυφορτωμένος.

Βαρυφρονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Βαρυθυμέω.

Βαρυφροσύνη (ἡ), = Βαρυθυμία, [ἐκ τοῦ

Βαρύφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρύθυμος.

Βαρυφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι βαρύφωνος.

Βαρυφωνία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Βαρύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρεῖαν φωνήν, χονδρόφωνος. » Τῶν ζώων τὰ μὲν ἀνδρεῖα βαρύφωνά ἐστι, τὰ δὲ δειλὰ ὀξύφωνα, « Ἀρστ.

Βαρύχειλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαρέα (χονδρὰ) χείλη. — Αἰθίοψ —, « Ἐπγρφ.

Βαρυχείμων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς βαρὺν χειμῶνα.

Βαρύχολος (ὁ, ἡ), = Βαρύθυμος, μνησίκακος. » Κάμηλος—, « Κ. Μανασσ.

Βαρύχορδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χορδὰς ἠχούσας βαρὺν τόνον.

Βαρυχυμία (ἡ). βαρύτης (δυσπεψία) χυμῶν, κακοχυμία.

Βαρύψυχος (ὁ, ἡ), Π. ὀκνηρὸς (ἴδε καὶ Βαρυκάρδιος).

Βαρυώδης [β. ὄζω], εος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρύοσμος.

Βαρυώδυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάσχων ἢ προξενῶν βαρείας ὀδύνας (φρικτοὺς πόνους).

Βαρυωπέω-ῶ, Μ. ήσω, (Γρφ.) = Ἀμβλυωπέω, βλέπω μὲ δυσκολίαν, εἶμαι-

Βαρυωπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων μὲ δυσκολίαν, ἀμβλυωπής.

Βάς, βᾶσα, βάν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Βαίνω.

Βασαναστραγάλα (ἡ), (Κωμ. ἐπίθ. τῆς ποδάγρας), ἡ βασανίζουσα τοὺς ἀστραγάλους.

Βασανηδόν, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει βασάνου (δοκιμασίας) ἢ Διὰ βασάνων.

Βασανίζω, Μ. ίσω. Δοκιμάζω (κυρ. τὸ χρυσίον) μὲ τὴν βάσανον (Λυδίαν) λίθον· (ἐν γέν.) δοκιμάζω, ἐξετάζω, ἐξακριβόνω τὴν ἀλήθειαν. » Κατ' ἔπος βασανιεῖν αὐτοῦ τὰς τραγῳδίας, « Ἀρσφ. » Βασανίζειν ταῖς ἐμπειρίαις ἕκαστα, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Τὸ ψευδὲς κάλλος ὑπὸ τῶν δακρύων βασανίζεται, « Ξεν. » Βεβασανισμένος εἰς δικαιοσύνην, « Πλάτ. » Ἀκριβὴς καὶ βεβασανισμένη ἔρευνα, « Χρσ. 2) βάλλω τινὰ εἰς τὰς βασάνους (τὸν τιμωρῶ [Τουρκ. τὸν σκεντζεύω], τὸν τυραννῶ) νὰ μαρτυρήσῃ τὴν ἀλήθειαν· (ἐν γέν.) πειράζω, στενοχωρῶ. » Βασάνιζε καὶ στρέβλου τὸν ἀλάστορα, « Πλ., (ἴδε καὶ Ἀρσφ. Βατρ. 618), (καὶ πθ.) » Παραλυτικός, δεινῶς βασανιζόμενος, « Γρφ.

Βασανισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ βασανίζειν, ἐξέτασις, δοκιμή, τυραννία, βασάνισμα.

Βασανιστήρ (ὁ), = Βασανιστής.

Βασανιστήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ συντείνων πρὸς) βάσανον. ||. (οὐσ.) Βασανιστήριον (τὸ), (ἐν γέν.) μέσον (τρόπος) πρὸς ἐξέτασιν· (κυρ. δὲ) ὁ τόπος καὶ τὸ ὄργανον τῶν βασάνων.

Βασανιστής, οῦ (ὁ). ὁ βασανίζων (ἐξετάζων, δοκιμάζων ἢ τυραννῶν), ἐξεταστής (ἀνακριτής) τῶν κατηγορουμένων. » Τὸν βασανιστὴν Μνησικλέα, « Δμ.

Βασανιστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ πρόθυμος (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ βασανίζειν.

Βασανίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Βασανιστής.

Βασανίτης, ου (ὁ), εἶδος λίθου, (ἄλλως) Λύδιος, (Γαλλ.) basalte.

Βάσανος (ἡ), (ἐνν. λίθος) ἡ πέτρα μὲ τὴν ὁποίαν δοκιμάζουν τὸ μάλαμμα, (ἄλλως) Λυδία καὶ Χρυσῖτις, (Τουρκ. μεέγκι). 2) (μτφορ.) ἐξέτασις, δοκιμή, ἀπόδειξις, πληροφορία. 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) ἡ διὰ τῶν τιμωριῶν δικαστικὴ ἐξακρίβωσις τῆς ἀληθείας, (ἐν γέν.) τιμωρία, βάσανον, τυραννία.

Βατεῦμαι, Δ. ἀντὶ Βήσομαι, μέλλ. τοῦ Βαίνω.

Βασιλεία (ἡ). τὸ βασιλεύειν, ἡ βασιλικὴ ἐξουσία. 2) ἡ ἐπικράτεια ἔθνους βασιλευομένου. 3) ἡ διάρκεια τῆς ἐξουσίας ἑκάστου βασιλέως.

Βασίλεια (ἡ), Π. ἀντὶ Βασίλισσα.

Βασίλεια (τὰ), πλθ. τοῦ Βασίλειον.

Βασιλειάω-ῶ, Μ. άσω (;). Ἐπιθυμῶ νὰ βασιλεύσω.

Βασιλείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βασιλεύς.

Βασίλειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ διωρισμένος ἀπὸ) τὸν βασιλέα, βασιλικός. » Σῦκα βασίλεια, « τὰ (μονολεκτ.) » Συκοβασίλεια, « Ἀθ., τὰ καὶ σήμερον εἰς τὰς Ἀθήνας Βασιλικὰ ὀνομαζόμενα. ||. (οὐσ.) Βασίλειον (τό), (ἐνν. δῶμα), ἡ κατοικία τοῦ βασιλέως, τὸ βασιλικὸν παλάτιον· (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) » Νῦν δὲ τὰ βασίλεια λέγουσιν αὐλάς, « Ἀθ. 2) τὸ βασιλικὸν διάδημα ἢ 3) θησαυροφυλάκιον. 4) (πλθ.) ἡ ἑορτὴ τοῦ βασιλέως.

Βασιλεύς, έως (ὁ, ἡ). ἀρχηγὸς (ἡγεμὼν) ἔθνους· κύριος. ἐξουσιαστής, αὐθέντης· (ἐν γέν.) ἄνθρωπος πλούσιος (ἔνδοξος, ἐπίσημος), (παρβλ. Ἄναξ). ||. (κατ' ἐξοχὴν) » Βασιλεὺς (ὁ μέγας) ἢ » Ὁ βασιλεύς «, ὁ τῶν Περσῶν. ||. (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ δεύτερος τῶν ἐννέα ἀρχόντων (διέπων κυρ. τὰ θρησκευτικά). 5) (μτνμ. εἶδος πτηνοῦ, (τροχίλου), (ἄλλ.) Βασιλίσκος καὶ Τύραννος.

Βασιλεύτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Βασιλεύτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Βασιλεύς ὁ ἀξιώτερος (-ώτατος) νὰ βασιλεύῃ, σεβαστότερος.

Βασιλευτός, ή, όν. Ὁ διοικούμενος (ἢ διοικητέος) ὑπὸ βασιλέων.

Βασιλεύτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ, Βασιλεύς.

Βασιλεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν. ἢ δοτ. προθετ. καὶ Π. μὲ δοτ. ἐλλ. προθ.) Εἶμαι (Διοικῶ ὡς) βασιλεύς, (ἐν γέν.) πρωτεύω, ὑπερέχω· εἶμαι εἰς τὴν εὐδαιμονίαν μου, ἀκμάζω, θριαμβεύω. (πθ.) διοικοῦμαι ὑπὸ βασιλέων. » Πόλις βασιλεύουσα, « Λξ. » Χωρὶς ἡμῶν ἐβασιλεύσατε, « Γρφ. 2) (Γρφ. καὶ μτγν.) κάμνω (διορίζω) βασιλέα.

Βασιληγενέτειρα (ἡ). μήτηρ (γεννήτρια) βασιλέως.

Βασιληγενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ βασιλικοῦ γένους.

Βασιληΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Βασιλεία ἢ Βασίλεια.

Βασιλήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Βασίλειος.

Βασιληΐς, ΐδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Βασιλική » Ἀρχὴ (» Τιμὴ) —, « Ὅμ., Ἡσ., Εὐρ. ||. (οὐσ.) ἀντὶ Βασιλίς, βασίλισσα.

Βασιλίζω, Μ. ίσω. Φρονῶ τὰ (Εἶμαι μὲ τὸ μέρος) τοῦ βασιλέως. 2) (μσ.) φέρομαι (ζῶ) ὡς βασιλεύς.

Βασιλικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς (ἢ γινόμενος ἀπὸ τὸν) βασιλέα· (ἐπμ.) ἐκλεκτός, πρῶτος εἰς τὸ εἶδός του. ||. (οὐσ.) Βασιλικοί, οἱ ἄνθρωποι τοῦ βασιλέως, οἱ αὐλικοί. » Βασιλικὴ (ἐνν. στοὰ), λαμπρὸν δημόσιον κτίριον (κυρ. ἐπάνω εἰς δύο σειρὰς στύλων) φέρον πρὸς τὰ βασίλεια, (Τ.) κιόσκι. » Βασιλικὸν (ἐνν. δῶμα, ταμεῖον, τέλος) «. παλάτιον, θησαυροφυλάκιον, (συνκδχ.) δόσιμον. 2) εἶδ. ἀλοιφῆς ἢ ἐμπλάστρου. 3) (μνγν.) τὸ φυτ. Ὤκιμον, (κοιν.) βασιλικός.

Βασιλικῶς, ἐπίῤ. Καθὼς ἁρμόζει εἰς βασιλέα.

Βασιλίνδα, ἐπίῤ. (ἐνν. Παίζειν), εἶδ. παιγνιδ. τῶν παιδίων (τῶν ὁπ. ἓν γίνεται μὲ λαχνὸν βασιλεὺς καὶ προστάζει τὰ ἄλλα).

Βασίλιννα (ἡ), Π. (σπντ.) ἀντὶ Βασίλισσα.

Βασιλίς, ίδος (ἡ), = Βασίλισσα ἢ (ἐπιθ.) ἀντὶ Βασιλική.

Βασιλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Βασιλεύς. 2) εἶδος μικροῦ πτηνοῦ (τροχίλου), ἴδε Κορθύλος καὶ παρβλ. Τύραννος. 3) εἶδ. (μυθολογ.) ὄφεως. 4) εἶδ. θαλασ. ὀψαρίου. 5) ἀστήρ τις ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ (Ζωδίου) Λέοντος.

Βασίλισσα (ἡ). ἡ γυνὴ τοῦ βασιλέως.

Βάσιμος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου δύναταί τις νὰ πατήσῃ καὶ νὰ σαθῇ, πορεύσιμος, ὁδεύσιμος· στερεός, μόνιμος, [ἐκ τοῦ

Βάσις [βαίνω], εως (ἡ), = Βάδισις, « Σοφ. 2) = Πούς, ποδάρι, πατοῦνα. » Πηρωθέντα τὰς βάσεις, « Ἀπλλδ. 3) ὑπόδημα » Οὐ γὰρ σιδηρόπλαστον ὑπεδύσω βάσιν, « Λχ. (Ὠκυπ. 164). 4) τὸ μέρος ὅπου πατεῖ τις ἢ εἶνε στημένον τι, πάτημα, ἴχνος, θεμέλιον (κυρ. καὶ μτφορ.). » Πυραμίδος (» Ἀνδριάντος κτλ.) —, «. » Κέντρου —, « Μθμτ., τὸ μεσαίτατον σημεῖον τοῦ κύκλου. 5) (μουσ.) τὸ ἴσον (εἰς τὸ ὁπ. μέλλει νὰ ψαλθῇ τὸ ᾆσμα), (Ἰταλ.) τάκτον. » Βάσιν ἐνδούς τινα ῥυθμοῦ, « Λογγῖν. 6) (μετρ.) ἡ ῥυθμικὴ κατάληξις τῶν κώλων καὶ τὸ εἶδος τοῦ ἐπικρατοῦντος εἰς τὸ ποίημα μέτρου.

Βασκαίνω [βάσκω ἢ φάος, καίνω], Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐβάσκηνα καὶ πθ. Ἐβασκάνθην). (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Βλάπτω (Μαγεύω) διὰ τῆς ὁράσεώς μου, (κοιν.) 'μματιάζω, βλέπω μὲ ὄμμα φθονερόν, ζηλεύω, φθονῶ· (ἐπμ.) μέμφομαι, κατηγορῶ ψευδῶς, συκοφαντῶ. » Ὁ δέ, σιγήσας ἡνίκ' ἔδει λέγειν, ἄν τι δύσκολον συμβῇ, τοῦτο βασκαίνει, « Δμ.

;Βασκανητικός, ή, όν, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βασκαντικός.

Βασκανία (ἡ). τὸ βασκαίνειν ἢ βασκαίνεσθαι, (κοιν.) 'μμάτιασμα· φθόνος. συκοφαντία.

Βασκάνιον (τό), = Προβασκάνιον, προφυλακτικὸν κατὰ τῆς βασκανίας, (κοιν.) φυλακτὸν διὰ τ' ὀμμάτι.

Βάσκανος (ὁ, ἡ). ὁ βασκαίνων, φθονερός, φιλοκατήγορος, συκοφάντης· ἀχάριστος. ἀπατεών.

Βασκαντικός, ή, όν. Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ βασκαίνειν, φθονερός, φιλοκατήγορος.

Βασκάνως, ἐπίῤ. Μὲ βάσκανον τρόπον, φθονερῶς κτλ.

Βασκάς (ἡ), Ζ. Φασκάς.

Βάσκε, Π. ἀντὶ Βαῖνε, προσ. καὶ

Βάσκον, Π. ἀντὶ Ἔβαινον, παρτ. τῆς ὁρσ. τοῦ Βαίνω.

Βασκοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Βασκανία.

†Βάσκω, (γρμτ.) ἀντὶ Βάζω ἢ Βαίνω

Βασμός (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Βαθμός.

Βᾶσσα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Βῆσσα.

Βασσάρα, ας (ἡ), [Θρακ.]. (κυρ.) ἀλώπηξ. 2) δέρμα ἀλώπεκος, ἀλωπεκῆ. 3) φόρεμα τῶν Βακχῶν (ἴσ. ἀπὸ ἀλωπεκάς). 4) Π. = Βάκχη· Πόρνη.

Βασσάρειος, α, ον, Π. = Βασσαρικός.

Βασσαρεύς, έως (ὁ), Π. (ἐπιθετ.) ὁ Βάκχος.

Βασσαρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Βακχεύω.

Βασσαρικός, ή, όν, = Ἀλωπέκειος· Βακχικός· πορνικός.

Βασσάριον (τὸ) καὶ

Βασσαρίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Βασσάρα.

Βάσσαρος (ὁ), = Βασσαρεύς. 2) (ἡ) = Βασσάρα, ἀλώπηξ.

Βάσσων, ονος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Βαθίων, συγκρ. τοῦ Βαθύς.

†Βασταγή (ἡ), ἀντὶ

Βάσταγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι σηκόνει τις ἐπάνω του, φόρτωμα, [ἐκ τοῦ

Βαστάζω, Μ. άσω καὶ Δ. άξω (ὅθεν πθ. πρκ. Βεβάσταγμαι, ἀόρ. Ἐβαστάχθην κτλ.). Σηκόνω (φόρτωμα). » Πρῶτος ὥς με βαστάσῃ, « Σοφ. 2) σηκόνω ἀπὸ τὴν μέσην, μετακομίζω, 'παίρνω, ἀφαιρῶ· κλέπτω. » Ὡς μή τι αὐτοῦ βασταχθείη τῶν ἀποκειμένων, » Αρτ. » Ὅτι κλέπτης ἦν καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζε, « Γρφ. » Ὁ Σύλλας ἐπελθὼν ἐβάστασε τὴν ἀργίαν, « Ἀππ., ἐχάλασεν, ἀκύρωσε. 3) Π. (σπν.) ὑψόνω, μεγαλύνω. » Ἄστρα Νυμφᾶν βαστάζεις, « Πίνδ. 4) πιάνω, κρατῶ, (κοιν.) βαστῶ. » Χέρα βαστάσας χερί, « Αἰσχλ. 5) (συνήθ.) δοκιμάζω τὸ βάρος τινὸς πράγματος μὲ τὸ χέρι μου, (ἐν γέν.) ζυγίζω, ἐξετάζω. » Ὃν ἂν δοκῇ μοι βαστάσας αἱρήσομαι, « Εὐπ. » Πάντ' ἐξήτασε, πάντα δ' ἐβάστασε φρενί, « Ἀρσφ. (καὶ πθ.) » Βαστάζονται δὲ οἱ ἀναγνωστικοί, « Ἀρστ.

Βασταχτής, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ βαστάζων (σηκόνων φορτίον), βαστάζος.

Βασταχτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ βαστάζειν.

Βασταχτικῶς, ἐπίῤ. Φοράδην, σηκωτά.

Βασταχτός, ή, όν. Ὁ βασταζόμενος ἢ δυνάμενος νὰ βασταχθῇ (σηκωθῇ), σηκωτός.

Βάσταξ, ακος (ὁ), (νλγ.) ἀντὶ Βασταχτής. 2) βασταγερός, (μτφορ.) εὐκατάστατος, κυβερνημένος.

Βαταλίζομαι, Βάταλος, ἴδε Βατταλίζομαι, Βάτταλος.

Βατάτη (ἡ) καὶ (ὑποκορ.)

Βατάνιον (τὸ), [Σικελ. ἢ μᾶλλ. Ἀραβ.]. πιάτον, (Λατ.) patina.

Βᾶτε, Δ. ἀντὶ Βῆτε, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς προσ. τοῦ Βαίνω.

Βατεύω, Μ. εύσω καὶ Π.

Βατέω-ῶ, Μ. ήσω, (Βοιωτ.) ἀντὶ Πατέω-ῶ.

Βάτην, Αἰολ. ἀντὶ Ἐβήτην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁρσ. τοῦ Βαίνω.

Βατήρ (ὁ). ὁ βαίνων (βαδίζων), περιπατητικός. 2) ὁ τόπος ὅπου βαίνει (πατεῖ, στέκει) τις, (ὅθεν 3) = Βηλός, κατώφλιον καὶ 4) = Βαλβίς (κυρ. καὶ μτφορ.). 5) Π. (σπν.) = Βακτηρία (;). 6) = Χορδότονον 7) (ἴσ.) = Ἀναβολεύς (2).

Βατηρία (ἡ), Π σπν. ἀντὶ Βακτηρία, (κυρ. θηλ. τοῦ

Βατήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιτήδειος πρὸς βάσιν (ἐπίβασιν). » Λέχος βατήριον, « Φκλδ., (περιφρ.) τὸ βάτευμα.

Βατηρίς, ίδος (ἡ), Π. ἡ συντελοῦσα πρὸς βάσιν (ἀνάβασιν). » Κλίμαξ—, « Ἐπγρ.

Βάτης, ου (ὁ). ὁ βατεύων.

Βατία (ἡ), Π. ἀντὶ Βάτος.

Βατιάκη (ἡ), καὶ (ὑποκορ.)

Βατιάκιον (τὸ) εἶδ. ποτηρίου ἢ κρατῆρος.

Βατιδοσκόπος (ὁ), (Κωμ.). ὁ κατασκοπεύων τὰς βατίδας, (δηλ.) λαίμαργος, ὀψοφάγος.

Βάτινος, η, ον. Ὁ τῆς βάτου. ||. (οὐσ.) Βάτινον (τὸ), = Βάτον, (κοιν.) Βάτσινον.

Βάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βατὶς καὶ Βάτος. ||. (τὸ τοῦ Ἀρισφ. γραπτέον) Βάττιον, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Φάττιον. 2) = Βατιάκιον.

Βατίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. (καί, κατὰ τὸν Ἡσύχ. καὶ Ἐπίχαρμ., ἄλλο παρὰ τὸ) Βάτος, (ψάρι). 2) εἶδ. μικροῦ πτηνοῦ, τρυποφράκτης, (παρβλ. Ἀκανθίς).

Βατοδρόπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δρέπων (τρυγῶν, συλλέγων) βάτα.

Βατόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Βάτινος ἢ Βατώδης.

Βάτον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς βάτου, βάτσινον, βατόμουρον.

Βάτος (ἡ καὶ ὁ). θάμνος ἀκανθώδης, βατσινηά. ||. » Ἰδαία—, « Δσκρ., ἡ σμεουρηά. 2) (ὁ) εἶδ. ἰχθ. (πλατὺ καὶ ἀγκαθωτόν), ἴδε Σέλαχος.

†Βάτος (ὁ), [Ἑβρ.], εἶδος μέτρου (χωρ. 3. ἀμφορ.).

Βατός [βαίνω], ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ δια(ἐπι, ἀνα)βῇ, βάσιμος, ὁδεύσιμος κτλ.

Βατράχειος καὶ Π. Βατράχεος (ὁ, ἡ). ὁ τῶν βατράχων. ||. (οὐσ.) Βατράχειον (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ) χρῶμα, « βαφὴ πρασινοκίτρινος μὲ τὴν ὁποίαν ἄλειφον τὰ πρόσωπά των πρὶν ἐπινοηθοῦν αἱ προσωπίδες, (ἴδε Βατράχιον).

Βατραχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βατράχιον, βαθρακάκι.

Βατραχίζω, Μ. ίσω. Κολυμβῶ (ἁπλόνων συγχρόνως χεῖρας καὶ πόδας) ὡσὰν τὸν βάτραχον.

Βατράχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βάτραχος, βαθρακάκι. 2) εἶδος φυτοῦ (μὲ κίτρινα ἄνθη), (ἀπ' αὐτὸ κατεσκευάζετο τὸ Βατράχειον χρῶμα).

Βατραχίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Βάτραχος. 2) φόρεμα πράσινον βαθὺ (ὡσὰν τὸ χρῶμα τοῦ βατράχου). 3) = Βατράχιον, (φυτ.).

Βατραχίτης, ου (ὁ), (ἐνν. λίθος). πέτρα πολύτ. (πρασινωπή).

Βατραχομυομαχία (ἡ). μάχη βατράχων καὶ μυῶν (ποντικῶν), (ὑπόθεσις τοῦ γνωστοῦ Ὁμηρικοῦ ποιήματος).

Βάτραχος (ὁ), [βοῶ, τραχύς], ζ. (ἀμφίβιον) ὁ βαθρακός. 2) εἶδος (θαλασ.) ἰχθ., βαθρακόψαρον. 3) τὸ ὑπὸ τὴν ὁπλὴν τοῦ ἵππου βαθούλωμα, (παρβλ. Χελιδών). 4) πάθος (πρήξιμόν) τι ὑπὸ τὴν ῥίζαν τῆς γλώσσης, (κοιν.) βαθρακάκι. 5) (μτφορ.) ἄνθρωπος μηδαμινὸς (χαμερπής).

Βατραχώδης, εος (ὁ, ἡ). βατράχῳ ὅμοιος.

Βατταλίζομαι, Μ. ίσομαι. Διάγω (Αἰσχρουργῶ) ὡς-

Βάτταλος (ὁ), κυρ. καὶ ἐτυμολογ. = Πάτταλος. 2) (συνκδχ.) = Μαλθακός, θηλυδρίας, Κίναιδος. » Φασὶ δὲ τὸν Δημοσθένην, κάτισχνον καὶ νοσώδη τὴν ἕξιν ὄντα ἐξ ὑποκορίσματος τίτθης τινὸς τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην σχεῖν, « Πλ.

Βατταρίζω [ὀνμτπ.], Μ. ίσω. Ὁμιλῶ ἀσαφῆ καὶ ἀδιάρθρωτα, τραυλίζω. μουρμουρίζω· φλυαρῶ, Βαττολογῶ, περιττολογῶ, (παρβλ. Βαχίζω καὶ Δατισμός).

Βατταρισμός (ὁ). τὸ βατταρίζειν, τραυλισμός, φλυαρία, περιττολογία· μουρμούρισμα. » Χελιδόνων—, « Εὐστ.

Βατταριστής, οῦ (ὁ). ὁ βατταρίζων (τραυλίζων), φλύαρος.

Βαττολογέω-ῶ [ἴδε Βατταρίζω], Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἀδιάρθρωτα καὶ τραυλὰ (ἐπαναλαμβάνων τὰς συλλαβὰς ἢ τὰς λέξεις), (ὅθεν) ματαιολογῶ ἢ πολυλογῶ, φλυαρῶ.

Βαττολόγημα (τὸ). περιττολογία, πολυλογία.

Βαττολογία (ἡ). τὸ βαττολογεῖν, πολυλογία, ἀργολογία, φλυαρία.

Βαττολόγος (ὁ, ἡ). ὁ βαττολογῶν, πολύλογος, φλύαρος.

†Βατύλη (ἡ). (γυνὴ) πολλὰ κοντὴ τὸ ἀνάστημα, νάνος.

Βατώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς βάτου, ὅμοιος μὲ βάτον. » Μόρον βατῶδες, « Ἀθ., τὸ βατόμουρον. 2) γεμάτος βάτα.

Βαυαλίζω, Μ. ίσω. (Κωμ.) Ἀποκοιμίζω (μὲ τραγούδια), ναναρίζω, [ἐκ τοῦ

Βαυβάω [άω], Μ, ήσω. (Κωμ.) Κοιμοῦμαι, ἀποκοιμοῦμαι (;).

Βαυβώ (ἡ), ἡ τροφὸς τῆς Δήμητρος, (ὅθεν τὸ κοιν.) μπάμπω (γραῖα). ἴδε ꝁ Βαβώ.
Βαΰζω [ὀνμτπ.], Μ. ΰξω = Ὑλακτῶ, γαβγύζω (κυρ. καὶ μτφορ.).
Βαυκαλάω-ῶ, Μ. ήσω, = Βαυβαλίζω, (ὅθεν
Βαυκάλημα (τό). νανάρισμα, τραγοῦδι πρὸς ἀποκοίμισμα τῶν νηπίων.
Βαυκάλιον (τὸ) καὶ
Βαύκαλις [ὀνμτπ.], ἴδος ἢ εως (ἡ). ἀγγεῖον στενόστομον, (κοιν.) μπουκάλι, (ἐχρησίμευε κυρ., καθὼς καὶ ὁ κρατήρ, εἰς τὸ νὰ κρυώνῃ τὸ ποτόν·) (ὅθεν:) » Εἰς τὸ θέρος χαλκῆν βαύκαλιν ἠγόρασας, « Ἐπγρ.
Βαύκαλος (ὁ), = Βαυκός.
;Βαυκανόομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Βαυκανίζω, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Βαυκαλάομαι.
;Βαυκάνη (ἡ), = Βυκάνη.
Βαυκίδες (αἱ), [βαυκὸς], εἶδ. γυναικείων ὑποδημ.
Βαυκίζομαι, Μ. ίσομαι, = Θρύπτομαι, καμαρόνω, κάμνω τσακκίσματα.
Βαύκισμα (τὸ), καὶ
Βαυκισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ βαυκίζεσθαι, τσακκίσματα· εἶδ. χοροῦ καὶ ᾠδῆς μὲ πολλὰ λυγίσματα.
Βαυκοπανοῦργος (ὁ, ἡ), (Κωμ.). ὁ καὶ εἰς τὰ μικρὰ πράγματα πανοῦργος, λωλοπόνηρος.
Βαυκός, ἡ, όν, = Ἁβρός, τρυφηλός· νόστιμος, καμαρωμένος.
Βαύνη (ἡ) καὶ
Βαῦνος (ὁ), [αὔω;]. καμίνι, χωνευτήριον· πυροστιά· φοῦρνος.
Βαΰσδω, Δ. ἀντὶ Βαΰζω.
Βαϋσμὸς (ὁ). γαύγισμα.
Βαφεῖον (τό). τὸ ἐργαστήριον τοῦ βαφέως.
Βαφεύς, έως (ὁ). βαφιᾶς, (Τ.) μπογιατζῆς.
Βαφή (ἡ), = Βάψις, βούτημα. » Ἐκαρτέρουν βαφῇ, σίδηρος ὥς, « Σοφ. 2) χρωματισμός, βάψιμον. » Ζωγραφίαι παρειῶν καὶ χειλέων βαφαί, « Φλςρ. 3) χρῶμα, θωριά. » Ἄνθη ἀποβεβληκότα τὴν βαφήν, « Ακ» Ὁ οἶνος.., κρατούμενος, ἀποβάλλει τὴν βαφήν, καὶ γίνεται παντάπασιν ἀβαφὴς καὶ ὑδατώδης, « Πλ. (μτφορ.) » Βαφὴ ῥητορική, « Πλ.
Βαφικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βαφέα ἢ τὴν βαφήν. » Βαφική, « ἡ τέχνη τοῦ βαφέως.
Βάφιον (τό), = Ὀξύβαφον.
Βάψιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος (ἕτοιμος) διὰ βάψιμον.
Βάψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βάπτειν, βούτισμα, χρωμάτισμα κτλ.
Βάω, βῶ), εὔχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθ. ꝁ κατὰ μτχ. Ἐκβῶντας, Προβῶντες.
Βδάλλω, Μ. αλῶ (ἀόρ. Ἔβδηλα). Βυζάνω. ἀρμέγω. » Βουκόλον πολὺ βδάλλοντα, « Πλ. (καὶ πθ.) » Βοῦς βδάλλεται ἀμφορέα, « Ἀρςτ. (καὶ μσ.) » Ἢ σύ γε βδήλαιο γλάγος, « Νικ.
Βδάλσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βδάλλειν, βύζαγμα, ἄρμεγμα.
Βδέλλα [βδάλλω], ης (ἡ). τὸ γνωστὸν σκωλήκιον, ἡ ἀβδέλλα. 2) (σπν.) = Βδέλλιον.
Βδελλίζω, Μ. ίσω. Βάλλω (Προσκολλῶ) βδέλλας.

Βδέλλιον (τό), φυτὸν τῆς Ἀραβ. καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ εὐῶδες (;) κόμμι.
Βδελλολάρυγξ, υγγος (ὁ), (Κωμ.) παράσιτος, λαίμαργος.
Βδέλυγμα (τό). κάθε βδελυρὸν (σιχαμερὸν) πρᾶγμα, σίχαμα.
Βδελυγματίας, ου (ὁ), = Βδελυγμίας.
Βδελυγμία (ἡ). ἀηδία, ἀναγοῦλα, σιχασιά· ἀποστροφή. 2) βρῶμα, δυσωδία
Βδελυγμίας, ου (ὁ) = Βδελυκτός.
Βδελυγμὸς (ὁ), = Βδελυγμία.
Βδελυκτός, ή, όν. Βδελυγμοῦ ἄξιος, βδελυρός, σιχαμερός.
Βδελύκτροπος (ὁ, ἡ), Π. βδελυρὸς καὶ ἀποτρόπαιος.
Βδελυκτῶς, ἐπίρ. Μὲ βδελυκτὸν (σιχαμερὸν) τρόπον.
Βδελυρεύομαι, Μ. εύσομαι. Πράττω (Φέρομαι) ὡς βδελυρὸς (ἀχρεῖος, ἀναιδής, κακοήθης).
Βδελυρία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ βδελυροῦ, ἀχρειότης, κακοήθεια, ἀναίδεια. 2) = Βδελυγμία, ἀηδία, σιχασία. » Δοκέει αὐτὰ ὄζειν σικύου ἀγρίου ὑπὸ τῆς βδελυρίης, « Ἱππκρ.
Βδελυρός, ά, όν, = Βδελυκτός, σιχαμερός· ἀχρεῖος, κακοήθης, ἀδιάντροπος.
Βδελυρῶς, ἐπίρ. Μὲ βδελυρὸν (ἀηδῆ, ἀχρεῖον) τρόπον, σιχαμερά.
Βδελύσσομαι [βδέω], Μ. ύξομαι. (κυρ. ꝁ μτφορ.) Ἀηδιάζω, σιχαίνομαι, ἀποστρέφομαι· μισῶ.
Βδελυχρός, ά, όν, Π. ἀντὶ Βδελυρός.
Βδέννυμαι, Μ. βδέσομαι, = Βδέω.
Βδέσμα (τό). πορδή, (ἐν γέν.) βρῶμα, [ἐκ τοῦ
Βδέω, Μ. βδέσω, -ομαι (ἀόρ. Ἔβδεσα). Κλάνω ἢ Τσιρλίζω (παρβλ. Τιλάω), (ἐν γέν.) βρωμῶ, (ὅθεν) » Σίλφη βδέουσα, « Γαλ., εἶδ. ἐντ., βρωμοκάνθαρος.
Βδόλος (ὁ). βρῶμα, δυσωδία (κυρ. πορδῆς ἢ λύχνου σβυσμένου), [ἐκ τοῦ
Βδύλλω [βδέω], Μ. βδυλῶ. (κυρ.) Χέζομαι ἀπὸ τὸν φόβον μου, (ἐν γέν.) φοβοῦμαι.
Βέβαα, Ἰων. Π. ἀντὶ Βέβηκα, πρκ. τοῦ Βαίνω.
Βεβαιογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). βέβαιος τὴν γνώμην (τὸ φρόνημα), σταθερός.
Βεβαιόπιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βεβαίαν πίστιν, σταθερὸς (πιστὸς) εἰς τὸν λόγον τυ.
Βέβαιος [βέβαα], α ἢ (ὀρθ.) ος, ον. Στερεός, ἀκλόνητος, σταθερός, ἀσφαλής, (Ἰτ.) σίγουρος, ἀξιόπιστος, πληροφορημένος. » Οἶνος —, « Γεωπον., ὁ βασταγερός. » Τὸ βέβαιον, ἀντὶ ἡ-
Βεβαιότης (ἡ), τὸ ἀφῃρημ. ὄσ. τοῦ Βέβαιος, σταθερότης, ἀσφάλεια, πληροφορία κτλ.
Βεβαιότροπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σταθερὸν χαρακτῆρα (τρόπον).
Βεβαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι (ἢ Λέγω ὡς) βέβαιον, ἀσφαλίζω, βεβαιόνω, πιστοποιῶ, ἐπικυρόνω, στερεόνω, ἐγγυῶμαι. » Εἰ βεβαιώσειεν αὐτῷ Δικαιογένης τὸ βαλανεῖον, « Ἰσ.
Βεβαίωμα (τό), = Βεβαίωσις, στήριγμα.
Βεβαίως, ἐπίρ. Μετὰ βεβαιότητος, ἀναμφιβόλως, θετικῶς, ἀσφαλῶς, (Ἰτ.) σίγουρα. » Βεβαίως κλειστὸν ἦν, « Θκ., ἐκλείετο καλά.
Βεβαίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βεβαιόνειν, ἐξασφάλισις, στερέωσις, ἐπικύρωσις, πιστοποίησις, ἐγγύησις κτλ. » Βεβαιώσεως δίκη, « Νμ., ἡ κατὰ τοῦ πωλήσαντος πρᾶγμα ἀμφισβητούμενον.
Βεβαιωτής, οῦ (ὁ). ὁ βεβαιόνων (ἐξασφαλίζων κτλ.), ἐπικυρωτής.
Βεβαιωτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (χρησιμεύων πρὸς) βεβαίωσιν, ἐπικυρωτικός.
Βέβακται, Π. (γ΄. πρσ. τοῦ) πθ. πρκ. τοῦ Βάζω.
Βεβακώς, υῖα, ός, Δ. ἀντὶ Βεβηκώς, πρκ. τῆς μτχ. καὶ
Βέβαμεν, Βέβατε, Βεβᾶσι, ἀντὶ Βεβήκαμεν, Βεβήκατε, Βεβήκασι, πρκ. τῆς ὁρς. τοῦ Βαίνω.
Βεβαρηώς, Ἰων. ἀντὶ Βεβαρηκώς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Βαρύνω.
Βεβαώς, ῶτος, Π. Ἰων. ἀντὶ
Βεβηκώς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Βαίνω.
Βέβηλος (ὁ, ἡ), [βαίνω, βηλός]. (τόπος) ὅπου ἠμπορεῖ καθεὶς νὰ ἔμβῃ (νὰ πατήσῃ), ὄχι ἄβατος (ἄδυτος)· (ἄνθρ.) ἀμύητος, ἀνίερος, (ἐν γέν.) μεμιασμένος, ἀκάθαρτος.
Βεβηλότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ βεβήλου, ἀκαθαρσία.
Βεβηλοτροπία (ἡ). βεβηλότης τρόπων, κακοήθεια.
Βεβηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (κυρ. ἱερόν) τι βέβηλον, μιαίνω, μολύνω.
Βεβήλως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον βέβηλον, ὡς βέβηλος.
Βεβήλωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βεβηλοῦν.
Βεβιασμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ βίαν, δυναστικῶς, ἀκουσίως.
Βεβιημένος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Βεβιασμένος.
Βεβίωται, πθ. πρκ. τοῦ Βιόω.
Βέβληαι, Ἰων. ἀντὶ Βέβλησαι, β΄. ἑν. ꝁ
Βεβλήαται, Βεβλήατο καὶ
Βεβολήαται, Βεβολήατο, Π. Ἰων. ἀντὶ Βεβλήνται, Ἐβέβληντο, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. καὶ ὑπερσ. τῆς ὁρς. καὶ
Βεβολημένος, η, ον, Π. ἀντὶ Βεβλημένος, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Βάλλω.
Βεβουλευμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ σκέψιν, μὲ σκόπασιν. 2) ἐκ προμελέτης, ἐξεπίτηδες.
†Βεβραδών, όνος (ὁ), = Βαβραδών.
†Βεβράζω, Μ. άξω, = Βαβράζω.
Βε(Βεμ)βράς, άδος (ἡ). εἶδος μικροῦ ὀψαρίου, (ἴδε Μεμβράς).
Β(Βεμ)βραφύη, ης (ἡ). εἶδος φαγητοῦ ἀπὸ βεμβράδας εἰς τόπον ἀφύων.
Βεβρώθοις, Π. ἀντὶ Βεβρώκοις, πρκ. τῆς εὐκτ. καὶ
Βεβρώς, ῶσα, ώς, Ἀττ. ἀντὶ Βεβρωκώς, πρκ. τῆς μτχ. καὶ
Βεβρώσεται, (μετ᾽ ὀλίγ.) μέλλ. τοῦ Βιβρώσκω.
Βεθυσμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Βύω.
Βεβωμένος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Βεβοημένος.
Βεβώς, ῶσα, ώς, Ἀττ. ἀντὶ Βεβηκώς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Βαίνω.
Βέῃ, Ἰων. ἀντὶ Βῇ, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β΄. τῆς ὑποτ. τοῦ Βαίνω ἢ Βέομαι.
Βέθρον (τό), (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Βέρεθρον

†Βεινέω-ῶ κτλ. (σπν.) ἀντὶ Βινέω κτλ.
Βείομαι, Π. ἀντὶ Βήσομαι ἢ Βιώσομαι, μέλλ. τοῦ Βαίνω καὶ τοῦ Ζάω.
Βείω, Ἰων. ἀντὶ Βῶ, ά. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β΄. τῆς ὑποτ. τοῦ Βαίνω.
Βεκκεσέληνος (ὁ, ἡ), (Κωμ.). παμπάλαιος, ὑπέργηρως, (ἐπμ.) ἀνόητος, εὐήθης, ξαναμωραμένος, [σελήνη, καὶ
Βέκκος καὶ
Βέκον (τό), (Φρυγ. ἢ Κυπρ.) ὁ ἄρτος, (ὁ Κορ. ἐσημ. ὅτι ꝁ Ἀλβανιστὶ τὸ ψωμὶ λέγεται Μπούκ).
Βελεμνίτης, ου (ὁ). εἶδ. λίθου ἔχοντος σχῆμα βέλους, [ἐκ τοῦ
Βέλεμνον (τό), Π. = Βέλος.
Βελεμνοτοξοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων βέλη (βέλεμνα) καὶ τόξον.
Βελένιον (τό), εἶδ. φυτοῦ φαρμακεροῦ, (ἴσως ἀπ᾽ ἐδῶ τὸ Λτν.) venenum. (Γαλλ.) venin, (παρβλ. διὰ τὴν ἐτυμολογ. Τοξικὸν καὶ Ἑλένιον).
Βέλενος (ννος), ου (ὁ). εἶδ. ἰχθ. (ἴσ.) = Βλέννος.
Βελεσσιχαρής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων εἰς (ἀγαπῶν) τὰ βέλη, φιλοπόλεμος ἢ κυνηγετικός.
Βελικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὰ βέλη. ||. » Βελικά (ἐνν. βιβλία ἢ ἔργα), « Ἀθ. τὰ περὶ βελοποιίας καὶ τοξευτικῆς πραγματευόμενα.
Βελίτης, ου (ὁ). (κάλαμος) χρήσιμος εἰς κατασκευὴν βελῶν.
Βέλλερος (ὁ, ἡ), ἴδε Ἕλλερος.
Βελοθήκη (ἡ), = Φαρέτρα.
Βελομαντία (ἡ). εἶδ. μαντείας (λαχνοῦ) διὰ τῶν βελῶν.
Βελόνη (ἡ). ἡ κορυφὴ (μύτη) τοῦ βέλους κτλ. 2) (συνήθ.) = Ῥαφίς, βελόνι. 3) εἶδ. ἰχθ. (κοιν.) Ζαργάνα.
Βελόνιον (τὸ) καὶ
Βελονίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Βελόνη, βελονάκι.
Βελονοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει βελόνης.
Βελονοθήκη (ἡ), τὸ γνωστὸν ἐργαλ.
Βελονοποικίλτης, ου (ὁ). ὁ κεντῶν (ποικίλλων) ὑφάσματα μὲ τὴν βελόνην.
Βελονοπώλης, ου (ὁ) ꝁ Βελονόπωλις, ιδος (ἡ). ὁ πωλῶν βελόνια.
Βελοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω βέλη.
Βελοποιητικός, ή, όν, = Βελοποιικός.
Βελοποιία (ἡ). κατασκευὴ βελῶν.
Βελοποιικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν βελοποιίαν, (ὅθ. ||. Βελοποιική, ἡ τέχνη καὶ Βελοποιικά, τὰ βιβλία τὰ περὶ βελοποιίας.
Βελοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων (φθειάνων) βέλη.
Βέλος [βάλλω], εος-ους (τό). (ἐν γέν.) κάθε ὅπλον ῥιπτόμενον μακρόθεν, (κυρ. δὲ) σαγίττα. » Ἔγχος ἔχθιστον βελῶν, « Σοφ. » Βέλος κεραυνοῦ, « αὐτ. » Ἔξω (» Ἐντὸς) βέλους, « Διόδ. 2) κτύπημα, πλήγωμα, πληγή· (συνκδχ.) πόνος δριμύς, σαγιττιά. » Ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα, « Ἰλ. Λ.
Βελοστασία (ἡ). ὁ τόπος ὅπου στήνεται ἡ
Βελόστασις, εως (ἡ). μηχανὴ διὰ τῆς ὁπ. ῥίπτων βέλη, βαλίστρα. 2) = Βελοστασία.
Βελοσφενδόνη (ἡ). βέλος μὲ στυπτεῖον ꝁ πίσσαν εἰς τὴν ἄκραν σφενδονιζόμενον πρὸς πυρπόλησιν ξυλίνων πύργων καὶ μηχανῶν.
Βελουλκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἕλκω (Τραβῶ, Ἐβγάλλω) τὸ βέλος ἀπὸ τῆς πληγῆς.
Βελουλκία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βελουλκεῖν.
Βελουλκικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (Ἐπιτήδειος πρὸς) βελουλκίαν.
Βελουλκὸς (ὁ). ὁ βελουλκῶν (χειροῦργος). ||. Βελουλκὸν (τό), ἐργαλ. χειρουργ. (χρήσιμον πρὸς βελουλκίαν).
Βέλτατος, η, ον, Π. (σπν.) ὑπερθ. ἀντὶ Βέλτιστος, καὶ
Βέλτερος, α, ον, Π. συγκρ. ἀντὶ Βελτίων.
Βέλτιον, οὐδ. τοῦ Βελτίων ἢ (ἐπίρ.) ἀντὶ
Βελτιόνως, ἐπίρ. Κάλλιον, καλλήτερα.
Βελτιόω-ῶ, Μ. ώσω. Καλλητερεύω.
Βέλτιστος, η, ον, ὑπερθ. ꝁ
Βελτίων [δέλτον], ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀγαθός, καλλήτερος, κάλλιστος.
Βελτίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βελτιοῦν, καλλητέρευσις.
Βελτιώτατος, η, ον, ὑπερθετ. καὶ
Βελτιώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Βελτίων, (κατὰ μίμησιν τοῦ Μειζότερος καὶ Χειρότερος).
Βελτιωτής, οῦ (ὁ). ὁ βελτιῶν, διορθωτής.
Βελτιωτικός, ή, όν. Ὁ συντείνων (χρημεύων) πρὸς βελτίωσιν.
Βεμβη(βι)κιάω-ῶ, Μ. άσω. Γυρίζω (Περιστρέφομαι) καὶ
Βεμβη(βι)κίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι νὰ γυρίζῃ (περιστρέφηται) ὡς
Βέμβηξ(βιξ), ικος (ἡ). σβοῦρος, φοῦρλα, (Τ.) τοπάτσι. 2) = Δίνη, περιστροφὴ (ὕδατος, ἀνέμου κτλ.), ἀνεμοστρόβιλος. 3) εἶδ. σφήκας, (παρβλ. Τενθρηδών).
Βεμβικώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ βέμβικα, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Βικώδης. ἐπειδὴ ꝁ περὶ ἀγγείου ὁ λόγος).
Βεμβράς, ᾶδος (ἡ), = Μεμβράς.
Βενδίδειον (τό), ναὸς καὶ
Βενδίδεια (τά), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς (Βενδίδος) Ἀρτέμιδος.
Βενδῖς, ίδος (ἡ). (εἰς τὴν Θρᾴκ. καὶ ἐκεῖθ. εἰς τὰς Ἀθ.) ἡ Ἄρτεμις.
Βενθεσικύμη (ἡ), Π. ἡ βυθιζομένη εἰς τὰ κύματα.
Βένθος, εος-ους (τό), Π. ἀντὶ Βάθος. » Θαλάσσης (» Ὕλης) βένθεα, « Ὀδ. Α., Ρ.
Βέντιστος, α, ον, Δ. ἀντὶ Βέλτιστος.
Βέομαι, Ἰων. ἀντὶ Βείομαι.
Βέρβερι (τό), [Ἰνδ.], (ἄκλ.). 'στρεῖδι τῆς Ἰνδ. ἀπὸ τὸ ὁπ. ἐβγαίνει τὸ μαργαριτάρι.
Βέρεθρον (τό), ἀντὶ Βάραθρον.
Βερέσχεθος (ὁ), (Κωμ.). εὐήθης, ἀνόητος.
Βεῦδος (θος), εος-ους (τό), Π. [εὕδω;]. δέρμα χρησιμεῦον ἀντὶ στρώματος. 2) φόρεμα γυναικ. ποικίλον ἢ πορφυροῦν.
Βῆ, Π. ἀντὶ Ἔβη, γ΄. πλ. πρσ. τοῦ ἀορ. β΄. τῆς ὁρς. καὶ
Βῇ, τῆς ὑποτ. τοῦ Βαίνω.
Βῆγμα (τό). φλέγμα (τὸ ὁπ. ἐκπτύει τις βήχων), ῥόχαλον.
Βῆθι, ἀόρ. β΄. τῆς πρς. τοῦ Βαίνω.

Βηλός (ὁ), Π. [βαίνω], (ἐν γέν.) = Βάσις, ἔδαφος· (ἰδίως δὲ) τὸ κατώφλιον τῆς θύρας· (συνκδχ.) οἰκία, κατοικία, (ὅθ. μτγ.) ὁ οὐρανὸς (ὡς κατοικία τῶν θεῶν). » Βηλὸν ἀστερόεντα, « Κόϊντ.
Βῆμα (τό), [βαίνω], ἀδρασκελιά, πατημησιά. » Καὶ οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ ἐν αὐτῇ (τῇ γῇ) οὐδὲ βῆμα ποδός, « Γρφ. 2) μέτρον ἐκτάσ. (ἴσον 2 ½ ποδ.). » Χίλια βήματα ποιοῦσι μίλλιον ἕν, « Γεωμετρ. 3) (ἐν γέν.) τόπος ἐξέχων τοῦ ἐδάφους ὅπου ἀναβαίνει τις ἵνα φανῇ ἢ ἀκουσθῇ, (ἐπμ.) θρόνος (κυρ. δικαστοῦ), ἄμβων (πρὸς δημηγορίαν), τὸ θυσιαστήριον (τὸ ἄδυτον) τοῦ ναοῦ, κτλ. » Παραχωρῶ σοι τοῦ βήματος, « Δμ. » Πάντες παραστησόμεθα τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ, « Γρφ., (ὅθ:) » Οἱ ἀπὸ τοῦ βήματος, « Λξ., ἀντὶ Οἱ ῥήτορες ἢ Οἱ ἱερωμένοι.
Βηματίζω, Μ. ίσω. Μετρῶ (δρόμον κτλ.) μὲ τὰ βήματα. 2) (μτγν.) περιπατῶ.
Βηματισμὸς (ὁ). ἡ διὰ βημάτων καταμέτρησις.
Βηματιστής, οὐ (ὁ). ὁ καταμετρῶν διὰ βηματισμοῦ τὰ διαστήματα, γεωμέτρης.
Βῆμεν ἢ Βήμεναι, Π. ἀντὶ Βῆναι, ἀόρ β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Βαίνω.
Βήξ, ηχὸς (ἡ καὶ Ἀττ. ὁ). βῆχας.
Βηράνθεμον (τό), Αἰολ. ἀντὶ Ἠράνθεμον.
Βήρηξ, ηκος (ὁ), Ζ. Βάραξ.
Βηρύλλιον (τό), ὑποκορ. τοῦ
Βήρυλλος (ὁ), πέτρ. πολύτ. (θαλασσοπράσινος τὸ χρῶμα), (κατὰ μετάθ. στοιχ. ἐκ τοῦ χαλδ.) Μπηλούρ, (ἴδε Σμάραγδος). » Ἀεροειδὴς —, « Πλίν., ὁ Σάπφειρος.
Βῆσα, Π. ἀντὶ Ἔβησα, ἀόρ. ά. (μὲ σημασ. ἐνεργ.) ꝁ
Βήσομαι, μέλλ. τοῦ Βαίνω.
Βῆσσα [βαθὺς], ης (ἡ). κοιλὰς (σύνδενδρος), (παρβλ.) Νάπη. 2) (μτγν.) εἶδ. ἀγγείου, βωκάλιον.
Βησσήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων βήσσας (κοιλάδας, δρυμῶνας).
Βήσσιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Βῆσσα (2).
Βῆσσος, εος-ους (τό), Π. = Βῆσσα.
Βήσσω (ττω), Μ. βήξω. Βήχω.
Βῆτα (τό). ἄκλ. [Ἑβρ.]. τὸ ὄνομα τοῦ δευτέρου γράμματος τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου.
Βηταρμὸς (ὁ), Π. [βαίνω, ἁρμὸς], χορός. » Ἐνόπλιος —, « Ἀπλλν., (ἴδε Πυῤῥίχη.)
Βητάρμων [βηταρμὸς], ονος (ὁ, ἡ), Π. χορευτής.
Βηχίας, ου (ὁ), (ἐνν. φθόγγος). εἶδ. βραχνῆς φωνῆς (παρὰ μουσικ.).
Βηχικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἢ ὠφελῶν) εἰς τὸν βῆχα. 2) ὁ πάσχων ἀπὸ βῆχα. » Τῇ γραίῃ τῇ βηχικῇ (ὅπου ὁ Fœsius διορθωτέον εἴκασε Βησσιακῇ), « Ἱππκρ. (παρβλ. Βρυχτικός).
Βήχιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Βήξ, λεπτὸς βῆχας, βηχάκης.
Βήχιον (τό), εἶδ. φυτ. ὠφέλιμον διὰ τὸν βῆχα.
Βηχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ (ἢ ὁ ἐνοχλούμενος ὑπὸ) βηχός.
Βία (ἡ), = Ἰσχύς, Ῥώμη, δύναμις. ὁρμή. » Εἴθ᾽ ὣς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη, « Ὀδ. Ξ. » Τῇ βίᾳ τοῦ σώματος ἐξωθεῖ τὰς πύλας, « Σδ. (καὶ περιφρ. πα-

ρὰ Π.) » Βίη Ἡρακλῆος (Πριάμοιο κτλ.) ἢ » Βίη Ἡρακληείη κτλ.,« ἀντὶ Ὁ ἀνδρεῖος (φοβερὸς) Ἡρακλῆς, ἢ (καθὼς συνειθίζομεν) Ἡ γενναιότης του ὁ δεῖνα.

2) ἀνάγκη. » Βίᾳ (ἢ) » Πρὸς βίαν (καὶ μὲ γεν.) » Βίᾳ τῶν πολλῶν, « Δμ. » Βίᾳ θεῶν, « Εὐρ., χωρὶς νὰ θέλουν, δυναστικῶς, ἀκουσίως. 3) βίαιος (αὐθάδης, τυραννικὸς, ὁρμητικὸς) χαρακτήρ. » Ἐπὶ πολὺ προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι,« Δμ. 4) πρᾶξις βιαία, ἀδικία, παρανομία· ἀτίμασμα κτλ. » Κείνου βίας ἀποτίσειας ἐλθὼν, « Ὀδ. Σ. 5) (ἐνίοτε) σπουδὴ, ταχύτης, (καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν συνήθως). » Συνοικίζουσί τε τὴν Λέσβον εἰς τὴν Μιτυλήνην βίᾳ, « Θκ. (Γ, 2), ἴδε καὶ Βιαίως,

Βιάζομαι [ἴσ. συγγ. τοῦ Πιέζω], Μ. άσομαι. Μεταχειρίζομαι (Ἐπιφέρω, Κατορθόνω τι μὲ) βίαν, ἀναγκάζω, στενοχωρῶ. » Μάλα δή σε βιάζεται Ἀχιλλεὺς, « Ἰλ. Χ. » Καταλαβόντες ἐρήμους τὰς χώρας, βιάζονται, « Πλ. » Βιάζεσθαι οἷς ἂν ἐξῇ, δικάζεσθαι οὐδὲν προσδέονται, « Θκ. » Μὴ φιλονείκει, μηδὲ βιάζου τοιοῦτον μηδὲν, « Δμ. » Νῶϊ βιήσατο μισθὸν,« Ἰλ. Φ., μᾶς ἀπεστέρησε διὰ τῆς βίας. » Λαῖτμα βιησάμενοι, « Ἀπλλν. » Βιάσασθαι τὸν εἴσπλουν, « Θκ. (καὶ προθετ.) » Ἐβιάζετο εἰς τὴν ἀρχὴν, « Ξεν. » Βιασάμενοι διὰ τῶν φυλάκων,« Θκ. » Ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ εὐαγγελίζεται, καὶ πᾶς εἰς αὐτὴν βιάζεται, « Γρφ. (καὶ μὲ δοτ.) » Βιάζομαι δρόμῳ, « Θκ. » Βιάσασθαι ψεύδεσι, « (ἢ ἐπίρ.) » Βιάσασθαι εἴσω, « Ὀρφ. (ἢ πρὸς ἀπαρ.) » Βιάζομαι ἄρχειν,« Πλ. » Ἐβιάσαντο πρὸς τὸν λόφον ἐλθεῖν, « Θκ. (καὶ πθ.) » Ὅπως μὴ βιασθῆτε ἁμαρτεῖν, « Δμ. » Ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ βιάζεται, « Γρφ.

Βιάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Βιάζομαι.

Βιαιοθανατέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι-

Βιαιοθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποθνήσκων μὲ βίαιον (ὄχι φυσικὸν) θάνατον.

Βιαιοκλώψ, ῶπος (ὁ). ὁ κλέπτων διὰ τῆς βίας.

Βιαιομαχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. μάχομαι ἀνδρείως, [ἐκ τοῦ

Βιαιομάχης, ου (ὁ), Π. ὁ μεταχειριζόμενος βίαν (ἢ ὄχι πανουργίαν) εἰς τὰς μάχας,

Βίαιος, α ἢ ος, ον· Ὁ μεταχειριζόμενος (ἐπιφέρων, ἢ γινόμενος μὲ) βίαν, ἀναγκαστικὸς, τυραννικὸς, δυναςικὸς, ἀκούσιος, βεβιασμένος. σφοδρὸς, ὁρμητικός. » Ἔρδειν (ἢ » Πάσχειν) βίαια, « Ὅμ., Θκ. » Βιαίων δίκη,« Νμ., ἡ καθ' ὁποίας δήποτε βιαιοπραγίας. » Ἐκ τοῦ βιαιοτάτου,« Δμ. Ἀλ., διὰ τῆς μεγίςης βίας.

Βιαιότης (ἡ), ὁ χαρακτὴρ τοῦ βιαίου.

Βιαίως, ἐπίρ. Διὰ τῆς βίας, δυναστικῶς, ὁρμητικῶς, δυνατά. 2) (ἐνίοτε) κατὰ σπουδὴν, (κοιν.) βιαστικά. » Βιαιότερον ἀναγαγόμενοι, « Θκ. (Β, 33).

Βιαρκὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπαρκῶν εἰς τὰ πρὸς τὸν βίον, ἀρκετὸς νὰ ζήσῃ (ἑαυτὸν ἢ ἄλλον).

†Βίαρχος (ὁ, ἡ). (ἀδκμ.), ὁ ἄρχων (ἐπιστάτης) τῶν ζωοτροφιῶν στρατεύματος.

Βιάσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ βιάσῃ.

Βιασμὸς (ὁ). βία (κατά τινος), παραβίασις· (ἰατρ.) σπασμὸς ἐπικίνδυνος, τεινεσμός.

Βιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ μεταχειριζόμενος (πράττων τι μὲ) βίαν καὶ δυναστείαν· ἅρπαξ, τύραννος κτλ. 2) Π. ἀνδρεῖος, τολμηρός.

Βιαστικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ διάθεσιν πρὸς βίαν.

Βιαστικῶς, ἐπίρ. = Βιαίως, διὰ τῆς βίας.

Βιαστὸς, ή, όν. Ὁ διὰ τῆς βίας γινόμενος.

Βιατὰς, ᾶ, Δ. ἀντὶ Βιατὴς, οῦ, (ὁ), Π. = Βιαστής.

;Βιατήριος (ὁ, ἡ), = Βιαστικός. ‖. (οὐσ.) Βιατήριον (τὸ), ὁρμητήριον πειρατῶν.

†Βιάτωρ (τὸ), (Λακων.) εἶδος μικροῦ ἀγγείου, κανκὶ, πιάτον.

Βιάω-ῶ, καὶ (μσ.) Βιάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Βιάζομαι.

Βιβάζω. Μ. άσω καὶ Ἀττ. βιβῶ. Βάλλω τὰ ζῶα νὰ βατευθοῦν. » Κύνας καὶ ἵππους ὑπὸ τοῖς κρατίςοις τῶν ὀχείων βιβάζουσι, « Πλ. (καὶ πθ.) » Τίκτουσα δὲ βιβάζεται ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ, « Ἀρςτ.

Βιβὰς, ᾶσα, άν, καὶ

Βιβάσθων, ουσα, ον, Π. μτχ. τοῦ ἐνς. τοῦ (ἀχρ.) Βίβημι ἢ Βιβάσθω, = Βαίνω, περιπατῶ. » Μακρὰ (» Κοῦφα) —,« Ὅμ., Πίνδ.

Βίβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βιβάζειν (;). 2) εἶδος χοροῦ τῶν Λακεδαιμον.

Βιβάσκω, Π. ἀντὶ Βαίνω, βαδίζω.

Βιβαστὴς, οῦ (ὁ). (κυρ. ἵππος ἢ ταῦρος) ὁ βιβάζων (βατεύων).

Βιβάω-ῶ, Π. ἀντὶ Βαίνω.

Βιβλαρίδιον καὶ

Βιβλάριον (τὸ), = Βιβλιαρίδ.

Βιβλιαγράφος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Βιβλιογράφος.

Βιβλιακὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ καταγινόμενος εἰς τὸ νὰ ἀναγινώσκῃ) βιβλία, πολυμαθής.

Βιβλιάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βιβλίον, βιβλιαράκι.

Βιβλιαφόρος (ὁ, ἡ), = Βιβλιοφόρος.

Βιβλιδάριον καὶ

Βιβλίδιον (τὸ), = Βιβλιάριον, βιβλιαράκι, χαρτάκι.

Βίβλινος, η, ον. (κυρ. οἶνος) Θρᾴκιος ἢ (ἁπλ.) παλαιὸς, (παρβλ. Βύβλινος).

Βιβλιογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω βιβλίον ἢ βιβλία.

Βιβλιογραφία (ἡ). τὸ νὰ γράφῃ τις βιβλία, [ἐκ τοῦ

Βιβλιογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (ἀντιγράφων) βιβλία.

Βιβλιοθήκη (ἡ). ὁ τόπος ὅπου ἐναποτίθενται καὶ φυλάττονται βιβλία.

Βιβλιοκάπηλος (ὁ), = Βιβλιοπώλης, (κυρ.) μεταπράτης βιβλίων.

Βιβλιολάθας, α (ὁ), Δ. ὁ λησμονήσας πόσα βιβλία (τόσα πολλὰ !) συνέγραψε.

Βιβλίον (τὸ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Βίβλος, σύγγραμμα, χαρτὶ, τετράδιον, ἐπιστολὴ, ἀναφορὰ, (ἐν γέν.) ἔγγραφον.

Βιβλιοπωλεῖον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου πωλοῦνται καὶ

Βιβλιοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν βιβλία.

Βιβλιοτάφος (ὁ). (μτφορ.) ὁ θάπτων (φυλάττων ἀνέκδοτα) τὰ βιβλία.

Βιβλιοφόριον (τὸ). χαρτοφυλάκιον.

Βιβλιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων βιβλία (ἐπιστολὰς κτλ.), γραμματοφόρος.

Βιβλιοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω βιβλία, εἶμαι βιβλιοφύλαξ.

Βιβλιοφυλάκιον (τὸ). ὁ τόπος ὅπου φυλάττονται βιβλία (ἔγγραφα κτλ.), βιβλιοθήκη.

Βιβλιοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ βιβλίων, βιβλιοθηκάριος.

Βιβλὶς, ίδος (ἡ). σχοινὶ πλεγμένον ἀπὸ βί(βλ)βλον, φλαμουρόσχοινον. 2) (πλθ.) = Βιβλία, ἔγγραφα, συγγράμματα.

Βίβλος (ἡ), = Βύβλος, ἡ φλοῦδα τοῦ Αἰγυπτ. παπύρου, χαρτί· βιβλίον.

Βιβλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) βίβλον ἢ βίβλους, βιβλιοφόρος.

Βιβλοφύλαξ, ακος (ὁ), = Βιβλιοφύλαξ.

Βιβρώσκω, Μ. βρώσομαι (ἀόρ. β'. Ἔβρων, ως, ω. πρκ. Βέβρωκα ἢ πθ. Βέβρωμαι, ἀόρ. πθ. Ἐβρώθην). Τρώγω, (παρβλ. Ἐσθίω).

Βιεῦντες, Δ. ἀντὶ Βιοῦντες, πλθ. τοῦ Βιούς.

Βίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Βία.

Βιήμαχος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. = Βιαιομάχης.

Βιήσατο, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐβιάσατο.

Βίηφι, Π. Ἰων. ἀντὶ Βίᾳ

Βικίδιον καὶ

Βικίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Βίκος ἢ Βῖκος (ὁ), ἀγγεῖον πήλινον (σταμνὶ) διὰ κρασὶ κτλ. 2) εἶδος ὀσπρίου, ὅμοιον μὲ τὸν ἄρακον.

Βικώδης, εος (ὁ, ἡ), ἴδε Βεμβικώδης.

Βινέω-ῶ [βαίνω;], Μ. ήσω. Συνουσιάζομαι.

Βινητιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω ὄρεξιν πρὸς συνουσίαν.

Βιογραφία (ἡ). περιγραφὴ τοῦ βίου τινός.

Βιοδωρήτης, ου (ὁ) καὶ Βιοδωρῆτις, ιδος (ἡ) καὶ

Βιόδωρος (ὁ, ἡ) καὶ Π.

Βιοδώτωρ, ορος (ὁ). ὁ διδοὺς (δωρούμενος) βίον ἢ τὰ πρὸς τὸν βίον, ζωοδότης ἢ τροφοδότης.

Βιοζυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑνώνων (ζευγνὺς) τὸν βίον (τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός). » Ὑμέναιος —, « Νόν.

Βιοθάλμιος (ὁ, ἡ), Π. [βίος, θάλλω]. ὁ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας, (παρβλ. Ζωθάλμιος).

;Βιοθάνατος καὶ

;Βιοθανὴς, έος (ὁ, ἡ), (μτγν.) ἀντὶ Βιαιοθάνατος.

Βιοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ). Π. ὁ τρέφων (διατηρῶν) τὸν βίον.

Βιοθρέπτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

;Βιοθρεπτὴρ (ὁ), Π. = Βιοθρέμμων.

Βιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιγράφω (Ἐξισορῶ) τι ἀπαράλλακτα καθὼς γίνεται εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον, (παρβλ. Ἠθολογέω). 2) συγγράφω τὴν βιογραφίαν τινός.

Βιολογικὸς, ή, όν. Ὁ περιέχων (ἀπαράλλακτον) περιγραφὴν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, [ἐκ τοῦ

Βιολόγος (ὁ, ἡ). ὁ περιγράφων (ἀπαραλλάκτως καθὼς εἶνε) τὸν ἀνθρώπινον βίον, ζωγραφίζων τὰ ἤθη τῶν ἀνθρώπων, κωμικὸς, (παρβλ. Ἠθολόγος).

Βιόλυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λελυμένος ἐκ τοῦ βίου, νεκρός.

Βιομηχανία (ἡ). τρόπος (μηχανὴ) τοῦ πορίζεσθαι τὰ πρὸς τὸν βίον, [ἐκ τοῦ

Βιομήχανος (ὁ, ἡ). ὁ ποριζόμενος εὐμηχάνως (ἐπιτηδείως) τὰ πρὸς τὸν βίον.

Βιόπλαγκτος καὶ

Βιοπλανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος ἔνθεν κἀκεῖθεν ἵνα ποριςθῇ τὰ πρὸς τὸ ζῆν. 2) ὁ ἔχων ἄστατον (εὐμετάβολον) ἦθος.

Βιοπονητικὸς, ή, όν, καὶ

Βιοπόνος (ὁ, ἡ). ὁ ποριζόμενος τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ τῶν κόπων του.

Βιοποριςικὸς, ή, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ προμηθεύσῃ (εἰς ἑαυτὸν ἢ εἰς ἄλλον) τὰ πρὸς τὸ ζῆν, βιομήχανος.

Βίος (ὁ), = Ζωὴ, ἡ διάρκεια τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν κόσμον. » Ἥδ' ἡμέρα θάνατον ἢ βίον φέρει, « Εὐρ. » Λαγὼ βίον ἔζης, « Δμ. » Ἐκπερᾶν (» Τελευτᾶν κτλ.) τὸν βίον,« Εὐρ., Ἰσκρ. » Περὶ δυσμὰς βίου, « Ἀθ. » Βίος ζωῆς,« Πλάτ. Ἐπινομ. » Διὰ βίου, « Λξ. 2) ὁ τρόπος (τὸ εἶδος) τῆς ζωῆς, ἡ διαγωγὴ, τὸ ἐπάγγελμα, τὸ ἐπιτήδευμα. » Φιλόσοφος (» Θαλάττιος, » Πολιτικὸς κτλ.) βίος, « Ἀρςτ. » Ὁ καθημέραν (» Ὁ μετὰ ταῦτα) βίος, « Δμ. » Ἐθαύμαζόν σου τὴν τοῦ βίου τάξιν, « Ἰσκρ. » Τοιαύτην πεποίηνται τοῦ βίου τὴν ὑπόθεσιν,« Δμ. » Βίων πράσις, « Λκ. 3) τὰ πρὸς τὸ ζῆν μέσα, αἱ ζωοτροφίαι, (κατ' ἔκτ.) περιουσία, πλοῦτος, (κοιν.) βιὸ καὶ βιός. » Ὧ τινι μὴ βίος ἔνδον κεῖται, « Ἡσ. » Τοῖσι φέρει γαῖα πολὺν βίον,« αὐτ. » Τοῖς παισὶν εἴη μὴ σπάνις βίου, « Εὐρ. » Αἱ φάλαγγες θηρῶσι τὰ πρὸς τὸν βίον,« Ξεν. » Ὁ βίος ἡμῖν ἀπὸ τῆς θαλάσσης,« αὐτ. » Συνειλεγμένη τὸν βίον ἀπὸ τούτων, « Δμ. » Οὐχ ἱκανὸς ὁ βίος αὐτοῖς τοῦτο πράττειν,« Ἀρςτ. (καὶ πλθ.) » Τοὺς σφόδρα εὐκαιρουμένους τοῖς βίοις,« Ἀθ. 4) ὁ κόσμος, οἱ ἄνθρωποι, ἡ κοινωνία τῶν ἀνθρώπων. » Συνεπιμαρτυρεῖ ὁ βίος ἅπας,« Ἀρςτ. » Τὰ περὶ τὸν βίον ἀμφισβητήματα, « Φιλ. 5) ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς (ἡ βιογραφία) τινὸς ἀνθρώπου. (» Πλουτάρχου) βίοι παράλληλοι (καὶ Διογένους Λαερτίου) Βίοι φιλοσόφων. (Ὁ Δικαίαρχος ἐποίησε ἢ) Βίον Ἑλλάδος, « (τὸ ὁποῖον ὁ Οὐάῤῥων Græciæ vitam μετέφρασε).

Βιὸς (ὁ), Π. [βίας ἢ ἰὸς], = Τόξον (κυρ. τὸ λυγιζόμενον μέρος του), δοξάρι.

Βιοσσόος (ὁ), Π. ὁ σώζων (διατηρῶν ἢ γλυτόνων) τὴν ζωήν.

Βιοστερὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ςερούμενος τῶν πρὸς τὸ ζῆν, ἐνδεής.

Βιοτεία (ἡ), [βιοτεύω]. ὁ τρόπος τοῦ ζῆν (πορίζεσθαι τὰ πρὸς τὸν βίον).

Βιοτέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προσδιορίζων (βάλλων τέρμα εἰς) τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου.

Βιότευμα (τὸ). ὁ τρόπος (τὸ εἶδος) τῆς ζωῆς, [ἐκ τοῦ

Βιοτεύω [βιοτὴ], Μ. εύσω. Ζῶ, περνῶ τὴν ζωήν μου· (μὲ γεν. προθετ.) πορίζομαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν. » Εἰθισμένοι ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν, « Ξεν. (παρβ. Βιόω).

Βιοτὴ (ἡ), Π. = Βίος, ζωὴ, τρόπος τῆς ζωῆς, πορισμὸς τῶν πρὸς τὸ ζῆν. » Ἀπὸ τῆς ποιήσιος τὴν βιοτὴν ἔχων, « Ἡρ.

Βιότης (ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Βίος.

Βιοτήσιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βιωτικὸς, ὁ ἀνήκων (ἢ χρησιμεύων) εἰς τὸν βίον, συντηρητικὸς τῆς ζωῆς.

Βιότιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Βίοτος (ὁ), Π. ἀντὶ Βίος, ζωή. » Ἀβίωτον βίοτον, « Ἐπγρφ. 2) πόρος ζωῆς, περιουσία. » Ἀλλότριον βίοτον κατέδουσιν, « Ὀδ. Α.

Βιοτοσκόπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐπιῤῥοὴν εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον.

Βιοὺς, οῦσα, οῦν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Βιόω.

Βιοφειδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φειδόμενος τὸν βίον (τὴν περιουσίαν) του, φειδωλὸς, οἰκονόμος.

Βιοφθορία (ἡ). φθορὰ (ἀφανισμὸς) τοῦ βίου, [ἐκ τοῦ

Βιοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τὸν βίον.

Βιοφορέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι, = Δυσφορῶ, ἀδημονῶ.

Βιόχρηστος (ὁ, ἡ), = Βιωφελὴς, χρήσιμος εἰς τὸν βίον.

†Βιόω-ῶ [συγγ. τῷ Βείω, περιπατῶ], Μ. ώσομαι ἢ σπντ. ώσω (ἀόρ. Ἐβίων, πρκ. Βεβίωκα κτλ.). Ζῶ. » Ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιοῦν,« Λκ. » Ὄρνιθες ἐν ὕδατι βιοῦντες, « Θφρ. » Ἔνια τῶν χερσαίων (φυτῶν) πέφυκέ ποτε ἢ ἐν θαλάσσῃ βιοῦν,« αὐτ. 2) Π. (σπν. ἐνεργ.) δίδω ζωὴν, ζωοποιῶ. » Σύ μ' ἐβιώσαο,« Ὀδ. Θ. (ἴδε Βιώσκω). ‖. (πθ. μόνον εἰς τὸ γ'. πρσ. ἢ κατὰ μτχ.) » Ἱκανός μοι χρόνος βεβίωται, « Ἀθ. » Τὰ σοὶ ἢ ἐμοὶ βεβιωμένα.« Δμ. 3) (μσ.) πορίζομαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν. » Ἀποδεικνύναι πάντα τινὰ τῷ νομάρχῃ ὅθεν βιοῦται, «, Ἡρ. (παρβλ. Ζάω).

Βιόωνται, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο, ἀντὶ Βιῶνται), γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Βιάομαι = Βιάζομαι.

Βίῤῥος (ὁ), (Λτ.) Μανδύη, χλαμὺς, ἐπανωφόρι.

Βιστάκιον (τὸ), Ζ. Πιστάκιον.

Βίσων, ωνος (ὁ), εἶδος ἀγρίου βοὸς τῆς Θρᾴκης, (ἴδε Παυσαν. Ι', 13.).

Βιῴατο, Π. ἀντὶ Βιῷντο, γ', πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ Βιάομαι.

Βιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Βιωτικός.

Βιῴην, Ἀττ. ἀντὶ Βιοίην, ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ Βιόω.

Βιώλεθρος (ὁ, ἡ). ὀλέθριος διὰ τὸν βίον.

Βιῶναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Βιόω.

Βιώνης, ου (ὁ), [βίος, ὠνοῦμαι]. ἀγοραστὴς ἢ ἐργολάβος τῶν δημοπρατουμένων ὑπὸ τῆς διοικήσεως.

Βιώσιμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ίμως. Ὅς τις ἔχει (εἶνε διὰ) ζωὴν, ἠμπορεῖ ἢ θέλει νὰ (ἔχει ἢ δίδει ἐλπίδας ὅτι θὰ) ζήσῃ. » Ὁ ἀσθενῶν (» Τὸ βρέφος) βιώσιμ. (ἢ) βιωσίμως ἔχει, « Λξ. (καὶ πλθ.) » Οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα ἀνθρώποισι, « Ἡρ.

Βίωσις, εως (ἡ), = Βίος, τρόπος τῆς ζωῆς, διαγωγή.

Βιώσκω ἢ (πθ. ἢ μσ.) -ώσκομαι, Μ. βιώσω, -ομαι, = Βιόω, ζῶ. 2) ζωντανεύω, ζωογονῶ ἢ ζωογονοῦμαι.

Βιωτέον, θετ. τοῦ Βιόω.

Βιωτικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἄξιος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ νὰ πορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν, βιομήχανος. 2) (συνήθ. μτγν.) ὁ ἀνήκων ἢ ἀσχολούμενος εἰς τὸν βίον καὶ τὰ τοῦ βίου, κοσμικός.

Βιωτὸς, ή ἢ ὸς, όν. (κορ. βίος) τὸν ὁποῖον δύναται ἢ θέλει τις νὰ ζήσῃ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ οὐδ. καὶ περιφρ.) » Εἴπερ που ἄλλοθι βιωτὸν ἀνθρώπῳ, « Πλ. » Οὐδαμῶς βιωτόν ἡμῖν ἐστιν,« αὐτ. » Οὐ βιωτόν ἐστιν οὐδ' ἀνασχετὸν, « Ἀθ.

Βιωφέλεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Βιωφελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὠφέλιμος (ἐπωφελὴς) εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον.

Βιωφελία (ἡ), = Βιωφέλεια.

Βιωφελῶς, ἐπίρ. Ἐπωφελῶς ὡς πρὸς τὸν βίον.

Βλάβεν, Π. ἢ Ἀττ. ἀντὶ Ἐβλάβησαν, (γ'. πλθ. πρσ. τοῦ) πθ. ἀορ. β'. τοῦ Βλάπτω.

Βλαβεραυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς βλάβην τῶν ἀνθρώπων αὐγάζων (φέγγων, ἀνατέλλων). » Κρόνου ἀςὴρ —,« Μανθ.

Βλαβερὸς, ά, ὸν (ἢ ἐπίρ.) -ερῶς, = Βλαπτικὸς, ἐπιβλαβὴς, ἐπιζήμιος.

Βλαβεσίφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Βλαψίφρων.

Βλάβεται, Π. ἀντὶ Βλάπτεται.

Βλάβη (ἡ), [βλάπτω]. ζημία, φθορά. » Βλάβης δίκη, « Δμ.

Βλαβόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Βλαβερός.

Βλαβοποιὸς (ὁ, ἡ). βλάβης πρόξενος, βλαπτικός.

Βλάβος, εος-ους (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Βλάβη.

†Βλαδαρὸς, ά, ὸν καὶ

†Βλαδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ

†Βλαδὸς, ή, όν, = Πλαδαρὸς, [ἐκ τοῦ

†Βλάζω [Μαλάσσω], Μ. βλάσω ἢ βλάξω; Εἶμαι χαῦνος (μαλθακὸς, ἄτονος, [ἐπμ.] βλὰξ, νωθρός).

Βλαισηπόδης, ου (ὁ) καὶ

Βλαισόπους, οδος (ὁ, ἡ), = τῷ

Βλαισὸς [ἴδε Πλαίσιος], ή, όν. Κυρτὸς (κυρ. κατὰ τοὺς πόδας) πρὸς τὰ ἔξω, στραβοπόδης (» Διατὶ οἱ Αἰγύπτιοι ἢ Αἰθίοπες βλαισοί εἰσιν; Ἀρςτ.)· (ἐν γέν.) χωλὸς, παράλυτος· (κατ' ἔκτ.) τραυλὸς, (παρβλ. Ῥαιβός).

Βλαισότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ βλαισοῦ, χωλότης κτλ.

Βλαισόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι βλαισὸν (κυρτὸν πρὸς τὰ ἔξω).

Βλαίσωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βλαισοῦν, κύρτωσις. (τρπ.) σκολιότης χαρακτῆρος, ὑπουλότης, δολιότης.

Βλακεία (ἡ) καὶ

Βλάκευμα (τὸ). ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ πρᾶξις τοῦ βλακὸς, ὀκνηρία, ἀδράνεια, εὐήθεια, μωρία κτλ.

Βλακεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, εύσομαι. Φέρομαι ὡς βλὰξ, πράττω τι ἀμελῶς καὶ ἀπροθύμως, ῥᾳθυμῶ, (μτγν.) = Θρύπτομαι.

Βλακικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς βλάκα, ἢ γινόμενος-

Βλακικῶς, ἐπίρ. Ἀμελῶς, ἀπροθύμως.

Βλακίστατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Βλάξ.

;Βλακὸς, οῦ, καὶ

Βλακώδης, εος (ὁ, ἡ), = Βλακικός.

Βλακωδῶς, ἐπίρ. = Βλακικῶς.

Βλάμμα (τὸ), (ἀδκμ.) = Βλάβη.

Βλὰξ [βλάζω, ἴσως συγγ. καὶ τῷ Βληχή, διὰ τὸ προβατῶδες], ακὸς (ὁ, ἡ). χαῦνος, μαλθακός. νωθρός, ὀκνηρός. εὐήθης. (μτγν.) καυχησιάρης, ξυππασμένος. » Βλὰξ ἂν-

θρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ ἐπτοῆσθαι φιλεῖ, « Δμκρ.

Βλαπτήριος (ὁ, ἡ) καὶ

Βλαπτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ προξενῶν (ἢ δυνάμενος νὰ προξενήσῃ) βλάβην, ἐπιβλαβής, [ἐκ τοῦ

Βλάπτω, Μ. βλάψω (πθ. ἀόρ. β'. Ἐβλάβην). (κυρ. παρὰ Π.) Ἐμπερδεύω, πεδικλόνω, ἐμποδίζω (βάλλω πρόσκομμα εἰς) τὸν δρόμον τινός, κάμνω νὰ σκοντάψῃ (καὶ τρπ.) νὰ παραλογισθῇ (ν' ἀποτύχῃ, νὰ στερηθῇ), (μτγν.) προξενῶ βλάβην (ζημίαν). » Ὢ πόποι, ἢ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, « Ἰλ. Ψ. » Τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας, « Ὀδ. Ξ., τὸν κατέστησε φρενοβλαβῆ. » Βλάπτων λόγον γέροντος, « Πίδ., παραβαίνων. ||. (πθ. ἢ μσ.) σκονταύω, μένω ἀνενέργητος, (μὲ γεν.) στεροῦμαι. » Βλαφθεὶς ἐν ὄζῳ, « Ἰλ. Ζ. » Βέλεμνα Διόθεν βλαφθέντα, « Ἰλ. Ο. » Νόου βεβλαμμένος, « Θγ. (καὶ ἐλλ.) » Μέγα βλαφθείς τις, « Μόσχ., πολλὰ ἀνόητος.

Βλάσαμον (τό), Π. ἀντὶ Βάλσαμον.

Βλασκίας, ου (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (ἴσως τὸ κοιν.) φλασκόψαρον.

Βλαστάνω, Μ. βλαστήσω (ἀόρ. Ἐβλάστησα καὶ β'. Ἔβλαστον). Ἐβγάλλω βλαστὸν (βλαστάρι), φυτρόνω. » Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, « Γρφ. (καὶ ἀμτβτ. ἢ πθ.) » Βλάστεν ἐξ ἁλὸς νᾶσος, « Πίνδ. » Ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν βλαστών, « Σοφ. » Ἐ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα, « Αἰσχλ.

Βλαστεῖον (τό) Π. ἀντὶ Βλάστημα, βλαστός.

Βλαστέω-ῶ, σπν. ἢ Π. ἀντὶ Βλαστάνω.

Βλάστη (ἡ), Π. βλαστός, βλαστάρι, (ἐν γέν.) προϊόν, (μτφορ.) γέννημα, τέκνον. 2) = Βλάστησις, αὔξησις.

Βλάστημα (τὸ) καὶ

Βλάστημος (ὁ), Π. (σπν.) = Βλάστη.

Βλαστήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Βλαστητικός.

Βλάστησις, εως (ἡ). τὸ βλαστάνειν, φύτρωμα· (μτφορ.) γέννησις.

Βλαστητικὸς καὶ

Βλαστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν βλάστησιν· ὁ ἔχων δύναμιν (ὁρμήν, προθυμίαν) εἰς τὸ βλαστάνειν· ὁ βλαστάνων ταχέως.

Βλαστοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τοὺς βλαστούς. » Ὅταν βλαστοκοπηθῇ ὑπὸ πνεύματος ἡ ἄμπελος « Θφρ.

Βλαστολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (Κόπτω) τοὺς βλαστοὺς (τῆς ἀμπέλου κτλ.), κορφολογῶ.

Βλαστολογία (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ βλαστολογεῖν, κορφολόγημα.

Βλάστον (τό), Π. = Βλάστη καὶ

Βλαστός (ὁ), [βάλλω, καθὼς ἢ οἱ Γάλλοι jetton ἐκ τοῦ jeter]. βλαστάρι, προϊόν, τέκνον κτλ., (ἴδε Βλαστη).

Βλαστοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγάλλω (Φύω) βλαστούς.

Βλασφημέω-ῶ [βλάσφημος], Μ. ήσω. Δυσφημῶ, κακολογῶ, ὑβρίζω, (ἐκκλησ.) ὁμιλῶ ἀσεβῶς περὶ θεοῦ, προφέρω λόγους ἀπαισίους.

Βλασφήμημα (τό), καὶ

Βλασφημία (ἡ). λόγος ἀπαίσιος ἢ ἀσεβής, ὕβρις, λοιδορία.

Βλασφημόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βλάσφημον γλῶσσαν.

Βλάσφημος (ὁ, ἡ), [βλάπτω ἢ βλάξ, φήμη]. ὁ βλασφημῶν (λαλῶν κατὰ θεοῦ, ὑβρίζων), λοίδορος. ||. (οὐδ.) Βλάσφημον (τό), = Βλασφημία.

Βλασφημοσύνη (ἡ), Π, ἀντὶ Βλασφημία.

Βλασφήμως, ἐπίρ. Μὲ ὑβριστικὸν (βλάσφημον) τρόπον.

Βλαύτη (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) συρτὸν παποῦτσι ἢ κουντοῦρα μὲ θηλυκωτήρια. » Βλαύτας σύρων, « Ἀθ. » Τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένον, « Πλάτ.

Βλαυτίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Βλαύτη

Βλαχά, ᾶς (ά), Δ. ἀντὶ Βληχή.

Βλᾶχνον (τό), Δ. ἀντὶ Βλῆχνον.

Βλαψιγονία (ἡ). βλάβη (φθορὰ) τοῦ γόνου, ἀτεκνία (κυρ. ἐπὶ μελισσῶν ὅταν δὲν τελεσφοροῦν, δὲν αὐξάνουν).

Βλάψις, εως (ἡ), = Βλάβη. βλάψιμον.

Βλαψίταφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βλάπτων (χαλνῶν, ἀνορύττων) τοὺς τάφους.

Βλαψίφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ βλάπτων ἢ βεβλαμμένος τὰς φρένας, φρενοβλαβής.

Βλείης, Π. ἀντὶ Βληθείης, καὶ

Βλείμην, βλεῖο, βλεῖτο, Π. ἀντὶ Βληθείην, ης, η, πθ. ἀόρ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Βάλλω.

Βλεμεαίνω [βρέμω], Π φοβερίζων ἢ ὑπερηφανευόμενος περιβλέπομαι, ἀγριοκυττάζω.

Βλέμμα (τό), [βλέπω]. κύτταγμα, ὀμματιά. 2) πρόσοψις, θεωρία τοῦ προσώπου.

Βλένα(ννα), ης (ἡ) καὶ

Βλένος(ννος), εος-ους (τό). μύξα, γλίντζα.

Βλένος(ννος), ου (ὁ), εἶδ. (μικροῦ ἢ ἀχρείου) ὀψαρ. (κοιν.) γλῖνος, (παρβλ. Γλάνις).

Βλεννός, ή, όν καὶ

Βλενώ(ννώ)δης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (ἢ ὅμοιος μὲ) βλέναν, μυξώδης, μυξιάρης, (συνκδχ.) νωθρός, ἀκαμάτης, εὐήθης, (παρβλ. Γλαννός). ||. (οὐδ.) Βλενῶδες (τό), ἀντὶ Βλένα (ἡ).

Βλεπεδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ βλέπων (νομίζων ὅτι βλέπει) δαίμονας, δεισιδαίμων· παραλογιασμένος, ἢ· ὁ ἔχων βλέμμα (μορφὴν) δαίμονος, χλωμός, κατάξηρος κτλ.

Βλέπησις, εως (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Βλέψις.

Βλέπος, εος-ους (τό), Π. ἀντὶ Βλέμμα.

Βλεπτικός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος (ἢ ἀνήκων εἰς τὸ) βλέπειν.

Βλεπτός, ή, όν. Ὁρατός, ἀξιοθέατος.

Βλέπω [βάλλω, ὤψ]. Μ. βλέψω καὶ (ὀρθότ.) βλέψομαι (ἀόρ. Ἔβλεψα, οἱ δὲ λοιπ. χρόνοι ἄχρ.), = Ὁρῶ, θεωρῶ, κυττάζω. » Βλέπω τοὺς ἀνθρώπους ὡς δένδρα περιπατοῦντας, « Γρφ. » Βλέψον κάτω.— Καὶ δὴ βλέπω.— Βλέπε νῦν ἄνω, « Ἀρσφ. » Βλέπω τοῦ ἰδεῖν, « Γρφ., στρέφω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἵνα ἴδω, (κοιν.) κυττάζω νὰ ἰδῶ. 2) ἔχω τὴν δύναμιν τοῦ βλέπειν, (δηλ.) δὲν εἶμαι τυφλός. » Ὁ λέων μόνος τῶν γαμψωνύχων τίκτει βλέποντα, « Πλ. » Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα, « Ἀρσφ. 3) (συνκδχ.) εἶμαι ζωντανὸς (ἢ καταχρ. ἐπὶ πραγμ.) φανερός. » Εἰ βλέποντα μὴ πόθουν, θανόντ' ἂν οἰμώξειαν, « Σοφ. » Πῶς ταῦτ' ἀληθῆ καὶ βλέποντα δοξάσω; « Αἰσχλ. 4) ἔχω τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον βλέμμα » Ὀξὺ (» Τιτανῶδες, » Κλέπτον) βλέπειν, « Αχ., Ἀρσφ. » Ἄρην (» Πῦρ, » Ἀστραπάς, [καὶ Κωμ.] » Κάρδαμα, » Ὑποτριμμα κτλ.) βλέπειν, « Αξ. » Παρθένιον βλέπειν, « Ἀνκρ. » Σκότον βλέπει, « Σοφ., τυφλώττει. » Σκύτη βλέπει, « Ἀρστφ. (παροιμ.) = Μαστιγιᾷ, μέλλει ἢ δίδει αἰτίαν νὰ δαρθῇ, (κοιν.) τὸν τρώγ' ἡ ῥάχη του. 5) ἀποβλέπω, κλίνω (ἔχω διάθεσιν) πρός, ἐπιθυμῶ, προσπαθῶ. » Τιμὰν (» Ψήφῳ δακεῖν) βλέπουσιν, « Ἀρσφ. » Οἱ πρὸς τὴν ἀγορὰν βλέποντες, « Θφρ. » Κάτω βλέπει, « παροιμ., ἀρχίζει νὰ ἐκπίπτῃ, εἶνε εἰς τὴν παρακμήν. 6) (μτγν.) προσέχω, φυλάττομαι. παρατηρῶ. » Βλέπετε τοὺς κύνας, « Γρφ. » Βλέπετε ἀπὸ τῶν γραμματέων, « αὐτ. » Βλέπετε μή τις ὑμᾶς ἔσται ὁ συλαγωγῶν διὰ τῆς φιλοσοφίας, « αὐτ. 7) (ἐπὶ ἀψύχ.) εἶμαι γυρισμένος (γέρνω, ἔχω τὸ θῶρι) πρὸς ἢ ἀντικρύ. » Τῆς δὲ θηλείας (ἐλέφαντος) κάτω οἱ ὀδόντες βλέπουσιν, « Ἀρστ. » Οἰκίαι πρὸς μεσημβρίαν βλέπουσαι, « Ξεν. (παρβλ. Ὁρῶ),

Βλεφαρίζω, Μ. ίσω, = Σκαρδαμύττω, κινῶ τὰ βλέφαρα, ἀνοιγοκλείω συχνὰ τὰ ὄμματα.

Βλεφαρίς, ίδος (ἡ), (συνηθ. τὸ πλθ.). αἱ τρίχες τῶν βλεφάρων, 'μματοτσύνουρα, 'μματόκλαδα.

Βλεφαρῖτις, ιδος (ἡ). ἡ τῶν βλεφάρων » Θρὶξ—, « Μ. Αἰγιν., ἡ Βλεφαρίς.

Βλεφαροκάτοχος (ὁ, ἡ). ὁ κατέχων (κρατῶν ἀνοικτὰ) τὰ βλέφαρα.

Βλέφαρον (τό), [βλέπω]. τὸ ὀμματόφυλλον. » Παραλείφειν τα βλέφαρα τῆς ἑσπέρας, « Ἀρσφ. 2) (συνκδχ.) Π. Ὁ ὀφθαλμός, (ὅθεν:) » Χρυσέας ἁμέρας βλέφαρον, « Σοφ., (περ.φρ.) ὁ ἥλιος.

Βλεφαροξυήλη καὶ

Βλεφαροξύστρα (ἡ) ἢ Βλεφαρόξυστρον (τό), = τῷ

Βλεφαροσάρωθρον (τό), ἐργαλ. χειρουργ. μὲ τὸ ὁπ. ἐκαθάριζον τὰ (πάσχοντα πιτυρίασιν) βλέφαρα.

Βλεψίας, ου (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (ἄλλ.) Κεφαλῖνος.

Βλέψις, εως (ἡ). ἡ ἐνέργεια τοῦ βλέπειν, ἡ ὅρασις, τὸ βλέμμα.

Βλήδην [βάλλω], ἐπίρ. Π. ῥηχτά, κτυπητά.

Βλῆεται, Π. ἀντὶ Βάλληται, γ'. ἑν. προ τοῦ ἐνς. τῆς ὑποτ. καὶ

Βληθείς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀορ. ά. τῆς μτχ τοῦ Βάλλω.

Βλῆμα (τό), [βάλλω], = Βολή, ῥίψιμον. 2 βάλσιμον, σώρευμα, στρώσιμον. » Κοίτας—, « Ἐπγρ. 3) κτύπημα, πληγή. 4) = Βέλος. 5) εἶδος ζυμαρικοῦ, (παρβλ. Θρυμματίς).

Βλῆμαι, Π. ἀντὶ Βέβλημαι, πθ. πρκ. τῆς ὁρς. καὶ

Βλήμενος, Π. ἀντὶ Βεβλημένος ἢ Βληθείς, πθ. πρκ. ἢ ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ

Βλήσομαι, Π. ἀντὶ Βληθήσομαι, πθ. μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Βάλλω.

Βληστρίζω [βάλλω], Μ. ίσω. (κυρ. ἐπὶ νοσοῦντος) = Ῥιπτάζω, ἔχω στενοχωρίαν, παραδέρνω, (ὅθεν

Βληστρισμός (ὁ). στενοχωρία (ἀνησυχία ἀσθενοῦς), παραδαρμός.

Βλήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Βλητήρ.

Βλητέον, θετ. τοῦ Βάλλω.

Βλητήρ (ὁ), Π. ὁ βάλλων (ῥίπτων, τινάζων).

Βλητικός, ή, όν. Ὁ πρὸς τὸ βάλλειν (ῥίπτειν ἢ κτυπᾶν) ἐπιτήδειος, πληκτικός.

Βλῆτο, Π. ἀντὶ Ἐβέβλητο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τῆς ὁρς. τοῦ Βάλλω.

Βλητός [βάλλω], ή, όν. Κτυπημένος, πληγωμένος, (ὅθεν 2) ἀποπληκτικός, ἀποθανὼν αἰφνιδίως. 3) (σπν. ἐνεργ.) ἀντὶ Βλητικός, ὁ κτυπῶν (πληγόνων κτλ.).

Βλῆτρον (τό). ξυλοκάρφιον, ἡ στεφάνι σιδηροῦν πρὸς σύνδεσιν δύο σωμάτων.

Βλητρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συναρμόζω (Συνδέω) διὰ βλήτρων.

Βληχάζω, Μ. άσω, σπν. ἀντὶ

Βληχάομαι-ῶμαι [βληχή], Μ. ήσομαι. Φωνάζω ὡς πρόβατον (ἢ βρέφος), βελάζω.

Βληχάς, άδος (ἡ), Π. ἡ βληχωμένη. » Οἶς —, « Ὀππ., ἡ προβατίνα.

Βληχή (ἡ), [ὀνμτπ.] καὶ

Βληχηθμός (ὁ) καὶ

Βλήχημα (τό). ἡ φωνὴ τοῦ προβάτου ἢ νηπίου, βέλασμα.

;Βληχήμων, ονος (ὁ, ἡ) καὶ Βληχητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ βληχᾶσθαι.

Βληχητός, ή, όν. (κυρ. οὐδ. ἢ πλθ.) Κάθε ζῶον τὸ ὁπ. βληχᾶται.

Βλῆχνον καὶ

Βλῆχρον (τό), φυτ. ἡ φτέρη, (ἴδε Πτερίς), [ἐκ τοῦ

Βληχρός [βλάζω], ά, όν, = Ἀβληχρός, ἄτονος, ἀδύνατος, βραδύς· νωθρός· μαλθακὸς κτλ.

Βλῆχρος (ἡ), εἶδος φυτοῦ (ἄλλο παρὰ τὸ) Βλῆχρον, (ἴσ.) = Βλήχων.

Βληχρῶς, ἐπίρ. = Ἀβληχρῶς, μετρίως, ἐλαφρά, σιγανὰ κτλ.

Βληχώ, οῦς (ἡ), = Βλήχων. 2) (Κωμ.) = Ἐφήβαιον.

Βληχώδης, εος (ὁ, ἡ). προβατώδης, εὐήθης.

Βλήχων [βληχή], ωνος (ἡ). φυτ. τὸ φλη(βλη)σκοῦνι.

Βληχωνίας, ου (ὁ). κατεσκευασμένος μὲ βληχώνιον (τό), = Βλήχων.

Βλίζω, Μ. βλίσω, (πρωτότ.) τοῦ Βλίσσω καὶ Βλιμάζω.

Βλιμάδδομες, Δ. ἀντὶ Βλιμάζομεν, πλθ. τοῦ

Βλιμάζω [βλίζω], Μ. άσω. (ἐν γέν.) = Θλίβω, ζυμόνω, μαλάζω, χειρομαλάζω (κυρ. τὰς ὄρνιθας ἵνα ἴδω ἂν ἦνε παχεῖαι), (ἐπὶ γυναικ.) = Τιτθολαβῶ, (συνκδχ.) ἐπιθυμῶ, (Ἀρσφ. Λυσ. 1164). 2) = Βλίσσω.

Βλίμασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βλιμάζειν.

Βλῖνος (ὁ), = Βλένος, γλῖνος, (ὀψάρ.).

Βλίσσω [μέλι], Μ. βλίσω. Στραγγίζω (κυρ. ταῖς μελόπηττταις), 'παίρνω (τρυγῶ) τὸ μέλι, (ἐν γέν.) ἀρμέγω, βυζάνω (κυρ. καὶ μτφορ.).

Βλιστηρίς, ίδος (ἡ), Π. (χείρ) ἡ βλίσσουσα (τρυγῶσα) τὸ μέλι.

Βλιτομάμας(μμας), α (ὁ), (Κωμ.). ὁ Βλίττων (ἀρμέγων) τὸ μαμμᾶ, (συνκδχ.) μωρός, εὐήθης, μαμμάκουθος. [κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ

Βλίτον (τό), εἶδ. (ἀηδοῦς) λαχάνου, (κοιν.) βλίτον, (καὶ ἄλλ.) παζί.

Βλίττω, Μ. βλίσω, = Βλίσσω.

Βλιτώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ βλίτον, (δηλ.) ἄνοστος, ἀνούσιος, ἀνάλατος, μωρός.

Βλίτων, ωνος (ὁ), = τῷ προηγ.

Βλοσυροβλέφαρος (ὁ, ἡ), = Βλοσυρώπης.

Βλοσυρονύχιος (ὁ, ἡ), ἴδε Βλοσυρωνύχιος.

Βλοσυρός [βλύζω], ὰ ἢ ός, όν, = Σοβαρός, ἄγριος, φοβερός. » Λέων—, « Ἡσ. » Μέτωπον (» Πρόσωπον) βλοσυρόν, « Ἡσ., Ὅμ. 2) τραχύς· σκληρός· (ἐπὶ χυμ.) στυφός. » Βλοσυρὴν ἄκρην, « Ἀπλλν. » Βλοσυροῖο κύδωνος, « Νίκ. » Ἡ ἐκ τῶν παλισκίων πίττα βλοσυρωτέρα τε ἢ βορβορώδης, « Θφρ. 4) (ἐπὶ καλοῦ) σεμνός, λαμπρός, μεγαλοπρεπής. » Γενναίους τε καὶ βλοσυρούς, « Πλάτ. » Βλοσυραῖς αἴγλησι, « Πίνδ.

Βλοσυρότης (ἡ). ἀγριότης βλέμματος, σοβαρότης κτλ.

Βλοσυρόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βλοσυρὰν φρένα (ψυχὴν ἢ φρόνημα), ἄγριος, σκληρός, ἢ ἀνδρεῖος, πολεμικός.

;Βλοσυρωνύχιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βλοσυροὺς (τρομεροὺς) ὄνυχας. (εἰς τὸν Ὀρφ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Βλοσυραί, νύχιαι).

Βλοσυρώπης, ου (ὁ) ἢ εος (ὁ, ἡ) καὶ

Βλοσυρῶπις, ιδος (ἡ), καὶ

Βλοσυρωπός (ὁ), Π. ὁ ἔχων βλοσυροὺς ὦπας (ὀφθαλμούς), ἄγριος (φοβερὸς) τὴν ὄψιν. » Γοργὼ (» Δράκων)—, « Ὅμ.,

Βλοσυρῶς, ἐπίρ. Ἀγρίως, σοβαρῶς κτλ.

Βλύζω [ὀνμτπ.], Μ. ύσω. Ἀναβρύω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.), πλημμυρῶ, ξεχειλίζω, χύνω ἢ χύνομαι. » Κρήνη βλύζουσα ὕδωρ, « Ὀρφ. » Ἵν' Ἀλφειοῦ στόμα βλύζει, « Χρησμ. » Κύλιξ οἴνῳ βλύσειε, « Ἐπγρ., (παρβλ. Βρύω).

Βλύσις, εως (ἡ) καὶ

Βλυσμός (ὁ). ἀνάβρυσις, πλημμύρισμα κτλ.

Βλυστάνω, μτγν. ἀντὶ Βλύζω.

Βλυστήρ, (ὁ), Π. ὁ ἀναβρύων (πλημμυρῶν κτλ.).

†Βλυστηρίς, ίδος (ἡ), (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Βλιστηρίς.

Βλύω, σπν. ἀντὶ Βλύζω.

Βλωθρός [βλώσκω], Π. (κυρ. ἐπὶ δένδρων καὶ φυτῶν), = Εὐαυξής, ὑψηλός. » Πίτυς (» Ὄγχνη, » Πλάτανος, » Πόα) βλωθρή, « Ὅμ., Ἀπλλν.

;Βλωμιαῖος, α, ον. (κυρ. ἄρτος) χωρισμένος εἰς βλωμούς, τετράβλωμος, ὀκτάβλωμος.

Βλωμίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Βλωμός (ὁ), [βάλλω], = Ἔνθεσις, ψωμός, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰτ.) βοῦκκα, κομμάτι ψωμίου.

Βλῶσις, εως (ἡ). πορεία, ἐρχομὸς ἢ πηγαιμός· αὔξησις, [ἐκ τοῦ

Βλώσκω, Μ. μολοῦμαι (ἀόρ. Ἔμολον, πρκ. Μέμβλωκα), Π. πορεύομαι, περιπατῶ, ὑπάγω ἢ ἔρχομαι· αὐξάνω, προχωρῶ. » Μέμβλωκεν ἦμαρ, « Ὀδ. Π.

Βοάγριον (τό), [βοῦς ἢ βοὴ [μάχη] ἀγρεύω]. ἀσπὶς (ἀπὸ) δέρμα βοός. 2) (ἐν γέν.) λάφυρον.

Βόαγρος (ὁ). βῶδι ἄγριον.

Βόαμα (τό), Δ. ἀντὶ Βόημα.

Βοάνθεμον (τό), = Βούφθαλμον.

Βόαξ [βοάω], ακος (ὁ), ὀψάρ. (ἴσ.) = Βόωψ, ἡ (κοιν.) γοῦπα.

Βοᾶσι, Δ. ἀντὶ Βοῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Βοάω.

Βοάτης, ου (ὁ) καὶ

Βοᾶτις, ιδος (ἡ), Π. ὁ βοῶν (φωνάζων, ἀντηχῶν).

Βοαύλιον καὶ Βόαυλον (τό) καὶ

Βόαυλος (ὁ), Π. = Βούσταθμον.

Βοάω-ῶ [ὀνμτπ.], Μ. ήσω. (ἐπὶ ἀψύχ.) Ἠχῶ, ἀντηχῶ, (κοιν.) βοΐζω. » Κῦμα βοάα, « Ἰλ. Ξ., » Ἠϊόνες βοόωσιν, « Ἰλ. Ρ. » Πολλοῖς δὲ κωκυτοῖσιν αἰχμαλωτίδων βοᾷ Σκάμανδρος, « Εὐρ. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) φωνάζω (δυνατά). » Κλήδην κικλήσκειν ἕκαστον, μηδὲ βοᾶν, « Ἰλ. Ι. » Σμερδνὸν βοόων, « Ἰλ. Ο. (καὶ τρπ.) » Αὐτὸ γὰρ τὸ πρᾶγμα βοᾷ, « Ἀρσφ. (ὅμοιον μὲ τὸ Λτν.) res clamat. 3) λέγω τι μεγαλοφώνως, (κοιν.) ἐβγάλλω ταῖς φωναῖς. » Ἀποκτείνειν ἐβόων, « Θχ. » Ἐφ' οἷς ἴσως βοήσεσθε, « Πλάτ. » Βοῶν οὗτος ἢ κεκραγώς, ὡς δεινὰ ποιῶ, « Δμ. 4) (μὲ αἰτ.) κράζω τινά· ἐπικαλοῦμαι. » Βοᾶτε τὰν Ἄρτεμιν, « Σοφ. » Οὐνόματι βῶσαι τὸν ἑωυτῆς ἄνδρα, « Ἡρ. » Τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην; « Ἀρσφ. » Τί με βοᾷς; Αχ. » Κῦρον ἐβόα, « Ἡρ. » Βοᾷ μὲν ὅρκους, « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Βοήσομαι τὸν πατέρα, « Αχ., » Εἰλείθειαν ἐβώσατο, « Θκρ. 5) (συνκδχ. κυρ. εἰς τὸ πθ.) Ὑμνῶ, ἐπαινῶ, θρυλλῶ. » Βοᾶτε τὰν Ἄρτεμιν, « Σοφ. » Βεβοημένος Φάλαρις ἐπὶ τυραννίδι, « Ἡρ. » Τὸ πρᾶγμα βοᾶσθαι ἐν τῇ πόλει, « Θφρ. » Ἐβώσθη ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, « Ἡρ.

Βοέη ἢ Βοείη (ἡ), (ἐνν. δορά). δέρμα βοός, βωδοτόμαρον.

Βοεικός, ή, όν καὶ

Βόειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς βοῦν, βωδινὸς ἢ ἀγελαδινός. » Ζεῦγος βοεικόν, « Θχ. » Δέρμα βόειον, « Ὀδ. Ξ. (ἴδε Βοέη). 2) (συνκδχ.) χονδρός, μέγας. » Βόεια ῥήματα, « Ἀρσφ.

Βόεος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Βόειος.

Βοεργάτης, ου (ὁ). ὁ γεωργῶν διὰ τῶν βοῶν, ἀροτήρ.

Βοεύς, έως (ὁ), Π. λωρὶ ἀπὸ βωδοτόμαρον.

Βοή (ἡ). φωνὴ μεγάλη, κραυγή. κρότος, θόρυβος. » Ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα, « Φρσ. (κοιν.) διὰ τὰ 'μμάτια. » Ὑπ' αὐτὴν τὴν βοήν, « Θχ., ἴδε Αὐτοβοεί. 2) Π. (κυρ.) αἱ κραυγαὶ τῶν πολεμούντων, (συνκδχ.) πόλεμος, μάχη, (ὅθεν:) » Βοὴν ἀγαθός, « Ὅμ., ὁ μεγαλόφωνος (ἐπμ.) ἀνδρεῖος πολεμιστής. » Βοᾶς ὄνομα μηκέτ' εἴη, « Θκρ. 3) (σπντ.) βοήθεια (;). » Βοὰν ἀϋτεῖν, « Εὐρ.

Βοῆ, ῆς (ἡ), (κατὰ κρ.) ἀντὶ Βοέη.

†Βοηγενής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Βουγενής.

Βοήγια (τά), [βοῦς, ἄγω], = Ταυρομαχίαι.

Βοηδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω μετὰ βοῆς ἢ πρὸς τὴν βοήν, (ἐπμ.) = Βοηθῶ.

Βοηδρομία (ἡ). τὸ βοηδρομεῖν, βοήθεια.

Βοηδρόμια (τά), ἑορτὴ τῶν Ἀθην. (εἰς ἀνάμνησιν τῆς μάχης τοῦ Θησ. κατὰ τῶν Ἀμαζ.), (ὅθεν

Βοηδρομιών, ῶνος (ὁ). ὁ τρίτος μὴν τῶν

Ἀθην. (15: Σεπτ.—15: Ὀκτ.) καθ' ὃν ἑωρτάζοντο τὰ βοηδρόμια.

Βοηδρόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μετὰ βοῆς τρέχων (βοηδρομῶν), βοηθός.

Βοήθαρχος (ὁ). ἀρχηγὸς βοηθητικοῦ στρατεύματος.

Βοήθεια (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βοηθεῖν. 2) ἐκστρατεία πρὸς βοήθειαν συμμάχου ϗ αὐτὸ τὸ στελλόμενον ἐπὶ τούτῳ στράτευμα. » Ἡ εἰς Πύλας βοήθεια, « Δμ. » Ἀφικνεῖται ϗ ἡ παρὰ Δ. δευτέρα βοήθεια, « Ξεν.

Βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω, (κυρ.) = Βοηδρομέω, τρέχω μετὰ βοῆς πρὸς βοήθειάν τινος· (ἐν γέν.) δίδω βοήθειαν, ὑπερασπίζομαι.

Βοήθημα (τὸ), = Βοήθεια, βοηθητικὸν μέσον, ἰατρικόν.

Βοηθηματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων ὡς) βοήθημα, βοηθητικός.

Βοηθήσιμος (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς βοηθείας.

†Βοήθησις, εως (ἡ). (σπν.) ἀντὶ Βοήθεια.

Βοηθητικός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος (ἢ ἔχων διάθεσιν καὶ προθυμίαν) νὰ βοηθήσῃ.

Βοηθόος, Π. ἀντὶ

Βοηθὸς (ὁ, ἡ). ὅστις βοηθεῖ, ὑπερασπιστής. » Βοηθὸς ἡμῖν ὡρμήθης, « Ξεν.

Βοηλασία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βοηλατεῖν, ἁρπαγὴ (κυρ. ζώων), λεηλασία. 2) τὸ ἔργον τοῦ βοηλάτου, βόσκημα βοῶν καὶ ὁ τόπος ὅπου βόσκουν, [ἐκ τοῦ

Βοηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω ἐμπρὸς ϗ Διώχνω (Ἐλαύνω) βῴδια (κυρ. κλεμμένα), (ἐν γέν.) ἁρπάζω, λεηλατῶ. 2) βόσκω (ὁδηγῶ) βόας, εἶμαι.-

Βοηλάτης, ου (ὁ). ὁ ἐλαύνων (διώκων, κεντῶν ἢ ὁδηγῶν) τοὺς βόας, βουκόλος, ἀγελαδάρης. » Οἶστρος —, « Αἰσχλ. (ὁ Πίνδ. Ὀλ. ΙΓ', 26: ὀνομάζει καὶ) » Διθύραμβον βοηλάτην (» διότι τῷ κατορθώσαντι αὐτὸν βοῦς ἐδίδετο ἆθλον, « λέγει ὁ Σχολ. ἀλλὰ πιθανώτερόν μοι φαίνεναι [ἐκ τοῦ Βοή, ἐλαύνω], ὁ διεγείρων κρότον βοήν, εὐφημίαν).

Βοηλατικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βοηλάτην, (ὅθεν) » Βοηλατικὴ (ἐνν. τέχνη), « Πλάτ.

Βοηλάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Βοηλάτης. » Ῥάβδος—, « Μόσχ., ἀντὶ Βοηλατική.

Βόημα (τὸ), = Βοή, φωνή, ἦχος.

Βοηνόμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βουνόμος.

Βόηξ, ηκος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Βόαξ.

Βοήροτος (ὁ, ἡ), Π. [βοῦς, ἀρόω]. ὀργωμένος μὲ βῴδια.

;Βόης, ου (ὁ). φωνακλᾶς.

Βόησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βοᾷν, φώναγμα· βοή, θόρυβος.

Βοήτης, εος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Βοάτης.

Βοητικός, ή, όν. Βοῆς διεγερτικός, ἠχητικός.

Βοητός, ή, όν. Ὁ μετὰ βοῆς ἐκφωνούμενος.

Βοητύς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Βόησις.

Βόθρευμα (τὸ), = Βόθρος, ὄρυγμα.

Βοθρεύω, Μ. εύσω. Σκάπτω (Ἀνοίγω καὶ

Βοθρίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω εἰς) βόθρον (λάκκον).

Βοθρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βόθρος, λακκάκι. 2) ὀδοντοκοιλιά. 3) (ἰατρ.) πάθος τι τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Βοθρίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Βόθρος, λακκάκι.

Βοθροειδής, έος (ὁ, ἡ). σκαμμένος εἰς εἶδος βόθρου.

Βόθρος (ὁ), [βάθος, βυθός]. = Ὄρυγμα, λάκκος, τρύπα· καταβόθρα· πηγάδι.

Βοθρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Βοθρεύω ἢ Βοθρίζω. ||. (παθ.) κοιλαίνομαι. » Ὥστ' εἰ πιέσαις τὸ οἴδημα τῷ δακτύλῳ, βοθρεῦσθαι τὸν τόπον, « Γαλ. » Ἀναβιβρωσκόμενον τὸ ὀστοῦν βοθροῦται, « Ὀρειβ.

Βόθυνος (ὁ), = Βόθρος.

Βοϊδάριον καὶ

Βοΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βοῦς, βοϊδάκι, βωδάκι.

Βοίκλεψ, επος (ὁ), =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βοόκλεψ.

Βοϊκός, ή, όν, καὶ ἐπίρ. -ικῶς, = Βοεικός.

Βοϊστί, ἐπίρ. Ὡσὰν βῶδι. » Βοϊστὶ λαλεῖν, « Ἰαμβλ.

Βοιωταρχέω-ῶ, Μ. Εἶμαι Βοιωτάρχης.

Βοιωταρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ Βοιωτάρχου.

Βοιώταρχος καὶ Βοιωτάρχης, ου (ὁ). ἄρχων τῶν Βοιωτῶν (τὸ μέγιστον ἀξίωμα εἰς τὰς Θήβας).

Βοιώτιος (ὁ, ἡ), (Κωμ.). χονδρὸς (τὰ ἤθη), χωριάτης, εὐήθης (ὁποῖοι ἐνομίζοντο οἱ Βοιωτοί).

Βοιωτιουργής, έος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος εἰς τὴν Βοιωτίαν ἢ ὑπὸ Βοιωτῶν.

Βολαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς βολὴν ἢ βόλον. » Θύννος, « —, « Πλ., ὁ πιασθεὶς μὲ τὰ δίκτυα ἢ μὲ τὸ καμάκι, (παρβλ. Βολιστικός).

Βολαυγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [βολή, αὐγή]. ἀκτινοβολῶ.

Βολβάριον καὶ

Βολβίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βολβός, κοκκάρι, κρομμυδάκι.

Βολβίνη (ἡ), εἶδος βολβοῦ.

Βόλβιον (τὸ), καὶ

Βολβίσκος (ὁ), = Βολβίδιον.

Βολβίταινα, ης (ἡ), = Βολίταινα.

Βολβιτίνη (ἡ) καὶ

Βολβίτιον (τὸ), εἶδος ὀκταποδίου, Ζ. Ὄζαινα, [ἐκ τοῦ

Βόλβιτον (τὸ) καὶ

Βόλβιτος (ὁ), Ἰων. (ἢ κοιν.) ἀντὶ Βόλιτος (τον).

Βολβιτόω-ῶ, Μ. ώσω. Βολβίτοις μολύνω.

Βολβοειδής, έος (ὁ, ἡ), = Βολβώδης.

Βολβοκαστάνιον (τὸ). εἶδος φυτοῦ βολβοειδοῦς.

Βολβὸς (ὁ), [ἴδε Δελφύς]. εἶδος βουνήσιου κρομμυδίου, (κοιν.) βορβός, ἀγριοκρόμμυδον. » Βολβὸς κοχλίας τ' ἐξῃρέθη, « Θκρ. 2) ἡ βολβοειδὴς ῥίζα διαφόρων φυτῶν. » Βολβὸς καλάμου, « Δσκρ. 3) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ βολβόν. » Ὁ βολβὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ, « Π. Αἰγ.

Βολβοφάκη (ἡ). φακῆ μαγειρευμένη μὲ βολβούς. (ἄλλ. γρφ. Πολφοφάκη).

Βολβώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) βολβοῦ, κρομμυδοειδής.

Βολβωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκάπτων (Ὀρύσσων) ἐβγάλλω βολβούς.

Βολεύς, έος καὶ (Ἰων.) ῆος, Π. ὁ βάλλων, τοξότης, ἀκοντιστής, σφενδονήτης κτλ.

Βολεὼν [βάλλω], ῶνος (ὁ). τόπος ὅπου ῥίπτονται τὰ σκουπίδια κτλ., σωρὸς κοπριᾶς.

Βολὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βάλλειν, ῥίψιμον, τίναγμα κτλ. » Λίθων βολή, « Ἡρ. » Κύβων βολαί, « Σοφ. » Ὀφθαλμῶν βολαί, « Ὀδ. Δ., τὰ βλέμματα. 2) = Ἀποβολή, πέσιμον. » Ἀνθῶν ποιεῖ βολήν, « Θφρ. 3) τὸ ἀποτέλεσμα τῆς βολῆς, κτύπημα, πληγή, (σπν.) κοιλοπόνημα. » Ἡλίου βολαί, « Ἀπλλν., αἱ ἀκτῖνες. » Οὐ γὰρ πληγάων ἀδαήμων οὐδὲ βολάων, « Ὀδ. Ρ. 4) = Βέλος. » Βολὴ σιδηρείη, « Ὀππ.

Βολίζω, Μ. ίσω. Μετρῶ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης μὲ τὴν βολίδα.

Βόλινθος (ὁ), = Βόνασος.

Βολὶς [βάλλω], ίδος (ἡ). (ναυτ.) τὸ μολύβι μὲ τὸ ὁποῖον μετροῦν τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, (κοιν.) σκανδῆλι. 2) = Βολὴ ἢ Βέλος. » Καὶ προσελθών, ὥσπερ εἶχε τὰς βολίδας (ἀπὸ τῆς θήρας), ἐκάθισε, παρ' αὐτόν, « Πλ. » Βολίδες ἀστραπῶν, « Σοφ., (περιφρ.) οἱ κεραυνοί. » Βολίδας μολυβδίνας, « Δουκ., τὰ βόλια. » Τὴν ὀλίγην βολίδα, « Ἐπγρ., τὸν κύβον.

Βολιστικός, ή, όν, (κυρ. ἰχθύς) = Ἀγελαῖος, Χυτός, (ἐπμ.) πιανόμενος μὲ τὸν γρῖπον, (ἴδε Βόλος καὶ παρβλ. Βολαῖος).

Βολίταινα, ης (ἡ), εἶδος πολύποδος, (ἄλλ.) Ὄζολις.

Βολίτινος, η, ον. Καμωμένος (Συγκείμενος) ἀπὸ-

Βόλιτον (τὸ) καὶ

Βόλιτος (ὁ), Ἀττ. τὸ (κοιν.) Βόλβιτον, κόπρος βοός, (κοιν.) βουνιὰ ἢ σβουνιά, (ἐν γέν.) κοπριά, σκύβαλον.

Βόλλα, ας (ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Βουλή.

Βόλλομαι ϗ Βόλομαι, Αἰολ. Π. ἀντὶ Βούλομαι. » Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βόλεσθε (κατὰ διόρθ. ἀντὶ βούλεσθε), « Ὀδ. Π, 387.

Βολοκτυπία (ἡ), Π. ὁ κτύπος τῶν ῥιπτομένων κύβων, (συνκδχ.) τὸ ῥίψιμον (ὁ βόλος, τὸ παιγνίδι) τῶν κύβων.

Βόλος (ὁ), [βάλλω], = Βολή, ῥίψιμον (κυρ. τῶν κύβων καὶ τοῦ δικτύου), (κοιν.) βόλασμα (καὶ ῥῆμα Βολάζω). » Βόλον πρίασθαι, « Πλ. 2) (συνκδχ.) τὰ ὀψάρια ὅσα πιάνονται εἰς ἕνα βόλον. » Καὶ πεντήκοντα ἁλιάδες πολλάκις ἐπλήρωσεν εἷ βόλος, « Αἰλ. 3) (κατ' ἔκτ.) τὸ δίκτυον » Γυναῖκες, ἀνὴρ εἰς βόλον καθίσταται, Εὐρ. 4) τὸ πέσιμον (ἄλλαγμα) τῶν ὀδόντων τοῦ νέου ζώου. » Ἀκμάζει δὲ ἵππος καὶ ἡμίονος μετὰ τοὺς βόλους, « Ἀρστ. 5) (ἐνίοτε) = Βῶλος, θρόμβος. » Βόλους δρόσου, « Γρφ.

Βομβαίνω, Μ. ανῶ, = Βομβέω.

Βομβαλοβομβάξ, (κατὰ Κωμ. ἐπίτασιν ἢ ἀναδίπλωσιν), = τῷ

Βομβὰξ [βόμβος], (κωμ.) ἐπιφών. (Θαυμ. ἢ Σχετλ. μὲ εἰρων.), = Βαβαί! (παρβλ. Πύπαξ).

Βομβαύλιος (ὁ), (Κωμ.). ὁ διὰ τοῦ αὐλοῦ βομβῶν, αὐλητὴς ἀνεπιτήδειος, (τρόπον τινὰ) = Βομβύλιος.

Βομβέω-ῶ [βόμβος], Μ. ήσω. Βούζω (κυρ. ὡσὰν τὴν μέλισσαν), μπουμπουνίζω. » Βόμβησε πεσοῦσα, « Ἰλ. Ν., Π. » Βομβεῦσι δ' ἀκουαί μοι, « Σπφ., βούζουν τ' αὐτιά μου.

Βομβηδόν, ἐπίρ. Μὲ βόμβον, βούζοντας.

Βομβήεις, εσσα, εν, Π. ὁ βομβῶν (βούζων κτλ.). » Μέλισσα—, « Ἐπγρ.

Βόμβησις, εως (ἡ). τὸ βομβεῖν (βούζειν κτλ.). θροῦς, βοή.

Βομβητής, οῦ (ὁ), Π. καὶ

Βομβητικός, ή, όν, = Βομβήεις.

Βόμβος (ὁ), [ὀνμτπ.]. (κυρ.) τὸ μουρμούρισμα (ζουζούνισμα) τῆς μελίσσης κτλ., (ἐν γέν.) βοή, μπουμπούνισμα κτλ.

Βομβυκίας, ου (ὁ). (κυρ. κάλαμος) χρήσιμος πρὸς κατασκευὴν (τοῦ καλουμένου βόμβυκος) αὐλοῦ.

Βομβύκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Βόμβυξ, ζωΰφιον, κουκκοῦλι. » Τὰ βομβύκια ἀναλύουσι τῶν γυναικῶν τινες ἀναπηνιζόμεναι, « Ἀρστ.

Βομβυκοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) βόμβυκος. » Τόνος—, « Νκμχ., ὁ βαρύφωνος.

Βομβύλη (ἡ), εἶδος ἐντόμου ἢ φιάλης, Ζ. Βομβύλιος.

Βομβυλιάζω, Μ. άσω, = Βομβέω καὶ Βορβορύζω, (εἰς τὸν Ἀρστ. ὁ Schneider διορθ. Βαμβαλίζω).

Βομβυλιός (ὁ), [βομβέω], εἶδος ἐντόμου, ἀγριομέλισσα, (χυδ.) μπούμπουρας, (μτφορ.) ἄνθρωπος ἀχρησίμευτος, (παρβλ. Κηφήν). 2) φιάλη στενόλαιμος, πλόσκα.

Βομβυλίς, ίδος (ἡ) = Πομφόλυξ.

Βόμβυλος (ὁ), = Βομβύλιος (2).

Βόμβυξ [βομβέω], υκος (ὁ). ὁ τῆς μετάξης (ἢ ἄλλος παρόμοιος) σκώληξ, (συνκδχ.) τὸ μετάξι. » Βόμβυξ ἦν τὸ χιτώνιον, « Ἀλκίφρ. 2) (ἐν γέν.) κάθε ἔντομον βομβοῦν. 3) εἶδος αὐλοῦ, (ἴσ. τὸ Τ.) γκιρίφι, (ὅθεν ὁ » Βομβυκίας κάλαμος, « Θφρ.)

Βόμβυρ (Λακων.) ἀντὶ Βόμβυξ, (ὅθεν τὸ χυδ.) μπούμπουρας (ἴδε Βομβυλιός).

Βομβώδης, εος (ὁ, ἡ). βόμβῳ ὅμοιος, βαρύφωνος.

Βομβών, ῶνος (ὁ), = Βουβών.

Βόνασος (σσος), ου (ὁ), ζ. ἀγριόβωδον (Πολων. Uroch).

†Βονθυλεύω, Μ. εύσω, (Θεσσαλ.) ἀντὶ Ὀνθυλεύω.

Βοοβοσκὸς (ὁ), (γρμτ.) ἐξήγ. τοῦ Βουνόμος.

Βοόγληνος (ὁ, ἡ), Π. [βοῦς, γλήνη], (κακόζηλος μίμησις τοῦ) Βοώπης.

Βοοδμητήρ, ῆρος, Π. ἀντὶ Βοοδμήτης, ου, (ὁ), Π. ὁ δαμάζων (καταπονῶν) τοὺς βόας.

Βοοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) βοός.

Βοοζύγιον (τό). ζεῦγος βοῶν, (ἴδε ϗ Βουζύγιος).

Βοοθύτης, ου (ὁ), = Βουθύτης.

Βοόκλεψ, επος καὶ

Βοοκλόπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλέπτων βόας, βοϊδοκλέπτης.

Βοόκραιρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κραῖραν (κορυφήν, κέρατα) βοός.

Βοόκρανος (ὁ, ἡ), Π. = Βούκρανος.

Βοοκτασία (ἡ), Π. [β. κτείνω], σφάξιμον (θυσίασμα) βοὸς ἢ βοῶν.

Βοόκτιστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτισθεὶς καθ' ὁδηγίαν βοός, (ἐπίθ. τῶν Θηβῶν).

Βοονόμος (ὁ, ἡ), = Βουνόμος.

Βοοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον βοός, (γρμτ. ἐξηγ. τοῦ Βούπρῳρος).

Βοοῤῥαίστης, ου (ὁ). Π. [β. ῥαίω]. ὁ ἀφανίζων (βασανίζων θανατηφόρως) τοὺς βόας. » Μύωψ—, « Τρυφιόδ.

Βοοσκόπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παρατηρῶν (ἐνεδρεύων νὰ κλέψῃ) ἢ ἐπιτηρῶν τοὺς βόας.

Βοοσσόος (ὁ, ἡ), Π. [β. σεύω]. ὁ ἐρεθίζων τοὺς βόας.

†Βοόστικτος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ὅπου σφάζονται (σφάττονται) βόες, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Βοόκτιστος.

Βοόστολος (ὁ, ἡ), Π. [β. στέλλω]. ὁ ναυστοληθεὶς (μετακομισθεὶς) ὑπὸ βοός.

Βοοσφαγία (ἡ), = Βοοκτασία.

Βοοσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (μορφὴν) βοός, (Νικ. Χων.).

Βοοτρόφος (ὁ, ἡ), Π. = Βουτρόφος, (συγχ. τῷ

Βοότροχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ βοῶν διατρεχόμενος.

Βοόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταμορφόνω εἰς βοῦν.

Βοόων, Π. (κατ' ἐπένθεσ. τοῦ ο) ἀντὶ Βοῶν.

Βορὰ (ἡ). τροφὴ (κυρ. τῶν σαρκοφάγ. ζώων).

Βόραθεν, ἐπίρ. = Βοῤῥᾶθεν.

Βορᾶς, ᾶ (ὁ), σπν. καὶ μόνον κατὰ τὸν Ἰων. τύπον εὔχρ. ἀντὶ Βοῤῥᾶς.

Βόρασσος (σσος), ου (ὁ). ὁ καρπὸς τοῦ φοίνικος ὅταν ἦν' ἀκόμη εἰς τὸ περικάλυμμά του, (Ζ. Ἐλάτη).

Βορβόρεος, α, ον, Π. = Βορβορώδης.

Βορβορίζω, Μ. ίσω. Ἔχω θεωρίαν (ὀσμὴν ἢ γεῦσιν) βορβόρου.

Βορβορόθυμος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ ἔχων βορβορώδη (βρωμερὸν) θυμόν. (εἰς τὸν Ἀρστφν. ὁ Σχλ. ἀνέγνω, φαίνεται, Βαρβαρόθυμος).

Βορβοροκοίτης, ου (ὁ), Π. ὅστις κεῖτεται εἰς τὸν βόρβορον, (ἐπίθ. βατράχου).

Βορβορόπη (ἡ). ἡ ἔχουσα βορβορώδη (ἀκάθαρτον) ὀπήν.

Βόρβορος (ὁ). λάσπη βρωμερά, λούνη ποταμοῦ (λίμνης κτλ.).

Βορβοροτάραξις, εως (ἡ), (Κωμ.) ἀνακατωτούρης (φιλοτάραχος) ἄνθρωπος, (χυδ.) σκατοχούλιαρον.

Βορβοροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων βόρβορον. » Χοῖρος—, « Κ. Μανασσ.

Βορβορόω-ῶ, Μ. ώσω. Μολύνω μὲ (ἢ Μεταβάλλω εἰς) βόρβορον, λασπόνω. μολύνω. » Δι' ἔνδειαν ὑγροῦ, τοῦ τόπου βορβορωθέντος, « Ἀρστ. » Βορβορούμεθα ταῦτα λέγοντες, « Κύριλλ.

Βορβορυγὴ (ἡ) καὶ

Βορβορυγμὸς (ὁ). ὁ ἦχος τοῦ ἐπιφερομένου ὕδατος (ἰδίως δὲ) τῶν ἐντέρων, γουργούρισμα, γουργουρητόν, [ἐκ τοῦ

Βορβορύζω (χωρὶς Μ.), [ὀνμτπ.]. Γουργουρύζω.

Βορβορώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) βόρβορον, λασπώδης, βρωμερός, σιχαμερός. » Ἐρυγὴ—, « Π. Αἰγ.

Βορβορωπὸς (ὁ, ἡ). βορβόρῳ ὅμοιος.

Βορεάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω εἰς τιμὴν τοῦ Βορέου.

Βορέας, ου ϗ α (ὁ), (ἡ γεν. πλθ. Βορεῶν). ἄνεμος ἀρκτοδυτικός, (κοιν.) βορηᾶς ἢ γραῖβος, (παρβλ. Ἀπαρκτίας).

Βορεασμὸς (ὁ), [βορεάζω]. ἑορτὴ (καὶ

;Βορεαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἑορτάζων) εἰς τιμὴν τοῦ Βορέου.

Βορέηθεν, ἐπίρ. Ἰων. Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ βορηᾶ.

Βορέηνδε, ἐπίρ. (Ἰων.) Πρὸς βοῤῥᾶν.

Βορεῆτις, ιδος (ἡ), Π. Ἰων. = Βόρειος, βορεινή.

Βορειαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Βόρειος.

Βορειάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Βόρειος, βορεινή.

Βορεινός, ή, όν, = Βόρειος.

Βορειόθεν, ἐπίρ. = Βορέηθεν.

Βορεῖον (τό), [βορά], εἶδος λουκάνικου.

Βόρειος, α καὶ ος, ος, ον. Βορεινός. » Τὰ βόρεια (ἐνν. μέρη) « . » Βοῤῥεῖον καὶ Βόρειον (ἐνν. πνεῦμα), « Ξεν., ἡ βόρειος κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας. » Τρέμων οἷόν περ ἐν βορηΐῳ νωδός, « Ἀθ.

Βορεύς, ῆος (ὁ), Δ. ἀντὶ Βορέας.

Βορήϊος, ΐη, ϊον, Ἰων. ἀντὶ Βόρειος.

Βορῆς, έω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Βορέας.

Βόρμαξ, ακος (ὁ), Λακων. ἀντὶ Μύρμηξ.

Βορός, ά, όν. Φαγᾶς, πολυφάγος. (ἐνίοτε) πολυφαγίας πρόξενος, (τὸ ὁποῖον ὁ Εὐσταθ. ἐξηγεῖ) Βοροποιός. » Ἀγρυπνίη βορόν, « Ἀρστ.

Βορότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ βοροῦ, πολυφαγία.

Βοῤῥᾶθεν, ἐπίρ. = Βορέηθεν.

Βοῤῥαῖος, α, ον, = Βόρειος. » Ὅταν ᾖ βοῤῥαῖον (ἄλλ. Βοῤῥεῖον), « Ξεν., ὅταν ἦνε (φυσᾷ) βοῤῥᾶς.

Βοῤῥᾶς, ᾶ (ὁ), Ἀττ. καὶ

Βοῤῥῆς, οῦ (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Βορέας.

Βορῶς, ἐπίρ. Ὡς βορός, λαιμάργως.

Βόσις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Βορά, τροφή.

Βοσκάδιος, α, ον, Π. θρεπτός, σιτευτός, [ἐκ τοῦ

Βοσκάς, άδος (ἡ). ἡ βόσκουσα (τρεφομένη ἵνα παχύνῃ). » Ὄρνις —, « Νικ., ἡ οἰκιακὴ ὄρνιθα ||. (οὐσ.) εἶδος πάπιας, (ἴδε Φασκάς). 2) εἶδος πίσσης.

Βόσκη, Π. ἀντὶ

Βοσκὴ (ἡ). τροφὴ ζώων. βόσκημα.

Βόσκημα (τό). (ἐν γέν.) ζῶον ἥμερον, (ἰδιαιτ. δὲ) θρεπτόν. » Παντοδαπὰ βοσκήματα, « Ξεν. 2) = Βοσκή, βοσκότοπος, (Τ.) τσαΐρι. » Αἰθὴρ ἐμὸν βόσκημα, « Ἀρστφ.

Βοσκηματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς ἢ ὅμοιος μὲ βοσκήματα, κτηνώδης.

Βόσκησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ βόσκειν, βόσκημα, βοσκή.

Βοσκήτωρ, ορος (ὁ). βοσκός.

Βοσκίς, ίδος (ἡ), =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βοσκάς.

Βοσκὸς (ὁ), Π. ποιμήν.

Βόσκω, Μ. βοσκήσω (οἱ ἄλλ. χρόνοι ὄχι τόσον εὔχρηστοι). Ὁδηγῶ εἰς τὴν βοσκὴν (φυλάττω) ζῶα· (κατ' ἔκτασιν) τρέφω, χορταίνω. » Πολλοὺς βόσκει γαῖα, « Ὀδ. Λ. » Βόσκειν ἣν γαστέρα, « Ὀδ. Ρ. (ϗ τρπ.) » Βόσκουσι φυγάδας ἐλπίδες, « Παρ. ||. (μσ.) εἶμαι εἰς τὴν βοσκήν, τρώγω. » Τὰ ἐν ἀέρι καὶ ἐν ὕδατι βοσκόμενα ζῶα, « Ἀρστ. (καὶ τρπ.) » Βόσκεται τὴν πόλιν τὸ πῦρ, « Αξ., (παρβλ. Νέμω).

Βοσπόρει(ρι)ος, α, ον. Ὁ ἐκ τοῦ Βοσπόρου.

Βόσπορος (ὁ), [βοῦς, πόρος]. στενὸν θαλάσσης. » Θρᾳκικὸς —, « τὸ στενὸν τῆς Κωνσταντινουπόλ., (κοιν.) κατάστενον. » Κιμμέριος ἢ Σκυθικὸς—, « τὸ στόμιον τῆς Μαιώτιδος λίμνης, (παρβλ. Πορθμός).

;Βόστρυξ, υχος (ὁ), = Βόστρυχος.

Βοστρυχηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει βοστρύχου, ἑλικοειδῶς.

Βοστρυχίζω, Μ. ίσω. Πλέκω εἰς βοστρύχους (Σγουραίνω) τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, (ἐν γέν.) καλλωπίζω· διευθετῶ.

Βοστρύχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βόστρυχος.

Βοστρυχοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει βοστρύχου, πολυκαμπής, ἑλικοειδής.

Βόστρυχος (ὁ). πλεξίδα ἢ σγουρὸν τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς. 2) τὸ ἑλικοειδὲς φύτρον τοῦ κλήματος κτλ., (κοιν.) ψαλίδα, (καὶ ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι στρέφεται ἑλικοειδῶς, π. χ. » Πυρὸς—, « Αἰσχλ., ὁ κεραυνός. 3) εἶδος ἐντόμου (πυγολαμπίδος πτερωτῆς). 4) εἶδος φυτοῦ θαλασ. (παρβλ. Βότρυς). ||. (οἱ Π. λέγουν σπν. ἢ εἰς τὸ πλθ.) » Τὰ βόστρυχα. «

Βοστρυχόω-ῶ, Μ. ώσω, (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Βοστρυχίζω.

Βοστρυχώδης, εος (ὁ, ἡ). πλεγμένος (γυρισμένος) ἐν εἴδει βοστρύχου, ἑλικοειδής. 2) ἔχων (σκεπασμένος μὲ) βοστρύχους.

Βοστρυχωδῶς, ἐπίρ. = Βοστρυχηδόν.

Βοστρύχωμα (τὸ), = Βόστρυχος

Βοτάνη (ἡ), [βόσκω]. χόρτον (κυρ. διὰ βοσκήν), (συνκδχ.) βοσκή, (ἐν γέν.) κάθε φυτὸν (μάλιστα ἰατρικόν), (κοιν.) βοτάνι.

Βοτάνηθεν, ἐπίρ. (Τοπ.). Ἀπὸ τὴν βοσκήν.

Βοτανηφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) βότανα, (δηλ.) ὄχι σαρκοφάγος.

Βοτανηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Βοτανηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (φύων) βοτάνην. » Ὄρος—, « Νόν.

Βοτανίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βότανον, χορταράκι.

Βοτανίζω, Μ. ίσω. Μαζόνω (Ξεῤῥιζόνω) τὰ μεταξὺ τῶν ἡμέρων ἄγρια βότανα.

Βοτανικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ βότανα, (ὅθεν) » Βοτανικός, ὁ φαρμακοποιὸς ἢ ῥιζοτόμος, καὶ » Βοτανική, « ἡ ἐπιστήμη τοῦ γνωρίζειν τὰ β.

Βοτάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βοτάνη, χορταράκι.

Βοτανισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ βοτανίζειν, ξεχορταριασμα.

Βοτανολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (Μαζόνω) βότανα.

Βοτανολόγος (ὁ). ὁ συλλέγων βότανα.

Βοτανοτρόφος (ὁ, ἡ). (γῆ) τρέφουσα βοτάνας.

Βοτανώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ εὔφορος εἰς) βοτάνην, βοτανοειδής.

Βότειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Βοτήρ.

Βοτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Βόσκω.

Βοτήρ (ὁ), Π. βοσκός.

Βοτηρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς βοτῆρα, ποιμενικός.

Βότης, ου (ὁ), Π. = Βοτήρ.

Βοτός, ή, όν, Π. ὁ βοσκόμενος (τρεφόμενος). ||. (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) » Βοτά (τά), Πλάτ. = Βοσκήματα, θρέμματα.

Βοτρύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βότρυς, τσαμπάκι, σταφυλάκι. (μτφορ.) σκυλαρικάκι.

Βοτρυδόν, ἐπίρ. Εἰς σχῆμα βότρυος, ὡσὰν τσαμπὶ σταφυλιοῦ.

Βοτρυηρός, ά, όν. (κυρ. φυτόν) Τὸ ὁποῖον κάμνει βότρυας (τσαμπιά) ὡσὰν τὸ σταφύλι.

Βοτρυηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βοτρυφόρος, ὁ φέρων (καρποφορῶν) βότρυας.

Βοτρύϊνος, η, ον, καὶ

Βοτρύϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς (συγκείμενος ἀπὸ) βότρυας.

Βοτρυΐτης, ου (ὁ), καὶ Βοτρυΐτις, ιδος (ἡ), = Βοτρύϊνος ἢ Βοτρυώδης ||. (οὐσ.) εἶδος μαργαρίτου. 2) (θηλ.) εἶδος καδμείας.

Βοτρυόδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δωρούμενος (χαρίζων) βότρυας, οἰνοφόρος.

Βοτρυοειδής, έος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα βότρυος, (παρβλ. ἢ

Βοτρυόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων πολλοὺς βότρυας. 2) διατεθειμένος ἢ γυρισμένος ἐν εἴδει βότρυος (βοστρύχου), ἑλικοειδής. » Πλοχμοὶ βοτρυόεντες, « Ἀπλλν.

Βοτρυόκοσμος (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος μὲ βότρυας.

Βοτρυομήτωρ, ορος (ἡ), Π. μήτηρ βοτρύων. » Ἄμπελος—, « Κ. Μανασσ.

†Βότρυον (τὸ), = Βότρυς, (ἀμφ).

Βοτρυόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κάμνω βότρυας. » Ἡ ἄμπελος βοτρυοῦται, « Θφρ.

Βοτρυόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. (ἄμπελος) ἡ γεννῶσα βότρυας· (οἶνος) υἱὸς τοῦ βότρυος.

Βοτρυοσταγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στάζων (οἶνον) ἀπὸ τοὺς βότρυας. » Ἔρνος βοτρυοσταγές, « Ἀρχέστρ., τὸ κλῆμα.

Βοτρυοστέφανος καὶ

Βοτρυοστεφής, έος (ὁ, ἡ). στεφανωμένος μὲ βότρυας.

Βοτρυοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Καρποφορῶ) βότρυας.

Βοτρυοφόρος (ὁ, ἡ), = Βοτρυηφόρος.

Βοτρυοχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων βότρυας περὶ (ἢ βοστρυχωδῶς πλεγμένην) τὴν χαίτην (κόμην) του. » Βάκχος—, « Σπφ.

Βοτρυόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Σχηματίζομαι εἰς βότρυας.

Βότρυς, υος (ὁ) τσαμπὶ (κυρ. τοῦ σταφυλιοῦ), (συνκδχ.) σταφύλι. 2) εἶδος φυτοῦ ἀρωματικοῦ, ἡ ἄλλ. Ἀρτεμισία. 3) (σπν. καὶ Π.) = Βόστρυχος.

Βοτρυφόρος (ὁ, ἡ), Ζ. Βοτρυηφόρος.

Βότρυχος (ὁ), = Βόστρυχος, (ἰδιαιτ.) τὸ ξυλῶδες μέρος τοῦ βότρυος.

Βοτρυώδης, εος (ὁ, ἡ), = Βοτρυοειδής.

†Βου, (γρμτ.) μόρ. ἐπιτατ. (συνθ. ἀχωρίστως μὲ διαφόρους λέξεις, καὶ σημαίνει τὸ μέγα ἢ πολύ, καθὼς ἢ τὸ Ἵππος).

†Βουαγόρ, Λακεδ. ἀντὶ Βουαγὸς = Ἀγελάτης.

Βυβάλιον (τὸ), εἶδος ἀγρ. σικύυ. 2) (πλθ.) βραχιόλιον, (παρβλ. Βουπαλὶς καὶ

Βούβαλις, ιδος (ἡ) καὶ

Βούβαλος (ὁ), ζ. βουβάλι ἢ (πιθανώτ. 2) εἶδος ἐλάφου ἢ ἀγριογιδίου τῆς Ἀφρ.

†Βουβάρας ἢ Βούβαρος, ου (ὁ). μέγας χονδρὸς εὐήθης, ἀλαζών.

Βουβόσιον (τὸ), = Βουκόλιον.

Βούβοσις, ιος (ἡ), Π. = Βούβρωστις, πολυφαγία.

†Βουβότης ου (ὁ), Π. = Βουκόλος.

Βούβοτος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ὅπου βόσκουν (τρέφονται καλῶς) οἱ βόες

Βούβρωστις (σις), εως (ἡ). [βου, βιβρώσκω], = Βουλιμία, πολυφαγία. 2) (τρπ.) λύπη ἢ ὀδύνη ὑπερβολική (κατατρώγουσα τὸν ἄνθρωπον).

Βουβών [βομβῶν], ῶνος (ὁ). ὁ μεταξὺ τῶν μηρῶν καὶ αἰδοίων τόπος. 2) (συνκδχ.) οἱ ἀδένες (κυρ. ὅταν ἦνε πρησμένοι) τοῦ βουβῶνος καὶ ἄλλων τοῦ σώματος μερῶν. 3) (ἐν γέν.) πρήξιμον, (κοιν.) βούζουνας, (παρβλ. Φύγεθλον).

Βουβωνιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (Πάσχω) πρήξιμον εἰς τοὺς βουβῶνας καὶ ἀλλοῦ.

Βουβωνικός, ή, όν. Ὁ τῶν βουβώνων ἢ περὶ τοὺς βουβῶνας.

Βουβώνιον (τὸ), φυτ. ὁ ἄλλ. Ἀστὴρ Ἀττικός.

Βουβωνοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα βουβῶνος.

Βουβωνοκήλη (ἡ). κήλη (σπάσιμον) περὶ τοὺς βουβῶνας.

Βουβωνοκηλικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ πάσχων) βουβωνοκήλην.

Βουβωνόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Σχηματίζομαι εἰς βουβῶνα, πρήσκομαι.

Βουγάϊος (ὁ, ἡ), Π. [†βου, γαίω]. μεγάλαυχος, ἀλαζών· ἢ εὐήθης, χονδροκέφαλος, ἀργοκίνητος, (παρβλ. Βουκαῖος).

Βουγενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἐκ βοός, (ἐπίθ. τῶν μελισσῶν διὰ τὴν μυθολογουμένην καταγωγήν των, ἴδε Γεωπον. ΙΕ'. 2). 2) [βοή, γεννάω], (ἐπιθετ.) ὁ Διόνυσος, (ἴδε Βρόμιος καὶ Βροντογενής).

Βουγέρων, οντος (ὁ). πολλὰ γέρων, ὑπέργηρως.

Βούγλωσσον (τὸ) καὶ

Βούγλωσσος (ἡ). (γλῶσσα βωδιοῦ διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) ἡ πουράντζα, φυτ. 2) ὀψάρ., ἡ γλῶσσα.

Βούδιον (τὸ), = Βοΐδιον, βουδάκι.

Βουδόκος (ὁ), Π. [β. δέχομαι], = Βουχανδής.

Βουδόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γδέρνων (βασανίζων, ἀφανίζων) τὰ βώδια.

Βουδύτης, ου (ὁ), εἶδ. μικροῦ πτηνοῦ, τρυποκάρυδον.

Βουζύγης, ου (ὁ), (ἐπίθετ.) ὁ Ἡρακλῆς, ἢ Ἥρως τις Ἀθην. (ὅς τις πρῶτος ἔζευξε βόας εἰς ἄροτρον). 2) ὁ ἐκτελῶν τοὺς ἐν Ἐλευσῖνι ἱεροὺς ἀρότους καὶ τρέφων τοὺς ἐπὶ τούτῳ προσδιωρισμένους βόας.

Βουζύγιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Βουζύγην ἢ εἰς

Βούζυγον (τὸ), = Βουζύγιον.

Βουθερής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου βόσκουν οἱ βόες ἐν καιρῷ τοῦ θέρους, (δηλ.) εὔφορος.

Βουθοίνης, ου (ὁ), Π. [β. θοίνη]. ὁ τρώγων ἢ φαγὼν ὁλόκληρον βῶδι (ὡς ὁ Ἡρακλῆς), πολυφάγος.

Βουθόρος (ὁ), Π. [β. θόρνυμι]. (ταῦρος) βατεύων (ἐγγαστρόνων) τὰς βοῦς.

Βουθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων βόας.

Βουθυσία (ἡ) καὶ

Βουθύσιον (τὸ). θυσία βοῶν ἢ βοός, (ἐν γέν.) μεγάλη, ἐπίσημος, (παρβλ. Ἑκατόμβη).

Βουθύσιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐκτελούμενος μὲ) βουθυσίαν, (ἴδε καὶ Βούθυτος).

Βουθυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυσιάζω βοῦν ἢ βόας, (ἐν γέν.) θυσιάζω

Βουθύτης, ου (ὁ). ὁ σφάζων τοὺς θυσιαζομένους βόας.

Βούθυτος (ὁ, ἡ), Π. = Βουθύσιος. » Ἡμέρα—, « Αἰσχ., εἰς τὴν ὁπ. γίνεται βουθυσία. » Ἡδονή—, « Εὐρ., ἡ ἑνωμένη μὲ (προερχομένη ἀπὸ) τὴν βουθυσίαν.

Βούκαινα (ἡ), [β. ἄκαινα], = Βούκεντρον

Βουκαῖος (ὁ), Π. = Βουκόλος ἢ γεωργός, (συνκδχ.) ἄγροικος, χωριάτης, (παρβλ. Βουγάϊος).

†Βουκανάω-ῶ (-ίζω), Μ. ήσω (-ίσω), = Βυκανάω.

†Βουκάπη (ἡ). κάπη (φάτνη) τῶν βοῶν.

Βουκάρδιος (ὁ). λίθος πολύτ., ὅμοιος μὲ (ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὴν) καρδίαν βοός, παντζεχίρι ἢ περουζές.

Βουκέντης, ου (ὁ). βουκόλος ἢ γεωργός.

Βούκεντρον (τὸ). τὸ σουβλὶ μὲ τὸ ὁπ. κεντοῦν τὰ βώδια, (κοιν.) φοικέντρι.

Βουκέραος (ὁ, ἡ), = Βούκερως.

Βούκερας, ατος καὶ αος-ως (τὸ). (κυρ.) βωδοκέρατον, (ὅθεν διὰ τὸ ὁμοιόσχημον τῶν λοβῶν του), φυτ. (τὸ ἄλλ. Αἰγόκερας), Ζ. Τῆλις.

Βούκερως, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κέρατα βοός. » Βούκερων ἄγαλμα, « Ἡρ. ||. (οὐσ.) φυτ., = Βούκερας.

Βουκεφάλας, α (ὁ), Δωρ. (Μακεδ.) ἀντὶ Βουκέφαλος.

Βουκεφάλιον (τὸ). κεφαλὴ βοός, βωδοκέφαλον

Βουκέφαλος (ὁ). ὁ ἔχων κεφαλὴν βοὸς (δηλ. μεγάλην). ||. (οὐσ.) ἵππος ἐστιγμένος μὲ βωδοκέφαλον (ἴσως διότι καὶ ἦτο τῷ ὄντι) βαρυκέφαλος.

†Βούκλεψ, επος (ὁ), = Βοόκλεψ.

Βουκολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βόσκω (κυρ. βώδια), εἶμαι βουκόλος. (ἐν γέν.) τρέφω (κυρ. καὶ μτφορ.). » Ἐλπίδι ματαίᾳ βουκολούμενοι, « Αχ. 2) (συνκδχ.) θέλγω, παρηγορῶ, ἀπατῶ, ξελογιάζω. » Κάτω ῥίψας με βουκολήσεται, « Ἀρσφ. ἀντὶ Βουκολουθήσεται.

Βουκόλημα (τὸ) καὶ

Βουκόλησις (ἡ). (κυρ. εἰς τὴν μτφορ. σημασ.) θέλγητρον, παρηγορία, διασκέδασις· ἀπάτη, ξελόγιασμα.

Βουκοληστής, οῦ (ὁ). ἀπατεών.

Βουκολία (ἡ). τὸ ἔργον (ἢ τέχνη) τοῦ βουκόλου. 2) = Βουκόλιον.

Βουκολιάζω ἢ (μσ.)-άζομαι, Μ. άσω,-άσομαι. Τραγουδῶ (συνθέτων ἐκ τοῦ προχείρου) βουκολικὰ ᾄσματα.

Βουκολιασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ βουκολιάζειν (ψάλλειν ᾄσματα ποιμενικά).

Βουκολιαστής, οῦ (ὁ). ποιητὴς ἢ τραγουδιστὴς βουκολικῶν (ποιμενικῶν) ᾀσμάτων.

Βουκολικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς βουκόλους, ποιμενικός.

Βουκολίνη (ἡ), τὸ πτην. Σεισοπυγίς.

Βουκόλιον (τὸ). ἀγέλη (κοπάδι) βοῶν. 2) τόπος ὅπου βόσκουν βώδια. 3) Βουκόλημα. » Πενίης—« Ἐπγρ.

Βουκολίς, ίδος (ἡ) βουκολική, ἁρμοδία πρὸς βουκολίαν.

Βουκόλος (ὁ), [βοῦς, κολέω = πολέω ἢ κόλον]. βοσκὸς βωδιῶν, ἀγελαδάρης. (καταχρ.) » Πτεροεὶς—« Αἰσχλ., ὁ οἶστρος (τὸ ἔντομον).

Βουκόρυζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν κόρυζαν (μύξαν), (τρπ.) πολλὰ εὐήθης.

Βοῦκος (ὁ), Π. (κατὰ συγκ. ἀντὶ) = Βυκαῖος.

Βουκράνιον (τὸ), (κυρ.) = Βούκρανον. 2) φυτ. τὸ ἄλλ. Ἀντίῤῥινον. 3) ἐργαλ, χειρουργ., ὅμοιον μὲ

Βούκρανον (τὸ). κρανίον βοός, βωδοκέφαλον. 2) περικεφαλαία ἀπὸ (ἢ ὡσὰν) βούκρανον.

Βούκρανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κρανίον (κεφαλὴν) βοός, βωδοκέφαλος.

Βουλαῖος, α, ον, (κυρ. θεός) Ἐπιστατῶν εἰς τὰ συμβούλια, ἔφορος τῶν βουλευτηρίων.

Βουλαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Βούλαρχος (ὁ). ὁ ἄρχων (πρῶτος, πρόεδρος) τῆς βουλῆς, Πρόβουλος. 2) ὁ πρῶτος προτείνας βουλὴν (γνώμην). 3) (εἰς ἐπιγραφάς τινας) = Φύλαρχος.

Βουλεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ βουλευτοῦ.

Βουλεῖον (τὸ), = Βουλευτήριον.

Βούλευμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα ἢ τὸ ἀντικείμενον βουλῆς (σκέψεως), ἀπόφασις· ψήφισμα. 2) = Βουλή, συμβουλή· γνώμη. σκοπός, σχέδιον.

Βουλευμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βούλευμα.

Βούλευσις, εως (ἡ). σκέψις.

Βουλευτέον, θετ. τοῦ Βουλεύομαι.

Βουλευτήρ (ὁ), = Βουλευτής.

Βουλευτήριον (τὸ). ἡ συνέλευσις (τὸ σῶμα) τῶν βουλευτῶν καὶ τὸ μέρος ὅπου συνεδριάζουν, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ

Βουλευτήριος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ συμβουλεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ συμβουλεύειν.

Βουλευτής, οῦ (ὁ). ὁ ὢν μέλος τῆς βουλῆς, γερουσιαστής, συγκλητικὸς κτλ. 2) (μὲ γεν.) ὁ σχεδιάσας ἢ συμβουλεύσας τι. » Ὁ τοῦ θανάτου—, « Ἀντιφ.

Βουλευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ προσδιωρισμένος διὰ) τὴν βουλὴν ἢ τὸν βουλευτήν. » Ὅρκος—, « Δμ., Ξεν. 2) ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ βουλεύειν (συμβουλεύειν) ἢ βουλεύεσθαι (σκέπτεσθαι, κρίνειν). » Βουλευτικὸν δὲ μόνον ἄνθρωπός ἐστι τῶν ζώων, « Ἀρστ. ||. (οὐσ.) Βουλευτικὸν (τὸ), ὁ τόπος τῶν βουλευτῶν εἰς τὸ θέατρον, » Τοὺς πρεσβευτὰς ἐν τῷ βουλευτικῷ θεᾶσθαι, « Δ. Κάσσ. ἢ 2) (περιληπτ.) τὸ σῶμα τῶν βουλευτῶν. » Τὸ βουλευτικόν τε καὶ τὸ στρατιωτικόν, « Δ. Κάσσ.

Βουλευτικῶς, ἐπίρ. Φρονίμως, σκεπτικῶς.

Βουλευτός, ή, όν. Περὶ τοῦ ὁπ. ἔγεινεν ἢ ἠμπορεῖ νὰ γένῃ σκέψις ἢ ἀπόφασις.

Βουλεύω, Μ. εύσω. Συμβουλεύω ἢ Συμβουλεύομαι, σκέπτομαι, σχεδιάζω, μελετῶ. ἀποφασίζω. » Ἡ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη, « Ἡσ. » Στρατῷ φόνον βουλεύσας, « Σοφ. » Βούλευσα οὐτάμεναι. Ὀδ. Ι. » Βουλὰς βουλεύει, « Ἰλ. Κ. (καὶ μσ.) » Μετὰ σοῦ βουλευόμενος, « Θκ. » Βουλεύονται εἰ κατακαύσουσιν, « αὐτ. » Βουλεύονται ἀπόστασιν, « Ἡρ. » Βουλεύου βραδέως, « Ἰσκρ » Ἐβούλευσαν δεσμοῖς αὐτοὺς φυλάσσειν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Πεπρᾶχθαι μὲν ταῦτα, βεβουλεῦσθαι δ' ἐκεῖνα, « Πλ. » Τὰ βεβουλευμένα, « Δμ. 2) (χ. πτ.) εἶμαι βουλευτής. » Γράφω ψήφισμα βουλεύων, « Δμ., [ἐκ τοῦ

Βουλή (ἡ), = Βούλησις, θέλημα, ἀπόφασις. » Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή, « Ἰλ. Α. » Οἱ Ἐρετριέες μάχεσθαι οὐκ ἐποιεῦντο βουλήν, « Ἡρ. 2) συμβουλή, γνώμη. » Ἡ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη, « Ἡσ. 3) (συνήθ.) σκέψις, σύσκεψις. » Διδόναι (» Προτιθέναι, » Ἐμβάλλειν κτλ.) βουλήν τινι, « Ξεν, » Νυκτὶ βουλὴν δίδου, « Πλ. 4) συνέλευσις (βουλευτῶν), συνέδριον, σύγκλητος, συμβούλιον κτλ. (περιληπτ.) τὸ βουλευτικὸν σῶμα. » Βουλὴν ἷζε γερόντων. « Ἰλ. Β. » Οὔτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ, « αὐτ. » Βουλῆς εἰμὶ (μετέχω), « Θκ. « Πλ., εἶμαι βουλευτής. » Βουλαί τε πολλαὶ καὶ ἐκκλησίαι συνεχεῖς ἐγίνοντο, « Δ. Ἀλ. » Τὴν βουλὴν ἐκάλουν εἰς τὸ βουλευτήριον. « Δμ. » Ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, « αὐτ. » Ἀγνοεῖτε τὸ πρᾶγμα, ὦ βουλή, « αὐτ. (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) » Ἡ ἄνω βουλή, « Πλ., ὁ Ἄρειος πάγος, (πρὸς διαστολὴν) » Τῆς βουλῆς τῶν 500, « αὐτ.

Βούληαι, Π. ἀντὶ Βούλῃ, β'. ἑν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Βούλομαι.

Βουληγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Δημηγορῶ, Γνωμοδοτῶ) εἰς τὴν βουλήν.

Βουληγορία (ἡ). γνωμοδότησις (δημηγορία) ἐνώπιον τῆς βουλῆς.

Βουληγόρος (ὁ). ὁ γνωμοδοτῶν (δημηγορῶν) ἐν τῇ βουλῇ.

Βουλήεις, εσσα, εν, Π. = Βουλευτικὸς (2), φρόνιμος.

Βούλημα (τὸ). θέλημα, σκοπός. νόημα.

Βούλησις, εως (ἡ). τὸ βούλεσθαι, θέλησις, θέλημα.

Βουλητέος, α, ον, θετ. τοῦ Βούλομαι.

Βουλητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων δύναμιν πρὸς) τὸ βούλεσθαι. » Τὸ βουλητικόν, « Λογικ., ἀντὶ ἡ βούλησις.

Βουλητός, ή, όν. (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) Ἐκεῖνο τὸ ὁπ. θέλει (βούλεται) ἢ πρέπει ἢ δύναται νὰ θέλῃ τις, ἑκούσιον. » Οἷς δὲ βουλητὸν τοῦτο, « Σχλ. Ἡσ. (ἴδε καὶ Ἀρστ. Ἠθ. Β'.)

Βουληφόρος (ὁ, ἡ). ὁ διδὼν (φέρων, προτείνων) βουλήν, γνωμοδοτῶν, βουλευτής, (ἐν γέν.) πρῶτος, πρόκριτος. » Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα, » Ἰλ. Β. » Ἀγορά—, « Πίνδ., τὸ συμβούλιον

Βουλίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Βουλεία.

Βουλιμία καὶ

Βουλιμίασις, εως (ἡ). πεῖνα ὑπερβολική (πάθος συμβαῖνον. κυρ. εἰς τοὺς ὁδοιποροῦντας ἐν καιρῷ μεγάλου ψύχους,) [ἐκ τοῦ

Βουλιμιάω-ῶ [βούλιμος], Μ. άσω. Πάσχω (Περιπίπτω εἰς) βουλιμίαν.

Βουλιμιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς βουλιμίας.

Βούλιμος (ὁ), [†βου, λιμός], = Βουλιμία. 2) (ἐπιθετ.) ὁ πάσχων βουλιμίαν.

Βουλιμώττω (χ. Μ.), = Βουλιμιάω.

Βούλιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βουλευτικὸς (2), φρόνιμος.

Βουλοκοπίδης, ου (ὁ), (Κωμ.), ὁ κόπτων (ταράττων μὲ τὰς ῥᾳδιουργίας του) τὴν βουλήν.

Βούλομαι [†Βόλω, ὅθ. τὸ Αἰολ. Βόλομαι καὶ τὸ Λατ. Volo], Μ. βουλήσομαι (τὸ β'. πρσ. τοῦ ἑνς. τῆς ὁρς. Βούλει, ὁ παρτ. Ἐ[καὶ Ἀττ. Ἠ]βουλόμην, ὁ ἀόρ. Ἐ[καὶ Ἀττ. Ἠ]βουλήθην, ὁ πρκ. Βεβούλημαι). Θέλω· ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ νά. » Βούλομαι σίτου ἅπτεσθαι, « Ξεν. » Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην, « Ἰλ. Π. » Βούλει πρίωμαί σε; « Πλδ. » Βούλει τὸ πρᾶγμα τοῖς θεαταῖς φράσω; Ἀρσφ. » Ὁ δὲ τρίβων οὗτος ἧς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων, « Αχ. » Τῷ πλήθει οὐ βουλομένῳ ἦν ἀφίστασθαι, « Θκ. » Εἰ ὑμῖν βουλο-

μένοις ἐστὶν ἀκούειν, « Δμ. » Ἐξαγωγὴν ἔδωκε τῷ βουλομένῳ,« Ἀρςφ. » Τὰ θεῶν οὕτω βουλόμεν' ἐστίν, « Εὐρ. » Τὸ βουλόμενον ἐκείνε, « αὐτ., ἀντὶ Ἡ βούλησις. 2) προτιμῶ. » Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι, « Ἰλ. Α. » Ἐβούλετο γῆν φέρειν μᾶλλον, ἢ τρυφῆς συμμετέχειν ἐκείνῳ, « Πλ. » Βούλεσθαι τὰ Συρακουσίων, « Θκ. 3) φρονῶ. » Βούλονται εἶναι διάστημα, ἐν ᾧ μηδὲν ἐςι σῶμα, « Θμς., (ἴδε ϗ Θέλω). 4) (τρτπ:σ.) σημαίνει, δηλοῖ, (κοιν.) θέλει νὰ εἰπῇ. » Ἣν καλοῦσι πολιτείαν, βούλεται εἶναι μήτε δημοκρατία, μήτε ὀλιγαρχία, μέση δὲ τούτων, « Ἀςςτ. » Βούλεται ὁ βασιλεὺς εἶναι φύλαξ, ὅπως μηδεὶς μηδὲν ἄδικον πάσχῃ,« αὐτ. » Τί αὐτῷ βούλεται ἡ λύρα; « Αχ. » Τὸ Συνέδριον, Ἑλληνιστὶ ἑρμηνευόμενον, Γερουσίαν βούλεται δηλοῦν, « Δ Ἀλ.

Βουλόμαχος (ὁ, ἡ), (Κωμ.). ὁ θέλων (ἀγαπῶν) μάχας, φιλόνεικος, φιλοπόλεμος.

Βουλύσιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἁρμόδιος πρὸς) βουλυτόν. » Ὥρη —, « Ἀρ.

Βουλυτὸς (ὁ). ὁ καιρὸς καθ' ὃν λύονται οἱ βόες ἀπὸ τὸ ἄροτρον, ἡ ἑσπέρα. » Ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε, « Ἰλ. Π., ἔκλινε πρὸς δυσμάς.

Βούμασθος(στος), ου (ὁ, ἡ). (κυρ. εἶδ. ςαφυλῆς) μὲ μεγάλας ῥῶγας (μαστούς).

Βουμελία καὶ Βουμέλιος (ἡ). μεγάλη μελία (εἶδ. δρυός).

Βουμολγὸς (ὁ), Π. ὁ τὰς βοῦς ἀμέλγων (ἀρμέγων), βουκόλος.

Βούμυκοι (οἱ). βοαὶ ὅμοιαι μὲ μυκηθμοὺς (μουγγρίσματα) βοός, τὰς ὁπ. ἐνόμιζον ὅτι ἤκουον ἐνίοτε πλησίον τῶν ποταμῶν.

Βούνεβρος (ὁ). μέγας νεβρὸς (ἐλαφόπυλον).

Βούνευρον (τὸ). μάστιξ ἀπὸ νεῦρον (κυρ. τὸ γεννητικὸν μόριον) βοός.

Βυνιάς, άδος (ἡ), (ἐπιθετ.) = Βουνῖτις, βυνήσια. ‖. (οὐσ.) εἶδ. γογγύλης ἢ ῥαπάνου (μὲ μακρὰν ῥίζαν), (Τουρκ.) μπαΐρτρουποῦ.

Βουνίζω, Μ. ίσω, (Γρφ.). Κάμνω σωρὸν (στοίβαν), θημονιάζω.

Βούνιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (μὲ φύλλα σελίνου καὶ ἀρωματικὸν σπόρον).

Βουνίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Βυνός. 2) = Βουνιάς, (συγχ. τῷ

Βοῦνις (ἡ), Π. ἀντὶ βουνώδης. » Γῆ —, « Αἰσχλ.

Βουνίτης, ου (ὁ) καὶ Βουνῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τοὺς βουνοὺς (εἰς τοὺς λόφους), βουνήσιος. 2) » Οἶνος —, « Δσκρ., ὁ διὰ βουνίυ σκευαζόμενος.

Βουνοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ (Περιφέρομαι) εἰς τὰ βουνά.

Βουνοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει βυνοῦ.

Βουνόθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος εἰς τὰ βουνά.

Βουνόμος (ὁ, ἡ). ὁ νέμων (βόσκων, τρέφων) βόας. ‖. (οὐσ.)= Βουκόλος, ἀγελαδάρης.

Βούνομος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ὅπυ βόσκυν ἢ ἐβόσκησαν βόες.

Βουνός (ὁ). λόφος, βουνάκι. 2) σωρός, στοίβα, θημωνιά. 3) Π. βωμός. 4) (μτγν.) μαστός.

Βουνώδης, εος (ὁ, ἡ), = Βουνοειδής. 2) γεμάτος βουνὰ (λόφους).

Βούπαις, αιδος (ὁ, ἡ). μεγάλον (κοιν. σωστὸν) παιδί, παλληκαράκι, (παρβλ. Ἀντίπαις). 2) Π. = Βουγενής.

Βουπάλειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Βούπαλον.

Βουπαλίς, ίδος (ἡ), = Περισκελίς, (παρβλ. Βουβάλιον).

Βούπαλις, εως (ἡ), Π. (σπν.) ἡ περιέχυσα μεγάλην πάλην.

Βουπαλίων, ωνος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ

Βούπαλος (ὁ). (Χῖος τις τοῦ ὁπ. τὸ ὄνομα κατέστησε διὰ τῶν κωμῳδιῶν του ὁ Ἱππῶναξ ταὐτόσημον τοῦ) εὐήθης (βούβαλος) ἢ ἀχρεῖος, (παρβλ. Βουταλίων).

Βουπάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [βοῦς ἢ †βοῦ, πάομαι]. ὁ ἔχων (κεκτημένος) πολλοὺς βόας, (ἐν γέν.) πολυκτήμων, πλούσιος.

Βούπεινα (ἡ), Π. ἀντὶ Βουλιμία.

Βουπελάτης, ου (ὁ), Π. [β. πελάζω], = Βυκόλος.

Βουπλανόκτιστος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπιθετ. ἡ Τροία, ὡς) κτισθεῖσα κατὰ χρησμὸν ὑπὸ τοῦ Ἴλου εἰς τὸ μέρος ὅ,που ἔπεσεν ἡ πλανηθεῖσα δάμαλίς του.

Βουπλάστης, ου (ὁ), Π. ὁ πλάττων (δημιουργῶν ἐκ πηλοῦ κτλ.) βόας, (ἐπίθετ. τοῦ περιφήμυ ἀγαλματοποιοῦ Μύρωνος).

Βούπλευρον (τὸ) καὶ

Βούπλευρος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ ἀκανθώδους.

Βουπληθής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλῆθος βοῶν.

Βούπληκτρον (τὸ), = Βούκεντρον,(κυρ. οὐδ. τοῦ-

Βούπληκτρος, ου καὶ

Βυπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλήττων (κτυπῶν ἢ κεντῶν, πληγόνων) τοὺς βόας. ‖. (οὐσ) = Βούκεντρον ἢ μάςιξ ἢ πέλεκυς. » Οὐδ' ἑκατὸν.. βυπλῆγες αὐχένα ταύρων ἤμαξαν, « Ἐπγρ.

Βουποίητος (ὁ, ἡ), Π. = Βουγενής.

Βουποίμην, ενος (ὁ), Π. καὶ

Βουπόλος (ὁ), = Βουκόλος.

Βουπομπὸς (ὁ, ἡ), Π. εἰς τοῦ ὁποίυ τὴν πομπὴν ἄγονται θυσιασθησόμενοι βόες.

Βυπόρος (ὁ, ἡ), [β. πείρω]. (κυρ. ὀβελὸς) ὁ τρυπῶν βῶδι ὁλόκληρον, (δηλ.) μεγάλος.

Βούπρηστις, εως (ἡ). εἶδ. κανθαρίδος (τὴν ὁπ. ὅταν φάγουν τὰ βώδια πρήσκονται). 2) εἶδ. φυτοῦ φαρμακεροῦ (ἀπὸ τοῦ γένυς τῆς Λαψάνης).

Βούπρωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρῶραν ἢ πρόσωπον βοός. » Ἑκατόμβη —, « Πλ., ἡ συγκειμένη ἀπὸ ἑκατὸν πρόβατα ϗ ἕνα βοῦν ὅς τις προηγεῖται.

†Βούρασσος, ου (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βόρασσος.

Βούρρινον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἴσ.) = Ἀντίρρινον.

Βοῦς [ὀνμτπ.], βοός, βοΐ, βοῦν, βοῦ, (πλθ.) βόες, βοῶν, βυσί, βοῦς, (ὁ, ἡ). τὸ γνωςὸν ζῶον, βῶδι. (θηλ.) ἀγελάδα. 2) (συνκδχ.) βωδοτόμαρον, (ϗ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατεσκευασμένον) λωρί, μάςιξ, (κυρ. δὲ) ἀσπίς. » Βῶν αἰζαλέην, « Ἰλ. Π. 3) εἶδ. νομίσματος (μὲ τύπον ἢ ἰσότιμον βοὸς) τῶν παλ. Ἀθην. (ὅθεν:) » Βοῦς ἐπὶ γλώσσης βέβηκε, « Παροιμ., σιωπᾷ διότι ἐδωροδοκήθη ἢ φοβεῖται. 4) εἶδος πλακοῦντος εἰς σχῆμα κρανίου βοὸς ἢ ἡμισελήνου. 5) εἶδος ἰχθύος σελαχώδους. 6) (μτφορ.) ἄνθρωπος εὐήθης (χονδροκέφαλος), (κοιν.) βῶδι.

Βουσκαφέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κατασκάπτω, κατεδαφίζω, ἀφανίζω.

Βουσόος (ὁ, ἡ), Π. = Βοοσόος.

Βούσταθμον (τὸ), καὶ Βούσταθμος (ἡ) καὶ

Βουστασία καὶ †Βούστασις, εως (ἡ) καὶ

Βουστάσιον (τὸ), [β. ἵσταμαι]. ὁ σταῦλος (τὸ ἀχοῦρι) τῶν βοῶν.

Βουστροφηδὸν, ἐπίρ. (κυρ. νὰ γράφῃ τις) στρέφων (καθὼς τὰ βώδια ὅταν ὀργόνυν) ἀπὸ δεξιῶν πρὸς ἀριστερὰ ϗ ἔπειτα ἀπ' ἀριστερῶν πρὸς δεξιὰ (ἢ τὸ ἀνάπαλιν) ϗ οὕτω καθεξῆς, (κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἦσαν γραμμένοι οἱ νόμοι τοῦ Σόλωνος κτλ.).

Βουστρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στρέφων (διοικῶν) τοὺς βόας, (ἐπίθ. τοῦ Βουκέντρου).

Βούστροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ βοῶν ἐςραμμένος (σκαμμένος, ὠργωμένος, (κοιν.) γυρισμένος).

Βούσυκον (τὸ). τὸ μεγάλον σῦκον.

Βουσφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Σφάζω (Θυσιάζω) βόας, (ὅθεν:

Βουσφαγία (ἡ), = Βοοκτασία.

Βούταλις, ιδος(ἡ), εἶδ. πτηνοῦ νυκτιλάλυ (ἴσ. ὁ κοιν.) γκιώνης, (παρβλ. Πῶϋγξ).

Βουταλίων, ωνος (ὁ), (κύριον ὄνομα περιφήμου τινὸς) μπουνταλᾶ (!), (παρβλ. Βυπαλίων).

Βούτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Βότης, βουκόλος. 2) (ἐπιθετ.) ὁ ἀνήκων εἰς βοῦν ἢ βόας, βόειος. » Βούτας φόνος, « Εὐτ., = Βυφόνια, ἑκατόμβη.

Βούτιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀξίζων τὴν) τιμὴν ἑνὸς βοός, = Βοώνητος, ἢ πολύτιμος,(παρβλ. Ἀλφεσίβοιος).

Βούτινον καὶ Βούτιον (τὸ) καὶ

Βοῦτις, ιδος (ἡ), = Βυτίνη, βούτη, (ἀγγεῖον)

Βούτομον (τὸ) καὶ

Βούτομος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τοῦ γένυς τοῦ σχοίνου) τὸ ὁπ. τρώγουν (τέμνυσιν) οἱ βόες, (κοιν.) βούτημα.

Βουτόρος (ὁ, ἡ), Π. [β. τείρω], = Βουπόρος. 2) ὁ βασανίζων τοὺς βόας, (ὅθεν:) » Ὁδὸς —, « Ἡσύχ., ἡ ςενὴ (μακρὰ ϗ δύσβατος).

Βούτραγος (ὁ). ὁ μέγας τράγος ἢ ζῶόν τι ὁμοιάζον βοῦν καὶ τράγον.

Βουτρόφος (ὁ, ἡ), Π. = Βουνόμος. ‖. (οὐσ.) εἰς τὰς Ἀθ. ὁ διωρισμένος νὰ τρέφῃ τοὺς διὰ τὰς θυσίας προσδιωρισμένους βόας, (παρβλ. Βοώνης).

Βούτρωκτον (τὸ), ὁ Ὄροβος.

Βουτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (Κεντῶ) καθὼς ὁ οἶστρος τοὺς βόας.

Βουτύπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τύπτων (κτυπῶν μὲ τὸν πέλεκυν) τοὺς βόας, = Βουθύτης. ‖. (οὐσ.) = Οἶστρος (τὸ ἔντομον).

Βουτύρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ

Βούτυρον (τὸ). τὸ γνωστὸν πάχος ('λάδι) τοῦ γάλακτος. 2) εἶδ. φυτοῦ (τὸ ὁποῖον κλίνεται καὶ ἄρσεν.).

;Βούτυρος (ὁ). εἶδος τυριοῦ, (ἴσως) μυζήθρα.

» Γάλα ἐσθίειν ϗ χλοεροὺς βουτύρους, « Ἀςρλγ.

Βουτυροφάγος, α (ὁ), Π. ἀντὶ

Βουτυροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) βούτυρον.

Βουφάγος (ὁ), [βοῦς ἢ †βου, τρώγω], Ζ. Βουθοίνης.

Βούφθαλμον (τὸ), φυτόν τι (φαγώσιμον), (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ

Βούφθαλμος (ὁ,ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ὁμοιάζων μὲ) ὀφθαλμοὺς βοός, Ζ. Βοῶπις. ‖. (οὐσ. θηλ) = Βούφθαλμον. 2)(ἀρσ.) εἶδος ἰχθ. (ἴσ.) = Βόωψ.

Βουφονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φονεύω (θυσιάζω) βόας.

Βουφόνια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ εἰς τὰς Ἀθ. (καθ' ἣν ἐθυσίαζον βόας εἰς μνήμην τοῦ πρώτου φονευθέντος βοός).

Βυφόνος (ὁ,ἡ). ὁ φονεύων τοὺς βόας. » Πέλεκυς —, « Διόδ. » Θοίνη —, « Αἰσχλ. ‖ (οὐσ.) = Βουθύτης.

Βουφορβέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βόσκω βόας, εἶμαι βουφορβός.

Βουφόρβιον (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), Π. = Βουκόλιον, [ἐκ τοῦ

Βουφορβὸς (ὁ, ἡ), Π. [β. φέρβω], = Βουκόλος, Βουνόμος.

Βούφορτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ σηκόνων πολὺ (μέγα) φορτίον.

Βοῦφος (ὁ), (ὀνμτπ.) τὸ γνωστὸν νυκτινόμον ὄρνεον, ὁ (ἄλλ.) Βύας, (κοιν.) μποῦφος, (μτφορ.) εὐήθης.

Βουχανδής, έος (ὁ, ἡ), Π. [βοῦς, ἢ †βου, χαίνω]. (κατὰ λέξ.) τόσον μεγάλος ὥςε νὰ 'παίρνῃ(χωρῇ)μέσαἕν ὁλόκληρον βῶδι.

Βούχιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολὺν χιλὸν (χόρτον, τροφὴν διὰ τὰ βοσκήματα).

Βοφῆν, Ἀττ. εὐκτ. τοῦ Βοάω.

Βοώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ βοῦν.

Βοών, ῶνος (ὁ), = Βουστάσιον.

Βοώνης [β ὠνοῦμαι], υ (ὁ). (εἰς τὰς Ἀθ) ὁ διωρισμένος ν' ἀγοράζῃ (νὰ προμηθεύῃ) τοὺς διὰ θυσίαν προσδιωρισμένυς βόας, (παρβλ. Βουτρόφος).

Βοώνητος (ὁ, ἡ), [β. ὠνοῦμαι]. ὁ ἀγορασθεὶς διὰ (ἀνταλλαχθεὶς μὲ) ἓν βῶδι, (παρβλ. Βούτιμος).

Βοωνία (ἡ), τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ Βοώνου.

Βοώπης, ου (ὁ) καὶ

Βοῶπις, ιδος (ἡ), Π. [† βου, ὤψ]. ἡ ἔχυσα μεγάλα ὀμμάτια.

Βοωτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἀροτριῶ, ὀργόνω, ἢ βόσκω βώδια, εἶμαι -

Βοώτης, ου (ὁ), Π. = Βούτης, Βουκόλος· γεωργός, ζευγᾶς. 2) ἀστερισμός τις, ὁ (ἄλλ.) Ἀρκτοφύλαξ,

Βοωτία (ἡ), = Ἄρουρα ἢ Ἀγροικία.

Βοωψ [† βου, ὤψ], ωπος (ὁ), εἶδος μικροῦ ἰχθ. (μὲ μεγάλα ὀμμάτια), (ἴσ. ἡ κοιν.) βοῦ(γοῦ)πα, (παρβλ. Βόαξ).

Βραβεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ βραβέως· ἡ διανομὴ τῶν βραβείων εἰς τοὺς ἀγῶνας· (ἐν γέν.) διαδίκασις, αἱρετοκρισία, μεσίτευσις πρὸς συμβιβασμόν.

Βραβεῖον (τὸ). δῶρον διδόμενον πρὸς ἀμοιβὴν εἰς τὸν νικητήν, ἔπαθλον. 2) ἡ ῥάβδος (τὸ δικανίκι) τοῦ βραβέως.

Βράβευμα (τὸ), (μτγν.) ἀντὶ Βραβεῖον.

Βραβεύς, έως (ὁ), = Βραβευτής.

Βράβευσις, εως (ἡ), = Βραβεία.

Βραβευτής, οῦ (ὁ). ὁ βραβεύων (κρίνων, ἐπιςατῶν) εἰς τοὺς ἀγῶνας,(παρβλ. Ῥαβδονόμος)· δοτὴρ (διανομεὺς) τῶν βραβείων, (ἐν γέν.) μεσίτης, δικαςής, διαιτητής, (καὶ κατ' ἐκτ.) διοικητής, ἀρχηγός.

Βραβεύω, Μ. εύσω. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ. καὶ σπν. μὲ γεν.) Εἶμαι βραβεὺς (Ἐπιςατῶ) εἰς τοὺς ἀγῶνας, ἀνταμείβω τοὺς νικητάς, διανέμω τὰ βραβεῖα. (ἐν γέν.) δικάζω· ἀνταμείβω· (καὶ κατ' ἔκτ.) διοικῶ, ἐπιστατῶ, διευθύνω.

Βραβήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Βραβεῖον.

Βράβης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Βραβευτής. (εἰς τὸν Δμσθ. ἄλλοι διορθ. Βραβῆ = Βραβέα, αἰτ. τοῦ Βραβεύς).

Βράβυ(βη)λον, υ (τὸ), ὀπωρ. (κοιν.) ἀβράμηλον ἢ κορόμηλον καὶ

Βράβυλος (ἡ), δένδ. ἡ ἀβραμηλιά. » Ἡ δαμασκηνὴ φυτεύεται τῇ βραβύλῳ ὁμοίως, « Γεωπον.

Βραγχαλέος, α, ον, = Βραγχώδης.

Βραγχάω-ῶ, Μ. ήσω, (κυρ. ἐπὶ χοίρων) Πάσχω τὸ πάθος βράγχον, (Ἀρςτ.).

Βράγχη (ἡ), = Βράγχος, (κυρ.) πάθος τῶν χοίρων.

Βραγχίασις, εως (ἡ), = Βράγχος, βράχνιασμα.

Βραγχιάω-ῶ, Μ. άσω. (κοιν.) Βραχνιάζω ἢ Εἶμαι βραγχνιασμένος.

Βραγχιοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ

Βράγχιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). τὰ σπα-(σβά)ραχνα τῶν ὀψαρίων, (παρβλ. Βρόγχιον).

Βραγχιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Βραγχιοειδής.

Βράγχος (ὁ), ἡ

Βράγχος, εος-υς (τὸ), [βρόγχος]. τὸ γνωστὸν πάθος τοῦ λαιμοῦ, (κοιν.) βράχνιασμα, (παρβλ. Συνάγχη). 2) Π. ἀντὶ Βράγχιον.

Βραγχὸς (ὁ). (κοιν.) βραχνός, = τῷ

Βραγχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ (ἢ ὁ προξενῶν) βράγχος, βραχνιασμένος. » Φωνὴ —, « Ἱππκρ. » Ὕδατα βραγχώδη, « Ἀρςτ.

Βραδανίζω, Μ. ίσω, Αἰολ. ἀντὶ Ῥαδανίζω.

Βραδέως (τὸ παρθ. Βραδύτερον, ύτατα ἢ Βράδιον, ιςα), ἐπίρ. Ἀργά. » Βουλεύεσθε βραδέως, « Θκ. » Βραδέως τῆς ἡμέρας,« Αρτ., 'ξώρας τὸ βράδυ.

Βράδινος, ά, ον, Αἰολ. ἀντὶ Ῥαδινός.

Βράδιον, Αἰολ. ἀντὶ Ῥᾴδιον.

Βράδιστος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Βραδίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (Ποιητ.) τοῦ Βραδύς.

Βράδος, εος-ους (τὸ), = Βραδύτης, ἀργοπορία.

Βραδυβάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ βραδέως βαίνων (ἀργοπατῶν), ἀργοκίνητος.

Βραδύγαμος (ὁ, ἡ), = Ὀψίγαμος.

Βραδύγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν βραδέως (μὲ δυσκολίαν).

Βραδυγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ βραδέως ἐννοῶν ἢ ἀποφασίζων, βραδύνους.

Βραδυδινής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βραδέως δινούμενος (περιςρεφόμενος), ἀργοκίνητος.

Βραδυήκοος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀκούων, = Βαρυήκοος.

Βραδυθάνατος (ὁ, ἡ), = Δυσθάνατος.

Βραδύκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ βραδέως (ὄψιμα) καρποφορῶν.

Βραδυκινησία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Βραδυκίνητος (ὁ, ἡ). ἀργοκίνητος.

Βραδυλογία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Βραδυλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν βραδέως (ἀργὰ καὶ μὲ δυσκολίαν). » Βραδυλόγοι γὰρ οἱ γέροντες, « Σχλ.

Βραδυμαθής, έος (ὁ,ἡ), = Ὀψιμαθὴς ἢ Δυσμαθής.

Βραδυμαθία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὀψιμαθία.

Βραδύνοια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Βραδύνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραδὺν νοῦν, ἐννοῶν βραδέως.

Βραδύνω, Μ. υνῶ. Ἀργῶ, ἀργοπορῶ, (μτβτ.) ἀναβάλλω, παρατείνω. » Πρὸς τὸν θάνατον βραδύνων, « Ἡρωδ. (καὶ πθ. » Ἡ δ' ὁδὸς βραδύνεται, « Σοφ.

Βραδυπειθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ βραδέως (δυσκόλως) καταπειθόμενος, δύσπειςος, (εἰς τὸν Νόνν. ἐσφαλμ. ἀντὶ Βραδυπευθής).

Βραδυπεπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωνεύω ἀργὰ καὶ μὲ δυσκολίαν, πάσχω δυσπεψίαν.

Βραδυπευθὴς [βρ. πυνθάνομαι], έος (ὁ,ἡ), Π. ὁ βραδέως ἀκουόμενος, σιγανός.

Βραδυπεψία (ἡ). δυσκολία εἰς τὴν χώνευσιν, ἀτονία τοῦ στομάχου.

Βραδύπιστος (ὁ, ἡ). ὁ βραδέως πιστεύων ἢ πιστεύσας.

Βραδυπλοέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω (Ταξειδεύω) βραδέως.

Βραδύπλοια (ἡ). ἀργοπορία περὶ τὸν πλοῦν.

Βραδύπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ βραδέως καὶ μὲ δυσκολίαν ἀναπνέων, (παρβλ. Βραχύπνους).

Βραδυπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ ἀργά, εἶμαι -

Βραδυπόρος (ὁ, ἡ). ὁ βραδέως περιπατῶν (πορευόμενος), ἀργοκίνητος. » Ἐδέσματα (» Ὕδατα) βραδυπόρα, « Ἰατρ., τὰ δυσκολοχώνευτα.

Βραδύπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ βραδὺς τοὺς πόδας, ἀργοκίνητος.

Βραδυρευστέω-ῶ, Μ. ήσω. Βραδέως ἀποσπερμαίνω. » Διὰ τὸ τοὺς εὐνούχυς βραδυρευστεῖν, « Καν.

Βραδὺς [συγγ. τῷ Βαρύς], εῖα, ύ. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι βραδέως (ἀργά, 'ξώρας), ἀργοπορῶν, ἀργοκίνητος, (συνκδχ) βραδύνους, νωθρός, ὀκνηρὸς κτλ. » Τὸ βραδύ, « Θκ., ἀντὶ Ἡ βραδύτης. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) » Βραδὺ τῆς ἡλικίας, « Ἡλ.

Βραδυσιτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Βραδυφαγέω.

Βραδυσιτία (ἡ), τὸ νὰ τρώγῃ τις 'ξώρας (βράδυ).

Βραδυσκελής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Βραδύπους.

Βραδυστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ βραδέως, εἶμαι βραδύγλωσσος.

Βραδυτής, ῆτος (ἡ). ἄργητα, ἀργοπορία νωθρότης, ὀκνηρία, βραδύνοια.

Βραδυτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Βραδυτόκος (ὁ, ἡ). ἡ γεννήσασα καὶ

Βραδύτοκος (ὁ, ἡ), ὁ γεννηθεὶς βραδέως (ἀργά, παρ' ἡλικίαν, ἢ μὲ δυσκολίαν).

Βραδυφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω ἀργὰ ('ξώρας, βράδυ). » Νηστεία οὐ μόνον τὸ βραδυφαγῆσαι, ἀλλὰ ϗ τὸ βραχυφαγῆσαι, « Ἀντιοχ. ὁμιλ.

Βραδύφωνος (ὁ, ἡ), = Βραδύγλωσσος.

Βραδυχρόνιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἀργὰ (ἐξώρας, ὕστερον), ὄψιμος.

Βράζω, Μ. άσω, ἴδε Βράσσω καὶ Βρυάζω. 2) (ὀνμτπ.) φωνάζω 'σὰν τὴν ἀρκοῦδαν.

Βράθυ, υος (τὸ), εἶδ. φυτοῦ θαμνώδους καὶ ἀκάρπου (μὲ φύλλα κυπαρισσοειδῆ), (παρβλ. Ἐρείκη).

Βράκανον (τὸ). ἀγριολάχανον, (ἴδε Δυσβράκανος).

Βράκη (ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), βράκα (βρακί) τῶν παλαιῶν Γάλλων, (παρβλ. Βράκος).

Βράκος, εος-ους (τὸ), Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Ῥάκος. 2) (εἰς τὸ πλθ.) πολυτελές τι γυναικεῖον φόρεμα, βρακί, (παρβλ. Ἀναξυρίς).

Βρᾶσις, εως (ἡ), = Βρασμός.

Βράσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χύνεται ἔξω διὰ τῆς βράσεως, = Ἔκβρασμα. 2) = Βρασμός.

Βρασματίας, ου (ὁ), (κυρ. ἄνεμος ἢ σεισμὸς), ὁ (ἄλλ.) Βράστης, = τῷ

Βρασματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (ἢ γινόμενος [ὅμοιος] μὲ) βρασμόν. » Γέλως —, « Γρη., ὁ σπασμωδικός.

Βρασμὸς (ὁ). βράσις, βράσιμον· (συνκδχ.) κλονισμὸς, σπασμός· σεισμὸς, (μτφορ.) ταραχή.

Βρασμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Βρασματώδης.

Βράσσω [ὀνμτπ.], Μ. βράσω. Βράζω (μτβτ. ἢ ἀμτβτ.), κοχλάζω· (ἐπὶ σίτου κλπ.) ἀνεμίζω, λιχνίζω, ἀνακατόνω, (ἐν γέν.) ταράττω (κυρ. καὶ μτφορ.), (συνκδχ.) = Ἐκβράσσω. ‖. (πθ. ἢ μσ.) βράζω, ταράττομαι, ἔχω σπασμούς. » Βρασσόμενος ὑπὸ τοῦ γέλωτος, « Αχ.

Βράσσων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βραδίων.

Βράστης, ου (ὁ), (κυρ. σεισμὸς), = Βρασματώδης.

Βραστικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ ἀνήκων εἰς) βράσιν.

Βράττω, ἴδε Βράσσω.

Βράχεα -άχη (τὰ), Ζ. Βράχος.

Βραχέη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ

Βραχεῖα (ἡ), θηλ. τοῦ Βραχύς.

Βραχεὶς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Βρέχω.

Βραχέως [βραχὺς], ἐπίρ. Ὀλίγον· εἰς ὀλίγον καιρὸν, ὀγλίγωρα, σύντομα, (γρμτ.) μὲ βραχὺν φθόγγον.

Βραχῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Βρέχω.

Βραχιόνιον (τὸ) καὶ

Βραχιονιστὴρ (ὁ). βραχιόλι.

Βράχιστος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Βραχίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. τοῦ Βραχὺς, (ὅθεν

Βραχίων, ονος (ὁ). τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ καρποῦ μέρος τῆς χειρὸς, (Ἰταλ.) μπράτσο, (τῶν ζώων) ἡ ὠμοπλάτη. » Πρυμνὸς βραχίων, « Ἰλ. Π., ἡ ἄκρη (τὸ ἐπάνω μέρος) τοῦ βραχίονος, (παρβλ. Πῆχυς καὶ Ὠλένη).

Βράχος [ἴδε Βραχὺς], εος-ους (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Τέναγος, (κοιν.) ῥηχὰ νερά. Βράχοι, Ζ. Ῥαχία.

Βραχύβιος (ὁ, ἡ). ὀλιγόζωος.

Βραχυβιότης (ἡ). ὀλιγοζωΐα.

Βραχυβλαβὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μικρὰν (ὀλίγην ἢ ὀλιγοχρόνιον) βλάβην προξενῶν.

Βραχύβωλος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ἀγρὸς κτλ.) ὁ ἔχων μικρὰς βώλους, (ἐπμ.) πετρώδης, ἄπαχος, (παρβλ. Ἀδρόβωλος).

Βραχυγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον (μικρὸν, περιωρισμένον, [κοιν.] κοντὸν) νοῦν. » Βραχυγνωμονέστερα ἀνθρώπου τὰ θηρία, « Ξεν.

Βραχυγραφέω-ῶ, Μ. ήσω, (γρμτ.). Γράφω τι μὲ βραχεῖαν συλλαβήν.

Βραχυδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοντὰ δάκτυλα.

Βραχυδιάστατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχείας διαστάσεις.

Βραχύδρομος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ τρέξῃ ('πάρῃ) διὰ μιᾶς πολὺν δρόμον.

Βραχυέπεια (ἡ), = Βραχυλογία, [ἐκ τοῦ

Βραχυεπὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -επῶς, = Βραχυλόγος.

Βραχυθάλασσος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ἀπὸ ὀλίγην (ἀβαθῆ) θάλασσαν, ῥηχός.

Βραχυκαταληκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Βραχυκατάληκτος (ὁ, ἡ). (λέξις) ἔχουσα τὴν τελευταίαν συλλαβὴν βραχεῖαν· (στίχος) ἐλλειπὴς καθ' ἕνα (τὸν τελευταῖον) πόδα.

Βραχυκαταληξία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ βραχυκαταλήκτου.

Βραχύκερκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχεῖαν κέρκον (κοντὴν οὐράν).

Βραχυκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχεῖαν κεφαλήν.

Βραχυκομέω(-άω;)-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κοντὰ μαλλιὰ (κόμην).

Βραχύκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοντὰ κῶλα (μέλη τοῦ σώματος ἢ [ῥτρ.] μέρη περιόδου), (ἐν γέν.) κοντός. » Σφενδόνη —, « Στρ.

Βραχύλεκτος (ὁ, ἡ). σύντομος.

Βραχυλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ὀλίγα, εἶμαι βραχυλόγος.

Βραχυλογία (ἡ). ὀλιγολογία, τὸ νὰ ἦνε τις-

Βραχυλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ὀλίγα, ὀλιγολόγος.

Βραχυλόγως, ἐπίρ. Μὲ ὀλίγα λόγια, συντόμως.

;Βραχυλὸς, ἡ, όν. Κοντακιανὸς, μικροκάμωτος.

Βραχυμέρεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Βραχυμερὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ μικρὰ μέρη (μόρια), λεπτοκάμωτος.

Βραχυμέριμνος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ σμικρῶν (βραχέων) μεριμνῶν.

†Βραχυμογὴς, έος (ὁ, ἡ), (ἰατρ.). ὁ μὴ πάσχων πολλὴν ἢ διαρκῆ στενοχωρίαν, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Βραγχώδης.

Βραχυμυθία (ἡ), Π. ἀντὶ Βραχυλογία.

Βραχύμυθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Βραχυλόγος.

Βραχυντικὸς, ἡ, όν. (γρμτ. καὶ μετρ.) Ὁ ἔχων ἰδιότητα (δύναμιν) τοῦ βραχύνειν τὴν συλλαβήν.

Βραχύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι βραχὺ, σμικρύνω (κυρ. κατὰ προσῳδίαν).

Βραχύνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βραχὺν (ἰσχνὸν) νῶτον, ῥαχιτικὸς, καμπούρης.

Βραχυόνειρος (ὁ, ἡ). (ὕπνος) καθ' ὃν βλέπει τις μικρὰ (σύντομα) ὄνειρα, (ἐπμ.) ἐλαφρὸς ἢ διακεκομμένος.

Βραχυπαραληκτέω-ῶ, Μ. ήσω. (γρμτ.) Εἶμαι-

Βραχυπαράληκτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ήκτως. (λέξις) ἔχουσα βραχεῖαν τὴν παραλήγουσαν.

Βραχυπνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοντοανασαίνω, εἶμαι βραχύπνοος.

Βραχύπνοια (ἡ). κοντανάσασμα.

Βραχύπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχεῖαν (κοντὴν ἢ ὄχι συχνὴν) ἀναπνοὴν, (παρβλ. Βραδύπνους καὶ Βραχυπότης).

Βραχύπολις, εως (ἡ), Π. μικρὰ πόλις.

Βραχυπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ βραχὺ (στενὸν) πέρασμα.

Βραχύπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοντὸν (σύντομον ἢ στενὸν) πέρασμα. » Εἴσπλους —, « Πλ.

Βραχυπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ὄχι συχνὰ, ὀλιγοπότης.

Βραχύποτος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Βραχυπροπαραληκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω βραχεῖαν τὴν προπαραλήγουσαν.

Βραχύπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχέα (κοντὰ) πτερά.

Βραχύπτολις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Βραχύπολις.

Βραχυρρήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Βραχυλόγος.

Βραχυρριζία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Βραχύρριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχείας (κοντὰς) ῥίζας.

Βραχὺς [ῥάσσω = σχίζω], εῖα, ὑ, = Μικρὸς (καθ' ὅλας σχεδὸν τῆς λέξεως τὰς σημασίας), κοντὸς, χαμηλὸς, (ἐπὶ ποτ.) ῥηχός. » Βραχὺς τὸ σῶμα, « Ἀθ. » Ἦν βραχὺς ἢ ὁ κάλαμος, « Ξεν. » Βραχέα ξίφη, « Πλ. » Βραχύν τινα γήλοφον, « Ξεν. » Ἔστι δὲ βραχὺς (ὁ ποταμὸς), ὥστε μόλις κρύπτειν τὸ σφυρὸν, « Ἀθ. (ἴδε Βράχος). 2) ὀλίγος, ὀλιγοχρόνιος, σύντομος· (μτφορ.) παραμικρὸς, τιποτένιος, ἀσήμαντος· (σπν.) εὔκολος. » Ὁ βίος βραχὺς, « Ἱπποκρ. » Βραχύν τινα μῦθον, « Σοφ. » Βραχυτέρας γῆς, « Θκ. (καὶ παραλλ.) » Ὀλίγος ἢ βραχὺς χρόνος ἀρκέσει, « Δμ. (καὶ ἐλλ.) » Ἐν βραχεῖ (ἢ) » Πρὸ βραχέος (ἐνν. χρόνου), » Ἐκ βραχέος (ἐνν. τόπου, διαστήματος), « Θκ. » Ἐκ (» Διὰ) βραχέων (ἐνν. λόγων), « Δμ., ἐν συντόμῳ, (κοιν.) κοντολογῆς, (καὶ ὑπερθ.) » Τὰ γὰρ κατ' αὐτὸν, ὡς ἐνβραχυτάτοις, οὕτως ἔχει, « Συν. » Κατὰ βραχὺ (ἐνν. μέρος), « Γαλ., ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ (ἁπλ.) ὀλίγον. » Ὅσοι ἢ κατὰ βραχὺ σωφροσύνης μετέχουσι, « Πλάτ. » Βραχὺ μέν τι προῆλθον, « Θκ. » Παρὰ βραχὺ, « Πλβ, παρ' ὀλίγον » Βραχὺ φροντίζειν, « Ἀρσφ. » Ἐπὶ (» Πρὸς) βραχὺ, « Θφρ., Πλάτ., πρὸς ὥραν. » Βραχὺ πρὸ δείλης, « Πλ. » Βραχεῖ γέ τινι πλείων, « Πλάτ. » Βραχὺ γὰρ τὸ τὰ ἡμέτερα σώματα ἀφανίζεται, ἐπίπονον δὲ κτλ., » Θκ. » Βραχέος (ἐνν. λόγου) ἄξιος, « Πλάτ. » Τοῖς τοι δικαίοις χὼ βραχὺς νικᾷ μέγαν, « Εὐρ. 3) (γρμτ.) ὁ προφερόμενος μὲ βραχὺν (ὀλιγοχρόνιον) φθόγγον. » Ὁ Τρίβραχυς ποὺς ἐκ τριῶν βραχειῶν συλλαβῶν σύγκειται, « Μετρ.

Βραχύσημος (ὁ, ἡ). βραχὺς τὸ σημεῖον (τὴν προσῳδίαν).

Βραχυσίδηρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κατεσκευασμένος μὲ) ὀλίγον σίδηρον, (ἐπμ.) ἐλαφρὸς ἢ κοντός.

Βραχυσκελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχέα (κοντὰ) σκέλη.

Βραχύσκιος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων βραχεῖαν σκιὰν, ὀλιγόσκιος.

Βραχυστελέχης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοντὸν στέλεχος.

Βραχύστιχος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) ὀλίγους στίχους.

Βραχυστομία (ἡ). μικρότης (στενότης) στόματος ἢ στομίου, [ἐκ τοῦ

Βραχύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὸν (στενὸν) στόμα ἢ στόμιον.

Βραχυσυλλαβία (ἡ). ὀλιγολογία, συντομία, [ἐκ τοῦ

Βραχυσύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) βραχείας (ἢ περιέχων ὀλίγας) συλλαβὰς, σύντομος, (κοιν.) κοντοσύλλαβος.

Βραχυσύμβολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνεισφέρων ὀλίγον ἔρανον (συμβολήν).

Βραχυτελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ τελειόνων ὀγλίγωρα, προσωρινὸς, σύντομος.

Βραχύτης (ἡ). τὸ ἀφῃρημ. τοῦ Βραχὺς, σμικρότης, ὀλιγότης· συντομία κτλ.

Βραχυτομέω-ῶ [β. τέμνω], Μ. ήσω. Κλαδεύω βαθειά.

†Βραχύτομος (ὁ, ἡ). κοντοκομμένος, κλαδευμένος βαθειά.

;Βραχυτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Βραχύτονος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τεντωμένος, (ἐπμ.) ἔχων ὀλίγον τόνον (ἐλαστικότητα), (ὅθεν) μὴ τινάζων μακρὰν τὰ βέλη.

Βραχυτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βραχὺν (κοντὸν) τράχηλον, κοντολαίμης.

Βραχύϋπνος (ὁ, ἡ). ὀλιγόϋπνος.

Βραχυφαγία (ἡ). ὀλιγοφαγία.

;Βραχυφεγγίτης, ου (ὁ), Π. ὁ φέγγων ἀμυδρῶς.

Βραχύφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ ἢ ὀλίγα φύλλα.

Βραχυφωνία (ἡ). βραχύτης (λεπτότης) φωνῆς.

Βραχυχρόνιος καὶ Βραχύχρονος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ὀλίγον, ὀλιγοχρόνιος, προσωρινός.

Βραχύωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ (κοντὰ) αὐτιὰ ἢ χερούλια.

†Βράχω, (ἄχρ. ἢ πλασθὲν ὑπὸ τῶν γρμτκ. πρὸς παραγωγ. τοῦ πολλὰ εὐχρ.) ἀόρ. β'. Ἔβραχον ἢ Βράχον, Π. [ὀνμτπ. πρὸς ἔκφρ. διαφόρ. ἤχων, π. χ.] Τρίζω (καθὼς τὸ ἀμάξι), βροντῶ (καθὼς τὰ συγκρουόμενα ὅπλα), βούζω ἢ ἀντηχῶ (καθὼς ἡ θάλασσα ἢ ποταμὸς), μουγγρίζω (ὡς ταῦρος), βρυχῶμαι (ὡς λέων), (μὲ ἀπαρ.) φωνάζω δυνατὰ, κτλ., (παρβλ. Ἀραβέω καὶ Βρέμω).

Βραχώδης, εος (ὁ, ἡ). γεμάτος βράχη (ῥηχὰ) ἢ βράχους.

Βρέγμα (τὸ), [βρέχω]. τὸ ὑπὲρ τὸ μέτωπον μέρος τῆς κεφαλῆς (ὅπου συρρέουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος, μάλιστα τῶν βρεφῶν, τῶν ὁποίων διὰ τοῦτο λέγεται κοιν., καθὼς καὶ εἶνε τῷ ὄντι, τοῦτο τὸ μέρος) ἁπαλόν. 2) = Ἀπόβρεγμα.

Βρέκεκὲξ ἢ Βρεκεκεκὲξ, Κωμ. μίμησις τῆς φωνῆς τῶν βατράχων.

Βρέμω (παρτ. Ἔβρεμον καὶ πλέον οὔ) Π. [ὀνμτπ.]. βούζω (καθὼς τὸ πῦρ, ὁ ἄνεμος, τὸ κῦμα κτλ.), σφυρίζω (μουγγρίζω κτλ.), οὐρλιάζω (ὡς λύκος), ἀντηχῶ (» Βρέμει δ' ἀκτὴ, « Ἀπλλν. [καὶ μσ.] » Βρέμεταί σφιν λύρα ἢ ἀοιδαί, « Πίνδ.)· τρίζω τοὺς ὀδόντας ἀπὸ θυμὸν (φρυάττω) κατά τινος, φοβερίζω ἢ καυχῶμαι, = Βρενθύομαι. » Μέγα βρέμει ὄλβιος ἀνήρ, « Ἡρ. » Βρέμων κατὰ τῆς ἐκκλησίας, (ἢ ἐλλ. πρὸς δοτ.) » Βρέμων χριστιανοῖς, « Γρη., (παρβλ. Βράχω καὶ Βρομέω).

Βρένθει(θι)ον, ου (τὸ). μῦρον πολύτιμον, [ἐκ τοῦ

Βρένθος [παρβλ. Ῥέθος], ου (ὁ). εἶδ. θαλασ. πτηνοῦ (τὸ ὁπ. συνειθίζει ὡς φαίνεται, νὰ φουσκόνῃ, καθὼς ὁ κοῦρκος), (ὅθ. 2) (τρπ.) = Τῦφος, οἴησις, ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία, (κοιν.) κόρδωμα.

Βρενθύομαι [βρένθος], (χ. Μ.). Κορδόνομαι, φουσκόνω ('σὰν τὸν κοῦρκον), καμαρόνω. ὑπερηφανεύομαι· προσποιοῦμαι, (κοιν.) κάμνω τσακκίσματα· θυμόνω (;). » Εἴ τις Ὄκνον καλέσειεν αὐτὸν (τὸν ὄρνιν Ἀστερίαν), ὁ δὲ βρενθύεται ἢ ἀγανακτεῖ, « Αἰλ. » Ὑπὸ φρονήματος βρενθύεται καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ, « Ἀρσφ. » Δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται, « αὐτ.

Βρέξις, εως (ἡ). βρέξιμον.

Βρέτας [συγγ. τῷ ῥέθος], εος (τὸ). εἴδωλον, ἄγαλμα, ξόανον (κυρ. καὶ μτφορ.).

Βρεφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς βρέφος.

Βρεφικῶς, ἐπίρ. Ὡσὰν βρέφος.

Βρεφίον (τὸ), (μτγν.) = Βρεφύλλιον.

Βρεφόθεν, ἐπίρ. Ἐκ βρέφους, νηπιόθεν

Βρεφοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιποιοῦμαι (Ἀνατρέφω) βρέφος ἢ ὡς βρέφος.

Βρεφοκτονία (ἡ). φόνος βρέφους ἢ βρεφῶν, [ἐκ τοῦ

Βρεφοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων ἢ φονεύσας βρέφη.

Βρέφος [τρέφω ἢ βρέχω], εος-ους (τὸ). τὸ ἔμβρυον (ἀνθρώπου ἢ ζώου). » Ἵππον, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν, « Ἰλ. Ψ. » Ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ μου, « Γρφ. » Καὶ βρέφη ἐκτιτρώσκει. Δσκρ. 2) (συνήθ.) τὸ νεογεννημένον (κοιν. μωρὸ) παιδί. » Ἐκ (» Ἀπὸ) βρέφους, = Βρεφόθεν, (παρβλ. Νήπιον).

Βρεφοτροφεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου τρέφονται τὰ (ἐκτεθέντα ἢ ὀρφανὰ) βρέφη.

Βρεφοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων βρέφος ἢ τὰ βρέφη.

Βρεφουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημιουργῶ (Σχηματίζω) βρέφος, τεκνοποιῶ.

Βρεφουργία (ἡ). τεκνοποιΐα.

Βρεφόω-ῶ, Μ. ώσω, = Βρεφουργέω.

Βρεφύλλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βρέφος.

Βρεφώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ βρέφος.

Βρεφωδῶς, ἐπίρ. Ὡσὰν βρέφος.

Βρέχμα (τὸ) καὶ

Βρεχμὸς (ὁ), Π. = Βρέγμα.

Βρέχω [ῥέω ἢ [ὀνμτπ. συγγ. τοῦ] βράχω], Μ. βρέξω (ἀόρ. πθ. Ἐβρέχθην [εὐχρηστότ. παρὰ τοῖς ἀρχ. συγγραφ. τοῦ] Ἐβράχην). Χύνω ὁποῖον δήποτε ὑγρὸν ἐπάνω εἴς τι, ῥαντίζω, ποτίζω, (ὅθ.) μουσκεύω. » Ποταμοὶ οὐδὲ τὸ γόνυ βρέχοντες, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Βρεχόμενοι πρὸς τὸν ὀμφαλὸν, « αὐτ. 2) (συνκδχ.) μεθοκοπῶ, (παρβλ. Βαπτίζω). 3) (συνήθ.) = Ὕω, ῥίπτω βροχὴν ἢ ὡς βροχήν. » Ἔβρεξεν ἐπ' αὐτοὺς χάλαζαν (μάννα, πῦρ), « Γρφ. » Βρέχε θεῶν βασιλεὺς χρυσαῖς νιφάδεσσι πόλιν, « Πίνδ. (ἢ ἐλλ.) » Βρέξω ἐπὶ πόλιν μίαν, ἐπὶ δὲ πόλιν μίαν οὐ βρέξω, « Γρφ. (ἢ πθ.) » Βρέχομαι, « Ἀνακρ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δὲ ἀπρσ. ἢ ἐλλ.) » Βρέχει (ἐνν. ὁ θεὸς), » Ἔβρεξεν ὑετόν, « Γρφ.

Βρι, μόρ. ἐπιτατ. (συνθ. ἀχωρίστως μὲ μερικὰς λέξ.) κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ Βρίθω.

†Βρίακχος (ἡ), = Βάκχη.

Βριαρὴς, έος (ὁ, ἡ), (σπν. η ἀμφ.) ἀντὶ

Βριαρὸς, ά, όν, Π. [βριάω]. βαρὺς, ῥωμαλέος, ἰσχυρὸς, φοβερός.

Βριαρότης (ἡ). στιβαρότης, ῥωμαλεότης.

Βριαρόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βριαρὰς (στιβαρὰς) χεῖρας.

Βριάω, Μ. άσω, Π. [βρι]. ἐνισχύω, ἐνδυναμόνω· αὐξάνω, πληθύνω, πλουτίζω. (ἐνίοτε ἀμτβτ.) εἶμαι ἰσχυρὸς (μέγας, πλούσιος κτλ.), ἀκμάζω.

Βρίζα (ἡ), εἶδ. γεννήματος, ἴσ. ἡ (ἀπὸ τοῦ Λατιν. κοιν.) σήκαλη.

Βρίζω [βρίθω], Μ. βρίξω ἢ βρίσω; Νυστάζω καὶ ἀποκοιμοῦμαι (κυρ. μετὰ τὸ φαγεῖ'), (κοιν.) βαραίνω· (συνκδχ.) ἀμελῶ, ἀπρακτῶ.

Βριζὼ, οῦς (ἡ). θεὰ τοῦ ὕπνου καὶ τῶν ὀνείρων.

Βριζόμαντις, εως (ἡ). μάγισσα ἐξηγοῦσα τὰ ὄνειρα ἢ προφητεύουσα καθ' ὕπνον (καθὼς τῶρα αἱ μαγνητιζόμεναι).

Βριήπυος (ὁ, ἡ), Π. [βρι, ἀπύω]. μεγαλόφωνος.

Βριηρὸς, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Βριαρός.

;Βριθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Βριθύς.

Βρίθος ἢ Βρῖθος, εος-ους (τὸ), Π. [βρίθω] = Βάρος· φόρτωμα· (τρπ.) ἐμβρίθεια.

Βριθοσύνη (ἡ), Π. = Βαρύτης, βάρος.

Βριθύκερως, ω (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων βαρέα (μεγάλα ἢ δυνατὰ) κέρατα.

Βριθύνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ἐμβριθὴς τὸν νοῦν, βαθύνους, σκεπτικὸς, φρόνιμος.

Βριθὺς, εῖα, ὑ, = Βαρὺς, [ἐκ τοῦ

Βρίθω [βαρὺς], Μ. βρίσω (πρκ. [ἀντὶ ἐνε.] Βέβριθα). Εἶμαι βαρὺς (φορτωμένος, γεμάτος) ἀπὸ, ἔχω ἀφθονίαν τινὸς πράγματος, εὐπορῶ. » Σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωὴν, « Ἰλ. Σ. » Τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασιν, « Ὀδ. Ο. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ἄμπελον τῷ καρπῷ βριθομένην, « Χρσ. » Νηδύϊ βριθομένη δάμαλις, « Ἐπγρ., ἐγγαστρωμένη, (κοιν.) βαρούμενη. (καὶ τρπ.) » Βεβριθὼς ἠνορέῃ, « Ἐπγρ. 2) (συνκδχ.) βαραίνω, γέρνω (πρὸς τὰ κάτω ἢ πλαγίως), λυγῶ ἀπὸ τὸ βάρος. » Ὅταν δὲ βρίσῃ (ἡ πλάστιγξ) ἐπὶ θάτερα, « Ἀρστ. » Κάτω βρῖσεν βαρὺ, « Ἐπγρ. 3) ὁρμῶ (πίπτω μὲ ὅλον μου τὸ βάρος) κατὰ ἢ ἐπί τινος.. » Οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔθησαν, « Ἰλ. Ρ. » Τῇδε γὰρ ἔβρισαν, « Ἰλ. Μ. » Οἱ δ' ἱππεῖς ἅπαντες ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν ἔβρισαν, « Πλ. » Ἐπεὶ δ' ἐνταῦθα τῆς γῆς ἔβρισεν, « αὐτ. (ὅθεν:) » Ἔρις βεβριθυῖα, « Ἰλ. Ρ., ἀντὶ Βαρεῖα, φοβερά. 4) ὑπερέχω, ὑπερισχύω. ἐπικρατῶ· » Ἐπειδὰν πολὺς ἀὴρ βρίσῃ, « Ἱπποκρ. » Εἴ τινος πλέον ἢ χειρὶ βρίθεις ἢ πλούτου βάρει, « Σοφ. 5) (μτβτ.) κάμνω νὰ βαρύνῃ τι, φορτόνω,

(Γαλλ.) combler. »Ὅς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἶκόν δ' ἀγάγηται,« Ὀδ. Ζ »Ὅς περ καὶ Κινύραν ἔβρισε πλούτῳ,« Πίνδ. »Τάλαντα βρίσας,« Αἰσχλ. »Κάλωας βρίσατε,« Ὀρφ, Ἀπλν. (παρβλ. Βρύω).

Βριμάζω καὶ Βριμαίνω, (γρμτ.) = τῷ

Βριμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Βρυχῶμαι (καθὼς ὁ λέων), μουγγρίζω (ἀπὸ θυμὸν καὶ ἀδημονίαν), φοβερίζω, [ἐκ τοῦ

Βρίμη (ἡ), [ὀνμτπ.]. ὀργή, ἀγανάκτησις, φοβερισμὸς (μὲ) μούγγρισμα, (παρβλ. Βρόμος).

Βριμηδόν, ἐπίρ. Μουγγρίζοντας (ἀπὸ θυμόν).

Βρίμημα (τὸ), = Βρίμη, ἀπειλή· μούγγρισμα.

Βρίμησις, εως (ἡ). τὸ βριμᾶσθαι, μούγγρισμα ἀπὸ θυμόν, ἀγανάκτησις.

Βριμόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, = Βριμάομαι.

†Βριμόμυθος, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ὀβριμόθυμος.

Βριμώ, οῦς (ἡ), ἐπώνυμον τῆς Ἑκάτης ἢ τῆς Περσεφόνης (διὰ τὴν φρίκην τὴν ὁπ. ἐνέπνεον).

;Βριμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Φρικώδης, ἄγριος.

Βρίμωσις, εως (ἡ), = Βρίμησις.

;Βρίνθος (ὁ), εἶδ. πτην. (κοσσύφου ἢ ερυθίου;), (κατά τινας;) = Βρένθος, (Ἀρστ. Ζ, θ', 16).

Βρισάρματος (ὁ, ἡ), Π. [βρίθω, ἅρμα], ὅστις μὲ τὸ βάρος του κάμνει νὰ λυγᾷ τὸ ἀμάξι.

Βρισαύχην, ενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρύνων ἢ βαρὺς τὸν αὐχένα, σκληρὸς ἢ σκληροτράχηλος.

Βρίσσος (ὁ), Ζ. Βρύττος.

†Βρογχιάζω, Μ. άσω, = Βροχθίζω.

Βρογχία (ἡ). ἡ τραχ. ἀρτηρία, (ὅθεν:

Βρόγχιον (τὸ), = Βρόγχος. »Ἐκ τοῦ βρογχίου εἰς τὴν κοιλίαν,« Ἀρστ. 2) (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.). αἱ χονδρώδεις ἢ σιγμοειδεῖς ἀποφύσεις τῆς τραχ. ἀρτηρ. διὰ τῶν ὁπ. εἶνε ῥιζωμένη εἰς τὸν πνεύμονα. 2) τὰ σπογγοειδῆ τῆς μύτης κόκκαλα.

Βρογχοκήλη (ἡ). πρήξιμον (φοῦσκα) τοῦ λάρυγγος, (κοιν.) γκοῦσα.

Βρογχοκηλικός, ή, όν. Ὁ πάσχων βρογχοκήλην.

Βρογχοπαράταξις, εως (ἡ), (Κωμ.). πολυφαγία, (κατὰ λέξ.) λαρυγγοπόλεμος.

Βρόγχος (ὁ), [ὀνμτπ.], = Λάρυγξ, καταπιῶνας· λαιμός. 2) ἡ τραχ. ἀρτηρία. 3) ῥούφημα, ῥουφιξιά, (παρβλ. Βρόχθος).

Βρογχωτήρ (ὁ). τὸ περὶ τὸν λαιμὸν (βρόγχον) ἄνοιγμα τοῦ φορέματος, (κοιν.) τραχηλιά.

Βρόδον (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Ῥόδον.

†Βρόμεον (τὸ), (ἐκκλησ.), ἐσφαλμ. ἀντὶ Βρόμιον.

Βρομέω-ῶ [βρόμος], Μ. ήσω. Π. = Βρέμω, βοΐζω ('σὰν τὸ μελίσσι κτλ.). »Πυρὸς βρομέουσι θύελλαι,« Ἀπλλν. »Ζωμὸν βρομέοντα,« Νίκ., βράζοντα, χοχλακίζοντα.

Βρομιάζομαι [βρόμιος], Μ. άσομαι, = Βακχεύω, ἐνθουσιάζομαι.

Βρομιαῖος, α, ον, = Βρόμιος.

Βρομιάς, άδος (ἡ), = Βρομία. ||. (οὐσ.) Βάκχη. 2) εἶδ. ποτηρίου.

Βρόμιος, α, ον, Π. ὁ κάμνων κρότον (βρόμον), βοΐζων, ἀντηχῶν, θορυβώδης. »Φόρμιγξ βρομία,« Πίνδ. 2) (οὐσ.) ὁ Βάκχος ἢ ὁ οἶνος, (ὅθεν 3) (ἐπιθετ.) ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἁρμόδιος διὰ) τὸν βρόμιον, βακχικός. »Οἰνὰς βρομία,« Ἐπγρ., ἡ ἄμπελος.

Βρομιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Βρόμιος (3). »Πηλὸς —,« Ἀθ., (μετωνυμ.) ὁ ἀμπελοφόρος.

Βρομιῶτις, ιδος (ἡ), = Βρομιώδης. Βρομία. »Πίδαξ —,« Ὀππ. ||. (οὐσ.) = Βάκχη.

Βρόμος (ὁ), [βρέμω]. βοὴ (κυρ. πυρὸς, ἀνέμου κτλ.), κρότος (βροντῆς κτλ.), ἦχος (αὐλῶν κτλ.).

Βρομος (ὁ), Ἰων. (διότι κυρ. ἔπρεπε νὰ ἦνε Βρῶμος, ὡς ἐκ τοῦ) [βιβρώσκω], εἶδ. γεννήματος, (κοιν.) βρώμη.

Βρομώδης, εος (ὁ, ἡ). ἠχητικὸς, θορυβώδης, (συγχ. τῷ Βρωμώδης).

Βρονταῖος, αία, αῖον. Ὁ ἀνήκων εἰς (προξενούμενος ἀπὸ) τὴν βροντήν.

;Βροντάς, άδος (ἡ), Π. ἡ βροντῶσα, μαινάς.

Βροντάω-ῶ, Μ. ήσω. Βροντῶ, μπουμπουνίζω· (τρπ.) ῥητορεύω μὲ πολλὴν σφοδρότητα καὶ δύναμιν λόγου. ||. (πθ.) ἀντὶ Ἐμβροντάομαι.

Βροντεῖον (τὸ). μηχανὴ (ὄπισθεν τοῦ θεάτρου) πρὸς μίμησιν βροντῆς.

Βροντή (ἡ), [ὀνμτπ.]. βροντή, μπουμπουνητόν, (ἐν γέν.) κρότος, βρόντος. 2) (σπν.) = Κεραυνὸς ἢ (κατὰ τὸν Larcher) Ἐμβροντησία. »Ἐπεάν σφι ὁ θεὸς βροντὴν ἐμβάλῃ,« Ἡρ.

Βροντηδόν, ἐπίρ. Ὡσὰν βροντή.

Βρόντημα (τὸ), = Βροντή, ἢ κρότος τῆς βροντῆς.

Βροντησικέραυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (προξενῶν) τὰς βροντὰς καὶ τοὺς κεραυνούς. »Νεφέλη —,« Ἀρσφ.

Βροντητικός, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ βροντᾷν.

Βροντιαῖος, α, ον, = Βρονταῖος. »Ὕδωρ —,« Π. Αἰγ, τὸ πίπτον ἐν καιρῷ βροντῶν.

Βροντογενής, έος, Π. = Βροντόπαις.

Βροντοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει βροντῆς.

Βροντοηχής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἠχῶν ὡς βροντή, βροντώδης.

Βροντόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. υἱὸς (γέννημα) βροντῆς, (ἐπιθετ.) ὁ Διόνυσος ἢ (Ἐκκλησ.) οἱ ἀπόστολοι Ἰάκ. καὶ Ἰωάν. (ἴδε Εὐαγγ. Μάρκ. Γ', 17).

Βροντοποιός (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν τὰς βροντὰς (τοὺς κεραυνούς).

Βροντοσκοπία (ἡ). ἡ παρατήρησις τῶν βροντῶν καὶ ἡ δι' αὐτῶν μαντεία.

Βροντόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βροντώδη φωνήν, μεγαλόφωνος.

Βροντώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (ἢ συνωδευμένος) μὲ βροντήν. »Ὑετὸς —,« Ι. Λυδ.

Βρότει(τε)ος καὶ

Βροτήσιος, α ἢ ος, ον, Π. [βροτός]. ἀνθρώπινος.

Βροτοβά(βή)μων, ονος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπιθετ. ὁ Πάν), περιπατῶν ὡς ἄνθρωπος (δηλ. ὄρθιος καίτοι τραγόπους).

Βροτογενής, έος (ὁ, ἡ). υἱὸς βροτοῦ (ἀνθρώπου).

Βροτόγηρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀνθρωπίνην φωνὴν (γῆρυν). »Ψιττακὸς —,« Ἐπγρ.

Βροτοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἀνθρωποδαίμων, ἡμίθεος.

Βροτοειδής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος μὲ ἄνθρωπον, ἀνθρωπόμορφος. »Ἄγαλμα —,« Ἐτυμολ.

Βροτόεις, εσσα, εν, Π. αἱματωμένος ἀπὸ ἀνθρώπινον αἷμα (βρότον).

Βροτοκλώστειρα (ἡ), Π. ἡ κλώθουσα (ἀποφασίζουσα) τὰς τύχας τῶν βροτῶν.

Βροτοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Βροτοκτόνος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνθρωποκτόνος, φονεύς.

Βροτολοιγός (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφανίζων τοὺς ἀνθρ., ὄλεθρος (μάστιξ, λοιγὸς) τῶν ἀνθρώπων.

Βροτόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ προσλαβὼν μορφὴν βροτοῦ.

Βροτοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάστης τῶν βροτῶν (τῶν ἀνθρώπων).

Βροτόπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀνθρωπίνους (βροτοῦ) πόδας.

Βροτός (ὁ, καὶ σπν. ἡ), [μόρος, ἢ ῥέω] ῥευστὸς, (δηλ.) φθαρτὸς, θνητός. ||. συνήθ. ὡς οὐσ.) ἄνθρωπος. »Τρίπους βροτος,« Ἡρ., αἰνιγματ. (διὰ τὴν βακτηρίαν) ὁ γέρων.

Βρότος (ὁ), [ῥέω;]. αἷμα πληγῆς (κυρ. ἀνθρώπου), αἷμα πηκτωμένον μὲ σκόνιν καὶ ἱδρῶτα. »Βρότον αἱματόεντα, Ἰλ. Ζ. κλπ, (παρβλ. Λύθρον)

Βροτοσκόπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐφορῶν τοὺς βροτοὺς καὶ τὰς πράξεις των.

Βροτοσσόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τοὺς βροτούς, σωτὴρ τῶν ἀνθρώπων.

Βροτοστυγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μισῶν (συγῶν) τοὺς ἀνθρ. ἢ μισούμενος ὑπ' αὐτῶν.

Βροτόσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀνθρώπινον (βροτοῦ) σῶμα.

Βροτουργός (ὁ, ἡ), = Βροτοπλάστης.

Βροτοφεγγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φωτίζων τοὺς ἀνθρ. »Νοῦ —,« Ἐπγρ.

Βροτόφθορος (ὁ, ἡ), Π. (παροξυτ.) ὁ φθείρων τοὺς ἀνθρ. (προπαροξ.) ὁ ἀπὸ φθορᾶς ἀνθρ. »Σκῦλα βροτόφθορα,« Εὐρ.

Βροτοφυής, έος (ὁ, ἡ), = Βροτογενής.

Βροτόω-ῶ, Μ. ώσω. Αἱματόνω, λερόνω μὲ αἷμα ἀνθρώπινον (βρότον). »Τεύχεα βεβροτωμένα,« Ὀδ. Λ. 2) κάμνω τινὰ βροτὸν (ἄνθρωπον). »Βροτοὺς λιθοῦσα ἢ βροτοῦσα τοὺς λίθους,« Νικ. Εὐγ. »Θεὸς βροτωθείς,« Γρη., ἐνανθρωπήσας.

Βροῦκος(χος), ου (ὁ), [βρύχω] εἶδος ἀκρίδος χωρὶς (ἢ μὴ ἐχούσης ἀκόμη) πτερά, (παρβλ. Ἀττέλαβος).

Βροχεῖος, α, ον, = Βρόχιος.

Βροχετός (ὁ), Π. ἀντὶ

Βροχή (ἡ), = Βρέξις, Βρέξιμον. 2) (μτγν.) = Ὑετός.

Βροχθίζω [βρόχθος], Μ. ίσω. Καταπίνω βιαστικὰ καὶ μὲ κάποιον κρότον, (εὐχρηστότ. τὸ) Καταβροχθίζω. 2) ῥοφῶ, καταπίνω μιὰ ῥουφηξιά.

Βροχθισμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ βροχθίζειν κατάποσις, ῥούφημα.

Βρόχθος (ὁ), = Βρόγχος, λάρυγγας κτλ. 2)

νουλιά, ῥουφηξιά, μιὰ ῥουφηξιά, (δηλ.) ὀλίγον. »Ὀλίγην, ὅσον βρόχθον,« Ἱπποκρ.

Βροχθώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. λίμνη) βαλτώδης, (ἐπμ.) βροχθίζουσα (καταπίνουσα) τους ἀπροσέκτως πλησιαζοντας. (»Τέλμα δίϋγρον, ἵππου τε ὁμοίως καὶ ἀνδρὸς βάσιν εἰς βυθισμὸν ἐνεδρεῦον,« Ἡλ.), (συγχ. τῷ Βροχμώδης).

Βροχίζω, Μ. ίσω. Πιάνω μὲ τὰ βρόχια (μὲ ταῖς θηλειαῖς).

Βρόχιος, α, ον, Π. ὁ διὰ βρόχου (θηλειᾶς) γινόμενος. »Μόρος —,« Νίκ., πνίξιμον (κρέμασμα).

Βροχίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Βρόχος. »Δικτύου —,« Ἡλ., τὰ 'μμάτια τοῦ πλεμματιοῦ. 2) [βρέχω] καλαμάρι ἢ τὸ μέρος τοῦ καλαμαρίου ὅπου βάλλονται (ἵνα μένωσιν ὑγρὰ) τὰ πτεροκόνδυλα.

Βροχμώδης [βρέχω], εος (ὁ, ἡ). ὑγρὸς, νοτερὸς, ἁπαλὸς, (συγχ. τῷ Βροχθώδης).

Βρόχος (ὁ), [συγγ. τῷ Βρόγχος]. θηλειὰ (διὰ πνίξιμον), συρτοθηλειά. 2) 'μμάτι (τρύπα) τοῦ δικτύου. 3) (μτφορ.) παγίδα, δίχτυ.

Βροχώδης, εος (ὁ, ἡ), = Βροχερός.

Βροχωτός, ή ἢ ός, όν. Πλεγμένος ὡσὰν (ἢ Πιασμένος εἰς) τὸν βρόχον.

Βρῦ, Ζ. Βρύλλω καὶ Βρῦν.

Βρυάζω, Μ. άσω, = Βρύω καὶ Βρίθω, εἶμαι γεμάτος, εὐπορῶ, (κοιν.) βράζω (τὸ ὁποῖον ἄλλου προφέρων ὀρθότερον) βρυάζω· ἀκμάζω· τέρπομαι, ἐντρυφῶ, εὐφραίνομαι· σκιρτῶ ὑπὸ χαρᾶς· φρυάττομαι, γαυριῶ. »Βρυαζούσης λεαίνης,« Αἰσχλ. »Τοῦ πότε βρυάζοντος (ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμ. Βράζοντος),« Ἡλ., ἀκμάζοντος. »Βρυαζω τῷ κατὰ τὸ σωμάτιον ἡδεῖ, ὕδατι καὶ ἄρτῳ χρώμενος,« Ἐπίκ.

Βρυάκτης [βρυάζω], ου (ὁ), (ἐπιθετ. ὁ Πάν), χορευτικὸς, εὔθυμος, (παρβλ. Φρυάκτης).

Βρυασμὸς (ὁ). τὸ βρυάζειν (ἀκμαζειν κτλ.), εὐφροσύνη, τέρψις.

Βρύγδην, ἐπίρ. Τρίζοντας ἢ Σφίγγοντας τὰ 'δόντια, [ἐκ τοῦ

Βρύγμα (τὸ), Π. [βρύχω], δάγκαμα.

Βρυγμηδόν, ἐπίρ. Μετὰ βρυγμοῦ (βρυχήματος).

Βρυγμὸς (ὁ), [βρύκω ἢ βρύχω]. τρίξιμον ἢ σύγκρουσις (κυρ. τῶν ὀδόντων). 2) = Βρυχηθμός.

;Βρύζω, Μ. βρύξω, = Βρύκω, τρώγω, ῥοκανίζω, ἢ = Βρυάζω, εὐφραίνομαι, τρυφῶ.

;Βρυκετὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Βρυχετὸς, βρυγμός.

Βρυκὸς [βρύκω], ή, όν. Ὁ ἔχων σφιγμένα τὰ 'δόντια, (κοιν.) κλειδοσομισμένος.

;Βρυκτικός, ή, όν. Ὁ πάσχων βρυγμὸν (δηλ. παροξυσμὸν), παροξυμιασμένος. »Τὴν γραῦν τὴν ἀσθενοῦσαν πάνυ πάλαι, τὴν βρυκτικὴν (κατὰ διόρθ. ἀντὶ βρυτικὴν),« Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην., (παρβλ. Βηχικός).

Βρύκω [ὀνμτπ.], Μ. βρύξω (πθ. ἀόρ. Ἐβρύχθην). Σφίγγω καὶ τρίζω ἢ συγκρούω τοὺς ὀδόντας· μασσῶ μὲ κρότον, τρώγω μὲ ὁρμήν, κατατρώγω, (κοιν.) ῥοκανίζω. »Ἐνθέντα δὲ εἰς τὸ στόμα σὺν τῷ κελύφει, βρύκειν τοῖς ὀδοῦσι τὸν ἐχῖνον,« Ἀθ. (ἢ τρπ.) »Τὰ πατρῷα βρύκει« αὐτ. (καὶ πθ.) »Ὤλετο δ' οἰκτίστως βρυχθεὶς ἁλὶ,« Ἐπγρ. (καὶ μτνμ.) »Βρύκομαι, τέκνον (ὑπὸ τῶν πόνων δηλονότι τῆς πληγῆς),« Σοφ., (παρβλ. Βρύχω).

Βρύλλω, Μ. βρυλῶ. Συχνοπίνω, (χυδ.) τσούζω, [ἐκ τοῦ

Βρῦν, μίμησις τῆς φωνῆς τῶν νηπίων ὅταν ζητοῦν νερὸν, (εἰς χειρόγρ. Λξ. εὑρίσκεται) »Βρῦν ὁ οἶνος· (ὁ Φρύνιχ. τὸ γράφει χωρὶς τοῦ ν) »Βρῦ (καὶ λέγει ὅτι ἐγράφετο καὶ) Βροῦ, (κοιν.) μπρούμ-μπρούμ.

Βρύξ, [βρύχω], υχὸς (ἡ), Π. = Βυθὸς, βάθος (θαλάσσης).

Βρυόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Βρυώδης, [ἐκ τοῦ

Βρύον (τὸ), [βρύω]. τὸ ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τῶν δένδρων καὶ τῶν πετρῶν φυτρόνον λεπτὸν χόρτον, (κοιν.) μοῦσχουλη, (παρβλ. Λειχὴν καὶ Μνίον). 2) εἶδος χόρτου τῆς θαλάσσης (ἄλλο παρὰ τὸ) Φῦκος, (κοιν.) Ἀβρί. 3) τὸ πράσινον χόρτον ὅ,που φυτρόνει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ἀκινήτων ὑδάτων, (ἴδε Φακῆ). 4) τὸ (ἀρσενικὸν) ἄνθος τῆς ἐλαίας, τῆς δάφνης, τῆς λεύκης καὶ ἄλλων δένδρων. 5) Π. (ἐν γέν.) ἄνθος.

Βρυοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (φύων) βρύον. »Δάφνη —,« Θφρ., ἡ ἀρσενική.

Βρυόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ βρύον. »Λίθοι βρυωθέντες,« Ἀρστ.

Βρύσις, εως (ἡ). ἡ ἐνέργεια τοῦ βρύειν (ἀναβρύειν). 2) (μτγν.) ὁ τόπος ὅπου ἀναβρύει τὸ νερόν.

Βρύσσος (ὁ), Ζ. Βρύττος.

Βρύτεα καὶ Βρύτια (τὰ), [βότρυς ἢ βρύκω]. τὰ τσήπουρα τῶν σταφυλιῶν ἢ ἐλαιῶν, (παρβλ. Στέμφυλα).

Βρυτήρ (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Ῥυτήρ.

;Βρυτικός, ή, όν, ἴδε Βρυκτικός.

Βρύτινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ-

Βρύτον καὶ Βρῦτον (τὸ), = τῷ

Βρύτος ἢ Βρῦτος (ὁ), εἶδος μπίρας ἢ μποζᾶ, Ζ. Ζῦθος.

Βρύττινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ βρύτον (νῆμα).

†Βρύττος (τὸ), ἀντὶ Βρύτον.

Βρύττος (ὁ), εἶδος θαλασσ. ἐχίνου. 2) εἶδος κανθάρου, 3) εἶδος μαλλίου τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον ἐγνέθετο καθὼς ἡ βύσσος, (ἴσ. τὸ) πιννόμαλλον.

Βρύττω, Μ. βρύξω, Ἀττ. ἀντὶ Βρύχω.

;Βρυχάζω, Μ. άσω, = Βρυχάομαι.

Βρυχαλέος, α, ον, Π. ὁ βρυχώμενος.

;Βρυχάνα (ά), Δ. ἀντὶ Βυκάνη.

;Βρυχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι Π. ἀντὶ-

Βρυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (κυρ.) Φωνάζω 'σὰν τὸ λεοντάρι, οὐρλιάζω, (ἐπὶ ταύρου) μουγγρίζω, (παρβλ. Βριμάομαι καὶ Βρύχω).

Βρυχετὸς (ὁ), = Βρυγμὸς (σύγκρουσις) τῶν ὀδόντων. ῥῖγος παροξυσμοῦ.

Βρυχή (ἡ), = Βρυγμὸς ἢ Βρυχηθμός.

Βρυχηδόν, ἐπίρ. = Βρύγδην ἢ Μετὰ βρυχήματος.

Βρυχηθμὸς (ὁ), Π. καὶ

Βρύχημα (τὸ). τὸ βρυχᾶσθαι, ἡ φωνὴ (τὸ μούγγρισμα, οὔρλιασμα) τοῦ λέοντος κτλ.

Βρυχητής, οῦ (ὁ), Π. καὶ

;Βρυχητίας, ου (ὁ). ὁ βρυχώμενος ἢ

Βρυχητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων ἰδίωμα νὰ βρυχᾶται. »Τὸ βρυχητικὸν τῶν ῥευμάτων,« Τζ., ὁ κρότος, τὸ βρύχημα.

Βρύχιος, α, ον, Π. [βρύξ], = Ὑποβρύχιος. »Βρύχιον οὐκ ἐᾷ χωρεῖν, ἀλλ' ἀνέλκει,« Φίλ. 2) βαθύς. »Πόντος —,« Ἀθ. ἢ 3) βρυχώδης. »Ἠχὼ —,« Ἀπλλν. ||. (τὸ οὐδ.) Βρύχιον, ἐπίρ. = Βύθιον. »Στενάξας —,« Ἡλ.

;Βρυχμή (ἡ), Π. = Βρύχημα.

;Βρυχμὸς (ὁ), Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βρύγμα.

Βρύχω, Μ. βρύξω (πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Βέβρυχα), = Βρύκω. »Ἔβρυχον ἐπ' αὐτὸν τοὺς ὀδόντας,« Γρφ. (καὶ ἐλλ.) »Ἔβρυχε δ' ἄλλος ἄλλον,« Ἐπγρ. 2) = Βρυχάομαι. »Βέβρυχεν μέγα κῦμα,« Ἰλ. Ρ. »Βεβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος,« Ἰλ. Ν. »Βέβρυχα κλαίων,« Σοφ.

Βρυχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ βρυχώμενος, μανιώδης· ἢ ὁ ἐν εἴδει βρυχήματος. »Φωνὰς βρυχώδεις,« Μαυρ. Στρατ.

Βρύω [ῥέω], Μ. ύσω. = Βλύζω ἢ Βρίθω, ἀναβρύω, εἶμαι γεμάτος (ἔχω ἀφθονίαν) ἀπὸ, ἀκμάζω, ἀνθῶ (κυρ. ἐπὶ ἐλαιῶν). »Χάριτες ῥόδα βρύουσιν,« Ἀνακρ. »Πηγὴ βρύουσα τὸ γλυκὺ,« Γρφ. ἢ (μὲ δοτ.) νάμασι, « Βασ. »Ἡ γῆ φυτοῖς βρύουσα καὶ ζώοις, πηγαῖς τε καὶ ποταμοῖς,« Ἀρστ. »Βρύων μελίτταις καὶ προβάτοις,« Ἀρσφ. »Ἕλκεσι βρύων,« Πλ. »Ἡ ὑπήνη βρύει θριξίν,« Ἀλκίφρ. »Ἔρνος ἄνθεϊ βρύει,« Ἰλ. Ρ. (καὶ μὲ αἰτ.) »Λέπραν ἔβρυες,« Γρη. (καὶ τρπ.) »Ἡδοναῖς βρύουσα πόλις,« Λιβ. (καὶ μὲ γεν.) »Δάφνης βρύων,« Σοφ. »Τράπεζαν παροψίδων βρύουσαν,« Ἀθ. (ἢ χωρὶς πτ.) »Ὅταν ἡ γῆ βρύῃ,« Ξεν. »Θαλλὸν βρύοντα,« Σοφ. »Ἄμπελος βρύουσα,« Δσκρ.

Βρυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) βρύον, (συνκδχ.) χαῦνος, ἁπαλὸς, τρυφερός.

Βρυώνη, Π. ἀντὶ

Βρυωνία (ἡ), [βρύω], φυτ. (περιπλεκ.), (κοιν.) βρουνιά, (ἴδε Ἄμπελος).

Βρυωνιάς, άδος καὶ

Βρυωνίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Βρυωνία.

Βρῶμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι τρώγεται (βιβρώσκεται), φαγητόν. 2) τὸ φαγωμένον μέρος, φάγωμα, ('δοντιοῦ) κούφωμα, (παρβλ. Βρῶσις).

Βρωμάομαι-ῶμαι [βρέμω], Μ. ήσομαι, = Ὀγκάομαι, 'γκαρύζω. 2) (μτγν. ἐκ τοῦ Βρῶμος) = Ὄζω, (κοιν.) βρωμῶ. »Βρωμᾶται (τὸ ὁποῖον γράφεται καὶ Βρομᾷ τε ἢ Βρομεῖ τε) ὥσπερ οἱ τράγοι,« Ἀρστ. 3) βρώσεως (βρώμης) ἐπιθυμῶ.

Βρωματίζω, Μ. ίσω. Δίδω φαγεῖ', (κοιν.) ταγίζω, ||. (μσ.) τρώγω.

Βρωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Βρῶμα.

Βρωματομιξαπάτη (ἡ), (Κωμ.). ἡ διὰ τῆς μίξεως τῶν βρωμάτων ἀπάτη (τῶν αἰσθήσεων).

Βρωματώδης, εος (ὁ, ἡ), = Βρωμώδης, [ἐκ τοῦ

Βρωμέω-ῶ, Μ. ήσω, ἴδε Βρωμάομαι.

Βρώμη (ἡ), Π. = Βρῶμα, τροφή, φαγητόν.

Βρωμήεις [βρωμάομαι], εσσα, εν, Π. ὁ 'γκαρύζων, ||. (οὐσ.) ὄνος.

Βρώμησις, εως (ἡ). 'γκάρυσμα.

Βρωμηστής, οῦ καὶ

Βρωμήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Βρωμήεις.

Βρωμολόγος (ὁ). αἰσχρολόγος.

Βρῶμος (ὁ), [βιβρώσκω], Π. (σπν.) ἀντὶ Βρῶμα. τροφή. »Χῆνες ἐπειγόμενοι βρώ-

Γαιοφάγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γηφάγος.
Γαιοφανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γεωφανής.
Γαιόω-ῶ, Μ. ώσω, (μτγν.). Μεταβάλλω τι εἰς γῆν.
Γαῖσον (τὸ) καὶ
Γαῖσος (ὁ), [Κελτ.]. εἶδος ὁλοσιδήρου δόρατος τῶν Γαλατῶν, (παρβλ. Ὕσσος).
Γαίω (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι, καμαρόνω.
Γαιώδης, εος (ὁ, ἡ), Γ. ἀντὶ Γεώδης.
Γάλα, ακτος (τὸ). γάλα. »Ὀρνίθων γάλα,« Παροιμ., (κοιν.) τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα, (ἴδε καὶ Ὀρνιθόγαλον).
Γαλάδες ἢ Γάλακες (αἱ), εἶδος γηδάδας (ὄχι χαρακωτῆς) ἢ στρειδιοῦ, (κοιν.) λεχούσαις.
Γαλαθηνός, ἡ, όν. (κυρ. βρέφος ἢ ζῶον) Βυζανιάρικον, (ἐπμ.) τρυφερόν.
Γαλακτιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω πολὺ γάλα.
Γαλακτίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ἄσπρος 'σὰν τὸ γάλα.
Γαλακτικός, ή, όν, καὶ
Γαλάτινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ (ἢ ἄσπρος ὡσὰν) γάλα. » Γαλάκτινα στήθεα,« Ἐπγρ. ||. »Γαλάκτινα (ἐνν. ἐδέσματα),« τὰ (κοιν.) γαλατερά.
Γαλάκτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γάλα, γαλατάκι.
Γαλακτίς, ίδος (ἡ), καὶ
Γαλακτίτης, ου (ὁ; καὶ Γαλακτῖτις, ιδος (ἡ). εἶδος λίθου ὁ ὁπ., τριβόμενος εἰς τὸ ὕδωρ, τὸ κάμνει λευκὸν ὡς γάλα, (παρβλ. Γαλαξίας).
Γαλακτοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος γάλα, καμωμένος πρὸς τοῦτο.
Γαλακτοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (ὁμοιότητα) γάλακτος.
Γαλακτοῦσσα, κατὰ κρσ. ἀντὶ Γαλακτόεσσα, θηλ. τοῦ-
Γαλακτόεις, εσσα, εν. Ὁ ἔχων (πολὺ) γάλα, γαλατερός.
Γαλακτοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ). θρεμμένος μὲ γάλα.
Γαλακτοκόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιμελούμενος τὸ γάλα, βοσκός.
Γαλακτέομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι (Μεταβάλλομαι εἰς) γάλα.
Γαλακτοπαγής, έος (ὁ, ἡ). ὅς τις ἔπηξεν ὡς γάλα ἢ εἶνε λευκὸς καὶ τρυφερὸς ὡσὰν πηγμένον γάλα.
Γαλακτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Μεταβάλλω τι εἰς) γάλα.
Γαλακτοποιητικός, ή, όν. Ὁ ποιῶν (συντελῶν εἰς τὸ νὰ γένῃ) πολὺ γάλα.
Γαλακτοποιΐα (ἡ). τὸ νὰ γίνεται πολὺ γάλα.
Γαλακτοποιός (ὁ, ἡ), = Γαλακτοποιητικός.
Γαλακτοποσία (ἡ). τὸ νὰ πίνῃ τις (ἢ νὰ τρέφεται μόνον μὲ) γάλα.
Γαλακτοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Γαλακτοπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων (τρεφόμενος μὲ) γάλα.
Γαλακτοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω μὲ γάλα.
Γαλακτοτρόφησις, εως, καὶ
Γαλακτοτροφία (ἡ). τὸ νὰ τρέφῃ ἢ τρέφηταί τις μὲ γάλα.
Γαλακτοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος μὲ γάλα.
Γαλακτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Γαλακτουργός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων γαλακτερά.
Γαλακτουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω γάλα. 2) (μτβτ.) τρέφω μὲ τὸ γάλα μου, βυζάνω.
Γαλακτουχία (ἡ). βύζασμα.
Γαλακτοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γάλα, (ἐπμ.) βυζάνων.
Γαλακτοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Γαλακτοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) γάλα.
Γαλακτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων) γάλα.
Γαλακτόχροος-ους (ὁ, ἡ(καὶ Π.
Γαλακτόχρως, ωτος ἢ ῶτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα γάλακτος, γαλάζιος ἢ ἄσπρος ὡσὰν τὸ γάλα.
Γαλακτώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γαλακτοειδής, ὅμοιος μὲ γάλα.
Γαλάκτωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς γάλα μεταβολή.
Γαλάνα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Γαλήνη.
Γαλαξαῖος α, ον, Π. ἀντὶ Γαλαθηνός.
Γαλαξήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Γαλακτώδης.
Γαλαξίας, ου (ὁ). ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ φαινόμενος λευκὸς κύκλος. 2) = Γαλακτίτης (λίθος), ὁ ἄλλ. Μόροχθος.
Γαλέα, α (ἁ), Δ. ἀντὶ Γαλῆ.
Γαλεάγκων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀγκῶνας γαλῆς (κοντὰ χέρια).
Γαλεάγρα (ἡ). κλωβὶ σιδηρένιον, παγίδα μὲ τὴν ὁπ. ἔπιαναν γαλᾶς (κουνάδια, νυφίτσας κτλ.).
Γαλέη, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Γαλῆ.
Γαλεόβδολον (τὸ), [γαλῆ, βδόλος], εἶδος φυτοῦ δυσώδους, (κοιν.) βρωμοῦσα, βρωμοχόρτι, (παρβλ. Γαλίοψις).
Γαλεοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ γαλῆν ἢ γαλεόν.
Γαλεός (ὁ), εἶδος παρδαλοῦ σκυλοψάρου, (παρβλ. Γαλῆ).
Γαλερός, ά, όν, = Γαληνός, ἱλαρός, φαιδρός, εὔθυμος.
Γαλερῶς, ἐπίρ. Εὐθύμως κτλ.
Γαλερωπός (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γαλερὰν ὄψιν, ἱλαρός, (κοιν.) γελαζούμενος.
Γαλεώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γαλεοειδής.
Γαλεώνυμος (ὁ). ὀψαρ. (ἴσ.) = Γαλεὸς ἢ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καλλιώνυμος.
Γαλεώτης, ου (ὁ), εἶδος παρδαλῆς γουστέρας (σαμμιαμῦθι), (ἄλλ.) Ἀσκαλαβώτης. 2) (ὀψάρ.) = Ξιφίας ἢ Γαλεός. 3) = τῷ
Γαλῆ (ἡ), (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Γαλέη), ζ. ἡ νυφίτσα ἢ ἡ ποντικονυφίτσα (ἴδε Μυγαλῆ), ἢ τὸ κουνάδι (ἴδε Ἰκτίς), (μτγν.) ἡ γάττα. » Γαλῆ ἀγρία ἢ Ταρτησία, « Στρβ., τὸ (Γαλλ.) furet. 2) μικρὸν ὀψάρ., (κοιν.) γαληά, (παρβλ. Γαλεός).
Γαλήν', (κατ' ἀποκοπ.) ἀντὶ Γαληνά, οὐδ. πληθ. τοῦ Γαληνός.
Γαληναία (ἡ), Π. ἀντὶ Γαλήνη.
Γαληναῖος, α, ον, = Γαληνός.
Γαλήνεια (ἡ), Π. ἀντὶ
Γαλήνη (ἡ), [γελάω ἢ γάλα]. ἡ ἡσυχία (νηνεμία) τῆς θαλάσσης ἰδίως καὶ τῆς ἀτμοσφαίρας ἐν γένει, (κοιν.) βιδιό, (Ἰταλ.) μπονάτσα, (μτφορ.) ἀταραξία τῆς ψυχῆς, (ἐπμ.) ἱλαρότης τοῦ προσώπου κτλ. 2) εἶδος μεταλλικοῦ, = Μολύβδαινα.
Γαληνής, έος (ὁ, ἡ), καὶ
Γαληνιαῖος, α, ον, = Γαληνός.
Γαληνιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι γαλήνιος, γαληνιάζω.
Γαληνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι γαλήνιον καθησυχάζω. ||. (οὐδ.) = Γαληνιάω.
Γαλήνιος (ὁ, ἡ), = Γαληνός.
Γαληνισμός (ὁ). τὸ γαληνίζειν.
Γαληνόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γαληνὴν (ἱλαρὰν) μορφήν.
Γαληνός, ἡ ἢ ός, όν. Ὁ εἰς γαληνιαίαν κατάστασιν εὑρισκόμενος (κυρ. καὶ μτφορ.), ἥσυχος.
Γαληνότης (ἡ), = Γαλήνη, ἱλαρότης.
Γαληνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Γαληνίζω, ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Χαλινόω.
Γαληνῶς, ἐπίρ. Ἐν γαλήνῃ, ἡσύχως, ἱλαρῶς κτλ.
Γαλιάγκων, ωνος (ὁ, ἡ) = Γαλεάγκων.
Γαλιάγρα (ἡ), Γαλεάγρα.
Γαλιδεύς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τῆς γαλῆς, καττοῦδι, καττουδάκι.
Γάλιον (τὸ), χόρτον μὲ τὸ ὁποῖον πήζουν (ἀντὶ πυτιᾶς) τὸ γάλα.
Γαλίοψις, εως (ἡ), εἶδος χόρτου (δυσώδους), νεκροτσουκνίδα, (παρβλ. Γαλεόβδολον).
Γάλλος (ὁ), [ἄλλος]. ἱερεὺς τῆς θεᾶς Κυβέλης, εὐνοῦχος.
Γαλουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γαλακτουργέω.
Γαλούργιον (τὸ). μέρος ὅπου κατεργάζονται τὸ γάλα, τυροκομεῖον.
Γαλουργός (ὁ, ἡ), = Γαλακτουργός.
Γαλουχέω-ῶ, Μ. ήσω, Γαλακτουχέω, βυζάνω.
Γαλούχησις, εως (ἡ) καὶ
Γαλουχία (ἡ). βύζασμα.
Γαλουχός (ὁ, ἡ), ἡ γαλουχοῦσα, βυζάστρια, τροφός, (Νικ. Χων.).
Γάλόως, ω (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Γάλως.
Γάλωος, γεν. τοῦ
Γάλως, ω ἢ ωος (ἡ). ἀνδραδέλφη, (ἐνίοτε) ἡ γυνὴ τοῦ ἀδελφοῦ.
Γαμβρεύω, Μ. εύσω. Γίνομαι γαμβρός τινός· συμπενθεριάζω.
Γάμβριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν γαμβρόν, γαμβριάτικος.
Γαμβροκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) τὸν γαμβρὸν ἢ τοὺς γαμβρούς του. »Δρόμος Οἰνομάου—,« Νόνν.
Γαμβρός (ὁ), [γαμέω]. ὁ ἀνὴρ τῆς θυγατρὸς ἢ τῆς ἀδελφῆς· νυμφίος· (ἀρχ.) πενθερός· ἀνδράδελφος· (ἐν γέν.) συμπέθερος.
Γαμετή (ἡ). ἡ ὑπανδρευμένη γυνὴ (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν ἄνδρα της), σύζυγος.
Γαμέτης, ου (ὁ), Π. ὁ σύζυγος καὶ
Γαμέτις, ιδος (ἡ), Π. ἡ σύζυγος.
Γαμέω-ῶ [δαμάω], Μ. ήσω (ἀόρ. β'. Ἔγημα). Παίρνω γυναῖκα εἰς γάμον, νυμφεύομαι, (μτγν.) συνουσιάζομαι. ||. (μσ. ἢ πθ.) 'παίρνω ἄνδρα, (μὲ δοτ.) ὑπανδρεύομαι. ||. (ὁ Π. τύπος) Γαμέσσαι, (σημαίνει) ζητῶ καὶ εὑρίσκω νύμφην διὰ τὸν υἱόν μου. »Αὐτός μοι γυναῖκα γαμέσεται,« Ἰλ. Ι.
Γαμήλευμα (τὸ), Π. (σπν.) ἀντὶ Γάμος.
Γαμήλιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς γάμους. ||. Γαμηλία (ἐνν. θυσία), ἢ Γαμήλια (ἐνν. ἱερά), ἡ τελουμένη ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ (φιλεύοντος τοὺς φράτοράς του) θυσία ἢ ἡ ἀντὶ τούτου διδομένη εἰς αὐτοὺς δωρεά, (ὅθεν:) »Κατὰ τοὺς νόμους

ἔγημε, καὶ γαμηλίαν τοῖς φράτορσιν εἰσενήνοχε, « Δμ.
Γαμηλιών, ῶνος (ὁ). ὁ ἕβδομος ἢ ὄγδοος μὴν τῶν Ἀθην. (15 Ἰαν. = 15 Φεβρ.), καθ' ὃν ἐτελοῦντο συνήθως οἱ πλειότεροι γάμοι.
Γαμησείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ νὰ ὑπανδρευθῶ.
Γαμίζω, Μ. ίσω. Ὑπανδρεύω (θυγατέρα κτλ.). ||. (μσ.) ὑπανδρεύομαι, λαμβάνω ἄνδρα.
Γαμικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν γάμον, γαμήλιος. »Πρὸ τῶν γαμικῶν (ἐνν. ἱερῶν), « Θκ., πρὸ τοῦ γάμου.
Γάμιος, α ἢ ος, ον, Π. = Γαμικός, γαμήλιος.
Γαμίσκω, Π. ἀντὶ Γαμίζω.
Γάμμα (τὸ), ἄκλ. [Ἑβρ.], τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου Γ'.
Γαμμοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ γράμμα, κυρτός, δρεπανοειδής.
Γαμοδαίσια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἡ θυσία (τὸ συμπόσιον, ἡ δαὶς) τοῦ γάμου.
Γαμοκλοπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κλέπτω τὸν ξένον γάμον, (δηλ.) μοιχεύω.
Γαμοκλοπία (ἡ). μοιχεία, [ἐκ τοῦ
Γαμοκλόπος (ὁ). μοιχός. 2) Π. μοιχικός.
Γαμοποιΐα (ἡ). τὸ νὰ κάμῃ τις γάμον.
Γάμορος (ὁ, ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Δ. ἀντὶ Γεωμόρος.
Γάμος (ὁ). ἡ νόμιμος σύζευξις τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός, συνοικέσιον, ὑπανδρεία. » Γάμων ὥραν ἔχουσα, « Πλ. 2) ἡ τελετὴ (τὸ συμπόσιον) τοῦ γάμου, (κοιν.) χαρά. » Εἰλαπίν' ἠὲ γάμος, « Ὀδ. Α. (καὶ πθ.) » Γάμους ἄγειν (ἑστιᾶν, ποιεῖν, κτλ.), « Αξ.
Γαμοστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω τὴν νύμφην διὰ τὸν γάμον, (ἐν γέν.) ἑτοιμάζω τὰ τοῦ γάμου.
Γαμοστολία (ἡ). τὸ στόλισμα τῆς νύμφης, (ἐν γέν.) ἡ ἑτοιμασία τοῦ γάμου,
Γαμοστόλος (ὁ, ἡ). ὁ στολίζων τὴν νύμφην καὶ ἑτοιμάζων τὰ τοῦ γάμου.
Γαμοτελέω-ῶ, Μ. έσω. Κάμνω (Ἐκτελῶ) γάμον.
Γαμφὴ καὶ Γαμφηλὴ (ἡ), [κάμπτω]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Σιαγὼν (κυρ. θηρίου) ἢ ῥύγχος (ὀρνέου σαρκοφάγου).
Γαμψός, ή, όν, Π. ἀντὶ Καμπτός, καμπύλος, γυρτός.
Γαμψότης (ἡ). κυρτότης (ὀνύχων κλπ.).
Γαμψόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι γαμψὸν (κυρτόν). » Γαμψούμενον τὸ ῥύγχος, « Ἀρστ.
Γαμψωλή (ἡ), Π. ἀντὶ Γαμψότης.
Γαμψῶνυξ, υχος καὶ
Γαμψώνυχος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γαμψοὺς (γυρτοὺς) ὄνυχας. » Ὄρνιθες (» Ἄσακοι) γαμψώνυχοι, « Ἀρστ., Ἀθ.
Γανά, ας ἢ ᾶς (ἁ), Δ. (Σικελ.) ἀντὶ Γυνή, (παρβλ. Βανά).
Γανάω-ῶ, Μ. ....; Π. λάμπω, ὑαλίζω, (ἐπμ.) τέρπω (ἡδύνω) τὴν ὅρασιν, (ἐν γέν.) εὐφραίνω, [ἐκ τοῦ
Γάνος [γαίω], εος-ους (τὸ), Π. λευκότης, λάμψις, ὑαλάδα, φαιδρότης, ὡραιότης, ἡδονή, χαρά. (μτφορ.) δόξα, καύχημα, λαμπρότης. » Μελίσσης —, « Εὐρ., τὸ μέλι. » Ἀμπέλου (» Βότρυος) —, « Αἰσχλ., Εὐρ., ὁ οἶνος. » Κρηναῖον —, « Λυκ., τὸ πηγαῖον ὕδωρ. » Ἀρχαῖον —,« Αἰσχλ.
Γάνος καὶ Γάννος (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γλάνος.
Γανόω-ῶ [γάνος], Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ὑαλίζῃ (νὰ λάμπῃ), στιλβόνω, (κοιν.) γανόνω, (μτφορ.) φαιδρύνω, χαροποιῶ. ||. (πθ. ἢ μσ.) = Γάνυμαι, εὐφραίνομαι κτλ. ||. (ἀμτβτ.) Γανάω (;).
Γανόων, ωσα, ων, Π. ἀντὶ Γανῶν, μτχ. τοῦ Γανάω.
Γάνυμαι [γάνος], Μ. ύσομαι, Π. (μὲ δοτ. ἢ γεν.) χαίρω, τέρπομαι, εὐφραίνομαι· καμαρόνω.
Γανύσκομαι, Π. ἀντὶ Γάνυμαι.
Γάνυσμα (τὸ), Π. = Γάνος, ἡδονή, χαρά, ἥδυσμα, ἄρτυμα.
Γανώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ πλήρης γάνους, γανωμένος, φαιδρός, ὡραῖος· παχύς, εὔφορος.
Γάνωμα (τὸ). καὶ
Γάνωσις, εως (ἡ), = Γάνος, ὑαλάδα, γάνωμα, βερνίκωμα, (συνκδχ.) καλλωπισμός, (μτφορ.) χαρά, εὐχαρίστησις.
Γάπεδον (τὸ), Δ. ἀντὶ Γήπεδον.
Γαπετής, έος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Γηπετής.
Γαπόνος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Γηπόνος.
Γάποτος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Γήποτος.
Γὰρ [γε, ἄρα], σύνδ. (ἐν ἀρχῇ λόγου οὐδέποτε τιθέμενος, ἀλλὰ κυρ. μὲν μετὰ μίαν ἢ δύο λέξ., παρὰ δὲ Π. καὶ μετὰ πέντε καὶ ἕξ. » Ταῖς εὐτελείαις οἱ θεοὶ χαίρουσι γάρ. « Εἶνε δὲ κυρ.) Αἰτιολογ. (καὶ ἐξηγ. διὰ τοῦ) διότι, ἐπειδή. »Μὴ λέγε τοιαῦτα· οὐ γάρ τις πείσεται· οὐ γὰρ ἐάσω, « Ἰλ. Σ. » Εἰ καί τι ἥμαρτον, σύγγνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, « Αχ. (ἐνίοτε προηγεῖται τοῦ αἰτιολογουμένου :) » Ἀτρείδη, πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσιν Ἀχαιοί· τῷ σε χρὴ πόλεμον παῦσαι,« Ἰλ. Η. (ἐνίοτε τὸ αἰτιολογούμενον ἐννοεῖται ἔξωθεν ἢ ἐκλαμβάνεται ἀπὸ κοινοῦ ἐκ τῶν προειρημένων, καὶ μάλιστα εἰς τὰς ἐρωταποκρίσεις, καὶ τότε φαίνεται ὅτι συντάσσεται καὶ μὲ εὐκτ. καὶ μὲ ἀπαρ. καὶ μὲ μτχ.) » Ἀπεκρίναντο ὅτι ἀδύνατα σφίσιν εἴη ποιεῖν ταῦτα· παῖδες γὰρ σφῶν καὶ γυναῖκες παρ' Ἀθηναίοις εἴησαν, « Θκ. »Διενοοῦντο τὰς προβάσεις φυλάσσειν, ὅπως μὴ κατὰ ταύτας ἀναβῶσιν οἱ πολέμιοι· οὐ γὰρ ἂν ἄλλῃ γε αὐτοὺς δυνηθῆναι, « αὐτ. » Διττῶς δὲ τοῦτο δύναται· ἢ γὰρ μενουσῶν ἀκινήτων τῶν πόλεων, ἢ δι' ἀπόστασιν,« Στρ.» Ἀλλὰ γὰρ φήσει τις, Οὐ ῥᾴδιον...., οὐδὲ γὰρ ἄλλο οὐδὲν κτλ., « Δμ. » Α. Καὶ δῆτ' ἐτόλμας τοὺς δ' ὑπερβαίνειν νόμους; Β. Οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε, « Σοφ. » Τεθνάμεναι γὰρ καλόν, « Τυρτ. (καὶ χ. ῥήμ.) « Τὸ λευκὸν πολλὰ σημαίνει· ἢ γὰρ ἀσθένειαν τῆς δυνάμεως, « Γαλ. (κατ' ἔλλ, Π. ἐπιφέρεται καὶ μετὰ τὰς κλητικὰς καὶ τὰ εὐκτ. μόρια :) » Ἀλκίμεδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος; « Ὅμ. » Ὑπέρτατε Ζεῦ, τεαὶ γὰρ ὧραί μ' ἔπεμψαν,« Πίνδ. » Αἲ (» Εἴ) γάρ, Ζεῦ πάτερ, « Ὅμ. 2) (εἰς τὰς ἐρωτήσεις, καὶ μάλιστα παρὰ Π., ἐκλαμβ. ἀντὶ) Συλλογις. ἢ Ἀπορηματ. (καὶ ἐξηγ. διά τοῦ) καὶ; καὶ.. λοιπόν; » Ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρίατο, Ὀδ. Ξ. » Μωροὶ καὶ τυφλοί, τίς γὰρ μείζων; ὁ χρυσός, ἢ ὁ ναός; « Γρφ. 3) (εἰς τὰς ἀποκρίσεις ἐκλαμβ. ἀντὶ) Βεβαιωτ. (ὅτε φαίνεται καὶ ἡ ἐτυμολογία του). » Λέγω γὰρ οὖν, « Ξεν. (ὁμοίως καὶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις :) » Ἦ γάρ; » Οὐ γάρ; « αὐτ., δὲν εἶν' ἔτσι; (καὶ ἐνν. ἡ ἀπόκρισις : ἔτσι βέβαια). 4) (ἐνίοτε ἐκλαμβάνεται) Ἐμφαντ. (ἐν εἴδει εἰρωνείας :) » Πάνυ γάρ, οὐχ ὁρᾷς; Δμ.; ὤ, ἀλήθεια! δὲν βλέπεις; (τοιοῦτον εἶνε καὶ τοῦ Ἀρσφ. Ἀχ.) »Σφόδρα γὰρ ἐσωζόμην ἐγώ. « 5) (μὲ τὰ μόρ. Ἄν, Ἀλλά, Καί, Τοι κτλ. ἢ τροπολογεῖ τὴν ἰδίαν του σημασ. ἢ ἐπιτείνει τὴν ἐκείνων), ἴδε Ἀλλά. 6) (εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν διηγήσ. ἢ προαναφωνήσ· φαίνεται ὡς) Παραπληρωματ. (καὶ μένει ἀνεξήγητος :) » Ἄκουε τοίνυν.... Ὡς γὰρ τάχιστ' ἀφικόμεθα κτλ. « Ἀρσφ.
Γαργαίρω [ὀνμτπ.], Μ. αρῶ. Εἶμαι γεμάτος, (κοιν.) βρυάζω, βουρβουλιάζω, (παρβλ. Καρκαίρω).
;Γαργάλη (ἡ), = Γάργαλος.
Γαργαλίζω [γαγγαλίζω], Μ. ίσω. Γαργαλεύω, (μτφορ.) ἐρεθίζω, ἡδύνω, κολακεύω.
Γαργαλισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ γαργαλίζειν, γαργάλεμμα.
Γάργαλος (ὁ). ἡ ἐκ τοῦ γαργαλίσματος ἡδονή, ἐρεθισμός.
Γάργαρα (τὰ), [γαργαίρω]. πολλά, πλῆθος, ἄπειρα. ||. (ἑν.) Γάργαρον, ὄνομα τόπου (κυρ. ὅπου ἀναβρύουν, ἐπμ. βούζουν νερά).
Γαργαρεὼν [ὀνμτπ.], ῶνος (ὁ). (κυρ.) ὁ σταφυλίτης ἢ τὸ καρύδι (τοῦ λαιμοῦ), (κατ' ἔκτ.) ὁ λάρυγξ, (κοιν.) γούργουλας.
Γαργαρίζω [ὀνμτπ.], Μ. ίσω. Κάμνω γαργάραν.
Γαργαρισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ γαργαρίζειν.
Γαρέλαιον (τὸ). μίγμα (σάλτσα) ἀπὸ 'λάδι καὶ
Γάρον (τὸ) καὶ
Γάρος (ὁ). εἶδ. ζωμοῦ (σάλτσας) κατασκευαζομένης (κυρ.) ἀπὸ τὴν ἅλμην σεσηπότων γαράτων.
Γαρύεμεν καὶ Γαρύεν, Δ. ἀντὶ Γηρύειν.
Γαρώδης, εος (ὁ, ἡ). γάρῳ ὅμοιος.
Γαστεροπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) = Γαστρίμαργος, λαίμαργος.
Γαστέρος, Ἰων. ἀντὶ Γαστρός, γεν. τοῦ Γαστήρ.
Γαστερόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γαστρόχειρ.
Γαστὴρ (ἡ), (ἡ γεν. γαστρός, ἡ δοτ. γαστρί, ἡ δοτ. πληθ. γαστράσι). ἡ κοιλιὰ ἢ τὸ στομάχι. » Γαστέρι νέκυν πενθῆσαι, « Ἰλ. Τ., νὰ νηστεύσῃ εἰς σημεῖον πένθους. » Γαστρὸς ἥττων ἢ κρείττων« Ξεν., Γαστρίμαργος ἢ ἐγκρατής. » Ἐν γαστρὶ (» Κατὰ γαστρὸς) ἔχειν ἢ φέρειν Αξ., ἐγκυμονεῖν. » Ἐν γαστρὶ ἔσχεν ἢ ἔλαβεν, « Αξ., ἐγγαστρώθη. 2) = Γάστρα, κοίλωμα. » Ὤμους ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος, « Ἐπγρ.

3) (συνκδχ.) κυοφορία. » Γυνή τις, ἑπτὰ ἤδη γαστέρας δυστοκοῦσα, « Φλςρ.
Γαστῆρσι, Ἰων. ἀντὶ Γαστράσι.
Γαστορίς, ίδος (ἡ). εἶδ. γογγύλης, (κοιν.) γουλί.
Γάστρα, ας (ἡ). ἡ γαστὴρ (τὸ κοῖλον καὶ τὸ κάτω μέρος) τῶν ἀγγείων· ἀγγεῖον μὲ κοιλιάν, (κοιν.) γλάστρα. 2) τὸ κῦτος (κοιν. ἀμπάρι) τοῦ πλοίου, (ἴδε Κοῖλος).
Γαστράσι, δοτ. πλθ. τοῦ Γαστήρ.
Γαστραφέτης, ου (ὁ). εἶδ. μηχανῆς διὰ τῆς ὁπ. ἔῤῥιπτον βέλη.
Γαστρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γαστήρ, κοιλίτσα.
.Γαστρίδουλος (ὁ, ἡ), (ἀδκμ.) = Κοιλιόδουλος.
Γαστρίζω. Μ. ίσω. Χορταίνω (Τρέφω πλουσιοπαρόχως) τινά. ||. (μσ.) τρώγω καλά, χορταίνω, γεμίζω τὴν κοιλιάν μου (κυρ. μὲ καλὰ φαγητὰ ἢ ἐπμ. ὑπὲρ τὸ δέον). 2) κτυπῶ εἰς τὴν κοιλίαν ἢ πίπτω 'πίστομα (καθὼς οἱ παλαίοντες), (παρβλ. Κολετράω). 3) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γραστίζω.
Γαστριμαργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γαστρίζομαι. εἶμαι γαστρίμαργος.
Γαστριμαργία (ἡ). λαιμαργία, [ἐκ τοῦ
Γαστρίμαργος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.), -άργως, [γαστήρ, μάργος]. Λαίμαργος, πολυφάγος, κοιλιόδουλος.
Γαστρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γαστὴρ ἢ Γάστρα. » Σπείρων ἐν γαστρίοις, « Σχλ. Πλάτ.
Γάστρις, ιος ἢ ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην γαστέρα, κοιλαρᾶς, (συνκδχ.) = Γαστρίμαργος.
Γαστρισμὸς (ὁ). τὸ γαστρίζεσθαι, πολυφαγία.
Γαστρίστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Γάςρις.
Γαστροβαρὴς, έος (ἡ), Π. ἐγγαστρωμένη, (κοιν.) βαρούμενη.
Γαστροβόρος (ὁ, ἡ), Π. = Βορὸς, γαςρίμαργος.
;Γαστρόδουλος (ὁ, ἡ), = Γαστρίδουλος.
Γαστροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἐξέχων ὡσὰν τὴν) γαστέρα.
Γαστροκνήμη καὶ
Γαστροκνημία (ἡ) καὶ
Γαστροκνήμιον (τὸ). τὸ ἐξέχον ὄπισθεν παχὺ μέρος τῆς κνήμης (ἄντζας).
Γαστρολογία (ἡ). ὁμιλία ἢ σύγγραμμα περὶ γαστρὸς (δηλ. καλῶν φαγητῶν), [ἐκ τοῦ
Γαστρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ συγγράφων περὶ γαστρὸς (δηλ. περὶ καλῶν φαγητῶν), (κωμ. παρῳδ. τοῦ Ἀςρολόγος).
Γαστρομαντεία (ἡ). ἡ ἀγυρτεία τῶν ἐγγαστριμύθων, [ἐκ τοῦ
Γαστρομαντεύομαι, Μ. εύσομαι. Μαντεύομαι διὰ (ἢ ἀπὸ) τῆς γαστρὸς, (ἴδε Ἐγγαστρίμυθος).
Γαστρονομία (ἡ), (Κωμ. ἀντὶ Ἀςρονομία), = Γαστρολογία.
Γαστροοίδης [γ. οἰδέω], ου (ὁ). πρησκοκοίλης, κοιλαρᾶς.
Γαστροπίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχεῖαν (πίονα) γαστέρα, (ἴδε τὸ προηγ.).
Γαστρόπτης [γ. ὀπτάω], ου (ὁ). σκεῦος τι μαγειρικόν.

Γαστροῤῥαφία (ἡ). (χειρουργ.) ῥάψιμον τῆς γαστρὸς (ὅταν σχισθῇ).
Γαστόῤῥοια (ἡ), = Διάῤῥοια.
Γαστροτόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνατέμνων τὰς γαστέρας (τῶν νεκρῶν).
Γαστρόφιλος (ὁ, ἡ), = Γαστρίμαργος, κοιλιόδουλος.
Γαστροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Φέρω) εἰς τὴν κοιλίαν μου, κυοφορῶ.
Γαστρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν τὰ τῆς γαστρὸς, γαστρίμαργος.
Γαστροχάρυβδις, εως (ὁ, ἡ), (Κωμ.). ὁ ἔχων χάρυβδιν (κοιν. λάμιαν) εἰς τὴν κοιλίαν του, πολυφάγος.
Γαστρόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), = Χειρογάστωρ, τρεφόμενος ἀπὸ τοὺς κόπους τῶν χειρῶν του.
Γαστρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γαστροειδὴς καὶ
Γάστρων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων μεγάλην γαστέρα, κοιλαρὰς, ἢ = Γάστρις, λαίμαργος.
Γατομέω, Δ. ἀντὶ γητομέω.
Γαυλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς γαῦλον (πλοῖον ἐμπορικὸν), ναυτικός.
Γαυλὶς, ίδος (ἡ), = ἡ ὑποκορ. τοῦ Γαυλός.
Γαυλιτικὸς, ἡ, όν, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γαυλικός.
Γαῦλος (ὁ), [γωλεός]. ἀγγεῖον ὅπου ἀρμέγουν τὸ γάλα, καρδάρι· κάδδος, σαψάκι (μὲ τὸ ὁπ. ἀδειάζουν τὸ νερὸν τῶν πλοίων), γκερδέλι, κουβᾶς (τοῦ μαγγανοπηγάδου), κρηνὶ (κουβέλι) τῶν μελισσῶν, κτλ. 2) (κυρ. προπερισπ.) = Ὁλκὰς, πλοῖον φορτηγὸν (ἐμπορικόν).
Γαύραξ, ακος καὶ (Ἰων.) Γαύρηξ, ηκος, (ὁ), [γαῦρος]. καυχησιάρης.
Γαυρίαμα (τὸ). ἔπαρσις, καύχησις, ὑπερηφάνεια, [ἐκ τοῦ
Γαυριάω-ῶ καὶ (μσ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. άσω, -άσομαι. Κορδόνομαι, φουσκόνω, καμαρόνω (κυρ. 'σὰν τὸ ἄλογον), ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι, [ἐκ τοῦ
Γαῦρος (ὁ, ἡ), [γαίω], = Ἀγέρωχος (κυρ. ἵππος), ὑπερήφανος, μεγαλοπρεπής· ἀνδρεῖος, θαῤῥαλέος. » Ἱλαροὶ ἢ γαῦροι, « Πλ., (παρβλ. Ἁβρὸς καὶ Ἀγαυρός).
Γαυρότης (ἡ). ἔπαρσις, ὑπερηφάνεια· θρασύτης.
Γαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. (σπν. μτβτ.) Κάμνω γαῦρόν τινα. ||. (συνήθ. μσ. ἢ πθ.) = Γαυριάω, (ὅθεν:
Γαύρωμα (τὸ), = Γαυρίαμα.
Γαυσὸς, ἡ, ὸν, ἢ (Αἰολ.) Γαῦσος, α, ον, = Γαμψὸς, κυρτὸς, στρεβλός.
Γαυσόω-ῶ, Μ. ώσω, = Γαμψόω.
Γαφάγας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Γηφάγος.
Γάφυτον (τὸ), Δ. ἀντὶ Γήφυτον.
Γδοῦπος (ὁ), Π. (μόνον εἰς τὰ συνθ.) = Δοῦπος, κτύπος.
Γε, μόρ. ἐγκλιτ. ἢ Σύνδ. 1) Βεβαιωτ. ἢ Προσθετ, βέβαια, μάλιστα, τῷ ὄντι, καὶ .... καί. » Α. Ὅν τινα εὐμορφότατον ἡγῇ; Β. Ἐμέ γε τὸν Ἀγλαΐας καὶ Χάροπος; « Αχ. » Α. Ἡ στῶ; Β. Λέχριός γ' ἐπ' ἄκρου λάου, « Σοφ. » Καὶ μετὰ ὅπλων γε δή, « Θκ. » Πάνυ γε, ἔφη, καὶ θαυμάζω γε, « αὐτ. » Εἴ γε οὕτως ἐγίγνωσκε, « Αχ. » Α. χωροῖς ἂν εἴσω. Β. καὶ σέ γ' εἰσάξω, « Σοφ. » Καί γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου, « Γρφ. 2) Ἐλαττωτ., κἂν, τοὐλάχιστον, ὅσον διά. » Φιλόσοφος, ἀπό γε τοῦ σχήματος, « Αχ. » Εἰ μὴ ὅλον, μέρος γε, « Δμ. » Πλήθει γε οὐχ ὑπερβαλοίμεθ' ἄν, « Ξεν. » Ἀλλ' ὅ γε σὸς πατὴρ, « αὐτ. » Ἐπεὶ, διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς, πάλαι ἂν ἀπολώλειτε, « Δμ. 3) Αἰτιολογ. (μετὰ τοῦ Δὴ, Μὲν, Τοι, κτλ.). » Ἴσως Ἐριννύς ἐστι· βλέπει γέ τοι μανικὸν, « Ἀρςφ. » Τῶν μὲν συμμάχων καταφρονοῦντες, τοὺς δὲ πολεμίους θεραπεύοντες· τὴν μέν γε μετὰ Ἀγησιλάου στρατιὰν διέθρεψαν, τοὺς δὲ ἑταίρους τὸν μισθὸν ἀπεστέρησαν, « Ἰσκρ. 4) Ἐναντιωματ. (μετὰ τοῦ Ἀλλὰ, Μὴν, Μέν τοι, κτλ.), ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο. » Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, « Ἰλ. Α. » Πέπονθε μὲν οὐδοτιοῦν οὔπω κακὸν, φοβεῖταί γε μέν τοι μὴ πάθῃ, « Ξεν. 5) Παραπληρωμ. ἢ Ἐμφαντ. (πρὸς διάκρισιν ἢ ἐπίτασιν, μετὰ τῶν ἀναφορ. καὶ ἀοριστολογ. μάλιστα ἀντωνυμ. ἢ ἐπιρ.). » Ἔγωγε, » Ἧδε γε, » Εὖ γε, » Ἰδού γε, » Πάνυ γε κτλ. » Ὡς μή ποτ' ὤφελόν γε, « Εὐρ. » Δρᾶ γ' εἴ τι δράσεις, « αὐτ. » Οὐδὲν γ' ἄλλο, πλήν γε καρκίνους, « Ἀρςφ.
†Γέα (ἡ), (μόνον κατὰ διάλεκτ.) = Γῆ.
Γεάοχος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Γαιήοχος.
Γέγαα, ας, Γέγαμεν, άατε, άασι, Π. ἀντὶ Γέγονα, πρκ. τῆς ὀρς. καὶ
Γεγάμεν, Δ. ἀντὶ Γεγονέναι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Γίγνομαι.
Γεγαθέω-ῶ, Μ. ήσω, Δ. Π. ἀντὶ Γηθέω ἢ γέγηθα.
Γεγάκειν, Δ. Π. ἀντὶ Γεγονέναι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Γίγνομαι.
Γέγειος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀρχαῖος, παμπάλαιος, (τρόπον τινὰ) Γηγενὴς, (παρβλ. Χαῖος).
Γεγένημαι, πρκ. τοῦ Γίγνομαι.
Γεγήθησις, εως (ἡ), = Γηθοσύνη, εὐφροσύνη.
Γεγηθότως, ἐπίρ. (μτχ.). Φαιδρῶς, μετὰ χαρᾶς.
Γέγονα, πρκ. τοῦ Γίγνομαι.
Γέγωνα, πρκ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐνες.) τοῦ Γεγωνέω.
Γεγωνέμεν, Π. ἀντὶ Γεγωνεῖν.
Γεγώνευν, Π. ἀντὶ Ἐγεγώνουν, παρτ. τοῦ
Γεγωνέω-ῶ [γιγνώσκω;], Μ. ήσω (ἀόρ. β'. Ἐγέγωνον, καὶ τὸ θετ. Γεγωνητέον), Π. (ἢ σπν. λογογρ.). ὁμιλῶ δυνατὰ ἵνα μὲ ἀκούσουν), φωνάζω· ὑμνῶ (ἐπαινῶ) μεγαλοφώνως, διαλαλῶ. (ἀμτβτ.) ἀντηχῶ. » Τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, « Ὀδ. Ε. » Οὔ πως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν. τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, « Ἰλ. Μ. » Γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ' ὅπως εἰδῶ τίς εἶ, « Σοφ. » Θήρωνα γεγωνητέον ὀπὶ, « Πίνδ. » Διὰ τὸ ψαθυρὸς εἶναι (ὁ ἀὴρ) εὖ γεγωνεῖ. « Ἀρςτ.
Γεγώνησις, εως (ἡ), Π. κραυγὴ, φωνὴ μεγάλη, φώναγμα.
Γεγωνίσκω, Π. ἀντὶ Γεγωνέω.
Γεγωνοκώμη (ἡ), (Κωμ.). γυνὴ φωνάζουσα εἰς τοὺς δρόμους ἢ, διαβόητος (διὰ τὴν κακοήθειάν της) εἰς ὅλην τὴν κώμην.
Γεγωνὸς, ἡ, όν, (παρθτ. -ότερος, -ότατος). Μεγαλόφωνος· τρανὸς, ἐξάκουστος. » (Οἱ

τέττιγες) πιόντες ἀείδειν κύκνων εἰσὶ γεγωνότεροι, « Ἐπγρ.
Γεγὼς, ῶσα, ὡς, Π. ἀντὶ Γεγωνὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Γίγνομαι.
Γεηπονία, Γεηπόνος κτλ. Π. ἀντὶ Γεωπονία, Γεωπόνος κτλ.
Γεηρὸς, ά, όν, = Γεώδης, γήϊνος.
Γειαροτὴρ, ῆρος καὶ
Γειαρότης, ου (ὁ), Π. = Γεωργός.
Γείνασθαι, Π. ἀντὶ Γενέσθαι.
Γείνατο, Π. ἀντὶ Ἐγέννησε.
Γεινάμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Γεννήσας. ||. (οὐσ.) ἀντὶ Γεννήτωρ, γεννήτρια, γονεύς.
Γείνεαι, Π. ἀντὶ Γεννήσῃς, β'. πρσ. τοῦ ἀόρ. ά. τῆς ὑποτ. τοῦ Γεννάω.
Γεινόμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Γενόμενος, γεννηθείς.
Γειόθεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Γῆθεν.
Γειοκόμος (ὁ, ἡ), Π. [γῆ, κομέω]. ὁ καλλιεργῶν τὴν γῆν, γεωργός.
Γειόλοφος (ὁ), Π. ἀντὶ Γεώλοφος.
Γειομόρος, Γειοπόνος, Γειοτόμος, Π. ἀντὶ Γεωμόρος, κτλ.
Γειοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (περιέχων) γῆν (χῶμα).
Γείσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γεῖσον.
Γεισιποδίζω, Μ. ίσω. Βάλλω (Στηλόνω μὲ) γεισίποδας.
Γεισιπόδησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γεισιποδίζειν.
Γεισιπόδισμα (τὸ). ἡ ἐξέχουσα τοῦ πατώματος ἢ τοῦ σώματος τοῦ κτιρίου δοκὸς (γρεντιὰ) ἢ πέτρα ἐπὶ τῆς ὁποίας ςηρίζεται γεῖσον.
Γεισίπους, οδος (ὁ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ξύλα τὰ ἀνέχοντα τὸ γεισιπόδισμα.
Γεῖσον ἢ Γεῖσσον (τὸ). τὸ ἐξέχον μέρος (σεφάνι) τῆς στέγης ἢ τοῦ τοίχου (ἵνα ἐμποδίζῃ τὰ νερὰ 'που τρέχουν ἀπὸ τοὺς ῥεύτας, ἢ ἵνα κρατῇ ἄλλο, ἐπάνωθεν αὐτοῦ ὑψούμενον, οἰκοδόμημα), (παρβλ. Θριγκός)· (συνκδχ.) ἡ ἐξέχουσα ἄκρα τῆς περικεφαλαίας (τοῦ σκιαδίου κτλ.) ἢ τοῦ φορέματος, (κοιν.) οὔγια, προφύλι κτλ.
Γεισό(σσό)ω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ (ἢ Σχηματίζω τι ὡς) γεῖσον, (ἴδε Ἀπο[Ἐπι]γεισόω).
Γείσωμα (τὸ), = Γεῖσον.
Γείσωσις, εως (ἡ). κατασκευὴ (σκέπασμα διὰ) γείσου.
Γεῖσσον (τὸ) καὶ
†Γεῖσσος (ὁ), (Γρφ.), = Γεισον.
†Γείταινα (ἡ), (ὄχι τόσον εὔχρ.) θηλ. τοῦ Γείτων, γειτόνισσα.
Γειτνία (ἡ), = Γειτόνησις, Γειτονία.
Γειτνιάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι γείτων, συνορεύω, πλησιάζω, (τρπ.) σχεδὸν ὁμοιάζω. » Ἡ Σύρων φωνὴ γειτνιάζουσα τῇ Ἑβραΐᾳ, « Θεοδώρητ.
Γειτνίασις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις γείτων. 2) (συνκδχ.) οἱ γείτονες, ἡ γειτονιά.
Γειτνιάω-ῶ, Μ. άσω, καὶ
Γειτονεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, εύσομαι, καὶ
Γειτονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γειτνιάζω.
Γειτόνημα καὶ Γειτόνευμα (τὸ) καὶ
Γειτόνησις, εως καὶ
Γειτονία (ἡ), = Γειτνίασις.
Γειτονέεις, εσσα, εν, Π. = Γειτόσυνος.
Γειτοσύνη (ἡ), σπν. ἀντὶ Γειτνίασις.

Γειτόσυνος, η ἢ ος, ον, Π. γειτονεύων, γειτονικός.
Γείτων [γῆ], ονος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν ἢ κείμενος πλησίον τινὸς, γείτονας· συνορεύων, πλησιόχωρος· (τρπ.) οἰκεῖος, ὅμοιος, ἔχων σχέσιν μέ. » Γείτων τινὸς ἢ τινί. » Γείτων ἡ Ἰνδικὴ τῆς Αἰθιοπίας, « Αχ. » Τὸ χωρίον τὸ ἐκ (ἐν) γειτόνων μοι τοῦτο, « Δμ. » Σκόπει εἰ ἐκ γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, « Αχ. ||. (Εἰς ἐπιγραφὰς εὑρέθη καὶ τὸ οὐδ.) » Κεραμεῖα οἷς γεῖτον τὸ βαλανεῖον, « Bœck. (Δ', 256).
Γειωπείνης, ου (ὁ), = Γεωπείνης.
Γειώρας, α (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), Π. = Γεωφύλαξ· γεωργός· (Γρφ.) προσήλυτος, ἀλλόφυλος, μέτοικος.
Γέλα, ας (ἁ), Βοιωτ. ἀντὶ Ἕλη.
Γέλαιμι, αις, αι, Αἰολ. ἀντὶ Γελῶ, ᾷς, ᾷ, ὑποτ. καὶ
Γέλαιν, Αἰολ. ἀντὶ Γελᾷν, ἀπαρ. τοῦ Γελάω.
Γελανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. φαιδρὸς, ἱλαρὸς, (κοιν.) γελαζούμενος.
Γελασείω (χωρὶς Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω ὄρεξιν) νὰ γελάσω.
Γελάσιμος (ὁ, ἡ). γελοῖος, ἀξιογέλαστος.
Γελασῖνος (ὁ). ὁ γελῶν πάντοτε (ἐπίθετ. τοῦ Δημοκρίτου). ||. (οὐσ. ἢ κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἐμπροσθινὰ 'δόντια (διότι φαίνονται ὅταν γελᾷ τις). 3) τὰ σχηματιζόμενα εἰς τὰς παρειὰς (καὶ εἰς ἄλλα κρεατώδη μέρη τοῦ σώματος) λακκάκια.
Γελάσκω, Π. ἀντὶ Γελάω.
Γέλασμα (τὸ), = Γέλως, γέλια, (κοιν.) χάχλανα, (ὅθ.) Π. ὁ κυματισμὸς (καὶ ὁ ἐκ τούτου ἦχος) τῆς θαλάσσης.
Γελασοῦντι, Δ. ἀντὶ Γελάσουσι.
Γελαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Γελάω.
Γελαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνηθίζων νὰ γελᾷ ἢ νὰ περιγελᾷ.
Γελαστικὸς, ἡ, όν, (ἢ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα (τὴν δύναμιν) τοῦ γελᾷν.
Γελαστὸς, ἡ, όν. Ἀξιογέλαστος.
Γελάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Γελαστής.
Γελαστὺς, ύος (ἡ), Π. ἀντὶ Γέλως, γέλια.
Γελάω-ῶ, Μ. άσομαι καὶ (σπν.) άσω. Γελῶ. Περιγελῶ· (συνκδχ.) τέρπομαι, (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) λάμπω, φαιδρύνομαι· (ἐπὶ θαλάσσ.) κυματίζω ἐλαφρὰ καὶ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μόνον, (κοιν.) σγυραίνω. » Ἀκύματος δὲ πορθμὸς ἐν φρίκῃ γελᾷ, « Βέκκ. ἀνέκδ.
;Γέλγη (ἡ), = Γέλγος.
Γελγιδόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Σχηματίζομαι (Χωρίζομαι) εἰς σκελίδας, [ἐκ τοῦ
Γέλγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γέλγη. » Γέλγια.. κουράλια, « Ἡσύχ.
Γέλγις, ιος ἢ ιθος ἢ; ῖδος (ἡ), = Ἄγλις, ἡ σκελίδα τοῦ σκόρδου.
Γελγοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Γελγοπώλης, ου (ὁ) ἢ Γελγόπωλις, ιδος (ἡ). ὁ πωλῶν γέλγη, (Τουρκ.) ἀχτάρης, [ἐκ τοῦ
Γέλγος, εος-ους (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) αἱ λιανικαὶ παντὸς εἴδους ἢ εὐτελεῖς πραγματεῖαι (ὁποίας πωλοῦν π. χ. οἱ [Τ.] ἀχτάριδες), (παρβλ. Γρύτη ἢ Ῥῶπος).
Γελέω, Ἰων. ἀντὶ Γελάω.
Γελήνη, Αἰολ. ἢ Ἰων. ἀντὶ Γαλήνη.
Γελοιάζω, Μ. άσω. Λέγω γελοῖα.
Γελοιασμὸς (ὁ). τὸ γελοιάζειν.

Γελοιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ γελοιάζων, γελωτοποιός.
Γελοιάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Γελοιαστής.
Γελοιάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Γελάω.
Γελοίιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γελοῖος.
Γελοιολογία (ἡ), = Γελοιασμός.
Γελοιομελέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνθέτω ἢ Ψάλλω μέλη (ᾄσματα) γελοῖα.
Γελοιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Καθιςῶ) τι γελοῖον.
Γελοιοποιὸς (ὁ), = Γελωτοποιός.
Γελοιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ γελοιάζειν ἐπιτήδειος, γελοῖος.
Γελοῖος, α, ον. Ὁ κινῶν (προξενῶν) γέλωτα, ἀστεῖος ἢ ἀξιογέλαστος, γελοιώδης. ||. (οὐσ.) Γελοῖον καὶ Ἀττ. Γέλοιον (τὸ), σκῶμμα, ἀςεϊσμός. » Αἰσώπου ἢ Αἰσωπικὸν γέλοιον, « Ἀρςφ.
Γελοιότης (ἡ). τὸ γελοῖον τοῦ πράγματος, τὸ νὰ ἦνέ τις-
Γελοιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γελοῖος.
Γελοιωδῶς, ἐπίρ. = Γελοίως.
Γελοίων, Π. ἀντὶ Ἐγέλων, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ
Γελοίωντες, Π. ἀντὶ Γελόωντες = Γελῶντες, πλθ. τῆς μτχ. τοῦ Γελάω.
Γελοίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον γελοιώδη.
Γέλος (ὁ), Αἰολ. Π. ἀντὶ Γέλως.
Γελόων, ωσα, ον, Π. ἀντὶ Γελῶν.
Γέλω, Π. ἢ Ἀττ. ἀντὶ Γέλωτα, αἰτ. καὶ
Γέλῳ, Π. ἀντὶ Γέλωτι, δοτ. τοῦ
Γέλως, ωτος (ὁ). γέλιον, γέλια. » Γέλως πλατὺς, « Συν. » Γέλωτα παρέχειν (τιθέναι, παρασκευάζειν), « Δξ., κινεῖν εἰς γ- » Γέλῳ ἔκθανον, « Ὅμ., 'πέθαναν ἀπὸ τὰ γέλια (φρσ. ὑπερβολ.). (ἢ μετωνυμ.) » Ὁ τῆς θαλάσσης γέλως, « Δξ., ὁ λεπτὸς κυματισμὸς (ἴδε Γελάω). 2) χλεύη, περιγέλοιον· ἀντικείμενον γέλωτος ἢ χλευασμοῦ. » Γέλωτα (ἡ) » Ἐν γέλωτι τίθεσθαι (ποιεῖσθαί) τι, « Δξ. » Ἐπεὶ νῦν γε γέλως ἔσθ' ὡς χρώμεθα τοῖς πράγμασι, « Δμ. 3) (σπν.) = Γελασῖνος.
Γελωτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Προξενῶ) γέλωτα κάμνων ἢ λέγων γελοῖα, γίνομαι γελωτοποιός.
Γελωτοποιΐα (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Γελωτοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔργον τὸ νὰ κινῇ διὰ λόγων ἢ σχημάτων εἰς γέλωτα, (Τουρκ.) μουκαλίτης.
Γελωτοπόνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γελωτοποιός.
Γεμέω, Π. ἀντὶ Γέμω.
Γεμίζω [γέμω], Μ. ίσω. (μὲ αἰτ. καὶ γεν.) Γεμίζω· φορτόνω.
Γέμισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς γέμισιν· φόρτωμα, γόμος.
Γεμιστὸς, ἡ, όν. Γεμισμένος, φορτωμένος, παραγεμισμένος.
Γέμος, εος-ους (τὸ), Π. = Γέμισμα, γόμος.
Γέμω (χωρὶς Μ.). (μὲ γεν.) Εἶμαι γεμάτος (φορτωμένος). » Τὰ πλοῖα γέμειν δοκεῖ μᾶλλον ἐν τῷ λιμένι, « Ἀρςτ. (ἢ μὲ γεν.) » Κώμας πολλῶν ἀγαθῶν γεμούσας, « Ξεν. (ἢ τρπ.) » Θράσους γέμοντες, « Πλ.
Γένα (ἡ), Π. ἀντὶ Γέννα, γένος.
Γεναθῆμεν, Δ. ἀντὶ Γενηθῆναι, γενέσθαι, ἀπαρ. τοῦ Γίγνομαι.
Γεναρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Γενάρχης, ου (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς τοῦ γένους, ὁ πρῶτος (προπάτωρ) τῆς γενεᾶς.

Γεναρχία (ἡ). ἀρχὴ γένους (γενεᾶς).

Γεναρχικὸς, ἡ, όν. Γενάρχου ἢ Γεναρχίας ἴδιος.

Γέναρχος (ὁ), = Γενάρχης.

Γενεὰ (ἡ), [γίνομαι]. ἡ γέννησις. » Πεντήκοντα γεγονότες ἔτη ἀπὸ γενεᾶς, « Ξεν. » Ἐκ γενεῆς φαλακροί, « Ἡρ. 2) ἡ ἡλικία, (δηλ.) τὸ διάστημα πέντε ἢ ἑπτὰ ἐτῶν· » Πρεσβύτατος (» Νεώτατος) γενεῇ, « Ἰλ. Ζ. Η. » Τὸν δύο γενεῶν μὴ φλεβοτομεῖν, « Ἰατρ. 3) ἡ διαδοχὴ τοῦ γένους, (δηλ.) τὸ ἀπὸ τῆς τοῦ πατρὸς μέχρι τῆς τοῦ υἱοῦ γεννήσεως πιθανὸν διάστημα (30 ὡς ἔγγιστα ἐτῶν), (ὅθεν τρεῖς γενεαὶ ἀνδρῶν ἀποτελοῦσιν ἕνα αἰῶνα). » Ἐς δεκάτην γενεήν, « Ὀδ. Ξ. » Ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς, « Δμ., εἰς τὰς ἡμέρας (εἰς τὸν καιρόν) μας. » Τῷ δ' ἤδη δύο γενεαὶ ἀνθρώπων ἐφθίαθ', « Ἰλ. Α. » Γενεαὶ δεκατέσσαρες, « Γρφ. 4) τὸ γένος (ἡ φύσις). » Οἵη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, « Ἰλ. Ζ. 5) τὸ γένος (ἡ [κυρ. εὐγενὴς] καταγωγή). » Γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς, « Ἰλ. Λ. » Τίς γενεάν; « Ξεν. 6) τὸ γένος (ἡ φυλή, τὸ ἔθνος). » Κρὴς γενεάν, « Ἐπγρ. » Μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί, « Γρφ. 7) τὰ τέκνα, οἱ ἀπόγονοι, (ἐν γέν.) ἡ οἰκογένεια. » Χρήματα καὶ γενεὰς ἀποδιδόντες, « Πλ.

Γενεαλογέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ἐξετάζω καὶ ἀπαριθμῶ τὴν γενεὰν (τοὺς προγόνους) τινος.

Γενεαλόγημα (τὸ) καὶ

Γενεαλογία (ἡ). ἡ γενεαλόγησις, ἡ κατὰ σειρὰν ἀπαρίθμησις τῶν προγόνων (ἢ ἐξέτασις τῆς καταγωγῆς) τινος.

Γενεαλογικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ περιέχων) τὴν γενεαλογίαν.

Γενεαλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξιστορῶν τὰς γενεὰς (τῶν ἡρώων κλπ.).

Γενεάρχης, Γενεαρχία, Γενεαρχικὸς, = Γενάρχης κτλ.

Γενεὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Γενεά.

Γενεῆθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ γενετῆς, ἐκ μιᾶς ἀρχῆς.

Γενεηλογέω, Γενεηλογίη κτλ., Ἰων. ἀντὶ Γενεαλογέω κτλ.

Γενεῆφι, Ἰων. Π. ἀντὶ Γενεᾷ.

Γενέθλη (ἡ), Ἰων. Π. = Γένος, Γενεά· καταγωγή· ἡλικία κτλ., ἀρχή, πηγή, γένεσις. » Ἀργύρου γενέθλη, « Ἰλ. Φ., τὸ μεταλλεῖον. » Οὔ τι παλαιόν, ἐφ' ἡμετέρῃ δὲ γενέθλῃ, « Ὀππ.

Γενεθλήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Γενέθλειος.

Γενέθλια (τὰ), Ζ. Γενέθλιος.

Γενεθλιάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω τὰ γενέθλια.

Γενεθλιακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ γενέθλια ἢ εἰς τὴν γενεθλιαλογίαν. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) = Γενεθλιαλόγος.

Γενεθλιαλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Προλέγω τὴν τύχην τινὸς (παρατηρῶν ἀστρολογικῶς τὴν ὥραν τῆς γεννήσεώς του).

Γενεθλιαλογία (ἡ). ἡ ἀστρολογικὴ πρόῤῥησις τῆς τύχης τοῦ γεννηθέντος.

Γενεθλιαλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν γενεθλιαλογίαν, ἀστρολόγος.

Γενεθλιὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Γενεθλία. ‖. (οὐσ.) ἡ ἡμέρα ἢ ἡ ὥρα τῆς γεννήσεως.

Γενεθλίδιος, Π. ἀντὶ

Γενέθλιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γέννησιν, (ὅθεν:) » Γενέθλιος (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ) ἡμέρα, « ἡ καθ' ἣν ἐγεννήθη τις ϗ τὴν ὁποίαν (ἐπμ.) ἑορτάζει κατ' ἔτος. » Γενέθλια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ ἢ δῶρα) τὰ τελούμενα ἢ διδόμενα κατὰ τὴν γενέθλιον ἡμέραν. » Γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶντι, « Αχ. » Θεοὶ γενέθλιοι, « Πλάτ., οἱ προστάται ἢ ἀρχηγέται τῆς γενεᾶς. » Δαίμων γενέθλιος, « Λξ., ἡ ἔφορος τῆς γεννήσεως, (κοιν.) ἡ μοῖρα. » Αἷμα γενέθλιον, « Εὐρ. τὸ τῶν γονέων. 2) ὁ ἐκ γενετῆς. » Γενέθλια πήματα κόσμου, « Νόνν. 3) Π. (μὲ γεν.) ὁ γεννῶν (παράγων). » Ἀκτίνων γενέθλιος πατήρ, « Πίνδ. ὁ ἥλιος.

Γένεθλον (τὸ), Π. = Γέννημα, τέκνον. 2) = Γενέθλη, γένος.

Γενειάζω, Μ. άσω. Ἀρχίζω νὰ ἐβγάλλω γένεια.

Γενειὰς, άδος (ἡ), (ἐπιθ.) ἡ τῆς γένυος (τῆς κάτω σιαγόνος). » Τῶν ἐπιδεσμήσεών τις λέγεται γενειάς, « Γαλ. 2) (συνήθ. ὡς οὐσ. ἐνν. σιαγών), τὸ κατωσάγωνον, τὸ πηγοῦνι, (συνκδχ.) ἡ γενεάδα, (ἴδε Γένειον).

Γενειάσκω, Δ. Π. ἀντὶ Γενειάζω.

Γενειάτης, ου (ὁ) ϗ Γενειᾶτις, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων γένεια, (κοιν.) γενάτος. » Τρίγλη — « Ἀθ.

Γενειάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω ἢ Ἐβγάλλω γένειον.

Γενειήτης, εω (ὁ) καὶ Γενειῆτις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Γενειάτης, -ᾶτις.

†Γενειολάβος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν τὸ γένειον (τὸ κατωσάγωνον).

Γένειον (τὸ), [γένυς]. τὸ κατωσάγωνον, τὸ πηγοῦνι. 2) Π. (ὡς ἐπίθ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ γένειον (τὸ πηγοῦνι). » Γένειον τρίχωμα, « Αἰσχλ. (ὅθεν ‖. οὐσ.) τὰ γένεια.

Γενειοσυλλεκτάδης, ου (ὁ), (Κωμ.) ὁ συλλέγων (χαϊδεύων) συχνὰ τὰ γένειά τυ.

Γενέσια (τὰ), Ζ. Γενέσιος.

Γενεσιακὸς, ἡ, όν, = Γενεθλιακός.

Γενεσιαλόγος (ὁ), = Γενεθλιαλόγος.

Γενεσιάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς (αἴτιος) τῆς γενέσεως· ἢ = Γενάρχης.

Γενέσιος (ὁ, ἡ), = Γενέθλιος. » Γενέσια (τὰ), τὰ γενέθλια (κυρ. ἀποθανόντος.)

Γενεσιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι γενεσιουργός τινος.

Γενεσιουργία (ἡ). ἡ εἰς τὸ εἶναι παραγωγή, δημιουργία, [ἐκ τοῦ

Γενεσιουργὸς (ὁ). αἴτιος τῆς γενέσεως, δημιουργός.

Γένεσις [γίνομαι], εως (ἡ). ἡ εἰς τὸ εἶναι παραγωγή, δημιουργία· ἀρχή, αἰτία, πηγή· καταγωγή· γέννησις.

Γενέσκετο, Π. ἀντὶ Ἐγίνετο.

Γενέτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Γενετὴρ, γεννήτρια.

Γενετὴ (ἡ), = Γένεσις, Γέννησις, ἀρχή. » Βρέφη τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς, « Αχ.

Γενετὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Γενέτης.

Γενετήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ τείνων πρὸς) γέννησιν, γεννητικός. ὁ ἐκ γενετῆς, ἔμφυτος.

Γενέτης, ου (ὁ), = Γεννήτωρ, γονεὺς, προπάτωρ. 2) = Γενέθλιος, ἔφορος (προστάτης ἢ ἀρχηγὸς) τοῦ γένους, (ἴδε καὶ Γενήτης). 3) Π. υἱὸς ἢ ἀπόγονος. » Ὁ Διὸς γενέτας, « Σοφ.

;Γενετήσιος (ὁ, ἡ), Π. = Γενετήριος.

Γενετυλλὶς, ίδος (ἡ). ἡ ἐπιστα[?]σα (ἐφορεύουσα) τὰς γεννήσεις θεά.

Γενέτωρ, ορος (ὁ), Π. = Γενέτης.

Γενηῒς, ηΐδος-ῇδος (́), Π. = Γένυς, πέλεκυς, ἀξίνη.

Γενή(ννή)της, ου ἢ οῦ (ὁ), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.). συγγενὴς (ἐξ αἵματος)· (κυρ. δὲ εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ εἰς τὸ αὐτὸ μὲ ἄλλοι γένος (ὑποδιαίρεσιν τῆς φρατρίας) κατατεταγμένος καὶ εἰς τοὺς αὐτοὺς γενέτας θεοὺς θυσιάζων πολίτης, (ὅθεν.) » Διὸς Ἑρκείου γεννηταί, « Δμ. οἱ ἔχοντες αὐτὸν προστάτην τοῦ γένους των, ϗ » Γενή(ννή)τη τῶν θεῶν, « Αἰσχ., ἡ ὑπὸ τῶν γενητῶν ἐκλεγομένη ἱέρεια τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης.

Γενητὸς, ἡ, όν. Ὁ γενόμενος (λαβὼν ὕπαρξιν, δημιυργηθεὶς) ὑπό τινος ἢ δυνάμενος γενέσθαι. » Ἐπὶ τῶν κτισμάτων ἴσον τὸ γενητὸν τῷ γεννητῷ, ἐπὶ δὲ θεοῦ ἕτερον, « Ἐπιφ.

Γενικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἢ σημαίνων τὸ) γένος, ἴδιος τοῦ γένους. » Γενικὰ ἁμαρτήματα, « Ἡρωδ. » Γενικὴ (πτῶσις), « Γρμτ. 2) (φλσφ.) ὁ θεωρούμενος ἐν γένει, καθολικὸς, ὄχι μερικὸς ἢ εἰδικός. » Γενικαὶ ἀρεταί, « Σδ. 3) (παρὰ τοῖς Βυζ.) Γενικὸν, τὸ δημόσιον ταμεῖον· καὶ Γενικὸς (ἐνν. λογοθέτης), ὁ πρῶτος ἐπιστάτης τοῦ θησαυροφυλακείου.

Γενικῶς, ἐπίῤ. Ἐν γένει, καθολικῶς, ὄχι μερικῶς.

Γένις, ιδος (ἡ), = Γένυς, ἀξίνη, τσαπί.

Γέννα, ας (ἡ), Π. ἀντὶ Γενεὰ ἢ Γένος.

Γεννάδας, ου ἢ α (ὁ), = Γενναῖος, εὐγενής, γνήσιος, ἢ ἀνδρεῖος, γενναιόφρων, (κοιν.) παλληκάρι.

†Γενναδότειρα (ἡ), Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γεννοδότειρα.

Γενναιάζομαι, ἢ Γενναΐζομαι, Μ. άσομαι ἢ ίσομαι. Ἀναλαμβάνω (Φέρομαι μὲ) φρόνημα γενναῖον.

Γενναιόθυμος (ὁ, ἡ), = Γενναιόψυχος.

Γενναιοκάρδιος (ὁ, ἡ). γενναιόκαρδος.

Γενναιοπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς γενναῖον ἄνδρα.

Γενναιοπρεπῶς, ἐπίῤ. Καθὼς πρέπει εἰς γενναῖον ἄνδρα.

Γενναῖος [γέννα], α, ον. Εὐγενής, γνήσιος, ἀπὸ καλὸν γένος, (Τουρκ.) σόϊ, (ἐν γέν.) καλὸς, ἐκλεκτός. » Οἱ πένητες ϗ ὁ δῆμος πλέον ἔχει τῶν γενναίων ϗ τῶν πλουσίων, « Ξεν. » Τοῖς γενναίοις Ὀδρυσῶν, « Θκ. » Γενναῖον ναύκληρον, « Πλάτ. » Ἵππος (» Κύων, » Ἰχθὺς κτλ.) γενναῖος, « Ἡρωδ., Ξεν., Πλ. » Σῦκα γενναῖα, « Πλάτ. » Σταφυλῆ γενναία, « αὐτ. (ἴδε καὶ Ἀγροῖκος). » Εὐγενὲς μὲν γάρ ἐςι τὸ ἐξ ἀγαθοῦ γένους, γενναῖον δὲ τὸ μὴ ἐξιστάμενον ἐκ τῆς αὑτοῦ φύσεως, « Ἀρστ. 2) (συνκδχ.) ἀνδρεῖος τὴν ψυχήν, γενναιόφρων, θαῤῥαλέος, μεγαλόψυχος, εὔτολμος, (κοιν.) παλληκάρι. » Γενναῖον δὲ εἶναι τοὺς ὁμοίους ἀπὸ τοῦ ἴσου τιμωρεῖσθαι, « Θκ. » Νεανίας γενναῖος ϗ ἀκμαςής, « Ἡρωδ. » Τῶν θηρίων τοῖς γενναίοις, « Πλ. » Ἄνδρα ἁπλοῦν καὶ γενναῖον, « Πλάτ. » Ὦ γενναῖε, « αὐτ. (φρσ.), = Βέλτιςε κτλ. (πολλάκις μὲ εἰρων.). » Γενναῖον ῥῆμα, « Ἀρςφ. 3) σφοδρὸς, δυνατὸς, μέγας, πολὺς, 'γιερὸς ϗτλ. » Σεισμὸς (» Πώγων) —, « Φλςρ., Πλ. » Ὀδύνη γενναία, « Σοφ. » Κρέας (» Τεῖχος) γενναῖον, « Δ. Χρσ., Ἡρωδ. 4) (εἰς τὸ οὐσ. ἀφῃρημ.) ἴδιος τοῦ γένους, ἔμφυτος, πάτριος. » Οὔ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι, « Ἰλ. Ε. » Οἷς γενναῖον τήν τε αὐτῶν ἀεὶ ἐλευθεροῦν, ϗ τὴν ἄλλων μὴ δουλοῦσθαι, « Θκ.

Γενναιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ γενναίυ, εὐγένεια· γενναιοψυχία· μεγαλοφροσύνη κτλ.

Γενναιόφρων, ονος ϗ Γενναιόψυχος (ὁ, ἡ). γενναῖος τὴν ψυχὴν (τὸ φρόνημα), μεγαλόφρων, μεγαλόψυχος.

Γενναῒς, ΐδος (ἡ), = Γενετυλλίς.

Γενναίως, ἐπίῤ. Μὲ γενναιότητα (σφοδρότητα κτλ.), δυνατά, 'γιερά, παλληκαρήσια.

Γέννασις, ιος (ά), Δ. Π. ἀντὶ Γέννησις.

Γέννατο, Π. ἀντὶ Ἐγείνατο, Ζ. Γείνατο.

Γεννάω-ῶ [γέννα], Μ. ήσω. Γεννῶ (κυρ. ὡς ἐκ τοῦ ἀνδρός), παράγω εἰς τὸ εἶναι· (ἐπὶ γῆς) = Φύω, ἐβγάλλω.

Γέννημα (τό). τὸ γεννηθέν, τέκνον· προϊὸν, καρπός. » Ὁ καπνὸς γέννημα τοῦ σέλαος, « Ἀρςφ. 2) (σπν. ϗ Π.) τὸ γεννᾷν, γέννησις. 3) (μτγν. εἰς τὸ πλθ.) τὰ προϊόντα τῆς γῆς, (κοιν.) τὰ γεννήματα.

Γεννηματικὸς, ἡ, όν, = Γεννητικός.

Γέννησις, εως (ἡ). τὸ γεννᾷν (παράγειν κτλ.) ἢ γεννᾶσθαι κτλ.

Γεννήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Γεννητὴρ, ῆρος καὶ

Γεννητὴς, οῦ (ὁ), = Γεννήτωρ, πατήρ· δημιουργός. » Ὅτι γεννήταις οὖσιν ἡμῖν οὐ πείθεται καὶ ὅτι τροφεῦσι, « Πλάτ. » Τὸν ἄνθρωπον οὐ φατέον ἀρχὴν εἶναι οὐδὲ γεννητὴν τῶν πράξεων ὥσπερ καὶ τέκνων, « Ἀρςτ.

Γεννήτης, ου (ὁ), Ζ. Γενήτης.

Γεννητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ (ἢ ἔχων τὴν ἰδιότητα, τὴν δύναμιν τοῦ) γεννᾷν. » Ὁ δὲ ἀνὴρ γεννητικὸς περὶ τὰ τρὶς ἑπτά, « Ἀρςτ. » Ὁ οἶνος αἵματος γεννητικός, « Ἀθ.

Γεννητὸς, ἡ, όν. Ὁ γεννηθεὶς ἢ δυνάμενος γεννηθῆναι, υἱὸς (γνήσιος, μὴ υἱοθετημένος). » Ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, « Γρφ., (παρβλ. Γενητός.)

Γεννήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ

Γεννήτωρ, ορος (ὁ). ὁ γεννήσας, γονεὺς, πατήρ. 2) = Γεννήτης. » Ζεὺς —, « Αἰσχ.

Γεννητῶς, ἐπίῤ. Ὡς γεννητὸς, διὰ γεννήσεως.

Γεννικὸς, ἡ, όν, = Γενναῖος, εὐγενής, καλὸς, ἐξαίρετος, μέγας κτλ.

Γεννικῶς, ἐπίῤ. = Γενναίως, ἰσχυρῶς, 'γιερά, δυνατά.

Γεννοδότειρα (ἡ), Π. ἡ δίδυσα γένναν (τέκνα, ἀπογόνους), (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).

Γενογηθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου ἡ γέννησις ἢ τὸ γέννημα προξενεῖ χαρὰν (γῆθος).

Γενοίατο, Ἰων. ἀντὶ Γένοιντο, (γ'. πλθ. πρσ. τοῦ) ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Γίνομαι.

Γένος, εος-ους (τὸ), = Γενεά. 2) οἰκογένεια, (Ἰταλ.) φαμίλια. » Γένος ἐν τῇ πόλει πρῶτον, « Ἀρςτ. 3) τὰ τέκνα, οἱ ἀπόγονοι, οἱ συγγενεῖς. » Ἀποθνήσκει γένος οὐδὲν καταλιπών, « Δ. Ἀλ. » Ἐκεῖνοί τε ἐναγεῖς ἐκαλοῦντο ϗ τὸ γένος ἀπ' ἐκείνων, Θκ. » Γένει οὖσα ἐγγυτάτω (ἀπωτέρω, ἄγχιστα), « Ῥτρ. 4) φυλή, ἔθνος. » Σύρος τὸ γένος, « Συν. 5) (εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ δωδέκατον μέρος τῆς φρατρίας, (ἴδ. Γενήτης). 6) (λογικ. ϗ φιλοσοφ.) ἄθροισμα πολλῶν ἐννοιῶν διαιρουμένων εἰς εἴδη· στοιχεῖον. » Διαφέρει εἶδος ϗ γένος, ἢ γένος μέν ἐςι τὸ πρωτότυπον, εἰς εἴδη διαιρεθῆναι δυνάμενον· εἶδος δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ γένους διῃρημένον, οἷον εἴ τις λέγοι ζῶον γένος, εἴδη δὲ αὐτοῦ ἄνθρωπον, ἵππον ϗ τὰ λοιπά, « Λογγ. » Ἐκ τεττάρων γενῶν συμπέπηγε τὸ σῶμα, « Πλάτ., (παρβλ. Εἶδος). 7) φῦλον, (Γαλλ.) sexe, (ὅθεν παρὰ Γρμτκ.) » Τὰ τρία γένη. « 8) ἡλικία. » Γένει ὕςερος, « Ἰλ. Γ.

Γενούστης, ου (ὁ), = Γενήτης, συγγενὴς ἢ ἀπόγονος.

Γέντα (τὰ), Π. [ἐντός]. ἐντόσθια, ἔντερα.

†Γεντιανὴ (ἡ), [Λατ.] (ἐνν. ῥίζα), φυτ. ἰατρ. (πικρότατον).

Γέντιμος, κατὰ διαλεκτ. ἀντὶ Κέρσιμος.

Γέντο, Π. ἀντὶ Ἐγένετο, ἔγινεν ἢ ἐγεννήθη· ἢ 2) Αἰολ. ἀντὶ Εἵλετο, ἔλαβεν ἔπιασε, (γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Αἱρέω).

Γένυ, υος (τὸ), ἡ (συχνότ.)

Γένυς, υος (ἡ), = Σιαγὼν (κυρ. τὸ ὄπισθεν αὐτῆς μέρος μὲ τὰ ὀδόντια)· πηγοῦνι, κατωσάγωνον· (κατ' ἔκτ.) στόμα. 2) (μτνμ.) ἡ κόψις (τὸ κοπτερὸν μέρος) ξίφους κτλ. » Ἀγκίςρου (» Πυράγρης) γενύεσσι, « Νίκ. 3) (συνκδχ.) πέλεκυς, ἀξίνη κτλ., (παρβλ. Γνάθος).

Γεοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (κατὰ διάλυσ.) ἀντὶ Γεώδης.

Γεοῦχος (ὁ, ἡ), Π. = Γαιήοχος.

Γεοφόρος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γειοφόρος.

Γεόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς γῆν.

Γεραιὸς, ά, όν, (τὸ παρθτ. Γεραίτερος, αίτατος), = Γέρων· γηραλέος· (ἐπμ.) = Γεραρὸς, σεβαστός· (ἐν γέν.) ἀρχαῖος, παλαιὸς, γεροντικός.

Γεραιόφλοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γεραιὰν (γεροντικὴν, ἐῤῥυτιδωμένην) φλοῦδαν. » Σῦκα —, « Ἐπγρφ.

Γέραιραί (αἱ), ἀντὶ Γεραραὶ (ὠνομάζοντο εἰς τὰς Ἀθ.) αἱ δεκατέσσαρες ἱέρειαι τοῦ Βάκχου, [ἐκ τοῦ

Γεραίρω [γέρας], Μ. αρῶ (ἀόρ. Ἐγέρηρα). Βραβεύω, ἀνταμείβω. (ἐν γέν.) τιμῶ. » Βωμοὺς ἐγέραρεν ἑορταῖς, « Πίνδ., ἐςόλιζεν. » Τὰ Θεοίνια γεραίρω τῷ Διονύσῳ, « Δμ., ἐκτελῶ (ὑπηρετῶ εἰς) αὐτὰ ὡς ἱέρεια, (ἴδε Γέραιραί).

Γεραίτατος, ὑπερθ. καὶ

Γεραίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Γεραιὸς, πρεσβύτερος, γεροντότερος, μεγαλήτερος (κατὰ τὴν ἡλικίαν).

†Γεραίω (χωρὶς Μ.), Π. = Γεραίρω. » Τήθη γεραιόμενα μνίοις, « Νκ., ςολισμένα (σκεπασμένα) μέ, (παρβλ. Γραιόω).

Γεράνδρυον (τὸ), [γέρων, δρῦς]. παλαιὸς κορμὸς δένδρου· (μτφορ.) παλῃόγερως, ἐσχατόγηρως.

Γερανίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων λαιμὸν ὡς γερανοῦ, μακρολαίμης.

Γεράνιον (τὸ). μηχανὴ διὰ τῆς ὁποίας σηκόνονται καὶ ἀνέλκονται βάρη, (κοιν.) Γεράνι (ἰδίως τὸ τῶν πηγαδίων). 2) εἶδ. φυτοῦ (εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάγεται τὸ Τυρκ ἰντερσάχι), » Ὅτι ἐπ' ἄκρων τῶν μασχαλῶν ἔχει ἐξοχάς τινας ἀνανενευκυίας ὡς γεράνων κεφαλὰς σὺν τοῖς ῥάμφεσι, « Δσκρ.

Γερανὶς, ίδος (ἡ), (ἐνν. ἐπιδεσμὶς), εἶδος χειρουργ. δεσίματος.

Γερανίτης, ου (ὁ), (ἐνν.) λίθος ὁμοιάζων (κατὰ τὸ χρῶμα) τὸν λαιμὸν τοῦ γερανοῦ.

Γερανοβωτία (βοσία), α (ἡ). κοπάδι γεράνων βοσκομένων καὶ ὁ τόπος ὅπου βόσκουν.

Γερανομαχία (ἡ). ἡ πρὸς τοὺς γερανοὺς μάχη (τῶν πυγμαίων).

Γέρανος (ἡ, καὶ [μτγν.] ὁ), πτην. ὁ γερανός. 2) εἶδ. μηχανῆς, Ζ. Γεράνιον. 3) εἶδος συρτοῦ χοροῦ, (ὅθεν

Γερανουλκὸς (ὁ, ἡ). ὁ σύρων τὸν χορὸν (γέρανον).

Γεραὸς, ἡ, όν, Π. = Γεραιός.

Γεραρὸς [γεραίρω], ά, όν. Σεβαςὸς (κυρ. ὡς ἐκ τῆς μορφῆς), σεβάσμιος, ἀξιότιμος. 2) (μτγν.) = Γεραιός. ‖. (οὐσ. πλθ.) ἱερεῖς, ἱέρεια, (ἴδε Γέραιραί).

Γέρας [γῆρας], γέραος-ως (τὸ), (ἡ αἰτ. πλθ. Γέρα). δῶρον (διδόμενον κατὰ προτίμησιν), βραβεῖον, (ἐν γέν.) τιμή, προτίμησις. προνόμιον. » Βασιλεῖαι ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι, « Θκ.

Γεράσμιος (ὁ, ἡ), Π. = Γεραρὸς, σεβάσμιος. 2) ὁ διδόμενος ὡς γέρας ϗ προξενῶν τιμὴν εἰς τὸν ἔχοντα ἢ λαμβάνοντα.

Γεράστιος (ὁ), εἷς τῶν μηνῶν τοῦ Μακεδ. ἔτους.

Γερασφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαβὼν ἢ λαμβάνων τὸ γέρας, ἔντιμος.

†Γεργέριμος (ἡ), (ἐλαία) = Δρυπεπής, ςαφιδιασμένη εἰς τὸ δένδρον καὶ πεσμένη μόνη της.

†Γεργύρα (ἁ), Λακεδ. ἀντὶ Γοργύρα.

Γέρεα (τὰ), Π. Ἰων. ἀντὶ Γέρα, πλθ. τοῦ Γέρας.

Γέρην, ηνος (ὁ, ἡ). ἔντιμος, (παρβλ. Εἴρην).

Γερηφορίη (ἡ), Ἰων. τὸ νὰ ἦνέ τις -

Γερηφόρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Γερασφόρος.

Γέρον, κλητ. ἢ Π. (σπν.) οὐδ. τοῦ Γέρων.

Γεροντανωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Γεροντανωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (ὁδηγῶν ἢ διδάσκων) γέροντα.

Γερόντειος, α, ον, = Γεροντικός.

Γεροντία (ἡ). ἡ κατάστασις ἢ ἡ ἀξία τοῦ γέροντος (εἰς τὴν Σπάρτην). 2) = Γερουσία.

Γεροντιαῖος, α, ον, = Γεροντικός.

Γεροντίας, ου (ὁ), (Λακεδ.) ὁ πρὸς πετρὸς πάππος.

Γεροντιάω-ῶ, Μ. άσω, καὶ

Γεροντίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ἢ Ὁμοιάζω γέρων ἢ

Γεροντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς γέροντας. » Τὸ γεροντικὸν, « Πλδ., ἡ γερουσία.

Γεροντικῶς, ἐπίῤ. Καθὼς ἀνήκει εἰς γέροντα, ὡς γέρων.

Γερόντιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γέρων, γεροντάκι.

Γεροντοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). ὁ διδάσκων τοὺς γέροντας.

Γεροντοκομεῖον (τὸ). νοσοκομεῖον διὰ τοὺς γέροντας, γηροκομεῖον, [ἐκ τοῦ

Γεροντοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Γεροντοκόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιμελούμενος τοὺς γέροντας, γηροκόμος.

Γερουσία (ἡ). τὸ συνέδριον τῶν γερόντων (τῶν γερουσιαστῶν).

Γερουσιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι-

Γερουσιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ μετέχων (ὢν μέλος) τῆς γερουσίας.

Γερούσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος ἀπὸ) τοὺς γέροντας, =Γεροντικὸς, ἔντιμος, ἢ διδόμενος ὡς γέρας, ἐκλεκτός. » Ὄρκος (» Οἶνος)—, « Ὅμ.

Γεῤῥάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γέῤῥον, πλεκτὸν διὰ στρώσιμον, ψάθα.

Γεῤῥό(ῤῥά)δερμον, ου (τὸ). σκέπασμα δερμάτινον τοῦ γέῤῥου, ἢ καμωμένον ἀπὸ γέῤῥον (ψάθαν) ἀντὶ δέρματος.

Γέῤῥον (τὸ), [Περσ. ἢ εἴρω]. (ἐν γέν.) πλέγμα ἀπὸ λυγαριάν· ψάθα, γεργάθι κτλ. (κυρ. δὲ 2) ἀσπὶς πλεκτὴ τετράγωνος ἢ ῥομβοειδὴς (τὴν ὁπ. μετεχειρίζοντο οἱ Πέρσαι). 3) πλοκὸς, φράκτης πλεκτός. 4) καλύβη ἀπὸ πλοκὸν ἢ σκέπασμα ψάθινον τῶν ἐμπορευομένων εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς ἀγορᾶς, (Τουρκ.) σεργκί.

Γεῤῥοφόρος (ὁ). στρατιώτης φέρων γέῤῥον ἀντὶ ἀσπίδος.

Γεῤῥοχελώνη (ἡ). μηχανὴ πολεμικὴ (χελώνη) σκεπασμένη μὲ γέῤῥα, ὑπὸ τὴν ὁπ. ἐπλησίαζον εἰς τὸ τεῖχος οἱ πολιορκοῦντες.

Γέρυνος (ὁ), =Γύρῖνος.

Γέρων, οντος (ὁ). γέρος, γέροντας· (συνκδχ. εἰς τὸ πληθ.) οἱ πρόκριτοι (οἱ προεστῶτες, οἱ μεγαλήτεροι) ἔθνους. »Ταῖς συναρχίαις ἢ τοῖς γερόντοις, « (Αἰολ. ἀντὶ γέρουσιν), Ἀρσφ., Γρμτ. 2) τὸ ῥωχοκέφαλον. ||. (ἐπιθετ.) παλαιὸς, πολυκαιρινὸς, (ὅτε ἔχει καὶ οὐδέτερον). » Σάκος γέρον, πεπαλαγμένον ἄζη, « Ὀδ. Χ.

Γερωνία ἢ Γερωσία ἢ Γερωχία (ά), Δ. ἀντὶ Γερουσία, (εἰς τὸν Ἀρσφν., Λυσιστρ. 980: δικαίως ὁ ἀείμνηστος Κοραῆς ὑπερασπίσθη, ἐναντίον τοῦ Βρύγκου, τὴν τελευταίαν γραφήν).

Γευθμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Γεῦσις.

Γεῦμα (τὸ), =Γεῦσις, νοστιμάδα, δοκιμὴ κτλ. 2) πᾶν ὅ,τι γεύεταί τις πρὸς δοκιμὴν, δεῖγμα (οἴνου κτλ.). 2) φαγεῖ' φαγητόν. » Ἀπόσιτοι πάντων γευμάτων διετέλεον, « Ἱππκρ. 4) (μτγν.) τὸ μεσημερινὸν φαγεῖ'. » Ἀπὸ πρωΐας ἄχρι τοῦ γεύματος, « Σχλ. Ὅμ.

Γεύμεθα, Π. ἀντὶ Γεγεύμεθα, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Γεύομαι.

Γεῦσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γεύεσθαι, ἢ ὡς ἐκ τούτου αἴσθησις. (τρπ.) δοκιμή. (συνκδχ.) ποιότης, οὐσία, νοστιμάδα, (Ἰταλ.) γκοῦστο.

Γεῦσμα (τὸ), σπν. ἀντὶ Γεῦμα.

Γευστήριον (τὸ). τὸ ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἐγεύοντο (ἐδοκίμαζον) τὸν οἶνον.

Γεύστης, ου (ὁ). ὁ γευόμενος (δοκιμάζων) τὸν οἶνον εἰς τὰ συμπόσια, (ἄλλ.) Προγεύστης.

Γευστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γεῦσιν. »Γευστικῶς ἔχω,« Εὐστ., ἐπιθυμῶ νὰ γευθῶ.

Γευστὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον ἐγεύθη ἢ δύναταί τις νὰ γευθῇ, ὑποπίπτων εἰς τὴν αἴσθησιν τῆς γεύσεως.

Γεύω [συγγ. τῷ δεύω], Μ. γεύσω (πθ. πρκ. Γέγευμαι καὶ [σπν.]-σμαι). Κάμνω (Δίδω εἰς) τινα νὰ γευθῇ (νὰ αἰσθανθῇ, νὰ δοκιμάσῃ). » Βούλει σε γεύω ἄκρατον; « Εὐρ. (καὶ τρπ.) » Δούλους ἔγευσε τιμῆς ἐλευθέρας, « Πλ. » Ὁ θεὸς γλυκὺν γεύσας (ἐνν. ἡμᾶς ἢ τοὺς ἀνθρώπους) τὸν αἰῶνα, « Ἡρ. ||. (μσ.) λαμβάνω (αἰσθάνομαι τὴν) γεῦσιν. βάλλω εἰς τὸ στόμα μου (καὶ) δοκιμάζω (κυρ. καὶ μτφορ.). »Καὶ γευσάμενος, οὐκ ἤθελε πιεῖν,« Γρφ. » Οὐ γεύσει τῆς θύρας;« Ἀρσφ., δὲν κτυπᾷς νὰ ἰδῇς ἂν σοῦ ἀνοίγουν; » Γευσόμεθ' ἀλλήλων ἐγχείησιν, « Ἰλ. Υ., νὰ δοκιμάσωμεν (Γαλλ. νὰ μετρήσωμεν) τὰς δυνάμεις μας. 2) τρώγω (κυρ. ὄχι χορταστικά). »Σίτου ἐγεύσαντο,« Ξεν. »Καί τινες καὶ ἀλλήλων ἐγεύοντο, « Θκ.

Γέφυρα (ἡ), [γέα, φυράω, ἢ Ἐγυρὰ]. πρόχωμα, μόλος (ποταμοῦ). 2) (συνήθ.) γεφύρι. 3) (ἐν γέν.) πέρασμα (στενὸν), δίοδος. »Ἡ ἐπὶ τῷ νάπει γέφυρα,« Ξεν. 4) (μετωνυμ.) τὸ μεταξὺ παρατεταγμένων στρατευμάτων κενὸν διάστημα.

Γεφυρίζω, Μ. ίσω. (κυρ.) Καθήμενος εἰς τὴν (μεταξὺ Ἀθην. καὶ Ἐλευσ. ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ) γέφυραν περιγελῶ τοὺς διαβαίνοντας (καθὼς ἐσυνειθίζετο εἰς τὰ Ἐλευσίνια, ἴδε Ἄμαξα), (ἐν γέν.) χλευάζω, περιπαίζω, σατυρίζω.

Γεφύριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γέφυρα. γεφυράκι.

Γεφυρισμὸς (ὁ). τὸ γεφυρίζειν, περίπαιγμα, σάτυρα.

Γεφυριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ γεφυρίζων (περιγελῶν), σατυριστής.

Γεφυροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Κτίζω) γέφυραν, [ἐκ τοῦ

Γεφυροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (κτίζων) γεφύρια, κτίστης γεφυρῶν.

Γεφυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἑνόνω (Κάμνω διαβατὸν) ποταμὸν (κτλ.) μὲ γέφυραν ἢ πρόχωμα, γεφυρόνω. »Ποταμοὺς νεκροῖς γεγεφυρωμένους διέβη,« Πλ. (μτφορ.). »Γεφύρωσε δ' Ἀτρείδαισι νόστον (ὁ Ἀχιλλεὺς), « Πίνδ., (δηλ.) εὐκόλυνεν, ἔκαμε δυνατὴν τὴν ἐπιστροφήν.

Γεφύρωμα (τὸ). τὸ γεφυρωμένον μέρος. 2) =τῷ-

Γεφύρωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γεφυρόνειν, γεφύρωμα.

Γεφυρωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ γεφυρόνων τοὺς ποταμοὺς, ἀρχιτέκτων.

Γεωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαγράφω (Σχεδιάζω) γεωγραφικῶς τὴν γῆν· σπουδάζω (καταγίνομαι εἰς) τὴν γεωγραφίαν.

Γεωγραφία (ἡ). τὸ ἔργον καὶ ἡ ἐπιστήμη τοῦ γεωγράφου, (δηλ.) ἡ διαγραφὴ τῆς γῆς. 2) (συνκδχ.) πίναξ γεωγραφικὸς, χάρτα.

Γεωγραφικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γεωγραφίαν.

Γεωγράφος (ὁ). ὁ ἔμπειρος (ἐπιστήμων) τῆς γεωγραφίας ἢ καταγινόμενος εἰς αὐτήν.

Γεωδαισία (ἡ), [γῆ. δαίω]. διανομὴ (διαίρεσις) γαιῶν (ἀγρῶν, ἐπαρχιῶν κτλ.), = Γεωμετρία.

Γεωδαίτης, ου (ὁ). διανομεὺς γαιῶν, γεωμέτρης.

Γεώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ ὅμοιο μὲ) γῆν. »Χώρα—, « Ξεν., ἡ ἄλιθος.

Γεωλοφία (ἡ) καὶ

Γεώλοφον (τὸ). λόφος ἐξέχων εἰς πεδιάδα, μὴ συνεχόμενος μὲ ὄρος, (ἐπμ.) συγκείμενος ἀπὸ γῆν (χῶμα) καὶ ὄχι πέτρας, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Γεώλοφος (ὁ, ἡ). ἐξέχων (ἢ συγκείμενος ἀπὸ γῆν καὶ ὄχι πέτρας) ἐν εἴδει γεωλόφου.

Γεωμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τὴν γῆν (ἢ [ἁπλ.] Μετρῶ) ὡς γεωμέτρης, σπουδάζω (καταγίνομαι εἰς) τὴν γεωμετρίαν, εἶμαι-

Γεωμέτρης, ου (ὁ). ὁ ἔμπειρος (ἐπιστήμων) τῆς γεωμετρίας ἢ καταγινόμενος εἰς αὐτήν.

Γεωμετρία (ἡ). τὸ ἔργον καὶ ἡ ἐπιστήμη τοῦ γεωμέτρου.

Γεωμετρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἀσχολούμενος εἰς τὴν γεωμετρίαν. ||. (οὐσ. ἀρσ.) =Γεωμέτρης, (καὶ θηλ.) =Γεωμετρία.

Γεωμετρικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ τοὺς κανόνας τῆς γεωμετρίας, καθὼς οἱ γεωμέτραι, ἐξ ἀναλογίας. » Ἀριθμητικῶς, οὐ γεωμετρικῶς ὁρίζων τὸ μέτριον καὶ δίκαιον, « Πλ.

Γεωμέτρις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Γεωμέτρης.

Γεωμιγὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ γῆν (μὲ χῶμα).

Γεωμορέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγίνομαι εἰς τὴν γεωργίαν, εἶμαι γεωμόρος.

Γεωμορία (ἡ). ἡ διὰ λαχνοῦ διαμοίρασις (ἢ ἡ καλλιέργεια τῆς οὕτω διανεμηθείσης) γῆς. 2) τὸ διὰ λαχνοῦ δοθὲν μερίδιον (κομμάτι) γῆς καλλιεργησίμου.

Γεωμορικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γεωμορίαν ἢ τοὺς γεωμόρους.

Γεωμόριον (τὸ), =Γεωμορία.

Γεωμόρος (ὁ), [γῆ, μείρω]. ὁ λαβὼν εἰς μερίδιον γῆν, κληροῦχος, ἄποικος, κτηματίας, πλούσιος, (ἐν γέν.) γεωργὸς ἢ γεωργικός. » Βοῦς—, « Ἀπλλν. 2) (ἐνεργ.) ὁ διωρισμένος ἐπιστάτης τῆς γεωμορίας. » Μηνυέτω τοῖς γεωμόροις, « Πλάτ., =τῷ

Γεωνόμος (ὁ). ὁ διανέμων τὴν γῆν εἰς τοὺς κληρούχους.

Γεώπεδον (τὸ), =Γήπεδον.

Γεωπείνης, ου (ὁ), (μτφορ.) ὁ πεινῶν (στερούμενος, ἔχων ὀλίγον μέρος) γῆς· ἢ =Γεωπόνος.

Γεωπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω καλλιεργῶν τὴν γῆν, γεωργῶ.

Γεωπονία (ἡ). γεωργία.

Γεωπονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γεωπονίαν, γεωργικὸς, [ἐκ τοῦ

Γεωπόνος (ὁ). γεωργός.

†Γεώρας, α (ὁ), =Γειώρας.

Γεωργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (Καλλιεργῶ) τὴν γῆν· εἶμαι γεωργὸς, καταγίνομαι εἰς τὴν γεωργίαν. (συνκδχ.) νέμομαι, καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω. »Ἡσυχίαν, ἣν πολλὴν καὶ ἄφθονον γεωργοῦμεν, « Βασίλ. » Συμφορὰς γεωργεῖν, « Γργ. » Τοὺς χρόνους ἀλογιστὶ γεωργήσας,« Ἱππκρ., περάσας ἀσυλλόγιστα τὴν ζωήν του. (καταχρ.) »Ποτὸν, ὃ γεωργοῦσι πηγαὶ, « Γργ. » Ἡ μέλισσα καρπὸν γλυκὺν γεωργεῖ, « αὐτ.

Γεώργημα (τὸ). τὸ ἔργον τῆς γεωργίας ἢ τὸ γεωργημένον μέρος (χωράφι κτλ.).

Γεωργήσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος γεωργηθῆναι, ἐπιδεκτικὸς καλλιεργείας.

Γεωργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ γεωργοῦ, ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς. 2) (συνκδχ.) =Γεώργιον.

Γεωργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς) τὴν γεωργίαν. ||. »Γεωργική,« ἡ τέχνη τοῦ γεωργοῦ, καὶ » Γεωργικὰ (ἐνν. βιβλία), « τὸ περὶ γεωργικῆς σύγγραμμα ἢ ποίημα.

Γεώργιον (τὸ). κτῆμα (χωράφι κτλ.) καλλιεργημένον ἢ καλλιεργήσιμον. 2) καρπὸς (προϊὸν) τῆς γεωργίας.

†Γεώργιος (ὁ), (μτγν.) ἀντὶ

Γεωργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (ὀργόνων, δουλεύων) τὴν γῆν. » Ἄνδρες γεωργοὶ ἢ οὐ θαλάσσιοι, « Θκ. »Βοῦς—, « Ἀρσφ.

Γεωργώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ ἀνήκων εἰς) γεωργὸν, ἀγροικικός.

Γεωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκάπτω (Ὀρύττω) τὴν γῆν. » Τὸν μεταλλευόμενον ἢ γεωρυχούμενον πλοῦτον, « Κλήμ.

Γεωρυχία (ἡ). σκάψιμον τῆς γῆς, [ἐκ τοῦ

Γεωρύχος (ὁ, ἡ). ὁ σκάπτων (ὀρύττων) τὴν γῆν.

Γεωσπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω τὴν γῆν, γεωργῶ.

Γεωτομία (ἡ), Π. ἀντὶ =Γεωργία, [ἐκ τοῦ

Γεωτόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τέμνων (σχίζων διὰ τοῦ ἀρότρου) τὴν γῆν, γεωργός.

Γεωτραγία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ τις (καθὼς τὰ μικρὰ παιδία καὶ μερικαὶ ἔγκυοι γυναῖκες) χῶμα.

Γεωφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (χρῶμα) γῆς.

Γεωφάνιον (τὸ). ὠνομάζετο (κυρ. εἰς τὴν Σάμον) μεταλλεῖον γῆς (χώματος ἰατρ. ἢ ζωγραφ.).

Γεωφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). φύλαξ γαιῶν, ἀγροφύλαξ.

Γεωχαρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (εὐχαριστούμενος κάλλιον) εἰς τὴν γῆν (εἰς τὴν ξηρὰν, εἰς τὸ χῶμα).

Γῆ (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Γέα), γῆς (ἡ). ἡ ὅλη σφαῖρα τῆς γῆς. 2) ἓν τῶν τεσσάρων λεγομένων στοιχείων· χῶμα. 3) μέρος τῆς γῆς, τόπος, χώρα, ἐπικράτεια κτλ., ἢ 4) ἀγρὸς, ἀμπελὼν, (ἐν γέν.) κτῆμα, ὑποστατικὸν κτλ.

Γηγενέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ

Γηγενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς (ἀναδοθεὶς, φυτρώσας) ἐκ τῆς γῆς, αὐτοφυὴς, ἐντόπιος (ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων)· (Γρφ.) ἄνθρωπος (ἐν γέν.)· (Κωμ.) ὠχρὸς, νεκροπρόσωπος. » Βολβὸς (» Μύκης, »Ἄργυρος κτλ.)— , « Ἀθ. Πλ. » Γηγενὴς στρατὸς γιγάντων, « Σοφ. ||. (οὐσ.) =Γίγας. ||. (ἐπιθετ.) =Γιγαντιαῖος, μέγας, σφοδρός. » Γηγενεῖ φρονήματι, « Ἀρσφ.

Γήδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γῆ (ἀγρὸς), χωραφάκι.

Γηθαλέος, α, ον, Π. =Γηθόσυνος.

Γῆθεν, ἐπίῤ. Π. Ἐκ (Ἀπὸ) τῆς γῆς,

Γηθέω-ῶ, Μ. ήσω. (πρκ. [συνήθ. ἀντὶ ἐνεστ.] Γέγηθα). Χαίρω, εὐφραίνομαι, [ἐκ τοῦ

Γῆθος [ἦδος], εος-ους (τὸ), Π. καὶ

Γηθοσύνη (ἡ), Π. χαρὰ, ἡδονή.

Γηθόσυνος (ὁ, ἡ), Π. χαρούμενος.

Γηθοσύνως, ἐπίῤ. Μετὰ χαρᾶς.

Γηθυλλὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ

Γήθυον (τὸ), [γῆ, θύω =ὁρμῶ], εἶδ. πράσου ἢ κρομμυδίου, (κοιν.) πρασουλίδα, (παρβλ. Ἀμπελόπρασον).

Γήϊνος καὶ (Ἰων.) Γήϊος, η, ον. Ὁ ἐκ γῆς, χωματένιος, (τρπ.) φθαρτός.

Γηΐτης καὶ (κρσ.) Γήτης, ου (ὁ), Π. Ἰων. =Γεωργός.

Γηλεχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λέχος (κρεββάτι, στρῶμα) τὴν γῆν, κοιμώμενος κατὰ γῆς, =Χαμαιεύνης. »Σελλοὶ—,« Καλλ.

Γήλοφος (ὁ), =Γεώλοφον.

Γῆμαι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Γαμέω.

Γημόρος (ὁ), =Γεωμόρος.

Γηουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Γηοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὴν ἐξουσίαν του (ὁρίζων) γῆν ἢ γαίας 2) =Γαιήοχος.

Γησγέω, Ἰων. ἀντὶ Γηουχέω.

Γήπεδον (τὸ). μέρος (κομμάτι) γῆς καλλιεργησίμου (κυρ. πλησίον οἰκίας), (παρβλ. Οἰκόπεδον.)

Γηπετὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πεσὼν κατὰ γῆς.

Γηπονέω-ῶ, Γηπονία, Γηπονικὸς κτλ. = Γεωπονέω κτλ..

Γήποτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τῆς γῆς πινόμενος (ῥοφούμενος), ὁ ποτίζων τὴν γῆν.

Γήρᾳ, ἀντὶ Γήραϊ, δοτ. τοῦ Γῆρας.

Γηραιὸς, ά, όν. Γηραλέος, γέροντας, (ἐπιθετ.) γεροντικός.

Γηραλέος ἢ Γηράλιος, α, ον, Π. =Γηραιός.

Γήραμα (τὸ). γῆρας, γηρατεῖον, (εἰς ἡμᾶς διεσώθη μόνον τὸ πλθ.) γεράματα. 2) =Γήρειον.

Γηρᾶναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Γηράσκω.

Γηράντεσσι, Π. δοτ. πλθ, τοῦ

Γηρὰς, ᾶσα, άν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Γηράσκω.

Γῆρας [κὴρ;], ατος καὶ αος-ως (τὸ). τὸ γηρατεῖον. 2) (μτφορ.) Π. παῦσις, τέλος, παρακμή. » Οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος, « Αἰσχλ. 3) τὸ δέρμα τοῦ ὄφεως, (ἴδε Λεβηρίς).

Γηράσκω καὶ (ἅπαξ μόνον) Γηράσκομαι, Μ. γηράσω καὶ (συνηθέστ.) γηράσομαι (πρκ. Γεγήρακα κτλ.). Γίνομαι γέρων, (κοιν.) γερνῶ, (συνκδχ.) παρακμάζω. 2) (σπντ.) Γηροκομῶ.

Γηράω-ῶ (παρτ. Ἐγήρων), Π. ἀντὶ Γηράσκω.

Γήρειον (τὸ). ὁ χνουδωτὸς σπόρος τῆς ἀγριαγκινάρας ἢ τῶν ὁμοίων φυτῶν (τὸν ὁπ., ξηρανθέντα, 'παίρνει ὁ ἄνεμος), (κοιν.) μαντατοῦρα, (παρβλ. Πάππος).

Γήρει, Ἰων. ἀντὶ Γήρᾳ, δοτ. τοῦ Γῆρας.

†Γηροβαρεῖς (ἐσφαλμ.) ἀντὶ (»ἐν) Γήρᾳ βαρεῖς.

Γηροβοσκέω-ῶ, Μ. ήσω, =Γηροτροφέω.

Γηροβοσκία (ἡ), =Γηροτροφία.

Γηροβοσκὸς (ὁ, ἡ), =Γηροτρόφος, Γηροκόμος.

Γηροκομεῖον (τὸ). νοσοκομεῖον γερόντων, [ἐκ τοῦ

Γηροκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμελοῦμαί (Περιποιοῦμαί) τινα εἰς τὰ γηρατειά του.

Γηροκομία (ἡ). τὸ γηροκομεῖν.

Γηροκομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (καταγινόμενος) εἰς τὴν γηροκομίαν.

Γηροκόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιμελούμενος τοὺς γέροντας.

Γηροτροφεῖον (τὸ). κατάστημα ὅπου τρέφονται γέροντες, γηροκομεῖον.

Γηροτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω τινὰ εἰς τὰ γηρατειά του, γηροκομῶ.

Γηροτροφία (ἡ). τὸ γηροτροφεῖν, γηροκομία.

Γηροτρόφιον (τὸ), =Γηροτροφία.

Γηροτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων γέροντα ἢ τοὺς γέροντας, γηροκόμος.

Γηροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Σηκόνω εἰς τοὺς ὤμους μου) γέροντα ἀδύνατον.

Γηρυγόνος (ὁ, ἡ), Π. [γῆρυς, γίγνομαι]. ὁ ἐκβάλλων (γεννῶν) ἦχον.

Γήρυμα (τὸ), Π. [γηρύω], =Φθέγμα, λάλημα.

Γῆρυς, υος (ἡ), Π. φωνή· ἦχος· φήμη, [ἐκ τοῦ

Γηρύω ἢ Γηρύομαι, Μ. ύσω, ύσομαι, Π. [ἀρύω]. Ἐβγάλλω φωνὴν (κυρ. μελωδικὴν), ὁμιλῶ, ψάλλω· (μετβτ.) ἀνυμνῶ, κηρύττω, διηγοῦμαι· (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) συναγωνίζομαι πρός τινα δι' ᾄσματος.

Γήτειον (τὸ), =Γήθυον.

Γήτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Γηΐτης.

Γητομέω-ῶ, Γητόμος ἀντὶ Γεωτομέω, Γεωτόμος.

Γηφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) χῶμα ἢ προϊόντα τῆς γῆς (φυτὰ, ῥίζας κτλ.), πτωχός.

Γύχητον (τὸ). τὸ ἁπαλὸν (συγκείμενον ἀπὸ χῶμα μόνον) μέρος τῆς γῆς.

Γιγανταῖος, α, ον καὶ

Γιγάντειος, α ἢ ος, ον, καὶ

Γιγαντιαῖος, α, ον, Ὁ ἀνήκων εἰς γίγαντα, ἴδιος γίγαντος, μέγας.

Γιγαντιάω-ῶ, Μ. άσω. Μιμοῦμαι τοὺς Γίγαντας.

Γιγαντικὸς, ἡ, όν. Γίγαντος ἢ τῶν Γιγάντων ἴδιος.

Γιγαντολέτειρα, ας ἢ Γιγαντολέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ

Γιγαντολέτωρ, ορος ἢ Γιγαντολέτης, ου (ὁ), Π. ἀφανιστὴς (ἐξολοθρευτὴς) τῶν Γιγάντων.

Γιγαντομαχία (ἡ). μάχη γιγάντων ἢ πρὸς γίγαντας.

Γιγαντομίμητος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ μίμησιν τῶν γιγάντων.

Γιγαντοπάλαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων παλάμας γίγαντος, Γιγαντόχειρ.

Γιγαντοραίστης, ου (ὁ), Π. [γίγας ῥαίω,], =Γιγαντοφόνος.

Γιγαντόσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σῶμα γίγαντος, γιγαντιαῖος.

Γιγαντοφθόρος (ὁ, ἡ), = Γιγαντολέτης.

Γιγαντοφόνος (ὁ, ἡ), καὶ

Γιγαντοφόντης, ου (ὁ), καὶ Γιγαντοφόντις ιδος (ἡ), Π. φονεὺς τῶν γιγάντων.

Γιγαντόχειρ, χειρος (ὁ, ἡ), = Γιγαντοπάλαμος.

Γιγαντώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ γίγαντα, γιγαντιαῖος.

Γίγαρτον (τὸ), [;]. ὁ σπόρος (τὸ κουκκοῦτσι) τοῦ σταφυλιοῦ.

Γιγαρτώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος) γίγαρτα.

Γίγας [γῆ, γίνομαι], αντος (ὁ). γίγαντας, μεγαλόσωμος.

Γιγγίδιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, ἀγριοῤῥάδικον, (παρβλ. Κιχώριον).

Γιγγίς, ίδος (ἡ), = Γογγυλίς.

†Γίγγλαρος (ὁ), = (ἢ ἐσφαλ. ἀντὶ) Νίγλαρος, (παρβλ. Γίγγρας).

†Γιγγλίζω, Μ. ίσω, = Κιχλίζω (;), (παρβλ. Γαγγαλίζω).

†Γιγγλισμὸς (ὁ), = Κιχλισμὸς, γέλως ἐκ γαργαλίσματος.

Γιγγλύμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γιγγλυμός.

Γιγγλυμοειδής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ειδῶς. Καμωμένος ἢ Συνηρμοσμένος ἐν εἴδει γιγγλυμοῦ.

Γίγγλυμὸς (ὁ), [γλύφω]. ἡ σρόφιγξ (τὸ θηλυκωτῆρι ὁ [Τουρκ.] ῥεζὲς) τῆς θύρας κτλ. 2) (μτνμ.) τὸ θηλύκωμα τῶν ἁρμῶν τοῦ σώματος, ἡ κλείδωσις.

Γιγγλυμόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Ἑνόνομαι (Συναρμόζομαι) ἐν εἴδει γιγγλυμοῦ, θηλυκόνομαι.

Γιγγλυμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γιγγλυμοειδής, γιγγλυμῷ ὅμοιος.

Γιγγλυμωτὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων (συνηρμοσμένος μὲ) γιγγλυμούς.

Γίγγρα, ας (ἡ), [ὀνμτπ.], εἶδ. μικροῦ βαρβαρικοῦ τραχυφώνȣ αὐλοῦ, (παρβλ. Χηνίζω).

Γιγγραίνω, Μ. ανῶ. Παίζω τὸ ὄργανον ὀνομαζόμενον γίγγραν.

Γιγγραντὸς, ή, όν. (σκοπὸς, ἦχος) Ὁ ὁποῖος παίζεται μὲ τὸν αὐλὸν γίγγραν.

Γίγγρας, ου (ὁ), = Γίγγρα.

Γιγγρασμὸς (ὁ). ὁ ἦχος ϗ τὸ παίξιμον τῆς γίγγρας.

Γιγλυμος, Γιγλυμώδης κτλ. ἴδε Γιγγλυμὸς κτλ.

Γίγνομαι (ἀρχαιότ. τοῦ) Γίνομαι [γένω], Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Ἐγενόμην ἢ Ἀττ. Ἐγενήθην, πρκ. Γεγένημαι καὶ μσ. [ἐκλαμβ. ἐνίοτε ἀντὶ ἐνς.] Γέγονα). Λαμβάνω ὕπαρξιν, παράγομαι εἰς τὸ εἶναι, (ἐπὶ ἀνθρ.) γεννῶμαι, (ἐπὶ φυτ.) φυτρόνω. » Εἶπεν ὁ θεὸς, Γεννηθήτω φῶς, ϗ ἐγένετο φῶς, « Γρφ. » Οἶκον, ὅθι γενόμην, « Ὀδ. Ξ. » Ἡμέρῃ, τῇ ἕκαστος ἐγένετο, « Ἡρ. » Οἴει σὺ διαφορὰν εἶναι, ἢ μὴ γενέσθαι, ἢ γενόμενον ἀπογενέσθαι; « Πλ. » Τοῦτον δ' οὐδ' εἰ γέγονεν εἰδὼς, Δμ. » Τὸν Λυκοῦργον μόνον τῶν γεγονότων (δηλ. τῶν ἀνθρώπων), « Πλβ. » Γέγονας κακῶς, ἀγοραῖος εἶ, « Ἀρσφ. » Γεγονέναι βέλτιον (κάκιον) ἄλλων, « Ἰσκρ., Ασ. » Τοὺς ἐξ ἡμῶν γεγονότας, « αὐτ. » Τυράννȣ πατρὸς γενέσθαι, « Αξ. » Γεγονὼς ἔτη εἴκοσι, « Ξεν. » Γεγονὼς τριακοστὸν ἔτος, « Γργ. » Τοῖς 94 ἔτεσιν, ὧν τυγχάνω γεγονὼς, « Ἰσκ. » Πολὺν ἀριθμὸν χρόνου γεγονότες, « Αἰσχ. » Ὅσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ, « Ἰλ. Α. » Τῶν κριθῶν καὶ τοῦ οἴνȣ ϗ τῶν ἄλλων τῶν ἐκ τῆς ἐσχατιᾶς γιγνομένων, « Δμ. (ὅθ.) » Τὰ γιγνόμενα, « ἀντὶ Τὰ εἰσοδήματα, αἱ πρόσοδοι τῶν κτημάτων. » Τῶν γιγνομένων εἰκοςὴν πρασσόμενοι, « Θκ. (ϗ μτφορ.) » Τὸ γιγνόμενον, « ἀντὶ Τὸ προσγινόμενον, τὸ προϊὸν (τὸ κέρδος) τὸ ἐργοχείρȣ (τῆς πραγματείας, χρημάτων τοκιζομένων κτλ.), τὸ διάφορον, (καὶ ἐν γέν.) τὸ συμφέρον, ἡ ὠφέλεια. » Τοὺς Θηβαίους ἡγεῖτο, ἀντὶ τῶν αὐτοῖς γιγνομένων, τὰ λοιπὰ ἐάσειν, « Δμ. 2) γίνομαι ἢ εἶμαι, ὑπάρχω, χρηματίζω. » Γέγονας ἀληθῶς, ὡς λέγουσι, πλούσιος; » Ἀρσφ. » Ἐκ χρηστῶν φαῦλα τὰ πράγματα γέγονε, « Δμ. » Ἰσοπαλὴς ἡ μάχη γίγνεται, « Θκ. » Σατύρῳ, ἑαυτοῦ ποτε γενομένῳ, « Δμ., (ϗ τρπ.) » Ἐμαυτοῦ γίγνομαι. » Ἐκπλήττονται ϗ οὐκέθ' αὐτῶν γίγνονται, « Πλάτ. (ἴδε κατωτέρω). » Τῆς βουλῆς (» Τῶν γεραιτέρων) γεγονὼς, « Δ. Κάσσ. » Τοῦ Πομπηΐου γεγονότες, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Τοῦ πλείονος (» Τῆς ἐπιθυμίας) γεγονότες, « Αξ. » Οἱ τῶν κοινῶν ἐπὶ τῳ γεγενημένοι, « Αξ. (ϗ περιφρ.) » Γίγνομαι ἐν πείρᾳ (δι' ἔχθρας, ὀργῆς, λόγων κτλ.), « ἀντὶ Πειρῶμαι κτλ. » Ἐγεγόνει τῇ Βȣλῇ δι' ὀργῆς, « Πλ. 3) (προθετ. ἢ ἐλλ.) = Παραγίνομαι, ὑπάγω, ἢ ἔρχομαι, φθάνω, καταντῶ, (ἐνίοτε) = Παρέρχομαι. » Ἐπεὶ δὲ ἐγένετο ἐπὶ τῇ διαβάσει τοῦ ποταμοῦ, « Ἀῤῥ. » Γενόμενος πρὸς τῷ Ἰσθμῷ, « Θκ. » Ἐγένετο τὸ πλοῖον ἐπὶ τῆς γῆς, εἰς ἣν ὑπῆγον, « Γρφ. » Ὤχοντο, ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, « Ἰλ. Δ, προώδευσαν. (καὶ μτφορ.) » Ἔννοιά ποθ' ὑμῖν ἐγένετο, « Ξεν., μᾶς ἦλθε κατὰ νοῦν. » Γενόμενος ἐν ἑαυτῷ (ἢ ἑαυτοῦ [κύριος δηλ.] ἢ πρὸς ἑαυτὸν), « (κοιν.) ἐλθὼν εἰς τὸν ἑαυτόν του. (ϗ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Γίγνομαι κατ' ἐμαυτὸν, « μένω μόνος (» Ἐπεὶ δὲ ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν οἱ συμπρέσβεις ἐγενόμεθα, « Αἰσχ.) ἢ συλλογίζομαι (» Ὁ δὲ Πομπήϊος, ἀκούσας, καὶ πρὸς αὐτῷ γενόμενος βραχὺν χρόνον, « Πλ.), (ἰδῷ ἠμπορεῖ νὰ ὑπαχθῇ καὶ τὸ ἀνωτέρω:) » Πολὺν ἀριθμὸν χρόνου γεγονότες, « Αἰσχ. » Διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος, « Αχ., ἀντὶ τοῦ Διελθών. » Γενομένης ἐν τοῖς πράγμασι τῆς Ἀριάδνης, « Πλ., ἐμβῆκεν εἰς τὰ πράγμ. » Τὸ δαιμόνιον φὴς, ὦ Σώκρατες, ἑκάστοτε σαυτῷ γίγνεσθαι, « Πλ. » Ἐξ ἀνθρώπων (ὀφθαλμῶν, ποδῶν) ἐγένετο, « ἔγινεν ἄφαντος ἢ ἀπέθανεν. » Ἐπειδὰν ἀπὸ δείπνου γένωνται, « Ηρ. » Γίγνονται πάλιν ὑπὸ τοῖς Ῥωμαίοις, « Πλ.

4) (τρπ.) καταντῶ, ἐκβαίνω, ἀποβαίνω· κατορθοῦμαι, πραγματοποιοῦμαι. » Ἐλπίδες οὐ γιγνόμεναι, « Αχ. » Ἃ μὲν ἐπράσσετο, οὐκ ἐγένετο, « Θκ. » Τῶν 120 στατήρων γίγνονται 3600 δραχμαὶ, « Δμ. (ὅθ.) » Γιγνόμενον, « Ἀριθμτκ., τὸ προκύπτον, (ϗ Διαλεκτ.) τὸ συμπέρασμα. » Τίς (» Τί, » Οὐκ ἔχω τι) γένωμαι; Αξ. » Γίγνεσθαι ἐφ' ἑτέροις, Αξ., ἀφίνεται εἰς τὴν διάκρισιν ἄλλων, ἢ ἐλπίζει εἰς τὴν βοήθειάν των. 5) καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι. » Ἐπὶ τέτταρας ἡμέρας πρὸς ταῖς θύραις γίγνονται, « Αξ. » Σφόδρα γενομένη πρὸς τῷ πράγματι, « Πλ. » Γενόμενοι ἐν ποιήσει (ἐπὶ πράγμασι, περὶ τὸ συμβουλεύειν κτλ.), « (καὶ τὸ ἐναντ.) » Γενόμενος ἀπὸ τῶν πράξεων ἐκείνων, « Πλ., ἔπαυσε νὰ ἐνασχολῆται εἰς. 6) εἶμαι (παρὼν), εὑρίσκομαι. » Γίγνεσθαι παρ' ἀμφοτέροις τοῖς πράγμασιν (ἐπὶ ταύτης τῆς γνώμης, ἐπ' ἀμφότερα ταῖς γνώμαις), « Θκ. 7) (μὲ ἐπίρ.) διάκειμαι, εἶμαι εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν. » Οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνήσαντες, ϗ εἰσαύριον ἡδέως γίγνονται, « Πλ. » Κακὸς κακῶς γένοιθ' ὁ.., « Ἀθ. (καὶ ἐλλ. τοῦ ἐπίρ.) » Θυομένῳ δὲ αὐτῷ οὐκ ἐγίγνετο (ἐνν. καλὰ ἢ καλῶς) τὰ ἱερά, « Ξεν. 8) (τρτρπρσ. ἢ κατ' ἀπαρ. ἢ κατὰ μτχ.) συμβαίνει, ἀκολουθεῖ, τυχαίνει. » Σεισμὸς ἐγένετο, « Γρφ. » Πολλάκις γέγονεν, ὥστε καὶ τοὺς μείζω δύναμιν ἔχοντας ὑπὸ τῶν ἀσθενεστέρων κρατηθῆναι, « Ἰσκρ. » Κύριε, τί γέγονεν ὅτι κτλ.; « Γρφ. » Ἐπεὶ δὲ ἐγένετο αὐτῷ, ὥςε χρήμασιν εὐεργετεῖν, « Ξεν. » Πρὸς ἀγαθοῦ (ἢ » Πρὸς κακοῦ) μοι τὸ πρᾶγμα ἐγένετο, « Ἀρςτ. » Εἰ γάρ ποτ' ἐμοὶ γένοιτο, « Ἀρςφ. » Μὴ γένοιτο, « Αξ. » Γενομένης δὲ φήμης, « Αξ. » Παντάπασι τὰ γινόμενα λέγεις, « Πλάτ. 9) ἀνήκει, εἶνε χρέος (δίκαιον, νόμιμον, προσδιωρισμένον), λαχαίνει, πίπτει εἰς τὸ μερίδιον, (ἐν γέν.) ταιρειάζει (ὅθεν ϗ τὸ κοιν. Τοῦ γίνεται ἢ Δὲν τοῦ γίνεται τὸ πόδημα κτλ.). » Πάντες οἱ κληρονόμοι τὸ γιγνόμενον ἐκομίσαντο, « Ἰσ. » Τὸ γιγνόμενον τῷ θεῷ τοῦ ἀργυρίου ἐξέτισε, « Παυσ. » Τὸ γιγνόμενον τίμημα, « Αξ. » Τῷ παιδὶ τοῦ ἀνεψιοῦ κατὰ τοὺς νόμους ἐγίγνετο ἡ κληρονομία, « Ἰσ. » Τοὺς δρομέας τὸ γιγνόμενον πεπληρωκέναι, « Ἀρςδ. » Ἐν ταῖς γιγνομέναις ἡμέραις, « Ξεν. » Οὐ δικαίαν οὐδὲ γιγνομένην χάριν, « Δμ. » Τό γ' ἐπ' ἐμοὶ γιγνόμενον, πειράσομαι διαπράξασθαι, « Λδ. 10) ἀξίζει ἢ κοστίζει. » Τοὺς ἐξειργασμένȣς (χώρȣς) ἔφη πολλοῦ ἀργυρίου γίγνεσθαι, « Ξεν. 11) τελεῖται, ἐκτελεῖται, παραςήνεται (εἰς τὸ θέατρον). » Γιγνομένων τῶν ἐν ἄςει τραγῳδῶν, « Αἰσχ. 12) = Συγγίνομαι. » Γενομένη ἀνδρὶ ἑτέρῳ, « Γρφ., (παρβλ. Γεννάω).

Γιγνώσκω (ἀρχαιότ. τοῦ) Γινώσκω [νοέω], Μ. γνώσομαι ϗ Π. γνωσοῦμαι (ἀόρ. Ἔγνων, ως, ω, ωμεν κτλ. [ὅθ. προςτ. Γνῶθι, εὐκτ. Γνοίην, ὑποτ. Γνῶ, ῷς, ῷ κτλ, ἀπαρ. Γνῶναι, μτχ. Γνοὺς], πρκ. [ἐκλαμβ. ἐνίοτε ἀντὶ ἐνς.] Ἔγνωκα καὶ πθ. Ἔγνωσμαι, ἀόρ. Ἐγνώσθην). Γνωρίζω, διακρίνω. » Ἔγνω δ' αἶψ' ἐμὲ κεῖνος, « Ὀδ. Λ. » Γνῶ ῥ' οὐδ' ἠγνοίησεν, « Ἡσ. (κατ' ἔκτ.) γνωρίζομαι, φιλιόνομαι. (ἐπμ.) ἀγαπῶ. Ἦ μάλα νῶϊ γνωσόμεθ' ἀλλήλων καὶ λώϊον, « Ὀδ. Ψ. » Οὐδὲ

πω τραπέζῃ γνώτην ἀλλήλων, « Ὀδ. Φ. » Γινώσκω τὰ ἐμὰ, καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν, « Γρφ. (καὶ πθ.) » Θετταλῶν ἱππεῖς γνωσθῆναι αὐτῷ βουλόμενοι, « Ξεν. 2) ἐννοῶ, καταλαμβάνω, (ἐπμ.) ἠξεύρω. » Ὡς γνῶ χωομένοιο, « Ἰλ. Δ. » Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη, « Ἰλ. Ε. » Τοὺς λόγους τῶν Ἀθηναίων οὐ γιγνώσκω, « Θκ. » Γνῶθι σαυτόν, « Γνμ. » Ἔγνωσαν ἀποπεμπόμενοι, « Θκ. » Ἐπεὶ ἔγνω ἐμοῦ ἄτοπα ποιοῦντος, « Ξεν. » εἰ γνώσεται Σωκράτης ὁ σοφὸς δὴ, ἐμοῦ χαριεντιζομένου, « Πλάτ. » Πατέρα δὲ γίνωσκε ἔχων Ἑρμῆν, « Αχ. » Ὡς οὖν ἐμοῦ γε καὶ ἀγωνιουμένου, ϗ τιμᾶσθαι ἀξιώσοντος, οὕτω γίγνωσκε, « Ξεν. (καὶ περιφρ.) » Γινώσκω χάριν, « Δ. Κάσσ., ἀντὶ Οἶδα (καὶ κοιν. Ἔχω) χάριν, (παρβλ. Οἶδα). 3) νομίζω, φρονῶ, ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην γνώμην. » Ὀρθῶς (» Κακῶς) γινώσκω, » Γιγνώσκειν ὀρθῶς περὶ θεῶν, « Πλ. » Λεγέτω περὶ αὐτοῦ, ὡς ἕκαστος γιγνώσκει, « Θκ. » Ἐγὼ μὲν οὕτω γινώσκω, « Ξεν. » Οὕτω γινώσκετε ὡς οὐδὲ παυσομένου μȣ, « Αχ.

4) ἐγκρίνω, ἀποφασίζω. » Τὸ μαντεῖον ἔγνω ἡμετέραν εἶναι τὴν Μεσσήνην, « Ἰσκρ. » Ἄδικα ἔγνωκε περὶ ἐμȣ ὁ Ζεὺς, « Αχ. « Οἱ δικαςαὶ δὲ, ἀκούσαντες, ταῦτα καὶ αὐτοὶ ἔγνωσαν, καὶ δέκα ταλάντων ἐτίμησαν, « Δμ. » Πλησίον ἀλλήλων οἰκεῖν ἔγνωσαν, « Μυθ. (καὶ πθ.) » Πῶς ἂν κρίσιν ἀκριβεστέραν εὕροιμεν τῆς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐγνωσμένης; « Ἰσκρ. » Τὴν οὕτω παρανόμως γνωσθεῖσαν δίαιταν, « Δμ. » Στέργειν ἐστὶ δίκαιον τοῖς ἐγνωσμένοις, « Αχ. (ϗ [ἅπαξ μόνον] μσ.) » Ὡμολόγηκε νυνὶ ἡμᾶς ὑπάρχειν ἐγνωσμένους, ἐμὲ λέγειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, « Δμ. 5) (ῥτρ.) ἐφευρίσκω ἐπιχειρήματα. » Ἱκανώτατος δὲ ἀνθρώπων ἦν (ὁ Ἀντιφῶν) εἰπεῖν τε ϗ γνῶναι, « Φλςρ. 6) (μτγν.) συνευρίσκομαι (σαρκικῶς). » Ἀδὰμ ἔγνω Εὔαν, « Γρφ. » Οὐδεμίαν ἔγνω τῶν παλλακίδων, « Πλ. » Πῶς ἔςαι μοι τοῦτο; ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω, « Γρφ. 7) (Π. ϗ σπντ.) = Γνωρίζω, γνωςοποιῶ. » Γνώσομαι τὴν ὀλβίαν Κόρινθον, « Πίνδ.

Γίννος (ὁ). ἄλογον ἢ μουλάρι ἀτελὲς καὶ (ἐπμ.) μικροκάμωτον, (κοιν.) μιντυλλί, (παρβλ. Νάνος).

Γίνομαι, Ζ. Γίγνομαι.

Γινώσκω, Ζ. Γιγνώσκω.

Γλαγάω-ῶ (χ. Μ). Ἔχω πολὺ (Εἶμαι γεμάτος ἢ τρυφερὸς ἀκόμη ὡσὰν) γάλα [γλᾶγος].

Γλαγερὸς, ά, όν, Π. = Γαλακτώδης, γαλατερὸς, γεμάτος (ἢ ὅμοιος μὲ) γάλα.

Γλαγερόχροος-ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γαλακτόχροος.

Γλαγόεις, εσσα, εν, Π. = Γλαγερός.

Γλαγοπήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ὅ,που πήζει τὸ

Γλάγος, εος-ους (τὸ), Π. = Γάλα.

Γλαγότρόφος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ τρέφων (καὶ προπαροξ.) ὁ τρεφόμενος μὲ γάλα.

Γλαγοφόρος (ὁ, ἡ), Π. = Γαλακτοφόρος.

Γλαγόων, Π. ἀντὶ Γλαγῶν, μτχ. τοῦ Γλαγάω.

Γλάζω, Μ. άξω. Π. = Κλάζω.

Γλακτοφάγος, Γλακτοφόρος, Γλακτόχροος, Π. ἀντὶ Γαλακτοφάγος κτλ.

Γλαμάω-ῶ, Μ. ήσω, Δ. Αἰολ. ἀντὶ Λημάω, [ἐκ τοῦ

Γλάμα (ά), Δ. ἀντὶ Λήμη, (κοιν.) τσύμπλα.

Γλαμυξιάω-ῶ, Μ. άσω; = Γλαμάω, εἶμαι-

Γλάμυξος (ὁ, ἡ), = τῷ

Γλαμυρὸς, ά, ὸν ϗ

Γλαμώδης, εος (ὁ, ἡ) ϗ

Γλάμων, ονος (ὁ, ἡ), = Λημῶν, τσυμπλιάρης, τσυμπλιασμένος.

Γλάνις, ιδος ἢ ίδος ἢ ιος (ὁ, ἡ), ὀψάρ. (τοῦ γλυκοῦ νεροῦ) ὅμοιον μὲ τὸν Σίλουρον, (κοιν.) γουλιανὸς, (παρβλ. Βλένος).

Γλαννὸς, ή, όν, = Βλεννὸς, ἀκαμάτης, ἀχρεῖος, (ὅθεν

Γλάνος (ὁ), ζ. ἡ ὕαινα.

Γλὰξ, ακὸς (ἡ), εἶδ. φυτοῦ τὸ ὁπ. καταιβάζει γάλα, (παρβλ. Γλαύξ).

†Γλαρὶς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Γλαφίς.

Γλαύκειος, α, ον. Ὁ τῆς γλαυκός. » Ὠδν —, « Σδ.

Γλαυκηπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (μάλιστα ὅπου εἶνε πορθμὸς) γλαυκὰ κύματα. » Κλύδων —, « Ἐμπεδ.

Γλαυκιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (ἢ Βλέπω μὲ) βλέμμα γλαυκὸν (φοβερὸν καθὼς τοῦ λέοντος). 2) = Γλαυκίζω.

Γλαυκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γλαῦκος.

Γλαυκίζω, Μ. ίσω. Ἔχω (ἢ Κλίνω πρὸς τὸ) γλαυκὸν χρῶμα. 2) πάσχω ἀπὸ γλαύκωσιν.

Γλαύκινος, η, ον, = Γλαυκὸς, γαλανοπράσινος.

Γλαύκιον (τὸ). εἶδ. φυτοῦ ϗ 2) πτηνοῦ, (παρβλ. Γλαύξ).

Γλαυκίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Γλαῦκος.

Γλαυκοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων γλαυκὸς (γαλαζοπράσινος).

Γλαυκόμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλαυκὰ ὀμμάτια.

Γλαυκὸς [γλαύσσω ἢ γλαύξ], ή, όν. Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς θαλάσσης ἢ τῶν ὀμμάτων τῆς γλαυκός, γαλανὸς ἢ γεράνηος ἢ γαλανοπράσινος, (ἐν γέν.) = Λευκὸς (μὲ κάποιαν γλυκύτητα), ὑπόλευκος, λαμπρὸς (καθὼς τὸ φῶς τῆς σελήνης) ἢ, φοβερὸς, καταπληκτικὸς (ὡς τὰ 'μμάτια τοῦ λέοντος).

Γλαῦκος (ὁ), ὀψάρ. θαλασ. (ἐκ τοῦ γεν. τοῦ Ὄνου).

Γλαυκότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἢ ὄψις) τοῦ γλαυκοῦ, γαλανάδα.

Γλαυκορεγγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλαυκὸν φέγγος. » Σελήνη —, « Ν. Εὐγ.

Γλαυκόφθαλμος (ὁ, ἡ), = Γλαυκόμματος.

Γλαυκόφωτος (ὁ, ἡ), = Γλαυκοφεγγής.

Γλαυκοχαίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων γλαυκὴν χαίτην ἢ κόμην.

Γλαυκόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλαυκὸν χρῶμα.

Γλαυκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι γλαυκόν. 2) προξενῶ γλαύκωσιν.

Γλαυκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδȣς τῆς γλαυκός.

Γλαύκωμα (τὸ). πάθος τῶν ὀφθαλμῶν (γινομένων παρὰ φύσιν γλαυκῶν), πανάδα, (παρβλ. Ὑπόχυμα).

Γλαυκῶπις, ιδος (ἡ). ἡ ἔχουσα γαλανοὺς ἢ φοβεροὺς ὀφθαλμοὺς, (ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῆς Σελήνης), [ἐκ τοῦ

Γλαυκωπὸς (ὁ). ὁ ἔχων γλαυκοὺς ἢ γλαυκὸς ὦπας (ὀφθαλμοὺς) ἢ ὄψιν, γλαυκοειδής.

Γλαύκωσις, εως (ἡ). ἡ τῶν ὀφθαλμῶν διὰ τοῦ γλαυκώματος ἀμαύρωσις.

Γλαυκὼψ, ῶπος (ὁ, ἡ), = Γλαυκωπός.

Γλαὺξ [γλαύσσω ἢ ὀνμτπ.], γλαυκὸς (ἡ). ὄρν. νυκτινόμ., (κοιν.) κȣκȣβάγια. 2) (συνκδχ. ἀπὸ τοῦ χαράγματος) νόμισμα τετράδραχμον τῶν παλ. Ἀθην.). 3) εἶδ. χόρτου, (τὸ ἄλλ.) Γλὰξ καὶ (ἴσως) Γλαύκιον.

Γλαύσσω (χ. Μ.), Π. [λεύσσω], λάμπω (μτβτ.) βλέπω.

Γλαφὶς [γλάφω], ίδος (ἡ), = Γλυφὶς, σφυρὶ τῶν λιθοξόων (σουβλερὸν ἀπὸ τὸ ἓν καὶ κοπτερὸν ἀπὸ τἄλλο μέρος), (παρβλ. Γλύφανον).

Γλάφυ, υος (τὸ), Π. [γλάφω]. σπήλαιον, τρύπα, κοίλωμα.

Γλαφυρία (ἡ), = Γλαφυρότης.

Γλαφυρὸς [γλάφω], ά, όν. Κοῖλος, βαθȣλὸς· σκαλισὸς, πελεκητὸς· (ἐπμ.) λεῖος, ςιλπνὸς, καλοδουλευμένος· (συγνότ.) εὐμορφοκαμωμένος (κυρ. ψηλὸς ϗ λιγνὸς), χαρίεις, νόστιμος, ἀνθηρὸς, τερπνὸς· (μὲ αἰτ. προθετ.) ἐπιτήδειος (εἰς ψιλοδȣλειὰν), ἐπιδέξιος, (παρβλ. Κομψός).

Γλαφυρότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ γλαφυροῦ, χάρις, νοστιμάδα, κομψότης.

Γλαφυρῶς, ἐπίρ. Μὲ γλαφυρότητα, νόστιμα, ἐπιδέξια κτλ.

Γλάφω [λάσκω], Μ. γλάψω. Σκάπτω, βαθουλόνω. 2 = Γλύφω.

Γλάχων, ωνος (ά), Δ. ἀντὶ Βλήχων.

Γλεῖνος (ὁ), = Γλῖνος.

Γλευκαγωγὸς (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος εἰς μετακόμισιν γλεύκους.

Γλεύκινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ (ἢ Γλυκὺς ὡσὰν) γλεῦκος.

Γλευκοπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων γλεῦκος.

Γλεῦκος [γλυκὺς], εος-ȣς (τὸ). τὸ κρασὶ πρὶν βράσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ, μοῦστος, ἢ καὶ ἀφ' οὗ βρασθῇ, (ἐπμ.) κρασὶ γλυκόν.

Γλεῦξις, εως (ἡ). μοῦστος βρασμένος. 2) (ἐπιθετ. ὁ) οἶνος ἑνωμένος μὲ πολὺν τοιοῦτον μοῦστον, (ἐπμ.) γλυκὺς ἢ γλυκόπιοτος.

Γλέφαρον (τὸ), Δ. ἀντὶ Βλέφαρον.

Γλήμη (ἡ), = Λήμη, τσύμπλα.

Γλήμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γλήμη.

Γλήνη (ἡ). [γλῆνος]. ἡ κόρη (τὸ φαινόμενον ὁμοίωμα εἰς τὸ λαμπρὸν) τοῦ ὀφθαλμοῦ· (συνκδχ.) ὀφθαλμός. (μτνμ.) κορῆτσι· κοῦκλα (κυρ. καὶ μτφορ.). τρύπα τῆς κηρήθρας. (χειρουργ.) = Γιγγλυμὸς (τῶν κλειδώσεων), (ὅθεν

Γληνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ γλήνην (κλείδωσιν).

Γλῆνος [γλαύσσω], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) κάθε τι λαμπρὸν (ὑαλιστερὸν), (ὅθ.) ἄστρον. κόρη (τοῦ ὀφθαλμοῦ), ὀφθαλμός· κοῦκλα (ἀπὸ κηρί). κειμήλιον, (παρβλ. Ἄγαλμα).

Γληχὼ, όος-οῦς, ϗ

Γλήχων, ωνος (ἡ), = Βλήχων, φλησκοῦνι.

Γληχωνίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος ἀπὸ γλήχωνα.

†Γλία (ἡ). γλίντζα, (ἴδε Γλοιὸς καὶ παρβλ. Βλένος).

† Γλιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, = Γλίχομαι.

Γλίνη (ἡ), [γλία]. λέρα, βρῶμα.

Γλῖνος (ὁ), [γλιὰ], = Βλένος (ὀψάρ.). 2) δένδρ. εἶδ. σφενδάμνου.

Γλισχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι γλίσχρον.

Γλισχραντιλογεξεπίτριπτος (ὁ, ἡ), (Κωμ.). ὁ διὰ τῶν ἀντιλογιῶν γλισχρῶν καὶ διαφεύγων (ἐπμ.) ἄξιος νὰ ἐπιτριβῇ (νὰ χαθῇ.)

Γλίσχρασμα (τὸ), = Γλισχρότης, γλίντζα.

Γλισχρεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι γλίσχρος (φειδωλὸς), ἀκριβεύομαι, φιλαργυρεύομαι.

† Γλισχρία (ἡ), = Γλισχρότης, ῥυπαρία, φιλαργυρία.

Γλισχρολογέομαι-οῦμαι. Μ. ήσομαι. Ἐξετάζω λεπτομερῶς καὶ (Φιλαργυρεύομαι καὶ εἰς) τὸ παραμικρότερον πρᾶγμα.

Γλισχρολογία (ἡ), = Σμικρο(Λεπτο)λογία εἰς οὐτιδανὰ πράγματα.

Γλίσχρος [γλία], α, ον. Ἰξώδης, (χυδ.) γλιντζιασμένος· γλιστερός· (μτφορ.) ἐπίμονος (παρβλ. Λιπαρής)· Φιλάργυρος, ῥυπαρός, μικροπρεπής· πτωχός, πτωχικός, εὐτελής.

Γλισχρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ γλίσχρου, γλίντζα. (μτφορ.) ῥυπαρία, φιλαργυρία· πτωχεία· λεπτολογία κτλ.

Γλισχρόχολος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ χολὴν γλισχρώδη.

Γλισχρώδης, εος (ὁ, ἡ). γλίσχρος τὴν σύστασιν, ἰξώδης.

Γλίσχρων, ωνος (ὁ, ἡ). κατὰ πολλὰ γλίσχρος (πτωχός).

Γλίσχρως, ἐπίρ. Μὲ γλισχρότητα, κολλητικῶς, (μτφορ.) ἐπιμόνως, λιπαρῶς, δυσαποσπάστως· πτωχικά. μὲ ἄκραν οἰκονομίαν καὶ στενοχωρίαν· μόλις καὶ μετὰ βίας. μὲ μικροπρεπῆ λεπτολογίαν. » Μελίττας οὕτω γλίσχρως γεγραμμένας, ὧν γε καὶ προνομαία δήλη, « Φλςτ.

Γλίχομαι (παρτ. Ἐγλιχόμην καὶ πλέον οὔ), [γλιά, ἔχομαι ἢ συγγ. τῷ Λίπτω]. (μὲ γεν. ἢ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) Ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, (μὲ γεν. προθετ.) προσπαθῶ, ἀγωνίζομαι.

Γλοιάζω [γελοῖος;], Μ. άσω. Περιγελῶ τινα μισοσφαλῶν (ὡς νὰ νυστάζω) τὰ μμάτια μου, (παρβλ. Ἰλλώπτω).

Γλοιάς, άδος (ἡ), θηλ. τοῦ

Γλοίης, ητος (ὁ). (κυρ. ἵππος) βραχίσκελος, πεισματάρης, κακομαθημένος.

Γλοιοπαγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πάχος (παχύτητα) γλοιῶδη.

Γλοιοπαίω-ῶ, Μ. ήσω, = Γλοιόω.

Γλοιοπότης, ου (ὁ) ἢ Γλοιοπότις ιδος (ἡ), [γλοιός, πίνω]. ὁ ῥοφῶν (σφαζῶν, βυζάνων) τὴν λέραν (γλίντζαν) τοῦ σώματος. » Χλαμὶς—, « Ἐπγρ.

Γλοιός (ὁ), [γλία]. γλίντζα (κυρ. τοῦ λουτροῦ). (ἐν γέν.) λέρα, λίγδα.

Γλοιός, ὰ, όν. Γλιντζιασμένος, (ἐπμ.) γλιστερός, (ἐν γέν.) λερωμένος, ῥυπαρός. (τρπ.) φιλάργυρος· κακοήθης, ἀγρεῖος· πεισματάρης, (παρβλ. Κονισαλος.)

Γλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γίνῃ γλοιῶδες, λεαίνω.

Γλοιώδης [γλοῖος], εος (ὁ, ἡ). ὡσὰν γλίντζα, ἰξώδης, γλιντζιασμένος.

Γλούτια (τὰ), ὀνομάζονται εἰς τὴν ἀνατομ. δύο σκληρὰ σωμάτια περὶ τὴν εἴσοδον τοῦ ἐγκεφάλου, (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ

Γλουτός (ὁ), [γλοιός;]. τὸ ὑποκάτωθεν τῶν ἰσχίων (ἴδε τὴν λέξ.) κρεατῶδες μέρος, (κοιν.) κωλομέρι, (παρβλ. Πυγή.).

Γλυκάζω, Μ. άσω. Εἶμαι γλυκύς, ἔχω γλυκεῖαν γεῦσιν, γλυκίζω. » Οἶνος γλυκάζων, « Δσκρ. 2) (μτβτ.) = τῷ

Γλυκαίνω, Μ. ανῶ. (μτβτ.) Κάμνω τι γλυκύ, προξενῶ γλυκύτητα, γλυκαίνω. ‖. (πθ.) γίνομαι γλυκύς, ἀποκτῶ γλυκύτητα, γλυκαίνω. 2) τρώγω γλύκυσμα ἵνα γλυκάνω τὸ στόμα μου.

Γλυκαῖος, α, ον, = Γλυκύς.

Γλύκανσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γλυκαίνειν, γλύκισμα.

Γλυκαντικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ. -ικῶς. Ὁ γλυκαίνων (κάμνων τι γλυκύ).

Γλύκασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γλυκαίνει (προξενεῖ γλυκύτητα), γλύκυσμα, γλυκόν, (Τουρκ.) σερμπέτι κτλ. » Πίετε γλυκάσματα, « Γρφ.

Γλυκασμός (ὁ), = Γλύκανσις, Γλύκασμα.

Γλυκέη, Ἰων. ἀντὶ

Γλυκεῖα (ἡ), θηλ. τοῦ Γλυκύς. ‖. (οὐσ.) = Γλυκύῤῥιζα.

Γλυκειό(κιώ)τερος, α, ον, Π. ἀντὶ Γλυκύτερος, συγκρ. τοῦ Γλυκύς.

Γλυκερός, ά, όν, = Γλυκύς.

Γλυκεροστάφυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γλυκὰ σταφύλια, (ἐπιθ. τοῦ φθινοπώρου).

Γλυκερόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γλυκὺ (λεῖον, τρυφερὸν) δέρμα.

†Γλυκίζω, Μ. ίσω, = Γλυκάζω.

Γλυκί(κοί;)νας, ου (ὁ). πλακούντιόν τι, (ἴσ.) ἡ μουστόπηττα.

Γλυκισμός (ὁ), = Γλυκασμός.

Γλύκιστος η, ον, ὑπερθ. καὶ

Γλυκίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. τοῦ Γλυκύς.

Γλυκόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Γλυκὺς ἢ Ὑπόγλυκυς, (κοιν.) γλυκούτσικος.

Γλυκοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Γλυκοπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων γλυκὰ ποτὰ ἢ γλύκος-γλεῦκος.

Γλυκοῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν γλυκὰ ῥήματα.

Γλύκος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Γλεῦκος.

Γλυκυαχής, έος (ὁ, ἡ), Π. Δ. ἀντὶ Γλυκυηχής.

Γλυκύδακρυς (ὁ, ἡ), Π. ὁ χύνων ἢ προξενῶν γλυκὰ δάκρυα. » Ἔρως—, « Ἐπγρ.

Γλυκυδερκής, έος (ὁ, ἡ), Π. [γ. δέργμα]. ὁ ἔχων γλυκὺ βλέμμα ἢ γλυκεῖαν θεωρίαν. » Φῶς ἡλίου γλυκυδερκές, « Σιβλ.

Γλυκύδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίδων γλυκὰ δῶρα.

Γλυκυηχής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γλυκὰ ἠχῶν, ἔχων γλυκεῖαν φωνήν.

Γλυκυθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Γλυκαίνω (Ἡδύνω, Εὐφραίνω) τὴν ψυχήν.

Γλυκυθυμία (ἡ). γλυκεῖα διάθεσις, ἱλαρότης, ἡδονὴ τῆς ψυχῆς (κυρ. εὐαισθήτου ἀνθρώπου), (ἐπὶ κακοῦ) ἀκρασία, φιληδονία.

Γλυκύθυμος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ αἰσθανόμενος γλυκυθυμίαν, πρᾶος, ἥμερος, εὐαίσθητος.

Γλυκυκαρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Γλυκύκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων γλυκὺν καρπόν. » Ἄμπελος ἡ—, « Θκρ.

Γλυκύκρεως, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκὺ (νόστιμον) κρέας.

Γλυκύμαλον (τὸ), Δ. ἀντὶ Γλυκύμηλον.

Γλυκυμαρίς, ίδος (ἡ). εἶδ. (χαρακωτῆς) ἀχηβάδας ἢ καλόγνωμης.

Γλυκυμείλιχος (ὁ, ἡ), Π. γλυκὺς ὡσὰν τὸ μέλι, πρᾶος, ἱλαρός.

Γλυκύμηλον (τὸ), εἶδ. μήλου, γλυκόμηλον.

Γλυκύμορφος (ὁ, ἡ). γλυκὺς τὴν μορφήν.

Γλυκυμυθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. γλυκομιλῶ, εἶμαι -

Γλυκύμυθος (ὁ, ἡ), Π. γλυκομίλητος.

Γλυκύνοος-ους (ὁ, ἡ), = Γλυκύθυμος, πρᾶος.

Γλυκύπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ γεννῶν γλυκὰ (ὡραῖα, νόστιμα) παιδιά.

Γλυκυπάρθενος (ἡ), Π. γλυκεῖα (ἀξιέραστος) παρθένος.

Γλυκύπικρος (ὁ, ἡ). γλυκὺς καὶ πικρὸς ἐνταυτῷ, πικρόγλυκος.

Γλυκύπνοος-ους (ὁ, ἡ), = Ἡδύπνοος.

Γλυκυποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Γλυκυπότης, ου (ὁ), = Γλυκοπότης.

Γλυκυρόδινον (τὸ). γλυκὺ ἔλαιον κατεσκευασμένον μὲ ῥόδα, ῥοδέλαιον.

Γλυκύῤῥιζα (ἡ), ἢ

Γλυκύῤῥιζον (τὸ), εἶδ. φυτ., γλυκόῤῥιζα, (κυρ.) οὐδ. τοῦ-

Γλυκύῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκεῖαν ῥίζαν. ‖. (οὐσ. θηλ.) = Γλυκύῤῥιζα.

Γλυκύῤῥοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ γλυκὰ ῥέων.

Γλυκύς, έος (εῖα, ὺ), (συγκρ. Γλυκύτερος καὶ Γλυκίων ἢ [σπντt.] Γλύσσων, ὑπερθ. Γλυκύτερος ἢ Γλύκιστος). Γλυκὸς (κυρ. καὶ μτφορ.), νόστιμος (ἐνίοτε εἰρωνικῶς: » Ὡς γλυκὺς εἶ, ὦ Σώκρατες. « Πλάτ.), (παρβλ. Ἡδύς). ‖. (οὐσ.) Γλυκύ, έος (τὸ), κρασὶ γλυκὸν ἢ μοῦστος βρασμένος, (παρβλ. Ἕψημα). 2) (κατ' ἀντίφρ.) ἡ χολή.

Γλυκυσίδη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, τὸ (ἄλλ.) Πεντόροβον καὶ (κυρ. ἡ ῥίζα του) Παιονία, (χυδ.) χέρι τῆς Παναγίας.

† Γλύκυσμα (τὸ), (μτγν.) = Γλύκασμα, ἄρτυμα, γλυκόν.

Γλυκύστρυφνος (ὁ, ἡ). γλυκὺς καὶ στυφὸς (στρυφνὸς) ἐνταυτῷ.

Γλυκύτης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ γλυκέος, γλυκάδα.

Γλυκυτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκὺν (εὐλύγιστον) τράχηλον. 2) (εἰς τὸν Σουΐδ. ἐν λ. Στρόβιλος) ἐσφαλμ. ἀντὶ Γλισχροτράχηλος.

Γλυκυφαγία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ τις πολλὰ (νὰ τρέφηται μὲ) γλυκά.

Γλυκυφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος γλυκύς.

Γλυκύφθογγος (ὁ, ἡ), = Γλυκύφωνος.

Γλυκυφραδής, έος (ὁ, ἡ), = Γλυκοῤῥήμων, εὐφραδής.

Γλυκυφωνία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις -

Γλυκύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκεῖαν (μελῳδικὴν) φωνήν.

Γλυκύχολος ἢ

Γλυκύχυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκὺν χυλὸν (χυμόν).

Γλύκων, ωνος (ὁ). ὁ κατὰ πολλὰ γλυκὺς (ἴδε Κωμ.) ἀηδής, εὐήθης, (καθὼς καὶ ἡμεῖς λέγομεν κοιν. διὰ τοὺς τοιούτους ὅτι εἶνε) γλύκα.

Γλύμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε σκαλισμένον (γεγλυμμένον) εἰς πέτραν (ξύλον κτλ.). 2) = Γλυφή.

Γλύξις, εως (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γλεῦξις.

Γλυπτήρ, ῆρος καὶ

Γλύπτης, ου (ὁ). ὁ γλύφων (σκαλίζων, δουλεύων) πέτρας κτλ., λιθοξόος, λεπτουργὸς κτλ. ‖. » Γλυπτὴρ σιδηρεῦς, « Ἐπγρ., = Γλύφανον.

Γλυπτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἢ ἐπιτήδειος) εἰς τὸ γλύφειν. » Ἡ γλυπτικὴ (ἐνν. τέχνη). «

Γλυπτός [γλύφω], ἡ, όν. Σκαλιστός, πελεκητός.

Γλύσσων, ονος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Γλυκίων, συγκρ. τοῦ Γλυκύς.

Γλύφανον (τὸ), [γλύφω]. τὸ ἐργαλεῖον τῶν λιθοξόων (λεπτουργῶν κτλ.), σκαλιστήρι, σμιλάρι, (κοιν.) γλύφτης, τρυπάνι κτλ., (παρβλ. Γλαφίς). ‖. » Καλάμου—, « Ἐπγρ., τὸ κονδυλομαχαίριον.

Γλύφανος (ὁ, ἡ), Π. = Γλύπτης.

Γλυφεῖον (τὸ), = Γλύφανον.

Γλυφεύς, έως (ὁ), = Γλύπτης.

Γλυφή (ἡ). σκάλισμα (πελέκημα, δούλευμα) πέτρας (ξύλου κτλ.). 2) = Γλύμμα.

Γλυφίς, ίδος (ἡ). ἡ ἐντομὴ (χαραγματιὰ) τοῦ βέλους ὅπου ἐμβαίνει ἡ νεῦρα τοῦ τόξου. 2) (συνεκδ.) τὸ βέλος. 3) = Γλύφανον. 4) (ἀρχιτεκτ.) = Τρίγλυφον ἢ Κιονόκρανον, [ἐκ τοῦ

Γλύφω [γλάφω], Μ. γλύψω. Σκάπτω (Σκαλίζω, Πελεκῶ, Δουλεύω) διὰ τοῦ γλυφείου πέτρας κτλ.

Γλώξ, ωχὸς (ἡ), Π. (ὑγρ. σχεδὸν εἰς τὸ ἑνικ.) = Ἀθὴρ (ἄγανον) τοῦ ἀσταχύου, [ἐκ τοῦ

Γλῶσσα [κλάω], ης (ἡ). τὸ γνωστὸν μέλος τοῦ σώματος. » Ἀπὸ γλώσσης, « = Ἀπὸ στόματος, διὰ ζώσης φωνῆς. 2) (συνεκδ.) = Διάλεκτος. » Ἦν τινα γλ. ἵεσαν οἱ Πελασγοί, « Ἡρ. 3) ὁμιλία, λόγος. » Γλώσσης χάριν, « Αἰσχλ. (κοιν.) ἵνα γένῃ ὁμιλία. » Ἐξέτεμεν κατασκοπῆσαι καὶ γλῶσσαν αὐτῷ κομίσαι, « Ἀνν. Κομν. » Ταμεῖον—, « Β.ζ., ὁ παρὰ τῷ γεν. ταμείῳ διερμηνεὺς καὶ » Βασιλέως ἢ » Βασιλικὴ—, « αὐτ., ὁ ἐξ ἀπορρήτων ἢ = Καγγελάριος. 4) (γραμ.) λέξις ἀπηρχαιωμένη ἢ ποιητικὴ σπανία ἢ ξενική, (ἐπμ.) ἀσυνείθιστος. » Λέξον Ὁμήρου γλῶσσαν, « Ἀρστ. (ἴδε ἢ Κύριος 3). 5) = Γλωττίς. » Αὐλοῦ—, « Πλ. » Σάλπιγγος—, « Πλδ. 6) ἡ ἄκρα τοῦ λωρίου ἢ τὸ ἐπάνω μέρος (κοιν. ψίδι) τῶν ὑποδημάτων· » Τῶν παλαιῶν ὑποδημάτων μόνη ἡ γλ. περιλείπεται, « Κλμ.

Γλωσσαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Μοῦ πονεῖ (τρώγει) ἡ γλῶσσα, (ἐπμ.) δὲν ἠμπορῶ νὰ κρατήσω μυστικὸν (νὰ σιωπήσω), ἢ φλυαρῶ (τόσον ὥστε μοῦ πονεῖ ἡ γλῶσσα), ἢ ἀντὶ Γλωσσαργέω = Ἀργολογῶ.

Γλωσσαλγία καὶ Γλωσσαργία (ἡ). = Ἀργολογία, ἀκράτητος πολυλογία, φλυαρία.

Γλωσσαλγίας, ου (ὁ), σπν. ἀντὶ -

Γλώσσαργος (ὁ, ἡ). φλύαρος, πολύλογος.

Γλωσσάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γλῶσσα.

Γλώσσασπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπερασπιζόμενος μὲ τὴν γλῶσσάν του (μὲ τὴν ῥητορικὴν εὐγλωττίαν τω). (Κατὰ τὸν Κορ.) ὁ ἔχων γλῶσσαν ἀσπίδος (φαρμακερὰν, Γαλλ. une langue de vipère.

Γλώσσημα (τὸ), = Γλῶσσα (κυρ. κατὰ τὴν 4 σημασ.). 2) ἐξήγησις γλωσσηματικῆς λέξεως. 3) Π. = Γλωχίν, αἰχμή.

Γλωσσηματίας, ου (ὁ). γλωσσᾶς, λάλος, φλύαρος.

Γλωσσηματίζω, Μ. ίσω. Ὁμιλῶ μὲ αὐθάδη γλῶσσαν. 2) (πθ.) ἀποκτῶ γλῶσσαν (φωνὴν ἀνθρ.). » Ἡ ὄνος Βαλαὰμ γλωσσηματισθεῖσα κατ' ἄνθρωπον, « Εὐς.

Γλωσσηματικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐξηγούμενος μὲ) γλώσσημα. » Λέξις —, « Γρμτ., ἀπηρχαιωμένη, ἀσυνείθιστος.

Γλωσσίδιον (τὸ) καὶ

Γλωσσίς, ίδος (ἡ), Ζ. Γλωττίς.

Γλωσσογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). (Κωμ.) ὁ γεμίζων τὴν γαστέρα του (τρεφόμενος) διὰ τῆς γλώσσης του, (π. χ.) ὡς κήρυξ, μυθολόγος κτλ.

Γλωσσογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων γλώσσας, ἐξηγῶν τὰς γλωσσηματικὰς λέξεις.

Γλωσσοειδής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ειδῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα γλώσσης.

Γλωσσοκάτοχος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν (κατέχων) τὴν γλ. ‖. (οὐσ.) ἐργαλ. χειρουργ. (πρὸς ἀνατομικὴν χρῆσιν).

Γλωσσοκελοκύπτης, ου (ὁ), Κωμ. [γλ. κηλέω, κύπτω]. ὁ θέλγων ἢ θελγόμενος μὲ τὰς μεγαλαυχίας του.

Γλωσσοκομεῖον καὶ Γλωσσόκομον καὶ

Γλωσσόκομον (τὸ), [γλ. κομέω]. θήκη πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν αὐλητικῶν γλωσσίδων (ἐν γέν.) κουτί· (κατ' ἰατ.) σακκούλι, πουγγί· (εἰς τοὺς Αἰγυπτ.) νεκροθήκη, (χειρουργ.) κιβώτιόν τι στενόμακρον ἵνα κρατῇ ἀκίνητα τὰ τσακισμένα γέρια ἢ ποδάρια.

Γλωσσοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γλωσσοτομέω.

Γλωσσοκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ τὴν γλῶσσάν μου, ὁμιλῶ ὀλίγα ἢ προσεκτικά, φυλάττω ἐχεμυθίαν.

Γλωσσομανία (ἡ). μανία εἰς τὸ ὁμιλεῖν, φλυαρία.

Γλωσσοπέδη (ἡ), Ζ. Γλωττοπέδη.

Γλωσσοπυρόμορφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν μορφῇ πυρίνων γλωσσῶν.

Γλωσσοστροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω εὔστροφον γλ., ὁμιλῶ πολλὰ ἢ μὲ εὐκολίαν.

Γλωσσότμητος (ὁ, ἡ). γλωσσοκομμένος.

Γλωσσοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τινὸς τὴν γλῶσσαν.

Γλωσσοχαριτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποχρεόνω τινὰ μὲ τὰ λόγια μόνον, ὁμιλῶ κατὰ τὴν ἀρέσκειάν του, τὸν κολακεύω.

Γλωσσώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γλωσσοειδής. 2) γλωσσᾶς, φλύαρος.

Γλῶττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Γλῶσσα.

Γλωττάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γλωττίς.

Γλωττίζω, Μ. ίσω. Φιλῶ ἀσελγῶς, Ζ. Καταγλωττίζω.

Γλωττικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γλ.

Γλωττίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Γλῶσσα, γλωσσίτσα. 2) γλωσσίδι (αὐλοῦ κτλ.). 3) ἡ ἐπιγλωττὶς ἢ τὸ μέρος τοῦ λάρυγγος τὸ ἐκ. σχηματίζεται ἐπ' αὐτήν. 4) εἶδος πτην. (μὲ μεγάλην γλῶσσαν) τὸ ὁπ. ὁδηγεῖ τὰ ὀρτύκια.

Γλώττισμα (τὸ). φίλημα ἀσελγές, Ζ. Καταγλώττισμα.

Γλωττισμός (ὁ), = Γλώττισμα.

Γλωττοδαίδαλος (ὁ, ἡ). τεχνικὸς περὶ τὸ λέγειν.

Γλωττοδέσμη (ἡ), = Γλωττοπέδη.

Γλωττοδεψέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γλωττοποιέω, ἀῤῥητοποιέω.

Γλωττοπέδη (ἡ). γλωσσοδέτης (κυρ. καὶ μτφορ.).

Γλωττοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω λέξεις ἀσυνήθεις. 2) αἰσχρουργῶ τῇ γλώσσῃ (τῷ στόματι), = Ἀῤῥητοποιέω.

Γλωττοποιητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν γλωττοποιὸν ἢ τὴν γλωττοποιίαν. ‖. » Γλωττοποιητικὴ (ἐνν. τέχνη), ἡ τῆς γλωττοποιΐας.

Γλωττοποιία (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ γλωττοποιοῦ. 2) = Ἀῤῥητοποιία.

Γλωττοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων γλώσσας διὰ τοὺς αὐλούς. 2) = Ἀῤῥητοποιός.

Γλῶχες (αἱ), Ζ. Γλώξ.

Γλωχίν, ῖνος (ἡ), = (ὀρθότ.) Γλωχίς.

Γλωχινόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω γλωχῖνα.

Γλωχινωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων γλωχῖνα, ἀκιδωτός.

Γλωχίς [γλώξ], ῖνος (ἡ). ἡ ἐξέχουσα ἄκρα τῆς ἀκίδος τοῦ βέλους· (ἐν γέν.) ἄκρα » Δεσμοῦ—, « Γ. Ω. » Κρίκου—, « Γεωπον., αἱ κλωσταὶ τοῦ ἄνθους του. » Θαλάσσης—, « Διον., ἀκρωτήριον.

Γνάθαινα (ἡ), θηλ. τοῦ Γνάθων.

Γναθμίς (ἡ) καὶ

Γναθμὸς (ὁ), [γνάμπτω], = Σιαγών. » Γναθμοὺς ἔγνωσαν ὀδόντας [illegible], « Ἡρ. » Ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι, « Ὀδ. Σ. 2) σαγόνι. » Ὑπεξυρημένος τὴν γνάθον, « Αχ. » Φυσῶν τὰς γνάθους, « Αλ. 3) (συνεκδ.) ὀδούς. » Ἔπαγε τὴν γνάθον, « Ἀρστ. » Σάρκας δ' ἀπ' ὀστέων γναθμοῖς αἱθάλοις φαρμάκων ἀπέβροσε, « Εὐρ. 4) στόμα, χάσμα. » Πόντου—, « Αἰσχλ., ἡ κατατείνουσα τὰ πλοῖα. 5) (μτφρ.) τὸ κοπτερὸν μέρος (σπαθιοῦ, πελέκεως κτλ.), (καὶ τρπ.) ἡ καταστρεπτικὴ δύναμις (ὁρμή). » Πυρὸς (» Φαρμάκου)—, « Αἰσχλ., Εὐρ., (παρβλ. Γένυς).

†Γναθόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ῥαπίζω (εἰς τὰς γνάθους).

Γνάθων [γνάθος], ωνος (ὁ). ὁ ἔχων μεγάλας γνάθους (μάγουλα). 2) (συνεκδ.) φαγᾶς· (μτγν.) παράσιτος.

Γναμπτός, ἡ, όν, = Καμπτός, κυρτός, λυγισμένος ἢ εὐλύγιστος (κυρ. ἢ μτφορ.). [ἐκ τοῦ

Γνάμπτω [ἴδε γόνυ], Μ. γνάμψω, = Κάμπτω, λυγίζω (μτφορ.) παίδω, ἐξιλεόνω κτλ., (συγγ. τῷ Γνάπτω).

Γνάμψις, εως (ἡ), = Κάμψις, λύγισμα κτλ.

Γναπτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Γναφεύς, [ἐκ τοῦ

Γνάπτω, Μ. γνάψω, = Κνάπτω, κτενίζω (πλύνω, περιστρέφω εἰς τὸ νεροτριβεῖον, [ἐν γέν.] ἐτοιμάζω καθὼς οἱ γναφεῖς) μάλλινον ὕφασμα, (συγγ. τῷ Γνάμπτω).

Γνάπτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Γναφεύς.

Γναφάλιον (τὸ), εἶδος βαμβακώδους φυτοῦ

τοῦ όπ. τὰ φύλλα ἢ οἱ πάπποι ἐχρησίμευον ὡς

Γνάφαλον(λλον), ου (τὸ), [γνάφος]. τὸ χνοῦδι (τὰ κροκίδια) τῶν λαναριζομένων μαλλίνων ἱματίων (χρήσιμον κυρ. πρὸς γέμισμα στρωμάτων).

Γναφαλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ γνάφαλον, βαμβακώδης.

Γναφεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ γναφέως.

Γναφεὺς [γνάπτω], έως (ὁ). ὁ λαναρίζων (λευκαίνων, [ἐν γεν.] ἑτοιμάζων) τὰ μάλλινα ὑφάσματα.

Γναφευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (ἢ χρησιμεύων) εἰς τὸ γναφεύειν, (ὅθεν:) » Γναφευτική, « ἡ τέχνη τοῦ γναφέως.

Γναφεύω, Μ. εύσω. Γνάπτω (Λευκαίνω, Ἑτοιμάζω) τὰ μάλλινα ὑφάσματα, εἶμαι γναφεύς.

Γναφικὸς, ἡ, όν, = Γναφευτικός.

Γνάφος [γνάπτω], εος-ους (τὸ), = Κνάφος, ἡ λανάρα, τὸ κτένι τῶν γναφέων. 2) εἶδος (ἀγκαθ.) φυτοῦ, τὸ όπ. ἐχρησίμευε πρὸς τοῦτο. 3) βασανιστικόν τι ὄργανον.

Γνάψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γνάφειν.

Γνήσιος [γίνομαι], α, ον. (κυρ.) Ὁ κατὰ νόμον (ἐκ νομίμου συζυγίας) γεννηθείς, υἱὸς μὴ νόθος· (ἐν γέν.) ὁ κυρίως ϗ καθ-αυτό, φυσικός, ἀνόθευτος, ἄδολος, ἀληθινός. » Λόγος—, « Διб., ὁ μὴ ψευδεπίγραφος. » Γυνὴ—, « Ξεν., ἡ νόμιμος (πρὸς διαστολὴν τῆς παλλακῆς).

Γνησιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ γνησίου.

Γνησίως, ἐπίρ. Ἀδόλως, Ἀνοθεύτως, ἀληθῶς, εἰλικρινῶς.

Γνίφων, ωνος (ὁ), (Κωμ.) = Κνιπός, φιλάργυρος εἰς τὸ ἄκρον.

Γνοίην, ἀόρ. β΄. τῆς εὐκτ. τοῦ Γιγνώσκω.

Γνοφερὸς, ά, όν, = Γνοφώδης, σκοτεινός, ὀμιχλώδης, [ἐκ τοῦ

Γνόφος (ὁ), [νέφος; κνέφας]. σκοτεινὸν ϗ ἀνεμῶδες σύννεφον, ὀμίχλη, σκότος, ἀνεμοστρόβιλος.

Γνοφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ γνόφον, σκοτίζω.

Γνοφώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γνοφερός.

Γνύθος [γνάθος], εος-ους (τὸ), Π. κοίλωμα, σπήλαιον.

Γνὺξ [ἴδε γόνυ], ἐπίρ. Εἰς τὰ γόνατα.

Γνύπετος (ὁ, ἡ), Π. [γόνυ [ἴδε τὴν λέξ.], πίπτω]. ἀσθενής, ἀδύνατος, ἄρρωστος.

Γνῶ, (ά. πρσ. έν. τοῦ) ἀορ. β΄. τῆς ὑποτ., ἢ 2) Π. ἀντὶ Ἔγνω, (γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ) παρτ. τῆς ὁρστ. καὶ

Γνῷ, (γ΄. πρσ. έν. τοῦ) ἀορ. β΄. τῆς ὑποτ. ϗ

Γνῶθι, ἀόρ. β΄. τῆς πρς. τοῦ Γιγνώσκω.

Γνῶμα (τὸ), = Γνώμη, γνῶσις. 2) = γνώρισμα. 3) = Γνώμων (ὀδοὺς ἢ κανών).

Γνωμάτευμα (τὸ). γνώμη, γνωμικόν, ἀπόφθεγμα, [ἐκ τοῦ

Γνωματεύω, Μ. εύσω. Κυττάζω τὴν ὥραν εἰς τὸν γνώμονα (ἡλιακὸν ὡρολόγιον). 2) διακρίνω. 3) = Γνωμοδοτῶ ἢ 4) Γνωμολογῶ.

Γνώμεναι, Π. ἀντὶ Γνῶναι.

Γνώμη (ἡ), [γιγνώσκω]. σκέψις· σκοπός, στοχασμός, συμπερασμός· κρίσις· ἀπόφασις. » Γνώμην ποιοῦμαι (τίθημι, ἔχω, ἀποφαίνομαι, κτλ.), « Αξ. » Βουλῆς γνώμῃ, « Δμ. » Παρὰ γνώμην τοῦτο τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο, « Θκ., παρὰ προσδοκίαν, ἀνέλπιστον, ἀναπάντεχον. » Γνώμην ἐμήν, « Ἀρσφ. » Γνώμας νικήσεις ἐν τῷ δήμῳ, « αὐτ. (παρβλ. καὶ 4). 2) θέλησις· ἔγκρισις, συγκατάθεσις. » Ἄνευ (ἢ » Ἀπο) γνώμης, « Αξ., χωρὶς τὴν γν., (οὗ ἐναντ. τὸ) » Ἀπὸ γνώμης, « Αξ., μὲ τὴν γν., αὐτοπροαιρέτως ἢ, ἐπίτηδες. » Ὅσοι δὲ τοῦτο γνώμῃ ἔπραξαν, « Λσ. 3) νοῦς· κρίσις, λογικὸν· φρόνησις. » Πρὸς ἑτέρῳ τὴν γνώμην ἔχουσιν, « Αἰσχ. » Ταῦτά μου πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσῄει, « Λσ. » Σώματα καὶ γνώμας σφάλλει, « Ξεν. » Γνώμης ἁμαρτάνει, « Θκ. » Γνώμῃ χρησαμένων ἀνθρώπων, « αὐτ. » Τοῦτο ἀνθρώπῳ γνώμῃ αἱρετέον, « Αξ. 4) κλίσις, διάθεσις, προαίρεσις· φρόνημα. » Πρὸς τὴν εἰρήνην τὴν γνώμην εἶχον, « Θκ. » Τίνα γνώμην οἴεσθέ με ἔχειν, « Ἰσκρ. » Τοιαύτην γνώμην ἔσχηκα περὶ ὑμᾶς, « αὐτ. » Τίνα γνώμην ἔχεις; « Ἀρσφ., τί φρονεῖς; (παρβλ. ϗ 1). 5) (σπν.) = Γνῶσις, γνωριμία· εὔνοια. » Ἦν δὲ αὐτῷ ἐν γνώμῃ γεγονώς, « Ἡρ., ἦτον γνωστός του καὶ εὐνοούμενος. 6) (σπν.) = Γνώρισμα (;). » Οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες οὔτ' ἀγαθῶν, « Θγν. (ὅθεν 7) = Γνώμων (ὀδούς). 8) συμβουλή. » Ποῦ καταφύγωμεν οἱ γνώμης δεόμενοι; « Πλ. 9) (πλθ.) γνωμικόν, ἀπόφθεγμα. » Τῶν προεχόντων ποιητῶν τὰς καλουμένας γνώμας, « Ἰσκρ.

Γνωμηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει γνωμοδοτήσεως (ψηφοφορίας) λέγοντος ἑκάστου τὴν γνώμην του.

Γνωμίδιον (τὸ), (Κωμ.) ὑποκορ. τοῦ Γνώμη.

Γνωμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐκφράζων) γνώμην, γνωμολογικός.

Γνωμικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει γνώμης (γνωμικοῦ).

Γνωμοδιώκτης, ου (ὁ), (Κωμ.). ὁ θηρεύων γνώμας (γνωμικά).

Γνωμοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (Ἐκθέτω, Προτείνω) γνώμην.

Γνωμοδότημα (τὸ). ἡ δοθεῖσα γνώμη.

Γνωμοδότης, ου (ὁ). ὁ γνωμοδοτῶν, σύμβουλος.

Γνωμοδότησις, εως (ἡ). τὸ γνωμοδοτεῖν.

Γνωμολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ὁμιλῶ μὲ) γνωμικά.

Γνωμολογία (ἡ). τὸ γνωμολογεῖν. 2) παράγγελμα ἠθικόν, γνωμικόν. 3) συλλογὴ γνωμικῶν.

Γνωμολογικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων κλίσιν καὶ ἐπιτηδειότητα πρὸς) τὸ γνωμολογεῖν.

Γνωμολογικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει γνωμολογίας.

Γνωμολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων ἢ συλλέγων γνώμας (γνωμικά).

Γνωμονικὸς, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. (μὲ γεν.) Ἔμπειρος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ γνωρίζῃ τι καὶ κρίνῃ περὶ αὐτοῦ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν (ἀστρονομ. ἢ ἀρχιτεκτον.) γνώμονα, (ὅθεν: ‖. οὐσ. ἀρσ.) ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἀρχιτεκτον. ἢ ἀστρονομ., (καὶ θηλ.) ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν γνώμονας.

Γνωμοσύνη (ἡ), Π. γνῶσις, φρόνησις, ὀξύνοια.

Γνωμοτυπέω-ῶ, Μ. ήσω, (Κωμ.) = Γνωμολογέω, χαλκεύω (κατασκευάζω) γνώμας.

Γνωμοτυπικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. (Κωμ.) = Γνωμολογικός.

Γνωμοτύπος (ὁ, ἡ), = Γνωμολόγος. » Οἱ ἀγροῖκοι μάλιστα γνωμοτύποι εἰσίν, « Ἀρστ.

Γνώμων [γ. γνώσκω], ονος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) = Γνωμονικός, ἔμπειρος, εἰδήμων· (χ. πτ.) φρόνιμος, διακριτικός, γνωστικός. ‖. (οὐσ.) πραγματογνώμων· ἐπιτηρητής. 2) (ἐνν. ὀδοὺς) τὸ 'δόντι τῶν ζώων ὅθεν γνωρίζεται ἡ ἡλικία των, (ἴδε Ἄβολος). 3) (συνήθ.) ὁ ὡροδείκτης τοῦ ἡλιακοῦ ὡρολογίου, (συνκδχ.) τὸ ὡρολόγιον αὐτό, (σπν.) ἀντὶ Κλεψύδρα. 4) (ἐργαλ. μαθμτκ. ϗ ἀστρνμ.) γωνιόμετρον, (κοιν.) γωνιά, ἢ = Κανών, (Ἰταλ.) ῥέγκλα. 5) γεωμετρικόν τι σχῆμα. 6) ἡ ἀρίδα (τὸ σίδηρον) τοῦ τρυπάνου. 7) ἡ ταρίφα τῶν τελωνείων.

Γνῶναι, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Γιγνώσκω

Γνωρίζω, Μ. ίσω. (μτβτ. μὲ αἰτ. ϗ δοτ.) Κάμνω τινὰ νὰ γνωρίσῃ (ἢ ἀναγνωρίσῃ) τι, γνωστοποιῶ, συνιστῶ. » Καὶ ἐγνώρισα αὐτοῖς τὸ ὄνομά σου καὶ γνωρίσω, « Γρφ. 2) (ἀμτβτ. ἢ μσ. μὲ αἰτ.) κάμνω τι γνωστὸν εἰς ἐμαυτόν, (δηλ.) μανθάνω, πληροφοροῦμαι, καταλαμβάνω ἢ διακρίνω, ἀναγνωρίζω· (σπν.) ἠξεύρω. » Ὅς τις γνωριεῖ μ' ἰδών, « Εὐρ. » Τὸ γένειον ἀποκειράμενος, ὡς μὴ γνωρίζοιτο, « Ἡρωδ. » Καὶ τί αἱρήσομαι οὐ γνωρίζω, « Γρφ.

Γνώριμος, ος καὶ (σπν.) η, ον. Ὁ γνωριζόμενος (δυνάμενος νὰ γνωρισθῇ) εὐκόλως, φανερός, σαφής, εὔληπτος. ‖. (οὐσ.) γνωστός, οἰκεῖος. 2) ἐπίσημος. 3) μαθητής.

Γνωριμότης (ἡ). σχέσις, γνωριμιά. 2) ἐπισημότης.

Γνωρίμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον γνώριμον (γνωστόν, εὔληπτον). » Γνωρ. ἔχω τινί, « Δμ., ἔχω γνωριμίαν μέ τινα, εἶμαι γνώριμός του.

Γνώρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γνωρίζειν, γνώρισμα, ἀναγνώρισις· γνωστοποίησις· γνωριμία.

Γνώρισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς γνώρισιν, διακριτικὸν (χαρακτηριστικὸν) σημεῖον.

Γνωρισμὸς (ὁ), = Γνώρισις.

Γνωριστής, οῦ (ὁ). ὁ γνωρίζων (πληροφορούμενος καὶ γνωστοποιῶν), πραγματογνώμων.

Γνωριστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος ἢ συντελῶν εἰς τὸ γνωρίζειν, δηλωτικός.

Γνῶς, β΄. ἐν. καὶ

Γνῶσι, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β΄. τῆς ὑποτ. τοῦ Γιγνώσκω.

Γνωσιγραφία (ἡ). ἀπόφασις δικαστηρίου ἔγγραφος.

Γνωσιμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Γνωρίζω ὅτι εἶμαι κατώτερος ἄλλου εἰς τὴν μάχην, (ἐπμ.) μετανοῶ, ἀλλάζω γνώμην. 2) (μὲ αἰτ. προθετ.) εἶμαι ἐναντίας γνώμης, (ἐπμ.) φιλονεικῶ, διϊσχυρίζομαι.

Γνωσιμαχία (ἡ). φιλονεικία, ἰσχυρογνωμία.

Γνωσιμάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος (ἔχων ἀντιπάθειαν) πρὸς τὰς γνώσεις, (ὄνομα αἱρετικῶν).

Γνῶσις [γινώσκω], εως (ἡ), = Εἴδησις, ἰδέα, πληροφορία· μάθησις· σοφία. » Ἡ γνῶσις φυσιοῖ, « Γρφ. 2) = Γνώρισις, γνωριμία, οἰκειότης. » Κατὰ τὴν γνῶσίν μοι τὴν πρὸς αὐτόν, « Αἰσχ. 3) συνουσία (κατὰ τὸ » Ἔγνω Ἀδὰμ Εὔαν, «). 4) ἐπισημότης. » Ἐπίτομον ὁδὸν εἰς γνῶσιν, « Λκ. 5) ἀπόφασις δικαστική. » Δικαστηρίου γνώσεως νομος κυριώτερος ἔσται, « Δμ.

Γνωστέος, α, ον, θετ. τοῦ Γιγνώσκω.

Γνωστὴρ, ῆρος καὶ

Γνώστης, ου (ὁ), = Γνώμων (εἰδήμων) τινὸς πράγματος, (ἐπμ.) πιστοποιῶν (ἐγγυώμενος) περὶ αὐτοῦ. 2) (γρφ.) μάντις.

Γνωστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ γινώσκειν. » Τὸ γνωστικόν, « Πλ., ἡ δύναμις τοῦ γινώσκειν (διακρίνειν κτλ.). 2) ὁ ἔχων ἢ φανταζόμενος ὅτι ἔχει γνῶσιν, (ὅθεν) » Γνωστικοί (εἶδος αἱρετικῶν).

Γνωστὸς, ἡ, όν. Ἐγνωσμένος ἢ Δυνάμενος νὰ γνωρισθῇ, γνώριμος, οἰκεῖος, φανερός· ἐπίσημος. » Τὸ γνωστὸν τοῦ θεοῦ, « Γρφ., αἱ ἰδιότητες τῆς θεότητος ὅσας δύναται ὁπωσοῦν ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐννοήσῃ.

Γνωστῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον γνωστὸν (γνώριμον), φανερά.

Γνωτὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Γνωστός. ‖. (οὐσ.) ἀδελφός, συγγενής, φίλος. » Οὐδέ νυ τόν γε γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα, « Ἰλ. Ο.

Γνωτοφόνος (ὁ, ἡ), καὶ

Γνωτοφόντις, ιδος (ἡ), Π. = Ἀδελφοκτόνος.

Γνώω, Π. ἀντὶ Γνῶ, καὶ

Γνώωσι, Π. ἀντὶ Γνῶσι, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Γιγνώσκω.

Γοάω-ῶ [γόος], Μ. γοήσομαι (ἀόρ. Ἐγόησα καὶ β΄. Ἔγοον, πθ. μτχ. Γοηθείς), Π. θρηνολογῶ, ὀδύρομαι, μυρολογῶ, ξεφωνίζω (κυρ. νεκρόν). » Οὐδέ σε μήτηρ ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, « Ἰλ. Φ.

Γογγρίον (τὸ), κοινολεκτ. ὁ Γόγγρος.

Γογγροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ γόγγρον. » Οἱ θαλάσσιοι ὄφεις τὴν κεφαλὴν ἔχουσι γογγροειδεστέραν, « Ἀρστ.

Γογγροκτόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φονεύων γόγγρους.

Γόγγρος (ὁ), [γράω-γραίνω], εἶδος ὀψαρ., χέλι θαλάσσιον, (κοιν.) μουγγρί 2) πρῆσμά τι τοῦ κορμοῦ τῶν δένδρων (κυρ. τῆς ἐλαίας).

Γογγρύζω, Μ. ύσω, = Γρυλίζω.

Γογγρώνη (ἡ), = Βρογχοκήλη.

Γογγύζω [ὀνμτπ.], Μ. ύσω. Βογγῶ, μουρμουρίζω (κυρ. 'σὰν τὸ τρυγόνι, τὸ περιστέρι κτλ.), μτφορ.) ἀγανακτῶ, δυσαρεστοῦμαι, παραπονοῦμαι.

Γογγύλευμα (τὸ), = Στρογγύλευμα, [ἐκ τοῦ

Γογγυλεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τι γογγύλον (στρογγυλόν), στρογγυλεύω.

Γογγύλη (ἡ), θηλ. τοῦ Γογγύλος, στρογγυλή. ‖. (οὐσ.) = Γογγυλίς.

Γογγυλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γογγύλιον.

Γογγυλίζω, Μ. ίσω, = Γογγυλεύω.

Γογγύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Γογγυλὶς, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, γογγύλι, (Τουρκ.) σαλγκάμι. 2) (ἰατρ.) σβωλάκι στρογγυλὸν (γογγύλον), χάπι.

Γογγυλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). γογγύλος (στρογγυλὸς) τὸ εἶδος.

Γογγύλος [κόγγος], η, ον, = Στρογγύλος, στρογγυλός, ὁλοστρόγγυλος.

Γογγυλος (ὁ), = Κόνδυλος, γρόνθος.

Γογγυλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Στρογγυλεύω.

Γογγυλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γογγυλοειδής.

Γογγυλωπὸς, ἡ, όν, Π. στρογγυλοπρόσωπος.

Γόγγυσις, εως (ἡ) καὶ

Γογγυσμὸς (ὁ). τὸ γογγύζειν, βογκητόν, μουρμούρισμα, (συνκδχ.) δυσαρέσκεια, ἀγανάκτησις.

Γογγυστής, οῦ (ὁ). ὁ γογγύζων καὶ

Γογγυστικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ γογγύζῃ (νὰ παραπονῆται) εἰς κάθε τι, μουρμούρης, ἀνευχάριστος.

Γογγυστικῶς, ἐπίρ. Μὲ γογγυσμοὺς ἢ Ἐν εἴδει γογγυσμοῦ.

Γοεδνὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Γοερὸς [γόος], ά, όν. Θρηνώδης, λυπητερος. ἀξιοθρήνητος. (μτνμ.) » Γοερὴ πίτυς, « Νικ., » ὅτι πολὺ στάζει δάκρυον, « Συλ.

Γοερῶς, ἐπίρ. Λυπητερά.

Γοη (ἡ), = Γόος, (κυρ.) ἐπίκλησις (ἐξορκισμὸς) μαγικός.

Γοήμεναι, Π. ἀντὶ Γοᾶν, ἀπαρ. τοῦ Γοάω.

Γοήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Γοερός.

Γοηρὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Γοερός.

Γόης [γόη], ητος (ὁ). μάγος, μάντις, χρησμολογος. (ἐν γέν.) ἀπατεών, (Ἰταλ.) τσαρλατάνος.

Γοητεία (ἡ). τὸ γοητεύειν, μαγεία (κυρ. δι' ἐπῳδῶν), ἀπάτη, (Ἰταλ.) τσαρλατανία.

Γοήτευμα (τὸ). τὸ ἔργον τοῦ γόητος, πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς γοητείαν, (κοιν.) γήτευμα, μάγια (τὰ). ἀπάτη, δολος, (ἐπὶ καλοῦ) θέλγητρον.

Γοητευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ γοητεύειν, μαγευτικός, θελκτικός, ἀπατηλός,

Γοητευτικῶς, ἐπίρ. Μὲ γοητευτικὸν τρόπον, θελκτικῶς, ἀπατηλῶς.

Γοητεύω [γόης], Μ. εύσω. Μαγεύω, (κοιν.) γητεύω, ἀπατῶ (διὰ γοητειῶν), (ἐπὶ καλοῦ) θέλγω.

Γοητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς γόητα, μαγικός.

Γοητικῶς ἐπίρ. Καθὼς οἱ γόητες, ἀπατηλῶς.

Γοῆτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Γοητευτική.

Γόμος (ὁ). [γέμω]. φόρτωμα (κυρ. πλοίου), γομάρι.

Γομοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τὸν γόμον (τὸ φόρτωμά) του, φορτωμένος.

Γομόω-ῶ, Μ. ώσω, = Γεμίζω, φορτόνω (πλοῖον).

Γομφάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γόμφος.

Γομφιάζω, Μ. άσω. (Γρφ.) Πάσχω γομφιασμόν.

Γομφίασις, εως (ἡ) καὶ

Γομφιασμὸς (ὁ). ὁ πόνος (τὸ 'μούδιασμα, ἡ φαγοῦρα) τῶν ὀδόντων (κυρ. τῶν γομφίων ὅταν σκάνουν ἐν τῇ ὀδοντοφυΐᾳ), (ἐν γέν.) 'δοντόπονος.

Γομφιόδουπος (ό, ἡ), Π. ὁ κάμνων κρότον (δοῦπον) περὶ τοὺς γομφίους ὀδόντας. » Χαλινὸς —, « Σδ.

Γόμφιος (ὁ), [γόμφος], (ἐνν. ὀδοὺς) ὁ ἀλλ. Μυλόδους, (κοιν.) τραπεζίτης. (μετωνυμ.) » Κλειδίου —, « Ἀρσφ.

Γομφόδετος (ὁ, ἡ) καὶ

Γομφοπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [γ. πήγνυμι]. δεμένος σφικτὰ (συνηρμοσμένος) μὲ γόμφους, πολυσύνθετος.

Γόμφος (ὁ). καρφὶ ξύλινον, ξυλοκάρφι (κυρ τὸ συναρμοζον πρὸς ἀλλήλας τὰς σανίδας τῶν πλοίων καὶ τῶν μεγάλων βαρελίων)· (ἐνίοτε σφῆνα· κλείδωσις

Γομφότομος (ὁ, ἡ), Π. [γ. τέμνω]. τρυπημένος μὲ ξυλοκάρφια.

Γομφόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφόνω (Συνδέω, Συναρμόζω) μὲ ξυλοκάρφια, (κυρ. ἐπὶ ναυπηγίας) = Πήγνυμι, (ὅθ. μτνμ.) » Ὀπὸς ἐγόμφωσε γάλα, « Ἐμπεδ.

Γόμφωμα (τὸ). τὸ διὰ γόμφων συνηρμοσμένον τεχνούργημα. 2) = τῷ

Γόμφωσις, εως (ἡ). κάρφωμα μὲ γόμφους (ξυλοκάρφια), συναρμογή, (ἀνατομ.) ἡ συνάρθρωσις τῶν κοκκάλων, (ἰδιαιτ.) ἡ σφήνωσις τῶν ὀδόντων.

Γομφωτὴρ (ὁ). λεπτουργός, (κυρ.) ναυπηγός, (χυδ.) μαραγγός.

Γομφωτήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (χρησιμεύων πρὸς) γόμφωσιν. ‖. (οὐσ.) Γομφωτήριον (τὸ), = Γόμφος.

Γομφωτικὸς, ἡ, όν, = Γομφωτήριος. ‖. » Γομφωτική, « ἡ τέχνη τοῦ γομφωτῆρος.

Γομφωτὸς, ἡ, όν· Συνηρμοσμένος διὰ γόμφων.

Γονατίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τινὰ νὰ γονατίσῃ. 2) κτυπῶ μὲ τὸ γόνατον. ‖. (ἀμτβτ. ἢ μτ.). κλίνω τὰ γόνατα, γονυπετῶ, (συνκδχ.) παρακαλῶ.

Γονάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γόνυ.

Γονατόδεσμος (ὁ). καλτσοδέτι.

Γονατόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἀποκτῶ (Κάμνω) γόνατα (κόμπους καθὼς τὸ καλάμι κτλ.).

Γονατώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γόνατα (κόμπους καθὼς τὸ καλάμι κτλ.).

Γονεὺς [γονή], έως (ὁ), = Γεννήτωρ, πατήρ. ‖. (πλθ,) Γονεῖς, ὁ πατὴρ ϗ ἡ μήτηρ·

Γονεύω [γονή], Μ. εύσω. Κάμνω τι γόνιμον, γεννῶ (κυρ. ἐπὶ ἰχθ.).

Γονὴ (ἡ), [γίγνομαι], Π. γέννησις, τεκνοποιΐα, ἀρχή, πηγή, γένος, καταγωγή. » Τὴν γονὴν Ἀθηναῖος, « Ἀθ. » Τούτῳ ὁ ὀμφαλὸς ἐκ γονῆς ἐμελάνθη, « Ἱππκρ. 2) σπέρμα. » Τῆς γονῆς εἰς γῆν πεσούσης, « Ἀπλδ. 3) (πλθ.) = Γέννημα, τέκνον, καρπός. » Ἵππων καὶ ταύρων γονάς, « Αἰσχλ. 4) γεννητικὸν μόριον, μήτρα. » Γυναικὶ δυστοκεούσῃ ἢν τὸ παιδίον ἐν τῇσι γονῇσιν ἔχηται καὶ μὴ εὐπόρως ἐξέλθῃ, « Ἱππκρ. (παρβλ. Γόνος).

Γονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γονήν, σπερματικός, ἢ εἰς τοὺς γονεῖς, πατρικὸς καὶ μητρικός.

Γονιμοποιὸς (ὁ, ἡ). γονιμότητος ποιητικός.

Γόνιμος, η ἢ ος, όν. Ὁ γεννῶν ἢ δυνάμενος (ἐπιτήδειος εἰς τὸ) γεννᾶν, γεννητικός, κάρπιμος, εὔφορος, (μτφορ.) ἐπινοητικός, εὐφυής, (ἰατρ.) περιττὴ (μὴ ἄρτιος) ἡμέρα, (ἐπμ.) κρίσιμος. 2) (πθ.) ὁ γεννηθεὶς ἢ δυνάμενος γεννηθῆναι. » Τὰ ἑπτάμηνα (παιδία) γόνιμα, « Ἱππκρ.

δηλ. βιώσιμα. » Εὐρὼς ὑγρότητος γόνιμος, « Πλ. 3) = Γνήσιος. » Ἐλέγχειν εἴδε νόθον καὶ γόνιμον, « Ἐπγρ., (ἴδε ϗ Γονος).

Γονιμότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἰδιότης) τοῦ γονίμου.

Γονιμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γόνιμος.

Γονίμως, ἐπίρ. Εὐφόρως· χρισίμως κτλ.

Γόνιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Γόνιμος.

Γονοειδής, έος (ὁ, ἡ). γόνῳ (γονῇ) ὅμοιος.

Γονόεις, εσσα, εν, Π. = Γόνιμος.

Γονοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἀδκμ.) = Τεκνοκτονέω.

†Γονοποιέω-ῶ, Μ. ήσω = Τεκνοποιῶ.

†Γονοποιΐα (ἡ). τεκνο(παιδο)ποιΐα.

Γονοποιὸς (ὁ, ἡ), = Γονιμοποιός.

Γονοπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων γόνον (γονήν).

Γονόῤῥοια (ἡ). ῥεῦσις τοῦ γόνου ἀκούσιος, εἰδ. ἀφροδισιακ. ἀσθενείας.

Γονοῤῥοϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑποκείμενος εἰς γονόῤῥοιαν.

Γονοῤῥυέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Γονοῤῥυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων γονόῤῥοιαν.

Γόνος (ὁ), [γίγνομαι], = Γονή, γέννησις· γένος· σπέρμα (κυρ. ζώου)· τέκνον, ἀπόγονος. » Γόνῳ πατὴρ (παῖς), « Ῥτρ., ὁ γνήσιος. 2) (ἰδιωνυμ.) » Γόνος, « τὰ νεογνὰ ἰχθύδια, ὁ (ἄλλ.) Ἀφρός. » Ἀπὸ τηγάνου γόνον, « Ἀρστ.

Γονόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Γεννάω.

Γόνυ, ατος (τὸ), (ἡ αἰτ. Γόνυ καὶ πλθ. Γόνατα). γόνατον. » Ἅπτομαι τῶν γονάτων τινὸς, « Ὁμ., (κοιν.) πίπτω εἰς τοὺς πόδας του (ἵνα τὸν παρακαλέσω). » Λύω γόνατά τινος, « Ὁμ., τοῦ κόπτω τὰ ἥπατα. » Εἰς γόνυ βάλλω (κλίνω, ῥίπτω) τινὰ, « Ἡρ., τὸν ἐξασθενῶ, τὸν ταπεινόνω. » Ἀριστοτέλης τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, οὐ, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, εἰς γόνυ πεσοῦσαν, ἀλλ' ἐπὶ στόμα, ἀνέστησεν αὖθις, « Αἰλ. » Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, « Παροιμ., εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν των, (κοιν.) εἶν' εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ χέρι, ὁ Θεὸς τὸ 'ξεύρει. 2) (μτνμ.) ὁ κόμπος τοῦ καλαμιοῦ (τοῦ κλήματος κτλ.). ||. [κατ' ἐπένθ. τοῦ ο ἀπὸ λέξ. πρωτοτ. (ἴσως) Γνῦ, ἥτις διεσώθη εἰς τὸ Γνὺξ, Γνύπετος, Ἰγνὺς, καὶ Πρόχνυ· τῆς αὐτῆς πηγῆς εἶνε καὶ τὸ Γνάπτω].

Γονυαγκὼν, ῶνος (ὁ). ὁ ἀγκὼν (τὸ ἐπάνω μέρος τῆς κλειδώσεως) τοῦ γονατος.

Γονυαλγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόνον (ἄλγος) εἰς τὰ γόνατα, ποδαλγός.

Γονυκαμψεπίκυρτος καὶ

Γονυκλασαγρύπνα (ἡ), (Κωμ. ἐπίθετ. τῆς ποδάγρας), ἡ κάμπτουσα καὶ κλῶσα (λυγίζουσα καὶ συντρίβουσα) τὰ γόνατα καὶ προξενοῦσα ἀϋπνίαν.

Γονυκλινέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἀδκμ. σύνθ. τοῦ) Γόνυ κλίνω, γονατίζω.

Γονυκλινὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων (ἢ κεκλιμένος εἰς) τὰ γόνατα, γονατιστός.

Γονυκλισία (ἡ). ἡ κλίσις τῶν γονάτων, γονάτισμα, (Ἐκκλησ.) μετάνοια.

Γονυκλιτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γονυκλινέω.

Γονύκροτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κυρτὰ πρὸς τὰ ἔνδον (καὶ ἐπμ. συγκρούων ἐν τῷ περιπατεῖν) τὰ γόνατα, στραβοπόδης (παρβλ. Βλαισὸς), (συνκδχ. καὶ φυσιογνωμ.) θηλυδρίας, δειλός. » Τὰ θήλεα τῶν ἀρθρώνων γονυκροτώτερα, « Ἀρστ., (παρβλ. Εἰλίπους).

Γονυπετέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίπτω εἰς τὰ γόνατα, γονατίζω· προσπίπτω, παρακαλῶ.

Γονυπετὴς, έος (ὁ, ἡ). πεσμένος εἰς τὰ γόνατα, γονατιστός.

Γονυπέτησις, εως (ἡ). πέσιμον εἰς τὰ γόνατα, γονάτισμα· γονυκλισία.

Γονυπετῶς, ἐπίρ. Γονατιστά.

Γονώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γονοειδής.

†Γοοπλανὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νοοπλανής.

Γόος (ὁ), [ὀνμτπ.], θρῆνος, μυρολόγι, ξεφωνητόν.

Γοόωσσα, Ἰων. Π. ἀντὶ Γοῶσα, μτχ. θηλ. τοῦ Γοάω.

Γόργειος, α ἢ ος, ον, = Γοργόνειος.

†Γοργεύω [γοργὸς]. Μ. εύσω. (νλγ.), Ταχύνω, σπεύδω.

Γοργιάζω Μ. άσω. Μιμοῦμαι (γράφων ἢ ὁμιλῶν) τὸν σοφιστὴν ῥήτορα Γοργίαν.

Γοργίειος, α ἢ ος, ον. Ὁ κατὰ τὸν τρόπον (τὸ ὕφος) τοῦ Γοργίου.

Γοργολόφα (ἡ) θηλ. τοῦ

Γοργολόφος, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας του κεφαλὴν Γοργόνος, (ἐπμ.) φοβερός.

Γοργόνειος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ὅμοιος μὲ) τὰς Γοργόνας. ||. (οὐσ.) Γοργόνειον (τὸ), ἡ κεφαλὴ τῆς Γοργόνος· προσωπεῖόν τι τοῦ παλαιοῦ τραγικοῦ θεάτρου, (ἐν γέν.) φόβητρον.

Γοργονοειδὴς, έος καὶ

Γοργονώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος Γοργόνος, ἀγριοπρόσωπος.

Γοργόνωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἀσπὶς) ἔχουσα εἰς τὸ κύρτωμά (νῶτόν) της ὁμοίωμα Γοργόνος.

Γοργόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Ἀποκτῶ γοργότητα (ζωηρότητα), γίνομαι -

Γοργὸς [ὀργὴ], ἡ, όν. Ταχὺς, ὁρμητικὸς, ζωηρὸς, εὐκίνητος, (κοιν.) σερπετὸς, ξυπνητὸς, ἀνοικτομμάτης· φοβερός· καταπληκτικός. » Ἵππος γοργὸς ἰδεῖν, « Ξεν., ἔχων ζωηρὸν καὶ κατά τι ἄγριον βλέμμα. » Τὸ γοργὸν, « Λξ., ἀντὶ ἡ-

Γοργότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ γοργοῦ, ταχύτης, ὁρμὴ, εὐκινησία, ζωηρότης.

Γοργοτομία (ἡ). ἡ ἀποτομὴ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργόνος.

Γοργόφθαλμος (ὁ, ἡ), (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ) Γοργῶπις.

Γοργοφόνη (ἡ), θηλ. τοῦ

Γοργοφόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φονεύσας τὴν Γοργόνα.

Γοργύρα (ἡ), [ὀνμτπ. ἴδε Γάργαρα], ὑδραγωγεῖον (ὑπόγειον), ὑπόνομος (σκολιὸς ϗ βορβορώδης), (Τουρκ.) μπουδροῦμι, (ἴσως ἀπ' ἐδῶ καὶ τὸ) γκεργκύρι (καθόσον μάλιστα γράφεται καὶ Γέργυρα).

Γοργὼ [γοργὸς ἢ πιθανώτ. μορμὼ], όος-οῦς (ἡ). Γοργόνα (μυθολογ.), (ἰδιαιτ.) ἡ Μέδουσα (ἡ φοβερωτέρα τῶν τριῶν). 2) = Γοργόνειον.

Γοργώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γοργονώδης.

Γοργὼν, όνος (ἡ), = Γοργώ.

Γοργώπης, ου (ὁ) καὶ

Γοργῶπις, ιδος (ἡ), = τῷ

Γοργωπὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὄψιν ἢ ὦπας (ὄμματα) Γοργόνος, ἀγριόφθαλμος, φοβερός.

Γοργῶς, ἐπίρ. Ταχέως, εὐστρόφως κτλ

Γοργὼψ, ῶπος (ὁ, ἡ), = Γοργωπός.

Γορπιαῖος (ὁ), ὁ Σεπτέμβρ. μὴν κατὰ τοὺς Μακεδ.

Γοῦν [γε, οὖν], σύνδ. (κυρ.) Ἐλαττωτ. ἢ Ἐξαιρετ., κἂν, τοὐλάχιστον, ὅμως. » Καὶ εἰ μηδὲν ἄλλο, τοὔνομα γοῦν ἔχει φιλάνθρωπον, « Δμ. » Ἐβούλετο παρασκευαζόμενος γοῦν δῆλος εἶναι, « Θκ. » Δοκέων πάγχυ δευτερεῖα γῶν οἴσεσθαι, « Ἡρ. 2) Βεβαιωτ., ἐξ ἅπαντος, τῷ ὄντι. (ἐνίοτε μετ' εἰρων.) » Χαρίεντα γοῦν πάθοιμ' ἂν, εἰ μὴ 'χοιμ' ὅποι ταῦτα καταθείην, « Ἀρσφ. » Πάνυ γοῦν ὤνησεν αὐτὸν (τὸν Μίλωνα) ὁ ταῦρος ἐν τῷ ςαδίῳ βαςαχθεὶς, « Γαλ. 3) Συλλογις. ἢ Αἰτιολογ., λοιπὸν, ἐπειδή. Ὅθεν, διὰ τοῦτο, ἑπομένως. » Ὑπερβολή τίς ἐςι τοῦ κάλλους (τῶν Τυρδιτανικῶν ἐρίων)· ταλαντιαίυς γοῦν ὠνοῦνται τοὺς κριοὺς εἰς τὰς ὀχείας, « Στρβ. 4) Ἐπεξηγηματ. ἢ Ἐμφαντ., παραδείγματος χάριν, διά. » Μάλιστα δὲ τῆς γῆς ἡ ἀρίςη ἀεὶ τὰς μεταβολὰς τῶν οἰκητόρων εἶχε.. διὰ ἀρετὴν γῆς κτλ.. Τὴν γοῦν Ἀττικὴν, ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον διὰ τὸ λεπτόγεων ἀστασίαστον οὖσαν, ὤκυν οἱ αὐτοὶ ἀεὶ, « Θκ., (παρβλ. Γε καὶ Δή).

Γοῦνα (τὰ), Π. ἀντὶ Γόνατα.

Γουνάζομαι, Μ. άσομαι, Μ. παρακαλῶ τινα γονατιστὸς ἢ πιάνων τὰ γόνατά τυ, πίπτω εἰς τοὺς πόδας του, προσπίπτω, (ἐν γέν.) ἱκετεύω.

Γουναλγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γουυαλγής.

Γούνατμα (τὸ), Π. γονάτισμα, ἱκεσία.

Γουνόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι; Π. = Γουνάζομαι.

Γουνυπαχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χονδρὰ (παχέα) γόνατα, (ἐν γέν.) παχὺς, (συγχ. τῷ Γυοπαχὴς, καὶ ἴσως εἶνε Γουνοπαγής).

Γουνὸς (ὁ), Π. [γίνομαι]. ἀγρὸς (χώρα, γῆ) εὔφορος (γόνιμος). 2) [γόνυ] τόπος ἐξέχων, 'ψήλωμα, γεώλοφος.

Γουνὸς, Π. ἀντὶ Γόνατος.

Γοῦνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Γόνος. 2) Αἰολ. ἀντὶ Γῶνος, γωνία.

Γοώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γοερός.

Γράβδην [γράφω], ἐπίρ. Τσουγγρανιστά, ἐπιπολαίως.

Γραβδὶς, ίδος (ἡ) καὶ

Γράβδιον (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Ῥάβδιον, σχίζα δαδιοῦ διὰ τὰ πυροφάνια (τόρτσαις).

Γράδιον (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Γραΐδιον.

Γραῖα, ας (ἡ) (κατὰ συγκ. ἀντὶ) Γεραιὰ, γρηά. » Ὅταν δὲ πεντεκαιδεκαετεῖς ὦσιν (αἱ σύες), οὐκέτι γεννῶσιν, ἀλλὰ γραῖαι γίνονται, « Ἀρστ., (ἴδε Γραῦς καὶ Γραῖος). ||. (οὐσ.) Γραῖα, ἡ (ἄλλ.) Μαῖα, εἶδ. ὀστρακοδέρμ., (κοιν.) παγουρομάνα, (ἴδε Ἐριθακώδης).

Γραΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γραῖς, Γρηΐτσα, (περιφρον.) παληόγρηα.

Γραϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς γραῖαν, Γραώδης, γρηΐτικος.

Γραίνω [ῥαίω], Μ. γρανῶ. Ξύνω, κατατρώγω.

Γραιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι γραῖα, γερνῶ, παλαιόνω.

Γραῖος, α, ον, (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ) Γεραιὸς, γεροντικὸς, παλαιός. » Σταφυλὴ —, « Ἐπγρ., ἡ σταφιδιασμένη. » Ἐρείκη (» Ἄκανθα) —, « Αἰσχ., Σοφ., ἡ ξηρὰ κτλ. » Φάσγανον χερὶ γραίᾳ λαβοῦσα, Εὐρ.

Γραῒς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τȣ Γραῖα, γρηΐτσα.

Γράμμα (τὸ), [γράφω]. πᾶν ὅ,τι γράφεται ἢ ἐγράφη, τὸ γεγραμμένον. » Πειθόμενος τῷ ἐν Δελφοῖς γράμματι, τῷ Γνῶθι σαυτὸν, « Πλάτ., Ξεν. » Γράμμ' ἐπιτυμβίδιον, « Γργ. 2) κατάστιχον, σημείωμα, (ἐν γέν.) ἔγγραφον, σύγγραμμα. » Πλάτωνος τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος, « Ἐπγρ. » Δέξαι σου τὸ γράμμα, ϗ γράψον πεντήκοντα, Εὐαγγ. 3) γράψιμον. » Δέξ' ἀταλᾶν χειρῶν τάδε γράμματα, « Ἐπγρ. 4) (πλθ.) γραφὴ, ἐπιστολή. » Τοῖς σοῖς φίλοισι γράμματ' ἀποδώσω τάδε, « Εὐρ. » Ἡνίκα γράμμα σὸν εἶδον, ὅ μοι δεῦρο μολεῖν σ' ἔλεγεν, « Ἐπγρ. 5) ζωγραφία. » Θέωνος τοῦ ζωγράφου τόδε τὸ γράμμα, « Αἰλ. 6) ςοιχεῖον τοῦ ἀλφαβήτου, ψηφί. » Λίθος, γραμμάτων Ἀσσυρίων πλέως, « Ἡρ » Ἐδίδασκες γράμματα, « Δμ. 7) = Διάγραμμα. » Ἡνίκα Πυθαγόρας τὸ περικλεὲς εὕρατο γράμμα κεῖν', ἐφ' ὅτῳ κλεινὴν ἤγαγε βοοθυσίαν, « Ἐπγρ. 8) = Γραμμάριον. 9) (πλθ.) ὅσα μανθάνει τις εἰς τὸ σχολεῖον, τὰ ἐγκύκλια μαθήματα, (ἐν γέν.) παιδεία· φιλολογία. » Διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα, « Γνμ.

Γραμμαδιδασκαλίδης, ου (ὁ), Π. (Κωμ. ἀντὶ Γραμματοδιδάσκαλος.

Γραμμάριον (τὸ). μέτρ. (κυρ. ἰατρ.), τὸ εἰκοστὸν τέταρτον μέρος τῆς οὐγγίας, (Λτν.) scripulum.

Γραμματεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ γραμματέως. » Εὐμένης διὰ τὴν γραμματείαν περιφρονούμενος, « Πλ. 2) ἡ περὶ τὰ γράμματα ἐνασχόλησις, παιδεία, φιλολογία. » Ὅτι οὐκ ἔγνων γραμματείας, « Γρφ.

Γραμματεῖον (τὸ). (ἐν γέν. κάθε) ἔγγραφον, (ἰδιαιτ. δὲ) συμφωνητικὸν, ὁμολογία· διαθήκη· κώδηξ, βιβλίον ὅπου ἀντιγράφονται αἱ ἐπιστολαὶ κτλ. » Ἔκφερε τὸ γραμματεῖον, ἵν' ἀναγνῶ λαβὼν ὁπόσοις ὀφείλω, « Ἀρσφ. 2) σημείωμα, ἀναφορά. » Δοὺς γραμματεῖον, ἠξίȣ κομίζεσθαι τὰ χρήματα, « Λx. 3) (Ἰταλ.) μπιλλιέτο, μπουλετί. » Εἰς κάλπην ἐμβαλὼν γραμματεῖα, ἔχοντα ἑκάςȣ τοὔνομα, « Λx. 4) δίπλωμα. » Γράμματα βασιλικὰ, τὴν τῶν Πατρικίων τιμὴν δωρούμενα, « Σδ. 5) (κάθε τι ἐπὶ τοῦ ὁπ. γράφομεν), σκέδα, πινακίδα, σημειωματάριον, φύλλον χαρτίου, τετράδιον κτλ.. » Χαλκοῦν —, « Πλάτ. 6) σχολεῖον ἢ γραφεῖον. 7) χαρτοφυλάκιον, κιβώτιον (κάσσα) γραμμάτων καὶ χρημάτων· (Ἰταλ.) σκρίνιο.

Γραμματεὺς, έως (ὁ). ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος γράφων ἢ ἀντιγράφων, Γραφεὺς, γραμματικὸς (τοῦ κοινοῦ, ὁ αὐτὸς καὶ) γραμματοφύλαξ (καὶ) ἀναγνώστης τῶν δημοσίων ἐγγράφων, (Βυζ.) σεκρετάριος, Μνήμων (νοτάριος). » Ὁ δὲ γραμματεὺς τῆς πόλεως παρελθὼν, ἀνέγνω, « Θκδ (ὁ Ἀρσφν. μετεχειρίσθη κωμικῶς καὶ τὸ θηλυκόν). » Τὰ δ' ἄλλα μετὰ τῆς γραμματέως ξυγγράψομαι, « Θεσμοφορ. 2) γραμματισμένος, προκομμένος, λογιώτατος, (Γρφ.) νομικὸς, νομοδιδάσκαλος. » Ποῦ σοφός; ποῦ γραμματεύς; « Γρφ. (παρβλ. Γραμματοδιδάσκαλος).

Γραμματεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι γραμματεύς.

Γραμματηφόρος (ὁ), Π, ἀντὶ Γραμματοφόρος.

Γραμματίας, ου (ὁ), (ἐνν. λίθος), πέτρα πολύτ. (σμαράγδι) μὲ φλέβας τινὰς ὡς γράμματα.

Γραμματίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γραμμάτιον, χαρτάκι, γραμματάκι, καταςιχάκι, σημειωματάκι, ῥαβασάκι κτλ.

Γραμματίζω, Μ. ίσω. Διδάσκω γράμματα, (ὅθεν ἡ μτχ.) » Γεγραμματισμένος (η, ον), « ὁ Προκομμένος. 2) = Γραμματεύω. » Γραμματίδδοντος τῦς πολεμάρχυς Διωνουσίω Καλλιμέλιος, « Ἐπγρφ.

Γραμματικεύομαι, Μ. εύσομαι. Σπȣδάζω ἢ Διδάσκω τὴν γραμματικὴν, εἶμαι -

Γραμματικὸς, ἡ, όν. Ὁ σπουδάζων ἢ διδάσκων (ἢ ἀνήκων εἰς) τὰ γράμματα (κυρ. τὰ ἐγκύκλια γραμματικά). » Οὐκοῦν ὁ μὲν ἐκὼν μὴ ὀρθῶς γράφων γραμματικὸς ἂν εἴη.. Ὁ δὲ ἄκων, ἀγράμματος, « Ξεν. (ὅθ. ||. οὐσ.) » Γραμματικὴ, « ἡ τέχνη καὶ » Γραμματικὸς, « ὁ ἐπαγγελλόμενος αὐτήν. » Εἴρηται δὲ γραμματικὴ ἐκ τῶν γραμμάτων, οὐ τούτων μέν τοι, ἀλλὰ τῶν συγγραμμάτων, « Διονύσ. Θρ. » Ἐλέγχει τὰ γράμματα, τῆς μετ' Εὐκλείδην ὄντα γραμματικῆς, « Πλ. » Γραμματικὸς ἐπιπλήττων παιδὶ περὶ δέλτου καὶ γραφείου, « αὐτ. 2) ἔμπειρος γραμμάτων ἢ γραμματικῆς, γραμματισμένος, φιλολόγος, κριτικὸς (τῶν ἀρχ. συγγραμμάτων ἢ ποιημάτων). » Μηδὲ σεμνύνȣ, γραμματικοῦ ποιῶν ἔργον, ἃ μὲν εἰρήκασιν οἱ πρόσθεν ἐκμεμελετηκὼς, « Γαλ. (παρβλ. Γραμματοδιδάσκαλος). 3) ὁ στολισμένος μὲ γράμματα (ψηφία). » Ποτήριον —, « Ἀθ.

Γραμματικῶς, ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν γραμματικῶν, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς γραμματικῆς.

Γραμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τȣ Γράμμα, γραμματάκι κτλ., (ἴδε Γραμματίδιον).

Γραμματιστὴς, ȣ (ὁ), = Γραμματοδιδάσκαλος. 2) = Γραμματεὺς, Γραμματικός.

Γραμματιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς γραμματιστήν. » Γραμματιστικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ γραμματιστοῦ.

Γραμματοδιδασκαλεῖον (τὸ). σχολεῖον κοινῶν γραμμάτων (ὅπου διδάσκει ὁ

Γραμματοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). διδάσκαλος τῶν κοινῶν γραμμάτων.

Γραμματοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. — ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει γράμματος (στοιχείου ἢ διαγράμματος).

Γραμματοεισαγωγεὺς, έως (ὁ), (Γρφ.) Εἰσαγγελεὺς δικαστηρίου.

Γραμματοκομιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κομίζων (μεταφέρων) γράμματα. ||. (ὁ Παλαμήδης ὀνομάζεταί που γραμματοκομιστὴς, ὡς εἰσαγωγὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ γράμμ.)

Γραμματόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τίκτων (γεννῶν) γράμματα, (ἐπίθ. τοῦ κονδυλίου).

Γραμματοκύφων [γρ. κύπτω], ωνος (ὁ). (ἐξευτελιστικῶς) Γραμματεὺς, γραφηάς.

Γραμματολικριφὶς, ίδος (ὁ). ὁ διαστρέφων τὰ γράμματα, γράφων στραβὰ καὶ ἀνάποδα (λικριφίς).

Γραμματοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Γραμματοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (μεταφέρων ἢ περιέχων) ἐπιστολάς. » Κιβώτιον γραμματοφόρον, « Πλδ. ||. (οὐσ.) γραμματοκομιστής. » Τὸν γραμματοφόρον Βελλεροφόντην, « Εὐς.

Γραμματοφυλακεῖον καὶ Γραμματοφυλάκιον (τὸ). τόπος ὅπου φυλάττονται τὰ δημόσια ἔγγραφα.

Γραμματοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ ἐπιστάτης τοῦ γραμματοφυλακείου.

Γραμμὴ (ἡ), [γράφω]. σειρὰ, ἀράδα, κονδυλιὰ κατὰ μῆκος. » Οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι, « Πλάτ. 2) ζωγραφία χωρὶς χρώματα, ἰχνογράφημα. » Ἐν γραφαῖς κινητικώτερόν ἐςι χρῶμα γραμμῆς, « Πλ. 3) = Βαλβὶς, ἡ ἀρχὴ τοῦ σταδίου, (Ζ. Ἀφετηρία). (ἐνίοτε) τὸ τέρμα. » Ἐπ' ἄκραν ἥκομεν γραμμὴν κακῶν, « Εὐρ. » Ποτὶ γραμμᾶ μὲν αὐτὰν στᾶσε, τέλος ἔμμεν ἄκρον, « Πίνδ. 4) (πλθ.) σανίδιόν τι μὲ πέντε γραμμὰς καὶ τὸ ἐπ' αὐτοῦ παιζόμενον παιγνίδιον (εἶδος δάμας ἢ τριωδίȣ), (ὅθεν:) » Τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον, « παροιμ., μεταχειρίζεται ϗ τὸν μόνον ἐναπολειφθέντα τρόπον. (ἄλλο εἶδος παιγνιδίου ἦτο τὸ) » Διὰ γραμμῆς παίζειν, « Πλάτ., (ἴδε Διελκυστίνδα).

Γραμμίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὰς γραμμάς. (ἴδε Γραμμὴ καὶ Διαγραμμίζω).

Γραμμικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ συνιστάμενος ἢ καταγινόμενος εἰς γραμμὰς, Γεωμετρικὸς, γεωμέτρης.

Γραμμισμὸς (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διαγραμμισμός.

Γραμμοδιδασκαλίδης, ου (ὁ), = Γραμμαδιδασκαλίδης.

Γραμμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἐκτεινόμενος (διευθυνόμενος ἢ στενόμακρος) ἐν εἴδει γραμμῆς.

Γραμματοποίκιλος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος (πλουμισμένος) μὲ γραμμάς.

Γραμμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γραμμοειδής.

Γραολογία (ἡ). λόγοι (παραμύθια) γραώδη, φλυαρίαι.

Γραοπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἀνήκων) εἰς γραίαν, γραὸς ἴδιος.

Γραοσόβης, ου (ὁ), (Κωμ.). ὁ σοβῶν (κυνηγῶν, ἀγαπῶν ἐρωτικῶς) τὰς γραίας.

Γραοτρεφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνατραφεὶς ὑπὸ γραὸς, (παρβλ.) Μαμμόθρεπτος.

Γραόφιλος (ὁ, ἡ), (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ) Γραοσόβης.

Γράπις [γράφω], ιδος (ἡ). τὸ ἀλλαγμένον δέρμα ('πουκάμισον) 'φειδιοῦ ἢ ἐντόμȣ. 2) εἶδ. πτην., ἴσ. = Θραυπίς.

Γραπτὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ

†Γράπτης, ου (ὁ). ὁ γράφων (χαρακόνων, τραβῶν γραμμάς). » Μόλιβδος —, « Ἐπγρ., τὸ μολυβοκόνδυλον.

Γραπτὸς, ἡ, όν. Ὁ γραμμένος ἢ δυνάμε-

νος νὰ γραφῇ, ἔγγραφος· σημαδεμμένος (πλουμισμένος) μὲ γράμματα· ζωγραφισμένος. ἐῤῥυτιδωμένος.

Γραπτὺς [γράφω], ύος (ἡ), (πλθ. Γραπτύες, ἢ [κρσ.] Γραπτῦς), = Ἀμυχὴ, τσουγγρανιά, ξύσιμον, σημάδι μαστιγώσεως. 2) Π. γράμμα, γραφή.

Γράσος (ὁ), [;] ἡ βρῶμα τοῦ μαλλιοῦ τῶν προβάτων. 2) ἡ δυσωδία τῶν τράγων (χυδ. πρητσίλα) καὶ τοῦ ἱδρῶτος τῆς μασχάλης. 3) = (ἡ συγχ.) τῷ

Γράσσος (ὁ), [;]. ὁ ἀλαλαγμὸς τῶν ἐφορμούντων στρατιωτῶν.

Γραστίζω, Μ. ίσω. Τρέφω τὰ ἄλογα μὲ (Τὰ βάλλω εἰς τὸ) γρασίδι, [ἐκ τοῦ

Γράστις [γράω], εως (ἡ). χλωρὸν ἢ ἡμίξηρον χορτάρι διὰ τὰ ἄλογα, (κοιν.) γρασίδι.

Γράσων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ βρωμῶν γράσον (πρητσίλαν), (Λατ. καὶ Γαλλ. Gras, ὁ παχύς).

Γραῦς [γραῖα ἢ γράω], (ἡ γεν.) γραὸς (ἡ). (ἡ δοτ. Γραὶ, ἡ αἰτ. Γραῦν· πλθ. Γρᾶες, γραῶν, γραυσὶ, γραῦς). Γρηά. »Ἀεὶ δὲ τὴν γραῦν ἡ νέα νικᾷν θέλει,« Νικ. Εὐγεν. 2) (μτνμ.) ὁ πηγμένος ἀφρὸς (ἡ τσύπα) τοῦ βρασμένου γάλακτος κτλ. »Φιαρὴν δὲ ποτοῦ ἀποαίνυσο γρηῦν,« Νίκ. 3) (συνκδχ.) τὸ περὶ τὸν ὀμφαλὸν τῶν προβεβηκότων ἐῤῥυτιδωμένον δέρμα. 4) εἶδ. μεγάλου καβούρου ἢ καραβίδας, παγουρομάνα, (παρβλ. Μαῖα). »Γραῖαι τ' ἐριθακώδεες,« Ἐπίχαρμ. ‖. (ἐπιθετ.) = Γραῖος. »Γραῦς ἵππος,« Σδ., παληοφοράδα.

Γραφείδιον, ὑποκορ. τοῦ

Γραφεῖον (τό). κάθε τι (σουβλερὸν ἐργαλεῖον) μὲ τὸ ὁπ. γράφομεν, μολυβοκόνδυλον, (κυρ. δὲ) πετροκόνδυλον.

Γραφεὺς, έως (ὁ). ὁ γράφων, γραμματικὸς ἢ ζωγράφος.

Γραφὴ (ἡ). γράψιμον. »Χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν,« Σοφ. 2) ζωγράφισμα. »Ζῶα γραφῇ μεμιμημένα,« Παυσ. 3) ὁ τρόπος καθ' ὃν εἶνέ τι γραμμένον ἢ ζωγραφισμένον. »Γράμμα πιστούμενον ἐκεῖνο εἶναι ἐκ τῆς ἄλλης αὐτοῦ γραφῆς,« Στρβ. »Ἐπεκράτησε μέν τοι ἡ Ἀριστάρχειος γραφή,« Σχλ. 4) γράμμα, ἐπιστολή. (»Τάσδε πορθμεύσειν γραφὰς πρὸς Ἄργος,« Εὐρ.). (ἐν γέν.) ἔγγραφον· σύγγραμμα, βιβλίον (»Ὅταν εἰς ἐκεῖνον περιστῇ τὸν τόπον ἡ γραφή,« Στρβ.). (ὅθεν κατ' ἐξοχ.) »Γραφαὶ (Ἐκκλησ.),« αἱ τῆς Π. καὶ Ν. διαθήκης. 5) εἰκὼν, ζωγραφία, (μτγν.) κεντίδι, πλουμίδι. »Δακτυλοδεικτοῦντα τὴν ἐν τοῖς ἱματίοις γραφήν,« Φλσρ. »Ἔστι δὲ, εἰ τῇ γραφῇ παρόμοιος, τοσόσδε,« Ἡρ. 6) ἔγγραφος ἐπὶ δικαστηρίου κατηγορία (κυρ. διὰ δημόσια [πολιτικὰ] ἐγκλήματα), ἀγωγή. »Παρὰ τοῖς αὐτοῖς τούτοις καὶ τὰς γραφὰς τῶν δικῶν γίνεσθαι δεῖ ἢ τὰς εἰσαγωγάς,« Ἀρστ. (παρβλ. καὶ Εἰσαγγελία ἢ Δίκη).

Γραφίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Γραφὶς ἢ Γραφίον.

Γραφικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ γράφειν ἢ ζωγραφεῖν ἢ περιγράφειν. »Γραφικὸν μέλαν,« Αξ. »Οὐ πάνυ γραφικός τις ὤν,« Αχ. »Γραφικὴ (ἐνν. τέχνη),« Ἀρστ., ἡ ζωγραφική. »Λέξις —,« αὐτ., ἡ χρησιμεύουσα εἰς τοὺς συγγραφεῖς, (δηλ.) ζωηρὰ, ἐμφαντικὴ, ζωγραφίζουσα τρόπον τινὰ τὰ ἀντικείμενα. 2) ὡραῖος, (κοιν.) ζωγραφιστὸς ἢ διὰ ζωγράφισμα. »Τοῖς γραφικοῖς ἔρωσιν εἰκασμένοι,« Πλ. »Πρόσοψις —,« Διόδ., (Γαλλ.) pittoresque. 3) (ἐκκλησ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὰς (ἢ ἔμπειρος τῶν) Ἱερ. Γραφ.

Γραφικῶς, ἐπίρ. Μὲ γραφικὸν (ζωηρὸν, ἐμφαντικὸν) τρόπον, ἐν εἴδει ζωγραφίας. »Κεκοσμημένη γραφικῶς ὥσπερ Ἀφροδίτη,« Πλ. 2) κατὰ τὸ ὕφος τῆς (θείας) Γραφῆς, καθὼς λέγει ἡ Γραφή. »Οὔτε εἰς δεξιὰ οὔτε εἰς ἀριστερὰ, γραφικῶς εἰπεῖν, ἐκκλίνων,« Κύριλλ. Σκυθοπολ.

Γραφιοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ

Γραφίον (τό), = Γραφεῖον.

Γραφὶς, ίδος (ἡ), = Γραφεῖον, κονδύλι. (συνκδχ.) ζωγραφία, ἰχνογράφημα. »Φίλιππος, ὃν ἐν γραφίδεσσι δοκεύεις,« Ἐπγρ.

Γραφίσκος (ὁ), ἐργαλ. χειρουργ. μὲ τὸ ὁπ. ἐβγάλλουν τὰ βέλη ἀπὸ τὰς πληγάς.

Γράφος, εος (τό), Π. ἀντὶ Γράμμα. »Αἰ δέ τιρ τὰ γράφεα ταὶ καδαλέοιτο,« Ἐπγρφ.

Γράφω [γράω, γλάφω], Μ. γράψω. (κυρ. καὶ Π.) Ξύνω, τσουγγρανίζω. »Γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις αἰχμή,« Ἰλ. Ρ. (ἐπμ. 2) σκαλίζω (σημαδεύω) μὲ σουβλερόν τι ἐργαλεῖον, ἐγχαράττω (καὶ οὕτως ἔγραφαν οἱ παλαιοί), (ὅθ. τὸ Γαλλ.) graver. »Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται,« Θκρ. »Σήματα γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ,« Ἰλ. Ζ. 3) σχηματίζω γραμμὰς, ζωγραφίζω, (ἐπμ.) γράφω μὲ μελάνην. »Εἰκόνα γράφειν,« Ἡρ. »Ζῶα γράφειν ἢ γράφεσθαι,« Ἡρ. (τὸ μονολεκτ.) Ζωγραφεῖν. »Ὅτι δὲ καλὸς ἦν (ὁ Ἀλκιβ.) δῆλον ἐκ τοῦ... τοὺς Ἑρμᾶς Ἀθήνησι καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ γράφεσθαι,« Ὀλυμπιόδ. »Τὸν Δράκοντα ἔλεγον αἵματι οὐ μέλανι τοὺς νόμους γράψαι,« Πλ. (καὶ μσ.) »Ἐμαυτῷ γέγραμμαι ὑπομνήματα,« Δμ. »Συγγραφὴν ἐγράψαντο ὑπὲρ τούτων,« αὐτ. »Γράφου δὲ φρενῶν εἴσω,« Σοφ. (καὶ πθ.) »Κύκλος γεγράφθω,« Εὐκλ. »Πόθι φρενὸς ἐμᾶς γέγραπται;« Πίνδ. »Μὴ δεῖσθαι γραφομένων ἢ πλαττομένων τιμῶν,« Πλ. 4) γράφω (καὶ συνκδχ. στέλνω) γράμμα. »Ἔγραψαν εἰς Λακεδαίμονα,« Πλ. 5) συγγράφω. »Ποιεῖν ἢ γράφειν,« Ἰσκρ. 6) = Καταγράφω. »Ἐμὲ γράφε τῶν ἱππεύειν ἐπιθυμούντων,« Ξεν. 7) = Περι(Δια)γράφω. »Γράφει οὖν τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ οὕτως,« Ἀθ. 8) προτείνω (ἐγγράφως) νόμον κτλ., παρουσιάζω (εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ δήμου ἢ τῆς βουλῆς) νομοσχέδιον κτλ. »Γράφειν πόλεμον (πρεσβείαν, ψήφισμα κτλ.),« Δμ. »Γράφει τις αὐτοὺς κατάγειν,« Ἑρμγ. »Στρεβλοῦν γράφουσι τοῦτον ὡς κατάσκοπον,« Ἀθ. (καὶ μσ.) »Αἱ πόλεις νόμους ἐγράψαντο,« Αξ. (ἢ πθ.) »Δεῖ πρὸς τὸ δυνατὸν γράφεσθαι τὸν νόμον,« Πλ. 9) (μσ.) κατηγορῶ (ἐγκαλῶ) ἐγγράφως τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον (κυρ. διὰ δημόσιον ἔγκλημα). (συνήθ. μὲ αἰτ. καὶ γεν. ἐλλειπτ. προθ.) »Ἐγράψαντο τὴν δωρεάν,« Δμ. »Γράφομαί σε προδοσίας,« Πλ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) »Γράφομαι Μήδοισιν αὐτὸν προδιδόναι τὴν Ἑλλάδα,« Ἀρσφ. (καὶ κατὰ προσδιορ.) »Γράφεται τουτονὶ γραφὴν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας,« Δμ. (ἢ πθ.) »Ἐγράφη παρανόμων τὸ ψήφισμα,« Αἰσχ. »Εἴ σοι γράφοιτο πεντετάλαντος δίκη,« Ἀρσφ., (παρβλ. Ἐγγράφω).

Γραψείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω διάθεσιν) νὰ γράψω.

Γράω-ῶ, Μ. άσω, = Γραίνω, τρώγω, κατατρώγω.

Γραώδης εος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -ωδῶς, = Γραϊκός

Γρηγορέω-ῶ [ἐγείρω], Μ. ήσω, (μτγν.) ἀντὶ Ἐγρηγορέω, εἶμαι ἔξυπνος.

Γρηγόρησις καὶ **Γρήγορσις**, εως (ἡ), (μτγν.) ἀντὶ Ἐγρήγορσις.

Γρήγορος (ὁ, ἡ), (μτγν.) ἀντὶ Ἐγρηγορώς

Γρηΐδιον, Ἰων. ἀντὶ Γραΐδιον.

Γρήϊος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Γραῖος, γεροντικὸς, παλαιός.

Γρηῦς ἢ **Γρηὺς**, γρηὸς (ἡ), (ἡ αἰτ. Γρηῦν καὶ Γρηὺν, κλητ. Γρηῦ καὶ Γρηΰ), Ἰων. Π. ἀντὶ Γραῦς.

Γριπάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. Συνάζομαι (ὡς διὰ γρίπου), μαζόνομαι· καταστάλάζω.

Γριπεὺς, έως (ὁ). Ψαρᾶς, γριπάρης.

Γριπεύω, Μ. εύσω. Δουλεύω εἰς (Ψαρεύω μὲ) τὸν γρῖπον, εἶμαι γριπάρης· (μτφορ.) δελεάζω, ἀπατῶ, σαγηνεύω, (κοιν.) πιάνω εἰς τὰ δίκτυά μου.

Γριπηΐς, ΐδος (ἡ), Π. ἡ ἀνήκουσα εἰς τὸν γριπέα, γριπευτική. »Τέχνη —,« Ἐπγρ.

Γριπίζω, Μ. ίσω, = Γριπεύω (κυρ. ἢ μτφορ.).

Γρίπισμα (τό). πᾶν ὅ,τι πιάνει τις μὲ τὸν γρῖπον. (ἐν γέν.) κέρδος, ἕρμαιον.

Γρῖπος (ὁ), (σπν.) ἀντὶ Γρῖφος, δίκτυον, σαγήνη, (κοιν.) γρῖπος καὶ (ἀλλ.) συρτικόν. 2) (συνκδχ.) τὸ βόλασμα τοῦ γρίπου καὶ ὅσα ὀψάρια πιάνονται κάθε βολάν.

Γρίπων, ωνος (ὁ), Π. = Γριπεύς.

;**Γριφάομαι-ῶμαι**, Ζ. Γριπάομαι.

Γριφεύω, Μ. εύσω. Ὁμιλῶ μὲ (ἢ Διασκεδάζω προτείνων καὶ λύων) γρίφους.

Γριφοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ -ειδῶς. Ὅμοιος μὲ γρῖφον, αἰνιγματώδης, σκοτεινός.

Γριφολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γριφεύω.

Γριφοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω γρίφους (αἰνίγματα).

Γρῖφος (ὁ), = Γρῖπος, (τρπ. καὶ συνήθ.) αἴνιγμα, εὑρετόν. »Γρῖφος δέ ἐστιν οὐχ, ὡς ἔνιοί φασι, ταὐτὸν τῷ αἰνίγματι· διαφέρουσι γὰρ, ὅτι τὸ μὲν αἴνιγμα ὁμολογεῖ τις ἀγνοεῖν, τὸν δὲ γρῖφον ἀγνοεῖ δοκῶν ἐπίστασθαι,« Σχλ.

Γριφότης (ἡ), τὸ γριφῶδες, ἀσάφεια.

Γριφώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γριφοειδής.

Γρίφωσις, εως (ἡ). ἡ ἐπὶ τὸ γριφῶδες σύνθεσις. »Λόγου —,« Τζ.

Γρόμφαινα ἢ

Γρομφὰς [γρύζω], άδος ἢ Γρόμφις, ΐδος ἢ ιδος (ἡ). παλαιογουροῦνα, σκρόφα, (παρβλ. Γρωνάς).

Γρόνθος (ὁ) τὸ ἐκτὸς μέρος τῆς παλάμης συγκεκλεισμένης, (κοιν.) γροθος. 2) (μτγν.) τὰ ἐξέχοντα μέρη τείχου ἢ μη-

χανῆς ἵνα πατοῦν οἱ ἀναβαίνοντες· (ἐν γέν.) σκάλα· (ὅθεν μουσικ.) ἡ Κλίμαξ τῆς ἑπταφωνίας. 3) εἶδ. μέτρου, = Παλαιστής.

Γροσφομάχος (ὁ). στρατιώτης ὡπλισμένος μὲ γρόσφον.

Γρόσφος (ὁ). εἶδ. μικροῦ καὶ λεπτοῦ δόρατος.

Γροσφοφόρος (ὁ), = Γροσφομάχος, δορυφόρος.

; **Γρουνὸς** (ὁ), Ζ. Γρυνός.

Γρὺ ἢ **Γρῦ**, συλλαβὴ μιμουμένη τὴν φωνὴν τῶν χοίρων. »Οὐδὲ γρῦ ἀπεκρίνατο,« Ἀρσφ. 2) (συνκδχ.) τὸ μηδὲν, τίποτε, (κοιν.) στάλα, ψίχα. »Ἐμοὶ δὲ οὐδὲ γρῦ μετέδωκεν αὐτῆς,« Ἰουλ., (παρβλ. Στίλη).

Γρύζω [γρῦ], Μ. γρύξω. Φωνάζω καθὼς ὁ χοῖρος ἢ ὁ σκύλος ὅταν δείχνῃ τὰ 'δόντια (ἴδε Ἀῤῥηνέω)· ἐβγάλλω φωνὴν ἄναρθρον καὶ σιγανὴν, μουρμουρύζω. (ἐπὶ βρέφ.) = Κλαυθμυρίζομαι, (κοιν.) Γρυνιάζω. »Οὐδ' ἔγρυξεν,« Ἀρσφ., δὲν εἶπεν οὔτε γρῦ.

Γρυκτὸς [γρύζω], ή, όν. Προφερτός. »Ἆρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν;« Ἀρσφ., ἠμπορεῖτε νὰ 'βγάλετε φωνὴν (νὰ 'πῆτε γρῦ);

Γρυλλίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Γρύλλος, γουρουνόπουλον.

Γρυλλίζω, Μ. ίσω, = Γρύζω, φωνάζω 'σὰν γουρουνάκι (γρύλλος).

Γρυλλισμὸς (ὁ). τὸ γρυλλίζειν, ἡ φωνὴ τοῦ γρύλλου.

Γρυλλίων, ονος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Γρύλλος.

Γρυλλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). γρύλλῳ ὅμοιος τὸ εἶδος, γρουνοπρόσωπος.

Γρύλλος (ὁ), [γρῦ], γουρουνάκι, γουρουνόπουλον. 2) ὁ ἄλλ. Γόγγρος, ἰχθ.

Γρυμαία ἢ (ὀρθότ.) **Γρυμέα** (ἡ), [κρύπτω;]. σακκοῦλι, τορβᾶς, τσέπη. 2) παληόρουχα, κουρέλια, (ἐν γέν.) τὰ ἄχρηστα (διὰ ῥίψιμον) ἀπομεινάρια (π. χ. ψαριοῦ), σκουπίδια. »Γρυμαία ἔκειτο παντοδαπῶν βιβλίων,« Δαμάσκ. (παρβλ. Γρύνη καὶ Συρφετός).

Γρυμαιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν γρυμαίαν (παληόρουχα).

Γρυνὸς (ὁ), [δρυΐνος]. δαυλὸς (ἀναμμένος ἢ μισοκαμμένος), κούτσουρον.

Γρυπαίετος (ὁ). πτηνὸν μυθῶδες εἰς σχῆμα γρυπὸς καὶ ἀετοῦ.

Γρυπαίνω, Μ. ανῶ, = Γρυπόω.

Γρυπαλώπηξ, εκος (ὁ, ἡ). (Κωμ. παρώνομά τινος Θασίου ἴσως διότι ἦτον) γρυπὸς (κυρτὸς) τὰ περὶ τοὺς γόμφους (ἀλώπεκας) μέρη, (κοιν.) ξεγοφιασμένος ἢ καμπούρης.

Γρυπὸς, γεν. τοῦ Γρύψ.

Γρυπὸς [ῥέπω], ή, όν, (τὸ παρθτ. ότερος, -ότατος). Κυρτὸς, (κυρ.) καμπουρομύτης, γερακομύτης· (τρπ.) κατηφὴς, περίλυπος.

Γρυπότης (ἡ). κυρτότης (κυρ. τῆς μύτης τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν πτηνῶν).

Γρυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι γρυπὸν (κυρτὸν), καμπουριάζω. »Γρυποῦνται ὄνυχας (οἱ ἔμπυοι),« Ἱππκρ.

Γρύπωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γρυποῦν, κύρτωσις, καμπούριασμα.

Γρυσμὸς (ὁ). τὸ γρύζειν, ἡ φωνὴ τοῦ χοίρου.

Γρυτάριον (τό), ὑποκορ. καὶ = τῷ

Γρύτη (ἡ), [ἴδε καὶ παρβλ. Ῥύτισμα]. τὰ μικρὰ καὶ εὐτελῆ σκεύη τοῦ οἴκου, παληόπανα, κουρέλια (διὰ κούκλαις κτλ.), (τὰ ὁπ. ἐχρησίμευον εἰς τὰς γυναῖκας ἢ ὡς) κορδέλλαις, (ἐν γέν.) τὰ λεπτὰ γυναικεῖα ςολίδια, (Γαλλ.) chiffons, (παρβλ. Γρυμαῖα, Γέλγη, καὶ Ῥῶπος).

Γρυτοδόκος (ὁ, ἡ), Π. [γρ. δέχομαι]. κουτὶ ὅπου ἔβαλλον αἱ γυναῖκες τὴν γρύτην (τὰς κορδέλλας, τὰ ςολίδιά) των, (Γαλλ.) τουαλέττα.

Γρυτοπωλεῖον (τό). ὁ τόπος (τὸ ἐργαστήριον) ὅπου πωλεῖται ἡ γρύτη, [ἐκ τοῦ

Γρυτοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν γρύτην (κουρέλια, κορδέλλας κτλ.)

† **Γρύτος** (ὁ). (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γρύπος, Αἰολ. ἀντὶ Ῥύπος.

Γρὺψ [γρυπὸς], υπὸς (ὁ). ζῶον τῆς μυθολογίας (μὲ κεφαλὴν καὶ πτερὰ ἀετοῦ ἢ σῶμα λέοντος). (ὅθεν ἀπὸ τὸν Αἰσχύλ. ὀνομάζεται »Τετρασκελὴς οἰωνὸς,« Πρμθ. 385).

Γρωθώνη (ἡ). παληόγρηα, παληοσκρόφα, παληοφοράδα κτλ.

Γρωνὰς, άδος (ἡ), = Γρομφὰς, γροῦνα.

Γρῶνος [γραίνω], η, ον, Π. τρυπημένος, καταφαγωμένος, (ἐπμ.) κοῖλος, βαθουλός. ‖. (οὐσ.) Γρώνη (ἐνν. πέτρα), κοίλωμα, τρύπα, σκάφη πετρένια, (κοιν.) γοῦρνα. »Φύστη ἐνὶ γρώνῃ μασσομένη παλάμαις,« Ἐπιγρ. »Μυοδόχος —,« Νικ., ἡ ποντικότρυπα. »Πελλὶς —,« αὐτ. τὸ καρδάρι τῶν βοσκῶν.

Γύα, ας (ἡ), Π. [γύω], = Χώρα, γῆ ἢ μέρος γῆς, ἀγρὸς, (μτφορ.) μήτρα. 2) = Γύης.

Γύαια (τά), = Ἀπόγεια (σχοινία).

Γυάλα (ἁ), Δ. ποτήριον, (Βλχ.) οὐάλα (εἶδ. κουβᾶ διὰ τὸ γάλα, ἢ καρδάρι).

Γυαλοθώραξ, ακος (ὁ), ἴδε τὸ ἑπμ.

Γύαλον (τό), Π. [γύω], = Κοῖλον, κοίλωμα. »Αἰθέρος —,« Ὀρφ., ἡ (ἄλλ.) ἁψὶς τοῦ οὐρανοῦ. »Κρατῆρος —,« Εὐρ., ἴδε Γαςήρ. »Πέτρας —,« Σοφ., τὸ σπήλαιον. »Παρνασσοῦ —,« Ἡσ., ἡ κοιλάς. »Χρυσοῦ γέμον —,« Εὐρ., ὑπόγειον θησαυροφυλάκιον. »Χειρὸς —,« Ἐπγρ., ἡ φοῦκτα, ἡ παλάμη (ὅθ. καὶ τὸ Ἐγγυαλίζω). »Χώρας —,« Ἀρσφ., τὸ σύνορον (χανδάκι), (παρβλ. Γύης). (κυρ. δὲ) »Θώρηκος —,« Ὀμ., τὸ ἔμπροσθεν (περὶ τὸ στέρνον) καὶ ὄπισθεν (περὶ τὸ νῶτον) ἀνακουφωτὸν μέρος τοῦ θώρακος, (ὁ ἐκ τῶν δύο τούτων τμημάτων συναρμοζόμενος ὑπὸ τὰς μασχάλας θώραξ ὠνομάζετο Γυαλοθώραξ), (παρβλ. Κύτος).

Γυαλὸς, ή, όν, Π. (κυρ. λίθος) ὁ γεμίζων τὸν γύαλον τῆς χειρὸς (τὴν φοῦκταν), χειροπληθής.

Γύη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Γύα.

Γύης, ου (ὁ). τὸ μέρος (γυῖον) τοῦ ἀρότρου εἰς τὸ ὁπ. ἐφαρμόζεται τὸ ὑνὶ, (ἴσ.) = Ἀροτρόπους, (παρβλ. Ἔλυμα). 2) (συνκδχ.) ἡ αὐλακιὰ τοῦ ἀλετριοῦ· (κατ' ἐκτ.) σύνορον· μέτρον γῆς (περιέχον 10 περίπου ὀργυιάς). 3) = Γύα, γῆ, ἀγρός.

Γυήτης, ου (ὁ) = Γυιὸς, χωλός.

Γυοτόρος (ὁ, ἡ), Π. [γύα, τείρω]. ὁ τρυπῶν τὴν γῆν. »Μύρμηξ —,« Χριςόδ. Ἐκφρ.

Γυία (ἡ), Π. = Γύα.

Γυαλθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [γυῖον, ἀλθαίνω]. ἰατρευτικὸς καὶ

Γυιαλκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. δυναμωτικὸς τῶν μελῶν τοῦ σώματος, (συγχ. τῷ

Γυιαρκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀρκεσίγυιος.

Γυιοβαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρύνων (προξενῶν κούρασιν εἰς) τὰ γυῖα. »Κάματος (»Οἶνος) —,« Ἐπγρ.

Γυιοβόρος (ὁ, ἡ), Π. [γ. βιβρώσκω]. ὁ κατατρώγων τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Γυιοδάμας, α (ὁ), Π. ὁ δαμάζων (καταπονῶν ἢ γυμνάζων) τὰ γυῖα.

Γυιοδόνητος (ὁ, ἡ), Π. [γ. δονέομαι]. ὁ τρέμων χειροπόδαρα.

Γυιόκολλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κολλῶν (σφίγγων ἢ προσκολλώμενος εἰς) τὰ γυῖα. »Σπάργανον —,« Λυκ.

; **Γυιοκόρος**, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Γυιοβόρος.

Γυῖον (τό), [γύα, γύω]. χέρι ἢ πόδι, (ἐν γέν.) μέλος (μέρος) τοῦ σώματος. 2) (σπν.) ὅλον τὸ σῶμα.

Γυιοπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παγόνων (νεκρόνων) τὰ γυῖα.

Γυιοπέδη (ἡ), Π. ἀντὶ Χειροπέδη, δεσμὸς τῶν χειρῶν (καὶ ποδῶν).

Γυιὸς [γυῖον], ή, όν· Πιασμένος χειροπόδαρα, παράλυτος, χωλὸς, ἀποκαμωμένος.

Γυιοτακὴς, έος (ὁ, ἡ). Π. [γ. τήκω]. ὁ προξενῶν ἢ πάσχων μαρασμὸν (ἀτροφίαν).

Γυιοτόρος (ὁ, ἡ), Π. = ἢ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Γυοτόρος.

Γυιοτρομέω, Π. τρέμουν τὰ μέλη (γυῖά) μου, τρέμω χειροπόδαρα.

Γυιοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνέχων (κρατῶν, δεσμεύων) τὰ γυῖα.

Γυιοφάγος (ὁ, ἡ), Π. = Γυιοβόρος, σαρκοφάγος ἢ (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Γαιοφάγος.

Γυιόχαλκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χάλκινα γυῖα, ἰσχυρὸς, ἀκούραστος, ἀκαταπόνητος.

Γυιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ γυιὸν (χωλὸν, παράλυτον), κόπτω τὰ ἥπατα, ἐκνευρίζω, ἀδυνατίζω, (Τουρκ.) σακατεύω.

Γυλιαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λιγνὸν ἢ μακρὺν λαιμὸν [αὐχένα καὶ

Γυλιὸς (ὁ), [γύω]. ζεμπίλι ἢ ταγιρτζίκα στενόμακρη πρὸς χρῆσιν τῶν στρατιωτῶν, (παρβλ. Γωλεός).

Γυλιοτράχηλος (ὁ, ἡ), = Γυλιαύχην.

Γυμνάζω, Μ. άσω. Ἐξασκῶ (Προετοιμάζω) τινα (κυρ. διὰ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας), (ἐν γέν.) προγυμνάζω, συνειθίζω. »Γυμνάζω ἐμαυτὸν,« = τῷ ‖ (μσ.) Γυμνάζομαι. »Γεγυμνασμένοι τὰς ἕξεις πρὸς τὰς πολεμικὰς πράξεις,« Ἀρστ. (ἢ ἐλλ.) »Πολλῶν πολέμων γεγυμνασμένος,« Φλσρ. (καὶ δοτ.) »Γεγυμνασμένοι λόγοις,« Αχ.

Γυμνὰς, άδος (ὁ, ἡ), Π. = Γυμνὸς ἢ Γυμνητεύων. 2) (μὲ πτ.) γυμνασμένος, ἔμπειρος. ‖. (οὐσ. θηλ.) ἀντὶ

Γυμνασία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γυμνάζεσθαι, γύμνασις, ἐξάσκησις. (εἰς τὸν Στρβ. Γ'. β'. ἐσφαλμ., κατὰ τὸν Κορ., ἀντὶ Λιμνασία).

Γυμνασιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Γυμνασιάρχης, ου (ὁ). ὁ διωρισμένος ἐπιστάτης (ἄρχων) τοῦ γυμνασίου καὶ ὁ γυμνάζων δι' ἐξόδων του τοὺς ἐν ταῖς ἑορταῖς ἀγωνιζομένους.

Γυμνασιαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ γυμνασιάρχου.

Γυμνασιαρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ γυμνασιάρχου ἢ τῆς γυμνασιαρχίας.

Γυμνασίαρχος (ὁ), = Γυμνασιάρχης.

Γυμνασίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-

Γυμνάσιον (τὸ), = Γύμνασις, γύμνασμα. 2) ὁ τόπος ὅπου ἐγυμνάζοντο, παλαίστρα· (μτγν.) σχολεῖον.

Γύμνασις, εως (ἡ), = Γυμνασία.

Γυμνασιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόζων διὰ) γυμνάσιον.

Γύμνασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται πρὸς γύμνασιν.

Γυμναστέον, θετ. τοῦ γυμνάζω.

Γυμναστήριον (τὸ), = Γυμνάσιον.

Γυμναστήριος, α, ον. Γυμναστοῦ ἴδιος, γεγυμνασμένος.

Γυμναστὴς, οῦ (ὁ). ὁ γυμνάζων (κυρ. τοὺς ἀθλητὰς), διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς.

Γυμναστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἔχων διάθεσιν, ἐπιτήδειος πρὸς) γύμνασιν, ἀθλητικός. ||. » Γυμναστικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ γυμναστοῦ.

Γυμναστικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν γυμναστῶν, ἀθλητικῶς.

Γυμνὴς, ῆτος (ὁ), = Γυμνὸς ἢ Ἐλαφρὰ (Πτωχικὰ) ἐνδυμένος, ἡμίγυμνος· (τρπ.) στερημένος (γυμνωμένος) τινός. 2) = Γυμνητικός. »Βίος—,« Ἐπγρ. »Σοφία—,« Πλ. ||. (οὐσ.) στρατιώτης ἐλαφροαρματωμένος, εὔζωνος, (παρβλ. Ὁπλίτης).

Γυμνητεία (ἡ). τὸ γυμνητεύειν. ||. (συνκδχ.) οἱ γυμνῆτες (στρατιῶται), τὸ τάγμα τῶν γυμνητῶν. » Οἱ ἱππεῖς ϗ ἡ γυμνητεία τῶν Συρακουσίων,« Θκ., [ἐκ τοῦ

Γυμνητεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Περιπατῶ) γυμνὸς ἢ ἡμίγυμνος· (τρπ.) στεροῦμαι. 2) (συνήθ.) ὑπηρετῶ στρατιωτικῶς ὡς-

Γυμνήτης, ου (ὁ), = Γυμνής.

Γυμνητία (ἡ), = Γυμνητεία.

Γυμνητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς γυμνῆτας. ||. » Τὸ γυμνητικὸν, « ἀντὶ Οἱ γυμνῆτες.

Γυμνῆτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Γυμνήτης.

Γυμνικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς γυμνοὺς (ἀθλητὰς ἢ στρατιώτας). » Ἀγῶνες (» Ὅπλα) γυμν., « Θκ., Ξεν.

;Γυμνίτης, ου (ὁ) καὶ Γυμνῖτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Γυμνήτης.

;Γυμνοδερκέομαι-οῦμαι· (ἀδκμ. καὶ ἀμφ.) Περιπατῶ (πρὸς ἐπίδειξιν) γυμνός.

Γυμνόκαρπος (ὁ, ἡ). (βτν.) ὁ ἔχων γυμνὸν (χωρὶς τσώφλοιον) καρπὸν, π. χ. Συκῆ, ἐλαία κτλ.

Γυμνοπαιδιά (ἡ). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πληθ.) ἑορτὴ δεκαήμερος εἰς τὴν Σπάρτην (καθ' ἣν οἱ παῖδες ἐχόρευον ϗ ἠγωνίζοντο γυμνοί).

Γυμνοπαιδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς γυμνοπαιδιάς. ||. (οὐσ. θηλ.) εἶδος ὀρχήσεως, Ζ. Ἀναπάλη.

Γυμνοποδεία (ἡ), = Γυμνοποδία, [ἐκ τοῦ

Γυμνοποδέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ-

Γυμνοπόδης, ου (ὁ), = Γυμνόπους.

Γυμνοποδία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Γυμνόπους, οδος (ὁ, ἡ). γυμνοπόδης, ἀνυπόδητος, (κοιν.) ξυπόλυτος.

Γυμνοῤῥύπαρος (ὁ, ἡ). γυμνὸς ἢ ἡμίγυμνος (κουρελιάρης) καὶ ῥυπαρός.

Γυμνὸς, ἡ, όν. Ἐδυτὸς, χωρὶς διόλου φορέματα, χωρὶς ἐπανωφόρι, ἄοπλος, ἀξεσκέπαστος. (τρπ.) στερημένος. » Ξίφος (» Τόξον) γυμνὸν, « Ὅμ. Πίνδ., τὸ ἐκτὸς τῆς θήκης. (καὶ μὲ γεν.) » Ἐγχειρίδια γυμνὰ κουλεῶν, « Ξεν. »Ἵππος γυμνὸς,« Ἀῤῥ., ὁ χωρὶς σέλλαν. » Γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν, « Λξ. »Γυμνὸς ἁπάντων,« Ἰσκρ., (καταχρ. Π.) » Γυμνὸν στάδιον, « Πίνδ., ὅπου ἐτελοῦντο οἱ γυμνικοὶ ἀγῶνες. »Γυμνὸς τὰς παρειὰς, « Αἰλ., ἀγένειος. »Γυμνὸς κῆπος, « Πίνδ., ὁ ἄδενδρος. » Ἁρμάμαξα γυμνὴ τῶν παραπετασμάτων, « Πλ. »Γυμνὸν τὸν βίον ζῶν,« Ἀθ., ὁ σκῦλος. »Γυμνὰ ϗ ἀκάλυφα σπέρματα,« Θφρ. » Ἐτετείχιστο δ' ὅσον τῆς πόλεως γυμνὸν ἦν τοῦ ὄρους,« Στρ. (καὶ ἐλλ.) »Τὰ γυμνὰ τοῦ σώματος, « Σχλ. Θκ., τὰ δεξιά. » Παίοντες (» Παιόμενοι) εἰς τὰ γυμνὰ,« Ξεν. »Γυμνῇ τῇ κεφαλῇ,« Πλάτ., παροιμ., ἀσυστόλως.

Γυμνοσκελέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ μὲ γυμνὰ σκέλη ἢ πόδια.

Γυμνοσοφιστεία (ἡ). ἡ τῶν γυμνοσοφιστῶν αἵρεσις.

Γυμνοσοφιστεύω, Μ. εύσω. Ζῶ ὡς-

Γυμνοσοφιστὴς, οῦ (ὁ). φιλόσοφος τῆς Ἰνδ. (διότι περιπατοῦν γυμνοί, καθὼς εἰς τὴν Τουρκ. τινὲς δερβίσαι).

Γυμνοσπέρματος καὶ Γυμνόσπερμος (ὁ, ἡ). (βτν.) Ὁ ἔχων γυμνὸν (μὴ ἐμπεριεχόμενον εἰς λοβοὺς) σπέρμα. » Μάραθον δὲ ϗ ἄνηθον γυμνοσπέρματα, « Θφρ.

Γυμνότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ γυμνοῦ.

Γυμνοφανὴς, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος γυμνὸς, (Ι. Λυδός).

Γυμνόχρους, οος (ὁ, ἡ), Π. γυμνὸς τὸ σῶμα (τὸν χροῦν).

Γυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Γυμνόνω, ξεγυμνόνω· ξαρματόνω· ἀφαιρῶ (στερῶ) τινος τι, εὐκαιρόνω· ξεσκεπάζω, (μτφορ.) φανερόνω. » Γυμνώσας τὸ ξιφίδιον, « Ἡρωδ., ξεθηκαρώσας, ξεσπαθώσας.

Γύμνωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ γυμνόνειν, γύμνωμα, ξεγύμνωμα κτλ. 2) = Γυμνότης.

Γυμνωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Γυμνόω.

Γύναι, κλητ. ἑν. τοῦ Γυνή.

Γυναικαδέλφη (ἡ) καὶ

Γυναικάδελφος (ὁ). ὁ (ἡ) ἀδελφ. τῆς γυναικός τινος.

Γυναικάνηρ, ανδρος (ὁ), (Κωμ.) = Ἀνδρόγυνος, θηλυδρίας.

Γυναικάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γυνή, γυναικοῦλα, (ἢ περιφρον.) πληρογυναῖκα.

Γυναικεῖος, α, καὶ ος, ον. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς γυναῖκα, γυναίκειος, γυναικήτικος.

Γυναικεῖον (τὸ), = Γυναικωνῖτις. (πληθ.) »Γυναικεῖα (τὰ), « τὰ καταμήνια ἢ τὰ λόχια. » Γυναικεία θεὸς, « Πλ., ἡ bona dea τῶν Ῥωμ.

Γυναικείως, ἐπίρ. Γυναικιστί.

Γυναικεραστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Γυναικεραστὴς, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὰς γυναῖκας.

Γυναικήϊος καὶ (κρσ.) Γυναικῆος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Γυναικεῖος. ||. (οὐσ. θηλ.) = Γυναικωνῖτις.

Γυναικηρὸς, ά, όν, Π. ἀντὶ Γυναικεῖος.

Γυναικίας, ου (ὁ). θηλυδρίας, ἄνανδρος ἢ γυναικομανής.

Γυναικίζω, Μ. ίσω. (μτβτ.) Κάμνω τι γυναικῶδες. ||. (συνήθ. ἀμτβτ. ἢ μσ.) μιμοῦμαι τὰς γυναῖκας, πράττω τι ὡς γυνή.

Γυναικικὸς, ἡ, όν, = Γυναικεῖος ἢ Γυναικώδης.

Γυναικικῶς, ἐπίρ. = Γυναικιστί.

Γυναίκιον (τὸ), = Γύναιον.

Γυναίκισις, εως (ἡ) καὶ

Γυναικισμὸς (ὁ). τὸ γυναικίζεσθαι, τρόπος (φέρσιμον) γυναικὸς ἢ γυναικώδους ἀνδρός.

Γυναικιστὶ, ἐπίρ. Ὡσὰν γυναῖκα.

Γυναικόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ σκεπτόμενος ἢ συμβουλεύων ὡς γυνή. 2) (πθ.) ὁ ἐπινοηθεὶς ὑπὸ γυναικός.

†Γυναικογήρυτος (ὁ, ἡ), Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Γυναικοκήρυκτος.

Γυναικοδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ διδαχθεὶς ὑπὸ γυναικός.

Γυναικόδουλος (ὁ, ἡ). ὑποδουλωμένος εἰς τὰς γυναῖκας.

Γυναικοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Γυναικόμορφος, γυναικώδης.

Γυναικόθυμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-θύμως. Ὁ ἔχων γυναικείαν ψυχὴν (καρδίαν), ἄτολμος, μικρόψυχος.

Γυναικοκήρυκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κηρυγμένος (φημισμένος) ὑπὸ ἢ ἐξ αἰτίας γυναικῶν.

Γυναικόκλωψ, ωπος (ὁ), Π. κλέπτης (ἅρπαξ, ξελογιαστὴς) τῶν γυναικῶν ἢ γυναικὸς, μοιχός.

Γυναικοκόσμος (ὁ), = Γυναικονόμος.

Γυναικοκρασία (ἡ) Ἀττ. ἀντὶ Γυναικοκρατία.

Γυναικοκρατέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Ἐξουσιάζομαι (Διοικοῦμαι) ὑπὸ γυναικῶν.

Γυναικοκρατία (ἡ). κράτος (διοίκησις, ἐξουσία) γυναικῶν ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν.

Γυναικοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύσας γυναῖκα ἢ τὴν γυναῖκά του.

Γυναικομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Γυναικομανὴς, έος (ὁ). ὁ ἀγαπῶν περιπαθῶς (ἄχρι μανίας, τρελλαινόμενος διὰ) τὰς γυναῖκας.

Γυναικομανία (ἡ). ἔρως μανιώδης πρὸς τὰς γυναῖκας.

Γυναικόμασθος (ὁ). ὁ ἔχων μεγάλους (φουσκωμένους ὡσὰν τῆς γυναικὸς) μαστούς.

Γυναικόμιμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-μίμως. Ὁ μιμούμενος τὸν τρόπον (τὰ κινήματα) τῶν γυναικῶν.

Γυναικόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (σχῆμα) γυναικός.

Γυναικονομία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ γυναικονόμου.

Γυναικονόμος (ὁ). (εἰς τὰς Ἀθήν. καὶ ἀλλοῦ) ἄρχων διωρισμένος νὰ ἐπιτηρῇ τὴν διαγωγὴν τῶν γυναικῶν.

Γυναικοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γυναικίζομαι, πάσχω (ὑπόκειμαι εἰς) τὰ πάθη τῶν γυναικῶν.

Γυναικοπάτωρ, ορος (ὁ). ὁ πατὴρ τῆς γυναικὸς, πενθερός.

Γυναικοπειθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πειθόμενος εἰς τοὺς λόγους γυναικὸς ἢ τῆς γυναικός του.

Γυναικοπίπης [γ. ὀπιπτεύω], ου (ὁ), = Παρθενοπίπης, (Τουρκ.) ζαμπαρᾶς.

Γυναικοπληθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πλήθων (γεμάτος) γυναικῶν.

Γυναικόποινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος πρὸς ποινὴν (ἐκδίκησιν) γυναικός.

Γυναικοπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ.)-πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς τὰς γυναῖκας.

Γυναικοπροσωπίας, ου (ὁ) καὶ

Γυναικοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον (μησείδια) γυναικός.

Γυναικοτραφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ γυναικὸς ἢ γυναικῶν ἀνατραφεὶς, γυναικώδης.

Γυναικοφίλας, α (ὁ), Δ. ἀντί.

;Γυναικοφίλης, ου (ὁ), = Φιλογύνης, ἀγαπῶν (ἢ ἀγαπώμενος ἀπὸ) τὰς γυναῖκας, φίλος τῶν γυναικῶν.

Γυναικόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γυναικῶδες φρόνημα.

Γυναικοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φυὴν (ἰδιώματα ἢ μορφὴν) γυναικὸς, γυναικώδης.

Γυναικόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γυναικείαν φωνήν.

Γυναικόψυχος (ὁ, ἡ, = Γυναικόθυμος, μικρόψυχος.

Γυναικόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τινὰ (φυσ. καὶ ἠθ.) εἰς γυναῖκα.

Γυναικώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὴν μορφὴν ἢ τὸ φρόνημα) μὲ γυναῖκα.

Γυναικὼν, ῶνος καὶ

Γυναικωνίτης, ου (ὁ) καὶ

Γυναικωνῖτις, ιδος (ἡ). τὸ προσδιωρισμένον διὰ τὰς γυναῖκας μέρος τοῦ οἴκου, (Τουρκ.) χαρέμι· (εἰς τὰς ἐκκλησίας μας διεσώθη ὁ) Γυναικίτης ἢ (τὸ) Γυναίκειον.

Γυναιμανέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Γυναικομανέω.

Γυναιμανὴς, έος (ὁ), Π. ἀντὶ Γυναικομανής.

Γύναιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γυνή, γυναικάριον.

Γύναιος, α, ον, Π. ἀντὶ Γυναικεῖος.

Γύνανδρος (ὁ), = Ἀνδρόγυνος.

Γυνὴ (ἡ), [γύω ἢ γεννῶ], (ἡ γεν. Γυναικὸς ἡ δοτ. Γυναικὶ, ἡ αἰτ. Γυναῖκα καὶ [σπντ.] Γυνὴν, ἡ κλητ. Γύναι. πλθ. ἡ ὀνμς. Γυναῖκες κτλ.). ὁ θηλυκὸς ἄνθρωπος, γυναῖκα. 2) σύζυγος. 3) (σπν.) τὸ θηλυκὸν ζῶον.

Γύνις ἢ (μᾶλλ.) Γύννις [γιννὸς], ιδος (ὁ), (Κωμ.) θηλυδρίας, γυναικώδης, ἀνίκανος πρὸς συνουσίαν.

Γυπαίετος (ὁ), εἶδ. ἀετοῦ ὁμοιάζοντος κατά τι τὸν γύπα.

Γυπάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γύπη.

Γύπειος καὶ Γυπιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν γύπα.

Γύπεσσι, Π. ἀντὶ Γυψὶ, δοτ. πλθ. τοῦ Γύψ.

Γυπὴ (ἡ). ἡ φωλεὰ τοῦ γυπὸς, (ἐν γέν.) τρύπα, σπήλαιον, (παρβλ. Κύπη).

Γυπιὰς, άδος (ἡ), Π. (πέτρα) εἰς τὴν ὁπ. φωλεύουν ἢ κάθηνται οἱ γύπες, (ἐπμ.) ὑψηλὴ, ἀπόκρημνος.

Γύπινος (ὁ, ἡ), = Γύπειος.

Γυποειδὴς καὶ

Γυπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (μορφὴν) γυπός.

Γύπων [;], ωνος (ὁ). εἶδος χορευτοῦ.

Γυραῖος καὶ

Γυραλέος, α, ον, Π. = Γυρός.

Γυργάθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Γύργαθος (ὁ), [γῦρος]. (ἐν γέν.) κοφίνι (πλεγμένον ἀπὸ λυγαριάν)· κλωβί· καλάθι διὰ ψάρευμα (ἴδε Κύρτος), (εἰς τὴν Ἀττικὴν ὀνομάζουν) γεργάθι (τὸ ἀραιὸν πλέγμα ὅ,που κρατεῖ τὰ μεταφερόμενα διὰ τῶν φορτηγῶν ζώων ἄχυρα).

Γυργαθώδης, εος (ὁ, ἡ). καμωμένος εἰς σχῆμα ἢ πλεγμένος ἐν εἴδει γυργάθου.

Γυρεία (ἡ). τὸ ξελάκκωμα τῆς ἀμπέλου, [ἐκ τοῦ

Γυρεύω, Μ. εύσω, (μτβτ.) = Γυρόω, ξελακκόνω. 2) (μτγν.) περικυκλόνω. 3) (ἀμτβτ.) περιστρέφομαι, (παρβλ. Γυρόω).

Γυρῆσι, Π. ἀντὶ Γυραῖς, θηλ. δοτ. πλθ. τοῦ Γυρός.

Γυρήτομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κόπτων ἢ κομμένος μὲ γῦρον. » Αὖλαξ—, « Ἐπγρ.

Γυρίνη (ἡ), [γῦρις]. ἀλευριὰ, κουρκοῦτι.

Γυρῖνος (ὁ), [γυρὸς]. ὁ νεογέννητος βάτραχος.

Γυρινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (εἶδος) γυρίνου.

Γύριος [γῦρος], α, ον. Π. γυριστὸς, περιφερής.

Γῦρις ἢ Γύρις [;], εως (ἡ). τὸ λεπτότατον (ἡ ἄχνη, ὁ ἀθέρας) τοῦ ἀλεύρου, (παρβλ. Παιπάλη).

Γυρίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) καμωμένος ἀπὸ γῦριν.

Γυρόδρομος (ὁ), Π. ὁ ταχέως γυρίζων (περιστρεφόμενος, τρέχων ὁλόγυρα). » Πέτρος—, « Ἐπγρ, ἡ μυλόπετρα.

Γυροειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει γύρου, περιφερής.

Γυρόθεν, ἐπίρ. Πέριξ, γύρω, τριγύρω, ὁλόγυρα.

Γυρόμαντις [γῦρις], εως (ὁ), = Ἀλευρόμαντις.

Γυρὸς, ά, όν, (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Γυρτὸς, κυρτὸς, καμπύλος. »Γυρὸς ὤμοισι, « Ὀδ. Τ., καμπούρης. » Ἄγκιστρον γυρὸν, « Ἐπγρ. 2) γυριστὸς, περιφερής· στρογγυλός. (ὅθεν) » Γυραὶ πέτραι,« Ὀδ. Δ., οἱ μεταξὺ Μυκόνου Ἀνδρ. καὶ Τήν. δύο σκόπελοι, (κοιν.) Καλογέροι, [ἐκ τοῦ

Γύρος ἢ Γῦρος (ὁ). κύκλος. 2) (μτγν.) γύρισμα, περιστροφή. 3) (κυρ.) λάκκος στρογγυλὸς περὶ τὴν ῥίζαν (ἢ πρὸς φύτευσιν) δένδρου κτλ.

Γυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι γυρὸν (γυρτὸν ἢ στρογγύλον), γέρνω, λυγίζω· (κυρ.) ἀνοίγω γῦρον (λάκκον) περὶ τὴν ῥίζαν (ἢ πρὸς φύτευσιν) δένδρου, (κοιν.) ξελακκόνω, (κατ' ἔκτ.) = Περιταφρεύω, περικυκλόνω. ||. (πθ. ἢ μσ.) κυρτοῦμαι, κάμπτομαι. 2) γυρνῶ, γυρίζω, ἐπιστρέφω ἢ περιστρέφομαι. » Γυροῦται προτέρην ἔμπαλιν εἰς κακίην, « Γργ.

;Γύρωθεν, ἐπίρ. Ζ. Γυρόθεν.

Γύρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐγυρώθη (ἐστρογγυλεύθη), κύκλος, στεφάνι, κουβάρι κτλ. (εἰς τὸν Θφρ., Φυτ. Ε΄. 6., ἐσφαλμ. ἀντὶ Θύρωμα).

Γύρωσις [γυρόω], εως (ἡ). στρογγύλεμμα, λύγισμα κτλ.

Γυρωτέον, θετ. τοῦ Γυρόω.

Γὺψ [κύπτω], υπὸς (ὁ), (πλθ. γῦπες), ὄρνεον σαρκοφάγον, (κοιν. κατ' ἐξοχ.) ὄρνειον, (Τουρκ.) καρτάλι.

Γύψινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ γύψον.

Γυψοπλασία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ γυψοπλάστου

Γυψοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων σκεύη (ἀγάλματα κτλ.) ἀπὸ γύψον.

Γυψοπλαστικὸς, ἡ, όν. Γυψοπλάστου ἴδιος ||. » Γυψοπλαστικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ γυψοπλάστου.

Γύψος (ὁ), [γῆ, ἕψω]. εἶδος ἀσβεστώδους γῆς ἢ πέτρας, (κοιν.) ὕψος. (παλαιότερα) ἀσβέστη ἢ τεμπεσίρι.

Γυψόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ γύψον.

Γυψώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ γύψον.

Γύψωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ γύψου ἐπάλειψις.

Γύω, (θεματ. ἄχρ. πρωτότ. τοῦ) Κύω. (κατὰ τοὺς γρμτ.) [ἐκ τοῦ

Γῶ (ὡς ἐκ τοῦ Γάω), (ἄχρ. θεματ. πρωτότ. πολλ. λέξ., κατὰ τοὺς Γρμτ.) = Χωρῶ, περιέχω, δέχομαι.

Γωλεὸν (τὸ) καὶ

Γωλεὸς (ὁ), = Φωλεὸς, τρύπα (θηρίου), σπήλαιον, (παρβλ. Γαῦλος καὶ Γυλιός).

Γῶν, Δ. καὶ Ἰων. ἀντὶ Γοῦν.

Γωνία (ἡ), [γόνυ]. κώχη, ἀγκωνὴ, ἄκρη, (συνκδχ.) μέρος χωσμένον (παράμερον, ἀπόκρυφον). 2) τὸ γωνιόμετρον, (κοιν.) γωνιά.

Γωνιάζω, Μ. άσω. Σχηματίζω γωνίαν (ἀγκωνήν). 2) ἰσάζω τι μὲ τὴν (τεκτον.) γωνίαν.

Γωνιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων (ἢ κείμενος) εἰς γωνίαν.

Γωνίαμα (τὸ), = Γωνίωμα.

Γωνιασμὸς (ὁ). σχημάτισμα γωνίας (ἀγκωνῆς). 2) μέτρημα (ἴσασμα) μὲ τὴν (τεκτον.) γωνίαν.

Γωνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Γωνία, κωχίτσα, ἀκρίτσα.

Γωνιοβόμβυξ, υκος (ὁ, ἡ). ὁ βομβῶν (μουρμουρίζων) εἰς μίαν γωνίαν, (Κωμ. ἐπίθ. τῶν γραμματικῶν).

Γωνιοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Γωνιώδης.

Γωνιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γωνιόω.

Γωνιόπους, ποδος (ὁ, ἡ). γωνιώδης τοὺς πόδας, στραβοπόδης.

Γωνιόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γωνιώδη φύλλα.

Γωνιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι γωνιῶδες.

Γωνιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων) γωνίαν, κωχιαστός.

Γωνιωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει γωνίας.

Γωνίωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐσχηματίσθη ἐν εἴδει γωνίας.

Γωνίωσις, εως (ἡ). τὸ γωνιοῦσθαι, (ἰατρ.) τὸ τραχὺ καὶ τρόπον τινὰ τρίγωνον κτύπημα τοῦ σφυγμοῦ.

Γωρυτὸς (ὁ, ϗ [σπν.] ἡ), [χωρέω]. ἡ θήκη τοῦ τόξου (ἡ ὁπ. ἐχρησίμευεν ἐνίοτε καὶ ὡς) φαρέτρα, (παρβλ. Κώρυκος).

Δ, δ, δέλτα (τὸ), (ἄκλ.), τὸ τέταρτον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου. ||. (ἀριθμητ.) δ', τέσσαρα (4), ἡ τέταρτος, η, ον. ⁊ ,δ, τέσσαρες χιλιάδες (4000).

Δα, μόρ. ἐπιτατ. (συνθ. ἀχωρ. μὲ μερικὰς λέξ.), = Ζα.

Δᾶ (ἁ), Δ. ἀντὶ Γῆ.

Δάγμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Δῆγμα.

Δαγὺς [;], ῦδος (ἡ). κοῦκλα κηρένια τῶν μάγων. 2) γυναικεῖόν τι στολίδι τῆς κεφαλῆς.

Δᾴδινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ δαδί.

Δάδιξ, ιχος ἢ ικος (ἡ). μέτρον χωροῦν ἓξ χοίνικας, (ἴσ.) = Ἄδδιξ, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κάδδιχος.

Δᾳδίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δᾴς, δαδί, (κατ' ἔκτ.) φτίλι διὰ τὰς πληγάς.

Δᾳδίτης, ου (ὁ) καὶ Δᾳδῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τοῦ δαδίου.

Δᾳδιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Δᾳδώδης.

Δᾳδοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω ἢ Σχίζω δένδρον ἵνα τρέξῃ ἡ ῥητίνη του ⁊ γένῃ δαδί, (παρβλ.

Δᾳδουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (σχίζων τὸ δένδρον) δαδί, (παρβλ. Δᾳδοκοπέω).

Δᾳδουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (δουλεύων τὸ) δαδί

Δᾳδουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ δᾷδας (ἀναμμένας) καὶ φέγγω, (μτβτ.) φωτίζω. ||. (ἀμτβτ.) εἶμαι δᾳδοῦχος.

Δᾳδουχία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δᾳδουχεῖν. 2) τὸ ἔργον ⁊ τὸ ἀξίωμα τοῦ δᾳδούχȣ. 3) φωτοχυσία.

Δᾳδοῦχος (ὁ). ὁ κρατῶν (κυρ. εἰς τὰς ἑορτὰς καὶ εἰς τοὺς γάμȣς) δᾷδας ἀναμμένας καὶ φέγγων. (ἰδιαιτ.) ὁ ἐκτελῶν τὸ ἔργον τοῦτο εἰς τὰ μυστήρ. τῆς Ἐλευσ. ἱερεύς. 2) (συνκδχ.) λύχνος.

Δᾳδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. (βτν.) Κάμνω (Μεταβάλλομαι εἰς) δαδί. 2) εἶμαι -

Δᾳδοφόρος (ὁ, ἡ) = Δᾳδοῦχος.

Δᾳδόω-ῶ, Μ. ώσω. (κυρ. μσ. ἢ πθ.) Γίνομαι (Μεταβάλλομαι εἰς) δαδί.

Δᾳδώδης εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ περιέχων) δαδί.

Δάδωσις [δαδόω], εως (ἡ). ἡ εἰς δαδὶ μεταβολὴ τοῦ δένδρου.

Δαείην, Π. εὐκτ. καὶ

Δαεὶς, εῖσα, ἐν, Π. μτχ. καὶ

Δαείω, Π. ὑποτ. καὶ

Δάεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐδάησαν, γ'. πλθ. προ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τοῦ Διδάσκω.

Δαερὸς [δαίω], ἁ, όν. Μαυρισμένος ἀπὸ τὸ πῦρ, καϋμένος, ξηρὸς ἢ λαμπρός· ἢ καυστικός.

Δαήμεναι Π. ἀντὶ Δαῆναι.

Δαημοσύνη (ἡ), Π. ἐπιστήμη, μάθησις, γνῶσις, ἐμπειρία, [ἐκ τοῦ

Δαήμων, ονος (ὁ, ἡ). εἰδήμων, ἐπιστήμων, ἔμπειρος, [ἐκ τοῦ

Δαῆναι, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διδάσκω.

Δαὴρ, έρος (ὁ), (ἡ κλητ. Δᾶερ). ἀνδράδελφος.

Δαηρὸς, ἁ, όν, = Δαερός.

Δαήσεαι, Αἰολ. Π. (β'. ἑν. προ. τοῦ) μσ. μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ διδάσκω.

Δάηται, Π. (γ'. ἑν. προ. τοῦ) μσ. (ἀντὶ πθ.) ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Δαίω (καίω).

† Δαητὸς, ἡ, όν, Π. [δαῆναι]. καταληπτὸς, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δαϊκτός.

Δαὶ, Ἀττ. ἀντὶ Δὲ ἢ Δὴ (ἐμφαντικ. κυρ. εἰς τὰς ἐρωτήσεις). » Τί δαί; « Θκ., Ξεν. » Αἰτοῦσι δ' οὐκ ἀργύριον οἱ χρηστοί.— Τί δαί;—Ὁ μὲν ἵππον, ὁ δὲ κύνας,« Ἀρσφ. »Πῶς δαὶ τῶν φυλακαί τε ⁊ εὐναί;« Ἰλ. Κ. » Ποῦ δαὶ νηῦς ἔσχηκεν,« Ὀδ. Δ.

Δαΐ, Π. ἀντὶ Δαΐδι, δοτ. τοῦ Δαΐς.

Δαιδάλειος, α, ον, = Δαιδάλεος.

Δαιδαλέοδμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολυποίκιλον ὀσμὴν, ἐκλεκτός. » Μῦρον—, Ἐπγρ. [ἐκ τοῦ

Δαιδάλεος [δαιδάλλω], α, ον, Π. τεχνικῶς κατεσκευασμένος (πλουμισμένος), ποικίλος, πολυποίκιλος, ἀξιοθέατος.» Δαιδαλέη χεὶρ (τέχνη), « Ἐπγρ. » Δαιδαλέης ἐλάφοιο, « Νόνν., καταστίκτου. » Βρέτας χρυσῷ δαιδαλόεν, « Ἐπγρ.

Δαιδαλευτὴρ, ῆρος καὶ Δαιδαλευτής, οῦ (ὁ) καὶ

Δαιδαλεύτρια (ἡ), Π. τεχνίτης (ἐπιτήδειος), [ἐκ τοῦ

Δαιδαλεύω, Μ. εύσω, = τῷ

Δαιδάλλω [δαῆναι], Μ. αλῶ, Π. δουλεύω τι ἐντέχνως, ποικίλλω, πλουμίζω, στολίζω.

Δαίδαλμα (τὸ), [δαιδάλλω]. τὸ μὲ πολλὴν τέχνην πεποικιλμένον τεχνούργημα, ἀριστούργημα, (Τουρκ.) τεφαρίκι, (παρβλ. Ἄγαλμα).

Δαιδαλόγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὔστροφον ἢ δόλιον γλῶσσαν, σοφιστής, ἢ ὁ λαλῶν ποικίλας γλώσσας.

Δαιδαλόεις, εσσα, εν, Π. = Δαιδαλέος.

Δαιδαλοεργὸς (ὁ, ἡ). ὁ δαίδαλα (τεχνικὰ) ἔργα ἐργαζόμενος.

Δαίδαλος (ὁ, ἡ), Π. = Δαιδάλεος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) τεχνίτης ἄριστος. (οὐδ.) = Δαίδαλμα. » Ὅτι οἱ πάλαι τὰ ξόανα ἐκάλουν δαίδαλα, « Παυσ.

Δαιδαλόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὔστροφον (λιγυρὰν) φωνὴν, ἢ Ποικιλόφωνος.

Δαιδαλόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Π. (τεχνίτης) ἔχων ἐπιτήδειον χέρι.

Δαιδαλόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. = Δαιδάλλω.

Δαΐζω [δαίω], ΐξω, Π. σπαράττω, ξεσχίζω, κομματιάζω· φονεύω, (κοιν.) θύω καὶ ἀπολλύω. » Δαΐζων ἵππους καὶ ἀνέρας,« Ἰλ. Λ. » Χερσὶ κόμην δαΐζων, Ἰλ. Σ. » Χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι χαλκῷ, « Ἰλ. Β. (καὶ τρπ.) » Ὣς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν, « Ἰλ. Ι., ἦσαν μὲ δύο γνώμαις, ἐδίσταζον, (καὶ πθ.) » Κεῖται δεδαϊγμένος χαλκῷ, « Ἰλ. Τ. » Φλογὶ δαϊχθεὶς, « Πίνδ. » Ἠὲ μογοστοκίῃ δεδαϊγμένη, ἢ διὰ νούσου, « Μανέθ.

Δαΐθ', Π. (κατ' ἀποστροφ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Δαΐτι, δοτ. τοῦ Δαΐς.

Δαϊθμὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Δαϊσμὸς [δαίω], διανομὴ, μοίρασμα.

Δαϊκτὴρ, ῆρος καὶ Δαϊκτής, οῦ (ὁ), = Δαΐκτωρ.

Δαϊκτὸς [δαΐζω], ἡ, όν, Π. ὁ φονευθῆναι (σπαραχθῆναι) δυνάμενος, θνητός.

Δαΐκτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ σπαράττων (τὴν καρδίαν), (ἐν γέν.) φθείρων, ἀφανίζων. » Γόος (» Φθόνος) —, « Αἰσχλ., Ἀνακρ.

Δαιμονάω-ῶ, Μ. ήσω. Κυριεύομαι ⁊ κινοῦμαι ὑπὸ δαίμονος (θεοῦ ἢ διαβόλου), εἶμαι ἢ πράττω ὡς ἐμπνευσμένος ὑπὸ δαίμονος (ὡς θεοφόρητος, ἢ δαιμονισμένος). » Δαιμονᾷ δόμος κακοῖς, « Αἰσχλ.

Δαιμονιακὸς, ἡ, όν. Κυριευμένος (Κινούμενος) ὑπὸ δαίμονος, (θεοφόρητος, ἐνθουσιασμένος (ἐκκλησ.) δαιμονισμένος.

Δαιμονιάω-ῶ, Μ. άσω, = Δαιμονάω.

Δαιμονίζω, Μ. ίσω, Θεοποιῶ. ||. (πθ.) = Δαιμονάω. 2) διοικοῦμαι ὑπὸ τοῦ δαίμονος (τῆς τύχης).

Δαιμονικὸς, ἡ, όν, = Δαιμόνιος, θεῖος, ὑπερφυσικός. (ἐκκλησ.) διαβολικός.

Δαιμονιόληπτος καὶ

Δαιμονιόπληκτος (ὁ, ἡ). ἐνθουσιασμένος, ἐκστατικὸς, δαιμονισμένος.

Δαιμονιοπληξία (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ πάθος) τοῦ δαιμονιοπλήκτου.

Δαιμόνιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ προερχόμενος ἀπὸ) τὸν δαίμονα (τὸν θεὸν ἢ τὴν τύχην), θεῖος, ὑπερφυσικὸς, μέγας, θαυμαστὸς ἢ τυχηρός. » Φέρειν χρὴ τὰ δαιμόνια (ἐνν. πράγματα) ἀναγκαίως,« Θκ. » Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων, « Εὐρ. » Δαιμόνιος βραδύτης, « Ἐπγρ. » Ἡ γὰρ φύσις δαιμονία ἀλλ' οὐ θεία, « Ἀρστ. » Ὁ δαιμόνιος Πλάτων, « Λξ. Ὁ γὰρ ἀνὴρ (ὁ Πλάτων) εὐμέλειάν τε καὶ εὐρυθμίαν συνιδεῖν δαιμονιώτατος,« Δ. Ἀλ. ||. (ἡ κλητ. Π. σημαίνει ποτὲ μὲν) Εὔδαιμον, καλότυχε, εὐλογημένε (πολλάκις κατ' εἰρων.). » Ἀνάμεινον, ὦ δαιμόνιε, « Ἀρσφ. (ποτὲ δὲ) Δυσδαῖμον, ἄθλιε, κακόμοιρε, κατηραμένε, (Γαλλ.) misérable! » Δαιμόνι', ἀτρέμας ἧσο, ⁊ ἄλλων μῦθον ἄκουε, « Ἰλ. Β. ||. (οὐδ.) Δαιμόνιον (τὸ), (ἐν γέν.) τὸ θεῖον, ἡ θεότης. » Τίμα τὸ δαιμόνιον, « Ἰσκρ. » Καινὰ δαιμόνια εἰσφέρων, « Πλάτ. 2) (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ δύναμις (ἡ πρόνοια) τοῦ θεοῦ, ἢ πνεῦμα ἄϋλον· ἄγγελος (φύλαξ ἢ ὁδηγός)· (μτγν.) διάβολος· (Τὸ πολυθρύλλητον δαιμόνιον τοῦ Σωκράτους ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ μὲ τὴν δημώδη φράσιν) » ἔτσι τὸν εἶπε (τὸν ἐσόφισεν) ὁ διάβολός του. (Τοῦ Γρφ. δαιμονίου ἀνάλογ. εὑρίσκεται εἰς τὸν Λουκιαν.) » Ποῦ βαδίζεις ἀωρίᾳ; οὐ δέδοικας τὰ δαιμόνια; « (παρβλ. Δαίμων). ||. (σπν.) Δαιμονίᾳ (ἐνν. μοίρᾳ) ⁊ Δαιμόνια, ἐπίρ. ἀντὶ Δαιμονίως.

Δαιμονὶς, ίδος (ἡ). δαίμων θήλεια.

Δαιμονιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ὅμοιος μὲ, ἢ κυριευμένος ἀπὸ) δαίμονα.

Δαιμονίως, ἐπίρ. Ὑπὲρ ἄνθρωπον· ἐκ θεοῦ· κατὰ τύχην· παραδόξως. » Δαιμονιώτατα ἀποθνήσκει, « Ξεν. 2) ἄκρως, καθ' ὑπερβολήν. » Δαιμ. ἐπεθύμουν, « Ἀρσφ. » Φιλόσυκός εἰμι δαιμ., « Ἀθ.

Δαιμονοβλάβεια (ἡ), = Θεοβλάβεια.

Δαιμονοβλαβὴς, έος (ὁ, ἡ), = Θεοβλαβής.

Δαιμονολάτρης, ου (ὁ, ἡ). (Γρφ.) ὁ λατρεύων τοὺς δαίμονας, εἰδωλολάτρης.

Δαιμονόληπτος (ὁ, ἡ). δαιμονιζόμενος, (Νικ. Χων.).

Δαιμονομανία (ἡ). ἔρως μανιώδης (λατρεία) πρὸς τοὺς δαίμονας.

Δαιμονομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι ἐναντίον δαίμονος.

Δαιμονοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον (μορφὴν) δαίμονος.

Δαιμονοφόρητος (ὁ, ἡ), = Θεοφόρητος, ἐνθουσιασμένος· δαιμονισμένος.

Δαιμονώδης, εος (ὁ, ἡ), = Δαιμονιώδης.

Δαίμων [δαίομαι], ονος (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ θεὸς, ἡ θεότης. » Σὺν δαίμονι. « Ἰλ. Λ. 2) (ἰδιαιτ.) θεός τις ἢ θεά. » Ἦρχε δὲ δαίμων, « Ἰλ. Γ., ἡ Ἀφροδ. 3) ἡ δύναμις (πρόνοια) τοῦ θεοῦ, προσωποποιημένη εἰς ἰδιαιτέραν τινὰ τάξιν κατωτέρων θεῶν ἢ καλῶν (ἄγγελος), ἢ κακῶν (διάβολος). (μτγν.) ψυχὴ ἀποθανόντος. » Ὦ θεοὶ καὶ δαίμονες, « Αἰσχ. » Τί βλαβερώτατον; Δαίμων· τί ὠφελιμώτατον; Θεός. « Πλ. » Τοῦ χθονίου Δαίμονος, « Αἰσχλ., » Ἔασον ἀναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρίτου δαίμονας, « Αχ. » (Γαλλ.) les mânes. 4) (θηλ.) ἡ τύχη (εἴτε καλὴ, εἴτε κακὴ), (ὅθεν) » Εὐδαίμων ἢ Δυσδαίμων. » Κατὰ δαίμονα, « Αχ. » Ἐδεδίειν γὰρ τὴν μεταβολὴν τοῦ δαίμονος, « Πλ, » Δαίμονι οἷος ἔησθα, τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον, « Ἡσ. » Εἴ σοι φιλία πρὸς τὴν δαίμονα, σύστησον αὐτῇ τὸν νεανίσκον,« Συν. 5) (ἰδιαιτ.) ὁ φύλαξ (ὁδηγὸς ἄγγελος, ἢ ἡ μοῖρα) ἑκάστου ἀνθρώπου. » Τὸν δαίμονα καὶ τὴν τύχην τὴν συμπαρακολουθοῦσαν ἑκάστῳ φυλάξασθαι,« Αἰσχ. » Ὁ μέγας αὐτοῦ δαίμων, ᾧ παρὰ τὸν βίον ἐχρήσατο, καὶ τελευτήσαντος ἐπηκολούθησε, « Πλ. 6) ἡ εἱμαρμένη, τὸ πεπρωμένον, ὁ θάνατος. » Πάρος τοι δαίμονα δώσω, » Ἰλ. Θ. (παρβλ. καὶ

Δαίμων [δαῆναι], ονος (ὁ, ἡ), = Δαήμων, (παρβλ. Αἵμων).

Δαίνυμι καὶ (σπν.) Δαινύω, Μ. δαίσω, Ἰων. Π. κάμνω (δίδω) τραπέζι, φιλεύω. » Δαίνυ δαῖτα γέρουσιν, « Ἰλ. Ι., κάμε τοὺς τραπέζι. » Αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον δαίνυ,« Ἰλ. Ψ., τοὺς ἔκαμε τὸ τραπέζι τῆς κηδείας (τὴν μακαριάν). » Γάμον δαίσειν,« Ὀδ. Γ. » Παιδὸς δαίσομεν ὑμεναίους, « Εὐρ. » Τὸν ἀνόμῳ τραπέζῃ ἔδαισε,« Ἡρ. ||. (μσ.) τρώγω, εὐωχοῦμαι » Ἥμεθα δαινύμενοι κρέατ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ, « Ὀδ. Κ. » Ἐν δὲ σὺ τοῖσι δαίνυ, « Ἰλ. Ω., ἀντὶ Ἐδαίνυσο, (⁊ μτφορ.) » Ἐχίδνης ἰὸς ὣς ἐδαίνυτο, « Σοφ. [ἐκ τοῦ

Δαίομαι, Μ. δάσομαι, Π. = Δατέομαι, μοιράζω. » Πλεῖον μέρος αὐτῇ ἐδάσατο ἢ τῷ ἀνδρί,« Ξεν. » Τριχῇ δασάμενος τὴν πόλιν, « Ἡρ. » Αὐτοὶ δ' ἐγεώργȣν ἣν ἐδάσαντο γῆν παρὰ τοῦ βασιλέως, « Αὐτ. Λιβερ. (⁊ πθ.) » Δίχα δέ σφισι πάντα δέδασται, « Ὅμ.

Δαίομαι, πθ. τοῦ Δαίω, καίομαι.

Δάϊος [δαίω], α, ον. Δ. ἀντὶ Δήϊος, πολεμικὸς, ἐχθρικός. » Ἔγχος (» Πῦρ) δάϊον,« Σοφ., Αἰσχλ. 2) ἐχθρὸς, πολέμιος. » Δαΐων ὑπέρτεροι,« Πίνδ. 3) φοβερός. » Τυφῶνα δάϊον τέρας, « Αἰσχλ. » Δάϊος ἀντιπάλοις,« Πλ. 4) ἄθλιος, (κοιν. κατὰ λέξιν) καϋμένος. » Ὦ δαΐα Τέκμησσα, « Σοφ., (παρβλ. καὶ

Δάϊος [δαῆναι], α, ον, Π. = Δαήμων, ἔμπειρος, ἐπιτήδειος. » Δάϊε τεχνῖτα,« Ἐπγρ., (τὸ ἐπ. ὅμως εἰμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ καὶ διὰ τοῦ) φοβερὸς, (δηλ.) μέγας (κατὰ τὴν τέχνην).

Δαίρω, Μ. δαρῶ (ἀόρ. Ἔδηρα), Ἀττ. (σπν.) ἀντὶ Δέρω.

Δαὶς [δαίνυμι], δαιτὸς (ἡ), Π. (κυρ.) μερίδιον (κομμάτι) κρέατος· (συνκδχ.) εὐωχία, συμπόσιον, τραπέζι φιλικὸν· (ἐν γέν.) τροφή. » Μόσχων τε σὰρξ τέρεινα, χηνεία τε δαίς, « Ἀθ.

Δαῒς [δαίω], ΐδος (ἡ). (ἡ δοτ. Δαΐ, ἀντὶ Δαΐδι, ἡ αἰτ. Δαΐν ἢ Δαΐδα), Ἰων. ἀντὶ Δᾴς, λαμπὰς, φλόγα. 2) (συνκδχ.) μάχη, συμπλοκή. » Ὑπείροχος ἐν δαῒ Κάστωρ, « Θκρ.

Δαίσιμος (ὁ, ἡ), [δαίς]. φαγώσιμος.

Δαίσιος, ὁ πέμπτος μὴν τῶν Μακεδ. (συμπίπτων μὲ τῶν Ἀθην. τὸν Ἀνθεστηριῶνα ἢ τὸν Θαργηλιῶνα). » Τοῦ δαισίȣ μηνὸς, ὃς νῦν ἐπιχωρίως Ἰούνιος λέγεται καθ' Ἑλλάδα, « Τζ.

Δαΐσφαλτος (ὁ, ἡ), Π. [δαΐς, σφάλλω]. ὁ ῥίπτων ἄλλον ἢ πίπτων αὐτὸς ἐν τῇ μάχῃ. » Μάχη—,« Αχ., ἡ ἑτεροῤῥεπής.

Δαιταλεὺς, έως καὶ

Δαιταλευτής, οῦ (ὁ), (θηλ.) Δαιταλεύτρια (ἡ), Π. = Δαιτυμών, [ἐκ τοῦ

Δαιταλεύω [δαίτη], Μ. εύσω, καὶ

Δαιταλουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλεύω· μαγειρεύω.

Δαιταλουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ δαιταλέως, μαγείρευμα.

Δαιταλόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. τρώγω, εὐωχοῦμαι.

Δαίτη (ἡ), Π. = Δαίς.

Δαίτηθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τραπέζι (συμπόσιον).

Δαῖτὶς [δαίω], ιδος ἢ ιδος (ἡ). δεμάτι δαδιῶν (ἀναμμένων), φάκλα. 2) (μτνμ.) κεφαλὴ σκόρδȣ, (ἀλλὰ νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Δετίς· ἴδε Δετός).

Δαίτρευμα (τὸ) ⁊

Δαίτρευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δαιτρεύειν, μαγείρευμα.

Δαιτρεύω [δαιτρὸς], Μ. εύσω, Π. κόπτω καὶ μοιράζω τὸ κρέας (κυρ. ἱερείου), (ἐν γέν.) θυσιάζω, (καταχρ.) ξεσχίζω μὲ τοὺς ὀδόντας, σπαράττω.

Δαιτροπόνος (ὁ, ἡ), Π. [δαιτρὸς πονέω], = Δαιτρὸς, μάγειρος.

Δαιτρὸς (ὁ, ἡ), Π. μοιρασμένος· κομμένος, λιανισμένος, (ὅθεν ||. οὐδ.) Δαιτρὸν, τὸ μερίδιον, (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς.) » Δαιτρὸν πίνειν, « Ἰλ. Δ. ||. (ἀρσ.) ὁ κόπτων καὶ μοιράζων τὰ κρέατα εἰς τὸ τραπέζι, (κατ' ἔκτ.) μάγειρος.

Δαιτροσύνη (ἡ). Π. ἡ τέχνη τοῦ δαιτροῦ, τὸ κόψιμον καὶ μοίρασμα ἢ μαγείρευμα τοῦ κρέατος.

Δαιτυμονεὺς, έως Π. ⁊

Δαιτυμὼν, όνος (ὁ). ὁ καλεσμένος ⁊ συντρώγων εἰς τραπέζι· (κακῶς νομίζεται) = Ἑστιάτωρ. » Τῶν χθὲς μὲν δαιτυμόνων, τανῦν δ' ἑστιατόρων,« Πλάτ. [ἐκ τοῦ

Δαιτὺς, ύος (ἡ), Π. = Δαίς.

Δαΐφρων [δαῒς ἢ δαῆναι, φρὴν], ονος (ὁ, ἡ), Π. φιλοπόλεμος, ἐμπειροπόλεμος, ἢ (ἁπλ.) ἔμφρων, συνετὸς, ἔμπειρος.

Δαίω, καὶ (μσ.) Δαίομαι, Μ. δαίσω, -ομαι, (ἄχρ. κατ' ἐνς.). Χωρίζω, κομματιάζω, μοιράζω. » Ὁ δὲ κρέα δαίετο, καὶ νέμε μοίρας, « Ὀδ. Ο. (καὶ πθ.) » Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται,« Ὀδ. Α. (ὅθ. συνκδχ. 2) Φιλεύω. » Δαίσειν γάμον (τάφον),« Ὅμ. » Τὸν Ἀστυάγης ἀνόμῳ τραπέζῃ ἔδαισε, « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Ἀμβροσίη, ἣν δαίονται θεοί, « Ἀθ. 3) (τρπ.) διδάσκω (⁊ μσ. ἢ πθ.) διδάσκομαι, μανθάνω, γίνομαι ἔμπειρος, (Ζ. Δαίνυμι, Δαίομαι, Δαΐζω, Δατέομαι καὶ Διδάσκω).

Δαίω, Μ. δαίσω (μσ. πρκ. Δέδηα ⁊ ἀόρ. Ἐδαόμην), Π. = Καίω, (μτβτ.) πυρπολῶ. » Ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἑλόντες,« Ἰλ. Σ. (⁊ πθ.) » Ὁπόταν Τροίη πυρὶ πᾶσα δάηται δαιομένη, δαίωσι δ' Ἀχαιοί, Ἰλ. Υ. 2) καίω (ἀμτβτ.), ἐβγάλλω φλόγα, ἐκλάμπω· (τρπ.) ἐξάπτομαι, διεγείρομαι, ἀνάπτω. » Δαῖέν οἱ ἐκ κόρυθος πῦρ, « Ἰλ. Ε. (καὶ μσ.) » Ὄσσα (» Ἔρις) δεδήει, « Ἰλ. Β., Ρ. » Οἰμωγὴ δὲ δέδηε, « Ὀδ. Υ. (ἀνάλογ. μὲ τὸ) » Παιὰν δὲ λάμπει, στονόεσσά τε γῆρυς, « Σοφ. (παρβλ. Αὔω ⁊ Δαύω).

Δαΐως, ἐπίρ. Π. [δάϊος]. φοβερὰ, καθ' ὑπερβολήν.

† Δάκὰρ (τὸ), [Ἀραβ.], εἶδος κασσίας, (ἄλλ. γρφ. Δάρκά).

Δάκε, Π. ἀντὶ Ἔδακε, (γ'. ἑν. προ. τοῦ) ἀορ. β'. τοῦ Δάκνω.

Δακέθυμος (ὁ, ἡ). Π. ὁ δαγκάνων (πληγόνων, πικραίνων) τὴν καρδίαν, ἐγγίζων κατάκαρδα.

Δάκετὸν (τὸ), [δάκνω]. ἑρπετὸν (θηρίον) φαρμακερόν.

Δακνάζω, Μ. άσω, Π. (σπν.) = Δάκνω, κεντῶ, πικραίνω.

Δακνηρὸς, ἁ, όν, = Δηκτικός.

Δακνὶς, ίδος, ⁊ Δακνὰς, άδος (ἡ), εἶδ. πτηνῦ

Δάκνω, Μ. δήξομαι (πρκ. Δέδηχα καὶ πθ. Δέδηγμαι, ἀόρ. β'. Ἔδακον κτλ.). Δαγκάνω· κεντῶ· καίω, (χυδ.) τσούζω· (μτφορ.) ἐρεθίζω, πειράζω, ἐγγίζω, λυπῶ.

Δακνώδης, εος (ὁ, ἡ), = Δηκτικός.

Δάκος, εος (τὸ), Π. = Δάκετον. 2) = Δῆγμα, δάγκαμα.

Δάκρυ, υος (τὸ), Π. ἀντὶ Δάκρυον.

Δακρύγελως, ω ἢ ωτος (ὁ), = Κλαυσίγελως, (ἴδε καὶ Δακρυόεις).

Δακρύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δάκρυον. 2) (βτν.) τὸ δάκρυον (ὁ ὀπὸς) τῆς σκαμμωνίας, (κατὰ παραφθορ.) Diagredion.

Δακρυηρὸς, ἁ, όν, Π. = Δακρυόεις.

Δάκρυμα (τὸ), Π. = Δάκρυα, Κλαύσιμον, (ὅθ. τὸ Λτν.) lacryma.

Δακρυντὸς, ἡ, όν, Π. = Δακρυτός.

Δακρυογόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν (προξενῶν, δίδων αἰτίαν εἰς) δάκρυα.

Δακρυόεις, εσσα, εν, Π. δακρυσμένος, κλαϋμένος, μὲ τὰ δάκρυα εἰς τὰ 'μμάτια. (ἐπίρ.) » Δακρυόεν γελάσασα,« Ἰλ. Ζ. 2) πρόξενος δακρύων. » Πόλεμος,— « Ἰλ. Θ.

Δάκρυον (τὸ), [δάκνω ῥέω]. δάκρυ. (μτνμ.) τὸ ὑγρὸν (ἢ κόλλα) ὅ,τι τρέχει ἀπὸ τὰ δένδρα.

Δακρυοπετὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων νὰ πίπτουν (στάζουν) δάκρυα, ἀξιοδάκρυτος.

Δακρυοποιός (ό, ή). ό προξενῶν (κινῶν εἰς) δάκρυα.

Δακρυότιμος (ό, ή), Π. ό τιμώμενος μὲ δάκρυα.

Δακρυόφιν, Π. (κατὰ μτπλ.) ἀντὶ Δακρύων, γεν. πλθ. τοῦ Δάκρυον.

Δακρυπλώω (χ. Μ.), Π. πνίγομαι (εἶμαι βουτημένος) εἰς τὰ δάκρυα.

Δακρυῤῥοέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω δάκρυα, κλαίω.

Δακρύῤῥοος (ό, ή), Π. ό χύνων (βουτημένος εἰς τὰ) δάκρυα.

Δακρυσίστακτος καὶ Δακρυσταγὴς, έος (ό, ή), Π. ό στάζων δάκρυα, δακρύων αἴτιος, ἀξιοδάκρυτος.

Δακρυτὸς, ή, όν, Π. δακρυτέος, ἀξιοδάκρυτος.

Δακρυχαρὴς, έος (ό, ή), Π. ό χαίρων (ευρίσκων ήδονὴν) εἰς τὰ δάκρυα τῶν ἄλλων, σκληρός.

Δακρυχεύμων, ονος (ό, ή), Π. ό χύνων δάκρυα.

Δακρυχέω (κυρ. κατὰ μτχ.), = Δακρυῤῥοῶ.

Δακρύω, Μ. ύσω καὶ Π. ύσομαι. = Δακρυῤῥοῶ, (κοιν.) Δακρύζω, κλαίω. ||. (πθ.) Δεδακρυμένος, = Δακρυόεις, κλαϋμένος.

Δακρυώδης, εος (ό, ή). ό δακρύζων συχνὰ, ἔχων πρόχειρα τὰ δάκρυα. 2) ἀξιοδάκρυτος. 3) (βτν.) ό σχηματιζόμενος (ϗ [ἰατρ.] ό χυνόμενος ἢ χύνων ἀφ' ἑαυτοῦ τι) ὡς δάκρυον.

Δακτυλεὺς, έως (ό). εἶδ. μικροῦ (μόλις δύο δακτύλων πλάτους) κεςρέως, (ἴδε Μύξος).

Δακτυλήθρα (ή). τὸ γνωςὸν σκέπασμα τῶν δακτύλων ἐν τῷ ῥάπτειν. 2) εἶδ. βασανιστικοῦ ὀργάνου πρὸς ἐξάρθρωσιν τῶν δακτύλων. 3) ἡ σφενδόνη τοῦ δακτυλιδίου, (ἴδε Πύελος).

Δακτύληθρον (τό). δακτυλίδι.

Δακτυλιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων χόνδρος ἢ μῆκος ἑνὸς δακτύλου.

Δακτυλίδιον (τό), ύποκορ. τοῦ Δάκτυλος ϗ Δακτύλιος, δακτυλάκι ἢ δακτυλιδάκι.

Δακτυλίζω, Μ. ίσω, = Δακτυλοδεικτέω. 2) (γρμτ.) δίδω εἰς τὸν πόδα στίχου δακτυλικὸν μέτρον.

Δακτυλικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δάκτυλον ἢ τὸν δακτύλιον. 2) ό πιεζόμενος μὲ τὰ δάκτυλα. 3) (μτρ.) στίχος συγκείμενος ἀπὸ δακτύλους, (ὅθεν

Δακτυλικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸ δακτυλικὸν μέτρον.

Δακτυλιογλυφία (ή). ή τέχνη τοῦ δακτυλιογλύφου.

Δακτυλιογλύφος (ό), ό γλύφων (σκάπτων, σκαλίζων) τὰς πέτρας τῶν δακτυλιδίων.

Δακτυλιοθήκη (ή). κυτὶ (θήκη) διὰ τὰ δακτυλίδια.

Δακτύλιος (ό). δακτυλίδι, (συνκδχ.) σφραγίς. » Δακτυλίου ἀπόμαγμα, « Θφρ. 2) (κυρ. ή βέργα τοῦ δακτυλιδιοῦ) (» Ὄνυξ τὸν δακτύλιον χρυσοῦν ἔχων, « Ἐπιγρφ.)· (ἐν γέν.) κρίκος, στεφάνι, χαλκᾶς. 3) ό τρυπημένος λίθος, ὅπου τὰ πλοῖα ἔδεναν τὰ ἀπόγεια σχοινία των. 4) κωλοτρυπίδα, (παρβλ. Σφιγκτήρ).

Δακτυλιουργὸς (ό). ό κατασκευάζων δακτυλίδια.

Δακτυλὶς, ίδος (ή). όμοία ἢ ἴση μὲ δάκτυλον. » Σταφυλὴ —, « Πλίν., τὸ ἀετονύχι (σταφύλι), (Τουρκ.) παρμὰκ-οὐζουμοῦ.

Δακτυλίτης, ου (ό). ὅμοιος ἢ ἴσος μὲ δάκτυλον (ὅθεν οὐσ.

Δακτυλῖτις, ιδος (ή), εἶδ. φυτοῦ, ή Ἀριστολοχία.

Δακτυλιώτης, ου (ό), (ἐνν. δάκτυλος). τὸ τέταρτον δάκτυλον (πλησίον τοῦ μικροῦ) ὅπου φορεῖται συνήθως τὸ δακτυλίδι.

Δακτυλοδεικτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δείχνω μὲ τὸ δάκτυλον (ἐπὶ καλοῦ ϗ ἐπὶ κακοῦ).

Δακτυλόδεικτος (ό, ή). ό δακτυλοδεικτούμενος, περίφημος, ἀξιοθέατος.

Δακτυλοδειξία (ή). δείξιμον μὲ τὸ δάκτυλον.

Δακτυλοδόχμη (ή), = Παλαιστὴ, μέτρον 3 σχεδὸν δακτ.

Δακτυλοειδὴς, έος (ό, ή). ό ἔχων εἶδος (σχῆμα) δακτύλου.

Δακτυλοκαμψόδυνος (ό, ή), Π. ό προξενῶν ὀδύνην διὰ τῆς κάμψεως τῶν δακτύλων (καθὼς οἱ συλλογιζόμενοι καὶ στρήφοντες ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν τὰ δάκτυλά των).

Δάκτυλον (τό), Π. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἀντὶ

Δάκτυλος (ό), [δείκνυμι]. τὸ δάκτυλον (τῆς χειρὸς καὶ [σπν] τοῦ ποδός). 2) (συνκδχ.) εἶδ. μέτρ. ἴσον ὀκτὼ γραμμ. 3) ποῦς μετρικὸς (συγκείμενος ἀπὸ μίαν μακρ. καὶ δύο βραχ. συλλαβάς). 4) (μτνμ.) = Βάλανος, (δηλ.) χουρμᾶς· Πόσθη· ἐληὰ τῆς θαλάσ. ή Σωλήν. 5) (πλθ. καὶ μετὰ τοῦ ἐπιθ. Ἰδαῖος) ἱερεὺς τῆς Ῥέας, (ὅθεν Παροιμ.) » Αἴρειν τοὺς Ἰδ. Δακτ., « Ἀρστ., ἀναιρεῖν ἐκ τοῦ μέσου τοὺς ἀδιορθώτους πολίτας.

Δακτυλότριπτος (ό, ή), Π. τριμμένος (στρημμένος) μὲ τὰ δάκτυλα. » Ἄτρακτος —, « Ἐπγρ.

Δακτυλωτὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων (χωρισμένος εἰς) δάκτυλα, σχηματισμένος ὡς δάκτυλον. » Χειρὶς —, « Εὐρ. » Ποτήριον —, « Ἀθ.

Δάλα (ά), Δ. ἀντὶ Δήλη.

Δαλέομαι-εῦμαι, Δ. ἀντὶ Δηλέομαι.

Δαλερὸς [δαλὸς], ά, όν. Καυστικὸς, καυτερός.

†Δαλίον (τό), (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Δαδίον, ή ύποκορ. τοῦ

Δαλὸς (ό), [δαίω]. ξύλον καιόμενον ἢ ἡμίκαυστον, δαυλὶ, (μτφορ.) παρῆλιξ, γέρων ἢ γραῖα.

Δαμᾷ καὶ Δαμάᾳ, Π. ἀντὶ Δαμάζει ἢ Δαμάσει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνς. ἢ τοῦ μέλλ. τῆς ὁρστ. τοῦ

Δαμάζω [δέμω, δέω], Μ. άσω (πρκ. Δέδμηκα καὶ πθ. Δέδμημαι ἢ Δεδάμασμαι, ἀόρ. πθ. Ἐδαμάσθην καὶ Π. Ἐδμήθην καὶ β'. Ἐδάμην). Ἡμερόνω, βάλλω εἰς τὸν ζυγὸν (κυρ. ζῷον)· (ἐν γέν.) ταπεινόνω, καταπονῶ, καταδαμάζω, νικῶ, (κατ' ἔκτ.) φονεύω. (τρπ.) ὑποτάσσω, ὑποδουλόνω (ὅθεν Δμὼς), ὑπανδρεύω ἢ ὑπανδρεύομαι ἢ (ἁπλ.) βιάζω γυναῖκα (ὅθεν Γαμέω καὶ Δάμαρ). » Ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμεῖεν, « Ἰλ Γ. (καὶ μσ.) » Τὸν ῥα Ποσειδάωνι δαμασσαμένη τέκεν Ἀρνη, « Στ. Βυζ. ||. (πθ.) καταδαμάζομαι, ὑποτάσσομαι κτλ., (κατ' ἔκτ.) φονεύομαι, ἀποθνήσκω. » Καὶ ζῶντες ϗ δμαθέντες, « Εὐρ.

Δαμαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Δαμαστικός.

Δαμαλείδιον (τό), ύποκορ. τοῦ Δάμαλις.

Δαμάλη (ή), = Δάμαλις, δαμάλα.

Δαμαλήβοτος (ό, ή). Π. ὅπȣ βόσκȣν δαμάλια.

Δαμάλης, ου (ό), Π. ό δαμάζων (καταδαμάζων). » Ἔρως —, « Ἀνκρ. ||. (οὐσ.) = Δάμαλος.

Δαμαληφάγος (ό, ή), Π. ό τρώγων (ὁλόκληρον) δάμαλιν, = Βουφάγος.

Δαμαλίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Δαμάζω.

Δάμαλις [δαμάω], εως (ή). ύποκορ. τοῦ Δαμάλη, τὸ θηλυκὸν δαμάλι, δαμαλίδα, (μτφορ.) νέα κόρη.

Δάμαλος (ό). τὸ ἀρσεν. δαμάλι.

Δάμαρ [δαμάζω], αρτος (ή), Π. γυνὴ (ὑπανδρευμένη), σύζυγος.

Δαμασί(σίμ)βροτος, ου (ό, ή), Π. ό καταδαμάζων τοὺς βροτοὺς, νικητὴς, κατακτητής.

Δάμασις, εως (ή). ή πρᾶξις τοῦ δαμάζειν, καταδάμασμα.

Δαμασίφρων, ονος (ό, ή), Π. ό δαμάζων (κυριεύων) τὰς καρδίας.

Δαμασίφως, ωτος (ό, ή), Π. [δ. φὼς], ό δαμάζων (καταπονῶν) τοὺς ἀνθρώπȣς. » Ὕπνος —, « Σιμ.

Δαμασμὸς (ό), = Δάμασις.

Δαμαστὴρ (ό), Π. ό δαμάζων, καταδαμαστής.

Δαμαστήριον (τό), = Βασανιστήριον, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Δαμαστήριος, α, ον ϗ

Δαμαστικὸς, ή, όν. Ὁ δαμάζων ἢ ἐπιτήδειος (χρησιμεύων) εἰς τὸ δαμάζειν.

Δαμαστὸς, ή, όν. Τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ δαμάσῃ.

Δαμάστρια (ή), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Δμήτειρα,

Δαμασώσιον (τό), [;], τὸ ἄλλ. Ἄλισμα, φυτ.

Δαμάτειρα (ή), θηλ. τοῦ

Δαματὴρ (ό), Π. = Δαμαστήρ.

Δαμάτηρ, ερος (ά), (ή κλητ. Δάματερ), Δ. ἀντὶ Δημήτηρ.

Δαμάτωρ, ορος (ό), Π. = Δαμαστήρ.

;Δαμάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Δαμάζω.

Δαμείην, πθ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. καὶ

Δάμεν, Π. ἀντὶ Ἐδάμησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ, β'. τῆς ὁρς. καὶ

Δαμήμεναι, Π. ἀντὶ

Δαμῆναι, πθ. ἀόρ. β. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δάμνημι.

Δαμιοργὸς (ό), Δ. ἀντὶ Δημιουργός.

Δαμνᾳ, Π. ἀντὶ Δάμνασαι, β'. ἑν. πρσ. τοῦ

Δάμναμαι, Π. πθ. ἢ μσ. τοῦ

Δάμνημι καὶ Δαμνάω-ῶ, μέλλ. δαμάσω, Π. = Δαμάζω.

;Δαμνήτης, ου (ό), Π. = Δαμαστὴρ, (ὅθεν τὸ θηλ.

Δαμνῆτις, ιδος (ή), = Δαμάτειρα.

Δάμνιππος (ό), Π. ό δαμάζων τοὺς ἵππȣς, ἐπιτήδειος ἱππεύς.

Δᾶμος, ω (ό), Δ. ἀντὶ Δῆμος.

Δαμόσιος, α, ον, Δ. ἀντὶ Δημόσιος.

Δαμότας, α (ό), Δ. ἀντὶ Δημότης.

Δαμοῦχος, ω (ό), Δ. ἀντὶ Δημοῦχος.

Δαμόω, Δ. ἀντὶ Δημόω.

Δάμωμα (τό), Δ. ἀντὶ Δήμωμα.

Δὰν, Δ. ἀντὶ Δήν.

†Δὰν, δανὸς (ό), Δ. ἀντὶ Ζὴν, Ζεύς.

Δᾶν, Δ. αἰτ. τοῦ Δᾶ = Γῆ. » Οὐ δᾶν, « Θκρ., ὄχι, μὰ τὴν Γᾶν.

Δανάκη (ή), [δάνος]. ό ὀβολὸς τὸν ὁπ ἔβαλλον εἰς τοῦ νεκροῦ τὸ στόμα πρὸς πληρωμὴν τοῦ Χάρωνος.

Δανδαλὶς [;], ίδος (ή), εἶδ. ζυμαρικοῦ ἀπὸ ἀλεῦρι κριθαρίου καψαλισμένου.

Δανειακὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς δάνειον.

Δανείζω, Μ. είσω καὶ (Γρφ) ειῶ (ἴσ. ὀρθοτ.) ιῶ. Δίδω δανεικὰ χρήματα ἢ ἄλλο τι. ||. (μσ.) 'παίρνω ἢ δίδω δανεικά. » Οἱ δανειζόμενοι (δηλ. δανείζοντες) ἐπὶ τοῖς μεγάλοις τόκοις, ὕστερον καὶ τῶν ἀρχαίων ἀπέστησαν, « Δμ. [ἐκ τοῦ

Δάνειον (τό), [δάνος]. χρήματα ἢ ἄλλο τι τὸ ὁπ. δίδει ἢ 'παίρνει τις ἐπὶ ἀποδόσει, δανεικόν.

Δάνεισμα (τό). (τὸ διδόμενον ἢ λαμβανόμενον ὡς) δάνειον.

Δανεισμὸς (ό). τὸ δανείζειν ἢ δανείζεσθαι, δάνεισμα.

Δανειστὴς, οῦ (ό). ό δανείζων, (Ἰταλ.) κρεδιτόρος.

Δανειστικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἢ πρόθυμος) εἰς τὸ δανείζειν, (ὅθεν ||. οὐσ. ἀρσ.) ό ἐξ ἐπαγγέλματος δανειστὴς, σαῤῥάφης, καὶ (θηλ.) τὸ ἔργον τοῦ τοιούτου

Δανείστρια (ή), θηλ. τοῦ Δανειστής.

Δανίζω, Μ. ίσω, καὶ ιῶ, Π. (σπν. ϗ ἀδκμ.) ἀντὶ Δανείζω.

Δάνος [δίδωμι;], εος-ους (τό), Π. = Δῶρον, (συχνότ.) = Δάνειον.

Δανὸς [δαίω ἢ δὴν], ή, όν, (τὸ παρθτ.-ότερος, ότατος), Π. πολυκαιρινὸς, (ἐπμ.) ξηρός.

Δὰξ, ἐπίρ. Π. [δάκνω], = Ὀδὰξ, μὲ τὰ 'δόντια.

Δαξασμὸς (ό), [δὰξ], = Ὀδαξασμὸς, φαγοῦρα, τσούξιμον.

Δάος, εος-ους (τό), Π. [δαίω]. φῶς, δαδὶ (ἀναμμένον), λαμπάς.

Δαόω, Δ. ἀντὶ Δηόω.

Δαπανάω-ῶ [δάπτω], Μ. ήσω. Ἐξοδεύω κατεξοδεύω· φθείρω, ἀφανίζω.

Δαπάνη (ή) καὶ

Δαπάνημα (τό). ἔξοδον,

Δαπανηρὸς, ά, όν. Ὁ κάμνων ἢ ἀπαιτῶν μεγάλην δαπάνην, πολυέξοδος, ἐξοδευτής. (ἐπὶ πραγμ.) κοστιστικός.

Δαπανηρῶς, ἐπίρ. Μὲ πολλὰ (μεγάλα) ἔξοδα.

Δαπάνησις, εως (ή). ή πρᾶξις τοῦ δαπανᾷν, κατανάλωσις.

Δαπανητὴς, οῦ (ό). ό δαπανῶν, ἐξοδευτής.

Δαπανητικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων δυναμιν ἢ κλίσιν εἰς τὸ δαπανᾷν, ἀναλωτικός.

Δάπανος (ό, ή), = Δαπανηρὸς ἢ Δαπανητικός.

Δάπεδον (τό), [δᾶ = γῆ, πέδον]. ἔδαφος (γῆς)· τόπος πατημένος (διὰ χορὸν κτλ.). γήπεδον· πάτωμα (ὁσπιτίου).

Δαπίδιον (τό), ύποκορ. τοῦ

Δάπις, ιδος (ή), = Τάπης, (Γαλλ.) ταπὶ, (Τουρκ.) χαλὶ, κιλίμι, [ἐκ τοῦ

;Δάπος, εος-ους (τό). (λέξ. ἄχρ. θεματ. τȣ) Ἔδαφος, (καὶ σωζομένη εἰς τὰ Ἀλλοδαπὸς, Ποδαπός κτλ.).

Δάπτειρα (ή), Π. θηλ. τοῦ

Δάπτης, ου (ό), Π. ό δάπτων (τρώγων, δαγκάνων), (ὅθ.) » Μυῖα —, « Λυκ.

Δάπτρια (ή), Π. θηλ. τοῦ Δάπτης, κατατρώγουσα, καταναλίσκουσα, [ἐκ τοῦ

Δάπτω, Μ. δάψω, Π. ξεσχίζω καὶ τρώγω (κυρ. ἐπὶ θηρίων), (παρβλ. Δατέομαι, Λάπτω καὶ Λαφύσσω).

Δαπτῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον δάπτοντα (δηκτικὸν, καταβρωτικόν). » Δριμὺ δαπτῶς, « Ἀρετ.

Δάρατος (ό), [;], εἶδ. ψωμιοῦ λειπανάβατον τῆς Θεσσαλίας.

Δαρδάπτω, Μ. άψω, Π. = Δάπτω.

Δαρεικὸς (ό). φλωρὶ (εἰκοσάδραχμον) τῆς Περσ. (κατὰ τὸν Gosselin ἴσον μὲ μίαν Ἀγγλ. λίραν).

Δαρειογενὴς, έος (ό, ή), Π. υἱὸς (ἀπόγονος) τοῦ Δαρείου.

Δαρεὶς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. καὶ

Δαρήσομαι, πθ. μέλλ. β'. τῆς ὁρστ. τοῦ Δέρω.

Δαρθάνω, Μ. δαρθήσομαι (ἀόρ. Ἔδαρθον καὶ [μτθσ.] Ἔδραθον, πρκ. Δεδάρθηκα), Π. κοιμοῦμαι, ἀποκοιμοῦμαι, (Ζ. Καταδαρθάνω).

Δάρκα, ἴδε Δάκαρ.

Δαρόβιος (ό, ά), Δ. ἀντὶ Δηρόβιος.

Δαρὸν, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Δηρόν.

Δάρσις [δέρω], εως (ή). 'γδάρσιμον.

Δαρτὸς [δέρω], ή, όν. Ὑδαρμένος ἢ ὅςις πρέπει ἢ ἠμπορεῖ νὰ 'γδαρθῇ.

Δὰς, δᾳδὸς (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) Δαῒς, ἴδος (ή). δαδὶ, δαδὶ ἀναμμένον, (Ἰταλ.) τόρτσα. (ὅθ. τρπ.) » Ἐπὶ τὴν δᾷδα τοῦ βίȣ, « Πλ., δηλ. εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς (ὅταν ἀνάπτεται ἡ νεκρικὴ λαμπάς).

Δασάμην, Π. ἀντὶ Ἐδασάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Δαίομαι ἢ Δατέομαι.

Δάσας, Δ. ἀντὶ Δήσας, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Δέω, δένω.

Δασάσκετο, Π. ἀντὶ Ἐδάζετο, παρτ. καὶ

Δασεῖται, Δ. ἀντὶ Δάσεται, μέλλ. τοῦ Δαίομαι ἢ Δατέομαι.

Δασέως, ἐπίρ. (γρμτ.)· Μὲ δασύτητα (φωνῆς), (δηλ.) μὲ δασεῖαν (προσῳδ.). 2) » Δασέως ἔχω, « Ἀρστ., εἶμαι δασὺς (μαλλιαρός).

Δάσκιλλος (ό), [;], εἶδ. ὀψαρ. κοπροφάγου.

Δάσκιος (ό, ή), Π. [δα, σκιὰ]. πολύσκιος, πυκνὸς, σύνδενδρος. (καταχρ.) πυκνότριχος. » Γενειὰς —, « Αἰσχλ.

Δάσμα (τό), Π. [δαίομαι], μερίδιον.

Δάσμευσις [δασμὸς], εως (ή). μοίρασμα, διανομή.

Δασμογράφος (ό). ό γράφων εἰς τὰ κατάστιχα τοὺς δασμούς.

Δασμολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (ἢ Ἐπιβάλλω) δασμοὺς, φορολογῶ. ||. (πθ.) = Δασμοφορέω.

Δασμολογία (ή). ή πρᾶξις τοῦ δασμολογεῖν, φορολογία.

Δασμολόγος (ό). ό συλλέγων τὰ δοσίματα (τοὺς δασμούς). » Ναῦς —, « Λξ., ἡ ἔχουσα τοὺς δασμολόγους.

Δασμὸς (ό), [δαίομαι]. διανομὴ, μοιρασιά. 2) (συχνότ.) φόρος, δόσιμον.

Δασμοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Πληρόνω, Ὑπόκειμαι εἰς) δασμὸν, εἶμαι =

Δασμοφόρος (ό, ή). ό πληρόνων δόσιμον, φόρου ὑποτελής.

Δάσομαι, μέλλ. τοῦ Δαίομαι.

Δάσος [δασὺς], εος-ους (τό). τόπος σύνδενδρος, λόγγος, (Τουρκ.) ὁρμάνι. 2) = Δασύτης, » Βδελυττομένη τὸ δάσος τοῦ σώματος, « Ἀλκίφρ.

Δάσοφρυς (ἢ ;) Δασύοφρυς, υος (ό, ή). ό ἔχων δασείας (πυκνὰς) ὀφρῦς.

Δασπλῆς, ῆτος (ό, ή) ϗ Δασπλῆτις, ιδος (ή), Π. [δα, πλήσσω; ἢ δυσ. πελάζω]. φοβερὸς, φρικώδης, δυσπροσπέλαστος.

Δασσάμην, Π. ἀντὶ Ἐδασσάμην, ἀόρ ά. τοῦ Δαίομαι ἢ Δατέομαι.

Δασυγένειος (ό, ή), Π. ό ἔχων πυκνὰ γένεια.

Δασυγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω λέξιν μὲ δασεῖαν (προσῳδ.), δασύνω.

Δασύθριξ, δασύτριχος (ό, ή). ό ἔχων πολλὰς πυκνὰς καὶ τραχείας τρίχας.

Δασύκερκος (ό, ή), Π. ό ἔχων πυκνότριχον οὐρὰν (κέρκον). » Ἀλώπηξ —, « Θκρ.

Δασυκνήμις, ιδος καὶ

Δασύκνημος, ου καὶ Δασυκνήμων, ονος (ό, ή). ό ἔχων μαλλιαρὰς κνήμας.

Δασύμαλλος (ό, ή). ό ἔχων πυκνὸν μαλλί.

Δασυμέτωπος (ό, ή). ό ἔχων μαλλιαρὸν μέτωπον.

Δασυντέον, θετ. τοῦ

Δασύνω, Μ. υνῶ (ό πθ. πρκ. Δεδάσυμμαι καὶ Δεδάσυσμαι). Κάμνω τι δασὺ (πυκνὸν, μαλλιαρὸν κτλ.). » Ὁ Ἀργέστης ταχὺ δασύνει (ἀλλοῦ προσέθηκε καὶ τὸ Νέφεσι) τὸν οὐρανὸν, « Θφρ., τὸν σκεπάζει μὲ πυκνὰ νέφη. 2) (γρμτ.) βάλλω (γράφω ἢ προφέρω τι μὲ) δασεῖαν. » Τὸ χ ἐστὶ κ. δασυνόμενον, « Πλ. » Τὸ Ἦπαρ δασυντέον, « Ἀθ.

Δασυπόδειος (ό, ή). ό τοῦ δασύποδος.

Δασύπους, οδος (ό, ή), (κυρ.) ό ἔχων μαλλιαρὰ πόδια, (ὅθ. ||. οὐσ.) ό (ἄσπρος) λαγὼς ἢ τὸ κουνέλι.

Δασύπρωκτος ϗ Δασύπυγος (ό, ή). μαλλιαρόκωλος (ἐναντ. τῷ Κίναιδος), (παρβλ. Μελάμπυγος).

Δασυπυκνόθριξ, ότριχος (ό, ή), (Κωμ.) ἀντὶ Δασύθριξ.

Δασυπώγων, ωνος (ό, ή), = Δασυγένειος.

Δασὺς [συγγ. τῷ Λάσιος], εῖα, ύ. Πυκνὸς, σκεπασμένος ἀπὸ τρίχας ἢ δένδρα, σύνδενδρος, μαλλιαρός. (ἐπμ.) τραχύς· (ὅθεν γρμτ.) » Δασὺ γράμμα ἢ πνεῦμα καὶ » Δασεῖα (ἐνν. προσῳδία).

Δασύσκιος (ό, ή), (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ) Δάσκιος.

Δασυσμὸς (ό). τὸ δασύνειν ἢ δασύνεσθαι (κυρ. ἐπὶ φωνῆς).

Δασύστερνος (ό, ή). ό ἔχων δασὺ (μαλλιαρὸν) στῆθος.

Δασύστομος (ό, ή). ό ἔχων δασὺ στόμα (χονδρὴν προφορὰν), δασύφωνος.

Δασύτης (ή). ή κατάστασις (ό χαρακτὴρ) τοῦ δασέος, πυκνότης, τραχύτης κτλ.

Δασύτριχος (ό, ή), = Δασύθριξ.

Δασύτρωγλος (ό, ή), Π. = Δασύπρωκτος.

Δασύφλοιος (ό, ή). ό ἔχων δασὺ (τραχὺ) τσώφλοιον. » Κάστανον —, « Ἐπγρ.

Δασύφυλλος (ό, ή). πυκνόφυλλος.

Δασύφωνος (ό, ή)· χονδρόφωνος, τραχύφωνος.

Δασυχαίτης, ου (ό). ό ἔχων δασεῖαν χαίτην (πυκνὰς τρίχας, μαλλιά).

Δασώδης, εος (ό, ή). ὅμοιος μὲ δάσος, γεμάτος δάση.

Δατέομαι-οῦμαι, Μ. δάσομαι (ἀόρ. Ἐδασάμην, πθ. πρκ. Δέδασμαι), Π. = Δαίομαι, μοιράζω, διαμοιράζω, κόπτω, χωρίζω εἰς κομμάτια· μοιράζομαί τι μὲ ἄλλους· (συνκδχ.) τρώγω (κυρ. τὸ μερίδιόν μου), (ὅθ. συγγ. τῷ) = Πατέομαι, (παρβλ. Δάπτω).

Δατήριος, α ἢ ος, ον, Π. [δατέομαι]. ὁ χρησιμεύων πρὸς διανομήν.

Δατητής, ου (ὁ), Π. [δατέομαι], μοιραστής, διανομεύς.

Δατισμὸς (ὁ). εἶδ. βαρβαρισμοῦ (γελοιώδης ἐπισώρευσις πολλῶν συνωνύμων λέξεων), εἰς τὸ ὁπ. περιέπιπτεν ὁ Πέρσης Δάτις, λαλῶν ἢ ὑποτιθέμενος ὅτι ἐλάλει Ἑλληνιστί, (παρβλ. Βακχίζω καὶ Βατταρίζω).

Δαύκαλις, εως (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καυκαλίς, (καὶ ἐπειδὴ ἐξηγεῖται, Ποῦς ἀλεκτόρειος), = Ἀλεκτροπόδιον (ἴδε τὴν λέξ.).

Δαυκεῖον (τὸ), Π. = Δαῦκος

Δαυκίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος ἀπὸ

Δαῦκον (τὸ), = τῷ

Δαῦκος (ὁ), [δεῦκος], εἶδ. φυτ., Δαυκί, (Τουρκ.) χαβοῦτσι (κυρ. τὸ ἄγριον), (εἰς τὴν Πελοπόνν.) κασοῦρι, (παρβλ. Σταφυλῖνος καὶ Καῦκος).

Δαῦλός, η, ον, Π. ἀντὶ Δασύς, πυκνός. » Δαυλοὶ πραπίδων, « Αἰσχλ., = Πυκιναὶ φρένες

Δαυλὸς (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Δαλός, (κοιν.) δαυλός.

Δαύω, Π. δαύσω; Π. (σπνт.) = Ἰαύω, κοιμῶμαι. 2) = Αὔω, καίω, (ὅθεν) » Δεδαυμένος, « Σιμ., ὁ κεκαυμένος, (παρβλ. Δαίω).

Δαφναῖος, α, ον, (ἐπιθετ.) ὁ Ἀπόλλων. 2) = Δάφνινος. » Στέμμα —, « Ἐπγρ.

Δαφνέλαιον (τὸ). δαφνόλαδον.

Δάφνη (ἡ). τὸ γνωστὸν δένδρον.

Δαφνήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) δάφνας, ἢ ὅμοιος μὲ δάφνην.

Δαφνηρεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀροφὴν ἀπὸ (σκεπασμένος μὲ) δάφνας.

Δαφνῆς, ῆντος (ὁ), Π. (κατὰ συναίρ.) ἀντὶ Δαφνήεις.

Δαφνηφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Μασσῶ) δάφνην ὡς δαφνηφάγος.

Δαφνηφαγία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. » Τὰ μυθοπλαστούμενα περὶ τῆς Ἡσιόδου δαφνηφαγίας, « Τζ.

Δαφνηφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (μασσῶν) δάφνην, (δηλ.) χρησμολόγος, μάντις, ἐνθουσιασμένος.

Δαφνηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ (Κρατῶ) δάφνην.

Δαφνηφορία (ἡ). τὸ δαφνηφορεῖν.

Δαφνηφορία (τὰ). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ (δαφνηφόρου) Ἀπόλλωνος.

Δαφνηφορικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς δαφνηφόρους ἢ τὰ δαφνηφόρια.

Δαφνηφόρς (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (φύων) ἢ φορῶν (κρατῶν) δάφνην.

Δαφνιακός, Π. ἀντὶ

Δαφνικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων ἀντικείμενον) τὴν δάφνην.

Δάφνινος, η, ον καὶ

Δάφνιος, α, ον. Ὁ ἐκ δάφνης. » Ἔλαιον —, « Διοσκ., Δαφνέλαιον.

Δαφνίς, ίδος (ἡ). ὁ καρπὸς τῆς δάφνης, δαφνοκούκουτσον.

Δαφνίτης, ου (ὁ) καὶ Δαφνῖτις, ιδος (ἡ), = Δαφναῖος (ὁ Ἀπόλλων). 2) ὅμοιος (τῇ γεύσει) μὲ δάφνην.

Δαφνογηθής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων (γεγηθὼς) ἐπὶ τῇ δάφνῃ, (ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλ.)

Δαφνοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) δάφνης. ‖. (οὐσ.) Δαφνοειδές, εἶδος φυτοῦ, χαμαιδάφνη, (Γαλλ.) lauréole.

Δαφνόκοκκον (τὸ) καὶ Δαφνόκοκκος (ὁ), = Δαφνίς.

Δαφνοκόμης, ου (ὁ) καὶ Δαφνόκομος (ὁ, ἡ), Π. ςεφανωμένος (τὴν κόμην) μὲ δάφνην. » Τρίπους —, « Εὐρ., στολισμένος μὲ δάφνας.

Δαφνοπώλης, ου (ὁ), (Κωμ.) ὁ Ἀπόλλων (ὡς πωλῶν τὴν δάφνην).

Δαφνόσκιος (ὁ, ἡ), Π. κατάσκιος ἀπὸ δάφνας.

Δαφνοφορέω-ῶ, Δαφνοφορία κτλ. = Δαφνηφορέω κτλ.

Δαφνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ δάφνην ἢ γεμάτος (κατάφυτος) ἀπὸ δάφνας.

Δαφνών, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ δάφνας.

Δαφνωτός, ή, όν. Ὅμοιος τὴν γεῦσιν ἢ τὸ σχῆμα μὲ δάφνην.

Δαφοίνεος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. καὶ

Δαφοινήεις, εσσα, εν, Π. καὶ

Δαφοινός, ή ἢ ός, όν, Π. [δα, φόνος]. κατακόκκινος, καταιματωμένος (κυρ. ἀπὸ ἀνθρώπων αἷμα), (συνκδχ.) αἱμοβόρος.

Δαψίλεια (ἡ). ἀφθονία· μεγαλοδωρία κτλ., ἴδε Δαψιλής.

Δαψιλεύομαι, Μ. εύσομαι. Δίδω (Ἐξοδεύω) μὲ δαψίλειαν, εἶμαι-

Δαψιλής [δάπτω:], έος (ὁ, ἡ). (ἄνθρ.) μεγαλόδωρος, ἐλευθέριος, πλουσιοπάροχος, (ἐπὶ πραγμ.) ἄφθονος.

Δαψιλός, ή, ον, Π. (σπν.) ἀντὶ Δαψιλής.

Δαψιλῶς καὶ Π. Δαψιλέως, ἐπίρ. Μὲ δαψίλειαν, ἀφθόνως, πλουσιοπαρόχως.

Δαῶμεν, Π. (πλθ. ά. πρσ. τοῦ) πθ. ἀορ. β΄. τῆς ὑποτ. τοῦ Διδάσκω.

Δὲ [συγγ. τῷ Δή], σύνδ. Συμπλεκτ. (ἐν ἀρχῇ λόγου οὐδέποτε εὑρισκόμενος, ἀλλὰ πάντοτε μετ᾽ ἄλλην λέξιν καὶ προηγουμένου ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τοῦ Μέν, ἢ κατὰ μερισμόν:) » Ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὗτος δὲ ὁ Πλοῦτος, « Αχ. » Ἱππεῖς μὲν τετρακισχίλιοι, πεζοὶ δὲ δισμύριοι, « Ξεν. » Τῶν ἀπαντώντων οἱ μὲν ἀπέθνησκον, οἱ δὲ ἔφευγον, οἱ δὲ ἐβόων, « αὐτ. » Διαθεώμενος αὐτῶν, ὅσην μὲν χώραν καὶ οἵαν ἔχοιεν, ὡς δὲ ἄφθονα τὰ ἐπιτήδεια, ὅσους δὲ θεράποντας, ὅσα δὲ κτήνη, χρυσὸν δέ, ἐσθῆτα δέ, « αὐτ. (ἢ κατ᾽ ἐναντίωσιν:) » Ἀλλὰ σοὶ μέν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ χάρις, τοῦτον δὲ οὐκ ἂν δεξαίμην, « Αχ. » Δέδοικα μὴ βλάσφημον μὲν εἰπεῖν, ἀληθὲς δ᾽ ᾖ, « Δμ. » Πένης μὲν γὰρ ἴσως ἐστίν, οὐ πονηρὸς δέ, « αὐτ. (καὶ χωρὶς τοῦ Μέν:) » Ἐδίδασκες γράμματα, ἐγὼ δὲ ἐφοίτων, « αὐτ. (καὶ θετικὸς ἀντὶ τοῦ Ἀλλά:) » Κύλικες οὐκ οἴνου, φαρμάκων δέ, « Παυσ. » Ὅσοι μὴ ποιητικοί, φιλοποιηταὶ δέ, « Πλάτ. (καὶ ἐρωτηματ. εἰς τὰς ἀνθυποφοράς:) » Λέγεις ὡς οὐδέν εἰμι ὅμοιος ἐκείνοις ἐγώ: Σὺ δ᾽ ὅμοιος; ὁ δ᾽ ἀδελφὸς ὁ σός; ἄλλος δέ τις; « Δμ. » Α. Κλύεις φθέγμα; Β. Πῶς δ᾽ οὐ κλύω: « Αἰσχλ. (καὶ ἐλλειπτ.) » Καὶ ὁ Σωκράτης, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Κρίτων, κύνας δὲ τρέφεις; « Ξεν. (καὶ προσθετικὸς ἀντὶ τοῦ Καί:) » Ἣ μυρί᾽ Ἀχαιοῖς ἄλγε᾽ ἔθηκε, πολλὰς δὲ ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν, « Ἰλ. Α. » Ἀλλ᾽ ἔστ᾽ ἐκείνῳ πάντα λεπτά, πάντα δὲ τολμητά, « Αξ. 2) Μεταβατ. (μετὰ ἢ ϗ χωρὶς τοῦ Μέν:) » Ἓν μὲν τοίνυν πολίτευμα τούτῳ τοιοῦτον· ἕτερον δὲ ἀναμιμνήσκεσθε, « Δμ. » Εἶεν· τῶν δὲ δὴ χρόνων διατί; « αὐτ. 3) Συλλογιστ. ἢ Ἐλαττωτ. (ἀντὶ τοῦ Δή ἢ Οὖν:) » Εἰ δ᾽, ἀξυνήμων οὖσα, μὴ δέχῃ λόγον, σὺ δ᾽ ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χερί, « Αἰσχλ. » Ἀλλ᾽ εἰ μηδὲ τοῦτο βούλει ἀποκρίνασθαι, σὺ δὲ τοὐντεῦθεν λέγε, « Ξεν. » Κεἰ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ᾽ ὅμως, « Σοφ. 4) ἀντὶ Αἰτιολογ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐν παρενθέσει λόγου:) » Ἐπανελθὼν δὲ ἀπὸ τοῦ πολέμου, στρατηγῶν δὲ ἐτύγχανε, « Πλ. 5) Παραπληρωματ. ἢ Ἐμφαντ. (μετὰ τὰς δεικτ. ἀντνμ. ἀντὶ τοῦ Δή:) » Ὃς δέ κε μήτ᾽ αὐτὸς νοέῃ μήτ᾽ ἄλλου ἀκούῃ, ὁ δ᾽ αὖτ᾽ ἀχρήϊος ἀνήρ, « Ἡσ. » Οἱ μάλιστα ἑαυτῶν ἐπιμέλειαν ποιησάμενοι.., οὗτοι δὲ εἰς μακρότατον γῆρας ἦλθον, « Αχ. » Τὸ μέν τοι σε νομίζειν ὑπ᾽ ἐμοῦ ἀδικεῖσθαι, τοῦτο δ᾽ ἐγὼ χαλεπῶς πάνυ φέρω, « Ξεν, (παρβλ. Δή καὶ Καί).

Δε [ἴσ. κατ᾽ ἀποκοπ. ἐκ τοῦ Ἴδε], μορ. ἐγκλιτ. προστιθέμενον Α΄. εἰς τὰ προτ. καὶ ὑποτ. ἄρθρα, (τὰ ὁπ. μεταβάλλει εἰς δεικτ. ἀντνμ. ἢ ἐπιρ. Τοπ.) Ὅδε, Ἥδε, Τάδε κτλ. ἢ Ὧδε, Τῇδε κτλ. (Β΄. εἰς τὰς ἀναφορ. ἀντνμ., πρὸς πλειοτέραν ἐπίτασιν τῆς σημασ.) » Τοιός δε, Τοσός δε, Τηλικός δε κτλ. (καὶ Γ΄. εἰς τὰς αἰτ. καὶ [σπν.] τὰς δοτ. τῶν ὀνμτ., σημαῖνον τὸν τόπον ἀντὶ τῆς Εἰς ἢ Ἐν:) » Κλησίηνδε, » Φθίηνδε » Οἴκαδε. » Ὅνδε δόμονδε, (καὶ ἐλλ.) » Ἡμέτερόν δε (ἐνν. δόμον), « Ὀδ. Ο. » Ἀϊδόσδε, » Πυθοῖδε, « Ἡσ. ἀντὶ » Πυθῶδε, « Ἀπλλν. » Ἀθήναζε, » Θήβαζε, « ἀντὶ Ἀθήνασδε, Θήβασδε.

Δέαμαι (παρτ. Ἐδεάμην καὶ πλέον οὔ), Π. (σπν.) = Δοκῶ, φαίνομαι, (παρβλ. Δόαμαι).

Δέατο, Π. ἀντὶ Ἐδέατο, γ΄. έν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Δέαμαι.

Δέγμενος, η, ον, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Δεχόμενος, ἐκδεχόμενος, προσμένων.

Δέδαα (ὅθεν ἡ μτχ. Δεδαώς), Π. μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. τοῦ Διδάσκω.

Δεδάασθαι, Π. ἀντὶ Δεδαῆσθαι.

Δεδάηκα, Π. ἀντὶ Δεδίδαχα, πρκ. ἐνεργ. ϗ

Δεδάημαι, Π. ἀντὶ Δεδίδαγμαι, πρκ. πθ. τοῦ Διδάσκω, (ὅθεν

Δεδαῆσθαι, ἀντὶ Δεδιδάχθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διδάσκω.

Δεδαίαται, Ἰων. γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Δαίομαι ἢ Δατέομαι.

Δεδαϊγμένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Δαΐζω.

Δέδαον, Π. ἀντὶ Ἔδαον, ἀόρ. β΄. τοῦ Διδάσκω.

Δέδασμαι, πθ. πρκ. τοῦ Δαίομαι ἢ Δατέομαι.

Δεδαώς, Ζ. Δέδαα.

Δεδέαται, Δεδέατο, Π. ἀντὶ Δέδενται, Ἐδέδεντο, πρκ. ϗ ὑπερσ. τοῦ Δέω (δένω).

Δέδειγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Δεικνύω.

Δεδείκελος (ὁ, ἡ), Π. [δέδοικα]. δειλός, δειλότατος.

Δεδείπναμεν, (ὅθεν τὸ ἀπαρ. Δεδειπνάναι), Ἰων. ἀντὶ Δεδειπνήκαμεν, πλθ. γ΄. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Δειπνέω.

Δέδεμαι, πθ. πρκ. τοῦ Δέω.

Δεδέξομαι, (μετ᾽ ὀλίγον) μέλλ. καὶ

Δεδέχαται, Ἰων. πλθ. γ΄. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Δέχομαι.

Δέδηα, Π. μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. ϗ Δεδήειν, ὑπερσ. τοῦ Δαίω.

Δεδήσομαι, ῃ, εται, Ἀττ. ἀντὶ Δεδήσομαι, πθ. μέλλ. τοῦ Δέω (δένω).

Δεδήξομαι, μετ᾽ ὀλίγ. μέλλ. καὶ

Δέδηχα, πρκ. τοῦ Δάκνω.

Δεδήωμαι, Π. πθ. πρκ. τοῦ Δηϊόω.

Δέδια [δίω] ἀντὶ Δέδοικα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Δείδω, φοβοῦμαι.

Δεδίδαχα, Δεδίδαγμαι, πρκ. τοῦ Διδάσκω.

Δεδιῄτηκα, πρκ. τοῦ Διαιτάω.

Δέδιθι, ἐνς. (ἀνμλ.) τῆς πρστ. καὶ

Δέδιμεν, Δέδιτε, ἀντὶ Δεδίαμεν, Δεδίατε, πλθ. τοῦ Δέδια.

Δεδιότως [δέδια], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ δειλίαν.

Δεδίσκομαι, Π. ἀντὶ Δειδίσκομαι, φιλοφρονοῦμαι. 2) ἀντὶ-

Δεδίσσομαι καὶ Ἀττ. Δεδίττομαι, Μ. ίξομαι. Φοβίζω, φοβερίζω, (ἐ μ.) ἀποδιώκω. 2) (μσ. ἢ πθ.) φοβοῦμαι, τρομάζω.

Δεδιῴκηται, Ἀττ. ἢ Π. ἀντὶ Διῴκηται, (γ΄. έν. πρσ. τοῦ) πθ. πρκ. τοῦ Διοικέω.

Δέδμανθ᾽, Δ. (κατ᾽ ἀποκοπ.) καὶ

Δεδμήαται, Δεδμήατο, Ἰων. ἀντὶ Δέδμηνται, Ἐδέδμηντο.

Δέδμητο ἀντὶ Ἐδέδμητο (ἐδαμάσθη) ἢ Ἐδεδέμητο (ᾠκοδομήθη).

Δέδοιγμεν, Π. ἀντὶ Δεδοίκαμεν, πλθ. ά. πρσ. τοῦ

Δέδοικα, πρκ. (ἀντὶ [καὶ εὐχρηστότ. τοῦ] ἐνστ.) τοῦ Δείδω, φοβοῦμαι.

Δεδοικότως, ἐπίρ. Μὲ φόβον, [ἐκ τοῦ

Δεδοίκω, εις, ει, Π. ἀντὶ Δέδοικα, φοβοῦμαι.

Δεδοίκω, ῃς, ῃ, ὑποτ. τοῦ Δέδοικα.

Δεδόνατο, Π. Δ. ἀντὶ Ἐδεδόνητο, γ΄. έν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Δονέω.

Δέδορκα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Δέρκομαι.

Δέδουπα, πρκ. τοῦ Δουπέω.

Δέδραγμαι, ξαι, κται, μσ. πρκ. τοῦ Δράττω.

Δεδράμηκα, πρκ. τοῦ Τρέχω.

Δέδραται, Π. ἀντὶ Δέδαρται, γ΄. έν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Δέρω.

Δέδρομα, β΄. ἢ μσ. πρκ. τοῦ Τρέχω.

Δεδυκεῖν, Π. ἀντὶ Δεδυκέναι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δύομαι.

Δεδύνημαι, πρκ. τοῦ Δύναμαι.

Δέδωκα, πρκ. τοῦ Δίδωμι.

Δέει, δοτ. τοῦ Δέος.

Δεείλη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δείλη.

Δεεινός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Δεινός.

Δέελος, Ἰων. Π. ἀντὶ Δῆλος.

Δέῃ ὑποτ. τοῦ Δεῖ καὶ Δέομαι.

Δέημα (τὸ). [δέομαι], = Δέησις, παράκλησις.

Δεῆσαν ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Δεῖ.

Δέησις [δέομαι], εως (ἡ). παράκλησις. 2) (σπν.) = Ἔνδεια, χρεία, ἀνάγκη. 3) (μτγν.) ἀναφορά), (Τουρκ.) ἀρζιχάλι.

Δεῆσον, μέλλ. τῆς μτχ. τοῦ Δεῖ.

Δετήριος, α, ον, ϗ

Δεητικός, ή, όν, (ϗ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) δέησιν, παρακλητικός, ἱκετήριος.

Δεθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. καὶ

Δεθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δέω (δένω).

Δεῖ [δέω], Μ. δεήσει (παρτ. Ἔδει. πρκ. [σπν.] Δεδέηκε, ἀόρ. Ἐδέησε, εὐκτ. Δέοι, μέλλ. Δεήσοι, ὑποτ. Δέῃ καὶ σπντ. κατὰ κρσ.] Δῇ, ἀπαρ. Δεῖν, μτχ. Δέον ἢ Ἀττ. Δεῖν, ἀορ. Δεῆσαν καὶ μέλλ. Δεῆσον), ῥ. ἀπρσ. (κυρ. μὲ ἀπαρ.) Πρέπει, εἶν᾽ ἑπόμενον, εἶνε χρεία (ἀνάγκη), χρειάζεται, ἀπαιτεῖται. » Τί δεῖ πολεμίζειν; Ἰλ. Ι. » Κἂν δεῖ (ἄλλ. γρφ. δῇ) μ᾽ ἀποθανεῖν, « Ἀρσφ. » Αἷς (ναυσί) πολλὰ τὰ καίρια δεῖ ἐν τῇ θαλάσσῃ ξυμβῆναι, « Θκ. (ϗ ἀναλελυμ.) » Δεῖ σ᾽ ὅπως δείξῃς, « Σοφ. (ϗ μὲ γεν. καὶ δοτ. ἢ [Ἀττ.] αἰτ.) » Οὐ πολλοῦ πόνου με δεῖ, « Εὐρ. » Μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτα, « Αἰσχλ. » Ἀλλ᾽ οὐδὲν αὐτοῦ δεῖ, « αὐτ. » Οἴομαι δέ δεῖν οὐδέν, « Σοφ. » Ὁρῶ καί σοι τούτων δεῆσον, « Ξεν. » Δυοῖν δέοντες πεντήκοντα, « Θκ., δηλ. 48. » Δυοῖν δεούσας εἴκοσιν, « αὐτ., δηλ. 18. » Ἑνὸς δέον εἰκοστὸν ἔτος, « αὐτ., δηλ 19. » Ἔτεσιν εἴκοσι, μησὶν ἓξ δέουσιν, « Εὐσ. » Δεῖ δὴ χρημάτων, « Δμ. » Τοῦτο δεῖ ἀνδρός, « Ἀρστ., ἀπαιτεῖ. » Πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς δεῖ, « Αχ. » Πολλοῦ γε καὶ δεῖ, « Δμ., πολλὰ μακρυά. » Μικροῦ δεῖν, « Φίλ., ὀλίγον ἔλειψε. » Παρὰ μικρὸν ἐδέησα ἀποθανεῖν, « Ἰσκρ. » Τοσούτου δεῖ διαφορὰ ἡμῖν γεγονέναι, ὥστε κτλ., « Λσ. » Ἄρχειν βούλεται, δέον ἄρχεσθαι, « Ἀρστ. » Δεῆσον (ἢ » Δεῆσαν) μάχεσθαι, « Ξεν., ὅταν (ἢ ἂν) κάμῃ χρεία νά, (καὶ ἐλλ. ἀντὶ ἐπιθ.) » Ἐν δέοντι ἢ » Ἐν οὐ δέοντι (ἐνν. χρόνῳ), » Ἐγκαίρως ἢ Παράκαιρα. » Εἰς δέον, ἢ « Εἰς τὸ δέον ἢ » Εἰς οὐδὲν δέον (ἐνν. πρᾶγμα), « ὅπου ἔπρεπεν, ἐν καιρῷ, ἢ ἀνωφελῶς, εἰς μάτην. » Οὐκ ἐν δέοντι χρῆσθαι τῷ δέοντι, « Γνμ. (ἴδε καὶ Δέω).

Δεῖ (σπντт.) ἀντὶ Δέει, γ΄. έν. πρσ. τοῦ Δέω (δένω).

Δεῖγμα (τὸ), [δείκνυμι], (κυρ.) τὸ δεικνύμενον πρὸς δοκιμὴν εἰς τὸν ἀγοραστὴν ὀλίγον μέρος τοῦ πωλουμένου πράγματος, (Ἰταλ.) μόστρα ἢ πρόβα, (ὅθ. συνκδχ.) τὸ μέρος τοῦ λιμένος ὅπου ἦσαν ἐκτεθειμένα τὰ δείγματα τῶν φορτίων ϗ ὅπου διὰ τοῦτο διέτριβον συνήθως οἱ ἔμποροι, (Ἰταλ.) πιάτσα. (» Περιεπάτει ἐν τῷ δείγματι, « Δμ. » Ἔστησαν ἀνδριάντας ἐν τῷ τῶν Ῥοδίων δείγματι, « Πλβ.)· (ἐν γέν.) σημεῖον, ἀπόδειξις, (ὅθεν:) » Δεῖγμα ποιοῦμαι, « Πλβ., τεκμαίρομαι, συμπεραίνω. 2) Π. (σπν.) παράδειγμα. » Λαβὼν δ᾽ Ἄδραστον δεῖγμα τῶν ἐμῶν λόγων, « Αἰσχλ.

Δειγματίζω, Μ. ίσω, (μτγν.) ἀντὶ Παραδειγματίζω, ἐκθέτω εἰς θέαν τοῦ δημοσίου πρὸς ἐπίδειξιν, θεατρίζω, (παρβλ. Πομπεύω).

Δειγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δεῖγμα.

Δειγματισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ δειγματίζειν, ἔκθεσις πρὸς ἐπίδειξιν (καθὼς π. γ. ἡ Γαλλ. exposition du Louvre). εἶδ. θριάμβου (παρβλ. Πομπεία).

Δείδεκτο, Π. ἀντὶ Ἐδέδεκτο, γ΄. έν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. ϗ

Δειδέμεν, Π. ἀντὶ Δείδειν, ἀπαρ. τοῦ Δείδω.

Δειδέχαται, Δειδέχατο, Ἰων. γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. ϗ ὑπερσ. τοῦ Δέχομαι ἢ Δείκνυμαι, δεξιοῦμαι.

Δειδήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [δείδω], δειλός.

Δείδια, Π. ϗ

Δειδιάω-ῶ, Π. (μτγν.) ἀντὶ Δέδια, φοβοῦμαι.

Δείδιθι, Π. ἀντὶ Δέδιθι, πρς. τοῦ Δέδια.

Δείδιμεν, δείδιτε ἀντὶ Δεδίαμεν, δεδίατε, πλ. τοῦ Δείδια.

Δειδίσκομαι, Μ. ίξομαι (;), Π. ἀντὶ Δείκνυμι ἢ Δέχομαι, δεξιοῦμαι, πίνω εἰς ὑγείαν. 2) ἀντὶ-

Δειδίσσομαι Μ. ίξομαι, (;). Π. ἀντὶ Δεδίσσομαι, φοβερίζω· φοβοῦμαι κτλ.

Δείδοικα, Π. ἀντὶ Δέδοικα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) καὶ

Δειδυῖα, Π. ἀντὶ Δεδιυῖα, μτχ. τοῦ

Δείδω [δέω], Μ. δείσω ἢ (μᾶλλ.) δείσομαι (ἀόρ. Ἔδεισα, πρκ. εὐχρηστότ., μάλιςα εἰς τὸ πεζόν, τοῦ ἐνς., Δέδοικα ϗ Δέδια, ὑπερσ. [ἀντὶ παρτ.] Ἐδεδοίκειν ἢ Ἐδεδίειν· πρς. Δέδιθι), Π. (μὲ προθετ. γεν. ἢ δοτ. ἢ [ἐλλειπτ.] αἰτ.) φοβοῦμαι. » Δείσας περὶ τοῦ υἱοῦ, « Ξεν. » Δείσας περὶ τοῖς Ἕλλησι, « Ἡρ. » Ὁ θεοὺς δεδιὼς πάντα δέδιε, γῆν, θάλασσαν κτλ. « Πλ. (ϗ πρὸς ὑποτ. ἢ εὐκτ. μετὰ τοῦ Μή). » Δέδοικα μὴ εἰς ἀνάγκην ἔλθωμεν, « Δμ. » Ἐδεδοίκεσαν μὴ καταληφθείη, « Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Ὅπως) » Δέδοικα ὅπως μὴ πάνθ᾽ ὅσα οὐ βουλόμεθα ποιεῖν ἡμῖν ἀνάγκη γενήσεται, « Δμ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Δεῖσαν δ᾽ ὑποδέχθαι, « Ἰλ. Π. ‖. ἡ μτχ. » Τὸ δεδιός, « ἀντὶ Ἡ δειλία, ὁ φόβος.

Δειελιάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [δειέλη ἀντὶ Δείλη]. τρώγω ἢ κοιμοῦμαι (κατ᾽ ἄλλους προσμένω ἕως) τὸ δειλινόν.

Δειελινός, ή, όν, Π. ἀντὶ Δειλινός.

Δείελος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος περὶ) τὴν δείλην, βραδυνός. » Δείελος ὀψὲ δύων, « Ἰλ. Φ., ὁ βραδυνὸς ἥλιος. » Ὥρη δείελος, « Ἀπλλν. ϗ » Ἦμαρ δείελον, « Ὀδ. Ρ., τὸ δειλινὸν (μέρος τῆς ἡμέρας) καὶ » Δείελον (ἐνν. βρῶμα), τὸ δειλινὸν (φαγεῖ).

Δεικανάω-ῶ ἢ Δεικανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, ήσομαι, Π. = Δείκνυμι, δεξιοῦμαι, ὑποδέχομαι φιλοφρόνως, χαιρετῶ (προτείνων τὴν δεξιάν). » Δεικανόωντο δέπασσιν, « Ἰλ. Ο., ἐσήκωσαν ποτῆρι εἰς ὑγείαν του (καθὼς τὸν εἶδαν).

Δείκανον (τὸ), = Δείκελον.

Δεικελίζω, Μ. ίσω, Π. [δείκελον]. μιμοῦμαι, παραστήνω εἰς τὸ θέατρον ὡς

Δεικελικτάς, ᾶ, Δ. ἀντὶ

Δεικελιστής [δεικελίζω], οῦ (ὁ). μῖμος, ὑποκριτὴς θεάτρου.

Δείκελον (τό). ὁμοίωμα, εἴδωλον, εἰκών, προσωπεῖον· φάντασμα· Ζώδιον, [ἐκ τοῦ

Δείκελος (ὁ, ἡ), Π. [δείκνυμι], = Εἴκελος, ὅμοιος. 2) = Δεικελιστής (;).

Δεικηλίζω, Μ. ίσω, = Δεικελίζω.

Δεικηλίκτας, α (ὁ), = Δεικελιστής.

Δείκηλον (τό), = Δείκελον.

Δείκνυ, Π. ἀντὶ Ἐδείκνυ, παρτ. τῆς ὁρς. ἢ ἐνς. τῆς πρς. τοῦ

Δείκνυμι ϗ Δεικνύω [συγγ. τῷ Δέχνυμι]. Μ. δείξω (πρκ. Δέδειχα, καὶ πθ. Δέδειγμαι κτλ). Δείχνω, γνωστοποιῶ, φανερόνω· ἀποδείχνω· ἐκθέτω, καταμηνύω. » Ἐγὼ δείξω ὁδόν, « Ὀδ. Μ. » Ἐγὼ ϗ τοῦτο φράσω ϗ δείξω, « Δμ. » Καὶ Φειδίας ἐκεῖνος τὸν Δία ἔδειξε, « Αχ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Ποῦ γὰρ ὢν δείξω φίλος; « Εὐρ. » Τυτονὶ ἐγὼ δείκνυμι (ὅπυ ἄλλ. διορθ. » Ἐγὼ 'νδείκνυμι «) ϗ φήμ' ἐξάγειν ζωμεύματα, « Ἀρςφ. 2) (μσ) = Δεικανάομαι, δεξιοῦμαι· ὑποδέχομαι. » Δεικνύμενος φίλον υἱόν, « Ὅμ. Ὕμν., (παρβλ. Δέχομαι).

Δεικτηριάς, άδος (ἡ). γυνὴ δημοσία (ἄτιμος, κοιν. τοῦ φόρου) ἢ (κατ' ἄλλ.) ὑποκρίτης θεάτρου, (Γαλλ.) actrice.

Δεικτήριον (τό). βῆμα, ἄμβων. 2) (εἰς τὴν Ἀλεξάνδρ.), = Χαμαιτυπεῖον, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Δεικτήριος, α, ον, = Δεικτικός.

Δείκτης, ου (ὁ). ὁ δείχνων ἢ παριστάνων τι· ὑποκριτὴς θεάτρου.

Δεικτικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς δεῖξιν (ἀπόδειξιν κτλ.).

Δεικτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον δείξεως (ἀποδείξεως κτλ.).

Δείλα (ἁ), Δ. ἀντὶ Δείλη.

Δειλαίνω, Μ. ανῶ, (μτγν.) ἀντὶ Δειλιῶ, εἶμαι δειλός, πράττω τι μὲ δειλίαν.

Δείλαιος, α, ἢ ος, ον, Π. = Δειλός. 2) ἄθλιος, ταλαίπωρος, (κοιν.) δόλιος. » Οὐ δύναμαι δείλαιος εὕδειν, δακνόμενος ὑπὸ τῆς δαπάνης, « Ἀρςφ.

Δειλακρίων, ωνος (ὁ), καὶ

Δείλακρος, α ἢ ος, ον, (Κωμ.) Ὁ εἰς ἄκρον δειλὸς ἢ δείλαιος, δειλότατος ἢ ἀθλιώτατος.

Δειλανδρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δειλὸς (ἄνανδρος).

Δειλανδρία (ἡ). δειλία, ἀνανδρία, [ἐκ τοῦ

Δείλανδρος (ὁ, ἡ), (μτγν.). δειλός, ἄνανδρος.

Δεῖλαρ, δείλατος (τό), Π. ἀντὶ Δέλεαρ.

Δείλη (ἡ), [συγγ. τῷ Εἵλη]. (ἐν γέν.) ἡ πεπερασμένη ὥρα ὁποιουδήποτε μέρους τῆς ἡμέρας, (ὅθεν:) » Δείλη πρωΐα ἢ ἐῴα, « ὁ πρὸ τοῦ γεύματος καιρός. » Δείλη μεσημβρία, « τὸ ἀπομεσήμερον· (κυρ. δέ:) » Δείλη ὀψία (ϗ χ. τοῦ οὐσ.) » Δείλη, « τὸ δειλινόν, τὸ βράδυ, (ὅθ. ἐλλ.) » Δείλης ἢ » Δείλης ὀψίας, ἐπιῤῥηματ., 'ξώρας τὸ βράδυ.

Δειλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δειλός.

Δειλία (ἡ). φόβος· ἀνανδρία.

Δειλιαίνω, Μ. ανῶ. Ἐμπνέω δειλίαν, φοβίζω.

Δειλίασις, εως (ἡ). τὸ δειλιᾷν, δειλία, [ἐκ τοῦ

Δειλιάω-ῶ, Μ. άσω. Αἰσθάνομαι δειλίαν, εἶμαι δειλός, φοβοῦμαι, δὲν τολμῶ.

Δειλινός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος περὶ) τὴν δείλην, βραδυνός. (ὅθεν:) τὸ Δειλινὸν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥηματ.), τὸ βράδυ.

Δειλοκάρδιος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -δίως. Δειλὸς (τὴν καρδίαν), ἄνανδρος, ἄτολμος.

Δειλοκαμπέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω δειλόν τινα μὲ τὴν κομποῤῥημοσύνην μου, ἢ καί τοι δειλὸς ὢν κομπάζω.

†Δειλόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, (Γρφ.) ἀντὶ Δειλιῶ, [ἐκ τοῦ

Δειλός [δέος], ή, όν. Φοβητσιάρης· ἄνανδρος· ἀχρεῖος, τιποτένιος. » Δειλός τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον ποιεῖται, « Ἡσ. » Δειλαί τοι δειλῶν γε ϗ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι, « Ὀδ. Θ. » Τὰ ἐν Αἰγύπτῳ φυτὰ δύσριγα κομιδῇ καὶ δειλὰ πρὸς χειμῶνάς εἰσι, « Πλ. 2) Π. = Δείλαιος, ἄθλιος, (κοιν.) δόλιος. » Πατροκλῆος δειλοῖο, « Ἰλ. Ρ. » Ὤμοι ἐγώ.. δειλή, « Ἰλ. Σ.

Δειλότης (ἡ), = Δειλία· ἢ Δειλαιότης, ἀθλιότης.

Δειλόφθονος (ὁ, ἡ). δειλὸς καὶ φθονερός, (εἰς τὰ Φυσιογνωμ. διορθ. Δολοφόνος, ϗ ὄχι Φιλοφόνος).

Δειλοψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Δειλόψυχος (ὁ, ἡ). δειλός, μικρόψυχος.

Δειλῶς, ἐπίρ. Μὲ φόβον, μὲ δειλίαν.

Δεῖμα (τό), [δείδω]. φόβος. » Τῷ Ἀγησιλάου δείματι ἡσύχαζον, « Παυσ. 2) φόβητρον, τέρας. » Ἀναιδέα δείματα πόντου, « Ὀππ.

Δειμαίνω [δεῖμα], Μ. ανῶ. Φοβοῦμαι. 2) Π. φοβίζω.

Δειμαλέος [δεῖμα], α, ον, (ϗ ἐπίρ.)-λέως, Π. ὁ ἐμπνέων ἢ αἰσθανόμενος φόβον, φοβερὸς ἢ φοβισμένος.

Δείμασθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δέμομαι.

Δειματηρός [δεῖμα], ά, όν. Φοβερός.

Δειματόεις [δεῖμα], εσσα, εν, Π. περίφοβος, φοβισμένος.

†Δειματοσταγής, έος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Αἱματοσταγής.

Δειματόω-ῶ [δεῖμα], Π. ώσω. Φοβίζω, ἐμπνέω φόβον. ‖. (μσ. ἢ πθ.) φοβοῦμαι, τρομάζω.

Δειματώδης [δεῖμα], εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπνέων φρίκην, φοβερός.

Δειμάτωσις εως (ἡ). φοβέρισμα.

Δείμομεν, Π. ἀντὶ Δείμωμεν, ἀόρ. ά. τῆς ὑποτ. τοῦ Δέμω.

Δειμός (ὁ), Π. ὁ φόβος προσωποποιημένος.

Δεῖν, ἀπαρ. (ἢ Ἀττ. μτχ.) τοῦ Δεῖ.

Δεῖν, ἀπαρ. τοῦ Δέω [δένω].

Δεῖνα (ὁ, ἡ, τό), (γεν. Δεῖνος, δοτ. Δεῖνι, αἰτ. Δεῖνα, πλθ. Δεῖνες κτλ.), ἀντνμ. δεικτ. ἢ ἀναφορ. μετ' ἀοριστίας (ἐνίοτε ἄκλ.), [δείς καὶ δεῖν Αἰολ. ἀντὶ Τὶς ἢ Εἷς]. ὁ τάδε, ἕνας κἄποιος. » Ἐγὼ τοῦ δεῖνος καὶ ἡ δεῖνα μοι μήτηρ, « Γργ. (ϗ κλητ.) » Ὁ δεῖν' Ἰάπυξ, κέρασον, « Ἀθ., (κοιν.) ἕ! σύ! πῶς σὲ λέγουν; 2) (τὸ οὐδέτ. χρησιμεύει πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς σειρᾶς τῆς ὁμιλίας, ὅταν λησμονῆται ἢ παρασιωπᾶται ἡ καθαυτὸ λέξ., καθὼς κοιν.) τὸ τέτοιο, τὸ λεγάμενον, πρᾶγμα. » Καὶ τὸ δεῖνα δὲ μὴ αἰδεσθῇς, « Αχ. » Καί τοι τὸ δεῖνα προσκεφάλαιον οὐκ ἔχω, « Ἀρςφ.

Δεινάζω [δεινός], Μ. άσω, = Δεινοπαθῶ, ἀγανακτῶ, (κοιν.) κάμνω μεγάλον κακόν, (παρβλ. Δεννάζω).

†Δεινεύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δηνεύω.

Δεινεύω ἢ Δεινέω, = Δινέω.

Δείνη (ἡ), = Δίνη.

Δεινήεις, εσσα, εν, = Δινήεις

Δεινοβίης, ου (ὁ), = Αἰνοβίης.

Δεινοεπής, έος (ὁ, ἡ), (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ) Ἀπτοεπής.

Δεινοθέτης, ου (ὁ), Π. [δ. τίθημι]. κακοποιός.

Δεινοκάθεκτος (ὁ, ἡ), Π. [δ. κατέχω] ὁ δυσκόλως κρατούμενος (νικώμενος), δυσκάθεκτος.

Δεινολεχής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Αἰνολεχής, Αἰνόγαμος.

Δεινόλινος (ὁ, ἡ), Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Αἰνόλινος.

Δεινολογέω-ῶ καὶ (εὐχρηστότ.) Δεινολογέομαι-οῦμαι, Π. ήσω, ήσομαι. Ἐλεεινολογῶ (Παριστάνω διὰ λόγων φρικτοτέραν ἀφ' ὅ,τι εἶνε) τὴν κατάστασίν μου, παραπονοῦμαι πικρά, Σχετλιάζω, (παρβλ. Δεινοποιέω).

Δεινολογία (ἡ). ἐλεεινολογία, μεγαλοποίησις τοῦ δεινοῦ, πικρὸν παράπονον.

Δεινόμορφος (ὁ, ἡ). δεινὸς (φοβερὸς) τὴν μορφήν.

Δεινοπάθεια (ἡ). ἡ κατάστασις (ἢ ἡ ζωηρὰ ἔκθεσις τῆς καταστάσεως) τοῦ δεινοπαθοῦντος.

Δεινοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω (ἢ Ἀδημονῶ, Παραπονοῦμαι πικρὰ διότι πάσχω) δεινῶς, (παρβλ. Δυσπαθέω).

Δεινοπαθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ δεινὰ παθὼν ἢ πάσχων καὶ διὰ τοῦτο δεινοπαθῶν (παραπονούμενος πικρῶς), (παρβλ. Δυσπαθής).

Δεινοπάθησις, εως (ἡ), = Δεινοπάθεια.

Δεινοπενθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ δεινῶς πενθῶν. » Δεινοπενθεῖς γὰρ οἱ βάρβαροι, « Σχλ.

Δεινοποιέω-ῶ καὶ (μσ.) Δεινοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, ήσομαι. Μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ ἐλεεινότερον ἢ φοβερώτερον τὰ πράγματα, (παρβλ. Δεινολογέω).

Δεινοποίησις, εως (ἡ). ἡ ἐπὶ τὸ δεινότερον μεγαλοποίησις τοῦ πράγματος.

Δεινόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα φοβεροὺς πόδας, (δηλ.) καταδιώκουσα ἀνενδότως ἢ προξενοῦσα φρίκην ὅταν πλησιάζῃ.

Δεινοπροσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγριεύω (Κάμνω φοβερὸν) τὸ πρόσωπόν μου, γίνομαι σκυθρωπὸς καὶ (ἐπμ.) δυσπρόσιτος.

Δεινός, ή, όν. (κυρ.) Ὁ ἐμπνέων δέος (φόβον), (ἐν γέν.) φοβερός, (δηλ. 1) φρικτός, ἄγριος. » Δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι, « Ὀδ. Χ. » Δεινὸς μὲν ὁρᾷν, δεινὸς δὲ κλύειν, « Σοφ. (καὶ ἐπιῤῥηματ.) » Δεινὸν ἰδών, « Πλ., Αχ. » Δεινὸν δὲ βρόντησεν, Ἰλ. Θ. (ϗ πλθ.) » Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη, « Ἰλ. Ε. 2) κακός. » Καὶ τὸν πολέμιον δεινότερον ἕξομεν, « Θκ. » Δεινότατον δὲ παντὸς ἦν τοῦ κακοῦ, « αὐτ. » Ἤδη δέ τινες καὶ ἐκ δεινοτέρων ἢ τοιῶνδε ἐσώθησαν, « αὐτ. » Ταῦτα δῆτ' οὐ δεινά; « Ἀρςφ. » Δεινὰ ποιῶ, « Αχ., ἴδε Δεινοποιέω. » Δεινὸν ποιοῦμαι, « φρσ., ἴδε Ποιέω. » Δεινὰ πάσχω, « Αξ. » Ἔπος δεινόν, « Ὀδ. Θ. (ὅθεν ‖. τὸ οὐδ.) » Δεινόν, (σημ. α'.) φόβος, κίνδυνος. » Δεινὸν γὰρ ἦν αἱ οὐκ ἀντίσχωσι, « Θκ. » Οὐδὲν δεινὸν μὴ ἐν ἐμοὶ στῇ, « Πλάτ. » Καὶ σφίσι, βουλευομένοισι, δεινόν τι ἐσέδυνε, « Ἡρ. (ἢ Β'.) συμφορά, δυστύχημα. » Εἰς Πέρσας τὸ δεινὸν ἥξει, Ξεν. (καὶ ἐπιῤῥηματ.) » Δεινὸν καὶ » Δεινά, ἀντὶ Δεινῶς. 3) παράδοξος, ἄτοπος. » Δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θανών, « Σοφ. 4) (ἐπὶ καλοῦ) ὁ ἐμπνέων συστολήν, σεβαστός. » Δεινός τ' αἰδοῖός τε, » Ἰλ. Γ, Ὀδ. Θ., Ξ. 5) θαυμαστός, παράδοξος· μέγας, ἄκρος, ὑπερβολικός. » Ἔρως (» Πόθος) —, « Ξεν. » Λήθη δεινή, « Πλάτ. » Τὸ συγγενές τοι δεινόν, ἥ θ' ὁμιλία, « Εὐρ. 6) πολλὰ ἔμπειρος (ἄξιος, ἐπιτήδειος) εἰς τὸ ἔργον του, ἱκανώτατος, ὀξύνους ἢ πανοῦργος. » Σοφὸς καὶ δεινός, ἀνήρ, « Πλάτ. » Δεινὸς εἰς τὰ πάντα, « Ἀρςφ. » Δεινὸς περὶ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου, « Πλάτ. » Ἄν τε δεινοὶ τύχωσιν, ἄν τε ἰδιῶται, « Δμ. » Ῥήτωρ (» Στρατηγὸς) δεινός, « Ἰσκρ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Δεινὸς λέγειν (γράφειν Ἀθ. [καὶ Κωμ.] φαγεῖν, πιεῖν, κτλ.), » Ἄνδρα δεινὸν ὀρειβατεῖν, « Πλ. » Δεινοὶ κατὰ κοιλίαν οἱ πολύποδες, « Αἰλ. (καὶ τρπ.) » Αἱ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι τὰ ὀνείδη, « Δμ.

Δεῖνος, γεν. τοῦ Δεῖνα.

†Δεῖνος (ὁ), = Δῖνος.

Δεινότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ δεινοῦ, (ἐπὶ καλοῦ) ἐπιτηδειότης, ἱκανότης (μάλιστα ῥητορική). ὀξύνοια, (ἐπὶ κακοῦ) πανουργία. (ἐπὶ πραγμ.) δυσκολία. σκληρότης. » Νόμων —, « Ἀρστ.

Δεινοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν) δεινά.

Δεινοψία (ἡ). ἡ δυσκολία εἰς τὸ νὰ ἴδῃ τις τι.

Δεινόω-ῶ, Μ. ώσω, = Δεινοποιέω.

Δεινωπός (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φοβερὸν βλέμμα (ὄψιν φρικώδη).

Δεινῶς, ἐπίρ. Φοβερά· θαυμασίως, καθ' ὑπερβολήν, εἰς τὸ ἄκρον. » Δεινῶς εἰμ' ἐπιλήσμων, « Ἀθ. » Δεινῶς μέλαινα, « Ἡρ. » Δεινῶς ἔχω, « Ξεν., = Δεινοπαθῶ. » Δεινῶς φέρω, Ἡρ., = Δυσφορῶ.

Δείνωσις, εως (ἡ). ἡ δεινοποίησις (ἐπὶ τὸ φοβερώτερον μεγαλοποίησις) τῶν πραγμάτων· ὑπερβολή.

Δεινωτικός, ή, όν, (ϗ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ χρησιμεύων πρὸς δεινοποίησιν τῶν πραγμάτων. 2) ὁ ἀγαπῶν νὰ τὰ μεγαλοποιῇ.

Δεινωτός, ή, όν, = Δινωτός.

Δεινώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. = Δεινωπός.

Δεῖξις [δείκνυμι], εως, (ἡ). δείξιμον. 2) ἀπόδειξις, σημεῖον. 3) = Ἐπίδειξις, παράδοσις μαθήματος δημοσίως. 4) (Νμ.) = Φάσις.

Δεῖος, εος (τό), Π. ἀντὶ Δέος.

Δειπνάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Δεῖπνον.

Δείπνειας, Αἰολ. ἀντὶ Δειπνήσειας, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ

Δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ ήσομαι. Τρώγω (κυρ. τὸ βραδυνὸν φαγεῖ), (ἐν γέν.) τρώγω. » Ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι δειπνήσας, « Ὀδ. Ο. » Δειπνεῖν τἀλλότρια, « Ἀθ.

Δειπνησείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω ὄρεξιν) νὰ δειπνήσω.

Δείπνηστός (ὁ), Π. καὶ

Δειπνηστύς, ύος (ἡ), Ἰων. ὁ καιρὸς τοῦ δείπνου.

Δειπνητήριον (τό). ὁ τόπος ὅπου δειπνοῦμεν.

Δειπνήτης, ου (ὁ). ὁ σύνδειπνος.

Δειπνητικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων ὄρεξιν διά, ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) δεῖπνον.

Δείπνητός (ὁ), Π. = Δείπνηστός.

Δειπνίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Δεῖπνον.

Δειπνίζω, Μ. ίσω. Δίδω δεῖπνον, φιλεύω.

Δειπνῖτις, ιδος (ἡ). ἡ ἀνήκουσα εἰς δεῖπνον ἢ χρησιμεύουσα ἐν καιρῷ δείπνου.

Δειπνοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (κυνηγῶν) τὰ δεῖπνα, παράσιτος.

Δειπνοκλήτωρ, ορος (ὁ). ὁ προσκαλῶν εἰς τὸ δεῖπνον.

Δειπνολογία (ἡ). ποίημα ἢ σύγγραμμα περὶ δείπνων, [ἐκ τοῦ

Δειπνολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ συγγράφων περὶ δείπνων.

Δειπνολόχος (ὁ, ἡ), (Κωμ.). ὁ λοχῶν (ἐνεδρεύων) τὰ δεῖπνα.

Δειπνομανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μανίαν διὰ τὰ δεῖπνα.

Δεῖπνον (τό), [δὶ ὕπνον; ἢ διαπονέω]. (κυρ.) τὸ βραδυνὸν (καὶ ἁπλ. κάθε) φαγεῖ· (κατ' ἔκτ.) συμπόσιον. (ἐν γέν.) τροφή. » Ἵπποισι δεῖπνον δότε, « Ἰλ. Β.

Δειπνοπίθηκος (ὁ), (Κωμ.). παράσιτος.

Δειπνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἑτοιμάζω δεῖπνον. ‖. (μσ) ἑτοιμάζω ἢ κάμνω νὰ ἑτοιμασθῇ τὸ δεῖπνόν μου ϗ δειπνῶ.

Δειπνοποιΐα (ἡ). ἡ ἑτοιμασία καὶ ἀπόλαυσις τοῦ δείπνου.

Δειπνοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ἑτοιμάζων τὸ δεῖπνον.

Δεῖπνος (ὁ), (μτγν.) ἀντὶ Δεῖπνον.

Δειπνοσοφιστής, οῦ (ὁ). ὁ φιλοσοφῶν (περὶ διαφόρων πραγμάτων) ἐν καιρῷ τοῦ δείπνου.

Δειπνοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Δεῖπνον (Κωμ. παρῳδία τοῦ ὁμηρικοῦ Τοξοσύνη).

Δειπνοφορία (ἡ). τὸ νὰ φέρῃ (κουβαλῇ τις) τὸ δεῖπνον, [ἐκ τοῦ

Δειπνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν ἢ περιέχων) τὸ δεῖπνον. » Ὁ ἐρωδιὸς εὐμήχανος καὶ δειπνοφόρος, « Ἀρστ. » Κίστη —, « Πλδ., τὸ (Τυρκ.) σεφὲρ-τασί.

Δειρὰ (ἁ), Δ. ἀντὶ Δειρή, λαιμός.

Δειραγχής, έος (ὁ, ἡ), Π. [δειρή, ἄγχω]. ὁ σφίγγων τὸν λαιμόν. » Βρόχος —, « Ἐπγρ.

Δειραῖος, α, ον, Π. ὁ ἔχων πολλὰς δειράδας, βουνώδης ἢ φαραγγώδης.

Δειράς, άδος (ἡ), Π. = Δειρὴ (κυρ. ὄρους), ῥάχις (σειρὰ) βουνῶν ἢ = Φάραγξ.

Δείρας, ασα, αν, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Δέρω.

†Δειραχθής, (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Δειραγχής.

Δειρή (ἡ), Ζ. Δέρη, λαιμός.

Δειροκύπελλον (τό), (Αξφν.). ποτῆρι μὲ λαιμόν.

Δειρόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπιθετ.) ἡ Γοργόνα Μέδουσα (μτνμ. ἀπὸ τῆς θαλασσ. γαλῆς, ἡ ὁπ. ὑπετίθετο γεννῶσα ἐκ τοῦ λαιμοῦ).

Δειροπέδη (ἡ), Π. ἁλυσίδα τοῦ λαιμοῦ, γαργάλι, λαιμοδέτι. 2) = Βρόχος, θηλειά.

Δειροτομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λαιμοτομέω, ἀποκεφαλίζω.

Δεῖσα [δεύω;], ης (ἡ). βόρβορος, ἀκαθαρσία, (ὅθεν

Δεισαλέος, α, ον. Βορβορώδης, βρωμερός, ἀκάθαρτος, δυσώδης.

Δεισήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [δείδω, ἀνήρ]. ὁ φοβίζων ἢ φοβούμενος τοὺς ἄνθρ.

Δεισιδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι δεισιδαίμων.

Δεισιδαιμόνημα (τό) κα

Δεισιδαιμονία (ἡ). τὸ πάθος (τὸ ἐλάττωμα) τοῦ δεισιδαίμονος.

Δεισιδαιμόνως, ἐπίρ. Μὲ δεισιδαιμονίαν, ὡς -

Δεισιδαίμων [δείδω, δαίμων], ονος (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) θεοφοβούμενος, εὐλαβὴς πρὸς τὰ θεῖα. » Ἄνδρες Ἀθην., κατὰ πάντα ὡς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ, « Γρφ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὅμως ἐπὶ κακοῦ) ὁ τιμῶν ἀπὸ μόνον φόβον τὸν θεόν, (ἴδε Θφρ. Χαρ.).

Δεισίθεος (ὁ, ἡ), = Δεισιδαίμων.

Δεῖται, γ'. πρσ. τοῦ Δέομαι.

Δέκα (οἱ, αἱ, τά), (ἄκλ.) ἀριθμ. (10). » Οἱ δέκα (ἐνν. ἔτη γεγονότες) ἀφ' ἥβης, « Ξεν., δηλ. οἱ 24 ἢ 25 ἐτῶν. » Οἱ δέκα (ἐνν. ἄρχοντες), « ἴδε Δεκαδοῦχος.

Δεκάβαθμος, ου καὶ

Δεκαβάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δέκα βαθμοὺς (σκαλοπάτια).

Δεκάβοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀξίζων δέκα βόας (ζῶα ἢ νομίσματα), (ἴδε Βοῦς).

Δεκάγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δέκα γλώσσας.

Δεκαγονία (ἡ). δέκα γενεαὶ κατὰ σειράν, δέκατος βαθμὸς γενεαλογίας.

Δεκαγράμματος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) 10 γράμματα ἢ γραμμάς.

Δεκάγωνος (ὁ, ἡ). (γεωμετρ.) ὁ ἔχων 10 γωνίας.

Δεκαδακτυλαῖος (λιαῖος), α, ον. Ὁ ἔχων 10 δακτ. μῆκος.

Δεκαδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 10 δάκτυλα (εἰς κάθε χέρι). 2) = Δεκαδακτυλαῖος.

Δεκαδαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Δεκαδάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων 10 στρατιωτῶν, δεκανεύς. 2) εἷς τῶν 10 ἀρχόντων (τοὺς ὁπ. διώριζον εἰς τὰς ὑπηκόους καὶ συμμάχους πόλεις των οἱ Λακεδ.).

Δεκαδαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ δεκαδάρχου. 2) ἡ διοίκησις τῶν (Λακεδ.) δεκαδάρχων.

Δεκαρχικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Δεκαδάρχην ἢ τὴν Δεκαδαρχίαν.

Δεκάδαρχος (ὁ), = Δεκαδάρχης.

Δεκάδελτος (ὁ, ἡ). ὁ περιεχόμενος (γραμμένος) εἰς 10 δέλτους (πλάκας, πίνακας).

Δεκαδεύς, έως (ὁ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς (στρατ.) δεκάδος.

Δεκαδικός, ή, όν. (ἀριθμὸς) Ὁ συγκείμενος ἀπὸ (ἢ διαιρούμενος κατὰ) δεκάδας.

Δεκαδοῦχος (ὁ), = Δεκαδάρχης.

Δεκαδύω (δύο), ἀντὶ Δυώδεκα.

Δεκάδωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 10 δώρων (παλαιστῶν) ἔκτασιν.

Δεκαεννέα, 19.

Δεκαέξ, 16.
Δεκαεπτά, 17.
Δεκαετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχων 10 ἔτη.
Δεκαέτηρος (ὁ), = τῷ
Δεκαέτης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ διαρκῶν) 10 ἔτη. » Χρόνος δεκαέτης (βαρυτόνως), παῖς δεκαετὴς (ὀξυτόνως), « Γρμτ.
Δεκαετία (ἡ). 10 ἔτη.
Δεκαετῶς, ἐπίῤ. Εἰς 10 ἐτῶν διάστημα, διὰ δέκα ἔτη.
Δεκάζω [δέκα], Μ. άσω. (κυρ.) Δίδω (Πληρόνω) εἰς τὰ δέκα ἕν. (ὅθεν συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) δωροδοκῶ (κυρ. δικαστήν).
Δεκάκις, ἐπίῤ. Δέκα φοραῖς.
Δεκακισχίλιοι, αι, α. 10 χιλιάδες.
Δεκάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν 10 κλίνας.
Δεκακότυλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν 10 κοτύλας.
Δεκακυμία (ἡ). δέκα κύματα ἀλλεπάλληλα, (ὑπερβολὴ τοῦ Τρικυμία).
Δεκάκωλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) 10 κῶλα.
Δεκάλιτρος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων 10 λίτρας. ||. (οὐσ.) Δεκάλιτρον, ὁ στατὴρ τῶν Κορινθ. (ἀξίζων 10 ὀβολ. Αἰγιν.)
Δεκάλογος (ὁ, ℥ ἡ), (Γρφ.) αἱ 10 κεφαλαιώδεις ἐντολαὶ τοῦ Ἑβρ. νόμου.
Δεκάμετρος (ὁ, ἡ). (στίχος) περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) 10 μέτρα (πόδας).
Δεκαμηναῖος καὶ
Δεκαμηνιαῖος, α, ον καὶ
Δεκάμηνος (ὁ, ἡ). 10 μηνῶν, ὁ διαρκῶν (γινόμενος εἰς) 10 μῆνας, δεκαμηνήτικος.
Δεκαμναιαῖος ℥
Δεκαμναῖος, α, ον, καὶ
Δεκάμνους, ου (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων (ἢ συμποσούμενος εἰς) 10 μνᾶς.
Δεκαμοιρία (ἡ). 10 μοῖραι (γεωμετρ.).
Δεκάμφορος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν 10 ἀμφορεῖς.
Δαχαναΐα (ἡ). στολίσκος συγκείμενος ἀπὸ 10 ναῦς.
Δεκανία (ἡ). τὸ δέκατον μέρος τοῦ (ςρατ.) λόχου.
Δεκανικὸν (τὸ), (Βυζ.). Τὸ μέρος ὅπου ἔστεκον οἱ δεκανοὶ (τὸ ὁπ. ἐχρησίμευε συγχρόνως καὶ ὡς) εἶδος φυλακῆς.
Δεκανὸς (ὁ), (Βυζ.) = Ῥαβδοῦχος, δορυφόρος. 2) = Δέκαρχος, δεκανεύς.
Δεκαοκτώ, 18.
Δεκάπαλαι, ἐπίῤ. (Κωμ.) ἀντὶ Πρόπαλαι, πρὸ πολλοῦ.
Δεκαπέντε, 15.
Δεκαπενταετής, έος (ὁ, ἡ). 15 χρόνων.
Δεκαπηχυαῖος, α, ον καὶ
Δεκάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 10 πηχῶν.
Δεκαπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι δεκαπλάσιον καὶ ||. (πθ.) γίνομαι-
Δεκαπλάσιος, α ἢ ος, ον ℥
Δεκαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ), (℥ ἐπίῤ.) -σίως. 10 φοραῖς τόσος.
Δεκάπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔκτασιν ἢ ἐμβαδὸν 10 πλέθρων.
Δεκάπληγος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ 10 πληγάς. ||. (οὐσ.) Δεκάπληγον (τὸ), αἱ 10 πληγαὶ τῆς Αἰγύπτ.
Δεκάπλοκος (ὁ, ἡ). πλεγμένος μὲ 10 πλεξαῖς.
Δεκαπλόος-οῦς, όη-ῆ, όον-οῦν, = Δεκαπλάσιος.
Δεκάπολις, εως (ἡ), (ἐπαρχία) περιέχουσα (ἢ συγκροτουμένη ἀπὸ) 10 πόλεις.
Δεκάπους, οδος (ὁ, ἡ). 10 ποδῶν (μῆκος). » Ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, « Ἀρςφ., εἰς ταῖς δέκα (4—5 Μ. Μ.) ὥραις (τὸ βράδυ).
Δεκαπρωτεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ Δεκαπρώτου, δημογεροντία.
Δεκάπρωτος (ὁ). εἷς τῶν δέκα πρώτων βουλευτῶν τῆς πόλεως (κατὰ τὸ Ῥωμαϊκὸν εἶδος τῆς διοικήσεως), δημογέρων.
Δεκάρχης, ου (ὁ), = Δεκαδάρχης.
Δεκαρχία (ἡ), = Δεκαδαρχία.
Δεκαρχικός, ἡ, όν, = Δεκαδαρχικός.
Δέκαρχος (ὁ), = Δεκάδαρχος.
Δεκὰς, άδος (ἡ). τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ 10 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 10 μονάδων (προσ. ἢ πραγμ.). » Ἡ Ἀττικὴ δεκὰς, « Λχ., οἱ 10 ῥήτορες.
Δεκάσκαλμος (ὁ, ἡ). (πλοῖον) μὲ 10 σκαλμοὺς (συνκδχ.) κωπιὰ, (Τουρκ.) μπὲς-τσιφτές.
Δεκασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ δεκάζειν, δωροδοκία.
Δεκάσπορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δεκαετὴς, (κατὰ λέξ.) ἐν διαστήματι τοῦ ὁποίου ἔσπειραν δέκα φοραῖς.
Δεκαστάτηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ λαμβάνων μισθὸν 10 στατῆρας.
Δεκάστεγος (ὁ, ἡ). (πύργος) μὲ 10 ςέγας (πατώματα).
Δεκάστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στηριζόμενος εἰς) 10 στύλους.
Δεκασύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 10 συλλαβάς.
Δεκάσχημος (ὁ, ἡ). (μετρ.) στίχος ἔχων δύο πόδας σπονδείους, τοὺς δὲ λοιποὺς δακτύλους ἢ τὸ ἀνάπαλιν.
Δεκάσχοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 10 σχοίνων (30 σταδ.) μῆκος.
Δεκαταῖος, α, ον. 10 ἡμερῶν (ἴδε καὶ Δωδεκαταῖος).
Δεκαταλαντία (ἡ). ἄθροισμα (ποσότης) 10 ταλάντων.
Δεκατάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων ἢ κοστίζων 10 τάλαντα. » Δίκη—, « Αἰσχ.
Δεκατεία (ἡ), = Δεκάτευσις.
Δεκατέσσα(ττα)ρες, ες, α. 14.
Δεκάτευμα (τὸ). (τὸ ληφθὲν ἢ δοθὲν ὡς) δέκατον.
Δεκάτευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δεκατεύειν, δεκάτισμα.
Δεκατευτήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου πληρόνονται (συνάζονται) τὰ δέκατα, τελωνεῖον.
Δεκατευτὴς, οῦ (ὁ), = Δεκατηλόγος, τελώνης, [ἐκ τοῦ
Δεκατεύω, Μ. εύσω. Προσφέρω εἰς τὸν θεὸν τὸ δέκατον (τῶν λαφύρων κτλ.). 2) Ἐπαίρνω διὰ κλήρου μεταξὺ 10 ἐνόχων τὸν ἕνα ἵνα τὸν τιμωρήσω. 3) καθυποβάλλω τινὰ εἰς (ἢ συνάζω τὸ) δέκατον, δεκατίζω. 4) = Ἀρκτεύω. 5) (ἀστρνμ.) = Ἐπιδεκατεύω.
Δεκάτη (ἡ), Ζ. Δέκατος.
Δεκατηλογεύω-ῶ, Μ. ήσω, = Δεκατεύω, δεκατίζω.
Δεκατηλογία (ἡ). ἡ εἴσπραξις τῶν δεκάτων.
Δεκατηλόγιον (τὸ), = Δεκατευτήριον, [ἐκ τοῦ
Δεκατηλόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων (συνάζων, εἰσπράττων) τὰ δέκατα, δεκατιςὴς, τελώνης.
Δεκατημόριον (τὸ). τὸ δέκατον μέρος τινὸς πράγματος.
Δεκατηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (τὰ διὰ τοὺς θεοὺς προσδιωρισμένα) δέκατα.
;Δεκατίζω, Μ. ίσω, = Δεκατηλογέω. 2) = Δεκάζω, (ὅθεν
Δεκατισμὸς (ὁ), = Δεκασμός. 2) = Δεκατηλογία.
Δέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) ἐννέα. » Δεκάτη (ἐνν. μοῖρα), « τὸ δέκατον, ἡ δεκατιά. (ἐνν. ἡμέρα), ἡ ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ παιδίου (καθ' ἣν τοῦ ἔδιδον τὸ ὄνομα, ἀναλογ. μὲ τὸ ἰδικόν μας), τὰ βαπτίσια, (ὅθεν:) » Δεκάτην ποιῶ (θύω, ἑστιῶ), « Δμ., ἔχω βαπτίσια.
Δεκατόσπορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δέκατος ἀπόγονος.
Δεκατόω-ῶ, Μ. ώσω, = Δεκατεύω (3), δεκατίζω.
Δεκατρεῖς, εῖς, ία, (ἡ γεν.) δεκατριῶν. 13.
Δεκατώνης, ου (ὁ). ὁ ἀγοράζων (ὠνούμενος) παρὰ τῆς διοικήσεως τὰ δέκατα, ἐνοικιαστὴς τῶν δημοσ. προσόδων.
Δεκατώνιον (τὸ), = Δεκατευτήριον.
Δεκαφύϊος (ὁ, ἡ), Π. [δ. φυή]. δεκαπλάσιος τὸ μέγεθος.
Δεκάφυλος (ὁ, ἡ). ὁ συγκροτούμενος ἀπὸ (ἢ διῃρημένος εἰς) 10 φυλάς.
Δεκάχαλκον (τὸ). νόμισμα ἀξίζον 10 χαλκοῦς (λεπτὰ), (κοιν.) δεκάρα, (παρβλ. Δηνάριον).
Δεκαχῇ, ἐπίῤ. Εἰς δέκα τμήματα (μέρη).
Δεκάχιλοι, αι, α, Π. ἀντὶ Δεκακισχίλιοι.
Δεκάχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 10 χορδάς. » Ψαλτήριον δεκάχορδον, « Γρφ., λύρα (κιθάρα) μὲ 10 χόρδαις.
Δεκέμβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 10 ἐμβόλους. » Ναῦς—, « Αἰσχλ.
Δεκετηρὶς, ίδος (ἡ), = Δεκαετηρίς.
Δεκέτηρος (ὁ, ἡ), = Δεκαέτηρος.
Δεκέτης, εος (ὁ, ἡ) καὶ Δεκέτις, ιδος (ἡ), = Δεκαέτης.
Δέκευ, Ἰων. ἀντὶ Δέχου, πρστ. τοῦ Δέχομαι.
Δεκήρης, εος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ 10 σειραῖς κωπιῶν ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).
Δέκομαι, Ἰων. ἀντὶ Δέχομαι.
Δεκόργυιος (ὁ, ἡ). 10 ὀργυιῶν.
Δεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Δέχομαι.
Δεκτὴρ, ῆρος, Π. καὶ
Δέκτης, ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ δεχόμενος ἢ ἀναδεχόμενος· (ἰδιαιτ.) ζητιάνος.
Δεκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ δεχθῇ, χωρητικὸς, ἐπιδεκτικός.
Δέκτο, Π. ἀντὶ Ἐδέδεκτο ἢ Ἐδέξατο, γ'. πρσ. τοῦ ὑπερσ. ἢ ἀόρ. τοῦ Δέχομαι.
Δεκτὸς, ἡ, όν. Εὐπρόσδεκτος· εὐάρεστος.
Δέκτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Δέκτης.
Δέκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Δεκτήρ.
†Δεκώρυγος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δεκόργυιος.
Δελαστρεύς, έως (ὁ), Π. = Δελεαστρεύς.
Δέλαστρον (τό), Π. = Δελέαστρον.
Δελεάζω, Μ. άσω. Βάλλω (ἢ βάλλω τι ὡς) δόλωμα (Δολόνω ℥ [συνκδχ.] Πιάνω) εἰς τὸ ἀγκίστρι κτλ., (μτφορ.) ἀπατῶ.

Δελέαμα (τὸ), = Δελέασμα.
Δέλεαρ [δέλος], ατος (τὸ). δόλωμα, (μτφορ.) δόλος, ἀπάτη, θέλγητρον.
Δελεάρπαξ, αγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἁρπάζων (ἀπὸ τὸ ἀγκίστρι) τὸ δόλωμα.
Δελέασμα (τὸ). ὁ τρόπος τοῦ δελεάζειν, δόλωμα, (μτφορ.) γέλασμα.
Δελεασμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δέλεαρ.
Δελεασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ δελεάζειν (κυρ. καὶ μτφορ.), δόλωμα.
Δελεαστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ πρὸς τὸ δελεάζειν ἐπιτήδειος ἢ χρήσιμος, ἀπατηλός.
Δελεάστρα (ἡ). παγίς.
Δελεαστρεὺς, έως (ὁ), Π. Ψαρᾶς.
Δελέαστρον (τὸ). παγίς.
Δέλειαρ, ατος (τὸ), Π. ἀντὶ Δέλεαρ.
Δέλετρον (τὸ), = Δέλεαρ. 2) κλεπτοφάναρον.
Δελήτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δέλος, δέλεαρ.
Δελλίθιον (τὸ). ἡ φωλεὰ τοῦ ἐντόμου ὀνομαζομένου-
Δέλλις [;], ιθος (ἡ). εἶδ. σφηκός.
Δέλος [†Δέλω], εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Δέλεαρ.
Δέλτα (τὸ), [Ἑβρ.]. τὸ (ἄκλ.) ὄνομα τοῦ στοιχ. Δ. (ὅθεν) τρίγωνον ἰσόπλευρον, (ἐπμ.) εἶδος νήσου τὸ ὁποῖον σχηματίζει ὁ Νεῖλος καὶ ἄλλοι ποταμοὶ σχιζόμενοι περὶ τὰς ἐκβολάς των. 2) (Κωμ.) τὸ γυναικ. αἰδοῖον.
Δελτάριον καὶ
Δελτίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δέλτος.
Δελτογράφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γράφων τι εἰς (ἢ ὡς εἰς) δέλτον. » Φρὴν—, « Αἰσχλ., τὸ μνημονικόν.
Δελτοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ.-ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος τοῦ Δ, τρίγωνος.
†Δέλτον (ἴσως ℥) Βέλτον (τὸ), (κατὰ τοὺς Κρῆτας) τὸ ἀγαθὸν, (ὅθεν Βελτίων, Βέλτιστος).
Δέλτος (ἡ). πίναξ, πινακίδα (κυρ. τρίγωνος)· γράμμα (διπλωμένον εἰς σχῆμα Δ)· πιτάκιον, (κατ' ἔκτ.) βιβλίον, (ἐν γέν.) ἔγγραφον· διαθήκη κτλ.
Δελτόω-ῶ, Μ. ώσω. Γράφω (Σημειόνω) τι εἰς δέλτον, ἢ 2) διπλόνω εἰς σχῆμα Δ.
Δελτωτὸς [δελτόω], ἡ, όν. Διπλωμένος (Σχηματισμένος) εἰς εἶδος Δ., Τρίγωνος.
Δελφάκειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ δέλφακος, χοιρινός.
Δελφακίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω δέλφαξ, μιμοῦμαι τὴν φωνὴν τοῦ δέλφακος.
Δελφάκινος, η, ον, = Δελφάκειος. ||. (οὐσ.) = Δέλφαξ.
Δελφάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δέλφαξ, γουρουνάκι.
Δελφακόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι-
Δέλφαξ [δελφὺς], ακος (ὁ, ἡ). (κυρ. θηλυκὸν) γουρουνάκι (τὸ ὁπ. ἐμεγάλωσεν ἤδη ἀρκετὰ ὥστε νὰ σφαχθῇ ἢ νὰ γεννοβολήσῃ).
Δελφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Δελφούς. ||. (οὐσ.) Δελφικὴ, τράπεζα μὲ τρία ποδάρια, (κοιν.) τριπόδι.
Δελφὶν ἢ (ὀρθότ.) Δελφὶς [συγγ. τῷ δέλφαξ, ἢ ἔλαφος], ῖνος (ὁ). τὸ γνωστὸν κῆτος, ὁ δελφῖνας, τὸ δελφίνι, (Τουρκ.) γουρουνόψαρον. 2) (πλθ.) ἓν τῶν ἀρκτ. ζωδίων (ἀστερισμῶν). 3) βάρος μολύβδινον εἰς σχῆμα δελφῖνος τὸ ὁπ. ῥίπτοντες κατὰ τῶν ἐχθρικῶν πλοίων τὰ ἐβούλιαζαν, (παρβλ. Κερκέτης). 4) εἶδ. ἀγκίστρου, (κοιν.) ζόκα.
Δελφίνη (ἡ) ℥ Δελφίνης, ου (ὁ), = Δελφύνη, ύνης.
Δελφινίζω, Μ. ίσω. (κολυμβῶν) Βουτῶ (μὲ τὸ κεφάλι) 'σὰν τὸ δελφίνι, (Λξφν.).
Δελφίνιον (τὸ). ναὸς τοῦ Δελφινίου Ἀπόλλ. εἰς τὰς Ἀθήν., (ὅθεν:) » Τὸ ἐπὶ Δελφινίῳ δικαστήριον, « ὅπου ἐκρίνοντο οἱ δικαίως φονεύσαντες. 2) (διὰ τὸ σχῆμα τῶν φύλλων του) εἶδος φυτοῦ, ἡ ἀγριομελιτζάνα, (ἴδε Στρύχνος).
Δελφίνιος (ὁ), (ἐπιθετ.) ὁ Ἀπόλλων (διότι ἐφόνευσε τὸν Δελφίνην δράκοντα ἢ, πιθανώτ., κατὰ παραφθορ., ἀντὶ Τελχίνιος).
Δελφινίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Δελφὶν, δελφινάκι.
Δελφινοειδὴς, έος καὶ Δελφινόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα, μορφὴν) δελφῖνος.
Δελφινόσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὡς σημεῖον δελφῖνα.
Δελφινοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δελφῖνας. » Πόντος—, « Αἰσχλ. 2) (ναῦς ἢ κεραία) ἁρματωμένη μὲ μολυβδίνους δελφῖνας, (Θκ. Ζ', 41).
Δέλφιξ, ικος (ὁ), = Δελφικὴ (τράπεζα).
Δελφὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Δελφικὴ, θηλ. τοῦ Δελφικός.
Δελφὶς, ῖνος (ὁ), Ζ. Δελφίν.
Δελφύνη (ἡ) ℥ Δελφύνης, ου (ὁ). ὁ ἐν Δελφοῖς (χοιροκέφαλος) δράκων, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἀπόλλων.
Δελφὺς [συγγ. τῷ Βολβὸς, ὅθεν τὸ Λτν. Vulva], ύος (ἡ), ἡ μήτρα τῆς γυν.
(Δέλω), ἄχρ. θεματ. (πρὸς παραγωγὴν τῶν λέξ.) Δέλος, Δόλος, Δηλέομαι κτλ.
Δέμα (τὸ), [δέω], = Δεσμὸς, δέσιμον· δεμάτι.
Δέμας (τὸ), (ἄκλ.), [δέμω], Π. σῶμα, κορμί· ἀνάστημα, (κοιν.) κορμοστασιά, (παρβλ. Δομή). ||. (ἐν γέν. ἐλλειπτ. τῆς Κατὰ) ἀντὶ ἐπιῤ. τρπ. ἢ ὁμοιωμ., Ὡσάν. » Δέμας πυρὸς, « Ἰλ. Λ. (παρβλ. Δίκη, Τρόπος, Χάρις κτλ.).
Δεμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δέμα, δεματάκι.
Δέμνιον (τὸ), [δέμω], Π. κρεββάτι, στρῶμα· κοίτη (φωλεὰ) ζώου.
Δεμνιοτήρης, ου (ὁ), Π. ὁ φυλάττων (μένων εἰς) τὸ δέμνιον (τὴν κοίτην) του κλινήρης· (ἐπὶ πτην.) = Ἀπτήν.
Δέμω ℥ (μσ.) Δέμομαι [δέω], (εὔχρ. κυρ. ὁ ἀόρ. Ἔδειμα ℥ μσ. Ἐδειμάμην, παρκ. Δέδμηκα καὶ πθ. Δέδμημαι). Κτίζω, οἰκοδομῶ· κατασκευάζω.
Δενδαλὶς, ίδος (ἡ), = Δανδαλίς.
Δενδίλλω (καὶ πλέον οὔ), Π. [δινέω, ἴλλος]. στρέφω πλαγίως (ποτὲ μὲν πρὸς τοῦτο, ποτὲ δὲ πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος) τοὺς ὀφθαλμούς· ῥίπτω 'μματιαῖς· ἀγριοκυττάζω, στραβοκυττάζω.
Δενδρὰς, άδος (ἡ), Π. συγκειμένη ἀπὸ δένδρα.
Δενδρεῖον (τὸ), Π. ἀντὶ Δένδρον.
Δενδρεόθρεπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων (ἢ τρεφόμενος ἀπὸ) τὰ δένδρα. » Ῥεῦμα—, « Ἐμπεδ.
Δένδρειον καὶ Δένδρεον (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Δένδρον.
Δένδρεσι, Π. ἀντὶ Δένδροις, δοτ. πλθ. τοῦ Δένδρον.
Δενδρήεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (σκεπασμένος) ἀπὸ δένδρα, δενδρόφυτος, δασώδης.
Δενδριακὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Δενδρικός.
Δενδρίζω, Μ. ίσω. Γίνομαι (ἢ Ὁμοιάζω) δένδρον.
Δενδρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος ἀπὸ) δένδρον.
Δενδρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δένδρον, δενδράκι.
Δενδρίτης, ου (ὁ) καὶ Δενδρῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τῶν δένδρων. » Καρπὸς—, « Θφρ., (γῆ) ἐπιτήδειος εἰς δενδροφυτείαν. (Νύμφη, Διόνυσος), ὁ (ἡ) ἔφορος τῶν δένδρων. (ἄμπελος) ἡ ὑψουμένη ὡς δένδρον ἢ περιπλεκομένη εἰς τὰ δένδρα, = Ἀναδενδράς. (βάτραχος, κροκόδειλος) ὁ φωλεύων (ἢ ἀναβαίνων) εἰς τὰ δένδρα. (λίθος) δένδρον ἀπολιθωμένον, ἢ πέτρα μὲ φλέβας εἰς σχῆμα δένδρου, (ὅθεν) » Δενδρῖτις θαλασσία, « Λξ. Βτν., τὸ κοράλλιον.
Δενδροβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναβαίνω εἰς τὰ δένδρα.
Δενδροβάτης, ου (ὁ). ὁ ἀναβαίνων εἰς τὰ δένδρα,
Δενδροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα, μέγεθος) δένδρου.
Δενδρόκαρπος (ὁ). δένδρου καρπός.
Δενδροκολάπτης, ου ℥ Δενδροκόλωψ, οπος (ὁ), = Δρυοκολάπτης.
Δενδροκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κομῶ δένδροις, εἶμαι κατάφυτος ἀπὸ δένδρα.
Δενδροκόμης, ου (ὁ), = Δενδρόκομος.
Δενδροκομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἐπιτήδειος πρὸς) δενδροκομίαν.
Δενδροκόμος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ ἐπιμελούμενος (καλλιεργῶν) δένδρα, ἀσχολούμενος εἰς τὴν δενδροκομίαν. 2) (προπαροξ.) στολισμένος (σκιασμένος) μὲ φουντωτὰ δένδρα.
Δενδροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δενδροτομέω.
Δενδρολάχανον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). λαχανικὸν τὸ ὁποῖον αὐξάνει εἰς ὕψος δένδρου.
Δενδρολίβανος (ὁ). τὸ δένδρον ὅ,που κάμνει τὸ λιβάνι. 2) (μτγν.) εἶδος φυτοῦ, Ζ. Λιβανωτίς.
Δενδρομαλάχη (ἡ). φυτ. ἡ δενδρομολόχα.
Δένδρον (τὸ). (κοιν.) δένδρον· (ἐνίοτε) κορμὸς ἢ ῥίζα δένδρου, (τρπ.) πηγὴ, αἰτία.
Δενδρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι (Μεταβάλλομαι εἰς, Ὑψοῦμαι ὡς) δένδρον.
Δενδροπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βλάπτων τὰ δένδρα.
Δένδρος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Δένδρον.
Δενδρότης (ἡ). ἡ οὐσία (τὸ ξυλῶδες κτλ.) τοῦ δένδρου, (παρβλ. Δένδρωσις).
Δενδροτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (ὡς ἐχθρὸς) τὰ δένδρα τινὸς τόπου.
Δενδροτομία (ἡ). τὸ κόψιμον ἢ κλάδευμα τῶν δένδρων, [ἐκ τοῦ
Δενδροτόμος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων ἢ κλαδεύων δένδρα.
Δενδροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἐβγάλ-

λω) δένδρα. 2) κρατῶ (εἰς τὰς χεῖρας) κλάδον δένδρου, εἶμαι Δενδροφόρος.

Δενδροφορία (ἡ). τὸ νὰ κάμνῃ τόπος τις δένδρα. 2) τὸ νὰ κρατῇ τις κλάδους δένδρων, (ὅθεν) = Θυρσοφορία, ἑορτή τις εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου, τῆς Δήμητρος κτλ.

Δενδροφόρος (ὁ, ἡ). εὔφορος εἰς δένδρα. 2) ὁ κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας κλάδους δένδρου, (ὅθεν. ‖. οὐσ.) = Θυρσοφόρος.

Δενδροφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω (Γεννῶ) δένδρα. » Δενδροφυούσης ἤδη τῆς γῆς, « Πορφ.

Δενδρόφυτος (ὁ, ἡ). φυτευμένος μὲ δένδρα. » Πέτρα —, « Ὀρφ., ὁ Δενδραχάτης λίθος τοῦ Πλιν., (ἴδε Δενδρίτης).

Δενδρυάζω, Μ. άσω. Κρύπτομαι (Κατοικῶ) μέσα ἢ ὑποκάτω εἰς τὰ δένδρα. » Ὁ τότε κατὰ τοὺς δενδρυάζοντας καὶ βαλανηφαγοῦντας βίος, « Εὐστ.

Δενδρύφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δένδρον, δενδράκι, δενδρουλάκι.

Δενδρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Δενδροειδής. 2) γεμάτος δένδρα. 3) = Δενδρίτης. » Νύμφαι —, « Ὀρφ.

Δενδρώεις, εσσα, εν, Π. = Δενδρήεις.

Δενδρών, ῶνος (ὁ). τόπος δενδρόφυτος, δενδρότοπος.

Δένδρωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς δένδρου μέγεθος αὔξησις.

Δενδρῶτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ δενδρώδης (ἡ). » Πέτρα —, « Εὐρ., ὁ Παρνασσός.

Δεννάζω [δέννος], Μ. άσω, Π. ὑβρίζω, βλασφημῶ, κακολογῶ· περιγελῶ.

Δενναστός, ή, όν. Ἐφύβριστος, καταγέλαστος.

Δέννος [δεινός], ου (ὁ), Π. ὕβρις, λοιδορία, κακολογία, ἀτιμία.

Δεξαμενή (ἡ), [δέχομαι], (ἐν γέν.) = Δοχεῖον, (ὅθεν φλσφ.) ἡ ὕλη (ὡς δεκτικὴ τῶν σχημάτων). 2) (ἰδιαιτ. καὶ συνήθ.) δοχεῖον ὕδατος, στέρνα, (Τουρκ.) χαβοῦζι, (ὅθεν 3) (εἰς τὸν Προκόπ. Ἀνέκδ. Γ.) ἡ ἱερὰ κολυμβήθρα τοῦ Βαπτιστηρίου (ἡ ὁποία ἦτον ἄσυλον, ἂν καὶ ὁ Σουΐδας τὸ ἐξηγῇ κακῶς. » Ἡ τράπεζα ἡ τὰ θεῖα δεχομένη «).

Δεξιά (ἡ), Ζ. Δεξιός.

Δεξιάζω, Μ. άσω. Μεταχειρίζομαι μόνον (ἢ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον) τὴν δεξιὰν χεῖρα, (ἐναντ. τοῦ Ἀριστερεύω). 2) (ἀμφ.) = τῷ

Δεξιάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Δεξιόομαι.

Δεξίδωρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δωροδόκος.

Δεξίμηλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος τὰ θυσιαζόμενα πρόβατα (μῆλα). » Ἐσχάρα βωμοῦ —, « Εὐρ.

Δεξιοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἢ ἐπιδέξια βάλλων (τοξεύων, ἀκοντίζων).

Δεξιόγυιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐπιδέξια (εὔστροφα) τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Δεξιόθεν, ἐπίῤ. Ἐκ δεξιῶν.

Δεξιοκάθεδρος (ὁ, ἡ), Π. (ἐκκλησ.) ὁ ἐκ δεξιῶν καθήμενος.

Δεξιοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τινὸς τὴν δεξιὰν χεῖρα.

Δεξιολάβος (ὁ), (Γρφ.) τοξότης, δορυφόρος, σωματοφύλαξ.

Δεξιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. (μὲ αἰτ. καὶ σπν. μὲ δοτ.) Πιάνω διὰ τῆς δεξιᾶς μου τὴν δεξιάν τινος (εἰς σημεῖον φιλοφροσύνης), χαιρετῶ ἢ ὑποδέχομαί τινα φιλικῶς, περιποιοῦμαι, πίνω εἰς ὑγείαν τοῦ ἐκ δεξιῶν παρακαθημένου μου ϗ τῷ δίδω τὸ ποτῆρι, (ἐν γέν.) δέχομαι. » Πυκνὴν ἄμυστιν δεξιούμενοι, « Εὐρ. » Ἐδεξιοῦτο τὸ λυτήριον τῆς ἁμαρτίας σῶμα ὁ ἀλιτήριος, « Τρπρ, (παρβλ. Δεικανάομαι).

Δεξιός [δέχομαι], ά, όν. Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) εἰς τὸ δεξιὸν μέρος, (κοιν.) δεξύς. » Ἔχοντες δεξιοὺς τοὺς πελταστάς, « Ξεν. » Δεξιὰ φάλαγξ, « Τακτ., ἡ λοξή, ἡ προσβάλλουσα μὲ τὸ δεξιὸν κέρας τοὺς ἐχθρούς, (ὅθεν:) » Δεξιά (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Χείρ), « τὸ δεξὺ χέρι. » Δεξιὰν ἐμβάλλω, « Αἰσχ., = Δεξιοῦμαι· (συνκδχ.) συνθήκη, συμφωνία, ὑπόσχεσις. » Δεξιὰν δοῦναι καὶ λαβεῖν, « Ξεν. » Βασιλεῖ οὐχ ὑπήκουσε δεξιὰν πέμποντι, « αὐτ. (καὶ πλθ.) » Δεξιὰς παρὰ βασιλέως φέροντες, μὴ μνησικακήσειν βασιλέα αὐτοῖς, « αὐτ. » Δεξιάς τε παραβὰς καὶ ὅρκους πατήσας, « Ἀῤῥ. (ϗ ἐν εἴδει ἐπιῤ. Τοπ.) » Ἐκ δεξιᾶς, » Ἐν δεξιᾷ, (καὶ χ. τῆς προθ.) » Δεξιᾷ, « Διόδ. (Ι′. 110) (ϗ Π.) » Δεξιός, « Καλλ. = Ἐκ δεξιῶν, » Ἐπὶ (» Κατά, » Εἰς τὰ) δεξιὰ (ἐνν. μέρη). » Δεξιὰ κόσμου, « Εὐς., τὰ ἀνατολικὰ (καθὼς ϗ ἀριστερὰ τὰ δυτικά, ὡς πρὸς τὸν βλέποντα πρὸς βοῤῥᾶν), (ὅθεν:) » Δεξιὸς θεοῖσιν ἐπευχόμενος, « Θγν., δηλ. πρὸς ἀνατολάς. » Δεξιὸς ὄρνις, « Ἰλ. Ν., ὁ πρὸς τοῦτο τὸ μέρος διευθυνόμενος, (ἐπμ. 2) = Αἴσιος (ἴδε Ἰλ. Μ. 239.), ἁρμόδιος. » Ἄνεμος —, « Ακ. ὁ πρύμος. » Τύχη —, « Σδ. 3) (ἄνθρ.) ἄξιος, ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος· ἀγχίνους, πνευματώδης· πρακτικός· προκομμένος· καλός, ἀγαθός. » Οἱ πολλοί, κακοῦργοι ὄντες, δεξιοὶ κέκληνται, « Θκ. » Ποιητὴς (» Ῥήτωρ) δεξιός, « Ἀρστφ., Πλάτ., = Δεινός. » Διεμύλλαινεν, ὡς δὴ δεξιός, « αὐτ. Τοὺς δεξιοὺς ϗ σώφρονας, « αὐτ. » Προοίμιον ἀθλήσεως δεξιόν, « Ἀρστφ. (μτγν. δὲ καὶ μὲ ἀπαρ.) » Δεξιὸς γὰρ ἦν κλέψαι, Πρκπ.

Δεξιόσειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ τεθρίππου δεμένος παράσειρος ἵππος, (ἐπμ.) ὀξύς, ὁρμητικὸς (καθὼς εἶνε συνήθως οἱ τοιοῦτοι ἵπποι). » Μέγας Ἄρης —, « Αἴσχλ., (ὅπου ἄλλ. ἀνάγν. Δεξιόχειρος).

Δεξιοστάτης, ου (ὁ), (κυρ.) ὁ πρωτοστάτης τοῦ δεξιοῦ χοροῦ, (ἐν γέν.) ὁ ἱστάμενος ἐκ δεξιῶν.

† Δεξιοστροφέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Στρέφω καὶ ῥίπτω ἐπιδέξια.

Δεξιότης (ἡ). ἀξιότης, ἐπιδεξιότης, ἱκανότης, ἀγχίνοια κτλ. 2 = Δεξίωσις, φιλοφροσύνη.

Δεξιότοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ κωπηλατῶν εἰς τὸ δεξιὸν μέρος (τοῖχον) τοῦ πλοίου.

Δεξιοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ δεξιῶν φαινόμενος.

Δεξιόφιν, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Δεξιοῦ ἢ Δεξιᾶς.

Δεξιοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ παρατεταγμένος εἰς τὴν ἔμπροσθο(ἢ ὄπισθο)φυλακὴν τοῦ δεξιοῦ κέρατος.

Δεξιόχειρος (ὁ, ἡ), Π. = Περι(Ἀμφι, Ἐπι)δέξιος.

Δεξιόωντο, Π. ἀντὶ Ἐδεξιῶντο, παρτ. τοῦ Δεξιάομαι.

Δεξίπυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος τὸ πῦρ, (τόπος) ὅπου ἀνάπτεται πῦρ.

Δέξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις ἢ ὁ τρόπος τοῦ δέχεσθαι, δέξιμον, ὑποδοχή.

Δεξιτερός, ή, όν, Π. ἀντὶ Δεξιός.

Δεξίωμα (τὸ), Π. πᾶν ὅ,τι δέχεταί τις εὐχαρίστως, δῶρον εὐπρόσδεκτον. 2) = Δεξίωσις.

Δεξιώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δεξιὸν (αἴσιον) ὄνομα ἢ παρωνυμούμενος ἐκ τοῦ Δεξιός.

Δεξιῶς, ἐπίῤ. Εὐφυῶς· ἐπιτηδείως· εὐτυχῶς, αἰσίως κτλ. » Δεξιῶς ἔχω πρός τι, « Πλ., εἶμαι ἐπιτήδειος.

Δεξίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δεξιοῦσθαι, πιάσιμον ἀπὸ τὸ χέρι (πρὸς χαιρετισμόν), ὑποδοχὴ περιποιητική, φιλοφρόνησις κτλ.

Δέξο, Π. ἀντὶ Δέδεξο ἢ Δέξαι, ἀόρ. τῆς προσ. τοῦ Δέχομαι.

Δέοι, εὐκτ. καὶ

Δέον, μτχ. τοῦ Δεῖ.

Δέομαι, δέῃ, δέεται καὶ δεῖται, Μ. δεήσομαι καὶ (εἰς τὴν γ′. μόνον σημασ.) δεηθήσομαι (ἀόρ. Ἐδεήθην). (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) Ἔχω ἀνάγκην, στεροῦμαι, μοῦ λείπει τι, χρειάζομαι. » Δικῶν οὐ δέομ', οὐδὲ πραγμάτων, « Ἀρστφ. » Χρημάτων δεόμενον, « Πλ. » Πρόσελθε, δέομαι γάρ τι σου, « Ἀρστφ. » Ὧν τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι λέγειν, « Δμ., (ἴδε καὶ Δεῖ). 2) ζητῶ, προσπαθῶ νὰ εὕρω. » Ἀφορμῆς δεόμενος, « Ακ. 3) παρακαλῶ. » Δέομαι ὑμῶν δικαίαν δέησιν, « Δμ. » Ἐδεῖτό μου συνευπορῆσαι αὐτῷ 30 μνᾶς, « Δμ. » Καὶ πρὸς τὸν θεόν μου δεηθήσομαι, « Γρφ. » Ἐγὼ δὲ ἐδεήθην περὶ σοῦ, « αὐτ.

Δέομαι (ἴσ. ὀρθότ. Δείομαι), Π. (σπντ.) ἀντὶ Δέδια, φοβοῦμαι.

Δέομαι-οῦμαι, πθ. καὶ

Δέον, Π. ἀντὶ Ἔδεον, παρτ. τοῦ Δέω (δένω).

Δέον, οντος (τὸ), ἐνς. τῆς μτχ. τοῦ Δεῖ.

Δεόντων, γεν. πλθ. τοῦ Δέον.

Δεόντων, Ἀττ. ἀντὶ Δείτωσαν, γ′. πλθ. προσ. τῆς προσ. τοῦ Δέω (δένω).

Δεόντως, ἐπίῤ. (μτχ.). Πρεπόντως, εὐλόγως, καθὼς πρέπει.

Δέος [δέω], δέους (τό). φόβος. » Ἡμέας ἔχει φόβος τε καὶ δέος, « Ἡρ.

Δέπας [δέφω], αος (τὸ), Π. ποτήριον.

Δεπαστραῖος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος μὲ-

Δέπαστρον (τὸ), Π. = Δέπας.

Δεράγχη (ἡ), Π. [δέρη ἄγχω]. βρόχος, θηλειά, ἀγχόνη.

Δεραγχής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Δειραγχής.

Δέραιον (τὸ), [δέρη], = Περιδέραιον.

Δεραιοπέδη (ἡ), = Δειροπέδη, θηλειὰ (διὰ πιάσιμον πουλιῶν).

Δέρας [δέρω], ατος (τὸ), Π. ἀντὶ Δέρμα, προβιά.

Δέργμα (τὸ) καὶ

Δεργμός (ὁ), Π. [δερκομαι]. βλέμμα, κύτταγμα.

Δέρη (ἡ), Π. [δέρω], (κυρ.) τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ λαιμοῦ, (κατ' ἔκτ. ὅλος ὁ) λαιμός. » Στρεπτοὶ περὶ τῇ δέρῃ, « Ξεν. 2) (συνκδχ.) = Δειράς, ῥάχη ἢ φάραγξ βουνοῦ. » Ἀρκαδίας ἀπὸ δειρᾶν, « Πίνδ.

Δερκέσκετο, Π. ἀντὶ Ἐδέρκετο, παρτ. τοῦ Δέρκομαι.

Δερκευνής, έος (ὁ, ἡ), Π. [δέρκομαι, εὐνή]. ὁ κοιμώμενος μὲ ἀνοικτὰ 'μμάτια.

Δερκιάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ

Δέρκομαι, Μ. δέρξομαι (πρκ. [ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐνς.] Δέδορκα, ἀόρ. [κατὰ μτθ.] Ἔδρακον, καὶ πθ. [μὲ ἐνεργ. σημασ.] Ἐδέρχθην ϗ β′. Ἐδράκην), = Βλέπω, κυττάζω (κυρ. ἀσκαρδαμυκτὶ καὶ καθαρά). » Ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα ϗ δεδορκότα, « Σοφ. ‖. (πθ.) φαίνομαι. » Ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, Ἰλ. Α. 2) (οὐδ.) λάμπω, φέγγω. » Τὸ κλέος τηλόθεν δέδορκε, « Πίνδ. 3) (καταχρ.) ἀκούω. » Κτύπον δέδορκα, « Αἰσχλ.

Δέρμα (τὸ), [δέρω], τομάρι, πετσί. δερμάτι. » Ἐν τῷ αὐτοῦ δέρματι τὸν ἔλεγχον διδόναι, « Δμ., νὰ μαρτυρήσῃ βασανιζόμενος.

Δερματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ (ἢ ὅμοιος μὲ) δέρμα, (ὅθεν) » Δερματικὸν (ἐνν. ἀργύριον), τὸ συναζόμενον ἀπὸ τὰ πωλούμενα δέρματα τῶν ἱερείων.

Δερμάτινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ δέρμα πετσένιος.

Δερμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δέρμα.

Δερματίς, ίδος (ἡ). ἐπιδερμίς.

Δερματουργία (ἡ). τὸ ἄργασμα τῶν δερμάτων, ἡ τέχνη τοῦ δερματουργοῦ.

Δερματουργικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν δερματουργίαν. ‖. (θηλ.) = Δερματουργία. ‖. (ἀρσ.) = τῷ

Δερματουργός (ὁ). ὁ ἀργάζων τὰ δέρματα, (Τουρκ.) ταμπάκης.

Δερματοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) δέρματα.

Δερματοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ δέρματα, εἶμαι -

Δερματοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (ἐνδυόμενος μὲ) δέρματα.

Δερματοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), = Δερματοφόρος.

Δερματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ δερμα.

Δερμηστής, οῦ (ὁ). εἶδ. μικροῦ σκώληκος ὅ,που τρώγει τὰ δέρματα.

Δερμόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δερματώδη πτερά, ὑμενόπτερος. » Ἡ νυκτερὶς δερμόπτερον, « Ἀρστ.

Δερμύλλω, Μ. υλῶ. Γδέρνω· (Κωμ.) = Δέφομαι.

Δέρξις, ιος (ἡ), Π. Ἰων. [δέρκομαι]. κύτταγμα.

Δέρος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Δέρμα.

Δεῤῥίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Δέῤῥιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Δέῤῥις [δέρω], εως (ἡ), (ἐν γέν.) = Δέρμα, (ἰδιαιτ. δὲ) δέρμα τραχὺ καὶ ἀνέργαστον, (κυρ. δὲ) τὸ ἐκ τοιούτου δέρματος κατεσκευασμένον παραπέτασμα.

Δέρτρον (τό), [δέρω], = Ἐπίπλοον, τὸ στεατῶδες σκέπασμα τῶν ἐντέρων τῆς κάτω κοιλίας, (παρβλ. Ἦτρον).

Δέρω [συγγ. τῷ τείρω], Μ. δερῶ, ἀόρ. Ἔδειρα, πρκ. Δέδαρκα, πθ. ἀόρ. Ἐδάρην). Γδέρνω, (συνκδχ.) ἐπιπλήττω σκληρῶς. 2) (μτγν.) δέρνω.

Δέσις [δέω], εως (ἡ). δέσιμον, συμπλοκή, συναρμογή.

Δεσμά (τά), πλθ. ἀνμλ. τοῦ Δεσμός.

Δέσμα (τὸ), Π. ἀντὶ Δεσμός.

Δέσμευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δεσμεύειν, δέσιμον, βάλσιμον εἰς τὰ δεσμά.

Δεσμευτής, οῦ (ὁ). ὁ δεσμεύων.

Δεσμευτικός, ή, όν. Ὁ χρήσιμος (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ δεσμεύειν. » Κτῆμα —, « Πλάτ., τὸ σχοινίον.

Δεσμεύω, Μ. εύσω, = Δέω, δένω, (κυρ.) βάλλω εἰς τὰ δεσμὰ (εἰς τὰ σίδερα)· κάμνω δεμάτια (δέσμας).

Δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω, = τῷ προηγ.

Δέσμη (ἡ), [δέω], δεμάτι.

Δέσμημα (τό). = Δέμα, δεμάτι.

Δεσμίδιον (τὸ). δεματάκι, [ὑποκορ. τοῦ

Δέσμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δέσμη ἢ Δεσμός.

Δέσμιος, α καὶ ος, ον. Δεμένος (εἰς τὰ δεσμά) αἰχμάλωτος, φυλακωμένος, σιδηροδέσμιος. 2) Π. (σπντ.) ὁ δεσμεύων, δεσμευτικός. » Ὕμνος ἐξ Ἐριννύων, δέσμιος φρενῶν, « Αἴσχλ.

Δεσμίς, ίδος (ἡ). δεμάτι, δεματάκι,

Δεσμόβρογχος (ὁ, ἡ), Π. (ἀδκμ.) ὁ περιέχων (βασανίζων μὲ) δεσμὰ καὶ βρόχους. » Εἱρκτή —, « Μανέθ.

Δεσμόλυτος (ὁ, ἡ), Π. λυμένος (ἐλευθερωμένος) ἀπὸ τὰ δεσμά.

Δεσμός (ὁ), [δέω]. πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ δέσιμον· σχοινί· ἀλυσίδα κτλ (κατ' ἔκτ.) καρφὶ (Ἰλ. Σ. 372). (πλθ.) τὰ σίδερα τῶν φυλακωμένων, (ὅθ.) » Ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν, « Ακ., = Δεσμοφύλαξ. 2) δέσιμον, (ἰατρ.) πιάσιμον (τῶν νεύρων κλπ.). 3) κόμπος, κομποδεμα, δεμάτι.

Δεσμοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φύλαξ τῶν δεσμίων καὶ τοῦ δεσμωτηρίου.

†Δεσμόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), (νλγ.). δεμένος τὰς χεῖρας.

Δεσμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Δεσμεύω.

Δέσμωμα (τὸ), Π. ἀντὶ Δεσμός.

Δεσμωτήριον (τὸ). φυλακὴ (διὰ τοὺς δεσμίους).

Δεσμώτης, ου (ὁ), καὶ Δεσμῶτις, ιδος (ἡ), = Δέσμιος, φυλακωμένος.

Δεσμωτικός, ή, όν, = Δεσμευτικός.

Δεσπόζω [δεσμόω], Μ. όσω. (μὲ γεν. καὶ σπν. μὲ αἰτ.) Εἶμαι (Ἐξουσιάζω ὡς) δεσπότης, ἔχω ἀπόλυτον ἐξουσίαν· κυριεύω, ἀποκτῶ. » Τὸ τοῦ δημοσίου πρᾶγμα οὐ δύναται διὰ χρονίας νομῆς δεσποθῆναι, « Νμ. (συνκδχ.) » Διδαχθεὶς τοῦδε δεσπόσω λόγου, « Αἴσχλ., θέλω τὸν καταλάβει (ἐννοήσῃ).

Δέσποινα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Δεσπότης, οἰκοκυρά· (κατ' ἔκτ.) βασίλισσα· (ἐν γέν. ὡς τιμητικὴ προσφών.) κυρία, κοκκώνα.

Δεσποσιοναύτης, ου (ὁ). (ὠνομάζοντο εἰς τὴν Σπάρτ.) οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τὸ ναυτικὸν ἀπελεύθεροι Εἵλωτες.

Δεσπόσιος (ὁ, ἡ) Π. ἀντὶ Δεσπόσυνος.

Δέσποσμα (τὸ), Π. πρᾶξις δεσποτική, προσταγὴ δεσπότου.

Δεσποστός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ διοικηθῇ (ἢ [κατὰ τὸν Ἀρστ.] καμωμένος νὰ διοικῆται) δεσποτικῶς.

Δεσποσύνη (ἡ), = Δεσποτεία. 2) θηλ. τοῦ

Δεσπόσυνος, η ἢ ος, ον, = Δεσποτικός, ἀνήκων εἰς τὸν δεσπότην (οἰκοκύριον). ‖. (οὐσ.) ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ οἰκοδεσπότου ἢ καὶ αὐτὸς ὁ οἰκοδεσπότης. 2) ὁ οἰκογενὴς σκλάβος.

Δεσποτεία (ἡ). ἡ δύναμις (ἐξουσία ϗ ἐπικράτεια) τοῦ δεσπότου· κυριαρχία· κυριότης· δεσποτισμός.

Δεσπότειος, α, ον, Π. ἀντὶ Δεσποτικός.

Δεσπότειρα (ἡ), Π. = Δέσποινα.

Δεσποτεύω (-έω-ῶ), Μ. εύσω (ήσω), Π. ἀντὶ Δεσπόζω.

Δεσπότης, ου (ὁ), (ἡ κλητ. Δέσποτα). ὁ δεσπόζων (κυρ. δούλου), (ἐπμ.) κυριάρχης (ἐξουσιαστής) ἀπόλυτος. (ἐν γέν.) κύριος, οἰκοκύριος, αὐθέντης, ἰδιοκτήτης. (παρβλ. Ἄναξ, μετὰ τοῦ ὁπ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τὸ συνάπτουν οἱ Ἀττ.).

Δεσποτίδιον (τὸ), (Κωμ.) ὑποκορ. τοῦ Δεσπότης.

Δεσποτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς δεσπότην ἢ εἰς τὸν δεσπότην (οἰκοκύριον κτλ.), αὐθεντικός. 2) ὁ ἐπιτήδειος (ἢ ἐπιῤῥεπής) εἰς τὸ δεσπόζειν.

Δεσποτικῶς, ἐπίῤ. Μὲ δεσποτικὸν τρόπον, τυραννικῶς, προστακτικῶς.

Δεσπότις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Δεσπόζουσα, (μτνμ.) ἐπικρατοῦσα. » Ὀχλοκρασίαν τὴν τῶν θεάτρων δεσπότιν, « Κλμ.

Δεσποτίσκος (ὁ), (Κωμ.) ὑποκορ. τοῦ Δεσπότης.

Δεσποτός, ή, όν, = (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ) Δεσποστός.

Δέστρον (τὸ). τὸ ἔντοθεν τῆς πλήμνης τοῦ τροχοῦ σίδηρον.

Δετέον, θετ. τοῦ Δέω (δένω).

Δετός [δέω], ή, όν. Δεμένος (Συνδεδεμένος) ἢ δυνάμενος νὰ δεθῇ. ‖. (οὐσ.). Δεταὶ (ἐνν. δᾷδες), δεμάτια δᾳδιοῦ (ἀλειμμένα ἐνίοτε καὶ μὲ πίσσαν) διὰ ταῖς (Ἰταλ.) τόρτσαις, (ἴδε Δαΐτίς).

Δέτίς, ιδος ἢ ἴδος (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Δαΐτίς.

Δεύεσαν, Π. (σπντ.) ἀντὶ Ἔδευσαν, πλθ. γ′. προσ. τοῦ ἀορ. καὶ

Δεύεσκον, Π. ἀντὶ Ἔδευον, παρτ. τοῦ Δεύω.

Δευήσεσθαι, Π. μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δεύομαι (δέομαι).

Δευκής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Γλυκύς [ἐκ τοῦ

Δεῦκος, εος-ους (τὸ), Π. Αἰολ. ἀντὶ Γλεῦκος, γλυκύτης.

Δεῦμα (τὸ), Π. [δεύω]. βρέξιμον, μούσκευμα. 2) πρᾶγμα μουσκευμένον, (συνκδχ.) φαγητόν, (παρβλ. Γεῦμα).

Δεύνυσος (ὁ), Ἰων. ὁ Διόνυσος.

Δευοίατο, Π. ἀντὶ Δεύοιντο, πλθ. γ′. προσ. τῆς εὐκτ. τοῦ

Δεύομαι, Μ. δευήσομαι, Π. Αἰολ. ἀντὶ Δέομαι, στεροῦμαι, ἔχω ἀνάγκην, χρειάζομαι· ἐλλείπω, ἐλαττοῦμαι· εἶμαι κατώτερός τινος.

Δευρί, Ἀττ. ἀντὶ

Δεῦρο καὶ (Π.) Δεύρω, ἐπίῤ. (Τοπ. ἐπὶ κινήσ.). Ἐδῶ. » Δεῦρ' ἴθι, « Ἰλ. Γ. » Δεῦρο κἀκεῖσε, « Εὐρ. » Τὰ τῇδε καὶ τὰ δεῦρο, « αὐτ. (καὶ προθετ.) » Μέχρι δεῦρο εἰρήσθω μοι, « Αἰσχ. (καὶ Χρον.) » Ἐξ ἕωθεν μέχρι δεῦρο, « Πλάτ. » Καὶ ἐς δεῦρο ἐνεργεῖ, « Ἐπιφ. (κ. ἀλλ.) » Δεῦρ' ἀεί, « Εὐρ., ὡς τώρα. (καὶ Παρακελ. χωρὶς [ἢ ἀντὶ] ῥημ.) = Ἄγε, ἔλα. » Δεῦρο σύ, « Ἀρστφ. » Δεῦρο ἔξω, « Γρφ. » Καί μοι δεῦρο εἰπέ, « Πλ. (παρβλ. Δεῦτε).

Δεῦσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ δεύειν, βρέξιμον, μούσκευμα.

Δευσοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάφω, κάμνω τι δευσοποιόν.

Δευσοποιΐα (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ δευσοποιοῦντος, βάψιμον.

Δευσοποιὸς ὁ, ἡ), [δεύω, ποιέω]. (βαφὴ) ὅ,που δὲν ξεβάφει (δὲν ἐβγαίνει, δὲν ξεθωριάζει), ἀνεξίτηλος, (μτφορ.) ἀνεξάλειπτος. (βαφεὺς) (κυρ.) ὁ μεταχειριζόμενος (δουλεύων) τὸ εἶδος τοῦτο τῆς βαφῆς, (παρβλ. Δίβαφος).

Δευτάτιος, α, ον ꝁ

Δεύτατος, η, ον, Π. [δεύομαι], ὑπερθετ. τοῦ Δεύτερος, τελευταῖος, ἔσχατος, ὁλοῦςερινός.

Δεῦτε, ἐπίῤ. Παρακελ. ἡ (ἀπλ.) Κλητ. [δεῦρο, ἴτε]. ἐλᾶτε, ἐλᾶτ' ἐδῶ. » Δεῦθ' ἵνα ἴδησθε, « Ὀδ. Θ. (συνήθ. δὲ χωρὶς τοῦ συνδ.) » Δεῦτε δύω μοι ἕπεσθον, « Ἰλ. Χ. » Δεῦτε προσκυνήσωμεν, « Γρφ. » Δεῦτε ἴδετε τὸν τόπον, « αὐτ. (καὶ παραλλ.) » Δεῦτε ἄγετε, « Ἰλ. Π. (καὶ πρὸς ἑν.) » Δεῦτ' ἄγε, « Ὀδ. Θ. (καὶ πρὸς αἰτ. προθετ.) » Δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ. « Θκρ. » Δεῦτε πρός με, « Γρφ. (καὶ πρὸς ἐπίῤ.) » Δεῦτε ὀπίσω μου, « αὐτ. (παρβλ. Δεῦρο). 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Δ' εὖτε, = Δὲ ὅτε. » Σφαίρῃ δεῦτέ (γρφ. δ' εὖτέ) με βάλλων Ἔρως συμπαίζειν προκαλεῖται. « Ἀθ., ἴδε καὶ Δηῦτε.

Δευτεραγωνιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι –

Δευτεραγωνιστής, οῦ (ὁ). (κυρ.) ὁ ὑποκρινόμενος τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν δραμάτων ἐπὶ θεάτρου ἢ ὁ δικηγορῶν δεύτερος ἐπὶ κριτηρίου (ὁ ἄλλ. Δευτερολόγος)· (ἐν γέν.) ὁ ἔχων τὰ δευτερεῖα, κατώτερος (ἢ ἐνεργῶν ἐν ἐλλείψει) τοῦ πρώτου.

Δευτεραῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς δύο ἡμέρας ἢ τὴν δευτέραν ἡμέραν.

Δευτερεῖα (τὰ), (ἐνν. ἆθλα). (κυρ.) τὸ δεύτερον βραβεῖον (τὸ διδόμενον εἰς τὸν δευτεραγωνιστήν), (ἐν γέν.) ὁ δεύτερος (κατώτερος) βαθμός, ἡ δευτέρα θέσις (ποιότης κτλ.).

Δευτερέσχατος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ (δεύτερος ἀπὸ) τοῦ ἐσχάτου, παρατελευταῖος.

Δευτερεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν. ꝁ σπν. δοτ.) Εἶμαι δεύτερος (κατώτερος ἕνα βαθμὸν) ἄλλου τινός, ἔχω τὰ δευτερεῖα.

Δευτερία (ἡ), θηλ. τοῦ Δευτέριος.

Δευτεριάζω, Μ. άσω. Εἶμαι (ἢ Πράττω, ἢ Ὁμιλῶ) δεύτερος.

Δευτερίας, ου (ὁ), (ἐνν. οἶνος). τὸ δεύτερον κρασὶ ὅ,πϛ τραβοῦν ἀπὸ τὰ πατημένα τσήπουρα ἀφ' οὗ τὰ περιχύσουν μὲ νερόν, (χυδ.) λάγγερας.

Δευτέριον (τὸ). τὸ ὕστερον (ἄκλουθον) τῆς γέννας, (κοιν. κατὰ παραφθορ.) λευτέρι, (ἴδε Ἀμνίον), [ἐκ τοῦ

Δευτέρι(ρεῖ)ος, α, ον = Δεύτερος (τὸν χρόνον ἢ τὴν τάξιν), ὑστερινός, κατώτερος. ‖. (οὐσ.) Δευτερία, « Ἰωσ., τὸ Δευτερεῖον.

Δευτεροβόλος (ὁ). (κυρ. ἵππος κτλ.) ὁ ἀλλάζων τὰ δεύτερα ὀδόντια, (ἴδε Βόλος).

Δευτερογαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναπανδρεύομαι.

Δευτερογαμία (ἡ). δεύτερος γάμος.

Δευτερόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ συνάπτων δεύτερον γάμον.

Δευτερογενής, έος ꝁ

Δευτερόγονος (ὁ, ἡ), = Δευτερότοκος. (ἐπὶ φυτ.) ὄψιμος.

Δευτεροδεκάτη (ἡ). (Γρφ.) τὸ δεύτερον δέκατον, ἢ τὸ δέκατον τοῦ δεκάτϛ (τὸ ὁπ. ἐπλήρωναν οἱ Λευῖται εἰς τοὺς Ἱερεῖς τῶν Ἑβρ.)

Δευτεροδέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Δεύτερος ἔρχομαι, Δευτερεύω. » Ἡ δεκὰς δευτεροδουμένη μονὰς καλεῖται πρὸς τῶν Πυθαγορείων, « Ἰαμβλ.

Δευτεροδία (ἡ), = Δευτέρωσις, ἐπανάληψις.

Δευτερόζυγος (ὁ, ἡ), (γρμτ.) ὁ τῆς β'. συζυγίας.

Δευτερόκλιτος (ὁ, ἡ). (γρμτ.) ὁ τῆς β'. κλίσεως.

Δευτεροκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοιμοῦμαι μὲ ἄλλον (εἰς τὴν αὐτὴν κοίτην).

Δευτερολογέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Δικηγορῶ (ἐν γέν. Ὁμιλῶ) δεύτερος ἢ ἐκ δευτέρου (περὶ τῶν αὐτῶν).

Δευτερολογία (ἡ). τὸ δευτερολογεῖν.

Δευτερολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν (κυρ. ἐπὶ κριτηρίου) δεύτερος ἢ ἐκ δευτέρου (περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος). 2) = Δευτεραγωνιστής (θεάτρου).

Δευτερονόμιον (τὸ). τὸ πέμπτον βιβλίον τῆς (Ἑβρ.) Πεντατεύχου, (καθὸ) δεύτερος νόμος.

Δευτεροπάθεια (ἡ). τὸ νὰ πάθῃ (αἰσθανθῇ ἢ νοσήσῃ) τις ἐκ δευτέρϛ τὸ αὐτὸ ἢ ἄλλο πάθος ἢ αἴσθημα, 'ξανακύλημα (;).

Δευτεροπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ἢ Αἰσθάνομαι ἐκ δευτέρου (τὸ αὐτὸ ἢ ἄλλο πάθος ἢ αἴσθημα), 'ξαναῤῥωστῶ (;), 'ξανακυλῶ (;).

Δευτερόποτμος (ὁ, ἡ), = Ὑστερόποτμος, ὁ φαινόμενος πάλιν ἀφ' οὗ ἐνομίσθη ἀποθαμένος.

Δευτεροπροσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. (γρμτ.) Εἶμαι –

Δευτεροπρόσωπος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -σώπως. (γρμτ.) Δευτέρου προσώπου (ῥῆμα ἢ ἀντωνυμία).

Δευτερόπρωτον (τὸ), » — σάββατον, « Γρφ., τὸ πρῶτον μετὰ τὸ πάσχα.

Δεύτερος [δύο, ἢ πιθανώτ. δεύω = ἐλλείπω, ἴδε Δεύτατος], α, ον. Ὁ μετὰ τὸν πρῶτον (ἢ Α'. κατὰ τὸν ἀριθμόν:) » Ἀπόλοιθ' ὁ πρῶτος γήμας, ἔπειθ' ὁ δεύτερος, « Ἀθ. » Δευτέραν ἀγαγέσθαι γυναῖκα, « Πλ. (ἢ Β'. κατὰ τὸν χρόνον, δηλ.) ὁ κατοπινός, ὑστερινός, ἢ ὁ ἐπαναληφθείς: » Δευτέρῃ ἡμέρῃ ἀπὸ τῆς ἐμπρήσιος, « Ἡρ. » Μή τις κῦδος ἄροιτο, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι, « Ὅμ. » Οἵ ἐμοῖο δεύτεροι ἐν νήεσσι λίπησθε, « Ἰλ. Ψ. » Δευτέρῳ χρόνῳ, « Πίνδ. » Ἅπαντα δεύτερα τοῦ ζητεῖν τὸν φόνον ἐποιοῦντο, « Πλ. » Ἐντεῦθεν τῆς νομοθεσίας ἤρξατο, τὰ λοιπὰ ἐν δευτέρῳ θείς, « Φίλ. » Αἱ δεύτεραι φροντίδες σοφώτεραι, « Παροιμ. » Δευτέρα φθίνοντος, « Αξ., ἡ πρώτη πρὸ τῆς τριακοστῆς (δηλ. ἡ εἰκοσὴ ἐνάτη) ἡμέρα τοῦ μηνός, (ἴδε καὶ Ὕστερος)· (ἢ Γ'. κατὰ τὴν τάξιν:) » Ἐνίκησα δὲ, καὶ δεύτερος καὶ τέταρτος ἐγενόμην, Θκ. (ꝁ ἐπμ. κατὰ τὴν ἀξίαν, δηλ.) κατώτερος: » Δεύτερα ἄλφιτα, « Ἡσύχ. » Οὐδενὸς δεύτερος τῶν τοῦ Ἀριστοτ. μαθητῶν, « Ἀθ. » Οὐδενὸς δεύτερος ἐπιγνῶναι, « Γαλ. » Στρατοῦ δὲ πλήθει πολὺ δευτέρα μετὰ τὴν Σκυθῶν, « Θκ. » Εἶμε δεύτερον ἄγεις Ἕρμωνος, « Αχ. » Οὐκ ἄξιον τοὺς ἱερεῖς τῶν Μουσῶν δευτέρους τίθεσθαι τῶν κολακεύειν τὰς θύρας εἰδότων, « Συν. 2 ὁ μαζῇ μὲ ἄλλον, αὐτὸς δηλ. ꝁ ἄλλος ἕνας. » Δεύτερος ἥκει, « Αξ. 3) ἄλλος (δηλ. ἢ διαφορετικός:) » Δεύτερος πλοῦς, « Παροιμ., ὁ διὰ τῶν κωπίων, ὡς ἐπιχειρούμενος μετὰ τὸν διὰ πανίων· (ἢ ὅμοιος:) » Δεύτερον τοῦτον (τὸν Λύσανδρον) ἡ Σπάρτη φέρει Παυσανίαν, « Ἀθ. (ἴδε ꝁ Ἄλλος). ‖. (οὐσ.) Δεύτερον (τὸ), = Δευτέριον. » Καὶ δεύτερα ꝁ ἔμβρυα ἐπισπᾶται, « Δσκρ. 2) (πλθ.) Δεύτερα (τὰ), = Δευτερεῖα. » Τοῦτό ἐστι τὸ ἐκ δευτέρων πρωτεῖον, « Συν. ‖. (ἐπιῤῥηματικῶς) » Δεύτερον (ꝁ) » Δεύτερα, (ἡ Α'. κατὰ χρόνον, καὶ τοῦτο διττῶς, ἢ ἀντὶ τοῦ) ἄλλην φοράν, ἄλλοτε: » Οὔ μ' ἔτι δεύτερον ὧδ' ἵξεται ἄχος κραδίην, « Ἰλ. Ρ. » Σοὶ δ' οὐκ ἔτι δεύτερον ἔσται ὧδ' ἔρδειν, « Ἡσ. (ἢ ἀντὶ τοῦ) ἄλλην μίαν φοράν: » Καὶ μ' ἤτεε δεύτερον αὖτις, Ὀδ. Κ. (καὶ προθετ.) » Καὶ ἐκ δευτέρου ἀλέκτωρ ἐφώνησε, « Γρφ. (ἢ Β'. κατὰ τάξιν, ἀντὶ τοῦ) κατόπιν, ἔπειτα, μετά. » Ἐτιμᾶτο δεύτερον μετὰ τὸν Πελοπίδαν, « Ξεν.

Δευτεροστάτης, ου (ὁ). ὁ δεύτερος τοῦ χοροῦ, ὁ μετὰ τὸν πρωτοστάτην.

Δευτερόσχετος (ὁ, ἡ), = Δευτεροῦχος.

Δευτεροταγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ τεταγμένος (τοποθετημένος) εἰς τὴν δευτέραν θέσιν.

Δευτερότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ δευτέρου.

Δευτεροτόκος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ γεννῶν ἢ γεννήσας δευτέραν ἤδη φοράν. 2) (προπαροξ.) ὁ γεννηθεὶς εἰς τὴν δευτέραν γένναν, ὁ μετὰ τὸν πρωτότοκον.

Δευτερουργής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ δευτέρϛ εἰργασμένος, (ἐπμ.) ἐπεξειργασμένος, καλοδουλευμένος, ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.). 'ξαναφθειασμένος, (ἐπμ.) παλαιός. » Χλαῖνα —, « Πλδ., ἢ ἄλλ. Ἐπίγναφος, (ἴδε ꝁ

Δευτερουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) τι ἐκ δευτέρου (ἐπμ.) μὲ πλειοτέραν ἐπιμέλειαν ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ. 2) ὁ ἐργαζόμενος (πράττων, ἐνεργῶν) δεύτερος ἢ τὰ ἤδη εἰργασμένα ꝁ παλαιά, (ἐπμ.) κατώτερος τὴν τέχνην, ὄχι τόσον ἐπιτήδειος, (ἴδε ꝁ τὸ προηγ.).

Δευτεροῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατέχων τὴν δευτέραν θέσιν, ἔχων τὰ δευτερεῖα, (ἐν γέν.) δεύτερος.

Δευτεροφανής, έος (ὁ, ἡ), ꝁ ἐπίῤ. -φανῶς· Ὁ δεύτερος (ὕστερον ἄλλου) φαινόμενος, δευτερεύων τῇ τάξει τῆς ἐπιφανείας.

Δευτερόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν δεύτερος καὶ ἐπαναλαμβάνων τὴν ἰδίαν φωνήν. » Ἠχώ —, « Νόνν.

Δευτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Πράττω τι ἐκ δευτέρου, ἐπαναλαμβάνω, 'ξανακάμνω τὸ ἴδιον. » Πατάξω αὐτὸν τῷ δόρατι ἅπαξ εἰς τὴν γῆν καὶ οὐ δευτερώσω αὐτῷ, « Γρφ., (κοιν.) νὰ τὸν ἀφήσω εἰς τὸν τόπον. 2) (κατὰ τοὺς νομοδιδασκάλους τῶν Ἑβρ.) βάλλω τι εἰς τὴν τάξιν τῶν παραδόσεων.

Δευτέρωμα (τὸ). τὸ ἐπαναληφθέν. 2) Δευτέρωσις.

Δευτέρως, ἐπίῤ. Κατὰ δεύτερον λόγον, ὕστερον, ἔπειτα (ἴδε Δεύτερον).

Δευτέρωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δευτερόνειν, ἐπανάληψις. » Ἡ Ἀνὰ πρόθεσις δευτέρωσιν δηλοῖ, « Γρμτ. 3) δευτέρα τάξις (θέσις). » Τῷ ἱερεῖ τῷ μεγάλῳ καὶ τοῖς ἱερεῦσι τῆς δευτερώσεως, « Γρφ. 4) αἱ ἐκ παραδόσεως ἱστορίαι καὶ τὰ ἔθιμα τῶν Ἑβρ. » Χιλίων ἐνιαυτῶν ἐκδοῦναι δευτέρωσιν, « Σωφρ.

Δευτερωτής, οῦ (ὁ). (παρὰ τοῖς Ἑβρ.) ὁ διδάσκαλος τῶν δευτερώσεων.

Δευτὴρ (ὁ). ἐργαλ. μαγειρικόν, (ἴσ.) χϛλιάρα ἢ ζυμωταριά, [ἐκ τοῦ

Δεύω, Μ. δεύσω. Βρέχω, ὑγραίνω, μουσκεύω· βάφω, ἀλείφω· περιχύνω· ἀνακατόνω, ζυμόνω· (σπν. καὶ συνκδχ.) χύνω. » Δεῦσαι μάζαι, « Ξεν. » Γλάγος ἄγγεα δεύει, « Ἰλ. Β. (ꝁ πθ.) » Δᾷδας πίσσῃ καὶ ῥητίνῃ δεδευμένας, « Ἡρωδ., [συγγ. τῷ

Δέφω, Μ. δέψω, = Δεύω, ὑγραίνω, (ἐπμ. κυρ.) = Δεψέω. ‖. (μσ.) μαλακίζομαι.

Δεχάμματος (ὁ, ἡ). (δίκτυον) μὲ 10 ἅμματα (θηλειαῖς, κόμπους, 'μ μ ά τ ι α).

Δέχαται, Π. ἀντὶ Δεδέχαται, Ἰων. γ'. πλθ. προ. τοῦ πρκ. τοῦ Δέχομαι.

Δεχήμερος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν 10 ἡμέρας.

Δέχθε, Π. ἀντὶ Δέχεσθε ἢ Δέχθητε, ἐνς. ἢ ἀόρ. τῆς προ. καὶ

Δέχθαι, Π. ἀντὶ Δεδέχθαι, πρκ. τῆς ἀπαρ. ꝁ

Δέχμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Δεχόμενος, μτχ. τοῦ Δέχομαι.

Δέχνυμαι, Π. ἀντὶ

Δέχομαι [συγγ. τῷ Δείκνυμι καὶ Δοκέω], Μ. δέξομαι (ἀόρ. Ἐδεξάμην ꝁ Ἐδέχθην, πρκ. Δέδεγμαι). Λαμβάνω, 'παίρνω (κυρ. διὰ τῆς δεξιᾶς). » Ὣς εἰπών, ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δὲ δέξατο, « Ἰλ. Ψ. » Χεῖρ' ἕλε δεξιτερήν, καὶ ἐδέξατο ἔγχος, « Ὀδ. Α. » Καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα, « Ἰλ. Α. » Χρυσὸν ἀνδρὸς ἐδέξατο, « Ὀδ. Λ. » Δῶρα δέχομαι, « Αξ., τὸ μονολκτ. » Δωροδοκέω. » Πίστιν δοῦναι δέξασθαι, « Γοργ. 2) = Ὑποδέχομαί (τινα). » Οὐδέ με νοστήσαντα δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων Πηλεύς, « Ἰλ. Σ. (ꝁ ἐλλ. τῆς προθ.) » Δέχεσθαί τινα δόμοις (χώρᾳ ꝁχ.), « Εὐρ. » Τῶν πόλεων οὐ δεχομένων αὐτοὺς ἀγορᾷ οὐδὲ ἄστει, ὕδατι δὲ ꝁ ὅρμῳ, « Θκ. (ꝁ δοτ. τροπολογ.) » Θυσίαις δ' αὐτὸν ἐπιφοιτῶντα ꝁ βωμοῖς ἐδέχοντο, « Πλ. (ꝁ συνκδχ.) » Θέμιστι καλλιπαρήῳ δέκτο δέπας, « Ἰλ. Ο. » Τοὶ δὲ χρυσέοις δεπάεσσι δειδέχατ' ἀλλήλους, « Ἰλ. Δ. 3) = Προσδοκῶ, προσμένω, καρτερῶ, (ꝁ ἐπὶ κακοῦ) παραμονεύω. » Ἀλλ' αἰεί τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι, « Ὀδ. Ι. » Αὖθι μένω μετὰ τοῖσι, δέγμενος εἰσόκεν ἔλθῃ, « Ἰλ. Κ. » Πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῇσι, βεβλήκει πρὸς στῆθος, « Ἰλ. Δ. 4) = Ἀναδέχομαι, 'παίρνω ἐπάνω μου, (καὶ ἐπμ.) ἀντέχω (ἀντιστέκομαι) εἰς τὴν ὁρμὴν τῶν ἐχθρῶν. » Τὸν δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξέϊ δουρί, « Ἰλ. Ε. » Οἱ δὲ πολέμιοι οὐκ ἐδέξαντο αὐτούς, ἀλλ' ἐγκλίνουσι, « Ξεν. » Δέχεσθαι τὴν ἀπέλασιν, « Αχ. 5) = Ἀποδέχομαι ἢ Καταδέχομαι, συγκατανεύω, στέργω, εὐχαριστοῦμαι, προκρίνω. » Ἐδέξατο τοὺς λόγϛς, « Θκ. » Δέχομαί σϛ τὴν προθυμίαν, « Πλ. » Δέχομαί σε ἱκέτην, « Ξεν. » Ἀγαθῇ τύχῃ, καὶ δέχομαι τὸν οἰωνόν, « Πλ. » Καὶ παθεῖν τι ὡς κατάκριτος δέχομαι, « Γργ. » Ταῦτα τούτῳ δημηγορήσας, οὐκ ἀνεδεξάμην ζῆν, « Ἰσκρ. » Ἐπὶ πόσῳ δέξαιτ' ἂν Ὀρφεῖ ξυγγενέσθαι; « Πλάτ. » Πολλὰ ποιήσει, ἃ οὐκ ἂν δέξαιτό τινα ἰδεῖν δρῶντα, « Πλ. 6) = Ἐκδέχομαι, ἐκλαμβάνω, ἐννοῶ. » Σὺ δέ, ἀναγνοὺς αὐτά, ὅπῃ βούλει δέξασθαι δέχου, « Πλάτ. » Οἱ μὴ καλῶς δεχόμενοι τὴν γενεάν, « Πλ. » Μηδὲ συμφορὰν δέχϛ τὸν ἄνδρα, « Σοφ. 7) = Εἰσδέχομαι, χωρῶ. » Μόλις γὰρ ἂν οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον, « Αχ. » Ἐν θεάτρῳ χορῶν ᾀδόντων, πολλὴ γίνεται ἡσυχία, ὥστε τὰ ὀλέθρια ἐκεῖνα δέξασθαι μέλη, « Χρσ. 8) Διαδέχομαι. » Ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί, « Ἰλ. Τ.

Δέψα, ης (ἡ), [δέφω]. πετσὶ (ἐργασμένον), τομάρι.

Δεψέω-ῶ [δέφω], Μ. ήσω. (ζυμόνων μὲ τὰ χέρια, χειρομαλάζων) Ἀπαλύνω, μαλακόνω, (κυρ.) ἀργάζω (δέρμα ꝁχ.).

Δέψω, Μ. δεψήσω, = Δεψέω.

Δέψω, μέλλ. τοῦ Δέφω.

Δέω, Μ. δήσω (ἀόρ. Ἔδησα ꝁ μσ. Ἐδησάμην, πρκ. Δέδεκα καὶ πθ. Δέδεμαι, ἀόρ. πθ. Ἐδέθην καὶ μέλλ. Δεθήσομαι ꝁ Ἀττ. Δεδήσομαι). Δένω. » Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας, « Ἰλ. Φ. » Ἀλύσει δήσας πρὸς τὴν Δῆλον, « Θκ. (ꝁ μσ.) » Δράγματα δέοντο, « Ἰλ. Σ. » Ποσσὶ δ' ὑπαὶ δήσατο πέδιλα, « Ἰλ. Β. 2) = Δεσμεύω, βάλλω εἰς τὰ σίδερα, φυλακόνω. » Δησάντων αὐτὸν οἱ ἕνδεκα, « Δμ. (ꝁ πθ.) » Δεδέσθω, ἕως ἂν ἐκτίσῃ, « αὐτ. 3) Π. ἐμποδίζω. » Ἔδησέ με κελεύθου, « Ὀδ. Δ. ‖. (Σημ. ὅτι τὸ ῥῆμα τοῦτο, καίτοι δισύλλαβον, συναιρεῖται, καθὼς τὰ περισπώμενα, π. χ. Δέομαι-δοῦμαι, κτλ.).

Δέω, Μ. δεήσω (ἀόρ. Ἐδέησα). (μὲ γεν.) Χρειάζομαι, ἔχω ἀνάγκην. » Παραδείγματός σοι ꝁ τὸ παράδειγμα δεδέηκε, « Πλάτ. » Οὐδὲν ἔτι αὐτῶν ἔδει, « Θκ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δὲ εἰς τὰς φρσ.). » Πολλοῦ (» Ὀλίγου » Μικροῦ ἢ » Παρὰ μικρὸν ꝁ [ἐλλ.] » Μικρόν, » Τοσούτου ἢ » Τοσούτῳ) δέω, « Αξ. (ꝁ χωρὶς πτ.) » Ἐδέησα κινδύνῳ περιπεσεῖν, « Ἀλκ. (καὶ εἰς τὰ ἀριθμ.) » Πεντήκοντα μιᾶς δεούσης, « Θκ. » Δέοντος ἑνὸς τριακοστῷ ἔτει, « αὐτ., κτλ. (ἴδε Δεῖ καὶ Δέομαι).

Δέω (χωρὶς Μ.), Π. (σπντ.). ζητῶ καὶ εὑρίσκω, (ἴδε Δήω).

Δὴ [δὲ ἤ, ἢ δὲ κατ' ἐπίτασιν], μόρ. Συνδεσμικὸν ἢ Ἐπιῤῥηματικὸν (Π. μόνον ἐν ἀρχῇ λόγου τιθέμενον, ἐκλαμβανόμενον δέ, ἐν γέν. μὲν καὶ κυρ.) Ἐμφαντ. (ꝁ ἀναλογ. τῷ, ἀπ' αὐτοῦ Δωρ. σωζόμενον ꝁ παρ' ἡμῖν κοιν.) Δά· (ἰδιαιτ. δὲ 1) Βεβαιωτ., τῷ ὄντι, ἀλήθεια. » Ναὶ δή, ταῦτά γε πάντα κατὰ μοῖραν ἔειπες, « Ἰλ. Α. » Ξύμφημι δή σοι, « Σοφ. » Ἢ δὴ λοίγια ἔργα, « Ἰλ. Α. » Δεῖ δὴ χρημάτων, « Δμ., (ꝁ συχνότ. μετὰ τοῦ Πϛ): » Μέμνησθε γὰρ δήπϛ, « αὐτ. » Οὐ γὰρ δήπϛ Κτησιφῶντα μὲν δύναται διώκειν δι' ἐμέ, ἐμὲ δὲ κτλ., « αὐτ. 2) Εἰρων. (ἀντὶ τοῦ Δῆθεν), τάχατε. » Αὐτόνομοι δὴ ὄντες, « Θκ. » Εἰσήγαγε τὰς ἑταιρίδας δή, « Ξεν, » Ἆρα γνώσεται Σωκράτης, ὁ σοφὸς δή; « Πλάτ. » Ὡς δὴ σὺ σώφρων, τἀμὰ δ' οὐχὶ σώφρονα, « Εὐρ. » Τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, « Πλάτ. 3) Συλλογις ἢ Συμπερασματ., λοιπόν, ἑπομένως. » Ἐκ δὴ τούτων ῥᾴδιον κατιδεῖν, « Ἰσκρ. » Οὕτω δὴ οὐκ εἰδότες οἱ Ἀθην. ἐπέστελλον, « Θκ. » Μὴ δὴ αὐτῶν τὴν τόλμαν δείσητε, « αὐτ. » Ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο, « Ἰλ. Β. (ꝁ παρακελ. » Ἄγε (» Ἴθι » Δεῦρο » Φέρε) δή, « Αξ. » Ἄκϛε δή, « Σοφ. (ꝁ παραλλ.) » Τούτων δὴ ὧν τῶν ἐθνέων, « Ἡρ. 4) Περιγραφ. (ἐν εἴδει δείξεως). » Ἐννέα δὴ βεβάασιν ἐνιαυτοί, ꝁ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν ꝁ σπάρτα λέλυνται, « Ἰλ. Β. » Ἀπόδυθι θοἰμάτιον. — Καὶ δὴ χαμαί, « Ἀρσφ. » Καὶ δὴ προσέρχεται, « αὐτ. » Ἀλλ' ὁρᾶτε δὴ ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου, « Θκ. » Τοῦτο δὴ τὸ ἄχος, « αὐτ. » Ἐνταῦθα δή, « Ξεν., Θκ. » Οὕτω δή, « Ξεν. » Οὕτω δὴ ἤδη, « αὐτ. » Τότε δὴ τότε (καὶ Π.) » Δὴ τότε, « Ἰλ. Μ. » Δὴ τότε δή, « Ὀππ. » Ὁπόσοι δ' ἂν μὴ ἀποτίθωνται τὰ ὅπλα, ἐπὶ τούτους ἡμεῖς καὶ δὴ στρατευόμεθα, « Ξεν. 5) Μεταβατ. (ἀντὶ τοῦ Δέ). » Φέρε δὴ καὶ τὸν καλὸν κατάλογον, « Δμ. (καὶ μετὰ τοῦ Δέ). » Εἶεν· τῶν δὲ δὴ χρόνων διατί; « αὐτ. 6) Ἀοριστολογ. (μετὰ τὰ ἀναφορ.) » Ἑπτά, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι δή, « Αχ. 7) Προσθετ. (μετὰ τοῦ Καί). » Κατακλίνεσθαι αὐτήν, καὶ δὴ καὶ ᾄδειν ἐκέλευον, « Δμ. » Καὶ δὴ καὶ ἐν τοῖς κάμνουσι, « Ξεν. » Καὶ τὸ μέγιστον δή, « αὐτ. 8) Ἀποθετ. (εἰς τὸ τέλος τῆς ἐνν.) » Εἶεν δή, « Ξεν. (καὶ ἐρωτημ.) » Ποῖον δή; « Δμ. » Τί δή; Τί δήποτε; « (παρβλ. Δαί). 9) Ἐπεξηγηματ. (ἀντὶ τοῦ Δηλαδή, ꝁ ἐν εἴδει αἰτιολογίας). » Ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἂν ὑμῖν τοῦτο ἐγένετο, ἐμὲ τεθνάναι δή, « Πλάτ. » Κατὰ τὰς πύλας ἐσῆγον, ὅπως τοῖς Ἀθην. ἀφανὴς δὴ εἴη, « Θκ. » Ἐκυκλοῦντό τε ῥᾶον αὐτούς, ὀλίγα δὴ ὄντας, « αὐτ. 10) Παραπληρωματ. (πάντοτε ὅμως μὲ κἄποιαν ἔμφασιν). » Δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, « Ἰλ. Ο. » Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην, « Ἀ. » Οἷον δὴ ὄχλος φιλεῖ « Θκ. » Μὴ γὰρ δὴ ἐκείνῃ γε τῇ ἐλπίδι ἐπαιρώμεθα, « αὐτ. » Δείσαντες μή, χρήμασι δὴ πείσας τινάς, .. ἀποδρᾷ, « αὐτ. » Ἐν παντὶ δὴ ἀθυμίας ἦσαν, « αὐτ. » Κατὰ χρησμὸν δή τινα, « αὐτ. » Ἔα, τί χρῆμα; καὶ σὺ δὴ ἥκεις; « Αἰσχλ. » Τέλος δ' ἔθηκε καλῶς, εἰ δὴ καλῶς, « Σοφ. » Οὐ γὰρ δὴ ὅ,τι ἔτυχεν ἐξ ἑκάσου γίγνεται σπέρματος, « Ἀρστ. » Εὐαριθμήτοις δή τισι, « Πλάτ. » Πασῶν δὴ μάλιστα, « Αἰσχ. 11) Ἐπιτατ. » Κράτισος δὴ οὗτος ἐγένετο, « Θκ. » Κίνησις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ ἐγένετο, « αὐτ. » Τὴν Θεσσαλίαν ἄλλως τε οὐκ εὔπορον ἦν διιέναι ἄνευ ἀγωγοῦ καὶ μετὰ ὅπλων γε δή, « αὐτ. » Οὕτω δὴ κάλλους ἔχων, « Δβ.

Δημοσιώνης, ου (ὁ). ὁ ἀγοράζων (ὠνούμενος) τὰς δημοσίας προσόδους. ἐνοικιαστής.

Δημοσιωνία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ δημοσιώνου, ἐνοικίασις τῶν δημοσίων προσόδων.

Δημοσιώνιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου πωλοῦνται καὶ συνάζονται αἱ πρόσοδοι, τὸ κατάστημα τοῦ δημοσιώνου.

Δημοσίως, ἐπίῤ. Εἰς (ἢ Ἀπὸ) τὸ δημόσιον, φανερά, μὲ ἔξοδα (ἢ ἐν ὀνόματι) τοῦ δήμου.

Δημοσσόος (ὁ, ἡ), Π. [δ. σώζω]. ὁ σώζων τὸν λαόν.

Δημόσσυος (ὁ, ἡ), Π [δ. σεύω]. διωγμένος ἀπὸ τὸν λαόν, φυγάς, ἐξόριστος.

Δημοτελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ τελούμενος ὑπὸ (μὲ ἔξοδα) τοῦ δήμου.

Δημότερος, α, ον, Π. ἀντὶ Δημόσιος. ‖. (οὐσ.) ἀντὶ Δημότης.

Δημοτερπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ τέρπων (εὐχαριστῶν, ἀρέσκων εἰς) τὸν δῆμον.

Δημοτεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι-

Δημότης, ου (ὁ). πολίτης (ἢ συμπολίτης τινὸς) ἀνήκων εἰς ἕνα τῶν (ἐν Ἀθ.) δήμων. 2) εἷς τοῦ δήμου (τῶν πολλῶν), ἰδιώτης.

Δημοτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἀγαπῶν (ἔχων κλίσιν, καταδεκτικὸς πρὸς) τοὺς δημότας, δημοκρατικός. ‖. (οὐσ) » Τὸ δημοτικόν, « Διόδ., ἀντὶ Οἱ δημόται, ὁ δῆμος.

Δημοτικῶς, ἐπίῤ. Μὲ δημοτικὸν τρόπον, ὡς δημότης ἢ ὡς δημοτικός.

Δημότις, ιδος (ἡ), θηλ, τοῦ Δημότης.

Δημοῦχος (ὁ, ἡ), = Πολιοῦχος. ‖. (οὐσ) κάτοικος ἢ ἄρχων (προεστώς, κυρ. εἰς τὰς Θεσπιάς) τοῦ δήμου.

Δημοφάγος (ὁ, ἡ), Π. = Δημοβόρος.

Δημοφανής, έος (ὁ, ἡ), ϗ

Δημόφαντος (ὁ, ἡ) φανερὸς (γνωστὸς) εἰς τὸν δῆμον, πασίδηλος, δημόσιος.

Δημοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων τὸν δῆμον. 2) (ἐνίοτε) ἐσφαλμ. ἀντὶ Θυμοφθόρος.

Δημοχαρής, έος (ὁ, ἡ) ὁ χαροποιῶν (ἀρέσκων εἰς) τὸν δῆμον.

Δημοχαριστής, οῦ (ὁ) ὁ κολακεύων (χαριζόμενος εἰς) τὸν δῆμον, δημαγωγός.

Δημοχαριστικός, ή, ον, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κολακεύῃ (χαρίζεται εἰς) τὸν δῆμον, δημαγωγικός.

Δημόω-ῶ, Μ. ώσω, = Δημοσιεύω, διαδίδω, κοινολογῶ. ‖. (μσ.) πράττω ἢ ὁμιλῶ ὡς εἷς τοῦ δήμου, (κατ' ἐκτ.) παίζω, χωρατεύω. » Ταῦτα πῶς μὴ φῶμεν δημούμενον λέγειν τὸν Πρωταγόραν; « Πλάτ., (παρβλ. Δημολογέω).

Δημώδης, εος (ὁ, ἡ). τοῦ δήμου, κοινός, χυδαῖος, πρόστυχος.

Δήμωμα (τὸ), [δημόω]. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) αἱ διασκεδάσεις (τὰ παιγνίδια, οἱ ἀστεϊσμοὶ) τοῦ δήμου, τραγούδια δημώδη.

Δημωφελέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Δημωφελής, έος (ὁ, ἡ). ὠφέλιμος εἰς τὸν δῆμον, κοινωφελής.

Δημωφελῶς, ἐπίῤ. Πρὸς ὄφελος τοῦ δήμου, κοινωφελῶς.

Δήν, ἐπίῤ Π. πολὺν καιρόν.

Δηναιός [δήν], ή, όν, Π. ὁ πολὺν καιρὸν διαρκῶν, πολυχρόνιος, 2) ὁ πρὸ πολλοῦ ἀκμάσας, ἀρχαῖος, παλαιός. 3) ὁ μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἐλθών, ἀκριβοθώρητος ‖ (οὐσ.) Δηναιόν, ἐπίῤ = Δήν.

Δηνάριον (τὸ), [Λατ.]. εἶδος νομίσματος (ἴσον 3 ½ ὀβολ.) = Τὸ δεκάχαλκον ἐκαλεῖτο Δηνάριον, « Πλ.

Δῆνος [δήω] εος-ους (τὸ), Π. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.), = Βουλή, σκέψις, (συνκδχ.) φροντίς, συλλογή· τέχνασμα, πανουργία.

Δήξ, δηκὸς (ἡ), [δάκνω]. σκώληκι τῶν ξύλων, σάρακας.

Δηξίθυμος (ὁ, ἡ), Π. = Δακέθυμος.

Δῆξις [δάκνω], εως (ἡ). δάγκαμα, (μτνμ.) κάψιμον, πόνος, τσοῦξιμον, (τρπ.) ἔγγιγμα, πείραγμα.

Δηξιχερής, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δάκνων τὴν χεῖρα.

Δηόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἀττ. ἀντὶ Δηϊόω, καίω (ἐρημάζω) τόπον τινὰ ὡς ἐχθρός.

Δήπερ, μόρ. (Ἐλαττωτ.) Κἄν, τοὐλάχιστον.

Δήπη, μόρ (Βεβαιωτ.) = Δήπου.

Δήποθεν, μόρ. (Ἀοριστολογ.) (εἰς τὴν φρσ.) » Ὁπόθεν δήποθεν, « ἀπ' ὅπου καὶ ἄν.

Δήποκα, Δ. ἀντὶ

Δήποτε καὶ **Δηποτοῦν**, μόρ. (Ἀοριστολογ. καὶ Διστακτικ.) » Τί δήποτε; « Αξ., τί πρᾶγμα (διατί) ἆρά γε; » Ὅς τις δήποτε. « ὁποῖος καὶ ἂν ἦνε. » Οὐ δήποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἥκεις ποθέν; « Σοφ. μήπως (μὴ τύχῃ) καὶ; » Ὅπως δήποτε, (ἢ) » Ὅν τινα δηποτοῦν τρόπον, « Δμ., ὅπως καὶ ἄν, δὲν μᾶς μέλει πῶς.

Δήπου, **Δήπουθεν**, μόρ (Βεβαιωτ.). βέβαια, ἀναμφιβόλως. » Χαιρεφῶντα γὰρ ἴσε δήπου, « Πλάτ. 2) (Διστακτ.) » Οὐ δήπου διανοεῖ, « Πλάτ., μήπως τάχα (δὲν εἶνε ἀληθὲς ὅτι) στοχάζεσαι;

Δηριάω-ῶ, καὶ (μσ. ὃ καὶ ὀρθότ.) Δηριάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, Π. [δῆρις]. μάχομαι, πολεμῶ· φιλονεικῶ, συνερίζομαι· ἀντιφέρομαι.

Δηρινθῆναι, (κατὰ μὲν τὸν Κορ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Δῆριν θεῖναι καὶ

Δηρινθήτην, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δῆριν θήτην· (κατὰ δὲ τὰ Λεξ.) ἀόρ. τοῦ

Δηρίομαι, Μ. ίσομαι (ἀόρ. Ἐδηρισάμην ϗ Ἐδηρίσθην), Π. = Δηριάομαι.

Δῆρις, εως ἢ ιος (ἡ), Π. μάχη, πόλεμος ἅμιλλα· φιλονεικία.

Δηρίφατος (ὁ, ἡ), Π. [δῆρις, †φάω]. φονευμένος εἰς τὸν πόλεμον.

Δηρίω, Μ. ίσω, Π. = Δηρίομαι.

Δηρόβιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μακρόβιος, [ἐκ τοῦ

Δηρός [δήν]. ά, όν, Π. = Δηναιός, ὁ διαρκῶν πολὺν καιρόν. ‖. » Δηρὸν (ἐνν. Διὰ ἢ Κατὰ χρόνον), ἐπίῤ (διὰ) Πολὺν καιρόν.

Δῆσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Δήσασκον, Π. ἀντὶ Ἔδησα, ἀόρ. τῆς ὁρσ. τοῦ Δέω (δένω).

Δῆσεν, Π. ἀντὶ Ἐδέησεν = Ἐδεήθη.

Δῆσθε, πλθ. β'. προ. τῆς ὑποτ. τοῦ Δέομαι.

Δῆτα [δή] ἐπίῤ. Βεβαιωτ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Ἐμφαντ.). βέβαια! καὶ λοιπόν! τέλος πάντων! τάχατε! δά! » Καθεύδεις; οὐ δῆτα, ἔφη, « Πλάτ., ὄχι δά! » Τί δῆτα; « Ἀρσφ, τί (διατί) τάχα; » Μὴ δῆτα; αὐτ., ὄχι δά!

Δηῦτε Αἰολ. ἀντὶ Δεῦτε, ἢ 2) (ἐσφαλμ. ἀντὶ Δ' ηὖτε) = Δὲ αὖτε. » Μέγαλῳ δηὖτέ (γρφ. δ' ηὖτέ) μ' Ἔρως ἔτυψεν ὥςε χαλκεὺς πελέκει, « Ἀνκρ.

Δήω, Π (πάντοτε μελλοντικῶς). Θὰ εὕρω.

Δηώ, όος-οῦς (ἡ), Π. ἡ Δημήτηρ

Δήωσις [δηόω], εως (ἡ). καύσιμον (ἀφανισμὸς) τόπου ἐχθρικοῦ

Δί, Π. ἀντὶ Διΐ, δοτ. τοῦ Ζεύς.

Διά, πρόθ. (συντ. μὲ γεν. καὶ αἰτ. ϗ σημ. ἐν μὲν συντ., μὲ γεν. μὲν 1) Τόπον (ἢ Α'. κατὰ διάστασιν, ἐξηγουμένη διὰ τοῦ) διὰ μέσου, ἀναμεταξύ » Διὰ δὲ Τρώων πέτετ' ἠδ' ἐπικούρων, « Ἰλ. Ν. » Θῆκε ἄξια διὰ πάντων τῶν ἐν Δελφοῖσιν ἀναθημάτων, « Ἡρ. » Ὤθει ϗ δι' ἀμφοτέρων τὸ ξίφος. « Ξεν. » Τὰς ἐλαίας διὰ πολλοῦ (δι' ἴσου) φυτεύειν, « Θφρ. » Οἰκεῖ δὲ κώμας ἀτειχίστους καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ, « Θκ. » Τὴν φυλακὴν αὐτοῖς δι' ἐλάσσονος, ϗ μὴ ἀπὸ Βυθίρου εἶναι, « αὐτ. » Ἐκ δὲ τῶν πύργων, ὄντων δι' ὀλίγου, « αὐτ. » Διὰ δέκα δὲ ἐπάλξεων πύργοι ἦσαν μεγάλοι, « αὐτ. (ἢ Β'. κατὰ συνέχειαν), πέρα-πέρα, ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους. » Τανυσσάμενος διὰ μήλων, « Ὀδ. Ι. » Βῆ δὲ διὰ νηός, « Ὀδ. . . » Ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν αἱ νῆες οὐ διὰ πάσης εἶχον καταστρώματα, « Θκ. » Διὰ ποταμῶν ἀναθυμιάσεις ἀναφέρονται, « Ἀρστ. » Ὁ διὰ πάντων ἥκων ὀφθαλμὸς τοῦ θεοῦ, « Συν. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ. παρὰ Π.) » Ἔρχονται πεδίοιο, « Ἰλ Β. (καὶ τρπ.) » Διὰ πάντων τῶν καλῶν διεληλυθότες, « Πλ. » Ὅσοις τὸ ζῆν διὰ κακουργημάτων ἦλθε, « Πλάτ. (ϗ περιφρ.) » Διὰ μάχης (λόγων, βασάνων κτλ.) ἰέναι ἢ ἐλθεῖν, « Αξ. » Ὅταν τὰ τῶν βαρβάρων καταστῇ καὶ διὰ μιᾶς γένηται γνώμης, « Ἰσκρ.

2) χρόνον (ἢ Α' κατὰ διάστασιν) » Διὰ χρόνου λέγειν, « Αἰσχ. » Εἰωθὼς διὰ πολλοῦ χρόνου ἐπιφαίνεσθαι, « Ἡρωδ. (καὶ ἐλλ.) » Ὡς ἂν ἀσμένη με ἑωρακυῖα, ἥκοντα δὴ διὰ χρόνου, « Λσ. » Ἥκω διὰ χρόνου. Καὶ ὁ Κῦρος ἔφη, Νὴ Δία, δι' ὀλίγου γε, « Ξεν. » Δοξάν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν αὐτόν, « Λκ. » Τοὺς Μακεδόνας ἡδέως τὸν κισσὸν ἰδόντας, οἷα διὰ μακροῦ ὀφθέντα. « Ἀῤῥ. » Κα ἀνάπαυε διὰ μακροῦ σεαυτόν, « Λκ. » Πέμπειν δι' ἐννέα ἐτῶν δασμόν, « Πλ. » Δι' ἔτους πέμπτου συνάγειν, « Ἀρστ. » Διὰ δυοῖν ἡμερῶν, « Δσκρ. » Δι' ἡμερῶν τινων πίνουσιν, « Θφρ. » Καὶ πάλιν εἰσῆλθεν εἰς Καπερναοὺμ δι' ἡμερῶν τινῶν, « Γρφ. (ϗ ἐλλ.) » Διὰ τρίτης, « Ἀρστ. (ἢ Β'. κατὰ συνέχειαν), ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους. » Πᾶς ὁ διὰ μέσου χρόνος, « Αξ. » Διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος, « Αξ. » Δικτάτωρα αὐτὸν ἀπέδειξαν διὰ βίου, « Πλ. » Κίχλας παρ' αὐτῷ δι' ἔτους τρεφομένας, « αὐτ. » Ὀπτανόμενος αὐτοῖς δι' ἡμερῶν 40, « Γρφ. » Λήσειν διὰ τέλους μὴ δοκεῖ πονηρὸς ὤν, « Βμ. » Καὶ ἀνάπαυε διὰ μακροῦ σεαυτόν, « Λκ. 3) Αἰτίαν (ὀργαν. ἢ ὑλ., σημαίν. τὸ μέσον δι' οὗ ἢ τὴν ὕλην ἐξ ἧς, καὶ ἐξηγ. κοιν. διὰ τοῦ) Μέ. » Οὐ διὰ μέλανος ἀλλὰ δι' αἵματος γράψαι τοὺς νόμους, « Πλ. » Διὰ πτισάνης χυλοῦ τρέφειν, « Γαλ. » Ἀγάλματα δι' ἐλέφαντος πεποιημένα, « Αξ. » Πεμμάτιον διὰ σησάμου ϗ μέλιτος γινόμενον, « Ἀθ. » Διὰ ποιήματος ἐξενεγκεῖν τὸν λόγον, « Πλ. » Αἱ διὰ τοῦ σώματος ἡδοναί, « Ξεν. » Διὰ χειρὸς (χειρῶν) ἔχειν τὰς ἡνίας, « Πλ. » Διὰ μνήμης ἔχειν, « Αξ. (καὶ παρὰ μουσικ.) » (ἁρμονία) Διὰ τεσσάρων (ἐνν. γραμμῶν ἢ φωνῶν), » Διὰ πέντε, » Διὰ πασῶν, « (παρὰ δὲ τοῖς νεωτ. ἰατρ. ϗ μονολεκτ.) » Διάῤῥοδον (κολλούριον) » Διάκροκον κτλ., τὸ Διὰ ῥόδων (κρόκου κτλ.) ἐσκευασμένον ἰατρικόν.

4) Τρόπον (σημ. τὸ Πῶς, ϗ ἐξηγ. ὡσαύτως διὰ τοῦ) Μέ. » Διὰ πολλῶν (πλειόνων, βραχέων) λέγειν, « Αξ. » Διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγων, « Ξεν. » Αἱ διὰ καρτερίας ἐπιμέλειαι, « αὐτ. » Διὰ μέθης ποιήσασθαι τὴν συνουσίαν, « Πλ. » Διὰ τῶν ἰδίων κινδύνων αἴτιοι σωτηρίας τοῖς Ἕλλησι κατέστησαν, « Δμ. (ἰδίως ὑπάγονται καὶ αἱ φρσ.) » Διὰ τιμῆς (ὀργῆς, φροντίδος, ἡδονῆς, φρουρᾶς κτλ.) ἔχειν τινά, ἢ (πθ.) εἶναι (γενέσθαι) τινι, « ἀντὶ Τιμᾶν (κτλ.) τινα ἢ Τιμᾶσθαι (κτλ.) ὑπό τινος. ‖. (μὲ αἰτ. δὲ 1) Τόπον ἢ τὸ Διὰ μέσου (Ποιητ.). » Δι' ἄκριας ἔρχεαι οἶος, « Ὀδ. Κ. » Βῆ διὰ δῶμα, « Ὀδ. Η. 2) Χρόνον (σπν. καὶ Π.) » Ὀρφναίην (» Ἀμβροσίην) διὰ νύκτα, Ἰλ. Β., Η.

3) Αἰτίαν (ποιητικήν). » Ἐνίκησε δι' Ἀθήνην, « Ὀδ. Θ. » Διὰ τοὺς θεοὺς ἐσώθητε· ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτούς, πάλαι ἂν ἀπολώλατε, « Δμ. » Ἀσθενὴς ἦν δι' ἀχρηματίαν, « Θκ. » Διὰ τὸ ἄσμενοι ἂν ἐξελθεῖν, « αὐτ. » Διὰ ποίας εὐεργεσίας ἀξιοῖ αὐτὸν ςεφανῶσαι; « Αἰσχ. ‖. (ἐν δὲ συνθ. 1) Τόπον ἢ τὸ Διὰ μέσου. » Διαπλέω, Διορῶ. 2) Χρόνου παράτασιν ϗ συνέχειαν. » Διαβιόω, Διαμένω. 3) Διαίρεσιν. » Διαλύω, Διαφωνῶ, Διΐσταμαι.

4) τὸ μεταξὺ διάστημα. » Διάλευκος, Διάχρυσος. 5) ἀμοιβαιότητα. » Διαδορατίζομαι, Διαφιλοτιμέομαι. 6) ἐντέλειαν. » Διαπράττω. 7) ἐπίτασιν ἢ ἔμφασιν. » Διαγανακτῶ, Διαισθάνομαι, Διεγείρομαι.

Δία, αἰτ. τοῦ Ζεύς.

Δῖα, Π. θηλ. τοῦ Δῖος

Δια-βαδίζω, Μ. ίσω. Περιπατῶ διὰ μέσου τινός. 2) περιδιαβάζω, περνοδιαβαίνω.

Διαβάθρα (ἡ). ἡ σκάλα (γέφυρα) διὰ τῆς ὁπ. ἐμβαίνομεν ἀπὸ τὴν ξηρὰν εἰς τὸ πλοῖον.

Διάβαθρον (τὸ). εἶδ. ὑποδήματος.

Δια-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Διέβην κτλ.). Περνῶ (διὰ ποταμοῦ ἢ θαλάσσης ἢ ἰσθμοῦ) ἀντικρύ. 2) = Μεταβαίνω. 3) στέκω ὄρθιος ἔχων μακρὰν τὸν ἕνα πόδα τοῦ ἄλλου. » Βαδίζον δὲ βραδέως τοῦτο τὸ ζῶον καὶ μεγάλα διαβαῖνον, Ἀρστ. (ἴδε καὶ Συμβαίνω).

Δια-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Διέβαλον κτλ.). Περνῶ τι διὰ μέσου ἄλλου ἢ ἀπὸ μίαν ἄκραν εἰς ἄλλην, Διαβιβάζω. » Διέβαλον ἐκ τῆς Χίου τὰς νέας εἰς τὴν Νάξον, « Ἡρ. (ϗ ἐλλ.) » Ἐκ Πατρῶν πρὸς τὴν ἀντιπέρας ἤπειρον διαβαλόντων (ἐνν. ἑαυτοὺς ἢ τὰς ἑαυτῶν ναῦς), « Θκ. (καὶ πθ.) » Καὶ ὁ φλοιὸς διαβληθεὶς λίνῳ, « Δσκρ. 2) κατηγορῶ (κάμνω μισητόν, ὕποπτον) τινα πρὸς ἄλλον· βάλλω σκάνδαλα μεταξὺ τινων. » Τὸν ἰατρὸν διαβάλλουσιν ὡς φαρμακέα, « Λκ. » Μὴ διάβαλλε ἐμὲ καὶ Θρασύμαχον, « Πλάτ. (ϗ πθ) » Διεβλήθης μισοβασιλεὺς εἶναι, « Πλ. » Βίος διαβεβλημένος, « Ἡρωδ. » Διαβέβληνται πανταχῇ τῷ σώματι, « Πλάτ., εὑρίσκονται εἰς ἔχθραν μέ, ἔχουν ἀντιπάθειαν, (παρβλ. Συγκρούω). 3) ἀπατῶ. » Διέβαλέ μ' ἡ γραῦς, « Ἀρσφ. » Καὶ διαβάλλων ἐκεῖνον εὖ, « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Διαβάλλεταί μ' ὁ θεῖος, « Ἀρσφ. (καὶ πθ.) » Διαβεβλημένος ὑπὸ Ἀμάσιος οὐ μανθάνεις. « Ἡρ. 4 (σπν.) = Παραβάλλω, ἢ 5) = Καταβάλλω. 6) (μσ.) παίζω (κυρ. κύβους ἢ ὅμοιόν τι) μετά τινος. » Τούτοις γὰρ ὥσπερ ἀστραγάλοις, ὅταν τύχῃ παίζουσα, χρῆται καὶ διαβάλλεται πρὸς αὐτούς, « Πλ. (παρβλ. Διαπληκτίζομαι).

Δια-βαπτίζομαι, Μ. ίσομαι. Παίζων ἢ Ἀμιλλώμενος πρός τινα εἰς τὸ κολύμβημα βουτῶ εἰς τὸ νερόν.

Δια-βασανίζω, Μ. ίσω. Ἐξετάζω (Δοκιμάζω) τι ἀκριβῶς καὶ καθ' ὅλους τοὺς τρόπους.

; **Διαβασείω** (χ. Μ.), ἀντὶ Διαβησείω.

Δια-βασιλίζομαι, Μ. ίσομαι, = Βασιλειάω, διαγωνίζομαι περὶ τῆς βασιλείας πρός τινα.

Διάβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαβαίνειν, πέρασμα. 2) = Μετάβασις. 3) τόπος ἢ μέσον πρὸς τὸ διαβαίνειν, γέφυρα, πέρασμα, ῥηχότοπος, (Τουρκ.) γκετσίτι. 4) τὸ διεστηκότων τῶν ποδῶν στάσιμον, (ἐπμ.) διάςημα, ἔκτασις· (τρπ.) μέγεθος, ὕψος, ὄγκος. » Καὶ διάβασιν τοῖς καταστρώμασιν ἔδωκε, « Πλ. » Καὶ μετ' αὐξήσεως ἔνια καὶ διαβάσεως ἐξαγγέλλων, « Πλβ.

Δια-βάσκω, Π. ἀντὶ Διαβαίνω ἢ Διαβαδίζω ἢ Διαβιβάζω.

Δια-βαστάζω, Μ. άσω. Σηκόνω τι ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τὸ μεταφέρω διὰ μέσου τινὸς ἢ δι' ὅλης τῆς ὁδοῦ. 2) δοκιμάζω τὸ βάρος τινὸς πράγματος κουνῶν αὐτὸ εἰς τὸ χέρι μου.

Διαβατέος, α, ον, θετ. τοῦ Διαβαίνω.

Διαβατήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ συνεργῶν πρὸς) διάβασιν. » Ζεὺς —, « Αξ. ‖. (οὐσ.) » Διαβατήρια (τά) (ἐνν. θύματα ἢ ἱερά, τὸ ὁποῖον εἰς τὸν Θκδ. Ε', 116, εὑρίσκεται καὶ προσκείμενον), τὰ γινόμενα ὑπὲρ εὐτυχοῦς διαβάσεως (ποταμοῦ κτλ.) καὶ ἐν γέν. ὑπὲρ εὐοδώσεως. 2) » Διαβατήριον, « ἀντὶ Διάβασις, πέραμα.

Διαβάτης, ου (ὁ). ὁ διαβαίνων, περαστικός, ὁδοιπόρος. 2) Δ. ἀντὶ Διαβήτης.

Διαβατικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων (ἐπιτήδειος) πρὸς διάβασιν· διαπεραστικος· (γρμτ.) = Μεταβατικός.

Διαβατός, ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ διαβῇ. » Ποταμὸς —, « Ξεν., (καὶ τρπ.) » Ὀλίγοις εἶναι διαβατὸν τὸν ἐναποκείμενον νοῦν, « Γργ., ἀντὶ Καταληπτόν.

Δια-βεβαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀσφαλίζω τι ἐντελῶς. ‖. (μσ.) πιστοποιῶ, ἢ ὑπόσχομαί τι μετὰ πολλῆς βεβαιότητος, (μὲ ἀπαρ.) διϊσχυρίζομαι.

Διαβεβαίωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαβεβαιοῦν, πιστοποίησις.

Διαβεβαιωτικός, ή, όν. (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ συντελῶν πρὸς διαβεβαίωσιν.

Διάβημα (τὸ), [διαβαίνω]. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) πορεία, περιπάτημα, πέρασμα· ἀδρασκελιά.

Δια-βησείω (χ. Μ.). Ἔχω σκοπὸν ἢ ὄρεξιν (Ἐπιθυμῶ) νὰ διαβῶ.

Διαβήτης [διαβαίνω], ου (ὁ). ἐργαλ. (μθμτ. κτλ.), τὸ (χυδ.) πριγέλι καὶ (Ἰταλ.) κομπάσσο. 2) τὸ νεροζύγι (ἢ στάφνη) τῶν οἰκοδόμων κλπ. 3) = Σίφων, τουλούμπα. 4) πάθος τι δυσίατον, » Διάῤῥοια τῶν οὔρων, ἢ (κατὰ τὸν Ἀρετ.) » Σαρκῶν καὶ μελέων εἰς οὖρον ξύντηξις «.

Δια-βιάζομαι, Μ. άσομαι. Βιάζω (Ἀναγκάζω) καθ' ὑπερβολήν.

Δια-βιβάζω, Μ. άσω καὶ Ἀττ. -βιβῶ. Περνῶ (Μεταφέρω) τι εἰς τὸ ἀντικρυνὸν μέρος.

Διαβιβασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαβιβάζειν, μεταβιβασμός.

Διαβιβαστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ διαβιβάζειν.

Δια-βιβρώσκω, Μ. βρώσομαι. Τρώγω τι ἔσωθεν. Κατατρώγω. » Πάντα ὕπουλα ϗ σαθρὰ ϗ διαβεβρωμένα, « Μξμ.

† **Δια-βιόω-ῶ**, Μ. ώσω, (δίδει χρόνους τινὰς εἰς τὸ) Διαζάω.

Διαβίωσις, εως (ἡ). ἡ τοῦ βίου διαγωγή.

Δια-βλαστάνω, Μ. βλαστάσω. Ἐβγάλλω (ποῦ καὶ ποῦ) βλαστούς, φυτρόνω ἀναμεταξύ τινος ἢ ὅλως διόλου, ξεφυτρόνω.

Διαβλάστησις, εως (ἡ). τὸ διαβλαστάνειν, ξεφύτρωμα.

Δια-βλέπω, Μ. βλέψω καὶ βλέψομαι. Ἀνοίγω ἢ Σηκόνω τὰ 'μμάτια μου ϗ βλέπω ὁλοτρόγυρα ἢ ἀσκαρδαμυκτί, ἀτενίζω.

Διάβλεψις, εως (ἡ). τὸ διαβλέπειν, κύτταγμα ὁλοτρόγυρα ἢ μὲ προσοχήν.

Διάβλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι διαβάλλεται (περνᾷ ἀνάμεσα). » Γλωσσίδα τινά, ἤγουν διάβλημα, « Ι. Λυδὸς (ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν).

Διαβλητέον, θετ. τοῦ Διαβάλλω.

Διαβλητικός, ή, όν, (ϗ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος πρός, ἢ ἔχων κλίσιν πρὸς τὴν) διαβολήν.

Διαβλήτωρ, ορος (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ διαβάλλων.

Δια-βλύζω, Μ. βλύσω. Ἀναβρύω.

Δια-βλώσκω, Μ. μολοῦμαι (ἀόρ. Διέμολον, κτλ.), Π. ἀναχωρῶ.

Δια-βοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Φωνάζων κηρύττω (Διαδίδω, Γνωστοποιῶ) τι δι' ἑνὸς εἰς ἄλλον καὶ καθεξῆς πανταχοῦ, (ὅθεν πθ.) » Διαβεβόηται ταῦτα, « Πλάτ., εἶνε πασίγνωστα. » Διαβεβοημένος ἐπὶ συνέσει, « Λκ., ἀντὶ Διαβόητος.

Διαβόησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαβοᾶν.

Διαβόητος (ὁ, ἡ). ὁ διαβεβοημένος, περιβόητος, περίφημος, πολυθρύλλητος, πασίγνωστος.

Διαβολεύς, έως (ὁ). ὁ διαβάλλων.

Διαβολή (ἡ). τὸ διαβάλλειν, (ἢ ψευδῶς ϗ κρυφίως γινομένη κατά τινος) κατηγορία, (Τουρκ.) μιναφικλίκι· (συνκδχ.) ὑποψία.

Διαβολία (ἡ), Π, ἀντὶ Διαβολή.

Διαβολικός, ή, όν, (ϗ ἐπίῤ.) -ικῶς, = Δια-

βλητικός. 2) (ἐκκλησ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν διάβολον.

Διάβολος (ὁ, ἡ). ὁ διαβάλλων (κατηγορῶν ψευδῶς καὶ κρυφίως), (Τουρκ.) μιναφίκης. » Τοὺς διαβόλους μᾶλλον ἢ τοὺς κλέπτας ἐμίσει, μείζω ζημίαν ἡγούμενος φίλων ἢ χρημάτων στερ σκεσθαι,« Ξεν. 2) ἐναντίος, ὕποπτος. » Εἴτῳ ὑμῶν διάβολόν τι ἐν τῇ γνώμῃ περὶ ἐμοῦ παρέστηκεν, « Ἀνδκδ. ‖. (οὐσ. ἐκκλησ.) ὁ δαίμων, ὁ σατανᾶς (» Διέβαλε γὰρ τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν θεόν· διέβαλε πάλιν τὸν θεὸν πρὸς τὸν ἄνθρωπον, « Χρσ).

Διαβόλως, ἐπίρ. Μὲ σκοπὸν διαβολῆς· διαβλητικῶς.

Δια·βομβέω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ αἰτ.) = Διαβοάω, διαθρυλλῶ. 2) (γ. πτ.) βομβῶ (βούζω) δυνατὰ καὶ ἀδιακόπως.

Δια·βορβορύζω, Μ. ύξω. Ἔχω διακεκομμένα ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) διαρκῆ γουργυρητά.

† Διαβόρειος (ὁ, ἡ). ἐκτεθειμένος (βλέπων) πρὸς βορρᾶν, (ὁ Κορ. ἔκρινεν ὕποπτον τὴν λέξ.).

Διάβορος (ὁ, ἡ), Π. [διαβιβρώσκω]. ὁ κατατρώγων ἢ κατατρωγόμενος.

Δια·βόσκω, Μ. βοσκήσω. Τρέφω (καὶ πθ. ἢ μσ.) Βοσκω ποτ' ἐδῶ καὶ ποτ' ἐκεῖ, ζῶ (τρέφομαι) ὅπου καὶ ὅπως δυνηθῶ.

Δια·βοστρυχόω-ῶ, Μ. ώσω. Χωρίζω ὅλα τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς μου εἰς πυκνοὺς βοστρύχους (πλεξίδας ἢ σγουρά).

Δια·βουκολέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρηγορῶ (Διασκεδάζω) τὸ βουκόλιόν μου μὲ τὴν σύριγγα, (μτφορ.) τρέφω μὲ ματαίας ἐλπίδας, θελγω, εὐφραίνω.

Δια·βουλεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἔχω τι κατὰ νοῦν, σκέπτομαι (συλλογίζομαι) ἐπιμόνως, συμβουλεύομαι, μελετῶ.

Διαβουλία (ἡ). σκέψις. στοχασμός, σκοπός.

Διαβούλιον (τὸ). συμβούλιον, σύσκεψις. 2) διαλογισμός, ςοχασμός, σκοπός, σχέδιον.

Διάβουλος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Δίβουλος.

Δια·βραβεύω, Μ. εύσω. Μοιράζω τὸ (ἢ ὡς) βραβεῖον, (συνκδχ.) δίδω τὸ δίκαιον εἰς ὅποιον ἀνήκει, (κοιν.) κόπτω τὴν κρίσιν.

Διάβρεξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Διαβρέχειν, κατάβρεξις, μούσκευμα.

Διαβρεχής, έος (ὁ, ἡ), = Διάβροχος, [ἐκ τοῦ

Δια·βρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω ὅλως διόλου, καταβρέχω, μουσκεύω.

Διαβριθής, έος (ὁ, ἡ), = Ἐμβριθής, πολλὰ βαρύς, (κατ' ἔκτ.) ἰσχυρός, σκληρός [ἐκ τοῦ

Δια·βρίθω, Μ. βρίσω. Καταβαρύνω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.).

Δια·βριμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Βριμάομαι, Ἐμβριμάομαι.

Διαβροχή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαβρέχειν, Διάβρεξις.

Διάβροχος (ὁ, ἡ). καταβρεγμένος, διαπερασμένος ἀπὸ ὁποιονδήποτε ὑγρὸν, μουσκεμένος. » Νῆες διάβροχοι, « Θκ., παληοκάραβα, ποῦ κάμνουν νερά. (ἢ τρπ.) » Οἴνῳ (» Ἔρωτι) —, « Αχ., Σδ.

Διάβρωμα (τὸ). καταφαγωμένον (τρυπημένον) ἀπὸ πολυκαιρίαν ἢ σῆψιν μέρος, φάγωμα, κουφάλα.

Διάβρωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαβιβρώσκειν ἢ διαβιβρώσκεσθαι, κατανάλωσις.

Διαβρωτικός, ή, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) εἰς τὸ διαβιβρώσκειν, σηπτικός, καταναλωτικός.

Δια·βυνέω, Ἰων. ἀντὶ

Δια·βύω, Μ. βύσω. Χώνω τι μὲ βίαν (ἵνα περάσῃ πέρα-πέρα, ἢ μείνῃ ὡς σέππωμα).

Δια·γαληνίζω, Μ. ίσω. Γαληνίζω (Γίνομαι ἱλαρὸς) ὅλως διόλου.

Δια·γανακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγανακτῶ καθ' ὑπερβολήν· (ἰατρ.) κακοφορμίζω.

Διαγανάκτησις, εως (ἡ). μεγάλη ἀγανάκτησις.

Διαγγελία (ἡ). ἡ δι' ἀπεσταλμένου ἢ εἰς ὅλα τὰ μέρη γενομένη κοινοποίησις, μήνυμα.

Δι·αγγέλλω, Μ. ελῶ. Μηνύω δι' ἀπεσταλμένου (ἀγγέλου) ἢ δι' ἑνὸς εἰς ἄλλον ἢ καθεξῆς, δίδω εἴδησιν, γνωστοποιῶ, κοινολογῶ, διαδίδω. » Ἐξ ἀρᾶς καὶ ψεύδους διαγγελήσονται, « Ψαλμ.

Διάγγελμα (τὸ). τὸ διαγγελθὲν, μήνυμα, εἴδησις.

Διάγγελος (ὁ, ἡ). ὁ διαγγέλων (γνωστοποιῶν) τι εἴς τινα ἢ εἰς ὅλους. » Ἐν ςρατοπέδῳ χρῆσθαι διαγγέλοις, « Πλ.

Διαγγελτήρ (ὁ), = Διάγγελος.

Διᾶγε, Δ. ἀντὶ Διῆγε, (γ'. ἑν. πρσ. τοῦ) παρτ. τοῦ Διάγω.

Δι·αγείρω, Μ. αγερῶ. Συνάζω πανταχόθεν (ἔνθεν κἀκεῖθεν, ἀπὸ διάφορα μέρη).

Δια·γελάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ αἰτ.) Περιγελῶ, περιπαίζω. 2) (γ. πτ.) χαμογελῶ, εἶμαι ἢ δείχνω πῶς εἶμαι γελαζούμενος (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτνμ.), ἀρχίζω νὰ γαληνίζω (νὰ 'ξαστερεύω κτλ.). » Ἡμέρας ἄρτι διαγελώσης, « Ἡλ., ὅ,τι ἄρχιζε νὰ γλυκοχαράζῃ. » Τὰ τῆς θαλάσσης διαγελῶντα, « Πλ., τὰ ῥηχὰ (ὕφαλα) μέρη ὅπου σγουραίνει (καὶ τρόπον τινὰ χαμογελᾷ) ἡ θάλασσα.

Διάγευσις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῆς γεύσεως δοκιμὴ, [ἐκ τοῦ

Δια·γεύω Μ. γεύσω. Δίδω εἴς τινα ὀλίγον τι ὅσον νὰ τὸ γευθῇ (νὰ τὸ δοκιμάσῃ) ἢ ‖. (μσ.) δοκιμάζω τι διὰ τῆς γεύσεως, (ἴδε Ἀπογεύομαι).

Δια·γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Διεγενόμην κτλ.). Διέρχομαι, παρέρχομαι, περνῶ. » Ἐτῶν 200 διαγεγονότων,« Πλ., ἀφ' οὗ πέρασαν (εἰς τὸ μεταξύ). » Τούτῳ τῷ λόγῳ πιστευομένῳ πλέον ἢ χίλια ἔτη διαγεγονεν, « αὐτ. 2) διαρκῶ, βαστῶ, ἀντέχω, ζῶ, (κοιν.) περνῶ. » Τοσάδε ἔτη διαγενέσθαι, « Πλτ. » Οὐδὲν ἄλλο ποιῶν διαγεγένηται, ἢ διασκοπῶν, « Ξεν. » Ἀπὸ τούτων (τῶν 400 χρυσῶν) ἐλπίζοντες ἄχρι θαλάσσης διαγενήσεσθαι, « Πλ. 3) σῴζομαι, γλυτόνω, φθάνω εἰς τὸ τέλος. » Εἰ καὶ διαγενοίμεθα ἐκ τοῦ κλύδωνος, « Συν. » Μόνη γὰρ διαγέγονε διαγωνιζομένη, « Ἀρςδ.

Δια·γιγνώσκω (-γιγνώσκω), Μ. γνώσομαι (ἀόρ. Διέγνων κτλ.). Γνωρίζω, διακρίνω. » Τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον· οὐ γὰρ ἂν διαγνοίην ἔγωγε, « Αχ. » Διαγινώσκειν τὸ δίκαιον, « Ἀρσφ. (καὶ πθ.) » Σύνεσιν καὶ παιδείαν, ἢ τὰ καλὰ καὶ τὰ αἰσχρὰ διαγινώσκεται, « Δμ. » Χαλκὸν οὕτω λαμπρὸν, ὥστε μὴ διαγινώσκεσθαι τῇ χρόᾳ πρὸς τὸν χρυσόν. » Ἀρςτ. (ἐπμ. 2) κρίνω, ἀποφασίζω. » Τὴν δὲ Ἡλικίαν διαγιγνώσκειν,« Δμ. » Διέγνω δρᾶσαί τι ἢ παθεῖν γενναῖον, « Ἡρωδ. » Εἰ κλαίειν διέγνωκας, « Αχ. (καὶ πθ.) » Ἐπὶ διεγνωσμένην κρίσιν καθιστώμεθα, « Αἰσχ. 3) ἀντὶ Διαναγινώσκω, (Πλβ.).

Δι·αγκοινέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, ἢ

Δι·αγκοινίζομαι, Μ. ίσομαι, Ζ. Διαγκωνίζομαι καὶ

Δι·αγκυλέομαι-οῦμαι, Μ ήσομαι, ἢ

Δι·αγκυλίζομαι, Μ. ίσομαι, ἢ

Δι·αγκυλόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κρατῶ τὸ ἀκόντιον (τὸ τόξον κτλ.) ἀπὸ τῆς ἀγκύλης καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὸ ῥίψω » Τοὺς ἀκοντιστὰς καὶ τοὺς πελταστὰς διηγκυλισμένους ἰέναι, « Ξεν. » Ἀνδριάντα τόξον διηγκυλημένον, « Ἡρωδ » Κεραυνὸν διηγκυλημένος, « Αχ.

Δι·αγκωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀκκουμβῶ εἰς τὸν ἀγκῶνα, (συγχ. τῷ Διαγωνίζομαι).

Διαγκωνισμός (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ διαγκωνίζεσθαι, ἀκκούμβισμα εἰς τὸν ἀγκῶνα, (συγχ. τῷ Διαγωνισμός).

Δια·γλαύσσω (χ. Μ.), Π. φαίνομαι καθαρὰ, Διαφαίνομαι.

Δια·γλάφω, Μ. γλάψω, Π. σκάπτω, κάμνω λάκκον (γοῦρναν, κοίλωμα). » Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψασα, « Ὀδ. Δ., (παρβλ. Διαγλύφω).

Διάγλυμμα (τὸ). τὸ διαγεγλυμμένον μέρος (λίθου, ξύλου κτλ.) γλυφή, τορευμα.

Διάγλυπτος (ὁ, ἡ), = Διάγλυφος.

Διαγλυφή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαγλύφειν σκάλισμα (σκάψιμον, πελέκημα) μὲ τὴν γλυφίδα.

Διάγλυφος (ὁ, ἡ) σκαμμένος (σκαλισμένος) μὲ τὴν γλυφίδα, [ἐκ τοῦ

Δια·γλύφω, Μ. γλύψω. Σκάπτω (Σκαλίζω Δουλεύω) πέτραν ἢ ξύλον μὲ τὴν γλυφίδα. » Ἡ τοῦ ὀστρέου ὄψις παραπλησία τῷ κτενὶ, οὐ διέγλυπτε δὲ, ἀλλὰ λεῖον τὸ ὄστρακον ἔχει, « Ἀθ. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διαγλάφω. » Τὴν ψάμμον τοῖς ποσὶ διαγλύψασα, « Αἰλ.

Διαγνώμη (ἡ), (σπν.) ἀντὶ Διάγνωσις, σκέψις, συζήτησις.

Δια·γνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διακρίνω, Διαγινώσκω.

Διαγνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Διαγνώστης κριτής.

Δια·γνωρίζω, Μ. ίσω, = Διαγιγνώσκω 2 (Γρφ.) γνωστοποιῶ.

Διάγνωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαγινώσκειν (διακρίνειν κτλ.), ἐξέτασις, κρίσις ἀπόφασις. » Σοὶ δὲ.. καλῶν ἢ μὴ τοιούτων τὶς διάγνωσις; « Δμ.

Διαγνωστέον, θετ. τοῦ Διαγιγνώσκω.

Διαγνώστης, ου (ὁ). ὁ διαγινώσκων (κρίνων ἢ διακρίνων περί τινος καὶ ἀποφασίζων).

Διαγνωστικός, ή, όν. Ἔμπειρος (Ἐπιτήδειος, Ἁρμόδιος) πρὸς διάγνωσιν, (Γαλλ.) connoisseur. » Τὴν ἡλικίαν τὴν διαγνωστικὴν τῶν καλῶν καὶ τῶν οὐ τοιούτων, « Χρσ.

Δια·γογγύζω, Μ. ύσω. Γογγύζω (Μουρμουρίζω, Παραπονοῦμαι) πρός τινα.

Διαγόνατος (ὁ, ἡ). (μτν.) ὁ ἔχων καθ' ὅλον τὸ μῆκός του (συγκείμενος ἀπὸ) γόνατα (κόμπους), ἢ (ἐσφαλ.) ἀντὶ Διγόνατος.

Διαγόρευσις, εως (ἡ). ἐντολὴ, παραγγελία κτλ. [ἐκ τοῦ

Δι·αγορεύω, Μ. εύσω. Λέγω (Ἐκφράζομαι) ῥητῶς, διορίζω, προσδιορίζω, προςάζω, παραγγέλλω. » Ὁ νόμος διαγορεύει,« Θκ. » Διηγόρευσεν αὐτῷ ἐπὶ τούτοις κατιέναι πάλιν, ἢ μὴ κτλ. « Πλ. (ἢ πθ.) » Ὡς αἱ πλείους γνῶμαι διηγορεύθησαν, « Δ. Ἀλ. » Ἡμέρα διηγορευμένη, « Αξ., ἡ προσδιωρισμένη. 2) (μετὰ τοῦ Κακῶς) = Ἀγορεύω, λέγω ὁμιλῶ, ἢ λέγω πανταχοῦ καὶ ἀδιακόπως. » Διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, « Αχ.

Διάγραμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε γραμμένον ἢ ζωγραφισμένον μὲ γραμμὰς ἢ σχήματα καὶ σημεῖα, (ὅθ. κυρ.) βιβλίον μουσ. ἢ μθμτκ. » Ἀφ' ἑνὸς διαγράμματος ἀεὶ τὸ ἡδὺ ὑποκρέκει, « Πλ. » Γεωμετρίαν μέχρι τῶν δυσξυνέτων διαγραμμάτων, « Ξεν. 2) σχέδιον, ἰχνογράφημα. » Ὑπὸ δημιουργοῦ τινος ἢ γραφέως διαφερόντως ἐκπεπονημένον —, « Πλάτ. 3) κατάστιχον (κυρ. τῶν δοσιμάτων), ταρίφα, φατοῦρα τῶν ἐμπόρων. » Ἀπήτουν αὐτὸν τὸ διάγρ. τῶν σκευῶν, » Δμ. 4) (κατ' ἔκτ.) προσταγὴ ἔγγραφος, διάταγμα, πρόγραμμα. » Ἐκ(» Προ)τιθέναι διάγρ., « Πλ., (ἴδε καὶ Διαγραφή).

Δια·γραμμίζω, Μ. ίσω. Τραβῶ (Χωρίζω τι μὲ) γραμμὰς, (ἐπμ.) παίζω τὸ παιγνίδι ὀνομαζόμενον -

Διαγραμμισμός (ὁ), (ἴδε τὸ προηγ.). εἶδ. παιγνιδίου, δάμα ἢ τριόδι, (ἐπαίζετο μὲ 60 λευκὰς καὶ μαύρας πέτρας), (παρβλ. Γραμμή).

Διάγραπτος (ὁ, ἡ), [διαγράφω]. σβυσμένος (μὲ τράβιγμα γραμμῆς) ἀπὸ τὸ κατάστιχον κτλ. » Δίκη —, « Ῥτρ., ἡ ἀκυρωθεῖσα.

Διαγραφεύς, έως (ὁ). ὁ καταστρόνων τὸ διάγραμμα (τῶν δοσιμάτων).

Διαγραφή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαγράφειν, ζωγράφισμα, σχεδίασμα διαγράμματος (καταστίχου κτλ.)· σβύσιμον, (ἐπμ.) ἀκύρωσις (δίκης), ἐξόφλησις (ὁμολογίας), κτλ. 2) = Διάγραμμα, καταγραφή, περιγραφή, κατάστιχον, πίναξ, σχῆμα γεωμτρ., σχέδιον ζωγραφ., προσταγή· συμφωνία, ὁμολογία.

Διαγραφικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων [ἐπιτήδειος] πρὸς) διαγραφήν. » Διαγραφική, « ἡ τεχνη τοῦ διαγράφειν (ἰχνογραφεῖν ἢ ζωγραφεῖν).

Δια·γράφω, Μ. γράψω. Τραβῶ (Χωρίζω μὲ) γραμμὰς, σχεδιάζω, ἰχνογραφῶ, περιγράφω. » Διάγραψον πόλιν, « Γργ. » Διαγράψωμεν τὰ τέμπη τῷ λόγῳ, « Αἰλ. 2) = Καταγράφω, περνῶ εἰς τὸ κατάστιχον. » Διαγράφειν τοὺς στρατιώτας,« Πλβ. 3) μοιράζω ἢ προσδιορίζω διὰ διαγράμματος (διατάγματος). » Διέγραφε χώρας, « Πλ. » Διέγραψε τῶν φίλων οἷς μὲν σατραπείας, οἷς δὲ στρατηγίας,« Διόδ. » Διέγραφον γὰρ οἱ ἀγορανόμοι ὅσον ἔδει λαμβάνειν τὴν ἑταίραν ἑκάστην, « Σδ. (καὶ πθ.) » Ἤδη δὲ κατηναλωμένων καὶ διαγεγραμμένων σχεδὸν ἁπάντων, « Πλ. 3) σβύνω (τραβῶν γραμμήν), (ἐπμ.) ἀκυρόνω, ἀναιρῶ· ἀθετῶ. (συνκχ.) ἐξοφλῶ, παραιτῶ (χρισολογίαν). » Ταῦτα πάντα μὴ χαλεπαίνειν, ἂν διαγράφωμεν, « Πλάτ. (ἢ τρπ.) » Διαγράφειν τὸν βίον, « Αἰσχ. Σωκρ., ἀντὶ Τελειόνειν. » Εἰ διαγράψει τὰ ὀφειλόμενα, « Παπ. (καὶ μσ.) » Πεισθεὶς ὑπὸ σοῦ διεγράψατο, « Δμ. (ἢ πθ.) » Πεντετάλαντος διαγέγραπταί μοι δίκη,« Ἀρσφ.

Δια·γρηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.) ἀντὶ Διεγρηγορέω.

Δι·αγριαίνω, Μ. ανῶ. Ἐξαγριόνω ἢ Ἐξαγριόνομαι.

Δι·αγρυπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγρυπνῶ ὅλως διόλου, μένω ἀδιακόπως ἔξυπνος.

Διαγρυπνητής, οῦ (ὁ). ὁ διαγρυπνῶν, ἢ ἱκανὸς πρὸς τοῦτο.

Δια.γυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω (Ἐξετάζω) ἀκριβῶς καὶ ἀδιακόπως.

Διαγυμνασία (ἡ). σύντονος (συνεχὴς) γύμνασις, ἐξάσκησις.

Δια·γυμνόω-ῶ Μ. ώσω. Ξεγυμνόνω, ξεσκεπάζω· (τρπ.) φανερόνω,

Δι·άγχω, Μ. άγξω. Πνίγω (διὰ βρόχου).

Δι·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Διήγαγον κτλ.), = Διαβιβάζω, διακομίζω, περνῶ τι εἰς τὸ πέραν μέρος. » Ἐξ ἧς διῆγον ἄρτους ἐπὶ σχεδίας, « Ξεν. 2) (τρπ.) περνῶ τὸν καιρὸν (τὴν ζωὴν) μου, ζῶ, (κατ' ἔκτ.) διατρίβω, κατοικῶ. » Διάγειν τὸν βίον (τὸ γῆρας κτλ.), « Πλάτ., Ξεν. » Ζηλωτότατον βίον διάξεις, « Ἀρσφ. » Διάγειν Ὀλύμπια, « Ἡρ. » Τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας ἀκροβολιζόμενοι διῆγον, « Ξεν. (καὶ ἐλλ.) » Εὔκηλοι διάγουσιν ἐνὶ σφετέροισι δόμοισι, « Ὁμ. Ὕμν. » Ἀφ' ὧν δανείζεται διάγει, « Δμ. » Διάγοντος αὐτοῦ ἐν προαστείῳ, « Ἡρωδ. » Βιοτὴν ταύτην ἔχων διάξω « Ξεν. » Σιωπῇ διάγειν, « αὐτ. 3) (ἁπλ.) περνῶ (παρατείνω) τὸν καιρὸν κτλ., χρονοτριβῶ. » Ἐχρῶντο μήκει λόγων πρὸς οὐδὲν τέλος, ἀλλὰ διάγοντες ἄλλως τὸν χρόνον, « Πλ. (καὶ ἐλλ.) » Οὐ προσῆγε πρὸς τὰς ἀρχὰς ἀλλὰ διῆγε καὶ προὐφασίζετο, « Θκ. » Οὐ διῆγε τοὺς λόγους, « Φλστρ. » Ἐπὶ πολὺ διῆγε τὸν πόλεμον, « Σδ. 4) κάμνω νὰ περνᾷ τις (ἀνεπαισθήτως) τὸν καιρὸν, τὸν διασκεδάζω, τὸν ἀπατῶ. » Ξυμπίνοντας αὐτοὺς διῆγε,« Φλςρ. » Ἐλπίδας λέγων διῆγε, « Ξεν. 5) κάμνω νὰ ζῇ (νὰ περνᾷ) τις μὲ ἕνα τι, τρέφω. » Τέτταρσιν ὀβολοῖς, ὥσπερ ἀσθενοῦντα, τὸν δῆμον διάγουσι, « Δμ., (κοιν.) τὸν περνοῦν μὲ τὰ ψεύματα. » Λαχάνοις διῆγε τὸν στρατὸν, « Φιλ. (καὶ πθ.) » Μελιττούταις διήγετο, « Φλστρ. (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) » Ἱππάκῃ διάγειν φασὶ τοὺς Σκύθας, « Θφρ. 6) διεξάγω. ὁδηγῶ, διοικῶ, κυβερνῶ. » Χρὴ τοὺς βασιλεύοντας τὰς πόλεις ἐν ὁμονοίᾳ πειρᾶσθαι διάγειν, « Ἰσκρ. (ἢ πθ.) » Τὴν τοῦ βίου διαγωγὴν ἣν ἂν διάγηται ἕκαςος,« Πλάτ. 7) χωρίζω, ἀνοίγω, ἀπομακρύνω, ἀποσπῶ. » Διήγαγες τὰ σκέλη σου,« Γρφ. » Ἢν βίῃ διαγαγὼν τοὺς ὀδόντας, ἐνστάξῃ τις ὑγρὸν, « Ἀρετ. » Διάγω σε ἀπὸ τοῦ λόγου, « Φλςρ.

Διαγωγεύς, έως (ὁ), = Διακομιστής.

Διαγωγή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διάγειν, μετακόμισις εἰς τὸ πέραν. 2) (τρπ.) φέρσιμον, τρόπος τοῦ ζῆν. 3) διοίκησις πραγμάτων. 4) πέρασμα τοῦ καιροῦ, διασκέδασις, (Τουρκ.) ἐγλεντζές. 5) ὁ τόπος ὅπου διάγει τις, καταγώγιον, (ἐπὶ πλοίων) λιμήν, (παρβλ. Διατριβή). 6) = Διαφυή, σχισμάδα, κούφωμα. » Χηραμὸν δὲ λέγει πέτραν διαγωγὰς ἔχουσαν πολλὰς, ὥστε χωρεῖσθαί τι, « Σχλ.

Διαγωγικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) διαγωγὴν (διαπεραίωσιν), (ὅθεν) » Διαγωγικὸν τέλος,« τὸ ἄλλ.

Διαγώγιον (τὸ), (ἐνν. τέλος) τὸ πληρονόμενον διὰ τὸ πέρασμα τῶν πλοίων ἢ τῶν πραγματειῶν, (Ἰταλ.) τράνσιτον.

Δι·αγωνιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι εἰς μεγάλην ἀγωνίαν (ἀνησυχίαν), φοβοῦμαι ὑπερβολικά.

Δι·αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ, ἢ αἰτ. προθετ) Ἀγωνίζομαι (Συνερίζομαι, Φιλονεικῶ) πρός τινα μὲ ἐπιμονὴν καὶ φιλοτιμίαν· προσπαθῶ παντοιοτρόπως.

Διαγώνιος (ὁ, ἡ). (μθμτκ.) ἡ μεταξὺ τῶν δύο ἀντικρυζουσῶν γωνιῶν ἑνὸς τετραπλεύρου ἢ παραλληλογράμμου ἐκτεινομένη γραμμή.

Διαγωνιστέον, θετ. τοῦ Διαγωνίζομαι.

Διαγωνίως, ἐπίρ. (μθμτκ.) Μὲ διαγώνιον γραμμήν. » Τὸ τετράγωνον, διαγωνίως διαιρεθὲν, εἰς δύο τρίγωνα λύεται, « Νικομ. Γερ.

Δι·αγωνοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω ἀφορμὴν μάχης εἰς δύο ἀντιζήλους, τοὺς κάμνω νὰ πιασθοῦν, (ἴδε καὶ Ἀγωνοθετῶ).

†Δια·δάζομαι, Μ. άσομαι, Ζ. Δια·δατέομαι.

Δια·δάκνω, Μ. δήξομαι. Δαγκάνω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, καταδαγκάνω. » Κυριττόντων ἀλλήλους καὶ διαδακνόντων, « Μξμ.

Δια·δακρύω, Μ. ύσω. Κλαίω ἐκ διαλλειμμάτων ἢ ἀδιακόπως.

Δια·δάπτω, Μ. δάψω, Π. καταξεσχίζω ἢ κατατρώγω, καταπληγόνω.

Δια·δατέομαι, Μ. δάσομαι. Μοιράζω, διαμοιράζω.

Δια·δειγματίζω καὶ (μσ.) -ομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Θεατρίζω παντοῦ, παραδειγματίζω.

Δια·δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω (Παριςάνω) τι ἀκριβῶς, ἀποδείχνω, (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) φαίνομαι, ἀποδεικνύομαι.

Διαδεκτήρ, ῆρος καὶ

Διαδέκτωρ, ορος (ὁ), = Διάδοχος. 2) διαδοχικός, κληρονομικός.

Διαδέξιος (ὁ, ἡ). πολλὰ δεξιὸς (αἴσιος).

Διάδεξις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Διαδοχή.

Δια·δέρκομαι, Μ. δέρξομαι (ἀόρ. Διέδρακον καὶ πθ. Διεδέρχθην κτλ.), Π. ἀντὶ Διορῶ, βλέπω διὰ μέσου τινὸς ἢ καθαρὰ, διακρίνω.

Δια·δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαδέω.

Διάδεσμος (ὁ). δέμα (δέσιμον) τὸ ὁπ. περνᾷ μεταξὺ ἄλλου ἢ συνδέει δύο τινά.

Δια·δεσμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διαδέω.

Διαδετέον, θετ. τοῦ Διαδέω.

Διάδετος (ὁ, ἡ). δεμένος καλὰ πανταχόθεν.

Δια·δέχομαι, Μ. δέξομαι. (μὲ αἰτ.) Δέχομαί τι τὸ ὁπ. ἐπέρασεν ἀπὸ χέρι εἰς χέρι,

λαμβάνω κατά διαδοχήν, γίνομαι διάδοχός τινος, λαμβάνω τὴν θέσιν του. » Διεδέξατο τὴν βασιληΐην,« Ἡρ. »Διεδέξατο Σπεύσιππον,« Ἀρτ. (καὶ τρπ.) » Τὸν πόλεμον ἡ εἰρήνη διαδέχεται, « Βασ. (καὶ μὲ δοτ. περιπ., ἐλλ. τῆς αἰτ.) » Ἐπωάζει τὰ πολλὰ τῶν ὀρνέων, διαδεχόμενα τὰ ἄῤῥενα ταῖς θήλεσιν, « Ἀρςτ. 2) κάμνω (ἀνοίγω) τόπον καὶ δέχομαι ἐντός τινα. » Διαδεξάμενος διὰ τῶν διαςημάτων ἐν ταῖς σημαίαις εἴσω τοὺς ἀκροβολιζομένους, « Πλδ.

Δια-δέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω ὁλοτρόγυρα ἢ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἢ σφικτά. » Διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο, « Αχ. (καὶ ἐλλ.) » Βασιλεὺς ἀνηγορεύθη διαδησάμενος, « Πλ.

Δια-δηλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. βλάπτω καθ' ὑπερβολήν, ἀφανίζω.

Διάδηλος (ὁ, ἡ), = Πρόδηλος, Κατάδηλος, ὁλοφάνερος.

Δια-δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι διάδηλον, φανερόνω ἐντελῶς, ἀποδεικνύω.

Διαδήλως, ἐπίρ. Προδήλως, ὁλοφάνερα.

Διάδημα (τὸ), [διαδέω]. πᾶν ὅ,τι δένεται (τυλίζεται) ὁλοτρογυρα, (κυρ. δὲ) ἡ περὶ τὴν κεφαλὴν τῶν βασιλέων (κυανολευκος) ταινία, κορώνα » Εἶχε δὲ καὶ διάδημα περὶ τῇ τιάρᾳ, « Ξεν.

Διαδηματοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ διάδημα, εἶμαι-

Διαδηματοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (στολισμένος μὲ) διάδημα.

Δια-διδράσκω, Μ. δράσομαι, = Διαφεύγω· φεύγω κρυφίως, δραπετεύω.

Δια-δίδωμι, Μ. δώσω. (μὲ αἰτ. καὶ δοτ.) Δίδω τι δι' ἑνὸς εἰς ἄλλον (ἀπὸ χέρι εἰς χέρι). » Τὴν ἀρχὴν διαδιδομένην ἐδεξάμεθα, « Θκ, (ἐπμ. 2) διαμοιράζω· διασπείρω· ἐβγάλλω· ἐκτείνω· (τρπ.) κοινοποιῶ. » Ἵνα διαδοίη τοῖς τριηράρχοις, « Δμ. » Κὰβλεψαν ἀλλήλοισι διαδόντες κόρας, « Εὐρ. » Διαδοῦναι νῶτον εἰς ἀμφοτέρους τοίχους, « αὐτ. » Ἡ κοιλία διαδίδωσι σκληρά, « Ἱππκρ. (ἢ ἐλλ.) » Τὸ πνεῦμα διαδίδωσιν (ἐνν. ἑαυτὸ) εἰς τὰ κοῖλα τοῦ πνεύμονος, « Ἀρςτ. » Οὐ γὰρ διαδιδοῖ ὠμὸν ἐὸν τὸ πάθος, « Ἱππκρ., δὲν ἐνδίδει, δὲν σκορπίζεται. » Τῆς ἀτμίδος τοῦ τηγάνου ἐφ' ἱκανὸν διαδιδούσης, « Μακκαβ. (καὶ πθ.) » Εἰς πᾶν τὸ σῶμα διαδίδονται αἱ φλέβες, « Ἀρςτ. » Λόγος διεδόθη εἰς τὴν πόλιν, « Πλ.

Δια-δικάζω, Μ. άσω. Εἶμαι (δι' ὅλου τοῦ ἔτους ἢ ἁπλῶς) κριτής, κρίνω (ἀποφασίζω) κρίσιν τινά, (ἐν γέν.) κρίνω, διακρίνω, ἐξετάζω. ‖. (μσ. ἢ πθ.) κρίνομαι ὑπό τινος ἢ πρός τινα, κρισολογοῦμαι.

Δια-δικαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω εἴς τινα ὅλα τὰ δίκαια, δικαιολογῶ· θεωρῶ (ἢ προστατεύω, ὑπερασπίζω) τι ὡς πολλὰ δίκαιον, διεκδικῶ, (Θκ. Δ', 106).

Διαδικασία (ἡ). κρισολογία. » Γράφω (τινὶ ἢ πρός τινα) διαδικασίαν, « Αἰσχ., κινῶ κατά τινος (τὸν ἐνάγω εἰς) κρίσιν. 2) ἡ συζήτησις ἢ γνωμοδότησις τῶν δικαστῶν. » Προθεῖναι περί τινος διαδικασίαν, « Δμ.

Διαδίκασμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον (ἢ ὑπόθεσις) τῆς κρισολογίας.

Διαδικασμός (ὁ), = Διαδικασία (2).

Δια-δικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδικῶ τινα, κάμνω ἀδικίαν.

Δια-δικέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαδικάζομαι, [ἐκ τοῦ

Διάδικος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κρισολογίαν.

Διαδιπλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο ἢ πολλαῖς δίπλαις.

Δια-διφρεύω, Μ. εύσω. Ῥίπτω τι ἔξω ἀπὸ (ἢ Διατρέχω μὲ) τὸν δίφρον (τὴν ἅμαξαν).

Δια-διώκω, Μ. ώξω. Διώκω συντόνως (ἀνενδότως).

Δια-δοιδυκίζω, Μ. ίσω. Βυθουλόνω τὴν παλάμην μου εἰς εἶδος δοίδυκος (χουλιαρίου). 2) τρίβω ἢ ἀνακατόνω τι μὲ τὴν χουλιάραν ἢ μὲ τὸ γουδόχερι.

Δια-δοκιμάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω ἀκριβῶς, (καὶ ἐπμ.) γνωρίζω, διακρίνω.

Διαδοκιμαστικός, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαδοκιμάζειν.

Διαδοκίς, ίδος (ἡ). μικρὰ δοκὸς (γρεντιά) βαλλομένη πλαγίως πρὸς ὑποςήριξιν τοῦ πατώματος.

Διάδομα (τὸ). τὸ διαδιδόμενον.

Δια-δονέω-ῶ, Μ. ήσω. Τινάζω (Κουνῶ) τι καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις· κουνῶν ἀνακατόνω.

Δια-δοξάζω, Μ. άσω. Φρονῶ (Δοξάζω) τι βεβαίως καὶ μετὰ λόγου.

Δια-δορατίζομαι, Μ. ίσομαι. Μάχομαι πρός τινα διὰ τοῦ δόρατος.

Διαδορατισμός (ὁ). μάχη διὰ τοῦ δόρατος.

Διαδόσιμος (ὁ, ἡ). ὁ διαδιδόμενος (δυνάμενος νὰ διαδοθῇ), [ἐκ τοῦ

Διάδοσις, εως (ἡ), τὸ διαδίδειν ἢ διαδίδεσθαι, ἡ ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον ἐγχείρισις, διανομή· κοινοποίησις. συνάλλαγμα, δοσοληψία.

Διαδοτέον, θετ. τοῦ Διαδίδωμι.

Διαδοτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων διάθεσιν ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς διάδοσιν.

Διαδοχή (ἡ), τὸ νὰ διαδέχεταί τις ἄλλον ἢ νὰ πράττῃ τι » Ἐκ διαδοχῆς ἢ » Κατὰ διαδοχάς, « διαδοχικῶς, κατὰ κληρονομίαν, ἐναλλάξ.

Διαδοχικός, ή, όν. Ὁ κατὰ διαδοχήν, κληρονομικός.

Διάδοχος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐκ διαδοχῆς. ‖. (οὐσ.) ὁ διαδεξάμενος ἢ μέλλων νὰ διαδεχθῇ τινα, κληρονόμος.

Διαδράκοι, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς εὐκτ. τοῦ Διαδέρκομαι,

Δια-δραματίζω, Μ. ίσω. Παίζω (Παρας ήνω) τὸ δρᾶμά μου μέχρι τέλους.

Διαδραμών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Διατρέχω.

Διαδρᾶναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαδιδράσκω.

Διαδρασιπολίτης, ου (ὁ), (Κωμ.). ὁ ἀποφεύγων (μὴ ἐκτελῶν) τὰ πρὸς τὴν πατρίδα χρέη του πολίτης.

Διάδρασις [διαδιδράσκω], εως (ἡ). φυγή, δραπέτευσις.

Διαδράσομαι, μέλλ. τοῦ Διαδιδράσκω.

Δια-δράσσομαι, Μ. δράξομαι. (μὲ γεν.) Ἀδράχνω (Πιάνω) τι, (κοιν.) φουχτίζω.

Διαδρησιπολίτης, ου (ὁ), = Διαδρασιπολίτης.

Δια-δρηστεύω, Μ. εύσω, Ἰων. ἀντὶ Διαδιδράσκω.

Δια-δρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Διατρέχω.

Διαδρομή (ἡ). τὸ διατρέχειν, πηγαινοερχομός, (χυδ.) σύρτα-φέρτα. 2) ὁ τόπος ὅθεν δύναταί τις νὰ διεξέλθῃ (διατρέξῃ), δίοδος, διέξοδος.

Διάδρομος (ὁ, ἡ). ὁ διατρέχων (περιφερόμενος ἔνθεν κἀκεῖθεν) ἢ περαστικός. 2) (πθ.) διὰ τοῦ ὁπ. διέτρεξεν ἢ δύναται νὰ διατρέξῃ (διέλθῃ) τις ‖ (οὐσ.) πέρασμα, (Τουρκ.) γκετσίτι.

Δια-δύνω (σπν.) ἀντὶ

Δια-δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Διέδυν, ὅθ. ἡ μτχ. Διαδὺς κτλ.). Χώνομαι (Τρυπόνω) ἢ περνῶ ἀνάμεσα ἢ κρύπτομαι, (συνκδχ.) γλυτόνω, ἀποφεύγω· (τρπ.) προφασίζομαι προφάσεις παραλόγους, (παρβλ. Διακρούω).

Διάδυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαδύεσθαι, τρύπωμα, διαπέρασμα ἢ κρύψιμον, γλύτωμα, (τρπ.) ψευδὴς πρόφασις πρὸς ἀποφυγήν. 2) (συνκδχ.) τόπος πρὸς διάδυσιν, τρύπα, κρυψιῶνα, (Τουρκ.) λαγοῦμι.

Διαδυτικός, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος πρὸς διάδυσιν, διαπεραστικός.

Δι-ᾴδω, Μ. ᾄσομαι (τὸ ἐναντ. τοῦ Συνᾴδω, δηλ.) = Ἀπᾴδω, διαφωνῶ. 2) (μσ.) φιλονεικῶ (συναγωνίζομαι) πρός τινα περὶ ᾠδῆς. 3) ᾄδω εἰς τὸ θέατρον ὅταν γίνεται διακοπὴ τοῦ διαλόγου.

Δια-δωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διανέμω τι δωρεάν, μοιράζω δῶρα.

Δι-αεθλεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Διαθλέω.

Δια-είδομαι, Μ. είσομαι, Π. κάμνω τι φανερὸν εἰς ὅλους, γνωςοποιῶ, ἀποδεικνύω. ‖. (πθ.) φαίνομαι (γνωρίζομαι) ὅλως διόλου.

Δι-αείδω, Μ. αείσω ἢ αείσομαι, Π. ἀντὶ Διᾴδω (3).

Διαειμένος, Π. ἀντὶ Διειμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διίημι.

Διαειπέμεν, Π. ἀντὶ Διειπεῖν, ἀόρ. β'. (ἀντὶ μέλλ.) τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαγορεύω.

Διαέριος, α ἢ ος, ον. Ὁ διὰ τοῦ ἀέρος διερχόμενος ἢ εἰς τὸν ἀέρα κρεμαμένος, μετέωρος, ἐναέριος.

Δι-αερόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Ἐκθέτω) τι εἰς τὸν ἀέρα, ἀερίζω.

Δια-ζάω-ῶ, Μ. ζήσομαι ἢ βιώσομαι (ἀόρ. Διέζησα ἢ Διεβίων κτλ.). Περνῶ τὴν ζωήν μου, ζῶ. » Πῶς οὖν διέζης, ἢ πόθεν, μηδὲν ποιῶν; « Ἀρςφ., πῶς ἐζοῦσες εἰς τοῦτο τὸ μεταξύ;

Διάζευγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς διάζευξιν, χώρισμα, (ἀνατομ.) = Διάφραγμα.

Διαζευγμός (ὁ), = Διάζευξις.

Δια-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω, πθ. ἀόρ. β'. Διεζύγην κτλ.). Χωρίζω (Ξεχωρίζω) τὰ συνεζευγμένα, π. χ. ἀνδρόγυνον, ἀδελφοὺς κτλ.

Διαζευκτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς Ὁ συντελῶν (χρησιμεύων) πρὸς διάζευξιν, χωριστικός.

Διάζευξις [διαζεύγνυμι], εως (ἡ). χωρισμός· (ἀνδρογύνου) χωρισιά.

Δια-ζηλεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

Δια-ζηλοτυπέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συνερίζομαι πρός τινα, εἶμαι ἢ γίνομαι ἀντίζηλός του.

Διαζήμιον (τὸ). ζημία, πρόστιμον.

Διάζησις, εως (ἡ), τὸ νὰ ζῇ (διαζῇ) τις.

Δια.ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρευνῶ παντοῦ καὶ μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν.

Διάζομαι [;], Μ. άσομαι (πρκ. Δεδίασμαι). Ἁπλόνω τὸ στημόνι, τὸ ἑτοιμάζω διὰ τὸν ἐργαλειόν, (κοιν) διάζομαι. » Προφορεῖσθαι γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ τὸ νῦν Διάζεσθαι.« Πλδ. » Πυκναῖς δ' ἀράχναις δεδίασται,« Χρσμ.

Διαζυγή καὶ

Διαζυγία (ἡ), Π. ἀντὶ Διάζευξις.

†Διαζύγιον (τὸ), (νλγ.). διάζευξις ἀνδρογύνου, (κυρ. δὲ) τὸ περὶ αὐτῆς ἐκδιδόμενον ἀποδεικτικὸν ἔγγραφον, (ἴδε Ἀποστάσιον).

Δια.ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω ἐντελῶς ἢ βαθμηδόν.

Διαζωγράφησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ

Διάζωμα (τὸ). τὸ μέρος τοῦ σώματος ὅπου ζωνόμεθα, ἡ μέση· (ἀντομ.) = Διάφραγμα· (μτνμ.) στενόν, στένωμα. 2) (συνκδχ.) ζωνάρι, (μτνμ.) στεφάνι (ξύλου κτλ.), (τρπ.) ὑποστήριγμα, ἐνδυνάμωσις. 3) εἶδ. στενοῦ ἢ κοντοῦ βρακίου ἢ (μᾶλλον) ἐμπροστέλλας, (Τουρκ.) πεστεμάλι, (παρβλ. Περίζωμα).

Διαζωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Διάζωμα.

Δια.ζωμεύω, Μ. εύσω. Βράζω τι ὡς οὗ νὰ γένῃ ζωμὸς (νὰ χυλώσῃ).

Δια.ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω τι ὁλοτρόγυρα, περικυκλόνω· χωρίζω ὡς διὰ ζώνης. » Τὸν αὐχένα (τῆς χερσονήσου) διαζώσας ἐρύμασιν ἐκ θαλάσσης εἰς θάλασσαν,« Πλ. 2) (μσ.) βάλλω (σφίγγω τι μὲ) στεφάνια. » Σκάφην διαζώννυσθαι,« Αξ., (ἴδε Διάζωμα). 3) σφίγγω τὴν (ἤ τι περὶ τὴν) μέσην μου διὰ ζώνης, ζώνομαι, (συνκδχ.) ἀνασκομπόνομαι. » Τὸν ἀκινάκην διεζώσμεθα,« Αχ.

Διάζωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Διαζώννυμι.

Διάζωσμα (τὸ), = Διάζωμα.

Διαζωστήρ (ὁ). ὁ δωδέκατος σφόνδυλος τοῦ ῥαχοκοκκάλου.

Διαζώστης ου (ὁ) καὶ

Διαζώστρα (ἡ), = Διάζωμα (3).

Δια.ζώω, Π. ἀντὶ Διαζάω.

Δι.άημι, Μ. αήσω, Π. (ἐπὶ ἀνέμου) διέρχομαι, διαπερνῶ, (παρβλ. Διαπνέω).

Διαήσει, Π. ἀντὶ Διήσει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Διίημι.

Δια.θαλασσεύω, Μ. εύσω. Περνῶ θάλασσαν. ‖. (πθ.) μακρύνομαι (χωρίζομαι) τινος διὰ θαλάσσης.

Δια.θάλπω. Μ. θάλψω. Ζεσταίνω ὅλως διόλου, διαδίδω βαθμηδὸν τὴν θερμότητα εἰς ὅλον τὸ σῶμα.

Δια.θάπτω, Μ. θάψω. Θάπτω μετ' ἐπιμελείας.

Δια.θαῤῥέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαμβάνω (ἢ Ἔχω) πολὺ θάῤῥος, ξεθαῤῥεύομαι.

Δια.θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Θεωρῶ μὲ ἀκρίβειαν, παρατηρῶ ἓν πρὸς ἕν.

Δια.θειόω-ῶ, Μ. ώσω. Καπνίζω καλὰ μὲ θειάφι.

Διάθεμα (τὸ). (ἀςρλογ.) ἡ ἀντάμωσις τῶν ἀςέρων εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην θέσιν.

Δια.θερίζω, Μ. ίσω. Θερίζω τι ὅλως διόλου (ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην). 2) (οὐδ.) ἀπερνῶ πουθενὰ τὸ θέρος, ξεκαλοκαιριάζω.

Δια.θερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω ὅλως διόλου, (πθ. ἢ μσ.) ἐξάπτομαι.

Διαθερμασία (ἡ), τὸ νὰ γίνεταί τις-

Διάθερμος (ὁ, ἡ). πολλὰ (ὅλως διόλου) θερμός, διαπερασμένος ἀπὸ τὴν θερμότητα.

Δια.θέρω, = Διαθερμαίνω.

Διάθεσις [διατίθημι], εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ τοποθέτησις ὁποιουδήποτε πράγματος· διάταξις· διαθήκη· πώλησις (πέρασις) πραγματειῶν· (ζωγρ.) τὸ σχέδιον (γαλλ. plan, ἡ ὑπόθεσις) ζωγραφίας (κυρ. ἐκτεταμένης ἢ πολυπροσώπου), ἢ τὸ σχῆμα ἢ ἡ θέσις τῶν παριςανομένων (ἐπὶ θεάτρου ἢ εἰκόνος) ἀντικειμένων· (ῥτρ.) ἡ κατὰ τάξιν ἔκθεσις τῶν ἐπιχειρημάτων, ἡ λεπτομερὴς ἢ ζωηρὰ ἐξεικόνισις καὶ αὔξησις τῶν περιστάσεων, (ἐν γέν.) ἡ οἰκονομία τοῦ λόγου, (παρβλ. Διοίκησις). (πθ.) ἡ κατάςασις τῆς ψυχῆς, προαίρεσις, θέλησις· σκοπός· κλίσις, συμπάθεια· ἡ τάσις (ῥοπή) τοῦ σώματος πρὸς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ πάθος, (κατ' ἐκτ.) νόσος (μάλιστα εἰς τὴν ἀρχήν της).

Δια.θεσμοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσδιορίζω (Τακτοποιῶ) διὰ νόμου.

Διαθετήρ, ῆρος καὶ

Διαθέτης, ου (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ διευθετῶν (βάλλων εἰς τάξιν) τι.

Διαθετικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ διαθέσῃ οὕτως ἢ ἄλλως (νὰ προξενήσῃ τοιαύτην ἢ τοιαύτην διάθεσιν εἴς) τι.

Δια.θέω, Μ. θεύσομαι, = Διατρέχω, τρέχω ἔνθεν κἀκεῖθεν. » Λόγου διαθέοντος,« Ξεν., θρυλλεῖται (ᾄδεται) λόγος. 2) (μὲ αἰτ. προθτ.) τρέχω μετά τινος συνεριζόμενος ποῖος νὰ περάσῃ. » Διαθέων πρὸς Ἀλέξανδρον,« Πλ.

Διαθέωνται, Ἰων. ἀντὶ Διαθῶνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Διατίθημι.

Δια.θήγω, Μ. θήξω. Ἀκονῶ καλῶς.

Διαθήκη (ἡ). (ἐν γέν.) ἐντολή, παραγγελία, ἢ 2) συνθήκη, συμφωνία, συμβιβασμός. 3) (ἰδιαιτ. συνήθ.) ἡ τελευταία διάταξις (παραγγελία) ἀποθνήσκοντος. 4) (συνκδχ.) ἡ κατὰ διαθήκην ἀφινομένη εἴς τινα κληρονομία, (Ἰσκρ.)

Δια.θηλύνω, Μ. υνῶ, = Ἐκθηλύνω.

Δια.θηράω-ῶ, Μ. άσω. Κυνηγῶ τρέχων ἔνθεν κἀκεῖθεν.

†Δια.θηρεύω, Μ. εύσω, = τῷ προηγ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαπορεύω.

Δια.θηριόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀποθηριόω, ἐξαγριόνω.

Δια.θιγγάνω, Μ. θίξομαι. Ἐγγίζω ἓν μετ' ἄλλου.

Δια.θλάω-ῶ, Μ. άσω. Κατασυντρίβω, σπάνω (τσακκίζω) τι εἰς τὴν μέσην ἢ εἰς πολλὰ κομμάτια. » Ἕλκος διαθλασθέν,« Γαλ., τὸ γενόμενον ἀπὸ κτύπημα καὶ ὄχι κόψιμον.

Δι.αθλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγωνίζομαι ἐπιμόνως καὶ μέχρι τέλους, κοπιάζω. (μὲ αἰτ. προθ.) συναγωνίζομαι πρός τινα.

Δια.θλίβω, Μ. θλίψω. Ζουλίζω, σφίγγω. (τρπ.) στενοχωρῶ.

Δια.θολόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω ὅλως διόλου.

Δια.θορυβέω-ῶ, Μ. ήσω, Διεγείρω (Κάμνω) μέγαν θόρυβον, διαταράττω, κατασυγχύζω.

Διάθραυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Διαθραύω, τσάκκισμα εἰς θρύμματα.

Διάθραυστος (ὁ, ἡ). εὔθραστος, εὐκολοτσάκκιστος, [ἐκ τοῦ

Δια.θραύω, Μ. αύσω. Κάμνω θρύμματα, κατατσακκίζω.

Δι.αθρέω-ῶ, Μ, ήσω. Κυττάζω παντοῦ, παρατηρῶ μὲ προσοχὴν ὁλοτρόγυρα.

Διάθρησις, εως (ἡ). κύτταγμα μὲ περιέργειαν, παρατήρησις.

Δια.θρίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Διαθερίζω.

Δια.θροέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαθρυλλέω.

Δι.αθροίζω, Μ. οίσω, = Συναθροίζω.

Δια.θρυλλέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρυλλῶ παντοῦ, διακηρύττω, διαδίδω φήμην τινά· καταζαλίζω (ξεκουφαίνω) τινὰ ἐπαναλέγων ἀδιακόπως τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. » Διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα ἀκούων,« Πλάτ.

Διαθρυμματίς, ίδος (ἡ), = Θρυμματίς.

Δια.θρύπτω, Μ. θρύψω. Συντρίβω, κάμνω θρύμματα, κομματιάζω· (μτφορ.) κάμνω τινὰ τρυφηλόν, ἐκνευρίζω, ἐκθηλύνω, χαυνόνω. ‖. (μσ. συνκδχ.) κάμνω τσακκίσματα, καμαρόνω, ἐντρυφῶ, (παρβλ. Διακλάω).

Διάθρυψις, εως (ἡ). τὸ διαθρύπτειν ἢ διαθρύπτεσθαι, τρυφηλότης, χαύνωσις, ἡδυπάθεια· (πλθ.) τσακκίσματα.

Δια.θρώσκω, Μ. θοροῦμαι, Π. τινάζομαι (πηδῶ) ἔξω διά τινος τρύπας.

Διάθυρον (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ πρὸ τῆς θύρας βαλλόμενον πλαγίως ξύλον ἵνα τὴν προφυλάττῃ ἀπὸ τὰ διαβαίνοντα ὀχήματα.

Δια.θύω, Μ. ύσω, = Καταθύω.

Διαί, πρόθ. Π. ἀντὶ Διά.

Διαΐγδην, ἐπίρ. Π. [διαΐσσω], περνῶντας μὲ ὁρμὴν διὰ μέσου.

Δι.αιθριάζω, Μ. άσω. Ἀρχίζω νὰ ξαςερόνω (νὰ γίνωμαι-

Δίαιθρος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου αἴθριος, ξάστερος· διαφανής.

Δι.αιθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι δίαιθρον, ξαστερόνω.

Δι.αιθύσσω, Μ. ύξω, Π. ὁρμῶ (λάμπω κτλ.) διὰ μέσου.

Δι.αίθω (χωρὶς Μ.), ἀντὶ Διακαίω.

Δίαιμος (ὁ, ἡ). ὅλως γεμάτος (ἀνακατωμένος μὲ) αἷμα· αἱματώδης· καταιματωμένος.

Διαίνω, Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐδίηνα), Π. ὑγραίνω, νοτίζω, βρέχω, (ὅθεν.) » Διαίνω ἢ » Διαίνομαι (μετά, ἢ χωρὶς, τοῦ) ὄμμα,« Αἰσχλ., (περιφρ.) ἀντὶ Κλαίω, (παρβλ. Ἰαίνω).

Δι.αιολάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ποικίλλω. (τρπ.) ἐξαπατῶ.

Διαιρέσιμος (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς διαιρέσεως.

Διαίρεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαιρεῖν, μοίρασμα· χώρισμα· διαςολή· (ῥτρ.) ἀνάπτυξις, ἀνάλυσις· (λογικ.) διορισμός (ἀριθμ.) μερισμός· (γρμτ.) Διάλυσις.

Διαιρετέος, α, ον, θετ. τοῦ Διαιρέω.

Διαιρέτης, ου (ὁ). ὁ διαιρῶν. (εἰς τὸν ἀριθμ. μερισμὸν) ὁ ἐλάττων ἀριθμός.

Διαιρετικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ διαιρεῖν, διαχωριστικός.

Διαιρετικῶς, ἐπίρ. Κατὰ διαίρεσιν.

Διαιρετός, ή, όν. Ὁ διῃρημένος ἢ δυνάμενος νὰ διαιρεθῇ, ἐπιδεκτικὸς διαιρέσεως.

» Οὐ λόγῳ διαιρετός,« Θκ., ἀνέκφραςος, ἀπερίγραπτος.

Διαιρετῶς, ἐπίῤ. Διῃρημένως, χωριστά.

Δι·αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. β'. Διεῖλον κτλ.). Χωρίζω (τὸ ὅλον εἰς μέρη), ξεχωρίζω. μοιράζω. » Εἰς ὀκτὼ μέρη διελὼν τὸ πᾶν πλῆθος,« Πλ. (ϗ μσ.) » Διειλόμεθα τὰς μοιρίδας,« Δμ. » Κατ' εἴδη διαιρεῖσθαι τὰ ὄντα,« Πλάτ. 2) ἀνοίγω εἰς δύο, σχίζω. » Διὰ δ' ἀμφοτέρους ἕλε κύκλους,« Ἰλ. Υ. » Διελόντες τὴν ὀροφὴν,« Ξεν. » Τὴν πυλίδα διῄρουν,« Θκ. » Διαιρεῖν τὴν φλέβα,« Γαλ. » Διελόντας τῆς γῆς βάθος πενταπάλαιστον,« Ξεν. (καὶ πθ.) » Πηλὸν ἐσέβαλον εἰς τὸ διῃρημένον,« Θκ. 3) (μτφορ.) ἀναλύω, ἀναπτύσσω, λέγω (ὁμιλῶ) θετικῶς, διηγοῦμαι μὲ ἀκρίβειαν, προσδιορίζω· κρίνω, ἀποφασίζω. (ἐπὶ ὀνείρ. κλπ.) ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ. » Οὐ διῄρηχ' ὁ θεὸς πότερον ἐχρῆν χορεύειν,« Εὐρ. » Τοῖσι περιοικέουσι, οὗτοί εἰσιν οἱ τὰς διαφορὰς διαιρέοντες,« Ἡρ. (καὶ μσ.) » Τοιαύτης οἵηνπερ σὺ διαιρέεαι εἶναι,« αὐτ. » Τὸ μὲν τέρας ὑμῖν ὁ πατὴρ διελεῖται,« Δ. Ἀλ. » Οὐκοῦν ἐκεῖνο λοιπὸν διελέσθαι, εἰ ἄρα κτλ.,« Πλάτ. » Ἴθι δή μοι.. διελοῦ τάδε,« αὐτ. (καὶ πθ.) » Χρόνος ὁ ἐν τοῖς νόμοις διῃρημένος,« Ἀρςτ., (συγχ. τῷ

Δι·αίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. Διῆρα κτλ.). Σηκόνω τι (διὰ τῆς χειρός μȣ) ὑψηλά, (ἐν γέν.) σηκόνω, ὑψόνω, (μτφορ.) μεγαλοποιῶ. (μσ.) ὑψόνομαι. » Διῆρε τὸ ῥόπαλον,« Αχ. » Ἄνω τὸν αὐχένα διαίρειν,« Ξεν. » Τὸ ω δ αἴρει τε καὶ διογκοῖ τὸν λόγον,« Ἑρμγ. (καὶ πθ.) » Σεμνὸς καὶ διῃρμένος πρὸς ὄγκον,« αὐτ. » Φλέβες διῃρμέναι,« Ἀρετ., πρησμέναι, φουσκωμέναι. (ϗ μσ.) » Τὴν βακτηρίαν διαράμενος,« Πλ. » Διαραμένη πρὸς τὴν τῶν ὄντων θέαν,« Ἀρςτ. (καὶ πθ. ἀντὶ μσ.) » Κοπίδα διῃρμένος,« Αχ., κρατῶν σηκωμένον τὸν κόπτην. 2) ἀνοίγω (τὸ στόμα, τὰ 'μμάτια μου). » Οὐδὲ διῆρε τὸ στόμα,« Δμ., μήτε ἄνοιξε τὸ στόμα του (νὰ ὁμιλήσῃ), δὲν εἶπε δηλ. οὔτε γρῦ. 3) σηκόνω (κάμνω) πανιά, (συνκδχ.) ἀναχωρῶ (κυρ. διὰ θαλάσσης), περνῶ (στενόν). » Διάραντες τὸν πορθμὸν,« Πλβ (καὶ προθετ.) » Διάραντες εἰς τὴν Σικελίαν,« αὐτ. » Ἐκ Χαλκηδόνος οἱ βουλόμενοι διαίρειν εἰς Βυζάντιον, οὐ δύνανται πλεῖν κατ' εὐθεῖαν διὰ τὸν μεταξὺ ῥοῦν,« αὐτ.

Δι·αισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι. Αἰσθάνομαι ἀκριβῶς, διακρίνω.

Διαίσθησις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντίληψις, κατανόησις.

Δι·αΐσσω, Μ. αΐξω, Π. τινάζομαι (περνῶ ὁρμητικῶς) διὰ μέσου, (ἴδε Διάττω).

Δι·αϊστόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. κάμνω ἄφαντον, ἀφανίζω ἐξ ὁλοκλήρου.

Δι·αισχύνομαι, Μ. υνοῦμαι ἢ υνθήσομαι. Κατεντρέπομαι.

Δίαιτα [δῖα ἡ ἡμέρα, ἴδε Ἔνδιος], ης (ἡ). ὁ τρόπος (τὸ εἶδος, ἡ τάξις) τῆ ζωῆς, (δηλ.) ἡ τροφή, ὁ ὕπνος, ἡ ἐργασία κτλ., (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ παρὰ τοῦ ἰατροῦ διωρισμένη. » Ἐθίζου δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον κτλ.,« Πυθ. » Τὴν πᾶσαν δίαιταν τῆς ζόης μετέβαλον,« Ἡρ. » Οἶνος πρὸς διαίτας ἰατρικὰς ἐπιτήδειος,« Στρβ., (παρβλ. Διαγωγή). 2) (συνκδχ.) ἡ διαμονὴ (διατριβή, κατοικία) εἴς τινα τόπον. » Ἔχων δίαιταν ἐν Ἄργει,« Θκ. (ϗ ἐπὶ ζώων). » Ἐν ὕδατι δίαιταν ποιεύμενον,« Ἡρ. 3) (κατ' ἔκτ.) ὁ τόπος (ὁ οἶκος, ἡ τὸ μέρος τοῦ οἴκου) ὅπου διαιτᾶταί τις, ἐνδιαίτημα, κατοικητήριον, (Γαλλ.) appartement. » Στοὰν, ἢ βαλανεῖον, ἢ παλλακίδων δίαιταν,« Πλ. » Κατεσκευασμένον οἰκήσεσι καὶ διαίταις,« αὐτ. » Ναυκληρικὴ δίαιτα,« Ἀθ., ἡ κάμαρα τοῦ καραβιοῦ. (καὶ ἐπὶ ζ.) » Τὸ νηκτὸν ζῶον ἁλόμενον, εἰς τὴν ἑαυτοῦ δίαιταν ἐκνήξεται,« Ἀρςτ. 4) [διά, αἰτέω;] κρίσις, ἐξέτασις, συζήτησις, (ἰδιαιτ. δὲ) αἱρετοκρισία. » Ἀλλὰ ταῦτα μακροτέρας ἐστὶ διαίτης,« Στρ. » Ἔπειτα αὐτοὺς τοῖς φίλοις ἐπιτρέψαι δίαιταν,« Λσ.

Δι·αιτάω-ῶ, Μ. ήσω (παρτ. Διῄτων ἢ Ἐδιῄτων, ἀόρ. Διῄτησα ἢ Ἐδιῄτησα, πρκ Δεδιῄτηκα καὶ πθ. Δεδιῄτημαι). Τρέφω (καθ' ἕνα τρόπον τακτικὸν καὶ προσδιωρισμένον)· (ἰατρ.) βάλλω εἰς δίαιταν. » Οἴκοι τοὺς νοσοῦντας διαιτᾷν,« Πλ. » Τὰ νοσήματα διαιτᾷν λεπτῶς,« Γαλ. 2) κρίνω (ὡς αἱρετοκριτής), (κατ' ἔκτ.) διευθύνω, διοικῶ. » Διαιτῶν ἡμῖν ὁ Στράτων,« Δμ. » Πόλιν δ' ὤπασεν λεών τε διαιτᾷν,« Πίνδ. 3) (μσ.) ζῶ (κατὰ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν τρόπον), τρέφομαι, διάγω, (ἰατρ.) κάμνω (κρατῶ, εἶμαι ὑπὸ) δίαιταν. » Γυψὶ σύνηθες ἀπὸ νεκρῶν διαιτᾶσθαι,« Βασίλ. » Ἀνειμένως διαιτώμενος,« Θκ. » Πολλὰ μὲν εἰς θεοὺς νόμιμα, πολλὰ δὲ ἐς ἀνθρώπους δίκαια δεδιῄτημαι,« αὐτ. » Τὴν δὲ ἄλλην δίαιταν ϗ ταλαιπωρίην τὴν αὐτὴν κελεύειν διαιτεῖσθαι« Ἱππκρ. 4) διαμένω (διατρίβω) εἰς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος, κατοικῶ. » Ἐγὼ μὲν ἄνω διῃτώμην, αἱ δὲ γυναῖκες κάτω,« Λσ. » Ἐν Βοιωτοῖς διῃτᾶτο,« Ἰσκρ. (ϗ ἐπὶ ζ.) » Τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῶα,« Αχ.

Διαιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἰων. ἀντὶ Διαιτάω.

Διαίτημα (τὸ), = Δίαιτα. 2) = (σπν.) ἢ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐνδιαίτημα.

Διαιτήσιμος (ὁ, ἡ). ἀποφασιςέος ὑπὸ διαιτητοῦ.

Διαίτησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαιτᾷν· (ἰατρ.) δίαιτα.

Διαιτητέον, θετ. τοῦ Διαιτάω.

Διαιτητήριον (τὸ), = Ἐνδιαίτημα, τόπος ὅπου διαιτᾶταί τις, κατοικητήριον, [κυρ. οὐδ. τοῦ

Διαιτητήριος (ὁ, ἡ), = Διαιτητικός.

Διαιτητής, οῦ (ὁ). αἱρετοκριτής, (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁρκωτὸς κριτὴς (διὰ τὰς αἱρετοκρισίας).

Διαιτητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἰατρ.) δίαιταν ἢ τὸν διαιτητήν. » Λόγος —,« Στρ., κριτικός, ἐξεταστικός. » Διαιτητική,« Γαλ. (ἐνν. τέχνη), μέρος τῆς ἰατρικῆς.

Δι·αιωνίζω, Μ. ίσω. Διαρκῶ αἰωνίως, εἶμαι.

Διαιώνιος, α ἢ ος, ον, = Αἰώνιος.

Διακαής, έος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν καίων, διάπυρος, σφοδρός.

Δι·α·καθαίρω, Μ. αρῶ καὶ

Δια·καθαρίζω, Μ. ίσω. Καθαρίζω ἐντελῶς, παστρεύω καλὰ (ὅλως διόλου).

Διακάθαρσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακαθαίρειν, καθαίρισμα (πάστρευμα) ἐντελές.

Δια·καθέζομαι καὶ

Δια·κάθημαι, Μ. εδοῦμαι ἢ εσθήσομαι (ἀόρ. Διεκαθέσθην κτλ.). Κάθημαι χωριστὰ ἢ κατὰ σειρὰν εἰς τὸν τόπον μου. » Κόρακες διεκάθηντο,« Πλ., ἐκάθηντο ἕνας ἐδῶ καὶ ἄλλος ἐκεῖ.

Δια·καθιζάνω, Μ. ιζήσω, = Διακάθημαι. (συνκδχ.) κάθημαι πρὸς χρείαν μȣ, (Δευτερονόμ. ΙΕ', 3), (παρβλ. Ἀποκάθημαι).

Δια·καθίζω, Μ. ίσω. Καθίζω διαφόρους ἀνθρώπους κατὰ τάξιν (καθένα εἰς τὸν τόπον του) ἢ χωριστὰ (τὸν ἕνα ἐδῶ καὶ τὸν ἄλλον ἐκεῖ).

Δια·καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Διέκηα κτλ.). Καίω τι καθ' ὅλα τὰ μέρη του, πυρόνω, κατακαίω, (μτφορ.) ἐξάπτω, παροργίζω. » Ἡ θερμασία διακαίει τὸν ἄνθρωπον,« Γαλ. (καὶ μετφορ.) » Ταῦτα διέκαιε καὶ παρώξυνε τὸν Κράσσον,« Πλ. (καὶ πθ.) » Ζώνη διακεκαυμένη,« Γεωγρφ. » Σπυρίδιον διακεκαυμένον,« Ἀρςφ., καϋμένοι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Δια·καλλύνω, Μ. υνῶ καὶ

Δια·καλλωπίζω, Μ. ίσω. Καταστολίζω, καθωραΐζω.

Δια·καλοκαγαθίζομαι, Μ ίσομαι. Συναγωνίζομαι (Συνερίζομαι) πρός τινα περὶ καλοκαγαθίας (ποῖος νὰ ὑπερβῇ τὸν ἄλλον εἰς τὴν ἀρετήν).

Διακάλυμμα (τὸ). τὸ μεταξύ τινος διατεταμένον κάλυμμα, σκέπασμα.

Δια·καλύπτω, Μ. υψω, = Ἀπο(Ἀνα)καλύπτω, ξεσκεπάζω.

Δια·κάμπτω, Μ κάμψω, = Ἀνακάμπτω, λυγίζω. 2) ἐπιστρέφω.

Διάκαμψις, εως (ἡ), = Ἀνάκαμψις, λύγισμα. 2) ἐπιστροφή.

Δια·κανάσσω, Μ. άξω. Διαπερνῶ μετὰ καναχῆς (κρότου), διακλύζω.

Δια·καπηλεύω, Μ. εύσω. Διαπωλῶ καθὼς οἱ κάπηλοι, πωλῶ λιανικῶς ἢ ὡς μεταπράτης.

Δια·καπνίζω, Μ. ίσω. Καπνίζω ἀνάμεσα ἢ ὅλως διόλου.

Δια·καραδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσμένω μέχρι τέλους.

Διακάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ διαπερνῶν τὴν καρδίαν, ἐγγίζων κατάκαρδα.

† Δια·καρπέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δικαρπέω.

Δια καρπόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Καρποῦμαι ἄχρι τέλους.

Δια·καρτερέω-ῶ, Μ ήσω Ὑποφέρω (Ἀνέχω, Ἐγκρατεύομαι) ἄχρι τέλους, ἐπιμένω.

Διακαρτέρησις, εως (ἡ). τὸ διακαρτερεῖν, ἡ μέχρι τέλους καρτερία (ἀνοχή, ὑπομονή).

Δια·κατα·βάλλω, Μ. βαλῶ, = Διαβάλλω τινὰ ἑαυτοῦ, δυσφημίζω.

Δια·κατα·δαρθάνω, Μ. δαρθήσομαι, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπικαταδαρθάνω.

Διακατάσχεσις, εως (ἡ), = Διακατοχή.

;Δια·κατα·χράομαι, Μ. χρήσομαι, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διαχράομαι.

Δια·κατ·ελέγχω, Μ. ελέγξω. Ἐλέγχω καθ' ὅλους τοὺς λόγους (δι' ἀναντιῤῥήτων ἀποδείξεων).

Δια·κατ·έχω, Μ. διακαθ·έξω. Κρατῶ καλὰ ἢ μὲ ὁποιονδήποτε τρόπον. 2) ἐμποδίζω, (παρβλ. Διακρατέω). 3) (Νμ.) ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν (διακατοχήν) μου κτῆμα κτλ.

Διακάτιοι, αι, α, Δ. ἀντὶ Διακόσιοι.

Διακατοχή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακατέχειν, βάσταγμα· ἐμπόδισμα. (Νμ.) κτῆσις, ἐξουσία.

Διακάτοχος (ὁ, ἡ). ὁ διακατέχων (κυρ. κτῆμα), ἐξουσιαστής.

Δια·καυλέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

;Δια·καυλίζω, Μ. ίσω. (βτν.) Ἐβγάλλω καυλὸν (κοτσάνι), ξεβλασταρόνω.

Διάκαυμα (τὸ). καῦσις ὑπερβολική, καύσιμον, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Διάκαυμα).

Δια·καυνιάζω, Μ. άσω, Π. = Διακληρόω, ῥίπτω λαχνόν.

Διάκαυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακαίειν, καῦσις ὑπερβολική· καύσιμον.

Διακαυστέον (-τέον), θετ. τοῦ Διακαίω.

Διακαῶς, ἐπίῤ. Διαπύρως, σφοδρῶς.

Διά·κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι (Εὑρίσκομαι) εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην ςάσιν (θέσιν, κατάστασιν, διάθεσιν). » Ὄργανα πανταχοῦ διακείμενα, ποικίλον ἦχον εἰργάζετο,« Ἡρωδ. 2) εἶμαι διατεταγμένος (συμφωνημένος, διωρισμένος, ἀποφασισμένος). » Νόμῳ ὡς διάκειται,« Πυθ. » Ὡς γάρ οἱ διέκειτο,« Ἡρ. » Ἐπὶ διακειμένοισι μάχεσθαι,« αὐτ., μὲ συμφωνίας. » Ὁρᾶτε δὴ ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου,« Θκ. » Δακρῦσαι τὴν Ἑλλάδα ὡς διάκειται,« Δμ. » Πρὸς μηδεμίαν ἡδονὴν ἀπλήστως διακεῖσθαι,« Ξεν. » Οὕτω διάκεισο τὴν γνώμην,« Ἰσκρ. » Οὐχ' οὕτως ἠλιθίως διεκείμην,« Λσ.

Δια·κείρω, Μ. κερῶ καὶ Αἰολ. κέρσω. Κουρεύω (καὶ μτφορ. Στερῶ, Ἀφαιρῶ) ὅλως διόλου, (Π.) ἀναιρῶ, ἀνατρέπω.

Διακεκριμένως [διακρίνω], ἐπίῤ. (μτχ.). Χωριστὰ τὸ καθὲν, (ἐπμ.) σαφῶς, ὡρισμένως.

Δια·κελαδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαθρυλλέω.

Δια·κελεύομαι, Μ. εύσομαι. Προστάζω, (Παραγγέλλω) ῥητῶς καὶ ἐπιμόνως, παρακινῶ μὲ πολλὴν προθυμίαν.

Διακέλευσμα (τὸ) καὶ

Διακελευσμός (ὁ). προσταγὴ (παραγγελία, παρακίνησις) ἔντονος.

Διακενῆς, ἐπίῤ. (ἀντὶ) Διὰ κενῆς (ἐνν. βολῆς κτλ.), εἰς μάτην, (κοιν.) κούφια, 'ςὰ χαμένα, χωρὶς αἰτίαν. » Αἰσχυνθήτωσαν οἱ ἀνομοῦντες διακενῆς,« Ψαλμ.

Διάκενος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλȣ κενὸς (ἄδειος, κούφιος) ἔσωθεν ἢ ἀναμεταξὺ (» Ἕτερα δ' αὖ σώματα διάκενα λέγουσιν, οὐ κενὰ, καθάπερ σπόγγον τε καὶ κίσσηριν,« Γαλ.)· (συνκδχ.) λεπτὸς, λιγνός· ἄπαχος. ἀνούσιος. ἀδύνατος· (τρπ.) μάταιος, περιττός. » Διάκενον δεδορκὼς,« Αχ., μὲ βλέμμα παραλογισμένου ἢ πεινασμένου. » Μεγάλα ἔχει τὰ διάκενα,« Ἀρςτ., τὰ διὰ μέσου κενὰ διαστήματα.

Δια·κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω (Ἀδειάζω) ὅλως διόλου.

Δι·α·κεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ τι πέρα-πέρα· κεντῶ (πλουμίζω) ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην.

Διακέντησις, εως (ἡ). τρύπημα πέρα-πέρα· (ἰατρ.) τὸ σκάσιμον τῶν οὔλων εἰς τὴν ὀδοντοφυΐαν.

Διακένως, ἐπίῤ. Ἄδεια (Κούφια) ἔσωθεν ἢ ἀναμεταξύ.

Διακένωσις, εως (ἡ). ἐντελὲς ἄδειασμα (κένωμα, εὐκαίρωμα).

Διακέομαι, Ἰων. ἀντὶ Διάκειμαι.

Δια·κεράννυμι, Μ. κεράσω, = Συγκεράννυμι.

Δια·κερματίζω, Μ. ίσω. Ἀλλάζω (Χαλνῶ) μεγαλήτερον νόμισμα μὲ μικρότερα.

Διακέρσαι, Π. Αἰολ. ἀντὶ Διακεῖραι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διακείρω.

Δια·κερτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιγελῶ μὲ ὑπερβολήν.

Διακεχλιδώς, ότος, Π. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ (ἄλλ. ἀγρ.) Διαχλίζω, θρύπτομαι, καμαρόνω, (ἴδε Χλίω).

Διακεχρημένος, η, ον, μτχ. τοῦ Διαχράομαι ἢ Διακέχρημαι.

Διακεχυμένως [διαχέω], ἐπίῤ. (μτχ.). Ἀφθόνως. » Δ. γελᾷν,« Σδ., μὲ πολλὴν ὄρεξιν.

Διακεχωρισμένως [διαχωρίζω], ἐπίῤ. (μτχ.), = Διακεκριμένως.

Δια·κηπεύω, Μ. εύσω. Μεταφυτεύω (ἀπὸ κήπου εἰς κῆπον).

Δια·κηρυκεύομαι, Μ. εύσομαι. Στέλλω πρὸς τοὺς ἐχθροὺς καὶ δέχομαι παρ' αὐτῶν κήρυκα μὲ προτάσεις· στέλλω νὰ ἐρωτήσω τι διὰ κήρυκος, (Θκ. Δ', 38). 2) (μτγν.) = Διακηρύσσω.

Διακήρυξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Δια.κηρύσσω(ττω), Μ. ύξω. Κοινοποιῶ παντοῦ διὰ κήρυκος, διαλαλῶ.

Δια·κιβδηλεύω, Μ. εύσω. Νοθεύω, διαφθείρω.

Δια·κιγκλίζω, Μ. ίσω. Κουνῶ ἀδιακόπως καὶ καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις.

Δια·κινδυνεύω, Μ. εύσω. Ὁρμῶ εἰς τὸν κίνδυνον, ἐπιχειρῶ τι μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου, ῥιψοκινδυνεύω. » Διακινδυνευόμενα φάρμακα,« Ἰσκρ., τὰ ἐπικίνδυνα.

Δια·κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουνῶ τῇδε κακεῖσε, Διασείω, (συνκδχ.) δοκιμάζω, ἐξετάζω, (τρπ.) διεγείρω, ἀνακατόνω, (ἰατρ.) μετατοπίζω, παρασαλεύω, (ἴδε

Διακίνημα (τὸ). (ἰατρ.) μετατόπισμα ἐλαφρὸν κοκκάλου, (παρβλ. Ὀλίσθημα).

Διακίνησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Διακινέω, μετακίνησις, μετατόπισμα· περίπατος, (ὅθεν

Διακινητήριον (τὸ). τόπος πρὸς διακ[ίν]ησιν, περίπατος.

Δια·κιρνάω ἢ Δια·κίρνημι, Π. ἀντὶ Διακεράννυμι.

Δια·κίχραμαι, Μ. δια·χρήσομαι. Δανείζομαι (ἐκ διαλειμμάτων).

Διάκλασις, εως (ἡ). τσάκκισμα εἰς τὴν μέσην, [ἐκ τοῦ

Δια·κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Σπάνω (Τσακκίζω) τι εἰς τὴν μέσην. ||. (μσ.) κάμνω τσακκίσματα, εἶμαι τρυφηλὸς (γυναικώδης), (παρβλ. Διαθρύπτω).

Διάκλεισις, εως (ἡ). κλείσιμον (κόψιμον) τοῦ δρόμου, ἐμπόδισμα, [ἐκ τοῦ

Δια·κλείω, Μ. κλείσω. Κόπτω (Κλείω) τὸν δρόμον, χωρίζω, ἐμποδίζω.

Δια·κλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω (Σηκόνω ἀπὸ τὴν μέσην, Ἀφαιρῶ) τι μὲ ἐπιτήδειον τρόπον.

Δια·κληρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κληρονομῶ τι ἐξ ὑπαμοιβῆς (ἀλληλοδιαδόχως). » Ἐμπρησμὸς.., πολὺ ἔχων ϗ ἐπίμονον ἀεὶ τὸ καῖον, καὶ διακληρονομούμενον ἄλλοτ' ἀλλοίως ἐν αὐτῷ, καὶ κατὰ διαδοχὰς ἀνατρεφόμενον,« Λογγ.

Δια·κληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μοιράζω διὰ κλήρου, βάλλω τι εἰς κλῆρον. ||. (μσ.) ῥίπτω κλῆρον περί τινος.

Διακλήρωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ κλήρου διανομὴ (ἐκλογὴ κτλ.).

Δια·κλιμακίζω, Μ. ίσω. Καταπαλαίω τινὰ διὰ κλιμακισμῶν (ἴδε τὴν λέξιν).

Δια·κλίνω, Μ. κλινῶ, = Ἐκκλίνω, κλίνω πλαγίως, (ἐπμ.) ἀποφεύγω.

Διάκλισις, εως (ἡ). ἀποφυγή.

Δια·κλονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διασείω, Διαταράττω.

Διακλύζω, καὶ (μτγν.), -κλύω, Μ. κλύσω. Πλύνω (Ξεπλύνω) τι ἔσωθεν καλῶς (μὲ πολὺ νερόν). ||. » Διακλύζομαι τὸ στόμα,« Δσκρ. (καὶ ἑλλ.). » Διακλύζομαι,« Ἀρςτ., ξεπλύνω τὸ στόμα μου.

Διάκλυσμα (τὸ). τὸ ὑγρὸν μὲ τὸ ὁποῖον γίνεται ὁ

Διακλυσμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακλύζειν, ξέπλυμα (τοῦ στόματος κτλ.), γαργάρα· κλυστῆρι κτλ.

Δια·κλώθω, Μ. κλώσω, (νλγ.). Κλώθω (Στρήφω) καλά.

Δια·κλωπάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Διακλέπτω.

Δια·κναίω, Μ. κναίσω. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) Κατατρίβω, κατατρώγω, στενοχωρῶ, ἐξαντλῶ, κατατήκω, διαφθείρω, ἀφανίζω.

Δια·κνήθω, Μ. κνήσω. Ξύνω συνεχῶς ἢ δυνατά.

Δια·κνίζω, Μ. ίσω. Τσυμπῶν κόπτω, σχίζω μὲ τὸ 'νύχι, (μτφορ.) πειράζω μὲ ἐγγικτικοὺς λόγους.

Δια·κοιλαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου κοῖλον, βαθουλόνω, (παρβλ. Διαγλάφω).

Διάκοιλος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου κοῖλος (κενός, κούφιος) ἔσωθεν, (παρβλ. Διάκενος).

;Δια·κοιλόω-ῶ, Μ. ώσω, Διακοιλαίνω.

Δια·κοινοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοινοποιῶ (Κοινολογῶ) εἰς ὅλους ἢ εἰς πολλοὺς δι' ἀλλήλων.

Δια·κοιρανέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διατάττω (διευθετῶ) τι ὡς κοίρανος (ἡγεμὼν, βασιλεὺς κτλ.).

Δια·κολακεύω, Μ. εύσω. Κολακεύω μὲ διαφόρους τρόπους. ||. (μσ.) συνερίζομαι νὰ ὑπερβῶ τινα εἰς τὴν κολακείαν.

Δια·κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολνῶ ἓν μετ' ἄλλȣ, συγκολλῶ, συναρμόζω. » Λίθῳ διακεκολλημένος,« Αχ., καπλαδισμένος ὅλος μὲ μάρμαρα.

Διακολλητικός, ἡ, όν. Ὁ διακολλῶν (συγκολλῶν), ἢ χρησιμεύων (ἐπιτήδειος) πρὸς τοῦτο.

Διάκολλος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος ἢ διάβροχος μὲ κόλλαν, (ἴδε Βιβλίον).

Δια·κολοβόω-ῶ, Μ. ώσω. Κολοβόνω ἐντελῶς.

Δια·κολουθέω-ῶ, Μ. ήσω Ἀκολουθῶ ἀμέσως κατόπιν, (τρτπρ.) εἶνε ἄμεσον παρεπόμενον.

Δια·κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολυμβῶν περνῶ (ἐβγαίνω) πέρα.

Διακομιδή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακομίζειν, διαβίβασις κτλ.

Δια·κομίζω, Μ. ίσω. Μεταφέρω τι εἰς τὸ πέραν (ἢ ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο) μέρος, Διαβιβάζω. » Τὴν εὐδαιμονίαν τὴν ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρ. διακομίσαιμεν, « Ἰσκρ., (ὅθεν τὸ κοιν.) διαγουμίζω. 2) (ἰατρ.) = Διάγω (3), παρβλ. Ἀνακομίζω.

Διακομιστής, οῦ (ὁ). ὁ διακομίζων τι. » Γραμμάτων —, « Συν., ὁ γραμματοφόρος.

Διάκομμα (τὸ). τὸ κομμένον (διακεκομμένον) μέρος, κόψιμον.

Δια·κομπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κομπάζων ἐπαναλέγω ἢ κοινολογῶ τι.

Δι·ακονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκονίζω τι ἐντελῶς, τὸ κάμνω πολλὰ κοπτερόν.

Διακονεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου κάθηνται (περιμένουν) οἱ ὑπηρέται, (ἐκκλησ.) = Διακονικόν.

Διακονέστερος, α, ον, συγκ. (ἀνμλ.) τοῦ Διάκονος, προθυμότερος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, ἀξιώτερος.

Δια·κονέω-ῶ, Μ. ήσω (παρτ. Διηκόνουν ἢ Ἐδιακόνουν, ἀόρ. Διηκόνησα ἢ Ἐδιακόνησα, πρκ. Διηκόνηκα καὶ Δεδιακόνηκα καὶ Δεδιηκόνηκα), (κυρ.) = Ἐγκονέω, (ἐπμ.) ὑπηρετῶ, δουλεύω, εἶμαι διάκονός (ὑπηρέτης [ἢ ἁπλ.] ἐκτελῶ προσταγὴν [παραγγελίαν]) τινος. » Ὡς βλακικῶς διακονεῖς· οὐ θᾶττον ἐγκονήσεις; « Ἀρσφ., (καὶ μσ.) » ἥδει.. μονον διακονεῖσθαι (ἐνν. ἐμαυτῷ), « Σοφ. » Τὸν διακονούμενον αὐτοῖς μάγειρον, « Ἀθ. (ἢ πθ.) » Οὐκ ἦλθον διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, « Γρφ.

Διακόνημα (τὸ), = Διακονία. 2) (συνκδχ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ πρὸς διακονίαν χρήσιμα σκεύη, ἀγγεῖα.

Διακόνησις, εως (ἡ), = Διακονία.

Διακονητής, οῦ (ὁ), = Διάκονος, ὑπηρέτης.

Διακονία (ἡ). τὸ ἔργον (καὶ ἐκκλησ. τὸ ἀξίωμα) τοῦ διακόνου, ὑπούργημα, ὑπηρεσία, δουλειά.

Δια·κονίζω, Μ. ίσω, = Διακονέω.

Διακονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς διάκονον, ὑπηρετικός. 2) ὁ πρόθυμος (ἐπιτήδειος) πρὸς διακονίαν. ‖. (οὐσ.) Διακονικὸν (τὸ), (Ἐκκλησ.) τὸ μέρος τοῦ ναοῦ (πρὸς ἀριστερὰν τοῦ βήματος) ὅπου ἵζαντο οἱ διάκονοι.

Διακονικῶς, ἐπίρ. Ὡς διάκονος, καθὼς ἁρμοζει εἰς διάκονον.

Διακόνιον (τὸ). εἶδος μικροῦ πλακοῦντος.

Διακονίς, ίδος (ἡ), [διά, κόνις]. ὕφασμα ἀραιόν· (μτφορ.) ἄνθρωπος ἀνόητος (ἀσύστατος).

Διακόνισσα (ἡ), (ἐκκλησ.). γυνὴ διάκονος.

Δια·κονίω, Μ. ίσω. Κατασκονίζω, κάμνω ὅλον σκόνιν. ‖. (μσ.) πασπαλίζομαι μὲ σκόνιν ἢ ἄμμον (καθὼς οἱ παλαισταί), σηκόνω σκόνιν μὲ τοὺς πόδας μου (καθὼς οἱ σκύλοι ὅταν ἑτοιμάζωνται νὰ πιασθοῦν μὲ ἄλλους).

Διάκονος (ὁ καὶ ἡ), [διά, κόνις ἢ †κονέω = πονέω, ἢ διοικῶ, ἢ διάγω]. ὑπηρέτης, δοῦλος, σκλάβος. » Καὶ διακόνῳ, εἴ τις ἐχρῆτο, ταύτην ἐνεχυράζειν, « Δμ. (παρβλ. Διάκτορος).

Δι·ακοντίζω, Μ. ίσω (μὲ αἰτ.). Τρυπῶ τινα μὲ τὸ ἀκόντιον. ‖. (μσ. μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) συναγωνίζομαι πρός τινα εἰς τὸ ῥίψιμον τοῦ ἀκοντίου, (κοιν.) παίζω τζιρίτι.

Διακόντισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Διακόντωσις, εως (ἡ), = Κόντωσις.

Διακοπή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακοπτειν, χώρισμα εἰς τὴν μέσην, κόψιμον, (τρπ.) ἡ πρὸς καιρὸν παῦσις, ἀνακωχὴ κτλ.

Διάκοπρος (ὁ, ἡ). (τοπος) ἀφθόνως κοπρισμένος.

Διακοπτικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ διακόπτειν ἐπιτήδειος.

Δια·κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω (Χωρίζω) εἰς τὴν μέσην ἢ πέρα-πέρα. (τρπ.) παύω τι πρὸς καιρόν, κάμνω διακοπήν. » Σφυγμὸς διακόπτων, « Γαλ., ὁ διακοπτόμενος ἐκ διαλειμμάτων.

Δια·κόρευσις, εως (ἡ), = Διαπαρθένευσις.

Διακορευτής, οῦ (ὁ). παρθενοφθόρος, [ἐκ τοῦ

Δια·κορεύω, Μ. εύσω καὶ

Δια·κορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαπαρθενεύω.

Διακορής, έος (ὁ, ἡ), = Διάκορος.

Διακόρησις, εως (ἡ), = Διαπαρθένευσις.

Δια·κορκορυγέω-ῶ, Μ. ήσω, (Κωμ.). (μὲ αἰτ.) Προξενῶ γουργουρητά.

Διάκορος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς χορτάτος.

Διακόρως, ἐπίρ. Κατακορως, ἄχρι πλησμονῆς.

Διακοσιάκις, ἐπίρ. 200 φοραίς.

Διακοσιάχους (ὁ, ἡ), = Διακοσιοντάχους.

Διακόσιοι, αι, α. (ὁ ἀριθμ.) 200. » Ἵππος διακοσία, « Θκ., ἀντὶ 200 ἱππεῖς.

Διακοσιοντάχους (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν (δίδων) εἰς τὸ ἓν διακόσια.

Διακοσιοστός, ή, όν. Ὁ μετὰ τὸν 199ον.

Διακοσιοτεσσαρακοντάχους (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν (δίδων) 240 εἰς τὸ ἕν.

Δια·κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Διευθετῶ, ταχτοποιῶ, βάλλω εἰς τάξιν, διατάττω, διοικῶ.

Διακόσμησις, εως (ἡ). διευθέτησις, ταχτοποίησις· διοίκησις.

Διακοσμητικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ διακοσμεῖν (ταχτοποιεῖν κτλ.).

Διάκοσμος (ὁ), = Διακόσμησις· τάξις (παράταξις) στρατιωτική· (ὅθεν παρὰ τοῖς γρμτ.) ὁ ἐν τῷ Β. τῆς Ἰλ. κατάλογος· (ἐν γέν.) = Κόσμος.

Δια·κουφίζω, Μ. ίσω. (κυρ. ἐπὶ ἀσθενοῦς). Ἐλαφρόνω ἢ (ἀμτβτ.) Ἐλαφρόνομαι, αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν (ἐσωτερικῶς ἢ ἐκ διαλειμμάτων) ἐλαφρότερον, καλλητερεύω.

Δι·ακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω προσεκτικῶς καὶ μέχρι τέλους, δίδω ἀκρόασιν. » Διακούετε ἢ κρίνετε « Γρφ. (ἐπμ. 2) εἶμαι μαθητὴς (ἀκροατής) τινος, ἀκούω (παίρνω) μάθημα ἀπο τινα. » Ἀναξαγόρου διακοῦσαι τὸν Θεμιστοκλέα φασί, « Πλ., ἐχρημάτισεν ἀκροατής του.

Διάκοψις, εως (ἡ), = Διακοπή.

Δι·α·κραδαίνω, Μ. ανῶ, = Διασείω, κουνῶ δυνατά.

Δια·κράζω, Μ. κράξω (ὁ μσ. πρκ. [ἀντὶ ἐνστ.] Διακέκραγα). Φωνάζω δυνατὰ ἢ τρέχων παντοῦ· συνερίζομαι πρός τινα ποῖος νὰ φωνάξῃ δυνατώτερα.

Δια·κρανόω-ῶ, Δ. ἀντὶ Διακρηνέω.

Δια·κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ τι σφιγκτὰ ἢ διαρκῶς εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν στάσιν (εἰς τὸ αὐτὸ μέρος), ἐμποδίζω, (ἴδε καὶ Διακροτέω καὶ παρβλ. Διακατέχω).

Διακράτησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακρατεῖν, διακατοχή, βάσταγμα, ἐμπόδισμα.

Διακρατητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἐπιτηδειότητα) πρὸς τὸ διακρατεῖν, συντηρητικός.

Δια·κρέκω, Μ. κρέξω (;). Παίζω (μὲ κάποιαν ἔμφασιν) κιθάραν κτλ.

Δια·κρημνίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τινὰ διὰ τοῦ κρημνοῦ, κατακρημνίζω.

Δια·κρηνόω-ῶ, Μ. ώσω Κάμνω νὰ ἀναβρύσῃ τι ὡς ἀπὸ κρήνης· (κατὰ τὸν Ἐτυμολ.) ἀφαιρῶ τὸ κάρηνον (πῶμα) τοῦ πίθου, (ἐπμ.) ἀνοίγω (κρασὶ κτλ.).

Δι·ακριβάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω ἀκριβῶς.

Δι·ακριβολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Λογαριάζω τι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, φιλονεικῶ ἢ διὰ τὸ λεπτὸν περὶ τῆς τιμῆς.

Δι·ακριβόω-ῶ, Μ. ώσω. Πράττω (Ἐξετάζω, Ἐκθέτω, Φυλάττω, Γνωρίζω) τι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, ἐπεξεργάζομαι, φέρω εἰς τὴν ἐντέλειαν, ἐξακριβονω.

Διακρίβωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετ' ἀκριβείας ἔρευνα ἢ ἔκθεσις.

Διακριδὰ ἢ Διακριδόν, ἐπίρ. Π. = Διακεκριμμένως, κατ' ἐκλογήν· ἐξαιρέτως· κατὰ τάξιν· εὐκρινῶς· ἀκριβῶς.

Διακρινθεῖτε, Ἀττ. ἀντὶ Διακρινθείητε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ

Δια·κρίνω, Μ. κρινῶ. Χωρίζω, ξεχωρίζω. διαιρῶ. » Κόμην (» Στήμονας συγκεχυμένους) —, « Πλάτ. 2) διαλύω τι εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη· ξεδιαλύζω· ξεκαθαρίζω. » Τὸν ἀέρα δνοφερὸν καὶ βαρὺν ἀσθενείᾳ τῆς διακρινούσης αὐτὸν ἀλέας, « Πλ. 3) (τρπ.) = Διαγινώσκω, κρίνω, ἀποφασίζω. » Ἄκουσον, εἶτα διάκρινον τότε, « Ἀρσφ. 4) Ἐξηγῶ, σαφηνίζω. » Διακρίνειν τὰ μαντεῖα, « Στβ. 5) (μσ.) κρισολογοῦμαι (συνερίζομαι, φιλονεικῶ) πρός τινα. » Σκοπεῖσθε πότερον κάλλιόν ἐστιν ὅπλοις ἢ λόγοις διακρίνεσθαι, « Δμ. 6) διστάζω, ἀμφιβάλλω· συστέλλομαι, ὑποπτεύω. » Πορεύου σὺν αὐτοῖς μηδὲν διακρινόμενος, « Γρφ. 7) χωρίζομαι, (συνκδχ.) ἀναχωρῶ. » Οἵ τε ἀφιξάμενοι, καὶ ἀφ' ὧν διακρίνοιντο, « Ἡρ. 8) (πθ.) διοργανίζομαι, λαμβάνω σχῆμα ἢ μορφήν, τελειοποιοῦμαι. » Θνήσκει δ' οὐδὲν τῶν γιγνομένων· διακρινόμενον δ' ἄλλο πρὸς ἄλλου, μορφὴν ἰδίαν ἐπέδειξε, « Χρύσιππ.

Διάκριοι, ων (οἱ), = Ὑπεράκριοι.

Διάκρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακρίνειν, ξεχώρισμα, διαίρεσις· διάλυσις, (συνκδχ.) φθορά, θάνατος· ξεδιάλυσμα, ξεκαθάρισμα· ἐξήγησις (ὀνείρων κτλ.). Διάγνωσις, κρίσις, ἀπόφασις· διαφορά, φιλονεικία· (σπν.) διαμόρφωσις, τελειοποίσις. 2) (συνκδχ.) τὸ κατὰ μέσον τοῦ μετώπου τῶν λαγωνικῶν σκύλων κοίλωμα.

Διακριτέον, θετ. τοῦ Διακρίνω.

Διακριτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ δυνάμενος διακρίνειν (χωρίζειν κτλ.), ἀναλυτικός.

Διάκριτος (ὁ, ἡ). διακεκριμένος, ξεχωριςδός, ἐξαίρετος· διαλελυμένος κτλ

Δι·ακροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, = Διακούω.

Δι·ακροβολίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀκροβολίζομαι μακρόθεν ἢ ἐκ διαλειμμάτων πρός τινα.

Διακροβολισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακροβολίζεσθαι.

Διάκροκυς (ὁ, ἡ). ζυμωμένος (κατεσκευασμένος) μὲ κρόκον.

Δια·κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Συγκροτῶ, δηλ.) Ἀναλύω (» Ἱκανῶς διακροτήσαντας [κατὰ διόρθ. ἀντὶ Διακρατήσαντας] τὸν περὶ τούτου λόγον, « Στρβ), διαλύω, χαλνῶ, σπάνω, συντρίβω, τρυπῶ. (ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας) = Διασποδέω.

Διακρουνίζω, Μ. ίσω. Διαχέω κρουνηδόν.

Διάκρουσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακρούειν, ἀπόκρουσις, ἀπομάκρυνσις, ἀποφυγή· ἀπάτη· χρονοτριβή.

Διακρουστικός, ή, όν. Ὁ διακρούων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διακρούειν, ἀποκρουστικός· (γρμτ.) ὁ σημαίνων διάκρουσιν (ἀπάτην).

Δια·κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶν διαπερνῶ τι διά τινος. » Σφῆνες διακρουσθέντες, « Θφρ. 2) κτυπῶν δοκιμάζω πήλινον σκεῦος ἂν ἦνε ὑγιερόν. » Καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακρουόμεναι, σαθρὸν ἀποφθέγγεται, « Λκ. 3) (μσ.) κοντῶν μὲ τὸ κοντάρι ἑκατέρωθεν ἀπομακρύνω τὸ πλοῖον. » Ἔγνωμεν πρύμναν διακρούσασθαι, τὸ τοῦ λόγου, « Γργ. (ἐπμ. 4) (τρπ.) μακρύνω (ἀναβάλλω) τὸν καιρόν, ἀποφεύγω, ῥίπτω ἀπὸ ἐπάνω μου. ἀπατῶ. » Ποῦ ληφθήσεται, νῦν ἂν διακρούσηται; « Δμ. (παρβλ. Διαδύομαι ἢ Παρακρούω).

Δια·κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω ἐπιμελῶς.

Δια·κτενίζω, Μ. ίσω. Κτενίζων ἰσιάζω (χωρίζω) ἐπιμελῶς τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς μου.

Διακτενισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακτενίζειν.

Διακτορία (ἡ), Π. τὸ ἔργον τοῦ διάκτορος, διακονία, ὑπηρεσία.

Διάκτορος (ὁ, ἡ), καὶ

Διάκτωρ, ορος (ὁ), Π. [διάγω ἢ διήκω]. ἄγγελος, ἀγγελιαφόρος· (ἐν γέν.) ἀπεσταλμένος, ὑπηρέτης.

Δια·κυβερνάω-ῶ, Μ. ήσω. Διευθύνω (Διοικῶ) ἐπιμελῶς ἢ μέχρι τέλους. » Μᾶλλον ἂν οἴνου χωρὶς ἢ Μενάνδρου διακυβερνῆσαι τὸν ποτον, « Πλ.

Διακυβερνητικός, ή, όν. Πρὸς τὸ διακυβερνᾶν ἐπιτήδειος, διοικητικός.

Δια·κυβεύω, Μ. εύσω. Παίζω μετά τινος τοὺς κύβους· (μτφορ.) Διακινδυνεύω.

Δια·κυκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω.

Διακυκλόω-ῶ, ώσω. Περικυκλόνω.

Δια·κυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, ἢ

Δια·κυλίω, Μ. ίσω. Κυλίω τι ἔνθεν κἀκεῖθεν ἢ ἀνάμεσα.

Δια·κυμαίνω, Μ. ανῶ. Διεγείρω κύματα.

Δια·κυμβαλίζω, Μ. ίσω. Διαδίδω ἐν ἤχῳ κυμβάλων ἢ ὡς διὰ κυμβάλου, διακωδωνίζω.

Δια·κυνοφθαλμίζομαι. Μ. ίσομαι. Κυττάζω τινὰ (ὅστις μὲ κυττάζει ἐπίσης) μὲ ἀναίδειαν ἢ πλαγίως (καθὼς ὁ σκύλος).

Δια·κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω (Ἐβγάλλω τὸ κεφάλι μου ἀπὸ πουθενὰ) νὰ ἰδῶ, (συνκδχ.) περιεργάζομαι, παρατηρῶ.

Δια·κυρίττομαι, Μ. ίξομαι. Κτυποῦμαι (Μάχομαι πρός τινα) μὲ τὰ κέρατα καθὼς τὰ κριάρια, (ἐν γέν.) ἀντιπαλαίω, φιλονεικῶ.

Διακώδιον (τὸ). ἰατρικὸν ἀπὸ κωδίας (κεφάλια παππαρούννων).

Δια·κωδωνίζω, Μ. ίσω, = Κωδωνίζω, δοκιμάζω παντοιοτρόπως. 2) διαφημίζω.

Διακώλυμα (τὸ). τὸ μεσολαβοῦν ἐμπόδιον.

Διακώλυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διακωλύειν, παρεμπόδισις.

Διακωλυτής, οῦ (ὁ). ὁ διακωλύων (παρεμποδίζων).

Διακωλυτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ διάθεσιν πρὸς τὸ διακωλύειν, παρεμποδιστικός.

Δια·κωλύω, Μ. ύσω. Ἐμποδίζω τι διὰ μεσολαβήσεως, παρεμποδίζω, ἀπαγορεύω.

Δια·κωμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπαίζω, (Σατυρίζω) τινὰ παντοῦ.

Δια·κωνέω-ῶ, Μ. ήσω ἢ

Δια·κωνίζω, Μ. ίσω. Ἀλείφω πανταχόθεν μὲ πίσσαν, πισσόνω.

Δια·κωπηλατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διερέσσω.

Διακωχή (ἡ), [διέχω]. διακοπή, ἀνακωχή. διάστημα.

Διαλαβή (ἡ), = Διάληψις, πιάσιμον μὲ τὰ δύο χέρια.

Δια·λαγχάνω, Μ. λήξομαι (ἀόρ. β'. Διέλαχον κτλ.). Ῥίπτω (Παίρνω, Μοιράζομαι μὲ) λαχνόν. 2) Π. ξεσχίζω, κομματιάζω. » Οὕπερ πρὶν Ἀκταίωνα διέλαχον κύνες, « Εὐρ, (παρβλ. Διαλακέω).

Δια·λαιμοτομέω-ῶ, Μ. ήσω (Κωμ.). Κόπτω καὶ καταιβάζω διὰ τοῦ λαιμοῦ μου κομμάτια (τόμους) κρέατος κτλ.

Δια·λακέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀορ. β'. Διέλακον). Σκάνω (Σπάνω, Σχίζομαι) μὲ κρότον.

Δια·λακίζω, Μ. ίσω. Καταξεσχίζω, (συγγ. τῷ

Δια·λακτίζω, Μ. ίσω. Λακτίζων ἀποῤῥίπτω.

Δια·λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. καὶ αἰτ.) Συνομιλῶ. 2) (μὲ αἰτ.) διαφημίζω, κοινολογῶ παντοῦ, διακηρύττω.

Διαλάλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαλαλεῖν, συνομιλία· κοινολόγησις.

Διαλάλητος (ὁ, ἡ). περίφημος, διαβόητος.

Δια·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. β'. Διέλαβον κτλ.). Παίρνω τι ξεχωριστὰ (κατὰ μέρος), παίρνω τὸ μέρος μου, μοιράζομαι ἐξ ἴσου. » Διελάμβανον κατ' ὀβολὸν τοὺς ἄρτους, « Δμ. » Διαλαβόντες τὰς οἰκίας ἐβάδιζον, « Λσ. » Διαλαμβάνων ἕκαστον ἡμῶν ἐν μέρει, « Αἰσχ. (ἢ μσ.) » Θώρακες διειλημμένοι τὸ βάρος, « Ξεν. 2) πιάνω μὲ τὰ δύο χέρια ἢ καὶ ἀπὸ τὰ δύο (ἢ ἀπ' ὅλα τὰ) μέρη, Μεσολαβῶ, πιάνω ἀπὸ τὴν μέσην, (ἐπμ.) πιάνω καλά, (συνκδχ. καὶ τρπ.) ἐμποδίζω, παρεμποδίζω διακόπτω· Περιέχω, περιλαμβάνω. » Διαλαβοῦσα τὸν σύμπαντα κόσμον, « Ξεν. » Διαλαμβάνω τὸ ξυστὸν (τὴν μάχαιραν), « Λξ. (ἴδε καὶ Διάληψις). » Εἰ δὲ μή, διαλαβοντα σείειν, « Ἱππκρ. » Διαλαβὼν ἠγκύλισας, « Ἀρσφ., (ἴδε Τραχηλίζω). » Διέλαβε τὰς ὁδοὺς φυλακαῖς, « Πλβ. » Ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν διαλαβεῖν, « Θφρ. » Ἡ ἐπιστολὴ διαλαμβάνει, « Μυθ. (καὶ πθ.) » Ἄγεται διαλελαμμένος, « Ἡρ. » Διὰ τὸ μὴ διαλαμβάνεσθαι τὸ φῶς, « Ἀρστ. 3) χωρίζω, ξεχωρίζω, διαιρῶ. » Τὸν πορθμὸν τὸν διαλαμβάνοντα τὴν Σικελίαν, « Ἀρστ. » Κατεκλίνη ἐν μέσῳ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ, ἵνα ἡμᾶς διαλάβῃ, « Πλάτ. » Τὸν ποταμὸν εἰς τὰς διώρυχας διέλαβε, « Ἡρ. » Στήλαις διαλαβεῖν τοὺς ὅρους, « Δμ. (καὶ πθ.) » Γόνασι διειλημμένος ὁ καυλός, « Δσκρ. 4) (τρπ.) περιλαμβάνω εἰς τὸν νοῦν μου, ἐννοῶ· φαντάζομαι, νομίζω· κρίνω, σκέπτομαι, (ἐπμ.) διορίζω, προσδιορίζω, ἀποφασίζω. ἐξηγῶ. » Διαλαβόντες τοῖς διανοήμασι, « Πλάτ. » Μὴ διειληφότες τί διαφέρει, « Πλβ. » Διαλήψομαι περὶ τῶν καθ' ὑμᾶς, « » Διελάμβανε μετὰ τούτων, τί δεῖ ποιεῖν, « αὐτ. » Διέλαβεν ἀποστέλλειν, « αὐτ. » Ἡ δὲ εὐμηχάνως διαλαμβάνει, « Σδ. » Δεῖ διαλαβεῖν περὶ τῆς εὐβουλίας, τί ἐστιν, « Ἀρστ. » Ταύτῃ τοὺς νόμους διαλαμβάνειν, ὅπῃ μέλλει συνοίσειν τῇ πόλει, « Λσ., (ἴδε καὶ Διειλημμένως).

Διαλαμπής, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ λαμπρός, διαφανής.

Διάλαμπρος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Δια·λαμπρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι διάλαμπρον, καταλαμπρύνω.

Δια·λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω (κυρ. καὶ μτφορ.) διὰ μέσου τινὸς ἢ μεταξὺ ἄλλων ἢ μὲ πολλὴν λάμψιν. » Ἕως διέλαμψεν ἡμέρα, « Ἀρσφ. » Ὀφθαλμοὶ διαλάμποντες, « Ἀρις. (ἢ ἐπὶ φωνῆς.) » Ἐν δὲ τοῖς ὀλίγοις μᾶλλον διαλάμπουσιν, « Ἀρστ., ἀκούεται λαμπροτέρα ἡ φωνή των, (παρβλ. Διαυγάζω).

Διάλαμψις, εως (ἡ). ἡ διὰ μέσου τινὸς λάμψις. » Πυρὸς —, « Ἀρστ., ἡ ἀστραπή.

Διάλαμψις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Διάληψις.

Δια·λανθάνω, Μ. λήσω (ἀόρ. β. Διέλαθον κτλ.). Λανθάνω (Εἶμαι ἄγνωστος εἴς) τινα ὅλως διόλου. » Οὐδὲ γὰρ ἐμὲ τοῦτο διέλαθεν, « Ἰσκρ., δέν με λανθάνει, τὸ γνωρίζω. » Διαλαθὼν εἰσέρχεται, « Θκ., ἐμβῆκε κρυφὰ (χωρὶς νὰ τὸν καταλάβουν).

Διάλαυρος (ὁ, ἡ). (κυρ. οἶκος) ὁ χωρισμένος τῶν λοιπῶν (ἢ πανταχόθεν ἢ μόνον ἔμπροσθεν) διὰ δρόμου (λαύρας), (παρβλ. Περιάμφοδος).

Δια·λαφύσσω, Μ. ύξω. Κατατρώγω τὰ ἐντόσθια (καθὼς τὰ θηρία ὅταν σχίσουν ζῶον).

Δια·λαχαίνω, Μ. ανῶ. Π. διεργόμενος κάμνω αὐλακιὰν (καθὼς τὸ ἀμάξι).

Δι·αλγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑπεραλγέω αἰσθάνομαι κατάκαρδα τὸν πόνον (καὶ μτφορ.) τὴν λύπην.

Διαλγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ διαλγῶν (αἰσθανόμενος [ἢ Π. προξενῶν] δριμυτάτους πόνους ἢ βαθυτάτην λύπην).

Δια·λεαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω ἐντελῶς λεῖον (ὁμαλόν). » Τὴν ὁδὸν —, « Ἀνέκδ.

Δια-λέγω, Μ. λέξω, = Ἐκλέγω. (κοιν.) διαλέγω, ξεδιαλέγω, ξεχωρίζω, ξεκαθαρίζω. » Διαλέξας τὰ ὑγιῆ ἢ τὰ μή, « Πλάτ. » Τὸ πτύον τοὺς ἀθέρας διαλέγει, « Ξεν. 2) = Διορύττω. » Διαλέγουσαν τὴν ὀπήν, « Ἀρςφ. 3) (μσ.) Διαλέγομαι, Μ. λέξομαι καὶ (σπν.) λεχθήσομαι (ἀόρ. Διελέχθην, πρκ. Διείλεγμαι κτλ.). ὁμιλῶ πρός τινα, συνομιλῶ· (συνκδχ.) πραγματεύομαι περί τινος ὑποθέσεως· ὁμιλῶ μίαν (ὁποίαν δήποτε) διάλεκτον· ὁμιλῶ κατὰ κανόνας. » Ἀλλήλοις διειλέγμεθα, « Πλάτ. » Πρεσβείαν ἐκπέμπειν, ἥτις τῷ βασιλεῖ διαλέξεται, « Δμ. » Τουτὶ τὸ ῥῆμα διελέχθην ἐγώ, αὐτ. » Ἃ πρὸς Ἀντιφῶντα διελέχθη, « Ξεν. » Πόλιες κατὰ ταὐτὰ διαλεγόμεναι, « Ἡρ. 4) = Παραλέγομαι, πλαγιάζω (συνευρίσκομαι) μὲ γυναῖκα. » Οὐκ ἂν διαλεχθείην αὐτῇ, « Ἀρςφ., (παρβλ. Λέγω καὶ Ὁμιλῶ).

Δια-λείβομαι, Μ. λείψομαι. Λυόνω ἢ ςάζω (τρέχω) ἀνάμεσα ἢ ὅλως διόλου.

Διάλειμμα (τὸ), [διαλείπω]. τὸ μεταξὺ διάστημα (τόπου ἢ χρόνου)· διακοπή. » Πυρετοῦ—, « Γαλ. » Ἐκ διαλειμμάτων, « Πλ., μὲ διακοπάς, ὄχι κατὰ συνέχειαν.

Διαλειπτὸν (τὸ), (ἐνν. φάρμακον). ἀλοιφή.

Δια-λείπω, Μ. λείψω (ἀόρ. Διέλιπον, πρκ. Διαλέλοιπα κτλ.). Ἀφίνω μεταξὺ διάστημα (ἢ χρόνου ἢ τόπου)· ἀφίνω νὰ περάσῃ καιρός. » Διαλιπὼν ἡμέρας δύο, « Πλ. » Οὐ πολὺν διαλιπὼν χρόνον, « Πλάτ. » Ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπιδέουσι τοῖσι ὀθονίοισι, κατὰ δὲ τὸ ἕλκος αὐτὸ διαλείπουσι καὶ ἐῶσι ἀνεψῦχθαι, « Ἱππκρ. 2) (ἐλλ.) παύω (πρὸς καιρὸν), κάμνω διακοπήν, διακόπτομαι. » Καὶ διαλιπὼν, προσέθηκεν, Οὔ με μὴ κτλ. « Αἰσχ. » Ἡ παυσάμενος ἢ διαλιπὼν ἐσιώπησε, « Πλ. » Διαλείπουσα φωνή, « Σδ., ἡ διακεκομμένη. » Πυρετὸς διαλείπων, « Ἱππκρ. » Οὐ πώποτε διέλιπον ζητῶν καὶ μανθάνων, « Ξεν. » Οὐδένα διαλέλοιπα χρόνον διαβαλλόμενος, « Ἰσκρ. 3) (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) περνῶ εἰς τὸ μεταξὺ, μεσολαβῶ. » Διαλιπούσης ἡμέρας, « Θκ. » Διαλιπόντων ἐτῶν τριῶν, « αὐτ. 4) ἀπέχω. » Διαλειπούσας (τὰς ὁλκάδας) ὅσον δύο πλέθρα ἀπ' ἀλλήλων, « Θκ. » Διαλείπουσαι ὅσον ξύμμετρον ἐς τὸ συνορᾶν τε ἀλλήλους καὶ κατακούειν εὐπετῶς, « Ἀρρ. (ὅθεν) » Διαλεῖπον, « Ξεν. — Διάλειμμα, τὸ μεταξὺ κενὸν διάστημα. » Φύλακες ἐπὶ τὰ διαλείποντα τῆς τάφρου ἐτετάχατο, « Ἀρρ.

Δι-αλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω ὅλως διόλου. 2) = Ἐξαλείφω, σβύνω.

Δια-λείχω, Μ. λείξω. Γλείφων (πανταχόθεν) καθαρίζω.

Διάλειψις, εως (ἡ), [διαλείπω]. ἄφημα τόπου· διακοπή.

Διαλεκτέον, θετ. τοῦ Διαλέγω.

Διαλεκτικεύομαι, Μ. εύσομαι. Καταγίνομαι εἰς τὴν διαλεκτικήν, εἶμαι-

Διαλεκτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἔμπειρος εἰς τὸ διαλέγεσθαι (κατὰ τοὺς περὶ τούτου κανόνας), (καὶ κατὰ τὸν Πλάτ.) » Ὁ ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστάμενος, « (κατὰ δὲ τὸν Ἀρςτ.) Σκεπτικός, ἐφεκτικός. » Διαλεκτική, « ἡ μέθοδος (ἐπιστήμη) τοῦ ἀποδεικνύειν τι ἀναλυτικῶς καὶ διὰ συλλογιστικῶν ἐρωταποκρίσεων. » Ὅθεν καὶ οὕτως αὐτὴν ὁρίζονται, ἐπιστήμην ἀληθῶν καὶ ψευδῶν καὶ οὐδετέρων, « Αρτ. (ἴδε καὶ τὸ ἑπόμ.)

Διαλεκτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὴν διαλεκτικὴν μέθοδον, ἀναλυτικῶς. » Δεῖ δὴ πρᾳότερόν πως καὶ διαλεκτικώτερον ἀποκρίνεσθαι. . Ἔστι δὲ ἴσως τὸ διαλεκτικώτερον, μὴ μόνον τἀληθῆ ἀποκρίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκείνων, ὧν ἂν προσομολογῇ εἰδέναι ὁ ἐρωτώμενος, « Πλάτ.

Διάλεκτος (ἡ). ἰδίωμα γλώσσης ὁμιλία. προφορά. τρόπος τοῦ ὁμιλεῖν, ἔκφρασις. 2) (σπν.) ἀντὶ Διάλεξις.

Διαλελαμμένος, Ἰων. ἀντὶ Διειλημμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διαλαμβάνω.

Διαλελυμένως, ἐπίρ. (γρμτ.), Κατὰ διάλυσιν. » Σαμοθράκην Ὅμηρος οὔ φησιν, ἀλλὰ διαλελυμένως Σάμον Θρηϊκίην, « Σδ.

Διάλεξις, [διαλέγομαι], εως (ἡ), = Διάλογος, συνομιλία. 2) (μτγ.) = Διάλεκτος.

Δια-λεπτολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συνομιλῶ μετά τινος μὲ σοφιστικὴν λεπτολογίαν.

Διάλεπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ λεπτός.

Δια-λεπτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπεξεργάζομαί τι μὲ πολλὴν λεπτομέρειαν.

Δια-λεπτύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι πολλὰ λεπτόν.

Δια-λεσχαίνω, Μ. . . ; Διαλέγομαι ἀναλύων ἰδέας, σπουδαιολογῶ.

Δια-λευκαίνω, Μ. ανῶ, = Ἀπολευκαίνω, (μτφορ.) σαφηνίζω, ἐξηγῶ.

Διάλευκος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ λευκὸν ἢ 2) λευκότατος, κάτασπρος· (μτφορ.) σαφέστατος.

Διάληξις [διαλαγχάνω], εως (ἡ), = Διακλήρωσις.

Διαληπτέον, θετ. τοῦ Διαλαμβάνω.

Διαληπτικός, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαλαμβάνειν (διαιρεῖν, κρίνειν, ἀναλύειν κτλ.), ἀκριβής, μεθοδικός· διαιρετικὸς κτλ.

Δια-ληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ, μωρολογῶ. (Λτν.) deliro.

Διάληψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαλαμβάνειν (κρατεῖν τι μὲ τὰ δύο χέρια). » Οὐκ ἐκ καταφορᾶς, ἀλλ' ἐκ διαλήψεως χρώμενοι ταῖς μαχαίραις, « Πλβ. 2) διαίρεσις, χωρισμός· διάστημα. » Χώρας—, « Διόδ., χωρητικότης. 3) (συνήθ.) γνώμη, φρόνημα, ἰδέα, δοξασία, ὑπόληψις· στοχασμός, κρίσις, ἀπόφασις. » Ὅτι δεῖ περὶ θεοῦ διαλήψεις ὁσίας ἔχειν, « Εὐσ.

Διάλιθος (ὁ, ἡ). στολισμένος μὲ πολύτιμα πετράδια. Κόσμος—, « Στρ.

Δια-λιχμάω-ῶ, Μ. ήσω. Λιχνίζων σκορπίζω παντοῦ.

Δια-λιμπάνω, = Διαλείπω.

Δια-λινάω (έω)-ῶ, Μ. ήσω. Διαφεύγω ἀπὸ τὸ δίκτυ (λῖνον), 'γλυτόνω, (ἄλλ.) Ἐκλινάω.

Δια-λιγμάζω, Μ. άσω ἢ

Δια-λιχμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Διαλείχω.

Διαλλαγή (ἡ). μεταβολή· διαφορά, παραλλαγή. 2) συνάλλαγμα, ἀλλαξιά. 3) (τρπ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) συνθήκη, φιλίωσις, συμβιβασμός.

Διάλλαγμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τοῦ συναλλάγματος. 2) = Διαλλαγή, διαφορά.

Διαλλακτήρ (ὁ), = Διαλλακτής.

Διαλλακτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ διαλλάττειν, συμβιβαστικός, εἰρηνοποιός.

Διαλλακτής, οῦ (ὁ). ὁ διαλλάττων (τοὺς ἐχθρευμένους), φιλιωτής, μεσίτης, εἰρηνοποιός.

Διαλλακτικός, ή, όν, = Διαλλακτήριος.

Διάλλαξις, εως (ἡ), (σπν.) ἀντὶ Διαλλαγή, [ἐκ τοῦ

Δι-αλλάσσω, Μ. αλλάξω. Ἀλλάζω τι ἀντ' ἄλλου, κάμνω ἀλλαξιάν, μεταβάλλω. » Τὴν σκευὴν ἅπασαν πρὸς τὸν δεσπότην διαλλάξας, « Δ. Κάσσ., (παρβλ. Διαμείβω). 2) ἀλλάζω τόπον, περνῶ (μεταβαίνω) ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. » Διαλλάξας Μακεδονίαν, « Ξεν. (καὶ μσ. μτφορ.) » Διηλλάξαντο τὸν κίνδυνον, « Ἀρετ. 3) (τρπ.) φιλιόνω, εἰρηνοποιῶ, συμβιβάζω, (κοιν.) 'παίρνω ἢ δίδω. » Μαρτυροῦσι διαλλάξαι αὐτούς, διαιτηταὶ γενόμενοι, « Δμ. » Σπονδὰς τέμωμεν, ἢ διαλλάχθητί μοι, « Εὐρ. (παρβλ. Καταλλάσσω). 4) (ἀμτβτ.) διαφέρω· (κατ' ἔκτ.) ἐξέχω, ὑπερέχω. » Αἰγύπτου τὰ πρῶτα πρὸς τὰ τελευταῖα πλέον ὡς εἰπεῖν διαλλάττει ἢ ἄλλο ἔθνος πρὸς αὐτὴν Αἴγυπτον, « Ἀριστειδ. » Καρπὸν διαλλάττοντα τῷ μεγέθει, « Διόδ.

Διάλληλος (ὁ, ἡ). » τρόπος—, » (Λογικ.), ὁ δι' ἀλλήλων γινόμενος, ὁ (ἄλλ.) κυκλικός. (ἐπμ.) ἀτελής, ἀναπόδεικτος.

Δι-αλλοιόω-ῶ Μ. ώσω. Μεταβάλλω (Κάμνω ἀλλοῖον) τι ὅλως διόλου.

Δι-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι, = Διαπηδῶ. (συνκδχ.) ἀποφεύγω. » Τὸν ὄλεθρον—, « Ἀρετ.

Δίαλμα (τὸ), = Διαπήδησις.

Δι-αλcάω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταλοάω.

Διαλογή (ἡ), = Ἐκλογή, διάλεγμα, ξεχώρισμα, μέτρημα. » Ψήφων—, « Ἀρςτ. 2) = Διάλεξις, συνομιλία· συναναστροφή. » Ἐν διαλογῇ ἐγένοντο αὐτῷ, « Ἡρ., τὸν ὡμίλησαν, τὸν συνανεστράφησαν.

Δια-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζομαι (Κυττάζω λογαριασμὸν) ἢ 2) συνομιλῶ (συζητῶ) μετά τινος. 3) συλλογίζομαι, σκέπτομαι.

Διαλογικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἐν εἴδει διαλόγου.

Διαλόγισμα (τὸ) ἢ

Διαλογισμός (ὁ). ξεκαθάρισμα (κύτταγμα) λογαριασμοῦ. σκέψις, κρίσις· στοχασμός, συλλογισμός· συζήτησις, συνομιλία· δισταγμός, ἀμφιβολία. » Προσεύχεσθαι χωρὶς ὀργῆς καὶ διαλογισμοῦ, « Γρφ.

Διαλογιστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) τὸ διαλογίζεσθαι, διανοητικός.

Διάλογος (ὁ). συνομιλία.

Δια-λοιδορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑβρίζω (Κακολογῶ) τινα ἀδιακόπως ἢ παντοῦ. ‖. (μσ.) ὑβρίζομαι ἀμοιβαίως μέ τινα, λέγω καὶ ἀκούω ὕβρεις.

Διαλοιδόρησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., 'βρίσιμον, κακολογία.

Δια-λοξεύω, Μ. εύσω. Βάλλω τι λοξὰ (πλαγίως).

Διάλοξος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου λοξός.

Δια.λυγίζω, Μ. ίσω. Λυγίζω τι ὅλως διόλου ἢ Λυγίζων διαπερνῶ, (ὅθεν

Διαλύγισμα (τὸ), = Διαπλοκή.

Δια.λυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Βλάπτω καιρίως, διαφθείρω, προξενῶ μεγάλην ζημίαν, καταχαλνῶ.

Δια.λυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυπῶ (ἢ μσ. Λυποῦμαι) καθ' ὑπερβολήν, καταλυποῦμαι.

Διάλυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαλύειν τι εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, 'ξήλωμα, χάλασμα· σκόρπισμα· (ἐπμ.) φθορά, θάνατος. (τρπ.) ἐξόφλησις· συμβιβασμός, (συγχ. τῷ Διάχυσις καὶ Διήλυσις).

Διαλυσίφιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαλύων (χωρίζων) φίλους.

Διαλυτής, οῦ (ὁ). ὁ διαλύων (χαλνῶν κτλ.).

Διαλυτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) εἰς τὸ διαλύειν.

Διάλυτος (ὁ, ἡ). διαλελυμένος· ἔκλυτος. (ῥτρ.) ἀσύνδετος.

Διαλυτός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ διαλυθῇ.

Διαλύτρωσις, εως (ἡ). ἡ ἀμοιβαίως γινομένη λύτρωσις (ἐξαγόρασις).

Δια.λύω, Μ. λύσω. Διαιρῶ τι εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, χωρίζω· διαφθείρω, ἀφανίζω, χαλνῶ· ξετεντόνω, χαυνόνω· ἐξοφλῶ· σκορπίζω· ἀναιρῶ· εἰρηνοποιῶ, συμβιβάζω. ‖. (μσ.) ἀναχωρῶ. ‖. αὐτπθ.) λειποθυμῶ, = Ἐκλύομαι, (Ἀρςτ.).

Δι.αλφιτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλευρόνω (κυρ. μὲ κρίθινον ἀλεῦρι).

Δια.λωβάομαι, Μ. ήσομαι, = Διαλυμαίνομαι.

Δια.μαγεύω, Μ. εύσω. Καταμαγεύω.

Δια.μαδάω-ῶ, Μ. ήσω. Καταμυσκεύω.

Δι.αμαθύνω, Μ. υνῶ, Π. κάμνω (μεταβάλλω τι εἰς) λεπτοτάτην σκόνιν, (τρπ.) ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω.

Διαμάλαξις, εως (ἡ). μαλάκωμα, [ἐκ τοῦ

Δια.μαλάσσω, Μ. άξω. Μαλακόνω τι ἐντελῶς ἢ βαθμηδὸν, τὸ κάμνω ὅλως διόλου ἁπαλόν.

Δια.μανθάνω, Μ. μαθήσομαι, = Καταμανθάνω.

Δια.μαντεύομαι, Μ. εύσομαι. Μαντεύομαι ἀκριβῶς.

Διαμάργαρος (ὁ, ἡ). κεκοσμημένος διὰ μαργάρων, μαργαριτοκόλλητος.

Δι.αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Διήμαρτον κτλ.). (μὲ γεν.) Χάνω (Ἀποτυγχάνω· Λανθάνομαι, Ἀπατῶμαι) ὅλως διόλου.

Διαμάρτημα (τὸ). λάθος, σφάλμα, ἀποτυχία.

Διαμαρτία (ἡ). χάσιμον, ἀποτυχία, λάθος

Δια.μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαρτυρῶ ὑπέρ τινος. 2) φέρω (παρουσιάζω, ἀποδεικνύω μὲ) μάρτυρας (ὡς ἐνάγων μὲν) ὅτι ἡ δίκη εἶνε εἰσαγώγιμος (ὡς ἐναγόμενος δὲ) τὸ ἐναντίον. ‖. (μσ.) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διαμαρτύρομαι,

Διαμαρτυρία (ἡ). [διαμαρτυρέω]. τὸ προσβάλλειν ἢ ὑπερασπίζεσθαι διὰ μαρτύρων (τὴν νομιμότητα τῆς δίκης), εἶδ. παραγραφῆς (ἴδε τὴν λέξ.) 2) [διαμαρτύρομαι]. διαμαρτύρησις, (Ἰταλ.) προτέστο.

Δια.μαρτύρομαι, Μ. υροῦμαι. Λέγω (Ἀπαιτῶ, Ἀπαγορεύω, Ἀρνοῦμαι, ἢ Βεβαιόνω τι ἐνώπιον μαρτύρων· φωνάζω μάρτυρας (λέγω, Νὰ ἦσθε μάρτυρες) ἐναντίον τοῦ ἀδικοῦντός με ἢ πράττοντός τι παρὰ τὴν γνώμην μου, (Ἰταλ.) προτεστάρω.

Δια.μασά(σσά;)ομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μασσῶ τι πολλὴν ὥραν (ὡσὰν μαςίχην) καὶ καταπίνω τὸν χυλόν. (συνκδχ.) κατατρώγω· (τρπ.) ἔχω τι πάντοτε εἰς τὸ στόμα μου, τὸ ἀναφέρω ἀδιακόπως.

Διαμάσημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς (ἢ ῥίπτεται ὡς περιττὸν μετὰ τὴν) διαμάσησιν.

Διαμάσησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαμασᾶσθαι, μάσημα (μαστίχης κτλ.).

Διαμασητός, ή, όν. Ὁ μασημένος (ἢ δυνάμενος νὰ μασηθῇ) ὡσὰν μαστίχη.

Δια.μάσσω(ττω), Μ. μάξω. Ζυμόνω ἐντελῶς, καλοζυμόνω.

Δια.μαστιγόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταμαστιγόνω, δέρνω δυνατὰ μὲ τὴν μάστιγα.

Διαμαστίγωσις, εως (ἡ). δάρσιμον δυνατὸν μὲ τὴν μάστιγα.

Δια.μαστίζω, Μ. ίξω, = Διαμαστιγόω.

Δια.μαστροπεύω, Μ. εύσω, = Προαγωγεύω.

Δια.μασχαλίζω, Μ. ίσω. Βάλλω ἢ (μσ.) Κρατῶ τι ὑπὸ τὴν μασχάλην.

Διαμαχε(χη)τέον, θετ. τοῦ Διαμάχομαι.

Δια.μαχέω-ῶ, Μ. ήσω, σπν. ἀντὶ Διαμάχομαι.

Διαμάχη (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Δια.μάχομαι, Μ. έσομαι καὶ οῦμαι, (μὲ δοτ.) Μάχομαι πρός τινα, φιλονεικῶ ἀδιακόπως, συγκροτῶ κρίσιμον (ἀποφασιστικὴν) μάχην, (παρβλ. Διαπολεμέω).

Δι.αμάω-ῶ ἢ (μσ.) Δι.αμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, ήσομαι. Διακόπτω, διατρυπῶ. 2) Διασκάπτω, (Θκδ. Δ', 26).

Δια.μεθ.ίημι, Μ. διαμεθ.ήσω (ἀόρ. Διαμεθῆκα κτλ.). Ἀφίνω τι (τὸ ὁπ. ἐκράτυν) νὰ μοῦ πέσῃ (νὰ μοῦ φύγῃ), 'ξαπολνῶ.

Δι.αμείβω ἢ (μσ.) Δι.αμείβομαι, Μ. είψω, -ομαι. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) Κάμνω ἀλλαξιάν, 'παίρνω τι ἢ δίδω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο. » Ὁδὸν—, « Αἰσχλ., (περιφρ. ἀντὶ) ὁδεύω, (παρβλ. Ἐξαμείβω).

Δια.μειδιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ὑπομειδιῶ, χαμογελῶ (ἀνοίγων μόλις τὰ χείλη).

Διάμειπτος (ὁ, ἡ), [διαμείβω]. εὐμετάβλητος, παλίμβουλος, ἀκατάστατος.

Δια.μειρακεύομαι ἢ Δια.μειρακιεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι ἢ Φιλονεικῶ μειρακιωδῶς (αὐθαδῶς ἢ κούφως) πρός τινα.

Διάμειψις [διαμείβω], εως (ἡ). ἀνταλλαγή, ἀλλαξιά.

Δια.μελαίνω, Μ. ανῶ. Μαυρίζω (μτβτ. ἢ ἀμτβτ.) ὅλως διόλου.

† Διαμελεϊςί, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διὰ μελεϊςί.

Δια.μελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Μελετῶ ἐπιμόνως καὶ κατὰ συνέχειαν· γυμνάζομαι διὰ πολυχρονίου καὶ συνεχοῦς μελέτης. » Ἀκροώμενοι δὲ οἱ ὄρνιθες διαμελετωμένου τοῦ αὐλητοῦ, « Μξμ.

Δια.μελίζομαι, Μ. ίσομαι. Συναγωνίζομαι πρός τινα περὶ μελῳδίας.

Δια.μελίζω, Μ. ίσω. Διαιρῶ τὸ σῶμα εἰς τὰ μέλη του, κατακομματιάζω.

Διαμελισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαμελίζειν, κομμάτιασμα.

Διαμέλλησις, εως (ἡ). ἀναβολὴ καιροῦ, χρονοτριβή, ἀργοπορία.

Διαμελλητής, οῦ (ὁ). ὁ συνειθίζων ν' ἀργοπορῇ, ἀγαπῶν τὰς ἀναβολάς, ἀργοκίνητος εἰς τὰς πράξεις του, [ἐκ τοῦ

Δια.μέλλω, Μ. μελλήσω. Βραδύνω, ἀργοπορῶ, χρονοτριβῶ.

Διαμέμαγμαι, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διαμάσσω.

Διαμεμερισμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Χωριστά.

Δια.μέμνημαι, Μ. μνησθήσομαι, Ζ. Διαμιμνήσκομαι.

Δια.μέμφομαι, Μ. μέμψομαι Μέμφομαι (Κατηγορῶ, Παραπονοῦμαι) ἀδιακόπως ἢ πρός τινα, (Θκρ. Η', 89), (συγχ. τῷ Διαπέμπομαι).

Δια.μένω, Μ. μενῶ. Μένω εἰς τὴν αὐτὴν στάσιν· διαρκῶ· ἐξακολουθῶ· ἐπιμένω, παραμένω.

Δια.μερίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω εἰς μερίδια, μοιράζω, κομματιάζω.

Δια.μεριμνάω-ῶ, Μ. ήσω. Μεριμνῶ κατὰ πολλά, Διαφροντίζω.

Διαμερισμός (ὁ). μοίρασμα, χώρισμα εἰς μερίδια.

Δια.μεσολαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμβαίνω ἢ Συμβαίνω ἐν τῷ μεταξύ.

Διάμεσος (ὁ, ἡ). μεσαῖος, ἀνήκων εἰς τὴν μεσαίαν τάξιν. » Διάμεσον, « τὸ μεταξὺ διάστημα.

Διάμεστος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς ('ως ἐπάνω) γεμάτος.

Δια.μεστόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω τι ἐντελῶς ('ως ἐπάνω).

Δια.μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶν χωρίζω μετρῶ ἀκριβῶς (ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν 'ως τὴν ἄλλην). διαιρῶ μὲ τὸ μέτρον εἰς τόσα μέρη, (συνκδχ.) δίδω (πωλῶ, μοιράζω) μὲ τὸ μέτρον. (ἀςρνμ.) φθάνω εἰς τὴν ἐκ διαμέτρου ἐναντίαν θέσιν. ‖. (μσ. μὲ αἰτ.) 'παίρνω (μοιράζομαι) μὲ τὸ μέτρον, βάλλω νὰ μοῦ μετρήσουν τι ἵνα τὸ 'πάρω.

Διαμέτρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαμετρεῖν, μέτρημα, καταμέτρησις· (ἀςρνμ.) ἡ εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ οὐρανοῦ ἄφιξις.

Διαμετρητός, ή, όν. Ὁ μετρημένος (ἢ δυνάμενος νὰ μετρηθῇ) ἀκριβῶς.

Διαμετρικός, ή, όν. Ὁ κατὰ διάμετρον.

Διάμετρος (ἡ), (ἐνν. γραμμὴ) ἡ διερχομένη διὰ τοῦ κέντρου καὶ διαιροῦσα εἰς δύο ἴσα μέρη τὸν κύκλον, (ὅθ.) » Ἐκ διαμέτρου, « Λκ., ὁ ἀκριβῶς ἀντίθετος, (τρπ.) ὅλως διόλου ἐναντίος. ‖. (οὐσ.) ἐργαλ. γεωμετρ. πρὸς διαγραφὴν τῆς διαμέτρου. ‖. » Διάμετρον (τὸ), « Πλ. τὸ ἐλλεῖπον πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ μέτρου, τὸ καθυστερῆσαν σιτηρέσιον (ταγῆνι) τῶν στρατιωτῶν.

Διαμεύστας, α (ὁ). λαοπλάνος, (Τουρκ.) χοκκαμπάζης, [ἐκ τοῦ

Δι.αμεύω, Μ. εύσω. Δ. ἀντὶ Διαμείβω, μεταβάλλω, ἀλλάζω ἓν ἀντ' ἄλλου κτλ., μεταμορφόνω.

Δια.μήδομαι, Μ. μήσομαι, Π. σκέπτομαι (φροντίζω) ἐπιμελῶς.

Δια.μηκίζω, Μ. ίσω, (ἀστρλγ.) = Διαμετρέω.

Διαμήνυσις, εως (ἡ), = Διαγγελία, γνωστοποίησις, [ἐκ τοῦ

Δια·μηνύω, Μ. ύσω. Δίδω εἴδησιν, στέλνω μήνυμα.

Δια·μηρίζω, Μ. ίσω. Συνουσιάζω.

Διαμηρισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαμηρίζειν.

Δια·μηρυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ξαναμασσῶ ἐπανειλημμένως (καθὼς τὰ χορτοφάγα ζῶα) τὴν τροφήν. (τρπ.) ἐξανασυλλογίζομαι.

Δια·μηρύω, Μ. ύσω. Ξετυλίζω, ξεκουβαρίζω.

Δια·μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μηχανῶμαι ἀδιακόπως· προσπαθῶ μὲ κάθε μηχανήν.

Δια·μίγνυμι, Μ. μίξω, = Συμμίγνυμι, σμίγω (ἑνόνω, ἀνακατόνω) τι μετ' ἄλλου.

Δια·μικρολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀκριβεύομαι (Φιλαργυρεύομαι) καὶ εἰς τὸ παραμικρόν, ἐμβαίνω εἰς τὰς μικροτέρας λεπτομερείας.

Δι·αμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Συναγωνίζωμαι (Συνερίζομαι) πρός τινα.

Διαμιλλητέον, θετ. τοῦ Διαμιλλάομαι.

Δια·μιμνήσκομαι, Μ. μνήσομαι (πρκ. [ἀντὶ ἐνστ.] Διαμέμνημαι). Ἐνθυμοῦμαι ἀδιακόπως.

Δια·μινυρίζομαι, Μ. ίσομαι καὶ

Δια·μινύρομαι, Μ. υροῦμαι. Τραγῳδῶ μὲ λεπτὴν καὶ τρεμουλιαστὴν ἢ παραπονετικὴν φωνήν.

Δια·μισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ μὲ ὑπερβολήν.

Δια·μισθόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκμισθόω.

Δια·μιστύλλω, Μ. υλῶ. Διανίζω εἰς μικρότατα κομμάτια.

Διάμιτρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν μίτραν (ζώνην ἢ κεφαλόδεσμον).

Δι·αμματίζω, Μ. ίσω. Δένω ἢ Διαπερνῶ ἐν εἴδει ἅμματος.

Διαμμοιρηδά, ἐπίρ. Π. χωριστὰ εἰς δύο ἴσα μέρη.

Δίαμμος (ὁ, ἡ). γεμάτος ἄμμον.

Δια·μνημονεύω, Μ. εύσω. Ἐνθυμοῦμαι (Ἀναφέρω) τι συχνὰ ἢ ἀδιακόπως ἢ διὰ πολὺν καιρόν.

Διαμνημονικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαμνημονεύειν. σφόδρα μνημονικός.

Διαμοιβὴ (ἡ), = Ὑπαμοιβή.

Δια·μοιράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι καὶ ήσομαι, Π. ἀντὶ Διαμερίζω.

†Διαμοιρία (ἡ), (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διμοιρία.

Διαμολεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαβλώσκω.

Δια·μολύνω, Μ. υνῶ. Μολύνω ὅλως διόλου, καταλερόνω, (συγχ. τῷ Διομαλύνω).

Διαμονὴ (ἡ). τὸ διαμένειν, διάρκεια· ἐπιμονή, ἐξακολούθησις.

Δια·μονομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μονομαχῶ πρός τινα.

Διάμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ φαινόμενος ὑπὸ διπλῆν) μορφήν.

Δια·μορφοσκοπέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κρίνομαι πρός τινα περὶ εὐμορφίας, διϊσχυρίζομαι (λέγων εἴς τινα νὰ ἰδῇ ἢ νὰ κρίνῃ) ὅτι εἶμαι εὐμορφότερος.

Δια·μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Σχηματίζω, Δίδω μορφὴν εἰς) τι.

Διαμόρφωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Διαμορφωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς διαμόρφωσιν.

Δια·μοτόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω (Κρατῶ ἀνοικτὴν) τὴν πληγὴν μὲ ξαντόν.

Διαμότωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Δια·μοχλεύω, Μ. εύσω καὶ

Δια·μοχλίζω, Μ. ίσω. Ἀνασηκόνω μὲ τὸν μοχλόν· (ἐν γέν.) μετακινῶ (καθαιρῶ) τι διὰ τῆς βίας. (τρπ.) ἀνερεθίζω.

Διαμπὰξ [διά, ἄμφω], ἐπίρ. Πέρα-πέρα.

Δι·αμ·πείρω, Μ. περῶ, Π. ἀντὶ Διαναπείρω ἢ Διαπείρω.

Διαμπερὲς ἢ Διαμπερέως, ἐπίρ. Π. πέρα-πέρα, ἀπὸ πάνω ἕως κάτω, ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην, κτλ. (τρπ.) ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους· διὰ παντός, ἀδιακόπως. » Κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν, « Ἰλ. Χ.

Διαμπερὴς [διαναπείρω], έος (ὁ, ἡ). τρυπημένος πέρα-πέρα, συνεχής, (τρπ.) ἀδιάκοπος ἢ 2) διαπεραστικός. » Ὀδύνη —, « Ἱππκρ.

Δι·αμ·περονάω, Π. ἀντὶ Δια·περονάω.

Διαμπραθέειν, Π. Ἰων. (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Διαπραθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαπέρθω.

Δια·μυδάω-ῶ, Μ. ήσω. Σαπίζω (Λυόνω) ὅλως διόλου ἀπὸ ὑγρασίαν.

Δια·μυθολογέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. λέγω (ἐκφράζω, διηγοῦμαι) τι παντοῦ ἢ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους. ‖ (μσ.) συνομιλῶ μετά τινος (νὰ περνᾷ ὁ καιρός).

Δια·μυκτηρίζω, Μ. ίσω. Περιγελῶ ἀφειδῶς τινα.

Δια·μυλλαίνω, Μ. ανῶ. Σουφρόνω ἢ διαστρέφω τὰ χείλη πρὸς χλευασμὸν ἢ περιφρόνησιν.

†Δια·μυσίλλω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαμισύλλω.

Διαμφάδιος καὶ Διαμφίδιος (ὁ, ἡ), Π. ξεχωριστός, διαφορετικός, ἀλλοιώτικος. 2) διπλοῦς (;). [ἐκ τοῦ

Διαμφὶς, ἐπίρ. Π. [διά, ἄμφω]. Χωριστά, εἰς (ἢ καὶ ἀπὸ τὰ) δύο μέρη.

Δι·αμφισβητέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαφιλονεικῶ.

Διαμφισβήτησις, εως (ἡ), = Διαφιλονείκησις· συζήτησις, ἀμφιβολία.

Δι·αμφοδέω-ῶ, Μ. ήσω. Χάνω τὸν δρόμον (κυρ. εἰς τρίστρατον), (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ) Ἀβροτάζω.

Διαμφόδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Δια·μωκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Διαμυκτηρίζω καὶ Διαμυλλαίνω.

Διαμώκησις, εως (ἡ). περιγέλασμα.

Δι·ανα·βάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. Ἀναβάλλω ἀδιακόπως.

Δι·ανα·γινώ(γνώ)σκω, Μ. γνώσομαι (ἀόρ. Διανέγνων κτλ.). Ἀναγινώσκω τι ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους.

Δι·αναγκάζω, Μ. άσω. Ἀνοίγω (ἐν γέν. Κατορθόνω) τι διὰ τῆς βίας, (παρβλ.) Καταναγκάζω.

Διαναγκασμὸς (ὁ) ἡ πρᾶξις τοῦ διαναγκάζειν.

Δι·ανάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Διανήγαγον κτλ.). Ἀναβιβάζω τι διά.

Δι·ανα·καθίζω, Μ. ίσω, = Ἀνακαθίζω (συχνάκις).

Δι·ανα·καλύπτω, Μ. ύψω. Ἀνακαλύπτω μὲ τρόπον ἢ μὲ τὸν καιρόν.

Δι·ανα·κάμπτω, Μ. κάμψω, = Ἐπανακάμπτω.

Δι·ανα·κλάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀντανακλῶ διερχόμενος διά τινος.

Δι·ανα·κύπτω, Μ. κύψω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διακύπτω.

Δι·αν·αλίσκω, Μ. αν·αλώσω. Ἀναλίσκω (Δαπανῶ) ἀδιακόπως.

Διανάπαυμα (τὸ) καὶ

Διανάπαυσις, εως (ἡ). ἡ ἐν τῷ μεταξὺ γινομένη ἀνάπαυσις, διακοπή, [ἐκ τοῦ

Δι·ανα·παύω, Μ. παύσω. Ἀναπαύω (καὶ μσ. Ἀναπαύομαι) ἐν τῷ μεταξύ, παύω πρὸς καιρόν, κάμνω διακοπήν. » Τὰς ἐν τοῖς ἄθλοις σπουδὰς διαναπαύων ταῖς παιδιαῖς, « Αἰλ.

Δι·ανα·πείρω, Μ. περῶ. Τρυπῶ πέρα-πέρα, (ἴδε Διαπείρω).

;Δι·ανα·πνέω, Μ. πνεύσω. Ἀναπνέω ἐκ διαλειμμάτων.

Διαναπνοὴ (ἡ). ἡ ἐκ διαλειμμάτων ἀναπνοή.

Δια·ναρκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ναρκόνομαι καθ' ὅλον τὸ διάστημά τινος καιροῦ, μένω διαρκῶς ἀκίνητος. » Τοὺς ἐν ταῖς φωλείαις διαναρκῶντας (κατὰ διορθ. ἀντὶ Διαρκοῦντας), « Ἀρστ.

Δι·αναρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαρτῶ ὅλως διόλου.

Δια·νάσσω, Μ. νάξω. Χόνω ἀνάμεσα, γεμίζω (στουππόνω) χαραμάδας· καλαφατίζω

Διανάστασις, εως (ἡ). τὸ νὰ σηκωθῇ τις ἔξαφνα ἐπάνω ἵνα φύγῃ ἢ ἐπιπέσῃ κατά τινος.

Δια·ναυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκροτῶ κρίσιμον ἢ διαρκῆ ναυμαχίαν.

Δια·νάω, Μ. νάσω ἢ ναύσω. Ἀναβρύω ἀνάμεσα.

Διάνδιχα, ἐπίρ. Π. [διά, ἄνδιχα]. διῃρημένως, χωριστά, εἰς δύο μέρη· κατὰ δύο (διαφορετικοὺς) τρόπους.

Διανεῖν, απαρ. τοῦ Διανέω.

Διανέμησις, εως (ἡ), = Διανομή.

Διανεμητής, οῦ (ὁ), = Διανομεύς.

Διανεμητικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) ἢ προθυμίαν εἰς τὸ διανέμειν.

Δι·ανεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνεμίζω, ἀφήνω τι νὰ κυματίζῃ εἰς τὸν ἀέρα.

Δια·νέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω, διαμοιράζω· Διαδίδω, κοινολογῶ. 2) Π. διοικῶ.

Διανενησμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διανήθω.

Διανενοημένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ στόχασιν, φρονίμως, ἐσκεμμένως.

Δια·νέομαι-εῦμαι (χ. Μ.), Π. διέρχομαι, διαβαίνω· (μτφορ.) διαβάζω.

Διανέστην, ἀόρ. β'. τοῦ Διανίσταμαι.

Διάνευμα (τὸ). τὸ διὰ νεύματος γινόμενον σημεῖον, γνέψιμον. 2) (εἰς τὸν Ἀρστφ. Θεσμ. 122. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δίνευμα.

Δια·νευρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου νευρῶδες (ἰσχυρόν), ἐνδυναμόνω.

Δια·νεύω, Μ. νεύσω. (μὲ δοτ. ἢ προθ. αἰτ.) Κάμνω νεῦμα πρός τινα. (μὲ αἰτ. ἐλλ. προθ.) = Ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, (συγχ. τῷ Δινεύω καὶ τῷ

Δια·νέω, Μ. νεύσομαι, = Διανήχομαι, διακολυμβῶ· (μτφορ.) Γλυτόνω (ξεκάμνω, τελειόνω) τι μὲ δυσκολίαν.

Διανεῳγὼς, υῖα, ός, μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διανοίγω.

Δια·νήθω, Μ. νήσω, Γνέθω καλῶς, κάμνω·

Διάνημα (τὸ). νῆμα (γνέμα) λεπτόν.

Διάνηξις [διανήχομαι], εως (ἡ). διακολύμβησις.

Δια·νηστεύω, Μ. εύσω. Διαμένω νηστικός.

;Δια·νηστίζομαι, Μ. ίσομαι. Προγεύομαι.

Διανηστισμὸς (ὁ). πρόγευμα.

Δια·νήφω, Μ. νήψω, = Ἀνανήφω, ἀνοίγω τὰ 'μμάτιά μου, ξεζαλίζομαι, ξεμεθῶ, ἐξυπνῶ.

Δια·νήχομαι, Μ. νήξομαι, = Διακολυμβάω. 2) συναγωνίζομαι πρός τινα εἰς τὸ κολύμβημα.

Διάνηψις [διανήφω], εως (ἡ). ξεμέθυσμα. 2) (μτνμ.) ξεθύμασμα, (συγχ. τῷ Διάνιψις).

Δι·ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω ἐντελῶς, σκεπάζομαι μὲ ἄνθη.

Διανθὴς [διά, ἄνθος], έος (ὁ, ἡ). γεμάτος (σκεπασμένος) μὲ ἄνθη. 2) [δὶς ἄνθος]. ὁ ἔχων διπλοῦν ἄνθος, (Τυρκ.) κατημέρικος ἢ 3) ἀνθῶν δὶς τοῦ ἔτους.

Διάνθησις, εως (ἡ). ἄνθισμα ἐντελές.

Δι·ανθίζω, Μ. ίσω. Στολίζω μὲ ἄνθη, πλουμίζω. (ἐν γέν. καὶ τρπ.) καλλωπίζω. 2) = Ἀνθολογῶ, ἀπανθίζομαι.

Δι·ανιάω-ῶ, Μ. άσω. Λυπῶ καιρίως.

Δια·νίζω, (συνηθέστ. τοῦ

Δια·νίπτω, Μ. νίψω. Πλύνω καλά, ξεπλύνω.

Δια·νίσσομαι, Μ. νί(νεί)σομαι, Π. = Διέρχομαι, διαβαίνω, διαπερνῶ.

Δι·αν·ίστημι, Μ. διανα·στήσω (μσ. ἀόρ. Διανέστην κτλ.). Σηκόνω ἐπάνω (Στήνω, Ἀνορθόνω) διὰ μιᾶς, ἀναστήνω· (τρπ.) διεγείρω, ἐγκαρδιόνω. (μσ.) σηκόνομαι ἔξαφνα ἐπάνω (ἵνα φύγω ἢ ἐπιπέσω κατά τινος). (τρπ.) ἀναλαμβάνω (τὰς δυνάμεις μου).

Διάνιψις, εως (ἡ). τὸ διανίπτειν, ξέπλυμα.

Δια·νοέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (ἀόρ. Διενοήθην). (μὲ ἀπαρ.) Ἔχω κατὰ νοῦν, σο[...]άζομαι, σχεδιάζω, φαντάζομαι· (μὲ αἰτ. ἢ γεν. προθετ. ἢ ἐπίρ.) κρίνω, σκέπτομαι, φρονῶ, ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἰδέαν.

Διανόημα (τὸ). τὸ διανοηθέν, στοχασμός, ἰδέα, σκέψις.

Διανόησις, εως (ἡ). ἡ ἐνέργεια τοῦ διανοεῖσθαι, σκέψις, (παρβλ. Διάνοια). 2) = Διανόημα.

Διανοητικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων τὴν ἰδιότητα, τὴν δύναμιν, ἕξιν πρὸς) τὸ διανοεῖσθαι, ἀγχίνους, εὐφυής. » Διανοητικὸν, « τὸ λογικὸν τῆς ψυχῆς μέρος, ὁ νοῦς. » Διανοητικὰ μέρη δράματος, « Ἀρστ., τὰ περιέχοντα γνωμολογίαν, τὰ ἠθικώτερα ἢ εὐφυέστερα.

Διανοητὸς, ή, όν. Νοητός, καταληπτός. 2) Ἰδανικός, φαντασιώδης.

Διανοητῶς, ἐπίρ. Κατὰ διάνοιαν, νοερῶς, ἰδανικῶς.

Δια·νοθεύω, Μ. εύσω. Νοθεύω ὅλως διόλου.

Διάνοια (ἡ). ἡ δύναμις (ἡ ἰδιότης) τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ διανοεῖσθαι, (ἐν γέν.) ὁ νοῦς. » Διανοίᾳ θεωρεῖν, « Ἰσκρ., (παρβλ. Διανόησις). 2) (συνκδχ.) = Διανόημα, λογισμός, σκοπός· φρόνημα. » Ἐν διανοίᾳ ἦσαν λύειν τὴν γέφυραν, « Θκ., εἶχον κατὰ νοῦν. » Καὶ ἦν αὐτῶν ἡ διάνοια, τὰς πόλεις ἐλευθεροῦν, « αὐτ. 3) νόημα, σημασία. » Διάνοιαν δὲ τοιαύτην εἶχε τὰ γεγραμμένα, « Πλ. » Ὀλίγα γὰρ ἦν τὰ ῥήματα πολλὴν διάνοιαν παριστῶντα, « Βασ.

Δι·αν·οίγω, Μ. οίξω (ἀόρ. Διανέῳξα ἢ Διήνοιξα κτλ.). Ἀνοίγω τι ὅλως διόλου ἢ ὀλίγον, μισοανοίγω· ἀνατέμνω.

Διάνοιξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διανοίγειν.

Διανομεὺς, έως (ὁ). ὁ διανέμων, μοιραστής.

Διανομὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διανέμειν, μοίρασμα, μοιρασιά. 2) (συνκδχ.) τὸ διανεμόμενον (κυρ. εἰς τὸν λαόν). δωρεά.

Δια·νομοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Τακτοποιῶ διὰ νόμων. 2) προτείνω σχέδιον νόμου.

Δια·νοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ (Ὑποφέρω) διαρκῆ ἀσθένειαν.

Δια·νοσφίζω, Μ. ίσω, Π. διαιρῶ. 2) (μσ.) κρατῶ κρυφίως διὰ τὸν ἑαυτόν μου (κλέπτω μὲ τρόπον) ἀπὸ τὸ εἰς χεῖράς μου ξένον πρᾶγμα.

Διανταῖος [διά, ἀντί], α, ον, (καὶ ἐπίρ.) -αίως, Π. = Ἐναντίος. » Μοῖρα —, « Αἰσχλ. 2) ὁ περνῶν ἀντικρὺ (πέρα-πέρα). » Πληγὴ —, « Διόδ. 2) ὁ ἐκτεινόμενος ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην, μακρύς. » Τόνος —, « Ἱππκρ.

Διαντικὸς, ή, όν. Ὁ πρὸς τὸ διαίνειν (βρέχειν, μουσκεύειν) ἐπιτήδειος.

Δι·αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντλῶ (Ἀδειάζω) ὑγρόν τι μέχρι ῥανίδος, (μτφορ.) υποφέρω μέχρι τέλους.

Διαντὸς [διαίνω], ή, όν. Ὅς τις δύναται νὰ βραχῇ (μουσκευθῇ).

Διανυκτέρευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Δια·νυκτερεύω, Μ. εύσω. Περνῶ ὅλην τὴν νύκτα εἰς ἔργον ἢ μέρος τι.

Διάνυσις [διανύω], εως (ἡ). τελείωμα, ἀποπεράτωσις (κυρ. ὁδοιπορίας), (παρβλ. ἢ

Διάνυσμα (τὸ), [διανύω]. τὸ τελειωμένον μέρος (κυρ. ὁδοιπορίας). » Ἡμερήσιον —, « Πλβ., μιᾶς ἡμέρας δρόμος, (Τυρκ.) κονάκι.

Δια·νύσσω(ττω), Μ. νύξω. Τρυπῶ τι ἀνάμεσα ἢ μὲ τρόπον.

Διανυτέον, θετ. τοῦ

Δι·ανύτω ἢ Δι·ανύω, Μ. ανύσω. (μὲ αἰτ.) Τελειόνω, ἀποτελειόνω· (μὲ αἰτ. προθετ.) φθάνω. » Διανύσας (ἐνν. τὴν ὁδὸν) εἰς Βαβυλῶνα, « Διόδ., (παρβλ. Διατελέω).

Δια·ξαίνω, Μ. ξανῶ. Ξαίνω (Λαναρίζω) ἢ Ξύνω δυνατὰ ἢ ἐπανειλημμένως· (ἐπμ.) παραλύω (ὕφασμα), ξεφτῶ, τὸ κάμνω ξαντόν· (τρπ.) ἀναιρῶ, χαλνῶ ὅλως διόλου, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω.

Διάξειεν, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ (Αἰολ.) ἀορ. τῆς εὐκτ. τοῦ Διάττω.

Δια·ξέω, Μ. ξέσω. Ξέω (Πελεκῶ, Σκαλίζω) ἐπιτηδείως πέτραν κτλ.

Δια·ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω ὅλως διόλου, καταξηραίνω.

Διάξηρος (ὁ, ἡ). κατάξηρος.

Διάξιμος (ὁ, ἡ), [διάγω]. ὁ μεταφερθεὶς (μετακομισθεὶς) ἢ δυνάμενος νὰ μεταφερθῇ.

Δια·ξιφίζομαι, Μ. ίσομαι. Μάχομαι πρός τινα διὰ τοῦ ξίφους (σπαθίζομαι μὲ σπαθί).

Διαξιφισμὸς (ὁ). τὸ διαξιφίζεσθαι.

Διάξυλον (τὸ). ξύλον βαλλόμενον πλαγίως ἵνα ἑνόνῃ (κρατῇ) ἄλλα ὄρθια.

Δια·ξυράομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ξυρίζω τὰ γένειά μου, ξυραφίζομαι.

Διάξυσμα (τό). τὸ αὔλακος δὲς κοίλωμα κίονος, ἡ (ἄλλ.) Ῥάβδωσις. 2) πελεκοῦδι πέτρας, (ἴδε Λατύπη), [ἐκ τοῦ

Δια·ξύω, Μ. ξύσω. Ξύων κοιλαίνω (αυλακόνω) πέτραν κτλ.

Δι·απ·αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Ἀπαγγέλλω (Ἀναγγέλλω) διαῤῥήδην.

Δια·παγκρατιάζω, Μ. άσω. Μάχομαι (Συναγωνίζομαι) πρός τινα τὸ παγκράτιον.

Δια·παιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ (Διοικῶ), ἢ τρπ. Τέρπω, Παρηγορῶ μὲ ματαίας ἐλπίδας, Ἀπατῶ) τινὰ καθὼς ὁ παιδαγωγὸς τοὺς παῖδας, παρατείνω (κάμνω νὰ περνᾷ μὲ τὰ ψεύματα) τὸν καιρόν, (Πλ.)

Δια·παιδεύω, Μ. εύσω. Ἐκπαιδεύω (Διδάσκω) τινὰ ἐντελῶς καὶ κατὰ τάξιν.

Δια·παίζω, Μ. παίξω. Παίζω ὡς τὸ τέλος, τελειόνω τὸ παιγνίδι μου. 2) (μὲ αἰτ.) περιπαίζω, (χωρὶς πτ.) ἀστεΐζομαι, χωρατεύω,

Δια·παλαίω, Μ. αίσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Παλαίβω (ἐν γέν. Προσπαθῶ, Αγωνίζομαι) μέχρι τέλους κατά τινος.

Διαπάλη (ἡ). πάλαιμα, (τρπ.) συναγωνισμός.

Δια·πάλλω, Μ. παλῶ. Κουνῶ (ἢ μσ. Πηδῶ, Τινάζομαι) τῇδε κἀκεῖσε. (συνκδχ.) ῥίπτω (δίδω ἢ 'παίρνω μὲ) λαχνόν.

Δια·παλύνω, Μ. υνῶ. Κατασυντρίβω, κάμνω θρύμματα. 2) κυκκίζω (πασσίζω) μὲ σκόνιν.

Δια·παννυχίζω, Μ. ίσω, = Διανυκτερεύω (ἄγρυπνος).

Διαπαννυχισμὸς (ὁ). ἀγρυπνία δι' ὅλης τῆς νυκτός.

Δι·απ·αντάω-ῶ, Μ. ήσω. Συναπαντῶ, προϋπαντῶ.

Διαπαντὸς, ἐπίρ. ἀντὶ Διὰ παντὸς (ἐνν. τοῦ χρόνου). πάντοτε, ἀδιακόπως.

Δια·παπταίνω, Μ. ανῶ. Κυττάζω ἀπ' ἐδῶ ἢ ἀπ' ἐκεῖ ὁλόγυρά μου ὡς νὰ ζητῶ τι.

Δια·παρα·κύπτω, Μ. κύψω = Δια(Παρα)κύπτω. » Θυρίδας διαπαρακυπτομένας, « Γρφ., πλαγίας ἢ δικτυωτάς, (ἀμφ.).

Δια·παρα·σιωπῶ, Μ. ήσω. = Παρασιωπῶ.

Διαπαρατριβὴ (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Παραδιατριβή.

Διαπαρεὶς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Διαπείρω.

Διαπαρθένευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Δια·παρθενεύω, Μ. εύσω. Φθείρω (Χαλνῶ) παρθένον, τῆς στερῶ (ἀφαιρῶ) τὴν παρθενίαν.

Διαπαρθένιος (ὁ, ἡ), (μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Δῶρα —, « Κωμ., τὰ διδόμενα ὑπὸ τοῦ νυμφίου εἰς τὴν νύμφην διὰ τὴν παρθενίαν της.

Δια·παροξύνω, Μ. υνῶ. Παροργίζω (Ἐρεθίζω) τινὰ καθ' ὑπερβολήν.

Διάπαρσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαπείρειν, τρύπημα πέρα-πέρα. » Ὀξέων ἰχθύων διαπάρσιες ἐς τὰ παρίσθμια, « Ἀρετ.

Διάπασμα (τὸ), [διαπάσσω]. σκόνη εὐώδης (μὲ τὴν ὁπ. κυκκίζουν τὸ σῶμά των αἱ γυναῖκες).

Δια·πασσα(ττα)λεύω, Μ. εύσω. Τεντόνων καρφόνω εἰς τὰς ἄκρας (κυρ. δέρμα), (κοιν.) σταματόνω, (παρβλ. Θρανεύω).

Δια·πάσσω(ττω), Μ. πάσω. Πασσίζω (Κυκχίζω) τι μὲ σκόνιν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἢ ἀναμεταξύ. » Ἡ γῆ διαπαττομένη συντηρεῖν τὸν πυρόν, « Θφρ.

Διαπασῶν (ἡ), ἄκλ. ἀντὶ (ἡ) Διὰ πασῶν (καθὼς καὶ Διὰ τεσσάρων καὶ Διὰ πέντε) (ἐνν. φωνῶν ἢ χορδῶν συμφωνία), μουσικ. ἢ ἄλλ. Ἑπταφωνία, Ζ. Πᾶς.

Δια·πατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ ὅλως διόλου.

Δια·πατέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταπατῶ.

Διάπαυμα (τὸ) καὶ

Διάπαυσις, εως (ἡ). ἡ ἐν τῷ μεταξὺ γινομένη παῦσις (ἀνάπαυσις), διακοπή· διάστημα, [ἐκ τοῦ

Δια·παύω, Μ. παύσω. Παύω (ἐμαυτὸν ἢ ἄλλον) ἐν τῷ μεταξὺ ἢ ἐκ διαλειμμάτων, κάμνω διακοπήν, (παρβλ. Διαναπαύω).

Δια·παφλάζω, Μ. άσω. Διαχέομαι παφλάζων (κοχλακίζων).

Δια·πεζεύω, Μ. εύσω. Διέρχομαι (Διοδεύω) πεζός.

Διάπεζος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) μακρύς, φθάνων ἕως εἰς τοὺς πόδας (πέζας). (ὁ ἄλλ.) πιδήρης, ἢ ὁ ἔχων ὁλόγυρα πέζαν (ποδόγυρον).

Δια·πειλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φοβερίζω τινὰ ἐντόνως.

Δια·πεινάω-ῶ, Μ. ήσω. Πεινῶ καθ' ὑπερβολὴν ϗ ἀδιακόπως, ἢ συνερίζομαι κατὰ τὴν πεῖναν πρός τινα (ποῖος πεινᾷ πλειότερον), (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Διαπίνω).

Διάπειρα, ας (ἡ), = Ἀπόπειρα.

Δια·πειράζω, Μ. άσω, = Διαπειράω.

Δια·πειραίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Διαπείρω.

Δια·πειράω-ῶ, ϗ (μσ.) Διαπειράομαι-ῶμαι, Μ. άσω, -ομαι, (μὲ γεν.) = Ἀποπειράω, -άομαι.

Δια·πείρω, Μ. περῶ. Τρυπῶ (Σουβλίζω) πέρα-πέρα, περονιάζω.

Δια·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλνω εἰς διάφορα μέρη. 2) στέλνω τι διὰ μέσου τινὸς ἢ ἀπὸ χέρι εἰς χέρι. 3) (μσ.) στέλλω ἀμοιβαίως, ἀντεπιστέλλω. 4) = Μεταπέμπομαι.

Διάπεμψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαπέμπειν.

Δια·πενθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πενθῶ ἕως τὸ τέλος, φυλάττω ὁλόκληρον τὸν πένθιμον χρόνον.

Διαπέντε (ἡ), ἄκλ. Ζ. Διαπασῶν.

Διαπεπαισμένος, η, ον, (πθ. πρκ. τῆς) μτχ. τοῦ Διαπαίζω.

Διαπεπαρμένος, η, ον, (πθ. πρκ. τῆς) μτχ. τοῦ Διαπείρω.

Διαπεπονημένως [διαπονέω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πολλὴν ἐπεξεργασίαν (ἀκρίβειαν, ἐπιμέλειαν).

Δια·πέπτω, Μ. πέψω. Βράζω τι ὡς οὗ νὰ λυώσῃ. χωνεύω ἢ ὡριμάζω ἐντελῶς.

Δια·περαίνω, Μ. ανῶ. Φέρω τι εἰς πέρας, τὸ ἀποτελειόνω.

Δια·περαιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διαπορθμεύω, Διαβιβάζω (Περνῶ) πέραν εἰς τὸ ἀντικρὺ μέρος (ποταμοῦ κτλ.). » Χεροῖν κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη, « Σοφ.

Διαπεραίωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς τὸ πέραν (ποταμοῦ ϰτλ.) διαβίβασις ἢ διάβασις, πέρασμα.

Διαπέρασμα (τὸ), = Διαπεραίωσις. 2) (συνκδχ.) πορθμός, στενόν, πέρασμα.

Διαπεραντέον, θετ. τοῦ Διαπεραίνω.

Διαπεράσιμος (ὁ, ἡ). (κυρ. ποταμὸς κτλ.) τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ περάσῃ, [ἐκ τοῦ

Δια·περάω-ῶ, Μ. άσω. Περνῶ (ἐμαυτὸν ἢ ἄλλον) διὰ ποταμοῦ κτλ., περνῶ πέραν. (μτφορ.) » Βίον διαπερᾶν, « Ξεν.

Δια·περδικίζω, Μ. ίσω, Ζ. Διεκπερδικίζω.

Δια·πέρθω, Μ. πέρσω (ἀόρ. Διέπερσα ἢ Διέπραθον καὶ μσ. [ἀντὶ πθ.] Διεπραθόμην). Π. ἐκπορθῶ, λεηλατῶ, διαρπάζω, κατερημόνω.

Δια·περι·πατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιδιαβάζω, πηγαινοέρχομαι, (Ἰταλ.) σολατσάρω.

Δια·περονάω-ῶ, Μ. ήσω. Καρφόνω τι μὲ τὴν περόνην (καρφίτσαν). 2) = Διαπείρω.

Διαπεσεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαπίπτω.

Δια·πεσσεύω, Μ. εύσω, Ζ. Διαπεττεύω.

Δια·πέταμαι, Μ. πτήσομαι, = Διΐπταμαι.

Δια·πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἐκτείνω· ἀνοίγω· ξεδιπλόνω.

Διαπέτασμα (τὸ), = Παραπέτασμα.

Διαπέτεια (ἡ). ἔκτασις, ἄνοιγμα, [ἐκ τοῦ

Διαπετής, έος (ὁ, ἡ). ἀνεπτυγμένος, ξεδιπλωμένος, ἀνοικτός, ἁπλωμένος.

Δια·πέτομαι, Μ. πτήσομαι, = Διΐπταμαι.

Δια·πεττεύω, Μ. εύσω. Μετατοπίζω τοὺς πεσσοὺς (ταῖς πέτραις εἰς τὸ τάβλι ϰτλ.). (τρπ.) διακινδυνεύω τι. ‖ (μσ.) παίζω μετά τινος τάβλι ϰτλ., (παρβλ. Διακυβεύω).

Δια·πέττω, Ἀττ. ἀντὶ Διαπέπτω.

Δια·πεύθομαι, Μ. πεύσομαι, Π. ἀντὶ Διαπυνθάνομαι.

Διαπέφλοιδα, Ἰων. μσ. πρκ. τοῦ Διαφλύω.

Διαπέφραδον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Διαφράζω.

Διάπεψις [διαπέπτω], εως (ἡ). χώνευσις ἐντελής, ὡρίμασμα.

Διάπηγα, ων (τὰ), [διαπήγνυμι]. μικροὶ ξύλοι μεταξὺ μεγαλητέρων.

Διάπηγμα (τὸ), [διαπήγνυμι] = Διάξυλον.

Διαπηγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ.

Δια·πήγνυμι, Μ. πήξω. Μπήγω τι μεταξὺ ἄλλων ἵνα στηριχθοῦν καλῶς (ἵνα σφίξουν). 2) = Συμπήγνυμι, ἑνόνω. 3) πήζω (παγόνω) ὅλως διόλου.

Δια·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ἀνάμεσα ἢ ὑπεράνωθεν τινός. » Τάφρους διαπηδᾶν, « Ξεν. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διαπιδύω.

Διαπήδησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαπηδᾶν. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διαπίδυσις.

Διαπῆλαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαπάλλω.

Δια·πηνικίζω [πηνίκη], Μ. ίσω. (μτφορ.) Κατασκευάζω τι μὲ τρόπον ὥστε νὰ ἀπατήσω.

Διάπηξ, ηγος (ὁ), = Διάπηγμα.

Διάπηξις [διαπήγνυμι], εως (ἡ). ἡ ἐκ διαφόρων εἰδῶν συγκρότησις (σύμπηξις), κατασκευή. » Σώματος —, « Στρ., ὁ διοργανισμός.

Δια·πιαίνω, Μ. ανῶ. Παχύνω τι ἐντελῶς.

Διαπίδυσις, εως (ἡ). ἀνάβλυσις κτλ. [ἐκ τοῦ

Δια·πιδύω, Μ. ύσω. Ἐβγάλλω (Χύνω) κατ' ὀλίγον διά τινος στενοῦ ὑγρόν, ἱδρόνω, ἀναβρύω. » Διὰ τῶν πόρων διαπιδύουσα ἡ τροφή, καθάπερ ἐν κεραμίοις ὠμοῖς τὸ ὕδωρ, « Ἀρστ., (συγχ. τῷ Διαπηδάω).

Δια·πιέζω, Μ. έσω, (Λξφν) Θλίβω μὲ τὰ δάκτυλα.

Δια·πιθανεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἀποδεικνύω τι διὰ πιθανῶν συλλογισμῶν.

Δια·πιθηκίζω, Μ. ίσω. Παίζω μετά τινος (ἢ Κάμνω σχήματα γελοῖα) ὡς ὁ πίθηκος.

Δια·πικραίνω, Μ. ανῶ. Καταπικραίνω, (μτφορ.) λυπῶ, παροργίζω, [ἐκ τοῦ

Διάπικρος (ὁ, ἡ). πολλὰ πικρός, κατάπικρος.

Διαπίμελος (ὁ, ἡ). πολλὰ παχύς, ὅλος (γεμάτος) πάχος.

Δια·πίμπλημι, Μ. διαπλήσω. Γεμίζω ἐντελῶς (ἕως ἐπάνω)· χορταίνω· (τρπ.) τελειόνω, ἐκπληρῶ.

Δια·πίμπρημι, Μ. δια·πρήσω. Κατακαίω. 2) πρήσκω καὶ (μσ.) πρήσκομαι, φουσκόνω.

Δια·πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω ἐκ διαλειμμάτων, συχνοπίνω. 2) συναγωνίζομαι πρός τινα εἰς τὸ πίνειν, πίνω καὶ τὸν εὑρίσκω καθὼς καὶ ἐκεῖνος ἐμέ. 3) πίνω μέχρι ῥανίδος, στραγγίζω τὸ ποτῆρι, (παρβλ. Διαπεινάω).

Δια·πιπράσκω, Μ. δια·πράσω. Πωλῶ τι εἰς διαφόρους, πωλῶ μὲ τὸ κομμάτι (κοιν. λιανοποῦλι), ξεπουλῶ.

Δια·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Διέπεσον κτλ.). (κυρ.) Πίπτω ὅλως διόλου ἢ κατ' ὀλίγον, (συνκδχ.) σκορπίζομαι, διαδίδομαι, χάνομαι, (κοιν.) παραπέφτω· χαλνῶ, λυόνω, (κατ' ἔκτ.) ἀποθνήσκω. » Ἄνθη διαπίπτοντα, « Θφρ. » Πότερον διαπέπτωκεν ἢ διεκομίσθη τὰ γράμματα, « Συν. » Ἀπεχώρησαν ἐν τῇ μάχῃ διαπεσόντες, « Ξεν. » Λόγου διαπεσόντος, « Πλ. » Ἐπειδὰν ἀποθάνῃ ὁ ἄνθρωπος τῷ μὲν σώματι προσήκει διαλύεσθαι ϗ διαπίπτειν, « Πλ. » Ἕως οὗ διέπεσε πᾶσα γενεὰ ἀνδρῶν, « Γρφ. 2) κάμνω λάθος, ἀποτυγχάνω. » Πολλῶν ἡμερῶν οὐ μεμελέτηκε, καὶ ἐφοβήθη διαπεσεῖν, « Πλ. » Διαπέσοιμι πανταχῇ, « Ἀρσφ.

Δια·πιστεύω, Μ. εύσω. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Πιστεύω τι ἐντελῶς (ἀδιστάκτως)· δίδω πληρεστάτην πίστιν. 2) (μὲ αἰτ. καὶ δοτ.) ἐμπιστεύομαί τι εἴς τινα, (συγχ. τῷ —

Δια·πιστέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Δὲν πιστεύω ἢ Δὲν καλοπιστεύω, δυσπιστῶ, διστάζω, ἀμφιβάλλω.

Διαπλακείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Διαπλέκω.

Δια·πλακόω-ῶ, Μ. ώσω. Στρώνω ἀπὸ τὴν μίαν ἕως τὴν ἄλλην ἄκραν μὲ πλάκας.

Δια·πλανάω-ῶ, Μ. ήσω. Πλανῶ (Ἀποπλανῶ) ὅλως διόλου.

Διάπλασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαπλάττειν, σχηματισμός, διαμόρφωσις. (χειρουργ.) ἡ ἐκ νέου ἕνωσις τοῦ συντριβέντος κοκκάλου.

Διάπλασμα (τὸ). τὸ διαπεπλασμένον πρᾶγμα, π. χ. ἀγγεῖον πήλινον κτλ., (ἰατρ.) κατάπλασμα, ἄλειψις, ἢ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διάπασμα.

Διαπλασμός (ὁ), = Διάπλασις.

Δια·πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω (Μορφόνω, Σχηματίζω) τι ἐντελῶς ἢ ἐπιτηδείως, (ἰατρ.) ἰατρεύω τὰ συντριμμένα ἢ ἐξαρθρωμένα κόκκαλα. 2) ἀλείφω τι πανταχόθεν μὲ λάσπην.

Διαπλαστικός, ή, όν. Χρήσιμος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ διαπλάττειν.

Δια·πλατύνω, Μ. υνῶ. Πλατύνω τι ἀφ' ἑαυτοῦ. » Διαπλατύνας (τὸ φύραμα) ποίησον τετράγωνον, « Ἀθ.

Διάπλεγμα (τὸ). τὸ διὰ μέσου τινὸς ἐμβαλλόμενον πλέγμα.

Δια·πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω ἀνάμεσα, ἐμ(συμ, περι)πλέκω, ἐμπερδεύω, συγχέω. 2) ξεπλέκω, (τρπ.) τελειόνω. » Βίον —, « Πλάτ.

Διάπλεος (ὁ, ἡ), Ζ. Διάπλεως.

Δια·πλέω, Μ. πλεύσομαι. Διέρχομαι (Διαβαίνω) πλέων. » Ὥσπερ ἐπὶ σχεδίας κινδυνεύοντα διαπλεῦσαι τὸν βίον, « Πλάτ.

Διάπλεως, ω (ὁ, ἡ). ἐντελῶς γεμάτος, ἔμπλεως.

Δια·πλήθω, Μ. πλήσω, = Διαπίμπλημι.

Δια·πληκτίζομαι, Μ. ίσομαι. Δέρνομαι (Κτυποῦμαι, Φιλονεικῶ) μετά τινος ἀκροβολίζομαι. (μτνμ.) » Διαπληκτιζόμενος ἀπὸ νευμάτων πρὸς τὸ γύναιον, « Πλ., τὴν ἔκαμνε (καὶ ἐκείνη αὐτὸν) 'μμάτι, ἔπαιζαν ταῖς 'μματιαίς.

Διαπληκτισμός (ὁ). τὸ διαπληκτίζεσθαι, κτύπημα ἀμοιβαῖον, φιλονεικία.

Δια·πληρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διαπίμπλημι.

Διαπλησθῆναι, πθ. ἀόρ. α'. τοῦ Διαπίμπλημι.

Δια·πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶν σχίζω (συντρίβω, κομματιάζω), (συγχ. τῷ

Δια·πλίσσομαι, Μ. πλίξομαι. Στέκω ἢ Περιπατῶ μὲ ἀνοικτὰ σκέλη, (παρβλ. Διαβαίνω). » Τὸ στόμα διαπεπλιγώς, « Ἱπποκρ., κεχηνώς, (παρβλ. Ἐκπλίσσω).

Δια·πλοΐζομαι, Μ. ίσομαι, = Διαπλέω.

Διαπλοϊσμός (ὁ), = Διάπλευσις.

Διαπλοκή (ἡ). τὸ διαπλέκειν, συμ(περι)πλοκή, ἐμπέρδεμα, ἀνακάτωμα, σύγχυσις. » Τὰς ἐν δικαστηρίῳ διαπλοκάς, « Βασ.

Διαπλόκινος (ὁ, ἡ). πλεκτός, (παρβλ.

Διάπλοκος (ὁ, ἡ). πλεγμένος ἀπὸ ἢ μεταξύ, περιπλεγμένος· ἐμπερδεμένος.

Διάπλοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαπλέων. ‖. (οὐσ.) διάπλευσις, ταξεῖδι διὰ θαλάσσης. 2) διῶρυξ πλεύσιμος, (Πλάτ.).

Δια·πλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω (Ἀνοίγω) ὅλως διόλου.

Δια·πλύνω, Μ. πλυνῶ. Πλύνω καλά, ξεπλύνω. (τρπ.) καταγελῶ, περιπαίζω.

Δια·πλωΐζομαι, Μ. ίσομαι, = Διαπλέω.

Διαπλώϊσις, εως (ἡ), = Διάπλευσις.

Δια·πλώω, Μ. πλώσω, Π. ἀντὶ Διαπλέω.

Δια·πνείω, Π. ἀντὶ Διαπνέω.

Διάπνευμα (τὸ). ἄνεμος· ἀτμός.

Διάπνευσις, εως (ἡ), = Διαπνοή.

Διαπνευστικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς διάπνευσιν, ἐξατμιστικὸς κτλ.

Δια·πνέω, Μ. πνεύσω. Πνέω διά τινος, φυσῶν διαπερνῶ, ἀερίζω. (συνκδχ.) ἐξατμίζω, σκορπίζω, διαλύω. ‖. (μσ. ἢ πθ.) ἀερίζομαι κτλ., 'παίρνω ἀέρα, ξεθυμαίνω. (σπν.) ἀναπνέω, (συνκδχ.) ξεκουράζομαι, 'ξανασαίνω. (εὐφ.) = Ἀποπέρδω, ξεφυσῶ, (παρβλ. Διαφυσάω).

Δια·πνίγω, Μ. πνίξω. Πνίγω σφίγγων τὸν λαιμόν, (τρπ.) στενοχωρῶ.

Διαπνοή καὶ

Διάπνοια (ἡ). τὸ διαπνέειν, ἐξάτμισις, ἀέρισμα, ξεθύμασμα κτλ. » Ὀνομάζω δὲ ἀναπνοὴν μὲν τὴν διὰ τοῦ στόματος ἔξω τε καὶ εἴσω φορὰν τοῦ πνεύματος, διαπνοὴν δὲ τὴν δι' ὅλου τοῦ σώματος ὁμοίως γινομένην, « Γαλ. 2) τόπος (ὀπή) πρὸς διαπν. » Δεῖ δὲ τῷ ἀγγείῳ διάπνοιαν, τουτέστιν ὀπάς, ἐμποιεῖν, « Γεωπον.

Διάπνοος-ους (ὁ), = Διάπνοια (2).

Δια·ποδίζω, Μ. ίσω. Μετρῶ μὲ ταῖς ἀδρασκελιαῖς, (τρπ.) ἐξετάζω, (παρβλ. Ἀναποδίζω). 2) πηδῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, (ὅθεν

Διαποδισμός (ὁ). εἶδος χοροῦ.

Δια·ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω, τελειοποιῶ, κατορθόνω.

Δια·ποικίλλω, Μ. ιλῶ. Καλλωπίζω τι μὲ πολυποίκιλλα πλουμίσματα.

Διαποίκιλος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἢ μεταξὺ παρδαλός, πολυποίκιλος.

Δια·ποιμαίνω, Μ. ανῶ, Π. διευθύνω, οἰκονομῶ, (παρβλ. Διαβόσκω)

Δια·πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Πολεμῶ ἐπιμόνως καὶ μέχρι τέλους, ἐξακολουθῶ ἢ τελειόνω τὸν πόλεμον κατά τινος. » Διαπολεμήσεται αὐτοῖς ἀμαχεί, ἐκπολιορκηθέντων ἡμῶν, ὁ πόλεμος, « Θκ. (καὶ ἀπολ.) » Ὡς.., ἢν φθάσωσι διαφθείραντες τὸ παρὸν στράτευμα αὐτῶν, διαπολεμησόμενον, » αὐτ. (παρβλ. Διαμάχομαι).

Διαπολέμησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Δια·πολιορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξακολουθῶ μέχρι τέλους τὴν πολιορκίαν, πολιορκῶ ἐπιμόνως.

Διαπολιτεία (ἡ). διαφωνία περὶ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, Ἀντιπολίτευσις.

Δια·πολιτεύομαι, Μ. εύσομαι, = Ἀντιπολιτεύομαι πρός τινα, εἶμαι πολιτικῶς ἀντίζηλός τω, ἔχω διαφορετικὸν περὶ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων φρόνημα (σύστημα).

Διαπολιτευτής, οῦ (ὁ). ὁ ἀντιπολιτευόμενος πρός τινα.

Δια·πόλλυμι, Μ. ολέσω. Χάνω (Ἀφανίζω) ἐξ ὁλοκλήρου.

Δια·πομπεύω, Μ. εύσω. Τελειόνω τὴν πομπὴν (τὴν παράταξιν, τὸ ἀλάϊ). 2) Π. ἀντὶ Διαπέμπω.

Διαπομπή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαπέμπειν (στέλλειν ἀμοιβαίως ἢ ἐδῶ ϗ ἐκεῖ) τινα.

Διαπόμπιμος (ὁ, ἡ), [διαπέμπω]. ὁ στελλόμενος ἢ δυνάμενος (ἢ ἄξιος) νὰ σταλῇ ἀπὸ χέρι εἰς χέρι εἰς διάφορα μέρη. 2) Π. = Μετάπεμπτος.

Δια·πονέω-ῶ ϗ (μσ.) Δια·πονέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Γυμνάζω (Ἐξασκῶ) ἐντελῶς. 2) κατορθόνω (ἀποκτῶ, μανθάνω) τι μὲ κόπον· χωνεύω, (παρβλ. Ἐκπονέω). 3) (προθετ.) καταγίνομαι (προσπαθῶ) ἐπιμόνως καὶ ἀδιακόπως. 4) (μτγν.) λυποῦμαι ὑπερβολικά.

Διαπόνημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς διαπονήσεως, τὸ μετὰ κόπου κατορθωθὲν ἔργον, γύμνασμα.

Δια·πονηρεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ αἰτ. προθετ.) Φέρομαι πρός τινα μὲ πονηρίαν, φιλοτιμοῦμαι νὰ φανῶ πονηρότερός του.

Διαπόνησις, εως (ἡ), [διαπονέω]. ἡ διὰ συνεχοῦς καὶ ἐπιπόνου ἐργασίας κατόρθωσις τινος πράγματος.

Διάπονος (ὁ, ἡ). γυμνασμένος (συνειθισμένος) εἰς τοὺς κόπους καὶ τὴν σκληραγωγίαν· (ἐπμ.) φιλόπονος.

Διαπόντιος (ὁ, ἡ). ὁ περνῶν θάλασσαν (πόντον), ἐρχόμενος ἢ ἀπερχόμενος διὰ θαλάσσης, ὑπερθαλάσσιος.

Διαπόνως, ἐπίρ. = Ἐπιπόνως, μὲ κόπον ϗ δυσκολίαν.

Διαπορεία (ἡ). διόδευσις.

†Διαπόρευμα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Διατόρευμα.

Διαπορεύσιμος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Διαπρύσιος.

Διαπόρευσις, εως (ἡ). διόδευσις.

Διαπορευτός, ή, όν. Διὰ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ διαπορευθῇ, διοδεύσιμος.

Δια·πορεύω, Μ. εύσω. Διαβιβάζω (Περνῶ) τινα πέραν. ‖. (μσ.) Διέρχομαι, Διοδεύω, διαβαίνω· (τρπ.) διηγοῦμαι. » Φορτικὸν τὸ κατὰ πρόσωπον διαπορεύεσθαι τὰς εὐεργεσίας τὰς αὑτοῦ τοῖς εὖ πεπονθόσι, « Πλβ.

Δι·απορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπορῶ (Ἀμφιβάλλω) ὅλως διόλου, εὑρίσκομαι εἰς ἀμηχανίαν ἢ ἔνδειαν, (κοιν.) τὰ χάνω. 2) προτείνω (ἐκφράζω ἢ συζητῶ) ἀπορίαν, (ὅθεν πθ.) » Διηπορημένον (τὸ), = τῷ

Διαπόρημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς διαπορήσεως. 2) (εἰς τὸν Ἱπποκρ.) πνιγμός, στενοχωρία, (ἀλλ' ἴσως εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαφόρημα).

Διαπόρησις, εως (ἡ). ἀπορία, ἀμφιβολία· στενοχωρία.

Διαπορητικός, ή, όν. Ὁ συνήθως διαπορῶν (ἐκφράζων ἢ συζητῶν ἀπορίαν).

Διαπορητικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον διαπορήσεως.

Δια·πορθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαπέρθω.

Διαπόρθμευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαπορθμεύειν, ἡ διὰ πορθμοῦ διάβασις ἢ διαβίβασις.

Διαπορθμευτής, οῦ (ὁ). ὁ διαπορθμεύων.

Δια·πορθμεύω, Μ. εύσω. Διαβιβάζω τινὰ εἰς τὸ ἀντικρὺ μέρος πορθμοῦ (ποταμοῦ κτλ.)· (τρπ.) φέρω εἴς τινα παραγγελίαν. παραδίδω μάθημα, μεταφράζω, ἐξηγῶ.

Διαπορθμευτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ δυνάμενος (ἐπιτήδειος εἰς τὸ) διαπορθμεύειν.

Διαπορία (ἡ), = Διαπόρησις, ἀμφιβολία.

Δια·πορπακίζω, Μ. ίσω, = Πορπακίζω, περνῶ τὸ χέρι μου ἀπὸ τὸν πόρπακα (κρίκον) τῆς ἀσπίδος.

Δια·πορπάω-ῶ, Μ. ήσω. Συναρμόζω διὰ ἢ ὡς διὰ πόρπης.

Δια·πορ·ριπτέω, Μ. ήσω, = Διαρριπτέω.

Διαπόρφυρος (ὁ, ἡ). βαμμένος (πλουμισμένος) ἐν τῷ μεταξὺ ἢ ὅλως διόλου μὲ πορφυροῦν χρῶμα.

Δι·απο·στέλλω, Μ. στελῶ, = Διαπέμπω, στέλλω εἰς διάφορα μέρη ἢ ἀμοιβαίως, ἀνταποκρίνομαι.

Διαποστολή (ἡ). ἡ διὰ μέσου τινὸς (ἢ εἰς διάφορα μέρη ἢ ἀμοιβαίως) γινομένη ἀποστολή, ἀνταπόκρισις.

Δι·απο·σώζω, Μ. σώσω, = Δια(Ἀπὸ)σώζω.

Δια·ποτίζω, Μ. ίσω. Ποτίζω καλῶς.

Δι·απο·φεύγω, Μ. φεύξομαι καὶ φευξοῦμαι. Ἀποφεύγω τι διὰ μέσου τινός.

Δια·πραγματεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἐξετ-

γάζομαι. 2) ἔχω ἀνὰ χεῖρας ἢ ἐπιχειρίζομαι (προσπαθῶ [ἐνεργῶ] νὰ κατορθώσω) ὑπόθεσίν τινα.

Διαπραθέειν, Π. ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαπέρθω.

Διάπραξις [διαπράττω], εως (ἡ). ἐκτέλεσις, ἀποπεράτωσις· κατόρθωσις· ἐπιτυχία.

Διάπρασις [διαπιπράσκω], εως (ἡ). ἡ ἐντελὴς ἢ εἰς διαφόρους γινομένη πώλησις, (κοιν.) λιανοποῦλι ἢ ξεπούλημα.

Δια·πράσσω(ττω), Μ. πράξω, = Διανύω, τελειόνω. (συνκδχ.) φονεύω, ἀφανίζω. (μὲ αἰτ.) » Διαπρήσσουσα κέλευθα, « Ἰλ Α. (καὶ μτφορ.) » Ἤματα δ᾽ αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων, « Ἰλ. Ι. (ἢ πθ.) » Τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου, « Σοφ. » Ὥσπερ ἱερείου διαπεπραγμένου, « Πλ (καὶ ἀπολ. ἐν εἴδει ἐπιφων.) » Διεπεπράγμεθα, « Εὐρ., ἐχάθημεν, τετέλεσται, (παρβλ Διεργάζομαι). 2) κατορθόνω ἢ ἐνεργῶ (ὀργανίζω, προσπαθῶ) νὰ κατορθωσω. (χ. πτ.) ἀφροδιτιάζω. » Ἐγώ σοι τοῦτο διαπράξω, « Ἀρςφ. (καὶ μσ.) » Ἐὰν τοῦτο διαπράξῃ, « Ξεν. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Διεπράξατο τῶν ἀγγέλων γενέσθαι, « Θχ. (καὶ προθετ.) » Περὶ σπονδῶν πρὸς αὐτὸν διεπράττοντο, « Ξεν.

Δια·πραΰνω, Μ. ὕνῶ, = Καταπραΰνω.

Διαπρέπεια (ἡ). μεγαλοπρέπεια, λαμπρότης, ἐπισημότης κτλ., [ἐκ τοῦ

Διαπρεπής, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ εὐπρεπὴς (λαμπρὸς, μεγαλοπρεπὴς κτλ.), ἔξοχος, ἐξαίρετος, ἐπίσημος, [ἐκ τοῦ

Δια·πρέπω (χ. Μ). Διακρίνομαι (Διαφέρω, Ἐξέχω) μεταξὺ τῶν ἄλλων. (σπντ. μτβτ) καλλωπίζω.

Διαπρεπῶς, ἐπίρ. Λαμπρῶς, μεγαλοπρεπῶς, ἐνδόξως, ἐπισήμως.

Διαπρεσβεία καὶ Διαπρέσβευσις, εως (ἡ). ἡ ἀμοιβαία ἀποστολὴ πρέσβεων, ἡ διὰ πρέσβεων διαπραγμάτευσις. [ἐκ τοῦ

Δια·πρεσβεύω, Μ. εύσω. (μὲ αἰτ. προθετ.) Ὑπάγω (Στέλλομαι) πρέσβυς. ‖. (μσ.) στέλλω ἀμοιβαίως ἢ πρός τινα πρέσβεις.

Διαπρῆσαι, ἀόρ. α΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαπίμπρημι.

Δια·πρήσσω, Μ. πρήξω, Ἰων. ἀντὶ Διαπράσσω.

†Δια·πρηστεύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαδρηστεύω.

Δια·πρίζω, Μ. ίσω, = Διαπρίω.

Διάπριστος (ὁ, ἡ). κομμένος (ἢ δυνάμενος νὰ κοπῇ) μὲ τὸ πριόνι, [ἐκ τοῦ

Δια·πρίω, Μ. πρίσω. Κόπτω (Χωρίζω) εἰς τὴν μέσην μὲ τὸ πριόνι. » Διαπεπρισμένα ἡμίσε᾽ ἀκριβῶς ὡσπερεὶ τὰ σύμβολα, « Σχλ. Εὐρ. ‖. (μσ.) τρίζω τὰ ᾽δόντιά μου, θυμόνω ὑπερβολικὰ, σκάνω ἀπὸ τὸ κακόν μου.

†Διαπριωτὸς, ή, όν, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διάπριστος.

Διαπρὸ, Π. ἀντὶ Διὰ πρὸ, = τῷ

Διάπροθι, ἐπίρ. Π. = Διαμπερὲς, πέρα-πέρα, ὅλως διόλου.

Δια·προ·στατεύω, Μ. εύσω. (μὲ αἰτ.) Διέπω (Διευθύνω) τι ἀπ᾽ ἀρχῆς μέχρι τέλους.

Διαπρύσιος, α ἢ ος, ον, Π. (κυρ. ἐπὶ φωνῆς) διαπεραστικὸς, ἀκουόμενος μακρὰν, ἐξάκουστος, περίφημος· (σπν.) βροντόφωνος, μεγαλόφωνος. » Κῆρυξ—, « Γργ. 2) ἐκτεταμένος, κρατῶν ἀπὸ τὴν μίαν ἕως τὴν ἄλλην ἄκραν, διηνεκὴς, διεξοδικός. » Πόλεμος—, « Αρτ. ‖. » Διαπρύσιον, ἐπίρ. = τῷ

Διαπρυσίως, ἐπίρ. Μὲ διαπεραστικὴν (λαμπρὰν, καθαρὰν) φωνὴν, σαφῶς. 2) (κατ᾽ ἔκτ.) διηνεκῶς, (παρβλ. Διαμπερές).

Δια·πταίω, Μ. πταίσω. Σκοντάφω εἰς κάθε βῆμα· (μτνμ.) σφάλλω (κοντοστέκομαι) εἰς κάθε λέξιν.

Διαπτάσθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Διαπτά(πτό)μενος, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Διίπταμαι.

Διαπτερνιστής, οῦ (ὁ). ὁ συχνὰ πτερνίζων (κτυπῶν μὲ τὴν πτέρναν, κλωτσῶν), (τρπ.) ἀπειθὴς, ὑβριστής.

Δια·πτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω τὰ πτεράμου, (ἐν γέν.) ξεδιπλόνω, ἀνοίγω, » Διαπτερώσει τὸν βρόγχον, « Ιππκρ.

Δια·πτερύσσομαι, Μ. ύξομαι, Π. πετῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Διαπτέρωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαπτεροῦν, ἄνοιγμα (κυρ. τῶν πτερῶν ἢ μὲ πτερόν). » Ὤτων—, « Ἐρωτιαν.

Δια·πτίσσω, Μ. πτίσω. Κοπανίζω ψιλά.

Δια·πτοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυπνάζω, κατατρομάζω, (συνκδχ.) φυγαδεύω, σκορπίζω ἔνθεν κἀκεῖθεν.

Διαπτόησις, εως (ἡ). ξύπνασμα. (τρπ.) σφοδρὰ ἐπιθυμία.

Δια·πτοιέω, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Διαπτοέω.

Διαπτοίησις, ιος (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Διαπτόησις.

Διάπτυξις, εως (ἡ). ξεδίπλωμα, (μτφορ) ἐξήγησις, ἀνάπτυξις, [ἐκ τοῦ

Δια·πτύσσω, Μ πτύξω. Ξεδιπλόνω, ἀνοίγω, (μτφορ.) ἐξηγῶ, σαφηνίζω, Ἀναπτύσσω, (συγχ. τῷ Διαπτύω).

Διαπτυστὴρ (ὁ), Π. ὁ διαπτύων. » Ἵππος χαλινῶν—, « Γρφ.

Διάπτυστος (ὁ, ἡ), = Κατάπτυστος, ἀξιοκαταφρόνητος, σιχαμερὸς, (συγχ. τῷ Διάπυστος).

Διαπτυχὴ (ἡ), = Πτυχὴ, δίπλα.

Δια·πτύω, Μ. πτύσω. Πτύων ἀποῤῥίπτω· (τρπ) περιφρονῶ, ἀποστρέφομαι, (συγχ. τῷ Διαπτύσσω).

Δι·άπτω, Μ. ἄψω, = Ἀνάπτω.

Διάπτωμα (τὸ) καὶ

Διάπτωσις, εως (ἡ), [διαπίπτω]. πέσιμον, (τρπ.) σφάλμα, λάθος, ἀποτυχία. δυστύχημα, συμφορά.

Δια·πυέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (τὸ ἀπόστημα) νὰ ὡριμάσῃ (νὰ ἐμπυάσῃ), (κοιν.) δουλεύω ‖. (οὐδ. αὐτπθ.) ἐμπυάζω, (Γαλλ.) suppurer.

Διαπύημα (τὸ). τὸ ἐμπυασμένον (ὥριμον) ἀπόστημα ἢ ἡ ἀπ᾽ αὐτοῦ τρέχουσα ὕλη, ἔμπυον. 2) = τῷ

Διαπύησις, εως (ἡ). ἔμπυασμα (ὡρίμασμα καὶ δούλευμα) ἀποστήματος.

Διαπυητικὸς, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς διαπύησιν (ὡρίμασμα ἀποστήματος), μαλακτικός.

Διαπυθέσθαι, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαπυνθάνομαι.

Δια·πύθω, Μ. πύσω, = Κατασήπω.

Δια·πυΐσκω (χ. Μ.), Ἰων. ἀντὶ Διαπυέω.

Δια·πυκτεύω, Μ. εύσω. Πυκτεύω πρὸς (Γρονθοκοποῦμαι μέ) τινα· (τρπ.) φιλονεικῶ.

Διαπύλιος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῶν πυλῶν (τῆς πόλεως) διερχόμενος. ‖. (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) Διαπύλιον (ἐνν. τέλος), τὸ πληρονόμενον διὰ τὰ ἐξαγόμενα ἀπὸ ἢ εἰσαγόμενα εἰς τὴν πόλιν.

Δια·πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. Ἐρωτῶ ἐπανειλημμένως, ἐξετάζω μὲ ἀκρίβειαν.

Διάπυος (ὁ, ἡ). = Ἔμπυος, ἐμπυασμένος.

Δια·πυόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διαπυέω.

Διαπυριάω-ῶ, Μ άσω, Ζ. Πυριάω.

Δια·πυρίζω, Μ. ίσω. Πυρόνω, (μτφορ.) ἐξάπτω, παροργίζω, [ἐκ τοῦ

Διάπυρος (ὁ, ἡ), = Διακαὴς, διαπερασμένος ἀπὸ τὸ πῦρ, ἐντελῶς πυρωμένος, (μτφορ.) σφοδρὸς, ὁρμητικός. δραστήριος.

Δια·πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατακαίω, φλογίζω.

Δια·πυρσεύω, Μ. εύσω καὶ

Δια·πυρσαίνω, Μ. ανῶ. Δίδω εἴδησιν διὰ πυρσοῦ, (ἐν γέν.) φεγγοβολῶ.

Διαπύρως, ἐπίρ. (μτφορ.) Μὲ πολλὴν θερμότητα (ζέσιν, προθυμίαν).

Διάπυστος (ὁ, ἡ), [διαπυνθάνομαι]. πασίγνωστος, ἐξακουστός.

Δια·πυτίζω, Μ. ίσω. Πτύων ῥαντίζω, σκορπίζω τὸ ἐν τῷ στόματί μου ὑγρόν.

Δια·πωλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαπιπράσκω.

Δια·πωρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συγκολλῶ διὰ πώρου.

Διάραιος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἀραιὸς, (Εἰς τὸν Χρσ. ἴσως ἀναγνωστέον Διαῤῥέον).

Διαραίρηται, Ἰων. ἢ Ἀττ. ἀντὶ Διῄρηται, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Διαιρέω.

Δι·αράομαι, Μ. άσομαι. Καταρῶμαι.

Δι·αράσσω(ττω), Μ. αράξω Συντρίβων διαπερνῶ, κατασυντρίβω.

Διάργεμος (ὁ, ἡ), Π. [δ. ἀργός]. λευκόστικτος.

Δι·αργυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Περικαλύπτω μὲ ἄργυρον, ἀσημόνω.

;Δι·άρδω, Μ. άρσω Συχνοποτίζω ἢ Καταποτίζω.

;Δια·ρέμβομαι (χ. Μ.), Ζ. Διαῤ-ῥέμβομαι.

Δι·αρετίζομαι, Μ. ίσομαι. Συνερίζομαι νὰ νικήσω (νὰ ὑπερβῶ) τινα κατὰ τὴν ἀρετὴν, (παρφθ. τοῦ Διαδορατίζομαι).

Δι·αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συναρμόζω πρὸς ἄλληλα τὰ ἄρθρα (τοὺς ἁρμοὺς τοῦ σώματος), (ἐπμ.) μορφόνω, πλάττω, σχηματίζω ταχτοποιῶ, διοργανίζω, διορθόνω ἐξηγῶ· προφέρω εὐκρινῶς.

Διάρθρωσις, εως (ἡ). ἡ πρὸς ἄλληλα συναρμογὴ τῶν ἄρθρων (ἁρμῶν τοῦ σώματος), (ἐπμ.) διαμόρφωσις, σχηματισμός· ἐξήγησις· εὐκινησία. » Διάλεκτός ἐστιν ἡ τῆς φωνῆς τῇ γλώττῃ διάρθρωσις, « Ἀρστ.

Διαρθρωτικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα, ἐπιτηδειότητα) πρὸς διάρθρωσιν.

Δι·αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ ἓν πρὸς ἓν, μετρῶν ξεχωρίζω, λογαριάζω (ἐξετάζω) ἓν πρὸς ἕν.

Διαρίθμησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαριθμεῖν, μέτρημα.

Δι·αριστάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Συνερίζομαι πρός τινα ποῖος νὰ φάγῃ πλειότερον εἰς τὸ γεῦμα (ἄριστον).

Δι·αριστεύομαι, Μ. εύσομαι. Φιλονεικῶ (Συναγωνίζομαι) πρός τινα περὶ τῶν ἀριστείων.

Διάρκεια (ἡ). ἡ ἀδιάκοπος συνέχεια (ἐξακολούθησις). ὁ καιρὸς καθ᾽ ὃν διαρκεῖ τι.

Δι·αρκέω-ῶ, Μ. έσω. (χ. πτ.) Εἶμαι ἐντελῶς ἀρκετὸς (ἱκανός). 2) (προθετ.) βαστῶ (ἐξακολουθῶ, ἀντέχω, φθάνω διὰ) πολὺν καιρὸν ἢ μέχρι τέλους. 3) (μὲ δοτ.) = Ἐπαρκῶ, δίδω εἴς τινα ὅσον τῷ ἀρκεῖ, χρησιμεύω, ὠφελῶ, βοηθῶ. 4) (μὲ αἰτ. μτβτ.) κάμνω τινὰ νὰ ἀνθέξῃ (κτλ.), τὸν τρέφω.

Διαρκὴς, έος (ὁ). ὁ φθάνων (διαρκῶν, ἐπαρκῶν, ἀντέχων κτλ.) διὰ πολὺν καιρὸν ἢ μέχρι τέλους, (κοιν.) βασταγερός. ἱκανός· συνεχής.

Διαρκούντως, σπν. ἀντὶ-

Διαρκῶς, ἐπίρ. Ἀρκετὰ, ἀποχρώντως· δαψιλῶς. ἐπιμόνως.

Δίαρμα (τὸ), = Δίαρσις, σήκωμα· ὕψος (λόγου). 2) τὸ διὰ θαλάσσης κτλ. πέρασμα (ταξεῖδι). 3) τὸ μέρος ὅπου περνοῦν, πέρασμα, (χυδ.) περαντζάδα.

Διαρμένιος (ὁ, ἡ). (πλοῖον) μὲ δύο ἄρμενα (κατάρτια ἢ πανιά).

Δι·αρμόζω(ττω), Μ. όσω. Συγκροτῶ, διοργανίζω, ᾽ταιρειάζω, συναρμόζω. (μσ.) τακτοποιῶ, κανονίζω. » Τὸν βίον—, « Πλ. 2) (σπν.) ξεχωρίζω.

Δι·αρνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀρνοῦμαι διόλου.

Διαρπαγὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαρπάζειν, λαφυραγωγία, διαγούμισμα.

Διάρπαγμα (τὸ). τὸ διαρπαγὲν πρᾶγμα.

Δι·αρπάζω, Μ. άσω καὶ Π. άξω. Ἁρπάζω ἀπ᾽ ἐδῶ καὶ ἀπ᾽ ἐκεῖ, ἁρπάζω καὶ ξεσχίζω, λεηλατῶ, διαγουμίζω.

Διαῤῥαγὴ (ἡ), [διαῤῥήγνυμι]. ῥάγισμα· σχισμάδα, (παρβλ. Διάῤῥηξις).

Διαῤῥαίνω, Μ. ῥανῶ. Ῥαίνω (Ῥαντίζω) παντοῦ.

Διαῤ·ῥαίω, Μ. ῥαίσω, Π. Κατασυντρίβω, (τρπ.) καταστρέφω, διαφθείρω, ἀφανίζω.

Διάῤῥαμμα (τὸ). τὸ διόλου ἢ κατὰ διαστήματα ῥαμμένον, (χυδ.) τρουπωμένον.

Διαῤ·ῥαντίζω, Μ. ίσω, = Διαῤῥαίνω.

Διαῤ·ῥαπίζω, Μ. ίσω. Συχνὰ ἢ Δυνατὰ ῥαπίζω.

Δι·αῤ·ῥάπτω, Μ. ῥάψω. Ῥάπτω πέρα-πέρα ἢ ἀραιὰ (ἀφήνων μεταξὺ διάστημα), (κοιν.) τρουπόνω, βελονιάζω.

Διαῤῥαφὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαῤῥάπτειν, τρούπωμα.

Διαῤ·ῥαχίζω, Μ. ίσω. Κόπτω κατὰ μῆκος (Σχίζω εἰς δύο) διὰ τῆς ῥάχης.

Διαῤ·ῥαψῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Διηγοῦμαι ὡς ῥαψῳδός.

Διαῤῥέμβομαι (χ. Μ.). Περιπλανῶμαι.

Διαῤῥέπω, Μ. ῥέψω. Γέρνω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ (ὡσὰν τὴν ζυγαριάν).

Διαῤ·ῥέω, Μ. ῥεύσομαι (ἀόρ. Διεῤῥύην κτλ.). Τρέχω (Χύνομαι) διὰ μέσου. » Ποταμὸς τὴν χώραν πᾶσαν διαῤῥέων, « Ἰσκρ. (καὶ πθ) » Πολλοῖς καὶ καλοῖς ὕδασι ναματιαίοις διαῤῥεῖται, « Διόδ. (ἢ τρπ.) » Φήμη (» Κλέος) διέῤῥει, « Σδ. 2) (μτνμ.) χύνομαι, σκορπίζομαι, γλιστρῶ, φεύγω κρυφὰ, χάνομαι, παρέρχομαι, φθείρομαι. λυόνω. » Διαῤῥυῆναι τῶν χειρῶν, « Αχ. » Διαῤῥέοντας ἐκ τῆς στρατοπεδείας, « Πλβ. » Νεκρῶν ὑπὸ χρόνου διεῤῥυηκότων, « Πλ. (τρπ.) » Χάρις διαῤῥεῖ, « Σοφ. 3) κάμνω (᾽παίρνω) νερὰ, (δηλ.) εἶμαι σάπιος. » Τὸ σκαφίδιον ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαῤῥεῖ τὰ πολλὰ, « Αχ. » Φθέγγεσθαι τοῖς χείλεσι διεῤῥυηκόσιν, « Ἀρςφ. (ἢ τρπ.) » Διαῤῥέουσα σὰρξ, « Γαλ. » Διεῤῥυηκὼς ἢ λεπτὸς ὑπὸ νόσου, « Αρτ. » Μειράκια κομῶντα καὶ διαῤῥέοντα, « Συν., τρυφηλὰ, (παρβλ. Διαχέω).

Διάῤῥηγμα (τὸ). κομμάτιον διεῤῥηγμένον, κλάσμα, θρύμμα.

Διαῤ·ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω (μσ. πρκ. Διέῤῥωγα κτλ.). Σχίζω, ῥαγίζω, σπάνω, (ἀμτβτ.) σκάνω. » Διαῤῥήξασα χαλινὸν, « Θγν. (καὶ πθ. ἢ μσ) » Ἱμάτια (» Χείλη) διεῤῥωγότα, « Δσκρ., Χρσ. » Χορδὴ διεῤῥωγυῖα, « Πλ. » Ἐς τ᾽ ἂν διαῤῥαγῇ ἐσθίων, « Αχ. (ἢ μτφορ.) » Ὅπως διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου, « αὐτ. (καὶ ἐν εἴδει κατάρας) » Διαῤῥαγείης, « Ἀρςφ., σκάσε!

Διαῤῥήδην, [διαῤῥηθῆναι], ἐπίρ. Ῥητῶς, σαφῶς, εὐκρινῶς, μεγαλοφώνως.

Διαῤῥήκτης, ου (ὁ). ὁ διαῤῥηγνύων (διασπῶν κτλ.).

Διάῤῥηξις, εως (ἡ). τελεία ῥῆξις, σπάσιμον, σκάσιμον κτλ., (παρβλ. Διαῤῥαγή).

Διάῤῥησις [διαῤῥηθῆναι], εως (ἡ). ἐξήγησις ῥητὴ (σαφὴς, λεπτομερὴς, ὡρισμένη).

Διαῤ·ῥήσσω, Μ. ῥήξω, = Διαῤῥήγνυμι.

Διαῤ·ῥιζόω-ῶ, Μ. ώσω. Ῥιζόνω καλὰ (διὰ βάθους).

Διαῤ·ῥικνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κουνῶ ἀσχημόνως τὴν μέσην μου χορεύων, (παρβλ Διασαυλόομαι).

Διάῤῥιμμα (τὸ), [διαῤῥίπτω]. κίνημα τοῦ σώματος (πήδημα) γινομενον πότε πρὸς τοῦτο πότε πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Διαῤ·ῥινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥινίζω ὅλως διόλου, λεπτύνω. ῥινίζων διακόπτω.

Διαῤῥίνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἢ διὰ ῥινίου διατομή.

Διαῤ·ῥιπίζω, Μ. ίσω. Ἀνεμίζων ἐξάπτω ἢ σκορπίζω.

Διαῤ·ῥιπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀττ. ἀντὶ-

Διαῤ·ῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω ἔνθεν κακεῖθεν, σκορπίζω. (συνκδχ.) ἀποῤῥίπτω, περιφρονῶ·

Διαῤῥιφὴ καὶ

Διάῤῥιψις, εως (ἡ). τὸ ἔνθεν κἀκεῖθεν ῥίψιμον, σκόρπισμα.

Διάῤ·ῥοδος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ ῥόδα.

Διαῤῥοὴ (ἡ), [διαῤῥέω]. τὸ διὰ μέσου τινὸς τρέξιμον (νεροῦ ἢ ἀνέμου). 2) = Παλίῤῥοια. 3) (συνκδχ.) ὁ τόπος διὰ τοῦ ὁποίου τρέχει (χύνεται) τι, σωλὴν, κανάλι.

Διαῤ·ῥοθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τρέχω μὲ κρότον καὶ ὁρμήν. (συνκδχ.) διεγείρω.

Διάῤῥοια (ἡ), = Διαῤῥοὴ (κυρ. τῆς κοιλίας).

Διαῤ·ῥοιζέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διαπερνῶ μὲ ῥοῖζον (συριγμόν).

Διαῤ·ῥοίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἔχω (Πάσχω) διάῤῥοιαν.

Διαῤῥοϊκὸς, ή, όν. Ὁ πάσχων (ἔχων τάσιν πρὸς) διάῤῥοιαν.

Διάῤῥοος-ους (ὁ), = Διαῤῥοὴ, διώρυξ, κανάλι.

Διαῤῥυδᾶν, ᾶντος (τὸ), Δ. ἀντὶ Διαῤῥυῆεν, οὐδ. τοῦ

Διαῤῥυθείς, εσσα, εν, Π. διαῤῥέων, (τρπ.) παρερχόμενος.

Διαῤῥύδην [διαῤῥέω], ἐπίρ. Ὡσὰν τὸ νερὸν ὅ,που τρέχει καὶ περνᾷ.

Διαῤ·ῥυθμίζω, Μ. ίσω. Δίδω (Βάλλω εἰς) ῥυθμὸν καὶ τάξιν, ταχτοποιῶ, διευθετῶ. συναρμόζω.

Διαῤ·ῥυΐσκω (ἢ μσ) -ομαι, Π. ἀντὶ Διαῤῥέω, (τρπ.) παρέρχομαι.

Διαῤῥυπτικὸς, ή, όν. Χρήσιμος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ διαῤῥύπτειν, διακαθαρτικός.

Διαῤῥύπτω, Μ. ῥύψω, = Διακαθαίρω.

Διάῤῥυσις, εως (ἡ), [διαῤῥέω], = Διαῤῥοή.

Διαῤῥυτικὸς, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς (εὐκολύνων τὴν) διαῤῥοήν. (εἰς τὸν Γαλ. ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαῤῥυπτικός).

Διάῤῥυτος (ὁ, ἡ). (τόπος) διὰ τοῦ ὁποίου τρέχουν πολλὰ νερά.

Διαῤ·ῥύω, Μ. ῥύσω, Π. σύρω τι διὰ μέσου. » Διαρύσαι τὰς νέας τὸν Ἰσθμόν. « Ἡρ.

Διαῤῥωγὴ (ἡ), [διαῤῥήγνυμι]. σχισμάδα, χαραμάδα. διάστημα.

Διαῤ·ῥώννυμι, Μ. ῥώσω. Ἐνισχύω, ἐγκαρδιόνω.

Διαῤῥὼξ, ῶγος (ὁ, ἡ), = Διεῤῥωγὼς, καταξεσχισμένος (ῥαγισμένος κτλ.).

Δίαρσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαίρειν, σήκωμα (τῆς χειρὸς κτλ.), ὕψωσις (λόγου). » Ἐκ διάρσεως μάχη, « Πλβ, ἡ γινομένη διὰ τῆς καταφορᾶς τοῦ ξίφους, (παρβλ. Διάληψις).

Δι·αρταμέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [ἄρταμος] λιανίζω (κρέας).

Δι·αρτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀπαρτάω, Διαστέλλω, χωρίζω, μακρύνω, (τρπ.) κρατῶ τινα μετέωρον (εἰς ἀμφιβολίαν), (σπντ.) παραγγέλλω. » Τοσαῦτα, κῆρυξ, ἐξ ἐμοῦ διάρτασον, « Αἰσχλ.

Διάρτησις, εως (ἡ), = Διάστασις, χωρισμός.

Διαρτία (ἡ), (νλγ.) ἡ κατασκευὴ (κυρ. τοῦ σώματος). » Νεὼς—, « Τζ., ἡ ἁρματωσιὰ τοῦ πλοίου, [ἐκ τοῦ

Δι·αρτίζω, Μ. ίσω. Μορφόνω, πλάττω, κατασκευάζω. Καταρτίζω, ῥυθμίζω, διευθετῶ.

Δι·αρτύω, Μ. ύσω, = Διαρτίζω, κατασκευάζω.

;Διαρύσαι, ἀντὶ Διαῤῥύσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαῤῥύω.

Δι·αρύτω(ύω), Μ. ύσω, = Διαντλέω.

Δίαρχοι (οἱ). οἱ δύο ἄρχοντες (κυρ. οἱ Ἑλλανοδίκαι).

Δι·άρχω, Μ. ἄξω. Εἶμαι ἄρχων ἄχρι τέλους.

Δια·σαίνω, Μ. σανῶ. Κουνῶ μὲ ταχύτητα τὴν οὐρὰν (καθὼς ὁ σκύλος).

†Δια·σαίρω (ἄχρ) ἑνς. τοῦ Διασέσηρα.

Δια·σαλακωνίζω, Μ. ίσω. Περιπατῶν κουνῶ (λυγίζω) τὴν μέσην μου, (παρβλ. Διασαυλόομαι καὶ Σαυλοπρωκτιάω).

Διασάλευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Δια·σαλεύω, Μ. εύσω. Σαλεύω (Κουνῶ) συχνὰ ἢ δυνατὰ, σείω (κλονίζω) ἐκ θεμελίων, ταράττω, φέρω ἄνω-κάτω, ἀνατρέπω, (παρβλ. Διασείω).

Δια·σαλπίζω, Μ. ίσω. Διαλαλῶ μὲ τὴν σάλπιγγα, (τρπ.) διαφημίζω.

Διασαπείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Διασήπω.

Δια.σαρδωνίζω, Μ. ίσω. Γελῶ 'ξώκαρδα (χωρίς ὄρεξιν).

Δια-σάττω, Μ. σάξω. Πατῶν γεμίζω σακκὶ (κτλ.), πατόνω. »Φαληρικῆς ἀφύης διασεσαγμένος, « (Μάχ. παρ') Ἀθ.

Δια.σαυλόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κινοῦμαι τρυφηλῶς, χορεύω μὲ πολλά λυγίσματα (τσακκίσματα), (παρβλ. Διασαλακωνίζω).

Δια-σαφέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Δια.σαφηνίζω, Μ. ίσω. Σαφηνίζω (Ἐξηγῶ, Γνωστοποιῶ) τι μὲ ἀκρίβειαν, ἐκφράζομαι σαφέστατα, (ὅθεν

Διασαφήνισις καὶ

Διασάφησις, εως (ἡ). λεπτομερὴς (ἀκριβὴς) ἐξήγησις, ἀνάπτυξις.

Διασαφητικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ συντείνων (ἐπιτήδειος) πρὸς διασάφησιν.

Διάσεισις, εως (ἡ) καὶ

Διασεισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασείειν, κλονισμός· κατάχρησις ἄρχοντος (δικαστοῦ κτλ.).

Διάσειστος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων (ἢ ὑποκείμενος εἰς) διάσεισιν. » Ἀστράγαλος —, « Αἰσχ., τὸν ὁποῖον πρὶν ῥίψουν κουνοῦν ἐντὸς τοῦ ἐπὶ τούτῳ σκεύους.

Δια-σείω, Μ. σείσω, = Διασαλεύω, κουνῶ δυνατὰ ἢ ἀδιακόπως, (τρπ.) διεγείρω ταραχάς, βάλλω σκάνδαλα (ἀνακατώματα), καταχρῶμαι τὴν πολιτικήν μου δυναμιν, (παρβλ. Ἀνασείω).

Διάσεμνος (ὁ, ἡ). πολλὰ σεμνός.

Δια-σεμνύνω, Μ. υνῶ. Σεμνυνω (Τιμῶ) κατά πολλά.

Δια-σέσηρα, πρκ. (ἀντὶ τοῦ ἀχρ. ἐνς. Διασαίρω). Χαμογελῶν προφαίνω τοὺς ὀδόντας, γελῶ βεβιασμένον (πικρὸν) γέλωτα.

Δια-σεύομαι (ἀόρ. Δι-εσσύμην), Π. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.). Τινάζομαι (Ὁρμῶ) διὰ μέσυ, διαβαίνω μὲ ὁρμήν.

Δια-σήθω, Μ. σήσω. Περνῶ τι ἀπὸ τὴν σήταν, κοσκινίζω.

Δια-σηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σηκόνω τι εἰς τὸ χέρι μου ἵνα δοκιμάσω τὸ βάρος του.

Δια-σημαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω σημεῖον. » Διεσήμηνε τῇ χειρί, « Πλ. 2) φανερόνω, γνωστοποιῶ. » Πάντως οὖν μοι τούτους διασήμηνον, « Ξεν. 3) (μσ.) σημαδεύω. »Διασημαίνονται τὺς τοπυς,« Ἀρστ.

Διασημασία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σημάδευμα· γνωστοποίησις.

Διάσημος (ὁ, ἡ). εὐκολογνώριστος, εὔληπτος· ἐπίσημος, περίφημος. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) Διάσημα, ἐπίῤ. ἀντι-

Διασήμως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον διάσημον, ἐπισήμως, φανερά.

Δια-σήπω, Μ. σήψω. Κατασαπίζω.

Διάσια (τὰ). ἑορτή τοῦ (Μειλιχίου) Διὸς εἰς τὰς Ἀθ., (παρβλ. Διϊπόλια).

Δια-σιγάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Ἀπο(Παρα)σιωπῶ.

Δια-σίζω (χ. Μ.). Σφυρίζω δυνατὰ (κατά τινος), ἐκσυρίττω.

Δια-σιλλαίνω, Μ. ανῶ καὶ

Δια-σιλλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διακωμῳδῶ, διαχλευάζω.

†Δια-σιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Περιπαίζω τινὰ συφρόνων τὴν μύτην μου, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ προηγ.).

Διασιτία (ἡ). σιτηρέσιον διὰ βίου, (ὅθ. ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀεισιτία ἐκ τοῦ Ἀείσιτος).

Δια-σιωπάζω, Μ. άσω. Κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, διατάττω σιωπήν, κατασιγάζω, (Πλ. Ἀγησ. 11).

Διασιωπάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω διαρκῆ σιωπὴν (ἐχεμυθίαν).

Δια-σκαίρω (πρτ. Διέσκαιρον), Π. = Διασκιρτῶ, διαπηδῶ.,

Δια-σκαλεύω καὶ Δια-σκαλιδεύω, Μ. εύσω, = τῷ

Δια-σκάλλω, Μ. αλῶ. Σκάπτω μὲ τὸ σκαλιστήρι, σκαλίζω, ἀνακατόνω.

Δια-σκανδικίζω, Μ. ίσω. (Κωμ.) Μιμοῦμαι τὸν Εὐριπίδην (τοῦ ὁπ. ἡ μήτηρ ἐπώλει λάχανα [σκάνδικας] μυρώνια).

Δια-σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτω πέρα-πέρα, κατασκάπτω, (συνκδχ.) κρημνίζω.

Δια-σκαριφάω-ῶ (καὶ μσ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι. (κυρ.) Σκαλίζων (καθὼς ἡ ὄρνιθες) διασκορπίζω, (τρπ.) ἀφανίζω.

Δια-σκατόω-ῶ, Μ. ώσω, (Κωμ.). Κατασκατόνω.

Δια-σκεδάζω, καὶ

Δια-σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω ϗ Ἀττ. σκεδῶ, = Διασκορπίζω, διαλύω. » Φήμην —, « Ἡρωδ., Διαφημίζω.

Διασκεδασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασκεδάζειν, διασκορπισμός.

Διασκεδαστής, οῦ (ὁ). ὁ διασκεδάζων.

Διασκεδαστικός, ή, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ διασκεδάζειν, διαλυτικός.

Διασκεδαστός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος διασκεδασθῆναι.

Διασκεδάω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Διασκεδάσω, μελλ. τοῦ Διασκεδάννυμι.

Δια-σκελίζω, Μ. ίσω. Ἀνοίγω τὰ σκέλη. ‖. (μσ.) κάθημαι μὲ ἀνοικτα σκέλη.

Δια-σκεπάζω, Μ. άσω. Σκεπάζων ἐμποδίζω.

Διασκεπτικός, ή, όν. Ὁ συνηθίζων νὰ διασκέπτηται.

Δια-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ μὲ προσοχήν· συλλογίζομαι ὥραν ἱκανήν, μελετῶ· καλιστοχάζομαι.

Δια-σκευάζω, Μ. άσω. (κυρ.) Τοποθετῶ ἀνηκόντως τὰ ἐπισεσωρευμένα σκεύη, (ἐν γέν.) ἑτοιμάζω, συγυρίζω, ἐνδύω, ἀρματόνω κτλ. » Βασιλικῶς αὐτὸν διεσκεύασε τιάραν ἐπιθεῖσα, « Αχ. » Διασκευάζοντος ἡμᾶς ἐπὶ τὴν πρᾶξιν, « Πλβ. (καὶ μσ.) » Διεσκευάζοντο ὡς ἐς πλοῦν, « Θχ. (καὶ πθ.) »Ἄνδρες εἰς Σατύρους ϗ Πᾶνας διεσκευασμένοι, « Πλ. » Οἱ δ' ἱππεῖς διασκευασάμενοι καὶ προσεξελέσαντες, « Πλ. 2) μεταποιῶ, μετασχηματίζω, μεταβάλλω τὸ ὕφος κτλ. συγγράμματος, ἐπεξεργάζομαι. » Τοὺς διασκευάζειν εἰωθότας τὰς βίβλους, « Διόδ. » Τὸ δὲ δρᾶμα διεσκεύασται ἐπὶ μέρους, « (ὑπόθ. Νεφ. Ἀρσφ.). 3) (μσ.) μετακομίζω τὰ σκεύη μου, μετοικῶ, (συνκδχ.) χρεωκοπῶ (δολίως), (ἐν γέν.) δολιεύομαι, ὑποκρίνομαι. » Διασκευασάμενος τὴν οὐσίαν, « Δμ. » Διασκευάσασθαι πρὸς τοὺς δικαστάς, Ξεν. » Ἐπιστολὴ διεσκευασμένη, « Πλβ, ἡ πλαστή.

Διασκευαστής, οῦ (ὁ). ὁ διασκευάζων (μεταποιῶν, ἐπιδιορθόνων κριτικῶς, ἐπεξεργαζόμενος) σύγγραμμα ἀρχαῖον.

Διασκευαστικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς διασκευήν.

Διασκευή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασκευάζειν συγύρισμα, τακτοποίησις κτλ. 2) μετασχηματισμός, μεταποίησις (ἐπεξεργασία ἐπιδιόρθωσις) συγγράμματος κτλ. (Ῥτρ.) λεπτομερὴς ἔκθεσις (ἀνάπτυξις) τῆς ὑποθέσεως. 3) = Σκευή, φορεσιά, ἀρματωσιά, ἐνδυμασία. » Τρίκλινα ἐστρωμένα μετὰ πολυτελεστάτης διασκευῆς,« Πλβ.

Δια-σκευωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Φροντίζω διὰ (ἐπμ. Συγυρίζω) τὰ σκεύη μου, (ἐν γέν.) διευθετῶ, προνοῶ, ἐπαγρυπνῶ. »Διασκευωρήσονται τὴν ἑαυτῶν πόλιν,« Πλάτ. 2) ῥᾳδιουργῶ (πονηρεύομαι) περί τι, μεταποιῶ δολίως. » Ἀκούω γὰρ ὕστερον ὑμῶν τινας αὐτὰ διασκευωρεῖν, « Πλάτ.

Διάσκεψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασκέπτεσθαι, ἀκριβὴς σκέψις (παρατήρησις, μελέτη).

Δι-ασκέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξασκῶ, κατασκευάζω (καλλωπίζω) ἐντέχνως.

Δια-σκηνάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Δια-σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω (Τοποθετῶ) χωριστὰ καὶ κατὰ τάξιν (ἢ Μοιράζω τοὺς στρατιώτας εἰς τὰς σκηνάς. ‖. (ἀμτβ.) κάμνω (πιάνω) κωνάκι ἤ, ἐπιστρέφω εἰς τὴν σκηνὴν (εἰς τὸ κωνάκι) μυ. » Διασκηνούντων δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον, « Ξεν., ἐσκορπίζοντο εἰς τὰς σκηνάς των.

Δια-σκηρίπτω, Μ. ίψω, Π. = Διαστηρίζω, στυλόνω ἑκατέρωθεν.

Δια-σκιάζω, Μ. άσω, = Συσκιάζω, ἀποκρύπτω.

Δια-σκίδνημι, Π. ἀντὶ Διασκεδάννυμι.

Δια-σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ (ἀπὸ τόπου εἰς τόπον).

Δια-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διασκέπτομαι.

Διασκόπησις, εως (ἡ), = Διάσκεψις.

Δια-σκοπιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, Π. παρατηρῶ ἔνθεν κακεῖθεν, κατασκοπεύω.

Δια-σκορπίζω, Μ. ίσω. Σκορπίζω ἔνθεν κακεῖθεν.

Διασκορπισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασκορπίζειν.

Διασκορπιστικός, ή, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ διασκορπίζειν.

Δια-σκώπτω, Μ. σκώψω. Πειράζω τινὰ μὲ σκώμματα· περιγελῶ πρὸς ἀστεϊσμόν.

Δίασμα (τό), [διαζομαι]. ἡ ἄκρα τοῦ ςημονιοῦ 'ποῦ εἶνε εἰς τὸ ἀντι.

Δια-σμάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, = Διασμήχω.

Δι-ασμενίζω, Μ. ίσω. Καταχαίρομαι.

Δια-σμήχω, Μ. σμήξω. Τρίβων ἢ Βρέχων παστρεύω, σφογγίζω.

Δια-σμιλεύω, Μ. ευσω. Κόπτω (Σκαλίζω, Δουλεύω) τι μὲ τὴν σμίλην (καθὼς οἱ λεπτουργοι κλπ.), (τρπ) ἐπεξεργαζομαι.

Δια-σμύχω, Μ. σμύξω. Κατακαίω χωρὶς νὰ ἐβγάλλω φλόγα, (τρπ.) κατατήκω ἀνεπαισθήτως.

Δια-σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυπνάζων φυγαδεύω· διεγείρω· διαταράττω· ἐνθυσιάζω.

Διασόβησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φυγάδευσις.

Δια-σοφίζομαι, Μ. ίσομαι. Μεταχειρίζομαι (Ἀπατῶ μὲ) σοφισματα, δολιεύομαι.

Δια-σπαθάω-ῶ, Μ. ήσω. Καταδαπανῶ, ἐξ-

-οδεύω κακὴν κακῶς καὶ κατ' ὀλίγον-ὀλίγον.

Δια-σπαθίζω, Μ. ίσω. Διαιρῶ ὡς διὰ τῆς ὑφαντ. σπάθης (1. Λυδὸς, Α'. 36.)

Διασπάραγμα (τό). σχίσμα διεσπαραγμένου σώματος.

Διασπαραγμός (ὁ). καταξέσχισμα.

Διασπαρακτός, ή, όν. Κατεσπαραγμένος, καταξεσχισμένος, [ἐκ τοῦ-

Δια-σπαράσσω(ττω), Μ. άξω. Καταξεσχίζω.

Διασπαρείς, εῖσα, έν. πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Διασπείρω.

Διασπάσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος διασπασθῆναι, εὐκολοχώριστος.

Διάσπασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασπᾷν, ὁ διὰ τῆς βίας χωρισμός, ῥῆξις· (τρπ.) σύγχυσις, διάλυσις.

Διάσπασμα (τό). τὸ διασπασθὲν πρᾶγμα ἢ μέρος, σχίσιμον, διάστημα. 2) = τῷ

Διασπασμός (ὁ), = Διάσπασις.

Διασπαστέον, θετ. τοῦ

Δια-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶν χωρίζω τι ἀπ' ἄλλου, σχίζω, ξεκολλῶ μὲ βίαν διαχωρίζω· κάμνω κομμάτια· χαλνῶ. (τρπ) καταργῶ, ἀκυρόνω, παραβιάζω.

Δια-σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω ἔνθεν κακεῖθεν, διασκορπίζω (καθὼς ὁ γεωργὸς τὸν σπόρον). (τρπ.) κοινολογῶ, διαδίδω.

†Δια-σπεκλόω-ῶ, Μ. ώσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διασπλεκόω.

Δια-σπεύδω, Μ. σπεύσω. Παρακινῶ τινα νὰ σπεύσῃ, διεγείρω τινὸς τὴν προθυμίαν· ἐπιταχύνω· (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) σπεύδω, προθυμοῦμαι.

Διάσπιλος (ὁ, ἡ). γεμάτος σπιλάδας (σπηλαιαῖς, βράχους).

Δια-σπλεκόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διαμηρίζω.

Δια-σποδέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Κυλίω τι εἰς (ἢ Τοῦ τινάζω ἀπὸ 'πάνω) τὴν ςάκτην, (συνκδχ.) = Διαμηρίζω.

Διασπορά (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασπείρειν, διασκορπισμός.

Διασποράδην, ἐπίῤ. = Σποράδην.

Διασπορεύς, έως (ὁ). ὁ διασπείρων.

Δια-σπουδάζω, Μ. άσω. Καταβάλλω πολλὴν σπουδὴν (Προσπαθῶ παντοιοτρόπως) νὰ κατορθώσω τι.

Διασταδόν [διίστημι], ἐπίῤ. Χωριστά, κατὰ διαστήματα, ἕνας ἐδῶ καὶ ἄλλος παρέκει.

Δια-στάζω. Μ. στάξω. Στάζω ἢ Κάμνω τι νὰ στάζῃ διὰ μέσου.

Δια-σταθμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Χωρίζω (Μοιράζω) μὲ τὸ ζύγι, τακτοποιῶ.

Διασταῖεν, πλθ. γ', πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Διίστημι.

Δια-σταλάζω(σσω), Μ. άξω, = Διαστάζω.

Διασταλήσομαι, πθ. μέλλ. β'. τοῦ Διαστέλλω.

Διάσταλμα (τό), [διαςέλλω]. ἐντολὴ (παραγγελία) ῥητή· ἐξήγησις σαφής, ὁρισμός.

Διάσταλσις, εως (ἡ), = Διαστολή. 2) (Γρφ.) συνθήκη, συμφωνία.

Διασταλτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ διαστέλλειν, συντελῶν πρὸς διαστολήν, (Ῥτρ.) ἐμφαντικός.

Διασταλτικῶς, ἐπίῤ. Πρὸς διαστολήν· ἐμφατικῶς.

Διαστάς, ᾶσα, άν. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Διίστημι.

Δια-στασιάζω, Μ. άσω. (μτβτ.) μὲ αἰτ. ἐκ γ'. ϗ αἰτ. προθ. ἐκ δ'.) Διεγείρω στάσιν μεταξύ τινων, τοὺς διαιρῶ εἰς φατρίας· (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.). εὑρίσκομαι εἰς διχόνοιαν (διαφωνίαν) μετά τινος.

Διάστασις [διίστημι], εως (ἡ). Διαίρεσις, χωρισμός, διακοπὴ τῆς συνεχείας, σχίσιμον (» Εὐρὼν ξύλον ἐσφηνωμένον, ἐμβαλὼν τὰς χεῖρας εἰς τὴν διάστασιν, « Στρβ.). (συνκδχ.) ἀλλοίωσις, μεταβολὴ (Γαλλ. dégénération), ξεφύλισμα· διαφορά, (τρπ.) διχόνοια, διαφωνία. 2) ἀπόστασις, διάστημα. ἔκτασις, συγχ. τῷ Διάτασις).

Δια-στατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διΐσταμαι, ἀπέχω. 2) Διαστασιάζω, διαφωνῶ.

Διαστατικός, ή, όν, (ϗ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ διϊςάναι, διαιρετικός, (συγχ. τῷ Διασταλτικός).

Διαστατός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ)-ατῶς. Ὁ ἐπιδεχόμενος ἢ ὑποκείμενος εἰς διάστασιν (διχόνοιαν, ἔκτασιν κτλ.).

Δια-σταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Χωρίζω (Κλείω) μὲ σταυρωτὰ παλούκια, τραβῶ διὰ μέσυ φράκτην, (παρβλ. Διαταφρεύω.)

Δια-στεγάζω, Μ. άσω. Στεγάζω (Σκεπάζω) πανταχόθεν.

†Δια-στείβω (χ. Μ.), Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) τοῦ

Δια-στείχω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.), = Διέρχομαι, Διοδεύω, Διαπορεύομαι κτλ.

Δια-στέλλω, Μ. στελῶ (ἀόρ. Διέστειλα ϗ πθ. Διεστάλην κτλ.). (τὸ ἐναντ. τοῦ Συστέλλω, δηλ.) Ἀνοίγω. » Διαστέλλοντα τὸν ὀφθαλμόν, Ἱππιατρ. » Τῇ βακτηρίᾳ τὴν σκηνὴν διαστείλας, « Πλ. (καὶ πθ.) » Διαστέλλεται τὰ σώματα καὶ συςέλλεται, « Φιλόπ. εἰς Ηρκλ. 2) χωρίζω, διαιρῶ· κάμνω διαστολήν, (γρμτ.) βάλλω ὑποστιγμήν. » Λόγος αἱρεῖ διαστέλλειν ἐπὶ τὸ Εἶξας, « Σχλ. Ὁμ. » Ταύτην δὴ δεῖ ἡμᾶς.. δίχα διαστέλλειν, « Πλάτ. » Διαστέλλοντες τὸ ἀγαθὸν τοῦ δικαίου, « Κλμ. » Σὺ διέστειλας αὐτοὺς σεαυτῷ εἰς κληρονομίαν ἐκ πάντων τῶν λαῶν τῆς γῆς, « Γρφ. (ϗ πθ.) » Ὑπερῷα ῥιπιστὰ διεσταλμένα θυρίσιν, « αὐτ. (ἐδῶ ὑπάγεται καὶ τὸ) » Τιτου πρὸς τὸ συνέδριον διαστείλαντος. « Πλβ. (ὡς ἐσφαλμ. ἀντὶ Διασταλέντος ἢ Διαστάντος). 3) (τρπ.) διορίζω, προσδιορίζω, ἐκφράζομαι (παραγγέλλω) ῥητῶς, διασαφηνίζω. » Ὅτι μοι χαλεπαίνοι διαστέλλοντι τὰ λεγόμενα, « Πλάτ. » Καὶ τὰς κατὰ μικρὸν διαφορὰς διαςέλλοντα. « Φίλ. » Ἐπιτακτικῶς αὐτῷ διαστέλλειν περὶ τούτων,« Διοδ. » Διάστειλον τὸν μισθόν πρός με,« Γρφ. » Ὅρασις διαστέλλουσα, « αὐτ., ἡ σαφής. » Ὅσα ἂν διαστείλῃ ἄνθρωπος μεθ' ὅρκου, « αὐτ. » Οὐ διέστειλεν ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ, « αὐτ. (καὶ μσ., ὃ καὶ συνηθέςρ.) » Ὑπὲρ δὲ Σικελίας διαςέλλονται ῥητῶς, « Πλβ. » Τούτου δὲ χάριν ἐν ἀρχαῖς τῆς πραγματείας διεστειλάμην, φήσας κτλ., « Ἀρστ. » Ἔτι μικρὰ περὶ αὐτοῦ διαστείλασθαι βέλτιον, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Οὐκ ἔφερον γὰρ τὸ διαστελλόμενον, « Γρφ. » Ἀθετεῖ τὰ διεσταλμένα, « αὐτ.

Διάστενος (ὁ, ἡ). πολλὰ στενός.

Διάστερος (ὁ, ἡ). γεμάτος (στολισμένος μὲ) ἄστρα ἢ (μτνμ.) πετράδια.

Δια-στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Περιφράσσω ὁλοτρόγυρα ὡς μὲ στέφανον.

Διαστεφής, έος (ὁ, ἡ). στεφανωμένος.

Δια-στηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω ἐν εἴδει στήλης ἢ μεταξὺ δύω στηλῶν.

Διάστημα (τό), [διίστημι]. ὁ μεταξὺ δύο τινῶν ἢ ϗ πλειοτέρων τόπος, ἀπόστασις.

Δια-στηματίζω, Μ. ίσω. Ἀφίνω μεταξὺ διάστημα· κάμνω πρὸς καιρὸν διακοπήν.

Διαστηματικός, ή, όν. Ὁ ἔχων μεταξὺ διαστήματα, μὴ συνεχής, διακεκομμένος.

Διαστηματικῶς, ἐπίῤ. Μὲ διαστήματα, μὲ διακοπάς· ἐκ διαλειμμάτων.

Δια-στηρίζω, Μ. ίξω. Στυλόνω ἑκατέρωθεν (ἢ πανταχόθεν, ἀφίνων ὅμως μεταξὺ διάστημα). ‖. (μσ.) ἀκκυμβῶ πότε εἰς τὸ ἓν πότε εἰς τὸ ἄλλο μέρος.

Διαστήτην, Π. ἀντὶ Διεστήτην, β'. δυϊκ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Διΐστημι.

Διαστί, ἐπίῤ. = Θεαστί, κατὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ Διός.

Δια-στίζω, Μ. στίξω. Χωρίζω μὲ στιγμὰς καὶ ὑποστιγμάς· (ἐν γεν.) διαστέλλω, διαιρῶ. 2) ποικίλλω μὲ στίγματα.

Διαστικός, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διάζεσθαι, ὑφαντικός. » Ἡ τῶν ἀραχνῶν διαστική, « Γρμτ.

Διαστικτέον, θετ. τοῦ Διαστίζω.

Δια-στίλβω, Μ. στίλψω. Ὑαλίζω (Λάμπω) ἀνάμεσα. » Συμπεφυρμένον τῇ γῇ, ὅμως διαστίλβει τὸ χρυσίον, « Πλ.

Διάστιξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαστίζειν (διαστέλλειν κτλ.), διαφορά.

Δια-στοιβάζω, Μ. άξω. Στοιβάζω κατὰ τάξιν ἢ ἀνάμεσα.

Δια-στοιχίζω (ϗ μσ.)-ίζομαι, Μ. ίσω,-ομαι. Τοποθετῶ κατὰ σειράν, διαιρῶ κατὰ τάξιν, ἀραδιάζω.

Διαστολεύς, έως (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. χρήσιμον πρὸς διαστολὴν (ἄνοιγμα) τῶν συμμεμυκότων μελῶν ἢ τραυμάτων.

Διαστολή (ἡ), [διαστέλλω], = Διάκρισις· Διαίρεσις, χωρισμός· χώρισμα· (μουσικ.) παῦσις ἢ διακοπή. 2) (συνκδχ.) τὸ ἐναντ. τῆς (ἀνατομ. ϗ γρμτ.) Συστολῆς, ἔκτασις. 3) (τρπ.) ἀνάπτυξις, ἐξήγησις (ἔκθεσις) λεπτομερής, διασάφησις. προσδιορισμός, ἀκρίβεια, ἐξακρίβωσις. 4) = Διάλυσις, συμβιβασμός, συνθήκη (ῥητή). 5) (εἰς τὸν Πλβ. Ε', 37, γ'.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαποστολή.

Διαστόλιον (τό), = Διαστολεύς.

Δια-στομόω-ῶ Μ. ώσω, = Ἀναστομόω, ἀνοίγω, ξεστουππόνω.

Διαστόμωσις, εως (ἡ), = Ἀναστόμωσις, ἄνοιγμα, ξεστούππωμα.

Διαστομωτρίς, ίδος (ἡ), (ἐνν. μήλη) = Διαστολεύς.

Διαστορέννυμι, Μ. ςορέσω, = Διαςρώννυμι.

Δια-στοχάζομαι, Μ. άσομαι. Συμπεραίνω, (παρβλ. Διασκέπτομαι).

Δι-αστράπτω, Μ. άψω. Ἀστράπτω διὰ μέσου ἢ ὅλως διόλου.

Δια-στρατεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπηρετῶ τὸν διωρισμένον μου καιρὸν ὡς στρατιω-

της καὶ (ἐπμ.) παίω, (ὅθεν:) » Διασφατευσάμενοι, « Δ. Κάσ., οἱ ἀπόμαχοι.

Δια·στρατηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Διοικῶ (Διευθύνω) ὡς στρατηγός. 2) = Παραστρατηγῶ. 3) ἀπατῶ μὲ στρατήγημα, = Καταστρατηγῶ. 4) τελειονω τὸν χρόνον τῆς στρατηγίας μου.

Δια·στρεβλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταστρεβλόω.

Διάστρεμμα (τό). στραγγούλισμα, [ἐκ τοῦ

Δια·στρέφω, Μ. στρέψω. Στραβονω· γυρίζω ἀνάποδα· στραγγυλίζω· (τρπ.) παραμορφόνω, νοθεύω, (ἐν γέν.) μεταβάλλω ἐπὶ τὸ χεῖρον. » Διαστρέφων τἀληθές, « Δμ. ‖. (μσ.) στραβόνω, στραγγουλίζομαι, γίνομαι ἀλλοίθωρος, (τρπ.) διαφθείρομαι, ἀχρειεύω, γίνομαι Διεστραμμένος. » Μετὰ στρεβλοῦ διαστρέψεις (ὀρθότ. διαστρέψῃ), « Γρφ. » Τῶν ζώων ἄνθρωπος ἢ μόνος ἢ μάλιστα διαστρέφεται, « Ἀρστ., ἀλλοιθωρίζει ἢ σεληνιάζεται.

Δια·στροβέω-ῶ, Μ. ήσω. Στριφογυρίζω, (συνκδχ.) = Συγκλείω.

Διαστροφεύς, έως (ὁ), ὁ διαστρέφων, (μτφορ.) φθορεύς.

Διαστροφὴ (ἡ), [διαστρέφω]. στράβωμα, γύρισμα ἀνάποδα. στραγγούλισμα· (τρπ.) διαφθορά, νόθευσις, παραμόρφωσις.

Διάστροφος (ὁ, ἡ). στραβός, στραβοδίβολος· ἀλλοίθωρος· φρενοβλαβής, (τρπ.) διεστραμμένος, ὁ εφθαρμένος.

Διαστρόφως, ἐπίρ. Στραβά, ἀνάποδα.

Δια·στρώννυμι, Μ. στρωσω. Στρώνω κατὰ τάξιν διάφορα στρώματα. (τρπ.) κατευνάζω.

Δια·στυγνάζω, Μ. άσω. Σουφρόνω τὸ πρόσωπόν μου, (χυδ.) κατσουφιάζω.

Διαστύλιον (τό). τὸ μεταξὺ δύο στύλων διάστημα (συνήθ. ἴσον μὲ τὴν διάμετρον τριῶν στύλων).

Διάστυλος (ὁ, ἡ). (κυρ. οἶκος) τοῦ ὑπ. οἱ στύλοι ἔχν μεταξὺ ‖. Διάστυλον, = Διαστύλιον. ‖. (πλθ.) Διάστυλα (τά), τὸ (κοιν.) Τέμπλεον τοῦ ἁγ. βήματος.

Δια·στυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στυλόνω (Βάλλω στύλους) ἀπὸ διάστημα εἰς διάστημα.

Δια·συγ·χέω, Μ. χεύσω. Συγχέω ὅλως διόλου.

Δια·συκοφαντέω-ῶ, Μ. ήσω. Συκοφαντῶ πανταχοῦ.

Δια·συλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κλέπτω (Γυμνόνω) μὲ τρόπον, ὑφαρπάζω.

Δια·συν·ίστημι, Μ. διασυστήσω. Συνιστῶ τι ἐντελῶς.

Δια·συν·τηρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συν(Δια)τηρῶ.

† Διασυριγμός (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Διασυρμός, ἡ οὐσ. τοῦ -

Δια·συρίζω, Μ. ίξω. Σφυρίζω δυνατὰ καὶ κατὰ συνέχειαν, ἢ Σφυρίζων περιίπταμαι.

Διασυρμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασύρειν, περιφρόνησις, ἐξευτελισμός, περίπαιγμα, εἰρωνεία.

Διασυρτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ πρὸς διασυρμὸν ἐπιτήδειος, χλευαστικός, ἐξευτελιστικός.

Διάσυρτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. διέσυρεν ἢ δύναται νὰ διασύρῃ τις » Λημνίσκος —, « Ἰατρ., τὸ (Γαλλ.) seton, (ἴδε τὸ ῥῆμα).

Δια·σύρω. Μ. συρῶ. Σύρω τι διὰ μέσου τινός. » Χαυνωθείσας δὲ τὰς ῥαφὰς κόψαντες διασύρομεν ταῖς δύο χερσὶν ὥσπερ διαπρίζοντες, « Πλ. Αἰγ. 2) σύρω τι κατὰ γῆς, (χυδ.) κωλοσέρνω. » Ὅταν ὁ ἵππος πεσὼν διασυρῇ, « Ἱππιατρ. 3) (μτφορ.) περιφρονῶ, ἐξευτελίζω, περιπαίζω. » Ὃν ἂν σὺ λοιδορούμενος καὶ διασύρων, καλέσαις Βάταλον, « Δμ. 4) (σπν.) = Παρασύρω. » Εἰς ταύτην διεσύρθην τὴν μακρολογίαν, « Σιμπλ.

Διασυστασις [διασυνίστημι], εως (ἡ). ἡ ἐντελὴς σύστασις (ἐπικύρωσις).

Διασυστατικός, ή όν. Ὁ συντελῶν πρὸς διασύστασιν.

Διασφαγή (ἡ) καὶ

Διάσφαγμα (τό), = Διασφάξ, σχισμάδα, χαραμάδα, τρύπα, χάλασμα (τοίχου κτλ.), [ἐκ τοῦ

Δια·σφάζω, Μ. σφάξω. (κυρ.) Κόπτω εἰς δύο τὴν σφαγὴν (τὸν λάρυγγά) τινος, λαιμοτομῶ. (ἐν γέν.) διασχίζω, (ἴδε Διασφάξ.)

Δια·σφαιρίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τὴν σφαῖραν· (ἐν γέν.) = Διαρρίπτω, σκορπίζω.

Διασφακτὴρ (ὁ), Π. ὁ διασφάζων. » Σίδηρος —, « Ἐπγρ.

Δια·σφαλίζω ἢ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, ίσομαι. Ἀσφαλίζω (Στηρίζω, Ὀχυρόνω) καλῶς.

Δια·σφάλλω, Μ. σφαλῶ. Κάμνω τινὰ νὰ σφάλλῃ (ν' ἀποτύχῃ) ὅλως διόλου. ‖. (μσ.) Δια·σφάλλομαι, Μ. σφαλήσομαι (ἀόρ. Διεσφάλην κτλ.). ἀποτυγχάνω (κοιν. τὰ χάνω) ὅλως διόλου.

Διασφὰξ [διασφάζω], άγος (ἡ). (ἐνν. πέτρα) βράχος σχισμένος εἰς τὴν μέσην (ἀπὸ πάνω ἕως κάτω), χωρισμένος εἰς δύο, στενὸν (χάσμα) μεταξὺ δύο κρημνῶν, (παρβλ.) Φάραγξ.

Δια·σφάττω, Ἀττ. ἀντὶ Διασφάζω.

Δια·σφενδονάω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Δια·σφενδονίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω (Τινάζω, Σκορπίζω) τι μακρὰν καὶ μὲ ὁρμὴν διὰ τῆς σφενδόνης ἢ ὡς διὰ σφενδόνης.

Δια·σφετερίζομαι, Μ. ίσομαι. Οἰκειοποιοῦμαί τι δολίως καὶ αὐθαιρέτως ἵνα τὸ μοιρασθῶ μὲ ἄλλον.

Δια·σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω τινὸς τὴν μέσην μὲ τὸ ζωνάρι (ὥστε ὁμοιάζει σφῆκα), (ἐν γέν.) σφίγγω.

Δια·σφηνέω-ῶ, Μ. ώσω. Σχίζω (Ἀνοίγω) τι μὲ τὴν σφῆναν ἢ ὡς μὲ σφῆναν.

Δια·σφίγγω, Μ. σφιγξω, = Συσφίγγω, σφίγγω δυνατά, δένω (τυλίζω) πολλὰ σφιγκτά.

Διάσφιγξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασφίγγειν, δυνατὸν σφίξιμον.

Διάσφυξις, εως (ἡ). (ἰατρ.) ὁ κτύπος (ἡ κίνησις, ὁ σφυγμός) τῶν ἀρτηριῶν, ἡ διὰ τούτου γινομένη διάπνευσις.

Δια·σχάζω, Μ. σχάσω. Σχίζων (Σχάζων) ἀνοίγω. » Τὴν φλέβα —, « Ἀρετ., φλεβοτομῶ.

Δια·σχηματίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω (Πλάττω, Κατασκευάζω) τι.

† Διασχιδής, έος (ὁ, ἡ), (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δισχιδής, σχισμένος εἰς δύο.

Διασχιδὸν, ἐπίρ. = Δισχιδὸν, [ἐκ τοῦ

Δια·σχίζω, Μ. ίσω. Σχίζω εἰς τὴν μέσην, χωρίζω εἰς δύο.

Διασχὶς, ίδος (ἡ), = Διάσχισμα.

Διάσχισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασχίζειν, σχίσιμον εἰς δύο, χώρισμα εἰς τὴν μέσην.

Διάσχισμα (τό). τὸ ἓν τῶν δύο ἄκρων (κλάδων) τοῦ διεσχισμένου πράγματος.

Δια·σχοινίζω, Μ. ίσω, = Διαιρῶ, διασκορπίζω, (παρβλ. Περισχοινίζω).

Δι·ασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνασχολῶ ὅλως διόλου.

Δια·σώζω, Μ. σώσω. (κυρ.) Γλυτόνω τι ἢ τὸ μεταφέρω διὰ μέσου κινδύνων εἰς μέρος ἀσφαλές, (ἢ πθ. ἢ μσ.) φθάνω εὐτυχῶς, κατευοδοῦμαι. 2) = Διατηρῶ, φυλάττω σῶον ἄχρι τέλους, (τρπ.) ἐνθυμοῦμαι.

Διάσωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διασώζειν, γλύτωμα, κατευόδωσις.

Διασώστης, ου (ὁ). ὁ διασώζων (μετακομίζων τινὰ ἀσφαλῶς διὰ μέσου κινδύνων), ὁδηγὸς (πρέσβεως κτλ.).

Διασωστικός, ή, όν. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ διασώζειν.

Δια·σωφρονίζομαι, Μ. ίσομαι. Συνερίζομαι νὰ νικήσω (νὰ ὑπερβῶ) τινα κατὰ τὴν σωφροσύνην, (παρφδ. τοῦ Διαξιφίζομαι).

; Δια·ταγεύω, Μ. εύσω, = Διατάσσω.

Διαταγὴ (ἡ), = Διάταξις (1).

Διάταγμα (τό), = Διάταξις (2).

Διατάκτης, ου (ὁ). ὁ διατάσσων (βάλλων εἰς τάξιν τὰ πράγματα, προστάζων κτλ.) διευθυντής, ἁρμοστής.

Διατακτικός, ή, όν, (ἢ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ διατάττειν, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διατατικός.

Διατάκτωρ, ορος (ὁ), = Διατάκτης.

Δια·ταλαιπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ταλαιπωροῦμαι ἀδιακόπως.

Δια·ταλαντόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γέρνῃ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Δια·ταμιεύω, Μ. εύσω. Διαφυλάττω τι εἰς ἢ ὡς εἰς ταμεῖον.

Δια·τάμνω, Μ. ταμῶ, Ἰων. ἢ Π. ἀντὶ Διατέμνω.

Δια·τανύω, Μ. ύσω, = Διατείνω. » Σκορδινᾶσθαι, τὸ μετὰ χάσμης διατανύεσθαι, « Σχλ.

Διάταξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διατάττειν, ἡ κατὰ τάξιν τοποθέτησις (στρατεύματος κτλ.), ἡ κατὰ φυλὰς κτλ. διαίρεσις, (ἐν γέν.) τακτοποίησις, διευθέτησις, κανονισμὸς κτλ. 2) (συνκδχ.) προσταγὴ (ἔγγραφος) ἡγεμόνος κτλ., διάταγμα, διαταγή· ἄρθρον συνθήκης. διαθήκη.

Δια·ταράσσω (ττω), Μ. άξω. Κατασυγχύζω, φέρω ἄνω-κάτω ξυπνάζω, κατατρομάζω.

Διαταραχὴ (ἡ). ταραχὴ (σύγχυσις) μεγάλη.

Διάτασις [διατείνω], εως (ἡ) μεγάλη (διαρκής) τάσις, δυνατὸν (ὑπερβολικὸν) τέντωμα· ἐπίτασις. προσπάθεια. (ῥτρ.) = Ἀποστροφή. » Αἱ πρὸς τὰ πρόσωπα διατάσεις τὴν μὲν συνάφειαν διακόπτουσι, κτλ., Διόδ., (συγχ. τῷ Διάστασις).

Δια·τάσσω (ττω), Μ. τάξω. Βάλλω εἰς (Διαιρῶ κατὰ) τάξιν, τακτοποιῶ, διευθετῶ. 2) προστάζω, παραγγέλλω, διορίζω· παραγγέλλω εἰς τὴν διαθήκην μου.

Διατατικός, ή, όν. Ὁ ἔχων (ἢ προξενῶν) διάτασιν (ἐπίτασιν κτλ.), δραστήριος, ἔντονος· ἐμφαντικός, (συγχ. τῷ Διατακτικός).

Διατατικῶς, ἐπίρ. Κατὰ διάτασιν (ἔκτασιν).

Δια·ταφρεύω, Μ. εύσω. Χωρίζω (Κλείω, Ἀσφαλίζω) τι μὲ τάφρον, (παρβλ. Διασταυρόω).

Διαταχέων, ἀντὶ Διὰ ταχέων ἢ

Διατάχους, ἀντὶ Διὰ τάχους, ἐπίρ. Ὀγλίγωρα· μὲ πολλὴν ταχύτητα.

Δια·τέγγω, Μ. τέγξω, Π. ἀντὶ Διαβρέχω.

Διατεθρυμμένως [διαθρύπτω], ἐπίρ. (μτχ.) Τρυφηλῶς, γυναικωδῶς.

Διατεθύσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τῷ Διαθύω.

Δια·τείνω, Μ. τενῶ, = Ἐκτείνω, τεντόνω, ἁπλόνω. » Διατείνειν τὰς χεῖρας ἐπὶ τὰ λεκάνια, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Διατεινάμενοι, οἱ μὲν τὰ παλτά, οἱ δὲ τὰ τόξα, ἔσχασαν, « Ξεν. » Διατεταμένον εἰς εὐθύτητα σχῆμα, « Ἀρστ. » Ὃ συμβαίνει τοῖς παιδίοις διατεινομένοις, « Ἀρστ. (καὶ πθ.) » Διατεινόμεναι φλέβες, « Γαλ. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἐκτείνομαι (φθάνω) ἕως, διαρκῶ, συντείνω, ἀφορῶ. » Τοῦτο πρὸς οὐδὲν ἔτι διατείνει, « Πλβ. » Ἐπὶ πολὺ (»Διὰ παντὸς τοῦ βίου) διατείνει, « Ἀρστ. » Διέτεινε μέχρι τῶν ἐνηλίκων ἡ παιδεία, « Πλ. » Διατείνει ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας, « Γρφ. » Ταῖς ἐμπορίαις διατείνοντες μέχρι τοῦ Ὠκεανοῦ, « Διόδ. 3) (μσ. ἢ πθ.) τεντόνομαι, ξηροτανηοῦμαι, (μτφορ.) σπεύδω, σφίγγομαι, πράττω τι μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις· προσπαθῶ ἐπιμόνως, διϊσχυρίζομαι· ἀποτείνομαι πρός τινα καὶ τὸν ὁμιλῶ ἐντόνως. » Δεῖ παντὶ τρόπῳ διατειναμένους φεύγειν, « Ξεν. » Θεῖν διατεταμένους, « Πλάτ. » Τί οὖν ταῦτ' ἐπήραμαι καὶ διετεινάμην οὑτωσὶ σφοδρῶς;» Δμ. » Ὡς διατείνονταί τινες, « Θφρ. » Διατεινάμενος εἴποιμι, « Πλ. » Ἠγανάκτησε καὶ διετείνετο πρὸς αὐτούς, « αὐτ.

Δια·τειχίζω, Μ. ίσω. Τραβῶ μεταξὺ (Κλείω, Χωρίζω μὲ) τοῖχον, (ἐν γέν.) χωρίζω. » Τὸν ἰσθμὸν διατειχιζόντων, « Ασ. » Τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας διατειχίσας, « Πλβ. (ἢ μτφορ.) » Παιδείαν καὶ στρατείαν διατετειχισμένας θριγκοῖς μεγάλοις, « Συν. » Διατετείχισται ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, « Λκ.

Διατειχίον καὶ

Διατείχισμα (τό). ὁ μεταξὺ τοῖχος, μεσότοιχον, (τρπ.) ἐμπόδιον.

Δια·τεκμαίρομαι, Μ. αροῦμαι. Γνωστοποιῶ τι εἴς τινα διὰ τεκμηρίων, τῷ δίδω νὰ συμπεράνῃ.

Δια·τεκταίνομαι, Μ. ανοῦμαι; Τεχνεύομαι, μηχανεύομαι.

Δια·τελευτάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τελειοποιῶ· ἐκτελῶ.

Δια·τελέω-ῶ, Μ. έσω. Τελειόνω ὅλως διόλου, ἀποτελειόνω. (μὲ αἰτ.) » Διατετελεκὼς τὰ δέκα ἔτη, « Ξεν. » Εὐδαιμόνως τὸν βίον διατελοῖμεν, « Ἰσκρ. » Τὸν λοιπὸν βίον καθεύδοντες διατελοῖτ' ἄν, « Πλάτ. » Ἐπεί περ ἠρξάμην διατελέσαι βούλομαι τὰ περὶ αὐτοῦ, « Ξεν. 2) = Διάγω (μὲ μτχ. ἐλλ. τὸν βίον), ἐξακολουθῶ ἀδιακόπως (δὲν παύω τοῦ) νὰ ἦμαι ἢ νὰ κάμνω τι. » Διατελεῦσι τὸ μέχρι ἐμεῦ αἰεὶ ἐόντες ἐλεύθεροι, « Ἡρ. » Διτέλει χρώμενος τῇ κορύνῃ, « Πλ. (καὶ ἡ μτχ.) » Ἀνυπόδητος καὶ ἀχίτων διατελεῖς, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Τὸ δ' ὠχρὸν οὐ πήγνυται, ἀλλὰ μαλακὸν διατελεῖ. « Ἀρστ., ἀντὶ Διαμένει. (καὶ ἐπίρ.) » Τοῦτο μέχρι πόρρω διατελεῖ, « αὐτ., ἀντὶ Διαρκεῖ, (παρβλ. Διανύω).

÷ Διατελέως, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διὰ τέλεος.

Διατελής, έος (ὁ, ἡ), = Διαρκής, συνεχής, ἀδιάκοπος· ἀένναος.

Δια·τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω (Χωρίζω) εἰς τὴν μέσην ἢ ὅλως διόλου, διαιρῶ, διαχωρίζω. Κατακόπτω.

Διατενής, έος (ὁ, ἡ). (μὲ αἰτ. προθετ.) ὁ διατείνων (συντείνων, ἁρμόδιος) πρός.

Δια·τερσαίνω, Μ. ανῶ, Π. = Διαξηραίνω.

Διατεσσάρων (ἡ), ἄκλ., Ζ. Διαπασῶν.

Διατεταμένως [διατενής], ἐπίρ. (μτχ.) = Συντόνως, μὲ πολλὴν προσπάθειαν, ὅλαις δυνάμεσι.

Διατέταται, γ'. ἑν. προ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Διατείνω.

Διατετηρημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ προσοχήν.

Διατετμημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀσχέτως, χωριστά.

Δια·τεραίνω, Μ. ανῶ, = Διατιτραίνω.

Διατετρανέοις, Ἰων. ἀντὶ Διατετρανοῖς (β'. ἑν. προ. τοῦ) β'. μέλλ. τῆς εὐκτ. ἢ

Διατετρήναντο, Π. (γ'. πλθ. πρ. τοῦ) μσ. ἀόρ. ά. τῆς ὁρις. τοῦ Διατιτραίνω.

Δια·τήκω, Μ. τήξω. Ἀναλύω (Λυόνω) ὅλως διόλου.

Διάτηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Δια·τηρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διασώζω τι ἀβλαβές, διαφυλάττω. προσέχω, παρατηρῶ.

Διατήρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διατηρεῖν, διαφύλαξις· παρατήρησις κτλ.

Διατηρητικός, ή, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἔχων δύναμιν (ἱκανότητα) πρὸς τὸ διατηρεῖν.

Δια·τίθημι, Μ. δια·θήσω (ἀόρ. Διέθηκα ἢ μσ. Διεθέμην κτλ.). (κυρ.) Τοποθετῶ δύο ἢ καὶ πλειότερα πράγματα ξεχωριστὰ τὸ καθέν, (ἐπμ.) βάλλω εἰς (κατὰ) τάξιν, ἀραδιάζω, συγυρίζω· ἐκθέτω εἰς πώλησιν· ξεφορτόνομαι (κυρ. καὶ μτφορ.), ξεκάμνω, ξεπουλῶ· (τρπ.) διευθετῶ, οἰκονομῶ· διορίζω, συγκροτῶ· (μσ.) κάμνω διαθήκην ἢ συνθήκην (συμφωνίαν), (ἐν γέν.) μεταχειρίζομαι οὕτως ἢ ἄλλως. » Διατίθει τὰ βάθρα, « Λκ. » Διατιθέναι τοὺς ἀγῶνας καὶ τὴν πανήγυριν, « Ξεν. » Διατίθεσθαι τὴν οὐσίαν, « Δμ. » — τὴν θυγατέρα, « Ξεν. » Ἐπεὰν διαθέωνται τὸν φόρτον, « Ἡρ., (καὶ ἐλλ.) » Διατιθέμενοι πολλοῦ, « Στρ. (καὶ τρπ.) » Διαθέμενος τοὺς ἐνοχλοῦντας, ὡς ἐδύνατο, « Πλβ. » Ἔριν συμφερόντως διατίθεσθαι, « Ξεν. » Τὴν ὀργὴν διατίθεσθαι εἴς τινα, « Πλάτ., ξεθυμαίνειν. » Διαθήκην, ἣν ἔφασαν αὐτὸν ἐν Λήμνῳ διαθέσθαι, « Δμ. » Ἢν μὴ διαθῶνται διαθήκην ἐμοί, « Ἀρσφ. (καὶ ἐλλ.) » Διατίθου ταχύ, « Ἀθ. » Κἂν ἀποθάνῃ μὴ διαθέμενος, « Ἀρστ. » Ὁ ἀστρολόγος τὴν γένεσιν αὐτοῦ διαθείς, « Ἐπγρ. (ἴδε Διάθεμα). 2) φέρω τινὰ εἰς (τὸν κάμνω νὰ λάβῃ) τοιαύτην ἢ τοιαύτην (φυσικὴν ἢ ἠθικὴν) κατάστασιν ἢ διάθεσιν. » Ἴστε γὰρ δήπου ὃν τρόπον αὐτοὺς διέθηκε, « Δμ. » Ἅπαντας ἀπίστους πρὸς ἡμᾶς διαθῶμεν; « αὐτ. » Τοιαῦτα τὸν ἀδελφὸν διαθείς, « Χρσ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Διετέθη δεινῶς περὶ τὸν ἄνδρα, « Πλ. » Διετέθησαν χαλεπῶς πρὸς ἡμᾶς, « Ἰσκρ. 3) ἐκθέτω (ῥτρχ. ἢ ἰσορχ.), περιγράφω, παριστάνω εἰς τὸ θέατρον, (κυρ. δὲ) ἀποστοματίζω (ἀπαγγέλλω, ἐκφωνῶ) στίχους, δημηγορίαν κτλ. » Ὀργισθῆναι αὐτῷ, ὥσπερ ποιητὴς ὑποκριτῇ, κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα, « Πλάτ. (καὶ μσ.) » Λόγον ἐν ἐκκλησίᾳ διαθέσθαι, « Διόδ. » Ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτοῦ διατιθέμενος, « Λκ. (παρβλ. Διάθεσις).

Δια·τιλάω-ῶ, Μ. ήσω, = Τιλάω, (χυδ.) τσιρλίζω, (Ἱππιατρ.).

Δια·τίλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ (Τσουμαδῶ, Ξεφτῶ) τρίχα-τρίχα.

Διάτιλμα (τό). μάδημα, τσουμάδισμα, ξέφτισμα.

Δια·τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Προσδιορίζω τὴν τιμήν, ξετιμῶ. (κατ' ἔκτ.) δοκιμάζω. 2) Π. τιμῶ.

Διατίμησις, εως (ἡ). προσδιορισμὸς τῆς τιμῆς, ξετίμημα.

† Διατιμητής, οῦ (ὁ). ἐκτιμητής.

Διατιμητικός, ή, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ ἐκτιμᾶν.

Δια·τινάσσω, Μ. άξω. Τινάζω (Κουνῶ) δυνατά, (ἐπμ.) ἀραιόνω, παραλύω, χαλνῶ, (παρβλ. Διασαλεύω).

Διατινθαλέος, α, ον, Π. καίων καθ' ὑπερβολήν, Διακαής.

Δια·τιτραίνω καὶ Δια·τιτράω-ῶ, Μ. διατρήσω, = Διατρυπῶ.

Δια·τιτρώσκω, Μ. δια·τρώσω. Πληγόνω (Τρυπῶ) πέρα-πέρα.

Δια·τλάω-ῶ, Μ. ήσω (πρκ. [ἀντὶ ἐνστ.] Διατέτληκα, ἀόρ. Διέτλην κτλ). Πάσχω (Ὑποφέρω) ἀδιακόπως, ταλαιπωροῦμαι, (συγχ. τῷ Διαθλέω).

Δι·ατμέω-ῶ, Μ. ίσω. Ἐξατμίζομαι.

Διάτμημα (τό). πρᾶγμα ἢ μέρος διατετμημένον (σχηματίζον διατομάς), (Ι. Λυδός, Γ', 37).

Δια·τμήσσω, Μ. τμήξω (ἀόρ. β'. Διέτμαγον κτλ.), Π. ἀντὶ Διατέμνω.

Δι·ατμίζω, Μ. ίσω. Διαλύω (Μεταβάλλω) εἰς ἀτμόν, ἐξατμίζω.

Δια·τοιχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβαίνω ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον τοῖχον (πλευρὰν) τοῦ πλοίου (καθὼς γίνεται ἐν καιρῷ τρικυμίας), [ἐκ τοῦ

Διάτοιχος (ὁ, ἡ). ὁ φθάνων ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον τοῖχον, ὁ ἐκτεινόμενος μεταξὺ δύο τοίχων.

Διατομὴ (ἡ), [διατέμνω]. κόψιμον (χώρισμα) εἰς τὴν μέσην, διαίρεσις· κόψη (μαχαιριοῦ κτλ.)· σχισμάδα· (τρπ.) διχόνοια.

Διάτομος (ὁ, ἡ). κομμένος (χωρισμένος) εἰς τὴν μέσην (εἰς δύο ἴσα μέρη). » Σελήνη —, «, ἡ ἄλλ. Διχότομος.

Δι·ατονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτονῶ ὅλως διόλου, ἐξατονῶ. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Διτονέω.

Δια·τονθορύζω, Μ. ύσω. Μουρμουρίζω κατὰ συνέχειαν.

Διατονικὸν (τό), ἴδε Διάτονος.

Διατόνιον (τό). κρικέλα, (Τουρκ.) χαλκᾶς, ἡ θηλυκωτῆρι.

Διάτονος (ὁ, ἡ), [διατείνω]. τεντωμένος δυνατά, κουρδισμένος, (τρπ.) σύντονος, ἔντονος, σφοδρός. 2) ἐκτεινόμενος ἐγκαρσίως ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν

ἄλλην. ‖. (μουσ.) »Διάτονον καὶ Διατονικὸν (μέλος),« τὸ ἁπλούστερον (ὡς πρὸς τὰ διαστήματα τῶν τόνων) γένος ἐκ τῶν τριῶν τῆς παλ. μουσικῆς, (παρβλ. Ἐναρμόνιον ϗ Χρωματικόν). ‖. (ἀρχιτεκτ.) »Διάτονοι (λίθοι),« οἱ ἐκτεινόμενοι καθ' ὅλον τοῦ τοίχου τὸ πλάτος, (συγχ. τῷ Διάτορος).

†Δια-τονόω-ῶ, Μ. ώσω, —(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διατείνω, ἐκτείνω, τεντόνω. (μσ.) ξεροτανηοῦμαι.

Διατοξεύσιμος (ὁ, ἡ). ὁ διατοξευόμενος (ῥιπτόμενος μακρὰν διὰ τοῦ τόξου) ἢ δυνάμενος νὰ διατοξευθῇ. 2) (τόπος) ἀπὸ τοῦ ὁπ. τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην φθάνει βολὴ τόξου.

Δια-τοξεύω, Μ. εύσω. Ῥίπτω πρός τινα (κυρ.) βέλη διὰ τοῦ τόξου (καὶ μτφορ.) λόγια· τρυπῶ (διαπερνῶ) τινα μὲ τὸ βέλος, σαγιττεύω. ‖. (μσ.) πολεμῶ πρός τινα διὰ τοῦ τόξου.

Διατόρευμα (τὸ). σκάλισμα (πλουμίδι) ἐπάνω εἰς ξύλον, πέτραν, κτλ. [ἐκ τοῦ

Δια-τορεύω, Μ. εύσω, =Διατορνεύω καὶ

Δια-τορέω-ῶ, Μ. ήσω, =Διατρυπῶ.

Δια-τορνεύω, Μ. εύσω. Σκαλίζω (Δουλεύω) ξύλα (πέτραις κτλ. [ἐν γέν.] Κατασκευάζω τι) μὲ τὸν τόρνον.

Διάτορος (ὁ, ἡ), [διατορέω]. ὀξύς, σουβλερός, (ἐπὶ φωνῆς) διαπεραστικός. »Σάλπιγξ—,« Αἰσχ. 2) (πθ.) Π. περασμένος ἀνάμεσα (πέρα-πέρα), (Σοφ. Οἰδ. Τ.).

Διατραγεῖν ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διατρώγω.

Δια-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Δημηγορῶ, Διηγοῦμαι) μὲ τραγικὴν ἔμφασιν.

Διατράμις, ιδος (ὁ, ἡ). διατρυπημένος τὴν τράμιν (τὸ περίνεον), (παρβλ. Λισσοπυγος). ‖. »Φωνὴ—,« Ἡσύχ., ἢ ἄλλ. Μυρμηκίζουσα, τρεμουλιαστή.

Διάτρανος (ὁ, ἡ). πολλὰ τρανὸς (εὐκρινής), περίτρανος.

Δια-τρανόω-ῶ, Μ. ώσω. Σαφηνίζω, ἐξηγῶ, διαφημίζω.

Διατράνωσις, εως (ἡ). ἐξήγησις, διασάφησις.

Δια-τραχηλίζω, Μ. ίσω, =Ἐκτραχηλίζω, κρημνίζω.

Δια-τραχύνω, Μ. υνῶ. Τραχύνω δι' ὅλου, ἐκτραχύνω.

Δια-τρεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτρεμῶ (Ἀκινητῶ) ὅλως διόλου.

Διατρεπτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἐπιτηδειότητα) πρὸς τὸ διατρέπειν (μεταπείθειν κτλ.).

Δια-τρέπω, Μ. τρέψω. Γυρίζω τι ἀνάποδα (πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν). »Ἴχνια διέτρεψεν ἐν κονίῃσιν,« Ὑμ. Ὑμν. 2) βιάζω τινὰ νὰ στρέψῃ ἀλλοῦ τὴν κεφαλήν (τοὺς ὀφθαλμούς) του (δηλ. συνκδχ.) νὰ ἐντραπῇ ἢ νὰ φοβηθῇ (ἐπμ.) ν' ἀλλάξῃ σκοπὸν ἢ γνώμην, Ἀποτρέπω, μεταπείθω. »Διέτρεψε πρὸς ὀλίγον τὸ μειράκιον,« Ἡρωδ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) »Οὐ μόνον τὸ πλῆθος, ἀλλὰ καὶ τὴν σύγκλητον αὐτὴν συνέβη διατραπῆναι,« αὐτ.

Δια-τρέφω, Μ. θρέψω. Δίδω (Προμηθεύω) εἴς τινα τὴν καθημερινὴν τροφήν του.

Δια-τρέχω, Μ. θρέξω, -ομαι ἢ δραμοῦμαι (ἀόρ. Διέδραμον κτλ.) (μὲ αἰτ.) Διέρχομαι (Διαβαίνω ἢ Περιέρχομαι) τρέχων. (τρπ. καὶ χ πτ. ἐπὶ χρόνου) παρέρχομαι, (ἐπὶ φήμης) διαδίδομαι, κοινολογοῦμαι.

Δια-τρέω, Μ. τρέσω, Π. τρομάξας φεύγω (σκορπίζομαι) τρέχων.

Διάτρημα (τὸ), =Διῶρυξ, λαγοῦμι. 2) εἶδ. βάρκας (πέραμα) διὰ τὰς διώρυχας τοῦ Νείλου.

Διάτρησις, εως (ἡ), [διατιτράω], =Διατρύπησις· (συνκδχ.) τρύπα, ἄνοιγμα. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Διάθρησις.

Διάτρητος (ὁ, ἡ), [διατιτράω]. κατατρυπημένος, χαρασωτός, (παρβλ. Δίοπος).

Διατριβὴ (ἡ). (κυρ.) τρίψιμον (καὶ ἐπμ.) χάλασμα, (μτφορ.) χάσιμον (κυρ. τοῦ καιροῦ), (κοιν.) χασομέρισμα, χασημέρι, χρονοτριβή, ἀργοπορία. »Δεῖ σπεύδειν ϗ μηδεμίαν ποιεῖσθαι διατριβήν,« Ἰσκρ. 2) ἡ εἴς τινα τόπον διαμονή. »Ἀπολιπὼν τὰς ἐν ἄστει διατριβάς,« Πλ. 3) ἐνασχόλησις, ἔργον, (ἐν γέν.) τρόπος τοῦ ζῆν. »Διατριβαὶ περὶ θήρας καὶ γυμνάσια,« Πλ. 4) διασκέδασις, (Τουρκ.) ἐγλεντζές. »Προβατίου βίον λέγεις, εἰ μὴ φανεῖται διατριβή τις τῷ βίῳ,« Ἀρσφ. (ἐπμ. 5) συνομιλία, συναναστροφή. »Διατριβῆς καὶ παιδιᾶς ἕνεκα,« Πλ. »Ἐν ταῖς ἐλευθέραις καὶ ἀστείαις λεγομέναις διατριβαῖς,« αὐτ. »Φημὶ πάντας ληρεῖν πλὴν τοὺς μετεσχηκότας τῆς ἐμῆς διατριβῆς,« Ἰσκρ. 6) (συνκδχ.) ὁ τόπος ὅπου διατρίβει (διασκεδάζει) ἢ ἀσχολεῖταί τις, (ἰδιαιτ. δὲ) σπουδαστήριον, σχολεῖον. »Διατριβὰς ἔχοντα καὶ καταφυγάς, ἠσκημένας βασιλικῶς ϗ περιττῶς,« Πλ. »Ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων διατριβάς,« Λχ. 7) (ῥτρ.) λεπτομερὴς ἀνάπτυξις τῆς ὑποθέσεως, (παρβλ. Ἐπιμονή). 8) σύγχυσις, διαφορά, λογοτριβή. »Διατριβαὶ πολιτικαί,« Δ. Ἀλ.

Διατρίβω, Μ. τρίψω. (κυρ. ἂν καὶ σπνι.) Τρίβω τι συχνὰ ἢ διά τινος, τρίβω ἕνα μετ' ἄλλο, (ἐπμ.) ἐξασκῶ ἢ φθείρω, χαλνῶ, ἀφανίζω. »Ταῖν χεροῖν διατρίβετε τὴν γῆν,« Πολύαιν. »Ἐπ' οὐδενὶ τὴν ψυχὴν διατρίβει,« Ἀρστ. (καὶ πθ.) »Κάκιστα διατριβῆναι,« Ἡρ. (ὅθεν 2) (συνηθ.) περνῶ (ἐξοδεύω πουθενὰ ἢ μεταχειρίζομαι εἴς τι) τὸν καιρόν μου, καταγίνομαι. »Ἐν ταῖς ὁδοῖς πολὺν χρόνον διέτριβε,« Ξεν. (καὶ ἄλλ.) »Περὶ τὰ ἕλη διέτριβον,« Ἡρωδ. »Μέλλων διατέτριφα δεῦρο,« Πλάτ. »Διατρίβοντες μετ' ἐμοῦ,« αὐτ. »Περὶ ποίησιν καὶ φιλοσοφίαν διατετριφότος,« Αἰσχ. (καὶ πθ.) »Ἐνιαυτὸς οὐ διετρίβη,« Θκ., δὲν ἀπέρασε. 3) παρέλκω, παρατείνω, ἀναβάλλω (κυρ. τὸν καιρόν), (ἐπμ.) χρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ. »Ἵνα μὴ καθ' ἕκαστα λέγων διατρίβω,« Δμ. »Μὴ διάτριβε, ἄλλον κάλει,« Λχ. »Μή τι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον,« Ἰλ. Δ. »Οὔ τι διατρίβω μητρὸς γάμον,« Ὀδ. Υ. (καὶ ἄλλ.) »Μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο,« Ὀδ. Β. (ϗ μσ.) »Μή τι διατριβώμεθα πείρης,« Ἀπλλν. (παρβλ. Ἐπιτρίβω).

Δια-τρίζω, Μ. τετρίξομαι (πρκ. [ἀντὶ ἐνε.] Διατέτριγα). Τρίζω (καθὼς τὸ ξύλον ὅταν σχίζεται ἢ σπάνῃ).

Διάτριμμα (τὸ), [διατρίβω]. τὸ ἐκ τῆς συχνῆς πρὸς ἄλληλα τρίψεως προξενούμενον ξέγδαρμα, (κοιν.) σύγκαμμα.

Διατριπτέον, θετ. τοῦ Διατρίβω.

Διατριπτικός, ή, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ διατρίβειν (ἀφανίζειν διὰ τῆς τρίψεως ἢ τῆς χρονοτριβῆς).

Διάτριτος (ὁ, ἡ). ὁ συμβαίνων (ἐπανερχόμενος) κάθε τρεῖς ἡμέρας, (πυρετὸς) τριταῖος.

Διάτριχα, ἐπίρ. Π. εἰς τρία ἴσα μέρη· κατὰ τρεῖς τρόπους.

Διατροπὴ (ἡ), [διατρέπω]. μεταβολὴ σκοποῦ (γνώμης κτλ.). σύγχυσις, ἀμηχανία, συμπάθεια Ἐντροπή.

Διάτροπος (ὁ, ἡ), Π. τρεπτός, εὐμετάβλητος, ἄστατος.

Διατροφὴ (ἡ). ἡ καθημερινὴ (ἀναγκαία) τροφὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Δια-τροχάζω, Μ. άσω, =Διατρέχω, τρέχω ὀλόγυρα, (κυρ. ἐπὶ ἵππου) ὅταν τρέχῃ χωρὶς νὰ πηδᾷ, (Γαλλ. aller au trot).

Διατρύγιος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων διάφορα γένους (πρωϊμώτερα δηλ. καὶ ὀψιμώτερα) σταφύλια, (ἐπμ.) τρυγώμενος κατὰ διαφόρους καιροὺς ϗ ἐκ διαλειμμάτων. (κατ' ἄλλ.) ὁ ἔχων μεταξὺ τῶν κλημάτων διαστήματα σπειρόμενα.

Δια-τρυπάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ βαθειὰ ἢ πέρα-πέρα· κάμνω ὅλον τρύπαις. »Τὴν ἐσθῆτα κοσκινηδὸν ὑπὸ τῶν μυῶν διατετρυπῆσθαι,« Λχ.

Διατρύπημα (τὸ). τρύπα ἀνοιγμένη πέρα-πέρα, (εἰς τὸν Ἡρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Διατρυπήματος).

Διατρύπησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διατρυπᾶν, τρύπημα πέρα-πέρα.

Διατρυπητός, ή, όν, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Διάτρητος.

Δια-τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυφῶ ἀδιακόπως, ζῶ εἰς διηνεκῆ τρυφήν, εἶμαι εἰς ἄκρον τρυφηλός.

Διατρυφείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Διαθρύπτω.

Δια-τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. β'. Διέτραγον κτλ.). Μασσῶ, κατατρώγω.

Διαττάω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Διασήθω.

Διάττησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαττᾶν, κοσκίνισμα.

Δι-ᾴττω, Μ. ᾴξω, Ἀττ. ἀντὶ Διαΐσσω, τινάζομαι (ορμῶ) μὲ ὁρμὴν διὰ μέσου. »Ἀστέρες διᾴττοντες,« Ἀρστ. »Ἀστραπὴ διᾴττουσα,« αὐτ. »Ἐξιόντι μοι διῆξε φωνὴ βοῶντος,« Πλάτ. (συγχ. τῷ Διαττάω).

Δια-τυλίσσω, Μ. ίξω. Ξετυλίζω, ἀναπτύσσω.

Διάτυλος (ὁ, ἡ). γεμάτος τύλους.

Δια-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω τύπον (σχῆμα, μορφὴν) εἴς τι, κατασκευάζω· συνθέτω· κανονίζω, προσδιορίζω· φαντάζομαι, σχεδιάζω μὲ τὸν νοῦν μου, περιγράφω, παρουσιάνω.

Διατύπωσις, εως (ἡ). διαμόρφωσις, σχηματισμός· ἐντύπωσις, παράστασις εἰς τὴν φαντασίαν, ἰδέα· κανονισμός, διάταξις· διαθήκη. σχέδιον. (ῥτρ.) περιγραφὴ (παράστασις) ζωηρὰ τῶν περιστάσεων, (παρβλ. Ἔκφρασις).

Διατυπωτικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς διατύπωσιν, μορφωτικός· διαγραφικὸς κτλ.

Δια-τυχέω-ῶ, Μ. ήσω, =Ἀποτυγχάνω. 2) (εἰς τὸν Στρβ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Διευτυχέω.

Δια-τωθάζω, Μ. άσω. Περιγελῶ (Περιπαίζω) ἀναφανδόν.

Δι-αυαίνω, Μ. ανῶ, =Διαξηραίνω.

Δι-αυγάζω, Μ. άσω, =Διαλάμπω, φέγγω (καὶ μτβτ.) φωτίζω διά τινος. »Ἕως οὗ ἡμέρα διαυγάσει,« Γρφ. (καὶ ἀπρσπ.) »Ἅμα τῷ διαυγάζειν,« Πλβ. (καὶ πθ.) »Διαυγαζόμενον πανταχόθεν,« Φίλ. 2) γίνομαι διαυγὴς (διαφανής, κόκκινος ἀπὸ τὸ πῦρ). »Ὁ ὄγκος διαυγήσει,« Ὀρειβ., (παρβλ. Διαφαίνω).

Διαύγασμα (τό). τὸ πρωϊνὸν φῶς, ἡ κατάστασις τοῦ ὁρίζοντος περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

Διαυγασμὸς (ὁ). ἡ ἐνέργεια τοῦ διαυγάζειν, λάμψις, φωτισμός.

Διαύγεια (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ διαυγοῦς, ἡ διά τινος διερχομένη λάμψις, Διαφάνεια κτλ. 2) (συνκδχ.) φεγγίτης, τρύπα ἵνα ἐμβαίνῃ φῶς.

Δι-αυγέω-ῶ, Μ. ήσω, =Διαυγάζω.

Διαυγής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπιρ. -γῶς. Ὁ λάμπων (φέγγων) διὰ μέσου τινὸς ἢ ὅλως διόλου, λαμπρός· Διαφανής. »Χαλκὸς —,« Καλλ., ὁ ἀντανακλῶν τὰ ἀντικείμενα, στιλπνός, λεῖος, (καθὼς τῶν ἀρχαίων ὁ) καθρέπτης.

Διαυγία (ἡ), =Διαύγεια.

Διαύγιον (τό), (νλγ.), ὑποκορ. τοῦ Διαύγεια (2, τρυπίτσα.

Διαυγῶς, ἐπίρ. Διαφανῶς, προφανῶς.

Διαυθαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ δι' ἑαυτὸν αἱρετὸς (προτιμητέος).

Δι-αυθεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Βεβαιόνω (Ἐπικυρόνω) τι τὸ ὁποῖον ἠξεύρω θετικῶς.

Δι-αυλακίζω, Μ. ίσω. Διέρχομαι αὐλακίζων (ὀργόνων).

Διαύλειον (τό), Ζ. Διαύλιον.

Δι-αυλέω-ῶ, Μ. ήσω, =Παρεξαυλέω.

Δι-αυλίζω, Μ. ίσω. Σκάπτω (Βαθουλόνω) τι εἰς σχῆμα διαύλου.

Διαύλιον (τό). (μουσικ.) ὅταν, σιωπώντων μεταξὺ τῶν ἄλλων ὀργάνων, ἀκούηται μόνον ὁ αὐλός, (Ἰταλ.) il solo di flauto.

Διαυλοδρόμας, α, Δ. ἀντὶ Διαυλοδρόμης (μος), ου (ὁ). ὁ τρέχων (ἀγωνιζόμενος) τὸν δίαυλον.

Δι-αυλοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (Ἀγωνίζομαι) τὸν δίαυλον.

Διαυλοδρομία (ἡ). ἡ διαδρομὴ (ὁ ἀγὼν) τοῦ διαύλου.

Διαυλοδρόμος (ὁ), ἴδε Διαυλοδρόμας.

Δίαυλος (ὁ), [δίς, αὐλός]. τὸ διπλοῦν στάδιον, (δηλ.) ἔκτασις 1200 ποδῶν ἢ 200 ὀργ. 2) τὸ ἀγώνισμα τοῦ διαύλου, (δηλ.) τὸ νὰ διατρέξῃ ὁ δρομεὺς δὶς τὸ στάδιον (φθάνων εἰς τὸν καμπτῆρα ϗ ἀπ' αὐτοῦ ἐπιστρέφων πάλιν εἰς τὴν ἀφετηρίαν). 3) (ἐν γέν.) κάθε διεξοδικὸς ϗ ἐπανειλημμένος δρόμος (περίπατος), πηγαινοερχομὸς ἢ (ἁπλ. μόνον) ἐπιστροφή, παλινδρομία. »Κυμάτων—,« Εὐρ., ἡ παλίρροια τῆς θαλάσσης. 4) Π. =Πορθμός, στενόν, δίοδος.

†Διαυλωνία (ἡ). στενόμακρον πέρασμα μεταξὺ δύο βουνῶν.

Δι-αυλωνίζω, Μ. ίσω. Περνῶ (Ῥέω, Πνέω) δι' αὐλῶνος.

Διαυλωνισμὸς (ὁ). τὸ διαυλωνίζειν, ἡ δι' αὐλῶνος διέξοδος.

Δι-αυχενίζομαι, Μ. ίσομαι. Σηκόνω τὸν λαιμόν μου, (τρπ.) ὑπερηφανεύομαι, λαμβάνω θάρρος.

Διαυχένιος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τοῦ αὐχένος διερχόμενος. »Μυελὸς—,« Πλάτ., ὁ (ἄλλ.) νωτιαῖος.

Διαφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διεσθίω.

Διαφάδην, ἐπίρ. Π. =Διαῤῥήδην, [ἐκ τοῦ

Δια-φαίνω, Μ. φανῶ. Δεικνύω (Κάμνω νὰ φανῇ) τι (καὶ μσ. ἢ ἐλλ. Φαίνομαι ἢ Φέγγω) διὰ μέσου τινὸς (ἐπμ.) ἀμυδρῶς πως ἢ ὅλως διόλου, (τρπ.) διαπρέπω. »Ἤδη διαφαινούσης ἡμέρας,« Ἡρ. (ϗ τρπ.) »Τῷ νεκρῷ καὶ ἀνθοῦντι διέφαινεν εὐθὺς ἡ ἀκμή,« Πλ. 2) κάμνω τι κατακόκκινον εἰς τὸ πῦρ. »Ὄστρακα διαφήνας,« Ἱππκρ. (καὶ πθ.) »Διεφαίνετο δ' αἰνῶς (ὁ μοχλός),« Ὀδ. Ι., ἦτο κατακόκκινος (ἀπὸ τὸ πῦρ), (παρβλ. Διαλάμπω).

Διαφάνεια (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ διαφανοῦς.

Διαφανὴς [διαφαίνω], έος (ὁ, ἡ). ὁ φύσει τοιοῦτος ὥστε φαίνονται δι' αὐτοῦ τὰ ἀντικείμενα, π. χ. »Ἡ ὕελος—,« Σχλ. Ἀρσφ. »Κεκρύφαλος—,« Συν. 3) ὁ φαινόμενος (γνωστὸς) εἰς ὅλους, σαφής, προφανής· (τρπ.) ἐπίσημος. »Φλέβες διαφανέες,« Ἱππκρ., αἱ πλήρεις αἵματος, (ἐπμ.) εὐδιάκριτοι. (καὶ τρπ.) »Τῆς πόλεως ἡ δύναμις εἰς ἅπαντας ἐγένετο διαφανής,« Πλάτ. »Αἶ, αἶ, τάδ' ἤδη διαφανῆ,« Σοφ. 4) κοκκινισμένος ἀπὸ τὸ πῦρ. »Κλίβανος—,« Ἡρ. »Σιδήρια διαφανέα,« Ἱππκρ.

†Διάφανσις, εως (ἡ), =Διάφασις ἢ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διάφαυσις.

Διαφανῶς, ἐπίρ. Σαφῶς, προφανῶς.

Δια-φαρμακεύω, Μ. εύσω. Καθαρίζω διὰ φαρμάκων (ἰατρικῶν).

Διάφασις [διαφαίνω], εως (ἡ). ἡ ἐνέργεια ἢ ἰδιότης τοῦ διαφαίνειν ἢ διαφαίνεσθαι, ἔλλαμψις, Διαύγεια, Διαφάνεια· (τρπ.) ἡ διὰ τοῦ νοὸς θεωρία, κατανόησις, (παρβλ. Ἔμφασις).

Δια-φαυλίζω, Μ. ίσω, =Καταφαυλίζω, ἐξευτελίζω.

Διάφαυσις, εως (ἡ), =Διασάφησις. 2) (συνκδχ.) τὸ μεταξὺ (κτιρίων κλπ.) κενὸν διάστημα, (παρβλ. Διαύγεια), [ἐκ τοῦ

Δια-φαύσκω, Μ. φαύσω, =Διαυγάζω. Διαφαίνω. »Ἅμ' ἡμέρῃ διαφαυσκούσῃ,« Ἡρ. (καὶ ἐλλ.) »Ἄρτι διαφαύσκοντος (κατὰ διορθ. ἀντὶ Διαφώσκοντος),« Πλβ., ὅτι ἄρχιζε νὰ φέγγῃ (νὰ 'ξημερώνῃ).

Διαφεγγής, έος (ὁ, ἡ), =Διαφανής. »Ὑέλου διαφεγγέστερον,« Λκ.

Διαφερόντως, ἐπίρ. (μὲ γεν.) Διαφορετικά, ἀλλέως. »Διακονεῖσθαι μηδὲν διαφερόντως τῶν δούλων,« Πλάτ. (ἢ δοτ.) »Διαφερόντως ἑτέρῳ πρὸς ἕτερον,« Θκ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἤ) »Διαφερόντως ἢ πρότερον,« Πλάτ. 2) (χωρὶς πτ.) ἐξαιρέτως, κατ' ἐξοχήν. »Ταῦτ' ἤδη διαφερόντως ἄξιόν ἐστιν ἀκοῦσαι,« Αἰσχ., [ἐκ τοῦ

Δια-φέρω, Μ. διοίσω (ἀόρ. Διήνεγκα κτλ.). Διαφέρω (Κινῶ, Ῥίπτω) τι τῇδε κἀκεῖσε διασκορπίζω, διαδίδω. »Διαφέρειν κόρας ὀμμάτων,« Εὐρ. »Τὰς ψυχὰς μὴ διαφέρειν μετὰ δεῖπνον πράγμασι καὶ φροντίσι,« Πλ. »Διαφέρειν τὰς ἀγγελίας,« Λχ. »Πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ διήνεγκε,« Πλ., ἐσυλλογίσθη ἀμφιβάλλων. »Διαλγὴς ὦτα διαφέρει τὸν αἴτιον,« Αἰσχλ. (παρβλ. Διαφυσέω). (ϗ περιφρ.) »Γλῶσσαν διοίσει,« Σοφ., ἀντὶ Λαλήσει. (καὶ πθ.) »Διαφερομένου δὲ τοῦ φορείου δεῦρο κἀκεῖσε,« Πλ. »Διαφερόμενοι ἐν τῇ χώρᾳ σποράδες,« αὐτ. »Διαφερομένων ἡμῶν ἐν τῷ Ἀδρίᾳ,« Γρφ. 2) φέρω τι εἰς τὸν πρὸς δν ὅρον του, μεταφέρω, μετακομίζω, διαβιβάζω, (τρπ.) κυοφορῶ, ἀνατρέφω. »Εἰς τὰς χώρας τὰς προσηκούσας ἕκαστα διηνέγκαμεν,« Ξεν. »Διήνεγκεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς οἰκίας ἐπὶ τὴν θάλασσαν,« Ἀπκ. »Ὡς διοίσων αὐτὸν εἰς Σικελίαν,« αὐτ. »Τὸ ἄκρον διήνεγκε κάτω τοῦ ὀμφαλοῦ,« Ἱππκρ., διεπέρασε. »Σὺν πολλῷ πόνῳ διενέγκασα καὶ τεκοῦσα,« Ξεν. »Φυλακῆς ϗ ἐπιστήμης δεῖ πολλῆς εἰς τὸ διενεγκεῖν ϗ ἐκθρέψαι τὰ παιδία,« Ἱππκρ. (καὶ πθ.) »Καὶ συλλεγόμενον (τὸ ἤλεκτρον) ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, διαφέρεται εἰς τοὺς Ἕλληνας,« Ἀρστ. 3) =Διάγω, περνῶ τὸν καιρόν (τὴν ζωήν) μου. »Διαφέρει τὸν αἰῶνα,« Ἡρ. »Διοίσει νύκτα τήνδ' εἰς αὔριον,« Εὐρ. (καὶ ἐλλ.) »Ἄπαις διοίσει,« αὐτ. (καὶ μσ.) »Διοίσεται μόνος,« Σοφ. 4) τραβῶ εἰς μάκρος, ἐξακολουθῶ, (συνκδχ.) ἀντέχω (ὑποφέρω) μέχρι τέλους· (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) διαρκῶ. »Διαφέρειν τὸν πόλεμον (τὴν πολιορκίαν),« Αξ. »Χαλεπῶς τὸ πλῆθος διοίσει τὰ πεπραγμένα,« Ἡρ. »Ἐδόκει δ' ἂν πλείονα χρόνον διενεγκεῖν,« Ἱππκρ. »Διαφέρει φθειρόμενος,« αὐτ. (καὶ μσ.) »Ἱκανῶς ὑγιηροὶ τἄλλα διαφέρονται,« αὐτ. 5) φέρω (βάλλω) τι χωριστά, χωρίζω· ξεδιαλύζω, (συνκδχ.) κρίνω, ἀποφασίζω, (κατ' ἔκτ.) διοικῶ, διευθύνω. »Διαφέρω ψῆφον,« Αἰσχλ., ψηφηφορῶ. (ϗ πθ.) »Πρὶν τὴν πρώτην ψῆφον διενεχθῆναι,« Δμ. »Ἐράνους διαφέρω,« Δσ., ἐξοφλῶ, ἀποδίδω. »Σκῆπτρα διαφέρειν,« Αἰσχλ. 6) (ἐλλ. μὲ γεν.) εἶμαι διαφορετικός, (κοιν.) διαφέρω, (συνκδχ.) εἶμαι ἀνώτερος, ἐξέχω, ὑπερέχω. »Διαφέρειν τῶν πολλῶν,« Πλάτ. »Γυναικῶν οὐδὲν διαφέρουσιν,« αὐτ. »Καὶ τῷ γένει ϗ τῷ κάλλει καὶ τῇ δόξῃ πολὺ διήνεγκεν,« Ἰσκρ. »Ἄνδρα πρὸς δικαιοσύνην ϗ ἐγκράτειαν διαφέροντα,« Αἰσχ. »Οἱ δόξαντές τι πεπραχέναι διαφέρον,« Πλβ. »Ἱματίων διαφερόντων κτήσεις,« Πλάτ. 7) (μσ.) ἔχω διαφορὰν (διένεξιν, ἢ διαφορετικὴν γνώμην, διαφωνῶ) πρός τινα, (κοιν.) λογοφέρνω, φιλονεικῶ, ἀντιφέρομαι. »Ὁμολογῶ πολεμεῖν καὶ διαφέρεσθαι τούτοις,« Δμ. »Οὐχ ὁμολογῶ σοι ἃ λέγεις, ἀλλὰ διαφέρομαι πάνυ σφόδρα,« Πλάτ. »Ἑαυτῷ διαφέρεται,« αὐτ. »Διενεχθέντων περὶ τῆς βασιληΐης,« Ἡρ. »Διενεχθεὶς τῷ λογισμῷ,« Πλ., μείνας εἰς ἀμφιβολίαν. (καὶ οὐδ.) »Τὰ διαφέροντα,« Πλβ., ἀντὶ Αἱ διαφοραί. 8) [illegible]

τριτπρσ.) συμφέρει, συντελεῖ, ὠφελεῖ, ἔχει (κάμνει) διαφοράν, σημαίνει. (Ἰταλ.) ἰντερεσσάρει· (μτγν.) ἀνήκει, εἶνε οἰκεῖός ἢ κτῆμά τινος. »Τί σοι τοῦτο διαφέρει;« Πλάτ., τί σε μέλλει; τί διάφορον ἔχεις; »Οὐδὲν (»Πλεῖστον) διαφέρει,« Αξ. »Ἆρ' οἱ τεκόντες διαφέρουσιν, ἢ τροφαί;« Εὐρ. »Οὐδέ τι οἱ διέφερε πληγέντι ἀποθανεῖν,« Ἡρ., τῷ ἦτον ἀδιάφορον. »Τῷ οἰκέτῃ τῷ τῷ ἱερεῖ διαφέροντος,« Ἰσίδ. Πηλ. (ὅθεν) »Διαφέροντες,« Ἀρτεμίδ., οἱ συγγενεῖς (οἰκεῖοι [ἢ εἰδ. »Διαφέροντα,« Ἡρωδ., τὰ συμφέροντά) τινος.

Δια-φεύγω, Μ. φεύξομαι ἢ φευξοῦμαι (ἀόρ. Διέφυγον κτλ.). (κυρ.) Φεύγω διά τινος στενοῦ μέρους, (ἐπμ.) φεύγω κρυφὰ (μὲ τρόπον), (συνκδ.) 'γλυτόνω, ἀποφεύγω. »Διαπέφευγέ μ' ὁ ξένος,« Εὐρ. »Ὁκόσοι κυνάγχην διαφεύγουσι,« Ἱπποκρ. (ἢ χωρὶς πτ.) »Οἱ δὲ διαφυγόντες ἔμπυοι γίνονται,« αὐτ. (παρβλ. Περιφεύγω). »Εἴπερ τὰ χρέα διαφευξοῦμαι,« Ἀρσφ. »Ἐκ πόνων διαπεφευγότες εἰς ἀγαθά,« Πλάτ. »Εἰ διαφύγοι ὁ ποταμὸς εἰς τὴν τάφρον,« Ξεν. »Λέξεως διαφυγούσης αὐτόν,« Πλ. »Πολλά με διαπέφευγεν ὧν διενοήθην,« Ἰσκρ., μοῦ ἔφυγαν ἀπὸ τὸν νοῦν, τὰ ἐλησμόνησα, (παρβλ. Ἐκφεύγω.)

Διαφευκτικός, ή, όν. Ὁ διαφεύγων εὐκόλως, ἐπιτήδειος πρὸς τὸ διαφεύγειν.

Διάφευξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις ἢ ὁ τρόπος τοῦ διαφεύγειν, φυγὴ (σκορπισμὸς) στρατεύματος· ἀποφυγή, σωτηρία.

Δια-φημίζω, Μ. ίσω. Διαδίδω φήμην, κοινολογῶ πανταχοῦ, διακηρύττω.

Διαφθαρτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ διαφθείρειν.

Δια-φθείρω, Μ. φθερῶ καὶ Π. φθέρσω (μσ. [συνήθ. ἀντὶ πθ.] πρκ. Διέφθορα). Φθείρω ὅλως διόλου, (ἐν γέν.) μεταβάλλω ἐπὶ τὸ χεῖρον, νοθεύω, χαλνῶ, ἀτιμάζω (ἡ ἁπλ.) ξελογιάζω (γυναῖκα κτλ.). φονεύω, ἀφανίζω· ἀποβάλλω (ἔμβρυον). »Διεφθορέναι οἱ τὴν γαστέρα πρὸς τῆς ἀδηφαγίας ᾐτιᾶτο,« Ἡλ., ἐχάλασε τὸ στομάχι του.

Δια-φθίνω, Μ. φθίσω (πρκ. Διεφθίνηκα). Φθίνω (Φθείρομαι) διόλου, 'κτικιάζω.

Δια-φθονέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι καὶ (πθ.) ηθήσομαι. (μὲ δοτ.) Φθονῶν συνερίζομαι πρός τινα.

Διαφθορά (ἡ). ἡ παντελὴς φθορά (συχνότ.) ἡ ἐπὶ τὸ χεῖρον παρεκτροπή, νόθευσις, δωροδοκία (κριτοῦ κτλ.)· ἐντρόπιασμα (ἡ ἁπλ.) ξελόγιασμα (γυναικὸς κτλ.), ἀποβολὴ (ἐμβρύου), ναυάγιον (πλοίου), (ἐν γέν.) χαλασμός, ἀφανισμός.

Διαφθορεύς, έως (ὁ). ὁ διαφθείρων (ἀφανίζων, ξελογιάζων κτλ.).

†Δια-φθορέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαφορέω.

Δι-αφ-ίημι, Μ. διαφ-ήσω (ἀόρ. Διαφῆκα κτλ.). Ἀφίνω τι (τὸ ὁπ. ἐμπόδιζα) νὰ ὑπάγῃ, ἀπολύω, (κοιν.) δίδω δρόμον.

Δια-φιλονεικέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλονεικῶ (Ἀντιφέρομαι, Συνερίζομαι) πρός τινα.

Δια-φιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συνερίζομαι (ἀπὸ φιλοτιμίαν) νὰ κατορθώσω τι ἢ νὰ προτιμηθῶ ὑπὲρ ἄλλον τινά.

Δια-φλέγω, Μ φλέξω. Κατακαίω, πυρπολῶ.

Διάφλυξις, ιος (ἡ), Ἰων. Ξεχείλισμα, (συνκδχ.) ξυθύμασμα, [ἐκ τοῦ

Δια-φλύω, Μ. φλύσω ἢ φλύξω (πρκ. Διαπέφλοιδα κτλ.). Ἀναβράζω, (ἐπμ.) ξεχειλίζω καὶ χύνομαι, (μτνμ.) ξεθυμαίνω, χύνω σπυριά.

†Δια-φοβέω, Διαφόβημα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαφορέω, Διαφόρημα.

Δια-φοιβάζω, Μ. άσω Ἐνθουσιάζω, (κατ' ἔκτ.) = Ἐκμαίνω, ξετρελλαίνω· (κατ' ἄλλ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαφοιτάω (ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας).

Δια-φοινίσσω, Μ. ίξω, Κάμνω τι κατακόκκινον.

Δια-φοιτάω (καὶ Ἰων. έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπάγω (Περιπατῶ) ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, περιέρχομαι, περιπλανῶμαι· (μτφορ.) διαδίδομαι, κοινολογοῦμαι, (ἴδε καὶ Διαφοιβάζω).

Διαφοίτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Διαφοιτάω, διάδοσις.

Διαφορά (ἡ). παραλλαγή, ἀνομοιότης. 2) διένεξις, διαφωνία.

Δια-φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαφέρω (κυρ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) διασκορπίζω, καταξεσχίζω, κατεξοδεύω· λεηλατῶ, διαρπάζω, (κοιν.) διαγυμνίζω· ἀνατρέπω· (ἰατρ.) διαλύω, χωνεύω· (σπν. εἰς τὸ πθ.) εἰσέρχομαι εἰς τὸ ταμεῖόν τινος ὡς εἰσόδημα (ὡς φόρος), ἀποφέρομαι (»Τῆς ἀπὸ τῶν ξυμμάχων προσόδου ἧσσον διαφορουμένης,« Θκ. ἴδε Διαφέρω 2). (μτφορ.) περιγελῶ (;). »Χρήματα τὰ σὰ διαφορέει,« Ἡρ. »Διαφορήσω σ' εἴ τι γρύξεις,« Ἀρσφ. »Τύχη τις ταῦτα διεφόρησε,« Πλάτ. »Διαφορεῖ τὰ περιττώματα,« Γαλ. »Καὶ ἔσονται οἱ διαφοροῦντές σε εἰς διαφόρημα,« Γρφ. (καὶ πθ.) »Διαφορουμένης αὐτοῦ τῆς χώρας ὑπὸ τῶν λῃστῶν,« Δμ. »Ὑπὸ κυνῶν τε ἢ ὀρνίθων διαφορεύμενος,« Ἡρ. »Πρὶν διαφορηθῆναι τὸν πάγον,« Γεωπον. »Ἐὰν διαφορηθῶσι τὴν ὑγρότητα διὰ τῶν ἱδρώτων,« Γαλ.

Διαφόρημα (τό), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διαχώρημα, περίττωμα, σκύβαλο· (μτφορ.) ἀντικείμενον χλεύης, παίγνιον.

Διαφόρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαφορεῖν, διαρπαγή, διασκόρπισις· (ἰατρ.) διάλυσις καὶ ἐξάτμισις (τῶν ὑγρῶν κτλ.), χώνευσις, ἵδρωμα· (τρπ.) περιπλάνησις, ταραχὴ τῆς ψυχῆς, ἐνθουσιασμός.

Διαφορητικός, ή, όν. Ἁρμόδιος (Συντελῶν) πρὸς διαφόρησιν (χώνευσιν, ἵδρωτα κτλ.), διαλυτικός.

Διαφορία (ἡ), (σπν.) ἀντὶ Διαφορά, ἀνομοιότης.

†Διαφορογενής, έος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ καταγόμενος ἀπὸ διάφορα γένη.

Διάφορος (ὁ, ἡ). ὁ διαφέρων ἄλλου, διαφορετικός. 2) ἔξοχος, ἐξαίρετος. 3) διαφορετικῆς γνώμης, ἄλλου (ἐναντίου) συστήματος, ἀσύμφωνος, ἐχθρός, (ὅθ. οὐσ.) »Τὸ διάφορον,« Αξ., ἀντὶ Ἡ διαφορὰ (διένεξις) ἢ Τὸ ἀντικείμενον τῆς διαφορᾶς. 4) (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) συμφέρων, ὠφέλιμος, ἐπικερδής, (ὅθ. οὐσ. Α'.) τὸ κέρδος (καὶ ἰδιαιτ.) ὁ τόκος: »Τὰ διάφορα ἀπολαβεῖν ἢ τάλαντον προσλαβεῖν,« Δμ. (ἢ Β'.) τὸ ἔξοδον, ἡ τιμὴ τῆς ἀγορᾶς. »Ὠνεῖσθαι πολλοῦ διαφόρου μικρά,« Δ. Ἀλ.

Διαφορότης (ἡ). διαφορά, διαφορετικότης, ἀνομοιότης.

Διαφόρως, ἐπίρ. Διαφορετικά, μὲ διαφορετικὸν τρόπον. 2) = Διαφερόντως, ἐξαιρέτως, ἐντελῶς. 3) (σπν.) ἐχθρικῶς.

Διάφραγμα (τό), [διαφράσσω]. (πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὡς) μεσότοιχον, χώρισμα· (ἐθ ἀνατομ.) ὁ πλατὺς καὶ λεπτὸς ὑμὴν ὁ διαχωρίζων τὴν καρδίαν καὶ τὸν πνεύμονα ἀπὸ τὰ λοιπὰ ἐντόσθια, (παρβλ. Φρένες, ἐν λέξ. Φρήν).

Δια-φράγνυμι, Μ φράξω. = Διαφράσσω.

Διαφραδέως, ἐπίρ. Ἰων. Σαφῶς, καθαρῶς, Διαρρήδην, [ἐκ τοῦ

Διαφραδής, έος (ὁ, ἡ). ῥητῶς ἢ φρασμένος, σαφής, εὐκρινής, [ἐκ τοῦ

Δια-φράζω, Μ. φράσω (μσ. πρκ. Διαπέφραδα). Λέγω (Διηγοῦμαι) τι σαφῶς· ἐξηγῶ ἓν πρὸς ἕν.

Διαφρακτέον, θετ. τοῦ Διαφράσσω.

Διάφραξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Δια-φράσσω (ττω), Μ. φράξω. Χωρίζω (Κλείω) τι διὰ φραγμοῦ, ὀχυρόνω πανταχόθεν.

Δια-φρέω, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Διαφορέω, Διαβιβάζω, Διαπέμπω.

Δια-φρίσσω (ττω), Μ. φρίξω. Φρίττω ὅλως διόλου, αἰσθάνομαι φρίκην εἰς ὅλον μου τὸ σῶμα. (μτνμ.) »Τὸ πέλαγος διέφριττε,« Πλδ.

;Δια-φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. = Διανοοῦμαι. 2) διστάζω, ἀμφιβάλλω. 3) ὑπερηφανεύομαι.

Δια-φροντίζω, Μ. ίσω. Στοχάζομαι, συλλογίζομαι, παρατηρῶ μὲ προσοχήν· ἐννοιάζομαι, ἐπιμελοῦμαι, διευθετῶ· σπουδάζω, μελετῶ.

Δίαφρος (ὁ, ἡ). γεμάτος ἀφρόν· ἀφράτος(;)

Διαφρουρά (ἡ). φύλαξις ἀκριβής, διαφρούρησις.

Δια-φρουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω τὸν καιρὸν τῆς φρουρᾶς μου· φρουρῶ (φυλάττω) τι προσεκτικῶς ἢ μέχρι τέλους.

Δια-φρύγω, Μ. φρύξω. Καψαλίζω, καταξηραίνω.

Δια-φρυκτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ψηφοφορῶ μὲ καψαλισμένα κουκκιὰ (φρυκτοὺς [ἐνν.] κυάμους).

Δια-φρυκτωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαδίδω διὰ φρυκτῶν, διαπυρσεύω.

Δια-φυγγάνω, Μ. φεύξομαι, = Διαφεύγω.

Διαφυγή (ἡ). ἀποφυγή, τρόπος τοῦ νὰ διαφύγῃ τις, σωτηρία· καταφύγιον, (συγχ. τφ.

Διαφυή (ἡ), [διαφύω]. χώρισμα φυσικὸν μεταξὺ δύο (συνεχομένων ἄλλως) σωμάτων. »Κάρυα οὐκ ἔχοντα διαφυήν,« Ξεν. »Ἐρεβίνθου διαφυήν,« Πλ. »Τῆς γῆς διαφυὰς ἐχούσης καὶ φλέβας μαρμάρου,« Διοδ., (ἴδε καὶ Διάφυσις).

Διαφυλακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Διαφυλάσσω.

Διαφυλακτικός, ή, όν, = Διατηρητικός, [ἐκ τοῦ.

Δια-φυλάσσω (ττω), Μ. άξω, = Διατηρῶ, φυλάττω τι προσεκτικῶς ἢ μέχρι τέλους, προσέχω.

Διάφυξις, εως (ἡ), = Διάφευξις.

Δια-φυράω-ῶ, Μ. άσω. Ζυμόνω (Ἀνακατόνω) τι καλῶς.

Δια-φυσάω-ῶ, Μ. ήσω Φυσῶ τι ἀνάμεσα ἢ πανταχόθεν· ξεφυσῶ. 2) φυσῶν διασκορπίζω (ἐξατμίζω), ἢ 3) γεμίζω, φουσκόνω, (παρβλ. Διαπνέω).

Διαφύσησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαφυσᾶν, ξεφύσημα.

Δια-φυσικεύομαι, Μ. εύσομαι. Διαλέγομαι περὶ φυσικῶν ἀντικειμένων, φυσιολογῶ.

Διάφυσις [διαφύω], εως (ἡ), = Διαφυή. »Αἱ τῶν κηρίων διαφύσεις,« Θφρ. »Οἱ καρποί, ἀδρυνόμενοι, ἀποκρίνονται ἢ ἀποπίπτουσι κατὰ τὴν διάφυσιν,« αὐτ., τὸ μέρος ὅπου χωρίζεται τὸ 'πωρικὸν ἀπὸ τὸ τσουνί του.

Δι-αφύσσω, Μ. αφύσω, = Ἐξαντλῶ, ἀδειάζω ('φκαιρόνω) ὅλως διόλου. »Διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσεν,« Ἰλ. Ρ. (καταχρ.) »Πολλὸν διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι,« Ὀδ. Τ. »Διήφυσε χίμετλα,« Νίκ., διέλυσεν, ἰάτρευσε. (καὶ πθ.) »Οἶνον διαφυσσόμενον,« Ὀδ. Π.

Δια-φυτεύω, Μ. εύσω. Φυτεύω κατὰ διαστήματα ἢ ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον. 2) μεταφυτεύω.

Δια-φύω, Μ. φύσω (πρκ. Διαπέφυκα, ἀόρ. 6'. Διέφυν). Φυτρόνω (Αὐξάνω) ἀναμεταξύ. »Τὰ διαπεφυκότα ἀφαιρετέον,« Θφρ. (καὶ μτφορ.) »Χρόνος διέφυ,« Ἡρ., ἀπέρασεν ἐν τῷ μεταξύ. 2) (μὲ γεν.) διαφέρω. »Διαπέφυκεν ἀλλήλων,« Φλστρ. 3) εἶμαι προσκολλημένος, συνέχομαι, εἶμαι ἐγκρατὴς (ἔμπειρός) τινος. »Ἄνδρα πάσης ἀστρολογίας διαπεφυκότα,« Δ. Κάσ.

Δια-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ προθ. πῖτ.) Δὲν συμφωνῶ, εἶμαι ἀσύμφωνος (κυρ. κατὰ τὴν φωνὴν καὶ μτφορ. κατὰ τὸ φρόνημα)· διαφέρω, ἐναντιοῦμαι, ἀντιφάσκω. »Διαφωνεῖ ταῦτα ἀλλήλοις,« Πλάτ. »Διαφωνοῦσιν αἱ ἀρχαὶ πρὸς τὰ τέλη,« Φάλ. (ἢ πθ.) »Τοῖς δὲ τῶν συγγραφέων διαπεφώνηται ὁ περὶ αὐτοῦ λόγος,« Δ. Ἀλ. 2) (χωρὶς πτ.) φωνάζω δυνατά, (ὥστε) πιάνεται ἢ κόπτεται ἡ φωνή μου, ἀποκάμνω ἢ ἀποθνήσκω. »Ἀπόλωλεν ἡ ἐλπὶς ἡμῶν, διαπεφωνήκαμεν,« Γρφ. »Καὶ οὐ διαπεφώνηκεν ἀπ' αὐτῶν οὐδὲ εἷς,« αὐτ.

Διαφώνησις, εως (ἡ), = Διαφωνία.

Διαφωνητικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ τείνων πρὸς) διαφωνίαν.

Διαφωνία (ἡ). διαφορὰ (κυρ. κατὰ τὴν φωνὴν καὶ μτφορ. κατὰ τὸ φρόνημα), διχόνοια, ἀσυμφωνία, [ἐκ τοῦ

Διάφωνος (ὁ, ἡ). ὁ διαφωνῶν (κυρ. ἢ μτφορ.), ἀσύμφωνος, διαφορετικός, ἀντιφάσκων.

Διαφώνως, ἐπίρ. Μὲ διαφωνίαν, διαφορετικά, ἀλλεοτρόπως.

Δια-φώσκω, Ἰων. Π. ἀντὶ Διαφαύσκω.

Δια-φωτίζω, Μ. ίσω. Ἀνοίγω τόπον ἵνα ἔμβῃ φῶς· καταφωτίζω. (μτφορ.) διασαφῶ.

Διαφώτισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., διασάφησις.

Δια-χάζομαι, Μ. χάσομαι. Ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, ἐκκλίνω, διαφεύγω.

Δια-χαίνω, Μ. χανοῦμαι (μσ. πρκ. Διακέχηνα). Ἀνοίγω ὅλως διόλου ἢ ἐξ ἡμισείας, 'μισοανοίγω (κυρ. τὸ στόμα ἢ τὰ χείλη), χάσκω. »Διαχανόντες (οἱ κροκόδειλοι), παρέχουσι τοὺς ὀδόντας,« Πλ. (καταχρ.) »Τῶν ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν,« Ἀρτφ.

Διαχάλασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαχαλᾶν, ξετέντωμα, χαλάρωμα κτλ.

Διαχάλασμα (τό). στενὸν διάστημα τὸ ὁπ. μένει ὅταν ξετεντωθῇ (χαλαρωθῇ) τι, [ἐκ τοῦ

Δια-χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Ξετεντόνω, χαλαρόνω, (συνκδχ.) ἀνοίγω εἰς τὴν μέσην, 'μισοανοίγω. »Διαχαλᾶτέ μοι μέλαθρα,« Εὐρ. »Διαχαλάσῃ τ' ἂν (ὁ ἵππος) ἀλυπότατα τὸ σῶμα,« Ξεν., ξεμουδιάζει βαθμηδόν, (παρβλ. Ἀρσφ. Εἰρ. 83). (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) »Ἐπειδὰν ῥαγῇ (τὸ ὀστέον) καὶ διαχαλάσῃ,« Ἱπποκρ.

Δια-χαλκεύω, Μ. εύσω. Διαπλάττω ἐκ χαλκοῦ, κατασκευάζω χαλκούργημα.

Διαχάραξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Δια-χαράσσω (ττω) Μ. άξω. Χαράζω ὅλως διόλου, κάμνω ὅλον χαραγματιαῖς ἢ χαραμάδες. 2) σκαλίζω πέτραν κτλ., σχηματίζω τύπον (καλοῦπι) ἵνα χύσω τι. σημαδεύω. (συνκδχ.) περιγράφω· (παρβλ. Διαγράφω).

Δια-χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Μοιράζω (Διαδίδω) χάρισμα.

Δια-χάσκω (παρτ. Διέχασκον ἢ πλέον οὐ), = Διαχαίνω.

Δια-χαυνόω-ῶ, Μ. ώσω. Χαυνόνω ὀλίγον ἢ ἐν τῷ μεταξύ.

Δια-χειμάζω, Μ. άσω. Περνῶ τὸν χειμῶνα, ξεχειμωνιάζω.

Δια-χειραγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Χειραγωγῶν διαβιβάζω (ὁδηγῶ) τινα.

†Διαχείρησις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαχείρισις.

Δια-χειρίζω, Μ. ίσω. Ἔχω (Κρατῶ) τι ἀνὰ χεῖρας· (συνκδχ.) πράττω, διέπω, μεταχειρίζομαι. οἰκονομῶ »Χρήματα πολλὰ διαχειρίζουσιν,« Ἰσκρ., (κοιν.) περνοῦν ἀπὸ τὸ χέρι τους. »Ὅσοι διαχειρίζουσί τι τῶν τῆς πόλεως,« Αἰσχ. 2) = Διαχράομαι, φονεύω (κυρ. μὲ τὸ χέρι μου), καταφέρνω. »Δύο διαχειρίσασθαι βασιλέας,« Ἡρωδ.

Διαχείρισις, εως (ἡ) καὶ

Διαχειρισμός (ὁ). τὸ διαχειρίζειν τι, μεταχείρισις, διοίκησις. »Φαρμάκων (»Πραγμάτων) —,« Ἱπποκρ., Θκ.

Δια-χειρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διαχειρίζομαι.

Δια-χειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψηφοφορῶ (κυρ. διὰ τῆς ἐκτάσεως τῆς χειρός), (ἐν γέν.) συζητῶ, ἀποφασίζω.

Διαχειροτονία (ἡ). (ἡ διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν) ψηφοφορία, (ἐν γέν.) συζήτησις καὶ ἀπόφασις

Δια-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Διέχεα καὶ Π. Διέχευα, καὶ πθ. Διεχύθην κτλ.). Χύνω τῇδε κἀκεῖσε ἢ ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, μεταγγίζω. »Καθάπερ οἶνον διαχέοντες,« Πλ. (καὶ πθ.) »Ἐκ δὲ ταύτης (τῆς δεξαμενῆς) εἰς ἄλλο (κηλωνήϊον) διαχεόμενον τὸ ἔλαιον,« Ἡρ. 2) σκορπίζω, διασκορπίζω· ἀναλύω· (ἰατρ.) διαλύω, ἀνοίγω· (Π.) κομματιάζω, διαμελίζω· κατασυντρίβω. »Πειρῶ διαχέαι τὰ βεβουλευμένα,« Ἡρ. »Χαλκὸν διαχέοντας,« Πausσ. »Διαχεῖν φύματα,« Δσκρ. (καὶ πθ.) »Διαχέονται οἱ πόροι,« Γργ. »Διαχεῖται ἡ χιών,« Ξεν. »Ταριχευμένος ὁ νεκρός, οὐδὲν διεχέετο,« Ἡρ. »Οὐ δυνάμενοι ἄνευ μισθοῦ εἶναι, διεχέοντο.« Ξεν. (καὶ μτφορ.) »Ἀνδρὸς διακεχυμένου τρυφῇ,« Πλ. (παρβλ. Διαφορέω). »Καί μιν (τὸν βοῦν) διέχευον ἅπαντα,« Ἰλ. Η, Τ. »Κείνην (νῆα) ἄφαρ διέχευον ἄελλαι,« Ἀπλλν. »Σάρκας ἐμὰς σπιλάδες διέχευαν,« Ἐπγρ, (παρβλ. Διαφορέω). 3) (πθ. ἢ μσ.) ἀνοίγει ἡ καρδιά μου, εὐφραίνομαι, ἱλαρύνομαι, (Τουρκ.) κάμνω κεῖφι (»Ὠ τῆς ἡδονῆς ἄρα οὔσης ἢ διαχεούσης τὸν ἡδόμενον,« Εὐρ.). »Πάσῃ διαχυθῆναι τῇ ψυχῇ,« Σ... »Διακεχυμένους τοῖς προσώποις,« Πλ. »Τῶν ἔκ τινος ἡδείας ἀκοῆς διαχυθέντων,« Γργ. »Ἀπήντων αὐτῷ διακεχυμένοι,« Πλδ.

Δια-χλαινόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἐνδύω (σκεπάζω) ἀπὸ 'πάνω ἕως κάτω.

Δια-χλευάζω, Μ. άσω, = Καταχλευάζω.

Δια-χλιαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι μετρίως ἢ βαθμηδὸν χλιαρόν.

Δια-χλιδάω-ῶ, Μ. ήσω (πρκ. Διακέχλιδα), Π. περιπατῶ ὡς ἐκλελυμένος ὑπὸ τῆς πολλῆς τρυφῆς (χλιδῆς).

Διάχλωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεταξὺ πρασινοκίτριναις ἀράδαις.

Δια-χορεύω, Μ. εύσω. Χορεύω διὰ μέσου τινός, διέρχομαι χορεύων.

Δια-χόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διαχωννύω.

Δια-χράομαι (καὶ Ἰων. χρέομαι)-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαί τι συνήθως ἢ κατὰ συνέχειαν, (ἐπμ. 2) καταχρῶμαι, (μὲ αἰτ.) φθείρω, κατατήκω· φονεύω. (οἱ χρόνοι του συγχέονται τοῖς τοῦ Διακίχραμαι).

Διαχρησεῖται, Δ ἀντὶ Διαχρήσεται, γ'. ἑν. προσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Διαχράομαι.

Διάχρηστος (ὁ, ἡ). πολλὰ καλός, ἐκλεκτός, ἐξαίρετος. »Ἄρτος —,« Ἀθ.

Διάχρισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Διαχρίω, χρίσιμον ἀνάμεσα ἢ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Διάχρισμα (τό). ἡ πρᾶξις τοῦ (καὶ πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς τὸ) διαχρίειν

Διάχριστον (τό), καὶ

Διάχριστος (ἡ). ἀλοιφή, [ἐκ τοῦ-

Δια-χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω) τι ὅλως διόλου ἢ ἀφίνων μεταξὺ τόπον.

Διάχρυσος (ὁ, ἡ). χρυσοΰφαντος ἢ χρυσοκέντητος, ἢ ὁλόχρυσος.

Δια-χρώννυμι, Μ. χρώσω. Βάφω (Χρωματίζω) τι ἐντελῶς ἢ κατὰ διαστήματα.

Διάχυλος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς χυλωμένος, ἁπαλώτατος.

Διάχυμα (τό). τὸ ἀντικείμενον τῆς διαχύσεως, διασκέδασις

Διάχυσις [διαχέω], εως (ἡ). χύσιμον (σκόρπισμα) ὑγροῦ, ξεχείλισμα, πλημμύρα. (μτνμ.) θυμηδία, ἱλαρότης, διασκέδασις, (Τουρκ.) κεῖφι.

Διαχυτικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς διάχυσιν, διασκεδαστικός, (ἰατρ.) διαχυτικός.

Διάχυτος (ὁ, ἡ). χυμένος παντοῦ, διακεχυμένος.

Δια-χώννυμι, Μ. χώσω. Χύνω ἀνάμεσα χῶμα, (ἐπμ.) γεμίζω χανδάκι κτλ., κάμνω (χωρίζω τι μὲ) πρόχωμα.

Δια-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μτβτ.) Κάμνω τι νὰ περάσῃ (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) Περνῶ (Προχωρῶ) διά τινος τόπου, (ἐπμ.) ἐκτείνομαι, ἁπλόνω, ἀνοίγω· (ἐπὶ νομισμ. κλπ.) ἔχω πέρασιν· (τρπ.) εὐοδοῦμαι, προοδεύω. »Τὰ βρώματα τὸ σῶμα διαχω-

ρέει, « Ἱππκρ. (καὶ ἐλλ.) »Κάτω διεχώρει (ἐνν. ἡ γαστὴρ τὰ περιττώματα ἀ-)τοῖς,« Ξεν., (κοιν.) τοὺς πήγαινεν (ἔ-γαινεν) ἀπὸ κάτω, (δηλ.) εἶχαν δ ῥ-ροιαν. » Οὐ δυναμένων διαχωρῆσαι τῶν Αἰγυπτίων, « αὐτ., νὰ ἀνοίξουν, νὰ προχωρήσουν. » Οὐ πρότερον ἐξετάζοντες εἰ διαχωρεῖ τὸ νόμισμα παρὰ τοῖς κάτω:α Δx.

Διαχώρημα (τὸ). διάστημα κενὸν, χάσμα, ἄνοιγμα. 2) (ἰατρ.) περίττωμα, κόπρος.

Διαχώρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαχωρεῖν, κένωσις (τῆς κοιλίας).

Διαχωρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ εὐκολύνων τὴν (ἢ εὔκολος πρὸς) διαχώρησιν, εὐκολοχώνευτος, εὐκοίλιος.

Δια-χωρίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τι ξέχωρα, ξεχωρίζω.

Διαχώρισις, εως (ἡ) καὶ

Διαχωρισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διαχωρίζειν, ξεχώρισμα, (συγχ. τῷ Διαχώρησις).

Διαχωριστικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς διαχώρισιν.

Διάχωρος (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πληθ.). τὰ μεταξὺ παρατεταγμένου στρατεύματος διαστήματα.

Διάχωσις [διαχώννυμι], εως (ἡ). ἐπισώρευσις χώματος (πρὸς) γέμισμα χανταχιοῦ κτλ.

Δια-ψαθάλλω, Μ. αλῶ, = Διαψαλάσσω.

Δια-ψαίρω, Μ. ψαρῶ. Σκαλίζω (ὡσὰν τὴν ὄρνιθα)· ἀποσπῶ ἔνθεν κἀκεῖθεν, τσουμαδῶ· καθαρίζω· ἀνεμίζω (κάμνω νὰ κυματίζῃ) τι σιγανά.

Δια-ψαλάσσω(ττω), Μ. άξω. Ἀνοίγω τι νὰ τὸ παρατηρήσω, (παρβλ. Διαψηλαφάω).

Δια-ψαλίζω, Μ. ίσω. Κόπτω εἰς τὴν μέσην (Χωρίζω) μὲ τὸ ψαλίδι.

Δια-ψάλλω, Μ. ψαλῶ. Ἐγγίζω κατὰ σειρὰν (Δοκιμάζω) τὰς χορδὰς τῆς κιθάρας κτλ.

Διάψαλμα (τὸ). διακοπὴ (ἡ μεταβολὴ τοῦ μέλους) τῆς ψαλμῳδίας, ἡ ἐπιφώνημα τὸ ὁπ. ἐψάλλετο ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ καθαυτὸ ψαλμοῦ, (τοῦτο δὲ ἦτο τὸ Ἑβρ. Σελά, τὸ ὁπ. ὁ μὲν Σύμμαχ. μετέφρασεν. » Εἰς τὸν αἰῶνα: ὁ δὲ Θεοδοτ. »Εἰς τέλος, « ἀναλογ. τῷ Ἀμήν).

Δια-ψαύω, Μ. ψαυσω. Ἐγγίζω τι καθ' ὅλην τὴν ἔκτασίν του.

Δια-ψάω-ῶ, Μ. ήσω. Σκαλίζω, σκάπτω, ἀνοίγω τρύπαν (λάκκον), (παρβλ. Διαμάω καὶ Διαψαίρω).

Δια-ψέγω, Μ. ψέξω. Κατηγορῶ ἐντόνως.

Δια-ψεύδω καὶ (μσ.) -ψεύδομαι, Μ. ψεύσω, -ομαι. (ψευδόμενος) Ἀπατῶ τινα. ||. (πθ. ἢ μσ.) ἀπατῶμαι, (μὲ γεν.) ἀποτυγχάνω.

Διάψευσις, εως (ἡ). ἀπάτη, ἀποτυχία.

Δια-ψηλαφάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψηλαφῶ (Πασπατεύω) παντοῦ, (συνκδχ.) ἐρευνῶ (ἐξετάζω) μὲ ἀκρίβειαν.

Δια-ψηφίζομαι, Μ. ίσομαι. Δίδω τὴν ψῆφόν μου, ψηφοφορῶ, γνωμοδοτῶ, κρίνω (ὡς δικαστής).

Διαψήφισις, εως (ἡ) καὶ

Διαψηφισμὸς (ὁ). (κυρ.) ἐξέτασις τῶν ψήφων, (ἐν γέν.) ψηφοφορία, συζήτησις. γνωμοδότησις, κρίσις (εἰς τὰς Ἀθ. κυρ. ἡ περὶ τῶν γνησίων, ἢ μὴ, πολιτῶν).

Διαψηφιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ διαψηφίζων, ἐλεγκτὴς λογαριασμοῦ.

Διαψηφιστὸς, ἡ, όν. Ὁ διὰ ψηφοφορίας ἐκλεχθεὶς ἢ ἐκλεκτέος.

Δια-ψιθυρίζω, Μ. ίσω. Ψιθυρίζω τι πρός τινα.

Διαψυκτικὸς, ἡ, όν. Δροσιστικός.

Διάψυξις, εως (ἡ). ἀέρισμα, στέγνωμα κτλ. [ἐκ τοῦ

Δια-ψύχω, Μ. ψύξω. Ἀερίζω, στεγνόνω ἢ κρυόνω τι εἰς τὸν ἀέρα· δροσίζω, (συνκδχ.) ἀναπαύω.

Δι-άω, Π. = Διάημι.

Δίβαμος, ου καὶ

Διβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Δίπους.

Δίβας [δίς, βαίνω], α, (ὁ), (κατὰ τοὺς Κρῆτ.) εἶδ. ὄφεως, ὁ ἄλλ. Ἀμφίσβαινα.

Διβαφὴς, έος καὶ

Δίβαφος (ὁ, ἡ). δύο φοραῖς βαμμένος, (ἐπμ.) Ἀνεξίτηλος.

Διβολία (ἡ). χλαμὺς ἢ χλαῖνα δίβολος (διπλῆ, πλατεῖα), ἡ ἄλλ. Διπλοΐς. 2) = τῷ

Διβόλιον (τὸ). εἶδ. ἀκοντίου μὲ δύο μύταις, ἢ σπαθὶ μὲ δύο κόψαις, δίστομον.

Δίβολος (ὁ, ἡ). ὁ δὶς βαλλόμενος, διπλοῦς. » Χλαῖνα —, « = Διβολία. » Ἄκων —, « Εὐρ., = Διβόλιον.

Δίβουλος (ὁ, ἡ). δίγνωμος, διπρόσωπος.

Δίβραχυς, εῖα, υ. (πούς) Συγκείμενος ἀπὸ δύο βραχείας συλλαβὰς, (ὁ ἄλλ.) Πυῤῥίχιος.

Δίβροχος (ὁ, ἡ). δύο φοραῖς βρεγμένος. »Ἔλαιον δίβροχον, « Δσκρ., τὸ ἐκ τοῦ δευτέρου στραγγίσματος τῶν ἐλαιῶν.

Διγαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναϋπανδρεύομαι.

Διγαμία (ἡ). ὁ δεύτερος γάμος.

Δίγαμμα (τὸ), ἄκλ. (κυρ.) διπλοῦν γάμμα, γράμμα ἢ σημεῖον δασείας τῶν Αἰολέων, ὅμοιον μὲ τὸ Λατ. F, καὶ προφερόμενον ὡς Β, ἢ Γ, ἢ Φ.

Δίγαμος (ὁ, ἡ), = Δευτερόγαμος.

Διγένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διηρημένον εἰς δύο (διχαλωτὸν) τὸ γένειον ἢ τὸ πηγοῦνι (εἰς τὸν Ἀρστλ. Ζ. ἱστορ. Γ'. ιά, τὰ ἄριστα χειρόγραφα ἔχουν Μαδηγένειοι).

Διγενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καταγόμενος ἀπὸ) δύο γένη· ἀρσενικοθήλυκος, (παρβλ. Δίγονος).

Δίγληνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο διαφορετικὰς γλήνας (κόρας τῶν ὀφθαλμ.).

Δίγλυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλὴν γλυφὴν (σκάλισμα), παριστάνων ὑπὸ μίαν πρόσοψιν δύο διαφορετικὰ ἀντικείμενα, (παρβλ. Τρίγλυφος).

Διγλωσσέω (ττέω)-ῶ, Μ. ήσω. Γνωρίζω (Ὁμιλῶ) δύω γλώσσας, εἶμαι-

Δίγλωσσος(ττος), ου (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων (ὁμιλῶν) δύο γλώσσας, (ἐπμ.) διερμηνευτής, (τρπ.) δόλιος, διπρόσωπος, ψεύστης. » Ψίθυρον καὶ δίγλωσσον καταρᾶσθαι,« Σειράχ.

Διγνωμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Δίγνωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο γνώμας, ἀμφίβολος.

Διγόνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο γόνατα ἢ κόμπους.

Διγονία (ἡ). γέννησις διδύμων τέκνων ἢ δὶς τοῦ ἔτους.

Δίγονος (ὁ, ἡ). ὁ δὶς τοῦ ἔτους ἢ δίδυμα γεννῶν. » Ἡ περιστερὰ —, « Ἡσύχ. 2) Π. ἀντὶ Διπλοῦς. 3) (πθ.) ὁ δὶς γεννηθεὶς, (ἐπιθ. τοῦ Βάκχου).

Διγράμματος καὶ

Δίγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) δύο γράμματα. » Τὸ Φῦ διγράμματον ἐπίῤῥημα, « Γρμτ.

Δίγυιος, Π. ἀντὶ

Δίγυος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ ἐκτεινόμενος ἴσα μὲ) δύο γύιας (ἀγροὺς ἢ πλέθρα).

Δίδαγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι διδάσκεταί τις (ἢ χρησιμεύει πρὸς διδασκαλίαν τινὸς), μάθημα. ἀπόδειξις.

Διδακτήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς διδασκαλίαν. ||. (οὐσ.) Διδακτήριον (τὸ) = Δίδαγμα.

Διδακτικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος (Ἔμπειρος, Χρήσιμος ἢ Πρόθυμος) εἰς τὸ διδάσκειν.

Διδακτὸς, ἡ, όν. Ὁ διδαχθεὶς ἢ διδασκόμενος ὑπό τινος, μαθητής. » Διδ. θεοῦ,« Γρφ., ὁ μονολεκτ. Θεοδίδακτος. 2) (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) πᾶν ὅ,τι δύναται ἢ εἶνε συγχωρημένον νὰ διδαχθῇ (νὰ μάθῃ) τις. » Διδακτὸν (»Διδακτὸς) ἡ ἀρετή,« Πλάτ. »Ὅσοις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν, « Εὐρ.

Διδάκτρια (ἡ). ἡ διδάσκουσα, διδάσκαλος.

Δίδακτρον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πληθ.) ἡ πληρωμὴ (ἡ ἀμοιβὴ, ὁ μισθὸς) τοῦ διδασκάλου.

Διδακτυλιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων δύο δακτ. ἔκτασιν, [ἐκ τοῦ

Διδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο δάκτυλα. 2) = Διδακτυλιαῖος.

Διδακτῶς, ἐπίῤ. Διὰ διδασκαλίας.

Δίδαξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διδάσκειν, διδαχὴ, διδασκαλία.

Διδάξομαι, μσ. μέλλ. τοῦ Διδάσκω.

Διδασκαλεῖον (τὸ). μέρος ὅπου διδάσκεταί τι, σχολεῖον. » Εἰς τὰ τῶν ὀρχηστῶν διδασκαλεῖα,« Δ. Ἁλ.

Διδασκαλία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ διδασκάλου, παράδοσις μαθήματος, ὁδηγία πρὸς μάθησιν, (ἐν γέν.) ἔκθεσις ὑποθέσεως· νουθεσία, ἀπόδειξις, μάθημα. 2) (ἰδιαιτ.) παράστασις δράματος (κυρ. ἐν καιρῷ συναγωνισμοῦ τῶν ποιητῶν) εἰς τὸ θέατρον καὶ αἱ περὶ τούτου διδόμεναι ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ πρὸς τοὺς ὑποκριτὰς ὁδηγίαι. 3) (πληθ.) κατάλογος χρονολογικὸς ἱστορικὸς καὶ κριτικὸς τῶν ἐν Ἀθ. παρασταθέντων δραμάτων.

Διδασκαλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν διδάσκαλον ἢ τὴν διδασκαλίαν. 2) ὁ ἐπιτήδειος (ἱκανὸς) πρὸς διδασκαλίαν, Διδακτικός. ||. (οὐσ.) » Τὸ διδασκαλικὸν,« Πλάτ., ὁ τρόπος (ἡ μέθοδος) τῆς διδασκαλίας.

Διδασκαλικῶς, ἐπίῤ. Καθὼς οἱ διδάσκαλοι, μὲ διδασκαλικὸν τρόπον.

Διδασκάλιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πληθ.) = Δίδακτρον. 2) = Δίδαγμα. » Οἱ Φοίνικες, ἄλλα τε πολλὰ, οἰκήσαντες ταύτην τὴν χώρην, ἐσήγαγον διδασκάλια ἐς τοὺς Ἕλληνας, « Ἡρ. » Τὸ γὰρ ἔθος τῇσι χερσὶ κάλλιστον διδασκάλιον, « Ἱππκρ.

Διδάσκαλος (ὁ, ἡ). (ἐν γεν.) ὁ διδάσκων τι, (ἰδιαιτ. δὲ) ὁ διδάσκων γράμματα ἢ ἐπιστήμας. » Μουσικῆς —, « Πλάτ., » Χοροῦ —, « ἢ (ἁπλ.) »Διδάσκαλος, « ὁ ποιητὴς δράματος (διότι ὁ ἴδιος ἐγύμναζε

τοὺς ὑποκριτὰς ἢ καὶ συνυπεκρίνετο εἰς τὸ δρᾶμά του), (ἴδε Χοροδιδάσκαλος.)

Διδασκέμεν, -έμεναι, Π. ἀντὶ Διδάσκειν ἀπαρ. τοῦ

Διδάσκω [†δάημι], Μ. διδάξω καὶ Ἀττ. διδασκήσω (ἀόρ. Ἐδίδαξα καὶ Π. Ἐδιδάσκησα, καὶ μσ. Ἐδιδαξάμην, πρκ. Δεδίδαχα καὶ πθ. Δεδίδαγμαι καὶ Π. Δεδάημαι, ἀόρ. Ἐδιδάχθην καὶ Π. Ἐδάην). Μανθάνω τινά τι, γίνομαι διδάσκαλός του, (ἐν γέν.) ἐξηγῶ, πληροφορῶ· ἀποδεικνύω (μὲ αἰτ.) » Ἡ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξεν, « Ὀδ. Θ. (καὶ μὲ δύο αἰτ.) » Τὰ συμφέροντα διδάσκειν τοὺς πολίτας, « Ξεν » Ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη τέχνην παντοίην, « Ὀδ. Ψ. » Κέρδεα τέχνης, ὅσσα χρόνῳ δεδόηκα, καί σε διδάξω, « Νόνν. » Πολλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίοτος, « Εὐρ. (καὶ προθετ.) » Οὐδέπω περὶ τῆς βροντῆς μ' ἐδίδαξας, « Ἀρσφ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Διδάσκουσιν ἡμᾶς ἐπιορκεῖν, « Ασ. » Δέδαεν δὲ λαχαινέμεν ἔργα σιδήρου, « Καλλ. (καὶ μὲ διπλ. αἰτ.) » Τούτους ἱππέας ἐδίδαξε, « Πλάτ. (καὶ γ. πτ.) » Μισθοῦ διδάσκει ;« Αχ. (καὶ μσ.) » Τὰ μὲν ἄλλα διδάσκονται τοὺς υἱεῖς, « Πλάτ. » Εἰ μέν τις βούλοιτο σκυτέα διδάξασθαί τινα, « Ξεν. (καὶ μσ. αὐτοπαθ.) » Διδάξομαι, αὐτὸς βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον, « Ἀρσφ. » Οὐ νῦν διδαξόμεσθα τοὺς φίλους φιλεῖν, « Εὐρ (καὶ πθ.) » Οὔτ' ἐδιδάχθη οὔτε οἶδε καλὸν οὐδὲν, « Ἡρ. » Διδάσκονται τὴν ἅλωσιν τῆς Σπάρτης, « Παυσ., μανθάνουσι. » Φοβερὰν ὄψιν ἔμαθον, ἐδάην, « (καὶ μὲ γεν. ἐλλ. Π.) » Διδασκόμενος πολέμοιο, « Ἰλ. Π.»Ἄρεος εὖ δεδαῶτες, « Διον. » Ἔξοχα ναυτιλίης δεδαημένοι, « αὐτ. 2) παρασήνω διὰ τῶν ὑποκριτῶν τὸ δρᾶμά μου εἰς τὸ θέατρον, (ἴδε Διδάσκαλος). » Φέρεται ἐν διδασκαλίαις καὶ ἑτέραν δεδιδαχὼς Εἰρήνην ὁ Ἀριστοφάνης, « Ὑποθ. Εἰρ.

Διδαχὴ (ἡ), = Διδασκαλία.

Διδαχθῶ, ῇς, ῇ, ῶμεν, κτλ., πθ. ἀόρ. ά. τῆς ὑποτ. τοῦ Διδάσκω.

Διδε(δεί)ασι, Ἰων. Π. γ'. πληθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρσ. καὶ

Δίδη, Π. ἀντὶ Ἐδίδη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πρτ. τοῦ

Δίδημι, Μ. δήσω., Αἰολ. Π. ἀντὶ Δέω (δένω).

Διδόαμεν, Π. ἀντὶ Δίδομεν, ά. καὶ

Διδόασιν, Ἀττ. ἀντὶ Διδοῦσι, γ'. πληθ. καὶ

Διδοῖ, Π. ἀντὶ Δίδωσι, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρσ. καὶ

Δίδοι, Δ. ἢ Αἰολ. ἀντὶ Δίδου, β'. ἑν. τῆς πρς. καὶ

Διδοῖσθα, Αἰολ. ἀντὶ Διδοῖς ἢ Δίδως, β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνστ. τῆς ὁρστ. καὶ

Διδόμεν, Μ. ἀντὶ Διδόναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. καὶ

Δίδον, Π. ἀντὶ Ἔδιδον, γ'. πληθ. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. καὶ

Δίδου, ἀντὶ Δίδοθι, ἐνς. τῆς πρστ. καὶ

Δίδου, Π. ἀντὶ Ἐδίδου ἢ Ἐδίδω, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Διδοῦναι, Π. (σπντ.) ἀντὶ Διδόναι, ἐνστ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δίδωμι.

Διδράσκω, Μ. δράσομαι (ἀόρ. Ἔδραν, ας, α, αμεν, ατε, ασαν, [ὅθεν πρς. Δρᾶθι, εὐκτκ. Δραίην, ὑποτ. Δρῶ. ἀπαρ. Δρᾶναι καὶ ἡ μτχ. Δρὰς], πρκ. Δέδρακα). Φεύγω (κρυφίως), δραπετεύω, (κυρ. εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ. Ἀπὸ[Δια] διδράσκω κτλ.).

Διδραχμιαῖος, α, ον. Ὁ ἀξίζων ἕν-

Δίδραχμον (τὸ). νόμισμα δύο δραχμῶν, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Δίδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων (τιμώμενος ἢ λαμβάνων μισθὸν) δύω δραχμάς.

Διδυμάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς δύω ἄνδρας.

Διδυμάονε, δυϊκ. καὶ

Διδυμάονες, πληθ. τοῦ (ἀχρ.) Διδυμάων, Π. ἀντὶ Δίδυμος.

Διδυματοκέω-ῶ, Διδυματόκος ἀντὶ Διδυμοτόκος κτλ.

†Διδυμεύω, Μ. εύσω, (Γρφ.) Ἔχω δίδυμα τέκνα.

Διδύμη (ἡ), = Διδύμιον.

Διδυμητόκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Διδυμοτόκος.

Διδύμιον (τὸ), φυτ., Ζ. Ὄρχις. ||. (πληθ.) Διδύμια (τά), (ἀνατομ.) ἐξοχαί τινες τοῦ ἐγκεφάλου.

Δίδυμνος, η, ον, Π. (σπντ.) ἀντὶ Δίδυμος.

Διδυμογενὴς, έος (ὁ, ἡ), = Δίδυμος, διπλοῦς.

Διδυμογονία (ἡ). γέννησις διδύμων τέκνων.

Διδυμόζυγος, ου καὶ Διδυμόζυξ, υγος (ὁ ἡ), Π. διπλοῦς, ζευγαρωτός.

Διδυμόθροος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὁμοίαν (τὴν αὐτὴν) μὲ ἄλλον τινὰ φωνήν. » Ἠχὼ —, « Νόνν. 2) = Δίγλωσσος.

Διδυμόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὅς τις κάμνει διπλοῦν ἢ τὸν ὅμοιον κτύπον. » Ἠχὼ —,« Νόνν.

Δίδυμος (ὁ, ἡ), [δύο ἢ δίς]. ὁ μετ' ἄλλου τινὸς συμφυὴς, (ἐν γέν.) διπλοῦς. » Αὐλοῖσι διδύμοισιν, « Ὀδ. Τ. » Ξύλον δίδυμον, « Σδ., τὸ διχαλωτόν. ||. (οὐσ. πληθ.) τέκνα ἢ ἀδέλφια δίδυμα, (κοιν.) Διδυμάρικα ἢ διπλάρικα 2) οἱ ὄρχεις.

Διδυμότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τῶν διδύμων (διπλῶν) σωμάτων.

Διδυμοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ δίδυμα τέκνα, εἶμαι διδυμοτόκος.

Διδυμοτοκία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις =

Διδυμοτόκος (ἡ). ἡ γεννῶσα δίδυμα.

Διδυμόχροος-ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δίχρωμος.

Διδυμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι διπλοῦν (δίδυμον), διπλασιάζω. » Τὸ τεῖχος —, « Παχυμ.

Δίδωθι, Π. ἀντὶ Δίδου, β'. ἑν. πρσ. τῆς πρς. τοῦ

Δίδωμι [δόω-ῶ, ὅθ. τὸ Λατ. do], Μ. δώσω (ἀόρ. Ἔδωκα καὶ β'. [σπν.] Ἔδων, ως, ω, ομεν, οτε, οσαν [ὅθ. πρς. Δὸς, εὐκτ. Δοίην καὶ Ἀττ. ἢ Ἰων. Δῴην, ὑποτ. Δῶ, ἀπαρ. Δοῦναι καὶ μτχ. Δοὺς], πρκ. Δέδωκα καὶ πθ. Δέδομαι, πθ. ἀόρ. Ἐδόθην καὶ μσ. Ἐδόμην, μέλλ. δοθήσομαι καὶ τὸ θετ. Δοτέον). (ἐν γέν.) Δίδω (καὶ ἰδιαιτ.) χαρίζω, προσφέρω. » Διδόναι εἰς χεῖρας, « Ἀρσφ. » Οὕτω τὸ γραμμάτιον διδόασι, « Πλ. » Εἰσκομίσας ἐδίδου τὰ θηρία τῷ πάππῳ,« Ξεν. » Πόσα ἄν μοι χρήματα δοίης, ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν, « αὐτ. » Χάριν δικαίαν καὶ δίδου καὶ λάμβανε, « Γνμ. » Δίδωμί τινι ὅρκον, « Ἰσ., ὁρκίζω τινά. » Ὅρκους κάκιστον διδόναι καὶ λαμβάνειν, « Γργ. » Δίδωμι δίκην, « ἀντὶ Τιμωροῦμαι. » Δίκην διδόντες ὑπό τε θεῶν καὶ ἀνθρώπων, « Πλάτ. (καὶ ἐλλ.) » Τὴν ἔρημον δεδωκότα, « Δμ. (κατ' ἄλλ. δὲ ἐκδοχὴν) »Δίδωμι δίκας, « ἀντὶ Δικάζομαι, » Δίκας ἤθελον δοῦναι παρὰ πόλεσιν αἷς ἂν ἀμφότεροι ξυμβῶσι, « Θκ. (ἴδε καὶ Δίκη). » Διδοὺς τὸ πλεῖστον τῷ πλούτῳ, « Εὐρ., ἀντὶ Προτιμῶν. (καὶ ἐπιῤ.) » Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί δεῖ φίλων; « Σοφ. (καὶ πθ.) » Οὔτοι δέδοται πολεμήϊα ἔργα, « Ἰλ. Ε. 2) = Παραδίδωμι. » Δίδωμί σοι ἐμαυτὸν δοῦλον καὶ σύμμαχον, « Ξεν. » Διδόασιν ἑαυτοὺς Ἀχαρνᾶσι, « Θκ. » Ὀδύνῃσίν μιν ἔδωκεν,« Ἰλ. Ε. (καὶ πθ.) » Ἐδίδοντο τῷ ῥεύματι,« Ἡρωδ. (καὶ ἐλλ.) » Ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς, εἴς τε βακχεῖον πεσὼν, « Εὐρ. 3) ἀφίνω, ἐπιτρέπω, δίδω ἄδειαν (καιρὸν), παραχωρῶ. » Ἡ πόλις δίδωσι τῷ βουλομένῳ ἐν τοῖς μετάλλοις ἐργάζεσθαι,« Ξεν. »Παραγραφὴν ὁ νόμος δίδωσι, « Δβ. » Δίδωμι ὑμῖν βουλεύσασθαι, « Ξεν. » Ἵνα μὴ διέκπλουν διδοῖεν, « αὐτ. » Εἴ μοι διδῶς εἰπεῖν, « Συν. » Ἢν θεὸς διδῷ, « Δξ. » Ζεῦ μέγιστε, δός μοι τοὺς ἐμὲ τιμῶντας νικῆσαι εὖ ποιοῦντα, « Ξεν., ἀξίωσέ με. 4) = Ἐκδίδωμι (θυγατέρα κτλ. εἰς γάμον). » Τὴν μὲν ἔπειτα Σάμην δε δόσαν,« Ὀδ Ο. » Ἀνδρὰ ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ μήτηρ, « Ἰλ. Τ. » Ἀδελφὴν ἑαυτοῦ δώσειν, « Θκ. (καὶ μσ) » Δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἥν, « Ἰλ. Δ. (καὶ ἐλλ) » Ἐδίδοσαν καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Ἀξιούσης δὲ τῆς μητρὸς δοθῆναί τινι τῶν πολιτῶν πρὸς γάμον, « Πλ.

Δίδωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο δώρων (παλαιστῶν) ἔκτασιν.

Δῖε, κλητ. ἀρσ. τοῦ Δῖος.

Δίε, Π. ἀντὶ Ἔδιε, Ζ. Δίον.

Διεβλήθην. πθ. ἀόρ. τοῦ Διαβάλλω.

Διεγγύα (ἡ), = Διεγγύησις.

Δι-εγγυάω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ παρά τινος (Παραδίδω τι εἰς αὐτὸν μὲ) ἐγγύησιν. » Διεγγυῶντος αὐτοῦ πρὸς αὐτὸν τὸν παῖδα,« Ἰσ. ||. (μσ.) δίδω ἐμαυτὸν ἢ ἄλλον ἐγγυητὴν ὑπέρ τινος, ὑπόσχομαι. » Ἑπτὰ ταλάντων διηγγυήσατο, « Ἰσ. » Τοῦτο οὐ σφόδρα διεγγυῶμαι, « Συν. ||. (πθ.) ἀπαλλάττω ἐμαυτὸν ἢ ἄλλον δι' ἐγγυήσεως. » Διεγγυηθεῖσα δὲ ὑπὸ Στεφάνου,« Δμ. (καὶ πρὸς δοτ.) » Ὀκτακοσίων ταλάντων τοῖς προξένοις διηγγυημένοι, « Θκ., (παρβλ. Ἐξεγγυάω).

Διεγγύημα (τὸ). τὸ διδόμενον πρὸς διεγγύησιν.

Διεγγύησις, εως (ἡ). τὸ νὰ δώσῃ τις ἐγγυητὴν καὶ ν' ἀπαλλαγῇ.

Δι-εγείρω, Μ. ερῶ. Σηκόνω τινὰ ὅλως διόλου ἀπὸ τὸν ὕπνον (ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν κτλ.), (μτφορ.) παρακινῶ, ἐρεθίζω.

Διέγερσις, εως (ἡ). ἐξύπνημα, παρακίνησις, ἐρεθισμός.

Διεγερτήριον (τὸ). ἐρεθιστικὸν μέσον.

Διεγερτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ διεγείρειν, ἐρεθιστικός.

Δι-εγ-καλέω-ῶ, Μ. έσω. Ἐγκαλῶ ἐντόνως.

Δι-εγ-καρτερέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγκαρτερῶ μέχρι τέλους.

Δι-εγ-κολπίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐγκολπίζομαι μὲ ζέσιν.

Δι.εγ.κόπτω, Μ. κόψω. Ἐγκόπτω (Ἐμποδίζω) ἐκ διαλειμμάτων, Διακόπτω.
Δι.εγρηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγρυπνῶ μέχρι τέλους (δι' ὅλης τῆς νυκτός).
Διεγρόμενος, Π. ἀντὶ Διεγερθείς, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Διεγείρω.
Δι.εγ.χειρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐγ(Δια)χειρέω, ἐπιχειρῶ.
Διεγχείρησις, εως (ἡ), = Ἐγχείρησις, ἐπιχείρησις.
Διεδασσάμην, Π. ἀντὶ Διεδασάμην, μσ. ἀόρ. τοῦ Διαδατέομαι.
Δι.εδαφίζω, Μ. ίσω. Ἐδαφίζω διόλου, κατεδαφίζω.
Διεδεῖται ἢ
Διέδεται, Μ. τοῦ Διεσθίω
Διέδεξα, Ἰων. ἀντὶ Διέδειξα, ἀόρ. τοῦ Διαδείκνυμι.
Διέδρα, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Διαδιδράσκω.
Διέδραμον, ἀόρ. β'. τοῦ Διατρέχω.
Διεδρία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις δίεδρος (ἀσύμφωνος) πρὸς ἄλλον, διχόνοια, ἐναντιότης. (κατὰ τοὺς οἰωνοσκόπους) τὸ ἐναντ. τοῦ Συνεδρία.
Διέδριον καὶ Δίεδρον (τό), = Δίφρος, καθέδρα ἢ ὄχημα διὰ δύο μόνον ἀνθρώπους.
Δίεδρος (ὁ, ἡ), [διά, ἕδρα]. (κυρ.) ὁ καθήμενος χωριστά, (συνκδχ.) ἀκοινώνητος, ἀσύμφωνος, διῃρημένος. || (οὐσ.) = Δίεδρον.
Διέδωκα, ἀόρ. ά. τοῦ Διαδίδωμι.
Διέεργον, Ἰων. ἀντὶ Διεῖργον, παρτ. τοῦ Διείργω.
Διεζευγμένως [διαζεύγνυμι], ἐπίρ. (μτχ.). Χωριστά, ξεχωριστά.
Διέζωσα, ἀόρ. ά. τοῦ Διαζώννυμι.
Διεθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Διΐημι.
Διέθεμεν, ά. πρσ. πλθ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. β'. ϗ
Διεθέμην, ά. πρσ. ἑν. τοῦ μσ. ἀορ. καὶ
Διέθηκα, ά. πρσ. ἑν. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. ά. τοῦ Διατίθημι.
Διεθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διΐημι.
Δι.εθίζω, Μ. ίσω. Συνεθίζω.
Διεθισμός (ὁ). ἐθισμὸς διηνεκής, συνεθισμός.
Διεθρύβην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Διαθρύπτω.
Δίει, β', πρσ. ἑν. τοῦ ἐνς. τῆς πρς. τοῦ Δίειμι.
Διειδέναι, ἀπαρ. τοῦ Δίοιδα.
Διειδής, έος (ὁ, ἡ), = Διαφανής, Διαυγής.
Διειδόμενος, η, ον, Π. μσ. (ἀντὶ πθ.) ἀόρ. τῆς μτχ. ϗ
Διεῖδον, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς ὁρς. τοῦ Διοράω.
Διείλεγμαι, Ἀττ. ἀντὶ Διαλέλεγμαι. πθ. ἢ μσ. πρχ. τοῦ Διαλέγω.
Διειλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διελίσσω, ξετυλίζω.
Διειλημμένως [διαλαμβάνω], (ἐπίρ.) μτχ. Χωριστά, κατ' ἰδίαν. 2) ὡρισμένως, ἀκριβῶς, θετικῶς, ῥητῶς.
Διείλησις [διειλέω], εως (ἡ). ξετύλιγμα, (παρὰ Πλάτ. νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Δι' εἰλήσεις).
Διείληφα, ἐνεργ. πρχ. τοῦ Διαλαμβάνω.
Διεῖλον, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ Διαιρέω.
Δι.ειλύω, Μ. ύσω (ἀόρ. πθ. Διειλύσθην), Π. = Διελίσσω, ξετυλίζω, ξεμπερδεύω, (πθ. ἢ μσ.) διαφεύγω, (κοιν.) ξεγλιστρῶ.

» Διειλυσθεῖσα δόμοιο, « Ἀπλλν. (παρβλ. Διολισθαίνω).
Διειμένος, η, ον, πθ. πρχ. τῆς μτχ. τοῦ Διΐημι.
Δί.ειμι, Μ. ειμι ἢ εἴσομαι (παρτ. καὶ ἀόρ. Διῄειν, ἀπαρ. Διϊέναι, μτχ. Διϊών), = Διέρχομαι, διαβαίνω, περνῶ διὰ μέσου τινός· (μτφορ.) διηγοῦμαι. » Ὑΐσιν ἐγὼ τὰ ἕκαστα διείσομαι, « Νίκ.
Δί.ειμι, Μ. ἔσομαι, = Διαγίγνομαι, = Διατελῶ, ἐξακολουθῶ (δὲν παύω τοῦ) νὰ ἦμαι. » Σκοπούμενος διέσῃ, « Ξεν.
Διειπάμην, Π. μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Διαλέγομαι.
Διεῖπον (ἀπαρ. Διειπεῖν), ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ Διαγορεύω, ἢ 2) παρτ. τοῦ Διέπω.
Δι.είργω, Μ. είρξω. Χωρίζω, ἐμποδίζω. » Χαράδρα αὐτοὺς διεῖργε, « Ξεν. » Ἐάν τις τύπτῃ πρεσβύτερον, ὁ προστυγχάνων διειργέτω, « Πλάτ. (ϗ πθ.) » Βραχεῖ πόρῳ διείργεται τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσος (Σαλαμίς), « Πλ.
Διείρηκα, ά. πρσ. ἑν. τοῦ ἐνεργ. καὶ
Διείρηται, γ'. πρσ. ἑν. τοῦ πθ. πρχ. τοῦ Διαγορεύω.
Διείρομαι, πθ. τοῦ Διείρω.
Δι.είρομαι, Π. ἀντὶ Διέρομαι, ἐρωτῶ μὲ περιέργειαν, ἐξετάζω.
Δι.ειρύω, Ἰων. ἀντὶ Διερύω.
Δι.είρω, Μ. ερῶ (ἀόρ. Διεῖρα, πρχ. Διεῖρκα). Περνῶ τι ἀνάμεσα εἰς ἄλλο. » Διειρκότες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων, « Ξεν. » Διὰ τῆς ὀπῆς διείρας τὸν δάκτυλον, « Αἰλ., (παρβλ. Διΐημι). 2) περνῶ πέρα-πέρα. » Αἱ ῳ διείρας τοὺς τόμους, « Δσκρ., (παρβλ. Διεκβάλλω). 3) (συνκδχ.) συνδέω, ἁρμαθιάζω, (ἐπμ.) ἐκτείνω. » Λόγος διειρόμενος, « Δ. Ἀλ., ὁ ἀλληλένδετος καὶ προβαίνων χωρὶς διακοπήν· (τὸ παρὰ Φλστρ. » Διείροντες δάκτυλοι, « φαίνεται ἐσφαλμ.)
Διειρωνόξενος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ ἀπατῶν (εἰρωνεύων) τοὺς ξένους.
Διείς, εῖσα, έν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Διΐημι.
Δι.εισδύνω (-δύομαι), Μ. ύσομαι (ἀόρ. Διεισέδυν κτλ). Ἐμβαίνω (Εἰσχωρῶ, Διαπερνῶ) μέσα.
Διείσομαι, Π. μέλλ. τοῦ Δίειμι, διεξέρχομαι, διηγοῦμαι ἢ 2) τοῦ Δίοιδα, ἠξεύρω τι καλῶς, πληροφοροῦμαι.
Διὲκ ϗ (πρὸ φων.) Διέξ, Π. ἀντὶ Δι' ἐκ (ἐξ), διὰ μέσου ϗ ἔξω.
Δι.εκ.βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Διεξέβην κτλ.). Ἐβγαίνω (Περνῶ) διὰ μέσου τινός.
Δι.εκ.βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐβγάλλω τι ὅλως διόλου ἔξω διά τινος στενοῦ, περνῶ πέρα-πέρα. » Δεῖ δὲ διεκβάλλειν καὶ διείρειν τὴν βελόνην ἐν τῇ γαστρορραφίᾳ, « Γαλ., νὰ τὴν ἐβγάλλῃς πρῶτα ὁλόκληρον ἀπὸ τὴν μίαν τρύπαν καὶ ἔπειτα νὰ τὴν περνᾷς εἰς ἄλλην. 2) (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) περνῶ διά τινος στενοῦ καὶ ἐβγαίνω ἔξω. » Διεκβαλὼν τὸν Γαδειραῖον πορθμόν, « Πλ. » Διεκβάλλει τὸ ὄριον ἐπὶ κορυφὴν ὄρους, « Πλβ.
Διέκβασις, εως (ἡ). ἡ διά τινος ἔκβασις, ἔξοδος διὰ τῆς θύρας κτλ.
Δι.εκ.βατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ ἐκβῇ παρεμπρὸς (νὰ προβῇ, νὰ προχωρήσῃ), προάγω.
Διεκβλητέον, θετ. τοῦ Διεκβάλλω.

Διεκβολή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διεκβάλλειν, πέρασμα, 'βγάλσιμον. » Βελόνης —, « Ὀρειβ. 2) τὸ στενὸν διὰ τοῦ ὁπ. ἐκβαίνει τις, δίοδος, διέξοδος. » Ἀπετείχιζε τὰς εἰς Συρίαν διεκβολάς, « Πλ.
Διεκβόλιον (τό), = Ἐκβόλιον (φάρμακον).
Δι.εκ.δίδωμι, Μ. δώσω (ἀόρ. Διεξέδωκα κτλ.), = Διαδίδωμι, μεταδιβάζω.
Δι.εκ.δικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπερασπίζω τὰ δίκαια τινὸς ἢ ἐμαυτοῦ, ἐκδικοῦμαι.
Διεκδίκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Διεκδικεῖν, διεκδίκησις.
Διεκδρομή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διεκτρέχειν, ἐξόρμησις, ἐπιδρομὴ κτλ.
Δι.εκ.δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Διεξέδυν, ὅθ. τὸ ἀπαρ. Διεκδῦναι κτλ.). Χώνομαι (Τρυπόνω) ϗ φεύγω, διαφεύγω, ξεγλιστρῶ.
Διέκδυσις, εως (ἡ). τρόπος ἢ τόπος δι' ὁ τοῦ ὁπ. διαφεύγει τις.
Δι.εκ.θέω, Μ. θεύσομαι, = Διεκτρέχω.
Δι.εκ.θρώσκω, Μ. διεκθοροῦμαι (ἀόρ. Διεξέθορον κτλ.), = Διεκπηδάω.
Δι.εκ.κλίνω, Μ. κλινῶ. Ἐκκλίνων διαφεύγω.
Δι.εκ.κύπτω, Μ. κύψω, = Διακύπτω.
Δι.εκ.λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω διὰ μέσου τινός.
Δι.εκ.λύω, Μ. λύσω. Ξηλόνω (Παραλύω) ὅλως διόλου.
Δι.εκ.μειλίσσομαι, Μ. ίξομαι. Ἐκμειλίσσομαι (Ἐξιλεόνω) διά τινος.
Δι.εκ.μηρύομαι, Μ. ύσομαι. Ἐκμηρύομαι (Ξετυλίζω, Ξεκουβαριάζω) δι' ὅλου.
Δι.εκ.μυζάω-ῶ, Μ. ήσω. Βυζάνων (Πιπιλίζων) ἐβγάλλω τι διά τινος στενοῦ, π. χ. τὸ κρασὶ ἀπὸ τὸ βαγένι μὲ καλάμι.
Δι.εκ.παίω, Μ. παίσω, = Διεκπίπτω, κτυπῶν μὲ ὁρμὴν περνῶ καὶ ἐβγαίνω ἔξω. » Κατὰ τὸ διέχον διεκπαίουσιν, « Ἀῤῥ. (καὶ μσ.) » Διεκπαισάμενος τὰς πύλας, « Δ. Ἀλ., (συγχ. τῷ Διεκπίπτω.)
Δι.εκ.περαίνω, Μ. ανῶ. Ἀποτελειόνω.
Δι.εκ.περαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Περνῶν τι διά τινος στενοῦ τὸ ἐβγάλλω ἔξω.
Δι.εκ.περάω-ῶ, Μ. άσω. Περνῶ ἀνάμεσα, διαπερνῶ· διατρυπῶ.
Δι.εκ.περδικίζω, Μ. ίσω. Φεύγω πανούργως, ξεγλιστρῶ (καθὼς ἡ πέρδικα μέσα ἀπὸ τὰ πόδια ἢ τὰ δίκτυα τοῦ κυνηγοῦ)
Δι.εκ.πετάννυμι, Μ πετάσω. Ἁπλόνω (Ἐξαπλόνω, Ξεδιπλόνω, Ἀνοίγω) τι ὅλως διόλου.
Δι.εκ.πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶν ἐβγαίνω διὰ μέσου τινός.
Δι.εκ.πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Διεξέπεσον κτλ.). Περνῶ (Τινάζομαι ἔξω) μὲ βίαν διὰ μέσου τινὸς στενώματος· κάμνω δρόμον διὰ τῶν ἐχθρῶν (κτλ.) καὶ φεύγω.
Δι.εκ.πλέω, Μ. πλεύσομαι. Περνῶ μὲ πλοῖον διά τινος στενοῦ (πορθμοῦ ἢ ποταμοῦ) καὶ ἐβγαίνω εἰς τὸ πέλαγος· διασχίζω μὲ ὁρμὴν τὸν ἐχθρικὸν στόλον ϗ ἀφ' οὗ τὸν βλάψω ἐκπλέω πάλιν μὲ τὸν ἴδιον τρόπον, (ὅθεν
Διέκπλοος-ους, (ὁ). ἡ πρᾶξις (τὸ κίνημα) τοῦ διεκπλέειν.
Δι.εκ.πλώω, Ἰων. Μ. ἀντὶ Διεκπλέω.
Διέκπνευσις, εως (ἡ), = Διεκπνοή.
Δι.εκ.πνέω, Μ. πνεύσω. Φυσῶ διά τινος πρὸς τὰ ἔξω, ξεφυσῶ, ἐξατμίζομαι, ξεθυμαίνω, (ὅθεν

Διεκπνοή (ἡ). ξεφύσημα, 'ξανάσασμα, ξεθύμασμα.
Δι.εκ.πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Περνῶ διά τινος καὶ ἐβγαίνω ἔξω, διεκβαίνω.
Δι.εκ.πτύω, Μ. πτύσω. Πτύων ἐβγάλλω τι ἀπὸ τοῦ στόματός μου.
Διέκπτωμα (τό). τὸ διεκπίπτον, (π. χ.) σκύβαλον.
Διέκπτωσις [διεκπίπτω], εως (ἡ). τὸ διὰ μέσου τινὸς στενοῦ πέσιμον ἢ ἔβγαλμα.
Δι.εκ.ρέω, Μ. ρεύσω ἢ ρεύσομαι. Ἐκρέω διὰ μέσου.
Διέκριθεν, Βοιωτ. ἀντὶ Διεκρίθησαν.
Διέκροος-ους (ὁ). ἡ διά τινος ἐκροὴ καὶ ὁ πρὸς τοῦτο τόπος, κανάλι, σωληνάρι.
Δι.εκ.ροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ (Ἐκροφῶ) ἐντελῶς, ῥοφῶν ἐξαντλῶ μέχρι ῥανίδος, (Ν. Χων.).
Δι.εκ.σείω, Μ. σείσω. Ἐκσείω (Ξετινάζω) δι' ὅλου, ἐξολοθρεύω.
Διέκτασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διεκτείνειν, τέντωμα· ξηροτάνισμα.
Δι.εκ.τείνω, Μ. τενῶ (ἀόρ. Διεξέτεινα κτλ.). Ἐκτείνω ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην, τεντόνω καλά.
Δι.εκ.τελέω-ῶ, Μ. έσω. Ἐκτελῶ πληρέστατα.
Δι.εκ.τέλλω, Μ. τελῶ, Π. φυτρόνω (προκύπτω) διὰ μέσου τινός.
Δι.εκ.τέμνω, Μ. τεμῶ, = Διατέμνω, κόπτω (χωρίζω) τι καταμεσῆς πέρα-πέρα.
Διεκτετρημένος, πθ. πρχ. τῆς μτχ. τοῦ
Δι.εκ.τιτράω, Μ. τρήσω. Διατρυπῶ τι πέρα-πέρα.
Δι.εκ.τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Διεξέδραμον κτλ.). Τρέχων ἐβγαίνω διὰ μέσου τινός,
Διέκτρησις [διεκτιτράω], εως (ἡ). τρύπα ἀνοιγμένη πέρα-πέρα.
Δι.εκ.τρυπάω-ῶ, Μ. ήσω, = Διεκδύομαι.
Δι.εκ.φαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (Φανερόνω, καὶ μσ. Φαίνομαι) διά τινος ἢ ὅλως διόλου.
Διεκφανής, έος (ὁ, ἡ), = Διαφανής, πασιφανής.
Δι.εκ.φέρω, Μ. δι.εξ.οίσω (ἀόρ. Διεξήνεγκα κτλ.). Φέρω τι ἔξω (Ἐβγάλλω) διά τινος τόπου.
Δι.εκ.φεύγω, Μ. φεύξομαι. Περνῶ διά τινος τόπου καὶ φεύγω ἔξω.
Δι.εκ.φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκφορῶ μέχρι τέλους, διαγουμίζω.
Δι.εκ.χέω, Μ. χεύσω. Χύνω τι ἔξω διά τινος σωλῆνος κτλ.
Διέκχυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Διεκχέω.
Διελασία, ας καὶ
Διέλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Δι.ελαύνω, Μ. ελάσω καὶ (Ἀττ.) ελῶ. Διαβαίνω διάστημά τι ἔφιππος. » Διελάσαντας τὸν ἱππόδρομον, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Ἡμέρα διήλασεν, « Εὐρ., ἐξημέρωσεν. 2) τρυπῶ πέρα-πέρα, διαπερνῶ. » Ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διήλασας, « Αχ.
Διελεγκτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διελέγχειν.
Δι.ελέγχω, Μ. ελέγξω. = Ἐξελέγχω, ἐξετάζων ἀποδεικνύω τι ἐσφαλμένον.
Διελεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαιρέω.

Δι.ελευθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλευθερόνω ὅλως διόλου.
;Διέλευσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Διέρχομαι, διάβασις· παρέλευσις.
Διελεύσομαι, μέλλ. καὶ
Διελήλυθα, πρχ. τῆς ὁρς. καὶ
Διελθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διέρχομαι.
Δι.ελιννύω, Μ. ύσω. Ἀργῶ (Χρονοτριβῶ) πολλὴν ὥραν.
Δι.ελίσσω (ττω), Μ. ίξω. Ξετυλίζω ἢ Περιτυλίζω.
Διελκυσμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διέλκειν.
Διελκυστίνδα, ἐπίρ., εἶδος παιγνιδίου, εἰς τὸ ὁποῖον ἕκαστος τῶν παιζόντων προσπαθεῖ νὰ ἑλκύσῃ πρὸς τὸ μέρος του τὸν ἄλλον ἐπέκεινά τινος γραμμῆς.
Δι.έλκω, Μ. ελκύσω (πρτ. Διεῖλκον, ἀόρ. Διείλκυσα κτλ.). Σύρω (Τραβῶ) τι διά τινος στενοῦ. » Διὰ δακτυλίου διελκύσαις, « Ἀρσφ. » Διελκύσας (διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ) τὰ σκάφη, « Διόδ. » Τῆς τρυγὸς διελκύσαι, « Ἀρς., (παρβλ. Διεκμυζάω). (καὶ τρπ.) » Βίον διέλκειν, « (καὶ ἁπλ.) » Διέλκων μετ' ἀνδρῶν ἑταίρων, « αὐτ., περνῶ τὴν ζωήν μου, Διάγω.
†Δι.ελ.λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Διενέλαβον κτλ.). Συγχέω, ἐμπερδεύω. (ὅθ.) » Λόγος διενειλημμένος (γράφ. ϗ διενειλημένος ὡς ἐκ τοῦ Διενειλέω), « Αχ., ὁ περινενοημένος.
Διέλοντο, Π. ἀντὶ Διείλοντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς ὁρς. καὶ
Διελών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Διαιρέω.
Δίεμαι (χ. Μ.), (εὐκτ. Δίοιτο, ὑποτ. Δίωμαι, ῃ, ηται, ϗ ἀπαρ. Δίεσθαι), Π. [†δίημι]. φοβίζω, ξυππάζω, (ἐπμ.) διώκω· φυγαδεύω. » Ὃν ῥα κύνες τε ϗ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται ἔγχεσι ϗ φωνῇ, « Ἰλ. Ρ. » Μή σε ἀγρόνδε δίωμαι βάλλων χερμαδίοισι, « Ἰλ. Φ. 2) (σπν.) τρομάζω καὶ φεύγω. » Αἱ δέ τ' ἄνευθεν ἵπποι πεδίοιο δίενται, « Ἰλ. Ψ., (παρβλ. Δίω).
Δι.εμ.βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω (Περνῶ) τι ἀνάμεσά τινος.
Διέμενος, η, ον, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Διΐημι.
Δι.εμ.μένω, Μ. μενῶ. Μένω διαρκῶς μέσα εἴς τι.
Διέμπιλος (ὁ, ἡ), (Αξφν.) κουκκουλωμένος μὲ πῖλον (σκούφιαν ἀμπαδένιαν).
Δι.εμ.πίμπλημι (-πίπλημι), Μ. διεμπλήσω. Γεμίζω ἐντελῶς (ἕως ἐπάνω).
Δι.εμ.πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Διενέπεσον κτλ.). Πίπτω διά τινος μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι.
Δι.εμ.ποδίζω, Μ. ίσω. Ἐμποδίζω βάλλων τι διὰ μέσου, παρεμποδίζω.
Δι.εμ.πολάω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ ἢ Μεταπωλῶ εἰς τὸν ἕνα καὶ εἰς τὸν ἄλλον· (ἐν γέν.) ἐμπορεύομαι· παζαρεύω (πραγματείας).
Δι.εμ.φαίνω, Μ. ανῶ καὶ Δι.εμ.φανίζω, Μ. ίσω. Φανερόνω τι ἐντελῶς διά τινος, ἀποδεικνύω.
Διενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διαφέρω.
Διενενῶντο, Ἰων. ἀντὶ Διενενόηντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Διανοέομαι.

†Δι.εν.ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιτυλίζω, περιπλέκω, ἐμπερδεύω, (ἴδε καὶ Διελλαμβάνω).
Δι.εν.είργω, Μ. είρξω. Ἐγκλείω ὡς ἐντὸς εἱρκτῆς διὰ πολὺν καιρόν.
Διενεκτέον, θετ. τοῦ Διαφέρω.
†Διένεξις, εως (ἡ), (νλγ.) = Διαφορά, ἔρις, διχόνοια.
Δι.εν.εργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνεργῶ (Πράττω) τι δραστηρίως.
Διενεχθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. ϗ
Διενήνοχα, ἐνεργ. πρχ. τῆς ὁρς. τοῦ Διαφέρω.
Δι.εν.ηχέομαι-οῦμαι, Μ. ηχηθήσομαι, = Ἐνηχέομαι, Ἐνωτίζομαι.
Δι.εν.θυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Καλοστοχάζομαι.
Δι.ενιαυτίζω, Μ. ίσω. Περνῶ (Διαρκῶ) ἓν ὁλόκληρον ἔτος.
Δι.εν.ίημι, Μ. εν.ήσω, = Διεμβάλλω.
Δι.εν.ίσταμαι, Μ. διεν.στήσομαι (ἀόρ. Διενέστην κτλ.). Ἀντιστέκομαι (Ἐναντιοῦμαι) ἐπιμόνως.
Δίενος (ὁ, ἡ), = Διετής, δύο χρόνων.
Δι.εν.οχλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνοχλῶ ἀδιακόπως.
Διενόχλησις, εως (ἡ). ἐπίμονος (ἀδιάκοπος) ἐνόχλησις.
Δίενται, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Δίεμαι.
Δι.εν.τέλλομαι, Μ. τελοῦμαι. Ἐντέλλομαι (Παραγγέλλω) ἐπιμόνως.
Διεντέρευμα (τό), Κωμ. [διά, ἔντερον]. ἀγχίνους ἐπίνοια.
Διέξ, ἴδε Διέκ.
Δι.εξ.άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Διεξήγαγον κτλ.). Ἐβγάλλω τι διὰ μέσου τινός, (τρπ.) φέρω εἰς πέρας, τελειόνω· διευθύνω, διοικῶ· διευθετῶ· συμβιβάζω. » Διεξάγειν τὸν βίον, « Συν., = Διάγειν.
Διεξαγωγεύς, έως (ὁ). ὁ διεξάγων τι, διευθυντής.
Διεξαγωγή (ἡ). τρόπος τοῦ ζῆν, Διαγωγή. 2) διευθέτησις, οἰκονομία, συμβιβασμός.
Δι.εξ.αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Διεξεῖλον κτλ.). Ἀφαιρῶ τι διά τινος.
Δι.εξ.αΐσσω καὶ (Ἀττ.) Δι.εξ.ᾄττω, Μ. αΐξω. Διαπερνῶ καὶ ἐβγαίνω μὲ ὁρμήν.
Δι.εξ.ανθίζω, Μ. ίσω. Στολίζω ἀνάμεσα μὲ ἄνθη, πλουμίζω.
Δι.εξ.αν.ίστημι, Μ. ανα.στήσω. Ἐξανίστημι (Διεγείρω, καὶ μσ. Διεγείρομαι) ἐκ διαλειμμάτων.
Δι.εξ.ανύω, Μ. ύσω. Ἐξανύω (Ἐκτελῶ) πληρέστατα.
Δι.εξ.άπτω, Μ. άψω. Ἐξάπτω μὲ ὁρμήν.
Δι.εξ.ατμίζω, Μ. ίσω. Ἐξατμίζω τι ὅλως διόλου, τὸ μεταβάλλω εἰς ἀτμόν.
Δι.έξ.ειμι, Μ. ειμι (πρτ. Διεξῄειν κτλ.). Διεξέρχομαι.
Δι.εξ.είργω, Μ. είρξω, = Διείργω.
Διεξέλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Δι.εξ.ελαύνω, Μ. ελάσω καὶ (Ἀττ.) ελῶ. Διαβαίνω καὶ ἐκβαίνω ἔφιππος.
Δι.εξ.ελέγχω, Μ. ελέγξω, = Ἐξελέγχω (Ἀποδεικνύω τι πάντη ἐσφαλμένον).
Διεξέλευσις [διεξέρχομαι], εως (ἡ), = Διέξοδος.
Διεξελεύσομαι, μέλλ. τοῦ Διεξέρχομαι.
Δι.εξ.ελίσσω (ττω), Μ. ελίξω. Ξετυλίζω.

Διεξενεγκεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διεκφέρω.

Δι-εξ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Κατορθόνω, ἀποτελειόνω· φονεύω. ἀφανίζω.

Δι-εξ-ερέομαι, Μ. ήσομαι, Π. = Διερωτάω.

Δι-εξ-ερευνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐξετάζων μὲ πολλὴν λεπτομέρειαν εὑρίσκω, ἐξιχνιάζω.

Διεξερευνητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐξετάζων μὲ πολλὴν λεπτομέρειαν.

Δι-εξ-ερπύζω καὶ Δι-εξ-έρπω, Μ. ερπύσω, (ἀόρ, Διεξείρπυσα κτλ.). Συρόμενος διά τινος στενοῦ ἐϐγαίνω ἔξω.

Δι-εξ-έρχομαι, Μ. διεξ-ελεύσομαι (ἀόρ. Διεξῆλθον κτλ.). Περνῶ ὁλόκληρον διάστημά τι καὶ ἐϐγαίνω ἔξω· κινῶ ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν καὶ φθάνω ἕως τὴν ἄλλην· (τρπ.) ὑποφέρω (ἐξετάζω, διηγοῦμαι, ἀναγινώσκω, ἀναπολῶ) τι ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους. » Τί γὰρ τῶν αἰσχρῶν καὶ δεινῶν οὐ διεξῆλθον; « Ἰσκρ. » Τὸ δὲ βιϐλίον αὖθις ἀνεγίνωσκε καὶ λέγεται δὶς ὅλον διεξελθεῖν, « Πλ., (κοιν.) τὸ πέρασε δύο φοραῖς. » Λόγον ἐπιτάφιον διεξῆλθεν, « αὐτ. (καὶ ἀμτϐτ.) » Ἡ ἡμέρα διεξῆλθεν ἀργὴ, « αὐτ., (παρϐλ. Διέρχομαι).

Δι-εξ-ετάζω. Μ. άσω Ἐξετάζω ἓν πρὸς ἓν μὲ ἀκρίϐειαν.

Διεξέτασις, εως (ἡ). ἐξέτασις ἀκριϐής.

Δι-εξ-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκθέτω (Διηγοῦμαι) καταλεπτῶς.

Διεξῆμεν, Ἰων. ἀντὶ Διεξήειμεν, πλθ. ά. πρσ. καὶ

Διεξίασι, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ ἐνσ. τῆς ὁρσ. τοῦ Διέξειμι.

Διεξιείς, εῖσα, ἐν. μτχ. τοῦ Διεξίημι.

Διεξιέμεναι, Δ. Π. ἀντὶ

Διεξιέναι, ἀπαρ. τοῦ Διέξειμι ἢ τοῦ

Δι-εξ-ίημι, Μ. ήσω (ἀόρ. Διεξῆκα κτλ.). Ἀφίνω τινὰ νὰ ἐϐγῇ (περάσῃ) διά τινος τόπου. » Διεξῆκαν αὐτοὺς διὰ τοῦ ἄστεος, « Ἡρ. (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτϐτ.) » Ποταμὸς ῥέων ἐκ Πίνδου ϗ ἐς θάλασσαν διεξιείς, « Θκ., ἐϐγαίνων, χυνόμενος.

Διέξιθι, β'. ἐν. πρσ. τῆς πρσ. τοῦ Διέξειμι.

Δι-εξ-ικνέομαι-οῦμαι, Μ. ίξομαι (ἀόρ. Διεξικόμην κτλ.). Διερχόμενος τόπον τινὰ φθάνω (καταντῶ) εἰς.

Διεξίμεναι, Π. = Διεξιέμεναι.

Διεξίοι, γ'. ἐν. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Διέξειμι.

Δι-εξ-ιππάζομαι, Μ. άσομαι καὶ

Δι-εξ-ιππεύομαι, Μ. εύσομαι. Διαϐαίνω (Ἐϐγαίνω ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν καὶ ἐϐγαίνω ἀπὸ τὴν ἄλλην) ἔφιππος.

Διεξιτέον, θετ. τοῦ Διέξειμι.

Διεξίτητος (ὁ, ἡ), [διέξειμι]. διὰ τοῦ ὁπ. δύναταί τις νὰ διεξέλθῃ, διοδεύσιμος.

Διεξίω, ὑποτ. καὶ

Διεξιών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Διέξειμι.

Δι-εξ-οδεύω, Μ. εύσω. Ἐϐγάλλω (Ὀδηγῶ) τινα διά τινος στενοῦ. » Ἡ ἀλώπηξ ἡ τὸν Ἀριστομένην διεξοδεύσασα, « Σιμπλ. 2) (ἐλλ. ἢ ἀμτϐτ.) = Διεξέρχομαι.

Διεξοδικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων (ἢ ἁρμόδιος πρὸς) διέξοδον, (ἐπμ.) εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος, λεπτομερής.

Διέξοδος (ἡ). τὸ νὰ διοδεύσῃ τις διάστημά τι ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην. » Ἄπειρόν ἐστι.. τὸ διέξοδον ἔχον ἀτελεύτητον, « Ἀρστ. » Τῆς κακῆς τὸν βίον διεξόδου, « Φίλ. » Τὰς ἐκεῖσε εἰθισμένας διεξόδους τῶν μαστίγων, « Εὐσ. 2) περιστροφὴ, περίοδος. » Πλανητῶν —, « Ἀρστ. » Ἡλίου —, « Εὐρ. (καὶ τρπ.) » Πάσας διεξόδους διεξελθὼν ὥστε μὴ παρασχεῖν δίκας, « Πλάτ. 3) ἐξελιγμὸς (évolution) στρατεύματος πρὸς μεταστρατοπέδευσιν (ἐπιθεώρησιν κτλ.). » Τακτικαὶ διέξοδοι, « Πλάτ. » Διεξόδων καὶ τάξεων ἅπτεσθαι, « αὐτ. 4) (μτφορ.) ἔκϐασις. » Τίνα διέξοδον ἔλαϐε τὰ παράλογα τῶν ἔργων, « Πλϐ. 5) ἔκθεσις (διήγησις, περιγραφὴ) λεπτομερὴς, παρέκϐασις ἢ συνέχεια (σειρὰ) τοῦ λόγου. » Περὶ τῶν ἐν διεξόδῳ λόγων, « Ἀρστ. » Διέξοδοι καὶ ἔπαινοι παλαιῶν ἀνδρῶν, « Πλάτ. 6) (φλσφ.) ἡ συνέπεια τῶν μεταϐολῶν εἰς τὰς ὁπ. ὑπόκεινται τὰ ὄντα. » Ἡ τῆς οὐσίας (τῆς φύσεως) διέξοδος, « Ὤκ. Λευκ. (ἴσ. καὶ τὸ τοῦ Ἀρστ.) » Ἄπειρον... τὸ διέξοδον ἔχον ἀτελεύτητον, « 7) (συνκδχ.) τὸ μέρος (ὁ τόπος) διὰ τοῦ ὁπ. περνᾷ τις ἢ τι καὶ ἐϐγαίνει ἔξω, δίοδος, πέρασμα. » Ὕδατος —, « Ἡρ., = Διώρυξ, ὀχετὸς, κρουνός. » Διεξόδους ὑδάτων κατέδυσαν οἱ ὀφθαλμοί μου, « Γρφ. ἀντὶ Πηγὰς δακρύων. » Ἐστένωται τὰς διεξόδους, « Ἡρωδ. (ϗ τρπ.) » Ἐπίσταμαι αὐτοῦ πάσας τὰς διεξόδους τῶν βουλευμάτων, « Ἡρ.

Δι-εξ-οίγνυμι, Μ. οίξω, Π. ἀνοίγω τι ὅλως διόλου.

Δι-εξ-οιδέω-ῶ, Μ. ήσω. Φουσκόνω (Πρήσκομαι) ὅλως διόλου.

Δι-εξ-ουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐϐγάλλω μαζῇ μὲ τὸ οὖρος.

Δι-εξ-υφαίνω, Μ. ανῶ. Ἀποτελειόνω τὸ ὕφασμα τὸ ὁπ. ὑφαίνω.

Διεξῳδηκὼς, υῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διεξοιδέω.

Διεξῷξα, Π. ἀόρ. τοῦ Διεξοίγνυμι.

Δι-εορτάζω, Μ. άσω. Τελειόνω τὴν ἑορτήν.

Διεπέφραδε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Διαφράζω.

Δι-επι-φώσκω (χ. Μ.), = Δια(Ἐπι)φώσκω.

Διέπραθον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Διαπέρθω.

Διέπτη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. ϗ

Διέπτατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Δίιπταμαι.

Δι-έπω (παρτ. Διεῖπον καὶ πλέον οὔ). Διευθύνω, διοικῶ, διευθετῶ.

Διέραμα (τό). χουνὶ ἢ στραγγιστῆρι, [ἐκ τοῦ

Δι-εράω-ῶ, Μ. άσω. Περνῶ ὑγρὸν ἀπὸ πανὶ, σουρόνω.

Δι-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐργάζομαι ἐπιμελῶς, ἐπεξεργάζομαι· καλλιεργῶ· τελειόνω (ἀποτελειόνω) τὸ ἔργον μου. (συνήθ.) φονεύω· ἀφανίζω. » Διεργασαμένη ἑαυτὴν, « Πλ. (καὶ πθ.) » Διέργαστο ἂν τὰ Περσέων πρήγματα, « Ἡρ., ἦτον χαμένη ἡ Περσ., (παρϐλ. Ἐξεργάζομαι).

Δι-έργω, Μ. έρξω, Π. ἀντὶ Διείργω.

Δι-ερεθίζω, Μ. ίσω. Κατὰ πολλὰ ἢ ἀδιακόπως ἐρεθίζω.

Διερέθισμα (τό). πᾶν ὅ,τι διερεθίζει τινά.

Διερεθισμὸς (ὁ). ἐρεθισμὸς ὑπερϐολικὸς ἢ ἀδιάκοπος.

Δι-ερείδω, Μ. είσω, = Διαστηρίζω. ‖. (μσ.) ἀκκουμϐῶ, (τρπ.) ἐπιμένω, διισχυρίζομαι· ἀντιστέκομαι. » Καθάπερ ἀγαθὸ κυϐερνήτης πρὸς κῦμα διερειδόμενος, « Πλ.

Διέρεισμα (τό). (τὸ πλαγίως μεταξύ τινων βαλλόμενον) στύλωμα, ἀκκουμϐιστῆρι.

Δι-ερέσσω (ττω), Μ. έσω. Κωπηλατῶ ἑκατέρωθεν (συνκδχ.) κουνῶ τῇδε κἀκεῖσε Διασείω.

Δι-ερευνάω-ῶ καὶ (μσ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ἐρευνῶ (Ἐξετάζω) μὲ ἀκρίϐειαν.

Διερεύνησις, εως (ἡ). ἐξέτασις ἀκριϐής, ἐξερεύνησις.

Διερευνητὴς, οῦ (ὁ), = Διεξερευνητής.

Διερευνητικὸς, ή, όν, (ϗ ἐπίρ.) -ικῶς. Πρόθυμος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ διερευνᾶν.

Διερέω-ῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Διαγορεύω.

Δι-ερίζω, Μ. ίσω. Ἐρίζω (Φιλονεικῶ) πρός τινα, (συγχ. τῷ) Διερείδω.

Διερμήνευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διερμηνεύειν, ἐξήγησις.

Διερμηνευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ διερμηνεύων, δραγουμάνος.

Διερμηνευτικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς διερμήνευσιν.

Δι-ερμηνεύω, Μ. εύσω. Ἐξηγῶ (Σαφηνίζω, ἢ Μεταφράζω) τι μὲ ἀκρίϐειαν.

Δι-έρομαι, Μ. ερήσομαι (παρτ. καὶ ἀόρ. Διηρόμην), = Διερωτάω.

Διερὸς [διαίνω], ά, όν. Ὑγρὸς, βρεγμένος, νοτισμένος· ζωηρός δροσερὸς, τρυφερὸς, νωπός· (συνκδχ.) ἀκμαῖος, νεαρὸς, εὔτροφος· ταχύς· ζωηρός· γιερὸς, ζωντανός. » Διερὸς βροτὸς, Ὀδ. Ζ. » Διερῷ ποδὶ φευγέμεν, Ὀδ. Ι. » Μέλη διερὰ, « Ἀρστφ., τὰ γοερὰ (ὡς ἐκ τῶν δακρύων) ἢ νεαρά.

Δι-ερπύζω καὶ Δι-έρπω, Μ. ερπύσω (ἀόρ. Διείρπυσα κτλ.), Π. συρόμενος σὰν τὸ ὀφεῖδι περνῶ ἀνάμεσα.

Διέῤῥαγκα, πρκ. τοῦ Διαῤῥαίνω.

Διεῤῥήθη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ (ἀνμλ.) πθ. ἀορ. τοῦ Διαγορεύω.

Διεῤῥιμμένως [διαῤῥίπτω], ἐπίρ. (μτχ.) Ἀπροσέκτως, ὅπως τύχῃ.

Διεῤῥυηκὼς, υῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διαῤῥέω.

Διεῤῥωγὼς, υῖα, ός, μσ. (μὲ σ..κασ. πθ.) πρκ. τοῦ Διαῤῥήγνυμι.

Διέρσαι, Π. Ἰων. ἀορ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διείρω.

Δίερσις [δείρω], εως (ἡ). διαπέρασμα. » Ὀπὰς ποιοῦσι τῇ τοῦ λίνου διέρσει, « Γαλ.

Διέρυθρος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ (ἔχων ἀναμεταξὺ καὶ) ἐρυθρὸν χρῶμα.

Δι-ερύκω, Μ. ύξω. (ἐμϐαίνων εἰς τὴν μέσην) Χωρίζω, ἐμποδίζω.

Δι-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Διῆλθον κτλ.). (μὲ αἰτ.) Περνῶ ἀνάμεσα, διαϐαίνω τόπον τινά. » Ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος, « Ἰλ. Γ. » Τριῶν θυρῶν οὐσῶν, ἃς ἔδει με διελθεῖν, « Δσ. » Διελθὼν τὴν Θεσσαλίαν, « Πλϐ. 2) (μτφορ.) περνῶ τὸν καιρόν (τὴν ζωήν) μου, διάγω. » Δικαίως τὸν βίον διελθεῖν, « Πλ. 3) (μὲ αἰτ. προθετ.) ὑπάγω (φθάνω, καταντῶ, περνῶ) εἰς. » Διελθεῖν εἰς τὴν Ἑλλάδα, « Ξεν. » Διέλθωμεν δὴ ἕως Βηθλεέμ, « Γρφ. (καὶ τρπ.) » Ταχὺ γὰρ διῆλθεν ὁ λόγος εἰς τοὺς παῖδας, ὡς..., Γρφ. 4) (χ. κτ.) = Παρέρχομαι, περνῶ. » Διελθόντος τοῦ ἐνιαυτοῦ, « Δμ. 5) ἐκθέτω διὰ λόγου, ἐξιστορῶ, διηγοῦμαι ἓν πρὸς ἓν, ἀναγινώσκω (ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους). Ἅπερ περὶ τῶν δικαίων διῆλθε, « Πλάτ. » Ὁ λόγος ὃν διεληλύθαμεν, « αὐτ. » Ἄχρις ἂν διέλθωσιν ἃ βούλονται πρὸς τὸ πλῆθος, « Πλ. » Τὸν νόμον διελθεῖν τὸν Πυθικὸν, « αὐτ. » Ἀνελίττων (τοὺς ἐν βιϐλίοις λόγους), κοινῇ σὺν τοῖς φίλοις διέρχομαι, « Ξεν. » Διελθεῖν πρὸς ἑαυτὸν, « Ἰσκρ., νὰ συλλογισθῇ, ν' ἀναπολήσῃ μὲ τὸν νοῦν του, (παρϐλ. Διεξέρχομαι).

Δι-ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω) μὲ περιέργειαν.

Δίες, β'. ἐν. πρσ. τῆς πρσ. τοῦ Δίημι.

Διέσῃ, ἴδε Διέσομαι.

Δι-εσθίω, Μ. δι-έδομαι (ἀόρ. Διέφαγον κτλ.). Τρώγω ὡς τὰ κόκκαλα, κατατρώγω.

Διεσιαῖος, α, ον. (μουσικ.) Ὁ συνιστάμενος ἀπὸ διέσεις, ἐναρμόνιος.

Διέσιον (τό), (μτγν.). (κυρ. τὸ στελλόμενον πρὸς σύζυγον καὶ ὄχι καὶ πρὸς μνηστήν) Διαζύγιον, [ἐκ τοῦ

Δίεσις [διίημι], εως (ἡ). (κυρ. ὑγροῦ) ἡ διὰ σωλῆνος κτλ. διάϐασις, στράγγισμα, σούρωμα. 2) (συνκδχ.) = Διαίρεσις, χώρισμα, λυώσιμον. 3) (μουσικ.) τὸ ἐλάχιστον μέτρον τῶν ἐναρμονίων διαστημάτων, τὸ τέταρτον τοῦ τόνου.

Διεσκεμμένως [διασκέπτομαι], ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ πολλὴν σκέψιν (προσοχήν).

Διέσομαι, μέλλ. τοῦ Δίειμι (διατελῶ).

Διεσπαρμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Σποράδην, τῇδε κἀκεῖσε.

Διεσπάρην, πθ. ἀόρ. τοῦ Διασπείρω.

Διεσπασμένως [διασπάω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐκ διαλειμμάτων, ὄχι κατὰ συνέχειαν.

Διεσπουδασμένως [διασπουδάζω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πολλὴν σπουδὴν (φροντίδα, ἐπιμέλειαν, προθυμίαν).

Διέσσυτο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. ἢ ἀορ. β'. τοῦ Διασεύομαι.

Διέσταλκα, πρκ. τοῦ Διαστέλλω.

Διέσταμεν, Π. ἀντὶ Διεστήκαμεν, πλθ. τοῦ

Διέστηκα, πρκ. τοῦ Διίσταμαι.

Διεστραμμένως [διαστρέφω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἀνάποδα, στραϐὰ, ξανάστροφα.

Διεστὼς, ῶσα, ὡς, Ἀττ. ἀντὶ Διεστηκὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διίσταμαι.

Διεσφαλμένως [διασφάλλω], ἐπίρ. (μτχ.). Ὅλως διόλου λανθασμένα.

Διέσχον, ἀόρ. β' τοῦ Διέχω.

Διετετάχατο, Ἰων. (γ'. πλθ. πρσ. τοῦ) πθ. ὑπερσ. τοῦ Διατάσσω.

Διετηρὶς, ίδος (ἡ), = Διετία.

Διετὴς, έος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἡλικίαν) ἢ διαρκῶν δύο ἔτη. » Ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω, « Γρφ. » Διέτης χρόνος, « Ἡρ. » Ὅσοι ἐπὶ διετὲς (ἄλλ. ἐπιδιετὲς) ἡϐῶσιν, « Αἰσχ., ἔχουν δύο χρόνους ἀφ' οὗ ἔγιναν ἔφηϐοι, εἶνε δηλ. 15—16 χρόνων. 2) = τῷ

Διετήσιος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν δι' ὅλου τοῦ ἔτους (ἓν ὁλόκληρον ἔτος), ἢ 2) ἐπανερχόμενος κατ' ἔτος, ἐνιαύσιος. » Ἀγῶσι καὶ θυσίαις διετησίοις, « Θκ.

Διετία (ἡ). ἡ διάρκεια (τὸ διάστημα) δύο ἐτῶν.

Δι-ετίζω, Μ. ίσω. Διαρκῶ δι' ὅλου τοῦ ἔτους ἢ δύο ἔτη.

Διέτμαγεν, Αἰολ. ἀντὶ Διετμάγησαν, πθ. ἀόρ. β'. καὶ

Διέτμαγον, Π. ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ Διατμήσσω.

Δι-ευδιάζω, Μ. άσω. Διάγω ἐν εὐδίᾳ.

Δι-ευεργετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐεργετῶ ἀδιακόπως, ἐξακολουθῶ τὰς εὐεργεσίας μου.

Δι-ευημερέω-ῶ, Μ. ήσω. Διάγω ἐν εὐημερίᾳ, διατελῶ εὐημερῶν.

Δι-ευθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Τοποθετῶ ἀνηκόντως, βάλλω κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον του, τακτοποιῶ, ἰσάζω.

Διευθέτησις, εως (ἡ). ἡ ἁρμοδία τοποθέτησις, τακτοποίησις.

Δι-ευθετίζω ϗ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι, (μτγν.) = Διευθετέω.

Δι-ευθηνέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι, = Διευημερέω.

Δι-ευθυμέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, ήσομαι. Εἶμαι πολλὰ ἢ πάντα εὔθυμος.

Διευθυντὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Διευθυντής.

Διευθυντήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς διεύθυνσιν.

Διευθυντὴς, οῦ (ὁ). διοικητὴς, κτλ. [ἐκ τοῦ

Δι-ευθύνω, Μ. υνῶ. Ἰσάζω· διοικῶ· διορθόνω· ἐξετάζω, (Ἰταλ.) κριτικάρω.

Δι-ευκρινέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωρίζω τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακὸν, ξεδιαλέγω, ξεκαθαρίζω, ἐξετάζω ἀκριϐῶς, σαφηνίζω, ξεδιαλύζω.

Διευκρίνησις, εως (ἡ). ξεδιάλεγμα, ξεκαθάρισμα· διασάφησις.

Δι-ευλαϐέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, (ἀόρ. Διευλαϐήθην). Συστέλλομαι (Φοϐοῦμαι, Ὑποπτεύω, Προσέχω) μὲ ὑπερϐολήν.

Δι-ευνάζω, Μ. άσω, = Κατευνάζω, καθησυχάζω.

Δι-ευπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐτυχῶ (Ἐπιτυγχάνω) εἰς ὅλας μου τὰς ἐπιχειρήσεις.

Δι-ευριπίζω, Μ. ίσω. Κινοῦμαι τῇδε κἀκεῖσε (Κυματίζομαι, Ὑπόκειμαι εἰς παλίῤῥοιαν) ὡσὰν τὴν θάλασσαν τῆς Εὐρίπου, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαῤῥιπίζω).

Δι-ευρύνω, Μ. υνῶ. Πλατύνω (Ἐκτείνω) τι βαθμηδὸν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ. » Τὸ ἔντερον διευρύνει, « Ἀρστ. » Τὸν λόγον διηύρυνε, « Θδρτ. εἰς Πλάτ.

Δι-ευστοχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐστοχῶ (Ἐπιτυγχάνω) πάντοτε.

Δι-ευσχημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω πάντοτε εὐσχημοσύνην.

Δι-ευτακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Διάγω εὐτάκτως.

Δι-ευτελίζω, Μ. ίσω, = Ἐξευτελίζω.

Δι-ευτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Διατηρῶ μέχρι τέλους τὸν τόνον (τὴν δύναμίν) μου. » Οὐκέτι δύναται διευτονεῖν (ὁ ῥοῦς τοῦ Βοσπόρου) πρὸς τὴν ἀντιπέρας χώραν, « Πλϐ., δὲν ἔχει πλέον δύναμιν ὥστε νὰ φθάσῃ ἀντίκρυ.

Δι-ευτρεπίζω, Μ. ίσω. Εὐτρεπίζω (Ἑτοιμάζω) μὲ ἐπιμέλειαν.

Δι-ευτυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μέχρι τέλους εὐτυχής.

Διεφθάρην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Διαφθείρω.

Δίεφθος (ὁ, ἡ), [διέψω]. χαλοϐρασμένος.

Δι-εφ-ίημι, Μ. διεφήσω. Ἀφίνω (Ῥίπτω, Τινάζω) τι διὰ μέσου τινος.

Δι-εφ-ικνέομαι-οῦμαι, Μ. ίξομαι (ἀόρ. Διεφικόμην κτλ.). Φθάνω ἕως τὴν ἄκραν.

Διέφυ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Διαφύομαι.

Διέχεια (ἡ), τὸ ἀφηρημ. τοῦ

Διεχὴς [διέχω], έος (ὁ, ἡ). τὸ ἐναντ. τοῦ Συνεχὴς, (δηλ.) ἀραιὸς, ἔχων διάστημα μεταξύ.

Δι-εχθρεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι ἐχθρός (Ἔχω ἔχθραν μετά) τινος.

Δι-έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Διέσχον κτλ.). (μὲ αἰτ.) Ἀνοίγω (Σχίζω, Χωρίζω) εἰς τὴν μέσην. » Οἱ μὲν γὰρ διέσχον τὴν φάλαγγα, « Ἀῤῥ. » Τοὺς πρὸ αὐτοῦ μαχομένους διασχὼν, « Πλ. » Τὸ καταπέτασμα διασχόντες, « Γργ. (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτϐτ.) » Διέσχεν ἐπ' ἀμφότερα τὸ στράτευμα τοῖς Θηϐαίοις, « Πλ. » Ὅταν διασχῇ τὰ κέρατα, « Ξεν. » Ὡς δὲ εἰς πλάτος ἤδη ὁ ποταμὸς διέσχεν, « Ἀῤῥ. » Διέσχεν αὐτῷ ἡ γῆ φεύγοντι, « Σχολ. Ἀρστφ. 2) (ἐλλ.) ἀφήνω μεταξὺ διάστημα. » Διασχὼν τῶν πολεμίων ὡς τρία στάδια, « Πλϐ. 3) μακρύνω, ἀπομακρύνω. » Διασχὼν τοὺς πλουσίους ϗ ἐνδόξους, « Πλ. » Διασχοῦσα τὰς χεῖρας, « αὐτ. 4) κρατῶ χωριστά. » Κοντοὺς διέχειν, « Παυσ. 5) (συνκδχ.) κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω. » Διέξειν τὰς χεῖρας, « Πλϐ. 6) (ἐλλ. ἢ ἀμτϐτ.) = Διέρχομαι, διαπερνῶ. » Ἀντικρὺ δὲ διέσχε δουρὸς ἀκωκὴ, « Ἰλ. Λ. » Διὰ τοῦ ἥπατος διέχει ἡ μεγάλη φλέψ, « Ἀρστ. » Ὁ ἥλιος διὰ τῶν τετραπλεύρων διέχων, « αὐτ. 7) = Ἀπέχω, (μτφορ.) ὑπερέχω. » Διέχει τῆς ἠπείρου, « Θκ. » Διεῖχεν ὁ Ἑλλήσποντος ταύτῃ σταδίους ὡς πεντεκαίδεκα, « Ξεν. » Τόλμῃ καὶ προθυμίᾳ πολὺ διασχοῦσαν, « Ἀππ. 8) ἐκτείνομαι. » Διώρυχα... διέχουσαν ἐκ τοῦ Νείλου εἰς τὸν Ἀράϐιον κόλπον, « Ἡρ.

Διεψευσμένως [διαψεύδω], ἐπίρ. (μτχ.). Ψευδῶς, ἀπατηλῶς.

Δι-έψω, Μ. εψήσω. Βράζω τι καλῶς (ὡς οὗ νὰ χυλώσῃ).

Διεωθούμην, μσ. παρτ. ϗ

Διεωσάμην, μσ. ἀόρ. ά. τῆς ὁρσ. τοῦ Διωθέω.

Δίζημαι, Μ. διζήσομαι, Π. Ἰων. ἀντὶ (τοῦ ἧττον εὐχρήστου) Δίζω.

Διζήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [δίζω]. ὁ ἀναζητῶν (ἐρευνῶν, ἐξετάζων).

Δίζησις, εως (ἡ), Π. [δίζω]. ζήτησις, ἔρευνα, ἐξέτασις.

†Δίζοος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δίζωος, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δίξοος ἢ Δίοζος.

Διζυγὴς, έος (ὁ, ἡ), = Δίζυγος.

Διζυγία (ἡ). ζεῦγος βοῶν ἢ ἵππων, (ἐν γέν.) ζευγάρι, δυὰς, [ἐκ τοῦ

Δίζυγος (ὁ, ἡ). ζευγαρωτὸς, (ἐν γέν.) = Διττὸς, διπλοῦς. » Μετὰ δίζυγον ἦμαρ, « Γργ.

Δίζυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δίζυγος.

Δίζω καὶ (μσ.) -ομαι, Μ. διζήσω, -ομαι, Π. [†δίω, διφάω]. ζητῶ (σκαλίζω) νὰ εὕρω τι, ἐρευνῶ, ἐξετάζω. συμπεραίνω. σκέπτομαι, συλλογίζομαι· εἶμαι μὲ δύο γνώμας, ἀμφιϐάλλω.

Δίζωος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δύο ζωὰς, ἀμφίϐιος.

Δίη, Ἰων. ἀντὶ Δία, θηλ. τοῦ Δῖος.

Διηβολὴ (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Διαβολή.

Διήγαγον, ἀόρ. β'. τοῦ Διάγω.
Διηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκθέτω διὰ λόγων, ἐξιςορῶ· ἐξηγῶ· (ἀμτβτ.) ὁμιλῶ.
Διήγημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι διηγεῖταί τις, (κυρ. δὲ) μέρος τῆς διηγήσεως.
Διηγηματικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (Ἐπιτήδειος πρὸς) διήγησιν· ὁ ἀγαπῶν νὰ διηγῆται.
Διηγηματικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον (Ἐν εἴδει) διηγήσεως.
Διηγημάτιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ Διήγημα.
Διήγησις, εως (ἡ). ἡ διὰ λόγων ἔκθεσις (περιγραφή, ἐξιςόρησις) τινος (συμβάντος).
Διήγρετο, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Διεγείρω.
Διήειςθα, Ἀττ. ἀντὶ Διήεις, β'. πρσ. τοῦ Διήειν, ὑπερσ. ἀντὶ ἀορ. τοῦ Δίειμι (διέρχομαι).
Διηέριος, η ἢ ος, ον, Ἰων. ἀντὶ Διαέριος.
Διηθέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Διήθησα ꝁ σπν. Διῆσα). Περνῶ ὑγρόν τι ἀπὸ πανὶ ἢ τρυπητὸν, στραγγίζω, σουρόνω· λαγαρίζω. (κατ' ἔκτ.) ξεπλύνω, καθαρίζω. « Διηθήσαντες (τὴν κοιλίην) οἴνῳ, αὖτις διηθέουσι θυμιήμασι τετριμμένοισι, » Ἡρ. (καὶ ἄλλ. ἢ ἀμτβτ.) « Διηθέοντος τοῦ ὕδατος ἐκ τοῦ ποταμοῦ, » αὐτ., (παρβλ. Διυλίζω).
Διήθησις, εως (ἡ). πέρασμα ἀπὸ πανὶ κτλ., σούρωμα, λαγάρισμα.
Διηθμεύω, Μ. εύσω, = Διηθέω.
Διηκονέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Διακονέω.
Διήκονος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Διάκονος.
Διηκόσιοι, αι, α, Ἰων. ἀντὶ Διακόσιοι.
Διηκριβωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν.
Διήκω, Μ. ήξω. (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ μετὰ τῆς Διὰ, καὶ σπν. μὲ αἰτ.), = Διέρχομαι, διαβαίνω. « Ἡ διὰ πάντων διήκουσα δύναμις, » Ἀρςτ. « Διῆξε (ὅπω διορθ. Διῆξε) τοῦ δήμου θόρυβος, » Πλ. « Τοῖς σκορόδοις τὴν δριμύτητα εἶναι ἐν τῷ διήκοντι τῆς γελγίδος, » Θφρ. 2) (μὲ αἰτ. προθετ.) ἐκτείνομαι (φθάνω) ἕως· ἐπαρκῶ. « Ἐκ θαλάσσης τῆς βορηίης ἐς νοτίην διήκουσι, » Ἡρ. « Διήκειν εἰς βάθος τὸ τραῦμα, » Γαλ. (ꝁ ἐπιρ.) « Οἱ οὕτω διήκοντες διανοίας, » Ἰσκρ.
Διήλασα, ἀόρ. ά. τοῦ Διελαύνω.
Διηλασίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Διελασία.
Διῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Διέρχομαι.
Διηλιόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεγνόνω (Ξηραίνω) εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιάζω.
Διηλειφὴς [διαλείφω], έος (ὁ, ἡ), Π. διόλου ἀλειμμένος, πασαλειμμένος.
Διηλλαγμένως, ἐπίρ. Διαφορετικῶς, παρηλλαγμένως.
Διηλέω-ῶ, Μ. ώσω. Διατρυπῶ (μὲ καρφί) (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Διελαύνω).
Διήλυσις [διέρχομαι], εως (ἡ), = Δίοδος, διέξοδος.
Διημερεύω, Μ. εύσω. Περνῶ ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς μέρος ἢ ἔργον τι.
Διήμερος (ὁ, ἡ). δύο ἡμερῶν.
Διημερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἡμερόνω ὅλως διόλου.
[Διημι], ἄχρ. (θ. τὸ μσ. ἢ κθ.) Δίεμαι. (ꝁ τὸ σύνθ.) [illegible] Δίω ꝁ παρβλ. Ἵημι].
Διηνεκὴς [διήνεγκα, ἀόρ. τοῦ Διαφέρω], έος (ὁ, ἡ). ὁ φθάνων ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην, (ἐπμ.) συνεχὴς, ὁλόκληρος, ἀδιάκοπος· μακρὺς, ἐκτεταμένος, διεξοδικός· παντοτεινός. ‖. (τὸ οὐδ.) Διηνεκὲς ἢ Ἐς τὸ διηνεκὲς, ἀντὶ -
Διηνεκῶς, ἐπίρ. Κατὰ συνέχειαν, χωρὶς διακοπήν· κατ' ἔκτασιν· διὰ παντός· (συνκδχ.) σαφῶς, ῥητῶς, ἀκριβῶς.
Διήνεμος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν ὑπὸ τῶν ἀνέμων περιπνεόμενος, ἀερικὸς, (ἐπμ.) ὑψηλὸς, (παρβλ. Ἠνεμόεις).
Διηνέχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Διαφέρω.
Διηνυκέναι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διανύω.
Διῆξε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Διήκω, (συγχ. τῷ-
Διῇξε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Διαΐσσω ἢ Διάττω.
Διηπειρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω ὅλως διόλου θάλασσαν ἢ νῆσον εἰς ἤπειρον.
Διήρεσα, ἀόρ. ά. τοῦ Διερέσσω.
Διῃρημένως [διαιρέω], ἐπίρ. (μτχ.). Χωριστά.
Διήρης [δὶς, ἄρω ἢ ἔρω], εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο σειρὰς (δύο πατώματα). « Ἔσχατον διῆρες μελάθρων, » Εὐρ., τὸ δεύτερον (ἐπμ. εἰς τοὺς παλ.) τὸ τελευταῖον πάτωμα τοῦ οἴκου, τὸ ἄλλ. Ὑπερῷον. ‖. (οὐσ.) Διήρης (ἡ), (ἐνν. ναῦς), πλοῖον (κάτεργον) μὲ δύο σειρὰς κωπιῶν.
Διῆσα, ἀόρ. ά. τοῦ Διηθέω.
Δίηται, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὑποτ. τοῦ Δίεμαι.
Διηυκρινημένως [διευκρινέω], ἐπίρ. (μτχ.). Σαφῶς, εὐκρινῶς, ἀκριβῶς.
Διήφυσε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Διαφύσσω.
Διηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντηχῶ, διαπερνῶ (κυρ. ἐπὶ φωνῆς), (μτβτ.) διαβιβάζω τὸν ἦχον.
Διηχὴ (ἡ). ἡ διάβασις τοῦ ἤχου εἰς τὸν ἐγκέφαλον· ἀντήχησις.
Διήχημα (τὸ). ἡ μεταβολὴ (παρβλ. Δίεσις) τοῦ ἤχου, (συγχ. τῷ Διήχημα).
Διηχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ διαβιβάζων ἢ ἀντανακλῶν τὸν ἦχον· διὰ τοῦ ὁπ. δύναται νὰ διέλθῃ ὁ ἦχος.
Διθάλασσος (ττος), ου (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος μεταξὺ (βρεχόμενος ὑπὸ) δύω θαλασσῶν.
Διθεΐα (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
Διθεΐτης, ου (ὁ). ὁ πιστεύων δύο θεούς.
Δίθηκτος (ὁ, ἡ). ἀκονισμένος καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, δίστομος.
Δίθρονος (ὁ, ἡ). ὁ συνιςάμενος ἐκ δύο θρόνων. « Τιμὴ—, » Αἰσχλ.
Δίθροος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δύο φωνὰς (διπλοῦν ἦχον).
Διθυμία (ἡ). ἀγρυπνία ἢ [illegible] [ἐκ τοῦ
Δίθυμος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς διαφωνίαν (εἴτε πρὸς ἑαυτὸν εἴτε πρὸς ἄλλον), ἀσύμφωνος ἢ ἀντιφάσκων.
Διθυραμβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψάλλω διθυράμβους.
Διθυραμβικὸς, ή, όν (ꝁ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς διθύραμβον, συντεθειμένος ἐν εἴδει διθυράμβου.
Διθυραμβογενὴς, έος (ὁ, ἡ), ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, (ἴδε Διθύραμβος).
Διθυραμβογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συνθέτω) διθυράμβους.
Διθυραμβοδιδάσκαλος (ὁ). ποιητὴς διθυράμβων, (ὁ αὐτὸς ꝁ) προγυμναστὴς ἐκείνων οἱ ὁπ. τοὺς ἔψαλλον.
Διθυραμβοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνθέτω διθυράμβους.
Διθυραμβοποιητικὴ (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ διθυραμβοποιοῦ.
Διθυραμβοποιΐα (ἡ). σύνθεσις διθυράμβων.
Διθυραμβοποιὸς (ὁ). ὁ συνθέτων διθυράμβους, ποιητὴς διθυράμβων.
Διθύραμβος (ὁ), [δὶς, θύρα, βαίνω], ἐπιθετ. ὁ Διόνυσος (διὰ τὴν διπλῆν του γέννησιν). 2) (μτνμ.) λυρικόν τι ποίημα (ὕμνος) κυρ. εἰς τιμὴν τοῦ διθυράμβου Διονύσου (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ ὕφος ἐνθουσιαστικὸν καὶ λέξεις στομφώδεις, ὅθεν καὶ τὸ τοῦ Ἐπιχάρμου) « Οὐκ ἔςι Διθύραμβος, αἴχ' ὕδωρ πίνῃς, » (ἴδε ꝁ Διπλοῦς, ꝁ παρβλ. Θρίαμβος καὶ Ἴαμβος).
Διθυραμβοχώνη (ἡ), Π. (Κωμ.) ἡ χύνουσα (ὡς εἰς χωνευτήριον) διθυράμβους. « Μοῦσα —, » Θεοδωρίδ.
Διθυραμβῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄδω διθυράμβους.
Διθυραμβώδης, εος (ὁ, ἡ), (ꝁ ἐπίρ.) -ωδῶς. Μὲ ὕφος διθυράμβου, (ἐπμ.) πομπώδης.
Δίθυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο θύρας ἢ δύο θυρόφυλλα (καπάκια). « Τὸ δίθυρον τῶν κυάμων, » Ἀρςτ. (καὶ ἐπ ὀςρ.) ὁ ἔχων δύο καύκαλα (καθὼς τὰ μύδια κτλ.). « Λέγω δὲ δίθυρα, τὰ δυσὶν ὀστράκοις περιεχόμενα, » Ἀρςτ., (ἴδε καὶ Ἀνάπτυκτος).
Δίθυρσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κρατῶν) δύο θύρσους. ‖. (οὐσ.) « Τὸ δίθυρσον, » ὁ διπλοῦς θύρσος.
Διΐ, δοτ. τοῦ Ζεύς.
Διΐαμβος (ὁ) διπλοῦς ἴαμβος, ποὺς μετρικὸς συγκείμενος ἐκ δύο ἰάμβων.
Διιαύω, Μ. αύσω, Π. κοιμῶμαι κατὰ συνέχειαν.
Διῖγμαι, πρκ. τοῦ Διικνέομαι.
Διιδμεναι, Π. ἀντὶ Διειδέναι.
Δίιδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἱδρόνων ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, καταϊδρωμένος.
Διιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱδρόνω, χύνω (ἐβγάλλω) διὰ τοῦ ἱδρῶτος.
Διιδὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Διοράω.
Διιέναι, ἀπαρ. τοῦ Δίειμι καὶ τοῦ
Διΐημι, Μ διήσω (ἀόρ. Διῆκα κτλ.). Κάμνω (Ἀφίνω) τι νὰ περάσῃ διά τινος (τόπου), ἀπολύω. « Οὔτ' εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐλθεῖν δύναται.. μὴ Θηβαίων διιέντων, » Δμ. (ꝁ μσ.) « Πυκνὸν δὲ οὕτως, ὡς μήτε χιόνα διιέναι, μήθ' ὑετὸν » Θφρ. (καὶ πθ.) « Λυσίμαχος διειμένος ἀπηγγέλλετο, » Πλ. 2) περνῶ [illegible], διαπερνῶ. « [illegible] τῶν [illegible], » Ξεν. « Δὶς ꝁ ἄλλο φάρμακο [illegible], » Ἱπποκρ. 3) (συνεκδ.) [illegible], (ἐπμ.) λειόνω. « [illegible] » Ἀθ (ꝁ μσ.) « Ὄξει διιέμενος, » Ἀρςτ. (καὶ πθ.) « Ἐλαίῳ διειθεὶς, » Διοσκ. 4) [illegible] « [illegible] » Γγφ.
Διιπετὴς (ὁ), Π. ἀντὶ Διιπετής. [ἐκ τοῦ
Διιθύνω, Μ. υνῶ, Π. ἀντὶ Διευθύνω.
Διικμάζω, Μ. άσω, = Διυγραίνω.
Διικνέομαι-οῦμαι, Μ. ίξομαι (ἀόρ. Διικόμην κτλ.). = Διήκω, Διέρχομαι, (μτφ.) διηγοῦμαι κατὰ λεπτὸ κτλ.

Διῖκται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Διικνέομαι.
; Διικτικὸς, ή, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ διαπερασθῇ ἢ νὰ διαπεράσῃ, διαπεραστικός (ἄλλοι διορθ. Διιτικος).
Διῖκτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. καὶ
Διΐξαι, β'. ἑν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Διικνέομαι.
Δίιξις, εως (ἡ), = Διέλευσις.
Δῖος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Δία, θεῖος.
Διιπετὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ τοῦ Διὸς (τοῦ οὐρανοῦ) πεσὼν ἢ πίπτων, (κοιν.) οὐρανοκαταίβατος. « Λίθος—, » Ἡρωδ. « Ποταμὸς—, » Ὅμ., ὁ πλημμυρῶν ἀπὸ τὰς βροχάς. 2) (κατ' ἔκτ.) αἰθέριος, λαμπρὸς, καθαρὸς, διαφανής. « Λαμπρότερος ἢ πρὶν καὶ διϊπετέστερος (ὁ αἰθὴρ), » Εὐρ. « Διιπετῆ δὲ νεῶν πυρσοῖς ςαθμὰ, » αὐτ., ἐφεγγοβολοῦσεν ἀπὸ τὸ πῦρ ὁ ναύσταθμος. « Ἣν δὲ γόνος (γονὴ) ἀποῤῥέῃ διιπετὴς, » Ἱπποκρ., (ἴδε ꝁ
Διιπέτης, έος ἢ έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πετῶν ὑψηλὰ εἰς τὸν αἰθέρα, Ἀεροπετής. « Οἰωνὸς— , » Ὅμ. Ὕμν.
Διιπόλια (τὰ). ἑορτὴ ἀρχαιοτάτη τοῦ (Πολιέως) Διὸς εἰς τὰς Ἀθ., (παρβλ. Διάσια).
Διιπολιώδης, εος (ὁ, ἡ), (Κωμ.). παμπάλαιος (ὡσὰν τὰ Διιπόλια), σκουριασμένος (μτφορ.).
Διιππάζομαι, Μ. άσομαι, = Διιππεύω.
Διιππασία (ἡ), = Ἀνθιππασία, ἅμιλλα ἱππέων.
Διιππεύω, Μ. εύσω. Διαβαίνω ἔφιππος, (μτφορ.) διέρχομαι (παρέρχομαι) ταχέως, παραβαίνω. « Μὴ διιππεύειν τὰ ἐν τῇ θ. Γραφῇ θεωρήματα, » Σὺρ.
Διίπταμαι, Μ. διαπτήσομαι (ἀόρ. Διέπτην κτλ.). Διαβαίνω πετῶν.
Διισθμέω-ῶ, Μ. ήσω, ꝁ
Διισθμίζω, Μ. ίσω. Διαβιβάζω (κυρ. πλοῖον) διὰ τοῦ ἰσθμοῦ.
Δίισθμος (ὁ, ἡ). χωρισμένος δι' ἰσθμοῦ.
Διιστάνω ꝁ Διιστάω-ῶ, = Διΐστημι.
Διιστέον, = Διαγνωστέον, θετ. τοῦ Δίοιδα.
Διΐστημι, Μ. διαστήσω (ἀόρ. Διέστησα ꝁ μσ. Διέστην κτλ.). Στήνω (Τοποθετῶ) δύο ἢ καὶ πλειότερα πράγματα ξεχωριστὰ (εἰς τρόπον ὥστε νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ διάστημα), (ἐν γέν.) μακρύνω ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, διαιρῶ, ξεχωρίζω, (μτφορ.) βάλλω εἰς διχόνοιαν. « Διέκοπτε γὰρ αὐτοὺς ὁ πόλεμος καὶ διίστη, » Πλ. « Ζῶντας μὲν ἡμᾶς οὐδὲν ἀλλήλων διέστησεν, » αὐτ. « Τοὺς τὴν ἡδονὴν διιστάντας ἀπὸ τῆς ὑγείας, » αὐτ. (ꝁ μσ.) « Ἐὰν διαστησώμεθα τόν τε δικαιότατον ꝁ τὸν ἀδικώτατον, » Πλάτ. « Τὸν δῆμον ἡμῶν βούλεται διιστάναι, » Ἀρςτ. 2) Π. στήνω ἀνάμεσα. « Ἀράχνια δ' εἰς ἄπλ' ἀράχνης διαστήσαιντο, » Θφρ. ‖. (μσ.) χωρίζομαι εἰς τὴν μέσην, στέκω μακράν, ἀπέχω· διαφέρω, σχίζομαι, ἀνοίγω. (μτφορ.) εὑρίσκομαι εἰς διχόνοιαν· (ἐπὶ χρόνου) παρέρχομαι· (φλεγμ.) ὑπόκειμαι εἰς διάστασιν. « Ὁ δῆμος αὐτῷ διέστη, » Πλ., [illegible] « Τὰ κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη διέστη, » Ἀπελλέδ. « Θάλασσα μεγίστη διέστατο, » Φιλ. καὶ Ὅμ. Ἰλ. Ν. « Τοσοῦτον διεστᾶσιν ἀλλήλων ὅσον ψυχὴ σώματος ꝁ ἄνθρωπος θηρίου, » Ἀρςτ. « Διαστήτην ἐρίσαντε, » Ἰλ. Α. « Τῇ διίσταμεν, » Ἰλ. Φ. « Ἡ Πελοπόννησος ἅπασα διειςήκει, » Δμ. « Πομπηΐου καὶ Καίσαρος διαστάντων, » Πλ. « Καὶ διαστάσης ὡσεὶ ὥρας μιᾶς, » Γρφ., ἀφ' οὗ ἀπέρασεν ἐν τῷ μεταξύ. « Τὸ σημεῖον εἰ διέστηκεν, ἤτοι ἐφ' ἓν διέστηκεν, ἢ ἐπὶ δύο, ἢ ἐπὶ τρία, » Ἀλέξ. Ἀφροδ.
Διιστορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξιστορῶ, διηγοῦμαι ἓν πρὸς ἕν.
Διισχάνω (παρτ. Διίσχανον), Π. ἀντὶ Διίσχω.
Διισχναίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι καθ' ὑπερβολὴν ἰσχνόν.
Διισχυριείω (χ. Μ.), = τῷ
Διισχυρίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐπιστηρίζομαι εἴς τι. 2) βεβαιόνω (ὑπερασπίζομαι) ἐπιμόνως μίαν ἰδέαν.
Διίσχω, Μ. διασχήσω, = Διέχω.
Διιτέον, θετ. τοῦ Δίειμι (διεξέρχομαι, διηγοῦμαι).
Διιτικὸς [δίειμι], ή, όν. Διὰ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ διέλθῃ τι, (Γαλλ.) perméable.
Διῖχθαι, πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διικνέομαι.
Διιχνεύω, Μ. εύσω, καὶ
Διιχνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰχνηλατῶ, (παρβλ. Διοιχνεύω).
Δίκα (ά), Δ. ἀντὶ Δίκη.
Δικάζω [δίκη], Μ. δικάσω καὶ Ἰων. δικῶ. Κρίνω (Ἀποφασίζω) ὡς δικαστής. « Μηδὲ δίκην δικάσῃς, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, » Ἡσ. « Ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, » Ἰλ. Ψ. « Τίς αὕτη δίκη εἴη, ὅπου αὐτοὶ οἱ ἀδικοῦντες δικάζοιεν; » Ξεν. (καὶ πθ.) « Ὁποτέρων δ' ἂν δικασθῇ εἶναι τὴν ἀποικίαν, τούτους κρατεῖν, » Θκ. ‖. (μσ.) κρισολογοῦμαι πρός τινα. « Οὐδενὶ πώποτε δίκην οὔτε ἐδικασάμεθα οὔτε ἐφύγομεν, » Λσ. (ꝁ γ. πτ.) « Βιάζεσθαι οἷς ἂν ἐξῇ, δικάζεσθαι οὐδὲν προσδέονται, » Θκ.
Δικαία (ἡ), Π. ἀντὶ Δίκη.
Δικαιαρχία (ἡ). ἀρχὴ (διοίκησις, ἐξουσία) δικαία.
Δικαιεῦμαι, Δ. ἀντὶ Δικαιοῦμαι.
; Δικαϊκὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν δίκην (εἰς τὸ δίκαιον), δικαίου ἴδιος, (Μ. Ἀντ. Κ'. λδ'.).
Δικαιοδοσία (ἡ). ἡ διανομὴ τῆς δικαιοσύνης, ἡ εἰς ἕκαστον ἀπόδοσις τοῦ δικαίου κατὰ νόμους, (Λατ.) jurisdictio. « Οἱ περὶ τῆς κοινῆς δικαιοδοσίας νόμοι, » Πλβ. « Ἡ κατὰ τὸ σύμβολον δικαιοδοσία, » αὐτ. (ἴδε Σύμβολον). 2) ἡ δικαστικὴ ἐξουσία ἄρχοντος πολιτικοῦ ἢ στρατιωτικοῦ. « Ταχθεὶς ἐπὶ τῆς δικαιοδοσίας, ἀφ' ἧς οὐκ ἦν τῷ κριθέντι ἀναβολὴ τῆς δίκης ἐπὶ τὸν βασιλέα, » Στρ. « Ἄρχοντας δὲ νέοι τοὺς ἔχοντας δικαιοδοσίαν, » Συλ. Βασιλ.
Δικαιοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δικάζω. [illegible]
Δικαιοδότης, ου (ὁ). κριτὴς, δικαστὴς, (συνκ.) ἄρχων πολιτικὸς (δικαστὴς ἢ ὁ) ἔχων συγχρόνως ꝁ δικαστικὴν ἐξουσίαν.
Δικαιοδοτικὸς, ή, όν. Δικαιοδότῃ ἴδιος.
Δικαιοκρισία (ἡ). κρίσις δικαία.
Δικαιοκρίτης, ου (ὁ). ὁ κρίνων δικαίως, δίκαιος κριτής.
Δικαιολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Λέγω τὰ δίκαιά μου, δικάζομαι (κρισολογοῦμαι) πρός τινα, δικηγορῶ.
Δικαιολόγημα (τὸ). τὸ λεγόμενον πρὸς δικαιολογίαν.
Δικαιολογία (ἡ). τὸ νὰ λέγῃ τις τὰ δίκαιά του (κυρ. ἐπὶ δικαστηρίου), δικηγορία. 2) = Δικαιολόγημα.
Δικαιολογικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ περιέχων (ἢ ἀνήκων εἰς, ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) δικαιολογίαν, δικηγορικός.
Δικαιολόγος (ὁ). ὁ δικηγορῶν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ ἄλλου.
Δικαιομετρία (ἡ). δίκαιον μέτρημα.
Δικαιόμετρον (τὸ), εἶδ. ἀγγείου, (ἴσ.) ἡ δικαστικὴ κλεψύδρα.
Δικαιονόμος (ὁ, ἡ), = Δικαιοδότης.
Δικαιόπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. εἰς τὰς πόλεις τοῦ ὁπ. φυλάττεται δικαιοσύνη.
Δικαιοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω τὸ δίκαιον, φυλάττω δικαιοσύνην.
Δικαιοπράγημα (τὸ). πρᾶξις δικαία, ἀρετή.
Δικαιοπραγὴς, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ πράττων τὸ δίκαιον, δίκαιος.
Δικαιοπραγία (ἡ). τὸ δικαιοπραγεῖν, ἐνάρετος διαγωγή.
Δικαιοπραγμοσύνη (ἡ), = Δικαιοπραγία.
Δίκαιος [δίκη], α καὶ (σπν. ἢ ἀρχ.) ος, ον. (κυρ. ἐπὶ πραγμ.) ἴσος (Ὅμοιος) καὶ ἀπὸ τὰ δύο (ἢ ἀπ' ὅλα τὰ) μέρη, ἰσόρροπος, ἰσόμετρος, ἀνάλογος, σωστὸς (δηλ. οὔτ' ἐλλεῖπον οὔτε περισσεῦον), ὁμαλὸς (ἐπμ.) εἰς καλὴν κατάστασιν, [illegible] κτλ., (ἐν γέν.) καθὼς πρέπει νὰ ἦνε. « Ἅρμα οὐ δίκαιον, ἀδίκων ἵππων συνεζευγμένων, » Ξεν. « Αἱ ἑκατέρωθεν ὀχθαὶ δίκαιαι εἰσὶ σταδίων ἐξάπλεθρον, » Ἡρ., (κοιν.) ἴσια-ἴσια (σωστὰ) ἓν στάδιον. « Δίκαιον ἔχουσι τὸ σῶμα οἱ ἄνθρωποι, » Ἱπποκρ. (τὸ ὁπ. ἑρμην. ὁ Γαλ. « Ἀμφότερα ἐκατέρωθεν ἐκ δεξιῶν τε καὶ ἀριστερῶν, ») « Δικαίη χρῆσις, » αὐτ. « Θάλασσα δικαιοτάτη, » Σολ., ἡ ἐντελῶς γαληνιῶσα, (κοιν.) [illegible] τὸ λάδι. 2) (μτφορ. ἐπὶ ἀνθρ.) ὁ πράττων τὸ δίκαιον, φυλάττων πρὸς πάντας τὰ χρέη του, (ἐπμ.) ἀκριβὴς, εἰλικρινὴς, φιλαλήθης, ἀπροσωποληπτος κτλ. « Δίκαιος εἶναι μᾶλλον ἢ χρηστὸς θέλε, » Γνμ. « Ἀριστείδης ὁ δίκαιος, » Αἰσχ. « Δίκαιος ἰητρὸς πρὸς πᾶσαν ὁμιλίην, » Ἱπποκρ. « Συγγραφεῖς δίκαιοι, » Λκ. « Οὐκ ἐλθὼν καλέσαι δικαίους, » Γρφ. (καὶ Κυρ.) « Τὸ δίκαιον, » Ξεν., τὸ λογικὸν (ꝁ [illegible]) « Ἵππος δίκαιος (ἡ ἐν Φαρσάλῳ) » Ἀρςτ., ἡ γεννῶσα ὅμοια. « Ἵππος δίκαιος, » Ξεν., ὁ καλῶς γυμνασμένος. 3) (ἐπὶ τοὺς ἀρχαιοτ. χρόν.) πεπολισμένος, ἥμερος, μὴ κάμνων κακὸν εἰς ἄλλους. « Χειρῶν δικαιότατος Κενταύρων, » Ἰλ. Λ. « Γλακτοφάγων, δικαιοτάτων ἀνθρώπων, » Ἰλ. Ν. « Οὔ τι νεώτερες οὐδὲ δίκαιοι, » Ἰλ. Β. 4) (μὲ τὸ ὑπαρκτ. ῥῆμα καὶ μὲ ἀπαρ.) ἄξιος (ἔχων δίκαιον ἢ χρέος) νὰ πάθῃ ἢ πράξῃ ἢ λάβῃ τι « Ἀπολαβεῖν τἀργύριον δίκαιος εἶ, » Ἀρςτφ. « Οὔτ' ἀφελεῖν, οὔτ' ἐκτῖσαι δίκαιός εἰμι, » Λσ. « Σὲ μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ κολάζειν, » αὐτ. « Δίκαιος ὢν ἀπολωλέναι, » Δμ. « Οἷς πλεῖσται μεταβολαὶ ἐπ' ἀμφότερα ξυμβεβήκασι, δίκαιοί εἰσι ꝁ ἀπιστεῖν

εἶναι ταῖς εὐπραγίαις, « Θχ. 5) (ἐπὶ πραγμ.) ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος δικαίως, σύμφωνος μὲ τὴν δικαιοσύνην, νόμιμος· ἀνήκων, ἁρμόδιος, εὔλογος. »Αἰτία (» Χάρις) δικαία, « Δμ. » Ψῆφος—,« Συν. » Δίκαια λέγετε, « Θχ. » Λέγοντα νικᾷν καὶ δίκαια κἄδικα, « Ἀρσφ »Ἐκ τῶν δικαίων, « αὐτ., ἀντὶ Δικαίως. ||. (τὸ οὐδ.) Δίκαιον (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ. σημ. Α'.) ἡ δικαιοσύνη. » Ἀρχέλαος ἔλεγε τὸ δίκαιον οὐ φύσει ἀλλὰ νόμῳ εἶναι, « Αρτ. » Καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίου, « Ἡσ. (Β'.) τὸ ἀνῆκον (ἀναλογοῦν) εἰς ἕκαστον, (καθὼς καὶ κοιν. λέγομεν:) τὸ δίκαιόν του. » Τὰ δίκαια ποιεῖν (ἢ τάττειν) τινί, « Αξ. »Τυγχάνειν τῶν δικαίων, « Δ. Ἀλ. (Γ'.) τὸ χρέος, τὸ καθῆκον. » Πεπληρώσεταί σοι τὰ πρὸς τὸν πατέρα δίκαια, « Φάλ. » Τὰ δίκαια πράττεσθαί τινα, « Αἰσχλ., = Δίκην λαμβάνειν παρά τινος. (Δ'.) τὸ δικαίωμα ἢ τὸ δικαιολόγημα. » Οὐδέν ἐστι δίκαιον ἀνθρώπῳ πρὸς τ' ἄλλα ζῶα, « Πλ. »Πόλει τηλικοῦτον ἐχούσῃ δίκαιον πρὸς τὸν αὐτὸν αὐτοκράτορα, « Δ. Χρσ. » Παρεχόμενοι ἃ ἔχομεν δίκαια πρός τε αὐτοὺς καὶ ὑμᾶς, « Θχ. » Ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ,« Ἡσ. » Μὴ καθυφῇς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός, « Αχ.

Δικαιοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ καὶ τὸ πολίτευμα τοῦ δικαίου (ἐναρέτου) ἀνθρώπου. » Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στι, « Θγν.

Δικαιόσυνος (ὁ), Π. ἐπιθετ. ὁ Ζεὺς (ὡς ἔφορος τῆς δικαιοσύνης).

Δικαιότης (ἡ), = Δικαιοσύνη.

Δικαιοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος (νομιζόμενος) δίκαιος.

Δικαιοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ (ἔφορος) τῆς δικαιοσύνης, νομοφύλαξ.

Δικαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κρίνω (Νομίζω) τι δίκαιον, εὑρίσκω εὔλογον. » Τούτου δὲ οὕτω δικαιεῦντος, « Ἡρ. » Δικαιοῦντες τοῖς αὐτοῖς ἀμύνεσθαι, « Θχ. (παρβλ. Ἀξιόω). 2) δίδω τινὸς τὸ δίκαιόν του ἢ λέγω ὅτι ἔχει δίκαιον, τὸν δικαιολογῶ, τὸν ἀθωόνω. » Δικαιώσατε χήραν,« Γρφ. (ϗ πθ.) » Ὁ ἀποθανὼν δεδικαίωται ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, « αὐτ. »Ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου, « αὐτ. 3) καταδικάζω (τιμωρῶ) τινα δικαίως. »Κατ' ἀξίαν ἑκάστου ἀδικήματος ἐδικαίευ, « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Ὑμᾶς αὐτοὺς μᾶλλον δικαιώσεσθε, « (καὶ πθ.) » Οἱ ἱρέες ἐδικαιεῦντο, « Ἡρ. » Μεγίστου ὄντος ἀγαθοῦ τοῦ μὴ ἁμαρτεῖν, δεύτερον ἀγαθὸν τὸ δικαιωθῆναι, « Συν. (καταχρ.) »Χαλκὸς δικαιωθείς,« Αἰσχλ., ὁ δοκιμασθείς.

Δικαίωμα (τό). τὸ κριθὲν (ἀποφασισθὲν ὅτι εἶνε) δίκαιον, εὔλογον· νόμος, ἐντολή. » Δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου,« Γρφ. » Δικαιώματα λατρείας, « αὐτ., τὰ θρησκευτικὰ παραγγέλματα. 2) λόγος (αἰτία, ἀφορμὴ) πρὸς δικαίωσιν, δικαιολόγημα. » Δικαιώματα μὲν οὖν τάδε πρὸς ὑμᾶς ἔχομεν, « Θχ. » Οὐδὲν δικαίωμα τῶν ὅπλων ἰσχυρότερον, « Σδ. 3) ἀποζημίωσις, ἱκανοποίησις, πρόστιμον. »Δικαίωμα, τὸ ἐπανόρθωμα ἀδικήματος, « Ἀρστ. »Τῶν δὲ ἄλλων δικαιωμάτων ἀφείσθω, « Πλάτ. 4) (μτγν.) προνόμιον, δικαίωμα. » Ὅσα ἄλλα δικαιώματα ἐκράτουν, « Βασιλ. Ἀρμεν. (παρβλ. Δικαίωσις).

Δικαίως, ἐπίρ. Μὲ δίκαιον τρόπον, μὲ δικαιοσύνην· εὐλόγως· κατ' ἀξίαν· ἀληθῶς, τῷ ὄντι. »Οἱ δικαίως φιλομαθεῖς κόσμιοί εἰσι, « Πλάτ.

Δικαίωσις [δικαιόω], εως (ἡ). δικαιολόγημα. » Πολλὰς δικαιώσεις προτεινάμενοι, « Δ. Κάσ. 2) τὸ νὰ νομίζῃ τις τι (καὶ ἐπμ. νὰ τὸ ἀπαιτῇ ὡς) δίκαιον, ἀπαίτησις, (Γαλλ. prétention) » Ἀπὸ δικαιώσεως τοιᾶς δε, « Δ. Ἀλ. »Ἐκ τῶν συνόδων, ἅμα πολλὰς δικαιώσεις προενεγκόντων ἀλλήλοις, ξυνεχωρεῖτο ὥστε κτλ., « Θχ. » Ἐκ τούτου ἐγένοντο καὶ περὶ τὰς δικαιώσεις βιαιότεροι, « Πλ. » Καὶ τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων εἰς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ δικαιώσει, « Θχ., μετέβαλον αὐθαιρέτως (αὐτοδικαίως) τὴν συνήθη τῶν λέξεων σημασίαν, (παρβλ. Ἀξίωσις). 3) τιμωρία (δικαία). »Καὶ τῶν δρασάντων οὔτε ζήτησις, οὔτ' εἰ ὑπωπτεύοντο, δικαίωσις ἐγίγνετο, « Θχ. » Τὰς ὑπὸ θεοῦ δικαιώσεις τῶν ἐξαμαρτανόντων, « Πλ., (παρβλ. Δικαίωμα).

Δικαιωτήριον (τό), = Δικαστήριον, κολαστήριον.

Δικαιωτής, οῦ (ὁ). ὁ τὸ δίκαιον ἀποδιδούς, δικαστής· τιμωρός.

Δικᾶν, Ἰων. ϗ Ἀττ. ἀντὶ Δικάσειν, μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δικάζω.

Δικανικός, ή, όν. Ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὰς δίκας, ἔμπειρος (ἐπιτήδειος) νομικὸς ἢ δικηγόρος. » Οὓς δὴ καλοῦσι ῥήτοράς τε καὶ δικανικούς, « Πλάτ. » Ἵνα δημηγορικοὶ ἢ δικανικοὶ γένοιντο, « Ξεν. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὰ δικαστικά, ῥητορικός, δικηγορικός. » Ῥημάτια δικανικά,« Ἀρστφ. » Δικανικὴ (ἐνν. τέχνη), « Πλάτ., τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου, ἡ ῥητορική. » Ἐρῶ δὲ ὑμῖν φορτικὰ καὶ δικανικά, « Πλάτ., ὑπερβολάς. » Ἐνύπνιον μακρὸν καὶ δικανικόν, « Αχ., τὸ συνθεμένον-

Δικανικῶς, ἐπίρ. Ῥητορικῶς, δικηγορικῶς· (ἐπμ.) μὲ τέχνην, μὲ ἔμφασιν, μὲ ὑπερβολάς.

Δικάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω καρδίας. » Οἱ Παφλαγόνες πέρδικες δικάρδιοί εἰσιν, « Αἰλ.

Δικάρηνος (ὁ, ἡ), Π. = Δικέφαλος.

Δικαρπέω-ῶ, Μ. ήσω, Εἶμαι-

Δίκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ δὶς τοῦ ἔτους καρποφορῶν.

Δικάσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (προσδιωρισμένος διὰ) δίκην. » Ἡμέρα—, « Νμ. 2) ὁ ἐπιδεχόμενος (ὑπαγόμενος εἰς) δίκην, ἀμφισβητήσιμος. » Δικάσιμον ἦν τὸ πρᾶγμα, « Ἀθαν.

Δίκασις, εως (ἡ). τὸ δικάζειν.

Δικασπολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. δικάζω, εἶμαι δικαστὴς (δικασπόλος).

Δικασπολία (ἡ), Π. τὸ δικάζειν, κρίσις.

Δικασπόλος (ὁ), Π. κριτής, δικαστής. βασιλεύς.

Δικαστηρίδιον (τό), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ

Δικαστήριον (τό). τὸ μέρος ὅπου δικάζουν οἱ δικασταί, κριτήριον. 2) (συνκδχ.) τὸ συνέδριον (ἡ ὁμήγυρις) τῶν δικαστῶν, (ὅθεν:) »Δικαστήριον καθίζειν τινί,« Λβ., κινεῖν κρίσιν (κατὰ λέξ. συγκροτεῖν δικαστικὴν συνεδρίασιν) κατά τινος.

Δικαστής, οῦ (ὁ). ὁ δικάζων (κυρ. ἐπὶ κριτηρίου), κριτής.

Δικαστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δικαστήν. » Δικαστικόν,« Ἀρστ., ὁ μισθὸς τοῦ δικαστοῦ. 2) ὁ ἔμπειρος εἰς τὸ δικάζειν, Δικανικός. »Στρατηγῷ καὶ δικαστικῷ ϗ πολιτικῷ,« Ξεν.

Δικάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Δικαστής.

Δικατάληκτος (ὁ, ἡ), (γρμτ.). ὁ ἔχων δύο καταλήξεις.

Δικαυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

;Δίκαυλος (ὁ, ἡ), βτν., ὁ ἔχων δύω καυλοὺς (διπλοῦν καυλόν).

Δικεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Δίκω, ῥίπτω.

Δίκελλα [δίς, κέλλω], ης (ἡ). τὸ διχαλωτὸν τσαπεῖ, δικέλλι.

Δικελλίτης, ου (ὁ). ὁ κρατῶν (μεταχειριζόμενος, σκάπτων μὲ) δίκελλαν.

Δικελλοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) δικέλλης.

Δίκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο κέντρα ἢ διπλοῦν κέντρον. » Σκορπίος—, « Αἰλ.

Δικέραιος, Π. καὶ

Δικέραος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δίκερως.

Δίκερας, ατος (τό). διπλοῦν κέρατον· εἶδ. διπλοῦ ποτηρίου, (ἴδε Ἀμφικύπελλος).

Δικέρατος καὶ

Δίκερως, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο κέρατα. » Μώνυχον ϗ δίκερων οὐδὲν ἡμῖν ὦπται τῶν ζώων, « Ἀρστ.

Δικέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο κεφαλάς.

Δίκη (ἡ), [δίχα]. τὸ δίκαιον, ἡ δικαιοσύνη, ἡ δικαιοκρισία. (ὡς θεότης, προσωποποιουμένη) = Θέμις ἤ, Νέμεσις, θεία δίκη. » Δίκη πάνθ' ὁρῶσα, « Εὐρ. » Βωμὸν αἴδεσαι δίκας, « Αἰσχλ. » Δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο, « Ἡσ. »Οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας, « Ὀδ. Ι. » Λυκίην εἴρυτο δίκῃσί τε καὶ σθένει, « Ἰλ. Π. »Ἐν (» Σὺν) δίκῃ (ϗ ἐλλ.) »Δίκῃ, » Κατὰ δίκην, « ἐπιρ., ἀντὶ Δικαίως, (καθὼς καὶ τὸ ἐναντ.) » Παρὰ δίκην, « = Ἀδίκως. »Ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκαν,« Πίνδ. » Οὐ δίκῃ γ' ἔκτεινας, « Σοφ. 2) συνήθεια, τρόπος, ἔθιμον, καθῆκον. » Ἡ γὰρ δμώων (γερόντων κτλ.) δίκη, « Ὀδ. Ξ. Ω. » Ἧπερ ἱππομαχίας δίκη, « Ἀρρ. »Διηθέουσι κόπρον κατὰ δίκην,« Ἱπποκρ., κατὰ φύσιν, κατὰ τὸ σύνηθες. (καὶ ἐλλ., ἀντὶ ὁμοιωματ. ἐπιρ.) »Δίκαν Φιλοκτήτου ἐφέπων,« Πίνδ., ὡσὰν τὸν Φιλοκτήτην. »Ῥέουσι πολλάκις ποταμῶν δίκην,« Ἀρστ. » Δίκην τυμπάνων, « Στρ. (παρβλ. Τρόπος). 3) κρίσις (κυρ. ἰδιωτικὴ καὶ ἐγκληματική), κρισολογία, διαδικασία. » Ὡς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ, « Ἰλ. Σ. » Ἄλλῃ παρακλίνουσι δίκας σκολιῶς ἐνέποντες, « Ἡσ., στρεψοδικοῦσιν. » Ἡ δίκας ἰδίας ἐδικάζετο, ἢ γραφὰς ἐγράφετο, « Λσ. » Τάς τε ἰδίας δίκας καὶ τὰς δημοσίας, « Δμ. » Ἐκαλοῦντο αἱ γραφαὶ δίκαι, οὐ μέντοι καὶ αἱ δίκαι γραφαί, « Πλβ. (ἴδε καὶ Πλάτ. Εὐθυφρ. καὶ παρβλ. Γραφή), (ὅθ.) »Δίκην λαγχάνω (ἀντιλαγχάνω, ἐπάγω) τινί, « (ἢ) » Δίκην διώκω, « κινῶ κρίσιν κατά τινος (καὶ τὸ ἐναντ.) » Δίκην φεύγω, « ἐγκαλοῦμαι, κατηγοροῦμαι. » Δίκην ὀφλῶ, « χάνω τὴν κρίσιν μου, καταδικάζομαι. » Ὦφλε τὴν δίκην ἐρήμην,« Δμ. » Δίκην ἔχων, ἐμισθώσατο ῥήτορα,« Αρτ. » Ἐπειδὴ ἐκλήθη εἰς τὴν δίκην, « Ξεν. 4) (συνκδχ.) ἱκανοποίησις, ἀποζημίωσις, (τὸ δικαίως ἐπιβαλλόμενον) πρόστιμον, τιμωρία· καταδίκη. » Δίκην ἐπιτίθημι (τάττω) τινι, « ἐπιβάλλω (καταδικάζω εἰς) πρόστιμον κτλ. »Δίδωμι (»Ἔχω, » Ὑπέχω, » Παρέχω, » Τίνω) δίκην (τινί), (κυρ.) τὸν ἱκανοποιῶ, πληρόνω τὸ πρόστιμόν μου, (κοιν.) κάμνω τὸν κανόνα μου, (ἐπμ.) τιμωροῦμαι. » Οὐκ ἔδοσάν σφι δίκας τῆς ἁρπαγῆς τῆς Ἰοῦς, « Ἡρ. » Ἐξέτισε τὴν δίκην, « Λσ. »Ὑπὸ τῆς αἰθρίας δίκην ἐδίδοσαν, « Ξεν. » Ὁ μὲν αἴτιος τῶν πραγμάτων καὶ ὑμῖν ϗ ἡμῖν ἔχει τὴν δίκην, « αὐτ. » Δίκην λαμβάνω (ἔχω, πράττομαι, κομίζομαι κτλ.) παρά τινος, « λαμβάνω τὴν ἱκανοποίησίν μου, ἐκδικοῦμαι. » Ταύτην ἔλαβον τὴν δίκην, ἣν ὑμεῖς, δικαιοτάτην εἶναι ἡγησάμενοι, ἐτάξατε,« Ξεν. »Ἔχω παρὰ σοῦ τὴν (πᾶσαν) δίκην, « Ἡρ., (καὶ ἐλλ.) » Εἰ φῂς μὴ εἰρηκέναι, εἰρηκὼς ταῦτα, ἔχω δίκην, « Πλάτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Δίκην ἔχω, ἢ »Δίκης τυγχάνω,« Ξεν., λαμβάνω τὰ ἐπίχειρά (τῆς κακίας) μου, τιμωροῦμαι. (καὶ κατ' ἄλλ. σύνταξ. καὶ ἐκδοχ.) » Δίκας δίδωμι παρά τινι, « Θχ., κρίνομαι (λέγω τὰ δίκαιά μου) ἔμπροσθέν τινος, (ἴδε καὶ Δίδωμι). » Δίκας ἐδίδοσάν τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων, « Ἡρ., ἐτελείοναν τὰς διαφοράς των. » Λεύσιμός σε μένει δίκη, « Εὐρ., καταδίκη. » Τῆς ἐσχάτης δίκης ἄξιος, « Ξεν. (καὶ ἐλλ.) » Τοῦ δίκην πάσχεις τάδε; « Αἰσχλ.

Δικηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Ἀγορεύω) ὡς δικηγόρος, συνηγορῶ ὑπέρ τινος.

Δικηγορία (ἡ). ἀγόρευσις (ὁμιλία) δικηγόρου.

Δικηγορικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Δικηγόρου ἢ Δικηγορίας ἴδιος.

Δικηγόρος (ὁ), Π. = Δικολόγος.

Δικηλίκτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Δεικελιστής.

Δίκηλον (τό), Π. ἀντὶ Δείκελον.

Δίκηλος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων διπλοῦν σπάσιμον (κήλην).

Δίκην, ἐπίρ. (μὲ γεν.) Ὡσὰν κτλ., ἴδε Δίκη (2).

Δικηφόρος (ὁ, ἡ), Π. τιμωρός, ἐκδικητής. »Πότερα, δικαστὴν ἢ δικηφόρον;« Αἰσχ. » Ἡμέρα—, « αὐτ., ἡ τῆς ἐκδικήσεως.

Δικίδιον (τό), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Δίκη.

;Δίκλεις, εἶδος, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) τοῦ

Δικλίς, ίδος (ἡ). (κυρ. θύρα) μὲ δύο κλεισίματα (θυρόφυλλα [κανάτια], ἢ κλειδωνιαῖς), διπλῆ, (συνκδχ.) μεγάλη, ὑψηλὴ καὶ πλατεῖα. ||. (πλθ.) τὰ θυρόφυλλα (κανάτια).

Δικογραφία (ἡ). τὸ ἔργον (ἐπάγγελμα) τοῦ δικογράφου.

Δικογραφικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει δικογραφίας.

Δικογράφος (ὁ). ὁ γράφων ἐξ ἐπαγγέλματος δικανικοὺς λόγους, (δικηγόρος) συνθέτων τὰς πρὸς τὸ δικαστήριον ἀναφορὰς τῶν ἰδιωτῶν.

Δικοδίφης, ου (ὁ), (Αλφν.). ὁ διφῶν (ζητῶν, σκαλίζων) δίκας, δικηγόρος.

;Δικοδοσία (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δικαιοδοσία.

Δικοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Διευθετῶ (Ἀγωνοθετῶ) δίκην, δικάζω.

Δίκοκκος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων δύο κόκκους (σπυριά, κουκκούτσια, σπόρους).

Δικολάβος (ὁ), (νλγ.). ὁ κρισολογούμενος, διάδικος, ἢ ὁ ἐργολαβήσας δίκην (δικηγόρος).

Δικολέκτης, ου (ὁ). Π. ἀντὶ Δικολόγος.

Δικολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Διδάσκω, Πραγματεύομαι) περὶ δικονομίας. 2) δικηγορῶ, εἶμαι δικολόγος.

Δικολογία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ δικολόγου.

Δικολόγος (ὁ). ὁ λέγων (ἐκθέτων προφορικῶς ἐπὶ δικαστηρίου) δίκην, δικηγόρος, (Ἰταλ.) ἀβοκάτος.

Δικόλουρος (ὁ, ἡ). δὶς κολοβὸς (κόλουρος). » Πυραμίς—, « Νικομ.

Δίκολπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο κόλπους (κοιλότητας).

Δικολύμας, α (ὁ), Κωμ. ὁ λυμαινόμενος (διαστρέφων) τὰς δίκας, συκοφάντης, στρεψοδίκης.

Δικομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλονεικῶ (Ὑπερασπίζομαι ἐπὶ δικαστηρίου) ὑπόθεσιν, κρισολογοῦμαι, (Ζ. καὶ Ἀδικομαχέω).

Δικόνδυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο κονδύλους (κόμπους, κλειδώσαις).

;Δίκορμος (ὁ, ἡ). (δένδρον) μὲ δύο κορμοὺς (στελέχη).

Δίκορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο (διαφορετικοῦ χρώματος) κόρας τῶν ὀφθαλμ.

Δικορράπτης, ου (ὁ), = Δικορράφος.

Δικορραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Συρράπτω (ψευδεῖς) δίκας, εἶμαι δικορράφος.

Δικορραφία (ἡ). τὸ δικορραφεῖν.

Δικορράφος (ὁ). ὁ συρράπτων (πλάττων, ἐφευρίσκων) ψευδεῖς δίκας, (Τουρκ.) σερρέτης, (Γαλλ.) chicaneur, (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Δικογράφος).

Δίκορσος (ὁ, ἡ), Π. Δικέφαλος, καὶ

Δικόρυμβος καὶ

Δικόρυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο κορυφὰς (διπλῆν [εἰς δύο διῃρημένην] κορυφήν). »Ὁ Παρνασσὸς—, « Αχ.

Δικοτέχνης, ου (ὁ), = Δικηγόρος, (ἐπὶ κακοῦ) = Δικορράφος.

Δικότυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλᾶς κοτύλας (βυζιὰ) εἰς τοὺς πλοκάμους του. »Τὰ γὰρ ἄλλα πάντα (μαλάκια) δικότυλά ἐστιν, « Ἀρστ. 2) (ἐπὶ ἀγγ.) ὁ χωρῶν δύο κοτύλας (;).

Δικρᾶ (τά), (κατὰ κρ.) ἀντὶ Δίκροα, οὐδ. πλθ. τοῦ Δικρόος.

Δικρανής [δίς, κρᾶς], έος (ὁ, ἡ), Π. = Δικέφαλος.

Δίκραιος [δίς, κρᾶς ἢ κεραία], α ἢ ος, ον, = Δίκροος, διχαλωτός.

Δικραιότης (ἡ). τὸ σχῆμα τοῦ δικραίου.

Δίκραιρος (ὁ, ἡ), Π. [δίς, κραῖρα]. ὁ ἔχων δύο ἄκρας, Δίκροος, (συγχ. τῷ Δίκραιος).

;Δικρανής, έος καὶ

Δίκρανος, ου (ὁ, ἡ), [δίς, κάρηνον], Π. Δικέφαλος, διχαλωτός. » Δίκρανος (ὁδός), « Ἡσύχ.; ἡ χωριζομένη εἰς δύο. ||. (οὐσ.) Δίκρανον (τό), ἐργαλ. γεωργ. Δικράνι, (Λατ.) φούρκα, (παρβλ. Δίκροος).

Δικρανόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι δίκρανον, χωρίζω (σχίζω) τὴν ἄκραν του εἰς δύο.

Δικρατής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων διπλοῦν κράτος (συμβασιλεύων μετ' ἄλλου). »Ἀτρεῖδαι—, « Σοφ. 2) ὁ ἀμφοτέρωθεν ἐπίσης κρατῶν (νικῶν). » Λόγχαι—, « Σοφ., αἱ τῶν δύο μονομαχησάντων ἀδελφῶν.

Δικρόα (ἡ), θηλ. ἐν. καὶ

Δικρόα (τά), οὐδ. πλθ. τοῦ

Δικρόος-οῦς καὶ

Δίκροος-ους (ὁ, ἡ), [δίς, κέρας ἢ κρᾶς;]. σχισμένος εἰς τὴν ἄκρην, διχαλωτός· (ἐν γέν.) διπλοῦς. » Οἱ ὄφεις καὶ οἱ σαῦροι δικρόαν ἔχουσι τὴν γλῶτταν ἄκραν,« Ἀρστ. » Παρὰ τὸ δικροῦν τῆς γλώσσης,« Ἱπποκρ. ||. (οὐσ.) Δικρόαι (αἱ) ϗ Δικρόα-ᾶ (τά), ξύλα μὲ δύο κλάδους (διχαλωτά), δικράνια.

Δίκρος (ὁ, ἡ) καὶ

Δικρός, ά, όν, Π. ἀντὶ Δίκροος.

Δικρόσσιον (τό), εἶδ. ὑφάσματος, [ἐκ τοῦ

Δίκροσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλᾶ (ἢ ϗ ἀπὸ τὰς δύο ὄψεις) κρόσσια.

Δίκροτος (ὁ, ἡ). ὁ δὶς κροτῶν (κτυπῶν), διπλοῦς. » Σφυγμὸς—,« Γαλ. »Ναῦς—,« Ξεν., ἡ ἔχουσα δύο σειρὰς κωπίων ἑκατέρωθεν, = Διήρης, ἢ τῆς ὁπ. (δι' ἔλλειψιν κωπηλατῶν) δουλεύουν μόνον τῶν δύο σειρῶν ἢ τὰ δύο ζευγάρια κωπιά, (παρβλ. Μονόκροτος). »Ὁδὸς—,« Θκρ. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δίκροος, (ἴδε Δίκρανος).

Δίκρουνος (ὁ, ἡ). (κρατὴρ κτλ.) μὲ δύο κρουνοὺς (μαστάρια, μουσλούκια), (κατὰ τὸν Letronne) διπλοῦς (ὥστε νὰ δέχεται δύο εἰδῶν κρασία, ἢ εἰς τὸ ἓν μέρος νερὸν ϗ εἰς τὸ ἄλλο κρασί).

Δίκρους (ὁ, ἡ), (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) Δίκροος.

Δικταμνίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος (καρυκευμένος) μὲ δίκταμνον.

Δικταμνοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ

Δίκταμνον (τό) καὶ

Δίκταμνος (ἡ) καὶ

Δίκταμον (τό), εἶδ. φυτ., ἀγριοφλησκοῦνι ἢ ἀγριορρίγανη (κυρ. τοῦ βουνοῦ τῆς Δίκτης εἰς τὴν Κρήτην), (κοιν.) μαλλιαρόχορτον.

Δικτατορεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Γίνομαι) δικτάτωρ.

Δικτατορεία ϗ Δικτατωρία (ἡ). τὸ ἀξίωμα (ἡ ἐξουσία) τοῦ δικτάτορος.

Δικτάτωρ, ορος (ὁ), [Λατ.] ὁ πρὸς καιρὸν καὶ εἰς κρισίμους περιστάσεις διοριζόμενος τὸ πάλαι ἀνυπεύθυνος μονάρχης τῶν Ῥωμαίων.

Δίκτυ, κατ' ἀποκ. ἀντὶ Δίκτυον.

Δικτυαγωγός (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (φέρων, σηκώνων, κουβαλῶν) τὸ δίκτυον.

Δικτυάλωτος (ὁ, ἡ). πιασμένος μὲ (εἰς τὰ) δίκτυα.

Δικτυβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ῥίπτω τὰ δίκτυα, [ἐκ τοῦ

Δικτυβόλος (ὁ, ἡ), Π. = Δικτυοβόλος.

Δικτύδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Δίκτυον.

Δικτυεία (ἡ). ἡ διὰ δικτύων ἁλιεία, ψάρευμα.

Δικτυεύς, έως (ὁ), = Ἁλιεύς, [ἐκ τοῦ

Δικτυεύω, Μ. εύσω. Ψαρεύω (μὲ τὰ δίκτυα).

Δίκτυννα(ννα), ης (ἡ). ἐπιθετ. ἡ Ἄρτεμις (ὡς ἐπιστατοῦσα εἰς τὰ δίκτυα καὶ τὸ κυνήγιον).

Δικτυοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ῥίπτων) εἰς τὴν θάλ. τὰ δίκτυα, ἁλιεύς.

Δικτυοειδής, έος (ὁ, ἡ), (ξ ἐπίρ.) -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος δικτύου, Δικτυωτός.

Δικτυόθετος (ὁ, ἡ), (κυρ. τοῖχος) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δικτυωτός.

Δικτυοθήρας, α (ὁ). ὁ θηρεύων μὲ τὰ δίκτυα, ἁλιεύς.

Δικτυόκλωστος (ὁ, ἡ), Π. κλωσμένος (πλεγμένος) ὡσάν-

Δίκτυον (τὸ), [†δίκω]. δίχτυ, πλεγμάτι. (ἐνίοτε) κλωβί. (μτγν.) καφάσι.

Δικτυοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων ξ

Δικτυοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων δίκτυα.

Δικτυουλκός (ὁ, ἡ). ὁ σύρων (ἕλκων) τὸ δίκτυον, ψαρᾶς.

Δικτυοφόρος (ὁ). μονομάχος φέρων (ὡπλισμένος μὲ) δίκτυον, (Λτν.) retiarius.

Δικτυόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατασκευάζω τι εἰς σχῆμα δικτύου, ἢ περικλείω εἰς τὸ δίκτ.

Δικτυώδης, εος (ὁ, ἡ), = Δικτυοειδής.

Δικτυωτός, ή, όν. Καμωμένος εἰς σχῆμα δικτύου, (Τουρκ.) καφασωτός· (ἀρχιτ.) » Τεῖχος —, « Βιτρ., ὁ κτισμένος μὲ τούβουλα τετράγωνα βαλμένα κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον ◇.

Δίκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο κύκλους (τροχούς), δίτροχος.

Δίκυμος (ὁ, ἡ). ἡ δὶς ἢ δίδυμα κυήσασα, Διδυμοτόκος.

Δίκυρτος (ὁ, ἡ) (κυρ. κάμηλος) μὲ δύο κυρτώματα (καμπούραις), (παρβλ. Δρομάς).

†Δίκω (εὔχρ. μόνον ὁ παρτ. ἢ ἀόρ. Ἔδικον, ὅθεν τὸ ἀπαρ. Δικεῖν. καὶ ἡ μτχ. Δικών), Π. [ἵημι;]. ῥίπτω· (συνκδχ.) κτυπῶ, πληγόνω. καταβάλλω.

Δίκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) δύο κῶλα (μέλη ἢ μέρη), διπλοῦς.

Δικών, οῦσα, όν, Π. ἀορ β΄. τῆς μτχ. τοῦ †Δίκω.

Δικωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κωπηλατῶ μὲ δύο κωπία συγχρόνως.

Δικωπία (ἡ). δύο (ἓν ζευγ.) κωπία ‖. (ἐν.) = τῷ

Δίκωπος (ὁ, ἡ). (κυρ. πλοῖον) μὲ δύο μόνον κωπία, (ἐπμ.) μικρόν, (κοιν.) μονοκοῦπι, ἢ μὲ ζευγαρωτὰ (ἀντικρύζοντα ἑκατέρωθεν) κωπία (ὥστε νὰ τὰ κινῇ συγχρόνως ὁ αὐτὸς κωπηλάτης).

Διλέκιθον (τό). (ὠὸν) μὲ δύο λεκίθους, δίκροκον.

Διλήκυθον (τό). δύο λήκυθοι μαζῇ, ἓν ζευγάρι ληκύθων.

Δίλημμα (τό, [δίς, λῆμμα]. εἶδ. συλλογισμοῦ συγκειμένου ἐκ δύο ἐναντίων προτάσεων τῶν ὁπ. ὁποτέραν κεν δεχθῇ ὁ ἀντίδικός μου, τὸ συμπέρασμα εἶν' ἐπίσης ὑπὲρ ἐμοῦ, ὁποῖον τὸ τοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς Φαρισαίους: » Τὸ βάπτισμα Ἰωάννου ἐξ οὐρανοῦ ἦν ἢ ἐξ ἀνθρώπων; « καὶ τὸ τοῦ Δημοσθ. « Ὅτε ταῦτ' ἐπράττετε κτλ. Περὶ Στεφ. Σελ 301, Τευχν. 321.)

Διλήμματος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἐκ διλήμματος, διλημματικός. ‖. (οὐσ.) Διλήμματον (τό), = Δίλημμα.

Δίληπτος (ὁ, ἡ). ὁ διττῶς ἐκλαμβανόμενος.

Διλιτριαῖος καὶ Διλιτραῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων δύο λίτρας.

Διλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω δὶς (Ἐπαναλαμβάνω) τὸ αὐτό. 2) λέγω τι κατὰ δύο διαφορετικοὺς τρόπους, (παρβλ. Δισσολογέω).

Διλογία (ἡ). τὸ λέγειν δὶς ἢ διττῶς τὸ αὐτό, ἐπανάληψις λόγου, ταυτολογία.

Δίλογος (ὁ, ἡ), = Ταυτολόγος. 2) (Γρφ.) δόλιος, διπρόσωπος, ψεύστης, ἄλλα φρονῶν καὶ ἄλλα λέγων ἢ ἄλλα εἰς ἕνα ξ ἄλλα εἰς ἄλλον.

Δίλογχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (μεταχειριζόμενος) δύο λόγχας. 2) ὁ λαχὼν (λαβὼν) δύο μερίδια, (δθ.) διπλοῦς. » Ἄτη —, « Αἰσχλ.

Δίλοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο λόφους (κορυφάς). » Πέτρα —, « Σοφ., ὁ Παρνασσός, (ἴδε Δικόρυφος).

Διλοχία (ἡ). δύο λόχοι (στρατ.), διπλοῦς λόχος.

Διλοχίτης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς διλοχίας· λοχαγὸς δύο λόχων.

Δίμακρος (ὁ, ἡ). συγκείμενος ἐκ δύο μακρῶν συλλαβῶν, (δηλ.) = Σπονδεῖος.

Διμάτωρ, ορος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Διμήτωρ.

Διμάχαιρος (ὁ, ἡ). ἁρματωμένος (πολεμῶν) μὲ δύο μαχαίρας.

Διμάχης, ου (ὁ). ἱππεὺς ὅς τις (ἐν καιρῷ ἀνάγκης) μάχεται ξ πεζός, (παρβλ. Ἄμιππος).

Διμέδιμνον (τό). μέτρον χωροῦν δύο μεδίμνους, διπλοῦν μέδιμνον.

Διμερής, έος (ὁ, ἡ). ὁ διῃρημένος εἰς (συγκείμενος ἀπὸ) δύο μέρη, διπλοῦς.

Διμερῶς, ἐπίρ. Εἰς δύο μέρη.

Διμέτρητος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν δύο μετρητά, (δύο μέτρα).

Δίμετρος (ὁ, ἡ). κυρ. στίχος συγκείμενος ἀπὸ δύο μέτρα (δηλ. 4 πόδας).

Διμέτωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο μέτωπα (πρόσωπον καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη). » Φάλαγξ —, « Τακτ.

Διμηνιαῖος, α, ον, καὶ

Δίμηνος (ὁ, ἡ). δύο μηνῶν, ὁ διαρκῶν (ἢ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς) δύο μῆνας. ‖ Δίμηνον (τό), διάστημα δύο μηνῶν, δύο μῆνες. » Τῇ στρατιᾷ διμήνου τροφὰς ἀποφέρειν, « Ξεν.

Διμήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (γεννηθεὶς ἀπὸ) δύο μητέρας, (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).

Δίμιτος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος μὲ δύο μίτους (κλωσταῖς).

Δίμιτρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) δύο μίτρας (ζώνας ἢ κεφαλοδέματα).

Διμναιαῖος καὶ

Διμναῖος, α, ον. Ὁ ἔχων (ἀξίζων ἢ λαμβάνων, ἢ συνιστάμενος εἰς) δύο μνᾶς. » Διμναῖα μισθώματα, « Αχ.

Δίμνεως, ω (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ

Δίμνεος-ους (ὁ, ἡ), = Διμναῖος.

Διμοιρία (ἡ). διπλῆ μερὶς (σιτηρέσιον, μισθὸς κτλ.), δύο μερίδια· (ἀριθμ.) τὰ δύο τρίτα. 2 (τακτ.) = Ἡμιλοχία.

Διμοιριαῖος, α, ον. (μτγν.) ἴσος μὲ τὰ δύο τρίτα (ἢ τὰ δύο τέταρτα) δεδομένου τινὸς μεγέθους.

†Διμοίριον (τό), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δίμοιρον.

Διμοιρίτης, ου (ὁ). (κυρ. στρατιώτης) ὁ λαμβάνων (σιτηρέσιον ἢ μισθὸν) διμοιρίαν (δηλ. τὸ διπλοῦν ἢ τὸ ἥμισυ ἢ τὰ δύο τρίτα τῆς δραχμῆς). 2) ἀρχηγὸς μιᾶς διμοιρίας, ὑπολοχαγός. » Στρατεύεται, καὶ αὐτίκα διμοιρίτης ἐστί, ξ μετὰ μικρὸν λοχαγός, « Συν.

Δίμοιρος (ὁ, ἡ), = Διμερής, διπλοῦς. 2) ὁ περιέχων τὰ δύο τρίτα ἑνὸς ὅλου, ὀλιγώτερος ἓν τρίτον. (ὅθεν) » Δίμοιρον (δραχμῆς), « Πλάτ., τέσσαρες ὀβολοί. » Δίμοιρον (λίτρας). « Πλ., ὀκτὼ οὐγγίαι, κτλ.

Δίμορφος (ὁ, ἡ). διπλοῦς τὴν μορφήν, (παρβλ. Διφυής).

Διμόρφωτος (ὁ, ἡ). διπλοῦς τὴν μορφὴν (τὸ μόρφωμα). » Τὰ ζῴδια τῶν Ἰχθ. ξ τῶν Διδ. διμόρφωτα, « Μανέθ.

Δίμυξος (ὁ, ἡ). (λύχνος) μὲ δύο φτίλια (μύξας).

Δίνα (ἁ), Δ. ἀντὶ Δίνη.

Δινάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Δινήεις.

Δινάζω, Μ. άσω, (σπν.) ἀντὶ Δινέω.

Δίνασε, Δ. Π. ἀντὶ Ἐδίνησε, γ΄. ἑν. προσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Δινέω.

Δινέμεν καὶ Δινέμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Δινεῖν, ἐνε. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δινέω.

Δίνευμα (τό). κυκλοειδὲς κίνημα, στριφογύρισμα, [ἐκ τοῦ

Δινεύω, Μ. εύσω καὶ

Δινέω-ῶ [δῖνος] Μ. ήσω. Κινῶ τι κυκλοειδῶς, γυρίζω, στριφογυρίζω. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) φέρνω γύρους, κυκλοφορῶ, περιστρέφομαι, περιπλανῶμαι· χορεύω, (παρβλ. Δονέω).

Δίνη (ἡ), = Δίνησις, (κυρ.) ἡ εἰς τὰ ῥεύματα γινομένη συστροφὴ τοῦ ὕδατος ἢ τοῦ ἀνέμου, ἀνεμοστρόβιλος.

Δινήεις, εσσα, εν, Π. (κυρ. ποταμὸς) ὁ ἔχων δίνας, (ἐπμ.) βαθὺς καὶ ὁρμητικός. 2) (σπν.) = Κυκλοτερής, στρογγυλός.

Δινηθμός (ὁ), Π. ἀντὶ Δίνησις.

Δίνημα (τό) = Δίνευμα

Δίνησις [δινέω], εως (ἡ) ἡ κυκλοτερὴς περιστροφή, στριφογύρισμα, κυκλοφορία. » Τῇ τοῦ παντὸς συμπεριπολοῦντες δινήσει, « Γρηγ. Νύσ.

Δινητός, ή, όν, Π. ὁ περιστρεφόμενος ὡς δίνη. » Πέτρος —, « Ἐπιγρ., ἡ μυλόπετρα.

Δινοβία (ἡ), (σπν.). βροχὴ ῥαγδαία μὲ ἀνεμοστρόβιλον, ἀνεμόβροχι.

Δῖνος (ὁ), [δινῶ], = Δίνη, Δίνησις, συστροφή, περιστροφή. 2) = Σκοτοδινίασις, ζάλη (τῆς κεφαλῆς). 3) εἶδ. χοροῦ, (βάλσ.). 4) ἁλῶνι. 5) εἶδ. ποτηρίου (εἰς σχῆμα κολοκύνθης). 6) = Βέμβηξ. 7) = Τόρνος.

Δινόω-ῶ, Μ. ώσω. Δουλεύω τι μὲ τὸν τόρνον (δῖνον), τορνεύω, στρογγυλαίνω.

Δινώδης, εος (ὁ, ἡ), = Δινήεις.

†Δινώεις, εσσα, εν, = (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Δινήεις.

Δινωτός, ή, όν. Δουλευμένος εἰς τὸν τόρνον (δῖνον), τορνευτός· στρογγυλός.

†Δίξοος (ὁ, ἡ), [δίς, ξέω] (κυρ. κορμὸς δένδρου) ὁ δὶς ἢ εἰς δύο (σανίδας) σχιζόμενος, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Δίοζος)

Διξός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Δισσός, διπλοῦς.

Διό, Σύνδ. ἀντὶ Δι' ὅ, ὅθεν, διὰ τοῦτο, λοιπόν.

Διοβλής, ῆτος καὶ

Διόβλητος (ὁ, ἡ). ὁ βληθεὶς (κτυπηθεὶς) ὑπὸ τοῦ Διός, κεραυνόβλητος.

†Δίβολον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διώβολον.

Διόβολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥιφθεὶς (σφενδονισθεὶς) ὑπὸ τοῦ Διός. » Κεραυνὸς —, « Εὐρ. (συνκδχ.) » Κτύπος —, « Σοφ.

Διογενέτωρ, ορος (ὁ), Π. γεννήτωρ τοῦ Διός· (καταχρ. τόπος) ὅπου ἐγεννήθη ὁ Ζεύς.

Διογενής, έος (ὁ, ἡ), Π. υἱὸς (ἢ ἐκ τοῦ γένους) τοῦ Διός, (ἐν γέν.) εὐγενής.

Διογένητος (ὁ, ἡ), γραμτ, (πρὸς παραγωγὴν τοῦ) Διόγνητος.

Διογκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ πολλὰ ὀγκῶδες (νὰ πρησθῇ, νὰ φουσκώσῃ), ἐκτείνω, αὐξάνω, (τρπ.) μεγαλοποιῶ. ‖. (μσ. ἢ πθ.) πρήσκομαι, φουσκόνω, (μτφορ.) ὑπερηφανεύομαι.

Διόγκωσις [διογκόω], εως (ἡ). πρήξιμον, φούσκωμα κτλ.

Διόγνητος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ) Διογέννητος, = Διογενής.

Διόγονος (ὁ, ἡ), Π. = Διογενής.

Διοδεία (ἡ), = Διόδευσις.

Διοδεύσιμος (ὁ, ἡ). (τόπος) διὰ τοῦ ὁπ. δύναταί τις νὰ διοδεύσῃ.

Διόδευσις, εως (ἡ). τὸ διά τινος τόπου πέρασμα, [ἐκ τοῦ

Διοδεύω, Μ. εύσω. Περνῶ (Περιπατῶ, Ταξειδεύω) διά τινος τόπου, διαβαίνω.

Διοδοιπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Διέρχομαι (Διαβαίνω) ὁδοιπορῶν.

Διοδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω δίοδον, ἀνοίγω δρόμον.

Δίοδος (ἡ), = Διόδευσις, (ἰατρ.) = Διαχώρησις. 2) (συνκδχ.) δρόμος, πέρασμα.

Δίοζος (ὁ, ἡ). (βτν.). ὁ ἔχων δύο ὄζους (ῥόζους ἢ κλάδους), διχαλωτός.

Διοζόω-ῶ, Μ. ώσω. Διαιρῶ εἰς δύο ὄζους (κλάδους).

Διόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τοῦ Διός, θεόθεν, οὐρανόθεν.

Διοίγνυμι ἢ Διοίγω, Μ. οίξω (ἀόρ. Διέφξα κτλ.), Π. ἀντὶ Διανοίγω. » Διοίγειν κλεῖθρα, « Σοφ. » Τὰς γνάθους διοίγνυτε, « Ἀρστφ.

Δίοιδα, Μ. διείσομαι (παρτ. Διῄδειν κτλ.). Γνωρίζω τι κατὰ βάθος (μὲ ἀκρίβειαν), τὸ ἠξεύρω καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν.

Διοιδαίνω, Μ. ανῶ, καὶ

Διοιδέω-ῶ, Μ. ήσω. Πρήσκομαι (Φουσκόνω) κατὰ πολλά, (συνκδχ.) ἐξάπτομαι (ἐρεθίζομαι) εἰς τὸ ἄκρον.

Διοιδής, έος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) πρησμένος, φουσκωμένος, (συγχ. τῷ Διειδής).

Διοικέω-ῶ, Μ. ήσω (παρτ. Διῴκεον-ουν, πρκ. Διῴκηκα καὶ Δεδιῴκηκα). Διευθετῶ (κυρ. τὰ κατὰ τὸν οἶκόν μου), (ἐν γέν.) βάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, διορθόνω. οἰκονομῶ· κατορθόνω, διευθύνω. (ἰατρ.) χωνεύω, (συνκδχ.) τρέφω. » Τὰ ὑποτίτθια γάλακτι διοικεῖται, « Ἀρστ. (παρβλ. Οἰκονομέω καὶ Διατίθημι). ‖. (μσ. μὲ αἰτ. προθετ.) συμβιβάζομαι μετά τινος, (κοιν.) δίδω καὶ παίρνω. » Διοικησαμένου πρὸς Κτησικλέα, « Δμ. 2) (ἐλλ. ἢ ἀμτβ.) κατοικῶ χωριστὰ (κατὰ μόνας) » Εἰ μὴ ξ διοικοῖντο κατὰ κώμας, « Ξεν.

Διοίκημα (τό). τὸ διοικηθὲν (διαχειρισθὲν) ὑπό τινος πρᾶγμα.

Διοίκησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διοικεῖν. διευθέτησις, διεύθυνσις, τακτοποίησις, ἐξοικονόμησις, διαχείρισις (χρημάτων κτλ.), (φυσ.) διατροφή. » Ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως, « Δμ., = τῷ

Διοικητής, οῦ (ὁ). ὁ διοικῶν (διευθετῶν κτλ.), διευθυντής, ἐπιστάτης, ἐπίτροπος, οἰκονόμος (κυρ. θησαυροῦ) κτλ.

Διοικητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἱκανότητα ἢ προθυμίαν) εἰς τὸ διοικεῖν. » Τὰς διοικητικὰς τῆς τροφῆς ἐνεργείας, « Ὀρε 6.

Διοικήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Διοικητής.

Διοικήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Διοικητής.

Διοικίζω, Μ. ίσω. Σκορπίζω εἰς διάφορα μέρη τοὺς κατοικοῦντας εἰς ἕν. » Μαντινέας δὲ διῴκισαν, « Ἰσκρ. (ξ πθ.) » Διῳκίσθη δ' ἡ Μαντίνεια τετραχῇ, « Ξεν. 2) (προθετ.) = Μετοικίζω. » Ἐκ Κωλυττοῦ διῳκίζετο εἰς τὴν Φαίδρου οἰκίαν, « Ἀσ. 3) (ἐν γέν.) χωρίζω, διαχωρίζω. » Εἰ διῴκισα γράμμασι τοὺς συνημμένους τῇ γνώμῃ, « Συν.

Διοίκισις, εως (ἡ) καὶ

Διοικισμός (ὁ). τὸ διοικίζειν, διασκορπισμὸς τῶν κατοίκων μιᾶς πόλεως· μετοικεσία· (ἐν γέν.) χωρισμός.

Διοικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωρίζω (Κλείω, Φράσσω) τι οἰκοδομῶν τὸ μεταξύ. » Τοὺς στενωποὺς διοικοδομεῖν, « Διόδ.

Διοικοδομή (ἡ). τὸ μεταξὺ οἰκοδόμημα (χώρισμα).

Διοικονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξακολουθῶ νὰ οἰκονομῶ (νὰ διοικῶ).

Διοινοχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Κερνῶ (Μοιράζω) εἰς τοὺς συμπότας οἶνον κτλ. διὰ τοῦ οἰνοχόου.

Διοινόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταμεθῶ τινα.

Δίοιξις [διοίγνυμι] εως (ἡ), = Διάνοιξις, ἄνοιγμα (εἰς τὴν μέσην). » Ἡ τῶν ἀνθῶν —, « Θφρ.

Διοιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Διαφέρω.

Διοϊστεύω, Μ. εύσω, Π. περνῶ τὸν ὀϊστὸν (τὴν σαγίτταν) ἀνάμεσα ἢ πέρα-πέρα, (Ὀδ. Τ. 578, 587). 2) κάμνω νὰ φθάσῃ τι ἀπὸ τῆς μιᾶς ἕως τὴν ἄλλην ἄκραν τινὸς διαστήματος, (Ὀδ. Μ. 102.).

Διοιστρέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰστρηλατῶ, ἐξάπτω (τὴν ἐπιθυμίαν.)

Διοίσω, μέλλ. τοῦ Διαφέρω.

Διοιχνέω-ῶ, Π. = Διέρχομαι, διαπορεύομαι, διοδεύω, διαβαίνω, (συγχ. τῷ Διιχνεύω).

Διοίχομαι, Μ. οιχήσομαι. Χάνομαι διὰ πάντα (ὅλως διόλου), παρέρχομαι, περνῶ. » Αἱ ἡμέραι τοῦ ἀριθμοῦ διοίχηνται, « Ἡρ. » Χρόνου διῳχηκότος, « Νικηφ.

Διοκλάζω ξ; Διοκλάω-ῶ, Μ. άσω. Γονατίζω ὀλίγον, συγκαθίζω.

Διοκνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀκνῶ (Συστέλλομαι, Δυσκολεύομαι) ὀλίγον.

Διόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = Διόβλητος.

Διοκωχή (ἡ), Π. ἀντὶ Διακωχή.

Διολέσω καὶ Ἀττ. Διολέω-ῶ, μέλλ. τοῦ Διόλλυμι.

Διολισθαίνω, Μ. ολισθήσω (ἀόρ. Διώλισθον κτλ.). Γλιστρῶ ξ φεύγω διὰ μέσου τινός, ξεγλιστρῶ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.), γλυτόνω. » Στρεψοδικῆσαι ξ τοὺς χρήστας διολισθεῖν, « Ἀρστφ.

Διολκή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διέλκειν, τράβηγμα ἔνθεν κἀκεῖθεν, ἀντιπερισπασμός. (συνκδχ.) ἀμφισβήτησις, διαφιλονεικησις.

Δίολκος (ὁ). ὁ δρόμος (τὸ μέρος) διὰ τοῦ ὁπ. ἐσύροντο διὰ ξηρᾶς τὰ πλοῖα ἀπὸ τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην θάλασ. τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθ.

;Διολκόω-ῶ, Μ. ώσω. Διαχωρίζω μὲ ὁλκὸν (αὔλακα).

Διόλλυμι, Μ. ολέσω ξ Ἀττ. ολέω-ῶ (ἀόρ. Διώλεσα καὶ μσ. Διωλόμην, πρκ. Διολώλεκα καὶ μσ. Διόλωλα κτλ.). Χάνω (Ἀφανίζω) τι ὅλως διόλου, ἐξολοθρεύω. (τρπ.) ξεχάνω, λησμονῶ.

Διολολύζω, Μ. ύξω. Ὀλολύζω δυνατὰ (ἴδε Διωλύγιον) ἢ ἐκ διαλειμμάτων.

Διόλου, ἐπίρ. ἀντὶ Δι' ὅλου, ὁλοτελῶς, καθ' ὁλοκληρίαν· διὰ παντός.

Διολοφύρομαι, Μ. υροῦμαι. Κλαίω (Παραπονοῦμαι) ἀδιακόπως ἢ μετὰ δεινοπαθείας.

Διομαλίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ὁμαλὸν (ὁμοιόμορφον), ἰσάζω, ἐξομαλίζω. ‖. (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) διατηρῶ πάντοτε μίαν ξ τὴν αὐτὴν διάθεσιν ἢ κατάστασιν (ἓν καὶ τὸ αὐτὸ σύστημα).

Διομάλισις, εως (ἡ) καὶ

Διομαλισμός (ὁ). τὸ διομαλίζειν, ἡ ὁμαλότης (τὸ ὁμοιόμορφον) τῆς διαθέσεως ἢ καταστάσεως τῆς ψυχ. καὶ τοῦ σώμ., (ἰατρ.) ἡ διακοπὴ τῆς νόσου, ἡ ἡσυχία τοῦ ἀσθενοῦς, ἀπυρεξία.

Διομαλύνω, Μ. υνῶ, = Διομαλίζω (μτβτ).

Διομανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ ἢ κατὰ τοῦ Διὸς μαινόμενος, θεομανής, ἢ θεομάχος.

Δίομβρος (ὁ, ἡ). καταβρεγμένος (ὑπὸ τῆς βροχῆς), (ἐν γέν.) = Δίυγρος.

Διομηνία (ἡ), Π. = Θεομηνία.

Διομιλέω-ῶ καὶ (μσ.) Διομιλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Συνομιλῶ.

Διόμνυμι καὶ (ἀποθτ. ἢ μσ.) Διόμνυμαι, Μ. ομοῦμαι ἀντὶ ομόσομαι (ἀόρ. Διωμοσάμην, πρκ. Διομώμοκα κτλ.). Κάμνω (Ἀρνοῦμαι ἢ Βεβαιόνω τι [ἐν γέν.] Μαρτύρομαι μὲ) φρικτοὺς ὅρκους. » Καταρώμενος καὶ διομνύμενος μηδὲν εἶναι αὐτῷ καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα, « Δμ.

Διομολογέω-ῶ, καὶ (μσ.) Διομολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, ήσομαι. Ὁμολογῶ (Ὑπόσχομαι) μετὰ βεβαιότητος, συμφωνῶ ἀμοιβαίως πρός τινα.

Διομολόγησις, εως, κα

Διομολογία (ἡ). ὑπόσχεσις (συνθήκη, συμφωνία) ἀμοιβαία.

Δίον, Π. ἀντὶ Ἔδιον, ἀόρ. β΄. τοῦ Δίω.

Δῖον, αἰτ. ἑν. ἀρσ. ἢ οὐδ. τοῦ Δῖος.

Διονομάζω, Μ. άσω. Διαθρυλλῶ (Διαφημίζω) τὸ ὄνομά τινος, (ὅθ.) » Διωνομασμένος, « ὁ ὀνομαστός, περίφημος.

Διονῦς, Π. ἀντὶ Διόνυσος.

Διονύσια (τά), ἴδε Διονύσιος.

Διονυσιάζω, Μ. άσω. Ἐκτελῶ (Ἑορτάζω) τὰ Διονύσια.

Διονυσιακός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Διόνυσον ἢ τὰ Διονύσια. » Διονυσιακὰ (τά), « ποιήματα εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου.

Διονυσιάς, άδος (ἡ), Π. ἐπίθ. ἀντὶ Διονυσία ἢ Διονυσιακή. ||. (οὐσ.) τὸ φυτ. πήγανον ἢ ἀνδρόσαιμον.

Διονυσιαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἑορτάζων τὰ Διονύσια.

Διονυσιοκόλακες (οἱ). οἱ κόλακες τοῦ (τυράννου) Διονυσίου. 2) οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται, δηλ. οἱ δραματικοὶ ποιηταὶ (ὑποκριταὶ κτλ.).

Διονύσιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Διόνυσον, Βαχχικός. ||. (οὐσ.) Διονύσιον (τὸ), ὁ ναὸς καὶ » Διονύσια (τά), ἡ ἑορτὴ τοῦ Διονύσου (διαιροῦντο εἰς μεγάλα [τὰ κυρ. Διονύσια] καὶ μικρὰ [τὰ ἄλλ. Λήναια ἢ ἐν Λίμναις] καὶ ἐτελοῦντο ἐκεῖνα μὲν εἰς τὴν πολιν, ταῦτα δὲ εἰς τοὺς ἀγροὺς τῶν Ἀθην.)

Διονυσομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαίνομαι ὑπὸ τοῦ Διονύσου, ἐκβακχεύομαι.

Διόνυσος (ὁ). ὁ ἄλλ. Βάκχος, θεὸς τῆς μυθολογ. (συνκδχ.) Π. ὁ οἶνος.

Διόνυχος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διώνυχος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Δι' ὄνυχος, ἐπεξειργασμένος, ἐξηκριβωμένος.

Διοξειῶν (ἡ), ἄκλ. (μουσικ.) ἡ ἄλλ. Διὰ πέντε (ἐνν. χορδῶν ἢ φωνῶν συμφωνία), (Γαλλ.) la quinte, Ζ. Διαπασῶν.

Διόπαι, ῶν (αἱ), Ζ. Δίοπος (ὁ, ἡ).

Διόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. παῖς (τέκνον) τοῦ Διός.

Διόπεμπτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοῦ Διὸς πεμφθεὶς, θεόπεμπτος.

Διόπερ, Συνδ. ἀντὶ Δι' ὅπερ, = Διό.

Διοπετής, έος (ὁ, ἡ), = Διϊπετής.

Διόπη, ἴδε Δίοπος.

Διοπομπέω-ῶ καὶ (μσ.) Διοπομπέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, ήσομαι, = Ἀποδιοπομπέομαι.

Διοπόμπησις, εως (ἡ), = Ἀποδιοπόμπησις.

Δίοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο ἢ πανταχόθεν ἢ πέρα-πέρα τρύπας (ὀπὰς) τρυπητὸς, καφασωτὸς, (παρβλ. Διάτρητος), (ὅθ. ||. οὐσ.) Διόπαι (αἱ), εἰδ. σκολαρηκίων.

Δίοπος (ὁ), [διὰ, †ὄπτομαι-ὁράω]. ἔφορος, ἐπιτηρητής, (Π.) ἀρχηγὸς, διοικητής. (ναυτ.) ἐπιστάτης πλοίου, (Ἰταλ.) σοπρακάρικο, (ἴδε καὶ Διοπτεύω).

Διοπτεία (ἡ), = Διόπτευσις.

Δι-οπτάνομαι, Μ. ὄψομαι, = Διορῶ, διοπτεύω. 2) (πθ.) = Διαφαίνομαι.

Διόπτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Δι-οπτεύω, Μ. εύσω, = Διοράω, βλέπω ὅλα τὰ μέρη ἢ διὰ μέσου τινὸς, (ἐπμ.) παρατηρῶ μὲ προσοχὴν, παραμονεύω, κατασκοπεύω· ἐπιτηρῶ, ἐπιμελοῦμαι. » Ὁ διοπτεύων τὴν ναῦν, « Δμ., (ἴδε Δίοπος).

Διοπτὴρ (ὁ), = Διόπτης, κατάσκοπος· ἐπιτηρητής· παρατηρητής· (χειρουργ. καὶ γεωμετρ.) = Διόπτρα.

Διόπτης, ου (ὁ), = Δίοπος, ὁ διοπτεύων (παρατηρῶν, κατασκοπεύων κτλ.)

Διόπτρα (ἡ). (ἐν γέν.) ὄργανον διὰ μέσου τοῦ ὁπ. βλέπει τις ἢ ἁπλῶς ἢ καθαρώτερα ἢ μακρύτερα, (ἐπμ.) ὑαλὶ (ἢ μᾶλλ. λίθος διαφανής) διὰ τὰ παράθυρα ἢ διὰ τὰ 'μμάτια, (Γαλλ. lorgnette). (ἰδιαιτ. δὲ γεωμετρ. μὲν) ἐργαλεῖόν τι μὲ τὸ ὁπ. μετροῦν τὰ ὕψη, καὶ ἐν γέν. τὰς ἀποστάσεις ἢ τὰς ἐπιφανείας, (χειρουργ. δὲ) = Διαστολεύς.

Διοπτρεία (ἡ). ἡ διὰ τῆς (γεωμετρ.) διόπτρας ἐργασία.

Δι-οπτρίζω, Μ. ίσω. Ἀνοίγω ϗ παρατηρῶ πληγὴν διὰ τῆς (χειρουργ.) διοπτρας.

Διοπτρικὸς, ἡ, όν. (γεωμετρ.) Ὁ ἀνήκων ἢ καταγινόμενος εἰς τὴν διοπτρείαν.

Διόπτριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Διόπτρα (χειρουργ.).

Διοπτρισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διοπτρίζειν, ἡ χρῆσις τῆς (χειρουργ.) διόπτρας.

Δόπτρον (τὸ), = Διόπτρα, (κυρ.) ὑαλὶ (διὰ τοῦ ὁπ. βλέπομεν). » Οἶνος ἀνθρώποις δίοπτρον, « Ἀλκ.

Διορατικὸς, ἡ, όν. Ὁ βλέπων μακρὰν, ὀξυδερκὴς, (μτφορ.) ὁ γνωρίζων (προφητεύων) τὰ μέλλοντα, [ἐκ τοῦ

Δι-οράω-ῶ, Μ. δι-όψομαι (πατρ. Διεώρων, πρκ. Διεώρακα ϗ πθ [σπν.] Διῶμμαι, ἀόρ. Διεῖδον καὶ πθ. Διώφθην κτλ.). Βλέπω διὰ μέσου τινὸς, (ἐπμ.) βλέπω καθαρώτερα καὶ μακρύτερα, παρατηρῶ μὲ ἀκρίβειαν, διακρίνω.

Δι-οργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατασκευάζω τι ὀργανικῶς, τῷ δίδω ὀργανισμὸν, συναρμόζω, διοργανίζω.

Διοργάνωσις, εως (ἡ). διοργανισμὸς, τεχνικὴ (ὀργανικὴ) κατασκευὴ τοῦ σώματος κτλ.

Δι-οργίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ νὰ ὀργισθῇ μὲ ὑπερβολήν.

Διόργυιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο ὀργυιῶν ἔκτασιν. » Λίμνη . . βάθος —, « Ἡρ.

Δι-οργυιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκτείνω ὡς ὄργυιαν. ||. (εὔχρ. κυρ. ἢ πθ μτχ.). Διοργυιωμένος, η, ον. Ὁ ἔχων τὰς χεῖρας ἐκτεταμένας ὡς ὁ μετρῶν ὄργυιαν.

Δι-ορθεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ-

Δι-ορθόω-ῶ. Μ. ώσω. Ἰσάζω, τακτοποιῶ, διορθόνω· κατορθόνω, οἰκονομῶ (μίαν ὑπόθεσιν). » Ἐκεῖνα δὲ ἤδη καὶ σφοδρα διωρθοῦτο, « Αἰσχ., (κοιν.) ἔπασχε νὰ τὰ 'μπαλώσῃ.

Διόρθωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς διόρθωσιν, μέσον (τροπος) διορθώσεως.

Διόρθωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διορθόνειν, ἐπανόρθωσις, τακτοποίησις, βελτίωσις, ξεκαθάρισμα (ἐξόφλησις) λογαριασμοῦ κτλ.

Διορθωτήρ, Π. ἀντὶ-

Διορθωτής, οῦ (ὁ). ὁ διορθόνων (κυρ. σύγγραμμα). » Αἱ δὲ κα διορθωσις τῶν νόμων γίνηται, ταξάντων οἱ διορθωτῆρες, « Ἐπγρφ.

Διορθωτικὸς, ἡ, όν, καὶ (ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων (ἢ ἱκανὸς καὶ πρόθυμος) εἰς διόρθωσιν, ἐπανορθωτικός.

Διορία (ἡ). διάστημα καιροῦ προσδιωρισμένον, προθεσμία, (παρβλ. Διωρία).

Δι-ορίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω τι ἀπ' ἄλλου διὰ συνόρων, τραβῶ (ἢ χρησιμεύω ὡς) σύνορον, (ἐν γέν.) διαχωρίζω. » Ὁ Τάναϊς διορίζει τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀσίας, « Διόδ. » Τὸ νῦν διορίζει τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον, « Θεμίστ. (καὶ πθ.) » Μηροὺς πλατεία γραμμῇ διωρισμένους, « Ξεν. 2) = Διακρίνω. » Μάλιστα δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς διορίζειν χρή, « Γαλ. 3) προσδιορίζω, παραγγέλλω ῥητῶς· ἀποφαίνομαι, ἀποφασίζω· διϊσχυρίζομαι, βεβαιόνω. » Τοῦτό μοι σαφῶς διόρισον, « Πλάτ. » Τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν, « Σοφ. (καὶ μσ.) » Διόρισαι ποτέρως λέγεις, « αὐτ. » Ὁ νῦν οὗτος διέβαλλε ϗ διωρίζετο, (καὶ παθ.) » Οὐ καλῶς δοκεῖ διωρίσθαι περὶ τῶν πολιτειῶν, « Ἀρστ. » Τίμημα διωρισμένον ὑπὸ τῶν νόμων, « αὐτ. 4) μεταφέρω τι ἐπέκεινα τῶν συνόρων, ὑπερορίζω. » Τὸ δὲ ὅπλον ἔξω τῶν ὅρων τῆς χώρας ἀποκτείναντας διορίσαι, « Πλάτ. » Ὅπως τὸν ἐνθένδε πόλεμον εἰς τὴν ἤπειρον διοριοῦμεν, « Ἰσκρ. (ϗ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) » Ὑπὲρ δὲ θυμέλας διορίσαι πρόθυμος ἦν, « Εὐρ., ὑπερβῆναι.

;Διόρισμα (τὸ). τὸ διωρισμένον (χωρισμένον ἢ ἀποφασισμένον) πρᾶγμα.

Διορισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διορίζειν, ὁ διὰ συνόρων χωρισμός· προσδιορισμὸς διασάφησις· διαφορά.

Διοριστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ διορίζειν.

Δι-ορκίζω, Μ. ίσω, = Διόμνυμι, (ὅθεν

Διορκισμὸς (ὁ). ἡ μεθ' ὅρκου διαβεβαίωσις

Διόρκωσις, εως (ἡ). ἡ δι' ὅρκου ὑποχρέωσις.

Δι-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω μὲ ὁρμὴν τῇδε κἀκεῖσε.

Δι-ορμίζω, Μ. ίσω. Ἀράζω (Ἀσφαλίζω) τὸ καράβι εἰς τὸν λιμένα (ὅρμον).

Δι-όρνυμαι, Μ. όρσομαι ἢ ὀροῦμαι, Π. διαβαίνω καὶ ἐβγαίνω ἔξω μὲ ὁρμήν· ἐκπορεύομαι.

Δίορος (ὁ, ἡ). Ὁ χρησιμεύων ὡς σύνορον, (ὅθεν: ||. εἰς τὸ παιγν. τοῦ Ἐφεδρισμοῦ) ὁ λίθος τὸν ὁποῖον βάλλουν ὡς σημάδι.

†Διόροφος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διώροφος.

Δι-ορόω (ϗ Δι-ορρόω)-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (καὶ μσ. Μεταβάλλομαι) εἰς ὀρρὸν (τσ ρρὸν), (κοιν.) κόπτω, τυριάζω.

Διόρρωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς ὀρρὸν μεταβολὴ (τοῦ γάλακτος, τοῦ αἵματος κτλ.), (κοιν.) κόψιμον.

Διορυγὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διορύσσειν, διόρυξις, σκάψιμον διορύγματος. 2) τῷ

Διόρυγμα (τὸ). τὸ διωρυγμένον μέρος, λαγοῦμι ἢ χανδάκι, (παρβλ. Διώρυξ).

Διορυκτὶς (κτρὶς), ίδος (ἡ). ἡ διορύσσουσα. » Χελώνη , « Πολιορκ.

Διόρυξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Δι-ορύσσω (ττω), Μ. ορύξω. Σκάπτω ἀνάμεσα, τρυπῶ, ἀνοίγω λαγοῦμι ἢ χανδάκι. (συνκδχ.) χαλνῶ, ἀνατρέπω. » Τὴν γεῤῥόνησον διορύξει, « Δμ. » Διορύσσοντες τοὺς τοίχους, « Θκ. (ϗ μτφορ.) » Κακουργῆσαι ϗ διορύξαι πράγματα, « Δμ. (καὶ πθ.) » Διορωρύγμεθα κατὰ πόλεις, « αὐτ.

Διορυχὴ (ἡ), = Διορυγή.

Δι-ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χορεύω κατὰ συνέχειαν ἢ εἰς ἐκτεταμένον μέρος. (μὲ δοτ.) χορεύων ἁμιλλῶμαι πρός τινα.

Διόρωσις, εως (ἡ), = Διόρρωσις.

Διὸς, γεν. τοῦ Ζεύς.

Δῖος [κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Δίιος], α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ καταγόμενος ἀπὸ) τὸν Δία, θεῖος, (ἐπμ.) μέγιστος, εὐγενέστατος, ἀνδρειότατος, ἐνδοξότατος, ὡραιότατος κτλ., (ἐν γέν.) ἔξοχος (ἐξαίρετος, θαυμάσιος) εἰς τὸ εἶδός του. » Δῖος ὑφορβὸς, « Ὀδ., ὁ ἀγαθὸς, ὁ ἐνάρετος ἢ θεοφιλής. » Δῖα Χάρυβδις, « Ὀδ., ἡ τερατώδης. (ϗ μὲ γεν. πλθ. ὡς ὑπερθτ.) » Δῖα θεάων. « Ἰλ. Ξ. » Δῖα γυναικῶν, « Ὀδ. Ο.

Διόσδοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς, θεόσδοτος.

Διοσημεία (ἡ). (ἀσυνήθιστον) φαινόμενον τῆς ἀτμοσφαίρας, (π. χ. βροχὴ ἢ βροντὴ ἐν καιρῷ αἰθρίας, κύκλος περὶ τὸν ἥλιον ἢ τὴν σελήνην κτλ.), (ἐπμ. κατὰ τοὺς παλ.) σημεῖον (θαῦμα) τοῦ Διὸς, οἰωνὸς τοῦ μελλοντος.

;Διοσημεῖον (τὸ), καὶ

Διοσημία (ἡ), Π. ἀντὶ Διοσημεία.

Διόσκοροι (οἱ), Π. ἀντὶ Διόσκουροι.

Διοσκούρειον (τὸ). ναὸς τῶν Διοσκούρων.

Διόσκουροι (οἱ). (κατὰ λέξ.) παῖδες (κοῦροι) τοῦ Διὸς, (ἰδιαιτ.) ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης (τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν ἐκ τῆς Λήδας). 2) (μτνμ.) μετέωρά τινα φαινόμενα εἰς τὰ ἐξάρτια τῶν πλοίων ἐν καιρῷ τρικυμίας, (κοιν.) τελώνια. 3) ἀστερισμος τις τοῦ Ζωδιακοῦ, οἱ ἄλλ. Δίδυμοι.

Διοσμος (ὁ, ἡ). ὁ διαβιβάζων τὴν ὀσμὴν, (παρβλ. Διηχής). ||. (οὐσ.) ἡ ἰδιότης τοῦ διαβιβάζειν τὴν ὀσμὴν εἰς τὰ ὄργανα τῆς ὀσφρήσεως.

Διόσπυρον (τό). ὁ καρπὸς τοῦ ἑπομ.

;Διόσπυρος (ὁ), εἰδ. δένδρου τοῦ ὁποίου ὁ καρπὸς ὁμοιάζει τὸ κεράσιον, (ἴσ. ἡ) ἀγριοκερασιά, (κατὰ τὸν Λινν.) εἶδος λωτοῦ.

Διόστεος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συνιστάμενος ἀπὸ) δύο ὀστέα (κοκκαλα).

;Δι-οσφραίνω, Μ. ανῶ. Δίδω εἴς τι ὀσμὴν (καλὴν ἢ κακήν).

Διότι, συνδ. Αἰτιολογ. ἀντὶ Δι' ὅ,τι, διατί. » Ἢ καὶ ἔχοις ἂν εἰπεῖν διοτι; « Ξεν. 2) ἀντὶ τοῦ Ὅτι. » Πυνθάνομαι διοτι, « Δμ.

Διοτρεφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀναθρεμμένος, (ἐπμ.) εὐγενὴς, καλοαναθρεμμένος, (παρβλ. Διογενής).

Δι-ουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατουρῶ, ἐβγάλλω διὰ τοῦ οὔρους (συγχ. τῷ Διοῤῥόω).

Διουρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων δυναμιν κινητικὴν τῶν οὔρων.

Δι-ουρίζω, Μ. ίσω. Ἰων. ἀντὶ Διορίζω.

Διοφθεὶς, εῖσα, έν, πθ. ἀορ. τῆς μτχ. τοῦ Διοράω.

Διοχετεία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διοχετεύειν.

Δι-οχετεύω, Μ. εύσω. Φερω (Ὁδηγῶ) δι' ὀχετοῦ τὸ ὕδωρ.

Διοχὴ (ἡ), [διέχω]. διάστημα.

Διοχὴς, ἴδε Διωχης.

Δι-οχλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διενοχλέω.

Δι-οχλίζω, Μ. ίσω. Ἀνασηκόνω τι διὰ τοῦ μοχλοῦ, ἀνοίγω (χωρίζω) διὰ τῆς βίας.

Δι-οχυρόω-ῶ Μ. ώσω. Ὀχυρόνω τι καλῶς ἢ πανταχόθεν.

Δίοψις [διοπτεύω], εως (ἡ). τὸ βλέπειν διὰ μεσου τινὸς, παρατήρησις ἀκριβὴς, (συνκδχ.) κατανόησις.

Δίπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο παῖδας.

Διπαλαιστιαῖος, α, ον, καὶ

Διπάλαιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο παλαιστῶν ἔκτασιν.

Δίπαλτος (ὁ, ἡ), Π. [δὶς, πάλλω]. ὁ ῥιπτόμενος (τιναζόμενος) ἢ δυνάμενος νὰ ῥιφθῇ ἑκατέρωθεν, (ἐν γέν.) διπλοῦς ἢ ἀλλεπάλληλος. (συνκδχ.) δεινὸς σφοδρὸς, ὁρμητικός. » Ξίφος δίπαλτον, « Εὐρ., τὸ δίστομον. » Στρατὸς δίπαλτος, « Σοφ., ὁ προσβάλλων ἀπὸ δύο μερη συγχρόνως, (παρβλ. Τρίπαλτος).

Διπηχυαῖος, α, ον, καὶ

Δίπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο πηχῶν ἔκτασιν.

Διπλάδιος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Διπλάσιος.

Διπλάζω, Μ. άσω, = Διπλασιάζω. (ϗ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) εἶμαι ἢ γίνομαι διπλοῦς, διπλασιάζομαι.

Δίπλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. συγκείμενος ἀπὸ δύο ἀλλεπαλλήλως θεμένας πλάκας, (ἐν γέν.) διπλοῦς, (ἐπὶ ὑφασμ.) δίμιτος, (ἐπμ.) πλουμιστὸς ἢ πλατὺς ἢ μὲ δύο ὄψεις. ||. (οὐσ.) = Διπλοΐς. 2) δοκὸς (πατερὸν) πλοίου.

Διπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι διπλάσιον ἀφ' ὅ,τι εἶνε. ||. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) εἶμαι ἢ γίνομαι διπλάσιος. » Ἡ ὁλκὰς ἐδιπλασίασε, « Ασ., ἐκέρδισε τὰ διπλάσια, (κοιν.) ἐδίπλωσε τὸν σερμαγέν της. (καὶ μὲ γεν.) » Καρπὸν διπλασιάζοντα τῶν ἐν ταῖς ἄλλαις χώραις φυομένων, « Διόδ.

Διπλασίασις, εως (ἡ) καὶ

Διπλασιασμὸς (ὁ). τὸ διπλασιάζειν ἢ διπλασιάζεσθαι, διπλασιασμα.

Διπλασιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ διπλασιάζειν ἐπιτήδειος.

Διπλασιολογία (ἡ). ἐπανάληψις τοῦ αὐτοῦ λόγου.

Διπλάσιος, α, ον, = Διπλοῦς, δύο φοραὶς τόσος ἢ μεγαλήτερος. (κυρ. μὲ γεν.) » Διπλάσιοι αὐτῶν μαχοῦνται, » Πλάτ. » Διπλασίαν πεποιηκέναι τὴν Ἑλλάδα τῆς ἐξ ἀρχῆς συστάσης, « Ἰσκρ. (καὶ χ. ἢ ἐλλ. τῆς γεν) » Διπλασίαν ἐκτίνειν, » Πλάτ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἤ), » Ἀπὸ διπλασίων χρημάτων ἢ προτερον, « αὐτ. ||. (τὸ οὐδ.) Διπλάσιον, ἐπίρ. ἀντὶ Διπλασίως. » Διπλάσιον ὤνησας, « Θκρ.

Διπλασιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διπλασιάζω.

Διπλασίων, ονος (ὁ, ἡ), = Διπλάσιος.

Διπλασίως, ἐπίρ. Δύω φοραὶς τόσον, τὸ διπλοῦν. » Διπλασίως ἐπεῤῥώσθησαν, « Πλβ. (καὶ καταχρ.) » Διπλασίως ἐλάττω, « Πλάτ.

Διπλασμὸς (ὁ), [διπλάζω], = Διπλασιασμός.

Δίπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο πλέθρων ἔκτασιν. ||. (οὐσ.) Δίπλεθρον (τὸ), διπλοῦν πλέθρον, διάστημα δύο πλέθρων.

Δίπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω πλευράς.

Διπλῆ (ἡ), θηλ. τοῦ Διπλοῦς. ||. (οὐσ.) = Διπλοΐς. 2) (γρμτ. καὶ κριτ.) σημεῖον ἀμφιβολίας ἢ προσοχῆς (εἰς τα δραματικὰ ποιήματα).

Διπλῇ, (κυρ.) δοτ. θηλ. τοῦ Διπλοῦς. ||. (ὡς ἐπίρ.) = Διπλασίως.

Διπληγὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Διπλοΐς.

Διπλήδιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Διπλάσιος.

Διπληθὴς, εος ἢ έος (ὁ, ἡ), Π. δὶς τοσοῦτος τὸ πλῆθος, διπλάσιος τὴν ποσοτητα, (κατ' ἄλλ. ἀντὶ

;Διπλήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. δύο φοραὶς γεμισμένος.

Διπλήσιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Διπλάσιος.

Δίπλινθος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) δύω πλίνθους. » Θυρὶς —, « Ἐπγρφ.

Διπλοείματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν διπλᾶ ἢ διπλωμένα (ἐνδυμένα ἀπὸ μέσα) ἱμάτια.

Διπλόη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ διπλοῦ, διπλότης· δίπλα, τσάκκισμα. » Χιτῶνος —, « Πισίδ. » Ἱμάντος —, « Πλδ. » Σιδήρου —, « Πλάτ. καὶ Πλ , ἡ διπλωματιὰ (ζαρωματιὰ) τὴν ὁπ. σχηματίζει ὅταν δὲν ἦν' ἀτόφυος (μονοκόμματος) ἀλλὰ συνθεμένος ἀπὸ δύο 'λάμαις κτυπημέναις μαζῇ. » Ὀστέου —, « Ἱπκρ., τὸ ἔνδοθεν (τὸ ἀπαλώτερον) τοῦ κοκκάλου. 2) (μτφορ.) διπλοῦν (μυστηριῶδες) νόημα· ἀλληγορία. » » Τοῦ νομικοῦ βάθους καὶ τῆς διπλόης, « Γργ. 3) διπλότης χαρακτῆρος, ὑπόκρισις, διπροσωπία. » Πάσης ὑπουλότητος καὶ διπλόης ἀπηλλαγμένος, « Λξ.

Διπλόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλᾶς τρίχας. » Πίτυς —, « Ὀππ., ἡ ἔχουσα διπλᾶ βελόνια (φύλλα).

Διπλοΐζω, Μ. ίσω. Π. = Διπλασιάζω.

Διπλοΐς, ίδος (ἡ) (κυρ. χλαῖνα ἢ ἐσθὴς) πλατεῖα (μεγάλη, » Διπλῆ, « [ἴδε Διπλοῦς]) ὥστε νὰ τυλίσσεται δὶς περὶ τὸ σῶμα, (παρβλ. Ἀπλοΐς). 2) (χειρουργ.) = Διπλόη (ὀστέου).

Δίπλοκος (ὁ, ἡ). πλεγμένος μὲ δύω κλωναῖς, (ἐν γέν.) διπλοῦς.

Διπλόος, όη, οον, Ἰων. καὶ

Διπλὸς, ἤ, όν, Π. ἀντὶ Διπλοῦς.

Διπλοσήμαντος καὶ Διπλόσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλῆν σημασιαν.

Διπλοσύνθετος (ὁ, ἡ). διπλοῦς (τὴν σύνθεσιν).

Διπλότης (ἡ), = Διπλόη.

Διπλοῦς [ἴδε Διπολος], ῆ, οῦν. Δύω φοραὶς τόσος, διπλός· διπλάσιος. » Οἰκίδιον διπλοῦν, « Ασ., τὸ δίπατον. » Χλαῖνα διπλῆ, « Ἰλ. Κ., ἡ ἄλλ. Διπλοΐς. » Λόγος διπλοῦς, « Ἀρστ., ὁ ἐκ δύω λέξεων ἢ μερῶν τοῦ λογου συγκείμενος, σύνθετος· » οἷον τὸ Χρονοτριβεῖν· χρησιμωτάτη δὲ ἡ διπλῆ λέξις τοῖς διθυραμβοποιοῖς· οὗτοι γὰρ ψοφώδεις, « Ἀρστ. (παρὰ τοῖς μτγν. καὶ συγκρ.) » Ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλοτερον ὑμῶν, « Εὐαγγ. 2) (μτφορ) τὸ ἐναντ. τοῦ Ἁπλοῦς, (δηλ.) διπρόσωπος, ὑποκριτὴς, δολιος. » Διπλοῦς ἀνὴρ, « Εὐρ. 3) » Διπλᾶς ὄψεις ἀράξας, « Σοφ. (πλθ.) = Δύω. (ἐνίοτε) ἀντὶ Κυρτὸς, (κοιν.) δυῶ δίπλαις. » Διπλῆν ἄκανθαν καὶ παλίῤῥοπον γόνυ, « Εὐρ. (Ἠλ. 492), τὴν ῥάχιν τοῦ γέροντος. 4) » Διπλόα ἤματα, « Ἀπλλν. ||. (τὸ οὐδ.) Διπλοῦν ϗ (Π.) Διπλᾶ, ἐπ.ῥ. ἀντὶ Διπλασίως. » Διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα, « Γνμ. » Διπλᾶ περιπρολαβόντες, « Ὀππ.

Διπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι διπλοῦν, διπλόνω ἢ διπλασιάζω.

Δίπλωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε διπλωμένον. 2) τσάκκισμα γινόμενον εἰς τὸ δίπλωμα. 3) ἀγγεῖον διπλοῦν (ἕνα μέσα εἰς τὸ ἄλλο ὥστε βράζοντος τοῦ νεροῦ τὸ ὁπ. εἶνε εἰς τὸ μεγαλήτερον, νὰ βράζῃ συγχρόνως καὶ τὸ περιεχόμενον (ὁποῖον δήποτε πρᾶγμα) εἰς τὸ μικρότερον, (Γαλ-

λ.) bain-Marie 4) γράμμα ἀνοικτὸν (ἀβούλλωτον, διπλωμένον μόνον) τὸ ὁπ. ἐκδίδει χάριν τινὸς ἡ διοίκησις, πυττάκι, (Ἰταλ.) πατέντα ἢ πασσαπόρτι, ἢ 5) ἔγγραφον τοῦ ὁπ. φυλάττεται ἀντίγραφον ἢ ἐκδίδονται δύο ὅμοια ἀντίγραφα, διπλόγραφον, (Γαλλ.) duplicata.

Δίπλωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διπλόνειν, δίπλωμα. διπλασιασμὸς· σύνθεσις (λέξεως).

Δίπνοος (ὁ, ἡ). ὁ πνέων (φυσῶν, ξεθυμαίνων) ἀπὸ δύο μέρη (τρύπας).

Διποδης, ου (ὁ, ἡ), = Διποδιαῖος.

Διποδία (ἡ). δύω πόδες (προσῳδ.) ὁμοῦ. 2) = Διποδιασμός.

Διποδιάζω, Μ. άσω ἢ Δ. άξω. Χορεύω τὸν διποδιασμόν.

Διποδιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων δύω ποδῶν ἔκτασιν.

Διποδιασμὸς (ὁ). εἶδος Σπαρτιατικοῦ χοροῦ.

Διπόλια (τὰ), Π. ἀντὶ Διιπόλια.

Διποληΐς, ΐδος (ἡ), Π. ἡ ἀνήκουσα εἰς δύω πόλεις.

Δίπολις, εως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ, διῃρημένος εἰς) δύω πόλεις.

Διπολίτης, ου (ὁ). πολίτης δύω πόλεων.

Διπολιώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Διϊπολιώδης.

Δίπολος (ὁ, ἡ), [δὶς, πολέω]. δύω φοραῖς ὀργωμένος. 2 Π. διπλοῦς.

Δίπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω πόρους (περάσματα, δρόμους).

Διπόταμος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων (ποτιζόμενος ἀπὸ) δύω ποταμούς.

Δίπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιπατῶν μὲ) δύω πόδας.

Διπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο πρόσωπα (ὄψεις).

Δίπρυμνος καὶ

Δίπρωρος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ δύω πρώρας ἢ δύω πρύμνας (δηλ. κατεσκευασμένη εἰς τρόπον ὥστε ἡ πρώρα της νὰ χρησιμεύῃ κατὰ τὴν χρείαν ὡς πρύμνη ἢ τὸ ἀνάπαλιν), ἴδε Ἀμφίπρυμνος.

Δίπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο πτερὰ (πτέρυγας [καὶ ἀρχιτεκτ.] σειρὰς στύλων).

Διπτέρυγος καὶ

Διπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ), = Δίπτερος.

Δίπτυξ, υχος (ὁ, ἡ), = Δίπτυχος.

Δίπτυον (τὸ), παρὰ Κυπρ., εἶδος μέτρου διὰ τὰ γεννήματα χωροῦν δύο πτύα (ἕν ἡμιμέδιμνον).

Διπτυχής, ἐος καὶ

Δίπτυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω πτύχας (δίπλας), διπλωμένος εἰς δύο, (ἐν γεν.) διπλοῦς· ζευγαρωτὸς, δίδυμος. (Π. ἢ πλθ.) δύο. ‖. (οὐσ.) Δίπτυχα (τὰ), ὅπου εἶνε καταγεγραμμένα τὰ μνημονευόμενα ἐπ' ἐκκλησίας ὀνόματα. ‖. (ἐπιρ.) Δίπτυχα, « δύω δίπλαις, (Τουρκ.) δύο κάτια.

Δίπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω πτώσεις (διπλοῦν μετασχηματισμὸν τῆς καταλήξεως).

Δίπυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω πύλας (θύρας), δίπορτος.

Διπύρηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω πυρῆνας (κουκκούτσια).

Διπυρίτης, ου καὶ

Δίπυρος (ὁ). (ἄρτος) βαλμένος εἰς τὸ πῦρ (ψημένος) δύω φοραῖς, παξιμάδι. 2) (θηλ.) » Λαμπὰς—, « Ἀρςφ., ἡ διπλῆ (μὲ δύο φιτίλια).

Δίπωλος (ὁ, ἡ). ὁ συρόμενος ὑπὸ δύω πώλων (ἵππων).

†Δίραβδος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δίρραβδος.

Δίρκος (ὁ). τὸ ἄνθος ἢ ὁ καρπὸς τῆς πίτυος, ἴδε Φθείρ.

†Διρκαία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κιρκαία, εἶδος φυτοῦ.

Δίρραβδος (ὁ, ἡ). σημαδευμένος μὲ δύω ῥάβδους (γραμμαῖς, ἀράδαις).

Δίρρυθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλοῦν ῥυθμὸν, συνιστάμενος ἐκ δύω ῥυθμῶν.

Διρρυμία (ἡ), τὸ ἀφῃρημένον οὐσ. τοῦ-

Δίρρυμος (ὁ, ἡ). (ἀμάξι) μὲ δύω ῥυμοὺς (ῥοῦνταις, τιμόνια), (δηλ.) τέθριππον.

Δὶς, ἐπίρ. Δύω φοραῖς.

Δίσαβος (ὁ, ἁ), Δ. Π. ἀντὶ Δίσηβος.

;Δίσαμος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Δίσημος.

Δισάρπαγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δὶς ἁρπαγείς.

Δισδέκατος, η, ον. Εἰκοστός.

Δισεγγόνη (ἡ), θηλ. τοῦ-

Δισέγγονος (ὁ, ἡ). ὁ υἱὸς (ἡ θυγάτηρ) τοῦ ἐγγόνου.

Δίσεκτος (ἡ), Λατ. Bissextus, (ἐνν. ἡμέρα) ἡ 24 τοῦ Φεβρ. (δὶς ἕκτη πρὸ καλανδ. Μαρτ.) τὴν ὁποίαν κάθε τέσσαρας χρόνους ἐμέτρουν (πρὸς ἀστρονομικὸν ἐξισασμὸν τῶν ἐνιαυτῶν) διπλῆν.

Δισεξαδέλφη (ἡ), θηλ. τοῦ

Δισεξάδελφος (ὁ). ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ (ἢ τῆς) ἐξαδέλφ. ἢ τοῦ (τῆς) ἀνεψ., ὁ ἄλλ. Ἀνεψιαδοῦς, ἢ 2) ὁ δισέγγονος τοῦ (τῆς) ἀδελφ. μου.

Δίσευνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δύω εὐνὰς (δηλ. συνκδχ.) γυναῖκας.

Δίσεφθος (ὁ, ἡ) δύο φοραῖς βρασμένος, 'ξαναβρασμένος, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δίεφθος.

Δίσηβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δὶς ἡβήσας (γενόμενος νέος), 'ξανανειώσας.

Δίσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλῆν σημασίαν, (Γρμτ.) = Δίχρονος.

Δισθανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δὶς ἀποθανών.

†Δισκάλαμος, ἐσφαλμ. ἀντὶ

Δίσκαλμος (ὁ, ἡ), = Δίκωπος.

Δισκελής, έος (ὁ, ἡ), = Δίκωλος. » Περίοδος λόγου—, « Ῥτρ.

Δίσκευμα (τὸ). τὸ ῥίψιμον τοῦ δίσκου ἢ τὸ ῥιπτόμενον ὡς δίσκος.

Δισκεὺς, έως (ὁ). φωτεινόν τι μετέωρον ἢ κομήτης εἰς σχῆμα δίσκου, (παρβλ. Πιθείας).

Δισκευτής, οῦ (ὁ), = Δισκοβόλος, [ἐκ τοῦ

Δισκεύω, Μ. εύσω καὶ Π.

Δισκέω, Μ. ήσω, = Δισκοβολέω, (ἐν γέν.) ῥίπτω μακρὰν, τινάζω, σφενδονίζω.

Δίσκημα (τὸ), Π. ἀντὶ Δίσκευμα.

Δίσκηπτρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ συνιστάμενος ἀπὸ) δύο σκῆπτρα, (παρβλ. Δίθρονος).

Δισκοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Ῥίπτω, Τινάζω) τὸν δίσκον.

Δισκοβολία (ἡ). τὸ ῥίψιμον τοῦ δίσκου.

Δισκοβόλος (ὁ). ὁ ῥίπτων τὸν δίσκον.

Δισκοειδής, έος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων σχῆμα δίσκου, (ἐπμ.) = Φακοειδής.

Δισκόραξ, ακος (ὁ). διπλοῦς Κόραξ, δὶς πανουργότερος τοῦ Κόρακος (περιφήμου τινὸς δικολάβου, τοῦ ὁποίου ὁ μαθητὴς Τισίας ὁ Σικελικὸς ἐφάνη τόσον ἐπιτηδειότερος, ὥστε ἀπεστέρησε ἢ τοῦ συμφωνηθέντος μισθοῦ τὸν διδάσκαλόν του ὅθεν καὶ ἡ παροιμ. » Κακοῦ Κόρακος κακὸν ὠόν «).

Δισκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος δίσκου.

Δίσκος (ὁ), [δίκω]. ὁ φακοειδὴς λίθινος ἢ μετάλλινος ἢ ξύλινος ὄγκος (τὸν ὁποῖον ἔρριπτον οἱ παλαιοὶ πρὸς σωμασκίαν καθὼς τώρα τὸ) λιθάρι, (ἢ ταῖς) ἀμάδαις (παρβλ. Σόλος). 2) (συνκδχ.) κάθε ἐπίπεδον ἀγγεῖον, (κοιν.) δίσκος, (ὅθεν 3) (μτνμ.) ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου.

Δίσκουρα (τὰ), [δίσκος, οὖρος = ὅρος]. τὸ σημάδι (διάστημα) ὅπου δύναται νὰ φθάσῃ ῥιπτόμενος ὁ δίσκος.

Δισκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ κουβαλῶν) δίσκον.

Δισμυρίανδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) δισμυρίους ἄνδρας (20,000 κατοίκους). » Πόλις—, « Στρ.

Δισμύριοι, αι, α. Δύο μυριάδες, δηλ. 20,000. ‖. (ἢ ἐν. μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Δισμυρία ἵππος, « Αχ., 20,000 ἱππικόν.

Δίσπαππος (ὁ). ὁ πάππος τοῦ πατρός μου.

Δισπιθαμαῖος (-μιαῖος), α, ον καὶ

Δισπίθαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω σπιθαμῶν ἔκτασιν.

Δισπόνδειος (ὁ, ἡ) ὁ ἐκ δύω σπονδείων (τεσσάρων δηλ. μακρῶν συλλαβῶν) συγκείμενος ποῦς.

Δισπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω (τὸν αὐτὸν ἀγρὸν) δὶς τοῦ ἔτους.

Δισσάκι καὶ Δισσάκις, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Δὶς, δύο φοραῖς.

Δισσάρχης, ου (ὁ), Π. = Δικρατής, ἄρχων μεθ' ἑτέρου.

Δισσαχῆ, ἐπίρ. = Διτταχοῦ καὶ Διτταχῶς.

Δισσεύω, Μ. εύσω, = Δευτερόω, διπλασιάζω, ἐπαναλαμβάνω.

Δισσογλωσσία (ἡ), τὸ νὰ ἦνε τις-

Δισσόγλωσσος (ὁ, ἡ), = Δίγλωσσος, ὁμιλῶν δύο γλώσσας

Δισσογονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ δίδυμα ἢ δὶς τοῦ ἔτους.

Δισσογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω τι κατὰ δύω διαφορετικοὺς τρόπους. » Δισσογραφούμενον, « Εὐς., χωρίον ἢ λέξις ποιητοῦ ἢ συγγραφέως, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται γραμμένον κατὰ δύω διαφορετικοὺς τρόπους.

†Δισσόκερας, ατος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) τοῦ

Δισσόκερως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο (διπλᾶ) κέρατα.

Δισσολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ἐκφράζω) τὸ αὐτὸ πρᾶγμα κατὰ δύω τρόπους· μεταχειρίζομαι δύω συνωνύμους λέξεις ἀντὶ μιᾶς. 2) λέγω δὶς (ἐπαναλαμβάνω) τὸν αὐτὸν λόγον.

Δισσολογία (ἡ). τὸ δισσολογεῖν, ἡ ἐπανάληψις τῆς αὐτῆς λέξεως ἢ ἡ διὰ δύω συνωνύμων λέξεων ἔκφρασις τῆς αὐτῆς ἰδέας.

†Δισσολόγιστος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσλόγιστος.

Δισσολόγος (ὁ, ἡ). ὁ δισσολογῶν· (μτφορ.) = Δίγλωσσος, δόλιος.

Δισσοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἀμφιβολίαν.

Δισσὸς (ττὸς), ἡ, όν. Δύο λεγ.ῶν. 2) διπλοῦς. 3) (πλθ.) ἀντὶ Δύο. » Δισσοὺς Ἀτρείδας κτείνειν, « Σοφ.

Δισσοτόκος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ἡ δὶς ἢ δίδυμα τίκτουσα. 2) (προπαροξ.) ὁ δὶς τεχθεὶς, (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).

Δισσοφυής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Διφυής.

Δισσυλλαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Σύγκειμαι ἀπὸ) δύω συλλαβὰς, εἶμαι δισύλλαβος.

Δισσυλλαβία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ δισσυλλάβου· δύο συλλαβαί.

Δισσύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ δύο συλλαβῶν συγκείμενος.

Δισσυμφωνέω-ῶ, Μ. ήσω, (γρμτ.). Εἶμαι-

Δισσύμφωνος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων (προφερόμενος ἢ γραφόμενος μὲ) δύο σύμφωνα.

Δισσῶς, ἐπίρ. Ζ. Διττῶς.

Δισταγμὸς (ὁ). τὸ νὰ διστάζῃ τις, ἀμφιβολία.

Διστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο σταδίων (250 βημάτων) ἔκτασιν, (παρβλ. Δίαυλος). ‖. (οὐσ.) Διστάδιον (τὸ), τὸ διάστημα δύο σταδίων, τὰ δύο στάδια.

Διστάζω [δὶς], Μ. άσω. Ἀμφιβάλλω, εὑρίσκομαι εἰς δισταγμὸν (ἀβεβαιότητα), σκέπτομαι (καὶ ἀπορῶ) νὰ κάμω ἢ νὰ μὴ κάμω τι.

Διστακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ παριστάνων (ἐμφαίνων) δισταγμόν.

Διστακτικῶς, ἐπίρ. Μὲ δισταγμόν.

Διστάσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βάρος (ζυγίζων καὶ [ἐπμ.] ἀξίζων) τὸ διπλοῦν.

;Δίστασις, εως (ἡ), = Δισταγμός. (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Διάστασις ἢ Σύστασις).

;Δίστατος (ὁ, ἡ), ἴδε Στατός.

Διστεγής, έος (ὁ, ἡ), = Δίστεγος.

Διστεγία (ἡ). τὸ δεύτερον πάτωμα (στέγη) ἢ τὰ δύο πατώματα τοῦ ὁσπιτίου. 2) = τῷ

Δίστεγος (ὁ, ἡ). (οἶκος) ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) δύο πατώματα, δίπατος, (ἴδε ἢ Διώροφος).

Διστιχία (ἡ), = Διστοιχία. 2) Δίστιχον. 3) = τῷ

Διστιχίασις, εως (ἡ). πάθος τῶν βλεφάρων (ὅταν φυτρόνῃ δευτέρα σειρὰ [στίχος] τριχῶν εἰς τὰ 'μματοτσύνουρα), (παρβλ. Τριχίασις).

Διστιχιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω διστιχίασιν.

Δίστιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) δύο στίχους ἢ σειράς. ‖ (οὐσ.) Δίστιχον (τὸ), δύο στίχοι.

Διστοιχία (ἡ). δύο στοῖχοι (σειραί), διπλῆ σειρὰ, [ἐκ τοῦ

Δίστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀραδιασμένος εἰς) δύο στοίχους (σειράς).

;Δίστοκος (ὁ, ἡ), Π. (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Δίτοκος.

Δίστολος (ὁ, ἡ), Π. [δὶς, στέλλω]. διπλοῦς, ζευγαρωτός. ‖. (πλθ.) Π. ἀντὶ Δύο.

Δίστομος (ὁ, ἡ). (κυρ. κατὰ μτνμ.) ὁ ἔχων δύο στόματα (στόμια ἢ εἰσόδους). » Ποταμὸς (» Λιμὴν, » Πέτρα)—, « Πλβ., Ἡσύχ., Σοφ. » Μάχαιρα (» Πέλεκυς)—, « Γρφ., μὲ δύο κόψαις. » Ὁδὸς—, « Σοφ., ἡ διαιρεμένη (σχιζομένη) εἰς δύο.

Δίστροφος (ὁ, ἡ). στρημμένος δύω φοραῖς. 2) (μτφορ.) παλίμβολος.

Δισυλλαβέω, Δισύλλαβος κτλ., = Δισσυλλαβέω κτλ.

Δισχιδὴς, έος (ὁ, ἡ). σχισμένος (διῃρημένος) εἰς δύο, (παρβλ. Δίκρους).

Δισχιδὸν, ἐπίρ. Εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἦνε τι σχισμένον (διῃρημένον) εἰς δύο.

;Δισχιλιάς, άδος (ἡ), Γρφ. ἀντὶ

Δισχίλιοι, αι, α. Δύω χιλιάδες. ‖. (τὸ ἑν. ἐν χρήσει μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Δισχιλία ἵππος, « Ἡρ., 2000 ἱππικοῦ.

Δίσχιστος (ὁ, ἡ), = Δισχιδής.

Δίσχοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο σχοίνων (60 σταδίων) ἔκτασιν.

Δίσχωλος (ὁ, ἡ). χωλὸς καὶ ἀπὸ τοὺς δύο πόδας.

Δισώματος καὶ

Δίσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) δύο σώματα.

Διτάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων δύο τάλαντα. ‖. (οὐσ.) Διτάλαντον (τὸ), δύο τάλαντα.

Διτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Δίτοκος (ὁ, ἡ). ἡ δὶς ἢ δίδυμα τεκοῦσα.

Διτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαμβάνω (Γράφομαι ἢ Προφέρομαι μὲ) δύο διαφορετικοὺς τόνους.

Διτονίζω, Μ. ίσω. Γράφω ἢ Προφέρω μὲ δύο διαφορετικοὺς τόνους (Τονίζω διττῶς) μίαν καὶ τὴν αὐτὴν λέξιν, [ἐκ τοῦ

Δίτονος (ὁ, ἡ). (μουσ.) ὁ ἔχων (συνιστάμενος εἰς) δύω τόνους, (συγχ. τῷ Διάτονος).

Διτριχία (ἡ). = Διστιχία.

Διτριχιάω-ῶ, Μ. άσω, = Διστιχιάω.

Διτρόχαιος (ὁ, ἡ). (μετρ.) ὁ ἐκ δύω τροχαίων συγκείμενος ποῦς.

Δίτροχος (ὁ, ἡ). (ἄμαξα κτλ.) μὲ δύω τροχούς.

Διττάκι, ἐπίρ. Π. = Δισσάκι.

Διτταχοῦ, ἐπίρ. (Τοπ.). Εἰς δύο μέρη.

Διτταχῶς, ἐπίρ. (Τρπ.). Κατὰ δύο τρόπους.

Διττογλωττία (καὶ ὅλα τὰ ἀρχόμενα ἀπὸ Διττ.), ἴδε Δισσογλωσσία κτλ.

Διττὸς, ἡ, όν, Ἀττ. ἀντὶ Δισσός.

Διττῶς, ἐπίρ. Κατὰ δύο τρόπους.

Δίτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο τύλους. » Κάμηλος—, « Δ ιδ., (ἴδε Δίκυρτος).

Διυβρίζω, Μ. ίσω. Ὑβρίζω πικρῶς, περιυβρίζω.

Διυγιαίνω, Μ. ανῶ. Εἶμαι πάντοτε ὑγιὴς, ἀπολαμβάνω διαρκῆ ὑγείαν. 2) (μτβτ.) κάμνω τινὰ ἐντελῶς ὑγιῆ.

Διυγραίνω, Μ. ανῶ. Ὑγραίνω τι ὅλως διόλου, μουσκεύω. ‖. (μσ. ἢ πθ.) γίνομαι-

Δίυγρος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ὑγρὸς, κάθυγρος, μούσκευμμα, (ἐπμ. ἁπαλὸς, τρυφερός. χαῦνος, σαπημένος· (ἐπὶ χρωμ.) ξεπλυμένος, ξεθωριασμένος ἢ διαφανής.

Διυδατίζω, Μ. ίσω. Ποτίζω μὲ ἄφθονον ὕδωρ.

Δίυδρος (ὁ, ἡ). διαπερασμένος ἀπὸ τὸ νερὸν, (παρβλ. Δίυγρος).

Διυλάζω, Μ. άσω. Διαβιβάζω τι ἐντὸς (Τὸ ταυτοποιῶ μετὰ) τῆς ὕλης.

Διυλίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω τι ἀπὸ τῆς περιεχομένης ἐν αὐτῷ ὕλης, λαγαρίζω, σουρόνω ἢ λαμπικάρω, (παρβλ. Διηθέω).

Διύλισις, ως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διυλίζειν, λαγάρισμα, σούρωμα ἢ λαμπικάρισμα.

Διύλισμα (τὸ). ὑγρὸν τὸ ὁποῖον διϋλίσθη.

Διυλισμὸς (ὁ) = Διύλισις.

Διυλιστὴρ (ὁ). τὸ ὄργανον (στραγγιστῆρι ἢ λαμπίκος) διὰ τοῦ ὁπ. διυλίζομεν.

Διυλιστὸς, ἡ, όν. Ὁ διυλισθεὶς, λαγαρισμένος, λαμπικαρισμένος.

Διυπηρετέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὑπηρετῶ προθύμως ἢ διαρκῶς.

Διυπνίζω, Μ. ίσω. Σηκόνω τινὰ ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἐξυπνῶ.

Διυπνόω-ῶ (πνώσσω, -ττω), Μ. ώσω. Κοιμοῦμαι δι' ὅλης τῆς νυκτὸς (κωμ.) μονοῤῥοῦφι.

Διυφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω τι ἀνάμεσα εἰς ἄλλο, (παρβλ. Διαπλέκω). 2) ὑφαίνων γεμίζω τὸ μεταξύ τινων κενὸν διάστημα.

Διυφή (ἡ). τὸ διυφασμένον ὕφασμα· παραπέτασμα.

Διυφίημι, Μ. υφήσω (πρκ. πθ. Διυφεῖμαι κτλ.) Ἀφίνω ὅλως δι' ὅλου.

Διφαλαγγάρχης, ου (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς μιᾶς διφαλαγγίας.

Διφαλαγγαρχία (ἡ). ἡ ἀρχηγία μιᾶς διφαλαγγίας, τὸ ἀξίωμα τοῦ διφαλαγγάρχου.

Διφαλάγγαρχος (ὁ), = Διφαλαγγάρχης.

Διφαλαγγία (ἡ). δύο φάλαγγες ὁμοῦ, διπλῆ φάλαγξ.

Διφάσιος, η ἢ ος, ον, Ἰων. ἀντὶ Διπλοῦς, διττὸς, (κυρ. δὲ 2) = τῷ

Δίφατος (ὁ, ἡ), [δὶς, φημί]. ὁ κατὰ δύο τρόπους λεγόμενος (ἱστορούμενος).

Διφάω (καὶ Ἰων. Διφέω)-ῶ, Μ. ήσω, Π. [†δίω, δίζω]. ζητῶ (σκαλίζω) νὰ εὕρω τι· ἰχνηλατῶ. (μτφορ.) ἐξετάζω, ἐρευνῶ.

Διφήτρια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Διφήτωρ [διφάω], ορος (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ζητῶν (ἐρευνῶν, σκαλίζων) νὰ εὕρῃ τι.

Διφθέρα [δέφω] ας (ἡ). (κυρ. τὸ ἐργασμένο.) δέρμα, πετσὶ, τομάρι. » Κυνὸς—, « Ιλ. 2. (συνκδχ.) φόρεμα ἢ σκέπασμα δερμάτινον, κοζόκα. » Διφθέραν ἐνημμένος, « Ἀρςτ. » Διφθέρα πλοίου, « Αξ, τὸ σκέπασμα. 3, μεμβράνα (διὰ γραψιμον), σχέδα· (κατ' ἔκτ.) βιβλίον, κατάστιχον, (Τουρκ.) τεφτέρι. » Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας, « Παροιμ.

Διφθεράλοιφος (ὁ) ὁ γράφων καὶ σβύνων (ἀλείφων) ἐπὶ διφθέρας, (ὅθεν παρὰ Κυπρ.) = Γραμματοδιδάσκαλος.

Διφθερίας, ου (ὁ). ὁ φορῶν (ἐνδυμένος μὲ) διφθέραν.

Διφθέρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ διφθέραν, δερμάτινος.

Διφθέριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Διφθέρα. 2) εἶδος σπυρίου τὸ ὁποῖον ἐβγαίνει ὑπὸ τὸ δέρμα (κυρ. τῶν ζώων),

Διφθερῖτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Διφθερίτης, = Διφθερίας.

Διφθεροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν διφθέρας.

Διφθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Τυλίζω, Καπλαδίζω) τι μὲ διφθέραν.

Διφθογγίζω, Μ. ίσω, ἢ

Διφθογγογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω τι διὰ διφθόγγου

Δίφθογγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ, γραφόμενος ἢ προφερόμενος μὲ) δύω φθόγγους. » Ἀφειδῶ ἢ Ἀπειθῶ. δίφθογγα, « Γρμτ. ‖. (οὐσ.) Δίφθογγος (ἡ), (ἐνν. συλλαβή) ἡ περιέχουσα δύο φωνήεντα (προφερόμενα ὡς ἕν).

Διφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ δὶς τοῦ ἔτους, εἶμαι δίφορος. 2) (πθ.) φέρομαι (ἱστοροῦμαι, συνειθίζομαι ἢ ἐκλαμβάνομαι) κατὰ δύω τρόπους, (ὅθεν:

Διφόρησις, εως (ἡ), (γρμτ.). τὸ διφορεῖσθαι.

Δίφορος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν δὶς (τοῦ ἔτους).

Δίφραξ, ακος (ἡ), Π.=Δίφρος, σκαμνὶ, θρονί.

†Διφρὰς, άδος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δίφραξ.

Διφρεία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διφρεύειν, διφρηλασία.

Διφρελάτειρα, ας (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Διφρηλάτης.

Διφρεὺς, έως (ὁ), = Διφρευτής.

Δίφρευσις, εως (ἡ), = Διφρεία.

Διφρευτὴς, οῦ (ὁ), = Διφρηλάτης, [ἐκ τοῦ

Διφρεύω, Μ. εύσω, = Διφρηλατῶ· (ἀμτβτ. ℨ μσ.) ὑπάγω (τρέχω) μὲ τὸν δίφρον.

Διφρηλασία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Διφρηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐλαύνω (Διώκω, Τρέχω μὲ) τὸν δίφρον, εἶμαι –

Διφρηλάτης, ου (ὁ) ὁ διοικῶν (τρέχων μὲ) δίφρον, ἁρματηλάτης.

Διφρήλατος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἐπὶ δίφρου.

Διφρηφόρος (ὁ, ἡ) = Διφροφόρος.

Διφρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δίφρος.

Δίφριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς δίφρον. ‖. (τὸ οὐδ.) Δίφρια, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀπὸ (Διὰ) δίφρου.

Διφρίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Δίφρος, ἁμαξάκι ἢ σκαμνάκι.

Δίφρον (τὸ) ℨ (συνηθέστ. εἰς τὸ πλθ.) Δίφρα (τὰ), Π. ἀντὶ Δίφρος.

Δίφροντις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κυμαινόμενος μεταξὺ δύο φροντίδων, διστάζων, ἀμφίβολος.

Διφροπηγία (ἡ). πῆξις (κατασκευὴ) δίφρου, [ἐκ τοῦ

Διφροπηγὸς (ὁ). ὁ πηγνὺς (κατασκευάζων) δίφρους, καρεγλᾶς ἢ ἁμαξάρης.

Δίφρος (ὁ), [δὶς, φέρω]. (κυρ.) τὸ διπλοῦν κάθισμα τῆς (πολεμικῆς) ἁμάξης διὰ δύο μόνον ἀνθρώπους, τὸν πολεμιστὴν καὶ τὸν ἡνίοχον. (κατ' ἐκτ. δὲ ℨ ὁλόκληρον τὸ) ὄχημα, ἁμάξι, (ἐν γέν.) κάθισμα, θρονὶ, σκαμνὶ, καρέγλα, φορεῖον, (Ἰταλ.) σέδια· καθῆκι.

Διφροστάτης, ου (ὁ). ὁ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἱστάμενος, διφρηλάτης.

Διφρουλκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἕλκω (σύρω) τὸν δίφρον.

Διφρουλκία (ἡ). τὸ διφρουλκεῖν, σύρειν τὸν δίφρον ἢ διὰ τοῦ δίφρου.

Διφρουργία (ἡ), = Διφροπηγία.

Διφροῦχος (ὁ, ἡ). (ὄχημα) μὲ ἕνα μόνον δίφρον (διπλοῦν κάθισμα).

Διφροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι διφροφόρος. ‖. (πθ.) μετακομίζομαι ἐπὶ φορείου (δι' ἀσθένειαν ἢ τρυφήν).

Διφροφόρος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φέρων (σηκόνων, κουβαλῶν) τὸν δίφρον (τὸ φορεῖον ἢ τὸ σκαμνὶ) τινος. 2) (προπαροξ.) ὁ φερόμενος (μετακομιζόμενος, διὰ τρυφὴν ἢ ἀσθένειαν) ἐπὶ δίφρου.

Διφρυγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ δὶς φρυγεὶς (ξηρανθεὶς, ξηροψηθείς). ‖. (οὐσ.) Διφρυγὲς (τὸ), εἶδ. ὀρυκτοῦ ἢ μεταλλικοῦ (τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ὡς ἰατρικὸν), (Γαλλ.) tutie, (ἀπὸ τὸν Ἀρστ. ὀνομάζεται) Τέφρα Φρυγία.

Διφυὴς, έος (ὁ, ἡ), (ἡ αἰτ. Διφυῆ καὶ Διφυᾶ). ὁ ἔχων (ἑνόνων εἰς ἑαυτὸν, σύνθετος ἀπὸ) δύο διαφορετικὰς φύσεις. 2) Π. διπλοῦς, διττὸς, εἰς δύο διῃρημένος, ζευγαρωτός.

Διφυΐα (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ διφυοῦς, διπλότης, εἰς δύο διαίρεσις, (παρβλ. Διχοφυΐα).

Δίφυιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Διφυής.

Δίφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο φύλλα

Διφωνία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Δίφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο φωνὰς ἢ διττὴν φωνήν. 2) ὁ ὁμιλῶν δύο γλώσσας. 3) ὁ προφερόμενος κατὰ δύο τρόπους.

Δίχα [δὶς], ἐπίρ. Εἰς δύο μέρη, εἰς τὴν μέσην. » Δίχα πάντα δέδασται, « Ὀδ. Ξ. » Δίχα πρίσαντες, « Θκ. » Δίχα μου τὸ θέριστρον ἔσχισται, « Θκρ. (καὶ μτφορ.) » Ἐὰν δίχα γένηται τὸ δικαστήριον, « Πλδ., ἐὰν συμβῇ διχοψηφία. » Δίχα ἐγίγνοντο (ἄλλου τὸ εἶπεν » Ἐσχίζοντο) αἱ γνῶμαι, « Ἡρ. » Δίχα θυμὸν ἔχοντες, « Ἰλ. Γ, διχογνωμοῦντες. » Δίχα μοι νόος ἐστὶ, « Πινδ., διστάζω, εἶμαι μὲ δύο γνώμαις.

2) διῃρημένως, χωριστὰ, κατὰ δύο τρόπους· διαφορετικά. » Τῶν ἄλλων Πελοποννησίων δίχα ἐψηφισμένων, « Θκ. » Τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι δίχα, « Αἰσχλ., διαφέρει τὸ γνωρίζειν τοῦ νομίζειν. ‖. (ὡς πρόθ. 3) (μὲ γεν.) χωρὶς, (ὅθ. τὸ κοιν.) δίχως. » Ἡ ψυχὴ ἐπειδὰν τοῦ σώματος δίχα γένηται, « Πλάτ. » Ὁρῶ κενὴν εἴκησιν ἀνθρώπων δίχα, « Σοφ.

4) ἐκτὸς, πλήν. » Τί φῄς; ἔχεις τι τῶν λελεγμένων δίχα; « Αἰσχλ.

; Διχάδε, ἐπίρ. = Δίχα, εἰς δύο μέρη.

Διχάζω (καὶ Π. Διχαίω), Μ. άσω, [δίχα]. Διαιρῶ, χωρίζω (καὶ ἀμτβτ.) εἶμαι χωρισμένος εἰς δύο. » Διχαιομένης Σελήνης, « Ἀρατ. (παρὰ Ξενοφ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Διαχάζομαι).

Δίχαλκον (τὸ). τὸ τέταρτον τοῦ ὀβολοῦ.

Δίχαλος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Δίχηλος.

Διχὰς, άδος (ἡ), Π (ἐπιθετ.) διῃρημένη εἰς δύο. ‖. (οὐσ.) τὸ ἥμισυ. 2) (ἰδιαιτ.) εἶδος μέτρου ἐκτάσ. » Τὸ τῶν δύο δακτύλων ἄνοιγμα τοῦ ἀντίχειρος λέγω ℨ τοῦ λιχανοῦ, ἔχον παλαιστὰς δύω, ἤγουν δακτύλους τέσσαρας, ὃ καὶ Κυνόστομόν τινες καλοῦσιν, « Ἥρων Εἰσαγ. περὶ Εὐθυμετρ.

Δίχασις, εως (ἡ) ℨ

Διχασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διχάζειν (χωρίζειν εἰς δύο), διαίρεσις.

Διχαστὴρ (ὁ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ ἐμπροσθινοὶ τέσσαρες ὀδόντες, οἱ (ἄλλ.) Τομεῖς.

Διχάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Διχάζω, εἶμαι χωρισμένος εἰς τὴν μέσην.

Διχῆ, ἐπίρ. = Δίχα, εἰς δύο μέρη, κατὰ δύω τρόπους.

Διχηλεύω, Μ. εύσω ℨ

Διχηλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι –

Δίχηλος (ὁ, ἡ). (κυρ. ζῶον) ἔχον διπλῆν (σχισμένην εἰς δύο) τὴν χηλὴν (τὸ 'νύχι τοῦ ποδός). 2) = Δισχιδὴς, διχαλωτός.

Διχήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίχα (εἰς δύο) διαιρῶν ἢ διῃρημένος.

Διχθὰ, Π. ἀντὶ Δίχα, εἰς δύο μέρη.

Διχθάδιος, α, ον, Π. ἀντὶ Διττὸς, διπλοῦς, δύο λογιῶν.

Διχθὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Διχὰς, διπλῆ.

Διχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) δύο χιτῶνας· σκεπασμένος μὲ διπλοῦν περιτύλιγμα.

Διχόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διαφορετικὴν βουλὴν, ἀσύμφωνος, ἐναντίος.

†Διχογνωμέω-ῶ καὶ

Διχογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Εἶμαι μὲ) δύω γνώμας, ἀμφιβάλλω

Διχογνωμόνως, ἐπίρ. Μὲ δύω γνώμαις, μὲ ἀμφιβολίαν.

Διχογνωμοσύνη (ἡ). διχόνοια, διαφωνία· ἀμφιβολία, [ἐκ τοῦ

Διχογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω γνώμας (ἀμφιβάλλων) ἢ 2) διαφορετικὴν (ἐναντίαν) ἄλλου γνώμην.

Διχόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ δύο μέρη συγχρόνως.

Διχόθυμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Διχογνώμων, ἀμφίβολος.

Διχοίνικος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων δύω χοίνικας (σχεδ. 2. λίτρ.). » Διχοίνικον (ἐνν μέτρον), « ἡ ποσότης δύω χοινίκων.

Δίχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διπλῆν χολήν. » Ἐν Νάξῳ φασὶν εἶναι πρόβατα δίχολα, « Αἰλ. 2) (Κωμ.) ἀντὶ Δίγνωμος. 3) (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δίχηλος.

Διχόλωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διπλῶς θυμωμένος (χολιασμένος).

Διχόμην, ηνος (ὁ, ἡ), Π. (σπυττ.) ἀντὶ Διχόμηνος.

Διχομηνία (ἡ). ἡ μέση τοῦ (σεληνιακοῦ) μηνὸς, (δηλ.) ἡ πανσέληνος. » Ὡς διχομηνία ἐπληρώθην, « Γρφ. » Ἡ δὲ σελήνη διχομηνίαν ἦγε, « Πλ.

Διχομηνιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ συμβαίνων εἰς τὴν διχομηνίαν.

Διχόμηνις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Διχόμηνος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ (σεληνιακοῦ) μηνός. » Σελήνη —, « Ἰλ. Π., ἡ πανσέληνος. » Ἑσπέρα —, « Πινδ., ἡ φωτιζομένη ὑπὸ τῆς πανσελήνου.

Διχόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. = Διχόβουλος, Διχογνώμων.

Διχόμυθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαλῶν ἀμφίβολα, Δίλογος, δόλιος.

Διχονοέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διχογνωμονέω, διαφωνῶ, διστάζω, (ὅθεν

Διχονοητικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἐμφαίνων διχόνοιαν (ἀμφιβολίαν), διστακτικός.

Διχόνοια (ἡ). δισταγμὸς, ἀμφιβολία. διαφωνία.

Διχόνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ διχονοῶν, ἐπαμφοτερίζων, ἀμφίβολος, ἢ· διπρόσωπος, δίγνωμος.

Δίχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύω χορδάς.

Διχόρειος (ὁ), = Διτρόχαιος (ποὺς μετρ.).

Διχορία (ἡ). διπλοῦς (εἰς δύο διῃρημένος) χορὸς θεάτρου.

Διχοριάζω, Μ. άσω. Ψάλλω κατὰ διχορίαν.

Διχορραγὴς, έος (ὁ, ἡ). σχισμένος εἰς δύο, ῥαγισμένος εἰς τὴν μέσην.

Διχόρροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ρρόπως, Π. ἀντὶ Ἀμφιρρεπής.

Διχοστασία (ἡ). διχόνοια, διαίρεσις, διαφωνία, [ἐκ τοῦ

Διχοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι χωρισμένος (Στέκω μακρὰν) ἀπὸ τοὺς ἄλλους· εὑρίσκομαι εἰς διχόνοιαν (διαφωνίαν). 2) διστάζω, ἀμφιβάλλω.

Διχόστομος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δίστομος.

Διχοτομέω-ῶ [δίχα, τέμνω], Μ. ήσω. Χωρίζω (Κόπτω) εἰς τὴν μέσην, διαιρῶ.

Διχοτόμημα (τὸ). τὸ ἓν κομμάτι (τμῆμα) τοῦ διχοτομηθέντος, τὸ ἥμισυ.

Διχοτόμησις, εως ℨ

Διχοτομία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διχοτομεῖν, κόψιμον (χώρισμα) εἰς δύο, διαίρεσις.

Διχότομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ διχοτομῶν τι· (προπαροξ.) ὁ διχοτομηθεὶς, κομμένος εἰς τὴν μέσην. » Σελήνη —, « Ἀρστ., τὸ πρῶτον ἢ τὸ τελευταῖον τέταρτόν της, (κοιν.) 'μισοφέγγαρον. » Μέγισται μὲν αἱ παλίρροιαι γίγνονται περὶ τὰς συνόδους, εἶτα μειοῦνται, μέχρι διτόμου· πάλιν δ' αὔξονται, μέχρι πανσελήνου· ℨ μειοῦνται πάλιν ἕως διχοτόμου φθινάδος· εἶθ' ἕως τῶν συνόδων αἱ αὐξήσεις, « Στρβ.

Δίχοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων δύο χόας. » Δίχουν (ἐνν. μέτρον), « ἡ ποσότης δύο χόων (σχεδὸν 6 ½ λίτρ.).

; Διχοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ.) ἀντὶ

Διχοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διχογνωμέω, διαφωνῶ.

Διχοφροσύνη (ἡ). διχόνοια, διαφωνία.

Διχόφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Διχογνώμων.

Διχοφυΐα (ἡ), = Διφυΐα, σχίσιμον (κυρ. τῶν τριχῶν) εἰς δύο.

Διχοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαφωνέω.

Διχοφωνία (ἡ) = Διαφωνία.

Διχοψυχία (ἡ), = Διθυμία.

Διχόων, ωσα, ον, Ἰων. Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Διχῶν, μτχ. τοῦ Διχάω.

Δίχροια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Δίχρους, δύο χρώματα.

Διχρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δίχρονος.

Διχρονογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω λέξιν τινὰ μὲ δίχρονον.

Διχρονοκατάληκτος (ὁ, ἡ). ὁ καταλήγων εἰς δίχρονον.

Δίχρονος (ὁ, ἡ). (γρμτ.) ὁ ἔχων (ὑποκείμενος εἰς) δύω χρόνου μέτρα, ἐκλαμβανόμενος δηλ. ποτὲ μὲν μακρ. ποτὲ δὲ βραχ.

Δίχροος-ους ℨ

Δίχρωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (βαμμένος μὲ) δύο χρώματα.

Διχῶς, ἐπίρ. = Διττῶς, κατὰ δύω τρόπους.

Δίψα [διψάω], ης (ἡ). ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία ποτοῦ (ℨ τρπ.) ὁποίας δήποτε ἀπολαύσεως.

Διψακερὸς, ά, όν, = Διψηρός.

Δίψακος (ὁ). (ἰατρ.) ἡ νόσος Διαβήτης. 2) (βτν.) εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γεν. τοῦ) γαειδουραγκάθου, (κοιν.) νεροκράτης.

Διψαλέος, α, ον καὶ

Διψαλόεις, εσσα, εν, Π. διψασμένος.

Διψὰς, άδος (ἡ), Π. διψῶσα, διψασμένη· (συνκδχ.) κατάξηρος, ἄνυδρος. » Λιβύην διψάδα γαῖαν, « Ὀππ. ‖. » Διψὰς ἔχιδνα ℨ (ἐνν. τοῦ οὐσ.) » Διψὰς, « εἶδ. ὄφεως (ἴδε Νικ. θηρ. 334). 2) εἶδ. φυτοῦ (ἴσ.) = Δίψακος.

Διψάω καὶ (Ἰων.) Διψέω-ῶ, Μ. ήσω (τὸ ἀπαρ. Διψῆν). Ἔχω δίψαν, ἐπιθυμῶ νὰ πίω (καὶ τρπ. μὲ γεν.) ν' ἀπολαύσω ἢ νὰ πράξω τι. » Πόλις ἐλευθερίας διψήσασα, « Πλάτ. » Τὰ δένδρα διψήσαντα σκωληκοῦται, « Θφρ.

Διψήρης, έος (ὁ, ἡ), ℨ

Διψηρὸς, ά, όν, Π. = Διψαλέος, ξηρὸς, ἄνυδρος.

Δίψησις, εως (ἡ), = Δίψα.

Διψητικὸς, ή, όν, (ℨ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ προξενῶν (ἢ αἰσθανόμενος) δίψαν.

Δίψιος, α, ον, Π. ἀντὶ Διψηρός.

Διψοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν δίψαν.

Δίψος, εος-ους (τὸ), = Δίψα.

Διψοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Δίψα.

Διψυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διχογνωμέω, διστάζω, ἀμφιβάλλω.

Διψυχία (ἡ). δισταγμὸς, ἀμφιβολία.

Δίψυχος (ὁ, ἡ), = Δίγνωμος, ἄστατος.

Διψώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ αἰσθανόμενος δίψαν.

(Δίω), ἄχρ. (ὅθ. εὔχρ. μόνον ὁ παρτ. ἢ ἀόρ.) Δίον (ἀντὶ) Ἔδιον (ℨ ὁ πρκ.) Δέδια (τὸν ὁπ. ἄλλοι ἀναφέρουσι πιθανώτερον εἰς τὸ Δείδω), Π. = Δείδω, φοβοῦμαι. » Πέρι γὰρ δίε ποιμένι λαῶν, « Ἰλ. Ε. (ἴδε Δίημι). 2) (συνκδχ.) τρέχω διώκων ἢ διωκόμενος. » Τρὶς περὶ ἄστυ δίον, « Ἰλ. Χ., (παρβλ. Δίεμαι).

Διωβελία (ἡ). οἱ δύο ὀβολοὶ τοὺς ὁπ. ἐλάμβανε καθ' ἡμέραν εἰς τὰς μεγάλας ἑορτὰς δωρεὰν ἀπὸ τοῦ δημοσίου ἕκαστος τῶν πτωχοτέρων ἐν Ἀθήν. πολιτῶν ἵνα πληρόνῃ εἰς τὸ θέατρον, (ἄλλ. Θεωρικόν.)

†Διωβολία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διωβελία.

Διωβολιαῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων δύω ὀβολούς.

; Διωβόλιον καὶ

Διώβολον (τὸ). δύο ὀβολοὶ ἢ, διπλοῦς ὀβολὸς (νόμισμα).

Δίωγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι διώκει (κυνηγᾷ, ἐπιθυμεῖ ἢ κατατρέχει) τις, κυνῆγι· ἁμάξι. 2) Π. = τῷ

Διωγμὸς (ὁ), = Δίωξις, κυνήγημα· τρέξιμον· κυνῆγι. 2) διώξιμον, φυγάδευσις· ἐξορία· (ἐν γέν.) καταδρομὴ, καταδιωγμὸς, κατατρεγμός. 3) Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διωσμὸς, διαπέρασις, (Εὐρ. Ἑλ. 360).

Διώδει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. ℨ

Διωδήκει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. καὶ

Διωδηκὼς, υῖα, ὸς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Διοιδέω.

Διώδυνος (ὁ, ἡ), Π. = Κατώδυνος, κατὰ πολλὰ ὀδυνηρός.

Διωθέω-ῶ, Μ. διωθήσω καὶ διώσω. Κυντῶν (Ὠθῶν) διαπερνῶ. ‖. (μσ.) κουντῶ ℨ κουντοῦμαι ἀμοιβαίως. » Διωθοῦντες διὰ τῶν τρημάτων τὰς σαρίσσας, « Πλβ. (ℨ μσ.) » Διωσάμενοι τὸν ὄχλον, « Ξεν. » Ναῦς τε νηὶ προσέπιπτε, καὶ τοῖς κοντοῖς διωθοῦντο, « Θκ. 2) (συνκδχ.) κρημνίζω. » Κρημνὸν διῶσεν, « Ἰλ. Φ. » Διωσάμενοι τὰ γέρρα, « Ἡρ. 3) ἀποκρούω, τινάζω ἀπὸ 'πάνω μου, (ἐπμ.) ἀπαλλάττομαι, γλυτόνω. » Τὸν στρατὸν ἰθυμαχίῃ διώσασθαι, « Ἡρ. (καὶ τρπ.) » Διεωσάμην ἂν τὴν συκοφαντίαν, « Δμ. 4) ἀποῤῥίπτω, ἀποποιοῦμαι, παραιτοῦμαι. » Τὰ βλάπτοντα διωθεῖται καὶ τὰ οἰκεῖα προσίεται, « Αρτ. » Ταῦτα πάντα διεωθοῦντο, « Δμ. » Εἰ διωθοῖτο τὰς χάριτας, « Πλ. » Διωσάμενος τὴν ἀρχὴν, « αὐτ. (παρβλ. Ἀπωθέω).

Διώθησις, εως (ἡ), = Διωθισμός.

Διωθίζω ℨ (μσ.) Διωθίζομαι, Μ. ίσω, ίσομαι, = Διωθέω, (ὅθεν

Διωθισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ διωθίζειν, ξεκούντημα (σπρώξιμον) ἀμοιβαῖον.

Διωκάθω (χ. Μ.), Ἀττ. ἀντὶ Διώκω.

Διωκτὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ –

Διώκτης, ου (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ διώκων (κυνηγῶν ἢ κατατρέχων) τινά.

Διωκτικὸς, ή, όν. Ὁ πρόθυμος ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διώκειν.

Διωκτὸς, ή, όν. Διωγμοῦ ἄξιος, φυγαδευτέος ἢ 2) ἐπιθυμητὸς, ἄξιος ἀπολαύσεως.

Διώκτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Διώκτης.

Διωκτὺς, ύος (ἡ), Π ἀντὶ Δίωξις.

Διώκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Διώκτης.

Διώκω [†δίω, ὦκα], Μ. διώξω καὶ (Ἀττ.) διώξομαι. (κυρ.) Βάλλω τι εἰς ταχεῖαν κίνησιν· κάμνω τινὰ νὰ φεύγῃ ἐμπρός μου τρέχων, κυνηγῶ νὰ πιάσω ἢ νὰ φυγαδεύσω, (κοιν.) διώχνω, (ἐπμ.) ἀπομακρύνω, ἀποβάλλω· ἀποφεύγω. (μτφορ.) προσπαθῶ ν' ἀπολαύσω (ν' ἀποκτήσω) τι, ζητῶ μετ' ἐπιμονῆς· προτιμῶ. » Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων, « Ἰλ. Χ. » Σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων, « Ἰλ. Ρ. (ℨ μσ.) » Ἕως ὃ τὸν πεδίοιο διώκετο, « Ἰλ. Φ. » Θῆρα διώκεις, « Αἰσχλ. » Ἐτρέψαντο αὐτοὺς, καὶ ἐπεξῆλθον διώκοντες ἐπὶ πολὺ, « Θκ. » Ἅρμα διώκων, « Ἡρ. (καὶ καταχρ.) » Πόδα διώκω, « Εὐρ., » ταχύνω τὰ βήματά μου. » Εὖρος δίωκε νῆα, « Ὀδ. Ε. (καὶ ἀλλ.) » Ἀναπηδήσαντες ἐδίωκον (ἐνν. τοὺς ἵππους), « Ξεν. » Ὑπογράφειν ἅμα διώκοντος (ἐνν. τοῦ ἡνιόχου τὸ ἅρμα) εἰθισμένος, « Πλ. (παρβλ. Ἐλαύνω καὶ Σοβέω). » Διώκω δ' οὔτιν' ἔγωγε, « Ὀδ. Σ. (καὶ μσ.) Ὀδυσσῆα διώκετο οἷο δόμοιο, « αὐτ (ℨ τρπ.) » Τῶν ὑμετέρων αὐτῶν ὀλιγωροῦντες, ἐκεῖνα διώκετε, « Δμ. » Ἡδονὴν διώκουσι πάντες, « Ἀρστ. » Μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, ἢ μηδὲ τὰς τιμὰς διώκειν, « Θκ. » Δίωκε τὰ πολυανθρωπότατα τῶν χωρίων, « Ακ. (» Φυτὰ) τὰ διώκοντα τοὺς ξηροὺς τόπους, « Θφρ. » Τῶν μὲν καλῶν ἥρα, τὰ δὲ αἰσχρὰ ἐδίωκε, » Ξεν. » Σὲ μὲν διώξονται καὶ φιλήσουσι, « Πλάτ. » Ζήτησον εἰρήνην ℨ δίωξον αὐτήν, « Γρφ. 2) καταδιώκω, κατατρέχω· (κυρ. ἐπὶ κριτηρίου) ἐγκαλῶ, κατηγορῶ, ἐνάγω. » Τοὺς ἀποκτείναντας αὐτὸν διώκομεν περὶ θανάτου, « Ξεν. » Φεύγεις δὲ τὴν δίκην ἢ διώκεις; « Πλάτ. » Γραφὰς πολλὰς καὶ μεγάλας διώξας, οὐδεμίαν εἷλεν, « Ἀντφ. » Ἃ διώκει τοῦ ψηφίσματος, « Δμ. (καὶ πθ.) » Διωκόμενος φόνου, « Πλ. (ℨ ἀλλ.) » Ὁ διώκων πρότερος λέγει, « Ἀρστφ., (παρβλ. Φεύγω).

Διωλένιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν τι μὲ ἀνοικτὰς ὠλένας (ἀγκάλας).

Διωλύγιος (ὁ, ἡ), Π. [διὰ, ὀλολύζω]. (κυρ. ἐπὶ φωνῆς) ὁ ἀντηχῶν (ἀκουόμενος [ἐν γέν.] ἐκτεινόμενος) μακρὰν, διεξοδικὸς, ἐκτεταμένος· φοβερός.

Διωμοσία (ἡ), [διόμνυμι]. (ἐν γέν.) ὁ ἀμοιβαίως ὑπὸ τῶν διαδίκων (κυρ. ὅμως ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος) γινόμενος ἐπὶ κριτηρίου ὅρκος, (παρβλ. Ἀντωμοσία καὶ Προωμοσία).

Διώμοτος (ὁ, ἡ), [διόμνυμαι]. ὁ δι' ὅρκου ὑποχρεωμένος, ὡρκισμένος. » Διώμοτοι, «

Δολιχόσκιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων δολιχὴν σκιὰν, (δηλ.) μακρύς. (καταγρ.) μακρὰν φθάνων ἢ διαρκῶν. » Ῥοδοῦ ὀσμὴ—, « Νίκ.

Δολιχούατος (ὁ, ἡ), Π. [δ. οὖς], ὁ ἔχων μακρυὰ αὐτιά.

Δολιχόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συλλογιζόμενος πολὺ ἢ διὰ τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσι μετὰ πολὺν καιρόν.

Δολίως, ἐπίρ. Μὲ δολιότητα, ὑπούλως, ψευδῶς, ἀπατηλῶς.

†Δολόδουπος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀπλόδουπος.

Δολόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Δολερὸς, Δόλιος, ἀπατηλός.

Δολοεργὴς, έος καὶ

Δολοεργὸς, οῦ (ὁ, ἡ), Π. ὁ δόλους ἐργαζόμενος, πανοῦργος, δόλιος.

Δολοήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δόλιον ἦτορ (καρδίαν).

Δολοιφονέω, Π. ἀντὶ Δολοφονέω.

Δολοκτασία (ἡ), Π. ἀντὶ Δολοφονία.

†Δολοληψία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δοσοληψία.

Δολομέτρης, ου (ὁ). ὁ δολίως μετρῶν (δολιευόμενος εἰς τὸ μέτρημα).

Δολομήδης, εος (ὁ, ἡ) καὶ

Δολομήτης, οῦ (ὁ)

Δολόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. — τῷ

Δολομήχανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δόλους μηχανώμενος (μελετῶν), δόλιος, πανοῦργος.

Δολόμυθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δολίως ὁμιλῶν.

†Δολοπεύω [δόλοψ], Μ. εύσω. Παραμονεύω, κατασκοπεύω· ἐπιβουλεύω.

Δολοπλανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλανῶν (ἀπατῶν) διὰ δόλου.

Δολοπλόκημα (τὸ), καὶ

Δολοπλοκία (ἡ), Π. τὸ πλέκειν δόλους, μηχανοῤῥαφία, ῥαδιουργία, [ἐκ τοῦ

Δολοπλόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλέκων δόλους πανοῦργος, δόλιος.

Δολοποιὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐφευρίσκων δόλους.

Δολοῤῥαφέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. συῤῥάπτω (πλέκω, πλάττω, ἐπινοῶ) δόλους.

Δολοῤῥαφὴς, έος (ὁ, ἡ), ῥαμμένος μὲ δόλον, ἀπατηλὸς, (ἐπίθ. δικτύου).

Δολοῤῥαφία (ἡ). τὸ δολοῤῥαφεῖν, μηχανοῤῥαφία, ῥαδιουργία, [ἐκ τοῦ

Δολοῤῥάφος (ὁ, ἡ). ὁ συῤῥάπτων δόλους, ῥαδιοῦργος.

Δόλος (ὁ), [†δέλω]. πᾶν ὅ,τι μεταχειρίζεταί τις ἵνα δελεάσῃ (ἐπιβουλευθῇ, ἀπατήσῃ), δόλωμα, παγίδα· (μτφορ.) ὑπόκρισις, ἀπάτη, πανουργία· στρατήγημα.

Δολοφονέω-ῶ. Μ. ήσω. Φονεύω μὲ δόλον.

Δολοφόνησις, εως καὶ

Δολοφονία (ἡ). τὸ δολοφονεῖν.

Δολοφόνος (ὁ, ἡ). ὁ δολίως (δι' ἐνέδρας) φονεύων.

Δολοφραδὴς, έος καὶ

Δολοφράδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δόλους φραζόμενος (σκεπτόμενος, σχεδιάζων, μελετῶν), πανοῦργος.

Δολοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω, (εὔχρ. μόνον κατὰ μτγ.), Π. ἔχω κατὰ νοῦν δολίους, σχεδιάζω πανουργίας.

Δολοφροσύνη (ἡ), Π. δολιότης, ἀπάτη, πανουργία.

Δολόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. — Δολιόφρων, δόλιος.

†Δόλοψ, οπος (ὁ). κατάσκοπος

Δολόω-ῶ, Μ. ώσω, — Δελεάζω, ἀπατῶ. » Φράσαι κυναλώπεκα, μή σε δολώσῃ, « Ἀρσφ. 2) νοθεύω, δολόνω. » Τὸν οἶνον—, « Ακ.

Δόλωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι μεταχειρίζεταί τις ἵνα δολώσῃ (ἀπατήσῃ), τέχνασμα, πανουργία, (ὅθ. κοιν. τὸ) δέλεαρ.

Δόλων, ωνος (ὁ). μαχαῖρι κρυφὸν, (Ἰταλ.) στιλέττο. 2) τὸ μικρότερον πανὶ τοῦ πλοίου (εὔχρηστον μόνον ὅταν ἦνε πρύμος ὁ ἄνεμος), (Ἰταλ.) τριγγέτο.

Δολῶπις, ιδος (ἡ), Π. [δόλος, †ὤψ]. ἡ ἔχουσα ἀπατηλὸν πρόσωπον.

Δόλωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δολόνειν.

Δόμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι δίδεται ἢ ἐδόθη, δῶρον, (ἴδε Δόσις).

Δομαῖος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων (χρησιμεύων) εἰς οἰκοδόμημα.

Δόμεν ἢ Δόμεναι, Π. ἀντὶ Δοῦναι, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δίδωμι.

Δομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (σπν.) οἰκοδομῶ, κτίζω, [ἐκ τοῦ

Δομὴ (ἡ), Π. [δέμω], ἀντὶ Οἰκοδομὴ ἢ οἰκοδόμημα, κτίριον, (μτνμ.) ἡ κατασκευὴ (κοιν. τὸ σκαρὶ) τοῦ σώματος, (παρβλ. Δέμας).

†Δόμημα (τὸ), μτγν. ἀντὶ Οἰκοδόμημα.

†Δόμησις, εως (ἡ), μτγν. ἀντὶ Οἰκοδομή.

†Δομήτωρ, ορος (ὁ), μτγν. ἀντὶ οἰκοδόμος (κυρ.) ἀρχιτέκτων.

Δόμονδε, ἐπίρ. Π. Εἰς (Πρὸς) τὸν οἶκον, [ἐκ τοῦ

Δόμος (ὁ), [†δέμω]. (ἐν γέν.) οἰκοδομὴ, (καὶ ἰδιαιτ.) σειρὰ (ἀράδα) τῶν οἰκοδομημένων λίθων κλπ., χώρισμα (compartiment) ἐσωτερικὸν ἰκρ ώματος. » Εἰς τριάκοντα δὲ δόμους διελόμενος τὸν τόπον, « Διόδ. ΙΖ΄. (σελ. 250. ἐκδ. Wesseling). » Δόμοι πλίνθων, « Ἡρ. » Πληρωθέντος τοῦ πρώτου δόμου, πάλιν ἄλλον ἐπάνω τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπιμηρύου, « Φιλ. Μαθμτκ. 2) Π. — Οἶκος, κατοικία, ναὸς, (ἐν γέν.) οἰκοδόμημα. » Δόμος Ἐρεχθῆος, « Ὀδ. Η. » Δόμον Ἄϊδος, « Ἰλ. Γ. » Θύρας ἱεροῖο δόμοιο, « Ἰλ. Ζ. » Κέδρι ος δόμος, « Εὐρ., κιβώτιον. 3) ἐσωτερικὸν τοῦ οἴκου χώρισμα, δωμάτιον, σάλλα. » Βὰν δ' ἴμεν Ἀλκινόοιο ἐς μέγα δῶμα, πλῆντο δ' ἄρ' αἴθουσαί τε καὶ ἕρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν, « Ὀδ. Θ. 4) (συνκδχ.) πατρὶς· οἰκογένεια. » Τοὺν δόμοισι διαιτᾶσθαι γλυκὺ, « Σοφ. » Τὸν σὸν ἄθλιον δόμον, « αὐτ. 5) (Π. καὶ σπν.) κιβώτιον, σανδοῦκι. » Ἐκ δ' ἑλοῦσα κεδρίνων δόμων ἐσθῆτα, « Εὐρ. (Ἀλκ. 161).

Δομοσφαλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [δόμος, σφάλλω]. ὁ χαλῶν (καταστρέφων) τοὺς οἴκους.

Δονακεῖον (τὸ), — Δονακιών.

Δονακεύομαι, Μ. εύσομαι. Πιάνω (πουλιὰ κτλ.) μὲ τὰ καλάμια ἢ μὲ ταῖς ἰξόβεργαις.

Δονακεὺς, έως (ὁ), Π. — Δονακόεις. 2) ὁ πιάνων πουλιὰ (κτλ.) μὲ τὰ καλάμια. 3) — Δόναξ.

Δονακηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει δόνακος (καλαμιοῦ).

Δονακίσκος (ὁ). καλαμάκι, (Νικ. Χων.).

Δονακίτης, ου (ὁ) καὶ Δονακῖτις, ιτιδος (ἡ). ὁ ἐκ δόνακος, καλαμένιος.

Δονακογλύφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πελεκῶν τοὺς δόνακας (τὰ καλάμια, τὰ κονδύλια). » Σμίλη—, « Ἐπγρ., τὸ κονδυλομάχαιρον.

Δονακοδίφης, ου (ὁ), Π. ὁ διφῶν (σκαλίζων, ἐρευνῶν) τοὺς καλαμιῶνας, (ἐπίθ. κυνηγοῦ).

Δονακόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (κατάφυτος, σκεπασμένος) ἀπὸ καλάμια. » Ποταμὸς—, « Εὐρ.

Δονακοτρεφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος (αὐξάνων) εἰς τοὺς καλαμιῶνας.

Δονακοτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων (αὐξάνων) τοὺς δόνακας. » Ποταμὸς—, « Εὐρ.

Δονακοφοίτης, ου (ὁ), Π. ὁ περιπατῶν (φοιτῶν) εἰς τοὺς καλαμιῶνας, (ἐπίθ. κυνηγοῦ).

Δονακόχλοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χλοάζων (πρασινίζων) διὰ τοὺς περὶ αὐτὸν δόνακας, κατάφυτος ἀπὸ χλοεροὺς καλαμιῶνας. » Ποταμὸς—, « Εὐρ.

Δονακώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. — Δονακόεις.

Δονάκωμα (τὸ). τὸ ἐκ δονάκων (καλαμιῶν) στέγασμα, (ἐν γέν.) πάτωμα.

Δονακὼν, ῶνος (ὁ). τόπος γεμάτος (κατάφυτος) ἀπὸ δόνακας, καλαμιῶνας.

Δόναξ [δονέω], ακος (ὁ). καλάμι (κυρ. τὸ λεπτότερον, κούφιον καὶ φυτρόνον κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰ παραπόταμα καὶ τοὺς βάλτους, ὅθ. κοιν.) νεροκάλαμον. » Πολὺ δὲ διαφέρειν τοῦ καλάμου τὸν δόνακα, « Θφρ. 2) — Σύριγξ. » Κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ, « Αἰσχλ. 3) ψαροκάλαμον, 4) σαγίττα. 5) κονδύλι. 6) ὁ καβαλάρης (le chevalet) τῆς λύρας κτλ. (Ἀρσφ. Βατρ. 233). 7) — Σωλὴν, εἶδ. ὀστρακοδέρμ., (παρβλ. Κάλαμος).

Δονεύω, Μ. εύσω, σπντ. ἀντὶ

Δονέω-ῶ [συγγ. τῷ Δινέω], Μ. ήσω. (ἐν γέν.) Βάλλω τι εἰς κίνησιν, κουνῶ, σαλεύω, σείω· (μτφορ.) ταράττω, διεγείρω. » Ἡ Ἀσίη ἐδονέετο ἐπὶ τρία ἔτεα, « Ἡρ. » Ἐλπίσιν δονούμενος, « Κλμ.

Δόνημα (τὸ). κούνημα.

Δόνησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δονεῖν (σείειν, ταράττειν).

Δονητὸς, ἡ, όν. Ὁ δονούμενος (κλονούμενος), σειστός.

Δόξα [δοκέω], ης (ἡ). ἰδέα (τὴν ὁπ. ἔχει τις εἴτε ἀληθῆ, εἴτε ψευδῆ, περί τινος), φρόνημα, γνώμη, δοξασία· εἰκασία, συμπερασμὸς (πιθανός)· πρόληψις. » Κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν, « Πλάτ. (καὶ ἀλλ.) » Ἐμὰν δόξαν, « Πίνδ. » Μὴ μετὰ κακίας, δόξης δὲ μᾶλλον ἁμαρτίᾳ, « Θκ. » Οὐ καθ' ὑπόνοιαν, οὐδὲ δόξαν, ἀλλ' ὡς ἀκριβῶς ἐπιστάμενος, « Πλ. » Κινδυνεύει ἡ ἀληθὴς δόξα ἐπιστήμη εἶναι, » Πλάτ. » Παρμενίδης ἔλεγε τὴν φιλοσοφίαν, τὴν μὲν κατὰ ἀλήθειαν, τὴν δὲ κατὰ δόξαν εἶναι, « Αρτ. » Ὡς μὴ δόξαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθίας παράσχωμαι, « Ακ. » Δόξαν παρέσχε τοῖς ἐκτὸς περὶ τῶν Ἑλλην. πραγμ. διειλέχθαι, « Ξεν. » Καί μοι καθ' ὕπνον δόξα τις παρίσταται, « Εὐρ. » Μείζων (» Ἐλάττων) τῆς δόξης διεφάνη, « Πλάτ., Δ. Ἀλ. 2) φήμη, ὑπόληψις (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. καλὴ, ἐνίοτε δὲ καὶ κακή). » Μεγίστην δόξαν οἰσόμενοι τοῖς τε προγόνοις καὶ ὑμῖν αὐτοῖς ἐπ' ἀμφότερα ἐκ τῶν ἀποβαινόντων, » Θκ. » Δόξαν ἔσχον ἐκ θεῶν

γεγονέναι, » Πλ. » Δόξαν ἐχέτω ἀδικίας, « Πλάτ. » Δόξαν ἔχων ἐπὶ ῥώμῃ μεγίστην, » Πλ. » Ἰσόθεον δόξαν, » Ἰσκρ. (καὶ ἀπολύτ.) » Τὴν δόξαν ἀντὶ τοῦ ζῆν ἀσφαλῶς ᾑρημένος, » Δμ. » Παππῴα ἢ πατρῴα σοι δόξα ὑπάρχει, » αὐτ. 3) — Προσδοκία, ἐλπίς. » Οὐκ ἀπὸ δόξης, « Ἰλ. Κ. » Παρὰ δόξαν αὐτοῖς ἀπέβη, « Θκ. » Γενομένου παρὰ δόξαν τοῦ σκώμματος, » Πλ. 4) — Δόγμα ἀπόφασις, (φιλοσοφ.) πρότασις βεβαία (ἐπμ. θεωρουμένη ὡς) ἀξίωμα. » Κύριαι δόξαι, « Ἐπικουρ. » Μή με κτείνειν δόξ' Ἀργείων κεῖται, « Εὐρ. » Δόξα δέ τις καὶ αὐτῷ μοι καταφαίνεται ὁ νόμος εἶναι, « Πλάτ.

Δοξάζω, Μ. άσω. Ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην δόξαν (ἰδέαν) περί τινος, φρονῶ, νομίζω. » Τῶν δοξῶν ἃς οἱ ἄνθρωποι δοξάζουσι, « Πλάτ. » Οὐ ταὐτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Ὁ σοφὸς ὄντως ὢν καὶ μὴ μόνον δοξαζόμενος, « Πλάτ. 2) (συνκδχ. καὶ μτγν.) προξενῶ δόξαν εἴς τινα, τὸν τιμῶ. » Δόξασόν σου τὸν υἱὸν, ἵνα καὶ ὁ υἱός σου δοξάσῃ σε, « Γρφ. (καὶ πθ.) » Ἐπ' ἀρετῇ δεδοξασμένοι, « Πλδ., (ἴδε καὶ Ἱππκρ. Ὅρκ. 3).

Δόξαν, αἰτ. τοῦ Δόξα.

Δόξαν, οὐδ. τοῦ Δοξας, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Δοκέω.

Δοξάριον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Δόξα.

Δοξασία (ἡ), — Δόξα, ἰδέα, φρόνημα, εἰκασία.

Δόξασμα (τὸ), — Δοξασία, φρόνημα· γνώμη· δόγμα.

Δοξαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ δοξάζων (εἰκάζων, κρίνων κατὰ συμπερασμὸν) περί τινος. » Νῦν μὲν δοξασταὶ, τότε δὲ κριταὶ τῶν ἀληθῶν, « Ἀντφ.

Δοξαστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων ἱκανότητα ἢ ἕξιν περὶ τὸ δοξάζειν (κρίνειν, εἰκάζειν). » Ἀντὶ δοξαστικοῦ τεχνικὸν γεγονέναι, « Πλάτ. (παρβλ. Δογματικός).

Δοξαστὸς, ἡ, όν. Ὁ κατὰ συμπερασμὸν (ἐξ εἰκασίας), ἰδανικὸς, φαντασιώδης. » Οὐκ ἐγχωρεῖ γνωστὸν καὶ δοξαστὸν ταὐτὸν εἶναι, « Πλάτ. 2) (Γρφ.) δεδοξασμένος, ἔνδοξος.

† Δοξικὸς, ἡ, όν, (σπν. Γρφ. ἢ ἀδκμ.) ἀντὶ Ἔνδοξος.

†Δόξις, ιος (ἡ), (σποτ.) ἀντὶ Δόξα.

Δοξοθηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θηρεύω (Κυνηγῶ) τὴν δόξαν.

Δοξοκαλία (ἡ). ἡ ἐσφαλμένη ἰδέα (δόξα, οἴησις) τὴν ὁπ. ἔχει τις περὶ τοῦ κάλλους του.

†Δοξοκομπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κομπάζω διὰ τὴν δόξαν μου ἢ ἵνα δοξασθῶ, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Δοξοκοπέω).

† Δοξοκομπία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δοξοκοπία.

Δοξοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω (Προσπαθῶ) παντοιοτρόπως ν' ἀποκτήσω τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δόξαν, (παρβλ. Δημοκοπέω).

Δοξοκοπία (ἡ). προσπάθεια (ἐπίμεμπτος) πρὸς ἀπόκτησιν δόξης, φιλοδοξία ἀκόρεστος, [ἐκ τοῦ

Δοξοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κοπιάζων (κυρ. μὲ ἐπιλήψιμον τρόπον) ν' ἀποκτήσῃ τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δόξαν, δοξομανής.

Δοξολογέω-ῶ, Μ. ήσω, (Ἐκκλησ.), — Ὑμνολογῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω (κυρ. τὸν θεόν).

Δοξολόγημα (τὸ). τὸ πρὸς δοξολογίαν λεγόμενον, ἐγκώμιον.

Δοξολογητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ πρὸς δοξολογίαν γινόμενος ἢ λεγόμενος.

Δοξολογία (ἡ), (ἐκκλησ.) τὸ δοξολογεῖν, Ὑμνολογία.

Δοξολογικὸς, ἡ, όν, — Δοξολογητικός.

Δοξολόγος (ὁ, ἡ). ὁ δοξολογῶν (τὸν θεόν).

Δοξομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Δοξομανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μαινόμενος (κάμνων ὡς ἂν τρελλὸς) διὰ τὴν δόξαν, εἰς ἄκρον φιλόδοξος

Δοξομανία (ἡ). τὸ πάθος (ἐλάττωμα) τοῦ δοξομανοῦς.

Δοξοματαιόσοφος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ φρονῶν ἑαυτὸν σοφὸν, δοκησίσοφος, κενόδοξος (ἀλαζὼν) φιλόσοφος.

Δοξομιμητὴς, οῦ (ὁ). ὁ μιμούμενος (ἀκολουθῶν) τὴν δόξαν (τὰς ἰδέας, τὸ φαντασιῶδες σύστημα) τινος ἀνεξετάστως καὶ κατὰ πρόληψιν, (ὅθεν:

Δοξομιμητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τυφλὴν (προληπτικὴν) μίμησιν.

Δοξόομαι-οῦμαι, Μ. (μσ.) ώσομαι ἢ (πθ.) ωθήσομαι. Βλέπω μὲ τὸν νοῦν μου, φαντάζομαι. ‖. (πθ.) — Δοξάζομαι, ἀποκτῶ δόξαν (ὑπόληψιν), νομίζομαι (φημίζομαι ὡς) ἔνδοξος.

Δοξοπαιδευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ διδάσκων δόξας (ἰδέας, συστήματα).

Δοξοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω μὲ τὴν φαντασίαν μου δόξας (ἰδέας), ἐπινοῶ (δημιουργῶ) συστήματα.

Δοξοποιΐα (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Δοξοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω, — Δοκησισοφέω.

Δοξοσοφία (ἡ). φαντασιώδης (προσποιητὴ) σοφία, δοκησισοφία, [ἐκ τοῦ

Δοξόσοφος (ὁ, ἡ), — Δοκησίσοφος.

Δοξοφαγία (ἡ). ἀκόρεστος φιλοδοξία.

Δοξοχαρὴς, εος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων διὰ τὴν δόξαν, φιλόδοξος.

Δοὸς, ά, όν, Π. ἀντὶ Δοιός.

Δορὰ (ἡ), [δέρω]. Ἐγδάρσιμον. 2) (συνκδχ.) δέρμα, τομάρι.

Δορατιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων σχῆμα (μέγεθος) δόρατος.

Δορατίζομαι, Μ. ίσομαι, — (τῷ εὐχρηστοτ.) Διαδορατίζομαι.

Δοράτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δόρυ, κονταράκι.

Δορατισμὸς (ὁ), — Διαδορατισμός.

Δορατογλύφος (ὁ). (παροξ.) — Δορυξόος. 2) (προπαροξ.) κατεσκευασμένος (σκαλισμένος) ἀπὸ ξύλον, ξύλινος.

Δορατοθήκη (ἡ), ἐξήγ. τοῦ Δουροδόκη.

Δορατομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι διὰ τοῦ δόρατος.

Δορατοξόος (ὁ), — Δορυξόος.

Δορατοπαχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πάχος (χονδρος) δόρατος.

Δορατοφόρος (ὁ), — Δορυφόρος.

Δόρει, Π. (σπντ.) ἀντὶ Δόρατι, δοτ. ἑν. ἢ

Δόρη, Π. (σπντ.) ἀντὶ Δόρατα, ὀνμς. ἢ αἰτ. πλθ. τοῦ Δόρυ.

Δορήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Δούρειος, ξύλινος.

Δορὶ, Π. ἀντὶ Δόρατι, δοτ. τοῦ Δόρυ.

Δοριαλωσία (ἡ), — Αἰχμαλωσία.

Δοριάλωτος (ὁ, ἡ), [δόρυ, ἁλίσκομαι], — Αἰχμάλωτος.

Δορίγαμβρος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ὑπανδρευθεῖσα μὲ (ἢ τῆς ὁπ. ὁ γάμος διήγειρε) πόλεμον.

Δοριθήρατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δορυάλωτος, αἰχμάλωτος.

Δορικανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, καίνω]. φονευμένος μὲ κοντάρι (εἰς τὸν πόλεμον).

Δορίκλυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τοῦ δόρατος γενόμενος ἔνδοξος (κλυτὸς), (ἐν γέν.) πολεμιστὴς περίφημος.

Δορικμὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, κάμνω]. φονευμένος μὲ κοντάρι, ἢ 2) — Δοριπόνος, πολεμιστὴς, ἐμπειροπόλεμος.

Δορικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκ δορᾶς, δερμάτινος.

Δορικτήτη, Π. θηλ. τοῦ

Δορίκτητος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τοῦ δόρατος (δηλ. μὲ πόλεμον) ἀποκτηθεὶς· αἰχμάλωτος.

Δορίκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντηχῶν ἀπὸ τὸν κτύπον τῶν δοράτων, ἢ 2) — Δορίκλυτος, πολεμιστὴς περίφημος.

Δορίληπτος (ὁ, ἡ), Π. — Δοριάλωτος, Δορίκτητος.

Δοριλύμαντος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, λυμαίνομαι]. ἀφανισμένος (ἐρημωμένος) ὑπὸ τοῦ πολέμου.

Δοριμανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν περιπαθῶς (τρελλὸς, ἐνθουσιασμένος διὰ) τὸν πόλεμον, (σύγχ. τῷ Δορικανής).

Δορίμαργος (ὁ, ἡ), Π. κυριευμένος ἀπὸ πολεμικὴν μανίαν.

Δοριμήστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, μήδομαι]. ἐμπειροπόλεμος, (κοιν.) μάστορης εἰς τὸ κοντάρι.

Δορίπαλτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάλλων (κουνῶν) τὸ δόρυ. » Χεὶρ—, « Αἰσχλ., ἡ δεξιά.

Δοριπετὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πεσὼν (φονευθεὶς) εἰς τὸν πόλεμον.

Δορίπληκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πληγωθεὶς ἢ φονευθεὶς μὲ κοντάρι (εἰς τὸν πόλεμον).

Δορίπονος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ κοπιάζων (ἀσχολούμενος, ἐξησκημένος) εἰς τὸν πόλεμον, ἐμπειροπόλεμος. 2) (προπαροξ.) — Δοριλύμαντος.

Δοριπτοίητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πτοηθεὶς (φοβηθεὶς καὶ σκορπισθεὶς) ὑπὸ τοῦ πολέμου.

Δορὶς [δέρω], ίδος (ἡ). (ἐνν). μάχαιρα μαγειρικὴ (χρήσιμος κυρ.) διὰ ἐγδάρσιμον.

Δορισθενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. — Δορυσθενής.

Δοριστέφανος (ὁ, ἡ), Π. — Δορυστέφανος.

Δοριτίνακτος (ὁ, ἡ), Π. — Δορυτίνακτος.

Δορίτμητος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, τέμνω]. κομμένος (σχισμένος, τρυπημένος) μὲ κοντάρι.

Δορίτολμος (ὁ, ἡ), Π. — Δορυθαρσής.

Δόρκα (ἁ), Δ. ἀντὶ Δόρκη.

Δορκάδειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς δορκάδα, ζαρκαδήσιος.

Δορκαδίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι (Πηδῶ ὡσὰν) τὴν δορκάδα. » Σφυγμὸς —, « Γαλ., ὁ κτυπῶν δύω φοραῖς (μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης, δυνατώτερον ὅμως τὴν δευτέραν).

Δορκάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δορκὰς, ζαρκαδάκι.

†Δορκάζω, Μ. άσω, — Δέρκομαι, κυττάζω.

Δορκαλὶς, ίδος (ἡ). (ἐνν.) μάστιξ ἀπὸ δέρμα ἢ (πιθανώτ. μὲ) ἀστραγάλους δορ-

κάδος, (παρβλ. Ἀστραγαλωτός). 2) ὑποκορ. τοῦ

Δορκὰς άδος, (ἡ), (κυρ. τὸ θηλ.) ζαρκάδι, Ζ Δόρξ.

Δόρκειος (ὁ, ἡ), = Δορκάδειος.

Δόρκη (ἡ), Π. ἀντὶ Δορκάς.

Δορκὶς, ίδος (ἡ), (ἐνν. Πόα ἢ Βοτάνη), = Δίκταμνον.

Δορκὸς, γεν. τοῦ Δόρξ.

Δόρκος, ου καὶ

Δόρκων, ωνος (ὁ). (κυρ. τὸ ἀρσ.) ζαρκάδι, ἢ ἄλλο ζῶον ὁμογενὲς πλὴν ἑτεροειδὲς τοῦ

Δόρξ [δέρκομαι], δορκὸς (ἡ), ζ. εἶδ. (ἀκέρατον) ἐλάφου, (κοιν.) ζαρκάδι.

Δοροδόχη (ἡ), = Δουροδόχη, δορατοθήκη.

Δοροεργὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ δορὸς ἢ δορᾶς εἰργασμένος, ξύλινος ἢ δερμάτινος.

Δορὸς (ὁ), [δέρω]. σάκκος δερμάτινος, (χυδ.) ταγιρτζίκα.

Δορὸς, Π. ἀντὶ Δόρατος, γεν. ἑν. τοῦ Δόρυ.

; Δορπεῖα (τὰ), καὶ

Δόρπεια (ἡ), [δόρπος]. ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑορτ. τῶν Ἀπατουρίων, (κυρ. δὲ καὶ ἐν γέν.) ἡ ἑσπέρα (ἢ ἐπμ. ἡ γινομένη εὐωχία κατὰ τὴν ἑσπέραν) κάθε ἑορτῆς.

Δορπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Δειπνέω.

, Δόρπη (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δορπηστός.

Δορπήϊον (τὸ), Ἰων. Π. ἀντὶ Δόρπον.

Δορπηστὸς (ὁ). ἡ ὥρα τοῦ δείπνου (δόρπου).

Δορπίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δορπία = Δόρπεια.

Δόρπον (τὸ) καὶ

Δορπος (ὁ), Π. [δρέπω;], = Δεῖπνον, (ἐν γέν.) φαγεῖ, τραπέζι, (κατ' ἐκτ.) τροφή.

Δόρυ [συγγ. τῷ Δρῦς, ἐκ τοῦ Δέρω, ὡς Ξύλον ἐκ τοῦ Ξύω.], δόρατος καὶ Π. δορὸς, καὶ Ἰων. δούρατος καὶ δουρὸς (τὸ). (κυρ.) κορμὸς δένδρου. » Οὔπω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης, « Ὀδ. Ζ. 2) (ἐν γέν.) ξύλον, ξυλική. » Δοῦρα σέσηπε νεῶν, « Ἰλ. Β. » Ἕλκωσ' ἐξόρσος. ἢ δοκὸν, ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον, « Ἰλ. Π. » Δούρατα πύργων, « Ἰλ. Μ. 3) (ἰδιαιτ. καὶ συνήθ.) τὸ ξύλον τοῦ κονταριοῦ. » Τοῦ δέρματος τὸ πάχος, ὥστε δόρατα ποιεῖσθαι ἐξ αὐτοῦ, « Ἀρστ. 4) (συνκδχ. ὁλόκληρον τὸ) κοντάρι. » Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, « Ἰλ. Β. » Μή τις τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ, « Ἰλ. Θ. » Εἰς (» Παρὰ » Ἐπὶ) δόρυ, « Ξεν., Πλδ. (φρ. τακτ.) ἀντὶ Ἐπὶ (Πρὸς τὰ) δεξιά, (παρβλ. Ἀσπίς). 5) Π. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κατὰ δοτ.) πόλεμος, μάχη. » Λαὸς πᾶς κατέφθαρται δόρει, « Αἰσχλ. » Ἐν τροπῇ δορὸς, « Σοφ. » Δορὶ ἑλεῖν, « Θχ. 6) στράτευμα. » Ἐτρεψάμεθ' Ἀργεῖον ἐς φυγὴν δορυ, « Εὐρ. » Σύμμαχον (» Πολέμιον, » Ἐπακτὸν κτλ.) δόρυ, « Αἰσχ., (παρβλ. Αἰχμή). 7) πλοῖον. » Ἄνεμος ἐμπνεύσας δορὶ, « Αἰσχλ. 8) σκῆπτρον, (συνκδχ.) κράτος, δύναμις (ἐξουσία) βασιλική. » Λαὸν εὐθύνων δορὶ, « Εὐρ.

Δορυάλωτος (ὁ, ἡ), = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δοριάλωτος.

Δορυβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (τινάζων) δόρυ, (εἶδ. μηχαν. πολεμ.)

Δορύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δόρυ.

Δορυδρέπανον (τὸ). κοντάρι (μακρὺ) ἔχον εἰς τὴν ἄκραν ἀντὶ λόγχης δρέπανον, (χυδ.) γάντζος, (ἴδε Πλάτ. Λάχ. 183).

Δορυθαρσὴς, έος (ὁ, ἡ), ἴδε Δορυθρασής.

Δορυθήρατος (ὁ, ἡ). ὁ θηρευθεὶς διὰ τοῦ δόρατος, αἰχμάλωτος, δορυάλωτος, (Ἀνν. Κομν.).

Δορυθρασὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. τολμηρὸς (θαρβαλέος) εἰς τὸν πόλεμον, ἔχων πεποίθησιν εἰς τὸ δόρυ του.

Δορυκέντωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κεντῶν (τρυπῶν, σουβλίζων) μὲ τὸ δόρυ.

† Δορύκλειοι (οἱ), (κατὰ τὴν διαλεκτ. τῶν Μεγαρ.) οἱ ἐξόριστοι, [δόρυ κλείω].

; Δορυκλυτὸς, ή, όν, Π. = Δορικλυτός.

Δορύκνιον [Ἑβρ. Βωρηθ, ὅθεν εὕρηται γραφομενον καὶ Βορύκνιον ἢ Δορύχνιον], (τὸ), εἶδ. φυτοῦ φαρμακ. τὸ ἄλλ. Ἁλικάκκαβον καὶ Στρύχνος (μανικός).

Δορυκοίρανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κυριεύων (βασιλεύων) δικαιώματι κατακτήσεως.

Δορύκρανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐπὶ τῆς κορυφῆς (τοῦ κρανους) τοῦ αἰγμὴν δόρατος ἢ δοράν. (εἰς τὸν Στρᾶβ. Β', 504: ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπίκρανα).

Δορίκτητος (ὁ, ἡ), = Δορίκτητος.

Δορύληπτος (ὁ, ἡ), = Δορίληπτος.

Δορύμαχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τοῦ δόρατος μαχόμενος, πολεμιστής, πολεμικός.

Δορυμήστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. = Δοριμήστωρ.

Δορύξενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν πολέμῳ ἢ ἀπὸ πολεμίου γενομένος ξένος (φίλος, σύμμαχος) τινος. 2) ὁ πρεσβεύων περὶ ἐξαγορᾶς αἰχμαλώτων.

Δορυξόος (ὁ). ὁ ξέων (πελεκῶν, κατασκευάζων, δόρατα, (ἐν γέν.) Π. ξυλουργὸς, λεπτουργός.

Δορυπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ πήγνυμι]. συνηρμοσμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ ξύλα. » Ναῦς—, « Αἰσχλ.

Δορυπετὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Δοριπετής.

Δορύπληκτος (ὁ, ἡ), Π. = Δορίπληκτος.

Δορυπτοίητος (ὁ, ἡ), Π. = Δοριπτοίητος.

Δορυσθενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τοῦ δόρατος ἢ τοῦ πολέμου ἰσχύων, ἰσχυρὸς ἐν πολέμῳ.

Δορυσσόος καὶ

Δορυσσόος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, σεύω]. ὁ σείων (κινῶν) μὲ ὁρμὴν τὸ κοντάρι, ἢ ὁρμῶν εἰς τὸν πολεμον, (ἐν γέν.) ἀπτόητος (φοβερὸς) πολεμιστής.

Δορυστέφανος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. πόλις) στεφανωμένη (περιστοιχισμένη) μὲ μόνα τὰ δόρατα (ἢ ἔνδοξος διὰ τὰς νίκας) τῶν πολιτῶν της. » Σπάρτη—, « Ἐπγρ.

Δορυτίνακτος (ὁ, ἡ). Π. ὁ σεισθεὶς ἀπὸ τὸ τίναγμα τῶν δοράτων, (παρβλ. Δορίκτυπος).

Δορυτόμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δρυτόμος.

Δορυφορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἢ σπντt. μὲ δοτ.) Συνοδεύω τινὰ (πρὸς τιμὴν ἢ ἀσφάλειαν) ὡς δορυφόρος, (ἐν γέν.) παραστέκω, προφυλάττω, ὑπερασπίζω. » Τῇ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ δορυφορούμενος, « Ἰσκρ., (συγχ. τῷ Δωροφορέω).

Δορυφόρημα (τὸ). τὸ τάγμα τῶν δορυφόρων, οἱ σωματοφύλακες. τὰ σιωπηλὰ πρόσωπα τῶν θεατρ. παραστάσεων, τὰ ὁπ. φαίνονται μόνον (ὡς δοῦλοι, δορυφόροι κτλ.) χωρὶς νὰ λαλοῦν, (ὅθ.) » Κωμικὸν—, « Λχ. » Τραγῳδίας (καὶ [τρπ.] » Βασιλείας)—, « Ἰουλ., Πλ.

Δορυφόρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δορυφορεῖν, τὸ ἔργον (ἡ ὑπηρεσία) τοῦ δορυφόρου.

Δορυφορία (ἡ), = Δορυφόρημα. 2) = Δορυφόρησις.

Δορυφορικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς δορυφόρον. ‖. (οὐδ.) » Τὸ δορυφορικὸν, « (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ δορυφόροι.

Δορυφόρος (ὁ). (στρατιώτης) ὁ φέρων (κρατῶν) δόρυ, (κυρ. ἢ συνηθέστ.) σωματοφύλαξ (βασιλέως κτλ.).

Δορύχνιον (τὸ), = Δορύκνιον.

Δὸς, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Δίδωμι.

Δοσίδικος (ὁ, ἡ), Ζ. Δωσίδικος.

Δόσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ διδόναι καὶ αὐτὸ τὸ διδομενόν, δῶρον, χάρισμα. » Δόσις ὀλίγη τε φίλη τε, « Ὀδ. Ζ. » Οὐ δόσιν, ἀλλ' ἐμπορίαν ποιούμενοι, « Ἰσκρ., (Νμ.) » Κατὰ δόσιν, « Ἰσ. (ἐναντ. τῷ Κατὰ κλῆρον). 2) (ἰατρ.) ἡ διδομένη ἑκάστοτε ποσότης ἰατρικοῦ εἰς τὸν ἀσθενῆ. » Ἐλλεβόρου δόσιες πλεῦνες, « Ἀρετ. 3) φροντίς. » Πολλὴν ἐποιεῖτο δόσιν τοῦ πρέποντος, « Δ. Ἀλ., (παρβλ. Ἐπίδοσις).

Δοσιληψία (ἡ), = Δωροληψία ἢ 2) (νλγ.) Ληψοδοσία, (Τουρκ.) ἀλίσ-βερίσι.

Δόσκον, ἀντὶ Ἔδοσκον, Π. παρτ. τοῦ Δίδωμι.

Δοσοληψία (ἡ), Ζ. Δοσιληψία.

Δότειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Δοτήρ.

Δοτέον, θετ. τοῦ Δίδωμι.

Δοτὴρ (ὁ), εὐχρηστότ. τοῦ

Δότης, ου (ὁ). (μόνον εἰς τὰς συνθ.) ὁ διδων (χαρίζων).

Δοτικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων διάθεσιν (ἰδιότητα ἢ προθυμίαν) εἰς τὸ διδειν, μεταδοτικός. ‖. (γρμτ.) Δοτικὴ, ἡ γ'. πτῶσις τῶν ὀνομάτων.

Δοτικοφανὴς, έος (ὁ, ἡ), (γρμτ.) ὁ φαινόμενος ὡσὰν (ὁμοιάζων μὲ) δοτικὴν πτῶσιν.

Δοτικῶς, ἐπίρ. Μὲ δοτικὸν (μεταδοτικὸν) τρόπον. » Δοτικῶς ἔχω, « Αξ., ἔχω διάθεσιν νὰ δώσω. 2) (Γρμτ.) κατὰ δοτικὴν πτῶσιν.

Δοτὸς, ή, όν. (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ δοθῇ ἢ νὰ ἐπιτραπῇ, δώρημα.

Δοῦ, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Δίδωμι.

Δουλαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπάγω τινὰ ὡς δοῦλόν μου, (ἐν γέν.) σκλαβόνω, ὑποδουλόνω· μεταχειρίζομαί τινα ὡς δοῦλον.

Δουλαγωγία (ἡ). σκλάβωμα, ὑποδούλωσις.

Δουλαπατία (ἡ). τὸ νὰ ἐξαπατᾷ (ξελογιάζῃ) τις τοὺς ξένους σκλάβους.

Δουλάριον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Δοῦλος, παλῃόσκλαβος.

Δουλεία (ἡ), [δουλεύω]. ἡ κατάστασις τοῦ δούλου, σκλαβιά. 2) (σπν.) (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ δοῦλοι. » Ἦν δὲ (ἡ) δουλεία ἐπανίστηται, « Θχ. 3) (μτγν.) τὸ ἔργον τοῦ δούλου, ὑπηρεσία, (κοιν.) δουλειά. » Καὶ καταστήσουσιν αὐτοὺς ἕνα ἕκαστον ἐπὶ τὴν δουλείαν αὐτοῦ, « Γρφ.

Δούλειος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς δοῦλον ἢ εἰς τὴν δουλείαν, = Δουλικός.

Δουλέκδουλος (ὁ, ἡ). δοῦλος (γεννημένος) ἐκ δούλου.

Δούλευμα (τὸ). τὸ ἔργον τοῦ δούλου, ὑπηρεσία, δούλευσις. 2) Π. ἀντὶ Δοῦλος. » Γυναικὸς—, « Σοφ.

; Δούλευσις, εως (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δούλωσις; [ἐκ τοῦ

Δουλεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι δοῦλος (σκλάβος) ἢ ὑπήκοος φόρου ὑποτελὴς, (μτγν.) ὑπηρετῶ (ὡς δοῦλος), (ἐν γέν.) ὑπακούω, ὑποτάσσομαι. (τρπ.) κυριεύομαι, εἶμαι ἔκδοτος. » Ὕπνῳ (» Γαστρὶ, » Θυμῷ » Ἡδοναῖς) δουλεύειν, « Ξεν., Ἡρωδ. (ἢ κατ' ἄλλ. ἐκδοχ.) » Καιρῷ δουλεύειν, « » Ἐπγρ., συμμορφοῦμαι καὶ ἄκων μὲ τὰς περιστάσεις. (Ὁ Ἐπίκτ. μετεχειρίσθη ἢ τὸ παθητ.) » Φεύγεις δουλείαν; φυλάσσου τὸ δουλεύεσθαι, « Στβ.

Δούλη (ἡ), θηλ. τοῦ Δοῦλος, σκλάβα.

Δουληΐη (ἡ). Ἰων. ἀντὶ Δουλεία.

Δουλήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Δούλειος.

Δουλία (ἡ), Π. (σπντ.) ἀντὶ Δουλεία.

Δουλικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς δοῦλον ἢ δούλην.

Δουλικῶς, ἐπίρ. Ὡς δοῦλος, δουλοπρεπῶς.

Δούλιος, ος ἢ α, ον, Π. ἀντὶ Δούλειος.

Δουλὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Δούλη, δουλευτρίτσα, σκλαβοπούλα.

Δουλιχόδειρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δολιχόδειρος.

Δουλιχόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Δολιχός.

Δουλόβοτος (ὁ, ἡ), [δοῦλος, βόσκω]. ὁ καταφαγωθεὶς (δαπανηθεὶς ἀσώτως) ὑπὸ δούλων, (παρῳδ. τοῦ Μηλόβοτος).

; Δουλογενὴς, έος καὶ

Δουλογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἐκ δούλης ἢ δούλου, ἐκ γενετῆς δοῦλος.

Δουλογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δουλικὸν (ἀνδραποδῶδες) φρόνημα.

Δουλογραφεῖον (τὸ). συμφωνητικὸν ἔγγραφον διὰ τοῦ ὁποίου γίνεταί τις δοῦλος.

Δουλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγράφω τινὰ ὡς δοῦλον, ὑποδουλόνω ἐγγράφως.

Δουλογράφιον (τὸ). χρισολογία περὶ δούλου (τὸν ὁπ. ἀπαιτεῖ ὡς τοιοῦτον ὁ κύριός του.)

Δουλοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). ὁ διδάσκων (γυμνάζων εἰς) τὰ καθήκοντά των τοὺς δούλους, δουλείας διδάσκαλος.

Δουλοκρατέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Κυριεύομαι (Διοικοῦμαι) ὑπὸ δούλων.

Δουλοκρατία (ἡ). κράτος (ἐξουσία) δούλων, τὸ νὰ ὁρίζουν οἱ δοῦλοι.

Δουλομαχία (ἡ). μάχη (πόλεμος) ἐναντίον δούλων.

Δουλόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ λαβὼν μορφὴν δούλου.

Δουλοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τινὰ δοῦλον.

Δουλοπόνηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πονηρίαν δούλου.

Δουλοπρέπεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Δουλοπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων ἁρμόζων) εἰς δούλους, δουλικὸς, χαμερπὴς, εὐτιδανὸς, μικροπρεπής.

Δουλοπρεπῶς, ἐπίρ. Δουλικῶς, χαμερπῶς, μικροπρεπῶς.

Δοῦλος (ὁ), [δέλω], τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐλεύθερος, (δηλ.) σκλάβος (κυρ. καὶ μτφορ.). » Δοῦλον οὐδεὶς κεκτήσετ' οὐδὲ δούλην, « (Κράτ. παρ') Ἀθ. » Δοῦλος ὤν, κόμην ἔχεις; « Ἀρστφ. » Ἢ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐστιν ἢ τύχης, « Εὐρ. » Τοῦ καιροῦ δοῦλος, « Γρη. (ἴδε Δουλεύω). 2) (ἐπιθετ.) ὑποτεταγμένος (εἰς δουλείαν), (τρπ.) κυριευμένος, ὑπόδουλος, ἔκδοτος. » Πόλις δούλη, « Σοφ. » Πολλὰ δοῦλα τοῦ λόγου, « Συν. » Τὰ ἀνδράποδα πάντα, καὶ δοῦλα καὶ ἐλεύθερα, « Θχ. (ἢ συγκριτ.) » Καὶ Αἴγυπτον πολλὸν δουλοτέρην ποιήσας ἢ ἐπὶ Δαρείου ἦν, « Ἡρ. (Ζ', 7.). 3) Π. = Δούλειος, δουλικὸς, » Δοῦλον ἴσχουσιν βίον, « Σοφ. » Γνώμαισι δούλαις, « αὐτ. ‖. (οὐδ.) » Τὸ δοῦλον, « ἀντὶ Ἡ δουλεία. » Ἐκπεφεύγαμεν τὸ δοῦλον, « Εὐρ.

Δουλόσπορος (ὁ, ἡ). = Δουλογέννητος.

Δουλοσύνη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Δουλεία, σκλαβιά.

Δουλόσυνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δουλικὸς (παρβλ. Δεσπόσυνος).

Δουλότερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Δοῦλος.

Δουλότροπος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸν τρόπον (τὰ ἤθη) τῶν δούλων, δουλοπρεπής.

Δουλοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος (ὁμοιάζων) δοῦλος, ἔχων ἠθικὸν (σχῆμα) δούλου.

Δουλόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν ὡς δοῦλος, ἔχων φρόνημα δουλικὸν (χαμερπὲς), (συγχ. τῷ Δολόφρων).

Δουλόψυχος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Δουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ δοῦλον, σκλαβόνω, ὑποτάσσω, ὑποδουλόνω, (συγχ. τῷ Δολόω).

Δούλωσις, εως (ἡ), σκλάβωμα, ὑποδούλωσις.

Δοῦναι, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δίδωμι.

Δούναξ, ακος (ὁ), (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ. Δουνακεύομαι, Δουνακόεις, Δουνακοφοίτης κτλ.), Ἰων. Π. ἀντὶ Δόναξ (κτλ.).

Δουπέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἐδούπησα καὶ β'. Ἔδουπον, πρκ. Δέδουπα), Π. κάμνω κρότον (δοῦπον), βροντῶ (κυρ. πίπτων), (ὅθεν μτγν.) πίπτω, (συνκδχ.) ἀποθνήσκω, φονεύομαι (κυρ. εἰς τὸν πόλεμον), (καθὼς καὶ ἡμεῖς μεταχειριζόμεθα κοιν. τὸ) ψοφῶ.

Δούπημα (τὸ), Π. = Δοῦπος, κρότος.

Δουπήτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ κάμνων κρότον (δοῦπον). » Χαλκὸς —, « Ἐπγρ.

Δοῦπος (ὁ), Π. [ὀνμτπ.]. κρότος (κυρ. πράγματος πίπτοντος).

Δοῦρα καὶ Δούρατα, Π. ἀντὶ Δόρατα, ὀνμς. καὶ αἰτ. πλθ. τοῦ Δορυ.

Δουράτειος ἢ Δουράτεος, α, ον, Π. [δόρυ]. ξύλινος.

Δουρατόγλυφος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Δορατόγλυφος.

Δοῦρε, Π. ὀνμς. καὶ αἰτ. δυϊκ. τοῦ Δόρυ.

Δούρειος, α, ον, Π. καὶ

Δουρήϊος, η, ον, Ἰων., = Δουράτειος.

Δουρηνεκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ. ἐνεγκεῖν]. ὁ ἐκτεινόμενος ὅσον φθάνει το κοντάρι. ‖. (εἰς τὸ οὐδ.) Δουρηνεκὲς, ἐπίρ., μιᾶς κονταριᾶς τόπον (μακράν).

Δουρὶ, Π. Ἰων. ἀντὶ Δόρατι, δοτ. τοῦ Δόρυ.

Δουριαλὴς, έος ἢ

Δουριάλωτος, ου (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δοριάλωτος.

Δουρικλει(κλυ)τὸς, οῦ (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δορικλυτός.

Δουρικτητὸς, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Δορίκτητος.

Δουρίληπτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δορίληπτος.

Δουριμανὴς, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δοριμανής.

Δούριος, α, ον, Π. ἀντὶ Δούρειος.

Δουριπετὴς, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δοριπετής.

Δουρίπληκτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δορίπληκτος.

Δουριτυπὴς, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. Κτυπημένος (τρυπημένος) μὲ κοντάρι. 2) κτυπημένος (γωμένος) μέσα εἰς ξύλον. » Σφύρα—, « Ἐπγρ., (παρβλ. Δρυοπαγής).

Δουρίφατος (ὁ, ἡ), Π. [δόρυ, †φάω] φονευμένος μὲ κοντάρι.

Δουροδόκη (ἡ), Π. [δόρυ, δέχομαι]. θηκάρι τοῦ κονταριοῦ, Δορατοθήκη.

Δουροθήκη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δορατοθήκη.

Δουρομανὴς, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δοριμανής.

Δουροπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δορυπαγής.

Δουρὸς, Π. Ἰων. ἀντὶ Δόρατος. γεν. τοῦ Δόρυ.

Δουροτόμος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Δρυτόμος

Δουροφόρος (ὁ), Π. (σπν.) ἀντὶ Δορυφόρος.

Δούρων, Π. Ἰων. ἀντὶ Δοράτων, γεν. πλθ. τοῦ Δόρυ.

Δοὺς, δοῦσα, δὸν, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Δίδωμι.

Δοχαῖος, α, ον, = Δεκτικὸς, χωρητικός. ‖. (οὐσ. θ.) » Δοχαίη στομάχοιο, « Νικ., ὁ οἰσοφάγος.

Δοχεῖον (τὸ). μέρος (ἀγγεῖον) τὸ ὁπ. δέχεταί τι ἐντὸς αὐτοῦ.

Δοχεὺς, έως (ὁ). ὁ δεχόμενος (ὑποδεχόμενός) τι. 2) = Δοχεῖον. » Χολῆς—, « Εὐρ

Δοχήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Δοχεῖον.

† Δοχμαϊκὸς, ή, όν, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δοχμιακός.

† Δοχμαῖος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δοχμαῖος.

Δοχμὴ ἢ Δόχμη (ἡ), [δέχομαι], εἶδ. μέτρου ἐκτάσ. (τὰ τέσσαρα δάκτυλα τῆς χειρὸς ἑνωμένα, δηλ [κυρ.] 2 δάκτ. καὶ 10 γραμμαί), (ἐπμ) = Δῶρον ἢ Παλαιστή.

Δοχμιάζω, Μ. άσω. Περιπατῶ δόχμιος (εἰς τὸ πλάγιον) τινος.

Δοχμιακὸς, ή, όν. (κυρ.) μέτρον (ποιητ.) τὸ ἄλλ. Πενθημιμερὲς, περιέχον πέντε συλλαβὰς εἰς δύω πόδας (Βακχεῖον καὶ Ἴαμβον ἢ Ἴαμβον καὶ Ἀμφίμακρον).

Δόχμιος [δοχμὸς], α ἢ ος, ον, Π. πλάγιος, λοξός· σκολιὸς· (τρπ.) ἀμφίβολος, αἰνιγματώδης.

Δοχμόλοφος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ὁ λόφος (ἡ φοῦντα τῆς περικεφαλαίας) κλίνει πλαγίως.

Δοχμὸς [δέχομαι], ή, ἢ ὅς, όν, Π. = Δόχμιος.

Δοχμόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. [δοχμός]. βάλλω τι πλαγίως (δίπλα)· λυγίζω. ‖. (μσ.) σκύπτω. » Δοχμωθεὶς, μεγάροιο διὰ κλήϊθρον ἔδυνεν, « Ὁμ. Ὕμν.

Δοχὸς (ὁ, ἡ), = Δεκτικὸς, χωρητικός. ‖. (οὐσ.) = Δοχεῖον, (κυρ.) Δεξαμενή.

Δρᾶ, β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς πρστ. καὶ

Δρᾷ, γ'. ἑν. πρσ. τῆς ὑπς. τοῦ Δράω.

† Δράβη (ἡ), [;], φυτὸν, εἶδος ῥούκας ἢ καρδάμου, (ὁ Πλίν. τὸ ὀνομάζει) Δρυοφονον.

Δράγδην [δράσσω], ἐπίρ. Π. κρατῶντας, χειροπιαστά.

Δράγμα (τὸ). ὅσον δύναταί τις νὰ ἀδράξῃ (νὰ περιλάβῃ μὲ τὴν χεῖρά του), χεριὰ, ἀπλόχερον. (κυρ.) χερόβολον (ἀστάχυων). (καταχρ.) τὰ ἀθέριστα γεννήματα, τὰ σπαρτά· (κατ' ἐκτ.) αἱ ἀπαρχαὶ τῶν καρπῶν κλπ.

Δραγματεύω, Μ. εύσω, = Δραγμεύω.

Δραγματολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων τὰ δράγματα.

Δραγματοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) δράγμα.

Δραγμεύω, Μ. εύσω. Μαζόνω τὰ 'στάχυα καὶ τὰ κάμνω δράγματα (χερόβολα).
Δραγμὴ (ἡ), = Δραγμός. 2) = Δράγμα, χεριά, ἁπλόχερον, (παρβλ. Δραχμή).
Δραγμίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Δραχμή, ἢ = Δράξ· (κυρ.) ὅσον πιάνει τις μὲ τὰ δάκτυλα. » Ὀριγάνου δραγμίδα, ὅσην τοῖσι (τρισὶ) δακτύλοισι περιλαβεῖν,« Ἱπποκρ.
Δραγμὸς (ὁ). τὸ δράττεσθαι, δράξιμον, πιάσιμον.
Δραθεῖν, Π. ἀντὶ Δαρθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Δαρθάνω.
Δραίην, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Διδράσκω.
Δραίνω, Π. ἀντὶ Δράω ἢ Δρασείω.
Δράκαινα (ἡ), θηλ. τοῦ Δράκων.
Δρακαινίς, ίδος (ἡ), εἶδος ἰχθ. (ἴσ. τὸ κοιν.) Δρακόνι, (ἴδε Δράκων).
Δράκαυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συγκατοικῶν (αὐλιζόμενος) μὲ δράκοντας, (ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς).
Δρακέεσσι, Π. δοτ. πληθ. τοῦ Δράκος.
Δρακείς, εῖσα, έν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Δέρκομαι.
Δρακονθόμιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν (συνδιατρίβων) μὲ δράκοντας.
Δρακόντειος καὶ
Δρακοντιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς δράκοντα, δράκοντος ἴδιος.
Δρακοντίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων σχῆμα ἢ μέγεθος δράκοντος. » Σικυὸς—, « Ἀθ., εἶδ. ἀγγουρίου ἢ κολοκυθιοῦ, (Τουρκ.) ἀσμάκαμπάκι.
Δρακοντιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Δρακοντεία, θηλ. τοῦ Δρακόντειος. » Πέλεια—,« Νικ., εἶδος περιστερᾶς.
Δρακόντιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δράκων. 2) εἶδ. φυτοῦ (ἐκ τοῦ γεν. τοῦ Ἄρου), (κοιν.) δρακοντιά. 3) εἶδος ἰχθ., ἴδε Δρακαινίς. 4) εἶδος σκώληκος ἢ σκωληκοειδοῦς κοσώδους ὕλης (γεννωμένης ὑπὸ τὸ δέρμα, κυρ. τῶν παιδίων).
Δρακοντίς, ίδος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ. Ζ. Δρακοντιάς. 2) (ἀνατομ.) ἡ μεγάλη φλέβα τῆς καρδίας.
Δρακοντόβοτος (ὁ, ἡ). Π. ὁ βοσκηθεὶς (φαγωθεὶς) ὑπὸ δρακόντων.
Δρακοντογενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος ἀπὸ δράκοντα, (ἐπίθ. τῶν Θηβαίων).
Δρακοντογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γνώμην δράκοντος (θηριώδη).
Δρακοντοέθειρα (ἡ), Π. = Δρακοντόμαλλος.
Δρακοντοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) δράκοντος.
Δρακοντοειδῶς, ἐπίρ. Εἰς εἶδος δράκοντος, ἑλικοειδῶς.
Δρακοντοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κεφαλὴν δράκοντος.
Δρακοντόκομος (ὁ, ἡ), Π. = Δρακοντόμαλλος.
Δρακοντολέτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἐξολοθρεύων τοὺς δράκοντας.
Δρακοντόμαλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀντὶ μαλλιῶν (πλεξίδων) δράκοντας.
Δρακοντόμιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μιμούμενος (κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα) δράκ.
Δρακοντόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν δράκοντος.
†Δρακοντόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. = Δρακοντογενής, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ
Δρακοντόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀντὶ ποδῶν δράκοντας, (ἐπίθ. τῶν Διγάντων).
Δρακοντοτριχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω τρίχας (μαλλιὰ) δράκοντος.
Δρακοντοφόνος (ὁ, ἡ) καὶ
Δρακοντοφόντης, ου (ὁ), Π. ὁ φονεύων τοὺς δράκοντας.
Δρακοντόφρουρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ δράκοντος φρουρούμενος.
Δρακοντώδης, εος (ὁ, ἡ), = Δρακοντοειδής, (ἐν γέν.) φοβερός, ἄγριος.
†Δράκος [δέρκομαι], εος-ους (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πληθ.), Π. ἀντὶ Ὀφθαλμός.
Δράκων [δέρκομαι], οντος (ὁ). 'φεῖδι μεγάλον, δράκος. 2) εἶδος ἰχθ., (τοῦ ὁποίου ὑποκορ. ἴσως εἶνε ἡ) Δρακαινίς, (παρβλ. Λαμία). 3) (μτνμ.) βραχιόλι ἢ χαρχάλι (εἰς σχῆμα δράκοντος).
Δρακών, οῦσα, όν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Δέρκομαι.
Δρᾶμα (τὸ), [δράω]. πρᾶξις, ἔργον, (Λατ.) factum· ἱστορικὸν, συμβεβηκὸς (κυρ. λυπηρὸν καὶ πολύπλοκον). 2) (συνήθ.) ἡ ἐπὶ θεάτρου μιμητικὴ παράστασις τοιαύτης πράξεως, ποίημα (κυρ. τραγικόν)· (τρπ.) σκευωρία, (Γαλλ.) farce. » Ὡς μηδὲ τοὺς γείτονας μηδὲ τοὺς παριόντας ὁδοιπόρους ἀγνοῆσαι τὸ δρᾶμα, « Φλσρ.
Δραματίζω, Μ. ίσω. Ἐκθέτω (Παριστάνω) τι δραματικῶς, (συνηθέστ. τὸ σύνθ. Διαδραματίζω).
Δραματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει δράματος.
Δραμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δρᾶμα, σύντομος τραγῳδία ἢ κωμῳδία.
Δραματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ποιῶ (Συνθέτω) δρᾶμα, ἐκθέτω (διηγοῦμαι) τι ἐν εἴδει δράματος.
Δραματοποιΐα (ἡ). σύνθεσις ἢ παράστασις δράματος, (τρπ.) σκευωρία.
Δραματοποιός (ὁ). ποιητὴς δραμάτων.
Δραματουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δραματοποιέω, (τρπ.) κάμνω σκευωρίας.
Δραματούργημα (τὸ). ποίημα δραματικόν, (τρπ.) πλάσμα, σκευωρία, ῥᾳδιουργία.
Δραματουργία (ἡ), = Δραματοποιΐα.
Δραματουργός (ὁ), = Δραματοποιός.
Δραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τρέχω.
Δράμημα (τὸ), Π = Δρόμος, τρέξιμον.
Δραμητέον, θετ. καὶ
Δραμοῦμαι, μέλλ. τοῦ Τρέχω.
Δρᾶναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διδράσκω.
†Δρᾶνος, εος (τὸ), Π. [δράω]. ἔργον, πρᾶξις· δύναμις (πρὸς ἐνέργειαν), δραστηριότης.
Δράξ, ακὸς (ἡ), [δράσσω]. ὅσον 'παίρνει (πιάνει) μέσα τὸ χέρι σφιγμένον, (κοιν.) χεριὰ ἢ φοῦχτα. » Πηλοῦ δράκα ῥίψεν ἐπ' αὐτόν, « Βατραχ.
Δραπεταγωγός (ὁ, ἡ). ὁ ἐπανάγων (φέρων ὀπίσω) τοὺς δραπέτας δούλους.
Δραπέτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Δραπετεύω, Μ. εύσω. Φεύγω κρυφίως, γίνομαι —
Δραπέτης, ου (ὁ), [διδράσκω]. (κυρ. δοῦλος) φυγὼν κρυφίως, (ἐν γέν.) φυγάς. » Ποῦς—, « Αἰσχ., ὁ τοῦ δραπέτου.
Δραπετίδης, ου (ὁ), Π. (ὑποκορ.) ἀντὶ Δραπέτης.
Δραπετικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος διὰ) δοῦλον δραπέτην.
Δραπετικῶς, ἐπίρ. Ὡς δραπέτης.
Δραπετίνδα, ἐπίρ. Ζ. Ἀποδιδρασκίνδα.
Δραπέτις, ιδος (ἡ), θηλ. καὶ
Δραπετίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Δραπέτης.
Δραπετοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τινὰ (γινόμενος αἴτιος) νὰ δραπετεύσῃ.
Δραπέτρια (ἡ), (νλγ.) = Δραπέτις.
Δρασείω (χ. Μ.), [δράω]. Ἐπιθυμῶ (Ἔχω σκοπὸν ἢ ὄρεξιν) νὰ πράξω τι.
Δράσιμος (ὁ, ἡ), Π. = Δραστικός, δραστήριος ἢ 2) = Δραστέος.
Δρᾶσις, εως (ἡ). τὸ δρᾶν (πράττειν), ἐνέργεια, δύναμις. » Φαρμάκου—, « Αχ.
Δρασκάζω, Μ. άσω, = Ἀποδιδράσκω, κρύπτομαι (ἵνα δραπετεύσω), (ὅθεν
Δράσκασις, εως (ἡ). φυγή, δραπέτευσις ἢ ἡ ἐπὶ τούτῳ προσπάθεια.
Δρασμὸς (ὁ). [διδράσκω]. φυγὴ κρυφία, δραπέτευσις.
Δράσσω(ττω) καὶ (μσ., τὸ καὶ εὐχρηστότ.) Δράσσο(ττο)μαι, Μ. άξω, -ομαι, [συγγ. τῷ Ἁράσσω]. Πιάνω (μὲ τὸ χέρι), (κοιν.) ἀδράχνω· 'παίρνω μὲ τὴν δράκα (φοῦχταν). » Ἁλῶν δραξάμενος, « Πλάτ. (καὶ τρπ.) » Καιροῦ (» Ἀφορμῆς)—, « Διόδ., ἐπιτυχών· (καὶ μὲ αἰτ. σπντ.) » Ὁ δρασσόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν, « Γρφ., πιάνων (νικῶν, ἀποστομόνων).
Δράστειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Δράστης.
Δραστέος, α, ον, θετ. τοῦ Δράω, πρακτέος, ποιητέος.
Δραστὴρ (ὁ), (ἐπιθ.) ὁ δρῶν (πράττων, ἐνεργῶν), δραστήριος, δουλευτής· (οὐσ.) δοῦλος, ὑπηρέτης.
Δραστὴρ (ὁ), [διδράσκω], = Δραπέτης.
Δραστηριόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Φέρομαι δραστηρίως, γίνομαι —
Δραστήριος, α, ον. Ὁ ἐπιτήδειος (πρόθυμος) εἰς τὸ πράττειν, ἐνεργητικός, ῥέκτης, τελεσιουργὸς κτλ. 2) (ὡς ἐκ τοῦ Διδράσκω) Π. δουλικός.
Δραστηριότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ δραστηρίου, ἡ περὶ τὸ δρᾶν ἱκανότης (προθυμία, τόλμη κτλ.).
Δραστηρίως, ἐπίρ. Μὲ δραστηριότητα.
Δράστης, ου (ὁ), Π. [δράω], = Δραστήρ, ῥέκτης, ἐνεργός.
Δράστης, ου (ὁ), Π. [διδράσκω], = Δραπέτης.
Δραστικός, ή, όν, = Δραστήριος.
Δραστικῶς, ἐπίρ. = Δραστηρίως.
†Δραστιουργός (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος δουλεύων) τὴν δράστιν.
†Δράστις [;συγγ. τῷ Γράστις], εως (ἡ), εἶδος λιναρίου, = Βύσσος.
Δρᾶστις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Δράστης, δραπέτις.
Δραστοσύνη (ἡ), Π. = Δραστηριότης.
Δρατός, ή, όν, Π. ἀντὶ Δαρτός.
Δράττω, Μ. δράξω, Ἀττ. ἀντὶ Δράσσω.
Δραγμαῖος, α, ον, = Δραγμιαῖος.
Δραγμὴ (ἡ), [δράσσω]. (ὡς βάρος) ἴσον μὲ 72 σιταρόσπυρα, (θηλ. κυρ.) ὅσον πιάνει τις μὲ τὰ δάκτυλα (παρβλ. Δραγμίς), (ἐπμ.) δράμι (ὡς ἔγγιστα). 2) (ὡς νόμισμα) ἴσον ἓξ (Ἀττικ.) ὀβολοῖς, (σχεδὸν 18 σολδ. Γαλλ.). » Δραγμὴ παχεῖα, « Ηλδ., ἡ Αἰγιναία (ὡς ἀξίζουσα ἢ ζυγίζουσα 10 ὀβολ.).

Δραγμιαῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων μίαν δραγμήν.
;Δραχμίδιος, α, ον, Π. ἀντὶ Δραχμιαῖος.
Δράχμιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Δραχμή.
;Δραγμίς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δραγμίς.
Δράω-ῶ, Μ. δράσω (πθ. πρκ. Δέδρασμαι ἢ Δέδραμαι, ἀόρ. Ἐδράσθην), = Πράττω; κάμνω· ἐκτελῶ. » Οἱ παλαιοὶ τὸ θύειν δρᾶν ὠνόμαζον, « Ἀθ. » Δρᾶσαί τι ἢ παθεῖν γενναῖον, « Ἡρωδ. » Οἶσθ' ὃ δρᾶσον; « Ἀρσφ., (φρσ. Ἀττ.) ἀντὶ Δρᾶσον! οἶσθα ὅ; (πρὸς ἀποφυγὴν τῆς προστακτικῆς τραχύτητος). » Εὖ (» Κακῶς)—,« Ἀρσφ., Σοφ. (καὶ πθ.) » Μήτε δεδραμένα μήτ' εἰρημένα πω, « Ἀρσφ. » Αἰσχυνόμενοι τοῖς δρωμένοις, « Δ. Κάσσ. » Τῶν περὶ τοὺς Ἑρμᾶς δρασθέντων, « Θκ. Μετὰ δὲ τοῦ δρωμένου ἔτι καὶ στῆναι ἐλπίς, « αὐτ., πράττων τις (μετὰ δραστηριότητος) ἔχει ἐλπίδα νὰ ὀρθοποδήσῃ. 2) συντελῶ, χρησιμεύω, ὠφελῶ, (ἰατρ.) ἐνεργῶ, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρτπρσ.). » Τουτὶ τί δρᾷ τὸ Χαλκιδικὸν ποτήριον; « Ἀρσφ., εἰς τί χρησιμεύει; τί σημαίνει; (ἢ προθετ.) » Ὁ ἄγνος πρὸς ἀγνείαν πιστεύεται δρᾶν, « Η. Αἰγιν., (παρβλ. Ποιῶ). ||. (Σημ. ὅτι οἱ χρόνοι τοῦ ῥήματος τούτου συγχ. τοῖς τοῦ Διδράσκω).
Δρεπάνη (ἡ), = Δρέπανον.
Δρεπανηΐς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἀνήκουσα εἰς (ἢ ὁμοιάζουσα μέ, ἢ χρησιμεύουσα ὡς) δρέπανον.
Δρεπανηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἁρματωμένος μὲ) δρέπανον.
Δρεπάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Δρέπανον, δρεπανάκι· κλαδευτῆρι.
Δρεπανίς, ίδος (ἡ), εἶδος πτην., πετροχελίδονον, (παρβλ. Κεγχρίς).
Δρεπανιστής, οῦ καὶ
Δρεπανίτης, ου (ὁ). ὁ κρατῶν (μεταχειριζόμενος) δρέπανον, θεριστής.
Δρεπανοειδής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) δρεπάνου, κυρτός, ἐπικαμπής.
Δρεπανομάχαιρα (ἡ). δρεπανοειδὴς μάχαιρα.
Δρέπανον (τὸ), [δρέπω]. τὸ γνωστὸν γεωργ. ἐργαλ., δρεπάνι.
Δρεπανουργός (ὁ). ὁ κατασκευάζων δρέπανα.
Δρεπανώδης, εος (ὁ, ἡ), = Δρεπανοειδής.
Δρεπανωτός, ή, όν. Δρεπανοειδής.
Δρεπτεύς, έως (ὁ). τρυγητής.
Δρεπτός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ τρυγηθῇ (νὰ μαζωχθῇ κτλ.). » Δρεπτὸν (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Δράπετον) φίλημα, « Ἐτυμολ., τὸ ἁρπακτόν.
Δρέπτω, Π. ἀντὶ
Δρέπω καὶ (μσ. τὸ καὶ εὐχρηστότ., μάλιστα μτφορ.) Δρέπομαι, Μ. έψω, -ομαι. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) Κόπτω (Μαζόνω) καρπούς, φύλλα, ἄνθη κτλ., θερίζω, τρυγῶ, (ἐν γέν.) ἀφαιρῶ. (μτφορ.) μετέχω, ἀπολαμβάνω. » Ἐὰν ἐκ τῶν ἑαυτοῦ (χωρίων) δρέπῃ, « Πλάτ. » Ἑτέρων δρεπτομένων τὸ μέλι, « Ἐπγρ. (καὶ μτφορ.) » Τιμὰν δρέπει, « Πίνδ. (καὶ καταχρ.) » Δρέψασθαι θέλεις; « Αἰσχλ.
Δρεψούμενος, Δ. ἀντὶ Δρεψόμενος, μέσ. μέλλ. τῆς μτχ. τοῦ Δρέπω.
Δρῆναι, Ἰων. ἀντὶ Δρᾶναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Διδράσκω.
Δρησμὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Δρασμός.
Δρησμοσύνη, Π. ἀντὶ Δρασμοσύνη [δράω], = Δραστοσύνη, δραστηριότης, ὑπηρεσία, τελετή. 2) (μτγν.), [διδράσκω], = Δρασμός.
Δρήστειρα, Δρηστήρ, Δρηστήριος, Ἰων. ἀντὶ Δράστειρα κτλ.
Δρηστοσύνη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Δρασοσύνη.
Δριάεις, εσσα, εν, Π. [δρίον]. κατάφυτος, χλοερός.
Δριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. εἶμαι γεμάτος δρίων, (ἐπμ.) θάλλω, χλοάζω.
Δρίλαξ, ακος (ὁ), = Βδέλλα, [ὑποκορ. τοῦ
Δρῖλος (ὁ). τὸ χονδρὸν σκωλῆκι τῆς γῆς (ὅπου ἐβγαίνει μετὰ τὴν βροχήν). 2) (μτνμ.) τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός, (ὅθεν Δριλοπότης, = Μύζουρις).
Δριμέως, ἐπίρ. Μὲ δριμύτητα (πικρίαν κτλ.), σφοδρῶς, (ἴδε καὶ Δριμύς).
Δρίμη (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πληθ.). τὸ σφοδρὸν ψῦχος, (κοιν.) Δρίμαι (ὀνομάζονται ἐκ τοῦ ἐναντ. αἱ θερμότεραι ἡμέραι τῶν κυνικῶν καυμάτων).
Δριμυγμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Δριμύτης.
Δριμύλος, η, ον, ὑποκορ. τοῦ
Δριμύς, εῖα, ύ. (κυρ.) Ὁ καίων (χυδ. τσούζων) τὴν γεῦσιν ἢ τὴν ὄσφρησιν, (κοιν.) ἀψύς, (χυδ.) τσουχτερός. » Φύλλα δὲ ἔχει δριμύτερα εὐζώμου, « Δσκρ. » Δριμύτατος καπνῶν (ὁ ἀπὸ ξύλου συκίνου), « Ἀρσφ. » Οἶνος δριμύς, « Αχ. 2) πικρός. (μτφορ.) ἐγγιχτικός. » Δριμεῖα χολή, « Θκρ. » Βέλος (» Σκῶμμα) δριμύ, « Ὅμ. 3) (ἐν γέν.) ὀξύς, σφοδρός, ὁρμητικός· ὀξύθυμος. » Ἄχος (» Μένος) δριμύ, « Ὅμ., Ἡσ. » Ἔρως (» Πόθος) δριμύς, « Πλ. » Πόλεμος—, « Ἐπγρ. 4) (μτφορ.) ζωηρός, πνευματώδης· (ἐπὶ κακοῦ) πανοῦργος. » Βλέμμα δριμύ, « Δ. Κασ. » Δριμὺ Σισύφου γένος, « Εὐρ. » Ἐπίβουλον καὶ δριμὺ θηρίον, « Πλάτ. » Δριμὺς καὶ δικανικός, « αὐτ. » Λέξις δριμεῖα, « Ἑρμγ. » Δριμύτατον ἀνθρώπιον, « Συν. ||. (τὸ οὐδ.) Δριμύ, ἐπίρ. ἀντὶ Δριμέως. (κυρ. εἰς τὰς φρσ.) » Δριμὺ ἐμβλέπειν (ἀποβλέπειν, ἐνορᾶν), « = Κρόμμυα (» Κάρδαμα κτλ.) βλέπειν, « Ἀρσφ.
Δριμύσσω(ττω), Μ. ύξω. Προξενῶ (Διεγείρω) αἴσθημα δριμύτητος, (χυδ.) τσούζω, (μτφορ.) λυπῶ, πικραίνω, (παρβλ. Δάκνω).
Δριμύτης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ δριμέος. » Ὄξους (» Καπνοῦ, » Οὔρων κτλ.)—,« 2) (μτφορ.) ὀξύνοια, πνεῦμα, πανουργία. » Ἡ πρὸς τὰ μαθήματα—, « Πλάτ. » Σκωμμάτων—, « Αχ. » Προοιμίου—, « Ἑρμγ.
Δριμυφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω δριμέα φαγητά.
Δριμυφαγία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. [ἐκ τοῦ
;Δριμυφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (ἀγαπῶν τὰ) δριμέα φαγητά.
Δριμύχυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δριμὺν χυμόν.
Δρίον ἢ
Δρίος, εος-ους (τὸ), Π. = Δρυμός, τόπος σύνδενδρος, δάσος.
†Δροίτη (ἡ), Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δρύτη.
Δρωμάασκεν, ἴδε Δρωμάω.
†Δρομαγετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀρχηγὸς τοῦ ἀγῶνος τοῦ δρόμου.
Δρομάδην, ἐπίρ. = Δρομέως.
Δρομαῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι —
Δρομαίως, ἐπίρ. Μετὰ δρόμου, (κοιν.) τρέχοντας, τρεχάτος.
Δρομάς, άδος (ὁ, ἡ, τό), Π. ἀντὶ Δρομαῖος. » Δρομάδι κώλῳ, « Εὐρ. » Δρομάσι βλεφάροις, « αὐτ. ||. » Κάμηλος—, « Πλ., ἡ μονόκυρτος, (κοιν.) γοργοκάμηλον, (Τουρκ.) γιτζίνι. ||. » Τῶν ἰχθύων, οὓς καλοῦσι δρομάδας, θύννος, ἄμιαι κτλ.,« Ἀρστ. ||. » Γυνή—(καὶ χ. τοῦ οὐσ.) » Δρομάς, « ἡ περιφερομένη εἰς τοὺς δρόμους, πόρνη, (Γαλλ. coureuse), ἡ ἐνθουσιῶσα.
Δρομεύς, έως (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τὸ τρέχειν, ἀγωνιστὴς δρόμου· πεζοδρόμος, ταχυδρόμος.
Δρόμημα (τὸ), Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δράμημα.
Δρομίας, ου (ὁ), σπν. ἀντὶ Δρομεύς.
Δρομικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος (Γυμνασμένος) εἰς τὸ τρέχειν, ὀγλίγωρος εἰς τὸν δρόμον.
Δρομικῶς, ἐπίρ. = Δρομαίως.
†Δρομοκάμηλος (ἡ), (νλγ.) ἀντὶ Δρομὰς (κάμηλος).
Δρομοκήρυξ, υκος (ὁ). ταχυδρόμος στελλόμενος (κυρ. ἐν καιρῷ πολέμου) μὲ εἰδήσεις ἢ προτάσεις.
Δρόμος (ὁ), [δραμεῖν]. τρέξιμον. » Δρόμου τινὲς ἤρξαντο, « Ξεν. » Οὐ βάδην, ἀλλὰ δρόμῳ καὶ σπουδῇ, « Πλ. 2) (συνεκδχ.) τὸ μέρος (ὁ τόπος, τὸ προσδιωρισμένον διάστημα) ὅπου συνήθως τρέχει ἢ περιπατεῖ (ἢ ὅσον ἠμπορεῖ νὰ διατρέξῃ) τις, πλατεῖα, (Ἰταλ.) πιάτσα. » Φασὶν ἀκοπωτέρους εἶναι τῶν ἐν τοῖς δρόμοις τοὺς κατὰ τὰς ὁδοὺς περιπάτους, « Πλάτ. » Ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ἵπποι, « Ἰλ. Ψ. » Ἵππου δρόμον καταβαίνων ἐπὶ θάλασσαν, « Δμ. » Ἡμέρας δρόμος, « Ἡρ. » Δρόμον ἡμερῶν πέντε ἀπέχουσα, « Πλ. » Δύ' ἢ τρεῖς δρόμους περιεληλυθότες, « Πλάτ. » Οὐ γὰρ ἐν Ἰθάκῃ δρόμοι εὐρέες, « Ὀδ. Δ. (καὶ μτφορ.) » Ἐκτὸς δρόμου φέρομαι, « Πλάτ. » Πυθέσθαι δ' οὐδὲν ἔστ' ἔξω δρόμου, « Αἰσχλ., ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, ἄτοπον.
Δρόμων, ωνος (ὁ), (ἐν γέν.) = Δρομεύς. (ἰδιαιτ. 2) εἶδος πλοίου, (κοιν.) τρεχαντῆρι (;). 3) εἶδος θαλασσ. καβούρου.
Δροσερός, ά, όν. Ὁ περιέχων ἢ προξενῶν δρόσον· νοτισμένος, τρυφερός· δροσιστικός.
Δροσίζω, Μ. ίσω. Βρέχω μὲ δρόσον, ῥαντίζω.
Δροσίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δροσία = Δρόσος.
Δρόσιμος (ὁ, ἡ), καὶ
Δροσινός, ή, όν, Π. = Δροσερός.
Δροσοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω (Βρέχω) δρόσον, [ἐκ τοῦ
Δροσοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ χύνων δρόσον, δροσίζων.
Δροσοειδής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος δρόσου, δροσερός.
Δροσοείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν δροσισμένα (δροσερὰ) ἱμάτια.
Δροσόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Δροσερός.

Δύνω, Μ. δύσω, Ζ. Δύω.
Δύο ἢ Π. Δύω. (συντ. ἡ δυϊκ. Τώ, τά, ἡ πληθ. Οἱ, αἱ, τά) ἢ μένει ἄκλ. (ἡ γεν.) δυοῖν καὶ Ἀττ. (κυρ. ἐπὶ θηλ.) δυεῖν, (ἡ δοτ.) δυοῖν ἢ δυσί, (ἡ αἰτ.) δύο ἢ Π δύω. ἀριθμ. (2). »Ἀτρείδα δὲ δύω, κοσμήτορε λαῶν, « Ἰλ. Α. » Ὀσσῶν μοι δύο ἡλίους δοκῶ, « Εὐρ. » Δυοῖν ὄμμασι καὶ δυσὶν ἀκοαῖς κρίνων, καὶ δυσὶ ποσὶ καὶ χερσὶ πράσσων, « Ἀρστ. » Δύο μναῖν ἄξιος, « Ξεν. » Δυοῖν γυναικοῖν εἷς ἀνὴρ οὐ στέργεται, « Ἐτυμολ.
Δυόδεκα, Ἰων. ἀντὶ Δώδεκα.
Δυοδεκάμηνος, Δυοδεκαταῖος κτλ. Ἰων. ἀντὶ Δωδεκάμηνος κτλ.
Δυοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συνιστάμενος ἀπὸ) δύο εἴδη· διπλοῦς.
Δυοκαίδεκα, Δυοκαιδέκατος κτλ., = Δώδεκα κτλ.
Δυοποιός (ὁ, ἡ). ὁ διαιρῶν τὸ ἓν εἰς δύο.
Δυοσός, ή, όν. Ὁ ἥμισυς ἢ δεύτερος τινός.
†Δυοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω, =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διτοκέω. Εἶμαι-
†Δυοτόκος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διοτόκος.
Δυόωσι, Ἰων. (ἐπενθ. τοῦ ο) ἀντὶ Δυῶσι, γ'. πληθ. πρσ. τοῦ Δυάω.
Δύπτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Δύτης, βυτηκτής, [ἐκ τοῦ
Δύπτω [δύω], Μ. δύψω, Π. βουτῶ, βυθίζω εἰς τὸ νερόν, (συνκδχ.) κρύπτω, κάμνω ἄφαντον.
Δύρομαι, Π. ἀντὶ Ὀδύρομαι.
Δυσ, (γρμτ.) μόρ. συνθ. ἀχωρίστως μὲ πλῆθος λέξ., καὶ σημ. ἡ δυσκολίαν, ἡ ἐναντιότητα, ἡ δυστυχίαν, ἡ ἀποτυχίαν καὶ στέρησιν, ἡ ἐπίτασιν).
Δύς, δῦσα, δύν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Δύω.
Δυσάγγελος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἀπευκταίας (δεινάς) ἀγγελίας, ἄγγελος κακῶν (δυστυχιῶν κτλ.).
Δυσαγής, έος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Εὐαγής, δηλ.) Ἐναγής, ἀλιτήριος, παμμίαρος.
Δυσαγκάλιστος (ὁ, ἡ), ϗ ἐπίρ. -ίστως. Τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἀγκαλισθῇ (νὰ ἀγκαλιάσῃ), (μτφορ. ἐν γέν.) δυσκολοϋπόφερτος, δύσκολος.
Δυσάγκαλος (ὁ, ἡ), = Δυσαγκάλιστος.
Δυσαγκόμιστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δυσανακόμιστος.
Δυσάγκριτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δυσανάκριτος.
Δύσαγνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄναγνος, μιαρός, ἀκάθαρτος.
Δυσαγρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγρεύων δὲν ἐπιτυχαίνω, δὲν πιάνω τίποτε ἢ Πιάνω μικρὰ πράγματα εἰς τὸ κυνῆγι ἢ εἰς τὸ ψάρευμα.
Δυσαγρής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως (μόλις) ἀγρεύσας τι ἢ ἀγρευθείς. » Ἀνθίου δυσαγρέος ἑλκομένοιο, Ὀππ.
Δυσαγρία (ἡ). ἀτυχία εἰς τὸ κυνῆγι ἢ εἰς τὸ ψάρευμα.
Δυσάγωγος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀγόμενος (ὁδηγούμενος κτλ.), ἀπειθής, δυσμεταχείριστος, δυσκολοοικονόμητος.
Δυσάγων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἡνωμένος μὲ) πολλοὺς καὶ δυσχερεῖς ἀγῶνας, δυσκολοκατόρθωτος.

Δυσαγώνιστος (ὁ, ἡ). δυσκολονίκητος· δυσκατόρθωτος.
Δυσάδελφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δυσγενεῖς ἀδελφοὺς ἢ δυστυχὴς αὐτὸς ἐξ αἰτίας τῶν ἀδελφῶν του.
Δυσαερία (ἡ). ἡ τοῦ ἀέρος δυσκρασία· κακὸς (βαρύς, νοσερὸς) ἀήρ, ἡ· κακοκαιριά, [ἐκ τοῦ
Δυσάερος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) ἔχων κακὸν (βαρύν, νοσερὸν) ἀέρα. ‖. »Ἀὴρ —, « Πρόκλ., ἡ κακοκαιριά.
Δυσαής, έος (ὁ, ἡ), Π. [δυσ, ἄημι]. (ἄνεμος) ἐναντίος, ἡ σφοδρὸς (ὁρμητικός), ἡ ψυχρός, (ἐπμ.) ἐπιζήμιος, (ἐν γέν.) κακός. 2) = Δυσώδης. » Ἄντλος —, « Ὀππ.
Δυσάθλιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἄθλιος, τρισάθλιος.
Δυσαίακτος (ὁ, ἡ), Π. [δυσ, αἰάζω]. ὁ κατὰ πολλὰ ἀξιοθρήνητος ἢ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν δυστυχημάτων του δυσκολοθρήνητος. 2) ὁ δυσκόλως λυπούμενος, ἀσυμπαθής, ἀναίσθητος.
Δυσαιανής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Δυσαίακτος, δυσθρήνητος.
Δυσαίθριος (ὁ, ἡ), Π. σκοτεινός, συννεφιασμένος.
Δυσαιμοῤῥάγητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως αἱμοῤῥαγιῶν.
Δυσαίνητος (ὁ, ἡ), Π. [δυσ, αἰνέω], = Δύσφημος, (κατ' ἄλλ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσάντητος.
Δυσαίνιγμα (τὸ). δύσκολον ἢ ἀπαίσιον (ὀλέθριον) αἴνιγμα.
Δυσαίρετος (ὁ, ἡ). δυσκολόπαρτος, δυσκολοκυρίευτος.
Δυσαισθησία (ἡ). πώρωσις (ἀμβλύτης) τῶν αἰσθήσεων, δυσκολία περὶ τὸ αἰσθάνεσθαι.
Δυσαισθητέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Δυσαίσθητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως αἰσθανόμενος, ἀμβλὺς τὴν αἴσθησιν. » Τὸ δυσαίσθητον, Γαλ., ἀντὶ ἡ δυσαισθησία. 2) (πθ.) ὁ δυσκόλως ὑποπίπτων εἰς αἴσθησιν. » Ἴχνη (λαγωοῦ) δυσαίσθητα, « Πλδ.
Δυσαιτιολόγητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως αἰτιολογούμενος.
Δυσαίων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διάγων ζωὴν (αἰῶνα) δυστυχῆ. ‖. »Αἰών —, « Αἰσχλ., ὁ δυστυχής, = Βίος ἀβίωτος.
Δυσακής, έος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Δυσηκής, = Δυσήκεστος.
Δυσαλγής, έος καὶ
Δυσάλγητος, ου (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀλγεινὸς (ὀδυνηρός). (ἐπμ.) δυσβάστακτος. 2) ὁ δυσκόλως ἀλγῶν (πονῶν, λυπούμενος), ἀσυμπαθής, ἀναίσθητος.
Δυσάλευτος (ὁ, ἡ), Π. [δυσ, ἀλεύω], = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δυσάλυκτος.
Δυσαλθής, έος καὶ
Δυσάλθητος, ου (ὁ, ἡ), [δυσ, ἄλθω]. δυσκολοϊάτρευτος, (συγχ. τῷ Δυσάλγητος.
Δυσαλθῶς, ἐπίρ. Δυσιάτως.
Δυσάλιος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Δυσήλιος ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσάνιος.
Δυσαλλοίωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀλλοιούμενος (μεταβαλλόμενος).
Δυσάλυκτος (ὁ, ἡ), Π. [δυσ, ἀλύσκω]. τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀποφύγῃ.
Δυσάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἁλισκόμενος, δυσκολοκυρίευτος, δυσκολόπιαστος, δυσκολονίκητος. » Κακῶν δυσάλωτος οὐδείς, « Σοφ. » Θύννοι δυσάλωτοι, « Ἀρστ. 2) (μτφορ.) = Δυσκατάληπτος, (Πλάτ. Τιμ.).
Δυσάμβατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δυσανάβατος.
Δυσαμερία (ἁ), Δ. ἀντὶ Δυσημερία.
Δυσάμμορος (ὁ, ἡ), Π. = Δύσμορος, καθ' ὑπερβολὴν ἄμμορος.
Δυσανάβατος (ὁ, ἡ), ὅπου δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀναβῇ, δυσκολοαναίβατος.
Δυσαναβίβαστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀναβιβαζόμενος, δυσκολοαναίβαστος.
†Δυσαναβλαστέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσανασχετέω.
Δυσανάγωγος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀναγόμενος (ἀναβιβαζόμενος, [ἰατρ.] ἐκπτυόμενος). 2) πολλὰ ἀνάγωγος, κακοαναθρεμμένος.
Δυσανάδοτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀναδιδόμενος (διαιρούμενος καὶ διαδιδόμενος), δυσκολοχώνευτος.
Δυσαναθυμίατος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξατμιζόμενος (ἀναθυμιώμενος).
Δυσανάκλητος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ.) -κλήτως. Ὁ δυσκόλως ἀνακαλούμενος (ἀναχαιτιζόμενος, ἐπιστρέφων ὀπίσω, [καὶ τρπ. παρ' ἰατρ.] ἀναλαμβάνων τὴν ὑγείαν τε ἢ ξελιγοθυμῶν).
Δυσανακόμιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ 'πάρῃ ὀπίσω (νὰ φέρῃ εἰς τὴν πρώτην στάσιν).
Δυσανάκρατος (ὁ, ἡ). δυσκολοανακάτωτος
Δυσανάκριτος (ὁ, ἡ). δυσκολοξεδιάλεκτος. δυσδιάγνωστος.
Δυσανάληπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀναλαμβανόμενος (φερόμενος εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν, ἰατρευόμενος· (μανθανόμενος).
Δυσανάλυτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀναλυόμενος (ἀναιρούμενος, μεταβαλλόμενος).
Δυσανάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀναλισκόμενος (φθειρόμενος, δαπανώμενος). ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσάλωτος.
Δυσανάπειστος (ὁ, ἡ), = Δυσμετάπειστος.
Δυσανάπλους καὶ
Δυσανάπλωτος (ὁ, ἡ). (ποταμὸς) τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀναπλεύσῃ.
Δυσανάπνευστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀναπνέων (ἱδρόνων, ξεθυμαίνων) ἢ ἀναπνεόμενος. » Τὰ σαπρὰ δυσανάπνευστα, « Ἀρστ.
Δυσαναπόρευτος (ὁ, ἡ). ἐπάνωθεν τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ περάσῃ, δυσκολοπέραστος.
Δυσανασκεύαστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀνασκευαζόμενος (ἴδε τὸ ῥῆμα), δυσίατος.
Δυσανάσπαστος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ.)-άστως. Ὁ δυσκόλως ἀνασπώμενος (ξεῤῥιζονόμενος).
Δυσανάσφαλτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀνασφάλλων (ἀναλαμβάνων ἀπὸ ἀσθένειαν).
Δυσανασχετέω-ῶ, Μ. ήσω. (προθετ., ἢ ἐλλ. μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Δυσκόλως ἀνέχομαι, δὲν ὑποφέρω· ἀδημονῶ· ἀγανακτῶ· δυσαρεστοῦμαι· πλήκτω.
Δυσανάσχετος (ὁ, ἡ). δυσκολοϋπόφερτος. 2) δυσκολοκράτητος.
Δυσανασχέτως, ἐπίρ. (μόνον εἰς τὴν φρσ. » Δυσανασχ. ἔχω, = Δυσανασχετῶ.
Δυσανάτρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀνατρεπόμενος (ἀναποδογυριζόμενος).
Δυσαναφορικός, ή, όν. Ὁ δυσκόλως πρὸς τὰ ἄνω φερόμενος (ἐκπτυόμενος).

Δυσανάφορος (ὁ, ἡ). δυσκολοαναίβαστος, δυσκολοάνοικτος. » Ὕπνος βαρὺς ϗ —, « Βασ., ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἀναφέρῃ (νὰ συνέλθῃ, νὰ ἀνανεύσῃ).
†Δυσανδρία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λειψανδρία.
Δυσάνεκτος (ὁ, ἡ). δυσκολοϋπόφερτος.
Δυσάνεμος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Δυσήνεμος.
Δυσανθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀνθίζων.
Δυσάνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνιώμενος (λυπούμενος) καθ' ὑπερβολὴν καὶ εἰς τὸ παραμικρόν, ἀνυπόμονος, = Μικρόλυπος.
† Δυσανιῶν, ῶντος (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσάνιον.
Δυσανόδευτος καὶ
Δυσάνοδος (ὁ, ἡ). δυσκολοαναίβατος.
Δυσάνοικτος (ὁ, ἡ), (μτγν.) δυσκολοάνοικτος.
Δυσάνολβος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλὰ δυστυχὴς (ἄνολβος).
; Δυσάνσχετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δυσανάσχετος.
Δυσανταγώνιστος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ.) -ίστως. Ὁ δυσκόλως ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ νικώμενος.
Δυσάντης, εος (ὁ, ἡ). (σπν.) ὁ κατὰ πολλὰ ἀνάντης (ἀνηφορικός), = Δυσάνοδος. 2) (συνηθέστ.) = τῷ
Δυσάντητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἢ δυσαρέστως (δηλ. ἐπὶ κακῷ) ἀπαντώμενος, (ἐπμ.) φοβερός, ἀπαίσιος, ἀποτρόπαιος, ἢ = Δυσπρόσιτος.
Δυσαντίβλεπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως (διὰ φόβον ἢ συστολὴν) βλέπει τις κατὰ πρόσωπον (ἀντιβλέπει), (ἐπμ.) φοβερὸς ἢ ἀνώτερος. » Δυσαντίβλεπτον στίλβοντα, « Φουρν.
Δυσαντίλεκτος ϗ
Δυσαντίῤῥητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ῤῥήτως. Ὁ δυσκόλως ἐπιδεχόμενος ἀντίῤῥησιν (ἀναιρούμενος διὰ λόγων), σχεδὸν ἀναντίῤῥητος.
Δυσαντοφθάλμητος (ὁ, ἡ), = Δυσαντίβλεπτος.
Δυσάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. Δ. ὁ δυστυχὴς ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνδρός. » Γάμος —, « Αἰσχλ.
Δυσαξίωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως δεχόμενος ἀξίωσιν (δέησιν), Δυσπαράκλητος.
Δυσαπάλειπτος (ὁ, ἡ), = Δυσεξάλειπτος.
Δυσαπαλλακτία (ἡ). ἡ δυσκολία τοῦ ν' ἀπαλλαγῇ τις, [ἐκ τοῦ
Δυσαπάλλακτος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ.)-λλάκτως. Ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως ἀπαλλάττεταί τις. » Δυσαπαλλάκτως ἔχειν τινός, « Εὐστ., δυσκόλως ἠμπορεῖ ν' ἀπαλλαγῇ. 2) ὁ δυσκόλως ἀπαλλαττόμενός τινος. » Δυσαπαλλακτότεραι γίνονται τῶν ἐμβρύων, « Ἀρστ.
Δυσαπάντητος (ὁ, ἡ), ἐξήγ. τοῦ Δυσάντητος.
Δυσαπάτητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀπατώμενος, δυσκολογέλαστος.
Δυσαπιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Δυσάπιστος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλὰ ἄπιστος (ἀκατάπειστος), δύσπειστος ἢ 2) (ἐκ τοῦ ἐν.) ὁ δυσκόλως ἀπιστῶν, εὔπειστος (;).
Δυσαποβίβαστος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ ν' ἀποβιβασθῇ (κενωθῇ διὰ τῶν περιττωμάτων).
Δυσαπόβλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως ἀποβάλλει (χάνει ἢ ξεχάνει) τις.

Δυσαπόδεικτος (ὁ, ἡ). δύσκολος ν' ἀποδειχθῇ.
Δυσαποδίδακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως ἀποδιδάσκεται (ξεμαθαίνει) τις
Δυσαποδίωκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀποδιώξῃ.
Δυσαπόδοτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀποδιδόμενος (ὁριζόμενος, αἰτιολογούμενος).
Δυσαπόθετος (ὁ, ἡ), = Δυσαπόβλητος, Δυσαπάλλακτος.
; Δυσαποκαθίστατος (ὁ, ἡ), (ἀδκμ.) ἀντὶ Δυσαποκατάστατος.
Δυσαποκατάστασις, εως (ἡ). δυσκολία εἰς τὸ ν' ἀποκατασταθῇ (ἔλθῃ πάλιν εἰς τὴν πρώτην κατάστασίν) τι.
Δυσαποκατάστατος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀποκαθιστάμενος (φερόμενος πάλιν εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν).
Δυσαποκίνητος (ὁ, ἡ), = Δυσμετακίνητος.
Δυσαπόκριτος (ὁ, ἡ) (ἄνθρ.) ὁ δυσκόλως (μόλις) ἀποκρινόμενος εἰς τὰς ἐρωτήσεις· (πρᾶγμα) περὶ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ δώσῃ ἀπόκρισιν, ἄπορον. » Δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς, « Αχ.
Δυσαποκρίτως, ἐπίρ. Εἰς τρόπον ὥστε δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀποκριθῇ.
Δυσαπολόγητος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀπολογηθῇ.
Δυσαπολογήτως, ἐπίρ. = Δυσαποκρίτως. » Δυσαπολογ. ἔχω, « Εὐστ., δυσκόλως ἠμπορῶ ν' ἀπολογηθῶ.
Δυσαπόλυτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λύτως. Ὁ δυσκόλως ἀπολυόμενός (ἀποσπώμενός) τινος.
Δυσαπόνιπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀπονιπτόμενος (ξεπλυνόμενος), = Δυσεξάλειπτος.
Δυσαπόπαυστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταπαύσῃ (νὰ καταπραΰνῃ κτλ.), ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσαπόσπαστος.
Δυσαπόπλυτος (ὁ, ἡ), = Δυσαπόνιπτος.
Δυσαπόπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀποπίπτων.
Δυσαπόῤῥυπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀπὸ τοῦ ῥύπου καθαιρόμενος, = Δυσαπόνιπτος, (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσαπότριπτος).
Δυσαπόσπαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-άστως. Ὁ δυσκόλως ἀποσπώμενος (ξεκολλῶν), ἢ Ἀπὸ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀποσπασθῇ (ν' ἀπομακρυνθῇ). » Κάλλος δυσαπόσπ. τοῖς ὁρῶσι, « Χαρίτ.
Δυσαποστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσκόλως ἀφίσταμαι (μακρύνομαι, ἀναχωρῶ).
Δυσαπόσχετος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ ἀποχήν.
Δυσαποτέλεστος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι δύσκολον, δυσκολοκατόρθωτος.
Δυσαπότρεπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀποτρέψῃ (νὰ μεταπείσῃ κτλ.).
Δυσαπότριπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀποτρίψῃ (νὰ τινάξῃ ἀπὸ 'πάνω του), = Δυσαπάλλακτος.
Δυσάπουλος καὶ
Δυσαπούλωτος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἀπουλόω]. (πληγή) δυσκόλως κλείουσα (ἰατρευομένη ἐντελῶς, [ἐπμ.] κάμνουσα οὐλήν).
Δυσαπόφορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναδίδων δυσώδη ἀποφοράν.

† Δυσαρέσκησις, εως (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσαρέστησις.
† Δυσαρέσκομαι, ἀδκμ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσαρεστέομαι, εἶμαι-
Δυσάρεσκος (ὁ, ἡ), = Δυσάρεστος, ἄνοστος.
Δυσαρεστέω-ῶ καὶ (μσ.) Δυσαρεστέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -όμαι. Δὲν εὐχαριστοῦμαι (εὐαρεστοῦμαι) εἴς τι, δὲν μοι ἀρέσει, αἰσθάνομαι δυσαρέσκειαν, (ἐπμ.) ἀδημονῶ· παραπονοῦμαι. 2) δὲν εὐαρεστῶ εἴς τινα, δὲν τῷ εἶμαι ἀρεστός.
Δυσαρέστημα (τὸ). τὸ αἴτιον τῆς δυσαρεστήσεως.
Δυσαρέστησις, εως (ἡ). τὸ νὰ δυσαρεστῆταί τις περί τινος ἢ νὰ δυσαρεστῇ πρός τινα, δυσαρέσκεια· πλῆξις.
Δυσαρεστία (ἡ), = Δυσαρέστησις.
Δυσαρεστικός, ή, όν καὶ
Δυσάρεστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀρέσκων ἢ ἀρεσκόμενος· παράξενος· παραπονιάρης· (ἐπμ.) βαρετός, ἀηδής. » Τὸ γῆρας δυσάρεστον καὶ μεμψίμοιρον, « Ἰσκρ. » Δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες, « Εὐρ. » Τὸ πρὸς ἀλλήλους δυσάρεστον, « Πλ., ἡ μεταξύ των δυσαρέσκεια, (παρβλ. Δύσκολος).
Δυσαρέστως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον δυσάρεστον, μὲ δυσαρέσκειαν. (κυρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Δυσαρ. ἔχω, = Δυσαρεστοῦμαι, εἶμαι δυσάρεστος.
Δυσαρίθμητος καὶ
Δυσάριθμος (ὁ, ἡ). δυσκολομέτρητος, (ἐπμ.) πολυάριθμος.
Δυσαριστοτόκεια (ἡ), Π. ἡ τεκοῦσα ἄριστον παῖδα πρὸς δυστυχίαν καὶ αὐτοῦ ϗ ἑαυτῆς, δυστυχὴς μήτηρ παιδὸς ἀρίστου.
;Δυσάρκτιος (ὁ, ἡ). ὁ δεινῶς πνέων ἀπὸ τῆς ἄρκτου.
Δύσαρκτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξουσιαζόμενος (ὑποκείμενος εἰς ἄρχοντα), δυσκολοδιοίκητος.
Δυσαρμοστία (ἡ). τὸ νὰ ἦνε τις-
Δυσάρμοστος (ὁ, ἡ). δυσκόλως ἁρμοζόμενος (ταιριάζων, συμφωνῶν, συμβιβαζόμενος) πρός τινα.
;Δυσάρπαγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς δυστυχίαν ἑαυτοῦ ϗ τῶν ἄλλων ἁρπαγείς, ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δισάρπαγος.
Δυσαρχία (ἡ). τὸ δυσκόλως ἄρχειν ϗ ἄρχεσθαι, ἀνυποταξία.
†Δυσάσχετος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσάνσχετος.
Δυσαυγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως βλέπων ἢ φέγγων.
Δυσαυλία (ἡ), Π. ἡ εἰς μέρος κακὸν (ἀνοικτόν, νοσῶδες, ἀπροφύλακτον κτλ.) κατοικία, [ἐκ τοῦ
Δύσαυλος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. τόπος) κακὸς (ἀνεπιτήδειος) πρὸς κατοικίαν, ὅπου δυσκόλως (ϗ μόνον ἐξ ἀνάγκης) αὐλίζεταί τις.
Δύσαυλος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) ὁ διὰ τοῦ αὐλοῦ δυστυχῶς γενόμενος. » Ἔρις —, « Ἐπγρ., ἡ τοῦ Μαρσύου πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα.
Δυσαυξής, έος καὶ
Δυσαύξητος, ου (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως (ἀργὰ καὶ μόλις) αὐξάνων. » Πεύκη καὶ ἐλαία —, « Θφρ.
Δυσαυχής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλὰ καυχώμενος, (ἐπμ.) βαρετὸς διὰ τὴν μεγαλαυχίαν του.

Δυσαφαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀφαιρούμενος.

Δυσαφὴς, έος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὴν ἀφὴν, τραχύς.

Δυσαχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Βαρυαχὴς, (συγχ. τῷ Δυσαχθής).

Δυσαχθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δυσφορῶ, Δυσχανασχετῶ, [ἐκ τοῦ

Δυσαχθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ ἐπαχθὴς (βαρὺς, βαρετὸς), δυσβάσακτος.

Δυσβασάνιστος (ὁ, ἡ). δυσκολοεξέταστος.

Δυσβάστακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-άκτως. Βαρὺς, (ἐπμ.) δυσκολοσήκωτος, (τρπ.) δυσκολοϋπόφερτος.

†Δυσβατοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (τόπον τινὰ) δύσβατον, (διορθ. Δύσβατα ποιέω).

Δύσβατος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) εἰς τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ πατήσῃ (νὰ διαβῇ, νὰ ἀναβῇ κτλ.), κακοτοπιά. ‖. (αὐδ.) » Τὸ δύσβατον, « ἡ κατάστασις τοῦ δυσβάτου.

Δυσβάϋκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ θρηνώδης ἢ ἀξιοθρήνητος.

†Δύσβιος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως (στενοχωρημένα) ζῶν, πτωχὸς, (παρβλ. Κακόβιος).

Δυσβίοτος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁποῖον (ἢ μὲ τὸν ὁποῖον) δυσκόλως δύναταί τις νὰ ζήσῃ, ὁ κάμνων τὸν βίον δύσκολον. » Πενία —, « Ἐπγρ.

Δυσβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Δυσβλαστὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως (ἀργὰ, μόλις) βλαστάνων.

Δυσβοήθητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως βοηθούμενος, εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιφέρῃ βοήθειαν, δυσκολοϊάτρευτος.

†Δυσβόηθος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) τοῦ προηγ.

Δυσβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Δύσβολος (ὁ, ἡ). δυστυχὴς εἰς τὴν βολὴν (τῶν κύβων).

Δυσβούλευτος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς βουλευθεὶς (σκεφθεὶς) ἢ συμβουλευθείς.

Δυσβουλία (ἡ), Π. κακὴ βουλὴ (σκέψις) ἢ συμβουλὴ, (ἐν γέν.) ἀνοησία, [ἐκ τοῦ

Δύσβουλος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς βουλευόμενος (σκεπτόμενος ἢ συμβουλευόμενος).

Δυσβράκανος (ὁ, ἡ), [δυσ, βράκανον], = Δύσβρωτος, δυσκολοχώνευτος, (ἐπμ. Κωμ.) δυσνόητος.

Δύσβρωτος (ὁ, ἡ), [δυσ, βιβρώσκω]. ὁ δυσκόλως καὶ ἐξ ἀνάγκης τρωγόμενος.

Δύσβωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σκληροὺς (τραχεῖς) βώλους, ἐπμ.) ἄκαρπος.

Δυσγαγγάλιστος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δυσγαργάλιστος.

Δυσγαμία (ἡ), Π. δυστυχισμένος γάμος, [ἐκ τοῦ

Δύσγαμος (ὁ, ἡ), Π. δυστυχὴς περὶ τὸν γάμον. ‖. » Γάμος —, « Εὐρ., (φρσ. ὁμοία τῷ Βίος ἀβίωτος κτλ.).

;Δυσγάργαλις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δυσγάργαλος.

Δυσγαργάλιστος καὶ

Δυσγάργαλος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἵππος) ὁ κατὰ πολλὰ εὐαίσθητος καὶ εὐερέθιστος εἰς τὸ γαργάλισμα, (ἐπμ.) δυσκολοπλησίαστος, δυσάγωγος.

Δυσγένεια (ἡ). ἡ ποταπότης τοῦ γένους, (συνκδχ.) ἔλλειψις γενναιότητος, χαμέρπεια φρονήματος, [ἐκ τοῦ

Δυσγενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ κακὸν (ποταπὸν ἢ ἄτιμον) γένος, (συνκδχ.) ἄνανδρος, χαμερπὴς, μικροπρεπὴς, χωρὶς γενναιότητα » Ἀνὴρ ἄριστος οὐκ ἂν εἴη δυσγενὴς, « Γνμ., (παρβλ. Ἀγενής).

Δυσγέρων, οντος (ὁ). δυστυχὴς γέρων.

Δυσγεφύρωτος (ὁ, ἡ). δύσκολος νὰ γεφυρωθῇ.

Δυσγεώργητος (ὁ, ἡ). δύσκολος νὰ γεωργηθῇ.

Δύσγλωσσος (ττος), ου (ὁ, ἡ), = Βραδύγλωσσος.

Δύσγνοια (ἡ), Π. ἀπάτη· ἀμφιβολία.

Δύσγνωμος καὶ

Δυσγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύσκολον (κακὴν) γνώμην, διεστραμμένος, (παρβλ. Δύσεκτος).

Δυσγνώριστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ίστως, = Δύσγνωστος, Δυσδιάγνωστος.

Δυσγνωσία (ἡ), Π. τὸ οὐσ. τοῦ

Δύσγνωστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ.-ώστως. Δυσκολογνώριστος· δυσνόητος.

Δυσγοήτευτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως γοητευόμενος (θελγόμενος, ἀπατώμενος).

Δύσγονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπὶ κακῷ γεννηθεὶς, τοῦ ὁποίου ἡ γέννησις ἐπροξένησε δυστυχίαν.

Δυσγράμματος (ὁ, ἡ). ὁ δύσκολος (ἀνεπιτήδειος) εἰς τὸ νὰ μάθῃ γράμματα. 2) γραμμένος μὲ δύσκολα (δυσπρόφερτα) γράμματα.

Δυσγρίπιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως γριπιζόμενος (δελεαζόμενος), ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κερδίσῃ τι, φιλάργυρος.

Δυσδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δυσδαίμων, δυστυχῶ.

Δυσδαιμονία (ἡ), = Δυστυχία.

Δυσδαιμόνως, ἐπίῤ. Δυστυχῶς.

Δυσδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Εὐδαίμων, δηλ.) = Δυστυχής.

Δυσδάκρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλῶν δακρύων ἄξιος. 2) (ἐνεργ.) ὁ πικρῶς δακρύων.

Δυσδάμαρ, αρτος (ὁ), Π. ὁ δυστυχὴς διὰ τὴν δάμαρτά (γυναῖκά) του.

Δυσδάμαστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως δαμαζόμενος, σκληρός. » Λίθοι —, « Σχλ. Ἡσ.

Δύσδεικτος (ὁ, ἡ). δύσκολος νὰ δειχθῇ (ἀποδειχθῇ).

Δυσδέρκετος, ου καὶ

Δυσδερκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως φαινόμενος, (ἐπμ.) σκοτεινὸς ἢ σπάνιος. 2) = Δυσαντίβλεπτος καὶ Δυσάντητος, φοβερὸς, ἀποτρόπαιος.

Δύσδηλις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. [δυσ, δηλέω]. πολλὰ βλαπτικός.

Δυσδηνὴς, εος (ὁ, ἡ), Π. [δυσ, δῆνος]. πανοῦργος ἢ ἔχων κακὰ ἰδιώματα.

Δύσδηρις, ιος (ὁ, ἡ), Π. = Δύσμαχος.

Δυσδιάβατος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ διαβῇ, δυσκολοπέραστος. » Τόπος (» Ποταμὸς) —, « Πλβ., Δ. Κασ.

Δυσδιάγνωστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διαγινωσκόμενος (γνωριζόμενος), Δυσδιάκριτος.

Δυσδιάγωγος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον (ἢ εἰς τὸν ὁποῖον) δυσκόλως δύναταί τις νὰ διαγάγῃ. » Πόλις —, « Στρ., δυσάρεστος πρὸς διατριβήν.

Δυσδιάθετος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαθετῇ, δυσκολοοικονόμητος » Χαλεπόν γε θυγάτηρ κτῆμα καὶ δυσδιάθετον, « Μένανδρ.

Δυσδιαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διαιρούμενος.

Δυσδιαίτητος (ὁ, ἡ). δύσκολος νὰ κριθῇ (ἀποφασισθῇ) ὑπὸ διαιτητοῦ.

Δυσδιακόμιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διακομιζόμενος (φερόμενος εἰς τὸ πέραν μέρος), (ἐπμ.) βαρὺς, δυσμετακόμιστος.

Δυσδιακόντιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διατρυπώμενος μὲ τὸ ἀκόντιον.

Δυσδιάκριτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως διακρίνει τις.

Δυσδιάλλακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-λλάκτως. Δυσκολοφιλίωτος.

Δυσδιάλυτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διαλυόμενος· δυσκολοχώνευτος. 2) = Δυσδιάλλακτος).

Δυσδιανόητος (ὁ, ἡ), = Δυσνόητος.

Δυσδιάνοικτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀνοιγόμενος. » Ὀφθαλμὸς —, « Ἱππιατρ.

Δυσδιάπλαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ διαπλάσῃ (διαμορφώσῃ), ἄσχημος.

Δυσδιάπνευστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διαπνεόμενος (ἐξατμιζόμενος, διαλυόμενος διὰ τῆς ἀδήλου διαπνοῆς).

Δυσδιαπόρευτος (ὁ, ἡ). (τόπος) διὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ περάσῃ, δύσβατος.

Δυσδιάσπαστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διασπώμενος (διασχιζόμενος).

;Δυσδιάτηκτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διατηκόμενος (λυόνων, μαλακόνων καὶ διαλυόμενος.

Δυσδιάτμητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διατεμνόμενος, σκληρὸς, πηκτὸς κτλ.

Δυσδιατύπωτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ διατυπώσῃ (μορφώσῃ, ῥυθμίσῃ).

Δυσδιάφευκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ διαφύγῃ (ν' ἀποφύγῃ).

Δυσδιαφορησία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Δυσδιαφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διαφορούμενος (διαλυόμενος, ἐξατμιζόμενος), δυσκολοχώνευτος.

Δυσδιάφυκτος (ὁ, ἡ), = Δυσδιάφευκτος.

Δυσδιαφύλακτος (ὁ, ἡ). δυσκολοφύλακτος, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσδιάφυκτος.

Δυσδιαχώρητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διαχωρῶν ἢ διαχωρούμενος (ἐβγαίνων μὲ τὰ περιττώματα), δυσκολοχώνευτος ἢ δυσκοίλιος. » Οἱ ἰκτερικοὶ δυσδιαχώρητοι, « Ἀλ. Ἀφροδ.

Δυσδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διδασκόμενος, δυσμαθὴς ἢ δυσπειθής.

Δυσδιέγερτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ διεγείρῃ (ἐξυπνήσῃ).

Δυσδιεξάγωγος καὶ

Δυσδιέξακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ διεξαγάγῃ. » Βίος —, « Πορφ.

Δυσδιεξίτητος ἢ Δυσδιέξιτος (ὁ, ἡ). [δυσ, διέξειμι], = τῷ

Δυσδιεξόδευτος καὶ Δυσδιέξοδος (ὁ, ἡ). διὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ διεξέλθῃ, τοῦ ὁποίου ἡ διέξοδος (καὶ μτφορ. ἡ ἑρμηνεία) εἶνε δύσκολος. » Λαβύρινθος —, « Γργ. 2) = Δυσδιαχώρητος, δυσκολοχώνευτος. » Ὁ θέρμος δυσδιέξοδος, « Γαλ.

Δυσδιερεύνητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διερευνώμενος (ἐξεταζόμενος).

Δυσδιήγητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ διηγηθῇ.

Δυσδιήλυτος (ὁ, ἡ), [δυσ, διέρχομαι], = τῷ

Δυσδιόδευτος καὶ Δυσδίοδος (ὁ, ἡ). διὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ διέλθῃ (νὰ διοδεύσῃ).

Δυσδιοίκητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διοικούμενος, δυσκολοοικονόμητος· δυσκολοχώνευτος.

Δυσδιόρατος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διορώμενος, σκοτεινός.

Δυσδιόρθωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διορθούμενος, δυσκολοδιόρθωτος.

Δυσδιόριστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διοριζόμενος (ξεχωριζόμενος), τοῦ ὁποίου δυσκόλως δύναταί τις νὰ δώσῃ τὸν ὁρισμόν.

Δυσδίωκτος (ὁ, ἡ), = Δυσθήρατος.

Δυσδοκίμαστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως δοκιμαζόμενος.

Δύσδωρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄδωρος. » Δῶρα δύσδωρα, « Ὀππ., τὰ ὀλέθρια.

Δυσέγερτος (ὁ, ἡ). (ὕπνος) ἀπὸ τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐγερθῇ, βαρύς.

Δυσεγκαρτέρητος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐγκαρτερήσῃ, δυσκολοϋπόφερτος.

Δυσεγχείρητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιχειρήσῃ.

;Δυσέγχωστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ γεμίσῃ μὲ χῶμα.

Δύσεδρος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως τοποθετούμενος, ἔχων (δηλ.) βάσιν ἄνισον καὶ ἀνώμαλον. 2) ὁ ἐπὶ κακῷ κατοικῶν (ἑδρεύων, διατρίβων) πουθενὰ, κακὸς σύνοικος.

Δυσείδεια (ἡ), = Δυσμορφία, ἀσχημιὰ, [ἐκ τοῦ

Δυσειδὴς, έος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Εὐειδὴς, δηλ.) ἄσχημος, κακομούτσουνος κτλ.

Δυσείκαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ (νὰ συμπεράνῃ, νὰ μαντεύσῃ, νὰ ἐννοήσῃ). 2) ὁ κακῶς (ἀνεπιτηδείως) εἰκονισθείς.

Δύσεικτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως εἴκων (ὑπείκων, ὑπακούων), δυσκολοοικονόμητος.

Δυσειματέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Δυσείματος (ὁ, ἡ), Π. = Δυσείμων.

Δυσειμονία (ἡ), Π. τὸ οὐσ. τοῦ

Δυσείμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν κακὰ (ποταπὰ, ῥυπαρὰ κτλ.) ἱμάτια, κακοφορεμένος.

Δυσειρεσία (ἡ). κακὴ (ἀνεπιτήδειος ἢ δυστυχὴς) κωπηλασία.

Δυσείσβολος (ὁ, ἡ). (τόπος) εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ εἰσβάλῃ (νὰ ἔμβῃ, νὰ εἰσχωρήσῃ).

Δυσείσπλοος-ους (ὁ, ἡ). (λιμὴν, ποταμὸς) εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ εἰσπλεύσῃ (κυρ. ὡς ἐχθρός).

;Δυσείσπλωτος (ὁ, ἡ) = τοῦ προηγ.

Δυσέκβατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.,-άτως. (τόπος) ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκβῇ. (τρπ.) τοῦ ὁποίου ἡ ἔκβασις (ἢ πραγματοποίησις) εἶνε δύσκολος.

Δυσεκβίαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκβάλῃ διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὴν θέσιν του, δυσκολονίκητος.

Δυσεκβίβαστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐκβιβαζόμενος (ἐκβαλλόμενος, ἀποσπώμενος).

Δυσέκδοτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐκδιδόμενος (ἐνοικιαζόμενος, ὑπανδρευόμενος).

Δυσέκδρομος (ὁ, ἡ). (τόπος) ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκδράμῃ (νὰ ἐξέλθῃ).

Δυσεκθέρμαντος (ὁ, ἡ). καὶ ἐπίῤ. -άντως. Τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ θερμάνῃ.

Δυσέκθυτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις διὰ θυσιῶν ν' ἀποφύγῃ (νὰ μεταβάλῃ εἰς ἀγαθὸν), ἀπαίσιος.

Δυσεκκάθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐκκαθαιρόμενος (ξεπαστρευόμενος).

Δυσέκκλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκκαλέσῃ (νὰ ἐκβάλῃ διὰ προσκλήσεως).

Δυσεκκόμιστος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκκομισθῇ (κουβαληθῇ ἔξω).

Δυσέκκριτος (ὁ, ἡ), = Δυσδιαχώρητος.

Δυσέκκρουστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκκρούσῃ (νὰ ἐκβάλῃ, νὰ ἐξώσῃ).

Δυσεκλάλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκφράσῃ.

Δυσέκλειπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ νὰ ἐκλείψῃ (νὰ ξεριζώσῃ, νὰ ἐξαλείψῃ).

Δυσεκλόγιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ λογαριάσῃ (νὰ μαντεύσῃ, νὰ συμπεράνῃ).

Δυσέκλυτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-λύτως. Τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ λύσῃ (νὰ ξεδιαλύσῃ), (ἐπμ.) σφικτὰ δεμένος, πολλὰ ἐμπερδεμένος (ἢ τροπ.) ἀσαφής.

Δυσεκμόχλευτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκβάλῃ ἢ νὰ μετακινήσῃ διὰ τοῦ μοχλοῦ.

Δυσέκνευστος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐξέλθῃ (νὰ 'γλυτώσῃ, κολυμβῶν.

Δυσέκνιπτος (ὁ, ἡ), = Δυσαπόνιπτος, Δυσέκλυτος.

Δυσεκπέραντος καὶ

Δυσεκπέρατος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ φέρῃ εἰς πέρας, δυσκολοτελείωτος.

Δυσεκπλευστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-εύστως. Ἀπὸ τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκπλεύσῃ (νὰ ἀπομακρυνθῇ μὲ πλοῖον).

Δυσέκπληκτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐκπληττόμενος (τρομάζων, ξυπαζόμενος).

Δυσέκπλοος-ους (ὁ, ἡ), = Δυσέκπλευστος.

Δυσέκπλυτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐκπλυνόμενος (ἐβγαίνων εἰς τὸ πλύσιμον, ἐξαλειφόμενος). » Βαφὴ ἢ Κηλὶς —, « Πλ.

†Δυσέκπλωτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσείσπλοος ἢ Δυσέκπλευστος.

Δυσεκπόρευτος (ὁ, ἡ), = Δυσέκβατος.

Δυσεκπύητος (ὁ, ἡ). (πρήξιμον) τὸ ὁποῖον δυσκόλως ἐμπυάζει (ὡριμάζει).

Δυσέκρυπτος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἐκρύπτω], = Δυσέκπλυτος.

†Δυσεκτηκτος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δύστηκτος.

Δύσεκτος (ὁ, ἡ). (ἀδχμ.) ὁ ἔχων κακὰς ἕξεις (κακὰ ἰδιώματα), (παρβλ. Δύσγνωμος).

Δυσέκφευκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-φεύκτως. Τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκφύγῃ (ν' ἀποφύγῃ).

Δυσέκφορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -φόρως. Ὁ δυσκόλως προφερόμενος, δυσκολοπρόφερτος.

Δυσέκφραστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκφράσῃ.

Δυσέκφυκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-φύκτως, = Δυσέκφευκτος.

Δυσεκφώνητος (ὁ, ἡ). δυσκολοπρόφερτος.

Δυσέλεγκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐλέγξῃ (ν' ἀποδείξῃ ἐσφαλμένον ἢ ψευδόμενον, νὰ ἐξακριβώσῃ).

Δυσελένη (ἡ), Π. κακοελένη, (παρβλ. Δύσπαρις).

Δυσέλικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ἢ δυσκόλους ἑλιγμοὺς, (ἐπμ.) = Δυσδιεξίτητος. » Λαβύρινθος —, « Γργ. 2) ὁ δυσκόλως ἢ φοβερῶς ἑλισσόμενος (περιτυλισσόμενος ἑλικοειδῶς). » Δράκων —, « Εὐστ.

Δυσελκὴς, έος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὰ ἕλκη (αἱ πληγαὶ) δυσκόλως ἰατρεύονται. » Οἱ γέροντες δυσελκέες, « Π. Αἰγ. 2) Ἕλκος δυσελκὲς, « Ἱππκρ., τὸ δυσθεράπευτον.

Δυσελκία (ἡ). ἡ τῶν ἑλκῶν (πληγῶν) δυσθεραπευσία, τὰ δυσίατα (κακοήθη) ἕλκη.

Δυσέλκυστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ σύρῃ (νὰ ἑλκύσῃ).

;Δυσελπία, (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δυσελπιστία.

;Δυσελπίζω, Μ. ίσω, = Δυσελπιστέω

Δύσελπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐλπίζων, ἀμφιβάλλων, σχεδὸν ἀπηλπισμένος.

Δυσελπιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσκόλως (Μόλις, Ὀλίγον) ἐλπίζω, δὲν ἐλπίζω καλόν.

Δυσελπιστία (ἡ). τὸ νὰ ἦνε τις-

Δυσέλπιστος (ὁ, ἡ), = Δύσελπις.

Δυσελπίστως, ἐπίῤ. Μὲ δυσελπιστίαν. » Δυσελπ. ἔχω, = Δυσελπιστέω.

Δύσελπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἐλπίζει τις, σχεδὸν ἀνέλπιστος.

Δυσέμβατος (ὁ, ἡ). (τόπος) εἰς τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἔμβῃ, δύσβατος. (μτφορ.) δυσνόητος.

Δυσέμβλητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐμβαλλόμενος (ἐμβαίνων εἰς τὸν τόπον του). » Ὀστέα —, « Ἱππκρ.

Δυσέμβολος (ὁ, ἡ), = Δυσείσβολος, (τόπος) εἰς τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναται ὁ ἐχθρὸς νὰ ἔμβῃ. 2) = Δυσέμβλητος.

Δυσεμετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Δυσέμετος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς ἔμετον, 'ξερνῶν μὲ δυσκολίαν.

Δυσεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Δυσεμὴς, έος (ὁ, ἡ), = Δυσέμετος.

Δυσέμπρηστος (ὁ, ἡ), [δυσ., ἐμπίπρημι]. ὁ δυσκόλως καιόμενος (πυρπολούμενος).

Δυσέμπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐμπίπτων (περιπίπτων) εἴς τι. » Φωνὴ —, « Νκμχ. Ἀρμ., ἢ ἄλλ. Ἄρρηκτος.

Δυσέμφατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -άτως. Ὁ κάμνων κακὴν ἔμφασιν (ἐντύπωσιν), = Κακέμφατος.

Δυσένδοτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐνδίδων (ὑπείκων).

Δυσενέδρευτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐπιδε-

γόμενος (ἢ περιπίπτων εἰς) ἐνέδραν. » Ὁδὸς—, « Ἀππ.

Δυσενέργητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐνεργῶν, νωθρὸς, ἀδρανής· δυσκοίλιος (;).

Δυσεντερία (ἡ). πάθος τῶν ἐντέρων, διάῤῥοια μὲ αἷμα, κοψίματα μὲ φλόγωσιν εἰς τὴν κοιλίαν, (παρβλ. Λειεντερία).

Δυσεντεριάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω (Κυριεύομαι ἀπὸ) δυσεντερίαν.

Δυσεντερικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (συνοδευόμενος ἀπὸ) δυσεντερίαν. 2) ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) δυσεντερίαν.

Δυσεντεριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ ὑποκείμενος εἰς) δυσεντερίαν.

Δυσέντερος (ὁ, ἡ), = Δυσεντερικὸς, πάσχων δυσεντερίαν.

Δυσέντευκτος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἐντυγχάνω], Δυσπρόσιτος, δυσκολοαντάμωτος (ἀπὸ ὑπερηφάνειαν ἢ μισανθρωπίαν). ἰδιότροπος, ἄγριος.

Δυσεντευξία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἰδίωμα) τοῦ δυσεντεύκτου.

Δυσένωτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἑνώσῃ.

Δυσεξάγγελτος (ὁ, ἡ), = Δυσέκφραστος.

Δυσεξαγόρευτος (ὁ, ἡ). (ἐκκλησ.) τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐξαγορευθῇ (ἐξομολογηθῇ).

Δυσεξάγωγος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐξαγάγῃ (ἐβγάλῃ), = Δυσεκκόμιστος.

Δυσεξάλειπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐξαλείψῃ.

Δυσεξάλλακτος (ὁ, ἡ), = Δυσμετάβλητος, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ

Δυσεξάλυκτος (ὁ, ἡ), Π. [δυσ, ἐξαλύσκω], = Δυσέκφευκτος.

Δυσεξανάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξαναλισκόμενος (φθειρόμενος, ἀφανιζόμενος). (ἰατρ.) δυσκολοχώνευτος.

Δυσεξάντλητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξαντλούμενος.

Δυσεξάνυστος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἐξανύω]. δυσκολοκατόρθωτος.

Δυσεξαπάτητος, (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξαπατώμενος, δυσκολογέλαστος.

Δυσέξαπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀναπτόμενος (παίρνων φωτιάν). » Τὰ ὑγρότερα ξύλα δυσέξαπτα, « Παλλάδ. (τρπ.) » Ψυχὴ—, « Πλ., ἡ δυσκόλως ἀπαλλαττομένη τῶν ὑλικῶν δεσμῶν τοῦ σώματος.

Δυσεξαρίθμητος (ὁ, ἡ). δυσκολομέτρητος, δυσκολολογάριαστος.

Δυσεξάτμιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξατμιζόμενος.

Δυσεξείλητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ήτως, [δυσ, ἐξειλέω], = Δυσέκφευκτος, δυσεξάλυκτος.

Δυσεξέλεγκτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξελεγχόμενος (ἐβγαίνων εἰς τὸ φανερὸν, ἀποδεικνύμενος).

Δυσεξέλευστος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐξέλθῃ.

Δυσεξέλικτος. (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξελιχθῇ (ξετυλιχθῇ, ἀναπτυχθῇ), δυσκολοξεμπέρδευτος, (μτφορ.) δυσκολοεξήγητος.

Δυσεξέργαστος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξεργασθῇ (τελειοποιηθῇ).

Δυσεξερεύνητος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐρευνηθῇ καταλεπτῶς.

Δυσεξεύρετος (ὁ, ἡ), = Δυσεύρετος.

Δυσεξήγητος (ὁ, ἡ). δυσκολοεξήγητος.

Δυσεξημέρωτος (ὁ, ἡ). δυσκολοημέρωτος.

Δυσεξήνυστος (υτος), ου (ὁ, ἡ), Π. [δυσ, ἐξανύω]. δυσκολοτελείωτος, δυσκολοκατόρθωτος. » Δεσμός—, « Εὐρ., ὁ δυσκολοξεμπέρδευτος.

Δυσεξίλαστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξιλεούμενος.

Δυσεξίμητος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἐξιμάω] ὁ δυσκόλως ἐκβαλλόμενος (ἀνασυρόμενος) ἀπὸ τὸ βάθος.

Δυσεξίτηλος (ὁ, ἡ) [δυσ, ἔξειμι]. ὁ δυσκόλως ἐβγαίνων (ἐξαλειφόμενος, ξεθωριάζων).

Δυσεξίτητος καὶ

Δυσέξιτος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἔξειμι], = τῷ

Δυσέξοδος (ὁ, ἡ). (τόπος) ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐξέλθῃ, ἔχων δύσκολον ἔβγαλμα.

Δυσέξοιστος (ὁ, ἡ), = Δυσεκκόμιστος. Δυσέκφορος, Δυσέκφραστος.

Δύσεο, Π. Ἰων. ἀντὶ Δύσου, (β'. ἑν. πρσ. τοῦ) μσ. ἀορ. τῆς πρς. τοῦ Δύω.

Δυσεπανόρθωτος (ὁ, ἡ), = Δυσδιόρθωτος.

Δυσεπέκτατος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐπεκτεινόμενος.

Δυσεπήβολος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιβάλῃ (νὰ ἐπιτύχῃ). » Ἀπορία—, « Σδ., δυσκολοεξήγητος.

Δυσεπίβατος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιβῇ (νὰ πατήσῃ, νὰ ἀναβῇ). Δυσέμβατος.

Δυσεπίβολος (ὁ, ἡ), = Δυσεπίβατος ἢ (τρπ.) Δυσεπήβολος.

Δυσεπιβούλευτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιβουλευθῇ.

;Δυσεπίβουλος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Δυσεπίγνωστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως γνωρίζει καλῶς (ἠξεύρει) ἢ ἠμπορεῖ νὰ γνωρίσῃ τις, δυσκολογνώριστος.

Δυσεπίθετος (ὁ, ἡ). κατὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ ἐπίθεσιν (νὰ τὸν προσβάλῃ).

Δυσεπίθυμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-θύμως. Ὁ δυσκόλως ἐπιθυμῶν.

Δυσεπικούρητος (ὁ, ἡ), = Δυσβοήθητος.

Δυσεπίκριτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐπικρίνῃ (διακρίνῃ), Δυσδιάγνωστος.

Δυσεπίληπτος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἐπιλαμβάνομαι], = Δυσάλωτος, (τρπ.) Δυσνόητος.

Δυσεπίμικτος (ὁ, ἡ). μετὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἔχῃ σχέσιν (συναναστροφὴν, ἐπιμιξίαν).

Δυσεπινόητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐπινοούμενος (ἐφευρισκόμενος διὰ τοῦ νοός).

Δυσεπίστροφος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐπιστρεφόμενος, δυσκολογύριστος.

Δυσεπίσχετος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἐπέχω]. τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κρατήσῃ (νὰ ἐμποδίσῃ, νὰ σταματήσῃ). » Αἱμοῤῥαγία—, « Γαλ.

Δυσεπίτευκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιτύχῃ, δυσκολοκατόρθωτος.

Δυσεπιτήδευτος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐνεργηθῇ (νὰ ἔμβῃ εἰς πρᾶξιν), δυσκολοκατόρθωτος.

Δυσεπιχείρητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιχειρισθῇ ἢ νὰ προσβάλῃ, (λόγος) κατὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως εὑρίσκεται καὶ ἰσχύει ἐπιχείρημα.

Δυσεπούλωτος (ὁ, ἡ), = Δυσαπούλωτος.

Δυσέραστος (ὁ, ἡ). δυστυχὴς ἢ ἀνεπιτήδειος ἐραστής. 2) Π. ἐναντίος εἰς τὸν ἔρωτα ἢ τοὺς ἐραστάς.

Δυσέργαστος (ὁ, ἡ), = Δύσεργος.

Δυσέργεια (ἡ). δυσκολία (νωθρότης) εἰς τὸ ἐργάζεσθαι. 2) = τῷ

Δυσέργημα (τὸ). δυσκολία (ἐμπόδιον) εἰς τὴν ἐργασίαν.

Δυσεργὴς, ἐος (ὁ, ἡ), = Δύσεργος.

Δυσεργία (ἡ), = Δυσέργεια.

Δύσεργος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπαιτῶν πολλὴν ἐργασίαν, κοπιαστικὸς, δυσκατόρθωτος, δυσκολοδούλευτος. (ἰατρ.) δυσκολοχώνευτος, (ἐν γέν.) δύσκολος· 2) (ἐνεργ.) δυσκίνητος (ἀπρόθυμος) πρὸς ἐργασίαν, νωθρὸς, ἀδρανής.

Δυσέργως, ἐπίρ. Μὲ δυσκολίαν.

Δυσερεύνητος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) ὅπου δυσκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ ἔρευναν.

Δυσέρημος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἔρημος, ἢ μισητὸς διὰ τὴν ἐρημίαν του.

Δύσερις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλὰ ἐρίζων, φιλόνεικος, (Τουρκ.) καυγατζής. 2) = τῷ

Δυσέριστος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁπ. γίνεται μεγάλη ἢ δυστυχιῶν πρόξενος ἔρις· μὲ (ἢ διὰ) τὸν ὁπ. εἶνε δύσκολον ἢ ἐπικίνδυνον νὰ φιλονεικήσῃ τις. 2) = Δύσερις.

Δυσερμήνευτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -εύτως, = Δυσέκφραστος, Δυσεξήγητος.

Δυσερμία (ἡ). δυστυχὲς ἕρμαιον (κέρδος, εὕρημα), ἀποτυχία, [ἐκ τοῦ

Δύσερμος (ὁ, ἡ), (κατὰ λέξ.) ὁ μὴ εὐνοούμενος (βοηθούμενος) ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, (ἐπμ.) ἄτυχος.

Δυσερνὴς, έος (ὁ, ἡ), [δυσ. ἔρνος]. Ὁ δυσκόλως βλαστάνων (αὐξάνων).

Δύσερως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ σφοδρῶς (περιπαθῶς) ἢ ἀνεπιτηδείως (ἐπμ.) δυστυχῶς (χωρὶς νὰ ἀνταγαπᾶται) ἐρῶν. 2) ἀνεπιτήδειος (ἀναίσθητος) εἰς τὸν ἔρωτα. ‖. » Ἔρως—, « Πλ., ὁ δυστυχιῶν πρόξενος, ὀλέθριος.

Δυσερωτιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ γίνομαι δύσερως, ἐρωτεύομαι περιπαθῶς πρός τινα, ἐπιθυμῶ καθ' ὑπερβολήν.

Δυσερωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς δυσέρωτα ἢ γινόμενος.

Δυσερώτως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον δυσέρωτα. » Δυσερ. διάκειμαι, « Πλ. = Δυσερωτιάω.

Δυσέσβολος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Δυσείσβολος.

Δυσετηρία (ἡ), (τὸ ἐναντ. τῆς Εὐετηρίας, δηλ.) κακὸν (δυστυχισμένον, ἄκαρπον κτλ.) ἔτος.

Δύσετο, Π. ἀντὶ Ἔδυ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὁρς. τοῦ Δύω.

Δυσετυμολόγητος (ὁ, ἡ). (ὄνομα) τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ εὕρῃ τὴν ἐτυμολογίαν.

Δυσευνήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Δυσευνητὴρ, ῆρος καὶ

Δυσευνήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. δυστυχὴς σύνευνος (σύζυγος). 2) ὁ δυσκόλως εὐναζόμενος (κοιμώμενος), ἄϋπνος (ἀνήσυχος) διὰ φόβον.

Δυσευπόριστος (ὁ, ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Δυσπόριστος.

Δυσεύρετος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως εὑρισκόμενος.

†Δυσεύχωστος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσέγχωστος.

Δυσέφικτος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἐφικνέομαι] τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ φθάσῃ (ἢ τρπ.) νὰ κατορθώσῃ, ν' ἀποκτήσῃ, νὰ ἐννοήσῃ.

Δυσέφοδος (ὁ, ἡ). δύσβατος. (ἐπμ.) δυσκόλως ὑποκείμενος εἰς ἔφοδον.

Δυσέψανος καὶ

Δυσέψητος (ὁ, ἡ). κακόβραστος, δυσκολόβραστος, (παρβλ. Ἀτεράμνος).

Δυσζηλία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Δυσζηλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ζήλως. Ὁ καθ' ὑπερβολὴν ζηλότυπος. » Δυσζήλως ἔχω πρός τινα, « Πλ. 2) ὁ δυσχερῶς ζηλῶν (μιμούμενος ἢ συνεριζόμενος πρός) τινα. » Ναῦται, αἴθυιοι βίον δύσζηλον ἔχοντες, « Ἡρ. (περὶ βιοτ. Ὁμ.).

Δυσζήτητος (ὁ, ἡ). δυσκολοζήτητος, δυσκολοερεύνητος.

Δυσζωΐα (ἡ), (τὸ ἐναντ. τῆς Εὐζωΐας, δηλ.) κακὴ (δυστυχισμένη, ταλαίπωρος) ζωή, [ἐκ τοῦ

Δύσζωος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (διάγων) ζωὴν ἀθλίαν. ‖. » Βίος—, « Ἐπγρ., = Δυσζωΐα, (παρβλ. Ἀβίωτος).

Δυσήκεστος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἀκέομαι], = Δυσίατος· δυσδιόρθωτος.

;Δυσηκὴς, εος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Δυσηκοέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δυσήκοος (ὑπόκωφος).

Δυσηκοΐα (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Δυσήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκούων μὲ δυσκολίαν (βαρυακούων), ὑπόκωφος. 2) (συνκδχ.) ὁ δυσκόλως ὑπακούων, Δυσπειθής. 3) (πθ.) ὁ δυσκόλως ἀκουόμενος. » Φωνὴ—, « Πλδ. » Δυσήκοον καὶ βαρὺ φθεγγόμενος, « Φλςρτ.

Δυσήκουστος (ὁ, ἡ), (μτγν.). ὁ δυσκόλως (μὲ φρίκην) ἢ σπανίως ἀκουόμενος.

Δυσηλάκατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (μεταχειριζόμενος) ὀλεθρίαν ἠλακάτην. » Μοῖρα (» Φιλομήλα)—, « Νόνν.

Δυσήλατος (ὁ, ἡ). (τόπος) δύσκολος πρὸς ἱππηλασίαν ἢ ἁμαξηλασίαν.

Δυσηλεγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ λέξ.) ὁ κακῶς λέγων (κοιμίζων) τινὰ, (ἐν γέν.) δεινὸς, χαλεπός· βαρύς· σκληρὸς, δύσκολος. » Θάνατος (» Πόλεμος, » Δεσμὸς, » Γείτων)—, « Ὁμ., Ἡσ., Θγν., (παρβλ. Τανηλεγής).

Δυσήλιος (ὁ, ἡ). (τόπος) τὸν ὁπ. δυσκόλως (σπανίως) βλέπει ὁ ἥλιος. » Φάραγξ—, « Στβ. » Ὅταν ᾖ δυσήλιον ἐν πελάγει, « Εὐρ. (ὅμοιον τῷ. » Ὅταν ᾖ βόρειον, « Ξεν. Συμπ.). 2) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ὁ πολλὰ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἥλιον. » Θέρος—, « Φρύνιχ.

Δυσημερέω-ῶ, Μ. ήσω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Εὐημερῶ, δηλ.) Διάγω κακὰς ἡμέρας, δυστυχῶ, δὲν εὐδοκιμῶ, ἀποτυγχάνω.

Δυσημέρημα (τὸ) καὶ

Δυσημερία (ἡ). κακὴ (δυστυχισμένη) ἡμέρα (;). δυστυχία, δυστύχημα, συμφορά· ἀποτυχία.

†Δυσημέριος, α, ον, Π. ὁ δυσημερίας πρόξενος. » Σφίγγα δυσαμερίαν (ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσαμεριᾶν) πρύτανιν, « Αἰσχλ.

Δυσήμερος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἡμερούμενος.

;Δυσήμετος, Δυσημέω, Δυσημὴς, Ἰων. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσέμετος κτλ.

Δυσηνεμία (ἡ). ἐναντιότης ἢ σφοδρότης ἀνέμου, [ἐκ τοῦ

Δυσήνεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ὑποκείμενος, ἐκτεθειμένος εἰς) κακοὺς (σφοδροὺς) ἀνέμους

Δυσηνίαστος (ὁ, ἡ). (ἢ ἐπίρ.)-άστως, = τῷ

Δυσήνιος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἡνία]. ὁ δυσκόλως δεχόμενος (ὑποφέρων) χαλινὸν, δυσπειθὴς, δυσάγωγος.

;Δυσήνιος (ὁ, ἡ), Π. [δυσ, ἀνία], = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δυσάνιος.

Δυσηνιόχητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἡνιοχούμενος (διοικούμενος), δυσάγωγος.

Δυσηνίως, ἐπίρ. Δυσπειθῶς.

Δυσήνυστος καὶ

Δυσήνυτος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἀνύω]. δυσκολοτελείωτος, δυσκολοκατόρθωτος.

Δυσήρης, εος (ὁ, ἡ), = Δυσχερὴς, δύσκολος.

Δύστηρις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δύσερις.

Δυσήριστος (ιτος), ου (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δυσέριστος.

Δυσήροτος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἀρόω] δύσκολος εἰν τὸ νὰ ὀργωθῇ, πετρώδης. » Νῆσος,— « Καλλ.

Δυσήττητος (ὁ, ἡ), [δυσ, ἡττάω]. δυσκολονίκητος.

Δυσήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [δ. ἦτορ]. λυπημένος, κακοκαρδισμένος.

Δυσηχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποτελῶν κακὸν (τραχὺν, δυσάρεστον, φρικώδη) ἦχον· (συνκδχ.) = Δυσώνυμος, Δύσφημος, ἔχων κακὴν ὑπόληψιν, (ἐν γέν.) ἀπαίσιος, ἀποτρόπαιος, (παρβλ. Δυσκέλαδος).

Δύσηχος (ὁ, ἡ), = Δυσηχὴς, κακῶς ἠχῶν, κακόφωνος.

Δυσθάλασσος (ττος), ου (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου εἶνε πολλὰ ἀγρία ἡ θάλασσα.

Δυσθαλὴς, έος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Εὐθαλὴς, δηλ.) δυσκόλως (μόλις) ἢ κακῶς θάλλων, (κοιν.) ζαρωμένος.

Δυσθαλία (ἡ), Π. (σπν.) παρακμὴ, δυστυχία.

Δυσθαλπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως (μόλις) ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) καθ' ὑπερβολὴν θάλπων (θερμαίνων) ἢ θαλπόμενος, (παρβλ. Δυσήλιος).

Δυσθανατέω (άω)-ῶ, Μ. ήσω. Δυσκόλως (Βραδέως) ἀποθνήσκω, εὑρίσκομαι εἰς διαρκῆ καὶ ὀδυνηρὰν ἀγωνίαν, παλαίω μὲ τὸν θάνατον (ψυχομαχῶ) πολλὴν ὥραν, (κοιν.) παραδέρνω, (ἐπμ.) κινοῦμαι ὡς ἀπηλπισμένος, (παρβλ. Σφαδάζω).

Δυσθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποθνήσκων (καὶ ἐνεργ. ὁ προξενῶν) βραδὺν καὶ ὀδυνηρὸν θάνατον.

;Δυσθανέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δυσθανατέω, παραδέρνω (κυρ. ἐπὶ ἀσθενοῦς).

Δυσθανὴς, έος (ὁ, ἡ), = Δυσθάνατος.

Δυσθέατος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ θέα φέρει φρίκην, ἀποτρόπαιος. 2) ὁ δυσκόλως (μόλις) βλεπόμενος, σκοτεινὸς, ἀμυδρός.

Δυσθεΐα (ἡ), = Δυσσέβεια.

Δυσθενέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ ἀσθενοῦς) Ἔχω ὀλίγας ἀκόμη δυνάμεις, μόλις ἀντέχω, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσθανέω).

Δύσθεος (ὁ, ἡ), = Δυσσεβὴς, θεομίσητος.

Δυσθεραπευσία (ἡ). τὸ εὐσ. τοῦ

Δυσθεράπευτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -εύτως. Δύσκολος νὰ θεραπευθῇ, δυσίατος.

Δυσθερὴς, έος (ὁ, ἡ), = τῷ

Δυσθέρμαντος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως θερμαινόμενος, ψυχρός.

Δύσθερος (ὁ, ἡ), (κυρ. τόπος) δυσκολοκατοίκητος (διὰ τὸν καύσωνα) ἐν καιρῷ τοῦ θέρους.

Δυσθεσία (ἡ). κακὴ θέσις (κατάστασις) ἢ διάθεσις, δυσαρεσκεια, ἐνόχλησις, (συγχ. τῷ Δυσαισθησία).

Δυσθετέω-ῶ ἢ (μσ.) Δυσθετέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Εἶμαι κακῶς διατεθειμένος, δυσαρεστοῦμαι, πλήκτω, στενοχωροῦμαι. » Δυσθετ. ταῖς συνθήκαις, « Πλβ. = Ἀθετήσας, μὴ ἐμμείνας.

Δύσθετος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς κακὴν θέσιν ἢ διάθεσιν, δυσαρεστημένος. 2) (ἰατρ.) = Δυσέμβλητος.

Δυσθεώρητος (ὁ, ἡ). Δυσκολοπαρατήρητος, δυσκολοεξέταστος.

Δυσθήρατος (-ευτος;), ου (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις (κυνηγῶν) νὰ πιάσῃ (ἐρευνῶν) νὰ εὕρῃ (ἢ τρπ.) νὰ καταλάβῃ, Δύσληπτος, Δυσνόητος.

Δυσθηρία (ἡ). δυστυχισμένον κυνῆγι, [ἐκ τοῦ

Δύσθηρος (ὁ, ἡ). ἄτυχος εἰς τὸ κυνῆγι.

Δυσθησαύριστος (ὁ, ἡ). (κυρ. καρπὸς) τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ θησαυρίσῃ (νὰ ἀποταμιεύσῃ).

Δύσθλαστος (ὁ, ἡ), [δ. θλάω]. δυσκολοτσάκκιστος.

Δυσθνήσκω, (εὔχρ. μόνον εἰς τὴν μτχ.), Π. ἀντὶ Δυσθανατέω.

Δυσθραυστος (ὁ, ἡ), [δ. θραύω]. δυσκολοτσάκκιστος.

Δυσθρήνητος (ὁ, ἡ), Π. = Πολυθρήνητος, (παρβλ. Δυσαίακτος).

Δύσθροος (ὁ, ἡ), Π. = Δύσηχος, γοερός.

Δύσθρυπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως θρυπτόμενος (γινόμενος θρύμματα).

Δυσθυμαίνω Μ. ανῶ (;) Π. ἀντὶ

† Δυσθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Χαλνᾷ ἡ καρδία μου, λυποῦμαι, κακοκαρδίζω, (ἐπμ.) = Δυσελπιστέω, (παρβλ. Βαρυθυμέω).

Δυσθυμία (ἡ). λύπη, κακὴ καρδιά, μελαγχολία, (ἐπμ.) = Δυσελπιστία.

Δυσθυμικὸς, ἡ, όν. Ἐπιῤῥεπὴς πρὸς δυσθυμίαν, μελαγχολικός.

Δύσθυμος (ὁ, ἡ). τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος). ὁ δυσκόλως θυμώνων, μὴ ὀξύθυμος. » Τὰ μὲν γὰρ πρᾶα καὶ δύσθυμα, οἷον βοῦς, « Ἀρςτ. 2) (συχν.) λυπημένος, κακοκαρδισμένος, (ἐπμ.) = Δύσελπις, (παρβλ. Βαρύθυμος).

Δυσθύμως, ἐπίρ. Μὲ δυσθυμίαν.

Δυσὶ, δοτ. τοῦ Δύο.

Δυσιατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Δυσίατος (ὁ, ἡ). δυσκολοϊάτρευτος, (τρπ.) δυσκολοδιόρθωτος.

Δύσιδρος, ου ἢ

Δυσίδρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἱδρόνων.

Δυσιερέω-ῶ, Μ. ήσω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Καλλιερῶ, δηλ.) θυσιάζων εὑρίσκω ἀπαίσια τὰ σημεῖα τοῦ ἱερείου.

Δυσιθάλασσος(ττος), ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ δύων (βουτῶν ἢ βουτούμενος) εἰς τὴν θάλασσαν. » Δίκτυον—, « Ἐπγρ.

Δύσικμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην ἰκμάδα, δυσκόλως καὶ σπανίως ὑγραινόμενος (νοτιζόμενος).

Δυσίμερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως ἀγαπώμενος, μὴ ἀξιαγάπητος, δυσάρεστος. 2) = Δύσερως, δυστυχὴς (δυστυχίας [ἑαυτοῦ ἢ ἄλλων] πρόξενος) ἐραστής.

Δυσίππαστος (ὁ, ἡ), (Σχλ.) ἀντὶ

Δύσιππος (ὁ, ἡ). (τόπος) δύσκολος (δύσβατος) διὰ ἱππικὸν, ἀνεπιτήδειος πρὸς ἱππασίαν.

Δύσις [δύω], εως (ἡ). (ἐν γέν.) βούτημα· κρύψιμον· (ὅθ. κυρ.) τὸ βασίλευμα τοῦ ἡλίου κτλ., (ἴδε Δυσμή). 2) (συνκδχ.) τὸ μέρος ὅπου δύει ὁ ἥλιος ἢ (Π.) ὅπου χώνεταί (κρύπτεταί) τις, φωλεὰ, καταφύγιον.

Δυσίχνευτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἀνιχνεύσῃ (νὰ ἐρευνήσῃ, νὰ ἐξιχνιάσῃ).

Δυσκαὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καιόμενος.

Δυσκαθαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καθαιρούμενος (καταστρεφόμενος), δυσκολοχάλαστος· δυσκολονίκητος.

Δυσκάθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καθαιρόμενος (ἐξαλειφόμενος), δυσκολοπάστρευτος. 2) Π. ὁ δυσκόλως (διὰ καθαρμῶν) ἐξιλεούμενος. » Δαίμων—, « Ἀρσφ.

Δυσκάθεκτος (ὁ, ἡ), [δ. κατέχω]. τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κρατήσῃ (νὰ ἀναχαιτίσῃ, νὰ ἐμποδίσῃ). » Ἵππος —, « Ξεν. » Ὀλισθηρὸν ὁ πλοῦτος καὶ δυσκάθεκτον, « Αχ.

Δυσκάθοδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύσκολον κάθοδον (καταίβασμα). » Σπήλαιον—, « Κόν.

Δυσκαμπὴς, έος καὶ

Δύσκαμπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καμπτόμενος (λυγιζόμενος), δυσκολολύγιστος· (μτφορ.) δυσπειθὴς, δυσάγωγος.

Δύσκαπνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναδίδων πολὺν καὶ δριμὺν καπνόν. » Ὁ φοῖνιξ—, « Θφρ. 2) ὁ δυσκόλως ἢ σπανίως καπνίζων (καπνιζόμενος), » Δῶμα—, « Αἰσχ., τὸ πενιχρὸν, ὅπου σπανίως ἀνάπτουν πῦρ.

Δυσκαρτέρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Δυσκολοϋπόφερτος.

Δυσκατάγωγος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καταγόμενος (καταβιβαζόμενος).

Δυσκαταγώνιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταπονέσῃ, δυσκολονίκητος· (τρπ.) δυσκοχοκατόρθωτος.

Δυσκατάθετος (ὁ ἡ). ὁ δυσκόλως συγκατατιθέμενος.

Δυσκατάκλαστος (ὁ, ἡ), [δ. κατακλάω]. δυσκολοτσάκκιστος.

Δυσκατακόμιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταιβάσῃ (νὰ καβαλήσῃ κάτω).

Δυσκάτακτος (ὁ, ἡ), [δ. κατάγνυμι]. δυσκολοτσάκκιστος.

Δυσκατάληπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-λήπτως. Τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταλάβῃ (νὰ ἐννοήσῃ).

Δυσκατάλλακτος (ὁ, ἡ), = Δυσδιάλλακτος.

Δυσκατάλυτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταλύσῃ (νὰ καταστρέψῃ), δυσκολοχάλαστος· δυσκολοτελείωτος. » Πόλεμος—, « Στρ.

Δυσκαταμάθητος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -θήτως. Ὁ δυσκόλως μανθανόμενος (ἐννοούμενος) μὲ ἀκρίβειαν. » Δ. ἔχω, « Ἰσκρ., μανθάνω ἢ μανθάνομαι μὲ δυσκολίαν.

Δυσκαταμάχητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταπολεμήσῃ, Δυσκαταγώνιστος.

Δυσκατανόητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κατανοήσῃ (νὰ καταλάβῃ ἐντελῶς καὶ μὲ ἀκρίβειαν).

Δυσκαταπάλαιστος (ὁ, ἡ) = Δυσκαταγώνιστος.

Δυσκατάπαυστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -παύστως. Τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταπαύσῃ (νὰ καταπραΰνῃ, νὰ καθησυχάσῃ).

Δυσκατάπληκτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καταπληττόμενος (ξυππαζόμενος, τρομάζων).

Δυσκαταπολέμητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καταπολεμούμενος, δυσκολονίκητος εἰς τὸν πόλεμον.

Δυσκαταπόνητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καταπονέσῃ (νὰ καταφέρῃ), δυσκατόρθωτος.

Δυσκαταποσία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Δυσκαταποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταπίνω μὲ δυσκολίαν.

Δυσκατάποτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καταπινόμενος.

Δυσκατάπρακτος (ὁ, ἡ). δυσκολοκατόρθωτος.

Δυσκατάρτιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καταρτίζων (πραγματοποιῶν, φέρων εἰς πέρας) τι.

Δυσκατάσβεστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ σβύσῃ.

Δυσκατασκεύαστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως κατασκευαζόμενος.

Δυσκατάστατος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καθιστάμενος, (ἐπανερχόμενος εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν καὶ τάξιν).

Δυσκατάσχετος (ὁ, ἡ), = Δυσκάθεκτος.

Δυσκαταφρόνητος (ὁ, ἡ) τὸν ὁπ. δυσκόλως τολμᾷ τις νὰ καταφρονήσῃ.

Δυσκατέργαστος (ὁ, ἡ). δυσκολοδούλευτος. δυσκολοκατόρθωτος· δυσκολονίκητος· δυσκολοχώνευτος.

Δυσκάτοπτος (ὁ, ἡ), [δυσ. καθοράω], = Δυσθεώρητος· δυσνόητος.

Δυσκατόρθωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως κατορθούμενος· δυσκολοδιόρθωτος· Δυσχρηστος (Δ. Φαλ. 127.)

Δυσκατούλωτος (ὁ, ἡ), = Δυσαπούλωτος.

Δυσκάτοχος (ὁ, ἡ), = Δυσκάθεκτος.

Δύσκαυστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως καιόμενος.

Δύσκε, Π. ἀντὶ Ἔδυε, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Δύω.

Δυσκέλαδος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς ἢ σφοδρῶς κελαδῶν (ἠχῶν, βούζων), θορυβώδης ἢ δύσφημος. » Πόντος —, « Ἀπλλν. » Ὕμνος —, « Εὐρ. » Φόβος —, « Ἰλ. Π., (παρβλ. Δυσηχής).

Δυσκένωτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κενώσῃ (ἀδειάσῃ).

Δυσκέραστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως κεραννύμενος (ἑνούμενος, σμίγων, ἀνακατονόμενος) μὲ ἄλλον.

Δυσκερδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ δίδων κακὸν (κοπιαστικὸν ἢ ἀνωφελὲς ἢ ὀλέθριον) κέρδος.

Δυσκηδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [δ. κῆδος]. ὁ ἀπαιτῶν (ἢ ἀνησυχῶν ἀπὸ) πολλὰς ἢ δυσκόλους φροντίδας.

Δύσκηλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως κηλούμενος (καταπραϋνόμενος), δυσθεράπευτος, (ἐν γέν.) ἄθλιος.

Δυσκινησία (ἡ). τὸ νὰ κινῆταί τις μὲ δυσκολίαν (δηλ. νὰ ἦνε -

Δυσκίνητος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.)-ήτως. Ὁ δυσκόλως (μόλις) κινούμενος (ἢ τρπ. παρακινούμενος, ἐρεθιζόμενος). ἀργοκίνητος.

Δυσκλεὴς, έος (ὁ, ἡ), [δ. κλέος]. ὁ ἔχων κακὴν ὑπόληψιν, δυσφημισμένος.

Δύσκλεια (ἡ). κακὴ ὑπόληψις (φήμη).

Δυσκλειῶς, Π. ἀντὶ

Δυσκλεῶς ἐπίρ. Μὲ κακὴν φήμην.

Δυσκληδόνιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὴν κληδόνα (κακὸν οἰωνὸν), ἀπαίσιος.

Δυσκληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποτυγχάνω εἰς τὸν κλῆρον (λαχνὸν), (ἐπμ.) λαμβάνω τὸ χειρότερον (ἢ δὲν λαμβάνω διόλου) μερίδιον· (συνκδχ.) = Δυστυχῶ.

Δυσκλήρημα (τό). δυστύχημα, συμφορὰ, ἀποτυχία, [ἐκ τοῦ

Δύσκληρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτυχὼν ἐν τῷ διακληροῦσθαι, (ἐν γέν.) = Δυστυχὴς, ἄτυχος.

Δυσκλῆς, έος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Δυσκλεής.

Δυσκλητέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Δύσκλητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐκ(ἀνα)καλούμενος.

Δύσκλιτος (ὁ, ἡ), (γρμτ.). ὁ δύσκολος νὰ κλιθῇ (σχηματισθῇ). » Ῥῆμα—, « Ἐτυμ.

Δυσκλυδώνιστος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος ἢ περιπεσὼν εἰς δεινὸν κλύδωνα.

Δύσκλυτος (ὁ, ἡ), Π. = Δυσκλεής.

Δυσκοίλιος (ὁ. ἡ). ὁ πάσχων ἢ προξενῶν δυσκοιλιότητα.

Δυσκοιλιότης (ἡ). δυσκολία (ἔμφραξις) τῆς κοιλίας.

Δυσκοινώνητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως κοινωνῶν (λαμβάνων σχέσιν, συντροφεύων) μὲ ἄλλον.

Δυσκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ταλαιπωροῦμαι (Ἀνησυχῶ) εἰς τὴν κοίτην μου· κακοκοιμοῦμαι.

Δυσκοιτία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Δύσκοιτος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς (ἀνεπιτηδείως) κείμενος, κακοπλαγιασμένος. 2) (ἐνεργ.) μὴ ἀναπαυτικὸς πρὸς κοίτην

Δυσκολαίνω, Μ. ανῶ. (σπν. μτβτ.) Καθιστῶ τι δύσκολον, προξενῶ δυσκολίαν, δυσκολεύω. 2) (συνήθ. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) εἶμαι δύσκολος (παράξενος), δυσαρεστοῦμαι (πλήττω, στενοχωροῦμαι) εἰς κάθε τι, (παρβλ. Δυσανασχετῶ ἢ Δυσχεραίνω).

Δυσκολία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις δύσκολος (παράξενος κτλ.) (ἢ πρᾶγμά τι) δύσκολον (δυσκατόρθωτον).

Δυσκόλλητος (ὁ, ἡ). ὁ δύσκολος νὰ κολληθῇ, δυσκολοκόλλητος.

Δυσκολόκαμπτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ φωνῆς) ὁ δυσκόλως καμπτόμενος, δυσκολολύγιστος.

Δυσκολόκοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐμποδίζων ἢ διακόπτων τὸν ὕπνον, (ἐπμ.) κάμνων δύσκολον (δυσάρεστον) τὴν κοίτην. » Μέριμνα—, « Ἀρσφ.

Δύσκολος (ὁ, ἡ), [δ. κόλον]. (κατὰ λέξ.) ὁ μὴ εὐχαριστούμενος εἰς κάθε λογῆς τροφήν, (ὅθ. ἐν γέν.) δυσκολοευχαρίστητος, παράξενος, ὑποχονδριακὸς, Δύστροπος κτλ. (» Ὡς δύσκολον τὸ γῆρας ἀνθρώποις ἔφυ, « Εὐρ.) (κυρ. ἐπὶ πραγμ.) μὴ εὔκολος, δυσκατόρθωτος· δυσκολοοικονόμητος· δυσκολοεξήγητος (ὅθεν ὁ γραμματικὸς Ἀπολλώνιος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐπωνομάσθη Δύσκολος). ἐναντίος κτλ. (παρβλ.) Δυσάρεστος, » Ἄν τι δύσκολον συμβῇ, « Δμ.

Δύσκολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δυστυχῆ κόλπον. » Γαστὴρ—, « Ἐπγρ. ἡ περιέχουσα νεκρὸν ἔμβρυον.

Δυσκόλως, ἐπίρ. = Δυσαρέστως· μὲ δυσκολίαν. » Δυσκόλως ἔχω (διάκειμαι, πέφυκα) πρός τι, « = Δυσκολαίνω.

Δυσκόμιστος (ὁ, ἡ), = Δυσφόρητος, βαρὺς, δυσκολοϋπόφερτος.

Δύσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως κοπτόμενος, δυσκολοκοπάνιστος.

Δυσκραὴς, έος (ὁ, ἡ), = Δύσκρατος.

Δυσκρασία (ἡ). κακὴ κρᾶσις (μίξις, ἕνωσις τῶν ὑγρῶν, [ἐπμ.] νοσώδης κατάστασις, κυρ.) τοῦ σώματος ἢ τοῦ ἀέρος (τῆς ἀτμοσφαίρας).

Δυσκράτητος (ὁ, ἡ) = Δυσκάθεκτος· Δυσνίκητος· Δυσκατόρθωτος.

Δύσκρατος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -κράτως. (κυρ. ἀὴρ) Ὁ κακῶς (ἀναρμόστως) κεκραμένος, μὴ εὔκρατος, (ἐπμ.) νοσώδης κτλ.

Δυσκρινὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ

Δύσκριτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ) -κρίτως. (κυρ. πρᾶγμα) Τὸ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κρίνῃ (νὰ διακρίνῃ, προσδιορίσῃ κτλ.), Δυσδιάγνωστον, ἀσαφὲς, ἀμφίβολον. » Ὄναρ (» Ἴχνος, » Νόσημα)—, « Σοφ., Πλδ., Ἱππκρ. » Δυσκρίτως ἔχω, « Ἀρσφ., Εὐρ., δυσκολεύομαι ν' ἀποφασίσω, διστάζω, ἀμφιβάλλω.

Δύσκτητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀποκτώμενος (καὶ τρπ.) ἐννοούμενος.

Δυσκυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω τύχην εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων, (κοιν.) μὲ κατατρέχει τὸ ζάρι (τὸ παιγνίδι).

Δυσκύμαντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταραττόμενος ἀπὸ (ἢ ἐφορμῶν καθὼς τὰ) φοβερὰ κύματα.

Δυσκωφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Δύσκωφος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἀκούων, = Ὑπόκωφος, ἴδε Δύσοσμος.

Δύσλαλος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως λαλῶν, = Μογιλάλος, Βραδύγλωσσος.

Δυσλέαντος (ὁ), [δ. λεαίνω]. δυσκολοκοπάνιστος.

Δύσλεκτος (ὁ, ἡ), Π. δύσκολος (δυσάρεστος) νὰ λεχθῇ, = Δύσφημος ἢ Δυσέκφραστος.

Δύσλεκτρος (ὁ, ἡ), Π. δυστυχὴς διὰ γάμον (λέκτρον).

Δυσλεπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τραχὺ λέπος (τσώφλοιον), (ἐπμ.) δυσκόλως ξεφλουδιζόμενος.

Δυσλεχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Δύσλεκτρος.

Δύσληπτος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -λήπτως. Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ληφθῇ (παρθῇ ἢ πιασθῇ), = Δυσάλωτος, (τρπ.) = Δυσνόητος.

Δυσλίμενος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Δυσόρμος.

Δυσλόγιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ λογαριάσῃ (νὰ εὕρῃ μὲ συμπερασμὸν, νὰ ἐννοήσῃ). » Ἡ δ' αἰτία δυσλόγιστος, εἴτε.. εἴτε... « Πλ. 2) Π. κακῶς σκεπτόμενος, ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος. » Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ᾧ δ' ἦξεν χέρας; Σοφ. τὸ ὁποῖον ἄλλοι, ἐκλαμβάνοντες ἐπὶ τῆς πρώτης σημασ., ἐκφέρουσιν ἐν παρενθέσει: » Καὶ πρὸς τί (δυσλόγιστον) ᾧδ' ἦξεν χέρας; «

Δύσλοφος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -λόφως, [δ. λόφος], = Σκληροτράχηλος· ἄγριος. » Ἡμίονος—, « Αἰλ. 2) Π. ὁ μὴ ἁρμόζων εἰς (ἐπμ. βαρύνων) τὸν τράχηλον, δυσβάστακτος, (ἐν γέν.) δύσκολος. » Ζεύγλη—, « Θγν.

Δύσλυτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.) -λύτως. Δύσκολος νὰ λυθῇ (καὶ τρπ.) νὰ ἐξηγηθῇ.

Δυσμάθεια (ἡ). δυσκολία εἰς τὸ μανθάνειν.

Δυσμαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν καλογνωρίζω, εἶμαι -

Δυσμαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μανθάνων (γνωρίζων, καταλαμβάνων, πληροφορούμενος). 2) Π. ὁ δυσκόλως μανθανόμενος (γνωριζόμενος)· δυσνόητος. » Τὰ πυθόκραντα δυσμαθῆ, « Αἰσχλ.

Δυσμαθία (ἡ), = (καὶ εὐχρηστότ.) τοῦ Δυσμάθεια.

Δυσμαθῶς, ἐπίρ. (μόνον εἰς τὴν φρ.) » Δυσμ. ἔχω, « Πλάτ., εἶμαι δυσμαθής.

Δυσμάλακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ μαλακώσῃ (νὰ ἀπαλύνῃ, [ἢ μτφορ.] νὰ ἐξιλεώσῃ).

Δυσμανὴς, έος (ὁ, ἡ), [δ. μανόω]. δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀραιωθῇ, (ἐπμ.) πυκνός. » Ὕδωρ—, « Θφρ., τὸ βαρύ.

Δυσμάραντος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μαραινόμενος (καὶ μτφορ.) λησμονούμενος, καταπραϋνόμενος.

Δυσμάσητος (ὁ, ἡ). Δυσκολομάσητος.

Δυσμάτωρ, ορος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Δυσμήτωρ.

Δυσμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι (Ἀντιστέκομαι) πρός τινα μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις, πολεμῶ πεισματικά.

Δυσμαχητέον, θετ. τοῦ Δυσμαχέω.

Δυσμάχητος ἢ

Δύσμαχος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ πολεμήσῃ καὶ νὰ νικήσῃ. (Π.) = Δύσκολος. » Δύσμαχα δ' ἐστὶ κρῖναι, « Αἰσχ. 2) (σπν.) δυστυχὴς (ἀνωφελὴς) εἰς τὴν μάχην. » Θυμὸς κτῆμα δύσμαχον, « Πλάτ.

Δυσμείλικτος (ὁ, ἡ), [δ. μειλίσσω]. ὁ δυσκόλως ἐξιλεούμενος.

Δυσμελῴδητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ψάλῃ (νὰ μελῳδήσῃ).

Δυσμεναίνω, Μ. ανῶ. Ἔχω (Φυλάττω) εἰς τὴν ψυχήν μου δυσμένειαν κατά τινος, θέλω τὸ κακόν του.

Δυσμένεια (ἡ). κακὴ (ἐχθρικὴ) διάθεσις, μῖσος, ἔχθρα, ἀντιπάθεια.

Δυσμενέων, ουσα, ον, Π. μτχ. τοῦ (ἀχρ.) Δυσμενέω = Δυσμεναίνω.

Δυσμενὴς [δ. μένος], έος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν κακὰ ἐναντίον (θέλων τὸ κακόν) τινος, ἐχθρὸς ἄσπονδος.

Δυσμενίδης, ου (ὁ), Κωμ. παρῳδ. τοῦ Εὐμενίδες.

Δυσμενικὸς, ή, όν. Ὁ γινόμενος μὲ δυσμένειαν, ἐχθρικός.

Δυσμενικῶς, καὶ

Δυσμενῶς, ἐπίρ. Μὲ δυσμένειαν, ἐχθρικῶς.

Δυσμετάβλητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μεταβαλλόμενος (ἀλλοιούμενος)· δυσκολοχώνευτος.

Δυσμετάγωγος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μεταγόμενος (μεταφερόμενος), δυσμετάπειστος, (ἐν γέν.) δυσάγωγος, δυσδιοίκητος.

Δυσμετάδοτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μεταδίδων ἢ μεταδιδόμενος.

Δυσμετάθετος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ)-θέτως. Ὁ δυσκόλως μετατιθέμενος (μετατοπιζόμενος, μεταβαλλόμενος).

Δυσμετακίνητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-νήτως. Ὁ δυσκόλως μετακινούμενος (μεταβαλλόμενος).

Δυσμετάκλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ μετακαλέσῃ (νὰ φέρῃ ὀπίσω).

Δυσμετακόμιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μετακομιζόμενος, Δυσμετάγωγος.

Δυσμετάληπτος (ὁ, ἡ), (γρμτ.). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐκλάβῃ εἰς ἄλλην σημασίαν.

Δυσμετανόητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μετανοῶν.

Δυσμετάπειστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ μεταπείσῃ, ἰσχυρογνώμων.

Δυσμετάπεμπτος (ὁ, ἡ). (γρμτ.) ἐξήγ. τοῦ Δυσπέμφελος.

Δυσμετάπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μεταπίπτων ἀπό τινος τόπου εἰς ἄλλον, στερεός.

Δυσμετάτρεπτος (ὁ, ἡ), = Δυσμετάβλητος, δυσκολογύριστος.

Δυσμεταχείριστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ)-ρίστως· Δυσκολομεταχείριστος, δυσκολοοικονόμητος.

Δυσμέτρητος (ὁ, ἡ). δύσκολος νὰ μετρηθῇ, ἐκτεταμένος. » Πέλαγος δυσμέτρητον, « Φλστρ., τὸ δύσπλευστον.

Δυσμὴ (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Δύσις, βασίλευμα τοῦ ἡλίου κτλ. (μτφορ.) τέλος, παρακμή. » Βίου.—, « Ἀρστ.

Δύσμηνις, ιος καὶ

Δυσμήνιτος, ου (ὁ, ἡ), Π. = Βαρύμηνις, ἐπικίνδυνος ἢ ἐπίμονος εἰς τὸν θυμόν του, μνησίκακος, ἀδυσώπητος.

Δυσμήτηρ, ερος (ὁ, ἡ), (ἡ κλητ. Δύσμητερ), Π. κακὴ (ἄστοργος, μὴ φρονοῦσα ὡς) μήτηρ.

Δυσμήτης, ου (ὁ) καὶ

Δύσμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δύσβουλος.

Δυσμήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἢ ἀνήκων εἰς) κακὴν μητέρα.

Δυσμηχανάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, Π. δὲν ἰσχύουν αἱ μηχαναί μου, δὲν ἠμπορῶ νά.

Δυσμηχάνητος (ὁ, ἡ). δυσκατόρθωτος (διὰ μηχανῆς).

Δυσμήχανος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ εὕρῃ μηχανὰς (τρόπους), ἄπορος, ἢ 2) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) Π. φοβερὸς διὰ τὰς μηχανάς του, πολυμήχανος, ἢ 3) ἐναντίον τοῦ ὁπ. δυσκόλως ἰσχύουν μηχαναί· δυσπολέμητος· (ἐν γέν.) δύσκολος, δυσκατόρθωτος, (παρβλ. Δυσπάλαμος).

Δυσμικὸς, ή, όν. Ὁ πρὸς δυσμὰς κείμενος, δυτικός.

Δύσμικτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -μίκτως. Ὁ δυσκόλως μιγνύμενος (ἑνούμενος, [καὶ τρπ.] λαμβάνων σχέσιν, ἐπιμιξίαν) μὲ ἄλλον.

Δυσμίμητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ μιμηθῇ.

Δυσμίσητος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλὰ μισητός.

Δυσμνημόνευτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μνημονευόμενος (μένων εἰς τὴν μνήμην) ἢ 2) (ἐνεργ.) ὁ δυσκόλως μνημονεύων (ἐνθυμούμενος) τι.

Δυσμόθεν, ἐπίρ. Ἐκ δυσμῶν.

Δυσμοιρία (ἡ), Π. κακομοιριά, δυστυχία, [ἐκ τοῦ

Δύσμοιρος (ὁ, ἡ), Π. δυστυχής, κακόμοιρος.

Δυσμορία (ἡ), Π. = Δυσμοιρία, [ἐκ τοῦ

Δύσμορος (ὁ, ἡ), Π. = Δύσμοιρος, κακόμοιρος. 2) ἀποθνήσκων ἢ ἀποθανὼν μὲ κακὸν θάνατον (μόρον).

Δυσμορφία (ἡ). μορφὴ δυσειδής, ἀσχημιά, [ἐκ τοῦ

Δύσμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δυσειδῆ μορφήν, ἄσχημος.

Δυσμόρως, ἐπίρ. Δυστυχῶς, ἀθλίως ἢ· μὲ κακὸν θάνατον (μόρον).

Δύσμουσος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ εὐνοούμενος ὑπὸ τῶν μουσῶν, (δηλ.) ἀπαίδευτος, ἄμουσος, ἢ· ἀσύμφωνος μὲ τοὺς κανόνας τῆς μουσικῆς, κακόφωνος.

Δυσνίκητος (ὁ, ἡ). δυσκολονίκητος.

Δύσνιπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως διὰ νιψίματος ἀφαιρούμενος (ἐξαλειφόμενος).

Δύσνιφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεινῶς νιφόμενος (χιονιζόμενος).

Δυσνοέω-ῶ, Μ. ήσω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Εὐνοῶ, δηλ.) Μισῶ (ἐχθρεύομαι) τινα, θέλω τὸ κακόν του.

Δυσνόητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἐννοήσῃ, ἀσαφής.

Δύσνοια (ἡ), [δύσνους]. ἐχθρικὴ διάθεσις.

Δυσνομία (ἡ). τὸ ἐναντ. τῆς εὐνομίας, κακὴ κατάστασις ἢ ἐφαρμογὴ τῶν νόμων, κακὴ νομοθεσία, [ἐκ τοῦ

Δύσνομος (ὁ, ἡ). ὁ ἐναντίος τῶν νόμων, παράνομος, ἄδικος· ἀποτρόπαιος.

Δύσνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν νοῦν (ἐχθρικὴν διάθεσιν, σκοπὸν) κατά τινος, θέλων τὸ κακόν του.

Δύσνοστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυστυχῶς ἐπιστρέφων ἀπὸ ταξεῖδι. ‖. » Νόστος—,« Εὐρ., δυστυχὴς ἐπιστροφή.

Δυσνουθέτητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως νουθετούμενος (σωφρονιζόμενος), δυσκολοδιόρθωτος.

Δύσνους, ου (ὁ, ἡ), ἴδε Δύσνοος.

Δυσνύμφευτος καὶ

Δύσνυμφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυστυχῶς νυμφευθείς, ἢ· δυστυχὴς (ἀπαίσιος) εἰς τοὺς νυμφευομένους.

Δύσνως, ἐπίρ. Μὲ δύσνοιαν, ἐχθρικῶς.

Δύσξενος (ὁ, ἡ), Π. δυσμενὴς πρὸς τοὺς ξένους, ἀφιλόξενος.

Δυσξήραντος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ξηραινόμενος.

Δυσξύμβλητος καὶ

Δυσξύμβολος (Ἀττ. ἀντὶ) Δυσσύμβολος (ὁ, ἡ), [δ. συμβάλλω]. μὲ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ σχετισθῇ (νὰ συναναστραφῇ κτλ.), ἄγριος, ἀκοινώνητος. 2) = Δυσνόητος, ἀσαφής.

Δυσξύνετος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Δυσσύνετος, [δ. συνίημι], ὁ δυσκόλως ἐννοῶν ἢ ἐννοούμενος, εὐήθης ἢ δυσνόητος.

Δυσξύνθετος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Δυσσύνθετος. Ὁ δυσκόλως εἰς τὸ νὰ συντεθῇ (ἑνωθῇ, ἢ· κακῶς συντεθειμένος.

Δύσογκος (ὁ, ἡ). πολλὰ βαρὺς (ὀγκώδης), (ἐπμ.) δυσκολοσήκωτος.

Δυσόδευτος (ὁ, ἡ), = Δύσβατος, δυσδιόδευτος.

Δυσοδέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσκόλως ὁδεύω, περιπίπτω εἰς δύσβατον ὁδόν.

Δυσοδία (ἡ). κακὴ (δύσβατος) ὁδός, κακοστρατιά.

Δυσοδμία (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δυσοσμία.

Δυσοδμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δύσοσμος.

Δυσοδοπαίπαλος (ὁ, ἡ), Π. πετρώδης, ἀπότομος, (ἐπμ.) δύσβατος, [παίπαλα καὶ

Δύσοδος (ὁ, ἡ), = Δύσβατος, δυσδιόδευτος.

Δυσοίζω (ἀόρ. Ἐδυσοίξα;), Π. [δ. οἴομαι]. φοβοῦμαι, ὑποπτεύω.

Δυσοίκητος (ὁ, ἡ). δυσκολοκατοίκητος.

Δυσοικονόμητος (ὁ, ἡ). δυσκολοοικονόμητος· δυσκολογιώνευτος.

Δύσοικος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων (μὴ κατοικῶν εἰς) καλὴν κατοικίαν.

Δύσοικτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως οἰκτείρων (λυπούμενος), ἢ 2) = Δυσθρήνητος.

Δύσοιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δύσοδος. » Τύχη —, « Αἰσχ., ἡ ἐναντία.

Δύσοινος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὁ ὁποῖος κάμνει ἀχρεῖον ἢ ὀλίγον οἶνον. 2) (ἄνθρ.) ὅστις κάμνει κακὸν μεθύσι ἢ δὲν σηκόνει κρασί.

Δύσοιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-οίστως, Π. = Δυσφόρητος.

Δυσοιωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (Σημαίνω, ἢ Κάμνω τι) κακὸν οἰωνόν.

Δυσοιωνιστικός, ή, όν, καὶ

Δυσοιώνιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκλαμβανόμενος ὡς κακὸς οἰωνός, ἀπαίσιος.

Δύσοκνος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὀκνηρὸς (ἀργοκίνητος ἢ δειλός).

Δυσόκνως, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν ἀργοπορίαν (δυσκολίαν).

Δυσόλεθρος (ὁ, ἡ), Ζ. Δυσώλεθρος.

Δυσόλισθος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ὀλισθαίνων (γλιστρῶν ἢ πίπτων).

Δύσομβρος (ὁ, ἡ). πολλὰ βροχερός. 2) Π. ὁ πίπτων ὡς πυκνὴ ἢ ῥαγδαία βροχή.

Δυσομενάων, Π. ἀντὶ Δυσομενων, γεν. πλθ. τοῦ μελλ. (ἀντὶ ἐνς.) τῆς μτχ. τοῦ Δύω, -ομαι.

Δυσομίλητος καὶ

Δυσόμιλος (ὁ, ἡ). δύσκολος ἢ δυσάρεστος πρὸς ὁμιλίαν καὶ συναναστροφήν, Δυσέντευκτος, τοῦ ὁπ. ἡ ὁμιλία (ἡ σχέσις) προξενεῖ δυστυχίαν, ἀποτρόπαιος.

Δυσόμματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κακὰ (μὴ βλέποντα καλῶς) ὄμματα, τυφλός.

Δυσόμοιος (ὁ, ἡ), = Ἀνόμοιος.

Δυσόνειρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ἢ προξενῶν κακὰ (ταραχώδη, ἀλλόκοτα) ὄνειρα.

Δύσοπτος καὶ

Δυσόρατος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως φαινόμενος, διαφεύγων τὴν ὅρασιν. 2) τοῦ ὁποίου ἡ θέα προξενεῖ φρίκην, ἀποτρόπαιος.

Δυσοργησία (ἡ). τὸ νὰ ἦνε τις-

Δυσόργητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως. Φοβερὸς εἰς τὴν ὀργήν του ἢ ὀξύθυμος.

Δυσοργία (ἡ), = Δυσοργησία, [ἐκ τοῦ

Δύσοργος (ὁ, ἡ), = Δυσόργητος.

Δυσόρεκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ κακῷ ὀρεχθεὶς (δοθείς, προσφερθείς). 2) (μτγν.) ὁ ἔχων κακὴν (δυσάρεστον) ὄρεξιν.

Δυσόριστος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ δώσῃ τὸν ὁρισμὸν (νὰ τὸν προσδιορίσῃ ἢ περιορίσῃ).

Δυσορκέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψευδορκῶ, Ἐπιορκῶ.

Δυσόρμιστος καὶ

Δύσορμος (ὁ, ἡ). (λιμήν, αἰγιαλὸς) ὅπου εἶν' ἐπικίνδυνον ἢ δύσκολον νὰ ἀράξῃ (προσορμισθῇ) πλοῖον. »Πνοαὶ—,« Αἰσχ., αἱ καθιστῶσαι δυσάρεστον τὴν ἐν τῷ λιμένι διατριβήν.

Δύσορνις, ιθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γενόμενος ὑπὸ κακοὺς οἰωνοὺς (ὄρνιθας), ἀπαίσιος.

Δυσόρφναιος (ὁ, ἡ), Π. [δ. ὄρφνη]. ὁ καθ' ὑπερβολὴν σκοτεινός, θεοσκότεινος· κατάμαυρος.

Δυσοσμία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Δύσοσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀναδίδων) κακὴν ὀσμήν, = Δυσώδης. 2) (πθ.) τοῦ ὁποίου δυσκόλως δύναταί τις νὰ λάβῃ τὴν ὀσμήν, δυσκολομύριστος. 3) (ἐνεργ.) ὁ δυσκόλως ὀσφραινόμενος (ἔχων ἀδύνατον ὄσφρησιν). » Γίνονται δὲ καὶ ἀπὸ τῶν μεγάλων ψόφων δύσκωφοι, καὶ ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν ὀσμῶν δύσοσμοι, « Ἀρστ.

Δυσούλωτος (ὁ, ἡ). (πληγὴ) δυσκόλως κλείουσα (κάμνουσα οὐλήν), δυσίατος.

Δυσουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατουρῶ μὲ δυσκολίαν.

Δυσουρία (ἡ). πάθος τῶν νεφρῶν, δυσκολία (μὲ ἢ καὶ χωρὶς πόνον) εἰς τὸ κατούρημα.

Δυσουριάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω δυσουρίαν.

Δυσουρικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν ἢ πάσχων δυσουρίαν.

Δυσούριστος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Δυσόριστος, δυσκόλως περιοριζόμενος, ἀτελεύτητος. 2) ὁ ἐλθὼν μὲ ἐναντίον (ὄχι οὔριον) ἄνεμον, (τρπ.) δυστυχής.

Δύσουρος (ὁ, ἡ), Π. = Δυσφύλακτος.

Δυσόφθαλμος (ὁ, ἡ), Π. δυσάρεστος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, δυσειδής, ἄσχημος.

Δυσπάθεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνε τις δυσπαθὴς (γιερὸς κτλ.), σκληρότης, ἀναισθησία, ἢ 2) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) εὐαισθησία, (ἐπμ.) ἀνυπομονησία. 3) μεγάλη κακοπάθεια, ταλαιπωρία.

Δυσπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσκόλως ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) Κατὰ πολλὰ πάσχω, (ἐπμ.) = Δεινοπαθῶ, δυσανασχετῶ, [ἐκ τοῦ

Δυσπαθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως πάσχων (αἰσθανόμενος πόνον κτλ.), (ἐπμ.) (γιερός, σκληρός, (τρπ.) ὑπομονητικὸς κτλ. 2) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ὁ κατὰ πολλὰ πάσχων, εὐαίσθητος, (ἐπμ.) ἀνυπόμονος, δεινοπαθής. 3) (εἰς τὸν Αἰσχλ. Ἀγ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσμαθής.

Δυσπαίπαλος (ὁ, ἡ), Π. [δ. παίπαλα], (ἐπὶ ὄρους) = Δύσβατος, πετρώδης, (ἐπὶ δέρματος ζώου) τραχύς, ἀδρύς.

Δύσπαις, αιδος (ὁ, ἡ), = Δύστεκνος.

Δυσπάλαιστος (ὁ, ἡ). πρὸς τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἀντιπαλεύσῃ (ν' ἀντισταθῇ), δύσκολος, δυσκατόρθωτος, δυσοικονόμητος.

Δυσπάλαμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -άμως, Π. = Δυσχερής, δύσκολος, δυσνίκητος, δυσκατόρθωτος. 2) = Δυσμήχανος, πανοῦργος, ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ἀνεπιτήδειος, ἄπορος.

Δυσπαλής, έος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως παλαιόμενος, βαρύς, δυσκίνητος ἢ 2) Π. ὁ δυσκόλως καταπαλαιόμενος, = Δυσπάλαιστος, (ἐν γέν.) δεινός, δύσκολος.

Δυσπαράβλητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως παραβαλλόμενος (συγκρινόμενος) πρὸς ἄλλον, ἔξοχος.

Δυσπαραβοήθητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ παρασταθῇ (νὰ βοηθήσῃ).

Δυσπαράβουλος (ὁ, ἡ), Π. = Δυσμετάπειστος.

Δυσπαράγγελτος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ δώσῃ (θετικὰς) παραγγελίας.

Δυσπαράγραφος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ περιγράψῃ ἢ νὰ προσδιορίσῃ, (κατὰ διόρθ.) Δυσπερίγραφος.

Δυσπαράγωγος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ παρασύρῃ (νὰ ἀπατήσῃ), Δυσπαράτρεπτος.

Δυσπαράδεκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-δέκτως. Τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ παραδεχθῇ (νὰ πιστεύσῃ) ὡς ἀληθῆ. 2) (ἐνεργ. μὲ γεν.) ὁ δυσκόλως παραδεχόμενός τι. » Δυσπιστία ἕξις δυσπαράδεκτος πίστεως, « Κλ. Ἀλ. » Δυσπαραδέκτως ἐγὼ πρὸς τὰ θρυλλούμενα, « Πλβ.

Δυσπαράθελκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως ἐξιλεούμενος (μεταπειθόμενος ἢ παρηγορούμενος) διὰ θελκτικῶν λόγων. »Οἶκτος —, « Αἰσχλ.

Δυσπαραίτητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ δυσωπήσῃ (νὰ ἐξιλεώσῃ ἢ μεταπείσῃ) διὰ παρακλήσεων.

Δυσπαράκλητος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Δυσπαρακολούθητος (ὁ, ἡ) τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἀκολουθήσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὰ ἴχνη (νὰ φυλάξῃ τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου), δυσνόητος. 2) (ἐνεργ.) ὁ δυσκόλως ἀκολουθῶν (ἐννοῶν) τι, βραδύνους.

Δυσπαρακόμιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως μεταφερόμενος (ἢ διὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ μετακομισθῇ) πλησίον τινὸς δι' ἵππου ἢ ὀχήματος ἢ φορείου ἢ πλοίου.

Δυσπαραμύθητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως δεχόμενος παραμυθίαν (καταπραϋνόμενος μὲ παρηγορητικοὺς λόγους).

Δυσπαράπειστος (ὁ, ἡ), = Δυσμετάπειστος. Δυσεξαπάτητος.

Δυσπαράπλευστος καὶ

Δυσπαράπλοος-ους (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ παραπλεύσῃ. » Αἰγιαλὸς—, « Στρ.

Δυσπαραποίητος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ κατασκευάσῃ (δολίως) τὸ ὅμοιον. » Σφραγὶς—, « Ἀμμών.

Δυσπαρατήρητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ παρατηρήσῃ ἢ νὰ διατηρήσῃ ἀπαράβατον.

Δυσπαράτρεπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ παρατρέψῃ (νὰ ἐβγάλῃ ἀπὸ τὸν εὐθὺν δρόμον), Δυσπαράγωγος.

Δυσπάρευνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν δυστυχίαν εἰς τοὺς ἐν αὐτῷ παρευναζομένους (συγκοιμωμένους) συζύγους, ἀπαίσιος.

Δυσπαρηγόρητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως, = Δυσπαραμύθητος.

Δυσπαρήγορος (ὁ, ἡ), Π. = Δυσπαρηγόρητος.

Δυσπάρθελκτος (ὁ, ἡ), Π. (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Δυσπαραθελκτος.

Δυσπάρθενος (ἡ), Π. δυστυχὴς παρθένος.

Δύσπαρις, ιδος (ὁ), Π. κακὸς (δυσώνυμος, δυστυχιῶν πρόξενος, ἄθλιος) Πάρις.

Δυσπάριτος (ὁ, ἡ), [δ. πάρειμι]. διὰ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ περάσῃ, δύσβατος, Δυσδιόδευτος.

Δυσπαρόδευτος καὶ

Δυσπάροδος (ὁ, ἡ). πλησίον ἢ ἐντὸς τοῦ ὁποίου δυσκόλως δύναταί τις ὁδεύων νὰ διέλθῃ ἢ νὰ εἰσέλθῃ.

Δυσπάτητος (ὁ, ἡ). ἐπάνω τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ πατήσῃ ἢ νὰ περιπατήσῃ.

Δύσπαυστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-παύστως. = Δυσκατάπαυστος.

Δυσπείθεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Δυσπειθής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-πειθῶς. Ὁ δυσκόλως πειθόμενος (καταπειθόμενος, ὑπακούων), (ἐπμ.) δυσάγωγος.

Δυσπειρία (ἡ). δυσκολία εἰς τὸ νὰ γνωρίσῃ τις διὰ τῆς πείρας (νὰ δοκιμάσῃ) τι, (Ἱπποκρ. περὶ Χυμ.).

Δύσπειστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πείστως. = Δυσπειθής, δυσκόλως πειθόμενος (καταπειθόμενος), (συγχ. τῷ Δύσπιστος).

Δυσπέλαστος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁπ. εἶνε δύσκολον ἢ ἐπικίνδυνον νὰ πλησιάσῃ (πελάσῃ) τις.

Δύσπεμπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ πεμψῃ (νὰ ξεκάμῃ), ἢ 2) ὁ ἐπὶ δυστυχίᾳ τινος πεμφθείς.

Δυσπέμφελος (ὁ, ἡ), Π. [δ. πέμπω], = Δύσκολος, δυσάρεστος, ἐπικίνδυνος. » Ναυτιλίη—, « Ἡσ.

Δυσπένθερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος ἀπὸ) κακὸν πενθερόν.

Δυσπενθέω-ῶ, Μ. ήσω, (κυρ. εὔχρ. μόνον κατὰ μτχ.), Π. βαρέως (μὲ πολλὴν λύπην) πενθῶ, [ἐκ τοῦ

Δυσπενθής (ὁ, ἡ), Π. ἄξιος ἢ αἴτιος μεγάλου πένθους.

Δυσπέπαντος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως πεπαινόμενος (ὡριμάζων), ἢ βιαίως (παρὰ καιρὸν) ὡριμάσας, ἄγουρος. » Πάθος—, « Σχλ.

Δυσπεπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσκόλως χωνεύω, [ἐκ τοῦ

Δύσπεπτος (ὁ, ἡ), [δ. πέπτω]. δυσκολοχώνευτος ἢ κακοχώνευτος. » Τροφὴ—,« Δσκρ. 2) (μτνμ.) = Δυσπέπαντος. » Ἀπόστημα—, « Δσκρ.

Δυσπερίωτος καὶ

Δυσπέρατος (ὁ, ἡ). δυσκολοπέραστος. Πορθμὸς—,« Στρ. (μτφορ.) » Αἰὼν—, « Εὐρ.

Δυσπεριάγωγος (ὁ, ἡ). δύσκολος νὰ περικυκλωθῇ. » Ἡ τετράγωνος τάξις δυσπεριάγ., « « Ἀρρ.

Δυσπεριγένητος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. δυσκόλως περιγίγνεταί (γίνεται ἀνώτερος) τις, δυσνίκητος, δυσκατόρθωτος.

†Δυσπερίγραφος (ὁ, ἡ), (οὕτω διώρθ. τινὲς τὸ) Δυσπαράγραφος.

Δυσπερικαθαίρετος καὶ

Δυσπερικάθαρτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ καθαρίσῃ (νὰ ἐβγάλῃ ἢ νὰ παστρεύσῃ) ὁλοτρογυρα. » Φλοιὸς—,« Θφρ.

Δυσπερίκτητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως περισσεύων τι ἀπὸ τῶν κτημάτων ἢ τοῦ κέρδους του, πτωχός.

Δυσπερίληπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ περιλάβῃ (νὰ ἀγκαλιάσῃ)· (μτφορ.) = τῷ

Δυσπερινόητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ περιλάβῃ εἰς τὸν νοῦν του (νὰ καταλάβῃ, νὰ ἐννοήσῃ).

Δυσπεριόδευτος (ὁ, ἡ). πέριξ τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ὁδεύσῃ.

Δυσπεριόριστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως περιοριζόμενος.

Δυσπερίτρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως περιτρεπόμενος (ἀναποδογυριζόμενος) 2| ἐσφαλμ. ἀντὶ-

Δυσπερίτριπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως περιτριβόμενος (φθειρόμενος μὲ τὸ τρίψιμον) » Τὸ ἐντὸς δέρμα τῶν χειρῶν δυσπερίτριπτον, » Θεόφιλ. πρωτοσπαθ.

Δυσπερίψυκτος (ὁ, ἡ), [δ. περιψύχω]. ὁ δυσκόλως κρυολογῶν.

Δυσπετέω-ῶ, Μ. ήσω. Δεινῶς (Βαρέως) πίπτω. 2) (μτφορ.) δυστυχῶ, ἀποτυγχάνω. 3) (μτγν.) = Ἀποδυσπετῶ, Δυσπαθῶ, Δυσανασχετῶ, ἀπελπίζομαι.

Δυσπετέως,, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Δυσπετῶς.

Δυσπέτημα (τὸ), = Δυστύχημα, συμφορά, ἀποτυχία, [ἐκ τοῦ.

Δυσπετής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως πίπτων, (ἐπμ.) βαρύς, (τρπ.) δεινός, δυσκόλως.

Δυσπετῶς, ἐπίρ. Βαρέως, δεινῶς, δυσκόλως.

Δυσπεψία (ἡ), [δύσπεπτος]. δυσκολία εἰς τὴν χώνευσιν, κακοστομαχιά.

Δυσπήμαντος (ὁ, ἡ), Π, [δ. πημαίνω]. ὁ δεινῶς (βαρέως) βεβλαμμένος (πληγωμένος κτλ.).

Δυσπινής, έος (ὁ, ἡ), Π. [δ. πῖνος]. πολλὰ ῥυπαρὸς (λερωμένος).

Δυσπιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν πιστεύω εὔκολα, εἶμαι δύσπιστος.

Δυσπιστία (ἡ). τὸ νὰ ἦνε τις-

Δύσπιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-πίστως. Ὁ δυσκόλως ἢ κακῶς πιστεύων, ὕποπτος ἢ δυσεβής. 2) = Δυσκολοπίστευτος, ἀπίθανος, Δυσπαράδεκτος, (συγχ. τῷ Δύσπειστος).

Δύσπλανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυστυχῶς περιπλανώμενος.

Δύσπληκτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως πληττόμενος ἢ ἐκπληττόμενος.

Δυσπλήρωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως πληρούμενος (γεμιζόμενος ἢ ἐκτελούμενος).

†Δυσπλής, ῆτος (ὁ, ἡ), καὶ Δυσπλῆτις, ιδος (ἡ), Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Δασπλής, -ῆτος.

Δυσπλοέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπίπτω εἰς δύσπλοιαν.

Δυσπλοΐα (ἡ), Π. ἀντὶ

Δύσπλοια (ἡ). κακὸν (δυστυχισμένον) ταξεῖδι διὰ θαλάσσης, ἐναντιότης ἢ σφοδρότης ἀνέμων.

Δύσπλοος-ους (ὁ, ἡ). δύσκολος (ἐπικίνδυνος) διὰ τοὺς πλέοντας, δυσκολοταξείδευτος.

Δύσπλυτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως πλυνόμενος.

Δύσπλωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δύσπλοος.

Δυσπνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναπνέω μὲ δυσκολίαν, πάσχω ἀπὸ δύσπνοιαν. 2) Π. βρωμῶ.

Δυσπνόητος (ὁ, ἡ), = Δυσπνοϊκός.

Δύσπνοια (ἡ). δυσκολία εἰς τὴν ἀναπνοήν, στένωσις, (παρβλ. Ἄσθμα). 2) ἐναντίος ἄνεμος.

Δυσπνοιέω, Ἰων. ἀντὶ Δυσπνοέω.

Δυσπνοϊκός, ή, όν. Ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) δύσπνοιαν.

Δύσπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀναπνέων μὲ δυσκολίαν· τοῦ ὁποίου εἶνε πιασμένη ἡ ἀναπνοὴ (ἀπὸ κούρασιν κτλ.). » Τὸ δύσπνοον, « Ἱππκρ., ἀντὶ ἡ δύσπνοια. 2) ὁ δυσκόλως ἀναπνεόμενος, ἄχρηστος πρὸς ἀναπνοήν. » Ἀὴρ—, « Θφρ. 3) ὁ ἐναντίως πνέων (ἄνεμος). (Σοφ.).

Δυσπολέμητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ πολεμήσῃ.

Δυσπόλεμος (ὁ, ἡ). Π. δυστυχὴς ἢ ἀνεπιτήδειος εἰς τὸν πόλεμον.

Δυσπολιόρκητος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ πολιορκηθῇ.

Δυσπολίτευτος (ὁ, ἡ). ἀνίκανος εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα. 2) (πολιτικῶς) δυσκολοοικονόμητος.

Δυσπονέως, Π, ἀντὶ Δυσπόνως, μὲ πολὺν κόπον, δυσκόλως, [ἐκ τοῦ

Δυσπονής, έος καὶ

Δυσπόνητος (ὁ, ἡ), Π. = Δύσπονος.

Δυσπονία (ἡ), Π. δύσκολος (πολύπονος) ἐργασία, πολὺς (μέγας) κόπος, [ἐκ τοῦ

Δύσπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ἢ ἀπαιτῶν πολὺν κόπον (μεγάλην ταλαιπωρίαν), πολύπονος, δύσκολος.

Δυσπόρευτος (ὁ, ἡ). διὰ τοῦ ὁποίου δυσκόλως δύναταί τις νὰ πορευθῇ (νὰ ὁδεύσῃ), δύσβατος.

Δυσπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Πορεύομαι (Περιπατῶ) μὲ δυσκολίαν, περιπίπτω εἰς (ἐμποδίζομαι ἀπὸ) δυσπορίας.

Δυσπόρθητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως πορθούμενος (λεηλατούμενος), δυσάλωτος.

Δύσπορθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύσκολον (δυσκολοταξείδευτον) πορθμόν.

Δυσπορία (ἡ). δυσκολία εἰς τὸ πέρασμα (τὴν διάβασιν) ποταμοῦ κτλ., (συνκδχ.) δρόμος (πέρασμα) δύσβατον, κακοτοπιά, (ἐν γέν. ϗ τρπ.) δυσκολία, στενοχωρία.

Δυσπόριστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ίστως. Τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ ποrισθῇ (νὰ προμηθευθῇ, ν' ἀποκτήσῃ), δυσεύρετος, (ἐν γέν.) δύσκολος, δυσκατόρθωτος.

Δύσπορος (ὁ, ἡ). δυσκολοπέραστος, δύσβατος. » Ὁδὸς (» Ποταμὸς)—, « Ξεν. 2) (τρπ.) δυσκατόρθωτος, δύσκολος.

Δυσποτμέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Δυστυχῶ, ταλαιπωροῦμαι.

Δυσποτμία (ἡ), Π. = Δυστυχία, συμφορά, [ἐκ τοῦ

Δύσποτμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -πότμως, (τὸ παρθετ. -οτερος, -ότατος ϗ [συχνότ.] -ώτερος, -ώτατος), Π. = Δυστυχής.

Δύσποτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως (ἐξ ἀνάγκης καὶ δυσαρέστως) πινόμενος.

Δυσπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποτυγχάνω εἰς τὰς πράξεις (ἐπιχειρήσεις) μου, μὲ ἔρχονται ἐναντία τὰ πράγματα (αἱ περιστάσεις), (ἐν γέν.) = Δυστυχῶ.

Δυσπράγημα (τό), = Δυστύχημα.

Δυσπραγής, έος (ὁ, ἡ), = Δυστυχής.

Δυσπραγία (ἡ). ἀποτυχία (εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις), (ἐν γέν.) = Δυστυχία.

Δυσπραγμάτευτος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἔχῃ τις πράγματα (σχέσεις, ὑποθέσεις, νὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ) μαζῆ του, δυσδιοίκητος. δυσκολοοικονόμητος.

Δύσπρακτος (ὁ, ἡ). δυσκατόρθωτος. 2) = Δυσπραγής, ἄτυχος (εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του).

Δυσπραξία (ἡ), = Δυσπραγία.

Δύσπρατος (ὁ, ἡ), [δ. πιπράσκω]. δυσκολοπώλητος.

Δυσπράϋντος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως πραϋνόμενος, δυσκολοημέρωτος.

Δυσπρέπεια (ἡ), = Δυσμορφία, ἀσχημία, [ἐκ τοῦ

Δυσπρεπής, έος (ὁ, ἡ), = Ἀπρεπής, ἀνάρμοστος· κακοταιριασμένος· ἄτοπος.

Δύσπριστος (ὁ, ἡ). δυσκολοπριόνιστος.

Δυσπρόπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως προπίπτων (ἐδγαίνων).

Δυσπρόσβατος (ὁ, ἡ). (τόπος) εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ ἀναβῇ, δύσβατος.

Δυσπρόσβλητος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ προσβάλῃ (νὰ πλησιάσῃ), δυσπρόσιτος.

Δυσπρόσδεκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ δεχθῇ, δυσάρεστος, (μὲ γεν.) = Δυσπαράδεκτος. » Διαβολὴ —, « Μ. Ἀντ.

Δυσπροσήγορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ηγόρως. Δύσκολος εἰς τὸ νὰ προσαγορεύσῃ ἢ νὰ προσαγορευθῇ, δυσκολομίλητος.

Δυσπρόσιτος (ὁ, ἡ), [δ. προσειμι]. εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ πλησιάσῃ.

Δυσπρόσμαχος (ὁ, ἡ). δύσκολος εἰς τὸ νὰ προσβληθῇ διὰ μάχης.

Δυσπρόσμικτος (ὁ, ἡ). μὲ τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ λάβῃ ἐπιμιξίαν, Δυσπρόσιτος.

Δυσπρόσοδος (ὁ, ἡ), = Δυσπρόσιτος.

Δυσπρόσοιστος (ὁ, ἡ), [δ. προσφέρω], = Δυσπρόσιτος.

Δυσπρόσοπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -όπτως, = Δυσαντίβλεπτος. » Ἀστραπὴ —, « Πλδ. 2) φοβερός, ἀποτρόπαιος. » Ὄψις —, « Πλ.

Δυσπροσόρμιστος (ὁ, ἡ). ὅπου δυσκόλως δύναταί τις νὰ προσορμισθῇ (νὰ ἀράξῃ).

Δυσπροσπέλαστος (ὁ, ἡ), = Δυσπρόσιτος, δυσκολοπλησίαστος.

Δυσπροσπόριστος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου δυσκόλως δύναταί τις νὰ προσπορισθῇ (προμηθευθῇ) τὰ χρειώδη.

Δυσπρόσρητος (ὁ, ἡ), = Δυσπροσήγορος.

Δυσπρόσωπος (ὁ, ἡ), = Δυσπρόσοπτος, (χυδ.) κακομούτσουνος, ἄσχημος, ἄγριος.

Δυσπρόφορος (ὁ, ἡ). δυσκολοπρόφερτος.

Δυσπύητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐμπυάζων.

Δυσραγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ῥηγνύμενος (σπάνων, ῥαγίζων, σχιζόμενος).

Δύσρευστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ῥέων.

Δύσρηκτος (ὁ, ἡ), = Δυσραγής.

Δύσρητος (ὁ, ἡ), [δ. ῥυθῆναι]. τὸν ὁποῖον δυσκολεύεταί τις (διὰ τὸ κακόηχον τῆς προφορᾶς ἢ τὸ δυσάρεστον τῆς ἐννοίας) νὰ προφέρῃ, (παρβλ. Δύσφατος).

Δυσριγής, έος καὶ

Δύσριγος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίῤ.) -ίγως, (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος), [δ. ῥῖγος]. ὁ δυσκόλως ὑποφέρων (πολλὰ εὐαίσθητος εἰς) τὸ ψῦχος.

Δυσροέω-ῶ, Μ. ήσω. (μτφορ.) Κακῶς τρέχουν (Δὲν προοδεύουν, Δὲν ὑπάγουν κατὰ ῥοῦν) αἱ ὑποθέσεις μου, (ἐπιμν.) δυστυχῶ.

Δυσροητικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν δυστυχίαν, [ἐκ τοῦ

Δύσροια (ἡ). ὁ κακὸς ῥοῦς (ἡ ἐναντία φορὰ) τῶν πραγμάτων, δυστυχία.

Δύσροος-ους καὶ

Δύσρυτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ῥέων.

Δυσσέβεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Δυσσεβέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δυσσεβής.

Δυσσέβημα (τό). ἔργον δυσσεβές.

Δυσσεβής, έος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς σέβων (τιμῶν, λατρεύων) τὸν θεόν, θεομισής· παράνομος.

Δυσσεβία (ἡ), Π. ἀντὶ Δυσσέβεια.

Δυσσεβοφρόνως, ἐπίῤ. Μὲ δυσσεβὲς φρόνημα.

Δυσσεβῶς, ἐπίῤ. Μὲ δυσσέβειαν, παρανόμως.

Δύσσειστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως σειόμενος (κλονιζόμενος), στερεός.

Δύσσεο, Ζ. Δύσεο.

Δύσσετο, Ζ. Δύσετο.

Δύσσηπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως σηπόμενος, διαμένων πολὺν καιρὸν ἄσηπτος.

Δυσσομενάων, Ζ. Δυσμενάων.

Δύσσοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως σωζόμενος, χαμένος, ἄθλιος.

Δυσστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν εἶμαι καλῶς (στερεῶς) στημένος, κλονίζομαι, κυμαίνομαι· εὑρίσκομαι εἰς ἀμφιβολίαν.

Δυσστήρικτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως στηριζόμενος.

Δυσστίβευτος καὶ

Δυσστίβητος (ὁ, ἡ), Π. [δ. στιβεύω]. ὁ δυσκόλως ἰχνηλατούμενος, Δυσερεύνητος. 2) ὁ δυσκόλως διοδευόμενος, Δύσβατος.

Δυσστομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βλασφημῶ, κακολογῶ. 2) (ἐπὶ ἵππου) Εἶμαι-

Δύσστομος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ἵππος) ἔχων κακὸν στόμα, σκληρόστομος, (ἐπιμ.) = Δυσήνιος, (συγχ. τῷ Δίστομος καὶ Δύστομος).

Δύσστονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλῶν στεναγμῶν ἄξιος ἢ αἴτιος, πολυστέναχτος.

Δυσστόχαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ στοχασθῇ (νὰ εὕρῃ μὲ συμπερασμόν, νὰ ἐπιτύχῃ), Δυσείκαστος.

Δυσστρατοπέδευτος (ὁ, ἡ). ὅπου δυσκόλως δύναταί τις νὰ στρατοπεδεύσῃ.

Δύσστρεβλος (ὁ, ἡ), Π. = Δυσβασάνιστος, δυσκολοδοκίμαστος. » Φίλος—, « Λξ.

Δυσσύμβατος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως συμβιβαζόμενος (ἑταιρειάζων, ἑνούμενος) μὲ ἄλλον.

Δυσσύμφυτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἑνούμενος (κολνῶν) διὰ συμφύσεως.

Δυσσύνακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ συνάξῃ, δυσκολομάζωχτος.

Δυσσυνείδητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -δήτως. Ὁ μὴ ἔχων καθαρὰν συνείδησιν.

Δυσσύνοπτος (ὁ, ἡ), [δ. συνοράω]. τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἴδῃ (νὰ παρατηρήσῃ) διὰ μιᾶς, νὰ γνωρίσῃ ἐν συνόψει.

Δύσσφαλτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως σφαλλόμενος καὶ πίπτων.

Δυσσχημάτιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ μορφώσῃ (νὰ σχηματίσῃ, νὰ παραστήσῃ κτλ.)

Δύσσχιστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως σχιζόμενος.

Δύσταχτος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς τεταγμένος ἢ δυσκόλως ταχτοποιούμενος.

Δυστάλας, αινα, αν, Π. Πολλὰ ταλαίπωρος, τρισάθλιος.

Δυσταμίευτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ταμιευόμενος (οἰκονομιζόμενος εἰς τρόπον ὥστε νὰ δαπανᾶται βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον).

Δύστανος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Δύστηνος.

Δυστάραχος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ταραχώδης. » Ἄνεμος—, « Κ. Μανασσ.

Δυστατέω-ῶ, Ζ. Δυσστατέω.

Δυστέκμαρτος (ὁ, ἡ), [δ. τεκμαίρομαι]. τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ γνωρίσῃ (νὰ εὕρῃ) μὲ συμπερασμόν, Δυσείκαστος.

Δυστεχνία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Δύστεχνος (ὁ, ἡ)· δυστυχὴς εἰς τέκνα. » Παιδουργία—, « Σοφ., δυστυχὴς τεκνογονία.

Δυστέκτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. δυστυχὴς ἢ ἀνεπιτήδειος ἢ κακοῦργος τέκτων.

Δυστερπής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -τερπῶς, Π. = Ἀτερπής, δυσάρεστος.

Δύστηκτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως τηκόμενος (λυόνων, μαλακόνων, χωνεύων), σκληρός.

Δυστηνία (ἡ). ἀθλιότης, ταλαιπωρία, [ἐκ τοῦ

Δύστηνος (ὁ, ἡ), [δ. ἵστημι]. (κατὰ λέξ.) ὁ δυσκόλως (μόλις) δυνάμενος νὰ σταθῇ, (ἐπιμ.) ἄθλιος, ταλαίπωρος.

Δυστήρητος (ὁ, ἡ). δυσκολοφύλακτος.

Δυστίβευτος (ὁ, ἡ), Ζ. Δυσστίβευτος.

Δυστιθάσευτος (ὁ, ἡ). δυσκολοημέρωτος.

Δυστλήμων, ονος (ὁ, ἡ, Π. ὁ πολλὰ (δεινὰ) ὑποφέρων, πολυπαθής, ταλαίπωρος, τρισάθλιος.

Δύστλητος (ὁ, ἡ), Π. [δ. τλάω]. δυσκολοϋπόφερτος.

Δυστόκεια (ἡ), Π. ἡ ἐπὶ κακῷ τεκοῦσα, δυστυχὴς μήτηρ, (παρβλ. Δυσαριστοτόκεια).

Δυστοκέω-ῶ, Π. ήσω. Γεννῶ μὲ δυσκολίαν, κακογεννῶ.

Δυστοκής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς δυστυχίαν ἑαυτοῦ (καὶ καθὼς λέγουν αἱ γυναῖκες, εἰς κακὴν ὥραν) γεννηθείς, δυστυχὴς (ἐκ γενετῆς). » Δειλαὶ δυστοκέες (τὸ ὁποῖον δὲν ἠξεύρω διατὶ διώρθ. τινες: Δυστοκίαις) μογέουσιν ἀλετρίδες, « Καλλ.

Δυστοκία (ἡ). δύσκολος γέννα, [ἐκ τοῦ

Δύστοκος (ὁ, ἡ). ἡ δυσκόλως τίκτουσα. 2) Π. (πθ.) = Δυστοκής.

Δυστόκως, ἐπίῤ. Μὲ δυστοκίαν. » Δυστ. ἔχω, « Εὐστ., = Δυστοκέω.

Δυστομέω-ῶ, Μ. ήσω, Ζ. Δυσστομέω, [ἐκ τοῦ

Δύστομος (ὁ, ἡ), [δ. στόμα], Ζ. Δύσστομος.

Δύστομος (ὁ, ἡ), Π. [δ. τέμνω]. ὁ δυσκόλως κοπτόμενος, (παρβλ. Δύσστομος).

Δύστονος (ὁ, ἡ), Ζ. Δύσστονος.

Δυστόπαστος (ὁ, ἡ), [δ. τοπάζω], = Δυστέκμαρτος.

Δυστόχαστος (ὁ, ἡ), Ζ. Δυσστόχαστος.

Δυστράπεζος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (ἔχων εἰς τὴν τράπεζάν του) εὐτελῆ ἢ ἀποτρόπαια φαγητά.

Δυστραπελία (ἡ). δυσκολία εἰς τὰ κινήματα (εἰς τὸ φέρσιμον), ἀναποδιά, χωριατοσύνη· στενοχωρία· (ἐν γέν.) δυσκολία. » Τόπου (» Τοπική)—, « Ἰάμβλ., Διόδ, [ἐκ τοῦ

Δυστράπελος (ὁ, ἡ)· (κατὰ λέξ.) ὁ δυσκόλως τρεπόμενος, (ἐπιμ.) = Δυσκίνητος, δυσκολογύριστος, (τρπ.) = Δυσμετάθετος, ἰσχυρογνώμων· ἐπίμονος. Δυσάρεστος, ἀνάποδος, παράξενος, κακότροπος· (ἐν γέν.) δύσκολος. » Καὶ πρᾶγμα γ' ἠρώτα με δυστράπελον πάνυ, ἔχον τε πολλὰς φροντίδων διεξόδους, « Ἀθ., (παρβλ. Δύστροπος).

Δυστραπέλως, ἐπίῤ. Ἀτάκτως, εἰς κακὴν θέσιν, κακοβόλα.

Δυστρατοπέδευτος (ὁ, ἡ), Ζ. Δυσστρατοπέδευτος.

Δυστραχηλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Δυστράχηλος (ὁ, ἡ), = Σκληροτράχηλος, Δυσπειθής. » Τῶν δυστραχήλων ἐξ ὄχων (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ἐξοχῶν), « Σδ.

Δύστρεβλος (ὁ, ἡ), Ζ. Δύσστρεβλος, (παρβλ. Δύσλοφος).

Δύστρητος (ὁ, ἡ), [δ. τιτράω]. δυσκολοτρύπητος. » Μαργαρίτης—, « Σδ.

Δύστριπτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως τριβόμενος, δυσκολοκοπάνιστος, δυσκολοχώνευτος.

Δυστροπία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Δύστροπος (ὁ, ἡ), = Δυστράπελος, Κακότροπος, κακόγνωμος, παράξενος, διεστραμμένος, (παρβλ. Δύσκολος).

Δυστρόπως, ἐπίῤ. Μὲ δυστροπίαν.

Δύστρος (ὁ). (κατὰ τοὺς Μακεδ.) ὁ Μάρτιος μήν.

Δύστροφος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως τρεφόμενος (αὐξάνων, δυναμόνων).

Δυστρύπητος (ὁ, ἡ), = Δύστρητος.

Δύστρωτος (ὁ, ἡ) δυσκολοπλήγωτος.

Δυστυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δυστυχής· ἀποτυγχάνω. ||. (πθ.) μοὶ συμβαίνει (πάσχω) -

Δυστύχημα (τό). δυστυχὲς συμβεβηκός, συμφορά, ἀποτυχία.

Δυστυχής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὴν (ἐναντίαν τὴν) τύχην, κακότυχος, δυστυχισμένος, ἄθλιος.

Δυστυχία (ἡ). τὸ δυστυχεῖν, ἐναντιότης τῆς τύχης, ἀποτυχία· ἀθλιότης.

Δυστυχῶς, ἐπίῤ. Μὲ δυστυχίαν, ἀθλίως. κακῇ τύχῃ.

Δύσυδρος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου δυσκόλως εὑρίσκεται νερόν.

Δυσυπέρβατος (ὁ, ἡ). ὑπεράνωθεν τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ διαβῇ.

Δυσυπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Δύσυπνος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως 'παίρνει ὁ ὕπνος.

Δυσυποβίβαστος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ τροφῆς) ὁ δυσκόλως ἐβγαίνων ἀπὸ κάτω, = Δυσδιαχώρητος.

Δυσύποιστος (ὁ, ἡ), = Δυσυποχώρητος ϗ 2) = τῷ

Δυσυπομόνητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ ὑπομείνῃ, δυσκολοϋπόφερτος.

Δυσυπονόητος (ὁ, ἡ), = Δυστέκμαρτος. 2) φιλύποπτος.

Δυσυπόστατος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις ν' ἀντισταθῇ (νὰ σταθῇ ἐμπρός), φοβερός, ὁρμητικός, (παρβλ. Ἀνυπόστατος).

Δυσυποχώρητος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ὑποχωρῶν (ὑπείκων, ὑποφέρων) ἢ 2) = Δυσδιαχώρητος.

Δυσφαής, έος (ὁ, ἡ), = Δυσφανής.

Δύσφαλτος (ὁ, ἡ), Ζ. Δύσσφαλτος.

Δύσφαμος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Δύσφημος.

Δυσφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως (μόλις) φέγγων ἢ φαινόμενος, ἀμυδρός.

Δυσφάνταστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως φανταζόμενος (μὴ ἔχων ζωηρὰν φαντασίαν). 2 (πθ.) τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ φαντασθῇ. 3) = Δυσφανής.

Δύσφατος (ὁ, ἡ), Π. [δ. φημί]. δύσκολος ἢ δυσάρεστος ἢ ἐπικίνδυνος νὰ λεχθῇ, ἀποτρόπαιος ἢ ἀσαφής, αἰνιγματώδης, (παρβλ. Δύσρητος.)

Δυσφεγγής, έος (ὁ, ἡ), = Δυσφανής.

Δυσφερής, έος (ὁ, ἡ), = Δυσφόρητος.

Δύσφευκτος (ὁ, ἡ), = Δυσδιάφευκτος.

Δυσφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Προφέρω δύσφημα (ἀπαίσια) λόγια, βλασφημῶ, κακολογῶ ἢ ἐλεεινολογῶ.

Δυσφήμημα (τό) ϗ

Δυσφημία (ἡ). κακὴ (δυσάρεστος) φήμη (εἴδησις). 2) κακὸς (ἀπαίσιος ἢ ὑβριστικὸς) λόγος, βλασφημία, κακολογία.

Δυσφήμιστος (ὁ, ἡ), = Δυσκληδόνιστος.

Δύσφημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ προξενῶν δυσφημίαν, ὑβριστικός, ἀτιμαστικός· βλάσφημος, ἀπαίσιος. » Φήμη (» Κραυγὴ) —, « Εὐρ. » Τάφος—, « Ἡσ.

Δυσφήμως, ἐπίῤ. Μετὰ δυσφημίας, βλασφήμως.

Δύσφθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως φθειρόμενος· δυσκολοχώνευτος.

Δυσφθεγκτος (ὁ, ἡ), = Δύσρητος, Δυσπρόφορος, κακόηχος.

Δύσφθογγος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Δυσφιλής, έος (ὁ, ἡ), Π. μισητός, ἀποτρόπαιος.

Δύσφιμος (ὁ, ἡ), = Δυσήνιος, Δυσχαλίνωτος.

Δυσφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσκόλως φέρω (ὑποφέρω), εἶμαι ἀνυπόμονος, δυσαρεστοῦμαι, στενοχωροῦμαι. ||. (Σημ. ὅτι τὸ μσ. ὅπου εὑρέθη μέχρι τοῦδε κρίνεται ἐσφαλμένον, π. χ. » Τῇ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ δυσφορούμενος, « Ἰσκρ., διόρθ. Δορυφορούμενος), (παρβλ. Δυσανασχετῶ).

Δυσφόρητος (ὁ, ἡ) = Δύσφορος, δυσκολοσήκωτος, δυσκολοϋπόφερτος.

Δυσφορία (ἡ). ἀνυπομονησία, ἀδημονία. στενοχωρία.

Δυσφορικός, ή, όν. Ὁ ἐκφράζων (σημαίνων) δυσφορίαν.

Δυσφόρμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ συμφωνῶν (μὴ ψαλλόμενος, ἀσυμβίβαστος) μὲ τὴν φόρμιγγα, (δηλ.) λυπηρός, ἀξιοθρήνητος.

Δύσφορος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίῤ.) -φόρως. Δυσκολοσήκωτος, βαρύς· δυσκίνητος· δυσμεταχείριστος· (μτφορ.) δυσκολοϋπόφερτος, (ἐν γέν.) δεινός, χαλεπός· ὀχληρός.

Δυσφράδεια (ἡ). δυσκολία περὶ τὴν ἔκφρασιν ἢ τὴν προφοράν, [ἐκ τοῦ

Δυσφραδής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -φραδῶς. Δυσκολοπρόφερτος, μὴ εὐφραδής.

Δύσφραστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπιῤ.) -φράσως. = Δυσδιάκριτος, (τρπ.) = Δυσέκφραςος, Δυσερμήνευτος, Δυσνόητος. 2) = Δυσπρόφορος. 3) (σπν. ἐνεργ.) = Δύσλαλος.

Δυσφρονέων (δὲν εἶνε μτχ. τοῦ [ὑποτιθεμένου ῥήμ.] Δυσφρονέω, ἀλλὰ) Π. γεν. πλθ. τοῦ -

Δυσφρόνη (ἡ), Π. = Δυσφροσύνη. » Τὸ τυχεῖν πειρώμενον ἀγωνιας, παραλύει δυσφρόνων (διορθ. δυσφρονᾶν), « Πίνδ. (Ὀλ. Β'. 93.)

Δύσφροντις, ιδος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Δυσκηδής.

Δυσφρόνως, ἐπίῤ. Π. = Ἀφρόνως, ἀνοήτως.

Δυσφροσύνη (ἡ), Π. (τὸ ἐναντ. τῆς Εὐφροσύνης) = Δυσθυμία, [ἐκ τοῦ

Δύσφρων, ονος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίῤ.) -φρόνως, Π. = Δύσθυμος. » Πόθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπῆν στυγος στρατῷ; « Αἰσχλ. 2) (ἐνεργ.) θλιβερός. » Λύπη—, « Αἰσχλ. 3) = Δύσνους, ἐχθρός· ἐχθρικός, (ἐπμ.) μισητός, ἀποτρόπαιος. » Δράκων—, « Αἰσχλ. 4) = Ἄφρων, ἀνόητος. » Ἰὼ φρενῶν δυσφρονων ἁμαρτήματα, « Σοφ.

Δυσφυής, έος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ δυσκόλως (φυόμενος) φυτρόνων. 2) ὁ ἐκ φύσεως δυσειδής, ἀσχημοκαμωμένος, στραβοξύλος, ἢ 3) (τρπ.) μὴ εὐφυής, βραδύνους, βαρυκέφαλος.

Δυσφυΐα (ἡ). τὸ (ἀφηρ.) οὐσ. τοῦ προηγ., δυσκολία (ἀργοπορία) εἰς τὸ φύτρωμα.

Δυσφυλακτέω-ῶ, Μ. ήσω, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Δυσωρέομαι [ἐκ τοῦ

Δυσφύλακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ φυλάξῃ, δυσκολοφύλακτος, ἢ 2) ἀπὸ τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ φυλαχθῇ (νὰ προφυλαχθῇ), Δυσαπόφευκτος.

†**Δύσφυσις**, εως (ἡ). κακὴ φύσις.

Δυσφωνία (ἡ). τραχύτης τῆς φωνῆς, κακοφωνία, [ἐκ τοῦ

Δύσφωνος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίῤ.) -φώνως. Κακόφωνος, κακόηχος.

Δυσφώρατος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος). δύσκολος νὰ φωραθῇ (πιασθῇ ἐπ' αὐτοφώρῳ), Δυσεξέλεγκτος.

Δυσχάλινος ϗ

Δυσχαλίνωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἵππος) δύσκολος νὰ χαλινωθῇ, Δυσήνιος.

Δυσχάριστος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀχάριστος.

;**Δυσχειμερινός**, ή, όν, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ

Δυσχείμερος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) ὅπου γίνεται βαρὺς χειμὼν, (συνκδχ.) φρικώδης, ἄγριος. » Δωδώνη—, « Ἰλ. Β. » Πέλαγος δυσχείμερον, « Αἰσχλ., » Δράκων—, « αὐτ. 2) ὁ δυσκόλως ὑποφέρων (μὴ ἀντέχων εἰς) τὸ ψῦχος τοῦ χειμῶνος, Δύσριγος. » Αἱ οὖλαι οἷες δυσχείμεροι, « Ἀρςτ.

Δύσχειμος, ου ϗ

Δυσχείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Δυσχείμερος.

Δυσχείρωμα (τὸ), Π. ἔργον ἢ πρᾶγμα δυσχείρωτον (δυσκολοκατόρθωτον).

Δυσχείρωτος (ὁ, ἡ), [δ. χειρόω]. τὸν ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ βάλῃ εἰς τὸ χέρι (νὰ ὑποτάξῃ, νὰ καταπονέσῃ), Δυσάλωτος, (ἐπὶ πραγμ.) Δυσκατόρθωτος.

Δυσχεραινόντως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ δυσαρέσκειαν, [ἐκ τοῦ

Δυσχεραίνω, Μ. ανῶ. (σπν. μτβτ. μὲ αἰτ.) Κάμνω τι δυσχερὲς (δυσάρεστον κτλ.), δυσκολεύω. » Ῥήματα ἢ τέρψαντά τι, ἢ δυσχεράναντα, « Σοφ. » Τὴν ὕβρειαν (» Τὴν ὁδὸν αὐτῷ) πανταχοῦ ἐδυσχέραινον, « Δ. Κασ., Ἀππ. 2) (συνηθέστ. ἀμτβτ. ἢ αὐτοπαθ.) εἶμαι δύσκολος, (δυσκολοευχάριστος) ἢ θεωρῶ (φρονῶ) τι ὡς δυσχερὲς, (ἐπμ.) βαρύνομαι, διστάζω, δυσκολεύομαι ἢ δυσαρεστοῦμαι· παραξενεύομαι· ἀποστρέφομαι, ἀηδιάζω· πλήκτω, ςενοχωροῦμαι· ἀδημονῶ· ὀργίζομαι· λυποῦμαι. » Εἴ τις βούλοιτο δυσχεραίνειν ἐν τοῖς λόγοις, « Πλάτ. » Τὸν περὶ τὰ μαθήματα δυσχεραίνοντα, « αὐτ. » Εἴ τις θέλοι δυσχεραίνειν καὶ φιλονεικεῖν, « Ἀρτμδρ. » Ἐπὶ τῇ Κομμόδου τελευτῇ δυσχεραίνετε, « Ἡρωδ. » Τοὺς ἐπὶ τοῖς κακοῖς δυσχεραίνοντας, « Ἰσκρ. » Δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, « Δχ. (ϗ ἐλλ. ἡ πρὸς αἰτ.) » Ἕν τι ἔφην δυσχεραίνειν, « αὐτ. » Δυσχεραίνουσιν οἱ νοσοῦντες τῶν βρωμάτων τὰ καθαριώτατα, « Πλ. » Ἵνα δυσχεραίνωσιν ὅμοια τούτοις ποιεῖν, « Πλάτ. » Ἃ δὴ πάντα θεωρῶν ἐδυσχέρανα, « αὐτ. » Καὶ οὐδὲν ἐδυσχέραινες ἡμᾶς συμπλέοντας, « Δχ. (ἡ πρὸς δοτ.) » Δυσχεραίνοντες τῇ τριβῇ, « Πλ. » Τοῖς λέγουσι δυσχεραίνοντες, « Ἀρςτ. (ϗ πθ.) » Τῷ ἐπαινεῖν ἀεὶ αὐτὸς ἑαυτὸν, ὑπὸ πολλῶν δυσχεραινόμενος, « Πλ. » Δυσχεραινομένου τοῦ τῆς μοναρχίας ὀνόματος, « αὐτ.

Δυσχεραντέον, θετ. τοῦ Δυσχεραίνω.

Δυσχεραντικός, ή, όν. Ὁ δυσχεραίνων κάθε τι, δυσκολοευχάριστος.

Δυσχέρασμα (τὸ). συμβὰν δυσχερὲς (δυσάρεστον), αἴτιον (ἀντικείμενον) δυσαρεσκείας.

Δυσχέρεια (ἡ), = Δυσκολία, ἐμπόδιον, ἐνόχλησις· δυσαρέσκεια· ἐναντιότης. » Τύχης—, « Συν. 2) ἀναποδιά, παραξενιά· (κυρ. δὲ) ῥυπαρότης (ἀπὸ ἰδιοτροπίαν), (ϗ κατὰ τὸν Θφρ. Χαρ.) » Ἀθεραπευσία σώματος, λύπης παρασκευαστική. « (ἐν γέν.) βρῶμα, ἀνοστιά, ἀηδία. » Ὕδωρ ἄποτον ὑπὸ δυσχερείας, « Σδ. » Μυῖαι τοῖς βρώμασι... προσιζάνουσαι, δυσχερείας ἅπαντα ἐνεπίμπλων, « Δ. Κάσ., [ἐκ τοῦ

Δυσχερής [δ. χείρ], έος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος (ἢ πράττων τι) δυσχερῶς, (ὅθεν) Δυσμεταχείριστος, Δυσοικονόμητος, (ἐν γέν.) Δύσκολος. ἐναντίος· ἀνεπιτήδειος· ἀνάποδος, παράξενος, δυσκολοευχάριστος, Δύστροπος· δυσάρεστος· ὀχληρός, ἀηδής, ῥυπαρός, (ἐπμ.) ἐμπνέων ἀποστροφήν. » Τὰς δυσχερεστάτας τῶν πράξεων, « Ἰσκρ. » Δυσχερὴς ϗ χαλεπὸς ἅπας ὁ λειπόμενος ἡμῖν βίος, « Δμ. » Δυσχερεῖς ϗ οἰκτρὰς ὄψεις, « Πλ. » Τὸν περὶ τὰ σιτία δυσχερῆ, οὐ φιλόσιτον, ἀλλὰ κακόσιτόν φαμεν εἶναι, « Πλάτ. » Τὸ δυσχερὲς, « ἀντὶ Ἡ δυσχέρεια. » Ὁ δὲ δυσχερὴς τοιοῦτος κτλ. « ἴδε Θφρ. Χαρ. » Δυσχερὲς ποιοῦμαί τι, « Ξεν., = Δυσχεραίνω (μτβτ.).

Δυσχερῶς, ἐπίῤ. Μὲ δυσχέρειαν, δυσκόλως. δυσαρέστως κτλ. » Δυσχερῶς ἔχω πρός τι, « = Δυσχεραίνω.

Δυσχημάτιστος (ὁ, ἡ), Ζ. Δυσσχημάτιςος.

Δυσχιδής, έος (ὁ, ἡ) = Δύσσχιςος ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δισχιδής.

Δύσχιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ (καὶ πολὺ εὐχρηστότ. τοῦ) Δυσχειμος.

Δύσχιστος (ὁ, ἡ), Ζ. Δύσσχιστος.

Δυσχλαινία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Δύσχλαινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν σχισμένην καὶ λερωμένην χλαῖναν (ἐπανωφόρι), (ἐν γέν.) = Δυσείμων, κακοενδυμένος.

Δυσχορήγητος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. δυσκόλως δύναταί τις νὰ χορηγήσῃ τὰ ἔξοδα, (χυδ.) κοστιστικός, πολυδάπανος.

Δύσχορτος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ὅπου δὲν φυτρόνει χορτάρι, ἄφορος, (ἐπμ.) πληκτικός, ἔρημος, ἀκατοίκητος, (κατ' ἐκτ.) = Δύσξενος.

Δυσχρηστέω-ῶ, Μ, ήσω. (σπντ. μτβτ.) Κάμνω τι δύσχρηστον, δυσκολεύω. (συνηθέστ. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. καὶ μσ.) εἶμαι ἢ γίνομαι δύσχρηστος· (ἐπὶ πρσ. μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) δυσκολεύομαι, στενοχωροῦμαι, εὑρίσκομαι ἐμπερδεμένος, δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω (πῶς νὰ οἰκονομήσω τὸ πρᾶγμα).

Δυσχρήστημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ δυσχρηστίαν, δυσκολία, ἐναντιοτης, ἐμπόδιον, ἐμπέρδεμα.

Δυσχρηστία (ἡ). δυσκολία εἰς τὸ νὰ μεταχειρισθῇ τίς τι, ἐμπόδιον περὶ τὴν χρῆσίν τινος πράγματος, ςενοχωρία. 2) (σπν.) δυσκολία εἰς τὸ νὰ εὕρῃ ἢ νὰ δώσῃ τις δάνεια (;).

Δύσχρηστος (ὁ, ἡ), [δ. χράομαι]. τὸν ὁπ. δυσκολως δύναταί τις νὰ μεταχειρισθῇ σχεδὸν ἄχρηστος, (ἐπμ.) περιττός, ὀχληρός. » Ἀποκτείνωμεν τὸν δίκαιον, ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστι, « Γρφ.

Δυσχρήστως, ἐπίῤ. Εἰς τρόπον (θέσιν) δύσχρηστον. » Δυσχρήςως διάκειμαι, « Πλβ., = Δυσχρηστοῦμαι.

Δύσχροια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Δύσχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τὸ ἀπαιτούμενον (ἀλλ' ἀχρεῖον, ξεπλυμένον, χαλασμένον) χρῶμα.

Δύσχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Δύσχροος.

Δυσχυλία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Δύσχυλος ϗ **Δύσχυμος** (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἔχων κακὸν (δυσάρεστον εἰς τὴν γεῦσιν, ἄνοστον) χυλὸν ἢ χυμόν.

;**Δυσχυμία** (ἡ), = Δυσχυλία.

Δύσχωλος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλὰ (ὅλως διόλου) χωλός.

†**Δυσχώρητος** (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσχώριστος.

Δυσχωρία (ἡ). δυσκολία (στενοχωρία) τόπου, ςενὸν ϗ δύσβατον μέρος, κακοτοπιά.

Δυσχώριστος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως χωριζόμενος, δυσκολοχώριστος.

Δυσωδέω-ῶ, Μ. ήσω. Βρωμῶ, εἶμαι -

Δυσώδης, εος (ὁ, ἡ), [δ. ὄζω]. βρωμερός, ἀναδίδων κακὴν ἀποφοράν.

Δυσωδία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ δυσώδους, ἀχρεία (κακὴ) ἀποφορὰ, βρῶμα, (συγχ. τῷ Δυσοδία).

Δυσώδινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάσχων ἢ προξενῶν δριμείας ὠδῖνας (κοιλοπονήματα).

Δυσώλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἐξολοθρευόμενος.

Δυσώμοτος (ὁ, ἡ). ὁ δυσκόλως ἢ κακῶς ὀμνύων. 2) (πθ.) τὸν ὁπ. δὲν τολμᾷ τις εὐκόλως νὰ ὀμόσῃ.

Δυσωνέω-ῶ ϗ (μσ.) Δυσωνέομαι -οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Δυσκολεύομαι (Φιλαργυρεύομαι) εἰς τὸ ἀγόρασμά (Φιλονεικῶ πολὺ εἰς τὸ παζάρευμά) τινος πράγματος, προσπαθῶ γὰ τὸ 'πάρω 'φθηνότερον ἀπ' ὅτι ἀξίζει, εἶμαι-

Δυσώνης, ου (ὁ, ἡ). δύσκολος (φιλόνεικος, φιλάργυρος) ἀγοραστής. » Οὐδεὶς δυσώνης χρηστὸν ὀψωνεῖ κρέας, « Σδ.

Δυσώνητος (ὁ, ἡ). κακο(ἀκριβὰ)αγορασμένος. (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Δυσοιώνιστος).

Δύσωνος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Εὔωνος, δηλ.) δυσκολοαγόραστος, ἀκριβός.

Δυσωνυμέω-ῶ (ϗ μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Εἶμαι-

Δυσώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν (δύσφημον, ἀπαίσιον) ὄνομα. » Αἴας ὁ—, « Σοφ., ἢ 2) τοῦ ὁπ. καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ κατήντησε μισητὸν (ἀποτρόπαιον). » Ἴδας (» Ἄρειος) ὁ—, « Βασ.

Δυσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ϗ κατὰ λέξ.) Κάμνω τινὰ νὰ κλείσῃ ἢ νὰ χαμηλώσῃ ἢ νὰ στρέψῃ ἀλλοῦ τοὺς ὦπάς (ὀφθαλμούς) του ἢ ἀπὸ ἀηδίαν ἢ ἀπὸ φόβον ϗ σέβας (κυρ. δὲ) ἀπὸ ἐντροπήν, (ἐπμ.) τὸν βιάζω νὰ στέρξῃ (τρόπον τινὰ ϗ ἄκων) εἰς τὴν αἴτησίν μου, τὸν καταπείθω, (ὅθ μτγν.) παρακαλῶ ϗ ἐξιλεόνω. » Ὕδατα δυσωποῦντα τὴν ὄψιν, « Πλ. « Δυσωποῦσιν ἡμας τῷ πλήθει τῶν μαρτύρων, « Γαλ. » Εὐχῶν ἐθάδων τοῦ δυσωπεῖν τὸν θεόν, « Συν. » Παρακαλέσαι ὑμᾶς καὶ δυσωπῆσαι, « Βασ. ||. (μσ. ἢ πθ. μὲ αἰτ. ἐλλ. προθ.) ὑποπτεύω, φοβοῦμαι· σέβομαι· (συνηθέστ.) ἐντρέπομαι, (κυρ. δὲ) πείθομαι (συγκατανεύω) ἀπὸ ἐντροπήν. » Ὑπερβολὴ γὰρ τοῦ αἰσχύνεσθαι τὸ δυσωπεῖσθαι· διὸ ϗ οὕτω κεκληται κτλ., « Πλ. » Τοὔνομα δυσωπεῖται μοναρχίαν, « αὐτ. » Καὶ τούτους ὁρῶν, οὐχ ἱδρώδω, ἀλλὰ δυσωποῦμαι, « Δμ. » Τῶν ζωων τὰ γαςρὶ δελεαζόμενα, ϗ μάλα ἔνια δυσωπούμενα, ὅμως κτλ., « Ξεν. (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) » Δυσωπῶ καὶ ὑποπτεύω μὴ κτλ. « Δ. Ἀλ. » Δυσωποῦμαι αὐτοῦ τὰ πρεσβεῖα, « Βασ. » Ἡ θεὸς ἐδυσωπήθη μή με ἀποκτεῖναι, « Αχ. ||. (σπν. οὐδ. αὐτπθ.) φοβοῦμαι (δυσκολεύομαι) νὰ ἀτενίσω. » Ὡς ἂν καταλάμποντος τοῦ ἡλίου, δυσωπεῖν τοὺς ἐχθρούς, « Σδ. (ϗ τρπ. μὲ αἰτ. ἐλλ. προθ.) » Εἰ τοὔνομα δυσωπεῖτε μοναρχίαν, « Πλ. (ϗ πθ.) » Δυσωπουμένης τῆς ὄψεως πρὸς τὴν λαμπρότητα, « αὐτ.

Δυσώπημα (τὸ). τὸ δυσωποῦν τινα πρᾶγμα ἢ πρόσωπον. » Μέγα δυσώσημα σωφροσύνης τέκνωσις, « Στβ.

Δυσώπησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ δυσωπεῖν (κινεῖν εἰς αἰδῶ ἢ σέβας [ἐπμ.] καταπείθειν κτλ.). ἐξιλέωσις· παράκλησις, σέβας.

Δυσωπητικός, ή, όν, (ϗ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ δυνάμενος δυσωπεῖν· καταπειστικός (διὰ δυσωπίας), ἢ αἰσχρὸς (ὥστε νὰ προξενῇ δυσωπίαν, νὰ κάμνῃ τινὰ νὰ χαμηλόνῃ ἀπὸ ἐντροπὴν τὰ ὀμμάτιά του).

Δυσωπία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ δυσωπουμένου (ἴδε τὸ ῥῆμα), ἐντροπὴ (παράκαιρος καὶ μεμπτὴ) ἐξ αἰτίας τῆς ὁπ. συγκατανεύει τις εἰς ὅ,τι τοῦ ζητήσουν. 2) φόβος, ὑποψία· δισταγμός, (Φίλ. περὶ Κόσμ.).

Δυσωπικός, ή, όν, (ϗ ἐπίῤ.) -ικῶς, = Δυσωπητικός (κυρ. εἰς τὴν τελευτ. σημασ.).

Δυσωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. [δ. ὥρα]. κακοπαθῶ (κακονυκτῶ) φροντίζων περί τινος.

Δύσωρος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) κακὸς (ἀνάρμοστος πρὸς κατοικίαν) ὡς πρὸς τὰς ὥρας (τοὺς τέσσαρας καιροὺς) τοῦ ἔτους.

†**Δυσωχέω-ῶ**, Μ. ήσω, (σχηματ. ἐναντ. τοῦ Εὐωχέω), = Δυσθυμῶ, Δυσφορῶ.

Δύτης, ου (ὁ), [δύω]. βουτηκτής, κολυμβητής, (ὅθεν

Δυτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων φυσικὸν ἰδίωμα (συνηθίζων ἢ ἀγαπῶν) νὰ βουτᾷ. 2) ὁ κείμενος πρὸς (ἢ ἐρχόμενος ἀπὸ) τὴν δύσιν.

Δύω, Μ. δύσω (πρκ. Δέδυκα, ἀόρ. Ἔδυν, ὅθ. τὸ ἀπαρ. Δῦναι ϗ ἡ μτχ. Δύς). (κυρ.) = (ϗ συγγ. κατὰ διαλεκτ.) τῷ Βύω, (ἐν γέν.) χόνω (κυρ. εἰς ὑγρὸν), βουτῶ, βυθίζω. (σπν. μὲ πτ.) » Ταριχεύουσι γὰρ, οὐκ ἐν ἴσῳ βάθει πάντα δύοντες τῆς θαλάσσης, « Θφρ. (συνήθ. δὲ ἐλλ. τοῦ Ἑαυτὸν) χόνομαι, ἐμβαίνω, βουτῶ· βουλῶ. » Ὑπὸ κῦμα θαλάσσης ἔδυσαν, « Ἰλ. Σ. » Παῖς ὣς ὑπὸ μητέρα δύσκεν, « Ἰλ. Θ. » Δὺς ἐς τὴν θάλασσαν, « Ἡρ. » Δύσει κατὰ τὸ τῆς γῆς βάθος, « Πλάτ. » Νῆσος δῦσα κατὰ τῆς θαλάσσης, ἠφανίσθη, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Δῦναι προπετῶς ἐς μέσα τὰ δεινὰ, « Πλ. (καὶ μὲ ἄλλ. ἐλλ.) » Δῦναι πόντον, « Ἰλ. Ο. » Δῦναι δόμον Ἄϊδο, εἴσω, Ἰλ. Γ. » Ἔδυ Τρώων πόλιν, « Ἰλ. Χ. (καὶ μσ.) » Δύοντο τεῖχος, « Ἰλ. Ο. » Δύσετ' ὅμιλον, « Ἰλ. Π. » Θεῖον δυσκίατ' ἀγῶνα, « Ἰλ. Θ. » Ὄφρα μυχὸν δὲ διὰ ῥωχμοῖο δύηται, « Ἀπλλν. » Ἐρεμνὴν γαῖαν ἔδυτε, « Ὀδ. Ω. » Πᾶν δ' εἴσω ἔδυ ξίφος, « Ἰλ. Π. (καὶ ἀπολύτ.) » Δύνει ἀλοιφὴ, « Ἰλ. Ρ., διαπερνᾷ. » Ἔδυ σκάφος, « Γργ., ἐβούλησε. (ϗ τρπ.) » Δῦ δέ μιν Ἄρης (χόλος, ἄχος, φόβος, κτλ.), « τὸν ἐκυρίευσε. » Κάματος γυῖα δέδυκεν, « Ἰλ. Ε. (κυρ. δὲ Α'.) » Τεύχεα (» Θώρηκα, » Χιτῶνα, » Κυνέην κτλ.) δύω, « Ὁμ., ἀντὶ Ἐνδύομαι, φορῶ, (ϗ τρπ. ἢ συνκδχ.) » Δύσεο δ' ἀλκήν, « Ἰλ. Τ. (καὶ Β., ὃ καὶ λογογράφ. εὔχρ.) » Ἠέλιος δ' ἄρ' ἔδυ (καὶ μσ. δύσετο) καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν, « Ὀδ. Γ., (κοιν.) ἐβασίλευσε. » Δέδυκε μὲν ἁ σελάνα, « Σπφ. » Τοῖς ἄστροις δυομένοις ἢ ἐπιτέλλουσιν, « Ἀρςτ., (καὶ μτφορ.) » Βίου δύντος, « Αἰσχλ. » Οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος, « αὐτ., (ὅθ. συνκδχ. ἢ μτχ.) » Δεδυκὼς, υῖα, ός, ἀντὶ Χωμένος, Τρυπωμένος, Ἐν παραβύστῳ, (ἐπμ.) Σκοτεινός. » Εἰθισμένον γὰρ δεδυκὸς καὶ σκοτεινὸν ζῆν, « Πλάτ. » Δεδυκεῖαν ἔχει καὶ κατεσκιασμένην τὴν φύσιν, « Σξτ., (παρβλ. Καταδύω).

Δύω, Π. Ἰων. ἀντὶ Δύο.

Δυώδεκα, Π. ἀντὶ Δώδεκα.

Δυωδεκάβοιος, Δυωδεκάμηνος κτλ. Π. ἀντὶ Δωδεκάβοιος κτλ.

Δυωδεκάς, άδος (ἡ), Ζ. Δωδεκάς.

Δυωδέκατος, η, ον, Ζ. Δωδέκατος.

Δυωκαίδεκα, = Δώδεκα.

Δυωκαιεικοσίμετρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χωρῶν (ἐντὸς αὐτοῦ) 22 μέτρα.

Δυωκαιεικοσίπηχυς, εος (ὁ, ἡ), Π. μακρὺς 22 πήχεις.

Δυωνυμία (ἡ), = Διωνυμία.

Δῶ, δῷς, δῷ, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Δίδωμι.

Δῶ, Π. (κατ' ἀποκοπ.) ἀντὶ Δῶμα ἢ Δώματα.

Δώδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), (ἄκλ.) ἀριθμ. (12).

Δωδεκάβοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀξίζων 12 βόας (ζῶα ἢ νομίσματα), ἴδε Βοῦς.

Δωδεκάβωμος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναὸς) μὲ 12 βωμούς.

Δωδεκάγναμπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δωδεκάκις γναμπτόμενος (καμπτόμενος, περιτριγυριζόμενος). » Τέρμα δρόμου—, « Πίνδ., πέριξ τοῦ ὁπ. ἔπρεπε νὰ περιςραφῇ δωδεκάκις ὁ δρομεύς.

Δωδεκάγωνος (ὁ, ἡ). (γεωμετρ.) ὁ ἔχων 12 γωνίας.

Δωδεκαδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔκτασιν 12 δακτ.

Δωδεκαδάρχης ἢ Δωδεκάδαρχος, ου, (ὁ). ὁ ἄρχων 12 ἀνθρώπων (στρατιωτῶν).

Δωδεκάδελτος (ὁ, ἡ). (νόμος) περιεχόμενος εἰς δώδεκα δέλτους (πίνακας, βίβλους).

Δωδεκάδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων 12 δραχμάς.

Δωδεκάδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιτρέχων δωδεκάκις τὸν ἱππόδρομον, (παρβλ. Δωδεκάγναμπτος).

Δωδεκάδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 12 δώρων (παλαιστῶν) ἔκτασιν.

Δωδεκάεδρος (ὁ, ἡ), (Γεωμετρ.). ὁ ἔχων 12 ἕδρας (βάσεις, πρόσωπα, πλευράς).

Δωδεκάεθλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νικήσας (ἢ ἀγωνισθεὶς εἰς) δώδεκα ἄθλους.

Δωδεκαετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 12 ἔτη, [ἐκ τοῦ

Δωδεκαέτης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 12 ἔτη, (περὶ τοῦ τόνου ἴδε Δεκαέτης).

Δωδεκαετία (ἡ). 12 ἔτη.

Δωδεκαζώδιος ϗ Δωδεκάζωδος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (κατηστερισμένος μὲ) τὰ 12 ζῴδια. » Οὐρανὸς—, « Ἰω. Λυδ.

Δωδεκαήμερος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν 12 ἡμέρας. (οὐσ.) » Δωδεκαήμερον (τὸ), 12 ἡμέραι. ἴδε ϗ Δωδεχήμερος.

Δωδεκάθεος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (ἀφιερωμένος) εἰς τοὺς 12 θεούς. ||. (οὐσ.) Δωδεκάθεον (τὸ), ἰατρικόν τι σύνθετον ἀπὸ 12 εἴδη καὶ 2) εἶδ. ἰατρικῆς βοτάνης (ἴσ. τὸ Μῶλυ), ὡς ἐχούσης δῆθεν τὰς ἐνεργείας τῶν 12 θεῶν, (ἐπμ.) = Πανάκεια.

Δωδεκαΐς, ΐδος (ἡ), (ἐνν.) θυσία ἀπὸ 12 ζῶα ἢ 12 μνᾶς, (ἢ ἄλλ.) Τελεία (ἴδε καὶ Δωδεκόμφαλος).

Δωδεκάκις, ἐπίῤ. Δώδεκα φοραίς.

Δωδεκάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν 12 κλίνας.

Δωδεκάκλωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 12 (κλῶνας) κλωνάρια (ϗ μτφορ.) τέκνα.

Δωδεκάκρουνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 12 κρουνοὺς (μαστάρια, σωληνάρια, ἀναβρυτήρια).

Δωδεκάκυκλος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Δωδεκάγναμπτος.

Δωδεκακώδωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 12 κώδωνας, (ὅθ. ||. οὐσ.) Δωδεκακώδωνον (τὸ), τὸ ἱερατ. ἄμφιον τοῦ ἀρχιερέως τῶν Ἰουδαίων.

Δωδεκάκωλος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ 12 κῶλα (στίχων). » Περίοδος—, « Σχλ. Ἀρςφ.

Δωδεκάλινος (ό, ή). ό συγκείμενος άπό 12 λίνα (κλωσταΐς, κλωναΐς, [Τουρκ.] κάτια).

Δωδεκαμελής(-ρής), έος (ό, ή). ό συνιστάμενος άπό 12 μέλη ή μέρη.

Δωδεκάμηνος (ό, ή). ό περιέχων 12 μήνας. »Χρόνος—,« Πλδ., τό έτος. 2) δωδεκαμηνήτικος,(δηλ.)χρονιάρικος. »Παΐς —,« Ήσ.

Δωδεκαμήχανος (ό, ή). ό γνωρίζων ή μεταχειριζόμενος 12 μηχανάς (12 τέχνας, 12 τρόπους), (έν γέν.) = Πολυμήχανος.

Δωδεκαμναιαΐος καί

Δωδεκαμναΐος, α, ον. Ό άξίζων ή ζυγίζων (ή συμποσούμενος είς) 12 μνάς.

Δωδεκάμοιρος (ό, ή). ό διηρημένος είς 12 μοίρας (μέρη).

Δωδεκάμορφος (ό, ή). ό έχων 12 μορφάς (πρόσωπα), = Δωδεκάεδρος.

Δωδεκάμοχθος (ό, ή). ό ύπομείνας 12 μόχθους. » Ήρακλής—, « Ίω. Λυδ.

Δωδεκάνησος (ό, ή). αί 12 νήσοι (αί άλλ. Κυκλάδες) τού Αίγ. πελάγους.

Δωδεκάπαις, αιδος (ό, ή). ό έχων (γεννήσας) 12 παΐδας. » Νιόβη (» Ίακώβ)—,« Έπγρ.

Δωδεκάπαλαι, έπίρ. (Κωμ.) άντί Πρόπαλαι, πρό πολλού.

Δωδεκάπηχυς, εος (ό, ή). 12 πηχών.

Δωδεκαπλάσιος, α, ον, (ϗ έπίρ.)-ίως, = τῷ

Δωδεκαπλούς (ό, ή). δώδεκα φοραΐς τόσος.

Δωδεκάπολις, εως (ό, ή). ό περιέχων (συγκροτούμενος άπό) 12 πόλεις.

Δωδεκάπους, οδος (ό, ή). 12 ποδών (μήκους), (ίδε Δεκάπους)

Δωδεκαπρόφητον(τό). οί 12 (μεγάλοι)προφήται.

Δωδεκάπυλος (ό, ή). ό έχων 12 πύλας. » Πόλις—, « Μαλαλ.

Δωδεκάριθμος (ό, ή). ό περιέχων 12 τόν άριθμόν (πρόσωπα ή πράγματα).

Δωδεκάρχης, ου (ό), = Δωδεκάδαρχος.

Δωδεκάς, άδος (ή). τό άφηρημ. ούσ. τού 12 άριθμού. 2) άθροισμα (ποσότης) 12 μονάδων (προσ. ή πραγμ.), δωδεκάδα, (Ίταλ.) δουζίνα.

Δωδεκάσημος (ό, ή). ό έχων ή διερχόμενος 12 (χρονικά ή μουσικά) σημεία. »Ήλιος (»Κύκλος κτλ.)—,« (παρβλ. Δωδεκαζώδιος).

Δωδεκάσκαλμος (ό, ή). (κυρ. ναύς) μέ 12 σκαρμούς (συνκδχ.) κωπιά.

Δωδεκάσκυτος (ό, ή). ό συγκείμενος (συνερραμμένος) άπό 12 σκυτη (τομάρια).

Δωδεκαστάδιος (ό, ή). ό έκτεινόμενος 12 στάδια.

Δωδεκαστάσιος (ό, ή), [δώδεκα, ίστημι]. ό βαρύνων (έπμ.) άξίζων δωδεκάκις πλειότερον άλλου.

Δωδεκαστέλεχος (ό, ή). ό έχων 12 κορμούς) στελέχη (ϗ μτφορ.) τέκνα.

Δωδεκασύλλαβος (ό, ή). (κυρ. στίχος) συγκείμενος άπό 12 συλλαβάς.

Δωδεκαταΐος, α, ον. Είς ή Μετά 12 ημέρας. »Φύεται (»Θάπτεται) —, « Θφρ., Πλάτ. »Νύν δέ δωδεκατ. άφ' ού νιν ούκ εΐδον, « Θκρ., έχω (ή έχει τώρα 12 ημέρας άφ' ού δέν τόν είδα.

Δωδεκάτεχνος (ό, ή), = Δωδεκαμήχανος.

Δωδεκατημόριον (τό). τό δωδέκατον μέρος τινός πράγματος.

Δωδέκατος, η, ον. Ό μετά τούς (ή μετ' άλλων) ένδεκα. » Δωδέκατος άροτος, « Σοφ. » Δωδέκατος δέ Νέστωρ,« Ήσ. » Μηνός δυοδεκάτη, « αύτ. ||. »Δωδέκατον, « άντί Δωδεκατημόριον, Στρ.

Δωδεκαφόρος (ό, ή). ό καρποφορών δωδεκάκις τού έτους (δηλ. κάθε μήνα).

Δωδεκάφυλλος (ό, ή). ό έχων (συγκείμενος άπό) 12 φύλλα. » Ρόδον—, « Θφρ.

Δωδεκάφυλος (ό, ή). ό περιέχων (ή συγκροτούμενος άπό) 12 φυλάς. » Τό δωδεκάφυλλον, « Έκκλησ., αί 12 φυλαί τού Ίσραήλ.

Δωδεκάφωτος (ό, ή). ό έχων (φωτιζόμενος άπό) 12 φώτα. ||. (ούσ.) Δωδεκάφωτον (τό), είδ. μανουαλίου ή πολυκανδήλου.

Δωδεκάχορδος (ό, ή). ό έχων 12 χορδάς.

Δωδεκαχώς, έπίρ. Κατά 12 τρόπους.

Δωδεκάωρος (ό, ή). 12 ώρών. » Δωδεκάωρον, « Σχλ., τό διάστημα τών 12 ώρών.

Δωδεκετηρίς, ίδος (ή), = Δωδεκαετηρίς.

Δωδεκέτης, εος (ό, ή) καί Δωδεκέτις, ιδος (ή), = Δωδεκαέτης.

Δωδεκεύς, έως (ό), τό μέτρον ό Χοεύς, (διότι χωρεΐ 12 κοτύλας).

Δωδεκηΐς ϗ (κρ.) Δωδεκῆς, ίδος (ή), = Δωδεκαΐς.

Δωδεκήμερος, ίδε Δωδεχήμερος.

Δωδεκόμφαλος (ό, ή). (κυρ. πόπανον, είδος ζυμαρικού) μέ 12 όμφαλούς (όμφαλοειδεΐς κοιλότητας) προσφερόμενον είς τήν καλουμένην Δωδεκαΐδα θυσίαν.

Δωδεκήρης, εος (ή). (ναύς) μέ 12 σειραΐς κωπιών ή κωπηλατών, (ίδε Τριήρης).

Δωδεχήμερος (ό, ή), = Δωδεκαήμερος, 12 ήμερών, δωδεκαημερήτικος. || (ούσ.) Δωδεχήμερος (ή), = Δωδεκαήμερον (διάστημα), τό τρίτον έκάστης πρυτανείας, είδος έβδομάδος. » Τρίτης δωδεχημέρου, « Έπγρφ.

Δώην, Άττ. άντί Δοίην, άόρ. β'. τής εύκτ. καί

Δώησι, Π. άντί Δῷ, (γ'. έν. πρσ. τού) άόρ. β'. τής ύποτ. τού Δίδωμι.

Δώλος, ω (ό), Δ. άντί Δούλος.

Δώμα (τό), [δέμω]. (κατά λέξ.) κτίριον, οίκοδόμημα· (έν γέν.) οίκος, κατοικία· (ίδιαιτ.) σάλλα, κάμαρα (κυρ. μεγάλη, τής ύποδοχής). (σπντ. καί Π.) πόλις. » Δώμα Καδμεΐον,« Σοφ., (μτφορ.) οίκογένεια· » Συμφορά δωμάτων, « Εύρ. (μτγν.) τό έπάνωθεν τής στέγης έπίπεδον, (κοιν.) δώμα. » Κηρυχθήσεται έπί τών δωμάτων, « Γρφ. (ίσ. ϗ τό) » Λύχνα καίουσι περί τά δώματα κύκλω, « Ήρ. (Β'. 62.).

Δωμάτιον (τό), ύποκορ. τού Δώμα, κάμαρα (μικρή).

Δωματίτης, ου (ό) ϗ Δωματίτις, ιδος (ή). ό άνήκων είς τό δώμα (όσπίτιον), οίκιακός.

Δωματοφθορέω-ώ, Μ. ήσω, Π = Οίκοφθορέω, φθείρω (κατεξοδεύω, άφανίζω) τήν περιουσίαν μου.

Δωματόω-ώ, Μ. ώσω, Π. 'σπιτόνω. ||. (μσ.) 'σπιτόνομαι, βαζώ (άποκτώ) 'σπίτι, δούλους κτλ.

Δωμάω(έω)-ώ καί (μσ.) -ώμαι, Μ. ήσω, -ώμαι, Π. = Δέμω, κτίζω, οίκοδομώ, (όθεν

Δώμησις, εως (ή), Π. καί

Δωμητύς, ύος (ή), Π. Ίων. κτίσιμον, οίκοδομή.

Δωμήτωρ, ορος (ό), Π. άντί Δομήτωρ.

Δώναξ, ακος (ό), Δ. άντί Δόναξ.

Δώομεν, Π. άντί Δώμεν (ά. έν. πρσ. τού) ένεργ. άόρ. β'. τής ύποτ. τού Δίδωμι.

Δωρεά (ή), = Δώρον, χάρισμα, βραβεΐον, άντιμισθία· προνόμιον· εύεργεσία. ||. Δωρεάν (έλλ. τής Κατά), έπίρ. Χωρίς πληρωμήν, χάρισμα, (Τουρκ.) τζάμπα. (είς τήν Γρφ.) χωρίς αίτίαν, χωρίς λόγον· είς μάτην. » Οί μισούντές με δωρεάν, « Ψαλμ. » Εί γάρ διά Νόμου δικαιοσύνη, άρα Χριστός δωρεάν άπέθανε, « Άπς.

Δωρέομαι-ούμαι, Μ. ήσομαι. Κάμνω (Δίδω) δωρεάν, χαρίζω· φιλοδωρώ. (μέ αίτ. πράγμ. καί δοτ. προσ., ή τό άνάπαλιν). » Τῷ δέ . . ίππον ϗ άλλα έδωρήσατο, « Ξεν. »Δωρέεσθαι δύο σατήρσιν έκαστον,« Ήρ. (καί πθ.) » Άγαθόν τῷ θνητών γένει δωρηθέν έκ θεών, « Πλάτ.

Δωρέω-ώ, Μ. ήσω, Π. άντί Δωρέομαι-ούμαι.

Δώρημα (τό). τό δωρηθέν, δώρον, χάρισμα.

Δωρηματικός, ή, όν. Ό άγαπών νά χαρίζη, έλευθέριος.

Δωρητήρ (ό), Π. ό δωρούμενος, χαριστής, (έν γέν.) = Δοτήρ.

Δωρητικός, ή, όν. Ό άνήκων είς (ή έπιρρεπής πρός) τό δωρεΐσθαι, Δωρηματικός.

Δωρητός, ή ή ός, όν. Ό χαρισθείς (δοθείς ή δυνάμενος νά δοθή ώς δώρον). 2) ό λαμβάνων (δεχόμενος, έξιλεούμενος μέ) δώρα.

Δωριάζω, Μ. άσω, = Δωρίζω.

Δωριακός, ή, όν, = Δωρικός.

Δωρίζω, Μ. ίσω. Μιμούμαι (Όμιλώ, Ένδύομαι, [έν γέν.] Φέρομαι ώσάν) τούς Δωριεΐς. ||. (πθ.) γράφομαι ή προφέρομαι κατά τήν Δωρικήν διάλεκτον. » Δωρίζεται τά Άλκμάνος ποιήματα,« Γρμτ.

Δώριος, α ή ος, ον καί

Δωρικός, ή, όν, (καί έπίρ.)-ικώς. Ό άνήκων είς τούς Δωριεΐς.

Δωριμαΐος, α, ον. Ό διδόμενος ώς δώρον.

Δωρίς, ίδος (ή), (έπίθ.) = Δωρική. » Διάλεκτος (» Έσθής, » Γυνή κτλ.)—. « ||. (ούσ. ένν. γή), ή χώρα (ό τόπος) τών Δωριέων.

;Δωρίς, ίδος (ή), Δ. άντί Δορίς (μάχαιρα).

Δωρισμός (ό). τό δωρίζειν (όμιλεΐν καθώς οί Δωριεΐς), ίδιωτισμός Δωρικός.

Δωριστί, έπίρ. = Δωρικώς, κατά τόν τρόπον (τά ήθη, τήν γλώσσαν, [έν γέν.] κατά μίμησιν) τών Δωριέων. 2) (Κωμ.) άντί Δωροδοκιστί.

Δωρίτης, ου (ό). (άγών) είς τόν όπ. έλάμβανεν ό νικητής δώρον.

Δωροβόρος (ό, ή), Π. = Δωροφάγος.

Δωρόδειπνος (ό, ή), Π. ό δωρούμενος (διανέμων) τό δεΐπνον.

Δωροδέκτης, ου (ό). ό δεχόμενος ('παίρνων) δώρα.

Δωροδοκέω-ώ, Μ. ήσω. Δέχομαι (Λαμβάνω, Διαφθείρομαι μέ, ή Δίδω, Διαφθείρω τινά μέ) δώρα, (Τουρκ.) 'παίρνω ή δίδω ρουσφέτι. » Έδωροδόκησεν άργύριον πολύ, « Ήσ. » Έπ' αύτοφώρω δεδωροδοκηκότ' αύτόν ϗ πεπρακότα πάντ' έξελέγξει, « Δμ. » Δωροδοκώ παρά σού, « Αίσχ. » Τούτοισι δέ δωροδοκούσιν ύργας οίνου, δάπιδας, τυρόν, « Άρσφ.. »Πρώτος δοκεΐ δικαστήριον δωροδοκήσαι, « Διόδ. (καί πθ.) » Ότι δέ ταύθ' άπλώς δεδωροδόκηνται, « Δμ. » Χρήμασι δωροδοκηθέντες, « Δ. Άλ. (όθεν) » Τό δωροδοκούμενον,« Δείν., άντί τό-

Δωροδόκημα (τό). τό λαμβανόμενον ή διδόμενον πρός δωροδοκίαν, (Τουρκ.) ρουσφέτι.

Δωροδοκητί(στί), έπίρ. Διά Δωροδοκίας, (ίδε Δωριστί).

Δωροδοκία (ή). τό δωροδοκεΐν (λαμβάνειν ή διδειν [πρός δεκασμόν] δώρα).

;Δωροδοκιστί, έπίρ. = Δωροδοκητί.

Δωροδόκος (ό, ή). ό δεχόμενος (λαμβάνων, διαφθειρόμενος μέ) δώρα. 2) ό δίδων (διαφθείρων τινά μέ) δώρα, Άρετ.

Δωροδοσία (ή). τό διδειν (προσφέρειν) δώρα, [έκ τού

Δωροδότης, ου (ό), = Δωρητήρ, δοτήρ.

Δωροδοχεΐον (τό), ύπομνηματ. έρμην. τού (Έβρ.) Κορβανάς.

Δωροκοπέω-ώ, Μ. ήσω, = Δωροδοκέω.

Δωροκοπία (ή), = Δωροδοκία.

Δωροληπτέω-ώ, Μ. ήσω. Είμαι-

Δωρολήπτης, ου (ό). ό λαμβάνων δώρα, δωροδόκος.

Δωροληψία (ή). τό λαμβάνειν δώρα, δωροδοκία.

Δώρον (τό), [δίδωμι]. χάρισμα, (Τουρκ.) πεσκέσι. » Έχθρών άδωρα δώρα, « Σοφ. »Δώρων γραφή,« Αίσχ., ή κατά τών δωροδοκούντων, (όθεν) » Δώρων άλώναι, « Θυς. 2) είδος μέτρ. έκτάσ. 4 δακτ. ή άλλ. Παλαιστή, (όθεν τό Έκκαιδεκάδωρος).

Δωροξενία (ή). (μόνον είς τήν Νμ. φρσ.) » Δωροξενίας γραφή, « Άρστ., ή κατά τού ξένου, ός τις, πολιτογραφηθείς παρανόμως καί κατηγορηθείς έπί τούτω, άπέφυγε δωροδοκήσας τούς κριτάς.

Δωροτελέω-ώ, Μ. έσω, = Δωροφορέω.

Δωροφάγος (ό, ή), Π. ό τρώγων δώρα, δωρολήπτης.

Δωροφορέω-ώ, Μ. ήσω. (μέ αίτ. καί δοτ.) Προσφέρω δώρα, (συγχ. τού Δορυφορέω).

Δωροφορία (ή). προσφορά δώρων.

Δωροφορικός, ή, όν. Ό άνήκων είς τόν δωροφορούντα ή γινόμενος έν είδει δωροφορίας, [έκ τού

Δωροφόρος (ό, ή). ό φέρων (προσφέρων) δώρα· ύπήκοος φόρου ύποτελής.

Δωρύσσο(ττο)μαι, Μ. ύξομαι, Δ. άντί Δωρέομαι.

Δώς (ή), Π. (άκλ.), άντί Δόσις.

Δωσείω (χ. Μ.). Έχω διάθεσιν (Έπιθυμώ) νά δώσω.

Δωσέμεναι, Π. άντί Δώσειν, μέλλ. τής άπαρ. τού Δίδωμι.

Δώσι, γ'. πληθ. καί

Δῷσι, Π. άντί Δῷ, γ'. έν. πρσ. τού άόρ. β'. τής ύποτ. τού Δίδωμι.

Δωσίδικος (ό, ή). ό ύποκείμενος είς (ύπόχρεως είς τό νά διδη) δίκην, παραδίδων έκουσίως έαυτόν είς τό δικαστήριον, (Γαλλ.) responsable.

Δωσούντι, Δ. άντί Δώσουσι, γ'. πληθ. πρσ. τού ένεργ. μέλλ. τού Δίδωμι.

Δώτειρα (ή), Π. θηλ. τού

Δωτήρ (ό), Π. άντί Δοτήρ.

Δώτης, ου (ό), Π. άντί Δότης.

Δωτινάζω, Μ. άσω, Π. Ίων. Συνάζω δώρα, [έκ τού

Δωτίνη (ή), Π. Ίων. = Δώρον, δωρεά. ||. Δωτίνην (έλλ. προθ.), έπίρ. Χάρισμα, δωρεάν.

Δωτύς, ύος (ή), Ίων. άντί Δωτίνη.

Δώτωρ, ορος (ό), Π. άντί Δοτήρ.

Δώω, Π. άντί Δώ, ά. έν. καί

Δώωσι, Π. άντί Δώσι, γ'. πληθ. πρσ. τού άόρ. β'. τής ύποτ. τού Δίδωμι.

Ε. ε, έψιλόν (τό), (άκλ.) τό πέμπτον γράμμα τού Έλλην. άλφαβήτου. ||. (άριθμητ.) έ, πέντε (ό) ή πέμπτος, η, ον· καί, ͵ε, πέντε χιλιάδες (5000).

Έ ή Έ, Ίων. καί Π. (αίτ. τής άντνμ. Ός) άντί Έαυτόν ή Αύτόν, ήν, ό.

Έ ή (συχνότ.) Έ έ, έπιφών. Σχετλ. (έκφρ. πόνον ή θλίψιν). » Ίώ μοι μοι, έ έ έ έ, « Αίσχ., (όθεν καί ό Έλεγος, παρβλ. Αΐ).

Έ, κατ' άποχ. άντί Έα, Π. παρτ. τού Είμί.

Έα, Π. άντί Έαε-α, γ'. έν. πρσ. τού παρτ. τής όρς. καί

Έα, (κυρ.) β'. έν. πρσ. τής προς. τού Έάω. » Μηδέ έα νέας άλαδ' έλκέμεν, Ίλ. Β ||. (έκλαμβ. ώς) έπίρ. ή έπιφών. (έκφρ. Α'.) Θαυμ. ή Έκπλ. (άναλογ. τῷ κοιν.) μπά! μπρέ! » Έα, τουτί τί ήν; « Άρσφ. (καί διπλ.) » Έα, έα, τί δή ποθ' ήδε δέλτος κτλ.; « Εύρ. (Β'. δυσαρέσκειαν:) έ! όφ! » Ό δέ, τήν θύραν άνοίξας, Έα, έφη, σοφισταί τινες· ού σχολή αύτῷ,« Πλάτ. (Γ'. πόνον ή θλίψιν) » Ά ά, έα έα,« Αίσχλ. » Έα πανταχού τής άγοράς,« Συν. » Έα, τί ήμιν ϗ σοί, Ίησού; « Γρφ. (Δ'. παρακελ.) άντί τού Εία. » Έα δέ, άνθρωπος σαπρία καί υίός άνθρώπου σκώληξ, « Ίώβ.

Έα, Ίων. άντί Ήν, παρτ. τού Είμί

Έᾳ, γ'. έν. πρσ. τού ένς. τής όρς. καί ύποτ. τού Έάω.

Έά, Ίων. Π. ούδ. πληθ. καί

Έᾷ, Π. Δ. δοτ. έν. θηλ. τού Έός.

Έάα, Π. άντί Έᾷ.

Έαγα, μσ. (άντί πθ.) πρκ. καί

Έάγην, πθ. άόρ. β'. τού Άγνυμι.

Έαγμα (τό), Π. άντί Άγμα, σύντριμμα.

Έαδον, ες, ε, Π. άόρ. β'. τής όρς. καί

Έαδώς, ότος (ό), πρκ. τής μτχ. τού Άνδάνω.

Έ(Έ)άλην, Π. πθ. άόρ. β'. τού Είλλω ή Είλέω.

Έάλωκα, πρκ. καί

Έάλων, άόρ. β'. τού Άλίσκομαι.

Έᾶν, ένς. τής άπαρ. τού Έάω.

Έάν [εί, άν], σύνδ. Ύποθετ. (έπί τών έκ πείρας γνωστών περιστάσεων, καθ' ό ϗ διαφέρει τού Εί· φέρεται πρός ύποτ. καί σπν. πρός εύκτ., καί έξηγεΐται διά τού) άν, άνίσως. » Έάν τις έλαίαν Άθήνησιν έξορύττη, έάν μή είς ίερόν, « Δμ. » Άν τ' άρχη καί έάν μή, « Πλάτ. » Έάν δέ καί γνοίη τις, « Πλδ. (σπντ. δέ καί μόνον παρά τοΐς μεταγενστ. καί πρός όρστ.) » Εί δέ καί έτερα ποιήματά εισιν Όμήρου.. καί έάν ή Ίλιάς τής Όδυσσείας προπεπόνηται, ή καί άνάπαλιν, άλλοις τούτο έξήτασται, « Εύρ. 2) (μτγν.) Άοριστολογ. (μέ άναφορ. άντνμ. ή έπίρ. άντί τού Άν). » Ός έάν λύση μίαν τών έντολών, « Γρφ. » Άκολουθήσω σοι όπου έάν άπέρχη, « αύτ., (παρβλ. Άν καί Εί).

Έάνδανον, Άττ. ή Ίων. Π. άντί Ήνδανον, παρτ. τού Άνδάνω.

Έανηφόρος (ό, ή). ό φορών έανόν (λεπτόν καί μεγαλοπρεπή) χιτώνα, (έπίθ. τής Ήούς).

Έανός [έννυμι], ή, όν, Π. (έπίθ.) ό χρησιμεύων (άρμόδιος) πρός ένδυμασίαν, (έπμ.) λεπτός ϗ έλαφρός (καί πρός τούτο) άραιός. (κοιν.) Άγανός (δηλ. όχι χρυστός). (κατ' έκτ.) λαμπρός, μεγαλοπρεπής. » Πέπλος (» Λίς, » Κασσίτερος) —,« Όμ. ||. (ούσ.) φόρεμα μεγαλοπρεπές, (κυρ. δέ) σκέπασμα λεπτόν τής κεφαλής τών γυναικών, (Γαλλ.) voile.

Έανται, Ίων. άντί Ήνται, πρκ. καί

Έαντο, Ίων. άντί Ήντο, ύπερσ. τού Ήμαι.

Έαξα, Άττ. άντί Ήξα, ένεργ. άόρ. ά. τού Άγνυμι.

Έαρ [συγγ. τῷ άήρ], ήρος καί Π. έαρος (τό). ή άνοιξις (ή πρώτη τών 4 ώρών τού έτους). » Τού χειμώνος τελευτώντος ήδη καί πρός έαρ, « Θκ. » Άμα ήρι, « αύτ. (καί μτφορ.) » Πόλεως έαρ οί έφηβοι, « Άθ. » Έαρ όρώσα, « Θκρ., έχουσα θελκτικόν (ήδονικόν) βλέμμα. 2) (συνκδχ.) τό πρώτιστον (τό κάλλιστον, τό άνθος, ή άκμή) κάθε πράγματος. » Γενύων έαρ,« Έπγρ., (καί (τρπ.) » Χαρίτων (» Ύμνων) —, « αύτ. » Τών καλών ού μόνον τό έαρ, άλλά καί τό μετόπωρον κάλλιστον,« Αίλ. (όθεν 3) (έπί ζ.) τό αίμα, (έπί φυτ.) τό πάχος, ό χυμός, ή ούσία. » Φόνοιο θερμόν έαρ, « Όππ. » Έαρ έλαίας,« Νίκ., τό 'λάδι. » Λύχνου πΐον έαρ, « Καλλ. 4) Π. (κυρ. κατά δοτ.) τό πρωΐ. » Ήρι μάλα, « Όμ.

Έαρίδρεπτος καί Έαρίδροπος (ό, ή), Π. [έαρ, δρέπω]. ό κοπτόμενος (θεριζόμενος) τήν άνοιξιν.

'Εαρίζω, Μ. ίσω. Περνῶ (Διατρίβω) πουθενὰ τὸ ἔαρ. 2) ἔχω ἔαρ, (δηλ.) ἀνθίζω πρασινίζω κτλ.

'Εαρινός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ινῶς. Ὁ γινόμενος (ἢ ἀνήκων εἰς) τὸ ἔαρ, (ἡμέρα, ἄνθος κτλ.) τῆς ἀνοίξεως.

'Εαρίς, ίδος (ἡ). = Κανθαρίς.

Εαρῖτις, ιδος (ἡ), = Ἐαρινή. » Ὥρα—, « Θ. Σιμοκ.

'Εαροτρεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος (αὐξάνων, ἀκμάζων) ἐν καιρῷ τοῦ ἔαρος.

;'Εαρόχροος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα (τὴν ζωηρότητα) τοῦ ἔαρος, ἀνθηρός, (κοιν.) γλυκειὰ θωριά, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀερόχροος).

'Εάρτερος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἐαρινός.

'Εᾷς, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνστ. τῆς ὁρστ. τοῦ Ἐάω.

Ἔας, Π. ἀντὶ Ἦς, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

'Εάς, Π. αἰτ. πλθ. θηλ. καὶ

'Εᾶς, Δ. γεν. ἐν. θηλ. τοῦ Ἐός.

Ἔασα, Π. ἀντὶ Εἴασα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐάω.

Ἔασα, Ἰων. ἀντὶ Ἧσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἥδω.

Ἔασι, Ἰων. ἀντὶ Εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Εἰμί.

Ἔασκον, Π. ἀντὶ Εἴων, παρτ. τοῦ Ἐάω.

Ἔαται, Ἰων. ἀντὶ Ἧνται, πρκ. τοῦ Ἧμαι.

Ἔατε, Ἰων. ἀντὶ Ἦτε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἔατο, Ἰων. ἀντὶ Ἧντο, ὑπερσ. τοῦ Ἧμαι.

'Εατέον, θετ. τοῦ Ἐάω.

'Εαυτότης (ἡ), Φλσφ. τὸ οὐσ. τοῦ

'Εαυτοῦ καὶ (Ἀττ. κατὰ συναίρ.) Αὐτοῦ, ῆς, οῦ (ἡ δοτ. Ἐαυτῷ, ῇ, ῷ· ἡ αἰτ. Ἐαυτόν, ήν, ό. Πλ. ἡ γεν. Ἐαυτῶν· ἡ δοτ. Ἐαυτοῖς, αῖς, οῖς· ἡ αἰτ. Ἐαυτούς, άς, ά). ἀντωμ. συνθ. [ἕ, αὐτός] ἡ αὐτοπθ Τὸν ἑαυτόν 'του ('της, 'των κτλ.). » Τοὺς θεοὺς φησιν ἑαυτῷ νύκτωρ διαλέγεσθαι, « Αἰσχλ. » Καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτόν, « Ξεν. (κοιν.) μὲ τὸν νοῦν του. » Σφάττει ἑαυτήν, « αὐτ. » Αἴτιόν τε οὐκ ἄλλον ἀλλ' ἢ αὐτὸν ἑαυτῷ γεγενῆσθαι, « Ἡρωδ. » Ἑαυτοῦ ἄριστα λέγων, « Φλσφ. » Πλουσιώτεροι ἑαυτῶν γιγνόμενοι, « Θκ. » Ὅταν περ αὐτῆς εὐγενεστάτη (ἡ σελήνη) φανῇ, « Σοφ. » Ὃς αὐτὸς αὐτὸν οὐκ ἔχει, Σάμον θέλει, « Παρ. » Ἡ Ἑλλὰς ἑαυτῆς ἐγένετο, « Ἀρσδ. » Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Κλ., ἐν ἑαυτῷ ἐγένετο. « Ξεν. » Ἀπῆλθε πρὸς ἑαυτόν, « Γρφ., δηλ. εἰς τὸν οἶκόν του. » Λέγοντός τινος ὅτι θερμὸν εἴη παρ' ἑαυτῷ τὸ ὕδωρ, « Ξεν., (Γαλλ.) chez lui. (ἴδ παραλλ.) » Χωρεῖν οἴκαδ' εἰς ἑαυτῶν, « Ἀρσφ., » Οὐκ ἐὼν παρ' ἑωϋτόν, « Ἱππκρ., δὲν ἦτον εἰς τὰς φρένας του. » Ἐξ (» Ἐκτὸς) ἢ » Ἐντὸς ἑαυτοῦ ἐγένετο, « αὐτ. (καὶ πλθ.) » Ἴστε ἡμᾶς.. τὰ κατὰ τὴν Φωκίδα ὑφ' ἑαυτοὺς πεποιημένους, « Δμ. » Ἐπηγγειλάμεθα ποιήσασθαι τὴν ἀρχὴν τῆς ἑαυτῶν συντάξεως, « Πλβ. (καὶ ἐπὶ β'. πρσ) » Οὓς ὑμεῖς ἐκβιασάμενοι ταῖς ἑαυτῶν ἀρεταῖς φεύγειν ἠναγκάσατε, « αὐτ. 2) (πλθ σπν.) ἀντὶ Ἀλλήλων. » Πασσάλοις πολλοῖς διεστῶσιν ἑαυτῶν, « Ἀπλδρ.

'Εάφθη, Π. ἀντὶ Ἥφθη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Ἅπτω.

'Εάω-ῶ, Μ. ἐάσω (παρτ. Εἴων, ἀόρ. Εἴασα, καὶ πθ. Εἰάθην [σθην], καὶ τὸ θετ. Ἐατέον). (μὲ αἰτ.) Ἀφίνω, παραιτῶ· ἐγκαταλείπω. » Ὧν ἐγὼ τὰ μὲν κατὰ πόλεμον ἔργα.... ἐάσω, « Θκ. » Εἴασαν κυσί τε καὶ ὄρνισι βορὰν, « Ἡρωδ., (καὶ πθ.) » Ἐωμένη γὰρ (ἡ ῥοδῆ) καὶ μὴ ἐπιτεμνομένη, ἀπολοχμοῦται, « Θφρ. » Ὁ σῖτος ἐαθεὶς ἐν τῷ ψύχει, « Ἀρστ. » Ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἐάσθωσαν, « Στρβ. 2) (μὲ αἰτ. καὶ ἀπαρ.) ἀφίνω (ἐπιτρέπω, δίδω καιρὸν ἢ ἄδειαν εἰς) τινα νὰ κάμῃ τι. » Οὐδέ μ' ἔασκες κλαίειν, « Ἰλ. Τ. » Τοὺς δὲ δ' ἔα φθινύθειν, « Ἰλ. Β. «, ἄφες τους νὰ χαθοῦν. » Πόρον δ' οὐκ ἐᾷ περᾶν ὁ μάντις, « Αἰσχλ. » Οἱ μὲν κελεύοντες ἐξιέναι, οἱ δέ τινες οὐκ ἐῶντες, « Θκ.

'Εάων, Π. (ἀντὶ Ἐήων), γεν. πλθ. οὐδ. τοῦ Ἐΰς.

'Εάων, Αἰολ. ἀντὶ Ἐῶν, γεν, πλθ. θηλ. τοῦ Ἐός.

Ἔβα, Δ. ἀντὶ Ἔβη, γ'. καὶ

Ἔβαν (τὸ α μακρ.), Δ. ἀντὶ Ἔβην, ά. ἐν. ἴδ

Ἔβαν (τὸ α βρχ.), Αἰολ. ἀντὶ Ἔβησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Βαίνω.

'Εβδεμήκοντα, Δ. ἀντὶ Ἐβδομήκοντα.

'Εβδομαγενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς τὴν ἑβδόμην ἡμέραν τοῦ μηνὸς (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.)

'Εβδομαγέτας, α, Δ. ἀντὶ Ἐβδομαγέτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἑορταζόμενος (ἴδε Ἄγω) κατὰ πᾶσαν ἑβδόμην τοῦ μηνὸς ἤ· ὁ ἕβδομος ἡγεμών, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ).

'Εβδομαδικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος, ἐπαναλαμβανόμενος καθ') ἑβδομάδα.

'Εβδομάζω, Μ. άσω, (Γρφ.). Ἑορτάζω τὴν ἑβδόμην ἡμέραν (τὸ σάββατον.)

'Εβδομαῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι τὴν ἑβδόμην ἡμέραν (εἰς [ἢ καθ'] ἑπτὰ ἡμέρας). » Ἐβδομαῖος, ἀφ' οὗ ἔκαμεν, ἐτελεύτησε, « Ξεν.

'Εβδομάκις, Π. ἀντὶ Ἑπτάκις.

'Εβδομάς, άδος (ἡ). τὸ ἀφηρημ. οὐσ. τοῦ 7 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 7 μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.). 3) διάστημα ἢ μέρος χρόνου ἑπταήμερον, (κοιν.) ἑβδομάδα. 4) (σπν.) ἡ ἑβδόμη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, τὸ σάββατον.

'Εβδοματικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐβδομαδικός.

'Εβδόματος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἕβδομος.

'Εβδομεύω, Μ. εύσω. Ἑορτάζω τὴν ἑβδόμην ἡμέραν (τοῦ μηνὸς ἢ τῆς ἑβδομάδος ἢ τῆς γεννήσεως τοῦ τέκνου μου), (παρβλ. Συνδεκατεύω).

'Εβδομήκοντα (οἱ, αἱ, τά), (ἄκλ.) ἀριθμ. 70, (κοιν.) ἑβδομῆντα.

'Εβδομηκονταετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 70 ἔτη.

'Εβδομηκονταετής, έος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ διαρκῶν 70 ἔτη.

'Εβδομηκονταετία (ἡ). 70 ἔτη.

'Εβδομηκοντάκις, ἐπίρ. 70 φοραῖς.

'Εβδομηκοντάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 70 πηχῶν.

'Εβδομηκοντάς, άδος (ἡ). ἄθροισμα (ποσότης) 70 μονάδων (προσ. ἢ πραγμ.).

'Εβδομηκοντούτης, ου (ὁ) καὶ

'Εβδομηκοντοῦτις, ιδος (ἡ). 70 ἐτῶν ἡλικίας, ἑβδομηντάρης, —ισσα.

'Εβδομηκοστόδυος (ὁ, ἡ). ἑβδομηκοστὸς δεύτερος.

'Εβδομηκοστόμονον (τό). τὸ ἓν τῶν 71.

'Εβδομηκοστός, ή, όν. Ὁ μετὰ τοὺς 69.

Ἕβδομος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) ἕξ. » Μὴν—, « Πλ., ὁ Σεπτ. (κατὰ τοὺς Ῥωμ.). » Ἑβδόμη (μετὰ ἢ χ. τοῦ) ἡμέρα, « ἡ 7 τοῦ μηνὸς (τῆς σελήνης) ἢ τῆς ἑβδομάδος, τὸ σάββατον. ‖. (οὐδ.) » Τὸ ἕβδομον, « (Α'.) ἡ ἑβδόμη φορά, (Ξεν. Κ. Π. 8.), (καὶ Β'.) τὸ ἕβδομον μέρος τινὸς πράγματος, (Ἐπγρ.).

'Εβεβλήμην, πθ. ὑπερσ. τοῦ Βάλλω.

'Εβένινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἔβενον.

Ἔβενος (ἡ καὶ [μτγν.] ὁ), εἶδ. μαύρου καὶ σκληροῦ δένδρου ἢ ξύλου, (Τουρκ.) ἀμπανόζι.

Ἔβην, ης, η, κτλ., ἐνεργ. ἀόρ. β'. καὶ

'Εβησάμην, Π. μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Βαίνω.

'Εβίου, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Βιόω.

'Εβίσκος (ἡ), = Ἰβίσκος.

'Εβίων, ως, ω, ωμεν, κτλ., ἐνεργ. ἀόρ. β'. καὶ

'Εβιωσάμην, μσ. (ἀντὶ ἐνεργ.) ἀόρ. ά. τοῦ Βιόω.

Ἔβλαβεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐβλάβησαν, γ'. πλθ. πρσ τοῦ πθ. ἀορ. β'. τοῦ Βλάπτω.

Ἔβλαστον, ἀόρ. β'. τοῦ Βλαστάνω.

'Εβλήθην, πθ. ἀόρ. ά. καὶ

'Εβλήμην, ησο, ητο, κτλ. Π. ἀντὶ Ἐβεβλήμην, πθ. ὑπερσ. τοῦ Βάλλω.

'Εβουλέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐβούλοντο, γ'. πλθ. πρσ τοῦ παρτ. καὶ

'Εβουλήθην, ἀόρ. ά. τοῦ Βούλομαι.

'Εβράχην, πθ. ἀορ. ά. τοῦ Βρέχω.

'Εβωσάμην, Δ. ἀντὶ Ἐβοησάμην, μσ. καὶ

'Εβώσθην, Δ. ἀντὶ Ἐβοήθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Βοάω.

Ἐγγαγγίς, ιδος (ἡ), = Γαγγίτης.

Ἔγγαιος (ὁ, ἡ), = Ἔγγειος.

'Εγ-γαλακτόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι (Μεταβάλλομαι εἰς) γάλα, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκγαλακτόομαι).

'Εγ-γαληνίζω, Μ. ίσω. (ἀμτβτ. μὲ δοτ.) Διαμένω ἥσυχος (γαληνιαῖος).

Ἔγγαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ὢν ἀκόμη εἰς τὸ) γάλα.

'Εγ-γαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκειοῦμαι (Συγγενεύω) πρός τινα διὰ γάμου, συμπεθεριάζω.

'Εγ-γαμίζω, Μ. ίσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκγαμίζω.

'Εγγάμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν γάμον, Γαμήλιος.

Ἔγγαμος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄγαμος, δηλ.) ὑπανδρευμένος, νυμφευμένος.

'Εγ-γαστρίζομαι, Μ. ίσομαι. Γεμίζω Βάλλω μέσα εἰς) τὴν γαστέρα μου, τρώγω ἢ ἐγγαστρόνομαι (;).

'Εγγαστρίμαντις, εως καὶ

'Εγγαστρίμυθος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἴδ κατὰ λέξιν) ὁ ὁμιλῶν ἐπιτηδείως μὲ κλεισμένον στόμα (ὥστε φαίνεται ὅτι ἡ φωνὴ ἐβγαίνει ἀπὸ τὴν κοιλίαν του)· (Γρφ.) μάντις ἢ προφήτης (χρησμοδοτῶν τοιουτοτρόπως).

» Ἐκ τοῦ στήθεος ὑπεψόφεε, ὥσπερ αἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμεναι, « Ἱππκρ.

'Εγγάστριος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τῆς (μητρικῆς κυρ.) γαστρός. 2) (μτγν.) = Ἔγκυος, ἐγγαστρωμένος.

'Εγγαστρίτης, ου (ὁ), = Ἐγγαστρίμυθος.

'Εγ-γαυριάω-ῶ, Μ. άσω, καὶ

'Εγ-γαυρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Καυχῶμαι (Ὑπερηφανεύομαι, Καμαρόνω) διά τι.

'Εγγέγαα, Π. ἀντὶ Ἐγγέγονα, πρκ. τοῦ Ἐγγίνομαι.

'Εγγεγύηκα, ἀντὶ Ἠγγύηκα καὶ

'Εγγεγύημαι, ἀντὶ Ἠγγύημαι, πρκ. τοῦ Ἐγγυάω.

'Εγγείνωνται, Π. (ἀντὶ Ἐγγεννήσωσι), γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐγγίνομαι.

Ἔγγειος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τῆς γῆς (χωμένος). » Τῶν λίθων τὰ ἔγγαια μαλακώτερα τῶν ἐπιπολῆς, « Πλ. » Θεοὶ ἔγγαιοι, « οἱ ἄλλ. Χθόνιοι. 2) ἐντόπιος. » Τὰν ἐγγαίαν ἥβαν, « Αἰσχλ., τὴν ἐγχώριον νεολαίαν. » Τῶν ὑπερορίων στέρομαι, καὶ τὰ ἔγγαια (ἐνν. κτήματα) οὐ καρποῦμαι, « Ξεν. 3) ὁ συνιστάμενος (κείμενος ἐπάνω) εἰς γῆν. » Κτῆσις (» Οὐσία)—, « Πλ., Δσ., ἡ ἀκίνητος. » Οὔτε ναυτικοῦ οὔτε ἐγγαίου συμβολαίου, « Δμ. (ὅθεν) » Τόκοι ἔγγειοι, « Δμ. καὶ » Χρήματα ἔγγαια, « Αξ., τὰ τοκιζόμενα ἐπὶ ὑποθήκῃ τοιούτων κτημάτων. 4) ὁ ἀνήκων ἢ ὑπάρχων εἰς τὴν γῆν (εἰς τὴν ξηράν). » Φυτὸν οὐκ ἔγγειον ἀλλ' οὐράνιον, « Πλάτ. » Ἔγγειοι καὶ ἐναέριοι, « Θμς.

'Εγγειότοκος (ὁ, ἡ). ὁ γεννώμενος ἐντὸς τῆς γῆς. » Τὰ ὕδνα ἐγγειότοκα, « Θφρ.

'Εγγειόφυλλος (ὁ, ἡ). (βτν.), ὁ ἔχων πρόσγεια (ἐγγίζοντα τὴν γῆν) φύλλα.

'Εγγείσωμα (τό), (χειρουργ.). σύντριμμα τοῦ κρανίου εἰς τρόπον ὥστε τὰ κομμάτια σκεπάζονται τὸ ἓν ὑπὸ τοῦ ἄλλου καθὼς τὰ κεραμίδια τῆς στέγης (τοῦ γείσου).

'Εγγελαστής, οῦ (ὁ). περιγελαστής, [ἐκ τοῦ

'Εγ-γελάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Γελῶ μέ τινα, τὸν περιγελῶ κατὰ πρόσωπον. » Ὥστε μὴ 'γγελᾶν (ὅπου κακῶς γράφεται μὴ γελᾶν) Βάκχας ἐμοί, « Εὐρ. 2) γελῶν παίζω μετά τινος. » Λεπτὴ αὔρα κύμασιν ἐγγελῶσα, « Ἐπγρ.

'Εγγενής, έος (ὁ, ἡ). αὐτόχθων, ἐντόπιος. 2) ὁ ἐντὸς τοῦ (ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ) γένους, συγγενής· γνήσιος. 3) συγγενικός. 4) ἔμφυτος.

'Εγ-γενάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐντίκτω.

'Εγγενῶς, ἐπίρ. Γνησίως, καθὼς ἀνήκει εἰς ἐγγενεῖς.

'Εγ-γεύω, Μ. γεύσω. Κάμνω (Δίδω εἰς) τινα νὰ γευθῇ. ‖. (μσ.) γεύομαι, δοκιμάζω (διὰ τῆς γεύσεως).

'Εγγήραμα (τό). ἔργον εἰς τὸ ὁπ. ἐγγηράσκει τις.

'Εγ-γηράσκω, Μ. γηράσω. (μὲ δοτ.) Γηράσκω (ἀσχολούμενος) εἰς ἓν ἔργον ἢ διατρίβων) εἰς ἕνα τόπον.

'Εγ-γηροτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γηροκομῶ τινα (ἀσχολούμενον) εἰς ἔργον ἢ μέρος τι.

'Εγ-γίγνομαι (-γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Ἐνεγενόμην κτλ.). (μὲ δοτ.) Εἶμαι ἢ Γεννῶμαι (Φυτρόνω) ἐντός τινος. » Εὐρύπυλον, Λιβύῃ ἐγγεγαῶτα, « Ἀπλλν. » Ἐν τούτῳ τρωκτὰ ἐγγίνεται « Ἡρ. 2) (τρτπρσ. καὶ κατὰ μτγ.) συμβαίνω, γίνομαι. » Ἕλκος ἐγγίνεται, « Ἱππκρ. » Στάσεως ἐγγενομένης, « Πλβ. » Δυνάμεις τισὶ μείζους ἐγγενόμεναι, « Θκ. » Καὶ ἱππομαχία τις ἐνεγένετο, « αὐτ. » Ἐγγενόμενος δέ τις Λυκομήδης, « Ξεν. » Ἐὰν ἐγγένηταί μοι σχολή, « Δ. Ἀλ. 3) (ἐπὶ χρόνου) παρέρχομαι. » Χρόνων ἐγγεγενημένων, « Δμ. » Διατριβῆς ἐγγιγνομένης, « Πλβ., (παρβλ. Διαγίγνομαι). 4) εἶνε συγχωρημένον ἢ δυνατόν, ἐνδέχεται. » Ἀλλὰ τοῦτο ἀμήχανον μή κοτε ἐγγένηται, « Ἡρ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Ἵνα δ' ἐγγένηται αὐτῷ καὶ περὶ αὐτῆς εἰπεῖν, « Αἰσχ. » Ἐγγενόμενον ἡμῖν ἀτιμῶσαι, « Ἰσ.

'Εγ-γιγνώσκω (-γινώσκω), Μ. γνώσομαι. Γνωρίζω (Ἠξεύρω) ἐκ πείρας, εἶμαι ἔμπειρος.

'Εγγίζω [ἐγγύς], Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἢ γεν. ἢ προθετ. αἰτ. ἢ ἐπίρ. ἐκ δ'.) Πλησιάζω. (μτνμ.) συγγενεύω.

Ἔγγιον, ἐπίρ = Ἐγγυτέρω.

Ἔγγιστα, ἐπίρ. = Ἐγγυτάτω.

Ἔγγιστος, η, ον, = Ἐγγύτατος.

'Εγγίων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἐγγύτερος.

Ἔγγλαυκος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γλαυκὸς (τὸ χρῶμα), κλίνων πρὸς τὸ γλαυκόν.

'Εγ-γλάφω, Μ. γλάψω, = Ἐγγλύφω.

Ἔγγλισχρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπεριέχων γλισχρότητά τινα, ὀλίγον μυξώδης.

'Εγ-γλυκάζω, Μ. άσω, = Ἐγγλύσσω.

'Εγ-γλυκαίνω, Π. ανῶ, = Γλυκαίνω.

Ἔγγλυκος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γλυκύς, γλυκίζων, γλυκουτσικος.

Ἔγγλυμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐγγλύφεται (ἐγκολάπτεται) εἴς τι, Ἐγχάραγμα.

'Εγ-γλύσσω (χ. Μ.). Εἶμαι ὀλίγον τι γλυκύς, γλυκίζω.

'Εγ-γλύφω, Μ. γλύψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Γλύφω (Σκαλίζω) τι ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ., Ἐγχαράσσω.

'Εγγλωσσο(ττο)γαστωρ, ορος (ὁ, ἡ), (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Ἐγχειρογάστωρ), ὁ τρεφόμενος μὲ τὴν γλῶσσάν του, δικηγόρος κτλ., συκοφάντης.

Ἔγγλωσσος (ττος), ου (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῆς γλώσσης γινόμενος.

'Εγγ-λωσσοτυπέω-ῶ, Μ. ήσω, (Κωμ.). Ἔχω τι πάντοτε εἰς τὸ στόμα μου, τὸ ἀναφέρω (κοιν. τὸ κοπανίζω) ἀδιακόπως.

'Εγ-γοητεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐμβάλλω (Προξενῶ) τι εἰς ἄλλο διὰ γοητείας.

'Εγ-γομφόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμπήγω (Προσαρμόζω) τι ἐν εἴδει γόμφου ἢ διὰ γόμφων.

'Εγγόμφωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Εγγόνη (ἡ). ἐγγονή, (θηλ. τοῦ

Ἔγγονος (ὁ, ἡ), (ἐν γέν.) = Ἔκγονος, ἀπόγονος ‖. (οὐσ. συνήθ.) = Υἱϊδοῦς ἢ Θυγατριδοῦς, ἐγγονός, —νή. ‖. (εἰς τὸ οὐδ.) = Γέννημα, τέκνον. » Ἐν πᾶσι τοῖς ζώοις ἀτελῆ τὰ τῶν νέων ἔγγονα, « Ἀρστ.

'Εγγράμματος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ γραμμάτων (ἐγγράφως) παριστανόμενος.

Ἔγγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ γραμμῶν ἢ γραμμάτων εἰκονιζόμενος, ἔγγραφος. » Μουσική—, « Φιλ.

'Εγγραπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐγγράφω.

Ἔγγραπτος (ὁ, ἡ), = Ἔγγραφος.

'Εγγραύλης, ου, καὶ

Ἔγγραυλις [ι], εως, ἡ

'Εγγραυλίς, ίδος (ἡ), = Ἐγκρασίχολος.

'Εγγραφή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγγράφειν, πέρασμα εἰς τὸ κατάστιχον, καταγραφή.

Ἔγγραφος (ὁ, ἡ). ὁ ἐγγράφως (διὰ γραμμάτων) ἐκτεθειμένος. 2) (ἐκκλησ.) ὁ περιεχόμενος εἰς τὰς Θ. Γραφ. » Ἔγγραφος ἡ θεότης τοῦ πνεύματος, « Γργ. ‖. (οὐσ. ἢ ἐλλ.) Ἔγγραφον (τό), « ἡ ἔγγραφος ὁμολογία.

'Εγ-γράφω, Μ. γράψω, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.). (κυρ.) Σκαλίζω (συνηθέστ.) Γράφω ἢ Ζωγραφίζω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι· περνῶ εἰς κατάστοιχον (κτλπ.), καταγράφω· καταχωρίζω· (τρπ.) ἐντυπόνω. » Ὑπὸ τὸν φλοιὸν ὑποδυόμενοι σκώληκες, ἐπιπολῆς ἐγγράφουσι, « Θφρ. » Εἰ μέλλουσι τοιαῦται διάνοιαι ἐγγραφήσεσθαι ἀνθρώποις, « Ξεν (καὶ παραλλ) » Ἔγγραψον ὅρκους τρίποδος ἐν κύτει, « Εὐρ. » Ταῦτ' ἐστὶ τὰν δέλτοισιν ἐγγεγραμμένα, « Πλ. (καὶ ἀντιστρόφ.) » Δέλτον ἐγγεγραμμένην ξυνθήματα, « Σοφ. » Πρὶν εἰς ἄνδρας ἐγγράψαι τὸν υἱόν, « Δμ. » Δι' ὃν εἰς τοὺς δημότας ἐνεγράφης, « Αἰσχ. » Ἐνεγράφης λειποταξίου, καὶ τὸν γραψάμενον χρήμασι πείσας ἐσώθης, « αὐτ. » Ζῷα ἑωυτοῖσι ἐς τὴν ἐσθῆτα ἐγγράφειν, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Παιδίον τῷ πίνακι ἐνεγέγραπτο, « Δ. Κάσ. (καὶ μσ.) » Ἐγγραψάμενοι ταῖς συνθήκαις ταῦτα, « Δ. Ἀλ.

'Εγγράφως, ἐπίρ. Διὰ γραμμάτων.

'Εγγύα (ά), Δ. ἀντὶ Ἐγγύη.

'Εγ-γυαλίζω [ἐν γύαλον], Μ. ίξω, Π. ἀντὶ Ἐγχειρίζω, παραδίδω.

'Εγγυάω-ῶ, Μ. ήσω (παρτ. Ἠγγύων, ἀόρ. Ἠγγύ [ἢ Ἐνεγγύ]ησα, πρκ. Ἠγγύ [ἢ Ἐγγεγύ]ηκα κτλ.). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.), (κατὰ λέξ.) = Ἐγγυαλίζω, παραδίδω (κυρ. ἐνέχυρον ἢ ὡς ἐνέχυρον, μὲ ἐγγύησιν). » Ἐχρῆν αὐτοὺς ἐγγυῆσαι τὸν ἄνδρα τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς, « Ἀντφ. (ὅθεν 2) ἀρραβωνίζω ἢ ὑπανδρεύω. » Ἐγγυῶ τὴν παῖδά σοι, « Ἡρ. 3) (σπν.) = Ἐγχειρῶ, ἐπιχειρῶ. » Ἐνεγγύησε περισχίσαι τὰ πέρατα, « Θεοφύλ. (Ἱστορ. Η'. 4). ‖. (μσ.) γίνομαι (ὑποσχομαι ὡς) ἐγγυητής, δίδω ἐγγύησιν. » Ἐγγύην ἐγγυᾶσθαι, « Ὅμ., Πλάτ., Λκ. » Ἐὰν ἐγγυήσῃ σὸν φίλον, « Γρφ. » Ἐγγυήσασθέ με πρὸς αὐτόν, « Πλάτ. (καὶ μὲ ἀπαρ.). » Εἴ μοι ἐγγυᾷ ἥξειν ἐκεῖνον, « Ἀρσφ. 2) ἀρραβωνίζομαι ἢ νυμφεύομαι. » Ἐγγυᾶται ὁ πατὴρ τὴν μητέρα τὴν ἐμὴν παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, « Δμ. » Ἐγγυᾶσθαι δεῖ τοῖς υἱοῖς γυναῖκας μήτε εὐγενεστέρας πολλῷ μήτε πλουσιωτέρας, « Πλ., [ἐκ τοῦ

'Εγγύη (ἡ), [ἐν γυῖον]. ἐγγύησις. 2) ἀρραβών, συμφωνία ὑπανδρείας.

'Εγγύησις [ἐγγυάω], εως (ἡ), = Ἐγγύη.

'Εγγυητής, οῦ (ὁ). ὁ δίδων ἐγγύησιν, (Τουρκ.) κεφίλης. » Ἐγγυηταὶ ἀλλήλοις τῶν δικαίων ὁ νόμος, « Ἀρστ. » Ἐγγυητὰς καταστῆσαι τοῦ ὀφλήματος, « Δμ.

Ἐγγυητικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐγγύησιν.

Ἐγγυητὸς, ή, όν. Ὁ δοθεὶς ἢ διδόμενος μὲ ἐγγύησιν, (ὅθεν) » Γυνὴ—, « Δμ., ἡ νόμιμος.

Ἐγγύθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ κοντὰ (ἐγγύς).

Ἐγγυθήκη (ἡ), [ἐγγὺς, ἢ ἄγγος τίθημι]. κιβώτιον (ἀρμάριον κτλ.) πρὸς ἐναπόθεσιν ἀγγείων ἢ κειμηλίων.

Ἐγγύθι, Π. ἀντὶ Ἐγγύς.

Ἐγ·γυιόω-ῶ [ἐν γυῖον], Μ. ώσω Δίδω (Βάλλω) τι εἰς τὰς χεῖράς τινος, ἐγχειρίζω. ||. (μσ.) Παίρνω τι εἰς τὰς χεῖράς μου· ἐναγκαλίζομαι.

Ἐγ·γυμνάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Γυμνάζω τινὰ εἴς τι. » Τοῖς Κελτικοῖς ἐγγυμνασάμενος πολέμοις, « Πλ.

Ἐγγύμνασμα (τὸ). τὸ ἔργον καὶ

Ἐγγυμναστήριον (τὸ), τὸ μέρος εἰς τὸ ὁπ. ἐγγυμνάζεταί τις.

Ἐγγυοθήκη (ἡ), = Ἐγγυθήκη.

Ἔγγυος (ὁ, ἡ). ὁ δοθεὶς πρὸς (ἢ μὲ) ἐγγύησιν, (ἐπμ.) ἀσφαλής, βέβαιος, σίγουρος. » Τὰ τῆς ἀρετῆς ὅπλα ἐγγυώτερα ὧν δημιουργοῦσιν ἀσπιδοποιοί, « Θμστ. ||. (οὐσ. μὲ γεν.) = Ἐγγυητής. » Καθιστάναι ἐγγύους τῶν 20 ταλάντων, « Ἀρστ.

Ἐγγὺς [ἐν, γυῖον, ἢ συγγ. τοῦ Ἄγχι], ἐπίρ. (Τοπ.), = Πλησίον, κοντά. (ἐπὶ ποσότ.) ὡς ἔγγιστα, σχεδόν. (μὲ ἢ χ. γεν. καὶ σπν. δοτ.) » Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών,« Ἰλ. Δ. » Οἳ ῥ' ἐγγὺς ναῖον πόλιος, « Ἡσ. » Τῇ δὲ στοᾷ ταύτῃ ἔστιν ἐγγὺς ἄλλη στοά, « Παυσ. (καὶ τρπ.) » Ἐγγὺς ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς, « Συν., ὀλίγον ἔλειψε. » Ἐπειδάν τις ἐγγὺς ᾖ τοῦ οἴεσθαι τελευτήσειν, « Πλάτ. » Ἔχει δὲ οὐχ οὕτω ταῦτα, οὐδ' ἐγγὺς, « Δμ., (φρσ. ὁμοία τῷ » Πολλοῦ γε δεῖ), πολλὰ μακρυά. » Δαπανῶσα ἐγγὺς τετταράκοντα τάλαντα, « Ξεν. » Ἐγγὺς δυοῖν μναῖν πρόσοδον, « αὐτ. » Ἔτη ἐγγὺς τριακόσια, « Θκ. » Ἐγγὺς τοῦ δίχα, « Ἀρστ. » Οἱ θεῶν ἀγχίσποροι, οἱ Ζηνὸς ἐγγύς, « Αἰσχλ., συγγενεῖς.

Ἐγγύτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Ἐγγύτερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ. ἐκ τοῦ Ἐγγύς), = Πλησιέστερος, έστατος, κοντινώτερος, -ώτατος, (τρπ.) ὁμοιότερος, -ότατος, οἰκειότερος, -ότατος. » Ἐγγύτερος λόγου, « Δμ., εὐλογώτερος. » Τῆς ἀληθείας ἐγγύτερος λόγος, « Φωτ., πιθανώτερος. » Οὐ προσεῖδόν με οἱ ἐγγύτατοί μου, « Γρφ. ||. (τὸ οὐδ.) Ἐγγύτερον, (καὶ ὑπερθ.) Ἐγγύτατα, ἀντὶ

Ἐγγυτέρω (καὶ ὑπερθ.) Ἐγγυτάτω, ἐπίρ. = Πλησιέστερον, κοντήτερα. » Ἐγγυτέρω τῆς πόλεως, « Θκ. » Μὴ προϊέναι ἐγγυτέρω, « αὐτ. » Ἐκ τῶν ἐγγυτάτω οἰκιῶν, « Αἰν. Τακτ. (ἢ ἐπὶ ποσότ.) » Ἔτεσι δὲ ἐγγύτατα ὀκτὼ, « Θκ. » Ἐλέφαντας ἔγγιστά που τῶν ἑκατὸν, « Πλβ. (καὶ τρπ.) » Παρεσκευάκεισαν αὐτοὺς ἔχθρας ἢ φιλίας ἐγγυτέρω, « Δμ. » Ἐγγύτατα τοῦ νῦν τρόπου, « Θκ. » Ἐγγύτατα τούτου διανοηθέντες, « αὐτ. (συχντ. ἐπὶ συγγεν.) » Τυγχάνει μοι ἐγγύτατα γένους ὤν, « Πλάτ. » Τοῖς ἐγγυτάτω γένει, « αὐτ. » Τοῦ πρὸς πατρὸς ἐγγυτάτω, « Δμ.

Ἐγγύτης (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τι ἐγγὺς (πλησίον) ἄλλου, πλησίασις, γειτονία. (τρπ.) οἰκειότης.

Ἐγ·γωνιάζω, Μ. άσω. Ζῶ ἐν γωνίᾳ καὶ παραβύστῳ, δὲν φαίνομαι εἰς τὸν κόσμον.

Ἐγγώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γωνίας, κωχιαστός· ὁ σχηματίζων γωνίαν. » Τοῦ δὲ κιττοῦ τὰ φύλλα, νέου μὲν ὄντος, ἐγγωνιώτερα, πρεσβυτέρου δὲ περιφερέστερα, « Θφρ.

Ἐγγωνοειδής, έος (ὁ, ἡ). ἔγγωνος τὸ εἶδος.

Ἔγγωνος (ὁ, ἡ), = Ἐγγώνιος.

Ἐγείνατο, Π. ἀντὶ Ἐγέννησεν, (ἴδε Γείνατο).

Ἐγειρόφρων, ονος (ὁ, ἡ), γρμ. ἐξήγ. τοῦ Ἀερσίφρων.

Ἐγείρω [ἀείρω, ἀγείρω], Μ. ἐγερῶ (ἀόρ. Ἤγειρα, πρκ. Ἐγήγερκα, ἀόρ. πθ. Ἠγέρθην καὶ Π. Ἐγρόμην κτλ.). (ἐπὶ ἐμψύχ.) Σηκόνω (κυρ. ἀπὸ τὸν ὕπνον), ἐξυπνῶ, (σπν.) ἀναστήνω· (μτφορ.) = Διεγείρω, ἐξάπτω, ἐρεθίζω. (μσ. συνκδχ.) ἀναφαίνομαι, ἀναδείκνυμαι. » Ὑπνώοντας ἐγείρει, « Ὀδ. Ε. (καὶ μσ.) » Ἔγειραι ὁ καθεύδων, « Γρφ., » Ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου, « Ἰλ. Β. » Κἂν ἔγρῃ μεσημβρινός, « Ἀρσφ. » Ἠγέρθη δὲ ὁ Σαῦλος ἀπὸ τῆς γῆς, « Γρφ. » Καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν ὁ πυρετός, καὶ ἠγέρθη, « αὐτ. (μτφορ.) » Ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν, « Ἰλ. Δ. » Καὶ ἀδικούμενοι τὸν πολεμον ἐγείρομεν, » Θκ. » Πῦρ (» Θρῆνον, » Κτύπον, » Λύσαν, » Κῶμον κτλ.) ἐγείρειν, « Π. » Οὗ δ' ἕνεκα τὸν μῦθον ἠγείραμεν, « Πλάτ. (καὶ μτνμ.) » Ὁ οἶνος τὰς φιλοφροσύνας ὥσπερ ἔλαιον φλόγα ἐγείρει, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Προσέχει τοῖς πράγμασιν ἤδη καὶ ἐγείρεται ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις, « Δμ. » Ἐγερθήσεται ἔθνος ἐπὶ ἔθνος, « Γρφ. » Πολλοὶ ψευδοπροφῆται ἐγερθήσονται, « αὐτ. » Οὐκ ἐγήγερται ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, « αὐτ.
2) (ἐπὶ ἀψύχ.) στήνω, ὑψόνω, ἀνοικοδομῶ. » Τρόπαιον (» Χῶμα, » Πύργους κτλ.) ἐγεῖραι, « Δ. Κάσ., Ἡρωδ. » Λύσατε τὸν ναὸν τοῦτον καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν, « Γρφ. » Ἐπιπλάσματα, ὅσα ἰόνθους ἐγείρει, « Ἀρετ., (κοιν.) σηκόνουν σπυριά. (καὶ πθ.) » Βῆμα ὑψηλὸν ἠγέρθη, « Ἡρωδ.

Ἐγέλαξα, Δ. καὶ

Ἐγέλασσα, Π. ἀντὶ Ἐγέλασα, ἀόρ. τοῦ Γελάω.

Ἔγεντο, Δ. Π. ἀντὶ Ἐγένετο, ἀόρ. τοῦ Γίγνομαι.

Ἔγερθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἠγέρθησαν, (γ'. πλθ. πρσ. τοῦ) πθ. ἀορ. τοῦ Ἐγείρω.

Ἐγερσιβόητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐγείρων (ἐξυπνῶν) μὲ τὰς βοάς του τοὺς κοιμωμένους. » Ἀλέκτωρ—, « Νόν.

Ἐγερσίβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (ἐγκαρδιόνων) τοὺς βροτούς. » Ἀρετή—, « Πρόκλ.

Ἐγερσιγέλως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (παρακινῶν εἰς) γέλωτα. » Βάκχος—, « Ἐπγρ.

Ἐγερσιθέατρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (κινῶν εἰς περιέργειαν, ἐνθουσιάζων) τοὺς θεατὰς εἰς τὸ θέατρον.

Ἐγερσιμαχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διεγείρω μάχας (στάσεις, ταραχάς). εἶμαι

Ἐγερσιμάχης, ου (ὁ), Π. ὁ διεγείρων (προκαλῶν, παρορμῶν εἰς) μάχην.

Ἐγερσίμοθος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐγερσιμάχης.

Ἐγέρσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ἐγείρῃ ἢ ἀπὸ τοῦ ὁπ. δύναται πάλιν νὰ ἐγερθῇ (ἐξυπνήσῃ). » Ὕπνος—, « Θκρ., ὁ ἐλαφρός, (οὗ ἐναντ. ὁ Νήγρετος).

Ἐγερσίνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐγείρων τὸν νοῦν (ἐξυπνῶν τὸ πνεῦμα, ἀνυψῶν τὸ φρόνημα).

Ἔγερσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγείρειν ἢ ἐγείρεσθαι, σήκωμα (κυρ. ἀπὸ τὸν ὕπνον), ξύπνημα· ἀνάστασις· (μτφορ.) παρακίνησις, ἐρεθισμός· (μτνμ.) κτίσιμον ἢ ξανακτίσιμον (τείχους κτλ.), ἀνοικοδόμησις.

Ἐγερσιφαὴς (-φανής), έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (ἐξάπτων) φῶς. » Λίθος—, « Ἐπγρ., ἡ τσακμακόπετρα.

;**Ἐγερσίφρων**, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐγερσίνοος.

Ἐγερσίχορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (παρακινῶν) εἰς χορόν. » Βάκχος—, « Ὀππ.

Ἐγερτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐγείρω.

Ἐγερτήριος, α, ον. (μὲ γεν. ἢ προθετ. αἰτ.) Ὁ ἔχων ἰδιότητα (δύναμιν) πρὸς τὸ ἐγείρειν (παρακινεῖν, ἐρεθίζειν), διεγερτικός.

Ἐγερτὶ, ἐπίρ. Π. Μὲ τρόπον ἐγερτικὸν (διεγερτικόν), προθύμως, ἀγρύπνως.

Ἐγερτικὸς, ή, όν, (μὲ γεν.) = Ἐγερτήριος, διεγερτικός, ἐρεθιστικός.

Ἐγερτὸς, ή, όν, = Ἐγέρσιμος.

Ἐγηγέραται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. καὶ

Ἐγηγέρατο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐγείρω.

Ἔγημα, ἀόρ. ά. τοῦ Γαμέω.

Ἐγ·καγχάζω, Μ. άσω, = Ἐγγελάω, χαχανίζω πρὸς περιφρόνησίν τινος.

Ἐγ·καθ·αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἐγκαθεῖλον κτλ.), = Καθαιρέω, καταστρέφω.

†**Ἐγ·καθ·αίρω**, Μ. αρῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκκαθαίρω.

Ἐγ·καθ·αρμόζω, Μ. όσω. Προσαρμόζω τι ἐντὸς ἄλλου, τὸ ἐμπήγω εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐφαρμοσθῇ καλῶς.

Ἐγ·καθ·έζομαι, Μ. εδοῦμαι. Κάθημαι μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι, ἐνδιατρίβω, (παρβλ. Ἐγκάθημαι).

Ἐγκαθεικώς, υῖα, ός, ἐνεργ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐγκαθίημι.

Ἐγ·καθ·είργνυμι ἢ **Ἐγ·καθ·είργω**, Μ. είρξω. Κλείω (Περικλείω) τι ἐντός· φυλάττω τι κλεισμένον· φυλακόνω. ἐμποδίζω.

Ἐγκάθειρκτος (ὁ, ἡ), = Ἔγκλειστος, φυλακωμένος.

Ἐγκάθειρξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκαθειργνύειν, φυλάκωμα, ἐμπόδισμα.

Ἐγκαθείσατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τῆς ὁρσ. καὶ

Ἐγκαθέντες, όν. πλθ. τοῦ ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐγκαθίημι.

Ἐγκάθετος (ὁ, ἡ), [ἐγκαθίημι]. βαλμένος (τοποθετημένος ἢ σταλμένος) ἐπίτηδες νὰ ἐνεδρεύῃ (νὰ παρατηρῇ κρυφά) ἢ νὰ ἀντενεργῇ δολίως κατά τινος· (ἐν γέν.) κακότροπος, ἐπίβουλος.

Ἐγκαθέτως, ἐπίρ. Ὡς ἐγκάθετος, δολίως, ἐξ ἐπιβουλῆς, ἐκ προμελέτης.

Ἐγ·καθ·εύδω, Μ. ευδήσω. (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι μέσα ἢ ἐπάνω ἢ ἀνάμεσα εἰς, (ἐν γέν.) κοιμῶμαι, (συνκδ. καὶ μτφορ.) ἀπρακτῶ, ἀδιαφορῶ.

Ἐγ·καθ·έψω, Μ. εψήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βράζω τι μέσα εἰς ἄλλο.

Ἐγ·καθ·ηβάω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ τὴν νεότητά μου (Διάγω εὐθύμως) εἰς μέρος ἢ ἔργον τι, (παρβλ. Ἐννεάζω).

Ἐγ·κάθ·ημαι, Μ. καθ·εσθήσομαι, = Ἐγκαθέζομαι, κάθημαι χωμένος (τρυπωμένος) πουθενά. 2) (συνκδχ.) = Ἐνεδρεύω, παραμονεύω.

Ἐγ·καθίγνυμι (-ίννυμι), Ἰων. ἀντὶ Ἐγκαθίζω.

Ἐγ·καθ·ιδρύω, Μ. ύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Στήνω (Τοποθετῶ) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐγ·καθ·ιζάνω, Μ. ιζήσω. Π. (ἀμτβτ.) ἀντὶ

Ἐγ·καθ·ίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) Καθίζω (Τοποθετῶ) τινα (καὶ μσ. ἢ ἐλλ., Κάθημαι) ἐντὸς ἢ ἐπάνω ἢ μεταξύ τινος. 2) (συνκδχ.) = Ἐγκάθημαι, ἐνεδρεύω. 3) = Ἐγκαθιδρύω. » Ναὸν Κύπριδος ἐγκαθίσατο, « Εὐρ. (Ἱππ. 31). (ὅπου ὅμως ἄλλ. ἐκδ. ἔχουν ὀρθότ. Ἐγκαθείσατο).

Ἐγ·καθ·ίημι, Μ. ἐγκαθ·ήσω (πρκ. Ἐγκαθεῖκα κτλ.). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω (Ἀφίνω τι νὰ πέσῃ) μέσα εἰς. 2) (σπν.) παραγγέλλω.

Ἐγκάθισμα (τὸ) καὶ

Ἐγκαθισμὸς (ὁ), [ἐγκαθίζω], = Ἔνεδρα. 2) (συνηθ.) τὸ ἰατρικὸν λουτρόν, εἰς τὸ ὁπ. ἐμβαίνουν καὶ κάθηνται μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ οἱ ἀσθενεῖς, (Γαλλ.) bain de siège. 3) (ῥτρ.) ἐμπόδιον, σκόνταμμα τῆς γλώσσης εἰς τὴν προφορὰν δυσκόλων στοιχείων, κοντοστάσιμον.

Ἐγ·καθ·ίστημι, Μ. ἐγκατα·στήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Στήνω (Βάλλω, Τοποθετῶ, Διορίζω) τινὰ ἐντὸς ἢ ἀναμεταξύ τινος. » Ἡγεμόνας αὐτοὺς ἐγκαταστήσας, « Θκ. (καὶ μσ.) » Αὐλητῶν νόμῳ ἐγκαθεστώτων, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ὁ ἐγκατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως φρούραρχος, « Στρβ.

Ἐγ·καθ·οράω-ῶ, Μ. ἐγκατ·όψομαι (ἀόρ. Ἐγκατεῖδον κτλ.). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βλέπω κατὰ (μέσα εἰς τὸ) πρόσωπον, παρατηρῶ (μὲ προσοχήν).

Ἐγ·καθ·ορμίζω, Μ. ίσω. Ἐμβάζω (καὶ μσ.) Ἐμβαίνω εἰς τὸν λιμένα, ἀράζω, (ὅθεν

Ἐγκαθόρμισις, εως (ἡ). ἔμβασμα (πλοίου) εἰς τὸν λιμένα, ἄραγμα.

Ἐγ·καθ·υβρίζω, Μ. ίσω. Φέρομαι ἀσελγῶς (ὑβριστικῶς) πρός τινα, τὸν ἀτιμάζω.

Ἐγ·καινίζω, Μ. ίσω, = Ἀνακαινίζω, κάμνω τι ἐκ νέου, ξανακαινουργόνω· καινοτομῶ. » Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου, « Γρφ. 2) (συχνότ.) ἐκτελῶ (πανηγυρίζω) καθιερόνω, ἐπικυρόνω. » Οὐδὲ ἡ πρώτη διαθήκη χωρὶς αἵματος ἐγκεκαίνισται, « Γρφ.

[**Ἐγκαίνιον**] (κυρ. μόνον εἰς τὸ πλ.) Ἐγκαίνια (τὰ), ἑορτὴ διὰ τὴν τελετὴν (ἢ πρὸς ἀνάμνησιν) τοῦ ἐγκαινισμοῦ ναοῦ κτλ.

;**Ἐγκαινὶς**, ίδος (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐγκενίς.

Ἐγκαίνισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐγκαίνισμα (τὸ) καὶ

Ἐγκαινισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκαινίζειν, Ἀνακαίνισις, Ἀνανέωσις, (τρπ.) Ἀναγέννησις. (συνηθέσ.) ἐγκαινίασμα (καθιέρωσις) ναοῦ κτλ.

;**Ἐγκαινόω-ῶ**, Μ., = Ἐγκαινίζω, καινοτομῶ· ἐγκαινιάζω.

Ἐγκαιρία (ἡ). καιρὸς ἁρμόδιος, Εὐκαιρία, [ἐκ τοῦ

Ἔγκαιρος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος –

Ἐγκαίρως, ἐπίρ. Ἐν καιρῷ (τῷ δέοντι), εἰς τὸν πρέποντα (ἁρμόδιον) καιρόν.

Ἐγ·καίω, Μ. καύσω. Ἐντυπόνω τι μὲ τὸ καύσιμον· σημαδεύω μὲ καμμένον σίδηρον· μαυρίζω διὰ τοῦ πυρὸς ἢ τῆς ζέσης· ζωγραφίζω ἐγκαυστικῶς (μὲ σμάλτον) (» Ἐγκαύτῃ τὸ κυμάτιον ἐγκήαντι, τὸ ἐπὶ τῷ ἐπιστυλίῳ, « Ἐπγρφ. καίω (ἀνάπτω) τὸν φοῦρνον κτλ., θυσιάζω (ὁλοκαύτωμα). (πθ.) μὲ καίει ἢ μὲ κτυπᾷ εἰς τὸ κεφάλι ὁ ἥλιος· καυσόνω.

Ἐγ·κακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι ὡς κακὸς (ἄνανδρος), πράττω τι χωρὶς προθυμίας, Ἐθελοκακῶ, (παρβλ. Ἐκκακέω).

Ἐγ·κακοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κακοπαθῶ (Ταλαιπωροῦμαι) εἴς τι.

Ἐγ·καλέω-ῶ, Μ. καλέσω (ἀορ. Ἐνεκάλεσα κτλ.). (κυρ.) Προσκαλῶ τινα εἰς τὸ κριτήριον καὶ τοῦ ἀπαιτῶ χρέος ἢ ἱκανοποίησιν· (ἐν γέν.) κατηγορῶ, μέμφομαι, ὀνειδίζω, καθάπτομαι· παραπονοῦμαι. (μὲ δοτ. ἐκ γ'. καὶ αἰτ. ἢ γεν. ἐλλ. ἐκ δ'.) » Προδοσίαν αὐτοῖς ἐνεκάλουν, « Δ. Ἀλ. » Ἀπέφυγον αὐτοὺς τὰς δίκας ἅς μοι ἐνεκάλουν, « Δμ. » Ὅτε τὰς ὀγδοήκοντα μνᾶς ἐνεκάλεις, « αὐτ. » Ἀπολαβόντες ἃ ἐγκαλοῦσι, « Ξεν. » Ἡ τυραννὶς ἀναγκάζει καὶ ταῖς ἑαυτῶν πατρίσιν ἐγκαλεῖν, « αὐτ. » Ἀδικίαν ἐγκαλεῖ τοῖς Λυκούργου νόμοις, « Πλ. » Τούτοις νῦν ἐγκαλῶν, ὧν οὐκ εἶχες εἰπεῖν βελτίω, « Δμ. » Τῆς βραδυτῆτος αὐτοῖς ἐνεκάλει καὶ τῆς ὀλιγωρίας, « Πλ. » Πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρί, « Λξ. (καὶ ἐλλ. τοῦ δοτ.) » Εἴτε τι ἄλλο ἐνεκάλουν, « Θκ. (καὶ μσ. σπν.) » Χρήματα ἐγκαλεῖσθαι, « Ἰσκρ. » Ἐγκαλεῖται τῇ τύχῃ, « Ἀρστ. (καὶ προθετ.) » Οὐ χρὴ 'γκαλεῖσθαι πρὸς τὸ θεῖον, « Εὐρ. (καὶ πθ.) » Οὔτ' ἐγκαλοῦντες οὔτ' ἐγκαλούμενοι ὑφ' ἑτέρων, « Δμ. » Τὴν συκῆν ἐγκαλουμένην τὸ ἄκαρπον, « Γργ. » Ἀσεβείας εἰς τὸν Τιβέριον ἐγκληθείς, « Δ. Κάσ. (ὅθ.) » Ἐγκεκλημένα καὶ » Ἐγκαλούμενα, « τὰ ἐγκλήματα. » Οὐδὲν ἔχων ἀπολύσασθαι τῶν ἐγκεκλημένων, « Δμ. » Ἀπολογησάμενοι πρὸς ἕκαστον τῶν ἐγκαλουμένων, « Διόδ., (συγχ. τῷ Ἐκκαλῶ).

Ἐγ·καλινδέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κυλίομαι μέσα εἴς τι, (μτφορ.) ἐνδιατρίβω. » Ψάμμῳ (» Βορβόρῳ, [καὶ μτφορ.] Αἰγνείαις) –, « Ἀρστ., Εὐστ., Ἀθ.

Ἐγ·καλλύνω, Μ. υνῶ. Καλλύνω (Στολίζω) τι διά τινος.

Ἐγ·καλλωπίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Καυχῶμαι (Καμαρόνω, Περηφανεύομαι) δι' ἕν τι. » Ἐφ' οἷς ἐγκαλύπτεσθαι ἔδει, τούτοις ἐγκαλλωπίζεσθαι οὐκ αἰδούμενοι, « Ν. Γρηγ.

Ἐγκαλλώπισμα (τὸ). κάθε τι διὰ τὸ ὁπ. ἐγκαλλωπίζεταί τις, καμάρι.

Ἐγκαλοσκελής, έος (ὁ, ἡ), Κωμ. [ἐν, κᾶλον, σκέλος]. δεμένος (ἔχων τοὺς πόδας του) εἰς τὸ ξύλον (Τυρκ. εἰς τὸ τομπροῦκι), (κυρ. διὰ χρέος).

Ἐγκάλυμμα (το), [ἐγκαλύπτω] σκέπασμα.

Ἐγκαλυπτήρια (τὰ), Κωμ. παρῳδ. τοῦ Ἀνακαλυπτήρια, (ἴδε Μενοῦν.).

Ἐγ·καλύπτω, Μ. ύψω. Σκεπάζω (Τυλίζω) ἐντελῶς μέσα εἰς ἢ μὲ ἕν τι. ||. (μσ.) σκεπάζομαι (κυρ. ἀπὸ 'πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι), κουκκουλόνομαι. » Σὺ δὲ πῶς ἑώρας, ὅς ἐγκεκαλύφθαι φῄς; « Ἀρσφ. » Ἐγκαλυψάμενος, ἐνεκεκάλυπτο γάρ, « Πλάτ. » Ἔκλαιον οὖν ἐγκαλυψάμενος, « Ἀθ.
2) (συνκδχ.) κρύπτομαι ἀπὸ τὴν ἐντροπήν μου, (ἐν γέν.) ἐντρέπομαι, συστέλλομαι. » Ὥστε αὐτοὺς ἐγκαλύψασθαι αἰσχυνθέντας, « Αἰσχ. » Ἐφ' οἷς ἐγκαλύπτεσθαι ἔδει, τούτοις ἐγκαλλωπίζονται, « Νικηφ. Γργ. (καὶ μὲ αἰτ.) » Θεοὺς ἐγκαλυπτόμενος ὧν ἔμελλε δράσειν, « Ἀππ. » Οὐκ ἐγκαλυπτόμενος λέγει, ἀλλὰ μεγάλῃ τῇ φωνῇ, « Ἀθ.

Ἐγκάλυψις, εως (ἡ). τὸ ἐγκαλύπτειν ἢ ἐγκαλύπτεσθαι, σκέπασμα· κρύψιμον (κυρ. ἀπὸ ἐντροπήν).

Ἐγκάμνω, Μ. καμοῦμαι. (μὲ δοτ.) Κουράζομαι (Ἀποκάμνω) καταγινόμενος εἴς τι.

Ἐγ·κάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω τι πρὸς τὰ ἔνδον. » Οὐ γὰρ ἐγκάμπτοντες, ἀλλ' ἐκτείνοντες τὸν τράχηλον καὶ τὴν κεφαλήν, βιάζεσθαι οἱ ἵπποι ἐπιχειροῦσι, « Ξεν.

Ἐγ·κανάσσω (ζω;), Μ. άξω. Ἐγχέω (Κερνῶ, Γεμίζω τὸ ποτῆρι) μὲ κρότον, [συγγ. τῷ

Ἐγ·καναχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π κάμνω κρότον (βοήν, καναχὴν) μὲ ἕνα τι.

Ἐγκανθίς, ίδος (ἡ). ἡ ἄκρα (ῥίζα) τοῦ κανθοῦ (κυρ. ὅταν πρησθῇ) » Ὀνομάζεται δὲ ἡ μὲν ἐπὶ πλέον αὔξησις (τοῦ κανθοῦ) ἐγκανθίς, ἡ μείωσις δὲ ῥοιὰς (γρφ. ῥυάς), « Γαλ.

Ἔγκαπνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐβγάλλων) καπνόν. » Τοῦ πυρὸς τὸ μὲν ἄνευ καπνοῦ καὶ φλογός.. τὸ δὲ ἔμφλογον καὶ ἔγκαπνον, « Ὀνειροκρ.

Ἐγ·κάπτω, Μ. κάψω. Τρώγω ἢ Πίνω λαιμάργως, ῥήγνω μὲ βίαν εἰς τὸ στόμα μου, χάφτω. » Αἶτ' ὠμὰς παραθῆς ἀχράδας, ἐγκέκαφεν, « Ἐπγρ.

Ἐγκαρδιαῖος, α, ον, (σπν.) ἀντὶ

Ἐγκάρδιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δίως. Ὁ ἐντὸς τῆς καρδίας· (ὅθ. ||. οὐσ.) Ἐγκάρδιον (τὸ), ἡ καρδιὰ (ἡ μέση, ἡ ψίχα) τοῦ ξύλου.
2) (μτφορ.) ὁ ἐγγίζων (ἢ ἐνυπάρχων εἰς, ἢ προερχόμενος ἀπὸ) τὴν καρδίαν, καρδιακός. κρυφός. » Τὰ δὲ ἐγκάρδια ὁ θεὸς οἶδεν, « (Ἰωβιαν. παρ') Ἀθαν. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐγκάρσιος.

Ἔγκαρος (ὁ), Π. [ἐν, κάρη], = Ἐγκέφαλος, μυελός.

Ἐγ·καρπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι νὰ καρποφορήσῃ, ὠφελῶ· μεταδίδω.

Ἐγκάρπιος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων καρπὸν (σπόρον). » Ἡ ἐγκάρπιος ὀπώρη διαχωρητικωτέρη, « Ἱππκρ.

Ἔγκαρπος (ὁ, ἡ), (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄκαρπος, δηλ.) καρποφόρος, Εὔκαρπος. (μτφορ.) ἐπικερδής, ὠφέλιμος. 2) φορτωμένος μὲ καρπούς. » Κλώνιον δάφνης ἐγκάρπου, « Δ. Κάσ. 3) (μτνμ.) = Ἔγκυος. ||. (οὐσ.) Ἔγκαρπα (τά), « (ἀρχι-

τεκτ.) στολίσματα κιονοκράνου παριστάνοντα κλώνους δένδρων μὲ καρποὺς (όπωρικά).

; 'Εγκαρπόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Εγκαρπίζω· ἢ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Εκκαρπόομαι.

'Εγκάρσιος, α ἢ ος, ον. 'Ο πλαγίως τοποθετημένος, λοξός. (μτφορ.) αἰνιγματώδης.

'Εγκαρσίως, ἐπίρ. Πλαγίως.

Εγ·καρτερέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀντέχω, βαστῶ, ὑποφέρω (γενναίως)· ἐγκρατεύομαι. 2) (μὲ αἰτ. ἐλλ.) μένω σταθερὸς (ἐπιμένω) εἰς.

'Εγκαρτερία (ἡ). ἐπιμονή. ἐγκράτεια.

'Εγκὰς [ἐν], ἐπίρ. 'Ιων. Εἰς τὸ βάθος, βαθειά, [ἐκ τοῦ

'Εγκατα (τὰ), (ἡ δοτ. πλθ. ''Εγκασι), Π. τὰ ἔντερα, τὰ ἐντόσθια. ||. (τὸ ἑν. εὑρίσκεται μόνον εἰς τὸν Λξφν. τοῦ Λκ.).

'Εγ·καταβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. 'Εγκατέβην κτλ.). Καταβαίνω μέσα (καὶ Π.) ἐμβαίνω εἰς· τυλίζομαι.

'Εγ·κατα·βάλλω, Μ. βαλῶ.(μὲ δοτ. ἢ προθ. αἰτ.) 'Ρίπτω (Βάλλω) τι μέσα εἰς.

'Εγ·κατα·βιόω-ῶ, Μ. ώσω. Περνῶ τὴν ζωήν μου εἰς ἢ μέ.

'Εγ·κατα·βρέχω, Μ. βρέξω. Καταβρέχω τι ἔσωθεν ἢ Μουσκεύω τι εἰς.

'Εγ·κατα·βυσσόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βυθίζω (Χώνω) τι ἐντός. ||. (μσ.) χώνομαι, διαπερνῶ.

'Εγ·κατα·βύω, Μ. βύσω. Χώνω τι (καὶ μσ.) Χώνομαι (Τρυπόνω) μέσα εἰς.

'Εγκαταγέλαστος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καταγέλαστος.

'Εγ·κατα·γηράσκω, Μ. γηράσω, = 'Εγγηράσκω.

'Εγ·κατα·γράφω, Μ. γράψω. Καταγράφω τι ἐντὸς ἢ μεταξύ, συναριθμῶ.

'Εγ·κατ·άγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. 'Εγκατήγαγον κτλ.). Καταιβάζω τι (ϗ μσ.) Καταβαίνω μέσα εἰς, κωνεύω.

'Εγ·κατα·δαμάζω(-δαμάω-ῶ), Μ. άσω· Καταπονῶ (Καταδαμάζω) τι ὅλως διόλου.

'Εγ·κατα·δαρθάνω, Μ. δαρθήσομαι (ἀόρ. 'Εγκατέδαρθον). Κοιμῶμαι μέσα εἰς.

Εγ·κατα·δέω, Μ. δήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Δένω τι σφιγκτὰ μέσα εἰς, δεσμεύω, περιπλέκω.

'Εγ·κατα·δίδωμι, Μ. δώσω. 'Ενδίδω, συγχωρῶ, παραχωρῶ, συγκαταβαίνω.

'Εγ·κατα·δύνω καὶ

'Εγ·κατα·δύομαι, Μ. δύσω (ἀόρ. 'Εγκατέδυν κτλ.). Βουτῶ (Βυθίζομαι) ὅλως διόλου μέσα εἰς, βουλῶ, διαπερνῶ.

'Εγ·κατα·ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) 'Ενόνω (Συνδέω, Συναρμόζω) τι μετ' ἄλλου.

'Εγκατάθετος (ὁ, ἡ), [ἐγκατατίθημι], = 'Επείσακτος· ἐπίπλαστος, μὴ γνήσιος, μὴ εἰλικρινής.

Εγ·κατα·θνήσκω, Μ. θανοῦμαι. (μὲ δοτ.) Ἀποθνήσκω μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

Εγ·κατα·καίω, Μ. καύσω. Κατακαίω τι ἔσωθεν.

'Εγ·κατά·κειμαι, Μ. κείσομαι. (μὲ δοτ.) Κείτομαι (Εἶμαι πλαγιασμένος, [τρπ.] Εὑρίσκομαι, 'Ενυπάρχω) μέσα εἴς τι.

'Εγ·κατα·κεράννυμι, Μ. κεράσω. (μὲ δοτ.) Ἀνακατόνω τι μέσα εἰς.

'Εγκατάκλειστος (ὁ, ἡ). κλεισμένος πανταχόθεν μέσα εἰς, [ἐκ τοῦ

'Εγ·κατα.κλείω, Μ. κλείσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κλείω (Σφαλνῶ) τι πανταχόθεν μέσα εἰς.

'Εγ·κατα·κλίνω, Μ. κλινῶ. Τοποθετῶ πλαγίως τι ἢ Βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ (νὰ ἐξαπλωθῇ) ἐντός τινος. » ''Ωςπερ σισύραν ἐγκατακλιθῆναι μαλθακήν, « Ἀρστφ.

'Εγ·κατα·κλώθω, Μ. κλώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κλώθων βάλλω μεταξὺ ϗ ἄλλα εἴδους νήματα· (μτφορ.) παρενείρω.

'Εγ·κατα·κοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Κοιμῶμαι μέσα εἰς.

'Εγ·κατα·κρούω, Μ. κρούσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κτυπῶ τι δυνατὰ ἵνα ἔμβῃ που· Κτυπῶ (μὲ ῥυθμὸν) τὸ ποδάρι μȣ κατὰ γῆς (καθὼς οἱ μουσικοὶ ὅταν μετροῦν τὸν χρόνον).

'Εγ·κατα·κρύπτω, Μ. κρύψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρύπτω τι καλὰ μέσα εἰς.

'Εγ·κατα·κυβιστάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πίπτω μὲ τὸ κεφάλι κάτω (καθὼς οἱ κολυμβηταὶ) μέσα εἰς.

'Εγ·κατα.λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. 'Εγκατέλαβον κτλ.). Πιάνω τινὰ ἐντὸς ἢ ἐπ' αὐτοφώρῳ, τὸν προφθαίνω (ἐν ᾧ φεύγει ἢ ἑτοιμάζεται νὰ φύγῃ)· (τρπ.) τὸν κάμνω ἀναπολόγητον, τοῦ ἀφαιρῶ κάθε προφασιολογίαν, (κοιν.) τὸν δένω.

'Εγ·κατα·λέγω, Μ. λέξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Περνῶ τινα εἰς τὸν κατάλογον μετ' ἄλλων, συναριθμῶ. 2) συλλέγω (κυρ. λίθους) ϗ τοὺς ἐνοικοδομῶ μεταξὺ ἄλλων. 3) (μσ.) πλαγιάζω μέσα εἰς.

'Εγκατάλειμμα (τὸ). λείψανον, ἀπομεινάρι, [ἐκ τοῦ

'Εγ·καταλείπω, Μ. λείψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀφίνω τι μέσα εἰς· ἀφίνω κατόπιν μου ἢ ὀπίσω. ἀφίνω ἀβοήθητον ἢ παρημελημένον. παραιτῶ.

'Εγ·κατ·αλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω τι καλῶς ἔσωθεν.

'Εγκατάλειψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκαταλείπειν, (συγχ. τῷ

'Εγκατάληψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκαταλαμβάνειν ἢ ἐγκαταλαμβάνεσθαι, (Θκ. Ε', 72).

'Εγ·κατα·λιμπάνω, Μ. λείψω, = 'Εγκαταλείπω.

'Εγ·κατα·λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζω (Περνῶ εἰς τὸν λογαριασμόν) τι ὁμοῦ μὲ ἄλλα.

'Εγ·κατα·λογίζω, Μ. ίσω. 'Εγκαταλέγω ('Εγκαταριθμῶ) εἰς τὸν λόγον ἢ εἰς λόγους, (οὕτω διορθ. τὸ » 'Εν καταλοχίαις, « Γρφ. Παραλειπ. Β'. λά. 18).

'Εγ·κατα·λύω, Μ. λύσω. Καταλύω (''Εχω τὸ κωνάκι μου) μέσα εἰς

'Εγκαταμεμιγμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἀνάκατα.

'Εγ·κατα·μένω, Μ. μενῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Μένω (Ἀπομένω) μέσα εἰς.

'Εγ·κατα·μίγνυμι, Μ. μίξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σμίγω (Ἀνακατόνω) τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς ἄλλο.

'Εγ·κατα·μυκτηρίζω, Μ. ίσω, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ 'Εγκατιλλώπτω.

'Εγ·κατα·ναίω (εὔχρ. μόνον ὁ ἀόρ. 'Εγκατένασα), Π. = 'Εγκατοικίζω.

'Εγ.κατ·αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιχύνω τι μέσα εἰς, (ὅθεν

'Εγκατάντλησις, εως (ἡ). περέχυμα (κυρ. μέλους ἀσθενοῦς).

'Εγ·κατα·παίζω, Μ. παίξω, (μὲ δοτ.) = 'Εμπαίζω, περιπαίζω.

'Εγ·κατα·πάλλομαι, Μ. παλοῦμαι, Π. (μὲ δοτ.) πηδῶ (τινάζομαι) καὶ πίπτω μέσα εἰς. » Πόντῳ δ' ἐγκατέπαλτο, « 'Οππ.

'Εγ·κατα·πείρω, Μ. περῶ (ἀόρ. 'Εγκατέπειρα κτλ.), = 'Εγκαταπήγνυμι.

'Εγκαταπέφυκα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ 'Εγκαταφύω.

'Εγ·κατα·πήγνυμι, Μ. πήξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) 'Μπήγω (Καρφόνω, Χονω) τι μέσα εἰς » Ξίφος κουλεῷ ἐγκατέπηξα, « 'Οδ. Λ., τὸ ἔχωσα 'ς τὸ θηκάρι.

'Εγ·κατα.πίμπρημι, Μ. κατα·πρήσω. Κατακαίω τι ἢ τινὰ μέσα εἰς.

'Εγ·κατα·πίνω, Μ. πιοῦμαι (ἀόρ. 'Εγκατέπιον καὶ πθ. 'Εγκατεπόθην). Καταπίνω τι ὅλως διόλου, καταβροχθίζω. (συνκδχ.) κάμνω ἄφαντον.

'Εγ·κατα·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. (μὲ δοτ.) Πίπτω μὲ ὁρμὴν μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

'Εγ·κατα·πλέκω, Μ. πλέξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Πλέκω ('Εμπλέκω) τι μεταξὺ ἄλλȣ. Συμπλέκω, (τρπ.) παρενείρω.

'Εγκατάποσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Εγκαταπίνειν.

'Εγ·κατ·αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Περνῶ) τι εἰς τὸν ἀριθμὸν μετ' ἄλλων, συναριθμῶ.

'Εγ·καταρ·ῥάπτω, Μ. ῥάψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) 'Ράπτω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς ἄλλο.

'Εγ·καταρ·ῥιζόω-ῶ Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω τι νὰ ῥιζώσῃ μέσα εἰς.

'Εγ·καταρ·ῥίπτω, Μ. ῥίψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) 'Ρίπτω (Κρημνίζω) τι μέσα εἰς.

'Εγ·κατ·άρχομαι, Μ. άρξομαι. Κάμνω ἀρχήν, προοιμιάζομαι.

'Εγ·καταρ·ῥίπτω, Μ. ῥίψω. 'Ρίπτω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, κατακρημνίζω, (ϗ πθ.) καταπίπτω.

'Εγ·κατα·σβέννυμι, Μ. σβέσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σβύνω τι μέσα εἰς.

'Εγ·κατα·σήπομαι, Μ. σαπήσομαι (ἀόρ. 'Εγκατεσάπην κτλ.). (μὲ δοτ.) Σαπίζω μέσα εἰς.

'Εγ·κατα·σκάπτω, Μ. σκάψω. Κατασκάπτω τι περὶ ἑαυτό, κατακρημνίζω.

'Εγ·κατα·σκευάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κατασκευάζω (Διοργανίζω, Κατορθόνω) τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς. » Φιλίαν αὐτοῖς ἐγκατασκευάζων, « Διόδ.

'Εγκατάσκευος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -σκεύως. Κατεσκευασμένος (Συνθεμένος) μὲ τέχνην, ἐπιτετηδευμένος. » Οὕτω γὰρ καὶ ἐγκατάσκευος ἔσται καὶ ἁπλοῦς ἅμα ὁ λόγος, « Δ. Φαλ. » Καὶ ἐγκατασκεύως τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ εὐδιασκ. προάγειν, « Εὔστ. ('Οδ. ...).

'Εγ.κατα·σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Στήνω τὴν σκηνήν μȣ μέσα εἰς, ἐνοικῶ.

'Εγ·κατα.σκήπτω, Μ. σκήψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) (σπν. μτβτ.) 'Ρίπτω καὶ (συνηθές. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) 'Ρίπτομαι (Πίπτω) μὲ ὁρμὴν ὡς ἂν σκηπτὸς μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, προσβάλλω. » Κακῶν ἃ Πέρσαις ἐγκατέσκηψεν θεός, « Αἰσχλ. » Λεγόμενον (τὸ νόσημα) καὶ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι, « Θκ. (ὅθεν

'Εγκατάσκηψις, εως (ἡ). προσβολὴ (κυρ. ἀσθενείας).

'Εγ·κατα·σκιῤῥόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφήνω (κυρ. πάθος) τι νὰ μεταβληθῇ εἰς σκίῤῥον (νὰ παλαιώσῃ, νὰ ῥιζώσῃ, [ἐπμ.] νὰ καταντήσῃ δυσίατον ἢ ἀνίατον).

'Εγ·κατα·σπείρω, Μ. σπερῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σπείρω (Σκορπίζω) τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, ἐνσπείρω· διασπείρω, διαδίδω.

'Εγκατασπορά (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκατασπείρειν, διάδοσις.

'Εγ·κατα·στηρίζω, Μ. ίσω. Στήνω τι στερεῶς ('Εμπήγω) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

'Εγ·κατα·στοιχειόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω τι νὰ λάβῃ στοιχειώδη (οὐσιώδη) ὕπαρξιν ἐντός τινος, ἐμφυτεύω.

'Εγ·κατα·σφάζω, Μ. σφάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σφάζω τινὰ μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

'Εγ·κατα·σχάζω, Μ. σχάσω. Χαράζω τι ἔσωθεν ἢ βαθειά.

'Εγ·κατα·ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Συγχέω, καταταράττω, ἐμπερδεύω.

'Εγ·κατα·τάσσω(ττω), Μ. τάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω (Συναριθμῶ τι) εἰς τὴν τάξιν τῶν ἄλλων, παρενείρω (συνκδχ.) ἐγκρίνω. » Ἀλλ' ἐγκεχρίσθω δὴ ὁ γάμος καὶ ἐγκατατετάχθω, πληθύνεσθαι γὰρ ὁ Κύριος βȣλεται τὴν ἀνθρωπότητα, « Κλμ.

'Εγ.κατα·τέμνω, Μ. τεμῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κατακόπτω τι μέσα εἰς. » Μὴ κατὰ τρόπον κυϊσκομένων, ἀλλ' ἐγκατατεμνομένων, « 'Ιππκρ.

'Εγ·κατα·τίθημι, Μ. θήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω τι μέσα εἰς, ἐναποθέτω.

'Εγκατατομὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκατατέμνειν. » 'Εμβρύου—, « 'Ιππκρ.

'Εγ·κατα·τρίβω, Μ. τρίψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τρίβω (Γυμνάζω) τινὰ εἴς τι.

'Εγ·κατα·τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. 'Εγκατέφαγον κτλ.). Τρώγω (Καταπίνω) τι ἀνακατωμένον μέσα εἰς ἄλλο.

'Εγ·κατ·αυγάζω, Μ. άσω. Φωτίζω ἐσωτερικῶς.

'Εγ·κατ·αυλίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Αὐλίζομαι (Κάμνω κωνάκι) μέσα εἰς.

'Εγκαταφαγὲν, Δ. ἀντὶ 'Εγκαταφαγεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εγκατατρώγω.

'Εγ·κατα·φλέγω, Μ. φλέξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κατακαίω τι μέσα εἰς.

'Εγ·κατα·φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶν ἐμβάζω τι εἰς (π. χ. ἄνεμον διὰ τῆς ἕδρας εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ ζώου).

'Εγ·κατα·φυτεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φυτεύω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

'Εγ·κατα·φύω, Μ. φύσω. (εὔχρ. μόνον ὁ πρκ.) 'Εγκαταπέφυκα, εἶμαι προσκολλημένος.

'Εγ·κατα.χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. 'Εγκατέχεα καὶ Π. 'Εγκατέχευα). Χύνω τι (μὲ ὁρμὴν) ἐντὸς ἢ ἐπάνω τινός, περιχύνω.

'Εγ·κατα·χρίω, Μ. χρίσω. Ἀλείφω τι ἐντός (ἢ καθ' ὅλην τὴν ἐπιφάνειάν) τινος.

'Εγ·κατα·χώννυμι, Μ. χώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Χόνω τι ὅλως διόλου μέσα εἰς, σκεπάζω (κυρ. μὲ χῶμα), παραχόνω.

Εγ·κατα·χωρίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τοποθετῶ (Καταχωρίζω) τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

'Εγκατεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ 'Εγκαθοράω.

'Εγκατείλεγμαι, πθ πρκ. τοῦ 'Εγκαταλέγω.

'Εγ·κατ.ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τυλίζω (Περιστρέφω) τι μέσα εἰς.

'Εγκατέλεκτο, Π. ἀντὶ 'Εγκατελέλεκτο ἢ 'Εγκατείλεκτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ 'Εγκαταλέγω.

'Εγκατέλιπον, ἀόρ. β'. τοῦ 'Εγκαταλείπω

'Εγκατέπαλτο, Π. πθ. ὑπερσ τοῦ 'Εγκαταπάλλομαι ἢ ἀόρ. τοῦ

'Εγ·κατ·εφ·άλλομαι, Μ. αλοῦμαι, = 'Εγκαπάλλομαι.

'Εγ·κατ·έχω, Μ. ἐγκαθ·έξω (ἀόρ. 'Εγκατέσχον κτλ.). Κρατῶ τι μέσα, περιέχω. » Πολλάκις μετὰ τὴν τοῦ ἐμβρύου κομιδὴν ἐγκατέχεται κατὰ τὴν ὑστέραν τὸ χορίον, « Π. Αἰγιν.

'Εγκατηρὰ (ἡ). εἶδ. γάρου κατεσκευασμένου ἀπὸ ἔντερα (ἔγκατα) ἰχθύων.

'Εγκάτθεο, Π. ἀντὶ 'Εγκατάθου, β'. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς πρς. καὶ

'Εγκάτθετο, Π. ἀντὶ 'Εγκατέθετο, γ'. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς ὁρς. τοῦ 'Εγκατατίθημι.

'Εγ·κατ.ίλλω, Μ. ... ; = 'Εγκατειλέω.

'Εγ·κατ·ιλλώπτω, Μ. ώψω, Π. (μὲ δοτ.) περιπαίζω τινὰ κυττάζοντάς τον κατὰ πρόσωπον καὶ ἀνοιγοκλείων συχνὰ τὰ 'μμάτια μου.

'Εγκατόεις, εσσα, εν, Π. ὁ περιέχων (ἢ ἀνήκων εἰς, ἢ ὅμοιος μὲ) τὰ ἐντόσθια (ἔγκατα).

'Εγ·κατ·οικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κατοικῶ μέσα ἢ ἀναμεταξὺ εἰς.

'Εγ·κατ·οικίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ (τὸν τοποθετῶ) μέσα εἰς.

'Εγ·κατ·οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλείω τι ἐντὸς οἰκοδομήματος (κτίζων πανταχόθεν τὰς εἰσόδους). » 'Εγκατῳκοδόμησεν αὐτὴν μεθ' ἵππου εἰς ἔρημον οἰκίαν, « Αἰσχ.

'Εγκάτοικος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν μέσα εἰς.

'Εγ·κατ·ομβρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μουσκεύω τι ἐμπίπτων δίκην ὄμβρου.

'Εγκατον (τὸ), ἴδε ''Εγκατα.

'Εγ·κατ·οπτρίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Κυττάζομαι εἰς (ἢ ὡς εἰς) καθρέπτην.

'Εγ·κατ·ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κατορθόνω τι διά τινος.

'Εγ·κατ.ορύσσω(ττω), Μ. ορύξω (πθ. πρκ. 'Εγκατορώρυγμαι). Παραχόνω μέσα εἰς.

'Εγκάτοχος (ὁ, ἡ), = Κάτοχος.

'Εγ·καττύω, Μ. ύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) 'Ράπτω τι (τὸ προσθέτω ὡς κάττυμα) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς τὴν πατοῦναν ὑποδήματος.

'Εγκατώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἐγκάτων (ἐντοθίων).

† 'Εγ·καυλέω-ῶ Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Εκκαυλέω.

''Εγκαυμα (τὸ). πληγὴ (φουσκάλα) ἀπὸ καύσιμον. 2) στίγμα ἢ ζωγράφημα δι' ἐγκαύσεως.

''Εγκαυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκαίειν, καῦσις, καύσιμον· (ἰατρ.) κτύπημα τοῦ ἡλίου εἰς τὸ κεφάλι. 2) τὸ διὰ τοῦ πυρὸς ἢ καυστικῶν χρωμάτων ζωγράφισμα· σμάλτωμα.

'Εγκαυστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ζωγραφίζων δι' ἐγκαύσεως.

'Εγκαυστικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν (ζωγραφ.) ἔγκαυσιν. ||. » 'Εγκαυστικὴ (ἐνν. τέχνη), ἡ τοῦ ζωγραφίζειν δι' ἐγκαύσεως.

''Εγκαυστος (ὁ, ἡ). ὁ δι' ἐγκαύσεως ζωγραφισμένος ἢ σημαδευμένος, δουλευμένος μὲ σμάλτον ἢ ὡς ἂν τὸ σμάλτον. » Κόχλος ἐγκαυτὴ, « Σχλ., ἡ κόκκινη (ἐκ κινναβάρεως) μελάνη. ||. (οὐσ.) ''Εγκαυστον (τὸ), εἶδος μελάνης ἢ σμάλτου.

† 'Εγκαύτης, ȣ ἢ οῦ (ὁ), ἐπγρφ. = 'Εγκαυστής.

'Εγ·καυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Καυχῶμαι ('Υπερηφανεύομαι, Καμαρόνω) δι' ἕν τι. » Τί ἐγκαυχᾷ ἐν κακίᾳ; « Γρφ.

''Εγκαφος (ὁ ἢ τὸ), [ἐγκάπτω]. μία βοῦκκα, μία χαψιά. (συνκδχ.) τὸ ἐλάχιστον.

'Εγκαψικίδαλος (ὁ), Κωμ. [ἐγκάπτω, κίδαλος]. κρομμυδοφάγος, κρομμυδοχάφτης.

'Εγ·κέομαι, Ἰων. ἀντὶ

''Εγ·κειμαι, Μ. κείσομαι. (μὲ δοτ.) Κείτομαι (Εἶμαι πλαγιασμένος ἢ [ἁπλ.] βαλμένος, τοποθετημένος, Εὑρίσκομαι) μέσα εἰς. » 'Επεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς (τοῖς εἵμασιν), « Ἰλ. Χ. » Τοῦ μὲν κεράατα δοιὰ μετώπῳ ἔγκειται, « Νίκ. » Βελῶν (ἐπὶ) τοῖς τραύμασιν ἐγκειμένων, « Πλ. » ''Εγκειται γὰρ τῇ λέξει (Νεαρὸν) τὸ ἀρύειν, « Σχλ. Ἀρσφ. » Βλάβαις (» Μόχθοις, » Θρήνοις κτλ.) ἔγκειμαι, « Σοφ. Εὐρ. » Ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοί τις πόθος, « Ἀρσφ. 2) εἶμαι ἀφωσιωμένος (προσηλωμένος, ἔκδοτος, ἐπιῤῥεπής) εἰς. » 'Εγὼ μὲν τὶν ὅλως ἔγκειμαι (ἴσ. ἄγκειμαι), τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ, « Θκρ. » ''Εγκειται ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τὰ πονηρά, « Γρφ. 3) ἐπιμένω, ἐνδιατρίβω ὀχληρῶς εἴς τι, στενοχωρῶ τινα, (κοιν.) πέφτω ἐπάνω του, τὸν φορτόνομαι, δὲν τὸν ἀφίνω ἀπὸ κοντά. » Κλέων δὲ ἐνταῦθα δὴ πολὺς ἐνέκειτο, λέγων, « Θκ. » Πολὺς τοῖς συμβεβηκόσιν ἔγκειται, « Δμ. » 'Εγκείσεται γὰρ ὑμῖν πέρα τοῦ δέοντος βαρύς, « Δ. Ἀλ. » 'Ενέκειντο τῷ Περικλεῖ, « Θκ. » 'Επεὶ δὲ ἡ τροπὴ ἐγένετο λαμπρῶς, ϗ ἐνέκειντο οἱ Κορίνθιοι, « αὐτ. » Τῶν γὰρ Ἀθην. ἐγκειμένων τῇ Πελοποννησ., « αὐτ. » 'Ενέκειτο τῷ δήμῳ πολύς, μὴ προέσθαι δεόμενος τόν ..., « Πλ. » 'Ο δὲ οὐκ εἴα λιπαρῶς ἐγκείμενος, « 'Ηλ. (συγχ. τῷ Ἄγκειμαι καὶ Σύγκειμαι), (παρβλ. 'Επίκειμαι).

'Εγ·κείρω, Μ. κερῶ (πθ. πρκ. 'Εγκέχαρμαι). Κουρεύω (βαθειά, σύῤῥιζα), (ἴδε 'Εγκουράς).

'Εγκέκαυμαι, πθ. πρκ. τοῦ 'Εγκαίω.

'Εγκέκαφα, πρκ. τοῦ 'Εγκάπτω.

'Εγκεχαρμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ 'Εγκείρω.

'Εγκεκλῃμένος, η, ον, Ἀττ. ἀντὶ 'Εγκεκλεισμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ 'Εγκλείω.

'Εγκέκραμαι, πθ. πρκ. τοῦ 'Εγκεράννυμι.

'Εγκεκρυμμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ὑποκεκρυμμένον, μυστηριωδῶς.

'Εγκεκυφὼς, υῖα, ὸς, ἐνεργ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ 'Εγκύπτω.

'Εγκέλαδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν κρότον

(κέλαδον), θορυβώδης. » Ἐγκέλαδα, « Συ. Ἀρςφ., ὅσα ἔντομα βούζουν πετῶντα, καθὼς ἡ ἀγριομέλισσαις (ἴδε. Βομβύλ.ος), οἱ κώνωπες, οἱ τέττιγες κτλ.

Ἐγ·κελαρύζω, Μ. ύσω. Κελαρύζω (Μουρμουρύζω) μέσα εἰς.

Ἐγκέλευσις, εως (ἡ) καὶ

Ἐγκέλευσμα(ευμας),ατος (τὸ). φωνὴ (προσταγὴ) παρακινητικὴ καὶ ἐνθαρρυντικὴ (κυρ. εἰς τὴν μάχην).

Ἐγκελευσμὸς (ὁ), = Ἐγκέλευσις.

Ἐγκελευστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων πρὸς) ἐγκέλευσιν.

Ἐγκέλευστος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι δι' ἐγκελεύσματος, προσταγμένος, παραγγελτός. » Θρῆνος—, « Ἰων., [ἐκ τοῦ

Ἐγ·κελεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. (μὲ δοτ.) Παρακινῶ (Ἐγκαρδιόνω) τινα φωνάζοντάς του. (μτγν.) προστάζω, παραγγέλλω. » Ἤδη δὲ τῆς σάλπιγγος ἀρχομένης ἐγκελεύεσθαι, « Πλ. » Ὅ τε δᾶμος ἐνεκελεύσατο τοῖς στραταγοῖς τειμᾶσαι τὸν ἄνδρα, « Ἐπγρ.

Ἐγ·κέλλω, Μ. κέλσω, (μὲ δοτ.) = Ἐνερείδω, Ἐνστηρίζω, (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) = Ἐμπίπτω.

Ἐγκενὶς [ἐνέγκω;], ίδος (ἡ), Ζ. Ἐπηγκενίς.

Ἐγ·κενόω-ῶ, Μ. ώσω, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐγκανάσσω.

Ἐγ·κεντέω-ῶ, Μ. ήσω, ἀντὶ

Ἐγ·κεντρίζω, Μ. ίσω. Σουβλίζω μὲ τὴν ἐγκεντρίδα, Μυωπίζω, (μτφορ.) παρακινῶ, ἐρεθίζω. 2) (συνηθέστ.) φυλλιάζω (δένδρον), 'μπολιάζω. » Τὰ παχύφλοια καὶ ὑγρόφλοια παρὰ τὸν φλοιὸν ἐγκεντριστέον, « Γεωπον., (παρβλ. Ἐνοφθαλμίζω).

Ἐγκέντριον (τὸ) καὶ

Ἐγκεντρὶς, ίδος (ἡ). (ἐν γέν.) = Κέντρον, κεντρί· κάθε ἐργαλ. σουβλερὸν, (ὅθεν) τὸ κονδύλι μὲ τὸ ὁπ. οἱ κριταὶ ἐσημείωναν ἐπάνω εἰς κηρωμένην πινακίδα τὴν γνώμην των. 2) (ἰδιαιτ.) τὸ φτερνιςῆρι (Τουρκ. μαχμοῦζι) τῶν ἱππέων, (Γαλλ. éperon), (ἓν τοιοῦτον εἶδ. ὑποδένοντο καὶ οἱ ἀναβαίνοντες δένδρα ἢ τοίχους, ἐπμ. καὶ οἱ κλέπται).

Ἐγκέντρισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐγκεντρισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκεντρίζειν (κυρ. δένδρον), φέλλιασμα, 'μπόλιασμα.

Ἐγκεντριστέον, θετ. τοῦ Ἐγκεντρίζω.

Ἔγκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κέντρον, ἀγκαθωτός. (μτφορ.) δηκτικὸς, ἐγγιχτικὸς, (Γαλ.) piquant. » Ἀμφισβητεῖται πότερον ἔγκεντροί εἰσιν (οἱ κηφῆνες) ἢ ἄκεντροι, « Ἀρςτ.

Ἐγκεντροτέρως, ἐπίρ. Μὲ πλειοτέραν πικρίαν ἢ προθυμίαν, δηκτικώτερον ἢ ζωηρότερον.

Ἐγ·κεντρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφόνω, (χυδ.) 'μπουλόνω μὲ καρφίτσαν.

Ἐγ·κεράννυμι, Μ. κεράσω (πρκ. Ἐγκέκραμαι κτλ.). Σμίγω (Ἀνακατόνω) τι μέσα εἰς (ἢ ὁμοῦ μὲ) ἄλλο. (μτφορ.) κάμνω (βάλλω) ἀνακατώματα, διεγείρω. » Ἐγκερασάμενος πρήγματα μεγάλα, « Ἡρ. 2) = Ἐγχέω, κερνῶ. » Οἶνον τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, « Ἰλ. Θ.

Ἐγκέραστος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος, συγκερασμένος, σύμμικτος.

Ἐγ·κεραυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω τὸν κεράτινον αὐλὸν (εἶδ. καραμούντζας).

Ἐγκεραύλης, ου (ὁ). ὁ παίζων τὸν κεράτινον αὐλόν.

Ἐγ·κερτομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κερτομῶ, ὑβρίζω ἢ περιπαίζω τινὰ μὲ λόγια τὰ ὁπ. τοῦ σφάζουν τὴν καρδίαν.

Ἐγ·κέρχνω (χ. Μ). Προξενῶ βράχνιασμα (κέρχνον).

Ἐγκεφαλίτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὸν ἐγκέφαλον.

Ἐγκέφαλος (ὁ). (ἐπ.θ.) ὁ ἐντὸς τῆς κεφαλῆς. (ὅθ. ‖. οὐσ.) ὁ μυελὸς (τῆς κεφαλῆς).

Ἐγκέχοδα, πρκ. τοῦ Ἐγχέζω.

Ἐγκεχραμμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐγχραίνω.

Ἐγκεχρημένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ; Ἐγχράω.

Ἐγκεχρωσμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐγχρώννυμι.

Ἐγ·κηδεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Κηδεύω (Θάπτω) τινὰ μέσα εἰς.

Ἐγκηρὶς, ίδος (ἡ). μικρὸν βούλλωμα (σφράγισμα) ἀπὸ κηρί.

Ἔγκηρος (ὁ, ἡ), = Ἐπίκηρος.

Ἐγ·κηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω τι ἔσωθεν μὲ κηρί.

Ἐγ·κιθαρίζω, Μ. ίσω, Π. παίζω τὴν κιθάραν μεταξὺ τινῶν.

Ἐγ·κιχράω-ῶ, Π. Δ. ἀντὶ Ἐγκεράννυμι.

Ἐγ·κιλικεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

Ἐγ·κιλικίζω, Μ. ίσω, Κωμ. (μὲ δοτ.) Φέρομαι πρός τινα ὡς Κίλιξ (δηλ. πανοῦργος, ἄπιστος), τὸν ἀπατῶ.

Ἐγ·κινδυνεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Κινδυνεύω περί τινος, διακινδυνεύω τι.

Ἐγ·κινέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι καὶ Π.

Ἐγ·κίνυμαι (χ. Μ.). (μὲ δοτ.) Κινοῦμαι ἐντὸς ἢ διὰ μέσου τινὸς· (τρπ.) ταράττω, βάλλω ἀνακατώματα.

Ἐγκιρνᾶντι, Δ. ἀντὶ Ἐγκιρνᾶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ

Ἐγ·κίρνημι. Μ. κεράσω, = Ἐγκεράννυμι, Ἐγχέω, κερνῶ. » Ἐν δὲ κίρνατε τῶ μελιαδέος ὄττι τάχιστα κρατῆρα, « (Ἀλκ. παρ') Ἀθ.

Ἔγκιρος (ὁ, ἡ), = Ὑπόκιρρος, κιτρινωπός.

Ἐγ·κισσάω-ῶ, Μ. ήσω. Εὑρίσκομαι εἰς ὀργασμὸν (ἐπιθυμίαν συνουσίας)· (μὲ αἰτ.) συλλαμβάνω, ἐγγαστρόνομαι. (μτφορ.) » Φθόνον καθ' ἡμῶν ἐγκισσήσας, « (Μεθόδ. παρὰ) Φωτ.

;Ἐγ·κισσεύομαι, Μ. εύσομαι. Περιπλέκομαι (Περιτυλίσσομαι) καθὼς ὁ κισσός.

Ἐγκίσσημα (τὸ). τὸ συλληφθὲν ἐν τῇ γαστρὶ, ἔμβρυον.

Ἐγκίσσησις, εως (ἡ). σύλληψις, ἐγγάστρωμα.

Ἐγκλαστρίδιον (τὸ), = Ἐνώτιον, [ἐκ τοῦ

Ἐγ·κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Τσακκίζω τι εἰς τὴν μέσην. 2) (μτφορ.) διακόπτω, ἐμποδίζω, ἢ 3) χαυνόνω, κινῶ εἰς οἶκτον.

Ἐγκλεισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκλείειν, κλείδωμα μέσα, σφάλισμα.

Ἐγκλειστήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐγκλεισιν. ‖. (οὐσ.) Ἐγκλειστήριον, = Ἀσκητήριον, (ἴδε τὸ ἑπμν.)

Ἔγκλειστος (ὁ, ἡ). κλεισμένος (κλειδωμένος, 'σφαλισμένος) μέσα. ‖. (οὐσ.) μοναχὸς μὴ ἐβγαίνων ποτὲ ἀπὸ τὸ κελλί του. » Ἐκεῖ δὲ εἰσὶν ἑκατὸν ἔγκλειςοι καὶ ποιμαίνει αὐτὰς στηλίτης διὰ θυρίδος, « Ἐπιφαν. (Ἁγιοπολ. Συρ.)

Ἐγκλείστρα (ἡ) καὶ

Ἔγκλειστρον (τὸ), = Ἐγκλειστήριον.

Ἐγ·κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω (Κλειδόνω. 'Σφαλῶ) μέσα. » Ὄκως ἔλθοι ἐς τὸ τεῖχος καὶ τὰς πύλας ἐγκληίσειε, « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Καταφυγόντες εἰς τὸν ναὸν καὶ ἐγκλεισάμενοι, ἡσυχίαν εἶχον, « Ξεν.

Ἔγκλημα (τὸ). (Νμ.) τὸ αἴτιον διὰ τὸ ὁπ. (καὶ 2) τὸ ἔγγραφον διὰ τοῦ ὁποίου) ἐγκαλεῖ τις τινα εἰς τὸ κριτήριον, (ἐν γέν.) ὕλη (αἰτία, ἀφορμὴ) κατηγορίας ἢ ἔριδος, μέμψις, παράπονον.

Ἐγκληματικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς Ὁ ἀνήκων (ἢ δίδων αἰτίαν) εἰς ἔγκλημα. » Ἡ δὲ διὰ τὸ χρήσιμον (φιλία) ἐγκληματική, « Ἀρςτ.

† Ἐγ·κληματόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκκληματόομαι ἢ Εὐκληματέω.

; Ἐγκλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐγκαλῶν (κατηγορῶν, παραπονούμενος).

† Ἐγ·κληρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. (Γρφ.) Κληροδοτῶ.

Ἔγκληρος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ἔχων κλῆρον (μερίδιον) ἀπό τινος, μέτοχος. 2) (μὲ δοτ.) = Σύγκληρος, συμμέτοχος. ἴσος· ὅμοιος. 3) ὁ λαβὼν κλῆρον (κληρονομίαν)· πλούσιος. » Ἄρουρα—, « Λυκ. ἡ εὔκαρπος. » Γυνή—, « Εὐρ, ἢ ἄλλ Ἐπίκληρος.

Ἐγ·κληρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κληρόω, δίδω (κυρ. διὰ κλήρου), κληροδοτῶ.

Ἔγκλησις [ἐγκαλέω], εως (ἡ). ἐγκάλεσμα, ἀγωγὴ, κατηγορία.

Ἐγκλητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐγκαλέω, κατηγορητέος, ἐπιλήψιμος.

Ἐγκλητικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἐμφαίνων (ἢ γινόμενος πρὸς) ἔγκλησιν, κατηγορητικός.

Ἔγκλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως. Ὁ ἐγκαλεσθεὶς ἢ ἐγκαλούμενος, κατηγορημένος, ἐπίμεμπτος. 2) » Δίκη—, « Μ. Ψελλ., ἢ ἄλλ. Ἔκκλητος.

Ἐγκλιδὸν, ἐπίρ. Π. [ἐγκλίνω]. πλαγίως, σκυφτά. » Ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα, « Ἀπλλν., χαμηλώσασα τὰ 'μμάτια 'της.

Ἔγκλιμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι πάσχει (ὑπόκειται εἰς) ἔγκλισιν. » Τοῖς ἐγκλίμασι τοῦ ἐδάφους, « Πλδ. 2) (Γεωγρ. καὶ Ἀστρονομ.) = Κλίμα. 3) (ναυτ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἄγκλιμα. 4) = Ἔγκλισις, τροπὴ (ςρατ.).

Ἐγκλίνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν κλίνῃ κατακείμενος, κλινήρης.

Ἐγ·κλίνω, Μ. κλινῶ. (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) Κλίνω (κυρ. καὶ μτφορ), γέρνω, σκύπτω, ἀκκουμβῶ. (μτφορ.) τρέπω (καὶ μσ. ἢ πθ.) τρέπομαι εἰς φυγήν· ἐνδίδω, ὑποχωρῶ. » Οἱ δ' ἐνέκλιναν καὶ τούτους, Ξεν. » Οἱ δ', ὀλίγον τινὰ δεξάμενοι χρόνον, ἐγκλίνουσι τὰ νῶτα, « Δ. Ἀλ. » Παρατρέποντος ἐκ τοῦ συνήθους καὶ ἐγκλίνοντος τὴν φωνήν, « Πλ. (καὶ ἀλλ.) » Ἐγκλίναντες ἔφευγον, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Διὸ καὶ οὐκ ὀρθὸν, ἀλλ' ἐγκεκλιμένον (τὸ φύλλον), « Θφρ. (καὶ μὲ δοτ.) » Καὶ ἅμα ἐνεκλίθη αὐτῷ, « Ξεν. » Ἐγκεκλιμένοι τοῖς σκίμποσι, « Πλ. (καὶ μὲ ἐπίρ.) » Σκέλη ἐγκεκλιμένα μικρὸν ἔξω, « αὐτ. (καὶ προθετ.) » Ὅσαν δὲ τὴν εὐθυωρίαν ἢ εἰς δεξ. ἢ εἰς ἀριστ. ἢ εἰς τὸ πρόσθεν ἢ εἰς τὸ ὄπισθεν ἐγκλίνῃ, « Πλάτ. » Ἐγκεκλικότας ταῖς κεφαλαῖς καὶ πρὸς τὸ ποτὸν βλέποντας, « Πλ. (καὶ μτφορ.) » Πόνος ὔμμι μάλιστα ἐγκέκλιται, « Ἰλ. Ζ., ὅλον τὸ βάρος εἶν' ἐπάνω σας. » Τὴν πολιτείαν ἐγκεκλιμένην καὶ ῥέπουσαν ἐπὶ τὰ χείρω, « Πλ. » Ὡς ᾐσθάνετο τοὺς πολλοὺς ἐγκεκλικότας καὶ παρέχοντας ὑφ' ἡδονῆς ὅ,τι βούλοιτο χρῆσθαι, « Πλ. » Ὁ δῆμος οὔτε πρότερον οὔθ' ὕστερον Τυῤῥηνοῖς ἐνέκλινε, « Δ. Ἀλ. » Ἐγκλίνειν πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν, « Ἀρςτ. 2) (μτνμ.) » Ἐγκλινομένη λέξις, « Γρμτ., ἡ μεταβιβάζουσα τὸν τόνον εἰς τὴν πρὸ αὐτῆς ἢ ἀντὶ ὀξείας λαμβάνουσα βαρεῖαν. » Τὰ ὀρθὰ τῶν ἐγκεκλιμένων ἡγεῖται. Δ. Ἀλ. » Ἐγκλίνεσθαι δὲ λέγεται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μὴ δυναμένων ἐφ' ἑαυτοῖς στηρίζεσθαι καὶ διὰ τοῦτο ἐφ' ἑτέροις ἀνακλινομένων, « Μοσχπλ.

Ἔγκλισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ ἐγκλίνειν (γέρνειν κτλ.), κλίσις, καμπύλωμα. » Πόλου—, « Ἀστρνμ. καὶ Γεωγρ., τὸ ἐναντ. τοῦ Ἔξαρμα. » Ῥήματος—, « Γρμτ., ἢ ἄλλ. πτῶσις τοῦ ῥήμ. » Τόνου—, « αὐτ. » Γράφεται δὲ καὶ κατ' ἔγκλισιν, Καί ε ὖ, « Εὐστ.

Ἐγκλιτέον, θετ. τοῦ Ἐγκλίνω.

Ἐγκλιτικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. (Γρμτ.) Ὁ ἐγκλινόμενος (μεταβιβάζων τὸν τόνον), ἴδε Ἐγκλίνω (2).

Ἐγ·κλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Δένω μὲ κλοιὸν (σιδηροῦν λαιμοδέτην). περιδένω ἐν εἴδει κλοιοῦ.

Ἐγ·κλονέω-ῶ, Κουνῶ τι μέσα εἰς, (ἴδε καὶ τὸ ἑπμν.).

Ἐγ·κλυδάζομαι, Μ. άσομαι. Κυματίζω μέσα εἰς, κτυπῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ (καθὼς ἐνίοτε τὸ νερὸν εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ ἵππου), κάμνω κλοὺκ-κλοὺκ, (ὅθεν

Ἐγκλύδαξις, εως (ἡ). κυμάτισμα ἐσωτερικὸν, (ἴδε Κλύδων).

Ἐγκλυδαστικὸς, ή, όν. Ὁ πάσχων ἢ προξενῶν ἐγκλύδαξιν.

Ἐγ·κλύζω, Μ. κλύσω. Ἐμβάλλω ὑγρόν τι εἰς τὸ σῶμα διὰ τοῦ κλυστῆρος. 2) κουνῶ τι ἐντὸς ὑγροῦ. » Ἔγκλυζε ὧδε κἀκεῖσε διαφέρων τὸν ἔνδεσμον, « Δσκρ., (παρβλ. Διακλύζω).

Ἔγκλυσμα (τὸ). τὸ διὰ τοῦ κλυστῆρος ἐμβαλλόμενον εἰς τὸ σῶμα ὑγρόν.

Ἐγκλυστέον, θετ. τοῦ Ἐγκλύζω.

Ἐγ·κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω τι μέσα εἰς (δηλ. μαζῆ μὲ) ἄλλο, ἐμπλέκω, 'μπερδεύω.

Ἐγ·κνήθω, Μ. κνήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ξύνω (Τρίβω) τι μὲ τὸν τυροτρίφτην ὥστε νὰ πίπτουν τὰ ξύσματα μέσα εἰς ἄλλο.

Ἐγ·κνώσσω (χ. Μ.), Π, (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι μέσα εἰς.

Ἐγ·κοιλαίνω, Μ. ανῶ. Βαθουλόνω (Κάμνω κοίλωμα μέσα εἰς) τι

Ἐγκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τῆς κοιλίας, (ὅθεν) » Ἐγκοίλια (τὰ), Α'. τὰ ἐντόσθια τοῦ ζώου, καὶ Β'. τὰ πλαγινὰ στραβόξυλα (τὰ πλευρὰ) τοῦ πλοίου, (παρβλ. Ἐπηγκενὶς, Ἴκριον, καὶ Σταμίν).

Ἔγκοιλος (ὁ, ἡ), = Ὑπόκοιλος, ὀλίγον τι κοῖλος (βαθουλός). » Ὀφθαλμὸς—, « Ἱππκρ.

Ἐγκοίλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐγ·κοιλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐγκοιλαίνω.

Ἐγ·κοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι, (κυρ. δὲ) ἐντὸς ναοῦ ἵνα λάβω καθ' ὕπνους χρησμὸν (νὰ ἴδω ὀπτασίαν).

Ἐγκοίμηθρον (τὸ), μτγν. ἀντὶ Ἐγκοίμητρον.

Ἐγκοίμησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐγκοιμάομαι. » Ἐπιβλαβὴς ἡ ἐν τοῖς χνοώδεσι τῶν πτίλων ἐγκοίμησις, « Κλμ.

Ἐγκοιμητήριος, α ἢ ος, ον. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς ἐγκοίμησιν. » Ψίαθος—, « Πλδ.

Ἐγκοίμητρον (τὸ). φόρεμα μὲ (ἢ μέρος εἰς) τὸ ὁποῖον κοιμᾶταί τις, νυκτικόν.

Ἐγκοιμήτωρ, ορος (ὁ). (κυρ. χιτὼν) ὁ ἄλλ. (καὶ κατὰ τὸν Πλδ. κομψότερον) Ἐνευνητὴρ, νυκτικός.

Ἐγ·κοιμίζω, Μ. ίσω. (με δοτ, ἐκ δ'.) Κοιμίζω τινὰ μέσα ἢ ἐπάνω ἢ ἀνάμεσα εἰς.

Ἐγ·κοισυρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, Κωμ. Μιμοῦμαι (Ζῶ, Ἐνδύομαι κτλ. ὡσὰν) τὴν Κοισύραν (πλουσίαν τινὰ καὶ τρυφηλὴν Ἀθηναίαν).

Ἐγ·κοιτάζομαι, Μ. άσομαι, = Ἐγκοιτάω.

Ἐγκοιτὰς, άδος (ἡ), Π. ἐντὸς τῆς ὁποίας κοιμᾶται (ἔχει τὴν κοίτην του) τις, [ἐκ τοῦ

Ἐγ·κοιτάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἔχω τὴν κοίτην μου (Κοιμῶμαι, Κείτομαι, Εὑρίσκομαι) μέσα εἰς.

Ἐγκοίτιος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐνεύναιος.

Ἔγκοιτος (ὁ, ἡ), = Κλινήρης, κατάκοιτος.

Ἐγκόλαμμα (τὸ). πᾶν ὅτι εἶν' ἐγκεκολαμμένον (σκαλισμένον) ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ.

Ἐγκολαπτὸς, ή, όν. Σκαλιστὸς (Δουλευμένος) ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐγ·κολάπτω, Μ. άψω. Σκαλίζω ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ., ἐγχαράττω, (μτφορ.) ἐντυπόνω.

Ἐγ·κοληβάζω, Μ. άσω, (λέξ. παλαιστ.) = Κολετράω, πατῶ εἰς τὴν κοιλίαν, ἢ (κατ' ἄλλ.) = τῷ

Ἐγ·κολλαβίζω, Μ. ίσω, (Κωμ.). Καταπίνω ὡς κόλλαβον (λοχουμᾶν).

Ἐγ·κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολνῶ τι ἐπάνω εἰς, προσκολλῶ, (συγχ. τῷ Ἐγκωλύω).

Ἔγκολλος (ὁ, ἡ). κολλημένος, προσκολλημένος.

Ἐγκολπίας, ου (ὁ). (κυρ. ἄνεμος) ὁ φυσῶν ἐντὸς (ἢ ἀπὸ) κόλπου θαλάσσης, τὸν ὁπ. (καθὼς λέγουν οἱ ναῦται μας) ἐβγάζει ὁ κόρφος.

Ἐγκολπίδιος (ὁ, ἡ), = Ἐγκόλπιος.

Ἐγ·κολπίζω, Μ. ίσω. (μτβτ.) Ἐμβάλλω ἰατρικὸν εἰς τὸν κόλπον (τὴν μήτραν) γυναικός. 2) κάμνω τι νὰ ἔχῃ κόλπον (νὰ φουσκόνῃ). » Περίοδος ἐγκολπιζομένη, « Δ. Ἀλ., ἢ ἄλλ. Στρογγύλη. 3) (ἀμτβτ.) = Κατακολπίζω, ἐμβαίνω εἰς (ἢ 4) σχηματίζω κόλπον θαλάσ. 5) (μσ.) βάλλω (κρατῶ) τι εἰς τὸν κόλπον μου· ἀγκαλιάζω· περιλαμβάνω. (τρπ.) οἰκειοποιοῦμαι, ἐγκολπόνομαι.

Ἐγκόλπιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς κόλπου. » Ἄνεμος—, « Στρ., ἴδε Ἐγκολπίας. 2) τὸν ὁπ. φέρει (κρατεῖ αγκαλιασμένον, ἔχει κρυμμένον) τις εἰς τὸν κόλπον του.

Ἐγκόλπισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐνεκολπίσθη (ἐνεκολπώθη) τις, (συγχ. τῷ Ἐγκαλλώπισμα).

Ἔγκολπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων) κόλπον ἢ κόλπους, κολπώδης, φουσκωτός.

Ἐγ·κολπόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ἔχῃ (νὰ σχηματίζῃ) κόλπον (νὰ φουσκόνῃ). ‖. (μσ.) = Ἐγκολπίζομαι, βάλλω εἰς τὸν κόλπον μου, (τρπ.) οἰκειοποιοῦμαι, ἐγκολπόνομαι.

Ἐγ·κομβόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κουμπόνω (Θηλυκόνω) τὸ φόρεμά μου, κουμπόνομαι, (συνκδχ.) ἐνδύομαι, (τρπ.) ἐγκολπόνομαι. » Τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβώσασθε, « Πέτρ. Ἐπιστ. (ὅμοιον τῷ τοῦ Παύλου· » Ἐνδύσασθε ταπεινοφροσύνην, «).

Ἐγκόμβωμα (τὸ). εἶδ. λευκοῦ ἐπανωφορίου τὸ ὁπ. ἐκουμβόνετο.

Ἐγκόμβωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκομβοῦσθαι, κούμβωμα, θηλύκωμα, (συνκδχ.) 'νδύσιμον.

Ἔγκομμα (τὸ), = Πρόσκομμα, ἐμπόδιον.

;Ἐγ·κομπάζομαι, Μ. άσομαι, = Ἐγκαυχῶμαι, Ἐγκαλλωπίζομαι.

Ἐγ·κονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (σπν. μτβτ.) Ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω (» Δεινὸν μαιμώσαις ἐγκονέουσα κυσὶν, « Ἐπγρ.). (συνήθ. ἀμτβτ.) = Σπεύδω, τρέχω (βιαστικὸς), (κοιν.) κάμνω ὀγλίγωρα. » Κατήϊσαν ἐγκονέοντες, « Ἀπλλν. » Ἐγκοναίουσα. . ναίεσθαι, « Κόϊντ. » Κέλευθον ἥνπερ ἦλθες, ἐγκόνει πάλιν, « Αἰσχλ. » Ἴτ' ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ', « Ἀρςφ., (ἴδε Κονέω καὶ παρβλ. Διακονέω).

Ἐγκονητὶ, ἴδε Ἐγκονιτί.

Ἐγ·κονιάω-ῶ, Μ. ήσω, Δ. Π. ἀντὶ Ἐγκονέω

Ἐγ·κονίζομαι καὶ

Ἐγ·κονίομαι, Μ. ίσομαι. Πασπαλίζω τὸ σῶμά μου (καθὼς οἱ ἀθληταὶ, ἢ Παλαίβω [καὶ ἐπμ.) Κυλίομαι εἰς μέρος ςρωμένον) μὲ σκόνιν.

Ἐγκόνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος σχηματιζόμενος) ἐπάνω εἰς σκόνιν.

Ἐγκονὶς, ίδος (ἡ), Π. [ἐγκονέω]. δούλη, ὑπηρέτις.

Ἐγκονιτὶ, ἐπίρ. τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀκονητὶ, (δηλ.) Μὲ κόπον, μὲ δυσκολίαν ἢ, Μὲ προθυμίαν, μὲ ταχύτητα.

Ἐγκοπεὺς [ἐγκόπτω], έως (ὁ). ἐργαλ. (σφυρὶ) τῶν λιθοξόων.

Ἐγκοπὴ (ἡ). χαραγματιὰ, (χειρουργ.) κόψιμον. 2) (συνκδχ. καὶ τρπ.) διακοπή· ἀναβολή· ἐμπόδιον.

Ἐγ·κοπιάω-ῶ, Μ. άσω. Κοπιάζω εἴς τι.

Ἐγκοπὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἐγκοπεύς.

Ἔγκοπος (ὁ, ἡ). κοπιασμένος κυρασμένος ἢ 2) κοπιαστικὸς, δύσκολος.

῎Εγκοπρος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων κόπρον, κοπρισμένος.

᾿Εγκοπτικὸς, ἡ, όν. ῾Ο προξενῶν ἐγκοπὴν, ἐμποδιστικός.

᾿Εγκοπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐγκοπὰς, χαρακωτὸς ἢ 2) ᾿μπηγμένος (χαρφωμένος) πουθενά.

᾿Εγ·κόπτω, Μ. κόψω. ᾿Μπήγω τι κτυπῶντάς το. 2) κάμνω ἐγκοπὰς (χαραγματιαῖς) ἐπάνω εἴς τι. 3) (συνκδχ. ꗃ τρπ.) διακόπτω, ἀπασχολῶ, ἐμποδίζω. 4) ἀφανίζω. » ᾿Εγκοπήσονται ἐν κατακλυσμῷ, « Γρφ.

᾿Εγκόπως, ἐπίρ. Μὲ κόπον, μὲ δυσκολίαν.

᾿Εγ·κορδυλέω-ῶ [ἐν, κορδύλη], Μ. ήσω, (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.). Τυλίζω (καὶ μσ.) Εἶμαι τυλιγμένος (χωμένος) μέσα εἰς (κυρ. φορέματα). » ῏Ην μὴ πέπλον τοιοῦτον ἐγκορδυλίσησθε (ἐσφαλμ. ἀντὶ ᾿Εγκορδυλήσησθε), « Συν.

᾿Εγ·κορύπτω, Μ. ύψω. Κτυπῶ (καθὼς τὸ κριάρι μὲ τὰ κέρατα).

᾿Εγ·κορυφόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. (μὲ δοτ.) ῾Υψοῦμαι ἐντὸς ἢ μεταξύ τινος.

᾿Εγ·κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) Βάλλω τι μὲ τάξιν (Ἀραδιάζω) μέσα εἰς, συγυρίζω, διευθετῶ, τακτοποιῶ.

᾿Εγκόσμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τοῦ κόσμου εὑρισκόμενος. (ἐκκλσ.) κοσμικός. 2) ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν κόσμῳ, εὔτακτος.

᾿Εγκοσμίως, ἐπίρ. = Κοσμίως, εὐτάκτως.

᾿Εγκοσμογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = ᾿Εγκόσμιος.

᾿Εγ·κοτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φυλάττω μέσα μου πάθος (κότον) ἐναντίον τινὸς, μνησικακῶ. 2) =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) ᾿Εντίκτω, (ἴδε καὶ παρβλ. Ἀλλόκοτος.)

᾿Εγκότημα (τὸ) καὶ

; ᾿Εγκότησις, εως (ἡ). ὀργὴ ἐπίμονος, μνησικακία.

῎Εγκοτος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων πάθος (κότον), μνησίκακος, ἀδυσώπητος. ‖. (οὐσ.) ῎Εγκοτον (τὸ), πάθος (κατά τινος), μνησικακία.

᾿Εγκοτύλη (ἀντὶ ᾿Εν κοτύλῃ), εἶδ. παιδιᾶς καθ᾿ ἣν ὁ εἷς σηκόνει εἰς τὴν ῥάχιν του τὸν ἄλλον ἔχοντα τὸ γόνατόν του εἰς τὸ κοίλωμα τῶν χειρῶν (γυρισμένων καὶ συμπεπλεγμένων ὄπισθεν) καὶ κρατοῦντα τὴν κεφαλὴν ἢ τὸν λαιμὸν αὐτοῦ, (παρβλ. ᾿Εφεδρισμός).

᾿Εγκότως, ἐπίρ. Μὲ πάθος, μὲ μνησικακίαν. » ᾿Εγκότως ἔχω (ἀντὶ ᾿Εγκοτέω) τινὶ, « (συγχ. τῷ Εἰκότως.)

᾿Εγκουρὰς, άδος (ἡ). (κυρ.) δούλη (σκλάβα) ἐγκεχαρμένη τὴν κεφαλὴν (ἴδ. Εὐρ. ᾿Ηλ. 108), (ὅθεν 2) (πληθ.) πρόσωπα τοιούτων δούλων τὰ ὁπ. ἐζωγράφιζαν συνήθως εἰς τὰς ὀροφὰς (ταβάνια) τῶν οἴκων, (παρβλ. Καρυάτιδες).

᾿Εγ·κραγγάνω (παρτ. ᾿Ενεκράγγανον καὶ πλέον οὔ), Π. Κωμ. ἀντὶ-

᾿Εγ·κράζω, Μ. κράξω (ἀόρ. β΄. ᾿Ενέκραγον, ὅθεν ἡ μτχ. ᾿Εγκραγὼν), = ᾿Εμβοῶ, φωνάζω μὲ θυμὸν κατά τινος· ξεφωνίζω. » ᾿Εγκραγοῦσαν, ὡς εἶδε περικαιόμενον τὸ βρέφος, « Πλ. (καὶ πθ.) » Πολλὰ τῶν ἀλόγων ζώων, ἐγκραζόμενα ὅτε σφάλλονται, ἀνορθοῦνται, « Εὐστ.

᾿Εγ·κραιπαλάω-ῶ. Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Μεθοκοπῶ μέσα εἰς ἢ ὁμοῦ μέ.

᾿Εγκρανὶς, ίδος (ἡ), = Παρεγκεφαλίς.

῎Εγκρανος (ὁ), = ᾿Εγκέφαλος.

῎Εγκρασις, εως (ἡ), = Ἀνάκρασις, ἕνωσις.

᾿Εγκρασίχολος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ χολήν. ‖. (οὐσ.) εἶδ. σαρδέλλας, (Ἰταλ.) ἀντζόϊα.

᾿Εγκράτεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ἐγκρατὴς (νὰ κυριεύῃ τὰ πάθη τȣ, τὰς ὀρέξεις τȣ)· σωφροσύνη· σταθερότης· ὑπομονή.

᾿Εγκράτευμα (τὸ), τὸ ἔργον ἢ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐγκρατείας.

᾿Εγ·κρατεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι ἐγκρατὴς, κάμνω ἐγκράτειαν (ἀπέχω ἀπό) τινος ἡδονῆς.

᾿Εγκρατευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ φυλάττων (ἐκ συστήματος) ἐγκράτειαν, νηστευτὴς κτλ.

᾿Εγκρατευτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. ῾Ο ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἐγκράτειαν.

᾿Εγ·κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Γίνομαι ἐγκρατής τινος, κυριεύω. 2) (μὲ δοτ.) ἐπιμένω, ὑποφέρω γενναίως. 3) (ἀμτβτ.) = ᾿Εγκρατεύομαι (;)

᾿Εγκρατέως, Π. ἀντὶ ᾿Εγκρατῶς.

᾿Εγκρατὴς, έος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ κρατῶν (ἔχων εἰς τὸ χέρι του, εἰς τὴν ἐξουσίαν του) τι, (ἐπμ.) ἀνώτερος (νικητὴς, κύριος, [ꗃ τρπ.] ἔμπειρός) τινος. » Τόξων —, « Σοφ. ᾿Επειδὴ δὲ τάχιστα ἐγκρατὴς ἐγένετο τοῦ ἀργυρίου, « Δμ., (κοιν.) τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ χέρι. » Τῶν πλοίων ἐγκρατὴς ἐγένετο, « Αἰν. Τακτ. (ꗃ τρπ.) » Γαστρὸς (» ῞Υπνȣ, » Ἀφροδισίων Θυμοῦ κτλ.) —, « Ξεν. » ᾿Εγκρατὴς αὐτὸς αὐτοῦ, « Πλάτ. » Νόμου —, « Πλάτ. » Χειρῶν καὶ σκελέων οὐ πάνυ —, « Ἱππκρ. (ὅθ. 2) (χ. πτ.) ᾿γιερὸς, δυνατὸς, εὔτονος· στερεὸς, ἀκλόνητος. » Χεὶρ ἐγκρατεςάτη, « Ξεν. » Τήν τε ἀρχὴν ἐγκρατεςέραν κατεστήσαντο « Θκ. (ἢ 3) ὁ κυριεύων τὰ πάθη του (τὰς ὀρέξεις του), σώφρων.

; ᾿Εγκράτησις, εως (ἡ), =(ἡ ἀμφ. ἀντὶ) ᾿Εγκράτεια.

᾿Εγκρατητικὸς, ἡ, όν = ᾿Εγκρατευτικός.

᾿Εγ·κρατύνω, Μ. υνῶ. ᾿Ενισχύω.

᾿Εγκρατῶς, ἐπίρ. Μὲ τόνον, ᾿γιερὰ, δυνατὰ, σφιγκτὰ κτλ. 3) (τρπ.) μὲ ἐγκράτειαν, σωφρόνως.

᾿Εγ·κρεμάννυμι (καὶ σπν.) ᾿Εγ·κρεμάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) Κρεμνῶ τι μέσα εἰς, (συγχ. τῷ ᾿Εκκρεμάννυμι).

᾿Εγκρεμὴς, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ κρεμάμενος ἔν τινι (ἀπό τινος). » Πήρα ἦν αὐτῷ ἐγκρεμὴς, « ῾Ηρωδ. (Α΄.)

᾿Εγ·κρημνίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) Κρημνίζω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

᾿Εγκριδὸν, ἐπίρ. Π. [ἐγκρίνω], = Διακριδὸν, κατ᾿ ἐκλογὴν, (οὕτω διορθ. τὸ » ῾Ο δὲ κριδὸν, « Τρυφιόδ. 224).

᾿Εγκριδοπώλης, ȣ (ὁ). ὁ πωλῶν ἐγκρίδας.

᾿Εγκρικάδεια (ἡ). ἡ ὄπισθεν τῆς ῥάχης συμπλοκὴ τῶν χειρῶν εἰς τὸ παιγνίδι ᾿Εγκοτύλη (ἴδε τὴν λέξιν), [ἐκ τοῦ

᾿Εγ·κρικόω-ῶ, Μ. ώσω. Περνῶ τι εἰς (ἢ ὡς εἰς) κρίκον.

᾿Εγ·κρίνω, Μ. κρινῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) Κρίνων (᾿Εκλέγων) παραδέχομαί τι ὡς καλὸν (ἁρμόδιον, ἄξιον κτλ.), (ἐπμ.) συναριθμῶ, συγκαταλέγω. (ἐν γέν.) ἀποδέχομαι. » Τὸ μὲν καλὸν ἐγκριτέον, τὸ δὲ μὴ, ἀποκριτέον, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Εἰς τὴν γερȣσίαν ἐγκριθεὶς, « Δμ. » ᾿Ενικριν θῆναι ὁμίλῳ, « Ἀπλλν.

᾿Εγκρὶς [ἐν, κρῖ ἀντὶ κρῆμνον], ίδος (ἡ). εἶδ. ζυμαρικȣ (ἀπὸ σεμιγδάλι), τηγανητά.

῎Εγκρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκρίνειν, παραδοχὴ (κυρ. ἀθλητοῦ ἐξετασθέντος). (Τὸ τοῦ Ἀλκίφρ. Α΄, 39: νομίζω ἐσφαλμ. ἀντὶ ῎Εγκλισιν).

᾿Εγκριτήριος, α ἡ ος, ον. ῾Ο ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων πρὸς) ἔγκρισιν.

῎Εγκριτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐγκριθεὶς (κριθεὶς ἄξιος), (ἐπμ.) ἐκλεκτὸς, ἄριστος. (συγχ. τῷ ῎Εκκριτος).

᾿Εγ·κροαίνω, Μ. ανῶ. (μτφορ. ἀπὸ τῶν ἵππων) ᾿Εκτείνομαι (᾿Ενδιατρίβω εὐχαρίστως) εἰς διήγησίν τινα, (μὲ δοτ.).

᾿Εγ·κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. (χ. πτ.) Κτυπῶ τινα (Καταιβάζω γρονθιαῖς) μὲ κρότον. 2) (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) = τῷ

᾿Εγ·κρούω, Μ. κρούσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) Κτυπῶν ἐμπήγω τι εἰς. 2) (χ. πτ.) κτυπῶ μὲ ῥυθμὸν τοὺς πόδας μου κατὰ γῆς χορεύων καὶ ἀκολουθῶ τὸν χρόνον τοῦ τραγῳδίου.

᾿Εγ·κρύβω, Μ. κρύψω, = ᾿Εγκρύπτω.

῎Εγκρυμμα (τὸ), (μτγν.) = ῎Ενεδρα.

᾿Εγ·κρυπτάζω καὶ (μσ.)-ομαι, Μ. άσω, -ομαι, = ᾿Εγκρυφιάζω.

῎Εγκρυπτος (ὁ, ἡ). ὁ κεκρυμμένος μέσα εἴς τι. ‖. (οὐσ.) = ᾿Εγκρυφίας.

᾿Εγ·κρύπτω, Μ. κρύψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) Κρύπτω (Σκεπάζω, Παραχόνω) τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, π. χ. » Δαλὸν σποδιῇ, « ᾿Οδ. Ε.

᾿Εγ·κρυφιάζω, Μ. άσω (σπν. μτβτ.) Κρύπτω (συνηθ. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. Κρύπτομαι) μέσα εἰς, πράττω τι κρυφίως· ἐμφωλεύω.

᾿Εγκρυφίας [ἐγκρύπτω], ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) ᾿ψημένος εἰς τὴν χώβολην, σαχτόπηττα, μπογάτσα.

᾿Εγκρύφιος καὶ

῎Εγκρυφος (ὁ, ἡ), Π. κρυμμένος μέσα εἰς· κρυφός.

;᾿Εγ·κρύφω, Π. =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) ᾿Εγκρύβω.

῎Εγκρυψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγκρύπτειν, κρύψιμον, παράχωμα.

᾿Εγ·κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ ἢ ῎Εχω (῾Ορίζω τι ὡς) ἔγκτημα (ἴδε τὴν λέξιν). » Εἰ ἡ πόλις διδοίη (τὰ ἔρημα οἰκόπεδα) οἰκοδομησαμένοις ἐγκεκτῆσθαι, « Ξεν.

᾿Εγ·κτερεΐζω, Μ. ίσω, Π. (μὲ δοτ.) θυσιάζω εἰς τὸν τάφον ἀποθανόντος, τοῦ κάμνω τὰ νενομισμένα.

῎Εγκτημα (τὸ), [ἐγκτάομαι]. κτῆμα ἀκίνητον τὸ ὁπ. ἔχει τις ἐπάνω εἰς ξένην γῆν, (Τουρκ.) γεδίκι.

῎Εγκτησις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις ἔγκτημα (παρβλ. ᾿Επεργασία).

᾿Εγκτητικὸς, ἡ, όν. ῾Ο ἀνήκων εἰς ἔγκτημα. ‖. (οὐσ.) ᾿Εγκτητικὸν (τὸ), (ἐνν. τέλος), τὸ πληρονόμενον εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τῆς γῆς ὑπὸ τοῦ ἔχοντος τὸ ἔγκτημα, (κοιν.) τοπιάτικον, (Τουρκ.) γέρ·κιρασὶ, ἰτζαρές.

῎Εγκτητος (ὁ. ἡ). ὁ ἀποκτηθεὶς ἢ δυνάμενος ν᾿ ἀποκτηθῇ (κυρ. ὡς ἔγκτημα).

᾿Εγ·κτίζω, Μ. κτίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) Κτίζω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

; ᾿Εγ·κυβερνάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω. Κυβερνῶ (᾿Επικρατῶ, Κάμνω ὅ,τι θέλω) μέσα εἰς. » Ἄνεμος ἰσίοισι ἐγκυβερνέῃ, « Ἀρετ., ᾿Ενσκήπτῃ, ᾿Εμβομβῇ.

᾿Εγ·κυβιστάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πηδῶ μὲ τὸ κεφάλι κάτω (καθὼς οἱ κολυμβηταὶ) μέσα εἰς, (μτφορ.) ῥιψοκινδυνεύω.

᾿Εγκύβιστος (ὁ, ἡ). κυρτὸς, γυρτὸς, προνενευκώς.

῎Εγκυδος (ὁ, ἡ), Π. = ῎Ενδοξος.

; ᾿Εγκύησις, εως (ἡ), = ῎Εγκυσις.

᾿Εγ·κυκάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) Ἀνακατόνω τι μέσα εἰς.

᾿Εγ·κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) Κάμνω τι νὰ γυρίζῃ (νὰ κυκλοφορῇ, τὸ περιστρέφω) μέσα εἰς. » Τὰ ἄρθρα, ἐν οἷσι αἱ ἐμβολαὶ τῶν κινεομένων ὀςέων ἐγκυκλέονται, « Ἱππκρ., (συγχ. τῷ ᾿Εκκυκλέω), (ὅθεν

† ᾿Εγκύκληθρον καὶ

† ᾿Εγκύκλημα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ ᾿Εκκύκλημα. 2) τὸ κυκλοειδῶς (περιοδικῶς, ἐτησίως) γινόμενον. » Πρόσοδος ἡ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐγκυκλημάτων, « Ἀρςτ.

᾿Εγκύκλησις, εως (ἡ). ἡ ἐντός τινος κυκλοφορία (περιστροφή). (κατ᾿ ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ ᾿Εκκύκλησις).

᾿Εγκυκλητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐγκυκλῶν (διαςρέφων) τι. » Τῆς ἀληθείας —, « ᾿Επφν.

᾿Εγκύκλιος, α ἡ ος, ον. Κυκλοειδὴς, σφαιροειδὴς, στρογγύλος. » Χορὸς (» Φορὰ, » Δίνη κτλ.) —, « Αἰσχ., Ἀρςτ., Πλ. (ꗃ ἐπιρ.) » ᾿Εγκύκλια δινεῦντο, « ᾿Ορφ. 2) (συνηθέστ.) ὁ περιςρεφόμενος (κυκλοφορῶν) καὶ ἐπανερχόμενος εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον ἀπὸ τοῦ ὁπ. ἤρχισε νὰ κινῆται· (κοιν.) γινόμενος μὲ τὴν ἀράδα· περιοδικός· ἐτήσιος. (ἐπμ.) συνηθισμένος, κοινός. » Οἱ τὰς ἐγκυκλίους λειτȣργίας λειτουργοῦντες, « Δμ. » Τῶν ἴσων καὶ ἐγκυκλίων δαπανῶν, « Δ. Κάσ. » ᾿Εκεῖνα γὰρ ἤδη... ὥσπερ ἐγκύκλια καὶ κοινὰ πάσης ἀκροάσεώς ἐστι, « Πλ. » ᾿Εγκύκλιον γὰρ δὴ τοῦτο καὶ ἐν ἔθει ἦν ἤδη τῇ πόλει, « Δ. Ἁλ. » ῝Εν ἦν τοῦτο τῶν ἐγκυκλίων, ταφὰς ποιεῖσθαι καθ᾿ ἕκαςον ἐνιαυτὸν, « Ἰσκρ. » ᾿Εν τοῖς ἐγκυκλίοις καὶ τοῖς καθ᾿ ἡμέραν ἑκάστην γιγνομένοις, « αὐτ. » Κεραυνῶν καὶ τυφώνων ꗃ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων, « Ἀρςτ. » ῏Ην ἐγκύκλιον αὐτῷ καὶ πρόχειρον τὸ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτάνειν, « Σδ. (συχνότ.). » ᾿Εγκύκλειος παιδεία, καὶ » ᾿Εγκύκλια (τὰ ἄλλ. Κοινὰ καὶ ῎Εξω) μαθήματα, « Λξ., ἡ σειρὰ (τὸ ὅλον) τῶν μαθημάτων ὅσα, συνεχόμενα τρόπον τινὰ πρὸς ἄλληλα ꗃ διδασκόμενα εἰς τὰ κοινὰ σχολεῖα, συνεκρότουν τὴν σπουδὴν ἑκάστου ἐλευθερίως ἐκπαιδευομένου. » ᾿Εγκύκλια διακονήματα, « Ἀρςτ., τὰ συνηθισμένα (καθημερινὰ), τὰ ὁπ. ἔπρεπεν ἐπμ. νὰ γνωρίζῃ κάθε ὑπηρέτης. ‖. (οὐσ.) » ᾿Εγκύκλιον, « ᾿Επγρφ., τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα (αἱ πρόσοδοι) τοῦ κράτους. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) ῎Εγκυκλον.

᾿Εγκυκλίως, ἐπίρ. Κυκλοειδῶς, ἐν εἴδει κύκλου.

῎Εγκυκλον (τὸ), ἴδε ῎Εγκυκλος.

† ᾿Εγκυκλοπαιδεία (ἡ), μτγν. αδκμ. η μαλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ ᾿Εγκύκλιος παιδεία.

; ᾿Εγκυκλοποσία (ἡ). τὸ νὰ πίνῃ τις μὲ τὴν ἀράδα (καθήμενος μὲ ἄλλους εἰς τὸ τραπέζι).

῎Εγκυκλος (ὁ, ἡ), = ᾿Εγκύκλιος, κυκλοειδὴς, ςρογγυλός. » Πλακοῦς —, « Ἀθ. » Πέτρα —, « ᾿Επγρ., ἡ μυλόπετρα. ‖. (οὐσ.) » ῎Εγκυκλον (τὸ), (ἐνν. ἱμάτιον), φόρεμα γυναικεῖον, πουκαμίσα ἢ ᾿μισοφούστανον (μὲ ποδόγυρον).

᾿Εγ·κυκλόω-ῶ καὶ (μσ.)-όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι. (μὲ αἰτ.) Περικλείω εἰς (ἢ ὡς εἰς) κύκλον, περικυκλόνω. » Φωνή μέ τις ἐγκεκύκλωται, « Ἀρςφ. » ῞Απασαν ὅσην ἐγκυκλοῦνται τὰ Ἀπέννινα ὄρη, « Στρβ. 2) περιστρέφω, γυρίζω. » ᾿Εγκυκλοῦντ᾿ ὀφθαλμὸν, « Ἀρςφ. 3) περιστρέφομαι, περιφέρομαι, κυκλοφορῶ, τριγυρίζω. » Βουλόμενος ἐγκυκλωθῆναι πᾶσαν Σικελίαν (ὁ ῾Ηρακλῆς), « Διόδ., νὰ περιπλεύσῃ, νὰ κάμῃ τὸν γῦρόν της.

᾿Εγκύκλωμα (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) ᾿Εγκύκλημα.

᾿Εγκύκλωσις, εως (ἡ). περικύκλωσις. 2) περιστροφή· γῦρος.

† ᾿Εγκυλίδωτὸς (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀγκυλιδωτός.

᾿Εγ·κυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, = ᾿Εγκυλίω, (ὅθεν

᾿Εγκυλίνδησις, εως (ἡ). τὸ νὰ κυλίηταί τις μέσα εἰς.

᾿Εγκύλισμα (τὸ). ὁ τόπος μέσα εἰς τὸν ὁπ. κυλίεταί τις, κυλίστρα. 2) (ναυτ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ ᾿Εγκοίλιον ἢ Χέλυσμα.

᾿Εγ·κυλίω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ΄.) Κυλίω τι (καὶ μσ. Κυλίομαι) μέσα εἰς, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.).

᾿Εγ·κυμαίνω, Μ. ανῶ, καὶ

᾿Εγ·κυματίζομαι, Μ. ίσομαι, καὶ

᾿Εγ·κυματόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι (;). (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) Κυματίζω (καὶ μτφορ.) Κυμαίνομαι (Παραδέρνω) μέσα εἰς.

᾿Εγ·κυμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἐγκύμων (ἔγκυος), Κυοφορῶ.

᾿Εγκυμόνησις, εως (ἡ), = Κυοφορία, ἐγγαστρία.

᾿Εγκύμων, ονος καὶ

῎Εγκυος, ου (ὁ, ἡ). ἐγγαςρωμένος, (μτφορ. μὲ γεν.) πλήρης, γεμάτος. » Πυρὸς ἔγκυος πέτρα, « ᾿Επγ., ἡ τσακμακόπετρα.

᾿Εγ·κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω μέσα εἰς· σκύπτω νὰ ἰδῶ. (συνκδχ.) βαθύνω εἰς τὸ νόημα (συγγράμματος κτλ.). (παρβλ. ᾿Επικύπτω).

᾿Εγ·κυρέω-ῶ, Μ. κυρήσω ἢ κύρσω (ἀόρ. ά. ᾿Ενεκύρησα ἢ ᾿Ενέκυρσα καὶ β΄. ᾿Ενέκυρον), = ᾿Εντυγχάνω, συναντῶ, συναπαντῶ· εὑρίσκω. (τρπ.) ἐμ(περι)πίπτω. (μὲ δοτ.) » ᾿Εγκύρσας ἄτησιν, « ῾Ησ. (ꗃ αἰτ.) » ῞Αδαν ἐγκύρσαντες ἀλάμπετον, « ᾿Επγρ. (καὶ ἀπολ.) » ῏Ην δέ τι δεινὸν ἐγκύρσῃ, « Θγν., ἂν συμβῇ, ἂν ἀκολουθήσῃ, (ὅθεν

᾿Εγκύρησις καὶ ῎Εγκυρσις, εως (ἡ), = Συγκυρία, συνάντησις. σύμπτωσις. προσβολή.

᾿Εγκύρτιον (τὸ). τὸ ἐντὸς (διάφραγμα) τοῦ κύρτου.

῎Εγκυρτος (ὁ. ἡ). ὀλίγον τι κυρτὸς, ὑπόκυρτος.

᾿Εγκύρτωσις, εως (ἡ). κύρτωσις (λύγισμα) πρὸς τὰ ἔνδον.

῎Εγκυσις, εως (ἡ), = ᾿Εγκυμόνησις, κυοφορία.

᾿Εγκυσίχωλος (ὁ, ἡ), [ἐν, κύσος, χωλὸς]. ξεγοφιασμένος.

᾿Εγκυτὶ, ἐπίρ. Π. = ᾿Εν χρῷ [ἴδε Χρὼς], ἴσια μὲ τὸ δέρμα (κύτος = σκύτος), σύρριζα.

᾿Εγ·κύω, Μ. κύσω. Εἶμαι ἔγκυος, (Ἀρςτ. Ζ. ή, 26).

᾿Εγ·κωλύω, Μ. ύσω. ᾿Εμποδίζω (βάλλων τι μέσα ἢ ἀνάμεσα). » Φραχθήσεται καὶ ἐγκωλυθήσεται, « Γρφ., (συγχ. τῷ ᾿Εγκολλάω).

᾿Εγκωμιάζω, Μ. άσω ꗃ (ὀρθ.) άσομαι (ἀόρ. ᾿Ενεκωμίασα, πρκ. ᾿Εγκεκωμίακα κτλ.). ᾿Επαινῶ, ἐκθειάζω.

᾿Εγκωμιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐγκωμιάζων τινὰ, ἐπαινέτης.

᾿Εγκωμιαστικὸς, ἡ, όν. ῾Ο ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) τὸ ἐγκωμιάζειν.

᾿Εγκωμιαστικῶς, ἐπίρ. ᾿Εν εἴδει ἐγκωμίȣ.

᾿Εγκωμιαστὸς, ἡ, όν. Ἄξιος ἐγκωμίων, ἐπαινετός.

᾿Εγκωμιογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συνθέτων) ἐγκώμια.

᾿Εγκωμιολογικὸς, ἡ, όν. Συνθεμένος ἐν εἴδει ἐγκωμίου, ἐγκωμιαστικός.

᾿Εγκώμιον (τὸ). ὕμνος ἢ λόγος ἐπαινετικὸς, (ἐν γέν.) ἔπαινος, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ

᾿Εγκώμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν κώμῳ (χορῷ, συμποσίῳ, πανηγύρει κτλ.) γινόμενος ἢ ᾀδόμενος, (ὅθεν) Π. = ᾿Εγκωμιαστικός. » ῞Υμνος —, « Πίνδ. 2) ὁ ἐντὸς τῆς (ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς) κώμης, ᾿Εγχώριος.

῎Εγκωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων, ἐφωδιασμένος μὲ) κωπία. ‖. (οὐσ.) ῎Εγκωπον (τὸ), ἡ κουπαστὴ τοῦ πλοίου.

῎Εγμεν, Δ. ἀντὶ ᾿Εχέμεν, Π. = ῎Εχειν.

῎Εγνωκα, πρκ. καὶ

῎Εγνων, ως, ω, ἀόρ. β΄. τοῦ Γιγνώσκω.

᾿Εγ·ξέω, Μ. ξέσω, = ᾿Εγχαράσσω.

᾿Εγ·ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω τι μέσα εἰς.

῎Εγξιφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐντὸς αὐτοῦ (ὡπλισμένος μὲ) ξίφος. » ῎Οχος —, « Θεόδ. Ἀκρ. Α΄., ἅρμα δρεπανηφόρον.

῎Εγξυλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (κατεσκευασμένος ἀπὸ) ξύλον.

᾿Εγ·ξύω, Μ. ξύσω, = ᾿Εγκνήθω.

᾿Εγρεκύδοιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων κυδοιμὸν (θόρυβον, βοὴν πολεμικήν).

᾿Εγρεμάχας (ὁ), καὶ

᾿Εγρεμάχη, ης (ἡ), Π. = ᾿Εγερσιμάχης.

᾿Εγρέμοθος (ὁ, ἡ), Π. ᾿Εγερσιμάχης.

῎Εγρεο, Ἰων. Π. ἀντὶ ᾿Εγέρθητι, β΄. πρσ τοῦ πθ. (ἀντὶ μσ.) ἀορ. τῆς πρς. καὶ

᾿Εγρέσθαι, Π. ἀντὶ ᾿Εγερθῆναι, πθ. (ἀντὶ μσ.) ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ ᾿Εγείρω.

᾿Εγρεσίκωμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων (παρακινῶν εἰς) κῶμον, (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου)

᾿Εγρήγορα, μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ

᾿Εγρηγορέω-ῶ [ἐγείρω], Μ. ήσω. Εἶμαι ἔξυπνος (κυρ. καὶ μτφορ.). » Καὶ ἐφρόνει καὶ ἐγρηγόρει, « Ξεν. (μτνμ.) » Τὸ πῦρ ἐγρήγορε καὶ ζῇ, « Ἀρςφ.

᾿Εγρήγορθα, Π. ἀντὶ ᾿Εγρήγορα.

᾿Εγρηγόρησις, εως (ἡ), (μτγν.) ἀντὶ ᾿Εγρήγορσις.

᾿Εγρηγορικὸς, ἡ, όν. Ἄγρυπνος, ἔξυ[illegible]

2) ὁ γινόμενος (ἢ δυνάμενος νὰ γένῃ μόνον) ἐν καιρῷ ἐγρηγόρσεως.

Ἐγρηγορότως, ἐπίῤ. (μτχ.). Ἀγρύπνως. (μτφορ.) μὲ προσοχήν· ἐν καιρῷ ἐγρηγόρσεως.

Ἐγρηγορόων, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Ἐγρηγορῶν, μτχ. τοῦ Ἐγρηγορέω.

Ἐγρηγόρσιος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἐγρήγορσιν (διατηρῶν ἄγρυπνον).

Ἐγρήγορσις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ἐγρηγορὼς (ἄγρυπνος, ἔξυπνος, προσεκτικός). » Περὶ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως, « Ἀρστ.

Ἐγρηγορτί, ἐπίῤ. Π. καὶ

Ἐγρηγόρως, ἐπίῤ. = Ἐγρηγορότως, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐγρηγορὼς, ότος).

Ἔγρῃ, Π. ἀντὶ Ἐγερθῇς, β'. πρσ. τοῦ πθ. (ἀντὶ μσ.) ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐγείρω.

Ἐγρήσσω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐγρήγορα, εἶμαι ἔξυπνος, ἀγρυπνῶ.

Ἐγ·χαίνω, Μ. χανῶ. (μὲ δοτ.) Χάσκω βλέπων (ἢ ἐπιθυμῶν) τι, τὸ κυττάζω μὲ ἀνοικτὸν στόμα. (συνκδχ.) περιγελῶ τινα κατὰ πρόσωπον, ἐμπαίζω.

Ἐγ·χαλάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ αἰτ.) Χαλαρόνω (Ξετεντόνω, [ἐπμ.] Μαλακόνω) τι ἔσωθεν. 2) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) καταιβάζω τι μέσα εἰς.

Ἐγ·χαλινόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τὸν χαλινὸν εἰς τὸ στόμα τοῦ ζώου· δένω τι ὡς ἂν μὲ χαλινάρι. (μτφορ) κρατῶ εἰς ὑποταγήν.

Ἐγ·χαλκεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐγχαράττω τι εἰς ἢ ὡς εἰς (Προσκολλῶ μὲ) χαλκόν· (τρπ.) ἐντυπόνω.

Ἔγχαλκος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ (ἢ ἔχων ἔνδοθεν) χαλκόν, (συνκδχ.) πλούσιος.

Ἐγχανδὴς [ἐγχαίνω], έος (ὁ, ἡ), Π. χωρητικὸς (εὐρύχωρος) ἔσωθεν, πλατὺς, φαρδύς. (κατά τινας ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐχανδής).

Ἐγχαραγὴ (ἡ), = Ἐγχάραξις, χαραγματιά.

Ἐγχάραγμα (τό). πᾶν ὅ,τι εἶν' ἐγκεχαραγμένον (σκαλισμένον) πυθενὰ, χαραγματιὰ, σχισμάδα· σημάδι, (τρπ.) ἐντύπωσις.

Ἐγχαρακτέον, θετ. τοῦ Ἐγχαράσσω.

Ἐγχάραξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγχαράττειν, σημάδευμα, σκάλισμα (εἰς πέτραν κτλ.), (ἰατρ.) χάραγμα μὲ τὸ ξυράφι.

Ἐγ·χαράσσω(ττω), Μ. άξω. Σκαλίζω (Σημαδεύω) τι ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ., (ἰατρ.) χαράζω μὲ τὸ ξυράφι, (τρπ.) ἐντυπόνω.

;Ἐγ·χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω χάριν, χαρίζω, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐν χαρίζομαι).

Ἐγ·χάσκω (παρτ. Ἐνέχασκον καὶ πλέον οὔ), = Ἐγχαίνω.

Ἐγ·χέζω, Μ. χέσω. (μὲ δοτ.) Χέζω μέσα εἰς. (ὁ μσ. πρκ.) » Ἐγκέχοδα, « Ἀρσφ., χέσθη[illegible](ἐπάνω μυ ἀπὸ τὸν φόβον μου).

Ἐγχείβρομος (ὁ, ἡ), Π. [ἔγχος, βρέμω]. ὁ κάμνων μέγαν κρότον μὲ τὸ κοντάρι του, φοβερὸς πολεμιστής.

Ἐγχείη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔγχος, κοντάρι.

Ἐγχείῃ, Π. ἀντὶ Ἐγχέῃ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνστ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐγχέω.

Ἐγχεικέραυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥίπτων (μεταχειριζόμενος) τὸν κεραυνὸν ὡς ἂν κοντάρι (ἔγχος).

Ἐγ·χειμάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὸν χειμῶνα (Ξεχειμάζω) μέσα εἰς ἢ πουθενά. 2) (πθ.) δοκιμάζω (περιπίπτω εἰς, βασανίζομαι ἀπὸ) χειμῶνα (φουρτοῦναν).

Ἐγχείμαργος (ὁ, ἡ), Π. [ἔγχος, μάργος]. μανιώδης (ὁρμητικὸς) πολεμιστής.

Ἐγ·χειρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐπιχειρίζομαι (Ἀρχίζω, Βάλλω χέρι εἰς) ἔργον τι, (κοιν.) καταπιάνομαι, καταχερνῶ, (παρβλ. Ἐγχειρίζω).

Ἐγχείρημα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐπιχειρίζεταί τις νὰ πράξῃ, ἐπιχείρησις· (ῥτρ.) ἐπιχείρημα.

Ἐγχειρηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς ἐπιχείρημα, (παρβλ. Ἐγχειρητικός).

Ἐγχείρησις, εως (ἡ). τὸ ἐγχειρεῖν, ἐπιχείρησις (ἔναρξις) ἔργου.

Ἐγχειρητὴς, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ ἐγχειρῶν εἴς (ἐπιχειριζόμενός) τι.

Ἐγχειρητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐγχειρεῖν, πρόθυμος. τολμηρός. » Ποιεῖ ἁ μὲν νεότας ἐγχειρατικὼς, τὸ δὲ γῆρας προνοατικῶς, « Στβ.

Ἐγχειρία (ἡ), = Ἐγχείρησις.

Ἐγχειρίδιος (ὁ, ἡ). ὁ κρατούμενος εἰς τὸ χέρι, πρόχειρος. ||. (οὐσ.) Ἐγχειρίδιον (τό). ἡ λαβὴ (τὸ πιάσιμον) τοῦ σπαθιοῦ, τοῦ κωπιοῦ κτλ. 2) = Ξιφίδιον, (Ἰταλ.) στυλέτο, (κοιν.) λάζος. 3) σύγγραμμα (βιβλίον) σύντομον καὶ (ἐπμ.) πρόχειρον.

Ἐγχειρίδοτος (ὁ, ἡ), = Ἐγχειρίθετος.

Ἐγ·χειρίζω, Μ. ίσω. Δίδω τι εἴς τινα (κυρ. τοῦ τὸ δίδω εἰς τὸ χέρι), παραδίδω, (συνκδχ.) ἐμπιστεύομαι. ||. (μσ.) ἀναδέχομαι, ἐπιφορτίζομαι. κρατῶ. ἐπιχειρίζομαι, (παρβλ. Ἐγχειρέω).

Ἐγχειρίθετος (ὁ, ἡ). ὁ τεθεὶς (παραδοθεὶς) εἰς χεῖράς τινος.

Ἐγχείριον (τό), μτγν., μανδύλι ἢ πετσέτα. » Ἐγχ. ἔχειν ἐπὶ τῆς ζώνης, « Γερμ.

Ἐγχείρησις, εως (ἡ) καὶ

Ἐγχειρισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγχειρίζειν, ἡ εἰς χεῖρας παράδοσις.

Ἐγχειριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐγχειρίζων ἢ ἐπιχειριζόμενός τι· Ἐγχειρητικός.

Ἐγχειρογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), = Χειρογάστωρ, τρεφόμενος μὲ τοὺς κόπους τῶν χειρῶν του.

Ἐγ·χειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Χειροτονῶ (Ἐκλέγω) τινα μεταξὺ ἄλλων.

Ἐγ·χειρουργέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐργαζόμενος μὲ τὰς χεῖράς μυ βάλλω τι μέσα εἰς.

Ἐγχέλειον (τό), = Ἐγχέλιον, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ.

Ἐγχέλειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἔγχελυν, χελύσιος.

Ἐγχελεὼν, ῶνος (ὁ). τόπος (βιβάρι) ὅπου φυλάττονται (ἐγ)χέλια.

Ἐγχέλιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἔγχελυς, χελάκι.

Ἐγχελύδιον ἢ Ἐγχέλυον (τό), = Ἐγχέλιον.

Ἐγχελυ(λε)οτρόφος, ου (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (φυλάττων εἰς ἐγχελεῶνας) χέλια.

Ἔγχελυς [ἐν, ἔχω ἢ χέω, ἰλὺς], υος καὶ εως (ἡ καὶ σπν. ὁ). τὸ γνωστὸν ὀψάρ., χέλι.

Ἐγχελυωπὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄψιν (μορφὴν) χελιοῦ, (χυδ.) χελομούτσουνος.

Ἐγχεσίμαργος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐγχείμαργος.

Ἐγχεσίμωρος (ὁ, ἡ), Π. [ἔγχος, μόρος ἢ ὥρα]. ἔμπειρος (ἐπιτήδειος, γυμνασμένος) εἰς τὸ κοντάρι, (ἐπμ.) πολεμικὸς, (παρβλ. Ἰόμωρος). 2) (Κωμ.) = Ἐγχείμαργος, μωρός.

Ἐγχεσίχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν πάντοτε τὸ ἔγχος εἰς τὸ χέρι, φιλοπόλεμος.

Ἐγχέσπαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάλλων (κραδαίνων, κουνῶν) τὸ ἔγχος, ἐπιτήδειος πολεμιστής.

Ἐγχεσφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (κρατῶν, ὡπλισμένος μὲ) ἔγχος.

Ἐγ·χέω-ῶ, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ἐνέχεα, πθ. πρκ. Ἐγκέχυμαι κτλ.). (μὲ δοτ.) Χύνω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· γεμίζω τὸ ποτῆρι, κερνῶ· ποτίζω. » Ὁ παῖς ἐγχεάτω μοι τὴν μεγάλην φιάλην, « Ξεν. » Ὡς τούτου τὸ φάρμακον ἐγχέαντος, « Πλ. (καὶ μσ.) » Κἂτ' ἐγχέομαι κλίνας, « Ἀρσφ. (καὶ πθ.) » Ἐγχεῖται γὰρ τὸ μὲν πρῶτον ὕδωρ (τῆς κλεψύδρας) τῷ κατηγόρῳ καὶ τοῖς νόμοις, « Αἰσχ.

Ἐγχήρης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἁρματωμένος ἢ ὅμοιος μὲ) ἔγχος.

Ἐγχθόνιος (ὁ, ἡ), Π. γήϊνος· πήλινος.

Ἐγ·χλαινόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἐνδύω (κυρ. μὲ χλαῖναν).

Ἐγ·χλίω (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) = Ἐντρυφῶ.

Ἐγ·χλοάω-ῶ, Μ. άσω, Π. (μὲ δοτ.) πρασινίζω, εἶμαι-

Ἔγχλοος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔγχλωρος.

Ἐγ·χλωρίζω, Μ. ίσω, = Ἐγχλοάω, εἶμαι-

Ἔγχλωρος (ὁ, ἡ). πράσινος, πρασινωπὸς ἢ κιτρινωπός· (συνκδχ.) χλωρὸς, χλωρούτσικος, τρυφερός.

Ἔγχνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) χνοῦδι.

Ἐγ·χονδρίζω, Μ. ίσω. Κουκκίζω (Πασπαλίζω) μὲ (ἢ Βάλλω κατάπλασμα ἀπὸ) χόνδρον.

Ἔγχονδρος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων χόνδρους. » Λίβανος—, « Δσκρ.

Ἔγχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χορδάς. » Λύρα —, « Πλδ.

Ἐγ·χορεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Χορεύω μέσα (καὶ μτφορ. Ἐντρυφῶ) εἰς.

÷Ἐγχόρηγος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐγχώρηγος.

Ἔγχος [συγγ. τῷ ἄγγος], εος-ους (τό), Π. (ἐν γέν.) ὅπλον, (κυρ. δὲ) κοντάρι, (μτγν.) σπαθί. » Πτερωτὸν—, « Εὐρ., τὸ βέλος.

Ἔγχουσα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἄγχουσα, εἶδ. φυτ. (τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ὡς) κοκκινάδι.

Ἐγχουσίζω, Μ. ίσω. Χρωματίζω μὲ ἄγχουσαν, (μσ.) βάλλω κοκκινάδι.

Ἐγ·χραίνω, Μ. ανῶ. Μολύνω τι μέ.

Ἐγ·χραύω ἢ Ἐγ·χράω, Μ. αύσω (ἀόρ. Ἐνέχραον), = Ἐγχρίπτω.

Ἐγ·χρεμετίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Χλιμιντρῶ μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

Ἔγχρεμμα (τό). πτύσμα, φλέγμα, ῥόχαλον. (μτφορ.) μομφὴ, ἔγκλημα. (εἰς τὸν Πλ. ἄλλοι διορθ. Ἔγχριμμα), [ἐκ τοῦ

Ἐγ·χρέμπτομαι, Μ. χρέμψομαι. Βήχω ἢ φτύνω μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, ξεῤῥοχαλίζομαι.

Ἐγ·χρῄζω, Μ. χρῄσω. Χρειάζομαι, ἔχω χρείαν. » Ἠγόραζον τὰ ἐγχρῄζοντα, « Ἀχ.

Ἔγχριμμα (τό). κτύπημα, κέντημα· σύγκρουσις, προσβολή, [ἐκ τοῦ

Ἐγ·χρίμπτω, Μ. χρίμψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐγγίζω (Πλησιάζω) τι (κυρ. μὲ ὁρμὴν) εἰς ἄλλο· κτυπῶ, προσβάλλω, προστρίβω· συγκρούω· (ἀμτβ. ἢ ἐλλ. καὶ μσ.) πλησιάζω· ςρυμόνομαι· ἐμπίπτω, προσκρούω· ἀπαντῶ· συγκρούομαι. » Νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον, « Ἰλ. Ρ. » Τοὺς δράκοντάς φασι, φάρμακα βεβρωκότας, ζητεῖν ὅτῳ ἐγχρίμψαιντο τὸν ἰὸν, « Θμς. (παρβλ. Ἐγχρίω). (καὶ πθ.) » Ἔσαν δὲ (αὐτοῖς) πρός τινας καὶ ἄλλους ἐγκεχριμένοι (πόλεμοι), « Ἡρ.

Ἔγχριμψις, εως (ἡ), τὸ ουσ. τοῦ προηγ., δάγκαμα, κέντημα κτλ.

Ἔγχρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγχρίειν, ἄλειψις. 2) δάγκαμα, (ὅπυ ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔγχριμψις).

Ἔγχρισμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἔγχρισιν, ἀλοιφή.

Ἔγχριστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ μεταχειρισθῇ ὡς ἔγχρισμα, [ἐκ τοῦ

Ἐγ·χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω) τι εἰς τρόπον ὅμως ὥστε τὸ ἔγχρισμα νὰ εἰσχωρήσῃ διὰ τῶν πόρων εἰς τὰ ἐντὸς, (ὅθεν ἐπὶ σκορπ. μελισσ. κτλ.) κεντῶ ἢ φαρμακόνω, (παρβλ. Ἐγχρίμπτω).

Ἐγ·χρονίζω, Μ. ίσω. Διαμένω (Ἐνδιατρίβω) πολὺν καιρὸν πουθενὰ, χρονοτριβῶ· ἀργοπορῶ.

Ἐγχρονισμὸς (ὁ). τὸ ἐγχρονίζειν (μένειν πουθενὰ πολὺν καιρὸν), χρονοτριβή.

Ἔγχρονος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίῤ.) -χρόνως. Πρόσκαιρος (ἀντιθ. τῷ Ἄχρονος). 2) ὁ ἐντὸς τοῦ (ὡρισμένου) χρόνου, ἐμπρόθεσμος, ἢ 3) νεαρὸς, ἔγκαιρος.

Ἔγχρυσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ περιέχων χρυσόν.

Ἐγ·χρυσόω-ῶ, Μ. ώσω. Χρυσόνω.

Ἐγ·χρώννυμι, Μ. χρώσω. Ἀλείφω (Χρωματίζω) τι εἰς τρόπον ὥστε ἡ βαφὴ νὰ ῥοφηχθῇ (νὰ εἰσδύσῃ), (μτφορ.) ἐντυπόνω.

Ἐγ·χυλίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τι εἰς χυλὸν, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκχυλίζω), 'παίρνω τὸν χυλόν.

Ἐγ·χύλισμα (τό). τὸ ὑγρὸν (ὁ χυλὸς) ὅ,πυ ἐβγῆκεν ἀπό τινος.

Ἔγχυλος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ.-ύλως, (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἔχων (περιέχων) χυλὸν ἢ μὴ στερηθεὶς ἀκόμη τὸν χυλόν του (μὴ ξηρανθεὶς), (παρβλ. Ἔγχυμος).

Ἐγχύλωσις, εως (ἡ). ἡ διάδοσις τῶν (θρεπτικῶν) χυλῶν εἰς τὸ σῶμα διὰ τῆς κυκλοφορίας, (παρβλ. Ἐγχύμωσις).

Ἔγχυμα (τό). πᾶν ὅ,τι χύνεται μέσα εἰς, (κυρ. δὲ) ἰατρικὸν τὸ ὁπ. ἐγχέεται εἰς πάσχον μέλος (π. χ. εἰς τὸ αὐτὶ) ἢ ζεματίζεται (καθὼς τὸ τσάϊ) ἵνα ἔβγῃ ἡ οὐσία του, (Ἰταλ.) ἰνφουζιόνε.

Ἐγ·χυματίζω, Μ. ίσω. Κάμνω χόρτον τι (ἢ Μεταχειρίζομαι πρὸς θεραπείαν τινὸς) ἔγχυμα.

Ἐγχυματισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγχυματίζειν.

Ἐγχυματιστὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος ἢ δυνάμενος νὰ γένῃ (νὰ χρησιμεύσῃ ὡς) ἔγχυμα.

Ἔγχυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἔχων χυμὸν (οὐσίαν, γεῦσιν), (ἐπμ.) ζουμερὸς, νόστιμος, (παρβλ. Ἔγχυλος).

Ἐγχύμωμα (τό) καὶ

Ἐγχύμωσις, εως (ἡ). ἡ διάδοσις τῶν χυμῶν εἰς τὰ μέλη τοῦ σώματος διὰ τῆς κυκλοφορίας, (παρβλ. Ἐκχύμωσις).

Ἐγ·χύνω, μτγν. ἀντὶ Ἐγχέω.

Ἐγχυράζω(ριάζω), Μ. άσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐνεχυράζω.

Ἔγχυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγχέειν, χύσιμον μέσα· κέρασμα.

Ἐγχυτέον, θετ. τοῦ Ἐγχέω.

Ἔγχυτος (ὁ, ἡ). ὁ χυθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ χυθῇ μέσα εἰς (νὰ γένῃ ἔγχυμα). ||. » Πλακοῦς—, « Ἀθ., χυτὸς εἰς καλοῦπι ἢ βρασμένος εἰς 'λάδι ἢ βούτυρον (καθὼς οἱ λοκμάδες).

Ἐγ·χυτρίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τι μέσα εἰς χύτραν (καθὼς τὰ ἐκτιθέμενα ἢ ἐξαμβλούμενα, νόθα τε καὶ μὴ, βρέφη), (συνκδχ.) κάμνω ἄφαντον.

Ἐγχυτρισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐγχυτρίζειν.

Ἐγχυτρίστρια (ἡ). (γυνὴ) ἡ ἐκθέτουσα ἢ θάπτουσα (εἰς χύτραν) τὰ νόθα καὶ ἀποβολιμαῖα βρέφη, ἢ 2) ἡ συνάζουσα εἰς χύτραν τὰ κόκκαλα τοῦ κεκαυμένου νεκροῦ.

(Ἐγ·χύω). ἄχρ. θεματ. (πρὸς παραγ. χρόνων τινῶν) τοῦ Ἐγχέω.

Ἔγχωμα (τό). πᾶν ὅ,τι χύνεται μέσα (κυρ. δὲ χῶμα) πρὸς γέμισμα λίμνης κτλ., μόλος, [ἐκ τοῦ

Ἐγ·χώννυμι καὶ (σπν.) Ἐγ·χωννύω, Μ. χώσω. Γεμίζω (λάκκον, λίμνην κτλ.) μὲ χῶμα. » Χρόνῳ γε μὴν φαμὲν ὁλοσχερῶς ἐγχωσθήσεσθαι τήν τε Μαιῶτιν καὶ τὸν Πόντον, « Πλβ.

Ἐγ·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συγχωρῶ, ἐπιτρέπω, δίδω καιρὸν (ἄδειαν), ἀφίνω. » Ὁ χρόνος οὐκ ἐγχωρεῖ ἄλλον ἀποκληρῶσαι, « Δσ., (ὅθεν 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπρσ.) εἶνε δυνατὸν (πιθανὸν, ἐνδεχόμενον, ἐπιτετραμμένον, εὔλογον), ἢ εἶνε καιρὸς (εὐκαιρία). » Οὐ γὰρ ἔτι ἐνεχώρει μένειν διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀπολλυμένων τῷ λιμῷ, « Ξεν. » Οἷς τ' ἐγχωρεῖ ὑβρισταῖς εἶναι καὶ οἷς οὐ προσήκει, « Δσ. Ἐγχωρεῖ γὰρ αὐτοὺς ἔνδον ὄντας καὶ ὑπεναντίον τι πρᾶξαι, « Αἰν. Τακτ. » Μηδὲν ἐπείγου, ἔτι γὰρ ἐγχωρεῖ, « Πλάτ. » Περὶ τούτου καὶ ὕστερον ἐγχωρήσει εἰπεῖν, « Ἰσ. » Γράψαι νῦν περὶ πάντων οὐκ ἐγχωρεῖ, « Γαλ. » Γράφε ὁσάκις ἂν ἐγχωρεῖ, « Συν. » Ἐνταῦθα ἐγχωρεῖ τὸ Ἐπριάμην, « Φρύνιχ., ἔχει τὸν τόπον του, ἁρμόζει.

÷Ἐγχώρηγος (ὁ, ἡ), (Βυζ.). (κυρ. λίθος πρὸς οἰκοδομὴν) εὑρεθεὶς ἐντὸς τοῦ τόπου (τῆς χώρας) ἕτοιμος, (παρβλ. Λογάς). ||. (οὐσ.) τὸ ἐκ τοιούτων λίθων καὶ ἀσβέστου κτίσιμον ἢ κτίριον, (ὅθεν ||. κοιν.) τὸ χωρῆγι.

Ἐγχώριος, α, ον, (καὶ ἐπίῤ.)-χωρίως. Ὁ κατοικῶν ἢ γινόμενος ἐντὸς τῆς χώρας, ἐντόπιος. » Τὰ πνεύματ' ἄττ' ἂν εἴη τοῖς ψυχροῖς τῶν τόπων ἐγχώρια, « Θφρ. » Νόμοις ἕπεσθαι τοῖσιν ἐγχώροις καλὸν, « Σοφ. (καὶ ἐπίῤ.) » Ἰσονομίῃ ἐχρῶντο τὸ ἐγχώριον οἱ Θεσσαλοί, « Θκ.

Ἔγχωρος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Ἐγχώριος.

Ἔγχωσις [ἐγχώννυμι], εως (ἡ). γέμισμα λάκκου (λίμνης κτλ.) μὲ χῶμα. » Ἐκχωμάτας τε λόφων καὶ ἐγχώσεις κοιλάδων, « Στρβ.

Ἐγχωστήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ἔγχωσιν.

Ἐγὼ (ἡ γεν. Ἐμοῦ καὶ [ἐγκλ.] Μου, ἡ δοτ. Ἐμοὶ καὶ Μοι, ἡ αἰτ. Ἐμὲ ἢ Μέ· Δυϊκ. ἡ ὀν. καὶ αἰτ. Νῶϊ καὶ Νὼ, ἡ γεν. καὶ δοτ. Νῶϊν καὶ Νῷν· πληθ. ἡ ὀν. Ἡμεῖς, Ἡμῶν, Ἡμῖν, Ἡμᾶς), ἀντνμ. Πρωτότ. (Α'. πρσ.). » Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο, « Ἰλ. Α. » Ἐγὼ μὲν οἶμαι, « Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Γε) ἴδε Ἔγωγε. (καὶ μετὰ τοῦ Τοι) » Ἀλλ' ἐγώ τοι καὶ ἐπῳδὰς οἶδα, « αὐτ. (ἢ μετὰ τοῦ Δὴ) » Βυλεσθε οὖν ἀκοῦσαι τὸ τούτων αἴτιον; ἐγὼ δὴ φράσω, « Δμ. (καὶ ἐμφαντ. μετὰ τοῦ Αὐτὸς) » Ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ, « Ὀδ. Φ. » Ναὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμὲ, « Καλλ. » Νῶϊ δ', ἐγὼ καὶ σὺ, « Δχ. » Ὡμολογήθη νῶϊν, « Πλάτ.

Ἔγωγα, Δ. ἀντὶ

Ἔγωγε, Ἀττ. ἀντὶ Ἐγὼ, (ἢ Ἐλαττωτ.) » Ὡς ἔγωγε, « Ξεν., καθότι ἐγὼ (ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοὶ), ἐγὼ ἐκ μέρους μου, ἐγὼ τοὐλάχιστον· (ἢ Βεβαιωτ. ἐν εἴδει ἐπίῤ.) » Τὴν ὕαλον λέγεις;—Ἔγωγε, « Ἀρσφ., μάλιστα, ναίσκε, βέβαια, (ἴδε ἢ Ἐγών).

Ἐγῷδα, Ἀττ. ἀντὶ Ἐγὼ οἶδα.

Ἐγώλιος (ὁ), Π. ἀντὶ Αἰγώλιος.

Ἐγῷμαι, κατὰ κρσ. ἀντὶ Ἐγὼ οἶμαι.

Ἐγὼν, Δ. καὶ Ἔγων, Αἰολ. ἀντὶ Ἐγὼ ἢ Ἔγωγε. » Ἐξαυλᾶς, ὦ μᾶτερ;—Ἐγὼν, ὦ τέκνα. «

Ἐγώνα, Ἐγώνη, Δ. (Βοιωτ.) ἀντὶ Ἐγώ.

Ἐγώνγα, Δ. ἀντὶ Ἔγωγε.

Ἐδάην, Π. πθ. ἀόρ. β'. τῆς ὁρς. τοῦ Διδάσκω.

Ἔδακον, ἀόρ. β'. τοῦ Δάκνω.

Ἐδάμην, Π. ἀντὶ Ἐδαμάσθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Δαμάζω.

Ἐδανὸς [ἔδω] ἢ

Ἐδανὸς [ἥδομαι], ἡ, όν, Π. = Ἡδὺς, νόστιμος, (ἐπμ.) = Ἐδώδιμος, φαγώσιμος.

Ἔδαρ [ἔδω], ατος (τό), Π. (ἄχρ. θεματ. τοῦ Εἶδαρ, = Ἔδεσμα, φαγητόν· τροφή.

Ἔδαρθον, Π. ἀόρ. τοῦ Δαρθάνω.

Ἔδαρκον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Δέρκομαι.

Ἐδασάμην καὶ Π. Ἐδασσάμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Δαίομαι.

Ἐδαφιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἔδαφος. » Μάρμαρος—, « Τζ.

Ἐδαφίζω, Μ. ίσω. Πατῶ (Στοιβάζω, Ἰσάζω) τὸ ἔδαφος. 2) (μτγν.) ῥίπτω κατὰ γῆς, κρημνίζω, κατεδαφίζω.

Ἐδάφιον (τό), ὑποκορ. τοῦ ἔδαφος (2).

Ἐδαφιστήριον (τό). τὸ ἐργαλ. (κόπανος) μὲ τὸ ὁποῖον ἐδαφίζουν τὰ ἁλώνια κτλ.

Ἐδαφίτης, ου (ὁ). ὁ τοῦ ἐδάφους.

Ἔδαφος [ἕζομαι], εος-ους (τό), (ἡ γεν. πληθ. Ἐδάφων). ὁ τόπος ἐπὶ τοῦ ὁποίου πατεῖ (στέκει, στηρίζεταί) τι, πάτωμα (ὀσπιτίου). οἰκόπεδον. γῆ (ἀγροῦ κτλ.) πάτος (θαλάσσης, ποταμοῦ κτλ.). 2) (μτνμ.) κείμενον ἢ πρωτότυπον (συγγράμματος).

Ἔδδεισα, Π. ἀντὶ Ἔδεισα, ἀόρ. τοῦ Δείδω.

Ἔδεαι, Π. Αἰολ. ἀντὶ (τοῦ ἀχρ.) Ἔδῃ, β'. ἑν. πρσ. τοῦ Ἔδομαι.
Ἐδέατρος (ὁ), [ἐσθίω]. ὁ ἐπιστάτης τῆς τραπέζης τοῦ Βασιλέως (κυρ. τῶν Περσ. ὁ αὐτὸς καὶ) Προγεύστης, (Γαλλ.) officier de la bouche, (παρβλ. Ἐλέατρος).
Ἐδέγμην, ἔδεξο, ἔδεκτο, ἐδέγμεθα, κτλ. Π. ἀντὶ Ἐδεδέγμην, ὑπερσ. ἢ Ἐδεξάμην, ἀόρ. τοῦ Δέχομαι.
Ἐδεδέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐδέδεντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ, τοῦ Δέω (δένω).
Ἐδεδήειν, Π. ὑπερσ. τοῦ Δαίω.
Ἐδεδίειν, ὑπερσ. τοῦ Δείδω.
Ἐδεδμέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐδέδμηντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Δέμω.
Ἐδεδοίκειν, ὑπερσ. τοῦ Δείδω.
Ἐδεήθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Δέομαι.
Ἐδέθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Δέω (δένω).
Ἐδέθλιον καὶ
Ἔδεθλον (τὸ), Π. = Ἔδος, Ἔδαφος. (συνκδχ.) οἶκος.
Ἔδει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Δέω (δένω) ἢ τοῦ (ἀπρσ.) Δεῖ.
Ἔδει, γ'. ἑν. πρσ. τῆς ὁρς. τοῦ Ἔδω.
Ἐδείδιμεν, Π. ἀντὶ Ἐδεδίειμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Δείδω.
Ἔδειμα, ἀόρ. ά. τοῦ Δέμω.
Ἔδειξα, ἀόρ. ά. τοῦ Δείκνυμι.
Ἔδεκτο, Π., ἴδε Ἐδέγμην.
Ἐδέμεναι, Δ. ἀντὶ Ἔδειν, ἀπαρ. τοῦ Ἔδω.
Ἔδες, β'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ
Ἔδεσκε, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔδω.
Ἔδεσμα [ἔδω], ατος (τὸ). φαγεῖ', φαγητόν.
Ἐδεσμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔδεσμα.
Ἐδεσματοθήκη (ὁ). τὸ μέρος ὅπου φυλάττονται (ἀποτίθενται) τὰ ἐδέσματα, κελλάρι.
Ἐδεστέον, θετ. τοῦ Ἔδω ἢ Ἐσθίω.
Ἐδεστής, οῦ (ὁ), (μὲ γεν.) ὁ τρώγων (ἐσθίων) τι
Ἐδεστὸς [ἔδω], ή, όν. Ὁ φαγωθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ φαγωθῇ, Ἐδώδιμος.
Ἐδῇ, Π. β. ἑν. πρσ, τοῦ Ἐδοῦμαι, μέλλ. τοῦ Ἕζομαι.
Ἔδῃ, γ'. ἑν. πρσ. τῆς ὑποτ. καὶ
Ἐδήδαται, Ἰων. ἀντὶ Ἐδηδεσμένοι εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. καὶ
Ἐδήδεσμαι, πθ. καὶ
Ἐδήδοκα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Ἐσθίω.
Ἐδήδομαι, Ἀττ. ἀντὶ Ἐδήδεσμαι.
Ἐδηδώς, Π. ἀντὶ Ἐδηδοκώς, πρκ. τοῦ Ἔδω.
Ἐδητύς, ύος (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐδωδή.
Ἔδμεναι, Π. ἀντὶ Ἔδειν, ἐσθίειν.
Ἑδνάζομαι, Μ. άσομαι, Π. = Ἑδνόω.
Ἔδνιος, α, ον, Π. ὁ χρησιμεύων (διδόμενος) ὡς ἔδνον. » Χιτὼν—, « Ἡσύχ., τὸ νυφιάτικον ἢ γαμβριάτικον φόρεμα.
Ἔδνον (τὸ), [ἑδανὸς ἢ ἥδω]. (κυρ. μόνον εἰς τὸ πλθ.) τὰ δῶρα τὰ ὁποῖα ἔδιδεν ὁ μνηστὴρ εἰς τὴν μνηστήν του ἢ εἰς τὸν πατέρα της πρὶν τοῦ γάμου· ἡ προγαμιαία δωρεά. 2) ὅσα ἔδιδον οἱ φίλοι τῶν νεονύμφων. 3) (σπν.) ἡ προῖκα ἢ τὸ (κοιν.) τράχωμα.
Ἑδνοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (Προσφέρω) ἔδνα.
Ἑδνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ δίδων (προσφέρων) εἰς τοὺς νεονύμφους ἔδνα.

Ἑδνόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. δίδω (κυρ. εἰς τὴν θυγατέρα μου) ἔδνα, τὴν προικίζω, (συνκδχ.) ἀῤῥαβωνίζω ἢ ὑπανδρεύω. ||. (μσ.) 'παίρνω γυναῖκα, ὑπανδρεύομαι ἢ ἀῤῥαβωνίζομαι.
Ἑδνωτής, οῦ (ὁ), Π. ὁ δίδων ἔδνα εἴς (προικίζων) τινα, προξενήτης.
Ἑδνωτός, ή, όν. Ἀῤῥαβωνισμένος (δι' ἔδνων).
Ἐδοκεῦμες, Δ. ἀντὶ Ἐδοκοῦμεν.
Ἐδολιοῦσαν, Βοιωτ. ἀντὶ Ἐδολίουν, παρατ. τοῦ Δολιόω, = Δολιεύομαι.
Ἔδομαι, μέλλ. τοῦ Ἐσθίω.
Ἔδον, Π. ἀντὶ Ἔδοσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Δίδωμι.
Ἔδον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ
Ἔδοντι, Δ. ἀντὶ Ἔδουσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τοῦ Ἔδω.
Ἔδοξα, ἀόρ. ά. τοῦ Δοκέω.
†Ἑδοξοέω-ῶ [ἕδος, ξέω], Μ. ήσω. Κατασκευάζω ἀγάλματα.
Ἕδος [ἕζομαι], εος-ους (τὸ), Π. (ἢ σπν, παρὰ λγρφ.). (ἐν γέν.) μέρος εἰς τὸ ὁπ. κάθηταί τις, (ὅθ. 1) καθέδρα, κάθισμα, θρονί. » Πάντες ἀνέσταν ἐξ ἑδέων, « Ἰλ. Α. » Μέγα ἕδος Θεσσαλικόν, « Ἱπποκρ. (καὶ συνκδχ. ἢ ἐλλ.) » Οὐχ ἕδος, « Ἰλ. Ψ., δὲν εἶνε καιρὸς διὰ κάθισμα, (παρβλ. Ἕδρα). 2) τόπος ὅπου κατοικεῖ (κάθηταί) τις, κατοικητήριον. » Ὄλυμπον, θεῶν ἕδος, « Αἰσχλ. ο (ὅθ: 3) (ἰδιαιτ.) ναός, (καὶ κατ' ἔκτ.) ἄγαλμα (κυρ. καθήμενον). » Τὰ τῶν θεῶν ἕδη καὶ τοὺς νεὼς συλᾷν, « Ἰσκρ. » Ἕδος ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἔδειμαν, « Ἀπλλν. » Ἐξάψαντες τοῦ ἕδους κρόκην, « Πλ. » Τοῦ ἕδους κατακεκαλυμμένου τῆς Ἀθηνᾶς, « Ξεν. 4) (ἐν γέν.) βάσις· Ἔδαφος. » Πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ γαῖα, « Ἡσ.
Ἐδοῦμαι, Π. μέλλ. τοῦ Ἕζομαι.
Ἕδρα [ἕζομαι], ας (ἡ). τόπος διὰ κάθισμα, σκαμνί, θρονί, Καθέδρα. » Ἀναπηδήσας ἐκ τῆς ἕδρας, « Ξεν. 2) ὁ ἀνήκων (φυσικός, συνηθισμένος ἑκάςου πράγματος) τόπος. » Ἐξ ἕδρας σοι πλόκαμος ἐξέςηχ' ὅδε, « Εὐρ. » Ἐξ ἕδρης κινουμένης τῆς γνάθου, « Ἀρετ. » Τὴν δροφὴν κατιστᾶσιν εἰς ἕδραν, Ἐπγρφ. » Κἢν ἐκραγῇ ποτε τὸ ὕδωρ αὐτομάτως ἔξω, ἢ ταμών τις τὸ ὑποχόνδριον ἐκχέῃ, ἐφ' ἕδρης ἔασι οἱ ὑδρωπιώδεες, « Ἀρετ., ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, εἰς τὴν ἰδίαν κατάστασιν. 3) (συνκδχ.) πρωτοκαθεδρία. » Δώροις καὶ ἕδραις ἐγέραιρε, « Ξεν. 4) κάθισμα, καθησιό· ἀπραξία, χρονοτριβή. » Τὴν ἐπὶ τοῦ δίφρου ἕδραν ἐπαινοῦμεν, « Ξεν. » Τῶν στρατιωτῶν ἀχθομένων τῇ ἕδρᾳ, « Θκ. » Οὐχ ἕδρας ἀκμή, « Σοφ. (ὅθ. 5) (ἰατρ.) ἔμπηγμα. » Ἕδρη δὲ τοῦ βέλεος γίνεται ἐν τῷ ὀστέῳ, « Ἱπποκρ., (ἴδε ꝁ Ἐσφλάω). 6) συνεδρίασις. » Τὰς τῆς γερουσίας ἕδρας ἐν ῥηταῖς ἡμέραις γίνεσθαι, « Δ. Κάσ. 7) τόπος διαμονῆς, κατοικητήριον, ἐνδιαίτημα. » Τίρυνθι ἔχει ἕδραν, « Σοφ., κατοικεῖ, διατρίβει. » Θεῶν ἕδρα, « Αἰσχλ., ὁ ναὸς ἢ ὁ βωμός, (παρβλ. Ἕδος). 8) βάσις, κρηπίς. » Τοῦ δὲ μηχανήματος τετράγωνος ἦν ἡ ἕδρα, Πλ. » Ἕδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκ τῆς γῆς, ἐπὶ τῆς ὁ νηὸς ἐπίκειται, « Ἀχ. (ὅθ: 9) ὁ πάτος. » Αἱμοῤῥοΐδας ἐν τῇ ἕδρῃ, « Ἱπποκρ. » Ἐκ (» Προ)πίπτειν τὴν ἕδραν, « Δσκρ., 'βγαίνει ὁ πάτος του. » Εἶτα στραφέντες καὶ τὰ περὶ τὴν ἕδραν γυμνώσαντες, « Εὐστ. (ὅθεν: » Ἀφεδρών). 10) (πλθ.) ὁ Ἀπόπατος.
Ἑδράζω, Μ. άσω. Στήνω (Τοποθετῶ) τι ἑδραίως, στηρίζω· θεμελιόνω. ||. (μσ.) κάθημαι.
Ἔδραθον, Π. ἀντὶ Ἔδαρθον, ἀόρ. β'. τοῦ Δαρθάνω.
Ἑδραῖος, α ἢ ος, ον. Καθιστικός. » Βίος (» Τέχνη)—, « Ἐπγρ., Πλδ. » Ταῖς γυναιξὶ συμβαίνουσιν οἱ πόνοι ἰσχυρότεροι, καὶ μάλιστα ταῖς ἑδραίαις, « Ἀρςτ. 2) στερεός, ἀκίνητος. » Κλίνην ἑδραίην, ὅκως μηδὲν σείηται, « Ἀρετ. » Ἑδραῖον ὥσπερ κύβον, « Πλ. » Ὕπνος—, « αὐτ.
Ἑδραιότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἑδραίȣ, στερεότης· ἀκινησία· μονιμότης.
Ἑδραιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἑδράζω, στήνω, στηρίζω.
Ἑδραίωμα (τὸ). στήριγμα, στερέωμα, βάσις.
Ἑδραίως, ἐπίῤ. Στερεῶς, 'γιερά.
Ἔδρακον, Π, ἀόρ. τοῦ Δέρκομαι.
Ἔδραμον, ἀόρ. β'. τοῦ Τρέχω.
Ἕδρανον (τὸ), Π. = Ἕδρα, κάθισμα, θρόνος· κατοικία· θεμέλιον· στήριγμα.
Ἕδρασμα (τὸ), = Ἑδραίωμα.
Ἑδρασμός (ὁ). τὸ ἑδράζειν, στερέωσις, τοποθέτησις.
Ἑδραστήριος (ὁ ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἕδραν ἢ εἰς τὸ ἑδράζεσθαι.
Ἑδραστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἑδράζειν.
Ἑδρεύω, Μ. εύσω. Κάθημαι, κατοικῶ.
Ἑδρήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἑδραῖος.
Ἑδριάω, Μ. άσω, Π. = Ἑδράζω, καθίζω. ||. (συνηθέστ. τὸ μσ.) κάθημαι.
Ἑδρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἕδραν.
Ἕδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἕδρα. 2) = Συνέδριον.
Ἑδριόων, ωσσα, όων, Π. ἀντὶ Ἑδριάων, μτχ. καὶ
Ἑδριόωντο, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἑδριάομαι.
Ἑδρίτης, ου (ὁ). ἱκέτης.
Ἑδροδιαστολεύς, έως (ὁ), ἐργαλ. χειρȣργ. διὰ τοῦ ὁπ. διαστέλλουν (ἀνοίγουν) τὴν ἕδραν.
Ἑδροστρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στρέφων (κινῶν) τὴν ἕδραν (τὸν ὀπισινόν) του ἢ μετακινῶν ἄλλον ἀπὸ τῆς ἕδρας του, (ἐπίθ. τῶν παλαιστῶν).
Ἔδυν (τὸ υ μακρ.), ά. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. καὶ ||. (τὸ υ βραχ.), Π. ἀντὶ Ἔδυσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ αὐτοῦ χρόνου τοῦ Δύω.
Ἔδω, Μ. ἔδομαι ἢ (σπντ.) ἐδοῦμαι, Π. ἀντὶ Ἐσθίω, τρώγω, κατατρώγω. (τρπ.) δαπανῶ, κατατήκω.
Ἐδωδή (ἡ), [ἔδω]. τροφή, φαγητόν.
Ἐδώδιμος, η ἢ ος, ον. Ὁ πρὸς ἐδωδὴν (τροφὴν) χρήσιμος, φαγώσιμος.
Ἐδωδός (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων πολύ, φαγᾶς.
Ἔδωκα, ἀόρ. ά. τοῦ Δίδωμι.
Ἑδωλιάζω, Μ. άσω. Στήνω (Τοποθετῶ) τι ἐπάνω εἰς.
Ἑδώλιον (τὸ), [ἕζομαι]. (ἐν γέν.) κάθισμα, σκαμνί. (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ τῶν κωπηλατῶν (ἴδε Ἀρςτ. Μηχ. προβλ. 6) ἢ, 2) τοῦ θεάτρου, (Ἰταλ.) μπάνκα. 3) Π. κατοικία. » Νυμφικὸν ἢ Πωλικὸν—, Αἰσχ., ὁ θάλαμος ἢ ὁ γυναικωνίτης.

Ἕδωλον (τὸ), Π. (σπντ.) ἀντὶ Ἑδώλιον.
Ἑὲ ἢ Ἕε, Π. ἀντὶ Ἕ, ἑαυτόν, (ἴδε Οὗ).
Ἔεδνον, Ἐεδνόω, Ἐεδνωτής, Π. ἀντὶ Ἔδνον κτλ.
Ἐέδμεναι, Π. ἀντὶ Ἔδμεναι, ἐσθίειν.
Ἐείδομαι, Μ. ἐείσομαι, Π. = Εἴδομαι.
Ἔειδον, Π. Ἰων. ἀντὶ Εἶδον.
Ἐείκοσι, Ἐεικοστὸς κτλ., Ἰων. ἀντὶ Εἴκοσι κτλ.
Ἐείλεον, Π. Ἰων. ἀντὶ Εἴλεον, παρτ. τοῦ Εἰλέω.
Ἑεῖο, Π. ἀντὶ Οὗ, ἑαυτοῦ.
Ἔειπα, Π. ἀντὶ Εἶπα.
Ἔειπον, Π. Ἰων. ἀντὶ Εἶπον.
Ἐείρω (χ. Μ.), Π. Ἰων. ἀντὶ Εἴρω.
Ἔεις, Π. ἀντὶ Εἷς, εἷς μόνος· εἷς καὶ ὁ αὐτός.
Ἐεισάμην, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Εἴσομαι ἢ τοῦ Εἶμι.
Ἐεισάμην, Π. ἀντὶ Εἰσάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἕννυμι.
Ἐέλδομαι (χ. Μ.), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔλδομαι.
Ἐέλδωρ (τὸ), ἄκλ. Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔλδωρ.
Ἔελμαι (ὅθ. ἡ μτχ. Ἐελμένος), πθ. πρκ. τοῦ Εἴλλω.
Ἐέλπομαι (χ. Μ.), Π, ἀντὶ Ἔλπομαι.
Ἔελσαι, β'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς ὁρς. καὶ
Ἐέλσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἴλλω.
Ἐένδυνεν, Π. ἀντὶ Ἐνέδυνεν ἢ Ἐνέδυ, παρτ. ἢ ἀόρ. τοῦ Ἐνδύω.
Ἐέργαθεν, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. ꝁ
Ἐεργμέναι, θηλ. πλθ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐργάθω.
Ἐέργμεναι, Δ. ἀντὶ Ἐέργειν ἀπαρ. τοῦ
Ἐέργνυμι ἢ Ἐέργω, Μ. ἐέρξω, Ἰων. ἀντὶ Εἴργνυμι ἢ Εἴργω.
Ἐερμένος, η, ον, Π, πθ. πρκ. τοῦ Εἴρω.
Ἐέρση (ἡ), Π. ἀντὶ Ἔρση, δρόσος.
Ἐερσήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἐρσήεις, δροσερός.
Ἔερτο, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Εἴρω.
Ἐέρχατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Εἴργω.
Ἔες, Π. ἀντὶ Ἦς ἢ Ἦσθα, β'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.
Ἑέσσατο, Π. ἀντὶ Εἵσατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. καὶ
Ἑέσθω, Π. ἀντὶ Εἵσθω, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς πρς. καὶ
Ἕεστο, Π. ἀντὶ Εἷστο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἕννυμι.
Ἕζομαι, Μ. ἐδοῦμαι, Π. ἀντὶ Καθέζομαι, κάθημαι. ||. (ὁ ἀόρ. Εἱσ [ἢ Ἑσ, ἢ Ἑεσ]άμην ἐκλαμβ. ἐνεργ.), ἴδε Ἕζω.
Ἐζύγην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ζεύγνυμι.
(Ἕζω), ἄχρ. θεματ. τοῦ Ἕζομαι (ὅθ. ὁ ἀόρ. Εἷσα ἢ Ἕσσα), Π. καθίζω. τοποθετῶ. στήνω. θεμελιόνω κτλ., (παρβλ. Ἱδρύω).
Ἔζων, ης, η, ῶμεν, ῆτε, ων, παρτ. τȣ Ζάω.
Ἔζωον, Π. παρτ. τοῦ Ζώω ἀντὶ Ζάω.
Ἔῃ, Π. ἀντὶ Ἦ, γ'. ἑν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Ἑῇ, δοτ. ἑν. θηλ. τοῦ Ἑός.
Ἔηκα, Π. ἀντὶ Ἧκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἵημι.
Ἔην, Π. ἀντὶ Ἦν, παρτ. τοῦ Εἰμί.
Ἑήνδανον, Π. ἀντὶ Ἥνδανον, παρτ. τοῦ Ἁνδάνω.
Ἐῆος, Π. ἀντὶ Ἐέος, γεν. ἑν. τοῦ Ἐΰς.
;Ἑῆος, Π. ἀντὶ Ἑοῦ, γεν. ἑν. τοῦ Ἑός.
Ἔης, Π. ἀντὶ Ἦς, β'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.
Ἔης, Ἰων. ἀντὶ
Ἑῆς, γεν. ἑν. θηλ. τοῦ Ἑός.
;Ἕης, Π. ἀντὶ Ἧς, γεν. ἑν. θηλ. τοῦ Ὅς.
Ἔησθα, Π. ἀντὶ Ἦσθα, β'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. καὶ
Ἔῃσθα Π. ἀντὶ Ἦς, β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.
Ἑήσθην, Π. ἀντὶ Ἥσθην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἧμαι, κάθημαι.
Ἔῃσι, Ἰων. ἀντὶ Ἦ, γ'. ἑν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.
Ἑῇσι, Ἰων. ἀντὶ Ἑαῖς, δοτ. πλθ. θηλ. τοῦ Ἑός.
Ἔησον, Ἰων. ἀντὶ Ἔασον, ἀόρ. ά. τῆς πρς. τοῦ Ἐάω.
Ἕητε, Π. ἀντὶ Ἧτε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἵημι.
Ἔθ', κατ' ἀποκ. (πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Ἔτι.
Ἔθηκα, Δ. ἀντὶ Ἔθηκα, ἀόρ. ά. τοῦ Τίθημι.
Ἔθαλον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Θάλλω.
Ἔθανον, ἀόρ. β'. τοῦ Θνήσκω.
Ἐθὰς [ἔθος], άδος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν. καὶ σπν. μὲ δοτ.). συνειθισμένος.
Ἔθειρα [ἐθείρω] ας (ἡ), Π. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) αἱ τρίχες (τῆς κεφαλῆς), ἡ κόμη· ἡ χαίτη (τοῦ ἵππου κτλ). τὰ νήματα τοῦ κρόκου.
Ἐθειράζω, Μ. άσω, Π. Ἔχω ἐθείρας (μαλλιά), τρέφω κόμην.
Ἐθειράς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἔθειρα.
Ἐθείρω (χ. Μ.), Π. [θέρω]. ἐπιμελοῦμαι· καλλιεργῶ· περιποιοῦμαι, στολίζω.
Ἐθείς, εῖσα, ἐν, Π. πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τȣ Ἵημι.
Ἐθελακρίβεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ (ἢ μᾶλλ. νὰ θέλῃ νὰ φαίνηταί) τις -
Ἐθελακριβής, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ (ἢ κατ' ἐπιτήδευσιν καὶ προσποίησιν) ἀκριβής.
Ἐθελάστειος (ὁ, ἡ). ὁ θέλων νὰ φαίνηται ἀστεῖος (πραγμένος, πολιτικός).
Ἐθέλεσκον, Π. παρτ. τοῦ Ἐθέλω.
Ἐθέλεχθρος (ὁ, ἡ). ὁ θέλων τὸ κακόν (ἔχων ἐχθρικὴν διάθεσιν, ἀντιπάθειαν κατά) τινος.
Ἐθελέχθρως, ἐπίῤ. Μὲ ἐχθρικὴν διάθεσιν, μὲ ἀντιπάθειαν.
Ἐθελημός, οῦ, Π. καὶ
Ἐθελήμων, ονος (ὁ, ἡ). θεληματικός, ἑκούσιος, (ἐπμ.) πρόθυμος.
Ἐθελήμως, ἐπίῤ. Π. μὲ καλὴν θέλησιν, προθύμως, ἑκουσίως.
Ἐθέλησθα, Αἰολ. ἀντὶ Ἐθέλῃς, β'. καὶ
Ἐθέλῃσι, Ἰων. ἀντὶ Ἐθέλῃ, γ'. ἑν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐθέλω.
Ἐθελοακρότης (ἡ), (μτγν. καὶ ἀδκμ.) ἀντὶ Ἐθελακρίβεια.
Ἐθελοδουλεία (ἡ), Ζ. Ἐθελοδουλία.
Ἐθελοδουλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ἢ Γίνομαι) θεληματικῶς δοῦλος.
Ἐθελοδουλία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἐθελόδουλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -δούλως. Ὁ θεληματικῶς ὑποδουλωθείς, σκλάβος ἑκούσιος.
Ἐθελοθρησκεία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ἐθελόθρησκος· δεισιδαιμονία.
Ἐθελοθρησκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκολουθῶ θρησκείαν τῆς ἰδίας μȣ ἐκλογῆς καὶ θελήσεως· εἶμαι -
Ἐθελόθρησκος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἢ κατ' ἐπιτήδευσιν θρῆσκος· δεισιδαίμων.
Ἐθελόθυτος (ὁ, ἡ). ὁ θεληματικῶς θυσιασθείς.
Ἐθελοκακέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι κακὸς (ἄνανδρος) ἐξ ἰδίας μȣ θελήσεως ꝁ εἰς τὸ πεῖσμά τινος, παραμελῶ θεληματικῶς ꝁ ἐπιταὐτοῦ τὰ καθήκοντά μου (κυρ. ὡς στρατιώτης).
Ἐθελοκάκησις, εως ꝁ
Ἐθελοκακία (ἡ). τὸ νὰ ἦνε ἢ νὰ γίνεταί τις -
Ἐθελόκακος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος θεληματικῶς καὶ ἐπιταὐτοῦ κακὸς (ἄνανδρος), παραβαίνων ἐπίτηδες ἢ ἐκ προμελέτης τὰ καθήκοντά τȣ (κυρ. εἰς τὸν πόλεμον).
Ἐθελοκάκως, ἐπίῤ. Μὲ ἐθελοκακίαν.
Ἐθελοκίνδυνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -δύνως. Ὁ θεληματικῶς ἐμβαίνων εἰς τὸν κίνδυνον, τολμηρὸς ἢ ῥιψοκίνδυνος.
Ἐθελοκωφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κωφεύω θεληματικῶς, (κοιν.) κάμνω τὸν κȣφόν, εἶμαι -
Ἐθελόκωφος (ὁ, ἡ). ὁ θεληματικῶς κωφεύων, προσποιούμενος ὅτι εἶναι κωφός.
Ἐθελοντεί, καὶ
Ἐθελοντηδόν, καὶ
Ἐθελοντήν, ἐπίῤ. Ζ. Ἐθελοντί.
Ἐθελοντήρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ -
Ἐθελοντής, οῦ (ὁ). ὁ πράττων τι (κυρ. δὲ στρατευόμενος) -
Ἐθελοντί, ἐπίῤ. Ἐξ ἰδίας θελήσεως, ἑκȣσίως, θεληματικῶς, αὐτοπροαιρέτως.
Ἐθελοντίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐθελοντής.
Ἐθελοπονία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -
Ἐθελόπονος (ὁ, ἡ). ὁ θεληματικῶς κοπιάζων, φιλόπονος. » Οὕτως ἄρα τοῖς μύρμηξι τὸ ἐθελουργὸν καὶ ἐθελόπονον πάρεστιν, « Αἰλ.
Ἐθελόπορνος (ὁ, ἡ). ὁ θεληματικῶς (χωρὶς νὰ βιασθῇ) πορνευόμενος.
Ἐθελοπρόξενος (ὁ, ἡ). ὁ θεληματικῶς (αὐθορμήτως, αὐτόκλητος, χωρὶς νὰ διαταχθῇ ὑπὸ τῆς πόλεως) γινόμενος πρόξενος (κόνσȣλος ἢ Τουρκ. -καποῦ-κεχαγιᾶς) τινος, (Θκ. Γ', 70).
Ἐθελορήτωρ, ορος (ὁ). ῥήτωρ αὐτοχειροτόνητος.
Ἐθελόρμητος (ὁ, ἡ), = Αὐθόρμητος.
Ἐθελοσέβεια (ἡ). ἐπιτετηδευμένη ꝁ καθ' ὑπόκρισιν εὐσέβεια.
Ἐθελοσοφία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -
Ἐθελόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ θέλων νὰ φαίνηται (χωρὶς νὰ ἦνε) σοφός.
Ἐθελοσφαγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Σφάζομαι θεληματικῶς.
Ἐθελότρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ θεληματικῶς τρεπόμενος (μεταβαλλόμενος), αὐτεξούσιος εἰς τὸ νὰ μεταβληθῇ ἢ ὄχι.
Ἐθελουργέω-ῶ, Μ, ήσω. Ἐργάζομαι θεληματικῶς, εἶμαι ἐθελουργός.
Ἐθελουργία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -
Ἐθελουργός (ὁ, ἡ), = Ἐθελόπονος, φιλεργός.

'Εθελούσιος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων τι-
'Εθελουσίως [ἐθέλω], ἐπίῤ.='Εθελοντί.
'Εθελοφιλόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ θέλων νὰ φαίνηται (χωρὶς νὰ ἦνε) φιλόσοφος· Δοκησίσοφος.
'Εθελοψυχέω-ῶ, Μ. ήσω,= Φιλοψυχέω, εἶμαι φιλόζωος.
'Εθέλω, Μ. ἐθελήσω(παρτ. ''Ηθελον, ἀόρ. 'Ηθέλησα, παρκ. 'Ηθέληκα),=Θέλω, στέργω, συγκατανεύω, ἀποφασίζω. »Τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν,« 'Οδ. Γ. »Οὐδεὶς ἠθελήκει μάχεσθαι,« Ξεν. »Σύμπλυς ἐθελήσαντας αὐτοὺς ἐπηγόμην,« Αχ. »'Εθελήσεις τί μοι οὖν, ἥν σύ τι δεηθῶ;« 'Αρςφ. 2) ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ· προαιροῦμαι. »Ζεύς τοι δοίη, ὅτ,τι μάλιςα ἐθέλεις,' Οδ. Σ. »Φράζεαι ἅσσ' ἐθέλησθα,« 'Ιλ. Α. »Κλῆρος, ὃν ἄρ' ἤθελον αὐτοί,« 'Ιλ. Η. »Θέλεις μείνωμεν αὐτοῦ;« Σοφ. 4) φρονῶ, πιστεύω τι ὡς βέβαιον(κοιν.)θελω('Ιταλ. πρετενδέρω) ὅτι. »Σέβουσί τε ὑπερφυῶς, 'Απόλλωνα εἶναι ἐθέλοντες,« 'Ηρωδ. »'Εθέλουσι δὲ τὴν 'Ρέαν ἐς τοῦτο ἀφικέσθαι τὸ ὄρος,« Παυσ. 5) ἠμπορῶ, εἶμαι εἰς κατάςασιν. »Μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον,« 'Ιλ. Ν. »Ζέε δ' ὕδωρ· Οὐδ' ἔθελε προῤῥέειν, ἀλλ' ἴσχετο,« 'Ιλ. Φ. »Τὰ χωρία οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν,« Πλάτ. »'Ησσημένων ἀνδρῶν οὐκ ἐθέλυσιν αἱ γνῶμαι πρὸς τοὺς αὐτοὺς κινδύνους ὅμοιαι εἶναι,« Θχ. »Τρίγλη δ' οὐκ ἐθέλει νεύρων ἐπιήρανος εἶναι,« 'Αθ. »Γνῶναι τὸ ἐθέλει τὰ δῶρα λέγειν,« 'Ηρ., τί ἠμποροῦν ἄρά γε νὰ σημαίνυν, τί θὰ (θέλουν νὰ) ποῦν. 6) (τρτπρσ.) μέλλει, εἶνε εἰς τὴν ἀκμὴν ἢ ἐνδεχόμενον νὰ γένῃ. »Εἴπερ οὗτος σ' ἐθέλει κρατῆσαι,« 'Αρςφ. »Εἰ ὦν δὴ ἐθελήσῃ ἐκτρέψαι τὸ ῥέεθρον ὁ Νεῖλος,« 'Ηρ. »Εἰ ἐθέλοι τι μηδὲν ἀντίξοον καταστῆναι,« αὐτ.,(κοιν.) ἂν δὲν ἤθελε σὲ συμβῇ κἀνὲν ἐναντίον, (παρβλ. Βούλομαι καὶ Θέλω).
''Εθεμεν, ετε. εσαν, πλθ. τοῦ ἀορ. β'. ϗ
'Εθέμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Τίθημι.
''Εθεν, Π. ἀντὶ Οὗ, ἑαυτοῦ, γεν. τῆς αὐτπθ. ἀντνμ.
''Εθευ, Δ. ἀντὶ ''Εθου, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Τίθημι.
'Εθηεύμεσθα, 'Ιων. ἀντὶ 'Εθεώμεθα, ά. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ
'Εθηήσαντο, 'Ιων. ἀντὶ 'Εθεάσαντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. καὶ
'Εθηῆτο, 'Ιων. ἀντὶ 'Εθεᾶτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Θεάομαι.
''Εθηκα, ἀόρ. ά. καὶ
'Εθήκαο, Π. ἀντὶ 'Εθήκω, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Τίθημι.
''Εθηλα, ἀόρ. ά. τοῦ Θάλλω.
'Εθημοσύνη (ἡ). συνήθεια, [ἐκ τοῦ
'Εθήμων [ἔθος], ονος (ὁ,ἡ), Π. (μὲ γεν.) συνειθισμένος.
''Εθην (ψιλ.), ἀόρ. β'. (σχεδὸν ἄχρ. εἰς τὸ ἑν.) τοῦ Τίθημι.
''Εθην (δασ.), παθ. ἀόρ. β'. (εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.) τοῦ ''Ιημι.
'Εθίζω [ἔθος], Μ. ίσω(παρτ. Εἴθιζον, ἀόρ. Εἴθισα, ϗ πθ. Εἰθίσθην, πρκ. Εἴθισμαι). Συνειθίζω (κυρ.) ἄλλον. (σπν. δὲ) τὸν ἑαυτόν μου. ||. (πθ. ἢ μσ.) συνειθίζω (ὁ ἴδιος), (εἰς δὲ τὸν πρκ. καὶ ἀόρ.) εἶμαι συνειθισμένος.
'Εθικὸς, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὸ ἔθος.
''Εθιμος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἐξ ἔθους, συνειθισμένος· (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) »''Εθιμον,« τόπου συνήθεια.
'Εθίμως, ἐπίῤ. 'Εξ ἔθους, Κατά τι ἔθιμον.
''Εθισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι συνειθίζεται ἢ ἠμπορεῖ νὰ συνειθισθῇ, συνήθεια, ἔθιμον
'Εθισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐθίζειν, συνείθισμα· συνήθεια, ἔθιμον.
'Εθιστέον, θετ. τοῦ 'Εθίζω.
'Εθιςὸς, ή, όν. 'Ο ἀποκτώμενος ἢ δυνάμενος ν' ἀποκτηθῇ ἐξ ἔθυς(νὰ συνειθισθῇ).
'Εθναγὸς, Π. ἀντὶ
'Εθνάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς (ἡγεμὼν, διοικητὴς) ἔθνους.
'Εθναρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐθνάρχου, ἀρχηγία (ἡγεμονία, διοίκησις) ἔθνους.
''Εθναρχος (ὁ),='Εθνάρχης.
'Εθνηδὸν, ἐπίῤ. Κατ' ἔθνη, ὁλόκληρον (καθὼς εἶνε) ἔθνος τι.
'Εθνικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. 'Ο ἀνήκων εἰς (ἓν ὁποιονδήποτε ἢ εἰς ὁλόκληρον τὸ) ἔθνος. (παρὰ τοῖς 'Ιουδ.) ='Αλλόφυλος· (παρὰ τοῖς χριστιαν.) ὁ μὴ πιστεύων εἰς Χριστὸν, (κυρ. δὲ) εἰδωλολάτρης, ἄπιστος.
'Εθνίτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, ὁμοεθνής.
'Εθνοκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν (ἐξουσιάζων) ἔθνος ἢ ὅλα τὰ ἔθνη.
'Εθνόμυθος(ὁ, ἡ), (ἐκκλησ.). ὁ περιέχων (ἀνήκων εἰς τοὺς) μύθους τῶν ἐθνικῶν.
'Εθνοπάτωρ, ορος (ὁ). πατὴρ (γενάρχης) ἔθνους.
'Εθνόπληκτος (ὁ, ἡ). ὁ κτυπήσας (προσβαλὼν) ὁλόκληρον ἔθνος.
''Εθνος [ἔθος], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν. καὶ Π.) πλῆθος (ζώων ἢ ἀνθρ. μαζωμένων), κοπάδι, σύννεφον. »Στῆ δ', ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων,« 'Ιλ. Ζ. »Βοῶν (»Μελισσῶν, »Χοίρων, »Χηνῶν, »'Ιχθύων) ἔθνεα,« Θκρ. »''Εθνεα νεκρῶν,« 'Οδ. Λ. 2) (ἐπὶ ἀνθρ. ἐν γέν.) γένος (κτλ.), (ἰδιαιτ. δὲ εἰς τὰς 'Αθ.)=Τριττύς. »Βρότεον ἔθνος,« Πίνδ. »''Εθνη ἄλλα τε καὶ τὸ Πελασγικὸν,« Θχ. »Πότερα τὸ ἔθνος τὸ θῆλυ ἢ τὸ ἄῤῥεν;« αὐτ. 3) τάγμα, τάξις (κλάσις) ἀνθρώπων. »Οἶσθά τι ἔθνος ἠλιθιώτερον ῥαψῳδῶν;« Ξεν. »Τὸ τῶν ἱερέων ἔθνος,« 'Αρστ. 4) (Γρφ.) οἱ ἐθνικοί, οἱ εἰδωλολάτραι. »Εἰς ὁδὸν ἐθνῶν μὴ ἀπέλθητε,« Γρφ.
'Εθνοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων τὸ ἔθνος ἢ τὰ ἔθνη, φρουρὸς τοῦ ἔθνους.
''Εθορον, ἀόρ, β'. τοῦ Θρώσκω.
''Εθος [†ἔθω], εος-ους (τὸ). συνήθεια. »Εἰμὶ(ἢ »Γίνομαί τινι)ἐν ἔθει, «συνειθίζω ἢ συνειθίζομαι. »'Ο σεισμὸς οὐχ ὁμοίως θορυβεῖ τοὺς ἐν ἔθει τούτου γενομένους,« Σξτ. »Ταῦτα γὰρ ἐν ἔθει τῇ πόλει πρότερον ἦν,« Κικ. »'Εξ ἔθυς, ἐπίῤ.,=Συνήθως.
''Εθου, ἀντὶ ''Εθεσο, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Τίθημι.
''Εθραξα, 'Αττ. ἀντὶ 'Ετάραξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ταράσσω.
'Εθρέφθην, πθ. καὶ
''Εθρεψα, ἐνεργ. ἀόρ. ά. τοῦ Τρέφω.
'Εθρηνοῦσαν, Βοιωτ. ἢ 'Αλεξ. ἀντὶ 'Εθρήνυν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Θρηνέω.
(''Εθω), ἄχρ. θεματ. τοῦ Εἴωθα. καὶ Π. εὔχρ. μόνον εἰς τὴν μτχ. ''Εθων (»Κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων,« 'Ιλ. Ι., ἐκακοποίει συνήθως) καὶ ''Εθοντες (»Οὓς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἔθοντες,« 'Ιλ. Π., συνειθίζουν νὰ τοὺς ἐρεθίζουν).
Εἰ καὶ (πρὸ ἐγκλιτ.) Εἴ, σύνδ. 'Υποθετ. ἢ Συναπτ. (ἐκφράζων ἰδανικὴν καὶ ὄχι ἐκ πείρας γνωστὴν ἔννοιαν, ϗ κατὰ τοῦτο διαφέρων τοῦ 'Εάν. Συντάσσ. δὲ κυρ. μὲ εὐκτ. ἢ ὁρστ. ϗ σπν. μὲ ὑποτ. ἀντὶ τοῦ 'Εὰν, ϗ ἐξηγ. διὰ τοῦ) ἂν, ἀνίσως. »Εἰ μὴ 'Αλέξανδρος ἤμην, Διογένης ἂν ἤμην,« Πλ. »Εἰ μὲν δώσουσιν.., Εἰ δέ κε μὴ δώωσιν,« 'Ιλ. Α. »Τοῦ δ' ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,« 'Ιλ. Υ. »Εἰ μετ' ἀληθείας τις σκοποῖτο,« Δμ. »''Αλλως τε ϗ εἰ (ἄλλ. ἢν) ξυστῶσιν αἱ πόλεις,« Θχ. »Εἴτε τις ἄῤῥην, εἴτε τις θῆλυς ᾖ,« Πλάτ. ||. (ἑνούμενος μὲ διάφορα ἄλλα μόρ., τροπολογεῖ διαφόρως ἢ τὴν ἰδίαν του σημασίαν ἢ τὴν ἐκείνων, ϗ ἐπμ. ἐκλαμβ. 2) Διστακτ. (μετὰ τὰ Δηλωτ. μάλιστα ῥήμ.) »Σάφα οὐκ οἶδ', εἰ θεός ἐστιν,« 'Ιλ. Ε. »Οἱ μὲν παθόντες ἄδηλον ἦν, εἰ ἀδίκως ἐτετιμώρηντο,« Θχ. »Πειρᾷ μου εἰ μέμηνα,« Αχ. (ὅθ. 3) 'Ερωτηματ., ἢ Διαπορητ., ἄραγε, μήπως; »'Ερωτῶντες εἰ λησταί εἰσι,« Θχ. »Εἰ τῷ ἑκατονταετεῖ γενήσεται υἱός;« Γρφ. »Εἰ πατάξομεν ἐν μαχαίρᾳ;« αὐτ. 4) Αἰτιολογ. (ἐξηγ. ποτὲ μὲν διὰ τοῦ) διότι, ἐπειδή· (ποτὲ δὲ διὰ τοῦ) ὅτι, πῶς· (ποτὲ δὲ διὰ τοῦ) ἀφοῦ. »'Εθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τό γ' ἄμεινον,« 'Ιλ. Α. »Εἰ πρὸς τοῦτο σιωπᾶν ἡδιόν σοι, σὺ δὲ τόδε γε εἰπέ,« Αχ. »Δεινὸν ποιούμενοι, εἰ τοὺς ἐπιβουλεύοντας σφίσι μὴ εἴσονται,« Θχ. »Καὶ ἔπειτα θαυμάζω εἴ μοι ἀπεστᾶσι,« 'Ηρ. »''Εκλαιον οὐκ εἰ τεθνηξοίμην,« Συν. 5) 'Αοριστολογ. (μὲ τὰς ἀορ. ἀντνμ. ϗ μὲ τὰ χρν. ἢ τπ. ἢ τρπ. ἐπιῤ.) »Εἴτις, »Εἴ τινα λάβοιεν ἀπέκτεινον, »Εἴ τῳ ἱκανὸς τεκμηριῶσαι,« Θχ. »Εἴ ποτ' ἔην γε,« ''Ομ. »Εἴπου, »Εἴπως κτλ. 6) 'Εξαιρετ. (μετὰ τοῦ Μὴ), ἐκτὸς ἄν. »Εἰ μὴ, Εἰδὲ μὴ κτλ. 7) 'Εναντιωμ. (μετὰ τοῦ Καὶ), μ' ὅλον ὅτι, ἀγκαλὰ ϗ (ἐπὶ βεβ. ὑποθ.). »Μέμνησ' 'Ορέστου, κ' εἰ θυραῖος ἔσθ' ὅμως,« Αἰσχλ. »Καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν, αἰπύ οἱ ἐσσεῖται μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,« 'Ιλ. Ν.,(παρβλ. Εἰ καί). 8) Εὐκτ. (μετὰ τοῦ Γὰρ ἀντὶ τοῦ) Εἴθε. »Αἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς εἴην,« 'Ιλ. Ν. »Εἰ γὰρ γένοιτο,« Ξεν. »Εἰ γὰρ ὤφελον οἷοί τε εἶναι,« Πλάτ. (παρβλ. Αἴ). 9) Παρακελευστ. »Εἶδ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι,« 'Ιλ. Α. »Εἶδ' ἄγε μοι νημερτέα μυθήσασθε« 'Ιλ. Ζ. 10) 'Ελαττωτ. (μετὰ τοῦ 'Ως, ''Ως περ), »'Ως εἰ,« 'Ως ἂν εἰ, »''Ως περ εἰ, »''Ωσπερ ἂν εἰ, κτλ. (τὰ πλειότερα τούτων ὅρα ἐν οἰκείῳ ἕκαστον τόπῳ).
Εἶ, β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. τοῦ Εἰμί.
Εἶ καὶ Εἶς, β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. ϗ
Εἶ, Π. ἀντὶ ''Ιθι, πρς. τοῦ Εἶμι.
Εἶ, Π. ἀντὶ Εἴητε.

Εἶα [ἔα], ἐπιφών. Παρακελ. ''Α! ἄϊντε! κάμε! »'Ω εἶα μάλα,« 'Αρςφ., (ἀπαράλλ. μὲ τῶν ναυτῶν μας τὸ) εἶα-μόλα! εἶα λέσσα (ἀπὸ τοῦ 'Ιταλ. Lascia).
Εἶα, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ 'Εάω.
Εἰάζω, Μ. άσω, Π. φωνάζω εἶα, (ἐπμ.)= Παρακελεύομαι, (παρβλ. Αἰάζω).
Εἴακα, πρκ. τοῦ 'Εάω
Εἰαμενὴ (ἡ), Π. [ἧμαι ἢ ἐάω]. λιβάδι παραποτάμιον ἢ (ἐν γέν.) παρυδάτιον, βάλτος διὰ βοσκήν.
Εἰ(Εἰ)ανὸς, ή, όν, Π. ἀντὶ 'Εανός.
Εἴαντο, Π. ἀντὶ ''Ηντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ ''Ημαι.
Εἶαρ, αρος (τὸ), Π. ἀντὶ ''Εαρ.
Εἰαρινὸς, ή, όν καὶ
Εἰαρόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ 'Εαρινος.
Εἰαρόμασθος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα ὡραίυς (τρυφεροὺς) μαστούς.
Εἰαροπότης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Αἱμοπότης.
Εἰαροτερπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τερπόμενος ἐν καιρῷ τοῦ ἔαρος ἢ διὰ τὸ ἔαρ. »Νύμφη—,« 'Ορφ.
Εἴας, β'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ
Εἴασα, ἀόρ. ά. καὶ
Εἴασκον, ες, ε, Π. ἀντὶ Εἴων, ας, α, παρτ. τοῦ 'Εάω.
Εἴαται, Εἴατο, Π. ἀντὶ ''Ενται, ''Εντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. καὶ παρτ. τοῦ ''Ημαι.
Εἴατο, Π. ἀντὶ Εἶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ ''Εννυμι.
Εἰάω-ῶ, Π. ἀντὶ 'Εάω.
Εἴβιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στάζων (σταλάζων), [ἐκ τοῦ
Εἴβω, 'Ιων. ϗ Αἰολ. ἀντὶ Λείβω, χύνω (ϗ πθ. ἢ μσ.) Χύνομαι (Τρέχω) στάγδην, (ἐπμ.) τήκομαι, λυόνω.
Εἶγμα (τὸ), [εἴκω], = Εἰκὼν, ὁμοίωμα.
Εἶδα, Π. 'Αλεξανδρ. (σπντ.) ἀντὶ Εἶδον.
Εἰδαίνομαι (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) ἔχω ἢ λαμβάνω τὸ εἶδός (τὴν μορφὴν) τινος, ὁμοιάζω, φαίνομαι.
Εἰδάλιμος, η, ον, Π. (χ. πτ.) = Εὐειδής. 2) (μὲ γεν.) ὅμοιος.
Εἰδάλλομαι (χ. Μ.), Π. = Εἰδαίνομαι ἢ 'Ινδάλλομαι.
Εἶδαρ, ατος (τὸ), Π. ἀντὶ (τοῦ ἀχρ.) ''Εδαρ, ''Εδεσμα.
Εἰδέα (ἡ), Π. ἀντὶ 'Ιδέα.
Εἰδείην, εὐκτ. καὶ
Εἰδέναι, ἀπαρ. τοῦ Οἶδα.
†Εἰδέχθεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Εἰδεχθὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -εχθῶς. 'Ο ἔχων μισητὴν (ἀπεχθῆ, ἀποτρόπαιον) μορφὴν, ἄσχημος. 2) δυσώδης. »'Υποθυμιῆν τὰ εἰδεχθέα, ὑπὸ δὲ τὰς ῥῖνας τὰ εὐώδεα,« 'Ιππκρ.
Εἰδέω, Π. ἀντὶ Εἰδήσω, Εἴσομαι, μέλλ. τοῦ Οἶδα.
Εἴδημα (τὸ), [οἶδα], = Γνῶσις, ἐπιςήμη.
Εἰδημονικῶς καὶ
Εἰδημόνως, ἐπίῤ. = 'Επιστημόνως, μὲ ἐμπειρίαν, ὡς-
Εἰδήμων [οἶδα], ονος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ γνωρίζων (ἠξεύρων) τι, ἔμπειρος, ἐπιςήμων.
Εἰδήνατο (καὶ ὄχι Εἰδήνατο), Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. τοῦ Εἰδαίνομαι.
Εἰδησέμεν, Π. ἀντὶ Εἰδῆσαι ἢ Εἰδήσειν, ἀόρ. ἢ μέλλ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Οἶδα.
Εἴδησις [οἶδα], εως (ἡ), = Γνῶσις, ἐμπειρία.
Εἰδήσω, Π. ἀντὶ Εἴσομαι, μέλλ. τοῦ Οἶδα.
Εἰδητικὸς, ή, όν. 'Ο ἐπιθυμῶν (ἢ ἀνήκων εἰς τὸ) εἰδέναι.
Εἰδικὸς, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὸ εἶδος· μερικὸς (ἀντιθ. τῷ Γενικὸς)· ἰδιαίτερος, (παρβλ. 'Ιδικός).
Εἰδικῶς, ἐπίῤ. Κατ' εἶδος, μερικῶς· ἀτομικῶς· ἰδιαιτέρως.
Εἰδογραφία (ἡ), Π. ζωγράφισμα τοῦ προσώπου, φυκιασίδωμα.
Εἰδογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συγγράφων) περὶ εἰδῶν (ᾠδῶν).
Εἰδοὶ [»Τὸ δὲ Εἴδεται ἦμαρ ἀρχή ἐςι τοῦ λεχθῆναι τὴν ἡμέραν Εἰδῶ,« Εὐς. 'Ιλ.] ῶν (αἱ). αἱ μετὰ τὰς Νόννας ὀκτὼ ἡμέραι ἑκάστου 'Ρωμαϊκοῦ μηνός. »Εἰδοῖς Σεπτεμβρίαις,« Πλ. »Περὶ τὰς Φεβρυαρίας εἰδοῦς,« αὐτ. »'Ολίγαις ὕστερον ἡμέραις Κυϊντιλλίων εἰδῶν,« αὐτ., πρὸ τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ 'Ιυλίυ.
Εἴδομαι [†εἴδω], Μ. εἴσομαι (ἀόρ. Εἰσάμην καὶ 'Εεισάμην), Π. φαίνομαι· βλέπομαι· ὁμοιάζω, (ἐνίοτε) προσποιοῦμαι. »Εἴσατ' ἴμεν ἐς Λῆμνον,« 'Οδ. Θ., (παρβλ. Δοκέω).
Εἴδομεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ Εἶδον ἢ 2) Π. ἀντὶ Εἰδῶμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ Εἰδῶ.
Εἰδοίμην, Π. εὐκτ. τοῦ Εἴδομαι.
Εἶδον, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ 'Οράω.
Εἰδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. δίδω εἶδος (μορφὴν εἴς τι, παράγω εἰς τὸ εἶναι, συνιστῶ. μορφόνω, σχηματίζω· χαρακτηρίζω· (προθετ.) παρομοιάζω.
Εἰδοποίημα (τὸ). τὸ εἰδοποιηθὲν (παραχθὲν εἰς τὸ εἶναι) ὑπό τινος.
Εἰδοποίησις, εως καὶ
Εἰδοποιΐα (ἡ). ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ εἰδοποιεῖν, σχηματισμὸς, μόρφωσις κτλ.
Εἰδοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ εἰδοποιῶν (μορφόνων, σχηματίζων) τι· χαρακτηριστικός. »Τὸ εἰδοποιὸν τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας,« Σιμπλ.
Εἶδος [†εἴδω], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) τὸ φαινομενον μέρος (τὸ ἐξωτερικὸν) ὁποιυδήποτε σώματος, (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ μορφὴ τοῦ προσώπου (ὁ σχηματισμὸς, [σπν.] ὁ ὀργανισμὸς) τοῦ ἀνθρ. »''Οφιες, ποικίλοι τὰ εἴδεα,« 'Ηρ. »Λεόντειον εἶδος προβαλλόμενος,« Γργ. »Νέστορι εἶδος ἐῴκει,« 'Ιλ. Β. »Κῦρον γεγονέναι γρυπὸν τὸ εἶδος,« Πλ. »Τὸ εἶδος τῆς γυναικὸς ὑπερεπαινέων,« 'Ηρ. »'Εκλεξάμενος αὐτῶν τὰ εἴδη βελτίςυς,« Ξεν. »Δεῖ.. σκεψάμενον τε ἀνθρώπυ τὴν φύσιν τήν τε ἡλικίην ϗ τὸ εἶδος.., τὴν θεραπηΐην ποιέεσθαι,« 'Ιππκρ. »Μεγάλῳ ἐπὶ εἴδει,« 'Ησ. 2) (Φιλοσοφ. καὶ Λογικ.) τὸ διακριτικὸν σημεῖον (ἢ ἰδιαιτέρα καὶ χαρακτηριστικὴ ποιότης [καὶ κατ' ἐκτ.] ἡ μερικὴ [ἢ ἀτομικὴ] ὕπαρξις) ἑκάστου σώματος, ὁ ξεχωριστὸς τρόπος ἑκάστου συμβαίνοντος (ἑκάστης πράξεως). »'Η μὲν (σωματικὴ οὐσία) ὕλην καὶ ὑποκείμενον, ἡ δὲ (νοητὴ) μορφὴν καὶ εἶδος τῷ γενομένῳ παρέσχε,« Πλ. »Τῶν αἰσθητῶν τὰ μέν ἐστι γένη, τὰ δὲ εἴδη· καὶ γένη μὲν αἱ ἐνδιήκουσαι ἐν τοῖς κατὰ μέρος κοινότητες,.. εἴδη δὲ αἱ καθ' ἕκαστον ἰδιότητες, Σξτ. »Μανίης τρόποι, εἴδεσι μὲν μυρίοι, γένει δὲ μοῦνος εἷς,« 'Αρετ. »''Εστι δὲ Παιᾶνος δύο εἴδη,« Πλάτ., (κοιν.) δύο λογῶν. »Κρεῖσσον λόγου τὸ εἶδος τῆς νόσου,« Θχ. (καὶ ἀπολ.) »Σκέψασθε ἐν οἵῳ εἴδει ἔπραξαν,« αὐτ. »Τρέπεται ἐπὶ τοιόνδε εἶδος,« αὐτ. »Εἰς εἶδος τιάρας,« 'Ηρωδ. (ὅθεν. ||. πλθ.) »Εἴδη,« Α'. αἱ διάφοραι ᾠδαὶ τοῦ Πινδάρου, καὶ Β'. τὰ (κοιν.) εἰδήσματα, πραγματεῖαι (πολυειδεῖς ἢ πολύτιμοι), (κυρ. δὲ) ἀρωματικά (ἴδε καὶ 'Αρστ. Φυσ. ἀκροάσ. Β'. 1., καὶ παρβλ. Γένος, 'Ιδέα ϗ Σχῆμα).
Εἰδότως, ἐπίῤ. (μτχ.) = Εἰδημόνως, ἐν γνώσει (τοῦ πράγματος).
Εἴδοσαν, Βοιωτ. ἢ Μακεδ. ἀντὶ Εἶδον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ 'Οράω.
Εἰδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Παριστάνω, εἰκονίζω.
Εἰδύλλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Εἶδος (ᾆσμα), ποιημάτιον.
Εἰδύλλομαι (χ. Μ.), Δ. Π. = Εἰδαίνομαι.
Εἰδύλιος (ὁ, ἡ), Π. = Εἰδήμων, [ἐκ τοῦ
(Εἴδω), [ἐκ τοῦ ἀρχαιοτ. 'Ιδω], θεματ. (ἄχρ. κατ' ἐνεστῶτα, δανεῖζον δὲ τοὺς λοιπ. χρόνους του εἰς δύο, εὔχρ. μὲν, ἀνμλ. δὲ, ῥήματα), τοῦ Οἶδα ϗ 'Οράω.
Εἰδῶ, ῇς, ῇ, κτλ., ὑποτ. τοῦ Οἶδα.
Εἰδωλεῖον (τὸ). ναὸς (εἰδωλολατρῶν).
Εἰδωλικὸς, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὰ εἴδωλα ἢ εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν.
Εἰδωλικῶς, ἐπίῤ. 'Ως εἴδωλον, κατὰ φαντασίαν, εἰκονικῶς.
Εἰδώλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Εἴδωλον. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Εδώλιον.
Εἰδωλόθυτος (ὁ, ἡ). ὁ θυσιασθεὶς εἰς εἴδωλον.
Εἰδωλολατρεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Εἰδωλολατρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -
Εἰδωλολάτρης, ου (ὁ). ὁ λατρεύων (προσκυνῶν) τὰ εἴδωλα.
Εἰδωλομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -
Εἰδωλομανὴς, έος (ὁ, ἡ). μανιώδης (φανατικὸς) εἰδωλολάτρης.
Εἰδωλομανία (ἡ). μανιώδης εἰδωλολατρεία.
Εἰδωλόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (σχηματισμένος εἰς εἶδος) εἰδώλου.
Εἴδωλον (τὸ), [εἶδος]. (ἐν γέν.) ὁμοίωμα, ἀντίτυπον. 2) (ἰδιαιτ.) ἄγαλμα, εἴδωλον, (ὅθ. 3) (ἐκκλησ.) θεὸς τῆς εἰδωλολατρείας. »Οὐδὲν εἴδωλον ἐν κόσμῳ, οὐδὲ θεὸς ἕτερος εἰμὴ εἷς,« Γρφ. 4) (τρπ.) γέννημα (πλάσμα) τῆς φαντασίας ἀνύπαρκτον· (κατὰ τοὺς Στωϊκ) ἰδέα. 5) Π. σκιὰ, φάντασμα, (παρβλ. Εἰκών). 6) φαινόμενον (μετέωρον), ἄστρον.
Εἰδωλοπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω (Σχηματίζω, Μορφόνω) τι καθ' ὁμοίωσιν ἄλλου, [ἐκ τοῦ
Εἰδωλόπλαστος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὁμοίωσιν ἄλλου ἢ κατὰ φαντασίαν πεπλασμένος· ἰδανικὸς, φαντασιώδης.
Εἰδωλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω τὸ εἴδωλόν (τὸ ὁμοίωμά, τὴν εἰκόνα) τινος. »Τῶν 'Ρωμαίων οἱ.. διαφέροντες μετὰ τὴν τελευτὴν εἰδωλοποιοῦνται,« Διόδ. 2) (τρπ.) πλάττω μὲ τὸν νοῦν μου, φαντάζομαι. »'Ως γυναῖκας εἰδωλοποιεῖ

τόντ' εἰς θεοὺς, « Αἰσχλ. ‖. (ἐν δὲ συνθ. σημ. ἐν γέν. κίνησιν, ἰδιαιτ. δὲ τὸ Ἔνδον): »Εἰσέρχομαι, Εἰσελαύνω, Εἰσρορέω, κτλ. ‖. (ὁσάκις φαίνεται συντεταγμένη μὲ γεν., ἔχει ἔλλειψιν τῆς αἰτιατ.) »Εἰς ἀίδαο (ἐνν. δόμους), « Ὅμ. » Εἰς Ἀθηναίης (Διονύσου κτλ.) (ἐνν. ἱερὸν), »Φοιτᾶν εἰς διδασκάλȣ (ἐνν. οἶκον), »Ἐπειδὰν εἰσέλθω οἴκαδε εἰς ἐμαυτοῦ,« Πλάτ.

Εἷς, ἕντος, Αἰολ. ἀντὶ Ὤν, ὄντος, (ὅθεν τὸ Παρέντων, ἀντὶ Παρόντων, τοῦ Ἀλκμ.).

Εἷσ, κατ' ἀποχ. ἀντὶ Εἶσι γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Εἶμι.

Εἷς, Π. ἀντὶ Εἶ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. τοῦ Εἰμί ἢ Εἶμι.

Εἷς, Π. ἀντὶ Ἧς ἢ Ἦσθα, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Εἷς, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἵημι.

Εἷς, μία, ἕν, (ἡ γεν.) ἑνὸς, μιᾶς, ἑνός. Ἕνας. » Εἷς ἀνὴρ, οὐδεὶς ἀνὴρ, « Παρ. »Μία τῆς μιᾶς ἐξήρτηνται, « Βασ. » Εἷς (Ἓν) ἀνθ' ἑνὸς, » Ἓν πρὸς ἕν, « Φρσ., παραβαλλόμενον ἢ ἀνταλλασσόμενον ἓν μετ' ἄλλου, ἁπλῶς, ἐν γένει, ἀπολύτως. » Εἷς καθ' ἕνα, » Εἷς ἕκαςος, « Θκ., Ξεν. »Κατὰ μίαν οἴκησιν,« Πλάτ. » Εἰς μίαν (ἐνν. βουλὴν) βουλεύειν, « Ὅμ. » Μίαν (ἐνν. δίκην) δικάσαντες, « Ἀρςφ. » Μίαν (ἐνν. ναυμαχίαν) ναυμαχήσαντες. « αὐτ. » Μιᾷ (ἐνν. βολῇ) δὶς ἐφεξῆς βέβληκα, « Ξεν. (οὕτως ἀναπληροῦται καὶ τὸ) »Διὰ μιᾶς » Ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς (ἐνν. φωνῆς) παραιτεῖσθαι πάντες, « Γρφ. » Ἐν ἑνὶ (ἐνν. λόγῳ), « Νόνν., ἀπαξαπλῶς· ὁμοθυμαδόν· ἐν συντομίᾳ. » Ὑφ' ἓν (ἐνν. πνεῦμα) ἀναγνωστέον, « Γρμτ. (καὶ Τακτικ.) ἀντὶ τοῦ Πρῶτος, η, ον. » Τῷ ἑνὶ καὶ τριηκοστῷ ἔτεϊ, « Ἡρ. »Ἑσπέρα ϗ πρωῒ, ἡμέρα μία, « Γρφ. » Μία σαββάτων, « αὐτ., ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος (δηλ.) ἡ Κυριακή. (καὶ ἐξαιρετικ. ἢ διαιρετ. καὶ κατ' ἐπιμερισμὸν, ἀντὶ ἀντνμ.) » Εἷς ἀπὸ πολλῶν ταχθεὶς,« Σοφ. » Εἷς τῶν ἐφόρων τότε ὢν, « Θκ. » Εἷς τῶν ἀργυρολόγων, « αὐτ. » Τὸν ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν ἐκκοπείς· ἀφαιρεθεὶς δὲ ϗ τῶν χειρῶν τὴν μίαν,« Ξεν., ἀντὶ τὸν ἕτερον, τὴν ἑτέραν. » Ἓξ πτέρυγες τῷ ἑνὶ, καὶ ἓξ πτέρυγες τῷ ἑνὶ, « Γρφ. (καὶ ἀοριστολογ.) ἀντὶ τοῦ Τις. » Ἕνα τῶν ἐκ τῆς νήσου αἰχμαλώτων, « Θκ. » Καὶ ἰδὼν συκῆν μίαν, « Γρφ. (καὶ παραλλ.) » Καί τινα μίαν νύκτα, « Θκ. Εἷς τις, » Εἷς ὁστισοῦν, « (καὶ ὁμοιωματ.) ἀντὶ Ὁ αὐτός. » Ὅς ἐμοὶ μιᾶς ἐγένετ' ἐκ γαςρὸς,« Εὐρ. (καὶ παραλλ.) » Εἷς καὶ ὁ αὐτός. « (καὶ ἐμφαντ.) ἀντὶ τοῦ Οὐδεὶς » Ὡς ἕνα μὴ καταλείπεσθαι, « Ξεν. » Νῦν δ' οὐκ ἐάσω.. μίαν ἐν τοῖς καπηλείοισι λάκκȣς ἐμποιεῖν, « Ἀρςφ. (καὶ συνκδχ.) ἀντὶ τοῦ Μηδαμινὸς, ὁ τυχών. » Οὐδέ γε Συρακούσιοί ποτ' ἤλπισαν ὑφ' ἑνὸς γραμματέως τυραννηθήσεσθαι, « Δμ. (ἀπαράλλακτα τὸ μεταχειριζόμεθα καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον).

Εἶσα, ας, ε, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ἕζω.

Εἰσαγαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἰσάγω.

Εἰσάγαν, ἐπίρ. ἀντὶ Εἰς ἄγαν, ἴδε Εἰς (3).

Εἰσαγγελεὺς, έως (ὁ). ὁ εἰσαγγέλλων (φέρων ἀπ' ἔξω ϗ δίδων μέσα εἴδησιν), (ἐπιμ. παρὰ τοῖς βασιλεῦσιν ἀξιωματικὸς) ὁ γνωστοποιῶν καὶ εἰσάγων τοὺς θέλοντας νὰ παρουσιασθῶσι. 2) (εἰς τὰ δικαςήρ.) κατήγορος (καταμηνυτὴς) τῶν παρανομούντων, (παβρλ. Εἰσαγωγεύς).

Εἰσαγγελία (ἡ). (ἐν γέν.) εἰδοποίησις, γνωςοποίησις, (ἰδιαιτ. δὲ 2) (Νμ.) καταμήνυσις ἐπὶ δικαστηρίου (κυρ. διὰ μεγάλα πολιτικὰ ἐγκλήματα μὴ ὁριζόμενα ῥητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου, καὶ κατὰ τοῦτο διαφέρ. τοῦ Γραφή), ἴδε τὸν Σουΐδ. καὶ Ἀρποκρ.

Εἰσ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Δίδω (κυρ. μέσα) εἴδησιν. (ἐν γεν.) γνωστοποιῶ, ἀναγγέλλω. » Κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι, εἰσαγγεῖλαι ὅς τις εἴη, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Ὡς εἰσηγγέλθη τοῖς τετρακοσίοις, ἔτυχον δὲ ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ξυγκαθήμενοι, « Θκ. » Ἦν ἥξοντες εἰσηγγελμένοι ὦσιν οἱ πολέμιοι, « Ξεν. 3) (ἰδιαιτ.) ἐγκαλῶ (κατηγορῶ, καταμηνύω) τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον (κυρ. διὰ πολιτικὸν ἔγκλημα). » Ὁ αἰσθόμενος εἰσαγγελλέτω τοῖς νομοφύλαξι, « Πλάτ. » Περὶ προδοσίας ἂν αὐτὸν εἰσήγγελλον οὗτοι, « Δμ. » Κατηγορήσειν ἔμελλον αὐτοῦ, περὶ ὧν εἰσήγγειλα εἰς τὴν βουλὴν, « Ἀντφ. (ϗ πθ.) » Ἐὰν εἰσαγγελθῇ πρὸς τοὺς ἄρχοντας, « Πλάτ.

Εἰσάγγελσις, εως (ἡ), = Εἰσαγγελία.

Εἰσαγγελτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (Νμ.) εἰσαγγελίαν.

Εἰσ-αγείρω, Μ. αγερῶ. Συνάζω (Συναθροίζω) τι ἐντός.

Εἰσαγήοχα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Εἰσάγω.

;Εἰσ-αγορεύω, Μ. εύσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Διαγορεύω.

Εἰσ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Εἰσήγαγον κτλ.). (μὲ αἰτ. προθετ. καὶ σπν. μὲ δοτ. ἐκ δ'.), (ἐν γέν.) Φέρω μέσα, ἐμβάζω. » Ἐς δ' ἄγαγε Πρίαμον, « Ἰλ. Ω. » Τὸν ποταμὸν διώρυχι εἰσαγαγὼν ἐς τὴν λίμνην,« Ἡρ. » Σῖτόν τε εἰσήγαγον (ἐς τὴν Πλάταιαν) καὶ φρουροὺς ἐγκατέλιπον, « Θκ. (ϗ μσ.) » Ὁπλίτας εἰσηγάγοντο, « αὐτ. » Τούτους εἰς τὰς ἰδίας οἰκίας εἰσαγόμενοι, οὐδὲν ἀπέλιπον φιλοφροσύνης, « Ξεν. Ἀπὸ τοῦ πνεύματος, ὃ εἰσαγόμενοι ζῶμεν, « Ἱππκρ. (ϗ πθ.) » Οὐκ ἔςι πόλις οὐδεμία ἥτις οὐ δεῖται εἰσάγεσθαί τι ἢ ἐξάγεσθαι, « Ξεν. » Τῷ εἰσάγοντι κατὰ πλῆθος τῶν εἰσαγομένων τόκȣς προκεῖσθαι,« Αἰν. Τακτ. (ἰδιαιτ. δὲ 2) φέρω (προσκαλῶ) ἰατρὸν εἰς ἀσθενῆ. » Ἐπαγγείλαντός μου θεραπεύειν τὴν ἄνθρωπον, ἣν συνέκοψαν, καὶ ἰατρὸν εἰσάγειν, ȣ̓κ ἐφρόντιζον, « Δμ. (καὶ μσ.) » Εἰσάγονταί γε ἐφ' ἑαυτοὺς οἱ ἰατροὶ, κάμνοντες, τοὺς ἄλλους ἰατροὺς, « Ἀρςτ. 3) 'παίρνω (ἐνν. εἰς τὸν οἶκόν μου) γυναῖκα, ὑπανδρεύομαι. » Καὶ ἄλλην πρὸς ταύτῃ ἐσάγαγε γυναῖκα τεκνοποιὸν, « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Τὴν ἔχει γυναῖκα ἀπέντα, ἄλλην ἐσαγαγέσθαι,« αὐτ. 4) προσφέρω. »Δῶρα εἰσάγειν, « Ἰσ. 5) παρουσιάζω (τὴν δίκην ἢ τὸν ὑπόδικον) εἰς τὸ δικαστήριον, ἐγκαλῶ. » Ὅτ' ἐμὲ εἰσῆγον οἱ λογισταὶ, « Δμ. » Δησάντων αὐτὸν ϗ εἰσαγόντων εἰς τὴν Ἡλιαίαν,« αὐτ. »Τὰς δίκας εἰσαγόντων ταύτας; « Πλάτ. 6) παραστήνω (εἰς τὸ θέατρον), ἀναφέρω (πρόσωπα) εἰς τὴν ὁμιλίαν ἢ εἰς τὸ σύγγραμμά μου. » Ὅταν ἢ Θυέστας ἢ Οἰδίποδας εἰσάγωσι, « Πλάτ. » Τοῦ τὰ ἐλεεινὰ ταῦτα δράματα εἰσάγοντος, « αὐτ.

7) (μτφορ.) ἐμβάζω τινὰ (τὸν κάμνω μέλος) εἰς ἑταιρίαν κτλ. » Πειράσεσθαι δὲ ϗ Βοιωτοὺς ἐς τὰς σπονδὰς ἐσαγαγεῖν, « Θκ. » Ὀτάνης μέν νυν ἐσάγεται Ἰνταφέρνεα, « Ἡρ. 8) κάμνω (κοιν. ἐβγάζω) νέαν συνήθειαν (θρησκείαν, νόμον κτλ.). » Ξένȣς ἐσάγοντος δαίμονας,« Ἀρςφ. (καὶ πθ.) » Οὐ γὰρ ἂν ἦν νεωστὶ ἐσαγμένα τὰ τῷ θεῷ τούτῳ ποιεύμενα,« Ἡρ. 9) κάμνω ἀρχήν. (ὅθ.) » Εἰσαγόμενοι,« οἱ ἀρχάριοι, (ϗ ἐκκλησ.) οἱ κατηχούμενοι. ‖. (Π. ἐνίοτε τὸ Εἰσάγω εἶναι) ἀντὶ τοῦ Ἄγω (ἐνν. ἐμαυτὸν, δηλ. ὑπάγω) εἰς. » Λαοδίκην ἐσάγουσα, « Ἰλ. Ζ., (παρβλ. Εἰσφέρω).

Εἰσαγωγεὺς, έως (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ εἰσάγων (ἐμβάζων), (ὅθ.) = Εἰσαγγελεὺς, (ἰδιαιτ. δὲ Νμ.) ὁ εἰσάγων (παρουσιάζων πρὸς συζήτησιν) τὴν ὑπόθεσιν, δικαστὴς, εἰσηγητής.

Εἰσαγωγὴ (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσάγειν, ἔμβασμα, (ἰδιαιτ. ἐπὶ ἐμπορευμ.) importation. » Εἰσαγωγῆς ἄρτων ἀπηγορευμένης τοῖς δεσμοφύλαξι, « Συν. (ἰδιαιτ. δὲ 2) (Νμ.) ἡ παρουσίασις τῆς δίκης πρὸς συζήτησιν. » Παρὰ τοῖς αὐτοῖς τούτοις καὶ τὰς γραφὰς τῶν δικῶν γίνεσθαι δεῖ καὶ τὰς εἰσαγωγὰς,« Ἀρςτ.

3) (ῥτρ.) ἡ ἔναρξις (τὸ προοίμιον) λόγου ἢ συγγράμματος (ἢ ἄλλ. Εἰσβολὴ καὶ Εἴσθεσις). (κατὰ τοὺς διαλεκτ.) οἱ πρῶτοι καὶ στοιχειώδεις κανόνες ϗ ὁρισμοὶ τῆς ἐπιστήμης.

Εἰσαγωγικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) εἰσαγωγήν· προκαταρκτικός. (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀρχάριος. ‖. (οὐδ.) Εἰσαγωγικὸν (ἐνν. τέλος). « τὸ πληρονόμενον διὰ τὰ (ἐμπορικῶς) εἰσαγόμενα.

Εἰσαγώγιμος (ὁ, ἡ). ὁ εἰσαχθεὶς ἢ δυνάμενος (ἁρμόδιος εἰς τὸ) νὰ εἰσαχθῇ, »Πόλεις ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι, « Εὐρ., συνῳκίσθησαν. » Δίκη—,« Δμ., ἡ παραδεκτὴ πρὸς συζήτησιν. »Σιτία—,« Πλδ. τὰ ἐρχόμενα (ἐμπορικῶς) ἔξωθεν, μὴ προϊόντα τοῦ τόπου.

Εἰσαεὶ, ἐπίρ. ἀντὶ Εἰς ἀεὶ, διὰ πάντα, (ἴδε Εἰς).

Εἰσ-αείρω, -ομαι, Π. ἀντὶ Εἰσ-αίρω.

Εἴσαθ', (κατ' ἀποχ.) ἀντὶ Εἴσατο.

Εἰσ-αθρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Εἰσοράω, κυττάζω τινὰ κατὰ πρόσωπον (κοιν. μέσ ς' τὰ 'μμάτια), (ἐν γέν.) παρατηρῶ.

Εἰσ-αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω τι ἀπὸ πουθενὰ καὶ τὸ φέρω μέσα εἰς. » Χῇ τράπεζ' εἰσήρετο, « Ἀρςφ. 2) (μσ.) = Προσφέρομαι, τρώγω ἢ πίνω. » Διωνύσȣ δῶρ' ἐσαειρόμενος, « Θγν.

Εἰσ-αΐσσω, Μ. αΐξω, Π. = Εἰσπηδῶ.

Εἴσαιτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Εἴδομαι.

Εἰσ-αΐω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Εἰσακούω.

Εἰσ-ακοντίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τὸ κοντάρι ἐντός (δηλ. ἴσια ἐπάνω) τινος, τὸν σημαδεύω ϗ τὸν κτυπῶ. ‖. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. καὶ μσ.) τινάζομαι (χύνομαι) μὲ ὁρμὴν ἐντὸς ἢ κατά τινος, (παρβλ. Εἰστοξεύω).

Εἰσακουστὸς, ή, όν. Ὁ εἰσακοούμενος.

Εἰσ-ακούω, Μ. ακούσομαι. (μὲ γεν. καὶ Π. μὲ αἰτ.) Ἐνωτίζομαι, ἀκούω (κυρ. μὲ προσοχὴν, καὶ ἐπμ.) ἐννοῶ τὰ λεγόμενα, (κατ' ἐκτ.) ὑπακούω, πείθομαι. = Ἐπακούω. »Δοκοῦσι γὰρ ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται, « Εὐαγγ.

Εἰσακτέον, θετ. τοῦ Εἰσάγω.

Εἰσ-αλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω ἔνδοθεν.

Εἰσ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι, = Εἰσπηδῶ. »Ὅς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος, « Ὅμ.

Εἰσ-αμείβω, Μ. αμείψω, Π. (μὲ αἰτ.) ἀντὶ Εἰσέρχομαι.

Εἰσάμην, ἀόρ. τοῦ Εἴδομαι ἢ 2) μσ. ἀόρ. τοῦ Εἶμι.

Εἰσάμην, μσ. ἀόρ. τοῦ Ἕζω ἢ 2) τοῦ Ἕννυμι.

Εἰσ-ανα-βαίνω, Μ. βήσομαι, (μὲ αἰτ.) Π. ἀναβαίνω ἢ ἐμβαίνω εἰς.

†Εἰσαναβολὴ (ἡ), = Ἀναβολή.

Εἰσ-αναγκάζω, Μ. άσω, = Ἀναγκάζω, (παρβλ. Εἰσβιάζομαι).

Εἰσ-αν-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Εἰσανήγαγον κτλ.). Ἐμβάζω ἢ Ἀναιβάζω (ἐν γέν.) Φέρω τινὰ εἰς.

Εἰσ-αν-αλίσκω, Μ. αν-αλώσω. Ἐξοδεύω τι εἰς.

Εἰσ-ανδρόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. γεμίζω (πληθύνω) τόπον τινὰ μὲ ἄνδρας.

Εἰσανεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ Εἰσανοράω.

Εἰσ-άν-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Εἰσανήειν κτλ.), = Εἰσαναβαίνω.

Εἰσ-αν-έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Εἰσανέσχον κτλ.). Ἐξέχω ἐμπρὸς ἢ πρὸς τὰ ἐντός τινος.

Εἰσ-αν-οράω-ῶ, Μ. όψομαι (ἀόρ. Εἰσανεῖδον κτλ.). Βλέπω (Σηκόνω τὰ 'μάτιά μου) πρὸς τὰ ἄνω.

Εἰσ-αν-ορούω, Μ. ορούσω, Π. (μὲ αἰτ.) ὁρμῶ (ἀναβαίνω μὲ ὁρμὴν) πρὸς τὰ ἐπάνω.

;Εἴσαντα (ἀντὶ Εἰς ἄντα), ἐπίρ. Π. κατάντικρυ, κατὰ πρόσωπον.

Εἰσ-αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω μέσα.

Εἰσάπαν (ἀντὶ Εἰς ἅπαν), ἐπίρ. Ἐν γένει, καθ' ὁλοκληρίαν.

Εἰσάπαξ (ἀντὶ Εἰς ἅπαξ), ἐπίρ. Διὰ μίαν φορὰν, μιᾷ φορᾷ διὰ πάντα.

Εἰσαπέβαν, Π. ἀντὶ Εἰσαπέβησαν, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ

Εἰσ-απο-βαίνω, Μ. βήσομαι, Π, (μὲ αἰτ.) Ἐβγαίνω (Ἀποβαίνω) εἰς.

Εἰσ-απο-κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω τινὰ πανταχόθεν (Περικλείω) μέσα εἰς.

Εἰσ-απο-στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλνω μέσα.

Εἰσ-αράσσω(ττω), Μ. αράξω. Ῥίπτω (Σπρώχνω) τι μὲ ὁρμὴν μέσα εἰς.

Εἰσ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω τι εἰς τὸν ἀριθμὸν, συναριθμῶ.

Εἰσ-αρπάζω, Μ. άσω. Ἁρπάζω τι ἔξωθεν καὶ τὸ φέρω μέσα.

Εἰσ-αρτίζω, Μ. ίσω. Ἐφαρμόζω τι (καὶ ἀμτβτ. Ἐφαρμόζομαι) μέσα εἰς.

Εἰσ-αρύομαι, Μ. ύσομαι. Εἰσαντλῶ τι δι' ἐμαυτόν.

Εἴσατο, Π. γ'. πρσ. τοῦ Εἰσάμην.

Εἰσ-ᾴττω, Μ. ᾄξω, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσαΐσσω.

Εἰσ-αυγάζω, Μ. άσω. Π. ἀντὶ Εἰσοράω.

Εἰσαῦθις (ἀντὶ Εἰς αὖθις), ἐπίρ. Ἄλλην φορὰν, ἄλλοτε, εἰς τὸ μετέπειτα· δι' ἄλλην φοράν. » Τοῦτο μὲν ἐσαῦθις ἀποθώμεθα, « Ξεν.

Εἰσαύριον (ἀντὶ Εἰς αὔριον), ἐπίρ. Δι' αὔριον.

Εἰσαῦτις, Π. ἀντὶ Εἰσαῦθις.

Εἰσ-αφάσσω ϗ Εἰσ-αφάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐγγίζω (Ψηλαφῶ) τι ἔσωθεν, (κατ' ἐκτ.) ἐμβάζω (χόνω) τι πρὸς ψηλάφησιν, (παρβλ. Εἰσμάσσω).

Εἰσ-αφίημι, Μ. αφήσω. Ἀφίνω τι νὰ ἔμβῃ (Ἐξαπολνῶ) μέσα.

Εἰσ-αφικάνω (χ. Μ.), Π. καὶ

Εἰσ-αφικνέομαι-οῦμαι, Μ. ίξομαι. (μὲ αἰτ.) Ἔρχομαι (Φθάνω) εἰς.

Εἰσ-αφύσσω, Μ. αφύσω, = Εἰσαντλέω.

Εἰσ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Εἰσέβην κτλ.), = Ἐμβαίνω· ἐμβαρκάρομαι. » Δόμους (»Σκάφος), —« Εὐρ. (ϗ παραλλ.) » Ἐσβὰς ἐς ποταμὸν, « Ἡρ. ‖. (ὁ ἀόρ.) Εἰσέβησα, Π. ἀντὶ Εἰσεβίβασα, ἔμβασα.

Εἰσ-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Εἰσέβαλον κτλ.) = Ἐμβάλλω, ἐμβάζω, ῥίπτω (ϗ ἐνίοτε) ὁδηγῶ μέσα. » Καὶ ἐλέχθη ὡς οἱ Πελοποννήσ. φάρμακα ἐσβεβλήκοιεν ἐς τὰ φρέατα,« Θκ. » Εἰς ἀπρόοπτον πῆμ' εἰσέβαλεν ὑμᾶς, « Αἰσχλ. » Βοῦς πόντον εἰσεβάλομεν, « Εὐρ., ὡδηγήσαμεν. (καὶ μσ.) » Εἰσβαλομένους ἐς τὴν νέα, « Ἡρ. (καὶ ἐλλ.) » Τὰ μὲν διήρπασαν, τὰ δὲ εἰσβαλόμενοι ἀπέπλευσαν, « Θκ. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἐμβαίνω (κυρ. μὲ ὁρμὴν), κάμνω ἐπιδρομὴν, ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ. (ἐπὶ ποταμ.) χύνομαι μέσα, (τρπ.) ἀρχινῶ· (ἐπὶ ποιητ.) ἐμβαίνω εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἢ προοιμιάζομαι. » Εἰσβάλλοντι δὲ εἰς τὸν τόπον εὐθὺς ἡ ὀσμὴ προσβάλλει, « Θφρ. » Ἔρημον χῶρον εἰσεβάλομεν, « Εὐρ. Εἰσβάλλουσιν εἰς τὸ δεξιὸν κέρας τῶν Ἀθην. » Εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἀργείαν, « Διόδ. » Ἣν ὀξέως εἰσβάλλῃ ἡ νοῦσος, « Ἱππκρ. » Τοῦ γὰρ Ἴστρου πλείοσι ςόμασιν εἰς τὸν Πόντον εἰσβάλλοντος,« Πλβ. »Κατὰ τὸ ἔαρ εἰσβάλλον,« Γαλ., περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος. » Ἀπὸ τῆς Εἰλειθυίας εἰσβέβληκεν (ὁ Πίνδαρος εἰς τὸ Ζ'. τῶν Νεμ.), « Σχλ.

Εἴσβασις [εἰσβαίνω], εως (ἡ). ἔμβασμα, ἐμβαρκάρισμα.

Εἰσβατὸς, ἡ ἢ ὀς, όν. (τόπος) Εἰς τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ἔμβῃ.

Εἰσ-βδάλλω, Μ. βδαλῶ. Ἀρμέγω (Βυζάνω) τι μέσα εἰς, ῥοφῶ.

Εἰσ-βιάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐμβαίνω (ἢ ἁπλ. Πράττω τι) διὰ τῆς βίας.

Εἰσ-βιβάζω, Μ. άσω. Ἐμβάζω (κυρ. εἰς πλοῖον), ἐμβαρκάρω.

Εἰσ-βλέπω, Μ. βλέψω, = Ἐμβλέπω, βλέπω κατὰ πρόσωπον, παρατηρῶ.

Εἰσ-βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμβαίνω πουθενὰ πρὸς βοήθειάν τινος.

Εἰσβολὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσβάλλειν, ἔμβασμα· ἐπιδρομὴ (ἐχθρῶν)· (μτνμ.) ἀρχὴ (πυρετοῦ), ἔναρξις ποιήματος (δημηγορίας κτλ.), προοίμιον, (ἐν γέν.) ἀφορμὴ, ὕλη, ἐνδόσιμον. (συνκδχ.) τὸ μέρος δι' οὗ δύναταί τις νὰ εἰσβάλῃ (κυρ. ὡς ἐχθρὸς), πέρασμα, στενὸν, χύσιμον (στόμα) ποταμοῦ.

Εἰσγραφὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ.

Εἰσ-γράφω, Μ. γράψω, = Ἐγγράφω, καταγράφω. 2) Ἱστορῶ, περιγράφω. » Σελλῶν ἐσελθὼν ἄλσος εἰσεγραψάμην, « Π.

Εἰσ-δανείζω, Μ. είσω. Δανείζω ἐπάνω εἴς τι, δανείζω μὲ τὸ διάφορον, (παρβλ. Ἐνοφείλομαι).

Εἰσδέδορκα, Π. πρκ. τοῦ Εἰσδέρκομαι.

Εἰσδεκτικὸς, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων (ἐπιτήδειος) πρὸς εἰσδοχήν. ‖. »Εἰσδεκτικὸν (ἐνν. τέλος), » Βυζ., τὸ πληρονόμενον πρὸς ἀνανέωσιν συμφωνίας.

Εἰσδεκτὸς, ή, όν. Παραδεκτός.

Εἴσδεξις, εως (ἡ), = Εἰσδοχή.

Εἰσ-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι, = Εἰσοράω.

Εἰσ-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαί τινα μέσα (εἰς τὸν οἶκόν μȣ κτλ.). (τρπ.) παραδέχομαι.

Εἰσ-δίδωμι, Μ. δώσω (ἀόρ. Εἰσδέδωκα κτλ.). Δίδω τι μέσα· ἐγχειρίζω.

Εἴσδοσις, εως (ἡ). παράδοσις, ἐγχείρισις.

Εἰσδοχὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσδέχεσθαι, παραδοχή.

Εἰσδραμεῖν, ἀόρ. β. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἰστρέχω, (ὅθεν.

Εἰσδρομὴ (ἡ), = Εἰσβολὴ (ἐχθρῶν), ἔφοδος.

Εἰσ-δύνω (χ. Μ.) = Εἰσδύω.

Εἴσδυσις, εως (ἡ). ἔμβασμα; χώσιμον, τρύπωμα, [ἐκ τοῦ

Εἰσ-δύω καὶ (μσ.) Εἰσ-δύομαι, Μ. δύσω, -ομαι (ἀόρ. Εἰσέδυν κτλ.). Ἐμβαίνω, χώνομαι, τρυπόνω. διαπερνῶ. » Εἰσδύνοντα τοὺς πόρους, « Ἀλ. Ἀφρ. » Ἀκοντιστὺν ἐσδύσεαι, « Ἰλ. Ψ., θέλεις ἐπιχειρήσῃ. » Οἳ γῆς εἰσέδυ,« Εὐρ. (καὶ τρπ.) » Εἰσέδυνε σφίσι δεινόν τι, « Ἡρ., τοὺς ἐφάνη (τοὺς ἦλθε) κακόν.

Εἴσεαι, Π. ἀντὶ Εἴσῃ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ Εἴσομαι.

Εἰσ-εάω-ῶ, Μ. εάσω, = Εἰσαφίημι.

Εἰσ-εγγίζω, Π. ίσω, = Προσεγγίζω.

Εἰσέδρακον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Εἰσδέρκομαι

Εἰσέδραμον, ἀόρ. β'. τοῦ Εἰστρέχω.

Εἰσέδυν, ἀόρ. β'. τοῦ Εἰσδύομαι.

Εἰσεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ Εἰσοράω.

†Εἰσ-ειλέω-ῶ, Μ. ήσω, (παρὰ Ξενοφ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Εἰς εἰλυοὺς, ἢ) = τῷ

Εἰσ-είλλω, Μ. ειλήσω, = Εἰσελαύνω, ἐμβαίνω.

Εἴσ-ειμι, Μ. ειμι (πρτ. Εἰσήειν κτλ.), = Εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω. » Ἐξιών τε κεἰσιὼν δόμους, « Εὐρ. (καὶ παραλλ.) » Εἴσιμεν ἐς οἴκους, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Οὐκ ἐσιόντες ἐς τὰς σπονδὰς, « Θκ. » Εἰς τοὺς ἐφήβους ἐσιόντες, « Δ. Κάσ. » Ὅτε Σόλων εἰσῄει τὴν ἀρχὴν, « Δμ. (ϗ ἐλλ.) » Τοῖς χοίροις οἷς καθαίρουσιν ὅταν εἰσιέναι μέλλουσιν, « αὐτ. » Τοὺς εἰσιόντας ὑπάτους, « Δ. Ἀλ. » Εἴσιθ' εἴσω, « Ἀρςφ. » Ἀλλ' εἰσιών μοι τὸν ὄνον ἐξάγειν δοκῶ, « αὐτ. » Τὰ εἰσιόντα (εἰς τὸ σῶμα),« Ξεν., αἱ τροφαί. 2) παρουσιάζομαι (εἰς βασιλέα ἢ ἄρχοντα, εἰς τὸ θέατρον, [κυρ. δὲ] εἰς τὸ δικαστήριον). » Οὐδ' Ἀχιλῆος ὀφθαλμοὺς εἴσειμι, « Ἰλ. Ω. » Καθ' ὅ,τι ἂν ἐσίοι ἡ πρεσβεία, « Θκ. » Πρῶτος ὁ παιδικὸς χορὸς εἰσίοι ἄν, «Πλάτ.»Πλάττοντι λόγους εἰς ὑμᾶς εἰσιέναι, « αὐτ. » Ἐν τοῖς δράμασι τοῖς τραγικοῖς ἐξαίρετόν ἐστι τοῖς τριταγωνισταῖς, τὸ τοὺς τυράννους εἰσιέναι,« Δμ., ὑποκρίνεσθαι, παριστάνειν. » Εἰσιέναι γραφὴν (ἢ περὶ γραφῆς, ἀγῶνα κτλ.), « αὐτ. 3) ἐμβαί-

νω εἰς τὸν οἶκον φίλυ,(ἀσθενοῦς κτλ.) πρὸς ἐπίσκεψιν. »Εἰσῇμεν παρὰ τὸν Σωκράτη,« Πλάτ. »Αἰσχύνῃ γὰρ ἠφείδουν σφῶν αὐτῶν, εἰσιόντες παρὰ φίλυς,« Θκ. »Εἰσιέναι ὡς ἐμὲ,« Ξεν.(ἢ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) »Διόνυσος εἴσεισι πρὸς αὐτὴν(τὴν Ἀριάδνην),« αὐτ. 4) (τρτπρσ. καὶ κατὰ μτχ. ἐλλ.) μοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν, ἐνθυμοῦμαι, φαντάζομαι. κυριεύομαι ἀπὸ »Ταῦτα λέγοντος τοῦ παιδὸς τὸν Ἀστυάγεα εἰσῄει ἀνάγνωσις αὐτοῦ, « Ἡρ. » Ἀπὸ δὲ τοῦ Αἰτωλικοῦ πάθους αὐτὸν ταῦτα ἐσῄει,« Θκ. » Ἐπεάν σφεας εἰσίῃ οἶστρος, « Ἡρ. » Πάνυμοι ἐλεεινὸν ἐσῄει, « Πλάτ. » Ἀλλά τις αὐτῷ πόθος εἰσῄει, « Δ. Κάσ., (παρβλ. Εἰσέρχομαι).

Εἰσ·είργνυμι(-είργω), Μ. εἱρξω.. Ἐγκλείω, ἐμπερικλείω.

Εἰσεκέλσαμεν, Π. γ'. πρσ. τοῦ ἀόρ. ά. τοῦ Εἰσκέλλω.

Εἰσέλασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσελαύνειν (ἐμβαίνειν ἐφ' ἵππου), ἔφοδος (ἐφόρμησις) ἡ πομπὴ (παράταξις) ἱππικοῦ κτλ.

Εἰσελαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος πρὸς) εἰσέλασιν, θριαμβευτικός. » Ἀγὼν —, « Πλίν., ὁ τελούμενος πρὸς τιμὴν Ὀλυμπιονίκου ἐπιστρέφοντος εἰς τὴν πατρίδα του, [ἐκ τοῦ

Εἰσ·ελαύνω, Μ. ελάσω. Διώχνω (κυρ.) ζῶον νὰ ἔμβῃ εἰς τὸ μανδρί του, ὁδηγῶ. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἐμβαίνω ἔφιππος ἢ μὲ ἅμαξαν ἢ μὲ πλοῖον· ἐμβαίνω ἐν θριάμβῳ· εἰσβάλλω (εἰς ἐχθρικὸν τόπον).

Εἰσέλευσις [εἰσέρχομαι], εως (ἡ). ἔμβασμα.

Εἰσελεύσομαι, μέλλ. τῆς ὁρς. καὶ

Εἰσελθεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τῦ Εἰσέρχομαι.

Εἰσ·έλκω, Μ. ελκύσω (ἀόρ. Εἰσείλκυσα κτλ.). Τραβῶ (Σύρω) τι ἢ τινα μέσα εἰς.

Εἰσ·εμ·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Εἰσενέβην κτλ.). Ἐμβαίνω εἰς (πλοῖον), ἐμβαρκάρομαι.

Εἰσ·εμ·πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπάγω πουθενὰ ὡς ἔμπορος.

Εἰσενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἰσφέρω.

Εἰσέπειτα (ἀντὶ Εἰς ἔπειτα), ἐπίρ. Διὰ ὕστερον, ὑστερώτερα· εἰς τὸ ἑξῆς.

Εἰσ·επι·δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔρχομαι (φθάνω ἢ Διατρίβω) εἴς τινα τόπον ὡς ξένος.

Εἰσέπτη καὶ

Εἰσέπτατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Εἰσίπταμαι.

Εἰσ·έργνυμι(-έργω), Μ. έρξω, = Εἰσείργνυμι.

Εἰσ·έρπω, Μ. ερπύσω (ἀόρ. Εἰσείρπυσα κτλ.). Ἐμβαίνω (Χώνομαι) πουθενὰ συρόμενος.

Εἰσεῤῥύην, πθ. (ἀντὶ μσ.) ἀόρ. τοῦ Εἰσρέω.

Εἰσ·έῤῥω, Μ. εῤῥήσω (ἀόρ. Εἰσήῤῥησα), = Εἰσφθείρομαι, ἐμβαίνω πουθενὰ πρὸς κακόν τινος ἢ καὶ ἰδικόν μου, (συγχ. τῷ Εἰσφέρω καὶ Εἰσρέω).

Εἴσερσις [εἰς, εἴρω], εως (ἡ). ἔνερσις, θηλύκωμα.

Εἰσ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Εἰσῆλθον κτλ.). (μὲ αἰτ. παρὰ μὲν Ποιητ. μόνην, παρὰ δὲ λογογρ. προθετ.) Ἐμβαίνω (» Εἰσῆλθε ἢ ἐξῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς, « Γρφ., διέτριψε πολὺν καιρὸν [ἔζησε πάντοτε] μαζῇ 'μας [καὶ μτνμ.] » Καὶ τῶν προσόδων τὰς εἰσελθούσας καταδαπανηθείσας, « Ξεν., ὅσαι ἐμβῆκαν εἰς τὸ ταμεῖον). παρουσιάζομαι (εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὸ δικαστήριον κτλ.)· ὑπάγω πρὸς ἐπίσκεψιν φίλου (ἀσθενοῦς κτλ.). (μτνμ.) λαμβάνω μέρος εἴς τι, ἐγκαταλέγομαι (» Εἰς τοὺς ἐφήβους [» Εἰς τὸ βουλευτήριον, » Εἰς τὰς σπονδὰς]—,« Ξεν., Αἰσχ., Θκ.). (τρτπρσ.) μὲ ἔρχεται, μοῦ ἔρχεται κατὰ νοῦν, ἐνθυμοῦμαι κτλ. » Ἰδόντα δὲ τὸν Κροῖσον, γέλως εἰσῆλθε αὐτίκα ὡς εἴη τέρας, « αὐτ. (παρβλ. Εἴσειμι).

Εἰσέσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἰσίημι.

Εἰσέτι (ἀντὶ Εἰς ἔτι), ἐπίρ. Ἕως τῶρα, ἀκόμη ἕως τῶρα.

Εἰσ·ευπορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἐκ δ'.) Προμηθεύω τι ἀφθόνως εἴς τινα.

Εἰσ·εφ·ίημι, Μ. εἰσεφ·ήσω, =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εἰσαφίημι.

Εἰσέφρουν, παρτ. τοῦ Εἰσφρέω, ἢ Ἀττ. ἀντὶ Εἰσεφόρουν, παρτ. τοῦ Εἰσφορέω.

Εἰσ·έχω, Μ. ἕξω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐξέχω, δηλ.) ἐκτείνομαι (προχωρῶ) εἰς τὰ ἔνδον, ἐμβαίνω. » Κόλπος θαλάσσης εἰσέχων ἐπὶ πολὺ τῆς χώρας, « Δ. Χρσ. » Εἰς τὸν οἶκον ἐσέχων ὁ ἥλιος, « Ἡρ.

Ἐΐση (ἡ), Π. ἀντὶ Ἴση, θηλ, τοῦ Ἴσος, ὅμοιος· ὁμαλός· (συνκδχ.) στρογγυλός· (τρπ.) ἥσυχος· δίκαιος. » Δαὶς —, « Ὅμ. ὅπου ὅλοι οἱ σύνδειπνοι λαμβάνουν ἴσας μερίδας. » Ναῦς —, « αὐτ., ἡ ἰσόῤῥοπος, (ἐπμ.) καλοκαμωμένη.

Εἰσ·ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (κυρ.) Ὁδηγῶ τινα πρὸς τὰ ἔνδον, τὸν φερω εἰς τὸν δρόμον του, (συνηθέστ. τρπ.) παρακινῶ (διδων πρῶτος τὸ παράδειγμα), συμβουλεύω, διδάσκω· ἐξηγῶ· διδω σχέδιον, προτείνω.

Εἰσήγημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς εἰσηγήσεως· πρότασις, σχέδιον.

Εἰσήγησις, εως (ἡ). ὁδηγία· παρακίνησις· διδασκαλία· συμβουλή.

Εἰσηγητὴς, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ εἰσηγούμενος (διδάσκων) τι, ὁδηγὸς, σύμβουλος, παρακινητης κτλ.

Εἰσηγητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων πρὸς) εἰσήγησιν, παρακινητικος.

;Εἰσ·ηγορέομαι-οῦμαι. Μ. ήσομαι. Συνομιλῶ ἢ Κρισολογοῦμαι μετά τινος.

;Εἰσηγορία (ἡ). ἐγκάλεσμα, κατηγορία.

Εἰσῄειν, παρτ. τοῦ Εἴσειμι.

Εἰσ·ηθέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Εἰσ·ηθίζω, Μ. ίσω. Χύνω τι μέσα περνῶντάς το ἀπὸ πανί· (ἰατρ.) ἐμβάζω διὰ τοῦ κλυστῆρος.

Εἰσ·ήκω, Μ. ήξω, = Εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω κτλ. (ἴδε Εἰσικνοῦμαι).

Εἰσηλάμην, ἀόρ. ά. τοῦ Εἰσάλλομαι.

Εἰσῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Εἰσέρχομαι.

Εἰσηλού(λύ)σιον (τὸ), (ἐνν. τέλος) τὸ πληρονόμενον διὰ τὸ ἔμβασμα, (Γαλλ.) droit d' entrée.

Εἰσηλυσια (ἡ), Π. ἀντὶ Εἰσέλευσις.

Εἰσῇμεν, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσῄειμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἴσειμι.

Εἰσήνεγκα, ἀόρ. ά. τοῦ Εἰσφέρω.

Εἰσήῤῥησεν, Ἀττ. ἀόρ. ά. τοῦ Εἰσέῤῥω, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εἰσέφρησεν.

Εἰσ·ηχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Ἐνηχέομαι, ἐνωτίζομαι, ἀκούω.

Εἶσθα, Αἰολ. Π. ἀντὶ Εἶς, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. ἢ (μᾶλλ.) τοῦ μέλλ. τῆς ὁρς τοῦ Εἶμι.

Εἶσθαι, Π. πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἵημι ἢ Ἕννυμι.

Εἴσθεσις [εἰστίθημι], εως (ἡ), = Εἰσαγωγὴ, ἔναρξις (ποιήματος κτλ.), προοίμιον.

Εἰσ·θέω, Μ. θεύσομαι, = Εἰστρέχω.

Εἰσ·θλίβω, Μ. θλίψω. Ζουλίζω τι (νὰ ἔμβῃ μέσα ἢ) ἀνάμεσα. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκθλίβω.

Εἰσ·θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Εἰσέθορον κτλ.), Π. πηδῶ (ῥίπτομαι [χύνομαι] μὲ ὁρμὴν) μέσα.

Εἰσὶ, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Εἰμί.

Εἶσι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Εἶμι.

Εἰσιδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Εἰσιδόμαν, Δ. Π. ἀντὶ Εἰσιδόμην, μσ. ἀόρ β'. τῆς ὁρς. τοῦ Εἰσοράω.

Εἰσ·ιδρύω, Μ. ύσω, = Ἐνιδρύω, ἐγκαθιδρύω.

Εἰσ·ίζομαι (χ. Μ.), Π. κάθημαι μέσα (τοποθετοῦμαι) εἰς.

Εἰσ·ίημι, Μ. εἰσήσω, = Εἰσπέμπω, εἰσάγω, ἐμβάζω ἢ ἀφίνω νὰ ἔμβῃ τι.

Εἰσίθμη (ἡ), Π. [εἴσειμι], = Εἴσοδος.

Εἰσ·ικνέομαι-οῦμαι, Ν. ίξομαι. Ἔρχομαι (Φθάνω, Ἐμβαίνω) μέσα, διαπερνῶ. » Ἀσκραίων ἐσικέσθαι κώμην, « Ἀθ. (καὶ πθ. πλὴν σπντ.) » Εἰσικνουμένη βέλει,« Αἰσχλ., τρυπημένη, διαπερασμένη.

Εἰσ·ιππεύω, Μ. εύσω. Ἐμβαίνω ἔφιππος, Εἰσελαύνω.

Εἰσ·ίπταμαι, Μ. εἰσ·πτήσομαι. (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) Πετῶν ἐμβαίνω εἰς.

Εἰσιτέον, θετ. τοῦ Εἴσειμι.

Εἰσιτήριος (ὁ, ἡ), [εἴσειμι]. ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος εἰς τὸ ἔμβασμα (καὶ τρπ. εἰς τὴν ἀρχὴν) τινος. » Λογος —, « Λξ., ὁ ἐκφωνούμενος εἰς τὴν ἄφιξιν (εἰς τὴν ὑποδοχὴν) ἐπισήμου τινός ἀνδρός. » Εἰσιτήρια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) τὰ τελούμενα κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους ἢ κατὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν ἄρχοντός τινος.

Εἰσιτητέον, θετ. τοῦ Εἴσειμι.

Εἰσιτητὸς καὶ Εἰσιτὸς, ἡ, όν. (τόπος) Ὅπου δύναταί τις νὰ ἔμβῃ.

Εἰσίτω, β'. ἐν. πρσ. τῆς πρστ. καὶ

Εἰσίω, ῃς, ῃ, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἴσειμι.

Εἰσ·καθίζω, Μ. ίσω. Καθίζω τινὰ μέσα εἰς.

Εἰσ·καλέω-ῶ, Μ. έσω. Προσκαλῶ τινα (νὰ ἔμβῃ) μέσα. (ἐν γέν.) = Προσκαλῶ. » Ἰατρὸν (» Μάρτυρας) —, « Ἱππκρ., Ἀρστφ.

Εἰσ·κατα·βαίνω, Μ. βήσομαι. Καταβαίνω μέσα εἰς, ἐμβαίνω (κυρ. εἰς ὑπόγειον).

Εἰσ·κατα·δύνω(δύω), Μ. δύσω, Π. χώνομαι (τρυπονω) μέσα εἰς.

Εἰσ·κατα·τίθημι, Μ. κατα·θήσω, Π. = Ἐγκατατίθημι.

Εἴσ·κειμαι, Μ. κείσομαι, = Ἔγκειμαι, κεῖτομαι (εἶμαι βαλμένος, τοποθετημένος) μέσα εἰς.

Εἰσ·κελλω, Μ. κέλσω. Ἀράζω τὸ (ἢ μὲ τὸ) πλοῖον εἰς τὴν ξηράν.

Εἰσ·κηρύσσω(ττω), Μ. ύξω. Προσκαλῶ τινα διὰ τοῦ κήρυκος νὰ ἔμβῃ μέσα (νὰ παρουσιασθῇ).

Εἰσ·κλάω, Μ. κλάσω. Τσακκίζω (Λυγίζω) τι πρὸς τὰ ἔνδον. » Τρίχας (βλεφάρων) εἰσκλωμένας, « Δσκρ.

Εἰσ·κλείω, Μ. είσω, = Ἐγκλείω. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εἰσκυλίω.

Εἰσ·κλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω τι καὶ τὸ φέρω μέσα εἰς, (τρπ.) ἀπατῶ, παρασύρω.

Εἰσ·κλύζω, Μ. κλύσω. Κινῶ ὑγρόν τι μέσα εἰς (π. χ.) ἀγγεῖον ἵνα τὸ ξεπλύνω.

Εἰσ·κλύω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Εἰσακούω, ἐνωτίζομαι.

Εἰσ·κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εἰσνέω.

Εἰσκομιδὴ (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

Εἰσ·κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω (Κουβαλῶ) μέσα, ἐμβάζω. » Ὁ χιλίαρχος ὁ τὰς ἀγγελίας εἰσκομίζων, « Αἰλ. (καὶ μσ.) » Τὰ ἐκ τῆς χώρας κατὰ τάχος ἐσεκομίσαντο, « Θκ. » Καὶ οὗτοι μὲν, ἐπιόντος πολλοῦ στρατοῦ ἀδύνατοι ὄντες ἀμύνεσθαι, εἴς τε τὰ καρτερὰ καὶ τὰ τείχη, ὅσα ἦν ἐν τῇ χώρᾳ, ἐσεκομίσθησαν, « αὐτ.

Εἰσ·κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἐμβάζω (καὶ μσ. ἢ πθ.) Ἐμβαίνω (κυρ. διὰ μέσου στενοῦ), εἰσδύω, εἰσχωρῶ.

Εἴσκρισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσκρίνειν ἢ εἰσκρίνεσθαι, εἰσχώρησις.

Εἰσ·κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ τι πρὸς τὰ ἔνδον, κτυπῶν ἐμπήγω (σπρώχνω).

Εἰσ·κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ.

Εἰσ·κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφων τι κυκλοειδῶς τὸ ἐμβάζω, (ὅθεν ἐπὶ θεάτρου) στρέφω τι διὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ μηχανῆς πρὸς τὸ ὄπισθεν τῆς σκηνῆς μέρος ὥστε νὰ μὴ τὸ βλέπουν πλέον οἱ θεαταὶ, (παρβλ. Ἐκκυκλέω). ||. (μσ.) περιστρέφομαι, καταγίνομαι.

Εἰσκύκλημα (τὸ), τὸ ἄλλ. Ἐκκύκλημα, μηχάνημά τι θεατρικὸν (ἴδε τὸ προηγ.).

Εἰσ·κυλίω, Μ. ίσω. Κυλίων ῥίπτω (ἐμβάζω) τι μέσα εἰς, (τρπ.) περιπλέκω, (μσ.) περιπίπτω.

Εἰσ·κύπτω, Μ. κύψω, = Ἐγκύπτω.

†Εἴσκυρσις, εως (ἡ), (ἐξελλην. τοῦ Λτν.) incursus, εἰσβολὴ, ἐπιδρομή.

Ἐΐσκω (χ. Μ., παρτ. Ἤϊσκον), Π. [†εἴκω ἢ ἶσος]. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἐκ δ'.) ὁμοιάζω (παρομοιάζω) τι μὲ· (συνκδχ. μὲ ἀπαρ. ἐκ δ') νομίζω, συμπεραίνω. ||. (ἀμτβτ. ἢ κατ' ἔλλ. τῆς αἰτ. μὲ δοτ.) φαίνομαι, ὁμοιάζω. » Τάδε νυκτὶ ἐΐσκει, « Ὀδ. Υ.

Εἰσ·κωμάζω, Μ. άσω. (πάντοτε σχεδὸν μτφορ.) Ἐμβαίνω πουθενὰ ὡς κωμαστὴς (μεθύων ἢ περιφερόμενος τὰς ὁδοὺς μετὰ μουσικῆς), (ἐπμ.) ἐμβαίνω μὲ ὁρμὴν καὶ ἀτάκτως καὶ (ἐν γέν.) πρὸς κακὸν τῶν ἐνοικούντων, (παρβλ. Εἰσφθείρομαι).

Εἰσ·λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω (Κτυπᾷ ἡ λάμψις μου) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Εἰσ·λεύσσω, Μ. λεύσω, Π. = Εἰσοράω, ἐμβλέπω.

(Εἰσ·μάομαι), Μ. μάσομαι, Π. ἐγγίζω κατὰ βάθος (μτφορ.). » Μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμὸν, « Ἰλ. Ρ., μὲ ἐλύπησε κατάκαρδα, (δὲν πρέπει νὰ συγχ. μὲ τὸ

Εἰσ·μάσσω(ττω) καὶ (μσ.) -ομαι, Μ. μάξω, -ομαι. Ψηλαφῶ (Ἐγγίζω, Πασπατεύω) τι ἔσωθεν, (ὅθ.) χώνω ἐπὶ τούτῳ τὴν χεῖρα ἢ τὸ δάκτυλον, (παρβλ. Εἰσ·αφάω). 2) (μσ.) σφογγίζομαι εἰς. » Ἐσεμάξατο χεῖρας ἐς κόλπον, « Θκρ.

Εἰσ·ματτεύομαι, Μ. εύσομαι, = Εἰσμάττομαι, ψηλαφῶ τι ἔσωθεν.

Εἰσ·νέω, Μ. νεύσομαι καὶ

Εἰσ·νήχομαι, Μ. νήξομαι. Ἐμβαίνω που κολυμβῶν.

Εἰσ·νοέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (εὔχρ. κυρ. μόνον ὁ ἀόρ.) = Κατανοῶ, παρατηρῶ, βλέπω, Ἐξανοίγω.

Εἰσ·οδεύω, Μ. εύσω. Ὁδεύω (Ὑπάγω) μέσα εἰς, ἐμβαίνω· (ἐκκλησ.) κάμνω εἴσοδον.

Εἰσ·οδιάζω, Μ. άσω. Συνάζω (κυρ. τὰ εἰσοδήματα τῶν προϊόντων μυ), θησαυρίζω.

Εἰσόδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος κατὰ) τὴν εἴσοδόν τινος, = Εἰσιτήριος, (ὅθ. ||. Εἰσόδιον (τὸ), (ἐνν. τέλος), τὸ πληρονόμενον διὰ τὴν εἰς τὴν πόλιν εἴσοδον σημαντικοῦ τινος ὑποκειμένου. ||. (πλθ.) Εἰσόδια (τὰ), « Γρφ., τὰ εἰσοδήματα, αἱ πρόσοδοι.

Εἴσοδος (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμβαίνειν ἢ τὸ μέρος δι' οὗ ἐμβαίνει τις, ἔμβασμα, θύρα· προαύλιον. 2) = Εἰσφορὰ ἢ Πρόσοδος, εἰσόδημα, δόσιμον.

;Εἰσ·οιδαίνω, Μ. οιδήσω. Πρήσκω, (εἰς τὸν Ἀρετ. ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξοιδέω).

Εἰσ·οικειόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμβάζω τινὰ εἰς τὸν οἶκόν μου, (συνκδχ.) τὸν κάμνω φίλον (οἰκεῖόν) μου.

Εἰσ·οικέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐνοικῶ, κατοικῶ ἢ ὑπάγω νὰ κατοικήσω που.

Εἰσοίκισις, εως (ἡ). κατοίκησις· κατοικία.

Εἰσ·οικίζω,, Μ. ίσω, = Ἐγκατοικίζω, βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ που.

Εἰσοίκισις, εως (ἡ) καὶ

Εἰσοικισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσοικίζειν ἢ εἰσοικίζεσθαι.

Εἰσ·οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω τι μέσα εἰς τοῖχον κτλ. οἰκοδομούμενον. » Ἐσῳκοδόμουν ἐς αὐτὸ (τὸ τεῖχος) πλίνθους,« Θκ.

Εἰσοιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Εἰσφέρω.

Εἰσ·οιχνέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ αἰτ.) ἀντὶ Εἰσπορεύομαι.

Εἰσόκε(κεν), ἀντὶ Εἰς ὅ κε, Π. (μὲ ὑποτ. ἢ μέλλ. ὁρς.) Ἕως ὅτου.

Εἴσομαι, μέλλ. τοῦ Οἶδα. 2) Π. μέλλ. τοῦ Εἶμι.

Εἰσ·ομόργνυμι καὶ (μσ.)-υμαι, Μ. ομόρξω, -ομαι, Π. ἐντυπόνω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Εἰσόπιν [εἰς, †ὄψ], ἐπίρ. Π. (μὲ γεν.) Ἔπειτα, κατόπιν, εἰς τὸ μετέπειτα, εἰς τὸ ἑξῆς.

Εἰσοπίσω, ἐπίρ. Π. εἰς τὸ μετέπειτα, εἰς τὸ μέλλον· εἰς τὸ ἑξῆς.

Εἴσοπτος (ὁ, ἡ), [εἰσοράω]. ὁ κείμενος εἰς τοιαύτην (χαμηλὴν δηλ.) θέσιν ὥστε νὰ φαίνεται ἀπ' ὅλα τὰ πέριξ ὑψηλότερα μέρη.

Εἰσ·οπτρίζω [εἴσοπτρον], Μ. ίσω. Εἰκονίζω (Δείχνω) τὰ ἀντικείμενα ὡς καθρέπτης. » Τὸ γάλα τῶν ὑγρῶν μόνον οὐκ ἐσοπτρίζει, « Πλ. ||. (μσ.) βλέπω τὸ πρόσωπόν μου (κυττάζομαι) εἰς τὸν καθρέπτην. » Παρὰ λύχνον μὴ ἐσοπτρίζου, « Ἰάμβλ.

Εἰσοπτρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ φαινόμενος εἰς (ἢ ὅμοιος μὲ) ἔσοπτρον, εἰσοπτροειδής.

Εἰσοπτρὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Εἴσοπτρον.

Εἰσοπτρισμὸς (ὁ). τὸ εἰσοπτρίζειν ἢ εἰσοπτρίζεσθαι.

Εἰσοπτροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ-

Εἴσοπτρον (τὸ), = Κάτοπτρον, καθρέπτης, [ἐκ τοῦ

Εἰσ·οράω-ῶ, Μ. ὄψομαι (ἀόρ. Εἰσεῖδον κτλ.). Βλέπω (Κυττάζω) τι μὲ προσοχὴν (μὲ σέβας, μὲ πόθον), (κοιν.) βλέπω μέσ' 'ς τὰ 'μμάτια, θεωρῶ· παρατηρῶ, (συνκδχ.) προσέχω. » Τὸν νῦν ἶσα θεῷ εἰσορόωσιν,« Ὀδ. Ο., τὸν κυττάζουν 'σα θεῷ. » Εἰσόρα μὴ σκέψιν οὐκ οὖσαν τιθῇς, « Σοφ. » Ἤδη μυρί' ἐσεῖδον ὀνείρατα,« Θκρ. » Τὸ αὔριον οὐκ ἐσορῶμες, « αὐτ. » Καλὸς (» Ἐλεινὸς) εἰσορᾶν,« Πίνδ., Αἰσχλ., ἀντὶ Τὴν μορφήν.

Εἰσ·ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁρμῶ κατά τινος· ἐμβαίνω μὲ ὁρμὴν εἰς.

Εἰσ·ορμίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἐγκαθορμίζομαι, ἐμβαίνω εἰς τὸν λιμένα.

Εἰσ·ορούω, Μ. ορούσω, Π. = Εἰσθρώσκω.

(Εἶσος ἢ Ἐΐσος), Π. ἀντὶ Ἶσος, (εὔχρ. μόνον εἰς τὸ θηλ.), ἴδε Ἐΐση.

Εἰσότε (ἀντὶ Εἰς ὅτε), ἐπίρ. Ἕως ὅτου.

Εἰσ·οχετεύω, Μ. εύσω. Ἐμβάζω (Κάμνω νὰ χύνεταί) τι δι' ὀχετοῦ εἰς.

Εἰσοχὴ (ἡ), [εἰσέχω]. τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐξοχὴ, κοίλωμα. » Ἐν ταῖς δίχα σχισθείσαις πέτραις τὰς κατὰ τὴν ἑτέραν ἐξοχὰς ὁμολόγους εἶναι συμβαίνει ταῖς κατὰ τὴν ἑτέραν εἰσοχαῖς οὕτως ὥστε κἂν συναρμοσθῆναι δύνασθαι, « Στρ.

Εἴσοψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσορᾶν, παρατήρησις· (συνκδχ.) παράδειγμα.

Εἰσ·παίω, Μ. παίσω, Π. = Εἰσθρώσκω, Εἰσορμῶ, Εἰσπηδῶ.

Εἰσ·παρα·δύομαι, Μ. δύσομαι, = Παρεισδύομαι.

Εἰσ·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω μέσα· ἐμβάζω.

Εἰσ·περάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἐλλ.) Περνῶ πουθενὰ, περνῶ μέσα.

Εἰσ·πέτα(το)μαι, = Εἰσίπταμαι.

Εἰσ·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ (Ἐμβαίνω μὲ ὁρμὴν) μέσα.

;Εἰσ·πίμπλημι, Μ. πλήσω, = Ἐμπίμπλημι.

Εἰσ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Εἰσέπεσον κτλ.). Πίπτω (Ῥίπτομαι) μέσα εἰς, Ἐμπίπτω, εἰσβάλλω, ἐφορμῶ. » Εἰς εἱρκτὴν εἰσέπεσε, « Δ. Κάσσ., τὸν ἔῤῥιψαν εἰς. (καὶ μτνμ.) » Ξυμφορὰν (» Γῆρας) ἐμπεσοῦσα, « Εὐρ., περιπεσοῦσα.

Εἰσ·πιτνέω-ῶ, Π. ἀντὶ Εἰσπίπτω.

Εἰσ·πλέω, Μ. πλεύσομαι ἢ πλευσοῦμαι. Ἐμβαίνω πλέων (μὲ πλοῖον) μέσα εἰς (κόλπον ἢ λιμένα). » Εὔξενον πόρον εἰσεπλεύσαμεν,« Εὐρ. » Εἰσπλέοντι τὰς Ἡρακλείους στήλας,« Ἀρστ. » Ὅπως μη δὲν τοῖς Μεγαρεῦσιν εἰσπλέοι τῶν ἐπιτηδείων, « Ξεν.

Εἰσ·πληρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐμπίμπλημι.

Εἴσπλοος-ους, ου (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσπλέειν, τὸ ἔμβασμα τοῦ πλοίου εἰς τὸν λιμένα. » Δεδόχθαι.. δοῦναι αὐτῷ προξενίαν.. ἢ εἴσπλυν εἰς πόλιν,« Ἐπγρφ. 2) τὸ μέρος διὰ τοῦ ὁπ. εἰσπλέει τις, ἢ εἴ-

σοδος τοῦ λιμένος. » Τὰ τῆς Πύλου ἔξω τοῦ ἔσπλου πρὸς τὸ πέλαγος ἀλίμενα ὄντα, « Θx.

Εἰσ·πνέω, Μ. πνεύσω. Πνέω (Φυσῶ) μέσα εἰς· τραβῶ τὴν ἀναπνοήν μου, ῥοφῶ τὸν ἀέρα, ἀνασαίνω, (ἀντιθ. τῷ Ἐκπνέω). » Ὁ καθεύδων ἐκπνεῖ μᾶλλον ἢ εἰσπνεῖ, Ἀρετ. 2) (τρπ.) ἐμπνέω ἔρωτα, (ὅθεν

Εἰσπνήλας, α, Δ. ἀντὶ Εἰσπνήλης, ου καὶ

Εἴσπνηλος (ὁ), (Λακων.) ὁ ἐραστής, (παρβλ. Ἀΐτης).

Εἰσπνοή (ἡ). ἡ εἴσπνευσις (τὸ ῥούφημα) τοῦ ἀέρος, ἀνασασμός· ἔμπνευσις.

Εἴσπνοος-ους, ου (ὁ). ὁ ἐμπεριέχων πνεῦμα (ἄνεμον), φουσκωμένος

†Εἰσ·ποδίζω, Μ. ίσω, = Εἰσβαίνω ἢ 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Γεισιποδίζω.

Εἰσ·ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ ἔμβῃ μέσα εἰς, εἰσάγω, ἐμβάζω. (τρπ.) συνιςῶ. προξενῶ· (κυρ.) κάμνω θετὸν υἱόν τινος (καὶ ||. [μσ.] υἱοθετῶ αὐτὸς ἐγώ) τινα παρβλ. Ἐκποιέω). (ἐν γέν.) οἰκειοποιοῦμαι. ||. (πθ.) υἱοθετοῦμαι κτλ., (σπν.) παρεισδύομαι.

Εἰσποίησις, εως (ἡ). υἱοθέτησις· οἰκειοποίησις.

Εἰσποιητός ἢ Εἰσποίητος, ἡ ἡ ος, ὸν ἢ ον. Ὁ υἱοθετηθεὶς ὑπό τινος, ψυχουιὸς ἢ ψυχοκόρη.

Εἰσπομπή (ἡ), [εἰσπέμπω]. στάλσιμον μέσα, εἰσαγωγή.

Εἰσ·πορεύω, Μ. εύσω. Εἰσάγω (Ὁδηγῶ μέσα) τινά. ἐμβάζω. ||. (συνηθέστ. τὸ μσ.) ὑπάγω μέσα εἰς, ἐμβαίνω.

Εἰσ·πορίζω, Μ. ίσω, = Πορίζω, προμηθεύω.

Εἰσπρακτέον, θετ. τοῦ Εἰσπράσσω.

Εἰσπράκτης, ου καὶ

Εἰσπράκτωρ, ορος (ὁ). ὁ εἰσπράττων (συνάζων, [κυρ.] τὰ δοσίματα), (Τουρκ.) ταξιλδάρης.

Εἴσπραξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσπράττειν, σύναξις τῶν φόρων κτλ.

Εἰσ·πράσσω(ττω) καὶ (μσ.)-ομαι, Μ. πράξω,-ομαι. Συνάζω (ἐν γέν.) χρέος (ἰδιαιτ. δὲ) φόρους· (ἐπμ.) 'παίρνω μὲ βίαν. ||. (πθ.) πληρόνω (ἀποδίδω) βιασμένος. » Ταύτην εἰσπράττεσθαι τὴν δίκην. « Γργ., ὑποφέρει (καθυποβάλλεται εἰς) αὐτὴν τὴν τιμωρίαν.

Εἰσπτάμενος, η, ον, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Εἰσίπταμαι.

Εἰσ·πτύω, Μ. πτύσω, = Ἐμπτύω.

Εἰσ·ρέω. Μ. ῥεύσομαι καὶ ῥυήσομαι. Τρέχω (Χύνομαι) μέσα εἰς. » Τὸν εἰσρέοντα διὰ Συμπληγάδων πόντον. « Εὐρ. (καὶ μτφορ.) » Ὅσοι ἦσαν εἰσρυέντες ἐς τὴν πόλιν, « Λx. » Εἰσεῤῥύη νόμισμα εἰς τὴν Σπάρτην, « Πλ. (καὶ τρπ.) » Πόθος εἰσεῤῥύη πάντας εὐνομίας, « αὐτ.

Εἰσροή (ἡ) καὶ

Εἴσροος-ους, ου (ὁ). χύσιμον (τρέξιμον) ὑγροῦ μέσα εἰς. » Πνεύματος —, « Αἰλ.

Εἰσ·ρύομαι, Μ. ῥεύσω (;), = Εἰσρέω, (Νικ. Χων.).

Εἴσρυσις, εως (ἡ), = Εἴσρους.

Εἰσ·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω, = Εἰσέλκω.

Εἴσται, Π. ἀντὶ Εἶται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἕννυμι.

Εἰσ·τελέω, Μ. έσω, = Εἰσποιῶ. » Εἰς τοῦτο εἰστελεῖται τὸ γένος, « Πλάτ., εἰσάγεται, ἐγκαταριθμεῖται.

Εἰστήκειν, ὑπερσ. τοῦ Ἵστημι.

Εἰστιάσθω, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς πρς. τοῦ Ἑστιάω.

Εἰσ.τίθημι, Μ. εἰσθήσω. Βάλλω (Τοποθετῶ) τι μέσα εἰς, ἐμβάζω. » Ἐς φορεῖον αὐτὸν ἐσθέμενοι, « Πλ. (καὶ ἐλλ.) » Ἐσθέμενοι (ἐνν. εἰς τὴν ναῦν) σῖτα ἐξέπλευσαν, « Ξεν. (καὶ μὲ δοτ.) » Ὅσα δ' ἀκοαῖς εἰσεθέμην, « Καλλ., (περιφρ.) ἀντὶ Ἤκουσα.

Εἰσ·τιτρώσκω, Μ. εἰσ·τρώσω, ἴδε Ἐσ·τιτρώσκω.

Εἶστο, Π. ἀντὶ Εἶτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἕννυμι.

Εἰσ·τοξεύω, Μ. εύσω. Ῥίπτω βέλη (κτλ.) διὰ τοῦ τόξου μέσα εἰς. ||. (μσ. ἢ πθ.) τινάζομαι (ῥίπτομαι) ὡς σαγίττα μέσα εἰς. » Διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ πάθη ταῖς ψυχαῖς εἰστοξεύονται, « Ἡλ., (παρβλ. Εἰσακοντίζω).

Εἴστοτε (ἀντὶ Εἰς τότε), ἐπίρ. Π. διὰ τότε, ὅσον διὰ τότε, δι' ἐκεῖνον τὸν καιρόν.

Εἰσ·τρέπω, Μ. τρέψω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐκτρέπω) Γυρίζω τι πρὸς τὰ ἔνδον, στρέφω τὸ ἔξω μέσα.

Εἰσ·τρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω ἐσωτερικῶς.

Εἰσ·τρέχω, Μ. θρέξω,-ομαι ἢ δραμοῦμαι (ἀόρ. Εἰσέδραμον κτλ.). Τρέχω (Ἐμβαίνω τρέχων) μέσα εἰς. » Ὅπως, ὁπότε πύλαι τινὲς ἀνοιχθεῖεν.., πρῶτοι ἐσδράμοιεν, « Θx.

Εἰσ·τρυπάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ ἢ ἐμβαίνω (Χώνομαι μὲ τρόπον, Παρεισδύομαι) μέσα εἰς, (κοιν.) τρυπόνω, (παρβλ. Ἐκτρυπάω).

Εἰσ·φαίνω, Μ. φανῶ. Γνωστοποιῶ, φανερόνω· (συνκδχ.) ἐγκαλῶ, καταμηνύω.

Εἰσ·φέρω, Μ. εἰσ·οίσω (ἀόρ. Εἰσήνεγκα κτλ.). Φέρω τι μέσα εἰς, ἐμβάζω. » Οὐδὲν εἰσηνέγκαμεν εἰς τὸν κόσμον, « Γρφ. (καὶ μσ.) » Σῖτον εἰσενεγκάμενοι, « Θx. » Τοῦτο γὰρ (τὸ ὕδωρ) πλεῖστον εἰσφέρονται, » Ἀρστ. 2) παραστήνω εἰς τὸ θέατρον κτλ., (μτνμ.) ἀναφέρω (εἰς τὸ σύγγραμμά μου), (ἐν γέν.) παρουσιάζω. » Ὁ συγγραφεὺς οὐ μόνον ψεῦδος εἰσήνεγκεν, ἀλλὰ καὶ τὸ ψεῦδος ἀπίθανον, « Πλβ. (καὶ μσ.) » Καὶ τὸν ἴδιον βίον ἀκόλουθον εἰσφέρεται τοῖς εἰρημένοις, « αὐτ. (παρβλ. Παρέχω). » Εἰώθασιν οἱ τραγῳδοὶ Ἐριννύας εἰσφέρειν μετὰ λαμπάδων, « Σχλ. Ἀρσφ. 3) προτείνω. » Νόμον (» Γνώμην, » Δόγμα) εἰσφέρειν, « Ῥτρ. (καὶ πθ.) » Τοὺς εἰσφερομένους ὑπὸ τῶν ὑπάτων πρεσβευτάς, « Πλβ. 4) ἀναφέρω. » Ἃ δ' ἂν εἰσφέρωσιν οὗτοι πρὸς τὸν δῆμον, « Ἀρστ. » Οὐκέτι εἰσήνεγκαν περὶ αὐτῶν εἰς τὰς βουλάς, « Θx. (ἢ ἐλλ.) » Τὴν βουλὴν προβουλεύσασαν εἰσενεγκεῖν ὅτῳ τρόπῳ οἱ ἄνθρωποι κρίνοιντο, « Ἡρ. (καὶ πρὸς δοτ.) » Εἰσοίσομεν Σωκράτει, « Πλάτ. 5) συντελῶ, συνεισφέρω. » Τότε πρῶτον εἰσενεγκόντες εἰσφορὰν 200 τάλαντα, « Θx. » Ἔδει χρήματα εἰς τὸν πόλεμον εἰσενεγεῖν ἀπὸ τῶν οὐσιῶν τοὺς πολίτας, « Πλ. » Ἐπιθυμῶ τούτῳ ἔρανον εἰσενεγκεῖν, « Ξεν. (καὶ ἐλλ.) » Τῷ πώποτε εἰσήνεγκα; « Δμ. (ἢ τρπ.) » Πολλὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν εἰσενεγκών, « Χρσ. (καὶ μσ.) » Πᾶσαν εἰσεφέρετο σπουδὴν καὶ φιλοτιμίαν, « Πλβ. » Τοσοῦτον χαρίτων καὶ ἡδονῆς (ἐν οἷς φησιν) εἰσηνέγκατο, « Ἀρστ. 6) ἐβγάλλω νόμον (συνήθειαν κτλ.). » Καινὰ δαιμόνια εἰσφέρων, Ξεν. » Λόγυς εἰσφέρεις καινοὺς ἀεί, « Εὐρ. 7) προξενῶ. » Δειλίαν εἰσφέρει ὁ νόμος οὗτος, « Εὐρ. » Ἀτυχίαν εἰσενήνοχε τοῖς βαρβάροις, « Πλ. 8) μεταχειρίζομαι. » Τίνας ἀρετὰς (λόγους) εἰσενήνεκται; « Δ. Ἀλ., (παρβλ. Εἰσάγω).

Εἰσ·φθείρομαι, Μ. φθεροῦμαι (ἀόρ. Εἰσεφθάρην). Ἐμβαίνω πουθενὰ πρὸς φθορὰν (ὄλεθρον, δυστυχίαν) τοῦ μέρους ἐκείνου, (πραβλ. Εἰσκωμάζω).

Εἰσ·φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Εἰσπορεύομαι, συχνάζω εἰς.

Εἰσφοίτησις, εως (ἡ), = Εἰσέλευσις.

Εἰσφορά, ᾶς (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ εἰσφέρειν (κυρ. χρήματα), συνεισφορά. » Μεγάλας εἰσφορὰς εἰσενηνοχόσι, « Λσ. 2) παρυσίασις. » Νόμου —, « Δ. Κασ.

Εἰσ·φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εἰσφέρω, φερω (κουβαλῶ, χύνω. ἐπισωρεύω) μέσα εἰς.

Εἰσ.φρέω, Μ. φρήσω, Ἀττ. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Εἰσφορέω, ἢ Εἰσφέρω, ἐμβάζω. » Εἰσέφρουν τὸ στράτευμα, « Δμ. » Οὐκ εἰσφρήσομεν, « Ἀρσφ., δὲν θ' ἀφήσωμέν τινα νὰ ἔμβῃ. (ἢ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) » Εἰσέφρησεν (ἄλλ. Εἰσήῤῥησεν) εἰς τὴν οἰκίαν, « αὐτ., ἐμβῆκε (κρυφίως καὶ ἐπὶ κακῷ.)

Εἰσ.φύρω, Μ..; Εἰσχωρῶ ὡς φύραμα (ζύμη).

Εἰσ·χειρίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἐγχειρίζω.

Εἰσ·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Εἰσέχεα κτλ.), = Ἐγχέω. ||. (μσ.) χύνομαι (ἐμβαίνω σωρηδὸν) μέσα.

Εἴσχυσις, εως (ἡ), = Ἀνάχυσις.

Εἰσ·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμβαίνω (Προχωρῶ) μέσα, διαπερνῶ.

Εἴσω ἢ (σπντ.) Ἔσω [εἰς], ἐπίρ. ἢ πρόθ. (Τοπ.) Μέσα. » Εἴσω κομίζου καὶ σύ, « Αἰσχ. » Εἴσω μετ' ἐμοῦ δεῦρ' εἴσιθι, « Ἀρσφ. (καὶ μὲ γεν.) » Εἴσω τοῦ τείχους ἀπήει, « Ξεν. (ἢ ἐνάρθρ.) » Εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρός, « Πλάτ. (ἢ Π. μὲ αἰτ.) » Δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω, « Ἰλ. Γ. (ἢ χρον.) » Εἴσω τριάκοντα ἡμερῶν, « Ἑρμγ.

Εἴσωθεν, σπν. ἀντὶ Ἔσωθεν.

Εἰσ·ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ὤσω. Κουντῶ (Σπρώχνω) μέσα, χόνω (ἐμβάζω [ἢ μτ.] ἐμβαίνω) μὲ βίαν.

Εἰσ·ωθίζω, Μ. ίσω, (μτγν.) = Εἰσωθέω.

†Εἰσωνία (ἡ), Ζ. Ἰσωνία·

Εἰσωπή (ἡ), Π. θέα, ὄψις.

Εἰσωπός (ὁ, ἡ), Π. [εἰς †ὤψ]. ὁ κείμενος (ἢ ἔχων τι) πρὸ ὀφθαλμῶν (ὑπ' ὄψιν). » Εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, « Ἰλ. Ο., ἐσράφησαν πρὸς (διότι προτοῦ τὰς εἶχον ὄπισθεν), (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) » Εἰσωποὶ ἔκελσαν, « Ἀπολλ., ἴσια κατάντικρυ.

Εἶτα [εἴη, ταῦτα;], ἐπίρ. (χρν.), = Ἔπειτα, ὕστερον, μετὰ ταῦτα. » Τὸ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβών, μετὰ ταῦτα Πύδναν (κτλ.), εἶτα Θετταλίας ἐπέβη, « Δμ. » Καθέρπυσον νῦν εἰς Κεραμεικόν. — Εἶτα τί; « Ἀρσφ. 2) Ἀπορηματ. (μὲ κάποιαν ἐμφ. καὶ εἰρων.) Καὶ ὕστερα! Δι'! ἢ ὕστερα; » Εἶθ' οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ αἰτιῶνται, οὐ λογιζόμενοι κτλ., « Λx. » Εἶτα ἐν ἀδικήματι θήσονται πεισθέντων ἡμῶν ἃ δεόμεθα, « Θx. (καὶ ἐρωτηματ.) » Εἶτα τί τοῦτο; Ἀρσφ., ἢ τί μὲ τοῦτο; 3) Ἐξαιρετ. ἐκτὸς τούτου, ἀλλ' ἐκτὸς τούτου. » Εἶτ' οὐκ οἶσθ' ὅτι; « Ξεν. » Κᾆτα πῶς δυνήσομαι, ἄπειρος, ἀθαλάττωτος ὤν, εἶτ' ἐλαύνειν; « Ἀρσφ. 4) Ἐναντιωματ. » Εἶ σοι μηδὲν μετόν, εἶτ' ἀπεχθάνῃ; « Ἀρσφ. (ἴδε καὶ τὸ παράδ. 3).

Εἶται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἕννυμι.

Εἴτε [Εἰ, τε], σύνδ. ἐξαιρετ. (κατ' ἐναντ.), εἴτε — εἴτε, ἤ — ἤ. » Εἴτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται εἴθ' ἑκατόμβης, « Ἰλ. Α. » Ἐβουλεύοντο εἴτε κατακαύσωσιν, εἴτε τι ἄλλο χρήσωνται, « Θx. » Εἴτε δὴ συμβουλεύσαντός τευ, εἴτε καὶ αὐτῷ ἔδοξε, « Ἡρ. » Εἴτε ἢ κατ' ἀλήθειαν αὐτῶν διανοηθέντων τι πρᾶξαι τοιοῦτον, εἴτε καὶ ψευδέσι διαβολαῖς φυγάδων πεισθείς, ἢ καὶ νὴ Δία χρημάτων βουλόμενος εὐπορῆσαι, « Διόδ.

Εἶτε, Π. ἀντὶ Εἴητε, β'. πλθ. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Εἰμί.

Εἶτεν, Ἰων. ἀντὶ Εἶτα.

Εἴτω, Π. ἀντὶ Ἔστω ἢ 2) Ἴτω.

Εἶφ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Εἶπε.

Εἰχέναι, Π. ἀντὶ Ἐοικέναι, ἀπαρ. τοῦ Ἔοικα.

Εἶχον, παρτ. τοῦ Ἔχω.

Εἴω, Π. ἀντὶ Ἔω, Ὦ, ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Εἴω, Π. ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἶμι.

Εἰῶ, Π. ἀντὶ Ἐάω-ῶ, ἀφίνω.

Εἴωθα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ ἀχρ. Ἔθω (παρτ. Εἰώθειν). Ἔχω συνήθειαν, συνειθίζω. ||. (ἡ μτχ.) Εἰωθώς, υῖα, ός. Συνήθης, συνειθισμένος, (πλθ.) φίλος, οἰκεῖος. » Δι' εἰωθότων ἐτῶν, « Πλάτ., μετά τινα ὡρισμένον ἀριθμὸν χρόνων. ||. (οὐδ.) » Τὸ εἰωθός, « τὸ σύνηθες, ἡ συνήθεια, (ὅθεν

Εἰωθότως, ἐπίρ. (μτχ.) Συνήθως, κατὰ τὸ σύνηθες.

Εἴων, ας, α, ῶμεν κτλ., παρτ. τοῦ Ἐάω.

Εἴως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἕως.

Ἐκ καὶ (πρὸ φων.) Ἐξ, πρόθ. (συντ. μόνον μὲ γεν. καὶ σημ. ἐν μὲν συντ. 1) Τόπον, (δηλ.) τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁπ. κινεῖται ἢ ἄρχεται ἢ λαμβάνεται ἢ ἐξήρτηται ἢ (τρπ.) γίνεταί (προέρχεταί) τι, (κυρ. μὲν κατὰ κίνησιν:) » Ἐκ Πύλου ἐλθὼν τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης, « Ἰλ. Α. » Ἀναδῦναι ἐκ τῆς θαλάσσης, « Λx. » Ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανείη, « Ἰλ. Τ. » Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, « Λξ. » Εἶχεν ἐκ χόλοιο μεταςρέψῃ φίλον ἦτορ, « Ἰλ. Κ. » Ἐκ τῆς οὐρῆς λαμβάνεσθαι, « Λx. » Λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδέν, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, « Ξεν. » Ἐκ χρυσῶν φιαλῶν πίνειν, « αὐτ. » Οὔτ' ἐκ τοῦ παρατυχόντος πυνθανόμενοι, « Θx. » Ἐκ τῶν ζωστήρων φιάλας φορέειν, « Ἡρ. » Ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν, « Ἰλ. Α. (ἢ κατὰ στάσιν ἀντὶ τῆς Ἐν, συνεμφαινομένης ὅμως πάντοτε κινήσεως:) » Οἱ γὰρ ἐκ τῶν νήσων κακοῦργοι ἀνέστησαν ὑπ' αὐτοῦ, « Θx. » Τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰσκομίζεσθαι, « αὐτ. » Οἱ ἐκ τῆς πόλεως Πλαταιῆς κήρυκα ἐκπέμψαντες, « αὐτ. » Τὸ ἐξ Ἐπιδαύρου τεῖχος ἐκλιπεῖν, « αὐτ. » Ἤσθοντο οἱ ἐκ τῶν πύργων φύλακες, « αὐτ. » Ἐν τούτῳ δὲ καὶ οἱ ἐκ τοῦ πεδίου δρόμῳ ἔθεον, « Ξεν. » Καταβαίνοντές τινες τῶν ἐκ τοῦ ὄρυς, « αὐτ. (Τοιοῦτον εἶνε καὶ τὸ) » Ἐκ δίφροιο καθήμενος, « Ἰλ. Σ., καθήμενος δηλ. ἀλλ' εἰς τρόπον ὥστε ἐξεῖχεν, (ἴδε ἢ 4 2) Διάστημα. » Ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργυ τάφρος ἔεργεν, « Ἰλ. Θ. » Προσελάσαντες ἐξ ὅσου τις ἔμελλεν ἀκούσεσθαι, « Θx. » Ἐξ ἀκοντίου βολῆς, « Ξεν. » Ἐξ εἴκοσι βημάτων, « Πλ. 3) (τρπ.) ἀρχήν, καταγωγὴν (ἀπὸ πατρίδος ἢ γονέων), (ἐν γέν.) σχέσιν. » Ἦν δὲ καὶ αὐτὸς τὸ ἀρχαῖον ἐξ Ἄργους, « Θx. » Βελτίων εἶναι καὶ ἐκ βελτιόνων, « Πλάτ. » Βασιλεῖς ἐκ βασιλέων, « αὐτ. » Οἱ ἐξ ἐκείνου, « Δμ., οἱ ἀπόγονοί του. » Ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλή, « αὐτ. » Οἱ ἐκ τῆς συγκλήτου, « Πλβ. » Οἱ ἐκ τοῦ περιπάτου καὶ τῆς στοᾶς, « Πορφ. 4) τὸ Ἔξω, ἐκτός, μακράν. » Ἐκ μέσου γενόμενος, « Αἰσχ. » Ἐκ βελέων, « Ὀδ. Τ. » Ἐκ καπνοῦ, « αὐτ. » Ἐκ δίφροιο καθήμενος, « Ἰλ. Σ. (ἴδε καὶ 1.), » Τὸ ἐξ ἀνθρώπων κάλλος, « Ἡλ., ἀντὶ τὸ ὑπὲρ ἄνθρωπον. » Τὰς ἐξ ἀνθρώπων πληγάς, « Δμ., ἀντὶ ἀπανθρώπους. 5) Ἐξαίρεσιν ἢ ἐκλογήν, (ἐπμ.) προτίμησιν, ὑπεροχήν. » Ἐκ πολέων πίσυρας, « Ἰλ. Ο. » Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ, « Ἰλ. Δ. » Ἐκ πάντων προτιμῶνται, « Θx. » Τὸ ἔθνος ἐκ πάντων μάλιστα ἐκεῖνο δὴ ἄνοσον ἐτύγχανεν ὄν, « Θx. 6) χρόνον, (δηλ.) τὸν ὅρον (τὴν ἐποχὴν) ἀφ' οὗ ἄρχεταί τι. » Ἐξ ἀρχῆς (ὑπαρχῆς), « Αἰσχλ., Σοφ. » Ἐκ νέων, « Πλάτ. » Ἐκ παίδων, « Ξεν. » Ἐκ νεότητος ἐς γῆρας, « Ἰλ. Ω. » Ἐκ πολλοῦ, » Ἐκ παλαιτάτου, » Ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον, » Ἐκ τοῦ παραχρῆμα, « Θx. » Ἐξ ὀλίγου παραγγείλαντι, « αὐτ. » Ἐξ ἡμέρας, « Σοφ., Αἰσχ. » Ἐκ νυκτὸς (ἢ) » Ἐκ νυκτῶν, « Ξεν. » Ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποί, « Ὀδ. Μ. » Ἐκ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου, « Δμ., ἀντὶ Ἐν τῷ. 7) τὸ ὕστερον τοῦ χρόνου, (ἀντὶ τῆς Μετά). » Ἐκ Διονυσίων εὐθὺς τῶν ἀστυκῶν, « Θx. » Ἐκ πολέμου εἰρήνη, « αὐτ. » Ἀναστενάξαντα ἐκ πολλῆς ἡσυχίης, « Ἡρ. » Ἐξ ἀρίςυ προῆγε τὸ ςράτευμα, « Ξεν. » Ἐκ δὲ τούτου εἷς τῶν φίλων αὐτοῦ ἦν, « αὐτ. » Ὑμεῖς δέ, ἀπαγαγόντες οὐ δεῖ, τὰ ἐκ τούτων πράσσετε, « αὐτ. » Ἐκ τοῦ λοιποῦ, « αὐτ. (ἢ πλθ.) » Ἐκ τῶν λοιπῶν, « Πλάτ., ἀντὶ Τοῦ λοιποῦ, εἰς τὸ ἑξῆς, τὰ περαιτέρω. » Ἔμελλε πλεῖν ἐκ χειμῶνος, « Πλ. » Πόλιν ἐκ πόλεως ἀμείβοντα, « Σοφ. » Πόλεμον ἐκ πολέμου διώκων, « Πλ. » Κακὸν ἐκ κακοῦ, « Ὅμ. 8) μεταβολήν. » Ἐκ πτωχῶν πλούσιοι γεγόνασι, καὶ ἐξ ἀνωνύμων καὶ ἀδόξων, ἔνδοξοι ἢ γνώριμοι, « Δμ. 9) Αἰτίαν (ἢ ποιητικήν, δηλ.) τὸ Ὑφ' οὗ καὶ Δι' ὅ. » Μήνιδος ἐξ ὀλοῆς, « Ὀδ. Γ. » Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστιν, « Ἰλ. Β. » Πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρυ κακοί, « Σοφ. » Ἐξ ὧν ἐφθείροντο, « Θx. » Ἐξ ὧν ἄλλα τε πολλὰ ἡμαρτήθη καὶ ὁ ἐς Σικελίαν πλοῦς, « αὐτ. » Καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου ἡ Σάμος ἐτειχίσθη, « αὐτ. » Ἐξ ὧν δὴ καὶ ἐμίσει τὸν Σωκράτην, « Ξεν. » Τὰ ἐξ Ἑλλήνων τείχεα, « Ἡρ. » Ἐξ ἀνάγκης, « Σοφ. » Ἐκ τοῦ μηδὲν φροντίζειν, ὧν ἐχρῆν, « Δμ. » Ἐκ τοῦ ἐμοῦ νόμου, « αὐτ. ἀντὶ Κατὰ τόν. » Ἐκ τῶν νόμων, « Αἰσχ. » Ἐκ τῶν ξυγκειμένων, « Θx. » Ἐκ κελεύσματος, « Αἰσχλ. » Ἐτύγχανεν ἐκ νόσου τινὸς ἐπισφαλοῦς ἐν φορείῳ κομιζόμενος, « Πλ. (ἢ Ὀργανικὴν καὶ ὑλικήν, δηλ.) τὸ Δι' οὗ. » Οὐκ ἐκ ξύλων ποιεῦνται τὰ πλοῖα, ἀλλ' ἐκ διφθερέων « Ἡρ. » Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, « Γρφ. » Στράτευμα ἐκ παιδικῶν τε καὶ ἐραστῶν, « Ξεν. » Στρατοπέδῳ ἐκ νεῶν ἱδρυθέντι καὶ σκηνιδίων, « Θx. » Ἐκ τῶν ἰδίων χρημάτων λύω, « Δμ. » Ἐκ δώδεκα ποιήσαντες τὸ βάθος τῆς φάλαγγος, « Ξεν. » Ἐκ ταπεινῶν καὶ φαύλων πραγμάτων μεγάλας δυναςείας κατεργασαμένους, « Ἰσκρ. (ὅθ. 10) Τρόπον ἢ τὸ Πῶς, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥηματικῶς). » Πατέρα τὸν ἐμὸν ἐκ δόλου κατέκτανε, « Σοφ. » Ἐκ βίας μ' ἄγει, « αὐτ. » Ἐκ θυμῷ φιλεῦντι, « Θκρ. » Ἀσπάσασθαι ἐκ ψυχῆς, « Ξεν. » Ἐκ χειρὸς ἀπώλετο, « Ἀρσφ. » Ἐκ τρόπου τινὸς ἐπιτηδείου, « Θx. » Τρόπων ἐξ οἵων, « αὐτ. » Ἐκ παντὸς τρόπου, « Λσ., Ἰσκρ. » Ἐκ χρυσῶν φιαλῶν πίνειν, « Ξεν. » Ἐξ ὀνόματος εἰδέναι, « Πλ. » Ἐκ τεκμηρίων σκοποῦντί μοι, « Θx. (ἢ ἐπιῤῥηματικῶς). » Ἐξ ἀγχιμόλυ. » Ἰλ. Ω. » Ἐξ ἴσυ, « Θx. » Ἐκ τοῦ ὁμοίου, « αὐτ. (καὶ πλθ.) » Ἐκ τῶν ὁμοίων, « Πλάτ. » Ἐκ τῆς ἰθείης, « Ἡρ. » Ἐξ ἀπροσδοκήτου, « Θx. » Ἐκ τοῦ παραχρῆμα, « αὐτ. » Ἐκ τοῦ περιόντος, « αὐτ. » Ἐκ περιουσίας, « Ἀρστ. » Ἐκ τῶν δυνατῶν, » Ἐκ τῶν ὑπαρχόντων « Θx. » Ἐκ τῶν ἐνόντων, « Δμ. » Ἐξ ἑτοίμου, « Αἰσχ. » Ἐκ τοῦ εὐπρεποῦς, « Θx. » Ἐξ ὑστέρης, « Ἡρ. » Ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς, « αὐτ. » Ἐκ τρίτου, « Γρφ. ||. (ἐν δὲ συνθ. 1) τὸ ἔξω ἢ μακρὰν (καὶ ἐπμ.) στέρησιν. » Ἐκβάλλω. 2) ἐξαίρεσιν, ἐκλογὴν ἢ προτίμησιν. » Ἐξαίρετος. 3) ἔμφασιν ἢ ἐπίτασιν, (δηλ.) τὸ ὅλως διόλου, ἐντελῶς. » Ἐκβαρβαρόω, Ἔκπικρος, Ἐξαλαπάζω κτλ. ||. (παρὰ ποιητ. Α'. τίθεται μετὰ τὸ ὄνομα:) » Οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο, « Ἰλ. Τ. » Περγάμου ἐκ κατιδών, « Ἰλ. Δ. (ἢ παρεντιθεμένων ἄλλων λέξ.) » Λαΐου ἴςε τίν' ἐξ; « Σοφ. (Β'. τίθεται ἐκ παραλλ. ἡ περιττεύουσα, ἡ τροπολογοῦσα, ἡ προσδιορίζουσα ἀκριβέστερον τὴν σημασίαν ἄλλων πρθσ.) » Ἐξ οὐρανόθεν, « Ἰλ. Θ. » Ἐξ Αἰσύμηθεν, « αὐτ. » Ὑπ' ἐκ κακοῦ, « Ἰλ. Ν. » Ὑπ' ἐκ βελέων, « Ἰλ. Ρ. (ἴδε καὶ Διὲκ καὶ Παρέκ)· (Γ. χωρίζεται τοῦ συνθέτου ῥήματος, παρεντιθεμένων ἄλλων λέξ. » Ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων, « Ἰλ. Λ. » Ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου πέπωκε, « Σοφ.

Ἑκαβολεστάτα (ά), Δ. ἀντὶ Ἑκηβολωτάτη, θηλ. ὑπερθ. τοῦ

Ἑκαβόλος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Ἑκηβόλος.

Ἑκάεργος (ὁ, ἡ), Π. [ἑκάς, ἔργον]. ὁ μακρὰν τοξεύων, τοῦ ὁποίου τὰ βέλη ἐνεργοῦν μακρόθεν, (ἐπμ.) = Ἑκηβόλος, ἢ

2) [ἑκὰς εἴργω] ὁ μακρύνων ἀπό τινος τὸ κακὸν, (παρβλ. Ἀποτρόπαιος), (ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ [τὸ θηλ. 'Εκαέργη] τῆς Ἀρτέμ.).

Ἐκάην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Καίω.

Ἕκαθεν [ἑκὰς], ἐπίῤ. Μακρόθεν.

Ἐκάθηρα, ἀόρ. ά. τοῦ Καθαίρω.

Ἐκάθιζον, παρτ. τοῦ Καθίζω.

Ἕκαλος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἕκηλος.

Ἔκαμον, ἀόρ. β'. τοῦ Κάμνω.

Ἔκανον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Καίνω, ἀντὶ Κτείνω.

Ἐκάρην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Κείρω.

Ἑκὰς, ἐπίῤ. (μὲ γεν.) Μακράν. » Νηῶν ἑκὰς ἤλθομεν, « Ὀδ. Ξ. (καὶ χ. πτ.) » Κἄστ' οὐχ ἑκάς που, « Σοφ. » Ἑκὰς ἀφεστὼς, « Εὐρ. (ϗ ἐπὶ χρν.) » Οὐχ ἑκὰς χρόνου παρέσται, « Ἡρ.

Ἑκαστάκις [ἕκαςος], ἐπίῤ. = Ἑκάςοτε.

Ἑκαστάτω, ἐπίῤ. (ὑπερθετ. τοῦ Ἑκὰς). Πολλὰ μακράν.

Ἑκασταχῆ, ἐπίῤ. (ςάσ.). Παντοῦ, εἰς κάθε (ἕκαστον) μέρος, εἰς ὅλα τὰ διάφορα μέρη.

Ἑκαςαχόθεν, ἐπίῤ. Πανταχόθεν, ἀπὸ κάθε μέρος, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Ἑκασταχόθι καὶ

Ἑκασταχοῖ, ἐπίῤ. = Ἑκασταχῆ.

Ἑκασταχόσε, ἐπίῤ. (κιν.). Παντοῦ, πρὸς ὅλα τὰ (διάφορα) μέρη, πρὸς τὸ κάθε μέρος ξεχωριστά.

Ἑκασταχοῦ, ἐπίῤ. = Ἑκασταχῆ.

Ἑκατέρω, ἐπίῤ. (συγκρ. τοῦ Ἑκάς). Πλέον μακράν, μακρύτερα.

Ἑκαστόθεν ἢ (ὀρθοτ.) Ἑκάστοθεν, = Ἑκασταχόθεν.

Ἑκάστοθι, ἐπίῤ. = Ἑκασταχόθι.

Ἕκαστος [ἑκὰς;], η, ον. Καθεὶς, (ὅλοι, πλὴν) κάθε ἕνας ξεχωριςά. » Εἷς (» Πᾶς » Αὐτὸς, » Τὶς) ἕκαστος, « (χυδ.) πᾶσαξνας. » Ἔλπεταί τις ἕκαςος, « Πινδ. (καὶ ἀντιςρ.) » Ὡς ἑκάστη τις κατέχεται, « Θχ. » Ἔβαν οἶκόνδε ἕκαςος, « Ἰλ. Α. » Καὶ οἱ μὲν ἕκαςος εἰς τὰς σκηνὰς ἐπανῆσαν, « Ἡρωδ. » Κατὰ τὸν ὁπλίτην ἕκαστον, « Θχ. » Καὶ ὡς ἕκαστός που ἐδύνατο, « αὐτ. (καὶ πλθ.) » Οἱ δὲ ἕκαστοι ἴσασιν, οἳ ἂν περιναιετάωσιν, « Ἡσ. » Ἐνθυμεῖσθε καθ' ἑκάστους τε καὶ ξύμπαντες, « Θχ. » Ἀπέπλευσαν ὡς ἕκαστοι ἔτυχον, « αὐτ. (καὶ ἐλλ.) » Κατ' ἀλλήλους δὲ ὡς ἕκαςοι ἐπολέμουν, « αὐτ. » Καθ' ἑκάστην (ἐνν. ἡμέραν), « Γργ. (καὶ ἀντιςρ.) » Κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην, « Θχ. » Ταῦτα (ἢ » Αὐτὰ) ἕκαστα (καὶ προθετ.) » Καθ' ἕκαστα, « Ὅμ., Ἡρ., Θχ., ὅλα ἓν πρὸς ἕν. (κοιν.), ἕναένα, (δηλ.) λεπτομερῶς, μὲ ἀκρίβειαν, (παρβλ. Αὐθέκαστος). (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ καθ' ἕκαστον (καὶ πλθ.) » Τὰ καθ' ἕκαστα, « Πλ., τὰ κατὰ μέρος, αἱ λεπτομέρειαι, (Γαλλ.) les details. » Παρ' ἕκαστον (καὶ πλθ.) » Παρ' ἕκαςα, « Πλβ., ἐπίῤ. ἀντὶ -

Ἑκάστοτε [ἕκαςος], ἐπίῤ. Κάθε φορὰν (ὁσάκις).

Ἑκαστοτέρω, Π. = (πλὴν ἀμφίβ. ἀντὶ) Ἑκαστέρω, μακρύτερα.

Ἑκάταῖος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (θεὰν) Ἑκάτην, (ὅθ. ||. Ἑκάταῖον (τὸ), (ἐνν. ἕδος ἢ ἱερόν), ὁ ναὸς ἢ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἑκ., τὸ ἄλλ. Ἑκατήσιον (» Τὴν γὰρ Ἑκάτην ἐπιεικῶς ἐν ταῖς πρὸ τῶν πυλῶν ἱδρύοντο τριόδοις, « Πλ.). ||. (πλθ.) τὰ ἀπομεινάρια τῶν νεκρικῶν περιδείπνων ἢ τῶν κατὰ μῆνα καθαρσίων τὰ ὁπ. ἐξέθετον εἰς τὰς τριόδους πρὸς ἐξιλέωσιν, καὶ 2) ἑορτὴ τελουμένη πρὸς τιμὴν τῆς Ἑκάτης, τὰ ἄλλ. Ἑκατήσια. » Ἑκαταίας μαγίδας δόρπων, « Σοφ.

Ἑκατέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐκάθηντο, παρτ. τοῦ Κάθημαι.

Ἑκάτεῖον (τὸ), = Ἑκάταῖον, ἄγαλμα τῆς Ἑκάτης.

Ἑκατεράκις [ἑκάτερος], ἐπίῤ. Καὶ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην φορὰν, ϗ ταῖς δύο φοραῖς, ϗ κατὰ τὸν ἕνα καὶ κατὰ τὸν ἄλλον τρόπον.

Ἑκάτερθε καὶ (πρὸ φων.) -θεν, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἑκατέρωθεν.

Ἑκατερέω-ῶ, Μ. ήσω. Χορεύω τὸν χορὸν τὸν λεγόμενον -

Ἑκατερὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. πηδηκτοῦ χοροῦ, καθ' ὃν ὁ χορεύων κτυπᾷ ἐναλλὰξ μὲ τοὺς πόδας του τὰ ὀπίσθιά του.

Ἑκατερομάσχαλος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) ἔχων ἑκατέρωθεν χειρίδας (περάσματα διὰ τὰ χέρια), ὁ ἄλλ. Ἀμφιμάσχαλος (ἀντιθ. τῷ Ἑτερομάσχαλος).

Ἑκάτερος [ἑκὰς;], α, ον. Καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος (ἀπὸ τοὺς δύο) ξεχωριστά. » Καὶ ἑνὶ ἑκατέρῳ τῶν δανεισάντων καὶ ἀμφοτέροις, « Δμ. » Ἵν' ἐν μέρει πρὸς ἑκατέραν, ἀλλὰ μὴ πρὸς ἀμφοτέρας ἅμα τὰς δυνάμεις κινδυνεύωσι, « Ασ. » Ταῦτα εἰπόντες ἀπῆλθον ἑκάτερος, « Ξεν. » Παυσάμενοι τῆς μάχης ὡς ἑκάτεροι, « Αχ. » Καθ' ἑκάτερον πρός τε τὴν ἰσχὺν καὶ εὐεξίαν ἐπιδιδοὺς, « Φίλ. » Καθ' ἑκάτερον τὸν ἔσπλουν, « Θχ. (καὶ ἀντιςρ.) » Ἐπὶ τῷ κέρᾳ ἑκατέρῳ, « αὐτ. (ϗ πρὸς γεν. κατ' ἐπιμερ.) » Ἑκάτεροι ἡμῶν, « αὐτ. » Ἑκατέρου τούτων, « Ξεν. Ἑκατέρᾳ τῶν χειρῶν, « Διόδ., (παρβλ. Ἀμφότερος καὶ Ἕκαστος).

Ἑκατέρωθεν καὶ (σπν.) Ἑκατέρωθε, ἐπίῤ. Καὶ ἀπὸ τὰ δύο (ἑκάτερα) μέρη.

Ἑκατέρωθι, ἐπίῤ. (στάσ.). Καὶ εἰς τὸ ἓν ϗ εἰς τὸ ἄλλο (ἐκ τῶν δύο) μέρος, καὶ εἰς τὰ δύο μέρη.

Ἑκατέρως, ἐπίῤ. Καὶ κατὰ τὸν ἕνα ϗ κατὰ τὸν ἄλλον τρόπον, καὶ κατὰ τοὺς δύο (πλὴν ξεχωριστὰ τὸν καθένα) τρόπους.

Ἑκατέρωσε, ἐπίῤ. (κινήσ.). Καὶ πρὸς τὸ ἓν καὶ πρὸς τὸ ἄλλο (ἐκ τῶν δύο) μέρος, καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη.

Ἑκάτη (ἡ), θεὰ τῆς μυθολογ., ἔφορος τῶν μαγειῶν, τῶν καθαρισμῶν, τῆς τεκνογονίας κτλ., (παρὰ τοῖς μεταγν.) ἡ Ἄρτεμις, (κυρ. θηλ. τοῦ Ἕκατος). » Δεῖπνον Ἑκάτης, « Αχ., ἴδε Ἑκάταῖος (2).

Ἑκατηβελέτης, ου (ὁ) καὶ

Ἑκατηβελέτις, ιδος (ἡ), = τῷ

Ἑκατηβόλος (ὁ, ἡ), = Ἑκηβόλος, ϗ Ἑκάεργος.

Ἑκατήσιος, α, ον, = Ἑκάταῖος.

Ἕκατι, ἐπίῤ. Δ. ἀντὶ Ἕκητι.

Ἑκάτινος, η, ον, = Ἑκάταῖος. (εἰς τὸν Θφρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐλάτινος).

Ἑκατόγγυος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἑκατὸν γυῖα (μέλη, σώματα). » Ἀγέλη —, « Πίνδ. (παρβλ. Ἑκατόμπους.)

Ἑκατογκεφάλας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ

Ἑκατογκέφαλος, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἑκατὸν κεφαλὰς, (τρπ.) φρονιμώτατος.

Ἑκατόγκρανος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ.

Ἑκατογκρήπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 100 κρηπῖδας (βάσεις, σκαλοπάτια). » Βωμὸς —, « Ἰουλ.

Ἑκατόγχειρ, ειρος καὶ

Ἑκατόγχειρος, ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 100 χεῖρας, (τρπ.) μεγαλουργὸς, δραστήριος.

Ἑκατόζυγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 100 ζυγοὺς (καθίσματα τῶν κωπηλατῶν). » Ναῦς —, « Ἰλ. Υ.

Ἑκατόμβαια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) ἑορτὴ καθ' ἣν ἐθυσίαζον ἑκατόμβας, (ὅθεν

Ἑκατόμβαῖος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἑορταζόμενος μὲ) ἑκατόμβας.

Ἑκατομβαιὼν, ῶνος (ὁ). ὁ πρῶτος μὴν τῶν Ἀθην. (Ἰούλ. ϗ Αὔγ.), [ἐκ τοῦ

Ἑκατόμβη (ἡ). θυσία 100 βοῶν (ϗ καταχρ. ὁποίων δήποτε ἄλλων θυμάτων), (ἐν γέν.) μεγάλη (λαμπρὰ, ἐπίσημος) θυσία » Θύσαντα τῷ Διῒ τῷ Νεμείῳ ἑκατόνβαν πρῶτον καὶ μόνον, « Ἐπγρφ. (καὶ Κωμ.) » Ὠῶν ἑκατόμβη, « Ἀθ.

Ἑκατόμβαιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀξίζων 100 βοῦς (ζῶα ἢ νομίσματα), (ἐν γέν.) πολύτιμος. ||. (οὐσ.) Ἑκατόμβοιον (τὸ), εἶδ. νομίσματος ἢ βάρους.

Ἑκατόμπεδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 100 ποδῶν ἔκτασιν ἢ ἐμβαδὸν, (ὅθ: ||. (οὐσ.) Ἑκατόμπεδον (τὸ), ὁ ἐν τῇ ἀκροπόλει ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ ἄλλ. Παρθενών. (κατὰ μὲν τὸν Ἐτυμολ.) » Ποδῶν 100 ἐκ πάσης πλευρᾶς, « (κατὰ δὲ τὸν Ἁρποκρ. καὶ Σουΐδ.) » Διὰ κάλλος καὶ εὐρυθμίαν, οὐ διὰ μέγεθος, οὕτω καλούμενος «.

Ἑκατόμπηχυς, εος (ὁ, ἡ), = Ἑκατοντάπηχυς.

Ἑκατομπλασίων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἑκατονταπλασίων.

; Ἑκατόμποδος (ὁ, ἡ), (κατά τινας ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἑκατόμπεδος (Θχδ. Γ', 68.)

Ἑκατόμπολις, εως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων, συγκροτούμενος ἀπὸ) 100 πόλεις » Κρήτη —, « Ἰλ. Β.

Ἑκατόμπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων συγκείμενος ἀπὸ 100 πόδας, ἑκατονταπόδαρος. » Νηρηΐδες ἑκατόμποδες, « Σοφ., διότι ἦσαν 50 τὸν ἀριθμόν.

Ἑκατομπτολίεθρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἑκατόμπολις.

Ἑκατόμπυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 100 πύλας. » Πόλις —, « Εὐρ.

Ἑκατομφόνια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), θυσία τελουμένη ὑπ' ἐκείνου ὅστις ἤθελε φονεύσῃ 100 ἐχθρούς. » Μεσσήνιοι κόμπῳ χρήσασθαι δοκοῦσι, περὶ Ἀριστομένους λέγοντες ὡς τρὶς ἑκατομφόνια θύσειεν ἀπὸ Λακεδαιμονίων, « Πλ.

Ἑκατὸν (οἱ, αἱ, τὰ), (ἄκλ.) ἀριθμ. (100). (ἐνίοτε ϗ μάλιστα εἰς τὰ σύνθ. ἀντὶ τοῦ) πολλὰ, (π. χ.) Ἡσ. Ἔργ. 129 ϗ 434. ϗ Ὁμ. Ἰλ. Β. 448.), (παρβλ. Ἐννέα καὶ Ἑπτά).

†Ἑκατόνζυγος (ὁ, ἡ), ἀνάγν. Ἑκατόζυγος.

†Ἑκατόνσεμνος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλὰ σεβαστὸς, σεβασμιώτατος.

Ἑκατόνστιχος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ 100 κατὰ σειρὰν ἱστάμενοι ἢ πράττοντές τι.

Ἑκατονταδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος (χωρῶν) 100 (πρόσ. ἢ πράγμ.)

Ἑκατοντάδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ κοστίζων 100 δραχμάς.

Ἑκατονταετηρὶς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 100 ἔτη.

Ἑκατονταέτηρος, ου καὶ

Ἑκατονταετὴς, έος (ὁ, ἡ) ἢ

Ἑκατονταέτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 100 ἔτη, (ἴδε Δεκαέτης).

Ἑκατονταετία (ἡ). 100 ἔτη.

Ἑκατονταθύσανος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ςολισμένος μὲ) 100 θυσάνους (φούντας).

Ἑκατοντακάρανος, ω, Δ. ἀντὶ Ἑκατοντακάρηνος, Π. καὶ

Ἑκατοντακεφάλας, α, Δ. ἀντὶ

Ἑκατοντακέφαλος (ὁ, ἡ), = Ἑκατογκέφαλος.

Ἑκατοντάκις, ἐπίῤ. Ἑκατὸν φοραῖς.

Ἑκατοντακισχίλιοι, αι, α. 100 χιλιάδες.

Ἑκατοντάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων 100 κλίνας.

Ἑκατονταλαντία (ἡ). ἄθροισμα (ποσότης) 100 ταλάντων.

Ἑκατοντάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων ἢ κοστίζων 100 τάλαντα.

Ἑκατοντάλιθος (ὁ, ἡ), (μτγν.) εἶδ. λίθου ποικιλοχρόου ἢ συμμιγοῦς, (κοιν.) σουμακί, (ἴδε Ἑκατοντάχροος).

Ἑκατόντανδρος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ συγκείμενος ἀπὸ) 100 ἄνδρας.

Ἑκατονταόργυιος (ὁ, ἡ). 100 ὀργυιῶν.

Ἑκατοντάπεδος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἑκατόμπεδος.

Ἑκατονταπέμπελος (ὁ, ἡ). ἑκατὸν φοραῖς πέμπελος, ὑπέργηρως.

Ἑκατοντάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 100 πηχῶν.

Ἑκατονταπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι ἑκατονταπλάσιον.

Ἑκατονταπλασιασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἑκατονταπλασιάζειν.

Ἑκατονταπλάσιος, ου, (καὶ ἐπίῤ.)-σίως, ϗ Ἑκατονταπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). 100 φοραῖς τόσος.

Ἑκατοντάπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔκτασιν ἢ ἐμβαδὸν 100 πλέθρων.

Ἑκατοντάπυλος (ὁ, ἡ), = Ἑκατόμπυλος.

Ἑκατοντάρουρος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων 100 ἀρούρας.

Ἑκατονταρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Ἑκατοντάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων 100 ςρατιωτῶν, λοχαγός.

Ἑκατονταρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ἑκατοντάρχου. 2) μία ἑκατοντὰς στρατιωτῶν, λόχος.

Ἑκατόνταρχος (ὁ), = Ἑκατοντάρχης.

Ἑκατοντὰς, άδος (ἡ). τὸ ἀφῃρημένον οὐσ. τοῦ 100 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 100 μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.), ἑκατοστή.

Ἑκατοντάφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 100 φύλλα. » Ῥόδον —, « Θφρ.

Ἑκατοντάχειρ, ειρος καὶ

Ἑκατοντάχειρος, ου (ὁ, ἡ), = Ἑκατόγχειρ.

Ἑκατοντάχοος-ους, ου (ὁ, ἡ). ὁ δίδων (παράγων, γεμίζων, πολλαπλασιαζόμενος εἰς) 100 χόας, ἑκατονταπλάσιος.

Ἑκατοντάχροος-ους, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 100 (δηλ. πολλὰ) χρώματα, πολύχροος, πολυποίκιλος. » Λίθος —, « Ἰσμ., ὁ ἄλλ. Ἑκατοντάλιθος.

Ἑκατοντόργυιος (ὁ, ἡ), = Ἑκατονταόργυιος.

Ἑκατόντορος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ 100 κωπία (ἐρετμούς).

Ἑκατοντούτης, ου (ὁ) καὶ

Ἑκατοντοῦτις, ιδος (ἡ), = Ἑκατονταέτης.

Ἕκατος (ὁ), Π. [ἑκὰς], (ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων, ὡς) Ἑκάεργος καὶ Ἑκηβόλος.

Ἑκατοστεύω, Μ. εύσω. Δίδω (Παράγω, Πολλαπλασιάζομαι εἰς) 100, ἑκατονταπλασιάζομαι.

Ἑκατοστιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἑκατοστήν. » Τόκος —, « Λξ., ὁ πληρονόμενος ἐπὶ τοῖς 100 (κυρ 12 τοῖς 100).

Ἑκατοστολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συνάζων τὴν ἑκατοστὴν (τὸ δόσιμον), τελώνης, δασμολόγος.

Ἑκατόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 100 στόματα. » Ποταμὸς —, « Εὐρ.

Ἑκατοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) 99. » Ἑκατοστὴ (ἐνν. μοῖρα), « Ξεν., τὸ ἑκατοστημόριον, ἓν εἰς τὰ 100. » Ἐπ' ἑκατοστὰ, « Ἡρ., ἑκατονταπλασίως.

Ἑκατοστὺς, ύος (ἡ), = Ἑκατοντάς.

Ἐκαύθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Καίω.

Ἐκ-βάζω, Μ. βάξω, Π. = Ἐκφωνῶ, ἐκφράζω, λέγω, ξεστομίζω.

Ἐκ-βαθρεύω, Μ. εύσω. Ἀνατρέπω ἐκ βάθρων, ξεθεμελιόνω, ξεπατόνω, (ἐπμ.) γκρημνίζω.

Ἐκβαῖμεν, Π. ἀντὶ Ἐκβαίημεν, πλθ. ά. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ

Ἐκ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ἐξέβην κτλ.). Ἐβγαίνω (καὶ Π. μόνον εἰς τὸν ἀόρ. ά. Ἐξέβησα) ἐβγάζω. » Μηδένα ἐκβῆναι (ἐκ) τῆς νεὼς, « Θχ. » Βοὴ νάπους ἐξέβη, « Εὐρ. » Ἐκ λόγου ἄλλος ἐκβαίνει λόγος, « αὐτ. 2) (ῥτρ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸ προκείμενον τοῦ λόγου μου, κάμνω παρέκβασιν. » Ἐπάνειμι ὅθεν εἰς τοῦτον ἐξέβην τὸν λόγον, « Δμ. 3) παραβαίνω. » Τῶν ὅρκων ἐκβαίνω, « Πλάτ. » Τὸν τοῦτο ἐκβαίνοντα κολάζουσιν, « αὐτ. 4) περνῶ, μεταβαίνω. » Ἐκ παίδων εἰς ἄνδρας (εἰς τὸ μειρακιοῦσθαι) ἐκβὰς, « Ξεν. 5) ὑπερβαίνω. » Οὔτε γαίας ὅρι' ἂν ἐκβαῖμεν, « Εὐρ. » Ἐπειδὰν ἐκβῇ τὴν συμμετρίαν, « Γαλ. 6) (τρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) συμβαίνω, πραγματοποιοῦμαι. » Ἦν μὴ ταῦτά τοι ταύτῃ ἐκβῇ, « Ἡρ. » Ἄν τι μὴ κατὰ γνώμην ἐκβῇ, « Δμ. » Πάντα γὰρ ἐκβέβηκεν ἃ προείπατε, « αὐτ., (κοιν.) ἐβγῆκαν, ἀλήθευσαν. » Διὰ τὸ ἄδηλον τοῦ ἐκβησομένου, « Ἀμμών. » Τὸ τελευταῖον ἐκβὰν, « Δμ. 7) καταντῶ. » Εἰς ὅ,τι τὸ κακὸν τοῦτο ἐκβήσεται, « Θμστ. » Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὑμὸς πόσις, « Εὐρ. 8) παύω, τελειόνω. συμπληροῦμαι. » Πρὶν ἐκβῆναι τῷ ἀδελφῷ τὴν στρατηγίαν, « Ἀππ., (παρβλ. Ἀποβαίνω).

Ἐκβάκχευμα (τὸ). ἔργον ἢ λόγος ἐκβεβακχευμένου.

Ἐκβάκχευσις, εως (ἡ). ἐνθουσιασμὸς, [ἐκ τοῦ

Ἐκ-βακχεύω, Μ. εύσω. Ἐνθουσιάζω τινὰ βακχικῶς, τὸν ξετρελλαίνω. » Εἰ μή σ' Ἀπόλλων ἐξεβάκχευσε φρένας, « Εὐρ. (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. ἐπ' αὐτπθ.) » Ἐπὶ ταῖς ἀβυρτάκαισι δ' ἐκβακχεύομεν, « Ἀθ., τρελλαινόμεθα διὰ τάς. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Ἐκβακχευθεῖσα τῷ ἔρωτι, « Ἀριςαίν. » Πίνδαρος οἷον ἐκβακχεύεται, « Κλμ.

Ἐκ-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Ἐξέβαλον κτλ.). Ἐβγάλλω (Ἐβγάζω) τι ἀπὸ μέσα ἔξω. » Ἐκβαλὼν δύο δηνάρια, « Γρφ. » Ἐκβαλεῖν δάκρυ, « Εὐρ. » Τοιοῦτον ἐκβέβληκας λόγον, « Πλάτ. (καὶ μσ.) » Ἵππους ἐξεβάλλοντο (ἐνν. τῶν νεῶν), « Ἡρ., ἐξεμβαρκάριζαν. 2) (συνκδχ.) ῥίπτω τι ἔξω ἢ κάτω, μοῦ πίπτει, χάνω (ϗ τρπ.) ξεχνῶ· (ἐπὶ γυναικ. ἐγκ.) ἀποβάλλω· (ἐπὶ ποτμ.) χύνομαι. » Τάμνετο δοῦρα, εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, « Ὀδ. Ε. » Τοὺς ὀδόντας ἐκβαλεῖν οὐ βούλομαι τυπτόμενος, « Εὐρ. » Ἀρχόμενος τοῦ δ'. ἔτους ὁ πῶλος, ἐκβάλλει πάλιν ἄλλους δύο ὀδόντας, « Γεωπον., (παρβλ. 6.) » Χερῶν ἔκβαλε μάρμαρον, « Θκρ. (ϗ ἐλλ.) » Ὁ δὲ, πλαγεὶς, ξίφος ἔκβαλεν, « αὐτ., τοῦ ἔπεσεν ἀπὸ τὸ χέρι. » Ἐκβαλόντες τὰς ναῦς εἰς τὴν γῆν, « Πλβ. (καὶ μσ.) » Πλὴν ἐκβολῆς, ἣν ἂν κοινῇ οἱ σύμπλοι ἐκβάλωνται, « Δμ. (καὶ πθ.) » Ἐκβληθεὶς ὑπὸ τῶν κυμάτων, « Παλαίφ. » Ἐπιτυχόντας ἐκβεβλημένῳ βιβλίῳ, « Ασ., χαρτὶ ῥηχμένον (παραπεσμένον). » Ἡ θηλυπτερὶς, ἐὰν δοθῇ γυναικὶ ἐγκύμονι, ἐκβάλλειν φασὶ, « Θφρ. (καὶ μὲ πτ.) » Ἐξέβαλε θῆλυ, « Ἱππκρ. » Τἀγαθὸν χεροῖν ἔχοντες, οὐκ ἴσασι, πρίν τις ἐκβάλῃ, « Σοφ. 3) ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὸν τόπον του, ξεῤῥιζόνω. » Ἐκβαλὼν τὴν θύραν, κακῶς ἐνεστηκυῖαν, « Δμ. (καὶ πθ.) » Ἐὰν ἵππου ὦμος ἐκβληθῇ, « Ἱππιατρ. 4) ἐβγάλλω τινὰ ἀπὸ τὴν θέσιν του, διώχνω, ἐξορίζω· χωρίζω (γυναῖκα). ἐκθέτω (βρέφος). (τρπ.) ἀποῤῥίπτω, ἀποδοκιμάζω· ἀναιρῶ, ἀκυρόνω. » Ἐκβαλεῖν ἕδρας Κρόνον, « Αἰσχλ. (ϗ παραλλ.) » Ἐκβάλλειν ἐκ τῆς ἀρχῆς, « Ἰσκρ. (καὶ χ. πτ.) » Τοὺς μὲν ἐκβαλὼν, τοὺς δὲ καταστήσας τῶν βασιλέων, « Δμ. » Ἡμῶν ἐκβαλόντων, ὑμεῖς ἐδέξασθε, « Πλ. » Ὑποκριτὰς συριττομένους καὶ ἐκβαλλομένους (ἐνν. ἢ καὶ προστίθετ.) τοῦ θεάτρου, « Δμ., Αχ. » Ἐὰν ἀνὴρ ἐκβάλῃ γυναῖκα, μὴ γαμεῖν ἄλλην νεωτέραν ταύτης, « Διόδ. (καὶ τρπ.) » Σωφροσύνην δὲ ἀνανδρίαν καλοῦντες καὶ προπηλακίζοντες ἐκβάλλουσι, « Πλάτ. » Τῶν μύθων τῶν νῦν τοὺς πολλοὺς ἐκβλητέον, « αὐτ. » Τοὺς λόγους οὓς ἐν τῷ ἔμπροσθεν ἔλεγον, οὐ δύναμαι νῦν ἐκβαλεῖν, « αὐτ. » Προγόνων παλαιὰ θέσμι' ὅστις ἐκβαλεῖ, « Εὐρ. 5) γεννῶ, (ἐπὶ φυτ.) καρποφορῶ, (ἐπὶ πτην.) ἐβγάζω, ξεκλωσσῶ. » Στάχυν ἐκβάλλουσι τὰ πεδία, « Εὐρ. » Οὐ δύναται τὸν καρπὸν ἐκβάλλειν, « Ἱππκρ. » Παῖς ὀδόντας ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἑπτ' ἔτεσι, « Κλμ. (παρβλ. 2). » Αἱ δὲ νεώτεραι ἢ οὐκ ἐκβάλλουσιν ἢ οὐκ ἐκτρέφουσι τὰ νεόττια, « Γεωπον. 6) (σπν.) ἐκδίδω, δημοσιεύω. » Ἡ δὲ σύγκλητος ἀπόκρισιν ἐξέβαλε, « Πλβ.

Ἐκ-βαρβαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου βάρβαρον, τοῦ διαφθείρω (νο-

θεύω) ἐντελῶς ἐπὶ τὸ βαρβαρικώτερον τὰ ἤθη, τὴν γλῶσσαν κτλ.

Ἐκβαρβάρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐκβὰς, ᾶσα, ἀν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκβαίνω.

Ἐκ·βασανίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ νὰ περάσῃ ἀπ' ὅλα τὰ εἴδη τῶν βασάνων, τὸν βασανίζω σκληρῶς (ἵνα ὁμολογήσῃ τι).

Ἐκβάσιος (ὁ, ἡ), = Ἐκβατήριος.

Ἔκβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκβαίνειν, ἀπόβασις (ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν), (Ἰταλ.) διζμπάρκο. τόπος πρὸς ἀπόβασιν, πέρασμα (ἀπὸ στενώματος εἰς εὐρυχωρίαν), (τρπ.) πραγματοποίησις· τέλος ἐπιχειρήσεως, ἀποτέλεσμα.

Ἐκβατήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων ἢ γινόμενος πρὸς, ἢ ἐπιστατῶν εἰς τὴν) ἔκβασιν (τὴν ἀπὸ τοῦ πλοίου ἀπόβασιν, ἢ τὴν εὐκταίαν ἀποπεράτωσιν ὑποθέσεως), (ὅθ.) » Ἐκβατήριος Ἀπόλλων (καὶ) » Ἐκβατηρία (Ἄρτεμις, (καὶ) » Ἐκβατήρια (ἐνν. ἱερὰ), « (καὶ) Ἐκβατηρία (ἐνν. ἀκτὴ), Π. μέρος παραθαλάσσιον πρὸς ἀπόβασιν.

Ἐκβατικῶς, ἐπίῤ. Μὲ ἔκβασιν, ἀποτελεσματικῶς.

Ἐκ·βεβαιόω-ῶ (συνηθέστ. τὸ μσ.)-οῦμαι, Μ. ώσω, -ώσομαι. Κάμνω τι ἐντελῶς βέβαιον, ἐπιβεβαιόνω, ἐπικυρόνω· ἀποδεικνύω.

Ἐκβεβαίωσις, εως (ἡ). ἐπιβεβαίωσις, ἐπικύρωσις· πληροφορία· ἀπόδειξις.

Ἐκβέβληκα, πρκ. τοῦ Ἐκβάλλω.

Ἐκβῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐκβήσομαι, μέλλ. τῆς ὁρσ. τοῦ Ἐκβαίνω.

Ἐκ·βήσσω(ττω), Μ. βήξω. Βήχων ἐβγάλλω (φλέγματα κτλ.).

Ἐκ·βιάζω καὶ (μσ.)-άζομαι, Μ. άσω, -ομαι. Ἐκβάλλω ἢ Ἀφαιρῶ τι διὰ τῆς βίας, (ἐν γέν.) στενοχωρῶ, ἀναγκάζω· καταδαμάζω. » Καὶ δίψαν ἐκβιάζεται καὶ πεῖναν ἡ πρὸς τροφὴν καὶ ποτὸν ἀντίβασις τοῦ λογισμοῦ, « Πλ. (ᾗ πθ.) » Ὦ τόξον, χειρῶν ἐκβεβιασμένον, « Σοφ., ἀφαιρεθὲν διὰ τῆς βίας. » Ζωγράφημα ἐκβεβιασμένον καὶ κατάπονον, « Πλ.

Ἐκ·βιβάζω, Μ. άσω. Ἐβγάζω (κυρ. ἀπὸ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν), Ἀποβιβάζω, ξεμβαρκάρω. (σπν.) διαβιβάζω. (» Τὸν ποταμὸν ἐκ τοῦ αὐλῶνος ἐκβιβάσαντα, « Ἡρωδ.). (τρπ.) γνωστοποιῶ ἢ ἐκτελῶ (παραγγελίαν κτλ.), (ὅθεν

Ἐκβιβασμὸς (ὁ). τὸ ἐκβιβάζειν, ξεμβαρκάρισμα· (τρπ.) ἐκτέλεσις καὶ

Ἐκβιβαστὴς, οῦ (ὁ). ἐκτελεστὴς (προσταγῆς, παραγγελίας), κλητὴρ δικαστηρίου, κτλ.

Ἐκβιβαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἐπιτήδειος πρὸς) ἐκβιβασμὸν, ἐκτελεστικός.

Ἐκ·βιβρώσκω, Μ. ἐκ·βρώσομαι (πρκ. Ἐκβέβρωκα). Τρώγω ὅλως διόλου, κατατρώγω.

Ἔκβιος (ὁ, ἡ). χωρὶς ζωὴν, νεκρός, (ὅθεν

Ἐκ·βιόω-ῶ, Μ. ώσομαι (ἀόρ. Ἐξεβίων κτλ.), = Ἀποβιόω, ἀποθνήσκω.

Ἐκ·βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Ἐβγάλλω βλαστὸν (βλαστάρι), φυτρόνω, ξεφυτρόνω, ξεβλασταρόνω, (οὐδ. καὶ τρπ.) γεννῶμαι. » Κείνου γὰρ ἐξέβλαστον, « Στβ.

Ἐκβλάστημα (τὸ). βλαστάρι, προϊὸν, (μτφορ.) γέννημα.

Ἐκβλάστησις, εως (ἡ). τὸ ἐκβλαστάνειν, φύτρωμα, ξεφύτρωμα, ξεβλαστάρωμα.

Ἐκ·βλέπω, Μ. βλέψω, = Ἀναβλέπω.

Ἐκβληθήσομαι, πθ. μέλλ. καί.

Ἐκβλητέον, θετ. τοῦ Ἐκβάλλω.

Ἐκβλητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ ἐκβάλλειν. » Τὸ δίκταμνον δοκεῖ ἐκβλητικὸν εἶναι τῶν τοξευμάτων τῶν ἐν τῷ σώματι, « Ἀρστ.

Ἔκβλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκβληθεὶς ἢ ἐκβλητέος, = Ἀπόβλητος, ἀποῤῥιμμένος ἢ ἀποῤῥίψιμος. » Βρέφος ἔκβλητον, « Εὐστ., τὸ ἐκτεθειμένον.

Ἐκ·βλίσσω(ττω), Μ. βλίσω, = Ἐκθλίβω, στραγγίζω, ξεζουμίζω.

Ἐκ·βλύζω, Μ. βλύσω, = Ἀναβλύζω, ἀναβρύω· (ἀμτβτ.) ξεχύνομαι.

Ἔκβλυσις, εως (ἡ). τὸ ἐκβλύειν, ἀνάβλυσις, ἀνάβρυσις.

Ἐκ·βλύω, Μ. βλύσω, = Ἐκβλύζω.

Ἐκ·βλώσκω, Μ. μολοῦμαι (ἀόρ. [ὁ μόνος χρόνος κυρ. εὔχρηστος] Ἐξέμολον). (μὲ γεν.) Ἐβγαίνω (Κινοῦμαι πρὸς τὰ) ἔξω, ἐξέρχομαι.

Ἐκ·βοάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀναβοάω, ξεφωνίζω, διακηρύττω, (συγχ. τῷ Ἐμβοάω καὶ τῷ Ἐκβοηθέω. 2) (μτβτ.) ἐκδιώκω διὰ βοῆς, = Ἐκσυρίττω. » Ὁ ἐκπαλαίων ἐκβοήσεται, καὶ ἀτιμασθήσεται, καὶ ἀπολεῖ τὴν νίκην, « Γργ.

Ἐκβοήθεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐκ·βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ᾗ τρέχω πρὸς βοήθειάν τινος.

Ἐκβοήθησις, εως (ἡ), = Ἐκβοήθεια.

Ἐκβόησις, εως (ἡ). ξεφωνητόν. ἀλαλαγμός· (συνκδχ.) ἱκεσία.

Ἐκβολὰς, άδος (ἡ), = Ἐκβόλιμος. (κυρ.) » Γῆ—, « Στρ., ἡ ῥιπτομένη (σωρευομένη) ὡς ἄχρηστος ἐκτὸς τῶν μεταλλείων μετὰ τὸ καθάρισμα τοῦ ἀργύρου. » Μήτρα—, « Ἀθ., ἡ τῆς γρούνας ἡ ὁπ., ἡ κατὰ συμβεβηκὸς ἢ κτυπηθεῖσα ἐπίτηδες, ἔῤῥηξε (ἀπέβαλε) τὰ ἔμβρυά της, (οἱ παλαιοὶ τὴν εἶχον διὰ τρυφερώτατον μαγείρευμα, ἴδε Πλουτ. περὶ Σαρκοφαγ.).

Ἐκ·βολβέω(άω)-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Ἐκ·βολβίζω, Μ. ίσω. Ἐκριζόνω βολβὸν ἢ ὡς ἂν βολβὸν (» Ἐξεβολβήθη τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτομάτῳ νόσῳ, « Ἐπιφάν.)· ἤ, ξεφλουδίζω (ὡς ἂν κρομμύδι)· 'γδέρνω, γυμνόνω. (συνκδχ.) ἀφανίζω κατὰ κράτος.

Ἐκβολή (ἡ), [ἐκβάλλω]. 'βγάλσιμον, ἔβγαλμα· ἐξάρθρωσις (κοκκάλου). ῥίψιμον ἔξω ἢ κάτω· ἐξόρισμα· χώρισμα (γυναικός)· ἔκθεσις (βρέφους). χύσιμον τῶν φορτίων εἰς τὴν θάλασσαν (ἐν καιρῷ φουρτούνας), (κοιν.) χύσις· χύσιμον ποταμοῦ εἰς τὴν θάλασσαν ἢ εἰς ἄλλον ποταμόν· φύτρωμα ἢ (ὀρθότ.) ξεστάχωμα τοῦ σίτου κτλ., (μτνμ.) πέσιμον ἢ φύτρωμα τῶν ὀδόντων (τῶν τριχῶν κτλ.), ἀνάδοσις (πυρὸς, ὕδατος). ἀνατολὴ (ἡλίου)· δρόμος, πέρασμα (κυρ. ἀπὸ στενοῦ εἰς εὐρύχωρον μέρος). παραστράτισμα. (ῥτρ.) παρέκβασις. ‖. (οὐσ.) = Ἐκβολὰς (γῆ).

Ἐκβολιμαῖος, α, ον καὶ

Ἐκβόλιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἐκβολῆς (ἀποβολῆς), ἀπόβλητος, ἀποῤῥίψιμος. » Ὠὸν (» Ἔμβρυον)—, « Ἀρστ., τὸ παρὰ καιρὸν γεννημένον. » Βρέφος—, « Λξ., τὸ ἐκτεθειμένον. 2) = τῷ

Ἐκβόλιος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐκβολὴν (ἐμβρύου), (ὅθεν). » Ἐκβόλιον (ἐνν. φάρμακον), « Δσκρ., Πλ., τὸ διδόμενον εἰς τὰς ἐγκύους πρὸς ἔκτρωσιν, τὸ ἄλλ. Φθόριον.

Ἔκβολος (ὁ, ἡ), = Ἐκβόλιμος, (ὅθεν) » Νεὼς (» Πόντου) ἔκβολον, « Εὐρ., ναυάγιον τὸ ὁποῖον ἔῤῥιψεν ἔξω (ἐξέρασεν) ἡ θάλασσα· (ἐν γέν.) λείψανον, ἀπομεινάρι. » Δαιτὸς—, « Καλλ.

;Ἐκ·βομβέω-ῶ, Μ. ήσω, = Βομβέω, βούζω (μπουμπουνίζω) δυνατὰ, κάμνω μέγαν κρότον.

Ἐκβόμβησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (κυρ. δὲ) ὁ γινόμενος ὑπὸ τῶν θεατῶν ἢ ἀκροατῶν κρότος πρὸς σημεῖον εὐαρεστήσεως.

Ἐκ·βόσκω καὶ (μσ. ὃ καὶ συνηθές.) Ἐκβόσκομαι, Μ. βοσκήσω, -ομαι. Κατατρώγω (ὅλην τὴν βοσκὴν τινος τόπου), (ἐπὶ ὑγρῶν) ἀποῤῥοφῶ. » Τὸ πῦρ τὴν ὕλην ἐκβόσκεται, « Σχλ. Ὁμ.

Ἐκ·βράζω, Μ. βράσω, = Ἐκβράσσω.

Ἔκβρασις, εως (ἡ), = Ἐκβρασμός.

Ἔκβρασμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐβγάλλεται ἔξω ὑπὸ τοῦ ἀναβράζοντος (κοχλακίζοντος) ὑγροῦ, (ἐπμ.) ἀφρὸς, ναυάγια καὶ ἄλλα ὅσα ῥίπτει ἔξω ('ξερνᾷ) ἡ θάλασσα. (ἰατρ.) σπυριὰ (τὰ ὁποῖα χύνει ὁ πάσχων ἔξαψιν), (κοιν.) ξεθυμάσματα.

Ἐκβρασμὸς (ὁ). κοχλάκισμα καὶ χύσιμον βράζοντος ὑγροῦ· ἀνάβρυσις νεροῦ κτλ., (μτφορ.) ταραχή, θόρυβος, [ἐκ τοῦ

Ἐκ·βράσσω(ττω), Μ. βράσω. Βράζων (Κοχλακίζων) ἐβγάλλω, (ἰατρ.) χύνω (ἐξανθήματα), 'ξερνῶ (καθὼς ἡ θάλασσα), ἀναβρύω. » Σκώληκας ἐκβράζων, « Σδ. (καὶ μσ.) » Θρόμβους αἵματος ἐκβράσσεται, « Ἱππκρ. (καὶ πθ.) » Νεκροὺς τοὺς εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς ἐκβρασσομένους, « Χρσ.

Ἐκ·βροντάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Ξεκουφαίνω ἢ Παραζαλίζω τινὰ μὲ τὰς βροντάς μου· κεραυνοβολῶ.

Ἐκ·βρυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Βρυχῶμαι (Μουγγρίζω) δυνατὰ καὶ ἐκ βάθους.

Ἔκβρωμα (τὸ), [ἐκβιβρώσκω]. πᾶν ὅ,τι κατεφαγώθη ἢ κατατρώγεται· (συνκδχ.) τὸ καταφαγωμένον μέρος ὁποιουδήποτε πράγματος. » Πρίονος—, « Σοφ., τὸ πριονίδι ἢ τὸ σημάδι τοῦ πριονίσματος.

Ἐκ·βυθίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (καὶ μσ.) Ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν βυθὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Ἐκ·βυρσόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω τὴν (ἢ ἀπὸ τὴν) βύρσαν, ξεπετσόνω, (ἴδε καὶ

Ἐκβύρσωσις, εως (ἡ). ξεπέτσωμα· (χειρουργ.) τὸ νὰ ἐξέχῃ τὸ ἐξαρθρωθὲν κόκκαλον ἐκτὸς τοῦ δέρματος.

Ἐκβύρσωμα (τό). (χειρουργ.) τὸ ἐκτὸς τοῦ δέρματος ἐξέχον κόκκαλον.

Ἐκ·γαλακτόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (καὶ μσ. ἢ πθ. Γίνομαι, Μεταβάλλομαι) εἰς γάλα.

Ἐκγαλάκτωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς γάλα μεταβολὴ (κυρ. τῶν σπερμάτων).

Ἐκ·γαμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Ἐκγαμίζομαι.

Ἐκ·γαμίζω, Μ. ίσω. Ἐκδίδω εἰς γάμον (Ὑπανδρεύω) τὴν θυγατέρα μου (κυρ. ὅταν τὴν δίδω εἰς ξένην, ὄχι συγγενικήν μου, οἰκογένειαν).

Ἐκ·γαμίσκομαι (χ. Μ.), = Ἐκγαμίζομαι.

Ἐκ·γαυρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Ὑπερηφανεύομαι καθ' ὑπερβολὴν, καμαρόνω. » Ἐκγαυροῦμαι τάξιωμα τἀνδρὸς, « Εὐρ.

Ἐκγέγαα (ὅθ. τὸ ἀπαρ. Ἐκγεγάμεν καὶ ἡ μτχ. Ἐκγεγαὼς [τὸ θηλ. -υῖα ᾗ ῶσα] ᾗ Ἐκγεγὼς), Π. ἀντὶ Ἐκγέγονα, πρκ. ᾗ

Ἐκγεγάτην, Π. ἀντὶ Ἐξεγεγονείτην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ἐκγίγνομαι.

Ἐκ·γελάω-ῶ, Μ. άσομαι. Γελῶ δυνατὰ, χαχλανίζω. » Ζεὺς δὲ μέγ' ἐξεγέλασσεν, « Ὁμ. Ὕμν. 2) χαμογελῶ. » Κῦμα ἐκγελῶν, « Πλάτ., (παρβλ. Διαγελῶ). 3) (μτνμ. καὶ καταχρ.) χύνομαι μετά τινος κρότου. » Ἔνθεν ἐκγελᾷ ὀστέων ῥαγέντων φόνος, « Εὐρ.

Ἔκγελως, ωτος (ὁ). γέλως δυνατὸς, χάχλανον.

Ἐκγενέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἔκγονος.

Ἐκγενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ διωγμένος ἀπὸ τὸ γένος (τοὺς συγγενεῖς) του, (Σοφ. Οἰδ. Τ. 1506).

Ἐκ·γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ, παράγω.

Ἐκ·γιγαρτίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τὰ γίγαρτα (τὰ κουκούτσια) σταφίδος, μήλου κτλ.

Ἐκ·γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. β'. Ἐξεγενόμην καὶ ά. [μὲ σημασ. ἐνεργ.] Ἐξεγεινάμην). Γεννῶμαι (Κατάγομαι) ἀπό. » Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα, « Ἰλ. Γ. 2) = Ἀπογίνομαι, ἀναχωρῶ. » Τοῦ ζῆν—, « Ξεν. 3) (τρπρσ.) εἶνε δυνατὸν (κατορθωτέον). » Ἵν', ἢν σὺ βούλῃ κολάσαι τοῦτον, σοὶ τοῦτο μὴ 'κγένηται, « Ἀρσφ., (παρβλ. Ἐγγίγνομαι).

Ἐκ·γλευκίζομαι, Μ. ίσομαι. (ἐπὶ οἴνου) Παύω τοῦ νὰ ἦμαι γλεῦκος (μοῦστος), ἀποβράζω.

Ἐκ·γλισχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου γλίσχρον (γλοιῶδες, μυξῶδες).

Ἐκγλυφὴ (ἡ). τὸ ἔβγαλμα τοῦ πουλιοῦ ἀπὸ τὸ αὐγὸν, [ἐκ τοῦ

Ἐκ·γλύφω, Μ. γλύψω (πθ. πρκ. Ἐξέγλυμμαι). Σκαλίζων (Πελεκῶν) τι μὲ τὴν γλυφίδα κτλ. ἐβγάζω τὰ ἐντὸς αὐτοῦ (τὸ βαθουλόνω, τὸ ἀδειάζω), (ὅθ. κυρ.) ἐβγάλλω τὰ πουλιὰ ἀπὸ τὸ αὐγὸν, ξεκλωσσῶ.

Ἐκ·γοητεύω, Μ. εύσω. Ἐξαπατῶ διὰ τῶν γοητειῶν μου.

Ἐκγόνη, θηλ. τοῦ

Ἔκγονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν ἀρχὴν (τὴν καταγωγὴν) του ἔκ τινος, υἱὸς ἢ θυγάτηρ, ἐγγονὸς ἐγγόνη, (ἐν γέν.) ἀπόγονος. » Αἰακὸς ὁ Διὸς ἔκγονος, « Ἰσκρ. » Εἴ τις χήρα τέκνα ἢ ἔκγονα ἔχει, « Γρφ. (ᾗ μτνμ.) » Τραχείας χώρας ἔκγονοι, « Πλάτ. (καὶ τρπ.) » Ἔκγονος δειλίας ἀργία, « αὐτ. » Ἔκγονος παιδειῶν, « αὐτ., ὁ μετέχων.

Ἐκ·γράφω καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) Ἐκγράφομαι, Μ. γράψω, -ομαι. Ἀντιγράφω. » Ὁ χρησμὸς, ὃν ἐγὼ παρὰ τ' Ἀπόλλωνος ἐξεγραψάμην, « Ἀρσφ. 2) ξεγράφω. » Ἂν ἐκγράψωσί με τῆς βουλῆς, « Διον. Ἐπιτ.

Ἐκ·γρυτεύω, Μ. εύσω, (Κωμ.). Εὑρίσκω σκαλίζων ἀναμεταξὺ εἰς παληόρουχα (γρύτη).

Ἐκ·γυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεγυμνόνω, ξεσκεπάζω· (μτφορ.) φανερόνω.

Ἐκ·γυναικόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκθηλύνω.

Ἐκ·δαδόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι ὅλος (Μεταβάλλομαι εἰς) δαδί.

Ἐκ·δακρύω, Μ. ύσω. Ἐβγάλλω (Χύνω) δάκρυα, δακρύζω. (ἐπὶ φυτ. μτνμ.) στάζω ὡς ἂν δάκρυον.

Ἐκ·δανείζω, Μ. είσω. Δίδω δάνεια (Δανείζω) μὲ διάφορον.

Ἐκδάνεισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδανίζειν, δάνεισμα.

Ἐκδανειστὴς, οῦ (ὁ). ὁ δανείζων μὲ διάφορον, τοκιστής.

Ἐκ·δαπανάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξοδεύω τι ὅλως διόλου, καταδαπανῶ.

Ἔκδαρσις [ἐκδέρω], εως (ἡ). 'γδάρσιμον, ξέγδαρμα.

Ἐκ·δασύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου δασὺ (πεπυκνωμένον ἀπὸ τρίχας κτλ.).

Ἐκδέδαρμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐκδέρω.

Ἐκ·δεδιῄτημαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐκδιαιτάω, (ὅθεν

Ἐκδεδιῃτημένως, ἐπίῤ. (μτχ.) Ἀσώτως, τρυφηλῶς, ἀκολάστως.

Ἐκδέδορκα, Π. πρκ. τοῦ Ἐκδέρκομαι.

Ἐκδεὴς [ἐκ, δέομαι], έος (ὁ, ἡ). ἐλλιπὴς, ἀτελής.

Ἔκδεια (ἡ). ἔλλειψις, τὸ ἐλλεῖπον (πρὸς ἀναπλήρωσιν), καθυστέρησις. » Φόρων—, « Θκ., (παρβλ. Ἔνδεια).

Ἐκ·δείκνυμι, Μ. δείξω. Ἐκθέτω πρὸς δεῖξιν, δείχνω εἰς ὅλους, ἀποδείχνω.

Ἐκ·δειμαίνω, Μ. ανῶ καὶ

Ἐκ·δειματόω-ῶ, Μ. ώσω. Φοβίζω καθ' ὑπερβολὴν, ξυπνάζω, κατατρομάζω.

Ἐκ·δεινόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Δείχνω μὲ τοὺς λόγους μου) τι δεινότερον ἀφ' ὅ, τι εἶνε, μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ φοβερώτερον.

Ἐκ·δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποδειπνέω.

Ἐκ·δεκατεύω, Μ. εύσω. Δίδω (Ἀφιερόνω) τὸ δέκατόν τινος πράγματος, δεκατίζω.

Ἐκ·δέκομαι, Μ. δέξομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐκδέχομαι.

Ἐκδεκτέον, θετ. τοῦ Ἐκδέχομαι.

Ἐκδεκτικὸς, ἡ, όν. Ἐπιδεκτικός· διαδοχικός.

Ἐκδέκτωρ, ορος (ὁ). ὁ ἐκδεχόμενός (διαδεχόμενός ἢ ἀναδεχόμενός) τι, διάδοχος.

Ἔκδεξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδέχεσθαι, παραλαβή, διαδοχή. ἀποδοχή.

Ἐκ·δέρκομαι, Μ. δέρξομαι (πρκ. Ἐκδέδορκα), Π. βλέπω ἀπὸ πουθενὰ πρὸς τὰ ἔξω, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκ δέρκομαι).

Ἐκ·δερματίζω, Μ. ίσω καὶ

Ἐκ·δερματόω-ῶ, Μ. ώσω, (μτγν.) ἀντὶ

Ἐκ·δέρω, Μ. δερῶ (ἀόρ. Ἐξέδειρα κτλ.). Ὑδέρνω· (συνκδχ.) ξυλίζω (δέρνω) δυνατά, (κοιν.) τινάζω τὴν προβηάν.

Ἐκ·δεσμεύω, Μ. εύσω καὶ

Ἐκ·δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω τι ἀπό τινος ἢ μετ' ἄλλου, συνδέω, (ὅθεν

Ἔκδετος (ὁ, ἡ). ὁ δεμένος ἀπὸ (ἢ μετ' ἄλλου) τινος.

Ἐκ·δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι (Λαμβάνω) τι παρά τινος, διαδέχομαι· ἀναδέχομαι· ὑποδέχομαι· (συνκδχ.) ἀκολουθῶ (κατόπιν, ἔπειτα)· ἀπεκδέχομαι, προσμένω. (τρπ.) ἐννοῶ, ἐκλαμβάνω. » Τὸ δὲ Ἐπὶ χοίνικι μὴ καθέζου, πυθαγορικώτερον ἐκδέξαιτο ἄν τις, « Ἰάμβλ., (συγχ. τῷ Ἐκλέγομαι).

Ἐκ·δέω, Μ. δήσω. Δένω ἢ Κρεμῶ τι ἀπό τινος. » Πέτρης ἐκ πείσματα δήσας, « Ὀδ. Κ. (καὶ μσ.) » Τῶν ἱμονιῶν ἐκδησάμενοι τοὺς καδίσκους, « Φίλ. » Τὴν ὁρτὴν ἐπετέλεε, τύμπανον ἔχων καὶ ἐκδησάμενος ἀγάλματα, « Ἡρ.

Ἐκ·δηθύνω, Μ. υνῶ. Μακρύνω, τραβῶ εἰς μάκρος, διαρκῶ πολὺν καιρόν.

Ἔκδηλος (ὁ, ἡ). πολλὰ γνωστὸς, πασίδηλος, ὁλοφάνερος· (τρπ.) πολλὰ ἐπίσημος.

Ἐκ·δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἔκδηλον (πασίδηλον), ἀποδεικνύω.

Ἐκδήλως, ἐπίῤ. Ἀριδήλως, ὁλοφάνερα.

Ἐκ·δημαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημαγωγῶν ἐξαπτῶ ἢ διεγείρω.

Ἐκ·δημέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποδημέω, ἀναχωρῶ ἀπὸ τὸν δῆμόν μου, ὑπάγω ἢ λείπω εἰς ταξεῖδι (εἰς τὴν ξενητειάν).

Ἐκδημία (ἡ), = Ἀποδημία, ἀναχώρησις διὰ ταξεῖδι, (ἐν γέν.) ταξεῖδι, ξενήτευμα.

Ἐκ·δημοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. = Ἐκδημαγωγέω.

Ἔκδημος (ὁ, ἡ). ὁ 'λλείπων (κυρ.) ἀπὸ τὸν δῆμόν (τὸν τόπον) του, (ἐν γέν.) ἀπὼν, μὴ παρών. » Στρατεία (» Ἔξοδος)—, « Θκ., ἡ εἰς μακρυνὸν (ξένον) τόπον, (παρβλ. Ἀπόδημος).

Ἐκ·δημοσιεύω, Μ. εύσω. Κοινοποιῶ τι εἰς πάντας, δημοσιεύω καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν.

†Ἐκδημόσιος ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκδόσιμος.

Ἐκ·δηόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκπορθῶ, ἐρημόνω διὰ λεηλασίας.

Ἐκ·δια·βαίνω, Μ. βήσομαι. Διαβαίνων (Περνῶν διά τινος τόπου) ἐβγαίνω ἔξω.

Ἐκ·δια·ζωμεύω, Μ. εύσω. Διαζωμεύω ἐντελῶς, βράζω τι 'ως οὗ νὰ λυώσῃ (νὰ χυλώσῃ).

Ἐκ·διαιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβάλλω (κυρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον) τὴν δίαιτάν (τὸν τρόπον τῆς ζωῆς) τινος. ‖. (συνηθέστ. τὸ μσ. ἢ πθ. μὲ γεν. ἢ αἰτ. ἐλλ. ἐκ δ'.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν συνήθη τρόπον (παραβαίνω τὴν τάξιν) τῆς ζωῆς μου, ζῶ ἀτάκτως, (ὅθ.) » Ἐκδεδιῃτημένος, η, ον. Ἄσωτος, (κοιν.) ξελογιασμένος, παραλυμένος.

Ἐκδιαίτησις, εως (ἡ). ἡ ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολὴ τῆς διαίτης (τοῦ συνήθους τρόπου τῆς ζωῆς).

Ἐκδιαιτητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐκδιαιτῶν (ξελογιάζων) τινα, διαφθορεύς.

;Ἐκ·δια·πρίζω(πρίω), Μ. πρίσω. Κόπτων ἀφαιρῶ (Χωρίζω εἰς δύο) μὲ τὸ πριόνι.

Ἐκ·δια·φεύγω, Μ. φεύξομαι ἢ φευξοῦμαι, = Διαφεύγω, ἀποφεύγω.

Ἐκδίδαγμα (τὸ). τὸ πρὸς δοκιμὴν γινόμενον ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ ἐργόχειρον.

Ἐκδιδακτέον, θετ. τοῦ

Ἐκ·διδάσκω, Μ. διδάξω (ἀόρ. πθ. Ἐξεδάην), Π. διδάσκω τινὰ (καὶ πθ. διδάσκομαι, μανθάνω τι) ἐντελῶς. » Ἀλλ' ἐκδιδάσκει πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος, « Αἰσχλ. » Ἡ

μέτρα μακρῆς χθονὸς ἐξεδάησαν, « Μανέθ.

Ἐκ·διδράσκω, Μ. ἐκδράσομαι, = Ἐκφεύγω, Διαφεύγω.

Ἐκ·διδύσκω, Μ. ἐκ·δύσω, = Ἐκδύω.

Ἐκ·δίδωμι, Μ. ἐκδώσω (ἀόρ. Ἐξέδωκα καὶ μσ. Ἐξεδόμην κτλ.). Δίδω (Φέρω) τι ἔξω, ἐβγάζω, (ἐπὶ ἀψύχ.) παράγω. » Ἐκδότω τις δεῦρο δᾷδας, « Ἀρσφ. » Ἐκδιδοῦσι τὸ ἤλεκτρον αἱ αἴγειροι, « Ἀχ. » Μέταλλα μονολίθους ἐκδιδόντα πλάκας, « Στρ. » Κοιλίη τοῖς μὲν οὐδὲν ἐκδιδοῖ, « Ἀρετ. (ȝ ἐλλ.) » Ἐκδιδοῖ (ἐνν. τὸ ὕδωρ) εἰς ἕτερον ποταμὸν, « Ἡρ., χύνεται (ὅθ. 2) ὑπανδρεύω (θυγατέρα ἢ ἀδελφήν μου). δίδω τὸ τέκνον μου εἰς ἄλλον ὡς θετόν. » Πέπρακε γὰρ αὐτὴν (τὴν ἀδελφὴν), οὐκ ἐκδέδωκε, « Δμ. (καὶ μσ.) » Πολλὰς μὲν ἐκδόμενος θυγατέρας τοῖς ἀρίστοις, « Πλ. (καὶ πθ.) » Ἐξεδόθη τῷ Διονύσῳ γυνή, « Δμ. (καὶ ἐλλ.) Οὔτ' ἐκδοῦναι οὔτε ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνων, « Θκ. » Ἄτεκνος ὑπάρχων διὰ τὸ τοὺς παῖδας εἰς ἑτέρας οἰκίας ἐκδεδόσθαι, « Πλδ. 3) δίδω μὲ ἐνοίκιον ἢ κατ' ἐργολαβίαν (ἐν γέν.) ἐπὶ συμφωνίᾳ. » Ἐκδόντος μοι Δημοσθένους στέφανον χρυσοῦν ὥςε κατασκευάσαι, « Δμ. » Ὥσπερ ἀνδριάντα ἐκδεδωκὼς κατὰ συγγραφὴν, « αὐτ. » Ὅταν ἐπὶ τέχνην ἐκδῷ τὸν παῖδα, « Ξεν., (κοιν.) νὰ τὸν βάλῃ εἰς τέχνην. » Ἐκδοῦναι τῷ σκυτοδέψῃ ἀποῤῥάψαι, « Θφρ. » Ἐμισθώσατο παρ' οὐκ ἐκδιδόντος τὴν αὐλὴν, « Ἡρ. (ȝ πθ.) » Ἀνδράποδα ἐκδεδομένα, « Ξεν. 4) δίδω μὲ διάφορον, δανείζω (κυρ. εἰς ξένους ἐμπόρους). » Ἀργύριον μὴ ἐξεῖναι ἐκδοῦναι Ἀθηναίων μηδενί, « Δμ. » Τετταράκοντα μνᾶς ἔκδοσιν ἐκδοὺς εἰς Θρᾴκην Μεγακλείδῃ, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ναυτικὰ δὲ ἐπέδειξεν ἐκδεδομένα ἑπτὰ τάλαντα, « Ασ. 5) διαδίδω· κοινοποιῶ, δημοσιεύω. » Ἐξέδωκε νόμισμα, « Ἀρςτ. » Γράψας τὸν λόγον ἐξέδωκε, « Πλ. » Τὴν Ῥωμαίων ἱστορίαν ἐκδεδωκότι τῇ Ἑλλήνων φωνῇ, « Ἀθ. (καὶ πθ.) » Ἐκδεδομένου λόγȣ κατὰ τὴν πόλιν, « Συν. 6) δίδω (ἀφίνω) τι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινὸς, παραδίδω. » Τοῖς ἐχθροῖσι μ' ἐκδοῦναι θέλεις, « Σοφ. » Ἐκδιδόναι τοὺς αὐτόχειρας, « Πλ. » Ἐκδοῦναι τἀνδράποδα ἐπὶ βασάνῳ, « Δμ. » Ἀμφίπολιν ἐξέδωκεν, « αὐτ. » Ἀνοσιουργίαις ἑαυτοὺς ἐκδεδωκότες, « Εὐσ. (καὶ μσ.) » Θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥβαν, « Πινδ. 7) δίδω ὀπίσω, ἀποδίδω. » Ὑμεῖς δ' Ἑλένην ȝ κτήματα ἔκδοτε, » Ἰλ. Γ.

Ἐκ·δι·ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαί τι ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους (μὲ ὅλα τὰ περιστατικὰ καὶ τὰς λεπτομερείας).

Ἐκ·διθυραμβόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Καταντῶ (Ἐκπίπτω) εἰς διθυραμβικὸν ὕφος.

† Ἐκδιεςηκότων, ἀνάγν. Ἐκ διεςηκότων.

Ἐκ·δικάζω, Μ. άσω. Τελειόνω (ὡς δικαστὴς) δίκην τινὰ, δίδω τέλος εἰς δίκην ἐκκρεμῆ. ‖. (μσ.) χρισολογοῦμαι. 2) Π. = Ἐκδικῶ.

Ἐκδίκασις, ιος (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἐκδίκησις, χρισολογία.

Ἐκδικαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐκδικάζων, ἐκδικητής.

Ἐκδικεῖον (τὸ), (Βυζ.) τὸ γραφεῖον ἢ ἡ σφραγὶς τοῦ ἐκδίκου.

Ἐκ·δικέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαμβάνω δίκην (ἐκδίκησιν) παρά τινος, ἀποδίδω τὸ κακὸν τὸ ὀπ. ἔπαθα, ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ. 2) (Νμ.) ἐξαιτοῦμαι διὰ τοῦ δικαςηρίου (χρισολογοῦμαι διὰ) τὸ δίκαιόν μȣ, διεκδικῶ.

Ἐκδίκημα (τὸ). τὸ πρὸς ἐκδίκησιν γινόμενον, (συγκ. τῷ Ἀδίκημα).

Ἐκδίκησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδικεῖν, ἀπόδοσις τοῦ κακοῦ, τιμωρία.

Ἐκδικητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐκδικούμενος, τιμωρῶν. » Οὐκ ἐκδικητὴν ἀλλ' ἀντίδικον αὐτῆς ἐδείκνυ μᾶλλον τὸν δικαστὴν, « Συμ. Μτφρ.

Ἐκδικητικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων πρὸς, ἢ ἐπιθυμῶν) ἐκδίκησιν.

Ἐκδικία (ἡ), = Ἐκδίκησις. 2) ἡ ἀπὸ τῆς δικαστικῆς καταδιώξεως (κυρ. διὰ χρέος) ἀπαλλαγή. 3) τὸ ἔργον τοῦ ἐκδίκου.

Ἔκδικος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς (χωρὶς) δίκης, ἄδικος. » Ἐσορᾷς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω, « Αἰσχλ. » Οὐδεὶς ποτ' εὐτύχησεν ἔκδικος γεγὼς, « Εὐρ. 2) = Ἐκδικητής. (ὅθ. ‖. οὐσ.) προστάτης (κυρ. ὁ ὑποστηρίζων ἢ διεκδικῶν τὰ δικαιώματα) δήμου ἢ πόλεως, (παρβλ.) Σύνδικος.

Ἐκδίκως, ἐπίῤ. Χωρὶς δίκην, παρὰ τὸ δίκαιον, ἀδίκως.

† Ἐκδιόθεν, ἀναγν. Ἐκ Διόθεν.

Ἐκ·δισκεύω, Μ. εύσω. Τινάζω τι ὡς δίσκον, ἐκσφενδονίζω.

Ἐκ·διφάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκζητῶ, ἐξερευνῶ.

Ἐκ·διφρεύω, Μ. εύσω καὶ

Ἐκ·διφρίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω (Κρημνίζω [ȝ μσ.] Πίπτω) κάτω ἀπὸ τὸν δίφρον.

Ἐκ·διψάω-ῶ, Μ. ήσω. Διψῶ μὲ ὑπερβολὴν, εἶμαι -

Ἔκδιψος (ὁ, ἡ). πολλὰ διψασμένος, (κοιν.) 'πεθαμένος τῆς δίψας.

Ἐκδιωκτέος, α, ον, θετ. τοῦ -

Ἐκ·διώκω, Μ. ώξω ἢ ώξομαι. Διώχνω ἔξω, Ἀποδιώκω, φυγαδεύω, ἐξορίζω, (ὅθεν

Ἐκδίωξις, εως (ἡ). διώξιμον ἔξω, ἐξόρισμα.

;Ἐκδοκεῖ, ἀπρσ. Οὐ δοκεῖ, δὲν ἐγκρίνεται.

Ἐκ·δονέω-ῶ, Μ. ήσω. Σείω ἐκ θεμελίων, καταταράττω. » Πάντων δ' ἐκδεδόνηντο φρένες, « Ἐπγρ.

Ἐκδορὰ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδέρειν, 'γδάρσιμον, (ὅθεν

Ἐκδόριος (ὁ, ἡ), ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐκδορὰν, (ὅθεν) » Ἐκδόρια (ἐνν. φάρμακα), « Δσκρ., τὰ βεζικατόρια κτλ.

Ἐκδόσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ ἐκδοθῇ (ἐργοδοτηθῇ κτλ.), ἐνοικιασέος, [ἐκ τοῦ

Ἔκδοσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδιδόναι, παράδοσις (πρόσφυγος), ὑπάνδρευμα (θυγατρὸς), δημοσίευσις (συγγράμματος), παραχώρησις εἰς ἐργολάβον (οἰκοδομήματος κτλ.), δάνεισμα (κυρ. ἔξω τῆς πόλεως), κτλ. (μτγν.) ἔκθεσις ἔγγραφος.

Ἐκδοτέον, θετ. τοῦ Ἐκδίδωμι.

Ἐκδότης, ου (ὁ). ὁ ἐκδίδων (παραδίδων, κτλ.), ἐνοικιαστὴς, ἐργολάβος.

Ἐκδοτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος κατ') ἔκδοσιν, ἐκδόσιμος.

Ἔκδοτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκδεδομένος (ἐγκαταλελειμμένος εἰς τὴν ἐξουσίαν [εἰς τὴν διάκρισιν] τινος), παραδομένος.

Ἐκδότως, ἐπίῤ. Ὡς ἔκδοτος, χωρὶς συνθήκας, εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ λαμβάνοντος.

Ἔκδουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ δούλων γεννηθεὶς, ἐκ γενετῆς δοῦλος, (ἴδε Δουλέκδουλος).

Ἐκδοῦναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐκδοὺς, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκδίδωμι.

Ἐκδοχεῖον (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐκδοχὴν, δοχεῖον. (ἰδίως) δεξαμενὴ (ὕδατος).

Ἐκδοχεὺς, έως (ὁ), = Πανδοχεύς.

Ἐκδοχὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδέχεσθαι, ὑποδοχή· διαδοχὴ, συνέχεια, ἐξακολούθησις. προσδοκία. ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐκλαμβάνεται (ἐννοεῖται) τι, ἡ σημασία (λέξεως κτλ.).

Ἐκδόχιον (τὸ), = Ἐκδοχεῖον.

Ἐκ·δρακοντόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (Μεταμορφόνω) εἰς δράκοντα.

Ἐκδραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκτρέχω.

Ἐκδρὰς, ᾶσα, ὰν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκδιδράσκω.

Ἔκδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων 6 δραχμάς.

Ἐκ·δρέπομαι, Μ. δρέψομαι. Δρέπομαι (Κόπτω) φύλλον κτλ. ἀπὸ δένδρου.

Ἐκ·δρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβαίνω τοῦ δρόμου, παρεκτρέπομαι.

Ἐκδρομὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκτρέχειν, ἔξοδος (κυρ. τῶν πολιορκȣμένων κατὰ τῶν πολιορκούντων), (ἐν γέν.) ἐπιδρομὴ (ἐχθρῶν ὠχυρωμένων πουθενά). (ἐπὶ φυτ.) ξεφύτρωμα. (ῥτρκ.) παρέκβασις. ‖. » Αἱ ἐκδρομαὶ, « Θκ., ἀντὶ Οἱ ἔκδρομοι (ςρατ.).

Ἔκδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἐκτὸς (ὑπερβαίνων τὸ διωρισμένον διάςημα) τοῦ δρόμου, (ὅθ.) » Ἔκδρομοι, « Θκ., Ξεν., οἱ ἀποσπώμενοι τοῦ ὅλȣ σώματος ςρατιῶται καὶ προσβάλλοντες δρομαῖοι πρὶν τῶν λοιπῶν τοὺς ἐχθρούς.

Ἐκ·δρύπτω, Μ. δρύψω. Ἐκδέρω μὲ τοὺς ὄνυχας.

Ἔκδυθι, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς πρς. τοῦ Ἐκδύνω.

Ἔκδυμα (τὸ). τὸ δι' ἐκδύσεως ἀφαιρούμενον, σκέπασμα, [ἐκ τοῦ

Ἐκ·δύνω καὶ (μσ.) Ἐκ·δύνομαι, Μ. δύσω, -σομαι (ἀόρ. Ἐξέδυν κτλ.). (μὲ αἰτ. ἐλλ. ἐκ δ'.) Γδύνομαι, 'ξενδύνομαι. » Ἐκδὺς χλαῖναν, « Ὀδ. Ξ. (καὶ μσ.) » Τεύχεα δ' ἐκδύνοντο, « Ὀρφ. (καὶ τρπ.) » Τὸν φθόνον τοῦτον ἐκδὺς, « Πλ. 2) (συνκδχ. μὲ γεν. ἐκ δ'.) ἐβγαίνω, ξετρυπόνω. » Ἐκδὺς μεγάροιο, « Ὀδ. Χ. 3) (τρπ.) ἀπο(δια)φεύγω, 'γλυτόνω. » Νῶϊ δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον, « Ἰλ. Π. (καὶ προθετ.) » Δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει, « Γρφ., (παρβλ Ἀναδύομαι καὶ Ἐκδύω).

Ἔκδυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδύειν ἢ ἐκδύεσθαι, 'γδύσιμον. (συνηθές. τρπ.) τρόπος ἢ τόπος πρὸς ἀποφυγὴν, 'βγάλσιμον, γλύτωμα. » Τὸ δὲ οἴκημα οὔτ' ἔσοδον οὔτε ἔκδυσιν οὐδεμίαν ἔχον, « Ἡρ » Οὐ γάρ ἐστι Ἕλλησι οὐδεμίη ἔκδυσις μὴ εἶναι σοὺς δούλους, « αὐτ. » Αὗται γὰρ ἂν πᾶσαι ἐκδύσεις εἶεν, « Πλάτ.

Ἐκ·δυσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξιλεόνω.

Ἐκδυσώπησις, εως (ἡ). ἐξιλέωσις.

Ἐκ·δύω, Μ. δύσω (ἀόρ. Ἐξέδυσα). (μὲ δύο αἰτ.) Γδύνω, 'ξενδύνω, 'ξεγυμνόνω. » Αὐτὸς ἐκδύων ἐμὲ τὴν ἐσθῆτα, « Αἰσχλ. (ȝ μσ.) » Τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, « Ἰλ. Γ. (ȝ πθ.) » Ὁ δὲ Μαρσύας νικᾶται καὶ τὸ δέρμα ἐκδύεται, « Παλαίφ. » Ἅμα κιθῶνι ἐκδυομένῳ, « Ἡρ., (παρβλ. Ἐκδύνω.)

Ἐκ·δωριόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι (ἐκ μεταβολῆς) Δωριεύς. » Οἱ Κυνούριοι, . . Ἴωνες ἐόντες, ἐκδεδωρίευνται ὑπό τε Ἀργείων ἀρχόμενοι καὶ τοῦ χρόνου, « Ἡρ.

Ἐκέδασσε, Π. ἀντὶ Ἐσκέδασε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Σκεδάννυμι.

Ἐκεῖ [† κεῖ, Αἰολ. ἀντὶ Τῇ], ἐπίῤ. Τοπ. Ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, (ἴδε ȝ

Ἐκεῖθεν, ἐπίῤ. Τοπ. Ἀπ' ἐκεῖ, ἀπ' ἐκεῖνο τὸ μέρος· (τρπ.) ἀπὸ τὰ ἑξῆς, ἐκ τούτȣ. » Γνοίη δ' ἄν τις ἐκεῖθεν, « Ἰσκρ. 2) (μὲ γεν.) ἀντὶ Ἐπέκεινα. » Ἐκεῖθεν τῆς γραμμῆς, « Σχλ. Πλάτ. 3) (μτγν.) Χρν., ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, ἀπὸ τότε καὶ εἰς τὸ ἑξῆς. » Ἐκεῖθεν δὲ ἐλαττοῦσθαι ἤρξατο, « Διόδ.

Ἐκεῖθι, ἐπίῤ. ἀντὶ Ἐκεῖ (σάσ.).

Ἐκείνινος, η, ον. Ὁ ἐξ ἐκείνου τοῦ (δεῖνα) πράγματος καμωμένος, (ἴδε Ἀρςτ. Μεταφυσ.).

Ἐκεῖνος [ἴδε Ἐκεῖ], η, ο, ἀντνμ. Δεικτ. (ἀναφερ. εἰς πρσ. ἢ πράγμ. [κυρ.] ἀπόντα ἢ, παρόντα μὲν, ἀπωτέρω δὲ [ἀντιθ. τῷ Οὗτος) κείμενα [καὶ τρπ.] ἐξέχοντα, ὑπερέχοντα, [ἐν γέν.] γνωστὰ, ἐπίσημα, ἢ φοβερὰ, ἢ αἰσχρὰ, [ἐπμ.] ἀκατονόμαςα). » Ὁ μὲν πριάμενος οὑτοσὶ, ὁ δὲ πωλήσας ἐκεινοσὶ, « Πλνδ. » Ἐκεῖνο Λεωκόριον, τοῦτο Θησεῖον, « (Ἡγησ. παρὰ) Στρ. (καὶ ἐπομέν. τοῦ ἀναφορ.) » Ἀθέμιστός ἐστιν ἐκεῖνος, ὃς πολέμου ἔραται, « Ἰλ. Ι. (καὶ ἐμφαντ., ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὰ τοῦ Οὗτος κτλ., πρὸς πλειοτέραν ἐπίτασιν ἢ ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν τῆς δείξεως). » Δείξει σε τῷ δακτύλῳ, Οὗτος ἐκεῖνος, λέγων, « Λκ. » Οὗτος ἐκεῖνος τὸν σὺ ζητεῖς, « Ἡρ. » Ὅδ' εἴμ' ἐγώ σοι κεῖνος, ὃν κλύεις ἴσως, « Σοφ. » Αὐτᾶς ἄκουκα τήνας, « Πλ. » Τῶν θηρίων τὰ δειλότατα καὶ ἀγεννέστατα, ἐκεῖνα καὶ ψεύδεται καὶ ἐξαπατᾷ πάντων μάλιςα, « Δ. Χρσ. » Τοῦτο ἐκεῖνο, τὸ τῆς παροιμίας, « Λκ. (καὶ παραλλ.) » Ἐκεῖν' ἐκεῖνο, τὸν ἀδικώτατον λόγον, « Ἀρσφ. » Κεῖνο κεῖν' ἆμαρ, « Πινδ. (καὶ κατὰ σημασ. ὑπεροχῆς ἢ φόβου) » Τίπτε μ' ἐκεῖνος ἄνωγε μέγας θεός; « Ἰλ. Ω. » Ἀλλ' εἴσιθ' ἵνα μὴ κεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ, « Ἀρσφ. (καὶ ἐπὶ ταυτοπρσπ. ἀντὶ Ἑαυτοῦ) » Οὐκ ἔφη, ἑαυτοῦ γε ἄρχοντος, οὐδένα Ἑλλήνων, ἐς τὸ ἐκείνου δυνατὸν, ἀνδραποδισθῆναι, « Ξεν. (καὶ κατὰ σχῆμα προδιοικήσεως) » Ἀλλ' ἐκεῖνο, ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικοὺς ἑώρακας ὑποκριτάς; « Λκ. (παρβλ. Δεῖνα), (καὶ ἐλλ. ἐν εἴδει ἐπιῤῥήματος· ἢ Χρον.) » Τὸ ἐξαπατᾶν ὅσιον ἐξ ἐκείνου (ἐνν. τοῦ χρόνου) ἐγένετο, « Ξεν. » Ἔκτοτε κατὰ μηδένα τρόπον εἴπῃς, ἀλλ' Ἐξ ἐκείνου, « Φρύν. » Καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλός εἰμι, « Λκ., ἔκτοτε, (καὶ περιφρ.) » Ἐς ἐκεῖνο τοῦ χρόνου, « Δ. Κάσσ. » Μετ' ἐκεῖνα, « Θκ., μετὰ ταῦτα, ἔπειτα· (ἢ Τοπ.) » Τῶν ἄλλων τῶν κατ' (περὶ) ἐκεῖνα (ἐνν. τὰ χωρία) πόλεων, « Ξεν. » Εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, οὕτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, « Λκ., (ȝ ἁπλ. ἀντὶ τοῦ Ἐκεῖ) » Ἣν οἰκέῃ ἐκείνῃ, « Ἡρ. » Κείνῃ, ὅθι πλατάνιστοι πεφύασι, « Θκρ. » Οἱ ἐκείνῃ ἄνθρωποι, « Θκ. » Ἄλλα τε τῶν ἐκείνῃ χωρίων, « Δ. Κάσσ. (καὶ Τρπ.) » Εἰ ἐκείνῃ γ' αὐτὸ σκοποίης, « Πλάτ. ἀντὶ-

Ἐκείνως, ἐπίῤ. Κατ' ἐκεῖνον (τὸν ἄλλον, τὸν προειρημένον ἢ τὸν ἑξῆς ῥηθησόμενον) τρόπον. » Οὕτω πᾶς ἂν ἐθέλοι πρότερον ἢ κείνως, « Πλάτ. » Οἶμαι δ' ἐκείνως εἰπὼν μᾶλλον δηλώσειν, « Ἰσκρ.

Ἐκεῖσε, ἐπίῤ. Ἐκεῖ (κινήσ.), εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. » Ἐκεῖσε κἀκεῖσ' ἀσπίδ' ἐκτείνων χερὶ, « Εὐρ.

Ἐκέκαστο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ (ἀχρ.) Κάζω, (ἴδε Κέκασμαι).

Ἐκέκλετο, Π. ἀντὶ Ἐκέλετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Κέλομαι.

Ἐκεκλίμην, πθ. ὑπερσ. τοῦ Κλίνω.

Ἐκεκλόφειν, μσ. ὑπερσ. τοῦ Κλέπτω.

Ἐκεκοσμέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐκεκόσμηντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Κοσμέω.

Ἐκεκράγειν, ὑπερσ. τοῦ Κράζω.

Ἔκερσα, Π. ἀντὶ Ἔκειρα, ἀόρ. ά. τοῦ Κείρω.

Ἐκεχειρία (ἡ), [ἔχω, χεὶρ]. ἀνακωχὴ, (ἐν γέν.) διακοπή· εὐκαιρία.

Ἐκεχήνη, Ἰων. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Ἐκεχήνειν, ὑπερσ. τοῦ Χαίνω.

Ἔκζεμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκβάλλεται διὰ τῆς ζέσεως, (κυρ. δὲ) ἐξάνθημα.

Ἔκζεσις, εως (ἡ). τὸ ἐκζέειν, ξεχείλισμα κοχλάζοντος ὑγροῦ, (ἰατρ.) χύσιμον ἐξανθημάτων.

Ἔκζεσμα (τὸ), = Ἔκζεμα.

Ἐκζεστὸς, ή, όν. Βραστὸς, ζεματιστὸς, [ἐκ τοῦ

Ἐκ·ζέω, Μ. ζέσω, = Ἐκβράσσω, ξεχειλίζω κοχλάζων, (ἰατρ.) χύνω ἐξανθήματα.

Ἐκ·ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ τι ἀπό τινος ἢ μεταξύ τινων, σκαλίζω (ἐξετάζω, ἐρευνῶ) ἐπιμελῶς, Ἀναζητῶ· ἀπαιτῶ. » Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρός σου ἐκζητήσω, « Γρφ.

Ἐκζήτησις, εως (ἡ). ἔρευνα, ἐξέτασις.

Ἐκζητητὴς, ου (ὁ). ὁ ἐκζητῶν (ἀναζητῶν), ἐξεταστής.

Ἐκ·ζοφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ζοφερὸν, κατασκοτίζω.

Ἐκ·ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω ἐκφαντικῶς (εἰς τρόπον ὥςε νὰ κάμνῃ ἐντύπωσιν).

Ἐκ·ζωόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς ζῶον, Ἀποζωόω. ‖. (μσ.) κάμνω (μέσα μου) μαμμοῦδι, σκωληκιάζω.

Ἐκ·ζωπυρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀναζωπυρῶ, κάμνω τὴν καταπεσοῦσαν φλόγα νὰ κορώσῃ, (τρπ.) ἐξάπτω, διεγείρω.

Ἐκζωπύρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκζωπυρεῖν, κόρωμα, (τρπ.) ἐγκαρδίωσις.

Ἔκηα, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Καίω.

Ἑκηβελέτης, ου (ὁ), Π. = Ἑκηβόλος.

Ἑκηβολέστατος, η, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἑκηβόλος.

Ἑκηβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Ῥίπτω, Τινάζω) μακρὰν ἢ μακρόθεν τὰ βέλη μȣ.

Ἑκηβολία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἑκηβολεῖν ȝ ἡ πρὸς τοῦτο ἐπιτηδειότης, [ἐκ τοῦ

Ἑκηβόλος (ὁ, ἡ), Π. [ἑκὰς, βάλλω]. ὁ μακρὰν ἢ μακρόθεν βάλλων (τοξεύων, ἀκοντίζων, κτλ.). » Ἀπόλλων—, « Ὁμ. » Χεὶρ (» Σφενδόνη)—, « Εὐρ. (καὶ καταχρ.) » Μάχη—, « Λκ., ἡ δι' ἑκηβόλων ὅπλων. 2) (πθ.) ὁ μακρὰν βαλλόμενος (ἐπμ.) φθάνων, ἐκτεινόμενος. » Ὅπλον (» Δίκτυον)—, « Πλδ., Νόν. » Ὄψις—, « Ἰάμβλ.

Ἑκηβόλως, ἐπίῤ. Τινάζοντας μακρὰν ἢ μακρόθεν.

Ἑκηλία (ἡ). ἡσυχία, ἠρεμία, ἀνάπαυσις, [ἐκ τοῦ

Ἕκηλος (ὁ, ἡ), Π. [ἑκὰς ἢ ἑκὼν]. ἥσυχος, ἀτάραχος, (πάντοτε σχεδὸν ἀντὶ ἐπίῤ.) Χωρὶς θόρυβον, μὲ ἡσυχίαν (παρβλ. Ἀκαλὸς καὶ Εὔκηλος).

Ἕκητι [ἑκὼν], ἐπίῤ. ἢ πρόθ. Π. (μὲ γεν.) = Ἕνεκα, Διὰ, διὰ μέσου, ἐξ αἰτίας, κτλ. » Ἐμεῦ μὲν ἕκητι βίον ζώοιτε κορώνης, « Ἐπγρ., ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοί. » Θεῶν ἕκητι, « Ἀρσφ., μὲ τὴν δύναμίν (βοήθειάν, θέλησίν) των, (παρβλ. Ἀέκητι).

Ἐκ·θαλαττόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι ὅλως διόλου εἰς θάλασσαν.

Ἐκ·θάλλω, Μ. θαλήσω, -ομαι (πρκ. Ἐκτέθηλα κτλ.). Ἐκβάλλω θαλλὸν (βλαστάρι), ἐκβλαστάνω. » Ἐκ φυτοῦ τμηθεὶς κλάδος εἰσαῦθις ἐκτέθηλε, « Θ. Πρόδρ.

Ἐκ·θάλπω, Μ. θάλψω. Κάμνω νὰ φυτρώσῃ (νὰ ἀναδοθῇ) τι ζεσταίνοντάς το, (τρπ.) ἐξάπτω, ἀναπτύσσω. » Βραχεῖα πῦρ ἐξέθαλψε πέτρα, « Π. Σολ.

Ἐκ·θαμβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (ȝ μσ. Κινοῦμαι) εἰς θάμβος, ἐκπλήττω, -ομαι.

Ἐκθαμβητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐκθαμβῶν (φοβίζων, κατατρομάζων) τινά.

Ἐκθαμβητικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἐπιτηδειότητα) πρὸς τὸ ἐκθαμβεῖν, φοβερὸς, ἐκπληκτικός.

Ἔκθαμβος (ὁ, ἡ). ἐκστατικὸς, κατατρομαγμένος. 2) (καταχρ. καὶ ἀδκμ.) θάμβους πρόξενος, ἐκπληκτικὸς, ἐξαίσιος. » Καὶ ἰδοὺ θηρίον φοβερὸν ȝ ἔκθαμβον, « Γρφ.

Ἐκθάμβως, ἐπίῤ. Μὲ ἔκστασιν.

Ἐκ·θαμνίζω, Μ. ίσω, Π. ξεῤῥιζόνω, (τρπ.) ξεθεμελιόνω, ἐξολοθρεύω.

Ἐκ·θαμνόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. (σπν.) Μεταβάλλομαι εἰς θάμνον, ἀγριεύω.

Ἔκθανον, Π. ἀντὶ Ἐξέθανον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκθνήσκω.

Ἐκ·θάπτω, Μ. θάψω. Ξεθάπτω, ξεχόνω.

Ἐκ·θαῤῥέω (θαρσέω)-ῶ, Μ. ήσω. Ξεθαῤῥεύομαι, (ὅθεν

Ἐκθάῤῥησις, εως (ἡ). ξεθάῤῥεμμα.

Ἐκθάρσημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐκθαῤῥήσεως.

Ἐκ·θαυμάζω, Μ. άσω. Θαυμάζω τι μὲ ὑπερβολήν.

Ἐκ·θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Παρατηρῶ μὲ προσοχήν.

Ἐκ·θεατρίζω, Μ. ίσω. Ἐκθέτω τι εἰς τὸ (ἢ ὡς εἰς) θέατρον ὑπ' ὄψιν ὅλων, (ἐπμ.) ἐξελέγχω, (συνκδχ.) καταισχύνω, θεατρίζω.

Ἐκ·θειάζω, Π. άσω. Θεοποιῶ, ἀποθεόνω. καθιερόνω. 2) (συνκδχ.) ὑπερεπαινῶ. 3) νομίζω (ἐκλαμβάνω) τι ὡς θεῖον ἢ ἱε-

ρὸν, τὸ ἀποδίδω εἰς θείαν (ὑπερφυσικὴν) δύναμιν.
Ἐκθειασμὸς (ὁ). θεοποίησις, ἀποθέωσις· ἐνθουσιασμός.
Ἐκθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκθέω.
Ἐκθεῖναι, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκτίθημι.
Ἐκ·θειόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκθεόω, (ὅθεν
Ἐκθείωσις, εως (ἡ), = Ἐκθέωσις.
Ἔκθεμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκτίθεται πρὸς θέαν ἢ γνῶσιν τοῦ κοινοῦ, (κυρ. δὲ τὸ τοιχοκολλούμενον) πρόγραμμα.
Ἐκθέμεν, Π. ἀντὶ Ἐκθεῖν ἢ Ἐκθεῖναι.
Ἐκ·θεόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποθεόνω· καθιερόνω.
Ἐκ·θεραπεύω, Μ. εύσω. Τελειόνω τὴν θεραπείαν (Ἰταλ. τὴν κοῦραν) ἀσθενοῦς, τὸν ἰατρεύω ἐντελῶς. 2) κερδίζω δι' ἐπιμόνων θεραπειῶν (περιποιήσεων) τὴν εὔνοιάν τινος, τὸν ἑλκύω μὲ τὰς περιποιήσεις μου.
Ἐκ·θερίζω, Μ. ίσω. Θερίζω σύῤῥιζα ἢ ὅλως διόλου, ἀποθερίζω, (τρπ.) ἐξολοθρεύω.
Ἐκ·θερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω τι ὅλως διόλου, (συνκδχ.) ἐξάπτω, διεγείρω. » Ἵνα τῷ τρόπῳ τούτῳ καὶ ἄλλοι πρὸς ὅμοιον ἐκθερμαίνωνται ζῆλον τοῦ ἐλεεῖν, « Εὐς. 2) ἐκβάλλω διὰ τῆς θερμότητος, (δηλ.) ἐξατμίζω. » Εἰκὸς δὲ τὸ μὲν ὀλίγον περίττωμα ἐκθερμαίνεσθαι, τὸ δὲ πλεῖον, μὴ ὁμοίως, « Ἀρστ. » Τὸν δ' ἐντὸς εὐρῶτα καὶ ζόφον οὐκ ἐκτεθέρμακεν οὐδ' ἐξέωσε διὰ φιλοσοφίας, « Πλ.
Ἔκθερμος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν θερμός.
Ἐκθεσίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ
Ἔκθεσις [ἐκτίθημι], εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκθέτειν (κυρ. βρέφος). (συνκδχ.) κοινοποίησις, (τρπ.) περιγραφή, ἐξιστόρησις (ἴδε Ἔκφρασις). ἔγγραφος ἐξομολόγησις τῶν φρονημάτων τινός. (εἰς τὰ παλ. δράμ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Εἴσθεσις. (εἰς τὰ τυχηρὰ παιγνίδια) ἡ ποσότης τὴν ὁποίαν καταβάλλει ϗ διακινδυνεύει καθεὶς ἀπὸ τοὺς συμπαίκτορας. (ἐνίοτε) περίσσευμα.
Ἔκθεσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς τῶν θεσμῶν, παράνομος, ἀθέμιτος. 2) (ἐνίοτε) ἀλλόκοτος, ἀσυνήθιστος, (παρβλ.) Ἄτοπος. » Ὄναρ εἶδεν ἔκθεσμον. ἐδόκει γὰρ αὐτὸς τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ μίγνυσθαι, « Πλ.
Ἐκθέσμως, ἐπίρ. Παρανόμως.
Ἐκθετέον, θετ. τοῦ Ἐκτίθημι.
Ἐκθετικὸς, ή, όν. Ὁ περιέχων (ἢ χρησιμεύων πρὸς) ἔκθεσιν (ἐξιστόρησιν).
Ἔκθετος (ὁ, ἡ). ἐκτεθειμένος, βαλμένος (ῥηχμένος) ἔξω, ἐγκαταλελειμμένος, ἀποῤῥηχμένος.
Ἐκ·θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω ἔξω, ἐβγαίνω τρέχων.
Ἐκ·θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκθεάομαι.
Ἐκθέωσις, εως (ἡ). θεοποίησις, ἀποθέωσις.
Ἐκθεωτικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν πρὸς τὸ ἀποθεόνειν.
Ἐκ·θηλάζω, Μ. άσω. Βυζάνων ἐβγάζω, πιπιλίζω.
Ἐκθήλυνσις, εως (ἡ). χαύνωσις, ἀτονία· » (Ἐπιδέσμου) —, « Ἱππκρ., χαλάρωσις, [ἐκ τοῦ
Ἐκ·θηλύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Ἐκτεθήλυμμαι καὶ Ἐκτεθήλυμαι καὶ Ἐκτεθήλυσμαι). Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου ἄτονον καὶ δειλὸν ὡσὰν γυναῖκα, χαυνόνω, ἐκνευρίζω. » Ἄσαρκόν τε ἅπαν τὸ σκέλος καὶ ἐκτεθηλυσμένον καὶ λεπτότερον γίνεται, « Ἱππκρ. (τὸ ὁποῖον ὁ Γαλ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ » Ὑγρὸν ϗ μαλακὸν ϗ διαῤῥέον, ὁποῖον αἱ γυναῖκες ἔχουσιν, « ἴδε καὶ Ἀστυσία). 2) (Γρμτ.) ἐκφέρω (λέξιν) κατὰ θηλυκὸν γένος. » Οἱ Ἴωνες πάσας τὰς ἀγέλας ἐκθηλύνουσι τῇ προφορᾷ, τὰς ἵππους καὶ τὰς ὄνους καὶ τὰς βοῦς λέγοντες, « Ἐτυμολ.
Ἐκθηρατέον, θετ. τοῦ-
Ἐκ·θηράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι καὶ
Ἐκ·θηρεύω, Μ. εύσω. (κυρ.) Ἐβγάλλω τὸ κυνήγι ἀπὸ τὴν φωλεάν του, (ἐν γέν.) κυνηγῶ καὶ πιάνω.
Ἐκ·θηριόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (Μεταμορφόνω) εἰς θηρίον, (τρπ.) ἐξαγριόνω.
Ἐκ·θησαυρίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τι ἀπ' ἐκεῖ ὅπου τὸ ἔχω θησαυρισμένον, ἐβγάλλω (χρήματα κτλ.) ἀπὸ τὸν θησαυρόν.
;Ἐκθλιβή (ἡ), = Ἔκθλιψις.
Ἐκ·θλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβων (Ζουλίζων) τι ἐβγάλλω τὰ ἐντὸς αὐτοῦ, στραγγίζω, ξεζουμίζω· (Γρφ.) εὐνουχίζω· (Γρμτ.) ἀφαιρῶ (κυρ. τὸ ἐν τῷ μέσῳ τῆς συλλαβῆς) στοιχεῖον (ἴδε Ἔκθλιψις)· (τρπ.) στενοχωρῶ πανταχόθεν.
Ἔκθλιμμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα (τὸ ἐκβαλλόμενον διὰ) τῆς ἐκθλίψεως· (ἰατρ.) πληγὴ προερχομένη ἀπὸ ζούλισμα ἢ σφίξιμον.
Ἐκθλιπτέον, θετ. τοῦ Ἐκθλίβω.
Ἔκθλιψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκθλίβειν, στράγγισμα, ξεζούμισμα, (γρμτ.) ἀφαίρεσις (κυρ. τοῦ ἐν μέσῳ συλλαβῆς κειμένου) στοιχείου (π. χ. Σκηπτοῦχος ἀντὶ Σκηπτροῦχος).
Ἐκ·θνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Ξεψυχῶ. Λιγοθυμῶ· ἀποθνήσκω. » Ἀφιεμένου δὲ ἔξω (τοῦ αἵματος), πλείονος μὲν ἐκθνήσκουσι, πολλοῦ δ' ἄγαν ἀποθνήσκουσιν, « Ἀρστ. » Καὶ ἐξέθανε πεντάκις, ὡς τεθνάναι δοκέειν, « Ἱππκρ. » Γέλῳ ἔκθανον, « Ὀδ. Σ., (κοιν.) 'πέθαναν ἀπὸ τὰ γέλια.
Ἐκ·θοινάομαι, Μ. ήσομαι, Π. κατατρώγω.
Ἐκ·θολόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω τι ὅλως διόλου.
Ἐκθορεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκθρώσκω.
Ἐκ·θόρνυμαι, Π. (μτγν.) ἀντὶ Ἐκθρώσκω.
Ἐκ·θορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυπνάζω τινὰ κάμνων μέγαν θόρυβον, κατατρομάζω.
Ἔκθρεψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκτρέφειν, ἀνάθρεμμα.
Ἐκ·θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνολογῶ, μυρολογῶ.
Ἐκ·θριαμβεύω, Μ. εύσω, = Ἐκπομπεύω, θεατρίζω.
Ἐκ·θροέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκθρυλέω. 2) = Ἐκθορυβέω.
Ἐκ·θρομβόω-ῶ, Μ. ώσω. Πήζω τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματισθῇ εἰς θρόμβους.
Ἐκθρόμβωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Ἐκ·θρυλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διαθρυλῶ, κοινολογῶ.
Ἐκ·θρύπτω, Μ. θρύψω. Θρύπτων ἐκβάλλω, ἐκρίπτω τι εἰς θρύμματα (καθὼς π. χ. ἡ θάλασσα τὰ πλοῖα).
Ἐκ·θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Ἐξέθορον κτλ.), Π. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) = Ἐκπηδῶ, τινάζομαι (ἐβγαίνω μὲ ὁρμὴν) ἔξω. » Ἔκθορε δίφρου, « Ἰλ. Π. » Λαγωὸν δίκτυον ἐκθρώσκοντα, « Ἐπγρ. » Ἔκθορες ἀντολίηθε, φαεσφόρος ἥλιος ἄλλος, « Ἐπγρ. » Ἐκ τῆς εὐνῆς ἄζωστος ἐς αὐτοὺς ἐξέθορε, « Ἀππ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Ἐκ δ' ἔθορε πρὸ φόως δε, « Ἀπλλν.
Ἔκθυμα (τὸ), [ἐκθύω]. ἐξάνθημα, ξεθύμασμα, σπυρί.
Ἐκ·θυμαίνω, Μ. ανῶ. Θυμόνω καθ' ὑπερβολὴν, ἐξαγριοῦμαι.
;Ἐκ·θυμέω-ῶ, Μ. ήσω, (χ. πτ.) = Ἀθυμέω, ὀλιγοψυχῶ, ἀπελπίζομαι. 2) (μὲ αἰτ.) = Ἐπιθυμῶ.
Ἐκθυμία (ἡ), = Προθυμία.
Ἐκ·θυμιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀναδίδω (καὶ πθ. Διαλύομαι εἰς) ἀτμὸν ἢ καπνὸν (ἐν γέν.) ἀναθυμίασιν. » Ἐκθυμιῶμαι εἰς ἀτμὸν, « Κλμδ. Κυκλ., ἐξατμίζομαι.
Ἔκθυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος). Παράφορος ὑπὸ θυμοῦ ἢ προθυμίας, (ἐν γέν.) πρόθυμος.
Ἐκ·θυμόω-ῶ, Μ. ώσω. Παροργίζω, ἐξαγριόνω.
Ἐκθύμως, ἐπίρ. Ἀπὸ καρδίας, προθύμως ἢ 2) (ἐπὶ κακοῦ) ὡς παράφορος.
Ἐκθυσία (ἡ). θυσία πρὸς ἐξιλασμὸν ϗ ἀποτροπὴν κακοῦ.
Ἐκθύσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. πρέπει (ἢ δύναται) τις ν' ἀποφύγῃ δι' ἐκθύσεως, ἀποτρόπαιος.
Ἔκθυσις, εως (ἡ), = Ἐκθυσία. 2) (ἰατρ.) χύσιμον σπυριῶν (ξεθυμασμάτων).
Ἐκθυτικὸς, ή, όν. Ὁ πρὸς ἔκθυσιν (ἀποτροπὴν κακοῦ) συντείνων ἢ ἁρμόδιος, ἐξιλεωτικὸς, [ἐκ τοῦ
Ἐκ·θύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω, (συνκδχ.) χάνω, ἀφανίζω. ‖. (μσ.) ἀποφεύγω (ἀπομακρύνω) κακόν τι (καθαρίζομαι ἀπὸ ψυχικόν τινα μολυσμὸν) δι' ἐξιλεωτικῆς θυσίας, (ἐν γέν.) ἐξιλεόνω. » Τίνα δεῖ μακάρων ἐκθυσαμένους εὑρεῖν πόνων ἀνάπαυλαν; « (Εὐρ. παρὰ) Κλμ. 2) (ἰατρ.) χύνω σπυριὰ (ξεθυμάσματα). » Τὸ ψυχρὸν ὠφελέει τὰ ἐρυθρὰ, οἷα ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ ἐκθύει, « Ἱππκρ.
Ἐκ·θωπεύω, Μ. εύσω. Ἐξαπατῶ τινα (τὸν ἑλκύω, τὸν καταπείθω) μὲ τὰς κολακείας μου.
Ἐκ·θώπτω, Μ. θώψω, Π. ἀντὶ Ἐκθωπεύω.
Ἔκιχε, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Κιχάνω.
Ἐκ·καγχάζω, Μ. άσω. Χαχλανίζω δυνατά. » Ὥσπερ οἱ κατέχειν πειρώμενοι τὸν γέλωτα, ἀθρόον ἐκκαγχάζουσιν, « Ἀρστ.
Ἐκ·καθαίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. Ἐξεκάθηρα κτλ.). Καθαρίζω τι ἐντελῶς, ξεπαστρεύω ξεκαθαρίζω (λογαριασμόν).
Ἐκ·καθαρίζω, Μ. ίσω, (μτγν.) ἀντὶ Ἐκκαθαίρω.
Ἐκκάθαρσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκαθαίρειν, ξεπάστρεμμα, ξεκαθάρισμα.
Ἐκ·καθεύδω, Μ. ευδήσω. Κοιμῶμαι ἔξω (κυρ. ὡς νυκτοφύλαξ).
Ἑκκαίδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. ἄκλ. (16), δεκαέξ.
Ἑκκαιδεκαδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 16 δακτύλ. ἔκτασιν.
Ἑκκαιδεκάδωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 16 δώρων (γ'. τῆς σπιθαμῆς) ἔκτασιν.

Ἑκκαιδεκαετηρὶς, ίδος (ἡ). διάστημα 16 ἐτῶν.
Ἑκκαιδεκαέτης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 16 ἔτη, (ἴδε Δεκαέτης).
Ἑκκαιδεκάλινος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ 16 λῖνα (κλωσταῖς, Τουρκ. κάτια).
Ἑκκαιδεκαπάλαιστος (ὁ, ἡ), = Ἑκκαιδεκάδωρος.
Ἑκκαιδεκάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 16 πηχῶν.
Ἑκκαιδεκαστάδιος (ὁ, ἡ). 16 σταδίων.
Ἑκκαιδεκασύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 16 συλλαβάς.
Ἑκκαιδεκαταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 16 ἡμέρας.
;Ἑκκαιδεκατάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἀξίζων 16 τάλαντα.
Ἑκκαιδέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς ἢ μετ' ἄλλων 15.
Ἑκκαιδεκέτης, εος (ὁ) καὶ
Ἑκκαιδεκέτις, ιδος (ἡ), = Ἑκκαιδεκαέτης.
Ἑκκαιδεκήρης, εος-ους (ἡ). ναῦς μὲ 16 σειρὰς κωπιῶν ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).
Ἔκκαιρος (ὁ, ἡ). παράκαιρος, περασμένος (ἀπὸ τὸν καιρόν του).
Ἐκ·καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Ἐξέκαυσα καὶ Ἐξέκηα καὶ Ἀττ. Ἐξέκεα κτλ.). Καίω τι ὅλως διόλου, κατακαίω. ἀνάπτω, κορόνω, (τρπ.) ἐξάπτω, διεγείρω· (ἰατρ.) προξενῶ φλόγωσιν.
Ἐκ·κακέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποκάμνω (ἐν καιρῷ κινδύνου), χάνω τὴν ὑπομονήν μου, μικροψυχῶ, (παρβλ. Ἐγκακέω καὶ Ἐθελοκακέω).
Ἐκ·κακύνω, Μ. υνῶ. Μέμφομαί τι ὡς κακόν.
Ἐκ·καλαμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀνασπῶ (Τραβῶ ἔξω ἢ ἐπάνω) τι καθὼς οἱ 'ψαρεύοντες μὲ τὸ καλάμι.
Ἐκ·καλέω-ῶ, Μ. έσω. Προσκαλῶ (Φωνάζω, [καὶ συνκδχ.] Κάμνω) τινα νὰ ἔβγῃ ἔξω· (τρπ.) προκαλῶ. παρακινῶ. ἐρεθίζω, δίδω αἰτίαν. προξενῶ. ‖. (μσ.) ἐπικαλοῦμαι, (ὅθεν) » Ἐκκαλ. τὴν δίκην, « Νμ., τὴν κάμνω ἔκκλητον (ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο δικαστήριον). 2) (εἰς τοῦ Σοφ. Οἰδ. Τ. 507) ἐσφαλμ. ἀντὶ Αἰκάλλω, καὶ 3) (εἰς τὸν ὅρκ. τοῦ Ἱππκρ.) ἀντὶ Ἐκλαλέω.
Ἐκ·καλλύνω, Μ. υνῶ. Καλλωπίζω (Συγυρίζω) τι ἐντελῶς. 2) (κατ' ἄλλ. σημασ. τῆς προθ.) ἀσχημίζω (;).
Ἐκ·καλλωπίζω, Μ. ίσω, = τῷ προηγ.
Ἐκκάλυμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀνεκαλύφθη (ἐξεσκεπάσθη) ἢ συντελεῖ πρὸς ἀνακάλυψιν (ἀπόδειξιν).
Ἐκκαλυπτικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ δυνάμενος (ἢ συντελῶν πρὸς τὸ) ἐκκαλύπτειν, δηλωτικὸς, ἐξηγητικός.
Ἐκ·καλύπτω, Μ. ύψω, = Ἀποκαλύπτω, ξεσκεπάζω, (συνκδχ.) γνωστοποιῶ, φανερόνω.
Ἐκκάλυψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκαλύπτειν, ξεσκέπασμα, (συνκδχ.) φανέρωσις, γνωστοποίησις.
Ἐκ·κάμνω, Μ. καμοῦμαι. Ἀποκάμνω. (ἐπμ.) παραιτῶ.
Ἐκ·κανάσσω(ζω), Μ. άξω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐγκανάσσω, δηλ.) Ἀδειάζω (πίνων μὲ κρότον τὸ περιεχόμενον ὑγρὸν εἰς) τὸ κανάτι κτλ.
Ἐκ·καπηλεύω, Μ. εύσω. Δολόνω τι καὶ τὸ ἐμπορεύομαι (τὸ ξεκάμνω) ὡς κάπηλος.
Ἐκ·καρδιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω (Ἀφαιρῶ) τὴν καρδίαν ζώου.
Ἐκ·καρπέω-ῶ, Μ. ήσω. (κοιν.) Ἐβγαίνω εἰς τὸν σπόρον. » Ὅταν ἡ πόα ἐκκαρπῇ, « Ματθ. Ἰατρ.
Ἐκ·καρπίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἐκκαρπόομαι. » Ὁ ἐρέβινθος ταχὺ ἐκκαρπίζεται τὰ ἐδάφη, « Θφρ., ἐξαντλεῖ ὅλην τὴν γονιμότητά των. 2) = Καρποφορῶ. » Ἀτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται, « Ἀννμ.
Ἐκκαρπόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Λαμβάνω (Νέμομαι) ὅλον τὴν καρπόν τινος, (ἐπμ.) καταχρῶμαι (ἐξαντλῶ) πρὸς ἴδιόν μου ὄφελος ὅλας του τὰς δυνάμεις, (ἐν γέν.) ὠφελοῦμαι, ἀπολαμβάνω, (Θχ. Ε', 28).
Ἐκκάρπωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀπόλαυσις.
Ἐκ·καρτερέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρτερῶ (Ὑπομένω) μέχρι τέλους.
Ἐκ·καρυκεύω, Μ. εύσω. Μαγειρεύω (Κατασκευάζω) τι ἐν εἴδει καρύκης.
Ἐκ·καυλέω-ῶ, Μ. ήσω. (βτν.) Ἐβγάλλω καυλὸν, (κοιν.) ἐβγαίνω εἰς τὸν σπόρον, ξεβλασταρόνω, (ὅθεν
Ἐκκαύλημα (τὸ) τὸ ἀναφυόμενον βλαστάρι (κοτσάνι) τοῦ φυτοῦ.
Ἐκκαύλησις, εως (ἡ). ξεβλαστάρωμα (φυτοῦ).
Ἐκ·καυλίζω, Μ. ίσω. Κόπτω τὸν καυλὸν (τὸ κοτσάνι) τοῦ φυτοῦ, (ἢ) τὸ ξεῤῥιζόνω μαζῇ μὲ τὸν καυλόν.
Ἐκ·καυλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκκαυλέω.
Ἔκκαυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς (ἢ προξενεῖται ἀπὸ) ἔκκαυσιν, καύσιμον. προσάναμμα, (καὶ τρπ.) ἀφορμὴ (ὕλη) πρὸς, (συγχ. τῷ Ἔγκαυμα).
Ἔκκαυσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκαίειν, κόρωμα, ἔξαψις, (τρπ.) ἐρεθισμός.
Ἐκκαυστικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς ἔκκαυσιν (καὶ τρπ.) παρακίνησιν, ἐρεθιστικὸς, διεγερτικός.
Ἐκ·καυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Καυχῶμαι ἀναφανδὸν καὶ ἀσυστόλως.
Ἐκ·κάω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐκκαίω.
Ἐκκέας, ασα, αν, Ἀττ. ἀντὶ Ἐκκαύσας, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκκαίω.
Ἔκ·κειμαι, Μ. κείσομαι (πρτ. Ἐξεκείμην κτλ.). (κατὰ λέξ.) Κεῖτομαι ἔξω, (δηλ.) εἶμαι ἐκτεθειμένος (βαλμένος, ἀφημένος εἰς τὴν μέσην, [ἐπμ.] ὑπ' ὄψιν [ϗ συνκδχ. εἰς τὴν ἐξουσίαν, εἰς τὴν διάκρισιν] ὅλων), ἠμπορεῖ νὰ μὲ ἴδῃ (νὰ μὲ ἀπολαύσῃ, νὰ μὲ γνωρίσῃ κτλ.) ὅς τις θέλει. » Ἔνθα ὁ παῖς ἐξέκειτο, « Φλσρ. » Λάφυρον ἕτοιμον ἔκκειται τοῖς ἐπιπλέουσι, « Στρ. » Παντὶ τῷ ἰδεῖν ἐκκείμενον, « Δ. Ἀλ. » Σοὶ μόνῳ ἐκκείμεθα, « Συν., εἴμεθα ἀφωσιωμένοι (πρόθυμοι εἰς ὅ, τι θέλεις) ἢ, γνωρίζεις τὴν ψυχήν μας. » Ἐκκειμένων οὖν τῶν βίων, ἐπιδράμωμεν τῷ λόγῳ τὰς διαφορὰς, « Πλ. » Ἐξέκειτο ἔμπροσθεν τοῦ συνεδρίου ἡ φάσις, « Δμ., ἦτον τοιχοκολλημένη. » Τοῖς δὲ ναυπηγοῖς μισθοὶ ἔκκεινται παρὰ τοῦ βασιλέως, « Στρ., = Πρόκεινται. » Τὸ Ταίναρον ἀκτή ἐστιν ἐκκειμένη, αὐτ., ἐξέχουσαι. » Οὐ δοκεῖ γεγράφθαι ἡ θεὸς, ἔκκειται δὲ οἷα λαβέσθαι, « Φλσρ.
Ἐκκειμένως, ἐπίρ. (μτχ.). (μτφορ.) Χωρὶς ὑπουλότητα, ἀφελῶς, εἰλικρινῶς, ἀδόλως κτλ.
Ἐκ·κεινόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ἐκκενόω.
Ἐκ·κείρω, Μ. κερῶ (ἀόρ. Ἐξέκειρα κτλ.), = Ἀποκείρω.
Ἐκκεκαλυμμένως [ἐκκαλύπτω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἀναφανδὸν, ἀσυστόλως.
Ἐκκεκαρμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκκείρω.
;Ἐκκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ (κελεύθου) κείμενος ἢ περιπλανώμενος, παράμερος. » Λαθραῖα κἀκκέλευθα, « Λυκ. (ἄλλ. διορθ. Κακκέλευθα, δηλ. Κατὰ κέλευθα).
Ἐκ·κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω (Ἀδειάζω) τι ὅλως διόλου. » Μάχαιραν —, « Γρφ., ξεσπαθόνω. » Θυμὸν —, « Θφρ., ξεψυχῶ.
Ἐκ·κεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ πέρα-πέρα (καὶ οὕτω φονεύω) τινὰ (ἢ 2) Ἐβγάλλω τι) μὲ τὸ σουβλί. » Ἐάν τις ἐκκεντήσῃ τὰ ὄμματα τῶν ὄφεων, « Ἀρστ.
Ἐκκέντησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., 'βγάλσιμον ἢ τρύπημα μὲ τὸ σουβλί.
Ἔκκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς (τοῦ ὡρισμένου) κέντρου κινούμενος. » Σφαῖρα —, « Μθμτ. καὶ Ἀστρνμ.
Ἐκκεντρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ἐκκέντρου.
Ἐκκένωσις [ἐκκενόω], εως (ἡ). ἄδειασμα (εὐκαίρωμα) ἐντελές.
Ἐκκέοιτο, γ'. ἑν. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἔκκειμαι.
Ἐκ·κεραΐζω, Μ. ίσω, Π, = Ἐκπορθῶ, καταφανίζω.
; Ἐκ·κεράννυμι, Μ. κεράσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐγκεράννυμι.
Ἐκκεχυμένως [ἐκχέω], ἐπίρ. (μτχ.), = Χύδην, ἀφθόνως, ἀφειδῶς· ἀσώτως.
Ἐκ·κηραίνω, Μ. ανῶ, Π. βλάπτω (ἀδυνατίζω, ἀφαιρῶ) ἐντελῶς.
Ἐκκηρυγμὸς (ὁ), = Ἐκκήρυξις.
Ἐκκήρυκτος (ὁ, ἡ). ὁ καθυποβληθεὶς ἢ καθυποβλητέος εἰς ἐκκήρυξιν, ἐξόριστος ἢ ἐξοριστέος, (ἐν γέν.) ἀπόβλητος, Ἀποκήρυκτος.
Ἐκκήρυξις, εως (ἡ). ἡ διὰ κήρυκος ἢ προκηρύξεως φυγάδευσις (ἐξορία) τινός. (ἐν γέν.) Διακήρυξις, [ἐκ τοῦ
Ἐκ·κηρύσσω(ττω), Μ. ύξω. Διώκω (Φυγαδεύω, Ἐξορίζω) τινὰ κοινοποιῶν τοῦτο διὰ τοῦ κήρυκος.
Ἐκ·κιναιδίζομαι, Μ. ίσομαι. Γίνομαι ὅλως διόλου κίναιδος, ἐκθηλύνομαι.
Ἐκ·κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Μετακινῶ) τι ἀπό τινος, μετατοπίζω, (κοιν.) ξεκινῶ, (ἐπμ.) διεγείρω, (κοιν.) σηκόνω εἰς τὸ ποδάρι, δίδω αἰτίαν, παρακινῶ, (παρβλ. Ἐκκυνέω).
Ἐκ·κιῤῥόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου κιῤῥὸν (ὑπόξανθον). » Οἱ ἐκκεκιῤῥωκότες τὰ κατ' ὄνυχα τῆς ὁπλῆς, μαλακοὶ καὶ πονηροὶ, « Ἱππιατρ.
Ἐκ·κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Τσακκίζων ἀφαιρῶ (ἀποκόπτω) τι ἀπό τινος, τσακκίζω ὅλως διόλου, κατασυντρίβω, (τρπ.) ἐκνευρίζω, ἀδυνατίζω, (συγχ. τῷ Ἐγκλάω).

Ἐκ·κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω τινὰ ἔξω, (ἐπμ.) ἐμποδίζω· (ἐν γέν.) στερῶ, ἐξαιρῶ.
Ἐκ·κλέπτω, Μ. κλέψω. Ἐβγάλλω καὶ 'παίρνω κρυφίως (ὡς κλέπτης) τι τὸ ὁπ. εἶνε κλεισμένον (φυλαγμένον) πουθενά, (ἐν γέν.) 'παίρνω (ἀφαιρῶ) μὲ τρόπον, (συνκδχ.) κρύπτω, (μτφορ.) ἀπατῶ.
Ἐκ·κληΐω, Ἰων. ἀντὶ Ἐκκλείω.
Ἐκ·κληματόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. (βτν. ἐπὶ ἀμπέλου) Ἐβγάλλω (ἐπμ. Χάνω χωρὶς ὄφελος τὴν γονιμότητά μου εἰς) πολλὰ καὶ μακρὰ κλήματα.
Ἐκκλησία (ἡ), [ἐκκαλέω]. (ἐν γέν.) ἡ εἰς ἓν μέρος συνάθροισις τῶν ἐπὶ τούτῳ προσκαλεσμένων ἀνθρώπων. » Εἶδον τὴν ἐκκλησίαν τῶν προφητῶν, « Γρφ. (ἰδιαιτ. δὲ καὶ κυρ. 2) ἡ συνέλευσις (κυρ. δημοκρατουμένων) πολιτῶν πρὸς συζήτησιν τῶν κοινῶν ὑποθέσεων, (εἰς τὰς Ἀθ. ἐκτὸς τῶν κατὰ πρυτανείαν τεσσάρων [τῶν ἄλλως κυρίων καὶ Ἐννόμων ἢ ἁπλ. Ἐκκλησιῶν], συνεκροτοῦντο, ὁσάκις ἡ χρεία τὸ ἐκάλει, καὶ ἔκτακτοι, αἱ ὁπ. ὠνομάζοντο Σύγκλητοι, παρβλ. Ἐπίκλητος), (ὅθ.) » Ἐκκλησίαν ποιεῖν (διδόναι, ἀποδιδόναι, συνάγειν, κηρύττειν, ἐκκλησιάζειν, προτιθέναι, ἀνιστάναι κτλ.), « ἢ » Ἔσται (» Γίγνεται, » Καθίζαται, » Ἀποδέδοται, » Ἦχεν, » Ἐπῆλθε κτλ.) ἐκκλησία. » Πορεύεσθαι (» Ἀναβαίνειν) εἰς τὴν ἐκκλησ., « Δμ., Ἰσκρ. » Ἔπεισεν ἐπ' ἐκκλησίας τὸ πλῆθος, « Θκ. 3) ὁ τόπος ὅπου συνήρχετο ἡ ἐκκλησ. » Διαστρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, « Ακ. (Ἀλλὰ τοῦτο διορθ. τινὲς Κλισίαν). 4) (παρὰ τοῖς χριστιανοῖς Α'.) τὸ σύστημα (τὸ πλήρωμα, ἡ ὁλότης) τῶν ὀρθοδόξων (ὡς πολιτῶν τῆς οὐρανίου βασιλείας). » Πιστεύω εἰς μίαν κτλ. ἐκκλησ. « Θλγ. (Β'. μερικώτερον) τὸ ἄθροισμα τῶν κατὰ τόπους χριστιανῶν, ὅσους ποιμαίνει εἷς καὶ ὁ αὐτὸς ἐπίσκοπος. » Τῇ ἐκκλησίᾳ τῇ ἐν Κορίνθῳ, « Γρφ. (Γ'.) ὁ ἱερὸς ναὸς (ὁ εὐκτήριος οἶκος) τῶν χριστιανῶν. » Οἱ πρόγονοι τὰς ἐκκλησ. ἡμῖν ᾠκοδόμησαν, « Χρσ. (Δ'.) ἡ ἐκκλησ. γερουσία, τὸ πρεσβυτέριον, ἡ Σύνοδος. » Εἰπὲ τῇ Ἐκκλησίᾳ, « Γρφ.
Ἐκκλησιάζω, Μ. άσω (παρτ. Ἐκκλησίαζον καὶ Ἐξεκκλησίαζον). (μτβτ. (Συγκροτῶ (Συγκαλῶ εἰς) ἐκκλησίαν· (ἀμτβτ.) συνέρχομαι (συνεδριάζω, συσκέπτομαι, δημηγορῶ) εἰς ἐκκλησ. 2) (Ἐκκλησ.) παραδέχομαί τι εἰς τὴν Ἐκκλησ. » Βιβλίον ἐκκλησιαζόμενον τὸ μὴ ἀπόκρυφον, « Χρσ.
Ἐκκλησιασμὸς (ὁ). τὸ ἐκκλησιάζειν (συγκροτεῖν ἢ συνέρχεσθαι κτλ. εἰς ἐκκλησ.).
Ἐκκλησιαστήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου συνέρχεται (ἐκκλησιάζει) ὁ λαός. (ὁ Βιτρούβ. ὀνομάζει οὕτω τὸ ἐν Τράλλαις) Θεατρίδιον.
Ἐκκλησιαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐκκλησιάζων (συνεδριάζων εἰς [ἢ ὁμιλῶν ἐπ'] ἐκκλησ.).
Ἐκκλησιαστικός, ή, όν, (ꝁ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ γινόμενος ἐπ') ἐκκλησ., (ὅθ.) » Ἐκκλησιαστικὸν (τὸ), (ἐνν. τέλος ἢ ἀργύριον) τὸ διδόμενον πρὸς ἀποζημίωσιν εἰς τοὺς ἐκκλησιάζοντας πολίτας. 2) (παρὰ τοῖς χριστιαν.) κληρικός, ἱερωμένος, μὴ λαϊκός, (ἢ ἁπλ.) ὀρθόδοξος, μὴ αἱρετικός.
Ἔκκλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκαλεῖν, ἐρεθισμός, παρακίνησις· πρόκλησις (εἰς μονομαχίαν), ἐπίκλησις (θεοῦ), ἔφεσις (δίκης) κτλ.
Ἐκκλητεύσιμος (ὁ, ἡ), (κυρ. δίκη) = Ἐφέσιμος, [ἐκ τοῦ
Ἐκ·κλητεύω, Μ. εύσω. Ἐγκαλῶ (κυρ. δὲ Μαρτύρομαι διὰ τοῦ Κλητῆρος ὅτι θὰ ἐγκαλέσω) τὸν μὴ θέλοντα νὰ μαρτυρήσῃ ὑπὲρ τῆς δίκης μου, (ἴδε Κλητεύω ꝁ παρβλ. Λειπομαρτύριον).
Ἐκκλητικός, ή, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. (μὲ γεν.) Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκκαλεῖν, ἑλκυστικός, διεγερτικός, ἐρεθιστικός. » Ὀρέξεως (» Μέθης) —, « Δσκρ., Κλμ.
Ἔκκλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκκληθεὶς (συγκαλεσθεὶς εἰς [κυρ. ἔκτακτον] ἐκκλησίαν). » Μολὼν γὰρ εἰς ἔκκλητον Ἀργείων ὄχλον, « Εὐρ. » Ἀκούσαντες δὲ αὐτῶν οἱ ἔφοροι (τῶν Λακεδ.) καὶ οἱ ἔκκλητοι, « Ξεν. 2) (Νμ.) ὁ δικάζων ἢ δικαζόμενος ἐκκλήτως. » Πόλις —, « Αἰσχ., » Δίκη —, «, ἢ ἄλλ. Ἔφεσις.
Ἔκκλιμα (τό), = Ἔκκλισις.
Ἐκκλινής, έος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων (γέρνων) πρὸς τὰ ἔξω, [ἐκ τοῦ
Ἐκ·κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω (Γέρνω) πρὸς τὰ ἔξω, ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν τάξιν (ἀπὸ τὸν δρόμον, ἀπὸ τὴν θέσιν κτλ.) μου παραμερίζω· (συνκδχ.) Ἐκφεύγω, ἀποφεύγω. (τρπ.) παραβαίνω. » Τὸν δ' ἱδρῶτα δυσώδη οὕτως ἔχειν, ὡς πάντας αὐτοὺς ἐκκλίνειν ἐν τοῖς βαλανείοις, « Ἀθ. » Νῦν δὲ αὐτῆς (τῆς Περσεφόνης) ἐκκλίνουσι τοὔνομα, « Πλάτ. » Ἐκκλίνοντες τὴν περὶ τὰς ταφρείας ταλαιπωρίαν, « Πλβ. » Ἐξεκλίνατε νόμιμά μου καὶ οὐκ ἐφυλάξασθε, « Γρφ. (καὶ προθετ.) » Ἔκκλινον ἀπὸ κακοῦ, « αὐτ., (συγχ. τῷ Ἐγκλίνω).
Ἔκκλισις, εως (ἡ). τὸ ἐκκλίνειν, παραμέρισμα, ἀποφυγή, (χειρουργ.) ἐξάρθρωσις.
Ἐκκλιτέον, θετ. τοῦ Ἐκκλίνω,
Ἐκκλιτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἐπιῤῥεπὴς (ἢ ἐπιτήδειος) πρὸς ἔκκλισιν, ἀποφευκτικός.
Ἔκκλιτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἐκκλίνει ἢ πρέπει νὰ ἐκκλίνῃ τις, φευκτέος.
Ἐκ·κλύζω, Μ. κλύσω. Ξεπλύνω. 2) πλημμυρῶ, ἀναβρύω. 3) = Ἐκκυμαίνω. » Ὑπὸ τῶν κυμάτων ἐκκλύζεται εἰς τὸ ξηρόν, « Ἀρστ.
Ἔκκλυσις, εως (ἡ). τὸ ἐκκλύζειν, ξέπλυμα, (ἰατρ.) καθάρισμα διὰ τοῦ κλυστῆρος.
Ἔκκλυσμα (τό). τὸ διὰ τῆς ἐκκλύσεως ἀφαιρούμενον, ἀκαθαρσία, περίττωμα.
Ἐκ·κλώζω, Μ. κλώσω. Κλώζων ἐκδιώκω (ἀποδιώκω).
Ἐκκναισεῦντι, Δ. ἀντὶ Ἐκναίσουσι, πλθ. προ. τοῦ μέλλ. τοῦ
Ἐκ·κναίω, Μ. κναίσω. Ξεσχίζω, καταξεσχίζω, (μτνμ.) καταζαλίζω (ξεκουφαίνω) τινὰ μὲ τὴν πολυλογίαν μου, (παρβλ. Ἀποκναίω).
Ἐκ·κνάω-ῶ καὶ
Ἐκ·κνήθω, Μ. ήσω, καὶ
Ἐκ·κνίζω, Μ. ίσω. Ξύνων ἀφαιρῶ (ἐβγάζω).
Ἐκ·κοβαλικεύομαι, Μ. εύσομαι, (Κωμ.). Προσπαθῶ νὰ ἀπατήσω (νὰ ἑλκύσω) τινὰ μὲ πανουργίας καὶ κολακείας, (ἴδε Κόλαβος).
Ἐκ·κοιλαίνω, Μ. ανῶ. Κοιλαίνων (Βαθυλόνων) τι ὑποκάτωθεν, τὸ κάμνω ἀνακουφωτόν.
Ἐκ·κοιλίζω, Μ. ίσω ꝁ Δ. ίξω. Ξεκοιλιάζω.
Ἐκ·κοιμάομαι-ῶμαι, Μ. κοιμηθήσομαι. Ἀποκοιμοῦμαι, μὲ 'παίρνει ὁ ὕπνος, ἢ 'παίρνω τὸν ὕπνον μου (ꝁ ἐπμ.) ἐξυπνῶ.
Ἐκ·κοιτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκκαθεύδω, (παρβλ. Ἀποκοιτέω).
Ἐκκοιτία (ἡ). ἡ πρὸς νυκτοφυλακὴν ἀγρυπνία.
Ἐκ·κοιτίζω, Μ. ίσω. Ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν κοίτην μου, (ἐπὶ ποτ.) ἀφίνω τὸ παλαιόν μου αὐλάκι.
Ἐκ·κοκκίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τοὺς κόκκους (τοὺς σπόρους, τὰ κουκκούτσια) 'πωρικοῦ, (ἐν γέν.) ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὸν τόπον του, ξεῤῥιζόνω, τσουμαδῶ, (μτφορ.) ξεπατόνω, ἐξολοθρεύω, κατεξοδεύω, (κοιν.) ξεπουπουλίζω.
Ἐκ·κολάπτω, Μ. άψω. Κολάπτων (Πελεκῶν μὲ τὸ σφυρὶ) ἀφαιρῶ τὰ ἐγκεχαραγμένα γράμματα κλπ., (ἐπὶ πτην.) = Ἐκλέπω, ἐβγάλλω τὸ πουλὶ (ἀπὸ τὸ αὐγόν), ξεκλωσσῶ. » Κοῖλον ὥσπερ ᾠὸν ἐκκεκολαμμένον, « Θφρ., (παρβλ. Ἐκγλύφω).
Ἐκκόλαψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (κυρ.) ἔβγαλμα τοῦ πουλιοῦ ἀπὸ τὸ αὐγόν, ξεκλώσσημα.
Ἐκ·κολαβέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ λύρας) Χάνω τοὺς κολάβους (τὰ στριφτάριά) μου, (ἐπμ.) παραφωνῶ, (μτφορ. ἐπὶ ποιητῶν κλπ.) παραλογίζομαι, παραλαλῶ.
Ἐκ·κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ἔξω (Γλυτόνω) κολυμβῶν.
Ἐκκομιδή (ἡ). σήκωμα ꝁ ἔβγαλμα ('πάρσιμον, κουβάλημα) ἔξω, (ἐπμ.) ἐκφορὰ (νεκροῦ), [ἐκ τοῦ
Ἐκ·κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω (Κουβαλῶ) τι ἔξω, (ὅθ.) φέρω τὸν νεκρὸν εἰς τὸν τάφον, (ἐν γέν.) ἐβγάζω. (συνκδχ.) 'γλυτόνω. (ἐπὶ τροφῆς ἵππου) σκορπίζω, (ἢ κατ' ἄλλους) χωνεύω, (ὅθ. εἰς τὸν Ξεν. διορθ.) Ἐκκοπρίζω. (σπν. ꝁ Π.) ὑποφέρω. » Τὸ πεπρωμένον δεῖ σ' ἐκκομίζειν, « Εὐρ.
Ἐκκόμισις, εως (ἡ) καὶ
Ἐκκομισμὸς (ὁ), = Ἐκκομιδή.
Ἐκ·κομπάζω, Μ. άσω. Κομπάζω ἀσυστόλως ꝁ ἀναφανδόν, (παρβλ. Ἀποκομπάζω καὶ
;Ἐκ·κομπέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπάνω μὲ κρότον, (ἐπμ.) ξυππάζω.
Ἐκ·κομψεύομαι, Μ. εύσομαι. Προφέρω (Ὁμιλῶ) μὲ πολλὴν κομψότητα (εὐγλωττίαν).
Ἐκκοπεύς, έως (ὁ). ἐργαλεῖον δι' οὗ ἐκκόπτομεν (ἀποκόπτομέν) τι, (παρβλ. Ἐγκοπεύς).
†Ἐκκοπεύσει, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκκοπεῦσι, δοτ. πλθ. τοῦ Ἐκκοπεύς.
Ἐκκοπή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκόπτειν, κόψιμον ὅλως διόλου. » Ἐκκοπάς τε λόφων καὶ ἐγχώσεις κοιλάδων, « Στρβ., (συγχ. τῷ Ἐγκοπή).

Ἔκκοπος (ὁ, ἡ), = Κατάκοπος, ἀποκαμωμωμένος ἀπὸ τὸν πολὺν κόπον, κατακουρασμένος.
Ἐκ·κοπρέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ
Ἐκ·κοπρίζω, Π. ίσω καὶ
;Ἐκ·κοπρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀδειάζω (διὰ καθαρσίου ἢ κλυστῆρος) τὴν κοιλίαν ἀπὸ τῆς κόπρου. ||. (ἐλλ. ἢ μσ.) = Ἀποπατῶ.
Ἐκκόπρωσις, εως (ἡ). ἡ κένωσις (τῶν περιττωμάτων) τῆς κοιλίας.
Ἐκκοπρωτικός, ή, όν. (μὲ γεν.) Ὁ προξενῶν ἐκκόπρωσιν, καθαρτικὸς τῆς κοιλίας.
Ἐκ·κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω τι ἀπό τινος ἢ ὅλως διόλου (σύῤῥιζα), Ἀποκόπτω (» Τὰς ἐλαίας ἐκκόπτοντες, « Θκ. [καὶ τρπ.] παντάπασιν ἐκκοπτέσθω τῆς Ἐκκλησίας, « Καν.). σπάνω. (θύραν), ἐβγάλλω ('μμάτι)· ἀνοίγω (εἰς τοῖχον κτλ.) θυρίδα (Στρβ. Ε'. δ'.)· Διακόπτω (» Τὴν φωνὴν ἐξεκέκοπτο, « Ακ.), (συνκδχ.) ἐμποδίζω, (κοιν.) ξεκόπτω, (παρβλ. Ἐγκόπτω ꝁ Ἐκκρούω)· στερῶ (» Τῶν πατρῴων ἐκκοπείς, « Συν.). (μτφορ.) 'ξηλόνω, ξεπατόνω, ξεκληρίζω, ἐξολοθρεύω, ἐξαλείφω, (ꝁ μσ. ἢ πθ.) ἐκλείπω. » Τοὺς λῃστὰς ἐκκόψαιεν, « Δμ. » Τὴν αἰτίαν ἐκκοπτέον, « Γαλ. » Καί μου ἡ πρόσθεν θρασύτης ἐξεκέκοπτο, « Πλάτ.
Ἐκ·κορακίζω, Μ. ίσω. Στέλλω τινὰ εἰς κόρακας (εἰς τ' ἀνάθεμα κτλ.), (δηλ.) τὸν ἐβγάλλω (κακὴν-κακῶς) ἀπὸ τὴν μέσην.
Ἐκ·κορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκουπίζων ἀφαιρῶ, ξεῤῥαχνίζω, παστρεύω, (μτφορ.) ἐρημάζω, ἀφανίζω. 2) Π. ἁρπάζω (μητρός) τινος τὴν θυγατέρα, (καὶ κατὰ παιγνηγορ.) Διαπαρθενεύω, (ὅθεν καὶ τὸ ἐπιθαλάμιον) » Ἐκκόρει κόρε κορώνην, « Ὡραπλλ.
Ἐκ·κορίζω, Μ. ίσω. Σκοτόνω κορειοὺς (κόρυζαις), ξεκορυζιάζω. 2) (Κωμ.) = Ἐκκορέω (2).
Ἐκ·κορυφόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κορυφόω, (τρπ.) ἐκθέτω συνοπτικῶς, (ἴδε Συγκεφαλαιόω).
Ἐκ·κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταστολίζω, (ὅθεν
Ἐκκόσμησις, εως (ἡ). στόλισμα ἐντελές.
Ἐκ·κουφίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι κοῦφον (ἐλαφρόν). (ἐπμ.) ὑψόνω, ἀνακουφίζω, (ꝁ τρπ.) ἐμπνέω ἔπαρσιν ἢ ἐμψυχόνω.
Ἐκ·κράζω, Μ. κράξω (ἀόρ. β'. Ἐξέκραγον). Κράζω μεγαλοφώνως, (κοιν.) ἐβγάζω ταῖς φωναῖς· ξεφωνίζω.
Ἐκ·κραυγάζω, Μ. άσω, = Ἐκκράζω.
Ἐκκρέμασις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Ἐκ·κρέμαμαι καὶ Ἐκ·κρεμάννυμαι, μσ. ἢ πθ. τοῦ
Ἐκ·κρεμάννυμι ꝁ Ἐκ·κρεμάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ.) Κρεμνῶ τι (καὶ μσ. ἢ πθ. Κρεμνοῦμαι ἢ Κρέμομαι) ἀπό τινος, (τρπ.) εἶμαι προσηλωμένος (ἀφωσιωμένος) εἴς τινα, ἐξήρτημαι ἀπό. » Τοῦ ποδὸς ἐκκρεμάσας ἢ λίθον ἢ μόλιβον, « Ἐπγρ. » Ἄλλος ἀλλαχόθεν ἐκκρεμαννύμενος ἐθεῶντο αὐτόν, « Αἰλ. » Δεῦρ', ὦ τέκν', ἐκκρήμνασθε πατρῴων πέπλων, « Εὐρ. » Ὁ λαὸς ἅπας ἐξεκρέματο αὐτοῦ ἀκούων, « Εὐαγγ. » Ἐλπίδος (» Τοῦ μέλλοντος) ἐκκρεμάμενος, « Ἐπγρφ., Πλάτ.
Ἐκκρεμής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπό τινος κρεμάμενος· κρεμαστός· μετέωρος. (γρμτκ.) ἀνανταπόδοτος.
Ἐκ·κρήμνημι, Π. ἀντὶ Ἐκ·κρεμάννυμι.
;Ἐκκριδόν, ἐπίρ. Π. χωριστά· κατ' ἰδίαν.
Ἔκκριμα (τό). τὸ ἐκκρινόμενον (ἀποῤῥιπτόμενον) σκύβαλον, περίττωμα, [ἐκ τοῦ
Ἐκ·κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἐκλέγω, διαλέγω. χωρίζω, ξεχωρίζω (» Ἐκκρίνουσι δ' ἐκ τῶν καμήλων ἐνιαύσιον τὸ ἔκγονον, « Ἀρσφ., τὸ ἀποκόπτουν)· ξεδιαλέγω· ξελαγαρίζω· (συνκδχ.) 'δὲν ἐγκρίνω (» Ὃν ἀντεισῆξαν εἰς τοὺς ἑπτὰ σοφούς, ἐκκρίναντες τὸν Περίανδρον, « Διόδ.)· ἀποῤῥίπτω τι ὡς ἄχρηστον, ἀποδοκιμάζω (» Ἑξακοσίους λογάδας τῶν ὁπλιτῶν ἐξέκριναν, « Θκ.)· (ἰατρ.) ἐβγάλλω περίττωμά τι ἀπὸ τοῦ σώματός μου. » Ὅσα διὰ γαστρὸς ἐκκρίνεται, « Γαλ. » Οὐχ ἅμα τοῖς πολλοῖς ἄρχεταί τε τὸ σπέρμα ἐκκρίνεσθαι καὶ γεννᾷν δύναται, « Ἀρστ., (ὅθεν
Ἔκκρισις, εως (ἡ). κένωσις (ἐξάτμισις) τῶν περιττωμάτων· (ἐν γέν.) ξελαγάρισμα.
Ἐκκριτέος, α, ος. Ὅς τις πρέπει νὰ ἐκκριθῇ.
Ἐκκριτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκκρίνειν, καθαρτικὸς τῶν περιττωμάτων.
Ἔκκριτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκκριθεὶς (διαλεχθεὶς μεταξὺ πολλῶν), (ἐπμ.) ἐκλεκτός, ἐξαίρετος.
Ἐκ·κροτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκκρούω. 2) κτυπῶ δυνατά, (ἐπμ. κατὰ μτφορ.) τελειοποιῶ, (παρβλ. Συγκροτῶ).
Ἔκκροτος (ὁ, ἡ), = Ἀπόκροτος, τραχύς, σκληρός, ἀπότομος.
Ἐκ·κρουνίζω, Μ. ίσω. Ἀναβρύω (ἢ Κάμνω νὰ ἀναβρύσῃ τι) κρουνηδόν.
Ἔκκρουσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκκρούειν, (μουσ.) = Ἔκληψις.
Ἐκκρουσμὸς (ὁ), = τῷ προηγ. 2) (μουσ.) = Ἐκλημματισμός.
Ἐκκρουστικός, ή, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκκρούειν, ἀποκρουστικός. » Τὸ γὰρ δεινὸν.. ἐκκρουστικὸν τοῦ ἐλέου, « Ἀρστ.
Ἔκκρουστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκκρουσθεὶς (ἀποκρουσθεὶς κτλ.). » Δέμας —, « Αἰσχλ., τὸ ἐξέχον ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν ἀνάγλυφον, ἢ προσηλωμένον εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἠμπορῇ νὰ ἐξηλωθῇ (ἐκκρουσθῇ).
Ἐκ·κρούω, Μ. κρούσω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐγκρούω, δηλ.) Κτυπῶν ἐβγάλλω, 'ξηλόνω (» Ἐκ γοῦν τῆς βίας εἰς ὀδοὺς αὐτῷ ἐξεκρούσθη, « Σδ.)· (μτνμ.) ἀποκρούω (» Ἐντὸς γενόμενοι βίᾳ ἐξεκρούσθησαν πάλιν ὑπὸ τῶν Συρακοσίων, « Θκ.)· (μτφορ.) ἀποτρέπω· ἐμποδίζω· διασκεδάζω. ἀναβάλλω. » Ἔλεγε τὴν ἡμέραν ὅλην ἀναστάς, καὶ τὸν καιρὸν οὕτως ἐξέκρουε, « Πλ. ||. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἐβγαίνω, φυτρόνω. » Κέρατα τῶν κροτάφων ἐκκρούει, « Φλστρ.
Ἐκ·κτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (Βροντῶ) δυνατά· κάμνω μέγαν κρότον. (συνκδχ.) ξεκουφαίνω.
Ἐκ·κυβεύω, Μ. εύσω. Ῥιψοκινδυνεύω (καὶ πθ. Χάνω) ὅλην μου τὴν ποσότητα εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων, (παρβλ. Διακυβεύω).
Ἐκ·κυβιστάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ἀπὸ πουθενὰ πηδῶν μὲ τὸ κεφάλι κάτω, (ἐν γέν.) = Ἐκπηδῶ. » (Ἡ δὲ ἄρκτος) διασπᾷν τὰ λίνα πραγματευομένη πολλάκις ἐκκυβιστᾷ καὶ σώζεται, « Πλ.
Ἐκ·κυέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκκύω.
Ἐκ·κυκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκταράττω.
Ἐκ·κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ θεάτρου) Στρέφω τι (διὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ μηχανῆς) πρὸς τὰ ἔξω (δηλ.) πρὸς τὸ μέρος τῶν θεατῶν, (ἐπμ.) δείχνω, φανερόνω, (ἐν γέν.) θεατρίζω, (ὅθεν
Ἐκκύκληθρον καὶ
Ἐκκύκλημα (τό). μηχανή τις τῶν παλ. θεάτρων κυρ. ὅταν ἐστρέφετο πρὸς τὰ ἔξω (δηλ. πρὸς τὸ μέρος τῶν θεατῶν) ἵνα φανοῦν τὰ ἐπ' αὐτῆς ἀντικείμενα, καθότι ὅταν ἐστρέφετο πρὸς τὰ ἔσω (δηλ. πρὸς τὸ μέρος τῆς σκηνῆς) ὠνομάζετο (ἂν τοῦτο δὲν ἦν' ἐσφαλμένον) Ἐγκύκλημα (ὅσοι γνωρίζουν τὰ εἰς τοὺς Τουρκικοὺς γυναικωνίτας συνήθη δουλάπια ἠμποροῦν εὐκολώτερον νὰ ἐννοήσουν τὸν τρόπον τῆς στροφῆς τοῦ μηχανήματος), (παρβλ. Ἐξώστρα).
Ἐκκύκλησις, εως (ἡ), ἴδε Ἐγκύκλησις.
Ἐκ·κυλινδέω-ῶ καὶ Ἐκ·κυλίνδω, Μ. ήσω, = Ἐκ·κυλίω, (συγχ. τῷ Ἐγκυλίω).
Ἐκκύλιστος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἀνθοστέφανος) τόσον σφικτὰ πλεγμένος ὥστε δύναταί τις καὶ νὰ τὸν κυλίσῃ.
Ἐκ·κυλίω, Μ. ίσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Κυλῶντας ἐβγάζω ἢ ῥίπτω τι (καὶ πθ. ἐβγαίνω ἢ πίπτω) ἀπὸ πουθενά. » Πίτυν πρόῤῥιζον γαίης ἐξεκύλισε νότος, « Ἐπγρ. » Εὔρου σε καταιγίδες ἐξεκύλισαν γυμνὸν ἐπ' ἠϊόνι, « αὐτ. » Ὄνῳ ἐποχούμενος ἐξεκυλίσθη, « αὐτ., (ὅθ. 2) (μτφορ., ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πθ.) ἐκπίπτω (ἐκτραχηλίζομαι, ἐξοκέλλω) εἰς. » Εἰς ἔρωτας ἐκκυλισθέντας, « Ξεν. 3) ξετυλίζω, ἀναπτύσσω, ἐκτείνω. » Ἡ γραμμή, ἣν ὁ κύκλος ἐκκυλίεται, « Ἀρστ.
Ἐκ·κυμαίνω, Μ. ανῶ. Κυματίζων ἐβγάζω ('ξερνῶ) τι, (μτνμ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν γραμμήν μου, ἐξέχω.
Ἐκκύμανσις, εως (ἡ). τὸ ξέσπασμα (ξέρασμα) τῶν κυμάτων εἰς τὸν αἰγιαλόν.
Ἐκ·κυματίζω, Μ. ίσω, = Ἐκκυμαίνω.
Ἐκ·κυνέω-ῶ, Μ ήσω. Εἶμαι (ἢ Γίνομαι) ἔκκυνος (ἴδε τὴν λέξ. καὶ παρβλ. ἢ διόρθ. Ἐκκινέω).
Ἐκ·κυνηγετέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταδιώκω εἰς τὸ κυνῆγι, (ἐν γέν.) κατατρέχω, κυνηγῶ.
Ἔκκυνος (ὁ, ἡ). (κυρ. σκύλος τοῦ κυνηγ.) ἔχων τὸ ἐλάττωμα τοῦ νὰ μὴ ἀκολουθῇ τὸ αὐτὸ ἴχνος ἀλλὰ πότε τοῦτο ꝁ πότε ἄλλο.
Ἐκ·κύπτω, Μ. κύψω, = Προκύπτω· Ἀνακύπτω· ξεφυτρόνω· ξετρυπόνω, ἐξέχω κτλ. » Πόθεν ἐξέκυψας, ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη; « Ἀρστφ. » Ἀλλαχόθι δὲ τῆς ῥοῆς ἐκκύψασα (ἡ νῆσσα), « Φιλῆς. (καὶ μτφορ.) » Κακὰ ἐκκέκυφεν ἀπὸ βοῤῥᾶ, « Γρφ. (εἰς τὸν Αἰλ. εὑρίσκεται ꝁ μτβτ.) » Μόνην γὰρ ἐξέκυψε τὴν κεφαλήν, « (συγχ. τῷ Ἐγκύπτω).
Ἐκ·κυρτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κυρτὸν εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξέχῃ.

'Εκ·χύω, Μ. χυήσω. Γεννῶ, ἐκφύω, παράγω.

'Εκ·κωδωνίζω, Μ. ίσω. Κοινοποιῶ εἴδησίν τινα (ὡς διὰ κώδωνος), Διακωδωνίζω.

'Εκ·κωλύω, Μ. ύσω. 'Εμποδίζω τι ἀπό τινος.

'Εκ·κωμάζω, Μ. άσω. 'Εβγαίνω ἀπό πουθενὰ ὡς κωμαστὴς (ἐπμ.) ἀτάκτως καὶ ἐπὶ κακοῦ, (παρβλ. Εἰσκωμάζω)).

'Εκ·κωπέω-ῶ. Μ. ήσω. Σηκόνω τὰ κωπιὰ ἢ Ἔχω πρόχειρον τὴν κώπην τοῦ ξίφους, (ἐν γέν. συνκδχ.) ἑτοιμάζω.

'Εκ·κωφέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

'Εκ·κωφόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεκουφαίνω, ἀποκουφαίνω. (μτνμ.) ἀμβλύνω, ἀποστομόνω. (συνκδχ.) ἐκπλήττω, (καὶ πθ.) 'ξεπαίρνομαι, παραλογιάζω, ἀναισθητῶ. » 'Εξεκώφει τὸ (διορθ. » 'Εξεκεκώφητο τὸ) κάθαρμα, « Συν., (κοιν.) ἔκαμνε τὸν κωφὸν, ἢ ἦτον ὁλότελα κωφός.

'Εκλαβεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εκλαμβάνω.

†'Εκλαβὴ (ἡ). ἡ ποσότης τὴν ὁποίαν λαμβάνει τις ἐκ (τοῦ ταμείου κτλ.). » Ἂν μὲν δοκιμασθῇ ἡ ἑστίασις, ἀποδοῦναι αὐτὸν τὸ λοιπὸν ὧν ἂν ἐ(γ)λά(β)η· ἂν δὲ μή, ἀποτεῖσαι αὐτὸν τῆς ἐγ(λ)α(β)ῆς τὸ πέμπτον μέρος, « Ἐπγρ.

Ἔκλαγξα, ἀόρ. ά. καὶ

Ἔκλαγον, ἀόρ. β'. τοῦ Κλάζω.

'Εκ·λαγχάνω, Μ. λήξομαι (ἀόρ. 'Εξέλαχον, πρκ. 'Εξείληχα). Λαμβάνω τι διὰ λαχνοῦ, (ἐν γέν.) μετέχω, ἀπολαμβάνω.

'Εκλαθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εκλανθάνω.

'Εκ·λακτίζω, Μ. ίσω. Λακτίζω (Κλωτσῶ) πρὸς τὰ ἐπάνω (κυρ. εἰς εἶδός τι χοροῦ, ἴδε 'Εκατερίς). (ἐπὶ ἵππου) Λακτίζων φεύγω, ἀποσκιρτῶ. » 'Εκλελάκτικεν ὁ χρηστὸς ἡμῖν μοιχὸς, « Μένανδρ. 2) (μὲ αἰτ.) ἀποῤῥίπτω. » Τὰ πατρῷα ἐκλελάκτικας ἔθη, « Θφλκτ. 3) (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ. μὲ αἰτ. προθετ.) ἐκτραχηλίζομαι, ἐξοκέλλω εἰς. » Εἰς κραιπάλην ἐκλελάκτικεν ὅρον οὐκ ἔχουσαν, « Πρκ.

'Εκλάκτισμα (τὸ) καὶ

'Εκλακτισμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. (κυρ. δὲ) πήδημά τι εἰς εἶδος χοροῦ.

'Εκ·λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εκφωνῶ, προφέρω, ξεστομίζω· διαθρυλλῶ. » Ἃ δ' ἂν ἐν θεραπηΐῃ ἢ ἴδω ἢ ἀκούσω.., ἃ μὴ χρή κοτε ἐκλαλέεσθαι (κατὰ διόρθ. ἀντὶ ἐκκαλέεσθαι) ἔξω, σιγήσομαι, ἄῤῥητα ἡγεύμενος εἶναι τὰ τοιαῦτα, « Ἱππκρ., (ὅθεν

'Εκλάλησις, εως (ἡ). ξεστόμισμα, κοινοποίησις.

'Εκλαλητικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκλαλεῖν.

'Εκ·λαμβάνω, Μ. λήψομαι ἀόρ. 'Εξέλαβον κτλ). Λαμβάνω τι ἀπὸ τινος, ἀπολαμβάνω. ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω. (μτγν.) δίδω τοιαύτην ἢ τοιαύτην σημασίαν εἴς τι, τὸ ἐννοῶ οὕτως ἢ ἄλλως, (παρβλ. 'Εκδέχομαι).

Ἔκλαμπρος (ὁ, ἡ). πολλὰ λαμπρὸς (ὑαλιστερὸς κτλ.), φωτεινότατος, (καὶ τρπ.) ἐνδοξότατος. ‖. » Ἔκλαμπρον γελῶ, « Ἀθ., γελῶ δυνατὰ, χαχλανίζω.

'Εκ·λαμπρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ἔκλαμπρον (μεγαλοπρεπέστατον).

'Εκλαμπτικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκλάμπειν.

'Εκ·λάμπω, Μ. λάμψω. 'Εβγάλλω (Ἀναδίδω) λάμψιν (πῦρ κτλ.), ἀκτινοβολῶ, Ἀναλάμπω· δείχνω διὰ μιᾶς (ἀνατέλλω ἔξαφνα μὲ) ὅλην μου τὴν λάμψιν (καὶ τρπ.) τὴν λαμπρότητα, τὴν μεγαλοπρέπειαν· ἀκμάζω. » Ὥσπερ ἐκ λίθων ἐκλάμπειν πῦρ, « Ἀρστ. » Ἕλικες δ' ἐκλάμπουσι στεροπῆς ζάπυροι, « Αἰσχλ. » Τὰ δὲ Κύρου ὅπλα ὥσπερ κάτοπτρον ἐξέλαμψε, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Ἡ θέρμη (» Ὁ πυρετός) ἐκλάμπει, « Ἀρετ., Ἱπκρ., (κοιν.) φανερόνεται. (ὡ τρπ.) » Θᾶττον ἢ καθῆκεν ἐξέλαμψεν ἡ τοῦ Σκηπίωνος ἐν Ῥώμῃ δόξα, « Πλβ.

Ἔκλαμψις, εως (ἡ). τὸ ἐκλάμπειν, ἀκτινοβολία, (τρπ.) ἡ μετὰ λαμπρότητος ἐμφάνισις.

'Εκ·λανθάνω, Μ. ἐκ·λήσομαι (ἀόρ. 'Εξελαθόμην, πρκ. 'Εκλέλησμαι). (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Ξεχνῶ (Λησμονῶ, [καὶ Π.] Κάμνω τινὰ νὰ λησμονήσῃ) τι ὅλως διόλου. » 'Εκλελάθοιτο γάμοιο, « 'Οδ. Γ. (καὶ μὲ αἰτ.) » 'Εκλέλησμαί γ' ἃ πάρος εἴπομεν, « Εὐρ. » Ἔοικας ἐκλελῆσθαι τὴν ὁδὸν, « Λκ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » 'Εκλάθετο καταβῆναι, « 'Οδ. Κ. (καὶ χ. πτ.) » Ἀΐδαν τὸν ἐκλελάθοντα, » Θκρ., τὸν προξενοῦντα λήθην.

'Εκ·λαξεύω, Μ. εύσω. Ἀποτελειόνω τὸ λάξευμα (τὸ πελέκημα) πέτρας, τὴν ἑτοιμάζω λιθοξοϊκῶς.

'Εκ·λαπάζω, Μ. άξω, Π. = 'Εξαλαπάζω, 'Εξαρπάζω.

'Εκλάπην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Κλέπτω.

'Εκ·λάπτω, Μ. λάψω. Καταπίνω (Ῥοφῶ) τ. λαιμάργως καὶ μὲ κρότον (καθὼς οἱ σκύλοι κτλ).

'Εκ·λατομέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Εκλαξεύω.

'Εκλαύθην, πθ. καὶ

Ἔκλαυσα, ἐνεργ. ἀόρ. ά. τοῦ Κλαίω.

'Εκ·λαχαίνω (χ. Μ.), Π. ἀνασκάπτω. βαθουλόνω.

'Εκ·λαχανίζομαι, Μ. ίσομαι. Κόπτω τι σύῤῥιζα (Συνάζω) ὡσὰν λάχανον.

'Εκλαχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εκλαγχάνω.

'Εκ·λεαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου λεῖον (ὁμαλόν), ἰσιάζω· στιλβόνω· (συνκδχ.) ἐξαλείφω, (παρβλ. 'Εκτρίβω).

'Εκ·λέγω καὶ (μσ.)-ομαι, Μ. λέξω,-ομαι. Διαλέγω (ὡ ἐπμ.) Συλλέγω, συνάζω, (ἐν γέν.) 'παίρνω κατ' ἐκλογήν. » 'Εκλέγει ἐκ τοῦ γενείου τὰς πολιὰς, « Ἀννμ. » 'Ες τὰ γόνατα ἐσθεμένη τὰ αὐτῆς τοῦ ἀνδρὸς τὴν κεφαλὴν ἐξέλεγε τοὺς φθεῖρας, « Παυσ. » Εἴκοσιν ἐξέλεξε δραχμὰς παρ' ἑκάστου, « Δμ. » Μέμνησαι οὖν τὴν προτέραν ἐκλογήν. τῶν ἀρχόντων, οὓς ἐξελέξαμεν, « Πλάτ. (καὶ μσ.) » Δεκατευτήριον κατεσκεύασαν ἐν Χρυσοπόλει, καὶ τὴν δεκάτην ἐξελέγοντο τῶν ἐκ τοῦ Πόντου πλοίων, « Ξεν.

Ἔκλειγμα (τὸ, [ἐκλείχω]. (κυρ. ἰατρικὸν) τὸ ὁποῖον κρατῶν τις εἰς τὸ στόμα λειόνει καὶ καταπίνει κατ' ὀλίγον τὸν χυμὸν, (Τουρκ.) ματζοῦνι.

'Εκλεικτικὸς, ἡ, όν. (ἰατρ.) 'Ο χρησιμεύων ὡς-

'Εκλεικτὸν (τὸ), = Ἔκλειγμα.

'Εκ·λειόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Εκλεαίνω, (κυρ. ἐπὶ ἰατρ.) λειόνω τι ἐντελῶς, τὸ κάμνω 'σὰν ἀλοιφήν.

;'Εκλειπὴς, έος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Εκλιπής.

'Εκλειπία (ἡ). ἔλλειψις, ἀθέτησις, παράβασις.

'Εκλειπτικὸς, ἡ, όν. (ἀστρνμ.) 'Ο ἀνήκων εἰς (ἢ προξενῶν) ἔκλειψιν, [ἐκ τοῦ

'Εκ·λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω, παραιτῶ· παραχωρῶ· παραμελῶ· ἐγκαταλείπω. » 'Εκλιπεῖν τὴν πόλιν καὶ ἐς τὰς ναῦς ἐσβῆναι, « Θκ. (καὶ ἐλλ. μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) » 'Εκλιπεῖν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα, » 'Ηρ., ἀντὶ τοῦ ἐκλιπεῖν καὶ ἀναχωρῆσαι εἰς. » 'Εκλιπεῖν βίον (τὸ ζῆν), « Σοφ., Λκ., (ὅθ. 2) (ἐλλ.) λειποθυμῶ, ἀποθνήσκω. » Τῆς δὲ Σεμέλης διὰ τὸν φόβον ἐκλιπούσης, « Ἀπλλδ. » Κληρονόμον τῶν ἐκλιπόντων, « Πλάτ., (καὶ 3) (ἐν γέν.) 'λλείπω· χάνομαι· παύω. » Τοῦ μὴ ἐκλιπεῖν ζώων γένη, τεκνοποιοῦνται, « Ξεν. » Ῥώμη γὰρ ἐκλέλοιπεν ἣν πρὶν εἴχομεν, « Σοφ. » Σφυγμοὶ ἐκλείποντες, « Ἀρετ. » Τοὺς τελευτήσαντας τιμῶσα οὐδέποτε ἐκλείπει, « Πλάτ. » Τῶν ἀναγκαίων ἐκλιπόντων, « Διόδ. » Ὁ ἥλιος (» Ἡ σελήνη) ἐξέλιπε, « Θκ. (τῶν ὁποίων τὸ πλῆρες ἔχει ὁ Ἡρόδ.) » Ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἕδρην ἀφανὴς ἦν, « (καὶ ὁ Ἀρστφ.) » Ἡ σελήνη δ' ἐξέλιπε τὰς ὁδούς, «

'Εκ·λειτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εκτελῶ προθύμως τὴν διορισθεῖσάν μοι λειτουργίαν.

'Εκ·λείχω, Μ. λείξω. Γλείφων ἀφαιρῶ, σφογγίζω τι ἐντελῶς μὲ τὴν γλῶσσάν μου. (ἰατρ.) καταπίνω τι ὡς ἐκλεικτόν. » Δίδου ἐκλείχειν, « Θεοφ. (καὶ πθ.) » Μιγὲν δὲ μέλιτι καὶ ἐκλειχθὲν, « Δσκρ.

Ἔκλειψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκλείπειν, ἄφημα, παραίτησις, ἐγκατάλειψις » Διὰ τὴν ἔκλειψιν τῶν νεῶν ἐν τῇ ναυμαχίῃ, « 'Ηρ. 2) (συνηθέστ. ἀμτβτ.) ἔλλειψις, παῦσις, χάσιμον, (ὅθεν:) » Ἡλίου (» Σελήνης)—, « Θκ., Ἀρστ.

'Εκλείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Εκλειόω, λειώσιμον ἐντελές.

'Εκλεκτέος, α, ον. Τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἐκλέξῃ τις, ἄξιος ἐκλογῆς.

'Εκλεκτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. 'Ο συνειθίζων νὰ ἐκλέγῃ (νὰ πράττῃ κατ' ἐκλογήν), (ὅθεν:) » 'Εκλεκτικοὶ φιλόσοφοι, « Κλμ., οἱ μὴ ἀκολουθοῦντες ἐξαιρετικῶς κἀνὲν σύστημα, ἀλλ' ἐκλέγοντες ἀπ' ὅλα ὅ,τι τοὺς ἐφαίνετο καλλήτερον.

'Εκλεκτὸς, ἡ, όν. 'Ο ἐκλεχθεὶς ἢ ἄξιος ἐκλογῆς, διαλεκτὸς, διαλεγμένος.

'Εκλεκτῶς, ἐπίρ. Κατ' ἐκλογήν.

'Εκλέλαθον καὶ μσ. 'Εκλελάθοντο, Π. ἀντὶ 'Εξέλαθον, -οντο, ἀόρ. (μὲ ἐνεργ. σημασ.) τοῦ 'Εκλανθάνω.

'Εκλελυμένως, ἐπίρ. (μτχ.), = 'Εκλύτως, νωθρῶς, χωρὶς τόνον.

Ἔκλεμμα (τὸ), [ἐκλέπω]. ὁ ἐκλεπισθεὶς φλοιὸς, τσώφλοιον.

Ἔκλεξις, εως (ἡ), (σπν.) ἀντὶ 'Εκλογή.

'Εκλεο, Π. ἀντὶ 'Εκλέεο ἢ 'Εκέλεο, β'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Κλέομαι ἢ Κέλομαι.

'Εκ·λεπίζω, Μ. ίσω, = 'Εκλέπω, ξεφλουδίζω. (ἐπὶ πτην.) ξεκλωσσῶ, (ὅθεν

'Εκλέπισις, εως (ἡ). ξεφλούδισμα· (ἐπὶ πτην.) ξεπούλιασμα.

'Εκ·λεπρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου λεπρὸν (καταφαγωμένον, [ἐπμν.] τραχύτατον).

Ἔκλεπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ λεπτὸς, λεπτότατος.

'Εκ·λεπτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειοποιῶ τι διὰ λεπτῆς ἐργασίας, ἐπεξεργάζομαι.

'Εκ·λεπτύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι πολλὰ λεπτὸν (ψιλὸν ἢ λιγνὸν), (ἐπμ.) σμικρύνω.

'Εκ·λεπυρόω-ῶ, Μ. ώσω, (σπν.) ἀντὶ

'Εκ·λέπω, Μ. λέψω. 'Εκβάλλω τὸ (ἢ ἀπὸ τὸ) λέπος, ξεφλουδίζω, (ἐπὶ πτην.) ἐβγάζω διὰ τοῦ κλωσσήματος τὸ πουλὶ ἀπὸ τὸ αὐγὸν, ξεκλωσσῶ, ξεπουλιάζω, (παρβλ. 'Εκκολάπτω).

'Εκ·λευκαίνω, Μ. ανῶ. Λευκαίνω (καὶ μτφορ. 'Εξηγῶ, Ἀναπτύσσω) τι ἐντελῶς, [ἐκ τοῦ

Ἔκλευκος (ὁ, ἡ). πολλὰ (ἐντελῶς) λευκὸς, κάτασπρος ἢ 2) ἀσπρειδερός. » Διαχώρημα—, « Ἱππκρ.

Ἔκλεψις [ἐκλέπω], εως (ἡ), = 'Εκλέπισις.

'Εκ·λήγω, Μ. λήξω. (μὲ γεν.) Παύω ἀπό.

'Εκ·ληθάνω, Μ. λήσω, Π. (σπν.) ἀντὶ 'Εκλανθάνω.

'Εκλήθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Καλέω.

'Εκ·ληΐζομαι, Μ. ίσομαι. 'Εκπορθῶ, λεηλατῶ, κατερημόνω.

'Εκλημματισμὸς (ὁ). (μουσ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Προλημματισμὸς, (δηλ. κατὰ τὸν Βρυένν.) » Ὅταν τοῦ αὐτοῦ φθόγγου δὶς κατὰ μουσικὸν μέλος λαμβανομένου μέσος βαρύτερος φθόγγος ... παραλαμβάνηται, « Ἁρμον. (παρβλ. Ἔκληψις).

'Εκληπτέον, θετ. τοῦ 'Εκλαμβάνω.

'Εκλήπωρ, ορος (ὁ). ὁ ἐκλαμβάνων (ἀναλαμβάνων) τι, ἐργολάβος (κυρ. τῶν δημοσίων προσόδων), ἐνοικιαστής.

'Εκ·λῃρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ μὲ ταῖς φλυαρίαις μου νὰ μὴ ἠξεύρῃ τί λέγει (νὰ τὰ χάσῃ, νὰ παραλογιάσῃ).

Ἔκλησις [ἐκλανθάνω], εως (ἡ). ξέχασμα, λησμόνημα, (ἄλλ. διορθ. Ἔκληστις).

Ἔκληψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκλαμβάνειν, 'πάρσιμον· ἐργολαβία (ἴδε 'Εκλήπτωρ). (μουσ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Πρόληψις, (δηλ. κατὰ τὸν Βρυένν. » Ἡ ἀπὸ τοῦ ὀξυτέρου φθόγγου ἐπὶ τὸν βαρύτερον κατὰ μουσικὸν μέλος ἄνεσις, « Ἁρμον., (παρβλ. 'Εκλημματισμός).

'Εκ·λιθολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω καὶ ἐβγάλλω τοὺς λίθους ἀπὸ πουθενὰ (κυρ. δὲ ἀπὸ χωράφι κτλ.).

'Εκ·λιθόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς λίθον, Ἀπολιθόω.

'Εκ·λικμάω-ῶ, Μ. ήσω. Λιχνίζων σκορπίζω, (μτφορ.) ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω.

'Εκλιμία (ἡ). πεῖνα μεγάλη καὶ ἀχόρταστος, (χυδ.) λίμα.

'Εκ·λιμνάζω, Μ. άσω. (σπν.) ἀντὶ-

'Εκ·λιμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τόπον τινὰ (Τὸν μεταβάλλω εἰς) λίμνην.

Ἔκλιμος (ὁ, ἡ). πολλὰ πεινασμένος, (κοιν.) 'πεθαμένος τῆς πείνας, λιμασμένος.

'Εκ·λιμπάνω, Μ. λείψω, = 'Εκλείπω.

'Εκ·λιμώττω. Μ. ώξω. Εἶμαι ἔκλιμος, λιμάζω, (κοιν.) πεθαίνω τῆς πείνας.

'Εκ·λινάω(έω;)-ῶ, Μ. ήσω. Φεύγω (Ξεφεύγω, 'Γλυτόνω) ἀπὸ τὰ δίκτυα.

'Εκ·λιπαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου λιπαρὸν (παχὺ, ἐλαιῶδες), (συνκδχ.) ἰσάζω, ὁμαλύνω. » 'Εκλιπανεῖ τὸ πέλαγος, « 'Επγρ., θὰ τὸ γαληνίσῃ, (κοιν.) θὰ τὸ κάμῃ 'λάδι.

'Εκ·λιπαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακαλῶ θερμῶς καὶ ἐπιμόνως (λιπαρῶς), (συνκδχ.) καταπείθω (ἐξιλεόνω) μὲ τὰς ἐπιμόνους παρακλήσεις μου.

'Εκλιπάρησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Εκλιπεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εκλείπω.

'Εκλιπὴς, έος (ὁ, ἡ), = 'Ελλιπὴς, λειψός· ἀτελής· παρημελημένος.

'Εκ·λιχμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = 'Εκλείχω (κυρ. ἐπὶ θηρίων), (παρβλ. 'Εκλάπτω).

'Εκλογὰς, άδος (ἡ). τὸ ἄθροισμα (ἢ ὁλότης) τῶν ἐκλεκτῶν.

'Εκλογεῖον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Εκλόγιον.

'Εκ·λογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, (μτγν.) ἀντὶ Ἀπολογέομαι ἢ Ἀπολογίζομαι.

'Εκλογεὺς, έως (ὁ). (κυρ.) ὁ ἐκλέγων (συνάζων) τοὺς φόρους, εἰσπράκτωρ.

'Εκλογὴ (ἡ). τὸ ἐκλέγειν, διάλεγμα. 2) (συνκδχ.) σύναγμα (μάζωμα) κατ' ἐκλογήν· εἴσπραξις (φόρων κτλ.). 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) συλλογὴ τῶν ἐκλεκτοτέρων χωρίων συγγράμματος ἢ ποιήματος, (ἐν γέν.) ἐπιτομὴ, ἐγχειρίδιον.

†'Εκλόγησις, εως (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Εκλόγισις, ἔρευνα, θεωρία.

'Εκ·λογίζομαι, Μ. ίσομαι. 'Παίρνω (ἢ Εὑρίσκω τι μὲ) λογαριασμὸν, λογαριάζω, (μτφορ.) μετρῶ τι καλὰ μὲ τὸν νοῦν μου, στοχάζομαι, συλλογίζομαι. » 'Εκλογισάμενος ὅς τις ὢν πρὸς οὕς τινας ἐπολέμει, « Αἰσχ. » Διαφερόντως γὰρ καὶ τόδε ἔχομεν, ὥστε τολμᾶν τε οἱ αὐτοὶ μάλιστα, ὡ περὶ ὧν ἐπιχειρήσωμεν ἐκλογίζεσθαι, « Θκ. 2) (μὲ γεν. προθετ.) δίδω λογαριασμὸν, ἀπολογοῦμαι. » Ὡς περὶ τοῦδε σφίσιν ἀπολογιούμενον πρώτου, « Ἀππ. 3) ἐκθέτω, ἐπαριθμῶ, παραστήνω διὰ λόγων. » Καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν παρανομίας ἐκλογιζόμενος, « Δ. Ἀλ.

'Εκλόγιον (τὸ), = 'Εκλογὴ (3), συλλογὴ πραγμάτων διαλεγμένων.

'Εκλόγισις, εως (ἡ) καὶ

'Εκλογισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκλογίζεσθαι, ἀκριβὴς (ψιλὸς) λογαριασμὸς, λεπτομερὴς ἐκτίμησις ἢ ἐξέτασις ἢ ἔκθεσις (ἐπαρίθμησις)· (μτφορ.) σκέψις, συλλογισμός.

'Εκλογιστὴς, ου (ὁ). λογαριαστὴς, ἐκτιμητὴς, (ἐπμ. 2) = 'Εκλογεὺς, εἰσπράκτωρ (φόρων κτλ.).

'Εκλογιστία (ἡ). τὸ ἔργον (καὶ συνκδχ. ἡ ἐπαρχία ἡ ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν) τοῦ ἐκλογιστοῦ.

'Εκλογιστικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος ('Επιτήδειος, Ἔμπειρος) πρὸς τὸ ἐκλογίζεσθαι.

Ἔκλογος (ὁ), = Ἀπόλογος, διήγησις (ποιητική).

Ἔκλογος (ὁ, ἡ), = 'Εκλεκτός. 2) = Ἄλογος, παράλογος· ἀνόητος.

'Εκλουτήριον καὶ

Ἔκλουτρον (τὸ). ἀγγεῖον διὰ λούσιμον, (κοιν.) μαστέλλον ὅπου κάμνουν μπάνια, [ἐκ τοῦ

'Εκ·λούω, Μ. λούσω. Λούων ξεπλύνω (ξεπαστρεύω), λούω καλὰ (παστρικά).

'Εκ·λοφίζω, Μ. ίσω. Σκάπτων ἐβγάζω καὶ 'παίρνω χῶμα (κτλ.) ἀπὸ λόφον.

'Εκλόχευμα (τὸ). τέκνον, γέννημα, [ἐκ τοῦ

'Εκ·λοχεύω, Μ. εύσω, Π. γεννῶ, (τρπ.) ἐκφύω· ἀναδίδω. » Καί οἱ ἀπὸ στηθέων ὄπα λείριον ἐξελόχευσα, « 'Ορφ., ἔβγαλα φωνήν.

'Εκ·λοχίζω, Μ. ίσω. 'Εκλέγω τοὺς καλλητέρους ἑνὸς λόχου. 2) διαιρῶ εἰς λόχους.

'Εκ·λοχμόομαι, Μ. ωθήσομαι. (βτν.) Γίνομαι ὅλος (Γεμίζω ἀπὸ κοντόκλαδα ὡσὰν) λόχμη, ἀγριεύω.

'Εκ·λυγίζω, Μ. ίσω. Λυγίζω παρὰ πολύ. ‖. (μσ.) Κάμνω πολλὰ λυγίσματα (τσακίσματα), (συνκδχ.) ἐκθηλύνομαι. » 'Εκλελυγισμέναι ὀρχήσεις, « Πορφ., αἱ θηλυπρεπεῖς καὶ ἄσεμνοι.

;'Εκ·λυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Διαφθείρω.

'Εκ·λυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυπῶ καθ' ὑπερβολὴν, καταπικραίνω.

†Ἔκλυρος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκλυτος.

Ἔκλυσις [ἐκλύω], εως (ἡ). λύσιμον, (συνκδχ.) 'γλύτωμα. 2) παράλυσις, χαύνωσις, ἀτονία· (τρπ.) ἀδράνεια, (ἰατρ.) λειποθυμία. » Κοιλίης—, « Ἱππκρ., διάῤῥοια.

'Εκ·λυσσάω(ττάω)-ῶ, Μ. ήσω. Λυσσάζω ἐντελῶς, κινοῦμαι (κυριεύομαι) ἀπὸ φρικτὴν καὶ μανιώδη λύσσαν.

†'Εκλυτέον, (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Εκκλιτέον.

'Εκλυτήριον (τὸ). τὸ γινόμενον πρὸς ἔκλυσιν (διάλυσιν, ἀποφυγὴν) κακοῦ, σωτήριον.

Ἔκλυτος (ὁ, ἡ), [ἐκλύω]. λυμένος ἀπό τινος, 'ξηλωμένος, ξεβιδωμένος· (συνηθέσ. συνκδχ. καὶ μτφορ.) ἐκνενευρισμένος, ἄτονος, ἀποκαμωμένος, (ἐπμ.) νωθρός, ἀδρανής· (τρπ.) διεφθαρμένος (τὰ ἤθη), (κοιν.) παραλυμένος.

'Εκ·λυτρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. 'Γλυτόνω ('Ελευθερόνω) τινὰ ἀπὸ κἀνὲν κακὸν, σώζω, ἀπαλλάττω, (ὅθεν

'Εκλύτρωσις, εως (ἡ), = Ἀπολύτρωσις, ἐλευθέρωμα, σωτηρία.

'Εκλύτως, ἐπίρ. Ἀτόνως, νωθρῶς, ἀδρανῶς κτλ., [ἐκ τοῦ

'Εκ·λύω, Μ. λύσω. (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ. ἐκ δ'.) Λύνω τι ἀπό τινος, (συνκδχ.) ἀνοίγω, (ὡ μτφορ.) 'γλυτόνω, ἀπαλλάττω, ἐλευθερόνω. » Τῶν δέ σ' ἐκλῦσαι πόνων, « Αἰσχλ. » 'Εκλύουσι κοιλίαν, « Δσκρ., προξενοῦν εὐκοιλιότητα. » 'Εκλύσων στόμα, « Εὐρ., θ' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του (νὰ ὁμιλήσῃ). (καὶ μσ.) » Ἀλλ'

ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι, « Ὀδ. Κ. » Αὐτός τ' ἔδησα καὶ παρὼν ἐκλύσομαι,« Σοφ. 2) διαλύω. λειόνω. » Ἐκλύων ὄξει, « Γαλ. (καὶ μτφορ.) » Ἐκλύσας τὴν πρὸς ἀλλήλους ἔριν, « Δμ. (ꝁ μσ.) » Ἐξελύσασθε τὰς τοῦ πολέμου παρασκευάς,« Πλδ. (καὶ πθ.) » Ἄχρις ἂν ἐκλυθῇ τὸ δάνειον, « Πλ., ἐξοφληθῇ. 3) παραλύω, (συνκδχ.) χαυνόνω, ἐκνευρίζω, ἀδυνατίζω, (πθ.) ἀτονῶ, ἀποκάμνω, λειποθυμῶ. » Τύπτειν ἕως ἂν ἐκλύσωσιν, « Ἀρστ. » Ἡ μαλακότης τῆς πλίνθου ἐκλύει τὴν πληγήν, « Ἀπλλδ. (καὶ πθ.) » Οἱ ἀφροδισιάζοντες ἐκλύονται, « Ἀρστ. » Ἐκλελυμένος καὶ κεκμηκώς, « Πλ. » Ὑπὸ πνίγους ἐκλυόμεθα καὶ λειποψυχοῦμεν,« Θφρ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Ἐκλυόμενος ὁ ῥοῦς, « Πλδ. » Ἐκλελυμένην τε ꝁ θηλυτέραν εἶναι τὴν ὀσμήν, « Θφρ. (καὶ τρπ.) » Παντάπασιν ἐκλελύσθαι μοι δοκεῖτε, « Δμ. » Τὴν διάνοιαν ἐξελέλυτο,« Δ. Κασσ.

Ἐκ·λωβάω-ῶ, Μ. ήσω. Βλάπτω καθ' ὑπερβολήν· ὑβρίζω πικρῶς.

Ἐκ·λωπίζω, Μ. ίσω. Ἐκδύω, ξεγυμνόνω· 'γδέρνω, (συγχ. τῷ

Ἐκ·λωτίζω, Μ. ίσω, = Ἀπολωτίζω, ἀπανθῶ.

Ἐκμαγεῖον (τό), [ἐκμάσσω]. πᾶν δήποτε τὸ ὁπ. ἀναδέχεται (ἀποῤῥοφᾷ) ἐν ἑαυτῷ (ἢ ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἐντυπόνεταί) τι, (ἐπμ.) ὕφασμα εἰς τὸ ὁπ. σφογγιζόμεθα, μαντίλι, προσόψι κτλ., » Πλύσις ἐκμαγείων ῥυπαινομένων, « Ἀπλλν. Ἱστορ. (ꝁ τρπ. μὲ γεν.) » Ἐκμαγ. κακῶν, « Χρσ. 2) κερὶ (γύψος κτλ.) ἐπὶ τοῦ ὁποίου σφραγίζομεν, βουλλοκέρι κτλ. » Κήρινον ἐκμαγ., εἰς ὃ ἀποτυποῦσθαι ὅ,τι ἂν βουληθῶμεν, « Πλάτ. » Τὰν δ' ὕλαν ἐκμαγ. εἶμεν τᾶς τρίτας οὐσίας. δεξαμέναν γὰρ τὰ ὁμοιώματα ἐς ἑαυτὰν καὶ οἷον ἀναμαξαμέναν κτλ., « Τίμ. Λοκρ. 3) (συνκδχ.) αὐτὸ τὸ ἐκτυπούμενον σημεῖον, εἰκών, ὁμοίωμα, ἀντίτυπον κτλ. » Ἀπομαξάμενοι τὰς βαλανάγρας, τὰ ἐκμαγ. διέπεμψαν αὐτῷ, « Πολύαιν. » Κηρῷ ἐοικὼς ὁ νοῦς, τὰ ἐκμαγ. δεξάμενος φυλάττει, « Φίλ. » Ἐκμαγ. ἐστιν ὁ Υἱὸς καὶ σφραγὶς τῆς τοῦ Πατρὸς οὐσίας, « Θλγ. » Τοῖς ἐν οὐρανοῖς βασιλείας ἐκμαγ. ἡ ἐπὶ γῆς, « Κύρ. Ἀλεξ. » Ἁλιεύς, τὸ πέτρης ἁλιπλῆγος ἐκμαγ.,« Ἐπγρ. 4) τὸ πρωτότυπον ἀπὸ (ἢ διὰ) τοῦ ὁπ. γίνεται ἡ ἐντύπωσις, σφραγὶς κτλ. » Τοὺς ἀριθμοὺς ἐκ τῆς δυάδος γεννᾶσθαι, ὥσπερ ἔκ τινος ἐκμαγ., « Ἀρστ.

Ἐκ·μαγεύω, Μ. εύσω. Ἐξαπατῶ (Ξετρελλαίνω) τινα μὲ τὰς μαγείας μου.

Ἐκμαγῆναι, πθ. β'. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκμάσσω.

Ἔκμαγμα (τό), = Ἐκμαγεῖον, ἀντίτυπον, ὁμοίωμα, εἰκών. 2) τὸ δι' ὁποιασδήποτε ζύμης κατασκευαζόμενον πλάσμα, (ἰατρ.) Κολλύριον, καταπότιον κτλ. ἢ 3) καταπάτι, (παρβλ. Κροκόμαγμα).

Ἐκμάθησις, εως (ἡ). τὸ ἐκμανθάνειν, γνῶσις (κατανόησις) μαθήματος· διδασκαλία.

Ἐκμαθητέον, θετ. τοῦ Ἐκμανθάνω.

Ἐκ·μαίνω, μανῶ (ἀόρ. Ἐξέμηνα καὶ πθ. Ἐξεμάνην κτλ.). Κάμνω τινὰ μανιώδη, τρελλαίνω, ξετρελλαίνω. ἐξάπτω, διεγείρω. ἐξαγριόνω.

Ἐκμακτός, ἡ ἢ ος, όν ἢ ον. Ὁ δι' ἐκμάξεως (ἐντυπώσεως) σχηματισθείς.

Ἔκμακτρον (τό), = Ἔκμαγμα, σημεῖον, ἴχνος.

Ἐκμάλαξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐκ·μαλάσσω(ττω), Μ. άξω. Μαλακόνω τι ἐντελῶς, (μτφορ.) ἡμερόνω, ἐξιλεόνω, (ἢ ἀντὶ τοῦ

Ἐκ·μαλθακόω-ῶ, Μ. ώσω. Χαυνόνω, ἐκθηλύνω.

Ἐκμανείς, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ

Ἐκμανῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκμαίνω.

Ἐκμανής [ἐκμαίνω], έος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς μανιώδης, (μὲ αἰτ. προθετ.) μανιωδῶς ἔκδοτος εἰς.

Ἐκ·μανθάνω, Μ. μαθήσομαι. Μανθάνω τι ἐντελῶς (μὲ ἀκρίβειαν), (ἐπμ.) μανθάνω ἀπ' ἔξω· πληροφοροῦμαι. 2) ἐρευνῶ (ἐξετάζω) μὲ ἀκρίβειαν νὰ μάθω. » Ἐπεὶ δὲ μικρὸν ἀνέπνευσε, τὴν αἰτίαν ἐξεμάνθανεν, « Ἡλ.

Ἐκμανῶς, ἐπίῤ. Μανιωδῶς, ὡς μανιώδης.

Ἔκμαξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκμάσσειν, ἀποσφούγγισμα κτλ.

(Ἐκ·μάομαι), ἄχρ. ἐνς. (ἀφ' οὗ εὔχρ. ὁ ἀόρ. Ἐκμάσσατο), Π. ἀναζητῶ, (συνκδχ.) ἀνευρίσκω, (τρπ.) ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, (παρβλ. Εἰσμάσσω καὶ Ἐπιμαίομαι).

Ἐκ·μαραίνω, Μ. ανῶ. Μαραίνω (Σβύνω) ἐντελῶς.

Ἐκ·μαργόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκμαίνω, ξετρελλαίνω.

Ἐκ·μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοινοποιῶ (Φανερόνω) ἢ Ἀποδείχνω (Βεβαιόνω) τι μὲ τὴν μαρτυρίαν μου. » Εἰς πολλοὺς ἐκμαρτυρῆσαι, « Αἰσχ. 2) μαρτυρῶ δι' ἄλλου ἢ ἐγγράφως (μὴ δυνάμενος αὐτοπροσώπως), ἢ 3) μαρτυρῶ ὄχι ὡς γνωρίζων ὁ ἴδιος τὸ πρᾶγμα ἀλλ' ὡς ἀκούσας ἄλλον μαρτυροῦντα περὶ αὐτοῦ, (δηλ.) μαρτυρῶ ἀντὶ τοῦ καθ' αὐτὸ μάρτυρος, (ὅθεν

Ἐκμαρτυρία (ἡ). ἡ διδομένη παρ' αὐτοῦ ἀμέσως (ἢ παρ' ἄλλου μὲν ἀλλ' ὡς ἐξ ὁμολογίας αὐτοῦ) τοῦ ἀπόντος μάρτυρος. » Τῶν δὲ ἀδυνάτων καὶ ὑπερορίων ἐκμαρτυρίαν γεγραμμένην, « Δμ.

Ἐκμαρτύριον (τό). (μτγν.) ἔγγραφον ἐκμαρτυρίας.

Ἐκ·μασάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μασῶ καλά, μασῶ καὶ καταπίνω.

Ἐκμάσσατο, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. ά. τοῦ Ἐκμάομαι.

Ἐκ·μάσσω(ττω), Μ. μάξω. Σφογγίζων ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος, ἀποσφογγίζω. » Νίπτειν τοὺς πόδας αὐτῶν καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ, « Γρφ. (καὶ μὲ αἰτ. προθετ.) » Ἐκμάττουσι τοὺς ἐμπροσθίους πόδας (αἱ μέλισσαι) εἰς τοὺς μέσους, « Ἀρστ. (καὶ μσ.) » Ἔκμαξαι, μὴ κλαῖε, τέκνον,« Ἐπγρ. 2) στύφω, στραγγίζω, ξεζουμίζω. » Σπόγγους βρέχων καὶ ἐκμάσσων,« Ἱππκρ. 3) πλάττω τι δι' ὁποιασδήποτε ζύμης, (ἐπμ.) ἐντυπόνω. » Τοιαύτην εἶναι τὴν ἐντύπωσιν, οἷον, εἰ ἐκμάξειας εἰς σκληρόν, « Θφρ. » Αὐτὸν ἐκμάττειν τε ꝁ ἐνιστάναι εἰς τοὺς τύπους,« Πλάτ. (καὶ πθ.) » Ὅταν ἐξαλειφθῇ ἢ μὴ οἷόν τε γένηται ἐκμαγῆναι, « αὐτ. » Ὡς ἐκμάσσεσθαι δακτύλιον, « Ἱππκρ., (τόσον ἁπαλὸν τὸ ζυμάρι) ὥστε νὰ σχηματίζεται ἐπάνω του σφραγὶς (δακτυλιδίου), (ἐπμ. 4) (μσ.) ἀναλαμβάνω (σχηματίζομαι κατὰ) τὸν τύπον τινός, (τρπ.) ἐντυπόνω εἰς τὸν νοῦν μου· μιμοῦμαι ἀκριβῶς. » Γενεὴν ἐκμάσσεται ἵππου,« Νίκ. » Ἐκματτόμεθα τὸ τύπωμα καὶ κατ' εἰκόνα τοῦ πρωτοτύπου γινόμεθα,« Εὐστ. » Ἐκμεμάχθαι τὴν (καθ' ὕπνους ὀφθεῖσαν) εἰκόνα, ꝁ κατέχειν ἐναργῶς, « Πλ. » Ὁ δὲ παῖς ἀκριβέστατον ἐξεμάξατο τὸν διδάσκαλον, « Ἀλκίφρ. » Τὸν Λυσιακὸν χαρακτῆρα ἐκμέμακται, « Δ. Ἀλ.

Ἐκ·μαστεύω, Μ. εύσω. Ἐξετάζω, ἀναζητῶ, ἀνιχνεύω, (παρβλ. Ἐκμάομαι).

Ἐκ·μαστιγόω-ῶ, Μ. ώσω. Δέρνω δυνατὰ μὲ τὴν μάστιγα.

Ἐκ·ματέομαι, Μ. μάσομαι, = Ἐκμάομαι.

Ἐκ·μεγαλύνω, Μ. υνῶ. Μεγαλοποιῶ καθ' ὑπερβολήν.

Ἐκ·μεθύσκω, Μ. ύσω. Δίδω εἴς τινα νὰ πίῃ τόσον ὥστε νὰ μὴ αἰσθάνεται πλέον ἀπὸ τὸ μεθύσι· (μτνμ.) γεμίζω τι 'ως οὗ νὰ ξεχειλίσῃ. (ἐπὶ φυτ.) ποτίζω ὑπὲρ τὸ δέον 'ως οὗ νὰ σαπήσῃ.

Ἐκμείλιξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐκ·μειλίσσω, Μ. ίξω. Ἐξημερόνω, ἐξιλεόνω.

Ἐκ·μειόω-ῶ, Μ. ώσω. Σμικρύνω, ἐλαττόνω.

(Ἐκ·μείρομαι), ἄχρ. ἐνς. (ἀφ' οὗ εὔχρ. ὁ ἀόρ. Ἐξέμμορε), Π. λαμβάνω εἰς τὸ μέρος μου, μετέχω.

Ἐκ·μελαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι κατάμαυρον, καταμαυρίζω.

Ἐκμέλεια (ἡ). σφάλμα (ἀσυμφωνία) περὶ τὴν μελῳδίαν, παραφωνία. 2) = Ἀμέλεια ἀκαταστασία.

Ἐκ·μελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Μελετῶ (Γυμνάζομαι [καὶ σπν. μτβτ.] Γυμνάζω τινὰ) συχνὰ καὶ ἀδιακόπως, (ἐπμ.) = Ἐκμανθάνω, συνειθίζω.

Ἐκμελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς (μουσ.) μέλους, μὴ ἁρμονικός, κακόφωνος (συνκδχ.) ἄμουσος, ἀφιλόκαλος. (τρπ.) ἀνάρμοστος, ἄτακτος, ἀκατάστατος.

Ἐκ·μελίζω, Μ. ίσω. Κόπτω μέλος τι τοῦ σώματος, ἀκρωτηριάζω.

Ἐκμελῶς, ἐπίῤ. Παρὰ μέλος, ἀπρεπῶς ἀναρμόστως, ἀτάκτως.

Ἐκμεμαχώς, υῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκμάσσω.

Ἐκ·μεστόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω τι ἐντελῶς ('ως ἐπάνω).

Ἐκ·μεταλλεύω, Μ. εύσω. Σκάπτω (Δουλεύω) ἢ Ἐξαντλῶ (Ἐβγάλλω ὅλην τὴν ὕλην ἀπὸ τὸ) μεταλλεῖον.

Ἐκμέταλλος (ὁ, ἡ), (μτγν. καὶ ἀδκμ.). ὁ ἀπὸ μεταλλεῖον ἐκβαλλόμενος, ὀρυκτός.

Ἐκ·μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ (Καταμετρῶ καὶ τρπ. Λογαριάζω) μὲ ἀκρίβειαν (μσ.) 'παίρνω τὸ μέτρος τινός. (συνκδχ.) διέρχομαι, διαβαίνω. » Τὴν Κορινθίαν ἄστροις ἐκμετρούμενος, « Σοφ. (καὶ μτφορ.) » Μακρὸν χρόνον ἐκμετρήσασα, « Ἡλ. » Τὸν βίον ἐξεμέτρησαν, « Τζέτζ. (περιφρ. ἀντὶ) ἀπέθανον.

Ἐκμέτρησις, εως (ἡ). μέτρημα ἀκριβές, καταμέτρησις.

Ἔκμετρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-μέτρως. Ὑπέρμετρος, ὑπερβολικός, ἄμετρος.

Ἐκ·μηκύνω, Μ. υνῶ. Ἐκτείνω, τραβῶ εἰς μάκρος.

Ἐκμῆναι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐκμήνας, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκμαίνω.

Ἔκμηνος (ὁ, ἡ). ἓξ μηνῶν, ἑξάμηνος. » Ἐντὸς ἐκμήνου (ἐνν. χρόνου), « Πλάτ., εἰς ἓξ μῆνας.

Ἐκ·μηνύω, Μ. ύσω. Γνωστοποιῶ (μυστικόν), ἐξαγγέλλω.

Ἐκ·μηρύομαι, Μ. ύσομαι. Ξετυλίζω, ξεκουβαριάζω, ἐκτείνω, (μτφορ.) διαβιβάζω (στρατιώτας κτλ.) διὰ στενοῦ τινος περάσματος εἰς τρόπον ὥστε νὰ ὁδεύουν ἀπὸ ἕνας-ἕνας εἰς τὴν γραμμήν, (Γαλλ.) défiler. » Διὰ στενῆς θυρίδος παρὰ τὸ τεῖχος ἐκμηρυόμενος αὐτὸν καὶ παιδία καὶ γυναῖκα, « Πλ.

Ἐκ·μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Τελειόνω οἰκοδόμημά τι ἐντέχνως, (μτφορ.) κατορθόνω διὰ μηχανουργιῶν.

Ἐκ·μιαίνω, Μ. ανῶ. Καταμολύνω, (πθ.) = Ἀποσπερματίζω.

Ἐκ·μιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μιμοῦμαι ἀπαραλλάκτως.

Ἐκμίμησις, εως (ἡ). μίμησις ἀκριβής.

Ἐκ·μισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ καθ' ὑπερβολήν, ἀποστρέφομαι.

Ἔκμισθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ λαμβάνων (ἢ γινόμενος χωρὶς) μισθόν, Ἀπόμισθος.

Ἐκ·μισθόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω (Παραχωρῶ, καὶ μσ. Ἀναλαμβάνω) τι μὲ μισθόν, ἐνοικιάζω. » Θεωρητήρια κύκλῳ κατασκευάσαντες ἐξεμίσθουν, « Πλ. » Ναῶν κατασκευὰς ἐξεμίσθωσε Δήμητρι κτλ., « Δ. Ἀλ., ἐξέδοτο πρὸς κατασκευήν. » Δελφῶν ἐξ ἀρχῆς μὲν Ἀμφικτύονες κτίσαι ἐγένοντο.., χρόνῳ δὲ ὕστερον ἐξεμισθώσαντο Ἀλκμαιονίδαι τὸ ἔργον, « Θμς.

Ἐκμίσθωμα (τό). τὸ πληρονόμενον διὰ τὴν ἐκμίσθωσιν, ἐνοίκιον.

Ἐκμίσθωσις, εως (ἡ). ἐνοικίασις.

Ἔκμολεν, Π. ἀντὶ Ἐξέμολεν, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκβλώσκω.

Ἐκ·μολύνω, Μ. υνῶ. Καταμολύνω.

;Ἐκμόργνυμι, Μ. μόρξω, = Ἐξομόργνυμι.

Ἐκ·μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Σχηματίζω) τι ἐντελῶς, τῷ δίδω τὴν ἀπαιτουμένην μορφήν. » Τίς τὴν ἄμορφον ἐξεμόρφωσε φύσιν; « Ι. Εὐχ.

Ἐκ·μουσόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκδιδάσκω.

Ἐκ·μοχθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατορθόνω (Ἀποκτῶ ἢ Ἀποφεύγω) τι μὲ κόπους καὶ μόχθους, ἐκτελῶ ἐπίμοχθόν τι ἔργον, (ἐπμ.) ὑποφέρω.

Ἐκμοχλευτός (ὁ, ἡ). ὁ ἐκμοχλευόμενος ἢ ἐκμοχλευτέος, [ἐκ τοῦ

Ἐκ·μοχλεύω, Μ. εύσω. Ἐβγάλλω (Μετατοπίζω) τι μὲ τὸν μοχλόν, (ἐν γέν.) 'ξηλόνω, ξεῤῥιζόνω τι διὰ τῆς βίας, (χειρουργ.) ἐξαρθρόνω.

Ἐκ·μυελίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τὸν μυελὸν ἀπὸ τὸ κόκκαλον, (μτφορ.) ἐξαντλῶ· ξεμυαλίζω.

Ἐκ·μυέω-ῶ, Μ. ήσω. Μυῶ ἐντελῶς, Ἐκδιδάσκω, (καὶ πθ.) Ἐκμανθάνω.

Ἐκ·μυζάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Βυζάνων ἐβγάλλω, πιπιλίζω (ἐντελῶς), ἀποῤῥοφῶ. » Αἱ βδέλλαι οὐ τὸ ἐκ βάθους ἀλλὰ τὸ ἐπιπολῆς ἐκμυζῶσιν (ἐκμύζουσιν) αἷμα,« Ἀντελλ. » Ὡς πάρδαλις ἐκμύζει ἔριφον,« Διαθ. (καὶ μτφορ.) » Φωράσας ὑπούλως τὸ κοινὸν ἐκμυζῶντα, « Εὐς.

Ἐκμυζηθμός (ὁ) καὶ

Ἐκμύζησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκμυζᾶν, βύζασμα, πιπίλισμα.

Ἐκ·μύζω, Μ. μύξω, (μτγν. ἀντὶ) Ἐκμυζάω.

Ἐκ·μυθόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Μεταχειρίζομαι) τι ὡς ὑπόθεσιν μύθου. » Ἀλλ' Αἰσώπῳ πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκμεμύθωται, « Φλςρ.

Ἐκ·μυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκφωνῶ τι μουγγρίζων (διὰ ἢ ὡς διὰ μηκυθμοῦ).

Ἐκ·μυκτηρίζω, Μ. ίσω. Χλευάζω (Περιγελῶ) παῤῥησίᾳ, κάμνω τινὰ ἐντελῶς καταγέλαστον.

Ἐκμυκτηρισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐκ·μυσάττομαι, Μ. άξομαι. Βδελύττομαι καθ' ὑπερβολήν, ἀποστρέφομαι.

Ἐκ·μύσσω, Μ. μύξω, = Ἀπομύσσω.

Ἐκ·μυστίζω, Μ. ίσω. Ἀδειάζω (Στραγγίζω) τὸ ποτῆρι 'ως τὸν πάτον (πιπιλίζων καὶ τὴν ὑστερινὴν ῥανίδα).

Ἐκ·ναρκάω-ῶ, Μ. ήσω. Μουδιάζω ἐντελῶς, ἀποναρκοῦμαι, ἀποκάμνω.

Ἐκ·ναρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποναρκόνω. ‖. (πθ.) = Ἐκναρκάω.

Ἐκ·ναυσθλόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ἐκναυστολέω, ἀποβιβάζω (ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν), (καταχρ.) ῥίπτω ἔξω (ἀπὸ τὴν θάλ. εἰς τὴν ξηράν) ναυάγιον κτλ.

Ἐκ·ναυστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκπλέω μετὰ στόλου.

Ἐκ·νεάζω, Μ. άσω. Ξανανεόνω (μτβτ. ꝁ ἀμτβτ.).

Ἐκνεασμός (ὁ), 'ξανανέωμα.

Ἐκ·νέμομαι, Μ. νεμοῦμαι. Βόσκων κατατρώγω. 2) Π. ἐβγάλλω πρὸς βοσκήν, (ἐν γέν.) ἐβγάλλω. » Οὐκ ἄψοῤῥον ἐκνεμεῖ πόδα; « Αἰσχλ.

Ἐκνενημένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐκνέω (2).

Ἐκ·νεοττεύω, Μ. εύσω. Ἐβγάλλω πουλιά (ἀπὸ τὸ αὐγόν), ξεκλωσσῶ, ξεπουλιάζω.

Ἐκ·νευρίζω, Μ. ίσω. Κόπτω τὰ νεῦρα, (μτφορ.) ἀφαιρῶ τὴν δύναμιν, σβύνω τὴν προθυμίαν, χαυνόνω, ἀδυνατίζω, (κοιν.) κόπτω τὰ ἥπατα, (ὅθεν

Ἐκνεύρισις, εως (ἡ). χαύνωσις, ἀδυνάτισμα, ἀποκαμωμός.

Ἐκ·νευρόω-ω, Μ. ώσω, = Ἐκνευρίζω.

Ἔκνευσις, εως (ἡ). παραμέρισμα (κυρ. τῆς κεφαλῆς πρὸς ἀποφυγὴν κτυπήματος). » Ὁδοῦ —,« Σχλ. Ἀρςφ., παραςράτισμα, [ἐκ τοῦ

Ἐκ·νεύω, Μ. νεύσω. (μὲ αἰτ.) Κλίνω (τὴν κεφαλήν μου) πλάγια ἵν' ἀποφύγω τι, (ἐν γέν.) παραμερίζω, ἀπομακρύνομαι, (συνκδχ.) ἀποφεύγω. » Πάντα ὅσα ἂν δύσκολα περὶ τὸ πρόσωπον, ὁ ἵππος ἐκνεύειν πέφυκεν ἄνω, « Ξεν. (καὶ τρπ.) » Οἱ δέ, ὡς πρὸς ἄλλους πόλεμον ἔχοντες, ἐξένευσαν τὴν βοήθειαν, « Σδ. » Ἀμήχανον γὰρ ἅψασθαι τοῦ ἀγαθοῦ, μὴ ἀποστάντα πρότερον παντελῶς καὶ ἐκνεύσαντα τοῦ κακοῦ, « Βασ. 2) (μὲ αἰτ. προθετ.) ἐξέχω (βλέπω) πρός, (καὶ μτφορ.) ἐκκλίνω, ἐξοκέλλω. » Πρὸς ἡδονὴν ἐκνενευκότα, « Φίλ. 3) Ἀνανεύω, (συνκδχ.) ἀρνοῦμαι, ἀποποιοῦμαι. » Ἐξένευσ' ἀποστῆναι πρόσω,« Εὐρ., (συγχ. τῷ Ἐκνέω καὶ Ἐκπνέω).

Ἐκνέφελος καὶ

Ἐκνεφίας, ου (ὁ). (κυρ. ἄνεμος ἢ ὄμβρος) ὁ προερχόμενος ἀπὸ ἔκρηξιν νέφους, (ἐπμ.) σφοδρός, ὁρμητικός. » Ἥλιος (καὶ καταχρ. » Πυρετὸς) —, « Θφρ., Γαλ., ὁ ὑγρὸς ꝁ καυστικός, (κοιν.) συννεφόκαμμα.

Ἐκ·νεφόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι (Μεταβάλλομαι εἰς) νέφος.

Ἐκ·νέω, Μ. νεύσω. Ἐβγαίνω ἔξω κολυμβῶν, (μτφορ.) 'γλυτόνω ἀπὸ κίνδυνον, (παρβλ. Ἐκνεύω). 2) ἐπισωρεύω χύνω τι ἔξω. » Πλοῦτος κατὰ χύσιν ἄμμου ἐκνενημένος,« Εὐστ.

Ἐκ·νεωτερίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (Ἐκπίπτω εἰς) νεωτερισμούς.

Ἐκ·νηπιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξαναμωραίνω, ἢ 2) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) φρονιμεύω.

Ἐκ·νηστεύω, Μ. εύσω. Νηστεύω (χωρὶς νὰ φάγω τίποτε), φυλάττω ἐντελῆ (αὐστηροτάτην) δίαιταν.

Ἐκ·νήφω, Μ. νήψω, = Ἀνανήφω, ξεμεθῶ, (συνκδχ. ꝁ μτφορ.) ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἐξυπνῶ.

Ἐκ·νήχομαι, Μ. νήξομαι. Ἐβγαίνω ἔξω (Γλυτόνω) κολυμβῶν.

Ἔκνηψις, εως (ἡ), = Ἀνάνηψις, ξεμέθυσμα, (συνκδχ.) ἐξύπνημα, (μτφορ.) σωτηρία.

Ἐκ·νικάω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ ἐντελῶς, κατανικῶ, ἐκβαίνω νικητὴς ἀπό· (τρπ.) ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω· καταντῶ ἀπὸ πολυχρόνιον συνήθειαν εἰς. » Ἐπὶ τὸ μυθῶδες (» Εἰς παροιμίαν) ἐξενίκησε,« Θκ., Σδ.

Ἐκνίκημα (τό). τὸ ἀποτέλεσμα (τὸ κέρδος, τὸ ἆθλον) τῆς νίκης, κατόρθωμα· (συνκδχ. καὶ τρπ.) ὑπεροχή, προτέρημα.

Ἐκνίκησις, εως (ἡ). ἐντελὴς νίκη, κατατρόπωσις, ὑπερίσχυσις. 2) (Νμ.) ἀπόδειξις, (Γαλλ. éviction).

Ἐκ·νίπτω, Μ. νίψω. Ξεπλύνω, καθαρίζω, (τρπ.) ἀθωόνω.

Ἐκ·νιτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πλύνω (Παςρεύω) τι μὲ νίτρον (μὲ ἀλησσίβαν ἢ σαποῦνι).

Ἔκνιψις, εως (ἡ). πλύσιμον, καθάρισμα.

† Ἐκ·νοέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐννοέω, (παρβλ. Ἐκφροντίζω). 2) ξετρελλαίνω, ξεμυαλίζω, (ὅθεν

Ἔκνοια (ἡ). χάσιμον τοῦ νοός, τρέλλα, παραφροσύνη.

† Ἐκνομή (ἡ). βοσκή, βόσκημα.

Ἐκνόμιος (ὁ, ἡ), Μ. = Ἔκνομος, ὑπέρμετρος, ὑπερβολικός, τερατώδης, ἀσυνήθιστος, (κοιν.) ἀφύσικος.

Ἐκνομίως (ὑπερθ. Ἐκνομιώτατα), ἐπίῤ. Π. (Κωμ.) = Ἐκνόμως, παρὰ φύσιν, μὲ ὑπερβολήν, ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Ἔκνομος (ὁ, ἡ), (ꝁ ἐπίῤ.) -νόμως. Παράνομος, ἀθέμιτος· ἀποτρόπαιος.

Ἔκνοος-ους (ὁ, ἡ). ὅς τις ἔχασε τὸν νοῦν του (ἔγινεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ), παράφρων· ἀνόητος, ἀναίσθητος. » Ἔκνοος εὐπαθίης,« Λξ. » Ἔκνοον πρόσταγμα, « Ὑμν. Ἐκκλσ.

'Εκ·νοσέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εξασθενῶ ὑπὸ νόσου, εἶμαι φιλάσθενος.

'Εκ·νοσηλεύω, Μ. εύσω. 'Επιμελοῦμαι τὸν ἀσθενῆ 'ως οὗ νὰ ἀναλάβη.

'Εκ·νοσφίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος καὶ τὸ οἰκειοποιοῦμαι, (ἐν γέν.) ἁρπάζω, ἀποξενόνω.

'Εκ·νοτίζω, Μ. ίσω. 'Εβγάλλω ὑγρασίαν (ἰκμάδα, νοτίδα).

Ἔκνωθρος (ὁ, ἡ). πολλὰ (εἰς τὸ ἄκρον) νωθρὸς, (Δσκρ.).

'Εκ.ξέω, Μ. ξέσω, ἀδκμ. ἀντί Ἀποξέω, (Τζ.).

'Εκ·ξιφίζομαι, Μ. ίσομαι, (μτγν.). Ξεσπαθόνω, (ὅθεν

'Εκξιφισμὸς (ὁ). ξεσπάθωμα.

'Εκ·ξυλόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. (βτν.), Γίνομαι (Μεταβάλλομαι εἰς) ξύλον, ξυλιάζω, σκληρύνομαι.

'Εκόμιξα, Π. ἀντὶ 'Εκόμισα, ἀόρ. τοῦ Κομίζω.

;'Εκοντῆ, 'Εκοντηδὸν καὶ 'Εκοντὴν, ἐπίῤ. ἀντὶ 'Εκοντὶ, [ἐκ τοῦ

,'Εκοντὴς, οῦ (ὁ), (ἀμφ. ἡ ἀδκμ.) ἀντὶ 'Εκὼν, 'Εθελοντής.

'Εκοντὶ [ἑκὼν], ἐπίῤ. 'Εκουσίως.

'Εκόντως, ἐπίῤ. (μτγν.) ἀντὶ 'Εκοντί.

'Εκόπην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Κόπτω.

Εκόσμηθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ 'Εκοσμήθησαν, πθ. ἀόρ. τοῦ Κοσμέω.

'Εκουσιάζομαι, Μ. άσομαι. Πράττω τι ἑκουσίως (ἀπ' ἐμαυτοῦ), (ἐν γέν.) προαιροῦμαι.

'Εκουσιασμὸς (ὁ). πρᾶξις (προσφορὰ) ἑκούσιος.

'Εκουσιαστὶ, ἐπίῤ. 'Εκουσίως.

'Εκούσιος [ἑκοῦσα], α ἡ ος, ον. 'Ο γινόμενος ἢ πράττων τι αὐτοπροαιρέτως καὶ ἀπαραβιάστως, θεληματικός. » Τὸ ἑκούσιον, « Φίλ., τὸ αὐτεξούσιον (τοῦ ἀνθρώπου). » Παρὰ τὸ ἑκούσιον, « Αξ., παρὰ γνώμην, ἀκουσίως, (καὶ) » Καθ' ἑκούσιον, (ἢ), » Καθ' ἑκουσίαν, (ἢ) » 'Εξ ἑκουσίας (ἐνν. γνώμης), (ἢ ἐλλ.) » 'Εκουσίᾳ, ἐπίῤ. ἀντὶ 'Εκουσίως.

'Εκουσιότης (ἡ). ἡ ἑκουσία γνώμη, θέλησις ἀπαραβίαστος.

'Εκουσίως, ἐπίῤ. Θεληματικῶς, αὐτοθελήτως, αὐτοπροαιρέτως.

'Εκ·παγλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = 'Εκπλήττομαι, θαυμάζω, [ἐκ τοῦ

'Εκπαγλος (ὁ, ἡ), [ἐκπλήσσω]. ἐκπληκτικὸς, θαυμαστὸς, δεινὸς, φοβερός. » Ἀνὴρ —, « Πίνδ. » Πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν, « Ἰλ. Ω. » Ὅπλοις ἐκπαγλοτάτοις κεκοσμημένος, « Ξεν. » Χειμὼν —, « 'Οδ. Ξ. » Ἔπος ἔκπαγλον ϗ ἀεικὲς, « 'Οδ. Ρ. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἔκπαγλον ϗ (πλθ.) Ἔκπαγλα, ἐπίῤ. ἀντὶ -

'Εκπάγλως, ἐπίῤ. Φοβερὰ, θαυμασίως· κατὰ πολλὰ, μὲ ὑπερβολήν· κατ' ἐξοχήν· ἐπιμόνως· ἐξ ὁλοκλήρου, κατὰ κράτος κτλ.

'Εκ·παθαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Γίνομαι ἐκπαθὴς, διατίθεμαι πολλὰ περιπαθῶς πρός τι, τὸ συναισθάνομαι μὲ πολλὴν προσπάθειαν.

'Εκπάθεια (ἡ). σφοδρὰ (ὑπερβολικὴ) συναίσθησις ἢ παραφορὰ πάθους, [ἐκ τοῦ

'Εκπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ σφοδρὰν συναίσθησιν πάθος γενόμενος ἐκτὸς ἑαυτοῦ, παράφορος, ἐνθουσιῶν. 2) (σπν.) ὁ ἐκτὸς πάθους, ἀβλαβής.

'Εκπαθῶς, ἐπίῤ. = Περιπαθῶς, μὲ πολλὴν προσπάθειαν, μὲ ὑπερβολικὴν συναίσθησιν.

'Εκπαίδευμα (τὸ). μαθητὴς, (κοιν.) γέννημα, ἀνάθρεμμα, [ἐκ τοῦ

'Εκ·παιδεύω, Μ. εύσω, = 'Εκδιδάσκω, παιδαγωγῶ, ἀνατρέφω.

†'Εκπαιδόθεν, ἀναγν. 'Εκ παιδόθεν.

'Εκ·παίζω, Μ. παίξω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Εμπαίζω.

'Εκ·παιφάσσω (χ. Μ.), Π. ὁρμῶ ἔξω ὡς μανιώδης.

'Εκ·παίω, Μ. παίσω, = 'Εκκρούω· (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) = 'Εκπίπτω, (παρβλ. Διεκπαίω).

Ἔκπαλαι, ἐπίῤ. Πρὸ πολλοῦ.

'Εκ·παλαίω, Μ. αίσω. Παραβαίνω (Δὲν παλαίβω κατὰ) τοὺς νόμους τῆς παλαιστικῆς (συγχ. μετὰ [καὶ ἴσως καὶ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ] τοῦ 'Εκπαλέω).

'Εκ·παλάσσω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ 'Εκπλάσσω, ζυμόνω καλά.

'Εκ·παλέω-ῶ, Μ. ήσω. (χειρουργ.) 'Εβγαίνω ἀπὸ τὴν κλείδωσίν μου, ἐξαρθρόνομαι, [ἐκ τοῦ

'Εκπαλὴς [ἐκπάλλω], έος (ὁ, ἡ). ἐξαρθρωμένος.

'Εκπάλησις, εως (ἡ). ἐξάρθρωσις.

Ἔκπαλθ', Π. (κατ' ἀποκοπ.) ἀντὶ 'Εξεπάλετο, μσ. (ἀντὶ πθ.) ἀόρ. β'. τοῦ

'Εκ·πάλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Τινάζομαι ἀπὸ πουθενὰ, ἐκπηδῶ.

Ἔκπαλος (ὁ, ἡ), = 'Εκπαλής.

'Εκ·παππόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. (βτν.) Σποριάζω (λέγεται δι' ὅσα φυτὰ κάμνουν βαμβακώδη ϗ χνουδωτὸν σπόρον, καθὼς τὰ κιναροειδῆ κτλ.), (κοιν.) παππουδιάζω.

'Εκ·παρθενεύω, Μ. εύσω, = Διαπαρθενεύω.

'Εκ·πασσαλεύω, Μ. εύσω. 'Εκκρούω πάτταλον μὲ πάτταλον, (ἐν γέν.) ξεκαρφόνω.

'Εκ·παταγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυππάζω κάμνων μέγαν κρότον (πάταγον), ξεκουφαίνω, (ἴδε καὶ

'Εκ·πατάσσω, Μ. άξω, = 'Εκκρούω, (τρπ.) 'Εκπλήττω, (ὅθεν:) » 'Εκπεπαταγμένος, « 'Οδ. Σ., ἔμπληκτος, ἐμβρόντητος, παραλογισμένος.

'Εκ·πατέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εβγαίνω ἀπὸ τὸν συνήθη (τὸν πεπατημένον) δρόμον, (ἐν γέν.) τραβηοῦμαι (μακρύνομαι) ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ ζῶ καταμόνας, (ὅθεν

'Εκπάτιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ίως, Π. ἔξω τοῦ δρόμου, παράξενος, ἀσυνήθιστος, τερατώδης, ὑπερβολικός.

Ἔκπαυμα (τὸ). ἀνάπαυσις, ἡσυχία, [ἐκ τοῦ

'Εκ·παύω, Μ. παύσω. Παύω τι ἐντελῶς, Καταπαύω (Θκ. Ε', 75).

'Εκ·παφλάζω, Μ. άσω. Κοχλάζω καὶ χύνομαι. » Διατί τὸ μὲν ὕδωρ ζέον οὐκ ἐκπαφλάζει; « Ἀρστ. (Προβλ. θ'), (ὅθεν

'Εκπαφλασμὸς (ὁ). κοχλάκισμα καὶ χύσιμον (βράζοντος ὑγροῦ).

'Εκ.παχύνω, Μ. υνῶ. Παχαίνω καθ' ὑπερβολὴν, ὑπερπαχαίνω.

'Εκ·πείθω, Μ. πείσω. Καταπείθω.

Ἔκπεινος (ὁ, ἡ), = Ἔκλιμος.

'Εκ·πειράζω, Μ. άσω, καὶ

'Εκ·πειράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, = Ἀποπειράομαι, δοκιμάζω· ἐρωτῶ νὰ μάθω, ἐξετάζω. Καί συ τοσοῦτο πρῶτον ἐκπειράσομαι· παῖς ὢν ἐφοίτας ἔς τινος διδασκάλου; « Ἀρσφν.

'Εκ·πεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαίνω, λαναρίζω, (κατ' ἔκτ.) τσουμαδῶ.

'Εκ·πελεκάω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Ἀφαιρῶ) μὲ τὸν πέλεκυν, ἀποκόπτω.

'Εκπελέκημα (τὸ). τὸ ἀποκοπτόμενον μὲ πέλεκυν.

'Εκ·πέλει (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἔξεστιν, εἶνε τρόπος, εἶνε δυνατόν.

'Εκπεμπτέος, α, ον, θετ. τοῦ -

'Εκ·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλνω ἔξω, ἐβγάζω· στέλνω εἰς πρεσβείαν (εἰς ἐκστρατείαν, εἰς ἀποικίαν κτλ.), ξεκινῶ, ἀναδίδω. » Ἥφαιστος Ἴδης λαμπρὸν ἐκπέμπων σέλας, « Αἰσχλ. 2) Ἀποπέμπομαι, διώχνω, (κοιν.) δίδω δρόμον, φυγαδεύω. » 'Εμὲ δ' ἐξέπεμψεν ὁ καπνὸς, « Ἀρσφ. 3) μηνῶ τινα νὰ ἔβγῃ ἔξω. » Τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶν δε δωμάτων, « Σοφ., (παρβλ. Μεταπέμπομαι).

Ἔκπεμψις, εως (ἡ). στάλσιμον ἔξω (εἰς πρεσβείαν κτλ.), ἀποστολὴ, ξεκίνημα (στόλου κτλ.)· ἀνάδοσις, (θλγ.) = 'Εκπόρευσις.

'Εκ·πεπαίνω, Μ. ανῶ. 'Ωριμάζω τι ἐντελῶς.

'Εκπέποται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ 'Εκπίνω.

'Εκπεπότημαι, πρκ. τοῦ 'Εκποτάομαι.

'Εκπέπραται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς ὁρς. τοῦ 'Εκπιπράσκω.

'Εκπέπταμαι, πθ. πρκ. τοῦ 'Εκπετάννυμι.

'Εκπεπταμένως, ἐπίῤ. (μτχ.), = Ἀναπεπταμένως, Ἀνέτως.

'Εκ·πέπτω, Μ. πέψω, = 'Εκπέσσω.

'Εκπέπωκα, πρκ. τοῦ 'Εκπίνω.

'Εκ·περαίνω, Μ. ανῶ. Φέρω τι εἰς πέρας, τελειόνω, ἐκπληρῶ. » Βίοτον ἐκπεραίνει, « Εὐρ. » 'Ο χρησμὸς ἐκπεραίνεται, « αὐτ.

'Εκ·περαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Περνῶ τινα ἀντικρὺ, διαπερνῶ.

'Εκπέραμα (τὸ). πέρασμα διά τινος τόπου πρὸς τὰ ἔξω, ἔβγαλμα, [ἐκ τοῦ

'Εκ·περάω-ῶ, Μ. άσω. Περνῶ (μτβτ. καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἔξω, ἐβγαίνω, διαπερνῶ. » Τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρασεν, « 'Οδ. Χ. » Χέρσον καὶ θάλασσαν ἐκπερῶν, « Εὐρ. (καὶ μτφορ.) » 'Ογδώκοντ' ἐξεπέρησ' ἔτεα, « 'Επγρ.

'Εκ·περδικίζω, Μ. ίσω, = Διεκπερδικίζω.

'Εκ·πέρδω, Μ. παρδήσω, -ομαι, = Ἀποπέρδω.

'Εκ·πέρθω, Μ. πέρσω, Π. ἀντὶ = 'Εκπορθέω.

'Εκ·περι·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. 'Εκπεριήγαγον κτλ.). 'Εβγάλλω τι ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἦτον καὶ τὸ γυρίζω ἀλλοῦ. » 'Εκπεριαγαγοῦσαι τοὺς ἀγκῶνας, ὥσπερ αἰχμαλώτων, « Ἰάμβλ.

'Εκ·περί·ειμι, Μ. ειμι, καὶ

'Εκ.περι·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. 'Εκπεριῆλθον κτλ.). Περιέρχομαι ἔξωθέν τινος, ἐβγαίνω ἔμπροσθέν (κόπτω τὸν δρόμον) τινὸς ἢ πλησιάζω πουθενὰ κάμνωντας γύρον ἀπ' ἔξω.

'Εκπερίϊξις [ἐκπεριϊκνέομαι], εως (ἡ). τὸ ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ (ϗ τρπ. ἐκτὸς τοῦ προκειμένου) περιτριγύρισμα.

'Εκ·περι·ΐζαμαι, Μ. περιζήσομαι (ἀόρ. 'Εκπεριέστην κτλ.). Ἀπομακρύνομαι. ἀποφεύγω.

'Εκ·περι·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. 'Εκπεριέλαβον κτλ.). Περιέχω (Περιλαμβάνω) τι ἔξωθεν, περικυκλόνω πανταχόθεν. » 'Ο ἀὴρ τὸν περίγειον ἐμπεριείληφε τόπον, « Γργ.

'Εκ.περι·νοστέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

'Εκ·περι·οδεύω, Μ. εύσω. Περιοδεύω (Περιέρχομαι) ἔξωθεν ἢ ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην, (τρπ.) ἐξετάζω τι ἀρχίζων ἀπὸ μακράν.

'Εκ·περι·πλέω, Μ. πλεύσω, -ομαι. Περιπλέω τι ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην.

'Εκπεριπόλησις [ἐκπεριπολέω], εως (ἡ). ἡ ἔξωθέν τινος περιστροφὴ (κυκλοφορία).

'Εκ·περι·πορεύομαι, Μ. εύσομαι, = 'Εκπεριοδεύω.

'Εκπερισπασμὸς (ὁ), [ἐκπερισπάομαι]. κίνημά τι στρατιωτικὸν, τριπλῆ περιστροφὴ τοῦ στρατεύματος, (παρβλ. Περισπασμός).

'Εκ·περι·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Περιτρέχω ἔξωθεν.

'Εκ·περονάω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εβγάλλω τι μὲ τὴν περόνην (μὲ τὸ σουβλὶ), (παρβλ. 'Εκκεντέω 2).

'Εκπεσε, Π. ἀντὶ 'Εξέπεσεν, ἀόρ. τοῦ 'Εκπίπτω.

'Εκ·πέσσω(ττω), Μ. πέψω, (ἐπὶ φυτ.) = 'Εκπεπαίνω, (ἐπὶ πτην.) = 'Εκλέπω, (ἰατρ.) χωνεύω, διαλύω.

'Εκ·πεττάζω, Μ. άσω, (Γρφ.) ἀντὶ 'Εκπετάννυμι.

'Εκπέταλος (ὁ, ἡ), ἁπλωτὸς ὡς πέταλον (φύλλον).

'Εκ·πέταμαι, Μ. πτήσομαι (ἀόρ. 'Εξέπτην κτλ.). Πετῶ καὶ φεύγω ἀπὸ πουθενὰ, ξεπετῶ. » 'Εφραὶμ ὡς ὄρνεον ἐξεπετάσθη, « Γρφ., (ἴδε καὶ 'Εκποτάομαι).

'Εκ·πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω, ἐξαπλόνω· ἐκτείνω. » Ἔῤῥιπται δ' ὁ βόλος, τὸ δὲ δίκτυον ἐκπεπέτασται, « Χρσμ. » 'Εκπέτασον πτέρυγας, « 'Επγρ. » Στέφος ἐξεπέτασσε, « Βίων, διέλυσε.

;'Εκ·πετάομαι-ῶμαι, Μ. πετασθήσομαι, = 'Εκπέταμαι.

'Εκπέτασις [ἐκπετάννυμι], εως (ἡ). ἅπλωμα, ἐξάπλωμά. » Πτερύγων —, « Εὐς.

'Εκπέτασμα (τὸ), [ἐκπετάννυμι]. πᾶν ὅ,τι εἶνε ἁπλωμένον (καὶ τρπ.) ἐξηγημένον, ἀνεπτυγμένον, (Γεωγρ.) ἐπιπεδοσφαίριον.

'Εκ·πετάω-ῶ, Μ. άσω, 'Εκδιώκω πτηνὸν, τὸ κάμνω νὰ πετάξῃ (νὰ φύγῃ). » Τί δῆτα.. τοὺς πέρδικας ἐξεπέτασας; « Θεοφύλ.

'Εκπετήσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος πλέον νὰ πετάξῃ, ἕτοιμος διὰ πέταγμα. » Νεοσσὸς —, « Ἀρσφ. (ϗ μτφορ.) » Κόραι πρὸς ἄνδρας —, « αὐτ., αἱ ἐπίγαμοι, [ἐκ τοῦ

'Εκ·πέτομαι. Μ. πτήσομαι, = 'Εκπέταμαι.

'Εκπέτωντι, Δ. ἀντὶ 'Εκπέσωσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ 'Εκπίπτω.

'Εκ·πεύθομαι, Π. ἀντὶ 'Εκπυνθάνομαι.

'Εκπέφευγα, πρκ. τοῦ 'Εκφεύγω.

'Εκπεφυυῖαι, Π. ἀντὶ 'Εκπεφυκυῖαι, ὀνμς. πλθ. θηλ. τοῦ πρκ. τῆς μτχ. τοῦ 'Εκφύομαι.

Ἔκπεψις [ἐκπέσσω], εως (ἡ). ὡρίμασις (χώνευσις κτλ.) ἐντελής.

'Εκ·πήγνυμι, Μ. πήξω. Πήζω (Παγόνω, Ναρκόνω) ἐντελῶς, (πθ.) ξεπαγιάζω.

'Εκ·πηδάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω καὶ ήσομαι. Πηδῶ ἔξω (Τινάζομαι, 'Εβγαίνω μὲ ὁρμὴν) ἀπὸ, (συνκδχ.) φεύγω, γλυτόνω. » 'Εκπηδᾶν ἐς τὴν θάλασσαν, « 'Ηρ. » 'Εκπηδήσαντες ἐς τὸ Δεῖγμα, « Ξεν. » 'Ως δὲ εἶδεν ἔλαφον ἐκπηδήσασαν, αὐτ. » Πέτραν, ὅθεν δροσώδης ἐκπηδᾷ νοτὶς, « Εὐρ.

'Εκπήδημα (τὸ) καὶ

'Εκπήδησις, εως (ἡ). τὸ ἐκπηδᾷν. » Ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος, « Αἰσχλ.

'Εκπηκτικὸς, ή, όν. 'Ο ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκπηγνύναι.

'Εκπηνίζω ϗ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. 'Εβγάλλω τὴν κλωστὴν (πήνην) ἀπὸ τὸ κουκκοῦλι ἢ Τὴν τυλίζω ἀπὸ τὸ πηνίον (μασοῦρι), γνέθω ἢ καλαμίζω, (μτφορ.) βυζάνω, ἀρμέγω.

Ἔκπηξις [ἐκπήγνυμι], εως (ἡ). πάγωμα ἐντελὲς, ξεπάγιασμα.

†'Εκ.πηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μυσερόνω (Σακατεύω) τινὰ ὅλως διόλου. » 'Εκπεπηρωμένων (διορθ. » 'Εκ πεπηρωμένων) ἀνθρώπων ὑγιέα τίκτεται, « Ἱππκρ.

Ἔκπηχυς (ἴσ. Ἔξπηχυς), εος (ὁ, ἡ), = 'Εξάπηχυς.

'Εκ·πιάζω, 'Εκπίασμα κτλ. ἀντὶ 'Εκπιέζω κτλ.

'Εκ·πιδύω καὶ (μσ.) -ύομαι, Μ. ύσω, -ομαι. Ἀναβρύω.

'Εκ·πιέζω, Μ. έσω, = 'Εκθλίβω, ἐκβάλλω σφίγγων, στραγγίζω· ἐξαντλῶ. (μτφορ.) στενοχωρῶ, καταδυναστεύω. » Ξύλα ἐκπεπιεσμένα, (ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Εκπεπρισμένα), « Ἀρστφ.

'Εκπίεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκπιέζειν, ἔκθλιψις, ἔβγαλμα διὰ σφιξίματος, (μτφορ.) καταδυνάστευσις, καταπίεσις.

'Εκπίεσμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς ἐκπιέσεως ἐκβαλλόμενον ὑγρὸν ἢ τὸ μετ' αὐτὴν ἐναπολειπόμενον τσήπουρον (ἀποστραγγίδι). 2) (χειρουργ.) τὸ ἐναντ. τοῦ (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Εμπίεσμα.

'Εκπιεσμὸς (ὁ), = 'Εκπίεσις

'Εκπιεστήριον (τὸ), (ἐνν. ὄργανον) τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἐκπίεσιν, στραγγιστήριον, (Τουρκ.) μέγγενες.

'Εκπιεστὸς, ή, όν. 'Ο ἐκπιεσθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ἐκπιεσθῇ.

Ἔκπιθι, (β'. ἑν. πρσ. τοῦ) ἀόρ. β'. τῆς πρστ. τοῦ 'Εκπίνω.

'Εκ·πικράζομαι, Μ. άσομαι καὶ

'Εκ·πικραίνομαι, Μ. ανοῦμαι Πικρίζω (ϗ μτφορ. Πικραίνομαι, Λυποῦμαι) καθ' ὑπερβολὴν, γίνομαι-

Ἔκπικρος (ὁ, ἡ). πολλὰ πικρὸς, κατάπικρος.

'Εκ·πικρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, = 'Εκπικραίνομαι, (ὅθεν

'Εκπίκρωσις, εως (ἡ). πίκρισμα ὑπερβολικόν.

'Εκ·πίμπλημι, Μ. πλήσω. Γεμίζω τι ἐντελῶς ('ως ἐπάνω), χορταίνω καλά· (μτφορ.) φέρω εἰς ἔκβασιν, τελειόνω· ἐκπληρῶ. » Τὴν φιλονεικίαν —, « Θκ.

'Εκ·πίμπρημι, Μ. πρήσω. Πυρπολῶ, κατακαίω.

'Εκ·πίνω, Μ. πίομαι καὶ πιοῦμαι (ἀόρ. 'Εξέπιον, πρκ. 'Εκπέπωκα). Πίνω τι ὁλόκληρον (καὶ τὴν τελευταίαν ῥανίδα), ἀποῤῥοφῶ· ἐξαντλῶ, (ἴδε καὶ

'Εκ·πιπίζω, Μ. ίζω. Βυζάνω (Πιπιλίζω) (κυρ. καὶ μτφορ.).

'Εκ·πιπράσκω, Μ. περάσω. Πωλῶ ἐξ ὁλοκλήρου, ξεπουλῶ.

'Εκ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω ἀπὸ πουθενὰ (κάτω). » Τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς, « Ἰλ. Ο. » Ἔκπεσε δίφρου, « Ἰλ Ν » Θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ, « 'Οδ. Π » Τὰ πτερὰ, ἀποτμηθέντα, ἐκπίπτει, « 2) ἐβγαίνω (κυρ. μὲ βίαν) ἀπὸ πουθενὰ, (κοιν.) πετηοῦμαι ἔξω, (ὅθ. ναυτ.) πίπτω (μὲ ῥίπτει ἡ θάλασσα) ἔξω, (ἐπὶ φυτ.) ξεῤῥιζόνομαι, (χειρουργ.) ἐξαρθρόνομαι. » 'Εκπεσόντες ἐξ οἰκίας ξίφη ἔχοντες, « Ξεν. » 'Εκπεσεῖν φωνὴν ἐξ ἄλσους, « Πλ., » Λιβύης ἀλιμένοις ἐκπεσόντα πρὸς πέτραις, « Εὐρ. » Δένδρον ἐκπεσὸν ὑπὸ χειμῶνος, « Θφρ. » Τοῖσι εὖ ἔχουσι τὸ γυῖον καὶ σεσαρκωμένοισι ἐκπίπτει τε ἧσσον, ἐμπίπτει τε χαλεπώτερον, « Ἱππκρ. (ὅθ. 3) (τρπ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὅριά μου (ἀπὸ τὸ προκείμενον κτλ.), χάνω τὴν σειρὰν τῆς ὁμιλίας μου, ἐξοκέλλω. » 'Εκπίπτει τοῦ καθήκοντος, « Πλβ. » Ἵνα μὴ συμβῇ τῆς προθέσεως ἐκπεσεῖν τὴν γραφὴν, « Στρ. » 'Εκπεσὼν εἰς τὰ πεπραγμένα τοῖς προγόνοις, « Δμ. (καὶ ἀπολύτ.) » Εἴ πη ἐξέπιπτε (λέγων) καθίστατο, « Δ. Κάσσ. 4) ἐκδίδομαι, διαδίδομαι, κοινολογοῦμαι » Καὶ αὐτοῖς ἐκπίπτει χρησμὸς, « Αἰλ. » Ταύτης τῆς ἀποκρίσεως ἐκπεσούσης, « Πλβ. » 'Εξ οὗ καὶ τὴν παροιμίαν ἐκπεσεῖν φασι, « Στρ. » Εὐλαβοῦ μήποτε ἐκπέσῃ ταῦτα εἰς ἀνθρώπους ἀπαιδεύτους, « Πλάτ. (καὶ ἀπολύτ.) » Οὐκ ἔστι τὰ γραφέντα μὴ οὐκ ἐκπεσεῖν, « αὐτ. » 'Επεὶ δὲ ἐξέπεσον αἱ ψῆφοι, « Ξεν., ἐμετρήθησαν δηλ. (χυθεῖσαι ἀπὸ τὴν κάλπιν) καὶ ἐγνώσθη τὸ ἀποτέλεσμά των. 5) φεύγω διωκόμενος. » 'Εξέπεσε τῆς ἀγορᾶς δρόμῳ, « Πλ. » 'Εξέπεσον ἐκ τοῦ σταυρώματος, « Ξεν. » 'Εκπίπτουσι κατὰ τὰς.. πύλας, « αὐτ. » Νικῶσι τοὺς ἐκπίπτοντας οἱ εἰσωθούμενοι, « αὐτ., (ὅθ. 6) φυγαδεύομαι, ἐξορίζομαι. » Οἰδίπουν ϗ τοὺς μετ' αὐτοῦ ἐκπεσόντας, « Δμ. » Οἱ πολέμῳ ἢ στάσει ἐκπίπτοντες, « Θκ. (ϗ προθετ.) » 'Εκπεσόντες ὑπὸ τοῦ πλήθους, « αὐτ. 7) (μὲ αἰτ. προθετ.) φεύγων φθάνω πουθενὰ, (τρπ.) καταντῶ εἰς. » Οἱ μὲν ξυνελήφθησαν, οἱ δ' ἐξέπεσον Ἀθήναζε, « Ξεν. » Ἅμα δὲ τῷ πρῶτον εἰς τὰς εὐρυχωρίας ἐκπεσεῖν, Πλβ. (καὶ τρπ.) » 'Η στάσις εἰς φιλίαν ἐξεπεπτώκει, « Θκ. » 'Ημῖν δ' εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα, « Αχ. 8) (ἐν γέν.) στεροῦμαι, χάνω. » 'Εκπεσεῖν τῆς ἀρχῆς, « Αἰσχλ. » 'Εκπεπτωκὼς ἐκ τῶν ἐόντων, « 'Ηρ. » 'Ο μὲν τοῦ κτήματος, ὁ δὲ τοῦ καταβληθέντος τιμήματος ἐκπεσεῖται, « Νμ. (καὶ τρπ.) » Ἀπὸ τῶν ὑπαρχουσῶν ἐλπίδων ἐκπίπτοιεν, « Θκ. » 'Εκπεσεῖν φιλοσοφίας, « Πλάτ. (καὶ μτνμ.) » 'Ως ἐμοὶ ἐκ πυκιναὶ ἔπεσον φρένες, « Ἀπλλν. (καὶ ἀπολύτ.) » Σκεῦος ἐκπεπτωκὸς, «

Θχ., χαμένον, παραπεσμένον. 9) χάνω τὴν ἀξίαν (τὴν βαρύτητά) μου, (κοιν.) ξεπέφτω, (ἐπὶ δραμάτ.) δὲν εὐδοκιμῶ, (ἐν γέν.) ἀποτυγχάνω. » Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει,« Γρφ. » Οὐκ ἐκπέπτωκεν ὁ λόγος τοῦ θεοῦ, « αὐτ. » Τὴν πόλιν εἰς ταὐτὸ καταστῆσαι, ἐξ ὧν περ ἐκπέπτωκεν, « Ἰσκρ. » Τὸ ὅμοιον, . . . ἐκπίπτειν ποιεῖ τὰς τραγῳδίας, « Ἀρστ. (καὶ ἐπὶ ὑποκριτ.) » Ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύριττον, « Δμ.

Ἐκ·πιτνέω-ῶ ἢ Ἐκ·πίτνω, Π. ἀντὶ Ἐκπίπτω.

†Ἐκ·πιτύζω (τὸ ὁποῖον ἄλλ. διορθ. Ἐκ·πυτίζω), Μ. ίσω, = Ἐκπτύω.

Ἐκπλαγῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκπλήσσω.

Ἐκπλαγής, έος (ὁ, ἡ), ἐκπεπληγμένος, τρομαγμένος, ἐκστατικός. 2) (ἐνεργ.) = Ἐκπληκτικός. » Ἐκπλαγοῦς φωτοφανείας ἔτυχον, « Ὕμν. Ἐκκλησ., (συγχ. τοῦ Ἔκπαγλος).

†Ἐκπλαγῶς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκπάγλως.

Ἐκ·πλανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαπατῶ, ξεπλανῶ, ξελογιάζω.

Ἐκ·πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω (Κατασκευάζω) τι ἀπό (ἢ κατὰ μίμησίν) τινος.

Ἐκ·πλατύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Ἐκπεπλάτυσμαι κτλ.). Ἐκτείνω εἰς πλάτος.

Ἐκ·πλεθρίζω, Μ. ίσω. Διατρέχω ἐπανειλημμένως χάριν σωμασκίας (ὀλιγοσεύων ὅμως ἑκάστοτε) τὸ διάστημα ἑνὸς πλέθρου.

Ἔκπλεθρος (καὶ ὄχι Ἔκπλεθρος), ου (ὁ, ἡ), ὀρθότ. τοῦ Ἐξάπλεθρος.

Ἔκπλειος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔκπλεως.

Ἐκ·πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκων τι τὸ τελειόνω, (τρπ. καὶ ἐν γέν.) κατορθόνω. » Διὰ τῶν χειρῶν ἐκπλέκειν τὸν βίον,« Βασ., πορίζεσθαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν. 2) (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐμπλέκω, δηλ.), ξεπλέκω, (συνκδχ.) ξεμπερδεύω, (μτφορ.) 'γλυτόνω.

Ἐκ·πλεονάζω, Μ. άσω. Ἔχω μεγάλην ἀφθονίαν, πλημμυρῶ (ξεχειλίζω) ἀπό

Ἔκπλεος, α, ον, = Ἔκπλεως.

Ἔκπλευρος (ὁ, ἡ), ὀρθότ. τοῦ Ἐξάπλευρος.

Ἔκπλευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐκ·πλέω, Μ. πλεύσομαι. Ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν λιμένα, κινῶ (ἀναχωρῶ) διὰ θαλάσσης. (μτνμ.) ἐκτείνομαι, ἐξέχω. » Δύο δὲ ἐκπεπλώκασι φλέβες μεταξὺ τῶν δύο λοβῶν, « Ἱππκρ. (ϗ μτφορ.) » Ἐκπλεῦσαι τοῦ νοῦ (τῶν φρενῶν), « Ἡρ., χάνω (ἐβγαίνω ἀπὸ) τὰς φρένας μου, (παρβλ. Ἐξορμάω).

Ἔκπλεως, ω (ὁ, ἡ). γεμάτος ἐντελῶς ('ως ἐπάνω), ξεχειλισμένος, (συνκδχ.) ἄφθονος· σωστός.

Ἐκπλέως, ἐπίρ. Ἀφθόνως, πληρέστατα· ἐντελῶς.

Ἐκπλήγδην, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐκπληκτικῶς.

Ἔκπληγεν, Π. ἀντὶ Ἐξεπλάγησαν, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκπλήσσω.

Ἔκπληγμα (τό). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἔκπληξιν· φόβητρον.

Ἐκ·πλήγνυμι, Π. πλήξω, = Ἐκπλήσσω.

Ἐκληκτικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν ἔκπληξιν, τρομακτικός, φοβερός.

Ἐκπληκτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐκπληκτικὸν τρόπον, θαυμαστῶς.

Ἔκπληκτος (ὁ, ἡ). ἐκπεπληγμένος, τρομαγμένος, ἐκστατικός, (ἐπμ.) = Ἔμπληκτος (ἴδε καὶ παρβλ.). 2) = Ἐκπληκτικός, θαυμαστός, παράδοξος. 3) ἀπτόητος, ἄφοβος. » Ἀφορίσαι ὀκτὼ ἢ δέκα ἄνδρας . . ἐκπλήκτους, κούφους τε ϗ εὐσταλεῖς, « Μαυρικ. Στρτγ.

Ἐκπλήκτως, ἐπίρ. = Ἐκπληκτικῶς. 2) = Ἐμπλήκτως.

Ἐκ·πλημμυρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Πλημμυρῶ (Ξεχειλίζω) καὶ χύνομαι ἀπὸ πουθενά.

†Ἐκπληξία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐμπληξία ἢ = τῷ

Ἔκπληξις [ἐκπλήσσω], εως (ἡ), = Ἔκστασις, θάμβος, ἀπορία, παραλόγιασμα (κυρ. ἀπὸ σφοδρὸν κτύπημα ἢ τρομάραν). (βτν.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκπηξις.

Ἐκ·πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐντελῶς πλῆρες (σωστόν), γεμίζω ὡς ἐπάνω, ἀπογεμίζω· ἀναπληρόνω τὸν ἀριθμόν· (τρπ.) κατορθόνω· ἐκτελῶ, πραγματοποιῶ.

Ἐκπλήρωμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐκπλήρωσιν.

Ἐκπλήρωσις, εως (ἡ). γέμισμα ὡς ἐπάνω, ἀπογέμισμα, (τρπ.) τελείωμα· συμ(ἀνα)πλήρωσις· ἐκτέλεσις, πραγματοποίησις· ἔκβασις.

Ἐκπληρωτής, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ ἐκπληρῶν τι, ἐκτελεστής.

Ἐκπληρωτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκπληροῦν.

Ἐκ·πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω (πθ. πρκ. Ἐκπέπληγμαι καὶ ἀόρ. Ἐξεπλάγην). (κυρ.) Κτυπῶν ἐβγάζω τι, 'ξηλόνω· ἀφαιρῶ· (μτφορ.) καταπαύω. » Φόβος μνήμην ἐκπλήσσει,« Θκ. » Τὸ γῆρας τὸ σόν, ὅ μ' ἐκπλήσσει λόγου, « Εὐρ. » Κεραυνὸς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν κομπασμάτων, « Αἰσχλ. » Χαρᾷ μὴ 'κπλαγῇς φρένας, « αὐτ. (παρβλ. Ἐκκρούω), (ὅθ. ἐλλ. 2) (συνήθ.) κάμνω τινὰ ἐκστατικὸν (ἄλλον ἐξ ἄλλου), ξυππάζω (καὶ πθ. ἢ μσ.) ξυππάζομαι, τρομάζω, (κοιν.) τὰ χάνω, (Τυρκοβαρβ.) σαστίζω· θαυμάζω, ἀπορῶ. » Τοὺς μὲν τῷ ἀδοκήτῳ ἐξέπληξε, « Θκ. » Μηδέ σε τοῦ ἔργου τὸ μέγεθος ἐκπληττέτω,« Ἡρωδ. » Καθεύδειν οὐκ ἐδυνάμην, ἀλλά με ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε κειμένη ὀλίγον ἄπωθεν, « Ἀρσφ. » Μυωπίζοντες καὶ παίοντες ἐκπλήττουσι (τὸν ἵππον), « Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ὡς μὴ τὸ αἰφνίδιον ἐκπλήξειεν ἡμᾶς χεῖρον ἀγωνίσασθαι, « Θκ. (καὶ προθετ.) » Βουλόμενοι αὐτοὺς εἰς τὴν ὁμολογίαν ἐκπλῆξαι, « Πλβ., τρομάζοντές τους νὰ τοὺς ἀναγκάσουν εἰς, (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ἐκπεπληγμένος ὑπὸ τῆς συμφορᾶς,« Ἡρ. (καὶ μὲ δοτ. προθετ.) » Ἐκπλήττεσθαι ἐπὶ τῷ κάλλει, « Ξεν. (καὶ ἐλλ.) » Ἐκπλαγεὶς τούτοισι, ἐπὶ χρόνον ἄφθογγος ἦν, « Ἡρ. » Ἐκπεπληγμένη κέντροις ἔρωτος, « Εὐρ. (καὶ μὲ αἰτ. προθετ.) Ἐκπεπληγμένοι πρὸς τοσοῦτο πλῆθος, « Πλ. (καὶ ἐλλ.) » Τὴν τόλμαν αὐτοῦ ἐκπεπληγμένοις, « Θκ. » Διατί ποτε οὕτω σφόδρα ἐκπέπληξαι τὸν Ὅμηρον ;« Δ. Χρσ. (καὶ μὲ γεν.) » Ἐκπλήττομαί σε τῆς μεγαλοψυχίας, « Γαλ. (καὶ χ. πτ.) » Αἱ γυναῖκες ἀνέκραγον καὶ ἔθεον ἐκπεπληγμέναι,« Ξεν., (συγχ. τῷ Ἐκπλίσσομαι ϗ Ἐκπήγνυμι [ὅθ. » Ἐκπλαγέντα (ἀντὶ. » Ἐκπαγέντα) δένδρα, «]).

Ἐκ·πλινθεύω, Μ. εύσω Ἐβγάλλω ἀπὸ τοῖχον τὰς πλίνθους, (ἐπμ.) = Τοιχωρυχέω ἢ Κρημνίζω.

Ἐκ·πλίσσομαι, Μ. πλίξομαι. Ξεδιπλόνομαι, (ἐπμ.) ἁπλόνω, ἀνοίγω. » Ὅκως ἥκιστα σεσηρὸς καὶ ἐκπεπληγμένον ἔσται (τὸ ἕλκος), « Ἱππκρ., (παρβλ. Διαπλίσσομαι).

Ἔκπλοια (ἡ), = Ἔκπλευσις, ἔκπλους, ἀπόπλους.

Ἐκπλοκή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκπλέκειν (2), ξέπλεγμα, ξεμπέρδεμα, (μτφορ.) 'γλύτωμα.

Ἔκπλοος-ους (ὁ). ἡ ἀπὸ τοῦ λιμένος ἔκπλευσις καὶ ὁ τόπος ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐκπλέει τις. » Ἦν γάρ θέρος ἤδη τότε καὶ ἔκπλοι τῶν νεῶν, « Πλάτ. » Ἐπολιόρκει τὸν ἔκπλουν ἔχων, « Ξεν.

Ἐκ·πλύνω, Μ. πλυνῶ. Πλύνων ἀφαιρῶ, ξεπλύνω, (ὅθεν.

Ἔκπλυσις, εως (ἡ). πλύσιμον, ξέπλυμα.

Ἔκπλυτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκπλυθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ἐκπλυθῇ, ξεπλυμένος, (συνκδχ. ἐπὶ χρωμ.) ξεθωριασμένος ἢ ἀδύνατος, ὅ,που δὲν βαστᾷ, ξεβάφει ὀγλίγωρα. » Ἔκπλυτον ἁλουργές, « Ἐπγρφ., τὸ ξεπλυμένον, (κοιν.) ἀνοικτόν.

Ἔκπλωτος (ὁ, ἡ). (ποταμὸς) ὁ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους πλευστός.

Ἐκ·πλώω, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ Ἐκπλέω.

Ἐκ·πνείω, Π. ἀντὶ Ἐκπνέω.

Ἐκ·πνευματόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς (ἢ Γεμίζω ἀπὸ) πνεῦμα (ἄνεμον), (ἐπμ. 2) φουσκόνω. 3) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ἐβγάλλω (ἀδειάζω τι ἀπὸ) τὸν ἄνεμον, ξεφουσκόνω, (ὅθεν

Ἐκπνευμάτωσις, εως (ἡ), καὶ

Ἔκπνευσις, εως (ἡ), = Ἐκπνοή, 'ξανάσασμα, (συνκδχ.) ξεφούσκωμα, ξεθύμασμα, ξεπρήξιμον. » Φλεγμονῆς —, « Θφρ., [ἐκ τοῦ

Ἐκ·πνέω, Μ. πνεύσομαι. Ἐβγάλλω τὴν ἀναπνοήν μου, 'ξανασαίνω, ξεφυσῶ. (ὅθ. 2) (συνκδχ.) ἀποθνήσκω, ξεψυχῶ. 3) (ἐπὶ ἀνέμου) φυσῶ ἀπὸ πουθενὰ καὶ 4) παύω τοῦ νὰ φυσῶ, (ὅθ. 5) (συνκδχ.) καταπραΰνομαι, ξεθυμαίνω.

†Ἐκ·πνίγω, Μ. πνίξω, = Ἀποπνίγω (;) 2) (παρὰ Θφρ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκπήγνυμαι.

Ἐκπνοή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκπνέειν, 'ξανάσασμα, ἀποφορά, (κοιν.) χνῶτον.

†Ἔκπνοια (ἡ), (παρὰ τῷ Ἀρστ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκνοια.

Ἔκπνοος-ους (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ ἐκπνέων ('ξανασαίνων ἢ ἐβγάλλων ἀποφοράν). 2) (χ. πτ.) ξεψυχισμένος, χωρὶς ἀναπνοήν, νεκρός.

Ἐκποδών (ἀντὶ Ἐκ ποδῶν), ἐπίρ. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐμποδών, δηλ.) Ὄχι μέσ' 'ς τὰ πόδια τινός, (ἐπμ.) παράμερα, μακράν. » Σταθῶμεν ἐκποδών, « Αἰσχλ. » Τὸν δ' ἄλλον ἅπαντ' ἐκπ. ἦν χρόνον, « Δμ., ἔλλειπεν, ἦτον ἄφαντος. » Ἐκπ·ποιοῦμαί τινα,« Αξ., τὸν ἐβγάλλω ἀπὸ τὴν μέσην, τὸν ξεκάμνω. » Οἱ λακτίζοντες.. ἵπποι ἐκπ. ποιητέοι,« Ξεν. » Ἐκπ. ποιησάμενος τὴν πλεονεξίαν,« Πλ. (καὶ μὲ δοτ.) » Πρὶν ἐκπ. ἐκεῖνος αὐτοῖς γένοιτο;« Ἰσκρ. » Ἐκπ. ἔχω τι,« Αἰσχλ., μακρύνω, ἀπομακρύνω. » Ἀλλ' ἡσύχαζε, αὐτὸν ἐκπ. ἔχων,« αὐτ. (ϗ ἐλλ.) » Πάρεχ' ἐκπ.,« Ἀρσφ., παραμέρισε, τραβίξου.

Ἔκποθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ κἀνὲν (ὁποιονδήποτε) μέρος, (παρβλ. Ἀμόθεν).

Ἐκποθένθ', ἀντὶ Ἐκποθέντα, πλθ. οὐδ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ἐκπίνω.

Ἐκπόθητος (ὁ, ἡ). πολυπόθητος.

Ἐκ·ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ ἦνε ἐκτός τινος, (δηλ) ἐβγάζω· 'γλυτόνω, ἀπαλλάττω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Ἐκποιεῖν με τοῦ δικαστηρίου,« Φλςρ. 2) δίδω τὸ τέκνον μου εἴς τινα νὰ τὸ υἱοθετήσῃ (ἴδε Εἰσποιέω). » Τὴν θυγατέρα εἰς ἕτερον γένος ἐκποιήσας,« Πλ. (καὶ πθ.) » Κἂν ἐν τῷ πατρῴῳ μένῃ οἴκῳ, κἂν ἐκποιηθῇ,« Πανδ. (ὅθ. 3) (μσ.) πωλῶ (κοιν. ξεκάμνω) τι. » Εἴτινες βουληθεῖεν ἐκποιῆσαι τὰ ἑαυτῶν, μὴ πρότερον ἐκποιείτωσαν πρὶν κτλ.,« αὐτ. 4 = Ἀποσπερμαίνω, (Ἀρστ. Ζ. Ἱςορ.). 5) κατασκευάζω τι ἐντελῶς, ἀποτελειόνω. » Ἐξεποιήθη δ' ὦν τὰ ἀνώτατα αὐτῆς (τῆς πυραμίδος) πρῶτα,.. τελευταῖα δὲ αὐτῆς τὰ ἐπίγαια καὶ τὰ κατωτάτω ἐξεποίησαν,« Ἡρ., (συγχ. τῷ Ἐκπονέω). 6) (κατὰ μτχ.) φθάνω (καὶ περισσεύω), ἐπαρκῶ, ἐξαρκῶ. » Τῶν ἰδίων μου προσόδων εἰς ταῦτα ἐκποιουσῶν,« Ξεν. » Πάλιν ὁρμᾷ πρὸς κύησιν, ἐκποιούσης ἔτι τῆς ὥρας,« Θφρ. 7) (τρπρσ.) εἶναι καιρὸς ἢ τρόπος, εἶνε δυνατὸν ἢ συγχωρημένον, ἠμπορεῖ. » Ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὐκέτ' ἐκποιεῖ βουλεύεσθαι τί πρακτέον,« Θφρ. » Ἄλλως τε ἐκποιέει τῷ βουλομένῳ πιστεύειν· οὐ γὰρ ἐμποδὼν ἵσταμαι,« Ἱπκρ. 8) (μσ.) κάμνω νὰ γένῃ (νὰ γεννηθῇ) τι ἀπό τινος πρὸς ὄφελός μου. » Ταύτῃ ξυνοικῶν ἐκποιοῦ σαυτῷ βότρυς, « Ἀρσφ.

Ἐκποίησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκποιεῖν (ξεκάμνειν κτλ.). » Κτήματος —, « Νμ. » Τέκνων —, « Πλδ., ἡ πρὸς υἱοθεσίαν ἔκδοσις αὐτῶν. 2) = Ἀποσπερματισμός. » Ἐπεὰν θορνύωνται, ἐν αὐτῇ ἢ ὁ ἔρσην τῇ ἐκποιήσει, ἀπιευμένου αὐτοῦ τὴν γονὴν κτλ., « Ἡρ.

Ἐκποίητος (ὁ, ἡ). (κυρ. υἱὸς) ὁ ἐκποιηθεὶς (δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του πρὸς υἱοθεσίαν) εἰς ἄλλην οἰκογένειαν.

Ἐκ·ποικίλλω, Μ. ιλῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ πολυποίκιλον· πλουμίζω πανταχόθεν.

Ἐκ·ποικίζω, Μ. ίσω. Μαδῶ, τσουμαδῶ.

Ἐκ·πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω τὸν πόλεμον· νικῶ, κατατροπόνω. 2) = τῷ

Ἐκ·πολεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Διεγείρω εἰς πόλεμον, κάμνω τινὰ νὰ γένῃ ἐχθρὸς (πολέμιος) μὲ ἄλλον.

Ἐκπολέμωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐκ·πολίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τόπον ἀκατοίκητον εἰς πόλιν, (δηλ.) τὸν σκεπάζω μὲ οἰκοδομάς.

Ἐκ·πολιορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυριεύω διὰ πολιορκίας.

Ἐκπολιόρκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐκ·πολιτεύω, Μ. εύσω. Μεταβάλλω (κυρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον) τὸ εἶδος τῆς διοικήσεως (τὴν πολιτείαν) λαοῦ τινός.

Ἐκ·πομπεύω, Μ. εύσω. Ξεσκεπάζω (Κοινοποιῶ) τι πρὸς καταισχύνην, θεατρίζω, (κοιν) ἐβγάλλω ταῖς πομπαῖς τινος εἰς τὴν μέσην. 2) (μὲ δοτ.) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐμπομπεύω.

Ἐκπομπή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκπέμπειν, ἀποστολή (πρεσβείας, ἀποικίας κτλ.), ξεκίνημα (στόλου κτλ.). 2) διώξιμον, χώρισμα (γυναικὸς) κτλ.

Ἐκ·πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατορθόνω (Τελειόνω, Ἀποκτῶ) τι μὲ κόπον ϗ ἐπιμέλειαν, (ἐν γέν.) πράττω, ἐκτελῶ. » Ὅσους ἐξεπόνασεν ἀέθλους,« Θκρ. » Δολιχὰν ἐκπονέουσα τρίβον,« Ἐπγρ. (καὶ μτφορ.) » Γυμνὴ τὴν ἐξεπόνει βίοτον,« αὐτ. » Προθύμως ἐκπονοῦντας τὰ καλά,« Ξεν. » Τὸ ξυμφέρον (» Τὰ περὶ τοὺς θεοὺς) ἐκπονεῖν,« αὐτ. » Τὰ χρήστ' ἐπιστάμεθα ϗ γινώσκομεν, οὐκ ἐκπονοῦμεν δέ,« Εὐρ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Γράμματα ἐξεπόνησε μαθεῖν,« Ἐπγρ., κατώρθωσε (μὲ κόπον ὡς παρῆλιξ) νὰ μάθῃ. » Τοὺς θεοὺς ἄκοντας ἐκπονήσομεν φράζειν ἃ μὴ θέλουσιν,« Εὐρ. (ϗ μὲ γεν. τῆς προθ.) » Ἔρος.. με μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέω,« Θκρ., ἀπὸ σκληρὸν ὡς ἂν σίδηρον μὲ ἔκαμε μαλθακόν. (καὶ μσ.) » Ὅσα διδασκάλων ἐκπονούμεθα,« Πλ. (καὶ πθ.) » Τῶν γυμνικῶν ἀσκημάτων τὰ πολλὰ σὺν ἱδρῶτι ἐκπονοῦνται,« Ξεν. » Ναυτικὸν μεγάλαις δαπάναις ἐκπονηθέν,« Θκ » Πάντα ταῦτα ὑπάρχειν δεῖ ἐκπεπονημένα τοῖς ἱππεῦσι,« Ξεν. (ἰδιαιτ. δὲ 2) καλλιεργῶ (κυρ. καὶ μτφορ.). » Ὧν τοὺς ἀγροὺς ἐκπονεῖ,« Συν. (καὶ πθ.) » Ἐκπονέοιντο νειοί,« Θκρ. (καὶ μτφορ.) » Τὸ ἐκπρεπὲς τοῦ λόγου ἐκπονήσας,« Θκ. » Τὸν Ἀχιλλέα Χείρων ἐξεπόνασεν,« Εὐρ. ἀνέθρεψεν. 3) κτίζω (κατασκευάζω, συνθέτω) τι ἐντέχνως, (ὅθ.) ςολίζω, καλλωπίζω. » Ἐκπονεῖν θ' ὑψηλὰ τείχη,« Ἀρσφ. » Αἱ τὴν ὕλην ἐκπονοῦσαι τέχναι« Πλ. » Τοῦτο τὸ μελύδριον ἐξεπόνησα,« Θκρ. » Πέπλοις ἐκπονεῖ,« Εὐρ. » Χερσί σε ταῖς ἰδίαις ἐξεπόνησε Χάρις,« Ἐπγρ. (καὶ πθ.) » Ὅπλα ἐκπεπονημένα εἰς κόσμον,« Αξ. » Οὐρανίσκοι διάχρυσοι, ποικίλμασιν ἐκπεπονημένοι πολυτελέσιν,« Ἀθ. » Τὰ παρὰ βασιλεῖ σῖτα πολὺ διαφερόντως ἐκπεπόνηται,« Ξεν. 4) χωνεύω, διαλύω. » Ἐκπονεῖ τὴν τροφήν,« Ἀρστ. » Τὸ ὑγρὸν ἐκπονοῦντες ἀνήλισκον,« Ξεν. » Οὐ (αἵματος) τὴν ἀκαθαρσίην οὐκ ἐκπονέει νοσέων ὁ σπλήν,« Ἀρετ. (παρβλ. Διαπονέω), (ὅθ. 5) καταπονῶ, καταδαμάζω, (ϗ πθ.) ἀποκάμνω. » Τὰς ἀῤῥωστίας ἐκπονῶν, « Πλβ. (καὶ πθ.) » Ἐκπονούμενος ταῖς φροντίσι, « Πλ. » Ἐκπεπόνηνται (οἱ Σαμνῖται) τελέως ὑπὸ Σύλλα,« αὐτ. » Ὅταν (οἱ γραφεῖς) ἐκπονηθῶσι τὰς ὄψεις,« αὐτ. 6) (πθ.) εἶμαι γυμνασμένος (συνειθισμένος) εἰς τοὺς κόπους, (ἐπμ. 7) (ἀμτβτ.) ἀντέχω, ὑποφέρω. » Ἱκανώτεροι τοῖς σώμασιν ἐκπονεῖν,« Ξεν. » Ἐκπεπονημένοι τὰ σώματα (τοὺς πόδας),« αὐτ. » Ἐκπεπονημένοι (οἱ ἵπποι) ὥστε μὴ ἀποπνίγεσθαι ἐν τοῖς πόνοις,« αὐτ. 8) (μὲ αἰτ. προθετ.) καταγίνομαι εἰς, προσπαθῶ νά, (ἐν γέν.) κοπιάζω. » Περὶ τὴν τροφὴν τῶν τέκνων ἐκπονεῖται,« Ἀρστ. (ϗ ἐλλ.) » Τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναις,« Εὐρ. » Πάνθ', ὅσα παρ' αὐτῶν ἀπῄτει, πρῶτος ἐκπονούμενος,« Δ. Κάσσ. (καὶ ἀπολύτ.) » Ἐν ταῖς στρατείαις ἐῤῥωμένως ἐξεπονεῖτο,« αὐτ. (ϗ μὲ ἀπαρ. ἀναλελυμ.) » Ἐκπονῶν ὅπως σὺ τὴν σὴν ἀπολάβῃς ξυνάορον,« Εὐρ. 9) (σπν. μὲ γεν. ἐκ δ'.) ἀποτρέπω (ἀπομακρύνω) κακόν τι ἀπό τινος. » Τῶν δ' ἐμοῦ τέκνων οὐκ ἐκπονήσω θάνατον;« Εὐρ. 10) ἐρευνῶ (προσπαθῶ) νὰ εὕρω· ἐξετάζω ἐπιπόνως νὰ μάθω. » Ἄκος (Σωτηρίαν) ἐκπονεῖν,« Αἰσχ., Εὐρ. » Τὴν τεκοῦσαν ἐκπόνει,« Εὐρ. » Τῶν ἐκδήμων φίλων δεῖ τοὺς κατ' οἶκον ὄντας ἐκπονεῖν τύχας,« αὐτ.

Ἐκ·πονηρεύω, Μ. εύσω. Μεταβάλλω ἐπὶ τὸ χεῖρον, διαφθείρω, ἐξαχρειόνω.

;Ἐκ·ποντίζω, Μ. ίσω. Μεταβιβάζω τινὰ διὰ θαλάσσης (διαπόντιον).

Ἐκπόρευμα (τό), (θλγ.) τὸ ἐκπορευόμενον ἀπό τινος.

Ἐκπόρευσις, εως (ἡ). τὸ ἐκπορεύεσθαι (προέρχεσθαι, πηγάζειν) ἀπό τινος.

Ἐκπορευτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐκπορεύεσθαι.

Ἐκπορευτικῶς, ἐπίρ. = Ἐκπορευτῶς.

Ἐκπορευτός, ή, όν. (θλγ.) Ὁ ἐκπορευόμενος ἀπό τινος.

Ἐκπορευτῶς, ἐπίρ. Δι' ἐκπορεύσεως, [ἐκ τοῦ

Ἐκ·πορεύω, Μ. εύσω. (σπν. ϗ Π. μτβτ.). Κάμνω τινὰ νὰ ἐξέλθῃ. ||. (συνηθές. τὸ μσ.) ἐξέρχομαι, ἐβγαίνω. (θλγ.) προέρχομαι, πηγάζω.

Ἐκπορθέω-ῶ, Μ. ήσω. Λεηλατῶν ἀφανίζω κατὰ κράτος, διαγουμίζω, ἐρημόνω, (ὅθεν

Ἐκπόρθησις, εως (ἡ). ἡ διὰ λαφυραγωγίας ἐρήμωσις, ἀφανισμὸς (πόλεως).

Ἐκπορθητικῶς, ἐπίρ. Δι' ἐκπορθήσεως, ὡς -

Ἐκπορθήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀφανιστὴς (ἐξολοθρευτὴς) πόλεως.

Ἐκ·πορθμεύω, Μ. εύσω. Ἐβγάζω (Φευγατίζω) τινὰ ἀπὸ πουθενὰ (καὶ μσ. Φεύγω) διὰ θαλάσσης.

Ἐκ·πορίζω, Μ. ίσω. Εὑρίσκω πόρον (τρόπον), ἐφευρίσκω· προξενῶ, κατορθόνω· προμηθεύω (καὶ μσ.) προμηθεύομαι, πορίζομαι.

Ἐκ·πορνεύω, Μ. εύσω. Πορνεύω ἀναισχύντως, γίνομαι ὅλως διόλου ἔκδοτος εἰς τὴν πορνείαν· (μτβτ.) = Καταπορνεύω.

Ἐκ·πορόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γεμίσῃ πόρους (τρύπας)· (ἐπμ. ὀρυκτ.) μεταβάλλω ἄλλης φύσεως λίθον εἰς πωρί. » Ἐκποροῦταί (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ἐκπυροῦταί) τε τῇ καύσει (ὁ λίθος), ϗ γίνεται κισσηροειδής,« Θφρ.

Ἐκ·πορπάω-ῶ, Μ. ήσω ἢ

Ἐκ·πορπίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τὴν ἢ ἀπὸ τὴν πόρπην (τὸ θηλυκωτῆρι), ξεθη-

λυκόνω· (χειρουργ.) ἐβγάλλω κόκκαλον ἀπὸ τὴν κλείδωσίν του, (ὅθεν

†'Εκπόρπισις(πησις), εως (ἡ). ξεθηλύκωμα, (χειρουργ.) ἐξάρθρωσις.

†'Εκ·πορπόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Εκπορπίζω.

'Εκ·πορφυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου πορφυροῦν (κατακόκκινον).

'Εκ·ποτάομαι(έομαι), Μ. ήσομαι, Π. = 'Εκπέταμαι, πετῶν ἐξέρχομαι ἀπὸ (» Νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται, « 'Ιλ. Τ.). (μτφορ.) πετᾷ ὁ νοῦς μου, ξελογιάζομαι. » Οὐχ ἐπὶ χρυσέοις ὅρμοις θυμὸν ἐκπεπόταμαι, « Εὐρ.

"Εκπους, οδος (ὁ, ἡ), ἀντὶ 'Εξάπους.

'Εκπραθέειν, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Εκπραθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εκπέρθω.

;'Εκπράκτης, ου καὶ

'Εκπράκτωρ, ορος (ὁ), = Εἰσπράκτωρ.

;"Εκπρακτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος ἢ καταδικασθεὶς εἰς ἔκπραξιν, (συνκδχ.) ἐκτεθειμένος εἰς κίνδυνον, ἀπηλπισμένος.

"Εκπραξις, εως (ἡ). σύναξις(εἴσπραξις)χρέους· φορολογία κτλ., [ἐκ τοῦ

'Εκ·πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Κατορθόνω, ἐκτελῶ, ἀποτελειόνω· (συνκδχ.) φονεύω. (κοιν.) ξεκάμνω, ξεπαστρεύω κτλ. » Οὐ γὰρ αὐτὸν οὔτε κεραυνὸς ἐξέπραξεν οὔτε θύελλα, « Σοφ., (παρβλ. 'Εκποιῶ). 2) (συνήθ.) = Εἰσπράττω (κυρ. διὰ τῆς βίας) χρέη (φόρους κτλ.). (συνκδχ.) ἐκδικοῦμαι. » Τὸν Δωριέως φόνον ἐκπρήξασθαι, « 'Ηρ.

'Εκ·πραΰνω, Μ. υνῶ. Καταπραΰνω.

'Εκ·πρεμνίζω, Μ. ίσω. Ξεῤῥιζόνω.

'Εκπρέπεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ(ἡ ἰδιότης) τοῦ ἐκπρεποῦς, ὑπεροχὴ, ἐπισημότης κτλ.

'Εκπρεπέως, Ἰων. ἀντὶ 'Εκπρεπῶς.

'Εκπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ), = Διαπρεπὴς, πολλὰ εὐπρεπὴς, ἐπίσημος, ἐξαίρετος, ἔξοχος κτλ. » Ψυχὴν τ' ἄριστοι κεὐγένειαν ἐκπρεπεῖς, « Αἰσχλ. 2) ὁ ἔξω τοῦ πρέποντος, ἀπρεπὴς, ἀνάρμοστος. » Οὐδὲν ἐκπρεπέστερον ὑφ' ἡμῶν ἐπάθετε, « Θκ.

'Εκπρεπόντως, ἐπίρ. = 'Εκπρεπῶς.

'Εκ·πρέπω (χ. Μ.), = Διαπρέπω, διακρίνομαι μεταξὺ ἄλλων, ἐξέχω, ὑπερέχω.

'Εκπρεπῶς, ἐπίρ. = Διαπρεπῶς, λαμπρῶς, μεγαλοπρεπῶς· ἐπισήμως· ἐξόχως, διαφερόντως.

'Εκ·πρήθω, Μ. πρήσω, = 'Εκπίμπρημι, (ὅθεν

"Εκπρησις, εως (ἡ). ἔξαψις, ἄναμμα, κόρωμα.

†'Εκπρησμὸς (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Εκβρασμός.

'Εκ·πρήσσω, Μ. πρήξω, Ἰων. ἀντὶ 'Εκπράσσω.

('Εκ·πρίαμαι), ἄχρ. ἐνς. (ὅθ. εὔχρ. μόνος ὁ ἀόρ. 'Εξεπριάμην, πρς. 'Εκπρίω, ὑποτ. 'Εκπρίωμαι, ἀπαρ. 'Εκπρίασθαι, καὶ ἡ μτχ. 'Εκπριάμενος), = 'Εξωνέομαι, ἐξαγοράζω. » Μεγάλων χρημάτων τὴν σωτηρίαν παρ' αὐτοῦ ἐκπριάμενοι, « Δ. Κάσ.

'Εκ·πρίζω, Μ. πρίσω. Κόπτω (Ἀφαιρῶ) μὲ τὸ πριόνι, (ὅθεν

"Εκπρισις, εως (ἡ). κόψιμον μὲ τὸ πριόνι, (συγχ. τῷ "Εκπρησις).

"Εκπρισμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς ἐκπρίσεως ἀφαιρούμενον, πριονίδι, [ἐκ τοῦ

'Εκ·πρίω, Μ. πρίσω, = 'Εκπρίζω.

'Εκ·πρίω, πρς. τοῦ 'Εκπρίαμαι.

'Εκ·προθεσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι -

'Εκπρόθεσμος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ.) -θέσμως. 'Ο ἐκτὸς τῆς προθεσμίας (γινόμενος ἢ πράττων τι).

'Εκ·προ·θρώσκω, Μ. θοροῦμαι. Πηδῶν ἐβγαίνω (Τινάζομαι ἀπὸ πουθενὰ) ἐμπρός.

'Εκ·προ·θυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἔχω (δείχνω) μεγάλην προθυμίαν, εἶμαι (φαίνομαι) πολλὰ πρόθυμος.

'Εκ·προ·ίημι, Μ. ἐκπρο·ήσω, Π. ἐκπέμπω, ἀναδίδω.

'Εκ·προικίζω, Μ. ίσω. Προικίζων ἐκδίδω (ὑπανδρεύω).

'Εκ·προ·καλέομαι, Μ. έσομαι. Προσκαλῶ τινα (νὰ ἔβγῃ) ἔξω· (σπν.) ἐπικαλοῦμαι.

'Εκ·προ·κρίνω, Μ. κρινῶ. 'Εκλέγω, προτιμῶ.

'Εκ·προ·λείπω, Μ. λείψω, Π. ἀφίνω (παραιτῶ) τι καὶ ἐβγαίνω ἢ φεύγω.

'Εκπρομολεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) 'Εκ·προ·βλώσκω, ἐβγαίνω ἀπό.

'Εκ·προ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι, Π. Πίπτω ἔξω ἀπό.

'Εκ·προῤ·ῥέω, Μ. ῥεύσομαι, Π. χύνομαι (ἀναβρύω) ἀπό.

'Εκ·προσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. (μτγν.) 'Επέχω (Ἀναπληρῶ) τὸν τόπον τινὸς, ἀντιπροσωπεύω.

'Εκ·προ·τιμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. προτιμῶ τινα παρὰ κάθε ἄλλον.

'Εκ·προ·φαίνω, Μ. φανῶ, Π. ἐβγάλλω τι εἰς τὸ φανερὸν, ἀναφαίνω.

'Εκ·προ·φέρω, Μ. ἐκπρο·οίσω, Π. = 'Εκφέρω, ἐβγάλλω τι ἀπό.

'Εκ·προ·φεύγω, Μ. φεύξομαι, Π. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) φεύγω ἔξω ('γλυτόνω) ἀπό.

'Εκ·προ·χέω, Μ. χεύσω, Π. χύνω τι (διὰ μιᾶς) ἀπό τινος.

'Εκ·πρυμνίζω, Μ. ίσω, = 'Εκπρεμνίζω.

'Εκπτερνίζω, Μ. ίσω. (κυρ. ἐπὶ καταρτίου) 'Εβγαίνω ὁλόκληρος, ξεπατόνομαι, (ἴδε πτέρνα).

'Εκ·πτερύσσομαι Μ. ύξομαι. Ἁπλόνω καὶ κινῶ τὰς πτέρυγάς μου.

'Εκ·πτήσσω, Μ. πτήξω καὶ

'Εκ·πτοέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ πετάξῃ (νὰ ἔβγῃ, νὰ φύγῃ) ἀπὸ πουθενὰ ξυπνάζωντάς τον. ‖. (μσ.) ξυπνάζομαι, (μτφορ.) ξεπαίρνομαι· ἐνθουσιάζομαι.

"Εκπτοιος (ὁ, ἡ). κατατρομαγμένος, "Εκφοβος.

"Εκπτυξις [ἐκπτύσσω], εως (ἡ), = Ἀνάπτυξις, ἄνοιγμα, τέντωμα.

"Εκπτυσις [ἐκπτύω], εως (ἡ). φτύσιμον, ἀπόπτυσις.

;"Εκπτυσμα (τὸ). τὸ ἐκπτυόμενον, φλέγμα, φτύσμα.

'Εκ·πτύσσω, Μ. πτύξω, = Ἀναπτύσσω, ἀνοίγω, τεντόνω. » Καθάλλεται καὶ ἐκπτύσσει τοὺς ὄνυχας (ἡ πάρδαλις), « Γρφ.

†"Εκπτυσος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ "Εκπυστος.

'Εκ·πτύω, Μ. πτύσω. 'Εβγάλλω τι ἀπὸ τὸ στόμα μου ὡς πτύσμα, Ἀποπτύω, (ἐπὶ θαλάσσ.) 'ξερνῶ· (συνκδχ.) περιφρονῶ· ἀηδιάζω, ἀποστρέφομαι.

"Εκπτωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκπίπτει (ἐβγαίνει ἀπὸ τὸν τόπον του), (κυρ. δὲ) τὸ ἐξαρθρωμένον (ἐβγαλμένον) χέρι, πόδι κτλ.

"Εκπτωσις, εως (ἡ). τὸ ἐκπίπτειν, πέσιμον κάτω ἀπό· χάσιμον· (χειρουργ.) ἐξάρθρωσις, 'βγάλσιμον (χεριοῦ, ποδαριοῦ κτλ.)· (μτφορ.) ἀποτυχία· ἐξορία κτλ.

"Εκπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ πεσὼν ἀπό τινος (ἐκπεσὼν, ἀποτυχὼν, στερηθεὶς, ζημιωθεὶς κτλ.), (κοιν.) ξεπεσμένος. διωγμένος ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἐξόριστος κτλ.

'Εκ·πυέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἔμπυον, κάμνω νὰ ὀμπυάσῃ, (μσ.) ὀμπυάζω, ὡριμάζω.

'Εκπύημα (τὸ). πρήξιμον (σπυρὶ) ὀμπυασμένον.

'Εκπύησις, εως (ἡ). ἡ εἰς ἔμπυον μεταβολὴ, ὄμπυασμα.

'Εκπυητικὸς, ἡ, όν. 'Ο συντελῶν (ἢ ἐπιῤῥεπὴς) πρὸς ἐκπύησιν.

'Εκ·πυΐσκω, Μ. πυήσω, = 'Εκπυέω.

'Εκ·πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. 'Εξετάζων μανθάνω (πληροφοροῦμαι). » Πρὶν ἐκπύθωμαι πᾶν τὸ πρᾶγμ' ὅπως ἔχει, « Ἀρςφ.

'Εκ·πυόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Εκπυέω.

'Εκ·πυρακτόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Εκπυρόω, (ὅθεν

'Εκπυράκτωσις, εως (ἡ), = 'Εκπύρωσις.

'Εκ·πυρηνίζω, Μ. ίσω. 'Εβγάλλω τὸν πυρῆνα (τὸ κουκοῦτσι) ὀπωρικοῦ. 2) σφίγγων τι (καθὼς π. χ. κερασοκούκκουτσον) τὸ κάμνω νὰ τιναχθῇ. » 'Ο ἐν τῷ νέφει ἀὴρ ἐκπυρηνίζεται, « Ἀρςτ., (ὅθεν

'Εκπυρήνισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Εκπυρήνισμα (τὸ) καὶ

'Εκπυρηνισμὸς (ὁ), = 'Εκπυρήνισις.

'Εκ·πυριάω-ῶ, Μ. άσω, = 'Εκπυρόω.

'Εκ·πυρίζω, Μ. ίσω, = Ἀποπυρίζω. 2) (μτγν.) = 'Εμπυρίζω.

"Εκπυρος (ὁ, ἡ). πολλὰ θερμὸς, Διάπυρος.

'Εκ·πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνάπτω, (μτφορ.) ἐξάπτω, (ἴδε καὶ

'Εκ·πυρσεύω, Μ. εύσω. 'Εκπέμπω φῶς ἀπὸ πουθενὰ ὡς πυρσός. 2) ἐβγάλλω φλόγα, ἀνάπτω, (χυδ.) κορόνω, (τρπ.) ἐξάπτομαι, ἐρεθίζομαι· ξεσπάνω.

'Εκπύρως, ἐπίρ. Πολλὰ θερμῶς, Διαπύρως.

'Εκπύρωσις, εως (ἡ). ἔξαψις· ἄναμμα.

'Εκπυρωτικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς ἐκπύρωσιν.

"Εκπυστος (ὁ, ἡ), [ἐκπυνθάνομαι]. γνωςός.

'Εκ·πυτίζω, Μ. ίσω, (οὕτω διορθ. τινὲς τὸ) 'Εκπιτύζω.

"Εκπωμα (τὸ), [ἐκπίνω]. ἀγγεῖον διὰ ποτὸν, ποτῆρι.

'Εκ·πωματίζω, Μ. ίσω. 'Εβγάζω τὸ πῶμα (τὸ στούπωμα), ξεστουππόνω.

'Εκπωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ "Εκπωμα, ποτηράκι.

'Εκπωματοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἐκπώματα (ποτήρια).

'Εκ·πωτάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ 'Εκποτάομαι.

'Εκράανθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ 'Εκράνθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Κραίνω.

'Εκ·ραβδίζω, Μ. ίσω. 'Ραβδίζων ἐκδιώκω (ἀποδιώκω).

'Εκραγὴ (ἡ), = "Εκρηξις.

'Εκράηνα, Δ. ἀντὶ 'Εκρήηνα, ἀόρ. ά. τοῦ Κραίνω ἢ Κραιαίνω.

'Εκράθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Κεράννυμι.

'Εκ·ραίνω, Μ. ρανῶ (ἀόρ. 'Εξέῤῥανα). 'Ραίνω ('Ραντίζω, Χύνω) τι ἀπό τινος.

'Εκ·ῥάπτω, Μ. ῥάψω. 'Ράπτω τι ἀπό τινος, προσράπτω, (εἰς τὸν Γργ. Νύσσ. ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Εῤῥάπτω).

'Εκρέμω ἀντὶ 'Εκρέμασο, β'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Κρέμαμαι.

'Εκ·ῥέω, Μ. ῥεύσομαι (ἀόρ. 'Εξεῤῥύην ἢ 'Εξέῤῥευσα κτλ.). Τρέχω (Χύνομαι) ἔξω ἀπὸ πουθενά· (ἐπὶ φύλλ. κλπ.) πίπτω, μαδῶ· (ἐπὶ στρατ.) σκορπίζομαι· (μτφορ.) χάνομαι, ἐξαλείφομαι, λησμονοῦμαι, ἐκλείπω.

"Εκρηγμα (τὸ). τὸ ἀπό τινος σχισθὲν κομμάτι· ξέσπασμα (ποταμοῦ), χαράδρα. (ἰατρ.) ἐξάνθημα, ξεθύμασμα, [ἐκ τοῦ

'Εκ·ρήγνυμι Μ. ῥήξω (μσ. πρκ. 'Εξέῤῥωγα, πθ. ἀόρ. β'. 'Εξεῤῥάγην). Σπάνω μὲ ὁρμήν· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. ϗ αὐτοπαθ.) σπάνω καὶ ἐβγαίνω, (κοιν.) ξεσπάνω. » "Υδωρ ἐξέῤῥηξεν ὁδοῖο, « Ἰλ. Ψ. » 'Εκρήξας εἰς τὸν ὑπὲρ γῆς τόπον ὁ ἄνεμος, « Ἀρςτ. (καὶ πθ.) » "Ενθεν ἐκραγήσονταί ποτε ποταμοὶ πυρὸς, « Αἰσχλ. » 'Εκρήγνυνται γὰρ αἱ φλύκταιναι, « Ἀρςτ. (ϗ τρπ.) » Πόλεμος (» Θρῆνος, » Μῖσος) ἐξεῤῥάγη, «

"Εκρηξις, εως (ἡ). χύσιμον ἔξω μὲ ὁρμὴν, ξέσπασμα, [ἐκ τοῦ

'Εκ·ρήσσω(ττω), Μ. ῥήξω, = 'Εκρήγνυμι.

'Εκρητέον [ἐξείρηται], θετ. τοῦ 'Εξαγορεύω.

"Εκριζος (ὁ, ἡ). ἐκβαλμένος σύῤῥιζα, ξεῤῥιζωμένος.

'Εκ·ριζόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεῤῥιζόνω, (μτφορ.) ξεπατόνω, ἐξολοθρεύω.

'Εκρίζωσις, εως (ἡ). ξεῤῥίζωμα.

'Εκριζωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ξεῤῥιζόνων.

"Εκριμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκρίπτεται (ἀποῤῥίπτεται), ἀποῤῥιμμὸν, σκύβαλον, (συγχ. τῷ "Εκκριμα).

"Εκριν, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰν (ἐξέχουσαν) ῥῖνα.

'Εκ·ρινάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. 'Ρινίζων ἀφαιρῶ, (μτφορ.) κατατρώγω, κατατήκω.

'Εκ·ρινίζω, Μ. ίσω. 'Ρινηλατῶν ἀνιχνεύω,

'Εκ·ριπίζω, Μ. ίσω, = Ἀναῤῥιπίζω, φυσῶν (μὲ τὴν ῥιπίδα) ἀνάπτω, (μτφορ.) ἐξάπτω, διεγείρω. » Τὸ θαρσαλέον αὐτοῦ ϗ μάχιμον, ἤδη σβεννύμενον ὑπὸ γήρως, αὖθις ἐξεῤῥίπιζε, « Πλ.

'Εκριπισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἔξαψις, ἐρεθισμός.

'Εκριπτέον, θετ. τοῦ 'Εκρίπτω.

'Εκ·ριπτέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Εκρίπτω.

"Εκριπτος (ὁ, ἡ). ἀπεῤῥιμμένος, (ἐπὶ βρεφ.) ἐκτεθειμένος, [ἐκ τοῦ

'Εκ·ρίπτω, Μ. ῥίψω. 'Ρίπτω (ϗ πθ. Πίπτω) ἔξω· διώχνω, ἀποβάλλω.

"Εκριψις, εως (ἡ). ῥίψιμον ἔξω.

'Εκροὴ (ἡ). τρέξιμον (χύσιμον) ἔξω· (ἐπὶ τριχ. κλπ.) μάδημα, πέσιμον· (συνκδχ.) τὸ μέρος δι' οὗ ἐκρέει (χύνεται ἔξω) τι, τρύπα (στόμιον) ὀχετοῦ κτλ.

'Εκροια (ἡ), = τῷ προηγ.

'Εκ·ροιβδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀναῤῥοιβδέω, ἐκροφῶ, ἀποῤῥοφῶ.

'Εκ·ρομβέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ρομβῶν (Περιστρέφων) ἐκβάλλω.

'Εκροος-ους (ὁ), = 'Εκροή.

'Εκ·ροφέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ροφῶ τι μέχρι βαθύδος, ἀποῤῥοφῶ.

"Εκρυθμος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ "Εῤῥυθμος, (δηλ.) = Ἄῤῥυθμος.

'Εκ·ρύομαι, Μ. ῥύσομαι. Ξεγλυτόνω, ἀπολυτρόνω, ἐλευθερόνω.

'Εκ·ρυπόω-ῶ, Μ. ώσω, καὶ

'Εκ·ρύπτω, Μ. ῥύψω. Ἀφαιρῶ τὸν ῥύπον, παστρεύω, καθαρίζω, (αἱ πλύστριαί μας λέγουν) ξεῤῥυπίζω.

"Εκρυσις, εως (ἡ) = 'Εκροὴ (» Τριχῶν —, « Θφρ.). (ἰατρ.) ἀποβολὴ τοῦ μὴ λαβόντος ἀκόμη σύστασιν (δηλ. ἑπταημέρου) ἐμβρύου, (παρβλ. "Εκτρωσις), (συγχ. τῷ "Εκφυσις).

'Εκ·ρυτιδόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γεμίζω ὅλος ῥυτίδας, καταζαρόνουν τὰ μάγουλά μου κλπ.

'Εκ·σαγηνεύω Μ. εύσω. 'Ψαρεύω μὲ τὴν σαγήνην, (τρπ.) περιπλέκω, ἐμπερδεύω.

'Εκ·σαλάσσω(ττω), Μ. άξω, Π. καὶ

'Εκ·σαλεύω, Μ. εύσω. Σαλεύω ἐκ θεμελίων, συνταράττω, (παρβλ. 'Εκσείω).

'Εκ·σαόω, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ 'Εκσώζω.

'Εκ·σαρκίζω, Μ. ίσω. 'Εβγάλλω ἀπό τινος τὸ κρέας (τὰς σάρκας), ἀφίνω μόνον τὰ κόκκαλα.

'Εκ·σαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ σαρκώσῃ (νὰ τραφῇ, ν' ἀποκτήσῃ κρέας). 2) (ἀμτβτ.) σαρκόνω ὑπὲρ τὸ δέον, παραπαχαίνω.

'Εκσάρκωμα (τὸ). τὸ αὐξηθὲν εἰς πληγὴν κρέας, (παρβλ. 'Υπερσάρκωμα).

'Εκ·σαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σαρόνω (Σκουπίζω) παστρικὰ, ἀποσκουπίζω.

'Εκ·σαφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Διασαφῶ, σαφηνίζω, ἐξηγῶ.

'Εκ·σβέννυμι, Μ. σβέσω, = Ἀποσβέννυμι.

'Εκ·σείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ) δυνατὰ· σείων ἐβγάλλω ἢ ῥίπτω κατὰ γῆς τι· (μτφορ.) κάμνω τινὰ νὰ παύσῃ (νὰ παραιτηθῇ) ἀπὸ ἕν τι τρομάζοντάς τον. » Τούτων μέντοι τῶν λογισμῶν ἐξέσεισεν αὐτὸν ἡ παρὰ τῶν ὄχλων δόξα, « Πλ.

'Εκ·σεμνύνω, Μ. υνῶ. Σεμνύνω καθ' ὑπερβολὴν, ὑπερεχθειάζω.

'Εκ·σεύομαι, Μ. συθήσομαι; Π. ἐβγαίνω ἔξω μὲ ὁρμὴν, ἐξορμῶ. » Πυλῶν ἐξέσσυτο, « "Ομ. » Φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος ψωμοί τε, « αὐτ.

'Εκ·σημαίνω, Μ. ανῶ. Δηλοποιῶ διὰ σημείων, φανερόνω.

'Εκ·σήπω, Μ. σήψω, Σαπίζω τι ἐντελῶς, ἀφανίζω διὰ τῆς σήψεως.

'Εκ·σιγάω-ῶ, Μ. ήσομαι, Π. σιωπῶ ἐντελῶς, ἀποσιωπῶ, (ὅθεν

'Εκσίγησις, εως (ἡ). ἄκρα (ἐντελὴς) σιωπή. » 'Εκσίγ. πυθαγορικῶς ἡ ἄκρα σιγὴ, « Εὐς.

'Εκ·σιφωνίζω, Μ. ίσω. 'Εβγάλλω (Ἀδειάζω) ἀπὸ πουθενὰ ὑγρόν τι μὲ τὸν σίφωνα, (ἐπμ.) δὲν ἀφίνω οὔτε ῥανίδα.

'Εκ·σιωπάω-ῶ, Μ. ήσομαι, = 'Εκσιγάω.

'Εκ·σκαλεύω, Μ. εύσω. 'Εβγάλλω (Ξεῤῥιζόνω) τι μὲ τὸ σκαλιστῆρι.

'Εκ·σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτων ἐβγάλλω τὸ χῶμα, Ἀνασκάπτω.

'Εκ·σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω. 'Εβγάλλω τι ἀπὸ πουθενὰ καὶ τὸ σκορπίζω, (τρπ.) ματαιόνω.

'Εκ·σκευάζω καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω -ομαι. 'Εβγάλλω ἀπὸ πουθενὰ τὰ σκεύη, (ἐπμ.) ἀδειάζω, εὐκαιρόνω.

"Εκσκευος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς σκευῶν ἢ σκευῆς (κυρ. θεατρικῆς ἐνδυμασίας), (ἀντιθ. τῷ "Ενσκευος).

"Εκσκηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς (μακρὰν) τῆς σκηνῆς κατοικῶν, Ἀπόσκηνος.

;'Εκ·σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ μὲ προσοχὴν, ἐξετάζω.

'Εκσκορπισμὸς (ὁ). διασκορπισμός.

'Εκ·σμάω-ῶ, Μ. σμήσω καὶ

'Εκ·σμήχω, Μ. σμήξω, = Ἀποσμήχω, σφογγίζω παστρικὰ, καθαρίζω.

'Εκ·σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυπνάζων ἐκδιώκω, Ἀποσοβῶ, ξελογιάζω, (παρβλ. 'Εκπτήσσω).

"Εκσπασις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

'Εκ·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶν ἐβγάζω.

'Εκ·σπένδω, Μ. σπείσω. Προσφέρω σπονδὰς εἰς τοὺς θεοὺς, χύνω τι ἐν εἴδει σπονδῆς.

'Εκ·σπερματίζω, Μ. ίσω, = Ἀποσπερματίζω.

'Εκ·σπερματόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. (βτν.) 'Εβγαίνω εἰς τὸν σπόρον, ξεσποριάζω.

'Εκ·σπεύδω, Μ. σπεύσω. 'Εβγαίνω βιαςικὸς, σπεύδω νὰ ἔβγω.

'Εκ·σπογγίζω, Μ. ίσω. Σφουγγίζω (κοιν. 'Παίρνω) τι μὲ τὸ σφογγάρι, Ἀποσφογγίζω.

"Εκσπονδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ μετέχων ἢ ἀποκεκλεισμένος τῶν σπονδῶν (τῆς εἰρήνης), (ἐπμ.) ἐχθρὸς (ἄσπονδος). » Ἰουδαῖοι, γένος ἔκσπονδον, « Συν. 2) ὁ παραβαίνων ἢ ἐναντίος εἰς τὰς σπονδὰς, ἄπιστος. » Τοὺς ὅρκους ἐκσπόνδους ποιήσας, « Σδ. » Εἴ τι πεπόνθασιν ἔκσπονδον, « Δ. Ἀλ.

'Εκ·σπονδυλίζω, Μ. ίσω. 'Εξαρθρόνω τοὺς σπονδύλους τοῦ λαιμοῦ, ἐκτραχηλίζω.

†'Εκστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερβὰς τὸ προσδιορισθὲν σταδιακὸν διάστημα, (οὕτως ἀνέγν. τινὲς τὸ

'Εκστάδιος (ὁ, ἡ), ἀντὶ 'Εξαστάδιος.

'Εκ·στασιάζω, Μ. άσω. Διεγείρω (Κινῶ) εἰς ἐπανάστασιν.

'Εκστάσιον (τὸ), (Νμ. μτγν.). παραχώρησις τῶν ὑπαρχόντων· (ἐπὶ στρατ.) λειποταξία, [ἐκ τοῦ

"Εκστασις [ἐξίστημι], εως (ἡ). ἡ ἀπὸ τῆς συνήθους θέσεως μετατόπισις· (ἐπμ.) μεταβολὴ, ἀλλοίωσις ἢ· ἀπουσία, ἔλλειψις. (ἐνίοτε) παραχώρησις (» 'Υπαρχόντων —, « Νμ.). (συνήθ.) = "Εκπληξις, παραλόγισμα· (ἐπὶ καλοῦ) 'Ενθουσιασμὸς, (ὅθεν

'Εκστατικὸς, ἡ, όν. 'Ο πάσχων ἢ προξενῶν ἔκστασιν. » Μειράκιον ἐκστατικὸν καὶ παραφρονοῦν, « Πλ. » Οἷς πλατὺ τὸ μέτωπον, ἐκστατικοὶ, « Ἀρςτ. » Μεταβολὴ γὰρ πᾶσα ἐκστατικὸν, « Θμς. » Τῆς ἐκστατικῆς τοῦ θείου ἔρωτος δυνάμεως, « Δ. Ἀρεοπαγ.

'Εκστατικῶς, ἐπίρ. Εἰς ἔκστασιν. » 'Εκστατικῶς ἔχω, « Πλ., εἶμαι εἰς ἔκς.

'Εκ·στέλλω, Μ. στελῶ, = 'Εκπέμπω. 2) στολίζω πανταχόθεν, (Σοφ. Οἰδ. Τ. 1269).

'Εκ·στέφω, Μ. στέψω. Στολίζω πανταχό-

θεν μὲ στεφάνους. 2) (συνκδχ.) γεμίζω τὸ ποτῆρι κτλ. 'ως ἐπάνω. »'Εξέστεψε θάλασσαν,« 'Οππ., (παρβλ. 'Επιστέφω). 3) = Ἀποστέφω.

'Εκ·στηθίζω, Μ. ίσω, = Ἀποστηθίζω.

'Εκστιλβος (ὁ, ἡ), = "Εκστιλπνος.

'Εκ·στίλβω, Μ. στίλψω, = Ἀποστίλβω.

"Εκστιλπνος (ὁ, ἡ). πολλὰ στιλπνὸς, στιλπνότατος.

'Εκ·στραγγίζω, Μ. ίσω. Στραγγίζω ἐντελῶς.

'Εκστρατεία, ας καὶ

'Εκστράτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

'Εκ·στρατεύω καὶ (μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Ξεκινῶ μὲ στράτευμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

'Εκ·στρατοπεδεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. 'Εβγάλλω τὸ στράτευμά μου (ἀπὸ τὸ στρατόπεδον) καὶ τὸ τοποθετῶ ἔξω.

'Εκ·στρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω (Γυρίζω) τὸ μέσα ἔξω· στραγγουλίζω· ἀναποδογυρίζω. (τρπ.) μεταβάλλω (κυρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον), διαστρέφω. » Γενεὰ ἐξεστραμμένη, « Γρφ. (ὅθεν

'Εκστροφὴ (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., γύρισμα τοῦ ἐντὸς εἰς τὰ ἐκτὸς, ἀναποδογύρισμα, στραγγούλισμα. (τρπ.) ἐντελὴς (ἐπὶ τὸ χεῖρον) μεταβολή.

'Εκ·συριγγόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. (ἰατρ.) Καταντῶ εἰς σύριγγα (φίστουλαν).

'Εκ·συρίζω καὶ (Ἀττ.)

'Εκ·συρίττω, Μ. ίξω. Σφυρίζω δυνατὰ, διώχνω τινὰ σφυρίζωντάς τον.

'Εκ·σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω τι ἔξω, ἐβγάλλω (ἢ μσ. ἐβγαίνω) σέρνωντας. ξεφλουδίζω.

'Εκ·σφαιρίζω, Μ. ίσω. 'Ρίπτω τι (καὶ πθ. Πίπτω) ὡσὰν τὴν σφαῖραν.

'Εκ·σφενδονάω-ῶ (ίζω), Μ. ήσω (ίσω). 'Ρίπτω (Τινάζω) τι μακρὰν μὲ (ἢ ὡς ἂν μὲ) σφενδόνην.

'Εκ·σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεσφίγγω, ξεθηλυκόνω.

'Εκ·σφονδυλίζω, Μ. ίσω, = 'Εκσπονδυλίζω.

'Εκ·σφραγίζω, Μ. ίσω. 'Παίρνω ἐπάνω εἰς κερὶ κτλ. τὸ ἀντίτυπον σφραγῖδος· μιμοῦμαι. 2) Π. = Ἀποκλείω.

'Εκσφράγισμα (τὸ). τὸ ἔκτυπον τῆς σφραγῖδος, (παρβλ. 'Εκμαγεῖον).

'Εκ·σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω τι ἀπό τινος, ξεσχίζω, ἀποσπῶ.

'Εκ·σώζω, Μ. σώσω. Σώζω ('Γλυτόνω) τινὰ ἀπό τινος κακοῦ. »'Εξεσάωσε θαλάσσης, « 'Οδ. Δ. (καὶ πθ.) »"Οτ' ἐκ νεῶν φθαρέντες νῆσον ἐκσωζοίατο, « Αἰσχλ., οἱ ναυαγήσαντες ἐβγαίνουν καὶ διασώζονται εἰς τὸ νησί.

'Εκ·σωρεύω, Μ. εύσω. 'Επισωρεύω.

"Εκτα, Π. ἀντὶ "Εκτανε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Κτείνω.

'Εκταγὴ (ἡ), [ἐκτάσσω], = "Εκταξις, διάταξις. 2) (μτγν.) πρόστιμον, ἀγγάρεια.

'Εκτάδην [ἐκτείνω], ἐπίρ. 'Ξαπλωτὰ, τεντωμένως· κατὰ μῆκος.

'Εκτάδιος, α ἢ ος, ον, Π. ἐκτεταμένος, μακρὺς ἢ πλατὺς, (ἐν γέν.) εὐρύχωρος.

'Εκταδὸν, ἐπίρ. = 'Εκτάδην.

'Εκταθεν, Π. ἀντὶ 'Εκτάνθησαν, γ'. πληθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τοῦ Κτείνω.

'Εκταῖος, α, ον. 'Ο γινόμενος ἢ πράττων τι κατὰ τὴν ἕκτην ἡμέραν (εἰς ἓξ ἡμέρας), ἓξ ἡμερῶν. » 'Εκταίη μάζα,« Ἀθ., ἡ ἐκ χοινίκων ἕξ.

'Εκτακῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εκτήκω.

"Εκτακτος (ὁ, ἡ). (κυρ. στρατιώτης) ὁ ἐκτὸς τῆς τάξεως, μὴ συναριθμούμενος εἰς τὸ τάγμα, (Γαλλ.) surnuméraire, (ἴδε 'Εξάριθμος).

†'Εκ·ταλαντόω-ῶ, Μ. ώσω. (Κωμ.) Στερῶ τινα τῆς περιουσίας του.

†"Εκταμα (τὸ). ἔκτασις, διάστημα.

"Εκταμε, Π. ἀντὶ 'Εξέταμε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὁρς. καὶ

'Εκτάμῃσι, Π. ἀντὶ 'Εκτάμῃ, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ

'Εκ·τάμνω, Ἰων. Π. ἀντὶ 'Εκτέμνω.

"Εκταν, ας, α, αμεν κτλ., Π. ἀντὶ "Εκτανον, ἀόρ. β'. τῆς ὁρς. καὶ

'Εκτάνθαι, πθ. πρχ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κτείνω.

'Εκ·τανύω, Μ. ύσω, Π. (ἢ σπν. λογογρφ.) ἀντὶ 'Εκτείνω. » Οὐδὲ παρειῶν ἐκτανύσεις ῥυτίδας, « 'Επγρ. (καὶ πθ.) » 'Ο δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη, « "Ομ.

"Εκταξις [ἐκτάσσω], εως (ἡ). παράταξις (στρατεύματος).

'Εκ·ταπεινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ταπεινόνω καθ' ὑπερβολήν· ἐξευτελίζω.

'Εκταρακτικὸς, ή, όν. 'Ο ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκταράττειν.

'Εκτάραξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

'Εκ·ταράσσω (ττω), Μ. άξω. Ταράττω (Συγχύζω, Ξυππάζω) ὅλως διόλου, καταταράττω. » Κοιλίης ἐκταραχθείσης,« Ἰατρ., ὅταν χαλάσῃ τὸ στομάχι ἢ διατεθῇ πρὸς διάῤῥοιαν.

'Εκ·ταρβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω καθ' ὑπερβολὴν, κατατρομάζω.

'Εκ·ταριχεύω, Μ. εύσω. Καταξηραίνω τι ὡς τάριχον, (κοιν.) τὸ κάμνω μουμιάν.

'Εκ·ταρσόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Εκτείνω τι πέριξ τινὸς ἐν εἴδει ταρσοῦ (ἴδε τὴν λέξ.).

"Εκτας, β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Κτείνω.

"Εκτασις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ 'Εκτείνω, ἅπλωμα, ἐξάπλωμα· ἀνάπτυξις· (γρμτ.) ἡ κατὰ προσῳδίαν αὔξησις τῆς συλλαβῆς· (τρπ.) προσπάθεια.

'Εκ·τάσσω (ττω), Μ. τάξω. 'Εβγάλλω τὸ στράτευμα (ἀπὸ τὸ στρατόπεδον κτλ.) ἢ τὸ βάλλω εἰς παράταξιν· (ἐν γέν.) τοποθετῶ κατὰ τάξιν.

'Εκτάσω, Δ. ἀντὶ 'Εκτήσω, β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Κτάομαι.

'Εκτατέον, θετ. τοῦ 'Εκτείνω.

'Εκτατικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. 'Ο ἀγαπῶν νὰ ἐκτείνῃ (κυρ. τὰ βραχ. φων.).

"Εκτατο, Π. γ', ἑν. πρσ. τοῦ μσ. (ἀντὶ πθ.) ἀορ. τοῦ Κτείνω.

'Εκτατὸς, ή, όν. 'Ο δυνάμενος ἐκτείνεσθαι, ἐπιδεκτικὸς ἐκτάσεως.

'Εκ·ταφρεύω, Μ. εύσω, = Ἀποταφρεύω. 2) = 'Εκσκάπτω.

'Εκτέατο, Ἰων. ἀντὶ 'Εκέκτηντο, ὑπερσ. τοῦ Κτάομαι.

'Εκτεθειῶσθαι, πθ. πρχ. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εκ·θειόω.

'Εκτέθηλα, μσ. πρχ. τοῦ 'Εκθάλλω.

'Εκτέθραμμαι, πθ. πρχ. τοῦ 'Εκτρέφω.

'Εκ·τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω, ἁπλόνω, ἐξαπλόνω· (συνκδχ.) φονεύω. στενοχωρῶ (τρπ.) τραβῶ εἰς μάκρος, παρατείνω. (γρμτ.) μακρύνω κατὰ προσῳδ. τὴν συλλαβήν. (σπντ.) = 'Εξέλκω. » 'Εξέτεινεν αὐτὸν ἐκ παραπτώματος, « Γρφ., (συγχ. τῷ 'Εκτίνω).

'Εκ·τειχίζω, Μ. ίσω. Ἀποτελειόνω τὸ ὁπ. ἤρχισα νὰ κτίζω τεῖχος, (ἐν γέν.) περιτειχίζω.

'Εκτειχισμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Εκ·τεκμαίρομαι, Μ. αροῦμαι, Π. = 'Εκλογίζομαι, εἰκάζω.

'Εκ·τεκνόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Τεκνοποιῶ· ἀναγνωρίζω τὸ γεννηθὲν τέκνον ὡς ἰδικόν μου.

'Εκτεκὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ 'Εκτίκτω.

'Εκ·τελέθω (χ. Μ.), Π. γίνομαι (γεννῶμαι, παράγομαι) ἀπό τινος.

'Εκ·τελειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐντελὲς, τελειοποιῶ.

'Εκ·τελείω, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Εκτελέω.

'Εκτελείωσις, εως (ἡ). τελειοποίησις.

'Εκ·τελεόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Εκτελειόω.

'Εκ·τελευτάω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω εἰς πέρας (εἰς ἔκβασιν), ἐκληρῶ, ἐκτελῶ. 2) ἀποτελειόνω. (ἀμτβτ.) ἀποθνήσκω.

'Εκ·τελέω-ῶ, Μ. έσω. Τελειόνω, κατορθόνω· ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ. »Οὔ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν ἥν περ ὑπέσαν,« Ἰλ. Β. » Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἐκτετέλεσται, « 'Οδ. Χ. » Εἴκοσι δ' ἐκτελέσαις ἐνιαυτοὺς, « Πίνδ. (καὶ κατὰ τμσ.) »"Εκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ, « Ἰλ. Δ.

'Εκτελὴς, έος (ὁ, ἡ), = 'Εντελὴς, πλήρης, τέλειος.

'Εκ·τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτων ἐβγάλλω, (ὅθεν) εὐνουχίζω. (συνκδχ.) καταπραΰνω, (τρπ.) ςερῶ, ἀφαιρῶ, (παρβλ. Ἀποτέμνω).

'Εκτένεια (ἡ). προσπάθεια, ἐπιμονὴ, προθυμία, ἀφθονία. »Τὰ ἐπιτήδεια πάμπλειστα εἰσεκομίσαντο, ὡς ἐκτένειαν εἶναι, εἰ καὶ ἐπιμηκεστέρα γένοιτο ἡ πολιορκία, « 'Ηρωδ., [ἐκ τοῦ

'Εκτενὴς, έος (ὁ, ἡ). ἐκτεταμένος· διαρκὴς, συνεχὴς, ἀδιάκοπος· (τρπ.) σύντονος, ἐπίμονος, δραστήριος, πρόθυμος.

†'Εκτενία (ἡ), Π. (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Εκτένεια.

'Εκτενῶς, ἐπίρ. Προθύμως, ἐπιμόνως, ἀνενδότως. σφοδρῶς. μὲ πολλὴν προσπάθειαν.

"Εκτεξις [ἐκτίκτω], εως (ἡ). γέννησις, παιδοκόμησις.

'Εκτέος, α, ον, θετ. τοῦ "Εχω.

'Εκτεταγμένως [ἐκτάσσω], ἐπίρ. (μτχ.). 'Εν τάξει, διακεκριμένως.

'Εκτεταμένως [ἐκτείνω], ἐπίρ. (μτχ.). Κατ' ἔκτασιν· (γρμτ.) ἐκτεινομένης κατὰ προσῳδ. τῆς συλλαβῆς.

'Εκτετακὼς, υῖα, ὸς, πρχ. τῆς μτχ. τοῦ 'Εκτείνω.

'Εκτετισμένος, η, ον, πρχ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ 'Εκτίνω.

'Εκτέτμηκα, πρχ. τοῦ 'Εκτέμνω.

'Εκτέτραμμαι, πθ. πρχ. τοῦ 'Εκτρέπω.

'Εκτετρωμένος, η, ον, πρχ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ 'Εκτιτρώω.

'Εκτεὺς, έως (ὁ), εἶδος μέτρ. χωρητ. (τὸ ἕκτον τοῦ μεδίμνου).

'Εκ·τεύχω, Μ. τεύξω, Π. = 'Εξεργάζομαι, ἐκτελῶ.

'Εκ·τεφρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς τέφραν (στάκτην), κατακαίω, (ὅθεν:

'Εκτέφρωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς τέφραν (στάκτην) μεταβολὴ, κατάκαυσις, ἀποτέφρωσις.

'Εκ·τεχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Τεχνάζομαι, ἐφευρίσκω.

'Εκ·τηγανίζω, Μ. ίσω. Τηγανίζω μὲ σφοδρὸν πῦρ, τηγανίζω μέχρις ἐκπυρώσεως. » 'Ηωρῆσθαι μὲν ἐπὶ λίμνης δίψει, μὴ δεδυνημένον δὲ πιεῖν ἐκτετηγανίσθαι, « Θεόδ. 'Υρταχ., (κοιν.) ἐτσηγαρίζετο, (καὶ εἰς τὰς Ἀθήν.) ἐφρύγετο.

'Εκ·τήκω, Μ. τήξω. Λυόλω ὅλως διόλου, (ἐπμ.) ἐξαλείφω, ἀφανίζω (» Λῆσις δ' ἐκτήκει μνημοσύνην πραπίδων, « [Κρίτ. παρ' Ἀθ.] » Ἀλλά μοι τόδ' ἐμμένοι καὶ μήποτ' ἐκτακείη,« Αἰσχλ.). (πθ. ἢ μσ.) γίνομαι πετσὶ καὶ κόκκαλον. » Λύπῃ ἢ λιμῷ ἑαυτὸν ἐκτήξας, « Αἰλ. (καὶ κατὰ τμσ.) » "Εκ τοί με τήξεις, « Εὐρ.

'Εκτημαι, ἀντὶ Κέκτημαι, πρχ. τοῦ Κτάομαι.

'Εκτημόριον (τὸ). τὸ ἕκτον μέρος τινὸς πράγματος, (ὅθ. ||. πληθ.) 'Εκτημόριοι ἢ 'Εκτήμοροι, οἱ γεωργοῦντες ξένην γῆν καὶ πληρόνοντες εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ἓν εἰς τὰ ἕξ.

'Εκτημορίτης, ου (ὁ). ὁ χωρῶν τὸ ἕκτον μέρος.

'Εκτήμοροι (οἱ), ἴδε 'Εκτημόριος.

'Εκτηξις [ἐκτήκω], εως (ἡ). λυώσιμον ἐντελές· (ἰατρ.) ῥύσις (κένωσις) τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος.

'Εκ·τιθασεύω, Μ. εύσω, = 'Εξημερόω.

†'Εκ·τιθεύω, Μ. εύσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Εκτιτθεύω.

'Εκ·τίθημι, Μ. ἐκ·θήσω (ἀόρ. 'Εξέθηκα κτλ.). Βάλλω τι ἔξω (ἵνα εὑρεθῇ ἢ ἵνα φαίνεται), (ὅθεν) ἐκθέτω (βρέφος). ἀνοίγω καὶ ἀραδιάζω (πραγματείας εἰς τὴν ἀγοράν)· ἀποβιβάζω (ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν, ἢ ἀπὸ τοῦ ὀχήματος κατὰ γῆς)· προτείνω (βραβεῖον)· τοιχοκολλῶ· προκηρύττω· γνωστοποιῶ, περιγράφω. ἐκδίδω, δημοσιεύω.

'Εκ·τιθηνέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Εκτιτθεύω.

'Εκτικὸς, ή, όν. 'Ο γινόμενος ἢ πράττων τι καθ' ἕξιν, ἐντελῶς γυμνασμένος, συνειθισμένος, (ὅθεν:) » Πυρετὸς—,« Ἰατρ., ὁ συνεχὴς (μὴ διαλείπων), καὶ » 'Εκτικὸς (ἄνθρωπος), « αὐτ., ὁ 'κτικιασμένος.

'Εκ·τίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ, παιδοκομῶ (κυρ. ἐπὶ τῶν ᾠοτοκούντων ἐκ τῶν ἐντὸς τοῦ σώματος εἰς τὰ ἐκτὸς, καθὼς π. χ. τῶν ἀστακῶν, (Ἀρστ.).

'Εκτικῶς, ἐπίρ. Καθ' ἕξιν, (ἐπμ.) μὲ ἄκραν εὐκολίαν.

'Εκ·τιλάω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εκβάλλω τι ἀπὸ τοῦ σώματός μου ὡς ὑγρὰν κόπρον, (χυδ.) τσιρλίζω.

'Εκ·τίλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ, τσουμαδῶ. ξεῤῥιζόνω.

'Εκ·τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τιμῶ μὲ ὑπερβολήν. » Πλοῦτον ἐκτιμήσαντας, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἐκθειάσαντας,« Λογγ. 2) ξετιμῶ. »'Η γὰρ οὐσία αὐτοῦ, ἂν ἐκτιμᾷ τις ὀρθῶς, τάλαντά εἰσιν οὐκ ἔλαττον ἑκατόν, « Πλάτ. 3) ἀναιβάζω τὴν τιμὴν (τοῦ πωλουμένου), τὸ ἀκριβαίνω. » Εὐώνων ἐπιτετύχηκεν, αὐτῷ δὲ μέλει ἐκτετιμημένα λογίζεσθαι, « Ἀρστ.

'Εκτίμησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀναίβασμα τῆς τιμῆς (τοῦ πωλουμένου)· ξετίμημα.

"Εκτιμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ τιμῶν ἢ μὴ τιμώμενος. » Γονέων—, « Σοφ., ἡ μὴ τιμῶσα τοὺς γονεῖς της. 2) ὁ πωλούμενος μὲ ἀναιβασμένην τιμὴν, ἀκριβὸς, ('Ησύχ.). 3) ὁ πληρόνων πρόστιμον, ('Επγρ. Bœck.).

'Εκτίναγμα (τὸ) καὶ

'Εκτιναγμὸς (ὁ), = 'Εκτίναξις.

'Εκτινάκτρια (ἡ). ἡ ἐκτινάσσουσά (ἀποσειομένη, ἀποποιουμένη) τι.

'Εκτίναξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

'Εκ·τινάσσω, Μ. άξω. Τινάζω δυνατὰ, τινάζω τι νὰ πέσῃ ὅ,τι εἶν' ἐπάνω του, τινάζων ῥίπτω, (κοιν.) ξετινάζω, (τρπ.) κατατυραννῶ. » Οἱ υἱοὶ τῶν ἐκτετιναγμένων, « Γρφ.

'Εκ·τίνυ(ννυ)μι καὶ

'Εκ·τίνω, Μ. τίσω. Πληρόνω (πρόστιμον, χρέος κτλ.), ἀποζημιόνω, ξεπληρόνω, ἐξοφλῶ. (τρπ.) ἀνταποδίδω, ἀνταμείβω· τιμωρῶ ἢ τιμωροῦμαι (πρὸς ἐκδίκησιν), λαμβάνω τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας μου, (παρβλ. Ἀποτίνω).

"Εκτισις, εως (ἡ), = Ἀπότισις, ἀπόδοσις (χρέους κτλ.), ξεπλήρωμα, ἐξόφλησις, ἀποζημίωσις. » Οὐκ οὔσης αὐτοῖς ἐκτίσεως, « Ἀρστ. μὴ ὄντες ἀξιόχρεοι (μὴ ἔχοντες χρήματα) πρὸς ἐξόφλησιν.

"Εκτισμα (τὸ). τὸ πληρονόμενον πρὸς ἐξόφλησιν ἢ ἀποζημίωσιν, πρόστιμον. τιμωρία.

'Εκτιστὴς, οῦ (ὁ). πληρωτὴς ἢ εἰσπράκτωρ (χρέους, φόρου κτλ.), (τρπ.) ἐκδικητής.

'Εκ·τιτθεύω, Μ. εύσω. Βυζάνουσα ἀνατρέφω (νήπιον).

'Εκ·τιτραίνω, Μ. ανῶ καὶ

'Εκ·τιτράω-ῶ, Μ. ἐκ·τρήσω. Τρυπῶ τι πέρα-πέρα.

'Εκ·τιτρώσκω, Μ. ἐκ·τρώσω. 'Ρίπτω (Ἀποβάλλω) ἔμβρυον.

'Εκ·τίω, Μ. τίσω, Π. ἀντὶ 'Εκτίνω.

"Εκτμημα (τὸ). τὸ ἐκτμηθὲν ἀπό τινος μέρος, κομμάτι. (ὅθεν Γεωγρφ.) »Γῆς—, « Ἀρστ., = Ζώνη.

"Εκτμησις, εως (ἡ), = 'Εκτομή. εὐνούχισμα.

'Εκτμητέον, θετ. τοῦ 'Εκτέμνω.

'Εκτόθεν, ἐπίρ. Π. (σπν. ἀντὶ) 'Εκ τόθεν, ἔκτοτε, ἐξ ὅτου, ἢ ἔπειτα, μετὰ ταῦτα.

"Εκτοθεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ "Εκτοσθεν.

"Εκτοθι, ἐπίρ. Π. ἀντὶ 'Εκτὸς, ἔξω.

'Εκ·τοιχωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλέπτω (Ἀφαιρῶ) τι ὡς τοιχωρύχος.

'Εκ·τοκίζω, Μ. ίσω. Δανείζω μὲ βαρὺν τόκον. 2) (σπντ.) ξεγεννῶ.

"Εκτοκος (ὁ, ἡ), = "Εκγονος.

†'Εκ·τολμάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποτολμάω. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Εκτολυπεύω.

†"Εκτολμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -μως. Πολλὰ τολμηρὸς, παράτολμος, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὔτολμος).

'Εκ·τολυπεύω, Μ. εύσω. (κυρ.) Ξετυλίζω, (μτφορ.) ἐκτελῶ (ἐπίμονόν τι ἔργον).

'Εκτομὰς, άδος (ἡ). (πθ.) ἡ ἐκτετμημένη, (ὅθεν:) »Θύρα—, « Τακτ., ἡ κατεσκευασμένη εἰς τὸ θυρόφυλλον ἄλλης μεγαλητέρας, ἢ ἄλλ. 'Ρινοπύλη. » Περικεφαλαία—, « 'Ησύχ., ἡ ἔχουσα μόνον δύο τρύπας διὰ τὰ ὀμμάτια. » Μήτρα—, « Ἀθ., ἢ ἄλλ. 'Εκβολάς. 2) (ἐνεργ.) Π. = 'Εκτομίς.

'Εκτομεὺς, έως (ὁ). ὁ ἐκτέμνων, (τρπ.) ἐξολοθρευτής.

'Εκτομὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκτέμνειν, κόψιμον (ὅλως διόλου), κόψιμον καὶ ἔβγαλμα, εὐνούχισμα, (ὅθεν:

'Εκτομίας, ου (ὁ). ὁ εὐνουχισμένος.

'Εκτομὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἐκτέμνουσα. » Δρεπάνην καυλῶν —, « 'Επγρ. 2) (πθ.) = 'Εκτομάς.

"Εκτομος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτετμημένος (κομμένος καὶ ἐβγαλμένος), (ὅθ. ||. οὐσ.) ὁ εὐνοῦχος ἢ 2) (ἰατρ.) ὁ μέλας ἐλλέβορος.

"Εκτονος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τόνον, ἐκνευρισμένος, ἄτονος· (μουσ.) ὁ ἐκτὸς τοῦ τόνου, παράφωνος.

'Εκ·τονόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ἔκτονόν τινα, ἀδυνατίζω καθ' ὁλοκληρίαν. ||. (πθ.) ἀποκάμνω.

'Εκτόξευμα (τὸ). βέλος κτλ., [ἐκ τοῦ

'Εκ·τοξεύω, Μ. εύσω. Τοξεύω ἀπὸ πουθενὰ κατά τινος, Ἀποτοξεύω. 2) τελειόνω ὅλα μου τὰ βέλη (καὶ τρπ.) τὴν ζωήν μου· (εὐδ.) χάνομαι, ἐκλείπω. » Καί σου τὸ σῶφρον ἐξετόξευσε φρενὸς, « Εὐρ.

'Εκ·τοπίζω, Μ. ίσω. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) Μεταβάλλω (Ἀναχωρῶ ἀπὸ τὸν συνειθισμένον μου εἰς ἄλλον μεμακρυσμένον καὶ ἄγνωστον) τόπον, ἀπομακρύνομαι, μετατοπίζω, παραμερίζω. (ἐνίοτε μτβτ.) ἀποφεύγω. » Τὸν πολιτισμὸν ἐκτοπίζων, « Αρτ. (Δ'. 39).

'Εκτόπιος, α ἢ ος, ον. (τὸ ἐναντ. τοῦ 'Εντόπιος, δηλ.) ξένος, (συνκδχ.) παράξενος, ἀσυνείθιστος κτλ. (ἴδε "Εκτοπος). 2) Π. μεμακρυσμένος ἀπό τινα τόπον, τραβηγμένος. » 'Ηνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα,« Σοφ., τὴν ἀπεμακρύνατε (ἀπὸ τὴν πόλιν).

'Εκτοπισμὸς (ὁ). τὸ ἐκτοπίζειν, μετατοπισμὸς, ἀναχώρησις εἰς ἄλλον (μεμακρυσμένον καὶ ἄγνωστον) τόπον.

'Εκτοπιστικὸς, ή, όν. 'Ο συνειθίζων νὰ ἐκτοπίζῃ (νὰ μετοικῇ, νὰ μετατοπίζῃ).

"Εκτοπος (ὁ, ἡ), = Ἄτοπος, παράδοξος, ὑπερβολικὸς, ἀλλόκοτος. 2) Π. = 'Εκτόπιος, ξένος ἢ 3) ὁ παραμερίζων ἀπό τινα τόπον. » Τίς ὀδῷ; . . . ἔκτοπος ἔξω, « Εὐρ., (ὅθεν:

'Εκτόπως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἔκτοπον (παράδοξον, ἀσυνείθιστον κτλ.), μὲ ὑπερβολήν.

'Εκ·τορεύω, Μ. εύσω, = 'Εκτορνεύω.

'Εκ·τορέω, Μ. ήσω, Π. τρυπῶν ἐβγάζω.

'Εκ·τορμέω-ῶ, Μ. ήσω, [ἐκ, τόρμη]. 'Εβγαίνω ἀπὸ τὸν ἴσιον δρόμον, παραστρατίζω.

'Εκ·τορνεύω, Μ. εύσω. Σχαλίζω (Δυλεύω) τι ἐπιτηδείως διὰ τοῦ τόρνου. » 'Ελέφας εἰς ἀετὸν ἐκτετόρνευται, « 'Ηλ.

'Εκτὸς [ἐξ], ἐπίρ. Τοπ., ἔξω, (ἢ μὲ γεν.) ἔξω ἀπό. » 'Εκτὸς μὲν δὴ λέξο, « 'Ιλ. Ω. » 'Εκτὸς ἐόντας, « Ἰλ. Δ. (καὶ ἐνάρθρ. κατ' ἐλλ. τῆς μτχ.) » Τὰ ἐντὸς καὶ τὰ ἐκτὸς (τοῦ σώματος), « Ἀθ. » Πρὸς τοὺς

ἐκτός τε καὶ ἀλλοφύλους « Πλάτ. » Τῶν τοῦ σώματος ἀγαθῶν καὶ τῶν ἐκτός, « Ἀρτ. (καὶ μὲ γεν.) » Στῆ δ' ἐκτὸς κλισίης, « Ἰλ. Ξ. » Καλέσσατο δ' αὐτὸν δώματος ἐκτός, « Ἰλ. Ο. » Τῶν ἐκτὸς Πελοποννήσου (πόλεων), « Θκ. (καὶ τρπ). » Ἐκτὸς ἑωϋτῆς, « Ἱππκρ. (καὶ χρον.) » Ἐπεὶ ἐκτὸς πέντε ἡμερέων ἐγένετο, « Ἡρ., ἀφ' οὗ παρῆλθον 5 ἡμέραι. 2) (Ἐξαιρετ.) χωρίς, παρεκτός, πλήν. » Ἐκτὸς ὠδίνων τέξεται, « Δσκρ. » Ἐκτὸς ἐλπίδος, « Σοφ., παρ' ἐλπίδα. » Ἐκτὸς εἰ μή, « Αχ., ἔξω μόνον ἄν. » Ἀπέκτειναν ἅπαντας ἐκτὸς ὀλίγων, « Ξεν.

Ἑκτός [θετ. τοῦ Ἔχω], ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ἔχῃ ἢ ν' ἀποκτήσῃ » Τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἰσὶν ἑκτά, ὅσα ἐνδέχεται ἔχειν, οἷον ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ὑγιεία, « Αρτ.

Ἕκτος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) πέντε. » Τῷ ἕκτῳ μηνί, « Γρφ. » Ἕκτον δ' αὖτ' Ὀδυσσῆα, « Ἰλ. Β. » Τὸ ἕκτον μέρος, « Θκ., Δμ. (ϗ χ. τοῦ οὐσ.) » Ἑκτήμοροι, οἱ τὸ ἕκτον τελοῦντες, « Ἡσύχ. (καὶ ἐπιῤῥηματ.) » Ἕκτον γεγονὼς ὕπατος, « Ι. Ἀντιοχ.

Ἔκτοσε, ἐπίῤ. Π. (Τοπ. μετὰ κινήσ.) ἔξω, (μὲ γεν.) ἔξω ἀπό.

Ἔκτοσθεν καὶ (σπντ.) Ἔκτοσθε, ἐπίῤ. Π. (μὲ γεν.) = Ἐκτός, ἔξω (μακρὰν) ἀπό, χωρίς. » Ἔκτοσθεν (ἐνν. ἑαυτῆς) ἐγένετο, « Ἱππκρ., παρεφρόνησε. 2) (χ. πτ.) ἀπ' ἔξω. » Τήνδε δ' ἔκτοσθεν βοᾷν ἔα, « Σοφ. (καὶ μὲ γεν.) » Λίμνας ἔκτοθεν, « Αἰσχλ. (καὶ τρπ.) » Φίλων μὲν ἂν γήμαιμ' ἀπ' ἀνδρῶν, ἔκτοθεν δ' οὐ ῥᾳδίως, « Εὐρ.

† Ἔκτοσθι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκτοθι.

† Ἔκτοτε (ἀντὶ Ἐκ τότε), ἐπίῤ. Ἀπὸ τότε, ἀπ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν καὶ ὕστερα. (ὁ Λουκ. τὸ περιγελᾷ:) » Τῷ δὲ λέγοντι Ἔκτοτε, Καλόν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν Ἐκπέρυσιν, «

Ἐκ-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξιστορῶ (Περιγράφω) τι μὲ τραγικὸν (δηλ. ἐμφαντικὸν ἢ θλιβερὸν) ὕφος, μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ τραγικώτερον.

Ἐκ-τρανόω-ῶ, Μ. ώσω. Δηλοποιῶ. σαφηνίζω. προφέρω ὀρθῶς (τρανῶς) τὰς λέξεις.

Ἐκτράπεζος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φερόμενος (βαλλόμενος) εἰς τὴν τράπεζαν, τὸ ὁπ. εἶν' ἀπηγορευμένον νὰ φάγῃ τις.

Ἐκτραπελογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ ἔχων ἐκτράπελον (τερατώδη, παράδοξον) γαστέρα.

Ἐκτράπελος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -πέλως, [ἐκτρέπω]. Ἀσυνείθιστος, τερατώδης, ἀλλόκοτος, παράξενος, (κοιν.) ἀφύσικος, (ἐπμ.) ἀποτρόπαιος. ἄτοπος.

Ἐκ-τραυματίζω, Μ. ίσω. Καταπληγόνω.

Ἐκ-τραχηλίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τινὰ κατὰ γῆς (εἰς τρόπον ὥστε ὁ πεσὼν νὰ ἐβγάλῃ [νὰ σπάσῃ] τὸν λαιμόν του), (μτφορ.) ἀφανίζω κακὴν-κακῶς, (μσ.) καταντῶ εἰς ὄλεθρον· ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὅριά μου, ξεπαίρνομαι, ἐξοκέλλω.

Ἐκτραχηλισμός (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐκτράχηλος (ὁ, ἡ), = Σκληροτράχηλος, (ἐπμ.) ἀπειθής, ἀνυπότακτος· ὑπερήφανος.

Ἐκ-τραχύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου τραχύ, σκληρύνω, (μτφορ.) παροργίζω, ἐξαγριόνω.

Ἐκ-τρέπω, Μ. τρέψω. Γυρίζω τι ἀπὸ τοῦ μέρους πρὸς τὸ ὁπ. διευθύνεται καὶ τὸ στρέφω ἀλλοῦ, γυρίζω τινὰ ἀπὸ τὸν δρόμον του, (ἐπμ.) = Ἀποτρέπω, ἐμποδίζω. (τρπ.) μεταβάλλω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ τὸ χεῖρον). γυρίζω τι ἀνάποδα (τὸ μέσα ἔξω). » Ἡ δὲ σκολόπενδρα ὅταν καταπίῃ τὸ ἄγκιστρον, ἐκτρέπεται τὰ ἐντὸς ἐκτός, ἕως ἂν ἐκβάλῃ τὸ ἄγκιστρον· Εἶθ' οὕτως εἰστρέπεται πάλιν ἐντός, Ἀρστ. ‖. (μσ.) τραβηοῦμαι ἀπὸ τὸν συνήθη (καὶ 'παίρνω ἄλλον) δρόμον, παραμερίζω, ἀπομακρύνομαι· (συνκδχ.) ἀποστρέφομαι, ἀποφεύγω. (τρπ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὅριά μου, παρεκτρέπομαι. διαφθείρομαι, νοθεύομαι, ξεφυλίζω. » Τῆς ἀριστοκρατίας εἰς ὀλιγαρχίαν ἐκτραπείσης, « Πλβ.

Ἐκ-τρέφω, Μ. θρέψω, = Ἀνατρέφω, (ἐπμ.) αὐξάνω, μεγαλόνω.

Ἐκ-τρέχω, Μ. θρέξομαι καὶ (συνηθέστ.) δραμοῦμαι (ἀόρ. Ἐξέδραμον κτλ.). Τρέχω ἔξω, ἐβγαίνω τρέχων, (ἐπὶ στρατ.) κάμνω ἐκδρομὴν ἢ ἐπιδρομήν, ἐφορμῶ ἢ ἐξορμῶ. (ἐπὶ φυτ.) αὐξάνω. (τρπ.) παρεκτρέπομαι, ἐξοκέλλω. » Ἐπὶ τὸ ἄθεον ἐξέδραμε, « Σχλ.

Ἔκτρεψις, εως (ἡ), = Ἐκτροπή.

Ἔκτρησις [ἐκτιτραίνω], εως (ἡ). τρύπημα ἢ τρύπα πέρα-πέρα.

Ἐκ-τριαινόω-ῶ, Μ. ώσω, (ἀδκμ. κατὰ τὸν Αχ.). Ταράττω (Ἀνακατόνω) μὲ τὴν τρίαιναν.

Ἐκτριβή (ἡ), = Ἔκτριψις, [ἐκ τοῦ

Ἐκ-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω δυνατά, τρίβων ἐβγάλλω (» Πῦρ—, « Ξεν.), ξεφλουδίζω· καθαιρίζω, ὑαλίζω κτλ., (συνκδχ.) φθείρω ἀπὸ τὸ πολὺ τρίψιμον. (ὅθ. μτφορ.) ἐξαλείφω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. » Τίτυος τρόπον σφέας ἐκτρίβειν, « Ἡρ. » Ζεύς σε πρόῤῥιζον ἐκτρίψειεν οὐτάσας πυρί, « Εὐρ.

Ἔκτριμμα (τό). πᾶν ὅτι χρησιμεύει πρὸς ἔκτριψιν, (π. χ.) προσόψι. 2) (ἰατρ.) ξεφλούδισμα (πλήγωμα) τοῦ δέρματος ἀπὸ πολὺ τρίψιμον, (παρβλ. Διάτριμμα).

Ἔκτριψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκτρίβειν. 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκτρεψις.

Ἐκ-τροπαλίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἐκτρέπω.

Ἐκτροπή (ἡ). τὸ ἐκτρέπειν ἢ ἐκτρέπεσθαι, παραμέρισμα (ἀπὸ τὸν δρόμον), παραστράτισμα· τόπος (εἰς τὸ πλάγιον μεγάλου δρόμου) ὅπου δύναταί τις νὰ παραμερίσῃ ἢ νὰ 'ξαποστάσῃ. τὸ μέρος ὅπου στρέφει ὁ δρόμος· δρόμος παράμερος, μονοπάτι, (παρβλ. Ἀτραπός). γύρισμα νεροῦ ἀπὸ τὸ καθ' αὐτὸ αὐλάκι εἰς τὰ πλαγινά, (ὅθ. ἰατρ.) Μετάστασις (τῶν νοσοποιῶν χυμῶν), (παρβλ. Ἀπόστασις). διέξοδος (ὑδάτων κλπ.), ὀχετός. (τρπ.) μεταβολή, ἀλλοίωσις (ἐπὶ τὸ χεῖρον), παρεκτροπή. (ῥτρ.) παρέκβασις (ἀπὸ τὸ προκείμενον τοῦ λόγου)· ἐπεισόδιον. (ἐν γέν.) ἀποφυγή.

Ἐκτροπίας, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) ὁ παθὼν ἐκτροπήν, κομμένος, χαλασμένος.

;Ἐκτρόπιμος (ὁ, ἡ), = Ἀποτρόπαιος ἢ Ἀπόκεντρος.

Ἐκτρόπιον (τό). πάθος τῶν βλεφάρων (ὅταν ἦνε γυρισμένα πρὸς τὰ ἔξω ϗ δὲν καλοκλείουν).

Ἔκτροπος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτετραμμένος (ἀπομεμακρυσμένος), (τρπ.) διεφθαρμένος· διαφορετικός. ἀλλόκοτος.

Ἐκτροφή (ἡ), = Ἀνατροφή, αὔξησις.

Ἐκ-τροχάζω, Μ. άσω, = Ἐκτρέχω· Διατρέχω, (μτφορ.) διηγοῦμαι (ἐπιτροχάδην).

Ἐκ-τρυγάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶ ὅλον τὸν καρπόν, ἀποτρυγῶ.

Ἐκ-τρυγίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ (Καθαρίζω τι ἀπὸ) τὴν τρύγα (τὸ καταπάτι), λαγαρίζω.

Ἐκ-τρυπάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ τι πέρα-πέρα. 2) τρυπῶ καὶ ἐβγαίνω, ἐβγαίνω ἀπὸ καμμίαν τρύπαν, (κοιν.) ξετρυπόνω.

Ἐκτρύπημα (τό). ἡ τρύπα τὴν ὁπ. κάμνει τὸ τρυπάνι καὶ τὰ πελεκούδια (ῥινίσματα) ὅπου ἐβγαίνουν ἀπὸ αὐτήν.

Ἐκτρύπησις, εως (ἡ). τρύπημα πέρα-πέρα. 2) ξετρύπωμα (;).

† Ἐκ-τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὅλος ἔκδοτος εἰς τὴν τρυφήν, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐντρυφάω.

Ἐκ-τρυχόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Ἐκ-τρύχω, Μ. τρύσω. Καταπονῶ διὰ συνεχοῦς ταλαιπωρίας, (πθ.) ἀποκάμνω πλέον. » Διαπαντὸς ἐπολέμουν αὐτοῖς, ἕως ἐξετρύχωσαν, « Θκ. » Ῥάκη ἐκτετρυχωμένα, « Αχ., παλαιόῤῥασα κουρελιασμένα.

Ἐκ-τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Ἐξέτραγον κτλ.). Τρώγω τι ὅλως διόλου, κατατρώγω. » Πάντα δὲ συμμάρψας ἐξέφαγεν πόλεμος, « Ἐπγρφ., (παρβλ. Ἀποτρώγω).

Ἔκτρωμα (τό). τὸ δι' ἐκτρώσεως γεννηθὲν παρὰ καιρὸν ἔμβρυον, ἀπίβαλμα.

Ἐκτρωματιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γεννηθεὶς ὡς) ἔκτρωμα.

Ἐκτρωματικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ ἀνήκων εἰς) ἔκτρωσιν.

Ἐκτρωματισμός (ὁ) καὶ

Ἔκτρωσις, εως (ἡ) καὶ

Ἐκτρωσμός (ὁ), [ἐκτιτρώσκω]. ἀποβολὴ (κυρ. τοῦ μὴ σαραντίσαντος ἀκόμην) ἐμβρύου, ἀπόβαλσις, (παρβλ. Ἔκρυσις).

Ἐκτρώσω, μέλλ. τοῦ Ἐκτιτρώσκω.

Ἐκτρωτικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ ἔχων δύναμιν πρὸς) ἔκτρωσιν.

Ἐκ-τυλίσσω, Μ. ίξω. Ξετυλίζω, (μτνμ.) τελειόνω τὴν περίοδόν (τὴν κυκλοφορίαν) μου.

Ἐκ-τυλόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἰατρ.) Μεταβάλλω τι εἰς τύλον, σκληρύνω.

;Ἐκτύλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐκτυλωτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς ἐκτύλωσιν.

Ἐκτυμπάνωσις, εως (ἡ). φούσκωμα (πρήξιμον) τυμπανιαῖον. » Γαστρὸς —, « Στρ.

Ἔκτυπε, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Κτυπέω.

† Ἐκ-τυπέω-ῶ, Μ. ήσω. = (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ) Ἐκ-κτυπέω.

;Ἐκτυπή (ἡ), = Ἐκτύπωμα, ἀνάγλυφον.

Ἔκτυπος (ὁ, ἡ). ὁ γενόμενος (σχηματισθεὶς) κατὰ τὸν τύπον τινός. » Τοῦ πρωτοτύπου ἔκτυπος χαρακτὴρ (τοῦ Πατρὸς ὁ Υἱός). « Θδρτ. 2) τοῦ ὁπ. ὁ τύπος (ἢ γλυφὴ) ἐξέχει, Ἀνάγλυπτος. » Θρόνος χρυσοῦς, ἔχων τραγελάφων προτομὰς ἐκτύπους, « Διόδ. ‖. (οὐσ.) Ἔκτυπον, « τὸ πρότυπον (ἀνεπεξέργαστον ἀκόμην) σχέδιον ἢ τὸ γινόμενον πρὸς δοκιμὴν ὑπὸ τοῦ τεχνίτου. » Ἀκαλλώπιστος καὶ δι' ἐκτύπων γεγραμμένη (ἡ Η'. βίβλος τοῦ Θκ.), « Μαρκελῖν.

Ἐκ-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Ἀφίνω, ἐβγάλλω) ἐπάνω εἴς τι τὸν τύπον τινὸς πράγματος· τυπόνω· μορφόνω, σχηματίζω. εἰκονίζω. ‖. (μσ.) μορφόνομαι κατὰ τὸν τύπον τινός, μιμοῦμαι, (ὅθεν:

Ἐκτύπωμα (τό). ἀντίτυπον, ὁμοίωμα. εἰκών. ἴχνος. » Βροντῆς —, « Κριτ.

Ἐκτύπως (ϗ τὸ συγκρ. Ἐκτυπώτερον), ἐπίῤ. Σαφῶς, ἀκριβῶς, εὐκρινῶς. ἐντελῶς.

Ἐκτύπωσις, εως (ἡ). τύπωμα, σχηματισμός, κατασκευή, διαμόρφωσις. 2) = Ἐκτύπωμα, εἰκών, (τρπ.) ἀλληγορία.

Ἐκ-τυφλόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυφλόνω τινὰ ὁλότελα, ἀποτυφλόνω. (μτνμ.) σβύνω.

Ἐκτύφλωσις, εως (ἡ). τύφλωμα ἐντελές, ἀποτύφλωσις.

Ἔκτυφος (ὁ, ἡ). γεμάτος τύφον (καπνὸν [καὶ τρπ.] μεγαληγορίαν ἀσήμαντον).

Ἐκ-τυφόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Ἐκ-τύφω, Μ. θύψω (ἀόρ. Ἐξέθυψα ϗ πθ. β'. Ἐξετύφην). Καίω τι ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ χωρὶς φλόγα, (ἐπμ.) μεταβάλλω εἰς καπνόν· (συνκδχ.) καταναλίσκω. » Ἐξετύφην κλαίουσα, « Μέν., (κοιν.) ἐβγῆκαν τὰ 'μμάτια μου κλαίοντας. 2) = Ἐκκαίω, (τρπ.) ἐξάπτω, ἐρεθίζω· κάμνω τινὰ νὰ ξεπαρθῇ (νὰ ὑπερηφανευθῇ, [κοιν.] νὰ γεμίσῃ τὸ κεφάλι τȣ καπνόν).

Ἕκτωρ [ἔχω], ορος (ὁ), Π. ὁ συνέχων (κρατῶν) τι, (παρβλ. Ἔστωρ).

Ἑκυρά (ἡ). ἡ πενθερὰ καὶ

Ἑκυρός (ὁ), ὁ πενθερὸς (κυρ. τῆς γυναικός). [συγγ. τοῦ Κυρός, Κύριος].

Ἔκυρσα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Κυρέω.

Ἐκφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκτρώγω.

Ἐκ-φαιδρύνω, Μ. υνῶ. Σφογγίζων (Καθαρίζων) λαμπρύνω· καλλωπίζω.

Ἐκ-φαίνω, Μ. φανῶ (ἀόρ. Ἐξέφηνα, πρκ. Ἐκπέφηνα κτλ.). Ἐβγάλλω εἰς τὸ φῶς (εἰς τὸ φανερόν), γνωστοποιῶ, δείχνω, φανερόνω. (ἐπὶ χρησμ. κλπ.) σημαίνω. » Ἄνδρα ἐκφανεῖ φόως δε, « Ἰλ. Τ. » Τὸν πόλεμον ἐξέφηναν πρὸς ἡμᾶς, « Ξεν. ἐκήρυξαν. » Ἐκφήνασα ἑαυτὴν ἥτις ἦν, « Ἀθ. » Ἐκφήνας τὴν ἑωυτοῦ γνώμην, « Ἡρ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Ἀστέρων ἐκφανέντων, « Θκ. (καὶ μὲ γεν.) » Τοῖσι δὲ Γλαῦκος ἁλὸς ἐξεφαάνθη, « Ἀπλλν. (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) » Οἵ τε πρὸ ἄλλης ὀπώρης ἐκφαίνουσι, « Νίκ. (καὶ κατὰ τμῆσ.) » Ἔκ τ' ἔφαναν πᾶσαι σκοπιαί, « Ἰλ. Π. Θ., ἀντὶ Ἐξεφάνησαν, ἀνεφάνησαν.

Ἐκ-φαλαγγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν σειρὰν (γραμμὴν) τῆς φάλαγγος.

Ἐκ-φαλακρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τινὰ ὅλως διόλου φαλακρόν.

Ἐκφάνδην, ἐπίῤ. = Ἐκφανῶς, ἀναφανδόν.

† Ἐκφάνεια (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπιφάνεια.

Ἐκφανέω, Ἰων. ἀντὶ Ἐκφανῶ, μέλλ. τοῦ Ἐκφαίνω.

Ἐκφανής [ἐκφαίνω], έος (ὁ. ἡ). φανερὸς εἰς ὅλους, ὁλοφάνερος, προφανής. ἐπίσημος. » Κῆρυον ἐκφανὲς ἐκ λεπίδων, « Ἐπγρ., τὸ προκύπτον ἤδη ἀπὸ τὴν σχασμένην φλοῦδάν του.

Ἐκ-φανίζω, Μ. ίσω, = Ἐκφαίνω.

Ἔκφανσις [ἐκφαίνω], εως (ἡ). ἔβγαλμα εἰς τὸ φανερόν, φανέρωσις, γνωστοποίησις, ἀνάδειξις, δηλοποίησις· (θλγ.) ἀποκάλυψις.

Ἐκ-φαντάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀναπολῶ μὲ τὴν φαντασίαν μου, φαντάζομαί τι ὡσὰν νὰ τὸ βλέπω.

Ἐκφάντασμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐκφαίνεται (ἐβγαίνει εἰς τὸ φανερὸν) ἀπὸ πουθενά.

Ἐκφαντικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι μὲ ἔκφανσιν, δηλωτικός, ἀποδεικτικός· ἐμφαντικός, (θλγ.) = Ἐκφαντορικός.

Ἐκφαντορία (ἡ). (θλγ.) ἀποκάλυψις ἢ ἐξήγησις τῶν ἀῤῥήτων τῆς πίστεως μυστηρίων.

Ἐκφαντορικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. (θλγ.) Ὁ πρὸς ἐκφαντορίαν ἐπιτήδειος, ἀποκαλυπτικός, ἐξηγητικός.

Ἔκφαντος (ὁ, ἡ), = Ἐκφανής, γνωστός.

Ἐκφάντωρ, ορος (ὁ). ὁ ἐκφαίνων (γνωστοποιῶν, ἀποκαλύπτων, ἑρμηνεύων) τὰ μυστήρια.

Ἐκφανῶς, ἐπίῤ. Προφανῶς. σαφῶς.

Ἐκ-φαραγγόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω φάραγγας (κοιλάδας κρημνώδεις).

Ἐκφάσθαι, μσ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἔκφημι.

Ἔκφασις [ἔκφημι], εως (ἡ). τὸ νὰ ἐκφράσῃ τις τὴν γνώμην του (νὰ εἰπῇ τί φρονεῖ).

Ἐκ-φάσκω (χ. Μ.), = Ἔκφημι.

Ἐκ-φατνίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Ῥίπτω ἔξω) ἀπὸ τὴν φάτνην. (ἐν γέν.) ἐξοδεύω. (ἐπὶ ὀδόντ.) ξεῤῥιζόνω.

Ἐκφάτνισμα (τό). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἐκεῖν' ὅ,που μένει εἰς (ἢ πίπτει ἢ ῥίπτεται ἔξω ἀπὸ) τὴν φάτνην, (ἐν γέν.) περίσσευμα, λείψανον. 2) τὸ σανίδι τῆς φάτνης τὸ ὁπ. ἐβγάλλουν ὅταν θέλουν νὰ τὴν καθαρίσουν.

Ἔκφατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ Ἔκφημι.

Ἔκφατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -άτως, Π. ἀντὶ Ἄῤῥητος, ὑπερβολικός.

Ἐκ-φαυλίζω, Μ. ίσω. Ἀποῤῥίπτω τι ὡς φαῦλον (ποταπόν, ἄχρηστον), περιφρονῶ, ἐξευτελίζω.

Ἐκφαυλισμός (ὁ). περιφρόνησις, ἐξευτελισμός.

Ἐκφαυλιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐκφαυλίζω.

Ἔκφαυλος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίῤ.) -φαύλως. Πολλὰ φαῦλος (εὐτελής, ποταπός), (ἐπμ.) ἀξιοκαταφρόνητος, (συγχ. τῷ Ἔκφυλος).

Ἐκ-φαύσκω, Μ. φαύσω, Π. = Ἐκφαίνω.

Ἐκ-φερομυθέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Κοινολογῶ (Προδίδω) μυστικόν, (κοιν.) ἐβγάζω ἔξω λόγον.

Ἐκ-φέρω, Μ. ἐξ-οίσω (ἀόρ. Ἐξήνεγκα κτλ.). Φέρω ἔξω, ἐβγάζω (ἀπὸ πουθενά), (ὅθ. ἐλλ.) κουβαλῶ τὸν νεκρὸν εἰς τὸν τάφον. » Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι ἐξέφερον πολέμοιο, « Ἰλ. Ε. » Νηῶν ἔκφερ' ἄεθλα, « Ἰλ. Ψ. » Κλύδων νιν ἐξήνεγκεν, « Εὐρ. » Πόδες μιν ἔκφερον, « Ἀπλλ., (ϗ μσ.). » Οἱ δὲ ἐξεφέροντο τὰ ὅπλα εἰς τὴν ἀγοράν, « Ξεν. » Πρὸς δὲ τῷ ἰσθμῷ εἰς τοὺς ἑαυτῶν ἐξοίσονται, « Θκ. (ϗ πθ.) » Ἐπὶ δελφῖνος ἐξενειχθέντα (τὸν Ἀρίονα) ἐπὶ Ταίναρον, « Ἡρ. » Τοσοῦτον πινουσιν, ὥστε, ἀντὶ τοῦ εἰσφέρειν, αὐτοὶ ἐκφέρονται, « Ξεν. » Τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἡ ἐξεφέρετο ὁ παῖς, « Ἀντφ. 2) ἐβγάλλω (φέρω) εἰς τὴν μέσην, παρουσιάζω. φανερόνω· κοινοποιῶ, διαδίδω (προδίδω τὸ) μυστικόν, (κοιν.) ἐβγάλλω ἔξω λόγον. ἐκδίδω (προσταγήν, σύγγραμμα κτλ.), παραστήνω (εἰς τὸ θέατρον), (ἐν γέν.) κηρύττω, δημοσιεύω. » Ἔκφερε τὸ γραμματεῖον, « Ἀρστφ. » Ἐξενέγκας ἔδωκα ζητεῖν τὰ γράμματα, « Δμ. » Πρὸς οὐδένα τοὺς λόγους ἐξήνεγκε, « Πλ. » Αἱ μὲν γὰρ ἔνδον δρῶσι κακά, ἔξω δ' ἐκφέρουσι πρόσπολοι, « Εὐρ. » Ἐκφέρει εἰς τὸ στρατόπεδον λόγον, ὅτι κτλ. « Ξεν. » Ἐκφέρων ἐπὶ γέλωτι τὰς οἴκοι διατριβὰς αὐτοῦ, « Πλ. » Λόγους γράφοντα, ἐκφέρειν τούτους τοῖς ἀντιδίκοις, « Αἰσχ. » Ἐξενείκαντος τὴν ἐπιχείρησίν τινος τῶν μετεχόντων, « Ἡρ. » Ἐξέφερον τὸ χρηστήριον, « αὐτ. » Τοὺς ἄρχοντας ἐξενεγκεῖν τὰ κατασημανθέντα ὀνόματα ἰδεῖν πᾶσι τοῖς πολίταις, « Πλάτ. » Τὴν ψῆφον κατ' αὐτοῦ ἐξήνεγκαν, « Θδρτ. » Ταῦτα ἕνεκεν δείγματος ἐξενηνόχαμεν, « Πλ. » Ἐκφέρειν μητρῷ' ὀνείδη, « Εὐρ. » Οὐ γὰρ ἂν ἐξήνεγκε τὸν πόλεμόν ποτε τοῦτον ἐκεῖνος, « Δμ., ἐκήρυξεν. » Τέλος ἐξέφερε πρὸς τοὺς ἡγεμόνας τῶν νεῶν, « Πλ., ἐξέδωκε διαταγήν. » Ὡς παρὰ τοῦ Διὸς τοὺς νόμους ἐκφέρει εἰς τοὺς ἀνθρώπους, « Στρ. » Τὸν Ἀπόλλωνα τὴν ἰατρικὴν ἐξενεγκεῖν, « Διόδ. » Ἀριστοφάνους ὅτε τὰς Νεφέλας ἐξέφερε, « Πλ. (καὶ πθ.) » Οὐ γὰρ ποτ' εἰς Ἕλληνας ἐξοισθήσεται, ὡς..., « Εὐρ. » Εἴτ' ἐξοιστέον αὐτὸ (τὸ γράμμα) εἰς τὸ φῶς, εἴτε μή, « Πλάτ. » Ἀπόφασις ἐξήνεκτο, « Βυζ. 3) ἐκθέτω, προτείνω. ἀναφέρω. » Καὶ τοῦτο πρὸς τὴν σύγκλητον ὁ Καῖσαρ ἐξήνεγκε, « Πλ. » Ἐξήνεγκε προβούλευμα εἰς τὸν δῆμον, « Δμ. » Καὶ εὐχὴν δέ τινες αὐτοῦ ἐξέφερον, ὡς εὔχοιτο κτλ., « Ξεν. » Ποιητὴς πᾶς, τὰ μὲν ψυχαγωγίας χάριν ἐκφέρει, τὰ δὲ διδασκαλίας, « Στρ. 4) ἐκφράζω, ἐκφωνῶ, προφέρω. » Τίν' ἐξήνεγκας, ὦ τέκνον, λόγον; « Σοφ. » Ἐξέφερέ τις μέμψιν κατά τινος, « Θμ. » Οἱ δὲ διὰ τοῦ υ ἐκφέρουσιν, « Ἀθ. (καὶ πθ.) » Οἱ Ἀττικοὶ πολλὰ τῶν ὀνομάτων, θηλυκὰ ὄντα, ἀρσενικῶς ἐκφέρουσι, « Σχλ. Πινδ. (καὶ μσ.) » Οἱ μὲν δὴ γνώμην ἐξεφέροντο, « Ἡρ., ἐγνωμοδότησαν. 5) γεννῶ, φυτρόνω, (ἐν γέν.) παράγω, (ἀμτβτ.) καρποφορῶ, τελεσφορῶ. » Λαμβάνουσι μὲν ἐν γαστρί, ἐξενεγκεῖν δὲ οὐ δύνανται, « Ἱππκρ. » Λεχωίσιν αἱ Διὶ παῖδας ἐξέφερον, « Καλλ. » Ἀγαθὴ δὲ ἐκφέρειν τὸν καρπὸν ἡ γῆ, « Ἡρ. (καὶ οὐδ.) » Ἡ δὲ κριθὴ δύναται καὶ ἐν ταῖς ψαφαρωτέραις ἐκφέρειν, « Θφρ. (ὅθ.) » Ὁπότε τελεόμηνος ἐκφέροι δωδέκατος ἄροτος, « Σοφ. (καὶ τρπ.) » Ἐκφέρουσι γὰρ μητρῷ' ὀνείδη, « Εὐρ. » Καὶ κακίας μεγάλας, ὥσπερ ἀρετάς, αἱ μεγάλαι φύσεις ἐκφέ-

ρουσι, « Πλ. » Πλεῖστον ἐν βραχυτάτῃ λέξει νοῦν ἐκφέρειν, « αὐτ. » Δύναμιν ἐκφέρει τίνα; Εὐρ. (ꝁ καταχρ.) » Πολλοὺς ἐξενηνοχότες φόρους, « Πλβ., πληρώσαντες· 6) ἐβγάλλω τινὰ ἀπὸ τὸν δρόμον του, ἀπομακρύνω, (ꝁ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) προτρέχω, ἐξορμῶ, (ὅθ. μσ. ἢ πθ. τρπ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὅριά (ἀπὸ τὴν σειρὰν τοῦ λόγου) μου, παρασύρομαι, παρεκτρέπομαι. » Κινδυνεύει τοι ὥσπερ ἀτραπός τις ἡμᾶς ἐκφέρειν, « Πλάτ. (ꝁ τρπ.) » Ταῦτα εἰς μείζω σκέψιν ἐκφέρει ἡμᾶς τῶν ὑποκειμένων, « Θρρ. (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) » Ὦκα δ' ἔπειτ' ἔκφερ' Ὀϊλιάδης, « Ἰλ. Ψ. » Ἔκφερον ἵπποι, « αὐτ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Καθάπερ ἵππον ἐκφερόμενον ἡνίοχος ἀντισπῶν τῷ χαλινῷ, « Γαλ. (ꝁ τρπ.) » Ἀπαιδευσίᾳ ὀργῆς πλεῖστον ἐκφερόμενοι, « Θκ. » Ἐκφερόμενος ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος, « Ἀρστ. » Ἐξενεχθεὶς ὑπὸ φθόνου, « Πλάτ. » Λέγων ἐξηνέχθην, « Πλάτ. » Ἐς τὸ πάντῃ ἀθεράπευτον ἐξήνεκτο, « Εὐστ. (παρβλ. Ἐξάγω). 7) ὁδηγῶ (φέρω [καὶ οὐδ.] καταντῶ) πουθενά, (ὅθ. τρπ.) ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ, (καὶ πθ.) εὐοδοῦμαι. » Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν ἐκφέρει, « Δκ. » Ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος Ὧραι ἐξέφερον, « Ἰλ. Φ. » Εὖ δέ σ' ἐκφέρει βάσις, « Σοφ. (ꝁ τρπ.) » Τὸ πεπρωμένον ἔκφερε, « Πίνδ., ἐξεπλήρωσε. (καὶ οὐδ.) » Ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει μαντεύματα, « Σοφ. (καὶ πθ.) » Τῶν βουλευθέντων οὐδὲν ἂν καλῶς ἐξενεχθείη, « Δμ. 8) 'παίρνω, (μσ.) κερδίζω, ἀπολαμβάνω. » Λοισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον, « Ἰλ. Ψ. » Τραῦμα ἐξήνεγκε, « Βυζ. (καὶ μσ.) » Τοῦ δοκεῖν εὖ λέγειν δόξαν ἐκφέρονται, « Δμ. » Νίκην ἐξενεγκαμένων καλλίστην, « Δ. Ἀλ. » Καὶ πολλὰς ὠφελείας ἐξενεγκαμένη, « αὐτ. » Τὴν τύχην, ἣν ἂν ἑκατέρα πόλις ἐξενέγκηται, « αὐτ., (παρβλ. Ἀναιρέω).

Ἐκ·φεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω ἔξω, φεύγω ἀπὸ πουθενά, γλυτόνω, ἀποφεύγω. » Παῦροι δ' ἐξέφυγον ἁλὸς ἤπειρόνδε νηχόμενοι, « Ὀδ. Ψ. » Ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός, « Ἰλ. Π. » Θάνατον οὐκ ἐξέφυγε, « Πίνδ. » Κἂν πρὸς Ἄργος ἐκφύγω, « Εὐρ. » Ἡ ψυχὴ πᾶσαν αἴσθησιν ἐκπέφευγε, « Πλ., δὲν ἔχει διόλου, στερεῖται. » Περὶ τοὺς ἐκφεύγοντας ἤδη τὴν χιόνα τόπους, « Πλβ., » Μὴ ἐκφύγοι τὰ πράγματα αὐτόν, « Δμ., (παρβλ. Διαφεύγω).

Ἐκφευκτικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ συντελῶν πρὸς) ἔκφευξιν.

Ἐκφεύξιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον πρέπει ἢ δύναται νὰ ἐκφύγῃ τις.

Ἔκφευξις, εως (ἡ). ἀποφυγή, γλύτωμα.

(Ἔκ·φημι), Μ. φήσω, Π. ἐκφράζω, λέγω, προφέρω, ξεστομίζω. » Οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος, « Ὀδ. Κ.

Ἐκφῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκφαίνω.

Ἐκ·φθείρω, Μ. φθερῶ. Ἀφανίζω κατὰ κράτος, ἐξολοθρεύω. ||. (μσ.) ἐβγαίνω καὶ ὑπάγω πουθενὰ πρὸς ὄλεθρόν μου, (κοιν.) κρημνίζομαι, (ὅθ. πρς.) » Ἐκφθείρου, « Ακ., (εἰδ. κατάρ.) χάσου! ἄμε 'ς τ' ἀνάθεμα! κτλ.

(Ἐκ·φθίνω), Μ. φθίσω, (εὔχρ. κυρ. μόνον ὁ μσ. ἀόρ. Ἐξεφθίμην, ισο, ιτο κτλ.), Π. ἀποτελειόνω, καταναλίσκω, ἀφανίζω.

Ἐκ·φιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ μὲ ὑπερβολὴν (ἐξ ὅλης καρδίας). 2) καταφιλῶ.

Ἐκ·φλαυρίζω, Μ. ίσω, = Ἐκφαυλίζω.

Ἐκ·φλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Εὑρίσκομαι εἰς φλεγμονὴν (εἰς ἐρεθισμόν, εἰς βρασμόν).

Ἐκ·φλεγματόω-ῶ, Μ. ώσω Μεταβάλλω τι ἐντελῶς εἰς φλέγμα.

Ἐκ·φλέγω, Μ. φλέξω. Δίδω φωτιάν, ἀνάπτω, (χυδ.) κορόνω, κατακαίω, (μτφορ.) ἐξάπτω, ἐνθουσιάζω.

Ἐκ·φλίβω, Μ. φλίψω, Ἰων. ἀντὶ Ἐκθλίβω.

Ἐκ·φλογίζω, Μ. ίσω καὶ

Ἐκ·φλογόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκφλέγω, (ἰατρ.) προξενῶ φλόγωσιν.

Ἐκφλόγωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἄναμμα, κόρωμα, (ἰατρ.) φλόγωσις, (μτφορ.) ἔξαψις. 2) τὸ μέρος ὅπου ἀνάπτονται αἱ δᾷδες τῶν φανῶν, (Διόδ. ΙΖ'.).

† Ἐκ·φλυαρέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐκ·φλυαρίζω, Μ. ίσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκφλαυρίζω.

Ἐκ·φλύζω (φλύσσω), Μ. φλύξω, καὶ

Ἐκ·φλυνδάνω (χ. Μ.) καὶ

Ἐκ·φλύω, Μ. φλύσω, Π. βράζω (χοχλακίζω) ꝁ χύνομαι, (ὅθ. μτφορ.) ξεθυμαίνω.

Ἐκ·φοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω (καὶ μσ. αὐτπθ. Φοβοῦμαι) καθ' ὑπερβολήν, φοβίζων ἀποδιώκω· (ἐν γέν.) ξυππάζομαι, τρομάζω.

Ἐκφόβηθρον (τρον.) καὶ

Ἐκφόβημα (τό), = Φόβητρον.

Ἐκφόβησις, εως (ἡ). φόβισμα, ξύππασμα.

Ἐκφοβητικός, ή, όν. Ὁ πρὸς τὸ ἐκφοβεῖν ἐπιτήδειος, τρομακτικός.

Ἔκφοβος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-φόβως. Κυριευμένος (Ἐκστατικὸς) ἀπὸ φόβον, περίφοβος, κατατρομαγμένος.

Ἐκ·φοιβάζω, Μ. άσω. Ἐκφωνῶ χρησμοὺς (ὡς φοιβόληπτος), μαντεύομαι, χρησμοδοτῶ.

Ἐκ·φοινίσσω (ττω), Μ. ίξω. Κατακοκκινίζω, καταιματόνω.

Ἐκ·φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ἔξω· (τρπ.) κοινοποιοῦμαι, δημοσιεύομαι· καταντῶ.

Ἐκφοίτησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐκφορά (ἡ), [ἐκφέρω]. κουβάλημα (ἔβγαλμα) ἔξω (κυρ. νεκροῦ), κοινοποίησις (λόγου), ἔκφρασις, προφορά (Στρ. 1ς'.), ἐξόρμησις (ἵππου), παραφορά. (ἀρχιτ.) τὸ ἔξοχον μέρος κτιρίου. (κατὰ τοὺς Στωϊκ.) = Συμπέρασμα.

Ἐκ·φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκφέρω, φέρω (κουβαλῶ) ἔξω, ἐβγάζω.

Ἐκφόρημα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐκφορεῖται, = Ἐκφόριον.

Ἐκφόρησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκφορεῖν, κουβάλημα ἔξω κτλ.

Ἐκφορικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος μὲ ἐκφορὰν (ἔκφρασιν ἢ συμπέρασμα). (ὅθ.) » Ἐκφορικά, « κατὰ τὴν διαλεκτικὴν τῶν Στωϊκῶν, τά, κατὰ τοὺς Περιπατητ., νοήματα.

Ἐκφόριον (τό). τὸ ἐκφερόμενον, προϊὸν (τῆς γῆς). εἰσόδημα. σκουπίδι.

Ἔκφορος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δύναταί τις ἢ πρέπει νὰ ἐκφέρῃ (ἐβγάλῃ ἔξω). (συνκδχ.) ἀπόβλητος, ἀποτρόπαιος, ἀποῤῥιπτέος. (τρπ.) ἄξιος κοινοποιήσεως, δημοσιευτέος. 2) ὁ ἐκβαίνων ἀπὸ τὰ ὅριά του (γινόμενος ἐκτὸς ἑαυτοῦ), παράφορος.

† Ἐκ·φορόω-ῶ, Μ. ώσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκπορόω.

Ἐκ·φορτίζω, Μ. ίσω. Ξεφορτόνω, (τρπ.) ἀπατῶ τινα, (κοιν.) τὸν πουλῶ, τὸν ξεφορτόνομαι, τὸν ξεκάμνω.

Ἐκ·φορτόω-ῶ, Μ. ώσω, (μτγν.) = τοῦ προηγ.

Ἐκ·φράζω, Μ. άσω. Ἐκθέτω (Παραστήνω διὰ λόγων, διηγοῦμαι (λεπτομερῶς), περιγράφω.

Ἐκφρακτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐκφράσσειν, (ἰατρ.) ξανοικτικός, (ἀντιθ. τῷ Ἐμφρακτικός).

Ἐκφρασείδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Ἔκφρασις [ἐκφράζω], εως (ἡ). ἡ διὰ λόγου ἔκθεσις (παράστασις). περιγραφὴ (λεπτομερὴς καὶ ζωηρά), ἐξιστόρησις. » Διαφέρει δὲ ἔκφρασις διηγήματος, ὅτι τὸ μὲν ψιλὴν ἔχει τοῦ πράγματος ἔκθεσιν ἡ δὲ πειρᾶται θεατὰς ἐργάσασθαι μικροῦ τοὺς ἀκούοντας, « Σχλ., (παρβλ. Διατύπωσις).

Ἐκ·φράσσω (ττω), Μ. φράξω. Ξεφράζω, ξεστουππόνω.

Ἐκφραστικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἔκφρασιν.

Ἐκ·φρέω καὶ Π. Ἐκφρείω, Μ. ήσω, Ἀττ. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἐκφορέω.

Ἐκ·φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ἀπὸ τὰς φρένας μου, γίνομαι ἔκφρων, παραφρονῶ, ἢ φρονῶ ὑπὲρ τὸ εἶναί μου, ὑπερφρονῶ.

Ἐκ·φροντίζω, Μ. ίσω. Φροντίζω (Συλλογίζομαι) νὰ ἐφεύρω τρόπον (νὰ κατορθώσω τι), (συνκδχ.) ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω.

Ἐκφρόντισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐκφρόνως, ἐπίρ. Ὡς ἔκφρων, ἀνοήτως.

Ἐκφροσύνη (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἔκφρονος, ἀνοησία, παραφροσύνη.

Ἐκ·φρύσσω (ττω), Μ. φρύξω. Φρυγανίζων (Ξηροτηγανίζων) τι τὸ καταξηραίνω.

Ἔκφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς τῶν φρενῶν του (ἐκτὸς ἑαυτοῦ), παράφρων. » Οἱ μύωπες κεντοῦντες τοὺς βοῦς ἔκφρονας ποιοῦσι, « Γεωπον.

Ἐκφυάς, άδος (ἡ), = Ἀποφυάς, Ἔκφυμα. » Μόσχους καὶ χλωρὰς κλήματος ἐκφυάδας, « Σχλ., (ἴδε καὶ Ἔκφυσις).

Ἐκ·φυγγάνω (χ. Μ.), = Ἐκφεύγω.

Ἔκφυγε, Π. ἀντὶ Ἐξέφυγε.

Ἐκφυγή (ἡ), = Ἔκφευξις.

Ἐκφυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν (παρὰ φύσιν) εὐφυὴς (ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος) πρός τι, (παρβλ. Ὑπερφυής) 2) ὁ ἐξέχων ἀπό τινος (μετὰ τοῦ ὁποίου ὅμως συνέχεται, εἶνε συμφυής).

Ἐκ·φυλάσσω (ττω), Μ. άξω. Φυλάττω τι μὲ προσοχήν, προ(δια)φυλάττω· παραφυλάττω.

Ἐκ·φυλλίζω, Μ. ίσω, = Ἐπιφυλλίζω.

Ἐκ·φυλλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβάλλω (Καθαιρῶ) τινα ἀπὸ τὴν ἀξίαν του (ἐν γέν.) Καταδικάζω (Ἀποδοκιμάζω) διὰ ψηφηφορίας (ἡ ὁποία ἐγίνετο μὲ φύλλα ἐλαίας), (παρβλ. Ἐξοστρακίζω).

Ἐκφυλλοφόρησις, εως καὶ

Ἐκφυλλοφορία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγεμ., (παρβλ. Πεταλισμός).

Ἔκφυλος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ.-ότερος, -ότατος). Ὁ μὴ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, ξένος· ἀλλόφυλος, (ἐπμ.) ἀσυνήθιστος· (κατ' ἐκτ.) παράξενος, ἀλλόκοτος, τερατώδης, (κοιν.) ἀφύσικος.

Ἔκφυμα (τό). (βτν.) φύτρον. (ἰατρ.) = Ἐξάνθημα, [ἐκ τοῦ

Ἐκφῦναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκφύω.

Ἔκφυξις, εως (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἔκφευξις.

† Ἔκφυρμα (τό), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκ φύρμα.

Ἐκ·φύρω, Μ. φυρῶ. Καταμολύνω.

Ἐκ·φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ δυνατά, φυσῶν ἐβγάλλω τι ἀπὸ μέσα μου, ξεφυσῶ, 'ξανασαίνω· (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἀναβρύω μὲ ὁρμήν. » Φλόγες ἐκ γῆς ἐκφυσήσασαι, « Ἀρστ. 2) φυσῶν ἀνάπτω ἢ φουσκόνω ἢ σκορπίζω τι. (μτφορ.) ἐξάπτω, διεγείρω· ἐμπνέω ἔπαρσιν. » Θεωρῶν αὐτὸν ἐκπεφυσημένον, « Πλβ.

Ἐκφύσημα (τό). τὸ ἐκβαλλόμενον (ἀναδιδόμενον) διὰ τῆς ἐκφυσήσεως· (ἰατρ.) ἐξάνθημα.

Ἐκφύσησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκφυσᾶν, φύσημα (ξεφύσημα, 'ξανάσασμα) δυνατόν. ἔκρηξις ἡφαιστείου ὄρους, (παρβλ. Ἐκπνοή).

Ἐκ·φυσιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἐκφυσάω.

Ἔκφυσις [ἐκφύω], εως (ἡ). ἡ ἀπό τινος γέννησις (ἀνάδοσις), φύτρωμα, ξεφύτρωμα· φύτρον, παραβλάσταρον. (ἰατρ.) ἐξάνθημα, (κοιν.) Ἐβγαλτόν. (ἴδε καὶ Ἔμφυσις).

Ἐκ·φυτεύω, Μ. εύσω. Ξεφυτεύω ꝁ μεταφυτεύω, (ἐν γέν.) περιποιοῦμαι φυτόν.

Ἐκ·φύω, Μ. φύσω (μσ. ἀόρ. Ἐξέφυν). Κάμνω τι νὰ γεννηθῇ (νὰ φυτρώσῃ ꝁ μσ. ἀποθετ. Γεννῶμαι, Φυτρόνω) ἀπό τινος. » Κεφαλαὶ τρεῖς ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι, « Ἰλ. Λ.

Ἐκφυῶς, ἐπίρ. Καθ' ὑπερβολὴν, ὑπερφυῶς.

Ἐκ·φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Προφέρω (εὐκρινῶς ἢ μεγαλοφώνως), (ἐν γέν.) λέγω ῥητῶς, ἐκφράζομαι· ἀναγγέλλω, (κοιν.) ξεστομίζω.

Ἐκφώνημα (τό). τὸ ἐκφωνούμενον (προφερόμενον), ῥῆμα, λόγιον. 2 = τῷ

Ἐκφώνησις, εως (ἡ), τὸ ἐκφωνεῖν, ξεστόμισμα· προφορά.

Ἐκ·φωτίζω, Μ. ίσω. Καταφωτίζω.

Ἐκ·χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Χαλαρόνω (Ξετεντόνω) τι ὅλως διόλου· (μὲ γεν.) χαμηλόνω (καταιβάζω) τι ἀπὸ πουθενά.

Ἐκ·χαλινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκβάλλω τὸν χαλινὸν (ἀπὸ τοῦ ἵππου), ξεχαλινόνω.

Ἐκ·χαλκεύω, Μ. εύσω. Κατασκευάζω τι ὅλον ἀπὸ χάλκωμα.

Ἐκ·χαραδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τόπον τινὰ εἰς (Τὸν κάμνω ὅλον) χαράδρας.

Ἐκ·χαράσσω (ττω), Μ. άξω. Ἐξαλείφω τὸ χαραχθέν. » Ἀπὸ στήλης —, « Δ. Χρσ.

Ἐκ·χαρυβδέω-ῶ. Μ. ήσω Ἐκπίνω (Ἐκροφῶ) ὡς ἡ Χάρυβδις.

Ἔκχαυνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι χαῦνος, ὑπόχαυνος.

Ἐκ·χειρουργέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἐκτελῶ τι ὡς ἐργόχειρον, Ἐξεργάζομαι. » Πολλὰ μὲν ἱερά . . , πολλοὶ δὲ κῆποι καὶ πολλὰ γυμνάσια ἐκκεχειρούργητο, « Πλάτ.

Ἐκ·χερσεύω, Μ. εύσω. Κάμνω (γῆν τινα) ὅλως διόλου χέρσον, ἀποχερσόνω.

Ἐκ·χερσόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξεργάζομαι γῆν χέρσον, τὴν μεταβάλλω εἰς καλλιεργημένην, (Γ. Πισσίδ.).

Ἐκ·χαυνόω-ῶ, Μ. ώσω. Χαυνόνω τι ὅλως δι' ὅλου· ἐμπνέω ἔπαρσιν.

Ἐκ·χέζω, Μ. χέσομαι ἢ χεσοῦμαι (μσ. πρκ. Ἐκκέχοδα). Χέζων ἐκβάλλω, ἐκκοπρίζω ὡς περίττωμα.

Ἐκχεύατο, Π. ἀντὶ Ἐξεχέατο, μσ. (ἀντὶ ἐνεργ.) ἀόρ. τοῦ

Ἐκ·χέω. Μ. χεύσω καὶ χεῶ (ἀόρ. Ἐξέχεα κτλ). Χύνω (καὶ μσ. Χύνομαι, [καὶ μτνμ.] Ἐβγαίνω ἀπὸ πουθενὰ μὲ πολλοὺς ἄλλους ὁμοῦ) ἔξω, (συνκδχ.) σκορπίζω, ἀφανίζω, κατεξοδεύω (» Τὴν δόξαν τῶν προγεγενημένων ἐξέχεαν, « Πλ.)· διαδίδω· λησμονῶ. ||. (μσ.) ἐκτείνομαι, ἐξαπλόνομαι. χαυνοῦμαι, ἀποκάμνω. παραδίδομαι ὅλως διόλου εἴς τι » Εἰς ἑταίρας (» Εἰς ἡδονὴν) —, « Πλβ., Κλμ.

Ἐκ·χιλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφαιρῶ ἀπό τινος ὅλον τὸν χιλὸν (τὸ τρόφιμον μέρος, τὴν οὐσίαν, τὴν ἰκμάδα), (ἐπμ.) ἐξαντλῶ.

Ἐκ·χλευάζω, Μ. άσω, = Καταχλευάζω.

Ἐκ·χλοιόομαι (χλοόομαι)-οῦμαι, Μ. ώσομαι καὶ ωθήσομαι. Γίνομαι ὅλος πρασινοκίτρινος, καταχλωμιάζω.

Ἐκ·χοΐζω, Μ. ίσω. Σκάπτων ἐβγάλλω τὸν χοῦν (τὸ χῶμα).

Ἐκχόϊσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀνάσκαψις καὶ ἐξαγωγὴ τοῦ χώματος, ξέχωμα, ξεπαράχωμα.

Ἐκ·χολάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβάλλω χολήν.

Ἐκ·χολόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι ὅλως διόλου εἰς χολήν, (μτφορ) παροργίζω, ἐξαγριόνω. 2) = Ἐκχολάω, (ὅθ.

Ἐκχόλωσις, εως (ἡ). ἐξαγωγὴ χολῆς.

Ἐκ·χονδρίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω (μέλος τι τοῦ σώμ) εἰς χόνδρον.

Ἐκ·χορδεύω, Μ. εύσω. Ξεκοιλιάζω, Ἐξεντερίζω.

Ἐκ·χορδόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκβάλλω ἦχον ἀπὸ (ἢ ὡς ἀπὸ) ὀργάνου μὲ χορδάς.

Ἐκ·χορεύω, Μ. εύσω. Ἐβγάλλω (ꝁ μσ. Ἐβγαίνω) ἀπὸ τὸν χορόν, χορεύω ἔξω ἀπὸ τὸν χορόν.

Ἐκ·χράω-ῶ, Μ. χρήσω, Π. = Ἐκχρησμῳδέω. 2) (ἀπρσ.) Ἐκχρᾷ ἢ Ἔκχρη. Μ. ἐκχρήσει (ἀόρ. Ἐξέρχρησε). φθάνει, ἐξαρκεῖ· (ἐνίοτε) συμβαίνει, (παρβλ. Ἀποχράω).

Ἐκ·χρέμπτομαι, Μ. χρέμψομαι, = Ἀποχρέμπτομαι.

Ἔκχρη, ἀπρσ., ἴδε Ἐκχράω.

Ἐκ·χρηματίζομαι, Μ. ίσομαι. Παίρνω ἀπό τινος βιαίως χρήματα, φορολογῶ.

Ἐκ·χρησμῳδέω-ῶ Μ. ήσω. Χρησμοδοτῶ ἀπό.

Ἐκ·χρυσόω-ῶ Μ. ήσω. Μεταβάλλω τι (ὅλως διόλου) εἰς χρυσόν.

Ἐκ·χρώζω ἢ (ὀρθότ.)

Ἐκ·χρώννυμι, Μ. χρώσω. Χρωματίζω τι κατὰ βάθος.

Ἐκχυλίζω, Μ. ίσω. Ἐκθλίβω τινὸς τὸν χυλὸν (τὸν χυμόν, τὴν οὐσίαν), στραγγίζω, ξεζουμίζω

Ἐκ·χυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφαιρῶ τινος τὸν (ἢ Μεταβάλλω τι εἰς) χυλόν.

† Ἔκχυμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐχύθη ἔξω, (ἰατρ.) ἐξάνθημα, (ὅθ. ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἔκθυμα ἢ Ἔκφυμα.

Ἐκχύμενος, Π, ἀντὶ Ἐκχυθείς, μσ. ἀόρ τῆς μτχ. τοῦ Ἐκχέω.

Ἐκ·χυμίζω, Μ ίσω, = Ἐκχυλίζω.

Ἐκ·χυμόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Χύνομαι ἔξω, ξεχύνομαι, (ὅθεν:

Ἐκχύμωμα (τό) καὶ

Ἐκχύμωσις, εως (ἡ). (ἰατρ.) ἡ ὑπὸ τὴν ἐπιδερμίδα γινομένη (ἀπὸ κτύπημα κτλ.) κένωσις τοῦ αἵματος.

† Ἐκ·χύνω, (Γρφ.) ἀντὶ Ἐκχέω.

Ἔκχυσις [ἐκχέω], εως (ἡ). χύσιμον ἔξω, (μτνμ.) ἔβγαλμα πολλῶν ὁμοῦ ἀπὸ πουθενά.

Ἐκχύτης, ου (ὁ). ὁ ἐκχέων (σκορπίζων κτλ.).

Ἔκχυτο, Π. ἀντὶ Ἐξεκέχυτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐκχέω.

Ἔκχυτος (ὁ, ἡ). χυμένος ἔξω, σκορπισμένος· (ἐπὶ φαγητ.) ζωμερός· (τρπ.) χαῦνος· ἄτονος ἢ ἄσωτος, παραλυμένος. ||. (οὐσ.) Ἔκχυτον, εἶδος φαγητοῦ ἢ σάλτσας, ἴδε Ὠοκοπία.

;Ἐκ·χωνεύω, Μ. εύσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Συγχωνεύω, Καταχωνεύω.

Ἐκ·χώννυμι, Μ. χώσω. Γεμίζω (Ὑψόνω) τόπον τινὰ ἐπισωρεύων χῶμα· κτίζω πρόχωμα ἢ ἐπὶ προχώματος.

Ἐκ·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μτβτ. μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἐκ δ') Παραχωρῶ τι εἴς τινα (» Οὐδ' ἐξέστω ἐκχωρῆσαι τινι τὸ μνημεῖον, » Ἐπγρφ. » Ἐκχωρῶν αὐτῷ τῆς ἐντὸς Ἅλυος χώρας, « Διόδ. [ꝁ τρπ.] » Τῆς εἰς ὑμᾶς εὐνοίας οὐδενὶ ἐκχωρήσαιμι, « Πλ.). ||. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) Ἀναχωρῶ (Τραβηοῦμαι) ἀπὸ πουθενά, Ὑποχωρῶ, Ἀναχωρῶ, παραμερίζω.) » Ἀνενεικάμενος τὰ ἔχων ἐξεχώρησε, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Ὁ γάρ οἱ ἀστράγαλος ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἄρθρων, « αὐτ. (ꝁ δοτ. περιπ.) » Χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει, « Σοφ., (ὅθεν:

Ἐκχώρησις, εως (ἡ). ἀναχώρησις, παραμέρισμα κτλ.

;Ἐκ·χωρίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὸν τόπον του, ἀπομακρύνω· ξεχωρίζω.

Ἔκψηγμα (τό). ξύσμα· θρύμμα.

Ἔκψυξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐκ·ψύχω, Μ. ψύξω, (σπντρ τοῦ) Ἀποψύχω, ξεψυχῶ, λειποθυμῶ. » Καὶ ἐκψύχουσι πυκνά, « Ἱππκρ. 2) ἐξικμάζω διὰ τῆς ψύξεως, στεγνόνω (εἰς τὸν ἀέρα).

Ἑκὼν [εἴκω ἢ ἥκω], οὖσα, όν. Ὁ πράττων τι ἑκουσίως (θεληματικῶς), πρόθυμος, ἀβίαστος. » Ἑκὼν εἶναι, « Ἀττ. ἀντὶ Ἑκών, ἑκοντί.

Ἔλα, Π. πρς. τοῦ (ἀχρ.) Ἐλάω ἀντὶ Ἐλαύνω.

Ἐλάα (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἐλαία.

Ἐλάαν, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐλάειν-ᾶν, ἐνς. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐλάασκον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἤλαυνον, πρτ. τῆς ὁρς. τοῦ Ἐλαύνω.

'Ελᾶδες (αἱ), Π. ἀντὶ 'Ελαΐδες, πλθ. τοῦ 'Ελαΐς, ἐλαιόδενδρα.

'Ελάδιον (τὸ), ὑποχορ. τοῦ 'Ελάα ἢ Ἔλαιον, ἐλῆτσα ἢ 'λαδάκι.

'Ελαθερής, έος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ 'Εληθερής.

'Ελαθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Ελαύνω.

'Ελαία [εἰλέω ἢ ἕλη], ας (ἡ). ἐληὰ (καὶ τὸ δένδρον καὶ ὁ καρπ.).

† 'Ελαίαγνος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Ελέαγνος.

'Ελαιάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ 'Ελαιήεις.

'Ελαιακόνη (ἡ). ἀκόνι τὸ ὁπ. ἀλείφουν μὲ 'λάδι (καὶ ὄχι νερὸν) ὅταν ἀκονίζουν.

† 'Ελαιαλογέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Ελαιολογέω.

'Ελαιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ 'Ελαία (κυρ. ὁ καρπός).

'Ελαιεμπορία (ἡ). ἐμπόριον ἐλαιῶν ἢ ἐλαίου, [ἐκ τοῦ

'Ελαιέμπορος (ὁ). ὁ ἐμπορευόμενος ἔλαιον, (Ὁ Λ. Δινδόρφ. λέγει ὅτι ἀνέγνωσέ πȣ εἰς ἐπγρφ. ϗ 'Ελεμπορίαν καὶ 'Ελέμπορον).

'Ελαΐζω, Μ. ίσω. Ἔχω τὸ χρῶμα τῆς ἐληᾶς. 2) μαζόνω ἢ φυτεύω ἐλαίας (;).

'Ελαιήεις, εσσα, εν καὶ

'Ελαιηρός, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ ἐλαίας ἢ ἔλαιον, 'λαδερός. » 'Ελαιήεντος ἀμφιφορῆος, « Νόνν. » Κεράμιον ἐλαιηρὸν, « Ἱππκρ.

'Ελαϊκός, ή, όν, (σπν.) ἀντὶ

'Ελαΐνεος, η, ον, Π. ἀντὶ

'Ελάϊνος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κατεσκευασμένος ἀπὸ) ξύλον ἐλαίας. » Ῥόπαλον ἐλαΐνεον, « Ὅμ. » Στέφανος—, « Σχλ. » Στέμφυλα τῶν ἐλαΐνων, « Γεωπ.

'Ελαιοβαφής, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος (βουτημένος) καὶ

'Ελαιοβρα(βρε)χής, έος, καὶ

'Ελαιόβροχος καὶ 'Ελαιόβρεκτος καὶ

'Ελαιόδευτος (ὁ, ἡ). βρεμμένος (μουσκεμμένος) μὲ 'λάδι, 'λαδωμένος.

'Ελαιοδόκος(χος), ου (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (δεχόμενος) ἔλαιον.

'Ελαιοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἔλαιον ἢ ἐλαίαν.

'Ελαιόθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος μὲ ἔλαιον. » Λαμπὰς—, « Μεθόδ. (παρὰ Φωτ.).

'Ελαιοκάπηλος (ὁ), = 'Ελαιοπώλης, 'λαδᾶς.

'Ελαιοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Καλλιεργῶ ἐλαίας. » Αὐλῶνες ἐλαιοκομούμενοι, « Πλδ., φυτευμένοι μὲ ἐλαίας.

'Ελαιοκομία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἐλαιοκόμȣ.

'Ελαιοκομικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐλαιοκόμον ἢ τὴν ἐλαιοκομίαν.

'Ελαιοκόμιον (τὸ). ἐλαιὼν, ἢ (πιθανώτ.) ἀποθήκη ἐλαιῶν, ἐλαιοτριβεῖον, ('Επγρφ.).

'Ελαιοκόμος (ὁ), [ἐλ. κομέω]. (παροξ.) ὁ περιποιούμενος (καλλιεργῶν) ἐλαίας. 2) (προπαροξ.) ὁ κομῶν ἐλαίαις, κατάφυτος ἀπὸ ἐλαιόδενδρα. » Μαραθὼν—, « Νόνν.

'Ελαιοκονία (ἡ). εἶδος ἀλοιφῆς τῶν τοίχων (κλπ.) ἀπὸ 'λάδι καὶ κονίαν, (χυδ.) λουκιοῦνι.

'Ελαιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (Μαζόνω) ἐλαίας, [ἐκ τοῦ

'Ελαιολόγος (ὁ). ὁ συλλέγων ἐλαίας.

'Ελαιόμελι, ιτος (τὸ). εἶδος μάννας τὸ ὁποῖον τρέχει ἀπὸ τὸ τρυπηθὲν (ἐπὶ τούτῳ) ἐλαιόδενδρον.

'Ελαιομετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ ϗ δίδω (μοιράζω) 'λάδι, δίδω τὸ ταγῆνι τοῦ 'λαδιοῦ.

Ἔλαιον (τὸ). (κυρ.) ἐλαιόλαδον, (ἐν γέν.) κάθε 'λάδι ἢ ἐλαιῶδες ὑγρόν. » Ἔλαιον τὸ ἀπὸ γάλακτος, « Θφρ., τὸ βούτυρον. 2) ἡ ἀγορὰ ὅπου ἐπωλεῖτο τὸ ἔλαιον. » Ἀναμενῶ σε πρὸς τοὔλαιον, « Μένανδρ.

'Ελαιοπινής [ἐλ. πῖνος], έος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος (λερωμένος) μὲ 'λάδι, 'λαδωμένος.

'Ελαιοπληθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πλήθων ἐλαίȣ.

'Ελαιοποιΐα (ἡ). κατασκευὴ (ἐβγάλσιμον) 'λαδιοῦ.

'Ελαιοπωλεῖον (τὸ). ὁ τόπος (τὸ ἐργαστήρ.) ὅπου πωλεῖται 'λάδι, 'λαδάδικον.

'Ελαιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν 'λάδι, 'λαδᾶς.

'Ελαιοπώλιον (τὸ), = 'Ελαιοπωλεῖον.

Ἔλαιος (ὁ), Π. ἀντὶ 'Ελαία (δένδρ. κυρ. τὸ ἄγριον).

'Ελαιόσπονδος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. αἱ σπονδαὶ γίνονται μὲ 'λάδι, (παρβλ. Ὑδρόσπονδος).

'Ελαιοστάφυλος (ὁ), εἶδ. σταφυλίου ἐλαιοσχήμου, (Λτν.) uvolina.

'Ελαιοτριβεῖον (τὸ). 'λαδόμυλος, 'ληοτρίβι.

'Ελαιοτρίπτης, ου (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὸ ἐλαιοτριβεῖον, ἐληοτριβιάρης.

'Ελαιοτροπεῖον καὶ ;'Ελαιοτρόπιον (τὸ), = 'Ελαιοτριβεῖον.

'Ελαιοτροπικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐλαιοτρόπιον.

'Ελαιοτρυγητός (ὁ). τὸ τρύγημα (σύναγμα) τῶν ἐλαιῶν.

'Ελαιότρυγον (τὸ). ἡ τρὺξ (τὸ καταπάτι, ἢ [ἄλλ.] ἀμούργα) τοῦ 'λαδιοῦ.

'Ελαιουργεῖον (τὸ), = 'Ελαιοτριβεῖον.

'Ελαιουργία (ἡ), = 'Ελαιοποιΐα.

'Ελαιουργός (ὁ). ὁ κατασκευάζων (ἐβγάλλων) 'λάδι.

'Ελαιοφιλοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ τρώγῃ ἐλαίας. » Κίχλη—, « Ἀθ.

'Ελαιοφορία (ἡ). εὐφορία ἐλαιῶν, (κοιν.) 'λαδιά, [ἐκ τοῦ-

'Ελαιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ περιέχων, ἢ εὔφορος εἰς) ἐλαίας. ‖. (οὐσ.) 'Ελαιοφόρον (τὸ), ἀγγεῖον διὰ 'λάδι, 'λαδικόν.

'Ελαιοφυής, εος (ὁ, ἡ). ὁ φύων ἐλαίας.

'Ελαιόφυλλον (τὸ), ἡ Βρυωνία, (φυτ.).

† 'Ελαιοφυλλοφάγος, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ελαιοφιλοφάγος.

'Ελαιοφυτεία (ἡ). φύτευμα ἐλαιῶν.

'Ελαιόφυτος (ὁ, ἡ). (τόπος) κατάφυτος ἀπὸ ἐλαίας. ‖. (οὐσ.) 'Ελαιόφυτον (τὸ), ἐλαιών.

'Ελαιοχριστία (ἡ). ἡ δι' ἐλαίου χρίσις, ἄλειμμα μὲ 'λάδι, (κατ' ἄλλ. 'Ελαιοχρηστία, χρῆσις ἐλαίου).

'Ελαιόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα ἐλαίας ἢ ἐλαίου.

;'Ελαιοχυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιχύνω μὲ 'λάδι.

'Ελαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (ἢ Ἀλείφω μὲ) ἔλαιον, 'λαδόνω. λερόνω.

'Ελαΐς, ΐδος (ἡ), Π. ἀντὶ 'Ελαία (δένδρ.).

'Ελαϊστής, οῦ (ὁ), καὶ

'Ελαϊστήρ, ῆρος (ὁ), = 'Ελαιολόγος.

'Ελαϊστήριον (τὸ), = 'Ελαιοτριβεῖον.

'Ελαιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ γένȣς (εἴδους) τῆς ἐλαίας ἢ τοῦ ἐλαίου, ὅμοιος μὲ ἔλαιον ἢ ἐλαίαν.

'Ελαιών, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ ἐλαίας, ἐλαιῶνας.

'Ελαιώνης, ου (ὁ). ὁ τελωνῶν (ἐνοικιάζων) τὰς ἐλαίας τοῦ δημοσίου.

;'Ελαιωτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ 'Ελαϊστήρ.

'Ελαιωτός, ή, όν. Ἀλειμμένος μὲ 'λάδι, 'λαδωμένος.

Ἔλακον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ληκέω.

Ἕλανδρος (ὁ, ἡ), Π. [αἱρέω, ἀνήρ]. ὁ πιάνων (αἰχμαλωτίζων εἰς τὸν πόλεμον) ἀνθρώπους.

'Ελάνη (ἡ), [ἕλη]. λαμπὰς, δαδὶ ἀναμμένον, (Τ.) μασαλᾶς.

'Ελάσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. καὶ

'Ελασαίατο, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Ελάσαιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς εὐκτ. καὶ

'Ελάσασκε, Π. ἀντὶ Ἤλαυνε, ἀόρ. τῆς ὁρς. τοῦ 'Ελαύνω.

'Ελασείω (χ. Μ.). 'Επιθυμῶ νὰ ἐλάσω (νὰ τρέξω μὲ ἄλογον ἢ ἀμάξι κτλ.).

'Ελασία (ἡ), = Ἔλασις.

'Ελασίβροντος (ὁ, ἡ), Π. [ἐλαύνω, βροντή]. ὁ ῥίπτων (τινάζων) τὸν κεραυνὸν, κεραυνοβόλος.

'Ελάσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐλαύνειν (διώκειν), (κυρ.) ὁ ἀποδιώκων τοὺς δαίμονας (δηλ. ἰατρεύων τοὺς ἐπιληπτικοὺς κτλ.).

'Ελάσιππος (ὁ, ἡ), Π. = Ἱππηλάτης.

Ἔλασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐλαύνειν, τρέξιμον μὲ ἄλογον ἢ ἀμάξι, κίνησις στρατεύματος (κυρ. ἱππικοῦ), ἐκστρατεία· (ἐν γέν.) κυνήγημα, διώξιμον, κτλ. (ἴδε τὸ ῥῆμα).

'Ελασίχθων [ἐλαύνω, χθὼν], ονος (ὁ, ἡ), Π. = 'Εννοσίγαιος.

Ἔλασμα (τὸ), [ἐλαύνω]. φύλλον (πλάκα, [κοιν.] 'λάμα) μετάλλου.

'Ελασμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ.

'Ελασμός (ὁ), = Ἔλασις. 2) = Ἔλασμα.

Ἔλασσα, Π. ἀντὶ Ἤλασα, ἀόρ. ά. τοῦ 'Ελαύνω.

'Ελασσονάκις, 'Ελασσόνως, 'Ελάσσωμα, 'Ελάσσων κτλ. ἴδε 'Ελαττονάκις, 'Ελάττωμα (κτλ.).

'Ελαστής, οῦ (ὁ), = 'Ελατήρ.

'Ελαστρέω (χ. Μ.), Ἰων. ἀντὶ 'Ελαύνω.

'Ελάτειρα, θηλ. τοῦ 'Ελατήρ.

'Ελατέον, θετ. τοῦ 'Ελαύνω.

'Ελάτη (ἡ), [ἐλατός], δένδρ. κοιν. ἔλατος(τον). 2) (συνκδχ.) ξύλον ἐλάτης, (ὅθεν Π.) πᾶν ὅ,τι κατασκευάζεται συνήθως ἀπὸ τοιοῦτον ξύλον, (π. χ.) κωπί, (κατ' ἔκτ.) πλοῖον, (παρβλ. Δόρυ). 3) τὸ τρυφερὸν βλαστάρι τοῦ φοίνικος, τὸ (ἄλλ.) Σπάθη, (παρβλ. Βόρασσος).

'Ελατηΐς, ΐδος (ἡ), Π. ἀντὶ 'Ελατίνη, καμωμένη ἀπὸ (ἢ ὁμοία μὲ) ἐλάτην.

'Ελατήρ (ὁ), Π. ὁ ἐλαύνων (διώκων, τινάζων κτλ.), (ἰδιαιτ.) ἱππεὺς ἢ ἀμαξηλάτης.

'Ελατήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἔλασιν, διωκτικός, (ἐπ.) ‖. οὐσ.) 'Ελατήριον (τὸ), (ἐνν. φάρμακον), καθαρτικὸν (κυρ. τὸ κατασκευαζόμενον ἀπὸ) πικράγγουρον.

'Ελάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ 'Ελατήρ.

'Ελατίνη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (Γαλλ.) velvote.

'Ελάτινος, η, ον. 'Ελατένιος, κατεσκευασμένος ἀπὸ ξύλον ἐλάτης ἢ 2) ἀπὸ ἐλάτην (3). » Ἔλαιον—, « Ἰατρ.

'Ελατός [ἐλαύνω], ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ἐκτείνῃ (κυρ.) διὰ τοῦ σφυροκοπήματος, (ὅθεν:

'Ελατρεύς, έως (ὁ). σίδηρον ἢ χάλκωμα καλοδουλευμένον (λαγαρισμένον, τρεῖς φοραῖς ἀναλυμένον).

Ἔλαττον (τὸ), οὐδ. τοῦ 'Ελάττων.

'Ελαττονάκις, ἐπίρ. 'Ολίγαις ἢ 'Ολιγώτεραις φοραῖς, σπανίως, ὀλιγάκις.

'Ελαττονέω-ῶ, Μ. ήσω, (μτγν.) ἀντὶ 'Ελαττοῦμαι, ὀλιγοστεύω ἢ, εἶμαι κατώτερος.

'Ελαττονότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἐλάττονος, μικρότης, ὀλιγότης.

'Ελαττόνως, ἐπίρ. = 'Ελαττονάκις ἢ Ἔλαττον. » 'Ελαττόνως ἢ κατ' ἀξίαν αὐτὸν ἠμύνατο, « Ἀντιφ.

'Ελαττόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γείνῃ ἔλαττον (μικρότερον, ὀλιγώτερον, κατώτερον), ὀλιγοστεύω· χειροτερεύω. ‖. (πθ.) εἶμαι κατώτερος κτλ., (ἐπμ.) νικῶμαι. » Πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγ' ἐλαττοῦμαι κατὰ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα Αἰσχίνου, « Δμ. » Τοὺς πολεμίους ἠλαττῶσθαι, « Πλβ.

'Ελάττωμα (τὸ). κάθε τι διὰ τὸ ὁποῖον ἐλαττοῦταί (εἶνε κατώτερός) τις ἄλλου, ἧττα, ἔλλειψις, ἀποτυχία, (Τουρκ.) κουσοῦρι. » Ὁ καλούμενος Κόκλης ἐκ τοῦ κατὰ τὴν ὄψιν ἐλαττώματος, « Δ. Ἀλ. » Τοιαῦτα συνέβαινε πολλὰ παραλλὰξ ἑκατέροις ἐπὶ τὰς ὁμόρους χώρας ἐκστρατευομένοις ἐλαττώματά τε καὶ πλεονεκτήματα, « αὐτ.

'Ελάττωσις [ἐλαττόω], εως (ἡ). ὀλιγόστευσις· χειροτέρευσις· ἔλλειψις· ζημία· ἧττα, ἀποτυχία, κτλ. » Τὰς περὶ Σικελίαν ἐλαττώσεις, « Πλβ.

'Ελαττωτικός, ή, όν. Ὅς τις δύναται νὰ ἐλαττώσῃ (ὀλιγοστεύσῃ κτλ.), σμικρυντικός.

'Ελάττων (κυρ. συγκρ. τοῦ 'Ελαχύς), ονος (ὁ, ἡ). Μικρότερος, ὀλιγώτερος· κατώτερος· χειρότερος. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἔλαττον, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ) ἐπίρ. 'Ολιγώτερον. » Ἔλαττον (ἔχω ἢ φέρομαι), « Αξ., = 'Ελαττοῦμαι. » 'Εν ἐλάττονι (ἢ Περὶ ἐλάττονος) ποιοῦμαί (ἢ τίθεμαί) τι, « Φρσ., τὸ νομίζω ὄχι προτιμότερον. » Πάντ' ἐν ἐλάττονι ποιούμενοι τῆς ἡδονῆς, « Ἀθ. » Τάλαντά ἐστιν οὐκ ἔλαττον ἑκατὸν, « Πλάτ. » 'Ελάττω ἐξ αὐτῆς ἀπεδήμησας ἢ οἱ χωλοί, « αὐτ.

'Ελαύνω, Μ. ἐλάσω καὶ Ἀττ. ἐλάω-ῶ (παρτ. Ἤλαυνον, ἀόρ. Ἤλασα, παρκ. Ἀττ. 'Ελήλακα καὶ πθ. 'Ελήλαμαι, ἀόρ. πθ. 'Ηλάθην καὶ [σπντт.] 'Ηλάσθην, τὸ θετ. 'Ελατέον καὶ [σπντт.] 'Ελαστέον). (ἐν γέν.) Βάλλω τι εἰς κίνησιν, (ἐπμ.) διώχνω (κάμνω νὰ φεύγῃ) τι ἐμπρός μȣ, (ὅθεν ἐλλ.) τρέχω (ὁρμῶ) μὲ ἄλογον ἢ ἀμάξι ἢ πλοῖον, κωπηλατῶ, (κοιν.) 'λάμνω. (ἐνίοτε) ἐκστρατεύω. » Ἵππον (» Ἅρμα, » Ναῦν κτλ.) ἐλαύνειν, « Ὅμ. » Πόντον ἐλάταις ἐλαύνειν, « 'Οδ. Η. (ϗ ἐλλ.) » Μάστιξεν δ' ἐλάαν, « Ἰλ. Ν. » Παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνειν, « 'Οδ. Μ., παραπλέειν. » Ἀναβὰς τὸν ἵππον ἤλαυνε, « Ξεν. » Τὸ μὲν πρῶτον ταχέως ἡγοῦντο, ἔπειτα δὲ ἐτρόχαζον· τέλος δὲ, οἱ μὲν ἱππεῖς κατὰ κράτος ἤλαυνον, οἱ δὲ πεζοὶ ἔθεον, « αὐτ. » Ἀντίος ἐλάσας, « αὐτ. » 'Ελάσαι εἰς Αἴγυπτον, « 'Ηρ. (καὶ πθ.) » Πόσην ἂν ὁδὸν κατανύτοι τῆς ἡμέρας ἐλαυνόμενος (ἵππος), « Ξεν. 2) ἁρπάζω (κυρ. ζῶα) ϗ φεύγω μ' αὐτά. » Οὔ ποτ' ἐμεῦ βοῦς ἤλασαν οὔτε μευ ἵππους, « Ἰλ. Α. (καὶ μσ.) » Ῥύσι' ἐλαυνόμενος, « Ἰλ. Κ. ἴδε ϗ Βοηλατέω. 3) Ἀποδιώκω, (τρπ.) καταδιώκω, κατατρέχω, στενοχωρῶ. » Δαίμονας ἐλαύνειν, « Χρσ. » Τὸ χρεὼν αὐτοὺς ἤλαυνε, « Παυσ. (καὶ πθ.) » 'Ελαυνόμενος ὑπὸ τῆς συνέσιος τῶν ἔργων, « 'Ηρ. » 'Ελαύνεται ἀσεβείας, « Αξ. 4) (συνκδχ.) κτυπῶ, (κατ' ἔκτ.) τρυπῶ· πληγόνω, (ὅθεν ἐπὶ αἰσχρ. ἐνν.) = Περαίνω· (ἐπὶ μεταλλ.) = Σφυρηλατῶ. » Τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν, « Ἰλ. Β. » Οὐλὴν ἥν με σῦς ἤλασεν ὀδόντι, « Ἰλ. Β. (καὶ πθ.) » 'Ελαύνεται (δόρατι) τὸν μηρὸν, » Αχ. (καὶ ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας) » Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα, « Καλλ. (καὶ πθ.) » Γραῦς ἐλαυνομένη, « 'Επγρ. » Σίδηρος λεπτῶς ἐληλαμένος, « Πλ. (ὅθεν 5) ἐκτείνω εἰς μάκρος, ἀνοίγω χανδάκι, κτίζω (κοιν. τραβῶ) τοῖχον, (τρπ.) προξενῶ, διεγείρω, (μὲ αἰτ. προθετ.) φθάνω, καταντῶ. » Τεῖχος (» Τάφρον) ἐλαύνειν, « Αξ. » Κολῳὸν ἐλαύνετον, « Ἰλ. Α. » Εἰς μακρὰν ἡλικίαν (» Εἰς ἕκτον ἔτος τῆς βασιλείας) ἐληλακὼς, « 'Ηρωδ. (καὶ τρπ.) » Σοφίας εἰς ἄκρον ἐλάσας, « Ἀρρ. (καὶ ἐλλ.) » Ἀδην ἐλάαν κακότητος, « 'Οδ. Ε. (ϗ πθ.) » Ὅσοις τὸ ζῆν διὰ κακουργημάτων ἠλάθη, « Πλάτ., (παρβλ. Ἄγω).

'Ελάφειος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἔλαφον.

'Ελαφηβολία (ἡ). βολὴ (κτύπημα, κυνήγημα) ἐλάφου.

'Ελαφηβόλια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτὴ καὶ θυσία εἰς τιμὴν τῆς (ἐλαφηβόλου) Ἀρτέμ.

'Ελαφηβολιών, ῶνος (ὁ). ὁ ἔννατος μὴν (15 Φεβρ.—15 Μαρτ.) τῶν Ἀθην.

'Ελαφηβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων (κτυπῶν, κυνηγῶν) τὰς ἐλάφους, (ἐν γέν.) κυνηγός.

'Ελαφίνης, ου (ὁ). ἐλαφάκι μεγαλούτσικον, (παρβλ. Ἀχαιίνης καὶ Βούνεβρος).

'Ελάφιος, α ἢ ος, ον, = 'Ελάφειος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) = 'Ελαφηβολιών (παρὰ τοῖς 'Ηλείοις). ‖. (οὐδ.) κρέας ἢ κέρατον ἐλάφου.

'Ελαφίς, ίδος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ ἀμφιβίου, (ἄλλ.) Γλωττίς.

'Ελαφόβοσκον (τὸ), εἶδος χόρτου (ἄγριον δαυκὶ) τὸ ὁποῖον βόσκουν μὲ εὐχαρίστησιν τὰ ἐλάφια.

;'Ελαφογενής, έος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. γεννᾷ (παράγει, κάμνει) ἡ ἔλαφος.

'Ελαφοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἔλαφον.

'Ελαφόκρανος (ὁ, ἡ), Π. (ἵππος) ὁ ἔχων κρανίον (κεφαλὴν) ἐλάφου, (μτφορ.) = 'Ελαφρόνοος.

'Ελαφοκτόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτείνων (φονεύων) ἐλάφους, κυνηγός.

'Ελαφόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας ἐλάφου (ἴσιους καὶ τραχεῖς). » Ἵππος—, « Ἱππιατρ., ὁ ἔχων ὀρθὰ (» ὥσπερ αἰγός· « Ξεν.) τὰ μεταξὺ τῶν ὁπλῶν καὶ κυνηπόδων ὀστᾶ.

Ἔλαφος (ὁ, ἡ), [ἐλάω], ζ. ἐλάφι.

'Ελαφοσκόροδον (τὸ), εἶδος ἀγρ. σκόρδου, (ἄλλ.) 'Οφιοσκόροδον.

'Ελαφοσσοΐη (ἡ), Π. [ἔλαφ. σεύω]. κυνήγημα ἐλάφου.

'Ελαφρία (ἡ), = 'Ελαφρότης (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.). » Ἀγαθὸν δὲ ἡ λύσις τῆς αἰτίης καὶ μὴ τοῦ ἄχθεος ἐλαφρίη μοῦνον, « Ἀρετ.

'Ελαφρίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἐλαφρὸν, ἐλαφρόνω, εὐκολύνω. ‖. (ἀμτβτ.) εἶμαι ἐλαφρός.

'Ελαφρόγειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) ἐλαφρὰν γῆν.

'Ελαφρόνοος-ους (ὁ, ἡ). ἐλαφρόγνωμος, ἐλαφρόμυαλος.

'Ελαφρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ἐλαφρὸς τὰ πόδια, ὀγλίγωρος.

'Ελαφρός [ἔλαφος], ά, όν. (τὸ ἐναντ. τοῦ Βαρὺς, δηλ.) εὐκολοσήκωτος· εὐκίνητος, ὀγλίγωρος· (μτφορ.) κοῦφος, ἐλαφρόγνωμος, ἀκατάστατος· (ἐπὶ πραγμ.) ὀλιγοέξοδος· ἐπιπολαιος, εὐκολοϋπόφερτος. » 'Εν ἐλαφρῷ ποιοῦμαί τι, « Αξ., ἀδιαφορῶ, (κοιν.) τὸ 'παίρνω 'ξώκαρδα.

'Ελαφρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἐλαφροῦ, ταχύτης, εὐκινησία, (Τρπ.) κουφότης, κτλ.

'Ελαφρόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

'Ελαφρύνω, Μ. υνῶ. 'Ελαφρόνω.

'Ελαφρῶς, ἐπίρ. 'Ελαφρά· ἐπιπολαίως.

'Ελάφρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ελαφρόω, ἐλάφρωμα, ἐλάττωσις, ἀνακούφισις κτλ.

'Ελαφώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδȣς τῆς ἐλάφου, 'Ελαφοειδής. » Εἴτις αὐτοῦ (τοῦ Εὐναπίου) περιέλοι τῶν λόγων τὸ.. ἐλαφῶδες, « Φώτ.

'Ελαχιστάκις, ἐπίρ. Ὅσον ἐνδέχεται ὀλιγάκις, σπανιώτατα.

'Ελάχιστος (ὑπερθ. τοῦ 'Ελαχὺς, μὲ ἴδιον αὐτοῦ παρθτ. 'Ελαχιστότερος, -ότατος), η, ον. Μικρότατος, ὀλιγώτατος. (τρπ.) παραμικρότατος. ‖. (τὸ οὐδ.) 'Ελάχιστα, ἐπίρ. Τὸ ὀλιγώτερον ὅ,που ἠμπορεῖ νὰ γένῃ.

'Ελαχίστως, ἐπίρ. (σπντт.) ἀντὶ 'Ελάχιστα.

Ἔλαχον, ἀόρ. β'. τοῦ Λαγχάνω.

'Ελαχυπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μικρὰς (κοντὰς) πτέρυγας. » Δελφὶν—, « [ἐκ τοῦ

'Ελαχύς, εῖα, ύ, Π. (σπντт.) = Βραχὺς, ὀλίγος, μικρὸς, κοντὸς, (τρπ.) εὐτελής. παραμικρὸς, ἀσήμαντος, κτλ.

'Ελάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ 'Ελαύνω. 2) Ἀττ. ἀντὶ 'Ελάσω, μέλλ. τοῦ 'Ελαύνω.

'Ελαών, ῶνος (ὁ), = 'Ελαιών.

Ἔλδομαι (χ. Μ.), Π. [Μακεδονικ. κατὰ μετάθ. ἀντὶ Δέλομαι, = Βούλομαι]. ἐπιθυμῶ, (ὅθεν:

Ἔλδωρ (τὸ), ἄκλ. Π. ἐπιθυμία, ἢ (μᾶλλ.) τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιθυμίας.

Ἕλε, ἀόρ. β'. τῆς προστ. ἢ 2) Π. ἀντὶ Εἷλε, ἀόρ. β'. τῆς ὁρς. τοῦ Αἱρέω.

;'Ελέα (ἡ), = 'Ελεᾶς.

'Ελέαγνος (ἡ), [ἕλος, ἄγνος], εἶδ. φυτοῦ (λυγαριᾶς) τὸ ὁποῖον φυτρώνει εἰς βα-

τώδεις τόπους, (γράφεται ꝁ Ἐλαίαγνος).

Ἐλεαίρεσκον, παρτ. τοῦ

Ελεαίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. Ἠλέηρα), Π. ἀντὶ Ἐλεῶ.

Ελεᾶς, ᾶντος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (μπούφου ἢ κουκουβάγιας), (κοιν.) κλαψοποῦλι, (παρβλ. Ἐλειός).

Ελέατρος (ὁ), [ἐλεός]. ἐπιστάτης τῆς τραπέζης, (παρβλ. Ἐδέατρος).

Ελεγεία (ἡ), (ἐνν. ᾠδή), = Ἐλεγεῖον, (κυρ. θηλ. τοῦ Ἐλεγεῖος).

Ἐλεγειακὸς, ή, όν, = Ἐλεγεῖος.

Ἐλεγειογράφος (ὁ). ὁ γράφων (συνθέτων) ἐλεγεῖα.

Ἐλεγεῖον (τὸ), κυρ. οὐδ. τοῦ Ἐλεγεῖος. ||. (ἐνν. μέτρον ἢ ἔπος) εἶδος ποιήματος συγκείμενον ἀπὸ ἓν ἢ πλειότερα δίστιχα τῶν ὁποίων ὁ μὲν πρῶτος στίχος εἶν' ἑξάμετρος, ὁ δὲ δεύτερος πεντάμετρος· (ἐν γέν.) ἐπίγραμμα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) δίστιχον (κυρ. δὲ) ἐπιτάφιον (ἢ ἁπλ.) θρηνητικὸν καὶ θλιβερόν.

Ἐλεγειοποιητὴς καὶ

Ἐλεγειοποιὸς, οῦ (ὁ). ποιητὴς ἐλεγείων.

Ἐλεγεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ περιέχων) ἔλεγον, ἐλεεινὸς, θρηνώδης. » Τοῖς γὰρ ἐλεγείοις ἐν τοῖς ἐπιταφίοις ἐχρῶντο οἱ παλαιοί, « Σχλ. Ἀπλλν.

Ἐλεγῖνος (ὁ), [;], εἶδος ὀψαρίου (ἐκ τῶν ἀγελαίων).

Ἐλεγκτὸς, α, ον, θετ. τοῦ Ἐλέγχω.

Ἐλεγκτὴρ, ῆρος καὶ

Ἐλεγκτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐλέγχων (ἀποδεικνύων δι' ἐξετάσεως) τι.

Ἐλεγκτικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἐπιτήδειος ἢ πρόθυμος εἰς τὸ ἐλέγχειν. » Μὴ μέντοι ἐπαχθὴς γίνου τοῖς ἄλλοις μηδὲ ἐλεγκτικὸς, « Ἐπικτ. » Ἀλλοτρίων μὲν ἐλεγκτικώτατος ἁμαρτημάτων, ἀνεπαίσθητος δὲ τῶν ἰδίων, « Λογγ.

Ἐλεγκτὸς, ή, όν. Ὁ ἐλεγχθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ἐλεγχθῇ (ἀποδειχθῇ κτλ.), ἐπιδεκτικὸς ἀναιρέσεως ἢ κατηγορίας.

Ἐλεγμὸς (ὁ), = Ἔλεγξις.

Ἐλεγξίγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐλέγχων (ἀποδεικνύων ἄδολον ἢ μὴ) τὸν γάμον, δοκιμάζων τὴν πίστιν τῶν συζύγων.

Ελεγξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐλέγχειν, ἀπόδειξις. ἀναίρεσις· ἐπίπληξις, κατηγορία.

Ἔλεγος (ὁ), [ἒ ἔ, λέγω, ἢ ἐλελεῦ, συγγ. τῷ ἄλγος ꝁ ἔλεος]. ᾆσμα θρηνητικὸν, μυρολόγι. ποίημα ἐλεγειακόν. » Δωρεῦνται χρυσέοισιν, ἐγὼ δ' ἱλαροῖς ἐλέγοισιν, « Ἀπολλωνίδ.

Ἐλεγχείη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔλεγχος, ὄνειδος, ψόγος, ἐντροπή, ἀτιμία, [ἐκ τοῦ

Ἐλεγχὴς, έος (ὁ, ἡ), τὸ ὑπερθ. Ἐλέγχιστος), Π. αἰσχρὸς, ἐπονείδιστος.

† Ἐλεγχίγαμος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐλεγξίγαμος.

Ἐλέγχιστος, η, ον, Π. ὑπερθ. ἀνμλ. τοῦ Ἐλεγχής.

Ἐλεγχοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἐλέγχου.

Ἔλεγχος (ὁ). ἀπόδειξις (» Οἵτινες ἔλεγχον ἡμῖν ἀρετῆς τῆς μεγίστης ἔδοσαν, « Ἀνδκδ. » Πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων, « Γρφ.)· τρόπος (μέσον) πρὸς ἀπόδειξιν, ἐπιχείρημα. » Τὰ ψευδῆ ἔλεγχον ἔχει, « Θκ. 2) μέμψις, ἐπίπληξις, κατηγορία. » Κρίσεων τῶν μετ' ὀργῆς καὶ μὴ μετ' ἐλέγχου γινομένων, « Πλάτ. 3) συνοπτικὴ ἔκθεσις τῆς ὑποθέσεως (συγγράμματος κτλ.).

Ἔλεγχος, εος-ους (τὸ), Π. ὄνειδος, αἶσχος, ἀτιμία· ἀντικείμενον αἴσχους, ἄτιμος (ἐπονείδιστος) ἄνθρωπος. » Τοὺς μὲν ἀπώλεσ' Ἄρης· τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται, ψεῦσταί τ' ὀρχησταί τε κτλ., Ἰλ. Ω.

Ἐλέγχω [ἔ, λέγω], Μ. ἐλέγξω (ἀόρ. Ἤλεγξα, πθ. πρκ. Ἐλήλεγμαι καὶ ἀόρ. Ἠλέγχθην). (κυρ. καὶ ἀρχ.) Ἐπιπλήττω, κατηγορῶ, περιφρονῶ, ἐξευτελίζω· ἀποδοκιμάζω, καταισχύνω, ἀτιμάζω· (μτγν.) ἀναιρῶ δι' ἀποδείξεων τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ἀντιδίκου μου, ἀποδεικνύω (δι' ἐξετάσεως κλπ) τὸ ἐναντίον· (ἐπμ.) νικῶ, καταγωνίζομαι. (ἁπλ.) ἐξετάζω. » Ἐλέγξας τὸν ἄγγελον εἴτε, .. εἴτε, « Αἰσχλ. » Ἤλεγχον τὴν κύκλῳ χώραν τίς ἑκάστη εἴη, « Ξεν. » Τοῦ πυρὸς τὴν δύναμιν ἤλεγξε προσευχή, « Χρσ., τὴν ἀπέδειξεν ἀνίσχυρον. » Ὁ Σωκράτης ἀξιόπιστος ἦν ἑτέρους ἐλέγχων τῷ μηδὲν ἀποφαίνεσθαι, « Πλ. (καὶ πθ.) » Εὐθὺς ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν, « Ξεν.

;Ἐλεδεμνὰς, άδος (ὁ), Π. [αἱρέω, δέμνιον]. ὁ ἀφαιρῶν (διεγείρων) τινὰ ἀπὸ τῆς κλίνης του. » Ἐλεδεμνὰς πεδιοπλόκτυπός τι χρίμπτεται, « Αἰσχλ., (τὸ ὁποῖον ὅμως διωρθώθη) » Ἔλε δ' ἐμὰς φρένας δέος· ὅπλων κτύπος ποτὶ χρίμπτεται, «

Ἐ[Ἐ]λεδώνη, ης (ἡ), εἶδ. μικρῆς σουπιᾶς ἢ πολύποδος.

Ἐλέειν, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἑλεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Αἱρέω.

Ἐλεεινολογέω-ῶ ꝁ (συχνότ. μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ὁμιλῶ ἐλεεινῶς (ἵνα κινήσω εἰς συμπάθειαν).

Ἐλεεινολογία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὁμιλία κινοῦσα εἰς συμπάθειαν (ἔλεον).

Ἐλεεινὸς, ή, όν. Ὁ κινῶν εἰς ἔλεον (εἰς συμπάθειαν), ἀξιολύπητος. ||. (τὸ οὐσ.) Ἐλεεινὰ, Π. ἀντὶ Ἐλεεινῶς. » Ἔνθ' ὅγε τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγότας, « Ἰλ. Β.

Ἐλεεινότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἐλεεινοῦ, ἀθλιότης.

Ἐλεεινῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐλεεινὸν τρόπον.

Ἐλεέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυποῦμαί (Εὐσπλαγχνίζομαί) τινα, συμπονῶ εἰς τὰ δεινά του, (παρβλ. Οἰκτείρω). » Ὦ δαιμόνι', ἐλέει ταλαιπωρουμένους, « Ἀρσφν. (ὅπου ὅμως ὁ Δινδόρφ. προκρίνει τὴν κατὰ συγκπ. γρφ. » Ἔλει τοὺς ταλαιπωρ.), (καὶ πθ.) » Ἐλεεῖθ' ὁ ποιμὴν, « Μένανδρ. » Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται, « Εὐαγγ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Ἅμ' ἠλέηται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις, « Γνμ. (ὅθ.) » Τὸ ἐλεούμενον « Δξ., πᾶν ὅ,τι κινεῖ εἰς συμπάθειαν.

Ἐλεημονικὸς, ή, όν, = Ἐλεήμων.

Ἐλεημόνως, ἐπίρ. Μὲ συμπαθητικὸν (ἐλεημονητικὸν) τρόπον.

Ἐλεημοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἐλεήμονος, συμπάθεια (ἐπμ.) βοήθεια γινομένη πρὸς τὸν ἐλεούμενον.

Ἐλεήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐλεῶν (λυπούμενος καὶ βοηθῶν) τοὺς δυστυχοῦντας, συμπαθητικὸς, εὔσπλαγχνος. » Γυνὴ ἀνδρὸς ἐλεημονέστερον, « Ἀρστ.

Ἐλεητικὸς, ή, όν, = Ἐλεήμων.

Ἐλεητὺς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἔλεος.

Ἔλει, κατὰ συγκπ. ἀντὶ Ἐλέει, β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς πρς. τοῦ Ἐλεέω.

Ἐλειβάτης, ου (ὁ), Π. = Ἐλειοβάτης.

Ἐλειήτης, ου (ὁ). Π. (σπνт.) ὁ ἐν τῇ ἕλῃ (ἀλέᾳ) ἢ ἐν τῷ ἕλει (βάλτῳ) διατρίβων. » Λέων, — « Ἐτμλ. (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐλειβάτης).

Ἐλείθυια (ἡ), Π. ἀντὶ Εἰλείθυια.

Ἐλεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Αἱρέω.

Ἐλεινὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -εινῶς, Ἀττ. ἀντὶ Ἐλεεινός.

Ἐλειοβάτης, ου (ὁ), Π. ὁ βαίνων (περιπατῶν, διατρίβων) εἰς τὰ ἕλη.

Ἐλειονόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεμόμενος (βόσκων, ζῶν) εἰς τὰ ἕλη.

Ἐ(;Ἐ)λειὸς, οῦ (ὁ), [εἰλυός]. εἶδ. πτηνοῦ (νυκτινόμου), (ἴσ.) = Ἐλεᾶς. 2) εἶδ. μικροῦ τετραπόδου (ποντικοῦ ἢ βερβερίτσας). » Τῶν ἀρουραίων μυῶν καὶ τῶν καλουμένων ἐλειῶν ἐν μέσῳ εἶναι τὸν μύωξον καλούμενον, « Γαλ.

Ἔλειος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων (γινόμενος, εὑρισκόμενος κτλ.) εἰς τὰ ἕλη, βαλτήσιος.

Ἐλειοσέλινον (τὸ). σέλινον τοῦ ἕλους (βάλτου), νεροσέλινον, ἀγριοσέλινον.

Ἐλειότροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τραφεὶς (αὐξήσας) εἰς τὰ ἕλη.

Ἐλειόχρυσος (ὁ, ἡ), = Ἑλίχρυσος.

Ἐλείψασκον, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἔλειψα, ἀόρ. ά. τοῦ Λείπω..

Ἔλεκτο, Π. ἀντὶ Ἐλέλεκτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Λέγω (πλαγιάζω).

Ἐλελεῦ καὶ Ἐλελελεῦ, ἐπιφών. πολεμικὸν ἢ θρηνητικὸν, (κοιν.) Ὢ λε λε! πὸ πὸ πό! » Ὥρα βοηθεῖν ἐς', ἐγὼ δ' ἡγήσομαι... Ὥρα ταχύνειν, Ἐλελεῦ! « Ἀχαιός. » Τὸ Ἐλελεῦ σπεύδοντες ἀναφωνεῖν καὶ παιωνίζοντες εἰώθασι, « Πλ. (παρβλ. Ἀλαλά).

Ἐλελήθεε, Ἰων. ἀντὶ Ἐλελήθει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Λανθάνω.

Ἐλελίζω, Μ. ίξω. Φωνάζω ἐλελεῦ, ἀλαλάζω, (ἐν γέν.) Ἀναφωνῶ, (κατ' ἔκτ.) θρηνολογῶ, (μουσ.) τερετίζω. » Καὶ ἅμα ἐφθέγξαντο πάντες οἷον περ τῷ Ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσι, « Ξεν. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Ἐλελιζομένη φόρμιγξ, « Πίνδ. (ꝁ πρὸς αἰτ. ἐλλ.) » Ἐλελίζεσθαι Ἴτυν, « Ἀρσφ. μυρολογεῖν, διαφέρει τοῦ-

Ἐλελίζω, Μ. ίξω, = Ἑλίσσω (κατ' ἀναδιπλ. καὶ αὔξησιν τῆς σημασ.), στριφογυρίζω· κουνῶ τι μὲ ὁρμὴν ἑλικοειδῶς· σείω δυνατά. » Μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον, « Ἰλ. Α. ||. (μσ.) ταράττομαι, τρέμω· περιστρέφομαι (ὡσὰν τὸ φεῖδι)· κυματίζω. » Ἐλελίχθη γυῖα, « Ἰλ. Χ., ἔτρεμε χειροπόδαρα. » Ἐλελίζετο πέπλος, « Ὁμ. Ὑμν. Δήμ.

Ἐλελισφακίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ἀλιφασκιὰν, [ἐκ τοῦ

Ἐλελίσφακος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ, ἀλιφασκιά.

Ἐλέλιχθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐλελίχθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Ἐλελίζω.

† Ἐλελίχθημα (τὸ), [ἐλελίζω]. σεισμός·

Ἐλελίχθων [ἐλελίζω, χθὼν], ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σείων (ταράττων) τὴν γῆν, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ. καὶ τοῦ τεθρίππου.

Ἐλελόγχειν, ὑπερσ. τοῦ Λαγχάνω.

Ἔλε, Π. ἀντὶ Εἷλε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Αἱρέω.

Ἑλένας, . ; (ἡ), Π. [αἱρέω, ναῦς]. ἡ ἀφανίζουσα τὰ καράβια, (παρῳδ. τοῦ ὀνόμ. τῆς Ἑλένης).

Ἑλένη (ἡ), = Ἑλάνη.

Ἑλένη (ἡ), [αἱρέω;]. κάνιστρον (παναίρι) ἐντὸς τοῦ ὁπ. ἐφέροντο ἐν παρατάξει τὰ ἱερὰ σκεύη εἰς τὰς ἑορτὰς τῆς Βραυρων. Ἀρτέμ., (ὅθεν:

Ἑλενηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ, Κουβαλῶ) τὸ προειρημ. ἱερὸν παναῖρι.

Ἑλενηφορία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἑλενηφόρια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ καὶ ἡ κατ' αὐτὴν τελουμένη λιτανεία εἰς τιμὴν τῆς Βραυρων. Ἀρτέμ.

Ελένιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (Γαλλ.) aunée.

Ἐλεοδύτης [ἐλεὸς, δύω], ου (ὁ). ὁ ὑπηρετῶν ἢ ἐπιστατῶν εἰς τὸ μαγειρεῖον ꝁ τὰς θυσίας.

Ἐλεόθρεπτος (ὁ, ἡ), Μ. = Ἐλειότροφος.

Ἐλεὸν, ἐπίρ. Π. = Ἐλεεινῶς.

Ἐλεὸν (τὸ) καὶ

Ἐλεὸς (ὁ), [;]. ἡ τράπεζα τοῦ μαγειρείου, κρεατοσάνιδον· 2) = Ἐλειὸς, πτν.

Ἔλεος (ὁ), [συγγ. τῷ Ἔλεγος]. οἶκτος, συμπάθεια, εὐσπλαγχνία (μτγν.) ἐλεημοσύνη.

Ἔλεος, ους (τὸ), (Γρφ.) = τῷ προηγ.

Ἐλεοσέλινον (τὸ), = Ἐλειοσέλινον.

Ἑλέπολις καὶ Ἑλέπτολις [αἱρέω, πόλις], ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ 'παίρνων (κυριεύων) πόλεις, (ὅθεν ||. οὐσ.) Ἑλέπολις, εως (ἡ), εἶδ. πολιορκητικῆς μηχανῆς (πύργου κινητοῦ).

Ἑλέσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Αἱρέω.

Ἔλεσκε, Π. ἀντὶ Ἥρεε Ἥρει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Αἱρέω.

Ἐλεσπὶς [ἕλος], ἴδος (ἡ), Π. (ἐπιθετ.) βαλτώδης, κάθυγρος. ||. (οὐσ.) τόπος βαλτώδης, λάσπη.

Ἕλετο, Π. ἀντὶ Εἵλετο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Αἱρέω.

Ἑλετὸς, ή, όν, Π. ἀντὶ Αἱρετὸς, ἁλώσιμος, εὔληπτος.

Ἕλευ, Δ. Π. ἀντὶ Εἵλου ἢ Ἑλοῦ, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς ὁρς. ἢ τῆς πρς. τοῦ Αἱρέω.

Ἐλευθερία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἐλευθέρου.

Ἐλευθέρια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς ἐλευθερίας.

Ἐλευθεριάζω, Μ. άσω. Πράττω ἢ Λαλῶ ἐλευθέρως (ἐπμ. ἐκ τοῦ προχείρου καὶ ἀσυστόλως), φέρομαι (ζῶ) ὡς ἐλεύθερος· ἔχω κλίσιν (ῥέπω) πρὸς ἢ ἐσυνείθισα εἰς τὴν ἐλευθερίαν. » Δυσμάχανον, ἀνθρώπως ἐλευθεριάξαντας ἐν τεθμοῖς ἀρίστοις, δώλως ἦμεν, « Ἐπιμενίδ.

Ἐλευθεριαστικὸς, ή, όν. Ὁ ἐλευθεριάζων ἢ ἀγαπῶν νὰ ἐλευθεριάζῃ, φιλελεύθερος.

Ἐλευθερικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐλεύθερον ἢ εἰς τὴν ἐλευθερίαν, (ἴδε καὶ

Ἐλευθέριος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων καὶ φρονῶν ὡς ἐλεύθερος, (ἐπμ.) τίμιος, χρηστοήθης, κόσμιος· εὐγενής· φιλότιμος· φιλόκαλος· (ἰδιαιτ.) γενναῖος, μεταδοτικὸς, μεγαλόδωρος· (ἐπὶ πραγμ.) πᾶν ὅ,τι ἁρμόζει εἰς ἐλεύθερον ἄνθρωπον, (ἐπμ.) κομψὸν, μεγαλοπρεπὲς (χωρὶς ματαίαν πολυτέλειαν), κτλ. ||. » Ζεὺς —, « ὁ χορηγὸς ꝁ προστάτης τῆς ἐλευθερίας.

Ἐλευθεριότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (τὸ φρόνημα, τὸ φέρσιμον) τοῦ ἐλευθερίου ἀνθρώπου, εὐγένεια, τιμιότης, φιλοτιμία, φιλοκαλία κτλ., (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ πρὸς τὸ εὐεργετεῖν γενναιότης, μεγαλοδωρία.

Ἐλευθερίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐλευθέριον, μὲ ἐλευθεριότητα, εὐγενῶς, φιλοτίμως κτλ., (ἰδιαιτ. δὲ) πλουσιοπαρόχως.

Ἐλευθεροκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐλευθέραν καρδίαν (ἐλεύθερον φρόνημα), ἐλευθέριος, (Κ. Μανασσ.).

Ἐλευθερόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. υἱὸς (γέννημα) τῆς ἐλευθερίας.

Ἐλευθεροποιὸς (ὁ, ἡ). ἐλευθερίας ποιητικὸς (πρόξενος).

Ἐλευθεροπραξία (ἡ). τὸ νὰ πράττῃ τις ἐλευθέρως (ἀσυστόλως) ὅ,τι θέλει.

Ἐλευθεροπράσιον (τὸ), (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρσ.) » Ἐλευθεροπρασίου δίκη, « ἡ κατὰ τοῦ πωλήσαντος ἐλεύθερον ἄνθρωπον ὡς σκλάβον ἢ ξένον σκλάβον ὡς ἴδιον, (Ατν.) crimen plagii.

Ἐλευθεροπρέπεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἐλευθεροπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς ἐλεύθερον ἄνθρωπον, (δηλ.) κόσμιος, μεγαλόδωρος, τίμιος κτλ.

Ἐλευθεροπρεπῶς, ἐπίρ. Καθὼς πρέπει εἰς ἐλεύθερον ἄνθρωπον, (δηλ.) γενναίως, τιμίως, μεγαλοπρεπῶς κτλ.

Ἐλεύθερος [ἐλεύθω], α ἢ ος, ον. (κατὰ λέξ.) Ὁ δυνάμενος νὰ ὑπάγῃ ὅπου θέλει (παρβλ. Ἱερὸς), (ἐπμ.) κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, μὴ ὑποκείμενος εἰς κἀνένα, αὐτεξούσιος, ἀνεμπόδιστος, (ἀντιθ. τῷ Δοῦλος). 2) (μὲ γεν.) ἀπηλλαγμένος ἀπὸ, μὴ ὑποκείμενος εἰς. 3) Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἐλεύθερον, (ἐπμ.) = Ἐλευθέριος. » Κρητὴρ (» Ἦμαρ) ἐλεύθ., « Ὅμ.

Ἐλευθεροστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἐλευθέριος.

Ἐλευθεροστομία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἐλευθερόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἐλευθέρως (ἀφόβως κτλ.).

† Ἐλευθερουργὸς (ὁ, ἡ), (κυρ. ἵππος) ὁ κάμνων ἐλεύθερα (ὑπερήφανα) κινήματα, καμαρόνων κτλ. (εἰς τὸν Πολυδ. διορθ. Ἐλευθέρως ꝁ ἐθελουργός).

Ἐλευθεροφωνία (ἡ), = Ἐλευθεροστομία.

Ἐλευθερόψυχος (ὁ, ἡ), = Ἐλευθεροκάρδιος.

Ἐλευθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλευθερόνω.

Ἐλευθέρως, ἐπίρ. Μὲ ἐλευθερίαν, ἐλεύθερα.

Ἐλευθέρωσις, εως (ἡ). ἐλευθέρωμα.

Ἐλευθερωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐλευθερόω.

Ἐλευθερωτήριος (ὁ, ἡ). ὁ συντελῶν πρὸς ἐλευθέρωσιν, ἀπαλλακτικὸς, σωτήριος.

Ἐλευθερωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐλευθερόνων, σωτὴρ, λυτρωτής.

Ἐλευθὼ, όος-οῦς (ἡ), Π. ἡ Εἰλείθυια, [ἐκ τοῦ

(Ἐλεύθω), ἄχρ. θεματ. (δανεῖζον τὸν μέλ., τὸν ἀόρ., καὶ τὸν πρκ. εἰς τὸ) Ἔρχομαι.

Ἔλευσις [ἐλεύθω], εως (ἡ). ἐρχομός.

Ἐλεύσομαι, μέλλ. ꝁ

Ἐλευστέον, θετ. τοῦ Ἔρχομαι.

Ἐλεφαίρομαι [ἔλπω, ἐλπωρὴ], Μ. αροῦμαι, Π. (σπν.) ἀπατῶ· βλάπτω· ἀφανίζω.

Ἐλεφανταγωγὸς (ὁ). ὁ ἄγων (ὁδηγῶν) τὸν ἐλέφαντα.

Ἐλεφαντάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς τοῦ τάγματος τῶν ἐλεφάντων καὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν πολεμούντων στρατιωτῶν.

Ἐλεφανταρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐλεφαντάρχου καὶ τὸ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας του στρατιωτικὸν τάγμα.

Ἐλεφάντειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἐλέφαντα.

Ἐλεφαντηγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (κουβαλῶν) ἐλέφαντας ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Ναῦς —, « Ἀγαθαρχ.

Ἐλεφαντία (ἡ), = Ἐλεφαντίασις.

Ἐλεφαντιακὸς, ή, όν. ὁ πάσχων ἐλεφαντίαν.

Ἐλεφαντίασις, εως (ἡ), εἶδ. λέπρας.

Ἐλεφαντιασμὸς (ὁ), = τῷ προηγ.

Ἐλεφαντιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ἐλεφαντίασιν.

Ἐλεφαντίνεος, η, ον, Π. ἀντὶ -

Ἐλεφάντινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἐξ ἐλέφαντος, (Τουρκ.) φιλδισένιος.

Ἐλεφαντίσκιον (τὸ). τὸ μικρὸν τοῦ ἐλέφαντος.

Ἐλεφαντιστὴς οῦ, (ὁ), = Ἐλεφανταγωγός. 2) ἀσπὶς ἀπὸ δέρμα ἐλέφαντος.

Ἐλεφαντόβοτος (ὁ, ἡ). ὁ βοσκηθεὶς ὑπ' ἐλεφάντων, (τόπος) ὅπου βόσκουν ἐλέφαντες.

Ἐλεφαντόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ ἐλέφαντα (φίλδισι).

Ἐλεφαντοθήρας, α (ὁ). θηρευτὴς (κυνηγὸς) ἐλεφάντων.

Ἐλεφαντοκόλλητος (ὁ, ἡ). εἰς τοῦ ὁπ. τὴν ἐπιφάνειαν εἶνε κολλημένα πρὸς καλλωπισμὸν κομμάτια ἐλέφαντος (φίλδισι).

Ἐλεφαντοκομία (ἡ). περιποίησις (ἀνατροφὴ) ἐλεφάντων.

Ἐλεφαντόκωπος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ κώπη (ἡ λαβὴ, τὸ χέρι) εἶνε καμωμένον ἀπὸ ἐλέφαντα (φίλδισι).

Ἐλεφαντομαχία (ἡ). μάχη ἐλεφάντων ἢ δι' ἐλεφάντων, [ἐκ τοῦ

Ἐλεφαντόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος (πολεμῶν) μὲ ἢ πρὸς ἐλέφαντας.

Ἐλεφαντόνωτος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιφάνεια (τὸ νῶτον) εἶν' ἐστολισμένον μὲ ἐλέφαντα (φίλδισι).

Ἐλεφαντόπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐλεφαντίνους πήχεις (βραχίονας).

Ἐλεφαντόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας ἐλεφαντίνους (ἀπὸ φίλδισι).

Ἐλεφαντοτόμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐλεφαντουργός.

Ἐλεφαντουργικὸς, ή, όν. Ἐλεφαντουργοῦ ἴδιος.

Ἐλεφαντουργὸς (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) τὰ κόκκαλα τοῦ ἐλέφαντος.

Ἐλεφαντοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κρέας ἐλέφαντος.

Ἐλεφαντόω, Μ. ώσω. Στολίζω μὲ ἐλεφάντινα κόκκαλα. » Τράπεζα ἐλεφαντωμένη, « Ἐπγρφ. (Ἀττ.) = Ἐλεφαντοκόλλητος.

Ἐλεφαντώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἐλέφαντος· ὅμοιος (ἰσομεγέθης κτλ.) μὲ ἐλέφαντα.

Ἐλέφας, αντος (ὁ). τὸ ζῶον ὁ ἐλέφαντας, (Τουρκ.) φίλιος. » Ἐκ μυίας ἐλέφαντα,« Παροιμ. 2) (συνκδχ.) τὸ 'δόντι του, (Τουρκ.) φίλ-δισί. » Λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκε πριστοῦ ἐλέφαντος, « Ὀδ. Σ. 3) = Ἐλεφαντίασις. » Ἐλέφας λέγεται τὸ πάθος ὅπερ λέγουσιν οἱ ἰδιῶται κελεφίασιν, « Θεοφ. Ν.

(Ἐλέφω), ἄχρ. πρωτότ. τοῦ Ἐλεφαίρω ϗ Ἔλπω (ὅθ. κύρ. ὄνμ. Ἐλεφήνωρ = Ἐλπήνωρ).

Ἔλη (ἡ). ἡ θερμότης καὶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἡλιόκαυμα, (παρβλ. Ἀλέα καὶ Σέλας).

Ἕλῃ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. (ἢ γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεργ.) ἀορ. ά. τῆς ὑποτ. τοῦ Αἱρέω.

Ἕληαι, ἀντὶ Ἕλῃ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τῆς ὑποτ. τοῦ Αἱρέω.

Ἐληθερέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εἰληθερέω.

Ἐληθερής, έος (ὁ, ἡ), = Εἰληθερής.

Ἐληλάδατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐλήλαντο, γ' πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. καὶ

Ἐλήλακα, ἐνεργ. καὶ

Ἐλήλαμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐλαύνω.

Ἐλήλεγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐλέγχω.

Ἐληλέδαται, Ἰων. ἀντὶ Ἐλήλανται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἐλαύνω.

Ἐλήλουθα, Αἰολ. ἀντὶ

Ἐλήλυθα, (Ἀττ.) πρκ. τοῦ Ἔρχομαι.

Ἐλήλυμεν, υτε, Π. ἀντὶ Ἐληλύθαμεν, ατε, πλθ. τοῦ Ἐλήλυθα.

Ἐλήσατο, Π. ἀντὶ Ἐληΐσατο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ἀηΐζομαι, ἀντὶ Ληΐζομαι.

Ἐλήφθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Λαμβάνω.

Ἐλθεῖν καὶ (Π. Αἰολ. ἢ Δ.)

Ἐλθέμεν, έμεναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐλθόντεσσιν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐλθοῦσι, δοτ. πλθ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς μτχ. καὶ

Ἐλθοσαν, Αἰολ. ἀντὶ Ἦλθον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁρς. τοῦ Ἔρχομαι.

Ἑλίγδην [ἑλίσσω], ἐπίρ. Τυλικτά, κουλουριαστά, στρηφογυριστά.

Ἑλιγήσομαι, πθ. μέλλ. β'. τοῦ Ἑλίσσω.

Ἕλιγμα (τὸ), [ἑλίσσω]. πᾶν ὅ,τι εἶναι τυλιγμένον (περιτυλιγμένον, κουλουριασμένον). » Κόμης—, « Ἐπγρ., σγουρόν, κατσαρόν, (παρβλ. Ἕλιξ). 2) = Ἑλιγμός. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκλειγμα.

Ελιγματώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἑλικοειδής.

Ελιγμός (ὁ), [ἑλίσσω]. τύλιγμα, περιτύλιγμα, κουλούριασμα· περιστροφὴ (ἑλικοειδής).

†Ἔλιγξ ἢ Ἕλιγξ, ιγγος (ἡ). ἡ ἐπὶ τῶν βλεφάρων ῥυτίς, (παρβλ. Ὦλιγξ).

Ἑλικάμπυξ, υκος (ὁ, ἡ), Π. [ἑλίσσω, ἄμπυξ]. ἡ ἔχουσα περιτυλιγμένην τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς της μὲ ἄμπυκα.

Ελικαυγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκπέμπων ἑλικοειδεῖς αὐγάς.

Ελίκη (ἡ), [ἑλίσσω]. ὁ ἀστερισμὸς τῆς μεγ. ἄρκτου (διὰ τὴν περὶ τὸν πόλον κυκλικὴν περιφοράν της). 2) εἶδ. ἰτέας, δένδρ. (διὰ τὸ εὔκαμπτόν της). 3) = Ἕλιξ. » Ἴδιον δὲ τούτοις (τοῖς στρομβώδεσι τῶν ὀστρακοδέρμων) ὑπάρχει πᾶσι τὸ ἑλίκην ἔχειν τὸ ὄστρακον τὸ ἔσχατον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, « Ἀρστ.

Ἑλικηδὸν, ἐπίρ. Ἑλίγδην, Ἑλικοειδῶς.

Ἑλικίας, ου (ὁ). ὁ ἑλικοειδῶς περιστρεφόμενος. » Κεραυνὸς—, « Ἀρστ.

Ἑλικοβλέφαρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἑλικῶπις.

Ἑλικοβόστρυχος (ὁ, ἡ), Π. [ἑλίσσω, βόστρυχος]. ὁ ἔχων σγουραῖς πλεξίδαις.

Ἑλικογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Σχηματίζω γραμμὴν ἑλικοειδῆ, (κυρ. ἐπὶ ποταμ.).

Ἑλικόδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων (κινούμενος) ἑλικοειδῶς.

Ἑλικοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἕλικα, γυριστός.

Ἑλικοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει (Εἰς σχῆμα) ἕλικος.

Ἑλικόεις, εσσα, εν, Π. = Ἑλικτός, ἑλικοειδής.

†Ἑλικοκέρατος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἑλιξόκερως.

Ἑλικόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (σχῆμα) ἕλικος, ἑλικοειδής.

Ἑλικόρροος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥέων ἑλικοειδῶς.

(Ἑλικός), οῦ (ὁ), (εὔχρ. μόνον τὸ ὑπερθ. Ἑλικώτατος), Π. ἀντὶ Ἑλικτός.

Ἑλικοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἕλικας (ἀμπέλου). » Θύρσος—, « Ἐπγρ.

Ἑλικτὴρ (ὁ), [ἑλίσσω]. βραχιόλι· σκουλαρῆκι· περιλαίμιον.

Ἑλικτός, ή, όν. Γυριστός, στρημμένος, τυλιγμένος, περιτυλιγμένος· (μτφορ.) = Σκολιός. » Βόστρυχος—, « Ἀθ., σγουρόν, κατσαρόν. » Κλίμαξ ἑλικτή, « Ἀθ. » Σὲ σπαργάνοις ἑλικτόν, « Τρπρ. (καὶ τρπ.) » Ἑλικτὰ κωτίλλουσα δυσφράστως ἔπη,« Λυκ., (παρβλ. Εἱλητός).

Ἑλικώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἑλικοειδής.

Ἑλικὼν [ἕλιξ], ῶνος (ὁ), (ἐπιθετ.) = Ἑλικτός, (ὅθ. ||. οὐσ. 1) κουβάρι νήματος. 2) τὸ βουνὸν ὅπου κατῴκουν αἱ Μοῦσαι (ἴσως διὰ τὸ δύσβατον καὶ ἑλικοειδὲς ἀναίβασμά του). 3) εἶδ. ἐννεαχόρδου μουσικ. ὀργάνου.

Ἑλικωνιάς, άδος (ἡ). ἡ κατοικοῦσα εἰς τὸν Ἑλικῶνα (ἐπιθετ., κυρ. εἰς τὸ πλθ., τῶν Μουσῶν).

Ἑλικώνιος, α, ον. (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.), Ὁ τοῦ Ἑλικῶνος ἢ τῆς Ἑλίκης (πόλεως τῆς Πελοποννν. εἰς τὴν Ἀχ.).

Ἑλικωνίς καὶ

Ἑλικωνῖτις, ιδος (ἡ), = Ἑλικωνιάς.

Ἑλικῶπις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Ἑλίκωψ, ωπος (ὁ), Π. [ἑλίσσω, ὤψ]. ὁ ἔχων εὔστροφα (ζωηρά, [κοιν.] παιγνιδιάρικα, [ἐπμ.] θελκτικά, [ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δὲ καὶ] 'μαῦρα) ὄμματα, (ἐπμ.) χαρίεις, ξυπνητός, εὔτολμος κτλ. » Ἑλίκωπες Ἀχαιοί,« Ὅμ., (παρβλ. Γοργός.)

(Ἑλιννύω), Μ. ύσω, Ζ. Ἑλινύω.

Ἕλινος (ἡ, ἢ ; ὁ), Π. [ἑλίσσσω]. ἡ ἕλιξ (ἡ ψαλίδα, τὸ τρυφερὸν βλαστάρι τῆς κορυφῆς) τοῦ κλήματος, (ἐν γέν.) κληματόβεργα.

Ἑλινοφόρος (ὁ), Π. ὁ φέρων (φύων) ἐλίνους. » Κόρυμβος—, « Νόν. (ὅπου ἄλλοι διορθ. Σελινοφόρος).

Ἑλινύ(ννύ)ες, ων (αἱ), (ἐνν.) ἡμέραι ἀναπαύσεως καὶ ἀργίας, (κοιν.) σχόλαις, (Λατ.) Feries.

Ἑλινύεσκεν, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ

Ἑλινύ(ννύ)ω, Μ. ύσω, Ἰων. [συγγ. τῷ Ἑλίσκω]. Περιφέρομαι ἀργὸς (πρὸς διασκέδασιν), ἔχω (κρατῶ) σχόλην, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω· ἀπρακτῶ· κάμνω διακοπήν· παύω. ἀναβάλλω τὸν καιρόν· χρονοτριβῶ, χασομερῶ.

Ἕλιξ [ἑλίσσω], ικος (ἡ) (ὡς οὐσ.) = Ἑλιγμός, ἑλικοειδὴς κίνησις, περιστροφή, κυκλοφορία, κτλ. » Ἄστρων (» Στεροπῆς, » Ὄφεως κτλ.)—, « Αἰσχλ., Εὐρ. 2) (συνήθ.) κάθε τι συνεστραμμένον (περιτυλιγμένον κτλ.) περὶ ἑαυτό, (ἰδιαιτ. δὲ τὸ γυριστὸν βλαστάρι (κοιν. ψαλίδα) τοῦ κλήματος, τοῦ κισσοῦ κτλ., τὸ κοχλιοειδὲς τοῦ ὠτίου (τῆς βίδας, τῶν ὀστρακοδέρμων κτλ.). (συνκδχ.) εἶδ. μηχανῆς (ἴδε Κοχλίας)· σγουρὸν (κατσαρὸν) τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς· = Ἑλικτήρ, βραχιόλι. (μτγν.) = Θόλος· (μθμτκ.) γραμμὴ ἑλικοειδής. (ἀρχιτεκτ.) τὰ περὶ τὸ ἐπιστύλιον ἑλικοειδῆ κοσμήματα. » Περὶ δὲ τὸν προσαγορευόμενον κάλαθον οὐχ ἕλικες, καθάπερ ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν, ϗ φύλλα τραχέα περίκειται, ἀλλὰ κτλ., « Ἀθ. 3) (ἐπίθ. σπντ. καὶ) Π. ἀντὶ Ἑλικτός, ἑλικοειδής.. » Βοῦς—, « Ὅμ. (παρβλ. Εἰλίπους καὶ Ἑλιξόκερως).

Ἕλιξις, εως (ἡ), = Ἑλιγμός.

Ἑλιξόκερως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἑλικτὰ (στρηφογυρισμένα) κέρατα.

Ἑλιξοπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑλικοειδῶς πορευόμενος, κυκλοφορῶν, περιστρεφόμενος. » Ἄτρακτος—, « Μανέθ.

Ἔλιπον, ἀόρ. β'. τοῦ Λείπω.

Ἑλισσέμεν ἢ Ἑλισσέμεναι, Αἰολ. ἀντὶ Ἑλίσσειν, ἀπαρ. τοῦ

Ἑλίσσω(ττω), Μ. ίξω (παρτ. Εἵλισσον κτλ.), [εἰλέω]. Στρέφω, περιστρέφω, γυρίζω, στρηφογυρίζω· κυλίω· στρήφω, κλώθω· τυλίζω, κουλουριάζω· περικυκλόνω. (μτγν.) γυρίζω (κτίζω) θόλον. ||. (μσ.) κινοῦμαι ἑλικοειδῶς ('σὰν τὸ 'φεῖδι), περιστρέφομαι, περιτυλίζομαι· κυκλοφορῶ κτλ. » Ἑλίσσετο ἔνθα καὶ ἔνθα, « Ὀδ. Γ. » Ἑλισσομένη καλαῦροψ, « Ἰλ. Ψ. » Τὰς κεφαλὰς εἱλίχατο μίτρῃσι οἱ βασιλέες, « Ἡρ. » Ἑλιγήσεται ὁ οὐρανὸς ὡς βιβλίον,« Γρφ. » Παρὰ ψάμαθον εἱλισσόμεναι κύκλια πεντήκοντα κόραι Νηρῆος γάμους ἐχόρευσαν, « Εὐρ. (καὶ μτνμ.) » Ὧραι ἑλισσόμεναι, « Πίνδ.

Ἑλίτροχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιστρέφων τὸν τροχόν. » Ἄξων (» Σύριγξ)—, « Αἰσχλ

Ἔλιφθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐλείφθησαν, γ' πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ά. τοῦ Λείπω.

Ἑλίχρυσος (ὁ), [ἑλίσσω, χρυσός]. εἶδ. φυτ. μὲ κίτρινα ἀμάραντα ἄνθη (ὡσὰν γαζίαις). (ὁ Τζέτζης ἐν τοῖς Ἀντιομηρ. 127 τὸ μετεχειρίσθη ἐπιθετικῶς) » Θριξὶν ἑλιχρύσοισι χαρηκομόων περὶ πάντας,« ἀντὶ Ἑλικοειδέσι (» Ἑλισσομένῃσι, 119 καὶ χρυσοειδέσι.

Ἑλκαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἔχω (πάσχω ἀπὸ) ἕλκος, εἶμαι πληγωμένος.

Ἑλκεσίπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα μακρὺν (συρόμενον κατὰ γῆς) πέπλον.

Ἑλκεσιτραφής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος ἀπὸ ἕλκη (πληγάς). » Σκώληξ—, « Νικ. Εὐγ.

Ἑλκεσίχειρ, ειρος, Π. ἀντὶ

Ἑλκεσίχειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σύρων (ἢ συρόμενος μὲ) τὴν χεῖρα. » Τρύπανον—, « Ἐπγρ.

Ἑλκετρίβων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν παλαιὸν καὶ λερωμένον (συρόμενον κατὰ γῆς [δηλ.] καταξεσχισμένον) τρίβωνα, (Κωμ. παρῳδ. τοῦ

Ἑλκεχίτων, ωνος, (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν μακρὺν (συρόμενον κατὰ γῆς [ἐπμ.] μεγαλοπρεπῆ) χιτῶνα. » Ἰάονες ἑλκεχίτωνες,« Ἀπλλν.

(Ἑλκέω), ἄχρ. Π. ἀντὶ Ἑλκύω (ὅθ. ὁ μέλλ. Ἑλκήσω, ὁ ἀόρ. Ἥλκησα καὶ [κατά τινας] τὸ δυϊκ. τοῦ ἐνς. Ἑλκῆτον).

Ἑλκηδὸν [ἕλκω], ἐπίρ. Π. τραβῶντας (ϗ σπρώχνοντας), τραβῶντας ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ.

Ἑλκήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἡλκωμένος, πληγωμένος.

Ἑλκηθμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἑλκυσμὸς (κυρ. αἰχμαλώτου).

Ἕλκηθρον (τὸ). πᾶν ὅ,τι σύρεται (ἕλκεται) κατὰ γῆς, (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ σβάρνα ἢ τὸ συρτὸν ἀλῶνι (τῶν γεωργῶν), (παρβλ. Ἕλυμα καὶ Χαμούλκη).

Ἕλκημα (τὸ), Π. τὸ ἑλκυσθὲν (διαρπαγὲν αἰχμαλωτισθὲν κτλ.), λάφυρον.

Ἑλκήσω, Π. ἀντὶ Ἑλκύσω (ἴδε Ἑλκέω).

Ἑλκητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἑλκυστήρ. » Κτένες—,« Ἐπιγρ., ἡ τσουγγράνα τῶν γεωργῶν.

Ἕλκητον, Π. ἀντὶ Ἕλκετον (ἴδε Ἑλκέω).

Ἑλκοποιέω-ῶ. Μ. ήσω. Ἀνοίγω πληγὴν (ἕλκος), (μτφορ.) διεγείρω ἀνάμνησιν λυπηράν, ἐρεθίζω, [ἐκ τοῦ

Ἑλκοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ ἀναξέων-

Ἕλκος [ἕλκω], εος-ους (τὸ). πληγὴ (κυρ. παλαιὰ καὶ ἐμπυασμένη), (παρβλ. Τραῦμα).

Ἑλκόω-ῶ, Μ. ώσω. (κυρ.) Μεταβάλλω τραῦμα εἰς ἕλκος (ἴδε τὴν λέξ.), (ἐν γέν.) πληγόνω.

Ἑλκτέον, θετ. τοῦ Ἕλκω.

Ἑλκτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Ἑλκυστός.

Ἑλκύδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἕλκος.

Ἑλκυθμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἑλκυσμὸς (κυρ. αἰχμαλώτου).

Ἕλκυσις, εως (ἡ), = Ἑλκυσμός, τράβιγμα, σύρσιμον κτλ.

Ἕλκυσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἕλκεται (σύρεται) ἀπὸ πουθενά, (ὅθ. ἰδιαιτ.) γνέμα, μαλλὶ διὰ γνέσιμον. 2) ἡ σκωριὰ (ὁ ἀφρὸς) τῶν μετάλλων καὶ ἰδίως τοῦ ἀργύρου. 3) Π. = Ἕλωρ, διάρπαγμα. » Κυνῶν —, « Μανέθ.

Ἑλκυσμὸς (ὁ). τὸ ἑλκύειν ἢ ἑλκύεσθαι, τράβιγμα, σύρσιμον, σβάρνισμα· ξέσχισμα· ἀπαγωγὴ αἰχμαλώτου· διαρπαγή· (ἐν γέν.) κατάχρησις, βία.

Ἑλκυστάζω, Μ. άσω, Π. (φοιτητ.) ἀντὶ Ἑλκύω (κυρ. κατὰ τὴν 4 σημασ.).

Ἑλκυστὴρ (ὁ). (ἐν γέν. καὶ ἐπιθετ.) ὁ ἑλκύων, (ἰδιαιτ. καὶ οὐσ.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἕλκυσιν, (ὅθ.) χαλινάρι ἢ καπίστρι· ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ ἐμβρύου κτλ.

Ἑλκυστήριος, α, ον, καὶ

Ἑλκυστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα ἢ ἕξιν) πρὸς τὸ ἑλκύειν· (ὅθ. μτφορ.) θελκτικός.

Ἑλκυστίνδα, ἐπίρ., εἶδ. παιγνιδίου (τῶν παιδίων), Ζ. Διελκυστίνδα.

Ἑλκυστός, ή, όν. Ὁ ἑλκυσθεὶς (συρθείς, τραβιχθείς, ἀπωσθεὶς κτλ.) ἢ δυνάμενος νὰ ἑλκυσθῇ.

Ἕλκυστρον (τὸ). καπίστριον, (παρβλ.) Ῥυτήρ, [ἐκ τοῦ

Ἑλκύω, Μ. ύσω, = (ἀλλὰ μεταγενέσερ.) τοῦ

Ἕλκω, Μ. ἕλξω ϗ (συχν.) ἑλκύσω (παρτ. Εἷλκον, ἀόρ. Εἵλκυσα, πθ. πρκ. Εἵλκυσμαι, ἀόρ. Εἱλκύσθην καὶ μέλλ. Ἑλκυσθήσομαι). Τραβῶ (κυρ. μὲ βίαν), σύρω (κατόπιν μου ἢ κατὰ γῆς), σβαρνίζω. » Ἕλκε ποδοῖϊν, « Ἰλ. Ν. Σ. » Ἄροτρον ἕλκειν, « Ἰλ. Κ. (ἴσως ἐδῶ ὑπάγεται ϗ ἡ εἰς τὴν 6 σημασ. μτφορ.) » Γραμμὴν ἕλκειν, « Πλδ. » Ἕλκειν κόρδακα, « Ἀρστφν., σέρνω τὸν χορόν. » Σεμνῶς χλανίδ' ἕλκων, Ἀθ., (ἴδε Ἑλκεχίτων). » Καὶ ἄγει σε καὶ φέρει τῆς ῥινός, φασίν, ἕλκων, « Λκ. » Ἡ θυρὶς ἕλκει, « Θφρ., τραβᾷ (ἐμβάζει) ἀέρα. » Ἕλκω (ἐνν. ἔρια), « Λξ., γνέθω, (καὶ μσ.) » Ἕλκετο δ' ἐκ κουλεοῖο ξίφος, Ἰλ. Δ. » Ἑλκόμενος χαίτας ἐκ κεφαλῆς, « Ἰλ. Κ. 2) σύρω (τραβῶ) πρὸς τὸ μέρος μου, (συνκδχ.) ἀποκτῶ, οἰκειοποιοῦμαι· (τρπ.) θέλγω. » Ἡ μάγνησσα λίθος ἑλκύει τὸν σίδηρον, « Τζ. » Ἄρισται δὲ καὶ βδέλλαι νέρθεν ἑλκύσαι αἷμα, « Ἀρστ. (καὶ ἐλλ.) » Ἕλκω (ἐνν. γάλα) τῷ στόματι,« Λξ., βυζάνω. » Ἕλκω (ἐνν. ἀέρα) ταῖς ῥισί,« Λξ., ἀναπνέω ἢ ὀσφραίνομαι· (καὶ μτνμ.) » Ἕλκει ὄνομα, « Διον., (ϗ πθ. ἢ μσ.) » Ἕλκομαι ἦτορ, « Πίνδ. » Μηδ' ἀδίκοισιν ἔργμασι τιμὰς μήτ' ἄφενος ἕλκεο, « Θγν. 3) (συνκδχ.) ἐβγάζω. » Κλῆρον (» Πλίνθους) ἕλκειν,« Πλδ., Ἡρ. 4) ξεσχίζω, διαρπάζω, σύρω εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν, (ἐν γέν.) κακομεταχειρίζομαι, (ὅθ. ἐπὶ γυν.) βιάζω. » Λητὼ εἵλκησε, « Ὀδ. Λ. (παρβλ. Ἄγω). 5) τεντόνω, (μτνμ. ἐπὶ χρόνου) τραβῶ εἰς μάκρος, παρατείνω. » Χορδὴν (» Ἱστία) ἕλκειν, « Ἰλ. Δ., Ὀδ. Β. (καὶ πθ.) » Τὸ ξύλον ἕλκεται, « Θφρ., στραβόνει, σκεβρόνει. (καὶ μτνμ.) » Βίον ἕλκειν, « Λξ., διάγειν ζωὴν ἀθλίαν· (ϗ πθ.) » Τῆς συνηθείας ἑλκυσθείσης, « Πλβ. (ΛΔ'. 21), τοῦ πότου διαρκέσαντος ἐπὶ πολύ. 6) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρτπρσ.) τραβῶ εἰς τὸ ζύγι, βαραίνω, (καὶ τρπ.) κλίνω πρός. » Πλεῖον ἕλκειν, « Ἰλ. Χ. (καὶ μτφορ.) » Αὐτῷ εὖ ἕλκων, « Θκρ., προκόπτων (ἐπιδίδων) κατὰ μίμησιν τοῦ διδασκάλου του, (παρβλ. καὶ 1), (ἐν γέν. δὲ παρβλ. Ἄγω).

Ἑλκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων μὲ ἕλκος, ἐμπυασμένος. » Πληγή—, « Ἰατρ.

Ἑλκωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἕλκους, » Ὅταν γὰρ οἱ ἱδρῶτες χολωδέστεροί πως τυγχάνωσιν ὄντες, δδάξουσι τὸ δέρμα καί.. τραχύνουσιν ἑλκωδῶς, « Γαλ.

Ἕλκωμα (τὸ). τὸ πληγωμένον μέρος, (ἐν γέν.) = Ἕλκος, (ὅθεν

Ἑλκωματικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν (ἢ μεταβαλλόμενος εὐκόλως εἰς) ἕλκος.

Ἕλκωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς ἕλκος μεταβολὴ (πληγῆς).

Ἑλκωτικός, ή, όν, = Ἑλκωματικός.

Ἔλλαβε, Π. ἀντὶ Ἔλαβε.

Ἑλλαδάρχης, ου (ὁ). ἄρχων (ἀρχηγός, ἡγεμὼν) τῆς Ἑλλάδος, εἶδος ἀξιώματος ἢ μᾶλλον τίτλου τιμητικοῦ εἰς Ἐπιγρφ.

Ἑλλαδικός, ή, όν, = Ἑλληνικός.

Ἔλλαθι, Αἰολ. ἀντὶ Ἵλαθι.

Ἐλλαμβάνω [ἐν. λαμβ.], Μ. λήψομαι. Πιάνω (Κρατῶ, [καὶ μσ.] Πιάνομαι, Βαστοῦμαι ἀπὸ πουθενὰ) δυνατά, συλλαμβάνω.

Ἐλλαμπρύνω [ἐν, λαμπρ.], Μ. υνῶ. Λαμπρύνω τι διά τινος. ||. (συνήθ. μσ.) σεμνύνομαι (καυχῶμαι) διά τι, κάμνω ἐπίδειξιν, μεταχειρίζομαι ὕφος πομπῶδες.

Ἐλλαμπτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ συντελῶν (ἐπιτήδειος) πρὸς ἔλλαμψιν, [ἐκ τοῦ

Ἐλλάμπω [ἐν, λάμπω], Μ. λάμψω. Λάμπω μέσα εἰς, φωτίζω τι ἔσωθεν. ||. (πθ.) φωτίζομαι ἐσωτερικῶς, (θλγ.) δέχομαι εἰς τὴν ψυχήν μου θείαν ἔλλαμψιν. ||. (μσ.) = Ἐλλαμπρύνομαι, (συγχ. τῷ

Ἐλλάμψεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐλλήψεσθαι, συλλαβεῖν, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐλλαμβάνω.

Ἔλλαμψις [ἐλλάμπω], εως (ἡ). ἡ ἔσωθεν τινὸς γινομένη λάμψις, (θλγ.) φωτισμὸς τῆς ψυχῆς θεόθεν.

Ἑλλανικός, Ἑλλανίς, κτλ. Δ. ἀντὶ Ἑλληνικός, Ἑλληνίς κτλ.

Ἑλλανοδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ἑλλανοδίκης, ου (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἑλληνοδίκης, (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ ἐννέα δικασαὶ τῶν Ὀλυμπ. ἀγώνων. 2) (εἰς τὴν Σπάρτ.) οἱ κρίνοντες τὰς μεταξὺ τῶν συμμάχων διαφοράς. (Σημ. ὅτι τὸν Δωρικὸν τύπον ἐφύλαττε ϗ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἡ λέξις, καθὼς, ἐκ τοῦ ἐναντίου, ὁ Ἑλληνοταμίας ὠνομάζετο καὶ παρὰ τῶν Δωριέων οὕτως).

Ἑλλανοδικία (ἡ). τὸ ἀξίωμα ϗ τὸ ἔργον τοῦ Ἑλλανοδίκου.

Ἑλλάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἑλληνική. » Οὐδεμία πόλις οὔτε Ἑλλὰς οὔτε βάρβαρος,« Δ. Ἀλ. ||. (οὐσ. ἐνν. χώρα ἢ γῆ) ἡ Ἑλλάς, (κυρ. μέρος τῆς Θεσσαλ.).

Ἐλλὰς [εἴλλω], άδος (ἡ), Π. = Ἰλλάς, δεσμός.

;Ἐλλάσαι, Π. ἀντὶ Ἐλάσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐλαύνω.

Ἔλλαχον, Π. ἀντὶ Ἔλαχον, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λαγχάνω.

Ἐλλεβοριάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω χρείαν ἐλλεβόρου, (δηλ.) εἶμαι τρελλός.

Ἑλλεβορίζω, Μ. ίσω ϗ ιῶ. Καθαρίζω (ἐπμ.) Ἰατρεύω [κυρ.] φρενοβλαβῆ) διὰ τοῦ ἐλλεβόρου. » Τί σαυτὸν οὐκ ἐλλεβορίζεις;« Δμ., (κοιν.) πῶς δὲν πᾷς νὰ διαβασθῇς;

Ἐλλεβορίνη, εἶδος χόρτ. ἰατρ. (ἄλλ.) Ἐπιπακτίς.

Ἑλλεβορισμὸς (ὁ). ὁ διὰ τοῦ ἐλλεβόρου καθαρισμὸς (ἀσθενοῦς καὶ ἰδιαιτ. φρενοβλαβοῦς).

Ἐλλεβοροποσία (ἡ). χρῆσις (πόσις) ἐλλεβόρου, (ἰατρ.).

Ἑλλέβορος καὶ Ἐλλέβορος (ὁ), εἶδος φυτ. φαρμακ. ϗ ἰαματ., (κοιν.) σκάρφη, (διαιρεῖται εἰς μέλανα καὶ λευκόν). 2) εἶδ. γυναικείου κοσμήματος.

Ἑλλεδανὸς (ὁ), Π. [ἐλλάς]. δεσμός, δέσιμον (κυρ. τῶν χειροβόλων τοῦ [illegible] κλπ.), (κοιν.) δεματικόν.

Ἔλλειμμα (τὸ), [ἐλλείπω] ὁ ἐλλεῖπον (πρὸς ἀναπλήρωσιν), (μτφορ.) = Ἐλάττωμα. σφάλμα. » Ὑμῖν παρὰ τὰς εἰσφορὰς τὰς ἀπὸ Ναυσι..κου ἔλλειμμα τέτταρα καὶ δέκα ἐστὶ τάλαντα,« Δμ. »Ἦν μή τι ἐκ γενετῆς ἔλλειμμα ᾖ,« Ιππκρ.

;Ἐλλειπασμὸς (ὁ), (σπν. καὶ ἀδκμ.) ἀντὶ Ἔλλειμμα.

Ἐλλειπὴς, έος (ὁ, ἡ), (σπντρ. τοῦ) Ἐλλιπής.

Ἐλλειπόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ἔλλειψιν, ἀτελῶς.

Ἐλλειπτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων (πάσχων) ἔλλειψιν, ἀτελὴς, ἐλλιπής, [ἐκ τοῦ

Ἐλλείπω [ἐν. λείπω], Μ. λείψω (παρτ. Ἐνέλειπον καὶ ἀόρ. β'. Ἐνέλιπον κτλ.) (μὲ αἰτ.) Ἀφίνω τι μέσα εἰς, (δηλ.) ἀφίνω ὀπίσω ἢ ὡς περίσσευμα, (κοιν.) 'λείπω ἀπὸ τὸ χρέος μϑ, παραμελῶ, ἐγκαταλείπω. »Ἡ ἐλπὶς..τοῖς ἐς ἅπαν τὸ ὑπάρχον ἀναῤῥιπτοῦσιν, ἅμα τε γιγνώσκεται σφαλέντων καὶ, ἐν ὅσῳ φυλάξεταί τις αὐτὴν γνωρισθεῖσαν, οὐκ ἐλλείπει, « Θχ. »Τὰς εἰσφορὰς ἐλλείπω, « Δμ. » Οὐκ ἐλλείψομεν οὐδὲν προθυμίας, « Πλάτ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Οὐκ ἐλλείπει εὐχαριςῶν,« Δμ., δὲν παύει τοῦ νά. 2) (μὲ γεν. ἢ χ. πτ.) εἶμαι ἐλλιπὴς (ἐπμ. ἔχω ἀνάγκην) τινος, μοῦ 'λείπει (ἔχω ἔλλειψιν ἀπό) τι, (τρπ.) εἶμαι κατώτερος, μένω ὀπίσω, εἶμαι μακρὰν τοῦ νά, (παρϐλ. Ἐλαττόω). » Οὐ μὴν Τρίοπος γ' ἐνέλειπεν, « Ὅμ. Ὕμν. » Οὐδὲν ἐλλείψομεν προθυμίας, « Πλάτ. » Τοσοῦτον ἐλλείπει τοῦ λυπεῖσθαι, ὥστε καὶ χαίρειν, « Ἀρςτ. »Αἵδε τῶν πόλεων τοῦ τόκϑ..ἐνέλιπον ϗ οὐκ ἀπέδοσαν, « Ἐπρφ. (ϗ χ. πτ.) » Καθ' ὁπότερον ἂν ἐλλείπητέ τι τούτων, « Ἰσκρ. »Ἐν τῷ ἔργῳ ἐλλείπειν, « αὐτ. (ὅθ. κατὰ μτχ.) »Ἐλλεῖπον, « = Ἔλλειμμα ἢ Ἔλλειψις. » Ἐπιμελεῖσθαι τοῦ ποταμοῦ, ἵνα μήτε τοῦ θέρϑς ἐλλείπῃ μήτε τοῦ χειμῶνος πλεονάζῃ, « Δ. Κάσσ. (καὶ δοτ.) » Διὰ τό τινα τῶν χρημάτων ἐλλείπειν αὐτῷ, « Πλϐ. (καὶ πθ.) » Ὁ δ' ὡς ὁρᾷ μόνον νιν ἐλλελειμμένον, « Σοφ. » Πολλοὶ, διὰ τὸ ἄπειροι εἶναι, ἐλλείπονται, « Ξεν. »Ἐλλέλειπται δὲ τοῖς νόμοις τούτοις καὶ τὰ περὶ τοὺς ἄρχοντας, « Ἀρςτ. (παρϐλ. Ἐπιλείπω).

Ἐλ·λείχω [ἐν, λείχω], Μ. λείξω, = Λείχω, γλείφω.

Ἔλλειψις [ἐλλείπω], εως (ἡ). ἡ κατάςασις τοῦ ἐλλιπϑς, τὸ νὰ 'λείπῃ τι (πρὸς ἀναπλήρωσιν καὶ ἀπαρτισμὸν τοῦ ὅλϑ), (ἐν γέν.) ἄφημα ὀπίσω, παραίτησις, ἐγκατάλειψις κτλ.

†Ἔλλερος (καὶ μὲ τὴν δασ. Βέλλερος, ὅθ. Βελλεροφόντης), ου (ὁ, ἡ). (κατὰ διάλεκτ.) = Ὀλέθριος, κακὸς, φθοροποιός.

Ἔλλεσχος (ὁ, ἡ), [ἐν, λέσχη]. περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται πολὺς λόγος, (ἐπμ.) γνωστὸς εἰς ὅλους, (παρϐλ. Περιλεσχήνευτος).

Ἔλλευκος (ὁ, ἡ), = Διάλευκος ἢ ὑπόλευκος.

Ἕλλην, ηνος (ὁ). κάτοικος τῆς Ἑλλάδος (κυρ. καὶ κατ' ἀρχὰς τῆς ἐν Θεσσαλ.), Γραικός. 2) (σπντ.) ἀντὶ Ἑλληνικός. »Ἢ βάρβαρον ἢ Ἕλληνα πόλεμον,« Θχ. » Καὶ μὴν ςολὴν γ' Ἕλληνα καὶ ῥυθμὸν πέπλων ἔχει, « Εὐρ. 3) Γρφ.) = Ἐθνικὸς, εἰδωλολάτρης. » Δεῖξον ἡμῖν ἄνδρα ἐν Καππαδόκαις καθαρῶς Ἕλληνα, « Ἰουλ.

Ἑλληνίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι (Ὁμιλῶ, Ἐνδύομαι, [ἐν γέν.] Φέρομαι ὡσὰν) τοὺς Ἕλληνας, εἶμαι μὲ τὸ μέρος των. »Βάρϐαρος, Ἑλληνίζων τῇ φωνῇ, « Αἰσχ. 2) (μτϐτ.) = Ἐξελληνίζω. » Ἑλληνίσαι γὰρ αὐτὸ (τὸ ῥῆμα auctoritas) καθάπαξ ἀδύνατον,« Δ. Κάσσ., (ὅθ. ||. πθ.) γράφομαι ἢ προφέρομαι Ἑλληνιςί, Ἐξελληνίζομαι. »Ἑλληνίσθησαν τὴν νῦν γλῶσσαν ὑπὸ.., « Θχ.

Ἑλληνικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἄξιος διὰ) τοὺς Ἕλληνας καὶ τὴν Ἑλλάδα, ἴδιος τῶν Ἑλλήν. ϗ τῆς Ἑλλάδ. ἢ φρονῶν τὰ τῶν Ἑλλήνων, ἔχων φρόνημα Ἑλληνικόν. »Εἶναί τε τὸν Φίλιππον αὐτὸν Ἑλληνικώτατον ἀνθρώπων, « Δμ. ||. »Τὸ Ἑλληνικὸν, « Θχ, (περιληπτχ.) ἀντὶ Οἱ Ἕλληνες, (ϗ ἐπιῤῥηματικ.) »Εἰς τὸ Ἑλληνικόν, « Λχ. ἀντὶ-

Ἑλληνικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (τὰ ἤθη, τὴν γλῶσσαν κτλ.) τῶν Ἑλλήνων. » Ὡς Ἑλληνικῶς ἀνήρεθ' ἡμᾶς, « Εὐρ. » Ἐϐόα καὶ βαρβαρικῶς καὶ Ἑλληνικῶς, « Ξεν. » Καὶ ὠνομάζετό γε Σηπιοῦς ἑλληνικῶς, « Στρϐ.

Ἑλλήνιος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἑλληνικός.

Ἑλληνὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἕλλην. »Μόνον πασῶν Ἑλληνίδων, « Εὐρ. » Ἦν γὰρ ἡ γυνὴ Ἑλληνὶς, Συροφοίνισσα τῷ γένει, « Εὐαγγ. ||. (ἐπιθετ.) = Ἑλληνική. »Καὶ πόλεις Ἑλληνίδας, τὰς μὲν ἀναιρῶν, τὰς δὲ κτλ., « Δμ.

Ἑλληνισμὸς (ὁ). τὸ Ἑλληνίζειν, μίμησις (κυρ. τῆς καθαρᾶς γλώσσης) τῶν Ἑλλήνων.

Ἑλληνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ Ἑλληνίζων, μιμητὴς τῶν ἠθῶν (τῆς γλώσσης κτλ.) τῶν Ἑλλ., (Γρφ.) Ἰουδαῖος ὁμιλῶν καὶ πολιτευόμενος ὡς Ἕλλην, δηλ.

Ἑλληνιστὶ, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (κυρ. δὲ Κατὰ τὴν γλῶσσαν) τῶν Ἑλλήνων, Ἑλληνικά. » Γινώσκεις Ἑλληνιστί; « Γρφ.

Ἑλληνοδίκης, ου (ὁ), ἴδε Ἑλλανοδίκης.

Ἑλληνοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ κολακευτικῶς περὶ τῶν Ἑλλήνων θηρεύων τὴν εὔνοιάν των, (παρϐλ. Δημοκοπέω). 2) καυχῶμαι (συχνοκοπανίζω) ὅτι εἶμαι Ἕλλην, (ἴσ. εἰς ταύτην τὴν σημασ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἑλληνοκομπέω, παρϐλ. Δοξοκομπέω).

Ἑλληνοταμία (ἡ). ἡ θέσις (τὸ ἀξίωμα, τὰ καθήκοντα) τοῦ Ἑλληνοταμίου. » Ἡγεμονίας τε τοῦ ναυτικοῦ καὶ Ἑλληνοταμείας (ἴσ. Ἑλληνοταμείας) ἐτύχομεν, « Ξεν. (περὶ Προσόδ. Ε'.).

Ἑλληνοταμίας, ου (ὁ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ὁ συνάζων τοὺς προσδιορισθέντας παρὰ τῶν συμμάχων καὶ ἀποταμιεύων τοὺς κατὰ τῶν Περσῶν φόρους, (ἴδε ϗ Ἑλλανοδίκης).

Ἑλληνόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν τὰ τῶν Ἑλλήνων, (κυρ.) ἑλληνίζων τὸ θρῆσκευμα.

Ἑλλησποντίας, ϑ (ὁ). (ἄνεμος) πνέων ἀπὸ τὸν Ἑλλήσποντον (τὰ Δαρδανέλια).

Ἑλλησποντιὰς, άδος καὶ Ἑλλησποντὶς, ίδος (ἡ). ἡ τοῦ Ἑλλησπόντου. » Θάλασσα—, « Ἀθ. » Πηλαμὺς—, « αὐτ.

Ἐλ·λιμενίζω, Μ. ίσω. Ἐμβαίνω ἢ Εἶμαι ἀραγμένος εἰς τὸν λιμένα. 2) εἰσπράττω τὸ ἐλλιμένιον (δικαίωμα).

Ἐλλιμενικὸς, ἡ, όν, (σπν.) ἀντὶ-

Ἐλλιμένιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λιμένα ἢ ὁ ἐντὸς τοῦ λιμένος, (ὅθ. ||. οὐσ.) Ἐλλιμένιον (τὸ), (ἐνν. τέλος) τὸ πληρονόμενον ὑπὸ τῶν ἐλλιμενιζόντων πλοίων.

Ἐλλιμένισις, εως (ἡ). τὸ ἐλλιμενίζειν, ἔμϐασμα ἢ ἄραγμα εἰς τὸν λιμένα.

Ἐλλιμενιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνάζων τὸ ἐλλιμένιον (δικαίωμα).

Ἐλ·λιμνάζω [ἐν, λιμνάζω], Μ. άσω. Συῤῥέω πουθενὰ καὶ σχηματίζω λίμνην.

Ἐλ·λιμπάνω (χ. Μ.), μτγν. ἀντὶ Ἐλλείπω. » Οἱ γὰρ Ἀττικοὶ πῇ μὲν ἐλλιμπάνουσι, πῇ δὲ πλεονάζουσι, « Τζ.

Ἐλλιπὴς [ἐλλείπω], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔλλειψιν, ὁ ἐλλείπων κατά τι ἵνα ἦνε πλήρης (ἐντελής), (ἐπμ.) λειψὸς, ἀτελής, » Τὸ ἐλλιπὲς, « Αξ., ἀντὶ τὸ Ἔλλειμμα ἢ ἡ Ἔλλειψις. 2) ὁ ἀφήνων (παραμελῶν) τι. » Τῆς τῶν ἐπιτρόπων αἱρέσεως ἐλλιπής, « Ῥτρ.

Ἐλλιπῶς, ἐπίρ. Μὲ ἔλλειψιν, ἀτελῶς, ἐνδεῶς, κτλ. » Ἐλλ. ἔχω, « Φρσ., = Ἐλλείπω, εἶμαι ἐλλιπής.

Ἐλλισσάμην, Π. ἀντὶ Ἐλισάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Λίσσομαι.

Ἐλλιτάνευε, Π. ἀντὶ Ἐλιτάνευε, παρτ. τοῦ Λιτανεύω.

Ἐλ·λοβίζω, Μ. ίσω. (ϐτν.) Κάμνω τὸν καρπόν μου μέσα εἰς λοβοὺς, εἶμαι ἀπὸ τὸ γένος τῶν ἐλλοβοκάρπων.

Ἐλλόβιον (τὸ), = Ἐνώτιον, σκουλαρῆκι, [ὡς ἐμβαλλόμενον εἰς τὸν λοβὸν τοῦ ὠτίου].

Ἐλλοβοανθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄνθος ὅμοιον μὲ τὰ τῶν ἐλλοβοκάρπων φυτῶν.

Ἐλλοβόκαρπος καὶ

Ἔλλοβος καὶ

Ἐλλοβοσπέρματος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ὁ σπόρος (ὁ καρπὸς) εἶνε περικλεισμένος εἰς λοβοὺς, (καθὼς ὅλα τὰ ὄσπρια). » Ῥαφανὶς γὰρ καὶ νάπυ καὶ γογγυλὶς, ἐλλοβοσπέρματα, « Θφρ.

Ἐλλοβώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν ἐλλόβων (φυτῶν), ὅμοιος μὲ αὐτά.

Ἐλ·λογέω-ῶ. Μ. ήσω. Λογαριάζω, περνῶ εἰς τὸν λογαριασμὸν, συγκαταλέγω. »Μὴ ἐλλογουμένων ταῖς μετρήσεσιν.. ὅσα ὑπὲρ δέκα σφύρας ἐστὶν, « Ἐπγρφ.

†Ἐλ·λογίζω καὶ (μσ.) Ἐλ·λογίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι, (Γρφ.) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ προηγ.

Ἐλλόγιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμβαίνων ἢ ἄξιος νὰ ἔμβῃ εἰς λογαριασμὸν, ἀξιόλογος, ὄχι εὐκαταφρόνητος· ἐπίσημος, ἔνδοξος, εὐϋπόληπτος, ἀξιότιμος· (μτγν.) γραμματισμένος, λόγιος.

Ἐλλογιμότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἐλλογίμου, ἀξιολογότης, λογιότης κτλ.

Ἐλλογίμως, ἐπίρ. Ὡς ἐλλόγιμος, λογίως κτλ.

Ἔλλογος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-λόγως. Ὁ ἔχων λόγον (λογικὸν), (ἀντιθ. τῷ Ἄλογος). (ἐπὶ πραγμ.) ὁ μετὰ λόγου γινόμενος, εὔλογος.

Ἐλλοπιεύω (ἴσ. ὀρθότ. Ἐλλοπεύω), Μ. εύσω, Π. [ἔλλοψ], = Ἁλιεύω, 'ψαρεύω.

Ἐλλὸς [ἐλάω, ὅθ. ἔλαφος, ἔλλοψ, κτλ.], ἡ, όν, Π. ταχὺς, εὐκίνητος, ||. (οὐσ.) Ἐλλὸς (ὁ), = Νεϐρὸς, ἐλαπόπουλον, (ὅθεν:

Ἐλλοφόνος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐλαφοκτόνος.

Ἐλ·λοχάω-ῶ [ἐν, λοχάω], Μ. ήσω. Ἐνεδρεύω, παραμονεύω, (συνκδ.) ἐπιβουλεύω.

Ἐλ·λοχίζω, Μ. ίσω. Κατατάττω τινὰ εἰς λόχον. 2) = Ἐλλοχάω.

Ἔλλοψ, οπος (ὁ), Π. (ὡς ἐπίθ.) = Ἐλλὸς, ταχὺς, εὐκίνητος, (ὅθ. ||. οὐσ.) = Ἰχθὺς, ὀψάριον (ἐν γέν.), (ἰδιαιτ. δὲ) εἶδ. τι ἰχθύος, ὁ ξιφιὸς ἢ ἡ μουροῦνα ἢ (πιθαν.) ὁ Γαλλ. saumon.

Ἔλλυπος (ὁ, ἡ). βυθισμένος εἰς τὴν λύπην, περίλυπος.

†Ἐλλύτης, ου (ὁ), εἶδος πλακοῦντος. »Θυέτω δὲ.. καὶ ἱερὰ ἐλλύτας ἐκ πυρῶν, « Ἐπγρφ.

Ἐλ·λυχνιάζω, Μ. άσω. Βάλλω -

Ἐλλύχνιον (τὸ), [ἐν. λύχνος]. φτίλι, (ἄλλως) Θρυαλλίς.

Ἐλλυχνιωτὸς, ἡ, όν. Στρημμένος (ἐπμ. Χρησιμεύων) ὡς ἐλλύχνιον, (ὅθεν) » Μοτὸς—, « Ἱππκρ., τὸ φτίλι τῆς πληγῆς.

Ἐλ·λωβάομαι-ῶμαι [ἐν, λωϐ.], Μ. ήσομαι. Προξενῶ αἰσχύνην (ὄνειδος), ἀτιμάζω.

Ἑλμινθιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (εἰς τὰ ἐντόσθιά μου) ἕλμινθας.

Ἑλμίνθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἕλμινς.

Ἑλμινθοβότανον (τὸ), εἶδος φυτοῦ ἢ σπόρου ἰατρ. (διὰ τὰς ἕλμινθας), λεβιθόχορτον.

Ἑλμινθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἕλμινθα.

;Ἕλμιξ, ιγγος καὶ

Ἕλμινς [εἴλλω, εἰλέω], ινθος (ἡ). σκωλῆκι (κυρ. τῆς κοιλιᾶς καὶ τῶν ἐντέρων), (κοιν.) λεβίθα.

Ἑλξίνη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) κολλητσίδα, [ἐκ τοῦ

Ἕλξις, εως (ἡ). τὸ ἕλκειν, τράβιγμα· ῥούφημα· ἀνάσπασμα κτλ.

Ἔλοε, Π. ἀντὶ Ἔλουε καὶ

Ἐλόεον, Π. ἀντὶ Ἔλουον, παρτ. καὶ

Ἐλοέσσω, Π. ἀντὶ Ἐλούσω, ϐ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Λούω.

Ἕλοιμι, ἀόρ. ϐ'. τῆς εὐκτ. τοῦ Αἱρέω.

Ἑλοῖσα, Δ. ἀντὶ Ἑλοῦσα, θηλ. τοῦ Ἑλών.

Ἑλόνομος (ὁ, ἡ). ὁ νεμόμενος (βόσκων, ζῶν) εἰς τὰ ἕλη.

Ἕλος, εος-ϑς (τὸ). νερὸν ςεκάμενον, βάλτος· βοσκότοπος βαλτώδης, (παρϐλ. Ἄλσος).

Ἐλοῦμεν, ἀντὶ Ἐλούομεν, παρτ. τοῦ Λούω.

Ἔλοψ, οπος (ὁ), = Ἔλλοψ.

Ἐλόωσι, Π. ἀντὶ Ἐλῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἐλάω = Ἐλαύνω.

Ελπεο, Π. Ἰων. ϐ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. ἢ τῆς πρς. τοῦ Ἔλπομαι.

Ἐλπιδοδότης, ου (ὁ), Π. ὁ δίδων (ἐμπνέων) εἴς τινα ἐλπίδας.

Ἐλπιδοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Βασανίζω τινὰ μὲ ματαίας ἐλπίδας.

Ἐλπιδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ συλλάβῃ ἐλπίδας.

Ἐλπίζω, Μ. ίσω. Ἔχω ἐλπίδα, προσμένω (ὑποθέτω, νομίζω) ὅτι θὰ γένῃ τι· (ἐκκλησ.) ἔχω τὰς ἐλπίδας μου εἰς. ||. (μτϐτ. μόνον παρὰ τοῖς Ἀττ.) κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ, ἐμπνέω ἐλπίδας, [ἐκ τοῦ

Ἐλπὶς [ἔλπω], ίδος (ἡ). ἐλπίδα, προσδοκία μέλλοντος (καλοῦ ἢ κακοῦ)· (ἐπμ.) ἀνησυχία.

Ἔλπισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐλπίζει τις, τὸ ἐλπιζόμενον.

Ἐλπιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων διάθεσιν πρὸς τὸ ἐλπίζειν (ἀγαπῶν νὰ ἐλπίζῃ), (ὅθεν) » Ἐλπιστικοὶ, « εἶδ. αἱρεσ. φιλοσοφ.

Ἐλπιστὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. ἠμπορεῖ ἢ πρέπει νὰ ἐλπίζῃ τις.

Ἔλπω (χ. Μ.), Π. [συγγ. τῷ Ἕλκω]. δίδω ἐλπίδας. » Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει, « Ὀδ. Β. ||. (μσ.) Ἔλπομαι (παρτ. Ἠλ[ϗ συνηθέστ. Ἐλ]πομην, πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Ἔολπα ϗ ὑπερσ. [ἀντὶ παρτ.] Ἐώλπειν). Ἐλπίζω. (ἐνίοτε) νομίζω, ὑποθέτω κτλ.

Ἐλπωρὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐλπίς.

Ἔλσαι, Π. ἀντὶ Εἶλαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἴλλω.

Ἔλυμα (τὸ), = Ἔλυτρον, σκεπασμα, περιτύλιγμα. 2) (τὸ υ μακρ.) τὸ μέρος τοῦ ἀρότρου ὅ,που ἑνόνεται μὲ τὸ ὑνί.

Ἔλυμος (ὁ), [ἐλύω]. εἶδ. αὐλοῦ (Φρυγ.) ἀπὸ πυξάρι, φλογέρα. 2) = Ἔλυτρον (κυρ. τῆς κιθάρας). 3) εἶδος κεγχριοῦ, (ἴσ. τὸ Γαλλ.) panic, (παρϐλ. Μελίνη).

Ἔλυτρον (τὸ), [ἐλύω]. (ἐν γέν.) σκέπασμα, περιτύλιγμα· θήκη, κουτί. (ἰδιαιτ.) τὸ σκέπασμα τῶν πτερῶν τοῦ κανθάρϑ κτλ., τὸ ὄστρακον τῆς καραβίδας κτλ., τὸ 'τσώφλοιον ἢ ὁ λοβὸς τῶν ὀσπρίων κτλ., στρῶμα ποταμοῦ (λίμνης κτλ.).

Ἐλυτρόω-ῶ [ἔλυτρον], Μ. ώσω. Σκεπάζω, περιτυλίζω.

Ἐλυτρώδης, εος (ὁ, ἡ). ἐλύτρῳ ὅμοιος.

Ἐλύω ϗ (Ἀττ.) Ἑλύω, Μ. ύσω (παρτ. Εἴλυον, ἀόρ. πθ. Ἐλύσθην), Π. = Εἰλύω, σκεπάζω, περιτυλίζω. 2) (συχνότ. καὶ μόνον πθ. ἢ μσ.) κυλίομαι (κατὰ γῆς)· κουλουριάζομαι. » Λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεὶς (ὁ Ὀδυσσεὺς τοῦ κριοῦ), « Ὀδ. Ι.

Ἐλῶ, ᾷς, ᾷ, ῶμεν κτλ., Ἀττ. ἀντὶ Ἐλάσω, μέλλ. τοῦ Ἐλαύνω.

Ἕλω, ῃς, ωμεν κτλ., ἀόρ. ϐ'. τῆς ὑποτ. τοῦ Αἱρέω.

Ἑλώδης [ἕλος], εος (ὁ, ἡ). βαλτώδης.

Ἔλων, Π. παρτ. τοῦ Ἐλάω.

Ἑλὼν, ἀόρ. ϐ'. τῆς μτχ. τοῦ Αἱρέω.

Ἕλωρ [ἑλεῖν], ωρος (τὸ), Π. ἄγρα, λάφυρον· (ἰδιαιτ.) πτῶμα ἐκτεθειμένον εἰς βορὰν σαρκοφάγων ζώων.

Ἑλώριον (τὸ), Π. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = τῷ προηγ.

Ἑλώριος (ὁ), εἶδ. πτην. ἐνυδροβίου.

Ἕλωρον (τὸ), = Ἕλωρ.

Ἐμάθοσαν, Αἰολ. ἢ Βοιωτ. ἀντὶ Ἔμαθον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ϐ'. τοῦ Μανθάνω.

Ἐμάνην, ἀόρ. ϐ'. τοῦ Μαίνομαι.

Ἐμαξάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Μάσσω.

Ἐμαυτοῦ [ἐμοῦ, αὐτοῦ], ῆς, (ἡ δοτ.) ἐμαυτῷ, ῇ, (ἡ αἰτ.) ἐμαυτὸν, ήν, (χ. ὀνομας.), ἀντνμ. Σύνθ. (Α'. πρσ.) Τοῦ ἑαυτοῦ μου, ἐμοῦ τοῦ ἰδίου, (εἰς τὸ πλθ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ. Ἡμῶν αὐτῶν κτλ.).

Ἔμβα, Π. ἢ Ἀττ. ἀντὶ Ἔμβηθι, ἀόρ. ϐ'. τῆς πρστ. τοῦ Ἐμβαίνω.

Ἐμ·βαβάζω, Μ. άξω, Π. Κωμ. ἀντὶ Ἐμβοάω, φωνάζω πρός τινα (καὶ τοῦ διακόπτω τὴν ὁμιλίαν).

Ἐμ·βαδίζω, Μ. ίσω. Ὑπάγω μέσα εἰς ἐμβαίνω.

Ἐμβάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐμβάς.

Ἐμβαδομετρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς καταμέτρησιν τοῦ ἐμβαδοῦ.

Ἐμβαδὸν (τὸ), [ἐμβαίνω]. (μθμτκ.) τὸ περιεχόμενον διάστημα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὁποιουδήποτε ἐπιπέδου.

Ἔμβαδὸν, ἐπίρ. Π. περιπατῶντας μὲ τὰ ποδάρια, πεζῶς. διὰ ξηρᾶς.

Ἐμβαδοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἐμβάδας, κουντουρᾶς.

Ἔμβαθμος (ὁ, ἡ). (κυρ. δικαστὴς) τακτικὸς ἢ ἐν ἐνεργείᾳ, (κατὰ λέξ.) καθήμενος εἰς τὴν δικαστικήν του καθέδραν.

Ἔμβαθρον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) = Ἐμβάς.

Ἐμ·βαθύνω, Μ. υνῶ. (μὲ αἰτ.) Βάλλω (Κρύπτω) τι εἰς τὸ βάθος. σκάπτω (λάκκον). ||. (ἐλλ. ἢ ἀμτϐτ.) ἐμβαίνω εἰς τὸ βάθος, εἰσχωρῶ· (μτφορ.) ἐξετάζω (ἐπμ. ἐννοῶ) κατὰ βάθος, (κοιν.) βαθαίνω εἰς τὸ νόημα. » Οἱ τοῖς νόμοις ἐμβαθύνοντες μᾶλλον, « Πλ.

Ἐμ·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ἐνέβην κτλ.), (μτϐτ. μόνον εἰς τὸν μέλλ. καὶ ἀόρ. ά.), = Ἐμβάλλω, ἐμβάζω. » Ἐνέβησε δὲ (τὸν Κροῖσον) ἐς φροντίδα, « Ἡρ. ||. (συνήθ. ἀμτϐτ. ἢ ἐλλ. μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ ϗ σπντ. αἰτ. μόνην) ἐμβαίνω (καὶ Π. κάθημαι ἢ στέκω, [ἐν γέν.] εἶμαι τοποθετημένος) μέσα. » Ἅρμασιν ἐμβεβαώς,« Ἰλ. Ε. « Ἐμβαίνειν εἰς τὰς τριήρεις, « Πλ. (καὶ πθ.) » Χαλεπὸν τὸ ὕδωρ ὑπὸ ζεστότητός ἐστιν ἐμβαίνεσθαι, « Παυσ. (ϗ μτφορ.) » Εἰς πόλεμον (» Εἰς κίνδυνον) ἐμβ., Δμ., Ξεν. (καὶ χ. πτ.) » Μή τις ἐμβείη, « Ἰλ. Π., ἔμβῃ εἰς τὴν μέσην, (ἐπμ.) ἐμποδίσῃ. 2) πατῶ ἐπάνω εἰς, (μτφορ.) ἐπεμβαίνω. » Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, « Ὀδ. Κ. » Μὴ μβαινε δυςυχοῦντι, « Αξ. 3) (χ. πτ.) περιπατῶ. » Ἐμβαίνειν πρὸς ῥυθμὸν, « Λχ.

Ἐμ·βακχεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Βακχεύω (Ἐνθϑσιάζομαι) εἴς τι, ἐπεμβαίνω ἢ ἐντρυφῶ βακχικῶς.

Ἐμβαλὲν, Δ. ἀντὶ Ἐμβαλεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐμβάλλεσκον, Π. ἀντὶ Ἐνέβαλλον, παρτ. τῆς ὁρς. τοῦ -

Ἐμ·βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Ἐνέβαλον κτλ.). Βάλλω (Ῥίπτω, Κάμνω νὰ ἔμβῃ) τι μέσα εἰς· ἐμβάζω. » Κεραυνὸν ἔμβαλε νηΐ,« Ὅμ. » Ὁ Ποσειδῶν σείσας αὐτοῖς ἐμβάλλοι τὰς οἰκίας, « Ἀρςφ. » Δεξιὰν ἐμβάλλειν, « Δμ., δίδειν (πιάνειν ἀπὸ) τὸ χέρι (εἰς σημ. φιλοφροσύνης). » Ἐμβάλλειν εἰς τὰ δίκτυα, « Ξεν. (καὶ μτφορ.) » Εἰς ἀτυχίαν (» Εἰς ὑποψίαν κτλ.) ἐμβ.,« Δμ., Αἰσχ. »Πληγὰς ἐμβ.,« Αξ. δέρνειν, (κοιν.) τινάζειν χάμποσαις. (ϗ μσ.) » Σιτία ἐμβάλλεσθαι, « Δμ., νὰ ἐφοδιάσῃ τὸ καράβι μὲ τροφὰς, (κοιν.) νὰ κάμῃ τὴν κουμπάνια του. 2) βάλλω (φέρω) εἰς τὴν μέσην, προβάλλω, παρενείρω·

ἀναφέρω. » Ἐμβάλλειν ἡμέραν μίαν, « Λξ. (ἴδε Ἐμβόλιμος). » Λόγον ἐμβάλλειν περί τινος, « Λξ. » Αἰ δὲ τί κα δόξῃ.. ἐπιδιορθῶσαι ἢ ἐξελὲν ἢ ἐμβαλὲν, « Ἐπγρφ. » Ψῆφον ἐμβ. (ἢ ἁπλ. » Ἐμβ.) περί τινος, « Δμ., προτείνειν εἰς συζήτησιν καὶ ψηφηφορίαν, καθυποβάλλειν εἰς γνωμοδότησιν. (ꙃ μσ.) » Μαρτύριον ἐμβάλλεσθαι, « αὐτ. » Ὡς μὲν ὤφειλεν, ἐνεβάλλετο, « αὐτ., τὸ ἀνέφερεν. 3) φυλιάζω, ʼμβολιάζω. » Ὅσα ἐνῆν.. φυτὰ ἐμβεβλημένα, « Δμ. » Ἐλαιᾶν δὲ φυτὰ ἐμβαλεῖ ἐς τὰν σχοῖνον ἑκάσταν, « Ἐπγρφ. 4) (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) ἐμβαίνω πουθενὰ (κυρ. μὲ ὁρμὴν ꙃ αὐθάδειαν), (ἐπὶ ςρατ.) = Εἰσβάλλω, (ἐν γέν.) ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω. (ἰδιαιτ. ναυτ.) κτυπῶ διὰ τοῦ ἐμβόλου (ἐπὶ ποτ.) χύνομαι εἰς. » Ἐμβαλὼν εἰς τὴν ἀγορὰν, « Πλ. Ἐμβάλλειν τῷ ἀπαντῶντι, « Πλάτ. » Ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ἀττικὴν, « Ἀντφ. » Ἐμβαλέειν (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) κώπης, « Ἀπλλν., κωπηλατεῖν μὲ ὁρμὴν καὶ φιλοτιμίαν. » Ἐμβαλούσης δὲ τῆς νεὼς, « Ξεν., ἐπιπεσούσης κατὰ τῆς ἄλλης. (καὶ πθ.) » Ἀντίπρωροι ἐμβαλλόμεναι (αἱ νῆες), « Θκ., (ἴδε Ἔμβολον).

Ἔμβαμμα (τὸ), [ἐμβάπτω]. ζωμὶ ὅπου νὰ βουτᾷ τις τὸ ψωμί του, (Ἰταλ.) σάλτσα.

Ἐμβαμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔμβαμμα.

Ἐμ-βαπτίζω, Μ. ίσω, καὶ

Ἐμ-βάπτω, Μ. βάψω. Βουτῶ (Βυθίζω) τ. μέσα εἰς· (μτ.) βουτῶ (τὸ ψωμί μου) εἰς ἔμβαμμα. » Εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λευκοὺς ἅλας, « Ἀθ.

Ἐμ-βαρύθω (χ. Μ.), Π. εἶμαι βαρὺς, (ἐπμ.) βαραίνω. » Ὀσμὴ ἐμβαρύθουσα, « Νίκ., (κοιν.) βαρειὰ μυρωδιά.

Ἐμ-βαρύνω, Μ. υνῶ. Βαραίνω, εἶμαι -

Ἔμβαρυς, εος (ὁ, ἡ). Πολλὰ βαρύς.

Ἐμβὰς [ἐμβαίνω], άδος (ἡ). παπούτσι ἢ ʼποδημα γυναικεῖον ἢ πτωχικὸν ἢ οἰκιακὸν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀπὸ γουναρικὸν ἢ κετσὲν). » Ἐκτυπεῖτο δ' ἐμβὰς γερόντων, « Ἀρσφ. » Καταχήνη τῶν σεμνοτέρων ἔσαι πολλὴ, ὅταν ἐμβάδ' ἔχων (πτωχὸς δηλ. ἢ γέρων) εἴπῃ· Προτέρῳ παραχώρει, « αὐτ. » Πρὸς τοῖς ἄλλοις δὲ ὀνειδίζει καὶ ἐγκαλεῖ αὐτῷ ὅτι ἐμβάδας καὶ τριβώνια φορεῖ, ὥσπερ ἀδικούμενός τι.. ἀλλ' οὐκ ἀδικῶν, ὅτι, ἀφελόμενος αὐτὸν τὰ ὄντα, πένητα πεποίηκεν, « Ἰσ. » Ὑποδούμενος τῆς δεξιᾶς γὰρ ἐμβάδος τὸν ἱμάντα διέῤῥηξα, « Μένανδρ. » Ἐμβάδι ἀψόφῳ ἡ δίκη ἡμῖν ἐπεισέπεσε, « Νικήτ., (παρβλ. Ἐμβάτης).

Ἐμβὰς, ᾶσα, ὰν, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἐμβαίνω.

Ἐμ-βασανίζω, Μ. ίσω. Ἐνδιατρίβω βασανίζων (ἐξετάζων) τι.

Ἐμβασίκοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐμβαίνων εἰς τὴν κοίτην του.

Ἐμ-βασιλεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἢ γεν. ἢ ἐπίρ.) Βασιλεύω μέσα εἰς.

Ἐμβάσιος (ὁ, ἡ). (κυρ. θεὸς) ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὴν ἔμβασιν (τὸ ἐμβαρκάρισμα) καὶ τὸν ὁποῖον ἐπεκαλοῦντο ἐπμ. οἱ ἐμβαρκαριζόμενοι.

Ἔμβασις [ἐμβαίνω], εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἔμβασμα, ἐμβάσιμον. (ἰδιαιτ.) ἐμβαρκάρισμα. 2) κάθε τι ἐπὶ τοῦ ὁποίου πατεῖ ἢ ἐντὸς τοῦ ὁπ. ἐμβαίνει τις, (ὅθ.) = Ἐμβὰς, Ὁπλὴ, κτλ. (κυρ. δὲ 3) = Λουτήρ.

Ἐμβασίχυτρος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ ἐμβαίνων εἰς τὰς χύτρας.

Ἐμβαστάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σηκόνω καὶ κουβαλῶ τι μέσα εἰς.

Ἐμ-βατεύω, Μ. εύσω, καὶ Π. Ἐμ-βατέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ., ἢ δοτ., ἢ [σπνt.] γεν.) Πατῶ (Ἐμβαίνω, Εἰσχωρῶ, Διατρίβω) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. » Νῆσος, ἣν ὁ Πὰν ἐμβατεύει, « Αἰσχλ. » Καὶ δέπας ὕλῆεν, τόθι δίψιος ἐμβατέει σήψ, « Νίκ. » Ἐνεβάτευον εἰς ναῦν, « Δμ., ἐμβῆκαν εἰς αὐτὴν ὡς ἰδιοκτῆται, τὴν εἶχον ἢ τὴν ἔλαβον εἰς τὴν κατοχήν των. » Ἐμβατ. εἰς κληρονομίαν, « Πανδ., (ꙃ μτφορ.) » Ὁ τοῖς τῆς καρδίας ἐμβατεύων κρυπτοῖς, « Θεοφ. 2) (σπν.) ἀντὶ Βατεύω. (εἰς τὸν Ξεν. νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Ματτεύω).

† Ἐμβατὴ (ἡ), = Ἔμβασις (3).

Ἐμβατήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων πρὸς) ἔμβασιν (εἰσέλευσιν, [κυρ. δὲ] πορείαν ςρατιωτικὴν ἢ ἐμβαρκάρισμα), (ὅθεν) » Ἐμβατήριος (ἐνν. ῥυθμὸς), « ὁ ἦχος ὁ ἁρμόζων εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ ᾄσματα. » Ἐμβατηρία (ἐνν. ὄρχησις), εἶδ. πολεμικῆς ἐνόπλου ὀρχήσεως. » Ἐμβατήριον (ἐνν. ᾆσμα), « τὸ παρακελευστικὸν τῆς στρατιωτικῆς πορείας, (Γαλλ.) marche. » Ἐμβατήρια (ἐνν. ἱερὰ), « τὰ προφερόμενα εἰς τοὺς Ἐμβασίυς θεοὺς πρὶν τοῦ ἐμβαρκαρίσματος

Ἐμβάτης [ἐμβαίνω], ου (ὁ). ἐπιβάτης (πλοίου ἢ ὀχήματος), καβαλλάρης· ςρατιώτης ναυτικὸς, (παρβλ. Ἔμπορος). 2) εἶδ. ὑποδημάτων κοντῶν (ἀπὸ λαγοτόμαρον ἢ κετσὲν), Κόθουρνος, (παρβλ. Ἐμβάς). 3) (ἀρχιτεκτ.) εἶδος μέτρυ (τὸ ἥμισυ τῆς κάτω διαμέτρου τῶν κιόνων), (Λτ.) modulus.

Ἔμβατον, Π. ἀντὶ Ἐνέβητον, δυϊκ. τῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἐμβαίνω.

Ἐμβατὸς (ὁ, ἡ). (τόπος) εἰς τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ἐμβῇ (νὰ ἐπιβῇ), ὁδεύσιμος.

Ἐμ-βατταρίζω, Μ. ίσω. Βατταρίζω (Φλυαρῶ, Μωρολογῶ) περί τινος.

Ἐμβάφιος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς τὸ ἐμβάφειν (βουτᾷν) τι ἐντὸς αὐτοῦ. » Λοπάς —, « Λξ. ꙃ ‖. (οὐσ.) Ἐμβάφιον (ἐνν. σκεῦος ἢ ἄγγος), τὸ περιέχον ἔμβαμμα, (Γαλλ.) saucière, (παρβλ. Ὀξύβαφον).

Ἐμβέβαα (εὔχρ. μόνον ἡ μτχ. Ἐμβεβαὼς, υῖα), Π. ἀντὶ Ἐμβέβηκα.

† Ἐμ-βεβαιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κάμνω τι νὰ γένῃ βέβαιον, (δηλ.) ἐξασφαλίζω· ἐπικυρόνω, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκβεβαιόω).

Ἐμβέβασαν, Π. ἀντὶ Ἐνεβεβήκεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. καὶ

Ἐμβέβηκα, πρκ. τῆς ὁρς. τοῦ Ἐμβαίνω.

Ἐμ-βεβηλόω-ῶ, Μ. ώσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Βεβηλόω.

Ἐμβεβὼς, Π. ἀντὶ Ἐμβεβηκὼς, πρκ. τῆς μτχ. καὶ

Ἐμβεβῶσι, Π. ἀντὶ Ἐμβεβήκασι, (γ'. πλθ. πρσ. τοῦ) πρκ. τῆς ὁρς. καὶ

Ἐμβείῃ, Π. ἀντὶ Ἐμβῇ, (γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς) ὑποτ. τοῦ Ἐμβαίνω.

Ἐμβελὴς, έος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) ὁ ἐντὸς βέλους, (δηλ.) ὅσον φθάνει τὸ βέλος, (ἐπμ.) ἐκτεθειμένος εἰς τὰ βέλη, (παρβλ. Διατοξεύσιμος).

Ἔμβη, Π. ἀντὶ Ἐνέβη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁρς. καὶ

Ἔμβητον, β'. δυϊκ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς πρςτ. τοῦ Ἐμβαίνω.

Ἐμ-βιβάζω, Μ. άσω καὶ (Ἀττ.) βιβῶ. Κάμνω τι νὰ ἔμβῃ μέσα εἰς, ἐμβάζω (κυρ. εἰς πλοῖον), φορτόνω, ἐμβαρκάρω. » Ἐμβιβάζεις εἰς τὴν δικαιοσύνην τοὺς οἰκέτας, « Ξεν., τοὺς βάλλεις (τοὺς ὁδηγεῖς) εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς.

Ἐμβίβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμβιβάζειν, ἔμβασμα (εἰς τὸν δρόμον) καθοδήγησις κτλ.

Ἔμβιος (ὁ, ἡ), [ἐν, βίος]. ζωντανὸς. (ἐπὶ φυτ.) ὁ ῥιζώσας (πιάσας) καὶ (ἐπμ.) διαρκὴς, (Γαλλ.) vivace. » Ὅσα δὲ ꙃ ἀπὸ ξύλων ἔμβια ꙃ δύναται βλαστάνειν, οἷον ἐλαία, μύῤῥινος, « Θφρ. » Εἰς τὸ ἔμβιον, « Αἰλ., ἀντὶ Πρὸς αὔξησιν. 2) ὁ ἀφορῶν (ἀνήκων εἰς) τὸν βίον. » Τιμωρία —, « Δ. Κάσσ., ἡ κεφαλικὴ ἢ (;) διὰ βίου.

Ἐμ-βιοτεύω, Μ. εύσω. Ζῶ (Διάγω) μέσα εἰς.

Ἐμ-βιόω-ῶ, Μ. ώσω (ἀόρ. Ἐνεβίων ꙃλ.), = Ἐμβιοτεύω. (ἐπὶ φυτ.) πιάνω, (ἐπμ.) φουσκόνω. » Ὅταν ἐμβιώσωσι, μεταφυτεύουσι, « Θφρ.

Ἐμβίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐμβιωτήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐμβιοῖ τις, ἐνδιαίτημα, κατοικητήριον.

† Ἐμ-βλακεύομαι, Μ. εύσομαι, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐνδιαθρύπτομαι.

Ἐμ-βλαστάνω, Μ. βλαςήσω. Φυτρόνω μέσα εἰς (ἄλλο φυτόν).

Ἐμβλάστησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φύτρωμα ἐντὸς ἄλλου (φυτοῦ).

Ἔμβλεμμα (τὸ). κύτταγμα κατὰ πρόσωπον, ʼμματιά.

Ἐμ-βλέπω, Μ. βλέψω. (μὲ δοτ.) Βλέπω (Κυττάζω) κατὰ πρόσωπον· παρατηρῶ. » Ἐνέβλεψέ μοι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀμήχανον οἷον, « Πλάτ. (καὶ αἰτ.) » Ἀλλ' ὅταν ἐμβλέψω Νικάνορα τὸν σοροπηγὸν, « Ἐπγρ. (καὶ προθετ.) » Ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, « Εὐαγγ., (παρβλ. Ἐνοράω).

Ἔμβλεψις, εως (ἡ). τὸ ἐμβλέπειν, κύτταγμα (κατὰ πρόσωπον).

Ἔμβλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐμβάλλεται, (ὅθεν) = Ἐμβολὰς, (ἰδιαιτ. δὲ), πλουμίδι σκαλιστὸν (τὸ ὁπ. ἐφήρμοζον ἐπάνω εἰς τὰ πολύτιμα σκεύη εἰς τρόπον ὅμως ὥστε νὰ τὸ ἐβγάλλουν ὅταν ἤθελον)· ζωγραφία ἀπὸ διάφορα συνηρμοσμένα πετραδάκια, (Γαλλ.) mosaïque· κομμάτι (ῥούχου κτλ.) μὲ τὸ ὁπ. ἐνδύουν ἀπὸ μέσα τὸ ὑπόδημα.

Ἔμβλησις, εως (ἡ). τὸ ἐμβάλλειν, ἔμπτωσις. » Μήτρης —, « Ἱππκρ.

Ἐμβλητέον, θετ. τοῦ Ἐμβάλλω.

Ἐμ-βοάω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω μέσα εἰς (κυρ. τὰ δύο μου χέρια ἑνωμένα περὶ τὸ ςόμα), (ἐπμ.) φωνάζω δυνατὰ (πρός τινα), ἴδε καὶ Ἐγκράζω.

Ἐμβόημα (τὸ). παρακέλευσις ἐμβοῶντος, φώναγμα πρὸς ἐγκαρδίωσιν ἢ παρακίνησιν.

Ἐμβόησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ ἐμβοᾷν, φώναγμα δυνατά.

Ἐμ-βοθρεύω, Μ. εύσω. Σκάπτω βόθρον (λάκκον) μέσα εἰς, σκάπτων ἐμβαίνω (προχωρῶ), (παρβλ. Ἐμβοθρόω).

Ἔμβοθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς ἢ εἰς σχῆμα βόθρου, βαθουλός· ὁ ἔχων βόθρους (λακκώματα).

Ἐμ-βοθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἔμβοθρον, βαθουλόνω. ‖. (μσ. ἢ πθ.) λαμβάνω ἢ ἔχω σχῆμα βόθρου. » Ἐμβεβόθρωται δὲ (ἡ καρδίη) βόθρον εἴκελον ὅλμῳ, « Ἱππκρ.

Ἐμβολὰς, άδος (ἡ). ἐμβολιασμένη (ʼφυλλιασμένη). » Ἄπιος —, « Ἀρσφ. 2) τὸ ἥμερον κλαδὶ τὸ ὁποῖον ἐμφυτεύουν εἰς τὸ ἄγριον, (κοιν.) ἀμπόλι.

Ἐμβολεὺς, έως (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ χρησιμεύων (συντελῶν) πρὸς ἐμβολὴν, (π. χ.) τὸ ξύλον (κοντάρι) τοῦ κλυστηριοῦ (τῆς τλούμπας κτλ.) τὸ ὁποῖον σπρώχνει ἔξω τὸ ὑγρόν. » Κράμβης πάσσαλος ἐμβολεὺς, « Ἐπγρ., τὸ φυτευτῆρι, κτλ.

Ἐμβολὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμβάλλειν, βάλσιμον (μέσα)· εἰσβολὴ ἢ προσβολὴ (ἐχθρῶν)· ἐκβολὴ (ποταμοῦ)· (συνκδχ.) τόπος πρὸς ἐμβολήν· (κυρ. ἐπὶ ναυμαχ.) τὸ διὰ τοῦ ἐμβόλου (ἴδε τὴν λέξ.) κτύπημα καὶ ἡ ἐκ τούτου βλάβη (ὅθ. » Μὴ διδόναι ἐμβολὴν, « Ξεν. » Ἐμβολὰς ἔχειν, « αὐτ.)· (ῥτρ.) = Εἰσβολὴ, Εἴσθεσις. (εἰς τὸ πλθ.) = Ἔμβολα, (ἴδ. Ἔμβολος). 2) = (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἐμπλοκὴ (2).

Ἐμβολιμαῖος, α, ον καὶ

Ἐμβόλιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμβαλλόμενος ἢ δυνάμενος (ἁρμόδιος εἰς τὸ) νὰ ἐμβληθῇ.

Ἐμβόλιος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐμβολήν. ‖. (οὐσ.) Ἐμβόλιον (τὸ), εἶδος δικτύου (διὰ ʼψάρευμα). (ῥτρ.) ἐπεισόδιον.

Ἐμβόλισμα (τὸ), = Ἔμβλημα, ʼμπάλωμα.

Ἐμβολισμὸς (ὁ), = Ἔμβλησις, παρένθεσις.

Ἐμβολοδέτης, ȣ (ὁ). τὸ λωρὶ (ἢ ὅ,τι δήποτε ἄλλο) μὲ τὸ ὁποῖον εἶνε δεμένον το ἔμβολον (τῆς ἁμάξης).

Ἐμβολοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα ἐμβόλου, σφηνοειδής.

Ἔμβολον (τὸ) καὶ

Ἔμβολος (ὁ). πᾶν ὅ,τι ἐμβάλλεται εἰς ἄλλο ἢ χρησιμεύει πρὸς ἐμβολὴν, σφῆνα· παλοῦκι, φυτευτῆρι· λοστός· (κωμ.) = Πέος, κτλ. (κυρ. δὲ) ἡ σουβλερὰ μύτη τῶν πολεμικῶν πλοίων μὲ τὴν ὁποίαν ἐτρυποῦσαν τὰ ἐχθρικά· (ὅθ. ἀρχιτεκτ.) εἶδος στολίσματος εἰς σχῆμα (ναυτ.) ἐμβόλου, (καὶ πλθ.) Ἔμβολα, καὶ Ἔμβολοι, « Πλβ., τὸ βῆμα τῶν ἐν Ῥώμῃ δημηγορούντων (διότι ἦτον στολισμένον μὲ ἔμβολα, Λατ. rostra, ἐχθρικῶν πλοίων)· (Τακτ.) ἡ ἐμβολοειδὴς διάταξις στρατεύματος. (μτγν.) ὁ ἑκατέρωθεν πλατείας περίστυλος δρόμος, (ὅθ. ἐκκλησ.) τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ καθολικοῦ τῆς ἐκκλησίας μακρυνάρια· περίςυλος δρόμος. » Λιβανωτὶς χρυσῆ... τὸ δὲ ἔμβολον ἀργυροῦν, « Ἐπγρφ., τὸ ἐντὸς αὐτῆς ὅπου ἔμβαινε τὸ πῦρ.

Ἐμ-βομβέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Βούζω (Μπουμπουνίζω) μέσα εἰς.

Ἐμ-βόσκομαι, Μ. βοσκηθήσομαι. Βόσκω μέσα εἰς.

Ἐμ-βραδύνω, Μ. υνῶ. (μὲ δοτ.) Ἀργοπορῶ πουθενὰ, ἐνδιατρίβω.

Ἐμβραμένη, καὶ Ἔμβραται, Λακ. ἀντὶ Εἱμαρμένη, καὶ Εἵμαρται.

Ἔμβραχυ, ἐπίρ. Ἐν συντομίᾳ. τοὐλάχιστον. ἐν γένει, ἁπλῶς. » Ὅπου περ ἔμβραχύ εἰσι θεαταὶ, « Ἀρσφ., (ἴδε καὶ Ἐμφαγεῖν).

Ἔμβρεγμα (τὸ). τὸ ὑγρὸν ἐντὸς τοῦ ὁποίȣ ἐμβρέχομέν (μουσκεύομέν) τι καὶ αὐτὸ τὸ ἐμβρεχόμενον (κυρ. πανὶ, σφογγάρι κτλ. τὸ ὁποῖον βάλλουν ἐπάνω εἰς πονεμένον ἢ πληγωμένον μέλος).

Ἐμ-βρέμω (μτγν. τοῦ) Ἐμβρέμομαι (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) κάμνω κρότον μέσα εἰς.

Ἔμβρεφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (φυσιογνωμίαν) βρέφους.

Ἐμ-βρέχω, Μ. βρέξω. Βουτῶ (Μουσκεύω) τι μέσα εἰς. (πθ.) » Μῦρα ἐμβρεχόμενα, « Δσκρ., τὰ χρησιμεύοντα πρὸς (ἰατρ.) ἐμβροχήν.

Ἐμβρίθεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἰδιότης) τοῦ ἐμβριθοῦς (πάντοτε σχεδὸν μτφορ.), σοβαρότης, ὕφος μεγαλοπρεπές· ἔμφασις. σταθερότης, καρτερία· παραξενιὰ, δυστροπία κτλ.

Ἐμβριθὴς [ἐν, βρίθω], έος (ὁ, ἡ). βαρὺς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.), σεμνὸς. σοβαρὸς. σκεπτικὸς, ἀπτόητος· φρόνιμος· ςαθερὸς, ἐπίμονος· (ἐπὶ κακοῦ) φορτικὸς, ὀχληρὸς, ἢ· δύστροπος· παράφορος· (ἐπὶ πραγμ.) σφοδρὸς, ἔντονος, ἐμφαντικὸς, κάμνων ἐντύπωσιν.

Ἐμ-βρίθω, Μ. βρίσω. Ἐμπίπτω βριθὴς (βαρύς).

Ἐμβριθῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐμβρίθειαν, σοβαρῶς· σφοδρῶς, ἐντονως κτλ.

Ἐμ-βριμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Δείχνω τὴν ἀγανάκτησίν μου (Θυμόνω) κατά τινος· φοβερίζω ἢ ἐπιπλήττω μὲ θυμόν.

Ἐμβρίμημα (τὸ) καὶ

Ἐμβρίμησις, εως (ἡ). φοβέρισμα ἢ ἐπίπληξις μὲ θυμόν.

Ἐμβρονταῖος, α, ον. Κτυπημένος ἀπὸ κεραυνόν. ‖. (οὐσ.) Ἐμβρονταῖον (τὸ), « τόπος ὅπου ἔπεσε κεραυνὸς, (παρβλ Ἐνηλύσιον).

Ἐμ-βροντάω-ῶ, Μ. ήσω. Βροντῶ (ὡς κεραυνὸς) μέσα εἰς τ' αὐτιά τινος, (ἐπμ.) = Ἐκπλήττω, παραζαλίζω, (ὅθεν) » Ἐμβεβροντημένος, « = Ἐμβρόντητος.

Ἐμβροντησία καὶ Ἐμβρόντησις, εως (ἡ). παραζάλισμα (κυρ. ἀπὸ βροντὴν κεραυνοῦ), ἔκπληξις, παραφροσύνη, ἀναισθησία κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐμβρόντητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμβροντηθεὶς, κεραυνόβλητος, (ἐπμ.) ἐκστατικὸς, παραλογισμένος, ἀναίσθητος, (παρβλ. Ἔμπληκτος).

Ἐμβροχὰς [ἐμβρέχω], άδος (ἡ). καταβολάδα, (παρβλ. Μόσχευμα).

Ἐμβροχὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμβρέχειν, μούσχευμα. (ἰατρ.) ἐπίθεσις ἐμβρέγματος (ἴδε τὴν λέξ.) εἰς πονεμένον μέρος.

Ἐμ-βροχίζω, Μ. ίσω. Δένω τι μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ βρόχον (θηλειάν).

Ἔμβροχος (ὁ, ἡ), [ἐμβρέχω], = Διάβροχος, μουσχευμένος. 2) [ἐν, βρόχος]. πιασμένος εἰς τὰ βρόχια.

Ἐμ-βρύκω, Μ. βρύξω, Π. ἐμπήγω τὰ ʼδόντιά μου εἰς, δαγκάνω.

Ἐμβρυοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος (περιέχων ἐντὸς αὐτοῦ) τὸ ἔμβρυον.

Ἐμβρυοθλάστης, ου (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς θλᾶσιν καὶ ἐξαγωγὴν νεκροῦ ἐμβρύου.

Ἐμβρύοικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατοικῶν (διαμένων) ἐντὸς τῶν θαλασσ. βρύων. » Ἄγκυρα —, « Ἐπγρ.

Ἐμβρυοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (σκοτόνων) τὰ ἔμβρυα.

Ἔμβρυος (ὁ, ἡ). (σπν. ἐπιθετ.) ὁ αὐξάνων (φυτικῶς) ἐντὸς (καὶ ἀπὸ τὰ ὑγρὰ) ἄλλȣ σώματος ἢ 2) ὁ περιέχων ἐν ἑαυτῷ ζωτικὴν ἰκμάδα, γόνιμος. » Ὑγρότης —, « Θφρ. » Ὁ κισσὸς ὅλος —, « αὐτ. » Ἔμβρυον αὐχένα κούρης, « Νόνν., τρυφερὸν, ὑγρὸν, εὐλύγιστον. (ὅθεν ‖. οὐσ.) Ἔμβρυον (τὸ), τὸ βρέφος ἐν ὅσῳ εἶν' εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του, (καταχρ. δὲ καὶ) τὸ νεογνὸν (κυρ. ζώου). » Καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ (τῶν αἰγῶν), « Ὀδ. Ι.

Ἐμβρυοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω ꙃ ἐκβάλλω ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς τὸ νεκρὸν ἔμβρυον, ἢ 2) (κατ' ἄλλ.) κόπτω τὸν ὀμφαλὸν τοῦ νεογεννηθέντος βρέφους.

Ἐμβρυοτομία (ἡ). κόψιμον (κομμάτιασμα) νεκροῦ ἐμβρύου ἢ 2) (κατ' ἄλλ) = Ὀμφαλοτομία.

Ἐμβρυουλκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβάλλω τὸ (νεκρὸν) ἔμβρυον διὰ τοῦ ἐμβρυουλκοῦ.

Ἐμβρυουλκία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τοῦ ἐμβρυουλκοῦ ἐξαγωγὴ νεκροῦ ἐμβρύου.

Ἐμβρυουλκὸς (ὁ), [ἔμβρ. ἕλκω]. ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς ἐξαγωγὴν νεκροῦ ἐμβρύȣ.

Ἔμβρωμα (τὸ). βοῦκκα, δάγκαμα. 2) (συνκδχ.) πρόγευμα, (παρβλ. Ἀκρατισμός). 3) = Διάβρωμα (;). » Ὀδόντων —, » Δσκρ.

Ἐμ-βρωματίζω [ἔμβρωμα], Μ. ίσω, (μτβτ.) Ταγίζω. 2) (ἀμτβτ.) προγεύομαι.

Ἐμ-βυθίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τι εἰς τὸν βυθὸν, βουτῶ ʼως τὸν πάτον. ‖. (μσ.) βȣλῶ.

Ἐμβύθιος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸν βυθὸν (τῆς θαλάσσης κτλ.). » Πίννα —, « Ἀθ. » Λίμνη —, « Δ. Ἀλ.

Ἐμ-βυκανάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ μέσα εἰς (δηλ. Παίζω) τὴν βυκάνην, σαλπίζω.

Ἐμ-βυρσόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τι μέσα εἰς (Τυλίζω, [Τουρκ.] Καπλαδίζω μὲ) βύρσαν, πετσόνω.

Ἐμ-βύω, Μ. βύσω, = Ἐμφράσσω, σπουππόνω. 2) χόνω. » Τὴν δέλτον τῷ κόλπῳ —, « Νικ.

Ἐμβώμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ.

Ἐμὲ, αἰτ. τῆς ἀντνμ. Ἐγώ.

Ἐμέθεν, καὶ

Ἐμεῖο, Π. ἀντὶ Ἐμοῦ, γεν. τοῦ Ἐγώ.

Ἐμέμηκον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Μηκάομαι.

Ἐμεμίγμην, πθ. ὑπερσ. τοῦ Μίγνυμι.

Ἐμεμνήμην, ὑπερσ. τοῦ Μιμνήσκομαι.

Ἐμὲν, Π. ἀντὶ Ἐσμὲν, πλθ. ά. πρσ. τοῦ Εἰμί.

Ἔμεν, Π. (σπντт.) ἀντὶ Ἦμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί. 2) (συνήθ.) = τῷ

Ἔμεναι, Π. ἀντὶ Εἶναι, ἀπαρ. τοῦ Εἰμί.

Ἕμενος, η, ον, Π. μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἵημι.

Ἐμέο, Ἰων. ἀντὶ Ἐμοῦ, γεν. τοῦ Ἐγώ.

Ἐμεσία (ἡ). διάθεσις πρὸς ἔμετον, ναυτία, ἀναγοῦλα.

Ἔμεσις [ἐμέω], εως (ἡ). ἔμετος, 'ξέρασμα.

Ἔμεσμα (τὸ). ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐκβάλλει τις 'ξερνῶν, 'ξερατόν.

;Ἐμετὴρ (ὁ), = Ἐμετής.

Ἐμετηρίζω, Μ. ίσω. Δίδω ἐμετικὸν, κάμνω τινὰ νὰ ἐμέσῃ.

Ἐμετήριος (ὁ, ἡ), = Ἐμετικὸς, κινῶν εἰς ἔμετον.

Ἐμετιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω διάθεσιν πρὸς ἔμετον, μὲ ἔρχεται νὰ 'ξεράσω, ἀναγουλιάζω.

Ἐμετικὸς, ἡ, όν. Ὁ κινῶν εἰς ἔμετον, (ὅθ.) » Ἐμετικὸν (ἐνν. φάρμακον), « τὸ 'ξερατικόν. 2) ὁ ἔχων διάθεσιν πρὸς ἔμετον (ἀπὸ πολυφαγίαν ἢ ἄλλο τι). »Ἐμετικὸς ἐκ πεινατικοῦ γενόμενος, « Πλ.

Ἐμετοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ ἐμέσῃ, προξενῶ (κινῶ εἰς) ἔμετον. ||. (μσ.) βιάζω τὸν ἑαυτόν μου νὰ ἐμέσω.

Ἐμετοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐμετοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (κινῶν εἰς) ἔμετον.

Ἐμετὸς, ἡ, όν. Ὁ ξερασθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ξερασθῇ.

Ἔμετος (ὁ), = Ἔμεσις, 'ξέρασμα, 'ξερατόν.

Ἐμετώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ ἔχων διάθεσιν πρὸς) ἔμετον.

Ἐμετωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἐμέτου.

Ἐμεῦ ἢ Ἐμεῦς, Δ. ἀντὶ Ἐμοῦ, γεν. τοῦ Ἐγώ.

Ἐμέω-ῶ, Μ. έσω καὶ Ἀττ. ἐμοῦμαι (πρτ. Ἤμουν, ἀόρ. Ἤμεσα, πρκ. Ἐμήμεκα ϗ πθ. Ἐμήμεσμαι, ἀόρ. Ἠμέσθην; καὶ τὸ θετ. Ἐμετέον). Ξερνῶ· (μτφορ.) λέγω ὅ,τι φθάσω, φλυαρῶ ὅ,τι μοῦ ἔλθοι εἰς τὸ στόμα.

Ἐμεωυτοῦ ἢ Ἐμεωϋτοῦ, Ἰων. ἀντὶ Ἐμαυτοῦ.

Ἐμήνυθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐμηνύθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Μηνύω.

Ἐμησάμην, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Μήδομαι.

Ἐμηχανέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐμηχανῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρτ. τοῦ Μηχανάομαι.

†Ἐμὶ, γρματ. καὶ ἀρχτ. ἀντὶ Εἰμί.

Ἐμίγην, πθ. ἀόρ. β'. καὶ

Ἔμικτο, Π. ἀντὶ Ἐμέμικτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Μίγνυμι.

Ἐμὶν, Δ. ἀντὶ Ἐμοὶ καὶ

Ἐμίνγα, Δ. ἀντὶ Ἔμοιγε, δοτ. τοῦ Ἐγώ-(γε).

†Ἐμίνη, κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Ταραντ. ἀντὶ Ἐμοί.

Ἔμιξα, ἀόρ. ά. καὶ

Ἔμιχθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐμίχθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Μίγνυμι.

Ἔμα, ατος (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Εἷμα.

Ἔμμαθε, Π. ἀντὶ Ἔμαθε, ἀόρ. τοῦ Μανθάνω.

Ἐμ·μαίνομαι, Μ. μανοῦμαι ἢ μανήσομαι. (μὲ δοτ. καὶ σπντ. μὲ αἰτ.) Γίνομαι μανιώδης περὶ ἢ κατά τινος, (παρβλ. Ἐμβακχεύω).

Ἔμμαλλος ϗ Ἔμμαλος (ὁ, ἡ). μαλλιαρός.

Ἐμμανὴς, έος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ.) -ανῶς. Μανιώδης.

Ἔμμανις, ιος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἔμμηνις.

†Ἐμ·μαπέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐμματέω.

Ἐμμαπέως [ἐν, μάρπτω], ἐπίρ. Π. προθύμως, ταχέως.

Ἐμ·μαραίνομαι, Μ. μαρανθήσομαι. Μαραίνομαι μέσα εἰς

Ἐμμάρτυρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-τύρως. Ὁ διὰ μαρτύρων βεβαιωμένος (ἀποδεδειγμένος), μαρτυρημένος.

Ἐμ·μάσσω, Μ. μάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ζυμόνω (Ἀνακατόνω) τι μέσα εἰς ἢ μαζῇ μέ. 2) = Εἰσμάσσω ϗ Ἐμματέω. »Σχέτλιοι, οἷς τύνη χαλεπὴν ἐμμάξεαι ὀργὴν, « Καλλ.

Ἐμ·ματάζω ἢ Ἐμ·ματαιάζω, Μ. άσω, καὶ

Ἐμ·ματαΐζω, Μ. ίσω. Λαλῶ ἢ Πράττω (ἐν γέν. Φέρομαι) ὡς ἀνόητος.

Ἐμ·ματεύω, Μ. εύσω καὶ

Ἐμ·ματέω-ῶ, Μ. ήσω; = Εἰσμάσσω, χόνω τὸ δάκτυλόν μου (καὶ Π. ἐπὶ μελισσ. τὸ κεντρί μου) μέσα εἰς.

Ἐμ·μάχομαι, Μ. μαχοῦμαι. (μὲ δοτ.) Μάχομαι (Συγκροτῶ μάχην) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐμμέθοδος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -όδως. Μεθοδικὸς, κανονικός.

Ἐμ·μεθύσκομαι, Μ. μεθυσθήσομαι. (μὲ δοτ.) Μεθῶ εἰς ἢ μέ· (χ. πτ.) μεθοκοπῶ.

Ἐμ·μειδιάω-ῶ, Μ. άσω. Χαμογελῶ μὲ ἢ διά τι.

Ἐμμέλεια (ἡ). (μουσ.) κανονικὸν ψάλσιμον, μελῳδία· ἁρμονία· (τρπ.) ὀρθότης, συμμετρία, ἀναλογία, κομψότης, εὐρυθμία, ἐπιτηδειότης. εὐταξία, φιλοκαλία κτλ. 2) εἶδος ἐμβριθοῦς καὶ κανονικοῦ χοροῦ (εἰς τὰς τραγῳδ. καὶ σατύρ.). (ἐν γέν.) μουσικὴ μὲ χορόν.

Ἐμ·μελετάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ γ'.) Γυμνάζομαι (Ἐξασκοῦμαι) εἴς τι, (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἐκ δ'.) μελετῶ τι πρὸς χάριν τινὸς (ἵνα συνηθίσῃ δηλ. ϗ ἐκεῖνος τὸ ἴδιον).

Ἐμμελέτημα (τὸ). τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ ὁπ. ἐμμελετᾷ (ἐξασκεῖται) τις, γύμνασμα.

Ἐμμελετητέον, θετ. τοῦ Ἐμμελετάω.

Ἐμμελέως, Π. ἀντὶ Ἐμμελῶς.

Ἐμμελὴς, έος (ὁ, ἡ). (μουσ.) μελῳδικὸς, κανονικὸς, εὔρυθμος, ἐναρμόνιος· (συνκδχ.) σύμμετρος, ἀνάλογος, 'ταιριασμένος, (ἐν γέν.) ὀρθῶς (καλῶς) ὠργανισμένος (διατεταγμένος)· (ἐπὶ ἀνθρ.) εὔτακτος, κόσμιος· χαρίεις, φιλόκαλος κτλ. »Δίκη δὲ ὀρθὴ τὸν πλημμελοῦντα ἐμμελῆ ποιεῖν, « Πλάτ. » Τὸ Κίμωνος ἐμμελὲς καὶ ὑγρὸν ϗ μεμουσωμένον ἐν ταῖς περιφοραῖς, « Πλ..

Ἐμμελίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐμμέλεια.

Ἐμ·μελῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαι μελῳδίαν εἰς (τὴν ὁμιλίαν μου κτλ.).

Ἐμμελῶς, ἐπίρ. Μὲ μέλος, μὲ μελῳδίαν, εὐρύθμως· (τρπ.) μὲ τάξιν (μέτρον, ἀναλογίαν κτλ.), κομψῶς, ἐπιτηδείως. » Οἱ φρόνιμοι καὶ ταῖς ἔχθραις ἐμμελῶς χρῆσθαι δύνανται, « Πλ. » Ἀτυχίαν ἐνεγκεῖν ἐμμ., « Στβ., » Παιδείᾳ καὶ λόγῳ διὰ φιλοσοφίας καταμίξας τὸ ἦθος.., ἐμμελέστατα δοκεῖ κραθῆναι πρὸς τὸ καλὸν, « Πλ.

Ἐμμεμαὼς [ἐν, μέμαα πρκ. τοῦ Μαίομαι], υῖα, ὸς, Π. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπίρ.) Σπεύδων, πρόθυμος, ἐγκείμενος, σφοδρὸς, ὁρμητικός.

Ἐμμεμιγμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐμμίγνυμι.

Ἐμμέμονα [ἐν μένος], Π. (πρκ. ἀντὶ ἐνς.) εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ παραφορὰν θυμοῦ (ἐνθουσιασμοῦ κτλ.).

Ἔμμεν, (σπντ.) καὶ

Ἔμμεναι, Π. ἀντὶ Εἶναι, ἀπαρ. τοῦ Εἰμί.

Ἐμμενετέον, θετ. τοῦ Ἐμμένω.

Ἐμμενετικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς· (μὲ δοτ.) Ὁ ἐμμένων (ἐπιμένων) εἴς τι, σταθερὸς, ἐπίμονος.

Ἐμμενετὸς, ἡ, όν. Ὅ,που δύναταί ἢ πρέπει τις νὰ ἐμμένῃ, ἄξιος ἐπιμονῆς.

Ἐμμενέως, Ἰων. ἀντὶ Ἐμμενῶς, ἐπίρ. τοῦ

Ἐμμενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμμένων εἴς τι, διαρκής· σταθερὸς, ἐπίμονος. ||. »Τὸ ἐμμενὲς, « ἀντὶ ἡ Ἐπιμονὴ, ἡ σταθερότης. ||. » Ἐμμενὲς, Π. ἐπίρ. ἀντὶ Ἐμμενῶς, ἐπιμόνως, ἀνενδότως, ἀδιακόπως, [ἐκ τοῦ

Ἐμ·μένω, Μ. μενῶ. (μὲ δοτ.) Μένω (Διαμένω) μέσα εἰς, ἐνδιατρίβω· (τρπ.) μένω σταθερὸς (πιστὸς) εἰς, φυλάττω ἀπαραβάτως· ἐπιμένω. (ἐπὶ πραγμ.) διατηροῦμαι, διαρκῶ. » Τέσσαρα καὶ δέκα ἔτη ἐνέμειναν αἱ τριακοντούτεις σπονδαὶ, « Θκ. » Τοῦτον τεθέντα ἐμμεῖναι τὸν νόμον, « Πλάτ. 2) ἐνέχομαι (;).

Ἐμμέριμνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ρίμνως. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀμέριμνος, δηλ.) πλήρης φροντίδων. » Ἐμμερίμνως ἔχω, « Εὐς., εἶμαι ἐμμέριμνος.

Ἐμ·μεσιτεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Ἐμβαίνω ἢ Εἶμαι εἰς τὴν μέσην, προσπαθῶ ὡς μεσίτης νὰ γένῃ τι.

Ἔμμεσος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν μέσην (ἐν μέσῳ) τινός.

Ἐμμέσως, ἐπίρ. Μεσολαβοῦντος (Διὰ μέσου) ἄλλου.

Ἔμμεστος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς μεστὸς, γεμάτος 'ως ἐπάνω.

;Ἐμμετάβολος (ὁ, ἡ). ὁ μεταβαλλόμενος, μεταβλητὸς, (ἐναντ. τῷ Ἀμετάβολος).

Ἐμ·μετεωρίζομαι, Μ. ισθήσομαι. (μὲ δοτ.) Ὑψοῦμαι μετέωρος μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐμ·μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τι ἐπάνω εἰς (κατ') ἄλλο τι.

Ἐμμετρία (ἡ), = Συμμετρία, ἀναλογία, [ἐκ τοῦ

Ἔμμετρος (ὁ, ἡ). ἔχων (καμωμένος μὲ) μέτρον (κυρ. ποιητ.), (ἐπμ.) εὔρυθμος, (συνκδχ.) σύμμετρος, ἀνάλογος, (τρπ.) μέτριος, εὔτακτος, (κοιν.) ἔχων τὰ μέτρα του. ||. » Ἔμμετρα (ἐνν. ἔπη), « Πλάτ., τὰ ποιήματα, καὶ » Ἔμμετροι, « Δμ. (Ἐπιτάφ.), οἱ ποιηταὶ, οἱ στιχουργοί.

;Ἐμμετρότης (ἡ). συμμετρία, ἀναλογία.

Ἐμμέτρως, ἐπίρ. Μὲ μέτρον (κυρ. ποιητ.), (δηλ.) διὰ στίχων· εὐρύθμως· (τρπ.) ὀρθῶς, ἁρμοδίως, δικαίως.

Ἐμμήνιος (ὁ, ἡ), = Ἔμμηνος (γινόμενος κάθε μῆνα).

Ἔμμηνις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὑρισκόμενος εἰς θυμὸν (μῆνιν), θυμωμένος, (κοιν.) μανισμένος.

Ἔμμηνος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος κάθε (ἢ διαρκῶν ἕνα) μῆνα, μηνιαῖος. »Αἱ δὲ λήξεις

τῶν δικῶν τοῖς ἐμπόροις ἔμμηνοί εἰσι, « Δμ. (ὅθεν: ||. » Ἔμμηνα (τὰ), τὰ καταμήνια, καὶ » Ἔμμηνος γυνὴ, « Ἰώσ., ἡ ἔχουσα αὐτά.

Ἔμμητρος (ὁ, ἡ), = Ἐγκοίλιος. 2) ὁ περιέχων μήτραν (ψύχαν, καρδίαν, ἐντεριώνην). » Ξύλον—, « Ἀθ.

Ἐμμὶ, Δ. ἢ Αἰολ. ἀντὶ Εἰμί.

Ἐμ·μιαίνω, Μ. ανῶ. Μιαίνω τι ἔνδοθεν.

Ἐμ·μίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω (Ἑνόνω, Ἀνακατόνω) τι μέσα εἰς ἢ μαζῇ μὲ ἄλλο, (ὅθεν:

;Ἔμμικτος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μέσα ἢ μαζῇ μὲ ἄλλο τι, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σύμμικτος.

Ἔμμιλτος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος ἢ ὅμοιος μὲ μίλτον, κόκκινος ἢ κοκκινωπός.

Ἐμ·μίμνω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κατὰ διάλυσ.), Π. ἀντὶ Ἐμμένω.

Ἔμμισθος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι μὲ μισθὸν, μισθωτὸς, μισθωμένος, ἐνοικιασμένος.

Ἐμμίσθως, ἐπίρ. Ἐν (Ἐπὶ) μισθῷ, μὲ πληρωμήν.

Ἐμ·μογέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. μοχθῶ (κοπιάζω) διά τι ἢ χάριν τινός.

Ἐμ·μολύνω, Μ. υνῶ. Μολύνω διά τινος.

Ἐμμονὴ (ἡ). τὸ ἐμμένειν, διάρκεια, διαμονή· ἐπιμονή.

Ἔμμονος (ὁ, ἡ), = Ἐμμενὴς, διαρκὴς, ἐπίμονος.

Ἐμμόνως, ἐπίρ. Ἐπιμόνως.

Ἐμμόραντι, Δ. ἀντὶ Ἐμμόρασι (ἔλαχον), γ'. πλθ. πρσ. τοῦ

Ἔμμορα (εὔχρ. μόνον τὸ γ'. πρσ.), Π. πρκ. καὶ

Ἔμμορον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Μείρομαι, (μὲ γεν.) Μετέσχον, ἔλαβον εἰς τὸ μερίδιόν μου, ἔλαχον.

Ἔμμορος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ λαβὼν μέρος, μέτοχος. 2) (χ. πτ.) διωρισμένος ἀπὸ τὴν μοῖραν, τυχαῖος, (ἐνίοτε) εὐτυχὴς, καλόμοιρος. » Βυζαντιὰς ἔμμορε (καὶ ὄχι ἄμμορε) Ῥώμα, « Ἐπγρ. ||. (εἰς τὸ οὐδ.) » Ἔμμορον, « Ἡσύχ., τὸ πεπρωμένον, (κοιν.) γραφτόν.

Ἔμμορφος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄμορφος, δηλ.) μεμορφωμένος, σχηματισμένος.

Ἐμ·μορφόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. (μὲ δοτ.) Μορφοῦμαι (Σχηματίζομαι) ἐντός τινος. » Τὰ ὁρώμενα.. τῇ μικρᾷ κόρῃ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐμμορφοῦται καὶ ἐνεικονίζεται, « Μακάρ.

Ἔμμοτος (ὁ, ἡ). (πληγὴ) ἡ περιέχουσα μοτὸν (ξαντὸν), (ἐπμ.) ἀνοικτὴ, δουλεύουσα, (φάρμακον) τὸ ἐπαλειφόμενον εἰς τὸν μοτὸν, ἐπιτιθέμενον διὰ μοτοῦ. » Ἀγωγὴ—, « Γαλ., ἡ δι' ἐμμότων. ||. (οὐσ.) » Ἔμμοτον (τὸ), (ἐνν. φάρμακον) τὸ ἀλειφόμενον εἰς τὸ ξαντὸν ἢ τὸ φτίλι τῆς πληγῆς. 2) (εἰς τὸν Αἰσχλ. Χοηφ. 468, 469) » Ἄλγος δώμασιν ἔμμοτον, « (μτφορ.) ἐμφωλεῦσαν ἔνοικον, (παρβλ. Ἐμματέω).

Ἔμμουσος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ.)-μούσως. Ἐμπνευσμένος ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἢ Σύμφωνος μὲ τοὺς κανόνας τῆς μουσικῆς, (ἐπμ.) εὔρυθμος, (μτφορ.) κομψὸς, φιλόκαλος κτλ.

Ἐμ·μοχθέω-ῶ, Μ. ήσω. Μοχθῶ (Κοπιάζω, Ἀγωνίζομαι) εἴς τι.

Ἔμμοχθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλήρης μόχθων (κόπων, θλίψεων), ὀδυνηρὸς, ἐπίπονος.

Ἐμ·μοχλεύω, Μ. εύσω. Εἰσάγω διὰ ἢ ὡς διὰ μοχλοῦ.

;Ἐμ·μυέω-ῶ, Μ. ήσω. Μυῶ διά τινος. » Μῶν ἐνεμυήθης (κατὰ διόρθ. ἀντὶ: οὖν ἐμυήθης) δῆτ' ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα; « Ἀρσφν.

Ἔμμυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς μύρων, μεμυρισμένος.

Ἔμμωμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀπηλλαγμένος μώμου, ἔχων ἐλάττωμα, ἐπιλήψιμος.

Ἐμνήσθην, πθ. (ἀντὶ μσ.) ἀόρ. ά. τοῦ Μιμνήσκω.

Ἐμνώοντο, Π. ἀντὶ Ἐμνῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Μνάομαι ἢ Μνώομαι.

Ἐμοὶ, δοτ. τοῦ Ἐγώ.

Ἐμὸς, ἡ, όν, (ἀντνμ. Κτητ. ά. πρσ.). Ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἐμὲ, ἐδικός μου. συγγενὴς (συμπολίτης, σχετικός) μου. » Εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν, « Σοφ. » Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ (» Ἐν Ναυκράτει) τῇ ἐμῇ, « Ἀθ. » Τὴν ἐμὴν εὔνοιαν, « Δμ., τὴν πρὸς ἐμὲ, (καὶ παραλλ.) » Τὸν ἐμὸν αὐτοῦ βίον, « Εὐρ. » Καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα καὶ τοὐμὸν αὐτῆς, « Σοφ. » Ἐπιορκεῖν γὰρ οὐκ ἐμὸν, « Πλ., δὲν εἶν' ἴδιόν μου. » Οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, « Εὐαγγ., δὲν εἶν' εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, δὲν ἠμπορῶ. »Τὸ ἐμὸν (ἢ) » Τὰ ἐμὰ (ἐνν. πράγμ. ἢ κτήμ.), « τὰ ὑπάρχοντά μου, (κοιν.) τὸ 'βιό' μου, τὸ ἰδικόν μου (ἢ) = »Τὰ κατ' ἐμὲ, « ἡ κατάστασίς μου· (καὶ ἐνίοτε ἁπλῶς ἀντὶ Ἐγὼ Ἐμὲ κτλ.) » Ὅταν δὲ τἄμ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς, « Εὐρ. » Τὰ δ' ἐμὰ βούλεσθαι μὲν ἕτοιμα, δύνασθαι δὲ οὐ πάνυ ῥᾴδια, « Πλάτ. » Οὕτω τὸ ἐμὸν ἔχει, « Ἡρ. » Ἐκομισάμην ἂν τὸ ἐμὸν σὺν τόκῳ, « Εὐαγγ. » Τό γε ἐμὸν, « Πλάτ., ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, ἢ » Κατά γε τὴν ἐμὴν (ἐνν. δόξαν), « αὐτ. » Ἐπεὶ τό γ' ἐμὸν, οὐδέν μοι διαφέρει, « αὐτ. [ἐκ τοῦ

Ἐμοῦ, γεν. τοῦ Ἐγὼ ἢ τοῦ Ἐμός.

Ἔμπα, Π. ἀντὶ Ἔμπας.

Ἐμπαγεὶς, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐμπήγνυμι.

Ἐμπάζομαι (χ. Μ.), Π. [ἔμπας;]. (μὲ γεν. καὶ σπν. μὲ αἰτ.) φροντίζω, μεριμνῶ, ἐννοιάζομαι, μοὶ μέλει περί τινος.

Ἐμπάθεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἐμπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ κινούμενος (κυριευμένος) ἀπὸ (ἢ γινόμενος μὲ) πάθος, περιπαθὴς, τεταραγμένος, ἐνθουσιασμένος.

Ἐμπαθῶς, ἐπίρ. Περιπαθῶς, μὲ πάθος, μὲ ἐνθουσιασμὸν, μὲ προσπάθειαν. »Πρὸς δόξαν ἐμπαθέστερον ἔχειν, « Πλ. »(Ζωγράφον τινὰ ὀψοφάγον) φασὶ τὴν Σκύλλαν ζωγραφοῦντα, τοὺς περὶ αὐτὴν ἰχθῦς ἐμπαθέστατα καὶ ζωτικώτατα δι' ὀψοφαγίαν ἐξεργάσασθαι, « Πλ.

Ἐμ·παιανίζω, Μ. ίσω. Ψάλλω πουθενὰ ἢ μὲ φωνὴν λαμπρὰν Παιᾶνα.

Ἔμπαιγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι μεταχειρίζεταί τις πρὸς ἐμπαιγμὸν, τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐμπαιγμοῦ, περιγέλιον.

Ἐμπαιγμὸς (ὁ), [ἐμπαίζω]. περίπαιγμα, περιγέλασμα.

Ἐμ·παιδεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Διδάσκω (Γυμνάζω, Ἐκπαιδεύω) τινὰ εἴς τι ἢ ἐντὸς τόπου τινός.

Ἐμ·παιδοτριβέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. (μὲ δοτ.) Γυμνάζομαι (Ἐξασκοῦμαι) εἴς τι.

Ἐμ·παιδοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀνατρέφω τινὰ παιδιόθεν εἰς ἢ μέ. ||. (πθ.) ἀνατρέφομαι μὲ τὰ ἔξοδά τινος. » Ἐμπαιδοτροφούμενοι τῇ τοῦ Ἀρχιάδου οὐσίᾳ, « Δμ.

Ἐμ·παίζω, Μ. παίξομαι. (μὲ δοτ.) Παίζω μέσα εἰς ἢ μὲ ἕν τι· (ὅθεν.) περιγελῶ, περιπαίζω. ἀπατῶ. (ἐνίοτε) συνουσιάζω » Καὶ ἐνέπαιζον ἐν αὐτῇ ὅλην τὴν νύκτα, « Γρφ. (καὶ πθ.) » Ἰδὼν ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῶν μάγων, « αὐτ.

Ἐμπαίκτης, ου (ὁ). ὁ ἐμπαίζων (περιπαίζων), περιγελαστὴς, ἀπατεών.

Ἐμπαικτικὸς, ἡ, όν. Ἐμπαιγμοῦ ἐμφαντικὸς, περιπαικτικός.

Ἐμπαίκτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐμπαίκτης.

Ἔμπαιος (ὁ, ἡ), Π. [ἐμπαίω]. (μὲ γεν.) ὁ ἐμπεσὼν (περιπεσὼν) εἴς τι, (ἐπμ.) ἔμπειρος. » Κακῶν—, « Ὀδ. Φ. 2) (χ. πτ.) ὁ ἐμπίπτων (ἐπιπίπτων) κατά τινος. »Τύχη,— « Αἰσχλ., (παρβλ. Πρόσπαιος).

Ἔμπαις, αιδος (ἡ), = Ἔγκυος.

Ἔμπαισμα (τὸ), [ἐμπαίω]. πλουμίδι σκαλιστὸν (γλυπτὸν) ἢ κεντητὸν ἢ κολλητὸν (ἐν εἴδει Μωσαϊκοῦ), (παρβλ. Ἔμβλημα).

Ἐμπαιστικὴ (ἡ), (ἐνν.) ἡ τέχνη τοῦ πλουμίζειν μὲ ἐμπαίσματα, [ἐκ τοῦ

Ἐμ·παίω, Μ. παίσω, = Ἐγκρούω, κτυπῶν ἐμπήγω ἢ τυπόνω τι ἐπάνω ἢ μέσα εἰς. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) = Ἐμπίπτω, περιπίπτω, προσκρούω.

Ἐμ·πακτόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω (Χόνω, Ἐμπήγω) τι μὲ ἢ μέσα εἴς τι· (ἐπμ.) στουππόνω, καλαφατίζω.

Ἐμπάλαγμα (τὸ). ἐμπέρδεμμα, [ἐκ τοῦ

Ἐμ·παλάσσω, Μ. άξω, = Ἐμπλέκω, ἐμπερδεύω.

Ἔμπαλι, Π. ἀντὶ

Ἔμπαλιν, ἐπίρ. Ὀπίσω· ἀνάποδα, 'ξανάστροφα· τὸ ἐναντίον, τὸ ἀνάπαλιν. »Στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηΐδα, « Εὐρ. » Τοῦτο ἔμπαλιν ἀνέστραπται, « Ξεν. » Ἐμοὶ δ' ἔμπαλιν οὐχ ὑγιὲς εἶναι δοκεῖ τὸ λεγόμενον, « Πλβ. » Ταύτης δὲ ἔμπαλιν τὰ φύλλα ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις πέφυκε, « Σχλ. (ϗ ἐνάρθρ.) » Τὸ ἔμπαλιν (ϗ συχνότ. κατὰ κρσ. » Τοὔμπαλιν) πεσεῖν, « Εὐρ. » Ἐὰν μέν τις εἰς τὴν Ἑλλάδα μέλλῃ ἰέναι, πρὸς ἑσπέραν δεῖ πορεύεσθαι· ἢν δέ τις βούληται εἰς τοὺς βαρβάρους, τοὔμπαλιν πρὸς ἕω, « Ξεν. » Τὰ ἔμπαλιν ἢ οὗτοι, « Ἡρ. » Τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ ἔμπαλιν, « Αἰσχλ., (κατ' εὐφημ.) ἀντὶ Τὰ κακά.

Ἐμπάλλομαι, Μ..; Κινοῦμαι (Τρεμουλιάζω) μέσα εἰς.

Ἐμπάμων [ἐν. πέπαμαι], ονος (ὁ, ἡ), Π. κτηματίας, ἰδιοκτήτης, εὐκατάστατος.

Ἐμ·πανηγυρίζω, Μ. ίσω. Πανηγυρίζω εἰς ἢ διά τι. ἐνδιατρίβω πανηγυρικῶς (πρὸς ἐπίδειξιν) εἰς.

†Ἔμπακ', ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔμπα κεί.

Ἐμ·παραβάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. (μὲ δοτ.)

Ἐμπινής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πῖνον (λέραν ἢ χνοῦδι, κυρ. ἀπὸ πολυκαιρίαν), (παρβλ. Εὐπινής).

Ἐμ·πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω κατ' ὀλίγον (καὶ κυρίως ἐν ᾧ τρώγω), συχνοπίνω· ῥοφῶ. (μὲ γεν.) »Τοῦ αἵματος—, « Ἡρ. (καὶ αἰτ.) » Κώνειον—, « Πλ. (παρβλ. Ἐμφαγεῖν καὶ Ὑποπίνω).

Ἐμ·πιπίσκω, Μ. ἐμ·πίσω. Δίδω τινὸς νὰ πίῃ, ποτίζω· (καταχρ.) μουσκεύω. »Ἄλα πηκτὸν ἢ ἁλὸς ἄχνην ἐμπίσαις, « Νίκ. (ϗ μσ.) »Ὄξει δ' ἐμπίσαιο, τόδ' ἀθρόον ὕδατι μίξας, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Νύμφαις ἐμπισθὲν, « αὐτ.

Ἐμ·πίπλημι, Μ. ἐμ·πλήσω. Γεμίζω 'ως ἐπάνω. ||. (μσ. μτνμ.) γεμίζω τὴν κοιλίαν μου, χορταίνω. (μτφορ.) ἐκπληρῶ (τὴν ἐπιθυμίαν μου), ἀπολαμβάνω κατακόρως, (ἐπμ.) ἀναπαύομαι, εὐχαριστοῦμαι. (μὲ γεν.) » Τῶν τευθίδων ἐμπλήμενος, « Ἀρσφν. » Θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ, « Ἰλ. Χ. » Τὸ πρόσωπον ἐρυθημάτων ἐνεπίμπλατο, « Αἰλ. » Ὕδατος ἐμπλῆθ' ἡ κύλιξ, « Ἀρσφν. (ϗ κατὰ τμσ.) » Ἐν δ' ὄνθου πλῆτο στόμα, « Ἰλ. Ψ. » Ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος, « Ἰλ. Σ. » Ἐν ὧν ἔπλησαν τοῦ νεκροῦ τὴν κοιλίην, « Ἡρ. (καὶ τρπ.) » Ἐμπιπλάμενος τῶν Λακεδ., « Πλ. (καὶ χ. πτ.) » Ἐσθέμεναι κέλεται.. καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει, « Ὀδ. Η. » Πολὺ ἁπλουστέρα παρ' ἡμῖν ἡ ὁδός ἐστιν ἐπὶ τὸ ἐμπλησθῆναι, « Ξεν. (ϗ πρὸς μτχ.) » Οὔ τοι σὸν βλέπων ἐμπίπλαμαι πρόσωπον, « Εὐρ. » Μισῶν οὔποτ' ἐμπλησθήσομαι, « αὐτ.

Ἐμ·πιπράσκω, Μ. ἐμπεράσω, = Ἐμπολέω.

Ἐμ·πίπρημι, Μ. ἐμ·πρήσω (ἀόρ. Ἐνέπρησα κτλ.). Βάλλω (Δίδω φωτιὰν, πυρπολῶ, καταχαίω.

Ἐμ·πίπτω, Μ. ἐμ·πεσοῦμαι (ἀόρ. Ἐνέπεσον κτλ.). (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Πίπτω (Ῥίπτομαι) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω. » Πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν, « Ὅμ. » Ὁ πύργος ἐμπέσοι γέ σοι, « Ἀρσφν. (καὶ μτνμ.) » Ἐς δὲ τὴν πόλιν ἐξαπιναίως ἐνέπεσε (τὸ νόσημα), « Θκ. (καὶ μτφορ.) » Δέος ἔμπεσε θυμῷ, « Ὅμ. » Φήμη τις (» Λόγος) ἐμπέπτωκέ μοι, « Εὐρ., Σοφ. » Ἐνέπεσεν ἀθυμία τοῖς Ῥωμαίοις, « Λξ. » Ἔρως ἐνέπεσε τοῖς πᾶσι, « Θκ. » Ἐμπίπτει διαφορὰ εἰς τοὺς δικαστάς, « Πλ. » Ἐνέπεσεν εἰς τὸ δεσμωτήριον, « Δμ., τὸν ἔῤῥιψαν εἰς τὴν φυλακήν. 2) πίπτω (δηλ. εὑρίσκομαι ἔξαφνα) ἀνάμεσα εἰς, ἀπαντῶ, περιπίπτω, (ὅθ. τρπ.) καταντῶ (ἀνεπαισθήτως)· συμβαίνω τυχαίνω, συμπίπτω. » Ἐμπεσεῖν ἀναστρεφομένοις τοῖς πολεμίοις, « Ξεν. (καὶ χ. πτ.) » Πάντα τὸν ἐμπίπτοντα ἐφόνευον, « Ἡρωδ. (καὶ τρπ.) » Ἐὰν εἰς λόγους ἐμπέσω τοιούτους, « Δμ. » Λόγȣ ἐμπεσόντος, « Πλάτ. (ϗ κατὰ μτχ.) » Τὰ ἐμπίπτοντα, « Λξ., τὰ τυχηρὰ περιστατικά, τὰ συμβαίνοντα. » Τὸ ἐμπίπτον, « Λξ., ὅ,τι τοῦ ἔλθοι εἰς τὸν νοῦν, ὅ,τι τύχοι.

Ἐμπὶς [ἐμπινω;], ἴδος (ἡ). εἶδ. κουνουπιοῦ (» Κατὰ τὸ μέσον λευκῷ περιεζωσμένον, « Συλ.).

Ἐμπῖσαι, Π. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐμπιπίσκω.

Ἐμ·πιστεύω, Μ. εὔσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐμπιστεύομαί τι (ϗ ἀμτβτ. Ἔχω ἐμπιστοσύνην) εἴς τινα. ||. (πθ. μὲ αἰτ.) μοὶ ἐμπιστεύονταί τι. » Ὁ ταχὺ ἐμπιστεύων, κοῦφος καρδίᾳ, « Γρφ. » Οὐ τοιοῦτος, ὡς καὶ προδοῦναι τὰ ἐμπεπιστευμένα, « Χρσ.

Ἔμπιστος (ὁ, ἡ). ἐμπιστευμένος, ἀξιόπιστος, ἢ 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὔπιστος, εὐκολόπιστος.

Ἐμ·πιτνέω-ῶ, ἢ ;Ἐμ·πίτνω Π. ἀντὶ Ἐμπίπτω.

Ἐμ·πίφρημι (ὅθ. τὸ ἀπαρ. Ἐμπιφράναι), Μ. ἐμ·φρήσω, = Εἰσφρέω, (ἐπμ.) = Ἐμφράττω.

Ἐμ·πλάζω, Μ. πλάγξω, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) περιπλανῶ τινα (καὶ μσ. ἢ πθ·) περιπλανῶμαι) μέσα εἰς.

;Ἐμ·πλάζω. Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἐμπελάζω.

Ἐμπλακεὶς, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐμπλέκω.

Ἐμ·πλανάομαι-ῶμαι, Μ. πλανηθήσομαι. Πλανῶμαι ἢ Περιπλανῶμαι μέσα εἰς.

Ἐμ·πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Προσκολλῶ τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· ἀλείφω, πασσαλείφω, ἐμπλαστρόνω. (ἐνίοτε) ἐμφράσσω (κυρ. μὲ λάσπην κτλ.). » Οἱ τὰς σύριγγας ἁρμοττόμενοι εἰς τὴν ὑπάτην ἄκραν τὸν κηρὸν ἐμπλάττουσιν, « Ἀρστ. » Μέλισσαι κηρία ἐν αὐτῇ ἐνέπλασαν, « Δ. Κάσσ. (καὶ πθ.) » Τὰς ὄψεις, ἐμπλαττομένων τῶν πόρων, ἀμαυροῦσθαι, « Θφρ. » Καὶ ὁ χρὼς, τῷ δακτύλῳ πιεζεύμενος, ἐμπλάσσεται, ὥσπερ ἐν σταιτὶ, « Ἱπποκρ.

Ἐμπλαστικός, ή, όν. Ἁρμόδιος Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ ἐμπλάσσειν.

Ἐμπλαστὸς, ή, όν. Προσκολλημένος ἢ Δυνάμενος νὰ προσκολληθῇ (ἐν εἴδει ἐμπλάστου ἢ καταπλάσματος), ἀλειμμένος, πασσαλειμμένος, (ὅθ. ||. οὐσ.) Ἔμπλαστὸν (τὸ), (ἐνν. φάρμακον) ἀντὶ (τοῦ μτγν.

Ἔμπλαστρον (τὸ) καὶ

Ἔμπλαστρος (ἡ). (ἀλοιφὴ διά) 'μπλάστρι ἢ κατάπλασμα.

Ἐμπλαστρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπαλείφω ἔμπλαστρον ἢ ὡς ἔμπλαστρον.

Ἐμπλαστρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἐμπλάστρου, ὅμοιος μὲ ἔμπλαστρον.

Ἐμ·πλατύνω, Μ. υνῶ. Πλατύνω (Ἁπλόνω, Ἐκτείνω) τι μέσα εἰς. ||. (μσ.) » Ἐμπλατύνομαι τοῖς λόγοις, « Στρ., ὁμιλῶ εἰς πλάτος (κατ' ἔκτασιν) περί τινος, ἐνδιατρίβω εἰς τὴν διήγησιν.

Ἔμπλατυς (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ πλατύς.

Ἐμπλέγδην [ἐμπλέκω], ἐπίρ. Πλεγμένα τὸ ἓν μέσα εἰς τὸ ἄλλο.

Ἔμπλεγμα (τὸ). τὸ ἐμπλεκόμενον εἰς τὰ μαλλιὰ ὡς κόσμημα.

Ἔμπλειος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἔμπλεως.

Ἐμπλεκτὴρ, ῆρος καὶ

Ἐμπλέκτης, ου (ὁ). ὁ ἐμπλέκων (κυρ. τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς), (Γαλλ.) friseur.

Ἐμπλεκτός, ἡ ἢ ος, ον ἢ όν. Πλεγμένος ἀνάμεσα, ἐμπλεγμένος. ||. (οὐσ.) Ἔμπλεκτον (τὸ), εἶδ. τοίχου τοῦ ὁποίου τὸ μεταξὺ τῶν δύο προσώπων διάστημα εἶνε παραγεμισμένον μὲ χῶμα ἢ λάσπην.

Ἐμπλέκτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐμπλέκτης.

Ἐμ·πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω τι ἀνάμεσα εἰς ἄλλο, (ἐπμ.) ἐμπερδεύω (κυρ. καὶ μτφορ.), ἀνακατόνω. » Οὐδεὶς στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματείαις, « Γρφ.

Ἔμπλεξις, εως (ἡ), = Ἐμπλοκή.

Ἐμ·πλεονάζω, Μ. άσω. Πλεονάζω εἴς τι, τὸ ἔχω ἄφθονον.

Ἔμπλεος καὶ Ἀττ. Ἔμπλεως, ω (ὁ, ἡ). γεμάτος 'ως ἐπάνω· (μτνμ.) ἐντελῶς χορτάτος.

Ἐμπλεύριον (τὸ). τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν.

Ἔμπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'γιερὰ (δυνατὰ, γεμάτα) πλευρά. (συγχ. καὶ ἴσως εἶνε ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὔπλευρος.

Ἐμ·πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω (Ἀρμενίζω) μέσα εἰς. 2) = Ἐπιπλέω, ἐπιπολάζω, (ὅθ. ἰατρ.) προξενῶ ῥεύματα.

†Ἐμπλέως, ἐπίρ. Πληρέστατα, ἀφθόνως. καταχόρως. ἐντελῶς.

Ἔμπλεως (ὁ, ἡ), ἴδε Ἔμπλεος.

Ἐμπλήγδην, Π. ἀντὶ Ἐμπλήκτως, ἀνοήτως.

Ἐμπληγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔμπληκτος.

†Ἔμπληγος (ὁ, ἡ). δαρμένος, ξυλοφορτωμένος.

Ἐμπλήδην [ἐμπίπλημι], ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐμπλέως.

Ἐμπληθής, έος (ὁ, ἡ), = Ἔμπλεως, [ἐκ τοῦ

;Ἐμ·πλήθω (χ. Μ.). Εἶμαι ἔμπλεως (Ἔχω ἀφθονίαν) ἀπό.

Ἐμπληκτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ. -ικῶς), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκπληκτικός. 2) (πθ.) ὁ κινδυνεύων νὰ γένῃ (ὁμοιάζων σχεδόν)-

Ἔμπληκτος (ὁ, ἡ), [ἐμπλήσσω]. (κατὰ λέξ.) κτυπημένος εἰς τὴν κεφαλὴν, (ἐπμ.) παραζαλισμένος, ξεπαρμένος, ξυπασμένος, παραλογιασμένος· παράφορος· ἠλίθιος, ἀνόητος, ἀστόχαστος κτλ., (παρβλ. Ἐμβρόντητος).

Ἐμπλήκτως, ἐπίρ. Ὡς ἔμπληκτος, ἀσυλλογίστως κτλ.

Ἐμπλήμενος, Π. ἀντὶ Ἐμπλησάμενος ἢ Ἐμπλησθεὶς, μσ. (ἀντὶ πθ.) ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐμπίπλημι.

Ἐμ·πλημμυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλημμυρῶ ἐντὸς ἢ ἀπό τινος.

Ἔμπλην [ἐμπελάω], ἐπίρ. Π. (μὲ γεν.) πλησίον· σχεδόν· ὅμως· πλὴν, ἐκτός.

Ἐμπληξία καὶ Ἔμπληξις, εως (ἡ). τὸ πάθος (ἡ κατάστασις, ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἐμπλήκτου, ἔκπληξις· ξύπασμα· ἠλιθιότης· κουφόνοια, παραφροσύνη κτλ.

Ἐμ·πληρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐμπίπλημι, (ὅθεν:

Ἐμπλήρωσις, εως (ἡ). γέμισμα 'ως ἐπάνω, ἀπογέμισμα, (συγχ. τῷ) Ἐκπλήρωσις.

Ἐμπλῆσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐμπίπλημι.

Ἔμπλησις, εως (ἡ), = Ἐμπλήρωσις.

Ἐμ·πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶ ἐπάνω (Πίπτω μέσα) εἰς, ἐμπίπτω· προσβάλλω. 2) (συνχδχ.) = Ἐκπλήττω, ξυπάζω, τρομάζω κτλ. (ἴδε Ἔμπληκτος).

Ἐμπληστέος, α, ον, θετ. καὶ-

Ἔμπλητο, Π. ἀντὶ Ἐνεπλήσατο, μσ. (ἀντὶ πθ.) ἀόρ. τοῦ Ἐμπίπλημι.

Ἐμπλοκή (ἡ). τὸ ἐμπλέκειν ἢ ἐμπλέκεσθαι, πλέξιμον. » Κόμης (»Τριχῶν)—, « Στρβ., Γρφ.

Ἐμπλόκιον (τό). στολίδι τὸ ὁποῖον ἐ.έπλεκον αἱ γυναῖκες εἰς τὰς πλεξίδας των.

Ἐμ·πλύνω, Μ. πλύνω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Πλύνω τι μέσα εἰς.

Ἐμ·πλώω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐμπλέω.

Ἐμ·πνείω, Π. ἀντὶ Ἐμπνέω.

Ἐμ·πνευματόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω (Φουσκόνω) τι μὲ ἄνεμον, (ἰατρ.) προξενῶ ἀνέμους (φλάτα).

Ἐμπνευμάτωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φούσκωμα ἀπὸ ἄνεμον, (ἰατρ.) φλάτον.

Ἐμπνευματωτικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν ἐμπνευμάτωσιν· (Ἰταλ.) φλατουόζος.

Ἔμπνευσις, εως (ἡ). τὸ ἐμπνέειν ἢ ἐμπνέεσθαι, ἐμφύσησις. (μτφορ.) θεοῦ φώτισις· ἐνθουσιασμός.

Ἐμπνευστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ γινόμενος μὲ ἔμπνευσιν (ἐμφύσησιν). » Τὸ τῆς συριστικῆς εἶδος, ἐμπνευστικόν. ἐμπνέουσι γὰρ ἐν τῇ σύριγγι καὶ ἐν τῇ σάλπιγγι, καὶ οὕτω συρίζουσι ϗ σαλπίζουσι, Σχλ. Διονυσ.

Ἐμπνευστός, ή, όν. Ἐντὸς τοῦ ὁποίου φυσᾷ ἢ ἠμπορεῖ νὰ φυσήσῃ τις, (μτφορ.) ἐμπνευσμένος (φωτισμένος) θεόθεν, ἐνθȣσιασμένος. » Ὄργανα ἔμπν., « Πλ., τὰ παιζόμενα δι' ἐμφυσήσεως (καθὼς ὁ αὐλός), [ἐκ τοῦ

Ἐμ·πνέω, Μ. πνεύσομαι. (μὲ δοτ.) Φυσῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι. » Αὐλοῖς (» Σάλπιγγι) ἐμπνεῖν, « ἴδε Ἐμπνευστικός. 2) (ἀμτβτ.) ἀναπνέω· ζῶ. » Ἔτι ἐμπνέοντα καὶ δυνάμενον φθέγγεσθαι, « Πλάτ. » Τῇ τέχνῃ ἐμπνεῖν, « Ἐπγρ., ζῇ ἀπὸ (μὲ) τὴν τέχνην του, (ἄλλ' ἴδε μᾶλλ. τὴν σημασ. 3) (μτφορ.) ἐμβάλλω τι εἰς τὸν νοῦν τινος, (δηλ.) τὸν διεγείρω (τὸν καρακινῶ) εἴς τι, τὸν ἐνθουσιάζω. » Θάρσος ἐμπνεύσας αὐτοῖς, Αἰλ. (ϗ πθ.) » Ἐνεπνεῖτο τῇ μαντικῇ, « Πλ. (ὅθεν:) » Τᾷ τέχνᾳ ἐμπνεῖ, « Ἐπγρ., εἶν' ἐνθουσιασμένος διὰ (ἢ προσηλωμένος εἰς) τὴν τέχνην του, (ἐπμ.) δίδει τρόπον τινὰ ψυχὴν εἰς τὰ τεχνουργήματά του, τὰ κάμνει σχεδὸν ἔμπνοα· (καὶ παρὰ Λακεδ.) » Ἐμπνεῖ μευ, « Ἡσύχ., μὲ εἵλκυσεν εἰς τὸν ἔρωτά του ἢ ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸν ἔρωτά μου, (παρβλ. Εἰσπνέω).

Ἐμ·πνίγω, Μ. πνίξομαι ἢ πνιξοῦμαι. Κάμνω τι ἔμπνικτον (ἴδε τὴν λέξ.).

Ἔμπνικτος (ὁ, ἡ). Ψημένος ἢ βρασμένος εἰς ἀγγεῖον καλὰ κλεισμένον (χρισμένον) ὁλοτρόγυρα τοῦ σκεπάσματος ὥστε νὰ μὴ ξεθυμαίνῃ, (ὅθ.) » Ἔμπνικτον (ἐνν. ἔδεσμα), « τὸ τοιουτοτρόπως 'ψημένον Στουφάτον ἢ (Τουρκ.) Καπαμᾶς.

Ἐμπνοή (ἡ). τὸ ἐμπνέειν, ἐμφύσησις, ἔμπνευσις, καὶ

Ἔμπνοια (ἡ), τὸ ἐμπνέειν, ἀναπνοή, ἀνάσασμα· ζωή.

Ἐμπνοίησις, ιος (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἔμπνευσις.

Ἔμπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπνέων (ἀνασαίνων), ζωντανός. 2) (μὲ γεν.) ὁ ἔχων (ἀναδίδων) τοιαύτην ἢ τοιαύτην ὀσμήν. » Μύρων ἔμπνοος, « Ἀθ., μυρίζων, εὐωδιάζων.

Ἐμ·ποδίζω, Μ. ίσω. (κατὰ λεξ.) Βάλλω τι μέσα (ἀνάμεσα) εἰς τοὺς πόδας τινός, τὸν πεδικλόνω· (ἐπμ.) τοῦ γίνομαι ἐμπόδιον, δὲν τὸν ἀφήνω νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ κάμῃ τι· (ἐν γέν.) ἐμποδίζω, ἀπαγορεύω. (τοῦ Ἀρστφ [Ἱππ. 733] τὸ » Κέχηνεν, ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας, « καί τοι ἐξηγούμενον ὑπὸ τοῦ Σχλ. μασσώμενος ἢ ἐμφορούμενος, νομίζω ὅτι σημαίνει μᾶλλον: Συνάζων εἰς τὴν ποδιάν του. Ἀλλ' ἂς κρίνωσι τοῦτο καὶ ἄλλοι).

Ἐμπόδιος (ὁ, ἡ). ὁ βαλλόμενος (γινόμενος) ἐμποδών, (ὅθ. ||. οὐσ.) » Ἐμπόδιζον (τὸ), = τῷ

Ἐμπόδισμα (τό). πᾶν ὅ,τι γίνεται πρὸς ἐμποδισμὸν (προξενεῖ) ἐμπόδιον.

Ἐμποδισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμποδίζειν, ἐμπόδισμα.

Ἐμποδιστικός, ή, όν. Ὁ συνειθίζων ἢ δυνάμενος νὰ ἐμποδίζῃ.

Ἐμποδοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι (Στέκω εἰς τὴν μέσην ὡς) ἐμπόδιον.

Ἐμποδοστάτης, ου (ὁ). ὁ γινόμενος (στήνων ἢ στεκόμενος ὡς) ἐμπόδ.

Ἐμποδὼν (ἀντὶ Ἐν ποδῶν), ἐπίρ. = Ἐν ποσὶ, (κοιν.) μέσ' 'ς τὰ πόδια, (ἐπμ.) διὰ ἐμπόδιον. » Ἐμποδὼν αὐτοῖς εἶναι τῆς διώξεως, « Πλ., νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ τὸν κυνηγήσουν. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ (» Τὰ) ἐμποδὼν καὶ (χρσ.) » Τοὐμποδών, « Λξ., τὰ ἐμπόδια. 2) μέσ' 'ς τὸν δρόμον, (ἐπμ.) ἐκ τοῦ προχείρου. » Χαρίτων ἱερὸν ἐμποδὼν ποιοῦνται, « Ἀρστ. (ϗ τρπ.) » Ἡ ἐμποδὼν παιδεία, « αὐτ., ἡ συνήθης, (κοιν.) τὰ κοινὰ γράμματα.

Ἔμποθεν [ἐν, ποθ' [ἀντὶ ποτὶ, Δ. = πρὸς] ἐν], ἐπίρ. Ἕνα-ἕνα ἢ Ἓν κατόπιν τȣ ἄλλȣ, λεπτομερῶς ἢ ἀλλεπαλήλως, (ἀμφ.)·

Ἐμ·ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. (κατὰ λέξ. καὶ Π.) Κάμνω (Κατασκευάζω) τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς. » Πύλας πύργοις ἐμπ., « Ἰλ. Η. (καὶ παραλλ.) » Ἐν τοῖς καπηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν ὕδατος, « Ἀρστφ. 2) (μτνμ. ἐπὶ ποιητ.) παρενείρω ἐδικούς μȣ στίχους εἰς ξένον ποίημα. » Τοὺς ἐμπεποιηκότας εἰς τὰ Ἡσιόδου ἔπη, « Παυσ. 3) (συνήθ.) κάμνω (γίνομαι αἴτιος) νὰ γένῃ ἢ νὰ γεννηθῇ τι μέσα εἰς, ἐμπνέω, διεγείρω εἰς τὴν ψυχήν τινος ἓν ὁποῖον δήποτε αἴσθημα. (ἐν γέν.) ἐνεργῶ, προξενῶ, κατορθόνω. (κατ' ἔκτ.) αὐξάνω. » Οὐδὲ ψυχῇ ἐπιστήμην ἀξιόλογον οὐδεμίαν ἐμποιοῦσι, « Ξεν. » Ἱκανὸς δὲ καὶ ἐμποιῆσαι τοῖς παροῦσιν, ὡς πειστέον εἴη τῷ..., « αὐτ. » Στάσεις (» Νόσον κτλ.) ἐμπ., Πλ. » Ἐὰν ἀναπαύσηται, ὄνομα καταλείψει, καὶ ἐὰν ἐμμείνῃ ἐμποιεῖ αὐτῷ, « Γρφ. (Σειράχ. 39, 11:) » Οὐχ ἐνεποίησε τοῖς ἁγίοις, ἐκδιηγήσασθαι πάντα τὰ θαυμάσια αὐτοῦ, « αὐτ. (42, 17), (ἐξηγεῖται) δὲν τοὺς ἐνέπνευσε.

Ἐμποίησις, εως (ἡ). συνήθεια, (Δ. Κάσσ. ΑΖ', 16.)

Ἐμποιητικός, ή, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἐμποιῶν (προξενῶν, διεγείρων κτλ.) τι.

Ἐμ·ποικίλλω, Μ. ιλῶ. Ἐμβάλλω (κυρ. ἀναμεταξὺ ὑφάσματος) ποικίλματα (πλουμίδια), (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐμπάσσω).

Ἐμ·ποίνιμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ίμως, = τῷ

Ἐμποίνιος (ὁ, ἡ), Π. τιμωρητέος, ἀξιόποινος.

Ἔμποιος (ὁ, ἡ). ποιότητος μέτοχος.

Ἐμπολαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐμπολὴν (εἰς τὸ ἐμπόριον), ἐμπορικός. » Ἑρμῆς—, « Ἀρσφ., ὁ προστάτης τῶν ἐμπόρων καὶ τοῦ ἐμπορίου.

Ἐμπολάω (ἢ Ἐμ·πολόω)-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἠμπόλησα, πρκ. Ἠμπόληκα ἢ Ἐμπεπόληκα). Ἐμπορεύομαι, ἀγοράζω ἢ πωλῶ, (κοιν.) 'παίρνω καὶ δίδω, (Τουρκ. ἀλισ-βερίσι) χάμνω ἀλισ-βερίσι. (συνχδχ.) κερδίζω, ἀποκτῶ. (μτφορ.) προδίδω. » Οὐδέπω οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν, « Αχ. » Κεῖτ.ς δορυξὸς ἢ κάπηλος ἀσπίδων, ἵν' ἐμπολᾷ βέλτιον, ἐπιθυμεῖ μαχῶν, « Ἀρστφ. (καὶ μσ.) » Βίοτον πολὺν ἐμπολόωντο, « Ὀδ. Ο. (καὶ μτφορ.) » Ἆρ' ἠμπόλησαι, « Σοφ., ἐπροδόθης. 2) (συνχδχ.) περνῶ (διάγω) οὕτως ἢ ἄλλως. » Κάλλιον ἐμπολήσει, « Ἱπποκρ.

Ἐμ·πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πολεμῶ μέσα εἰς.

Ἐμπολέμιος καὶ

Ἐμπόλεμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος εἰς τὸν (ἢ εὑρισκόμενος εἰς) πόλεμον, πολεμικὸς, πολέμιος. » Τοῖς ἐμπολεμίοις θεοῖς ἱερωμένον, « Δ. Κάσσ. » Ἐμπολέμιον σύνθημα παραγγείλαντος, « αὐτ.

Ἐμπολεύς, έως (ὁ), Π. ἔμπορος ἢ ἀγοραστής, μουστερής. » Ἀκτῖτα χαλαμευτά, ποτὶ ξερὸν ἔλθ' ἀπὸ πέτρας, καί με λάβ' εὔαρχον πρωΐον ἐμπολέα, « Ἐπγρ., [ἐκ τοῦ

Ἐμ·πολέω, Ἰων. ἀντὶ Ἐμπολάω.

Ἐμπολή (ἡ), = Ἐμπόλησις καὶ Ἐμπόλημα. 2) (συνχδχ.) τὸ μέρος (τὸ κουτὶ κτλ.) ὅπου ἐναποθέτουν οἱ πωληταὶ τὰ ἀπὸ τῆς ἐμπολήσεως χρήματα, (Τουρκ.) μπὲς-ταχτάς. » Τίς ἀνέτρεψε τῆς βαλανευτρίας τὴν ἐμπολήν; « Λδ.

Ἐμπόλημα (τό). τὸ ἀντικείμενον ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐμπολήσεως, (δηλ.) πρᾶγμα διὰ (ἢ κέρδος ἀπὸ) πούλημα.

Ἐμπόλησις, εως (ἡ). τὸ ἐμπολεῖν (ἐμπορεύεσθαι), πραγμάτεια, (κυρ. δὲ) πούλησις πραγματειῶν, (Τουρκ.) ἀλισ-βερίσι.

Ἐμπόλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποληθεὶς (ἀγορασθεὶς ἢ πωληθεὶς [ϗ μτφορ.] προδοθείς).

Ἐμ·πολίζω, Μ. ίσω. Περιλαμβάνω τι ἐντὸς (τοῦ περιβόλου) τῆς πόλεως. 2) (ἀσρνμ.) ἐναρμόζω (προσαρμόζω) εἰς τὸν πόλον, (παρβλ. Ἐναξονίζω).

Ἐμ·πολιορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολιορκῶ τινα ἐντὸς (φρουρίου, πόλεως κτλ.).

Ἔμπολις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν πόλει ὤν, κάτοικος πόλεως, πολίτης.

Ἐμ·πολιτεύω, Μ. εύσω. Κάμνω πολίτην τινα, πολιτογραφῶ. ||. (μσ. ἢ οὐδ. μὲ δοτ.) εἶμαι πολίτης (ἔχω δικαιώματα πολίτου, λαμβάνω ἐπμ. μέρος εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα) πόλεώς τινος· (ἐν γέν.) ἀναστρέφομαι (ζῶ) μεταξύ τινων. » Τοὺς ἐμπολιτεύοντας σφῶν ἐκεῖ, « Θκ. » Ἡ μοναρχία δυσχερὲς μὲν ἀκοῦσαι, χρησιμώτατον δὲ ἐμπολιτεύσασθαί ἐστι, « Δ. Κάσσ. » Φεύγειν τὰς ἀποικίας, αἵτινες πολλάκις ἀπολωλέκασι τοὺς ἐμ-

πολιτευθέντας, « Ἰσκρ., = Ἐγκατοικισθέντας (;).

;Ἐμπολίτης, ου (ὁ), = Ἔμπολις.

Ἐμ·πολιτογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγγράφω τινα ὡς πολίτην, ἐγκαταλέγω εἰς τὴν τάξιν τῶν πολιτῶν.

Ἐμπολόωντο, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ

Ἐμπολῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. παρτ. τοῦ Ἐμπολάω.

Ἐμ·πομπεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Ἐνδιατρίβω μὲ ὕφος πομπῶδες εἴς τι, ἐγκαυχῶμαι. » Κατεγέλα αὐτοῦ, μάτην ἐμπομπεύσαντος τῇ κιθάρᾳ καὶ ταῖς σφραγῖσιν ἐκείναις, « Λχ.

Ἐμ·πονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κοπιάζω (Ἀσχολοῦμαι) εἰς.

Ἐμπόνημα (τό). τὸ ἀντικείμενον ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνασχολήσεως. 2) δαπάνημα πρὸς βελτίωσιν κτήματος, (Νεαρ. Α', ζ'.).

Ἔμπονος (ὁ, ἡ), = Ἐπίπονος κοπιαστικὸς ἢ 2) συνειθισμένος εἰς τοὺς κόπους, φιλόπονος.

Ἐμπόνως, ἐπίῤ. Ἐπιπόνως.

Ἐμπορεία (ἡ), = Ἐμπορία.

† Ἐμπορεῖον (τό), = Ἐμπόριον, τόπος ἐμπορικός, σκάλα.

Ἐμπόρευμα (τό). κάθε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐμπορεύεταί τις, (κοιν.) πραγμάτειαις.

Ἐμ·πορεύομαι, Μ. εύσομαι. (Π.) Εἶμαι (Εὑρίσκομαι) εἰς ὁδοιπορίαν· ὑπάγω πυθενά. » Ὅς τις γὰρ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται, « Εὐρ. » Καρκῖνοι θ', οἵ καθ' ἁλμυρὰν ἅλα νεῖν μὲν οὐκ ἴσαντι, πεζᾷ δ' ἐμπορεύονται μόνοι, « Ἐπίχ. (καὶ τρπ.) » Σκοπῶν δίαιταν ἥν τιν' ἐμπορεύεται, « Εὐρ., διάγει. 2) (συνήθ.) ταξειδεύω πυθενὰ ἢ μεταφέρω τι ὡς ἔμπορος, (ἐν γέν.) κάμνω ἐμπόριον, πραγματεύομαι. (κατ' ἔκτ.) κερδίζω. » Ἐμπορευόμενος εἰς τὸν Πόντον, « Χίων. ἐπις. » Ἐνεπορεύοντο καμήλοις τὸν Ἰνδικὸν φόρτον, « Στρ. » Ναῦς ἐμπορευομένη μακρόθεν, « Γρφ. » Παρὰ τῶν γυναικῶν πλεῖστα ἐνεπορεύετο, « Συν. 3) πράττω τι δι' αἰσχροκέρδειαν, ῥᾳδιουργῶ, ἀπατῶ. » Πλαστοῖς λόγοις ἐμπορ., « Πλβ.

Ἐμπορευτικός, ή, όν, = Ἐμπορικός.

Ἐμπορία (ἡ). ἐμπόριον καὶ τὸ ἐπὶ τούτῳ ταξείδευμα (κυρ. διὰ θαλάσσης). 2) πρᾶγμα δι' ἐμπόριον, ἐμπόρευμα, πραγμάτειαις.

Ἐμπορικός, ή, όν. (καὶ ἐπίῤ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἔμπορον ἢ εἰς τὸ ἐμπόριον, πραγματευτάδικος. » Διήγημα ἐμπορικόν, « Ἀρσφ., τὸ ψευδές. 2) ὁ ἀσχολούμενος (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ ἐμπόριον.

Ἐμπόριον (τό). τόπος ἐμπορικὸς (μάλιστα παραθαλάσσιος), σκάλα, ἀγορά, (Ἰταλ.) πιάτσα, (κυρ. οὐδ. τοῦ -

Ἐμπόριος (ὁ, ἡ), = Ἐμπορικός. ‖. » Τὰ ἐμπόρια, « Αξ., ἡ πραγμάτειαις, [ἐκ τοῦ

Ἔμπορος (ὁ, ἡ). (κυρ. καὶ Π.) ἐπιβάτης (εἰς ξένον πλοῖον), (ἐν γέν.) ταξειδιώτης, ὁδοιπόρος. 2) (συνήθ. καὶ μτγν.) ὁ ἐμπορευόμενος (κυρ. διὰ θαλάσσης), (ἐν γέν.) πραγματευτής. 3) (συνκδχ. ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἔμπειρος. » Ἐμπ. κακῶν, « Αἰσχλ.

Ἐμ·πορπάω (έω)-ῶ, Μ. ήσω. Συνάπτω (Συνδέω) διὰ τῆς πόρπης, θηλυκόνω· (συνκδχ.) φορῶ (ἐνδύομαι μὲ).

Ἐμπόρπημα (τό). φόρεμα τὸ ὁποῖον θηλυκόνεται (κυρ. εἰς τοὺς ὤμους), (παρβλ. Ἐμπερόνημα).

;Ἐμ·πορπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐμπορπάω.

Ἐμπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (ἐνδυμένος μὲ) πορφύραν. 2) ὁ κλίνων πρὸς τὸ πορφυροῦν χρῶμα, ὑποπόρφυρος.

Ἔμποτος (ὁ, ἡ). χρησιμεύων διὰ πιόσιμον, πόσιμος.

Ἔμπουσα [ἔμπις;], ης (ἡ). στοιχειό, φάντασμα (θηλυκόν, στελλόμενον ὑπὸ τῆς Ἑκάτης, καὶ πιστευόμενον ὅτι βυζάνει τὸ αἷμα τῶν βρεφῶν. καθὼς τῶν Βυζαντ. ἡ Γιλλὼ ἢ Γελλώ, τῶν Εὐρωπ. ὁ vampire, καὶ τῶν Τουρ. ἡ) τζαδή· (ὅθ. μτνμ.) μάγισσα, κακόγρηα, (κοιν.) ςρίγλα. (Εἰς τὸν Δημοσθ. περὶ Στεφ. ξθ'. ἔχει ἄλλην, αἰσχροτέραν μὲν πολύ, ἀλλ' ἀναλογωτέραν τῇ ἐτυμολογίᾳ σημασίαν, τὸ ὁποῖον ἐμιμήθη καὶ ὁ Κικέρων εἰς τὸ ὄνομα Verris).

Ἐμπρακτικός, ή, όν καὶ

Ἔμπρακτος (ὁ, ἡ). ἐνεργητικός, κατορθωτικός, δραστήριος· πραγματικός, ἀληθὴς ἢ κατορθωτός. » Μή.. βίον ἀθάνατον σπεῦδε, τὴν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν, « Πίνδ. » Καὶ πρᾶξιν ἡσύχιον, καὶ ἡσυχίαν ἔμπρακτον, « Γργ., ἐνεργόν. » Ἄργων ἔμπρακτος, « Βυζ., ὁ ἐν ἐνεργείᾳ, ὄχι ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι (Ἄπρακτος). » Ἔμπρακτος ἡμέρα, « Νμ., ἡ δικάσιμος. » Λογος —, « Ῥρτ., ὁ ἐναγώνιος. 2) (εἰς Ἐπγρφ.) ὑπόχρεως εἰς ἀπόδοσιν (εἴσπραξιν). » Ὀφειλέτω ἁ πόλις, κὴ τόκον φερέτω, καὶ ἔμπρακτος ἔστω. «

Ἐμπράκτως, ἐπίῤ. Πραγματικῶς, δραστηρίως. 2) (εἰς τοὺς Βυζ.) ἐπισήμως, ἐν πομπῇ.

Ἐμπρέπεια (ἡ), = Εὐπρέπεια, [ἐκ τοῦ -

Ἐμπρεπής, έος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δοτ.) ὁ ἐμπρέπων (φαντάζων, διαπρέπων) εἴς τι, ἁρμόδιος, 'ταιρειασμένος, [ἐκ τοῦ

Ἐμ·πρέπω (χ. Μ.). Φαντάζω (Ἐξέχω, Διαπρέπω) εἴς τι· (τρτπρσ.) μὲ 'ταιρειάζει τι, μὲ κάμνει νὰ φαίνωμαι καλλήτερος. » Ἐμπρέπειν τῇ φωνῇ (τοῦ Ἀλκιβ.) τὴν τραυλότητα, « Πλ. » Ἐν τῷ πενθίμῳ σχήματι δεινῶς ἐνέπρεπε, « Δ. Κάσσ.

Ἐμ·πρήθω, Μ. πρήσω, = Ἐμπίπρημι. 2) πρήσκω (φουσκόνω) τι (κυρ. μὲ τὸ φύσημά μου). » Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον, « Ἰλ. Α.

Ἔμπρησις, εως (ἡ) καὶ

Ἐμπρησμός (ὁ). τὸ ἐμπιπρᾶν (κατακαίειν), πυρπόλησις· πυρκαϊά.

Ἐμπρηστής, οῦ (ὁ). ὁ βάλλων (δίδων) φωτιὰν καὶ κατακαίων τι.

Ἐμ·πρίω, Μ. πρίσω. Σφίγγω ἢ Τρίζω τὰ (ἢ μὲ τὰ) 'δόντια (ὡς ἂν πριόνι), δαγκάνω, (μτνμ.) καίω, τσούζω. » Σίνηπι ἐμπρίον, « Νίκ., » Σφυγμὸς ἐμπρίων, « Γαλ., ὁ τραχύς. » Ἐμπρίοντ' ὀνόγυρον, « Νίκ., τὸν πριονώδη ἔχοντα τὰ φύλλα. 2) πριονίζω τι ἐντός. » Πριόνι χρὴ χαρακτῷ ἐμπρίειν αὐτίκα τὸ ὀξέον, « Ἱππκρ.

Ἔμπροθεν, Π, ἀντὶ Ἔμπροσθεν.

Ἐμπρόθεσμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -θέσμως. Ὁ ἐντὸς τῆς προθεσμίας γινόμενος ἢ πράττων τι.

Ἐμπροίκιος καὶ

Ἔμπροικος (ὁ, ἡ). ὁ δοθεὶς ὡς (συμπεριλαμβανόμενος εἰς τὴν) προῖκα. 2) ὁ λαβὼν (ὑπανδρευθεὶς μὲ) προῖκα, προικισμένος.

Ἐμ·προ·μελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Μελετῶ (Στοχάζομαι ἢ Γυμνάζομαι εἴς) τι πρὶν τὸ ἐπιχειρήσω.

Ἔμπροσθα, ἐπίῤ. Δ. ἢ Αἰολ. ἀντὶ Ἔμπροσθεν, (ὅθ. τὸ κοιν. Ἐμπροστά).

Ἔμπροσθε Π. ἀντὶ

Ἔμπροσθεν [ἐν, πρόσθεν], ἐπίῤ. (Τοπ. ἢ Χρον.). Ἐμπροστά, (ἐπὶ κινήσ.) ἐμπρός· (καὶ χρον.) πρίν, προτήτερα, προτοῦ. » Πολλαῖς ἔμπροσθεν ἡλικίαις τοῦ πολέμου, « Πλ. » Ἔμπροσθέν τινος τάττεσθαι, « Πλάτ., ὑπερτερεῖν τινα. » Ἔμπροσθεν εἶναι τῶν πραγμάτων, « Δμ., προλαμβάνειν (καὶ ἐπμ. διευθύνειν ἀνηκόντως) τὰ πράγμ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ (ἢ » Τὰ) ἔμπροσθεν, « Αξ., τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος, (κοιν.) τὸ πρόσωπον. » Εἰς τὸ ἔμπροσθεν (καὶ κρσ.) τοὔμπροσθεν, » Αξ., ἐμπρός, 'μπροστά· » Οἱ ἔμπροσθεν, « Αξ., οἱ προγενέστεροι ἢ προὔχοντες. » Ἂν τῶν ἔμπροσθεν ἀναμνησθῶμεν, ἐν οἷς ἐλέγομεν, « Γαλ. (καὶ ἐπὶ μέλλ.) » Ὡς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἀκριβέστερον εἰρήσεται, « Τζ.

Ἐμπροσθίδιος, α, ον, Π. ἀντὶ -

Ἐμπρόσθιος (ὁ, ἡ). ἐμπροσθινός.

Ἐμπροσθίως, ἐπίῤ. Κατὰ τὰ ἐμπρόσθια μέρη, ἀπ' ἐμπρός.

Ἐμπροσθόκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ κέντρον (τὸ ἀγκάθι) ἔμπροσθεν καὶ ὄχι ὄπισθεν. (χαρακτηριστικὸν τινῶν ἐντόμων).

Ἐμπροσθόπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τοὺς πόδας ἐστραμμένους ἔμπροσθεν (τοῦ ὁρῶντος), δηλ. ἐρχόμενος, ἢ παρὼν (ἀντιθ. τῷ Ὀπισθόπους).

Ἐμπροσθοτονία (ἡ). (ἰατρ.) εἶδ. σπασμοῦ συγκάμπτοντος τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἔμπροσθεν.

Ἐμπροσθοτονικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς ἐμπροσθοτονίαν.

Ἐμπροσθότονος (ὁ, ἡ). τεντωμένος (καμπυριασμένος) πρὸς τὰ ἔμπροσθεν. ‖. (οὐσ.) = Ἐμπροσθοτονία. » Τὴν μὲν γὰρ κατόπιν τοῦ νοσέοντος ἀνάκλισιν, ὀπισθότονον καλέομεν, τῶν τῇδε πεπονθότων νεύρων· ἐμπροσθότονον δέ, ἢν ἐς τοὔμπροσθεν καμπύλληται ὤνθρωπος ἐπὶ τοῖσι προσθεν νεύροισι, « Ἀρετ.

Ἐμπροσθουρητικός, όν. Ὁ κατουρῶν ἀπὸ 'μπροσθά, (χαρακτηριστικὸν τινῶν τετραπόδων).

Ἐμπροσθοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἀπ' ἔμπροσθεν, (ἀντιθ. τῷ Ὀπισθοφανής).

Ἐμπρόσωπος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.) ὁ κατέμπροσθέν (κατὰ πρόσωπόν, ὑπ' ὄψιν) τινος εὑρισκόμενος.

Ἔμπρωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἔχων δηλ. ἐλαφροτέραν ἢ [ἐκ τοῦ ἐναντ.] βαρυτέραν [ἐν γέν. δὲ] ἁρμοδιωτέραν [πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ πλοὸς τὴν) πρῶραν (μᾶλλον παρὰ τὴν πρύμνην).

Ἔμπτυσις, εως (ἡ). τὸ ἐμπτύειν (φτύνειν μέσ' 'ς τὸ πρόσωπον) τινά, φτύσιμον.

Ἔμπτυσμα (τό). φτύσμα (σάλιον κτλ.) τὸ ὁποῖον πτύεται κατά τινος, [ἐκ τοῦ

Ἐμπτυσμός (ὁ), = Ἔμπτυσις, [ἐκ τοῦ

Ἐμ·πτύω, Μ. πτύσω (μὲ δοτ.) Πτύω ἐπάνω τινός, φτύνω (μέσ' ς' τὸ πρόσωπον) τινά.

Ἔμπτωσις, εως (ἡ). τὸ ἐμπίπτειν, πέσιμον μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι· εἰσβολή, ἐπιδρομή. 2) σύμπτωσις, περίπτωσις, περιστατικόν, συμβάν.

Ἔμπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπίπτων εἴς τι· (μτφορ.) ὁ συμβαίνων κατὰ περίπτωσιν (ἐκ περιστάσεως), τυχαῖος.

Ἐμπυελίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Ἐμπυελίς, ίδος (ἡ). (μηχαν.) ἡ τρύπα ἐντὸς τῆς ὁποίας περιστρέφεται ὁ κνώδαξ (τὸ ξυλοκάρφι, ἡ βίδα κτλ.).

Ἐμ·πυέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ἔμπυος, ἔχω ἢ κάμνω (κυρ. εἰς τὰ ἐντόσθιά μου) ἀπόστημα.

;Ἐμπύη (ἡ), = Ἐμπύησις καὶ

Ἐμπύημα (τό). πρῆσμα ἐμπυασμένον, ἀπόστημα (κυρ. ἐσωτερικόν).

Ἐμπυηματικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς ἐμπύημα.

Ἐμπύησις, εως (ἡ). ἔμπυασμα, σχημάτισμα ἀποστήματος (κυρ. εἰς τὰ ἐντόσθια).

Ἐμπυητικός καὶ

Ἐμπυϊκός, ή, όν, = Ἐμπυηματικός.

Ἐμ·πυίσκω, Μ. πυήσω. Ὀμπυάζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.), γίνομαι ἔμπυος, (ἴδε Ἐμπυέω).

Ἐμ·πυκάζω, Μ. άσω, Π. κρύπτω (σκεπάζω) τι μέσα εἰς. » Νόος οἱ ἐμπεπύκασται, « Μόσχ., εἶνε κρυψίνους (ἐπμ. δόλιος ἢ βαθύνους) ἄνθρωπος.

Ἐμπύλιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῇ πύλῃ (πόλεως ἢ κτιρίου) κείμενος.

;Ἐμπυνδάκωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πύνδακα (πυθμένα), πατωμένος.

Ἐμπυόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι-

Ἔμπυος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πύον (ἔμπυον), πάσχων ἐσωτερικῶς ἀπὸ ἀπόστημα. (ἐν γέν.) ὀμπυασμένος.

;Ἐμπυρεία (ἡ), = Ἐμπυρία.

Ἐμπύρετος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ (ἢ συνοδευόμενος μέ) πυρετόν.

Ἐμπύρευμα (τό). ἄναμμα· καύσιμον· ζέσταμα· μαγείρευμα. 2) (πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὡς, [κυρ. δὲ] κάρβουνον παραχωμένον διὰ) προσάναμμα, (μτφορ.) ἀφορμὴ ἐναπολειφθεῖσα πρὸς ἐρεθισμὸν (πρὸς ἔξαψιν). 3) (σπν.) γεῦσις ἢ ὀσμὴ καμμένου (κοιν. τσυκνισμένου) μαγειρεύματος κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐμ·πυρεύω, Μ. εύσω. Κάμνω (Ἀνάπτω) φωτιάν· (μτφορ.) ἐξάπτω, ἐγκαρδιόνω, ἐνθουσιάζω. 2) ζεσταίνω ἢ 3) 'ψήνω τι εἰς τὴν χόβολην. 4) παραχόνω φωτιὰν διὰ προσάναμμα. » Ἐμπυρεύεσθαι δ' ἀρίστη συκῆ καὶ ἐλαία « Θφρ.

Ἐμπυρία (ἡ), [ἔμπυρος]. ἡ διὰ τοῦ πυρὸς (κυρ. τῶν θυσιῶν) μαντεία ἢ 2) ὅρκος γινόμενος ἐπὶ τοῦ πυρὸς (τῆς θυσίας).

Ἐμπυριβήτης, ου (ὁ), Π. ὁ βαίνων (ἱστάμενος) ἐν τῷ πυρί, (ἐπίθετ. τῆς πυροσιᾶς κτλ.).

Ἐμ·πυρίζω, Μ. ίσω. Ἀνάπτω, κατακαίω.

Ἐμπύριος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ πυρί, διάπυρος, πύρινος.

Ἐμπυρισμός (ὁ), = Ἐμπρησμός, πυρπόλησις.

Ἐμπυρίως, ἐπίῤ. Διὰ πυρός.

Ἐμπυροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων ὅλος πῦρ.

Ἔμπυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ πυρὶ ἢ διὰ τοῦ πυρός· πυρωμένος, ὅλος πῦρ· καίων ἢ καιόμενος. (ἰατρ.) πάσχων ἀπὸ πυρετόν. (κυρ. δὲ) » Ἔμπυρα (ἐνν. ἱερὰ ἢ σήματα), « Σοφ., Εὐρ., Πίνδ., ἡ δι' ὁλοκαυτώματος θυσία καὶ ἡ διὰ τοῦ πυρὸς αὐτῆς γινομένη μαντεία ἢ ὁρκωμοσία.

Ἐμπυροσκόπος (ὁ, ἡ). μάντις ὅστις ἐπροφήτευε παρατηρῶν τὸ πῦρ τῆς θυσίας (τῶν ἐμπύρων), = Θυοσκόπος.

Ἐμ·πυρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐμπυρίζω.

Ἐμ·πυῤῥιχίζω, Μ. ίσω, = Ἐμπομπεύω.

Ἔμπυῤῥος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πυῤῥὸς (τὸ χρῶμα), κοκκινωπός.

Ἐμ·πυρσεύω, Μ. εύσω, = Ἐλλάμπω.

Ἐμπύρωσις, εως (ἡ). ἄναμμα. ἔξαψις.

Ἐμ·πυτιάζω, Μ. άσω. Βάλλω πυτιὰν εἰς τὸ γάλα ἵνα πήξῃ.

;Ἐμπωλάω, Ἐμπώληκα, Ἐμπώλησις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐμπολάω, κτλ.

Ἐμύς ἢ Ἑμύς, ύδος (ἡ). χελώνα τοῦ νεροῦ, (κυρ. δὲ) τὸ καύκαλόν της, ὁ (Τυρκ.) μπαγᾶς.

Ἐμφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἐν·εσθίω. Τρώγω ἀπ' ὀλίγον, (κοιν.) τρώγω μίαν βοῦκκαν, τρώγω κἄτι τι. » Οἱ δ' ἐκέλευον αὐτοῖς, ἐμφαγοῦσιν ὅ,τι δύναιντο, ἥκειν, « Ξεν. » Τὸ Ἔμβραχυ Ἀττικὴ συνήθεια, οὐδὲν πλέον δηλοῦσα ἢ τὸ βραχύ, ὡς Ἐμφαγεῖν τὸ Φαγεῖν, « Σχλ. Ἀρσφ. (Σφ. 1115), (παρβλ. Ἐμπίνω).

Ἐμ·φαιδρύνομαι, Μ. υνθήσομαι. Τέρπομαι εἰς ἢ διά τι.

Ἐμ·φαίνω, Μ. φανῶ (ἀόρ. Ἐνέφηνα κτλ.). Δείχνω τι (Παραστήνω τὴν εἰκόνα τινὸς [καὶ μσ. ἢ πθ.] Φαίνομαι) μέσα εἰς. » Τὰ ἐν τῷ ὕδατι ἐμφαινόμενα, « Ἀρστ. 2) (τρπ.) φανερόνω, δηλοποιῶ, ἀποδεικνύω. (τρτπρσ.) φαίνομαι, ὁμοιάζω, (κοιν.) δείχνω. » Ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν, « Κέβ. » Ἐμφαίνει γὰρ (ὁ οἶνος) ὡς ἐμμεμιγμένου αὐτῷ ἑτέρου, « Ἀθ. (καὶ ἑλλ.) » Ἐμφαῖνον τῆς σμύρνης (ἐνν. ὀσμήν), « Δσκρ.

Ἐμφάνεια (ἡ). τὸ ἐμφαίνεσθαι, ἐμφάνισις, δείξιμον. 2) ὀπτασία. 3) ἀπόδειξις, [ἐκ τοῦ

Ἐμφανής [ἐμφαίνω], έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἐντός τινος ἢ δείχνων τι ἐντὸς ἑαυτοῦ, (ἐπμ.) ὑαλιστερὸς ὡς ἂν καθρέπτης. » Ἐμφανῆ καὶ λεῖα, « Πλάτ., (παρβλ. Διαφανής). 2) (συνκδχ.) προφανής, ὁλοφάνερος· ἀποδεδειγμένος, πασίδηλος. » Ὄψις ἐνυπνίων ἐμφανής, « Αἰσχλ., (παρβλ. Ἐναργής). » Εἰς τὸ ἐμφανὲς (καὶ κρσ. τοὐμφανὲς) ἄγειν ἢ ἰέναι, « Δμ. Ἀρσφ., ἐμφανίζειν ἢ ἐμφανίζεσθαι. » Εἴ σοι ἐμφανὴς γενόμενος ὁ θεὸς ἐρωτήσειε, « Πλάτ. » Ἐγὼ δέ, μάρτυρας ἔχων, ἠξίουν ἐμφανῆ καταστῆσαι τὰ χρήματα ἢ τὸν κεκομισμένον, « Δμ. (ὅθ.) » Ἐμφανῶν κατάστασις, « Ῥτρ., ἡ δι' ἐμφανίσεως τοῦ πράγματος ἀπόδειξις, (Λτν.) actio ad exhibendum » Προεκαλέσατο εἰς ἐμφανῶν κατάςασιν, « Αξ. » Ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς, « ἐπίῤ. ἀντὶ Ἐμφανῶς. 3) = Ἐπιφανής, ἐπίσημος, ἔνδοξος. » Ἄμασις ἀνὴρ ἐμφανὴς Αἰγύπτιος, « Διοδ. » Ὑπὲρ τῆς τοῦ ἐνφανεστάτου αὐτοκράτορος Ν. Τ. ὑγείας, « Ἐπγρφ.

Ἐμ·φανίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἐμφανές, δείχνω ὀφθαλμοφανῶς. ἀποδείχνω. ἀναγγέλλω, ἀναφέρω, καταμηνύω.

Ἐμφάνισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐμφανισμός (ὁ). τὸ ἐμφανίζειν ἢ ἐμφανίζεσθαι, δείξιμον, φανέρωμα· κατάδοσις.

Ἐμφανιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐμφανίζων (ἀναφέρων, καταμηνύων) τι, καταδότης.

Ἐμφανιςικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (συντελῶν) πρὸς ἐμφάνισιν, (Ῥτρ.) κάμνων ἐντύπωσιν, ἐμφαίνων ἀκριβῶς τὸ δηλούμενον, ἐμφαντικός, παραστατικός.

;Ἐμφάνισις, εως (ἡ), = Ἔμφασις.

Ἐμ·φαντάζομαι, Μ. φαντασθήσομαι, (πθ.) = Ἐμφαίνομαι, φαίνομαι (δείχνομαι) ὡς εἰς καθρέπτην μέσα εἰς. 2) (μσ.) φαντάζομαί τι μὲ τὸν νοῦν μου περί τινος. » Σὺ δὲ γλαφυρώτερον περιενοήσω, καὶ ῥῶσιν ἐμφαντασάμενος τῷ τοῦ ἱεροῦ ὀνόματι, « Εὐς.

Ἐμφαντικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς, = Ἐμφατικός.

Ἐμφανῶς, ἐπίῤ. Προφανῶς, ὀφθαλμοφανῶς, (κοιν.) φῶς φανερά, ὁλοφάνερα.

Ἐμ·φαρμάσσω, Μ. άξω. Φαρμακόνω.

Ἐμ·φαρύσσομαι, Μ. ύξομαι καὶ ύγξομαι. Ἐμβάλλω εἰς τὴν φάρυγγά μου, καταπίνω, (Γαλλ.) engloutir.

Ἔμφασις, εως (ἡ). τὸ ἐμφαίνειν ἢ ἐμφαίνεσθαι, (κυρ.) ἡ εἰς τὸν καθρέπτην ἐξεικόνισις τῶν ἀντικειμένων· (ὅθ. μτφορ.) δείξιμον τοῦ μὴ ὄντος ἀλλὰ φαινομένου ὡς ἂν νὰ ἦνε. » Ἔμφασιν ποιῶν ὡς κτλ., « Πλβ., δείχνων (προσποιούμενος) ὅτι τάχα. 2) (Ῥτρ.) ὅταν λέξις ἢ φρᾶσις δίδῃ νὰ ἐννοήσωμεν πλειότερον παρ' ὅ,τι φαίνεται ὅτι ἐκφράζει καὶ ἡ ἐκ τούτου ἐγγινομένη εἰς τὸν ἀκροατὴν ἐντύπωσις. » Ἔμφασίς ἐστι λέξις δι' ὑπονοίας αὐξάνουσα τὸ δηλούμενον, οἷον. » Αὐτὰρ ὅτ' ἐς ἵππον κατεβαίνομεν. « ἐν γὰρ τῷ κατεβαίνομεν δηλοῦται τὸ μέγεθος τοῦ ἵππου· καὶ πάλιν: » ἱππόθεν ἐκχύμενοι. « τὴν γὰρ ἀθρόαν ὁρμὴν τοῦ πλήθους διὰ μιᾶς ἐσήμανε λέξεως, « Τρύφ. (περὶ τρόπ.). 3) (ἁπλ.) ἀπόδειξις, ἔνδειξις. » Γένοιτο δ' ἂν μάλιστα τούτου (τοῦ φιλοκαλεῖν τὴν φύσιν) ἔμφασις ἐπὶ τῆς κέρκου τοῦ ταώ, « Πλ.

Ἐμφατικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ περιέχων (ἢ γινόμενος μὲ) ἔμφασιν, (κυρ. λόγος) ὁ σημαίνων πλειότερον παρ' ὅ,τι ἐκφράζει, (παρβλ. Ἐμφανιστικός).

Ἔμφατος (ὁ, ἡ). ὁ λεχθεὶς μὲ ἔμφασιν.

Ἐμφέρεια (ἡ). ὁμοιότης, [ἐκ τοῦ

Ἐμφερής, έος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.) ὅμοιος (παρόμοιος) μέ, [ἐκ τοῦ

Ἐμ·φέρω, Μ. ἐν·οίσω (ἀόρ. Ἐνήνεγκα κτλ.). Φέρω (Κουβαλῶ) τι μέσα εἰς. (καὶ μσ.) εὑρίσκομαι (ἀναφέρομαι) μεταξὺ ἄλλων. » Ἐμφερόμενος ἐν πελάγει, « Φλσρ. » Εἰργάσατο παρανόμημα, ᾧ σχεδὸν πάντα τἆλλα ἐμφέρεται, « Μακκ., ἐμπεριέχονται. » Τὰς ἐμφερομένας αὐτοῦ τοῖς συγγράμμασι λέξεις, « Ἐρωτ., (παρβλ. Ἐμφορέω). 2) φέρω εἰς τὴν μέσην, (συνκδχ.) ἐπιπλήττω, (κοιν.) κτυπῶ τι εἰς τὸ πρόσωπόν τινος. » Οὕς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι φόνους πατρῴους, ἐξονειδίζων πικρῶς, « Σοφ., (παρβλ. Προφέρω).

3) φαίνομαι ὅμοιος (ὁμοιάζω) μὲ, (κοιν.) παραφέρνω. » Ὀστλίγγεσι τευθίδος ἐμφέρεται ἢ ἅτε τεύθου, « Νίκ.

Ἐμφερῶς, ἐπίῤ. Παρομοίως. » Ἐμφερῶς ἔχω τινι, « Ἀθ., ὁμοιάζω μέ.

Ἐμ·φεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω (Καταφεύγω) μέσα εἰς.

Ἔμφθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ φθειρόμενος, φθαρτὸς ἐκ φύσεως.

Ἐμ·φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ὁμιλῶ σιγανὰ (ὥστε μόλις νἀκούωμαι).

Ἐμφθορής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔμφθαρτος.

Ἐμ·φιληδέω (καὶ Ἐμ·φιληδονέω)-ῶ, Μ. ήσω. Ἡδύνομαι (Ἐνασμενίζομαι) εἴς τι· ἐνδιατρίβω μεθ' ἡδονῆς πουθενά.

Ἐμ·φιλοκαλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Δείχνω τὴν φιλοκαλίαν μου (φιλοτιμοῦμαι νὰ φαντάξω) εἰς ἔργον τι.

Ἐμφιλόνεικος (ὁ, ἡ), (εὔχρ. κυρ. τὸ ἐπίῤ.) -νείκως. Ὁ γινόμενος μετὰ φιλονεικίας.

Ἐμ·φιλοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐνασχολοῦμαι φιλοπόνως εἰς ἔργον τι.

Ἐμ·φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φιλοσοφῶ (Καταγίνομαι ἢ Σκέπτομαι φιλοσοφικῶς) εἴς τι, τὸ θεωρῶ ἢ τὸ αναλύω μὲ φιλοσοφικὸν πνεῦμα.

Ἐμφιλοσόφημα (τὸ). πᾶν δήποτε εἰς τὸ ὁπ. ἐμφιλοσοφεῖ τις, ἀντικείμενον φιλοσοφικῆς θεωρίας.

Ἐμφιλόσοφο(ς) (ὁ, ἡ), ᾧ ἐπίῤ. -σόφως. Σύμφωνος μὲ τὰς ἀρχὰς τῆς φιλοσοφίας, φιλοσοφικός.

Ἐμ·φιλοτεχνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φιλοτιμοῦμαι νὰ δείξω τὴν φιλοτεχνίαν μȣ εἴς τι, ἐνασχολοῦμαι φιλοτέχνως ᾧ ἐπιμόνως εἰς αὐτό.

Ἐμ·φιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Φιλοτιμοῦμαι εἴς τι, ἐνδιατρίβω φιλοτίμως εἰς αὐτό.

Ἐμ·φιλοχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐνδιατρίβω εἰς τόπον τινὰ (τὸν ὁπ. ἀγαπῶ) ἤ, Ἀγαπῶ (Ἐνασμενίζομαι) νὰ ἐνδιατρίβω πουθενά. » Δότε γάρ μοι ἐμφιλοχωρῆσαι τοῖς τῆς πόλεως προτερήμασι, « Ν. Κάλλ. » Τὸ γὰρ Κοινὰ τὰ τῶν φίλων οὐχ ἥκιστα τοῖς ἀγροῖς ἐμφιλοχωρεῖν ἐθέλει, « Ἀλκίφρ.

Ἐμφιλοχωρία (ἡ). τὸ ἐμφιλοχωρεῖν, ἡ μεθ' ἡδονῆς διαμονὴ εἰς τόπον τινά.

Ἐμ·φλάω (Ἰων. ἀντὶ Ἐνθλάω)-ῶ, Μ. φλάσω. Θλίβω ἢ Συντρίβω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς

Ἐμ·φλεβοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωρίζω (Διαιρῶ) ἐντός τινος τὰς ἐνυπαρχούσας φλέβας ἢ ἐν εἴδει φλεβῶν, (Ἱππκρ. περὶ φύσ. ὀστῶν).

Ἐμ·φλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Ἐμποιῶ φλεγμονήν.

Ἐμ·φλέγω, Μ. φλέξω. Δίδω φωτιὰν (Ἀνάπτω, Καίω) τι ἔνδοθεν.

Ἔμφλογος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐβγάλλων) φλόγα, φλογερός, (ἴδε Ἔγκαπνος).

Ἔμφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιεχόμενος εἰς) φλοιὸν (φλοῦδαν, 'τσώφλοιον).

Ἐμφλοιοσπέρματος (ὁ, ἡ). (βτν.) τοῦ ὁπ. τὸ σπέρμα ἐμπεριέχεται εἰς (εἶνε σκεπασμένον μὲ) φλοιόν.

Ἔμφλοξ, ογος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔμφλογος, περιέχων φλόγα.

Ἐμ·φοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμποιῶ φόβον, φοβίζω. ||. (πθ.) εἶμαι ἢ γίνομαι -

Ἔμφοβος (ὁ, ἡ). φοβισμένος, κατατρομαγμένος, περίφοβος. 2) (σπν. ᾧ Π. ἐνεργ.) ὁ ἐμποιῶν φόβον, φοβερός. » Ἔμφοβοι θεαί, « Σοφ., αἱ Ἐριννύες.

Ἐμφόβως, ἐπίῤ. Μετὰ φόβου.

Ἐμ·φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω Ἔρχομαι μέσα, Ἐμβαίνω.

Ἐμφοίτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐμ·φονεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φονεύω τινὰ μέσα εἰς.

Ἐμφόρβιον (τὸ), [ἐν φέρβω]. (ἐνν. τέλος) τὸ πληρονόμενον ὑπό τινος διὰ τὸν τόπον ὅπου βόσκουν τὰ ζῶά του, (κοιν.) νόμιστρον, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ

Ἐμφόρβιος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) καταβρωτικός, καταναλωτικός, ἀφανιστικός » Νόσου ἐμφόρβια (φάρμακα), « Νίκ., τὰ οὐδετεροῦντα καὶ ἐξαλείφοντα τὴν νόσον.

Ἐμ·φορβιόω-ῶ, Μ. ώσω (πθ. πρκ. Ἐμπεφορβίωμαι). Βάλλω εἰς τὸ στόμα τοῦ ζώȣ ἢ τοῦ αὐλητοῦ τὴν φορβιὰν (ἴδε τὴν λέξ.).

Ἐμ·φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εἰσφορέω, κȣβαλῶ καὶ ἐμβάζω τι μέσα εἰς. » Ἐκάλεσεν ἐπὶ δεῖπνον αὐτόν, καὶ πολὺν ἐμφορήσας ἄκρατον, « Διόδ. (πθ.) » Κύμασιν ἐμφορέοντο, « Ὀδ. Μ., τοὺς ἔσπρωχναν (παρέδερναν μέσ' 'ς) τὰ κύματα, (παρβλ. Ἐμφέρω καὶ Διαφέρω). ||. (συνήθ. μσ. μὲ γεν.) γεμίζω τὴν κοιλίαν μου (χορταίνω) ἀπό, (κοιν.) ῥήχνω μέσα μου, (συνκδχ. καὶ μτφορ.) ἀπολαμβάνω κατὰ κόρον (ἄχρι πλησμονῆς). » Ἐνεφοροῦντο τοῦ μαντηΐȣ, « Ἡρ. » Ἐμφορούμενοι γὰρ τοῦ δαίμονος οἱ βακχεύοντες, « Σχ.

Ἐμφόρησις, εως (ἡ). τὸ ἐμφορεῖν ἢ ἐμφορεῖσθαι, ἡ ἐντός τινος ἐπισώρευσις (ἢ κατὰ κόρον ἀπόλαυσις) τινὸς πράγματος. (ἐνίοτε) ἔμπνευσις, (ἴδε τὸ ῥῆμα).

Ἐμ·φορτίζω, Μ. ίσω. Φορτόνω τι μέσα εἰς. » Ὁ δ' ἐντὸς αὐτὸν ἐμπεφόρτιστο σκάφος, « Θ. Προδρ.

Ἔμφορτος (ὁ, ἡ). φορτωμένος (γεμάτος) ἀπό.

Ἐμ·φορτόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐμφορτίζω.

Ἐμ·φορύνω, Μ. υνῶ, = Ἐμμολύνω.

Ἔμφραγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἔμφραξιν, στούππωμα· φραγμός· ἐμπόδιον.

Ἐμφραγμὸς (ὁ), = Ἔμφραξις ᾧ 2) = Ἔμφραγμα.

Ἐμ·φράγνυμι, Μ. φράξω, = Ἐμφράσσω.

Ἐμφρακτικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν πρὸς τὸ ἐμφράσσειν, (ἰατρ.) προξενῶν ἔμφραξιν.

Ἔμφρακτος (ὁ, ἡ). φραγμένος· στουππωμένος.

Ἔμφραξις, εως (ἡ). φράξιμον, στούππωμα κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐμ·φράσσω ('ττω), Μ. φράξω. Φράζω (Στȣπόνω) καλῶς· χόνω τι πουθενὰ ὡς σούππωμα. » Ἐμφράττει τὸ στόμα, ἄγχει, σιωπᾶν ποιεῖ, « Δμ. (καὶ πθ.) » Ἐμφρασσομένη ἡ πόα ἁρμόζει πρὸς τὰς ἐκ μυκτήρων αἱμοῤῥαγίας, « Δσκρ.

Ἐμ·φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Ἔρχομαι εἰς τὰς φρένας μου.

Ἔμφροντις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς φροντίδα, ἐννοιασμένος.

Ἐμφρονώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων (φαι-νόμενος ὡς) ἔμφρων ἢ ἁρμόζων εἰς ἔμφρονα.

Ἐμφρόνως, ἐπίῤ. Ὡς ἔμφρων, μὲ φρόνησιν.

Ἐμ·φρουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Φυλάττω ὡς) φρουρὸς μέσα εἰς, [ἐκ τοῦ

Ἔμφρουρος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν εἰς (διωρισμένος νὰ φυλάττῃ πουθενὰ) φρουράν. » Οὐδὲ γὰρ ὑπὸ φανῷ τὸν ἔτι ἔμφρουρον ἔξεστι πορεύεσθαι, « Ξεν. 2) ὁ περιέχων (ἢ ὑποχρεωμένος νὰ ἔχῃ) φρουράν, (ἀντίθ. τῷ Ἄφρουρος). » Τῶν Μηθυμναίων ἐμφρούρων ὄντων τῶν Ἀθηναίων, « Θκ. » Ἐμφρούρους τὰς πόλεις ποιεῖν, « Δμ. 3) (μὲ δοτ.) φυλακωμένος (ἔγκλειστος) μέσα εἰς. Ἔμφρουροι τῷ ταύρῳ, « Φάλ.

Ἐμ·φρύγω, Μ. φρύξω. Ξεροτηγανίζω (Καβουρδίζω) τι μέσα εἰς.

Ἔμφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὢν εἰς) τὰς φρένας του· φρόνιμος, στοχαστικός. » Ἔμφρων γίνομαι (καθίσταμαι), « Σοφ., ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου.

Ἐμφυής, έος (ὁ, ἡ), = Ἔμφυτος.

Ἐμφύλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν φυλὴν (εἰς τὸ γένος), ἐντόπιος· συγγενής. συγγενικός. (κυρ.) » Πόλεμος—, « ὁ μεταξὺ ὁμοεθνῶν (συμπολιτῶν κτλ.).

† Ἐμ·φυλλίζω, Μ. ίσω. Φελιάζω ('Μβολιάζω) δένδρον (κυρ. ἐμπήγων τὸ ἐμβόλιον μεταξὺ τοῦ φλοιοῦ καὶ τοῦ ξύλου), (παρβλ. Ἐνοφθαλμίζω).

† Ἐμφύλλιον (τὸ), = Ἔνθεμα, 'μπόλλι

Ἐμφύλλισις, εως (ἡ) καὶ

† Ἐμφυλλισμὸς (ὁ). τὸ ἐμφυλλίζειν, φέλιασμα, 'μβόλιασμα.

Ἔμφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φύλλα.

Ἔμφυλος (ὁ, ἡ), = Ἐμφύλιος.

Ἐμφῦναι, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐμφύομαι.

Ἐμ·φυράω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐμ·φύρω, Μ. φυρῶ. Ζυμόνω (Ἀνακατόνω) τι μέσα εἰς ἢ μαζῆ μὲ ἄλλο. » Ποίη.. τὴν ἐνιφυρήσαντες ἐπ' ἀγκίστροισι βάλοντο, « Ὀππ. (ᾧ μτφορ.) » Ἑαυτοὺς ταῖς ἀσεβείαις ἐνέφυρον, « Ἀθ.

Ἐμ·φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, (συνκδχ.) φυσῶν ἐμβάζω, (ἐπμ.) φουσκόνω, πρήσκω.

Ἐμφύσημα (τὸ). τὸ ἐμφυσηθέν, ἀὴρ εἰσαχθεὶς δι' ἐμφυσήσεως (κυρ. μεταξὺ τοῦ δέρματος καὶ τοῦ κρέατος), (ὅθ. ἰατρ. τὸ ἐκ τούτου) φούσκωμα, πρήξιμον.

Ἐμφύσησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμφυσᾶν, φύσημα μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι, (ἰατρ.) = Ἐμπνευμάτωσις, φούσκωμα (τῶν ἐντέρων).

Ἐμ·φυσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμπνέω ἔπαρσιν (οἴησιν) ἢ μεγαλοφροσύνην. » Ἡ σοφία ἐνεφυσίωσε τὰ ἑαυτῆς τέκνα, « Γρφ. 2) = Ἐμφύω. » Πρὸς δὲ τούτοις τὸ αἱρεῖσθαι ἰσχυρῶς ἐμφυσιῶσαι βουλόμενος αὐτοῖς, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Ἔτι δὲ φιλοπονίην προσενέγκασθαι ἐς χρόνον πȣλύν, ὅκως ἡ μάθησις ἐμφυσιωθεῖσα,.. τοὺς καρποὺς ἐξενέγκηται, « Ἱππκρ., γενομένη τρόπον τινὰ ἔμφυτος.

Ἔμφυσις [ἐμφύω], εως (ἡ). τὸ γεννᾶν τι ἢ γεννᾶσθαι ἐντός τινος. 2) τὸ προσκολλᾶν ἢ προσκολλᾶσθαι εἴς τι. » Στομάτων ἔμφυσις, « Αἰσχ., δάγκαμα, δαγκαματιά. (ἀλλὰ τοῦτο, νομίζω ὅτι, κακῶς μετεβλήθη ἀπὸ τοῦ Ἔκφυσις: Ἰδοὺ ὁλόκληρον τοῦ ποιητοῦ τὸ χωρίον: Οὐ γὰρ ὁ δράκων ἀνῆκεν, ἀλλ' ἐνῴκισε δεινὴν στομάτων ἔκφυσιν, « δηλ. τοὺς ἐκπεφυκότας τοῦ στόματος αὐτοῦ ὀδόντας).

Ἐμφυτεία (ἡ), = Ἐμφύτευσις.

Ἐμφύτευμα (τὸ). τὸ διδόμενον πρὸς ἐμφύτευσιν.

Ἐμφύτευσις, εως (ἡ). τὸ ἐμφυτεύειν, (ἰδίως Νμ.) καλλιέργεια κτήματος ἐκμισθȣμένȣ ἐπὶ τούτῳ μὲ ἰδιαιτέρας συμφωνίας, (ὅθ:

Ἐμφυτευτής, οῦ (ὁ). ὁ καλλιεργῶν κτῆμα κατ' ἐμφύτευσιν.

Ἐμφυτευτικὸς, ή, όν, (ᾧ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κατ' ἐμφύτευσιν ἐκμίσθωσιν, [ἐκ τοῦ

Ἐμ·φυτεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φυτεύω τι μέσα εἰς, φελλιάζω, 'μπολιάζω. (μτφορ.) κάμνω τι νὰ εἰσαχθῇ μονίμως (νὰ ῥιζώσῃ) πουθενά, ἐντυπόνω τι (εἰς τὸν νοῦν, εἰς τὴν ψυχήν τινος) διὰ τῆς διδασκαλίας μου. 2) (Νμ. καὶ μτγνς.) παραχωρῶ κτῆμα πρὸς ἐμφύτευσιν.

Ἔμφυτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -φύτως. Φυτευμένος (Φελλιασμένος) μέσα εἰς, (ὅθ. 2) (συνηθ. μτφορ.) ὁ ἐκ φύσεως ἐνεσπαρμένος (ἐνυπάρχων), φυσικός. » Ἡ ἔμφυτος τοῦ ζῆν ἐπιθυμία, « Δμ., » Διδακτὸν ἡ ἀρετὴ. ἢ ἔμφυτον, « Πλάτ. » Τὴν ἔμφυτον Φοίνιξι πλεονεξίαν, « Πλβ., [ἐκ τοῦ

Ἐμ·φύω, Μ. φύσω. Κάμνω νὰ γεννηθῇ τι μέσα εἰς· ἐμπνέω. » Θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας παντοίας ἐνέφυσεν, « Ὀδ. Χ. ||. (μσ. ἀποθετ.) Ἐμφύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Ἐνέφυν, πρκ. Ἐμπέφυκα). (μὲ δοτ.) γεννῶμαι (φυτρόνω) μέσα εἰς. » Τρίχες κρανίῳ ἐμπεφύασι, « Σοφ. (καὶ μτφορ.) » Ἄμαχον (ἡ φύσις) ἔρωτα ἐνέφυσεν ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς παντὸς ἀεὶ τοῦ μεγάλου, « Λογγ. » Φθόνος ἀνθρώπῳ ἐμφύεται, « Ἡρ., εἶνε τρόπον τινὰ ἔμφυτος εἰς τὸν ἄνθρ., (ὅθ. 2) (κυρ. εἰς τὸν πρκ. καὶ ἀόρ.) προσκολλῶμαι (τόσον δυσαποσπάστως, ὡς ἂν ἤμην ῥιζωμένος) εἴς τι, (μτφορ.) προσηλόνομαι. » Ἔχετο ἐμπεφυυῖα, « Ἰλ. Α. » Καὶ περιχανοῦσα (ἡ ἔγχελυς) ἐμφύει τοὺς ὀδόντας, « Αἰλ. » Ἐμφὺς ὡς βδέλλα, « Θκρ. » Περιεπτύσσετο αὐτὴν ἐμπαθῶς, καὶ ἐμφὺς ὅλος ὅλῃ, « Ψευδοβασίλ. » Ἀγαπητῶς ἐμφύεσθαί τινι, « Πλ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, « Ἰλ. Α., τὸν ἔσφιξεν ἀπὸ τὸ χέρι. » Ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, « αὐτ., = Ἐνδακόντες τὰ χείλη.

Ἐμφώλευμα (τὸ). μέρος πρὸς ἐμφώλευσιν.

Ἐμφώλευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐμ·φωλεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω ἢ Ἔχω τὴν φωλεάν μου (Εἶμαι κρυμμένος ὡς ἂν τὸ θηρίον εἰς τὴν τρύπαν του) μέσα εἰς.

Ἐμ·φωνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐγκράζω, Ἐμβοάω.

Ἔμφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐκ φύσεως) φωνὴν (ἀντιθ. τῷ Ἄφωνος). » Συλληφθέντες δὲ (οἱ ἀτταγῆνες),.. οὐ δὲ φωνὴν ἔτι ἀφιᾶσιν.. ἐὰν δὲ ἀφεθῶσι, πάλιν γίνονται ἔμφωνοι, « Αἰλ. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὔφωνος, καλόφωνος ἢ βροντόφωνος, (Ξεν. Ἑλλ.)

Ἐμφώτειος (ὁ, ἡ), (νλγ.). φωτεινός, (ὅθ.) » Ἐσθὴς—, « Ἐκκλησ., τὸ λευκὸν φόρεμα τῶν νεοφωτίστων (τὸ ὁπ. ἐφόρουν τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ βαπτίσματός των).

Ἐμ·φωτίζω, Μ. ίσω, = Ἐλλάμπω.

Ἔμφωτον (τὸ). τὸ μέρος τοῦ τοίχου ἢ τοῦ θόλου ὅπου εἶν' αἱ θυρίδες. (ὅθ. ἁπλ. ἀντὶ) διάστημα κενόν.

Ἐμ·ψαύω, Μ. ψαύσω. Ψαύω ἐπιπολαίως.

Ἐμ·ψάω, Μ. ψήσω. Σφογγίζω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. » Χεῖρας ἐνιψήσασθε ἐλέγοις, « Καλλ., (παρβλ. Εἰσμάσσω).

Ἐμ·ψηφίζω, Μ. ίσω. Συναριθμῶ, ἐγκαταλέγω.

Ἐμ·ψιθυρίζω, Μ. ίσω. Ψιθυρίζω τι μέσα εἰς (τὸ αὐτί τινος), μουρμουρίζω τι μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ἄλλων.

Ἐμ·ψοφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω κρότον μέσα εἴς τι.

Ἔμψοφος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ἀμυδρὸν κρότον. ||. (τὸ οὐδ.) Ἔμψοφα, ἀντὶ ἐπίῤ. Μὲ ἀμυδρὸν (μόλις ἀκουόμενον) κρότον.

Ἐμψυκτικὸς, ή, όν. Δροσιστικός, [ἐκ τοῦ

Ἔμψυξις [ἐμψύχω], εως (ἡ). κρύωμα, δρόσισμα.

Ἐμψυχία (ἡ). τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ

Ἔμψυχος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος). ὁ ἔχων ψυχὴν (ἀντιθ. τῷ Ἄψυχος)· (συνκδχ.) ἀναπνέων ἀκόμη, ζωντανὸς (κυρ. καὶ μτφορ. ἐπὶ τεχνουργημάτων), ζωηρός. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἔμψυχρος ἢ 3) Εὔψυχος.

Ἐμψυχοφαγία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ τις (νὰ τρέφεται μὲ) ἔμψυχα ὄντα, (παρβλ. Σαρκοφαγία).

Ἐμ·ψυχόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἔμψυχον, τῷ δίδω ψυχήν· ζωογονῶ, ἐμψυχόνω.

;Ἔμψυχρος (ὁ, ἡ). ψυχρὸς ἢ = Ὑπόψυχρος.

Ἐμ·ψύχω, Μ. ψύξω. Κάμνω τι νὰ κρυώσῃ (νὰ παγώσῃ) μέσα εἰς (» Ὀφθαλμοὶ εἰκῇ ταῖς θήκαις ἐναποκείμενοι, ὡς τὰ τοῖς ἐλύτροις ἐμψυγέντα τῶν ἀκροδρύων, « Βασ.)· (ἁπλ.) ψυχραίνω· δροσίζω. » Εἰ δὲ ἐγκαίηται, μιγνύειν τι τῶν ἐμψυχόντων, « Θφρ.

Ἐμψύχως, ἐπίῤ. Ὡς ἔμψυχος, μὲ ζωηρότητα, (κοιν.) ζωντανά.

Ἐμψύχωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐμ·ψυχόω, ζωντάνευμα, ἐμψύχωμα.

Ἐν, πρόθ. (συντ. μὲ δοτ. καὶ σημ. ἐν μὲν συντ. 1) (ἐν γέν.) Τόπον (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κατὰ στάσιν καὶ ἠρεμίαν, συνεμφαίνουσα κυρ. τὸ) ἔνδον, ἐντός, μέσα Εἰς. » Ἐν φυλακῇ ἤμην, « Γρφ. » Ἐν Ῥώμῃ, « Αξ. » Ἐν μέσῳ, « Αξ. » Ἐν ὄρεσι, « Αξ. » Ἐν ποταμῷ, « Ἰλ. Σ. » Ἐν τοῖς ὑψηλοῖς δένδρεσι, « Πλάτ. » Πάνθῳ ἐν χερσὶ τίθει, « Ὅμ. » Στέμματ' ἔχων ἐν χερσίν, « αὐτ. » Μένος ἐν στήθεσσι βαλεῖν, « αὐτ. » Λέων ἐν βουσὶ θορών, « Ἰλ. Ε. » Τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, « Αξ. (καὶ τρπ.) » Ἐν ἑαυτῷ εἶναι ἢ γίγνεσθαι, « Αξ. (παρβλ. καὶ 4.). (ᾧ καταχρ.) » Ἐν πολέμῳ (» Ἐν λόγοις, » Ἐν πένθει, » Ἐν δοιῇ, » Ἐν δίκῃ, » Ἐν φόβῳ, » Ἐν αἰσχύνῃ, » Ἐν σιωπῇ κτλ.) εἶναι, « Αξ. (περιφρ.) ἀντὶ Πολεμεῖν, Διαλέγεσθαι, Ἐνδοιάζειν, Αἰσχύνεσθαι κτλ. (ἢ) » Ἐν αἰτίᾳ (» Ἐν δυνάμει, » Ἐν ἀσφαλεῖ κτλ.) εἶναι, « Αξ., ἀντὶ Ὑπαίτιος, Δυνατὸς κτλ. (ᾧ μὲ δοτ.) » Ἐν γένει εἶναί τινι, « Αξ., εἶναι συγγενὴς (ἔχειν συγγένειαν) μέ. » Ἐν ἡδονῇ εἶναί τινι, « Αξ., ἀρέσκειν (εὐαρεστεῖν) εἰς. (ἢ) » Ἐν ὀργῇ (» Ἐν αἰτίᾳ κτλ.) ἔχειν τινα, « Αξ., ἀντὶ Ὀργίζεσθαι, Αἰτιᾶσθαι κτλ. (ᾧ ἐνν. τῆς ὑπαρκτ. μτχ.) » Οἱ ἐν νόσῳ (» Οἱ ἐν δυνάμει κτλ.), « Αξ. ἀντὶ Οἱ νοσοῦντες, οἱ δυνάμενοι. (καὶ ἐπὶ ἐνδυμ.) » Ἐν ὅπλοις, » ἀντὶ Ἔνοπλος. » Ἐν ἐσθήσεσιν ἀστραπτούσαις, « Γρφ., (καὶ ἐλλ. τοῦ οὐσ.) » Καθεζομένους ἐν λευκοῖς, « αὐτ. » Οὐρανὸς ἐν νεφέλῃσιν, « Ἰλ. Θ., (ἰδιαιτ. δὲ 2) τὸ Μεταξὺ ἢ (συνκδχ.) Ἐξαίρεσιν » Οἴῃ ἐν ἀθανάτοις, « Ἰλ. Α. » Ἀνάσσειν ἐν πολλοῖς, « Ἰλ. Ν., Ὀδ. Τ. » Ἐν πέντε μεθύουσιν Ἀκίνδυνος ἤθελε νήφειν, « Ἐπγρ. » Ὡς γ' ἐν αὐτοῖς ἡμῖν εἰρῆσθαι, « Πλάτ., (φρσ. κοιν.) ἀναμεταξύ μας. » Ἐν πᾶσιν, « ἀντὶ Πρὸ πάντων. » Ἐν τούτοις, « (καὶ μὲ τὰ ὑπεροχ. ᾗ ὑπερθετ.) » Ἐν πρώτοις, » Ἐν τοῖς πάνυ, » Ἐν τοῖς μάλιστα, » Ἐν τοῖς χαλεπώτατα διάγειν, « Θκ. (καὶ ἐλλ.) » Ἐν τοῖς (ἐνν. Τοιούτοις, ἢ τὸ Τοῖς ἀντὶ Τούτοις) πρῶτοι δὲ Ἀθηναῖοι, « αὐτ. » Ἐν δὲ τοῖς ἐγώ, « Σοφ. (ᾧ κατ' ἄλλ. ἔλλ.) » Ἐν δή, » Ἐν δὲ δή, « ἀντὶ Πρὸς τούτοις (ἢ Μεταξὺ τούτων, Μεταξὺ τῶν ἄλλων) δέ. » Ἀγαθὰ μυρία, ἐν δὲ καὶ ποδανιπτὴρ χρύσεος, « Ἡρ. 3) τὸ Ἐνώπιον (Ἐπὶ παρουσίᾳ) τινος. » Ἐν πᾶσιν, « Ὀδ. Β. » Ἐν πολλοῖς μάρτυσι, « Πλάτ. » Ἐν τῷ δήμῳ λέγειν, « Ῥτρ. 4) (τὸ νὰ ἦνέ τι) Εἰς τὴν ἐξουσίαν (κοιν.) Εἰς τὸ χέρι τινός. » Νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν, « Ἰλ. Η. » Ἐν γὰρ τῷ θεῷ τὸ τούτου τέλος ἦν, οὐκ ἐν ἐμοί, « Δμ. » Δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν, « Ὀδ. Κ. » Ἐν σοὶ νῦν ἐστιν ἢ σῶσαι τὴν Ἑλλάδα ἢ ἀπολέσαι, « Ἡρ. » Ἔν γ' ἐμοί, « ὅσον τὸ κατ' ἐμέ. » Ἐν σοί, » Ἐν Ἐκείνῳ, « Εὐρ., κατὰ τὴν ἰδέαν σου (του). » Ἐν ἑαυτῇ εἶναι, « Αξ. (παρβλ. ᾧ 1.). 5) Τρόπον (ἢ) τὸ Πῶς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥηματικῶς). » Ἐν Καρὸς αἴσῃ, « Ὅμ. » Ἐν μοίρᾳ φαρμάκου, « Αξ. » Ἐν τάχει (δίκῃ, ἴσῳ, ὁμοίῳ, ἐφικτῷ, [ᾧ σπντ. πλθ.] » Ἐν ἀργοῖς), « Αξ., ἀντὶ Ταχέως, Δικαίως κτλ. (ἐδῶ ἐμπορεῖ νὰ ἀναχθῇ καὶ τὸ) » Ἐν Κυρίῳ χαίρειν. » Οἱ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, « κτλ. 6) Τρόπον (ἢ) τὸ Ὄργανον δι' οὗ ἐκτελεῖταί τι (ἐξηγ. κοιν. διὰ τοῦ) Μέ. » Ἐν πυρὶ καίειν, « Ἰλ. Ω. » Ἐν δεσμῷ δῆσαι, « Ἰλ. Ε. » Ἐν ἀμφιφορῆσιν ἄφυσσον, « Ὀδ. Β. » Ἐν δόλῳ λαβεῖν, « Σοφ. » Ἐν βέλει πληγείς, « Εὐρ. » Ἐν μαχαίρᾳ ἀπολοῦνται, « Γρφ. » Σημαίνειν ἐν οἰωνοῖς, « Αξ. (κατ' αὐτὴν τὴν ἐκδχ. ἡ πρόθ. συχνότ. ἐλλείπει). 7) (σπν.) τὸ Κατά τι. » Ἔν τε γὰρ μακρῷ γήρει ξυνᾴδει τῷδε τἀνδρί, « Σοφ. 8) Συνέπειαν ἢ Ἀναλογίαν. » Σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ χρησμὸς ὤρθωσε, « Πίνδ., συμφώνως (ἀκολούθως) μέ. 9) Σχέσιν ἢ Ἀναφορὰν (εἰς πρόσωπον). » Ἐν ἐμοὶ θρασύς, « Σοφ. 10) Χρόνου διάστημα ἢ προσδιορισμόν. » Ἐν μακρῷ χρόνῳ, « Αξ. (καὶ ἐλλ. τοῦ οὐσ.) » Ἐν βραχεῖ, » Ἐν ᾧ, » Ἐν ὅσῳ, » Ἐν τούτῳ, « Αξ. » Ἐν οἴνῳ (» Ἐν πολέμῳ), « εἰς καιρὸν [illegible]

ποσίου (πολέμου), (κοιν.) ἐπάνω εἰς τὸ κρασὶ(εἰς τὸ μεθύσι), ἐν ᾧ ἔπιναν. ||. (ἐν δὲ συνθ. 1) (μετὰ ῥήματ., συντασσομένου δοτ. ἢ προσκειμένη ἢ νοουμένη) τὸ Ἔνδον. » Ἐμβάλλω, Ἐνορῶ. 2) (μετὰ ὀνόμτ.) τὸ ἐμπεριεχόμενον. » Ἔναιμος, Ἐναρμόνιος, Ἐμβριθής. 3) ἐλάττωσιν ἢ τὸ Ὁπωσοῦν. » Ἔμπικρος, Ἔγγλυκυς. ||. (παρὰ Ποιητ. Α'. τίθεται μετὰ τὸ ὄνομα). » Ἀτὰρ Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὦρσε κυδοιμόν, « Ἰλ. Σ. » Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων, « Ἰλ. Η. (Β'. χωρίζεται τοῦ συνθ. ῥήματος, παρεντιθεμένων ἄλλ., λέξ. ἢ ἐπέχει τόπον ἐπιῤῥήματος) » Ἐν δ' ἔβαλε, « » Τῷ δ' ἐν ἐρινεός ἐστιν, « Ὅμ. (ἢ παραλλ., ὅτε καὶ δηλοῦται σαφέστερον ἡ ἐπιῤῥηματικὴ αὐτῆς θέσις): » Ἐν δ' ὑπέρας τε κάλως τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ, « Ὀδ. Ε. ||. (ὁσάκις φαίνεται συντεταγμένη μὲ γεν., ἔχει ἔλλειψιν τῆς δοτ.) » Ἐν (ἐνν. δόμῳ) ᾅδου, « Ὅμ. » Ἐν (ἐνν. τῷ οἴκῳ τοῦ) Κλέωνος, « Δμ. » Ἐν γειτόνων, « αὐτ. » Ἐν ἡμετέρου, « Ἡρ. (ἢ τρπ.) » Ἐν ἑαυτοῦ εἶναι, « Αξ. ||. (Αἰολ. καὶ Δ. συντάσσ. ἢ μὲ αἰτ. ἀντὶ τῆς Εἰς, σημαίν. κίνησιν): » Δεῦτ' ἐν χορόν, « Πίνδ. (Εἰς ἐπιγρφ. εὕρηται σημαίν. ἢ τρόπον) » Τὰ καταδικασθέντα ἐκπραξέω ἐν δύνασιν, « ἀντὶ Ἐς δύναμιν, Κατὰ δύναμιν. ||. (ἐν συνθ. πρὸ τοῦ β, μ, π, φ, ψ, τρέπεται εἰς Ἐμ· πρὸ τοῦ γ, κ, ξ, χ, εἰς Ἐγ· πρὸ τοῦ λ, εἰς Ἐλ· καὶ πρὸ τοῦ ρ [εἰς μερικὰς λέξεις] εἰς Ἐρ), (παρβλ. Εἰς καὶ Ἐκ).

Ἕν, ἑνὸς (τὸ), οὐδ. τοῦ Εἷς.

Ἕνα, αἰτ. ἑν. τοῦ Εἷς.

Ἕνα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἕνη ἢ Ἔνη. ||. » Ἐς ἕνας, « ἀνάγν. (ὑφ' ἓν) Ἐσένας ἀντὶ Ἐσένης (ἴδε Ἔνη).

Ἐν-αβρύνομαι, Μ. υνοῦμαι. (μὲ δοτ.) Σεμνύνομαι (Καυχῶμαι, Καμαρόνω) δι' ἕν τι.

Ἐν-αγαλλιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, = τῷ

Ἐν-αγάλλομαι, Μ. αλοῦμαι = Ἐνευφραίνομαι.

Ἐναγγειοσπέρματος (ὁ, ἡ). (βτν.) τοῦ ὁπ. τὸ σπέρμα περιέχεται εἰς ἀγγεῖον (εἰς θήκην), (ἴδε Ἀγγειοσπέρματος, καὶ παρβλ. Ἐλλεβοσπέρματος ἢ Ἐμφλοιοσπέρματος).

Ἐν-αγείρω, Μ. ερῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Συνάζω (Συναθροίζω) μέσα εἰς. » Λαῶν ἀμφιδόμοισιν ἐναγρομένων ἀγορῇσιν, « Ὀππ.

Ἐν-αγελάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Συνάζω ἢ Ἐμβάζω τι ἀγεληδὸν μέσα εἰς, μανδρίζω.

Ἐναγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνεχόμενος εἰς ἄγος (μίασμα κυρ. θρησκευτικόν), ἔνοχος ἀνοσιουργήματος (κυρ. δὲ φόνου ἢ ἐπιορκίας)· (ἐπμ.) θεομισής, κατηραμένος, ἀφωρισμένος, ἀναθεματισμένος. (ὅθ.) ἐξολοθρευτέος, φευκτέος, ἀποτρόπαιος. » Ἐναγὴς ἔστω τοῦ Ἀπόλλωνος, « Αἰσχ., (εἶδος ἀφορισμοῦ) νὰ ἔχῃ τὴν ὀργὴν τοῦ Ἀπόλλ., (παρβλ. Ἀλιτήριος).

Ἐν-αγίζω, Μ. ίσω. Θυσιάζω (κυρ. πρὸς ἐξιλασμὸν ἄγους ἢ ὑπὲρ νεκροῦ ἢ εἰς ἥρωα), (παρβλ. Ἐντέμνω).

Ἐναγικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐναγῆ. » Χρήματα ἐναγικά, « Πλ.

Ἐνάγισμα (τὸ). τὸ εἰς ἐναγισμὸν προσφερόμενον θῦμα.

Ἐναγισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐναγίζειν, θυσία ὑπὲρ νεκροῦ ἢ πρὸς ἐξιλασμόν.

Ἐναγιστήριον (τὸ). μέρος (ἱερὸν) ὅπου ἐνήγιζον, θυσιαστήριον (διὰ τοὺς ἐναγισμούς).

Ἐν-αγκαλίζομαι, Μ. ίσομαι. Παίρνω (ἢ Κρατῶ) τι εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀγκαλιάζω.

Ἐναγκάλισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐναγκαλίζεται ἢ ἐπιθυμεῖ νὰ ἐναγκαλισθῇ τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης του.

Ἐν-αγκυλάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐν-αγκυλίζω, Μ. ίσω. Βάλλω (εἰς τὸ τόξον ἢ ἀκόντιον) ἀγκύλην (ἴδε τὴν λέξ.)· πιάνω (τὸ τόξον ἢ τὸ ἀκόντιον) ἀπὸ τῆς ἀγκύλης ἵνα τὸ ῥίψω.

Ἐν-αγκυλόω-ῶ, Μ. ώσω, = τῷ προηγ

Ἐν-αγκωνίζω, Μ. ίσω. Ἀκκουμβῶ πουθενὰ (ἢ Ἀκκουμβῶ ἐπάνω εἰς) τὸν ἀγκῶνά μου.

Ἐν-αγλαΐζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Ἐναβρύνομαι (Ἐγκαλλωπίζομαι, Ἐνασμενίζομαι) εἴς τι.

Ἐναγρόμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἐναγειράμενος, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐναγείρω.

Ἔναγχος [ἐν, ἄγχι], ἐπίρ. Ἀρτίως, πρὸ ὀλίγου· νεωστί. » Οὐ περὶ τῶν πάλαι τεθνεώτων, ἀλλὰ περὶ τῶν ἔναγχος τὸν κλῆρον καταλιπόντων, « Ἰσκρ. (καὶ ἔναρθρ.) » Τὸ δ' ἔναγχος . . οὐχ ἅπαντες ἡμεῖς ὠμνυμεν; « Ἀρσφ.

Ἐν-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἐνήγαγον κτλ.). (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ αἰτ. προθετ. ἢ [σπντ.] δοτ. ἐκ δ'.) Φέρω (Κουβαλῶ) τι μέσα εἰς, (ὅθεν μτγνς. καὶ συνήθ.) τραβῶ εἰς τὸ κριτήριον, ἐγκαλῶ. » Κλοπῆς αὐτῷ ἐναγομένῳ ἢ δοκοῦντι κινδυνεύειν, « Ἰώσ. 2) συμβουλεύω (παρακινῶ, ἐπιταχύνω, ἐνεργῶ) νὰ γένῃ τι (κυρ. κακόν). » Τὸν πόλεμον (» Τὴν ἔξοδον) ἐνάγ., « Θκ. » Ἐνῆγε δ' αὐτοὺς καὶ ἀνέπειθεν εἰς πραγμάτων καινοτομίαν τὸ Μ. μῖσος, « Ἡρωδ. » Μάλιστα δ' ἐνῆγε σφέας ὥστε ποιέειν ταῦτα ἡ τῶν Τυνδαρ. ναυτιλίη, « Ἡρ.

Ἐναγωγή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνάγειν, τράβιγμα (ἐγκάλεσμα) εἰς τὸ κριτήριον· παρακίνησις.

Ἐν-αγωνιάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Ἀγωνιῶ (Καρδιοχτυπῶ) διά τι.

Ἐν-αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Μάχομαι (Ἀγωνίζομαι, Ἐξασκοῦμαι) πουθενὰ ἢ μεταξὺ ἄλλων. » Τόπος εὐφυέστατος ἱππεῦσιν ἐναγωνίσασθαι, « Πλ. » Ἐγὼ μὲν νυν ὑμῖν οὐκ ἐναγωνιεῦμαι, « Ἡρ.

Ἐναγώνιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-νίως. Ὁ ἀνῆκον (ἢ ἁρμόζων) εἰς τοὺς (γυμν. ἢ σκην. ἢ ῥτρ.) ἀγῶνας, (ἐπμ.) ζωηρός· μεγαλοπρεπής· παθητικός· σφοδρός, ἔντονος, δραστήριος κτλ. » Ἐσθής (» Νόμος, [ἰδιαιτ. δὲ] » Λόγος)—, « Πλ. Αχ., » Τὴν ἐναγώνιον Ἑρμοῦ τέχνην, « Ἡλ. » Τοῖς μὲν παλαιοῖς ἀνδράσιν ἅπας ὁ βίος ἦν ἐνεργὸς καὶ ἐναγώνιος, ἡμῖν δὲ ῥαθυμίας μεστός, « Χρσ. ||. » Θεοὶ ἐναγώνιοι, « Πίνδ., οἱ ἐφορεύοντες τοὺς ἀγῶνας. (ἰδιαιτ. δὲ) » Ἑρμῆς—, « Παυσ., Γργ. ||. » Ἡ Ἰλιὰς ἐναγώνιος, « Σχλ. Ὀδ., ὡς περιέχουσα πολλοὺς ἀγῶνας (μάχας, συμπλοκάς), (ἐπμ.) ἔχουσα ὕφος ζωηρότερον τῆς Ὀδυσ. 2) (σπν.) ὁ εὑρισκόμενος εἰς ἀγῶνα (εἰς κρίσιμον περίστασιν, [ἐπμ.] εἰς ἀγωνίαν). » Ἄδηλον τὸ μέλλον, ἵν' ἐναγώνιοι διηνεκῶς ὦμεν, « Χρσ., (παρβλ. Ἀγωνιστικός).

Ἐν-αδημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εἰς ἀδημονίαν δι' (ἕν τι) ἢ περιφέρομαι ὑπὸ ἀδημονίας εἰς (τόπον τινά).

Ἐν-αδιαφορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Δείχνω ἀδιαφορίαν εἴς τι.

Ἐν-αδολεσχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φλυαρῶ (Μακρολογῶ) περί τινος.

Ἐν-αείρω, Μ. αερῶ, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) σηκόνω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. » Ἐναείρατο χερσίν, « Ἀπλλ.

† Ἐνάενος ἢ Ἐνάετος (ὁ), [εἷς, ἔνος]. ἑνὸς ἔτους, χρονιάρικος.

Ἐν-αέξω, Μ. αεξήσω, Π. κάμνω ν' αὐξήσῃ τι μέσα εἰς.

Ἐν-αερίζω, Π. ίσω. Σηκόνω εἰς τὸν ἀέρα, μετεωρίζω (κυρ. καὶ μτφορ.).

Ἐναέριος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ ἀέρι ἱπτάμενος ἢ εὑρισκόμενος· μετέωρος.

Ἐνάερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἀέρος, διαφανής, ἀερώδης.

Ἐν-αθλεύω, Μ. εύσω καὶ

Ἐν-αθλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐναγωνίζομαι (Ἐγγυμνάζομαι) εἴς τι. » Ταῖς Θεστίου θυγατράσιν ἐναθλεύων Ἡρακλῆς, « Γργ. » Ἡ πολιὰ θρὶξ αὕτη πολλοῖς τοιούτοις ἐνήθλησεν, « Ἡλ. (καὶ παραλλ.) » Ἐν γυμνασίοις ἢ πόνοις ἐνηθληκώς, « Διόδ.

Ἔναθλος (ὁ, ἡ), = Ἐναγώνιος.

Ἐν-αθρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐνατενίζω.

Ἐν-αθροίζω, Μ. οίσω, = Ἐναγείρω.

Ἐν-αθύρω, Μ. υρῶ, = Ἐμπαίζω.

Ἐναιθέριος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ αἰθέρι εὑρισκόμενος, αἰθέριος.

Ἐναίθριος (ὁ, ἡ), = Ὑπαίθριος, ὕπαιθρος, (ἐπμ.) ψυχρός.

Ἐν-αίθομαι (χ. Μ.), Π. καίω μέσα εἰς.

Ἐν-αιματόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἔναιμον (νὰ 'ματωθῇ, νὰ 'ματώσῃ), 'ματόνω.

Ἐναιμήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ

Ἔναιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐκ φύσεως, συγκείμενος ἀπὸ) αἷμα· αἱματώδης. » Ἔναιμοί τε καὶ σαρκώδεις, « Ἡρ. 2) ὁ στάζων αἷμα, αἱματωμένος. » Τραῦμα (» Ἕλκος) ἔναιμον, « Ἰατρ. 3) (ἰατρ.) » Φάρμακον—, « Ἱππκρ., τὸ ἐπιτιθέμενον εἰς τὰ τραύματα πρὸς ἐπίσχεσιν τοῦ αἵματος.

Ἐναιμότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ (ἐκ φύσεως) ἐναίμου.

Ἐναιμώδης, οος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμοιάζων ἔναιμος.

Ἐναίμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἔναιμος.

Ἐναιρέμεν, Π. ἀντὶ Ἐναίρειν, ἀπαρ. τοῦ

Ἐναίρω [ἴδε ἔναρα], Μ. ἐναρῶ (ἀόρ. Ἔναρον καὶ Ἤναρον καὶ μσ. Ἐνηράμην), Π. = Ἀναιρῶ, φονεύω· χαλνῶ· ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. » Κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν, « Ὅμ. (καὶ πθ.) » Ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναίροντο, « Αἰσχλ. (καὶ μσ.) » Μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο, « Ὀδ. Θ.

Ἐναίσιμος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -ίμως, Π. [ἐν, αἴσιμος]. ὁ προμηνύων (σημαίνων) τὸ μέλλον (» Οὐ πάντες ὄρνιθες ἐναίσιμοι, « Ὀδ. Β'.)· ὁ προερχόμενος ἀπὸ τὰς Μοίρας, γινόμενος κατὰ τὸ πεπρωμένον, (ἐπμ. ἢ) ὀρθός, δίκαιος (» Οὐκ ἄν τις ἀνήρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη, ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, « Ὀδ. Κ. » Γνοίη θ' οἵτινές εἰσιν ἐναίσιμοι, οἵ τ' ἀθέμιστοι, « Ὀδ. Ρ.)· φρόνιμος (» Γῆρας γὰρ ἐναίσιμον ἄνδρα τίθησιν, « Ὀππ.)· ἁρμόδιος, εὔλογος, κατάλληλος, πρόσφορος (» Ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι ἀθανάτοις, « Ἰλ. Ω.). εὐτυχισμένος· ὠφέλιμος· αἴσιος (» Τὰ μὲν οὕτω ἐναίσιμα πάντα γένοιτο ἐκ μακάρων, « Ἀπλλν.), ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ἀπαίσιος, ὀλέθριος, (Γαλλ.) fatal. » Ἐναίσιμα δῶρα, « Ὅμ. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) » Ἐναίσιμα μυθήσασθαι, « αὐτ. = » Ἐναισίμως αἰνεῖν, « Αἰσχλ.

Ἐναίσιος (ὁ, ἡ), = Ἐναίσιμος, ἁρμόδιος, αἴσιος. » Εἴτε ἐναίσιον εἴτε ἐξαίσιον γένοιτο, « Δ. Κάσσ. (τὸ τοῦ Πλάτ. Νομ. Ε', 747: ἴσως ἀναγνως. ὀρθότ. Ἀναίσιοι).

Ἐν-αισχύνομαι, Μ. υνοῦμαι ἢ υνθήσομαι. (μὲ δοτ.) Ἐντρέπομαι διά.

Ἐν-αιχμάζω, Μ. άσω, Π. (μὲ δοτ.) μάχομαι (πολεμῶ) μέσα εἰς.

Ἐν-αιωρέομαι-οῦμαι Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κρέμαμαι (Κινοῦμαι μετέωρος, Κυματίζω) ἐπάνω εἰς, ἐπιπλέω. » Θαλάσσῃ ἐναιωρ., « Εὐρ. » Ὀφθαλμοὶ ἐναιωρούμενοι, « Ἱππκρ., βλέμμα ἄστατον (παραλογισμένον) ἢ θολὸν (ἔχον δηλ.-

Ἐναιώρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐναιωρεῖται (κυματίζει) εἰς τὴν ἐπιφάνειάν τινος (κυρ. ὑγροῦ).

Ἐνάκανθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀγκάθια, ἀγκαθωτός.

Ἐνάκις, Ἐνακισχίλιοι, ὀρθότ. τοῦ Ἐννάκις κτλ., (καθὼς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τοῦ Εἰνάκις κτλ.).

Ἐν-ακμάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Ἀκμάζω εἰς προσδιωρισμένον τινὰ τόπον ἢ καιρόν. (χ. πτ.) εἶμαι-

Ἐνακμής, έος καὶ

Ἔνακμος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν ἀκμήν του, ἀκμαῖος, νεαρός, ἀνθηρὸς κλ.

Ἐν-ακολασταίνω, Μ. στήσω. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαί τι ἀκολάστως, χορταίνω τὴν ἀσέλγειάν μου ἐπάνω εἰς, (παρβλ. Ἐνυβρίζω).

Ἐνακόσιοι, αι, α, = Ἐννακόσιοι.

Ἐνακοσιοστός, ή, όν, = Ἐννακοσιοστός.

Ἐν-ακούω, Μ. ακούσομαι, (μὲ γεν.) = Ἐνωτίζομαι, ἀκούω. 2) (συνκδχ.) πείθομαι, ὑπακούω· (ἐπὶ ἀψύχ.) αἰσθάνομαι· ἐνδίδω. » Ἔσται δ' εὐπαραγωγότερα τὰ ὀστέα, ἐνακούοντα τῆς καταστάσιος, « Ἱππκρ. » Ὁ γὰρ πῆχυς διὰ τοῦτο οὐχ ὁμοίως ἐνακούει τῆς ξυμφορῆς, « αὐτ.

Ἐν-ακροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, = Ἐνακούω.

Ἐν-αλαζονεύομαι, Μ. εύσομαι, = Ἐγκαυχῶμαι.

Ἐν-αλδαίνω, Μ. δήσω, Π. τρέφω (αὐξάνω) τι μέσα εἰς. ||. (πθ.) = τῷ

Ἐν-άλδομαι (χ. Μ.), Π. τρέφομαι (αὐξάνω, μεγαλόνω) μέσα εἰς.

Ἐνάλειμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐναλείφεται (ἀλείφεται ἐπάνω) εἴς τι, ἀλοιφὴ κτλ.

Ἐνάλειπτος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος (πασσαλειμμένος) ἐπάνω εἰς, (ὅθεν ||. οὐσ.) Ἐνάλειπτον (τὸ), = Ἐνάλειμμα, [ἐκ τοῦ

Ἐν-αλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω τι ἐπάνω εἰς, πασσαλείφω μέ. (ἰδιαιτ.) » Τοὺς ὀφθαλμούς—, « Ἡλ. (ὅθ.) » Πρίν σ' ἐναλείψασθαι . . Χαῖρ' ἱερὸν φῶς, εἰπὲ τάλαν, « Ἐπγρ.

Ἐναλήθης, εος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος -

Ἐναλήθως, ἐπίρ. Ἐν ἀληθείᾳ, τῷ ὄντι, πραγματικῶς, ἀληθινά. 2) πιθανῶς, ὁμοιαλήθως.

Ἐναλίγκιος (ὁ, ἡ), Π. [ἐν, ἀλίγκιος]. (μὲ δοτ.) ὅμοιος. » Τιτυῷ ἐναλ. ἀνήρ, « Θκ. » Θεοῖς ἐναλ. αὐδήν, « Ὅμ. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Ἱπταμένους . . ἐναλίγκιον ὀρνίθεσσι, « Μανέθ.

Ἐν-αλινδέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κυλίω τι μέσα εἰς, ἐμπεριπλέκω. » Ἐναλινδέονται πολλῇσι συμφορῇσι, « Ἱππκρ.

Ἐνάλιος [ἐν, ἅλς], α ἢ ος, ον. ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ, θαλάσσιος. παραθαλάσσιος. » Ἄκατον εἰναλίαν, « Πίνδ. » Ἐναλίῳ Ποσειδάωνι θεῷ, « Σοφ. » Εἰνάλιον κῆτος, « Ὀδ. Λ. » Ἡ αὐτὴ κώπη, ἔναλος μὲν κεκλασμένη, ἔξαλος δὲ εὐθεῖα, « Σξτ. » Νῆσος ἐναλία, « Ἀρστ. » Φοίνισσαν ἐναλίαν χθόνα, « Εὐρ. » Εἰναλία Ἐλευσίς, « Πίνδ. » Εἰσὶ δέπου πολλοὶ ἢ τῶν Ἀκαρνάνων τοῦτο μὲν χερσαῖοι τοῦτο δ' ἔναλοι τόποι, « Πλ.

Ἐν-αλίσκομαι, Μ. αλώσομαι. (μὲ δοτ.) Πιάνομαι μέσα εἰς.

Ἐν-αλιταίνω, Μ. αλιτήσω (ἀόρ. Ἐνήλιτον), Π. πλανῶμαι (ἁμαρτάνω, ἀδικῶ) κατά τι.

Ἐναλλάγδην, Π. ἀντὶ Ἐναλλάξ.

Ἐναλλαγή (ἡ). τὸ ἐναλλάσσειν ἢ ἐναλλάσσεσθαι, ἄλλαγμα, μεταβολή, ἀνταλλαγή. ἀμοιβαιότης. » Κατ' ἐναλλαγάν, « Τίμ., = Ἐναλλάξ.

Ἐνάλλαγμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον (ἢ διδόμενον) πρὸς ἐναλλαγήν, ἀντίτιμον πραγματειῶν. (εἰς τῶν Βασιλ. Β', κδ', 24: ἀναγν. ὀρθότ. Ἐν ἀλλάγματι).

Ἐναλλάξ, ἐπίρ. Κατ' ἐναλλαγὴν ἢ Πρὸς ἐναλλαγήν, ἀμοιβαίως· ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου· σταυρωτά, ἀνάποδα. » Ἴσχειν τὼ πόδ' ἐναλλάξ, « Ἀρσφ. » Ἐναλλάξ, τοτὲ μὲν χεῖρον, τοτὲ δὲ βέλτιον, πράξειν, « Ἰσκρ. » Θαλάττης γῆς τε ἐναλλάξ, « Πλάτ.

Ἐνάλλαξις, εως (ἡ), = Ἐναλλαγή.

Ἐναλλασσομένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατ' ἐναλλαγήν, Ἐναλλάξ.

Ἐν-αλλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλλοιῶ (Μεταβάλλω) τι ἐντὸς ἢ διά τινος.

Ἐναλλοίωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐν-αλλάσσω(ττω), Μ. άξω. Ἀλλάζω ἕνα μετ' ἄλλου, κάμνω ἀλλαξιάν, 'παίρνω καὶ δίδω, βάλλω (τοποθετῶ) τι ἐναλλὰξ (ἀνάποδα ἢ σταυρωτά), (ἐν γέν.) μεταβάλλω » (Τὸν Πρωτέα) παντοίας ἐναλλάσσοντα μορφάς, « Ἀπλλδ. » Τὸ ἐναλλάσσειν τὸ σ εἰς τὸ δ. » Γρμτ. ||. (μσ.) ἔχω νὰ κάμω (ἔχω δοσοληψίαν, σχέσεις, διαπραγματεύομαι περὶ ὁποίας δήποτε ὑποθέσεως) μετά τινος. » Ὅσοι Ἀθηναίοις ἐνηλλάγησαν, « Θκ., 'τοὺς συναναστράφησαν, ἔκαμαν συναλλάγματα (σχέσεις ἐμπορικὰς κλπ.) μετ' αὐτῶν. (καὶ γεν.) » Ὡς ἴσασιν οἱ τῆς ἱερᾶς ἱστορίας ἐναλλαξάμενοι, « Εὐς., (ἀλλ' ἴσως τοῦτο μεταβλητέον εἰς δοτ.).

Ἐν-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι (ἀόρ. Ἐνηλάμην καὶ β'. Ἐνηλόμην), = Ἐμπηδῶ, (μτφορ.) ἐνυβρίζω· ἐπεμβαίνω εἰς τὴν δυστυχίαν τινός.

Ἔναλλος (ὁ, ἡ). ἄλλος ἐξ ἄλλου, διαφορετικός. ἀνάποδος. » Πάντα δ' ἔναλλ' εἴη ἔργ' ἀσεβῶν μερόπων, « Ἐπγρ.

Ἐνάλλως, ἐπίρ. Ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, ἀντιθέτως, ἀνάποδα.

Ἔναλος (ὁ, ἡ), = Ἐνάλιος.

Ἐναλούς, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐναλίσκομαι.

Ἐν-αλύω, Μ. ύσω. (μὲ δοτ.) Περιπλανῶμαι (Περιφέρομαι διασκεδάζων τὴν πλῆξίν μου) μέσα εἰς. (ἀπλ.) Ἐνδιατρίβω. » Εἰ βούλει καὶ τὴν Κριθηΐδα διαγράψωμεν, ἐπειδὴ χαίρειν φῄς, ὅταν ἐναλύῃ αὐτῇ ὁ λόγος, « Εὐς.

Ἐναμάρτητος καὶ Ἐνάμαρτος (ὁ, ἡ). ὑποκείμενος εἰς ἁμάρτημα, ἔνοχος, ἐσφαλμένος, ἡμαρτημένος.

Ἐν-αμβλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω τι ἐντὸς ἢ διά τινος.

Ἐναμάρτως, ἐπίρ. Σφαλερῶς, ἡμαρτημένως.

Ἐν-αμαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκοτίζω (Ἀμαυρόνω) διά τινος.

Ἐν-αμείβω, Μ. είψω, = Ἐναλλάσσω, τοποθετῶ ἐναλλάξ.

;Ἐν-αμέλγω, Μ. έλξω. (μὲ δοτ.) Ἀρμέγω μέσα εἰς.

Ἐν-αμβλυωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀμβλυωπῶ διὰ ἢ κατά τι.

† Ἐν-αμηχανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀμηχανῶ εἴς τι.

Ἐν-αμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Ἐναγωνίζομαι.

Ἐνάμιλλος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ. καὶ σπντ. μὲ γεν. ἢ προθετ. αἰτ.) ὁ ἁμιλλώμενος (συνεριζόμενος, [ἐπμ.] συγκρινόμενος, παραβαλλόμενος) πρός τινα, ἀντίζηλος, ἀνταγωνιστής, ὅμοιος, ἰσοδύναμος.

Ἐναμίλλως, ἐπίρ. Ἐξ ἴσου, ὁμοίως. » Οὐχ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' ἐναμίλλως τοῖς μάλιστα, « Ἰσκρ.

Ἔναμμα (τὸ), [ἐνάπτω]. πᾶν ὅ,τι εἶνε δεμένον (κρεμασμένον) ἐπάνω εἰς ἢ χρησιμεύει ὡς δέσιμον, λουρί, ζωνάρι κτλ.

Ἐναμμένος, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐνημμένος, πθ. πρκ. τοῦ Ἐνάπτω.

Ἐναμοιβαδίς [ἐναμείβω], ἐπίρ. Π. ἀμοιβαδόν, ἐναλλάξ.

Ἐν-ανα-κλίνομαι, Μ. κλινθήσομαι. Ἀνακλίνομαι (Ἀναπαύομαι) ἐντός τινος, ἐπαναπαύομαι.

Ἐν-ανα-παύομαι, Μ. παύσομαι. (μὲ δοτ.) Ἀναπαύομαι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, ἐπαναπαύομαι, εὐχαριστοῦμαι.

;Ἐν-αν-άπτω, Μ. άψω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐνάπτω.

Ἐν-ανα-στρέφομαι, Μ. στραφήσομαι. Ἀναστρέφομαι ἐντὸς ἢ μεταξύ, ἐνδιατρίβω.

Ἐν-ανθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνυπάρχω εἰς ἀνθρώπινον σῶμα. » Ψυχὴ ἐνανθρωποῦσα, « Ἡλ. 2) (θλγ. περὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ

Λόγου τοῦ Θεοῦ) γίνομαι ἄνθρωπος. »Σαρκωθέντα... καὶ ἐνανθρωπήσαντα, « Σύμβολ. Πίς., (ὅθεν:

Ἐνανθρώπησις, εως (ἡ). ἡ σάρκωσις τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ἐν-ανθρωπίζω, Μ. ίσω, = Ἐνανθρωπέω.

Ἔναντα ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐναντίον, ἀντικρύ. ἐξ ἐναντίας. » Τῷ καὶ πεποιθὼς ἀξιοῖς ἐμοῦ λέγειν ἔναντα; « Ἀρστφ.

;Ἔναντι, ἐπίρ. (Γρφ.) ἀντὶ Ἐναντίον, ἀντικρύ.

Ἐναντιαῖος, α, ον. Ἐναντίας ποιότητος (ἰδιότητος) ἢ θέσεως, ἐναντίος ἢ ἀντικρυνός.

Ἐναντίβιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀντίβιος, ἐναντίος, ἀντίμαχος), (εὔχρ. μόνον τὸ οὐδ.) » Ἐναντίβιον, « ἐπίρ. Ἐναντίον, κατά.

Ἐναντιόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐναντίαν βουλὴν (γνώμην, θέλησιν), ἐναντιογνώμων.

Ἐναντιογνωμέω ἢ (ὀρθότ.) Ἐναντιογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἐναντίαν γνώμην εἶμαι -

Ἐναντιογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἐναντιόβουλος.

Ἐναντιοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω τὸν ἐναντίον (ἄλλον) δρόμον. » Ἡ δὲ πάροδος τοῦ τείχους (τῆς Βαβυλ.) ὥστε τέθριππα ἐναντιοδρομεῖν ἀλλήλοις, « Στρβ.

Ἐναντιοδρομία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐναντιοδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐναντίαν δύναμιν (ἐνέργειαν, ἰδιότητα, σημασίαν).

Ἐναντιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω τὰ ἐναντία, ἀντιλέγω.

Ἐναντιολογία (ἡ). τὸ λέγειν τὰ ἐναντία, ἀντιλογία.

;Ἐναντιολογικός, ή, όν, ἴδε Ἐναντιοποιολογικός.

;Ἐναντιολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων τὸ ἐναντίον, ἀντιλέγων.

Ἐναντίον, ἐπίρ. ἢ πρόθ., ἴδε Ἐναντίος.

Ἐναντιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Εἶμαι ἐναντίος (Φέρομαι ἐναντίον) τινός, ἀντιστέκομαι, ἀντιβαίνω, ἀντιλέγω, ἀντιπράττω, κτλ., (ἐν γέν.) ἐναντιόνομαι.

Ἐναντιοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι -

Ἐναντιοπαθής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-παθῶς. Ὁ ἔχων ἐναντίας ἰδιότητας.

;Ἐναντιοποιολογικός, ή, όν. Ὅς τις κάμνει (βιάζει διὰ τῆς διαλεκτικῆς του δεινότητος) τὸν ἄλλον νὰ ἀντιφάσκῃ, (ἄλλ. ἀναγν Ἐναντιολογικός).

Ἐναντιοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀντιπράττω (Ἀντιφέρομαι) εἴς τινα.

Ἐναντίος, α, ον. (μὲ δοτ. ἢ γεν.) Ὁ κείμενος ἢ ἐρχόμενος ἔναντι (ἀντικρύ) τινος, ἀντικρυνός. » Ὁδὸς ἐναντίαις ζεύγεσι περατή, « Στρβ. » Ἀκταὶ δὲ προβλῆτες ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν ἐν στόματι προὔχουσιν, « Ὀδ. Κ. 2) (συνεκδχ.) ἀντιστεκόμενος, ἀντιβαίνων, ἀντιλέγων, ἀνατρέπτων, (ὅθ. ἐν γέν. ‖. οὐσ.) ἐχθρός. (ἢ ἐπιθ.) ἐχθρικός. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) ἀπευκταῖος, δυσάρεστος, ἀνάποδος. » Ἐν τῷ ἐναντίῳ στρατοπέδῳ, « Πλάτ. » Ὅσα πώποτ' ἐναντία τούτοις ἐπράξατε, « Δμ. » Τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ ἐναντία, « Ξεν. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἐναντίον, ἐπίρ. (Τοπ.) ἀντικρύ, (κοιν.) ἀπέναντι, κατὰ πρόσωπον. » Εἰς ὦπα ἰδέσθαι ἐναντίον, « Ὀδ. Ψ. » Αἰσχύνομαί σε προσβλέπειν ἐναντίον, « Εὐρ. (καὶ μὲ προσδιορ. τοῦ τόπου): » Ἐναντίον ὧδε, « Ὀδ. Ρ. (καὶ πρὸς γεν.) » Καί με τούτων ἐναντίον διηρώτησας, « Πλάτ. » Ὅρκος ὃν ἔθετο Ἀννίβας ἐναντίον Διὸς καὶ Ἥρας, « Πλβ. 2) (τρπ.) ἐξ ἐναντίας, (συνεκδχ.) ὡς ἐχθρός, (μὲ γεν.) κατά (τινος). » Ἐναντίον (ἡ) Ἐναντία μάχεσθαι (μίμνειν, ἐλθεῖν κτλ.), « Ὅμ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τοὐναντίον, (ἢ προθετ.) » Ἐκ τοὐναντίου, (καὶ πληθ.) » Κατὰ τἀναντία, « Αἰ. » (καὶ μετὰ τοῦ Ἢ) » Τοὐναντίον ἢ προσεδόκουν, « Αἰ.

Ἐναντιοστατέω-ῶ, ήσω. Ἵσταμαι ἐναντίον τινος, ἀντιβαίνω, ἀντιστέκομαι, ἐναντιοῦμαι.

Ἐναντιότης (ἡ). ἡ θέσις (ἢ κατάστασις) τοῦ ἐναντίου· ἀντίθεσις, ἀντίπραξις, ἀντιλογία κτλ.

;Ἐναντιοτροπὴ ἢ Ἐναντιοτροπία (ἡ). γύρισμα πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος, ἐναντιότης.

Ἐναντιοφάνεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐναντιοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἐναντίος ἢ ἐναντίον (ἀπέναντι), ἀντικρυνός.

Ἐναντιοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω ἢ (ἐλλ.) Φέρομαι ἐναντίον τινός. » Ἐναντιοφορούντων τῶν πλανητῶν καλουμένων ἀστέρων τοῖς ἀπλανέσιν, « Εὐσ.

Ἐναντιοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω τὰ ἐναντία, ἀντιφάσκω.

Ἐναντιοφωνία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀντίφασις, ἀντιλογία.

Ἐναντιόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν τὰ ἐναντία, ἀντιλέγων ἢ ἀντιφάσκων.

(Ἐναντιόω-ῶ, Μ. ώσω). Ἀντιθέτω, ἀντιτάττω, (ἀμφ.). ‖. (συνήθ. μσ.) ἴδε Ἐναντιόομαι.

Ἐναντίωμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐναντιοῦται (ἀντιβαίνει) εἰς τοὺς σκοποὺς (εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις κτλ.) τινος, ἐμπόδιον.

Ἐναντιωματικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ τείνων (ἐπιῤῥεπὴς) πρὸς ἐναντίωσιν· (γρμτ.) ὁ σημαίνων ἐναντιότητα.

Ἐναντιωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Ἐναντιώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ ἐναντίον ἄλλου ὄνομα.

Ἐναντίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐναντίον· ἐνάντια. τὸ ἐναντίον. (μὲ δοτ.) » Λόγοισι τοῖς ἐμοῖς ἐναντίως, « Εὐρ. (ἢ αἰτ. προθετ.) » Ἐναντ. ἔχει πρὸς τὰς καταλλαγάς, « Δμ. » Ἐναντίως δὲ πρὸς τ' ἄλλα ζῷα ἢ ἐπὶ τῶν ἵππων συμβαίνει. τὰ μὲν γὰρ κτλ. « Ἀρστ.

Ἐναντίωσις, εως (ἡ): τὸ νὰ ἐναντιώνηταί τις, ἀντίστασις, ἐναντιότης.

Ἐν-αντλέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Γεμίζω ὑγροῦ τὸ ἀγγεῖον εἰσρέει ἐντός μου.

Ἐναξονίζω, Μ. ίσω. Ἐναρμόζω εἰς τὸν ἄξονα, (ἀρχαϊκ.) παρβλ. Ἐμπελίζω.

;Ἐναολλής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐν ἀολλής (τῆς προθ. ἀναφερομ. εἰς τὸ ῥῆμα).

Ἐναπαιωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Κρέμαμαι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, (παρβλ. Ἐναιωροῦμαι).

Ἐνάπαλος (ὁ, ἡ). μετρίως ἁπαλός, (κοιν.) μαλακούτσικος.

Ἐναπαστράπτω, Μ. άψω. Ἀστράπτω μέσα εἰς.

Ἐν-απ-ασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπασχολῶ τι εἰς.

Ἐναπεδεικνύατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐναπεδείκνυντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ὑπερσ. τοῦ Ἐναποδείκνυμι.

Ἐν-απειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβερίζω τινὰ περὶ ἢ διά τινος.

Ἐν-απ-ειλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐναποκλείω.

Ἐν-απ-ενιαυτίζω, Μ. ίσω. Διατρίβω ἕνα χρόνον ξενητευμένος πουθενά.

Ἐν-απ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.), = Ἐμποιῶ, προξενῶ, ἐμπνέω. » Φόβον τοῖς πονηροῖς ἐναπειργάσαντο, « Ἰσκρ.

Ἐν-απ-ερείδω, Μ. είσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀκκουμβῶ τι (καὶ μσ. ἢ ἐλλ. Ἀκκουμβῶ ἐμαυτὸν [καὶ συνεκδχ.] Τινάζω ἢ Ἐμπήγω τι) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. » Ὅταν ὁ σκορπίος ἐναπερείσηται τὸ κέντρον εἰς νεῦρον, « Γαλ. (καὶ μτνμ.) » Ἐναπηρείσατο τὴν ὀργὴν εἰς τοὺς ταλαιπώρους Μαρωνείτας, « Πλβ., (παρβλ. Ἀπερείδω).

Ἐναπέρεισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐναπέρεισμα (τό). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐναπερείσεως. » Τὰ πάθη τῆς ψυχῆς εἶσιν ἐναπερείσματα, « Κρμ.

Ἐν-απ-ερεύγομαι, Μ. εύξομαι (ἀόρ. Ἐναπήρυγον κτλ.). Ἀπερεύγομαι (Ἐξερεύγομαι) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. » Τὴν ὀργὴν (» Τὸ πάθος) —, « Εὐρ., Φίλ.

Ἐναπῆκε, Ἰων. ἀντὶ Ἐναφῆκε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐναφίημι.

Ἐνάπλωσις [ἐναπλόω], εως (ἡ). ἡ ἀνάλυσίς τινος πράγματος εἰς τὰ ἁπλούστατα στοιχειώδη μέρη του, (Γαλλ.) simplification.

Ἐν-αποβάπτω, Μ. βάψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βουτῶ τι (εἰς τρόπον ὥστε νὰ ξεπλυθῇ) μέσα εἰς, (παρβλ. Ἐναποβρέχω).

Ἐν-αποβλύζω, Μ. βλύσω. Χύνω τι (τὸ ὁποῖον ἀναβλύζει ἀπ' ἐμοῦ) μέσα εἰς, (ἐπμν.) Ἐνεμέω, Ἐνουρέω κτλ.

Ἐν-αποβρέχω, Μ. βρέξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Μουσκεύω τι (εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀφήσῃ τὸν χυμὸν [τὴν οὐσίαν] του) μέσα εἰς. » Ῥόδα ἐλαίῳ ἐναποβρ., « Δσκρ.

Ἐν-απογεννάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω νὰ γεννηθῇ τι μέσα εἰς.

Ἐναπόγραφος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.) γραμμένος (σημειωμένος, περασμένος) εἰς τὸν κατάλογον, [ἐκ τοῦ

Ἐν-απογράφω, Μ. γράψω. Γράφω (Καταγράφω) τι μέσα εἰς, περνῶ (σημειόνω) εἰς τὸ κατάστιχον· συγκαταριθμῶ.

Ἐν-αποδείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω (Ἀποδείχνω ἢ Ἐπιδείκνυμι) τι ἐντὸς ἢ διά τινος.

Ἐναπόδεικτος (ὁ, ἡ). ὁ βεβαιωμένος δι' ἀποδείξεων.

Ἐν-αποδεσμέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Ἐν-αποδέω, Μ. δήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Δένω τι σφικτὰ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, δένω εἰς κομπόδεμα.

Ἐν-αποδέω, Μ. δεήσω, = Ἐλλείπω, λοιπέω.

Ἐν-αποδημέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀποδημῶ ἐνδιατρίβω πουθενά.

Ἐν-αποδύομαι, Μ. δύσομαι. Γδύνομαι (Ἀνασκουμπόνομαι, Ἑτοιμάζομαι) διά τι.

Ἐν-αποζέννυμι καὶ

Ἐν-αποζέω, Μ. ζέσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βράζω (Ζεματίζω) τι εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀφήσῃ τὴν οὐσίαν του μέσα εἰς. » Ἀψίνθιον ἐλαίῳ ἐναποζ., « Γαλ.

Ἐναπόθεσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐναποτίθημι.

Ἐναπόθετος (ὁ, ἡ). ὁ ἐναποτεθειμένος, ἐναποτεταμιευμένος.

Ἐν-αποθησαυρίζω, Μ. ίσω. Ἀποθησαυρίζω (Ἀποταμιεύω) τι μέσα εἰς.

Ἐν-αποθλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβων ἐκβάλλω (Ξεζουμίζω) τι μέσα εἰς.

Ἐν-αποθνήσκω, Μ. θανοῦμαι. (μὲ δοτ.) Ἀποθνήσκω μέσα εἰς τόπον τινὰ ἢ ἐπάνω εἰς ἔργον τι. » Ταῖς πληγαῖς (» Τῇ νήσῳ) ἐναποθ., « Θκ.

Ἐν-αποθραύω, Μ. θραύσω. Σπάνω (Τσακίζω) τι μέσα εἰς.

Ἐν-αποθωπεύω, Μ. εύσω. Καταπείθω (Ἀποκοιμίζω, Ἑλκύω εἰς τὸ θέλημά μου) τινὰ μὲ κολακείας.

Ἐν-αποκλειμέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλείω τι πανταχόθεν δι' [illegible] μέσα εἰς, κε[illegible] ἐντελῶς [illegible], (παρβλ. Ἐγκατακλείω).

Ἐν-αποκάμνω, Μ. καμοῦμαι. (μὲ δοτ.) Ἀποκάμνω ἐπάνω εἰς ἔργον τι, (ἐλλ.) ἐκλείπουν αἱ δυνάμεις μου πρὶν τελειωθῇ ἡ πρᾶξις τι, Ἐναποθνήσκω.

Ἐν-αποκεῖμαι, Μ. κείσομαι. (μὲ δοτ.) [illegible] (Εἶμαι σωμ. φυλαττόμενος, Ἔμεινα ἀπὸ προτήτερα) μέσα εἰς.

Ἐν-αποκινδυνεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Δοκιμάζω τὴν τύχην μου (Ῥιψοκινδυνεύω) εἴς τι.

Ἐν-αποκλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Συντρίβω (Σπάνω, Τσακίζω) τι μέσα εἰς ἢ ἐν ῷ.

Ἐν-αποκλείω, Μ. κλείσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κλείω τι πανταχόθεν (Περικλείω) μέσα εἰς.

Ἐν-αποκλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω ἠρέμα (Πλαγιάζω) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐν-αποκλύζω, Μ. κλύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ξεπλύνω τι μέσα εἰς.

Ἐν-αποκρύπτω, Μ. κρύψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρύπτω τι ὅλως διόλου μέσα εἰς.

Ἐν-αποκτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω (Ἀποκτείνω) τι ἐντὸς ἢ διά τινος.

Ἐν-αποκυλίω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Ἀποκυλίω (Ῥιψοκυλιστώ τὸ [illegible]) ἐπάνω εἴς τι.

Ἐν-αποκυΐσκω, Μ. ήσω. Γεννῶ μέσα εἰς.

Ἐν-απολαμβάνω, Μ. λήψομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Χωρίζω καὶ [illegible] τι μέσα εἰς, ἀποπερικλείω, ἀποπεριέχω. » Τῶν ἡμισφαιρίων ἑκάτερον ἐναπολαμβάνει ἐξ [illegible], « Φλ.

Ἐν-απολαύω, Μ. λαύσομαι. Ἀπολαμβάνω τι, κατευχαριστοῦμαι.

Ἐν-απολείπω, Μ. λείψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀφίνω τι ὡς περίσσευμα (λείψανον, κατάλοιπ. κτλ.) μέσα εἰς.

Ἐναπολείψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. [illegible] περισσεύματος κτλ.

Ἐν-απολήγω, Μ. λήξω. Καταλήγω (Περατοῦμαι) ἐντὸς τινος.

Ἐναπόληψις [ἐναπολαμβάνω], εως (ἡ). χώρισμα καὶ [illegible] (κλείσιμον, ἐμπόδισμα) μέσα εἰς, » Ὁ ἀὴρ οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν, ἀλλ' ἡ λεπτοῦ τινος πνεύματος ἐναπόληψις, « Εὐς

Ἐν-απόλλυμι, Μ. ολέσω. (μὲ δοτ.) Χάνω (Ἀφανίζω) τι μέσα εἰς.

Ἐν-απολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Δικαιολογοῦμαι (Ἀπολογοῦμαι) ἐντὸς ἢ διά τινος.

Ἐν-απολούω, Μ. λούσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Λούων ξεπλύνω τι μέσα εἰς.

Ἐναπόλυτος (ὁ, ἡ), = Ἀπόλυτος.

Ἐναπόμαγμα (τό), [ἐναπομάσσω]. πᾶν ὅ,τι ἐναπεμάχθη (ἐνετυπώθη) εἴς τι.

Ἐν-απομαραίνομαι, Μ. μαρανθήσομαι. Μαραίνομαι μέσα εἰς.

Ἐν-απομάσσω (ττω), Μ. μάξω. (μὲ δοτ. ἐκ. δ'.) Ἀποσφογγίζω τι (καὶ συνεκδχ. Ἀφίνω τὸν τύπον τινὸς) μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι, ἐντυπόνω.

Ἐν-απομένω, Μ. μενῶ. Μένω (Ἀπομένω) ὀπίσω μέσα εἰς.

Ἐν-απομόργνυμι, καὶ (μσ.)-ομόργνυμαι, Μ. ομόρξω, -ομαι, = Ἐναπομάσσω, (συνεκδχ.) μεταδίδω τὸν τύπον (τὴν βαφὴν [ἢ τρπ.] τὸ ἦθος) μου εἴς τι, (ὅθεν:

Ἐναπόμορξις, εως (ἡ). ἡ μετάδοσις τῆς βαφῆς (τοῦ χρώματος [καὶ τρπ.] τῶν ἠθῶν) τινος εἴς τι.

Ἐν-απομύσσομαι, Μ. ύξομαι. Ἀπομύσσομαι ἐντός τινος.

Ἐν-αποπλύνω(πλύνω), πλύνω, = Ἐναποπλύνω.

Ἐναπόπνευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐν-αποξέω, Μ. ξέσω. Ξύνω ἀφαιρῶ τι ἐντὸς ἢ διά τινος.

Ἐν-αποπλησιάζω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐγγίζω.

Ἐν-αποπλύνω, Μ. πλυνῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Πλύνων καθαρίζω (Ξεπλύνω) τι μέσα εἰς.

Ἐν-αποπνέω, Μ. πνεύσω. Ἐκπνέω (Ξεψυχῶ) μέσα εἰς, (ἴδε Ἐναποθνήσκω).

Ἐν-αποπνίγω, Μ. πνίξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Πνίγω τινὰ μέσα εἰς.

Ἐν-αποπορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀπορῶ ἐπάνω εἴς τι, (ἄλλ. διορθ. Ἐπαπορέω).

Ἐν-αποσβέννυμι, Μ. σβέσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σβύνω τι μέσα εἰς.

Ἐν-αποσημαίνω, Μ. σημανῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Δηλῶ (Φανερόνω, Σημαίνω) τι διά τινος. 2) (μσ.) = Ἐναποσφραγίζομαι, Ἐναποσφραγίζομαι.

Ἐναποσκηπτικός, ή, όν. Ὁ κατ' ἐναπόσκηψιν. » Πυρετός —, « Ἰατρ.

Ἐν-αποσκήπτω, Μ. σκήψω. Ἐνσκήπτω, Εἰσβάλλω, (παρβλ.) Ἐναπερείδω.

Ἐναπόσκηψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., εἰσβολή (πυρετοῦ).

Ἐν-αποσκληρύνομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Σχηματίζομαι εἰς σκίρρον (Σκληρύνομαι) ἐντός τινος.

Ἐν-αποσμήχω, Μ. σμήξω. Ἀποσμήχω τι ἔσωθεν.

Ἐν-αποστάζω, Μ. στάξω. Ἀποστάζω τι ἐντός τινος.

Ἐν-αποστηρίζομαι, Μ. ίξομαι, = Ἐναπερείδομαι.

Ἐν-αποστίλβω, Μ. στίλψω. Ἀποστίλβω ἐντός τινος.

Ἐν-αποσφάττω, Μ. σφάξω. Σφάζω (Φονεύω) τινὰ μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

Ἐν-αποσφηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμπασσαλεύω διὰ ἢ ὡς διὰ σφηνός.

Ἐν-αποσφραγίζω ἢ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀφήνω τὸν τύπον μου ἐπάνω εἴς τι (καθὼς ἡ σφραγὶς ἐπάνω εἰς τὸ κηρὶ κτλ.).

Ἐναποσφράγισμα (τό). ὁ τύπος τῆς σφραγῖδος ἐπάνω εἰς τὸ κηρὶ κτλ.

Ἐν-αποσώζω, Μ. ώσω. Ἀποσώζω (Διασώζω) τι ἐντός.

Ἐν-αποταμιεύω, Μ. εύσω. Ἀποταμιεύω τι ἐντός.

Ἐν-αποτελέω-ῶ, Μ. έσω. Τελειόνω (Τελειοποιῶ, Κατορθόνω) τι μέσα εἰς.

;Ἐν-αποτέμνω, Μ. τεμῶ. (μὲ δοτ.) Κόπτω (Χωρίζω) τι ἀπό τινος μέσα εἰς.

Ἐν-αποτήκω, Μ. τήξω. Λυώνω καλῶς (Ἀποτήκω) τι μέσα εἰς.

Ἐν-αποτίθημι, Μ. ἐναποθήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω κατὰ μέρος (Ἀφίνω ὡς ἀπόθετον) τι μέσα εἰς, ἐναποθέτω. » Τὰ ξίφη εἰς τοὺς κουλεοὺς ἐναπέθεντο, « Δ. Κάσσ.

Ἐν-αποτίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ τι μέσα εἰς.

Ἐν-αποτιμάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ξεπληρόνω τινὸς δι' ἄλλου πράγματος ἀντὶ χρημάτων (Δμ. σελ. 1233.), (παρβλ. Ἐντιμάω).

Ἐν-αποτίνω(τίω), Μ. τίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Πληρόνω χρέος ἢ πρόστιμον μέ.

Ἐν-αποτυπόω-ῶ καὶ (μσ.)-οῦμαι, Μ. ώσω, -ωμαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐντυπόνω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐν-αποφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατουρῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐν-αποχρέομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαι (ὅσον μὲ χρειάζεται ἢ [ἐκ τοῦ ἐναντ.] ἀφειδῶς ἢ μὲ ἀσωτίαν [Καταχρῶμαι, Καταναλίσκω]) τι εἰς.

Ἐν-αποψάω-ῶ, Μ. ψήσω. Τρίβων ἐλαφρὰ ἀποσπογγίζω τι μέσα εἰς.

Ἐν-αποψύχω, Μ. ψύξω. (μὲ δοτ.) Ἀποπατῶ (ἰπρ. Ξεχωρίζομαι [κοιν.] Ξεναστίνω) μέσα εἰς. » Μηδ' ἐπὶ κρηνάων οὐρεῖν, μηδ' ἐναποψύχειν, « Ἡσ. 2) = Ἐναποπνέω.

Ἐνάπτω, Μ. άψω. Δένω τι ἀπό τινος, προσάπτω (μσ.) κρεμνῶ ἐπάνω μου, φορῶ. » Διφθέραν ἐνημμένος, « Αχ. » Γυμνάσματα σπαρτίοις ἐνημμένα, « Αθ. 2) βάλλω (δίδω) φωτιάν, ἀνάπτω. » Ἡ σχίζα γοῦν ἐνημμένη, « Ἀρστφ. 3) (μσ. μὲ γεν.) ἐγγίζω, (συνεκδχ. ἢ τρπ.) ἔχω νὰ κάμω, μετέχω. » Οὔτοι δὴ πάντες τῆς αἰτίας ταύτης ἐνημμένοι εἰσίν, « Αρστ., (συγγ. τῷ Ἐνέχομαι).

Ἔναρα (τά). [ἐναίρω ἢ ἐνάρω], τὰ ἀπὸ τοῦ φονευθέντος ἐν τῇ μάχῃ [ἐν ἄρει] λαμβανόμενα λάφυρα.

Ἐναράσσω, Μ. άξω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) Κτυπῶ τι (μὲ κρότον καὶ ὁρμήν) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

;Ἐνάργει, Δ. ἀντὶ Ἐνήργει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐνεργέω.

Ἐνάργεια (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ἐναργοῦς. (κυρ. ῥητ.) σαφήνεια περὶ τὴν ἔκφρασιν (εἰς τρόπον ὥστε νὰ νομίζῃ τις ὅτι βλέπει ἐναργῶς τὰ λεγόμενα).

Ἐναργέως, Π. ἀντὶ Ἐναργῶς.

Ἐνάργημα (τό). πᾶν ὅ,τι προσπίπτει ἐναργῶς εἰς τὴν ὅρασιν.

Ἐναργής [Δ. ἀντὶ Ἐνεργής], έος (ὁ, ἡ).

πραγματικός, (ἐπμ.) ὁρατός, ὀφθαλμοφανής, (τρπ.) σαφής, εὐκρινής. »Οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοί φαίνονται ἐναργεῖς, « Ὀδ. Π. » Ἐναργές οἱ ὄνειρον ἐπέσσυτο, « Ὀδ. Δ. »Βωμὸς—,« Πίνδ. »Βάξις ἐναργὴς ἦλθε, σαφῶς ἐπισκήπτουσα,« Αἰσχλ.

† Ἐναργότης (ἡ), (ἀδχμ.) ἀντὶ Ἐνάργεια·

Ἐναργώδης, εος (ὁ, ἡ). τρόπον τινὰ φανερὸς (ἐναργής). » Ὄνειρος —, « Ἀρετ. (ὁ Σχνεϋδέρος τὸ ἔκρινε δικαίως ὕποπτον).

Ἐναργῶς, ἐπίρ. Προφανῶς, ὀφθαλμοφανῶς· σαφῶς, εὐκρινῶς.

Ἐνάρετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ρέτως. Ὁ ἔχων ἀρετὰς (προτερήματα). (μτγν.) ὁ ἔχων ἕξιν τῆς ἀρετῆς.

Ἐνάρηρα (ὅθ. εὔχρ. μόνον ἡ μτχ. Ἐναρηρώς, υῖα, ὀς), πρκ. ἀντὶ ἐνς. τοῦ ἀχρ. Ἐνάρω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι -

Ἐναρὴς [ἐν, ἄρω], έος (ὁ, ἡ). προσηρμοσμένος καλά μέσα εἴς τι, προσφυής·

Ἐναρηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (ʼπαίρνων ἀπὸ τοὺς φονευθέντας ἐχθροὺς) ἔναρα, (δηλ.) ἀνδρεῖος πολεμιστής.

Ἔναρθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συνδεδεμένος μὲ) ἄρθρα (ἁρμοὺς, κλειδώσαις). » Τῶ ζώων τὰ μὲν ἔναρθρα, ὡς ἄνθρωπος κτλ., τὰ δὲ ἄναρθρα, ὡς ὄστρεα κτλ., « Ἀρστ. (ὅθ. μτνμ.) » Λέξις (» Λόγος) —, « Γρμτ., ὁ διῃρημένος κατ᾿ ἄρθρα (μέρη, συλλαβὰς κτλ.), (ἐπμ. ὄχι ἄναρθρος, ἀλλὰ) εὐκρινής, εὔσημος, ἢ ὁ ἐκφερόμενος ἀνάρθρως.

Ἐν-αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἔναρθρον, ἐναρμόζω. » Ἐναρθροῦν τὰ ἐξηρθρωμένα μέλη,« Βασ. »Τὴν λαλιὰν ἐναρθρώσας,« Ἐπιφ.

Ἐνάρθρως, ἐπίρ. (γρμτ.). Μὲ ἄρθρα, (ἐπμ.) τρανῶς, εὐκρινῶς.

Ἐνάρθρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐναρθρόω, ἐνάρμοσις ἄρθρου.

Ἐναρίζω [ἔναρα], Μ. ίξω, Π. = Ἐναίρω, φονεύω (κυρ. εἰς μάχην), (συνκδχ.) = Σκυλεύω, γυμνόνω (τὸν φονευθέντα ἐχθρὸν), (ἐν γέν.) στερῶ, ἀφαιρῶ. » Νὺξ ἐναριζομένη, « Σοφ., ἡ ἐκλείπουσα ἢ στερουμένη τῶν ἀστέρων της (διὰ τὴν προσέγγισιν τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου).

Ἐν-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Μετρῶ (Περνῶ εἰς τὸν ἀριθμόν) τι ὁμοῦ μὲ ἢ ἀναμεταξὺ εἰς ἄλλα.

Ἐναρίθμητος καὶ

Ἐναρίθμιος καὶ

Ἐνάριθμος (ὁ, ἡ). ὁ συναριθμηθεὶς μεταξὺ ἄλλων, ἐμβαίνων εἰς τὸν ἀριθμὸν (εἰς τὴν σειρὰν), (ἐπμ.) ἀποτελῶν μέρος τοῦ ὅλου, (Π.) μέτοχος, σύντροφος. (συνκδχ.) λόγου ἄξιος, ἔντιμος, ἀξιότιμος.

Ἐναρίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐναίρων (φονεύων) τοὺς βροτούς. »Αἰχμὴ—,« Ἐπγρ.

Ἐν-αριστάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Γευματίζω ἢ προγευματίζω ὀλίγον, (παρβλ. Ἐμφαγεῖν).

Ἐναρκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἔναρξιν, εἰσαγωγικός.

Ἐναρμογὴ (ἡ), = Ἐνάρμοσις, [ἐκ τοῦ

Ἐν-αρμόζω, Μ. όσω. (μὲ δοτ.) Προσαρμόζω τι μέσα εἰς. ||. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ʼταιρειάζω εἰς, συμφωνῶ μέ. » Τοῖς πολλοῖς ἐνήρμοττε, « Θμς.

; Ἐναρμονικὸς, ἡ, ὂν καὶ

Ἐναρμόνιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ίως. Τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ μέλη εἶνε εἰς ἁρμονίαν (ἔχουν ἀναλογίαν) πρὸς ἄλληλα, (ὅθ. 2) Ἐναρμόνιον (γένος ἢ μέλος), ἓν ἀπὸ τὰ τρία τῆς παλ. μουσικῆς (διαφέρον τῶν ἄλλων δύο κατὰ τὰ διαστήματα τῶν τόνων), ἴδε Διάτονον καὶ Χρωματικόν.

Ἐνάρμοσις, εως (ἡ), τὸ ἐναρμόζειν, ἐφαρμογὴ, προσάρμοσις.

Ἐνάρμοστος (ὁ, ἡ). ʼταιριασμένος (προσηρμοσμένος) εἰς, [ἐκ τοῦ

Ἐν-αρμόττω, Μ. όσω, = Ἐναρμόζω.

Ἔναρξις, εως (ἡ), τὸ ἐνάρχεσθαι, ἀρχὴ, ἀρχίνημα.

† Ἔναρον, ἄχρ. ὀνμς. τοῦ Ἔναρα.

Ἔναρον, Π. ἀντὶ Ἤναρον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐναίρω.

Ἔναρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνεχόμενος εἰς ἀρὰν, κατηραμένος, (παρβλ. Ἐναγής).

Ἐναροφόρος (οὕτω διορθ. τινὲς τὸ) Ἐναρφόρος.

Ἐν-αρτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐνάπτω, Ἐγκρεμάω.

Ἐναρφόρος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ συγκ.) = Ἐναρηφόρος.

Ἐναρχία (ἡ). ἡ ἀρχικὴ (πρώτη) ἑνότης, (θλγ.).

Ἐναρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ κατ᾿ ἐναρχίαν.

Ἐν-άρχομαι, Μ. ἄρξομαι. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Κάμνω ἔναρξιν, ἀρχινῶ. (ἰδιαιτ.) ἀρχινῶ τὴν θυσίαν, (παρβλ. Ἀπάρχομαι).

Ἔναρχος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄναρχος, δηλ.) ἔχων ἀρχήν. 2) ὁ ἐν ἐνεργείᾳ (καὶ ὄχι ψιλῷ ὀνόματι, ἢ μήπω πεπαυμένος) ἄρχων.

Ἐν-άρχω, Μ. ἄρξω, σπνκ. ἀντὶ Ἐνάρχομαι.

† Ἐν-άρω, ἄχρ. θεματ. τοῦ Ἐναρηρώς, (ἴδε Ἐνάρηρα).

Ἑνὰς, άδος (ἡ). ἡ μονάς.

Ἐν-ασεβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσεβῶ εἴς τι.

Ἐν-ασελγαίνω, Μ. ασελγήσω, (μὲ δοτ.) = Ἐνακολασταίνω, Ἐνυβρίζω.

Ἐν-ασθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσθενῶ κατά τι ἢ ἐντός τινος. » Ὀφθαλμοὶ (τοῦ λιμώττοντος) ἐνασθενοῦντες ταῖς κοιλότησι, « Βασ.

Ἐν-ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξασκῶ (Γυμνάζω) τι ἐντός ἢ διά τινος. 2) κεντῶ ἢ ὑφαίνω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς. » Οἱ δὲ λίθοι ἐνήσκηνται τῷ ὕφει, « Ἰώσ.

Ἐν-ασμενίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Εὑρίσκω εὐχαρίστησιν (Εὐαρεστοῦμαι) εἰς πρᾶγμα ἢ μέρος τι. »Διαίτῃ τῇ μετὰ ἀνθρώπων ἐνασμενίζει (ἡ περιστερὰ), « Μεθόδ.

Ἐν-ασπιδόω-ῶ, Μ. ώσω, (Κωμ.). Ἁρματόνω τινὰ μὲ τὴν ἀσπίδα, (μσ.) ʼπαίρνω τὴν ἀσπίδα μου, (ἐν γέν.) ἁρματόνομαι.

Ἔνασσα καὶ (μσ.) Ἐνασσάμην, ἀόρ. τοῦ Ναίω.

Ἐνάστερος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπεριέχων ἀστέρας, Ἔναστρος.

Ἐν-αστράπτω, Μ. άψω. (μὲ δοτ.) Ἀστράπτω μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι.

Ἔναστρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) ἄστρα. 2) ὁ ὑποκείμενος εἰς τὴν ἐνέργειαν (εἰς τὴν ἐπιῤῥοὴν) τῶν ἄστρων.

Ἐν-ασχημονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φέρομαι ἄσχημα (Γίνομαι γελοῖος) εἴς τι.

Ἐν-ασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσχολῶ (καὶ μσ. Ἀσχολοῦμαι) εἴς τι. (μὲ δοτ.) » Θεάμασιν ἀτόποις τὰς ὄψεις ἐνασχολοῦντες, « Βασ. » Περὶ τὸ διδάσκειν μόνον ἐνασχολούμενος, « Ἑρμγ.

Ἐναταῖος, α, ον, = (καὶ συνηθέστ.) τοῦ Ἐνναταῖος.

Ἐν-ατενίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Προσηλόνω τι (κυρ. δὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου) ἐπάνω εἰς. »Τὰς ἀκοὰς ἐνατεν.,« Ἰαμβλ., ἀφηγκρηοῦμαι μὲ προσοχὴν, (κοιν.) τεντόνω τ᾿ αὐτιά μου (ν᾿ ἀκούσω τί λέγουν).

Ἐνατένισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐνατενισμὸς (ὁ). τὸ ἐνατενίζειν, ἡ τῶν ὀφθαλμῶν προσήλωσις.

Ἔνατμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (γεμάτος) ἀτμούς.

Ἐν-ατονέω-ῶ, Μ. ήσω. = Ἐνασθενέω.

Ἔνατος, η, ον, = (καὶ καθὼς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ Εἴνατος ὀρθότ.) τοῦ Ἔννατος.

Ἐν-ατρεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μένω ἀτρέμας (Ἡσυχάζω) ἐντός τινος.

Ἐν-αττικίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Ἀττικίζω (ὁμιλῶν) μέσα εἰς. » Ἐναττικίζουσι τῷ χωρίῳ αἱ ἀηδόνες, « Φλσρ., κηλαϊδοῦν γλυκὰ (μὲ Ἀττικὴν εὐγλωττίαν).

Ἐν-αυγάζω, Μ. άσω. Φέγγω (Λάμπω) ποθενά, (μτβτ.) φωτίζω τι. » Τὴν ἀχλὺν ἐναυγ., « Φίλ.

Ἐναύγασμα (τὸ). λάμψις ἐγγινομένη, ἔλλαμψις.

Ἐναυδὴς, έος καὶ

Ἔναυδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φωνὴν (αὐδὴν), ὁμιλῶν, (ἐπμ.) ζωντανός.

Ἐν-αυθεντέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἔχω δύναμιν (ἐξουσίαν) ἐπάνω εἴς τι.

Ἐναυλακόφοιτις, ιδος (ἡ), Π. ἡ φοιτῶσα (συχνάζουσα, διατρίβουσα) εἰς ταῖς αὐλακιαῖς τῶν χωραφιῶν.

Ἐναύλειος (ὁ, ἡ). = Ἐναύλιος.

Ἐν-αυλίζω καὶ (μσ. ὅ καὶ συνηθές.) Ἐναυλίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Κατοικῶ συνήθως (Κάμνω κωνάκι) μέσα εἰς.

Ἐναύλιος, ος ἢ α, ον. Ὁ ἐν τῇ αὐλῇ, ʼσπιτικός. (ἐν γέν.) ἐσωτερικὸς, (ὅθ. ||. οὐσ.) Ἐναυλίη (ἡ), Ἰων., τὸ ἔσωθεν (τὸ ἀπὸ μέσα) μέρος τινὸς πράγματος, καὶ ||. Ἐναύλιον (τὸ), = Ἔπαυλις, οἴκημα μὲ περιοχὴν (αὐλήν).

Ἐναυλὶς, ίδος (ἡ). ἡ οὖσα ἐντὸς (προσηρμοσμένη εἰς τὸ ἔσωθεν) τοῦ αὐλοῦ. »Γλωττὶς—, « Λξ.

Ἐναύλισμα (τὸ). τὸ μέρος εἰς τὸ ὁπ. ἐναυλίζεταί τις, κατοικητήριον, ἐνδιαίτημα.

Ἐναυλιστήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων (ἁρμόδιος) πρὸς ἐνοίκησιν, οἰκήσιμος. » Ἄντρον ἐναυλιστήριον, « Ἐπγρ.

Ἔναυλος (ὁ, ἡ), = Ἐναύλιος, κατοικῶν (εὑρισκόμενος) ἐντὸς τῆς αὐλῆς (τοῦ ὀσπιτίου). » Ἔναυλον ἢ θυραῖον, « Σοφ. ||. (οὐσ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) κατοικία (κυρ. ἀγροτικὴ), ἔπαυλις, (ἐν γέν.) κατοικητήριον, κωνάκι. » Ἡ πρὶν ἐγὼ Περσῆος ἀκρόπτολις. . αἰπολίοισιν ἔναυλον ἐρημαίοισιν ἀνεῖμαι, « Ἐπγρ. » Νυμφέων ἔναυλοι, « Ἡσ., τὰ βουνά. « Ἁλὸς ἔναυλοι, « Ὀππ., ἡ θάλασσα.

Ἔναυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκουόμενος μὲ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ, (ἐπμ.) ἀντηχῶν ἀκόμην εἰς τὴν μνήμην, (ἐν γέν.) νεαρὸς, πρόσφατος. » Φωνὴ (» Μνήμη, » Φόβος, » Πόνος, » Εὐεργεσία κτλ.) ἔναυλος, « Λξ. (καὶ ἐλλ.) » Ἔναυλον ἦν ἔτι τότε πᾶσι,« Αἰσχ. » Πρὸς ταῦτα χρὴ ἔχειν ἔναυλον ὅτι,« Πλ. (καὶ καταχρ.) » Διὰ τὸ ἔναυλα τὰ τραύματα ἔχειν. « Εὐσ. 2) ὁ ἔχων σχῆμα αὐλοῦ ἢ αὐλῶνος, σωληνοειδής, (ὅθ. ||. οὐσ.) τάφρος, χαράδρα· χείμαρρος· φωλεὰ ἑρπετοῦ, κτλ. » Τάχα κεν φεύγοντες, ἐναύλους πλήσειαν νεκύων, « Ἰλ. Π.

Ἐν-αυξάνω, Μ. αὐξήσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω ν᾿ αὐξήσῃ τι (καὶ ἀμτβτ. ἢ πθ. Αὐξάνω, Τρέφομαι, Μεγαλόνω) μέσα εἰς.

† Ἐναυξὴς, έος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐαυξής.

Ἔναυρος (ὁ, ἡ), [ἐν, αὔρα]. ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἀέρα ἢ εἰς τοὺς ἀνέμους, ἀερικός.

Ἔναυσις [ἐναύω], εως (ἡ). ἄναμμα. » Πυρὸς—, « Πλ.

Ἔναυσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἔναυσιν, προσάναμμα· (μτφορ.) ἀφορμὴ πρὸς ἐρεθισμὸν, ἐλατήριον. » Τοιαῦτα ἔχων ἐναύσματα εἰς βασιλείας ἐπιθυμίαν, « Ἡρωδ., (παρβλ. Ἐμπύρευμα).

Ἐναυχένιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περὶ τὸν αὐχένα (λαιμόν). » Βρόχος—, « Ἐπγρ.

Ἐν-αυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐγκαυχάομαι.

Ἐν-αύω, Μ. αύσω. Ἀνάπτω (Ἀναύω) φωτιάν. (καὶ μτφορ.) Ἐξάπτομαι, ἐρεθίζομαι, (κοιν.) ʼπαίρνω φωτιάν. » Οὔτε οἱ πῦρ οὐδεὶς ἔναυε, « Ἡρ., δὲν τοῦ ἔδιδε φωτιὰν (ν᾿ ἀνάψῃ) ὡς ἐναγῆ (ἀφωρισμένον), (καὶ μσ.) » Ἐκ τοῦ βωμοῦ πῦρ ἐναύσασθαι, « Αἰλ. (καὶ μτφορ.) » Καὶ τὸ θράσος παρὰ τῆς Ἐλευσινίας ἐναύσασθαι, « Πλάτ. » Ἐντεῦθεν τὸν λόγον ἐναυσάμενος Εὐριπίδης, « Αἰλ., λαβὼν ἀφορμὴν (ὕλην).

Ἐν-αφανίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀφανίζω τι μέσα εἰς. » Ἐν γὰρ τοῖς μεγάλοις ἐναφανίζεται τὰ οὕτω σμικρά, « Στρβ.

Ἐναφέψημα (τὸ). τὸ ὑγρὸν ἐντὸς τοῦ ὁπ. ἔβρασε (κυρ. ἰατρικόν) τι, (Δτ.) δεκόκτον, [ἐκ τοῦ

Ἐν-αφ-έψω, Μ. εψήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βράζω τι (εἰς τρόπον ὥστε ν᾿ ἀφήσῃ τὴν οὐσίαν του) μέσα εἰς.

Ἐν-αφ-ίημι, Μ. ἐναφ-ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀφίνω (Ἀφίνω νὰ πέσῃ, νὰ τρέξῃ, νὰ χυθῇ κτλ.) τι μέσα εἰς. (ὅθ. συνκδχ. καὶ κατ᾿ εὐφ.) χέζομαι ἢ κατουρῃοῦμαι (κοιν. τὰ κάμνω) ἐπάνω μου, (καθὼς καὶ οἱ Γάλλοι λέγουν) laisser aller tout sous lui. » Ὑπὸ τοῦ δέους ἐναφεικὼς, « Ἀρστφ.

Ἐν-αφροδισιάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Ὁμιλῶ ἐρωτικῶς μετά τινος. συνουσιάζω.

Ἔναψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐνάπτω, δέσιμον εἰς ἢ ἀπό.

Ἐνγεταυθὶ, Ἀττ. Π. ἀντὶ Ἐνταυθί γε.

Ἔνδαδος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (γεμάτος) δαδὶ, ῥητινώδης, » Πεύκη—, « Θφρ. 2) Π. συνωδευμένος (τελεσθεὶς) μὲ δᾶδας (λαμπάδας). » Γάμος—, « Ποιητ., ὁ ἔννομος (ἀντιθ. τῷ Σκότιος), (παρβλ. Ἀδαδούχητος).

Ἐν-δαδόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (δένδρον τι) εἰς δαδὶ, κάμνω νὰ συῤῥεύσῃ ὅλη του ἡ ῥητίνη εἰς ἓν μέρος, (ἐπμ.) τὸ ξηραίνω.

Ἐν-δαίνυμαι, Μ. δαίσομαι, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) τρώγω (εὐωχοῦμαι) μέσα εἰς.

Ἔνδαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. = Ἔνδαδος (2). » Σπονδαὶ ἔνδ., « Αἰσχλ.

Ἐν-δαίω, Μ. δαίσω, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) καίω (κυρ. καὶ μτφορ.) μέσα εἰς. » Πόθον ἐνδ. τινὶ, « Πίνδ., ἐξάπτω (διεγείρω) εἰς τὴν καρδίαν τινὸς (τῷ ἐμπνέω) ἔρωτα. (καὶ πθ.) » Βέλος ἐνεδαίετο κούρῃ, « Ἀπλλν.

Ἐν-δάκνω, Μ. δήξομαι. Ἐμπήγω τὰ ʼδόντια μου μέσα εἰς, δαγκάνω, (καὶ μτνμ.) καίω, (χυδ.) τσούζω. » Ἐνδακὼν (ὁ ἵππος) στόμια, « Εὐρ., ʼπῆρε τὸ χαλινάρι ʼς τὰ δόντια. 2) (μτνμ.) σκαλόνω, σφίγγω (καὶ δὲν γυρίζω). » Ἵνα μὴ ἐνδάκῃ ὁ στύλος τῇ γῇ, « Μθμ. Παλ. (καὶ χ. πτ.) » Τῶν τροχῶν ἐνδακόντων, « Συν.

Ἔνδακρυς, υος (ὁ, ἡ). κλαϋμένος, δακρυσμένος, μὲ τὰ δάκρυα ʼς τὰ ʼμμάτια.

Ἐν-δακρύω, Μ. ύσω. (μὲ δοτ.) Δακρύω ἐντὸς ἢ διά τινος. Ὄμμασιν—, « Αἰσχλ.

Ἐν-δαπανάω-ῶ, Μ. ήσω. Δαπανῶ τι ἐντὸς ἢ δι᾿ ἄλλου.

Ἐνδάπιος (ὁ, ἡ), Π. καὶ

Ἐνδαπὸς [ἔνδον ἢ ἐν, δάπος], ἡ, όν. Ἐντόπιος.

Ἔνδασυς, εος (ὁ, ἡ). δασὺς (μαλλιαρὸς) ὁπωσοῦν.

Ἐν-δατέομαι-οῦμαι, Μ. δάσομαι (πρκ. Ἐνδέδασμαι κλ.), Π. χωρίζω, μοιράζω, διανέμω· ὁμιλῶ διακεκομμένα ἢ πικρά, (κοιν.) γλωσσοτρώγω. » Τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος, « Σοφ. (καὶ πθ.) » Ἤτοι ἀριστολόχεια παλίσκιος ἐνδατέοιτο, « Νίκ., κόπτοιτο, τρίβοιτο, (κατ᾿ ἄλλ.) ἐσθίοιτο.

Ἐν-δαψιλεύομαι, Μ. εύσομαι. Φαίνομαι δαψιλὴς (μεταδοτικὸς, πλουσιοπάροχος) εἴς τι. (μτβτ.) μεταχειρίζομαι ἢ δίδω ἀφειδῶς (δαψιλῶς, κατακόρως). » Ἀπ᾿ αὐτοῦ τὸ μέτρον τοῦτο προσηγορεύθη, ἐπείπερ αὐτῷ ἐνεδαψιλεύετο, « Σδ.

Ἐνδεδασμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐνδατέομαι.

Ἐνδεδομένως [ἐνδίδωμι], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ἔνδοσιν, μὲ χαλαρὰς (κοιν. ʼνδοτάς) ἡνίας, ὑφειμένως.

Ἐνδεὴς [ἐνδέω], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔνδειαν (χρείαν ἢ ἔλλειψιν) τινος, ἐλλιπὴς, ἀτελής· στερημένος, πτωχός (μὲ γεν.) » Ἑνός μοι μῦθος ἐνδεὴς ἔτι, « Εὐρ. » Τῶν καθ᾿ ἡμέραν ἐνδεεῖς ὄντας,« Ἰσκρ. (καὶ ἀπλ.) » Ὡς μήτε ὑπερπληροῦσθαι, μήτε ἐνδεεῖς γίγνεσθαι, « Ξεν. » Στατῆρες παράσημοί τε καὶ ἐνδεεῖς, « Θμς., (κοιν.) λειψοί. » Εἴ τις τι ἐν τῷ σώματι ἐνδεὲς ἔχει, « Ξεν., ἐλάττωμα. ||. (τὸ συγκρ.) Ἐνδεέστερος, (μὲ γεν.) κατώτερος, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥηματικῶς) » Ἐνδεέστερον τῆς δόξης, « Λξ.

Ἐνδεῖ, ἀπρσ. ἴδε Ἐνδέω.

Ἔνδεια (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἐνδεοῦς, στέρησις, ἔλλειψις (τῶν ἀναγκαίων). πενία.

Ἔνδειγμα (τὸ). δεῖγμα προφανὲς, ἀπόδειξις. (μτγν.) φάντασμα.

Ἐνδειὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐνδεής.

Ἐν-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω (Παρασήνω) τι ἐμπράκτως ἢ ἐνώπιον πάντων, ἀποδείχνω. 2) ἐγκαλῶ (εἰς τὸ κριτήριον), καταμηνύω, (ἴδε Ἔνδειξις). 3) (μσ.) κάμνω (ἢ κάμνω τι πρὸς) ἐπίδειξιν (γίνα μὲ ἰδοῦν). » Ἐχαρίζοντο αὐτῷ πάντα ἐνδεικνύμενοι καὶ κολακεύοντες, « Δμ. 4) (σπν. καὶ ἀμφ.) ἀπολογοῦμαι, δικαιολογοῦμαι. » Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι, « Ἰλ. Τ.

Ἐνδείκτης [ἐνδείκνυμι], ου (ὁ). ὁ καταμηνύων τινὰ, καταδότης.

Ἐνδεικτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἔνδειξιν ἢ γινόμενος -

Ἐνδεικτικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἐνδείξεως (ἁπλῆς καταμηνύσεως), (ἐπμ.) ἐπιπολαίως καὶ ὅσον μόνον νὰ δώσῃ νύξιν (ἀφορμὴν πρὸς περαιτέρω ἐξακρίβωσιν). » Ἐνδεικτικῶς μὲν εἴρηται, σαφῶς δὲ οὐδέ πω, « Γαλ.

Ἔνδεικτο, Π. ἀντὶ Ἐνδέδεικτο, ὑπερσ. τοῦ Ἐνδείκνυμι.

Ἐνδείματος (ὁ, ἡ). δείματος ἔμπλεως, περίφοβος.

Ἐν-δειματόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμποιῶ δεῖμα (φόβον), καταφοβίζω, (συνηθές. τὸ) Ἐκδειματόω.

Ἔνδεινος (ὁ, ἡ), λίαν δεινός.

Ἔνδειξις, εως (ἡ). δείξιμον· (Νμ.) Καταμήνυσις (κυρ. διὰ σφάλμα ἀποδεδειγμένον)· ἔλεγχος, ἀπόδειξις, διασάφησις· ἀπολογία (;). ἐπίδειξις (εὐνοίας κτλ.) πρός τινα· (ἰατρ.) σημεῖον πρὸς διάγνωσιν (τῆς ἀσθενείας), σύμπτωμα.

Ἕνδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), (ἄκλ.) ἀριθμ. 11. » Οἱ ἕνδεκα, « Ξεν., Δμ., ἄρχοντες εἰς τὰς Ἀθ. ἐπιφορτισμένοι τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων.

Ἑνδεκαετὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ διαρκῶν) 11 ἔτη, ἕνδεκα χρόνων.

; Ἑνδεκάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω τὴν ἑνδεκάτην ἡμέραν τοῦ μηνός.

Ἑνδεκάκις, ἐπίρ. 11 φοραῖς.

Ἑνδεκάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν 11 κλίνας.

Ἑνδεκάμηνος (ὁ, ἡ). 11 μηνῶν, ἑνδεκαμηνήτικος.

Ἑνδεκάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 11 πηχῶν.

Ἑνδεκάπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 11 ποδῶν ἔκτασιν.

Ἑνδεκὰς, άδος (ἡ). τὸ ἀφηρημ. οὐσ. τοῦ 11 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 11 μονάδων (προσ. ἢ πραγμ.).

Ἑνδεκασύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 11 συλλαβάς.

Ἑνδεκαταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 11 ἡμέρας· 11 ἡμερῶν.

Ἑνδεκατημόριον (τό). τὸ ἑνδέκατον μέρος τινὸς πράγματος.

Ἑνδέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ᾿ ἄλλων) 10.

Ἐνδέκεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐνδέχεσθαι.

Ἑνδεκέτις, ιδος (ἡ), = Ἑνδεκαετής.

Ἑνδεκήρης, εος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ 11 σειραῖς κωπιῶν ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).

Ἔνδεκτος (ὁ, ἡ). (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) δυνατὸν (νὰ γένῃ), ἐνδεχόμενον. » Ἔνδ. ἐστιν,« Ἀπλλν., ἐνδέχεται, ἠμπορεῖ (νὰ γένῃ).

Ἐνδελέχεια (ἡ). τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ Ἐνδελεχής, συνέχεια (διάρκεια) ἀκατάπαυστος, (συγχ. τῷ Ἐντελέχεια).

Ἐνδελεχέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαρκῶ ἢ Πράττω τι ἐνδελεχῶς (ἀδιακόπως), εἶμαι -

Ἐνδελεχὴς [;], έος (ὁ, ἡ). συνεχὴς, ἀδιάκοπος, ἀκατάπαυστος· διαρκής.

Ἐνδελεχίζω, Μ. ίσω, = Ἐνδελεχέω. ||.

(μτδτ.) κάμνω τι νὰ διαρκῇ (ἐπαναλαμβάνω) ἀδιακόπως.

Ἐνδελεχισμὸς (ὁ), = Ἐνδελέχεια, συνέχεια (ἐξακολούθησις) ἀδιάκοπος.

Ἐνδελεχῶς, ἐπίῤ. Συνεχῶς, ἀδιακόπως.

Ἔνδεμα (τὸ), [ἐνδέω]. πᾶν ὅ,τι δένεται ἐπάνω εἴς τι· δέμα· φυλακτὸν κτλ.

Ἐν-δέμω (εὔχρ. κυρ. μόνον ὁ ἀόρ.). Κτίζω (Οἰκοδομῶ) τι μέσα εἰς. (μὲ αἰτ.) χωρίζω κοίλωμά τι μὲ τοῖχον.

Ἐνδέξια, ἐπίῤ., ἴδε Ἐνδέξιος.

Ἐν-δεξιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Πιάνω ἢ Κρατῶ τι μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα.

Ἐνδέξιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ δεξιῶν κείμενος, (ἐπμ.) αἴσιος. (σπν.) ἐπιτήδειος, (παρβλ.) Ἐπιδέξιος. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἐνδέξια, ἐπίῤ. Πρὸς τὰ δεξιά, (συγχ. τῷ Ἐν δεξιᾷ).

Ἐνδέομαι, μσ. ἢ πθ. ἀμφοτέρων τῶν ῥημ. Ἐνδέω.

Ἔνδεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνδέειν (δένειν τι ἐπάνω εἰς). 2) (συνκδχ.) τὸ μέρος ὅπου ἐνδέεταί (συνδέεταί) τι ἐπάνω εἰς ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλο.

Ενδεσμα (τό), = Ἔνδεμα.

Εν-δεσμεύω, καὶ

Ἐν-δεσμέω-ῶ, Μ. εύσω, = Ἐνδέω, συνδέω· δεματιάζω.

Ἔνδεσμος (ὁ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ δένεταί τι μέσα εἰς αὐτὸ, κομπόδεμα, μπόγος κτλ., δεμάτι· ἀγκαλὶς (ξύλων κτλ.).

Ἔνδετος (ὁ, ἡ), [ἐνδέω]. δεμένος μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· δεματιασμένος· δέσμιος.

Ἐν-δεύω, Μ. δεύσω. Βουτῶ (Μουσκεύω) τι μέσα εἰς.

Ἐν-δέχομαι, Μ. δέξομαι, = Ἀποδέχομαι, συγκατατίθεμαι εἴς τι, τὸ πιστεύω, τὸ ἐγκρίνω, (Θκ. Γ', 82). 2) = Ἀναδέχομαι, 'παίρνω ἐπάνω μου, ἐπιφορτίζομαι. 3) (τρτπρσ. ϗ κατὰ μτχ.) Ἐνδέχεται, εἶνε δυνατὸν (ἑπόμενον ἢ πιθανὸν), ἠμπορεῖ νὰ γένῃ. (μὲ αἰτ.) ἐπιδέχεται. » Ὅσα ἐς ἀνάγκην ἀφῖκται, .. λογισμὸν ἥσσα ἐνδέχεται, « Θκ. » Τοῖς μὲν ἰδιώταις ἔξεστι τὰς δαπάνας συντέμνειν, τοῖς δὲ τυράννοις οὐκ ἐνδέχεται, « Ξεν. » Ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, ἢ » Εἰς τὸ ἐνδεχόμενον (ϗ κρσ. τοὐνδεχόμενον), « Λξ., (ἐπιῤῥηματικῶς) ἀντὶ -

Ἐνδεχομένως, ἐπίῤ. Μὲ κάθε τρόπον· καθ' ὅσον ἐνδέχεται, ὅσον ἤθελον τὸ συγχωρήσῃ αἱ περιστάσεις. » Ὅπως ἐνδεχ. ὁ δῆμος βουλεύσηται, « Δμ.

Ἐν-δέω, Μ. δήσω (ἀόρ. Ἐνέδησα, πθ. πρκ. Ἐνδέδεμαι, ἀόρ. Ἐνεδέθην). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Δένω τι σφικτὰ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλο, δένω εἰς κομπόδεμα· συνδέω· προσηλόνω. » Ἀστέρες ἐνδεδεμένοι, « Ἀρστ., οἱ ἀπλανεῖς.

Εν-δέω (καὶ μσ.) Ἐνδέ-ομαι, Μ. δεήσω, -ομαι (μσ. ἀόρ. Ἐνεδεήθην κτλ.). (μὲ γεν. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρτπρσ.) Ἔχω χρείαν (ἀνάγκην, ἔλλειψίν) τινος, στεροῦμαι, μοῦ 'λλείπει τι. » Τίνος ἐνδέομεν; « Εὐρ. » Προσδεῖ, μᾶλλον δ' ἅπαντος ἐνδεῖ τοῦ πόρου, « Δμ. » Ἄριστος οἶκος ὁ τῶν περισσῶν (μηδενὸς δεόμενος), ϗ τῶν ἀναγκαίων μηδενὸς ἐνδεόμενος, « Πλ. (ϗ μὲ δοτ.) » Πολλῶν ἐνέδει αὐτῷ, « Ξεν. » Οὐδενὸς ὑμῖν ἐνδεήσει, « Ἡρ. (ϗ ἐλλ. τῆς γεν.) » Ἐνδεῖ τῳ ἀριθμῷ, « Λξ., 'λλείπει ἀπὸ τὸν λογαριασμὸν, δὲν εἶνε σωστός. (ϗ χ. πτ.) » Αἰτιασάμενοι τὸν σταθμὸν ἐνδεῖν, « Ἀππ. » Ὥστε καὶ τὰς ποιητικὰς ὑπερβολὰς ἐνδεῖν πρὸς τὴν τότε κατάστασιν, « Πλ. 2) (χ. πτ.) εἶμαι ἐλλειπὴς (ἀτελὴς) ἢ ἀνίκανος (δὲν ἐπαρκῶ) πρός τι, μένω ὀπίσω. » Ἐνδεούσης τῆς φύσεως, « Θφρ. » Ὥστε ϗ τὰς ποιητικὰς ὑπερβολὰς ἐνδεῖν, « Πλ.

Ἐνδεῶς, ἐπίῤ. Ἐλλιπῶς. » Ἐνδεῶς ἔχω (τινὸς), « Λξ., πάσχω ἔλλειψιν. (ϗ συγκρ.) » Ἐνδεεστέρως τοῦ προσήκοντος, (ἢ) » Ἐνδεεστέρως ἢ προσῆκε, « Λξ., ὀλιγώτερον ἀφ' ὅ,τι πρέπει (ἀφ' ὅσον χρειάζεται). 2) εἰς (μὲ) ἔνδειαν, πτωχικά. » Ἐνδεῶς πράττω, « Λξ., εὑρίσκομαι εἰς ἔνδειαν, εἶμαι ἐνδεής.

Ἔνδηλος (ὁ, ἡ). πρόδηλος, ὁλοφάνερος.

Ἐν-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ζῶ, Διατρίβω) εἰς τὸν δῆμόν μου (εἰς τὴν πατρίδα μου, εἰς τὸ 'σπίτι μου, μεταξὺ τῶν συμπολιτῶν μου) ἢ (ἁπλ.) εἴς τινα δῆμον. » Παροικῶν ἐν Καρθαίᾳ καὶ καλῶς ἐνδημῶν, « Ἐπγρ., (παρβλ. Ἐπιδημῶ).

Ἐνδημία (ἡ). ἡ εἴς τινα τόπον (κυρ. δὲ δὲ εἰς τὴν πατρίδα) διαμονή, παρουσία.

Ἐνδήμιος (ὁ, ἡ), = Ἔνδημος.

Ἐν-δημιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κατασκευάζω τι μέσα εἰς

Ἔνδημος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἐντὸς τοῦ δήμου (τῆς πατρίδος) του, μὴ 'λλείπων εἰς ἀποδημίαν, παρών. » Ξένους τοὺς ἐνδήμους τὸν καιρὸν τοῦτον μεθίστασθαι εἰς χωρίον ῥητόν, « Αἰν. » Καὶ μὴν.. καὶ ἀποδημηταὶ πρὸς ἐνδημοτάτους, « Θκ. 2) ὁ ἀνήκων ἢ συνηθιζόμενος εἰς τὸν δῆμον (εἰς τὸ ἔθνος), ὄχι ξένος ἢ ξενικὸς, ἴδιος τοῦ τόπου, ἐντόπιος, (ἰατρ.) ἐνδημικὸς, (παρβλ. Ἐπίδημος). » Οἵ τε δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν ἰθείας, « Ἡσ. » Βοὰν ἔνδημον ἐξοπλίζων, « Αἰσχλ., πόλεμον ἐμφύλιον. » Προσόδου οὔσης ἀπὸ τῶν ἐνδήμων ϗ ἐκ τῆς ὑπερορίας, « Ξεν.

Ἐνδιάασκον, Π. παρτ. τοῦ Ἐνδιάω.

Ἐν-δια-βάλλω, Μ. βαλῶ. (μὲ δοτ.) Διαβάλλω (Κατηγορῶ ἢ Συκοφαντῶ) τινὰ ἐπιμόνως.

; Ἐν-δι-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἐνδιήγαγον κτλ.). (μὲ δοτ.) Διάγω (Διατρίβω) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, (εἰς τὸν Ἀγαθ. Ἐπγρμ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐνδιάω).

Ἐνδιαεριανεριν ήχετος (ὁ, ἡ), Κωμ. [ἐν, διὰ, ἀήρ, ἀνήρ, νήχομαι]. ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς κολυμβῶντας εἰς τὸν ἀέρα (τοὺς ἐναερίους, πτερωτοὺς) ἀνθρώπους, (ἀλλ. διορθ. Ἐνδιαεριαιθερινήχετος).

Ἐν-διάζομαι (τὸ ι βραχὺ), Μ. άσομαι. Ἐνυφαίνω, ἐμπεριπλέκω.

Ἐνδιάζω (τὸ ι μακρὸν), Μ. άσω, [ἔνδιος]. ἀναπαύομαι (ἡσυχάζω) τὸ μεσημέρι, ξεμεσημεριάζω, (ἐπὶ βοσκημ.) σταλίζω, (παρβλ. Ἐνδιάω).

Ἐνδιάθετος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐντετυπωμένος εἰς (ἢ γινόμενος κατὰ) τὴν ἐσωτερικὴν διάθεσιν (τοῦ νοὸς, τῆς ψυχῆς), ἔμφυτος. » Λόγος —, « Πλ., ὁ ἐσωτερικὸς, ὁ κατὰ νοῦν, (ἀντιθ. τῷ Προφορικός). » Ἕξις (» Ῥώμη), « αὐτ., ἡ ἐντετυπωμένη (ῥιζωμένη) εἰς τὴν ψυχὴν, (ἐπμ.) ἀληθὴς, ἀπαράτρεπτος, μόνιμος. 2) (ἐκκλησ.) = Ἐνδιάθηκος.

Ἐνδιαθέτως, ἐπίῤ. Μὲ ἐσωτερικὴν πεποίθησιν (διάθεσιν).

Ἐν-δια-θέω, Μ. θεύσομαι. Διατρέχω (Περιέρχομαι δρομαῖος) μέσα εἰς.

Ἐνδιάθηκος (ὁ, ἡ). (ἐκκλησ.) ὁ κατατεταγμένος (περιεχόμενος) εἰς τὴν σειρὰν τῶν συγκροτούντων τὴν Π. καὶ Ν. διαθήκην βιβλίων, κανονικός.

Ἐν-δια-θρύπτομαι, Μ. θρύψομαι (μὲ δοτ.) Κάμνω τσακκίσματα (Καμαρόνω) εἴς τι- (παρβλ. Ἐντρυφάω).

Ἐν-δι-αιτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κατοικῶ (συνήθως) μέσα εἰς, ἐνδιατρίβω.

Ἐνδιαίτημα (τό). τὸ μέρος ὅπου ἐνδιαιτᾶταί τις, κατοικητήριον.

Ἐν-διά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Εὑρίσκομαι κείμενος μέσα εἰς.

Ἐνδιακειμένως, ἐπίῤ. = Ἐνδιαθέτως, κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν διάθεσιν, καθὼς αἰσθάνεταί τις εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του.

Ἐν-δια-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Διευθετῶ τι μέσα εἰς.

Ἐν-δι-αλλάσσω (ττω), Μ. άξω. Ἀλλάζω (Μεταβάλλω) τι διά τινος.

Ἐν-δια-μένω, Μ. μενῶ. Διαμένω μέσα (Ἐπιμένω) εἴς τι.

Ἐν-δια-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω (Διαπλέκω) ἐντός τινος, ἐμπεριπλέκω.

Ἐν-δια-πρέπω (χ. Μ.). (μὲ δοτ.) Διαπρέπω (Φαντάζω, Ἐξέχω) εἴς τι.

Ἐνδιάσκευος (ὁ, ἡ), ϗ ἐπίῤ. -σκεύως. (κυρ. λόγος) συνθεμένος ἐντέχνως, καλλωπισμένος, ἐπεξειργασμένος.

Ἐν-δια-σπείρω, Μ. σπερῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Διασπείρω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

Ἐν-δια-στρέφω, Μ. στρέψω. Διαστρέφω τι ὅλως διόλου.

Ἐνδιάστροφος (ὁ, ἡ). πάντῃ διεστραμμένος.

Ἐν-δια-τάσσω (ττω), Μ. τάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω εἰς τάξιν μέσα εἰς.

Ἐν-δια-τρίβω, Μ. τρίψω. Διατρίβω (Χρονοτριβῶ) εἰς μέρος ἢ πρᾶγμά τι. » Περὶ τὴν Πελοπόνν. ἐνδιέτριψαν, « Θκ. (καὶ τρπ.) » Ἐνδιατρίψαι τῇ περὶ τοὺς βίους ἀναγραφῇ, « Πλ. (καὶ παραλλ.) » Μὴ ἐᾶν τὴν ὄψιν ἐν τοῖς καλοῖς ἐνδιατρίβειν, « Ξεν.

Ἐνδιατριπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀγαπῶν (συνηθίζων) νὰ ἐνδιατρίβῃ εἴς τι.

Ἐν-δια-φαίνομαι, Μ. φανοῦμαι. Φαίνομαι ἀμυδρῶς (Διαφαίνομαι) ἐντός τινος.

Ἐν-δια-φθείρω, Μ. φθερῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Χαλνῶ (Φονεύω, Ἀφανίζω) τι μέσα εἰς.

Ἐν-δια-χειμάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὸν χειμῶνα (Ξεχειμωνιάζω) εἰς τόπον τινὰ ἢ εἰς ἔργον τι.

Ἐν-διάω [ἔνδιος], Μ. άσω, Π. εἶμαι ἐκτεθειμένος (ζῶ) εἰς τὸ ὕπαιθρον· (μὲ δοτ.) ἐνοικῶ. » Ἡ δ' ὀλολυγὼν.. βάτοις ἐνδιάουσα, « Ἐπγρμ. (καὶ μτνμ.) » Ὄμμασιν, οἷς ἐλπὶς ἐνδιάει, « Π. Σιλ. 2) (μτδτ.) βάλλω τὰ πρόβατα νὰ ξεμεσημεριάζουν (νὰ σταλίσουν) ἢ (ἐν καιρῷ χειμῶνος) νὰ βοσκήσουν τῷ μεσημέρι 'πουθενὰ, (παρβλ. Ἐνδιάζω).

; Ἐν-διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω τινὰ εἴς τι.

† Ἐν-διδύσκω, Γρφ. ἀντὶ Ἐνδύω.

Ἐν-δίδωμι, Μ. ἐν-δώσω. Δίδω τι (δηλ. Βάλλω μέσα) εἰς τὰς χεῖράς τινος, ἐγχειρίζω, (τρπ.) ἀφίνω (παραχωρῶ) τι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινὸς, παραδίδω, ἐπιτρέπω. » Ἐνδότω τίς μοι χειρὸς στηρίγματα, « Εὐρ. » Ἐνδιδόναι τὰ πράγματα τῷ δήμῳ, « Θκ. » Σίφας μὲν ἔμελλόν τινες παραδώσειν· Χαιρώνειαν δὲ.., ἄλλοι ἐνεδίδοσαν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἔπραξαν.., ὅπως ἐνδοθήσεται ἡ πόλις, « αὐτ. » Εἰς οὐδὲν ἡδὺ καὶ νεωτερικὸν ἐνδιδοὺς ἑαυτόν, « Πλ. » Ἐὰν ἐνδῷ καιρὸς, « Δ. Ἀλ., ἂν μοὶ τὸ συγχωρήσῃ, δοθείσης εὐκαιρίας. 2) δίδω ἀφορμὴν (ἴδε Ἐνδόσιμον), ἐπιφέρω, προξενῶ. » Λύγξ, .. σπασμὸν ἐνδιδοῦσα ἰσχυρὸν, « Θκ. » Καὶ οὐκ ἐνδώσομεν πρόφασιν οὐδενὶ κακῷ γενέσθαι, « αὐτ. » Τοῖς τε λόγοις ἀρχήν τινα ϗ πάροδον ἐνέδωκαν, « Λξ. 3) (ἐλλ.) ὑπείκω, ὑποχωρῶ, (τρπ.) χαυνοῦμαι, ἀτονῶ, μαραίνομαι, σβύνω, ὀλιγοστεύω. » Ἐδόκει γὰρ ἀγωνίζεσθαι εὐρώστως τὸ πρῶτον, εἶτα κατὰ μικρὸν ἐνδιδόναι τὴν δύναμιν αὐτῷ, « Πλ. (καὶ ἐλλ.) » Ὁπότε ἐπίοιεν οἱ Ἀθην., ἐνεδίδοσαν· ἀποχωροῦσι δὲ, ἐνέκειντο, « Θκ. » Ὡς δὲ εἶδον αὐτοὺς ἐνδόντας, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) » Ἐνεδίδου τὸ σῶμα διὰ μῆκος χρόνου, « Παρθέν. » Ἣν μή τι ἐνδιδῷ ἡ νῆσος, « Ἀρετ. 4) δείχνω (ἀποδείχνω) τι ἐμπράκτως. » Πιστότητα ϗ δικαιοσύνην ἐνέδωκαν, « Πλάτ., ἔδωκαν πραγματικὰς ἀποδείξεις τῆς πίστ. καὶ δικ. των. » Μαλακὸν οὐδὲν ἐνδιδόναι, « Ἡρ., νὰ μὴ δείξουν κἀνὲν σημεῖον φόβου καὶ ἀδυναμίας. 5) (ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ Ἐμβάλλω, ἴδε 1) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκδίδωμι, (ὅθ. ἐπὶ ποτ.) χύνομαι μέσα εἰς. » Ἐνδιδόντος μὲν τοῦ ποταμοῦ, ἔχοντος δὲ οὐδαμῇ ἐξήλυσιν, « Ἡρ.

Ἐν-δι-έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Ἐν-διέσχον κτλ.). Διαιρῶ τι ἐντὸς ἄλλου, κάμνω χαραγμάδα μέσα εἰς.

Ἐν-δι-ήκω, Μ. ήξω. (μὲ δοτ.) Ἐκτείνομαι ἕως μέσα (ἢ Εὑρίσκομαι ἀνάμεσα) εἰς.

Ἐν-δι-ημερεύω, Μ. εύσω. Διημερεύω εἰς.

Ἐν-δίημι, (χ. Μ.), Π. διώκω, κυνηγῶ, καταδιώκω.

Ἔνδικος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-δίκως. Ὁ φυλάττων (ἢ γινόμενος κατὰ) τὸ δίκαιον, σύμφωνος μὲ τὴν δικαιοσύνην, δίκαιος· νόμιμος. ὀρθὸς, ἀληθής. » Πόλις ἔνδικος, « Πλάτ. » Ἔνδικος μισθαποδοσία, « Γρφ. ‖. (τὸ οὐδ.) » Ἔνδικα, « ἐπίῤ. ἀντὶ Ἐνδίκως, δικαίως, κατὰ νόμον. » Ἔνδικα τιννύμενος, « Ἐπγρ. » Ἐνδίκως πωλεῖν, « Ἀρσφ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς δίκην, δικαστικός. » Ἡμέρα —, « Ἡσυχ., ἡ τῆς δίκης, καθ' ἣν συγκροτεῖται δικαστήριον.

Ἔνδινα (τὰ), Π. [ἔνδον]. τὰ ἐντόσθια, (παρβλ. Ἔντερα).

Ἐν-δινέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφω (Στρηφογυρίζω) τι μέσα εἰς. » Ὄμματα ἐνδεδινημένα, « Ἱππκρ.

Ἐν-δι-οδεύω Μ. εύσω. Διέρχομαι (Διοδεύω) ἐντός τινος.

Ἔνδιον (τό), Π. (κατὰ λέξ.) ὁ τόπος (κυρ. ἔξω εἰς τὸ ὕπαιθρον) ὅπου διημερεύει τις, (κοιν.) 'λημέρι, (ἐν γέν.) = Ἐνδιαίτημα, [ἐκ τοῦ

Ἔνδιος [ἐν, Ζεύς-Διός], α, ον, Π. ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν καιρῷ τοῦ μεσημερίου. » Ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἤλθεν, « Ὀδ. Δ. » Ποτὶ τὤνδιον, « Καλλ., πρὸς τὸ μεσημέρι ἢ καταμεσήμερα. 2) ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τὴν ἄμεσον ἐπιῤῥοὴν τῆς ἀτμοσφαίρας (εἰς τὸ ὕπαιθρον). » Ὕδωρ —, « Ἀρατ., τὸ πίπτον ἀπὸ τὸν οὐρανὸν (ἀπὸ τὸν Δία), (δηλ.) βρόχινον.

Ἐν-διπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Διπλόω τι ἐντός.

Ἐνδίπλωμα (τό). τὸ ἐνδεδιπλωμένον μέρος ἢ πρᾶγμα.

Ἐνδίπλωσις, εως (ἡ). δίπλωμα γινόμενον μέσα εἰς.

Ἐνδίφριος (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος εἰς δίφρον (ὄχημα, ἁμάξι ἢ θρονί). 2) ὁ καθήμενος (εἰς τὴν τράπεζαν) πλησίον καὶ εἰς αὐτὸν δίφρον μετ' ἄλλου, σύνδειπνος, ὁμοτράπεζος.

Ἔνδιψος (ὁ, ἡ). διψασμένος.

Ἐνδογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἐντὸς (τοῦ οἴκου), (ἐπμ.) οἰκιακὸς, οἰκογενής.

Ἔνδοθεν [ἔνδον], ἐπίῤ. = Ἔσωθεν, ἀπὸ μέσα, (μὲ γεν.) μέσα ἀπό.

Ἔνδοθι, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἔνδον, μέσα.

Ἐνδοῖ ϗ Ἔνδοι, Αἰολ. ἢ Δ. ἀντὶ Ἔνδοθι.

Ἐν-δοιάζω, Μ. άσω. Διστάζω, ἀμφιβάλλω. (μὲ δοτ.) εἶμαι εἰς ἀμφιβολίαν περί τινος.

Ἐνδοιάσιμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ίμως. Ἐπιδεκτικὸς ἐνδοιασμοῦ (ἀμφιβολίας), ἀμφισβητήσιμος.

Ἐνδοίασις, εως (ἡ) καὶ

Ἐνδοιασμὸς (ὁ). δισταγμὸς, ἀμφιβολία· ἀβεβαιότης.

Ἐνδοιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐνδοιάζων (ἀμφιβάλλων), ἀμφιῤῥεπής.

Ἐνδοιαστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ συνειθίζων (ἀγαπῶν) νὰ ἀμφιβάλλῃ, ἐφεκτικός.

Ἐνδοιαστὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀμφιβαλλόμενος, ἀμφισβητήσιμος.

Ἐνδοιαστῶς, ἐπίῤ. Μὲ δισταγμὸν, μὲ ἀμφιβολίαν. » Ἐνδ. ἔχω, « Ἀρετ., = Ἐνδοιάζω, ἀμφιβάλλω.

Ἔνδομα (τό). κάθε τι εἰς τὸ ὁποῖον ἐνέδωκέ (τὸ ὁποῖον παραίτησέ) τις. 2) = Ἔνδοσις.

Ἐνδομάχας, α (ὁ), Δ. Π. ὁ μαχόμενος ἔνδον (τῆς οἰκίας). » Ἀλέκτωρ —, « Πίνδ.

; Ἐνδομένεια (ἡ). τὸ ἔνδον μένειν, ζωὴ καθιστική, οἰκουρία, (συγχ. ϗ ἴσ. συγγ. τῷ

Ἐνδομενία (ἡ), (Μακεδον.). τὰ σκεύη (ἔπιπλα, ἐνδύματα κλπ.) τοῦ οἴκου, (κοιν.) τὸ 'νοικοκυριὸν, (παρβλ. Ἐνδουχία).

Ἐν-δομέω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.), = Ἐνδέμω, Ἐνοικοδομῶ, (ὅθεν:

Ἐνδόμησις, εως (ἡ). ἐνοικοδόμησις. (κυρ.) κτίσιμον καὶ γέμισμα παραθαλασσίου ἢ λιμένος, μόλωμα, (Τουρκ.) ῥιχτίμι.

Ἐνδομυχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάθομαι (εἶμαι κρυμμένος) εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς οἰκίας, οἰκουρῶ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) » Ὕπουλον ἕλκος, ἐνδομυχοῦσα φθόη, « Ι. Πεδιάσ. » Ῥήγνυται ἡ ἐνδομυχοῦσα αὐτῶν ὑπὲρ τῆς φιλοπρωτίας ἅμιλλα, « Φώτ.

† Ἐνδομυχὶ, ἐπίῤ. = Ἐνδομύχως.

Ἐνδόμυχος (ὁ, ἡ), [ἔνδον, μυχός]. ὁ εἰς τὰ ἐνδότατα (εἰς τὸ βάθος) τινος τόπου εὑρισκόμενος, ἀπόκρυφος· (μτφορ.) κρυψίνους, ὕπουλος· (Π.) = Οἰκουρός.

Ἔνδον [ἐν], ἐπίῤ. (ἐν γέν.) = Ἐντὸς, μέσα, (ἰδιαιτ. δὲ καὶ κατὰ συνκδχ.) ἐντὸς τοῦ οἴκου. » Κραδίη ἔνδον ὑλάκτει, « Ὀμ. » Ἦσαν δὲ ἡμῖν ἔνδον ἑπτὰ μναῖ, « Λσ. » Τῆς ἀδελφῆς ἔτ' ἔνδον οὔσης τότε, « Δμ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Οἱ ἔνδον (ἐνν. ὄντες), « Ξεν., ἀντὶ Οἱ ἐν τῷ οἴκῳ, οἱ οἰκιακοί. (καὶ μὲ γεν.) » Ἔνδον ἀντὶ φαρέτρας, « Πίνδ. (καὶ μὲ δοτ. Π. ἀντὶ τῆς Ἐν) » Λιθίνῳ ἔνδον τέγει, « Πίνδ. (καὶ μὲ γεν. ἐλλ. τῆς δοτ.) » Διὸς (» Ζεφύροιο) ἔνδον, « Ἰλ. Γ., Ψ.

† Ἐν-δοξάζομαι, Μ. ασθήσομαι. Δοξάζομαι κατά τι ἢ διά τινος. » Ἐν τῷ θεῷ ἐνδοξασθήσεται Ἰσραήλ, « Γρφ.

Ἐν-δοξολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Δοξολογῶ διά τινος. 2) ὁμιλῶ ἵνα δοξασθῶ, (Αρτ.).

† Ἐνδοξόπωλος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Κλυτόπωλος.

Ἔνδοξος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ)-δόξως, (τὸ παρθτ.-ότερος, -ότατος). Ὁ ἔχων δόξαν (τιμὴν, ὑπόληψιν), περίφημος, (ἀντιθ. τῷ Ἄδοξος). 2) (πρᾶγμα) σύμφωνον μὲ τὴν κοινὴν γνώμην (δόξαν), (ἐπμ.) πιθανὸν, ἐνδεχόμενον, (ἀντιθ. τῷ Παράδοξον).

; Ἐνδόσθια (τὰ), σπντ. ἢ ἀμφ. ἀντὶ Ἐντόσθια.

Ἐνδόσιμος (ὁ, ἡ), [ἐνδίδωμι]. ὁ διατεθειμένος (ἐπιῤῥεπὴς) πρὸς ἔνδοσιν, συγκαταβατικός· (ἐπὶ πραγμ.) εὐπαθὴς, εὐδιάλυτος. » Ἡ θερμολουσία ἐνδόσιμα τὰ σιτία τῇ πέψει καὶ μαλακὰ παρέχουσα, « Πλ. 2) (συνήθ.) Ἐνδόσιμον, « τὸ παρὰ τοῦ κορυφαίου τῶν μουσικῶν ἢ χορευτῶν διδόμενον εἰς τοὺς λοιποὺς σύνθημα (ἴσον, τόνος) ἵν' ἀρχίσουν, (ὅθ. ἐν γέν.) αἰτία, ὕλη, ἀφορμὴ (πρὸς ἔναρξιν ἢ ἐπιχείρησιν ὁποιασδήποτε πράξεως). » Ἵνα ὥσπερ ἐνδόσιμον γένηται τοῖς λόγοις, « Πλάτ. (παρβλ. Ἔνανσμα). 3) (ἐκκλησ.) ἄδεια πρὸς ἱεροπραξίαν, ἐνταλτήριον, ἢ συγχωροχάρτι, (Βυζ.).

Ἔνδοσις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἐνδίδῃ (νὰ ὑποχωρῇ, νὰ παραβλέπῃ, νὰ μὴ ἀντιστέκηταί) τις, συγκατάβασις. » Ἐξ ἐνδόσεως, « Στρβ., οἰκειοθελῶς, κατ' ἰδίαν ὑποχώρησιν. 2) (μουσ.) = Ἐνδόσιμον.

Ἐνδότατος, η, ον, Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος)-

Ἐνδοτάτω, ἐπίῤ. (ὑπερθ. ἀνμλ. τοῦ Ἔνδον). Ὅλως διόλου μέσα (βαθειὰ), καὶ

Ἐνδότερος, α, ον, Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος)-

Ἐνδοτέρω, ἐπίῤ. (συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Ἔνδον). Πλέον μέσα, παραμέσα. (ἐνίοτε) πλειότερον. » Ἐνδ. τοῦ μετρίου, « Πλ.

Ἐνδότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἔνδον.

Ἐνδοτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κλίνων πρὸς) ἔνδοσιν, συγκαταβατικός.

Ἐνδοτικῶς, ἐπίῤ. Κατ' ἔνδοσιν (συγκατάβασιν). » Ἐνδ. ἔχω, « Μ. Ἀντ., ἔχω διάθεσιν νὰ ἐνδώσω (νὰ πεισθῶ) εἴς τι.

; Ἐν-δουπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) ἀντηχῶ (κάμνω [ἢ πίπτω μὲ] κρότον μέσα εἰς. » Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε (ἄλλ. γρφ. ἐν δούπησε) πεσοῦσα, « Ὀδ. Ο.

Ἐνδουχία (ἡ), [ἔνδον, ἔχω]. ἡ ἐσωτερι-

χὴ ἀποσκευὴ (τὸ 'νοικοκυρειὸν) τοῦ 'σπιτιοῦ, (παρϐλ. 'Ενδομενία).

'Ενδοχεῖον (τὸ), = Δοχεῖον.

† 'Ενδράνεια (ἡ), τὸ ἐναντίον τοῦ Ἀδράνεια.

† 'Ενδρανής, έος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀδρανής.

'Εν-δρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) τρέχω μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐνδρομὴ (ἡ). τρέξιμον (μὲ στοίχημα ὅποιος περάσῃ). 2) (συνκδχ.) εἶδ. ᾄσματος ἢ μέλους τὸ ὁποῖον ἐπαίζετο πρὶν τοῦ ἀγῶνος πρὸς ἐμψύχωσιν τῶν δρομέων.

Ἐνδρομὶς, ίδος (ἡ). εἶδος χονδροῦ μαλλίνȣ ἢ γουνωμένου ἐπανωφορίου, τὸ ὁποῖον ἔπαιρναν εἰς τὰς πλάταις των οἱ δρομεῖς μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος ἵνα μὴ κρυολογοῦν, (ὅθεν ἴσ. ἡ κοιν.) ἀνδραμίδα. 2) (πλθ.) εἶδος χονδρῶν ὑποδημάτων ἢ χαλτσουνίων πρὸς χρῆσιν (κυρ.) τῶν κυνηγῶν.

Ἔνδροσος (ὁ, ἡ). γεμάτος (ὑγρὸς ἀπὸ) δρόσον, δροσερός.

Ἔνδρυον (τὸ), [ἐν, δρῦς]. τὸ ξύλον τὸ ὁπ. κρατεῖ ἑνωμένον τὸν ζυγὸν μὲ τὸ ἀλέτρι. 2) ὁ σκαρμὸς τοῦ κουπιοῦ (;). 3) τὸ μέσα (ἡ καρδιὰ) τῆς δρυὸς (;), (παρϐλ. Μελάνδρυον).

† 'Εν-δυάζω, Μ. άσω, καὶ 'Ενδυασμὸς (ὁ), ϗ 'Ενδυαστὸς, ή, όν, γρμτ. διόρθ. (πρὸς ἐτυμολογ.) τοῦ 'Ενδοιάζω, 'Ενδοιασμὸς, 'Ενδοιαστός.

'Ενδυκὲς (κυρ. οὐδ. τοῦ ἀχρ. 'Ενδυκὴς), ἐπίῤ. ἀντὶ

'Ενδυκέως [ἐν, δέδυκα], ἐπίῤ. Π. ἐγκαρδίως, προθύμως, ἐπιμόνως, μετὰ σπουδῆς, ἐπιμελῶς· κατὰ συνέχειαν. » 'Ενδ. ἐσθίειν, « 'Οδ. Ξ., μὲ ὄρεξιν.

Ἔνδυμα (τὸ), [ἐνδύω]. φόρεμα.

† 'Ενδυμενία (ἡ), = 'Ενδομενία.

'Ενδῦναι, ἀόρ. ϐ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Ενδύομαι.

'Ενδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύναμιν, δυνατὸς, δυναμωμένος· (μὲ δοτ.) ἱκανὸς εἴς τι.

'Εν-δυναμόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω ('Εμπνέω) δύναμιν, ἐνδυναμόνω.

'Εν-δυναστεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι δυνάστης ('Εξουσιάζω) μέσα εἰς· (χ. πτ.) ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω, (Ξεν. 'Ελλ. Ζ'.).

'Εν-δύνω, ἀντὶ 'Ενδύομαι, (ἴδε 'Ενδύω).

'Ενδὺς, ῦσα, ὺν, ἀόρ. ϐ'. τῆς μτχ. τοῦ 'Ενδύομαι.

Ἔνδυσις, εως (ἡ). τὸ ἐνδύειν ἢ ἐνδύεσθαι, ἔμϐασμα, χώσιμον, τρύπωμα. 2) ἐνδύσιμον, ἐνδυμασία. » Τὰ περὶ τὴν ἔνδ. καὶ τὴν στρωμνὴν τῶν νέων, « Ἀθ.

'Εν-δυστυχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Δυστυχῶ (Δὲν εὐδοκιμῶ, Δὲν ἐπιτυγχάνω) εἴς τι.

'Ενδυτέον, θετ. τοῦ 'Ενδύω.

'Ενδυτὴρ, ῆρος (ὁ) καὶ

'Ενδυτήριος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐνδύων (χρησιμεύων ὡς ἔνδυμα). » Πέπλος—, « Σοφ.

'Ενδυτὸς, ἡ ἢ ος, ον ἢ όν. Τὸν ὁποῖον ἐνδύεται (φορεῖ) ἢ δύναται νὰ ἐνδυθῇ τις. » Ἐνδυτὸν σαρκὸς, « Εὐρ., τὸ δέρμα τοῦ σώματος. ‖. (ὡσ.) » Ἐνδυτὸν (τὸ), « Καλλ., ὁ χιτὼν ἢ ὁ ἐπενδύτης, καὶ » 'Ενδυτὴ (ἡ), « 'Εκκλ., ἓν ἀπὸ τὰ σκεπάσματα (τὰ ἱερὰ ἄμφια) τῆς ἁγ. τραπέζης.

'Εν-δύω, Μ. δύσω (ἀόρ. 'Ενέδυσα κτλ.). (μτϐτ.) 'Ενδύνω (χυδ. 'Ντύνω) τινὰ τὸ φόρεμά του. » Ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐνδύσω σε, « Ἀρςφ. ‖. (μσ.) 'Ενδύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. 'Ενέδυν, πρκ. 'Ενδέδυκα κτλ.). χώνομαι (ἐμϐαίνω, εἰσχωρῶ) πουθενά (μὲ δοτ. ἢ προθετ. καὶ χ. προθ. αἰτ.) » 'Ενδύεσθαι ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκουόντων, « Ξεν. (κατὰ μίμησ. τοῦ 'Ομηρ.) » 'Εν δέ οἱ ἦτορ δῦναι, « » Εἰς τὴν ἐπιμέλειαν ἐνδῦναι, « αὐτ. » Οὐδέ τ' ἀκοντιστὴν ἐνδύσεαι (ἄλλ. γρφ. ἐσδύσεαι), « Ἰλ. Ψ., δὲν θέλεις ἔμϐῃ εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀγωνιζομένων τὸ ἀκόντιον. » Ῥὶς ἐνδεδυκυῖα, « Πλ., ἡ χωμένη (τραϐηγμένη) μέσα, πατσουρή. 2) (μὲ αἰτ.) φορῶ τὸ ἔνδυμά μου, 'νδύνομαι. » Κιθῶνα ἐνδεδύκεε, « 'Ηρ. » Χριστὸν ἐνεδύσασθε, « Γρφ.

'Ενεάζω, Μ. άσω. Γίνομαι ἐνεὸς (ἄλαλος), βωϐαίνομαι (κυρ. ἀπὸ ἔκπληξιν).

'Εν-εαρίζω, Μ. ίσω. Περνῶ (Διατρίϐω) τὸ ἔαρ εἰς μέρος ἢ ἔργον τι.

† 'Εν-εγγυάω, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Εγγυάω.

Ἔνεγγυς, ἐπίῤ. = 'Εγγὺς, (παρϐλ. Ἔναγχος).

'Ενεγκεῖν, ἀόρ. ϐ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φέρω,

'Ενεδίδουν, ους, ου, ἀντὶ 'Ενεδίδων, πρτ. τοῦ 'Ενδίδωμι.

'Ενέδρα (ἡ). (κυρ.) κάθισμα μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι. 2) (συνηθ. κατὰ συνκδχ.) χωσιὰ, παραμόνευμα, καρτέρι. (ἐν γέν.) ἐπιϐουλή. » 'Ενέδραι διαθηκῶν, « Λογγ. 3) (εἰς τὸν Ἱππκρ.) τὸ μέρος ὅπου ἀκκουμϐᾷ τι. » Ἦν δὲ τοῦ ὀστέου τὸ ἄνω μὴ ἐπιτήδειον ἔχῃ ἐνέδρην τῷ μοχλῷ.

'Εν-εδράζω, Μ. άσω. Στηρίζω (Τοποθετῶ) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

'Ενέδρευμα (τὸ), = 'Ενέδρα.

'Ενεδρευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐνεδρεύων, λῃστὴς, ὁδοστάτης, ἐπίϐουλος.

'Ενεδρευτικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. 'Ο συνειθίζων (ἐπιτήδειος εἰς τὸ) νὰ ἐνεδρεύῃ, ἐπιϐουλευτικὸς, ἀπατηλός. (ἐπὶ τόπ.) ἁρμόδιος δι' ἐνέδραν.

'Εν-εδρεύω, Μ. εύσω. (κατὰ λέξ.) Κάθημαι ἀκίνητος μέσα εἰς, (ὅθεν συνκδχ.) κάθημαι εἰς ἐνέδραν, παραμονεύω (νὰ πιάσω ἢ νὰ φονεύσω) τινὰ, ἔχω (κάμνω) καρτέρι, (ἐν γέν.) ἐπιϐουλεύω. 2) (σπν. μτϐτ.) τοποθετῶ τινα εἰς ἐνέδραν, τὸν βάλλω νὰ ἐνεδρεύῃ.

Ἔνεδρον (τὸ), (Γρφ.) ἀντὶ 'Ενέδρα, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ

Ἔνεδρος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν (καταστημένος) πουθενὰ, ἐγκάτοικος.

'Ενεείσατο, Π. ἀντὶ 'Ενείσατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. (ἀντὶ ἐνεργ·) ἀόρ. ά. τοῦ (ἀχρ.) 'Ενίζω ἢ τοῦ-

'Εν-έζομαι (χ. Μ.), σπν. Κάθημαι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

'Ενέηκα, Π. ἀντὶ 'Ενῆκα, ἀόρ. ά. τοῦ 'Ενίημι.

'Ενέθηκα, ἀόρ. ά. τοῦ 'Εντίθημι.

'Ενεθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Ενίημι.

'Εν-εθίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Συνειθίζω τινὰ εἴς τι.

'Ενέην, Π. ἀντὶ 'Ενῆν, παρτ. τοῦ Ἔνειμι.

'Ενεῖδον, ἀόρ. ϐ'. τοῦ 'Ενοράω.

'Εν-ειδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. μεταφέρω τὸ εἶδός (τὸν τύπον, τὴν μορφήν) τινος εἴς τι.

;'Ενειδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἐν ἑαυτῷ τὸ εἶδός (τὸ σχῆμά, τὴν μορφήν) τινος. » Πέτρος—, « 'Επγρ., τὸ ἄγαλμα.

;'Εν-ειδωλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀνειδωλοποιέω.

Ἔνεικα, ας, ε, Π. ἀντὶ Ἤνεγκα, ἀόρ. ά. τῆς ὁρς. καὶ

'Ενεῖκαι, Π. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φέρω.

'Εν-εικονίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Εἰκονίζω (Ζωγραφίζω, Παραστήνω) τι μέσα εἰς, (μσ.) βλέπω τὴν εἰκόνα μου (καὶ πθ.) ἀντανακλῶμαι (ὡς εἰς καθρέπτην) μέσα εἰς. (μτφορ.) » Τοὺς ἑαυτῶν λόγȣς τοῖς ἑτέρων ἐνεικονίζεσθαι, « Πλ.

'Εν-ειλέω-ῶ, Μ. ήσω (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Περιτυλίζω τι μέσα εἰς, 'Εντυλίσσω, (ὅθεν:

'Ενείλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε περὶ ἑαυτὸ (ἢ περιέχει τι ἐντὸς αὐτοῦ) περιτυλιγμένον, περιτύλιγμα.

'Ενείλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ενειλέω, τύλιγμα μέσα εἰς.

'Εν-ειλινδέω, Μ. ήσω, = 'Εναλινδέω καὶ 'Ενειλέω.

'Εν-ειλίσσω, Μ. ίξω, Π. ἀντὶ 'Ενελίσσω.

'Εν-είλλω, Μ. ήσω, = 'Ενειλλέω.

Ἔνειμα, ἀόρ. ά. τοῦ Νέμω.

Ἔνειμεν, Π. ἀντὶ Ἔνεσμεν, πλθ. ά. πρσ. τοῦ Ἔνειμι.

'Ενειμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ 'Ενίημι ἢ 'Ενέννυμι.

Ἔν-ειμι, Μ. ἐν-έσομαι (παρτ. 'Ενῆν κτλ.). (μὲ δοτ.) Εἶμαι (Εὑρίσκομαι) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, ἐνυπάρχω. » Ἔνεστι κὰν μύρμηκι χολὴ, « Ἀρςφ. » Σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι, « Σοφ. 2) (τρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) = Ἔξεστιν, εἶνε ἐπιτετραμμένον ἢ δυνατὸν (κατορθωτὸν, ἐνδεχόμενον), ἡμπορεῖ νὰ γένῃ. » Ἔνεστί σοι πρίασθαι, « Αχ. » Καὶ ταῦτ' οὐκ ἔνεστιν εἰπεῖν τούτῳ ὡς οὐκ εὖ ᾔδεις, « Δμ. » 'Ενὸν αὐτοῖς τε σώζεσθαι καὶ τὴν πατρίδα σώζειν, « 'Ηρ. » Ὥσπερ οὐκ ἐνὸν καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναί τινας μωροὺς, « Αχ. » Τὰ ἐνόντα, » 'Εκ τῶν ἐνόντων, « τὸ κατὰ δύναμιν. » Ὡς ἔνι, = Ὅσον ἔνεστιν. » Ὡς ἔνι ἀνομοιοτάτη, « Ξεν.

'Εν-είργνυμι ἢ 'Εν-είργω, Μ. είρξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φυλακόνω τι μέσα εἰς.

'Εν-είρω, Μ. έρσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) 'Εμπλέκω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλο, συνδέω.

'Ενεὶς, εῖσα, έν, ἀόρ. ϐ'. τῆς μτχ. καὶ

'Ενεῖσθαι, πθ. ἀπαρ. τοῦ 'Ενίημι ἢ τοῦ 'Ενέννυμι.

'Ενείχθην, Ἰων. ἀντὶ 'Ηνέχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Φέρω.

Ἕνεκα καὶ (Π. ἢ πρὸ φων.) Ἕνεκεν [συγγ. τῷ Ἤνεγκα;], πρόθ. (συντ. μὲ γεν. καὶ σημ. 1) αἰτίαν (ποιητ. ἢ τελικ.), διά. » Χειρίδας τ' ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεκ', « Ἰλ. Ω. » Λόγου ἕνεκα, « Αξ., λόγου χάριν, (καὶ παρεντιθεμένων ἄλλων λέξ.) » Οὗπερ ἀφίγμην ἕνεκα, « Αχ. (καὶ παραλλ.) » Ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα, « Θκ. » Ἕνεκά σου θανατούμεθα, « Γρφ. (καὶ πρὸς ῥῆμα παρὰ Ποιητ.) » Εἵνεκεν πεπρωμένον ἦν, « Πίνδ. 2) παρέμφασιν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὰ τοῦ Γε) ὅσον διὰ, ὅσον τὸ κατὰ, ὡς πρός. » Εἰ πάνυ χρηστός ἐστιν, ὡς ἐμοῦ γε ἕνεκα ἔστω, « Δμ., ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοί (ἂς εἶναι, δὲν φιλονεικῶ, δὲν τὸν ἐμποδίζω). » Εἵνεκέν γε χρημάτων, « 'Ηρ. » Πείρας ἕνεκα, « Πλάτ., (παρϐλ. Ἕκητι).

'Ενεκλήϊσσε, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Ενέκλεισε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ 'Εγκλείω.

;'Εν-εκ-πλύνω, Μ. πλυνῶ. Ξεπλύνω τι μέσα εἰς.

'Ενεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Φέρω.

'Ενέκυρσα, ἀόρ. ά. τοῦ 'Εγκυρέω.

'Εν-ελαύνω, Μ. ελάσω. Διώκω (Κάμνω νὰ προχωρῇ, Κȣντῶ) τι μέσα εἰς, χώνω, ἐμϐάζω. » 'Ενελαύνειν χαλκὸν πλευραῖς, « Πίνδ. » 'Ενελ. καρδίᾳ κότον, « αὐτ. ‖. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀμτϐτ. ἢ ἐλλ. τοῦ Ἵππον, Ἅρμα, Ναῦν) ἐμϐαίνω (ἔφιππος ἢ ἐφ' ἁμάξης), εἰσπλέω.

'Ενέλιπον, ἀόρ. ϐ'. τοῦ 'Ελλείπω.

'Εν-ελίσσω (ττω), Μ. ίξω. Τυλίζω τι μέσα εἰς, περιτυλίζω· περιστρέφω.

Ἔνεμα (τὸ), [ἐνίημι]. πᾶν ὅ,τι χύνει τις ἐπίτηδες μέσα εἰς, (ὅθ. ἰατρ.) κλυςῆρι, (ὅθεν:

'Ενεματίζω, Μ. ίσω. Βάλλω κλυστῆρι.

'Εν-εμέω-ῶ, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) 'Ξερνῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

'Ενένακτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Νάσσω.

'Ενενήκοντα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε 'Εννενήκοντα κτλ.

'Ενένιπτε καὶ ;'Ενένισπε, Π. (κατ' ἀναδιπλ.) γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ 'Ενίσπω.

('Εν-έννυμι), Μ. έσω καὶ έσομαι, Π. ἀντὶ 'Ενδύω, Ἀμφιέννυμι. » Θώρακα (» Χλαμύδα) ἐνειμένος, « Ἀγαθ., (συγχ. τῷ 'Ενάπτω).

'Ενενώκασι, Ἰων. ἀντὶ 'Εννενοήκασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. καὶ

'Ενένωτο, Ἰων. ἀντὶ 'Εννενόητο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ 'Εννοέω.

'Εν-εξουσιάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαι τὴν ἐξουσίαν μου (ἢ Φέρομαι ὡς ἐξουσιαστὴς) μέσα εἰς.

'Ενεὸν, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Ενὸν, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Ἔνειμι, ἢ 2) οὐδ. τοῦ 'Ενεός.

'Εν-εορτάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) 'Εορτάζω μέσα εἰς ἢ διά τι.

'Ενεὸς ἢ 'Εννεὸς [ἴδε Ἄνεως], ά, όν. Ἄλαλος, βουϐός· ἐκστατικός· παραλογισμένος. (εἰς τὸν Ἱππκρ.) ἄχρηστον. » Τὸ δὲ ἄμμα.. μήτε ἐκεῖσε ὄκȣ ἐνεὸν,.. ἐνεὸν κεῖσεται, « 'Ιππκρ.

'Ενεοςασία (ἡ). τὸ νὰ ςέκῃ τις ἐνεὸς (κυρ. ἀπὸ ἔκπληξιν), παραλόγιασμα.

'Ενεότης (ἡ). ἡ κατάςασις τοῦ ἐνεοῦ, βουϐα, βουϐαμάρα. ἠλιθιότης.

;'Ενεόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π, ἐνεὸς τὰς φρένας, ἠλίθιος.

'Ενεπάγην, πθ. ἀόρ. ϐ'. τοῦ 'Εμπήγνυμι.

'Ενέπαξα, Δ. ἀντὶ 'Ενέπηξα.

'Ενεπεπτώκεε, Ἰων. ἀντὶ

'Ενεπεπτώκει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. ϗ

'Ενέπεσον, ἀόρ. β'. τοῦ 'Εμπίπτω.

'Ενεπήγετο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ 'Εμπήγω.

'Εν-επι-δείκνυμαι, Μ. δείξομαι. Κάμνω ἐπίδειξιν εἴς τι, 'Εγκαλλωπίζομαι.

'Εν-επι-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Διατρίϐω πουθενὰ ὡς-

'Ενεπίδημος (ὁ, ἡ). ξένος μένων πρὸς καιρὸν εἰς κἀνὲν μέρος, περαστικός.

† 'Εν-επι-κύπτω, Μ. κύψω. 'Εγκύπτω (Προσηλόνομαι) εἴς τι, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ενεπισκήπτομαι).

'Εν-επιορκέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω ψευδῆ ὅρκον ἐπάνω εἰς (δηλ. εἰς τὸ ὄνομά τινος).

'Ενεπίσκημμα (τό). ἡ διὰ μεσεγγυήσεως ἐξασφάλισις τῶν ὀφειλομένων, [ἐκ τοῦ

'Εν-επι-σκήπτομαι, Μ. σκήψομαι. Κάμνω ἔνστασιν καὶ ζητῶ νὰ τεθῇ εἰς μεσέγγυον (ἢ νὰ μοὶ παραχωρηθῇ ὡς προμεσεγγυημένον ἤδη) τὸ ἀναλογοῦν μοι μέρος τῆς δημευομένης περιουσίας τοῦ χρεώστου μου.

'Ενεπλήσθην, πθ. ἀόρ. τοῦ 'Εμπίπλημι.

'Ενέπλητο, Π. ἀντὶ 'Ενεπέπληστο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ 'Εμπίπλημι.

'Ενέποισα, Αἰολ. ἀντὶ 'Ενέπουσα, μτχ. θηλ. τοῦ 'Ενέπω.

'Ενεπρήσθην, πθ. ἀόρ. τοῦ 'Εμπίπρημι.

'Εν-έπω, Μ. ἐνισπήσω (ἀόρ. ϐ'. 'Ενίσπον καὶ 'Ενένισπον), Π. λέγω, διηγοῦμαι, ὁμιλῶ. » Ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα, « 'Οδ. Α. » Ὄλεθρόν τινι ἐνισπεῖν, « Ἰλ. Ω. (ϗ μὲ ἐπίῤ.) » Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένισπεν, « Ἰλ. Ψ., (παρϐλ. 'Ενίπτω).

;'Εν-εράω-ῶ, Μ. άσω. Χύνω τι μέσα εἰς.

'Εν-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Κάμνω ('Ενεργῶ, Κατορθόνω) τι μέσα εἰς, (παρϐλ. 'Εμποιῶ). 2) (κυρ.) κερδίζω (πορίζομαι) δουλεύων τὴν τέχνην μου, ἐνεργὸν ποιῶ (τοκίζω, ἐμπορεύομαι) τι πρὸς ὄφελός μȣ. » 'Ενεργαζόμενοι τῇ οὐσίᾳ, « Δμ., (καὶ ἁπλ.) » Κλεογένης ἐν Ἀμφίσσῃ ἐνεργαζόμενος, « 'Επγρφ., ἐμπορευόμενος.

'Ενέργεια (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἐνεργεῖν, ἡ ἀπόδειξις τῆς δυνάμεως, (ἴδε καὶ παρϐλ. Δύναμις καὶ 'Εντελέχεια).

'Εν-εργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἐπάνω εἰς τὸ ἔργον (ὁποιονδήποτε), πράττω· (ἐν γέν.) εἶμαι ἐνεργός· κατορθόνω. ἐμπνέω, 'Εμποιῶ (» Φόϐον ἐνεργήσασθαι, « Πλϐ.). (ἐπὶ ἰατρ.) χρησιμεύω, ὠφελῶ, (κοιν.) ἐνεργῶ. » Παρὰ γὰρ τοὺς καιροὺς ἢ ἐνεργεῖ ἢ ἐξίτηλα γίνεται τὰ φάρμακα, « Δσκρ. ‖. (πθ. μτγν.) ὑπόκειμαι εἰς τὴν ἐνέργειαν δυνάμεως ἀοράτου· (ὅθ:) » 'Ενεργούμενοι, « 'Εκκλησ., οἱ δαιμονιζόμενοι.

'Ενέργημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας, ἔργον, πρᾶξις.

'Ενεργὴς, έος (ὁ, ἡ) = 'Ενεργός.

'Ενεργητέος, α, ον, θετ. τοῦ 'Ενεργῶ.

'Ενεργητικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. 'Ο ἔχων δύναμιν εἰς τὸ ἐνεργεῖν, δραστικός· (γρμτ.) ὁ σημαίνων ἐνέργειαν.

† 'Ενεργμὸς (ὁ). (μȣσ.) εἶδ. κρούσματος τῆς λύρας ἢ τῆς κιθάρας.

'Εν-εργοϐατέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταϐαίνω ἐνεργῶς ἀπὸ μίαν κατάστασιν εἰς ἄλλην.

'Εν-εργολαϐέω-ῶ, Μ. ήσω. Κερδίζω ('Ωφελοῦμαι) ἀπὸ ἐργολαϐίαν τινὰ, ἀναλαμϐάνω ἐπικερδές τι ἔργον.

'Ενεργὸς (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀργὸς, (δηλ.) ἐνεργῶν (πράττων, ὢν εἰς ἐνέργειαν)· ἐνεργητικὸς, δραστήριος· (ἐπὶ πραγμ.) παραγωγικὸς, ἐπικερδής· τελεσφόρος. » Γῆ (» Χώρα)—, « Ξεν., ἡ καλλιεργημένη. » 'Ημέρα—, « 'Ησ., ἡ ἐργάσιμος. » Χρήματα ἐνεργὰ, « Δμ., τὰ εἰς κυκλοφορίαν (εἰς τόκον, εἰς ἐμπόριον).

'Ενεργῶς, ἐπίῤ. Μὲ ἀποτέλεσμα, μὲ ἐνέργειαν (δραστηριότητα, προθυμίαν).

'Εν-ερείδω, Μ. είσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀκκουμϐῶ δυνατὰ ἐπάνω εἴς τι, (συνκδχ.) χώνω (σπρόχνω) τι μὲ βίαν μέσα εἰς, ἐμπήγω· (τρπ.) προσηλόνω (τὸν νοῦν μȣ κτλ.), (παρϐλ. 'Ενσκήπτω).

'Ενέρεισις, εως (ἡ). ἀκκούμϐισμα ἐπάνω εἰς, (συνκδχ.) 'μπήξιμον. (τρπ.) προσήλωσις (τοῦ νοὸς κτλ.).

'Εν-ερεύγω ἢ (μσ.) 'Εν-ερεύγομαι, Μ. ερεύξομαι (ἀόρ. 'Ενήρυγον). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) 'Ρεύγομαι ἢ 'Ξερνῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

'Ενερευθὴς [ἐν, ἔρευθος], έος (ὁ, ἡ). μετρίως κοκκινος, ὑπέρυθρος, κοκκινούτσικος.

'Εν-ερεύθομαι (χ. Μ.), Π. γίνομαι ἢ εἶμαι ἐνερευθὴς (ὑπέρυθρος).

Ἔνερθε (καὶ πρὸ φων.) Ἔνερθεν [ἐν, ἔρα], ἐπίῤ. Π. κάτω, ὑποκάτω ἢ ἀπὸ κάτω (ἀπὸ τὴν γῆν). (ἐν γέν. μὲ γεν.) κάτωθεν, ὑποκάτωθεν. » Ἔνερθ' ᾀΐδεω, « Ἰλ. Θ. » Γῆς ἔνερθ' ὤχου θανὼν, « Σοφ.

† Ἔνερξις, εως (ἡ), = 'Ενεργμός.

Ἔνεροι (οἱ), Π. [ἐν ἔρα]. οἱ ἐντὸς ἢ ὑποκάτωθεν τῆς γῆς, (δηλ.) οἱ νεκροὶ, ἢ οἱ ὑποχθόνιοι θεοί.

'Ενερόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), [ἔνερος, χρώς]. ὁ ἔχων χρῶμα (μορφὴν) νεκροῦ.

Ἔνερσις [ἐνείρω], εως (ἡ). ἐνάρμοσις, ἐμπλοκή.

'Ενέρτερος, α, ον, Π. (συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Ἔνερθεν ἢ κατ' ἀποχ. ἀντὶ 'Ενεροτερος), ὁ κατωτέρω (βαθύτερα) κείμενος.

'Ενέρυθρος (ὁ, ἡ), = 'Ενερευθής.

'Εν-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. 'Ενῆλθον κτλ.), Π. ἔρχομαι ἢ εὑρίσκομαι μέσα, εἰσέρχομαι, ἐμϐαίνω.

Ἔνεσαν, Π. ἀντὶ 'Ενῆσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔνειμι.

'Ενεσίη (ἡ), ἴδε 'Εννεσίη.

Ἔνεσις [ἐνίημι], εως (ἡ). τὸ ἐμϐάλλειν ἐγχέειν κτλ.).

'Ενεσκλήκει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ὑπερσ. τοῦ 'Ενσκέλλω.

'Ενεστᾶσιν, Ἀττ. ἀντὶ 'Ενεςήκασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ 'Ενίσταμαι.

'Ενεστεὼς, ῶσα, ὼς, Ἰων. ἀντὶ 'Ενεστώς.

Ἔνεστι, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Ἔνειμι.

'Εν-εστιάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φιλεύω τινὰ μέσα εἰς.

'Ενέστιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἑςίαν ἢ ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς ἑςίας, οἰκιακὸς, (παρϐλ. 'Εφέστιος).

'Ενεστὼς, ῶσα, ὼς, Ἀττ. ἀντὶ 'Ενεςηκὼς υῖα, ὀς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ 'Ενίςαμαι.

'Ενετάφην, πθ. ἀόρ. τοῦ 'Ενθάπτω.

'Ενετειλάμην, ἀόρ. τοῦ 'Εντέλλομαι.

'Ενέτεκον, ἀόρ. β'. τοῦ 'Εντίκτω.

'Ενετὴ (ἡ), Π. [ἐνίημι]. χαρφίτσα, χαρφοϐελόνη, (κυρ. δὲ θηλ. τοῦ 'Ενετός).

'Ενετὴρ (ὁ), [ἐνίημι]. κλυστῆρι (τὸ ἐργαλεῖον). 2) εἶδ. μηχανῆς ἀμυντικῆς πρὸς χρῆσιν τῶν πολιορκουμένων.

Ἔνετὸς [ἐνίημι], ἡ ἢ ος, όν. Βαλμένος (Χωμένος) μέσα ἢ ἀνάμεσα· (τρπ.) ἐπείσακτος, παρεμϐεϐλημένος, πρόσθετος. (παρϐλ.) 'Εγκάθετος. » Κατηγόρους ἐνε-

τοὺς ἐπὶ τοῖς πλουσίοις ἐπήγοντο,« Ἀππ.
Ἐνέτραγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐντρώγω.
Ἐνέτυχον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐντυγχάνω.
Ἐν-ευδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι εὐδαίμων εἴς τι.
Ἐνευδιόων, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο.) ἀντί Ἐνευδιῶν, μτχ. τοῦ-
Ἐν-ευδιάω-ῶ, Μ. άσω. Πετῶν ὑψηλὰ (εἰς τόν καθαρὸν ἀέρα) κρατῶ ἁπλωμένας πλὴν ἀκινήτους τὰς πτέρυγάς μου (καθὼς συνειθίζουν πολλάκις τὰ μεγάλα πτηνά), (Γαλλ.) planer.
Ἐν-ευδοκιμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εὐδοκιμῶ εἴς τι· σημαίνω (ἰσχύω) παρά τινι.
Ἐν-εύδω, Μ. ευδήσω. (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι (Ἀναπαύομαι)μέσα εἰς,(ἴδε Ἐγκοιμῶμαι).
Ἐν-ευημερέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Τελεσφορῶ(Εὐδοκιμῶ,[κοιν.]Πάγω καλὰ)εἴς τι.
Ἐν-ευθηνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Ἔχω ἀφθονίαν (εὐθηνίαν) ἀπό.
Ἐν-ευκαιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι τὴν εὐκαιρίαν μου (Καταγίνομαι εὐκαίρως) εἴς τι, (παρβλ. Ἐνευσχολέω).
Ἐν-ευλογέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εὐλογῶ τι ἐντός ἢ διά τινος.
Ἐν-ευνάζομαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ.) Πλαγιάζω καὶ κοιμῶμαι μέσα εἰς.
Ἐνεύναιος (ὁ, ἡ). ὁ τιθέμενος ἐντὸς τῆς (χρησιμεύων ἀντὶ) εὐνῆς, (ὅθεν) » Ἐνεύναια (τά), « Ὀδ. Π., τὰ στρώματα καὶ λοιπὰ ἀναγκαῖα τοῦ κρεββατιοῦ, ἡ κρεββατοστρώση ἢ τὰ νυκτικὰ, (παρβλ. Ἐγκοίμητρον).
Ἐνευνητὴρ (ὁ). (κυρ. χιτὼν) ἐντὸς τοῦ ὁπ. ἢ μὲ τὸν ὁπ. (εὐνάζεταί) κοιμᾶταί τις, νυκτικός.
Ἐνεύνιος καὶ
Ἔνευνος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος ἢ εὑρισκόμενος ἐντὸς τῆς εὐνῆς, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν εὐνὴν, (παρβλ. Ἐνεύναιος).
Ἐν-ευπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Διάγω μὲ εὐπάθειαν (Καλοπερνῶ) μέσα εἰς.
Ἐν-ευρίσκω, Μ. ευρήσω. Εὑρίσκω τι μέσα εἰς.
Ἐν-ευσεβέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐσεβῶ (Δείχνω τὴν εὐσέβειάν μου) εἴς τι.
Ἐν-ευστομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Γλυκομιλῶ (ἐπὶ πτην. Γλυκοκηλαδῶ) μέσα εἰς.
Ἐν-ευσχημονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φέρομαι εὐσχήμως (Δείχνω τὴν εὐσχημοσύνην μου) εἴς τι.
Ἐν-ευσχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι καλῶς τὴν ἀσχολίαν μου (Ἐνασχολοῦμαι καθὼς πρέπει) εἴς τι, (παρβλ. Ἐνευκαιρέω).
Ἐν-ευτυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐνευδαιμονέω, Ἐνευημερέω κτλ.
Ἐν-ευφραίνομαι, Μ. ευφρανθήσομαι. (μὲ δοτ.) Εὐφραίνομαι (Ἐνασμενίζω) εἴς τι.
Ἐν-εύχομαι, Μ. εύξομαι. (μὲ δοτ.) Κάμνω τάξιμον (προσευχόμενος εἰς τὸν θεὸν) ἐντός ἢ ἕνεκά τινος.
Ἐν-ευωχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εὐωχοῦμαι (Τρώγω-Πίνω καὶ Εὐθυμῶ) διά ἢ μέσα εἴς τι, (τρπ.) Ἐντρυφῶ.
Ἐν-εφάλλομαι, Μ. αλοῦμαι, Π. (μὲ δοτ.) πηδῶ ἐντὸς ἢ ἐπάνω τινός.
Ἐνέφυν, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐμφύομαι.
Ἐνέχεις, ἀντὶ Ἐνέχεες, β'. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Ἐνέχεα ἀόρ. ά. τοῦ Ἐγχέω.
Ἐνεχθεὶς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀορ. ά. τῆς μτχ. ϗ
Ἐνεχθήσομαι, πθ. μέλλ. τοῦ Φέρω.
Ἐνεχυράζω, Μ. άσω. Παίρνω (Κρατῶ ἢ Δίδω;) τι ὡς ἐνέχυρον. » Ἡ φύσις ἐνεχυράζει, τοῦ μὲν ὄψιν τοῦ δὲ ἀκοήν. « Αἰσχ. Σωκρ. (καὶ πθ.) » Τὰ ἠνεχυρασμένα, « τά δοθέντα ὡς ἐνέχυρον. ‖. (μσ.) ὑποχρεόνω τινά νὰ μὲ δώσῃ ἐνέχυρον· ἀσφαλίζομαι δι' ἐνεχύρου· (μτφορ.) προσοικειῶ τινα εἰς ἐμαυτὸν δι' ὑποχρεώσεων.
Ἐνεχυρασία (ἡ), = Ἐνεχυρασμός.
Ἐνεχύρασμα (τὸ). (τὸ δοθὲν ἢ ληφθὲν ὡς) ἐνέχυρον.
Ἐνεχυρασμὸς (ὁ). τὸ ἐνεχυράζειν, 'πάρσιμον ἢ δόσιμον ἐνεχύρου.
Ἐνεχυραστὸς, ή, όν. Ὁ ἐνεχυρασθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ἐνεχυρασθῇ (νὰ 'παρθῇ ἢ δοθῇ ὡς ἐνέχυρον).
;Ἐνεχυριάζω, Μ. άσω, (μτγν. ἢ ἀμφ.) ἀντὶ Ἐνεχυράζω.
;Ἐνεχυρίασις, εως (ἡ) καὶ
;Ἐνεχυριασμὸς (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐνεχυρασμός.
Ἐνεχύριον καὶ
Ἐνέχυρον (τὸ), [ἐν, ἐχυρός]. τὸ διδόμενον ἢ λαμβανόμενον πρὸς ἀσφάλειαν, (Τουρκ.) ἐμανέτι, ἡ· ἀῤῥαβών, (Ἰταλ.) καπάρο. » Ἐνέχυρον τιθέναι ἢ ἀποδεικνύναι, « Ἀρρ., Ἡρ. κλπ., διδεῖν (βάλλειν) ἐμανέτι.
Ἐν-έχω, Μ. ἕξω ἢ σχήσω (ἀόρ. Ἐνέσχον κτλ.). Ἔχω (Κρατῶ) τι μέσα εἰς. » Ἐνέχειν χόλον (ἔγκοτόν) τινι, « Ἡρ., Ὁμ., φυλάττω (μέσα μου) πάθος κατά τινος, μνησικακῶ. (Γαλλ.) en avoir a quelcun. » Ἡ δὲ Ἡρωδιὰς ἐνεῖχεν αὐτῷ, « Εὐαγγ. (ὅθ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) κτυπῶ (προσβάλλω, σημαδεύω) ἴσια ἐπάνω εἰς, ἤ· πιάνω (σκαλόνω, 'μπερδεύομαι) πουθενά. » Ὅπως αἱ αὐγαὶ τοῦ φέγγους εἰς τὸν κόλπον διὰ τῶν βρόχων ἐνέχωσι, « Ξεν. (παρβλ. Ἐπέχω). » Ὥστε τὴν αἰχμὴν ἐνσχεῖν κατὰ τὸ ἰνίον, « Πλ. (ϗ πθ.) » Τὴν φωνὴν ἐνισχόμενος, « Πλ., ἐπιάνετο ἡ φωνή τȣ. » Ἐνσχεθείσης τῆς νεὼς τῷ τοῦ λιμένος ἐδάφει, « Συν. (ὅθ. μτφορ. 3) (πθ. μὲ δοτ.) ἔχω νὰ κάμω (εἶμαι ἔνοχος, εὑρίσκομαι περιπλεγμένος) εἴς τι. » Τῷ ἄγει (» Τῇ νοθείᾳ, » Τῷ νόμῳ κτλ.) ἐνέχεσθαι, « Λξ.
Ἐνέψημα (τὸ), [ἐνέψω]. πᾶν ὅ,τι ἐβράσθη μέσα εἰς (χύτραν κτλ.).
Ἐνεψίημα (τὸ), Π. [ἐν, ἐψιάομαι]. κάθε τι μὲ τὸ ὁπ. παίζει (διασκεδάζει, περνᾷ τὸν καιρόν του) τις, παίγνιον.
Ἐν-έψω, Μ. εψήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βράζω (Μαγειρεύω) τι μέσα εἰς
Ἐνεῶς, ἐπίρ. Ὡς ἐνεός, ἠλιθίως, ἀνοήτως.
Ἐνέωσα, Π. ἀορ. ά. τοῦ Ἐνωθέω.
Ἐν-ζέομαι, Μ. ζέσομαι. Ζεματίζω τι μέσα εἰς.
Ἐν-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Δένω σφιγκτὰ, ἑνόνω, συνδέω.
Ἔνζυμος (ὁ, ἡ). (ἄρτος) ὁ ζυμωθεὶς μὲ προζύμι, (κοιν.) ἀναιβατός, ὄχι ἄζυμος.
Ἐν-ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.
Ἔνη ἢ (Ἀττ.) Ἕνη, ης (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ

Ἔνος. ‖. (ὡς οὐσ. ἐνν. ἡμέρα), ἡ τρίτη ἀπὸ τῆς σήμερον, (δηλ.) ἡ μεθαυρινή. (ὅθ. ἐπιῤῥηματικῶς:) » Εἰς ἔνην (ϗ κατ' ἐπέκτ. Π.) » Ἐς ἔννηφιν, « Ἡσ. (ϗ πλθ.) » Ἐς ἔνας, « Θκρ. ϗ » Ἐσένης, Δ. Κάσσ., (καὶ ἐλλ. τῆς Ἐν ἢ τῆς Ἐπὶ) » Ἔνῃ ϗ Ἔννηφι, « Ἡσ., μεθαύριον.
Ἐνὴ [ἔνος], ἐπίρ. Πάλαι ποτέ· ἄλλοτε. » Ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸς ὢν ἐνή, « Ἀρστφ. (ἄλλ. διορθ. Ἕνῃ, ϗ ἄλλ. Ἔν ἤ...).
Ἐν-ηβάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὴν νεανικήν μου ἡλικίαν (ἐπμ. Διάγω εὐθύμως, Διασκεδάζω ἤ· Αὐξάνω, Μεγαλόνω) εἰς μέρος ἢ ἔργον τι, (παρβλ. Ἐννεάζω).
Ἐνηβητήριον (τὸ). τόπος διασκεδάσεως ϗ εὐθυμίας.
Ἔνηβος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸν καιρὸν (εἰς τὴν ἡλικίαν) τῆς ἥβης, ἔφηβος.
Ἐν-ήδομαι, Μ. ησθήσομαι. (μὲ δοτ.) Εὑρίσκω ἡδονὴν (Εὐχαριστοῦμαι) εἴς τι, ἐνασμενίζομαι.
Ἐνήδονος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -δόνως. Ὁ προξενῶν ἢ ἀπολαμβάνων (αἰσθανόμενος, ζῶν μὲ) ἡδονὴν, (ἐν γέν.) τερπνός, ἡδονικός.
Ἐν-ηδύνω, Μ. υνῶ. Προξενῶ ἡδονὴν, θέλγω, καθηδύνω.
Ἐν-ηδυπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀπολαμβάνω ἡδονὴν εἴς τι, ζῶ μὲ ἡδυπάθειαν.
Ἐνηείη (ἡ), Ἰων. Π. [ἐνηής], ἱλαρότης, ἐπιείκεια, γλυκύτης χαρακτῆρος κτλ.
Ἐνηέριος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἐναέριος.
Ἐνηὴς [ἐν, ἠΰς], έος (ὁ, ἡ), Π. ἀγαθός, προσηνής, ἱλαρός, ἐπιεικής.
Ἐνήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκούων (ἔχων τὴν ἀκοήν του).
Ἐνήλατον (τὸ), [ἐν, ἐλαύνω]. (ἐν γέν.) κάθε κατασκεύασμα εἰς τὸ ὁπ. ἐμπήγεται (ἢ τὸ ὁπ. ἐμπήγεται εἰς) ἄλλο, (ὅθ. πλθ. 1) τὰ δύο πλαγινὰ ξύλα τῆς σκάλας ἐπὶ τῶν ὁπ. στηρίζονται τά σκαλοπάτια. 2) τὰ ποδαρικὰ τοῦ κρεββατιοῦ. 3) τά σιδήρια ἢ ξυλοκάρφια 'ποῦ ἐμπήγονται εἰς τὰς ἄκρας τοῦ ἄξονος ἵνα κρατοῦν τοὺς τροχούς. 4) εἶδ. ζυμαρικοῦ.
Ἐνήλικος, ου καὶ
Ἐνῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς (νόμιμον) ἡλικίαν.
Ἐνηλλαγμένως [ἐναλλάσσω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἀλλοιώτικα, διαφορετικὰ, παρηλλαγμένως. (Γρμτ.) κατ' ἐναλλαγήν.
† Ἔνηλος (ὁ, ἡ), γλωσσογρφ. ἐξήγ. τοῦ (Λτν.) clavatus. » Ἐσθής—, « (Τουρκ.) καμπαραλίδικος.
Ἐνήλου, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Ἐνάλλομαι.
Ἐνηλύσιον (τὸ), [ἐνέρχομαι]. μέρος ὅπου ἔπεσε κεραυνός.
Ἐνήλωσις, εως (ἡ). ἔμπηγμα ἥλων (καρφίων), (κυρ. εἰς τὰ θυρόφυλλα διὰ στολισμὸν ἢ ἀσφάλειαν).
Ἐν-ῆμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐγκάθημαι.
Ἐνῆμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔνειμι (ἐν, εἰμί).
Ἐν-ημερεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὴν ἡμέραν εἰς μέρος ἢ ἔργον τι Ἀλημεριάζω, Διημερεύω.

Ἐνημμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐνάπτω.
Ἐνήνοθε (εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.), πρκ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ † Ἐνόθω ἢ τοῦ Ἀνθέω-ῶ ἢ Δ, ἀόρ. τοῦ Ἔρχομαι (Ἦνθεν ἀντὶ Ἦλθεν), (ἴδε τὰ σύνθ. Ἐπενήνοθε, Κατενήνοθε, Παρενήνοθε, ϗ παρβλ. Ἀνήνοθε).
Ἐνήνοχα, πρκ. τοῦ Φέρω.
Ἐνήρατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ Ἐναίρω.
Ἐνηργμένος, πρκ. τῆς μτχ. τȣ Ἐνάρχομαι.
Ἐνηρέμησις, εως (ἡ). τὸ ἐνηρεμεῖν.
Ἐνήρεινται, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἐνερείδω.
Ἐνήρης, εος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ κωπία, (παρβλ. Τριήρης).
Ἐνήριθμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐνάριθμος.
Ἐνήρυγον. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐνερεύγω.
Ἐν-ησυχάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Ἡσυχάζω μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.
Ἐνήσω, μέλλ. τοῦ Ἐνίημι.
Ἔνηφι, ἴδε Ἔνη.
Ἐν-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠχῶ (Βούζω) μέσα (» Ἐπιγάστριον ἐπιτεταμένον, καὶ εἰ ἐπικρούοις ἐνηχοῦν, « Ἀρετ.)· ἠχῶ (Ἀντηχῶ) εἰς τὰ ὦτά τινος· (μτβτ.) κάμνω νά ἀντηχῇ τι εἰς τά ὦτά τινος· διδάσκω, κατηχῶ. ‖. (μσ. ἢ πθ.) = Ἐνωτίζομαι, ἀκούω.
Ἐνήχημα (τὸ). τὸ ἀντηχοῦν εἰς τὰ ὦτά τινος· ἄκουσμα, (παρβλ. Περιήχημα).
Ἐνήχησις, εως (ἡ). τὸ ἐνηχεῖν ἢ ἐνηχεῖσθαι.
Ἔνηχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντηχῶν (ἠχολογῶν). 2) = Ἔναυλος.
Ἔνθα [ἐν], ἐπίρ. (Τοπ. καὶ Χρον.). ὅπου· ἐκεῖ ὅπου· τότε, ὅτε. » Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν, « Ἰλ. Α. ‖. » Ἔνθα καὶ ἔνθα, « Ὀδ. Β., ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, (καὶ χρον.) πότε καὶ πότε. » Ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα, « Ὀδ. Κ., ἢ εἰς τὸ ἓν μέρος ἢ εἰς τό ἄλλο· ἢ οὕτως ἢ ἄλλως. » Ἔνθα μὲν, ἔνθα δὲ, « Λξ., ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ.
Ἐνθάδε ϗ (Ἀττ.) Ἐνθαδί, ἐπίρ., = Ἐνταῦθα, ἐδῶ, ἐδῶ-πέρα. (καὶ χρον.) τότε, κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρόν.
Ἐνθάδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὑρισκόμενος ἐνθάδε (ἐνταῦθα), παρών· ἐντόπιος.
Ἐν-θακεύω, Μ. εύσω, καὶ
Ἐν-θακέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) κάθημαι (διατρίβω) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, (ὅθεν:
Ἐνθάκησις, εως (ἡ), Π. τὸ νά κάθηταί (διατρίβῃ) τις μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. » Ἡλίου —, « Σοφ., κάθισμα ἀντίκρυ εἰς τὸν ἥλιον, ἥλιασμα, ἢ μέρος προσήλιον (ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ ἡλιασθῇ).
Ἐν-θαλασσεύω(ττεύω), Μ. εύσω. Εἶμαι (Ἀρμενίζω) εἰς τὴν θάλασσαν.
Ἐνθαλάσσιος(ττιος) καὶ
Ἐνθάλασσος(ττος), ου (ὁ, ἡ). ὁ διατρίβων (εὑρισκόμενος) εἰς τὴν θάλασσαν, θαλασσινός.
Ἐν-θάλπω, Μ. θάλψω. Ζεσταίνω· (συνκδχ.) ζωογονῶ· ἐξάπτω, (παρβλ. Ἐνθερμαίνω).
Ἔνθαμνος (ὁ, ἡ). θάμνῳ ἐμφερής, θαμνώδης.
Ἐν-θανατόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταδικάζω εἰς θάνατον.

Ἐνθανεῖν, ἀόρ. β', τοῦ Ἐνθνήσκω.
Ἐν-θάπτω, Μ. θάψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Θάπτω (Παραχόνω) τι μέσα εἰς.
Ἐν-θαῤῥέω(θαρσέω)-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἔχω τό θάῤῥος μου (Ἐμπιστεύομαι, Ἐλπίζω) εἰς.
Ἐνθαῦτα, Ἰων. ἀντὶ Ἐνταῦθα.
Ἐν-θεάζω, Μ. άσω. Κάμνω ἔνθεόν τινα, (παρβλ. Ἐνθουσιάζω).
Ἐνθεασμὸς (ὁ). τὸ ἐνθεάζειν, ἐνθȣσιασμός.
Ἐνθεαστικός, ή, όν, (καί ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἐμπνέων ἢ αἰσθανόμενος ἐνθουσιασμὸν, ἐνθουσιαστικός.
Ἔνθεμα (τὸ), [ἐντίθημι]. (κυρ. κλαδὶ δένδρου) τὸ ὁποῖον ἐμφυτεύεται εἰς ἄλλο, (χυδ.) 'μπόλι.
Ἐν-θεματίζω, Μ. ίσω. (ἐν γέν.) = Ἐντίθημι, (ἰδιωνυμ.) 'μπολιάζω (δένδρον).
Ἐνθεματισμὸς (ὁ)· 'μπόλιασμα (φέλιασμα) δένδρου.
Ἐνθέμεν ἢ Ἐνθέμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Ἐνθεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐντίθημι.
Ἔνθεν [ἔνθα], ἐπίρ. (Τοπ. ἢ [σπντ.] Χρον.) ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ, ἀπ' ὅπου· ἔπειτα, μετὰ ταῦτα. » Ἔνθεν ἑλὼν, « Βασ. » Ὁ μὲν ἔνθα καθέζετο, ἔνθεν ἀνέστη Ἑρμείας, « Ὀδ. Ε. » Δέπας ἔνθεν ἔπινον, « Ὀδ. Τ. » Ἔνθεν, ὅθεν, « Ἰλ. Δ. » Ἔνθεν (τεν), ἔνθεν, « Θκ., ἑκατέρωθεν. » Ἔνθεν μὲν, ἔνθεν δὲ, « Ξεν. 2) (μτγν. ἀντὶ τοῦ) Ὅθεν, ἑπομένως.
Ἐνθένδε, ἐπίρ. (Τοπ.) ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐδῶ-πέρα.
Ἔνθεο, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐνθοῦ, β'. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς προστ. τοῦ Ἐντίθημι.
Ἔνθεος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐντὸς ἑαυτοῦ (ἐμπνευσμένος ἀπὸ) τὸν θεόν· ἐνθουσιασμένος. » Ἔνθεος τέχνης, « Αἰσχλ., ὁ ἔχων θεόσδοτον τὴν μαντικὴν τέχνην. ‖. » Τὸ ἔνθεον, « Λξ., ἡ θεία ἔμπνευσις (φώτισις), ὁ ἐνθουσιασμός.
Ἐν-θερίζω, Μ. ίσω. Περνῶ (Διατρίβω) τὸ θέρος εἰς μέρος ἢ ἔργον τι, ξεκαλοκαιριάζω πουθενά.
Ἐν-θερμαίνω, Μ. ανῶ. Ζεσταίνω (ἔσωθεν), πυρόνω· ἐξάπτω, (παρβλ. Ἐνθάλπω).
Ἔνθερμος (ὁ, ἡ). ζεστὸς (ἔσωθεν), ἀναμμένος· (συνκδχ.) δραστήριος, πρόθυμος.
Ἐνθεσίδουλος (ὁ, ἡ), (Κωμ.). παράσιτος, λαίμαργος, κοιλιόδουλος, [δοῦλος καὶ
Ἔνθεσις [ἐντίθημι], εως (ἡ). βάλσιμον μέσα εἰς· (συνκδχ.) τὸ ἐντιθέμενον (κυρ. εἰς τό στόμα), χαψιά, (Ἰταλ.) βοῦκκα· (κατ' ἔκτ.) τροφή, φαγητόν.
Ἐνθέσμιος καὶ
Ἔνθεσμος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι κατὰ (ἐν γέν. σύμφωνος μὲ) τοὺς θεσμούς, νόμιμος· συγχωρημένος.
Ἐνθέσμως, ἐπίρ. Κατὰ νόμους, νομίμως.
Ἔνθετος (ὁ, ἡ), [ἐντίθημι]. βαλμένος ἢ ἁρμόδιος ἵνα βαλθῇ (καὶ βτν. νὰ φελιασθῇ) μέσα εἰς.
Ἐν-θετταλίζομαι, Μ. ίσομαι, (Κωμ.). Φορῶ μεγάλον καὶ χονδρὸν ἐπανωφόρι (ὁποία ἦσαν συνήθως τά Θεσσαλικά).
Ἐνθεῦτεν, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ἐντεῦθεν.
Ἐν-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ τι ἐντός ἢ διά τινος.
Ἐνθέως, ἐπίρ. Ὡς ἔνθεος.
Ἐνθήκη (ἡ). (ἐν γέν.) τὸ ἐντιθέμενον· φορτίον, φόρτωμα· (κυρ. δὲ) ἡ ποσότης τὴν ὁποίαν καταθέτει ὁ παίζων τυχηρὸν παιγνίδιον ἢ σοιχηματίζων (ἵνα τὴν 'πάρῃ ὅποιος κερδίσῃ), (ὅθεν μτγν.) = Ἀφορμή, (Τȣρκ.) σερμαγές, (Ἰταλ.) καπιτάλε.
Ἐν-θηλυπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ἔκδοτος εἰς θηλυπρεπεῖς ἡδυπαθείας, καθηδυπαθῶ θηλυπρεπῶς.
Ἔνθηρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιέχων (γεμάτος) θηρία· (ἐπμ.) ἐξηγριωμένος. » Ποῦς—, « Σοφ., ὁ θηριόδηκτος ἢ σκωληκιασμένος » Θρὶξ—, « Αἰσχλ., τὰ ἀκτένιστα (ἐπιμ. τραχειά, θηριώδη ἢ ψειριασμένα) μαλλιά, (παρβλ. Θηριόω).
Ἐν-θησαυρίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Θησαυρίζω (Ἀποταμιεύω) τι μέσα εἰς.
Ἔνθλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐνθλάω.
Ἔνθλασμα (τὸ). μέρος ἐντεθλασμένον, ζούλιγμα.
Ἐν-θλάω-ῶ, Μ. θλάσω. Σπάνω (Συντρίβω) τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ ζουλιχθοῦν τὰ κομμάτια μέσα καὶ νὰ σχηματίσουν κοίλωμα.
Ἐν-θλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβω (Σφίγγω, Ζȣλίζω) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, Συνθλίβω, (ἐπμ.) ἐντυπόνω.
Ἐνθλιπτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐνθλίβειν, ἁρμόδιος πρὸς ἔνθλιψιν.
Ἔνθλιψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνθλίβειν, σφίξιμον (ζούλιγμα) πρὸς τὰ ἔνδον.
;Ἐνθνήσιμος (ὁ, ἡ), Π. εἰς τὸν ὁποῖον ἐναποθνήσκει τις, θανάσιμος, [ἐκ τοῦ
Ἐν-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι, = Ἐναποθνήσκω. » Ὦ γαῖα πατρίς, πῶς ἂν ἐνθάνοιμί σοι; « Εὐρ.
Ἔνθολος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι θολός, θολερός.
Ἐνθορεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐνθρώσκω.
† Ἐν-θορίσκω, ἀντὶ Ἐνθρώσκω, (κυρ. ἐπὶ πτηνῶν) βατεύω, (ὅθεν
Ἔνθορος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. φοράδα) βατευθεῖσα, ἐγγαστρωμένη.
Ἐνθοῦ, β'. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς πρς. τοῦ Ἐντίθημι.
Ἔνθους (ὁ, ἡ), (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ἔνθεος.
Ἐνθουσία (ἡ), = Ἐνθουσιασμός.
Ἐνθουσιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ἔνθους (ἔνθεος), ἐμπνέομαι, κυριεύομαι ἀπὸ ἐνθουσιασμόν, ἐνθουσιάζομαι, (ὅθεν
Ἐνθουσίασις, εως (ἡ) καὶ
Ἐνθουσιασμὸς (ὁ). τὸ πάθος (ἢ κατάστασις) τοῦ ἐνθουσιῶντος, (κυρ.) σφοδρὰ συγκίνησις τῆς ψυχῆς ἀπὸ θείαν (ἢ νομιζομένην τοιαύτην) ἔμπνευσιν.
Ἐνθουσιαστής, οῦ (ὁ) καὶ
Ἐνθουσιαστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἐνθουσιάζων (ἐμπνέων, προξενῶν ἐνθουσιασμὸν), ἤ· κινούμενος ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν, ἐνθουσιαζόμενος (εὐκόλως καὶ καθ' ἕξιν).
Ἐνθουσιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἐνθουσιάζω.
Ἐνθουσιώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ωδῶς. Ὡσὰν ἐνθουσιασμένος.
Ἐνθουσίωσις, εως (ἡ), = Ἐνθουσίασις.
Ἐν-θράσσω(ττω), Μ. θράξω, Ἀττ. ἢ Ἰων. ἀντὶ Ἐνταράσσω, » ἐγκείμενος νύσσω, « (καθὼς τὸ ἐξηγεῖ τις τῶν Γλωσσογρφ.).
Ἐνθρέψασθαι, μσ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐντρέφω.

'Εν-θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Θρηνῶ διὰ, θρηνολογῶ.

'Ενθρίακτος (ὁ, ἡ), Π. [ἐν, θριάζω]. ἐνθουσιασμένος.

'Εν-θριόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυλίζω μέσα εἰς συκόφυλλον (θρῖον), (ἐν γέν.) περιτυλίζω, κουκκουλόνω. » Τὸν ἄνδρ' οὐκ ἐντεθριῶσθαι πρέπει, « Ἀρςφ.

'Ενθρόμβωσις, εως (ἡ). ὁ ἐντὸς ὑγροῦ τινος σχηματισμὸς θρόμβων.

'Εν-θρονίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τινὰ (νὰ καθήσῃ) ἐπάνω εἰς θρόνον, θρονιάζω, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) introniser.

'Ενθρόνιος (ὁ, ἡ), = Ἔνθρονος, περιέχων ἢ περιεχόμενος εἰς θρόνον (εἰς θρονίον). » Τῶν ὀχημάτων τὰ μὲν σκευοφόρα, τὰ δὲ ἐνθρόνια, « Πλδ.

'Ενθρονισμὸς (ὁ). τὸ ἐνθρονίζειν ἢ ἐνθρονίζεσθαι, θρόνιασμα.

Ενθρονιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐνθρονισμόν.

Ἔνθρονος (ὁ, ἡ). βαλμένος (καθήμενος) ἐπάνω εἰς θρονον.

Εν-θρυλλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ψιθυρίζω τι εἰς τὸ αὐτί τινος, χρυφομιλῶ.

'Εν-θρυλλίζω, Μ. ίσω, = τῷ προηγ.

†'Ενθρυμματὶς [ἐνθρύπτω], ίδος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Θρυμματίς.

†'Ενθρύπτης, ου (ὁ). ὁ ἐνθρύπτων.

Ἔνθρυπτος (ὁ, ἡ). τριμμένος (καμωμένος θρύμματα) μέσα εἰς, (ὅθεν ||. οὐσ.) Ἔνθρυπτον (τὸ), εἶδος ζυμαρικοῦ, (ἴσ.) τριφτάδες (μὲ γάλα κτλ.).

'Εν-θρύπτω, Μ. θρύψω. Τρίβω (Θρύβω) τι μέσα εἰς. » 'Ενέθρυψεν ἄρτον εἰς σκάφην, « Γρφ.

†Ἔνθρυσκον (τὸ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἄνθρυσκον.

'Εν-θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. 'Ενέθορον κτλ.), Π. (μὲ δοτ.) πηδῶ μὲ ὁρμὴν (τινάζομαι) μέσα ἢ ἀνάμεσα ἢ ἐπάνω εἰς· (ἐπὶ κτηνῶν) βατεύω. »Πῦρ ἐξ ἑνὸς σπέρματος ἐνθορὸν, « Πίνδ. (καὶ μτβτ.) »Πατὴρ οὐ φόβον ἐνθρώσκει (ἄλλ. ἐπιθρώσκει), πειθὼ δ' ἐπιχεύει, « Στβ.

'Εν-θυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. 'Ενεθυμήθην, πρκ. 'Εντεθύμημαι). (μὲ αἰτ.) Ἔχω ἐν θυμῷ, βάλλω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι, συλλογίζομαι· φαντάζομαι· ἐννοῶ. » 'Ενθυμῇ τὸ τῆς τύχης; « Θρρ. » Ἤτοι κρίνομέν γε, ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα, « Θκ. (καὶ μὲ γεν.) » Τῶν τόπων ἐνθυμούμενον ὅπως μὴ διαμαρτήσεται, « Ξεν. (ꝁ πρὸς μτχ.) » Οὐκ ἐντεθύμηται ἐπαιρόμενος, « Θκ. (ꝁ ἀναλελυμ.) » 'Ενθυμοῦ δὲ καὶ ὅτι δοκεῖς τισι, « Πλάτ. » 'Ενθυμούμενος οἵων τιμῶν ἀποστεροῖτο, « Ξεν. » 'Ενθυμούμενοι ὅσον πλοῦν ἀπεσέλλοντο, « Θκ. » 'Ενθυμοῦ μή τι παραλείπωμεν, « Πλάτ. (ꝁ πθ.) » Τοῦτο οὐ φιλόσοφόν σοι δοκεῖ καὶ εὖ ἐντεθυμημένον, « αὐτ. 2) ταράττεται ἡ καρδία μου, συγχίζομαι· χολοσκάνω, (Ἱππκρ.). 3) ἐπιθυμῶ, ('Επίκτ.).

Ενθύμημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐνεθυμήθη (ἐσυλλογίσθη) τις, σκέψις, στοχασμός. 2) ἠθικὴ ἢ φυσιολογικὴ παρατήρησις, (Γαλλ.) apperçu. 3) τὸ σημαινόμενον, νόημα· σκοπὸς, (παρβλ. Γνώμη). 4) (ῥτρ. καὶ λογικ.) εἶδος συλλογισμοῦ.

'Ενθυμηματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων (συνιστάμενος) εἰς ἐνθύμημα. 2) ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ εὑρίσκῃ ꝁ μεταχειρίζηται ἐνθυμήματα, δεινὸς ῥήτωρ ἢ διαλεκτικός.

'Ενθυμημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Ενθύμημα.

'Ενθυμηματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἐνθυμήματος· ἐνθυμηματικός.

'Ενθύμησις, εως (ἡ), = 'Ενθυμία.

'Ενθυμητέον, θετ. τοῦ 'Ενθυμέομαι.

'Ενθυμητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἐνθύμησιν, συλλογιστικὸς, ἐφευρετικός.

'Ενθυμία (ἡ). τὸ ἐνθυμεῖσθαι, ἡ διὰ τοῦ νοὸς παρατήρησις, σκέψις, μελέτη, θεωρία. » Εἰς ἐνθυμίαν προβαλλόμενος ὑπ' αὐτῶν, « Θκ., ἐρχόμενος εἰς τὸν νοῦν των.

'Εν-θυμιάω-ῶ, Μ. άσω. Καπνίζω (Θυμιάζω) τι μέσα εἰς.

'Εν-θυμίζομαι, Μ. ίσομαι, = 'Ενθυμέομαι.

'Ενθύμιος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸν νοῦν (εἰς τὴν ψυχὴν) τινος εὑρισκόμενος, περὶ τοῦ ὁποίου συλλογίζεταί τις, τὸν ἔχει πάντοτε εἰς τὴν μνήμην του. (ἐπμ.) ὁ προξενῶν συλλογὴν (ἀνησυχίαν, τύψιν τοῦ συνειδότος). » Μή σοι λίην ἐνθύμιος ἔστω, « 'Οδ. Ν., » Εὐνὴ—, « Σοφ., » Χρυσὸν φαντάζῃ· τοῦτό σοι καὶ καθεύδοντι ἐνύπνιον ꝁ ἐγρηγορότι ἐνθύμιον, « Βασ. » 'Ενθύμιόν οἱ ἐγένετο ἐμπρήσαντι τὸ ἱρὸν, « 'Ηρ., τὸν ἔτυπτε τὸ συνειδὸς (τὸν ἔτρωγεν ἡ συλλογὴ) διότι.

'Ενθυμιστὸς, ἡ, όν, = 'Ενθύμιος. » 'Ενθυμιστὸν ποιεῖσθαί τι, « 'Ηρ., δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἡσυχάσῃ ὡς οὗ τὸ ἐνθυμεῖται.

Ἔνθυμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -θύμως. Θαῤῥαλέος, τολμηρός. πρόθυμος.

'Εν-θυσιάζω, Μ. άσω. Θυσιάζω μέσα εἰς.

Ἔνθω, ῃς, ῃ, ωμες κτλ., Δ. ἀντὶ Ἔλθω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἔρχομαι.

'Ενθῶ, ῇς, ῇ, ῶμεν κτλ., ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ 'Εντίθημι.

'Εν-θωρακίζω, Μ. ίσω. 'Ενδύω μὲ θώρακα.

Ἔνι, ἀντὶ Ἔνεστιν, ἐνυπάρχει. (μὲ δοτ.) » Ἔνι γάρ τις κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι, « Ἀρςφ. 2) εἶνε δυνατὸν ἢ συγχωρημένον. » Ὡς ἔνι μάλιστα πειρᾶσθαι, « Λκ.

'Ενὶ ꝁ (προηγ. τοῦ πτωτ.) Ἔνι, Π. ἀντὶ 'Εν.

'Ενὶ, δοτ. ἑν. τοῦ Εἷς.

'Ενιαῖος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.)-αίως. 'Απλοῦς, μονοειδὴς, μοναδικός.

'Ενιάκις, ἐπίρ. = 'Ενίοτε.

'Ενιαυθμὸς (ὁ), Π. [ἐνιαύω]. τόπος διατριβῆς (ἀναπαύσεως).

'Ενιαυσιαῖος, α, ον, καὶ ἐπίρ. -αίως, = τῷ

'Ενιαύσιος, α ἢ ος, ον. Ὁ διαρκῶν ἕνα ὁλόκληρον (ἢ γινόμενος κατ') ἐνιαυτόν. » Θυσία—, « 'Επγρφ. » 'Εκεχειρία—, « Θκ. » Ἄρχοντες ἐνιαύσιοι, « Δ. Κάσσ. » Ἡ ἄρκευθος ἐνιαύσιον ἔχειν τὸν καρπὸν δοκεῖ· περικαταλαμβάνει γὰρ ὁ νέος τὸν περυσινὸν, « Θφρ. » Νεῦμαί τοι ἐνιαίσιος ὥς τε χελιδὼν, « Ὅμ. (καὶ ἐπίρ.) » 'Ενιαύσιος βεβὼς, « Σοφ. » Γεράνου ὑψόθεν ἐνιαύσια κεκληγυίης, « Ἡσ. 2) ἑνὸς χρόνου, χρονιάρικος. » Σῦς—, « 'Οδ. Π. » Κατελείφθην ἐνιαύσιος, « Δμ. » Τίκτει δ' ἡ θήλεια μὲν ἐνιαυσία· ὁ δ' ἄῤῥην φαῦλα, πρὶν γενέσθαι ἐνιαύσιος, » Ἀρστ.

'Ενιαυτίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (Συμπληρῶ, Διαρκῶ) ἕνα ἐνιαυτὸν, χρονιάζω.

†'Ενιαύτιος, α, ον, = 'Ενιαύσιος.

'Ενιαυτὸς (ὁ), [ἔνι, αὐτὸς, ἢ ἔνος]. ἔτος, χρόνος· (κυρ.) ὁποιαδήποτε χρονικὴ περίοδος, κύκλος ἐτῶν, (ὅθεν:) » Ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν, « 'Οδ. Α. » Τοῦ ἐνιαυτοῦ, « Ξεν., ἀντὶ » Κατ' ἐνιαυτόν.

'Ενιαυτοφανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαινόμενος (γινόμενος, συμβαίνων) κατ' ἐνιαυτὸν ἢ ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ. (εἰς τὸν Πτολεμ. ἴσως διορθ. 'Εναντιοφανής).

'Ενιαυτοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

'Ενιαυτοφόρος (ὁ, ἡ). (βτν.) ὁ καρποφορῶν (κρατῶν τὸν καρπόν του) δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ. » Ἡ ἄρκευθος ἐνιαυτοφόρον· περικαταλαμβάνει γὰρ ὁ νέος καρπὸς τὸν περυσινὸν, « Θφρ.

'Εν-ιαύω, Μ. αύσω, Π. (μὲ δοτ.) κοιμῶμαι (ἀναπαύομαι, κατοικῶ, διατρίβω) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

'Ενιαχῆ καὶ 'Ενιαχόθι ꝁ 'Ενιαχοῦ [ἔνιοι], ἐπίρ. (Τοπ. καὶ Χρον.) Εἰς μερικὰ μέρη, ποῦ καὶ ποῦ, κάπου· μερικαῖς φοραῖς, πότε καὶ πότε, κάποτε.

'Εν-ιάχω, Μ. ιαχήσω, Π. βοῶ (χουϊάζω) διά τι.

'Ενι-βάλλω, Π. ἀντὶ 'Εμβάλλω.

'Ενι-βάπτω, Π. ἀντὶ 'Εμβάπτω.

'Ενι-βλάπτω, Π. ἀντὶ 'Εμβλάπτω.

'Ενίγυιος ἢ 'Ενίγυος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἓν μόνον γυῖον (μέλος τοῦ σώματος, [κυρ. δὲ] χέρι ἢ ποδάρι), χωλὸς, ἢ κουλός. 2) ὁ ἀποτελῶν ἓν σῶμα μετ' ἄλλων, συμφυής.

'Ενιδεῖν, ἀόρ. β'. τοῦ 'Ενοράω.

'Εν-ιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Ἱδρόνω ἐντὸς τόπου τινὸς ἢ (ἀσχολούμενος) εἰς ἔργον τι.

'Ενίδρυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

'Εν-ιδρύνω (ιδρύω), Μ. ύσω. Στήνω (Θεμελιόνω, Συγκεντρόνω) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, ἐγκαθιδρύω.

'Ενίει, ἀντὶ 'Ενίη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ 'Ενίημι.

'Εν-ιζάνω, Μ. ιζήσω. Κάθημαι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

'Ενι-ζεύγνυμι, Π. ἀντὶ 'Ενζεύγνυμι.

'Ενίζημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐνίζησιν. » Τὰ σώματα.. τῶν ψυχῶν, ὧν μὲν ἐνιζήματα, ὧν δὲ ὀχήματα, « Κλμ.

'Ενίζησις, εως (ἡ). κάθισμα (στήσιμον ἢ στάσιμον) μέσα εἰς, (ἰατρ.) = 'Εγκαθισμὸς, [ἐκ τοῦ

'Εν-ίζω, Μ. ιζήσω. Καθίζω (Στήνω, Τοποθετῶ) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. ||. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. καὶ μσ.) = 'Ενιζάνω.

'Ενίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἑνιαῖον, 'Ενοποιῶ. » Φῶς ἑνιζόμενον, « Θλγ.

'Εν-ίημι, Μ. ἐν-ήσω (ἀόρ. 'Ενῆκα κτλ.). Στέλνω ('Ρίπτω, Χύνω, Ἀφίνω ἢ Κάμνω νὰ ἔμβῃ) τι μέσα εἰς· (τρπ.) ἐμπνέω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » 'Ενήσομεν (τὴν ναῦν) εὐρέϊ πόντῳ, « 'Οδ. Β., Μ. » Νηυσὶν ἐνίετε πῦρ, « Ἰλ. Μ. (καὶ πθ.) » 'Ενίεται δὲ (τὸ ἔλαιον) μάλιστα πρὸς τὰς εἰλεώδεις, « Δσκρ. (καὶ μσ.) » Εἰνάλιαι ὄρνιθες.. ἐνιέμεναι ὑδάτεσσιν, « Ἀρ. (καὶ μὲ γεν.) » Σαλπίγγων ἐνίεσθαι, « Μόσχ., ἐμφυσᾶν. (καὶ τρπ.) » 'Ενῆκε δέ οἱ μένος ἠΰ, « Ἰλ. Υ. (καὶ ἀντισρ.) » Νῦν μιν μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας, « Ἰλ. Ι., τὸν ἔβαλες εἰς περισσοτέραν φαντασίαν, τὸν ἔκαμες νὰ γένῃ πλέον ὑπερήφανος (αὐθάδης), (παρβλ. 'Εμβάλλω).

'Ενικάββαλεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ 'Εγκατέβαλεν, ἀόρ. τοῦ 'Εγκαταβάλλω.

'Ενικάππεσεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ 'Εγκατέπεσεν, ἀόρ. τοῦ 'Εγκαταπίπτω.

'Ενικάτθανον, ες, ε, Π. ἀντὶ 'Εγκατέθανον, ἀόρ. τοῦ 'Εγκαταθνήσκω.

'Ενικάτθεο, Ἰων. Π. ἀντὶ 'Εγκατάθου, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ 'Εγκατατίθημι.

'Ενι-κλάω, Π. ἀντὶ 'Εγκλάω.

'Ενι-κλείω, Π. ἀντὶ 'Εγκλείω.

Ἔνικμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰκμάδα (ὑγρασίαν), νοτισμένος.

'Εν-ικνέομαι-οῦμαι, Μ. ίξομαι. Εἰσέρχομαι, περνῶ (ἐμβαίνω) μέσα, εἰσχωρῶ.

'Ενι-κνήθω, Π. ἀντὶ 'Εγκνήθω.

'Ενι-κνώσσω, Π. ἀντὶ 'Εγκνώσσω.

'Ενικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἓν (εἰς τὴν μονάδα), μοναδικός. » Ἀριθμὸς—, « Γρμτ., ὁ ἐμφαίνων (ἐκφράζων) μονάδα.

'Ενι-κρίνω, Π. ἀντὶ 'Εγκρίνω.

'Εν-ίλλω, Μ. ἐν-ειλήσω, = 'Ενειλέω.

†'Εν-ιλλωπέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

†'Εν-ιλλώπτω, Μ. ώψω, = 'Εγκατιλλώπτω.

'Ενι-μίσγω, Μ. μίξω, Π. ἀντὶ 'Εμμίγνυμι.

'Ενι-ναιετάασκον, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ 'Ενναιετάω.

'Εν-ιοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Χύνω τὸν ἰόν (τὸ φαρμάκι) μου μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, φαρμακόνω.

Ἔνιοι [ἔνι ἀντὶ ἐστὶν, οἵ], αι, α, ἀντνμ. ἀόρ. (σπντς. ἑν. συνήθ. δὲ μόνον πλθ. ꝁ χ. ἄρθρ.) Μερικοί. » Οὓς ὅταν ἔλθωσιν, ἐνίους μὲν ἀποκωλύει, ἐνίους δὲ ἐᾷ, « Πλάτ. (ꝁ ἐνάρθρ.) » Τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν ἐνίων, « 'Ηρ. » 'Εξ ἐνίων μὲν τῶν νεῶν, « Ξεν. » Τῶν φιλοσόφων ἐνίων « Δ. Χρσ.

'Ενίσχα, Δ. ἀντὶ

'Ενίοτε [ἔνι, ὅτε]. ἐπίρ. (χρον.). Κἄμμιᾶ φορᾷ, μερικαῖς φοραῖς, κἄποτε.

'Ενιπάζω, Μ. άσω, = 'Ενιπτάζω, [ἐκ τοῦ

'Ενιπὴ (ἡ), Π. [ἐνίπτω]. ἐπίπληξις (αὐστηρὰ), ὀνειδισμός· ἀπειλή· (μτγν.) προσαγὴ (ἀπειλητική)· (ἐν γέν.) προσβολή.

'Ενιπλαγχθεὶς, Π. ἀντὶ 'Επλαγχθεὶς, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ 'Εμπλάζω.

'Ενίπλειος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔμπλεως.

'Ενιπλήσωσι, Π. ἀντὶ 'Εμπλήσωσι, γ. πλθ, πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ 'Εμπίπλημι.

'Ενι-πλήσσω, Π. ἀντὶ 'Εμπλήσσω.

'Ενι-πλώω, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ 'Εμπλέω.

'Εν-ιππάζομαι, Μ. άσομαι, = 'Εν-ιππεύω.

'Ενι-πάλλομαι, Π. ἀντὶ 'Εμ-πάλλομαι,

'Εν-ιππεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) 'Εμβαίνω ἢ Περιπατῶ ἔφιππος εἰς

'Ενι-πρήθω, Π. ἀντὶ 'Εμπρήθω.

'Ενιπτάζω, Μ. άσω, Π. (κατ' ἐπέκτ.) ἀντὶ 'Ενίπτω.

'Ενι-πτύω, Π. ἀντὶ 'Εμπτύω.

'Ενίπτω, Μ. ἐνίψω (ἀόρ. 'Ενένιπτον ἢ 'Ενένιπον ꝁ 'Ηνίπαπον), Π. (ἀρχ. ꝁ κατ' ἐτυμολογ.) = 'Ενέπω, λέγω· κηρύττω, ἀναγγέλλω. » 'Ελπίδας ἐνίπτων, « Πινδ. (κυρ. δὲ 2) ἐπιπλήττω (αὐςηρῶς), ὀνειδίζω, μαλόνω. » Κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ, « 'Οδ. Υ. (παρβλ. ꝁ 'Ενίσσω).

'Ενι-σκέλλω, Π. ἀντὶ 'Ενσκέλλω.

'Ενι-σκήπτω Π. ἀντὶ 'Ενσκήπτω.

'Ενισπεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Ενέπω.

'Ενίσσω, Π. ἀντὶ 'Ενίπτω, καθάπτομαι (προσβάλλω) διὰ λόγων, ὑβρίζω, λοιδορῶ· (ἐν γέν.) κακομεταχειρίζομαι. » Ἔπεσίν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἠδὲ βολῇσιν, « 'Οδ. Ω., (παρβλ. 'Ενίπτω).

'Εν-ίστημι, Μ. ἐν-στήσω (ἀόρ. 'Ενέστησα καὶ μσ. 'Ενέστην, μσ. πρκ. 'Ενέστηκα κτλ.). (ἐν γέν.) Στήνω (Τοποθετῶ) τι (καὶ μσ. Στέκομαι, Εὑρίσκομαι, Εἶμαι τοποθετημένος) ἐντὸς ἢ μεταξὺ ἢ ἐπάνω ἢ ἔμπροσθέν τινος. » Ἱστὸν ἐνεστήσαντο μεσόδμῃ, « Ἀπλλν. » Εἰ τοὺς ἱπποκόμους εἰς τοὺς ἱππέας ἐνισταίης, « Ξεν. » Τὰς διόδους τῶν πύργων αὐτοὶ ἐνςάντες ἐφύλασσον, « Θκ. (ἰδιαιτ. δὲ 2) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) προσηλόνω. » Τὸν νοῦν ἐνστήσαντας, « Ἀρστ., ἀντὶ 'Επιστήσαντας. 3) (μσ. χ. πτ.) εἶμαι παρών. » Ὁ καιρὸς ἐνέστη τῶν μυστηρίων, « 'Ερμογ. » Τὸν ἐνεστηκότα πόλεμον, « Λξ. » Θέρους ἐνισταμένου, « Θκ. (ὅθ. παρὰ γρμτ.) » 'Ενεστὼς (χρόνος). « 4) (μὲ δοτ.) ἀντιστέκομαι, ἀντιπράττω· ἐμποδίζω. (Νμ.) κάμνω ἔνστασιν. » Ἤν τις ἐνίστηται τοῖς ποιουμένοις, « Θκ. » 'Ενστησόμενος τῇ φυγῇ αὐτοῦ, « Πλ. » 'Ενίστανται τῷ ἰῷ, « Δσκρ. 5) (μὲ αἰτ.) ἐπιχειρίζομαι, ἀρχινῶ, κινῶ (ἀγωγὴν, πόλεμον κτλ.). » Τίνα ὁδὸν ἐνστήσονται, « Αἰσχ. Σωκρ., τί δρόμον θὰ 'πάρουν. » Δίκην (» Πόλεμον) ἐνςήσασθαι, « Λξ., (παρβλ. Προΐστημι). 6) (αὐτπθ. ἐπὶ ῥευστῶν) πήζω, πηκταίνω. » Γάλα ἐνιστάμενον, « Δσκρ. (παρβλ. Συνίςημι).

Ἔνισχνος (ὁ, ἡ), Π. λιγνὸς (ἰσχνὸς, λιανὸς) ὁπωσοῦν, λιγνούτσικος, λιανούτσικος.

'Εν-ισχυρίζομαι, Μ. ίσομαι. 'Ενδυναμόνομαι· βάλλω τὰ δυνατά μου· ἐπιμένω, (παρβλ. Διϊσχυρίζομαι, καὶ Ἀπισχυρίζομαι). 2) (μὲ δοτ.) ἐπιστηρίζομαι, ἔχω τὰς ἐλπίδας (τὸ θάῤῥος) μου εἰς.

'Ενίσχυσις, εως (ἡ). ἐνδυνάμωσις, ἐγκαρδίωσις, [ἐκ τοῦ

'Εν-ισχύω, Μ. ύσω. (μτβτ.) 'Ενδυναμόνω· (τρπ.) δίδω ἰσχὺν (κῦρος) εἴς τι. ||. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) λαμβάνω ἰσχὺν (δύναμιν), δυναμόνω. ἐπικρατῶ, ἰσχύω.

'Εν-ίσχω, = 'Ενέχω.

'Ενι-τρέφω, Π. ἀντὶ 'Εντρέφω.

'Ενι-φέρβομαι, Π. ἀντὶ 'Εμφέρβομαι.

'Ενι-φύρω, Π. ἀντὶ 'Εμφύρω.

'Ενι-χραύω, Π. ἀντὶ 'Εγχραύω.

'Ενι-χρίμπτω, Π. ἀντὶ 'Εγχρίμπτω.

'Ενι-ψάω, Π. ἀντὶ 'Εμψάω.

†'Εν-λακκεύω (ἀντὶ 'Ελλακεύω), Μ. εύσω, (νλγ.). Κλείω εἰς λάκκον (εἰς ὑπόγειον, εἰς κελλὶ), ἐγκλείω, (παρβλ. 'Ενσηκάζω).

'Εν-λαξεύω, Μ. εύσω, = 'Ελλαξεύω.

'Ενμεντευθενὶ, Ἀττ. Π. ἀντὶ Εὐτευθενὶ μέν.

'Ενναέτειρα, ας (ἡ), Π. θηλ. τοῦ 'Ενναετήρ.

'Εννάετες, ἐπίρ. ἴδε 'Ενναέτης.

'Ενναετὴρ (ὁ), Π. [ἐνναίω]. ἐγκάτοικος.

'Ενναετηρὶς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 9 ἔτη. 2) ἑορτὴ τελουμένη κάθε 9 ἔτη.

'Ενναέτηρος (ὁ, ἡ), καὶ

'Ενναέτης (ὁ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 9 ἔτη, ἐννέα χρόνων. ||. (τὸ οὐδ.) 'Εννάετες, ἐπίρ. Π. ἐννέα ἔτη, εἰς διάστημα 9 ἐτῶν, (περὶ τοῦ τόνου ἴδε Δεκαέτης).

'Ενναέτης [ἐνναίω], ου (ὁ), = 'Ενναετὴρ, ἐγκάτοικος.

'Ενναετίζω καὶ (μσ.)-ίζομαι Μ. ίσω,-ομαι, Συμπληρῶ (Διαρκῶ) ἐννέα ἔτη, γίνομαι, ἢ εἶμαι 9 χρόνων.

'Ενναετίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι

'Ενναέτις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ 'Ενναέτης.

'Εν-ναιετάω (χ. Μ.), Π. = 'Ενναίω.

'Ενναίρω, Π. ἀντὶ 'Εναίρω.

'Εν-ναίω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) κατοικῶ μέσα εἰς, εἶμαι ἐγκάτοικος τόπου τινός.

'Εννάκι, Π. ἀντὶ

'Εννάκις (ὀρθότ. τὸ 'Ενάκις), ἐπίρ. 'Εννέα φοραῖς.

'Ενναχισχίλιοι (ὀρθότ. τὸ 'Εναχισχίλιοι), αι, α. 'Εννέα χιλιάδες.

'Ενναχόσιοι, αι, α, (ἀριθμ.). 900, ἐννηακόσιοι, (ὀρθότ. ἢ τοὐλάχιστον ἀρχαιότερον τὸ 'Ενακόσιοι).

'Ενναχοσιοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 899.

'Εννάσαντο, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. ά. τοῦ 'Ενναίω.

'Εν-νάσσω (ττω), Μ. νάσω. Πατόνω μέσα εἰς.

'Ενναταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς ἐννέα ἡμέρας.

Ἔννατος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) ὀκτώ. ||. » Τὰ ἔννατα (ἐνν. ἱερὰ), « Ἰσ., τὰ ἐννηάμερα (τῶν ἀποθαμένων).

'Εν-ναυαγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ναυαγῶ (Καραβοτσακκίζομαι) μέσα εἰς.

'Εν-ναυλοχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι ἀραγμένος (καὶ καιροφυλακτῶ) μέσα εἰς.

'Εν-ναυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Συγκροτῶ ναυμαχίαν μέσα εἰς.

'Εν-ναύω, Π. ἀντὶ 'Ενναίω.

'Εννέα (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.). 'Εννηά, (9), (συνκδχ. καὶ μάλιστα εἰς τὰ σύνθ. ἀντὶ τοῦ) πολλὰ, δυσκολομέτρητα, (ἴδε 'Εννεαγήρως, 'Εννεάκροσσος, 'Εννεάχιλοι, 'Εννέωρος κτλ. καὶ παρβλ. 'Εκατὸν καὶ 'Επτά).

'Εννεάβοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀξίζων 9 βόας (ζῶα ἢ νομίσματα), (ἴδε Βοῦς).

'Εννεάγηρα, ας (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

'Εννεαγήρως, ω (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν ἢ ζήσας ἐννέα γενεὰς ἀνθρώπων, μακρόβιος ἢ ὑπέργηρως. (Εἰς τὸν Ἄρατ. διώρθ. ὁ Lobeck. 'Εννεάνειρα).

'Εννεάδεσμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐννέα δεσμοὺς (ἁρμοὺς, κλείδωσες, κόμπους).

'Εννεαδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐννεάδα (εἰς τὸν 9. ἀριθμόν)· συγκείμενος ἀπὸ (ἢ διαιρούμενος κατὰ) ἐννεάδας.

'Εν-νεάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὴν

νεότητά μου εἴς τι. » 'Ρόδον ἦρι ἐννεάσαν, « Φλστρ., ἀνθοῦν (ἀκμάζον) δι' ὅλου τοῦ ἔαρος.

'Εννεακαίδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. ἄκλ. (19), δεκαεννηά.

'Εννεακαιδεκαετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 19 ἔτη.

'Εννεακαιδεκαέτης, ου (ὁ) καὶ 'Εννεακαιδεκαέτις, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων (ἡ διαρκῶν) 19 ἔτη, 19 χρόνων (ἡλικίας).

'Εννεακαιδεκάμηνος (ὁ, ἡ). 19. μηνῶν.

'Εννεακαιδεκαπλάσιος καὶ

'Εννεακαιδεκαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). 19 φοραῖς τόσος.

'Εννεακαιδεκὰς, άδος (ἡ). τὸ ἀφηρημ. οὐσ. τοῦ 19 ἀριθμοῦ, ἄθροισμα (ποσότης) 19 μονάδων (προσ. ἡ πραγμ.).

'Εννεακαιδεκαταῖος, α, ον. 'Ο γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 19 ἡμέρας.

'Εννεακαιδέκατος, η, ον. 'Ο μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) 18.

'Εννεακαιδεκέτης, εος (ὁ) ϗ 'Εννεακαιδεκέτις, ιδος (ἡ), = 'Εννεακαιδεκαέτης.

'Εννεάκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 9 κεντριὰ (ἀγκάθια).

'Εννεακέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐννέα (ἢ πολλὰς) κεφαλάς.

'Εννεάκις, ἐπίρ. = 'Εννάκις, 9 φοραῖς.

'Εννεακισμύριοι, αι, α. 90,000:

'Εννεακισχίλιοι, αι, α. 9,000.

'Εννεάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν 9 κλίνας.

† 'Εννεακόσιοι, αι, α, μτγνστ. ἀντὶ 'Εννακόσιοι.

'Εννεάκροσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) ἐννέα (δηλ. πολλοὺς) κροσσοὺς (φουνταις κτλ.).

'Εννεάκρουνος (ὁ, ἡ). (κυρ. πηγὴ) ἡ ἔχουσα (ἀναβρύουσα ἀπὸ) 9 κρουνοὺς (μαστάρια, σωληνάρια), (ἐν γέν.) Πολύκρουνος. (ἰδιωνυμ.) ἡ ἐν Ἀθήναις Καλιῤῥόη.

'Εννεάκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 9 κύκλους.

'Εννεάλινος (ὁ, ἡ). πλεγμένος μὲ (συγκείμενος ἀπὸ) 9 λῖνα (κλωσταῖς, κάτια).

'Εννεαμηνιαῖος, α, ον καὶ

'Εννεάμηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 9 μῆνας, 9 μηνῶν.

'Εννεάμυκλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 9 μύκλας (ζωνάρια, ἀράδαις). » Ὄνος —, « Ἀντμχ. Λυκ.

;'Εννεάνειρα (ἡ), κατὰ διόρθ. ἀντὶ 'Εννεάγηρα.

† 'Εννεάνυχες, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ 'Εννάνυχες.

'Εννεάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 9 πηχῶν.

'Εννεαπλάσιος, α, ον καὶ

'Εννεαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). ἐννέα φοραῖς τόσος.

'Εννεάπους, οδος (ὁ, ἡ). 9 ποδῶν (ἐκτάσεως).

'Εννεάπυλος (ἡ, ἡ). ὁ ἔχων 9 πύλας (θύρας).

'Εννεὰς, άδος (ἡ). τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ 9 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 9 μονάδων (προσ. ἡ πραγμ.)

'Εννεάστεγος (ὁ, ἡ). (οἶκος κτλ.) μὲ 9 στέγας (πατώματα).

'Εννεασύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 9 συλλαβάς.

'Εννεάφθογγος καὶ

'Εννεάφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 9 φθόγγους (φωνάς), » Σύριγξ —, « Θκρ.

'Εννεάχιλοι, Π. ἀντὶ 'Ενναχισχίλιοι, ‖. (τὸ ἐν.) » 'Εννεάχιλος (κτύπος), « Νον., ὁ γινόμενος ἀπὸ 9000 (δηλ. πλῆθος) ἀνθρώπους (κτλ.), (ἐπμ.) τρομερός.

'Εννεάχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 9 χορδάς. » Ὄργανον —, « Ἀθ.

'Εννεάχρονος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ 'Εννέωρος.

'Εννεάψυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 9 ψυχάς, (δηλ.) = Δυσθανής, (καὶ καθὼς λέγομεν κοινῶς ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας) ἑπτάψυχος. » Κύων —, « 'Ετυμλ.

'Εν-νεκρόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Νεκρόνω τινὰ ἐντὸς ἢ διά τινος.

'Εν-νεμέθω, Π. ἀντὶ

'Εν-νέμω, Μ. νεμῶ. (μὲ δοτ.) Βόσκω (μτβτ. καὶ μσ.) ἢ Διανέμω (Διαμοιράζω) τι μέσα εἰς.

'Εννενήκοντα (οἱ, αἱ, τὰ), ἄκλ. ἀριθμ. 'Ενενῆντα, (90).

'Εννενηκονταέτης, εος ἢ έος (ὁ) καὶ

'Εννενηκονταέτις, ιδος (ἡ), = 'Εννενηκοντούτης.

'Εννενηκοντάπολις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων. συγκροτούμενος ἀπὸ) 90 πόλεις, (Στρβ.).

'Εννενηκοντούτης, ου (ὁ) καὶ 'Εννενηκοντοῦτις, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 90 ἔτη, 90 χρόνων (ἡλικίας), (ἴδε Δεκαέτης).

'Εννενηκοστός, ή, όν. 'Ο μετὰ τὸν 89.

Ἔννεον, Π. ἀντὶ Ἔνεον, παρτ. τοῦ Νέω (κολυμβῶ).

'Εννεόργυιος (ὁ, ἡ). 9 ὀργυιῶν.

† 'Εννεός, ά, όν, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Ενεός.

'Εν-νεοσσεύω (ττεύω), Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω τὴν φωλεάν μου καὶ Κλωσσῶ καὶ 'Εβγάλλω τὰ πουλιά μου μέσα εἰς.

† 'Εν-νεοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) τὰ μικρά μου μέσα εἰς, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ-

'Εν-νεοττοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) τοὺς νεοττούς (τὰ πουλιά) μου μέσα εἰς.

'Εν-νεοττοποιέω (-νεοσσοποιέω)-ῶ, Μ. ήσω, = 'Εννεοσσεύω.

'Εννέπω, Π. = 'Ενέπω.

'Εννεσίη, ης, Ἰων. ἀντὶ (τοῦ ἄχρ.) 'Εννεσία, ας (ἡ), Π. (κυρ.) = Ἔνεσις. (τρπ.) ἔμπνευσις· ὑποθήκη, συμβουλή· παραγγελία.

;'Εννευρόκαυλος (ὁ, ἡ), = Νευρόκαυλος.

'Εν-νεύω, Μ. νεύσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω νεῦμα (γνέψιμον) πρός τινα, τὸν γνέφω (κυρ. κυττάζοντάς τον μέσ' 'ς τὰ 'μμάτια ἵνα καταλάβῃ καλλήτερα τί τῷ λέγω).

'Εν-νέω, Μ. νεύσω, = 'Εννήχομαι.

'Εννέωρος (ὁ, ἡ), Π. [ἐννέα, ὥρα], = 'Ενναέτης, ἐννέα χρόνων, (ἐν γέν.) πολυετής, πολυκαιρινός. 2) [ἐνν. ὥρα] ὁ ἀπαιτῶν (ἢ γινόμενος μὲ) πολλὴν ἐπιμέλειαν. » Ἀλείφατος ἐννεώροιο, « Ἰλ. Σ., τοῦ κατασκευασθέντος ἢ διατηρουμένου μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν, (ἐπμ.) πολυτίμου.

Ἔννη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἔνη.

'Εννήκοντα, Π. ἀντὶ 'Εννενήκοντα.

'Εννῆμαρ, ἐπίρ. Π. ἐννέα ἡμέρας.

'Εννήρης, εος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ 9 σειρὰς κωπιῶν ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).

Ἔννηφι(φιν), ἐπίρ. Π. ἴδε Ἔνη.

'Εν-νήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ μέσα εἰς.

'Εν-νοέω-ῶ καὶ (μσ.) 'Εν-νοέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Βάλλω ἢ Ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι, διανοοῦμαι· φαντάζομαι· καταλαμβάνω, (κοιν.) 'νοιώθω· ἐνθυμοῦμαι· (τρπρσ. ἐπὶ πραγμ.) σημαίνω. » Τό μοι ξυμβεβηκὸς τίποτ' ἐννοεῖ, « Πλάτ.

'Εννόημα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐννοεῖταί (διανοεῖται) τις, ἰδέα, στοχασμός.

'Εννοηματικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. 'Ο περιέχων (ἢ διδων ἀφορμὴν εἰς) πολλὰ ἐννοήματα, πλήρης ἰδεῶν.

'Εννόησις, εως (ἡ). τὸ ἐννοεῖν, κατάληψις.

'Εννοητικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. 'Ο ἔχων τάσιν (ἐπιῤῥεπής) πρὸς τὸ διανοεῖσθαι, σκεπτικός.

Ἔννοια (ἡ). κατανόησις· ἰδέα, στοχασμός. » Ἔννοιά ποθ' ἡμῖν ἐγένετο, « Ξεν. » Μήτε ἔννοιαν ἔχειν θεῶν, « Πλ. 2) φροντίς, συλλογή, (κοιν.) ἔννοια. » Τῇ περὶ τοῦ μέλλοντος ἐννοίᾳ, « Πλ. 3) ('Ρτρ.) ἡ περιεχομένη εἰς τοὺς λόγους ἢ τὰ συγγράμματά τινος ἰδέα· νόημα.

'Εννόμιον (τό). τόπος (λιβάδι) διὰ βοσκήν. 2) τὸ πληρονόμενον διὰ τὴν βοσκήν.

'Εννομολέσχης, ου (ὁ), Κωμ. 'Ο ὁμιλῶν (φλυαρῶν) ἀδιακόπως περὶ νόμων.

'Εννομοπραγία (ἡ). τὸ πράττειν τὰ ἔννομα.

Ἔννομος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ νεμόμενος (βόσκων, κατοικῶν) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, ἐγκάτοικος.

Ἔννομος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι κατὰ νόμους, ὁ περιεχόμενος εἰς (ἐπμ.) διωρισμένος ἀπὸ (σύμφωνος μὲ) τοὺς νόμους, νόμιμος, κανονικός. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἔννομα, Π. ἀντὶ-

'Εννόμως, ἐπίρ. Κατὰ νόμους, νομίμως.

Ἔννοος-ους (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ούστερος -ούστατος). 'Ο ἔχων τὸν νοῦν του, φρόνιμος, στοχαστικός.

Ἔννος ἢ Ἔννος, ή, όν, Π. ἀντὶ Ἔνος.

'Εννοσίγαιος (ὁ, ἡ), Π. [ἔνοσις, γῆ]. ὁ σείων (ταράττων) τὴν γῆν, (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.).

'Εννοσίδας, α (ὁ), Δ. Π. ἀντὶ 'Εννοσίγαιος [ἔνοσις, δᾶ = γῆ].

Ἔννοσις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἔνοσις.

'Εννοσίφυλλος (ὁ, ἡ), Π. [ἔνοσις, φύλλον]. ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα τῶν δένδρων σείονται ἀδιακόπως, (δηλ.) ὑψηλός, ἐκτεθειμένος εἰς τοὺς ἀνέμους.

'Εν-νοσσεύω, Μ. εύσω, = 'Εννεοσσεύω.

'Εν-νοσσοποιέω-ῶ, Μ, ήσω, = 'Εννεοσσοποιέω.

'Εννότιος καὶ Ἔννοτος (ὁ, ἡ), Π. ὑγρός, νοτερός, νοτισμένος.

'Εν-νυκτερεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὴν νύκτα (Ξενυκτίζω) εἰς ἔργον ἢ μέρος τι.

Ἔννυμι, Μ. ἔσω (καὶ μσ.) ἔσομαι καὶ ἕσσομαι (ἀόρ. Εἶσα Ἔσα καὶ Ἔσσα, καὶ μσ. 'Εσάμην, 'Εσσάμην καὶ 'Εεσσάμην, πρκ. Εἶμαι καὶ [ἄχρ. εἰς τὸ ά. πρσ] Ἔσμαι). Π. ἐνδύω, φοραίνω, (καὶ μσ.) εἶμαι ἐνδυμένος (σκεπασμένος) μέ, φορῶ. (μὲ δύο αἰτ.) » Κεῖνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἕσσει, « Ὅμ. (ϗ μσ.) » Περὶ χροῒ εἵματα ἕστο, « αὐτ. » Τεύχεα ἑσσαμένω, « αὐτ. » Νεφέλην ἕσσαντο, « αὐτ. (καὶ

μτνμ.) » Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, « αὐτ., ἤθελες λιθοβοληθῇ (σκεπασθῇ ἀπὸ σωρὸν πετρῶν), (ὅθ. μτγν.) » Ἕσσασθαι γῆν, « 'Επγρ., νὰ ταφῇ. (οἱ λογογρφ. μεταχειρίζονται τὸ σύνθ. Ἀμφιέννυμι).

'Ενυὸς (ἡ), = Νυός, νύμφη.

'Εν-υστάζω, Μ. άξω. (μὲ δοτ.) Νυστάζω ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ κάμνω) τι.

'Εν-υχεύω, Μ. εύσω, = 'Εννυκτερεύω.

'Εννύχιος, α, ον καὶ

Ἔννυχος (ὁ, ἡ), ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν καιρῷ νυκτός, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥηματικῶς). » 'Εννύχιαι κατάγοντο (αἱ νῆες), « 'Οδ. Γ'., διὰ νυκτός. (καὶ συγκρ.) » 'Εννυχώτερον (καὶ ἀνμλ. 'Εννυχέστερον) ταύτας ἀνίστη, « Μυθ., τὰς ἐσήκωνεν ἀκόμη πλέον νύκτα (παρὰ πρότερον).

'Εννωθρος (ὁ, ἡ). νωθρὸς (κατά τι).

'Εννῶσαι, Ἰων. ἀντὶ 'Εννοῆσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εννοέω.

'Εν-νωτίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάθημαι ἐν τῷ νώτῳ τινός, καβαλικεύω.

;Ἔνογκος (ὁ, ἡ). ὀγκώδης, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὔογκος.

'Ενογκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὀγκώδης (ἔνογκος).

'Ενόδιος, α ἢ ος, ον. 'Ο εὑρισκόμενος εἰς τὰς ὁδοὺς ἢ καθ' ὁδόν, (ὅθ. κυρ. ἐπίθ. τοῦ 'Ερμοῦ καὶ τῆς 'Εκάτης ἢ Περσεφόνης). ‖. (οὐδ.) » 'Ενόδια (τὰ), « Θφρ., πρηξίματα ἢ συγκάμματα προξενούμενα ἀπὸ πολὺν περίπατον. 2) (ἐνν. δίκτυα) τὰ στηνόμενα εἰς τοὺς δρόμους.

'Ενοδίτης, ου (ὁ) καὶ 'Ενοδῖτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ 'Ενόδιος.

Ἔνοδμος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔνοσμος, ὁ ἔχων ὀσμήν, μὴ ξεθυμασμένος, νωπός.

'Ενοειδής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ειδῶς. 'Ενὸς εἴδους, μονοειδής, ἁπλοῦς.

†('Εν-όθω), Μ. όσω, ἄχρ. θεματ. τοῦ 'Ενήνοθα, κουνῶ, σείω, ταράττω.

'Εν-οιδέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

'Ενοιδής, έος (ὁ, ἡ). πρησμένος, φουσκωμένος.

;'Ενοικάδιος (ὁ, ἡ), Π. (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ 'Ενοικίδιος.

'Εν-οικειόω-ῶ, Μ. ώσω, = Εἰσοικειόω.

'Ενοικείωσις, εως (ἡ), = 'Ενοίκησις.

'Ενοικέτης ου (ὁ) καὶ 'Εννοικέτις, ιδος (ἡ), = Ἔνοικος, ἐγκάτοικος.

'Εν-οικέω-ῶ, Μ. ήσω (μὲ δοτ.). Κατοικῶ μέσα εἰς, ἐνδιατρίβω, (μτφορ.) ἔχω (λαμβάνω) ἕξιν τινὸς πράγματος, εἶμαι ἢ γίνομαι ἔμπειρος εἴς τι. » 'Ενῳκήκασιν ἐν τοῖς φυσικοῖς, « Ἀρστ.

'Ενοικήσιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος πρὸς ἐνοίκησιν, κατοικήσιμος.

'Ενοίκησις, εως (ἡ). τὸ ἐνοικεῖν, ἐγκατοίκησις.

'Ενοικητήριον (τό). μέρος (τόπος) πρὸς ἐνοίκησιν, κατοικητήριον.

'Ενοικήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνοικῶν πȣ, ἔνοικος, ἐγκάτοικος.

† 'Ενοικὶ, ἐπίρ. 'Εν οἴκῳ, κατ' οἶκον, οἴκοι.

'Ενοικίδιος (ὁ, ἡ). οἰκιακός, κατοικίδιος.

'Εν-οικίζω, Μ. ίσω. Φέρω (Βάλλω) τινὰ νὰ κατοικήσῃ μέσα εἰς. ‖. (πθ. ἢ μσ.) ἔρχομαι (πηγαίνω) καὶ κατοικῶ πȣθενά. (μτφορ.) λαμβάνω χώραν, εἰσχωρῶ.

'Ενοικιολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συνάζων τὰ ἐνοίκια.

'Ενοίκιον (τό). (ἐνν. ἀργύριον) τὸ πληρονόμενον διὰ τὴν κατοικίαν, (κοιν.) 'νοῖκι. 2) Π. (κατ' ἔλλ. ἢ ἐπιρ.) ἀντὶ 'Ενοικί. » Περὶ κεῖνον ἐνοίκια χῶρον ἔχουσιν, « Δ. Περιηγ., = 'Ενοικοῦσιν, [ἐκ τοῦ

;'Ενοίκιος (ὁ, ἡ), = 'Ενοικίδιος.

'Ενοικισμὸς (ὁ). τὸ ἐνοικίζειν ἢ ἐνοικίζεσθαι.

'Εν-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Οἰκοδομῶ (Κτίζω) τι μέσα εἰς. » Πύργον ἐνοικοδομήσαντες αὐτῇ, « Θκ. 2) (χ. πτ.) γεμίζω (φράζω) τι μὲ οἰκοδομήν. » Φάραγγα (»Εἴσοδον) ἐνοικοδ., « Δ. Σικελ.

Ἔνοικος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ κατοικῶν ἐντός τινος, ἐγκάτοικος. ἐνοικάτορας. 2) ὁ ἐν τῷ οἴκῳ, οἰκιακός.

'Εν-οικουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάθομαι καὶ φυλάττω τὸ 'σπίτι, δὲν ἐβγαίνω ἔξω, ἐμφωλεύω.

Ἔνοινος (ὁ, ἡ). πλήρης οἴνου. » Βότρυς —, « Λόγγ. 2) (σπν.) ἀντὶ Ἔνσπονδος. » Ὅ,τι δ' ἂν ἐπιγράψαιμεν, ἔνορκόν τε ἔστω καὶ ἔνοινον, « 'Επγρφ.

'Εν-οινοφλύω, (Λξφν.). Φλυαρῶ πρὸς διασκέδασιν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι (ἐν ᾧ τρώγω καὶ πίνω).

'Εν-οινοχοέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Χύνω κρασὶ μέσα εἰς, κερνῶ.

'Εν-οκλάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Γονατίζω μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. » Τοῖς ὀπισθίοις ἐνοκλάσας, « Φλστρ., καθίσας ἀνακούρκȣδα (καθὼς κάθονται οἱ σκύλοι κτλ.).

Ἔνολβος (ὁ, ἡ), = Ὄλβιος, πλούσιος.

'Εν-ολισθαίνω, Μ. ολισθήσω. (μὲ δοτ.) 'Γλιστρῶ καὶ πίπτω μέσα εἰς.

'Ενόλμιος καὶ Ἔνολμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ μαντικοῦ τρίποδος (ὅλμου) καὶ χρησμολογῶν.

Ἔνομβρος (ὁ, ἡ), = Ὄμβριος, βρόχινος.

'Ενομήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [ἕν, ὁμήρης]. ἑνωμένος εἰς ἓν (ὁμοῦ μέ).

'Εν-ομιλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εὑρίσκομαι συνήθως (Διατρίβω·) μέσα εἰς, ἐνδιατρίβω· (τρπ.) ἐγκύπτω, ἐνασχολοῦμαι. » 'Ενομιλ. τοῖς συγγράμμασι, « Φώτ.

'Εν-ομματόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ βλέπῃ, τȣ̃ ἀνοίγω τὰ ὀμμάτια. 2) προσηλόνω τὰ ὄμματά μου ἐπάνω εἰς (;).

'Εν-ομόργνυμι, Μ. ομόρξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ') Σφογγίζω (καὶ συνκδχ. 'Εντυπόνω) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

'Ενόν, μτχ. οὐδ. τοῦ Ἔνειμι.

'Ενόπαι (αἱ), [ἐν, ὀπή]. σκουλαρίκια, (παρβλ. Διόπαι).

'Ενοπή (ἡ), Π. [ἐνέπω]. φωνή· κραυγή (κυρ. ἡ ἐν πολέμῳ)· ξεφωνητόν· (ἐν γέν.) ἦχος, φθόγγος. » Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπή, « Ἰλ. Κ. » 'Ενοπήν τε γόον τε, « Ἰλ. Ω.

'Εν-οπλίζω, Μ. ίσω, = 'Οπλίζω, ἁρματόνω.

'Ενόπλιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος διὰ τῶν ὅπλων, ὁ ἐκτελούμενος ἐνόπλως. » 'Ρυθμὸς —, « Λξ., σκοπὸς διὰ τοὺς χορεύοντας ἐνόπλους, (ἐν γέν.) στρατιωτικός. 2) = τῷ

Ἔνοπλος (ὁ, ἡ). ὡπλισμένος, ἁρματωμένος.

'Ενοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἕν, τὸ ἀνάγω εἰς τὴν ἑνότητα, τὸ ἑνόνω, [ἐκ τοῦ

'Ενοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ἑνοποιῶν (ἀνάγων τι εἰς τὴν ἑνότητα, ἑνόνων).

'Εν-οπτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψήνω τι μέσα εἰς.

Ἔνοπτος (ὁ, ἡ), [ἐν, ὁράω]. ὁ φαινόμενος μέσα εἰς.

'Εν-οπτρεύομαι, Μ. εύσομαι. Βλέπομαι (Βλέπω τὸ πρόσωπόν μου) εἰς τὸν καθρέπτην, ἐνοπτρίζομαι.

'Εν-οπτρίζω, Μ. ίσω. Δείχνω τι (καὶ μσ. Κυττάζω ἢ Φαίνομαι) εἰς ἢ ὡς εἰς καθρέπτην, θεωρῶ, παρατηρῶ, [ἐκ τοῦ

Ἔνοπτρον (τό), [ἐνοράω], = Κάτοπτρον, καθρέπτης.

'Ενόρασις, εως (ἡ). κύτταγμα μέσα εἰς, παρατήρησις, (ἐκ τοῦ

'Εν-οράω-ῶ, Μ. όψομαι (ἀόρ. β'. 'Ενεῖδον κτλ.). (μὲ δοτ.) Βλέπω (Κυττάζω) τινὰ κατὰ πρόσωπον, θωρῶ, παρατηρῶ. (συνκδχ.) ἐννοῶ, συμπεραίνω. » Δριμὺ ἐνορ., « Ξεν. 'Εφεσ. » 'Ενορῶν τῷ προσώπῳ τὸ θαῤῥαλέον, « Πλ. (καὶ μὲ μτχ. ὁμοιοπτ.) » 'Ενορέω γὰρ ὑμῖν οὐκ οἵοισί τε ἐσομένοισι πολεμέειν Ξέρξεϊ, « 'Ηρ.

;'Ενόρειος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος (διατρίβων) εἰς τὰ ὄρη, βουνήσιος.

'Εν-ορέω, Ἰων. ἀντὶ 'Ενοράω.

'Εν-ορθιάζω, Μ. άσω. Στήνω (Σηκόνω) τι ὄρθιον· 'ψηλόνω.

'Ενόριος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς ὁρίων, ἢ τῶν ὁρίων, περιωρισμένος.

'Εν-ορχέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

'Εν-ορκίζω, Μ. ίσω. 'Ορκίζω.

'Ενόρκιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος (ἐπικυρούμενος) δι' ὅρκου. » Τὰ ἐνόρκια (ἐνν. ἱερὰ), « ἀντὶ Οἱ ὅρκοι. 2) = Ἔνορκος.

'Ενορκισμὸς (ὁ, ἡ). ὅρκισμα, ὅρκωμα.

Ἔνορκος (ὁ, ἡ). ὑποχρεωμένος δι' ὅρκȣ, ὡρκισμένος. 2) ἐπικυρωμένος δι' ὅρκου. » Φιλία —, « Πλ. » Ἔνορκον ποιοῦμαι, « Πλάτ., κάμνω ὅρκον, ὁρκίζομαι.

'Ενόρκως, ἐπίρ. Μεθ' ὅρκου.

'Εν-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σπρώχνω (Κάμνω νὰ ὁρμήσῃ) — μέσα εἰς, παρακινῶ. » Τὰ ἐνορμῶντα, « Ἱππκρ., τὰ κινοῦντα, τὰ ἐλατήρια, τὰ ζωτικὰ πνεύματα. ‖. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. μὲ δοτ.) ὁρμῶ μέσα εἰς, (Πλβ.)

'Εν-ορμέω-ῶ, Μ. ήσω· Εἶμαι ἀραγμένος (προσωρμισμένος) μέσα εἰς.

'Εν-ορμίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φέρω ('Εμβάζω, [καὶ μσ.] 'Εμβαίνω, Ἀράζω μὲ) πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, ἐγκαθορμίζω, -ομαι.

'Ενόρμιον (τό), (ἐνν. τέλος), = 'Ελλιμένιον.

'Ενόρμισμα (τό). τόπος ὅπου δύναταί τις νὰ ἐνορμισθῇ, (κοιν.) ἀραξοβόλι.

'Ενορμίτης, ου (ὁ), Π. ὁ εὑρισκόμενος (διαμένων) ἐτὸς ὅρμου.

'Εν-όρνυμι, Μ. όρσω, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) διεγείρω τι ἐντός τινος, ἐμπνέω. » Τῇσιν γόον ἐνῶρσεν, « Ἰλ. Ζ. (καὶ πθ.) » Γέλως θεοῖσιν ἐνῶρτο, « 'Οδ. Θ., (κοιν.) τοὺς ἦλθαν (τοὺς 'πῆραν τὰ) γέλια.

'Εν-ορούω, Μ. ούσω, Π. (μὲ δοτ.) ὁρμῶ (τινάζομαι, ῥήχνομαι) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

'Εν·ορύσσω(ττω), Μ. ύξω. Σκάπτω (λάκκον) μέσα εἰς.

'Εν·ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Χορεύω μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, (συνκδχ.) ἐμπαίζω.

'Ενόρχας, αο (ὁ), Δ. ἀντὶ 'Ενόρχης.

'Ενόρχης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον ὄρχιν, μονόρχης, (συγχ. τῷ

'Ενόρχης, ου (ὁ), Π. καὶ

"Ενορχις, ιος (ὁ), Ἰων. ϗ

"Ενορχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄρχεις, ἀρσενικός, ἡ μὴ εὐνουχισμένος, βαρβάτος. » Τὰ ἄνορχα τῶν ἐνόρχων [..]ρότερα, « Ἱππκρ. (καταχρ.) » Φοίνικες ἔνορχοι, « Ἀρστ., οἱ ἔχοντες πυρῆνας. » Πλακοῦς ἐνόρχης, « αὐτ., ὁ περιέχων ὄρχεις (ἀλεκτρ. κτλ.).

Ἔνος ἢ "Ενος, η, ον. 'Ενὸς (κυρ. δὲ τοῦ περασμένου) ἔτους, περυσινός, (ἐν γέν.) περασμένος, παλαιός, (ἀντιθ. τῷ Νέος, μὲ τὸ ὁπ. φαίνεται συγγ. κατ' ἐτυμολογίαν). » Περικαταλαμβάνει δὲ ὁ νέος καρπὸς τὸν ἔνον, « Θφρ. » "Εναι ἀρχαί, « Αἲ., οἱ ἄρχοντες τοῦ περασμένου ἔτους ἢ μηνὸς (τῶν ὁπ. ἐπληρώθη ἡ προθεσμία ϗ ἐπμ. ἔπαυσαν). » "Ενη ϗ νέα (ἐνν. σελήνη), « ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ (σεληνιακοῦ) μηνός, (κατὰ λέξ.) παλαιὰ καὶ νέα συμφώνως μὲ τὸ 'Ομηρ. » Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο, 'Οδ. Ξ. (ἰδοὺ πῶς μετρᾷ τὰς τελευταίας πέντε ἡμέρας τοῦ μηνὸς ὁ Στρεψιάδης εἰς τοῦ Ἀρσφν. τὰς Νεφέλ. 1131): » Πέμπτη, τετράς, τρίτη· μετὰ ταύτην δευτέρα· εἶθ', ἣν ἐγὼ δέδοικα.., εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔσθ' ἔνη τε ϗ νέα « ‖. » Εἰς ἔνην, « φρσ., = 'Ες τρίτην, μεθαύριον. » Ἀπιέναι αὐτούς, παρεῖναι δ' εἰς ἔνην, « Ἀρσφν. » Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον ἔς τ' ἔννηφι, « 'Ησ. ‖. (ϗ ἐλλ.) » "Ενη, « = 'Εκ πολλοῦ, πάλαι, » "Ηδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸς ὢν ἔνη; « Ἀρσφν. [ἐκ τοῦ

† "Ενος ἢ "Ενος (ὁ ἢ τὸ), Π. ὁ ἐνιαυτός, (εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ. Ἄφενος, Δίενος, Τρίενος).

'Ενός, γεν. τοῦ Εἷς καὶ "Εν.

† 'Ενοσίγαιος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἀντὶ τοῦ (μόνυ εὔχρ.) 'Εννοσίγαιος, [γῆ καὶ

"Ενοσις [† ἐνόθω], ιος (ἡ), Π. κούνησις, σείσιμον.

'Ενοσίχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = 'Εννοσίγαιος.

'Ενότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τι ἓν (ἑνωμένον, μονοειδές, ὄχι διῃρημένον). » Τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως, « Δογματ.

'Ενοτήσιος, α ἢ ος, ον. 'Ενότητος ποιητικὸς ἢ μέτοχος, ἑνωτικὸς ἢ ἑνιαῖος, (Θλγ.).

"Ενουλα (τά). τὰ γούλια (τῶν ὀδόντων) ἀπὸ τὸ ἔσωθεν μέρος των.

'Εν·ουλίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι οὖλον (σγυρόν, κατσαρόν), σγουραίνω. » Κόμη φυσικῶς ἐνουλιζομένη, « Ἀρσφ.

'Ενουλισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σγούρωμα (τῶν μαλλιῶν).

'Ενουράνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐπουράνιος.

'Εν·ουρέω-ῶ, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κατυρῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, κατουρηοῦμαι (ἐπάνω μου).

'Ενουρήθρα (ἡ) καὶ

'Ενούρηθρον (τό). κατουροκάνατον, κατουροκούμαρον.

"Ενουρος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἐντὸς τοῦ οὔρους, ἑνωμένος μὲ τὸ κάτουρον.

'Ενούσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὐσίαν (ὕπαρξιν), (ἀντίθ. τῷ Ἀνούσιος). 2) ὁ ἔχων περιουσίαν, πλούσιος.

'Εν·ουσιόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω τι νὰ ἔμβῃ εἰς (νὰ ἑνωθῇ μὲ) τὴν οὐσίαν τινός. » 'Ο τοῖς λογικοῖς γένεσιν ἐνουσιωμένος, « Ἱερκλ. Πυθ., ἐνυπάρχων οὐσιωδῶς εἰς (ἑνωμένος κατ' οὐσίαν μὲ) τὰ λογικὰ ὄντα.

'Εν·οφείλομαι (κυρ. τρτπρσ.). Χρεωστοῦμαι (δηλ. Εἶμαι δανεισμένος) ἐπάνω εἴς τι. » Ἀργύριον ἐνοφειλόμενον, « Δμ., τὸ δανεισμένον ἐπὶ ὑποθήκῃ (κτήματος).

'Εν·οφθαλμιάζω, Μ. άσω. Δέχομαι ('Επιδέχομαι) ἐνοφθαλμισμόν, (ἐμ)φυλλιάζομαι.

'Εν·οφθαλμιάω-ῶ. Μ. άσω, = 'Εποφθαλμιάω.

'Εν·οφθαλμίζω, Μ. ίσω. Φελλιάζω δένδρα, 'μπολιάζω (κυρ. εἰς τὸ λεγόμενον 'μμάτι), (παρβλ. 'Εγκεντρίζω ϗ 'Εμφυλλίζω).

'Ενοφθαλμισμός (ὁ). φέλλιασμα (δένδρου), 'μπόλιασμα.

'Ενοχή (ἡ). τὸ νὰ ἐνέχηταί (νὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ, νὰ ἦνε ἔνοχός) τις εἴς τι. ὑποχρέωσις.

'Εν·οχλέω-ῶ, Μ. ήσω (παρτ. 'Ηνώχλουν). (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) Δίδω ἐνόχλησιν, γίνομαι ὀχληρός· πειράζω, παραβαρύνω. (πθ.) εἶμαι ἀνήμπορος. » 'Ηνωχλήθην ἐγὼ σήμερον τριταῖος, « Γρφ., (ὅθεν:

'Ενόχλημα (τό), πείραγμα, (καὶ

'Ενόχλησις, εως (ἡ). πείραξις, βάρος.

"Ενοχος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ. ἢ ἐλλ. μὲ γεν.) ὁ ἐνεχόμενος (ἔχων ἐνοχὴν ἢ μετοχήν, ἐμπερδεμένος, ὑποκείμενος) εἴς τι. » Τοῖς ἐρωτικοῖς ἔνοχος, « Πλ. » "Ενοχος θανάτου, « Γρφ. 2) Π. (εἰς τὴν κυρ. σημασ.) πιασμένος (σκαλωμένος) πουθενά. » Ἀγκύρης ἔνοχον βάρος, « 'Επγρ. (Λεωνίδου ἐπιτύμβ.).

"Ενοψις [ἐνοράω], εως (ἡ), = 'Ενόρασις, "Εμβλεψις, θεωρία· θωρι, (παρβλ. Ἄποψις ϗ "Εποψις).

'Ενόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Ενίζω, 'Ενοποιῶ· ἑνόνω.

'Εν·ράπτω, Μ. ράψω. (μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) 'Ράπτω τι μέσα εἰς.

'Εν·ρήγνυμι, Μ. ρήξω. Σπάνω (Σχίζω, Συντρίβω) τι εἰς τὴν μέσην. ‖. (μσ.) ἐφορμῶ (ἐπιπίπτω) κατά τινος.

'Εν·ριγόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Τρέμω ἀπὸ τὸ κρύον μέσα εἰς.

"Ενριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ῥίζας.

'Εν·ριζόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ῥιζώσῃ (νὰ πιάσῃ), (μτφορ.) στερεόνω.

'Εν·ρίπτω, Μ. ρίψω. 'Ρίπτω τι μέσα εἰς.

"Ενρυθμος (ὁ, ἡ), = "Ερρυθμος ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὔρυθμος.

"Ενσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σάρκα (κορμὶ ἢ κρέας). » Τῆς ἀσάρκου καταγνοὺς τροφῆς, ἐπὶ τὴν ἔνσαρκον ἔδραμες, « Πορφ. 2) (θλγ.) ὁ ἐν σαρκὶ (διὰ σαρκός). » Οἰκονομία—, « Δογματ.

'Εν·σαρκόομαι-οῦμαι, Μ. σαρκωθήσομαι. (θλγ.) Λαμβάνω σάρκα, (ἴδε 'Ενανθρωπέω).

'Ενσάρκωσις, εως (ἡ), (θλγ.) = 'Ενανθρώπησις.

'Εν·σαρόω-ῶ, Μ. ώσω (μὲ δοτ.) Σαρόνω (Σκουπίζω, [ϗ συνκδχ.] Ταράττω) τι μέσα εἰς. » Μυχοῖς πόντου ἐνσαρούμενος, » Λυκ., παραδέρνων εἰς τὰ βάθη τοῦ πελάγους.

'Εν·σάττω, Μ. σάξω. Χόνω τι μέσα εἰς (ἢ ὡς εἰς) σάκκον, γεμίζω, πατόνω. παραγεμίζω.

'Εν·σατυρίζω, Μ. ίσω. Φέρομαι σατυρικῶς εἴς τι.

'Εν·σβέννυμι, Μ. σβέσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σβύνω τι μέσα εἰς.

'Εν·σείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ, Ἀνακατόνω) τι μέσα εἰς. » Καστόριον ἐνέσεισεν ἢ πόλιον, « Πλ. (ϗ μσ. ἢ πθ.) » 'Ενσείσθητι, « 'Επίκτ., (κοιν.) σάλευσε, κυνήσου, 'ξύπνα, (ἐπμ.) φρόντισε ἢ κάμε 'γλίγωρα. 2) (συνκδχ.) τινάζω (ῥίπτω) τι ἐντὸς ἢ κατά τινος, (ϗ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) εἰσβάλλω, ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ. » Βέλος κεραυνοῦ ἐνσ., « Σοφ. » Εἰς οἷον βάραθρον φέρων ἐμαυτὸν ἐνσέσεικα, « Αχ. (ϗ πθ.) » 'Ενσέσεισται οὖν ἐκ τῆς 'Οδυσσείας ὁ στίχος, « Σχλ., παρεισέφρησεν. (ϗ ἐλλ.) » Αὐτὸς μὲν ἐνσεῖσαι (ἐνν. τὴν στρατιὰν) κατὰ θάτερον κέρας, « Πλ. 2) (μτφορ.) ἐρευνῶ (ἐξετάζω) μὲ ἀκρίβειαν, δοκιμάζω. » 'Ενσείσθητι, « 'Επικτ., (συγχ. τῷ 'Ενσήθω).

'Εν·σεμνύνομαι, Μ. υνοῦμαι, = 'Εγκαυχῶμαι, 'Εγκαλλωπίζομαι.

'Εν·σήθω, Μ. σήσω. Κοσκινίζω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

'Εν·σηκάζω, Μ. άσω, (νλγ.). Κλείω εἰς τὸν σηκὸν (εἰς τὴν μάνδραν. [ϗ τρπ.] εἰς μοναστῆρι), μανδρίζω.

'Εν·σημαίνω (καὶ μσ.) 'Εν·σημαίνομαι, Μ. ανῶ, -οῦμαι, = 'Ενδείκνυμι, φανερόνω, γνωστοποιῶ, ἀποδείχνω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » 'Ενσημανεῖσθε αὐτῷ τὴν ὀργὴν τὴν ἡμετέραν, « Ἰσκρ. 2) ἀφίνω τὸ σημάδι μου ἐπάνω εἰς, ἐντυπόνω. (τρπ.) Ἀπομνημονεύω. » Ἀμετάστατα πέφυκεν εἶναι τὰ τῶν νέων μαθήματα, δι' ἁπαλότητα τῶν ψυχῶν εἰς βάθος ἐνσημαινόμενα, « Βασ. » 'Ετέρου πάσχοντος ἐνσημανεῖται πρὸς ἑαυτὸν ὡς ἄξιον πολλοῦ τὸ ὑγιαίνειν, « Πλ.

;'Ενσημειόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σημειόνω τι (πρὸς χρῆσίν μου) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

"Ενσημος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄσημος, σημαδευμένος, ἐσφραγισμένος.

'Εν·σήπομαι, Μ. σαπήσομαι. Σήπομαι (Σαπίζω) μέσα εἰς.

† 'Εν·σιαλεύω, Μ. εύσω, = 'Εμπτύω.

'Εν·σιελίζω, Μ. ίσω. Πτύω (σίελον) μέσα εἰς

"Ενσιμος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σιμός.

'Ενσινής, έος (ὁ, ἡ), Π. βεβλαμμένος, ζημιωμένος.

'Εν·σιτέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Τρέφομαι μέσα εἰς.

"Ενσιτος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων σῖτον (σίτησιν, σύνταξιν). 2) ὁ ἐντὸς τοῦ σίτου (τοῦ ἄρτου).

'Εν·σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω. Σκορπίζω (Διαχέω) τι μέσα εἰς.

'Εν·σκέλλω, Μ. σκελῶ (εὔχρ. μόνον ὁ πρκ. 'Ενέσκληκα καὶ ὁ ἀόρ. 'Ενέσκλην, μὲ σημ. αὐτοπθ.). (μὲ δοτ.) Κατασκληρύνομαι (Καταξηραίνομαι) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

'Εν·σκευάζω, Μ. άσω. Βάλλω τὰ ἀπαιτούμενα σκεύη μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι, (ἐπμ.) ἑτοιμάζω, (καὶ μσ.) ἑτοιμάζομαι, ἐνδύομαι κτλ. » "Ιππυς ἐνσκ., « Πολύαιν., σελλόνω κτλ. (καὶ μσ.) » Οἷα δὴ εἰώθασιν ἐνσκευάζεσθαι οἱ ἀποδιδράσκοντες, « Πλάτ. » Λέγεται δέ, ταύτης (τῆς τοῦ Ἀπελλίκωνος βιβλιοθήκης) εἰς 'Ρώμην κομισθείσης, Τυραννίωνα τὸν γραμματικὸν ἐνσκευάσασθαι τὰ πολλά, « Πλ., = Συσκευάσαι, τροποποιῆσαι, (παρβλ. Παρασκευάζω).

"Ενσκευος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) τὴν σκευὴν (κυρ. τὴν θεατρικὴν ἐνδυμασίαν) τυ, (ἐπμ.) ἕτοιμος, (παρβλ. "Εκσκευος).

'Εν·σκηνοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρασήνω (Ἀναβιβάζω) εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρυ.

'Εν·σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω τὴν σκηνήν μου (Κωνεύω) μέσα εἰς.

'Εν·σκήπτω, Μ. σκήψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀκκουμβῶ δυνατὰ ἐπάνω εἰς, (ἐπμ.) ῥίπτω (τινάζω) τι (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. πίπτω μὲ ὁρμὴν) κατά τινος. » Βέλος (» Νόσον) ἐνσκήπτειν τινί, « 'Ηρ. » 'Ενέσκηψέ οἱ λίθος εἰς τὸ τέμενος, « αὐτ., (παρβλ. 'Ενσκίμπτω).

'Εν·σκιατραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) τινὰ εἰς τὸν ἴσκιον (δηλ.) κλεισμένον πάντοτε μέσα, (ἐπμ.) τὸν κάμνω ἀδύνατον (ἄτολμον κτλ.), (ὅθ. τρπ.) » 'Ελπίσιν ἁπαλαῖς ἐνσκιατραφούμενον, » Πλ., τρεφόμενον (παρηγορούμενον) μὲ ἀσθενεῖς ἐλπίδας.

'Εν·σκίμπτω, Μ. σκίμψω, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) = 'Ενσκήπτω, κλίνω ἢ ἀκκουμβῶ τι ἐπάνω εἰς. (συνκδχ.) ἐμπήγω. » Οὔδει ἐνσκίμψαντε καρήατα, « Ἰλ. Ρ. (ϗ πθ.) » Δόρυ οὔδει ἐνισκίμφθη, « Ἰλ. Π. Ρ.

'Εν·σκιρρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ σκληρυνθῇ καὶ νὰ ῥιζώσῃ ὡσὰν σκίρρος μέσα εἰς.

'Ενσκλῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Ενσκέλλω.

'Εν·σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Περιπατῶ μὲ ὑπερηφάνειαν (Καμαρόνω) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς ἢ διά τι. » Πεδίλῳ ἐνσοβ., « Φλσρ.

;'Εν·σοριάζω, Μ. άσω. Βάλλω τὸ νεκρὸν σῶμα εἰς τὸ

'Ενσόριον (τό). σορὸς (σανδοῦκι) ὅπυ βάλλουν τὸ ἐνταφιαζόμενον σῶμα, νεκροθήκη.

'Εν·σοφιστεύω, Μ. εύσω. 'Ενδιατρίβω σοφιστικῶς εἴς τι.

"Ενσοφος (ὁ, ἡ), Π. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄσοφος, δηλ.) σοφός.

'Εν·σπαθάω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εναχολασταίνω, 'Εντρυφῶ.

'Εν·σπαργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Δένω (Τυλίζω) τι) μὲ (ἢ ὡς ἂν μὲ) σπάργανα, (μτφορ.) ἀνατρέφω (συνειθίζω) νηπιόθεν τινὰ εἴς τι.

'Εν·σπαταλάω-ῶ, Μ. ήσω. Σπαταλῶ εἴς τι, κατασπαταλῶ.

'Εν·σπειράομαι-ῶμαι, Μ. αθήσομαι. Εἶμαι κουλουριασμένος (συνεσπειραμένος) μέσα εἰς.

'Εν·σπείρω, Μ. σπερῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σπείρω (καὶ μτφορ. Διαδίδω) τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς.

'Ενσπέρματος καὶ

"Ενσπερμος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων σπέρμα (σπόρους), σποριασμένος.

"Ενσποδος (ὁ, ἡ). γεμάτος στάκτην (σποδόν), σταχτωμένος. 2) σταχτερὸς (τὸ χρῶμα).

"Ενσπονδος (ὁ, ἡ), ϗ ἐπίρ. -όνδως. 'Ο ἐντὸς (δηλ. μετέχων) τῶν σπονδῶν (τῆς εἰρήνης) ἢ, ὁ ὑποχρεωμένος (ἐπιμένων) εἰς τὰς σπονδάς, (ἐν γέν.) φίλος, σύμμαχος. 2) ὁ συμφωνημένος (ἐπικυρωμένος) διὰ σπονδῶν, (παρβλ. 'Υπόσπονδος).

'Εν·σπουδάζω, Μ. άσω. Σπουδάζω ἐντὸς ἢ περί τινος.

'Εν·στάζω, Μ. στάξω καὶ

'Εν·σταλάζω, Μ. άξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Στάζω τι μέσα εἰς, (μτφορ.) ἐμπνέω. » Δεινός τις οἱ ἐνέστακτο ἵμερος, « 'Ηρ.

'Ενστάς, ᾶσα, άν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ 'Ενίστημι.

;'Ενστασία (ἡ), (σπντ.) ἀντὶ

"Ενστασις [ἐνίστημι], εως (ἡ). σκοπὸς (σχέδιον, πρόθεσις) ὁποιασδήποτε ἐπιχειρήσεως (κυρ. δὲ) τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς. 2) ἀντίστασις, ἐναντίωσις· (ἐν γέν.) δυσκόλευμα, **ἐμπόδισμα**, (ὅθ. Νμ.) ἀντιλογία εἰς τὰ **προτεινόμενα** ὑπὸ (ἢ εἰς τὰ ἀποφασισθέντα ὑπὲρ) τοῦ ἀντιδίκου, καὶ 3) (κατὰ τὸ 'Ρωμ. δίκ.) **διορισμὸς** (κατάστασις) κληρονόμου.

'Ενστάτης, ου (ὁ). ὁ ἐνιστάμενος (**ἀντισεκόμενος**, ἐπιφέρων ἐμπόδιον, δυσ**κολίαν**) εἴς τινα, ἐχθρός, ἐναντίος, ἀντίδικος κτλ.

'Ενστατικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. 'Ο ἐνιστάμενος (ἀντιστεκόμενος, ἐναντιούμενος) ἐπιμόνως, ἢ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα, ἢ ῥοπήν, κλίσιν) πρὸς τὸ ἐνίστασθαι, ἐμποδιστικός, ἐναντιωματικός, ἀντιλογικός, ἰσχυρογνώμων. (ὅθ.) « 'Ενστατικοί, « Ἀρστ., οἱ ἐκ συστήματος εὑρίσκοντες καὶ προτείνοντες ἐνστάσεις (δυσκολίας, ἀπορίας) ἀπὸ διάφορα τῶν παλ. ποιητῶν χωρία (ἀντιθ. τῷ Λυτικὸς ἢ 'Επιλυτικός).

'Εν·στείνω, Μ. στενῶ, Π. στρυμόνω (στενοχωρῶ) τινα μέσα εἰς.

'Εν·στέλλω, Μ. στελῶ. 'Ενδύω (Στολίζω) τινὰ μέ. » Ἱππάδα στολὴν ἐνεσταλμένος, « 'Ηρ., φορῶν (ἐνδυμένος).

'Εν·στενάζω, Μ. άξω. Στενάζω διά τι.

'Εν·στενοχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Στενοχωροῦμαι μέσα εἰς.

'Εν·στερνίζομαι Μ. ίσομαι, = 'Εγκολποῦμαι, ἐναγκαλίζομαι, (μτφορ.) ἀποδέχομαι.

'Ενστερνόμαντις, εως (ὁ), εἶδ. μάντεως, ἴδε 'Εγγαστρίμυθος,

;'Ενστηθίδιος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Εντοσθίδιος.

'Εν·στηθίζομαι, Μ. ίσομαι, (μτγν. καὶ ἀδκμ.) ἀντὶ 'Ενστερνίζομαι.

'Ενστήθιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τοῦ στήθους.

'Εν·στηλιτεύω, Μ. εύσω, καὶ

'Εν·στηλόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Εγγράφω ('Εντυπόνω) εἰς ἢ ὡς εἰς στήλην.

"Ενστημα (τό). πᾶν ὅ,τι στήνεται ἐμπρὸς ἢ μέσ' 'ς τὰ πόδιά τινος, (ἐπμ.) ἐμπόδιον.

'Εν·στηρίζω, Μ. ίξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Στήνω ('Εμπήγω στερεά) τι μέσα εἰς, » 'Εγχείῃ γαίῃ ἐνεστήρικτο, « Ἰλ. Φ.

'Ενστῆσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Ενίστημι.

'Εν·στίζω, Μ. στίξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) 'Εντυπόνω τι μὲ στίγματα μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

'Εν·στίλβω, Μ. στίλψω. Στίλβω (Λάμπω, 'Υαλίζω) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

'Εν·στοιβάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Χώνω (Στοιβάζω, Πατόνω) τι μέσα εἰς.

'Εν·στομίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τι εἰς τὸ στόμα τινὸς (κυρ. δὲ τὸν χαλινὸν εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου).

'Ενστόμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τοῦ στόματος, (ὅθ. ‖. οὐσ.) 'Ενστόμιον (τό), = τῷ

'Ενστόμισμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐνστομίζεται (ἐμβαίνει εἰς τὸ στόμα), (ὅθ.) χαλινάρι.

"Ενστομος (ὁ, ἡ), = 'Ενστόμιος.

'Εν·στρατοπεδεύω καὶ (μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Στήνω τὸ στρατόπεδόν μου (Στρατοπεδεύω) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

'Εν·στρέφω ϗ (μσ.) 'Εν·στρέφομαι. Μ. στρέψω, -ομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Περιστρέφω τι (καὶ μσ. ἢ ἐλλ.) Γυρίζω (Περιφέρομαι, Διατρίβω) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, Ἀναστρέφομαι. » Σηκοῖς (ἢ Σηκοὺς) ἐνστρέφει, « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, « Ἰλ. Ε.

'Εν·στρογγυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὀλίγον στρογγυλόν, τὸ στογγυλαίνω ὁπωσοῦν.

'Ενστροφή (ἡ). τὸ ἐνστρέφειν ἢ ἐνστρέφεσθαι, ἀναστροφὴ (διατριβὴ) εἰς τόπον τινά· (συνκδχ.) τόπος ἀναστροφῆς, μέρος ὅπου συχνάζει τις· ἐνδιαίτημα.

'Εν·στρωφάομαι, ήσομαι, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Ενστρέφομαι.

'Εν·στύφω, Μ. στύψω. Εἶμαι ὀλίγον τι στυφός, στυφίζω.

;'Εν·συλ·λαγχάνω, Μ. λήξομαι. 'Παίρνω ἢ Μοιράζομαι μὲ λαχνόν τι μετὰ καὶ ἐντός τινός, συμπεριλαμβάνω εἰς τὴν κλήρωσιν.

'Ενσύνθηκος (ὁ, ἡ), (μτγν.) ἀντὶ "Ενσπονδος.

'Εν·σφαιρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι σφαιροειδὲς ἐντὸς ἢ διά τινος.

'Εν·σφηκόω-ῶ, καὶ

'Εν·σφηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω τι μὲ σφῆνα, ἢ ὡς ἂν μὲ σφῆνα, συσφίγγω· στυπόνω.

'Εν·σφίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς

'Εν·σφραγίζω, Μ. ίσω. Βάλλω (Ἀσφαλίζω μὲ) σφραγῖδα, βουλλόνω· ἐπισφραγίζω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἐντυπόνω, (παρβλ. 'Ενσημαίνομαι).

'Ενσφράγισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Ενσχέδιος, ος καὶ Ἰων. η, ον. Πρόχειρος, αὐτοσχέδιος.

;'Ενσχερώ, ἐπίρ. ἀντὶ 'Εν σχερῷ, (ἴδε Σχερός, καὶ παρβλ. 'Επισχερώ).

"Ενσχεσις [ἐνίσχομαι], εως (ἡ). ἐμπόδισμα, πιάσιμον, σκάλωμα.

'Εν·σχίζω, Μ. ίσω. Σχίζω καταμεσῆς, διασχίζω, [ὅθεν:

"Ενσχιστος (ὁ, ἡ). σχισμένος κατὰ μεσῆς.

'Εν·σχολάζω, Μ. άσω. Μεταχειρίζομαι τὴν σχολήν (τὴν εὐκαιρίαν) μου (Καταγίνομαι) εἴς τι, ἐνδιατρίβω· ἐπαναπαύομαι.

†'Ενσχολέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐνασχολέω ἢ Εὐσχολέω.

'Ενσωματίζω, Μ. ίσω, = 'Ενσωματόω.

'Ενσωμάτισις, εως (ἡ) καὶ

'Ενσωματισμὸς (ὁ), = 'Ενσωμάτωσις.

'Ενσώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σῶμα, ἐντὸς σώματος, σωματικὸς, (παρβλ. Ἔνσαρκος).

'Εν-σωματόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἐνσώματον (σωματικὸν), τῷ δίδω σῶμα.

'Ενσωμάτωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πρόσληψις σώματος, ἐνσάρκωσις.

Ἔνσωμος (ὁ, ἡ), = 'Ενσώματος, Ἔνσαρκος.

'Εν-σωρεύω, Μ. εύσω. Κάμνω σωρὸν μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, ἐπισωρεύω.

'Ενταχῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εντήκω.

Ἔντακτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τάξει γινόμενος.

'Εν-ταλαιπωρέω-ῶ καὶ (μσ.) -οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ταλαιπωροῦμαι εἴς τι.

Ἔνταλμα (τὸ), [ἐντέλλω], = 'Εντολή, παραγγελία.

'Ενταμίευτος (ὁ, ἡ). ἀποτεταμιευμένος, ἐναπόθετος· (ἐπμ.) ἕτοιμος, πρόχειρος, ἤ· προσδιωρισμένος, [ἐκ τοῦ

'Εν-ταμιεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Θησαυρίζω (Ἀποταμιεύω) τι μέσα εἰς, ἐναποθέτω.

'Εν-τάμνω, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Εντέμνω.

'Εν-τανύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ 'Εντείνω.

Ἔνταξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ 'Εντάσσω, ἡ ἐντός τινος κατάταξις κτλ.

'Εν-ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Προξενῶ ταραχὴν (ἀνησυχίαν) ἐντός τινος, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Εναράσσω).

Ἔντασις, εως (ἡ). τὸ ἐντείνειν ἢ ἐντείνεσθαι, τέντωμα, (μτφορ.) τόνος, ἐπιμονή, προσπάθεια. (γρμτ. καὶ μετρ.) αὔξησις συλλαβῆς, (συγχ. τῷ Ἔνταξις καὶ Ἔνστασις).

'Εν-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Βάλλω (Τοποθετῶ) τι κατὰ τάξιν μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, κατατάττω εἰς ςρατ. τάγμα κτλ., ἐγκατατάττω, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) entasser.

'Εντατικὸς, ή, όν. Ὁ προξενῶν ἔντασιν (τέντωμα), (ὅθ. ἰατρ.) ἐνδυναμωτικὸς τῶν νεύρων.

'Εντατὸς, ή, όν. Τεντωμένος ἢ Δυνάμενος νὰ τεντωθῇ, ἐπιδεκτικὸς ἐνςάσεως. » Ἐν ὀργάνοις τοῖς τε ἐμπνευστοῖς τοῖς τε ἐντατοῖς, « Πλ.

'Ενταῦθα καὶ (κατ' ἐπέκτ. Ἀττ.) 'Ενταυθὶ [ἔνθα, αὐτὸς], ἐπίρ. Τοπ. ἢ Χρον. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ γεν.) Ἐδῶ ἢ (σπντt.) ἐκεῖ, εἰς τοῦτο (ἢ εἰς ἐκεῖνο) τὸ μέρος· τῶρα ἢ τότε. » Τὸ μὲν ἐνταυθὶ, τὸ δ' ἐκεῖσε, « Ἀρςφ. (καὶ πρὸς γεν.) » Ἐνταῦθα γῆς, « Πλάτ. (καὶ μτφορ.) » Ὅσοι ἐνταῦθα ἦλθον ἡλικίας, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Ἐνταῦθα ἑαυτὸν τάξας τῆς πολιτείας, « Δμ. » Καὶ οὐδ' ἐνταῦθα ἔστη τῆς ὕβρεως, « αὐτ., (παρβλ. καὶ

'Ενταυθοῖ, ἐπίρ. Τοπ. = 'Ενταῦθα, ἐδῶ, ἐδῶ-πέρα. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ ἠρεμ.) » Ἐνταυθοῖ κεῖσο (ἦσο). « Ὅμ. » Καθεζόμενος ἐνταυθοῖ, « Πλάτ.

'Ενταφὰ (ά), Δ. ἀντὶ

'Ενταφὴ (ἡ), [ἐνθάπτω]. ἐνταφιασμὸς, θάψιμον.

'Ενταφῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Ενθάπτω.

'Εν-ταφιάζω, Μ. άσω. Ἑτοιμάζω διὰ (Βάλλω εἰς) τὸν τάφον τὸν νεκρὸν, θάπτω.

'Ενταφίασις, εως (ἡ) καὶ

'Ενταφιασμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐνταφιάζειν, θάψιμον (νεκροῦ).

'Ενταφιαστὴς, οῦ (ὁ). ἐνταφιάζων (σαβανόνων, βαλσαμόνων κτλ.) νεκρόν.

'Ενταφιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἐντάφια (τὰ πρὸς ἐνταφιασμὸν ἀπαιτούμενα).

'Εντάφιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ταφὴν νεκροῦ, (ὅθ. ‖. οὐσ.) 'Εντάφιον (τὸ), τὸ σάβδανον· (καὶ πλθ.) ἡ ἐκφορὰ καὶ ἡ κηδεία νεκροῦ καὶ ἡ πρὸς τοῦτο ἑτοιμασία.

Ἔντε, Δ. (Βοιωτ.) ἀντὶ Ἔστε, ἕως. » Ἔντε κα ἀποτείσῃ, « 'Επγρφ.

Ἔντεα (τὰ), Π. [ἕννυμι ἢ ἐντός]. ὅπλα, ἅρματα, (ἐν γέν.) σκεύη, ἔπιπλα· σύνεργα. » Ἔντεα δῦναι, « Ἰλ. Γ., Θ., ν' ἁρματωθῇ. » Ἔντεα δαιτὸς, « Ὀδ. Κ., τὰ ἀναγκαῖα τοῦ τραπεζιοῦ. » Ἔντ. δίφρου (νηὸς κτλ.), « Πίνδ., Αἰσχ. (τὸ ἑν. εὕρηται παρ' Ἀρχιλ.: » Ἀσπίδι,.. ἣν παρὰ θάμνον, ἔντος ἀμώμητον, κάλλιπον, « Ὁ δὲ Εὐστάθ., συμπεραίνων ἐκ τοῦ Αὐθέντης, λέγει ὅτι παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ἐδασύνετο).

'Εντεῖλαι, ἀορ. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εντέλλω.

'Εντεῖναι, ἀορ. τῆς ἀπαρ. τοῦ

'Εν-τείνω, Μ. τενῶ (πθ. πρκ. 'Εντέταμαι κτλ.). Τεντόνω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. » Ἐντείναντες τὰς ἀκοὰς προσεῖχον, « Πολύαιν. » Δίφρος ἱμᾶσιν ἐντέταται, « Ἰλ. Ε. » Κυνέη ἔντοσθεν ἱμᾶσιν ἐντέτατο ςερεῶς, « Ἰλ. Κ. (ἰδιαιτ. δὲ ἐπὶ ἐντάσεως τοῦ αἰδοίου). » Οἱ ἀφροδισιάζοντες ἢ οὐρητιῶντες ἐντείνουσιν, « Ἀρςτ. (ἢ συχνότ. μσ.) » Τὰς τοῦ Πανὸς εἰκόνας ἀνατιθέναι ἐντεταμένας, « Διόδ. 2) συνκδχ. ἀπὸ τῆς ἐντάσεως τῶν χορδῶν, μετὰ καὶ γ. τοῦ Μέτρῳ), τονίζω διὰ ςίχων, στιχουργῶ. » Ἐντείνας τοὺς τοῦ Αἰσώπου λόγους, « Πλάτ. (παρβλ. 'Υφαίνω). 3) (ἐκτείνων τὴν χεῖρα ἢ [κυρ.] λωρὶ ἢ σχοινὶ κτλ.) κτυπῶ, (κοιν.) καταιβάζω. » Πληγὰς (καὶ γ. τοῦ οὐσ.) ἐντείνειν τινὶ, « Λξ., » Οὐδὲ πὺξ ἐντενεῖν οὐδὲ λὰξ ἐναλεῖσθαί τινι, « Συν., (παρβλ. 'Ενσείω). 4) τεντόνων σύρω (τραβῶ). » Ἐντείνειν τὸν ἵππον τῷ ἀγωγεῖ, « Ξεν. (ὅθ. 5) προσπαθῶ, ἀγωνίζομαι· προσηλόνω τὸν νοῦν μου κτλ. εἴς τι· ὁμιλῶ μὲ τόνον. Διατείνομαι. Ἀντιτείνω. » Ἐντείνοντι μὲν τῷ δήμῳ, χαλῶν ὑπείκει, « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Ἐντεινάμενος τὴν φωνὴν, « Αἰσχ.

'Εν-τείρω, Μ. τερῶ (;) Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) τυραννῶ (βασανίζω) τινα (καὶ μσ.) ταλαιπωροῦμαι (παραδέρνω) μέσα εἰς.

'Εντειχίδιος (ὁ, ἡ), = 'Εντείχιος.

'Εν-τειχίζω, Μ. ίσω. Κτίζω τεῖχος (φρούριον) μέσα εἰς, ὀχυρόνω ἢ ἀποκλείω διὰ τείχους. » Τὰς δὲ (τῶν πόλεων) ἐντειχισάμενοι, « Θκ.

'Εντείχιος (ὁ. ἡ). ὁ κατοικῶν (ἀσφαλισμένος ἐντὸς τείχους· ὠχυρωμένος μὲ τείχη, περιτειχισμένος.

'Εντείχισις, εως (ἡ) καὶ

'Εντειχισμὸς (ὁ), τὸ ἐντειχίζειν, ἡ διὰ τείχους ὀχύρωσις.

'Εντεκεῖν, ἀορ. β' τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εντίκτω.

'Εν-τεκμαίρομαι, Μ. αροῦμαι. (μὲ δοτ.) Συμπεραίνω ἀπό.

Ἔντεκνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέκνα, μὴ ἄτεκνος.

'Εν-τεκνόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Τεκνοποιῶ (Γεννοβολῶ) μέσα εἰς.

'Εν-τελέθω (γ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) εἶμαι (ὑπάρχω, διατελῶ) μέσα εἰς, (παρβλ. 'Εγγίνομαι).

'Εντέλεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ ἐντελοῦς, τελειότης.

'Εν-τελευτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τελειόνω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. (ὅθ. ἐλλ τοῦ βίον) = 'Εναποθνήσκω.

'Εντελέχεια (ἡ). (κατά τινας μὲν ἴσον, κατά τινας δὲ πάντη ἕτερον) τοῦ 'Ενδελέχεια, (κυρ. δὲ κατὰ τοὺς Ἀρςτλ. Φλσφ.) = 'Ενέργεια. » Τὸ ᾠὸν δυνάμει μὲν νεοσσός ἐστι, κατ' ἐντελέχειαν δ' οὐκ ἔστι, « Σξτ., (παρβλ. Δύναμις), (ὅθ.) » Ὁρίζονται καὶ τὴν ψυχὴν ἐντελέχειαν εἶναι, « [ἐκ τοῦ

;'Εντελεχὴς [ἐντελῶς, ἔχω], έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -εχῶς. Ὁ ὑφιστάμενος τῷ ὄντι, πραγματικός· ἐνεργὸς, (παρβλ. 'Ενδελεχής).

'Εντελὴς, έος (ὁ, ἡ). τελειωμένος, τέλειος ἀνελλιπής. » Οἱ ἐντελεῖς, « ἀντὶ Οἱ ἐν τέλει, οἱ ἄρχοντες, οἱ ἐν ἀξιώμασιν, οἱ ἐπισημότεροι.

'Εν-τέλλω, Μ. τελῶ, Π. ἀντὶ (τοῦ συνήθ. παρὰ λογογρ. ἐν χρ. μσ.) 'Εντέλλομαι, Μ. τελοῦμαι. (μὲ δοτ.) Παραγγέλλω· προστάζω.

'Εντελλόμισθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λαμβάνων) ἐντελῆ τὸν μισθόν του.

'Εντελόμορφος (ὁ, ἡ). ἐντελὴς τὴν μορφὴν, ἐντελῶς μεμορφωμένος.

'Εντελῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐντέλειαν, ἀνελλιπῶς.

'Εν-τεμενίζω, Μ. ίσω. Βάλλω (Τοποθετῶ) τι ἐντὸς τοῦ τεμένους (τοῦ ναοῦ, τοῦ ἱεροῦ)· ἀφιερόνω.

'Εντεμένιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τοῦ τεμένους (τοῦ ναοῦ).

'Εν-τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω τι κατὰ μεσῆς ἢ κατὰ βάθος, κάμνω ἐντομὴν (χαραγματιὰν) ἐπάνω εἴς τι· σφάζω ἢ ἀνατέμνω (κυρ. θῦμα), (ὅθ. γ. πτ. ἐκ γ'.) θυσιάζω (κυρ. εἰς ἥρωα). » Τῷ Ἐνυαλίῳ σκύλακας ἐντέμνουσι, « Πλ. (παρβλ. 'Εναγίζω). 2) σκαλίζω (γράμματα κτλ.) ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ., (γ. πτ.) χαράζω » Εἰς τὸν βραχίονα γράμματ' ἄττα ἐντεμοῦσα, « Δ. Κάσσ. » Ἐντάμνειν ἔνθα ἂν ἡ φλεγμονὴ κραίνῃ, « Ἀρετ.

'Εντενὴς [ἐντείνω], έος (ὁ, ἡ). τεντωμένος· (συνκδχ. καὶ μτφορ.) προσηλωμένος εἴς τι· (ἐν γέν.) σφοδρὸς, σύντονος, (παρβλ. 'Εκτενής).

†'Εντεομήστωρ, ορος (ὁ), = 'Εντεσιμήςωρ

'Εντερεύω, Μ. εύσω. 'Εκγάλλω τὰ ἔντερα, ξεκοιλιάζω.

'Εντερίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔντερον

'Εντερικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἔντερα. 2) ὁ πάσχων ἀπὸ (ὑποκείμενος εἰς) πάθη τῶ ἐντέρων.

'Εντερινὸς, ή, όν. Ὁ ἐξ ἐντέρων (κατεσκευασμένος).

'Εντεριώνη (ἡ), [ἔντερον]. τὸ μέσα (ἡ καρδιά, ἡ ψύχα) τοῦ δένδρου κτλ.

;'Εντεριωνὶς, ίδος (ἡ), = τῷ προηγ.

'Εντεροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ἐντέρου.

'Εντεροκήλη (ἡ), εἶδος σπασίματος (κήλης), καταίβασμα τῶν ἐντέρων εἰς τοὺς βουβῶνας.

'Εντεροκηλήτης, ου (ὁ) καὶ

Εντεροκηλικὸς, ή, όν. Ὁ πάσχων ἐντεροκήλην, σπασμένος, ἀνοιγμένος.

'Εντερόμαντις, εως (ὁ), = 'Εγγαστρίμυθος

Εντερόμφαλος (ἡ; ἢ ὁ). ἐντεροκήλη τοῦ ὀμφαλοῦ.

Ἔντερον (τὸ), [ἐντὸς]. ἐντόσθιον, ἄντερον. ‖. (μτν.) » Ἔντερα γῆς, « Π., τὰ χονδρὰ σκωλήκια 'ποῦ 'βγαίνουν μετὰ τὴν βροχήν.

'Εντερόνεια (ἡ), [ἔντερον, ναῦς;]. ἡ ἔσωθεν ξυλικὴ (τὰ στραβόξυλα) τοῦ πλοίου, τὰ (ἄλλ.) 'Εγκοίλια.

'Εντεροπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω πόνους τῶν ἐντέρων.

'Εντεροπράτης καὶ

'Εντεροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἔντερα (ζώων), (Τουρκ.) τζιερτζῆς.

'Εντεσίεργὸς ἢ 'Εντεσιουργὸς (ὁ, ἡ), Π. [ἔντεα, ἔργον]. ὁ ἐργαζόμενος μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ὁπ. φέρει (φορεῖ) ἐργαλείου. (ὅθ.) » Ἡμίονοι —, « Ἰλ. Ω, οἱ σύροντες (ζευγμένοι εἰς) ἅμαξαν κτλ.

†'Εντεσιμήστωρ, ορος (ὁ). γυμνασμένος εἰς τὰ ὅπλα (ἔντεα), ἐμπειροπόλεμος.

'Εντεσιουργὸς (ὁ, ἡ), Ζ. 'Εντεσίεργός.

'Εντεταγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ 'Εντάσσω.

'Εντεταλμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ 'Εντέλλω.

'Εντεταμένως [ἐντείνω], ἐπίρ. (μτχ.) 'Εντόνως, σφοδρῶς· ἐπιμόνως.

'Εντετοκὼς, υῖα, ὸς, μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ 'Εντίκτω.

Ἔντευγμα (τὸ), [ἐντυγχάνω]. εὕρημα, ἐπίτευγμα, συναπάντημα, ἕρμαιον.

'Εντεῦθεν ἢ (Ἀττ. κατ' ἐπέκτ.) 'Εντευθενὶ, ἐπίρ. (Τοπ. καὶ Χρον.). ἀπ' ἐδῶ ἢ ἀπ' ἐκεῖ, ἀπὸ τοῦτο ἢ ἀπ' ἐκεῖνο τὸ μέρος (ἢ τρπ.) τὸ πρᾶγμα· ἀπὸ τῶρα ἢ ἀπὸ τότε, ἔκτοτε, ἔπειτα, μετὰ ταῦτα. » Ἐντεῦθέν εἰμι, Λυδία δέ μοι πατρίς, « Εὐρ. » Ὅθεν δ' οἶμαι τάχιστ' ἂν ὑμᾶς μαθεῖν, ἐντεῦθεν ἄρξομαι διδάσκειν, « Ἰσ. » Σιγῷμ' ἂν ἤδη· σὸς γὰρ οὐ 'ντεῦθεν λόγος, « Εὐρ. » Σκοπεῖτε δὲ καὶ ἐντεῦθεν τὴν ἀναισχυντίαν αὐτῶν, « Ἰσ. 2) (μτγν. ἀντὶ τοῦ) Ὅθεν, δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν, ἑπομένως. » Ἐντεῦθεν νοσώδεις, « Μ. Γλκ.

'Εντευκτέον, θετ. τοῦ 'Εντυγχάνω.

'Εντευκτικὸς, ή, όν. Εὔκολος ('Επιτήδειος) πρὸς ἔντευξιν, εὐπρόσιτος, εὐπροσήγορος.

'Εντευκτὸς, ή, όν. Τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἐντύχῃ (νὰ ἀνταμώσῃ, νὰ ἀναγνώσῃ κτλ.).

'Εντευξίδιον (τὸ). γραμμάτιον παρακαλεστικὸν, (κοιν.) ἀναφορίτσα, ῥαβασάκι παρακαλεστικὸν, [ὑποκορ. τοῦ

Ἔντευξις [ἐντυγχάνω], εως (ἡ). συνάντησις· ἀντάμωσις, ἐπίσκεψις, (Ἰταλ.) βίζιτα· συναναςροφὴ, συνομιλία· ἀνάγνωσις βιβλίου· δέησις, μεσιτεία· ἀναφορά (;).

'Εν-τευτλανόω-ῶ, Μ. ώσω, (Κωμ.) Τυλίζω (κυρ. 'ψάρι τὸ ὁπ. θέλω νὰ 'ψήσω) μέσα εἰς φύλλα τεύτλου (σέσκλου) (καθὼς τυλίζουν συνήθως τοὺς τριχιοὺς εἰς ἀμπελόφυλλα).

'Εν-τεύχω, Μ. τεύξω, = 'Εμποιῶ.

Ἔντεφρος (ὁ, ἡ). γεμάτος στάκτην (τέφραν), σταχτωμένος ἢ 2) σταχτερὸς (τὸ χρῶμα).

'Εν-τεχνάζω, Μ. άσω. Μεταχειρίζομαι τέχνας (Δείχνω τὴν τέχνην μου) εἴς τι.

'Εντεχνὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἔντεχνος.

'Εντεχνία (ἡ), = (καὶ ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὐτεχνία, [ἐκ τοῦ

Ἔντεχνος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος μὲ τέχνην, τεχνικὸς, κανονικός. 2) ἐπιτήδειος εἰς μίαν ὁποιανδήποτε τέχνην, (ἐν γέν.) ἐπιδέξιος.

'Εντέχνως, ἐπίρ. Μὲ τέχνην, τεχνικά.

;Ἔντηκτος (ὁ, ἡ). λυωμένος, χωνευμένος, (ἰατρ. ἐπὶ αἵματος) χαλασμένος, [ἐκ τοῦ

'Εν-τήκω, Μ. τήξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Λυόνω τι (καὶ τὸ χύνω) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· (μτφορ.) ἐμπνέω, ἐντυπόνω. ‖. (μσ. αὐτπθ. μὲ δοτ.) λυόνω (τήκομαι) ἐξ αἰτίας τινός. » Θρήνοις ἐντέτηκα, « Σοφ. 2) εἶμαι ἔμφυτος (ἀνεξάλειπτος). » Μῖσος παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι, « Σοφ.

'Εντὶ, Δ. ἀντὶ Ἐστὶ ἢ Εἰσὶ, ά. ἑν. καὶ γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. τοῦ Εἰμί.

'Εν-τίθημι ἢ (μσ.) 'Εν-τίθεμαι, Μ. ἐν-θήσω, -ομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Θέτω (Βάλλω) τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς. (μτφορ.) ἐμπνέω. » Ἐνέθετο τὰ χρήματα εἰς τὴν ναῦν, « Δμ. » Ἐνθεμένη σε λεχέεσιν. « Ἰλ. Φ. (καὶ γ. πτ.) » Ἔνθου, « Ἀρςφ., βάλλε το εἰς τὸ στόμα σου, (κοιν.) χάψ' το. (ἢ μτφορ.) » Κότον (» Χόλον κτλ.) ἔνθετο θυμῷ, « Ὅμ., συνέλαβεν εἰς τὴν ψυχήν του, (παρβλ. 'Εμβάλλω καὶ 'Ενέχω).

'Εν-τίκτω, Μ. τέξομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Γεννῶ (Κάμνω νὰ γεννηθῇ) τι μέσα εἰς (» Προεῖπον μὴ ἐντίκτειν ἐν τῇ νήσῳ [τῇ Δήλῳ], ἀλλ' ἐς τὴν Ῥήνειαν διακομίζεσθαι, « Θκ.). (μτφορ.) ἐμπνέω, κάμνω νὰ συλλάβῃ τις τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἰδέαν περί τινος. » Τὸ γὰρ κακοῦργον μᾶλλον ἐντίκτει Κύπρις ἐν ταῖς σοφαῖσιν, « Εὐρ., (παρβλ. 'Εμποιῶ καὶ 'Εμφύω).

'Εν-τιλάω-ῶ, Μ. ήσω. Τσιρλίζω (Κουτσουλῶ) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἔντιλτος (ὁ, ἡ). (πλακοῦς) ἔχων ἐντὸς τιλτὸν τάριχος.

'Εν-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξετιμῶ τι καὶ τὸ πιάνω (τὸ λογαριάζω ἢ τὸ κρατῶ) ἀντὶ μετρητῶν (ἐπάνω εἰς ὅσα ἔχω νὰ 'πάρω ἢ νὰ δώσω), (παρβλ. 'Εναποτιμάω).

Ἔντιμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἐν τιμῇ ὢν, τιμώμενος, ἔνδοξος, εὐϋπόληπτος. » Σῖτον ἐπιεικῶς ἔντιμον, « Δμ. » Τὸ νόμισμα κτητέον αὐτοῖς μὲν ἔντιμον, τοῖς δὲ ἄλλοις ἀνθρώποις ἀδόκιμον, « Πλάτ. » Τὰ θεῶν ἔντιμα, « Σοφ., ἀντὶ Τὰ ὅσια.

'Εντιμότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἐντίμου, τιμή, ἀξία. ὑπόληψις.

'Εν-τιμόω-ῶ, Μ. ώσω, (Γρφ.). Ἐν τιμῇ ἔχω, τιμῶ, σέβομαι.

'Εντίμως, ἐπίρ. Μὲ τιμήν.

'Εντίναγμα (τὸ). τὸ ῥιπτόμενον (τιναζόμενον) ἐντὸς ἢ μεταξύ τινος.

'Εντιναγμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ -

'Εν-τινάσσω, Μ. άξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τινάζω τι δυνατὰ μέσα ἢ ἐπάνω τινός. » Ἐντιναχθήσονταί σοι αἱ θύραι, « Νείλ. παρφρ. 'Επικτ., θέλουν σοῦ κλείσῃ μὲ ὁρμὴν τὴν θύραν κατὰ πρόσωπον, (παρβλ. 'Επαράσσω).

'Εν-τμήγω, Μ. τμήξω, Π. ἀντὶ 'Εντέμνω

Ἔντμημα (τὸ). τὸ ἐντετμημένον, κομμάτι, ξέσχισμα, ἐντομή, χαραγματιά.

Ἔντμησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐντέμνειν, κόψιμον (σχίσιμον) κατὰ βάθος, ἀνατομή, χάραγμα κτλ.

Ἔντο, Π. (μόνον εἰς τὴν φρ. » Ἐξ ἔρον ἔντο, « Ὅμ.), γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Ἵημι, (συνήθ. ὑποτίθεται κατὰ τμσ ἀντὶ 'Εξέντο, ἴδε 'Εξίημι).

Ἔντοθεν, = Ἔντοσθεν.

'Εντοίχιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπάνω εἰς τοῖχον. » Γραφή, « Δ. Ἀλ., (συγχ. τῷ 'Εντείχιος).

Ἔντοκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (γεννῶν, τεκνοποιῶν), γόνιμος. 2) (μτφορ.) δανεισμένος ἐπὶ τόκῳ.

'Εντολὴ (ἡ), [ἐντέλλω]. παραγγελία. » Ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογεῖσθαι, « Λκ., κατὰ παραγγελίαν ἄλλου ἢ πρὸς ἄλλον, ἐπιτροπικῶς.

Ἔντολμος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὔτολμος.

'Εντομὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐντέμνειν καὶ τὸ ἐντετμημένον μέρος, κόψιμον (σχίσιμον) κατὰ βάθος, χαραγματιά, σχισμάδα· (ὅθ.) = Διασφάξ.

'Εντομίας, ου (ὁ). ὁ ἐντετμημένος, εὐνοῦχος, (παρβλ. 'Εκτομίας).

†'Εντομὶς, ίδος (ἡ), = 'Εντομή, χαραγματιὰ (τὴν ὁπ. ἔκαμναν ἐπὶ τοῦ δέρματος πρὸς σημεῖον πένθους).

Ἔντομος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντετμημένος (κομμένος ἢ σχισμένος κατὰ μεσῆς ἢ κατὰ βάθος), χαραγμένος, (ὅθ.) » Ἔντομα (τὰ), (ἐνν. ζῶα), τὰ σφάγια (κυρ. ἐπὶ τῶν ὁπ. ὡρκίζοντο), (ὅθ. συνκδχ. καὶ καταχρ.) » Ἔντομος, « Λκ., ἀντὶ Ἔνορκος (;). ‖. (κυρ.) » Ἔντομα, « Ἀρςτ. (Ζ. Ἰς. Δ. ά.), τὰ ζωΰφια ὅσα ἔχουν ἐπὶ τοῦ σώματός των ἐντομὰς (χαραγματιαῖς) διὰ τῶν ὁπ. ἀνοιγοκλειομένων ἀναπνέουν, (Λατ.) insecta.

†'Εντονία (ἡ), = Ἔντασις (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὐτονία.

'Εντόνιον (τὸ). εἶδ. ἐργαλείου μὲ τὸ ὁπ. ἐνέτεινον (ἐκούρδιζαν) τοξευτικήν τινα μηχανήν.

Ἔντονος (ὁ, ἡ), [ἐντείνω]. τεντωμένος δυνατά· (ὅθ: ὡς ἐπὶ τὸ πλ. συνκδχ. καὶ μτφορ.) ἰσχυρὸς, 'γιερός· σφοδρὸς κτλ., (συγχ. τῷ) Εὔτονος.

'Εντόνως, ἐπίρ. Μὲ τόνον, μὲ ὁρμὴν, μὲ σφοδρότητα, μὲ προσπάθειαν κτλ.

'Εντόπιος ἢ Ἔντοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τοῦ τόπου εὑρισκόμενος· ὁ ἀνήκων ἢ κατοικῶν εἰς τὸν τόπον (περὶ οὗ ὁ λόγος), αὐτόχθων, ἰθαγενής. 2) (τρπ.) ὁ ἔχων τὸν τόπον του, εὔλογος, συνειθισμένος, (ἀντίθ. τῷ Ἔκτοπος).

'Εν-τορεύω, Μ. εύσω. Σκαλίζω (Δουλεύω) τι μὲ τὸ σμιλάρι ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ.,

κάμνω τορεύματα μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, (συγχ. τῷ

Ἐν·τορνεύω, Μ. εύσω. Δυλεύω (Κατασκευάζω) τι μὲ τὸν τόρνον μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἔντορνος (ὁ, ἡ). δουλευμένος (στρογγυλευμένος κτλ.) μὲ τὸν τόρνον, (ὅθ. μτφορ. κυρ. ἐπὶ ὕφους λόγου) κομψὸς, γλαφυρός.

Ἐντόρνως, ἐπίῤ. Διὰ ἢ Ὡς διὰ τόρνου, (ἐπμ.) εὐστρόφως, εὐκόλως.

Ἐντὸς [ἐν], ἐπίῤ. (Τοπ.). Μέσα, (καὶ μὲ γεν.) μέσα εἰς ἢ μέσα ἀπό· ἐδῶθε, ἀπὸ τὸ μέσα (ἀπὸ τὸ ἐδῶθε) μέρος. » Ἐντὸς ποιοῦμαί τι, « Θκ., τὸ 'παίρνω μέσα· (ϗ ἐνάρθρ. κατ' ἔλλ. τῆς μτχ.) » Ἡ ἐντὸς (ἐνν. τῶν Ἡρακλ. στηλῶν) θάλασσα, « Γεωγρ., ἡ μεσόγειος· (καὶ χ. οὐσ.) » Τὸ (ἢ » Τὰ) ἐντὸς, « Αξ., τὸ ἔσωθεν μέρος, τὸ ἐσωτερικόν. » Τὰ ἐντὸς καὶ τὰ ἐκτὸς (τοῦ σώματος), « Ἀθ. (καὶ μὲ γεν.) » Τῶν ἐντὸς Πελοποννήσυ πόλεων, « Θκ. » Ἐντὸς βελῶν, « Αξ., 'ὡς οὗ φθάνει τὸ βόλι. » Ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, « Ἡρ., ἐδῶθες ἀπὸ τὸν ποτ. (ϗ τρπ.) » Ἐντὸς ἑαυτοῦ, « Δμ. » Ἐντὸς τῶν λογισμῶν εἶναι (ἢ γίγνεσθαι), « Πλ., Ἡρ., εἶνε ἢ ἔρχεται εἰς τὸν ἑαυτόν του (εἰς τὰ λογικά του). » Ἐντὸς τῆς τέχνης γενόμενος, « Πλ., ἐξακριβώσας (ἐμβαθύνας εἰς) τὴν τέχνην. (ϗ χρον.) » Ἐντὸς ἑσπέρας, « Ξεν., προτήτερα ἀπὸ τὸ βασίλευμα τοῦ ἡλίου, πρὶν βραδυάσῃ. » Ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν, « Θκ., εἰς διάστημα (κοιν. μέσα εἰς) 20 ἡμερ. » Ἐντὸς 30 ἐτῶν γεγονὼς, « Πλ. ὀλιγώτερον ἀπό. (καὶ μτνμ.) » Τῶν ἐντὸς ἀνεψιότητος, « Πλάτ. » Ἐντὸς τριῶν μηνῶν κεκτημένοι, « αὐτ.

Ἔντος, εος (τὸ), ἄχρ. ἢ σπντt. ὀνμς. τοῦ ;Ἔντεα (ὅπου ἴδε).

Ἔντοσθε καὶ (πρὸ φων.) Ἔντοσθεν, καὶ

Ἔντοσθι, Π. ἀντὶ Ἐντὸς, (ὅθεν

Ἐντόσθια καὶ Ἐντοσθίδια (τὰ). τὰ ἐντὸς τοῦ σώματος, τὰ ἔντερα, (ἴδε καὶ

;Ἐντοστηθίδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς τοῦ σήθους, (ὅθεν) » Ἐντοστηθίδια (τὰ), « Φλσρ., τὰ σπλάγχνα, (κοιν.) τὰ 'σωθικὰ, (κρίνεται δικαίως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐντοσθίδιος).

Ἐντραγεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐντρώγω.

Ἐν·τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Καυχῶμαι (μὲ τραγικὴν ἔμφασιν καὶ μεγαληγορίαν) πρός τινα περί τινος.

Ἐντρανὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἔντρανος, (ὅθεν τὸ συγκρ. Ἐντρανέστερος, [ϗ ἐπίῤ.]-έρως).

Ἐν·τρανίζω, Μ. ίσω. Βλέπω ἀσκαρδαμυκτὶ, ἐμβλέπω, ἐνατενίζω, [ἐκ τοῦ

Ἔντρανος (ὁ, ἡ). ὀξὺς, διαπεραστικός. » Ὀφθαλμὸς —, « Νικ. Χων.

Ἐντραπεζίτης, ου (ὁ) καὶ Ἐντραπεζῖτις, ιδος (ἡ), (ἐπιθ.) = Ἐπιτραπέζιος· (οὐσ.) παράσιτος, (παρβλ. Τραπεζεύς).

;Ἐντράπελος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὐτράπελος.

Ἔντραχυς, εος ἢ έος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι τραχύς.

Ἐντρεπτικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ κάμνων τινὰ νὰ ἐντρέπεται, ὁ προξενῶν ἢ ἐμπνέων σέβας καὶ συστολήν. 2) ὁ εὐκόλως ἐντρεπόμενος, σεμνὸς, συνεσταλμένος, κόσμιος. ‖. » Τὸ ἐντρεπτικόν, « Ἐπικτ., ἡ σεμνότης, ἡ συστολή, [ἐκ τοῦ

Ἐν·τρέπω, Μ. τρέψω. Στρέφω (Γυρίζω) τι πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. » Ὄχως ἐντρέψειαν τὰ νῶτα, ἀλέες φεύγεσκον, « Ἡρ., (ὅθ. συνκδχ. καὶ τρπ. 2) κάμνω τινὰ νὰ ἐντραπῇ, (καὶ συχνότ. μσ. ἢ πθ.) γυρίζει (μεταβάλλεται) ἡ καρδία μου, ἔρχομαι (κινοῦμαι) εἰς κατάνυξιν ἢ εἰς συναίσθησιν ἐμαυτοῦ, (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) συστέλλομαι, 'ντρέπομαι, φοβοῦμαι ἢ φροντίζω διά τι. » Οὐκ ἐντρέπων ὑμᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλ' ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ νουθετῶ, « Ἀπός. » Οὐδέ νυ σοί περ ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, « Ἰλ. Ο. Ὀδ. Α. » Οὐδὲν ἐμοῦ γ' ἐντρέπῃ; « Σοφ. » Οὔτε κέντρων ἡνιοχικῶν οὔτε μάστιγος ἔτι ἐντρέπεται, « Πλάτ. (καὶ προθετ.) » Ἀνθ' ὧν ἤκουσας τοὺς λόγους μου, καὶ.. ἐνετράπης ἀπὸ προσώπου μου, « Γρφ. (καὶ αἰτ.) » Καὶ τοὺς νέους δὲ (ἔδει).. πάντας τοὺς πρεσβυτέρους ἐντρέπεσθαι, « Πλ. » Ἴσως ἐντραπήσονται τὸν υἱόν μου, « Εὐαγγ. (καὶ ἀπολ.) » Μὴ συναναμίγνυσθε αὐτῷ, ἵνα ἐντραπῇ, « Ἀπός., (παρβλ. Ἐπιστρέφω).

Ἐν·τρέφω, Μ. θρέψω. (μὲ δοτ.) Τρέφω (Ἀνατρέφω [καὶ συνκδχ.] Γυμνάζω, Συνειθίζω) τινα εἰς. » Χρόνιος ἰδὼν μέλαθρα γυμνάσιά θ' οἷσιν ἐνετράφην, « Εὐρ. » Οἷς ἂν (ἔθεσιν) ἐντραφῇ, ταῦτα μιμήσεται, « Πλάτ.

Ἐντρέχεια (ἡ). ταχύτης, προθυμία, ἐπιμέλεια· προσπάθεια· δραστηριότης· ἀξιότης, ἐπιτηδειότης, κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐντρεχὴς, έος (ὁ, ἡ). πρόθυμος, ἐπιμελὴς, ἄοκνος· ὀξὺς, δραστήριος· ἄξιος, ἐπιδέξιος, [ἐκ τοῦ

Ἐν·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. (μὲ δοτ.) Τρέχω (Κινοῦμαι ἐλευθέρως) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς· (ὅθεν συχνότ. συνκδχ.) εἶμαι 'ταιρειασμένος. » Εἰ ἐντρέχοι ἀγλαὰ δῶρα, « Ἰλ. Τ., (κοιν.) ἂν τὸν ἔρχωνται καλὰ εἰς τὸ κορμί του, (παρβλ. Συντρέχω). (καὶ τρπ.) » Λόγος ἐντρέχει ἀνθρώποις, « Ἀρατ., ᾄδεται, (παρβλ. Διατρέχω). 2) τρέχω ἐπάνω εἴς τι, (συνκδχ.) καταπατῶ, (ὅθεν τρπ. μὲ γεν.) περιφρονῶ (;). » Ἔρως ἀρετῶν οὐδεὶς ἐντρέχει, « Αχ.

Ἐντριβὴς, έος (ὁ, ἡ). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) τριμμένος (γυμνασμένος, ἔμπειρος) εἴς τι. (μὲ δοτ.) » Ἀρχαῖς καὶ νόμοισιν ἐντρ., « Σοφ. (καὶ μὲ γεν.) » Τέχνης ἐντρ., « Πλάτ., [ἐκ τοῦ

Ἐν·τρίβω, Μ. τρίψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) Τρίβω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς (» Ὀστρίτην λίθον οἴνῳ ἐντρίψαντες, « Ὀρφ.). (συνκδχ.) ἀλείφω, προσκολλῶ, (ἰδιαιτ.) φυκιασιδόνω· (τρπ.) προσάπτω, προστρίβω. » Κόνδυλον ἐνέτριψε, « Πλ. (καὶ πθ.) » Ἐντετριμμένην πολλῷ ψιμμυθίῳ, « Ξν. » Φῦκος ἐντετριμμένον καὶ ὑπογεγραμμένον τοὺς ὀφθαλμοὺς, « Αχ. (ἐνίοτε 'λείπει τὸ οὐσ.) » Καθήμεθ' ἔνδον ἐντετριμμέναι, « Ἀρσφ.

Ἔντριμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐντρίβεται (τρίβεται καὶ προσκολλᾶται) ἐπάνω εἴς τι, (ἰδιαιτ. δὲ) ἀλοιφὴ, πομμάδα ἢ φυκιασίδι.

Ἔντριτος (ὁ, ἡ). τριπλοῦς, τρίπλοκος, » Σχοινίον (» Σπαρτίον) ἔντριτον, « Νικ., Γρφ. 2) (μτγν.) ὁ ἐμβαίνων εἰς τὴν μέσην ὡς τρίτος, (ὅθεν οὐσ.) μεσίτης, προξενήτης, (Ἰταλ.) δεποζιτάριος, κτλ.

Ἐν·τριτωνίζω, Μ. ίσω. Ἐγχέω τινὶ οἶνον ἔντριτον (ἀνακατωμένον τρία νερὸν καὶ δύο κρασί).

Ἔντριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ συγκείμενος ἀπὸ τρίχας, τριχωτός. ‖. (οὐσ.) Ἔντριχον (τὸ), ἡ προσθετὴ κόμη, (Ἰταλ.) περροῦκα.

Ἐντρίχωμα (τὸ). τὸ ἄκρον τοῦ βλεφάρου (ὅπυ φυτρόνυν τὰ 'μματοτσύνουρα). 2) (εἰς τὸν Πλ. ἴσως) κρησάρα ἢ σακκοῦλι ἀπὸ τρίχαις διὰ σούρωμα (στράγγισμα).

;Ἐντρίχωσις, εως (ἡ). τὸ φύτρωμα (τρίχωμα) τῶν βλεφαρίδων.

Ἔντριψις [ἐντρίβω], εως (ἡ). τρίψιμον (κυρ. ἀλοιφῆς) ἐπάνω εἴς τι, (ὅθ. ἰδιαιτ.) φυκιασίδωμα. 2) (συνκδχ. ἀντὶ) Ἔντριμμα.

Ἔντρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέμων ὅλος, κατατρομαγμένος.

Ἐντροπάδην [ἐντρέπω], ἐπίῤ. Π. ἀλλάζωντας (μεταλλάζωντας) τὰ χέρια.

Ἐν·τροπαλίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. (ὑποχωρῶν ὀλίγον κατ' ὀλίγον) γυρίζω συχνάκις ὀπίσω (ἵνα ἰδῶ ἢ ἀντισταθῶ τοὺς διώκοντάς με).

Ἐντροπὴ (ἡ). τὸ ἐντρέπειν ἢ ἐντρέπεσθαι, γύρισμα· (μτφορ.) συναίσθησις σφάλματος τὸ ὁποῖον ἔπραξέ τις, (ἐπμ.) μεταμέλεια, κατάνυξις, σέβας, συςολὴ, (κοιν.) 'ντροπή.

† Ἐντροπίας, ου (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκτροπίας (οἶνος).

Ἐντροπίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐντροπὴ (;). 2) πανουργία, διαβολιά.

Ἔντροπον (τὸ), εἶδος γυναικείου ςολίσματος.

;Ἐν·τροπόω-ῶ, Μ. ώσω. Περνῶ καὶ Δένω τὸ κωπὶ εἰς τὸν τροπὸν (εἰς τὸ λωρὶ τοῦ σκαρμοῦ), (ἐν γέν.) ἐναρμόζω.

Ἔντροφος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ. ἢ γεν.) ἐντεθραμμένος (καὶ συνκδχ. συνειθισμένος) εἴς τι. 2) = (καὶ ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὔτροφος.

Ἐν·τροχάζω, Μ. άσω. (κυρ. ἐπὶ ἵππυ). Τρέχω κυκλοτερῶς.

Ἐν·τρυγάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶν συνάζω μέσα εἰς.

Ἔντρυγος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τρύγα (μούργαν, καταπάτι).

Ἐν·τρυλίζω (λλίζω), Μ. ίσω, = Ἐνθρυλλίζω.

Ἐν·τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Τρυφῶ (Εὐφραίνομαι ἢ Καυχῶμαι) εἴς τι, τὸ ἀπολαμβάνω (τρυφηλῶς). 2) (μτφορ.) παίζω (διασκεδάζω) μὲ τὴν ἀνοησίαν ἢ μὲ τὴν ἀδυναμίαν τινὸς, καταχρῶμαι τὴν εὐπιστίαν ἢ τὴν πρὸς ἐμὲ ἀφοσίωσίν του. » Ἐντρυφᾷς μοι πεπωκότι, « Εὐρ. (καὶ πθ.) » Τοῖς πρώτοις ἐντρυφηθεῖσιν ὑπὸ βαρβάρων, « Πλ.

Ἐντρύφημα (τὸ). τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ ὁπ. ἐντρυφᾷ τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς τρυφῆς ϗ ἀπολαύσεώς του· ἐγκαλλώπισμα.

Ἐντρυφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἔκδοτος εἰς τὰς τρυφὰς καὶ ἀπολαύσεις, τρυφηλὸς, ἄσωτος.

Ἐν·τρύχομαι, Μ....; (μὲ δοτ.) Γίνομαι βάρος εἴς τινα, τὸν φορτόνομαι.

Ἐν·τρώγω, Μ. τρώξομαι. Τρώγω ἁρπακτικὰ καὶ μὲ πολλὴν ὄρεξιν ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ἀργὰ καὶ πρὸς διασκέδασιν (κυρ. τραγήματα, [Τυρκ.] μεζελήκια). » Κάρυ' ἐντραγεῖν, « Ἀθ. » Ῥάφανόν τε πολλὴν ἐντράγητε, « αὐτ. » Οἱ δὲ καὶ τὸ ἐντραγεῖν ἐπὶ μήκιστον ἐξέτειναν, « Ἀλκίφρ., (παρβλ. Ἐμφαγεῖν).

Ἐν·τυγχάνω, Μ. τεύξομαι. (μὲ δοτ.) Εὑρίσκω (Συναπαντῶ, Ἀνταμόνω, Παρευρίσκομαι) κατὰ τύχην. (προθετ.) λαμβάνω ὁμιλίαν μετά τινος (περὶ ὑποθέσεως). ἀναγινώσκω ἢ φυλλολογῶ (βιβλίον ἢ σύγγραμμα τὸ ὁποῖον μοῦ ἔπεσε κατὰ τύχην εἰς τὸ χέρι). (συνκδχ.) μεσιτεύω. (εὐφ.) συνουσιάζομαι. » Ὅρα κατ' ὄρφνην μὴ φύλαξιν ἐντύχῃς, « Εὐρ. » Ἣν ἀπόροις νάπαις ἐντυγχάνωσι, « Ξεν. » Παραστὰς τῷ ἀνδρὶ πλησίον ὡς ἐντυγχάνειν τι μέλλων, « Πλ. » Οἱ πολύφιλοι ϗ πᾶσιν οἰκείως ἐντυγχάνοντες, οὐδενὶ δοκοῦσιν εἶναι φίλοι, « Ἀρστ. » Κελεύει αὐτῷ ἰδιάσαντι ἐντυχεῖν τοῖς γράμμασιν, « Ἡρωδ. » Πάντοτε ζῶν εἰς τὸ ἐντυγχάνειν ὑπὲρ ἡμῶν, « Γρφ. » Τρὶς ἑκάστου μηνὸς ἐντυγχάνειν πάντως τῇ ἐπικλήρῳ τὸν λαβόντα, « Πλ. (καὶ πθ.) » Ὑπὲρ τῶν φυγάδων ἐντευχθεὶς ὑπὸ Σκιπίωνος, « Πλ. (ϗ κατὰ μτχ. συχν.) » Ὅταν μὴ τοὺς ἀδικοῦντας λάβητε; τοὺς ἐντυγχάνοντας κολάζετε, « Ἰσκρ. » Ὁ προστυχὼν τὸν ἐντυγχάνοντα μονονοὺ κατέδεται, « Πλ.

Ἐν·τυλίσσω, Μ. ίξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) Τυλίζω τι μέσα εἰς.

Ἐν·τυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νὰ γεννηθοῦν τύλοι (ρόζοι) μέσα εἴς τι.

Ἐντύμβευσις, εως (ἡ). ἐνταφιασμὸς, [ἐκ τοῦ-

Ἐν·τυμβεύω, Μ. εύσω. Ἐνταφιάζω.

Ἐντύνω [ἔντεα], Μ. υνῶ, Π. ἑτοιμάζω (ἐν γέν. κάθε πρᾶγμα μὲ ὅ,τι ἀπαιτεῖται πρὸς ἑτοιμασίαν του). » Εὐνὴν (» Δεῖπνον, » Ἵππους) ἐντ., « Ὀδ. Μ., ἀρχίζω, (Γαλλ.) préluder· (ϗ μσ.) » Φόρτον ἐντύνασθαι, « Ἡσ. » Οἱ δὲ νέοι μολπήν τε καὶ εἰς χορὸν ἐντύνεσθε, « Καλλ. 2) (συνκδχ.) διεγείρω, παρακινῶ, ἐρεθίζω. » Κρατερή μιν ἀνάγκη ἐντύει, « Πίνδ. (ὅθ. 3) κυνηγῶ, καταδιώκω. » Ἦμος δ' ἠέλιος.. ἵπποις ὠκυπόδεσσι κελαινὴν ἔντυε νύκτα, « Ὀρφ. (τὸ ὁποῖον δὲν ἠξεύρω διατὶ ὁ Vossius διώρθωσεν: Ἔνδυε).

Ἐντυπὰς [ἐν, τύπος], ἐπίῤ., Π. εἰς τρόπον ὥστε νὰ διακρίνωνται οἱ τύποι τοῦ σώματος, (δηλ.) σφικτὰ, κολλητὰ εἰς τὸ σῶμα.

Ἔντυπος (ὁ, ἡ). ἐντυπωμένος, ἐγκεχαραγμένος.

Ἐν·τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυπόνω τι (Ἀφίνω τὸν τύπον, τὸ σημάδι τινος) μέσα ἢ ἐπάνω εἰς, ἐντυπόνω.

Ἐντύπωμα (τὸ). τὸ ἐντυπωθὲν (σημαδευθὲν μέσα ἢ ἐπάνω) εἴς τι. » Χηλῆς —, « Ἀγαθαρχίδ., τὸ ἴχνος.

Ἐντύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐντυπόω. 2) ἡ κλείδωσις τοῦ ὤμου ([illegible] ἡ συνδέουσα αὐτὸν μὲ τὸν βραχίονα) ἢ (ἄλλ.) Ὠμοκοτύλη.

Ἐν·τυραννέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐξουσιάζω (ὡς τύραννος) μέσα εἰς.

Ἔντυφος (ὁ, ἡ). τύφου ἔμπλεως.

Ἐν·τύφω, Μ. θύψω. Κάμνω (Ἀφίνω) τι νὰ κρυφοκαίῃ καὶ νὰ καπνίζῃ μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς (κυρ. καὶ μτφορ.). » Σπινθὴρ ἐντυφόμενος, « Χρσ.

Ἐντυχία (ἡ), = Ἔντευξις, συναπάντησις· ἀντάμωσις, συνομιλία. (συνκδχ.) ἱκεσία.

Ἐντύω, Μ. ύσω, Π. = Ἐντύνω.

Ἐνυάλιος (ὁ), [Ἐνυὼ]. πολεμικὸς, ἀνδρεῖος, φιλοπόλεμος, (ἐπίθ. τοῦ Ἄρεος). » Σάλπιγξ —, « Νικ. Χων. ‖. (οὐσ.) ὁ Ἄρης ἢ ἄλλος τις θεὸς τοῦ πολέμου. (συνκδχ.) κραυγὴ πολεμικὴ, ἀλαλαγμός. » Τῷ Ἐνυαλίῳ (ἢ) » Τὸν Ἐνυάλιον (ἢ) Τὸ Ἐνυάλ. ἀλαλάξαντες, « Ξεν., Ἡλ.

Ἐν·υβρίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. καὶ δοτ.) Φέρομαι ὑβριστικῶς (περιφρονητικῶς) πρός τινα, δείχνω τὴν ὕβριν (τὴν αὐθάδειάν) μου εἴς τι, τὸ καταχρῶμαι.

Ἐνύβρισμα (τὸ). τὸ πρᾶγμα ἢ πρόσωπον εἰς τὸ ὁποῖον ἐνυβρίζει τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς περιφρονήσεώς του.

Ἐν·υγραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἔνυγρον, τὸ μουσκεύω ὀλίγον.

Ἐνυγρόβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν μέσα εἰς τὸ νερόν.

Ἐνυγροθηρευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ θηρεύων ἔνυγρα ἢ ἐν τῷ ὑγρῷ, 'ψαρᾶς.

Ἐνυγροθηρικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐν ὑγρῷ ἢ εἰς τὴν τῶν ἐνύγρων θήραν (εἰς τὸ 'ψάρευμα), ἁλιευτικὸς, (ὅθ.) » Ἐνυγροθηρικὴ, « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ ἁλιέως, ἡ 'ψαροσύνη.

Ἔνυγρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) ὑγρὸν, γεμάτος νερόν. » Τεῦχος —, « Αἰσχλ. 2) ὁ ζῶν (εὑρισκόμενος, διαμένων) ἐν τῷ ὑγρῷ, θαλάσσιος, ποτάμιος ἢ λιμναῖος. » Ζῶον —, « Ἀρστ. 3) (ἐν γέν.) ὑγρὸς, μουσκεμένος, κάθυγρος. » Ὁπόταν ἔνυγρον γένηται τὸ ἔτος, « Ἀρστ.

Ἐνυδρία (ἡ). (τὸ ἐναντ. τῆς ἀνυδρίας, δηλ.) πληθὺς (ἀφθονία) ὑδάτων.

Ἐνύδριος (ὁ, ἡ), ϗ ἐπίῤ. -δρίως, = Ἔνυδρος.

Ἐνυδρὶς, ίδος (ἡ). εἶδος τετραπόδου ἀμφιβίου, βύδρα ἢ ποταμόσκυλον, (παρβλ. Λάταξ). 2) νεροφεῖδα.

Ἐνυδρόβιος (ὁ, ἡ), = Ἐνυγρόβιος.

Ἐνυδροθηρευτὴς, οῦ (ὁ), = Ἐνυγροθηρευτής.

Ἐνυδροθηρικὸς, ή, όν, = Ἐνυγροθηρικός.

Ἔνυδρος (ὁ, ἡ), = Ἔνυγρος.

† Ἐν·υδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω τι μὲ ὕδωρ, (ὅθεν πθ.) περιπίπτω εἰς ὕδρωπα, ὑδρωπικιάζω.

Ἐνυεῖον (τὸ). ὁ ναὸς τῆς Ἐνυοῦς ἢ τοῦ Ἐνυαλίου.

Ἔνυλος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ύλως. Ὑλικός. 2) δασώδης.

Ἐνυμενόσπερμος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὸ σπέρμα ἐμπεριέχεται εἰς ὑμένα.

Ἐνύπαρκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν ὑπάρξει, ὑπαρκτὸς, πραγματικός.

Ἐν·υπ·άρχω, Μ. άρξω. (μὲ δοτ.) Ὑπάρχω (Ὑφίσταμαι, Περιέχομαι) μέσα εἰς.

Ἐν·υπατεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Διοικῶ ὡς) ὕπατος μέσα εἰς ἢ διά τινος.

Ἐν·υπνιάζω, Μ. άσω. Βλέπω ἐνύπνιον, ὀνειρεύομαι. 2) (μτγν.) = Ἐξονειρώσσω.

Ἐνυπνιασμὸς (ὁ). τὸ ἐνυπνιάζεσθαι.

Ἐνυπνιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ βλέπων ἐνύπνια (ὀνειρευόμενος).

Ἐνυπνιόμαντις, ιδος (ἡ), = Βριζόμαντις.

Ἐνύπνιος (ὁ, ἡ), (σπντt.). ὁ συμβαίνων (γινόμενος, ἢ φαινόμενος) ἐν καιρῷ τοῦ ὕπνου. » Καὶ γάρ μοι ἐνύπνιος ἦλθεν, « Ἐπγρ. (ὅθεν συνήθ. ‖. οὐσ.) Ἐνύπνιον (τὸ), ὄνειρον ‖. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) Ἐνύπνιον, Π. ἀντὶ Καθ' ὕπνους, ἐν καιρῷ τοῦ ὕπνου. » Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, « Ὅμ.

Ἐνυπνιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἐνύπνιον, (δηλ.) ἀνύπαρκτος, φαντασιώδης, μηδέν.

Ἔνυπνος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐνύπνιος. 2) κοιμώμενος, ὑπνώττων.

Ἐν·υπνόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Κοιμοῦμαι (Μὲ 'παίρνει ὁ ὕπνος) μέσα εἰς μέρος ἢ ἐπάνω εἰς ἔργον τι.

Ἐνυπνώοντα, Π. ἀντὶ Ἐνυπνοῦντα.

Ἐν·υπο·δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ἐνυπέδυν κτλ.). (μὲ δοτ.) Ἐμβαίνω μὲ τρόπον (Εἰσχωρῶ, Παρεισδύω) μέσα εἰς.

Ἐνυπόθηκος (ὁ, ἡ). ὁ δανείζων ἢ δανειζόμενος μὲ ὑποθήκην.

Ἐν·υπό·κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι (Χρησιμεύω ὡς) βάσις (θεμέλιον, ἀρχὴ, ὑποκείμενον) πράξεως ἢ πράγματος τινός.

Ἐνυπόσαπρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπεριέχων τι ὑπόσαπρον.

Ἐνυποστατικὸς, ή, όν καὶ

Ἐνυπόστατος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -στάτως. (θλγ.) Ὁ ἔχων (ἢ ἐνυπάρχων εἰς τὴν) ὑπόστασιν, ὑφιστάμενος, ὑπαρκτός.

;Ἔνυστρον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἤνυστρον.

Ἐν·υφαίνω, Μ. ανῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) Ὑφαίνω τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, ὑφαίνων παρενείρω, (ὅθεν:

Ἐνύφαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνυφασμένος (παρεμβεβλημένος εἰς ὕφασμα).

Ἐνύφασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε ἐνυφασμένον εἴς τι, κεντίδι, πλουμίδι.

† Ἐνυφὴ (ἡ). τὸ ὑφάδι, (ἴδε καὶ Συνυφή).

Ἐν·υφ·ίστημι, Μ. ἐνυπο·στήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) Στήνω (Τοποθετῶ, καθιστῶ) τι μέσα εἰς. ‖. (μσ. ἀποθ. μὲ δοτ.) εἶμαι (ὑφίσταμαι) μέσα εἰς, ἐνυπάρχω, (παρβλ. Ἐνυπόκειμαι).

Ἐνυὼ, όος-οῦς (ἡ). θεὰ τοῦ πολέμου (ἀδελφὴ ϗ σύντροφος τοῦ Ἄρεος), (Λατ.) **Bellona**. 2) (μτνμ.) μάχη.

Ἐνῴδιον (τὸ), = Ἐνώτιον.

Ἐνῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ μετ' ᾠδῆς, ἐναρμόνιος. » Φωνὴ —, « Νικομ.

Ἐνώδυνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ύνως. Ὀδυνηρὸς, ἐπώδυνος.

Ἐν·ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) Κουντῶ (Σπρόχνω) τι μέσα εἰς.

Ἔνωμος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὠμὸς (ἄψητος, [καὶ ἐπὶ καρπ.] ἀγένωτος) ἀκόμη, ὄχι ἐντελῶς ὥριμος.

Ἐνωμοτάρχης καὶ Ἐνωμόταρχος, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς ἐνωμοτίας.

Ἐνωμοτία (ἡ), [ἐνώμοτος]. τάγμα στρατ. (κυρ. τῶν Λακεδ.) συγκείμενον ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀπὸ 25 ἀνθρώπους, (ἐν γέν.) μέρος τοῦ λόχου (ἴδε Ἀῤῥ. Τακτ.).

'Ενωμοτίας, ου (ὁ), = 'Ημιλοχίτης.

'Ενώμοτος (ὁ, ἡ), [ἐν, ὄμνυμι]. ὑποχρεωμένος ἢ συμφωνημένος μὲ ὅρκον, ὡρκισμένος, ἔνορκος. » Θεῶν ἐνώμοτος, « Εὐρ., ὁ ὁρκισθεὶς εἰς τὸ ὄνομά των. ‖. (οὐσ.) στρατιώτης ἐνωμοτίας (τῶν Λακεδ.). 2) = Συνωμότης.

'Ενωμότως, ἐπίρ. 'Ενόρκως.

'Ενὼν (όντος), οὖσα, ὄν, μτχ. τοῦ Ἔνειμι (ἐν, εἰμί).

'Ενωπαδὶς καὶ

'Ενωπαδίως καὶ

'Ενωπαδὸν, Π. ἀντὶ 'Ενώπιον, κατὰ πρόσωπον, [ἐκ τοῦ

'Ενωπὴ (ἡ), Π. [ἐν, ὤψ]. ὄψις, θεωρία, (εὔχρ. κυρ. μόνον ἡ δοτ.) • 'Ενωπῇ, « Ἰλ. Ε., Φ., ἐπίρ. ἀντὶ 'Ενώπιον, κατὰ πρόσωπον, (ἐπμ.) παῤῥησίᾳ, φανερὰ, ἀσυστόλως.

'Ενώπια (τὰ), ἴδε 'Ενώπιος.

'Ενωπιδίως, ἐπίρ. Π. = 'Ενωπαδίως.

'Ενώπιον, ἐπίρ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ γεν.) Ἔμπροσθεν, κατὰ πρόσωπον, ὑπ' ὄψιν, ἐπὶ παρουσίᾳ, (κυρ. οὐδ. τοῦ

'Ενώπιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) ὑπ' ὄψιν (ἔμπροσθέν ἢ καταντικρύ) τινος· παρὼν, (ὅθεν ‖. οὐδ.) 'Ενώπια (τὰ). οἱ ἔσωθεν ἀντικρύζοντες εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ οἴκου τοῖχοι (τοὺς ὁπ. βλέπει κατὰ πρῶτον καὶ ἀμέσως ὁ εἰσερχόμενος), (ἐν γέν.) πρόσωπον, ὄψις, (παρβλ. Προνώπιον).

'Εν-ωραΐζομαι, Μ. ἴσομαι. (μὲ δοτ.) Φιλοτιμοῦμαι νὰ φανῶ ὡραῖος (ν' ἀρέσω) εἴς τινα. » Τοῖς γυναίοις ἐνωρ., « Λχ. 2) ἀρέσκομαι (χαμαρόνω) εἴς τι, ἐγκαλλωπίζομαι. » Τῷ ἰδίῳ κάλλει—, « Χρσ.

'Ενωρίστερον (ἀντὶ 'Ενωρότερον), ἐπίρ. Πλειὸν 'νωρὶς, 'νωρίτερα, [ἐκ τοῦ

Ἔνωρος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν εἰς τὴν ὥραν (εἰς τὸν καιρόν) του, ἀκμαῖος, ἔγκαιρος· (ἐπὶ πραγμ.) ὁ γινόμενος ἐν καιρῷ τῷ δέοντι (κοιν. μὲ τὴν ὥραν του), (παρβλ. Ὥριμος).

'Ενῶρσε, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. ά. καὶ

'Ενῶρτο, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ 'Ενόρνυμι.

Ἔνωσα, Ἰων. ἀντὶ 'Ενόησα, ἀόρ. ά. τοῦ Νοέω.

'Ενῶσα, ἀόρ. ά. τοῦ 'Ενωθέω.

Ἕνωσις [ἑνόω], εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἑνόνειν, ἕνωμα, σφίξιμον.

'Εν-ωτίζομαι [ἐν, οὖς-ὠτὸς], Μ. ίσομαι, (Γρφ.) Ἀκούω, ἀκροάζομαι.

'Ενωτικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. 'Ο ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) εἰς τὸ ἑνόνειν, συντελῶν πρὸς ἕνωσιν.

'Ενώτιον (τὸ), (μτγν.). σκουλαρίκι, (κυρ. οὐδ. τοῦ-

'Ενώτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τοῖς ὠσὶν ἐνιέμενος. » Φάρμακον—, « 'Ησύχ. » Κόσμος—, « Γργ. Νύσσ., τὸ σκουλαρίκι.

'Ενωτοκοίτης καὶ 'Ενωτόκοιτος, ου (ὁ). ὁ ἔχων τόσον μεγάλα ὦτα ὥστε πλαγιάζει εἰς αὐτὰ ὡς εἰς κοίτην, (ὄνομα μυθώδους τινὸς γένους ἀνθρώπων).

Ἔνωχρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὠχρὸς (κιτρινωπὸς), χλωμούτσικος.

'Εξ, (πρὸ φων.) ἀντὶ 'Εκ.

Ἕξ (οἱ, αἱ, τὰ), ἀριθμ. (ἄκλ.). Ἕξη, (6).

'Εξάβιβλος (ὁ, ἡ). ὁ συνιστάμενος εἰς (συγκείμενος ἀπὸ) 6 βίβλους.

'Εξ-αγάλλω, Μ. αγαλῶ, Π. στολίζω, καταστολίζω, καθωραΐζω.

† 'Εξάγαστος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀγαστὸς, ὑπερθαύμαστος, (φαίνεται μᾶλλον ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀξιάγαστος).

'Εξαγγελεὺς, έως (ὁ), = 'Εξάγγελος.

'Εξαγγελία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ -

'Εξ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Δίδω εἴδησιν (Γνωστοποιῶ τι εἰς τοὺς) ἔξω, κοινοποιῶ (κυρ. μυστικόν).

'Εξάγγελος (ὁ). ὁ ἐξαγγέλων (γνωσοποιῶν τι ἔξω), (κυρ. ἐπὶ θεάτρ.) ὁ ἀναγγέλων εἰς τοὺς θεατὰς τὰ συμβάντα ἔνδοθεν τῆς σκηνῆς.

'Εξάγγελσις, εως (ἡ), = 'Εξαγγελία.

'Εξαγγελτικὸς, ἡ, όν. 'Ο χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἐξαγγέλλειν.

'Εξάγγελτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξαγγελθεὶς (γνωστοποιηθεὶς ἔξω, κοινοποιηθεὶς), (ἐπμ.) γνωστὸς εἰς ὅλους. » 'Εξάγγελτος γίγνομαι, « Θχ., = 'Εξαγγέλλομαι.

'Εξ-αγγίζω, Μ. ίσω. 'Εβγάζω (Ἀδειάζω) τι ἀπὸ ἀγγεῖον.

'Εξ-αγιάζω, Μ. άσω. (μτγν.). Ζυγίζω τι μὲ τὸ ἐξάγιον.

'Εξ-αγίζω, Μ. ίσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) 'Εβγάζω (Διώχνω) τινὰ ἀπὸ πουθενὰ ὡς ἐναγῆ, (ἐν γέν.) 'Εκδιώκω.

'Εξ-αγινέω, Ἰων. ἀντὶ 'Εξάγω.

'Εξάγιον (τὸ), [ἕξ, ἄγω]. εἶδος βάρους (τὸ ἕκτον τῆς οὐγγ.), (κοιν.) 'ξάγι (εἰς τὴν Τουρκ. = 1 ½ δρμ., εἰς δὲ τὴν 'Ελλ. τὸ διδόμενον εἰς τὸν μυλωνᾶν ἢ ἐλαιοτριβιάριν).

'Εξάγιστος (ὁ, ἡ), [ἐξαγίζω]. ἐναγὴς, (ἐπμ.) ἀποτρόπαιος. 2) Π. (σπν.) ἱερὸς, μυστηριώδης, ἀπόῤῥητος.

'Εξ-αγκυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Δένω ἢ Κρατῶ (τὸ ἀκόντιον) ἐκ τῆς ἀγκύλης, (παρβλ.) 'Εναγκυλόω.

'Εξ-αγκυρόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Εβγάλλω τὴν θύραν ἀπὸ τὴν ἄγκυράν (ἀπὸ τὴν στρόφιγγά, ἀπὸ τὸν ῥεζέν) της, τὴν ξεῤῥιζόνω.

'Εξ-αγκωνίζω, Μ. ίσω. (μτβτ.) Δένω τινὸς τὰς χεῖρας 'πισθάγκωνα. 2) (αμτβτ.) ἀκκουμβῶ τὰ χέριά μου εἰς τοὺς γόφους μου (εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξέχουν ἑκατέρωθεν οἱ ἀγκῶνές μου), (παρβλ. Προεξαγκωνίζω).

'Εξ-άγνυμι, Μ. άξω (ἀόρ. 'Εξέαξα κτλ.), Π. κατατσακκίζω, (κυρ. κατὰ τμῆσ.) »'Εξ αὐχέν' ἔαξεν, « Ἰλ. Ε., Ρ.

'Εξ-αγοράζω, Μ. άσω. 'Ελευθερόνω τινὰ διὰ χρημάτων (κλπ.) ἀπὸ τὴν δουλείαν, ξεσκλαβόνω πληρόνων ἐξαγοράν. » Καιρὸν—, « Γρφ., κερδίζειν, καιροφυλακτεῖν.

'Εξαγόρευσις, εως (ἡ). τὸ ἐξαγορεύειν, φανέρωσις μυστικοῦ, ἐξομολόγησις.

'Εξαγορευτικὸς, ἡ, όν. 'Επιτήδειος ἢ 'Επιῤῥεπὴς πρὸς ἐξαγόρευσιν, ἐξαγγελτικός. » Τῶν ἐννοηθέντων —, « Λχ., [ἐκ τοῦ

'Εξ-αγορεύω, Μ. εύσω καὶ ερῶ (ἀόρ. 'Εξηγόρευσα ἢ [ἀνμλ.] 'Εξεῖπον κτλ.). Λέγω ('Εκφράζω, Διηγοῦμαι) ὅ,τι ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, φανερόνω μυστικὸν, ξεστομίζω. » Θεσμοὺς ἤλυθεν ἐξερέων, « Ἀπλλν. (καὶ πθ.) » 'Εξείρητό σοι ταῦτα, « Σοφ.

'Εξ-αγριαίνω, Μ. ανῶ καὶ

'Εξ-αγριόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὅλως δι' ὅλου ἄγριον (νὰ ἀγριεύσῃ), (μτφορ.) ἐξαγριόνω.

'Εξαγρίωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Εξ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. 'Εξήγαγον κτλ.). Φέρω ('Οδηγῶ) ἔξω, ἐβγάζω (κυρ. ἔμψυχον). (μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Πόλεως (» Μάχης, » 'Ομίλου κτλ.) ἐξάγ., « Ὅμ. (καὶ κατὰ τμσ.) » 'Εκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηΐδα, « αὐτ. » Τῶν σιτίων ὅσα οὖρον ἐξάγει, « Ἀρετ. » 'Εξαγαγέτω τὰ ὕδατα ἑρπετὰ ψυχῶν, « Γρφ. »'Εξαγαγόντος αὐτὸν τοῦ ῥεύματος, « 'Ηρωδ., τὸν 'πῆρε, τὸν παρέσυρε. » 'Εξάγειν ἑαυτὸν (ἐνν. τοῦ βίου), « Αρτ., ἀποθνήσκειν αὐτοχειρίᾳ, (καὶ κατ' ἔλλ. τοῦ ἐκ γ'.) » Οἱ μεγάλοι πόνοι συντόμως ἐξάγουσι. « »Οὕτως ἐξάγει (ἐνν. τὴν στρατιὰν) ὡς ἐς θήραν παρεσκευασμένος. « Ξεν., ἐκστρατεύει. »Δούλους, οὓς ἐξῆγον (ἐνν. εἰς τὸ πρόσθεν τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου) κλάοντας, « Ἀρσφ. » Τύμβον χεύομεν ἐξαγαγόντες (ἐνν. ἡμᾶς αὐτοὺς), « Ἰλ. Π., (ἀντὶ) ἐξελθόντες. (καὶ παραλλ.) » Ἔγνω ἐξακτέον εἶναι (ἐνν. τὰς ναῦς) ἐκ τοῦ κόλπου, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ. καταχρ.) » Δάκρυ (» Γέλωτα) ἔκ τινος ἐξάγειν, « Εὐρ. τῶν κινῶ (παρακινῶ) εἰς. » 'Εξάγειν τοὔνομα πρὸς τὴν 'Ελληνικὴν διάλεκτον, « Πλ., μεταφέρειν, ἐξελληνίζειν. (καὶ μσ.) » Μικρὰ ἆθλα μεγάλας δαπάνας ἐξάγεται ἀνθρώπων, « Ξεν., τοὺς βιάζουν νὰ κάμουν. (καὶ πθ.) »Τὰ ἐξαγόμενα, « Λξ., = Τὰ ἐξαγώγιμα. (καὶ μτφορ.) » 'Επὶ τὰ πονηρότατα ἐξῆγον τὸν ὄχλον, « Θχ., 'τὸν παρεκίνουν νὰ παρεκτρέπεται. (καὶ πθ.) » Οὐδ' ὣς ἐξήχθη διώκειν, « Ξεν. (καὶ ἀπολ.) » 'Εξάγομαι (ἐνν. τῇ ὀργῇ), « Δμ., ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὅριά μου, γίνομαι παράφορος, (κοιν.) μὲ 'παίρνει ὁ θυμός. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Κακῶς ἐξάγειν τὸν βίον, « 'Ησύχ., = Διάγειν. (καὶ ἐλλειπτ.) Τὸ μὲν παλαιὸν ἐξῆγον δικαιοσύνῃ χρώμενοι, « Διόδ. » Περὶ δὲ τῶν θεραπευόντων ἐμαυτὸν οὕτως ἐξάγω, « Αρτ., διατάττω, (παρβλ.) Διεξάγω (καὶ 'Εκφέρω).

'Εξαγωγεὺς, έως (ὁ). ὁ ἐξάγων (κυρ. ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν πατρίδα των καὶ μεταφέρων αὐτοὺς ἀλλοῦ πρὸς ἀποικίαν).

'Εξαγωγὴ (ἡ). τὸ ἐξάγειν ἢ ἐξάγεσθαι, 'βγάλσιμον (κυρ. πραγματειῶν ἀπὸ ἕνα τόπον δι' ἄλλον), (ἰατρ.) κένωσις. »Τὰς κατὰ φύσιν ἐξαγωγὰς, « Πλ. 2) (οὐδ.) ἔβγαλμα (κυρ. ἀπὸ τὸν τόπον), μετανάστευσις, ἀποδημία· (μτφορ.) θάνατος (κυρ. δι' αὐτοχειρίας)· (τρπ.) ἔκβασις ἢ Διεξαγωγὴ, διοίκησις. »Τῶν πραγμάτων—, « Πλβ. 3) (συνκδχ.) τὸ μέρος δι' οὗ ἐξάγεταί τι, ἔξοδος (;).

'Εξαγώγιμος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων (συντελῶν) πρὸς ἐξαγωγήν τινος. » Τάφρο ὕδατος ἐξαγ., Δ. Ἀλ., ἡ ἀλλ. 'Εξαγωγίς. 2) (πθ.) τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἐξαγάγῃ (κυρ. πρὸς ἐμπορίαν). »Σῖτος—, « Λξ., (καὶ ἀπολ.) » Τὰ ἐξαγώγιμα, « Λχ.

ὅσα ἐξάγονται (δι' ἐμπόριον) ἀπὸ τὸν τόπον.

Εξαγώγιον (τὸ), (ἐνν. τέλος) τὸ πληρονόμενον διὰ τὰ ἐξαγώγιμα.

'Εξαγωγὶς, ίδος (ἡ). (ἐνν.) τάφρος ἵνα ξεχύνωνται τὰ νερὰ, κανάλι, αὐλάκι.

'Εξαγωγὸς (ὁ), = 'Εξαγωγίς.

'Εξαγωνιαῖος, α, ον, = 'Εξάγωνος.

'Εξ-αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀγωνίζομαι (Πολεμῶ) μέχρι τέλους (ἢ νὰ νικήσω ἢ νὰ χαθῶ).

'Εξαγωνίζω, Μ. ίσω. Διαθέτω τι εἰς σχῆμα ἐξαγώνου, σχηματίζω ἐξάγωνον.

'Εξαγωνικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = 'Εξάγωνος.

'Εξαγώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς τοῦ ἀγῶνος (τοῦ σκοποῦ, τοῦ προκειμένου), μὴ ἀνήκων εἰς τὴν ὑπόθεσιν (περὶ ἧς ὁ λόγος).

'Εξαγώνιος καὶ 'Εξάγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 γωνίας.

'Εξαδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 δάκτυλα (εἰς κάθε χέρι ἢ πόδι). 2) ὁ ἔχων 6 δακτύλων ἔκτασιν.

'Εξάδαρχος (ὁ). ὁ ἔχων ὑπὸ τὰς ὁδηγίας 'του 6 στρατιώτας, ἀρχηγὸς μιᾶς (στρατ.) ἑξάδος.

'Εξαδέλφη (ἡ), θηλ. τοῦ

'Εξάδελφος (ὁ). ὁ υἱὸς τοῦ ἢ τῆς ἀδελφ., ὁ ἄλλ. (καὶ ὀρθότ.) ἀδελφιδοῦς, (κοιν.) ἀνεψιός. 2) (μτγν.) ὁ υἱὸς τοῦ θείου ἢ τῆς θείας, (κοιν.) ἐξάδελφος.

'Εξαδελφότης (ἡ). ἡ μεταξὺ ἐξαδέλφων συγγένεια, (κοιν.) ἐξαδελφάτον.

'Εξαδικὸς, ἡ, όν. 'Ο διαιρούμενος καθ' ἑξάδας.

'Εξάδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ κοστίζων 6 δραχμάς.

'Εξ-αδρόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

'Εξ-αδρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἐντελῶς ἁδρὸν, (μσ. κυρ. ἐπὶ καρπ.) μεστόνω (ὡριμάζω) καλά.

'Εξ-αδυνατέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ὅλως διόλου ἀδύνατος, χάνω ὅλας μου τὰς δυνάμεις, ἀδυνατῶ ἐντελῶς.

Εξ-ᾴδω, Μ. ᾄσομαι. Ξεμαγεύω δι' ἐπῳδῶν, ἐξορκίζω, γητεύω. 2) ἐκφράζω τι δι' ᾠδῆς· ἐπαινῶ, ἀνυμνῶ. 3) ξεβγάλλω τινὰ (καὶ συνκδχ. ξεκάμνω, τελειονω τι, [καὶ τρπ.] ἀποθνήσκω) ψάλλων ἢ τραγῳδῶν. » Οἱ κύκνοι τὸν βίον ἐξᾴδουσι, « Πλάτ.

'Εξάεδρος (ὁ, ἡ). (Γεωμτρ.), ὁ ἔχων 6 ἕδρας (βάσεις, πρόσωπα, πλευράς).

'Εξ-αείρω, Ἰων. ἀντὶ 'Εξαίρω.

'Εξ-αερόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἀέρα (εἰς ἀτμὸν), (πθ.) ἐξατμίζομαι. 2) ἐκθέτω τι εἰς τὸν ἀέρα, ἀερίζω.

'Εξαέρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐξάτμισις. 2) ἀέρισμα.

'Εξαέτηρος, Π. ἀντὶ-

'Εξαέτης, εος ἢ έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 6 ἔτη, (ἴδε Δεκαέτης).

'Εξαετία (ἡ). διάστημα 6 ἐτῶν.

'Εξαέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ 'Εξαέτης, 6 χρόνων (ἡλικίας).

'Εξαήμερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 6 ἡμέρας, 6 ἡμερῶν ἡλικίας. ‖. 'Εξαήμερον (τὸ), Γρφ., αἱ 6 ἡμέραι τῆς δημιουργίας τοῦ παντός.

'Εξ-αθέλγω, Μ. έλξω, = 'Εκθλίβω 'Εξαμέλγω.

'Εξ-αθερίζω, Μ. ίσω. Παραμελῶ (Περιφρονῶ) ὅλως διόλου.

'Εξαθέρισις, εως (ἡ). ἐντελὴς περιφρόνησις.

Ἔξαθλος (ὁ, ἡ). ἀνίκανος πρὸς (ἢ μὴ λαμβάνων μέρος εἰς τὸν) ἀγῶνα (ἆθλον), (παρβλ.) 'Εξαγώνιος.

'Εξ-αθροίζω καὶ (μσ.) 'Εξ-αθροίζομαι, Μ. οίσω, -ομαι. Διαλέγω καὶ συνάζω.

'Εξ-αθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀθυμῶ ὅλως διόλου, χάνω ὅλην μου τὴν προθυμίαν, ἀποκάμνω, ἀπελπίζομαι.

'Εξ-αιάζω, Μ. άσω, Π. θρηνολογῶ δυνατὰ, ξεφωνίζω· (μτβτ.) ταλανίζω πικρῶς (ἐλεεινολογῶ) τινα.

'Εξ-αιγειρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς αἴγειρον (λεῦκον).

'Εξ-αιθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς αἰθέρα.

'Εξ-αιθριάζω, Μ. άσω. 'Εκθέτω εἰς τὴν αἰθρίαν (εἰς τὸ 'ξάστερον)· ἀερίζω.

'Εξ-αιμάσσω, Π. άξω. Καταιματόνω.

'Εξ-αιματίζω, Μ. ίσω. 'Εκβάλλω αἷμα, (κοιν.) 'ξαιματόνω.

'Εξ-αιματόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς αἷμα. 2) καταιματόνω.

'Εξαιμάτωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς αἷμα μεταβολή. 2) καταιμάτωμα.

'Εξαιματωτικὸς, ἡ, όν. 'Ο συντελῶν (ἐπιτήδειος) πρὸς ἐξαιμάτωσιν.

Ἔξαιμος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἐχύθη (ἔτρεξεν) ὅλον τὸ (ἢ παραπολὺ) αἷμα.

† 'Εξαίμων, ονος (ὁ, ἡ). γεμάτος αἷμα, αἱματώδης.

'Εξ-αίνυμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ 'Εξαιρέομαι, 'παίρνω. ἀφαιρῶ, στερῶ.

'Εξαΐππος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔξιππος.

'Εξαιρέσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ ἐξαιρέσῃ (νὰ 'πάρῃ, νὰ ἐβγάλῃ) τις, ἐξαιρετέος.

'Εξαίρεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξαιρεῖν, 'πάρσιμον· 'βγάλσιμον κτλ., ξεφόρτωμα (πλοίου)· (συνκδχ.) τὸ μέρος ὅπου ξεφορτόνουν τὰ πλοῖα, ἡ σκάλα (τοῦ λιμένος). ξεκοίλιασμα (ζώου) καὶ ὅλα ὅσα τοῦ ἐβγάλλουν ἀπὸ μέσα ὅταν τὸ ξεκοιλιάζουν (δηλ.) τὰ ἐντόσθια. (εἰς τὸν Πλβ. ΙΔ'., ί, 9) ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Εξέρεισις. (Νμ.) »'Εξαιρέσεως δίκη, « 'Ρτρ., ἡ κατὰ τοῦ κρατοῦντος ξένον (ἢ ἀπελεύθερον ὡς) δοῦλον, (ἴδε τὸ ῥῆμα).

† 'Εξαιρέτης, ου (ὁ). ἡ ἁρπάγη διὰ τῆς ὁποίας ἐξάγονται τὰ καταπίπτοντα εἰς τὰ πηγάδια ἀντλήματα.

'Εξαιρετικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ ἐξαιρεῖν.

'Εξαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξαιρεθεὶς (διαλεχθεὶς, ξεχωρισθεὶς, προσδιορισθεὶς κτλ.), (ἐπμ.) ἐκλεκτός· ἀξιόλογος· εὐδόκιμος, ἐξέχων, διαπρέπων. » Χίλια τάλαντα ἐξαίρετα ποιησαμένοις χωρὶς θέσθαι, « Θχ. » Χρόνον μηδένα ἐξαίρετον ποιεῖσθαι τοῦ πολέμου, « Δ. Ἀλ., διὰ τὸν πόλεμον δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ τις καιρὸν προσδιωρισμένον, ἢ κανένας καιρὸς δὲν πρέπει νὰ ἐξαιρῆται διὰ τὸν πόλεμον, (ὅ ἐστι) κάθε καιρὸς εἶν' ἁρμόδιος. 2) σπν. ἡ ἀμφ. ἀντὶ 'Εξαιρετέος, ἀποβλητέος. » Ἀλλὰ ἐγὼ τοὺς τοιούτους ἄνδρας γιγνώσκω ἐκ τῆς στρατιᾶς ἐξαιρέτους εἶναι, « Ξεν.

'Εξαιρέτως, ἐπίρ. Κατ' ἐξαίρεσιν, κατ' ἐξοχήν· πρὸ πάντων.

'Εξαιρεύμην, Δ. Π. ἀντὶ 'Εξῃρούμην, πθ. πρκ. τοῦ

'Εξ-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ (μτγνστ.) ελοῦμαι (ἀόρ. 'Εξεῖλον καὶ μσ. 'Εξειλόμην καὶ πθ. 'Εξῃρέθην κτλ.). 'Παίρνω ἀπὸ μέσα, ἐβγάζω τι ἀπό. »Γύπας τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας, « Λχ. » Καὶ τὸν πυρῆνα ἐξαιροῦντες, « Θρρ. (καὶ μσ.) » Ἦτοι ὁ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν ὀϊστὸν, « Ἰλ. Θ. (καὶ ἐλλ. τῆς γεν.) » 'Εξαιρεῖται (ἐνν. τῆς νεὼς) τὸν σῖτον ἐν τῇ 'Ρόδῳ, « Δμ., τὸν ξεφορτόνει. 2) 'παίρνω, ἐβγάλλω (σηκόνω) ἀπὸ τὴν μέσην· στερῶ, ἀφαιρῶ, ἐξαλείφω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. » 'Εξαιρεῖν τὰς διαφορὰς, « Ἰσκρ. (καὶ μσ.) » 'Ο θεὸς ἐξαιρούμενος τούτων (τῶν ποιητῶν) τὸν νοῦν, « Πλάτ., 'παίρνει τὸν νοῦν των, (κατὰ μίμησιν τοῦ 'Ομηρ.) » Τῷ δὲ (»Καί μευ) φρένας ἐξείλετο Ζεὺς, « Ἰλ. Ζ., » Σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξείλετο ψυχὴν, « Ἰλ. Ω. » Αἰγύπιοι, οἷσί τε τέκνα ἀγρόται ἐξείλοντο, « 'Οδ. Π., τοὺς τὰ πῆραν ἀπὸ τὴν φωληάν. » 'Εξαιρεῖσθαί τινα εἰς ἐλευθερίαν, « Δμ., (ἴδε 'Εξαίρεσις καὶ παρβλ. Ἀφαιρῶ). (πθ.) » 'Επειδὰν τὸ ἀλγοῦν ἐξαιρεθῇ, « Λξ., ἐκλείψῃ. » 'Η Καρχηδὼν ἐξαιρετέα, « Πλ. (καὶ μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) » 'Εξαιρεθέντες τὴν ἀδικίαν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, « Πλάτ., ἀπαλλαγέντες τῆς, (παρβλ. Ἀναιρῶ). 3) 'παίρνω, κυριεύω (πόλιν κτλ. μετὰ μακρὰν πολιορκίαν). » Πειρώμενος τὴν πόλιν ἐξελεῖν, « Θχ. (καὶ τρπ.) » Πᾶν ἐξαιρεῖ λόγος, « Εὐρ., νικᾷ. 4) 'παίρνω (ἐκλέγω) τι καὶ τὸ βάλλω κατὰ μέρος (κυρ. ἵνα τὸ προσφέρω). » Κούρην ἥν μοι γέρας ἔξελον, « Ἰλ. Π. » Τοῖς θεοῖς ἐξαιρεῖν τι, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Λεσβίδες, ἃς ἐξειλόμην, « 'Ομ., ἐδιάλεξα (ξεχώρισα) διὰ τὸν ἑαυτόν μου. (καὶ πθ.) » Ταῦτα μὲν δὴ τοῖσι ἅπασι ἦν ἐξαραιρημένα, « 'Ηρ. 5) (μσ. μὲ γεν. ἐκ δ'.) ἀπαλλάττω (ἐλευθερόνω) τινὰ ἀπό. » 'Εξελέσθαι αὐτοὺς τοῦ (ἢ ἐκ τοῦ) κινδύνου, « Δμ. »'Εξελοῦ με, Κύριε, ἐξ ἀνθρώπου πονηροῦ, « Ψαλμ., (συγχ. τῷ 'Εξαίρω).

'Εξ-αιρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. (βτν.) Μεταβάλλομαι εἰς αἶραν (ἦραν).

'Εξ-αίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. 'Εξῆρα καὶ μσ. 'Εξηράμην καὶ πθ. 'Εξήρθην, κτλ.). Σηκόνω τι ἀπὸ πουθενά· σηκόνω καὶ 'παίρνω· σηκόνω ἐπάνω (ὑψηλὰ), ὑψόνω (κυρ. καὶ μτφορ.) ἐνθουσιάζω. (καὶ μσ. ἢ ἐλλ.) ὑψόνομαι, (καὶ πθ.) αὐξάνω, πρήσκομαι, φουσκόνω, (καὶ μτφορ.) ὑπερηφανεύομαι ἢ ἐνθουσιάζομαι, (κοιν.) ξεπαίρνομαι. (ἐνίοτε Π.) = Ἔῤῥω ἢ Οἴχομαι. » Συναρπάσας δὲ (ὁ ἀετὸς τὸν λαγὼν) ἐξῆρε, « Ξεν. (καὶ μὲ προσδιορ.) » Πέλεκυν ἐξάρασ' ἄνω, « Εὐρ. » 'Εξάρας με ὑψοῦ. . κατέβαλες, « 'Ηρ. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Θῆρας ἐξαίρειν χθονὸς, « Εὐρ. (καὶ παραλλ.) » 'Εξαίρειν ἐκ γῆς, « Ἀρστ. » 'Εξαρεῖτε τὸν πονηρὸν ἐξ ὑμῶν αὐτῶν, « Γρφ. (καὶ μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » 'Εξαίρειν τῷ ἵππῳ τὸν χαλινὸν, « Ξεν., νὰ τοῦ τὸν ἐβγάλῃ.

(καὶ πρὸς ἀπαρ.) »Τί σ' ἐξαίρει θανεῖν; « Εὐρ., τί σε παρακινεῖ; (καὶ ἐλλειπτ.) »Ἐξᾶραι (ἐνν. ἑαυτὸν) καὶ πέτεσθαι, « Διόδ. » Ἐξάραντες παντὶ τῷ στρατεύματι, « Πλβ., ἐσηκώθηκαν, ἐκίνησαν. (καὶ μσ.) » Ὅσα Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς, « Ὀδ. Ε., Ν. » Ἐξάρασθαι τὰ βιβλία ἀπὸ τῶν κιβωτίων, « Συν. (καὶ πθ.) » Τοῖς προσπλέουσι .. τὰ φανέντα ἐν ἀρχαῖς ταπεινὰ ἐξαίρεται μᾶλλον, « Στρβ. » Ἐξαρθεῖσαι ὑπὲρ κεφαλῆς ἀσπίδες, « Ἀρρδ »Σπλὴν ἐξήρθη μέγας, « Γαλ., ἐπρήσθη. (ϗ μτφορ.) » Ἐξαρθεὶς ὑπὸ μεγαλαυχίας, « Πλ. (παρβλ. Ἐξαιρέω [μὲ τὸ ὁπ. πολλάκις συγχ. καὶ ἐνίοτε καταντᾷ ταὐτόσημον] καὶ Ἐπαίρω).

Ἐξαίσιος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-σίως. Ὁ ἐκτὸς τῆς αἴσης (τοῦ δικαίου, τοῦ συνήθους, τοῦ πρέποντος), (ἐπμ.) ἄδικος. ἀπαίσιος, ἄτοπος, ἀνάρμοστος· ἀσυνήθιστος, (ἐπμ.) τερατώδης, φοβερὸς, παρὰ φύσιν· (ἐν γέν.) ὑπέρμετρος, ὑπερβολικός. » Ὄμβροι καὶ ὑετοὶ ἐξαίσιοι, « Ξεν. » Θέτιδος ἐξαίσιον ἀρὴν, Ἰλ. Ω. »Οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον, οὔτε τι εἰπὼν, Ὀδ Ε. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς). » Ἤ τινά που δείσας ἐξαίσιον, « Ὀδ. Ρ.

Ἐξ·αίσσω, Μ. αίξω. Πηδῶ (Τινάζομαι, Ἐβγαίνω μὲ ὁρμὴν) ἔξω.

Ἐξ·αϊστόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀφανίζω κατὰ κράτος, ἐξολοθρεύω, (κοιν.) σβύνω ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

Ἐξ·αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ νὰ μοῦ δοθῇ τι, (κυρ. κατὰ μσ. διάθ.) ἀπαιτῶ τὴν ἐμφάνισιν ἢ τὴν ἀπόδοσιν φυγάδος (λειποτάκτου κτλ.)· (ἐπὶ καλοῦ) παρακαλῶ νὰ μοῦ χαρισθῇ αἰχμάλωτος (κατάδικος κτλ.), μεσιτεύω διὰ τὴν σωτηρίαν του.

Ἐξαίτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξαιτεῖταί τις.

Ἐξαίτησις, εως (ἡ). τὸ ἐξαιτεῖν, ἀπαίτησις φυγάδος ἢ λειποτάκτου ἢ μεσιτεία ὑπὲρ αἰχμαλώτου ἢ καταδίκου.

Ἔξαιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐξαίρετος, ἐκλεκτὸς, ἀξιόλογος. » Οἶνος —, « Ἰλ. Μ. (ἄλλ. τὸ παράγουν ἀπὸ τοῦ Ἐξαιτέω), ὁ μετὰ παρακλήσεων ζητηθείς.

Ἐξαίφνης, ἐπίρ. = Αἴφνης, ἔξαφνα, ἐξ ἀπροόπτου.

Ἐξαιφνίδιος, α ἢ ος, ον. Αἰφνίδιος, ἐξαφνικός· ἀπροσδόκητος.

Ἐξ·αιχμαλωτίζω. Μ. ίσω. Ἐξάγω (Ἀπάγω) τινὰ αἰχμάλωτον.

Ἐξ·ακανθίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τινὸς (Καθαρίζω τι ἀπὸ) τὰ ἀγκάθια.

Ἐξ·ακανθόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γεμίζω ὅλος (Μεταβάλλομαι εἰς) ἀγκάθια. » Ὁ τοῦ ἀσφαράγου καυλὸς ἐξακανθοῦται, « Θφρ.

Ἐξακάτιοι, αι, α, Δ. ἀντὶ Ἐξακόσιοι.

Ἐξ.ακέομαι-οῦμαι, Μ. έσομαι. Ἰατρεύω (ϗ μτνμ.) Διορθόνω ἐντελῶς· καταπραΰνω, ἐξιλεόνω.

Ἐξάκεσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐντελὴς θεραπεία (διόρθωσις κτλ.), (ὅθεν:

Ἐξακεστήριος (ὁ, ἡ). θεραπευτικός. ἐξιλεωτικός. » Θυσία—, « Δ. Ἀλ.

Ἑξάκις, ἐπίρ. Ἓξ φοραῖς.

Ἑξακισμύριοι, αι, α. Ἓξ μυριάδες, δηλ. 60,000.

Ἑξακισχίλιοι, αι, α. Ἓξ χιλιάδες, (6000).

Ἑξακισχιλιοστὸς, ή, όν. Ὁ μετὰ τὸν 5999.

Ἑξάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ χωρῶν 6 κλίνας. ‖. (οὐσ.) Ἑξάκλινον (τὸ), τὸ διπλοῦν τρίκλινον (ἴδε τὴν λέξιν).

Ἐξ·ακμάζω, Μ. άσω. Χάνω τὴν ἀκμήν μου, παρακμάζω. » Ὁ καιρὸς ἐξήκμασε, « Σοφ., ἡ εὐκαιρία παρῆλθεν (ἀπέρασεν, ἐχάθη).

Ἑξάκνημος (ὁ, ἡ). (κυρ. τροχὸς) μὲ 6 κνήμας (ἀκτῖνας).

Ἐξ·ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀκολουθῶ (Περιπατῶ) κατόπιν τινὸς, ἀκολουθῶ τὰ ἴχνη του, τὸν συνοδεύω. (τρπ.) παρέπομαι.

Ἐξακολούθησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐξ·ακονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκονίζω τι ἐντελῶς.

Ἐξ·ακοντίζω, Μ. ίσω. Τινάζω μακρὰν τὸ ἀκόντιον (ἢ ὁποιονδήποτε ἄλλο πρᾶγμα), σφενδονίζω· (ἐν γέν.) κινῶ μὲ ὁρμήν. ἀναδίδω. » Τοσαύτην ἐξακοντίζει πνοὴν, « (Ἀντιφ. παρ') Ἀθ. » Χεῖρας ἐξακοντ., « Εὐρ. (καὶ μὲ γεν.) » Τῆσδε γῆς ἐξακ. κῶλον, « αὐτ., (περιφρ. ἀντὶ) φεύγειν δρομαίως. (ϗ τρπ.) » Ἀλλὰ τί τοὺς Ὀδυσσέως ἐξακοντίζω πόνους; αὐτ., ἀναφέρω, ἀνακινῶ, ἀναμοχλεύω, (παρβλ. Ἀποτοξεύω).

Ἐξακόντισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τίναγμα μακράν.

Ἐξακόντισμα (τὸ). τὸ ἐξακοντισθὲν ἢ ἐξακοντιζόμενον πρᾶγμα.

Ἐξακοντισμὸς (ὁ), = Ἐξακόντισις.

Ἑξακοσίαρχος (ὁ). ἀρχηγὸς 600 στρατ.

Ἑξακόσιοι, αι, α. (ὁ ἀριθμ.) 600.

Ἑξακοσιοστὸς, ή, όν. Ὁ μετὰ τὸν 599.

Ἑξακοτυλιαῖος, α, ον καὶ

Ἑξακότυλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν 6 κοτύλας.

Ἐξάκουστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκουόμενος ἢ δυνάμενος ν' ἀκουσθῇ μακράν. (μτφορ.) περίφημος, ἐξακουσμένος, (κοιν.) 'ξακουσός, [ἐκ τοῦ

Ἐξ·ακούω, Μ. ακούσομαι. (μὲ γεν.) Ἀκούω (κυρ.) ἔξωθεν ἢ μακρόθεν.

Ἐξ·ακριβάζω, Μ. άσω καὶ

Ἐξ·ακριβόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκτελῶ (ἢ Ἐρευνῶ;) τι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, (ἐπμ.) τὸ φέρω εἰς τὴν ἐντέλειαν. (παρβλ. Ἀκριβόω, Ἀπακριβόω, Διακριβόω).

Ἐξ·ακρίζω, Μ. ίσω. (πρὸς αἰτ.) Ἀναιβαίνω (Φθάνω ἕως) εἰς τὴν ἄκραν (εἰς τὴν κορυφὴν) ὑψηλοῦ τινος μέρους.

Ἐξακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐξάγω.

Ἑξάκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 κύκλους ἢ τροχούς.

Ἑξάκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 κῶλα (στίχων).

Ἐξ·αλαόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. τυφλόνω ὅλως διόλου, (ἁπλ.) ἀφανίζω.

Ἐξ·αλαπάζω, Μ. άξω, Π. λεηλατῶ (λαφυραγωγῶ) ὅλως διόλου, ἀφανίζω κατὰ κράτος· (ἐπὶ νόσ.) ἐξαντλῶ ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ πάσχοντος, τὸν ἐξασθενῶ παντάπασιν.

Ἐξάλατο, Δ. Π. ἀντὶ Ἐξήλατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἐξάλλομαι.

†Ἐξ·αλδαίνω, Μ. αλδήσω, = Ἐκβλαστάνω.

Ἐξαλέασθαι, Π. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξαλέομαι.

Ἐξ·αλεείνω (χ. Μ.), Π. = Ἐξαλέομαι.

;Ἐξαλείπτης, ου (ὁ), = (τῷ εὐχρηστοτ.) Ἐξαλίπτης.

Ἐξαλειπτικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ ἐξαλείφειν.

Ἐξάλειπτρον (τὸ). σκεῦος πρὸς ἐναπόθεσιν ἀλοιφῆς (πομμάδας), μυροθήκη, [ἐκ τοῦ

Ἐξ·αλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω τι ἐντελῶς, (χυδ.) πασσαλείφω. » Γύψῳ (» Μίλτῳ κτλ.) ἀλείφειν, « Ἡρ. » Ἔτυχε πρὸς σφᾶς οὐκ ἐξαληλιμμένον τὸ τεῖχος, « Θκ. 2) (συχνότ.) ἀφαιρῶ (σφογγίζω) τὸ ἐπάνω τινος ἀλειμμένον πρᾶγμα, (ἐπμ.) σβύνω· (τρπ.) ἀφανίζω. » Τὰς τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν, « Ἰσκρ.

Ἐξάλειψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξαλείφειν, σβύσιμον.

Ἐξ·αλέομαι καὶ Ἐξ·αλεύομαι, Μ. εύσομαι. (ἀόρ. Ἐξηλεάμην), Π. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) ἐκφεύγω, ἀποφεύγω.

Ἐξ·αληθίζω, Μ. ίσω. Λέγω (Ὁμιλῶ) τὴν ἀλήθειαν, διηγοῦμαί τι φιλαλήθως.

Ἐξαλήλιμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐξαλείφω.

;Ἐξ·αλίζω, Μ. ίσω (πρκ. Ἐξήλικα), ἢ

Ἐξ·αλινδέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Ἀφ' οὗ ἀφήσω τὸ ἄλογον νὰ κυλισθῇ τοῦ τινάζω ἀπὸ 'πάνω τὴν σκόνιν, τὸ τιμαρεύω. (μτφορ.) ἀφαιρῶ τινος ὅ,τι ἔχει, (κοιν.) τὸν ξετινάζω, τὸν ξεπουπουλίζω. » Ἐξήλικάς μ' ἐκ τῶν ἐμῶν, « Κωμ.

Ἐξαλίπτης, ου (ὁ). ὁ ἐξαλείφων (χρίων) μὲ 'λάδι κλπ. τοὺς λουομένους ἢ τοὺς ἀσθενεῖς.

Ἐξαλίστρα (ἡ), = Ἀλινδήθρα, ὁ τόπος ὅπου κυλίονται (ἴδε Ἐξαλινδέω) τὰ ζῶα.

Ἑξάλιτρος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων 6 λίτρας.

;Ἐξ·αλίω, Μ. ίσω, = (καὶ, ὡς ἐκ τῆς ἀναλογ. τοῦ Κυλινδέω πρὸς τὸ Κυλίω, πιθανώτ. τοῦ) Ἐξαλίζω.

Ἐξαλλαγὴ (ἡ), [ἐξαλάσσω]. ἄλλαγμα, ἀλλοίωσις, μεταβολή. ποικιλία.

Ἐξάλλαγμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐξαλλαγῆς. » Τέρψεως —, « Παρθν., ἡ ἐκ τῆς ποικιλίας τῶν ἀντικειμένων προξενουμένη εὐχαρίστησις, (Γαλλ.) divertissement.

Ἐξάλλαξις, εως (ἡ), = Ἐξαλλαγή.

Ἐξ·αλλάσσω(ττω), Μ. αλλάξω. Ἀλλάζω (Μεταβάλλω) τι ὅλως διόλου· ἀλλάζω τι ἀπὸ τὴν θέσιν του, μετατοπίζω· (πθ.) μεταβάλλομαι ἐντελῶς, γίνομαι πάντῃ ἀλλοιώτικος (ἄλλος ἐξ ἄλλου)· (κυρ. εἰς τὸν πρκ.) διαφέρω, παραλλάσσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Προθυμούμενος ἐξαλλάσσειν ἀεὶ τῶν ἐναντίων τὴν ἑαυτοῦ γύμνωσιν, « Θκ. (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) » Ἐξαλλ. (ἐνν. ἐμαυτὸν) δεῦρο ἀπὸ τῆς νεὼς, « Φλσρ., μετέβην. » Ἐξάλλαξον ἐσθῆτα, « Εὐρ. (ϗ οὐδ. » Στολὴ ἐξαλλάσσουσα, « Γρφ., ἡ ποικίλη ἢ διαφέρουσα, (παρβλ. Ἐξημοιβὸς), (καὶ πθ.) » Τῆς τῶν ἄλλων ἐξηλλαγμένος διανοίας « Ἰσκρ. (καὶ προθετ.) » Πλεῖσον ἐξηλλαγμένα πρὸς τ' ἄλλα, « Θφρ. 2) Π. ἀντὶ Ἀπαλλάσσω, ἐλευθερόνω. » Ἐξαλλ. πόνου, « Εὐρ.

Ἐξ·αλλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως δι' ὅλου ἀλλοῖον (ἀλλοιώτικον).

Ἐξ·άλλομαι, Μ. αλοῦμαι (ἀόρ. Ἐξηλάμην). (μὲ γεν.) Πηδῶ (Τινάζομαι) ἔξω ἀπό· (χειρουργ.) ἐξαρθροῦμαι, ξεκλειδόνομαι· (τρπ.) ἐνθουσιάζομαι.

Ἔξαλλος (ὁ, ἡ). ἄλλος ἐξ ἄλλου, ὅλως δι' ὅλου διαφορετικὸς (ἀλλοιώτικος), ἐξέχων (διαφέρων) τῶν ἄλλων, (ἐν γέν.) παράξενος, ἀσυνήθιστος.

Ἐξ·αλλοτριόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποξενόνω ὅλως διόλου· πωλῶ εἰς ξένους. (τρπ.) ἐχθρεύω ἐντελῶς.

Ἐξάλλως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἔξαλλον (παράδοξον, ἀσυνήθιστον), μὲ ὑπερβολήν.

Ἔξαλμα (τὸ), [ἐξάλλομαι]. πήδημα (πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ἔξω).

Ἐξάλμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἐξαλάμενος, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐξάλλομαι.

Ἐξ·αλμίζομαι, Μ. ισθήσομαι. Γίνομαι ὅλως διόλου ἁλμυρός.

Ἐξ·αλογίζομαι, Μ. ισθήσομαι. Γίνομαι ἐντελῶς ἄλογος.

Ἔξαλος (ὁ, ἡ), [ἐξ, ἅλς]. ὁ ἐκτὸς (μὴ σκεπαζόμενος ὑπὸ) τῆς θαλάσσης, (ἀντιθ. τῷ Ὕφαλος). » Ἡ ναῦς ἔξαλον ἔλαβε πληγὴν, « Πλβ., ἐτρυπήθη ἐπάνω ἀπὸ τὰ βρεγάμενα, (ἴδε ϗ Ἔναλος).

Ἔξαλσις [ἐξάλλομαι], εως (ἡ). πήδημα ἔξω ἀπὸ, (χειρουργ.) ἐξάρθρωσις, 'βγάλσιμον (κοκκάλλου), ξεκλείδωμα.

Ἐξ·αλύσκω, Μ. ύσω, Π. = Ἐξαλεύομαι, ἐκφεύγω, ἀποφεύγω.

Ἐξ·αλφαίνω, Μ. αλφήσω (ἀόρ. Ἐξῆλφον), Π. ἀντὶ Ἐξευρίσκω, ἐφευρίσκω. 2) ἐκτιμῶ (;).

Ἐξ·αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι. Σφάλλω (Ἀποτυγχάνω) ὅλως διόλου· κάμνω λάθος. (μὲ αἰτ. προθετ.) » Περὶ τοὺς πολίτας ἐξαμαρτεῖν, « Ἰσκρ. (ϗ πθ.) » Ἐπειδὰν .. ἐξαμαρτηθῇ τὰ νοσήματα, « Ξεν., ὅταν δὲν γένῃ ἀπαρχῆς διάγνωσις τοῦ πάθους καὶ ἐπμ. δὲν θεραπευθῇ ἀνηκόντως, ὅταν τὸ κακομεταχειρισθῇ τις.

Ἐξαμαρτία (ἡ). (μὲ γεν.) ἀποτυχία.

Ἐξ·αμαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκοτίζω (Ἀμαυρόνω) ὅλως διόλου, (μτνμ.) ἐξασθενίζω. (ἐν γέν.) χάνω, ἀφανίζω. » Τάλαινα, .. τίν' αἰθέρ' ἢ γᾶς ὑπὸ κεῦθος ἄφαντον ἐξαμαυρωθῶ; Εὐρ.

Ἐξαμαύρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀμαύρωσις ἐντελὴς, ἐξασθένησις. ἔλλειψις.

Ἐξ·αμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κόπτω τι ὅλως διόλου· ξεῤῥιζόνω· (μτφορ.) ἀφανίζω κατὰ κράτος, ἐξολοθρεύω, (συγχ. τῷ Ἐξιμάω).

Ἐξ·αμβλίσκω καὶ Ἐξ·αμβλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποβάλλω (Ῥήχνω) ἢ Κάμνω ν' ἀποβληθῇ ἔμβρυον· (μτφορ.) κάμνω τι νὰ μείνῃ ἀνενέργητον (νὰ μὴ τελεσφορήσῃ, ν' ἀποτύχῃ), ματαιόνω. » Ἀπεριμερίμνως τὴν θύραν λελάκτικας, καὶ φροντίδ' ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην, « Ἀρσφ. (καὶ παθ.) » Ἐλπὶς ἐξήμβλωτο, « Ἱππκρ., ἀπέτυχεν.)

Ἐξ·αμβλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω (Ἀδυνατίζω) τι ὅλως διόλου.

Ἐξάμβλωμα (τὸ). τὸ ἐξαμβλωθὲν ἔμβρυον, ἀπόβαλμα.

Ἐξάμβλωσις, εως (ἡ). τὸ ἐξαμβλίσκειν ἢ ἐξαμβλίσκεσθαι, ἀπόβαλσις. (μτφορ.) ἔκπτωσις, ἀποτυχία. » φρενῶν —, « Ἀνδρ. Κρ., παραφροσύνη.

;Ἐξ·αμβλώσκω, Μ. αμβλώσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐξαμβλίσκω.

Ἐξαμβρῦσαι, Μ. ἀντὶ Ἐξαναβρῦσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ τοῦ Ἐξαναβρύω.

Ἐξ·αμείβω, Μ. αμείψω. Ἀλλάζω ἓν ἀντ' ἄλλου, ἀφίνω ἓν καὶ 'παίρνω ἄλλο, μεταλλάζω. » Χώραν ἐξαμ., « Εὐρ., μεταβαίνω ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, μετατοπίζω. (καὶ ἐλλ.) » Εἰ μὴ 'ξαμείψει χωρὶς ὀμμάτων ἐμῶν, « αὐτ., ἂν δὲν ἀναχωρήσῃς μακρὰν ἀπό. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Δι' ἁρμῶν ἐξαμείβεται πύλης μέλαινα λιγνὺς, « Εὐρ. (παρβλ. Διαμείβω ϗ Ἐξαλλάσσω). (ϗ πθ. μὲ γεν.) » Ἔργον ἔργου ἐξημείβετο, « αὐτ., τὸ ἓν ἔργον διεδέχετο τὸ ἄλλο. (ϗ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) » Φόνῳ φόνος δι' αἵματος ἐξαμείβων, « αὐτ., ἀντὶ Ἐξαμειβόμενος, (ἢ, κατ' ἄλλ. ἀνάγν. 2) = Ἀνταμείβω. » Φόνον φόνῳ δι' αἵματος ἐξαμείβων, « Εὐρ.

Ἐξάμειψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀλλαξιὰ (ἑνὸς ἀντ' ἄλλου), μεταβολή, μεταλλαγή· μεταμόρφωσις· μετατόπισμα· ἀναχώρησις· διαδοχή. Ἀντάμειψις.

Ἐξ·αμέλγω, Μ. αμέλξω. Ἀρμέγων ἐβγάζω· ἀρμέγω ὅλως διόλου, 'ξαρμέγω. στραγγίζω ('ως τὸν πάτον), ξεζουμίζω.

Ἐξ·αμελέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀμελῶ (Παραμελῶ) ὅλως διόλου.

Ἑξαμέρεια (ἡ). ἡ εἰς ἓξ ἴσα μέρη διαίρεσίς τινος πράγματος, [ἐκ τοῦ-

Ἑξαμερὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ διῃρημένος εἰς 6 μέρη.

Ἑξαμετρία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἑξάμετρος (ὁ, ἡ). (κυρ. στίχος) ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) 6 μετρικοὺς πόδας, (ὁποῖος ὁ) Ἡρωϊκός.

Ἐξ·αμεύω, Μ. εύσω, = Ἐξαμείβω (κυρ. τόπον), ἀποκινῶ.

Ἑξαμηνιαῖος, α, ον. Ὁ διαρκῶν (ἢ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς) ἓξ μῆνας, ἓξ μηνῶν, ἑξαμηνήτικος.

;Ἑξαμηνόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν 6 μῆνας.

Ἑξάμηνος (ὁ, ἡ). ἓξ μηνῶν. » Χρόνος (» Ἀρχὴ) —, « Ἀρστ., Ξεν., ὁ διαρκῶν 6 μῆνας. (ϗ ἐλλ.) » Ἑξάμηνος (ὁ ἢ ἡ), τὸ διάστημα τῶν ἓξ μηνῶν, (κοιν.) ἑξάμηνον, ἑξαμηνιά.

Ἐξ·αμηχανάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. εὑρίσκω (ἐπινοῶ) ἐξ ἀμηχάνων τρόπον, (Εὐρ. Ἡρκλ. 495).

Ἐξ·αμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Ἁμιλλῶμαι (Συνερίζομαι) μὲ ὅλα μου τὰ δυνατὰ νὰ ὑπερβῶ (νὰ νικήσω) τινα ἢ νὰ κατορθώσω τι. 2) (συνηθέστ. Π.) προσπαθῶ (ἀγωνίζομαι) νὰ ἐβγάλω τι ἤ τινὰ ἀπὸ, (ἐν γέν.) ἐβγάζω (διώχνω, ἐξορίζω) διὰ τῆς βίας. » Ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς, « Εὐρ. (καὶ πθ.) » Ἔστ' ἂν Κύκλωπος ὄμματος ὄψις ἐξαμιλληθῇ πυρὶ, « αὐτ., (παρβλ. Ἐκβιάζομαι).

Ἔξαμμα (τὸ), [ἐξάπτω]. (πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ) πιάσιμον (σκάλωμα), ἢ 2) προσάναμμα.

Ἑξαμναῖος, α, ον καὶ

Ἑξάμνους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βάρος ἢ ἀξίαν 6 μνῶν, ζυγίζων ἢ ἀξίζων 6 μνᾶς.

Ἑξάμοιρος ϗ (Π.) Ἑξάμορος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύσας (λογαριασθεὶς) ὡς ἕκτον μέρος.

Ἐξ·αμπρεύω, Μ. εύσω, = Ἐξέλκω.

Ἐξ·αμυγδαλίζω, Μ. ίσω, καὶ

Ἐξ·αμυγδαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι (τὸ σκαλίζω) εἰς σχῆμα ἀμυγδάλου.

Ἐξ·αμύνομαι, Μ. αμυνοῦμαι, Π. ἀπομακρύνω, ἀποδιώκω. » Νόσους, « Αἰσχλ.

Ἐξ.αμυστίζω, Μ. ίσω. Πίνω ἀμυστὶ (μονοῤῥοῦφι), ἀδειάζω διὰ μιᾶς (στραγγίζω) τὸ ποτῆρι.

Ἐξ·αμφοτερίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι νὰ κλίνῃ καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη (νὰ ἐκλαμβάνεται διττῶς, νὰ ἐπαμφοτερίζῃ).

Ἐξ·ανα·βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἀναβαίνω 'ως ἐπάνω ('ως τὴν κορυφήν).

Ἐξ·ανα·βλύζω, Μ. βλύσω, καὶ

Ἐξ·ανα·βρύω, Μ. βρύσω. Ἀναβρύω (μὲ ἀφθονίαν) ἀπό.

Ἐξ·ανα·γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναγεννῶ, (Ἰουλ. ἐπις. μβ'.).

Ἐξ·ανα·γιγνώσκω (γινώσκω), Μ. ἐξανα·γνώσομαι. Ἀναγινώσκω τι 'ως τὸ τέλος, τελειόνω τὴν ἀνάγνωσίν μου, (κοιν.) ἀποδιαβάζω.

Ἐξ·αναγκάζω, Μ. άσω. Ἐκβάλλω (Ἐκδιώκω) ἢ Κατορθόνω τι διὰ τῆς βίας, Καταναγκάζω, (παρβλ. Ἐκβιάζομαι).

Ἐξ·αν·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἐξανήγαγον κτλ.). Ἐβγάζω τι ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ ἐπάνω, βάλλω εἰς κίνησιν. ‖. (μσ.) κινῶ ἀπὸ τὸν λιμένα ϗ ἐβγαίνω εἰς τὸ πέλαγος, (κοιν.) ἀνοίγω, (Ἰταλ.) ἀλαργάρω.

Ἐξ·ανα·δίδωμι, Μ. ανα·δώσω. Κάμνω 'νὰ ἀναδοθῇ τι ἀπό, ἐκβάλλω (φωνὴν κτλ.).

Ἐξ·ανα·δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ἐξανέδυν κτλ.). (μὲ γεν.) Ἐβγαίνω (κυρ. ἀπὸ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ὄψιν), (ἐν γέν.) ἐβγαίνω ἐπάνω· (μτφορ.) ἀπαλλάττομαι, γλυτόνω· ἀποφεύγω, (παρβλ. Διαδύομαι).

Ἐξ·ανα·ζέω, Μ. ζέσω. Ἀναβράζων (Ζέων) ἐκχύνω.

Ἐξ·ανα·θλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβων ἐκβάλλω (ἀναδίδω).

Ἐξ·αν·αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἐξανεῖλον κτλ.). (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Ἐβγάζω ϗ 'παίρνω τι ἀπό. » Δουριφάτους κονίης τε καὶ αἵματος ἐξανελόντες, « Ὀππ.

Ἐξ·αν·αισθητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναισθητῶ ὅλως διόλου, χάνω ἐντελῶς τὰς αἰσθήσεις μου.

Ἐξ·ανα·καλύπτω, Μ. ύψω. Ξεσκεπάζω τι ὅλως διόλου.

Ἐξ·ανα·κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολυμβῶν ἐβγαίνω ἀπὸ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ὄψιν.

Ἐξ·ανα·κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶν κουντῶ (ϗ πθ. Τινάζομαι) ὀπίσω, ἀποκρούω.

Ἐξ·ανα·κτίζω, Μ. κτίσω. Κτίζω πάλιν (ἐκ νέου), 'ξανακτίζω.

Ἐξ·ανα·λάμπω, Μ. λάμψω. Ἀναλάμπω ἀπό τινος.

Ἐξ·αν·αλίσκω, Μ. αναλώσω (πθ. πρκ. Ἐξηνάλωμαι καὶ συχνότ. Ἐξανήλωμαι). Ἐξοδεύω ὅ,τι ἔχω (χωρὶς νὰ μείνῃ τίποτε), ἐξαντλῶ, ἀφανίζω.

Ἐξ·ανα·λύω, Μ. λύσω. Ἀναλύω ὅλως δι' ὅλου, διαλύω. 2) Π. (μὲ γεν.) λύνω (ἀπὸ τὰ δεσμὰ), (συνκδχ. καὶ τρπ.) ἐλευθερόνω.

'Εξανάλωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ 'Εξαναλίσκω.

'Εξ·ανα·νεόω-ῶ ϗ (μσ. ὃ ϗ εὐχρηςότ.)-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι. Ἀνακαινίζω, Ἀνανεόνω, (Στρ. Θ, δ', 2).

'Εξ·ανα·πείθω, Μ. πείσω. Καταπείθω ἢ Μεταπείθω τινα ἐντελῶς, (συνκδχ.) ἐξιλεόνω.

'Εξ·ανα·πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναπληρόνω πάλιν (ἐκ νέου).

'Εξ·ανα·πνέω, Μ. πνεύσω. 'Παίρνω ἐν ἀνέσει ἢ 'Ξαναπαίρνω τὴν ἀναπνοήν μȣ, (κοιν.) 'ξανασαίνω.

'Εξ·ανα·πτύσσω, Μ. πτύξω. Ἀναπτύσσω ἐκ νέου, ἐπεξηγῶ.

'Εξ·ανα·πτύω, Μ. πτύσω. Πτύων (Ἀναπτύων) ἐκβάλλω.

'Εξ·αν·άπτω, Μ. άψω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Κρεμνῶ τι ἀπὸ πουθενά. (μτφορ.) προσάπτω. 2) (μὲ αἰτ.) ἀνάπτω ἐντελῶς ἢ 'ξανανάπτω.

'Εξ·αν·αρπάζω, Μ. άσω καὶ άξω. Ἀρπάζω τι μὲ βίαν μέσα ἀπό.

'Εξ·ανα·σκάπτω, Μ. σκάψω. Ἀνασκάπτων ἐκβάλλω, ξεχόνω.

'Εξ·ανα·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Ἀποσπῶ τι ἀπό, ξεῤῥιζόνω.

'Εξαναστὰς, ᾶσα, άν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ 'Εξανίσταμαι.

'Εξανάστασις [ἐξανίστημι], εως (ἡ). (κυρ. ἐπὶ πόλεως ἢ ἔθνους) ἀνασάτωσις, μετανάστευσις (βιαία), (ἐν γέν.) καταστροφή, ἐξόντωσις. 2) (ἐπὶ ἀσθεν.) σήκωμα ἀπὸ τὸ κρεββάτι (πρὸς ἀπόπατον), (ἐπὶ νεκρ.) ἀνάστασις. 3) ἐπανάστασις, ἀποστασία (;).

'Εξ·ανα·στέφω, Μ. ςέψω. Στεφανόνω πανταχόθεν ἢ ἐκ νέου, 'ξαναστεφανόνω.

'Εξ·ανα·στρέφω, Μ. στρέψω. Γυρίζω τι 'ξανάστροφα, καταστρέφω (ἐκ θεμελίων), φέρω ἄνω-κάτω, ἀναποδογυρίζω.

'Εξ·ανα·τείνω, Μ. ανατενῶ. Ἀνατείνω ἐντελῶς.

'Εξ·ανα·τέλλω, Μ. τελῶ. Κάμνω νὰ ἀνατείλῃ (νὰ ἀναφυῇ, νὰ ἀναδοθῇ) τι, (μτφορ.) διεγείρω. » Θόρυβον —, « Πλ. ||. (ἀμτβτ.) ἐβγαίνω (ξετρυπόνω, φυτρόνω, [ϗ ἐπὶ ἀστέρ. κλπ.] ἀνατέλλω) ἀπό.

'Εξ·ανα·φαίνω, Μ. φανῶ. Ἀναφαίνω (Ἀναδεικνύω, Ἀναδίδω) ἀπό.

'Εξαναφανδὸν, ἐπίῤ. Π. = Ἀναφανδὸν, παῤῥησίᾳ.

'Εξ·ανα·φέρω, Μ. ἐξαν·οίσω. (κατὰ λέξ.) 'Εβγάζω τι ἀπὸ πουθενὰ καὶ τὸ φέρω ἐπάνω, σηκόνω τι ἀπὸ καταγῆς καὶ τὸ 'ξαναστήνω, (ὅθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἀναλαμβάνω (ἀπὸ ἀσθένειαν ἢ λειποθυμίαν), (τρπ.) 'παίρνω πάλιν θάῤῥος, ἐμψυχόνομαι.

'Εξ·ανα·φύω, Μ. φύσω. Φυτρόνω πάλιν (ἐκ νέου) ἀπό.

'Εξ·ανα·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραβηοῦμαι ὀπίσω, ἀποσύρομαι· (μὲ αἰτ.) ἀποφεύγω, ὑπεκφεύγω. » 'Εξανεχώρει τὰ εἰρημένα, « Θκ. (κοιν.) ἔπαιρνεν ὀπίσω (ἐγύριζε) τοὺς λόγους του.

;'Εξ·ανα·ψύχω, Μ. ψύξω. Δροσίζω (Ἀναπαύω [ϗ μσ.] Ἀναπαύομαι) ἐντελῶς, 'ξανασαίνω. (τρπ.) ἐμψυχόνομαι ἐκ νέου.

'Εξ·ανδραποδίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω σκλάβους (ἀνδράποδα) καὶ πωλῶ ἢ μοιράζω ὡς τοιούτους ὅλους τοὺς κατοίκȣς μιᾶς πολεως κτλ., κατασκλαβόνω.

'Εξανδραπόδισις, εως (ἡ) καὶ

'Εξανδραποδισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξανδραποδίζειν, σκλάβωμα ὁλοκλήρȣ πόλεως (ἔθνους κτλ.).

'Εξ·ανδρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι τέλειος ἀνήρ· (μὲ γεν.) γεννῶμαι (ἀναφύομαι) ἀπὸ πουθενὰ εἰς σχῆμα ϗ μορφὴν ἀνδρός. » Λόγος ὀδόντων ὄφεος ἐξανδρούμενος, « Ἀρςφ.

'Εξ·αν·εγείρω, Μ. εγερῶ, = (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ) 'Εξεγείρω.

'Εξανέδυν, ἀόρ. β'. τοῦ 'Εξαναδύομαι.

'Εξ·άν·ειμι, Μ. ειμι, = 'Εξανέρχομαι (τοῦ ὁπ. πολλάκις χρησιμεύει ὡς μέλλ.)

'Εξ·ανεμίζω, Μ. ίσω. Ἀνεμίζων ἐκδιώκω, μυιάζω, ἀερίζω.

'Εξ·ανεμόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Εκθέτω τι εἰς τὸν ἄνεμον, ἀερίζω· (πθ.) κινοῦμαι ἀπὸ τὸν ἄνεμ., κυματίζω. » Αὐχμηραὶ τρίχες ἐκ κεφαλῆς ἐξηνέμωντο, « Αἰλ. 2) ἀφίνω τι εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀνέμων, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) ματαιόνω, (πθ. κυρ. ἐπὶ φυτ.) χαλνῶ (ξηραίνομαι) ἀπὸ τὸν ἄνεμον, γίνομαι ἀνεμόφθορος, (κοιν. κατὰ μτφορ.) μὲ 'παίρνει ὁ ἄνεμος. » 'Εξηνέμωσε τἄμ' Ἀλεξάνδρῳ λέχη, « Εὐρ. 3) γεμίζω ἀπὸ ἄνεμον, φουσκόνω, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) παρακινῶ, διεγείρω, (κοιν.) ξελογιάζω, (πθ.) ξεπαίρνομαι, (κοιν.) 'παίρνει ὁ νοῦς μου ἀέρα. » Εἰς δρόμον ἐξηνέμωσεν ἕτερον, « Αἰλ. (καὶ πθ.) » Ἢν τεκούσης ὑςέρη ἐξανεμωθῇ, « Ἱππκρ. (καὶ μτφορ.) » 'Εξηνεμώθην μωρίᾳ, « Εὐρ.

'Εξ·αν·ερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ερευνῶ ἐπιμελῶς καὶ ἐπανειλημμένως, σκαλίζω ϗ 'ξανασκαλίζω.

'Εξ·αν·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. 'Εξανῆλθον κτλ.). 'Εβγαίνω ἀπὸ πουθενὰ καὶ ὑψόνομαι (καθὼς ὁ ἥλιος ὅταν ἀνατέλλῃ), ἀναβαίνω ἀπό.

'Εξ·αν·ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ερωτῶν ἐξετάζω ἐπανειλημμένως, ἐρωτῶ ϗ 'ξαναρωτῶ.

'Εξανέςην, ἀόρ. β'. τοῦ 'Εξανίσταμαι.

'Εξ·αν·ευρίσκω, Μ. ευρήσω. Εὑρίσκω ('Εφευρίσκω) τι μὲ πολλὴν δυσκολίαν, ἐπινοῶ σοφίσματα, (Γαλλ.) controuver.

'Εξ·αν·έχω, Μ. έξω (ἀόρ. 'Εξανέσχον ϗ μσ. 'Εξηνεσχόμην κτλ.). (μὲ γεν.) 'Εξέχω ('Υψοῦμαι) ἀπό. » Ἀγκὼν ἐξανέχει γαίης, « Ἀπλλν. 2) (μσ. μὲ αἰτ.) ἀνέχομαι (ὑποφέρω) μέχρι τέλȣς (Ἀρςφ. Εἰρ. 701).

'Εξανέψιος (ὁ) καὶ 'Εξανεψιὰ (ἡ). ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀνεψιοῦ (τοῦ πρώτȣ ἐξαδέλφου), (κοιν.) δεύτερος ἐξάδελφος.

'Εξανῆκα, ἀόρ. ά. τοῦ 'Εξανίημι.

'Εξανήλωται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ 'Εξαναλίσκω.

'Εξ·ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εβγάζω (Ἀναδίδω) ἄνθη, ἀνθίζω· (ἐν γέν.) ἀναδίδω, παράγω, (καὶ ἀμτβτ.) ἀναδίδομαι, φυτρόνω. (ἰατρ.) ἐβγάλλω ἐξανθήματα (σπυριά). » Φλυκταίναις ἐξηνθηκώς, « Αχ. » 'Εξήνθησε φλόγα τὸ σῶμα, « Πλ. » Πολὺ πλῆθος μυῶν νύκτωρ ἐξανθῆσαν, « Στρ. (καὶ τρπ.) » Τὸ φιλότιμον ἐξανθεῖ τὴν περιαυτολογίαν, « Πλ. (καὶ ἀμτβτ. » 'Εξήνθησαν αἱ κακίαι, « αὐτ. 2) (μτνμ.) ἀποκτῶ ἄνθος (βαφὴν, θωριὰν), χρωματίζομαι. » Φοίνικι (» Χρυσῷ, [ϗ μτνμ.] » Αἰδοῖ τὴν παρειὰν) ἐξανθ., « Λξ., ἀντὶ 'Εξανθίζομαι. 3) (ἐκ τοῦ ἐναντ. κατ' ἄλλ. σημασ. τῆς προθ.) = Ἀπανθῶ, χάνω τὴν βαφὴν (τὸ ἄνθος) μου, ξεθωριάζω. » Ταχὺ ἐξανθεῖ τὸ μίλτινον, « Πλ.

'Εξάνθημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξανθεῖ (φυτρόνει, ἀναδίδεται ὡς ἄνθος), (ὅθ. ἰατρ.) σπυρί.

'Εξάνθησις, εως (ἡ). τὸ ἐξανθεῖν, ἄνθισμα· (ἰατρ.) ἀνάδοσις ἐξανθήματος κτλ. 2) = Ἀπάνθησις, (μτνμ.) ξεθύμασμα.

'Εξ·ανθίζω, Μ. ίσω. Στολίζω μὲ ἄνθη (ϗ μτνμ.) μὲ ἀνοικταῖς ἢ πολυποίκιλαις θωριαῖς, πλουμίζω, παρδαλίζω, (ὅθ. πθ.) » 'Εξηνθισμέναι, « Ἀρςφ., στολισμέναι μὲ παρδαλὰ ἢ ἀνοικτὰ φορέματα. 2) (μσ.) = Ἀπανθίζομαι, κόπτω (συνάζω) ἄνθη. » 'Επὶ πλεῖστον ἐξανθίζεται τοῦ λειμῶνος, « Πλ. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Εξανθέω ἢ Ξανθίζω.

'Εξάνθισμα (τὸ), = 'Εξάνθημα.

'Εξανθισμὸς (ὁ), = 'Εξάνθησις.

'Εξ·ανθρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Καίω τι καὶ τὸ κάμνω κάρβουνον (τὸ μεταβάλλω εἰς ἄνθρακα).

'Εξ·ανθρωπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἀνθρώπινον (οἰκεῖον, ἀνάλογον, πρὸς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου). » Οὔτε θηρίον ποτὲ ἂν ἐξανθρωπισθείη, « Μ. Ψελλ.

'Εξάνθρωπος (ὁ, ἡ). ἔξω τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἀπάνθρωπος. 2) (ἐνεργ.) ὁ κάμνων τινὰ ἀπάνθρωπον. » 'Εξανθρ. ἡ συμφορά, « Ἀθ.

'Εξ·αν·ίημι, Μ. ἐξαν·ήσω. Ἀφήνω τι ἢ τινὰ νὰ ἔβγῃ ἔξω (νὰ ἐκπέσῃ), 'ξαπολνῶ· ἀναδίδω. Ἀϋτμὴν ἐξανίησιν, « Ἰλ. Σ. » Νάματ' ἐξανίετε, « Εὐρ. » 'Οδμῇ.. τὴν ῥ' ἄσχετον ἐξανίεσκον, « Ἀπλλν. » Θύρσους ἐξανεῖσαι χεροῖν, « Εὐρ. (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) » Γαίης ἡμετέρης Ἀχελώϊος ἐξανίησιν, « Ἀπλλν. 2) (συνκδχ.) χαλαρόνω, (μσ.) χαλαρόνομαι (Τȣρκ. μπολικαίνω) ὅλως διόλου· λειόνω· (μτφορ.) καταπραΰνομαι, μετριάζω, ὀλιγοστεύω. » Πλεκτὰς ἱμάντων ςροφίδας ἐξανήσομαι, « Εὐρ. » Τὰ ψύχεα ἐξανίει, « Ἱππκρ (καὶ τρπ.) » 'Εξανίῃ ἄτα, « Σοφ. (ϗ πθ.) » 'Εξανειμένη τῷ ῥοδίνῳ, « 'Ορειβ., λειωμένη μὲ ῥοδόσταγμα.

'Εξ·αν·ιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνασύρω (κυρ. ὕδωρ) ἀπό.

'Εξ·αν·ίστημι, Μ. ἐξανα·στήσω (μσ. ἀόρ. 'Εξανέστην κτλ.). Σηκόνω ἐπάνω, σηκόνω εἰς τὸ ποδάρι· βιάζω τινὰ νὰ μετατοπίσῃ (νὰ μεταναςεύσῃ), ἀναστατόνω ὅλως διόλου· ἀνατρέπω ἐκ θεμελίων » 'Εξανέστησαν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν νήσων, « Ἡρ. » 'Εξαναστήσας Ἰλίου βάθρα, « Εὐρ » Ἢ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ; « Σοφ. ||. (μσ.) σηκόνομαι ἐπάνω· ὑψοῦμαι πρήσκομαι· (συνκδχ.) ἐβγαίνω πρὸς χρείαν μȣ· μετατοπίζω, παραμερίζω· (τρπ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὅριά μου, γίνομαι ἐκτὸς ἐμαυτοῦ. » 'Εξανίστατο εἰς περίπατον, « Ξεν. » 'Εξανίστασο πρὸ μέθης, « Ἰσκρ. » 'Εξανίςασθαι (ὅπου ἀλλ. ὀρθότ. 'Εξίςασθαι) τῆς ὁδοῦ, « Ξεν. » Ὄρος ἐξανεςηκὸς, « Πλβ., ἐξέχον, ὑψούμενον » Ἔπαρμα στρογγύλον ἐξανέστη, « Ἱππκρ.

'Εξ·ανίσχω, Μ. ἐξανα·σχήσω, = 'Εξανέχω, 'Εξανατέλλω.

'Εξανιὼν, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ 'Εξάνειμι.

'Εξ·αν·οίγω, Μ, οίξω. Ἀνοίγω τι ὅλως διόλου.

'Εξ·αν·οιδέω-ῶ, Μ. ήσω. Φουσκόνων ἀνυψοῦμαι, ἐξέχω ὡς πρήξιμον.

'Εξάνοιξις, εως (ἡ). ἄνοιγμα.

'Εξ·αν·ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Διορθόνω τι ἐντελῶς, τὸ ἀποκαθιστῶ εἰς τὴν προτέραν καλὴν κατάστασιν, ἐπανορθόνω.

'Εξάντης [ἐξ, ἄντα], ου (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) ὁ ἐκτὸς συναντήματος (κυρ. κακοῦ), ἀπηλλαγμένος (συμφορᾶς, νόσου κτλ.), (ἐπμ.) ἀβλαβὴς, ὑγιὴς, καθαρὸς, ἐκτὸς κινδύνου, (μὲ γεν.).

'Εξ·αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδειάζω ('Ψχαιρόνω) ὅλον τὸ περιεχόμενον εἴς τι ὑγρὸν, (ἐν γέν.) ἀδειάζω ὅλως διόλου, (μτφορ.) = 'Εξαναλίσκω. (συνκδχ.) ὑποφέρω. » Πόνον —, « Εὐρ.

'Εξάντλημα (τὸ). τὸ ἐξαντληθὲν ἢ τὸ δι' οὗ ἐξαντλεῖταί τι, μέσον (ὄργανον) πρὸς ἐξάντλησιν.

'Εξάντλησις, εως (ἡ). τὸ ἐξαντλεῖν ἢ ἐξαντλεῖσθαι, ἄδειασμα (φχαίρωμα) ὑγροῦ.

'Εξάνυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

'Εξ·ανύτω καὶ 'Εξ·ανύω, Μ. ανύσω. Φέρω τι εἰς πέρας (εἰς ἔκβασιν), ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ· κατορθόνω· (ἐλλ. μὲ αἰτ. προθετ.) φθάνω (καταντῶ) εἰς. (ἐνίοτε) φονεύω, (κοιν.) ἀποτελειόνω, (παρβλ. 'Εξεργάζομαι καὶ Κατανύτω).

'Εξ·απ·αείρω, Π· ἀντὶ 'Εξαπ·αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω καὶ κουβαλῶ ἔξω, 'Εκφέρω.

'Εξ·απ·αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Αἰτῶ (Ἀπαιτῶ) ἐπιμόνως.

'Εξαπάλαιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 παλαιςῶν (σπιθαμῶν) ἔκτασιν.

'Εξ·απ·αλλάσσω (ττω), Μ. αλλάξω, (μὲ γεν.) = Ἀπαλλάσσω, ἐλευθερόνω. ||. (μσ.) ἀπαλλάττομαι, ἀπομακρύνομαι ὅλως διόλȣ, γλυτόνω ἀπό.

'Εξάπαντος (ἀντὶ 'Εξ ἅπαντος, ἐνν. τρόπου), ἐπίῤ. Μὲ κάθε τρόπον, ἀφεύκτως.

'Εξ·απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ ἐντελῶς.

'Εξαπάτη (ἡ) καὶ

'Εξαπάτημα (τὸ) καὶ

'Εξαπάτησις, εως (ἡ). τὸ ἐξαπατᾶν ἢ ἐξαπατᾶσθαι, γέλασμα ἐντελές.

'Εξαπατητὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ

'Εξαπατητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐξαπατῶν, ἀπατεών.

'Εξαπατητικὸς, ή, όν. 'Ο ἔχων δύναμιν ἢ κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς τὸ ἐξαπατᾶν, ἀπατηλός.

† 'Εξ·απατίσκω, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Εξαπαφίσκω.

'Εξ·απατύλλω, Μ. υλῶ, Κωμ. ὑποκορ. τοῦ 'Εξαπατῶ.

'Εξαπάφοιτο, (γ'. ἑν. πρσ. τοῦ) μσ. ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ

'Εξ·απαφίσκω, Μ. απαφήσω (ἀόρ. 'Εξήπαφον καὶ σπνττ. 'Εξηπάφησα), Π. ἀντὶ 'Εξαπατῶ.

'Εξάπεδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 ποδῶν ἔκτασιν.

'Εξάπεζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 πόδας. » Μύρμηξ —, « Λυκ.

'Εξαπεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ 'Εξαφοράω.

'Εξαπέλεκυς, εος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. προπορεύονται ἓξ πελέκεις (δηλ. ἓξ πελεκοφόροι ῥαβδοῦχοι), (ἐπίθ. τῶν Πραιτόρων εἰς τὴν 'Ρώμην).

'Εξαπέπτην, ἀόρ. τοῦ 'Εξαφίπταμαι.

'Εξ·απ·έρχομαι, Μ. ἀπ·ελεύσομαι (ἀόρ. 'Εξαπῆλθον κτλ.). Ἀπέρχομαι (Ἀναχωρῶ ἀπό).

'Εξάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ἓξ πηχῶν.

'Εξάπινα, ἐπ. (μτγν.) ἀντὶ 'Εξαπίνης.

'Εξαπιναῖος, α, ον, = 'Εξαιφνίδιος.

'Εξαπιναίως καὶ

'Εξαπίνης, Ἰων. Π. ἀντὶ 'Εξαίφνης.

'Εξαπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι ἑξαπλάσιον ἀφ' ὅ,τι εἶνε, πολλαπλασιάζω ἑξαπλασίως.

'Εξαπλάσιος, α ἢ ος, ον καὶ

'Εξαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). ἓξ φοραῖς τόσος.

'Εξάπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 πλέθρων ἔκτασιν ἢ ἐμβαδόν.

'Εξάπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 πλευράς.

'Εξαπλῆ, ἐπίῤ. 'Εξαπλασίως.

'Εξαπλήσιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ 'Εξαπλάσιος.

'Εξαπλόος-οῦς, όη-ῆ, όον-οῦν, = 'Εξαπλάσιος.

'Εξ·απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀπλόνω ('Εκτείνω, Ξεδιπλόνω) τι ἐντελῶς, (κοιν.) 'ξαπλόνω.

'Εξαπλόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Εξαπλασιάζω.

'Εξάπλωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ 'Εξαπλόω, (κοιν.) 'ξάπλωμα.

'Εξ·απο·βαίνω, Μ. βήσομαι, Π. καταιβαίνω καὶ ἐβγαίνω ἀπό.

'Εξαπόδης, ου (ὁ), = 'Εξάπους.

'Εξαποδία (ἡ). ἓξ πόδες (προσῳδ.) ὁμοῦ.

'Εξ·απο·διδράσκω, Μ. απο·δράσω (ἀόρ. β'. 'Εξαπέδραν). Φεύγω κυρίως ('Εκφεύγω, Δραπετεύω) ἀπό.

'Εξ·απο·δίομαι (χ. Μ.), Π. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) ἀποδιώκω ἀπό.

;'Εξάποδος (ὁ, ἡ), = 'Εξάπους.

'Εξ·απο·δύνω ἢ 'Εξ·απο·δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. 'Εξαπέδυν κτλ.), Π. ἐβγάλλω τὰ ἐνδύματά μου, 'γδύνομαι, ξεγυμνόνομαι.

'Εξ·απο·θλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβων ἐκβάλλω ἀπό.

;'Εξ·απο·θνήσκω, Μ. θανοῦμαι, Κωμ. ἀντὶ Ἀποθνήσκω.

'Εξ·απ·όλλυμι, Μ. ολέσω ἢ ολέω-ῶ (μσ. πρκ. 'Εξαπόλωλα κτλ.). Χάνω (καὶ μσ. Χάνομαι) ὅλως διόλου, ἀφανίζομαι, ἐκλείπω.

'Εξαπολοίατο, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Εξαπόλοιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ 'Εξαπόλλυμι.

;'Εξ·απο·νέομαι (χ. Μ.), Π. ἐπιστρέφω ἀπὸ, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Εξ ἀπονέομαι).

'Εξ·απο·νίζω (νίπτω), Μ. νίψω. Πλύνω παστρικὰ, ξεπλύνω.

'Εξ·απο·ξέω, Μ. ξέσω. Ξέων ἐκβάλλω (ἐξαλείφω).

'Εξ·απ·οξύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου ὀξὺ (σουβλερόν).

'Εξ·απο·πατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀποπατῶ, ἀποπατῶν ἐβγάζω.

'Εξ·απο·πτύω, Μ. πτύσω. Πτύων ἐκβάλλω.

'Εξ·απορέω-ῶ καὶ (μσ.) 'Εξ·απορέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ἀπορῶ ὅλως διόλȣ, εὑρίσκομαι εἰς ἐντελῆ ἀπορίαν (ἀμηχανίαν, ἀπελπισίαν). » Ἀπορούμενοι, ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, « Γρφ.

'Εξ·αποῤ·ῥέω, Μ. ῥεύσω ἢ ῥυήσομαι (ἀόρ 'Εξαπεῤῥύην κτλ.). Ἀποῤῥέω (Χύνομαι, Σκορπίζομαι) ἐντελῶς.

'Εξ·απο·στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλνω ἔξω ἢ μακράν· στέλλω ἐπισήμως (πρέσβυν, ἀπεσταλμένον κτλ.).

'Εξαποστολὴ (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Εξ·απο·τίνω, Μ. τίσω, Π. πληρόνω (κυρ. τὸ πρόστιμόν μου) ἐντελῶς, ἐξοφλῶ, ξεπληρόνω.

'Εξάπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 πόδας ἢ ἓξ ποδῶν ἔκτασιν.

'Εξ·απο·φαίνω, Μ. φανῶ. Γνωστοποιῶ (Ἀποδείχνω) ἐντελῶς.

'Εξ·απο·φθείρω, Μ. φθερῶ. Φθείρω ὅλως διόλου, καταφανίζω.

'Εξ·απο·χέω, Μ. χεύσω. 'Εκχέω ἀπό. » 'Οφθαλμῶν δάκρυ —, « Τζ.

'Εξάπρυμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἓξ πρύμνας (δηλ. 6 πλοῖα).

'Εξαπτέρυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 πτέρυγας.

;'Εξάπτυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἓξ ἀλλεπαλλήλους πτύχας. » Ἀσπὶς —, « Ἰλ. Μ.

'Εξ·άπτω, Μ. άψω. Δένω ('Εξαρτῶ, Κάμνω νὰ ἐξαρτᾶταί) τι ἀπό τινος, (μσ.) πιάνομαι (βαςηοῦμαι, ἐξήρτημαι) ἀπό τινος, (συνκδχ. καὶ μτφορ.) εἶμαι προσηλωμένος εἴς τι, ἀκολουθῶ τινα κατὰ πόδας, (κοιν.) δὲν τὸν ἀφίνω ἀπὸ κοντὰ, τὸν καταδιώκω. » Κώδωνας ἐξάπτειν, « Λογγ. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Πεῖσμα κίονος ἐξάψας, « 'Οδ. Χ. (καὶ μσ.) » Πάντες ἐξάπτεσθε (σειρῆς), « Ἰλ. Θ, » Μονονοὺ κώδωνας ἐξαψάμενος, « Αχ., (παρβλ. 'Ενάπτω). 2) βάλλω (δίδω, [καὶ μσ.] 'παίρνω) φωτιὰν, ἀνάπτω, (μτφορ.) διεγείρω, ἐρεθίζω, παροργίζω. » Στάσιν (» Πόλεμον κτλ.) ἐξάπτειν, « Λξ.

'Εξάπτωτος (ὁ, ἡ), (γρμτ.) ὁ ἔχων ἓξ πτώσεις.

'Εξ·απ·ωθέω, Μ. ωθήσω ἢ ώσω. Κουντῶ (Σπρώχνω) τι ἔξω ἀπὸ, ξεκουντῶ. ἀποῤῥίπτω.

'Εξάπωλος (ὁ, ἡ). (ὄχημα) συρόμενον ἀπὸ ἓξ ἄλογα (πωλάρια).

'Εξάραγμα (τὸ), [ἐξαράσσω]. τὸ ἀποσπασθὲν ἀπὸ πουθενὰ μὲ βίαν, κομμάτι· σύντριμμα.

'Εξ·αραιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ἀρὺ (ἀραιόν).

'Εξαραίρημαι, 'Ιων. ἀντὶ 'Εξῄρημαι, πθ. πρκ. τοῦ 'Εξαιρέω.

'Εξ·αράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Καθιερόνω τι δι' εὐχῆς (ἀρᾶς), ἐγκαινιάζω. 2) ἀποδίδω τὴν εὐχὴν (τὸ τάξιμόν) μου, ἀφοσιοῦμαι (;).

'Εξ·αράσσω (ττω), Μ. άξω. Συντρίβων μὲ ὁρμὴν ἐβγάζω, ξεῤῥιζόνω· (τρπ.) ἀποδιώκω κακὴν-κακῶς, (κοιν.) ξεκουμπίζω.

'Εξάρατο, Π. ἀντὶ 'Εξήρατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ 'Εξαίρω.

'Εξ·αργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀργῶ (Ἀπρακτῶ) ὅλως διόλου· (μτβτ.) παραμελῶ. » Ἔργα δρώμενα, κοὐκέτ' ἐξαργούμενα, « Σοφ.

Ἔξαργμα (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), [ἐξάρχω], τὰ ἐν εἴδει ἀπαρχῶν ἢ πρὸς ἐξιλα-

σμὸν τοῦ φόνου ἀποκοπτόμενα μέλη τοῦ ἱερείου, (παρβλ. Μασχαλίσματα).

Ἐξ-αργυρίζω, Μ. ίσω, = Ἐξαργυρόω. 2) (μσ.) ἀφαιρῶ τινος ὅλα του τὰ ἀργύρια, (κοιν.) τὸν ξεπουπουλίζω.

Ἐξ-αργυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἀργύρια, (δηλ.) τὸ δίδω καὶ ἀντ' αὐτοῦ 'παίρνω χρήματα, πωλῶ, ἐξαργυρόνω (Θκ. Η', 81).

Ἐξ-αρεσκεύομαι, Μ. εύσομαι, καὶ

Ἐξ-αρέσκομαι, Μ. αρέσομαι. Προσπαθῶ νὰ ἀρέσω (νὰ εὐαρεστήσω) εἴς τινα, ἢ ἀποκτῶ (μὲ δῶρα κλπ.) τὴν εὔνοιάν τινος, τὸν ἑλκύω, τὸν ἐξιλεόνω.

Ἐξαρθῆναι, πθ. ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξαίρω.

Ἐξ-αρθρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξαρθροῦμαι.

Ἐξάρθρημα (τὸ), = Ἐξάρθρωμα.

Ἐξάρθρησις, εως (ἡ), = Ἐξάρθρωσις.

Ἔξαρθρος (ὁ, ἡ). ἐβγαλμένος ἀπὸ τὸ ἄρθρον (τὸν ἁρμόν, τὴν κλείδωσίν) τȣ, ἐξαρθρωμένος. 2) τοῦ ὁπ. τὰ ἄρθρα (οἱ ἁρμοί, ἡ κλείδωσαις) ἐξέχουν (εἶνε πεταγμένοι ἔξω). » Ἄλλοι γὰρ ἄλλων μᾶλλον ἔξαρθροι πεφύκασιν, « Ἱππκρ. » Ἄρθρα ἐναργῆ, ἔξαρθρα, ἀσαρκώδεα, « Ἀρετ. ἐξέχοντα.

Ἐξ-αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω τὸ κόκκαλον ἀπὸ τὸν τόπον (ἀπὸ τὸν ἁρμόν, τὴν κλείδωσίν) του. » Ἐπωμίδες ἐξηρθρωμέναι, « Ἀρς., ἐξέχουσαι.

Ἐξάρθρωμα (τὸ). τὸ ἐξαρθρωμένον (ἐβγαλμένον ἀπὸ τὸν τόπον του) κόκκαλον. 2) = τῷ

Ἐξάρθρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐξαρθρόω, 'βγάλσιμον (χεριοῦ, ποδαριοῦ κτλ.).

Ἐξ-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ (Λογαριάζω) τι μὲ ἀκρίβειαν, μετρῶν εὑρίσκω τὸν ἀριθμόν. » Ἀρίθμησον τοὺς ἀστέρας εἰ δύνῃ ἐξαριθμῆσαι αὐτούς, « Γρφ.

Ἐξαρίθμησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

;Ἐξάριθμος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἓξ ἀριθμοὺς ἢ ἕξ τινα (ὁποῖα δήποτε) τὸν ἀριθμόν, ἤ, ἓξ φοραὶς τόσος (τὸν ἀριθμόν), ἑξαπλάσιος.

Ἐξάριθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς τοῦ (ὡρισμένȣ) ἀριθμοῦ, ὑπεράριθμος, (Γαλ.) surnuméraire. » Οἱ ἔκτακτοι καλούμενοι στρατιῶται, ὡς καὶ τοὔνομα δηλοῖ, τῆς τάξεως ἐξάριθμοι ἦσαν, « Σδ.

Ἐξαρκέω-ῶ, Μ. έσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Δίδω (Προμηθεύω) τὸ ἀρκετὸν (ὅσον χρειάζεται) εἴς τινα (» Φίλοις ἐξαρκέων, « Πίνδ.). (τρτπρσ.) ἔχω ὅσον ἢ ὅ,τι μὲ χρειάζεται (μὲ ἀρκεῖ), (ἐπμ.) εὐχαριστοῦμαι. » Ταῦτα ἔχουσιν οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτοῖς, « Δμ. » Καὶ οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτῷ τοσαῦτα τὴν πόλιν ἀδικῆσαι, « Ἀντιφ. (καὶ περφρ.) » Ἐν τῷ ἐξαρκέοντι κέεσθαι, « Ἱππκρ., = Ἐξαρκούντως ἔχειν, (παρβλ. Ἐπαρκέω). 2) (ἀμτβτ.) εἶμαι ἀρκετὸς (ἱκανός, ἀποχρῶν) πρός τι. » Πῶς ἂν ἐξαρκέσειε χρήματα ἐκτίνων, « Ξεν.

Ἐξαρκής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξαρκῶν, ἀρκετός, ἱκανός.

Ἐξαρκούντως, ἐπίρ. (μτχ.) ἱκανῶς, ἀποχρώντως, ἀρκετά. » Βίος ἐξαρκ. ἔχων, « Πλάτ., = Ἐξαρκής.

Ἔξαρμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξαίρεται (ὑψοῦται), (ἰατρ.) πρήξιμον. (μτνμ.) » Λόγου —, « Εὐς., ὕψος, ὄγκος, μέγεθος. (κυρ, δὲ ἀστρνμ.) » Πόλου, (» Ἡλίου, » Ἀστέρων) —, « Πλ., τὸ μέρος (τὸ σημεῖον) τοῦ οὐρανοῦ μέχρι τοῦ ὁπ. ὑψοῦται ἕκαστον τῶν οὐρανίων σωμάτων. 2) = Ἔξαρσις.

Ἐξ-αρμόζω (.αρμόττω), Μ. αρμόσω. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐναρμόζω, δηλ.) Ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὸν ἁρμόν του, διαλύω τὴν συναρμογήν του, (κοιν.) τὸ ξεβιδόνω, τὸ ξεκουρδίζω, (μτφορ.) χαλνῶ τὸν ῥυθμόν (τὴν ἁρμονίαν) του, (μουσ.) τὸ κάμνω κακόηχον, (ἀμτβτ.) εἶμαι ἢ γίνομαι-

Ἐξαρμόνιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἢ ἀντιβαίνων εἰς τὴν (μȣσ.) ἁρμονίαν, κακόηχος, (ἀντιθ. τῷ Ἐναρμόνιος).

Ἔξαρμος (ὁ, ἡ). ἐξηρθρωμένος τοὺς ἁρμούς, (Ι. Λυδὸς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Γ', 57).

Ἐξ-αρνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀρνοῦμαί τι ὅλως διόλου, ἀπαρνοῦμαι· δὲν στέργω, δὲν συγκατανεύω, ἀποποιοῦμαι.

Ἐξάρνησις, εως (ἡ). ἄρνησις ἐντελής, ἀπάρνησις· ἀποποίησις.

Ἐξαρνητικός, ή, όν. Ὁ σημαίνων (ἢ ἐπιῤῥεπής, πρὸς) ἐξάρνησιν.

Ἔξαρνος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξαρνούμενος (ἀρνούμενος ἐντελῶς ἢ ἀποποιούμενός τι. » Ἔξαρνός εἰμί τινος ἤ τι, « Αξ., = Ἐξαρνοῦμαι. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἔξαρνός ἐςι μηδ' ἰδεῖν με πώποτε, « Ἀρςφ.

Ἐξ-αρπάζω, Μ. άσω, άξω, άσομαι. (ἐνίοτε μὲ γεν. ἐκ δ'.) Ἁρπάζων ἐβγάζω τι ἀπὸ πουθενά, ἁρπάζω ἔξαφνα μέσα ἀπό.

Ἔξαρσις, εως (ἡ). τὸ ἐξαίρειν ἢ ἐξαίρεσθαι, σήκωμα ἐπάνω, ὕψωσις, ἀνύψωσις, κτλ.

Ἐξ-αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμνῶ ἢ Δένω τι ἀπὸ πουθενά· (μτφορ.) κάμνω νὰ ἐξαρτᾶταί τι ὅλως διόλου ἀπὸ (νὰ ἦνε προσηλωμένον ἐντελῶς εἰς)· (πθ.) συνέχομαι (συνορεύω) μέ. » Ἐξαρτ. τοὺς νεκροὺς ἐκ τῶν δένδρων, « Αἰλ. (καὶ μτφορ.) » Τοιούτων ἡμᾶς ἐξαρτῶσι τῶν κριτῶν, « Συν. (καὶ μσ.) » Τόξοισιν ἐξηρτημένη (ὅπου διόρθ. ἐξηρτυμένη) « Αἰσχλ. » Χρυσία ϗ λίθους ἐξήρτητο, « Συν. (ϗ μτφορ.) » Ἐξηρτήσω σεαυτοῦ καὶ ἐποίησας εἶναι σούς, « αὐτ. » Ἐξήρτηται δὲ τῆς πόλεως πεδιάς, « Πλ. » Ἐξήρτηται δὲ ἡ χώρα πρὸς νότον, « Στρ., (παρβλ. Ἀναρτάω).

†Ἐξαρτηδόν, ἐπίρ. Κρεμαςά, ἐν μετεώρῳ.

Ἐξάρτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξήρτηται (εἶνε κρεμασμένον ἢ προσηλωμένον εἰς ἢ συνέχεται μέ), (κοιν.) κρεμαστάρι· βαρύδι τοῦ νεροζυγίου κτλ., (τρπ.) παράρτημα.

Ἐξάρτησις, εως (ἡ). τὸ ἐξαρτᾶν ἢ ἐξαρτᾶσθαι, συνέχεια, ἀλληλουχία κτλ., (συγχ. τῷ Ἐξάρτισις καὶ Ἐξάρτυσις).

Ἐξ-αρτίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (ἢ Παρατηρῶ νὰ ἦνε) τι ἄρτιον (σωστόν, ἐντελές), τελειοποιῶ, συμπληρῶ, ἀπαρτίζω, (ὅθ. 2) = Ἐξαρτύω, ἑτοιμάζω.

Ἐξάρτισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐξαρτισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξαρτίζειν, συμπλήρωσις, ἀπαρτισμός, τελειοποίησις. 2) = τῷ

Ἐξάρτυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐξ-αρτύω, Μ. ύσω. Ἑτοιμάζω (Ἐφοδιάζω) τι μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, ἁρματόνω (πλοῖον κτλ.).

Ἐξάρυσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἐξ-αρύω, Μ. ύσω. Ἀντλῶ ἀπὸ πουθενά, ἀντλῶν ἀδειάζω, ἐξαντλῶ· ςραγγίζω τι ὅλως διόλου, ξεζουμίζω.

Ἐξαρχῆς (ἀντὶ Ἐξ ἀρχῆς), ἐπίρ. Ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς, ἐν πρώτοις.

Ἔξαρχος (ὁ). ὅστις ἀρχίζει πρῶτος νὰ κάμνῃ τι (τὸ ὁπ. ἀκολουθοῦν ἔπειτα οἱ ἄλλοι)· ἀρχηγός· πρωταίτιος· πρόκριτος. (εἰς τοὺς Βυζ.) ἔκτακτος ἀπεσταλμένος ἢ διοικητής, [ἐκ τοῦ

Ἐξ-άρχω, Μ. άρξω. Ἀρχίζω πρῶτος νὰ κάμνω τι, δίδω πρῶτος τὸ παράδειγμα. προοιμιάζω. (ἐν γέν.) προηγοῦμαι. (μὲ γεν.) » Μολπῆς (» Γόοιο) ἐξάρχω, « Ἰλ. Σ., Ὀδ. Δ (καὶ μσ.) » Βουλῆς ἐξήρχετο, « Ὀδ. Μ. (καὶ πρὸς αἰτ.) » Βουλὰς ἐξάρχων, « Ἰλ. Β'. » Ὅποι' (ἢ » Ὅποι) ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες, « Αχ. (καὶ μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Μολπὴν ἐξάρχειν τινί, « Εὐρ. (καὶ ἀντιςρ.) » Εἰ δέ μ' ὧδ' ἀεὶ λόγοις ἐξῆρχες, « Σοφ., ἂν ἄρχιζες πάντοτε νὰ μὲ ὁμιλῇς τοιȣτοτρόπως. (ἡ μτχ.) » Ἐξάρχων (μὲ γεν.), = Ἀρχηγός, πρῶτος.

Ἑξάς, άδος (ἡ). τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ 6 ἀριθμ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 6 μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.).

†Ἑξᾶς, ᾶντος (ὁ), (εἰς τὴν Σικελ.), τὸ ἕκτον τῆς λίτρας, [ἀπὸ τȣ̃ Λατ. sextans].

Ἑξάσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων, συγκείμενος ἀπὸ) 6 σημεῖα (χαρακτῆρας, σχήματα).

Ἐξ-ασθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ὅλως διόλου ἀσθενὴς (ἀδύνατος), χάνω ἐντελῶς τὰς δυνάμεις μου.

Ἐξασθένησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀδυνάτισμα ἐντελές,

Ἐξ-ασθενίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινα ὅλως διόλου ἀσθενῆ (ἀδύνατον), τὸν ἀδυνατίζω ἐντελῶς.

Ἑξασκελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διῃρημένος εἰς, πλεγμένος εἰς τρόπον ὥστε φαίνεται ὡσὰν νὰ χωρίζεται εἰς) ἓξ σκέλη, (εἶδ. χειρουργ. ἐπιδέσμου).

Ἐξ-ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνάζω τινὰ ἐντελῶς εἴς, τι, (πθ. ἢ μσ.) μανθάνω τι μὲ ἀκρίβειαν, (ἰδιαιτέρ. εἰς τὸν πρκ.) ἔχω (ἀπέκτησα) ἕξιν εἴς τι. » Περί τε γράμματα ϗ μουσικὴν ἐξησκημένος, « Πλ. 2) (ἐπὶ πραγμ.) κατασκευάζω ἢ καλλωπίζω τι μὲ πολλὴν ἐπεξεργασίαν, (ἐπμ.) τὸ κάμνω τέλειον εἰς τὸ εἶδός τȣ. » Μνῆμα εἰς κάλλος ἐξησκημένον, « Αχ.

Ἐξάσκησις, εως (ἡ). τὸ ἐξασκεῖν ἢ ἐξασκεῖσθαι, γύμνασις ἐντελής.

Ἑξαστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 σταδίων ἔκτασιν.

Ἑξάστερον (τὸ), (νλγ.). ὁ ἀστερισμὸς τῶν Πλειάδων (τοῦ ὁπ. φαίνονται κυρίως μόνον τὰ ἓξ ἄστρα), ἡ (κοιν.) πούλεια.

Ἔξαστις [;], ιος (ἡ). ἡ ἐξέχουσα κλωστὴ τοῦ στημονίου ἢ εἰς τὴν μέσην ἢ εἰς τὰς ἄκρας τοῦ ὑφάσματος, κλῶσσι, ξέφτισμα. » Ὀθόνια λεπτά, μὴ ἔχοντα συῤῥαφάς, μηδ' ἐξεστίας, « Ιππκρ. » Τὰς καλουμένας ἐξαστίας, αἵτινες ἐν τοῖς ὑφαινομένοις ἐνίοτε μὲν ἐξεπίτηδες, ἐνίοτε δὲ ἀκουσίως γίνονται, προμήκεις ἐξοχαί, ποτὲ μὲν αὐτῆς τῆς κρόκης, ἔςι δὲ ὅτε καὶ τῆς πορφύρας, « Γαλ.

Ἑξάστιχος καὶ Ἑξάστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) δύο στίχους ἢ σειράς. » Τῶν κριθῶν αἱ μέν εἰσι δίστιχοι, αἱ δὲ .. καὶ ἑξάστιχοι, « Θφρ. ‖. (οὐσ.) Ἑξάστιχον (τὸ), ἓξ στίχοι.

Ἐξ-αστράπτω, Μ. άψω Ῥίπτω (Ἐβγάζω) ἀστραπάς· λάμπω, ἀκτινοβολῶ.

Ἑξάστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στηριζόμενος εἰς) ἓξ στύλους.

Ἑξασύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἓξ συλλαβάς.

Ἐξ-ασφαλίζω καὶ (μσ. ὅ καὶ εὐχρηστότ.) Ἐξασφαλίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Ἀσφαλίζω τι ἐντελῶς, (Ἰταλ.) τὸ σιγουράρω καλά.

Ἐξ-ατιμάζω, Μ. άσω. Ἀτιμάζω καθ' ὑπερβολήν· ἐξουθενῶ· καταισχύνω.

;Ἐξ-ατιμόω-ῶ, Μ. ώσω, = τῷ προηγ.

Ἐξ-ατμιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀναδίδω ἀτμόν, ἀχνίζω, (ἐπμ.) ἐξατμίζομαι.

Ἐξ-ατμίζω, Μ, ίσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τι νὰ ἐξατμισθῇ, τοῦ ἀφαιρῶ τὴν ἀτμίδα. ‖. (μσ.) διαλύομαι εἰς ἀτμόν, ξεθυμαίνω. 2) ἐκθέτω τι εἰς τὸν ἀτμόν, ἀχνίζω (;).

Ἐξ-ατονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτονῶ ὅλως διόλου, ἐξασθενῶ.

Ἑξάτονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἓξ τόνους, (μουσ.).

Ἐξ-αττικίζω, Μ. ίσω. Ἐξεργάζομαι (Καλλωπίζω) τι ἐπὶ τὸ ἀττικώτερον.

Ἐξ-άττω, Μ. άξω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐξαΐσσω.

Ἐξ-αυαίνω, Μ. ανῶ. Καταξηραίνω, (παρβλ. Ἐξαύω).

Ἐξαυγής, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ λαμπρὸς (φωτεινός, καθαρός, διαυγής). » Χιόνος ἐξαυγέστερος, « Εὐρ., ἀσπρότερος.

Ἐξ-αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. λέγω ὅ,τι ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, ἐκφράζω τὴν ἰδέαν μου, (κοιν.) ξεστομίζω.

;Ἐξ-αυθαδιάζομαι, Μ. άσομαι καὶ

Ἐξ-αυθαδίζομαι, Μ. ίσομαι. Σκληρύνομαι (Πεισμόνω) εἰς τὸ ἄκρον, ἀντιστέκομαι μὲ ὅλην τὴν αὐθάδειαν (τὴν ἀναίδειαν, τὴν ἰσχυρογνωμίαν), = Ἀπαυθαδίζομαι.

Ἐξαῦθις, Π. ἀντὶ Αὖθις, πάλιν, ἐκ νέου, κτλ.

Ἐξ-αυλακίζω, Μ. ίσω. Ἐκχέω ὡς ἐξ αὔλακος, προχέω κρουνηδόν, (Ι. Λυδός).

Ἐξ-αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἔξαυλον (ἄχρηστον διὰ τὸν αὐλόν). » Γλωσσίδες ἐξηυλημέναι, « Πλδ., αἱ καταντήσασαι ἄχρηστοι ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως. (ὅθεν μτφορ.) » Ἦθος ἐξῃυλημένον, « Εὐστ., τὸ διεφθαρμένον. 2) ξεκωφαίνω τινὰ παίζων τὸν αὐλόν. » Οἱ ἐξηυλημένοι τὰ ὦτα, « Συν.

Ἐξ-αυλίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐβγαίνω (Ἀναχωρῶ, Μετοικῶ) ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ηὐλιζόμην (ἐστρατοπέδευον, εἶχα κωνάκι).

Ἔξαυλος (ὁ, ἡ). (κυρ. αὐλός) ὁ ἐκ τῆς πολυκαιρίας ἄχρηστος (ἴδε Ἐξαυλέω), (ἐν γέν. καὶ κατ' ἔκτ.) πεπαλαιωμένος, ἀχρησίμευτος.

Ἐξ-αυξάνω καὶ Ἐξ-αύξω, Μ. αυξήσω. Κάμνω τι ν' αὐξήσῃ ὑπὲρ τὸ δέον, αὐξάνω παραπολύ.

Ἐξαυστήρ (ὁ), [†ἐξαύω]. ἐργαλεῖον μαγειρικὸν (πειροῦνι ἢ χουλιάρα) μὲ τὸ ὁπ. ἐβγάλλουν τὸ κρέας ἀπὸ τὴν χύτραν, (παρβλ. Κρεάγρα).

Ἐξαυτῆς, ἐπίρ. (ἀντὶ Ἐξ αὐτῆς (ἐνν. τῆς ὥρας), τούτην τὴν ὥραν, πάραυτα, ἀμέσως, (συγχ. τῷ

Ἐξαῦτις, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ἐξαῦθις.

Ἐξ-αυτομολέω-ῶ, Μ. ήσω. Δραπετεύω ὡς αὐτόμολος. 2) (μτβτ.) ἐβγάζω τι ἀπὸ πουθενὰ δι' αὐτομόλων. » Ἵνα μὴ ἐξαυτομοληθῇ τὸ σύνθημα, « Τακτ., νὰ μὴ προδοθῇ εἰς τοὺς ἐχθροὺς ὑπ' αὐτομόλων.

Ἐξαυχενισμός (ὁ). ἀπείθεια, ἀνυποταξία, [ἐκ τοῦ

Ἐξ-αυχενίζομαι, Μ. ίσομαι. (κυρ. ἐπὶ ὑποζυγίων) Τινάζω ἀπὸ (Δὲν δέχομαι εἰς) τὸν αὐχένα μου τὸν ζυγόν, (τρπ.) ἀπειθῶ· ἐπαναστατῶ· (κοιν.) σηκόνω κεφάλι.

Ἐξ-αυχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ ἀπαρ.) καυχῶμαι, λέγω (ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ νομίζω, ὑποθέτω, ἐλπίζω) καυχώμενος ὅτι.

Ἐξ-αυχμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου αὐχμῶδες (αὐχμηρόν), καταξηραίνω.

Ἐξ-αύω, Μ. αύσω. Καταξηραίνω· κατακαίω· ξεραΐνω. 2) Π. ἀντὶ Ἐξάπτω. » Μέσον δ' ἐξαύσατο βαῦνον, « Ἐρατοσθ. 3) ἀντὶ Ἐξαφύω ἢ Ἐξαιροῦμαι.

Ἐξ-αΰω, Μ. αΰσω, Π. φωνάζω δυνατά, ξεφωνίζω.

Ἐξ-αφ-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἐξαφεῖλον κτλ.). Ἐβγάζω καὶ 'παίρνω, ἀφαιρῶ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κατὰ μσ. διάθ) » Ψυχήν τινος ἐξαφελέσθαι, « Ὀδ. Χ. » Ἐξαφελέσθαί τινα εἰς ἐλευθερίαν, « Δμ., (ἴδε Ἐξαιρέω)

Ἐξ-αφανίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ἄφαντον, ἀφανίζω ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ἐξολοθρεύω.

Ἐξαφάνισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐξαφανισμός (ὁ). ἀφανισμὸς ἐντελής, ἐξολόθρευσις.

Ἐξ-αφ-αρπάζω, Μ. άσω καὶ άσομαι. Ἁρπάζων ἐβγάζω ('γλυτόνω) ἀπό.

Ἐξαφθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξάπτω.

Ἐξ-αφ-ιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱδρόνω μὲ ὑπερβολήν, ἐβγάζω (ἀναδίδω, ϗ πθ. ἐξατμίζομαι) διὰ τοῦ ἱδρῶτος.

Ἐξ-αφ-ίημι, Μ. ἐξαφ-ήσω. Ἀφήνω τι ὅλως διόλου ἐλεύθερον, ἀπολύω, (κοιν.) δίδω δρόμον· Ἐξαποστέλλω. (μὲ γεν.) ἀπαλλάττω.

Ἐξ-αφ-ίπταμαι, Μ. απο-πτήσομαι (ἀόρ. Ἐξαπέπτην κτλ.). Πετῶν ἐκφεύγω.

Ἐξ-αφ-ίσταμαι, Μ. ἐξαπο-στήσομαι (ἀόρ. Ἐξαπέστην κτλ.). (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Ἀπομακρύνομαι (Παραιτοῦμαι, Τραβῶ χέρι) ὅλως διόλου ἀπό.

Ἐξ-αφ-οράω-ῶ, Μ. ἐξαπ-όψομαι (ἀόρ. Ἐξαπεῖδον κτλ.). Βλέπω μακρόθεν τί γίνεται, (κοιν.) 'ξανοίγω, (παρβλ. Ἐξοράω).

Ἑξαφόρος (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) βαςάζος ὅς τις μὲ ἄλλους πέντε σηκόνει (κουβαλεῖ) τὸ-

Ἑξάφορον (τὸ). φορεῖον τὸ ὁπ. σηκόνουν (κουβαλοῦν) ἓξ ἄνθρωποι.

Ἐξ-αφρίζω, Μ. ίσω. Χύνω (Ἐβγάζω) ἀφρόν, ἀφρίζω, (ἐπμ.) ξεθυμαίνω. (μτβτ.) κάμνω νὰ ἀφρίζῃ τι, τὸ μεταβάλλω εἰς (τὸ γεμίζω μὲ) ἀφρόν. » Τὸν ὑετὸν ἐξαφρίζων (ὁ ἀὴρ) εἰς νιφετὸν μεταπήγνυσι, « Θεοδώρητ.

Ἐξάφρισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐξαφρισμός (ὁ). ἡ εἰς ἀφρὸν μεταβολή, ἄφρισμα. » Τὸ αἷμα κατ' ἐξαφρισμὸν εἰς γάλα μεταβάλλεται, « Κλμ.

Ἐξ-αφρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι ὅλως διόλου εἰς ἀφρόν.

Ἐξ-αφύω, Μ. αφύσω, Π. ἀπαντλῶ· ἐξαντλῶ.

Ἔξαχα, σπν. ἀντὶ Ἑξαχῆ.

Ἑξάχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 χεῖρας.

Ἑξαχῆ, ἐπίρ. Εἰς ἓξ μέρη, κατὰ ἓξ τρόπους, ἑξῆ λογιῶν.

Ἑξαχοίνικος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων 6 χοίνικας.

Ἑξάχοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων 6 χόας.

Ἑξάχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 6 χορδάς. » Κιθάρα —, « Ἀνών.

Ἐξ-αχρειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διολου ἄχρηστον (ἀχρεῖον).

Ἐξ-αχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω (Ξεχωρίζω) τὰ ἄχυρα ἀπὸ τὸν σῖτον ἢ ἄλλο ὁποιονδήποτε γέννημα.

Ἑξαχῶς, ἐπίρ., = Ἑξαχῆ, κατὰ ἓξ τρόπȣς.

Ἑξάψαλμος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συνιστάμενος ἀπὸ) 6 ψαλμούς.

Ἔξαψις, εως (ἡ). τὸ ἐξάπτειν ἢ ἐξάπτεσθαι, ἄναμμα, (χυδ.) κόρωμα. 2) (μτφορ) ἀψιμαχία. 3) = Ἐξάρτησις.

Ἑξαωρία (ἡ). ἓξ ὡρῶν διάστημα, [ἐκ τοῦ

Ἑξάωρος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ἓξ ὥρας.

Ἐξέβαν, Δ. ἀντὶ Ἐξέβην, ά. ἑν. ἢ Αἰολ. ἀντὶ Ἐξέβησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἐκβαίνω.

Ἐξέβλαστον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκβλαςάνω.

Ἐξ-εγγυάω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω ἐγγύησιν (κυρ. ἵνα ἐβγάλω τινὰ [καὶ μσ.] ἵνα ἔβγω ἀπὸ τὴν φυλακὴν κτλ.).

Ἐξεγγύη (ἡ), (σπν.) ἀντὶ-

Ἐξεγγύησις, εως (ἡ). ἡ διδομένη (κυρ. ὑπὲρ ἀπαλλαγῆς κρατουμένου) ἐγγύησις.

Ἐξεγείνατο, μσ. (ἀντὶ ἐνεργ.) ἀόρ. ά. τοῦ Ἐκγίγνομαι, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξ ἐγείνατο).

Ἐξ-εγείρω, Μ. εγερῶ. Σηκόνω τινὰ (καὶ μσ. ἢ πθ. Σηκόνομαι) ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἐξυπνῶ· (μτφορ.) διεγείρω, παρακινῶ· ἐρεθίζω· ἐγκαρδιόνω. » Ὁ ἄνεμος τὸ πῦρ ἐξεγείρει, « Ἀρςτ. » Ἄρ' ἐξεγείρει τοῖσδ' ὀνείδεσιν; « Αἰσχλ.

Ἐξεγενόμην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκγίγνομαι.

Ἐξέγερσις, εως (ἡ). σήκωμα ἀπὸ τὸν ὕπνον, 'ξύπνημα. (μτφορ.) ἐρεθισμός, παρακίνησις.

Ἐξέγλυμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐκγλύφω.

Ἐξέγρομαι, Π. ἀντὶ Ἐξεγείρομαι.

Ἐξεδάην, Π. ἀντὶ Ἐξεδιδάχθην, ἐξέμαθον, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐκδιδάσκω.

Ἐξ-εδαφίζω, Μ. ίσω. Ἀνατρέπω ἐκ θεμελίων, κατεδαφίζω, ξεθεμελιόνω, (κοιν.) ξεπατόνω.

Ἐξεδήδοκα, πρκ. τοῦ Ἐξεσθίω.

Ἐξεδόμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκδίδωμι.

Ἐξέδρα, ας, (ἡ). κάμαρα (συνήθ. Ἐξέχουσα τοῦ λοιποῦ οἰκοδομήματος) διὰ συνελεύσεις ἢ συναναστροφάς· σάλα τῆς ὑποδοχῆς. (εἰς τὸν Κικέρ.) σπουδαςήριον. (ὁ Σχλ. τοῦ Ὁμ. ἐξηγεῖ τὸ) » Αἴθουσαι, ἐξέδραι στυλωταί· « (τὸ δὲ) » Κλίσιον, ἐξέδραν τινὰ σιγματοειδῆ, « (ἀντὶ τοῦ

όπ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. » Ἐν κύκλῳ κρηπίδωμα βαθοειδές, « (ὅθ:) » Ὄρος (ὁ Τμῶλος) ἐν τῇ ἀκρωρείᾳ σκοπὴν ἔχον ἐξέδραν λευκοῦ λίθου, « Στρβ.

Ἐξέδραμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἐκδιδράσκω, (δὲν πρέπει νὰ συγχ. μὲ τὸ σύστοιχόν του γ'. ἐν. πρσ. τοῦ-

Ἐξέδραμον, ἀόρ. τοῦ Ἐκτρέχω.

Ἐξέδριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἐξέδρα.

Ἔξεδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς τῆς ἕδρας (τοῦ φυσικοῦ καὶ συνήθους τόπου) του, (ἐπμ.) = Ἔκτοπος, ἀσυνήθης· ἀλλόκοτος. » Ὄρνις —, « Δ. Κάσσ., ὁ ἀπαίσιος. » Ἀνὴρ —, « Σοφ., ὁ μακρὰν (ἐκτὸς) τῆς πατρίδος του, ξένος. (καὶ μὲ γεν.) » Φρενῶν —, « αὐτ., ὁ μὴ ὢν εἰς τὰς φρένας του, ἔκφρων, παράφρων.

Ἐξέδωκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐκδίδωμι.

Ἐξεθέμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκτίθημι.

Ἐξέθορον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκθρώσκω.

Ἔξει, ἀντὶ Ἔξιθι, β'. ἑν. πρσ. τῆς πρς. (ἢ τῆς ὁρστ.) τοῦ Ἔξειμι.

Ἔξει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἔχω, ἢ 2) δοτ. ἑν. τοῦ Ἕξις.

Ἐξειδέναι, ἀπαρ. τοῦ Ἔξοιδα.

Ἐξείη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἑνς. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἔξεστι.

Ἐξείης, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἑξῆς.

Ἐξ-εικάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω τι ὅλως διόλου ὅμοιον μὲ ἄλλο, παρομοιάζω· μιμοῦμαι ἀκριβῶς, ;ὅθεν:

Ἐξείκασμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἔγινε κατὰ μίμησιν ἀκριβῆ ἄλλου, ἀπεικόνισμα (ἀφομοίωμα, ἀντίτυπον) ἀπαράλλακτον.

Ἐξ-εικονίζω, Μ. ίσω. Παριστάνω τι ἀκριβῶς δι' εἰκόνος· ἐκφράζω ζωηρῶς διὰ παραβολῶν καὶ παραδειγμάτων, παρομοιάζω μὲ ἀκρίβειαν. 2) ἀντιγράφω (ἀπαραλλάκτως) εἰκόνα.

Ἐξεικόνισμα (τό), = Ἐξείκασμα, ἀπεικόνισμα.

Ἐξείλεγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐκλέγω.

Ἐξ-ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξετυλίζω, ξεδιπλόνω, ξεκουβαριάζω· (συνκδχ.) ἐκβάλλω. ἐξαιρῶ. (τρπ.) = Ἐκδιώκω, (καὶ πθ. ἢ οὐδ. ἐλλ. μὲ γεν.) Ἐκφεύγω, δια(ἀπο)φεύγω. » Ὁ νόμος, ἐάν τις ἐξείλλῃ τινὰ ἐκ τῆς ἐργασίας, ὑπόδικον ποιεῖ, « Δμ., (ὅθεν Ἐξούλης δίκη).

Ἐξείλησις, εως (ἡ). ξετύλιγμα, ξεδίπλωμα, ξεκουβάριασμα.

Ἐξείληχα, πρκ. τοῦ Ἐκλαγχάνω.

Ἐξείληφα, πρκ. τοῦ Ἐκλαμβάνω.

;Ἐξ-είλλω, = Ἐξειλέω.

Ἐξεῖλον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐξαιρέω.

Ἔξ-ειμι, Μ. ειμι (πρτ. Ἐξῄειν κτλ.), = Ἐξέρχομαι (τοῦ ὁπ. ἐνίοτε χρησιμεύει ὡς μέλλων).

Ἐξεῖναι, ἀπαρ. τοῦ Ἔξεστι, ἢ 2) ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἔξειμι (Ἐξέρχομαι). » Ἐκ δὲ τῶν βασιλείων οὐ θέμις ἐξεῖναι, « Στρ. Ις', δ'.

Ἐξεῖπα ἢ Ἐξεῖπον, ἀόρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἐξαγορεύω.

Ἐξειργασμένως [ἐξεργάζομαι], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐντελῶς, ἀκριβῶς.

Ἐξ-είργω, Μ. είρξω. Ἐμποδίζω, ἀποκλείω. » Τοὺς συκοφάντας οὐ θύραζ' ἐξείρξετε; « Ἀρσφ. » Τῷ νόμῳ ἐξείργοντο, « Θκ., ἐσενοχωροῦντο, ἐβιάζοντο, (παρβλ. Ἀποκλείω).

Ἐξείρηται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ (ἀνμλ.) πθ. πρκ. τοῦ Ἐξαγορεύω.

Ἐξείρομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐξέρομαι.

Ἐξ-ειρύω, Ἰων. ἀντὶ Ἐξερύω.

Ἐξ-είρω (χ. Μ.). Ἐκτείνω ἢ Σύρω τι πρὸς τὰ ἔξω, ἐβγάζω. » Τὴν γλῶτταν (» Τὴν χεῖρα) —, « Ἀρσφ., Ἡρ.

Ἐξ-ειρωνεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἐκλαμβάνω τι πρὸς εἰρωνείαν, λέγω εἰρωνευόμενος· (ἐν γέν.) περιπαίζω.

Ἐξεῖς, Δ. ἀντὶ Ἔξεις, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἔχω.

Ἔξεισθα, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἔξει, β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἑνς. τῆς ὁρς. τοῦ Ἔξειμι.

Ἐξ-εκκλησιάζω, Μ. άσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐκκλησιάζω, συγκροτῶ (κυρ. ἔκτακτον) ἐκκλησίαν, συγκαλῶ τὸν λαόν. (συνκδχ.) κηρύττω ἢ ἀποφασίζω ἐπ' ἐκκλησίας. » Ἐξεκκλησίασαν νηστείαν, « Γρφ.

Ἐξεκλήϊσαν, Ἰων. ἀντὶ Ἐξέκλεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἐκκλείω.

Ἐξελάαν, Π. ἀντὶ Ἐξελᾶν, ἑνς. ἢ μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξελαύνω.

Ἐξέκνισε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἐκκνίζω.

Ἐξέλαβον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκλαμβάνω.

Ἐξέλαθον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκλανθάνω.

Ἐξ-ελαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἔλαιον (λάδι), τὸ κάμνω νὰ γένῃ ἐλαιῶδες. » Τὰ κάρυα χρονιζόμενα ἐξελαιοῦται, « Πλ.

Ἐξέλαμψεν, Ἰων. ἀντὶ Ἐξέλαβεν.

Ἐξελασία, ας καὶ

Ἐξέλασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξελαύνειν, διώξιμον (» Τὴν Πεισιστρατιδέων ἐξέλασιν, « Ἡρ.)· ξεκίνημα (κυρ. ἐφ' ἵππου ἢ ὀχήματος) δι' ἐκστρατείαν κτλ., (Τακτ.) ἐκδρομή. » Τὰς ἐξελάσεις τε καὶ ὑποχωρήσεις καὶ ἀναστροφάς, « Μαυρ. » Τὴν Ἀμφιάρεω ἐξέλασιν εἰς Θήβας, « Ψευδοηρόδ. » Ποιμνίου ἐξέλασις, « Πλβ., ἡ πρὸς βοσκὴν ἐξαγωγή.

Ἐξελατέος, α, ον, θετ. τοῦ

Ἐξ-ελαύνω, Μ. ελάσω καὶ Ἀττ. ελῶ (πρκ. Ἐξελήλακα κτλ.). (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Διώκω ἔξω· ἐβγάζω μὲ βίαν, ἐξωθῶ (» Ὡς οἴνῳ δὴ τὸν οἶνον.. ἐξελῶντας καὶ διαφορήσοντας, « Πλ.)· (ἐπὶ μετάλλ.) σφυροκοπῶν ἐκτείνω· (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἐβγαίνω νὰ ὑπάγω πουθενὰ (ξεκινῶ) μὲ ἄλογον ἢ ἁμάξι, ἐκστρατεύω.

Ἐξ-ελέγχω, Μ. έγξω. Ἀποδεικνύω τὴν ἀλήθειαν, ἐβγάζω εἰς τὸ φανερόν. » Ὁ μόνος ἐξελέγχων ἀλάθειαν ἐτήτυμον χρόνος, « Πίνδ. » Τύχην ἐξελ., « Πλβ. (καὶ πθ.) » Οὐ δὴ τοῦτό γ' ἐξελέγχομαι, « Εὐρ., δὲν ἠμπορεῖ νὰ μὲ κατηγορήσῃ (νὰ μὲ ὀνειδίσῃ) κἀνεὶς διὰ τοῦτο.

Ἐξέλεθ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Ἐξείλετο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. καὶ

Ἐξελεῖν καὶ Δ. Ἐξελὲν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξαιρέω.

Ἐξελέξω, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Ἐκλέγω.

Ἐξελέσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξαιρέω.

Ἐξελευθερικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ 2) καταγόμενος ἀπὸ) ἐξελεύθερον, υἱὸς ἢ ἀπόγονος ἀπελευθέρου.

Ἐξελεύθερος (ὁ, ἡ), = Ἀπελεύθερος.

Ἐξ-ελευθεροστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ ἄκραν ἐλευθεροστομίαν (χωρὶς κἀμμίαν συστολήν).

Ἐξ-ελευθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλευθερόνω σκλάβον, τὸν κάμνω ἐξελεύθερον, (ἐν γέν.) ξελευθερόνω.

Ἐξέλευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξέρχεσθαι καὶ τὸ μέρος ἐξ οὗ ἐξέρχεταί τις, ἔξοδος, [ἐκ τοῦ

Ἐξελεύσομαι, μέλλ. τοῦ Ἐξέρχομαι.

Ἐξελήλακα, πρκ. καὶ

Ἐξεληλάκεσαν, Ἀττ. ἀντὶ Ἐξεληλάκεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ἐξελαύνω.

Ἐξελήλεγμαι, πθ. Ἀττ. πρκ. τοῦ Ἐξελέγχω.

Ἐξελήλυθα, β'. πρκ. τῆς ὁρς. καὶ

Ἐξελθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξέρχομαι.

Ἐξελιγμός (ὁ), [ἐξελίσσω]. ξετύλιγμα, ξεκουβάριασμα· (μτνμ.) ἄνοιγμα (ἅπλωμα) στρατεύματος παρατασσομένου, (Γαλλ.) évolution.

Ἐξέλικτος (ὁ, ἡ). ξετυλιγμένος ἢ δυνάμενος νὰ ξετυλιχθῇ (ξεδιπλωθῇ κτλ.).

Ἐξελίκτρα (ἡ) καὶ

Ἐξέλικτρον (τό). κάθε μηχανὴ ἢ ἐργαλεῖον πέριξ τοῦ ὁπ. τυλίζεται καὶ ἀπὸ τοῦ ὁπ. ἐπμ. ξετυλίζεται σχοινὶ κτλ., ἀνέμη, μαγγανέλι κτλ.

Ἐξέλιπον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκλείπω.

Ἐξέλιξις, εως (ἡ), = Ἐξελιγμός.

Ἐξ-ελίσσω (ττω), Μ. ίξω. Ξετυλίζω, ξεκουβαριάζω, (μτνμ.) μεταφέρω ἐν τάξει τὰς ὄπισθεν σειρὰς στρατεύματος ἢ στόλου εἰς τὸ μέτωπον, (Γαλλ.) deployer. (μτφορ.) ἐξηγῶ. » Σὺ δ' ἐξελίσσεις πῶς θεοῦ θεσπίσματα; « Εὐρ.

Ἐξ-ελκόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (τὸ τραῦμα) εἰς ἕλκος, (πθ.) γεμίζω ἀπὸ ἕλκη (πληγάς, σπυριά).

Ἐξελκτέον, θετ. τοῦ Ἐξέλκω.

Ἐξελκυσμός (ὁ). τράβιγμα καὶ 'βγάλσιμον ἔξω, [ἐκ τοῦ

Ἐξ-έλκω, Μ. ελκύσω (ἀόρ. Ἐξείλκυσα κτλ.). (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Τραβῶ ἔξω, τραβῶν ἐβγάζω, ἀποσπῶ. » Ἐξ πόδα (γόνυ) πρός, « Εὐρ., Σοφ., (περιφρ. ἀντὶ) πορεύομαι, ὑπάγω. (καὶ ἐλλ.) » Χωρεῖ δὲ πρύμναν.. ἐξέλκει δέ, « αὐτ.

Ἐξέλκωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐξελκόω, ἄνοιγμα πληγῆς· μεταβολὴ τοῦ τραύματος εἰς ἕλκος.

;Ἐξ-ελλεβορίζω, Μ. ίσω. Καθαρίζω διὰ τοῦ ἐλλεβόρου.

Ἐξ-ελληνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου Ἑλληνικὸν (κατὰ τὰ ἤθη ἢ τὰ ἔθιμα, κυρ. δὲ κατὰ τὴν διάλεκτον), μεταφέρω λέξιν ἢ φράσιν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἰδίωμα· μεταφράζω Ἑλληνιστί.

Ἐξελόμην, Π. ἀντὶ Ἐξειλόμην, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ὁρς. καὶ

Ἐξέλω, ῃς, ῃ, ωμεν κτλ., ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐξαιρέω.

Ἐξελῶ, ᾷς, ᾷ, Ἀττ. ἀντὶ Ἐξελάσω, μέλλ. τοῦ Ἐξελαύνω.

Ἐξεμάνην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἐκμαίνω.

Ἐξέμαθον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκμανθάνω.

Ἐξέμεν ἢ Ἐξέμεναι, Π. ἀντὶ Ἕξειν, μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Ἔχω.

Ἐξέμεναι, ἀντὶ Ἐξεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξίημι.

Ἐξ-εμέω-ῶ, Μ. έσω. Ξερνῶ, 'ξερνῶν ἐβγάζω.

Ἐξέμηνα, ἀόρ. τοῦ Ἐκμαίνω.

†Ἐξέμμορε, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξ ἔμμορε.

Ἐξ-εμπεδόω-ῶ, Μ. ώσω. Φυλάττω ἢ Κάμνω νὰ φυλάττηταί τι ἀπαραβάτως. 2) ξεπεδικλόνω (Ἡσύχ.).

Ἐξ-εμπολάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ μὲ κέρδος ἢ Ξεπουλῶ (κυρ. εἰς ξένους), (ἐν γέν.) ἐμπορεύομαι (κυρ. εἰς ξένον τόπον), (τρπ.) προδίδω.

Ἐξ-εναίρω, Μ. αρῶ, Π. ἀναιρῶ (ἀφανίζω) κατὰ κράτος, φονεύω, ἐξολοθρεύω.

;Ἐξέναντι καὶ

Ἐξεναντίας, ἐπίρ. (ἀντὶ) Ἐξ ἐναντίας (ἐνν. ὁδοῦ), ἀπ' ἀντικρύ, κατάντικρα· (τρπ.) τὸ ἐναντίον, τὸ ἀνάπαλιν.

Ἐξ-εναρίζω, Μ. ίσω, Π. ξεγυμνόνω ἐντελῶς (κυρ. ἀπὸ τὰ ἅρματά του τὸν φονευθέντα ἐχθρόν). 2) = Ἐξεναίρω, φονεύω, ἀφανίζω.

Ἐξενέγκαι καὶ Ἰων.

Ἐξενεῖκαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκφέρω.

Ἐξενειχθῆναι, Ἰων. ἀντὶ Ἐξενεχθῆναι.

Ἐξ-εν-έπω (χ. Μ.), Π. = Ἐξαυδάω, ἐκφράζω, λέγω, διηγοῦμαι.

Ἐξένευσα, ἀόρ. τῆς ὁρς. τοῦ Ἐκνέω.

Ἐξενεχθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐκφέρω.

Ἐξ-ενεχυριάζω, Μ. άσω, = Ἐνεχυριάζω, 'παίρνω ὡς ἐνέχυρον.

Ἐξενήνοχα, πρκ. τοῦ Ἐκφέρω.

Ἐξενθεῖν, Δ. ἀντὶ Ἐξελθεῖν.

Ἐξ-έννυμι, Μ. ἐξ-έσω. Ξενδύνω, ξεγυμνόνω. (ἐν γέν.) ἐβγάζω· ἐκθέτω.

Ἐξ-εντερίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάζω τὰ ἔντερα, ξεκοιλιάζω· (μτνμ.) ἐβγάλλω τὴν ψίχαν [τὴν ἐντεριώνην] ξύλου· (ἐν γέν.) ἀδειάζω τι ἀπὸ τὰ περιεχόμενα· ξεπατόνω.

Ἔξεο, Ἰων. β'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς πρστ. τοῦ Ἐξίημι.

Ἐξεόν, Ἰων. ἀντὶ Ἐξόν, μτχ. τοῦ Ἔξεστι.

Ἐξ-επ-ᾴδω, Μ. ᾴσω. Ἀποδιώκω τι (Ξεμαγεύω) δι' ἐπῳδῶν, γητεύων καταπραΰνω.

Ἐξ-επ-αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω ὅλως διόλου ἐπάνω, (μτφορ.) διεγείρω, ἐμπνέω ἔπαρσιν, (κοιν.) ξεπαίρνω.

Ἐξ-επ-εύχομαι, Μ. εύξομαι, Π. = Ἐξεύχομαι, καυχῶμαι δι' ἕν τι.

Ἐξεπιδέδρομα, Π. πρκ. τοῦ Ἐξεπιτρέχω.

Ἐξεπιδέκατος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἑκκαιδέκατος.

Ἐξεπιπολῆς, ἐπίρ. = Ἐπιπολῆς, ἐπιπολαίως, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μόνον,

Ἐξ-επίσταμαι, Μ. επιστήσομαι. Ἠξεύρω τι ἀπ' ἔξω, (ἐπμ.) ἠξεύρω (γνωρίζω) μὲ ἀκρίβειαν, εἶμαι ἐντελῶς εἰδήμων (ἐπιστήμων) τοῦ πράγματος.

Ἐξεπίστεαι (σται;), Ἰων. β'. ἑν. πρσ. τοῦ Ἐξεπίσταμαι.

Ἐξ-επι-σφραγίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἐπισφραγίζω, ἐντυπόνω, ἐμπνέω.

Ἐξεπίτηδες, ἐπίρ. = Ἐπίτηδες, ἐπιταὐτοῦ.

Ἐξ-επι-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι, Π. ἐβγαίνω ἀπὸ πουθενὰ καὶ τρέχω πρὸς τὰ ἐπάνω.

Ἐξεπλάγην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκπλήσσω.

Ἐξέπλει, (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ἐξέπλεε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐκπλέω.

Ἐξέπλησεν, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐκπίμπλημι.

Ἐξέπλωμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐκπλώω = Ἐκπλέω.

Ἐξ-επ-ομβρέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω ὄμβρον ἢ ὡς ὄμβρον, βρέχω κρουνηδόν. » Ζεὺς οὔτ' ἐξεπομβρῶν οὔτ' ἐπαυχμήσας φίλος, « Σοφ.

Ἐξέπραθον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκπέρθω.

Ἐξέπτην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐξίπταμαι.

Ἐξέραμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐχύθη κατὰ γῆς ἢ ἐξεράσθη (ἐβγῆκεν ὡς) 'ξερατόν, 'ξέρασμα.

Ἐξέρασις, εως (ἡ). χύσιμον κατὰ γῆς, ἄδειασμα, (κυρ. ἰατρ.) κένωσις τῶν περιττωμάτων (δι' ἐμετικοῦ ἢ καθαρσίου), (ὅθεν κοιν.) 'ξέρασμα.

Ἐξέρασμα (τό), = Ἐξέραμα.

Ἐξ-εράω-ῶ, Μ. άσω. Χύνω τι κατὰ γῆς, ἀδειάζω· (ἰατρ.) προξενῶ κένωσιν, (ὅθ. κοιν.) 'ξερνῶ. » Ἐξέρα τὸ ὕδωρ, « Ῥητ., χύσε το ἔξω ἀπὸ (ἐπμ. ἄδειασε) τὴν κλεψύδραν.

Ἐξ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐργάζομαί (Δουλεύω) τι μὲ ἐπιμέλειαν, (ἐπὶ ἀγρ.) καλλιεργῶ, (ἐν γέν.) καλοδουλεύω. τελειόνω (τελειοποιῶ· κατορθόνω, ἀποτελειόνω) τὸ ἔργον μου· (μτφορ. κυρ. εἰς τὸν πθ. πρκ. καὶ μσ. ἀόρ. καὶ μέλλ.) ἀφανίζω, (ὅθ.) » Ἐξειργάσμεθα, « Εὐρ., τετέλεσαι, ἐχαθήκαμεν! » Μή μ' ἐξεργάσῃ, « αὐτ., μή με ἀφανίσῃς, (παρβλ. Διεργάζομαι).

Ἐξεργασία (ἡ). ἐντελὴς ἐργασία, καλλιέργεια· ἀποπεράτωσις (ἐκτέλεσις) τῆς ἐργασίας, (ἐπμ.) τελειοποίησις τοῦ ἔργου.

Ἐξεργαστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ προθυμίαν ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς τὸ ἐξεργάζεσθαι· κατορθωτικός.

Ἐξέργω, Ἰων. ἀντὶ Ἐξείργω.

Ἐξ-ερεείνω (χ. Μ.), Π. ἐρωτῶ (ἐξετάζω) μὲ ἀκρίβειαν νὰ μάθω (ν' ἀκούσω) τι, (ὅθ. μτνμ.) κρούω τὴν κιθάραν ἵνα ἐβγάλῃ ἦχον, (Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 463.), (ἐν γέν.) ἀνερευνῶ, ἐξιχνιάζω. » Πύρους ἁλὸς ἐξερεείνων, « Ὀδ. Μ., = Ἐξερευνῶν, (παρβλ. Ἐξερέω).

Ἐξ-ερεθίζω, Μ. ίσω καὶ Π.

Ἐξ-ερέθω (χ. Μ.). Ἐρεθίζω μὲ ὑπερβολήν, Διερεθίζω.

Ἐξ-ερείδω, Μ. ερείσω. Στυλόνω καλά, (μσ.) ἀκκουμβῶ 'γιερά.

Ἐξ-ερείπω, Μ. ερείψω. Π. ῥίπτω (κάμνω τι νὰ ἔβγῃ καὶ νὰ πέσῃ νὰ κρημνισθῇ) ἀπὸ πουθενὰ κατὰ γῆς. » Ἐξήριπον ὄζους πελέκει, « Πίνδ. (καὶ μσ. ἢ οὐδ. αὐτπθ., κυρ. μόνον εἰς τὸν πρκ. Ἐξήριπα ἢ Ἐξερήριπα[;] καὶ τὸν ἀόρ. β'. Ἐξήριπον). » Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ πληγῆς Διὸς ἐξερίπῃ δρῦς πρόρριζος, « Ἰλ. Ξ. » Χαίτη ζεύγλης ἐξεριποῦσα, « Ἰλ. Ρ. » Κάπροι αὐχένας ἐξεριπόντες, « Ἡσ.

Ἐξέρεισις, εως (ἡ), [ἐξερείδω]. τὸ νὰ ἀκκουμβᾷ τις πουθενὰ ἢ νὰ στυλόνῃ καλὰ ('γιερά).

Ἐξέρεισμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐξέρεισιν, στύλωμα, ἀκκουμβιστῆρι. » Λόγου —, « Λογγ., (παρβλ. Ἐγκάθισμα).

Ἐξέρευγμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐκπτύεται ('ξερνιέται, ἀναδίδεται). 2) (ἐπὶ ποτ.) = Ἐκβολή, στόμιον, [ἐκ τοῦ

Ἐξ-ερεύγω καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) Ἐξερεύγομαι, Μ. ερεύξομαι. Ἐρευγόμενος ἐκβάλλω, 'ξερνῶ· ἀναδίδω· ἀναβρύω· (ἐπὶ ποτ.) χύνομαι, ἐκβάλλω.

Ἐξ-ερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρευνῶ (Ἐξετάζω) μὲ ἐπιμέλειαν, προσπαθῶ σκαλίζων νὰ εὕρω (νὰ ξετρυπόσω) τι.

Ἐξερεύνησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἔρευνα (ἐξέτασις) ἀκριβὴς πρὸς ἀνίχνευσιν τοῦ ζητουμένου.

Ἐξερευνητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐξερευνῶν, ἐξεταστὴς ἀκριβής.

Ἐξερευνητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ προθυμίαν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ ἐξερευνᾶν.

Ἐξέρευξις, εως (ἡ)· τὸ ἐξερεύγεσθαι, 'ρέψιμον καὶ ξέρασμα, (ἐπὶ ποτ.) = Ἐκβολή.

Ἐξ-ερέω καὶ (μσ.) Ἐξ-ερέομαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἐξηρόμην καὶ Ἐξειρόμην), Π. = Ἐξερεείνω. » Κρονίδην ἐξείρετο καὶ προσέειπεν, « Ἰλ. Ε. (καὶ μὲ γεν. ἐλλ. προθ. ἐκ δ'.) » Ἀναξίου φωτὸς ἐξερήσομαι, « Σοφ. (καὶ μτνμ.) » Κνημοὺς ἐξερέῃσι (ἡ ἔλαφος) καὶ ἄγκεα βοσκομένη, « Ὀδ. Δ., ἐξερευνήσῃ, (συγχ. τῷ

Ἐξερέω-ῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἐξαγορεύω.

Ἐξ-ερημόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐρημόνω ἐντελῶς, μεταβάλλω εἰς παντελῆ ἐρημίαν, κατερημόνω.

Ἐξέρησις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐξέρασις.

Ἐξ-ερίζω, Μ. ίσω. Φιλονεικῶ ἰσχυρογνωμόνως, ἐξακολουθῶ νὰ ἐρίζω.

Ἐξ-εριθεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἑλκύω πρὸς τὸ μέρος μου τινὰ διὰ ῥᾳδιουργιῶν (μηχανορραφιῶν), (ἐν γέν.) ῥᾳδιουργῶ, (Ἰταλ.) ἰντριγκάρω.

Ἐξ-ερινάζω, Μ. άσω. Εὐκολύνω τὴν ὡρίμασιν τῶν σύκων (διὰ τοῦ ἐρινασμοῦ).

Ἐξεριστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐξερίζων (φιλονεικῶν ἰσχυρογνωμόνως), φιλόνεικος.

Ἐξ-ερμηνεύω, Μ. εύσω. Ἐξηγῶ σαφέστατα, Διερμηνεύω.

;Ἐξ-ερπύζω, καὶ

Ἐξ-έρπω, Μ. ερπύσω (ἀόρ. Ἐξείρπυσα κτλ.). Ἕρπων (Συρόμενος) ἐβγαίνω ἀπὸ πουθενά, ξετρυπόνω. » Ἐκ τοῦ σκίμποδος δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι, « Ἀρσφ. 2) (μτγν. μτβτ.) ἀναδίδω ἑρπετά. » Ἐξεῖρψεν ἡ γῆ αὐτῶν βατράχους, « Γρφ.

Ἐξερράγην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκρήγνυμι.

Ἐξ-έρρω, Μ. ερρήσω, Π. ἐβγαίνω καὶ ὑπάγω (κυρ. πρὸς ὄλεθρόν μου καὶ ἐπὶ κακοῦ). » Ἔξερρε γαίας τῆσδε, « Εὐρ., κρημνίσου φύγε ἀπ' ἐδῶ.

Ἐξερρύηκα, πρκ. τοῦ Ἐκρέω.

Ἐξερυγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐξερεύγομαι.

Ἐξ-ερυθριάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι

Ἐξέρυθρος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἐρυθρός, κατακόκκινος.

Ἐξ-ερύκω, Μ. ερύξω, Π. = Ἀπερύκω, ἐμποδίζω.

Ἐξ-ερύω, Μ. ύσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Τραβῶν ἐβγάζω τι ἀπό, ἀποσπῶ. » Τόξον ἐξειρυ-

σε χειρὸς, « Ἰλ. Ψ. » Τὸν δὲ μετόπισθε λαβὼν ποδὸς, ἐξεφύσασκεν,« Ἰλ. Κ. » Ἰχθύας, οὓς θ' ἁλιῆες ἐς αἰγιαλὸν ἔκτοσθε θαλάσσης δικτύῳ ἐξέρυσαν, « Ὀδ. Χ.

Ἐξ·έρχομαι, Μ. ἐξ·ελεύσομαι (ἀόρ. Ἐξῆλθον κτλ.). (μὲ γεν. καὶ σπνт. μὲ αἰτ. ἡ μόνην ἢ προθετ.) Ἐβγαίνω, ἐβγαίνω ἀπὸ πυθενὰ, πηγαίνω ἔξω· (ἐπὶ χρόν.) παρέρχομαι· (ἐπὶ ὀνείρ. προφητ. κτλ.) ἀληθεύω, πληροῦμαι, λαμβάνω ἔκβασιν, (παρβλ. Ἐξήκω). (ἐπὶ ἀριθμ.) προκύπτω, συμποσοῦμαι· (μὲ αἰτ. προθετ.) μεταβαίνω, (τρπ.) συναριθμοῦμαι, (κοιν.) περνῶ εἰς τὴν ἀράδα.

Ἐξ·ερωέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ γεν.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον μυ, ἐκκλίνω, παρεκτρέπομαι, παραστρατίζω. » Ἐξηρώησε κελεύθου, « Θκρ.

Ἐξ·ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξερεείνω.

Ἐξεσάωθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐξεσώθησαν, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἐκσώζω.

Ἐξ·εσθίω, Μ. ἐξ·έδομαι (πρκ. Ἐξεδήδοκα κτλ.). Τρώγω τι ὁλόκληρον, κατατρώγω.

Ἐξεσία (ἡ). [ἐξίημι], Π. ἀποστολὴ (μὲ παραγγελίαν), πρεσβεία, (Γαλλ.) mission.

Ἔξεσις [ἐξίημι], εως (ἡ). ἀπόπεμψις (κυρ. γυναικὸς), χώρισμα.

Ἐξέσκληκα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ ἀχρ. Ἐκσκέλλω, κατεξηράνθην, κατεσκληρύνθην.

Ἐξέσμων, παρτ. τοῦ Ἐκσμάω.

Ἐξεσσύθην, Π. ἀόρ. ά. καὶ

Ἐξέσσυτο, Π. γ'. ἐν. προ. τοῦ ἀορ. β'. ἢ τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ἐκσεύομαι.

Ἐξέστηκα, πρκ. καὶ

Ἐξέστην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐξίσταμαι.

Ἔξεστι, Μ. ἐξέσται (παρτ. Ἐξῆν, προτ. Ἐξέστω, ὑποτ. Ἐξῇ, ἀπαρ. Ἐξεῖναι, ϗ μτχ. Ἐξόν). (ἀπρσ.) Εἶν' ἐπιτετραμμένον (συγχωρημένον) ἢ δυνατὸν (ἠμπορεῖ) νὰ γένῃ. (μὲ δοτ. ϗ ἀπαρ.) » Ἔξεστί μοι ἀποδημεῖν, « Ξεν. (ἢ μτχ.) » Ἐξόν, « (ἐκλαμβ. ἀπολύτ.), ἐν ᾧ (ἀφ' οὗ) εἶνε δυνατὸν ἢ συγχωρημένον.

Ἔξεστις, ιος (ἡ), Ἰων. = Ἔξαστις.

Ἐξέστραμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐκστρέφω, (ὅθ.

Ἐξεστραμμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ξανάστροφα, ἀνάποδα· παρηλλαγμένως.

Ἐξ·ετάζω, Μ. άσω. Ἐρευνῶ (Ἐρωτῶ) νὰ μάθω τι· (Νμ.) ἀνακρίνω, ζητῶ ν' ἀνακαλύψω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. διὰ βασάνων) τὴν ἀλήθειαν παρά τινος· ἐξακριβόνω, συγκρίνω, παραβάλλω· δοκιμάζω τι ἂν ἦνε καθὼς πρέπει, (ὅθ. ἐπὶ στρατ.) ἐπιθεωρῶ· (πθ. πρὸς μτχ.) φαίνομαι (ἀποδεικνύομαι) πράττων τι. » Ἐξηταζόμην τὰ δέοντα λέγων, « Δμ. (καὶ προθετ.) » Μετὰ τῶν μηδὲν ἠδικηκότων ἐξετάζεσθαι, « αὐτ., συναριθμεῖσθαι. (καὶ ἐλλ.) » Τῶν ἐχθρῶν ἐξετάζομαι, « αὐτ., εἶμαι ἕνας ἀπό.

Ἐξετάθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐκτείνω.

Ἐξέτασις, εως (ἡ). τὸ ἐξετάζειν ἢ ἐξετάζεσθαι, ἔρευνα, ἀνίχνευσις τῆς ἀληθείας· (Νμ.) ἀνάκρισις (συνήθ. διὰ βασάνων). δοκιμή. σύγκρισις· (ἐπὶ στρατ.) ἐπιθεώρησις. » Ἐξέτασιν ποιεῖται ἐν τῷ πεδίῳ τῶν Ἑλλήν. καὶ τῶν βαρβ., « Ξεν., (παρβλ. Δοκιμασία).

Ἐξετασμὸς (ὁ), = Ἐξέτασις.

Ἐξεταστήριον (τὸ). τρόπος (μέσον) πρὸς ἐξέτασιν, δοκιμασία, βάσανος.

Ἐξεταστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐξετάζων (δοκιμάζων, ἐξακριβόνων κτλ.), (Νμ.) ἀνακριτὴς, (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ἐλεγκτής. ἐπιθεωρητής.

Ἐξεταστικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἱκανὸς, ἐπιτήδειος πρὸς) ἐξέτασιν. ‖. » Τὸ ἐξεταστικὸν (ἀργύριον), « Δμ., τὰ ἔξοδα τῆς ἀνακρίσεως ἢ τὸ ἐπιμίσθιον τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ἐξέτεροι, αι, α, Π. ἄλλοι τινὲς, (συνηθές. τὸ παρασύνθ. Μετεξέτεροι).

Ἐξ·ετεροτροπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποκτῶ ἢ Μεταχειρίζομαι ἄλλον τρόπον (ἄλλα ἤθη), ἀλλοιοῦμαι (κυρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον)).

Ἐξετέτιστο, γ'. ἐν. προ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐκτίνω.

Ἐξέτης, ου (ὁ) καὶ Ἐξέτης, εος (ὁ, ἡ), = Ἑξαέτης, ἓξ χρόνων.

Ἐξέτι, ἐπίρ. Π. (ἀντὶ) Ἐξ ἔτι, ἔκτοτε ἀκόμη· (μὲ γεν.) » Ἐξέτι πατρῶν, « Ὀδ. Θ., ἐκ προγόνων. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Ἐξέτι κεῖθεν, « Καλλ.

Ἐξέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐξέτης.

Ἐξετμήθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἐκτέμνω.

Ἐξετράπην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκτρέπω.

Ἐξετράφην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐκτρέφω.

Ἐξέτρωσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐκτιτρώσκω.

Ἐξ·ευγενίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ εὐγενῆ, τοῦ ἀφαιρῶ τὸ ἀγενὲς ἢ δυσγενές.

Ἐξ·ευθύνω, Μ. υνῶ. Ἰσάζω (Διορθόνω) τι μὲ ἀκρίβειαν, ἐξομαλύνω.

Ἐξ·ευκρινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὅλως διόλου εὐκρινὲς, τὸ ἀναπτύσσω ἐντελῶς, (παρβλ. Διευκρινέω).

Ἐξ·ευλαβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εὐλαβοῦμαι (Προσέχω, Προφυλάττομαι) εἰς τὸ ἄκρον.

Ἐξ·ευμαρίζω, Μ. ίσω. Εὐκολύνω τι ὅλως διόλου, τὸ κάμνω εὐκολώτατον· προδιαθέτω· προετοιμάζω.

Ἐξ·ευμενίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου εὐμενῆ (εὐδιάθετον), ἐξιλεόνω.

Ἐξ·ευνουχίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ αὐτόχρημα (ἐντελῶς) εὐνοῦχον.

;Ἐξ·ευπορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐφευρίσκω πόρον (τρόπον) νὰ προμηθεύσω τι εἴς τινα ἢ νὰ εὐπορήσω αὐτὸς ἐγώ τινος.

Ἐξεύρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐξευρίσκειν, ἐφεύρεσις, ἀνακάλυψις.

Ἐξευρετικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος πρὸς ἐξεύρεσιν, ἐφευρετικός.

Ἐξεύρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξεῦρέν (ἐπενόησέ) τις, ἐφεύρεμα, [ἐκ τοῦ

Ἐξ·ευρίσκω, Μ. ευρήσω (ἀόρ. Ἐξεῦρον κτλ.). Σκαλίζων (Ἀναζητῶν) εὑρίσκω, κατορθόνω νὰ εὕρω· (τρπ.) ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω.

Ἐξ·ευτελίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι νὰ ἦνε ἢ νὰ φαίνεται ὅλως διόλου εὐτελὲς, ἐξουθενῶ· περιφρονῶ.

Ἐξευτελισμὸς (ὁ). τὸ ἐξευτελίζειν ἢ ἐξευτελίζεσθαι, ἐξουδένωσις, περιφρόνησις.

Ἐξ·ευτονέω-ῶ, Μ. ήσω. (πρὸς ἀπαρ.) Ἔχω ἀρκετὸν τόνον (ἱκανὴν δύναμιν) ἵνα.

Ἐξ·ευτρεπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἐντελῶς εὐτρεπὲς (ἕτοιμον).

Ἐξ·εύχομαι, Μ. εύξομαι, Π. = Ἐξαυχέω. » Ἀργεῖαι γένος ἐξευχόμεσθα, « Αἰσχλ. 2) Εὔχομαι (Ἐπιθυμῶ) μὲ πολὺν πόθον. » Εἰς ὄψιν ἥκεις ὧν περ ἐξηύχου πάλαι, « Αἰσχλ.

Ἐξεφαάνθην, Π. ἀντὶ Ἐξεφάνθην (ἄχρ.) ἀντὶ Ἐξεφάνην.

Ἐξέφανεν, Π. ἀντὶ Ἐξεφάνησαν, πλθ. γ'. καὶ

Ἐξεφάνην, ἐν. ά. προ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τοῦ Ἐκφαίνω.

Ἐξέφηβος (ὁ, ἡ). (νέος) ὅστις ὑπερέβη ἤδη τὴν ἡλικίαν (ἐβγῆκεν ἀπὸ τὴν τάξιν) τῶν ἐφήβων.

Ἐξ·εφίημι, Μ. ἐξεφ·ήσω. Ἀφίνω (Ἐξαπολνῶ) τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινος. ‖. (μσ.) παραγγέλλω, διατάττω.

Ἐξεφρείομεν, Ἰων. ἀντὶ Ἐξεφέρομεν ἢ Ἐξεφορέομεν.

Ἐξέφυγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκφεύγω.

Ἐξέφυν, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐκφύομαι.

Ἐξεχέβρογχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐξέχοντα τὸν βρόγχον (τὸ καρύδι τοῦ λαιμοῦ).

Ἐξεχέγλουτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐξέχοντας γλουτοὺς (κωλομέρια ἢ γόμφους).

Ἐξεχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξέχων, πεταγμένος ἔξω, (ἐν γέν.) = Ἔξοχος, [ἐκ τοῦ

Ἐξ·έχω (χ. Μ.). Κρατῶ τι ἔξω ἢ ἐμπρός. ‖. (συνηθ. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) εἶμαι (στέκομαι) πλέον ἔξω ἢ ἐμπρὸς παρὰ τοὺς ἄλλους, ὑψοῦμαι ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν· ὑπερέχω (κυρ. καὶ μτφορ.)· (ἐπὶ ἡλίου ϗ ἀστέρων) ἀνατέλλω. (πθ. ἢ μσ. μὲ γεν.) κρατοῦμαι (ἐξήρτημαι) ἀπὸ, εἶμαι προσκολλημένος εἰς. » Ἐξεχόμενα τῆς μητρὸς, « Δ. Ἀλ.

Ἐξ·έψω, Μ, εψήσω. Βράζω τι ἐντελῶς (ὡς οὗ νὰ λυώσῃ, νὰ χυλώσῃ). χωνεύω.

Ἐξέωσα, ἀόρ. καὶ

Ἐξέωσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐξωθέω.

Ἔξηβος (ὁ, ἡ), = Ἐξέφηβος.

Ἐξήγαγον, ἀορ. τοῦ Ἐξάγω.

Ἐξ·ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προηγοῦμαι, προπορεύομαι (κυρ. ἵνα δείξω τὸν δρόμον), (ὅθ. ἐν γέν.) ὁδηγῶ, (μτφορ.) ἐξηγῶ· ἀποδείχνω. διηγοῦμαι· συμβυλεύω· δίδω πρῶτος τὸ παράδειγμα· εἶμαι πρῶτος (ἀρχηγὸς), ἔχω ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν μου, διέπω, διευθύνω, διοικῶ. (μὲ γεν.) » Οἷσί περ ἄρχει, τῶν δ' ἐξηγείσθω, « Ἰλ. Β. (καὶ μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Ἐξηγούμενος αὐτῷ τῆς ὁδοῦ, « Λξ. (καὶ ἀπολ.) » Ἰέναι πάντας τῇ ἂν αὐτὸς ἐξηγέηται, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Ὑπογραμματεύων γὰρ ὑμῖν, αὐτὸς ἐξηγεῖται τὸν νόμον τοῦτον τῷ κήρυκι, « Δμ., τοῦ τὸν ἐκανονάρχει ἵνα τὸν διαλαλῇ ἐκεῖνος. (ϗ μὲ αἰτ.) » Τοὺς ξυμμάχους ἐξηγούμεθα, « Θκ. (καὶ μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Τὰ νόμιμά σοι ἐξηγησόμεθα, « Δμ. (καὶ κατ' ἀνάλ. ἀπαρ.) » Ἐξηγοῦ δέ μοι, εἴσφε σὺν δίκῃ κατέκτανον, « Αἰσχλ. (παρβλ. Εἰσηγέομαι)

Ἐξήγημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξηγήθη (ἐρρέθη, ἀνεπτύχθη, ἀπεδείχθη κτλ.), διήγημα.

Ἐξήγησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐξηγέομαι, ὁδηγία· ἀρχηγία· (τρπ.) ἀνάπτυξις, ἑρμηνεία· συμβουλή· ἀπόδειξις· διήγησις κτλ.

Ἐξηγηματικὸς, ἡ, ὸν, = Ἐξηγητικός.

Ἐξηγητὴς, οῦ (ὁ). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.)

ὁδηγός· εἰσηγητὴς, σύμβουλος· ἑρμηνευτής· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος ἢ διωρισμένος ὑπὸ τῆς διοικήσεως ἑρμηνευτὴς τῶν διοσημειῶν, τῶν χρησμῶν, τῶν ὀνείρων κτλ., (εἰς τὴν Αἴγυπτ.) διευθυντὴς, διοικητὴς, (Στρ. ΙΖ'. 797.)

Ἐξηγητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων [ἐπιτήδειος] πρὸς) ἐξήγησιν.

Ἐξηγορία (ἡ), [ἐξαγορεύω], = Ἐξαγόρευσις· διήγησις (κυρ. πρὸς ἔπαινον), ἐγκώμιον, (παρβλ. Ἐξομολόγησις).

Ἐξηγρόμην, Π. ἀορ. β'. τοῦ Ἐξεγείρομαι, ἢ παρτ. τοῦ Ἐξέγρομαι

Ἐξῄειν, ά. ἐν. καὶ

Ἐξῄεσαν, γ'. πλθ. προ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔξειμι.

Ἐξ·ηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ τι ἀπὸ τὸν ἠθμὸν (τὸ στραγγιστῆρι), σουρόνω, λαγαρίζω, (παρβλ. Διηθέω).

Ἐξῄκασμαι, Ἀττ. ἀντὶ Ἐξείκασμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐξεικάζω.

Ἑξήκοντα (οἱ, αἱ, τὰ), ἄκλ. ἀριθμ., (60), ἑξῆντα.

Ἑξηκονταέτης, έος ἢ έος-οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 60 ἔτη, ἑξῆντα χρόνων, (ἴδε Δεκαέτης).

Ἑξηκονταετία (ἡ). διάστημα 60 ἐτῶν.

Ἑξηκοντάκις, ἐπίρ. Ἑξῆντα φοραῖς.

Ἑξηκοντακισχίλιος, αι, α, 60 χιλιάδες.

Ἑξηκοντάκλινος (ὁ, ἡ). (οἶκος) περιέχων ἢ χωρῶν 60 κλίνας.

Ἑξηκοντάλιθος (ὁ), εἶδος πολυποικίλου (ἢ πιθανώτ. πολυσυνθέτου) λίθου, (παρβλ. Ἑκατοντάλιθος).

Ἑξηκοντάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 60 πηχῶν.

Ἑξηκοντὰς, άδος (ἡ). τὸ ἀφηρημ. οὐσ. τοῦ 60 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 60: μονάδων (προ. ἢ πραγμ.).

Ἑξηκονταστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔκτασιν 60 σταδίων.

Ἑξηκονταταλαντία (ἡ). ἄθροισμα (ποσότης) 60 ταλάντων.

Ἑξηκοντατάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων 60 τάλαντα.

Ἑξηκοντόργυιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 60 ὀργυιῶν ἔκτασιν.

Ἑξηκοντούτης, ου (ὁ) καὶ Ἑξηκοντοῦτις, ιδος (ἡ), = Ἑξηκονταέτης.

Ἑξηκοσταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 60 ἡμέρας.

Ἑξηκοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 59.

Ἐξηκριβωμένως, [ἐξακριβόω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πολλὴν (Μὲ τὴν μεγαλητέραν) ἀκρίβειαν.

Ἐξ·ήκω (χ. Μ.), = Ἐξέρχομαι, ἐβγαίνω· φθάνω, καταντῶ· (ἐπὶ χρόν.) παρέρχομαι, περνῶ· (ἐπὶ ὀνείρ. ἢ προφητ.) ἐκπληροῦμαι. » Ἐξήκειν οἱ τὸν ὄνειρον, « Ἡρ., (κοιν.) ἐβγῆκε, (δηλ.) ἀλήθευσε.

Ἐξήλασα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐξελαύνω.

Ἐξήλατος (ὁ, ἡ), Π. [ἐξελαύνω]. δυλευμένος μὲ τὸ σφυρὶ, σφυρήλατος. (ἄλλ. γρφ. Ἐξήλατος, = Ἑξάπτυχος).

Ἐξήλικας, β'. ἐν. προ. τοῦ πρκ. τοῦ Ἐξαλίζω.

Ἐξῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐξέρχομαι.

Ἐξ·ηλιάζω, Μ. άσω. Ἐκθέτω (Ἁπλόνω ἔξω) εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιάζω. κρεμῶ ἐπὶ σταυροῦ. » Ἐξηλίασαν αὐτοὺς ἐν τῷ ὄρει, « Γρφ. ‖. (πθ.) καίομαι (μαυρίζω) ἀπὸ τὸν ἥλιον.

Ἐξ·ηλιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι λαμπρὸν ὡς τὸν ἥλιον, καταφωτίζω. » Ἀὴρ ἐξηλιοῦται, « Πλ., ἀποκτᾷ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου.

Ἐξηλλαγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐξαλλάσσω, (ὅθεν:

Ἐξηλλαγμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ τρόπον παρηλλαγμένον (καινοφανῆ, παράξενον).

Ἐξήλυσις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐξέλευσις.

Ἐξῆμαρ, ἐπίρ. Π. ἓξ ἡμέρας (κατὰ συνέχειαν).

Ἐξημαρτημένως [ἐξαμαρτάνω], ἐπίρ. (μτχ.). Σφαλερῶς, ἐσφαλμένως.

Ἐξ·ημερόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὅλως διόλου ἥμερον, τὸ ἡμερόνω ἐντελῶς. » Ἐξημερῶσαι γαῖαν, « Εὐρ., νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τ' ἄγρια θηρία. » Χῶρον ἐξημερ., « Ἡρ., ξεχερσόνω.

Ἐξημέρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐξημημένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐξαμάω.

Ἐξημμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐξάπτω.

Ἐξημοιβὸς [ἐξαμείβω], ή, όν, Π. τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ μεταλλάξῃ. » Εἵματά τ' ἐξημοιβὰ, « Ὀδ. Θ., τὰ ποικίλλα ἢ διαφέροντα ἀλλήλων, (κοιν.) πολλαῖς ἀλλαξιαῖς φορέματα, (ἴδε ϗ παρβλ. Ἐξαλλάσσω).

Ἐξῆν, παρτ. τοῦ Ἔξεστι.

Ἐξήνεγκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐκφέρω.

Ἐξήνιος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ἡνίας (χαλινάρια), ξεχαλίνωτος.

;Ἐξήνοχα, σπντ. (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἐξενήνοχα.

Ἐξῆξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐξάττω.

Ἐξήπαφον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐξαπαφίσκω.

Ἐξ·ηπειρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω ὅλως διόλου εἰς (Ἑνόνω μὲ τὴν) ἤπειρον.

Ἐξ·ηπεροπεύω, Μ. εύσω, Π. ἐξαπατῶ, ξεγελῶ, ξελογιάζω.

Ἐξ·ηπιαλόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Μεταβάλλομαι (ἀπὸ ἁπλοῦ πυρετοῦ) εἰς ἠπίαλον.

Ἐξήραμμαι, πθ. πρκ. καὶ

Ἐξηράνθην, πθ. ἀορ. τοῦ Ξηραίνω.

Ἐξήρατο, γ'. ἐν. προ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ Ἐξαίρω.

Ἐξήρετο, γ'. ἐν. προ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Ἐξέρομαι.

Ἑξήρετμος (ὁ, ἡ). πλοῖον μὲ ἓξ ἐρετμοὺς (κωπιά).

Ἐξῃρημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατ' ἐξαίρεσιν, κατ' ἐξοχὴν, ἐξαιρέτως,

Ἑξήρης, εος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ ἓξ σειρὰς κωπιῶν ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).

Ἑξηρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἑξήρη (ναῦν) ἢ κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα ἑξήρους. » Πλοῖον ἑξηρικὸν, « Πλβ.

Ἐξήρυγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐξερεύγω.

Ἐξηρώησα, Π. ἀόρ. τοῦ Ἐξερωέω.

Ἑξῆς [ἕξω, μέλλ. τοῦ Ἔχω], ἐπίρ. Κατὰ σειρὰν, ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλυ, κατὰ συνέχειαν· πλησίον· κατόπιν. ἔπειτα, ἀμέσως ἔπειτα· (ἐνίοτε) ἁπλῶς, ἐπίσης. (μὲ δοτ.) » Παντὶ ἑξῆς τεκμηρίῳ πιστεῦσαι, « Θκ. » Ἑξῆς καὶ μείζονι καὶ ἐλάσσονι πόλει, « αὐτ. » Γέγραπται δὲ ἑξῆς, ὡς ἕκαστα ἐγίγνετο, κατὰ θέρος ϗ χειμῶνα, « αὐτ. » Ἑξῆς τῷ νοερῷ ζώῳ, « Μάρκ. Αὐρ., εὐθὺς μετά. » Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι, Ἀρσφ. (ϗ ἐνάρθρ.) » Ὁ ἑξῆς πνέων τῷ Ἀργέσῃ, « Ἀριστ., ὁ μετ' αὐτὸν ἀμέσως. (καὶ γεν.) » Τὸ ἑξῆς τῆς ὁδοῦ, « τὸ ὑπόλοιπον. (ϗ ἐπὶ χρόν.) » Τριῶν ἡμερῶν ἑξῆς, « Πλάτ. » Τὸ ἑξῆς (τοῦ λόγου), « Γρμτ., ἡ συνέχεια, ἡ σειρὰ, ἡ ἀλληλουχία. » Καὶ τὰ ἑξῆς, « Γρμτ., (Λτν.) et cætera.

Ἐξητασμένως [ἐξετάζω], ἐπίρ. (μτχ.). Μετ' ἐπιστασίας, ἐπιμελῶς, ἐξηκριβωμένως.

Ἐξ·ητριάζω, Μ. άσω. Περνῶ ὑγρόν τι ἀπὸ πανὶ (ἤτριον), σουρόνω.

Ἐξ·ηττάομαι-ῶμαι, Μ. ηττηθήσομαι. Νικῶμαι κατὰ κράτος.

Ἐξ·ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγάλλω (Ἀναδίδω) ἦχον· κάμνω ν' ἀκούεται ἔξω ἦχος· (ἐν γέν.) ἀντηχῶ, ἠχολογῶ. » Τὸ κώνειον ἐξηχεῖν, « Πλβ., (παρβλ. Ἐξᾴδω).

Ἐξήχησις, εως (ἡ). παραφωνία, [ἐκ τοῦ

Ἔξηχος (ὁ, ἡ). κακόηχος, (τρπ.) ἀπᾴδων, ἀνάρμοστος, ἄτοπος. (μτγν.) = Ἐνεὸς, ἐκστατικὸς, ἐμβρόντητος.

Ἐξ·ιάομαι-ῶμαι, Μ. ιάσομαι. Ἰατρεύω (Θεραπεύω, [καὶ μτφρ.] Διορθόνω) ἐντελῶς.

Ἐξίασι, γ'. πλθ. προ. τοῦ ἐνς. τῆς ὀρς. τοῦ Ἔξειμι.

Ἐξιᾶσι, ἀντὶ Ἐξιεῖσι, γ'. πλθ. προ. τοῦ ἐνς. τῆς ὀρς. τοῦ Ἐξίημι.

Ἐξ·ιδιάζομαι, Μ. άσομαι. Ἰδιοποιοῦμαί (Οἰκειοποιοῦμαί) τι, ἑλκύω πρὸς τὸ μέρος μυ, κάμνω ὅλως διόλου ἰδικόν μου.

Ἐξιδιασμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., οἰκειοποίησις κτλ.

Ἐξ·ιδιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, καὶ

Ἐξ·ιδιοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Ἐξιδιάζομαι.

Ἐξ·ιδιοποίησις, εως (ἡ), = Ἐξιδιασμός.

Ἐξ·ιδίω, Μ. ίσω. Ἱδρόνων ἀναδίδω, ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὸ σῶμά μου διὰ τοῦ (ἢ ἐν εἴδει) ἱδρῶτος. ἀναβρύω.

Ἐξιδοῦ, μσ. ἀόρ. β'. τῆς προ. τοῦ Ἐξοράω.

Ἐξ·ιδρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐξιδίω. 2) καταϊδρόνω (;).

Ἐξ·ιδρύω, Μ. ύσω. Στήνω (Τοποθετῶ) τινα ἀσφαλῶς πουθενὰ, καθίζω (καὶ μσ. κάθημαι) ἀναπαυτικά. (τρπ.) ἀποκαταστήνω. » Στῆσόν με κἀξίδρυσον, « Σοφ. (καὶ μσ.) » Βίον ἐξιδρυσάμην, Ἀρσφ., κατώρθωσα πόρον βίου σταθερόν.

Ἐξίδρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐξιδρόω, χύσιμον πολλοῦ ἱδρῶτος.

Ἐξ·ιερόω-ῶ. Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ἱερὸν, καθιερόνω, ἀφιερόνω.

Ἐξ·ίημι, Μ. ἐξ·ήσω. Ἀφίνω τι νὰ ἔβγῃ (νὰ φύγῃ), ἀπολύω, ἀπομακρύνω, ἀποπέμπω, (κοιν.) δίδω δρόμον, 'ξαπολνῶ. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἐβγαίνω, (ἐπὶ ποτ.) χύνομαι. » Ἐπεί τέ τοι οὐ τίκτει, ἔξεο, ἄλλην δὲ γῆμον, « Ἡρ. (καὶ κατὰ τμῆσ. Π.) » Πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, « Ὅμ. ἀπέβαλον (ἔχασαν) τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ φαγητοῦ καὶ ποτοῦ, (δηλ.) ἐθεράπευσαν τὴν πεῖναν καὶ δίψαν των, ἐχόρτασαν, (ὅμοιον μὲ τὸ » Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πιόντ' ἀφέτην πολυχαγκέα δίψαν, « Ἰλ. Λ.). »

ἡ λίμνη ἐξίησιν ἐς θάλασσαν, « Θκ.

Ἐξ-ιθύνω, Μ. υνῶ, Π. ἰσάζω τι ἐντελῶς, τὸ κάμνω ἴσιον ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. 2) (τρπ.) διέπω· διευθύνω.

Ἐξ-ικετεύω, Μ. εύσω. Παρακαλῶ ἐπιμόνως, ἢ Καταπείθω μὲ τὰς ἱκεσίας μου.

Ἐξ-ικμάζω, Μ. άσω. Ἀφαιρῶ (Ἀποῤῥοφῶ) τινος ὅλην τὴν ἰκμάδα, (κοιν.) ξεσραγγίζω, ξεζουμίζω, (ἐπμ.) καταξηραίνω· (ὅθ. μτφορ.) σκέπτομαι πολλαχῶς, καλοστοχάζομαι. » Ἀλλὰ τί ταῦτ' ὀδύρομαι, τὰ δ' ἐν ποσὶν οὐκ ἐξικμάζω ϗ λογίζομαι κακά; « Εὐρ.

;Ἐξ-ικμαίνω, Μ. ανῶ, = Ἐξικμάζω.

Ἐξίκμασις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐξικμάζω, ἡ τῆς ἰκμάδος ἀφαίρεσις, ξεστράγγισμα κτλ.

Ἐξ-ικνέομαι-οῦμαι, Μ. ίξομαι (ἀόρ. Ἐξικόμην κτλ.). Φθάνω (Καταντῶ) πυθενὰ ἢ ἕως εἰς. (μτφορ.) κατορθόνω (τελειόνω, ἐπιτυγχάνω, φθάνω εἰς) τὸν σκοπόν μυ. εἶμαι ἱκανὸς πρός τι, ἐξαρκῶ. (μὲ γεν. ἢ προθετ. αἰτ. ἢ Π. μὲ αἰτ. μόνην) » Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα, « Ἰλ. Ι. » Ἐπὶ βραχὺ (» Ἐπὶ πλεῖστον) ἐξικνεῖται, « Λξ. » Πρὶν τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, « Λξ. (καὶ τρπ.) » Ἐξικνεῖσθαι πρὸς τὴν χρείαν, « Αχ. (ϗ μὲ γεν.) » Τί δῆτα δρῶντες, τοῦδ' ἂν ἐξικοίμεθα; « Εὐρ.

Ἐξ-ίκω. Μ. ίξω, Π. ἀντὶ Ἐξήκω, (ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) ἐβγαίνω, ἐκπληροῦμαι, πραγματοποιοῦμαι.

Ἐξ-ιλαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου ἱλαρὸν (εὔθυμον), φαιδρύνω.

Ἐξίλασις, εως (ἡ). ἐξιλασμός, ἐξιλέωσις, [ἐκ τοῦ

Ἐξ-ιλάσκομαι, Μ. ιλάσομαι. Καταπραΰνω τὴν ὀργήν τινος, 'ξαναποκτῶ τὴν εὔνοιάν του, τὸν ἐξιλεόνω.

Ἐξίλασμα (τὸ). μέσον πρὸς ἐξιλέωσιν, δῶρον· θυσία κτλ.

Ἐξιλασμός (ὁ), = Ἐξίλασις, ἐξιλέωσις· (συνκδχ.) ἡ πρὸς ἐξιλέωσιν τοῦ θεοῦ γινομένη θυσία ἢ ἄλλη τελετή.

Ἐξιλαστέον, θετ. τοῦ Ἐξιλάσκομαι.

Ἐξιλαστήριος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἐξιλαστικός, ή, όν. Ὁ γινόμενος ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἐξιλασμόν, ἐξιλεωτικός.

Ἐξ-ιλεόω-ῶ, Μ. ώσω = Ἐξιλάσκομαι. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου ἵλεων (εὐμενῆ), ἐξιλεόνω.

†Ἐξιλέωμα (τὸ), = Ἐξίλασμα.

†Ἐξιλέωσις, εως (ἡ), = Ἐξίλασις.

†Ἐξιλεωτικός, ή, όν, = Ἐξιλαστικός.

Ἐξ-ίλλω, = Ἐξείλλω.

Ἐξ-ιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τραβῶ (Ἐβγάζω) τι ἔξω μὲ (ἢ ὡς ἂν μὲ) ἱμάντα (λωρί, σχοινί). 2) ξετυλίζω, ξεκουβαριάζω, (συγχ. τῷ Ἐξαμάω).

Ἐξίμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Ἐξιέναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἔξειμι.

Ἐξ-ινιάζω, Μ. άσω. Ἐβγάλλω (Ἀφαιρῶ) ἀπό τινος τὰς ἶνας.

Ἐξ-ινόω-ῶ, Μ. ώσω. Π. ἀδειάζω ὅλως διόλου, ἐκκενόω, (ἴδε Ὑπέρινος).

Ἐξ-ιονθίζω, Μ. ίσω, Π. ἐβγάζω (ἢ ἐκτείνω τοὺς) ἰόνθους (τὰς τρίχας, τὰ μαλλιά).

;Ἐξ-ιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάλλω (Ἀφαιρῶ) ἀπό τινος τὸν ἰὸν (τὴν σκουριὰν), ξεσκουριάζω, (Ἀῤῥ. Ἐπκτ. Δ. 11).

Ἐξ-ιπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐκθλίβω, ξεσραγγίζω, ξεζουμίζω. (ἐπὶ ὑγρ.) σουρόνω, λαγαρίζω, (ἐν γέν.) καθαρίζω, ξεπαστρεύω.

Ἐξ-ιππάζομαι, Μ. άσομαι καὶ

Ἐξ-ιππεύω, Μ. εύσω. Ἐβγαίνω (Ξεκινῶ) ἔφιππος.

Ἔξιππος (ὁ, ἡ), (κυρ. ὄχημα) μὲ 6 ἵππυς.

Ἐξ-ίπταμαι, Μ. ἐκ-πτήσομαι (ἀόρ. Ἐξέπτην κτλ.), = Ἐκπέτομαι, πετῶ ἔξω, φεύγω πετῶν.

Ἐξιπωτικός [ἐξιπόω], η, όν. Ὠφέλιμος (Χρήσιμος) εἰς τὸ νὰ ξεστραγγίζῃ (νὰ ξεπαστρεύῃ). » Φάρμακα —, « Ἱππκρ.

Ἕξις [ἔχω], εως (ἡ). (ἐν γέν.) ὁ τρόπος τοῦ ὑπάρχειν, ἡ κατάστασις τοῦ σώματος ἢ τῆς ψυχῆς (καθ' ἣν διάκειταί τις οὕτως ἢ ἄλλως). (ἰδιαιτ. δὲ ἐπὶ μὲν τοῦ σώματ.) ἡ κρᾶσις, ὁ ὀργανισμὸς (» Ἰσχνὸς τὴν ἕξιν, « Λξ.)· (ἐπὶ δὲ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ συναμφοτέρου) ἡ διάθεσις, ἡ δύναμις, ἡ ἰδιότης (» Ἕξεις δὲ [λέγω] καθ' ἃς πρὸς τὰ πάθη ἔχομεν οὕτως ἢ ἄλλως, « Ἀρστ.). (κυρ. δὲ) ἡ διὰ τῆς συνηθείας προσγινομένη ἱκανότης. » Ἕξις ἐστὶν, ἰσχὺς καὶ κατασκευὴ τῆς περὶ τὸ ἄλογον δυνάμεως ἐξ ἔθους ἐγγινομένη, « Πλ.

Ἐξ-ισάζω, Μ. άσω. Ἰσάζω (κυρ.) δύο τινὰ πρὸς ἄλληλα, (ἐν γέν.) ἐξομαλύνω, (τρπ.) συμβιβάζω. (ἀμτβτ.) ἐξισοῦμαι.

Ἐξισασμὸς (ὁ). τὸ ἐξισάζειν, ἐξομάλυνσις, συμβιβασμός, ἐξίσωσις.

Ἐξίσης, ἐπίῤ. (ἀντὶ) Ἐξ ἴσης (ἐνν. μοίρας), εἰς ἴσα (ὅμοια) μέρη, ἐξίσυ, ἐπίσης.

Ἐξισοτιμία (ἡ). ἡ ἐξίσου ἀπονεμομένη ἢ ἀπολαμβανομένη τιμή. ἰσοτιμία (εἰς τὸν Λουκ. ἀναγινώσκεται ὀρθότ. κατὰ διάστασιν. » Κἀξ ἰσοτιμίας). «

Ἐξίσου, ἐπίῤ. (ἀντὶ) Ἐξ ἴσου (ἐνν. μέτρου), = Ἐξίσης.

Ἐξ-ισόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἴσον (ὅμοιον) μὲ ἄλλο. (σπν. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) εἶμαι ἢ γίνομαι ἴσος (ὅμοιος) μὲ, ἐξισοῦμαι, ὁμοιάζω. » Μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ, « Σοφ.

Ἐξ-ιστάνω καὶ Ἐξ-ιστάω-ῶ, μτγν. ἀντὶ -

Ἐξ-ίστημι, Μ. ἐκ-στήσω (ἀόρ. Ἐξέστησα καὶ μσ. Ἐξέστην, μσ. πρκ. Ἐξέστηκα κτλ.). (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Στήνω (Τοποθετῶ) τι ἔξω ἢ μακρὰν ἀπὸ, ἐβγάλλω (μετακινῶ) τι ἀπὸ τὴν συνειθισμένην του στάσιν (θέσιν). (ὅθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) προξενῶ ἔκστασιν, ἐκπλήττω, (κοιν.) κάμνω τινὰ νὰ τὰ χάσῃ, ξυππάζω. » Ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους ἑαυτῶν, « Δμ. (ϗ χ. τῆς γεν.) » Γυναῖκές τινες ἐξέστησαν ἡμᾶς, « Γρφ. 2) μεταβάλλω, ἀλλοιόνω (κυρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον). » Ἡ λύπη ἐξίστησι καὶ φθείρει τὴν φύσιν, « Πλ. » Ἔστι δὲ γενναῖον τὸ μὴ ἐξιστάμενον ἐκ τῆς αὑτοῦ φύσεως, « Ἀρστ. » Καὶ ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι, καὶ οὐκ ἐξίσταμαι· ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε, « Θκ. ‖. (μσ.) ἐβγαίνω (μακρύνομαι) ἀπὸ, ἐξέχω (» Τὸ δὲ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον.. οὐχ ὥσπερ τὸ τοῦ ἄῤῥενος ἐξεστηκὸς, « Ἀρστ.)· στέκω (τραβηοῦμαι) παρέκει, παραμερίζω. » Ἐξίστασθαι τῆς ὁδοῦ, « Ξεν., Δμ. (ϗ δοτ.) » Ἐξίστασθαι ὁδοῦ βαδιζούσαις, « Πλ. (καὶ αἰτ.) » Οὐδένα κίνδυνον ὑπὲρ δόξης ἐξέστη, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Φεύγετ' ἐξίστασθε, « Εὐρ. » Ἐνίοισι τὰ ἄρθρα ἐξίστανται καὶ καθίστανται ἀνωδύνως, « Ἱππκρ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δὲ μτφορ.) » Φρενὸς (ἡ) » Φρενῶν (» Τοῦ φρονεῖν, » Τοῦ λογίζεσθαι, » Τῶν λογισμῶν) ἐξίσταμαι, (ϗ ἁπλ. κατ' ἐλλ.) » Ἐξίσταμαι, « Λξ., χάνω (ἐβγαίνω ἀπὸ) τὰ λογικά μυ, παραλογιάζω, (κοιν.) τὰ χάνω, (Τυρκ.) σαστίζω, (παρβλ. Ἐκπλήττω). » Μαρακὸς δὲ ὁ Συρακούσιος, καὶ ἀμείνων ἦν ποιητὴς, ὅτ' ἐκσταίη, « Ἀρστ. » Πολλοὶ καὶ τῶν παλαιῶν μαθημάτων ἐξίστανται, « Ξεν., τὰ λησμονοῦν. » Ἐξειστήκει τῶν ἑαυτοῦ, « Δμ. ἔχασε (κυρ. δὲ παρεχώρησεν εἰς τοὺς δανειστάς του χρεωκοπήσας) τὴν περιουσίαν του. » Ἐκστὰς τῆς γυναικὸς, « Λξ., τὴν ἐχώρισε. » Πάντων τῶν πεπραγμένων ἐκστάντα, « Δμ., ἀφίνων (παρατρέχων, παρασιωπῶν) αὐτά. (καὶ μὲ αἰτ.) » Οὐδένα κίνδυνον ἐξέστησαν, « αὐτ., δὲν ἀπέφυγον. » Ἐξέστηκα τὰ τοιαῦτα, « αὐτ., τὰ ἀποφεύγω. » Φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην, « Σοφ. 2) (χ. πτ.) φθείρομαι, χαλνῶ, ἀποθνήσκω. » Οἶνος ἐξεστηκὼς, « Θφρ., Δμ., χομμένος. » Σφακελίσαντα ἐκστῆναι, « Πλ.

Ἐξ-ιστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω) μὲ περιέργειαν νὰ μάθω.

Ἐξίσχιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐξέχοντα τὰ ἰσχία, ξεγοφιασμένος.

Ἐξ-ισχναίνω, Μ. ανῶ καὶ

Ἐξ-ισχνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὅλως διόλου ἰσχνὸν (λιγνόν).

Ἐξ-ισχύω, Μ. ύσω. (μὲ γεν.) Κατορθόνω τι (διὰ τῆς ἰσχύος μου), ὑπερνικῶ, ὑπερισχύω. » Ἡ ἐπιμέλεια πολλάκις ϗ τῆς φύσεως ἐξίσχυσε, « Στρ. (ϗ πρὸς ἀπαρ.) » Ἐξίσχυσε διαδέξασθαι τὴν σχολὴν, « Αρτ.

Ἐξ-ίσχω, Μ. ἐκ-σχήσω, = Ἐξέχω. » Ἐξίσχει κεφαλὰς βερέθρου, « Ὀδ. Μ., ἐβγάζει (προβάλλει) τὸ κεφάλι της ἀπό. » Ὀφθαλμοὶ ἐξίσχοντες, « Ἀρετ.

Ἐξίσωσις, εως (ἡ), = Ἐξισασμός.

Ἐξισωτής, οῦ (ὁ). (ἐν γεν.) ὁ ἐξισῶν (ἐξισάζων), συμβιβαστής. (ἰδιαιτ. δὲ ἐπὶ τῶν Βυζ.) ὁ ἐπὶ τῆς ἐξακριβώσεως τῶν μέτρων καὶ σταθμῶν ἀξιωματικὸς, ἢ· ὁ ἐξετάζων τὰς καταστάσεις καὶ συμβιβάζων ἀναλόγως τὰς διενέξεις τῶν φορολογουμένων, (παρβλ. Τιμητής).

Ἐξίτηλος (ὁ, ἡ), [ἔξειμι]. (κυρ. ἐπὶ χρωμ.) ὅστις ἐβγαίνει (ξεβάφει, ξεθωριάζει, ἐξαλείφεται, [ϗ μτφορ.] λησμονεῖται) εὐκόλως (δὲν βαστᾷ, δὲν ἔχει δύναμιν), (ἐν γέν.) ἄτονος, ἀνίσχυρος, ξεθυμασμένος· χωρὶς βάσιν, ἐπιπόλαιος· πρόσκαιρος. » Τὰ δὲ ἐξίτηλα (ἄρθρα) ἀνάνδρυ σημεῖα, « Φυσιογνμ.

Ἐξιτήριος (ὁ, ἡ), [ἔξειμι]. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος κατὰ τὴν ἀναχώρησίν (τὴν ἔξοδόν, τὸ ξεκίνημά) τινος. » Λόγος —, « Βασ., Γρη., ὁ πρὸς ἀποχαιρετισμόν.

;Ἐξίτης, ου (ὁ). (ἐνν. βόλος ἢ κύβος) ὁ φέρων τὰ ἓξ σημεῖα, (ὁ ἄλλ. Κῷος).

Ἐξιτητέον, θετ. τοῦ Ἔξειμι.

;Ἐξιτητὸς καὶ

Ἐξιτός, ή, όν. Ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ἔβγῃ (νὰ ἐξέλθῃ) τις. (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.)

» Τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστιν, « Ἡσ., δὲν ἠμποροῦν νὰ ἔβγουν. » Πολὺς ὁ χειμὼν, ϗ οὐδενὶ ἐξιτητὸν, « Ἀλκίφρ.

Ἐξίχνευσις, εως (ἡ). τὸ ἐξιχνεύειν, ἔρευνα, ἐξέτασις, ἐξιχνίασμα.

Ἐξιχνευτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐξιχνεύω.

Ἐξιχνευτής, οῦ (ὁ). ἐξεταστής, [ἐκ τοῦ

Ἐξ-ιχνεύω, Μ. εύσω. Ζητῶ (Σκαλίζω) νὰ εὕρω τι ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη του, (τρπ.) ἐρευνῶ (ἐξετάζω) μὲ ἐπιμέλειαν.

Ἐξ-ιχνιάζω, Μ. άσω, = Ἐξιχνεύω, (ὅθεν

;Ἐξιχνιασμὸς (ὁ), = Ἐξίχνευσις.

Ἐξ-ιχνοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἐξιχνεύω.

†Ἐξ-ιχωρίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάζω (καθαρίζω τὴν πληγὴν ἀπὸ) τὸν ἰχῶρα.

Ἐξιὼν, οῦσα, ὄν, μτχ. τοῦ Ἔξειμι.

†Ἐξκαίδεκα, = Ἑκκαίδεκα κτλ., (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἓξ καὶ δέκα).

†Ἐξκαιδέκατος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἑκκαιδέκατος.

Ἐξμέδιμνος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ χωρῶν 6 μεδίμνους.

Ἐξ-ογκέω-ῶ, Μ. ήσω· (μὲ γεν.) Ἐξέχω (ἐν εἴδει ὄγκου).

Ἐξ-ογκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὀγκῶδες, ὑψόνω, φουσκόνω. » Ῥεύματος προσβολὴ τὴν σταφυλὴν ἐξώγκωσε, « Λιβ. » Μητέρ' ἐξώγκουν τάφῳ, « Εὐρ., τῆς κατεσκεύασα ὑψηλὸν τὸν τάφον, τὴν ἔθαψα μεγαλοπρεπῶς. ‖. (μσ.) ὑψοῦμαι, αὐξάνω, (μτφορ.) ἐπαίρομαι, φυσκόνω. » Κάθησθ' ἐξωγκωμένοι τῇ στρατηγίᾳ, « Εὐρ. (ϗ πθ.) » Χαίρειν τοῖσιν ἐξωγκωμένοις, « Εὐρ., ταῖς εὐτυχίαις.

Ἐξ-ογκυλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐξογκόω, μεγαλοποιῶ.

Ἐξόγκωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐξογκώθη (ὑψώθη κτλ.), φούσκωμα, πρήξιμον. » Λάϊνον —, « Εὐρ., ὁ τύμβος.

Ἐξόγκωσις εως (ἡ). τὸ ἐξογκοῦσθαι, φύσκωμα, πρήξιμον. (μτφορ.) ἔπαρσις, οἴησις.

Ἐξ-οδάω-ῶ, Μ. ήσω. Π. πωλῶ εἰς ξένυς, (παρβλ. Ἐξοδιάζω).

Ἐξοδεία (ἡ). ξεκίνημα διὰ δρόμον, ἐκστρατεία, (παρβλ. Ἔξοδος).

Ἐξ-οδεύω, Μ. εύσω. Κινῶ διὰ δρόμον, ξεκινῶ, ἐβγαίνω ἵνα ἀναχωρήσω, ἐκστρατεύω.

;Ἐξ-οδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξοδεύω.

Ἐξοδία (ἡ), = Ἐξοδεία.

Ἐξ-οδιάζω, Μ. άσω. Δαπανῶ, ἐξοδεύω, (κοιν.) 'ξοδιάζω.

Ἐξοδίασις, εως (ἡ) καὶ

;Ἐξοδιασμὸς (ὁ), = Ἐξοδεία, ἐκστρατεία 2). 'ξόδιασμα, ἔξοδα.

Ἐξοδικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἔξοδον. » Μέλη ἐξοδικὰ, « Σχλ., τὰ ψαλλόμενα περὶ τὴν ἔξοδον (τὸ τέλος) τοῦ δράματος.

;Ἐξοδικῶς, ἐπίῤ. Ὡς εἰς ἔξοδον, ἐν παρόδῳ ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) διεξοδικῶς ϗ ἐμπεριστάτως.

Ἐξόδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἔξοδον (κυρ. τῶν δραμάτ.), Ἐξοδικός· (ἐπμ.) τελευταῖος. » Ὕμνος —, « Τρπρ., ὁ ψαλλόμενος περὶ τὴν ἐκφορὰν νεκροῦ, ἐπικήδειος, (ὅθ. κοιν.) 'ξόδια (ἐνν. ᾄσματα), τὰ (ἄλλ.) μυρολόγια. ‖. (οὐσ.) Ἐξόδιον (τὸ), τὸ τέλος (ὁ ἐπίλογος) τοῦ δράματος καὶ τὸ ψαλλόμενον τότε ὑπὸ τοῦ χοροῦ ᾆσμα ἢ τὸ παριστανόμενον δραμάτιον. » Τραγικὸν —, « Πλ.

Ἐξ-οδοιπορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξοδεύω, ἐβγαίνω εἰς (κινῶ διὰ) ὁδοιπορίαν.

Ἐξ-οδοντίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τινὸς τὰ ὀδόντια. » Σῦς ἀλλότριον σπόριμον βοσκομένη, ἐξοδοντίζεται, « Σχλ.

Ἔξοδος (ἡ), (ἐν γέν.) = Ἐξέλευσις, ἔβγαλμα (κυρ. ἀπὸ τὸν οἶκον). (ἰδιαιτ.) ξεκίνημα διὰ δρόμον, ἀναχώρησις (» Ἐν ἐξόδῳ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου, « Γρφ. [ὅθ.] » Ἔξοδος, « τὸ β'. βιβλ. τῆς Πεντατεύχου)· ἐκστρατεία· ἐκδρομὴ πολιορκουμένων. 2) (συνκδχ.) τὸ μέρος δι' οὗ ἐξέρχεταί ἢ δύναται νὰ ἐξέλθῃ τις. » Ὄρυγμα μέγα περιεῖργον, καὶ οὐκ ἦν ἔξοδος, « Θκ. 3) ἡ παράταξις μὲ τὴν ὁπ. ἐσυνείθιζαν νὰ ἐβγαίνουν ἀπὸ τοὺς οἴκους των αἱ ἐπίσημοι γυναῖκες (μάλιστα ὅταν ὑπήγαιναν εἰς τὰς πανηγύρεις), (Θφρ. Χαρ. ΚΒ'.) 4) μέρος τῆς τραγῳδίας τὸ ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς τελευταίας χορῳδίας ἄχρι τοῦ τέλους τοῦ ὅλου δράματος (ψαλλόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ). 5) (μτφορ. καὶ ἐν γέν.) τέλος. (ὅθ.) θάνατος. » Ξυνέβαινε τὰς σπονδὰς ἐπ' ἐξόδῳ εἶναι, « Θκ. » Δάκρυα περὶ σὲ τῆς ἐξόδου μηνύματα, « Γρη. 6) δαπάνη, (κοιν.) ἔξοδον. » Ἡ σύγκλητος τῆς εἰσόδου πάσης καὶ τῆς ἐξόδυ κρατεῖ· εἰς γὰρ τὰς κατὰ μέρος χρείας οὐδεμίαν ποιεῖν ἔξοδον οἱ ταμίαι δύνανται, χωρὶς τῶν ταύτης δογμάτων, « Πλβ.

Ἔξοδος (ὁ, ἡ). ὁ συντελῶν (ἐνεργῶν) πρὸς ἔξοδον, ἐξόδου (ἐξαγωγῆς) αἴτιος. » Τάδε λίθων ἔξοδα, « Ἀρετ.

†Ἐξ-οδόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐξοδεύω.

Ἐξ-οδυνάομαι-ῶμαι, Μ. οδυνηθήσομαι. Πονῶ μὲ ὑπερβολὴν, αἰσθάνομαι δριμυτάτους πόνους.

Ἐξ-όζω, Μ. οζήσω. Ἐβγάλλω (Ἀναδίδω) ὀσμήν. » Κακὸν ἐξόσδει, « Θκρ., βρωμᾷ. 2) ;μυρίζω ἢ βρωμῶ καθ' ὑπερβολὴν, ἐξέχω τῶν λοιπῶν κατὰ τὴν ὀσμὴν (εἴτε καλὴν εἴτε κακήν).

Ἐξόθεν, Π. ἀντὶ Ἐξ οὗ (ἐνν. χρόνου), ἀφ' ὅτου, ἐξ ὅτου.

Ἐξοῖ ἢ Ἔξοι, Αἰολ. ἢ Δ. ἀντὶ Ἔξω.

Ἐξ-οίγνυμι ϗ Ἐξ-οίγω, Μ. οίξω. Ἀνοίγω, σχίζω (ἀπόστημα).

Ἔξ-οιδα, Μ. ἐξ-είσομαι (παρτ. Ἐξῄδειν κτλ.). Ἠξεύρω (Γνωρίζω) μὲ ἀκρίβειαν, κτλ. (ἴδε Ἐξεπίσταμαι).

Ἐξ-οιδαίνω καὶ

Ἐξ-οιδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐξογκοῦμαι, πρήσκομαι. (σπν. μτβτ.) πρήσκω. » Τὸ δέσμα —, « Ἀρετ. (ὅπου ὅμως γράφεται, ἴσ. ἐσφαλμ., Ἐσοιδαίνω).

Ἐξοίδησις, εως (ἡ), = Ἐξόγκωσις.

Ἐξ-οιδίσκω (χ. Μ.), = Ἐξογκόω, πρήσκω, φουσκόνω.

Ἐξ-οικειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου οἰκεῖον (σχετικόν) τινος. ‖. (μσ.) προσλαμβάνω (ἑλκύω) τινὰ εἰς τὴν οἰκειότητά μου, τὸν κάμνω ὅλως διόλου οἰκεῖον (ἰδικόν) μου.

Ἐξ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μτβτ.) Κατοικίζω ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην τόπον τινὰ, τὸν γεμίζω κατοίκων. » Τό τε Πελασγικὸν, τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν.. ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ἐξῳκίσθη, « Θκ. 2) (συνηθέστ. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. μὲ αἰτ. προθετ.) κατοικῶ ἢ μετοικῶ ἔξω ἢ μακρὰν ἀπὸ, μεταναστεύω. » Μεγάραδ' ἐξῴκηκε, « Δμ., (παρβλ. Ἀποικέω).

Ἐξοικήσιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος διὰ κατοικίαν, κατοικητέος.

Ἐξοίκησις, εως (ἡ). τὸ ἐξοικεῖν, μετοίκησις (κυρ. εἰς μακρυνὸν ἢ ξένον τόπον) μετοικεσία, μετανάστευσις

;Ἐξ-οικία (ἡ). κατοικία εἰς τὴν ἐξοχὴν ἢ (ἐν γέν.) εἰς ἀπῳκισμένον μέρος. 2), = Ἐξοίκησις (;).

Ἐξ-οικίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω (Διώχνω) τινὰ ἀπὸ τὴν οἰκίαν (καὶ ἐν γέν. ἀπὸ τὸν τόπον, τὴν πατρίδα) του, τὸν βιάζω νὰ μετοικήσῃ (νὰ μεταναστεύσῃ), φυγαδεύω. » Ἑστιαίας ἐξοικίσαντες, αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον, « Θκ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ὧν ἐπεισελθόντων, κἂν συμβῇ προενῳκηκὼς, ἐξοικίζεται, « Συν. (ἐπμ. 2) γυμνόνω τόπον τινὰ ἀπὸ τοὺς κατοίκυς του, τὸν ἐρημόνω. » Λῆμνον ἄρδην ἀρσένων ἐξῴκισαν, « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Μεσσήνην ἐξοικίσασθαι βουλόμενος, « Πλ. 3) (σπν.) κατοικίζω.

Ἐξοίκισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐξοικισμός (ὁ). τὸ ἐξοικίζειν ἢ ἐξοικίζεσθαι, ἡ ἀπὸ τῆς οἰκίας ἢ τῆς πατρίδος ἔξωσις (φυγάδευσις), μετανάστευσις ἀκούσιος. (ἐπμ.) ἐρήμωσις,

Ἐξοικιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐξοικίζων (φυγαδεύων κτλ.), ἐξολοθρευτής.

Ἐξ-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω οἰκοδομὴν τὴν ὁπ. εἶχα ἀρχίσῃ· » Ἀποδιδῶνται ἐξοικοδομοῦντες τὰς οἰκίας, « Ξεν. 2) ἐβγάλλω ἢ ξεφράζω ἐκεῖνο τὸ ὁπ. εἶχα ἐνοικοδομήσῃ (ἴδε τὴν λέξ.). » Τὰς πύλας.. διὰ τὴν καταφρόνησιν ἐξῳκοδόμησε, « Διόδ.

Ἐξοικοδόμησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἀποπεράτωσις τῆς οἰκοδομῆς ἢ ἡ ἐξαγωγὴ τοῦ ἐνῳκοδομημένου.

Ἐξ-οικονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκονομῶν (Διευθετῶν) ἐκφέρω, (μτνμ.) χωνεύων ἐκβάλλω.

Ἔξοικος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς τοῦ οἴκου (τῆς πατρίδος) του, ξενητευμένος, μετανάστης, φυγὰς, ἐξόριστος.

Ἐξ-οιμώζω, Μ. ώξω. Θρηνολογῶ μεγαλοφώνως, ξεφωνίζω κλαίων.

Ἐξ-οινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξεμεθῶ. 2) μεθῶ ὥστε δὲν ἠξεύρω πλέον τί μὲ γίνεται, γίνομαι ἔξοινος, (ὅθεν:

;Ἐξοίνησις, εως καὶ

Ἐξοινία, ας (ἡ). τὸ νὰ γένῃ τις-

Ἔξοινος (ὁ, ἡ), ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ μεθύσι, μεθυσμένος μὲ ὑπερβολήν, 2) (οἶνος) ὁ μὴ ἔχων πλέον οὐσίαν κρασιοῦ, κομμένος, χαλασμένος, ξεθυμασμένος, (ὅθ. τὸ παρ' ἡμῖν κοιν.) 'ξοινός.

Ἐξ-οινόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ἔξοινον (ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ μεθύσι), καταμεθῶ.

Ἔξοισθα, β'. ἑν. πρσ. τοῦ Ἔξοιδα.

Ἔξοισις [ἐξοίσω], εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκφέρειν, ἐκφορά, ἐξαγωγή, 'βγάλσιμον.

Ἐξοιστέον, θετ. τοῦ Ἐκφέρω.

Ἐξοιστὸς (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ἐκφέρῃ (ἐξοίσῃ) τις, ἔκφορος.

'Εξ·οιστράω(έω)-ῶ καὶ

'Εξ·οιστρηλατέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

'Εξ·οιστρόω-ῶ, Μ, ώσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου παράφρονα (μανιώδη) ἀπὸ θυμὸν κτλ., ξετρελλαίνω, δαιμονίζω.

'Εξοίσω, μέλλ. τοῦ 'Εκφέρω.

'Εξ·οιχνέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. Π. καὶ

'Εξ·οίχομαι, Μ. οιχήσομαι. (μὲ γεν.) 'Εβγαίνω (Πηγαίνω) ἔξω, ἀναχωρῶ.

'Εξ·οιωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀποφεύγω τι ὡς κακὸν (ἢ Ἀποφεύγω τὸν κακὸν) οἰωνόν.

'Εξ·οκέλλω, Μ. ελῶ. (κυρ. ἐπὶ πλοίου) 'Ρίπτω (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. Πίπτω) ἔξω (εἰς ταῖς ξέραις, εἰς τὰ ῥηχὰ κτλ.), ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον μου, χάνω τὰ νερά μου, (μτφορ.) παρεκτρέπομαι, παρασύρομαι· καταντῶ εἰς. » Κλίμακα δ' ἐξώκελαν ἐπὶ χθόνος, « 'Ορφ., ἔρριψαν ἔξω (ἀπὸ τὸ καράβι) τὴν σκάλαν ἵνα ἔβγουν εἰς τὴν ξηράν. (καὶ μτφορ.) » Ἤ μ' ἐς τάνδ' ἐξώκειλ' ἄταν, « Εὐρ. » Εἰς κύβους καὶ κώμους (» Ἐπὶ τοσοῦτο τρυφῆς, « Εἰς τοῦτο παρανοίας, » Εἰς λόγου μῆκος κτλ.) ἐξώκειλε, « Λξ. (καὶ πθ. μὲ ἐπίρ.) » Δεῦρο ἐξοκέλλεται, « Αἰσχλ., ἰδοὺ ποῦ κατήντησε τὸ πρᾶγμα.

Εξ·ολβίζω, Μ. ίσω. Πλουτίζω τινὰ ἀπό.

Εξολέσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εξόλλυμι,

'Εξ·ολιγωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραμελῶ ὅλως διόλου.

'Εξ·ολισθαίνω(-άνω), Μ. ολισθήσω. 'Γλιστρῶ ἢ φεύγω ('Γλυτόνω) ἀπό, ἢ περιπίπτω (καταντῶ) εἰς, ξεγλιστρῶ.

'Εξολίσθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ, τοῦ προηγ., ξεγλίστρημα, ἔκπτωσις.

'Εξόλισθος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξολισθήσας, ἔκπτωτος.

'Εξολκή (ἡ). τὸ ἐξέλκειν, τράβηγμα ἔξω.

'Εξ·όλλυμι, Μ. ολέσω (μσ. πρκ. 'Εξόλωλα). Χάνω ἐξ ὁλοκλήρου, ἀφανίζω κατὰ κράτος, ἐξολοθρεύω.

'Εξολόθρευμα (τὸ). τὸ ἐξολοθρευθὲν ἢ ἐξολοθρευτέον. 2) = τῷ

'Εξολόθρευσις, εως (ἡ). τὸ ἐξολοθρεύειν ἢ ἐξολοθρεύεσθαι, ἀφανισμὸς ἐντελής.

'Εξολοθρευτής, οῦ (ὁ). ὁ ἐξολοθρεύων, ὀλετήρ, ἀφανιστής.

'Εξολοθρευτικός, ή, όν. 'Ο ἔχων ἰδιότητα ἢ τάσιν πρὸς τὸ ἐξολοθρεύειν, ἀφανιστικός.

'Εξ·ολοθρεύω, Μ. εύσω. Ἀφανίζω κατὰ κράτος.

'Εξ·ολολύζω, Μ. ύξω. (κυρ. ἐπὶ βατράχ.) Φωνάζω δυνατά· ξεφωνίζω.

'Εξ·ολῶ, Ἀττ. ἀντὶ 'Εξολέσω, μέλλ. καὶ

'Εξολώλεκα, πρκ. τοῦ 'Εξόλλυμι.

'Εξ·ομαλίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ὁμαλόν, ἰσάζω ἐντελῶς.

'Εξ·ομβρέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω (Κάμνω νὰ πίπτῃ) τι ὡς ὄμβρος (βροχὴ ῥαγδαία), ἀναβρύω κρουνηδόν.

;'Εξ·ομβρίζω, Μ. ίσω, = τῷ προηγ.

'Εξομήρευσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

'Εξ·ομηρεύω, Μ. εύσω. 'Παίρνω ἢ Δίδω ὁμήρους (ῥεχέμια, Τουρκ.)· ἐξασφαλίζω ἢ ἐξασφαλίζομαι δι' ὁμήρων. » 'Εξομηρεύειν ταῖς τεκνοποιΐαις τοὺς δούλους, « Στρ., τοὺς ἀφήνω νὰ τεκνοποιῶσιν ἵνα ἔχω τὰ τέκνα των ὁμήρους καί οὕτω νὰ ἦμε ἐξασφαλισμένος ὅτι δὲν θὰ δραπετεύσουν.

'Εξ·ομιλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) 'Ελκύω τινὰ ὅλως διόλου διὰ τῆς ὁμιλίας (συναναστροφῆς) μου. 2) (μὲ δοτ.) ἔχω ἢ λαμβάνω συχνὴν ὁμιλίαν (σχέσιν, συναναστροφὴν) μετά τινος, (ἐν γέν.) συναναστρέφομαι, πλησιάζω. » 'Εξομιλεῖν μὲν παντοδαποῖς, χρῆσθαι δὲ τοῖς ἀγαθοῖς, « Ξεν. (καὶ καταχρ.) » Στέφανος περὶ σὸν κρᾶτ' ἐξομιλήσει, « Εὐρ. 3) (μσ. ἢ πθ.) μένω μόνος χωρὶς ἢ μακρὰν τοῦ ὁμίλȣ (τῆς συνοδίας) μου πουθενά. » Οὐ καλὸν ἐν ὄχλῳ σ' ἐξομιλεῖσθαι στρατοῦ, « Εὐρ.

'Εξόμιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς τοῦ ὁμίλου (τῆς συνήθους συναναστροφῆς), ξένος, ἀγνώριστος, ἀσυνείθιστος.

'Εξόμματος (ὁ, ἡ), = 'Εξώφθαλμος. 2) = Ἀόμματος.

'Εξ·ομματόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνοίγω τινὸς τὰ ὄμματα, τὸν κάμνω νὰ βλέπῃ· (μτφορ.) ἀποδείχνω, ἐξηγῶ, σαφηνίζω. 2) ἐβγάλλω τινὸς τὰ 'μμάτια, τυφλόνω.

'Εξ·ομμάτωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἄνοιγμα ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.); 'βγάλσιμον τῶν ὀμμάτων τινός.

'Εξ·όμνυμι καὶ (μσ.) 'Εξ·όμνυμαι, Μ. ομοῦμαι (μσ. ἀόρ. 'Εξωμοσάμην κτλ.). Κάμνω ὅρκον ὅτι δὲν γνωρίζω (ἢ δὲν δύναμαι νὰ κάμω) τι, ἀρνοῦμαι (ἀποποιοῦμαι) μεθ' ὅρκȣ, (ἐν γέν.) ἀποφεύγω, ἀπαρνοῦμαι. » Ἡ φύσις ἐξόμνυται τὴν σαρκοφαγίαν, « Πλ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » 'Εξωμόσατο ἀῤῥωστεῖν τουτονί, « Δμ. » Ἀξιοῦτε οὖν τοὺς μάρτυρας ἀναβαίνειν, .. ἢ, λαβόντας τὰ ἱερὰ, κατὰ τὸν νόμον ἐξομόσασθαι· ἐὰν δὲ μηδέτερον τούτων ποιῶσι, κλητεύσωμεν αὐτούς, « Λυκοῦργ., (παρβλ. Ἀπόμνυμι).

† 'Εξομόθεν, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Εξ ὁμόθεν.

'Εξ·ομοιάζω, Μ. άσω, σπν. ἀντὶ-

'Εξ·ομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (ἢ Εὑρίσκω ὅτι εἶνέ) τι ἐντελῶς ὅμοιον (ἀπαράλλακτον) μὲ ἄλλο, παρομοιάζω (συγκρίνω) μὲ ἀκρίβειαν, (ὅθεν:

'Εξομοίωσις, εως (ἡ). ἡ ἀκριβὴς παρομοίωσις.

'Εξ·ομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ομολογῶ ('Υπόσχομαι, Συγκατανεύω εἰς) τι. ‖. (μσ. μὲ αἰτ.) ὁμολογῶ (μαρτυρῶ, λέγω) παῤῥησίᾳ ὅ,τι ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, (ὅθ. ἐκκλ.) ἐξομολογοῦμαι (τὰς ἁμαρτίας μου). 2) (Γρφ. μὲ δοτ.) ὁμολογῶ χάριτας, εὐχαριστῶ· (ἐπμ.) ἀνυμνῶ, δοξολογῶ. » 'Εξομολογοῦμαί σοι, πάτερ, ὅτι κτλ., « Εὐαγγ.

'Εξομολόγησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ λόγου φανέρωσις (ὁμολογία) τῆς ἀληθείας, (ἐκκλησ.) ἡ ἐξαγόρευσις τῶν ἁμαρτιῶν. (Γρφ.) εὐχαριστία ἢ δοξολογία.

'Εξ·ομόργνυμι, Μ. ομόρξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σφογγίζω (Καθαρίζω) ἐντελῶς, ἀποσφογγίζω· σφογγίζων ἐβγάζω τι ἐπάνω εἰς· (τρπ.) μεταδίδω, ἐντυπόνω· (ἐν γέν.) σχηματίζω (μιμοῦμαί) τι ἀπαραλλάκτως. » 'Εκ δ' ὄμορξον στόματος ἀφρώδη πέλανον, « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Ἃ 'γὼ φυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξομαι, « Εὐρ. » Ἀλλ' αἷμα μὴ σοῖς ἐξομόρξωμαι πέπλοις, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα,.. οὐδ' ἐξομόρξει μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί, « αὐτ.

'Εξόμορξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Εξόμφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐξέχοντα (πεταγμένον ἔξω) τὸν ὀμφαλόν. ‖. (οὐσ.) 'Εξόμφαλον (τὸ). πρήξιμον (κοιν. ξεστρήψιμον) τοῦ ὀμφαλοῦ, (παρβλ. 'Ομφαλοκήλη).

'Εξόν, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Ἔξεστι.

'Εξ·ονειδίζω, Μ. ίσω. 'Ονειδίζω τινὰ πικρῶς.

'Εξονειδισμός (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Εξονειδιστικός, ή, όν. 'Υβριστικός, ἀτιμαστικός.

'Εξ·ονειρόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Εξ·ονειρώττω.

'Εξ·ονειρωγμός (ὁ). ἡ καθ' ὕπνον ῥεῦσις, ἐνυπνιασμός.

'Εξονειρωκτικός, ή, όν. 'Ο πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) ἢ προξενῶν ἐξονειρωγμόν.

'Εξ·ονειρώττω, Μ. ώξω. Πάσχω καθ' ὕπνους ῥεῦσιν, ἐνυπνιάζομαι.

'Εξ·ονομάζω, καὶ Π.

'Εξ·ονομαίνω, Μ. άσω. Λέγω ('Εκφράζω) τὸ ὄνομά τινος (προσ. ἢ πραγμ.), ὀνοματίζω· κράζω τινὰ ἐξ ὀνόματος.

'Εξονομακλήδην, ἐπίρ. Π. ἐξ ὀνόματος, ὀνομαστί. » 'Εμὲ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες ἐξονομακλήδην, « 'Οδ. Μ.

'Εξ·ονυχίζω, Μ. ίσω. Σκαλίζω μὲ τὸ 'νύχι, (δηλ.) ἐξετάζω μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν καὶ λεπτολογίαν. 2) κόπτω τὰ ὀνύχια (;). » 'Ρόδα —, « Γαλ., (μτνμ.) κόπτω τὰς κάτω κιτρινωπὰς ἄκρας των.

'Εξ·οξύνω, Μ. υνῶ. Μεταβάλλω τι εἰς ὄξος, 'ξυνίζω (ὅλως διόλου).

† 'Εξ·οπάζω, Μ. άσω, = 'Εκπέμπω, ἀποπέμπω, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Εξ ὀπάζω).

'Εξ·οπίζω, Μ. ίσω. Σφίγγων ἐβγάλλω καὶ 'παίρνω τὸν ὀπόν (τὸν χυλόν) τινος πράγματος, ξεζουμίζω.

'Εξόπιθεν (θε), καὶ 'Εξόπιν, Π. ἀντὶ

'Εξόπισθεν (σθε), ἐπίρ. Ἀπ' ὀπίσω, ἀπὸ τ' ὀπισινὸν (τὸ ὄπισθεν) μέρος. μὲ γεν.) ὀπίσω ἀπό. (καὶ χρον.) μετὰ, ἔπειτα ἀπό. » 'Εξόπισθεν κεράων, Ἰλ. Ρ. (ἢ ἐνάρθρ.) » Εἰς τὸ ἐξόπισθεν, « Λξ.

'Εξοπισθίως, ἐπίρ. 'Οπισθοποδητί, πρὸς τὰ ἐξόπισθεν.

'Εξοπίσω, ἐπίρ. Π. ἀντὶ 'Οπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω. (καὶ χρον.) εἰς τὸ μετέπειτα, εἰς τὸ ἐξῆς. » 'Εξοπίσω φυγέειν, « Ἰλ. Ν. » Καὶ παίδων παῖδες καὶ γένος ἐξοπίσω, « Τυρτ.

'Εξ·οπλίζω, Μ. ίσω. 'Εβγάλλω ἀπὸ τὸ στρατόπεδον τὸ στράτευμα καὶ τὸ παρατάττω εἰς μάχην ἢ τὸ κινῶ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. 2) ὁπλίζω (ἁρματόνω) ἐντελῶς. 3) (μτγν.) = Ἀφοπλίζω, 'ξαρματόνω.

'Εξοπλισία, ας καὶ

'Εξόπλισις, εως (ἡ) καὶ

'Εξοπλισμός (ὁ). τὸ ἐξοπλίζειν ἢ ἐξοπλίζεσθαι, ἁρμάτωμα καὶ (κυρ. εἰς τὸν ά. τύπ.) παράταξις πρὸς ἐπιθεώρησιν ἢ ἐξάσκησιν τοῦ στρατεύματος, ἑτοιμασία διὰ πόλεμον. 2) (ἐνίοτε) τὰ ἅρματα· τὰ σκεύη· (ἐν γέν.) ἡ ἁρματωσιά, (κοιν.) ἡ συγύρισις τοῦ οἴκου.

'Εξοπλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρὶς ὅπλων, 'ξαρμάτωτος. 2) ἐντελῶς ὡπλισμένος, ἕτοιμος εἰς πόλεμον

'Εξ·οπτάω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ψήνω καλά, (μτφορ.) φλογίζω.

'Εξοπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ 'ψημένος, καλοψημένος.

'Εξ·οράω-ῶ, Μ. ἐξόψομαι (ἀόρ. 'Εξεῖδον κτλ.). Βλέπω μακρόθεν, κυττάζω (καὶ πθ. φαίνομαι) καθαρὰ ἀπὸ πȣθενά, (κοιν.) 'ξανοίγω, (παρβλ. 'Εξαφοράω). 2) (χ. πτ.) ἔχω 'μμάτια πεταγμένα ἔξω, εἶμαι ἐξώφθαλμος. » 'Εξορᾷ ὡς ἀγχόμενος, « Ἱππκρ.

'Εξ·οργάω-ῶ, Μ. άσω. Εὑρίσκομαι εἰς σφοδρὸν ὀργασμόν.

'Εξ·οργιάζω, Μ. άσω. Προδιαθέτω (Προετοιμάζω) τινα διὰ τὰ ὄργια· ἐνθουσιάζω.

'Εξ·οργίζω, Μ. ίσω. Διεγείρω τὴν ὀργήν τινος, παροργίζω.

'Εξ·ορθριάζω, Μ. άσω. Στήνω τι ὄρθιον. 2) Π. = Ἀνορθιάζω, ἀνακηρύττω, [ἐκ τοῦ

'Εξόρθιος καὶ

'Εξορθος (ὁ, ἡ). στημένος (σηκωμένος) ὄρθιος, (ὅθεν

'Εξ·ορθόω-ῶ, Μ· ώσω. Στήνω τι ὀρθόν, ἰσάζω, (μτφορ.) διορθόνω, βελτιόνω.

'Εξορία (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ 'Εξόριος (ὅπȣ ἴδε). ‖. (συνήθ.) = 'Εξορισμός.

'Εξ·ορίζω, Μ. ίσω. 'Εβγάλλω (Διώχνω) ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα (τῆς πατρίδος του) τινά, καταδικάζω (στέλλω) εἰς ἐξορίαν, (ἐν γέν.) μακρύνω, φυγαδεύω. (καὶ οὐδ. αὐτπθ.) περιφέρομαι ἐξόριστος. » Φεύγομεν δ' ἀλώμενοι, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν, « Εὐρ.

'Εξ·ορίνω, Μ. ινῶ, Π. ἐρεθίζω μὲ ὑπερβολήν.

'Εξόριος, α ἢ ος, ον. 'Ο κείμενος ἢ διατρίβων ἐκτὸς τῶν ὁρίων, (ὅθ. ‖. 'Εξορία (ἐνν. χώρα ἢ διατριβή), ἡ ἐκτὸς τῶν ὁρίων, καὶ 'Εξόριος (ἀνὴρ), ὁ ἐξόριστος.

'Εξορισμός (ὁ). τὸ ἐξορίζειν ἢ ἐξορίζεσθαι, ἐξόρισμα, ἐξορία.

'Εξοριστικός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς ἢ συντείνων πρὸς ἐξορισμόν.

Εξόριστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξορισθείς, ἐξωρισμένος.

;'Εξ·ορκέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

'Εξ·ορκίζω, Μ. ίσω. Βάλλω εἰς ὅρκον, ὑποχρεόνω δι' ὅρκου, ὁρκίζω. (ἐκκλησ.) φυγαδεύω δι' ἐξορκισμῶν τοὺς δαίμονας καὶ ἁπλῶς κάθε κακόν, (ἐπμ.) ἰατρεύω τοὺς πάσχοντας.

'Εξορκισμός (ὁ). τὸ ἐξορκίζειν.

'Εξορκιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐξορκίζων (κυρ. τοὺς δαίμονας κτλ.).

'Εξορκος (ὁ), Π. = Ἔνορκος.

'Εξ·ορκόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Εξορκίζω, δένω μὲ ὅρκον· βάλλω εἰς ὅρκον, ὁρκίζω· (καθὼς συνείθισαν τώρα 'να λέγουν) δέχομαι (λαμβάνω) τὸν ὅρκον τινός, (Θκ. Ε', 47).

'Εξόρκωσις, εως (ἡ). ἡ δι' ὅρκου ὑποχρέωσις, ὅρκωμα.

'Εξ·ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ορμῶ ('Εβγαίνω, Κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν) ἀπὸ πουθενά, ἐκστρατεύω· (μτβτ.) ξεκινῶ. (ἐν γέν.) = Παρορμῶ, παρακινῶ, διεγείρω, (παρβλ. 'Εξορμέω).

'Εξ·ορμενίζω, Μ. ίσω. 'Εβγάλλω ὅρμενον (βλαστάρι), (κοιν.) ἐβγαίνω εἰς τὸν σπόρον, ξεβλασταρόνω.

'Εξ·ορμέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εβγαίνω ἀπὸ τὸν ὅρμον (ἀπὸ τὸν λιμένα), ἐβγαίνω εἰς τὰ πανιὰ, (Ἰταλ.) ἀλαργάρω. » Τῆς νεὼς ἤδη περὶ τὴν ἀκτὴν ἐξορμούσης, « Λυκοῦργ. (καὶ μτφορ.) » 'Εξορμεῖν ἐκ τοῦ νοῦ, « Παυσ., εἶν' ἔξω φρενῶν, (παρβλ. 'Εξορμάω).

'Εξορμή (ἡ), = 'Εξόρμησις, ξεκίνημα.

'Εξόρμησις, εως (ἡ). τὸ ἐξορμᾶν ἢ ἐξορμεῖν, ἡ μεθ' ὁρμῆς ἢ ἀπὸ τοῦ ὅρμου ἔξοδος, ξεκίνημα ὁρμητικόν, ἐκστρατεία· (μτβτ.) παρόρμησις, παρακίνησις, (ὅθεν:

'Εξορμητικός, ή, όν. Παρορμητικός, παρακινητικός.

'Εξ·ορμίζω, Μ. ίσω. 'Εβγάλλω (Ξεκινῶ) τὸ πλοῖον ἀπὸ τὸν λιμένα (ὅρμον), (κοιν.) σηκόνω εἰς τὰ πανιὰ, (μτφορ.) ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὴν φυσικήν του θέσιν. ἐξαρθρόνω

'Εξορμιστός, ή, όν, (μτγν.). Πιασμένος μὲ τὴν ὁρμιὰν (μὲ τὸ ὁρμίδι). » Μύραινα —, « Κασιόδωρ.

'Εξορμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξελθὼν τοῦ ὅρμȣ (τοῦ λιμένος), (κοιν.) σηκωθεὶς εἰς τὰ πανιά, κινήσας ἀπό. » Κρήτας ἔξορμος ἀνήρ, « Εὐρ. 2) (μτφορ.) ἔκφυλος, ἑτερογενής, ἀλλόκοτος (Ἀρςτ. Δ'. ιϐ', ὅπου ἄλλοι διορθ. Ἔξοῤῥον).

'Εξ·όρνυμι Μ. όρσω, Π. = 'Εξορμάω, ἐβγάζω (καὶ πθ. ἐβγαίνω) μὲ ὁρμὴν ἀπὸ πȣθενά, (μτφορ.) διεγείρω.

'Εξ·οροθύνω, Μ. υνῶ, Π. καταταράττω, διερεθίζω.

Ἔξορος (ὁ, ἡ), = 'Εξόριος.

'Εξ·ορούω, Μ. ούσω, = 'Εξορμῶ, ἐβγαίνω (τινάζομαι) μὲ ὁρμὴν ἀπὸ πουθενά.

'Εξόροφος (ὁ, ἡ), (εὐχρηστότ. τὸ) 'Εξώροφος.

'Εξ·οῤῥίζω, Μ. ίσω. 'Εβγάλλω (Καθαρίζω) τὸν ὀῤῥὸν (ἀπὸ τὸ τυρί).

Ἔξοῤῥος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἐβγῆκεν ὅλος ὁ ὀῤῥὸς (τὸ τυρόγαλον).

'Εξ·οῤῥόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (τὸ τυρὶ ἢ τὸ αἷμα) εἰς ὀῤῥόν, τὸ ἀφήνω νὰ κόψῃ.

'Εξόρυξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

'Εξ·ορύσσω(ττω), Μ. ύξω. Σκάπτων ἐβγάλλω, ξεσκάπτω· ξεῤῥιζόνω. » Χάρακα ἐξορ., « Δ. Ἀλ., ἀνοίγω γανδάκι. » 'Οφθαλμὸν ἐξορ., « 'Ηρ., ἐβγάλλω (χύνω) τὸ ὀμμάτι τινός.

'Εξ·ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χορεύω μέχρι τέλους, τελειόνω τὸν χορόν μου. » 'Ρυθμὸν ἐξορχ., « Φλςρ. (ἢ τρπ.) » Τὸν πόλεμον ἐξορχ., « Αἰλ. 2) (συνκδχ.) φεύγω (κρυφίως) ὡς ἀπὸ χορόν, ξεγλιστρῶ. » Ὤχετο αὐτόθεν (ἀπὸ τȣ̃ δεσμωτηρίȣ) αὐταῖς πέδαις ἐξορχησάμενος, « Δμ. 3) (συνήθ.) χορεύω (κυρ. τὸν μυσικὸν χορὸν) ἔξω εἰς τὸ ὕπαιθρον, μιμοῦμαι (παραστήνω θεατρικῶς, προδίδω εἰς τοὺς ἀμυήτους) τὰ μυστήρια πρὸς περίγελων, (ἐν γέν.) θεατρίζω, περιφρονῶ. περιπαίζω. » Τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν 'οἱ πολλοί, « Λχ. » Τὴν ἱερωσύνην τοῦ θεοῦ ἐξωρχεῖτο, « 'Ηρωδ. » 'Εξορχησάμενος ἐν Πέρσαις τὸν Λεωνίδαν, « Πλ. » Τὴν ἀλήθειαν ἐξορχεῖσθαι, « αὐτ. » 'Εξωρχησάμην τὰ τέως ἀνέκπυστα, « Συν.

'Εξ·όσδω, Δ. ἀντὶ 'Εξόζω.

'Εξ·οσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Καθιερόνω· ἀφιερόνω· φυλάττω θρησκευτικῶς. ‖. (μσ.) ἀποφεύγω δι' ἐξιλασμοῦ (κακόν τι), (ἐν γέν. καὶ τρπ.) ἀποποιοῦμαι εὐσχήμως, κάμνω τι ἵνα δείξω μόνον ὅτι τὸ κάμνω (κοιν. διὰ τὰ 'μμάτια), (παρβλ. Ἀφοσιόω).

'Εξοσίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Εξ·οστεΐζω καὶ 'Εξ·οστίζω, Μ. ίσω. 'Εβγάλλω τινὸς τὰ κόκκαλα (τὰ ὀστᾶ). » 'Ελαίας ἐξωστισμένας, « 'Ροῦφ.

'Εξ·οστρακίζω, Μ. ίσω. 'Εξορίζω διὰ τοῦ ὀστρακισμοῦ, (ἐν γέν.) διώχνω, φυγαδεύω, (ὅθεν

'Εξοστρακισμός (ὁ). ἡ διὰ τοῦ ὀστρακισμοῦ φυγάδευσις (ἐξορία).

'Εξόστωσις, εως (ἡ). πρήξιμον κοκκάλου, (πάθος).

'Εξότε (ἀντὶ 'Εξ ὅτε) καὶ

'Εξότου (ἀντὶ 'Εξ ὅτου [ἐνν.] χρόνου), ἐπίρ. Ἀπὸ τότε (Ἀπ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν) καὶ ἔπειτα, ἀφ' οὗ.

'Εξ·οτρύνω, Μ. υνῶ, = Παροτρύνω, παρακινῶ.

† 'Εξ·ουδενέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

'Εξ·ουδενίζω, Μ. ίσω. Φρονῶ καὶ Μεταχειρίζομαί τι ὡς οὐδέν, καταφρονῶ, περιφρονῶ, ἐξευτελίζω, (ὅθεν

'Εξουδένισις, εως (ἡ) καὶ

'Εξουδενισμός (ὁ), = 'Εξουδένωσις.

'Εξουδένισμα (τὸ), = 'Εξουδένωμα.

'Εξουδενιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐξουδενίζων (ἐξευτελίζων) τινά, καταφρονητής.

'Εξ·ουδενόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Εξουδενίζω.

'Εξουδένωμα (τὸ). ἀντικείμενον ἐξουδενώσεως, (κοιν.) καταφρόνιον.

'Εξουδένωσις, εως (ἡ). τὸ ἐξουδενίζειν, ἐξευτελισμός, περιφρόνησις, καταφρόνησις.

'Εξ·ουθενέω-ῶ ἢ 'Εξ·ουθενίζω, Ἀττ. ἀντὶ 'Εξουδενέω, -ίζω.

'Εξουθενισμός (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ 'Εξȣδενισμός, ἐξευτελισμός· (ῥτρ.) ἡ διὰ τοῦ λόγου μικροποίησις τῶν περιστάσεων, (ἀντιθ. τῷ 'Υπερβολή).

'Εξουθενητικός, ή, όν. 'Εξευτελιστικός, περιφρονητικός.

'Εξούλη (ἡ), [ἐξείλλω]. (μόνον εἰς τὴν Νμ. φράσ.) » 'Εξούλης δίκη, « 'Ρτρ., ἡ κατὰ τοῦ χρεώστου, ὅστις, παραχωρηθέντος τοῦ κτήματός του ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου εἰς τὸν δανειστήν του, τὸν ἐμποδίζει διὰ τῆς βίας του νὰ λάβῃ κατοχὴν αὐτοῦ.

'Εξ·ουραγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Οὐραγέω.

'Εξουραγία (ἡ), = Οὐραγία.

'Εξ·ουρέω-ῶ, Μ. ήσομαι. Κατουρῶ, ἐβγάλλω τι ὡς (ἢ μαζῇ μὲ τὸ) οὖρος.

'Εξούρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Εξ·ουριάζω, Μ. άσω. Πλέω ἐξ οὐρίας (πρύμα), πρυμνίζω.

'Εξουρίας (ἀντὶ 'Εξ οὐρίας [ἐνν.] αὔρας ἢ ὁδοῦ), ἐπίρ. Μὲ οὔριον ἄνεμον, (κοιν.) πρύμα.

'Εξ·ουρίζω, Μ. ίσω. (κυρ. ἐπὶ ὠῶν) Γίνομαι οὔριος, κλουβιάζω.

'Εξουρισμός (ό), = 'Εξούρησις.

"Εξουρος (ό, ή). ό σχηματίζων (τελειόνων εἰς) οὐράν, μυτερός, (παρβλ. Μύουρος).

'Εξουσία (ή), [ἔξεστι]. ἄδεια, δύναμις, κυριότης, ἐλευθερία, δικαίωμα, προνόμιον, πληρεξουσιότης· ἀξίωμα. » Θαλάμου—, « 'Ηρωδ., το ἀξίωμα τοῦ θαλαμηπόλου. (πλθ.) » 'Εξουσίαι, « Γρφ. ἀντὶ 'Εξουσιασταί, (καὶ περιφρ.) » Οἱ ἀπ' ἐξουσίας, « Λξ., οἱ ἄρχοντες, ἀξιωματικοί. 2) = Περιουσία, ἀφθονία. » 'Εξ. καὶ δύναμις, « Θκ.

'Εξ·ουσιάζω, Μ. άσω. "Εχω ἐξουσίαν (δύναμιν, πληρεξουσιότητα κτλ.), (μὲ γεν.) ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, (κοιν.) ὁρίζω, εἶμαι ἐξουσιαστὴς τινος. ‖. (εἰς τὴν Γρφ. καὶ) μτβτ. ἀντὶ Δίδω ἐξουσίαν, ἐπιτρέπω. » 'Εξουσίασεν αὐτὸν, τοῦ φαγεῖν ἀπ' αὐτῶν, « 'Εκκλησ.

'Εξουσιάρχης, ου (ό), = 'Εξουσίαρχος.

'Εξουσιαρχία (ή). ἐξουσία ἄρχοντος, κυριαρχία, [ἐκ τοῦ-

'Εξουσίαρχος (ό). ἄρχων πληρεξούσιος, κυρίαρχος.

'Εξουσιαστής, οῦ (ό). ὁ ἐξουσιάζων (ἔχων ἐξουσίαν), ἄρχων, κύριος.

'Εξουσιαστικός, ή, όν. 'Ο γινόμενος ἢ πράττων τι-

'Εξουσιαστικῶς, ἐπίρ. 'Ως ἐξουσιαστής, μὲ ἐξουσίαν (δύναμιν, πληρεξουσιότητα), αὐτεξουσίως, πληρεξουσίως κτλ.

'Εξουσιοκράτωρ, ορος (ό), = 'Εξουσίαρχος.

'Εξουσιοποιός (ό, ή). ἐξουσίας ποιητικός (χορηγός).

'Εξούσιος (ό, ή). ὁ στερηθεὶς τὴν οὐσίαν τὴν περιουσίαν) του.

'Εξ·οφέλλω (χ. Μ.), Π. αὐξάνω(πληθύνω)τι.

'Εξόφθαλμος (ό, ή). ὁ ἔχων ἐξέχοντας (πεταγμένους ἔξω) ὀφθαλμούς. » Τὰ ἐξόφθαλμα οὐκ εὐωπὰ πόῤῥωθεν, « 'Αρστ. 2) (πθ. ἐπὶ πραγμ.) ἀόρατος, ἀφανής, μὴ πρὸ ὀφθαλμῶν, (Πλβ. Α'. 14).

'Εξ·οφρυόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Σηκόνω ὑψηλὰ τὰ ὀφρύδιά μου, (συνκδχ.) ὑπερηφανεύομαι, (κοιν.) 'ψηλόνει ἡ μύτη μου.

"Εξοχα, ἐπίρ. Π. ἴδε "Εξοχος.

'Εξοχάς, άδος (ή). (κυρ. εἰς τὸ πλ.) 'Εξοχάδες (ἐνν. φλέβες), αἱ πρησκόμεναι καὶ ἐξέχουσαι τοῦ πρωκτοῦ ἐν καιρῷ τῶν αἱμοῤῥοΐδων, (κοιν.) 'ζοχάδες.

'Εξοχετεία, ας καὶ

'Εξοχέτευσις, εως (ή). τὸ οὐσ. τοῦ

'Εξ·οχετεύω, Μ. εύσω. Κάμνω νὰ ἐκρέῃ (νὰ χύνεται ἔξω) ὑγρόν τι δι' ὀχετοῦ, ἀνοίγω δρόμον εἰς λιμνάζοντα ὕδατα.

'Εξοχή (ή). τὸ νὰ ἐξέχῃ (ὑπερέχῃ) τι τῶν ἄλλων· (συνκδχ.) αὐτὸ τὸ ἐξέχον πρᾶγμα ἢ μέρος, μύτη κτλ. (ἴδε Εἰσοχή καὶ Δυστράχηλος). » Τὰς περὶ δακτύλιον ἐξοχάς, « Δσκρ., τὰς (ἄλλως) 'Εξοχάδας. 2) (μτφορ.) πρωτεῖον, ὑπεροχή. » Κατ' ἐξοχήν, ἐπιῤῥηματ. 'Εξαιρέτως, διαφερόντως.

"Εξοχος (ό, ή). ὁ ἐξέχων (ὑπερέχων) τῶν λοιπῶν, ὑψηλότερος, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ. καὶ ἐν εἴδει ὑπερθετ.) ἐκλεκτότερος, ἀνώτερος, προτιμότερος, ἀξιολογώτερος κτλ. (μὲ γεν.) » "Εξοχος 'Αργείων, « Ἰλ. Γ. (καὶ κατ' ἐπίτασ.) » 'Ηύτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων ταῦρος, « Ἰλ. Β. ‖. (τὸ οὐδ.) "Εξοχον ϗ (πλθ.) "Εξοχα, ἐπίρ. (ἐπιτάσ.), Π. ἀντὶ 'Εξόχως, κατὰ πολλά· κατ' ἐξοχήν, κατὰ προτίμησιν, ἐξαιρέτως· (μὲ γεν.) πλειότερον, ὑπέρ. » "Ον κ' ἔξοχα μὲν φιλέῃσιν, ἔξοχα δ' ἐχθαίρῃσιν, « 'Οδ. Ο. » 'Εμοὶ δόσαν ἔξοχα, « 'Οδ. Ι. (καὶ πρὸς ἐπίθ.) » "Εξοχ' ἄριστος, « Ἰλ. Ι. (καὶ κατ' ἐπιτασ.) » Μέγ' ἔξοχα, « 'Οδ. Ο.

'Εξ·οχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Οχυρόνω ἐντελῶς, ἀσφαλίζω πανταχόθεν μὲ ὀχυρώματα.

'Εξόχως, ἐπίρ. Κατ' ἐξοχήν, ἐξαιρέτως κτλ., (ἴδε "Εξοχος).

'Εξ·υβρίζω, Μ. ίσω. (ἀμτβτ. καὶ χ. πτ.) Γίνομαι εἰς τὸ ἄκρον ὑβριστής (αὐθάδης, ἀσελγής, ἄτακτος κτλ.), (προθετ.) φέρομαι μὲ πολλὴν ὕβριν (αὐθάδειαν, περιφρόνησιν) πρός τινα. (μτνμ. ἐπὶ ποτ.) πλημμυρῶ· (ἐπὶ φυτ. κλπ.) ἔχω παραπολλὴν γονιμότητα, (ἐπμ.) κάμνω πολλὰ καὶ περιττὰ κλαδιὰ, φύλλα κτλ., αὐξάνω ὑπὲρ τὸ δέον. 2) (μτβτ. πρὸς αἰτ.) ὑβρίζω (ἀτιμάζω, καταφρονῶ) ὅλως διόλου τινά.

'Εξύβρισις, εως (ή). τὸ ἐξυβρίζειν (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.), ἀτίμασμα, περιφρόνησις κτλ., (μτνμ. ἐπὶ φυτ.) ὑπερβολικὴ γονιμότης, (ἐπὶ ποτ.) πλημμύρα, κτλ.

'Εξ·υγιάζω, Μ. άσω, = 'Εξ·άομαι, ἰατρεύω (κάμνω ὑγιῆ) ἐντελῶς τινα.

'Εξ·υγιαίνω, Μ. ανῶ. Γίνομαι ἐντελῶς ὑγιής, (κοιν.) ξεγερεύω.

'Εξ·υγράζω, Μ. άσω. 'Εβγάλλω ('Αφαιρῶ) τινος ὅλην τὴν ὑγρασίαν. 'Εξικμάζω. 2) ὑγραίνω ὅλως-διόλου, Διυγραίνω. » Τὰ τῆς κοιλίης ἐξυγρασμένα ἦν ἰσχυρῶς, « Ἱπποκρ.

'Εξ·υγραίνω, Μ. ανῶ (πρκ. 'Εξύγρασμαι). Κάμνω τι ὅλως διόλου ὑγρὸν (νοτερόν), (μτφορ.) χαυνόνω εἰς τὸ ἄκρον, (πθ. ἢ μσ.) γίνομαι-

"Εξυγρος (ό, ή). ὅλως διόλου ὑγρός, κάθυγρος.

'Εξ·υδαρόω-ῶ καὶ

'Εξ·υδατόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ὑδαρὲς (νερουλόν), τὸ μεταβάλλω εἰς ὕδωρ. » 'Ο οἶνος (» Τὸ αἷμα) ἐξυδαροῦται(-υδατοῦται), « Ἱπποκρ., (κοιν.) κόπτει, γίνεται νερόν, νερουλιάζει. » 'Ες χειμῶνα ἐξυδατώθη, « αὐτ., ὑδρωπικίασεν.

'Εξυδάτωσις, εως (ή). ἡ εἰς ὕδωρ μεταβολή, νερούλιασμα, κόψιμον (κρασιοῦ, 'ξυδιοῦ κτλ.). πλημμύρα, ἐπομβρία.

;'Εξ·υδραίνω, =(ἢ ἐσφαλ. ἀντὶ) 'Εξυγραίνω.

'Εξ·υδραργυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (χημικῶς) εἰς ὑδράργυρον.

'Εξυδραργύρωσις, εως (ή), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Εξυδρίας, ου (ό). (κυρ. ἄνεμος) ὅστις σηκόνεται μετὰ τὴν (ἢ ὁμοῦ μὲ) βροχὴν ῥαγδαίαν.

'Εξ·υδρωπιάω-ῶ, Μ. άσω. Περιπίπτω εἰς ὕδρωπα ('Δρωπακιάζω) καὶ κατὰ συνέπειαν τούτου ἐξαλείφομαι (ἐκλείπω).

'Εξ·υλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Γαβγύζω δυνατὰ, (μτνμ.) λέγω ἐπάνω εἰς τὸν θυμόν μου ὅ,τι μοῦ ἔλθοι εἰς τὸ στόμα.

'Εξ·υλίζω, Μ. ίσω. 'Εβγάλλω ('Αφαιρῶ) διὰ τοῦ στραγγίσματος ἢ ὅπως ἄλλως τὴν ἐμπεριεχομένην εἰς ὑγρόν τι ὕλην, λαγαρίζω, (παρβλ. Διϋλίζω).

'Εξ·υμενίζω, Μ. ίσω. 'Εβγάλλω ('Αφαιρῶ) τὸν ὑμένα (τὴν πέτσαν) ἀπὸ τὸ κρέας κτλ., (ὅθεν

'Εξυμενιστήρ (ό). ἐργαλ. χειρουργ. μὲ τὸ ὁποῖον ἐβγάλλουν τοὺς ὑμένας ἀπὸ τὸ κρέας κτλ.

'Εξ·υμνέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Ανυμνῶ.

;'Εξυνῆκα, Π. (μὲ διπλ. αὔξησ.) ἀντὶ Ξυνῆκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ξυνίημι = Συνίημι.

;'Εξ·υπ·αγορεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ 'Υπαγορεύω, λέγω, παραγγέλλω.

†'Εξ·υπ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. 'Εξυπήγαγον κτλ.). 'Επαλείφω διὰ τοῦ ὑπαγωγέως, (Τουρκ.) σουβαδίζω.

'Εξυπάλυξις, εως (ή), Π. φυγή, ἀποφυγή, [ἐκ τοῦ

'Εξ·υπ·αλύσκω, Μ. αλύξω, Π. φεύγω (μὲ τρόπον) ἀπὸ πουθενὰ, διαφεύγω, ἀποφεύγω.

'Εξ·υπ·αν·ίσταμαι, Μ. ἐξυπανα·στήσομαι (ἀόρ. 'Εξυπανέστην κτλ.). (μὲ γεν.) 'Εβγαίνω ('Αναδίδομαι) ὡς πρήξιμον ὑποκάτωθέν τινος. » Σμῶδιξ μεταφρένου ἐξυπανέστη, « Ἰλ. Β.

'Εξυπαρχῆς, ἐπίρ. (ἀντὶ) 'Εξ ὑπαρχῆς, ἐκ νέου, ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

'Εξυπεῖπον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ 'Εξυπαγορεύω.

'Εξύπερθε, ἐπίρ. 'Απὸ 'πάνω ἀπό.

'Εξ·υπ·ηρετέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) 'Υπηρετῶ προθύμως.

'Εξ·υπνίζω, Μ. ίσω. Σηκόνω τινὰ ἀπὸ τὸν ὕπνον, τὸν ἐξυπνῶ.

'Εξυπνιστής, οῦ (ό). ὁ ἐξυπνῶν τινα.

"Εξυπνος (ό, ή). 'ξυπνητός.

'Εξ·υπο·λύω, Μ. λύσω. 'Εβγάλλω τινὸς τὰ ὑποδήματα κτλ., ξεποδένω.

'Εξ·υπο·σφραγίζω ϗ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Σφραγίζω τι καλῶς, ἐξασφαλίζω διὰ σφραγῖδος. 2) ὑφαιροῦμαι· (τρπ.) ἀφαιρῶ, χωρίζω, ἀποκλείω, (παρβλ. 'Εκσφραγίζω).

'Εξ·υπ·ουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Εξυπηρετέω.

'Εξ·υπτιάζω, Μ. άσω. 'Ριπτω τινὰ ὕπτιον (τ' ἀνάσκελα), (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) πίπτω ὕπτιος, γέρνω ὀπίσω· (συνκδχ.) ἐναντιοῦμαι, ἀντιβαίνω κτλ. (» Πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, « Λχ.). (μτνμ.) κάμνω τὸν λόγον ὕπτιον (ὁμαλόν, ἀνειμένον), ἐξηγῶ, ἀναπτύσσω. » 'Εξυπτιάζων ὄνομα (τὸ τοῦ Πολυνείκους), « Αἰσχλ. (καὶ μσ.) » 'Η ἱστορία ἐξυπτιάζεται, « Σξτ., (παρβλ. 'Επανακύπτω).

'Εξυπτίασμα (τό) καὶ

'Εξυπτιασμός (ό). τὸ ἐξυπτιάζειν, ἀμέλεια ἀδράνεια.

'Εξ·υπτιόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι ὕπτιος (ἀνειμένος), χαλαρόνομαι, τρυφῶ.

'Εξ·υφαίνω, Μ. ανῶ. Τελειόνω τὸ ὕφασμά μου, (μτφορ.) μηχανοῤῥαφῶ.

'Εξύφασμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐξυφάνθη. » Κερκίδος ἐξύφασμα, « Εὐρ.

'Εξ·υφ·ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ 'Εξηγέομαι ἢ 'Υφηγέομαι.

'Εξ·υψόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Υψόνω παρὰ πολύ, ὑπερυψόνω.

"Εξω [ἐξ], ἐπίρ. (Τοπ.). "Εξω. » Δεῦρο ἔξω, « Γρφ. (καὶ παραλλ.) » 'Εκπλώσαντες ἔξω τὸν 'Ελλήσποντον, « 'Ηρ. (καὶ μὲ γεν.) » Κραδίη δέ μοι ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει, « Ἰλ. Κ. » "Εξω βελῶν, « Ξεν. (καὶ χρον.) » "Εξω μεσημβρίας, « αὐτ., μετὰ (περνῶντας) τὸ μεσημέρι. (ϗ τρπ.) » "Εξω τῶ πράγματος λέγειν, « Δμ. » "Εξω ἑαυτοῦ εἶναι, « αὐτ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Οἱ ἔξω, « 'Εκκλ., οἱ ἐθνικοί. » 'Εν σοφίᾳ περιπατεῖτε πρὸς τοὺς ἔξω, « Γρφ. » Τὸ ἔξω, « Λξ., τὸ ἐξωτερικὸν (τὸ φαινόμενον) μέρος, τὸ πρόσωπον, ἡ ὄψις. (καὶ ἐξαιρετικ. ἀντὶ τοῦ) πλήν, ἐκτός. » "Εξω τῶν ἄλλων, « Θκ. (ϗ μετὰ τοῦ ἤ) » "Εξω ἤ, « Λξ., (παρβλ. 'Εκτός).

"Εξω, μέλλ. τοῦ "Εχω.

'Εξώβολος (ό, ή). ὁ ἀξίζων 6 ὀβολούς.

'Εξῴδει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρσ. ϗ 'Εξῳδηκώς, υῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ 'Εξοιδαίνω.

"Εξωθεν, ἐπίρ. 'Απ' ἔξω. » 'Ο (» 'Η. » Τὸ, » Οἱ κτλ.) ἔξωθεν, « ὁ ἀπ' ἔξω ἐρχόμενος, ἐξωτερικός, ξένος, (ἐκκλησ.) ἐθνικὸς ἢ κοσμικός.

'Εξ·ωθέω-ῶ, Μ. ἐξ·ωθήσω ἢ ἐξ·ώσω (ἀόρ. 'Εξέωσα κτλ.). Σπρώχνω (Κουντῶ) ἔξω, ἐβγάλλω σπρώχνων, ἐκδιώκω. ἐκτείνω (;). » Χεῖρας ἐξωθ., « Λξ., » Τὸ ὕδωρ εἰσιὸν εἰς τὴν κλεψύδραν, ἐξωθεῖ βίᾳ τὸν ἀέρα ἐξ αὐτῆς, « 'Αρστ. » 'Εξέωσαν τὰς ναῦς πρὸς τὴν γῆν (ἐς τὸ ξηρόν), « Θκ. (καὶ κατὰ τμσ.) » 'Εκ δ' ὦσε γλήνην, « Ἰλ. Ξ.

'Εξώθησις, εως (ή). σπρώξιμον (κούντημα) ἔξω, 'βγάλσιμον διὰ τῆς βίας.

'Εξ·ωκεανίζω, Μ. ίσω. Μεταφέρω τινὰ (ϗ πθ. Κεῖμαι ἢ Πλέω) εἰς τὸ ἄλλο (τὸ ἔξω, τὸ πέραν) μέρος τοῦ 'Ωκεανοῦ, (ὅθεν:

'Εξωκεανισμός (ό). ἡ εἰς τὸ ἔξω (τὸ πέραν, τὸ ἄλλο) μέρος τοῦ 'Ωκεανοῦ μετάβασις ἢ μεταβίβασις.

'Εξώκοιτος (ό, ή). ὁ κοιμώμενος (πλαγιάζων) ἔξω καὶ ὄχι εἰς τὴν συνήθη κοίτην του, (ὅθ. ‖. οὐσ.) εἶδος θαλασσ. ἰχθ., (ὅστις ἐβγαίνει ἐνίοτε καὶ εἰς τὴν ξηράν), ὁ ἄλλ. 'Αδωνις.

'Εξώλεια (ή). ἐντελὴς ἀπώλεια, ἀφανισμὸς κατὰ κράτος, ἐξολοθρευμός, πανωλεθρία, [ἐκ τοῦ

'Εξώλης [ἐξόλλυμι], εος (ό, ή). χαμένος ἐξ ὁλοκλήρου, ἀφανισμένος κατὰ κράτος, (τρπ.) διεφθαρμένος ὁλότελα, κακοηθέστατος, (ἐπμ.) ἄξιος ἐξωλείας. 2) (σπν. ἐνεργ.) ὀλέθριος.

'Εξώλισθον, ἀόρ. β'. τοῦ 'Εξολισθαίνω.

'Εξωμίας, ου (ό). ὁ ἔχων γυμνοὺς (ἀσκεπεῖς) ἢ ἐξέχοντας τοὺς ὤμους.

'Εξωμίδιος (ό, ή). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐξωμίδα, ἢ 2) κρεμάμενος ἀπὸ τοὺς ὤμους ἐν εἴδει ἐξωμίδος.

'Εξωμιδοποιΐα (ή). ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ ἐξωμιδοποιοῦ.

'Εξωμιδοποιός (ό). ὁ κατασκευάζων ἐξωμίδας.

'Εξ·ωμίζω, Μ. ίσω. Γυμνόνω τὸν ὦμόν μου, τὸν ἐβγάζω ἔξω ἀπὸ τὸ φόρεμα.

'Εξωμίς, ίδος (ή). εἶδος πτωχικοῦ ϗ δουλικοῦ χιτῶνος χωρὶς χειρίδας (μανίκια) ὥστε ἀμφότεροι οἱ ὦμοι ἢ ὁ εἷς μόνον ἔμενον ἔξω (ἀσκεπεῖς).

"Εξωμος (ό, ή). ὁ ἔχων ἔξω τοῦ φορέματος (γυμνοὺς, ἀσκεπεῖς) τοὺς ὤμους, (ἐπμ.) ἕτοιμος πρὸς ὁποιανδήποτε ἐπιχείρησιν, (κοιν.) ἀνασκουμπωμένος, (παρβλ. Εὔζωνος). ‖. (οὐσ. ἀρσ.) = 'Εξωμίς.

'Εξωμοσία (ή), [ἐξόμνυμι]. ἄρνησις (ἀποποίησις, παραίτησις) ἔνορκος.

'Εξ·ωνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. 'Αγοράζω τι παρά τινος, ἐξαγοράζω, (τρπ.) κατορθόνω τι δωροδοκῶν.

'Εξώνησις, εως (ή). ἐξαγορά, ἐξαγόρασμα· κατόρθωσις ὑποθέσεως διὰ χρημάτων.

'Εξώπιος (ό, ή), Π. [ἐξ, †ὤψ]. ὁ ἔξω (μακρὰν) τῆς ὄψεως, μὴ φαινόμενος, ἀπών. » Δωμάτων ἐξώπιος, « Εὐρ. 2) (συνκδχ.) ἀφανής, (κοιν.) ἀθεώρατος. » Θάλασσα—, « 'Αριστείδ.

†'Εξώπροικα (τά), (νλγ.) ὅσα πράγματα 'παίρνει ἡ νύμφη ἐκτὸς τῆς προικός, τὰ (ἄλλ.) Παράφερνα.

†'Εξώπυλος (ό, ή), (νλγ.). ὁ εὑρισκόμενος (κείμενος) ἔξωθεν τῆς πύλης.

'Εξ·ωραΐζω, Μ. ίσω. Στολίζω (Καλλωπίζω) ἐντελῶς, καθωραΐζω.

'Εξ·ωριάζω, Μ. άσω, Π. δὲν ἔχω κὰμμίαν φροντίδα (ὥραν) περί τινος, ὀλιγωρῶ, παραμελῶ, ἀδιαφορῶ.

"Εξωρος (ό, ή). ὁ ἔξω τῆς ὥρας (τοῦ καιροῦ), ἄκαιρος, παράκαιρος· ἀνάρμοστος· παρῆλιξ. (μὲ γεν.) ἀνίκανος πρός. » Θήρας ἔξωροι, « Φλσρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » 'Ερᾶν ἔξωρος, « Λχ. » "Εξωρα πράσσω, « Σοφ.

'Εξώροφος (ό, ή). (οἶκος) μὲ 6 ὀροφὰς (πατώματα).

'Εξῶρτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ 'Εξόρνυμι.

"Εξωσις [ἐξώθω], εως (ή). σπρώξιμον (κούντημα) ἔξω, 'βγάλσιμον, (χειρουργ.) ἐξάρθρωσις.

"Εξωσμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐξώσθη (ἐβγῆκε διὰ τῆς βίας), (χειρουργ.) κόκκαλον 'βγαλμένον (ἀπὸ τὸν τόπον του), ἐξάρθρωμα. (μτφορ.) παρεκτροπή, παράπτωμα.

'Εξωστήρ, ῆρος, Π. ἀντὶ

'Εξώστης, ου (ό). ὁ ἐξωθῶν (ξεσκουντῶν, ἐβγάλλων διὰ τῆς βίας) τινὰ ἀπὸ πουθενά. » 'Ανεμος—, « 'Ηρ., ὁ παρασύρων τὰ πλοῖα ἀπὸ τὸν δρόμον των. 2) (μτγν.) μέρος ἐξέχον τοῦ οἴκου, μπαλκόνι, γκαλλερία, σαχνισί.

'Εξώστρα (ή). εἶδος μηχανῆς τῶν παλ. θεάτρων (τὴν ὁποίαν ἔσπρωχναν ἔσωθεν πρὸς τὰ ἔξω τῆς σκηνῆς ἵνα φανῶσι τὰ ἐπ' αὐτῆς ἀντικείμενα), (παρβλ. 'Εκκύκλημα).

'Εξώστωον (τό), = 'Εξώστης (2).

'Εξώτατος, η, ον. 'Ο κείμενος (εὑρισκόμενος) -

'Εξωτάτω, ἐπίρ. (ὑπερθ. τοῦ "Εξω). "Ολως δι' ὅλου ἔξω.

'Εξωτερικός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὰ ἔξω, ὁ ἔξωθεν, (ἀντιθ. τῷ 'Εσωτερικός)· (ἐπμ.) κοινός, ἁπλοῦς, πρόχειρος, πρόστυχος, κτλ.

'Εξώτερος, α, ον. 'Ο κείμενος (εὑρισκόμενος)-

'Εξωτέρω, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ "Εξω). Πλέον ἔξω, παραέξω.

'Εξωτικός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τοὺς ἔξω (εἰς τοὺς ξένους), ξενικός, ἐξωμερίτικος, μὴ ἐντόπιος.

'Εξωφανής, έος (ό, ή). ὁ φαινόμενος ἔξωθεν, ἐξέχων.

'Εξώφορος (ό, ή), (μτγν. καὶ ἀδκμ.) ἀντὶ "Εκφορος. » Λόγος—, « Ἰάμβλ., Στβ., ὁ διαδοθεὶς ἔξω.

"Εξωχρος (ό, ή). ὅλως διόλου ὠχρός (χλωμός), κατακίτρινος.

"Εο, Ἰων. Π. ἀντὶ Οὗ, ἑαυτοῦ, γεν. ἑν. τοῦ "Ος.

"Εοι, Ἰων. Π. ἀντὶ Εἴη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Εἰμί.

'Εοῖ, Ἰων. Π. ἀντὶ Οἷ, δοτ. ἑν. τοῦ "Ος.

"Εοιγμεν, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ 'Εοίκαμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ

"Εοικα, πρκ. (ἀντὶ ἐνσ.) τῶ ἀχρ. Εἴκω (ὑπερσ. ἀντὶ παρτ. 'Εῴκειν κτλ.). Εἶμαι ὅμοιος (ὁμοιάζω) μέ. (μὲ δοτ.) » Νέστορι εἶδος ἐῴκει, « "Ομ. » Αἰθυίῃ εἰκυῖα, « αὐτ. » Μύθοις ἐοικότες τὴν ἀτοπίαν λόγοι, « Πλ. 2) (μὲ ἀπαρ.) φαίνομαι (ὁμοιάζω, δείχνω) ὡσὰν νὰ, (τρτπρσ.) εἶνε πιθανὸν (ἐνδεχόμενον). » Θέλξειν μ' ἔοικας, « Αἰσχλ. (καὶ πρὸς μτχ.) » "Εοικας ὀρθῶς λέγοντι, « Πλάτ. (καὶ συχνότ. ἀπολ.) » "Εοικεν, » 'Ως ἔοικε, « Λξ. 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ., τρτπρσ. καὶ κατὰ μτχ.) πρέπει, 'ταιρειάζει, ὁμοιάζει, εἶνε δίκαιον (εὔλογον) ἢ παρεπόμενον. » "Εοικα δέ τοι παραείδειν, « 'Οδ. Χ. » Οὐκ ἔστ' οὐδ' ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι, « Ἰλ. Ξ., 'Οδ. Θ. (καὶ κατὰ μτχ.) » 'Εοικότι κεῖται ὀλέθρῳ, « 'Οδ. Α. » Εἰκυῖα ἄκοιτις, Ἰλ. Ι. » "Ωσπερ (» Κατὰ τὸ) εἰκός, « Θκ., καθὼς εἶν' ἑπόμενον, κατὰ φυσικὸν λόγον.

'Εοίκεσαν, Αἰολ. ἀντὶ 'Εοίκεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ "Εοικα.

'Εοικότως, ἐπίρ. (μτχ.), = Εἰκότως, ὀρθῶς, δικαίως, εὐλόγως, πρεπόντως, καθὼς πρέπει, [ἐκ τοῦ

'Εοικώς, υῖα, ός, μτχ. τοῦ "Εοικα.

"Εοιμι, Ἰων. Π. ἀντὶ Εἴην, εὐκτ. τῶ Εἰμί.

'Εοῖο, Π. ἀντὶ 'Εοῦ, γεν. τοῦ 'Εός.

'Εοῖσα, Δ. Π. ἀντὶ Οὖσα, μτχ. θηλ. τῶ Εἰμί.

'Εόλητο, Π. ἀντὶ Εἴλητο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ἴλλω.

"Εολπα, Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνσ.) τοῦ "Ελπομαι.

"Εον, Ἰων. Π. ἀντὶ "Ην, ά. ἑν. πρσ. τῆς ὁρσ. καὶ

'Εόν, 'Ιων. Π. ἀντὶ "Ον, μτχ. οὐδ. τοῦ Εἰμί.

'Εόν, Π. ἀντὶ "Ον, αἰτ. ἢ οὐδ. τοῦ 'Εός.

'Εόντων, Δ. ἀντὶ "Εστωσαν. » Καὶ τὰ πορπάματα καὶ ἁ στεφάνα χρύσεα ἐόντων, « 'Επγρφ.

"Εοργα, Π. πρκ. τοῦ 'Ρέζω.

"Εοργαν, Π. ἀντὶ 'Εόργασι, γ'. πλθ. πρσ τοῦ "Εοργα.

†'Εόργη (ή), [ἔργον]. χυλιάρα ἢ 'γδοχέρι διὰ κοπάνισμα ϗ ἀνακάτωμα τῶν ἀρωμάτων, (ἄλλ.) Τορύνη.

†'Εοργίζω, Μ. ίσω. Τρίβω ('Ανακατόνω) μὲ τὴν ἐόργην.

†'Εοργίς, ίδος (ή), = 'Εόργη.

'Εορτάζω (παρτ. 'Εώρταζον), Μ. άσω. "Εχω ἢ Κάμνω ἑορτήν, (χυδ.) γιορτάζω.

'Εορταῖος, α, ον, = 'Εόρτιος καὶ

'Εορτάσιμος(-άσιος), ου (ό, ή). τὸν ὁπ. πρέπει νὰ ἑορτάζῃ τις, ἄξιος ἑορτῆς.

'Εόρτασις, εως (ἡ), = 'Εορτασμός.

'Εόρτασμα (τό). ἑορτή.

'Εορτασμός (ὁ). τὸ ἑορτάζειν, (χυδ.) γηόρτασμα.

'Εορταστής, οῦ (ὁ). ὁ ἑορτάζων.

'Εορταστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. 'Ο ἀνήκων (ἁρμόδιος) εἰς ἑορτὴν, συντελῶν πρὸς ἑορτασμόν.

'Εορτή (ἡ), [ὄρνυμι;]. ἡμέρα ἑορτῆς, (χυδ.) γηορτὴ, σχόλη. » Ὄψεως —, « Αἰλ., τερπνὸν θέαμα, θέλγητρον τῶν ὀφθαλμῶν.

'Εόρτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς ἑορτὴν, γινόμενος (συνειθιζόμενος) ἐν καιρῷ ἑορτῆς, (κοιν.) γηορτιάτικος.

'Εορτολόγιον (τό). κατάλογος τῶν ἑορτῶν.

'Εός, ἑή, ἑόν, Π. ἀντνμ. κτητ. ἡ σύνθ. [ἕ, ὅς], (κυρ. μὲν γ'., ἐνίοτε δὲ ϗ β'. ϗ ά. πρσ.) 'Εδικός (-κή, -κόν) του, της, των κτλ. » Παιδὸς ἑοῖο χείρεσσι, « (καὶ ἔναρθρ.) » Τὸν ἑόν τε Πόδαργον, « Ἰλ. Ψ. (καὶ παραλλ.) » Ἑῷ αὐτοῦ θυμῷ, « Ἰλ. Κ. » Ἑοὶ αὐτοῦ θῆτες, « 'Οδ. Δ. (καὶ ἐπὶ ά. πρσ.) » Ἑοῖσι λελείψομαι ἐν μεγάροισιν, « Ἀπλλν. (καὶ ἐπὶ β'.) » Ἀντίσχεο παιδὸς ἑοῖο, « (καὶ ἐπὶ πολλ. πρσ.) » Ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες, « 'Ησ.

Ἐοῦσα, Π. 'Ιων. ἀντὶ Οὖσα, θηλ. μτχ. τοῦ Εἰμί.

'Επ-αδελτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ἐντελῶς ἢ ἔτι μᾶλλον ἀδέλτερον (εὐήθη).

'Επαγαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Επάγω.

'Επαγαίομαι, Μ. αγάσομαι, Π. (μὲ δοτ.) = 'Επαγάομαι ἢ 2) ἀντὶ

'Επ-αγάλλομαι, Π. (μὲ δοτ.) εὐφραίνομαι (εὐχαριστοῦμαι· καμαρόνω) διά.

'Επ-αγανακτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀγανακτῶ διά.

Ἐπ-αγάομαι, Μ. άσομαι καὶ άσσομαι, Π. (μὲ δοτ.) ὀργίζομαι ἢ χαιρεκακῶ διά.

'Επαγγελία (ἡ). μήνυμα, εἰδοποίησις· γνωστοποίησις· προσταγή. ὑπόσχεσις. προσπάθεια (πρὸς κατόρθωσιν ἢ ἀπόλαυσιν σκοποῦ τινος). (Νμ.) δίκη κατὰ τῶν παρ' ἀξίαν πολιτευομένων ϗ δημηγορούντων. » Τὴν αὐτὴν ταύτην ἠπείλησεν αὐτῷ ἐπαγγελίαν ἐν τῷ δήμῳ ἥν περ ἐγὼ Τιμάρχῳ ἐπήγγειλα, « Αἰσχ. (παρβλ. παραγγελία). 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀπαγγελία, [ἐκ τοῦ

Ἐπ-αγγέλλω, Μ. ελῶ, = Ἀναγγέλλω, δίδω εἴδησιν, γνωστοποιῶ. » Δεόμενοι οὐκ ἐπαγγέλλουσιν, « Ξεν. 2) παραγγέλλω, δίδω προσταγὴν, διατάττω. (Νμ.) εἰδοποιῶ τινα νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ κριτήριον, ἐγκαλῶ. » 'Επαγγέλλειν τὴν ἔξοδον, « 'Ηρωδ. » 'Επαγγείλαντες πανδημεὶ στρατεύειν, « Δμ. » Εἰς τετάρτην ἥκειν ἐπήγγειλα πρὸς τοὺς θεσμοθέτας «, αὐτ. (ϗ μσ.) » Βουλομένοισιν ἐπαγγέλλῃ, « Εὐρ. 3) ὑπόσχομαι. » Νομὰς ἐπήγγειλε τῷ δήμῳ, « 'Ηρωδ. (καὶ μσ.) » Παίδων, ὧν ἐπαγγέλλῃ γονὰς, « Εὐρ. » 'Επηγγελμένου τοῖς ναύταις μεγάλους μισθοὺς, « Δμ. » 'Επηγγείλατο τάλαντα 300, « Πλβ. » 'Επαγγέλλῃ πολλὰ, καὶ πράττεις ὀλίγα, « Θεοφύλ. (καὶ πθ.) » Οὔτε τὰ ἐπηγγελμένα, οὔτε τὰ ἠπειλημένα, « Γργ. ἀντὶ Αἱ ἐπαγγελίαι, αἱ ὑποσχέσεις, (ὅθεν 4) (μσ.) (ἀναγγέλλω ἐμαυτὸν ἢ ὑπόσχομαι ὅτι) γνωρίζω ἐπάγγελμά τι, (κοιν.) ἐπαγγέλλομαι. (ἐνίοτε προθετ.) καυχῶμαι (;). » Τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται; « Λξ. » Εἴ τις ἀρετὴν ἐπαγγελλόμενος, ἀργύριον πράττοιτο, « Ξεν. (ϗ πρὸς ἀπαρ.) » Καὶ γὰρ ταῦτα δεινὸς εἶναι ἐπαγγέλλεται, « 'Ισκρ. » 'Επαγγέλλομαι (διορθ. » 'Επαγάλλομαι) ἐπὶ τούτῳ, « Ξεν. 5) δείχνω ὅτι ἐπιθυμῶ (προσπαθῶ, ἐνεργῶ, ὀργανίζω) νὰ κατορθώσω ἢ ν' ἀπολαύσω τι. » 'Υπατείαν ἐπαγγέλλειν, « Ἀππ. » Προσέλθοι ἄν τις ἢ δεηθείη καὶ ἐπαγγέλλειε, « Δμ. (καὶ μσ.) » Ἃ δ' ἂν αὐτὸς ἐπαγγείλαιτο ἡδέως, ῥᾷστα μέν ἐστι Φιλίππῳ δοῦναι, « αὐτ.

'Επάγγελμα (τό). μήνυμα· πρόσταγμα· παραγγελία· ὑπόσχεσις. (κυρ. δὲ) πᾶν ὅ,τι ἐπαγγέλλεταί τις, (Γαλλ. profession), ἢ ὅ,τι μετέρχεται πρὸς ἐπίτευξιν σκοποῦ.

'Επαγγελτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. 'Ο προθύμως καὶ μετὰ πεποιθήσεως ἐπαγγελλόμενος (ὑποσχόμενος), ὁμιλῶν μετὰ βεβαιότητος ἢ τόλμης, διατεινόμενος αὐθαδῶς, παράτολμος εἰς τὰς ὑποσχέσεις τυ. » 'Επαγγελτικώτερον εἰπεῖν, « Ἀρστ., τολμηρότερον.

'Επ-αγείρω, Μ. αγερῶ. Συνάζω (Συναθροίζω) εἰς ἕν.

'Επαγερμός (ὁ) καὶ

'Επάγερσις, εως (ἡ). σύναξις, συνάθροισις. » 'Επάγερσιν τοῦ στρατοῦ ποιέεται, 'Ηρ.

'Επάγην, πθ. ἀόρ. β', τοῦ Πήγνυμι.

'Επ-αγινέω, 'Ιων. ἀντὶ 'Επάγω.

'Επ-αγλαΐζω, Μ. ΐσω. (μὲ αἰτ.) Κάμνω τι λαμπρότερον (φαιδρότερον) παρ' ὅ,τι εἶνε, καθωραΐζω. » Ποιητὴν ὅς τις Κυμαίους ἐπαγλαΐει, « 'Ηρ. 2) (μσ. μὲ δοτ.) ἀγάλλομαι (καμαρόνω) δι' ἕν τι, ('Ιλ. Σ, 131).

'Επάγμενος, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ 'Επαγόμενος ἢ 'Επαγαγόμενος, πθ. ἐνς. ἢ μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ 'Επάγω.

'Επ-άγνυμι, Μ. άξω, Π. ἀντὶ 'Επικλάω.

'Επ-αγορεύω, Μ. εύσω (ἀόρ. ἀνμλ. 'Επεῖπον). Λέγω προσέτι, προσθέτω εἰς ὅσα εἶπα, ἐπιφέρω ὡς ἐπίλογον.

'Επ-αγριόω-ῶ, Μ. ώσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀπαγριόω.

Ἔπαγρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὑρισκόμενος (διατρίβων) εἰς τοὺς ἀγροὺς, ἀγροτικὸς, ἢ ἀγροδίαιτος. 2) (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄπαγρος, δηλ.) ἐπιτυχὴς εἰν τὴν ἄγραν (εἰς τὸ κυνῆγι), (ὅθεν

'Επαγροσύνη (ἡ), Π. τὸ νὰ ᾗνέ τις ἔπαγρος (2), ἀφθονία ἄγρας.

'Επ-αγρυπνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀγρυπνῶ φυλάττων (ἢ ἀσχολούμενος εἴς) τι, φυλάττω μὲ ἄκραν προσοχήν· παραφυλάττω.

'Επαγρύπνησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Επ-αγχέω, Π. ἀντὶ 'Επαναχέω.

'Επ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. 'Επήγαγον κτλ.). (κυρ. ἐπὶ ἐμψύχ.) Φέρω ('Οδηγῶ) τινα (καὶ ἐλλ. 'Υπάγω) πουθενὰ (κυρ. δὲ) κατεπάνω (ἐναντίον) τινός. » 'Επάγειν τὸ δεξιὸν κέρας, « Ἀρσφ. (καὶ ἐλλ.) » Ἀνδρῶν τε κυνῶν τε κτύπος ποδοῖϊν, ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν, « 'Οδ. Τ. (ὅθ. 'Επακτήρ). (ϗ καταχρ.) » Ἔπαγε τὴν γνάθον, « Ἀρσφ., (ὅθεν 2) ἐπιφέρω (προξενῶ) κακόν τι κατά τινος. » Νόσους καὶ γῆρας ἐπάγοντα, « Πλάτ. » Πληγὴν ἐπάγειν, « Ξεν. » Γραφὴν (» Δίκην) ἐπάγειν τινὶ, « Δμ., κινεῖν ἀγωγὴν κατά τινος, (ϗ μσ.) » Δουλείαν ἐπάγονται, « αὐτ., ἐπισύρουν καθ' ἑαυτῶν. » Μητρυιὰν ἐπαγόμενος, « Πλ. 3) (σπν. ἐπὶ ἀψύχ. κυριολεκτ.) κουβαλῶ (ἀδιακόπως). » Δύο ἅμαξαι λίθους ἐπῆγον, « Θκ. 4) προσθέτω. » Τριακονθημέρους ἄγοντες τοὺς μῆνας, ἐπάγουσι ἀνὰ πᾶν ἔτος πέντε ἡμέρας παρὲξ τοῦ ἀριθμοῦ, « 'Ηρ. (ὅθ. πθ.) » 'Επαγόμεναι (ἐνν. ἡμέραι), « αἱ ἄλλ. 'Επακταί, (παρβλ. 'Εμβάλλω). 5) φέρνω ἀμέσως (ἐξ ἑτοίμου, ἐκ τοῦ προχείρου), ἐπιφέρω. » 'Επάγων τῷ λόγῳ τὸ ἔργον, « Πλ. 6) ἑλκύω. καταπείθω· παρακινῶ, διεγείρω » Οἷόν σ' οὐδ' ὁμόσας περ ἐπήγαγον, οὐδέ σε πείθω, « 'Οδ. Ξ. » Τὸ πλῆθος ἐπάγοντες, « Ἀρστ. » 'Επῆγον αὐτοὺς κρύφα, « Πλ. (ϗ μσ.) » Κοιλίαν ἐπάγεται, « Δσκρ., προξενεῖ εὐκοιλιότητα. (ϗ τρπ.) » 'Επάγεται καὶ κηλεῖ τὰς ἀκοὰς, « Δ. Ἀλ., (παρβλ. 'Ενάγω). 7) προτείνω, προβάλλω. » Ψῆφον ἐπάγειν, « Θκ. 8) φέρω εἰς τὸ μέσον, παρουσιάζω. ἐκθέτω, παραστήνω. (μσ. τρπ.) ἀναφέρω πρὸς μαρτυρίαν ἢ βεβαίωσιν τῶν λόγων μυ. » Δαίμονας ἐπάγω, « Θκ., ὑποχρεόνω αὐτοὺς διὰ μαγικῶν ἐπῳδῶν ϗ ἐπικλήσεων νὰ ἐμφανισθῶσιν. » Εἰκόνας ἐπάγεσθαι, « Λξ. » Τὸν Ὅμηρον ἐπαγόμενοι, « Ἀρστ. (ὅθεν) » 'Επαγόμενα, « Λογικ., τὰ παρεπόμενα, τὰ ἀποτελέσματα. 9) (μσ.) φέρω (κάμνω νὰ ἔλθῃ) τι πρὸς χρῆσιν ἢ βοήθειάν μου, προμηθεύομαι· (τρπ.) κατορθόνω. » 'Εκ θαλάσσης ὧν δέονται ἐπάξονται, « Θκ. (καὶ τρπ.) » Ἀΐδα μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται, « Σοφ. 10) σύρω (κουβαλῶ) κατόπιν μου, φέρω μαζῇ μου. » Θεραπαίνας ἐπάγεσθαι, « Λξ. » Πολύ τι πλῆθος ἐπαγόμενος στρατοῦ, » 'Ηρωδ.

'Επαγωγεύς, έως (ὁ). ὁ ἐπάγων (ἐπιφέρων) τι κατά τινος.

'Επαγωγή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπάγειν, φέρσιμον, κουβάλημα. καταίβασμα (» Τριχὸς —, « Διόδ. ἢ τάσις)· (τρπ.) ἀπάτη, (κυρ. δὲ) ἐπίκλησις δαίμονος (πρὸς ἐμφάνισιν), ἐξορκισμός. (μσ.) ἔφοδος, ἐφόρμησις. (ὅθ. ῥτρ.) ἡ δι' ἀλλεπαλλήλων μαρτυριῶν καὶ ἐπιχειρημάτων ἀπόδειξις, (Γαλλ.) **induction**. (εἰς τὴν Γρφ. συχν.) ἐπιφορὰ κακοῦ, συμφορά· (κατ' ἐξ.) αἰχμαλωσία, (ὅπου ὅμως ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀπαγωγή. » Τοὺς ἐν ἐπαγωγῇ οὐκ ἔλυσε, « 'Ησ. » Πλησθήσεται γὰρ ἐπαγωγῶν ὁ οἶκος αὐτοῦ, « Σειρ.

'Επαγωγικός, ή, όν. 'Ο συντελῶν (ἐπιτήδειος) πρὸς ἐπαγωγὴν, ἑλκυστικὸς, καταπειστικὸς κτλ., (ἴδε 'Επαγωγός).

'Επαγωγικῶς ἐπίῤ. Κατ' ἐπαγωγὴν, (Γαλ.) **par induction**.

'Επαγώγιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἐπήγαγεν ἢ δύναται νὰ ἐπαγάγῃ τις, φερτὸς, κουβαλητός· ἐπείσακτος, (ἴδε καὶ 'Επακτός).

'Επαγώγιον (τό). ἀκροβυστία ἢ ἐλάττωμά τι τῆς πόσθης.

'Επαγωγός (ὁ, ἡ). ὁ ἐπάγων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἐπάγειν (πείθειν κτλ.), παρακινητικὸς, θελκτικὸς, ἑλκυστικός. » Οἴκτου —, « Ξεν., κινῶν εἰς συμπάθειαν.

'Επ-αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Προσθέτω νέον ἀγῶνα εἰς τὸν προλαβόντα, ἀνανεόνω τὸν ἀγῶνα· (ἐν γέν.) ἀγωνίζομαι ἐπιμόνως (φιλονεικῶ) ἐπάνω εἴς τι ἢ ὕστερον ἀπὸ ἄλλο. » Προηγωνίσατο πατὴρ, ἐπαγωνιοῦνται παῖδες, « Γργ.

Ἐπαγώνιος (ὁ, ἡ). ὁ παρευρισκόμενος (ὡς ἐπιστάτης ἢ βοηθὸς) εἰς τοὺς ἀγῶνας.

Ἐπ-ᾴδω, Μ. ᾄσομαι. (μὲ δοτ.) Ψάλλω (Τραγουδῶ) μετά (ἢ ἐνώπιόν) τινος. 2) (μὲ αἰτ.) θέλγω (καταπραΰνω, ἰατρεύω) τινὰ μὲ τὰς ᾠδάς μου, γητεύω. 3) ἐπαναλέγω ἀδιακόπως τὸ ἴδιον, (ἐπμ.) πονοκεφαλῶ (καταζαλίζω) τινὰ μὲ τὴν πολυλογίαν μου.

'Επ-αείδω, Π. ἀντὶ 'Επᾴδω.

'Επ-αείρω, Π. ἀντὶ 'Επαίρω.

'Επ-αέξω Π. ἀντὶ 'Επαύξω, ἐπαυξάνω.

'Επαθλον (τό). (τὸ διὰ τὸν ἄθλον [ἀγῶνα] προτιθέμενον καὶ εἰς τὸν νικήσαντα διδόμενον) βραβεῖον, (ἴδε Ἆθλον).

Ἔπαθον, ἀόρ. β'. τοῦ Πάσχω.

'Επ-αθρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ μὲ προσοχὴν, παρατηρῶ, (παρβλ. Εἰσαθρέω).

Ἐπ-αθροίζω, Μ. οίσω. Συναθροίζω ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, πυκνόνω, ἐπισωρεύω.

Ἐπ-αθύρω (χ. Μ.). Παίζω μετά τινος ἢ μὲ ἕν τι, προσπαίζω.

Ἐπ-αιάζω, Μ. άσω. Θρηνολογῶ ἐπί τινι ἢ μὲ ὑπερβολὴν, μυρολογῶ (μὲ πολὺν πόνον ψυχῆς), θρηνῶν ἐπᾴδω. » Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες, « Βίων.

Ἐπαΐγδην [ἐπαΐσσω], Π. τρέχωντας (πηδῶντας) μὲ ὁρμὴν κατεπάνω τινός.

Ἐπαιγιαλίτης, ου (ὁ) καὶ 'Επαιγιαλῖτις, ιδος (ἡ), Π. ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, παράλιος.

'Επ-αιγίζω [ἐπὶ, ἀΐσσω], Μ. ίσω, Π. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) ὁρμῶ (ἐπιπίπτω, προσβάλλω, γύνομαι, φυσῶ) ὡς καταιγὶς ἐπάνω εἰς, (παρβλ. 'Επικυρίσσω).

'Επ-αιδέομαι-οῦμαι, Μ. αιδήσομαι ἢ αιδεσθήσομαι. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) 'Εντρέπομαι περὶ ἢ ἀπό τινος.

Ἐπ-αιθύσσω, Μ. ύξω, Π. κινῶ τι μὲ ὁρμὴν (τινάζω, καὶ ἐλλ. τινάζομαι) κατά τινος.

'Επ-αίθω (χ. Μ.), Π. ἀνάπτω, πυρπολῶ, κατακαίω.

'Επαικλα καὶ 'Επάϊκλα (τά), Δ. τὰ περὶ τὸ τέλος τοῦ δείπνου (αἴκλου) φερόμενα εἰς τὴν τράπεζαν γλυκύσματα κλπ., τὰ ἄλλ. 'Επιδόρπια.

Ἐπαινέτης, ου (ὁ). ὁ ἐπαινῶν (ἐγκωμιάζων) τινά.

'Επαινετικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. 'Ο γινόμενος πρὸς ἔπαινον, ἐγκωμιαστικός. 2) ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς τὸ ἐπαινεῖν.

'Επαινέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ 'Επαινέτης.

'Επαινετός, ή, όν. 'Επαινεμένος ἢ Ἀξιέπαινος.

'Επαινετῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ἐπαινετὸν (ἀξιέπαινον).

Ἐπ-αινέω-ῶ, Μ. έσω καὶ έσομαι, (κατὰ λέξ. καὶ ἀρχ.) = 'Επευφημῶ, (ἐπμ.) ἐγκρίνω, εὑρίσκω εὔλογον, ἀποδέχομαι. » Μῦθον ἐπαινήσαντες 'Οδυσσῆος, « Ἰλ. Β (καὶ μὲ δοτ.) » Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν, Πουλυδάμαντι δ' οὔ τις, « Ἰλ. Σ (ϗ πρὸς ἀπαρ.) » Αἱ δ' ἐπῄνεσαν πέμπειν, « 'Επγρ., ἔστερξαν, ὑπεσχέθησαν. 2) εὐχαριστῶ (θέλων ν' ἀποποιηθῶ πρόσκλησίν τινα εὐσχήμως). » Κάλλιστ', ἐπαινῶ, « Ἀρσφ. » 'Επαινῶ τὴν κλῆσιν, » Ξεν. 3) (σπν.) ἀντὶ Παραινῶ, παρακινῶ. » Θαρσεῖν ἐπαινῶ, « Σοφ. » Τοιούς δ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους; « αὐτ. 4) (συνήθ.) ἐγκωμιάζω. » 'Επαινεῖν τινα τοῦ κάλλους (ἢ) εἰς τὸ κάλλος, « Λξ.

'Επ-αίνημι, Αἰολ. καὶ

'Επ-αινιάω-ῶ, Λακων. ἀντὶ 'Επαινῶ.

'Επ-αινίσσομαι (αινίττομαι), Μ. ίξομαι, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Υπαινίσσομαι.

Ἔπαινος (ὁ). συγκατάθεσις· εὐχαριστία. ἀνταμοιβή. ἐγκώμιον.

'Επαινός, ή, όν, Π. ἀντὶ 'Επαινετὸς, ἀξιέπαινος. (κυρ. μόνον εἰς τὸ θηλ.) » 'Επαινὴ Περσεφόνεια, « 'Ομ., 'Ησ. (κατ' εὐφημ.) ἡ εὐλογημένη.

'Επαινουμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). 'Επαινετῶς.

'Επ-αιονάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω ὑγρόν τι ἐπάνω εἰς, περιχύνω, λούω· καταβρέχω.

'Επ-αίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. 'Επῆρα κτλ.). Σηκόνω ἐπάνω, ὑψόνω· (μτφορ.) παρορμῶ, διεγείρω, ἐρεθίζω, ἐνθουσιάζω· ἐμπνέω ἔπαρσιν (οἴησιν), φουσκόνω. » Κεφαλὴν ἐπαείρας, « Ἰλ. Κ. » 'Επαίρ. ἱστία, « Πλ. » 'Επάρας τὴν φωνὴν, « Γρφ. (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβ.) » 'Επάρας (ἐνν. ἑαυτὸν), ἔτυχε γὰρ κατήμενος, « 'Ηρ. » 'Επάρας (ἐνν. τὸν πόδα), ἀπεματαΐισε, « αὐτ. (καὶ μτφορ) » Τί σ' ἐπῆρε δαίμων, « Σοφ. (καὶ πθ.) » Βουβῶν ἐπήρθη αὐτῷ, « Μέν. (καὶ μσ.) » 'Επαραμένου δὲ τὴν βακτηρίαν ὡς πατάξοντος, « Πλ. (καὶ μτνμ.) » Πόλεμον ἐπάρασθαι, « Φάλ. (ϗ μτφορ.) » 'Επαρθῆναι τῷ λέγειν, « Πλάτ., (κοιν.) ξεπαίρνομαι, ξυππάζομαι, (παρβλ. 'Εξαίρω). 2) (μσ.) = Ἀντιλαμβάνομαι, παραστέκω, βοηθῶ. » 'Επὶ δ' ἐσθλὸς ἄροιτο δαίμων, « Θγν.

Ἔπαισα, ἀόρ. ά. τοῦ Παίω.

'Επ-αισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι. (μὲ γεν.) Αἰσθάνομαι καλῶς, συναισθάνομαι, ἐννοῶ. ἀκούω. » Τὸν σὸν ὡς ἐπῃσθόμην μόρον, « Σοφ.

'Επαίσθημα (τό). πᾶν ὅ,τι αἰσθάνεταί τις, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς αἰσθήσεως, αἴσθημα.

'Επαίσθησις, εως (ἡ). τὸ ἐπαισθάνεσθαι, συναίσθησις.

'Επ-αΐσσω, Μ. αΐξω, Π. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. ϗ [ἐλλ. αὐτῆς] μὲ δοτ. ἢ γεν. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) κινῶ τι (καὶ ἐλλ.) κινοῦμαι (τινάζομαι) μὲ ὁρμὴν κατά τινος, προσβάλλω, ἐφορμῶ. » Ξίφος ἐπαΐσσων, « Ἀπλλν. (καὶ ἐλλ. μὲ δοτ.) » Κίρκῃ ἐπαΐξαι, « 'Οδ. Κ. (ϗ μὲ γεν.) » 'Επαΐσσοντα νεῶν, « Ἰλ. Ν. (καὶ μὲ αἰτ.) » Τεῖχος ἐπαΐξαι, « Ἰλ. Μ. (καὶ μσ.) » 'Επαΐξασθαι ἄεθλον, « Ἰλ. Ψ. » Χεῖρες ἐπαΐσσονται, « αὐτ.

'Επάϊστος (ὁ, ἡ), [ἐπαΐω]. ὁ ἀκουσθεὶς (γνωστοποιηθεὶς) εἰς ὅλους, γνωστὸς, φανερός. » 'Ως ἐπάϊστος ἐγένετο τοῦτο εἰργασμένος, « 'Ηρ.

'Επαισχής, έος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν μέγα αἶσχος (ἐντροπὴν, ἀτιμίαν), αἴσχιστος, ἐπονείδιστος.

'Επ-αισχύνομαι, Μ. αισχυνθήσομαι. (μὲ δοτ. καὶ Γρφ. μὲ αἰτ.) 'Εντρέπομαι διά.

'Επαίτεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

'Επ-αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις)· ζητῶ ἐλεημοσύνην, ζητεύω (διακονεύω) ὡς-

'Επαίτης, ου (ὁ). ζήτουλας, ζητιάνος, διακονιάρης.

† 'Επαίτησις, εως (ἡ). τὸ ἐπαιτεῖν, τὸ ἔργον τοῦ ἐπαίτου, ζητιανοσύνη.

'Επ-αιτιάομαι-ῶμαι (ὁ ἐνεργ. τύπος σπνττ. καὶ ἀμφ.), Μ. άσομαι. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) Κατηγορῶ τινα διὰ, ἀποδίδω εἰς αὐτὸν τὴν αἰτίαν (λέγω ὅτι εἶνε αὐτὸς αἴτιος) κακοῦ τινος.

'Επαίτιος (ὁ, ἡ). αἴτιος (κακοῦ τινος), ἔνοχος. » Οὔτοι μοι ὔμμες ὑπαίτιοι, « Ἰλ. Α. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ἐπίπεμπτος, ἐπιλήψιμος, ἀξιοκατηγόρητος. » 'Επαίτιον ἀναχώρησιν, « Θκ. 3) ὁ γινόμενος διὰ τὴν αἰτίαν (τὸ ἔγκλημα, τὴν κατηγορίαν), (ὅθεν:) » 'Επαίτια, Δμ., ἡ ὑπὸ τοῦ κριτηρίου ἐπιβαλλομένη εἰς τὸν ὑπαίτιον ποινὴ, τὸ πρόστιμον.

'Επ-αιχμάζω, Μ. άσω, Π. (μὲ δοτ.) ὁρμῶ κατ' ἐπάνω τινὸς, ἐφορμῶ.

'Επ-αΐω, Μ. ΐσω. (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ. καὶ σπνττ. αἰτ.) Ἀκούω (μὲ προσοχήν)· (ἐν γέν.) αἰσθάνομαι· προσέχω· (ἐπμ.) ἐννοῶ, καταλαμβάνω.

'Επ-αιωρέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. (μὲ δοτ.) Κινοῦμαι ἢ Κρέμαμαι μετέωρος ἐπάνω τινὸς (φοβερίζων νὰ πέσω νὰ τὸν πλακώσω), (μτφορ.) κυμαίνομαι μεταξὺ ἀβεβαίων ἐλπίδων, εἶμαι ξεπαρμένος (ἐνθουσιασμένος) διά.

'Επ-ακανθίζω, Μ. ίσω. Ἔχω ὀλίγα (ποῦ ϗ ποῦ) ἀγκάθια.

'Επ-ακέομαι-οῦμαι, Μ. έσομαι, ἴδε 'Εφακέομαι.

'Επ-ακμάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Ἀκμάζω ὁλονὲν ἢ ἐντελῶς, εἶμαι εἰς τὴν καθαυτὸ ἀκμήν μου. 2) ἀκμάζω ἔπειτα ἀπὸ ἄλλους οἱ ὁποῖοι ἤκμασαν πρὸ ἐμοῦ, ἔρχομαι ἀκμαῖος κατόπιν ἄλλων.

'Επακμαστικός, ή, όν. 'Ο ἔχων τάσιν διάθεσιν εἰς τὸ ἐπακμάζειν, προβαίνων ὁλονὲν εἰς ἀκμήν. » Πυρετὸς —, « Γαλ.

Ἔπακμος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν εἰς τὴν ἀκμὴν (εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του). » Κόρη —, « Δ. Ἀλ. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ὁ ἔχων ἀκμὴν, κοπτερὸς, σουβλερός. » Τὸν ἕτερον ὀδόντα ἔπακμον ἀεὶ καὶ ὀξὺν φυλάττουσι, « Πλ.

'Επ-ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀκολουθῶ κατόπιν τινός· (συνκδχ.) ὑπακούω (εἶμαι ἀφωσιωμένος) εἰς, ἐξήρτημαι ἀπό.

'Επακολούθημα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐπακολουθεῖ (συμβαίνει κατὰ συνέπειαν), παρεπόμενον, ἀποτέλεσμα.

'Επακολούθησις, εως (ἡ). τὸ ἐπακολουθεῖν, συνέπεια.

'Επακολουθητικός, ή, όν. 'Ο συνειθίζων (ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ) νὰ ἐπακολουθῇ, φυλάττων συνέπειαν, ἀκολουθῶν τὴν σειρὰν τῶν ἰδεῶν τινος, (ἐπμ.) ἀντιλαμβανόμενος εὐκόλως. ‖. » 'Επακολουθη-

τικόν,« τὸ ἐπακολούθημα, τὸ παρεπόμενον.

Ἐπακόλουθος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-λούθως. Ὁ ἐπακολουθῶν (γινόμενος κατὰ συνέπειαν), ἀνάλογος, σύμφωνος.

Ἐπ.ακοντίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω (κυρ. τὸ ἀκόντιον) κατεπάνω τινός.

Ἐπακοντισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπακουὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπήκοος.

Ἐπάκουστὸς (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον ἐπακούει ἢ δύναται νὰ ἐπακούσῃ τις, [ἐκ τοῦ

Ἐπ.ακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω ἐκ τοῦ σύνεγγυς, (ἐπμ.) ἀκούω μὲ προσοχὴν, (συνκδχ.) ἐννοῶ· ὑπακούω (κυρ. παρακαλούμενος). (μὲ γεν.) »Ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν εὐχῶν,« Αχ. (ἢ αἰτ.) »Ἠέλιος, ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις,« Ὀδ. Λ. (ꙃ γεν. τοῦ πρσ.) »Ὁ Ζεὺς ταῦτ' ἐπήκουσέ σου,« Αχ. (ꙃ δοτ. ὀργαν.) »Ἐπακούσαντες τῷ πρώτῳ κελεύσματι,« Ἡρ. (καὶ κατ' ἀναλσ. μτχ. ἢ ἀπαρ.) »Καὶ ἐπακούουσιν, εἴπου πλησίον ψόφος,« Ξεν.

Ἐπ.ακριβόομαι-οῦμαι, Μ. βώσομαι. Πράττω (Ἐκτελῶ) τι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν καὶ ἐπιμέλειαν, Ἐξακριβόω.

Ἐπ.ακρίζω, Μ. ίσω, Π. (μὲ γεν.) φθάνω εἰς τὸ ἔπακρόν τινος. »Αἱμάτων ἐπήκρισεν,« Αἰσχλ., ὑπερέβη ὅλους τοὺς προγεγονότας φόνους, ἔπραξε τὴν τρομερωτέραν μιαιφονίαν, (παρβλ. Ἐξακρίζω).

Ἐπάκριος, α ἢ ος, ον. Ὁ εὑρισκόμενος ἢ λατρευόμενος εἰς τὰ ἔπακρα (τὰς κορυφὰς) τῶν ὀρέων. »Ζεὺς—,« Αξ. »Ἐπακρία (ἐνν. χώρα),« ἡ ὑψηλὴ ἢ ὀρεινή.

Ἐπ.ακροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. (μὲ γεν.)=Ἐπακούω, ἀκούω μὲ προσοχὴν, (κοιν.) ἀφηγκρηοῦμαι.

Ἔπακρος (ὁ, ἡ). ὁ καταντῶν εἰς ἄκραν, σουβλερός.

Ἐπακταῖος, α, ον,=Ἐπάκτιος.

Ἐπακτέον, θετ. τοῦ Ἐπάγω.

Ἐπακτὴρ (ὁ), Π. ὁ ἐπάγων ἢ ἐπαγόμενος (κύνας ἢ δίκτυα), (δηλ.) κυνηγὸς ἢ ψαρᾶς.

Ἐπακτικὸς, ἡ, όν,=Ἐπαγωγὸς, Ἐπαγωγικὸς, ἑλκυστικὸς, θελκτικός. (ῥτρ.) ὁ μεταχειριζόμενος ἐπαγωγὰς, ἀποδεικνύων τι-

Ἐπακτικῶς, ἐπίρ. Δι' ἐπαγωγῆς, ἐπαγωγικῶς.

Ἐπάκτιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς (ἀκροθαλασσίας) εὑρισκόμενος, παράλιος.

Ἐπακτὸς, ἡ, όν ἢ Ἔπακτος (ὁ, ἡ),=Ἐπαγώγιμος, φερμένος ἀπ' ἀλλοῦ (ἀπ' ἔξω), ξένος, ἐπείσακτος, (τρπ.) ἐπίκτητος, ὄχι ἔμφυτος. »Στρατὸς (»Ἀνὴρ)—,« Σοφ. »Καὶ σίτῳ οἰκείῳ ꙃ οὐκ ἐπακτῷ χρῶνται,« Θκ. »Ἀρετὴ δὲ ἔπακτός ἐστιν,« Ἡρ. »Ὅρκος—,« Ἰσκρ., ὁ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου προτεινόμενος. »Ἡμέραι ἐπακταὶ,« Χρνλγ., αἱ πρὸς ἐξισασμὸν τοῦ σεληνιακοῦ πρὸς τὸν ἡλιακὸν ἐνιαυτὸν παραλαμβανόμεναι, παρβ. Ἐμβόλιμος.

†Ἐπακτρεὺς, έως (ὁ),=Ἐπακτὴρ, ψαρᾶς.

Ἐπακτρὶς [ἐπακτὴρ, ἢ ἐπὶ, ἀκτὴ], ίδος (ἡ). (ἐνν. λέμβος), ψαροκάϊκον (τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ἐνίοτε καὶ ὡς-

Ἐπακτροκέλης, ητος (ὁ). εἰδ. ταχυπλόου πειρατικοῦ (μεταξὺ ἐπακτρίδος καὶ κέλητος), κλεπτοκάϊκον.

Ἔπακτρον (τὸ),=Ἐπακτρίς.

Ἐπ.αλαζονεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ δοτ.) Καυχῶμαι διὰ ἢ προσέτι.

Ἐπ.αλαλάζω, Μ. άξω. Ἀλαλάζω ἔπειτα ἀπὸ (πρᾶξίν τινα), ἐπιφωνῶ τὸ πολεμικὸν ἀλαλά.

Ἐπαλαλκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπαλέξω.

Ἐπ.αλάομαι-ῶμαι, Μ. αλήσομαι, Π. (μὲ αἰτ.) περιπλανῶμαι, περιέρχομαι ὡς πλανήτης.

Ἐπ.αλαστέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) λυποῦμαι (δυσαρεστοῦμαι, ἀγανακτῶ, ἀδημονῶ) ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπ.αλγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ γεν.) λυποῦμαι, πονεῖ ἡ ψυχή μου) περί τινος.

Ἐπαλγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ἢ αἰσθανόμενος ἄλγος (πόνον, θλίψιν), ἀλγεινὸς, ἐπώδυνος.

Ἐπ.αλγύνω, Μ. υνῶ, Π. προξενῶ δεινὸν ἄλγος (πόνον).

†Ἐπαλέα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπ' ἀλέα.

Ἐπάλειμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐπάλειψιν (ἀλείφεται ἐπάνω εἰς), ἀλοιφὴ, [ἐκ τοῦ

Ἐπ.αλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω τι ἀποπάνω ἢ Ἀλείφω τι ἐπάνω εἰς, πασσαλείφω, (συνκδ. ἀπὸ τῶν ἀθλητῶν καὶ μτφορ.) διεγείρω (ἑτοιμάζω) τινὰ κατά τινος, ἐφοπλίζω, (παρβλ. Ἐπαποδύνω).

Ἐπάλειψις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπαλείφειν, πασσάλειμμα, (μεφορ.) παρακίνησις κτλ.

Ἐπαλέξησις, εως (ἡ). βοήθεια, ἐπικουρία κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐπ.αλέξω, Μ. αλεξήσω, Π. (μὲ δοτ.) ἐπιφέρω βοήθειαν, βοηθῶ. (μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) ἀπομακρύνω τινός τι (κακόν). »Ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ« Ἰλ. Υ.

Ἐπ.αλετρεύω, Μ. εύσω, Π. ἀλέθω τι ἐπάνω εἰς.

Ἐπαληθεὶς, Π. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπαλάομαι.

Ἐπ.αληθεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τι νὰ ἀληθεύσῃ, τὸ ἀποδεικνύω ἀληθές.

Ἐπ.αληθίζω, Μ. ίσω,=Ἐπ.αληθεύω.

Ἐπ.αλθαίνω ἢ Ἐπ.άλθω, Μ. αλθήσω, Π. ἰατρεύω (καὶ μσ. ἰατρεύομαι) ἀπό.

Ἐπαλθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἰατρεύων ἢ ἰατρευθεὶς, ἰαματικὸς ἢ ἰάσιμος. »Ῥίζα (»Νόσος)—,« Νίκ.

Ἐπ.αλίνδω ἢ Ἐπ.αλινδέω-ῶ, Μ. αλινδήσω, Π. κυλίω ἀλλεπαλλήλως, κυλίων ἐπισωρεύω.

Ἐπαλκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ἀλκὴν (ἰσχὺν), δυναμωτικός.

Ἐπαλλαγὴ (ἡ),=Ἐπάλλαξις.

Ἐπαλλὰξ, ἐπίρ. (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐναλλάξ.

Ἐπάλλαξις, εως (ἡ). ἀλλαγὴ, μεταβολὴ, ἀντικατάστασις, ἀμοιβαία μετατόπισις· ἐπιμιξία. »Μηρῶν—,« Πλ., τὸ νὰ βάλῃ τις τὰ πόδια του ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου. »Δακτύλων—,« Ἀρστ., τὸ ἀμοιβαῖον ἀναιβοκαταίβασμα τῶν δακτύλων (π. χ.) τοῦ παίζοντος τὸν αὐλὸν κτλ. »Γάμων—,« Ἡρ., ἡ ἐπιγαμία, [ἐκ τοῦ

Ἐπ.αλλάσσω (ττω), Μ. αλλάξω. Ἀλλάζω τι ἀντ' ἄλλου, μεταβάλλω, τοποθετῶ ἐναλλὰξ, ἀντιμεταθέτω. »Πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες,« Ἰλ. Ν., κάμνοντες ἀμφιῤῥεπῆ τὴν ἔκβασιν τοῦ πολέμου, (παρβλ. Ἐπαμείβω) »Ἐπαλλάττει τοὺς ὀδόντας,« Ἀρστ. (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) »Ὀδόντες ἐπαλλάττοντες,« αὐτ., οἱ διατεθειμένοι ἐναλλὰξ καὶ εἰς τρόπον ὥστε, κλειομένου τοῦ στόματος, νὰ ἐναρμόζωνται οἱ τῆς κάτωθεν σιαγόνος εἰς τὰ διαστήματα τῆς ἄνω καὶ ἀνάπαλιν. »Ὃ ποιεῖ τοὺς λόγους ἐπαλλάττειν,« αὐτ., νὰ ἀλλάζουν, νὰ διαφέρουν (πρὸς ἀλλήλους). (καὶ προθετ.) »Ἐπαλλάττειν πρὸς τὴν βασιλείαν,« αὐτ., μεταβάλλεται εἰς. (ꙃ ἐλλ.) »Ἐπαλλάττει τῷ γένει τῶν ἰχθύων,« αὐτ., πλησιάζει, συγγενεύει. (ꙃ πθ.) »Μή πῃ ὁ λόγος ἐπαλλαχθῇ,« Ξεν., νὰ μὴ παρεξηγηθῇ, (συγχ. τῷ Ἀπαλλάττω [;] »Κατ' ἐνίας νόσους ἐπαλλάττει τὰ νοσώδη σώματα τοῖς βραχυβίοις,« Ἀρστ.).

Ἐπαλληλία (ἡ). συνέχεια ἀδιάκοπος, ἀλλεπάλληλος ἐπισώρευσις (πραγμ. ἢ προσ.), [ἐκ τοῦ

Ἐπάλληλος (ὁ, ἡ). ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου ἀμέσως, ἀλλεπάλληλος, ἀδιάκοπος.

Ἐπαλλήλως, ἐπίρ. Ἓν κατόπιν ἄλλου, χωρὶς διακοπήν.

Ἐπαλλόκαρπος καὶ

Ἐπαλλόκαυλος (ὁ, ἡ). (γένος φυτῶν) τῶν ὁπ. ὁ καρπὸς ἢ ὁ καυλὸς πρέπει ν' ἀκκουμβήσῃ εἰς ἄλλο φυτὸν ἵν' αὐξήσῃ ἢ τελεσφορήσῃ.

Ἐπάλμενος, Π. Ἰων. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἐφαλόμενος, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐφάλλομαι.

;Ἐπάλξιον (τὸ). μέρος τοῦ τείχους ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξέχουν (;) αἱ ἐπάλξεις.

Ἔπαλξις [ἐπαλέξω], εως (ἡ). προμαχὼν (κυρ. πέριξ τῆς κορυφῆς τείχους). πολεμίστρα, (Τουρκ.) μπεδένι. 2) Π. =Ἐπαλέξησις, ἀντίληψις, ἐπικουρία.

Ἐπαλξίτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόδιος διὰ) ἔπαλξιν. »Λίθος—,« Ἐτμλ.

Ἔπαλπνος (ὁ, ἡ), Π. [ἴδε Ἄλπνιστος]. γλυκὺς, τερπνὸς, ἐπιθυμητὸς, εὐάρεστος.

Ἔπαλτο ἢ Ἔφαλτο, Π. Ἰων. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἐφάλατο ἢ Ἐφάλετο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. ἢ β'. τῆς ὁρσ. τοῦ Ἐφάλλομαι.

Ἐπ.αλφιτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κουκκίζω (Πασπαλίζω) ἀπὸ 'πάνω μου ἄλφιτα (κριθάλευρον).

Ἐπαλώστης, ου (ὁ). ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὸ ἀλῶνι καὶ βάλλων τὰ ἀπάτητα στάχυα ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἵππων ἢ βοῶν ἵν' ἀλωνισθοῦν.

Ἐπ.αμαξεύω, Μ. εύσω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφαμαξεύω.

;Ἐπ.αμαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀμαυρόνω ὅλως διόλου, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀπαμαυρόω.

Ἐπ.αμάω-ῶ καὶ (μσ.) Ἐπ.αμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ἐπισωρεύω. »Εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶν,« Ὀδ. Ε. »Εἰς βόθρον συνῶσαι αὐτὸν, καὶ ὀλίγην κόνιν ἐπαμῆσαι,« Αρτ.

Ἐπ.αμ.βαίνω, Μ. βήσομαι, Π. ἀντὶ Ἐπαναβαίνω.

Ἐπαμβατὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἀναβάτης, Ἐπιβάτης, Ἔποχος. »Ἵππω (»Ἅρματος κτλ.) —,« Αἰσχλ.

Ἐπαμβλήδην, Π. ἀντὶ Ἐπαναβλήδην.

Ἐπ.αμβλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω ἔτι μᾶλλον ἢ ὅλως διόλου.

Ἐπ.αμείβω, Μ. είψω,=Ἐπαλλάσσω. »Τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν,« Ἰλ. Ζ., νὰ τὰ ἀνταλλάξωμεν μεταξύ μας, νὰ τὰ κάμωμεν ἀλλαξιάν. (καὶ μσ.) »Νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας,« αὐτ., περνᾷ ἀμοιβαίως ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον.

Ἐπάμερος (ὁ, ά), Δ. Π. ἀντὶ Ἐφήμερος.

Ἐπαμμένος, Ἰων. ἀντὶ Ἐφημμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐφάπτω.

Ἐπ.αμ.μένω, Μ. μενῶ, Π. ἀντὶ Ἐπαναμένω.

Ἐπαμοιβαδὶς καὶ

Ἐπαμοιβαδὸν [ἐπαμείβω], ἐπίρ. Π. ἀμοιβαίως, ἐναλλάξ.

Ἐπαμοίβιος καὶ

Ἐπάμοιβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος ἐξ ὑπαμοιβῆς, ἀμοιβαῖος. »Ἐπαμοίβια (ἄλλ. διόρθ. »Ἐπαμοίβιμα) ἔργα,« Ὁμ., Ὕμν., τὰ συναλλάγματα, τὸ ἐμπόριον.

Ἐπ.αμπέχω, Μ. ἐπαμφέξω. Ἐνδύω (Σκεπάζω, Φορῶ ꙃ ἄλλο φόρεμα) ἀπὸ 'πάνω.

Ἐπ.αμ.πήγνυμι, Π. ἀντὶ Ἐπαναπήγνυμι.

Ἐπαμπισχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπαμπέχω.

Ἐπαμύντωρ, ορος (ὁ), Π. βοηθὸς, ὑπερασπιστὴς, [ἐκ τοῦ

Ἐπ.αμύνω, Μ. αμυνῶ. (μὲ δοτ.) Βοηθῶ, ὑπερασπίζομαι. ἐπαρκῶ. (»Ταῖς ἐνδείαις —,« Ἰσκρ.), (μὲ αἰτ.) ἀποκρούω (ἀποτρέπω) κακόν τι· ἐκδικῶ. »Τὴν δολίην ἐπάμυνον,« Ἐπγρ., (ὀρθότ. Ἀπάμυνον).

Ἐπ.αμ.φέρω, Π. ἀντὶ Ἐπαναφέρω.

†Ἐπ.αμφιάζω, Μ. άσω, ἀντὶ

Ἐπ.αμφι.έννυμι, Μ. ἐπαμφι.έσω,=Ἐπαμπέχω.

Ἐπαμφοτεριζόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ἐπαμφοτερίζοντα (διλημματικὸν), ἀμφιβόλως, ἀμφιῤῥεπῶς, [ἐκ τοῦ

Ἐπ.αμφοτερίζω, Μ. ίσω. Κλίνω πρὸς ἀμφότερα τὰ μέρη, μετέχω καὶ ἀπὸ τὰ δύο εἴδη, εἶμαι ἀμφιῤῥεπὴς (οὐδέτερος, ἀμφίβολος), ἐξηγοῦμαι κατὰ δύο διαφορετικοὺς τρόπους, ἐκλαμβάνομαι ꙃ οὕτως καὶ ἄλλως.

Ἐπαμφοτερισμὸς (ὁ). τὸ ἐπαμφοτερίζειν, ἡ ἐπ' ἀμφότερα κλίσις, ἀμφιβολία· ἀστασία.

Ἐπαμφοτέρως, ἐπίρ. Καὶ κατὰ τοὺς δύω τρόπους, διλημματικῶς, Ἐπαμφοτεριζόντως.

Ἐπάμων [ἕπομαι], ονος (ὁ), Π.=Ὀπάων, ὀπαδὸς, ἀκόλουθος.

Ἐπὰν [ἐπεὶ, ἄν], σύνδ. Ἀφοῦ. (πρὸς ὑποτ. καὶ σπν. εὐκτ.) »Ἐπὴν κρατῆρι μιγείη,« Ὀδ. Δ. »Ἐπὴν τισαίμεθα λώβην,« Ἰλ. Τ.

Ἐπαναβαθμὸς (ὁ). σκαλοπάτι, [ἐκ τοῦ

Ἐπ.ανα.βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἀναβαίνω βαθμηδόν· ἀναβαίνω ἐπάνω εἰς, ἐπιβαίνω· (ἐπὶ κτην.) ὀχεύω, βατεύω. (μτφορ.) ἐξέχω, ὑπερέχω.

Ἐπ.ανα.βάλλω καὶ (μσ.) Ἐπ.ανα.βάλλομαι, Μ. βαλῶ, -οῦμαι. Βάλλω (Φορῶ) ꙃ ἄλλο φόρεμα ἀπὸ 'πάνω, φορῶ ἐν εἴδει ἐπανωφορέματος, (ἴδε Ἐπαναβληδόν) 2) ἀναβάλλω ὁλονὲν τὸν καιρὸν, ἀργοπορῶ. 3) σηκόνω ἐπάνω ἢ ἀνάποδα. »Τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν—,« Κλμ., Ἀθ.

Ἐπανάβασις, εως (ἡ). τὸ ἐπαναβαίνειν, ἡ βαθμηδὸν ἀνάβασις (καὶ μτφορ.) πρόοδος. (ἐπὶ κτην.) ὀχεία, βάτευμα.

Ἐπαναβεβηκότως, ἐπίρ. (μτχ.) Κατ' ἐπανάβασιν. ἀναγωγικῶς.

Ἐπ.ανα.βιβάζω, Μ. άσω. Ἀναβιβάζω τι (βαθμηδὸν) ἐπάνω εἰς· (μτνμ.) αὐξάνω κατ' ὀλίγον τὴν τιμὴν τοῦ πωλουμένου.

Ἐπαναβιβασμὸς (ὁ). τὸ ἐπαναβιβάζειν, ἡ βαθμηδὸν ἀναβίβασις (κυρ. καὶ μτφορ.).

Ἐπ.ανα.βιόω-ῶ, Μ. ώσομαι,=Ἀναβιόω, 'ξαναζῶ.

Ἐπαναβλήδην καὶ

Ἐπαναβληδὸν [ἐπαναβάλλω], ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἐπανωφορίου (μανδύου), ῥηχτὰ ἀπὸ 'πάνω, (Τουρκ.) καλτὰν-κανάτι. »Εἵματα λευκὰ ἐπαναβληδὸν φορέουσι,« Ἡρ. 2) μὲ ἀναβολὴν, (κοιν.) μὲ τὸ σήμερον καὶ μὲ τὸ αὔριον.

Ἐπ.ανα.βοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Φωνάζω δυνατὰ (Ξεφωνίζω) ὑψόνων εἰς κάθε φώναγμα τὴν φωνήν μου περισσότερον ἢ· 'ξαναφωνάζω.

Ἐπαναγαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐπαναγήοχα, πρκ. τῆς ὁρσ. τοῦ Ἐπανάγω.

Ἐπ.ανα.γιγνώσκω (γινώσκω), Μ. γνώσομαι. Ἀναγινώσκω πάλιν καὶ πάλιν (εἰς ἐπήκοον καὶ ἄλλων), 'ξαναδιαβάζω.

Ἐπ.αναγκάζω, Μ. άσω. Ἀναγκάζω πάλιν ἢ ἔτι μᾶλλον, 'ξαναβιάζω.

Ἐπανάγκασμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐπαναγκάζει, ἀνάγκη, ὑποχρέωσις ἀπαραίτητος.

Ἐπάναγκες (τὸ), οὐδ. τοῦ (ἀχρ.) Ἐπανάγκης. Ἀναγκαῖον, ἄφευκτον. Πίνειν ὅσον ἕκαστος βούλεται, ἐπάναγκες δὲ μηδὲν εἶναι,« Πλάτ., (ꙃ ἐπ. ῥηματικῶς) »Ἐπάναγκες κομῶντες,« Ἡρ., Ἐξ ἀνάγκης.

Ἐπ.αν.αγορεύω, Μ. εύσω ἢ (ἀνμλ.) ἐπαν.ερῶ, (ἀόρ. β'. Ἐπανεῖπον κτλ.). Κηρύττω μεγαλοφώνως (εἰς ἐπήκοον πάντων), Ἀνα(Δια)κηρύττω. »Ἐπανεῖπον ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι,« Θκ.

Ἐπ.αν.άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ἐπανήγαγον κτλ.). Φέρω πάλιν ὀπίσω, κάμνω νὰ ἐπανέλθῃ τι, ἐπαναφέρω, (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἐπανέρχομαι, ἀποσύρομαι. ||. (μσ.) ἐκπλέω πάλιν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, (παρβλ. Ἀντανάγω). »Ἐπανάγει τοὺς φυγάδας,« Συν. »Ἐπανάγειν τὸν θυμὸν,« Ἡρ., ἐξάπτειν. »Ἐπανακτέον μικρὸν ἄνω τὸν λόγον,« Συν.

Ἐπαναγωγὴ (ἡ). τὸ ἐπανάγειν, φέρσιμον ὀπίσω· ἐπιστροφή· ὀπισθοδρόμησις· ἔκπλευσις ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ κτλ.

Ἐπανάγωγὸς (ὁ, ἡ). (ὀξυτ.) ὁ ἐπανάγων (φέρων ὀπίσω). (προπαροξυτ.) ὁ ἐπανερχόμενος (παλινδρομῶν, ὀπισθοδρομῶν).

Ἐπ.ανα.δέρω, Μ. δερῶ. Ξαναγδέρνω· ἀναξέω (πληγήν).

Ἐπ.ανα.δίδωμι, Μ. ἐπανα.δώσω. Ἐπιδίδω, λαμβάνω ἐπίδοσιν, αὐξάνω πάλιν (ὀλίγον κατ' ὀλίγον).

Ἐπ.ανα.διπλάζω, Μ. άσω καὶ

Ἐπ.ανα.διπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Διπλόνω ἀλλεπαλλήλως, 'ξαναδιπλόνω· διπλασιάζω· (τρπ.) ἐπαναλαμβάνω· 'ξαναρωτῶ.

Ἐπαναδίπλωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶν' ἐπαναδιπλωμένον (σχηματίζει πολλὰς καὶ ἀλλεπαλλήλους δίπλας, καθὼς π. χ. τὰ ἔντερα).

Ἐπαναδίπλωσις, εως (ἡ). δίπλωμα ἀλλεπάλληλον (»Ἡ τῶν ἐντέρων—,« Ἀρστ.). 'ξαναδίπλωμα· (τρπ.) ἐπανάληψις.

Ἐπανάδοσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐπαναδίδωμι, ἡ βαθμηδὸν ἀνάδοσις ἢ ἐπίδοσις. 2) ἐπιστροφὴ τοῦ δοθέντος, δόσιμον ὀπίσω.

Ἐπαναδραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπανατρέχω.

Ἐπαναδρομὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐπανατρέχω, ἡ ἐκ δευτέρου ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀναδρομή.

Ἐπ.ανα.ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Συναρμόζω ἐκ νέου· 'ξαναζεύγω τὰ ἄλογά μου· (συνκδχ. καὶ ἐλλ.) 'ξανακινῶ διὰ (ἢ ἐπανέρχομαι ἀπὸ) ὁδοιπορίαν.

Ἐπανάζευξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐπιστροφὴ (ἀπὸ ὁδοιπορίαν).

Ἐπ.ανα.ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω ἀπὸ 'πάνω, ἀνασηκόνω τὸ φόρεμά μου διὰ τῆς ζώνης.

Ἐπ.ανα.θαῤῥέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναλαμβάνω πάλιν θάῤῥος, ἐνθαῤῥύνομαι ἐκ νέου.

Ἐπ.ανα.θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Βλέπω (Θεωρῶ, Παρατηρῶ) ἀπὸ 'πάνω ἢ ἐκ δευτέρου, 'ξαναβλέπω, 'ξανακυττάζω.

Ἐπ.ανα.θερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω πάλιν, 'ξαναζεσταίνω.

Ἐπ.ανα.θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω πάλιν πρὸς τὰ ἄνω, ἀνατρέχω ἐκ νέου.

Ἐπ.αν.αιρέομαι-οῦμαι, Μ. αιρήσομαι (ἀόρ. Ἐπανειλόμην κτλ.). Ἀναδέχομαι (Ἀναλαμβάνω) νὰ κατορθώσω τι, ἐπιχειρίζομαι· ξαναρχίζω. (ἐπὶ ἐμβρ.) Ἐπικυΐσκομαι. 2) 'παίρνω ὀπίσω (πρότασίν τινα τὴν ὁπ. ἔκαμα), καταργῶ, ἀκυρόνω. 3) ἀφανίζω κατὰ κράτος, ἐξολοθρεύω· φονεύω.

Ἐπαναίρεσις, εως (ἡ). κατάργησις, ἀκύρωσις· φόνος· ἀφανισμὸς, ἐξολόθρευσις.

Ἐπ.αν.αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω ἐπάνω (ὑψηλά). »Τὴν βακτηρίαν ἐπανήρατο,« Θκ. »Ἐπαναίρου, κᾆτα καθίζου,« Ἀρστφ., ἀνασήκω, καὶ 'ξανακάθησαι.

Ἐπ.ανα.καινίζω, Μ. ίσω. Ἀνακαινίζω ἐκ δευτέρου· ἐπαναλαμβάνω.

Ἐπ.ανα.καλέω-ῶ, Μ. έσω. Προσκαλῶ τινα ὀπίσω, ἀνακαλῶ ἐκ νέου.

Ἐπ.ανα.κάμπτω, Μ. κάμψω. Κάμνω τι νὰ λυγίσῃ (νὰ κλίνῃ) πρὸς τὰ ὀπίσω; (μτφορ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) ἐπιστρέφω πάλιν ὀπίσω (ἐκεῖ ὅπου ἤμουν), 'ξαναγυρίζω.

Ἐπανάκαμψις, εως (ἡ). τὸ ἐπανακάμπτειν, ἐπιστροφὴ, 'ξαναγύρισμα.

Ἐπ.ανά.κειμαι, Μ. κείσομαι. (μὲ δοτ.) Εἶμαι βαλμένος (τοποθετημένος) πουθενὰ (κυρ. δὲ εἰς μέρος ὑψηλὸν) ὡς ἀνάθημα ἢ βραβεῖον, (ὅθ. μτφορ.) εἶμαι διωρισμένος διὰ, πρόκειμαι. »Τοῖς δὲ κακοῖς.. ἀβίωτος ὁ αἰὼν ἐπανακείσεται,« Ξεν.

Ἐπ.ανα.κεφαλαιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κάμνω ἀνακεφαλαίωσιν τῶν εἰρημένων, ἐπαναλαμβάνω ('ξαναδιηγοῦμαι) κεφαλαιωδῶς καὶ ἐν συντομίᾳ.

'Επ·ανα·κίρνημι, Μ. κεράσω. Άνακατόνω πάλιν (ἐκ νέου), 'ξανασμίγω.

'Επ·ανα·κλαγγάνω, Μ. κλάγξω. Γαβγύζω ἢ 'Ξαναγαβγύζω δυνατὰ καὶ ἀλλεπαλλήλως.

'Επανάκλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπανακαλεῖν, προσκάλεσμα ὀπίσω.

'Επ·ανα·κλίνω, Μ. κλινῶ. Κάμνω τινὰ νὰ κλίνῃ (νὰ γέρνῃ [ἐξ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.] Γέρνω) πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ ἐπάνω εἰς, (ὅθ. τακτ.) κλίνω (τραβηοῦμαι) πρὸς τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τῆς φάλαγγος.

'Επανάκλισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Επ·ανα·κοινόω-ῶ, Μ. ώσω. Κοινοποιῶ τι εἴς τινα ἵνα τὸν συμβουλευθῶ περὶ τούτου, καθυποβάλλω εἰς σκέψιν.

'Επ·ανα·κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω τι πάλιν ὀπίσω, τὸ 'ξαναφέρνω ἐκεῖ ὅπου ἦτον.

'Επ·ανα·κράζω, Μ. κράξω. Κάμνω μὲ δυνατὰς καὶ ἀλλεπαλλήλους φωνάς.

'Επ·ανα·κρέμαμαι, Μ. κρεμήσομαι. Κρέμαμαι ἐπάνω εἰς, ἐξήρτημαι ἀπό. (χ. πτ.) εἶμαι ὑπεύθυνος, δὲν ἔδωσα ἀκόμη λόγον τῶν πράξεών μου, (ἐπμ.) εἶμαι μετέωρος, εὑρίσκομαι εἰς ἀβεβαιότητα.

'Επ·ανα·κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω. Κρεμνῶ τι ἐπάνω εἰς. (μτφορ.) ἀναθέτω ὅλως διόλου, κάμνω νὰ ἐξαρτᾶται ἐντελῶς ἀπό.

'Επ·ανα·κρίνω, Μ. κρινῶ. 'Εξετάζω ἐπανειλημμένως, ἐρωτῶ καὶ 'ξαναρωτῶ (ἵνα ἐξακριβώσω τὴν ἀλήθειαν).

'Επανάκρουσις, εως (ἡ). κρούντημα (σπρώξιμον) ὀπίσω· ὀπισθοδρόμησις κτλ., [ἐκ τοῦ

'Επ·ανα·κρούω, Μ. κρούσω. Σπρώχνω (Κυντῶ) ὀπίσω, ἀποκρούω. ‖. (μσ.) κάμνω νὰ ὀπισθομήσῃ ἢ νὰ στραφῇ τὸ πλοῖον κωπηλατῶν πρὸς τὴν πρύμνην ἢ ἑκατέρωθεν αὐτῆς, (κοιν.) σιγάρω ἢ ποδίζω· (μτφορ.) τραβηοῦμαι ὀπίσω, ἀποσύρομαι.

'Επ·ανα·κτάομαι-ῶμαι Π. κτήσομαι. 'Ξαναποκτῶ πάλιν. (μτφορ.) ἐπαναφέρω εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν.

'Επανακτέον, θετ. τοῦ 'Επανάγω.

'Επ·ανα·κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυρίζω καὶ 'ξαναγυρίζω ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ πάντοτε κύκλου, κάμνω ἢ λέγω ἀδιακόπως τὸ ἴδιον, (ὅθεν:

'Επανακύκλησις, εως (ἡ). ἡ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ κύκλου περιστροφή.

'Επ·ανα·κυκλόω-ῶ, Μ. ώσω. Περιστρέφω (Κάμνω νὰ κυκλοφορῇ) τι περὶ τὴν αὐτὴν τροχιάν, ἐπαναλαμβάνω ἀδιακόπως, (ὅθεν:

'Επανακύκλωσις, εως (ἡ). ἡ περὶ τὴν αὐτὴν τροχιὰν κυκλοφορία (κυρ. τῶν πλανητῶν), ἐπανάληψις ἀδιάκοπος.

'Επ·ανα·κύπτω, Μ. κύψω. Γέρνω ('Εξέχω) πρὸς τὰ ἄνω, (μτφορ. μὲ δοτ.) ἀντισέκομαι, ἐναντιοῦμαι, ἀντιπράττω κτλ., (κοιν.) σηκόνω κεφάλι. » 'Επανακύπτοντας αὐτοῦ ταῖς ἐλπίσιν, « Ἰώσ., (παρβλ. 'Εξυπτιάζω).

'Επ·ανα·λαμβάνω, Μ. λήψομαι. 'Ξαναπαίρνω πάλιν, 'ξαναρχινῶ, 'ξανακάμνω· (κυρ. δὲ) 'ξαναλέγω ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τὸ ἴδιον.

Επ·ανα·λέγω, Μ. λέξω. Λέγω ἐπανειλημμένως, ἐπαναλαμβάνω τὸ εἰρημένον, 'ξαναλέγω.

'Επαναληπτέον, θετ. τοῦ 'Επαναλαμβάνω.

'Επαναληπτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. 'Ο χρησιμεύων πρὸς ἐπανάληψιν.

'Επανάληψις, εως (ἡ). τὸ ἐπαναλαμβάνειν (κυρ. τὰ εἰρημένα), (παρβλ. Παλιλλογία).

'Επ·αν·αλίσκω, Μ. αλώσω. Δαπανῶ ('Εξοδεύω) περιπλέον.

'Επ·ανα·λογέω-ῶ, Μ. ήσω,—Πολυλογῶ, ἐπαναλέγω, ἐπαναλαμβάνω (πρὸς πλειοτέραν διαστάφησιν) τὰ εἰρημένα, (εἰς τὸν 'Ηρόδ. Α', 90, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Επαλιλλόγησε).

'Επ·ανα·λύω, Μ. λύσω, — 'Επαναζεύγνυμι, ἀναχωρῶ ὀπίσω, ἐπιστρέφω.

'Επ·ανα·μένω, Μ. μενῶ. Ἀπομένω ἢ Προσμένω πουθενά. » 'Επανάμεινόν με, « Ἀρστφ.

'Επ·ανα·μιμνήσκω, Μ. ανα·μνήσω. 'Επαναφέρω τι εἰς τὴν μνήμην τινός, 'ξαναενθυμίζω, ὑπενθυμίζω.

'Επανάμνησις, εως (ἡ). 'ξαναενθύμισμα, ὑπενθύμησις.

'Επ·ανα·νεόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνανεόνω, 'ξανανεόνω.

'Επανανέωσις, εως (ἡ). ἀνανέωσις, 'ξανανέωμα.

'Επανάπαυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

'Επ·ανα·παύω, Μ. παύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω (Ἀφίνω) τι νὰ ἀναπαύεται (καὶ μσ. Ἀναπαύομαι) ἐπάνω εἰς, ἐφησυχάζω.

'Επ·ανα·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω ('Ρίπτω) τι πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀποπέμπω. ‖. (μσ.) — Μεταπέμπομαι (;).

'Επ·ανα·περάω-ῶ, Μ. άσω. Περνῶ ἢ 'Ξαναπερνῶ ἢ Συχνοπερνῶ ἀπὸ πουθενά, (κατὰ τὸν Κορ.) ἐπανέρχομαι.

'Επ·ανα·πέτομαι, Μ. πτήσομαι, — 'Επανίπταμαι.

'Επ·ανα·πήγνυμι, Μ. πήξω. (μὲ δοτ ἐκ δ'.) 'Μπήγω ἢ Ξαναμπήγω τι ἐπάνω εἰς.

'Επ·ανα·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πηδῶ ἢ 'Ξαναπηδῶ ἐπάνω εἰς.

'Επ·ανα·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. (μὲ δοτ.) Πλαγιάζω ('Ξαπλόνομαι) ἐπάνω εἰς. » Φύλλοις ῥόδων ἐπαναπεσών, « Αἰλ.

'Επ·ανα·πλάσσω, Μ. πλάσω. 'Ξαναπλάττω ἀπὸ τὴν ἀρχήν, 'ξανακάμνω, ἀναμορφόνω.

'Επ·ανα·πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω εἰς τὰ ἀνοικτὰ ('Εκπλέω) κατά τινος· ἐπιστρέφω μὲ πλοῖον· πλέω (ἀρμενίζω ἢ κολυμβῶ) πρὸς τὰ ἄνω (ποταμοῦ κτλ.). πλέων ἐβγαίνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἐπιπλέω, ἐπιπολάζω. » 'Επαναπλώουσιν ὑμῖν ἔπεα κακά, « 'Ηρ.

'Επ·ανα·πληρόω-ῶ, Μ. ώσω, — Ἀναπληρόω.

'Επ·ανα·πλώω, Ἰων. ἀντὶ 'Επαναπλέω.

'Επ·ανα·πνέω, Μ. πνεύσω. 'Ξαναπαίρνω τὴν ἀναπνοήν μου.

'Επ·ανα·ποδίζω, Μ. ίσω, — Ἀναποδίζω, 'ρωτῶ καὶ 'ξαναρωτῶ, ἐξετάζω μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν.

'Επ·ανα·πολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναπολῶ (εἰς τὴν μνήμην μου) ἐκ νέου, 'ξαναμελετῶ, καλοσυλλογίζομαι.

'Επαναπόλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατ' ἐπανάληψιν ἀναπόλησις.

'Επαναπτήσιμος (ὁ, ἡ), [ἐπανίπταμαι], — 'Εκπετήσιμος.

'Επ·αναῤ·ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σπάνω ἢ Σχίζω τι ἐκ νέου. » Τὰ ἕλκεα κινούμενα ἐπαναῤῥήγνυται, « Ἱππκρ.

'Επ·αναῤ·ῥιπίζω, Μ. ίσω. Ἀνεμίζων 'ξανανάπτω, (μτφορ.) ἐξάπτω (διεγείρω, ἐρεθίζω) ἐκ νέου.

'Επ·αναῤ·ῥιπτέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

'Επ·αναῤ·ῥίπτω, Μ. ῥίψω. 'Ρίπτω (Τινάζω) τι ἐπάνω (ὑψηλά, εἰς τὸν ἀέρα).

'Επανάῤῥυμα (τὸ). τὸ θυσιαζόμενον διὰ τὴν ἐπανάῤῥυσιν, (παρβλ.) 'Επίθυμα.

'Επανάῤῥυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

'Επ·αναῤ·ῥύομαι, Μ. ῥύσομαι. Θυσιάζω μετὰ τὴν ἀνάῤῥυσιν (ἴδε τὴν λέξιν).

'Επανάσεισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

'Επ·ανα·σείω, Μ. σείσω. Σηκόνω τι ἐπάνω (ὑψηλά) καὶ τὸ κουνῶ· φοβερίζω τινὰ σηκόνων καὶ κουνῶν τὸ χέρι μου ἢ ὅπλον τι.

'Επ·ανα·σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ ἐκ νέου (ἐπανειλημμένως), 'ξαναστοχάζομαι.

'Επ·ανα·σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναθεωρῶ ἐπανειλημμένως, ἐρευνῶ (ἐξετάζω) μὲ ἀκρίβειαν.

'Επ·ανα·σπείρω, Μ· σπερῶ. Σπέρνω ἐκ νέυ, 'ξανασπέρνω ἀπὸ 'πάνω.

'Επανασπορὰ (ἡ). σπάρσιμον ἀπὸ 'πάνω, 'ξανασπάρσιμον.

'Επανάστασις [ἐπανίστημι], εως (ἡ). σήκωμα ἐπάνω· 'ψήλωμα· πρήξιμον· (μτνμ.) ὕψος λόγου. (μτφορ.) ἀποστασία. » Τῶν Εἱλώτων τὴν ἐπανάστασιν, « Θκ. (εἰς τὸν Ἱππκρ.) » Αἱ πυκναὶ καὶ κατὰ μικρὰ ἐπαναστάσιες, γλίσχραι κτλ., « ἀντὶ αἱ κενώσεις τῶν περιττωμάτων, (παρβλ. 'Εξανάστασις)· (εἰς τὸν Στρβ. ΙΓ', 621 ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀπανάστασις, ἐξ εἰς τὸν Γργ. ἀντὶ 'Επανάτασις).

'Επ·ανα·στέλλω, Μ. στελῶ. Μαζόνω (Συμμαζόνω) τι πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω· (ἐν γέν.) ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω. » Αἱ γενέσεις ἐπαναστέλλουσι τὰς φθοράς, Ἀρστ.

'Επανάστημα (τὸ), [ἐπανίστημι]. μέρος ἐξέχον, 'ψήλωμα, πρήξιμον.

'Επ·ανα·στρέφω, Μ. στρέψω. Κάμνω τινὰ νὰ ἐπιστρέψῃ, (καὶ ἐλλ. ἢ μσ.) ἐπιστρέφω ἢ 'ξαναεπιστρέφω, 'ξαναγυρίζω ὀπίσω (ὅθεν:

'Επαναστροφὴ (ἡ). ἐπιστροφή, γύρισμα ὀπίσω ἢ 'ξαναγύρισμα· ('Ρτρ.) σχῆμα ἐπαναλήψεως (ὅταν τὸ τέλος τῆς προλαβούσης φράσεως γίνεται ἀρχὴ τῆς ἑπομένης, οἷον. » Τοῦτον μὲν δύναται διώκειν δι' ἐμέ· ἐμὲ δὲ κτλ., « Δμ.).

'Επ·ανα·σώζω, Μ. σώσω. 'Γλυτόνω πάλιν καὶ φέρω ἢ δίδω ὀπίσω τι. (μὲ δοτ.) » 'Επανασώσασθαί οἱ τὴν βασιλείαν δεόμενος, « Νικηφ.

'Επ·ανα·τάμνω, Ἰων. ἀντὶ 'Επανατέμνω.

'Επανάτασις, εως (ἡ). τέντωμα πρὸς τὰ ἄνω, σήκωμα (τῆς χειρὸς ἢ ξύλου κτλ.)· (συνκδχ.) ἀπειλή, (συγχ. τῷ 'Επανάστασις), [ἐκ τοῦ

'Επ·ανα·τείνω, Μ. τενῶ. 'Εκτείνω πρὸς τὰ ἄνω, ὑψόνω. » Χεῖρας ἐπαντείνας, « 'Ορφ. 2) (συνκδχ.) προτείνω (ὡς βραβεῖον κτλ.). » 'Επανετείνοντο δὲ καὶ μείζονες ἐλπίδες τοῖς ἀξίοις, « Ξεν. 3) (μσ.) σηκόνω τὸ χέρι μου ἵνα κτυπήσω· (συνκδχ.) ἀπειλῶ, φοβερίζω. » Τὸ βάκτρον ἐπανατεινάμενος, « Λκ. » Λοιδορησάμενος, καὶ πάντα ἐπανατεινάμενος, ἅπερ κτλ., « Συν. 4) διϊσχυρίζομαι, Καυχῶμαι, — Διατείνομαι. » Μακρὰ προοιμιασάμενος, καὶ ἐπανατεινάμενος, ὡς θαυμαστούς τινας λόγους ἐρῶν, « Δ. Ἀλ.

'Επ·ανα·τέλλω, Μ. τελῶ. Κάμνω νὰ ἀνατείλῃ (νὰ ἔβγῃ ἐπάνω, νὰ ἀναδοθῇ) τι· (ἀμτβτ.) ἐβγαίνω ἀπὸ πουθενὰ πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀναφύομαι. » Γαίης ἐπαντέλλουσιν, « 'Οππ. 2) (μὲ δοτ.) ἀνατέλλω κατόπιν. » 'Επαντέλλων ἄστρασιν ἥλιος, « 'Επγρ. (καὶ μτνμ.) » 'Ο ἐπαντέλλων χρόνος, « Πίνδ., ὁ ἐπερχόμενος.

'Επ·ανα·τέμνω, Μ. τεμῶ. 'Ξανακόπτω (κατὰ μῆκος). » Φλέβα ἐπανατ., « Ἀρετ., 'ξαναπαίρνω αἷμα, φλεβοτομῶ ἐκ νέου.

'Επ·ανα·τίθημι, Μ. ἐπανα·θήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Προσθέτω ἐκ νέου ἢ Ἀναθέτω (Ἀφίνω ἐπάνω, Ἀποδίδω) τι ὅλως διόλου εἰς. » Αὖτις ἐπανθέμεναι σανίδας, « Ἰλ. Φ., 'να κλείσετε πάλιν τὰ θυρόφυλλα.

'Επανατολὴ (ἡ), — 'Επιτολὴ (ἀστέρος).

'Επ·ανα·τρέφω, Μ. θρέψω. Κάμνω τινὰ νὰ ἀναλάβῃ ('Ενδυναμόνω πάλιν) διὰ καλῆς τροφῆς

'Επ·ανα·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω πάλιν ('Επιστρέφω τρέχων) πρὸς τὰ ἄνω· (ἐπὶ φυτ. μτνμ.) αὐξάνω εἰς ὕψος.

'Επ·ανα·τρυγάω-ῶ, Μ. ήσω Τρυγῶ ἐκ νέυ ('Ξανατρυγῶ) τὸ τρυγηθὲν ἤδη ἀμπέλι, (δηλ.) συνάζω καὶ τὰ ἐπαναπολειφθέντα τσάμπουρα.

'Επ·ανα·φέρω, Μ. ἐπαν·οίσω. 'Ξαναφέρνω τι πρὸς τὰ ἄνω, (μσ.) 'ξαναβγαίνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, (μτφορ.) ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου κτλ., (παρβλ. 'Επανάγω). 2) ἀναφέρω πάλιν· ἐπαναλαμβάνω. 3) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἀναθέτω ἢ ἀποδίδω τι ὅλως διόλου εἰς.

'Επαναφορὰ (ἡ). τὸ ἐπαναφέρειν (φέρειν ὀπίσω, ἀναφέρειν ἐκ νέου κτλ.), (κυρ. ῥτρ.) ἡ ἐπανάληψις τοῦ μορίου εἰς τὴν ἀρχὴν διαφόρων κατὰ σειρὰν περιόδων.

'Επαναφορικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν (ῥτρ.) ἐπαναφοράν.

'Επ·ανα·φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ξαναφυσῶ, 'ξαναφουσκόνω, (κυρ. ἐπὶ αὐλητῶν).

'Επ·ανα·φύω, Μ. φύσω. Ἀναδίδω πάλιν ('Ξαναβγάζω) βλαστάρια κτλ., 'ξαναφυτρόνω.

'Επ·αναφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ξαναλέγω ἔπειτα ἀπὸ ἢ κατόπιν τινὸς (ἵνα μ' ἀκούσῃ)· ἐπαναλαμβάνω (μεγαλοφώνως).

'Επ·ανα·χέω, Μ. χεύσω. Χύνω ἢ 'Ξαναχύνω ἐπάνω· (Π.) κλαίω (δακρυῤῥοῶ) διά, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.).

'Επαναχρεμπτήριος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκολύνων τὴν (συντελῶν πρὸς) ἐπανάχρεμψιν, [ἐκ τοῦ

'Επ·ανα·χρέμπτομαι, Μ. χρέμψομαι. Χρεμπτόμενος ἐβγάλλω φλέγματα κτλ., ξεῤῥοχαλίζομαι.

'Επανάχρεμψις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἐβγάλλῃ τις χρεμπτόμενος φλέγματα κτλ., ξεῤῥοχάλισμα.

'Επ·ανα·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Επιστρέφω ὀπίσω, ἀναχωρῶ (κυρ.) εἰς ὑψηλὸν μέρος (Θκ. Δ. 43)· (ἐν γέν.) ὑποχωρῶ, ὀπισθοδρομῶ, ἀποσύρομαι.

'Επαναχώρησις, εως (ἡ). τράβηγμα ὀπίσω ἀναχώρησις, ὀπισθοδρόμησις. (εἰς τὸν Θκδ. Γ', 89) ἀντὶ 'Επιφορά, ἔφοδος. » Κύματος —, « πλημμύρα, ἐπίκλυσις.

'Επ·ανδρίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Κάμνω ἐπίδειξιν τῆς ἀνδρίας μου κατά τινος, ἐπεμβαίνω.

'Επανδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἁρμόζων εἰς ἄνδρα, ἀνδρικός.

'Επ·ανδρόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. γεμίζω (τόπον τινά) μὲ ἄνδρας.

'Επάνδρως, ἐπίρ. 'Ως ἔπανδρος, ἀνδρικῶς.

'Επ·αν·εγείρω, Μ. εγερῶ. Σηκόνω πάλιν ἐπάνω, 'ξανασηκόνω ἐξυπνῶ· (τρπ.) διεγείρω, ἐρεθίζω· ἐπαναστατῶ.

'Επανέγερσις, εως (ἡ). τὸ ἐπανεγείρειν ἢ ἐπανεγείρεσθαι, σήκωμα ἐπάνω ἢ 'ξανασήκωμα, 'ξύπνημα, (τρπ.) ἐρεθισμός· ἐπανάστασις.

'Επανεθήσομαι, πθ. μέλλ. τοῦ 'Εανίημι.

'Επ·άν·ειμι, Μ. ειμι, — 'Επανέρχομαι (τοῦ ὁπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλ.).

'Επανεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ· τοῦ ἐπανίημι.

'Επανεῖπον, ἀόρ. β'. τοῦ 'Επαναγορεύω.

'Επ·αν·είρομαι, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Επανέρομαι.

'Επανέλευσις, εως (ἡ). τὸ ἐπανέρχεσθαι, ἐπιστροφή, ἐπάνοδος.

'Επανελθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Επανέρχομαι.

'Επ·αν·ελίσσω (ττω), Μ. ίξω. 'Ξανατυλίζω.

'Επ·αν·έλκω, Μ. ελκύσω (ἀόρ. 'Επανείλκυσα κτλ.). Σύρω (Τραβῶ ἢ 'Ξανατραβῶ) τι πρὸς τὰ ἄνω.

'Επανέλωμαι, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ 'Επαναιρέομαι.

'Επ·αν·εμέω-ῶ, Μ. εμέσω. 'Ξερνῶ πάλιν καὶ πάλιν, 'ξαναξερνῶ.

'Επάνεμος (ὁ, ἡ). ἀνεμώδης.

'Επανενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Επαναφέρω.

'Επ·αν·ερεύγομαι, Μ. ερεύξομαι. 'Ρεύγομαι ἢ 'Ξερνῶ ἀλλεπαλλήλως.

'Επ·αν·έρομαι, Μ. ερήσομαι, — 'Επανερωτῶ.

'Επ·αν·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Ἔρχομαι πάλιν ('Επιστρέφω) ὀπίσω, 'ξαναγυρίζω.

'Επ·αν·ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ερωτῶ ἐπανειλημένως, 'ξαναρωτῶ.

'Επάνεσις [ἐπανίημι], εως (ἡ). ἡ ἐκ δευτέρου ἢ καθ' ὁλοκληρίαν γινομένη ἄνεσις (ὕφεσις, ἐλάττωσις). » Πυρετοῦ —, « Ἀρετ.

'Επανέσταν, Αἰολ. ἀντὶ 'Επανέστησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς ὁρσ. καὶ

'Επανεστεὼς, ῶτος, Π. ἀντὶ 'Επανεστηκώς, ηκότος, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ 'Επανίσταμαι.

'Επ·αν·έχω, Μ. έξω. Κρατῶ ὑψωμένον ἢ Σταματῶ τι ἐπάνω εἰς· (ὅθ. ἐλλ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ, μτφορ.) ἔχω τὸν νοῦν μου προσηλωμένον (προσέχω) ἢ ἐπιστηρίζομαι (εἶμαι ἐντελῶς ἀφωσιωμένος, ἐπαναπαύομαι, εὐχαριστοῦμαι) εἰς. » Τοῖς παρ' ἡμῶν πεμπομένοις ἐπανέχουσα, « Ἀλκ. » Τὰ οἰκεῖα πάθη τοῖς δημοσίοις ἐπανέχοντα, « Πλ., ἔμπροσθεν εἰς τὰς κοινὰς συμφορὰς παρημέλει (ἀδιαφοροῦσε διὰ) τὰς ἰδικάς του, ὑπερετίθετο εἰς τὸ μετέπειτα τὴν περὶ αὐτῶν θλίψιν. 2) (μσ. μὲ αἰτ.) 'παίρνω ἐπάνω μου, ἀναδέχομαι, ἐπιφορτίζομαι. » Τὸν πόλεμον —, « Σδ., (παρβλ. 'Επαναιρέομαι).

'Επ·αν·ήκω, Μ. ήξω, — 'Επανέρχομαι, 'ξαναέρχομαι. (μτφορ.) ἔρχομαι εἰς τὴν προτέραν μου κατάστασιν, ἀναλαμβάνω (τὴν δύναμίν μου κτλ.).

'Επανήλωκα, πρκ. τοῦ 'Επαναλίσκω.

'Επανήμει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ 'Επανεμέω.

'Επανθέμεναι, Π. ἀντὶ 'Επαναθεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Επανατίθημι.

'Επ·ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) 'Εβγαίνω (Ἀναδίδομαι) ἢ 'Επιπολάζω ('Επιφαίνομαι) ὡς ἄνθος. » Ἅλμην ἐπανθέουσαν (ἐπὶ) τοῖσι ὄρεσι, « 'Ηρ. » Χνοῦς ἐπήνθει τοῖς μήλοις, « Λκ. » Χρὴ δὲ καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν, « αὐτ. (ἐξ τρπ.) » 'Επανθείτω τῇ λέξει τὸ σαφές, « Λκ. 2) ἔχω πλῆθος ἄνθη, (μτνμ.) ἀκμάζω, (μτφορ.) εἶμαι γεμάτος (βρυάζω) ἀπό. » Πόνοις ἐπανθεῖν, « Αἰσχλ. 3) (βτν.) ἀνθίζω 'ξώρας (ἀργά).

'Επάνθημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπανθεῖ (ἐπιπολάζει ὡς ἄνθος), πλουμίδι, στολίδι.

'Επάνθησις, εως (ἡ). τὸ ἐπανθεῖν, ἄνθισμα (ὄψιμον).

'Επ·ανθιάω-ῶ, Π. ἀντὶ 'Επανθέω.

'Επ·ανθίζω, Μ. ίσω. Στολίζω (ἀπὸ 'πάνω) μὲ ἄνθη ἢ ἀνθηρὰ χρώματα, ποικίλλω, πλουμίζω. » Χρυσῷ ἐπανθ., « Λκ. (καὶ τρπ.) » 'Επανθ. παιᾶνα κωκυτοῖς, « Αἰσχλ. (καὶ πθ.) » 'Ονόμασι ποιητικοῖς ἐπηνθισμένη « Φλσρ.

'Επάνθισμα (τὸ), — 'Επάνθημα.

'Επανθισμὸς (ὁ). τὸ ἐπανθίζειν, πλούμισμα (μὲ ἄνθη ἢ ἀνθηρὰ χρώματα). 2) — 'Επάνθισμα. » 'Επανθισμὸν πορφυροῦν ἐπαιωρούμενον τοῖς χαλκείοις, « Δσκρ.

'Επ·ανθοπλοκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. πλέκω (περιπλέκω, στολίζω) μὲ ἄνθη.

'Επανθρακὶς, ίδος (ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) 'Ψαράκια τὰ ὁπ. 'ψήνονται ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα καὶ τρώγονται εὐθύς, (παρβλ. Ἀπανθρακίς).

'Επ·ανθρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω ('Ψήνω) ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα.

'Επ·ανιάομαι-ῶμαι, Μ. ανιαθήσομαι (μὲ δοτ.) Λυποῦμαι διά.

'Επανιᾶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ 'Επάνειμι ἢ τοῦ

'Επ·αν·ίημι, Μ. ἐπαν·ήσω. Ξετεντόνω (Χαλαρόνω) ἐντελῶς ἢ ἔτι μᾶλλον, ἀφίνω ὅλως διόλου ἄνετον (ἐλεύθερον). (μτφορ.) μετριάζω (» Τὸν παρόντα ἐπανεῖναι φόβον, « Δμ.). (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ξετεντόνομαι, (Τυρκ.) μπολικαίνω· (μτφορ.) χαυνοῦμαι, ἀτονῶ. » Διωκέτωσαν δὲ ἐῤῥωμένως καὶ μὴ ἐπανιεῖσαι, « Ξεν., ἀνενδότως. » 'Επανῆκεν ὁ σῖτος, « Δμ., εὐθήναινε, (κοιν.) κατέβη (ἡ τιμή του).

'Επ·αν·ίπταμαι, Μ. ανα·πτήσομαι (ἀόρ. 'Επανέπτην κτλ.). Ξαναπετῶ καὶ φεύγω κυρίως πρὸς τὰ ἄνω.

'Επ·αν·ισόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐντελῶς ἴσον (ὅμοιον) μὲ ἄλλο, ἐξισόνω.

'Επανιστέαται, 'Ιων. ἀντὶ 'Επανίστανται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἐνς. τῆς ὁρσ. τοῦ-

'Επ·αν·ίστημι, Μ. ἐπανα·στήσω (μσ. ἀόρ. 'Επανέστην, καὶ πρκ. 'Επανέστηκα). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σηκόνω τι ἐπάνω ἢ ὑπεράνω ἢ κατεπάνω τινος, διεγείρω. ‖. (μσ.)

σηκόνομαι ὀρθὸς, ἀνασηκόνομαι, προσηκόνομαι (εἰς τιμήν τινος). » Ἐπανίστασθαι πρεσβυτέροις, « Εὐς. 2) ὑψοῦμαι (ὑπεράνωθέν τινος), (ἐπὶ πόλ.) ἀνεγείρομαι· (ἐν γέν.) ἐξέχω. (ἰατρ.) πρήσκομαι. »Τὰ δὲ ὦτα οὐκ ἔχουσιν (οἱ ἰχθύες) ἐπανεστηκότα, « Ἀρστ. » Πομφόλυξ ἐπανισταμένη, « Δσκρ. 3) σηκόνομαι κατεπάνω τινὸς, ἐναντιοῦμαι, ἐπανασατῶ. » Τῷ δήμῳ ἐπανέστησαν, « Θκ. »Καὶ ἐπανέστησαν μᾶλλον ἢ ἀπέστησαν,« αὐτ. (ἢ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) »Ἐπανίστανται ταῖς παρθένοις, « Αἰλ. (καὶ μτνμ.) »Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐπανέστησαν, καὶ οὐκ ἔβλεπε, « Γρφ., ἠμβλύνθησαν. 4) σηκόνομαι ὕστερον ἀπὸ ἄλλον (ἐγὼ δεύτερος) κυρ. ἵνα ὁμιλήσω. » Ἐπαναςὰς δ' ὁ Φιλοκράτης, « Δμ.

Ἐπ·αν·ίσχω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπανέχω.

Ἐπανίσωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐπανισόω.

Ἐπανιτέον ἢ Ἐπανιτητέον, θετ. καὶ

Ἐπανιὼν, οῦσα, ὂν, μτχ. τοῦ Ἐπάνειμι.

Ἐπάνοδος (ἡ), = Ἐπανέλευσις, ἐπιςροφή· (ῥτρ.) ἀνακεφαλαίωσις (τῶν εἰρημένων), ἐπανάληψις.

Ἐπ·αν·οίγω, Μ. οίξω. Ἀνοίγω ἐντελῶς.

Ἐπ·αν·οιδέω-ῶ, Μ. ήσω. Πρήσκομαι, φυσκόνω ὡς ἂν πρήξιμον (οἴδημα), Ἀρστ.

Ἐπ·αν·οιδίσκω, Μ. ίσω, = τῷ προηγ.

Ἐπανοίκτωρ, ορος (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ἀνοίγων τι.

Ἐπανοίσω, μέλλ. τοῦ Ἐπαναφέρω.

Ἐπ·αν·ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω πάλιν (Ξαναστήνω) τι ὄρθιον, ἰσάζω, (μτφορ.) ἀποκαθιστῶ εἰς τὴν προτέραν (καλὴν) κατάςασιν, διορθόνω, σωφρονίζω. »Σφαλλομένους ἐπανορθοῦν,« Ξεν. (καὶ μσ.) » Ὅπως ἐπανορθώσομαι τὴν πολιτείαν διεφθαρμένην, « Ἰσκρ.

Ἐπανόρθωμα (τὸ). τὸ ἐπανορθωθὲν (διορθωθὲν κτλ.). 2) = τῷ

Ἐπανόρθωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς τὴν προτέραν ὀρθότητα ἀποκατάςασις, διόρθωσις, βελτίωσις.

Ἐπανορθωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπανορθῶν, διορθωτὴς, σωφρονιστὴς κτλ.

Ἐπανορθωτικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ προθυμίαν ἢ ἕξιν εἰς τὸ ἐπανορθόνειν.

Ἐπ·αν·τείνω, Π. ἀντὶ Ἐπανατείνω.

Ἐπ·αν·τέλλω, Π. ἀντὶ Ἐπανατέλλω.

Ἐπάντης [ἐπὶ, ἄντα], έος (ὁ, ἡ), = Ἀνάντης, ἀνηφορικός.

Ἐπ·αντιάζω, Μ. άσω, Π. Ἀπαντῶ, συναπαντῶ.

Ἐπ·αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) Ἀντλῶ καὶ χύνω τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ 'πάνω ἀπὸ, περιχύνω. (μτφορ.) δίδω ἀφθόνως, ἐπιδαψιλεύομαι.

Ἐπάντλημα (τὸ). τὸ ἐπαντλούμενον ὑγρὸν (κυρ. ἐπάνω πάσχοντος μέλους).

Ἐπάντλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπαντλεῖν, περέχυμα.

Ἐπ·ανύω, Μ. ύσω. Φέρω εἰς πέρας, τελειόνω.

Ἐπάνω [ἐπὶ, ἄνω], ἐπίρ. (Τοπ.). Ἐπάνω. (χρν.) προτοῦ· (μτγν.) πλειότερον, ἐπέκεινα, ὑπέρ. » Πραθῆναι ἐπάνω 500 δηναρίων, « Γρφ. » Ὤφθη ἐπάνω 500 ἀδελφοῖς, « αὐτ., (ἴδε Ἄνω).

Ἐπάνωθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ 'πάνω, ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος· (ἢ ἐπὶ χρόν.) παλαιόθεν. » Χαῶν τῶν ἐπάνωθεν,« Θκρ., τῶν ἀρχαίων.

Ἐπάνωθι, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐπάνω, εἰς τὸ ἐπάνω μέρος.

Ἔπαξε, Δ. ἀντὶ Ἔπηξε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Πήγνυμι.

Ἐπᾶξε, Δ. ἀντὶ Ἐπῆξε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ἐπάσσω ἀντὶ Ἐπαΐσσω.

Ἐπάξιος (ὁ, ἡ). τῷ ὄντι ἄξιος, (μὲ γεν.) ἄξιος διά.

Ἐπ·αξιόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ ἀπαρ.) Κρίνω (Νομίζω) τι ἢ τινὰ ἄξιον διὰ (ἢ ἁπλ. ἄξιον, εὔλογον), (ἐν γέν.) φρονῶ, ὑποθέτω. 2) παρακαλῶ, ἐξαιτοῦμαι.

Ἐπαξίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπάξιον, κατ' ἀξίαν.

Ἐπαξίωσις, εως (ἡ). τὸ νὰ φρονῇ τίς τι ἄξιον (εὔλογον), ἡ περί τινος καλὴ ὑπόληψις. 2) δέησις, αἴτησις, ἀξίωσις.

Ἐπαξόνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπάνω (συνεχόμενος μετὰ) τοῦ ἄξονος.

Ἐπάξω, Δ. ἀντὶ Ἐπήξω, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Πήγνυμι.

Ἐπάξω, μέλλ. τοῦ Ἐπάγω.

Ἐπαοιδὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπῳδή.

†Ἐπαοιδία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Ἐπαοιδή.

Ἐπαοιδὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐπῳδός.

Ἐπ·απειλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φοβερίζω τινὰ περί τινος πράγματος, φοβερίζω ὅτι θά.

Ἐπαπείλησις, εως (ἡ). ἀπειλὴ, φοβερισμός.

Ἐπαπειλητικὸς, ή, όν, = Ἀπειλητικός.

Ἐπ·απ·ερείδω, Μ. ερείσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀκκουμβῶ τι ἐπάνω εἰς, ἐπακκουμβῶ. ‖. (μσ.) κτυπῶ ἐπάνω, προσβάλλω.

Ἐπ·απ·ερεύγομαι, Μ. ερεύξομαι (ἀόρ. Ἐπαπήρυγον). Ἀπερεύγομαι (Ἐξερεύγομαι) τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός.

Ἐπ·απ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. (μὲ δοτ.) Ἀπέρχομαι (Ἀναχωρῶ) καὶ ἐγὼ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον τινὰ (ὅς τις ἀνεχώρησε πρὸ ἐμοῦ), τὸν ἀκολουθῶ ἀμέσως κατόπιν.

Ἐπ·απο·δύω, Μ. δύσω. Γδύνω (Ξεγυμνόνω) τινα (κυρ. ἵνα παλεύσῃ) ἐναντίον τινὸς, (ἐν γέν. καὶ μτφορ.) ἑτοιμάζω ἀντίπαλον (ἀντίζηλον, ἀνταγωνιστὴν) κατά τινος. » Χάρητα ἐπαποδύοντες ςρατηγὸν Τιμοθέῳ, « Πλ.

Ἐπ·απο·θνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Ἀποθνήσκω ἀμέσως ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον ἢ ἐπάνω εἰς (ἢ ὕστερον ἀπὸ) πρᾶξίν τινα.

Ἐπ·απ·οικίζω, Μ. ίσω. Στέλλω καὶ ἄλλους εἰς ἀποικίαν, ἀποικίζω ἐκ νέου.

Ἐπ·απο·κτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπ·απο·λαύω, Μ. λαύσομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀπολαμβάνω προσέτι ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἢ διά τινος.

Ἐπ·απ·όλλυμι, Μ. ολέσω. Χάνω (Ἀφανίζω, Ἐξολοθρεύω) τι (καὶ μσ. Χάνομαι, Ἀφανίζομαι) ἔπειτα ἀπό.

Ἐπ·απο·λογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀπολογοῦμαι ἐκ νέου ἢ ἔπειτα ἀπὸ, ὁμιλῶ πρὸς ἀπολογίαν μου ἀφ' οὗ ὡμίλησεν ἄλλος πρὸ ἐμοῦ. ἀπολογοῦμαι περί.

Ἐπ·απ·ονίναμαι, Μ. ονήσομαι (μσ. ἀορ. Ἐπαπωνάμην). Ὠφελοῦμαι καὶ ἀπό.

Ἐπ·απορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπορῶ προσέτι· εὑρίσκομαι εἰς ἀπορίαν καὶ διά.

Ἐπαπόρημα (τὸ). ἄλλη (δευτέρα) ἀπορία.

Ἐπαπορηματικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων (εὑρισκόμενος εἰς) ἢ διδῶν ἀφορμὴν εἰς νέαν (ἄλλην) ἀπορίαν.

Ἐπαπόρησις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ ἢ νὰ προτείνῃ τις νέαν (ἄλλην) ἀπορίαν.

Ἐπαπορητικὸς, ή, όν, = Ἐπαπορηματικός.

Ἐπ·απο·στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω κατόπιν ἀμέσως.

Ἐπ·απο·φαίνομαι, Μ. φανοῦμαι. Ἀποφαίνομαι ἔπειτα ἀπό.

Ἐπ·απύω, Δ. ἀντὶ Ἐπηπύω.

Ἐπαρὰ, ᾶς (ἡ). κατάρα.

Ἐπ·αράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Καταρῶμαι. » Ἐξώλειαν αὐτῷ ἐπαρώμενος, « Αἰσχ.

Ἐπ·αραρίσκω, Μ. ἐπ·άρσω (μσ. [ἀντὶ πθ.] πρκ. Ἐπάρηρα), Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.), = Ἐφαρμόζω. » Θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν, « Ἰλ. Ξ. (καὶ μσ. αὐτπθ.) » Κληῖς ἐπαρήρει, « Ἰλ. Μ., ἦτον καλὰ ἐφηρμοσμένη. » Ποσσὶν ἐπαρηρὼς, « Ἀρατ., ἱστάμενος στερεῶς, (κοιν.) πατῶν 'γιερά. » Στέμμα ἐπάρμενον ἐθείραις,« Χρσδ.

Ἐπάρας, ασα, αν, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπαίρω.

Ἐπαράσιμος (ὁ, ἡ), = Ἐπάρατος.

Ἐπ·αράσσω, Μ. άξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ῥίπτω τι (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. Πίπτω) μὲ κρότον καὶ ὁρμὴν κατεπάνω τινός.

Ἐπάρατος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἐπαρᾶς (κατάρας), κατάρατος.

Ἐπάργεμος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ ἄργεμον (κηλῖδα λευκὴν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν), (ὅθ. Π.) τυφλὸς, (ἢ ἐπὶ πραγμ.) σκοτεινὸς, ἀσαφής. » Ἐπάργ. θέσφατα,« Αἰσχλ.

Ἐπάργυρος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος (Τυρκ. καπλαδισμένος) μὲ ἀσῆμι, ἀσημωμένος.

Ἐπ·αργυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω ἀπὸ 'πάνω (Τουρκ. Καπλαδίζω) μὲ ἀσῆμι, ἀσημόνω· (συνκδχ.) ἀγοράζω πολλὰ ἀκριβά. »Ἐπίταττέ μοι λίαν.. ἐπηργυρωμένα, μέτρια δέ, « Ἀθ.

Ἐπάρδευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπ·αρδεύω, Μ. εύσω καὶ

Ἐπ·άρδω, Μ. άρσω. Ποτίζω (κυρ. ἀπολνῶντας τὸ αὐλάκι τοῦ νεροῦ ἐπάνω εἰς) τι.

Ἐπ·αρέσκομαι, Μ. αρέσομαι. Εὐαρεστῶ εἴς τινα, τὸν διαθέτω ὑπὲρ ἐμοῦ, τὸν ἐξιλεόνω.

Ἐπ·αρήγω, Μ. ήξω. (μὲ δοτ.) Δίδω βοήθειαν εἴς τινα, βοηθῶ.

Ἐπαρηγὼν, όνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπαρήγων, βοηθὸς, ἐπίκουρος.

Ἐπάρηξις, εως (ἡ). τὸ ἐπαρήγειν· βοήθεια, ἐπικουρία.

Ἐπάρην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Πείρω.

Ἐπάρηρα, Π. πρκ. τοῦ Ἐπαραρίσκω.

Ἐπ·αρήσομαι, Ἰων. μέλλ. τοῦ Ἐπαράομαι.

Ἐπαρθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπαίρω.

Ἔπαρθον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Πέρθω.

Ἐπ·αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀριθμῶ (Λογαριάζω) προσέτι ἢ κατά τι. » Ἐπαριθμεῖν ταῖς ἡμέραις τὰς πόλεις, « Ἀρσδ., μετρῶ τὰς πόλεις μὲ τὰς ἡμέρας, (δηλ.) καθ' ἡμέραν μίαν πόλιν.

Ἐπαρίστερος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς τὰ ἀριστερὰ εὑρισκόμενος· (συνκδχ.) ἀπαίσιος· ἀνάρμοστος, ἀδέξιος, ἀνάποδος, ἀνεπιτήδειος· ἀπειρόκαλος κτλ. » Ἐπαρίστερ' ἔμαθες γράμματα, « Θγν., (κοιν.) στραβὰ κὴ-ἀνάποδα.

Ἐπαριστερότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐπαριστέρου, σκαιότης, ἀναποδιὰ, ἀνεπιτηδειότης, ἀπειροκαλία κτλ.

Ἐπαριςέρως, ἐπίρ. Σκαιῶς, ἀνεπιτηδείως, ἀπειροκάλως κτλ.

Ἐπάρκεια (ἡ). πορισμὸς (προμήθεια, χορηγία) δαπάνης (τροφῶν κτλ.). » Τῆς ἐξ ἐκείνων τῶν τόπων ἐπαρκείας διακλεισθησόμενον, « Πλβ.

Ἐπάρκεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπαρκεῖν, προμήθευσις (τροφῶν, δαπάνης κτλ.), (ἐν γέν.) βοήθεια, ἐπικουρία, [ἐκ τοῦ

Ἐπ·αρκέω-ῶ, Μ. έσω. (μὲ αἰτ.) Ἐμποδίζω (Ἀποτρέπω, Ἀπομακρύνω) ἀπό τινος κακόν τι. » Οὔ τις τόγ' ἐπήρκεσεν, « Ὀδ. Ρ. » Ἐπαρκέσαι κακότητα, « Ἀπλλν. (καὶ μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον, « Ἰλ. Β. (καὶ μετὰ τοῦ Μὴ) » Οὐ δύναμαι ἐπαρκέσαι τὸ μὴ οὔ,« Αξ., (παρβλ. Ἀπαρκέω). 2) (μὲ δοτ.) συντρέχω τινὰ εἰς τὴν ἀνάγκην του, παραστέκω, βοηθῶ. » Τοῖς δεομένοις ἐπαρκεῖν, « Αξ. (καὶ ἀπολύτ.) » Σὲ μόνον δέδορκα ἐπαρκέσοντα, « Σοφ. (καὶ μὲ δοτ. ὀργαν.) » Ξένια δοῦναι καὶ πέπλοις ἐπαρκέσαι, « Εὐρ. (ὅθεν: 3) (μτγν.) πορίζω (προμηθεύω, χορηγῶ) εἴς τινα τὰ χρειώδη, (ἐν γέν.) μεταδίδω. » Οὐ δύνανται ἐπαρκεῖν τοσαῦτα, ὅσων δέονται,« Ἀρστ. (καὶ μὲ δοτ. ἐκ γ'. καὶ γεν. ἐλλ. ἐκ δ'.) »Ἐπαρκεῖ τῆς τροφῆς τοῖς γονεῦσι, « αὐτ. » Πᾶσιν ἀφθόνως ἐπήρκει τῶν ἑαυτοῦ, « Ξεν. 4) (μὲ ἀπαρ.) εἶμαι ἀρκετὸς (ἱκανὸς) πρός. » Οὐκ ἐπαρκεῖ πέψαι ἡ γαστὴρ,« Ἀλέξ. Ἀφρδ., (ὅθεν 5) (τρτπρσ.) φθάνει, ἀρκεῖ. » Τόσον, ὅσον ἐπαρκεῖ, « Σόλ.

Ἐπαρκὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπαρκῶν, ἱκανὸς, ἀρκετὸς, ἀποχρῶν.

Ἐπάρκιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐπαρκής.

Ἐπαρκούντως, ἐπίρ. (μτχ.), = τῷ

Ἐπαρκῶς, ἐπίρ. Ἀποχρώντως, ἀρκετά.

Ἔπαρμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶν' ἐπηρμένον (ὑψωμένον, φουσκωμένον κτλ.), 'ψήλωμα· πρήξιμον· (τρπ.) ὑπερηφάνεια, ἔπαρσις.

Ἐπάρμενος, η, ον, Π. (κυρ.) πθ. πρκ. ἢ μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπαραρίσκω· (ὡς ἐπίθ.) ταιρειασμένος, ἐφηρμοσμένος· ἑτοιμασμένος.

Ἐπάρουρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐργαζόμενος ἢ διατρίβων εἰς τοὺς ἀγροὺς (εἰς τὰς ἀρούρας).

Ἐπαρσίνοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπαίρων (ὑψόνων) τὸν νοῦν (τὸ φρόνημα). » Ἀρετὴ —,« Θ. Πρδ.

Ἔπαρσις, εως (ἡ). τὸ ἐπαίρειν ἢ ἐπαίρεσθαι, σήκωμα ἐπάνω, ἀνύψωσις. (ἰατρ.) φούσκωμα, πρήξιμον (» Κοιλίης —,« Ἱπποκρ.)· ἀφαίρεσις, 'πάρσιμον (» τοῦ πώματος —,« Γρη.)· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) ὑψηλοφροσύνη, οἴησις.

Ἐπάρσω, Π. μέλλ. τοῦ Ἐπαραρίσκω.

Ἐπ·αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι (καὶ μσ. Κρέμαμαι) ἐπάνω ἢ ὑπεράνωθέν τινος, (μτφορ.) φοβερίζω (κινδυνεύω) νὰ ἐπιπέσω κατά τινος, ἐπαπειλῶ. » Τὸν ἐπηρτημένον κίνδυνον, « Ἡρωδ., Βασ.

Ἐπαρτεία καὶ Ἰων. Ἐπαρτηίη (ἡ), Π. ἑτοιμασία, [ἐκ τοῦ

Ἐπαρτὴς [ἐπαρτύω], έος (ὁ, ἡ), Π. ἑτοιμασμένος, ἕτοιμος.

Ἐπ·αρτίζω, Μ. ίσω = Ἐπαρτύνω.

Ἐπαρτικὸς, ή, όν. Ὁ προξενῶν ἔπαρσιν (πρήξιμον, φούσκωμα). » Τὸ σίσαρον φυσῶδες καὶ στομάχου ἐπαρτικὸν, « Ἀρετ.

Ἐπ·αρτύνω (αρτύω), Μ. ύσω, Π. ἐφαρμόζω. » Πῶμα ἐπήρτυεν, « Ὀδ. Θ. 2) διευθετῶ, συγυρίζω· ἑτοιμάζω. » Δεῖπνον ἐπηρτύνοντο, « Ὁμ. Ὕμν.

Ἐπαρυστὴρ (ὁ) καὶ

Ἐπαρυστρὶς, ίδος (ἡ). σκεῦος (ἀγγεῖον) μὲ τὸ ὁπ. ἀντλοῦμεν καὶ χύνομεν, (κυρ. δὲ) 'λαδικὸν, [ἐκ τοῦ

Ἐπ·αρύττω (-αρύω), Μ. ύσω, = Ἐπαντλέω.

Ἐπαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα ἢ τὸ ἔργον τοῦ ἐπάρχου· (ἐνν. γῆ ἢ χώρα) τὸ μέρος (ἐπικρατείας τινὸς) τὸ ὁποῖον διοικεῖ ἔπαρχος.

Ἐπαρχιακὸς καὶ

Ἐπαρχικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐπαρχίαν ἢ ἔπαρχον.

Ἐπαρχιώτης, ου (ὁ) ἢ Ἐπαρχιῶτις, ιδος (ἡ). ὁ ἐκ τῆς ἐπαρχίας, κάτοικος ἐπαρχίας.

Ἔπαρχος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ἀρχηγὸς, ἐξουσιαστὴς, κύριος. » Νεῶν —, « Αἰσχλ., ὁ ναύαρχος. » Δωμάτων —, « ἡ οἰκοκυρά. ‖. (ἰδιαιτ.) διοικητὴς ἐπαρχίας, (Λατ.) **praefectus**.

Ἐπαρχότης (ἡ), γρμτ. ἀντὶ Ἐπαρχία.

Ἐπ·άρχω, Μ. άρξω. (μὲ δοτ. ἢ γεν.) Ἔχω ὑπὸ τὰς διαταγάς μου· ὁρίζω, ἐξουσιάζω· διοικῶ (κυρ. τόπον κατακτηθέντα), εἶμαι ἔπαρχος. 2) (μσ. μὲ δοτ. καὶ σπντ. μὲ αἰτ.) προσφέρω ἐν εἴδει ἀπαρχῆς· (ἰδιαιτ. ἐπὶ οἰνοχ.) προγεύομαι ἢ ἔπειτα δίδω τὸ ποτῆρι, κερνῶ. »Νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην χερσὶν ἐπήρξατο,« Ὁμ. Ὕμν.

Ἐπαρωγὴ (ἡ), = Ἐπάρηξις, βοήθεια.

Ἐπαρωγὴς, έος, Π. καὶ

Ἐπαρωγὸς (ὁ, ἡ), = Ἐπαρηγὼν, Βοηθός.

Ἐπᾶσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπᾴδω.

Ἐπάσαντο (τὸ α βρχ.), Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Πατέομαι, ἢ 2) (τὸ α μκρ.) τοῦ Πάομαι.

Ἐπ·ασθμαίνω, Μ. ανῶ. Κοντανασαίνω διά.

Ἐπ·ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνάζω (Ἐξασκῶ) τινα (καὶ μσ. Γυμνάζομαι) ἐντελῶς ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις εἴς τι ἢ κατά τινος, (παρβλ. Ἐπαλείφω). » Πεντάεθλον ἐπασκ., « Ἡρ. 2) κατασκευάζω (ςολίζω) τι μὲ πολλὴν τέχνην καὶ ἐπιμέλειαν, (ἐπμ.) τελειοποιῶ. » Ἐξεργάζομαι. » Ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ τοίχῳ καὶ θριγκοῖσιν, « Ὀδ. Ρ.

Ἔπασμα (τὸ), = Ἐπῳδὴ, ᾆσμα ψαλλόμενον πρὸς γοήτευσιν ἢ ἀποκοίμησιν, τραγοῦδι ναναρίσματος.

Ἐπ·ασμενίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Ἀσμενίζω (Ἀρέσκομαι, Εὐχαριστοῦμαι) εἴς τι·

Ἐπασμὸς (ὁ), = Ἐπῳδὴ, ἔπασμα.

Ἐπ·ασπαίρω, Μ. αρῶ, Π. (μὲ δοτ.) σπαράζω (σπαρταρῶ, λακταρῶ) ἐπάνω εἰς (δηλ. διά) τι.

Ἐπ·ασπιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁρματόνω τινὰ μὲ τὴν ἀσπίδα, (ἐν γέν.) ἐφοπλίζω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.).

Ἐπασσύτερος [ἐπὶ, ἀσσύτερος], α, ον, Π. ἐπανεπανωτὸς, ἀλλεπάλληλος. » Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ, « » Σκοποὶ ἶζον αἰὲν ἐπασσύτεροι,« Ὀδ. Π., ἀλληλοδιάδοχοι. (καὶ ἑν.) » Κῦμα ἐπασσύτερον, « Ἰλ. Δ » Ἐπασσυτέρην κυλίνδων ἱμάσθλην, « Ὁμ., κινῶν κυματοειδῶς καὶ κροτῶν ἐπανειλημμένως τὴν μάστιγά του, (ὅθ.) » Οὖρος ἐπασσύτερος,« Ἀπλλ., (συνκδχ.) σφοδρὸς, ὁρμητικός.

Ἐπασσυτεροτριβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προστριβόμενος (ἐπιφερόμενος) ἀλλεπαλλήλως. » Ὀρέγματα χερὸς ἐπασσυτεροτριβῆ, « Αἰσχ., τὸ ἀλλεπάλληλον ἀναιβοκαταίβασμα τῆς χειρὸς τοῦ πλήττοντος.

Ἐπαστέον, θετ. τοῦ Ἐπᾴδω.

Ἐπ·αστράπτω, Μ. άψω. Ἀστράπτω ἐπάνω εἰς, ἀκτινοβολῶ, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀπαστράπτω).

Ἐπ·ασχάλλω (χ. Μ.). Ἀσχάλλω (Δεινοπαθῶ) διά τι.

Ἐπ·ασχολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐνασχολέω.

Ἐπάσχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀσχολούμενος εἴς τι.

Ἐπ·ατενίζω, Μ. ίσω, = Ἐνατενίζω (ἐπάνω εἰς.

Ἐπ·άττω, Μ. άξω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπαΐσσω.

Ἐπ·αυγάζω, Μ. άσω. Λάμπω (Φέγγω) ἐπάνω εἰς, φωτίζω, (ὅθ· ἀπρσ.) » Ἐπηύγασε, « Πολύαιν., ἔφεγξεν, ἐξημέρωσε. 2) Π. ἀντὶ Ἐπιβλέπω, κυττάζω μὲ προσοχὴν, παρατηρῶ.

Ἐπαύγασμα (τὸ). ἡ προσβάλλουσα ἐπί τινος λάμψις, τὸ ἐπιπίπτον φῶς.

Ἐπ·αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἐπιφωνῶ ἢ Προσφωνῶ· (μσ.) ἐπικαλοῦμαι.

Ἐπ·αυθαδίζομαι, Μ. ίσομαι. Αὐθαδιάζω ἔτι μᾶλλον, ἐπιμένω αὐθαδῶς εἰς, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀπαυθαδιάζομαι).

Ἐπ·αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω τὸν αὐλὸν ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπὸ, συντροφεύω ἢ ἀποκρίνομαι εἰς τὸ αὔλημά τινος μὲ τὸ ἰδικόν μου. » Πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἱ σκοπιαὶ ἐπαυλοῦσι, « Αχ.

Ἐπαύλημα (τὸ). μέλος (ᾆσμα) ἐπαυλούμενον.

Ἐπαυλίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Κωνεύω προσώραν (Ξενυκτίζω, Στρατοπεδεύω) εἰς.

Ἐπαύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔπαυλις. ‖. (πλθ.) Ἐπαύλια (τὰ), τὸ πρῶτον ξενύκτισμα τῆς νύμφης εἰς τ' ὀσπίτι τοῦ γαμβροῦ, ἡ δευτέρα ἡμέρα τοῦ γάμου ἢ τὰ κατ' αὐτὴν διδόμενα δῶρα, (παρβλ. Ἀπαύλια).

Ἔπαυλις, εως (ἡ). μάνδρα, ζευγαλατειόν· 'σπίτι εἰς ἐξοχὴν· ὑποστατικὸν, (ἐν γέν.) μέρος (κυρ. ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον) ὅπου ξενυκτᾷ τις, χάνι, (Γαλλ.) **bivouac**.

Ἐπαύλισμα (τὸ), = Ἔπαυλις.

Ἐπαυλισμὸς (ὁ). τὸ ἐπαυλίζεσθαι, κώνευμα (ξενύκτισμα) εἰς ἔπαυλιν, ςρατοπεδεία.

Ἔπαυλος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν εἰς αὐλὴν (εἰς οἶκόν) τινα, κάτοικος, ἔνοικος. ‖. (οὐσ.) Ἔπαυλος (ὁ) ἢ πλθ. Π. » Ἔπαυλα (τὰ), = Ἔπαυλις, ςαῦλος (μανδρὶ, καλύβι κτλ.) διὰ ξενύκτισμα ζώων.

Ἐπ·αυξάνω, Μ. αυξήσω. Αὐξάνω ἔτι μᾶλλον, πληθαίνω ὁλονὲν, (ἀμτβτ.) προβαίνω εἰς αὔξησιν, μεγαλόνω.

Ἐπαύξη (ἡ), = Ἐπαύξησις.

Ἐπαύξημα (τὸ), = Ἐπαύξησις.

Ἐπαυξὴς, έος (ὁ). ὁ ἐπαυξάνων (αὐξάνων

βαθμηδὸν καὶ ὁλονὲν) (ἐνίοτε ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐαυξής).

Ἐπαύξησις, εως (ἡ). τὸ ἐπαυξάνειν, ἡ ἐπὶ μᾶλλον αὔξησις, μεγάλωμα.

Ἐπ·αύξω, Μ. αυξήσω, = Ἐπαυξάνω.

Ἐπαύρεσις, εως (ἡ). μέθεξις, ἀπόλαυσις, [ἐκ τοῦ

Ἐπ·αυρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπαυρίσκω.

Ἐπαύρησις, εως (ἡ), = Ἐπαύρεσις.

Ἐπ·αυρίζω, Μ. ίσω. Φυσῶ ὡς αὔρα ἐπάνω εἴς τι

Ἐπαύριον (ἀντὶ Ἐπ' αὔριον), ἐπίῤ. (Χρν.), = Αὔριον. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐνάρθρ.) » Τῇ ἐπαύριον (ἐνν. ἡμέρᾳ), « Γρφ.

Ἐπ·αυρίσκω. Μ. ἐπ·αυρήσομαι (ἀόρ. Ἐπηῦρα ἢ Ἐπηῦρον ϗ μσ. Ἐπηυρά[ρό]μην [ὅθεν τὸ ὑποτ. Ἐπαύρηαι ἀντὶ Ἐπαύρῃς, καὶ τὸ ἀπαρ. Ἐπαυρεῖν καὶ Ἐπαυρέσθαι] κτλ.), Π. (ἢ σπν. λγρφ.) εὑρίσκω (σημαδεύων), ἐγγίζω, ἐπιτυχαίνω. » Χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν, « Ἰλ. Λ. (καὶ μὲ δοτ. ὀργαν.) » Μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ, « Ἰλ. Ν. (ϗ χ. πτ.) » Καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ, ὀξὺ βέλος πέλεται, « Ἰλ. Λ., (κοιν.) ὀλίγον ἂν τὸν 'πάρῃ, ἂν τὸν ἐγγίσῃ μόνον. (καὶ μὲ γεν.) » Λίθου ἐπαυρεῖν, « Ἰλ. Ψ., νὰ τὸν ἐγγίσῃ ἐν ᾧ περνᾷ (μὲ τὸ ἁμάξι). » Εἴ κ' ἐσθλοῖο κυβερνητῆρος ἐπαύρῃ, « Ἀπλλν., ἂν ἐπιτύχῃ, (ὅθεν: 2) λαμβάνω μέρος, μετέχω· ὠφελοῦμαι ἀπὸ· ἀποκτῶ, ἀπολαμβάνω (μὲ γεν.) » Πλεῖον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ, « Ἡσ., μετέχει. (καὶ τρπ.) » Τοῦ πολλοὶ ἐπαυρίσκονται, « Ἰλ. Ν. (καὶ μσ. εἰρων.) » Ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, « Ἰλ. Α. (ϗ χ. πτ.) » Καί μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω, « Ἰλ. Ζ., (κοιν.) θὰ τὸ εὕρῃ. (καὶ μὲ αἰτ.). » Μή πού τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃ, « Ὀδ. Σ., (παρβλ. Ἀπαυρίσκω).

Ἐπαῦσον, ἀόρ. ά. τῆς πρς. τοῦ

Ἐπ·αϋτέω, Μ. αὔσω, Π. φωνάζω, ἐπικαλοῦμαι κράζων, Ἐπιφωνῶ.

Ἐπαυτίκα, ἐπίῤ. = Παραυτίκα, πάραυτα· εὐθὺς (ἀμέσως) μετὰ ταῦτα.

Ἐπ·αυτομολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Αὐτομολῶ.

Ἐπαυχένιος (ὁ, ἡ). ὁ φερόμενος ἐπὶ τοῦ αὐχένος. » Ζυγὸς —, « Ἐπγρ.

Ἐπ·αυχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Καυχῶμαι διά.

Ἐπ·αυχμέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλίνω πρὸς αὐχμὸν (εἰς ξηρασίαν), γίνομαι αὐχμώδης, (ἴδε Ἐξεπομβρέω).

Ἐπαφαίρεσις, εως (ἡ). ἡ ἐκ νέου (ἐκ δευτέρου) ἀφαίρεσις, [ἐκ τοῦ

Ἐπ·αφ·αιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφαιρῶ πάλιν (ἐκ νέου), 'παίρνω ἢ ξαναπαίρνω ϗ ἄλλο. » Αἷμα ἐπαφαιρ., « Γαλ.

Ἐπ·αφανίζω, Μ. ίσω. Ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω.

;Ἐπ·αφ·αυαίνω, Μ. ανῶ. Καταξηραίνω. » Ἐπαφαυάνθην γελῶν, « Ἀρσφ., (κοιν.) ξηράθηκ' ἀπ' τὰ γέλια.

Ἐπ·αφάω-ῶ, Μ. ήσω, (συνηθέσ. τὸ μσ.). (μὲ γεν.) Ἐγγίζω (Ψηλαφῶ) ἐπιπολαίως, χαϊδεύω (πασπατεύω) ἐλαφρά.

Ἐπαφετέον, θετ. τοῦ Ἐπαφίημι.

Ἐπαφή (ἡ). ψαῦσις ἐπιπόλαιος· (μτφορ.) ἔγγιγμα (εἰς τὴν φιλοτιμίαν), ἐπίπληξις.

Ἐπάφημα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐγγίζει τις ἐπιπολαίως· ἔγγιγμα.

Ἐπάφησις, εως (ἡ), = Ἐπαφή.

Ἐπαφητός, ή, όν. Ἐπιδεκτικὸς ἐπαφῆς, ψαυστός, ψηλαφητός.

Ἐπ·αφ·ίημι, Μ. ἐπαφ·ήσω. (μὲ δοτ. ἢ μόνην ἢ προθετ. ἐκ δ'.) Ἀφίνω (Ξαπολνῶ) τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός. » Κύνας ἐπαφ. τινί, « Σχλ. » Ἐπαφ. τὴν ναῦν τῷ πελάγει, « Συν. » Ἐπαφῆκεν αὐτῷ κεραμίδα, « Πλ. (καὶ τρπ.) » Λόγον ἐπαφ. τινί, « Στβ., (κοιν.) ῥήχνω λόγια.

Ἐπ·αφριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. καὶ

Ἐπ·αφρίζω, Μ. ίσω. Ἀφρίζω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Ἐπαφροδισία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις

Ἐπαφρόδιτος (ὁ, ἡ). στολισμένος μὲ τὰς χάριτας τῆς Ἀφροδίτης, ὡραῖος, γλυκύς, νόστιμος, ἀξιέραστος, (ὅθεν

Ἐπαφροδίτως, ἐπίῤ. Μὲ χάριν, μὲ νοστιμάδα.

Ἔπαφρος (ὁ, ἡ). ἀφρισμένος ἐπιπολαίως, ἔχων ἀφρὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Ἐπ·αφύσσω, Μ. αφύσω, Π. = Ἐπαντλῶ, χύνω ἀκόμη ϗ ἄλλο, χύνω ἀπὸ 'πάνω.

Ἐπάχθεια (ἡ). βάρος (τὸ ὁποῖον δίδει τις εἴς τινα), ἐνόχλησις· πείραξις.

Ἐπ·αχθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φορτόνω· (μτφορ.) γίνομαι-

Ἐπαχθής [ἐπί, ἄχθος], έος (ὁ, ἡ). ὁ δίδων (προξενῶν) βάρος, βαρετός, φορτικός, ὀχληρός· πειρακτικός.

Ἐπ·αχθίζω, Μ. ίσω. Σηκόνω (Ἐπισωρεύω) βαρέα πράγματα, ἐπιφορτίζω. » Ὑποζυγίων τρόπον ἐπηχθισμένους, « Φίλ.

Ἐπ·άχθομαι (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) λυποῦμαι διά τι.

Ἐπαχθῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ἐπαχθῆ (φορτικόν, ὀχληρόν).

Ἐπ·αχλύω, Μ. ύσω. Ἐπισκοτίζω, (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἐπιπροσθῶ ἢ ἐπιπολάζω ἐν εἴδει ἀχλύος (ὁμίχλης).

Ἐπαχνίδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπιπολάζων ὡς ἄχνη.

Ἐπ·άχνυμαι (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) λυποῦμαι διά.

Ἐπεάν, Ἰων. ἀντὶ Ἐπάν.

Ἐπέβην, ἀόρ. β'. καὶ

Ἐπέβησα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπιβαίνω.

Ἐπεβίων, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιβιόω.

Ἐπ·εγ·γελάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Γελῶ κατά τινος, περιγελῶ. » Τοῖς κειμένοις ἐπεγγελᾶν, « Σοφ.

Ἐπέγγονος (ὁ). ὁ μετὰ τὸν ἔγγονον, δισέγγονος.

Ἐπέγγραφος (ὁ, ἡ). ὁ ἐγγραφεὶς (καταταχθεὶς) ἔπειτα.

Ἐπ·εγγυάω-ῶ, Μ. ήσω ἢ άσω. Κάμνω τι ἐπέγγυον, ἀσφαλίζω δι' ἐγγυήσεως.

Ἐπέγγυος (ὁ, ἡ). ὁ δοθεὶς ἢ ληφθεὶς ἐπ' ἐγγυήσει, ἀσφαλισμένος δι' ἐγγυήσεως· νόμιμος. (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ὑπέγγυος.

Ἐπ·εγείρω, Μ. εγερῶ. (χ. πτ.) Σηκόνω (ϗ μσ. Σηκόνομαι) ἐπάνω, ἐξυπνίζω, (ϗ μσ.) ἐξυπνῶ· (μτφορ. μὲ δοτ.) παρακινῶ (ἐρεθίζω) τινὰ κατά τινος, διεγείρω.

Ἐπέγεντο, Π. ἀντὶ Ἐπεγένετο, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιγίγνομαι.

†Ἐπεγερμός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπαγερμός.

Ἐπέγερσις, εως (ἡ). τὸ ἐπεγείρειν ἢ ἐπεγείρεσθαι, 'ξύπνημα, (μτφορ.) ἐρεθισμός, παρακίνησις.

Ἐπεγερτέον, θετ. τοῦ Ἐπεγείρω.

Ἐπεγερτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ προθυμίαν εἰς τὸ ἐπεγείρειν, ἐρεθιστικός, παρακινητικός, διεγερτικός.

Ἐπ·εγ·καγχάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Καγχάζων περιγελῶ τινα, Ἐπεγγελῶ (μὲ καγχασμόν).

Ἐπ·εγ·κάθημαι (χ. Μ.). Ἐγκάθημαι (Παραμονεύω) κατά τινος.

Ἐπ·εγ·καλέω-ῶ, Μ. έσω. Ἐγκαλῶ (Κατηγορῶ) προσέτι.

Ἐπ·εγ·κανάσσω(ζω;), Μ. άξω. Χύνω μὲ κρότον καὶ ἄλλο ὑγρὸν ἀπὸ 'πάνω μέσα εἰς, 'ξαναγεμίζω ἢ ἀπογεμίζω (μὲ κρότον) τὸ ποτῆρι κτλ.

Ἐπ·εγ·κάπτω, Μ. κάψω. Χάφτω (Καταπίνω μὲ βίαν) καὶ ἄλλο ἀκόμη. » Ἐπέγκαψον λαβὼν ταυτί, « Ἀρσφ., χάψε καὶ τοῦτα ἀπὸ 'πάνω.

Ἐπ·εγ·καχάζω, Μ. άσω, Π. (σπντ.) ἀντὶ Ἐπεγκαγχάζω.

Ἐπ·εγ·κελεύω, Μ. εύσω. Παρακινῶ (Ἐγκαρδιόνω) ἔτι μᾶλλον τινὰ μὲ τὰς παρακελεύσεις μου.

Ἐπ·εγ·κεράννυμι, Μ. κεράσω. Ἀνακατόνων χύνω ϗ ἄλλο ἀκόμη μέσα εἰς, προσθέτω εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀνακάτωσα.

Ἐπ·εγ·κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Τσακκίζω τι ἐπάνω εἰς. » Βλέφαρα ἐπεγκλ., « Δ. Κάσσ., γνέφω (λυγίζων ἢ στρέφων πλαγίως τὰ 'μμάτιά μου), (κοιν.) κάμνω 'μμάτι.

Ἐπέγκλημα (τό). ἔγκλημα (κατηγορία) ἐκ προσθήκης.

Ἐπ·εγ·κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω (Ἐγκλίνω) πρός.

Ἐπ·εγ·κολάπτω, Μ. άψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σκαλίζω (Ἐγχαράττω) καὶ ἄλλο τι ἐπάνω ἢ μέσα εἰς.

Ἐπ·εγ·κοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγκοτῶ (Μνησικακῶ) κατά τινος.

Ἐπ·εγ·κρεμάννυμι ἢ (σπντ.) Ἐπ·εγ·κρεμάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Κρεμνῶ τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ 'πάνω.

Ἐπ·εγ·κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυλίων φέρω τι ἐντὸς ἢ ἐπάνω τινος, εἰσάγω (ὡς δι' ἐγκυκλήματος), παραστήνω προσέτι.

Ἐπ·εγ·κυλίω, Μ. ίσω. Κυλίω τι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐπέγνωκα, πρκ. καὶ

Ἐπέγνων, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιγιγνώσκω.

Ἐπεγρήγορα, μσ. (μὲ ἀμτβτ. σημασ.) πρκ. καὶ

Ἐπεγρόμην, Π. μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπεγείρω.

Ἐπ·εγ·χαίνω, Μ. χανοῦμαι. (μὲ δοτ.) Περιγελῶ τινα μὲ ἀνοικτὸν στόμα, χάσκω βλέπων τινὰ πρὸς περιγέλιον.

Ἐπ·εγ·χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Καταιβάζω (Χαλαρόνω, Μπολικαίνω) τι ἀκόμη περισσότερον ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπ·εγ·χειρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπιχειρέω.

Ἐπ·εγ·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ἐπενέχεα κτλ.). Χύνω καὶ ἄλλο ὑγρὸν ἀπὸ 'πάνω μέσα εἰς, Ἐπεγκανάσσω.

Ἐπ·εγ·χρίμπτω, Μ. χρίμψω, = Ἐπιπίπτω.

Ἐπέγχυμα (τό). πᾶν ὅ,τι δήποτε ὑγρὸν τὸ ὁποῖον χύνεται ἀπὸ 'πάνω μέσα εἰς, (κυρ. δὲ) τὸ βραστὸν νερὸν μὲ τὸ ὁποῖον ζεματοῦν τὸ τσάϊ κτλ. καὶ ἔπειτα τὸ μεταχειρίζονται ὡς ἰατρικόν, (ἴδε Ἔγχυμα).

Ἐπ·εγ·χυματίζω, Μ. ισω. Κάμνω ἐπέγχυμα, ζεματῶ χόρτον κτλ. (ἵνα ἐβγάλω τὴν οὐσίαν του).

Ἐπεγχύτης, ου (ὁ). ὁ ἐπεγχέων, κεραστής.

Ἐπέδειξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπιδείκνυμι.

Ἐπεδίδουν, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπεδίδων, παρτ. τοῦ Ἐπιδίδωμι.

Ἐπέδραμον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιτρέχω,

Ἐπέδρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐφέδρα.

Ἐπέδυν, υς, υ, ἀόρ. τοῦ Ἐπιδύομαι.

Ἐπέδωκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπιδίδωμι.

Ἐπέην, Π. ἀντὶ Ἐπῆν, παρτ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἰμί).

Ἐπεθέμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιτίθημι.

Ἐπεί [ἐπί, εἰ], σύνδ. Παρασυναπτ. (ἢ κατὰ προσδιορ. χρόνου, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. παρελθόντος,) ἀφοῦ. (κυρ. μὲν πρὸς ὁρς. ἢ ἀπαρ., σπν. δὲ [καὶ πάντοτε μετὰ τῶν Δυνητ. καὶ Διστακτ. μορ.] πρὸς ὑποτ. ἢ εὐκτ.). » Ἐπεὶ Τροίης πτολίεθρον ἔπερσεν, « Ὀδ. Α. » Βῆ δ' ἄρ', ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν, « Ἰλ. Β. (ϗ μετ' ἄλλ. μορ.) » Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, « Ἰλ. Α. » Τὴν δ' ἐπεὶ ἄρ' δεῦρ' ἤγαγεν, « Ἰλ. Ζ. » Ἐπεὶ ἄρ' δὴ ἔπειτα πόλινδ' ἰέναι μενεαίνεις, « Ὀδ. Ρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. διηγηματ.) » Ἐπεί οἱ γενομένους τοὺς παῖδας ἀνδρωθῆναι, « Ἡρ. (καὶ πρὸς ὑποτ.) » Ἐπεὶ ἂν σύ γε πότμον ἐπίσπῃς, « Ἰλ. Ζ. » Ἐπεί κε λίπῃ ὀστέα θυμός, Ὀδ. Λ. (καὶ πρὸς εὐκτ.) » Ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθοι, « Ἰλ. Γ. ‖. (ἢ κατ' αἰτιολ.) ἐπειδή, ἀφοῦ. καθότι. » Ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσσας, « Ἰλ. Γ. » Ἐπεὶ σύ περ εὔχεαι αὔτως, « Ἰλ. Ν. (καὶ κατ' ἔνστασ.) » Ἐπεὶ δίδαξον, « Σοφ., εἰδεμή, (παρβλ. Ἐπειδάν, Ἐπειδή κτλ.).

Ἐπείγω [ἐπί, εἴκω;], Μ. ἐπείξω. Στενοχωρῶ, βιάζω, ἀναγκάζω, κάμνω τινὰ νὰ τρέχῃ (ἐμπρός)· ἐπιταχύνω. » Ὀλίγον τέ μιν ἄχθος ἐπείγει, « Ἰλ. Μ. (καὶ τρπ.) » Πόνος (» Γῆρας) ἐπείγει, « Ὀδ. Ι., Ἰλ. Ψ. » Ὦνον ἐπείγω, « Ὀδ. Ο. » Τῶν ἀρχαιρεσίων ἐπειγόντων, « Πλ. (καὶ πθ.) » Βελέεσσιν ἐπείγετο, « Ἰλ. Ε, Ν. » Λέβης ζεῖ, ἐπειγόμενος πυρί, « Ἰλ. Φ. » Ἐπειχθεὶς ὑπὸ τῆς γαστρός, « Ἡρωδ. (καὶ μσ. ἢ πθ. πρὸς αἰτ. ἐλλ.) » Γάμον ἐπείγομαι, « Ὀδ. Β., Τ. (ϗ αἰτ. προθετ.) » Ἠπείγοντο ἐς τὴν Κέρκυραν, « Θχ. » Ἠπείγοντο οἴκαδε, « Πλάτ. (καὶ πρὸς γεν.) » Ἐπειγόμενοι περὶ νίκης, « Ἰλ. Ψ. (ϗ ἐλλ.) « Ὁδοῖο (» Ἄρηος) ἐπειγόμενος, « Ὀδ. Ν., (κοιν.) δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν πότε νά. (καὶ ἀπολύτ. κατὰ μτχ. ἀντὶ ἐπιθ.) » Ἄνεμοι ἐπειγόμενοι, « Ἰλ. Ε., οἱ σφοδροί. (καὶ ἀντὶ ἐπίῤ.) » Ψυχὴ.. ἔσσυτ' ἐπειγομένη, Ἰλ. Ξ., κατὰ τάχος, ἐν τῷ ἅμα. » Ὀπὸς γάλα συνέπηξεν ἐπειγόμενος, « Ἰλ. Ε. (περιστρεφόμενος;) ταχέως.

Ἐπειγωλή (ἡ), Π. ἀντὶ Ἔπειξις.

Ἐπειδάν [ἐπειδή, ἄν], σύνδ. Ὅταν, ἀφ' οὗ. (πρὸς ὑποτ.) » Ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται, « Ἰλ. Ν. » Ἐπειδὰν τάχιστα, « Ξεν., εὐθὺς ἀφ' οὗ.

Ἐπειδή [ἐπεί, δή], σύνδ. Παρασυναπτ. (ἢ κατὰ χρον. προσδιορ. ἢ [συχνότ.] κατ' αἰτιολογ.) ἀφ' οὗ, ἐπειδή. (πρὸς ὁρς. ἢ [μτγν.] εὐκτ. ἢ ἀπαρ. διηγηματ.) » Ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην, « Ἰλ. Ρ. » Ἐπειδὴ τόν γε δαμάσσεται ὠκὺς ὀϊστός, « Ἰλ. Λ. » Ἐπειδὴ νηυσὶν ἔπι πρύμνῃσι μάχονται, « Ἰλ. Ξ. » Ἐπειδὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας, « Ὀδ. Γ. » Ἐπειδὴ πάμπαν ἀναίνεαι, « Ὀδ. Ξ. » Ἐπειδὴ (ὡς ἐὰν ἦτον Ἐπεὶ δὴ) φῆσαι πάντας τοὺς δικαστάς, « Δμ., (παρβλ. Ἐπεί).

Ἐπειδήπερ, σύνδ. = Ἐπειδή, (παρβλ. Ἐπείπερ).

Ἐπεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐφοράω.

Ἐπειή [ἐπεί, ἤ], Π. ἀντὶ Ἐπεί.

Ἐπείη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἑνς. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἰμί).

Ἐπεικάδες (αἱ), [ἐπί, εἰκάς]. αἱ τελευταῖαι (μετὰ τὴν εἰκοστὴν) ἐννέα ἡμέραι ἑκάστου (σεληνιακοῦ) μηνός, αἱ ὁποῖαι ἐνομίζοντο ἀποφράδες.

Ἐπ·εικάζω, Μ. άσω· Παρομοιάζω· συμπεραίνω. » Ὡς ἐπεικάσαι, « Ἡρ., Σοφ., Αἰσχλ., καθὼς φαίνεται, κατὰ συμπερασμόν.

Ἐπεικασμός (ὁ). συμπερασμός, εἰκασία.

Ἐπείκε ἢ Ἐπείκεν (ἀντὶ Ἐπεὶ κεν), σύνδ. Π. ἀντὶ Ἐπεὶ ἄν, ἢ Ἐπειδάν.

Ἐπείκελος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐπιείκελος.

Ἐπεικτέον, θετ. τοῦ Ἐπείγω.

Ἐπείκτης, ου (ὁ). ἐπείγων (κατεπείγων) τινά, βιαστής. (ἰδιαιτ.) φορολόγος.

Ἐπ·ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Τυλίζω (Περιτυλίζω) τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀποπάνω ἀπό,

Ἐπειλημμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιλαμβάνω.

Ἐπείλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐπειλέω.

Ἐπ·ειλίσσω, Μ. ίξω, Π. ἀντὶ Ἐφελίσσω.

Ἐπ·ειλύω, Μ. ύσω, = Ἐπηλυγάζω.

Ἔπ·ειμι [ἐπί, εἰμί], Μ. ἐπ·έσομαι (παρτ. Ἐπῆν κτλ.). (πάντοτε σχεδὸν τρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) Εἶμαι (Κεῖμαι, Εὑρίσκομαι) ἐπάνω εἰς. (μτφορ.) = Ἐπίκειμαι, ἐπήρτημαι. (μὲ δοτ.) » Κάρη ὤμοισιν ἐπείη, « Ἰλ. Β. (ϗ χ. πτ.) » Λεπτότατος θέε χαλκός, λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός, « Ἰλ. Υ. » Κληΐδα χαλκείην, κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν, « Ὀδ. Φ. 2) ὑπάρχω (γεννῶμαι) εἰς τὸ μέλλον (εἰς τὸ μετέπειτα). » Ἀλλ' ἔτι πού τις ἐπέσσεται, ὅς κεν ἔχῃσιν, « Ὀδ. Δ., (ὅθεν:) » Ἐπεσσόμενοι, « Π., οἱ μεταγενέστεροι. 3) (μὲ ἀπαρ.) = Ἔξεστιν, εἶνε δυνατὸν ἢ ἐπιτετραμμένον.

Ἔπ·ειμι [ἐπί, εἶμι], Μ. ειμι (παρτ. Ἐπῄειν κτλ.), = Ἐπέρχομαι (τοῦ ὁπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλων).

Ἐπεῖναι, ἀπαρ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἰμί). 2) Ἰων. ἀντὶ Ἐφεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐφίημι.

Ἔπειξις, εως (ἡ). τὸ ἐπείγειν ἢ ἐπείγεσθαι, ταχύτης, βία· βίασμα, ἐπιτάχυνσις.

Ἐπείπερ, σύνδ. = Ἐπεί, ἐπειδή, ἀφ' οὗ, (παρβλ. Ἐπειδήπερ).

Ἐπεῖπον, ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τοῦ Ἐπιλέγω.

Ἐπείρα, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Πειράω.

Ἐπείργασμαι, πρκ. τοῦ Ἐπεργάζομαι.

Ἐπ·ειρέομαι ἢ Ἐπ·είρομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐπέρομαι. ἐπερωτάω.

Ἐπ·ειρύω, Π. ἀντὶ Ἐπερύω.

Ἐπειρώατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐπειρῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Πειράομαι.

Ἐπ·ειρωνεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ δοτ.) Ὁμιλῶ εἰρωνικῶς (Εἰρωνεύομαι) περί τινος.

Ἐπ·ειρωτάω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Ἐπερωτάω.

Ἔπεισα, ἀόρ. ά. τοῦ Πείθω.

†Ἐπείσαγμα (τό). προσθήκη, ἐπεισόδιον, φόρτωμα, βάρος, (ὅθεν = [ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ] Ἐπίσαγμα), [ἐκ τοῦ

Ἐπ·εισ·άγω, Μ. άξω. Ἐμβάζω καὶ ἄλλο τι πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσθέτω· εἰσκομίζω τι ἔξωθεν (ἀπὸ ξένον τόπον) (κυρ. πρὸς βλάβην τῶν ἐνυπαρχόντων). παραστήνω τι εἰς τὸ θέατρον ἢ ἀναφέρω εἰς τὸν λόγον μου ὡς ἐπεισόδιον. (ὅθεν τρπ.) λαμβάνω καὶ ἄλλην γυναῖκα (ἐκτὸς ἐκείνης τὴν ὁπ. ἔχω), (μσ.) υἱοθετῶ καὶ ἄλλα τέκνα, κτλ.

Ἐπεισαγωγή (ἡ). τὸ ἐπεισάγειν ἢ ἐπεισάγεσθαι, πρόσθεσις· φέρσιμον ἔξωθεν ϗ ἄλλων πραγμάτων ἐκτὸς (ϗ κυρ. πρὸς βλάβην) τῶν ἐνυπαρχόντων, υἱοθέτησις (καὶ ἄλλων τέκνων), κτλ.

Ἐπεισαγώγιμος (ὁ, ἡ). φερμένος ἢ δυνάμενος νὰ φερθῇ ἔξωθεν, Ἐπείσακτος, (ὅθ. κυρ.) » Ἐπεισαγώγιμα (τά), αἱ ἔξωθεν εἰσαγόμεναι ἢ εἰσακτέαι πραγματεῖαι.

Ἐπείσακτος (ὁ, ἡ), ϗ ἐπίῤ. -άκτως. Ὁ ἐπεισαχθεὶς (φερθεὶς [κυρ. πρὸς βλάβην τῶν ἐνυπαρχόντων] ἔξωθεν), υἱοθετηθεὶς ἢ πολιτογραφηθεὶς ἔπειτα (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. παρ' ἀξίαν), (ἐν γέν.) ξένος, ξενικός. » Σίτῳ ἐπεισάκτῳ χρώμεθα, « Δμ.

Ἐπεισαχθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπεισάγω.

Ἐπ·εισ·βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐμβαίνω παραμέσα, προχωρῶ ἕως μέσα εἰς.

Ἐπ·εισ·βάλλω, Μ. βαλῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω πρὸς τοῖς ἄλλοις (Προσθέτω) τι (ϗ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. Ἐμβαίνω) ἔξαφνα καὶ μὲ βίαν μέσα εἰς, ἐπιῤῥίπτω ἢ ἐπιπίπτω ἐκ δευτέρου, κάμνω καὶ δευτέραν εἰσβολήν. » Ἣν ὑμεῖς ἐν τῷ θέρει τούτῳ ἐπεσβάλητε τὸ δεύτερον, « Θχ.

Ἐπισβάτης [ἐπεισβαίνω], ου (ὁ). ὁ ἐκτὸς τοῦ ἀριθμοῦ ἐπιβάτης (πλοίου), ὁ ἐμβὰς (εἰς πλοῖον) πρὸς τοῖς ἄλλοις ϗ χωρὶς νὰ πρέπῃ.

Ἐπ·εισ·δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι (Ἀφίνω νὰ ἔμβῃ) μέσα τι πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ περιπλέον.

Ἐπ·είσ·ειμι, Μ. ειμι, = Ἐπεισέρχομαι (τοῦ ὁπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλων).

Ἐπεισέλευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐπεισέρχομαι.

Ἐπεισελθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπεισέρχομαι.

Ἐπεισενεκτέον, θετ. τοῦ Ἐπεισφέρω.

Ἐπεισέῤῥει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐπεισρέω.

Ἐπ·εισ·έῤῥω, Μ. εῤῥήσω. Ἐμβαίνω πουθενὰ πρὸς ὄλεθρόν μου καὶ ἐγὼ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλους.

Ἐπ·εισ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ἐπεισῆλθον κτλ.). (μὲ δοτ.) Ἐμβαίνω πουθενὰ ἔπειτα ἢ κατόπιν ἀπὸ ἄλλους (κυρ. πρὸς βλάβην τῶν ἐνοικούντων).

Ἐπ·εισ·ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ἥσομαι. Εἰσάγω τι ἢ τινα κατ' εἰσήγησιν ἔπειτα ἀπὸ ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

† Ἐπείσθεσις,εως (ἡ), (Σχλ.). δευτέρα εἴσθεσις (ἀρχή), δεύτερον προοίμιον.

Ἐπείσιον (τὸ), Π. ἀντὶ Ἐπίσειον.

Ἐπ·εισ·καλέω-ῶ, Μ. έσω. Προσκαλῶ τινα νὰ ἔμβῃ μέσα πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἔπειτα ἀπό. (εἰς τὸν Λχ. Φιλοψ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπεισκυκλέω.

Ἐπ·εισ·κρίνομαι, Μ. κριθήσομαι. Ἐμβαίνω πουθενά, (Εἰσκρίνομαι, Εἰσδύω Εἰσχωρῶ) προσέτι ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπ·εισ·κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπεγκυκλέω, ἐμβάζω τι περιπλέον καὶ ἐν εἴδει ἐπεισοδίου.

Ἐπεισκύκλησις,εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπ·εισ·κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω ἀπὸ 'πάνω (ἵνα ἰδῶ μέσα εἰς).

Ἐπ·εισ·κωμάζω, Μ. άσω. Ἐμβαίνω πουθενὰ ὡς κωμαστὴς (ἐπμ. χωρὶς τὴν θέλησιν καὶ πρὸς ὕβριν τῶν ἐνοικούντων). » Κελτοὺς ἐπεισκωμάσαντας τῇ Ἑλλάδι, « Ἀρσδ.

Ἐπεισόδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος κατ') ἐπείσοδον, εἰσαγόμενος ἔξωθεν, ἐκτὸς τοῦ προκειμένου (τῆς ὑποθέσεως), ἐπείσακτος, (ὅθεν: ‖. οὐσ.) Ἐπεισόδιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὰς παλ. τραγῳδ.) ἡ παρεμβαλλομένη μεταξὺ τῶν χορῶν (οἱ ὁπ. ἀπετέλουν τὸ καθαυτὸ δρᾶμα) πρᾶξις· (κατ' ἐκτ.) πᾶν ὅ,τι παρεντίθεται εἰς διήγησιν ἢ συγγραφὴν ἐν εἴδει παρεκβάσεως καὶ χωρὶς νὰ ἀνήκῃ κυρίως εἰς τὴν ὑπόθεσιν, (ἐν γέν.) ξένον, ἑτερογενές. (μτφορ.) » Τύχης ἐπεισόδιον, « Πλβ., παιγνίδι τῆς τύχης ἀνέλπιστον.

Ἐπ·εισ·οδιόω-ῶ, Μ. ώσω. Παρεμβάλλω (Ποικίλλω μὲ) ἐπεισόδια.

Ἐπεισοδιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἐπεισοδίου, ὅμοιος μὲ ἐπεισόδιον.

Ἐπείσοδος (ἡ). τὸ κατόπιν ἄλλων ἢ ἐν τῷ μεταξὺ γινόμενον ἔμβασμα, ὁ ἔξωθεν αἰφνίδιος ἐρχομός· παρέμβασις, ἐπέμβασις.

Ἐπ·εισ·παίω, Μ. παιήσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) Ἐμβαίνω πουθενὰ ἔξαφνα καὶ ἀλλεπαλλήλως, ἐπεισπίπτω.

Ἐπ·εισ·πέμπω, Μ. πέμψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Στέλλω (Ῥίπτω) τι ἀλλεπαλλήλως ἐντὸς ἢ κατεπάνω τινός.

Ἐπεισπέπαικε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ἐπεισπαίω.

Ἐπ·εισ·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πηδῶ προσέτι ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλους ἐντὸς ἢ ἐναντίον τινός.

Ἐπ·εισ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. (μὲ δοτ.) Πίπτω ἔξαφνα καὶ μὲ ὁρμὴν ἐντὸς ἢ κατ' ἐπάνω τινός, (ἴδε ϗ Ἐπεμπίπτω).

Ἐπ·εισ·πλέω, Μ. πλεύσομαι καὶ πλευσοῦμαι. (μὲ δοτ.) Ἐμβαίνω μὲ τὸ πλοῖόν μου κατόπιν ἢ ἐναντίον τινός, (Θκ. Δ', 13).

Ἐπ·εισ·πνέω, Μ. πνεύσω. Τραβῶ τὴν ἀναπνοήν μου (Ἀνασαίνω) ἐπανειλημμένως, κονταναπαίνω, (ἀντιθ. τῷ Ἐπεκπνέω).

Ἐπ·εισ·πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Εἰσπράττω (φόρους κτλ.) περιπλέον τοῦ διωρισμένου.

Ἐπ·εισ·ρέω, Μ. ῥεύσω. (μὲ δοτ.) Τρέχω (Χύνομαι) ἀδιακόπως ἢ ἐπάνωθεν τοῦ ἐνυπάρχοντος μέσα εἰς. » Τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν φακῆν, ἡ δ' ἐπισέρρει, « Ἀθ.

Ἐπεισροὴ (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπ·εισ·τρέχω, Μ. εισ·δραμοῦμαι (ἀόρ. Ἐπεισέδραμον κτλ.). Ἐμβαίνω τρέχων ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον, Ἐπεισέρχομαι δρομαῖος.

Ἐπ·εισ·φέρω, Μ. ἐπεισ·οίσω (ἀόρ. Ἐπεισήνεγκα κτλ). Φέρω (Ἐμβάζω) τι ἐν τῷ μεταξὺ ἢ πρὸς τοῖς ἐνυπάρχουσι μέσα εἰς, προσθέτω, Ἐπεισάγω, » Ἐπὶ ζέουσαν καὶ ἐξυμωμένην (τὴν κοιλίην) καινὰ ἐπεισηνέγκατο, « Ἱππκρ.

Ἐπ·εισ·φθείρομαι, Μ. φθαροῦμαι καὶ φθαρήσομαι. Ἐπεισέρχομαι πρὸς φθορὰν τῶν ἐνοικούντων.

Ἐπ·εισ·φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπεισέρχομαι.

Ἐπ·εισ·φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπεισφέρω. » Τὸ ἀεὶ ἐπεισφερόμενον πρῆγμα, « Ἡρ., τὸ παρ' ἐλπίδα ἐν τῷ μεταξὺ συμβαῖνον.

Ἐπείσφρες, πρς. (ἀνμλ.) τοῦ Ἐπεισφέρω ἢ τοῦ

Ἐπ·εισ·φρέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ ήσομαι, Ἀττ. (κατὰ συγχ. ἢ μτθ.) ἀντὶ Ἐπεισφέρω ἢ Ἐπεισφορέω.

Ἐπείσφρησις, εως (ἡ), = Ἐπεισαγωγή, Ἐπεισέλευσις.

Ἐπ·εισ·χέω, Μ. χεύσω. Χύνω καὶ ἄλλο ἀπὸ 'πάνω μέσα εἰς.

Ἔπειτα [ἐπὶ, εἶτα], ἐπίρ. (Χρον.). ὕστερον, μετὰ ταῦτα, μετέπειτα. εἰς τὸ ἑξῆς. » Ἐπειδὴ σφαίρῃ πειρήσαντο, ὠρχείσθην δὴ ἔπειτα, « Ὀδ. Θ. » Πρῶτον μὲν.., ἔπειτα δὲ, « Δμ. (καὶ προθετ.) » Καὶ νῦν καὶ εἰς ἔπειτα, « Πλάτ., Συν. (καὶ ἐνάρθρ.) » Οἱ ἔπειτα, « Θκ., οἱ μεταγενέστεροι. » Ὁ ἔπειτα χρόνος, « Εὐρ., Ξεν. (καὶ ἁπλ.) » Τὸ ἔπειτα, « Σοφ., τὸ μέλλον. 2) Συλλογισ. ἢ Βεβαιωτ., λοιπόν, ἐπομένως. ἐξ ἅπαντος. » Εἰ μὲν δὴ ἕταρόν γε κελεύετέ μ' αὐτὸν ἑλέσθαι, πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος λαθοίμην; « Ἰλ. Κ. » Εἰ ἐτεόν γε δὴ ἀγορεύεις, ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν, « Ἰλ. Η. (ϗ ἀποφαντ.) » Οὐ σύ γ' ἔπειτα Τυδέος ἔκγονός ἐσσι, « Ἰλ. Ε. 3) (εἰς τὰς ἐρωτ.) Ἐμφαντ. (μετ' εἰρων. ἢ ἐκπλήξ) καὶ τί τάχα; ϗ πῶς; » Ἔπειτ' οὐκ οἴει φροντίζειν τοὺς θεοὺς τῶν ἀνθρώπων; « Ξεν. » Ἔπειτ' ὀμόσασα δῆτ' ἐπιορκήσω; « Ἀρσφ. ἢ 4) Ἐξαιρετ., ἐκτὸς δὲ τούτου, (κοιν.) ὕστερα-ὕστερα, (ἴδε Εἶτα). 5) (ἐνίοτε) Ἐναντιωματ., καὶ ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο (Ἀρσφ. Ἀχ. 126. 291. 498. Ὄρν. 29.).

Ἔπειτεν, Ἰων. ἀντὶ Ἔπειτα.

Ἐπ·εκ·βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐβγαίνω προσέτι ἢ ἔπειτα ἀπὸ, ἐβγαίνω (προχωρῶ) ἀκόμη παραέξω.

Ἐπ·εκ·βοάω-ῶ, Μ. ήσω. Διαθρυλλῶ παντοῦ, καταβοῶ.

Ἐπ·εκ·βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ϗ τρέχω πρὸς βοήθειάν τινος.

Ἐπ·εκ·διδάσκω, Μ. διδάξω. Ἐξηγῶ (Ἀποδεικνύω) τι μὲ περισσοτέραν ἔκτασιν.

Ἐπ·εκ·δίδωμι, Μ. ἐκ·δώσω. Ἐκδίδω περιπλέον ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπ·εκ·διηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκθέτω (Διηγοῦμαι, Ἐξηγῶ) προσέτι, Ἐπεξηγῶ.

Ἐπεκδιήγησις, εως (ἡ). ἡ λεπτομερεστέρα ἔκθεσις (ἐξιστόρησις), ἐπεξήγησις.

Ἐπ·εκ·δικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκδικῶ ἐπιμόνως, διεκδικῶ.

Ἐπεκδίκησις, εως (ἡ). ἐκδίκησις ἐπίμονος, διεκδίκησις.

Ἐπεκδραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπεκτρέχω.

Ἐπεκδρομὴ (ἡ). δευτέρα (ἐπανειλημμένη) ἐκδρομή.

Ἐπ·εκ·δύω, Μ. δύσω. Ἐκδύω τὸν ἤδη ἐκδυθέντα, γυμνόνω ὡς ἐκ προσθήκης.

Ἐπεκέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐπέκειντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐπίκειμαι.

Ἐπέκεινα (ἀντὶ Ἐπ' ἐκεῖνα), ἐπίρ. (Τοπ.). ἀντίκρυ· εἰς τὸ πέραν μέρος· μακρύτερα, ἀκόμη μακρύτερα (παρέκει, παρεμπρός), παραπάνω, (καὶ χρον.) προτήτερα. » Ἐπέκεινα Τίγριδος καὶ Εὐφράτου, « Ἡρωδ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὰ δ' ἐπέκεινα, θῖνες ἄγριοι, « Πλ. (καὶ τρπ.) » Ἐπέκεινα τοῦ δέοντος, Λξ., ὑπὲρ τὸ δέον. » Ὦ πάντων ἐπέκεινα, « Λξ., ἐπικλησ. τοῦ θεοῦ. (ϗ χρον.) » Ἐν γὰρ τοῖς ἐπέκεινα χρόνοις, « Ἰσκρ., εἰς τοὺς περασμένους χρόνους, τὸν παλαιὸν καιρόν. » Τοὺς περὶ τὰ Τρωϊκὰ καὶ τοὺς ἐπέκεινα γενομένους, « αὐτ.

Ἐπεκέκλετο, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἐπικέλομαι.

Ἐπεκέκλητο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐπικαλέω.

Ἐπ·εκ·θέω, Μ. θεύσομαι, = Ἐπεκτρέχω.

Ἐπ·εκ·θύομαι, Μ. θύσομαι. Προσφέρω νέαν θυσίαν πρὸς ἐξιλασμὸν (πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ) δι' ἕν τι, ἀφοσιοῦμαι (διὰ θυσίας ἀποτροπαίου).

Ἐπ·εκ·λέγομαι, Μ. λέξομαι. Ἀναγινώσκω τι κατ' ἐκλογὴν ἢ ἐκ δευτέρου ἢ ἐπιτροχάδην, ἐπεξέρχομαι ἐπανειλημμένως.

Ἐπ·εκ·πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω διὰ μιᾶς (Ἀδειάζω τὸ ποτῆρι 'ως τὸν πάτον) ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπανειλημμένως.

Ἐπέκπλοος-ους (ὁ). ἔκπλευσις πλοίου ἢ στόλου κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

Ἐπ·εκ·πνέω, Μ. πνεύσω. Ἐκφυσῶ τὴν ἀναπνοήν μου ('ξανασαίνω) ἐπανειλημμένως, κονταναπαίνω, (ἀντιθ. τῷ Ἐπεισπνέω).

Ἐπ·εκ·ροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ καὶ τὴν τελευταίαν ῥανίδα (στραγγίζω τὸ ποτῆρι) ἔπειτα (ἀπὸ 'πάνω) ἀπό.

Ἐπ·εκ·στρατεύω, Μ. εύσω. Ἐκστρατεύω κατά τινος ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον.

Ἐπέκτασις, εως (ἡ). τὸ ἐπεκτείνειν ἢ ἐπεκτείνεσθαι, ἀκόμη πλειοτέρα ἔκτασις (παράτασις, ἀναβολὴ κτλ.). (Γρμτ.) ἡ κατὰ πρόσθεσιν φωνήεντος αὔξησις τῆς λέξεως, (π. χ.) Πηληϊάδεω ἀντὶ Πηλείδου, Πολεμήϊα ἀντὶ Πολέμια, Ἠέλιος ἀντὶ Ἥλιος, Αὐτηὶ ἀντὶ Αὕτη κτλ.

Ἐπεκτατικὸς, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς ἐπέκτασιν (τῆς συλλαβῆς ἢ τῆς λέξεως).

Ἐπεκτατικῶς, ἐπίρ. Κατ' ἐπέκτασιν (Γρμτ.).

Ἐπ·εκ·τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω (Τεντόνω) ἔτι μᾶλλον· (τρπ.) μακρύνω (τραβῶ εἰς μάκρος, ἀναβάλλω) ὁλονὲν τὸν καιρόν· (Γρμτκ.) αὐξάνω (κατ' ἐπέκτασιν) τὴν λέξιν. ‖. (μσ.) ἀγωνίζομαι (προσπαθῶ) ὁλονὲν (ἐπιμένω) νὰ φθάσω πουθενὰ (νὰ προχωρήσω, νὰ προοδεύσω). » Τῶν μὲν ὄπισθεν ἐπιλανθανόμενοι, τοῖς δὲ ἔμ-

προσθεν ἐπεκτεινόμενοι, « Γρφ., (ὅθεν:

Ἐπεκτεταμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ἐπέκτασιν, συντόνως, ἐπιμόνως, ἀνενδότως.

Ἐπ·εκ·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Ἐβγαίνω ϗ τρέχω καὶ ἐγὼ κατεπάνω τινός, κάμνω ἐκδρομὴν ἢ ἐπιδρομήν.

Ἐπ·εκ·τρίβω, Μ. τρίψω. Ἐκτρίβω (Κατατρίβω, Ἀφανίζω) ὡς ἐκ προσθήκης.

Ἐπ·εκ·φέρω, Μ. ἐπεξ·οίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐβγάζω (Ἐπιφέρω, Διεγείρω) τι ἐπανειλημμένως κατά τινος.

† Ἐπ·εκ·φεύγω, Μ. φεύξομαι, = Ἐπιφεύγω (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπεκφεύγω).

Ἐπεκφορὰ (ἡ). τὸ ἐπεκφέρειν ἢ ἐπεκφέρεσθαι.

Ἐπ·εκ·χέω, Μ. χεύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐκχέω ὡς ἐκ προσθήκης.

Ἐπ·εκ·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω (Ξεκινῶ) ἔπειτα ἢ ἀμέσως κατόπιν ἀπὸ ἄλλον.

Ἐπελαθόμην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιλανθάνομαι.

Ἐπέλασις, εως (ἡ). κίνημα στρατιωτικὸν (ἔφοδος, ἐπιδρομὴ) κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, [ἐκ τοῦ

Ἐπ·ελαύνω, Μ. ελάσω καὶ Ἀττ. ελάω-ῶ. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) Κυνηγῶν βιάζω τι νὰ τρέχῃ (καὶ ἐλλ. Τρέχω κυρ. μὲ τὸ ἄλογον ἢ μὲ τὸ ἀμάξι) κατά τινος, ἐκστρατεύω, ἐφορμῶ, (μτνμ.) ἐπιφέρω. » Ὅρκον ἐπελ. τινὶ, « Ἡρ. (ἴδε Ἐπακτός). (καὶ πθ.) » Πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκὸς, « Ἰλ. Ν. Ρ., ἦτον ἁπλωμένος (διὰ τῆς σφυρηλασίας) ἐπάνω.

Ἐπ·ελαφρίζω, Μ. ίσω καὶ

Ἐπ·ελαφρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ἀκόμη ἐλαφρότερον ἀπ' ὅ,τι εἶνε, ἐλαφρόνω ἔτι μᾶλλον, ἀνακουφίζω.

Ἐπέλεγχος (ὁ, ἡ), = Ἐπεξέλεγχος.

Ἐπέλευσις, εως (ἡ). τὸ ἐπέρχεσθαι, ἐρχομὸς αἰφνίδιος, ἔφοδος· (τρπ.) σύμπτωσις περιστάσεως. 2) πραγματεία σύντομος, ἐπιτροχάδην ἀνάγνωσις συγγράμματος.

Ἐπελεύσομαι, μέλλ. τοῦ Ἐπέρχομαι.

Ἐπελευστικὸς, ή, όν. Ὁ γινόμενος ἢ ἐρχόμενος κατ' ἐπέλευσιν (αἰφνιδίως, ἐξ ἀπροόπτου), (ὅθ. παρὰ τοῖς Στωϊκ.) » Ἐπελευστικὸν, « συμβεβηκὸς τυχαῖον, περιστατικόν.

Ἐπελευστικῶς, ἐπίρ. Κατ' ἐπέλευσιν· ἐπιτροχάδην, ἐπιτόμως.

Ἐπελήλατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐπελαύνω.

Ἐπελήλυθα, πρκ. τῆς ὁρσ. καὶ

Ἐπελθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπέρχομαι.

Ἐπ·ελίσσω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφελίσσω.

Ἐπ·έλκω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφέλκω.

Ἐπέλλαβε, Π. ἀντὶ Ἐπέλαβε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἐπιλαμβάνω.

Ἐπ·ελπίζω, Μ. ίσω. Δίδω (Ἐμπνέω) νέας ἐλπίδας, κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ ἀκόμη· (ἀμτβτ. μὲ δοτ.) ἐλπίζω (ἔχω [ἐπιστηρίζω] τὰς ἐλπίδας μου) εἰς· (μτγν.) ἐλπίζω (ὁλονὲν), δὲν χάνω τὴν ἐλπίδα μου.

Ἐπ·έλπομαι (χ. Μ.), Π. ἐλπίζω ἀκόμη.

Ἐπεμβαδὸν, ἐπίρ. Ἕνας ἐπάνω τοῦ ἄλλου, [ἐκ τοῦ

Ἐπ·εμβαίνω, Μ. βήσομαι. (μὲ δοτ. ἢ Π. μὲ γεν.) Πατῶ (Στέκομαι) ἐπάνω ἢ Ἐμβαίνω (Προχωρῶ) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, (μτφορ.) καταπατῶ, περιφρονῶ, ἐνυβρίζω. » Οὐδοῦ (» Δίφρου) ἐπεμβεβαὼς, « Ὅμ., Ἡσ., στεκόμενος στερεά· (καὶ μτφορ.) » Ἐπεμβαίνειν τινὶ ἢ κατά τινος, « Σοφ. 2) ἐμβαίνω ἢ ἀναβαίνω ὕστερ' ἀπ' ἄλλον. » Τοῖς ναύταις τοῖς ὕστερον ἐπεμβᾶσιν ἀντὶ τῶν ἀπολιπόντων, « Δμ. » Δίφρον ἐπεμβ., « Ἡσ.

Ἐπ·εμ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω (Ῥίπτω) τι ἀλλεπαλλήλως μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· βάλλω ἀνάμεσα, (ἰδιαιτ.) μπολλιάζω. (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ. ἐπὶ ποταμ.) χύνομαι (πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλους) μέσα εἰς· (μτφορ.) προσθέτω, παρεισάγω.

Ἐπέμβαμμα (τὸ), = Ἔμβαμμα.

Ἐπεμβὰς, άδος (ἡ), Π. ἐπιβίβασις ἀλλεπάλληλος. » Ὀρέων —, « Π. Σιλεντ.

Ἐπέμβασις, εως (ἡ). τὸ ἐπεμβαίνειν, ἔμβασμα μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς, εἰσβολή. (μτφορ.) περιφρόνησις, περιύβρισις.

Ἐπεμβάτης, ου (ὁ). ὁ ἐπεμβαίνων, (Π.) ἐπιβάτης (ἵππου ἢ ἅρματος ἢ πλοίου).

Ἐπεμβεβαὼς, Π. ἀντὶ Ἐπεμβεβηκὼς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπεμβαίνω.

Ἐπ·εμ·βιβάζω, Μ. άσω. Ἐμβάζω πάλιν (ἔπειτα).

Ἐπεμβλητέον, θετ. τοῦ Ἐπεμβάλλω.

Ἐπ·εμ·βοάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φωνάζω κατά τινος, (κοιν.) τὸν προπαίρνω μὲ ταῖς φωναῖς, (παρβλ. Ἐπικαλέω).

Ἐπεμβόησις, εως (ἡ). τὸ ἐπεμβοᾶν, ἡ μετὰ βοῆς ἐπικέλευσις.

Ἐπεμβολὰς [ἐπεμβάλλω], άδος (ἡ)· φελλιασμένη, ἐμβολιασμένη. » Ἄπιος —, « Ἀθ. ‖. (οὐσ.) φέλιασμα, 'μπόλι.

Ἐπεμβολὴ (ἡ). τὸ ἐπεμβάλλειν ἢ ἐπεμβάλλεσθαι, ἐπένθεσις, παρένθεσις, προσθήκη. 'μπόλλιασμα (δένδρου).

Ἐπεμβόλιμος ϗ † Ἐπέμβολος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' ἐπεμβολὴν εἰσαγόμενος, = Ἐμβόλιμος. » Μὴν —, « Ἐπγρφ.

Ἐπ·εμ·βριμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐμβριμῶμαι κατά τινος.

Ἐπ·εμ·βύω, Μ. βύσω. Χόνω (Πατόνω) ἀπὸ πάνω.

Ἐπ·εμέω-ῶ, Μ. έσω. Ξερνῶ ἐπάνω εἰς.

Ἐπέμμηνος (ἡ). ἡ ἔχουσα τὰ ἔμμηνά της (γυνή).

Ἐπ·εμ·πάσσω, Μ. πάσω. Πασσίζω (Κουκκίζω) ἀπὸ 'πάνω ἢ ἀλλεπαλλήλως τι.

Ἐπεμπεσεῖν, ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπεμπίπτω.

Ἐπ·εμ·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις) κατεπάνω τινὸς, Ἐπεμβαίνω.

; Ἐπέμπηκτος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ, ἐμπήγνυμι]. μπηγμένος (χωμένος) ἢ κατεσκευασμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐμπήγεται μέσα εἰς, (εἰς τὸν Ὀρειβ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπεμπίπτων).

Ἐπ·εμ·πίνω, Μ. πιοῦμαι, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐπεγχανάσσω.

Ἐπ·εμ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι, = Ἐπεισπίπτω, πίπτω μὲ ὅλον μου τὸ βάρος ἐντὸς ἢ κατεπάνω τινός. (περιφρ.) » Τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; « Σοφ.

Ἐπ·εμ·φέρω, Μ. ἐπεν·οίσω, = Ἐπεισφέρω, (εἰς τὸν Νίκ. ἴσως ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἐπαμφέρω.

Ἐπ·εμ·φύρω, Μ. φυρῶ. Ἐμβάλλω τι πάλιν μέσα εἰς (ὑγρὸν ἵνα τὸ ἀνακατώσω).

Ἐπ·εναρίζω, Μ. ίξω, Π. φονεύω (κατόπιν τοῦ φονευθέντος ἤδη) καὶ ἄλλον,

Ἐπ·εν·διδύσκω, Μ. ἐπενδύσω. Ἐνδύω (καὶ (μσ.) Ἐνδύομαι ἀπὸ πάνω (ὡς ἐπενδύτην).

Ἐπ·εν·δίδωμι, Μ. ἐπεν·δώσω. Δίδω προσέτι, προσθέτω εἰς τὸ ἤδη δοθέν.

Ἐπένδυσις, εως (ἡ). τὸ ἐπενδύειν ἢ ἐπενδύεσθαι. 2) = τῷ -

Ἐπένδυμα (τὸ) καὶ

Ἐπενδύτης, ου (ὁ). ἐπανωφόρεμα, ἐπανωφόρι, [ἐκ τοῦ

Ἐπ·εν·δύω, Μ. δύσω (μσ. ἀόρ. Ἐπενέδυν κτλ.). Ἐνδύω (καὶ μσ. Ἐνδύομαι, Φορῶ) καὶ ἄλλο φόρεμα ἀπὸ 'πάνω ἀπὸ τἄλλα.

Ἐπενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐπενεκτέον, θετ. τοῦ Ἐπιφέρω.

Ἐπένεξις, εως (ἡ). τὸ ἐπιφέρειν (φέρειν πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ κατεπάνω τινός), ἐπιφορά.

Ἐπενέθορον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπενθρώσκω.

Ἐπενεῖκαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐπενεγκεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιφέρω.

Ἐπένειμα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπινέμω

Ἐπενεχθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιφέρω.

Ἐπενήνεον, Π. ἀντὶ Ἐπένεον, παρτ. τοῦ Ἐπινέω.

Ἐπενήνοθε, Π. ἀντὶ Ἐπήνθει ἢ Ἐπῆν (ὡς ἄνθος) ἢ Ἐπῆνθε, Δ. ἀντὶ Ἐπῆλθε. » Ψεδνὴ (» Οὔλη) ἐπενήνοθε λάχνη, « Ἰλ. Β., Κ. » Χρῖσαν ἐλαίῳ ἀμβρότῳ, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν, « Ὀδ. Θ. (καταχρ.) » Πουλὺς ἐπενήνοθεν αἰὼν, « Ἀπλλν., (παρβλ. Ἐνήνοθεν).

Ἐπένθεσις [ἐπεντίθημι], εως (ἡ). τὸ νὰ βάλλῃ (προσθέτῃ) τις μεταξὺ ἄλλων, (παρβλ. Παρένθεσις).

Ἐπ·εν·θουσιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐνθουσιάζομαι διά τι.

Ἐπ·εν·θρώσκω, Μ. θοροῦμαι. (μὲ δοτ. Πηδῶ (Τινάζομαι) ἐντὸς ἢ κατεπάνω τινός.

Ἐπ·εν·θυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συλλογίζομαι ἐκ νέου, 'ξαναστοχάζομαι, (Λογικ.). Προσθέτω καὶ ἄλλο ἐνθύμημα.

Ἐπενθύμημα (τὸ), καὶ

Ἐπενθύμησις, εως (ἡ), (Λογικ.) ἄλλο (νέον, δεύτερον) ἐνθύμημα (πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ πρώτου). » Ἡ δὲ ἐπενθ. ἐστιν ἐνθύμημα ἐπιφερόμενον, ὃ μὴ προσεθὲν μὲν οὐ ποθεῖται, προστεθὲν δὲ τὸ πᾶν ὠφελεῖ, « Ἑρμγ.

Ἐπ·εν·ίημι, Μ. εν·ήσω. Ἐμβάλλω ἀπὸ 'πάνω, προσθέτω.

Ἐπ·εν·σείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ) τι ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ ἔνδον.

Ἐπ·εν·τανύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἐπεντείνω.

Ἐπέντασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Ἐπ·εν·τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω τι ἔτι μᾶλλον ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός· (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) βιάζω τὸν ἑαυτόν μου (προσπαθῶ) ἔτι μᾶλλον, (συγχ. τῷ Ἐπεκτείνω καὶ Ἐπεντύνω).

Ἐπ·εν·τέλλω, Μ. τελῶ. Ἐντέλλομαι (Παραγγέλλω) προσέτι.

; Ἐπέντευκτος (ὁ, ἡ), ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐέντευκτος.

; Ἐπεντερώματα (τὰ), [ἐπὶ, ἔντερον], διόρθ. πρὸς ἐτυμολ. τοῦ Ἐπεντρώματα.

Ἐπ·εν·τίθημι, Μ. ἐπεν·θήσω. Βάλλω πρὸς τοῖς ἄλλοις (Προσθέτω) τι ἀνάμεσα εἰς.

Ἐπ·εν·τρανίζω, Μ. ίσω. Ἐμβλέπω πάλιν (Ἐπιβλέπω) ἀτενῶς, Ἐνατενίζω.

Ἐπεντράνισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τῦ προηγ., Ἐνατένισις.

Ἐπ·εν·τρίβω, Μ. τρίψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τρίβω τι ἐπανειλημμένως (ἢ ὕστερον ἀπὸ) ἐπάνω εἰς, (συνκδχ. καὶ μτφορ.) ἐντυπόνω.

Ἐπ·εν·τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐντρυφῶ εἴς τι.

Ἐπ·εν·τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Ἐπενέτραγον, ὅθ. τὸ ἀπαρ. Ἐπεντραγεῖν). Τρώγω (κυρ. τραγήματα) ὕστερον ἀπὸ τἄλλα φαγητά.

Ἐπεντρώματα (τά). (ὠνόμαζεν ὁ Ἐπίκυρος) τὰ περιττὰ φαγητὰ (ϗ ἐν γέν.) τὴν κατάχρησιν τῶν ἡδονῶν, [ἐπί, ἐν, τιτρώσκω;], ἴδε καὶ Ἐπεντερώματα.

Ἐπεντρώσεις, εων (αἱ), = τῷ προηγ.

Ἐπ·εντύνω, Μ. υνῶ καὶ

Ἐπ·εντύω, Μ. ύσω, Π. ἑτοιμάζω (καὶ μσ. ἑτοιμάζομαι) πρός. » Ἐπέντυε νῶϊν ἵππους, « Ἰλ. Θ. (καὶ μτ. ἐλλ.) » Νέοι ἐπεντύνονται ἄεθλα, « Ὀδ. Ω. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἐπεντύνοντο ναίεσθαι, « Ἀπλλν. (εἰς τὸν Σοφ. Αἴ. νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπεντείνω).

Ἐπ·εξ·άγω, Μ. άξω. Ἐβγάζω (ϗ ἐλλ. Ἐβγαίνω μὲ) στράτευμα κατὰ τοῦ ἐχθρῦ, ἐκστρατεύω, ἐξορμῶ. 2) ἐβγάζω ἀκόμη' παραέξω, ἐπεκτείνω, (ὅθεν:

Ἐπεξαγωγή (ἡ). τὸ νὰ ἐβγάλῃ τις (ἢ νὰ ἔβγῃ μὲ) στράτευμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπ·εξ·αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι. Ἁμαρτάνω ἔτι μᾶλλον, κάμνω ϗ ἄλλα ἁμαρτήματα (λάθη, σφάλματα), προσθέτω εἰς τὰ προλαβόντα ἁμαρτήματα καὶ ἄλλα. » Οὐχ ὅτι πολλάκις ἡμάρτηται δήπου πρότερον, διὰ τοῦτ' ἐπεξαμαρτητέον ἐςὶ καὶ νῦν, ἀλλὰ τοὐναντίον, « Δμ.

Ἐπ·εξ·αν·άπτω, Μ. άψω. Ἀνάπτω (Ἐξάπτω) ἔτι μᾶλλον.

Ἐπ·εξ·αν·ίσταμαι, Μ. ανα·ςαθήσομαι (ἀόρ. Ἐπεξανέστην κτλ.). Σηκόνομαι ἐπάνω.

Ἐπ·εξ·απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ (Ἐξαπατῶ) ἐκ νέου ἢ ἔτι μᾶλλον.

Ἐπ·εξ·εγείρομαι, Μ. εγερθήσομαι, = Ἐπεξανίσταμαι.

Ἐπ·έξ·ειμι, Μ. ειμι, = Ἐπεξέρχομαι (τοῦ ὁποίου χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλων).

Ἐπεξείργασμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐπεξεργάζομαι.

Ἐπεξέλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπ·εξ·ελαύνω, Μ. ελάσω ϗ (Ἀττ.) ελάω-ῶ. Ἐβγάζω (καὶ ἐλλ. Ἐβγαίνω μὲ) τὸν ἵππον ἢ μὲ τὸ ἱππικόν μου κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπεξέλεγχος (ὁ). δεύτερος (ἀκριβέςερος) ἔλεγχος.

Ἐπεξέλευσις, εως (ἡ). τὸ ἐπεξέρχεσθαι, συνέχεια (ἐξακολούθησις) καταδρομῆς ϗ ἐκδικήσεως, (συγχ. τῷ Ἐπεξέλασις).

Ἐπεξελεύσομαι, μέλλ. τοῦ Ἐπεξέρχομαι.

Ἐπεξελευστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ἱκανὸς ἢ ἐπιῤῥεπὴς πρὸς ἐπεξέλευσιν, ἐκδικητικός, φιλέκδικος.

Ἐπ·εξ·ελθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπεξέρχομαι.

Ἐπ·εξ·έλκω, Μ. ελκύσω. Ἐξέλκω (Τραβῶ ἔξω) ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπὶ πᾶσι.

Ἐπ·εξ·εργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐργάζομαί τι ἐπανειλημμένως, ἐξακολουθῶ (ἐπιδιορθόνων ὅλον) τὸ ἔργον μου, (ἐπμ.) τὸ κάμνω ἑκάστοτε ἐντελέστερον. » Βουλὴ μὲν ἄρχει, χεὶρ δ' ἐπεξεργάζεται, « Στβ. (καὶ μτνμ.) » Ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξειργάσω, « Σοφ., τὸν ἀπετελείωσες.

Ἐπεξεργασία (ἡ). ἡ πρὸς τελειοποίησιν τοῦ ἔργου ἐπαναλαμβανομένη ἐργασία, (ἐπμ.) = Ἐξεργασία.

Ἐπεξεργαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπεξεργαζόμενος, τελειοποιῶν τι δι' ἐπεξεργασίας.

Ἐπεξεργαστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ ἕξιν ἢ προθυμίαν πρὸς τὸ ἐπεξεργάζεσθαι.

Ἐπ·εξ·έρπω, Μ. ερπύσω. Ἐβγαίνω συρόμενος (δηλ. κρυφὰ καὶ ἀνεπαισθήτως) κατά τινος.

Ἐπ·εξ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Ἐβγαίνω (Κινοῦμαι) κατὰ ἢ κατόπιν τινὸς ἢ ἐν ᾧ γίνεταί τι (» Αὐτός τε παρεσκευάζετο τὴν ἔξοδον, ϗ τοὺς ἄλλους καθίσῃ ἐπὶ τὰς πύλας, ὅπως ἐπεξίοιεν, « Θκ.)· ἐμβαίνω ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν καὶ ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν ἄλλην (κυρ. ὡς ἐχθρός)· (μτφορ.) ἀναγινώσκω ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους (» Τὴν ἐπιστολὴν—, « Συν.)· (ἐν γέν.) παρατηρῶ (ἐξετάζω) ἓν πρὸς ἕν. (μὲ δοτ.) κατατρέχω τινὰ ἀνενδότως, ἐξακολουθῶ νὰ τὸν κατατρέχω μέχρις ὅτου λάβω πλήρη τὴν ἐκδίκησίν μου. » Ἐπεξῄεισθα φόνυ τῷ πατρί, « Πλάτ. » Ἐπεξελθεῖν τῷ τοῦ βασιλέως αἵματι, « Ἡρωδ. » Ὁ παθὼν τῷ δράσαντι ἀμβλυτέρᾳ τῇ ὀργῇ ἐπεξέρχεται, « Θκ., (παρβλ. Μετέρχομαι).

Ἐπεξέτασις, εως (ἡ). δευτέρα (ἐπανειλημμένη) ἐξέτασις, ἐπεξεργασία, ἐπιθεώρησις.

Ἐπεξεύρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπ·εξ·ευρίσκω, Μ. ευρήσω (ἀόρ. Ἐπεξεῦρον κτλ.). Ἐφευρίσκω (Ἐπινοῶ) προσέτι ἢ μετέπειτα, προσθέτω καὶ ἄλλην (νέαν) ἐφεύρεσιν εἰς τὰς προλαβούσας.

Ἐπ·εξ·ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐξηγῶ ἢ Διηγοῦμαι ἐπανειλημμένως, σαφηνίζω δι' ἄλλης λεπτομερεστέρας ἐξηγήσεως ἢ διηγήσεως τὴν προλαβοῦσαν.

Ἐπεξήγημα (τό). τὸ προστιθέμενον πρὸς ἐπεξήγησιν.

Ἐπεξηγηματικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) ἢ γινόμενος (χρησιμεύων) πρὸς ἐπεξήγησιν.

Ἐπεξήγησις, εως (ἡ). δευτέρα (ἀκριβεςέρα, λεπτομερεστέρα) ἐξήγησις ἢ διήγησις.

Ἐπεξῄεισθα, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπεξῄεις, β'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐπέξειμι.

Ἐπεξῆλθον, ἀόρ. τοῦ Ἐπεξέρχομαι.

Ἐπεξῆς, Ἰων. ἀντὶ Ἐφεξῆς.

Ἐπ·εξ·ιακχάζω, Μ. άσω. Ψάλλω ἐπανειλημμένως καὶ μεγαλοφώνως τὸν Ἴακχον (ὕμνον εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου).

Ἐπεξιέναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐπεξιτέον ἢ Ἐπεξιτητέον, θετ. τοῦ Ἐπέξειμι.

Ἐπεξόδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος διὰ) τὴν ἐπέξοδον, (ὅθ.) » Ἐπεξόδια (τά), « Ξεν., (ἐνν. ἱερὰ) τὰ γινόμενα πρὸ τῆς ἐπεξόδου τοῦ στρατεύματος.

Ἐπέξοδος (ἡ). ξεκίνημα ἢ ἔξοδος (Γαλλ. sortie) στρατεύματος πρὸς ἀπάντησιν τοῦ ἐχθροῦ, ἐκστράτευσις, (Θκ. Ε'. 8). (μτνμ.) = Ἐπεξέλευσις, ἐκδίκησις.

Ἐπ·εξ·οιωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐξοιωνίζομαι (ἴδε τὴν λέξιν) ἐκ νέου, (πρβλ. Ἐπεχθύομαι).

Ἐπέοικα, πρκ. (ἀντὶ τοῦ ἀχρ. ἐνς. Ἐπείκω), = Ἔοικα, ὁμοιάζω, φαίνομαι ὅμοιος. ‖. (τρπρσ.) Ἐπέοικε, « πρέπει, ταιριάζει, ἁρμόζει, εἶνε ἢ φαίνεται εὔλογον (πρόσφορον κτλ.).

Ἐπεπείθεσαν, Π. ἀντὶ Ἐπεποίθεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ Πείθομαι.

Ἐπεπείθετο, πθ. παρτ. τοῦ Ἐπιπείθω.

Ἐπεπείκειν, ὑπερσ. τοῦ Πείθω.

Ἐπεπείσμην, πθ. ἢ μσ. ὑπερσ. τοῦ Πείθω.

Ἐπεπειρέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐπεπείρηντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Πειράω.

Ἐπέπεσον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιπίπτω.

Ἐπεπήγειν, μσ. ὑπερσ. τοῦ Πήγνυμι.

Ἐπέπιθμεν, Π. ἀντὶ Ἐπεποίθημεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Πείθω.

Ἐπέπληγον, Π. ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τοῦ Ἐπιπλήσσω(

Ἐπέπλως, Π. ἀντὶ Ἐπέπλωες, β'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐπιπλώω ἀντὶ Ἐπιπλέω.

Ἐπεποίθειν, ὑπερσ. τοῦ Πείθω.

Ἐπεπόνθη, Ἰων. ἀντὶ Ἐπεπόνθειν, ὑπερσ. τοῦ Πάσχω.

Ἐπεπράγεισαν ἢ Ἐπεπράγεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Πράσσω.

Ἐπεπτάμην, Π. ἀντὶ Ἐπέπτην.

Ἐπέπταρε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἐπιπτάρνυμαι.

Ἐπέπτην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐφίπταμαι.

Ἐπεπτώκειν,, ὑπερσ. τοῦ Πίπτω.

Ἐπεπύσμην, ὑπερσ. τοῦ Πυνθάνομαι.

Ἐπ·έπω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφέπω·

Ἐπέραςος (ὁ, ἡ). ἀξιέραςος, ἀξιαγάπητος.

Ἐπ·εργάζομαι, Μ. άσομαι. Δουλεύω κτήματα (κυρ.) ἐπάνω εἰς ξένην γῆν. » Ὃς ἂν ἐπεργάζηται τὰ τοῦ γείτονος ὑπερβαίνων τοὺς ὅρους, « Πλάτ. 2) αὐξάνω (τελειοποιῶ προσθέτω εἰς) τὸ ἔργον μου. πολλαπλασιάζω (διὰ τοκισμοῦ ἢ ἄλλως πως) τὰ χρήματά μου, κερδίζω. » Ἐπεργασθήτω τὸ τάλαντον, « Γργ. 3) (κυρ. εἰς τὸ πθ.) ἐργάζομαί τι ἐπάνω εἰς. » Ἀνὴρ δὲ ἐπείργασται τῇ στήλῃ, « Παυσ.

Ἐπεργασία (ἡ). τὸ νὰ δουλεύῃ τις ξένην γῆν ἢ νὰ ἔχῃ κτήματα εἰς ξένην ἐπικράτειαν, (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ πρὸς τοῦτο κατὰ συνθήκην διδόμενον ἀμοιβαίως δικαίωμα εἰς τοὺς κατοίκους δύο γειτνιαζυσῶν ἐπικρατειῶν. 2) ἡ διὰ τοκισμοῦ ἢ ἄλλως πως αὔξησις τῆς περιουσίας, (ἐν γέν.) = Ἐπεξεργασία.

Ἐπεργαστικός, ή, όν. Ἁρμόδιος ἢ Ἐπιτήδειος πρὸς ἐπεργασίαν, δραστικός, ἐκτελεστικός.

Ἐπεργία (ἡ) = Ἐπεργασία.

Ἐπέργιον (τό). ἔργον πρόσθετον, πάρεργον.

Ἐπεργός (ὁ, ἡ), = Ἐνεργός, δραστήριος. (μὲ γεν.) ἐπωφελής, συντελεστικὸς πρός.

Ἐπ·ερεθίζω, Μ. ίσω. Ἐρεθίζω (κυρ. δι' ἐπιψαύσεως), ἐγγίζω ἐπιπολαίως, (ἐν γέν.) παρακινῶ (διεγείρω) πρός.

Ἐπερεθισμός (ὁ). ἐρεθισμὸς (παρακίνησις) πρός.

Ἐπ.ερείδω, Μ. ερείσω. Ἀκκουμβῶ (μτβτ. ϗ ἀμτβτ.) ἐπάνω εἰς, (συνκδχ.) ἀκκυμβῶν ἀφίνω (μεταδίδω) δύναμιν εἴς τι, (ἐπμ.) τὸ κάμνω νὰ κινηθῇ μὲ ὁρμὴν (νὰ ἐμπηχθῇ κτλ.) κατά τινος. ‖. (μσ. μτφορ.) ἐπιστηρίζομαι· ἐπιμένω.

Ἐπέρεισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐπερεισμός (ὁ). τὸ ἐπερείδειν ἢ ἐπερείδεσθαι, ἐπακκούμβημα· (μτφορ.) ἐπιμονή, προσήλωσις. προσπάθεια κτλ.

Ἐπερειστικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν ἢ χρησιμεύων πρὸς ἐπερεισμόν.

Ἐπ.ερεύγομαι, Μ. εύξομαι, Π. (κυρ. ἐπὶ ποτ.) χύνομαι ἐπάνω εἰς.

Ἐπ.ερέφω, Μ. ερέψω, Π. σκεπάζω τι ἐπάνωθεν μὲ ὀροφὴν ἢ στολίζω τὴν ὀροφήν τινος μὲ δάφνας κλπ. » Ἐπί τοι νηὸν ἔρεψα, « Ἰλ. Ε.

Ἐπερήρεισμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐπερείδω.

(Ἐπ.έρομαι), Μ. ἐπ.ερήσομαι (ἀόρ. Ἐπηρόμην κτλ.), = Ἐπερωτάω.

Ἐπεῤῥάγην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιῤῥήγνυμι.

Ἐπεῤῥίφην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιῤῥίπτω.

Ἐπέῤῥωντο, γ'. πλθ. πρσ, τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐπιῤῥώνυμι.

Ἐπεῤῥώοντο, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐπιῤῥώομαι.

Ἐπέῤῥωσα, ἐνεργ. καὶ

Ἐπεῤῥώσθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπιῤῥώνυμι.

Ἐπ.ερυθριάω-ῶ, Μ. άσω. Κοκκινίζω (ἀπὸ συστολὴν ἢ ἐντροπὴν) διά τι.

Ἐπ.ερύω, Μ. ερύσω, Π. σύρω (τραβῶ) τι πρὸς ἢ ἐπάνω εἴς τι, τραβῶν ἀναιβάζω (σηκόνω) ἐπάνω. ‖. (μσ.) σύρω τι ἐπάνω μου ἢ κατόπιν μου. » Τὴν λεοντὴν ἐπειρυσάμενος, « Ἡρ.

Ἐπ.έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Περνῶ (Διαβαίνω) ἐπάνωθεν τινός. » Κρύσταλλος γὰρ ἐπεπήγει οὐ βέβαιος ἐν τῇ τάφρῳ ὥς ἐπελθεῖν, « Θκ. 2) (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) ἔρχομαι ἢ 'πηγαίνω εἰς, φθάνω πυθενά. » Ἀγρὸν ἐπέρχεαι, « Ὀδ. Π. » Ἕως ἐπῆλθον ἐς ποταμόν, « Ὀδ. Η. (καὶ ἐπίῤ.) » Ὁππόσ' ἐπέλθω, Ὀδ. Ξ. 3) ἔρχομαι (φθάνω, ἐμφανίζομαι) ἔξαφνα (ἐν ᾧ γίνεταί τι). (ὅθ. μτνμ.) συμβαίνω, τυχαίνω. » Καὶ τότε δή με.. εἶλον ἐπελθόντες, « Ὀδ. Τ. (ϗ μὲ αἰτ. μτνμ.) » Τόσσα μιν ὁρμαίνυσαν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος, « Ὀδ. Δ. (καὶ μὲ δοτ.) » Ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν, « Ἰλ. Μ. (ϗ ἐπίῤ.) » Ἐκτὸς λέξον.., μή τις ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουληφόρος, « Ἰλ. Ω. (ϗ τρπρσ.) » Ἐπέρχεταί μοι (ἢ) με, « Πλάτ., Λχ., μοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν. » Καί οἱ ἐπῆλθε πταρεῖν, « Ἡρ. » Ἐπέρχεταί μοί τι εἰπεῖν, « Πλάτ. (καὶ ἀπολυτ.) » Ὅ,τι ἂν ἐπέλθοι, « Ἰσκρ. » Τὸ ἐπελθόν, « Λξ., ὅ,τι τοῦ ἔλθοι, (κοιν.) ὅ,τι τοῦ κατέβῃ. (καὶ περιφρ. ἀντὶ ἐπίῤ.) » Ἐκ τοῦ ἐπελθόντος, « Λξ., ἐκ τοῦ προχείρου, αὐτοσχεδίως. (ὅθ.) » Ὁ ἐπελθών, « Λχ., ὁ τυχών. 4) (μὲ αἰτ. προθετ.) ἐβγαίνω εἰς τὴν μέσην (ἀναβαίνω εἰς τὸ βῆμα. [ἐν γέν.] παρυσιάζομαι) νὰ ὁμιλήσω. » Ἐπελθὼν ἐπὶ τὸν δῆμον, « Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) » Ἐπελθὼν ϗ πείσας τὴν πόλιν, « Πλάτ. (παρβλ. Παρέρχομαι). 5) ἔρχομαι ἢ ὑπάγω κατεπάνω τινὸς (ὡς ἐχθρός), ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω. (μὲ δοτ.) » Βυσὶν ἐπήλυθον ὑμέτέρῃσιν, « Ἰλ. Υ. (ϗ μὲ αἰτ.) » Τμήδην αὐχέν' ἐπῆλθεν, » Ἰλ. Η. » Τὴν τῶν πέλας ἐπελθόντες, « Θκ. 6) κατατρέχω τινὰ (ζητῶν ἐκδίκησιν). » Τὴν παρανομίαν ἐπερχόμενος, « Πλ., (παρβλ. Ἐπεξέρχομαι). 7) διέρχομαι (διαβαίνω) τόπον τινὰ (περαστικὸς ϗ πρὸς θεωρίαν), (ὅθ. μτνμ.) ἀναγινώσκω ἢ διηγοῦμαί (ἀναφέρω) τι ἐπιτροχάδην. » Τὴν Λιβύην ἐπελθών, « Πλάτ. (ϗ μτνμ.) » Τοὺς χειρωνακτικοὺς ἐπέλθωμεν, « αὐτ. » Πολλάκις ἐπῆλθον τὰ γράμματα, « Συν. 8) ἔρχομαι πάλιν ὀπίσω ἢ ἔπειτα ἀπό, 'ξαναέρχομαι. » Ὅτ' ἐπήλυθον ὧραι, « Ὀδ. Β., Λ.

Ἐπ.ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ ἐπανειλημμένως καὶ μὲ περιέργειαν, ἐξαναρωτῶ, ἐρωτῶ νὰ μάθω, συμβουλεύομαι, ἐξετάζω.

Ἐπερώτημα (τό). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπερωτήσεως, τὸ πρᾶγμα περὶ τοῦ ὁπ. ἐπερωτᾷ τις. » Κατὰ τὸ ἐπερώτημα τῆς σεμνοτάτης βυλῆς τῶν φ', « Ἐπγρφ., τὸ προβούλευμα. (ὁ Ἀπός. Πέτρ. ὀνομάζει τὸ θεῖον βάπτισμα). » Συνειδήσεως ἀγαθῆς ἐπερώτημα εἰς θεόν, « (τὸ ὁποῖον οἱ μὲν ἡρμήνευσαν: Αἴτημα· Ὁ δὲ Ἔρασμος: Ἀπόκρισιν. Νομίζω δὲ ὅτι σημαίνει μᾶλλον: Ὑπόσχεσιν). 2) = τῷ-

Ἐπερώτησις, εως (ἡ). τὸ ἐπερωτᾷν, ἡ μετ' ἐπιμονῆς καὶ περὶ οὐσιώδυς πράγματος γινομένη ἐρώτησις.

Ἔπεσα, (σπνττ.) ἀόρ. ά. τοῦ Πίπτω.

Ἔπεσαν, Π. ἀντὶ Ἐπῆσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἰμί).

Ἐπέσαξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπισάττω.

Ἐπ.ες.βαίνω, Μ. βήσομαι, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπεισβαίνω.

Ἐπ.ες.βάλλω, Μ. βαλῶ, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπεισβάλλω.

Ἐπεσβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (κατὰ λέξ.) κτυπῶ (προσβάλλω) τινὰ μὲ τοὺς λόγους μου, (κοιν.) ῥήχνω λόγια, (ἐν γέν.) κακολογῶ, ὑβρίζω.

Ἐπεσβολία (ἡ), Π. (κατὰ λέξ.) ῥίψιμον λόγων, ἄκαιρος καὶ ἄκριτος ὁμιλία· (μτγν.) ὕβρις, κακολογία, [ἐκ τοῦ

Ἐπεσβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων (ῥίπτων ἀκρίτως) λόγους ἢ προσβάλλων τινὰ (καθαπτόμενός τινος) μὲ τοὺς λόγους του, φλύαρος ἢ λοίδορος.

Ἐπ.εσθίω, Μ. ἐπ.έδομαι. Τρώγω τι ἀπὸ 'πάνω ἀπὸ ἢ μαζῇ μὲ ἄλλο τι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Ἐπεσθ. μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον, « Ξεν.

Ἐπ.έσθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐπεσθίω.

Ἐπεσκεμμένως [ἐπισκέπτομαι], ἐπίῤ. (μτχ.) Μὲ προσοχήν, μὲ συστολήν, μετ' ἐπιστασίας.

Ἐπεσκιασμένως, ἐπίῤ. (μτχ.) Σκιωδῶς, μυστηριωδῶς.

Ἔπεσον, ἀόρ, β'. τοῦ Πίπτω.

Ἔπεσπον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐφέπω.

Ἐπεσσάμενος, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐφεσάμενος, μσ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἐφέννυμι.

Ἐπέσσεται, Π. ἀντὶ Ἐπέσται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπὶ εἰμί).

Ἐπεσσεύοντο, Π. ἀντὶ Ἐπεσεύοντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Ἐπέσσυθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐπεσσύθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. καὶ

Ἐπέσσυμαι, Π. πρκ. τοῦ Ἐπισεύομαι, (ὅθ.

Ἐπεσσυμένως, ἐπίῤ. Π. (μτχ.) Σφοδρῶς, ὁρμητικῶς, ὀξέως, ταχέως.

Ἐπέσται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἰμί).

Ἐπεστεώς, Ἰων. ἀντὶ Ἐφεστηκώς, πρκ. τῆς μτχ. καὶ

Ἐπέστην, ἀόρ. β'. τῆς ὁρς. τοῦ Ἐφίςαμαι.

Ἐπέστιος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐφέστιος.

Ἐπεστραμμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιστρέφω, (ὅθεν

Ἐπεστραμμένως, ἐπίῤ. (γρμτ.) ἐξήγ. τοῦ Ἐπιστροφάδην.

Ἐπεσχάριος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) ἐπάνω ἢ πλησίον τῆς ἐσχάρας (τῆς γωνιᾶς). » Ἀελίου ἐπεσχαρίη, « ἡ Γῆ ἢ μέρος προσηλιακόν.

Ἐπέσχον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπέχω.

Ἐπετειόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν κάθε χρόνον.

Ἐπετειόκαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐβγάλων κάθε χρόνον νέον καυλὸν (βλαστάρι, κοτσάνι), [ἐκ τοῦ

Ἐπέτειος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ἓν μόνον ἢ ἓν ὁλόκληρον ἔτος· ὁ ἀνανεούμενος (ἐπαναλαμβανόμενος) κατ' ἔτος· ὁ προσγινόμενος ἐντὸς τοῦ ἔτους. » Ἐπέτεια ἐπεγένετο ἐπὶ τῶν ταμιῶν οἷς Εὔβουλος ἐγραμμάτευε, φιάλαι κτλ., « Ἐπγρφ.

Ἐπετειοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ἐπετειοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) κατ' ἔτος.

Ἐπετειόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ κάμνων (ἐβγάλλων) κάθε χρόνον νέα φύλλα, ἀλλάζων τὰ φύλλα του κατ' ἔτος ἢ ἐντὸς τοῦ ἔτους.

Ἐπετέταντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐπιτείνω.

Ἐπετετάχατο, Ἰων. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐπιτάσσω.

Ἑπέτης [ἕπομαι], ου (ὁ), Π. ὁ ἀκολουθῶν κατόπιν τινος (συνοδεύων τινὰ ὡς) ὑπηρέτης, (ἐν γέν.) = Ὀπαδός, ἀκόλυθος.

Ἐπετήσιος, α, ἢ ος, ον, = Ἐπέτειος.

Ἑπέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἑπέτης.

Ἔπετον, Δ. ἀντὶ Ἔπεσον, ἀόρ. τοῦ Πίπτω.

Ἔπετος, ἀρχ. ἀντὶ Ἐφέτος.

Ἐπέτοσσα, Δ. Π. ἀντὶ

Ἐπέτυχον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιτυγχάνω.

Ἕπευ, Ἰων. ἀντὶ Ἕπου, πρς. τοῦ Ἕπομαι.

Ἐπεύαδον, Αἰολ. ἀντὶ Ἐφέαδον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐφανδάνω.

Ἐπ.ευάζω, Μ. άσω, Π. φωνάζω ἀπὸ τὴν χαράν μου τὸ Εὐοῖ-εὐάν, φωνάζω ὡς ἐνθουσιασμένος ὑπὸ χαρᾶς διὰ συμβάν τι ἢ πρὸς τιμήν τινος.

Ἐπ.ευδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀποδέχομαί (Εὐαρεστοῦμαι, Συγκατανεύω εἴς) τι, μὲ καλοφαίνεται.

Ἐπ.ευθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι εὔθυμος (χαρούμενος, εὐδιάθετος, ἔχω χρηστὰς ἐλπίδας) διά τι.

Ἐπ·ευθύνω, Μ. υνῶ, = Κατευθύνω, ἰσάζω (» Τὰ μέλη —, « Ἀρετ.)· διευθύνω τι πρός, (ἐν γέν.) διέπω, διοικῶ. » Ἐπευθ. νόμισμα, « Αἰσχλ., προστατεύειν τοὺς νόμους, ἐπαγρυπνεῖν πρὸς διατήρησιν αὐτῶν, (συγχ. τῷ Ἀπευθύνω).

Ἐπ·ευκλεΐζω, Μ. ίσω, Π. δοξάζω ἔτι μᾶλλον, αὐξάνω διὰ λόγου, (μεγαλοποιῶ ἐγκωμιάζων) τὸ κλέος τινός.

Ἐπευκτὸς [ἐπεύχομαι], ή, όν. Τὸν ὁπ. εὔχεταί τις ν' ἀπολαύσῃ, εὐκταῖος, ἐπιθυμητός.

Ἐπ·ευλαβέομαι-οῦμαι, Μ, ήσομαι. Προσέχω (Φυλάττομαι) προσέτι ἢ ἀπό τι.

Ἐπ·ευλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐλογῶ ἐπὶ πᾶσι (τὸ τελειωθὲν ἔργον).

Ἐπεύνακτοι καὶ Ἐπεύναστοι (οἱ). (ὠνομάζοντο εἰς τὴν Σπάρτην) οἱ παῖδες τοὺς ὁπ. ἐτεκνοποίουν αἱ Σπαρτιάτιδες συνευναζόμεναι μὲ τοὺς Εἵλωτας ὅταν ἔλειπον οἱ ἄνδρες των, καὶ

Ἐπευναταὶ (οἱ). οἱ δοῦλοι οἱ συνευναζόμενοι μὲ τὰς Σπαρτιάτιδας ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τῶν συζύγων των.

Ἐπ·ευφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Δείχνω μὲ φωνὰς εὐφήμους τὴν εὐχαρίστησιν ἢ συγκατάθεσίν μου εἴς τι, ἐπιφωνῶ τὸ Εὖγε. » Πάντες ἐπευφήμησαν δέχθαι ἄποινα, « Ἰλ. Α. 2) (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. ἢ δοτ. ἐκ δ'.) Ψάλλω ὕμνον ἱερὸν εἰς περίστασίν τινα. » Ὑμεῖς δ' ἐπευφημήσατε Παιᾶνα τῇ μὴ συμφορᾷ, « Εὐρ. 3) Π. ἀντὶ Ἐπιφημίζω. » Νόστον ἐπευφήμισεν ἀκηδέα νισσομένοισιν, « Ἀπλλν.

Ἐπ·ευφημίζω, Μ. ίσω, = Ἐπευφημέω ἢ 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπιφημίζω.

Ἐπευφημισμὸς (ὁ). τὸ ἐπευφημεῖν, ἴδε Ἐπιφημισμός.

Ἐπ·ευφραίνομαι, Μ. ευφρανθήσομαι. Εὐφραίνομαι διά τι.

Ἐπευχὴ (ἡ). δέησις, εὐχή, προσευχή· τάξιμον (εἰς τὸν θεόν), [ἐκ τοῦ

Ἐπ·εύχομαι, Μ. εύξομαι. Καυχῶμαι ἐπάνω εἰς (διότι κατώρθωσα) τι. (μὲ δοτ.) » Δοιοῖσιν ἐπεύξεαι Ἱππασίδῃσι, « Ἰλ. Λ. (ἢ αἰτ.) » Ἀργοσπατρίδ' ἐμὴν ἐπεύχομαι, « Εὐρ. (ἢ ἀ πολ.) » Ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος ἢ ἐπεύχεται, Ὅμ. 2) (συνκδχ.) τάζω (ὑπόσχομαι) εἰς τὸν θεὸν (ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειάν του) δι' ἐπιχείρησίν τινα, (ἐπμ.) = Εὔχομαι, προσεύχομαι, παρακαλῶ, εὐλογῶ ἢ καταρῶμαι. » Μόρον δ' ἄφερτον Πελοπίδαις ἐπεύχεται, « Αἰσχλ.

Ἐπ·ευωνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἔτι μᾶλλον εὔωνον, καταιβάζω τὴν τιμήν του (τὸ 'φθηναίνω) ἀκόμη περισσότερον (ἵνα πωληθῇ). » Οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες οὕτω πωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες, « Δμ.

Ἐπ·ευωχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Εὐωχοῦμαι (Ξεφαντόνω, Εὐθυμῶ) ἐπάνω εἰς ἢ διά τι.

Ἐπέφαντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Φαίνω.

Ἔπεφνον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ (ἀχρ. Φένω, ὅθ. ἐτυμολογ. τὸ) Φονεύω.

Ἐπέφραδον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπιφράζομαι.

Ἐπέφυκον, Π. (σπντt.) ἀντὶ Ἐπεφύκεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ Φύω.

Ἐπέχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Πείκω.

Ἐπέχρησα, ἀόρ. τοῦ Ἐπικίχρημι.

Ἐπ·έχω, Μ. ἐφ·έξω ἢ ἐπι·σχήσω (ἀόρ. Ἐπέσχον κτλ.). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἔχω (Κρατῶ, Βάλλω, Ἀκκουμβῶ) τι ἐπάνω εἰς. » Θρήνυϊ πόδας ἐπεῖχεν, « Ἰλ. Ξ., Ὀδ. Ρ. (καὶ διηρ.) » Ἐπὶ κώπῃ σχέθε χεῖρα, « Ἰλ. Α. 2) κρατῶ τι ἔμπροσθεν ἢ πλησίον τινὸς (ἵνα τὸ πιάσῃ, τὸ 'πάρῃ), (ἐπμ.) = Παρέχω, προσφέρω. » Οἶνον ἐπέσχεν, « Ὀδ. Π., Ἰλ. Ι. » Κοτύλην ἐπέσχεν, « Ἰλ. Χ. » Εἴποτέ τοι μαζὸν ἐπέσχον, « αὐτ. (ἢ μσ.) » Ἐπισχόμενος ἐξέπιε, « Πλάτ. 3) κρατῶ τι ἴσια κατεπάνω τινος, (ἰδιαιτ. δὲ) ἔχω τ' ὀμμάτι μου ἐπάνω εἰς, 'μματιάζω, σημαδεύω, (ἐν γέν.) διευθύνω τι πρὸς ἢ κατά. » Τόξον σκοπῷ ἐπέχειν, « Πίνδ. (ἢ διηρ.) » Ἐπὶ Τυδείδῃ ἔχον ἵππους, « Ἰλ. Ε. (ἢ ἐλλ.) » Ἐπὶ δὲ αὐτῷ πάντες ἔχωμεν ἀθρόοι, « Ὀδ. Χ. (καὶ μὲ αἰτ. προθετ.) » Τὰς ναῦς ὁρῶντες ἐπεχούσας πρὸς τὴν Πελοπόννησον, « Πλ., ὅτι διευθύνοντο (κοιν. εἶχαν τὴν πρύμνην των) πρός, (παρβλ. Ἐπιβάλλω). (καὶ μσ. ἐλλ.) » Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς ἐπισχόμενος βάλεν ἰῷ, « Ὀδ. Χ. (καὶ τρπ.) » Τί μοι ὧδ' ἐπέχεις θυμῷ; « Ὀδ. Τ., τί μ' ἔχεις ἔτσι 'ς τὸ 'μμάτι; (ἢ) τί τὰ ἔχεις μαζῇ μου; (ὅθεν. 4) (μτφορ. καὶ ἐλλ.) ἔχω τὸν νοῦν ἢ τὸν ὀφθαλμόν μου προσηλωμένον εἴς τι, ἔχω κατὰ νοῦν, ἔχω σκοπόν, (ἐν γέν.) προσέχω, παρατηρῶ. » Ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς, « Ἡρ. » Ἐπέχοντες τῇ βασιλείᾳ, « Γρφ., ἐποφθαλμιῶντες. » Ἔπεχε σεαυτῷ καὶ τῇ διδασκαλίᾳ, « αὐτ. » Ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς, « αὐτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.). » Ἐπὶ ταύτην ἐπεῖχον στρατεύεσθαι, « Ἡρ. » Ἐπεῖχον ἐλλάμψασθαι, « αὐτ. » Οὐκ ἐπέσχον τὸ στρατόπεδον καταλαβεῖν, « Θκ. (παρβλ. Ἐπιβάλλω). 5) κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, σταματῶ, ἀναβάλλω, (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) ἀργοπορῶ, ζέκομαι (καὶ) προσμένω· παύω· (τρπ.) ἐπιμένω· (καὶ κατὰ τοὺς σκεπτικοὺς τοὺς ἐκ τούτου κληθέντα Ἐφεκτικούς), ἀναβάλλω τὴν κρίσιν μου περί τινος, διστάζω ν' ἀποφασίσω. » Ἐπέσχε τῇ χειρὶ τὸ στόμα, « Πλ. » Ἐπέσχε ῥέεθρα, « Ἰλ. Φ. (ἢ πθ.) » Ἐπισχεθὲν τὸ ῥεῦμα « Συν. » Ἐπέχει με γῆ, « Ἐπγρ. » Καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φονῆς; « Σοφ. » Ἐπέσχε μυριάδας ἑπτὰ Ῥωμαίων, « Πλ. (ἢ μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Ἐπέσχεν αὐτὰς τοῦ πρόσω, « Λξ. (ἢ ἐλλ.) » Ἐπίσχες (ἐνν. σαυτὸν) τοῦ δρόμου, « Ἀρσφ. (καὶ ἀπολύτ.) » Μικρὸν ἐπισχών, « Πλάτ., (κοιν.) κοντοστάθηκε. » Νῦν καιρὸς ἔρδειν.. εἰ δ' ἐφέξετον, « Σοφ. » Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπεῖχεν, Ὀδ. Φ., ἐπέμενε. (καὶ μσ. σπντt.) » Ἀμφὶ γαίῃ ἐπέσχετο, « Ἡσ., ἔμεινε 'μπηγμένον, ἐσκάλωσε. (καὶ πθ.) » Τὴν φωνὴν ἐπέσχετο παντάπασι, « Πλ., (παρβλ. Κατέχω). 6) κρατῶ (πιάνω) τόσον διάστημα τόπου, φθάνω (ἐκτείνομαι) ἕως. » Ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, « Ἰλ. Φ. » Ὅσσον χῶρον ἐπεῖχε νέκυς, « Ἰλ. Ψ. » Ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος, « αὐτ. » Ἐπεῖχον τοὺς Τεγεήτας, « Ἡρ., ἔφθαναν ἕως. (καὶ χ. πτ.) » Ἄνωθεν ἐπεχούσης πέτρας ὑψηλῆς, « Διόδ. (καὶ τρπ.) » Τάξιν ἐπέχειν, « Πλ. (ὅθ. 7) (τρπ.) ἔχω εἰς τὸ χέρι μου, ὁρίζω, διοικῶ, ἐξουσιάζω· ἐπικρατῶ, κυριεύω. » Ὁ τὸν κόσμον ἐπέχων, Ἀρστ. (καὶ μτνμ.) » Θυσίαι ἐπεῖχον τὴν πόλιν, « Ἡρ. » Ἢν μὴ λαμπρὸς ἄνεμος ἐπέχῃ, « αὐτ. » Ὡς ἐπέσχεν ἡμέρα, « Παυσ. (καὶ μτφορ.) » Τὴν τύχην ἣ νῦν ἐπέχει, « Δμ.

Ἐπέων, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐπῶν, γεν. πλθ. τοῦ Ἔπος.

Ἐπεών, Π. ἀντὶ Ἐπών, ἐνς. τῆς μτχ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἰμί).

Ἐπ·ηβάω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Ἐφηβάω.

Ἐπήβολος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ (καὶ εὐχρηστότ. τοῦ) Ἐπίβολος, (μὲ γεν.) ὁ ἐπιτυχὼν (ἀποκτήσας) τι, (ἐπμ.) μέτοχος. » Νηὸς (» Ἐρετάων) ἐπήβολος, « Ὀδ. Β., ἔμπειρος. » Φρενῶν ἐπήβ., « Αἰσχλ., ἔμφρων, νουνεχής. » Ζῶα, ὅσα τριχῶν ἐπήβολα, « Αἰλ. (ἢ ἐπὶ κακ.) » Νόσου ἐπήβ., « Αἰσχλ., ἀσθενής. (καὶ χ. πτ.) » Ἐπήβολος ἢ πολύχρυσος, « Σδ., εὐτυχής. » Κλέψαι πράγματα ἐπηβολώτατος γενόμενος, « Πλ., ἐπιτηδειότατος. 2) (μὲ δοτ.) ὁ ἀνήκων εἴς τι ἢ χρησιμεύων ὡς ἀντικείμενον τοῦ σκοποῦ τινος. » Ἐπήβολος ἅρματι νύσσα, « Θκρ., Ἀπλλν. (ὅθεν 3) (ἐν γέν.) ἁρμόδιος, πρόσφορος, ἀνάλογος· (ἐπμ.) εὔχρηστος, ὠφέλιμος, εὐάρεστος. » Πάντεσσι δ' ἐπήβολος ἥνδανε μῆτις, « Ἀπλλν.

Ἐπηβόλως, ἐπίρ. Ἐπιτυχῶς· προσφόρως, ἀναλόγως· ἐπωφελῶς.

Ἐπήγαγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπάγω.

Ἐπηγκενίδες (αἱ), [ἐπενεγκεῖν]. αἱ μακραὶ σανίδες αἱ ὁπ. ἐκαρφόνοντο κατὰ μῆκος τοῦ πλοίου ἐπάνω εἰς τὰς σταμῖνας ἐν εἴδει καταστρώματος, (παρβλ. Πάροδος).

Ἐπ·ηγορεύω, Μ. εύσω, Ἰων. καὶ

Ἐπ·ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ὁμιλῶ (Παραπονοῦμαι) κατά τινος, τὸν κατηγορῶ ὡς πταίστην (ὡς ἔνοχον), τὸν ὑβρίζω.

Ἐπηγορία (ἡ), Ἰων. κατηγορία (παράπονον) κατά τινος.

Ἐπῄειν, παρτ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἶμι).

Ἐπῆεν, Π. ἀντὶ Ἐπῆν. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἰμί).

Ἐπῄεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἶμι).

Ἐπηετανὸς [ἐπί, ἔτος], ή ἢ ός, όν, Π. ὁ ἐξαρκῶν ἢ διαρκῶν δι' ὅλου τοῦ ἔτους, (ἐπμ.) πολύς, ἄφθονος· συνεχής, ἀλλεπάλληλος. » Ἔνθ' ἤτοι ληνοὶ (ἀρδμοὶ) ἦσαν ἐπηετανοί, « Ὀδ. Ζ'. Κ. » Σῖτον ἐπηετανὸν παρέχοιμι, « Ὀδ. Σ. » Τρίχες ἐπηεταναί, « Ἡσ., πυκναί. » Αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι, « Ὀδ. Δ. » Πολλὰ δὲ κᾶλα λαβὼν ἐπέθηκεν ἐπηετανά, « Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) » Πρασιαί... πεφύασιν ἐπηετανὸν γανόωσαι, « Ὀδ. Π. » Πίνοντες καὶ ἔδοντες· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον, « αὐτ., (παρβλ. Ἄφενος).

Ἐπήθρηκα, πρκ. τοῦ Ἐπαθρέω.

Ἐπήϊεν, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πρκ. καὶ

Ἐπήϊσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἶμι).

Ἐπῆκαν, Ἰων. ἀντὶ Ἐφῆκαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ἐφίημι.

Ἐπήκοος (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ ἀκούων (ἐπακούων, εἰσακούων) τινός. (πθ.) ὁ ἀκουόμενος ἢ δυνάμενος ν' ἀκουσθῇ ἢ νὰ εἰσακουσθῇ. » Ἐπήκοα γενέσθαι παρὰ θεῶν, « Πλάτ. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) » Εἰς ἐπήκοον (» Εἰς τὸ ἐπήκοον, [ἢ] » Ἐν ἐπηκόῳ) τινός, « Λξ., εἰς τρόπον ὥστε ἢ εἰς μέρος ὅπου νὰ ἠμπορῇ ν' ἀκουσθῇ ἢ ν' ἀκούσῃ τις. » Ἐβάδιζεν ἐς τὸ ἐπηκοώτατον τοῦ οὐρανοῦ, « Λκ. (Ἰκαρομέν. 23). » Ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβάς, ῥᾷον οὕτως ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκαλέσομαι, « αὐτ.

Ἐπῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπέρχομαι.

Ἔπηλις, ιος καὶ

Ἐπηλίς, ίδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ (καὶ εὐχρηστότ. τοῦ) Ἐφηλίς.

Ἐπηλλαγμένως [ἐπαλλάσσω], ἐπίρ. (μτχ.). Κατ' ἐναλλαγήν, ἀμοιβαίως, ἐναλλάξ.

Ἐπ·ηλυγάζω [ἐπί, ἠλύγη] Μ. άσω. Κρύπτω (Σκεπάζω [καὶ μσ.] Σκεπάζομαι) ἀπὸ 'πάνω, μεταχειρίζομαί τι ὡς σκέπασμα· (συνκδχ.) συγκρύπτω, συσκιάζω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ ἐνίοτε αἰτ. ἐκ δ'.) » Ἐπηλυγάζομαι τὴν κεφαλὴν θοιμάτιον, « Σδ. » Τίκτουσιν ἐν τῇ γῇ ἐπηλυγαζόμεναι ὕλην, « Ἀρστ. » Ἐπηλυγάζομαί τινα, « Πλάτ., κρύπτομαι ὄπισθέν τινος. » Ὅπως τῷ κοινῷ φόβῳ τὸ σφέτερον ἐπηλυγάζωνται, « Θκ. (ἢ πθ.) » Τὰ ἐπιμήνια ἐπηλυγάζονται, « Ἱπκρ., χάνονται, παύουν.

Ἐπηλύγαιος, α, ον, Π. σκεπασμένος· σκοτεινός.

;Ἐπηλυγίζομαι, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπηλυγάζομαι.

Ἐπήλυθον, Π. ἀντὶ Ἐπῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπέρχομαι.

Ἐπήλυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐπηλύγαιος. ‖. » Τὴν πέτραν ἐπήλυγα λαβόντες, ἑστήκασιν, « Εὐρ., (περιφρ.) ἀντὶ Ἐπηλυγασάμενοι.

Ἔπηλυς [ἐπήλυθον], υδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔξωθεν ἢ ἔπειτα ἐλθών, ξένος. Ἔποικος. » Μήτ' ἐνοίκων μήτ' ἐπηλύδων τινά, « Αἰσχλ. » Ὦ ξένοι, ἔλθετ' ἐπήλυδες αὖθις, « Σοφ. » Ὀγδοάτης μετὰ φέγγος ἐπήλυδος ἠριγενείης, « Νόνν., ἀντὶ Ἐπερχομένης ἢ Ἐπελθούσης. (καὶ μὲ γεν.) » Οὔτε ἐπήλυδες τῶν τόπων καὶ οἱ αὐτόχθονες, « Γργ.

Ἐπηλυσίη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ

Ἐπήλυσις [ἐπήλυθον], εως (ἡ), = Ἐπέλευσις, ἄφιξις, ἐρχομὸς (αἰφνίδιος) ἔξωθεν, ἐπιδρομή, ἔφοδος (» Βαρβαρικὴ —, « Σδ.). (κυρ. δὲ) κακοποίησις διὰ μαγεύματος, βασκανία κτλ. » Οὔ μιν.. ἐπηλυσίη δηλήσεται, « Ὅμ. (παρατηρ. ὅτι καὶ τώρα αἱ γυναῖκες ὅλα τὰ αἰφνίδια νοσήματα, τῶν ὁπ. ἀγνοοῦν τὰς προλαβούσας αἰτίας, τὰ ὀνομάζουν) ἀπ' ἔξω!!

Ἐπηλύτης καὶ Ἐπήλυτος, ου (ὁ), = Ἔπηλυς, ξένος, (ἐπμ.) ἀλλόκοτος, ἀσυνείθιστος. » Φάρμακον —, « Σωζ.

Ἐπημάτιος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἐφήμερος, διαρκῶν (ἢ γινόμενος εἰς) μίαν ἡμέραν ἢ καθημέραν.

Ἐπημοιβὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπαμειβόμενος (μεταλλασσόμενος, γινόμενος [κείμενος λαμβανόμενος κτλ.] ἐναλλάξ), τὸν ὁπ. μεταχειρίζεταί τις ἀμοιβαίως. » Χιτῶνες ἐπημοιβοί, « Ὀδ. Ξ., (ἴδε Ἐξημοιβός). » Ὀχῆες (θύρης) ἐπημοιβοί, « Ἰλ. Μ., τὰ εἰς τὴν ἄκραν ἑκατέρου τῶν θυροφύλλων προσηρμοσμένα κρικοειδῆ σίδηρα, τὰ ὁπ., κλειομένης τῆς θύρας, ἔρχονται τὸ ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, καὶ διὰ μέσου ἀμφοτέρων ἐμβαίνει ἡ κλεὶς (σιδηροῦς λοστός). » Ἄγκιστρον ἐπημοιβαῖς κεχαραγμένον γλωχίνων προβολῇσιν, « Ὀππ., τοῦ ὁποίου αἱ ἀκίδες ἐξέχουσιν ἐναλλὰξ (ἀντιθέτως πρὸς ἀλλήλας).

Ἐπ·ημύω, Μ. ύσω, Π. κλίνω (γέρνω) πρὸς τὸ ἓν μέρος.

Ἐπήν, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐπάν.

Ἐπῆν, παρτ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἰμί).

Ἐπηνέμιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τοῦ ἀνέμου, (μτφορ.) κοῦφος· μάταιος, ἀσύστατος, (παρβλ. Ἀνεμώλιος).

Ἐπήνεσσα ἢ Ἐπήνησα, Π. ἀντὶ Ἐπήνεσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπαινέω.

Ἐπῆνθον, Δ. ἀντὶ Ἐπῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπέρχομαι.

Ἐπηνύσθη, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπανύω.

Ἔπηξα, ἀόρ. ά. τοῦ Πήγνυμι.

Ἐπῆξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπᾴττω ἀντὶ Ἐπαΐσσω.

Ἐπηόνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπὶ τῆς ἠϊόνος (τῆς ἀκρογιαλιᾶς), Ἐπάκτιος.

Ἐπήορος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπαείρω]. ὁ κρεμάμενος ἀπὸ (ἢ ἐπάνω) τινος.

Ἐπ·ηπύω, Μ. ύσω, Π. φωνάζω ἐπάνω εἰς (δηλ. διά) τι, ἐπιφωνῶ, ἐπευφημῶ, ἐπικελεύομαι.

Ἐπῆρα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπαίρω.

Ἐπήρατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπέραστος, εὐάρεστος, ἐπιθυμητός, ἀξιαγάπητος.

Ἐπηρεάζω [ἐπήρεια], Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἢ [σπν] προθετ. αἰτ.) Βλάπτω, ζημιόνω· διαβάλλω· ἀτιμάζω· (ἐν γέν.) κακομεταχειρίζομαι, πειράζω.

Ἐπηρεασμὸς (ὁ). τὸ ἐπηρεάζειν, πείραγμα, ζημίωμα κτλ., ἴδε Ἐπήρεια.

Ἐπηρεαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπηρεάζων, λυμεών, ἐπίβουλος κτλ.

Ἐπηρεαστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ δυνάμενος ἢ συνειθίζων νὰ ἐπηρεάζῃ, βλαπτικός, πειρακτικός.

Ἐπήρεια (ἡ), [ἐπί, ἀρειά ἢ Ἄρης]. (κατὰ λέξ.) ἐπίπληξις· φοβερισμός· κακολογία, ὕβρις, βία· ἐπιβουλή· διαβολή· χαιρεκακία· περιφρόνησις· (ἐν γέν.) πείραξις, βλάβη, ζημία κτλ. » Κελεύειν κατ' ἐπήρειαν δέχεσθαι αὐτούς, « Θκ., πρὸς βλάβην ἢ διαβολὴν τῶν (δεχομένων) ἢ, ἀπειλητικῶς, διὰ τῆς βίας.

Ἐπ·ηρεμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἡσυχάζω ἐπάνω εἴς τι ἢ ἔπειτα ἀπό, ἐπαναπαύομαι, ἐφησυχάζω.

Ἐπηρέμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἠρεμία ἐπιγινομένη.

Ἐπήρετμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθήμενος εἰς τὸ (δηλ. τραβῶν) κουπὶ (ἐρετμόν). » Ἑταῖροι —, « Ὀδ. Β., Μ., οἱ κωπηλατοῦντες. 2) ὁ ἐφωδιασμένος (ἁρματωμένος) μὲ κωπιά· » Ναῦς —, « Ὀδ. Ε., Ξ.

Ἐπηρεφὴς [ἐπί, ἐρέφω], έος (ὁ, ἡ), Π. σκεπασμένος ἀπὸ 'πάνω· θολογυρισμένος, θολοσκέπαστος, ἢ· ἐπικείμενος (ἐπικρεμάμενος) εἰς σχῆμα ὀροφῆς. » Σπέος (» Σίμβλον) ἐπηρ., « Ὀδ. Ν., Ἡσ. Θγ. (παρβλ. Κατηρεφής). » Πέτραι (» Κρημνοὶ) ἐπηρ., « Ὀδ. Κ. Μ., Ἰλ. Μ.

Ἐπήρης [ἐπί, †ἄρω], εος (ὁ, ἡ), Π. προμηθευμένος μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα (πρὸς ἑτοιμασίαν), ἁρματωμένος, ἕτοιμος.

Ἐπήρθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπαίρω.

Ἐπήριστος καὶ Ἐπήριτος (ὁ, ἡ), Π. περὶ τοῦ ὁπ. γίνεται ἔρις (φιλονεικία), ἀμφισβητήσιμος, περιμάχητος, (ἐπμ.) περισπούδαστος.

Ἐπῆρμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐπαίρω, (ὅθεν

Ἐπηρμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ἔπαρσιν, ὑπερηφάνως.

Ἐπῆρσα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐπαραρίσκω.

Ἐπῆσαν, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἰμί).

Ἐπῇσαν, Π. ἀντὶ Ἐπήϊσαν.

Ἐπησθείεν, Ἰων. ἀντὶ Ἐφησθείησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἐφήδομαι.

Ἐπησθόμην, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐπαισθάνομαι.

Ἐπήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφήσω, μέλλ. τοῦ Ἐφίημι.

Ἐπητανὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπηετανός.

Ἐπήτεια (ἡ), Π. = Ἐπητύς, εὐπροσηγορία, ἐπιείκεια κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐπητής, οῦ (ὁ) καὶ

;Ἐπήτης, εος (ὁ, ἡ), Π. [†ἔπω, εἰπεῖν]. ὁμιλητικός, καταδεκτικός, εὐπροσήγορος, ἥμερος, (κοιν.) 'παίρνων ἀπὸ λόγια· φρόνιμος, εὐάγωγος, (παρβλ. Ἤπιος).

Ἐπητικὸς [ἕπομαι], ή, όν. Ἀκολουθητικός. » Τῶν ἀρετῶν ταὶ μὲν ἐντὶ ἀγεμονικαί, ταὶ δ' ἐπητικαί, « Στβ.

Ἐπήτριμος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπί, ἥτριον]. (ἐπὶ ὑφάσμ.) πυκνὰ ὑφασμένος, (κοιν.) χρουστός· (συνκδχ. καὶ ἐν γέν.) πυκνός, ἕνας κοντὰ εἰς τὸν ἄλλον, ἐπάλληλος· (μτφορ.) φρόνιμος, πανοῦργος, (παρβλ. Πυκινός).

Ἐπητὺς [ἐπητής], ύος (ἡ), Π. εὐπροσηγορία, φιλοφροσύνη, ἐπιείκεια, πρᾳότης, φιλανθρωπία, εὐμένεια, (κατὰ δὲ τὸν Σουίδ. καὶ ἄλλους) φρόνησις, (καὶ κατὰ τὸν Δούκαν, Ὀδ. Φ. 306) = Ἐπαίτησις (;).

Ἐπ·ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω ἦχον (κρότον) ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν' ᾧ γίνεταί ἢ λέγεταί) τι, ἐπικροτῶ.

Ἐπήχησις, εως (ἡ). τὸ ἐπηχεῖν, ἦχος συνεχής.

Ἐπηῶος (ὁ, ἡ), Π. = Ὑπηῶος, πρωϊνός, ἑωθινὸς ἢ ἀνατολικός (;).

;Ἐπήωρος (ὁ, ἡ), γρμτ. (τάχα διόρθ. πρὸς ἐτυμολ. τοῦ) Ἐπήορος.

Ἐπί, πρόθ. (συντ. μὲ γεν., δοτ. καὶ αἰτ., ἢ σημ. ἐν μὲν συντ., μετὰ γεν. μὲν 1) Τόπον (κυρ. μὲν καὶ Α'. κατὰ) τὸ Ἐπάνω. » Τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου, « Ἰλ. Σ. » Ἐφ' ἵππου, « Ξεν. » Ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, « Παρ. » Ἔγχεα ὀρθὰ ἐπὶ σαυρωτῆρος, « Ἰλ. Κ. » Τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρόπιος νεὼς ἔκβαλε κῦμ' ἐπὶ χέρσον, « Ὀδ. Τ. » Ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσαν (τὰς ναῦς), « Ὅμ. » Ἐπὶ κάπρου τομίων στὰς ὀμόσασθαι, « Λξ. (ὅθεν ἐλλ.) » Ἐφ' ἱερῶν ὀμό-

σαι, « Αξ. » Ἐπὶ κόῤῥης παίειν, « Αξ. » Φέρειν ἐπὶ μὲν τῆς γλώσσης σιγήν', ἐπὶ δὲ τοῦ προσώπου αἰδῶ, « Πλ. (Β'.) τὸ Πλησίον. » Ἀφικνοῦνται ἐπὶ Θρᾴκης,« Θκ., εἰς τὰ μέρη, εἰς τὰ πέριξ. » Ἀνεχώρησαν ἐπ' οἴκου,« αὐτ., εἰς τὰς πατρίδας των, ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια· (Γ'.) τὸ Ἔμπροσθεν, ἐνώπιον, ἐπὶ παρουσίᾳ. » Ἐπὶ πολλῶν, « Αξ. » Ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, « Αχ. » Γράψομαί σε ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, « αὐτ. (Δ.') τὸ Μεταξύ, ἀναμεταξύ. » Οὐδεὶς οὔτ' ἀθανάτων οὔθ' ἁμερίων ἐπ' ἀνθρώπων, « Σοφ. » Ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, « Ἀρστ. (ὅθεν Ε'. τρπ. καὶ συνκδχ.) ἀντὶ τοῦ Μόνος, αὐτὸς καθ' ἑαυτόν. » Εὔχεσθε σιγῇ ἐφ' ὑμείων,« Ἰλ. Η. » Πόλις κειμένη ἐφ' ἑωυτῆς, « Ἡρ. » Ἡ Κασπίη θάλασσά ἐστι ἐφ' ἑωυτῆς, « αὐτ., δὲν συνέχεται μὲ ἄλλην. » Εἶχον γὰρ καὶ οὗτοι ἐφ' ἑωυτῶν μάντιν, « αὐτ. » Τὸ ἐφ' ἑαυτῶν μόνον προορώμενοι, « Δμ., τὸ ἴδιόν των συμφέρον.

2) (τρπ.) Ἐπιστασίαν. » Ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ, « Αχ. (καὶ ἐλλ.) » Ὁ ἐπὶ τοῦ ὀρύγματος, « Δμ., ὁ δήμιος ἢ δεσμοφύλαξ. » Οἱ ἐπ' ἐξουσίας, « Γρφ., οἱ ἄρχοντες. » Ὁ ἐπὶ τῶν ἀποῤῥήτων, « Βυζ., ὁ ἄλλ. Ἐξ ἀποῤῥήτων. » Οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων, « Δμ., οἱ ἐν τοῖς πράγμασι (τοῖς πολιτικοῖς), (ϗ καθὼς λέγουν τῶρα γελοίως οἱ πιθηκίζοντες τὰ πάντα), οἱ ἐπὶ κεφαλῆς (!!!) τῶν πραγμάτων. 3) Χρόνον (κυρ. κατὰ διάρκειαν, δηλ.) Ἐν ᾧ (ὑπάρχει ἢ γίνεταί τι). » Ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων, « Ἰλ. Ε. » Ἐπὶ Μήδων ἀρχόντων, « Ἡρ. » Ἐπ' ἐμοῦ γὰρ οὐχὶ πάλαι γέγονε ταῦτα, « Δμ., εἰς τὰς ἡμέρας (τὸν καιρόν) μου. » Ἐπὶ ἄρχοντος (δεῖνος), « Ῥτρ. » Ἡ ἐπ' Ἀνταλκίδȣ εἰρήνη, « Αξ. (παρβλ. 5). 4) Τρόπον ἢ Τὸ πῶς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥηματικῶς). » Ἐπὶ λέξεως. » Ἐπὶ μέρους, « ἀντὶ Κατὰ λέξιν, Κατὰ μέρος, (κυρ. δὲ εἰς τὰς τακτ. φρσ.) » Ἐφ' ἑνός, « εἰς τὴν γραμμήν. » Ἐπὶ κέρως, « κατὰ μέτωπον. » Ἐπὶ τεσσάρων, « τέσσαρες εἰς τὴν ἀράδα (δηλ. ἕνας ὄπισθεν τοῦ ἄλλȣ). » Ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων συνεστραμμένοι,« Ξεν., τεταγμένοι πυκνῶς ἀνὰ 50 κατὰ βάθος τῆς φάλαγγος. 5) Αἰτίαν (ἢ ποιητικήν, δηλ.) τὸ Διατί. » Ἐπὶ πολλῶν ἄν τις κατίδοι, « Δμ., (κοιν.) ἀπὸ πολλά. » Οὐκ ἔχω συμβαλέσθαι ἐπ' ὅτευ, « Ἡρ. » Μετονομασθῆναι αὐτοὺς ἐπὶ (ἴσ. ἐνν. τῷ ὀνόματι) τούτου Τυρσηνούς, « αὐτ. (παρβλ. Β. 7.)· (ἢ ὀργανικήν, δηλ.) τὸ Δι' οὗ. » Ἡ ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνη,« Ξεν., ἡ διὰ συνεργείας (μεσολαβήσεως) αὐτοῦ· (ἢ τελικὴν) ἀντὶ τῆς Περί. » Τὸ λεγόμενον ἐπὶ τῶν θεῶν, « Αξ. ‖. (μὲ δοτ. δὲ 1) Τόπον (δηλ. ἢ τὸ Ἐπάνω ἢ τὸ Ἔνδον ἢ τὸ Πλησίον), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Π.) » Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, « Ἰλ. Α. » Ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ, « Ὀδ. Η. » Ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, « Συν. » Τῷ δ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκεν Ἥρη, « Ἰλ. Α. (καὶ τρπ.) » Ἐπὶ τῇ τελευτῇ τοῦ βίου, « Αξ.

2) (τρπ.) τὸ Ἐναντίον ἢ Κατά, κατεπάνω. » Τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσιν .. ἵσταντο, « Ἰλ. Β. » Ἧκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος, « Ἰλ. Α. » Ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, « Ἰλ. Γ, Δ κτλ. » Ὅσ' ἐφ' ἡμῖν κάκ' ἐμήσατο, « Σοφ. » Αἴθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσειεν, « Ἰλ. Δ., (κοιν.) νὰ ἐβγάλῃ τὸν θυμόν του (νὰ ξεθυμάνῃ) ἐπάνω τους. 3) κυριότητα, πληρεξουσιότητα· ἐπιστασίαν. » Υἱὸν δ' οὐ τέκετ', ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι, « Ἰλ. Ε., (παρβλ. 7). » Οὐδέ ἑ μήτηρ σημαίνειν εἴασκεν ἐπὶ δμωῇσι γυναιξίν, « Ὀδ. Χ. » Σὲ δ' ἐπὶ ταῖς ἄρχυσιν (ἔσεσθαι), « Ξεν. » Ποιεῖσθαί τι ἐπί τινι, « Πλάτ. » Ἐπ' ἐμοί ἐστιν, « Ἡρ., εἶνε εἰς τὸ χέρι μου (εἰς τὴν ἐξουσίαν μου). (καὶ ἐλλ.) » Τὸ ἐπ' ἐμοί, « Αξ., ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, ὅσον ἐξήρτηται ἀπ' ἐμοῦ, (παρβλ. Ἐν). 4) Χρόνον (Π. μὲν κατὰ προσδιορισμόν, δηλ.) τὸ Ὅτε, Ἐν ᾧ. » Ἀλλ' ἤτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμέας αὐτούς, « Ἰλ. Θ., αὐτὴν τὴν νύκτα, ἐν καιρῷ τῆς νυκτός· (καὶ πληρέστερον) » Ἐπ' ἤματι τῷδε,« Ἰλ. Ν. Τ., κατ' αὐτὴν τὴν (δηλ. τὴν σημερινὴν) ἡμέραν (πάντῃ διάφορον τοῦ) » Ἐπ' ἤματι πάντας ὀλέσθαι, « Ὀδ. Β., εἰς μίαν ἡμέραν, αὐθημερόν, (καὶ τοῦ) » Ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ, « Ὀδ. Ξ., καθ' ἡμέραν, (προσδιωρισμένον) διὰ μόνην ἐκείνην τὴν ἡμέραν. (ϗ λογογραφ.) » Ἐπὶ παντάπασι νηπίῳ αὐτῷ τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος, « Δμ., ὅταν ἦτον. (παρὰ λογογρ. δὲ 5) τὸ Ὕστερον (ἔπειτα) ἀπό, μετά. » Ἐπὶ χιόνι πεσούσῃ ἀνάγκη ἐστὶν ὗσαι, « Ἡρ. » Καὶ μὴ 'πὶ καλλίστοισι πόνοις αὐτὸν ἀπολέσητε,« Σοφ. » Ἐπὶ τούτοις, » Ἐπὶ πᾶσι, « Αξ. » Καὶ ἥκει τις ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, παῖς ἐπ' ἀνδρί, καὶ ἀνὴρ ἐπὶ παιδί, « Συν. » Ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ, « Ὀδ. Η. » Ἐπὶ τῷδε δ' ἠγόρευε Διομήδης, « Εὐρ. (παρβλ. καὶ 6) Προσθήκην ἢ τὸ Προσέτι, ἐκτὸς τούτου. » Ἐπὶ τούτοις, » Ἐπὶ πᾶσι, « Αξ. » Τόσσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας, « Ὀδ. Ω. » Ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῇσιν,« Ἰλ. Ι. Ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακά, « Ὀδ. Γ. » Ὅταν κάρδαμον μόνον ἔχωσιν ἐπὶ τῷ σίτῳ, « Ξεν. » Εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε, « Ὀδ. Ρ. » Οὐκ ἄρα δή γ' ἐπὶ εἴδεϊ ϗ φρένες ἦσαν, « αὐτ. » Μεμάασαν ἡμέας ἐξεναρίξαι ἐπὶ προτέροισι κακοῖσιν, « Ὀδ. Χ., ἐκτὸς τῶν ὅσων κακῶν (κοντὰ εἰς ὅσα) μᾶς ἔκαμαν προτοῦ. » Αἲ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἴην τῷδ' ἐπὶ θυμῷ, « Ὀδ. Π., μὲ αὐτὴν (τὴν ἰδίαν) καρδίαν (τὴν ὁπ. ἔχω τῶρα). (καὶ ἐν εἴδει συγκρ.) » Οὔ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο, « Ὀδ. Η., ἔμπρὸς εἰς (ἢ ἔπειτα ἀπὸ) τὴν γαστέρα.

7) Αἰτίαν (ἢ τελικήν, δηλ.) τὸν σκοπόν, τὸ Οὗ ἕνεκα. » Γαστέρες .. ἃς ἐπὶ δόρπῳ κατθέμεθα, « Ὀδ. Σ. » Βοῶν .. οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν Ἀχιλλεύς, « Ἰλ. Ψ. » Λέγει ἐπ' αὐτοῖς ἔπαινον τὸν πρέποντα, « Θκ. » Αὔτως ἠλάσκουσιν .. οὐδ' ἐπὶ χάρμῃ, « Ἰλ. Ν. » Ἀνηνύστῳ (» Ἀτελευτήτῳ) ἐπὶ ἔργῳ, « Ὀδ. Π. » Παῖδα τηλύγετον, πολλοῖς ἐπὶ κτεάτεσσιν, « Ἰλ. Ι., (δηλ.) ἵνα τὸν ἀφήσῃ κληρονόμον τῶν πολλῶν του κτημάτων. » Ἐπὶ παισὶ δύο τελευτῶν, « Αβν. » Ἔργα τελέσειεν, δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ, « Ἰλ. Κ. » Θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτόν, μισθῷ ἔπι ῥητῷ,« Ἰλ. Φ. » Μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ, « Ὀδ. Λ. » Ἐπὶ σωτηρίᾳ τῆς Σικελίας, « Πλάτ. » Ἐπὶ τῷ παντὶ βίῳ,« Ξεν. » Ἐπ' ἀγαθῷ, « Αξ » Ἐπὶ πᾶσι δικαίοις, « Δμ. » Ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις, « Θκ. » Ἐπὶ πόσῳ, « Αξ. » Ἐπὶ πολλῷ γεγενῆσθαι, « Δμ. (π. Χερσον. 103), πολὺ (ἀκριβὰ) ἐκόστισαν. » Ἐπὶ τούτῳ .. ἐφ' ᾧ, (καὶ μετὰ τοῦ Τε) » Ἐφ' ᾧ τε (πρὸς ὁρσ. ἢ ἀπαρ.), « μὲ αὐτὴν τὴν συμφωνίαν, μὲ αὐτὸν τὸν σκοπόν· (ἢ Ποιητικήν). » Ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν,« Ἰλ. Β. » Γέρας .. ᾧ ἔπι πολλ' ἐμόγησα,« Ἰλ. Α. » Ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον ϗ πόλλ' ἐμόγησα, « Ἰλ. Ι., ἐξ αἰτίας σου, χάριν σου· (καὶ πληρέστερον:) » Τῷ ἔπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσει, « Ὀδ. Π. » Οὐκ ἂν δή τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ χαλεπαίνοι, « Ὀδ. Σ. » Ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς;« Αχ. (ἐδῶ ὑπάγεται κατ' ἐκτ. ϗ τὸ) » Καὶ ἐκάλουν αὐτὸν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ζαχαρίαν, « Γρφ. (καὶ ἐλλ. κατ' ἐναλλαγ.) » Τὸν μὲν ἐπὶ τἀδελφῷ Δημήτριον, τὸν δ' ἐπὶ τῷ πατρὶ Φίλιππον ὠνόμασε, « Πλ. (παρβλ. Α'. 5)· (ἢ Ὀργανικήν, δηλ.) τὸ Δι' οὗ. » Ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι, « Αχ., εἰς (μὲ) τὸ ὄνομά σου. » Ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλομεν, « Γρφ. (ἐδῶ ἴσως ὑπακτέον καὶ τὰς φρσ.) » Ἐπὶ γογγυλίσι δ' ἐβίω πάντα τὸν χρόνον, « Ἀθ. » Ἀριστῶμεν ἐπὶ ἀλφίτοις, « Συν. ‖. (μετὰ αἰτ. δὲ 1) Τόπον (ἢ κατὰ κίνησιν πρός τι). » Ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν, « Ἀρσφ. » Ἐπὶ ἔργα τράποντο, « Ἰλ. Γ. » Ἐπὶ βοῦν ἴτω, « Ὀδ. Γ. » Ἡ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆα ᾔειν,« Ὀδ. Ε. (καὶ τρπ.) » Ἐπὶ πᾶν ἦλθον, « ἐδοκίμασα κάθε τρόπον· (ϗ μτνμ.) » Λεύσσων ἐπὶ οἴνοπα πόντον, « Ὅμ. (ἢ κατὰ συνέχειαν καὶ ἔκτασιν, δηλ.) τὸ Ἕως. » Ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα, « Ὀδ. .. » Ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην,« Ὀδ. Ξ. » Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, « Ἰλ. Κ. » Ἀπὸ χειρὸς ἐπ' ἰξύν. « Ἀρατ. » Αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν, « Ὀδ. Ζ. (καὶ μετὰ τοῦ Ὅσον) » Ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν, Ἰλ. Γ. » Ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ γίγνεται, « Ἰλ. Ο. » Ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ πάσης, « Ὀδ. Ν. » Ἐπὶ δεξιὰ ἢ δ' ἐπ' ἀριστερά, « Ἰλ. Η., Μ. (καὶ καταχρ. ἐπὶ ποσότητος) » Ἐπ' ἑκατὸν γὰρ καὶ τριηκόσια ἐκφέρει,« Ἡρ. (καὶ περιφρ. ἀντὶ ἐπιῤ.) » Ἐπὶ τρίς,« Αξ. (ἢ κατὰ στάσιν:) » Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν εἰσὶ δύω, « Ἡσ. (ϗ κατὰ σημασ. τοῦ Ἐπάνω:) » Δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός, « Ἰλ. Β. » Βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,« Ἰλ. Γ. (ἢ τοῦ Πλησίον) » Ἐπὶ τὴν ἑστίαν ἐκαθέζετο, « Θκ. 2) (τρπ.) τὸ Ἐναντίον, κατά. » Ἦλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον,« Ἀρσφ. » Ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνιςὰς ἀσκεῖν, « Ἰσκρ. » Ἐφ' ἡμᾶς παρασκευάζεται, « Δμ. » Ἔπεμψαν ἐπ' αὐτὸν τριήρη, « Πλάτ. 3) Ὑπεροχὴν (ἀντὶ τῆς Ὑπέρ). » Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, « Ἰλ. Ω. 4) τὸ Μεταξύ. » Δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας,« Ὀδ. Π.

5) Ἐξουσίαν ἢ πληρεξουσιότητα. » Ἐφ' ἑαυτοὺς ποιεῖν, « Αξ. » Σώθηθ' ὅσον γε τοὐπ' ἐμέ, « Εὐρ. 6) Τρόπον ἢ τὸ Πῶς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥηματικῶς). » Ἐπ' ὀκτώ, « Θκ. » Ἐπ' ἀσπίδας πέντε ϗ εἴκοσιν, « αὐτ. 7) Ἀναλογίαν ἢ τὸ Κατά τι. » Καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν, « Ὀδ. Ε. 8) Χρόνον (συνέχειαν ἢ παράτασιν). » Εὕδον ἐπ' ἠῶ καὶ μέσον ἦμαρ, « Ὀδ. Η. » Οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον, Ὀδ. Μ. » Τλῆτε ϗ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, « Ἰλ. Β. » Ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν ἔσσεται, « Ἰλ. Ι. (ϗ ἐπιῤῥηματικῶς:) » Ἐπὶ πολύ, » Ἐπὶ μέγα, » Ἐπὶ μᾶλλον, » Ἐπὶ πλέον κτλ. » Τοῦτο δ' ἐγένετο ἐπὶ τρίς,« Γρφ.

9) Αἰτίαν (τελικήν, ἀντὶ τῆς Πρός). » Πᾶσαν ἐπ' ἰθύν, « Ὀδ. Δ., πρὸς πᾶσαν ἐπιχείρησιν. » Στέλλειν ἐπ' ἀγγελίην, « .. Ὁ μὲν πεδίονδ' ἐπὶ βοῦν ἴτω,« Ὀδ. Γ., διὰ (νὰ φέρῃ) ἕνα βῶδι. » Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, « Ἰλ. Β. » Ἐπὶ τί; « Αξ., πρὸς τί; διὰ τί; » Ἔπεμψεν ἐπ' ἐμὲ τριήρη, « Πλάτ. » Νοσῶν ἐπὶ θάνατον, « Δ. Ἀλ. ‖. (ἐν δὲ συντ. 1) τὸ ἐπάνω. » Ἐπιβαίνω, Ἐπιδερμίς, Ἐφίςημι. 2) κίνησιν εἰς τόπον. » Ἐπέρχομαι. 3) τὸ ἐναντίον ἢ κατεπάνω. » Ἐπιδρομή, Ἐπελαύνω. 4) προσθήκην ἢ ἐπίτασιν (τὸ ἔτι μᾶλλον ἢ τὸ ὅλως διόλου). » Ἐπιλανθάνομαι, Ἐπερεθίζω, Ἐπευωνίζω, Ἐπισυνθήκη, Ἐπίμετρον. 5) τὸ ὕστερον. » Ἐπεσθίω, Ἐπιβιῶναι, Ἐπιβλαστάνω. 6) Αἰτίαν ἢ τὸν σκοπόν. » Ἐπιβλαβής, Ἐπικηρύττω. 7) ἐλάττωσιν. » Ἐπίκυρτος. 8) (ἀριθμ.) ἀναλογίαν ἢ μερισμόν. » Ἐπίτριτος. ‖. (παρὰ Π., Α'. χωρίζεται τοῦ συνθέτου ῥήματος παρεντιθεμένων ἄλλων λέξεων). » Ὠμηστῇσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρȣσα, « Ἰλ. Ω., ἀντὶ Ἐπιφέρουσα· » Ἐπὶ δ' αἴθοπα πινέμεν οἶνον,« Ἡσ. (Β'. ἐκλαμβ. ἀντὶ ἐπιῤ.) » Φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι, « Ὀδ. Α. » Τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται· οὐ γὰρ ἔπ' ἀνήρ, « Ὀδ. Β. » Οὐδ' ἔπι χεῖρες οὐδὲ πόδες, « Χρσμ. » Κύματα .. πρὸ μὲν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα, « Ἰλ. Ν. (Γ'. τίθεται κατ' ἀναστροφὴν δηλ. μετὰ τὸ οὐσιαστικόν, ὅτε καὶ συνήθως βαρυτονεῖται). » Οὔ τοι ἔπι δέος, « Ἰλ. Α. » Ὧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα, Ἰλ. Α.

Ἔπι ἀντὶ Ἐπὶ (ὅταν τίθεται κατ' ἀναστροφήν, ἴδε ἀνωτέρω) ἢ ἀντὶ Ἔπεστι, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἰμί).

Ἐπιαγή (ἡ), Π. [ἐπί, ἄγνυμι], = Ἐπικαμπή.

Ἐπ-ιάλλομαι, Π. ἀντὶ Ἐφάλλομαι (εὔχρ. κυρ. μόνον ἡ μτχ. Ἐπιάλμενος).

Ἐπ-ιάλλω, Μ. αλῶ (ἀόρ. Ἐπίηλα), Π. ἀντὶ Ἐπιπέμπω· ῥίπτω (κινῶ, διεγείρω) τι κατά τινος, προξενῶ.

Ἐπιάλμενος, Π. ἀντὶ Ἐφαλόμενος (ἴδε Ἐπιάλλομαι).

Ἐπιάλτης, ου (ὁ), = Ἐφιάλτης.

Ἐπι-ανδάνω, Π. ἀντὶ Ἐφανδάνω.

Ἐπιανέω, Ἰων. ἀντὶ Ἐπανῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐπανίημι.

Ἐπ-ιαύω, Μ. αύσω, Π. (μὲ δοτ.) κοιμῶμαι (κατοικῶ, διατρίβω) ἐπάνω ἢ πλησίον εἰς, (ἄλλ. διορθ. Ἐνιαύω).

Ἐπ-ιάχω (χ. Μ.), Π. φωνάζω ἐπάνω εἰς (δηλ ἐν ᾧ γίνεταί ἢ λέγεταί) τι, Ἐπιφωνῶ, Ἐπιβοῶ.

Ἐπίβα, Π. ἀντὶ Ἐπίβηθι, ἀόρ. β'. τῆς προσ. τοῦ Ἐπιβαίνω.

Ἐπιβάθρα (ἡ). σκάλα (γέφυρα κινητὴ τὴν ὁπ. ἀκκουμβοῦν εἰς καράβι, εἰς τεῖχος κτλ.) ἵν' ἀναίβουν, (παρβλ. Ἀποβάθρα). (συνκδχ. καὶ ἐν γέν.) μέσον πρὸς ἐπίβασιν, (μτφορ.) τρόπος τὸν ὁπ. μεταχειρίζεταί τις ἵνα κατορθώσῃ (φθάσῃ) τὸν σκοπόν του. » Μὴ κρατεῖν τῆς ἐπιβάθρας,« Ἀῤῥ., (παροιμ. ναυτ.) νὰ μὴ ἠμπορῇ τις νὰ πιάσῃ πουθενὰ (καὶ μτφορ.) νὰ μὴ ἦνε βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦ του.

† **Ἐπι-βαθραίνω**, Μ. ανῶ, (νλγ.) Ἀναβαίνω πουθενὰ μὲ τὴν (Μεταχειρίζομαί τι ὡς) ἐπιβάθραν.

Ἐπίβαθρον (τό). (ἐνν. τέλος ἢ ἀργύριον) τὸ πληρονόμενον διὰ τὴν ἐπίβασιν (κυρ. εἰς πλοῖον), ναῦλος. ‖. (πλθ.) Ἐπίβαθρα (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) τὰ ἄλλ. Ἐπιβατήρια. » Δέξο θυηλήν, ἥν τοι τῆσδ' ἐπίβαθρα προτιθέμεθα νηός, « Ἀπλλν. 2) τόπος ἐπὶ τοῦ ὁπ. βαίνει (ἵσταταί ἢ κάθεταί) τις, κάθισμα· κωνάκι, κτλ. » Δένδρον .. ὀρνίθων ἐπίβαθρον, « Ἐπγρ., [ἐκ τοῦ

Ἐπι-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ἐπέβην κτλ.). (μόνον εἰς τὸν ἀόρ., καὶ μέλλ. μτβτ.) Κάμνω τινὰ νὰ πατήσῃ (νὰ ἀναβῇ, νὰ φθάσῃ) πουθενά, ἐπιβιβάζω, ἀναιβάζω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Ὅν ῥα τόθ' ἵππων ἐπέβησεν, « Ἰλ. Θ. » Ἠὼς πολλοὺς ἐπέβησε κελεύθου, « Ἡσ., τοὺς ἔβγαλεν εἰς (τοὺς ἔκαμε νὰ κινηθοῦν διὰ) δρόμον. » Πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησεν, « Ἰλ. Ι. » Ὥς κ' ἐμὲ πάτρης ἐπιβήσετε, « Ὀδ. Η. (καὶ μτφορ.) » Τὸν .. ἐϋκλείης ἐπίβησον, « Ἰλ. Θ. » Καί τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν, « Ὀδ. Ψ. ‖. (συνήθ. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) πατῶ (βάλλω τὸ ποδάρι μου, ἀναιβαίνω) ἐπάνω εἰς· φθάνω πȣθενά· καταντῶ ἕως εἰς· (τρπ.) κατορθόνω ν' ἀποκτήσω (ν' ἀπολαύσω, νὰ μάθω κτλ.) τι· (ἐπὶ κτην.) ὀχεύω, βατεύω. (μὲ γεν.) » Πύργου (» Νεώς, » Ἵππων, » Δίφρου, » Εὐνῆς, » Πυρῆς) ἐπιβ., Ὅμ. (καὶ μὲ αἰτ.) » Πιερίην δ' ἐπιβάς,« Ὀδ. Ε. » Τὸν ἱππομανῆ λειμῶν .. ἐπιβάντα, « Σοφ. (καὶ τρπ.) » Ἀναιδείης (» Εὐφροσύνης) ἐπιβ., Ὀδ. Χ., Ψ. » Τέχνης ἐπιβήμεναι, « Ὅμ. Ὕμν. » Τιμῆς ἐπιβ.,« Θγν. 2) (χ. πτ.) πατῶ (στηρίζω τὸν πόδα μου) πουθενά, ἐπιστηρίζομαι, ἐποχοῦμαι. » Οὐκ εἶχον ςηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, οὐδ' ἐπιβῆναι, « Ὀδ. Μ. » Οὔ τις ἐνόησεν μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ, ὄφρ' ἐπιβαίη, « Ἰλ. Ε. 3) ὁρμῶ κατά τινος, πατῶ (ἐμβαίνω εἰς) τὸν τόπον τȣ ὡς ἐχθρός, (μὲ δοτ.) ἐπιπίπτω, Ἐπεμβαίνω. » Ἐπιβῆναι τῷ Ἀσσυρίῳ, « Ξεν. (καὶ μὲ αἰτ.) » Σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς ἢ λόγος κακόθρους ἐπιβῇ, « Σοφ. (ϗ μὲ αἰτ. προθετ.) » Καὶ τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτὸν ἐπέβη, « αὐτ.

Ἐπι-βακχεύω, Μ. εύσω. Ἐφορμῶ ἢ Ἐπιβοῶ βακχικῶς.

Ἐπι-βάλλω, Μ. βαλῶ. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. ϗ δοτ. ἢ αἰτ. μόνην ἢ προθετ. ἐκ δ'.) Βάλλω (Ῥίπτω) τι ἐπάνω εἰς, ἐπιθέτω, προσάπτω, ἐφαρμόζω. » Σφραγῖδα ἐπιβ., « Ἡρ., (κοιν.) πατῶ τὴν βοῦλλάν μȣ. » Τὴν θύραν ἐπιβαλεῖν,« Πλδ. (ὅθεν ὁ Ἐπιβλής). » Ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην, Ὀδ. Ξ. (ϗ κατὰ τμσ.) » Ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ,« Ὀδ. Ξ. (ϗ κατ' ἀναςρφ.) » Βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἑκάστῳ, « Ὀδ. Δ. » Τὰς ὄψεις (» Τὰς χεῖρας) ἐπιβάλλειν τινί,« Αξ. (ϗ μσ.) » Τοξόται ἐπιβεβλημένοι, « Ξεν., ἔχοντες τὸ βέλος βαλμένον ἐπὶ τοῦ τόξου καὶ ἕτοιμοι νὰ τὸ ῥίψουν, (παρβλ. Διαγκυλόομαι). » Ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο, « Ὀδ. Ξ., (παρβλ. Βάλλω). (ϗ τρπ.) » Φόρους (» Ζημίαν κτλ.) ἐπιβάλ. « Ἀρστ., (κοιν.) ῥήχνω δόσιμον. » Φυγὴν ἐπιβαλὼν ἑαυτῷ ἐκ Λακεδαίμονος, « Ἡρ. 2) βάλλω προσέτι, προσθέτω, (ὅθ. μτγν.) πλειστηριάζω. » Πέντε μῆνας ἐπιβαλεῖν τῇ βοιωταρχίᾳ, « Πλ. 3) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) κτυπῶ (καὶ ναυτ. ἀράζω, ἢ [πιθανώτ.] βάλλω τὴν πρώρην μου, σημαδεύω νὰ πιάσω) πουθενά. (ὅθ. μτφορ.) ἐπιτυγχαίνω. » Ἡ δὲ (ναῦς) Φερὰς ἐπέβαλλεν, « Ὀδ. Ο. (καὶ δοτ.) » Ἀλέξανδρος ἐπέβαλε τοῖς Ἀρβήλοις, « Διόδ. (ϗ προθετ. αἰτ.) » Ἐπέβαλεν εὐθέως εἰς τὸ Θέρμον, « Πλβ. (ϗ τρπ.) » Ἐπιβάλλει (ἐνν. τὴν διάνοιαν) γοῦν τις νοήματι ἢ ἔργῳ,« Εὐς. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Οὐκ ἐπιβάλλοντος δὲ αὐτοῦ διελέσθαι τὸ αἴνιγμα,« Σχλ. (παρβλ. Ἐπέχω). 4) (ἐλλ.) βάλλω χέρι εἰς (ἐπιχειρίζομαί, ἀρχινῶ, καταπιάνομαί) τι, δείχνω ὅτι. » Τοῖς κοινοῖς πράγμασιν ἐπιβαλὼν (ἐνν. τὰς χεῖρας ἢ ἑαυτόν, « Δ. Ἀλ. « Σπȣδαιολογουμένῳ ποτὲ ὡς οὐδεὶς προσήκει, ἐπέβαλε τερετίζειν,« Αρτ. (καὶ κατ' ἐναλλαγ.) » Καὶ ἐπιβαλὼν ἔκλαιεν, « Εὐαγγ. (καὶ μσ. πρὸς αἰτ.) » Μείζονα ἐπιβαλλόμενος,« Πλάτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Τοὺς ὅρκους λύειν ἐπιβάλλεται,« Δμ. (καὶ πρὸς γεν.) » Μή τις, ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος, μετόπισθεν μιμνέτω, « Ἰλ. Ζ. 5) πίπτω ἔξαφνα ἐπάνω εἰς, προσβάλλω. » Πρὶν τὸν Ἥλιον ἐπιβάλλειν, « Θφρ. 6) ἀκολουθῶ κατόπιν, ἐξακολουθῶ. » Εἶτ' αὐτὸς ἐπέβαλε, « Πλ. » Ἐφ' οἷς ἐπιβαλὼν ἐκεῖνος ἔφη,« Πλβ. (ὅθ. 7) (συνήθ. τρπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) τυχαίνω, συμβαίνω, (κοιν.) πίπτω εἰς τὴν τύχην τινός, (ἐπμ.) ἀνήκω, (Ἰταλ.) ἀππαρθενεύω. (μὲ δοτ.) » Ἀπολαχόντες μόριον ὅσον αὐτοῖσι ἐπέβαλλε, « Ἡρ. » Ἐπιβάλλει μοι, « Πλβ. (ϗ ἀπολύτ.) » Τὸ ἐπιβάλλον (μέρος), « Ἡρ., Δμ. 8) (μσ. μὲ αἰτ.) 'παίρνω τι ἐπάνω μȣ (ὡς ἐπανωφόρεμα), Ἀνα(Περι)βάλλομαι· (τρπ.) καθυποβάλλω ἐμαυτὸν εἴς τι, ἀναδέχομαι, ἐπιφορτίζομαι. » Ἐπιβεβλημένος σινδόνα, « Γρφ. (καὶ τρπ.) » Αὐθαίρετον δουλείαν ἐπιβαλόμενοι, « Θκ. » Ὥστε ἐπιβαλεῖν αὐτῷ (τῷ Ὁμήρῳ) Λυκοῦργον τὸν νομοθέτην ἔτι νέον ὄντα, « Στρβ.

Ἐπι-βαπτίζω, Μ. ίσω, καὶ

Ἐπι-βάπτω, Μ. βάψω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) Βȣτῶ ἢ Ξαναβουτῶ τι μέσα εἰς.

Ἐπι-βαρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπιβαρύνω.

Ἐπιβαρής, ἐος (ὁ, ἡ). βαρύτερος τοῦ δέ-

οντος, ὀλίγον τι βαρύς· πρόσβαρος· (μτνμ.) ἀρκετὰ ὀχληρὸς (βαρετός).

Ἐπιβάρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Ἐπι-βαρύνω, Μ. υνῶ (;) καὶ ήσω. Κάμνω τι βαρύτερον ἀφ' ὅ,τι εἶνε, βαρύνω (κυρ. καὶ μτφορ.) ἔτι μᾶλλον, παραβαρύνω.

Ἐπίβαρυς, εια, υ, = Ἐπιβαρής.

Ἐπιβάς, ᾶσα, ὰν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιβαίνω.

Ἐπιβασία, ας καὶ

Ἐπίβασις, εως (ἡ). τὸ ἐπιβαίνειν, ἀναίβασμα ἢ ἔμβασμα ἢ (ἁπλ.) πάτημα ἐπάνω εἰς· πρόοδος· ἔφοδος· (συνκδχ.) τὸ μέρος (ὁ τόπος) ἢ τὸ πρᾶγμα ἐπὶ τοῦ ὁπ. βαίνει (πατεῖ ἵνα σταθῇ ἢ ἀναβῇ) τις, βάθρον, βαθμίς, βάσις, θεμέλιον κτλ., (μτφορ.) αἰτία, ἀφορμή. » Ἐπίβασιν εἰς συκοφαντίαν τὸ πολίτευμα αὐτοῦ τιθέμενοι, « Ἀππ. » Κατ' ἐπίβασιν, « Λογγ., βαθμηδόν.

Ἐπι-βασκαίνω, Μ. ανῶ. Ἐπιβάλλω βάσκανον ὀφθαλμὸν εἴς τι, ἐποφθαλμιῶ.

Ἐπι-βάσκω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐπιβαίνω (μτβτ.). (μὲ γεν.) »Κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀρχαιῶν, « Ἰλ. Β., νὰ τοὺς βάλῃ εἰς.

Ἐπι-βαστάζω, Μ. άσω. Βαστῶ (Σηκόνω, Κρατῶ) τι ἐπάνω εἰς. » Χεροῖν ἐπιβαστάσας, « Εὐρ., δοκιμάσας τὸ βάρος αὐτῶν μὲ τὸ χέρι του.

Ἐπι-βατεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Ἐπιβαίνω (» Γῆς, ἧς ἐπιβατεύειν οὐ θέμις, « Γργ.)· (ἰδιαιτ. δὲ) εἶμαι ἢ ἐμβαίνω ὡς ἐπιβάτης εἰς πλοῖον. » Τῆς νεὼς ἐφ' ἧ ἐπεβάτευε, « Πλάτ. (καὶ κατὰ κωμ. παρήχ. τοῦ Βατεύω) » Ἐπεβάτευον Κλεισθένει, « Ἀρσφν. 2) Πατῶ (ἐμβαίνω ὡς ἐχθρὸς εἰς) τὸν τόπον τινός, (μτφορ.) οἰκειοποιοῦμαι ἀδίκως (καταχρῶμαι, ἐπεμβαίνω εἰς) τὰ δικαιώματά του. » Ἐπιβατ. τοῦ Σμέρδιος ὀνόματος, « Ἡρ. 3) λαμβάνω τι ὡς βάσιν, ἐπιστηρίζομαι εἰς. » Τούτου ἐπιβατεύων τοῦ ῥήματος, ἀπέφαινε κτλ., « Ἡρ.

Ἐπιβατήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ἐπίβασιν. » Ἐπιβατήρια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) τὰ προσφερόμενα εἰς τοὺς θεοὺς πρὸ τῆς εἰς τὸ πλοῖον ἐπιβάσεως. » Προσδραμὼν καὶ περιπτυξάμενος, καὶ τὰ ἐπιβατήρια προσφθεγξάμενος, « Γργ. » Πικροῖς ἡμᾶς ἡ πόλις ἐπιβατηρίοις ἐξένισε, « Συν.

Ἐπιβάτης, ου (ὁ). ὁ ἐπιβαίνων (ἀναβαίνων) εἰς (κυρ. ἵππον ἢ ὄχημα, καὶ συνηθὲς πλοῖον), (Γαλλ.) passager. (ἰδιαιτ. δὲ) στρατιώτης πλοίου ἢ ἐπιβιβασμένος εἰς πλοῖον, (Γαλλ.) troupes de débarquement. » Συνέχειν ἐν τάξει τὸ πλήρωμα, καὶ τοὺς ναύτας, καὶ τοὺς ἐπιβάτας, « Πλούτ., (ἴδε καὶ τὸ ἑπμ.).

Ἐπιβατικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐπιβάτην ἢ τὴν (εἰς τὸ πλοῖον) ἐπίβασιν. » Τὸ ἐπιβατικόν, « Ἀρστ., » Λαβὼν ἐκ τοῦ πεζικοῦ στρατεύματος, πρὸς τὴν ἐπιβατικὴν χρείαν, « Πλβ., ἴδε καὶ Ἐπιβάτης. » Ἐπιβατικὰ ῥήματα, « Γρμτ., τὰ τῶν διαβατικῶν ἐλλειπτικά. (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ ἐπιβάται (κυρ. στρατιῶται.)

Ἐπιβατός, ή, όν. Εἰς τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ἐπιβῇ (νὰ πατήσῃ, νὰ ἀναβῇ κτλ.), εὔκολος πρὸς ἐπίβασιν.

Ἐπιβδα (ἡ), [ἐπί, δαίς]. ἡ δευτέρα ἡμέρα τῶν γάμων ἢ ὁποιασδήποτε ἑορτῆς, τὰ μεθέορτα, (κυρ. δὲ εἰς τὰς Ἀθ.) ἡ τετάρτη ἡμέρα τῶν Ἀπατουρίων.

Ἐπι-βδάλλω, Μ. βδαλῶ. Ἀρμέγω ἐκ δευτέρου, 'ξαναρμέγω.

Ἐπι-βεβαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Βεβαιόνω ἔτι μᾶλλον ἔπειτα, ἐπιβεβαιόνω, ἐπικυρόνω.

Ἐπιβεβαίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπιβέβηκα, πρκ. τῆς ὁρσ. καὶ

Ἐπιβήμεναι, Αἰολ. ἀντὶ Ἐπιβῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐπιβησέμεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐπιβήσειν, μέλλ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐπιβήσεο, Π. ἀντὶ Ἐπίβηθι, ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ Ἐπιβαίνω.

Ἐπι-βήσσω(ττω), Μ. βήξω. Βήχω ὀλίγον, ξηροβήχω.

Ἐπιβήτης, ου καὶ

Ἐπιβήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐπιβάτης· (μτφορ.) μέτοχος ἢ ἔμπειρος. » Ἵππων —, « Ὀδ. Σ. » Κάπρος συῶν (» Ταῦρος βοῶν) —, "Ομ., Θκρ., ὁ τρεφόμενος ἵνα τὰς βατεύῃ. (καὶ μτνμ.) » Χλεύης (» Γήρως, » Λύμης κτλ.) —, « Μανέθ.

Ἐπι-βιβάζω (-βιβάσκω, -βιβάω-ῶ), Μ. άσω. Κάμνω τινα νὰ ἐπιβῇ (νὰ ἀναβῇ) πουθενά, ἀναιβάζω (κυρ. εἰς ἵππον ἢ ὄχημα ἢ πλοῖον). (ἐπὶ κτην.) βάλλω (ἀφίνω τὸ ἀρσενικὸν νὰ βατεύσῃ τὸ θηλυκόν.

Ἐπι-βιβρώσκω, Μ. ἐπι-βρώσομαι, = Ἐπεσθίω, τρώγω τὸ ἐπάνω ἢ ἀπὸ πάνω. » Τῆς πόας ἐπιβεβρωμένης ἄνωθεν ὑπὸ τῶν χαμήλων, « Γαλ.

Ἐπίβιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιζήσας, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-βιόω-ῶ, Μ. ώσομαι, = Ἐπιζῶ, ζῶ μετὰ τὸν θάνατόν τινος ἢ ἔπειτα ἀπὸ συμβεβηκός τι.

Ἐπιβλαβής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -βῶς. Ὁ προξενῶν (ἢ γινόμενος πρὸς) βλάβην, βλαβερός, ἐπιζήμιος.

Ἐπι-βλάπτω, Μ. βλάψω. Βλάπτω ἔτι μᾶλλον ἢ ἐκ νέου (προσέτι), 'ξαναβλάπτω.

Ἐπι-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Βλαστάνω (Φυτρόνω) ἔπειτα ἢ ἐκ νέου, ἐβγάλλω πάλιν νέον βλαστάρι, 'ξαναφυτρόνω, 'ξαναδίδω.

Ἐπιβλάστησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιβλαστάνειν, 'βγάλσιμον (ἀνάδοσις) νέων βλασταρίων, 'ξαναφύτρωμα.

Ἐπιβλαστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐπιβλαστάνειν.

Ἐπι-βλασφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλασφημῶ προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον ἢ διά τι.

Ἐπι-βλέπω, Μ. βλέψω καὶ βλέψομαι. (μὲ δοτ. ἢ γεν. ἢ προθετ. αἰτ. καὶ [σπντ. καὶ ἑλλ.] αἰτ. μόνην) Βλέπω (Ῥίπτω ἢ Ἔχω προσηλωμένα τὰ βλέμματά μου) ἐπάνω εἰς ἢ (Στρέφω τοὺς ὀφθαλμούς μου) πρὸς, (ἐν γέν.) κυττάζω μὲ προσοχήν, παρατηρῶ, ἐπιτηρῶ, (παρβλ. Ἐποφθαλμιάω).

Ἐπιβλεφαρίδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (εὑρισκόμενος) εἰς τὰς ἐπιβλεφαρίδας.

Ἐπιβλεφαρίς, ίδος (ἡ). τὸ 'μματόφυλλον ἢ (ἐνν. θρὶξ) τὸ 'μματοτσίνουρον, τὸ 'μματόκλαδον.

Ἐπίβλεψις, εως (ἡ). τὸ ἐπιβλέπειν (στρέφειν τὸ βλέμμα πρός) τινα, κύτταγμα προσεκτικόν, παρατήρησις ἢ ἐπιτήρησις·

† **Ἐπιβλή** [ἐπιβάλλω], ῆς (ἡ), κακότυχος ἐξελλην. τοῦ (Λατ.) fibula.

Ἐπιβλήδην [ἐπιβάλλω], ἐπίρ. Π. ῥητὰ ἐπάνω, ἐν εἴδει ἐπιβολῆς ἢ ἐπιβλήματος· ἐξ ἐπιβολῆς, (παρβλ. Ἐπαναβλήδην)

Ἐπίβλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπιβάλλεται (βάλλεται ἢ ῥίπτεται ἐπάνω τινός, ἐπιτίθεται ἢ προστίθεται εἰς), επανωφόρι· 'μπάλλωμα· σολίδι προσθετόν. σκέπασμα, 'πάπλωμα, γαλὶ κτλ.

Ἐπιβλής, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπίβλητος ‖ (οὐσ. ἀρσ.) σύρτης τῆς θύρας.

Ἐπίβλησις, εως (ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Ἐπίβλημα, στρωσίδι.

Ἐπιβλητέον, θετ. τοῦ Ἐπιβάλλω.

Ἐπιβλητικός, ή, όν. Ὁ ἁρμόδιος πρὸς (ἢ γινόμενος κατ') ἐπιβολήν, (ὅθ.

Ἐπιβλητικῶς, ἐπίρ. Δι' ἐπιβολῆς ἢ Κατ' ἐπιβολήν, (Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐπιβλήδην).

Ἐπίβλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιβληθεὶς (ἐπιτεθεὶς ἢ προστεθείς).

Ἐπι-βλύζω, Μ. βλύσω. Ἀναβρύω (ἀενάως), (ὅθεν:

Ἐπιβλύξ, ἐπίρ. Π. ἀφθόνως, δαψιλῶς, κρουνηδόν.

Ἐπιβλυσμός (ὁ). τὸ ἐπιβλύζειν, ἄφθονος ἀνάβρυσις.

Ἐπι-βλύω, Μ. βλύσω, = Ἐπιβλύζω.

Ἐπι-βοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Φωνάζω ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεταί ἢ λέγεταί) τι· ἐπαινῶ ἢ κατηγορῶ τινα παῤῥησίᾳ, (ἐν γέν.) διαθρυλλῶ, διακηρύττω· ἐπικαλοῦμαι μεγαλοφώνως. » Θεοὺς ἐπιβώσομαι, « Ὀδ. Α. Β'. (καὶ πθ.) » Τὰ ἴδια ἐπιβοώμενος, « Θκ., διαθρυλλούμενος (περιβόητος) διὰ τὰ ἰδιωτικά μου ἔργα.

Ἐπιβοή (ἡ), = Ἐπιβόησις.

Ἐπιβοήθεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπι-βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπάγω (Τρέχω) πρὸς βοήθειάν τινος, βοηθῶ τρέχων κατόπιν ἄλλων.

Ἐπιβοήθησις, εως (ἡ), = Ἐπιβοήθεια.

Ἐπιβόημα (τὸ). τὸ ἐπιβοώμενον καὶ

Ἐπιβόησις, εως (ἡ), τὸ ἐπιβοᾷν (φωνάζειν διά τι, ἢ ὑπὲρ ἢ κατά τινος), διακήρυξις· ἐπίκλησις.

Ἐπιβόητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιβοηθεὶς (διαλαληθεὶς παντοῦ), περιβόητος (κυρ. ἐπὶ κακοῦ), δυσφημισμένος, Διαβόητος. » Ἐγὼ Φιλαινὶς ἡ 'πίβωτος ἀνθρώποις, « Ἐπγρ.

Ἐπιβόθριος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) ἢ γινόμενος ἐπὶ βόθρου (ἐπάνω εἰς λάκκον). » Ἱερὰ ἐπιβόθρια, « Ἀρσδ., τὰ πρὸς τιμὴν τῶν χθονίων θεῶν καὶ τῶν νεκρῶν.

† **Ἐπιβόλαιον** (τὸ), (Γρφ.), [ἐπιβάλλω], = Ἐπίβλημα, ἐπανωφόρι, σκέπασμα.

Ἐπιβολή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιβάλλειν, βάλσιμον ἢ ῥίψιμον ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ 'πάνω (» Ἱματίων —, « Θκ. » Πλίνθων —, « αὐτ., σειρά, [παρβλ.] Δόμος.)· ἐφαρμογή (» Αἱ εἰς τὸ στέρνον ἐπιβολαὶ τῶν πλευρῶν, « Ἀρετ.)· ἐπίθεσις (» Σημείων [» Ποινῆς, » Ζημίας] —, « Δξ.)· ἔφοδος, προσβολή (» Ἐπιβολῆς ἱππέων γενομένης, « Πλ.)· πρόσθεσις· προσήλωσις (» Ὄψεως —, « Δξ.)· (τρπ.) ἐπιστασία (» Νοὸς —, « Δξ.)· ἐπιχείρησις (» Ἔργου —, « Δξ.) κτλ., (συγχ. τῷ Ἐπιβουλή).

Ἐπίβολος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -βόλως, = (καὶ εἰς μάτην διακρινόμενον τοῦ) Ἐπήβολος (μὲ τὴν διαφορὰν δῆθεν τῆς σημασ.), ὁ θέλων (προσπαθῶν, ἐπιθυμῶν) νὰ ἐπιτύχῃ τι.

Ἐπι-βομβέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Βούζω (Μπουμπουνίζω) δυνατὰ ἐπάνω εἴς τι ἢ διά τινος.

Ἐπιβόσκησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιβόσκειν ἢ ἐπιβόσκεσθαι.

Ἐπιβοσκίς, ίδος (ἡ). ἡ μύτη τῶν μυιῶν (τῶν κωνωπιῶν κτλ.) διὰ τῆς ὁπ. βυζάνουν τὴν τροφήν των, (παρβλ. Προβοσκίς), [ἐκ τοῦ

Ἐπι-βόσκω, Μ. ήσω. Ἀφίνω ζῶα νὰ βοσκήσουν (καὶ μσ. Βόσκω) ἐπάνω εἰς (κυρ. σπαρμένον τόπον, τοῦ ὁπ. ἐφύτρωσαν ἤδη τὰ σπαρτά), (μτνμ.) κατατρώγω, καταναλίσκω, (παρβλ. Ἐπινέμομαι).

Ἐπιβουκόλος (ὁ), Π. πρῶτος τῶν βουκόλων ἢ (ἁπλ.) = Βουκόλος, (παρβλ. Ἐπικοίρανος).

Ἐπιβούλευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται (ἐνεργεῖται) πρὸς ἐπιβουλήν τινος.

Ἐπιβούλευσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιβουλεύειν, ἐπιβουλή.

Ἐπιβουλευτής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιβουλευόμενός τινα, ἐπίβουλος.

Ἐπιβουλευτός, ή, όν. Ὑποκείμενος (Ἐκτεθειμένος) εἰς ἐπιβουλάς.

Ἐπι-βουλεύω, Μ. εύσω. Ἔχω κατὰ νοῦν (Σκέπτομαι, Συλλογίζομαι) νὰ κάμω τι (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ) νὰ βλάψω, νὰ κακοποιήσω τινα, (κοιν.) ἐπιβουλεύομαι· κατατρέχω κρυφίως· (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἐκ δ'.) » Ἐπιβουλεύειν οἱ ἐπανάστασιν, « Ἡρ., μελετᾶν κατ' αὐτοῦ. (καὶ ἑλλ. τῆς αἰτ.) » Ἐπιβουλεύειν σε πρήγμασι μεγάλοισι, « αὐτ., ἔχεις κατὰ νοῦν νὰ ἐπιχειρήσῃς. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Ἐπιβουλεύειν.. ἔχειν τὰ χρήματα, « αὐτ. (καὶ ἀναλελυμ.) » Ἐπιβουλεύσας ὅπως ἂν ἀλυπότατα εἴποι, « Ξεν., προμελετήσας. (καὶ μσ.) » Ἀσφαλείᾳ (» Ἀσφάλεια) δὲ τὸ ἐπιβουλεύεσθαι, « Θκ. τὸ σκέπτεσθαι ἐπανειλημμένως (διὰ τὸ) ἀσφαλέστερον. (καὶ πθ.) » Ἐπιβουλεύομαι, « Ἀρσφ., μὲ ἐπιβουλεύονται. (καὶ κατὰ μτχ.) » Μὴ περιορᾶν τὰ γιγνόμενα ὑπὸ τῶν Ἀθ., ὡς καὶ ἐκείνοις ὁμοίως ἐπιβουλευόμενα, « Θκ. (καὶ ἁπλ. ἀντὶ ἐπιθ.) » Ἐπιβεβουλευμένος λόγος, « Δξ., ὁ προμελετημένος, (ἐπμ.) τεχνικός.

Ἐπιβουλή (ἡ). σκοπὸς (σκέψις, σχέδιον) πρὸς βλάβην τινος· ἐνέδρα· συνωμοσία· δόλος. » Ἐξ ἐπιβουλῆς, « Θκ., ἐκ προμελέτης, ἐπιβούλως, (συγχ. τῷ Ἐπιβολή).

Ἐπιβουλία (ἡ), = Ἐπιβουλή.

Ἐπίβουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιβουλευόμενός τινα, ὁ ἐνεργῶν (ὀργανίζων, σχεδιάζων) ἐπιβουλὴν κατά τινος· δόλιος.

Ἐπιβούλως, ἐπίρ. Μὲ ἐπιβουλήν, δολίως.

Ἐπι-βραδύνω, Μ. υνῶ. Βραδύνω (Ἀργοπορῶ) ἔτι μᾶλλον ἢ ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπι-βράσσω, Μ. βράσω. Φουσκόνω βράζων, Ἀναζέω.

Ἐπιβραχύ (ἀντὶ Ἐπὶ βραχύ), ἐπίρ. Πρὸς ὀλίγον, δι' ὀλίγον (καιρόν).

(**Ἐπι-βράχω**), εὔχρ. μόνον ὁ ἀόρ. Ἐπέβραχον, Π = Ἐπικροτῶ, βροντῶ (βούζω) δυνατὰ ἢ ὁλονὲν ἢ διά τι.

Ἐπίβρεγμα (τὸ), [ἐπιβρέχω]. πανὶ (κ.τλ.) τὸ ὁποῖον βάλλεται βρεγμένον ἐπάνω εἰς (κυρ. πάσχον μέλος).

Ἐπι-βρέμω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ.) κάμνω νὰ ἠχολογῇ (νὰ βούζῃ) τι, ἢ (ἀμτβτ.) βούζω ἐπάνω εἴς τι ἢ διά τινος, ἀντηχῶ μὲ φρικτὸν κρότον, (συνκδχ.) Ἐπαπειλῶ. » Ἦν δέ τις ἄλλη νοῦσος ἐπιβρέμῃ, « Μάξ., (ἴδε καὶ Ἐπιβρομέω).

Ἐπι-βρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω (Ῥαντίζω) ἀπὸ 'πάνω. ‖ (ἀπρσ.) « Ὅταν μὴ ἐπιβρέξῃ, « Γργ., ὅταν δὲν βρέξῃ ἀπὸ 'πάνω.

Ἐπιβριθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιπίπτων ἢ ἐπικείμενος εἴς τι μὲ ὅλον του τὸ βάρος (μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν), [ἐκ τοῦ

Ἐπι-βρίθω, Μ. βρίσω, = Ἐπιβαρύνω, πίπτω ἐπάνω τινος μὲ ὅλον μου τὸ βάρος, γύνομαι (κινοῦμαι) μὲ ὁρμὴν κατά τινος.

Ἐπι-βριμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, (μὲ δοτ.) = Ἐμβριμάομαι, θυμόνω (δείχνω μὲ φοβερισμοὺς τὸν θυμόν μου) κατά τινος.

Ἐπι-βρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἐπιβρέμω, κάμνω μέγαν κρότον (βρόμον), βούζω (μουγγρίζω) τρομερά. » Λέοντες ἐπιβρομέουσι, « Ὀππ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ὄφρ' ἐπιβρομέοιντο ἀκουαὶ κρεγμῷ (φόρμιγγος), « Ἀπλλν.

Ἐπι-βροντάω-ῶ, Μ. ήσω. Βροντῶ ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ 'πάνω.

Ἐπιβρόντητος (ὁ, ἡ), = Ἐμβρόντητος.

Ἐπι-βροχέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω μὲ βρόχον (μὲ θηλειάν).

Ἐπιβροχή (ἡ). τὸ ἐπιβρέχειν, βρέξιμον (ῥάντισμα) ἀπὸ 'πάνω.

Ἐπι-βρύκω(χω), Μ. βρύξω. (μὲ δοτ.) Σφίγγω (Τρίζω) τὰ 'δόντια κατά τινος.

Ἐπι-βρυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Μουγγρίζω ('σὰν τὸ λεοντάρι) κατά τινος ἢ διά τι.

Ἐπι-βρύχω, Μ. βρύξω, = Ἐπιβρύκω.

Ἐπι-βρύω, βρύσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι γεματος (Βρυάζω) ἀπό. » Σκώληξιν ἐπιβρ., « Ἀλκ. 2) ἀναδίδομαι, ἀναβρύω. » Ἄνθεα.. ὅσσ' ἐπιβρύει ἀν λειμῶνας, « Θκρ.

Ἐπι-βρωμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Γκαρύζω (ὡς ὄνος) διά τι. » Γυναιξὶν ἐπιβρ., « Νικ. Χων., (παρβλ. Ἐπιχρεμετίζω). 2) = Ἐπιβριμάομαι.

Ἐπι-βυθίζω, Μ. ίσω. Βυθίζω τι χύνων ἢ χυνόμενος ἄνωθεν, πλημμυρῶν καταπλακόνω.

Ἐπιβύστρα (ἡ). (ὁποιαδήποτε ὕλη χρησιμεύουσα ὡς) στούππωμα, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-βύω, Μ. βύσω. Στουππόνω (ἀπὸ 'πάνω).

Ἐπι-βωθέω, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιβοηθέω.

† **Ἐπι-βωμίζω**, Μ. ίσω. Βάλλω τι ἐπάνω εἰς τὸν βωμόν, προσφέρω.

Ἐπιβώμιος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος ἢ τιθέμενος ἐπὶ τοῦ βωμοῦ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βωμόν. » Πῦρ ἐπιβώμιον, « Εὐρ. » Μέλος —, « Παυσ. » Πρὸς αὐτοῖς τοῖς ἀδύτοις ἐπιβώμιος μιαιφονηθείς, « Διόδ.

Ἐπι-βωμιοστατέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. στέκομαι (ὡς ἱκέτης) πλησίον τοῦ βωμοῦ.

Ἐπιβωμίτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βωμόν, Ἐπιβώμιος.

Ἐπιβώσομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιβοήσομαι, μέλλ. τοῦ Ἐπιβοάω.

Ἐπι-βωστρέω, Δ. Ἰων. ἀντὶ Ἐπιβοῶμαι, ἐπικαλοῦμαι.

Ἐπίβωτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐπιβόητος.

Ἐπιβώτωρ, ορος (ὁ), Π ὁ πρῶτος τῶν βωτήρων ἢ (ἁπλ.) βωτὴρ (βοσκός), (παρβλ Ἐπιβουκόλος).

Ἐπίγαιος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, Ἐπίγειος.

† **Ἐπι-γαιόω-ῶ**, Μ. ώσω. (νλγ.). Σκεπάζω ἀπὸ 'πάνω μὲ γῆν (μὲ χῶμα), κάμνω ἴσια μὲ τὴν γῆν, (εἰς τὸν Ζώσ. ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀπεγαιώθη).

Ἐπιγαμβρεία(-ία) καὶ **Ἐπιγάμβρευσις**, εως (ἡ). συγγένεια διὰ γάμου (ἐξ ἀγχιστείας), συμπεθέριασμα, συμπεθερειόν, Ἐπιγαμία, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-γαμβρεύω, Μ. εύσω. Κάμνω μετά τινος συγγένειαν διὰ γάμου, συμπεθεριάζω. 2) (μτβτ. πρὸς αἰτ.) κάμνω (προσλαμβάνω) τινα γαμβρόν μου 3) (Γρφ.) νυμφεύομαι (λόγῳ συγγενείας).

Ἐπι-γαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίρνω δευτέραν γυναῖκα (καὶ κωμ.) δεύτερον ἄνδρα, 'ξαναπανδρεύομαι. » Ἐπιγήμαντα τοῖς ἐνηλίκοις παισὶ τὴν.., « Πλ., τὴν ἐνυμφεύθη ἐν ᾧ εἶχε τέκνα εἰς ἡλικίαν, (ἴδε καὶ Ἐπιγαμία).

Ἐπιγαμήλιος (ὁ, ἡ), = Ἐπιθαλάμιος.

Ἐπιγαμία (ἡ). ἡ διὰ τοῦ γάμου σχέσις (συγγένεια), συμπεθέριασμα· 'πάρσιμον καὶ δόσιμον νύμφης· τὸ πρὸς τοῦτο συγχωρούμενον ἀμοιβαίως δικαίωμα μεταξὺ δύο ἐπικρατειῶν, (παρβλ. Ἐπεργασία). 2) 'πάρσιμον δευτέρας γυναικὸς (ζώσης τῆς πρώτης). » Ὁ Ἡρακλέους (οἶκος ἀνετράπη) διὰ τὴν Ἰόλης ἐπιγαμίαν, « Ἀθ.

Ἐπιγάμιος (ὁ, ἡ), = Ἐπιγαμήλιος.

Ἐπίγαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φθάσας εἰς) ἡλικίαν γάμου, (κοιν.) τῆς 'πανδρειᾶς.

Ἐπι-γάννυμαι, = Ἐπιγάνυμαι.

Ἐπι-γανόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω (Γανόνω) τι ἀπὸ 'πάνω καὶ τὸ κάμνω ὑαλιστερόν· στολίζω μὲ φανταχτερὰ στολίδια.

Ἐπι-γάνυμαι (χ. Μ.). Χαίρω (Εὐφραίνομαι, Καμαρόνω) διά τι.

Ἐπιγάστριος (ὁ ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἐπὶ (ἐπάνωθεν) τῆς γαστρός, (ὅθεν) » Ἐπιγάστριον (τὸ), τὸ ἀπὸ τοῦ στήθους ἕως τὸν ὀμφαλὸν (ἄνωθεν δηλ. τοῦ ὑπογαστρίου) μέρος τοῦ σώματος. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γαστέρα. » Βίος —, « Κλμ., ὁ τῶν κοιλιοδούλων.

Ἐπι-γαυριάω-ῶ, Μ. άσω. Γαυριῶ (Καυχῶμαι) διά τι.

Ἐπι-γαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ (καὶ μσ. Γίνομαι) γαῦρος, κομπάζω (καμαρόνω, ὑπερηφανεύομαι) διά τι.

Ἐπι-γδουπέω, Π. ἀντὶ Ἐπιδουπέω.

Ἐπι-γέγονα, πρκ. τοῦ Ἐπιγίγνομαι.

Ἐπι-γείζω, Μ. ίσω. Εἶμαι (Εὑρίσκομαι, Διατρίβω) ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

Ἐπιγείνασθαι, Π. ἀόρ. ά. (μὲ σημασ. ἐνεργ.) τοῦ Ἐπιγίγνομαι.

Ἐπιγειόκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.) τοῦ ὁποίου ὁ καυλὸς ἁπλόνεται (ἀκκουμβᾷ) κατὰ γῆς (δὲν εἶν' ὄρθιος).

Ἐπίγειος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος, διαμένων) ἐπὶ τῆς γῆς· γήϊνος. » Καρυ-

δαλδς—, « Λξ., ὁ μὴ πετῶν ὑψηλά. ||. (ὡς οὐσ.) » 'Επίγειον (ἐνν. σχοινίον), « Ναυτ., τὸ ἄλλ. Ἀπόγαιον.

'Επιγειόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα ἐκτείνονται (ἀκκουμβοῦν) κατὰ γῆς.

'Επιγέλαστος (ὁ, ἡ), = Καταγέλαστος, [ἐκ τοῦ

'Επι·γελάω-ῶ, Μ. άσω καὶ άσομαι. Γελῶ ἐπάνω εἴς (ἢ ἔπειτα ἀπὸ) τι. (μτνμ.) » Στόματα (ποταμοῦ) ἐπιγελῶντα,« Στρ., τὰ ῥηχὰ, ὅπου τὸ νερὸν κυματίζει (κοιν. σγουραίνει) εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. » Λόγους ἐπιγελῶντας,« Πλ., φαιδρούς, ἀνθηρούς.

'Επιγένειος (ὁ, ἡ). ὁ φθάνων ἕως εἰς τὴν γένυν (εἰς τὸ γένειον). » Λίμνη—,« Γργ.

'Επιγένημα (τὸ). τὸ ἐπιγινόμενον (συμβαῖνον μετὰ ταῦτα), περιστατικὸν, (παρβλ. 'Επιγέννημα).

'Επιγενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ γενόμενος (γεννηθεὶς) ἔπειτα, μεταγενέστερος, (παρβλ. 'Επίγονος).

'Επι·γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ (Τεκνογονῶ, Παράγω, Καρποφορῶ) ἔπειτα ἢ προσέτι. » Σῦκα ἐπιγεγεννημένα, « Ἀθ., τὰ γενόμενα μετὰ τὸ ὡρίμασμα τῶν προγενομένων, (Τουρκ.) γεδί-βερένια.

'Επιγέννημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γεννᾶται (καὶ τρπ. γίνεται, συμβαίνει) ἔπειτα, προέρχεται ἀπὸ ἄλλο τι, προϊὸν (ὄψιμον), ἐπακολούθημα, ἀποτέλεσμα. » Τῶν ἐκ γενετῆς λειποδέρμων οἱ κατ' ἐπιγέννημα δυσθεραπευτότεροι, « 'Ορειβ.

'Επιγεννηματικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. 'Ο συμβαίνων ὡς ἐπιγέννημα.

'Επιγέννητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιγεννηθεὶς (γεννηθεὶς ἢ συμβὰς ἔπειτα, ὡς ἐπιγέννημα). » Οὐδὲν ἐπιγεννητὸν ἐν τῇ Τριάδι,« 'Επιφ.

'Επι·γεραίρω, Μ. αρῶ. Ἀνταμείβω μὲ νέα βραβεῖα, προσθέτω εἰς τὰς προλαβούσας τιμὰς καὶ ἄλλας.

'Επι·γεύομαι, Μ. γεύσομαι. (μὲ γεν.) Γεύομαι ἔπειτα ἀπὸ ἄλλο τι, (συγχ. τῷ Ἀπογεύομαι).

'Επι·γηθέω-ῶ, Μ. ήσω (πρκ. ἀντὶ ἐνς. 'Επιγέγηθα). (μὲ δοτ.) Χαίρω διά τι, 'Επιχαίρω. » Γάμῳ—, « 'Οππ.

'Επιγήμας, ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ 'Επιγαμέω.

'Επι·γηράσκω, Μ. γηράσω. (μὲ δοτ.) Γηράσκω ἐπάνω εἴς (ἔργον) τι ἢ ἔπειτα ἀπό.

'Επι·γίγνομαι(-γίνομαι), Μ. γενήσομαι. Γεννῶμαι ἐπάνω εἴς τι. (μὲ δοτ.) » Διατί ἐπιγίγνεται αὐτοῖς ἡ ἁλμυρίς; « Θφρ. 2) γεννῶμαι (καὶ τρπ. γίνομαι, συμβαίνω, ἀκολουθῶ) ἔπειτα ἀπό. » Οἱ ἐπιγινόμενοι, » Ἰσκρ., οἱ μεταγενέστεροι. » 'Η ἐπιγενομένη ἡμέρα, « Θχ. ἡ ἐπομένη. » Τοῖς ζῶσιν ἐπιγίνεται τελευτή,« Φύλ. 3) γίνομαι ἢ παραγίνομαι (ἔρχομαι, φθάνω, [καὶ τρπ.] συμβαίνω) ἐξάπινα ἐν ᾧ γίνεταί ἄλλο τι. » 'Επιγενόμενοι αὐτοῖς κατὰ νώτου, « Θχ. » Σφᾶς ἔασαι πρῶτον ἐκπλεῦσαι καὶ ὕστερον.. ἐκείνους ἐπιγενέσθαι, « αὐτ. » Νυκτὸς ἐπιγενομένης, « αὐτ. » Ὕδωρ πολὺ ἐπιγενόμενον, « Ξεν.

'Επιγιγνώσκω(-γινώσκω), Μ. γνώσομαι. Γνωρίζω (μὲ ἀκρίβειαν), πληροφοροῦμαι. διακρίνω. ἀναγνωρίζω. » Τίς, πόθεν εἶς; οὐ γὰρ ἐπιγνώσκω, « 'Επγρ. » Καὶ παραποιησάμενος σφραγῖδα, ἵνα .. μὴ ἐπιγνῷ, « Θκ. » 'Επίγνωθι εἰ χιτὼν τοῦ υἱοῦ σου ἐστί, « Γρφ. 2) κρίνω, συμπεραίνω· ἀποφασίζω. » Ἀνδρῶν ἀγαθῶν πέρι ἀπρεπές τι ἐπιγνῶναι, « Θκ. 3) ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω. (Θκ. Α', 70). 4) (μτγν.) τιμῶ, ἔχω εἰς ἰδιαιτέραν ὑπόληψιν, (Γαλλ.) distinguer. » 'Επιγιγνώσκω σε τῆς ἐπιμελείας, » Χίων » 'Επιγινώσκετε οὖν τοὺς τοιούτους, « Γρφ.

'Επι·γλισχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὀλίγον γλίσχρον (γλοιῶδες).

'Επι·γλίχομαι (χ. Μ.). (μὲ γεν.) 'Επιθυμῶ προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

'Επι·γλυκαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὁπωσοῦν γλυκὺ, γλυκαίνω ὀλίγον.

'Επι·γλύφω, Μ. γλύψω. Σκαλίζω τι ἐπάνω εἰς (πέτραν κτλ.).

'Επίγλυκυς, εια, υ. Γλυκὺς ὁπωσοῦν, γλυκούτσικος.

'Επι·γλωσσάομαι(ττάομαι)-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Κινῶ τὴν γλῶσσάν μου κατά τινος, κακολογῶ (καταλαλῶ) τινα.

'Επιγλωσσίς(ττίς), ίδος (ἡ). τὸ γλωσσίδι τὸ ὁποῖον σκεπάζει τὸ στόμιον τῆς τραχ. ἀρτηρ. (τοῦ λάρυγγος) ὅταν καταπίνωμεν, (κοιν.) σταφυλίτης.

'Επιγναμπτός, ή, όν, Π. κυρτὸς, λυγισμένος, στρημμένος. » 'Επιγναμπτὰς ἕλικας, « 'Ομ. Ὕμν., [ἐκ τοῦ

'Επι·γνάμπτω, Μ. γνάμψω, Π. κάμπτω, λυγίζω· (μτφορ.) μεταπείθω, κάμνω τὴν καρδίαν τινος νὰ κλίνῃ εἴς τι, ἐξιλεόνω. » Χρυσὸς ἐπιγνάπτει τοὺς σοβαροβλεφάρους, « 'Επγρ.

'Επι·γνάπτω, Μ. γνάψω. Λευκαίνω ἢ 'Ξαναλευκαίνω ('Κτενίζω ἀπὸ 'πάνω ἢ 'ξανασιάζω) τι καθὼς οἱ γναφεῖς τὰ μάλλινα φορέματα.

'Επίγναπτος καὶ 'Επίγναφος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) ξαναλευκασμένος ('ξαναδιορθωμένος) ὑπὸ γναφέως, (παρβλ. Δευτερουργός).

;'Επίγνοια (ἡ), = 'Επίνοια ἢ 'Επίγνωσις.

'Επιγνοίην, ἀόρ. 6'. τῆς εὐκτ. τοῦ 'Επιγιγνώσκω.

'Επι·γνοφόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Επισκοτίζω.

'Επιγνώμη (ἡ), = 'Επίγνωσις.

'Επι·γνωμονεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἐπιγνώμων (αἱρετοκριτὴς κτλ.).

'Επιγνωμονικός, ή, όν. 'Ο ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐπιγινώσκειν.

'Επιγνωμοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

'Επιγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιγιγνώσκων (γνωρίζων τι μὲ ἀκρίβειαν), ἔμπειρος· στοχαστικὸς, φρόνιμος. ||. (οὐσ.) αἱρετοκριτὴς ἢ ἐκτιμητὴς, πραγματογνώμων· ἐπιθεωρητής. (εἰς τὰς Ἀθ. ἰδιαιτ.) ἐπιστάτης (ἐπιτηρητὴς) τοῦ ἱεροῦ ἐλαιῶνος. 2) (μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ.) ὁ παραβλέπων, εὐδιάθετος εἰς τὸ νὰ συγχωρῶ, συγκαταβατικός, (Μόσχ.).

'Επιγνῶναι, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Επιγιγνώσκω.

'Επιγνωρίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι γνωστὸν εἴς τινα, γνωστοποιῶ, φανερόνω.

'Επίγνωσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιγιγνώσκειν, γνῶσις ἀκριβὴς (πληροφορία) τὴν ὁποίαν λαμβάνει τις περί τινος πράγματος, κατανόησις. ἀναγνώρισις (κυρ. τοῦ ἀληθοῦς. τοῦ καθήκοντος), (κοιν.) θεογνωσία.

'Επιγνωστέον, θετ. τοῦ 'Επιγιγνώσκω.

'Επιγνωστικός, ή, όν. 'Ο γινόμενος ἢ προσγινόμενος κατ' ἐπίγνωσιν.

'Επίγνωστος (ὁ, ἡ). γνωστὸς εἰς ὅλους ἢ διά τι, γνωρισμένος, ἀναγνωρισμένος ἢ εὐκολογνώριστος.

'Επιγνώωσι, Π. ἀντὶ 'Επιγνῶσι, γ'. πλθ προσ. τοῦ ἀόρ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ 'Επιγιγνώσκω.

'Επι·γογγύζω, Μ. ύσω. (μὲ δοτ.) Γογγύζω (Μουρμουρύζω) διά τι ἢ κατά τινος.

'Επιγονατίς, ίδος (ἡ). τὸ βαθουλὸν κόκκαλον (τὸ καύκαλον) τὸ ὁποῖον σκεπάζει ἀπὸ 'πάνω τὴν κλείδωσιν τοῦ γόνατος, ἢ (ἄλλ.) Μύλη. 2) εἶδ. φορέματος φθάνον ἕως τὰ γόνατα.

'Επιγόνειον (τὸ). εἶδος ὀργ. μουσ. μὲ 40. χορδὰς (καὶ μόνον 20 φθόγγους) ἐφευρεθὲν ὑπό τινος 'Επιγόνου, (παρβλ. Μάγαδις).

'Επιγονή (ἡ), [ἐπιγίγνομαι]. ἡ διὰ τῆς διαδοχικῆς γεννήσεως αὔξησις (ὁ πολλαπλασιασμὸς) ἀνθρώπων ἢ ζώων, γεννοβόλημα.

'Επίγονος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἔπειτα, διάδοχος (κληρονόμος) ἀπὸ δεύτερον γάμον, (ἐν γέν.). » 'Επίγονοι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι ἢ μεταγενέστεροι· (ἰδιαιτ. δὲ εἰς τὴν 'Ελλην. Ἱστορ. Α'.) οἱ υἱοὶ καὶ ἔκγονοι τῶν ἑπτὰ στρατηγῶν τῶν ἀποθανόντων εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Θηβῶν καὶ (Β'.) οἱ ἀπόγονοι τῶν διαδόχων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

'Επιγουνατίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ 'Επιγονατίς.

'Επιγουνίδιος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον κρατεῖ τις ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά του, ὁ καθήμενος ἢ κείμενος εἰς τὰ γόνατά τινος.

'Επιγουνίς, ίδος (ἡ), = 'Επιγονατίς, (κατ' ἔκτ.) τὸ ὑπεράνω τῶν γονάτων σαρκῶδες, χονδρὰ (εὐτραφῆ) μερίδα, (ἐν γέν.) εὐσαρκία· (συνκδχ.) εὐεξία, ὑγεία· ἀνδρεία σωματική.

'Επιγράβδην [ἐπιγράφω], ἐπίρ. Π. ξεσχίζοντας μόνον τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος, τσουγγρανιστὰ, ἐπιπολαίως.

'Επίγραμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε γραμμένον ἐπάνω εἰς (ἐπιγεγραμμένον πουθενὰ), (ἰδιαιτ. καὶ ἀρχ.) τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου ἢ τοῦ ἀφιερωτοῦ (ἐνίοτε καὶ τὸ ἱστορικὸν [ἡ ὑπόθεσις] τοῦ ἀφιερώματος) ἐπάνω εἰς τεχνούργημα ἢ ἀνάθημα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. διὰ στίχων), (ὅθεν ἐν γέν.) στιχούργημα (συνήθως ἡρωελεγεῖον) ἐκφράζον κομψῶς καὶ ὅσον οἷόν τε συντόμως ὁποιανδήποτε λαμπρὰν ἢ παράδοξον ἢ κατανυκτικὴν ἢ ἀστείαν ἰδέαν, (παρβλ. 'Επιγραφή).

'Επι·γραμματίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ.) Κάμνω (Συνθέτω) ἐπίγραμμα εἴς τινα.

'Επιγραμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Επίγραμμα.

'Επιγραμματογράφος καὶ

'Επιγραμματοποιός (ὁ). ὁ συνθέτων (στιχουργῶν) ἐπιγράμματα, ποιητὴς ἐπιγραμμάτων.

'Επιγραφεύς, έως (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἐπιγράφων, (ἰδιαιτ.) ὁ γράφων (ἀπερνῶν) τι εἰς κατάστιχον κτλ., (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ καταγράφων τὸν ἀριθμὸν τῶν φορολογουμένων καὶ τὸ τίμημα τῆς περιουσίας ἑκάστου αὐτῶν, (δηλ.) κρατῶν τοὺς φορολογικοὺς κώδηκας. » 'Εγίγνοντο δὲ καὶ ἐν ταῖς σιτοδοσίαις σίτου ἐπιγραφεῖς,« Πλδ.

'Επιγραφή (ἡ). ἐπανωγραφὴ (ἐπανώγραμμα) βιβλίου (γράμματος κτλ.). » Στηλῶν —, « Θκ. » Καὶ ἄλλα δράματα ἀπὸ ἑταίρων ἔσχε τὰς ἐπιγραφὰς, « Ἀθ. 2) τίτλος (ἀξιώματος κυρ. ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι), τίτλος τιμῆς, (ὅθεν μτφορ.) πρόσχημα· πρόφασις. » Τὴν ἐπιγραφὴν τῶν πραγμάτων λαβεῖν, « Πλβ. 3) ὁ προσδιορισμὸς (ἢ συνκδχ.) τὸ κατάστιχον (τὸ βιβλίον) τῆς φορολογίας, [ἐκ τοῦ

'Επι·γράφω, Μ. γράψω. (κυρ. καὶ ἀρχ.) Σχίζω ἐπιπολαίως (τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος), τσουγγρανίζω. » Ἀκρότατον δ' ἄρ' ὀϊστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτὸς,« Ἰλ. Δ. 2) σκαλίζω (σημαδεύω μὲ σουβλερὸν ἐργαλεῖον, χαράζω) τι ἐπάνω εἰς. » Κλῆρον ἐπιγράψας κυνέῃ βάλεν,« Ἰλ. Η., (ὅθεν 3) (συνήθ.) γράφω τὸ ὄνομά (κτλ.) τινος ἐπάνω εἰς, βάλλω τὴν ἐπιγραφὴν (βιβλίου κτλ.). » 'Εβούλοντο τὸν θησαυρὸν ἐπιγράψαι τῆς πόλεως, « Πλ., νὰ γράψουν ἐπάνω τὸ ὄνομα τῆς πόλεως. (καὶ μτφορ.) » Τοῖς ἐκβαίνουσι τὴν τύχην ἐπιγράφειν, « Πλ., ἀποδίδειν εἰς αὐτὴν τὰ συμβαίνοντα. (καὶ μσ.) » Πολλάκις ἔφη (ὁ Τιμολέων) τῷ θεῷ χάριν ἔχειν, ὅτι, βουλόμενος σῶσαι Σικελίαν, ἐπεγράψατο τὴν αὐτοῦ προσηγορίαν, « (καὶ πθ.) » Βωμὸν, ἐν ᾧ ἐπεγέγραπτο Ἀγνώστῳ Θεῷ, « Γρφ. » Συκοφάντης τῶν ἐπιγραφομένων ταῖς ἀλλοτρίαις γνώμαις, « Δμ. 4) (συνκδχ.) γράφω (σημειόνω, περνῶ) εἰς κατάστιχον κτλ., (ἰδιαιτ.) καταγράφω τὸ τίμημα τῆς περιουσίας καὶ τὸ ὄνομα ἑκάστου τῶν φορολογουμένων, (ἐπμ.) προσδιορίζω κατ' ἀναλογίαν τοὺς φόρους, (ἐν γέν.) ἐπιβάλλω. » 'Επέγραψε τοῖς πλουσιωτάτοις πλῆθός τι ἀργυρίου, « Ἀρστ. » Τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ, ἐὰν ἁλῷς, « Ἀρσφ. (καὶ κατ' ἐναλλ.) » Προςίλμοις μεγάλοις ἐπέγραψε τοὺς ἁμαρτάνοντας,« Διοδ., διώρισε κατ' αὐτῶν βαρυτάτας τιμωρίας. (καὶ μσ.) » Εἰσφορᾶς ἡμῖν προσταχθείσης καὶ ἐπιγραφῶν γενομένων, ἐπεγραψάμην ἐμαυτῷ εἰσφορὰν μεγίστην, « Δμ. 5) γράφω ἔπειτα. » Τὰς προτέρας διαθήκας ἀσφαλεστέρας εἶναι τῶν ἐπιγραφεισῶν, « Ἰωσ. 6) (μσ.) καταγράφομαι ὑπὸ τὸ ὄνομά τινος· ἐπιβάλλω αὐτὸς εἰς ἐμαυτὸν (ἀναγνωρίζω, ὁμολογῶ τινα) ἀρχηγὸν (διδάσκαλόν) μου κτλ. (ὅθεν εἰς τὰς Ἀθ.) » Προστάτην ἐπιγράφομαι, « Ἀρσφ., (ὡς μέτοικος) ἔχω προστάτην μου (τὸν δεῖνα). (καὶ τρπ.) » Οἱ Πυθαγόραν ἐπιγραφόμενοι, « Αχ., οἱ λεγόμενοι μαθηταί (ὀπαδοί) του, (δηλ.) οἱ Πυθαγόρειοι. » Μάρτυρας ἐπεγραψάμην, « Ρτρ., ἀνέφερα (ἐγγράφως) ὡς τοιούτους.

'Επίγρυπος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γρυπὸς, ὑπόγρυπος.

†'Επίγυα ἢ 'Επίγυια (τὰ), ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Επίγεια.

'Επι·γυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω τινὰ εἴς τι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

'Επιγώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῆς γωνίας (κείμενος). » Λίθος—, « ὁ ἀκρογωνιαῖος.

'Επι·δαίομαι, Μ. δάσομαι, Π. διανέμω, διαμοιράζω. » Ὅρκον ἐπιδαίομαι, « Ὁμ. Ὕμν., δίδω (κάμνω) ἢ ὅρκον, (ἄλλ. διόρθ. 'Επιδώσομαι).

'Επιδαίσιος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπὶ, δαίομαι]. μοιρασμένος (κυρ. διὰ λαχνοῦ). » Οἶκος—,« Καλλ., ὁ ἐπίκοινος, (κατ' ἄλλ.) ἁρμόδιος πρὸς εὐωχίαν (δαῖτα).

'Επίδαιτρον (τὸ), [ἐπὶ, δαιτρὸν], = 'Επιδόρπιον, τὸ παρατιθέμενον εἰς τὴν τράπεζαν ἔπειτα ἀπὸ τὰ ἄλλα φαγητά.

'Επι·δάκνω, Μ. δήξομαι, Δαγκάνω (καὶ μτνμ. Τσούζω) ὀλίγον ἢ ἐπιπολαίως. » 'Ο καπνὸς ἐπιδάκνων τὰς ὄψεις, « Στβ.

'Επιδακνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον δαγκανιάρης (καὶ μτνμ.) δριμὺς (τσουχτερός).

'Επίδακρυς (ὁ, ἡ). ὀλίγον δακρυσμένος, Ἔνδακρυς.

'Επι·δακρύω, Μ. ύσω. (μὲ δοτ.) Δακρύω (Θρηνῶ) διά τι.

'Επίδαμος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ 'Επίδημος.

'Επι·δανείζω, Μ. είσω. Δανείζω (καὶ μσ. Δανείζομαι) καὶ ἄλλα χρήματα ἀκόμη, δανείζω (ἢ δανείζομαι) ἐπάνω εἰς κτῆμα τὸ ὁπ. εἶνε ἤδη εἰς ὑποθήκην διὰ προλαβόντα ἄλλα δάνεια.

'Επι·δαπανάω-ῶ, Μ. ήσω, 'Εξοδεύω προσέτι ἢ διά τι.

'Επίδασυς, εια, υ. 'Ολίγον τι δασύς.

'Επι·δαψιλεύω ἢ (ὀρθότ.) 'Επι·δαψιλέομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Δίδω πλουσιοπαρόχως καὶ ἄλλα ἀκόμη, δίδω ὁλονὲν, προσθέτω εἰς τὰς προλαβούσας δαψιλεῖς δωρεὰς καὶ ἄλλας, προσεπιχορηγῶ ἀφειδῶς. (ἀμτβτ.) ἔχω πολλὴν ἀφθονίαν τινὸς πράγματος.

'Επιδεᾶ, Ἀττ. ἀντὶ 'Επιδεῆ, αἰτ. ἀρσ. καὶ θηλ. τοῦ 'Επιδεής.

'Επιδέδρομα, Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ 'Επιτρέχω.

'Επιδέδωκα, πρκ. τοῦ 'Επιδίδωμι.

'Επιδεής, έος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ἐνδεὴς (ἐλλιπὴς, στερούμενος, κατώτερος) τινος.

'Επίδειγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει (δεικνύεται) πρὸς ἐπίδειξιν.

'Επιδείελος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος ἀπομεσήμερα (περὶ ἢ μετὰ τὸ δειλινόν). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιρρηματικῶς). » 'Επιδείελος (καὶ πλθ.) » 'Επιδείελα (γράφεται καὶ 'Επὶ δείελα), « 'Ησ., Ἀρατ., πρὸς τὸ ἑσπέρας.

'Επι·δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω τι εἴς τινα (κυρ. ἵνα τὸ θαυμάσῃ, τὸ ἐπαινέσῃ) ὡς ἀριστούργημα· ἐκθέτω εἰς θέαν τοῦ κοινοῦ ||. (μσ.) κάμνω ἐπίδειξιν τῆς ἱκανότητός (τῶν προτερημάτων) μου· δείχνω ποῖος εἶμαι· παρασχίνω τι δημοσίως, (ἰδιαιτ. δὲ) ὁμιλῶ εἰς ἐπήκοον πολυαρίθμου ἀκροατηρίου τινὰ δεῖξιν τῆς ῥητορικῆς μου δεινότητα. » Παιδαρίων ἐν διδασκαλείῳ ἐπιδεικνυμένων, « Α. Ἀλ., ἴδε καὶ 'Επίδειξις. 2) = Ἀποδείκνυμι. » Ψευδόμενον αὐτὸν ἐπιδείξω,« Ασ, (καὶ ἀναλελ.) » 'Επιδείξω αὐτὸν ὡς ἐμοίχευεν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Τίς δὲ πώποτε φανερώτερον ἐπεδείχθη τὰ ψευδῆ μαρτυρῶν; « Ἰσκρ.

'Επιδεικτέον, θετ. τοῦ 'Επιδείκνυμι.

'Επι·δεικτιάω-ῶ, Μ. άσω. 'Επιθυμῶ νὰ δειχθῶ (νὰ μὲ ἰδοῦν, νὰ φανῶ ποῖος εἶμαι, νὰ κάμω ἐπίδειξιν).

'Επιδεικτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. 'Ο χρησιμεύων πρὸς ἐπίδειξιν, καμωμένος ἵνα δείκνυται (ἐκτίθεται εἰς θέαν) καὶ θαυμάζηται, (ἐπμ.) λαμπρὸς, μεγαλοπρεπὴς, πομπώδης κτλ. » 'Επιδεικτικοὶ λόγοι, « 'Ρτρ., οἱ συντασσόμενοι πρὸς ἐπίδειξιν τῆς ἱκανότητος τοῦ λέγοντος (ἐπμ.) στολισμένοι μὲ ὅλα τῆς ῥητορικῆς τὰ κάλλη, ἐπιτετηδευμένοι.

'Επιδεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Εφοράω.

'Επίδειξις [ἐπιδείκνυμι], εως (ἡ). τὸ νὰ δείχνῃ τίς τι ἐπίτηδες ἵνα τὸ θαυμάσωσι (νὰ ὁμιλῇ ἵνα τὸν ἀκούσουν καὶ τὸν ἐπαινέσουν), (ἐν γέν.) τὸ νὰ κάμνῃ τι ἵνα τὸν ἰδοῦν (κοιν. διὰ τὰ 'μμάτια), (ἰδιαιτ.) ἐκφώνησις λόγου συντεταγμένου ἐπίτηδες μὲ ὕφος πομπῶδες ἢ ἐπιτετηδευμένον. (ὅθ.) » 'Επίδειξιν ποιοῦμαι (ἢ) ἐπιδείκνυμαι, « Πλ., ἐκφωνῶ τοιοῦτον λόγον, καὶ » 'Επίδειξιν λαμβάνω, « αὐτ., κάμνω ἐξετάσεις (εἰς σχολεῖον κτλ.). 2) (ἐν γέν.) κοινοποίησις, ἐμφάνισις γνωστοποίησις. » Εἰς ἐπίδεξιν ἀνθρώπων ἀπίκετο, « 'Ηρ., ἔγινε γνωστὸν εἰς ὅλους, ἐκοινοποιήθη, ἐδημοσιεύθη, (παρβλ. Ἀπόδειξις).

'Επι·δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω τὸ ἐπίδειπνον. 2) (μὲ δοτ.) δειπνῶ ἐπάνω εἰς.

'Επιδείπνιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν καιρῷ τοῦ δείπνου (κοιν. ἐπάνω εἰς τὸ δεῖπνον) ἢ μετὰ τὸ δεῖπνον. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ (ἢ χρησιμεύων ὡς) ἐπίδειπνον.

'Επιδειπνίς, ίδος (ἡ), (ἐνν. τράπεζα ἢ κύλιξ) καὶ

'Επίδειπνον (τὸ), (ἐνν. ἔδεσμα), τὸ μετὰ τὸ τέλος τῶν ἄλλων φαγητῶν παρατιθέμενον εἰς τὴν τράπεζαν, (δηλ.) τὰ γλυκύσματα ἢ 'πωρικὰ, (Γαλλ.) le dessert.

'Επι·δεκατεύω, Μ. εύσω. (ἀστρνμ.) Κεῖμαι (σχετικῶς ὡς πρὸς ἕτερον πλανήτην) εἰς τὸ δέκατον ζώδιον.

'Επιδέκατος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἀποτελῶν) τὸ ὅλον καὶ ἓν δέκατον ἀκόμη (ποσότητός τινος), (παρβλ. 'Επίτριτος). ||. » 'Επιδέκατον (τὸ), « Ξεν., τὸ δεκατημόριον, τὸ δέκατον, ἡ, τὸ δέκατον τοῦ δεκάτου, (Δμ.).

'Επιδεκτέος, α, ον. Τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ἐπιδεχθῇ (ἀποδεχθῇ) τις.

'Επιδεκτικός, ή, όν. 'Ο ἐπιδεχόμενος (δυνάμενος νὰ ἐπιδεχθῇ, νὰ χωρέσῃ ἐντὸς αὐτοῦ, νὰ περιλάβῃ) τι, χωρητικός.

'Επιδέκτωρ, ορος (ὁ). ὁ ἐπιδεχόμενός τι, ἐπιδεκτικός τινος. » Νόμου καὶ δίκης —, « Στρ.

'Επι·δελεάζω, Μ. άσω. Δολόνω τὸ ἀγκίστρι μὲ, βάλλω τι ὡς δόλωμα ἐπάνω εἰς.

'Επίδεμα (τὸ), = 'Επίδεσμος (πληγῆς).

'Επιδέμνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὑρισκόμενος (πλαγιασμένος) ἐπάνω εἰς τὸ κρεββάτι (δέμνιον).

'Επι·δέμω(δέμομαι), Μ. δομήσομαι (εὐχρ. κυρ. ὁ μσ. ἀόρ. 'Επεδειμάμην), Π. κτίζω (σήνω, τοποθετῶ) ἐπάνω εἰς.

'Επιδένδριος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος (διατρίβων) ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα.

Ἐπιδέξιος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) εἰς ἢ πρὸς τὰ δεξιά, (ἐπιμ. ἐπὶ πραγμ.) αἴσιος· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἐπιτήδειος· πνευματώδης· νόστιμος, φιλόκαλος, κόσμιος κτλ., (ἴδε Δεξιός). ||. (τὸ πλθ.) » Ἐπιδέξια (τά), ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐπὶ δεξιά, πρὸς τὰ δεξιά. » Ὄρνυσθ' ἑξείης ἐπιδέξια, « Ὀδ. Φ. (καὶ πληρέστερον). » Ἐπιδέξια χειρός, « Πίνδ., (παρβλ. Ἐνδέξιος).

Ἐπιδεξιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐπιδεξίου, ἐπιτηδειότης, κοσμιότης, εὐγενικὸν φέρσιμον, φιλοκαλία κτλ.

Ἐπίδεξις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐπίδειξις.

Ἐπιδεξίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπιδέξιον, αἰσίως, ἐπιτηδείως κτλ.

Ἐπι-δέομαι, Μ. δεήσομαι. (μὲ γεν.) Ἔχω χρείαν (ἔλλειψιν, Εἶμαι ἐπιδεής, κατώτερός) τινος, χρειάζομαι ἀκόμη καὶ ἄλλο (πρὸς ἀναπλήρωσιν).

Ἐπι-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι, Π. ἀντὶ Ἐπιβλέπω, Ἐφορῶ, παρατηρῶ.

Ἐπιδερκτός, ή ἢ ός, όν ἢ όν, Π. ὁρατός.

Ἐπιδερματίς καὶ

Ἐπιδερμίς, ίδος (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ σκεπάζουσα τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος λεπτὴ πέτσα ἢ τσύπα, (ἰδιαιτ. δὲ 2) τὸ μεταξὺ τῶν δακτύλων τῆς χῆνας (πάππιας κτλ.) πετσί, καὶ 3) = Προπόσθιον.

;Ἐπιδεῤῥίς, εως (ἡ), = Κλειτορίς.

Ἐπίδεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπιδέειν, (κυρ. ἐπὶ πληγῆς) δέσιμον ἀπὸ 'πάνω (φάσκιωμα, τύλιγμα).

Ἐπι-δεσμεύω, Μ. εύσω καὶ

Ἐπι-δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπιδέω, δένω ἀπὸ 'πάνω (φασκιόνω) κυρ. πληγήν.

Ἐπιδέσμιον (τὸ) καὶ

Ἐπιδεσμίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ

Ἐπίδεσμος (ὁ). ἡ φασκιὰ μὲ τὴν ὁπ. δένουν ἀπὸ 'πάνω (κυρ. πληγήν). (εἰς τὸ πλθ. εὑρίσκεται καὶ τὸ οὐδ. Ἐπίδεσμα).

Ἐπιδεσμοχαρής, έος, (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων εἰς (ἀγαπῶν) τοὺς ἐπιδέσμους (τὰ δέματα, τὰ καταπλάσματα κτλ.), (Κωμ. ἐπίθ. τῆς ποδάγρας).

Ἐπι-δεσπόζω, Μ. ώσω. (μὲ γεν.) Ἔχω ἐξουσίαν ἐπί τινος, ὁρίζω, ἐξουσιάζω.

Ἐπιδεύεαι, Ἰων. β'. ἑν. πρσ. τοῦ Ἐπιδεύομαι.

Ἐπιδευής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπιδεής.

Ἐπι-δεύομαι, Μ. δευήσομαι, Π. ἀντὶ Ἐπιδέομαι.

Ἐπιδεύτερος, α, ον. Ὁ τὰ δευτερεῖα λαβών, (Λτν.) secundarius. ||. (τὸ πλθ. οὐδ. οὐσ.) Ἐπιδεύτερα, « τὰ δευτερεῖα.

Ἐπι-δευτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Πράττω ἢ λέγω τι ἐκ δευτέρου, ἐπαναλαμβάνω, διπλασιάζω.

Ἐπιδευτέρωσις, τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπι-δεύω, Μ. δεύσω, Π. Βρέχω, καταβρέχω.

Ἐπι-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι ἐπάνω μου, ἀναδέχομαι ἢ· δέχομαι προσέτι, εἶμαι ἐπιδεκτικός. (τρπ.) ἐνδίδω· ἀνέχομαι· ἐγκρίνω. ἀκούω καὶ πιστεύω.

Ἐπι-δέω, Μ. δήσω. Δένω τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ 'πάνω ἀπό, (κυρ.) δένω (φασκιόνω) πληγὴν κτλ. » Τὸ κράνος πρῶτον περιδησάμενος, τὸν λόφον ἤμελλ' ἐπιδήσειν, « Ἀρσφ. (καὶ πθ.) » Ἐπιδεδεμένος τὸν μέν τινα ἀντικνήμιον, τὸν δὲ χεῖρα, « Ξεν.

Ἐπι-δέω, Μ. δεήσω. (μὲ γεν.) Χρειάζομαι ἀκόμη, εἶμαι ἐλλιπὴς (ἐπιδεής) τινος.

Ἐπιδεῶς, ἐπίρ. Ἐνδεῶς, ἐλλιπῶς.

Ἐπίδηλος (ὁ, ἡ). πρόδηλος, προφανής. γνωστός. (μὲ δοτ.) ὅμοιος (;).

Ἐπι-δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐπίδηλον, γνωστοποιῶ, φανερόνω.

Ἐπιδήλως, ἐπίρ. Προδήλως, ὁλοφάνερα.

Ἐπιδήλωσις, εως (ἡ). φανέρωσις, γνωστοποίησις.

Ἐπι-δημεύω, Μ. εύσω. Εὑρίσκομαι συνήθως (Διάγω, Διαμένω) μεταξὺ τοῦ δήμου, (ἐν γέν.) = τῷ-

Ἐπι-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι παρὼν (Εὑρίσκομαι, [καὶ ἐνίοτε] Ἐπιστρέφω) εἰς τὸν δῆμόν (εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὸν οἶκόν) μου, δὲν 'λείπω. » Ὡς ἐλευθέρῳ ἔξεστί μοι δήπου καὶ ἀποδημεῖν καὶ ἐπιδημεῖν, « Ξεν. 2) (ἐν γέν.) φθάνω (ἔρχομαι ἢ ὑπάγω) πουθενὰ (κυρ. ὡς ταξειδιώτης). » Ἐπεδήμησα δεῦρο ἐκ Κλαζομενῶν, « Πλάτ. » Ὅτε ἐς τὰ μυστήρια ἐπεδήμησαν, ἐν Κορίνθῳ οἰκοῦσαι, « Δμ. » Ὁπόσοι ἂν Σιδωνίων ἐπιδημῶσιν Ἀθήνησιν, « Ἐπγρφ. 3) διατρίβω συνήθως μεταξὺ τοῦ δήμου (εἰς τὰ δημόσια μέρη), (ἐπὶ νοσημάτων, ἐθίμων κλπ.) ἐπικρατῶ, (κοιν.) σύρομαι. » Κατὰ δὲ τοὺς ἐπιδημήσαντας ἄνθρακας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, « Γαλ.

Ἐπι-δημηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημηγορῶ περί (ἐπί) τινος.

Ἐπιδήμησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιδημεῖν, ἡ εἰς τὸν (ἑαυτοῦ ἢ ἄλλον ὁποιονδήποτε) δῆμον ἄφιξις ἢ διατριβὴ ἢ ἐπιστροφή. » Τῆς ἐς Σικελίαν ἐμῆς ἐπιδημήσεως, « Πλάτ.

Ἐπιδημητικός, ή, όν. Ὁ συνήθως ἐπιδημῶν εἰς (μὴ 'λλείπων ἀπὸ) τὸν δῆμόν του, μένων εἰς τὸν τόπον (εἰς τὴν πατρίδα) του. » Τῶν ζώων τὰ μέν, ἐπιδημητικά· τὰ δέ, ἐκτοπιστικά, « Ἀρστ.

Ἐπιδημία (ἡ), = Ἐπιδήμησις, ἐρχομός. ἐμφάνισις, παρουσία. » Θεοῦ —, « Ὕμν. Ἐκκλησ. » Τῆς θεοῦ Ἀδριανοῦ πρώτης εἰς Ἀθήνας ἐπιδημίας, « Ἐπγρφ. (καὶ μτνμ.) » Ὅταν νοσήματος ἐπιδημίη καθεστήκῃ, « Ἱππκρ.

Ἐπιδήμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιδημῶν (εὑρισκόμενος ἢ γινόμενος ἢ ἐρχόμενος ἐντὸς τοῦ δήμου). παρών· ἐντόπιος. » Ἔφασαν αὐτὸν ἐπιδήμιον εἶναι, « Ὀδ. Α., ἐπιδημεῖν. » Ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες, « Ἰλ. Ω., οἱ μεταξὺ τοῦ δήμου, ἐγχώριοι. » Πόλεμος ἐπιδήμιος, « Ἰλ. Ι., ὁ ἐμφύλιος. » Εἰλαπίνη δ' ἐπίδημος ἦεν, « Τρυφιόδ., = Δημοθοινία. » Νόσος ἐπιδήμιος, « Ἰατρ., ἡ ἐπιδημική. ||. (οὐσ.) » Ἐπιδήμια (τά), « Ἐκκλησ., τὰ Θεοφάνεια (;).

Ἐπι-δημιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναδουλεύω (Ἐπεξεργάζομαι) ἔργον τι. 2) ἐργολαβῶ παρὰ τοῦ πρώτου ἐργολάβου τι ἵνα τὸ τελειώσω (;).

Ἐπιδημιουργός (ὁ). ὁ ἐπιδημιουργῶν, τεχνίτης ἐπεξεργαζόμενος ἢ ἐπιστατῶν εἰς τὰ παρ' ἄλλων ἐπιχειρούμενα ἔργα. (ἐν γέν.) ὁ πρῶτος (ὁ ἐπιστάτης) τῶν δημιουργῶν, (ἴδ. ||. κατὰ τὸ διοικητ. σύστημα τῶν Δωριέων) ὁ στελλόμενος κατ' ἔτος παρὰ τῆς μητροπόλεως εἰς τὰς ἀποικίας διοικητὴς ἢ προεστὼς τῶν δημιουργούντων (ἴδε Δημιουργός).

Ἐπίδημος (ὁ, ἡ), = Ἐπιδήμιος.

Ἐπὶ δήν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐπὶ δὴν καὶ

Ἐπὶ δηρόν, ἐπίρ. Π. ἀντί. Ἐπὶ δηρόν, διὰ πολὺν καιρόν.

Ἐπι-δια-βαίνω, Μ. βήσομαι. Περνῶ κατόπιν ἢ ἐναντίον τινὸς εἰς τὸ πέραν μέρος, περνῶ ποταμὸν ἢ πορθμὸν ἵνα προσβάλω τὸν εἰς τὴν ἀντικρυνὴν ὄχθην εὑρισκόμενον ἐχθρόν. » Οὐ γὰρ ἰσχύουσι τοσοῦτον, ὥστε ἐπιδιαβαίνειν ἡμῖν, « Στραβ. (καὶ μτφορ.) » Ἐπεδιέβαινε γὰρ ταῖς ἐλπίσι . . καὶ μικρὸν οὐδὲν ἐπενόει, « Ἰωσ.

Ἐπι-δια-γιγνώσκω (-γινώσκω). Μ. γνώσομαι. Κρίνω (Σκέπτομαι ἢ Ἀποφασίζω) τι ἐκ νέου ἢ ἐπανειλημμένως, 'ξανασυλλογίζομαι· καλοστοχάζομαι· 'ξαναποφασίζω. » Τὸ ἂν νήφοντες προβουλεύσωνται, μεθυσκόμενοι ἐπιδιαγινώσκουσι, « Ἡρ.

Ἐπιδιαθήκη (ἡ), [ἐπιδιατίθημι]. μεταγενεστέρα (πρὸς τροπολογίαν τῆς πρώτης διαθήκη, (Γαλλ.) codicile. 2) ἡ εἰς τρίτον χέρι ὑποθήκη (παρακαταθήκη).

Ἐπιδιαίρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἐπι-δι-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἐπιδιεῖλον κτλ.). Διαιρῶ ἐκ νέου ἢ μὲ ἀκρίβειαν, μοιράζω ἴσια ἢ 'ξαναμοιράζω. » Πολίτας ποιησάμενος, ταῖς φράτραις ἐπιδιεῖλε, « Δ. Ἀλ. (καὶ μσ.) » Ἐπιδιείλοντό σφεας αἱ ἕνδεκα πόλιες, Ἡρ. (καὶ πθ.) » Τὰ φωνήεντα ἐπιδιῄρηται εἰς μακρὰ καὶ βραχέα, « Γρμτ.

Ἐπιδιαίτησις, εως (ἡ). ὁ μετέπειτα τρόπος τῆς ζωῆς, ἡ μετὰ τὴν ἀνάῤῥωσιν ἐξακολούθησις ἢ ὁ κανονισμὸς τῆς διαίτης.

Ἐπι-διά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι (Κείτομαι ἢ Εἶμαι τοποθετημένος) ἐπάνω ἢ πλησίον τινός.

Ἐπι-δια-κινδυνεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Ῥιψοκινδυνεύω διά τι ἢ προσέτι.

Ἐπι-δια-κρίνω, Μ. κρινῶ. Κρίνω (Ἀποφασίζω) ὕστερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἢ ἐκ δευτέρου· ἀναθεωρῶ κρίσιν θεωρηθεῖσαν (παρβλ. Ἐπιδιαγιγνώσκω).

Ἐπι-δια-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω ἐπάνωθεν καὶ ἀνάμεσα εἴς τι.

Ἐπι-δια-μένω, Μ. μενῶ. (μὲ δοτ.) Διαμένω ἢ Ἐπιμένω ἀκόμη (Ἐξακολουθῶ νὰ διαμένω) εἰς.

Ἐπιδιαμονή (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ περαιτέρω ἐπιμονὴ ἢ διαμονὴ εἴς τι.

Ἐπι-δια-νέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω προσέτι ἢ ἔπειτα ἢ ἐκ νέου, 'ξαναμοιράζω.

Ἐπι-δια-νοέω-ῶ, καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Στοχάζομαι (Συλλογίζομαι) προσέτι ἢ ἔπειτα ἀπό, 'ξαναστοχάζομαι. » Πρὶν τὸ διανενοημένον εἰπεῖν, ἕτερα ἐπιδιανοεῖσθαι, « Ἱππκρ.

Ἐπι-δια-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω κατόπιν ἢ προσέτι.

Ἐπι-δια-πλέω-ῶ, Μ. πλεύσομαι. Περνῶ πάλιν ἢ κατόπιν τινὸς (Ξαναπερνῶ) διὰ θαλάσσης ἀντικρύ, (παρβλ. Ἐπιδιαβαίνω).

Ἐπι-δι-αρθρόω-ῶ. Μ. ώσω. Διαρθρόω ἐκ νέου ἢ ἐπανειλημμένως, ἐπιδιορθόνω.

Ἐπι-διαῤ-ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σπάνω ἢ Σχίζω (καὶ πθ. Σκάνω, Ξεσπάνω) ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπι-δια-σαφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξηγῶ (Σαφηνίζω) τι ἐπανειλημμένως καὶ ἀκριβέστερον.

Ἐπι-δια-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Διασκέπτομαι ἐκ νέου ἢ ἐπανειλημμένως, ἐξαναστοχάζομαι.

Ἐπι-δια-σκευάζω, Μ. άσω. Ἐπεξεργάζομαι ἐκ νέου (κυρ. σύγγραμμα πρὸς ἔκδοσιν), ἐπιδιορθόνω, (ὅθεν:

Ἐπιδιασκεύασις, εως (ἡ). ἐπεξεργασία (ἐπιδιόρθωσις) συγγράμματος ἐκδοτέου.

;Ἐπι-δια-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπιδιασκέπτομαι.

Ἐπι-δια-στρέφω, Μ. στρέψω. Διαστρέφω ἐκ νέου ἢ ἔτι μᾶλλον.

Ἐπι-δια-σύρω, Μ. συρῶ. Ὑβρίζω (Περιγελῶ) πάλιν.

Ἐπι-δια-τάσσομαι (τάττομαι), Μ. τάξομαι. Διατάττω (Διορίζω, Παραγγέλλω) προσέτι.

Ἐπι-δια-τείνω, Μ. τενῶ. (μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) Ἐκτείνω ἔτι μᾶλλον (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ. Ἐκτείνομαι, Φθάνω) ἕως εἰς, Ἐπεκτείνω.

Ἐπι-δια-τίθημι, Μ. θήσω. Διαθέτω τι πρὸς τοῖς ἄλλοις· (μσ.) προσθέτω τι εἰς προλαβοῦσάν μου διάταξιν, παραγγέλλω διὰ μεταγενεστέρας διαθήκης μου. (Νμ.) καταθέτω τι (εἰς τρίτον χέρι) ὡς ἐνέχυρον, παρακαταθέτω, (Ἰταλ.) δεποζιτάρω.

Ἐπι-δια-τρίβω, Μ. τρίψω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὸν καιρόν μου εἰς ἔργον ἢ μέρος τι, ἐνδιατρίβω.

Ἐπι-δια-φθείρω, Μ. φθερῶ. Χαλνῶ (Διαφθείρω) ἔτι μᾶλλον.

Ἐπι-διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω προσέτι ἢ ἔπειτα.

Ἐπιδιδυμίς, ίδος (ἡ), (ἀνατομ.) κιρσώδης τις ὄγκος εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῶν διδύμων (ὄρχεων).

Ἐπι-διδύσκω (χ. Μ.), = Ἐπενδύω.

Ἐπι-δίδωμι, Μ. ἐπι-δώσω, Δίδω τι εἰς τὸ χέρι τινός, ἐγχειρίζω. (κυρ.) » Τὴν ἐπιστολὴν —, « Πράξ. 2) δίδω προσέτι (περιπλέον), προσθέτω εἰς τὸ ἤδη δοθὲν (» Τὰ ἀφαιρεθέντα ἀποδοῦναι αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν οἰκείων ἄλλα ἐπιδοῦναι, « Δμ.)· προσφέρω (κυρ. δὲ συνεισφέρω) αὐτοπροαιρέτως, χαρίζω (» Αἰσχυνοίμην, ὑμῖν μὲν ἐπιδιδούς, τούτῳ δὲ μὴ ἀποδιδούς, δείξας τὸν δανειστήν, « Πλ.), (ἐλλ.) προχωρῶ, προοδεύω, αὐξάνω· προκόπτω· (ἐπὶ κακοῦ) γίνομαι ἔκδοτος (παραδίδομαι) εἰς. » Ἐπιδιδοῦσαν τήν τε τῶν πολεμίων ἰσχὺν καὶ τὴν σφετέραν ἀπορίαν, « Θκ. 3) (εἰς ἰδιαιτ. τινὰς φρσ.) προτείνω, εἰσάγω (ὑπόθεσιν εἰς σκέψιν). » Ψῆφον ἐπέδωκε τοῖς πολίταις, « Πλ. (καὶ ἐλλ.) » Οἱ πρυτάνεις ἐπέδοσαν εἰς τὴν βουλὴν περὶ αὐτῶν, « Δσ., εἰσήγαγον τὴν περὶ αὐτῶν ὑπόθεσιν. ||. (μσ.) » Θεοὺς ἐπιδώμεθα, « Ἰλ. Χ., ἂς βάλωμεν (κατὰ λέξ. ἂς προσθέσωμεν) μάρτυρας τοὺς θεούς, ἂς ἐπικυρώσωμεν δι' ὅρκου τὴν συμφωνίαν μας, (ἴδε καὶ Ἐπιδαίομαι, καὶ παρβλ. Περιδίδωμι).

Ἐπι-δι-έξ-ειμι, Μ. ἐξ-ειμι, = Ἐπιδιέρχομαι.

;Ἐπι-δι-εξ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι, = Ἐπιδιηγοῦμαι.

;Ἐπι-δι-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι, = Ἐπιδιαβαίνω. 2) (τρπ.) = Ἐπιδιηγοῦμαι.

;Ἐπιδιετής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύο ἔτη περιπλέον, (μόνον εἰς τὴν ἐπιῤῥηματ. φρ.) » Ἐπιδίετες ἡβᾶν, « Αἰσχλ. (περὶ ἧς ὅμως ἴδε μᾶλλον Διέτης).

Ἐπι-δίζημαι καὶ (ἐνίοτε) Ἐπι-δίζομαι (χ. Μ.), Π. ζητῶ (ἐρευνῶ, ἐπιθυμῶ νὰ μάθω) προσέτι ἢ ἀκριβέστερον.

Ἐπι-δι-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαι προσέτι ἢ ἐκ δευτέρου, 'ξαναδιηγοῦμαι, (ἐπμ.) ἐπεξηγῶ.

Ἐπιδιήγησις, εως (ἡ). ἡ ἐκ νέου διήγησις, ἐπανάληψις τῆς διηγήσεως, (ἐπμ.) ἐπεξήγησις.

Ἐπι-δι-ήκω, Μ. ήξω. Φθάνω (Ἐκτείνομαι) ἕως εἰς.

Ἐπι-δι-ίστημι, Μ. δια-στήσω, = Ἐπιδιαιρῶ.

Ἐπι-δικάζω, Μ. άσω. Ἀποφασίζω (δικαστικῶς) ὅτι ἀνήκει τι εἴς τινα, (Γαλλ.) adjuger. ||. (μσ. μὲ γεν.) δικάζομαι περί τινος· ἐξαιτοῦμαι νὰ ἀναγνωρισθοῦν τὰ ἐπ' αὐτοῦ δικαιώματά μου, (ἐν γέν. καὶ τρπ.) ἔχω ἀπαιτήσεις εἴς τι, δὲν παραχωρῶ εὐκόλως εἰς ἄλλον τὰ περὶ αὐτοῦ πρωτεῖα. » Ἐπιδικάζ. ἀρετῆς, « Ἰουσ., ἀντιποιοῦμαι. (καὶ πθ.) » Ἐπιδικαζομένη (γυνή), « Σχλ. Ἀρσφ., ἡ ἄλλ. Ἐπίδικος.

Ἐπιδικασία (ἡ). ἔνστασις (δικαστική), κρισολογία (κυρ. περὶ κληρονομίας).

Ἐπιδικάσιμος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁπ. γίνεται ἢ συγχωρεῖται ἐπιδικασία (ποῖος νὰ τὸν πρωτοπάρῃ), περισπούδαστος, περιμάχητος, ἀμφισβητήσιμος.

Ἐπίδικος (ὁ, ἡ), = Ἐπιδικάσιμος. περὶ τοῦ ὁπ. πρέπει ν' ἀποφασίσῃ τὸ δικαστήριον, διαφιλονεικούμενος. » Δίδωμι ἐμαυτὸν ἐπίδικον τοῖς δημόταις, « Δ. Ἀλ., ἀφίνομαι εἰς τὴν κρίσιν των. (κυρ. εἰς τὰς Ἀθ.) » Ἐπίδικος (ἢ ἄλλ. Ἐπίκληρος) γυνή, « Νμ., ἡ πλουσία κληρονόμος τῆς ὁπ. οἱ συγγενεῖς ἐδικάζοντο πρὸς ἀλλήλους ποῖος ἔχει ὡς πλησιέστερος δικαίωμα νὰ τὴν νυμφευθῇ.

Ἐπιδίμοιρος (ὁ, ἡ). ὁ συνιστάμενος ἀπὸ (ἴσος μὲ) τὸ ὅλον καὶ δύο μέρη τοῦ ὅλου (δηλ. πέντε τριτημόρια).

Ἐπι-δινεύω, Μ. εύσω, (μτγν.) ἀντὶ

Ἐπι-δινέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφω τι ἐπάνω ἢ ἐπάνωθέν τινος· περιστρέφω τι ὁλόγυρα (κυρ. ἵνα τὸ ῥίψω δυνατώτερα ἢ μακρύτερα). » Πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας, ἧκ' ἐπιδινήσας, « Ὀδ. Ι. (καὶ μσ. τρπ.) » Αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσι πόλλ' ἐπιδινεῖται, « Ὀδ. Υ., τὸ σκέπτομαι πολλαχῶς, (κοιν.) τὸ γυρίζω εἰς τὸν νοῦν μου.

Ἐπι-δι-ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Διορθόνω ἔπειτα, (ὅθεν

Ἐπιδιόρθωσις, εως (ἡ). ἡ ἔπειτα γινομένη διόρθωσις, (ἀντίθ. τῷ Προδιόρθωσις).

Ἐπιδιορθωτικός, ή, όν (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐπιδιόρθωσιν.

Ἐπι-δι-ορίζω, Μ. ίσω. Διορίζω ἐκ νέου, δίδω καὶ δεύτερον ὁρισμὸν τοῦ πράγμ.

Ἐπι-δι-ουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατουρῶ προσέτι ἢ ἔπειτα.

Ἐπι-διπλασιάζω, Μ. άσω, καὶ

;Ἐπι-διπλοΐζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ

Ἐπι-διπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι διπλοῦν (διπλάσιον), διπλόνω, διπλασιάζω· ἐπαναλαμβάνω.

Ἐπιδίπλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. διπλασιασμός, ἐξαναδίπλωσις.

Ἐπι-διστάζω, Μ. άσω. Διστάζω περί τινος ἢ ἀκόμη.

Ἐπιδιφριάς, άδος (ἡ), Π. τὸ ἐπάνω χεῖλος (τὸ τριγυρινὸν) τοῦ δίφρου, (παρβλ. Ἄντυξ).

Ἐπιδίφριος (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος ἢ βαλμένος ἐπάνω εἰς τὸν δίφρον (εἰς τὴν ἅμαξαν, εἰς τὸ κάθισμα). (συνκδχ.) » Ἐπιδίφριος ἐργασία, « Ἀρτμδ., ἡ καθιστική· (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) » Εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείω, « Ὀδ. Ο.

Ἐπίδιχα, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐπὶ δίχα (τῆς προθ. ἀναφερομένης εἰς τὸ ῥῆμα).

;Ἐπιδίψιος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ διψασμένος, (ἢ ἁπλ.) = Δίψιος.

Ἐπιδιωγμός (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπι-διώκω, Μ. διώξομαι. Κυνηγῶ (Καταδιώκω) περαιτέρω, κατατρέχω ἐπιμόνως.

Ἐπιδίωξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπίδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐπιίδμων, ἐπιστήμων, ἔμπειρος.

Ἐπι-δοιάζω, Μ. άσω, Π. στοχάζομαί (παρατηρῶ) τι καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, συλλογίζομαι πότε τὸ ἓν πότε τὸ ἄλλο, (ἐπμ.) = Ἐνδοιάζω, ἀμφιβάλλω.

Ἐπι-δοκιμάζω, Μ. άσω. Δοκιμάζω (Ἐξετάζω) ἐπανειλημμένως, (ἐπμ.) ἐγκρίνω.

Ἐπίδομα (τό). πᾶν ὅ,τι δίδει τις περιπλέον (ἐκ προσθήκης) ἢ αὐτοπροαιρέτως καὶ ὄχι καθ' ὑποχρέωσιν, χάρισμα.

;Ἐπι-δομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω τι ἐπάνω εἰς ἄλλο, ἐποικοδομῶ. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπιδημῶ.

Ἐπι-δονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἐπικροτῶ.

Ἐπι-δοξάζω, Μ. άσω. Φρονῶ προσέτι (ἐκτὸς τούτου). » Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὡς ἐπιδοξαζόμενον εἰρήσθω, « Θφρ., ὡς μεταγενεστέρα (ὑστερινὴ) γνώμη.

Ἐπίδοξος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁπ. εἶνε ἐλπὶς (πιθανότης, ὑποψία) ὅτι θέλει πράξῃ ἢ πάθῃ τι (καὶ ἐπὶ πραγμ.) ὅτι θέλει συμβῇ, πιθανόν, ἐνδεχόμενον. » Ἐκ γὰρ τῶν μεταβολῶν ἐπίδοξος ἡ δυσπραγία, « Ἀντφ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἢ μτχ.) » Καὶ τοῦτο ποιήσων ἐπίδοξος ἦν, « Λξ. (καὶ πθ.) » Ἐπίδοξοι τοῦτο πείσεσθαί εἰσι, « Ἡρ. » Τάδε τοι ἐξ αὐτέων ἐπίδοξα γενέσθαι, « αὐτ. 2) = Ἔνδοξος, περίφημος. » Πρὸς τὰς ἐπιδόξους πόλεις ἀποστέλλειν τοὺς κρατίστους τῷ κάλλει, « Διόδ.

Ἐπιδόξως, ἐπίρ. Ἐνδόξως.

Ἐπιδορατίς, ίδος (ἡ). ἡ αἰχμὴ (τὸ κοπτερὸν μέρος) τοῦ δόρατος. (κατ' ἄλλους) ὁ Σαυρωτήρ.

Ἐπι-δορπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπιδορπίζομαι.

Ἐπιδορπίδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπιδόρπιος.

Ἐπι-δορπίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἐπιδειπνέω.

Ἐπιδόρπιος (ὁ, ἡ), = Ἐπιδείπνιος.

Ἐπιδορπίς, ίδος (ἡ), = Ἐπιδειπνίς.

Ἐπιδόρπισμα (τό). τὸ ἐπιδόρπιον ἔδεσμα, (δηλ.) γλύκυσμα ἢ 'πωρικόν.

Ἐπιδορπισμός (ὁ). τὸ ἐπιδορπίζεσθαι (τρώγειν τὰ ἐπιδορπίσματα).

'Επιδόσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιδιδόμενος (διδόμενος περιπλέον, προσφερόμενος) ἢ ἄξιος νὰ ἐπιδοθῇ (νὰ προσφερθῇ). 2) ἐπιδεκτικὸς ἐπιδόσεως (προόδου, αὐξήσεως).

'Επίδοσις [ἐπιδίδωμι], εως (ἡ). ἡ ἐκ προσθήκης ἢ αὐτοπροαίρετος δόσις, προσφορὰ ἑκούσιος. 2)(συνκδχ.) αὔξησις· (τρπ.) προκοπή. » Παντὸς πράγματος ἐπίδοσίς ἐστιν, ἔστ' ἂν τέλος ἔχῃ, « Λεσδών.
3) = Ἔνδοσις, χαλάρωσις. » Τῶν νεύρων ὁ σύνδεσμος, τοῖσι μὲν ἐπιδόσιας ἔχων, τοῖσι δὲ ξυντεταμένος ἐών,« Ἱππκρ.

'Επιδοτικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ συνειθίζων (πρόθυμος εἰς τὸ) νὰ ἐπιδίδῃ (νὰ χαρίζῃ), μεταδοτικὸς, ἐλευθέριος.

'Επιδοῦναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Επιδίδωμι.

'Επι-δουπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάμνω δοῦπον (κρότον) ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό τι, ἀντηχῶ.

'Επιδοχὴ (ἡ). τὸ ἐπιδέχεσθαι, παραδοχή, ἀποδοχή· διαδοχή· ἀντικατάστασις. » Αἱ (ἐν Σικελίᾳ) πόλεις ῥᾳδίαν ἔχουσι τῶν πολιτειῶν τὰς μεταβολὰς καὶ ἐπιδοχάς,« Θκ.

'Επιδραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Επιτρέχω.

'Επιδραμητέον, θετ. τοῦ 'Επιτρέχω.

'Επι-δράσσομαι(-δράττομαι), Μ. δράξομαι. (μὲ γεν.) Ἀδράχνω, φουχτίζω. (μτφορ.) οἰκειοποιοῦμαι, ἀντιλαμβάνομαι. »Ἕκαστον τῶν αἰσθητηρίων τοῦ συγγενοῦς ἐπιδράσσεται,« Γργ.

'Επι-δράω-ῶ, Μ. δράσσω. Πράττω ἐκ προσθήκης (ἐπέκεινα τοῦ ὡρισμένου). 2) πράττω τι χάριν τινὸς, (ἰδιαιτ.) ἱεροπρακτῶ ὑπέρ.

'Επιδρομάδην, ἐπίῤ. = 'Επιτροχάδην.

'Επιδρομὴ (ἡ). τὸ ἐπιτρέχειν, ἐρχομὸς αἰφνίδιος κατά τινος, ἔφοδος. » Ἐξ ἐπιδρομῆς εἰπεῖν,« Πλ., = 'Επιδρομάδην, ἐκ τοῦ προχείρου, ἐξ ἀπροόπτου, αὐτοσχεδίως.

'Επιδρομία (ἡ), Π. ἀντὶ 'Επιδρομή.

'Επιδρομικὸς, ή, όν. Ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐξ ἐπιδρομῆς (ἐπιτροχάδην).

'Επίδρομος (ὁ, ἡ). ἐπάνω ἢ κατεπάνω ἢ πέριξ τοῦ ὁπ. δύναταί τις νὰ δράμῃ, ὁμαλὸς, κατηφορικὸς ἢ εὐεπίβατος, εὐκολοπάτητος, (μτφορ.) εὔκολος, εὔπειστος. ||. (οὐσ.) τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. ἀνοιγοκλείονται τὰ δίκτυα τῶν κυνηγῶν) ϗ 2) τὸ δεύτερον κατάρτι ἢ πανὶ (;) τοῦ πλοίου (τὸ πρὸς τὴν πρύμνην).

'Επι-δροσίζω. Μ. ίσω. Δροσίζω ἀπὸ 'πάνω.

'Επι-δυναστεύω, Μ. εύσω. Διοικῶ ('Εξουσιάζω) ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον, διαδέχομαι τὴν δυναστείαν τινός.

'Επι-δύνω, Μ. δύσω, Ζ. 'Επιδύω.

'Επι-δυσφημέω-ῶ, Μ. ήσω, Δυσφημῶ (Κακολογῶ) τινα.

'Επι-δύω (καὶ μσ.) 'Επι-δύομαι, Μ. δύσω, -ομαι (ἀόρ. 'Επέδυν κτλ.). (μὲ δοτ.) Δύω (Βασιλεύω) ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ ἐξακολουθεῖ νὰ ἦνε ἢ νὰ γίνεται) τι. » Ὁ ἥλιος μὴ ἐπιδυέτω ἐπὶ τῷ παροργισμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου,« Γρφ., (δηλ.) νὰ φιλιόνεσαι μαζῆ του πρὶν δύσεως ἡλίου, (ϗ κατὰ τμῆσ. Π.) » Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι, πρὶν κτλ.« Ἰλ. Β.

'Επίδω, ῃς, ῃ, ωμεν κτλ., ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ 'Εφοράω.

'Επιδῶ, ῷς, ῷ, ῶμεν κτλ., ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ 'Επιδίδωμι.

'Επιδωμάτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῶν δωμάτων.

'Επι-δωμάω-ῶ, Μ. ήσω, = (ϗ εὐχρηστοτ. τῦ) 'Επιδομέω.

'Επιδώμεθα, ά. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ 'Επιδίδωμι.

'Επιδὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ 'Εφοράω.

'Επι-δωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χαρίζω προσέτι (ὡς ἐκ προσθήκης).

'Επιδώσω, μέλλ. τοῦ 'Επιδίδωμι.

'Επιδώτης [ἐπιδίδωμι], ȣ (ὁ). δοτὴρ (δωρητὴς) ἀγαθῶν, (ἐπίθ. διαφόρων θεοτήτων).

'Επιείκεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐπιεικοῦς, μετριότης, πρᾳότης, κοσμιότης, εὐμένεια, χρηστότης κτλ. (εἰς τὸν Ἱππκρ.) πιθανότης. » Λόγου —,«

'Επιείκελος (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος, παρόμοιος. » Θεοῖς —,« Ὅμ.

'Επι-εικεύω ϗ (μσ.) 'Επι-εικεύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Εἶμαι -

'Επιεικὴς [ἐπὶ, ἔοικα], έος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος, ἀνάλογος. δίκαιος. μέτριος. πρᾷος, μετριόφρων, συγκαταβατικὸς, φιλάνθρωπος· χρηστὸς, κόσμιος· τίμιος. (ἐνίοτε ἐπὶ πραγμ.) πιθανὸν, ἐνδεχόμενον. (καὶ σπντт. μὲ ἀπαρ.) ἱκανόν. » Τύμβον οὐ μάλα πολλὸν, ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον, Ἰλ. Ψ. » Τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβὴν,« 'Οδ. Μ. (ϗ ἀπολ) » Ὡς ἐπιεικὲς (ἐνν. ἐστιν),« Ἰλ. Τ. Ψ. » Ὃν κ' ἐπιεικὲς ἀκούειν,« Ἰλ. Α., εἶνε εὔλογον (δίκαιον), πρέπει. » Οἱ' ἐπιεικὲς ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων,« Ἰλ. Τ., καθὼς εἶν' ἑπόμενον. » Παῖς τὰ μὲν ἄλλα ἐπιεικὴς, ἄφωνος δὲ,« Ἡρ. » Οἰκέτης ἐπιεικής,« Ἰσκρ. » Τιμωρὸς ἐπιεικής,« Δ. Ἀλ. » Ὁδὸν ἐπιεικῆ καὶ κούφην τὸ πρῶτον,« Πλ. » Ὁμολογίᾳ τινὶ ἐπιεικεῖ ἀποπέμψασθαι,« Θκ., μὲ εὔσχημον τρόπον. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Ἐπιεικὲς χαδέειν,« Ἱππκρ., ὅσον νὰ χωρῇ. (καὶ ἀφῃρημ.) Τὸ ἐπιεικὲς,« Πλάτ., ἀντὶ Ἡ ἐπιείκεια. » Τοῦ ἐπιεικοῦς τυχεῖν,« Δμ., νὰ εὕρῃ συγκατάβασιν, νὰ δικασθῇ κατ' ἐπιείκειαν.

'Επιεικτὸς, ή, όν, Π. [ἐπὶ, εἴκω]. ἐνδοτικὸς, παραχωρητικὸς, εὐκολοοικονόμητος. ὑποφερτός. » Σθένος οὐκ ἐπιεικτὸν,« Ἰλ. Ε., ἀνένδοτον, ἀκαταδάμαστον. » Πένθος οὐκ ἐπιεικτὸν,« Ἰλ. Ξ., ἀπαρηγόρητον, ἀκατάπαυστον. » Ἔργα γελαστὰ κοὐκ ἐπιεικτὰ,« 'Οδ. Θ., ἀνυπόφερτα.

'Επιεικῶς, ἐπίῤ. Πρεπόντως, ἀνηκόντως, εὐλόγως· μὲ ἐπιείκειαν· μετρίως, ὁπωσοῦν, περίπου· συνήθως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· ἀποχρώντως, κάμποσον (ἀρκετὰ) πολύ. πιθανῶς. σχεδόν.

'Επιειμένος, η, ον, Π. ἀντὶ 'Εφειμένος, μσ. ἢ πθ. πρκ. τοῦ 'Εφέννυμι.

'Επιεισάμενος, Π. μσ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. ϗ

'Επιείσομαι, Π. μσ. μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Ἔπειμι (ἐπὶ, εἶμι).

'Επι-έλδομαι (χ. Μ.), Π. ἐπιθυμῶ προσέτι ἢ κατὰ πολλά, ὑπερεπιθυμῶ.

† 'Επιελίκτωρ [ἐπιελίσσω], ορος (ὁ), Π. ὁ περιτυλίζων ἑαυτὸν ἐπάνω εἴς τι.

'Επι-έλπομαι (χ. Μ.), Π. ἐλπίζω μετὰ βεβαιότητος.

'Επίελπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μετὰ βεβαιότητος ἐλπιζόμενος.

'Επιέναι, ἀπαρ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπὶ, εἶμι).

'Επι-έννυμι, Ἰων. Π. ἀντὶ 'Εφέννυμι.

'Επι-έπομαι, Ἰων. Π. ἀντὶ 'Εφέπομαι.

'Επιέσασθαι, Ἰων. ἀντὶ 'Εφέσασθαι, μσ ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. καὶ

'Επίεσμαι, Π. ἀντὶ 'Εφεῖμαι, μσ. ἢ πθ. πρκ. καὶ

'Επίεσσα, Π. ἀντὶ 'Εφεῖσα, ἀόρ. ά. τῆς ὁρς. τοῦ 'Εφέννυμι.

'Επιετὴς, έος (ὁ, ἡ). αὐτοῦ τοῦ ἔτους, ἐφετεινός.

'Επι-ζαρέω-ῶ, Π. ἀντὶ 'Επιβαρύνω.

;'Επιζαφελὴς, έος καὶ

'Επιζάφελος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπὶ, ζα, ὀφέλλω]. σφοδρὸς, ὁρμητικός. ||. (τὸ οὐδ.) 'Επιζαφελὲς, ἀντὶ -

'Επιζαφελῶς, ἐπίῤ. Π. δυνατὰ, κατὰ πολλὰ, μὲ μεγάλην ὁρμὴν, μὲ ὑπερβολήν.

'Επι-ζάω-ῶ, Μ. ζήσομαι. (μὲ δοτ.) Ζῶ ἔπειτα ἀπό τινα ἢ μετὰ τὸ τέλος τινὸς πράγματος.

'Επι-ζείω, Π. ἀντὶ 'Επιζέω.

'Επίζεμα (τὸ), [ἐπιζέω]. νερὸν ἢ ἄλλο ὁποιονδήποτε ὑγρὸν τὸ ὁπ. χύνομεν ζεματιστὸν ἐπάνω εἰς ἰατρικόν τι τοῦ ὁπ. θέλομεν νὰ 'πάρωμεν τὴν οὐσίαν.

'Επι-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω (Ζευγαρόνω, Ἑνόνω) τι μετ' ἄλλου, συνάπτω. » Εὐθεῖα ἐπιζευγνύουσα ἢ ἐπιζευγνυμένη,« Μθμτκ. ἡ συνάπτουσα δύο σημεῖα. (καὶ πθ.) » Ἐπέζευκται δὲ γέφυρα τῷ ποταμῷ,« Στρ., εἶνε στημένη ἐπάνω ἑνόνουσα τὰς δύο ὄχθας του. 2) = 'Επιζυγόω, κλείω. » Στόμα ἐπιζ.,« Αἰσχλ.

'Επιζευκτὴρ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἐπιζευγνύων (ἑνόνων, συνδέων), (ἰδιαιτ.) σχοινὶ διὰ δέσιμον, (ἴδε Ζευκτηρία).

'Επιζευκτικὸς, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐπίζευξιν (γρμτκ.).

'Επίζευξις [ἐπιζεύγνυμι], εως (ἡ). δέσιμον δύο πραγμάτων ὁμοῦ, συνένωσις, συναρμογή, (ῥτρ.) εἶδος ἐπαναλήψεως (ὁποῖον τὸ τῦ Αἰσχ. » Θῆβαι δὲ, Θῆβαι κτλ.).

'Επιζεφύριος καὶ

'Επιζέφυρος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) πρὸς τὸν ζέφυρον ἄνεμον (δηλ. πρὸς δυσμάς), δυτικός.

'Επι-ζέω, Μ. ζέσω. Βράζων φουσκόνω ϗ ἐβγαίνω ἐπάνω, ἀναβράζω. » Ἀφρὸς ἐπιζείων,« Ὀρφ. » Ἡ χολὴ (» Ἡ Ὀργὴ) ἐπιζεῖ,« Ἀρσφ., βράζει, ἀνάπτει, (καὶ μτνμ.) » Ἀκούσαντί μοι ἡ νεότης ἐπέζεσε,« Ἡρ., (κοιν.) ἄναψε τὸ αἷμά μου, ἔβρασα (ἀπὸ θυμόν). (ϗ συνκδχ.) » Θυμάλωψ ὑμῖν ἐπέζεσεν,« Ἀρσφ., ἀνεδόθη εἰς τὸ σῶμά σας. 2) (μτβτ.) κάμνω τι νὰ βράσῃ (νὰ ἀναβράσῃ). » Λέβητα πυρὶ ἐπιζ.,« Εὐρ.

'Επίζηλος (ὁ, ἡ), = 'Επίφθονος, ζηλευτὸς, ἀξιοζήλευτος. 2) = Ζηλότυπος. » Εὐνούχων γένος... ἐπίζηλον,« Βασ.

'Επιζήμιος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (ἢ γινόμενος πρὸς) ζημίαν, βλαπτικός. 2) ὁ ὑποβαλλόμενος εἰς ζημίαν (εἰς πρόσιμον). » Εἰς τὸν ξύλλογον ἴτωσαν· ἐπιζήμιοι, ἐὰν μὴ ἴωσι,« Πλάτ. ||. (ὡθ. οὐσ.) 'Επιζήμιον (τὸ), ἡ ἐπιβαλλομένη εἴς τινα ζημία, τιμωρία, πρόστιμον. » Τὰ αὐτὰ ἐπιζήμια αὐτοῖς ἔστω,« Πλάτ.

'Επι-ζημιόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Επιβάλλω ζημίαν (τιμωρίαν, πρόστιμον), ζημιόνω, βλάπτω. τιμωρῶ.

'Επιζημίωμα (τὸ), = 'Επιζήμιον, ποινή, πρόστιμον.

'Επιζημίως, ἐπίῤ. Πρὸς ζημίαν, πρὸς βλάβην, μὲ τρόπον ἐπιζήμιον.

'Επι-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ μετ' ἐπιμονῆς, προσπαθῶ (ἐπιθυμῶ) νὰ 'ξαναποκτήσω τι (τὸ ὁπ. μοῦ ἔλειψε)

'Επιζήτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπιζητεῖ τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιζητήσεως.

'Επιζητήσιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἐπιζητήσεως, ἐπιθυμητὸς, περισπούδαστος.

'Επιζήτησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιζητεῖν, ἡ μετ' ἐπιμονῆς ζήτησις, ἀναζήτησις.

'Επιζητητικὸς, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐπιζήτησιν.

'Επι-ζοφέω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Επισκοτίζω.

'Επι-ζυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. εἶμαι συνηνωμένος.

'Επιζυγὶς, ίδος (ἡ). τὸ μέρος τῆς τοξοβόλȣ ἢ πετροβόλου μηχανῆς ὅπου ἐμβάλλεται ἡ ἐπιτοξίς.

'Επι-ζυγόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τὸν ζυγὸν (τὸν σύρτην) τῆς θύρας, μανδαλόνω.

'Επιζύγωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐπιζύγωσιν (θύρας), μάνδαλος κτλ.

'Επιζύγωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Επιζυγόω, κλείσιμον θύρας (κτλ.), μανδάλωμα.

'Επι-ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω τι ἐπάνω ἢ ἀπὸ 'πάνω, (ὅθ. πθ. ἢ μσ.) » Ἐπεζωσμέναι,« Ἡρ., αἱ γυναῖκες αἱ ὁπ. διὰ πένθος ἀνέσυρον καὶ ἔζωναν ὑπὸ τὸ στῆθος (ἡμίγυμνον) τὰ φορέματά των.

'Επιζώστρα (ἡ). ζώνη, ζωνάρι (κυρ. τῶν στρατιωτῶν), (παρβλ. Ζωστήρ).

'Επίηλε, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ 'Επιάλλω.

'Επίημι, Ἰων. ἀντὶ 'Εφίημι.

'Επιήνδανε, Π. ἀντὶ 'Εφήνδανε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ 'Εφανδάνω.

'Επίηρα (τὰ), Π. οὐδ. τοῦ (ἀχρ.) 'Επίηρος, = 'Επιήρανος, πολλὰ ἀρεστὸς, εὐάρεστος, ἐπιθυμητός. » Ἐπίηρα φέρειν τινὶ,« Ὅμ., Σοφ., = Χαρίζεσθαι, προξενεῖν εὐχαρίστησιν (εὐαρεστεῖν) εἴς τινα. (καὶ ἀντὶ ἐπιῤ.) » Ἀμπλακίης ἐπίηρα,« Νόνν., = Χάριν, ἕνεκα, περί. (ἄλλοι τὸ γράφουν διῃρημ. 'Επὶ ἦρα, ἴδε Ἦρα καὶ

'Επιήρανος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπὶ, ἐράω], = 'Επέραστος, περιπόθητος. (μὲ δοτ.) » Οὔ μοι γίγνεται ἐπιήρανα θυμῷ,« 'Οδ. Τ., δὲν τὰ ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχή μου. 2) (μὲ γεν.) = Ἤρανος, ἁρμόδιος, ὠφέλιμος, βοηθητικὸς, ἀποτρεπτικός. » Ἀσπὶς ἀκόντων —,« Ἐπγρ. » Νεύρων —,« Ἀθ. » Σοφῶν ἔργων (» Ἀρετᾶς) —,« Στβ., κάτοχος, (παρβλ. 'Επίηρα).

'Επιηρεφὴς, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Επηρεφής.

('Επίηρος), Π. ἀμφ. ϗ μτγν. ἀντὶ 'Επιήρανος, ἐπιθυμητὸς, (συγχ. τῷ 'Ερίηρος).

'Επιθαλάμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον. » Ἐπιθαλάμιον (ἐνν. ᾆσμα),« Θκρ., τὸ τραγοῦδι τοῦ γάμου.

'Επιθαλασσίδιος καὶ

'Επιθαλάσσιος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῆς θαλάσσης, (κοιν.) ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, παραθαλάσσιος. » Πόλις —,« Ξεν. (καὶ ἑλλ.) » Τὰ ἐπιθαλάσσια τῆς Πελοποννήσου,« Θκ.

† 'Επιθάλασσος (ττος), ου (ὁ, ἡ), σπντт. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Επιθαλάσσιος.

'Επιθαλπὴς, έος (ὁ, ἡ). ζεστός. (μτφορ.) τερπνὸς, θελκτικὸς, [ἐκ τοῦ

'Επι-θάλπω, Μ. θάλψω. Ζεσταίνω (κυρ. τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος), ζεσταίνω ἀπὸ 'πάνω.

'Επι-θαμβέω-ῶ, Μ. ήσω. Μένω ἔκθαμβος ('Εκπλήττομαι) εἴς τι.

'Επιθανάτιος ϗ 'Επιθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ πλησιάζων εἰς τὸν (καταδικασμένος εἰς) θάνατον. 2) ὁ ἐπιφέρων θάνατον, θανατηφόρος, θανάσιμος. 3) ὁ γινόμενος ἐν καιρῷ τοῦ θανάτου. » Ὠδὴ —,« Λξ.

'Επιθανατίως καὶ 'Επιθανάτως, ἐπίῤ. Διὰ θάνατον, θανασίμως, » Ἐπιθανατ. ἔχει,« Πλδ., κινδυνεύει ν' ἀποθάνῃ, εἶνε διὰ θάνατον.

'Επιθανὴς, έος (ὁ, ἡ), = 'Επιθάνατος, κινδυνεύων ν' ἀποθάνῃ.

'Επι-θάπτω, Μ. θάψω. Θάπτω τι ἔπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

'Επι-θαῤῥέω (καὶ Ἀττ. -θαρσέω)-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἔχω τὸ θάῤῥος (τὰς ἐλπίδας μου) εἰς. 2) ἔχω ἢ λαμβάνω θάῤῥος κατά τινος, δὲν φοβοῦμαι.

'Επι-θαῤῥύνω (ϗ Ἀττ. -θαρσύνω), Μ. υνῶ. Ἐμπνέω θάῤῥος, ἐνθαῤῥύνω, ἐγκαρδιόνω.

'Επι-θαυμάζω, Μ. άσω. (μὲ αἰτ.) Θαυμάζω (Τιμῶ, Ἔχω εἰς ὑπόληψιν καὶ Φιλοδωρῶ) τινα.

'Επι-θεάζω, Μ. άσω, = 'Επιθειάζω.

'Επι-θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, = 'Επιθεωρῶ, παρατηρῶ.

'Επι-θειάζω, Μ. άσω. 'Επικαλοῦμαι (Φέρω μάρτυρα) τὸν θεὸν ὑπὲρ ἢ κατά τινος· (ἐν γέν.) λέγω ἢ πράττω τι μὲ θρησκευτικὸν σέβας καὶ μὲ ἐνθουσιασμόν· προφητεύω. (ἰδιαιτ.) δίδω χαρακτῆρα θειότητος εἴς τι, τὸ ἀποδίδω εἰς θείαν δύναμιν ἢ ἔμπνευσιν. » Τὰς πράξεις ἐπιθ.,« Πλ. (καὶ πθ.) » Τόπος ἐπιτεθειασμένος,« Πλδ., ἱερὸς, (παρβλ. 'Επιθοάζω).

'Επιθείασις, εως (ἡ) καὶ

'Επιθειασμὸς (ὁ). τὸ ἐπιθειάζειν, ἐπίκλησις θεοῦ (κυρ. μὲ θρησκευτικὸν ἐνθουσιασμόν)· ἐξορκισμός.

'Επιθειαστικὸς, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐπιθειασμόν.

'Επιθεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

'Επιθεῖτε, Π. ἀντὶ 'Επιθείητε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ 'Επιτίθημι.

'Επι-θέλγω, Μ. θέλξω, = 'Επᾴδω, καταπραΰνω.

'Επίθεμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπιτίθεται (βάλλεται ἐπάνω) εἴς τι, (ἢ ὡς) σκέπασμα, (Τουρκ.) καπάκι, (ἢ ὡς) ἰατρικὸν, ἔμπλαστρον, κατάπλασμα· (ἢ ὡς) στολίδι ἢ σημάδι. » Τάφου —,« Παυσ.

'Επι-θεραπεύω, Μ. εύσω. Φροντίζω ('Επιμελοῦμαι, 'Ενεργῶ, 'Οργανίζω) διά τι ἢ ἀκόμη, (Θκδ. Η', 47)).

'Επι-θερμαίνομαι, Μ θερμανθήσομαι. Θερμαίνομαι ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπιπολαίως.

'Επίθες, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ 'Επιτίθημι.

'Επίθεσις [ἐπιτίθημι], εως (ἡ), = 'Επιβολή, βάλσιμον ἐπάνω εἰς· ἐπιχείρησις κατά τινος, προσβολή· ἐπιβουλή· δόλος, ἀπάτη, πανουργία. » Τὰ μὲν ἐκ παρατάξεως, τὰ δ' ἐξ ἐπιθέσεως,« Πλβ. » Ἐπισημασίας —,« Ἰατρ., εἰσβολὴ πυρετοῦ.
2) (γρμτ. καὶ ῥτρ.) χρῆσις ἢ σχηματισμὸς ἐπιθέτου, (Ἀρστ. Ῥτρ. Γ.).

'Επι-θεσπίζω, Μ. ίσω. 'Επικυρόνω ἢ 'Εγκρίνω τι διὰ χρησμοδοτήσεως· (ἐν γέν.) χρησμοδοτῶ ἐπάνω εἰς (δηλ. διά) τι.

'Επι-θεσπισμός (ὁ). τὸ ἐπιθεσπίζειν, ἡ διὰ χρησμοδοτήσεως ἐπιβεβαίωσις ἢ συγκατάθεσις (θεοῦ), (ἐν γέν.) χρησμοδότησις περί τινος.

'Επιθετέον, θετ. τοῦ 'Επιτίθημι.

'Επιθέτης, ου (ὁ). ἀπατεὼν, ἐπίβουλος.

'Επιθετικὸς, ή, όν. Πρόθυμος ἢ 'Επιτήδειος πρὸς ἐπίθεσιν, τολμηρὸς, ὁρμητικός. 2) (Γρμτ.) ὁ ἀνήκων εἰς ἐπίθετον, ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν ἐπιθέτων.

'Επιθετικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ἐπιθέσεως (προσβολῆς, ἐπιβουλῆς κτλ.), ἀπατηλῶς. 2) (Γρμτ.) ἐν εἴδει ἐπιθέτου.

'Επίθετος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιτεθεὶς (βαλθεὶς ὕστερον ἢ ἀπὸ 'πάνω, προστεθεὶς), (τρπ.) ξένος, ἑτερογενής· πρόσθετος, ἐπείσακτος (» Ἑορτὴ —,« Ἰσκρ.)· ἐπίπλαστος, ὄχι φυσικός (» Κόσμος —,« Δ. Ἀλ.). ||. (Γρμτ.) » Ἐπίθετον (ὄνομα),« τὸ προστιθέμενον πρὸς δήλωσιν τῆς ποιότητος (τὸ χαρακτηρίζον τὰς ἰδιότητας) τοῦ ὀνομαζομένου προσώπου ἢ πράγματος. 2) (ἰατρ.) ὁ χρησιμεύων ὡς ἐπίθεμα (ἔμπλαστον κτλ.).

'Επιθέτως, ἐπίῤ. = 'Επιθετικῶς.

'Επι-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω κατόπιν ἢ κατεπάνω τινὸς, 'Επιτρέχω.

'Επι-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ μὲ προσοχὴν (ἔχων δηλ. προσηλωμένα τὰ βλέμματά μου ἐπάνω εἴς) τι, παρατηρῶ. 2) θεωρῶ πάλιν (ἐκ νέου), Ἀναθεωρῶ.

'Επιθεώρησις, εως καὶ

'Επιθεωρία (ἡ). τὸ ἐπιθεωρεῖν, θεωρεῖν μὲ προσοχὴν ἢ κατ' ἐπανάληψιν, παρατήρησις, ἀναθεώρησις.

'Επιθῇ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ 'Επιτίθημι.

'Επι-θήγω, Μ. θήξω. Ἀκονίζω τι (καὶ μτφορ. 'Ερεθίζω τινὰ) κατά τινος ἢ ἔτι μᾶλλον, παροξύνω. (μὲ δοτ.) » Ἐπιθήξας οἱ τῶν δορυφόρων τοὺς ἀφειδεστάτους,« Γργ.

'Επιθήκη (ἡ), [ἐπιτίθημι]. προσθήκη.

'Επι-θηλέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ 'Επιθάλλω.

'Επίθημα (τὸ), = 'Επίθεμα (κυρ. τάφου).

'Επιθηματικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ χρησιμεύων ὡς) ἐπίθημα.

'Επιθηματουργία (ἡ). τὸ ἔργον (ἢ τέχνη) τοῦ ἐπιθηματουργοῦ.

† 'Επιθηματουργὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἐπιθήματα.

'Επι-θηματόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Σκεπάζω μὲ) ἐπίθημα· (ἀμτβτ.) » Καδίσκον ἐπιθηματοῦντα,« Ἀθ., ἔχοντα (κλειόμενον μὲ) ἐπίθημα.

'Επιθηράρχης, ου, (ὁ), = 'Ελεφαντάρχης.

'Επιθηραρχία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ ἐπιθηράρχου.

Ἐπιθήραρχος (ὁ), = Ἐπιθηράρχης.

Ἐπιθήσω, μέλλ. τοῦ Ἐπιτίθημι.

Ἔπιθι, ἐνστ. τῆς πρστ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπί, εἶμι).

Ἐπι-θιγγάνω, Μ. θίξομαι. (μὲ δοτ. ἢ γεν.), = Ἐπιψαύω, ἐγγίζω ἐπιπολαίως.

Ἐπίθλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπι-θλάω-ῶ, Μ. άσω. Σπάνω ἀπὸ 'πάνω ἢ ἐπιπολαίως.

Ἐπι-θλίβω, Μ. θλίψω. Πατῶ (Ζουλίζω) ἀπὸ 'πάνω ἢ ἐπιπολαίως.

Ἐπίθλιψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπι-θοάζω, Μ. άσω, Π. κάθημαι ἐπάνω εἰς. (κυρ.) κάθημαι ὡς ἱκέτης εἰς τὰς βαθμίδας τοῦ βωμοῦ· (ὅθ. συνκδχ. μὲ αἰτ.) ἱκετεύω, ἐκφωνῶ (ἐπικαλοῦμαι) ἱκετικῶς. » Τάδε καὶ θρηνῶ κἀπιθοάζω, « Εὐρ., (παρβλ. Ἐπιθειάζω).

Ἐπι-θολόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω τὴν ἐπιφάνειάν τινος πράγματος, ἐπισκοτίζω.

Ἐπιθορεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιθρώσκω.

Ἐπι-θόρνυμαι, Μ. θοροῦμαι. (μὲ δοτ.) Ἐπιπηδῶ, Ἐπιβαίνω, (κυρ. ἐπὶ κτην.) βατεύω.

Ἐπι-θορόω-ῶ [ἐπί, θορός], Μ. ώσω, = Ἐπισπερμαίνω.

Ἐπι-θορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω θόρυβον ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεταί ἢ λέγεταί) τι, δείχνω διὰ χειροκροτήσεων ἢ φωνῶν τὴν συγκατάθεσίν ἢ δυσαρέσκειάν μου εἰς τὰ λεγόμενα ἢ πραττόμενα. » Καὶ τὸ πλῆθος ἐπεθορύβει τὴν ψαλμῳδίαν ταῖς οἰμωγαῖς, Γργ. » Καὶ ἡ βουλὴ δῆλει ἐγένετο εὐμενῶς ἐπιθορυβήσασα, « Ξεν.

Ἐπι-θρασύνω, Μ. υνῶ. Αὐξάνω (Προσθέτω εἰς) τὸ θράσος τινός, ἐρεθίζω τὴν θρασύτητά του, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπιθαρσύνω).

Ἐπι-θράττω, Μ. θράξω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπιταράττω.

Ἐπι-θραύω, Μ. θραύσω. Συντρίβω τι (Τὸ κάμνω θρύμματα) ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπιθρέξας, ἀόρ. α'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιτρέχω.

Ἐπίθρεπτος (ὁ, ἡ), [ἐπιτρέφω]. θρεμμένος ὡς ἐκ προσθήκης, εὐτραφέστερος τοῦ δέοντος. » Σάρξ—, « Ἱππκρ.

Ἐπι-θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Θρηνῶ ἐπάνω εἰς (δηλ. διά) τι.

Ἐπιθρήνησις, εως (ἡ). θρῆνος γινόμενος περί τινος, μυρολόγι.

† Ἐπιθρήνητος (ὁ, ἡ), Γλσ. θρήνων ἄξιος.

Ἐπι-θροέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπιβοῶ, Ἐπιθορυβῶ.

Ἐπι-θρομβόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Σχηματίζομαι εἰς θρόμβους ἐπάνω εἰς.

Ἐπι-θρυλλέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαθρυλλῶ τι περί ἢ κατά τινος.

Ἐπι-θρύπτω, Μ. θρύψω, = Διαθρύπτω.

Ἐπι-θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. β'. Ἐπέθορον), Π. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) Πηδῶ ἐπάνω εἰς· (μὲ ἐπίρ.) τρέχω πηδῶν, τινάζομαι. (μτνμ.) ἐπίκειμαι, ἐπικρέμαμαι.

Ἐπι-θυμέω-ῶ [ἐπί, θυμός], Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) Ὀρέγομαι ν' ἀπολαύσω τι, (κοιν.) τὸ θέλει ἡ καρδία μου· ἔχω ἐπιθυμίαν (ἴδε τὴν λέξιν).

Ἐπιθύμημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖ τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιθυμίας.

Ἐπιθύμησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιθυμεῖν, ἐπιθυμία.

Ἐπιθυμήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Ἐπιθυμητήρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐπιθυμητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιθυμῶν (ν' ἀπολαύσῃ τι), ἐραστής. » Πολέμου—, « Καλλ.

Ἐπιθυμητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς) ἐπιθυμίαν. » Τὸ ἐπιθυμητικόν, « Φλσφ., ἡ ἐπιθυμία.

Ἐπιθυμητικῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐπιθυμίαν. » Ἐπιθυμητικῶς ἔχω τινός, « Αξ., ἐπιθυμῶ.

Ἐπιθυμητός, ή, όν. Τὸν ὁπ. ἐπιθυμεῖ ἢ πρέπει νὰ ἐπιθυμῇ τις, ἄξιος ἐπιθυμίας, ὀρεκτικός.

Ἐπιθυμία (ἡ). ἡ σφοδρὰ τάσις τῆς ψυχῆς πρὸς ἀπόλαυσιν τοῦ ὄντος ἢ δοκοῦντος ἐφετοῦ· (ἐπὶ κακοῦ) ἡ ὑπερβολὴ καὶ κατάχρησις τῆς τοιαύτης τάσεως, ὄρεξις ἐμπαθής, ἀκρασία. » Οὐδ' ἐπιθυμία χαλεπόν· τῇ γὰρ ἐπὶ θυμὸν ἰούσῃ δυνάμει δῆλον ὅτι τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα, « Πλάτ. 2) (συνκδχ. καὶ μτγν.) τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιθυμίας. » Θάνατος ταλαιπωρούντων ἐπιθυμία, « Σολ.

Ἐπιθυμίαμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐπιθυμίασιν, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-θυμιάω-ῶ, Μ. άσω. Καίω τι ἐν εἴδει θυμιάματος, καπνίζω.

Ἐπιθύμιος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ἐπιθυμῶν τι, ἐπιθυμητής.

Ἐπιθυμίς, ίδος (ἡ). στέφανος ἀπὸ θύμον (θυμάρι) ἢ ἄλλα ὁποιαδήποτε ἄνθη, (παρβλ. Ὑποθυμίς).

Ἐπιθυμόδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιθυμῶν δείπνου, ὁ ἐρχόμενος ἀργὰ εἰς τὸ δεῖπνον, (ἐπμ.) μένων μόνον μὲ τὴν ὄρεξιν (καθὼς λέγομεν συνήθως).

Ἐπίθυμον (τὸ). εἶδ. παρασιτικοῦ φυτοῦ (τὸ ὁπ. αὐξάνε. ἐπάνω εἰς τὸν θύμον), (Γαλλ.) cuscute.

Ἐπι-θύνω, Μ. υνῶ, = Ἐπευθύνω.

Ἐπι-θυσιάζω, Μ. άσω, καὶ

Ἐπι-θύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπάνω εἴς τι. » Νέρωνι Γάλβαν ἐπιθυσάμεθα, « Πλ., νὰ θυσιάσωμεν τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον. (ἢ κατὰ τμσ. Π.) » Τοῦτον, κατέκτειν', ἐπὶ δ' ἔθυσα μητέρα, « Εὐρ.

Ἐπι-θύω (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) ἐφορμῶ κατά τινος· (μτφορ. μὲ ἀπαρ.) ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολήν, ὑπερεπιθυμῶ. » Κῦσσαι ἐπιθύουσα τέρεν στόμα, « Ἀπλλν. (τὸ ὁπ. διὰ τὴν συλλαβικὴν ἔκτασιν τοῦ ι τῆς προθ., ἀνάγουσί τινες εἰς τὸ Ἐπιθύνω).

Ἐπιθωρακίδιον (τὸ). ἐπανωφόρι τὸ ὁπ. φοροῦν ἐπάνω ἀπὸ τὸν θώρακα.

Ἐπι-θωρακίζω, Μ. ίσω. Ἐνδύω (Ἁρματόνω) τινὰ ἔπειτα (ἀπὸ 'πάνω) μὲ τὸν θώρακα.

Ἐπι-θωρήσσω, Μ. ήξω, Ἰων. = Ἐφοπλίζω (καὶ μσ. Ἐφοπλίζομαι) κατά τινος.

Ἐπι-θωΰσσω, Μ. ύξω, Π. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) ἐρεθίζω (ἐγκαρδιόνω) τινὰ μὲ ταῖς φωναῖς μου.

Ἐπίδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐπίστωρ

Ἐπι-ίζομαι, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐφέζομαι.

Ἐπιίστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ γνωρίζων τι, ἔχων εἴδησιν τινός, εἰδήμων, ἔμπειρος. » Γεωμετρίης—, « Ἐπγρ.

Ἐπικάββαλλε, Π. ἀντὶ Ἐπικατέβαλλε.

Ἐπι-καγχάζω, Μ. άσω καὶ

Ἐπι-καγχαλάω-ῶ (χ. Μ), Π. (μὲ δοτ.) γελῶ δυνατὰ (χαχλανίζω, [συνκδχ.] χαίρω, καμαρόνω) διά τι. » Κύνες δ' ἐπικαγχαλόωσι πυκνὸν ὑλακτιόωντες « Κοΐντ.

Ἐπι-καθ-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἐπικαθεῖλον κτλ.). Χαλνῶ (Κρημνίζω, Κατεδαφίζω) τι ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπο.

Ἐπι-καθ-αίρω, Μ. αρῶ. Καθαρίζω τι ἔπειτα ἢ προσέτι.

Ἐπι-καθαρίζω, Μ. ίσω, = Ἐπικαθαίρω.

Ἐπι-καθ-έζομαι, Μ. εδοῦμαι, = Ἐπικάθημαι.

Ἐπι-καθ-εύδω, Μ. ευδήσω. Κοιμῶμαι ἢ Εἶμαι πλαγιασμένος ἐπάνω εἰς.

Ἐπι-καθ-ηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφόνω ἐπάνω εἰς.

Ἐπικαθῆκα, ἀόρ. τοῦ Ἐπικαθίημι.

Ἐπι-κάθ-ημαι, Μ. καθ-εσθήσομαι. (μὲ δοτ.) Κάθημαι (καὶ ἐπὶ ἀψύχ. Κεῖμαι) ἐπάνω εἰς (» Πόλις λόφου ἐπικαθημένη, « Δ. Ἀλ., κειμένη ἐπί)· κάθημαι καὶ παραμονεύω κατά τινος, (ἐπμ.) πολιορκῶ.

Ἐπι-καθ-ιζάνω καὶ Ἐπι-καθ-ίζω, Μ. ίσω ἢ ιζήσω. Καθίζω (Τοποθετῶ) τινα ἐπάνω (καὶ μτφορ. κατεπάνω) τινός. ‖. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. μὲ δοτ.) = Ἐπικάθημαι, πολιορκῶ.

Ἐπι-καθ-ίημι, Μ. ἐπικαθ-ήσω. Χαμηλόνω (Καταιβάζω, Κάμνω ἢ Ἀφίνω νὰ πέσῃ) τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, καταιβάζω (ρίπτω) τι προσέτι ἢ ἔπειτα ἀπό. » Τὰς πύλας ἐκ μηχανήματος ἀνέσπασαν.. εἶτ' αὖθις ἐπικαθῆκαν, « Ἀππ.

Ἐπι-καθ-ίπταμαι, Μ. καταπτήσομαι (ἀόρ. Ἐπικατέπτην). Καταβαίνω πετῶν ἐπάνω εἰς.

Ἐπικάθισμα (τὸ). σκαμνί, καθέδρα κτλ.

Ἐπι-καθ-ίστημι, Μ. ἐπικατα-στήσω. Στήνω (Τοποθετῶ, [μτφορ.] Διορίζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἔπειτα ἀπό. ἀντικαθιστῶ. » Τοῦ στρατηγοῦ τελευτήσαντος ἕτερον ἐπικατέστησαν, « Πλβ. (καὶ μσ.) » Φυλακὴν ἐπικαθίσταντο, « Θκ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Οἱ ἐπικαθιστάμενοι ἄρχοντες, « αὐτ., οἱ διοριζόμενοι εἰς τόπον τῶν παυθέντων.

Ἐπι-καθ-οράω, Μ. όψομαι (εὔχρ. κυρ. μόνον ὁ ἀόρ. β'. Ἐπικατεῖδον). Κυττάζω (Παρατηρῶ) ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω, Ἐπιβλέπω.

Ἐπι-καινίζω, Μ. ίσω. Ἀνακαινίζω, ἀνανεόνω, (παρβλ. Ἐπικενόω).

Ἐπι-καινοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πάλιν (Προσθέτω) ἄλλας (νέας) καινοτομίας.

Ἐπι-καινουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιχειρίζομαι πάντοτε νέον (καινοφανές) τι ἔργον.

Ἐπι-καινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνακαινίζω, μεταποιῶ ἐπὶ τὸ καινοφανέστερον, καινοτομῶ. » Νόμους—, « Αἰσχλ.

Ἐπικαιρία (ἡ). ἁρμοδιότης καιροῦ ἢ τόπου ἢ περιστάσεων, εὐκαιρία, [ἐκ τοῦ

Ἐπικαίριος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν καιρῷ (τῷ δέοντι), εὔθετος, ἁρμόδιος, χρήσιμος· οὐσιώδης, σημαντικός, ἐπίσημος· (ἐπὶ πληγ.) = Καίριος.

Ἐπικαιρίως, ἐπίρ. Ἐν καιρῷ καὶ (καταχρ.) τόπῳ (τῷ πρέποντι), εὐκαίρως, εὐθέτως.

Ἐπίκαιρος (ὁ, ἡ), = Ἐπικαίριος. » Ἐν ἐπικαίρῳ, « Θκ., ἐν δέοντι (καιρῷ ἢ τόπῳ). 2) (μτγν.) Ἐπίκηρος, πρόσκαιρος.

Ἐπικαίρως, ἐπίρ. = Ἐπικαιρίως.

Ἐπι-καίω, Μ. καύσω. Καίω τὴν ἐπιφάνειάν τινος πράγματος, καψαλίζω, (χυδ.) τσουρουφλίζω. » Ἐπικάει τὸν φλοιόν, « Θφρ. (καὶ πθ.) » Οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι, « Πλάτ. 2) (μὲ δοτ. ἢ γεν. ἐκ δ'.) καίω τι ἐπάνω ἢ πρὸς τιμήν τινος. » Πῦρ ἐπικαίω, Ὅμ. Ὕμν., ἀνάπτω φωτιὰν (εἰς τὴν γωνιάν).

Ἐπι-καλαμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Σταχολογῶ ἔπειτα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, συνάζω τὰ ἀπομεινάρια τῶν πρὸ ἐμοῦ σταχολόγων.

† Ἐπικαλαμίς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπισκαλμίς.

Ἐπι-καλέω-ῶ, Μ. έσω, = Ἀποκαλῶ, ὀνομάζω. « Ἀνδραποδιστὰς ἐπεκάλει, « Αξ. » Ὁ Μνήμων ἐπικληθείς, « Αχ. 2) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἐγκαλῶ. κατηγορῶ. » Μανίαν ἐπικαλοῦντες αὐτοῖς, « Αξ. (ἢ μὲ ἀπαρ.) » Ἐπικαλέσαντες τοῦ πολέμου αἰτίους εἶναι, « Θκ. (καὶ πθ.) » Τὰ ἐπικαλούμενα, « Ἰσκρ., ἀντὶ τὰ ἐγκλήματα. 3) (μσ.) προσκαλῶ τινα (ἐξ ὀνόματος) πρὸς βοήθειάν μου. » Λακεδαιμονίους ἐπεκαλοῦντο, καὶ ἐπαμύνειν ἐκέλευον, « Θκ. (καὶ κατὰ τμσ. Π.) » Ἐπὶ δὲ κάλεσον Ἄρτεμιν, « Ἀρστφ. 4) (ἰδιαιτ. Νμ.) κάμνω ἔκκλητον τὴν δίκην μου εἴς τινα. » Καίσαρα ἐπικαλοῦμαι, « Γρφ.

Ἐπι-καλλύνω, Μ. υνῶ καὶ

Ἐπι-καλλωπίζω, Μ. ίσω. Στολίζω ἀπὸ 'πάνω, 'ξαναστολίζω.

Ἐπικάλυμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐπικάλυψιν, σκέπασμα (κυρ. καὶ μτφορ.) » Πλοῦτος δὲ πολλῶν ἐπικάλυμμα κακῶν, « Μέν.

Ἐπικαλυπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐπικαλύπτω.

Ἐπικαλυπτήριον (τὸ), = Ἐπικάλυμμα, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ-

Ἐπικαλυπτήριος (ὁ ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐπικάλυψιν.

Ἐπι-καλύπτω, Μ. ύψω. Σκεπάζω τι ἀπὸ 'πάνω, σκεπάζω ὅλως διόλου, (τρπ.) συσκιάζω· ἐπισκοτίζω.. » Διὰ τὸ ἐπικαλύπτεσθαι τὸν νοῦν ἐνίοτε πάθει ἢ νόσοις ἢ ὕπνῳ, « Ἀρστ.

Ἐπικάλυψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπι-κάμνω, Μ. καμοῦμαι. (μὲ δοτ.) Πάσχω (Τήκομαι, Θλίβομαι) διά τι. » Μήτε τοῖς παρελθοῦσιν ἐπικάμνειν, μήτε τῶν ἐπιόντων προκάμνειν, « (Ἀρίστιππ. παρ') Αἰλ.

Ἐπικαμπή (ἡ). τὸ ἐπικάμπτειν, λύγισμα· (συνκδχ.) τὸ μέρος ὅπου ἐπικάμπτεταί τι, γύρισμα, (παρβλ. Ἐκτροπή).

Ἐπικαμπής, έος (ὁ, ἡ). κυρτὸς (ὀλίγον), λυγισμένος, γυριστός, δρεπανοειδής.

Ἐπικάμπιος (ὁ, ἡ), = Ἐπικαμπής. ‖. (οὐσ.) » Τὸ τῆς στοᾶς ἐπικάμπιον, « Πλ., ἀντὶ Ἡ ἐπικαμπή.

Ἐπι-κάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω τι (μετρίως), τὸ κάμνω κυρτὸν (καμαρωτόν). (μτφορ.) κάμνω τινὰ νὰ καμφθῇ (νὰ κλίνῃ) εἴς τι, μεταπείθω, (παρβλ. Ἐπικλάω). ‖. (ἐλλ. ἢ μσ.) γυρίζω πάλιν πρὸς τὰ ἄνω, ἀνακάμπτω, (Ἀρστ. Ζ. δ', 4.)

Ἐπικαμπύλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπικαμπής.

Ἐπίκαμψις, εως (ἡ). τὸ ἐπικάμπτειν, λύγισμα, κύρτωμα.

Ἐπικανθίς, ίδος (ἡ), = Ἐγκανθίς.

Ἐπίκαρ, Π. ἀντὶ Ἐπὶ κεφαλὴν (κάρα), μὲ τὸ κεφάλι κάτω, κατακέφαλα.

Ἐπι-καρδιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω καρδιόπονον.

Ἐπικαρπία (ἡ). ἡ κατ' ἔτος αὔξησις (τὸ προϊὸν) ὁποιουδήποτε κτήματος, (ἐν γέν.) πρόσοδος, εἰσόδημα· διάφορον. » Αὐτὸ τὸ τραφὲν βόσκημα καὶ τὴν ἐπικαρπίαν λογισάμενος, « Ἀρστ. » Τὴν ἐπέτειον ἐπικαρπίαν, « Πλάτ. 2) ὁ ἐπὶ τῶν καρπῶν (τῶν προϊόντων) τινος λαμβανόμενος κατ' ἔτος φόρος, ἡ δεκατιά. » Ἡ ἀπὸ βοσκημάτων ἐπικαρπία τε καὶ δεκάτη καλουμένη, « Ἀρστ. » Ἐπικαρπίας τῶν ἐν τῇ γῇ γεωργούντων ἐκλέξας 90 μνᾶς, « Ἀνδκδ. 3) ἡ ἀπόλαυσις τοῦ καρποῦ (τοῦ προϊόντος) ὁποιουδήποτε κτήματος, (Γαλλ.) usufruit, (Αἰλ. Ζ. Ἱς. Δ. Γ'.).

Ἐπικαρπίδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὑρισκόμενος ἐπὶ (σκεπάζων τὴν ἐπιφάνειαν) ὁποιουδήποτε καρποῦ. » Χνοῦς—, « Ἐπγρ.

Ἐπι-καρπίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἐκκαρπίζομαι, ἐξαντλῶ ὅλην τὴν γονιμότητα ἀγροῦ τινος (σπείρωντάς τον κατὰ συνέχειαν).

Ἐπικάρπιος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἢ δίδων καρπόν, καρπερός. » Ζεὺς—, « Ἀρστ., ὁ συντελῶν πρὸς καρποφορίαν. 2) ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν κορυφὴν ἢ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὁποιουδήποτε καρποῦ, (ὅθεν) » Ἐπικάρπια (τὰ), « (Φαν. παρ.) Ἀθήν., ἡ μύταις (κατ' ἄλλ. τὰ τσουνιὰ) τῶν 'πωρικῶν. 3) ὁ φορούμενος εἰς τὸν καρπὸν τῆς χειρός. » Ὄφεις ἐπικάρπιοι, « Φλσρ., βραχιόλια εἰς σχῆμα ὄφεων. 4) (οὐσ.) Ἐπικάρπιον (τὸ), καρπός, ἐπικαρπία.

Ἐπικαρπολογέω-ῶ, καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) -οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Συλλέγω τοὺς καρποὺς τοὺς ὁπ. ἄφησαν οἱ τρυγηταί, (παρβλ. Ἐπιρρωγολογέω).

Ἐπικάρσιος [ἐπίκαρ], α ἢ ος, ον, = Ἐγκάρσιος, λοξός, πλαγιαστός.

Ἐπικαρσίως, ἐπίρ. = Ἐγκαρσίως.

Ἐπι-καρτερέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐγκαρτερῶ, ἐπιμένω.

Ἐπι-καρυκεύω, Μ. εύσω. Προσθέτω ἔπειτα καὶ ἄλλο καρύκευμα (εἰς τὸ φαγητόν).

Ἐπι-κατα-βαίνω, Μ. βήσομαι. (μὲ αἰτ. προθτ.) Καταιβαίνω παρακάτω· ἐφορμῶ (ἐπιπίπτω) κατά τινος ὅστις εὑρίσκεται χαμηλότερα. 2) (τρπ.) = Ἐπεξέρχομαι, κατατρέχω τινὰ πρὸς ἐκδίκησιν.

Ἐπι-κατα-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ῥίπτω (Κρημνίζω) ἢ Χαμηλόνω (Καταιβάζω) τι ἐπάνω εἰς (δηλ. διά) τι ἢ κατά τινος. » Ἐπικαταβάλλει τούτοις τὸν οἶκον, « Ἰώσ. » Σικελὴν ἐπικάββαλε νῆσον, « Κόϊντ. » Ἐπικαταβάλλουσι τὰ ὦτα (αἱ κύνες), « Ξεν., ῥήχνουν (κρεμνοῦν) τ' αὐτία των κάτω (διότι ἀνεῦρον τὰ ἴχνη τοῦ λαγοῦ).

Ἐπι-κατα-γελάω-ῶ, Μ. γελάσομαι. Περιγελῶ ἐκ νέου ἢ ἔτι μᾶλλον.

Ἐπι-κατ-άγνυμι, Μ. ἐπικατ-άξω (ἀόρ. Ἐπικατέαξα κτλ.). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κατασυντρίβω τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινὸς ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπι-κατ-άγομαι, Μ. αχθήσομαι (ἀόρ. Ἐπικατήχθην κτλ.). Καταιβαίνω (καὶ ἐπὶ πλοίων) Ἐμβαίνω εἰς τὸν λιμένα ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον.

Ἐπι-κατα-δαρθάνω, Μ. δαρθήσομαι· (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι (Ἀποκοιμῶμαι) ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεται) τι ἢ ἔπειτα ἀπό. (Θκ. Δ', 133).

Ἐπι-κατα-δέω, Μ. δήσω. Δένω ἢ Φασκιόνω ἀπὸ 'πάνω. » Ὅσα δυνατὸς ἦν συλλαβών, ἐπικατέδησέ μοι (λέγει ὁ ὄνος τοῦ Λουκιανοῦ), « τὰ ἔδεσεν (ἐφόρτωσε δεμένα) ἐπάνω μου.

Ἐπι-κατα-δύομαι, Μ. δύσομαι Βουλῶ (Βυθίζομαι) ἔπειτα ἀπό.

Ἐπικατάδυσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., βύθισμα (καὶ ἐπὶ ἀστέρων) βασίλευμα κατοπινόν.

Ἐπι-κατα-θέω, Μ. θεύσομαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Κάμνω ἐπιδρομὰς εἰς τοὺς τόπους τινός.

Ἐπι-κατα-θλάω, Μ. θλάσω. Κατασυντρίβω, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπικατακλάω).

Ἐπι-κατα-θύω, Μ. θύσω, Ἐπιθύω.

Ἐπ-κατ-αιγίζω, Μ. ίσω, γρμτ. ἐξηγ. τοῦ Ἐπαιγίζω.

Ἐπ-κατ-αίρω, Μ. αρῶ. (μὲ δοτ.) Ἀφίνομαι ἀπὸ 'πάνω καὶ πίπτω (Καταιβαίνω, ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπι-κατα-καίω, Μ. καύσω. Κατακαίω τι ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό

Ἐπι-κατα-κλάω-ῶ, Μ. άσω. Κατασυντρίβω ἢ Κατακάμπτω ἐπικείμενος.

† Ἐπι-κατα-κλείω, Μ. κλείσω, = ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κατακλείω.

Ἐπι-κατα-κλίνω, Μ. κλινῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀκκουμβῶ ἢ Πλαγιάζω τινὰ ἐπάνω εἰς.

Ἐπι-κατα-κλύζω, Μ. κλύσω. Πλημμυρῶ καὶ σκεπάζω τόπον τινὰ (Πλημμυρῶν φθάνω) ἕως εἰς.

Ἐπι-κατα-κοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι (Ἀποκοιμῶμαι) ἐπάνω εἰς.

Ἐπι-κατ-ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀκολουθῶ κατόπιν, ἔρχομαι (καὶ τρπ. συμβαίνω) ἀμέσως ἔπειτα ἀπό·

Ἐπι-κατα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Προφθάνω (Ἔρχομαι) ἔξαφνα· καὶ πιάνω τινὰ ἐπάνω (δηλ. ἐν ᾧ εἶνε ἀκόμη) εἰς ἔργον τι. » Ἐπειδὰν ἡ σελήνη τὸν ἥλιον ἐπικαταλάβῃ, « Πλάτ. » Νυκτὸς ἐπικαταλαβούσης, « Διόδ.

Ἐπικαταλλαγή (ἡ), [ἐπί, κατά, ἀλλάσσω]. τὸ διδόμενον ἢ λαμβανόμενον περιπλέον διὰ τὸ ἄλλαγμα τῶν χρημάτων, (Ἰταλ.) agio.

Ἐπι-κατα-μένω, Μ. μενῶ. (μὲ δοτ.) Μένω κατόπιν τινὸς (Ἀπομένω) πουθενὰ διὰ μικρὸν ἢ διὰ πολὺν καιρὸν ἀκόμη.

Ἐπι-κατα-μωκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Περιγελῶ τινα ἐπάνω εἴς (δηλ. διά) τι.

Ἐπι-κατα-μωμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μέμφομαι (Κατηγορῶ) τινα διά τι ἢ προσέτι.

Ἐπι-κατα-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ἀπὸ πουθενὰ κάτω ὕστερον ἀπὸ ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐπι-κατα-πίμπρημι, Μ. κατα-πρήσω. Κατακαίω ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπάνω εἰς.

'Επι·κατα·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω (κατακέφαλα) ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.

'Επι·κατα·πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. 'Επιθέτω κατάπλασμα.

'Επι·κατα·πλέω, Μ. πλεύσομαι. Ἔρχομαι (Φθάνω) εἰς τὸν λιμένα ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον. 2) πλέω κατά τινος.

'Επικαταπτάς, ᾶσα, άν, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ 'Επικαθίπταμαι.

'Επι·κατ·αράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Καταρῶμαί τινα ἐπάνω εἰς (δηλ. διά) τι.

'Επι·κατ·αράσσω, Μ. άξω. Κτυπῶ τι (καὶ ἀμτβτ. Πίπτω) μὲ κρότον καὶ ὁρμὴν ἐπάνω εἰς.

'Επικατάρατος (ὁ, ἡ). κατηραμένος ἢ ἄξιος κατάρας.

'Επι·καταῤ·ῥέω, Μ. ῥεύσω ἢ ῥυήσομαι. Χύνομαι (καὶ μτνμ. Μαδῶ [ἢ Λυόνω ἢ Λιγοθυμῶ] καὶ πίπτω) ἐπάνω εἰς.

'Επι·καταῤ·ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. Ξεσχίζω (ϗ πθ: Ξεσπάνω) ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.

'Επι·καταῤ·ῥιπτέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

'Επι·καταῤ·ῥίπτω, Μ. ῥίψω. 'Ρίπτω τι μὲ ὁρμὴν ἐπάνω ἢ κατεπάνω ἢ κατόπιν τινός.

'Επι·κατα·σείω, Μ. σείσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σείων (Κουνῶν) δυνατὰ ῥίπτω (κρημνίζω) τι ἐπάνω τινός. »'Επικατασεισθέντος αὐτοῖς τοῦ οἰκήματος, « Βασ.

'Επι·κατα·σκάπτω, Μ. σκάψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σκάπτων κρημνίζω τι ἐπάνω τινὸς (δηλ. κάμνω νὰ πέσῃ καὶ νὰ τὸν πλακώσῃ).

'Επι·κατα·σκευάζω, Μ. άσω. Κατασκευάζω ἢ ἐπισκευάζω (ἑτοιμάζω) τι ἔπειτα ἀπὸ ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

'Επι·κατα·σπάω-ῶ, Μ. άσω. Σύρω (Τραβῶ) τι πρὸς τὰ κάτω ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἔπειτα ἀπό.

'Επι·κατα·σπένδω, Μ. σπείσω. (μὲ δοτ.) Χύνω κατὰ γῆς (Προσφέρω) τι ἐν εἴδει σπονδῆς ἐπάνω εἰς (ἢ διά) τι ἢ προσέτι ἢ ἔπειτα ἀπό, (παρβλ. 'Επιθύω).

'Επι·κατα·στρέφω, Μ. στρέψω. Κρημνίζω (Ἀναποδογυρίζω) τι ἐπάνω τινός· (συνκδχ.) τελειόνω (καὶ ἐλλ. ἀποθνήσκω) ἔπειτα ἀπό.

'Επι·κατα·σφάζω(σφάττω), Μ. σφάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σφάζω (Φονεύω, Θυσιάζω) τινὰ ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον.

'Επι·κατα·τέμνω, Μ. τεμῶ. Κατακόπτω (Κατακομματιάζω) καὶ ἄλλο τι ἀκόμη (πρὸς τοῖς ἄλλοις), (ὅθεν ἐπὶ μετάλλ.) τρυπῶν ὑποκάτωθεν τὴν γῆν προχωρῶ ἐπέκεινα τῶν συνόρων μου, τρυπῶ καὶ μέρος ὅ,που δέν μοι ἀνήκει.

'Επι·κατα·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω ἔξαφνα (Κάμνω αἰφνίδιον ἐπιδρομὴν) κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἢ προχωρῶ κυνηγῶν αὐτὸν κατόπιν καὶ λεηλατῶν ἕως εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς χώρας.

'Επι·κατα·φέρομαι, Μ. ἐπικατ·ενεχθήσομαι. (μὲ δοτ.) Πίπτω (Κρημνίζομαι, 'Ρήχνομαι τὸν κατήφορον) ἀπὸ πουθενὰ ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινος.

'Επικατάφορος (ὁ, ἡ). (μὲ αἰτ. προθετ.) ἐπιῤῥεπὴς πρός, εὐκατάφορος.

'Επι·κατα·ψάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξύνω (Σκαλίζω) τι ἐπιπολαίως, σκάπτω ἐπάνω-ἐπάνω (τὴν ἐπιφάνειαν μόνον).

'Επι·κατα·ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. Λέγω ἀλλεπάλληλα (Προσθέτω εἰς τὰ προλαβόντα ϗ ἄλλα) ψεύδη κατά ἢ περί τινος.

'Επι·κατα·ψήχω, Μ. ψήξω. Χαϊδεύω μὲ τὸ χέρι ἐπιπολαίως τινὰ ἵνα τὸν ἡμερώσω.

'Επικατεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ 'Επικαθοράω.

'Επι·κάτ·ειμι, Μ. ειμι, = 'Επικατέρχομαι (τοῦ ὁπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλ.).

'Επι·κατ·εράω-ῶ, Μ. άσω. Χύνω προσέτι, χύνω ἀπὸ 'πάνω, περιχύνω.

'Επι·κατ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. 'Επικατῆλθον κτλ.). Καταβαίνω ἐπάνω ἢ κατεπάνω ἢ κατόπιν τινός.

'Επι·κατ·έχω, Μ. ἐπικαθ·έξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρατῶ (Σταματῶ, 'Εμποδίζω) τι μερικὸν ἀκόμη καιρόν.

'Επι·κατ·ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατηγορῶ προσέτι ἢ ἔπειτα. 2) (λογικ.) δίδω καὶ ἄλλο ἐπίθετον ἵνα χαρακτηρίσω (προσδιορίσω ἀκριβέστερον) τὴν ἰδιότητα τοῦ πράγματος, (ὅθεν:

'Επικατηγόρησις, εως καὶ

'Επικατηγορία (ἡ). πρόσθεσις καὶ ἄλλου ἐπιθέτου πρὸς ἀκριβέστερον ὁρισμὸν τοῦ πράγματος, ἐπεξήγησις τῶν χαρακτηριστικῶν (τῶν ἰδιοτήτων) τοῦ ὑποκειμένου.

'Επικατηνέχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ 'Επικαταφέρομαι.

'Επικατιών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ 'Επικάτειμι.

;'Επι·κατ·οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ ἐπάνω ἢ πλησίον τινός, (κατὰ τὸν Κορ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔτι κατοικέω).

'Επι·κατ·ονομάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Δίδω εἰς πρᾶγμά ἢ πρόσωπόν τι (Τὸ ἐπονομάζω, Τὸ καθιερόνω μὲ) τὸ ὄνομα ἄλλου τινός.

'Επι·κατ·ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατορθόνω ἢ Διορθόνω τι ἔπειτα ἀπό.

'Επι·καττύω, Μ. ύσω. 'Μπαλλόνω ἐκ νέου, 'ξαναμπαλλόνω, ἐπάνω εἰς τὸ προϋπάρχον μπάλλωμα (κάττυμα) προσθέτω καὶ ἄλλο.

'Επικαυλόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). φυτὸν τὸ ὁπ. ἔχει τὰ φύλλα ἐπάνω εἰς τὸν καυλὸν (εἰς τὸ κοτσάνι).

'Επίκαυμα (τὸ). μέρος τοῦ ὁποίου ἐκάη ἡ ἐπιφάνεια, καύσιμον ἐπιπόλαιον· (χειρουργ.) εἶδος ἐξανθήματος τὸ ὁπ. σχηματίζεται εἰς τὸ 'μαυράδι τοῦ 'μματιοῦ, (ἴδε καὶ

'Επίκαυσις, εως (ἡ). τὸ ἐπικαίειν, καύσιμον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, καψάλισμα, (χυδ.) τσουρούφλισμα· ξέγδαρμα τῆς ἐπιδερμίδος, σύγκαμμα.

'Επίκαυστος(καυτος), ου (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ἐκάη ἡ ἐπιφάνεια, καψαλισμένος, (χυδ.) τσουρουφλισμένος· ἡλιοκαμμένος (;).

'Επι·καυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Καυχῶμαι περὶ ἢ κατά τινος, (ὅθεν:

'Επικαύχησις, εως (ἡ). τὸ νὰ καυχᾶταί τις περὶ ἢ κατά τινος.

'Επι·καχλάζω, Μ. άσω, Π. κτυπῶ πουθενὰ καὶ κάμνω ποιόν τινα κρότον. » Κῦμα πέτραις ἐπικαχλάζεσκεν, « Ἀπλλν.

'Επι·κάω, Ἀττ. ἀντὶ 'Επικαίω.

'Επί·κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι βαλμένος (τοποθετημένος, προσηρμοσμένος, [ἐν γέν.] Εὑρίσκομαι) ἐπάνω εἰς. »'Οφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ, « 'Ησ. » Θύραι γλώσσῃ οὐκ ἐπίκεινται, « Θγν. 2) (συνκδχ. καὶ μτνμ.) εἶμαι πάντοτε παρών, στέκω ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τινος ἕτοιμος πάντοτε νὰ ἐπιπέσω κατ' αὐτοῦ· τὸν κυνηγῶ ἀπὸ κοντά, δὲν τὸν ἀφίνω οὔτε στιγμὴν νὰ ἀναπνεύσῃ. » Ἀναχωροῦντι αὐτῷ ἐπικεῖσθαι τοὺς πολεμίους, « Θκ. (καὶ μτνμ.) » Τὰ δὲ Κύθηρα νῆσός ἐστιν, ἐπίκειται δὲ τῇ Λακωνικῇ κατὰ Μαλέαν, « αὐτ., κεῖνται πλησίον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ χρησιμεύουν ὡς ὁρμητήριον κατ' αὐτῆς. (καὶ τρπ.) » Κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη, « Ἰλ. Ζ. » Τοῖς ἁμαρτάνουσι τιμωρίαι ἐπίκεινται, « Λκργ. (καὶ ἀπολ.) » Σκώμματα ἐπικείμενα, « Λξ., τὰ πρόχειρα ἢ εὐφυῆ (λεγόμενα ὅπου καὶ ὅταν πρέπῃ), (παρβλ. Ἔγκειμαι). 3) (πθ. μὲ αἰτ.) ἔχω τι βαλμένον ἐπάνω μου, φορῶ εἰς τὸ κεφάλι μου. » Κράνη (» Κυνῆν) ἐπικείμενοι, « Λξ., (παρβλ. Παράκειμαι).

'Επι·κείρω, Μ. κερῶ καὶ Π. κέρσω. Κουρεύω (Θερίζω) τὸ ἐπάνω-ἐπάνω. » 'Επικείρειν τὸν σῖτον, « Θφρ. (καὶ μτνμ.) » Πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας, « Ἰλ. Π. (καὶ τρπ.) » 'Επὶ μήδεα κείρει, « Ἰλ. Ο., Π., χαλνᾷ (ἀνατρέπει) τὰ σχέδιά μας.

'Επικεκαλυμμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Σκεπαστά· (μτνμ.) κρυφά· αἰνιγματωδῶς.

'Επικέκαμμαι, πθ. πρκ. τοῦ 'Επ κάμπτω.

'Επικεκρυμμένως [ἐπ. κρύπτω], ἐπίῤ. (μτχ.). Κρυφίως, κρυφά, σκεπαστά.

'Επι·κελαδέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) = 'Επιβοῶ, 'Επικροτῶ.

'Επικέλευσις, εως (ἡ). ἡ δι' ἐπιφωνήσεως παρακίνησις (ἐγκαρδίωσις).

'Επικελευστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ἁρμόδιος ('Επιτήδειος) ἢ Πρόθυμος πρὸς ἐπικέλευσιν, παρορμητικός, [ἐκ τοῦ

'Επι·κελεύω καὶ (μσ.) 'Επι·κελεύομαι, Μ. εύσω, -σομαι, = 'Εγκελεύομαι, παρακινῶ (ἐγκαρδιόνω) τινα φωνάζοντάς του ἐπανειλημμένως.

'Επι·κέλομαι (ἀόρ. 'Επεκεκλόμην), Π. ἀντὶ 'Επικαλοῦμαι.

'Επι·κέλλω, Μ. κέλσω, Π. (μὲ δοτ.) ἀράζω πουθενά.

'Επι·κεντρίζω, Μ. ίσω. 'Εγγίζω (Τρυπῶ) ἐπιπολαίως μὲ τὸ κεντρί. 2) (ἐπὶ φυτ.) = 'Εγκεντρίζω, 'μπολλιάζω.

'Επίκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν κορυφὴν ἢ εἰς τὸ κέντρον (τὸ μεσαίτατον σημεῖον), κεντρικός.

;'Επι·κεντρόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Τοποθετῶ) τι εἰς τὸ κέντρον (καταμεσῆς), (ὅθ.

'Επικέντρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

'Επι·κεράννυμι, Μ. κεράσω. Ἀνακατόνω (ἐκ νέου) ὑγρόν τι μετ' ἄλλου, συγκερνῶ. (συνκδχ.) μετριάζω, βάλλω κρασὶ εἰς τὸ κροντῆρι, κερνῶ. » Κηρύκεσσι κέλευσον οἶνον ἐπικρῆσαι, « 'Οδ. Η. (ϗ πθ.) » 'Ο δὲ κρητὴρ οὗτος ἐπικίρναται ὑπὸ Δελφῶν θεοφανίοισι, « 'Ηρ.

'Επίκερας, ατος (τὸ), εἶδος φυτοῦ, τὸ ἄλλ. Αἰγόκερας, (ἴδε Τῆλις).

'Επικεραστικός, ή, όν. Ἁρμόδιος εἰς τὸ νὰ μετριάζῃ διὰ τῆς ἀνακράσεως τοὺς χυμούς, συγκεραστικός.

'Επι·κερδαίνω, Μ. κερδήσομαι. Κερδαίνω προσέτι, αὐξάνω τὸ κέρδος μου.

'Επικέρδεια (ἡ) καὶ

'Επικέρδειον (τό). κέρδος προσγινόμενον περιπλέον.

'Επικερδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (δίδων, ἀφίνων) κέρδος.

;'Επικέρδιον (τό), = 'Επικέρδειον.

'Επικερδῶς, ἐπίῤ. Μὲ κέρδος, ἐπωφελῶς.

'Επι·κερτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Πειράζω μὲ εγγιχτικοὺς λόγους· περιγελῶ (πικρῶς), ἐγγίζω κατάκαρδα (μὲ τοὺς λόγους μου), ὀνειδίζω.

'Επικερτόμημα (τό). λόγος ἐγγιχτικὸς (πειραχτικός), περιγέλιον.

'Επικερτόμησις, εως (ἡ). πείραγμα μὲ ἐγγιχτικοὺς λόγους, ὀνειδισμός, περίπαιγμα, περιγέλασμα.

'Επικέρτομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πειράζων (ἐγγίζων κατάκαρδα) μὲ τοὺς λόγους του, περιγελαστής· ἀπατηλός.

'Επι·κεύθω, Μ. κεύσω, Π. ἀντὶ 'Επικρύπτω.

'Επικέφαλα, ἐπίῤ. (μτγν.) ἀντὶ 'Επὶ κεφαλήν, κατακέφαλα.

'Επι·κεφαλαιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. 'Επαναλαμβάνω κεφαλαιωδῶς, ἐκθέτω ἐν περιλήψει, κάμνω συνοπτικὴν ἀνακεφαλαίωσιν τῶν εἰρημένων.

'Επικεφάλαιος, α ἢ ος, ον. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν κεφαλήν. » Κόσμος—, « Λξ., στολίδι τῆς κεφαλῆς. ||. (οὐσ.) 'Επικεφάλαιον (ἐνν. τέλος), « τὸ πληρονόμενον κατὰ κεφαλήν, (κοιν.) κεφαλιάτικον.

'Επικέφαλον (τό). ἡ κορυφὴ (ἡ ἄκρα, τὸ κεφάλι) διαφόρων πραγμάτων.

'Επικέχηνα, πρκ. τοῦ 'Επιχαίνω.

'Επικέχοδα (ὅθεν ἡ μτχ. 'Επικεχοδὼς, ὡς κύρ. ὄνομα εἰς τὸν Ἀρσφ.), πρκ. τοῦ 'Επιχέζω.

'Επικήδειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς κηδείαν (γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐν καιρῷ κηδείας) νεκροῦ.

'Επι·κηδεύω, Μ. εύσω. Συγγενεύω διὰ κήδους μετά τινος, συμπενθεριάζω.

'Επι·κηκάζω, Μ. άσω, = 'Επονειδίζω.

'Επικήπιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς κῆπον.

'Επι·κηραίνω, Μ. ανῶ. (μὲ δοτ.) Ἔχω (Τρέφω) ἔχθραν εἰς τὴν ψυχήν μου κατά τινος.

'Επικήριος καὶ

'Επίκηρος (ὁ, ἡ), [ἐπί, κήρ]. ὁ ὑποκείμενος εἰς τὴν εἱμαρμένην (εἰς τὴν μοῖραν, εἰς τὸν θάνατον), φθαρτός, πρόσκαιρος· ἀδύνατος, ἀνίσχυρος· φιλάσθενος.

'Επι·κηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω ἀπὸ 'πάνω μὲ κηρί.

'Επικήρυγμα (τό). πρόσταγμα δημοσιευόμενον διὰ κήρυκος.

'Επικηρυκεία (ἡ). τὸ ἐπικηρυκεύεσθαι, στάλσιμον κήρυκος μὲ προτάσεις πρὸς τὸν ἐχθρόν· διαπραγμάτευσις περὶ εἰρήνης ἢ ἀνακωχῆς.

'Επικηρύκευμα (τό). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπικηρυκείας, πρότασις περὶ εἰρήνης ἢ ἀνακωχῆς, [ἐκ τοῦ

'Επι·κηρυκεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ δοτ. ἢ προθ. αἰτ.) Στέλλω πρὸς τὸν ἐχθρὸν κήρυκα μὲ προτάσεις (Διαπραγματεύομαι πρὸς αὐτὸν διὰ κήρυκος) περὶ εἰρήνης ἢ ἀνακωχῆς. 2) (μὲ αἰτ.) = Διακηρύττω ἢ Προκηρύττω (;).

'Επικήρυκτος (ὁ, ἡ). ἐπικεκηρυγμένος. » Θάνατος—, « Ἀππ.

'Επικήρυξις, εως (ἡ). (κυρ.) διακήρυξις βραβείου δι' ὅποιον ἤθελε φονεύσῃ ἢ συλλάβῃ τὸν καταδιωκόμενον κακοῦργον ἢ ὡς τοιοῦτον· (ἐν γέν.) οὐσ. τοῦ –

'Επι·κηρύσσω(ττω), Μ. ύξω· (ἐν γέν.) Δημοσιεύω τι διὰ τοῦ κήρυκος, διακηρύττω, προκηρύττω· ἀναγορεύω, διορίζω. » Ἄλλον ἐπεκήρυξαν ἡμῖν ἐπίσκοπον, « Γργ. 2) (ἰδιαιτ.) κηρύττω ποσότητά τινα χρημάτων ὡς βραβεῖον δι' ἐκεῖνον ὅστις φονεύσῃ ἢ συλλάβῃ κακοῦργον ἢ καταδιωκόμενον ὡς τοιοῦτον. » Χρήματα ἐπικηρύξαι αὐτῷ τοὺς (ἢ ἐπικεκηρύχθαι αὐτῷ πρὸς τῶν) Θηβ., Δμ. (ϗ ἀπολ.) » 'Επικηρυχθείς, « Δ. Κάσσ., ὁ φυγόδικος κατὰ τοῦ ὁπ. ἐπεκηρύχθησαν χρήματα. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » 'Επικηρυχθεὶς χθονί, « Αἰσχλ., ἀναγγείλας ἑαυτὸν διὰ τοῦ κήρυκος ὡς κύριον αὐτῆς.

'Επικήρως, ἐπίῤ. Ἀσθενῶς, ἀδυνάτως. » Τῆς φιλοσοφίας ἐπικήρως διακειμένης, « Ἰσκρ.

'Επι·κίδνημι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ 'Επισκεδάννυμι, χύνω (σκορπίζω, ἐκτείνω) τι ἐπάνω εἰς. (μὲ αἰτ.) » Ἀξιοῦ ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν, « Ἰλ. Β. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) »Ὅσσον ἐπικίδναται ἠώς, « Ἰλ. Η., 'ως οὗ ἐκτείνεται (φθάνει). (ϗ τρπ.) » Κακοῖς δ' ἐπικίδνατε θυμόν, « Χρσμ. σκεφθῆτε περὶ τῶν ἐπικειμένων δεινῶν.

'Επικιναίδισμα (τό). λόγος ἢ κίνημα παρορμητικὸν πρὸς ἀσέλγειαν.

'Επι·κινδυνεύω, Μ. εύσω. 'Εκθέτω τι εἰς κίνδυνον (Διακινδυνεύω) εἰς λογαριασμόν τινος. » 'Επικινδυνεύεται τῷ δανείσαντι τὰ ἀργύρια, « Δμ., οἱ ἐνδεχόμενοι κίνδυνοι εἶνε εἰς βάρος τοῦ δανειστοῦ ἢ (ἀπλ.) ὁ δανειστὴς ῥιψοκινδυνεύει τὰ χρήματά του.

'Επικίνδυνος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιφέρων ἢ ἐπαπειλῶν κίνδυνον, κινδυνώδης. 2) (ἐνίοτε) ὁ ἐπαπειλούμενος ἀπὸ (ἢ εὑρισκόμενος εἰς) κίνδυνον. » 'Επικίνδυνός ἐστι αἰείκοτε ἡ Ἰωνίη, « 'Ηρ., (ἴδε καὶ Θκ. ς'. 34).

'Επικινδυνώδης, εος (ὁ, ἡ), = 'Επικίνδυνος, κινδυνώδης.

'Επικινδύνως, ἐπίῤ. Μὲ (Εἰς) τρόπον ἐπικίνδυνον. » Νοσῶν ἐπικινδ., « Λξ.

'Επι·κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ τι (καὶ μσ. Κινοῦμαι) πρός· κινοῦμαι ὁλονέν, κάμνω κινήματα (χειρονομίας).

'Επι·κίνυμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ 'Επικινοῦμαι.

'Επι·κίρνημι, Π. ἀντὶ 'Επικεράννυμι.

'Επικιχλίδες (αἱ), οὕτως ἐπεγράφετο παιγνιῶδές τι ποίημα ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ὅμηρον καὶ ἔχον ἀντικείμενον τὰς κίχλας τὰς ὁπ. ἐλάμβανεν (ὡς λέγουν) ἀντ' αὐτοῦ δῶρον.

'Επι·κίχρημι, Μ. ἐπι·χρήσω, = 'Επιδανείζω.

'Επι·κλάζω, Μ. κλάγξω, Π. (μὲ δοτ.) κάμνω κλαγγὴν (βούζω, ἀντηχῶ) ἐπάνω εἴς τι. » Θαλάσσῃ—, « 'Οππ., (συγχ. τῷ 'Επικλώζω).

'Επι·κλαίω, Μ. κλαύσομαι. (μὲ δοτ.) Κλαίω ἐπάνω εἰς (δηλ. διά) τι.

'Επίκλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Επικλάω.

'Επίκλαυστος καὶ 'Επίκλαυτος (ὁ, ἡ). θρηνώδης.

'Επι·κλάω, Μ. κλάσω. Τσακκίζω (Λυγίζω) τι ἐπάνω εἰς, (μτφορ.) κινῶ εἰς οἶκτον (εἰς συμπάθειαν), χαυνόνω, (μσ. αὐτπθ.) χάνω τὴν προθυμίαν μου, ἀτονῶ, (κοιν.) τσακκίζει (τσακκίζεται) ἡ καρδιά μου. (ὡς ἐπὶ τὸ πλθ. πθ.) » 'Η δεξιὰ περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη, « Λκ. (καὶ τρπ.) » 'Επικλῶσα γλυκυθυμία, « Πλ. » Τῶν μελῶν τὸ σφόδρα ἐπικεκλασμένον, « Λκ., τὸ χαῦνον, τὸ ἔκλυτον. » 'Επικλῶμαι τῇ γνώμῃ, « Θκ. (καὶ ἀπλ.) » 'Επεκλάσθη, καὶ συνεχώρησε, « Πλ.

'Επι·κλάω, Ἀττ. ἀντὶ 'Επικλαίω.

'Επικλεής, έος (ὁ, ἡ), = Περικλεής, περίφημος, ἔνδοξος. 2) Π. ἀντὶ 'Επώνυμος. » Λάβρακα σφετέρῃσιν ἐπικλέα λαβροσύνῃσιν, « 'Οππ.

'Επι·κλείζω, Μ. ίσω καὶ

'Επι·κλείω, Π. ἀντὶ 'Επικαλέω, ἐπονομάζω· ἐπικαλοῦμαι (ἐξ ὀνόματος). » Τόν ῥ' ἄνδρες ἐπικλείουσι βοώτην, « Ἀρατ. » 'Επικλείοντες ἑώϊον Ἀπόλλωνα, « Ἀπλλν. » Κυθέρειαν ἐπικλείοντες ἀμύνειν, « αὐτ. 2) ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω. » Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι, ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται, « 'Οδ. Α.

'Επι·κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω (Σφαλνῶ) καλὰ ἀπὸ 'πάνω, (Λκ. Τίμ.).

'Επικλήδην, Π. ἀντὶ 'Επίκλην, κατὰ τὸ ὄνομα ἢ· ὀνομαστί, ἐξ ὀνόματος.

'Επικληθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Επικαλέω.

'Επι·κληΐζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ 'Επικλείζω.

'Επι·κληΐω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ 'Επικλείω.

'Επίκλημα (τό), [ἐπικαλέω], = Ἔγκλημα, παράπονον, κατηγορία.

'Επίκλην, (κυρ.) αἰτ. τοῦ (ἀχρ.) 'Επίκλη ἀντὶ 'Επίκλησις, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥηματικῶς). » Ἄστρα ἐπίκλην ἔχοντα πλάνητες, « Πλάτ. » Πονηρία τις ἐξεώς τινος ἐπίκλην λεγομένη, « αὐτ., ἔχουσα τὸ ὄνομά (ἐπονομαζομένη ἀπό) τινος ἰδιότητος. » 'Ερμογένης ὁ ἐπίκλην Ξυστήρ, « Σδ.

'Επικληρικός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τοὺς ἢ τὰς ἐπικλήρους.

†'Επικληρίτης, ου (ὁ) καὶ 'Επικληρῖτις, ιδος (ἡ), Σχλ. ἀντὶ

'Επίκληρος (ὁ, ἡ). ὁ κληρονομῶν ὅλην τὴν περιουσίαν (μένων μόνος κληρονόμος). » 'Επίκληρος τῇ ἀρχῇ, « Δ. Ἀλ. » Ἦν γὰρ οὐσίας μεγάλης ἐπίκληρος, « Πλ. ||. (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ἡ μονογενὴς κληρονόμος τῆς ὁπ. τὸν γάμον διεφιλονείκουν πρὸς ἀλλήλους ἐπὶ δικαστηρίου οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς της (ἴδε 'Επίδικος), (ὅθεν ἐν γέν.) περιμάχητος, ἀμφισβητήσιμος. (Ἀλλ' ἐπίκληροι ὠνομάζοντο προσέτι καὶ αἱ πτωχαὶ ὀρφαναί, τὰς ὁποίας ἦτον ὑπόχρεως ἢ νὰ νυμφευθῇ ἢ νὰ προικίσῃ ἀναλόγως ϗ ὑπανδρεύσῃ ὁ πλησιέστερος αὐτῶν συγγενής).

'Επι·κληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω ἢ Μοιράζω (καὶ μσ. Λαμβάνω) τι διὰ κλήρου.

'Επικλήρωσις, εως (ἡ). ἡ ἐν εἴδει ἐπικο-

ρηγήσεως (καὶ κυρ. διὰ κλήρου) παραχώρησίς τινος πράγματος εἴς τινα, (Νμ.) κατακύρωσις.

Ἐπικληρωτός, ή, όν. Ὁ γινόμενος ἢ διοριζόμενος δι' ἐπικληρώσεως.

Ἐπικλῆς (ὅθ. εὑρ. μόνον ἡ αἰτ. Ἐπικλέα), Π. ἀντὶ Ἐπικλεής, ἐπώνυμος.

Ἐπικλῆσαι, Π. ἀντὶ Ἐπικαλέσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπικαλέω.

Ἐπίκλησις [ἐπικαλέω], εως (ἡ). (κυρ.) δεύτερον (πρόσθετον) ὄνομα, ἐπώνυμον, ἐπωνυμία. » Ὀνόματα κατὰ τὰ αὐτὰ Πτολεμαῖοι σφίσιν, ἄλλη δὲ ἐπίκλησις ἄλλῳ, « Παυσ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δὲ ἐπιρρηματικῶς κατ' ἔλλ. τῆς Κατὰ) » Ἄρκτον ἣν καὶ Ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν, « Ἰλ. Σ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Ὃν ἔτεκε Σπερχειῷ, αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρῳ, « Ἰλ. Π., κυρίως μὲν μὲ τὸν Σπερχειόν, κατὰ τὸ ὄνομα (κατὰ τὸ λεγόμενον) δὲ μὲ τὸν Βῶρον, (παρβλ. Ἐπίκλην). 2) προσκάλεσμα (θεοῦ πρὸς βοήθειαν), ἐπιφώνησις· (Νμ.) ἔφεσις τῆς δίκης εἰς ἄλλο (ἀνώτερον) δικαστήριον. 3) ἀπόδοσις τῆς αἰτίας (τοῦ ἐγκλήματος) εἴς τινα, μέμψις, κατηγορία. 4) ὄνομα, φήμη (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κακή).

Ἐπικλητέον, θετ. τοῦ Ἐπικαλέω.

;Ἐπικλήσκω, Π. ἀντὶ Ἐπικαλέω.

Ἐπίκλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπικληθεὶς (καλεσθεὶς ἔπειτα ἢ προσκαλεσθεὶς διὰ βοήθειαν). » Ἐπίκλητοι Καλυδωνίου ἀγρευτῆρες, Καλλ. » Σύλλογος—, « Ἡρ., ὁ ἔκτακτος καὶ συγκροτούμενος ἀπὸ μόνους τοὺς ἐκλεκτοτέρους, (παρβλ. Ἐκκλησία). 2) κατηγορημένος, διαβεβλημένος, ἢ ἀξιοκατηγόρητος, ἐπίμεμπτος. » Ἐμισήθη καὶ ἐπίκλητος ἐγένετο, « Δ. Κάσσ. 3) (ἐπὶ καλοῦ) ὀνομαστός, περίφημος, ἐπίσημος. » Οὗτοι οἱ ἐπίκλητοι τῆς συναγωγῆς, ἄρχοντες φυλῶν, « Γρφ. (ἀλλ' ἴσως τοῦτο ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπικλυτός). 4) (ἐν γέν.) ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, ἐπείσακτος. » Λοιδορία—, « Θεόπ. 5) ὁ ἔχων τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἐπίκλησιν, ἐπώνυμος. » Ἡμέρα ἡ πρώτη ἐπίκλητος ἁγία ἔσται ὑμῖν, « Γρφ.

Ἐπικλιβάνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κλίβανον (φοῦρνον), ὁ εὑρισκόμενος (τεθετημένος) ἐπάνω ἢ πλησίον τοῦ κλιβάνου.

Ἐπικλινής [ἐπικλίνω], έος (ὁ, ἡ). γυρτὸς (ὀλίγον)· κατηφορικός. (μτφορ.) ἐπιρρεπής. » Ἐπικλινῆ τῷ σάχυϊ, ἢ μὴ ὀρθά, « Θφρ. » Λόφος (» Ὁδὸς)—, « Πλ., Σδ. (ἢ τρπ.) » Πρὸς φιλοσοφίαν —, « Παχυμ.

Ἐπικλινίδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῆς κλίνης (κείμενος).

Ἐπικλίντης, ου (ὁ). ὁ κάμνων τι νὰ κλίνῃ (νὰ γέρνῃ) πρός. » Σεισμὸς —, « Ἀρστ., ὁ διευθυνόμενος πλαγίως, λοξός.

Ἐπίκλιντρον (τό). τὸ μέρος εἰς τὸ ὁπ. πλαγιάζει (ἀκκουμβᾷ, ἀναπαύεται) τις, θρονὶ μὲ ἀκκουμβιστήρια, (Τουρκ.) σοφᾶς, (Ἰταλ.) καναπές, [ἐκ τοῦ

Ἐπικλίνω, Μ. κλινῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω (Τοποθετῶ, Ἀκκουμβῶ) τι πλαγίως ἐπάνω εἰς· (ἀμτβτ. ἢ μσ.) κλίνω (γέρνω) ὀλίγον πρός· εἶμαι ἀκκουμβισμένος (βαλμένος, πλαγιασμένος) ἐπάνω εἰς. » Οὐδὲ πύλῃσιν εὗρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας, ἀλλ' ἀναπεπταμένας, « Ἰλ. Μ., τὰ θυρόφυλλα δὲν ἦσαν κλεισμένα (γυρισμένα).

Ἐπικλινῶς, ἐπίρ. = Ἐπιρρεπῶς. » Ἐπ. ἔχειν πρός, « Φίλ.

Ἐπίκλισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐπικλίνειν ἢ Ἐπικλίνεσθαι κλίσις (ῥοπὴ) πρός.

Ἐπικλονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλονίζω δυνατά, συνταράττω, σπρώχνω πότ' ἐδῶ ἢ πότ' ἐκεῖ. (συνκδχ.) ταράττω, ἐρεθίζω· » Θρασέες γὰρ ἐπεκλονέεσκον ἔρωτες, « Ἀπλλν.

Ἐπικλοπία (ἡ). ἀπάτη, πανουργία, [ἐκ τοῦ

Ἐπίκλοπος (ὁ, ἡ), [ἐπί, κλοπή]. κρυψίνους, πανοῦργος, δόλιος (» Γένος.. ἐπικλοπώτερον τὸ θῆλυ, « Πλάτ.)· (μὲ γεν.) ἔμπειρος. » Τόξων—, Ὀδ. Φ.

Ἐπικλύζω, Μ. κλύσω. Πλημμυρῶ (Ξεχειλίζω καὶ χύνομαι) ἐπάνω εἰς. (μτφορ.) » Χρυσοῦ πλήθους ἐπικεκλυκότος παρ' αὐτοῖς, « Διόδ., (κοιν.) ἐβουλοῦσαν ἀπὸ τὸ μάλαμμα.

Ἐπίκλυσις, εως (ἡ) καὶ

Ἐπικλυσμός (ὁ). πλημμύρισμα, ξεχείλισμα ἢ χύσιμον ἐπάνω εἰς, πνίξιμον τόπου τινὸς ἀπὸ νερά.

Ἐπίκλυσος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ἀπὸ πλημμυρήσαντα νερά.

Ἐπικλυτός (ὁ, ἡ). Π. περίφημος (ὀνομαστός, ἐξακουσμένος) διά. » Ὄλβῳ—, Ἀπλλ., [ἐκ τοῦ

Ἐπικλύω, Μ. κλύσω. Π. ἀντὶ Ἐπακούω, ἀκούω μὲ προσοχὴν (ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους).

Ἐπικλώζω, Μ. κλώσω. Κλώζων (ἴδε τὴν λέξ.) ἐποτρύνω, παρορμῶ.

Ἐπικλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω (ἢ μτφορ. Ἑτοιμάζω, Προσδιορίζω, Ἀποφασίζω) τι διά τινα. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Οὕ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον, « Ὀδ. Γ. (ἢ μσ.) » Ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον ἀνθρώποις, « Ὀδ. Θ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ βροτοῖσι, ζώειν ἀχνυμένοις, « Ἰλ. Ω. (ἢ πθ.) » Τὰ ἑκάστῳ ἐπικεκλωσμένα ἀμετάστροφα, « Ακ., Πλάτ.

Ἐπίκλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπίκλωσμα (τό). τὸ ἐπικεκλωσμένον (κυρ. ὑπὸ τῆς μοίρας).

Ἐπικνάμπτω, Μ. κνάμψω, = Ἐπιγνάμπτω.

Ἐπικνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξύνων ῥίπτω τι ἐπάνω εἰς. » Ἐπ. τυρὸν, (σίλφιον, [καὶ καταχρ.] ὄξος, ἔλαιον), « Ἀθ. » Οἴνῳ ἐπικνήθων, « Νίκ.

Ἐπικνέομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐφικνέομαι.

Ἐπικνήθω, Μ. κνήσω, = Ἐπικνάω.

Ἐπικνίζω, Μ. ίσω. Ξύνω ἢ Σχίζω ἐπιπολαίως, χαράζω, τσουγγρανίζω.

Ἐπίκνισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ξύσιμον ἢ σχίσιμον ἐπιπόλαιον, τσουγγράνισμα, χάραγμα.

Ἐπικοιλαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ἐπίκοιλον, τὸ βαθουλόνω ὀλίγον ἢ ἐπιπολαίως.

Ἐπικοιλίδες (αἱ), (συνηθέστ. τὸ) Ἐπικυλίδες, τὰ ἐπάνω 'μματόφυλα, [ἐκ τοῦ

Ἐπίκοιλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἢ ἐπιπολαίως κοῖλος (βαθουλός), βαθουλωτός.

Ἐπικοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι ἐπάνω εἰς (ἢ ἐν ᾧ κάμνω ἢ ἀφ' οὗ κάμω) τι.

Ἐπικοίμησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπικοιμίζω, Μ. ίσω. Ἀποκοιμίζω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) τινα ἐπάνω εἴς τι, καθησυχάζω.

Ἐπικοινῆς, ἐπίρ. (ἀντὶ) Ἐπὶ κοινῆς (ἐνν. μερίδος), κοινῶς, ἐκ συμφώνου, συντροφικά.

Ἐπικοινόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κοινοποιῶ τι πρός τινα, Ἀνακοινόομαι.

Ἐπίκοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων κοινῶς εἰς πολλούς, τὸν ὁποῖον ἔχουν (μεταχειρίζονται, ἀπολαμβάνουν) πολλοὶ ἐκ συμφώνου, συντροφικός· μεσιακός. ||. (τὸ οὐδ.) » Ἐπίκοινα, « Ἡρ., ἀντὶ Κοινῶς, ἐκ συμφώνου. 2) (παρὰ Γρμτκ.) » Γένος ἐπίκοινον, « τὸ μὴ ἐντελῶς ἀλλὰ τρόπον τινὰ κοινόν, τὸ σημαῖνον ἢ διὰ τοῦ ἀρσενικοῦ μόνον ἢ διὰ τοῦ θηλ. ἄρθρου ἀμφότερα τὰ γένη, (παρβλ. Ἐπίμεσος).

Ἐπικοινωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κοινωνίαν (μετοχὴν) καὶ ἐγὼ εἴς τι (ἢ Πράττω τι κοινῶς ἐκ συμφώνου) μετ' ἄλλου. » Ἐπικοινωνεῖν τινι τινός, « Πλάτ. » Ἐπικοινωνεῖν ἀλλήλαις, « Ἀρστ. » Νόμον οὐδὲν ἐπικοινωνοῦντα τῷ νόμῳ τούτῳ, « Αἰσχ., οὐδὲν ἔχοντα κοινόν.

Ἐπικοινωνός (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοινωνίαν (σχέσιν, συντροφιάν) μετά τινος, μέτοχος.

Ἐπικοίρανος (ὁ, ἡ), Π. = Κοίρανος, ὁ ἀνώτατος ἀρχηγός, ἡγεμών, κυριάρχης, (παρβλ. Ἐπιβουκόλος).

Ἐπικοιτάζομαι, Μ. άσομαι καὶ

Ἐπικοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) Ἔχω τὴν κοίτην μου (Πλαγιάζω, Κατοικῶ, Διατρίβω) πουθενὰ ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐπικοίτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κοίτην. » Ἆσμα—, « Ἱερκλ., τὸ ψαλλόμενον πρὶν τοῦ πλαγιάσματος.

Ἐπικοκκύζω, Μ. ύσω. Φωνάζω κατόπιν τινος ὡς κοῦκκος ἢ πετεινός, (δηλ.) χλευάζω, (παρβλ. Περικοκκύζω).

Ἐπικοκκύστρια (ἡ). ἡ ἐπικοκκύζουσα, φωνάζουσα (ὡς κοῦκκος ἢ πετεινὸς) κατόπιν τινός. » Ἠχὼ—, « Ἀρσφ.

Ἐπικολάπτω, Μ. άψω. Σκάπτω (Σκαλίζω) ἐπάνω εἰς

Ἐπικολλάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κολλῶ (Προσκολλῶ) τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ 'πάνω.

Ἐπικόλλημα (τό). πᾶν ὅ,τι κολλᾶται (προσκολλᾶται) ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ 'πάνω, (π. χ.) σανίδιον τὸ ὁποῖον προσκολλοῦν οἱ λεπτουργοὶ εἰς τὰ συναρμοστὰ σκεύη (ouvrages de marqueterie).

Ἐπικολπίδιος καὶ

Ἐπικόλπιος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἔχει (κρατεῖ) τις εἰς τὸν κόλπον του.

Ἐπικολπέω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος κόλπου.

Ἐπικολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. = Ἐπινήχομαι.

;Ἐπικόλωνος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) ἐπάνω εἰς λόφον (κολωνόν).

Ἐπικομάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Τρέφω) κόμην (μακρυὰ μαλλιά).

Ἐπικόμβιον (τό), (Βυζ.). κομποδεματάκι μὲ νομίσματα, (Τουρκ.) τσεκίνι.

Ἐπικομίζω, Μ. ίσω, = Ἐπιφέρω, φέρω (κουβαλῶ) τι πουθενά, (μσ.) κουβαλῶ μαζῇ μου. 2) (Τρπ.) ἀνατρέφω. » Ὅπως ἂν ἀξίως ἡμῶν ἐπικομισθῇ (τὸ παιδίον), « Ἀρτ.

Ἐπικομμόω-ῶ, Μ. ώσω. Στολίζω (ἀπὸ 'πάνω), φυκιασιδόνω.

Ἐπίκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κόμην (μακρυὰ μαλλιά).

Ἐπικομπάζω, Μ. άσω. καὶ

Ἐπικομπέω-ῶ, Μ. ήσω. Καυχῶμαι ἐπάνω εἴς τι, διηγοῦμαί τι κομπάζων, ἐπαινοῦμαι μόνος μου, μεγαλαυχῶ, ἐπιδεικτιῶ, (Θκ. Δ, 126.).

Ἐπικομψεύω, Μ. εύσω. Καλλωπίζω ἔτι μᾶλλον, δίδω πλειοτέραν κομψότητα εἴς τι, τὸ κάμνω κομψότερον.

Ἐπικόπανον (τό). τὸ χονδρὸν ξύλον (κούτσουρον) ἐπὶ τοῦ ὁποίου κόπτουν (κυρ.) τὸ κρέας, κρεατοσάνιδον.

Ἐπικοπή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπικόπτειν, κόψιμον τῆς κορυφῆς (τοῦ ἐπάνω μέρους), χάραγμα· (ἐπὶ φυτ.) κλάδευμα ἢ κορφολόγημα.

Ἐπικοπίς, ίδος (ἡ), = Ἐπίκοπον.

Ἐπίκοπος (ὁ, ἡ). κομμένος ἀπὸ 'πάνω (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν), χαραγμένος, ἢ· τοῦ ὁποίου εἶνε κομμένη ἡ κορυφή, κολοβός· (ἐπὶ νομισμ.) κουρευμένος, (κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ.) μετατυπωμένος (καὶ κατὰ τὸν Ἐτμλγ.) κακοτυπωμένος ἀπ' ἀρχῆς καὶ διὰ τοῦτο ἐπικοπτόμενος ἵνα γνωρίζηται. ||. (οὐσ.) Ἐπίκοπον (τό), = Ἐπικόπανον.

Ἐπικοπρίζω, Μ. ίσω. Χύνω ὕστερον ἀπὸ 'πάνω κοπριάν.

Ἐπικόπτης, ου (ὁ), ἀντὶ Ἐπισκώπτης, κατακρίνων πικρῶς κάθε τι, μωμοσκόπος, φιλοκατήγορος, [ἐκ τοῦ

Ἐπικόπτω, Μ. κόψω. Κτυπῶ ἢ Κόπτω ἀπὸ 'πάνω (τὴν κορυφὴν ἢ τὴν ἐπιφάνειάν τινος πράγματος), χαράζω ἢ ξαναχαράζω (μύλον). κλαδεύω ἢ κορφολογῶ (δένδρον). (ἐπὶ νομισμ.) πατῶ (κτυπῶ) ἄλλην βοῦλλαν ἐπάνω εἰς τὴν πρώτην (ἡ ὁποία δὲν ἢ μόλις φαίνεται πλέον), μετατυπόνω (ἴδε Ἐπίκοπος). (ἐν γέν.) κουρεύω, ψαλιδίζω· (μτφορ.) σμικρύνω, ταπεινόνω, ἀδυνατίζω, (κοιν.) κόπτω τὰ πτερὰ (δηλ. τὴν δύναμιν), περιμαζόνω, ἢ· ἐπιπλήττω, ψέγω, κατακρίνω, (ὅθ.) = Ἐπισκώπτω, ἐγγίζω μὲ πικροὺς λόγους. (ἀπολ. ἢ ἐλλ.) = Ἐνσκήπτω, ἐπιπίπτω. » Ἢν δὲ καὶ ἄλγος τι ἔῃ τῶν μελέων, πολλόν τι ἐπικόπτει βαρύτερον, « Ἀρετ. ||. (μσ.) δέρνομαι (κτυπηοῦμαι) μυρολογῶν τινα. » Ἔκρυψα πέπλοις κἀπεκοψάμην νεκρόν, « Εὐρ.

Ἐπικόρμιον (τό), ἰδιωτ. τὸ Ἐπικόπανον.

Ἐπικορρίζω, Μ. ίσω. Ῥαπίζω ἐπὶ κόρρης, κτυπῶ μπάτσον, μπατσίζω.

Ἐπικορριστός, ή, όν. Ὁ κτυπηθεὶς ἐπὶ κόρρης, μπατσισθείς.

Ἐπίκορσος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῆς κόρσης (κόρρης) εὑρισκόμενος.

Ἐπικορύσσομαι (χ. Μ.). Ἁρματόνομαι κατά τινος

Ἐπικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ συνιστάμενος ἢ ἀσχολούμενος εἰς ἔπη (στίχους), (ὅθεν:) » Ἐπικοί, « οἱ ἐποποιοὶ ποιηταί.

Ἐπικοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω ἀπὸ 'πάνω ἢ ἔτι μᾶλλον.

Ἐπικόσμημα (τό). στολίδι (φορούμενον ἀπὸ 'πάνω).

Ἐπικόσμησις, εως (ἡ). στόλισμα ἀπὸ 'πάνω.

Ἐπικοτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι πολλὰ θυμωμένος (παρωργισμένος) κατά τινος ἢ, τὸν ἔχω ἀντιπάθειαν, θέλω τὸ κακόν του, (παρβλ. Ἐγκοτέω).

Ἐπίκοτος (ὁ, ἡ). θυμωμένος (παρωργισμένος) ἢ φυλάττων πάθος (μνησικακῶν) κατά τινος, θέλων τὸ κακόν του. 2) ὁ φέρων (προξενῶν) θυμὸν ἤ, ἐμπνέων ἀπέχθειαν, ἀποτρόπαιος.

Ἐπικότως, ἐπίρ. Μὲ θυμὸν (διαρκῆ ἢ ἐνδόμυχον). » Ἐπικότως ἔχω τινί, « = Ἐπικοτέω.

Ἐπικοτταβίζω, Μ. ίσω. Κοτταβίζω ἐπάνω εἰς. (ἴσως ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἀποκοτταβίζω.

Ἐπικουρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Γίνομαι βοηθὸς (ἐπίκουρος) τινος, βοηθῶ, παραστέκω· ὠφελῶ. » Νόσοις ἐπικουρεῖν, « Αξ. » Τέχνην τινὰ ἐργάζεται ἐπικουρῶν τῇ ἀναγκαίᾳ τροφῇ, « Αἰσχ., ποριζόμενος. 2) (μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) προφυλάττω τινὰ ἀπὸ κακόν τι. » Ἐπικουρεῖν χειμῶνά τινι, « Ξεν. 3) (χ. πτ.) ὑπηρετῶ ὡς ἐπίκουρος (ξένος μισθωμένος) στρατιώτης. » Τοὺς δι' ἔνδειαν ἐπικουρεῖν ἀναγκαζομένους ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν τοῖς φίλοις μαχομένους ἀποθνήσκειν, « Ἰσκρ.

Ἐπικούρημα (τό). μέσον πρὸς ἐπικουρίαν, βοήθημα.

Ἐπικούρησις, εως (ἡ). τὸ ἐπικουρεῖν (βοηθεῖν) τινι, βοήθεια.

Ἐπικουρητικός, ή, όν. Βοηθητικός.

Ἐπικουρία (ἡ). (ἡ διδομένη εἴς τινα) βοήθεια. (συνκδχ.) στράτευμα συμμαχικὸν στελλόμενον πρὸς βοήθειαν.

Ἐπικουρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἐπικούρους (στρατιώτας) ἢ γινόμενος πρὸς ἐπικουρίαν τινός, (ὅθ.) » Ἐπικουρικὸν (τό), (ἐνν.) στράτευμα συγκείμενον ἀπὸ ἐπικούρους, (καὶ περιληπτ.) » Τὸ ἐπικουρικόν, « Θκ., ἀντὶ Οἱ ἐπίκουροι (στρατιῶται).

Ἐπικούριος (ὁ), = Ἐπικουρικός. » Θεὸς (ἢ ἰδιαιτ. » Ἀπόλλων)—, « Παυσ.

Ἐπίκουρος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ κοῦρος]. (κατὰ λέξ.) σύντροφος παλληκαριοῦ (πολεμιστοῦ), (ἐν γέν.) βοηθός, παρασεχόμενος· προστάτης, ὑπερασπιστής. » Δεσπότης —, « Ξεν. (καὶ μὲ γεν.) » Νόσου (» Ψύχους) ἐπίκουρον, « Αξ., συντελεστικὸν πρὸς ἀπαλλαγήν, ἰατρικόν, βοηθητικόν. 2) (ἰδιαιτ. καὶ κυρ.) στρατιώτης ἐρχόμενος πρὸς βοήθειαν (πολεμουμένου)· (μτγν.) στρατιώτης ξένος ὑπηρετῶν μὲ μισθὸν ἢ· δορυφόρος (σωματοφύλαξ) ἡγεμόνος. » Ἀνδράποδ' ἐκ Φρυγίας, ἀπὸ δ' Ἀρκαδίας ἐπικούρους, « (Ἕρμιππ. παρ') Ἀθ.

Ἐπικουφίζω, Μ. ίσω. Κάμνω ἐλαφρότερον τὸ βάρος τινὸς ἀνασηκόνων αὐτὸ ὀλίγον, ἐλαφρόνω ἔτι μᾶλλον, ἀνακουφίζω· (μτφορ.) παρηγορῶ, μετριάζω· ἐγκαρδιόνω (» Ταῖς ἐλπίσιν ἐπικουφίζειν, « Ξεν.) ἢ ἐμπνέω ἔπαρσιν, 'ξεπαίρνω. » Ἥβη ἢ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρός, « Θγν.

Ἐπικουφισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπικουφίζειν, ἀνακούφισις, ἐλάφρωσις. παρηγορία.

Ἐπικραδαίνω, Μ. ανῶ

Ἐπικραδάω-ῶ (χ. Μ.), Π. = Ἐπισείω, κουνῶ τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, κουνῶ τι (ἵνα τὸ ῥίψω).

Ἐπικράζω, Μ. κράξω. (μὲ δοτ.) Φωνάζω ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεταί τι ἢ διά τι· φωνάζω πρὸς ἐγκαρδίωσίν τινος, (συγχ. τῷ Ἐπικλάζω).

Ἐπικραιαίνω, Π. ἀντὶ

Ἐπικραίνω, Μ. κρανῶ, Π. ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ. » Ἀρὴν.. ἐπικρήνειεν, « Ἰλ. Ο. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἐπινεύω. » Μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι, « Καλλ.

Ἐπικράνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (ἢ εὑρισκόμενος ἐπάνω) εἰς τὸ κρανίον.

Ἐπικρανίς, ίδος (ἡ). ἡ μεμβράνα ἡ περιτυλίζουσα ἀμέσως τὸ κρανίον (ὑπὸ τὸ δέρμα).

Ἐπικρανῖτις, ιδος (ἡ). ἡ ἀνήκουσα εἰς τὸ ἐπίκρανον, ἢ τοῦ κιονοκράνου. » Πλίνθος —, « Ἐπγρφ.

Ἐπίκρανον (τό). πᾶν ὅ,τι βάλλεται ἐπάνω εἰς τὸ κρανίον (εἰς τὴν κεφαλὴν) διὰ προφύλαξιν ἢ στολισμόν, δέσιμον τῆς κεφαλῆς, διάδημα· περικεφαλαία κτλ., (συνκδχ.) στολίδι (φούντα κτλ.) τῆς περικεφαλαίας· (ἀρχιτεκτ.) = Κιονόκρανον, κεφαλοκόλωνον. (ἀνατομ.) τὸ ἐπάνω μέρος (ἡ κορυφὴ) τοῦ κρανίου.

Ἐπίκρασις [ἐπικεράννυμι], εως (ἡ). ἕνωσις (ἀνακάτωμα) ὑγρῶν, σύγκρασις, ἀνάκρασις· (ἰατρ.) ἡ διὰ τῆς μίξεως μετρίασις (συγκέρασις) τῶν χυμῶν.

Ἐπικραταιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κραταιότερον (ἰσχυρότερον, στερεώτερον) ἀπ' ὅ,τι εἶνε, δυναμόνω ἔτι μᾶλλον.

Ἐπικράτεια (ἡ), = Ἐπικράτησις, ὑπεροχή· δύναμις· ἐξουσία. » Κατ' ἐπικράτειαν, « Σδ., = Κατ' ἐξοχὴν ἢ ὑπεροχήν. » Ἔντεα τὰ δόρατα κατ' ἐπικράτειαν, « αὐτ. » Τὰς ὁμοιότητας γίνεσθαι κατ' ἐπικρ. τῶν σπερματικῶν γόνων, « Πλ. 2) (συνκδχ.) τὸ μέρος ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἐκτείνεται τὸ κράτος (ἡ ἐξουσία) τινος. » Πρὶν ἔξω τῆς τούτου ἐπικρατείας γένηται, « Ξεν.

Ἐπικρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ τι δυνατά, (τρπ.) ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ὁρίζω, ἐξουσιάζω. (ἐν γέν.) ἐξέχω, ὑπερέχω. νικῶ, ὑπερισχύω. (μὲ γεν.) » Μακεδονίας τῆς ἄνω ἐπεκράτησε, « Παυσ (ἢ δοτ.) » Ὅσσοι νήεσσιν (νήσοισιν) ἐπικρατέουσιν, « Ἰλ. Κ., Ὀδ. Α. (ἢ αἰτ.) » Τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας ἐπικρατήσειεν, « Ἰσκρ. (ἢ χ. πτ.) » Εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες, « Ὀδ. Ρ. » Τρωσὶν, ἐπικρατέουσί περ ἔμπης, « Ἰλ. Ξ. (καὶ τρπ.) » Ὁ λόγος (» Τὸ ἔθος) ἐπικρατεῖ, « Αξ. (ἢ προθετ.) » Ἐπεκράτησε τὸ τῶν Ἀχαιῶν ὄνομα κατὰ πάντων τῶν Πελοποννησίων, « Πλβ.

Ἐπικρατέως, ἐπίρ. Π. μὲ δύναμιν, μὲ ὁρμήν, δυνατά, [ἐκ τοῦ

Ἐπικρατής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπικρατῶν (ὑπερέχων, ὑπερισχύων), ἰσχυρός, ἔξοχος· (μὲ γεν.) ὁ κρατῶν (ἐξουσιάζων) τινός, κύριος, ἀνώτερος.

Ἐπικράτησις, εως (ἡ). τὸ ἐπικρατεῖν (ἐξέχειν, ὑπερέχειν, κτλ.), ὑπερίσχυσις.

Ἐπικρατητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα ἢ ἱκανότητα) πρὸς τὸ ἐπικρατεῖν, (ἰατρ.) = Ἀνασταλτικός.

Ἐπικρατίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐπικρατίς.

Ἐπικρατικός, ή, όν, = Ἐπικεραστικός, (σύγχ. τῷ-

† Ἐπικρατικός, ή, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπικρατητικός.

Ἐπικρατὶς [ἐπί, κρᾶς], ίδος (ἡ). χονδρεύφαντόν τι σκέπασμα (μανδύλι) τῆς κεφαλῆς, (κοιν.) μπόλια. » Τρίψις (ἡ δι') ἐπικρατίδων φευκτέα, « Ἱππκρ.

Ἐπι-κρατύνω, Μ. υνῶ, = Ἐπικραταιόω.

Ἐπι-κραυγάζω, Μ. άσω, = Ἐπικράζω.

† Ἐπικρέκω (χ. Μ.), = Κρέκω, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑποκρέκω.

Ἐπι-κρέμαμαι, Μ. κρεμήσομαι. Εἶμαι κρεμασμένος (Κρέμομαι) ὑπεράνωθέν τινος (ἐπαπειλῶν νὰ πέσω ἐπάνω τῳ). » Αὐτὰρ ὕπερθεν (τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ) πέτρη ἐπικρέμαται, « Ὁμ. Ὕμν. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) » Κίνδυνος ἐπικρεμάμενος, « Θκ., (παρβλ. Ἐπαρτάω καὶ Ἐπίκειμαι).

Ἐπι-κρεμάννυμι καὶ Ἐπι-κρεμάω-ῶ, Μ. κρεμάσω. Κρεμνῶ τι ἐπάνω ἢ ὑπεράνωθέν τινος. προσάπτω.

Ἐπικρεμής, έος (ὁ, ἡ). κρεμάμενος ὑπεράνωθέν τινος· κρεμαστος· (μτφορ.) ἐκκρεμής, ἀμφίβολος.

Ἐπικρήηνον, Π. ἐνεργ. ἀόρ. ά. τῆς προσ. τοῦ Ἐπικραίνω.

Ἐπίκρημνος (ὁ, ἡ). κρημνώδης, πολλὰ κατηφορικός. » Ὁδὸς—, « Γρг.

Ἐπικρήνειε, γ'. ἑν. προσ. τοῦ Αἰολ. ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἐπικραίνω.

Ἐπίκρηνον (τὸ), = Ἐπίκρανον.

Ἐπικρῆσαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐπικεράσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ ἐπικεράννυμι.

† Ἐπικρητηρίδιον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὑποκρητηρίδιον.

Ἐπικριδὸν [ἐπικρίνω], ἐπίρ. Π. κατ' ἐκλογήν.

Ἐπίκριμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπεκρίθη (ἐνεκρίθη, ἀπεφασίσθη), ψήφισμα, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-κρίνω, Μ. κρινῶ. Κρίνω καὶ ἀποφασίζω, ἐγκρίνω, ἀποδέχομαι, ἐπικυρόνω ἐκλέγω. » Ἐπεὶ δὲ συνέλθοιεν οἱ τριάκοντα, ἐπέκρινον ἐξ ἑαυτῶν ἕνα τὸν ἄριστον, « Διόδ.

Ἐπίκριον (τὸ), [ἐπί, ἰκρίον]. ἡ ἀντέννα (τοῦ καραβιοῦ).

Ἐπίκρισις, εως (ἡ). τὸ ἐπικρίνειν, κρίσις καὶ ἀπόφασις· ἔγκρισις, ἐπικύρωσις· ἐκλογή, διάγνωσις. » Ἡ τῶν συνημμένων—, « Πλ.

Ἐπικριτής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπικρίνων (κρίνων ἢ ἀποφασίζων), κριτής, αἱρετοκριτής.

Ἐπικριτικός, ή, όν, (ἢ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ ἐπικρίνειν. » Κρατυντήρια ἔγραψε Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης βιβλίον, ὅπερ ἐστὶν ἐπικριτικὸν πάντων τῶν αὐτῷ γραφέντων, « Σδ.

Ἐπίκριτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπικριθεὶς (ἐγκριθείς, ἐπικυρωθεὶς κτλ.), ἐκλεκτός, ἔγκριτος.

Ἐπίκροκον (τὸ). φόρεμα γυναικεῖον βαμμένον μὲ κρόκον ἢ ἔχον τὴν κρόκην ἐξέχουσαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὡς ὁ κατηφές, (παρβλ. Κροκωτός).

Ἐπι-κροταλίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἐπικροτέω.

Ἐπικροτάφιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῶν κροτάφων κείμενος.

Ἐπι-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ ἐπάνω εἴς τι (εἰς τρόπον ὥστε νὰ κάμῃ κρότον). (μὲ αἰτ.) » Τὼ χεῖρε ἐπικροτῶν, « Συν., ἀντὶ τοῦ μονολεκτ. Χειροκροτῶν, (ἢ ἐλλ, τῆς αἰτ. μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Ἐπικροτῶ τινι, « Γρг., χειροκροτῶ πρὸς ἔπαινόν τῳ, (ἐπμ.) ἐγκρίνω, ἀποδέχομαι. (καὶ μὲ δοτ. ὀργαν.) » Τοῖς δακτύλοις (» Τοῖς ὀδοῦσιν) ἐπικροτεῖν, « Ἀχ., Ἀθ. (ἢ χ. πτ.) » Ἅρματα ἐπικροτέοντα, « Ἡσ., κάμνοντα κρότον ἐν ᾧ τρέχουν.

Ἐπίκροτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ ἐδάφους) κτυπημένος (δυνατὰ) ἀπὸ 'πάνω, πατημένος· (ἐπμ.) ὁμαλός, ἐπίπεδος, (παρβλ. Ἀπόκροτος).

Ἐπίκρουμα (τὸ). καὶ

Ἐπίκρουσις, εως (ἡ). κτύπημα ἀπὸ 'πάνω, (ἰατρ.) χάραγμα μὲ τὸ ξουράφι, (παρβλ. Κατάκρουσις), [ἐκ τοῦ

Ἐπι-κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ τι ἐπάνω εἰς, ἢ Κτυπῶ τι ἀπὸ 'πάνω μὲ. » Ἐπικρούων τῇ χειρὶ τὸ ξίφος, « Ηλ. » Ἐπιγάστριον ἐπιτεταμένον καί, εἰ ἐπικρούοις, ἐνηχοῦν, « Ἀρετ. » Ἐπικρούει ἐν χειρὶ αὐτοῦ, « Γρф., χειροκροτεῖ. 2) (ἰατρ.) = Κατακρούω (;).

Ἐπικρυπτικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐπικρύπτειν.

Ἐπι-κρύπτω, καὶ (μσ.) -κρύπτομαι, Μ. κρύψω, ομαι. Κρύπτω (Κρατῶ μυστικόν) τι ἀπό τινος, (ἐν γέν.) συγκρύπτω, συσκιάζω. » Τὰ ἐπιλήψιμα τοῦ βίου τῷ μεγέθει τῶν ἄλλων ἔργων ἐπικρυψάμενον (τὸν Ἀλκιβιάδην), « Δμ.

Ἐπίκρυφος (ὁ, ἡ), = Ἀπόκρυφος.

Ἐπίκρυψις, εως (ἡ), τὸ Ἐπικρύπτειν ἢ Ἐπικρύπτεσθαι.

Ἐπι-κρώζω, Μ. κρώξω. (μὲ δοτ.) Φωνάζω 'σὰν τὸν κόρακα ἐπάνω εἴς (δηλ. διά) τι ἢ κατά τινος.

Ἐπι-κτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀποκτῶ τι ἔπειτα ἢ καὶ ἄλλα ἀκόμην (ἐπάνω εἰς ὅσα ἔχω).

Ἐπι-κτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω ἄλλην μίαν φοράν, 'ξανασκοτόνω. » Τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν; « Σοφ.

Ἐπικτένιον (τὸ). τὸ στουππὶ ὅ,που μένει (σκαλόνει) εἰς τὴν λανάραν. 2) τὸ ὑπεράνω τῶν αἰδοίων τρίχωμα, (τὸ ἄλλ.) Ἐφήβαιον. 3) τὸ ἐπάνω μέρος (ὅπου χωρίζονται τὰ δάκτυλα) τοῦ ποδός, (Ἡσύχ.).

Ἐπι-κτερείζω καὶ Ἐπι-κτερίζω, Μ. ίσω καὶ Δ. ίξω, Π. = Κτερείζω, ἐνταφιάζω.

Ἐπίκτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀπέκτησέ τις ἔπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις (ἐπάνω εἰς ὅσα εἶχεν ἤδη ἀποκτημένα), νέον (ὑστερινὸν) ἀπόκτημα.

Ἐπίκτησις, εως (ἡ). τὸ ἐπικτᾶσθαι, ἢ μετὰ ταῦτα ἢ καὶ ἄλλων κτημάτων ἀπόκτησις, (παρβλ. Ἔγκτησις).

Ἐπίκτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκτηθεὶς ἔπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις. (τρπ.) ὁ προσγενόμενος καθ' ἕξιν, τὸν ὁπ. δὲν εἶχέ τις ἐκ φύσεως ἀλλ' ἀπέκτησεν ἔπειτα, (ἀντιθ. τῷ Ἔμφυτος), (παρβλ. Ἐπακτὸς καὶ Ἐπείσακτος).

Ἐπι-κτίζω, Μ. κτίσω. Κτίζω τι ἐναντίον (ἐπμ. χωρὶς τὴν θέλησίν, εἰς τὸ πεῖσμά) τινος. » Πόλεις ἀγρίοις ἔθνεσιν ἐπικτίζων, « Πλ. 2) (χ. πτ.) κτίζω προσέτι ἢ ἔπειτα ἢ εἰς ὑψηλὸν μέρος ἢ ἐπάνω ἄλλου προϋπάρχοντος κτιρίῳ. » Ἡ δὲ νῦν Ἐρέτρια ἐπέκτισται (τῇ παλαιᾷ), « Στρб.

Ἐπι-κτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ ἐπάνω εἴς (ἢ ἐν ᾧ γίνεταί ἢ λέγεταί) τι, ἐπικροτῶ, ἐπιθορυβῶ.

Ἐπι-κυδαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. (μὲ δοτ. Καυχῶμαι (Καμαρόνω) ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπικυδὴς [ἐπί, κῦδος], έος (ὁ, ἡ). ἔνδοξος λαμπρός, ἐπίσημος, (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ συγκρ. Ἐπικυδέστερος).

Ἐπι-κυδιάω-ῶ, = Ἐπικυδαίνομαι.

Ἐπικυδῶς, ἐπίρ. Ἐνδόξως, λαμπρῶς.

Ἐπι-κυέω-ῶ, Μ. ήσω. (Ἔγκυος ἤδη οὖσα Συλλαμβάνω ἔπειτα καὶ ἄλλο ἔμβρυον » Δίδυμα κυοῦσά τις ἐπεκύησε τρίτον, « Ἀριστ.

Ἐπικύημα (τὸ). τὸ συλληφθὲν ὑπὸ ἐγκύου ἤδη γυναικὸς ἔμβρυον.

;Ἐπικύησις, εως (ἡ). σύλληψις καὶ ἄλλου ἐμβρύου ἐκτὸς τοῦ κυοφορουμένου. (μτφορ.) φορά, αὔξησις. » Κακῶν —, « Θφύλ.

Ἐπι-κυΐσκω, Μ. κυήσω. Ἐγγαστρόνω ἐκ νέου τὴν ἤδη κυοφοροῦσαν. ‖. (πθ.) ἐγγαστρόνομαι ('ξαναεγγαστρόνομαι, συλλαμβάνω) ἔγκυος ἤδη οὖσα.

Ἐπι-κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπεισκυκλέω. φέρω τι κυλιωντάς το, εἰσάγω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπίκυκλος (ὁ). κύκλος ἐπὶ κύκλῳ, κύκλος τοῦ ὁπ. κέντρον εἶνε μέρος τι τῆς περιφερείας ἄλλου κύκλου.

Ἐπι-κυκλόω-ῶ, Μ. ώσω. Περικυκλόνω.

Ἐπικύκλωσις, εως (ἡ). περικύκλωσις.

Ἐπικυλίδες (αἱ), = Ἐπικοιλίδες.

Ἐπι-κυλίκειος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐπὶ τῆς κύλικος (ἐπάνω εἰς τὸ ποτῆρι, δηλ. εἰς τὸ τραπέζι, ἐν ᾧ τρώγει καὶ πίνει τις).

Ἐπι-κυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυλῶ τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός. » Ἐπεκυλίνδουν πέτρας εἰς τὸ κάταντες, « Ξεν., ταῖς ἐκυλοῦσαν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης τὸν κατήφορον.

Ἐπι-κυλινδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κυλῶ ἐπάνωθέν τινος (Ἰσάζω μὲ) τὸν κύλινδρον.

Ἐπι-κυλίνδω, = Ἐπικυλινδέω.

Ἐπικυλὶς έος (ἡ), = Ἐπικοιλίς.

Ἐπικυλισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Ἐπι-κυλίω, Μ ίσω, = Ἐπικυλινδέω.

Ἐπι-κυμαίνω, Μ. ανῶ. Φουσκόνω καὶ χύνομαι ἐπάνω τινὸς ὡσὰν κῦμα· πλημμυρῶ καὶ κυματίζω.

Ἐπι-κυματίζω, Μ. ίσω. Πλέω ἐπάνω εἰς τὰ κύματα, κυματίζων ἐπιπλέω.

Ἐπικυμάτωσις, εως (ἡ). τὸ φούσκωμα καὶ ἀλλεπάλληλον καββαλίκευμα (ἀναιβοκαταίβασμα) τῶν κυμάτων.

Ἐπι-κυπτάζω, Μ. άσω. Σκύπτων κυττάζω ἐπάνω ἢ μέσα εἰς.

Ἐπι-κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω ἢ Εἶμαι σκυμμένος ἐπάνω εἰς. » Τέτταρσιν οἰκέταις ἐπικεκυφότα, « Ἀχ., ἀκκουμβημένον ἐπάνω. (καὶ χ. πτ.) » Σκυτοτομεῖν ἐπικεκυφότα, « αὐτ. » Ὁ θώραξ οὕτως εἰργάσθω, ὡς μὴ κωλύειν.. ἐπικύπτειν, « Ξεν. (καὶ προθετ.) » Εἰς βιβλίον ἐπικύπτειν, « Ἀχ., ἀναγινώσκειν μὲ προσοχήν, βυθίζεσθαι εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, (παρβλ. Ἐγκύπτω).

Ἐπι-κυρέω-ῶ, Μ. κύρσω (ἀόρ. Ἐπέκυρσα κτλ.), Π. (μὲ δοτ.) εὑρίσκω (συναπαντῶ) κατὰ περίστασιν, ἐπιτυχαίνω.

;Ἐπι-κυρίσσω(ττω), Μ. ίξω. Κτυπῶ ἐπάνω τινὸς μὲ τὰ κέρατα ('σὰν τὸ κριάρι), προσβάλλω μὲ ὁρμήν. » Ἢ ἂν ἐπικυρίσσῃ ὁ ἄνεμος, « Θφρ.

Ἐπι-κυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω κῦρος εἴς τι, ἐγκρίνω, ἐπικυρόνω.

Ἐπίκυρτος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κυρτὸς (γυρτός, καμαρωτός).

Ἐπι-κυρτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἐπίκυρτον, τῷ δίδω τι σχῆμα καμάρας. » Οὐρανὸς ὀρόφου δίκην ἐπικυρτούμενος, « Γρμ.

Ἐπικύρωσις, εως (ἡ). τὸ ἐπικυρόνειν (δίδειν κῦρος εἴς) τι, ἐπιβεβαίωσις.

Ἐπίκυφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κυφὸς (σκυφτός, καμπούρης).

Ἐπικυψέλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιτηρῶν (ἐφορεύων) τὰς κυψέλας τῶν μελισσῶν, (ἐπίθ. τοῦ Πανός).

Ἐπίκυψις, εως (ἡ). τὸ ἐπικύπτειν, σκύψιμον ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπι-κωθωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Πίνω (Σβανάρω) ἀκόμη ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπικωκύω, Μ. ύσω. (μὲ δοτ.) Μυρολογῶ (Ξεφωνίζω) ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπικώλυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπι-κωλύω, Μ. ύσω. Ἐμποδίζω τι ἔξαφνα (ἐπάνω 'που εἶνε νὰ γένῃ).

Ἐπι-κωμάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Ἔρχομαι ἢ Ὑπάγω που ἐξαίφνης ὡς κωμαστής (δηλ. ἀτάκτως καὶ πρὸς βλάβην τινός), ἐπιπίπτω μὲ ὁρμήν, (παρβλ. Εἰσκωμάζω).

Ἐπικωμιαστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς, = Ἐγκωμιαστικός, [ἐκ τοῦ

Ἐπικώμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς κῶμον (φαγοπότι μὲ πατινάδαν), γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐν καιρῷ κώμου. (ὅθ. ‖. οὐσ.) Ἐπικώμιον (τὸ), (ἐνν. ᾆσμα), Π. ἀντὶ Ἐγκώμιον.

Ἐπίκωμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπάγων εἰς ἢ ἐπιστρέφων ἀπὸ κῶμον, (ἐπμ.) μεθυσμένος, ἄτακτος. » Ἐπίκωμος ἥκων, « Πλ., ἀντὶ Ἐπικωμάσας.

Ἐπι-κωμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Περιγελῶ (Περιπαίζω) τινὰ κωμικῶς ἐπάνω εἴς τι ἢ προσέτι.

Ἐπίκωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χέρι εἰς τὸ κωπὶ (ἕτοιμος νὰ κωπηλατήσῃ) ἢ εἰς τὴν τὴν κώπην (τὴν λαβὴν) τοῦ ξίφους (ἕτοιμος νὰ τὸ τραβήξῃ)· (ἐπὶ πλοίου) τὸ ὁπ. ἔχει βαλμένα τὰ κωπιὰ εἰς τὴν κουπαστήν, (ἐν γέν.) ἕτοιμος· πρόχειρος. » Ἐπίκωπον ἔχων τὸ ξίφος, « Ἡλ. 2) χωμένος ('μπηγμένος) ἕως τὴν κώπην (τὴν λαβήν). » Πρὶν ἂν σχοῖνος αὐτοῖς ἀντεμπαγῶ.. ἐπίκωπος, « Ἀρσφ.

Ἐπικῶς, ἐπίρ. Δι' ἐποποιΐας· κατὰ τοὺς ἐποποιούς.

Ἐπίκωφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κωφός, ὑπόκωφος.

Ἐπιλαβὴ (ἡ). τὸ ἐπιλαμβάνειν, πιάσιμον ἀπὸ 'πάνω μὲ τὸ χέρι· (συνκδχ.) λαβή, χεροῦλι, πιάσιμον.

Ἐπι-λαγχάνω, Μ. λήξομαι. Λαμβάνω τι καὶ ἐγὼ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλον διὰ λαχνοῦ· ἐβγαίνει καὶ τὸ ἐδικόν μου ὄνομα κατόπιν ἄλλου εἰς τὸν λότον· (ἀμτβτ.) ἐβγαίνω (πίπτω) εἴς τινα κατὰ τύχην (μὲ 'παίρνει τις εἰς τὸν λότον) ἔπειτα ἀπὸ ἄλλα. » Τὸ γῆρας πύματον ἐπιλέλογχε, « Σοφ. » Ἑκάστῳ τῶν βουλεύειν λαχόντων ἕτερος ἐπελάγχανεν, ἵν' ἐὰν ὁ προλαχὼν ἀποδοκιμασθῇ ἢ τελευτήσῃ, ἀντ' ἐκείνου εἴη ὁ ἐπιλαχών, « Ἁρπρτ.

Ἐπιλαδόν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐπὶ ἰλαδόν, σωρηδόν, κοπαδιαστά.

Ἐπι-λάζυμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐπιλαμβάνω, πιάνω (ἀδράχνω) ἀπὸ 'πάνω, ἐμποδίζω.

Ἐπιλαθέσθαι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιλανθάνομαι.

Ἐπι-λαιμαργέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐπιθυμῶ λαιμάργως (Κάμνω ὡς ἂν λαίμαργος, Λιμάζω διά) τι.

Ἐπίλακκος (ὁ). ὁ λάκκος τοῦ λαιμοῦ (ἐπάνω ἀπὸ τὸ στῆθος), τὸ ἄλλ. Ἀντικάρδιον.

Ἐπιλακυθίστρια (ά), Δ. ἀντὶ Ἐπιληκυθίστρια.

Ἐπι-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ ἐν ᾧ ὁμιλεῖ ἄλλος, τοῦ διακόπτω τὴν ὁμιλίαν. 2) = Ἐπᾴδω, (ὅθεν

Ἐπιλαλιά (ἡ), = Ἐπῳδή.

Ἐπι-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἐπέλαβον κτλ.). (κατὰ λέξ.) Πιάνω (Ἀδράχνω) τι ἀπὸ 'πάνω, (ἐπμ.) πιάνω 'γιερὰ (δυνατά)· (καὶ συνκδχ.) πιάνω τινὰ ἔξαφνα (ἐν ᾧ φεύγει ἢ κάμνει τι), προφθαίνω· ἐπιτυχαίνω. » Θάνατος αὐτὸν ἐπέλαβε, « » Ἐπιλαμβάνει δὲ τὸν χειμῶνα τὸ ἔαρ, « Αξ. (ἢ ἀπολ.) » Μέχρις ἐπιλάβῃ τὸ ἔαρ, « Βασ. » Ἕως ὁ τῆς ἐλευθερίας ἐπιλάβῃ καιρός, « Γρг., 'ως οὗ νὰ ἔλθῃ (νὰ φθάσῃ). (καὶ κατὰ τμσ. Π.) » Τὴν δ' ἐπὶ γλυκερὸς λάβεν ὕπνος, « Ἀπλλν. (καὶ μσ. μὲ γεν.) » Ἐπιλαβόμενος τῶν τριχῶν, « Αἰσχ. (καὶ αἰτ.) » Ἐπιλαβόμενος τὸν Π. καὶ τὸν Σ., « Γρф. (καὶ τρπ.) » Καιροῦ (» Δυνάμεως, » Προφάσεως) ἐπιλαβόμενος, « Αξ., ηὗρα (ἔδραξα τὴν) εὐκαιρίαν. (καὶ ἀπρσ.) » Πισαίους ἐπέλαβεν ἀναστάτους γενέσθαι, « Παυσ., συνέπεσεν, ἔτυχε, συνέβη. (ἐπμ. 2) κρατῶ, ἐμποδίζω, σταματῶ. » Ἐπιλαβεῖν τὸ πνεῦμα τοῦ αὐλοῦ, « Γρг. » Τὴν ῥῖν' ἐπιλαβεῖν, « Ἀρσφ. » Ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ (τῆς κλεψύδρας), « Δμ. » Πολλάκις ἐπιλαμβάνων ἐκέλευέν οἱ λέγειν, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Ἐπιληφθεὶς τὴν αἴσθησιν, « αὐτ., ἔχασε τὰς αἰσθήσεις του, ἐλιγοθύμησεν, (ὅθ. Ἐπιληψία, ἴδε τὴν λέξ.). 3) λαμβάνω τι περιπλέον, προσλαμβάνω, 'παίρνω (πιάνω, περιλαμβάνω ἐντὸς τῶν ὁρίων μου) περισσότερον τόπον, ἐκτείνομαι μακρύτερα. » Ὅπως μηδεὶς μηδὲν τῶν τῆς πόλεως μήτε οἰκοδομήμασι μήτε ὀρύγμασιν ἐπιλήψεται, « Πλάτ. » Πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον, « Θκρ., ἔπιανε πολὺν τόπον. » Ἔθος αὐτοῖς τὰ τῶν θεμένων ὀνόματα ἐπιλαμβάνειν, « Ἀππ. » Ὁπόσους ἐπελάμβανεν ἡ στρατιά, « Ξεν., ὅσους (νεκροὺς) εὕρισκε καθόσον ἐπροχώρει. (καὶ μὲ γεν. ἐλλ. τοῦ Μέρος) » Ἐπιλαβεῖν τοῦ χρόνου, « Μ. Ἀντ., νὰ περάσῃ τὸν διωρισμένον καιρόν. 4) 'παίρνω τι ἔπειτα ἀπὸ ἄλλο. » Δεῖ δὲ αὐτὴν (τὴν ῥάφανον) ἐπιλαμβάνειν, « Δσκρ., νὰ τρώγηται ἔπειτα (ἐπάνω) ἀπὸ τὸ φαγεῖ. 5) (μσ.) πιάνομαι ἀπὸ πουθενὰ ('γιερά)· σκαλόνω, (μτφορ.) βάλλω χέρι, οἰκειοποιοῦμαι (προσκολλῶμαι εἴς) τι. » Σπέρματος Ἀβραὰμ ἐπιλαμβάνεται, « Γρф., (παρβλ. Ἀντιλαμβάνομαι). 6) πιάνομαι μὲ κάνένα· ψέγω, ἐπιπλήττω » Ἐμοῦ γε ἀκούων ἐπιλαμβάνου, ἐάν τί σοι δοκῶ μὴ καλῶς λέγειν, « Πλάτ. » Ἐπελάβετο τοῦ ψηφίσματος, « Ξεν. » Ἐπελαμβάνετο γὰρ τῆς διανοίας τὸ συνειδέναι, « Δμ., τὸν ἔτυπτεν ἡ συνείδησις, (ὅθ. Ἐπιλήψιμος καὶ Ἀνεπίληπτος).

;Ἐπίλαμπος(προς), ου (ὁ, ἡ). πολλὰ λαμπρὸς ἢ φανερός, ὑπέρλαμπρος ἢ προφανής.

Ἐπι-λαμπρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι λαμπρότερον (μεγαλοπρεπέστερον), λαμπρύνω ἔτι μᾶλλον. (μτνμ.) » Οἱ βάτραχοι προσδοκῶντες ὄμβρον, ἐπιλαμπρύνουσι τὴν φωνὴν ὑπὸ χαρᾶς « Πλ., φωνάζουν δυνατώτερα καὶ καθαρώτερα.

Ἐπίλαμπτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐπίληπτος.

Ἐπι-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω ἔξαφνα ἢ κατὰ πρώτην φορὰν (Ἀνατέλλω) ἐπάνω εἰς (ἢ ἐν ᾧ γίνεταί) τι. » Αὐτίκα δ'... ἠέλιος ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη, « Ἰλ. Ρ. » Καλὸν δὲ φόως ἐπέλαμψε σελήνης, « Ὁμ. Ὕμν. » Ἐπιλαμψάσης ἡμέρας, « Ἡρ., ὅταν ἔφεξεν (ἐξημέρωσε) καλὰ ἢ ὅ,τι ἄρχισε νὰ 'ξημερόνῃ (;)· (καὶ μτνμ.) » Ἔαρος ἐπιλάμψαντος, « αὐτ. » Ἐπέλαμψε παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὁ χρυσός, « Ἀθ. » (καὶ ἐπὶ ἀνέμου). » Οὔριος ἐπίλαμψον ἐμῷ ἱστῷ, « Ἐπγρ. (καὶ μσ. μτνμ.) » (Λόφῳ) ἐπελάμπετο πήληξ, « Ἀπλλν.

Ἐπίλαμψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., λάμψις (ἀνατολὴ) γινομένη διὰ μιᾶς. » Ἀστραπῆς—, « Φίλ. (καὶ μτνμ.) » Ἡ τοῦ Καίσαρος—, « Εὐσ., ἐμφάνισις.

Ἐπι-λανθάνω, Μ. ἐπιλήσω. (σπν. ἢ μόνον Π. μτβτ.)) Κάμνω τινὰ νὰ λησμονήσῃ τι ὅλως διόλου. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Ὕπνος ἐπέλησεν ἁπάντων, « Ὀδ. Υ. ‖. (συνήθ. μσ.) λησμονῶ ὁλότελα· (μὲ γεν.) » Ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται, « Ὀδ Α. » Οὐκ ἐπελήθετο τέχνης, « Ὀδ. Δ. » Ὧν ἑκὼν ἐπιλαθόμενος, « Αἰσχ. » Καὶ ἐμαυτοῦ ἐπιλέλησμαι, « Πλάτ. (καὶ μὲ αἰτ.) » Μὴ ἐπιλάθῃ ὃ μέλλεις λέγειν, « αὐτ. ‖. (σπντ. καὶ μόνον εἰς τὸν ἀόρ. β'. Ἐπέλαθον), εἶμαι κρυμμένος (λησμονοῦμαι) πουθενά.

Ἐπιλάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς ἐπιλαρχίας.

Ἐπιλαρχία (ἡ). διπλῆ ἰλαρχία, διπλοῦς (δηλ. ἀπὸ 128 ἱππεῖς συγκείμενος) λόχος.

Ἐπίλασις, ιος (ά), Δ. ἀντὶ Ἐπίλησις.

Ἐπι-λεαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι λεῖον (δε-

μαλὸν) ἀπὸ 'πάνω, ἐξομαλίζω τὴν ἐπιφάνειάν τινος, (μτφορ. ἀπὸ τῆς θαλάσσ.) καταπραΰνω. » Ἐπιλεήνας τὴν Ξέρξεω γνώμην, « Ἡρ., (ὅθεν:

Ἐπιλέανσις, εως (ἡ). ἡ ἐξομάλισις τῆς ἐπιφανείας τινὸς πράγματος. ἐντελὴς λείωσις. » Ἡ τῆς τροφῆς —, « Φίλ.

Ἐπιλέγδην, ἐπίῤ. Κατ' ἐκλογὴν, οἱ ἐκλεκτότεροι.

Ἐπι·λέγω, Μ. λέξω (ἀόρ. β'. ἀνμλ. Ἐπεῖπον κτλ.). Λέγω τι ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεται ἢ ἐν ᾧ κάμνω) τι. » Τύπτοντες ἐξελαύνουσιν αὐτὸν, ἐπιλέγοντες, Ἔξω βούλιμον, « Πλ. 2) λέγω τι ἔπειτα ἀπὸ (δηλ. ἀφ' οὗ ἔκαμα ἢ εἶπα) ἄλλο τι, λέγω προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις), προσθέτω (ὡς ἐπίλογον) εἰς ὅσα εἶπα ἢ ὡς ἐπωνύμιον. » Γνώμην ἐπιλέγειν, « Ἡρ., τελειόνω τὸν λόγον μȣ μὲ ἕνα γνωμικὸν (καθὼς ἐσυνείθιζαν οἱ δραματοποιοί). » Ἐπελέγοντες τεκμήρια, « Θκ., προσθέτοντες ὡς ἀπόδειξιν τῶν ὅσων εἶπον. » Ἐπιλέγοντα ἑκάστῳ, « Ξεν. » Κολυμβήθρα ἡ ἐπιλεγομένη ἑβραϊστὶ Βηθεσδά, « Εὐαγγ. 3) ἐκλέγω, διαλέγω. » Ἐπιλέξαντες τῶν ἀρίστων ὁμιλίην, « Ἡρ. (ϗ μσ. ὃ ϗ συνηθέστρ.) » Ἐπιλεξάμενος τρισμυρίους παῖδας, « Πλ. (ϗ πθ.) » Ἐπιλελεγμένοι στρατιῶται, « Λξ., οἱ ἄλλ. Ἐπίλεκτοι. 4) ἀναγινώσκω (κυρ. Περνῶ μιᾷ φορᾷ ἀπὸ τὸ 'μμάτι μου) βιβλίον ἢ ἐπιστολὴν, (Ἡρ., Αχ., Παυσ.) 5) = Ἐπιλογίζομαι, συλλογίζομαι· ἀναπολῶ μὲ τὸν νοῦν μȣ. » Ταῦτα ἐπιλεγομένῳ Κροίσῳ, « Ἡρ.

Ἐπι·λειαίνω, Π. ἀντὶ Ἐπιλεαίνω.

Ἐπι·λείβω, Μ. λείψω, = Ἐπισπένδω, χύνω τι ἐν εἴδει σπονδῆς ἐν ᾧ ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπίλειμμα (τὸ), τὸ ἐπιλειπόμενον, λείψανον.

Ἐπι·λειόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπιλεαίνω, κάμνω τι λεῖον (ὁμαλὸν) ἀπὸ 'πάνω.

Ἐπι·λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω ὀπίσω, (τρπ.) παραμελῶ. (τρπσ. ἢ κατὰ μτχ.) μένω ὀπίσω, μένω ὡς ὑπόλοιπον (ἐπίλοιπον). » Ἐπιλείψει με ὁ χρόνος, « Ἰσκρ. » Ἐπιλείπω οὐδὲν τῶν ἐμῶν, « Πλάτ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Ἐπιλείπω λέγων, « Φίλ. ἀντὶ Παραλείπω, παρασιωπῶ. » Ὁ Σκάμανδρος ἐπέλιπε τὸ ῥέεθρον, « Ἡρ., ἐσέρευσε. » Τὸ ἐπιλειπόμενον τῆς φάλαγγος, « Ξεν. 2) (πάντοτε σχεδὸν τρπσ. ἢ κατὰ μτχ.) 'λλείπω, δὲν ἐξαρκῶ· τελειόνω· ἐκλείπω. » Περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέν τοι μηδ' ἐπιλείπειν, « Ἀρσφ. » Γλαῦκες οὔποθ' ἡμᾶς ἐπιλείψουσιν, « αὐτ. » Ἐπέλιπεν αὐτὸν τὸ ὕδωρ, « Ἡρ. (καὶ ἐλλ. τῆς αἰτ.) » Τὰ φρέατα ἐπιλείπει, « Δμ., ξηραίνονται, στερεύουν. » Τὰ ἐπιτήδεια ἐπέλιπε, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Τὰ τῆς μνήμης ἐπέλιπε, « Λξ. » Τοῦ ἡλίου τὸ φῶς ἐπέλιπε, « Λξ. (καὶ κατ' ἐναλλαγ.) » Ἐπιλείψει μοι ὁ χρόνος, « Λξ. » Οὐκ ἐπιλείψουσι ϛρατιῶται τῷ θεῷ, « Συν., (παρβλ. Ἐκλείπω καὶ Ἐλλείπω).

Ἐπι·λείχω, Μ. λείξω. Γλείφω ἀπὸ 'πάνω.

Ἐπίλειψις, εως (ἡ). τὸ ἐπιλείπειν, ἔλλειψις, τελείωμα. » Τῶν τοιούτων ὀρνίθων ἐπίλειψις ἐγένετο, καὶ οὐχ ἑωρῶντο. « Θκ.

Ἐπιλεκτάρχης, ου (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐπιλέκτων (στρατιωτῶν).

Ἐπίλεκτος (ὁ, ἡ), [ἐπιλέγω]. ἐκλεκτὸς, διαλεκτός. » Ἐπίλεκτοι, « Πλβ., (ἐνν. στρατιῶται) οἱ καλλήτεροι, διαλεγμένοι (κοιν.) ἕνας κ' ἕνας, τὰ πρωτοπαλλήκαρα.

Ἐπιλέκτως ἐπίῤ. Κατ' ἐκλογὴν, διαλεκτά.

Ἐπιλέλησμαι, πρκ. τοῦ Ἐπιλανθάνομαι.

Ἐπιλελογισμένως, ἐπίῤ. Μὲ σκέψιν, στοχαστικά.

Ἐπιλέλογχα, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ἐπιλαγχάνω.

Ἐπιλέλοιπα, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ἐπιλείπω.

Ἐπίλεξις, εως (ἡ), = Ἐπιλογὴ, ἐκλογή.

Ἐπι·λεπτύνω, Μ. υνῶ. Βάλλω τι πολλὰ λεπτὸν ἐπάνω εἰς. » Τιτάνῳ ἐπιλεπτύνειν, « Πλδ., ἀλείφω τι ἐπιπολαίως μὲ ἀσβέστην.

Ἐπι·λέπω, Μ. λέψω. Ξεφλουδίζω ἀπὸ 'πάνω, ἐβγάλλω τὴν ἐπάνω-ἐπάνω φλοῦδαν.

Ἐπι·λευκαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι λευκότερον ἀπ' ὅτι ἦτον, ἀσπρίζω ἔτι μᾶλλον ἢ ἐπιπολαίως.

Ἐπιλευκία (ἡ), ἡ ἄλλ. Λεύκη, πάθος τῆς ἐπιδερμίδος, [ἐκ τοῦ

Ἐπίλευκος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἀσπρίζει (ὀλίγον) ἡ ἐπιφάνεια, ἀσπρειδερός.

Ἐπι·λεύσσω (χ. Μ.), Π. βλέπω (φθάνει τὸ 'μμάτι μου) ἕως.

Ἐπιλήθης, εος καὶ

Ἐπίληθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν λήθην, ἐπιλησστικός. (μὲ γεν.) » Κακῶν ἐπίληθον, « Ὀδ. Δ.

Ἐπι·λήθω καὶ (μσ.) Ἐπι·λήθομαι, Π. ἀντὶ Ἐπιλανθάνομαι.

Ἐπιληΐς [ἐπὶ, λεία], ίδος (ἡ). (πόλις καταχτηθεῖσα, ὑποταχθεῖσα διὰ πολέμου, (ἐ εμ.) ὑπήκοος ἄλλης πόλεως, ὑποκειμένη, ὄχι αὐτονόμος.

Ἐπι·ληκέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ἐπέλακον κτλ.), Π. ἀντὶ Ἐπικροτῶ.

Ἐπιληκυθίστρια (ἡ), (Κωμ.) φουκιασιδωμένη, (ἐπμ.) κατ' ἐπιφάνειαν μόνον καλὴ, (τρπ.) φανταχτερὴ (διὰ τὰς λαμπρὰς λέξεις) πλὴν ἀσήμαντος, (Γαλλ.) ampoulée, [ληκυθίζω], (ἐπίθετ. τῆς Τραγῳδίας).

Ἐπιλημπτικὸς, Ἐπίλημπτος, Ἐπίλημψις, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιληπτικὸς κτλ.

Ἐπιλήναιος καὶ

Ἐπιλήνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος ἢ λεγόμενος περὶ) τὸν ληνὸν (δηλ. ἐπάνω εἰς τὸ τρύγος). » Ὠδὴ —, « Ἀθ.

Ἐπιληπτέον, θετ. τοῦ Ἐπιλαμβάνω.

Ἐπι·ληπτεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

;Ἐπι·ληπτίζω, Μ. ίσω. Πάσχω ἐπιληψίαν, εἶμαι-

Ἐπιληπτικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὑποκείμενος εἰς (Ἐνοχλεύμενος ἀπὸ τὸ πάθος τῆς) ἐπιληψ. » Τοὺς ἐπιληπτικῶς σπωμένους, « Θφρ. ‖. » Τὰ ἐπιληπτικὰ (ἐνν. νοσήματα), « Ἱππκρ., ἀντὶ Ἡ ἐπιληψία, [ἐκ τοῦ

Ἐπίληπτος (ὁ, ἡ), [ἐπιλαμβάνω]. ὁ πιασθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ πιασθῇ ἔξαφνα (ἐν ᾧ πράττει τι, ἐπάνω εἰς τὸ ἔργον, ἐπ' αὐτοφώρῳ). » Ἦν ἐπίλαμπτος ἀφάσσουσα γένηται, « Ἡρ. » Προκυλινδεῖται ἡ πέρδιξ τοῦ θηρεύοντος ὡς ἐπίληπτος οὖσα, « Ἀρστ., πλησίον (εὔκολος) νὰ πιασθῇ. 2) (τρπ.) = Ἐπιλήψιμος, ἐπίμεμπτος, ἐπονείδιστος. » Βίος —, « Φίλ. 3) = Ἐπιληπτικός. » Ἄνθρωπος τῶν ζώων ἢ μόνον ἢ μάλιστα ἐπίληπτοι ἐν τῇ νεότητι γίνεται, « Ἀρστ.

Ἐπιλήπτωρ [ἐπιλαμβάνω], ορος (ὁ). ὅστις ὅλα τὰ κατηγορεῖ (τίποτε δὲν τὸν ἀρέσῃ).

Ἐπιλήπτως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ἐπιλήψιμον ἐπιμέμπτως.

Ἐπίλησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιλανθάνεσθαι (λησμονεῖν), ξέχασμα. » Καμάτων —, « Πίνδ.

Ἐπιλήσμη (ἡ). Π. λήθη, λησμόνημα.

Ἐπιλήσμιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπιλήσμων.

Ἐπιλησμονὴ καὶ

Ἐπιλησμοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐπιλήσμονος.

Ἐπιλήσμων, ονος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ λησμονήσας τι. (χ. πτ.) ὁ λησμονῶν εὐκόλως, (χυδ.) ξεχανιάρης. 2) ὁ προξενῶν λήθην, ἐπιλησστικός. » Ἐπῳδὴ —, « Χίων ἐπισ.

Ἐπιλήσομαι, μέλλ. τοῦ Ἐπιλανθάνομαι.

Ἐπιληστικὸς, ή, όν. Λήθης (Ἐπιλησμονῆς) πρόξενος.

Ἐπιληψία (ἡ), [ἐπιλαμβάνω]. (κυρ.) = Ἐπίληψις, (ἰδιατ.) τὸ γνωστὸν πάθος, ὁ ἄλλ. Σεληνιασμός. » Διὰ τοῦτο καὶ ἐπιληψίαν τὸ πάθος ἐκάλεσαν διὰ τὸ ἐπιλαμβάνεσθαι καὶ κρατεῖσθαι αὐτῶν τὰς αἰσθήσεις, « Γαλ.

Ἐπιλήψιμος (ὁ, ἡ), = Ἐπίληπτος, τὸν ὁπ. πρέπει ἢ δύναται νὰ ἐπιλάβῃ (νὰ κατηγορήσῃ) τις, ἄξιος ἐπιλήψεως. ἐπίμεμπτος.

Ἐπίληψις, εως (ἡ). τὸ ἐπιλαμβάνειν ἢ ἐπιλαμβάνεσθαι, πιάσιμον· (τρπ.) μομφὴ, κατηγορία· (συνκδχ.) λαβὴ (ὕλη, ἀφορμὴ) πρὸς κατηγορίαν, ἐλάττωμα. (σπν.) πιάσιμον ἐπιληψίας.

Ἐπιλίγδην, ἐπίῤ. = Ἐπιγράβδην, ἐπιπολαίως, [ἐκ τοῦ

Ἐπι·λίζω, Μ. λίγξω. Ἐγγίζω ἐπιπολαίως, ἐπιψαύω.

Ἐπι·λιμνάζω, Μ. άσω. Πλημμυρῶ καὶ σχηματίζω λίμνην.

Ἐπι·λιμπάνω, Μ. λείψω, = Ἐπιλείπω.

Ἐπι·λινάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιτηρῶ τὰ θηρευτικὰ δίκτυα (λῖνα) ὡς-

;Ἐπιλινευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιτηρῶν τὰ δίκτυα τοῦ κυνηγίου, (ἄλλ.) Λινόπτης.

Ἐπι·λιπαίνω, Μ. ανῶ. Ἀλείφω ἀπὸ 'πάνω μὲ λίπος (λίγδαν), κάμνω νὰ φαίνεταί τι ὡσὰν νὰ ἔχῃ 'λάδι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Ἐπι·λιπαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακαλῶ ἐπιμόνως (λιπαρῶς).

Ἐπιλιπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιλείπων, ἐπίλοιπος ἢ ἐλλιπής. 2) = Ὑπολίπαρος, ὀλίγον τι λιπαρὸς (λιγδωμένος).

Ἐπιλιπῶς, ἐπίῤ. Ἐλλειπῶς, ἀτελῶς.

Ἐπι·λιχμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι καὶ

Ἐπι·λιχμάσσω, Μ. ... = Ἐπιλείχω. 2) = Ἐπιβόσκομαι.

Ἐπι·λιχνεύω καὶ (μσ.) εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι, = Ἐπιλαιμαργέω, ξερογλείφομαι (τρέχουν τὰ σάλια μου) διά τι, (συγχ. τῷ Ἐπιλιχμάομαι).

Ἐπι·λ·λείβω, Π. ἀντὶ Ἐπιλείβω.

Ἐπι·λλίζω, Μ. ίσω ϗ ίξω(;), Π. (μὲ δοτ.) κάμνω νεῦμα μὲ τὸ 'μμάτι πρός τινα. » Οὐχ ὁράας ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες, ἑλκέμεναι δὲ κέλονται, « Ὀδ. Σ. 2) ἀνοιγοκλείω συχνὰ τὰ 'μμάτια μου ἵνα κυττάξω καλλήτερα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. προσποιούμενος ὅτι δὲν καλοβλέπω καὶ πρὸς περίγελων τινός). » Ἀκριβέστερον γὰρ θέλων ἐπιδεῖν, ἀπέψησε τὼ ὀφθαλμὼ καὶ προσῆλθεν ἐγγύτερον καὶ ἐπιλλίσατο, « (Ἀρχλ. παρ.) Εὐσβ. (καὶ μὲ αἰτ.) » Καί μιν ἐπιλλίζων ἠμείβετο κερτομίοισιν, « Ἀπλλν. (καὶ κατ' ἐναλλαγ.) » Φθιμένῃ μοι ἐπιλλίξουσιν ὀπίσω κερτομίας, « Ἀπλλν. 3) γυρίζω τὰ 'μμάτια μου ἢ κυττάζω μὲ τὴν ἄκρην τοῦ 'μματιοῦ μου, ἀλλοιθωρίζω, στραβοκυττάζω, (Νικ. Θηρ. 163. καὶ Ἀλεξ. 81).

Ἔπιλλος (ὁ, ἡ). ἀλλοιθωρίζων, ἀλλοίθωρος ὀλίγον.

†Ἐπι·λλόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Ἐπι·λλώπτω, Μ. ώψω, = Ἐπιλλίζω.

Ἐπιλοβὶς, ίδος (ἡ). νεῦρον ἢ κρέας τι προσκείμενον εἰς τὸν λοβὸν τοῦ ἥπατος.

Ἐπιλογὴ (ἡ). τὸ ἐπιλέγειν, εκλογή.

Ἐπι·λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζω μὲ τὸν νοῦν μου ἢ Ξαναλογαριάζω· προσθέτω εἰς τὸν λογαριασμὸν ἢ περνῶ τι εἰς λογαριασμὸν (εἰς βάρος) τινος, (τρπ.) ἀποδίδω εἴς τινα τὴν αἰτίαν· (μτφορ.) σκέπτομαι (συλλογίζομαι) ἐπανειλημμένως ἢ ἔπειτα ἀπὸ, παρατηρῶ (ἐξετάζω) μὲ τὸν νοῦν μου, (παρβλ. Ἐπιλέγομαι).

Ἐπιλογικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐπίλογον, ὁ ἐν εἴδει ἐπιλόγου.

Ἐπιλογικῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει ἐπιλόγου, συνοπτικῶς, κεφαλαιωδῶς.

Ἐπιλόγισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐπιλογισμὸς (ὁ). τὸ ἐπιλογίζεσθαι, λογαριασμὸς, 'ξαναλογάριασμα· (τρπ.) σκέψις ἐπανειλημμένη, ἐξέτασις, παρατήρησις.

Ἐπιλογιστικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ συνηθίζων νὰ ἐπιλογίζηται, στοχαστικός.

Ἐπίλογος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἐπιλογισμός. 2) (συνήθ.) τὸ τέλος (τὸ συμπέρασμα, ἡ ἐπισφράγισις) τοῦ λόγου, (ἀντιθ. τῷ Πρόλογος).

Ἐπίλογχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὴν κορυφὴν (εἰς τὴν ἄκραν) λόγχην. » Βέλος —, « Εὐρ.

Ἐπιλοιβὴ (ἡ). τὸ ἐπιλείβειν, ἡ ἐν καιρῷ ἢ μετὰ τὸ τέλος ἔργου τινὸς γινομένη σπονδή.

Ἐπιλοίβιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς λοιβὴν (σπονδήν). » Φιάλη —, « Χρσδ.

Ἐπι·λοιδορέω-ῶ, Μ. ήσω. Λοιδορῶ τινα ἐπάνω εἰς (δηλ. διά) τι ἢ προσέτι ἢ ἔπειτα.

Ἐπιλοίμιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐν καιρῷ λοιμοῦ. » Ἔπη ἐπιλοίμια, « Πλδ., ᾄσματα στιχηρὰ ψαλλόμενα πρὸς (ἢ μετὰ τὴν) παῦσιν τοῦ λοιμοῦ.

Ἐπίλοιπος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιλειπόμενος (ἀπομένων, περισσεύων).

Ἐπίλουτρον (τὸ). τὸ πληρονόμενον διὰ τὸ λουτρὸν, λουτριάτικον.

Ἐπιλόχια (τὰ). ἑορτὴ πρὸς χαιρετισμὸν λεχοῦς.

;Ἐπι·λυγάζω (ίζω), Μ. άσω (ίσω), = Ἐπηλυγάζω.

;Ἐπιλυγαῖος, α, ον, = Ἐπηλυγαῖος, (παρβλ. Ἐπήβολος).

Ἐπι·λυγίζω, Μ. ίσω. Λυγίζω, κάμπτω, (παρβλ.) Ἐπικλάω.

Ἐπι·λύζω, Μ. λύγξω. (μὲ δοτ.) Κλαίω μὲ ἀναφυλλητὸν (Μὲ πιάνει λόξυγκας) ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπι·λυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Φθείρω (Βλάπτω) προσέτι.

Ἐπι·λυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυπῶ (Πικραίνω, Κακοκαρδίζω) τινὰ διά τι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Ἐπιλυπία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἐπίλυπος (ὁ, ἡ). λυπημένος διά τι, σκυθρωπὸς, περίλυπος.

Ἐπίλυσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιλύειν, λύσιμον (κυρ. ἀπορίας), ἐξήγησις· ἐλευθέρωσις.

Ἐπι·λυσσάω (ττάω)-ῶ, Μ. ήσω. Λυσσάζω διά τι, Ἐπιμαίνομαι.

Ἐπιλυτέον, θετ. τοῦ Ἐπιλύω.

Ἐπιλύτης, ου (ὁ). ὁ λύων (ἐπιλύων) ἀπορίας, ἐξηγητὴς, ὀνειροκρίτης κτλ.

Ἐπιλυτικὸς, ή, όν. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) πρὸς ἐπίλυσιν (κυρ. ἀπορίας), (παρβλ. Ἐνστατικός).

;Ἐπίλυτρος (ὁ, ἡ). ἐξαγορασμένος ἢ ἐξαγοραστέος μὲ λύτρα.

Ἐπι·λυττάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπιλυσσάω.

Ἐπιλύχνιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος τὸ ἑσπέρας (περὶ λύχνων ἀφάς).

Ἐπι·λύω, Μ. λύσω. Λύνω· ξεβουλλόνω (ἐπιστολὴν κτλ.)· (μτφορ.) λύω ἀπορίαν, ἐξηγῶ, σαφηνίζω· (ἐν γέν.) ἀπαλλάττω, ἐλευθερόνω. » Οὐδὲν αὐτοῖς ἐπιλύεται ἡ ἡλικία τὸ μὴ οὐχὶ ἀγανακτεῖν τῇ παρούσῃ τύχῃ, « Πλάτ., δὲν τοὺς ἀπαλλάττει ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησιν, (δηλ.) δὲν ἀγανακτοῦν ὀλιγώτερον ὡς ἐξ αἰτίας τῆς ἡλικίας των.

Ἐπι·λωβάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐπι·λωβεύω, Μ. εύσω. Βλάπτω· πειράζω, ἐγγίζω (μὲ ὑβριστικοὺς ἢ περιπαικτικοὺς λόγους), καθάπτομαι· ὑβρίζω. 2) (πθ.) πάσχω λώβαν (λέπραν).

Ἐπιλωβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπιβλαβής.

Ἐπιλώβητος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιλωβηθεὶς (ὑβρισθεὶς, περιγελασθεὶς κτλ.), ἐφύβριστος, ἢ· ἀξιοκατηγόρητος, ἀξιοκαταφρόνητος κτλ.

Ἐπι·λωφάω-ῶ, Μ. ήσω. Λωφάζω (μετριάζω) ὀλίγον.

Ἐπιμάζιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐπιμαστίδιος.

Ἐπιμάθεια (ἡ). τὸ ἐπιμανθάνειν, πρόσκτησις νέων γνώσεων, (παρβλ. Ἐπιμήθεια).

Ἐπιμαίεο, Π. β'. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Ἐπιμαίομαι.

Ἐπι·μαιμάω-ῶ, Π. ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολὴν, ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν.

Ἐπι·μαίνομαι, Μ. μανοῦμαι ἢ μανήσομαι. (μὲ δοτ. καὶ σπνt. μὲ αἰτ.) Τρελλαίνομαι ἐπάνω εἰς (δηλ. διά) τι, ἀγαπῶ (ἐπιθυμῶ) περιπαθῶς, κάμνω 'σὰν τρελλὸς (μανιώδης) ἵν' ἀπολαύσω τι ἢ ἐκδικηθῶ τινα, λυσσάζω κατά τινος· (Π.) ταράττομαι· (ϗ καταχρ.) ἀντηχῶ φρικτά. » Αἰθὴρ δορυτίνακτος ἐπιμαίνεται, « Αἰσχλ.

Ἐπι·μαίομαι, Μ. μάσομαι καὶ μάσσομαι (ἀόρ. Ἐπεμασα[σσά]μην κτλ.), Π. (μὲ αἰτ.) ψηλαφῶ, πασπατεύω· (συνκδχ. ϗ τρπ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ γεν.) σκαλίζω (ζητῶ, προσπαθῶ, ἐπιθυμῶ) νὰ εὕρω (νὰ ἐφεύρω, ν' ἀπολαύσω, νὰ κατορθώσω) τι. » Οἰῶν ἐπεμαίετο νῶτα, « Ὀδ. Ι. » Τὴν γρηῦς χείρεσσι λαβοῦσα, γνῶ ῥ' ἐπιμασσαμένη, « Ὀδ. Τ. » Ἕλκος ἰητὴρ ἐπιμάσσεται, « Ἰλ. Δ. » Ξίφεος ἐπεμαίετο κώπην, « Ὀδ. Λ. (ϗ μὲ δοτ. ὀργαν.) » Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος, « Ὀδ. Τ. » Μάστιγι ἐπεμαίετο ἵππους, « Ἰλ. Ε. » Ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη, « Ὀδ. Ν., Π. (ϗ τρπ.) » Σκοπέλου (» Νόστȣ) ἐπιμαίεο, « Ὀδ. Μ., Ε. » Δώρων ἐπεμαίετο θυμὸς, Ἰλ. Κ. » Πυρὸς ἐπεμαίετο τέχνην, « Ὁμ., Ὕμν., (παρβλ. Ἐκμάομαι).

Ἐπίμακρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μακρὺς, μακρουλὸς, (παρβλ. Ἐπιμήκης).

Ἐπιμᾶλλον, ἐπίῤ. (ἀντὶ) Ἐπὶ μᾶλλον, ἔτι μᾶλλον, ἀκόμη περισσότερον.

Ἐπιμανδαλωτὸς, ή, όν, = Μανδαλωτός.

Ἐπιμανὴς [ἐπιμαίνομαι], έος (ὁ, ἡ). ὁ τρελλαινόμενος διά τι, ἢ (ἁπλ.) μανιώδης, τρελλὸς ὁλότελα, θεότρελλος.

Ἐπι·μανθάνω, Μ. μαθήσομαι. Μανθάνω ἔπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπιμαντεῖον (τὸ). δεύτερος (ὕστερον δοθεὶς) χρησμός.

Ἐπι·μαντεύομαι, Μ. εύσομαι. Μαντεύομαι κατ' ἐπανάληψιν, ζητῶ ἢ δίδω ἄλλην (δευτέραν) μαντείαν. 2) (μὲ δοτ.) μαντεύομαι περί τινος.

Ἐπιμανῶς, ἐπίῤ. Ὡς ἐπιμανὴς, μανιωδῶς.

(Ἐπι·μάομαι), ἄχρ. ἐνς. (δανείζων τὸν μέλλ. καὶ ἀόρ. εἰς τὸ Ἐπιμαίομαι).

Ἐπι·μαργαίνω, Μ. ανῶ, (μὲ δοτ.) = Ἐπιμαίνομαι.

Ἐπίμαργος (ὁ, ἡ), = Ἐπιμανής.

Ἐπι·μαρμαίρω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐπιλάμπω, Ἐπαστράπτω.

Ἐπιμάρτυρ, υρος (ὁ). ὁ μαρτυρῶν διά (παρευρισκόμενος ἢ παραλαμβανόμενος ὡς μάρτυς εἴς) τι.

Ἐπι·μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι μάρτυς εἴς (Δίδω μαρτυρίαν διά) τι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) μαρτυρῶ τι περὶ ἢ κατά τινος.

Ἐπιμαρτύρησις, εως καὶ

Ἐπιμαρτυρία (ἡ). τὸ ἐπιμαρτυρεῖν, μαρτυρία διδομένη περί τινος. » Ποτὲ μὲν οὖν ἡ ὄψις τῆς ἐπιμαρτυρίας χρῄζει τῆς τῶν ἄλλων αἰσθήσεων, « Νεμέσ.

Ἐπι·μαρτύρομαι, Μ. οῦμαι. Φέρω (Προσκαλῶ) τινα μάρτυρα διά τι, (παρβλ. Διαμαρτύρομαι).

Ἐπιμάρτυρος (ὁ), Π. ἀντὶ

Ἐπιμάρτυς, υρος (ὁ), = Ἐπιμάρτυρ.

Ἐπι·μασά(σσά)ομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μασσῶ (Μασουλίζω, Τρώγω) τι ἀπὸ 'πάνω (δηλ. ὕστερον) ἀπό.

Ἐπιμάσσασθαι, Π. ἀντὶ Ἐπιμάσασθαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐπι·μάσσομαι, Π. ἀντὶ Ἐπιμάσομαι, μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Ἐπιμαίομαι.

Ἐπι·μάσσω (ττω), Μ. μάξω. Ἐγγίζω τι μὲ τὸ χέρι μου, ζυμόνω, χειρομαλάζω. ‖.

(μσ.) σφουγγίζομαι ἐπάνω εἰς, (παρβλ. Ἐπιμαίομαι, μετὰ τοῦ όπ. συγχ.).

Ἐπιμαστίδιος (ὁ, ἡ), Π. (βρέφος) τὸ όπ. εἶν' ἀκόμη εἰς τὸ βυζὶ (εἰς τὸν μαζὸν), (κοιν.) βυζανιάρικον.

Ἐπι·μασίζω, Μ. ίξω. Κτυπῶ μὲ τὴν μάστιγα, μαστίζω.

Ἐπιμάστιος (ὁ, ἡ), = Ἐπιμαστίδιος.

Ἐπι·μαστίω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἐπιμασίζω.

Ἐπίμαστος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπιμαίομαι]. τὸν όπ. ἐζήτησέ τις καὶ ἐπέστρεψεν εἰς ἑαυτὸν μόνος. » Κακὸν ἐπίμαστον, « Ὅμ., τοῦ όπ. εἶνέ τις αὐτὸς ὁ ἴδιος αἴτιος. (παρβλ. Τυχτός). » Οἷόν τινα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην, « Ὀδ. Υ., (κοιν.) ποῦ 'ζὸν διάβολον 'πῆγες καὶ τὸν ηὗρες (πῶ τὸν 'ψούνησες); (ὥστε τὸ Ἔχεις ἐπίμαστον, εἶνε ἀντὶ τοῦ Ἔχεις ἐπιμασσάμενος).

Ἐπι·μαχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ὑπάγω πρὸς βοήθειάν τινος ὡς ἐπίμαχος (3).

Ἐπιμαχία (ἡ). συμμαχία διὰ τῆς όπ. ὑποχρεοῦνται τὰ συμφωνοῦντα μέρη νὰ βοηθῶνται ἀμοιβαίως ὄχι μόνον ὅταν ἄλλοι ἐπέρχωνται κατ' αὐτῶν ἀλλὰ ϗ ὅταν αὐτοὶ ἐκστρατεύουν κατ' ἄλλων, (Γαλλ.) **alliance offensive et défensive.**

Ἐπίμαχος (ὁ, ἡ). τὸν όπ. ἠμπορεῖ τις εὐκόλως ἢ ἀξίζει τὸν κόπον νὰ πολεμήσῃ, εὐκολοπολέμητος ἢ ἀξιόμαχος. 2) (σπν.) περιμάχητος· ἀμφισβητήσιμος. 3) (μτγν.) ὁ ἔχων ἐπιμαχίαν πρός τινα.

Ἐπι·μειδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἐπιμειδιάω.

Ἐπιμειδίασις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπι·μειδιάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Χαμογελῶ ἐπάνω εἰς (δηλ. διά) τι.

;Ἐπιμείζων, ονος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἔτι μείζων, ἀκόμη μεγαλήτερος.

†Ἐπιμείλια, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπὶ μείλια.

Ἐπι·μελαίνω, Μ. ανῶ. Μαυρίζω τι ἀπὸ 'πάνω (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν).

Ἐπιμέλας (ανος), αινα, αν. Μαυρειδερός.

Ἐπιμέλεια (ἡ). φροντίς, ἐπιστασία· ἀσχολία· προσοχή· προθυμία κτλ. » Ἐπιμέλειάν τινος ἢ περί τινος ποιοῦμαι, « Αξ., ἐπιμελοῦμαι.

Ἐπι·μελέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἐπεμελήθην). Φροντίζω· 'νοιάζομαι· περιποιοῦμαι· προσέχω· καταγίνομαι (προσπαθῶ) ν' ἀποκτήσω ἢ νὰ κατορθώσω τι. (μὲ γεν.) » Τῆς κατακλεῖδος ἐπιμελεῦ καὶ τοῦ μοχλεῦ, « Ἀρσφν. » Τῶν βοσκημάτων ἐπιμελητέον, « Ξεν. » Ἐπιμελ. ἀρετῆς, « αὐτ. » Ἐπιμελήθητι αὐτοῦ, « Γρφ. (καὶ αἰτ.) » Ἃ οὐ χάρτα ἐπιμελέονται οἱ ἰητροί, « Ἱππκρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἀναλ.) » Ἐπιμεληθῆναι δὲ αὐτοὺς ὅπως, « Δμ.

Ἐπι·μελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Μελετῶ προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον ἢ ἔπειτα ἀπό, 'ξαναμελετῶ.

Ἐπιμελέτησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπιμέλημα (τό). κάθε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπιμελεῖταί (εἰς τὸ ὁποῖον ἀσχολεῖταί) τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιμελείας (τῶν φροντίδων) τινός, ἔργον.

Ἐπιμελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐπιμέλειαν, φροντίζων περί τινος. (μὲ γεν.) » Ἐπιμελὴς τῶν φίλων εἶ, « Ξεν. (καὶ ἀπλ.) » Ἦν ἐπιμελὴς ὦ, καὶ προθύμως μανθάνω, « Ἀρσφ. 2) (πθ.) ὁ ἀπαιτῶν (ἢ γενόμενος μὲ) ἐπιμέλειαν, περὶ τοῦ ὁποίου φροντίζει (ἐπιμελεῖταί) τις. » Ἐπιμελὲς ποιοῦμαί (ἢ » Ἐπιμελές μοι ἐστί) τι, « Πλάτ., Ξεν. κλπ., φροντίζω ('νοιάζομαι) περί τινος. » Ἐπιμελὲς τῷ Δαρείῳ ἐγένετο, « Ἡρ., δὲν τὸ ἀψήφισε, δὲν ἀδιαφόρησε, τὸ καλοστοχάσθηκε. » Τὸ ἐπιμελές, « Θκ., ἀντὶ Ἡ ἐπιμέλεια.

†Ἐπι·μελητεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι –

Ἐπιμελητής, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ ἐπιμελούμενος (ἐννοιαζόμενος, ἐπιστατῶν εἴς) τι, ὁ ἔχων τὴν φροντίδα (τὴν ἐπιστασίαν) τινός, ἐπιστάτης, ἔφορος. (ὅθ.) = Ἁρμοστής. » Ἵππων καὶ κυνῶν ἐπιμελητάς, « Ξεν. » Ἐπιμελητὴς τῆς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς, « Δμ.

Ἐπιμελητικός, ή, όν. Πρόθυμος (Ἱκανὸς ἢ Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ νὰ ἐπιμελῆται, ἐπιμελής.

;Ἐπιμελητός, ή, όν. Ἄξιος ἐπιμελείας.

Ἐπι·μέλλω, Μ. μελλήσω. Ἀργοπορῶ (Ἀναβάλλω τὸν καιρὸν) ἔτι μᾶλλον.

Ἐπι·μέλομαι, Μ. μελήσομαι, = Ἐπιμελέομαι.

Ἐπι·μέλπω, Μ. μέλψω καὶ

Ἐπι·μελῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ψάλλω (Μελῳδῶ) ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεταί ἢ λέγεταί) τι ἢ ἔπειτα ἀπό, (ὅθεν

Ἐπιμελῴδημα (τό). τὸ μελῳδούμενον ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπάνω εἴς τι. Ἐπῳδή.

Ἐπιμελῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐπιμέλειαν, μὲ ζῆλον, προθύμως.

Ἐπιμέμβλεται, Π. ἀντὶ Ἐπιμεμέληται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Ἐπιμελέομαι.

Ἐπι·μέμονα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Ἐπιμένω ἢ Π. Ἐπιμαίομαι, ἐπιθυμῶ, προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω (νὰ κατορθώσω) τι.

Ἐπίμεμπτος, ου καὶ

Ἐπιμεμφής, έος (ὁ, ἡ). ἀξιοκατηγόρητος, [ἐκ τοῦ

Ἐπι·μέμφομαι, Μ. μέμψομαι. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ γεν. ἢ αἰτ. ἐλλ. ἐκ δ'.) Κατηγορῶ (Παραπονοῦμαι ἀπό) τινα διά τι. (μὲ γεν. ἐλλ.) παραπονοῦμαι διά. (χ. πτ.) παραπονοῦμαι ἔπειτα, (ὅθεν

Ἐπίμεμψις, εως (ἡ). παράπονον, ἐπίπληξις, κατηγορία.

Ἐπι·μένω, Μ. μενῶ, (μὲ δοτ. προθετ. ἢ αἰτ. ἢ χ. πτ.) Μένω πουθενά. ἀπομένω· προσμένω. » Ἐπίμεινον ἵνα ἔλθωμεν, « Ὅμ. Ὕμν. (καὶ χ. τοῦ Ἵνα) » Ἐπίμεινον τεύχεα δύω, Ἰλ. Ζ. (καὶ προθετ.) » Ἐπέμειναν ἐπὶ τῶν τυράννων ἐν τῇ πόλει, « Ἀνδοκ. 2) (μτγν. μὲ δοτ.) μένω στερεὸς (σταθερὸς, ἔχω ἐπιμονὴν) ἐπάνω εἴς τι, ἐξακολουθῶ ἐπιμόνως. » Τῇ πολιορκίᾳ ἐπιμέν., « Πλβ., (παρβλ. Ἐμμένω).

Ἐπιμερής, έος (ὁ, ἡ), = Ἐπιμόριος.

Ἐπι·μερίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω κατὰ μερίδια· προσδιορίζω τὸ ἀνῆκον εἰς ἕκαστον μέρος· ἐκθέτω ἓν πρὸς ἕν.

Ἐπιμερισμός (ὁ). ἡ κατὰ μερίδας διαίρεσις, μοίρασμα· προσδιορισμὸς τοῦ ἀνήκοντος ἑκάστῳ μέρους (τόπου).

Ἐπίμεσος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ τὸν μέσον, ὁ μὴ ἐντελῶς ἀλλὰ τρόπον τινὰ μέσος. » Ἡλικία —, « Αξ., ἡ μεσόκοπος. (ὅθ.) » Ἐπίμεσον ῥῆμα, « Γρμτ., τὸ ὑπὸ πθ. ἢ μσ. σχηματισμὸν σημαῖνον ἢ ἐνέργειαν μόνον καὶ οὐδέποτε πάθος, οἷον Μάχομαι, ἢ πάθος μόνον ϗ οὐδέποτε ἐνέργειαν, οἷον Ἡττῶμαι, (παρβλ. Ἐπίκοινος).

Ἐπίμεστος (ὁ, ἡ). πολλὰ (ἐντελῶς) γεμάτος, γεμάτος 'ως ἐπάνω.

Ἐπι·μετα·πέμπομαι, Μ. πέμψομαι. Στέλνω καὶ μηνῶ τινα ἔπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις νὰ ἔλθῃ.

Ἐπι·μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ προσέτι· μετρῶν δίδω τι περιπλέον, προσθέτω εἰς τὸ μέτρον, δίδω (ϗ μσ. λαμβάνω) τι μὲ ἐπίμετρον (μὲ προσθήκην, μὲ τὸ παραπάνω), (ἀμτβτ.) ἀποτελῶ (χρησιμεύω ὡς) ἐπίμετρον. » Λόγος ἐπιμετρῶν, « Πλβ., ὁ ἔχων προσθήκας (ὑπερβολάς), (δηλ.) πεπλασμένος ἢ προσθεμένος ὡς ἐπίμετρον, (καὶ πθ.) » Ἵνα ἐπιμετρηθῇ τὴν τροφήν, « Βασ., λάβῃ ὡς ἐπίμετρον. 2) μετρῶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν (ἀπὸ 'πάνω), 'ξαναμετρῶ. » Τὴν σκιὰν (τοῦ ὡροδείκτου) ἐπιμετρ., « Αξ.

Ἐπίμετρον (τό). τὸ προστιθέμενον εἰς τὸ μέτρον, τὸ διδόμενον περιπλέον (ἐν εἴδει προσθήκης). » Ἐν ἐπιμέτρῳ, « Πλβ., ὡς ἐκ προσθήκης. 2) (εἰς τὸν Θφρ. Ζ', 8) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπίπετρον.

†Ἐπίμετρος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπίμεστος, παραγεμάτος.

Ἐπιμετώπιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Ἐπι·μήδομαι, Μ. μήσομαι, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) = Ἐπιμηχανάομαι, ἐπινοῶ (ἐφευρίσκω, σκευωρῶ) τι κατά τινος.

Ἐπι·μήθεια (ἡ). ἡ μετὰ τὴν πρᾶξιν (ἐπιμ. ἀνωφελὴς πλέον) σκέψις, (ἀντιθ. τῷ Προμήθεια), [ἐκ τοῦ

Ἐπι·μηθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, καὶ

Ἐπι·μηθεύομαι, Μ. εύσομαι. Σκέπτομαι (Συλλογίζομαί) τι ἀφ' οὗ καὶ ὄχι πρὶν τὸ κάμω, εἶμαι δηλ.-

Ἐπιμηθεύς, έως καὶ

Ἐπιμηθής, έος (ὁ, ἡ). [ἐπί, μήδομαι]. (τὸ ἐναντ. τοῦ Προμηθής, δηλ.) ὁ σκεπτόμενος ὄχι πρὶν ἀλλ' ἀφ' οὗ κάμῃ τι, (ἐπμ.) μετανοῶν ἀνωφελῶς, ἀπροβούλευτος, ἀπροστόχαστος. 2) σπντ. καὶ Π.) πολλὰ στοχαστικός, ἐφευρετικός, φρόνιμος, (Θκρ. ΚΕ'. 79).

Ἐπιμήκης, εος (ὁ, ἡ). ὅστις εἶνε μᾶλλον μακρὺς παρὰ πλατύς, (δηλ.) μακρουλός. 2) πολλὰ μακρύς, διεξοδικός, ἐκτεταμένος.

Ἐπι·μηκύνω, Μ. υνῶ. Μακρύνω ἐπὶ πολὺ ἢ ἔτι μᾶλλον.

Ἐπιμηλίς, ίδος (ἡ). (ἐπίθετ. τῶν Νυμφῶν) ἡ ἐφορεύουσα τὰ μῆλα (τὰ ὀπωρικὰ ἢ τὰ πρόβατα). ‖. (οὐσ.) εἶδος δένδρου (μουσμουλιᾶς) καὶ ὁ καρπός του (ἴσως διότι ὡριμάζει μετὰ τὰ μῆλα), (παρβλ. Ἀμαμηλίς). 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπιτηλίς.

;Ἐπιμηνιεύω, Μ. εύσω. Προσφέρω (Ἐκτελῶ) τὰ ἐπιμήνια ἱερά, [ἐκ τοῦ

Ἐπιμήνιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος κάθε μῆνα ἢ δι' ὅλον τὸν μῆνα, (ὅθεν) » Ἐπιμήνια (τά), (Α'. ἱερὰ) τὰ τελούμενα κατὰ μῆνα· (Β'.) σιτηρέσιον ἢ ἐφόδιον δι' ἕνα μῆνα· (Γ'.) τὰ καταμήνια τῶν γυναικῶν, (παρβλ. Ἔμμηνος).

Ἐπι·μηνίω (χ. Μ.), Π. ὀργίζομαι (μανίζω) κατά τινος ἢ διά τι.

;Ἐπιμηνυτής, οῦ (ὁ). μηνυτής, μαντατοφόρος ἢ καταμηνυτής.

Ἐπι·μηρύομαι, Μ. ύσομαι. Ἐπισωρεύω.

Ἐπι·μητιάω, Μ. άσω, Π. σκέπτομαι περί τινος, σχεδιάζω τι μὲ τὸν νοῦν μου, συλλογίζομαι.

Ἐπι·μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐπινοῶ μηχανὰς (Ἐφευρίσκω τρόπους, πανουργίας) κατά τινος ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις. » Ἄλλα τε ἀεὶ καινὰ ἐπιμηχανῶνται, « Ξεν.

Ἐπιμηχάνημα (τό) τὸ ἐφευρεθὲν (ἐπινοηθὲν), μηχάνημα.

Ἐπιμηχάνησις, εως (ἡ), = Ἐπιτέχνησις, ἐπίνοια.

Ἐπιμήχανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μηχανώμενος (ἐφευρίσκων) τι. (μὲ γεν.) » Κακῶν ἔργων —, « Ἡρ., κακότροπος, ἐπίβουλος.

Ἐπιμιγή (ἡ), = Ἐπίμιξις, ἕνωσις.

Ἐπι·μίγνυμι, Μ. μίξω. (μὲ δοτ. καὶ Π. [σπντ.] μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) Σμίγω (Ἀνακατόνω) τι προσέτι μετ' ἄλλου. ‖. (μσ. τρπ.) ἔχω ἐπιμιξίαν (σχέσιν, συναναστροφήν, ληψοδοσίαν) μετά τινος, (ϗ ἐπὶ τόπου) πλησιάζω (συνάζω) πουθενά. » Ἐπιμισγόμενοι τῇ Ἑλλάδι, « Ἡρ. (ϗ ἐπίρ.) » Πολλῶν ἐπιμιγνύντων δεῦρο ἐξ Αἰγύπτου, « Πλβ.

Ἐπιμικτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐπιμίγνυμι.

Ἐπίμικτος (ὁ, ἡ). σμιγμένος (ἀνακατωμένος) μετ' ἄλλου, σύμμικτος,

Ἐπι·μιμνήσκω, Μ. ἐπι·μνήσω ϗ μσ. μνήσομαι καὶ σπν. μνησθήσομαι (μσ. ἀόρ. Ἐπεμνήσθην καὶ Ἐπεμνησάμην). (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἐκ δ'.) Ἐνθυμίζω τινὰ περί τινος. ‖. (συνηθέστ. μσ.) ἐνθυμοῦμαί (μοῦ ἔρχεται πάλιν εἰς τὸν νοῦν) τι. » Ἐπιμνησαίμεθα χάρμης, « Ἰλ. Ρ., νὰ 'ξαναρχίσωμεν (νὰ ἀνανεώσωμεν) τὴν μάχην.

Ἐπι·μίμνω, Μ. μενῶ, Π. ἀντὶ Ἐπιμένω.

Ἐπιμίξ [ἐπιμίγνυμι], ἐπίρ. Π. ἀνάκατα, χωρὶς διαστολήν.

Ἐπιμιξία (ἡ). τὸ ἐπιμίγνυσθαι, σμίξιμον, ἀνακάτωμα, ἕνωσις. (ἐπὶ ἀνθρ.) σχέσις· συναναστροφή, συγκοινωνία.

Ἐπίμιξις, εως (ἡ), = Ἐπιμιξία.

Ἐπι·μίσγω, Μ. μίξω, Π. ἀντὶ Ἐπιμίγνυμι.

Ἐπιμίσθιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐπὶ μισθῷ, μισθωτός, (ὅθεν

Ἐπιμισθίς, ίδος (ἡ). ἡ ἑταίρα.

Ἐπιμισθοφορά (ἡ). ἡ ἔκτακτος (ὑπὲρ τὸ σύνηθες) μισθοφορά, ἐπιχορήγησις (κυρ. στρατιωτική).

Ἐπι·μνάομαι-ῶμαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιμιμνήσκομαι.

†Ἐπι·μνημονεύω, Μ. εύσω. Ἐνθυμοῦμαι (Ἀναφέρω) τι ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό, (συγχ. τῷ Ἀπομνημονεύω).

Ἐπι·μνήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνθυμούμενός τινα ἢ τι.

Ἐπιμνησαίμεθα, ά. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. ά. τῆς εὐκτ. καὶ

Ἐπιμνησθείς, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιμιμνήσκω.

Ἐπίμνησις, εως (ἡ). ἀνάμνησις.

Ἐπιμνηστέον, θετ. τοῦ Ἐπιμιμνήσκω.

Ἐπι·μοιράω-ῶ ϗ (μσ.) Ἐπι·μοιράομαι-ῶμαι, Μ. άσω, -ομαι. (μὲ αἰτ. ἢ [ἐλλ.] γεν. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἐκ δ'.) Δίδω τὸ ἀνῆκον μέρος εἴς τινα, μεταδίδω. ‖. (μσ.) λαμβάνω καὶ ἐγὼ μέρος (μετέχω) ἀπό.

Ἐπιμοίριος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐξαρτώμενος (ἀποφασισμένος) ἀπὸ τὴν μοῖραν.

Ἐπίμοιρος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ ἔχων μέρος εἴς τι, μέτοχος· ἐπιδεκτικός.

Ἐπιμολεῖν, Π. ἀντὶ Ἐπελθεῖν, ἐφορμῆσαι, ἀόρ. β'. τοῦ ἀχρ. Ἐπιβλώσκω, (ὅθεν

Ἐπίμολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐρχόμενος ἢ ἐπερχόμενος.

Ἐπιμομφή (ἡ), = Ἐπίμεμψις.

Ἐπίμομφος (ὁ, ἡ), = Ἐπίμεμπτος.

Ἐπιμονή (ἡ). τὸ νὰ ἐπιμένῃ (ἀργοπορῇ, ἐνδιατρίβῃ) τις εἰς μέρος (καὶ τρπ. εἰς πρᾶγμά) τι. ἀργοπορία. ἐνδελέχεια.

Ἐπιμόνιος καὶ

Ἐπίμονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιμένων, σταθερός, διαρκής· μόνιμος, ἀδιάκοπος, (Γαλλ.) **permanent.** » Ἐπιμόνους τοὺς ἐράνους ποιεῖν, « Πλβ., νὰ παρατείνῃ ἀορίστως (νὰ ἐξακολουθῇ ἀδιακόπως) τὴν εἴσπραξίν των (ἐν ᾧ κυρίως ἔπρεπε νὰ πληρωθοῦν εἰσάπαξ καὶ ὡρισμένως).

Ἐπι·μονόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νὰ μείνῃ τις μεμονωμένος, ἀφήνω τι ὁλομόναχον (ἔρημον).

Ἐπιμόνως, ἐπίρ. Μὲ ἐπιμονήν. διαρκῶς.

Ἐπιμόριος (ὁ, ἡ), (ἀριθμ.) ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ μέρος τι τοῦ ὅλου, (π. χ.) ὁ ἀριθμ. 4 περιέχει ὁλόκληρον τὸν ἀριθμ. 3 ϗ προσέτι ἓν τριτημόριον αὐτοῦ, (παρβλ. Ἐπίτριτος).

Ἐπι·μορμύρω, Μ. υρῶ. Ἀποκρίνομαι (Ἀντηχῶ) μὲ μουρμουρητόν, (ἐπὶ ποτ.) τρέχω (χύνομαι) μουρμουρίζων ἐπάνω εἰς.

Ἐπίμορτος (ὁ, ἡ), [ἐπί, μορτή]. ὁ καλλιεργῶν ἢ καλλιεργούμενος ἐπὶ συμφωνίᾳ μέρους τινὸς τοῦ προϊόντος. » Γεωργὸς (» Γῆ) —, « Πλδ.

Ἐπι·μορφάζω, Μ. άσω. Δίδω (Ἐπιβάλλω) μορφὴν εἴς τι. 2) (μσ.) Μιμοῦμαι τὴν μορφὴν (Τκρχ. Κάμνω τὸ τακλίτι) τινος, προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι.

Ἐπι·μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Σχηματίζω) τι ἐπιπολαίως.

Ἐπι·μοτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπιθέτω μοτὸν (ξαντὸν) εἰς πληγήν.

Ἐπι·μοχθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπιπονέω, κοπιάζω ἀδιακόπως εἴς τι.

Ἐπίμοχθος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -μόχθως, = Ἐπίπονος, -νως.

Ἐπι·μοχλέω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω εἰς τὴν θύραν (Κλείω μὲ) τὸν μοχλόν.

Ἐπίμπλαο, Αἰολ. ἀντὶ Ἐπίμπλω.

Ἐπιμπλέετο, Ἰων. ἀντὶ Ἐπίμπλατο, γ'. ϗ

Ἐπίμπλω, β'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. παρτ. τοῦ Πίμπλημι.

Ἐπίμπρα ἢ Ἐπίμπρη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Πίμπρημι.

Ἐπι·μύζω, Μ. μύξω. Μουρμουρίζω (Δείχνω τὴν δυσαρέσκειάν μου μουγγρίζων) διά τι, (παρβλ. Ἐπιμυκτηρίζω).

Ἐπι·μυθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι καὶ

Ἐπι·μυθεύομαι, Μ. εύσομαι. Λέγω προσέτι· προσθέτω εἰς ὅσα (μυθώδη) εἶπον. 2) ὁμιλῶ παρηγορητικοὺς (καταπειστικοὺς) λόγους πρός τινα.

Ἐπιμύθιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς μῦθον (εἰς διήγησιν)· ὁ λεγόμενος μετὰ τὸ τέλος τοῦ μύθου, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Ἐπιμύθιον (τό), τὸ προστιθέμενον ἐν εἴδει ἐπιλόγου εἰς τοὺς μύθους, τὸ συμπέρασμα (ἢ ἐφαρμογή, τὸ ἠθικὸν μέρος) τοῦ μύθου.

Ἐπι·μυκτηρίζω, Μ. ίσω. Σουφρόνω (ἢ Κάμνω ἠχόν τινα μὲ) τὴν μύτην μου πρὸς περιγέλιόν τινος, (παρβλ. Ἐπιμύζω).

Ἐπίμυκτος (ὁ, ἡ), [ἐπιμύζω]. ἀξιογέλαστος, ἀξιοκαταφρόνητος, ἐπονείδιστος.

Ἐπιμυλίδιος καὶ

Ἐπιμύλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐπάνω) εἰς τὸν μύλον (τὸ ἄλεσμα). » Ὠδή —, « Ἀθ. ‖. (οὐσ.) Ἐπιμύλιον (τό), ἡ ἐπάνω μυλόπετρα.

Ἐπιμυλίς, ίδος (ἡ), = Ἐπιγονατίς.

Ἐπίμυξις, εως (ἡ). τὸ ἐπιμύζειν, μουρμούρυσμα (μὲ τὴν μύτην) πρὸς ἀπόδειξιν δυσαρεσκείας.

Ἐπι·μυρίζω, Μ. ίσω. Ἐπαλείφω μὲ μύρον.

Ἐπι·μύρομαι, Μ. μυροῦμαι. Μυρολογῶ ἐπάνω εἴς τι· (Π. ἐπὶ θαλάσσ.) βούζω (μουγγρίζω) πέριξ τινος, (πθ.) περιῤῥέομαι.

Ἐπίμυσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιμύειν, κλείσιμον τοῦ στόματος ἢ τῶν ὀμμάτων.

Ἐπι·μύσσω(ττω), Μ. μύξω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπιμύζω.

Ἐπι·μυχθίζω, Μ. ίσω, = Ἐπιμύζω.

Ἐπι·μύω, Μ. ύσω. Κλείω (κυρ.) τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπάνω εἴς τι (ἵνα μὴ ἴδω τι), (ἁπλῶς) = Καταμύω, (συγχ. τῷ Ἐπημύω).

Ἐπι·μωκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Χλευάζω (Περιγελῶ) τινά.

Ἐπιμώκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., περιγέλασμα.

Ἐπι·μωμάομαι-ῶμαι καὶ

Ἐπι·μωμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Ἐπιμέμφομαι, κατηγορῶ, ἐπιπλήττω.

Ἐπιμωμητός, ή, όν καὶ

Ἐπίμωμος (ὁ, ἡ), = Ἐπίμεμπτος, ἐπονείδιστος.

Ἐπι·μώομαι, Π. = Ἐπιμαίομαι.

Ἐπι·νάσσω, Π. νάξω. Χόνω ἀκόμη ϗ ἄλλα ἀπὸ 'πάνω, πατόνω, παραγεμίζω.

Ἐπινάστιος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπί, ναίω]. ξένος ὅστις ἦλθεν ἔπειτα νὰ κατοικήσῃ πουθενά, ἔποικος, ἔπηλυς.

Ἐπι·ναυπηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ναυπηγῶ προσέτι ἢ ἐπάνω εἰς.

Ἐπιναύσιος (ὁ, ἡ). ὁ αἰσθανόμενος ναυτίαν (ἀναγοῦλαν), ἔχων διάθεσιν νὰ 'ξεράσῃ.

Ἐπι·νεάζω, Μ. άσω καὶ

Ἐπι·νεανιεύομαι, Μ. εύσομαι. Νεανιεύομαι (Φιλοτιμοῦμαι ὑπὲρ τὴν δύναμίν μου) εἴς τι.

Ἐπίνειον (τό), [ἐπὶ ναῦς]. μέρος ὅπου σέκονται (ἀράζουν, ναυπηγοῦνται ἢ ἐπισκευάζονται) καράβια· λιμὴν (μικρός)· σκάλα· ναύσταθμος. » Κυλλήνην, τὸ Ἠλείων ἐπίνειον, « Θκ.

Ἐπι·νείσσομαι, Μ. είσομαι, Π. = Ἐπινίσσομαι.

Ἐπινέμησις, εως (ἡ). τὸ ἐπινέμειν ἢ ἐπινέμεσθαι, μοίρασμα, βόσκημα· (μτνμ.) » Πυρὸς —, « Πλ., ἅπλωμα. 2) (εἰς τοὺς Βυζ.) = Ἰνδικτιών.

Ἐπι·νέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω τι ἐπάνω εἴς τι ἢ μεταξύ τινων. » Σῖτον ἐπένειμε τραπέζῃ, « Ἰλ. Ι, Ω. » Σῖτον δέ σφ'

ἐπένειμεν, « Ὀδ. Γ. 2) βόσκω τὰ ζῶά μου ἐπάνω εἰς ξένην γῆν, ἔχω δικαίωμα ἐπινομῆς. » Καὶ ἐάν τις βοσκήματα ἐπινέμῃ, τὰς βλάβας οἱ ἀγρονόμοι ὁρῶντες καὶ κρινόντων καὶ τιμώντων, « Πλάτ. ‖. (μσ.) βόσκω (τρώγω) ὅλον τὸ χορτάρι τόπου τινός, προχωρῶ βόσκων. (μτνμ.) ἀφανίζω. » Τὸ δὲ πῦρ ἐπενείματο τὴν πόλιν, « Ἡρ. » Ἐπενείματο δὲ Ἀθήνας μάλιστα (ὁ λοιμός), « Θχ.

2) βόσκω ἐκεῖ ὅπου ἐβόσκησε προτοῦ ἄλλος, ἐπεμβαίνω εἰς τὴν βοσκήν του. » Ὁ σάργος ἐπινέμεται τὴν τρίγλαν, « Ἀρστ.

Ἐπινενασμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπινάσσω.

Ἐπινενησμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπινήθω.

Ἐπίνευσις, εως (ἡ). σκύψιμον τῆς κεφαλῆς πρὸς σημεῖον ἀποδοχῆς καὶ συγκαταθέσεως, (ἐν γέν.) συγκατάθεσις, [ἐκ τοῦ

Ἐπι·νευστάζω (χ. Μ.). Κλίνω (Γέρνω) πρός.

Ἐπι·νεύω, Μ. νεύσω. Κάμνω διὰ τῆς κεφαλῆς μου νεῦμα ὅτι ἐγκρίνω (ἀποδέχομαι, συγχωρῶ νὰ γένῃ, στέργω εἴς) τι, τὸ ἐπιβεβαιόνω κλίνων τὴν κεφαλήν, (ἐν γέν.) συγκατανεύω. (ἐπὶ ἀψύχ. μτνμ.) γέρνω πρός. » Ὣς ἔφαθ', ἡ δ' ἐπένευσε καρήατι, « Ὁμ. Ὕμν. (καὶ χωρὶς συνκδχ. σημασ.) » Κόρυθι ἐπένευε φαεινῇ, « Ἰλ. Χ., ἔσειε τὸν λόφον τῆς περικεφαλαίας του. (καὶ δοτ.) » Ὁ δ' ἐπινεύει ταῖς εὐχαῖς, « Φίλ. (καὶ αἰτ. ἐλλ.) » Μηδεὶς, ὦ πάντες θεοί, ταῦθ' ὑμῶν ἐπινεύσειε, « Δμ. (καὶ μτνμ.) » Ἄκρα τις πρὸς τὸν βυθὸν ἐπινένευκε, « Γρηγ.

Ἐπινεφελίς, ίδος (ἡ), = Νεφέλιον.

Ἐπινέφελος (ὁ, ἡ). συννεφιασμένος. » Ἐπινεφέλων ὄντων (ἡ) » Ὅταν ἐπινέφελον ᾖ, « Ἀρστ., Ἡρ., ὅταν ἦνε συννεφιά, (παρβλ. Πλώϊμος).

Ἐπι·νεφέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκεπάζω ἢ Σκεπάζομαι μὲ νέφη, συννεφιάζω, [ἐκ τοῦ

Ἐπινεφής, έος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ἢ συνωδευμένος μὲ νέφη, συννεφιασμένος. » Ἄνεμος —, « Θρρ

Ἐπινεφρίδιος (ὁ, ἡ). εὑρισκόμενος ἐπάνω εἰς τοὺς νεφρούς.

Ἐπι·νέφω (χ. Μ.), = Ἐπινεφέω, (ὅθ.

Ἐπίνεψις, εως (ἡ). συννέφιασμα, συννεφιά.

Ἐπι·νέω, Μ. νεύσομαι. (μὲ δοτ.) Πλέω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν (ὡσὰν φελλός), ἐπιπλέω, (μὲ αἰτ. προθ.) πλέω (κολυμβῶ) πρός.

Ἐπι·νέω καὶ Ἐπι·νήθω, Μ. νήσω. Γνέθω τι περί τινος, (μτφορ.) = Ἐπικλώθω. » Τὰ ἐπινενησμένα, « Αἰλ., τὰ ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης προωρισμένα.

Ἐπι·νέω (νηνέω, νήω), Μ. νήσω. Ἐπισωρεύω· (συνκδχ.) φορτόνω. » Ἅμαξαν φρυγάνων ἐπινήουσι, « Ἡρ.

Ἐπινήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων (ἢ γινόμενος ἐπάνω) εἰς τὴν ναῦν. ‖. (οὐσ.) Ἐπινήϊον, ἀντὶ Ἐπίνειον.

Ἐπι·νηνέω, Π. ἀντὶ Ἐπινέω (νήω), ἐπισωρεύω. » Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, « Ἰλ. Η.

Ἐπινησίδιος (ὁ, ἡ). ἐπὶ νήσου κείμενος.

Ἐπι·νηστεύω, Μ. εύσω. Νηστεύω ἔπειτα (ἀπὸ ἄλλον).

Ἐπίνητρον (τὸ), [ἐπινήθω]. κομμάτι δέρματος ἢ ῥούχου ἐπὶ τοῦ ὁπ. (προσηρμοσμένου εἰς τὸ δεξιὸν γόνατον) ἔστρηφαν τὸ ἀδράκτι.

Ἐπι·νήφω, Μ. νήψω. (μὲ δοτ.) Ἐπαγρυπνῶ εἴς τι ἢ διά τι.

Ἐπι·νήχομαι, Μ. νήξομαι, = Ἐπινέω, Ἐπιπλέω, Ἐπιπολάζω. 2) (μὲ αἰτ.) κολυμβῶν ἐβγαίνω εἰς.

Ἐπινήχυτος (ὁ, ἡ), Π. χυμένος (πελαγίζων) εἰς μεγίστην ἔκτασιν, ἀχανής.

Ἐπι·νήω, Μ. νήσω, ἴδε Ἐπινέω.

Ἐπι·νίζω, Μ. νίψω, = Ἐπινίπτω.

Ἐπινίκειος καὶ

Ἐπινίκιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος μετὰ ϗ διὰ τὴν νίκην, (ὅθεν) » Ἐπινίκιον (ἐνν. ᾆσμα ἢ βραβεῖον), « τὸ ψαλλόμενον ἢ διδόμενον καὶ » Ἐπινίκια (ἐνν. ἱερά), τὰ τελούμενα διὰ τὴν νίκην. » Θύειν (» Ἑστιᾶν) τὰ ἐπινίκια, « Δμ.

Ἐπίνικος (ὁ, ἡ), = Ἐπινίκιος.

Ἐπινιπτρίς, ίδος (ἡ). (ἐνν. κύλιξ) ἡ κιρνωμένη καὶ πινομένη μετὰ τὸ νίψιμον, (ἄλλ.) Μετανιπτρίς, (καὶ κοιν.) 'σπολοκάνι, [ἐκ τοῦ

;Ἐπι·νίπτω, Μ. νίψω. Νίπτω τι ἀπὸ 'πάνω (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν).

Ἐπι·νίσσομαι, Μ. νείσομαι, Π. ἀντὶ Ἐπέρχομαι, Ἐπιπορεύομαι.

Ἐπι·νίφω, Μ. νίψω. Χιονίζω ἔπειτα ἢ ἀπὸ 'πάνω, σκεπάζω μὲ χιόνι.

Ἐπι·νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ Λαμβάνω (Μοῦ ἔρχεται) τι κατὰ νοῦν, σκέπτομαι· παρατηρῶ· σχεδιάζω ἢ εὑρίσκω μὲ τὸν νοῦν μου, ἐφευρίσκω. » Καὶ ἐπινοῆσαι ὀξεῖς, καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ ἃ ἂν γνῶσι, « Θχ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας, « Ἀρσφ., ἀφ' ὅτου ἔβαλες κατὰ νοῦν νὰ γένῃς φιλόσοφος. (ἡ μτχ.) » Οὐκ ἐπινοοῦσι τὴν τῶν συμβόλων τέχνην ἀθετοῦντες, « Πλ.

Ἐπινόημα (τό). τὸ ἐπινοηθέν, σκοπός, σχέδιον· ἐφεύρεσις.

Ἐπινοηματικός, ή, όν, = Ἐπινοητικός.

Ἐπινόησις, εως (ἡ). τὸ ἐπινοεῖν (σκέπτεσθαι, ἐφευρίσκειν κτλ.), σκέψις, παρατήρησις, κατανόησις.

Ἐπινοητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπινοῶν τι, ἐφευρετής.

Ἐπινοηματικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἐπινοεῖν, ἐφευρετικός.

Ἐπινοήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐπινοητής.

Ἐπίνοια (ἡ), = Ἐπινόησις καὶ Ἐπινόημα, ἐφεύρεσις· ὑστερινὴ (μεταγενεστέρα, [ἐπμ.] ὀρθοτέρα σκέψις. » Ψεύδει γὰρ ἡ 'πίνοια τὴν γνώμην, « Σοφ. » Καὶ ἐπινοίᾳ τῆς ἀληθείας ἅπτεσθαι, « Θχ., νὰ εὑρίσκῃ τις ὡς ἔγγιστα (νὰ μαντεύῃ) μὲ τὸν νοῦν του τὸ ἀληθές. » Ὅπως μηδ' εἰς ἐπίνοιαν τούτου ἴωσιν, « αὐτ., μήτε νὰ τὸ συλλογισθοῦν. » Κοινὴ ἐπίνοια, « Λογγ., Πλβ., = Κατανόησις.

Ἐπινομή (ἡ), = Ἐπινέμησις. 2) = τῷ

Ἐπινομία (ἡ). τὸ δικαίωμα τοῦ βόσκειν ἐπάνω εἰς ξένην γῆν καὶ ἡ περὶ τούτου ἀμοιβαία συμφωνία.

† Ἐπινόμιον (τό), (ἐνν. τέλος) τὸ πληρονόμενον διὰ τὴν ἐπινομήν.

Ἐπινομίς [ἐπί, νόμος], ίδος (ἡ). παράρτημα ἢ ἐπίλογος τῶν νόμων. 2) (κατὰ τὸν Οὐλπιανόν, ἕνα τῶν δειπνοσοφ. τοῦ Ἀθην.) φιλοδώρημα, (Γαλλ.) étrennes.

Ἐπι·νομοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νέον νόμον, διορίζω τι διὰ μεταγενεστέρου ὕστερον προστεθέντος) νόμου.

Ἐπίνομος (ὁ, ἡ), = Ἔννομος, σύμφωνος μὲ τοὺς νόμους, νόμιμος. 2) = Σύννομος, σύντροφος, συμμέτοχος (κυρ. εἰς κληρονομίαν). » Ἀριστομένεος ἐόντω τὰ χρήματα, ἢ τῶν ἐπινόμων αὐτοῦ, « Ἐπγρφ

Ἐπι·νοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀῤῥωστῶ ἐκ νέου, 'ξαναῤῥωστῶ, 'ξανακυλῶ, ἢ 2) δὲν ἀνέλαβα ἀπὸ τὴν νόσον ἐντελῶς, (ἐπμ.) εἶμαι-

Ἐπίνοσος (ὁ, ἡ). ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ νοσεῖν, φιλάσθενος. (ἐπὶ τόπου) νοσώδης.

Ἐπι·νοσσοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Κάμνω τὴν φωλεάν μου ἐπάνω εἰς.

Ἐπινόσως, ἐπίρ. Νοσηματικῶς. » Ἐπινόσως ἔχω, « Αξ., εἶμαι ἐπίνοσος (φιλάσθενος).

Ἐπι·νοτίζω, Μ. ίσω. Νοτίζω ἐπιπολαίως.

Ἐπι·νυκτερεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὴν νύκτα ἄϋπνος (Διανυκτερεύω) εἴς τι.

Ἐπινύκτερος καὶ Ἐπινυκτίδιος, Π. ἀντὶ-

Ἐπινύκτιος (ὁ, ἡ). νυκτερινός· (ἐπιῤῥηματικῶς) ἐν καιρῷ νυκτός, τὴν νύκτα. » Μῆλα νομεύων ἐπινύκτια, « Ἐπγρ.

Ἐπινυκτίς, ίδος (ἡ). εἶδ. σπυριοῦ τὸ ὁπ. ἐβγαίνει συνήθως καὶ πονεῖ πλειότερον τὴν νύκτα. 2) βιβλίον πρὸς καταχώρισιν τῶν συμβαινόντων ἐν καιρῷ νυκτός, (ἀντιθ. τῷ Ἐφημερίς).

Ἐπινυμφίδιος (ὁ, ἡ), Π. νυμφικός, γαμήλιος.

Ἐπι·νύσσω (ττω), Μ. νύξω. Κεντῶ (Τσιμπῶ) ἐπιπολαίως, (συνκδχ.) παρακινῶ. (ὅθ.) » Ἐπινενύχθαι, « Αχ. (Αξφν.), ἀντὶ Παρακεκινῆσθαι (τὰς φρένας).

Ἐπι·νυστάζω, Μ. άξω. Νυστάζω ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ κάμνω ἢ ἐν ᾧ γίνεταί) τι.

Ἐπι·νωμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἐπινέμω, μοιράζω. » Ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα, « Σοφ., διεσκόρπιζε. 2) ὁδηγῶ, διευθύνω. » Ἐπινωμᾶν πόδα, « Αἰσχλ., (περιφρ.) ἀντὶ Πορεύεσθαι. (καὶ ἐλλ.) » Οὐδέ τιν' αὐτῷ παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾶν, « Σοφ., (συνκδχ.) ἀντὶ Εὑρεῖν, ἐπιτυχεῖν, (παρβλ. Προσνωμάω). » Εἰ τάδε ὄμματος αὐγαῖς σαῖς ἐπενώμας, « Εὐρ., = Ὀφθαλμοῖς ἐπήρχου, « Ἠλ.

Ἐπινωτιδεύς, έως (ὁ), εἶδ. ἰχθ. θαλασσ. (μὲ ἀκάνθας εἰς τὴν ῥάχιν) ἐκ τοῦ γένους τῶν γαλεῶν, [ἐκ τοῦ

Ἐπινωτίδιος, Π. ἀντὶ Ἐπινώτιος.

Ἐπι·νωτίζω, Μ. ίσω, = Ἐπωμίζω, (συνκδχ.) ἐπικαλύπτω.

Ἐπινώτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (ἢ εὑρισκόμενος ἐπάνω) εἰς τὰ νῶτα (εἰς τὴν ῥάχιν).

Ἐπι·ξαίνω, Μ. ξανῶ. Λιανίζω (Κοπανίζω) τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ 'πάνω, (συγχ. τῷ Ἐπιξέω).

Ἐπι·ξανθίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ἐπίξανθον (καὶ ἀμτβτ.) φαίνομαι ὡς-

Ἐπίξανθος (ὁ, ἡ). ξανθὸς ὀλίγον, κλίνων εἰς τὸ ξανθόν, ξανθίζων.

Ἐπι·ξεινόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἰων Π. ἀντὶ Ἐπιξενόω.

Ἐπίξενος (ὁ, ἡ). ὁ ἐρχόμενος νὰ μείνῃ πουθενὰ ὡς ξένος (μισαφίρης)· ἔπηλυς. (τρπ.) ἐπείσακτος.

Ἐπι·ξενόω-ῶ, Μ. ώσω. (σπν. μτβτ.) Δέχομαι εἰς τὸν οἶκόν μου καὶ Περιποιοῦμαι ξένον (μισαφίρην) » Εἰ ὑπέλθοις δένδρου σκιάν, αὐτίκα σε κάτωθεν ἐπιξενώσονται γῆς εὐναὶ μαλακαί, « Εὐς. ‖. (κυρ. εἰς τὸ πθ.) ἔρχομαι ἢ ὑπάγω πουθενὰ (ϗ εὑρίσκω τὴν ἀνήκουσαν περιποίησιν) ὡς ξένος, (Τουρκ.) κάμνω κονάκι ὡς μισαφίρης. (μὲ δοτ.) » Λημνιάδεσιν ἐπεξεινοῦντο, « Ἀπλλ. (καὶ καταχρ.) » Ὄλεθρος ἀσεβέσιν ἐπιξενωθήσεται, « Γρφ. (ϗ ἀπολ.) » Οὐ πρέπει πλανᾶσθαι καὶ ἐπιξενοῦσθαι τοῖς τηλικούτοις, « Ἰσκρ., ξενητεύεσθαι.

Ἐπιξένωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τὸ νὰ καταλύσῃ τις πουθενὰ ὡς ξένος, κώνεμμα, (Τουρκ.) μισαφιρλίκι.

Ἐπι·ξέω, Μ. ξέσω. Ξύνω τι ἐπιπολαίως, τσουγγρανίζω, (μτφορ.) = Ἀναξέω. (συνκδχ.) περνῶ σύῤῥιζα (πολλὰ πλησίον) τινός, (Γαλλ.) raser la surface. 2) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ξύνω τι ἐπάνω εἰς. » Τυρὸν ἐπιξ., « Ἀθ., (συγχ. τῷ Ἐπιξαίνω).

Ἐπίξηνον (τό), [ἐπιξαίνω], = Ἐπικόπανον.

Ἐπι·ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω τι ἐπιπολαίως, ξηραίνω τὸ ἐπάνω μέρος (τὴν ἐπιφάνειάν) τινος πράγματος.

Ἐπιξηραντικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ ἐπιξηραίνειν.

Ἐπιξηρασία (ἡ). τὸ νὰ ξηραίνεται ἡ ἐπιφάνειά τινος πράγματος.

Ἐπίξηρος (ὁ, ἡ). ξηρὸς τὴν ἐπιφάνειαν. » Γλῶσσα —, « Ἱππκρ.

;Ἐπίξουθος, Π. ἀντὶ Ἐπίξανθος.

Ἐπι·ξυγ·κάμπτω, Ἐπι·ξυν·δέω κτλ., Ἀττ. ἀντὶ Ἐπισυγκάμπτω κτλ.

Ἐπίξυνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπίκοινος, μεσιακός, συντροφικός.

Ἐπι·ξυνόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ἐπικοινόω, κάμνω τι κοινὸν καὶ εἰς ἄλλον, μεταδίδω. » Μύθους ἐπιξυνώσασθαί τινι, « Ἀπλλ., = Κοινολογήσασθαι.

Ἐπιξύριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ξυρὸν (εἰς τὸ ξυράφι). » Φάρος —, « Ἐπγρ., ἐπὶ τοῦ ὁπ. σφογγίζουν τὸ ξυράφι.

Ἐπι·ξύω, Μ. ξύσω, = Ἐπιξέω.

Ἐπιόγδοος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ ἓν ὀκτημόριον τοῦ ὅλου, δηλ. ἐννέα ὄγδοα. » Δάνεισμα ἐπιόγδ., « Αξ., ἐπὶ τοῦ ὁπ. πληρόνεται ὡς διάφορον τὸ ὄγδοον τοῦ κεφαλαίου, δηλ. 12 $^{1}/_{2}$ τοῖς 100, (παρβλ. Ἐπίπεμπτος καὶ Ἐπίτριτος).

Ἐπι·οίνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων (ἢ γινόμενος ἐπάνω) εἰς τὸν οἶνον (τὴν οἰνοποσίαν).

Ἐπι·οινοχοεύω, Μ. εύσω, Π. (μὲ δοτ.) χύνω (κερνῶ) εἴς τινα νὰ πίῃ.

Ἔπιον, ἀόρ. β'. τοῦ Πίνω.

Ἐπιόν, οὐδ. τοῦ Ἐπιών.

Ἐπιόπτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐπόπτης.

Ἐπίοπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔποπτος.

Ἐπι·ορκέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ ήσομαι. Πατῶ (Ἀθετῶ, Παραβαίνω) τὸν ὅρκον μου, ὁρκίζομαι ψευδῶς, γίνομαι ἐπίορκος. 2) (σπντ.) = Ἐπόμνυμι. » Ἐπεγγυᾶν δὲ ἐπιορκήσαντα τὸν Ἀπόλλω, « Νόμ. Σόλ.

Ἐπιορκητικός, ή, όν. Ὁ κλίνων (ἐπιῤῥεπής) πρὸς ἐπιορκίαν.

Ἐπιορκία (ἡ). ἀθέτησις (παράβασις) τοῦ ὅρκου· ψευδὴς ὅρκος.

Ἐπίορκος (ὁ, ἡ). ὁ παραβαίνων τὸν ὅρκον του ἢ κάμνων ψευδῆ ὅρκον. ‖. (τὸ οὐδ.) » Ἐπίορκον, « Π. ἀντὶ Ἐπιόρκως. » Ἐπίορκον ἐπώμοσεν, « Ἰλ. Κ., ὡρκίσθη ϗ ἄκων ψευδῶς (διότι τὸ πρᾶγμα δὲν ἔμελλε νὰ ἐκτελεσθῇ).

Ἐπιορκοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπιορκία.

Ἐπιόρκως, ἐπίρ. Ψευδῶς, ὡς ἐπίορκος.

Ἐπι·όσσομαι, Μ. ὄψομαι, Π. βλέπω προφανῶς (κατὰ πρόσωπον), ἔχω ὑπ' ὄψιν.

Ἐπίουρα (τά), Π. [ἐπί, ὅρος]. τὰ σύνορα, τὰ διαστήματα. » Ὅσον τ' ἐπίουρα πέλονται ἡμιόνων, « Ἰλ. Κ., ὅσον ἀπέχουν ἀλλήλων τὰ σημάδια τοῦ διαστήματος τὸ ὁπ. θὰ ὀργώσῃ ἓν ζεῦγος ἡμιόνων (δηλ. περισσότερον τῶν βωδιῶν).

Ἐπιούριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἐπίουρον.

Ἐπίουρος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπί, οὖρος], ἀντὶ Ἔφορος, φύλαξ, ἐπιτηρητής, ἐπιστάτης· ἡγεμών. ‖. (οὐσ.) ξυλοκάρφι (κυρ. ἐκεῖν' ὅ,που κρατεῖ τοὺς τροχούς).

Ἐπιοῦσα, θηλ. τοῦ Ἐπιών.

Ἐπιούσιος (ὁ, ἡ), [ἐπί, οὐσία]. ὁ ἀπαιτούμενος (ἀναγκαῖος) διὰ τὴν ὕπαρξίν (τὴν διατήρησίν) τινος. » Ἄρτος —, « Γρφ., ὁ καθημερινός.

Ἐπιόψομαι, Π. ἀντὶ Ἐπόψομαι, μέλλ. τοῦ Ἐφοράω.

Ἐπίπαγος (ὁ), [ἐπιπήγνυμι]. πᾶν ὅ,τι πήζει ἐπάνω εἴς τι, ἡ παγωμένη ἐπιφάνεια (τσύπα) τοῦ ζωμοῦ τῶν ὀσπρίων κτλ., ἡ ἄλλ. Γραῦς.

Ἐπιπάγχυ, ἐπίρ. Π. = Πάγχυ, παντάπασιν, ὅλως διόλου, ἐξ ὁλοκλήρου, (ἄλλ. γραφ. διῃρημ. Ἐπὶ πάγχυ).

Ἐπιπαθής, έος (ὁ, ἡ). πάσχων, ἐμπαθής.

Ἐπι·παιανίζω, Μ. ίσω. Ψάλλω παιᾶνα (ᾠδὴν ἐπινίκιον) διὰ ἢ μετά τι, (ὅθεν:

Ἐπιπαιανισμός (ὁ). ὁ ἐπινίκιος ἀλαλαγμὸς ἢ ὕμνος.

Ἐπι·παίζω, Μ. παίξομαι. (μὲ δοτ.) Παίζω ἐπάνω εἰς (» Ὅταν αἱ Νηρηΐδες τῇ θαλάσσῃ ἐπιπαίζωσι, « Φλσρ.). 2) = Ἐμπαίζω, περιπαίζω, ἀστεΐζομαι.

Ἐπίπαισμα (τό), [ἐπιπαίω], = Ἐπίπταισμα, σκόνταμμα· πρόσκομμα.

Ἐπιπαιστικός [ἐπιπαίζω], ή, όν. Ἁρμόδιος πρὸς ἀστεϊσμόν, περιπαικτικός.

Ἐπι·παίω, Μ. παίσω. (μὲ δοτ.) Κτυπῶ πουθενά, προσκρούω, σκονδάπτω.

Ἐπι·παιωνίζω, Ἐπιπαιωνισμός (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπι·παιανίζω, Ἐπιπαιανισμός.

Ἐπιπακτίς [;], ίδος (ἡ), εἶδ. χόρτ. ἰατρ., (ἄλλ.) Ἑλλεβορίνη.

Ἐπι·πακτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω καλὰ (τὴν θύραν κτλ.), ἀμπαρόνω.

;Ἐπιπαλάσσω, Μ. άξω, Π. Μολύνω (Λερόνω) τι μέ.

Ἐπι·πάλλω (χ. Μ.), Π. σείω (κουνῶ) ἀλλεπαλλήλως.

Ἐπι·παλύνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐπιπάσσω.

Ἐπιπαματίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐπιπάμων.

Ἐπι·παμφαλάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ῥίπτω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπάνω εἴς τι, κυττάζω

Ἐπιπάμων [ἐπί, πέπαμαι], ονος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἐπίκληρος μόνος κληρονόμος.

Ἐπίπαν, ἐπίρ. (ἀντὶ) Ἐπὶ πᾶν, ἐν γένει, κοινῶς, ἁπλῶς. » Ὡς ἐπίπαν, « Ἀθ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Ἐπίπαππος (ὁ). ὁ πατὴρ ἢ ὁ πάππος τοῦ πάππου, πρόπαππος.

Ἐπι·παρα·γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι. Ἔρχομαι ἔπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἐγώ, ἢ ἔρχομαι ἐπάνω εἰς (δηλ. ἔξαφνα ἐν ᾧ γίνεταί) τι.

Ἐπι·παρ·άγω, Μ. άξω. Φέρω προσέτι παρεμπρὸς ἢ παραέξω.

Ἐπι·παρα·θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω τὴν ἄκραν τοῦ βουνοῦ ἀκολουθῶν τινὰ πλαγίως ὅστις τρέχει διὰ τῆς πεδιάδος.

Ἐπι·παρα·νέω (νήω), Μ. νήσω. Ἐπισωρεύω ἀδιακόπως.

Ἐπι·παρα·σκευάζω, Μ. άσω. Ἑτοιμάζω προσέτι ἢ ἔπειτα.

Ἐπι·πάρ·ειμι, Μ. παρ·έσομαι. (μὲ δοτ.) Εἶμαι καὶ ἐγὼ παρὼν (Παρευρίσκομαι) πουθενὰ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ αἰφνιδίως (ἐν ᾧ γίνεταί τι).

Ἐπι·πάρ·ειμι, Μ. ειμι, = Ἐπιπαρέρχομαι (τοῦ ὁπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλων). » Ὁ στρατηγός, ἐπιπαριὼν τὸ στρατόπεδον, παρεκελεύετο, » Θχ., (Γαλλ.) parcourant les rangs.

Ἐπι·παρ·εμ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Χώνω τι ἀκόμη (καὶ ἐλλ. Χώνομαι καὶ ἐγὼ προσέτι) μὲ τρόπον ἀνάμεσα εἰς.

Ἐπι·παρ·έξ·ειμι, Μ. ειμι. Περνῶ καὶ ἐβγαίνω μὲ τρόπον ϗ ἀνεπαισθήτως, περνῶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ἐπι·παρ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Περνῶ ἀκόμη' παρεμπρός, ἴδε Ἐπιπάρειμι.

Ἐπιπάροδος (ἡ). δευτέρα ἐμφάνισις ('ξαναέμβασμα) τοῦ χοροῦ εἰς τὴν σκηνήν.

Ἐπι·παρ·οξύνω, Μ. υνῶ. Ἐρεθίζω τινα κατά τινος ἔτι μᾶλλον. (πθ.) ἔχω ἀλλεπαλλήλους περιόδους παροξυσμοῦ.

Ἐπι·παρ·ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Παρορμῶ (Παρακινῶ) τινα ἔτι μᾶλλον εἴς τι ἢ κατά τινος.

Ἐπιπαρουσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐπιπάρειμι (Μ. παρέσομαι).

(Ἐπίπας), εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ οὐδέτερον Ἐπίπαν καὶ (εἰς Ἐπγρφ.) τὸ πλθ. Ἐπίπαντες, Ἐπίπασιν.

Ἐπίπασμα (τό). τὸ ἐπιπασσόμενον ὡς ἄρτυμα, (π. χ.) σουσάμι, μαυροκοῦκκι κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐπι·πάσσω (ττω), Μ. πάσω. Πασπαλίζω (Κουκκίζω) τι ἔπειτα ἢ προσέτι ἐπάνω εἰς, (ὅθεν.

Ἐπίπαστος (ὁ, ἡ). πασπαλισμένος ἀπὸ 'πάνω μέ· ἢ πασπαλιζόμενος ἐπάνω εἴς τι, (ὅθεν: ‖. οὐσ.) Ἐπίπαστον (τό), εἶδος ζυμαρικοῦ καὶ 2) σκόνι τὴν ὁπ. πασπαλίζουν ὡς ἰατρικὸν ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπι·παταγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω μέγαν κρότον (πάταγον) ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεταί) τι, ἀντηχῶ δυνατά.

;Ἐπι·πατάσσω, Μ. άξω. Κτυπῶ ἐπάνω εἴς τι ἢ προσέτι.

Ἐπιπάτωρ, ορος (ὁ). δεύτερος (ὑστερινὸς) πατήρ, μητρυιός.

;Ἐπι·παύομαι, Μ. παύσομαι. Παύω ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπάνω εἴς τι

Επι·παφλάζω, Μ. άσω. Βράζων χοχλακίζω ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπι·παχύνω, Μ. χυνῶ. Παχύνω ὁπωσοῦν ἢ ἔτι μᾶλλον.

Ἐπίπεδος (ὁ, ἡ), (συγκρ. ἀνμλ. Ἐπιπεδέστερος) (κατὰ λέξ.) Στρωμένος ἐπάνω εἰς (δηλ. ἴσια μὲ) τὸ ἔδαφος (πέδον), (ἐπμ.) ἴσιος, ὁμαλός. χαμηλός. » Θύραι ἐπίπεδοι, « Πλ. » Ἀριθμὸς ἰσόπλευρος καὶ ἐπίπεδος, « Πλάτ. ‖. (οὐσ.) Ἐπίπεδον (τὸ). (γεωμετρ.) ἡ ἐπιφάνεια, (μθμτκ.) ἡ ἐν τῷ κύκλῳ εὐθεῖα γραμμή.» Τὰ ἐπίπεδα,« Θφρ., τὰ ἰσιώματα, τὰ πεδινὰ μέρη, οἱ κάμποι.

Επι·πεδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐπίπεδον, τοῦ ἰσάζω τὴν ἐπιφάνειαν.

Ἐπιπέδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Επιπείθεια (ἡ). πίστις βεβαία περί τινος, πεποίθησις ἢ εὐπείθεια, [ἐκ τοῦ

Ἐπιπειθής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -πειθῶς. Εὐπειθὴς ἢ Εὔπειστος, [ἐκ τοῦ

Ἐπι·πείθω, Μ. πείσω. (σπν. μτβτ.) Πείθω τινὰ εἴς τι, καταπείθω. ‖. (συνήθ. πθ. ἢ μσ.) πείθομαι εἴς τι, καταπείθομαι, σέργω, ὑπακούω. πείθω ἐμαυτόν, φρονῶ, πιςεύω.

;Ἐπι·πειράω-ῶ, Μ. άσω. Δοκιμάζω πάλιν (ἐκ νέου).

Ἐπι·πείρω, Μ. περῶ, = Ἐπιπεραίνω.

Ἐπι·πελάζω, Μ. άσω. Φέρω τι (καὶ ἐλλ. Ἔρχομαι) κοντήτερα, πλησιάζω

Ἐπι·πέλομαι (χ. Μ.), Π. = Ἐπέρχομαι, φθάνω (πουθενά). » Ὅτε μοι ὄγδοον ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,« Ὀδ. Η., Ξ. » Ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν, « Ἡσ. » Νυκτὶ ἐπιπλομένῃ, « Ἀπλλν., τῇ ἐπερχομένῃ. » Νέφος ἐπιπλόμενον, « Σοφ. (καὶ κατὰ τμῆσιν) » Πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐσέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ πέλεται βροτοῖσιν, « Ὀδ. » Εἰσόκε γῆρας ἔλθῃ καὶ θάνατος, τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται, « Ὀδ. Ν., (τὸ τελευτ. ὅμως παράδειγμα ἠμπορεῖ νὰ ἀναχθῇ ἢ εἰς τὸ πέλω), (παρβλ. Περιπέλομαι).

Ἐπίπεμπτος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ ἓν πεμπτημόριον τοῦ ὅλου, δηλ. ἓξ πέμπτα. » Δάνεισμα ἐπίπεμπτον,« Ξεν. ἐπὶ τοῦ ὁπ. πληρόνεται ὡς διάφορον τὸ ἓν πέμπτον τοῦ κεφαλαίου, δηλ. 20 τοῖς 100, (παρβλ. Ἐπιόγδοος καὶ Ἐπίτριτος).

Ἐπι·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω τι προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις) ἢ 2) στέλλω (ῥίπτω) τι κατά τινος (κυρ. ἄνωθεν).

Ἐπίπεμψις, εως (ἡ). τὸ ἐπιπέμπειν ἢ ἐπιπέμπεσθαι, νέα (δευτέρα ἢ ἀλλεπάλληλος) ἀποστολή, (Θκ. β', 39).

Ἐπι·πεπαίνομαι, Μ. πεπανθήσομαι. Ὡριμάζω ἐπάνω εἰς.

Ἐπι·πέπτω, Μ. πέψω, = Ἐπιπέττω.

Ἐπιπέπτωκα, πρκ. τοῦ Ἐπιπίπτω.

;Ἐπι·περαίνω ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔτι περαίνω.

Ἐπίπερθε(θεν), Δ. ἀντὶ Ἐφύπερθε(θεν).

Ἐπι·περι·τρέπω, Μ. τρέψω. Στρέφω (Γυρίζω) τι πρὸς, ἀναποδογυρίζω ἐπάνω εἰς ἄλλο.

Ἐπι·περκάζω, Μ. άσω. (κυρ. ἐπὶ ὀπωρ.) Ὡριμάζων παρδαλίζω (καθὼς τὰ σταφύλια), γίνομαι-

Ἐπιπερκνος(κος), ου (ὁ, ἡ). (κυρ. καρπὸς) ὅστις ὡριμάζων ἀρχίζει νὰ γίνεται κατὰ μέρος μαυρειδερώτερος· (λαγωὸς) ὅστις ἡλικιούμενος γίνεται ἀσπρόμαυρος.

Ἐπιπεσεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιπίπτω.

Ἐπι·πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω τι ἐπάνω εἰς ἢ πρός.

Ἐπι·πετάομαι-ῶμαι, καὶ

Ἐπι·πέτομαι, Μ. πτήσομαι, Π. ἀντὶ Ἐφίπταμαι.

Ἐπίπετρον (τὸ). φυτόν τι αὐξάνον ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας, τὸ ἄλλ. Ἄκινον ἢ κατ' ἄλλ. Ἀείζωον, (παρβλ. Ἔμπετρον).

Ἐπι·πέττω(σσω), Μ. πέψω. Ψήνω (Ὡριμάζω) καλλιώτερα.

Ἐπι·πηγάζω, Μ. άσω. Χύνω τι ἀπὸ (ἢ ὡς ἀπὸ) πηγῆς ἐπάνω εἰς.

Ἐπίπηγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐμπήγεται ἢ πήζει ἐπάνω εἰς, κλαδὶ διὰ φέλλιασμα, ἀμπόλι· κατασκεύασμα ἀπὸ διάφορα κομμάτια συνηρμοσμένα, [ἐκ τοῦ

Ἐπι·πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω ἢ Πήζω τι ἐπάνω εἰς. » Τῶν ἐπιπηγνυμένων (ταῖς ἀκάνθαις) δακρύων, « Θφρ.

Ἐπι·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πηδῶ ἐπάνω ἢ ἐναντίον τινός.

Ἐπιπήδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπίπηξ, ηγος (ἡ), = Ἐπίπηγμα, ἀμπόλι κτλ.

Ἐπίπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνωτέρω τοῦ πήχεος τῆς χειρὸς (τοῦ μπράτσου).

Ἐπι·πιέζω, Μ. έσω. Θλίβω (Πατῶ, Ζουλίζω) τι ἀπὸ 'πάνω ἢ ἔτι μᾶλλον.

Ἐπιπιεσμός (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπι·πικραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι πικρότερον, πικραίνω ἔτι μᾶλλον.

Ἐπίπικρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πικρὸς, ὑπόπικρος, (παρβλ. Ἔμπικρος).

Ἐπι·πικρόω-ῶ, Π. ἀντὶ Ἐπιπικραίνω.

Ἐπι·πίλναμαι (χ. Μ.), Π. = Ἐπιπελάζω, ἐγγίζω, πλησιάζω.

Ἐπι·πίμπλημι, Μ. πλήσω. Γεμίζω 'ως ἐπάνω, παραγεμίζω.

Ἐπι·πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω ἀπὸ 'πάνω (ὕστερα) ἀπὸ· πίνω καὶ ἄλλο ἀκόμη.

Ἐπι·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Πίπτω ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινὸς, τὸν πλακόνω ἔξαφνα. » Τοῖς πολεμίοις τεταραγμένοις ἐπιπεσόμεθα,« Ξεν.

Ἐπι·πιστεύω, Μ. εύσω. Ἐμπιστεύομαί τι εἴς τινα.

† Ἐπι·πιστόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπικυρόνω, ἐπιβεβαιόνω, (ὅθεν:

Ἐπιπίστωσις, εως (ἡ). ἐπιβεβαίωσις, ἐπικύρωσις.

Ἔπιπλα (τὰ), [ἐπίπλοος]. τὰ κινητὰ σκεύη (Ἰταλ. μόμπιλα) τοῦ οἴκου, (κοιν.) τὸ 'νοικοκυρειόν.

Ἐπι·πλάζω, Μ. πλάγξω, Π. Περιπλανῶ (καὶ πθ. ἢ μσ. Περιπλανῶμαι, Περιφέρομαι) πουθενὰ, παραδέρνω. » Πόντον ἐπιπλαγχθείς,« Ὀδ. Θ.

Ἐπι·πλανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Ἐπιπλάζομαι, περιπλανῶμαι.

Ἐπιπλάνησις, εως (ἡ). περιπλάνησις.

Ἐπίπλασις, εως (ἡ). ἐπίθεσις ἐπιπλάσματος.

Ἐπίπλασμα (τὸ). ἔμπλαστρον, ἀλοιφὴ, κατάπλασμα, [ἐκ τοῦ

Ἐπι·πλάσσω, Μ. πλάσω. Προσκολλῶ τι ἐπάνω εἰς· ἀλείφω τι ἀπὸ 'πάνω ἢ φράζω (στουππόνω) μὲ λάσπην (μὲ ζυμάρι, μὲ κηρὶ κτλ.).

Ἐπίπλαστος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος ἀπὸ 'πάνω, φυκιασιδωμένος, (μτφορ.) προσποιημένος, ψεύτικος. 2) ὁ προστιθέμενος ἢ χρησιμεύων ὡς ἐπίπλασμα (κατάπλασμα).

Ἐπιπλάστως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ἐπίπλαστον (προσποιημένον).

Ἐπι·πλαταγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐπικροτῶ (κυρ. δὲ Χειροκροτῶ) διά τι.

Ἐπι·πλατύνω, Μ. υνῶ. Πλατύνω περισσότερον, κάμνω τι πλατύτερον (ἀπ' ὅ,τι εἶνε), ἐπεκτείνω.

Ἐπίπλατυς, εος (ὁ, ἡ). ὁπωσοῦν (ἀρκετὰ) πλατὺς ἢ, περισσότερον πλατὺς παρὰ μακρύς.

Ἐπιπλέα (ἡ), Ἰων. θηλ. τοῦ Ἐπίπλεος.

Ἐπιπλεῖον, ἐπίῤ. ἀντὶ Ἐπιπλέον.

Ἐπίπλειος (ὁ, ἡ), = Ἐπίπλεος(ως).

Ἐπιπλεῖστον, ἐπίῤ. (ἀντὶ) Ἐπὶ πλεῖστον, ὅσον τὸ δυνατὸν πλειότερον (συχνότερα, μακρύτερα κτλ.). » Ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον, « Θκ., ὅσον τὸ δυνατὸν προτήτερα (ἀρχήτερα).

Ἐπιπλείων, ονος (ὁ, ἡ). ἀκόμη πλειότερος, (Θκ. Ζ', 12).

Ἐπι·πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω τι μετ' ἄλλου, συμπλέκω, περιπλέκω. (μτνμ.) συνοικειῶ, σχετίζω.

Ἐπιπλέον, ἐπίῤ. (ἀντὶ) Ἐπὶ πλέον, ἀκόμη πλειότερον (διεξοδικώτερον, ἀκριβέστερον).

Ἐπίπλεος (ὁ, ἡ), = Ἐπίπλεως.

Ἐπίπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸ πλευρὸν (εἰς τὸ πλάγιον) τινος, πλαγινὸς, ἢ· κινούμενος μὲ τὸ ἓν πλευρὸν, πλάγιος. » Τὸ πλοῖον ἐπίπλευρον φέρεται,« Σχλ.

Ἐπίπλευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπι·πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω (Ἀρμενίζω) ἐπάνω εἰς ἢ πρός· ταξειδεύω ἢ μετακομίζομαι ἐπὶ πλοίου (» Ἦρχε δὲ τῶν νεῶν Ἀλκίδας, καὶ Βρασίδας αὐτῷ σύμβουλος ἐπέπλει, « Θκ. » Τὸν σῖτον τὸν ἐπιπλέοντα ἐξαιρεῖσθαι, « αὐτ. τὸν διὰ θαλάσσης εἰσαγόμενον)· ὁρμῶ (κινοῦμαι) μὲ τὸ πλοῖόν μου κατά τινος. (μὲ δοτ.) » Ἐπέπλεον τῇ Κερκύρᾳ, « Θκ. (ἢ αἰτ. προθετ.) » Ἐπὶ τὴν Χίον ἐπέπλεον, « Ξεν. (καὶ χ. τῆς προθ) » Τριήρεις τοὺς αἰγιαλοὺς ἐπέπλεον,« Ἀππ. 2) (χ. πτ.) πλέω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὡς ἂν φελλὸς, δὲν βουλῶ. » Τὸ ἔλαιον ἐπιπλέει,« Δσκρ.

Ἐπίπλεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἐπίπλεος, πολλὰ γεμάτος, γεμάτος 'ως ἐπάνω, Ἔμπλεως.

Ἐπι·πληθύνω καὶ Ἐπι·πληθύω, Μ. πληθυνῶ. Πληθαίνω ὁλονὲν (ἐπὶ μᾶλλον ἢ μᾶλλον).

Ἐπιπλήκτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Ἐπιπληκτήρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ

Ἐπιπλήκτης, ου (ὁ). ὁ ἐπιπλήττων (κτυπῶν ἀπὸ 'πάνω, [καὶ μτφορ.] ἐγγίζων, καθαπτόμενος, ἐλέγχων).

Ἐπιπληκτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων ἰδίωμα (ἀγαπῶν) νὰ ἐπιπλήττῃ, ἐγγικτικός.

Ἐπίπληκτος (ὁ, ἡ). ἐπιπλήξεως ἄξιος. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπίληπτος, Ἔμπληκτος.

Ἐπι·πλημμύρω, Μ. υρῶ, Π. πλημμυρίζω καὶ χύνομαι ἐπάνω εἰς, πλημμυρῶν ἐπιπολάζω.

;Ἐπιπληξία (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀποπληξία.

Ἐπίπληξις, εως (ἡ). τὸ ἐπιπλήττειν, κτύπημα ἐπάνω (» Πλευρῶν —, « Μ. Γλκ.). (συνήθ. μτφορ.) ἔλεγχος, μάλωμα.

Ἐπι·πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω 'ως ἐπάνω, ἀναπληρῶ τὸ ἐλλεῖπον, ἀπογεμίζω, (Θκ. Ζ', 14).

Ἐπιπλήρωσις, εως (ἡ). γέμισμα 'ως ἐπάνω ἢ μὲ τὸ παραπάνω, παραγέμισμα.

Ἐπι·πλήσσω (ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶ τι ἐπάνω εἰς ἢ διά τινος. (μτνμ.) ἐλέγχω, ἐπιτιμῶ, μαλόνω, (κοιν.) προσωποδέρνω. » Τόξῳ ἐπιπλήσσων (ἵππους),« Ἰλ. Κ. (ἢ μτνμ.) » Καί μ' οὔ τινά φημι ἄλλον ἐπιπλήξειν, « Ἰλ. Ψ. (καὶ μὲ δοτ.) » Ἕκτορ, ἀεί μοι ἐπιπλήσσεις,« Ἰλ. Μ. » Τὰ τῷ πέλας ἐπιπλήσσω, αὐτὸς οὐ ποιήσω, « Ἡρ. 2) (ἀμτβτ. μὲ δοτ.) πίπτω (κτυπῶ) ἐπάνω εἰς. » Ὅτε πολλαὶ ἐπιπλήσσουσιν ἀρούραις, « Ἀρατ., (καθὼς ἢ κοιν. λέγομεν) ὅταν πέσουν πολλὰ ὀρτύκια κτλ.

Ἐπιπλοκή (ἡ). τὸ ἐπιπλέκειν ἢ ἐπιπλέκεσθαι, συμπλοκή, περιπλοκή· ἐμπέρδεμα· ἀγκάλιασμα· συναναστροφή, ἐπιμιξία. » Βραχεῖά τις ἦν ἐπιπλοκὴ πρὸς ἀλλήλους, « Πλβ.

Ἐπιπλοκήλη (ἡ). κήλη (σπάσιμον, καταίβασμα) τοῦ ἐπιπλόου.

Ἐπιπλοκηλικός, ή, όν. Ὁ πάσχων ἐπιπλοκήλην.

Ἐπίπλοκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐπιπλοκὰς, συμπεπλεγμένος, περιπεπλεγμένος, ἐμπερίβολος. » Λόγος —, « Βασ.

Ἐπιπλόμενος, Π. ἀντὶ Ἐπιπελόμενος, ἐπερχόμενος.

Ἐπιπλόμφαλον (τὸ), = Ἐξομφάλωσις.

† Ἔπιπλον (τὸ), ἄχρ. ὀνμς. τοῦ Ἔπιπλα.

Ἐπίπλοον (τὸ), [ἐπὶ πέλομαι]. ἡ δικτυοειδὴς καὶ πιμελώδης μεμβράνα ἡ περικαλύπτουσα τὰ ἔντερα, ἡ σκέπη τῶν ἐντέρων.

Ἐπίπλοος-ους (ὁ, ἡ). ἕτοιμος ἢ χρήσιμος (ἁρμόδιος) διὰ πλοῦν (πλεύσιμον, ταξεῖδι). » Ναῦς —, « Πλβ., ἡ ἑτοιμασμένη νὰ ἐπιπέσῃ εἰς ἄλλην ἐν καιρῷ ναυμαχίας. » Ἐπίπλοα (τὰ), « ὅλα ὅσα ἀπαιτοῦνται διὰ τὸ διὰ θαλάσσης ταξεῖδι, ἡ ἁρματωσιὰ τοῦ καραβιοῦ, (ὅθ. καταχρ.) τὰ ἔπιπλα (σκεύη) τοῦ οἴκου. 2) = Ἐπιβάτης (πλοίου). 3) Ἐπόπτης (πλοίου), (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) σοπρα-κάρικος.

Ἐπίπλοος-ους (ὁ). ἐπίπλευσις (ἐφόρμησις, ἔφοδος) πολεμικοῦ πλοίου, κίνημα πρὸς σύγκρουσιν, (παρβλ. Διέκπλους).

Ἐπίπλοος (ὁ), = Ἐπίπλοον.

Ἐπι·πλουτίζω, Μ. ίσω. Πλουτίζω ἔτι μᾶλλον.

Ἐπιπλώοντι, Δ. ἀντὶ Ἐπιπλώουσι.

Ἐπιπλώς, σπν. ἀντὶ

Ἐπιπλώσας, Π. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ

Ἐπι·πλώω, Μ. ώσω, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐπιπλέω.

Ἐπι·πνείω, Π. ἀντὶ Ἐπιπνέω.

Ἐπι·πνευματίζω, Μ. ίσω, (γρμτ.) Βάλλω πνεύματα (δασεῖαν ἢ ψιλὴν) ἐπάνω εἰς τὰς λέξεις.

Ἐπίπνευσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιπνέειν (φυσᾷν ἐπάνω εἰς)· (μτφορ.) ἐνθουσίασμα, ἔμπνευσις.

Ἐπιπνευστικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς (ἢ προερχόμενος [κινούμενος] ἀπὸ) ἐπίπνευσιν (ἔμπνευσιν), ἐνθουσιαστικός.

Ἐπι·πνέω, Μ. πνεύσω. (ἐπὶ ἀνέμ.) Φυσῶ ἴσια ἐπάνω τινὸς ἢ διαρκῶς καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν (κατὰ τὴν θέλησιν) τοῦ πλέοντος. » Νηΰς, ᾗ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείῃσιν ὄπισθεν, « Ὀδ. Δ. (καὶ μτφορ.) » Λαμπρᾶς ἐπιπνεούσης τῆς τύχης, « Πλβ., (παρβλ. Εὐροέω). 2) (μτφορ. μὲ αἰτ.) ἐμπνέω, ἐνθουσιάζω. » Ἔῤῥοις, ὦ κακόμαντι· οὐδέ σε Κύπρις οὐδ' ἔρωτες ἐπιπνείουσιν, « Ἀπλλν. 3) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) διεγείρω τινὰ κατά τινος. » Στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας Θηβαίοις, « Εὐρ.

;Ἐπι·πνίγω, Μ. πνίξω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀποπνίγω.

Ἐπίπνοια (ἡ). τὸ ἐπιπνέειν, φύσημα ἀνέμου (κυρ. ἐπικρατέντος, διαρκοῦς). (μτφορ.) ἔμπνευσις (θεία).

Ἐπίπνοιος, Π. ἀντὶ

Ἐπίπνοος-ους (ὁ, ἡ). ἐμπνευσμένος (θεόθεν), ἐνθουσιασμένος.

Ἐπιπόδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐφαρμοζόμενος εἰς τοὺς πόδας. » Πέδη —, « Σοφ.

Ἐπι·ποθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πόθον ν' ἀπολαύσω τι, ἐπιθυμῶ μὲ πόθον.

Ἐπιπόθησις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἐπιποθῇ τίς τι, ἐπιθυμία.

Ἐπιπόθητος (ὁ, ἡ). τὸ ὁπ. ἐπιποθεῖ ἢ πρέπει νὰ ἐπιποθῇ τις, ἐπιθυμητός, Περιπόθητος.

;Ἐπιποθία (ἡ), = Ἐπιπόθησις.

Ἐπι·ποιέω-ῶ. Μ. ήσω. Κάμνω προσέτι. προσθέτω· προσάπτω· ἀποδίδω. ἀποτελειόνω.

Ἐπιποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., προσθήκη, πρόσθεσις.

Ἐπιποίητος (ὁ, ἡ). προσθεμένος· προσποιημένος, ἐπίπλαστος.

Ἐπιποιμήν, ένος (ὁ, ἡ), Π. ἐπιστάτης ποίμνης, βοσκός, (παρβλ. Ἐπιβουκόλος).

Ἐπίποκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν πόκον, μαλλιαρός. » Κριὸς —, « Γρφ.

Ἐπι·πολάζω [ἐπιπολῆς], Μ. άσω. Εἶμαι (Εὑρίσκομαι) ἢ Ἐβγαίνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν· (ἐπὶ ὑγρ.) ἐπιπλέω. » Ἀποθανοῦσαι δὲ αἱ ἐγχέλεις οὐκ ἐπιπολάζουσιν, οὐδὲ φέρονται ἄνω ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων, « Ἀρστ. » Διωρίσθω... κοῦφον εἶναι τὸ πᾶσιν ἐπιπολάζον, « αὐτ. 2) (ἐπὶ φαγητ.) δὲν κατακάθομαι εἰς τὸ στομάχι, (ἐπμ.) ἀναβαίνω εἰς τὸ στόμα, προξενῶ 'ρεψίματα. (ὅθ. μτφορ.) » Μηδέν οἱ ῥῆμα πρέσαντες ἐπιπολάσαι, « Αἰλ., (παρβλ. Ἐπαναπλέω). 3) εὑρίσκομαι πανταχοῦ, ὅπου γυρίσει τις μὲ εὑρίσκει, (ἐπμ.) λαμβάνω ὑπεροχὴν, ἐπικρατῶ. » Ὁ Φίλιππος ἐπιπολάζει, « Δμ. » Τοῦτο τὸ ἔθος ἐπιπολάσαν, « Λξ. 4) φέρομαι ὑβριστικῶς πρός τινα, ἐπεμβαίνω. » Φορτικῶς καὶ σοβαρῶς ἐπιπολάζων τοῖς συνδειπνοῦσι, « Πλ.

Ἐπιπολαιόῤῥιζος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων ἐπιπολαίους ῥίζας, (ἀντιθ. τῷ Βαθύῤῥιζος).

Ἐπιπόλαιος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἐπιπολῆς (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν), ἐξέχων· (συνκδχ.) προφανής· (τρπ.) κοῦφος, ἄστατος· κοινὸς, πρόστυχος.

Ἐπιπολαίως, ἐπίῤ. Εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, (κοιν.) ἐπάνω-ἐπάνω· 'ξώπετσα.

Ἐπιπόλασις, εως (ἡ) καὶ

Ἐπιπολασμός (ὁ). τὸ ἐπιπολάζειν (εὑρίσκεσθαι ἢ ἐβγαίνειν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν κτλ.), (ἰατρ.) ῥέψιμον· (μτφορ.) ὑπεροχή, ὑπερηφάνεια.

Ἐπιπολαστικός, ή, όν. Ὁ συνειθίζων (ἔχων ἰδίωμα) νὰ ἐπιπολάζῃ. » Οἶνος —, « Αθ., ὁ προξενῶν ῥεψίματα. » Ἄνθρωπος —, « Πλβ, αὐθάδης, ὑπερήφανος. » Πρᾶγμα —, « Λξ., τὸ εὑρισκόμενον πανταχοῦ ἐν ἀφθονίᾳ, πρόστυχον.

Ἐπιπολαστικῶς, ἐπίῤ. Ἐν ἀφθονίᾳ, κατακόρως. 2) μὲ ὑβριστικὸν (αὐθάδη) τρόπον, ὑπεροπτικῶς.

;Ἐπιπολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πολεμῶ πάλιν, κινῶ ἐκ νέου πόλεμον, ἤ· Ἐξακολουθῶ νὰ πολεμῶ, (συγχ. τῷ

;Ἐπι·πολεμόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ αἰτ.) Διεγείρω τινὰ εἰς πόλεμον κατά τινος.

Ἐπι·πολεύω, Μ. εύσω, = Ἐπιπολάζω.

Ἐπιπολή (ἡ), [ἐπὶ, πέλω]. τὸ ἐπάνω (τὸ φαινόμενον) μέρος, ἡ ἐπιφάνεια, ἡ ὄψις. » Ἐκ τῆς τῶν σωμάτων ἐπιπολῆς,« Αρτ. » Ἐπὶ τῇσι ἐπιπολῇσι, « Ἀρετ. (ἢ ἐπιῤῥηματικῶς) » Ἐν ἐπιπολῇ, « Στρ. ἢ » Ἐξ ἐπιπολῆς, « Ἀρετ. (συνήθ. δὲ καὶ κυρ. ἐλλ. τῆς προθ. ‖. » Ἐπιπολῆς, ἐπίῤ. Ἐπάνω-ἐπάνω, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. (συνκδχ.) προφανῶς· ἐκ τοῦ προχείρου. » Τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔνεισιν αἱ χύτραι, « Ἀρςρ. » Καὶ ὠνόμασαι (τὸ χωρίον), διὰ τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι, Ἐπιπολαί, « Θκ. » Ἡ τῶν μυρμήκων ἐργασία πᾶσίν ἐςιν ἐπιπολῆς ἰδεῖν, « Ἀρςτ. (ἢ ἐνάρθρ.) » Τοῖς λυπουμένοις ὠχρὸν γίνεται τὸ ἐπιπολῆς, « αὐτ.

Ἐπι·πολιόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἀσπρίζουν ποῦ ἢ ποῦ ἡ τρίχες μου, ἀρχινῶ νὰ ἔχω ἄσπραις τρίχαις, γίνομαι -

Ἐπιπόλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποῦ καὶ ποῦ ἄσπραις τρίχαις, ἀρχίζων νὰ γίνεται πολιός.

Ἐπίπολος (ὁ, ἡ), Π. = Πρόσπολος, ὑπηρέτης.

Ἐπιπολύ, ἐπίῤ. (ἀντὶ) Ἐπὶ πολὺ (ἐνν. μέρος χρόνου ἢ τόπου), διὰ πολλὴν ὥραν· εἰς πολὺ διάστημα. » Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπιπολὺ εἱστήκειν ὁρῶν, « Λκ. » Ἐπιπολὺ τῆς θαλάσσης ἐπέχει, « Θκ. » Ὡς ἐπιπολὺ, ἢ » Ὡς ἐπιτοπολὺ, « Λξ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ταῖς περισσότεραις φοραῖς, συνήθως.

Ἐπι·πομπεύω, Μ. εύσω, (μὲ δοτ.) = Ἐμπομπεύω, θριαμβεύω (καμαρόνω) διά τι, ἐντρυφῶ.

Ἐπιπομπή (ἡ). τὸ ἐπιπέμπειν, στάλσιμον ἀπὸ 'πάνω, (τρπ.) μάγευμα, βάσκαμμα κτλ. (ἴδε Ἐπήλυσις), (ἐν γέν.) περιστατικὸν αἰφνίδιον ἢ ἀνεξήγητον, (ἐπμ. νομιζόμενον) θεόπεμπτον.

Ἐπι·πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω ἀνενδότως (χωρὶς διακοπήν), κοπιάζω ὑπὲρ τὸ διωρισμένον, ἐξακολουθῶ νὰ κοπιάζω.

Ἐπίπονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπαιτῶν (γινόμενος μὲ) κόπον (πόνον), κοπιαστικὸς, δύσκολος. » Ἐπίπονα πτύαλα, « Ἱππκρ., τὰ δυσκόλως ἐκπτυόμενα. » Τὸ ἐπίπονον,« Ξεν, ἡ δυσκολία. 2) ὁ ὑποφέρων κόπους, Ξεν.

κολίας), κακοπαθῶν, ταλαιπωρούμενος, φερέπονος. » Ἐπίπονοί γ' οἱ δεξιοί, « Ἀρςφ. 3) ἀποκαμωμένος. » Νωθροὺς καὶ ἐπιπόνους, « Θφρ.

Ἐπ πόντιος, α ἡ ος, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὸν πόντον (εἰς τὸ πέλαγος), ἐπιθαλάσσιος, (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).

Ἐπιποντὶς, ἴδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπιποντία. » Νύμφαι—, « Ἐπγρ., αἱ Νηρηΐδες.

Ἐπιπόνως, ἐπίρ. Μὲ κόπον, μὲ δυσκολίαν, φερεπόνως. » Οὐδεὶς δεδιηκόνηκεν ἐπιπονώτερον Ἀθ. «, (συγκ. τῷ Ἐπιμόνως).

Ἐπιπορεία (ἡ). φέρσιμον (κυβάλημα) πρός, [ἐκ τοῦ

Ἐπι·πορεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ αἰτ.) Πορεύομαι (Ὑπάγω) πουθενά. περιπατῶ ἐπάνω εἰς· περνῶ (χωρὶς νὰ σχματήσω), διοδεύω. (ὅθ. μτνμ.) ἀναγινώσκω ἐπιτροχάδην, (παρβλ. Ἐπέρχομαι).

Ἐπιπόρευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπι·πορίζω, Μ. ίσω. Προμηθεύω περιπλέον, προσπορίζω.

Ἐπι·πορπέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φορῶ ἐπανωφόρι τὸ ὁποῖον κουμπώνεται (θηλυκώνεται) διὰ τῆς πόρπης περὶ τὸν ὦμον, (ὅθεν

Ἐπιπόρπημα (τὸ). ἐπανωφόρι τὸ ὁπ. θηλυκώνεται διὰ τῆς πόρπης εἰς τοὺς ὤμους, χλαμύς. 2) τὸ ἐπὶ τῆς πόρπης κόσμημα.

Ἐπιπορπὶς, ἴδος (ἡ), = Πόρπη ἢ 2) Ἐπιπόρπημα.

;Ἐπι·πορπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπιπορπάω.

;Ἐπιπόρπωμα (τὸ), = Ἐπιπόρπημα.

Ἐπι·πορσαίνω, Μ. ανῶ καὶ

Ἐπι·πορσύνω, Μ. υνῶ, Π. προμηθεύω, ἑτοιμάζω.

Ἐπι·πορφυρίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι -

Ἐπιπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων πρὸς τὸ πορφυροῦν χρῶμα, κοκκινωπός.

Ἐπιποτάμιος, α ἡ ος, ον, = Παραποτάμιος.

Ἐπιποταμὶς, ἴδος (ἡ), = Ἐπιποταμία.

Ἐπι·ποτάομαι-ῶμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐφίπταμαι.

Ἐπιπότιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐπὶ τοῦ πότου, παροίνιος.

Ἐπίπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ φορούμενος ἐπὶ τοῦ ποδός, Ἐπιπόδιος. » Μύωψ—, « Παχυμ.

Ἐπι·πράσσομαι(ττομαι), Μ. πράξομαι. (μὲ δύο αἰτ.) Εἰσπράττω ϗ ἄλλα ἀκόμη (ἐκτὸς τῶν εἰσπραχθέντων ἤδη), ἀπαιτῶ ϗ συνάζω περισσότερον τοῦ διωρισμένου.

Ἐπι·πραΰνω, Μ. υνῶ. Καταπραΰνω.

Ἐπιπρέπεια (ἡ). εὐσχημοσύνη, θεωρία, εὐπρέπεια, καλὸν ἐξωτερικὸν, [ἐκ τοῦ

Ἐπιπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν ἐξωτερικὸν, εὐπρεπής· ὁ ἐπιπρέπων ('ταιρειάζων εἴς τι), (ἐπμ.) προξενῶν εὐπρέπειαν. » Τὸ ἐπιπρεπὲς, « Αχ., ἀντὶ Ἡ ἐπιπρέπεια, [ἐκ τοῦ

Ἐπι·πρέπω (χ. Μ.). Εἶμαι 'ταιρειασμένος εἴς τι· δείχνω, φαντάζω. (μὲ δοτ. ϗ πάντοτε τρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) » Ὁ ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ, « Αχ. » Οὔ τι τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἶδος, « Ὀδ. Ω., δὲν ἔχεις ἐπάνω σου τι προσφυῶς δουλικὸν, δὲν ὁμοιάζεις ὡς ἐκ τῆς μορφῆς δοῦλος.

Ἐπι·πρεσβεύω, Μ. εύσω. Στέλλομαι (Ὑπάγω πουθενὰ ὡς) πρέσβυς. ‖. (μσ.) στέλνω ἢ 'ξαναστέλνω πρέσβεις, (παρβλ. Ἐπικηρυκεύομαι).

Ἐπιπρηνὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλίνων πρὸς ἢ ἐπάνω εἴς τι, σκυμμένος τὰ 'πίσομα.

Ἐπιπρητὴν, ῆνος (ὁ). ὁ ἔχων ἡλικίαν ὑπὲρ τὸν ἕνα χρόνον. » Αἰγὸς ἐπιπρητῆνος, « Π., (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Ἐπι·πρηΰνω, Μ. υνῶ, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιπραΰνω.

Ἐπι·πρίω, Μ. ίσω. Πριονίζω τι ἐπάνω εἰς. » Τοὺς ὀδόντας ἐπιπρίειν τινὶ, « Ἐπγρ., τρύζω τὰ δόντια περὶ ἢ κατά τινος.

Ἐπιπρὸ, ἐπίρ. Π. πολλὰ ἐμπρὸς, μακρὰν, εἰς μεγάλην ἀπόστασιν.

Ἐπι·προ·βαίνω, Μ. βήσομαι. Προχωρῶ παρεμπρός.

Ἐπι·προ·βάλλω, Μ. βαλῶ, Π. Ῥίπτω τι μὲ ὁρμὴν ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός.

Ἐπιπροέηκα, Π. ἀόρ. ά. τῆς ὁρς. καὶ

Ἐπιπροέμεν, Π. ἀντὶ Ἐπιπροεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιπροΐημι.

Ἐπι·προ·έχω, Μ. έξω. Κρατῶ τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξέχῃ (καὶ ἐλλ. ἢ μσ. Εἶμαι τοποθετημένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξέχω) πολλὰ ἐμπρός.

Ἐπι·προ·θέω, Μ. θεύσομαι, Π. τρέχω ἀκόμη παρεμπρός.

Ἐπι·προϊάλλω, Μ. αλῶ (ἀόρ. Ἐπιπροΐηλα), Π. στέλνω ἢ κουντῶ τι πρός. » Σφῶϊν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν, « Ἰλ. Δ., παρέθηκε, (κατὰ λέξ.) ἔσπρωξε τὸ τραπέζι ἐμπρός των. » Θεοὺς πάντας ἐπιπροΐαλλεν, « Ὅμ. Ὕμν., τοὺς ἔστελλεν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Ἐπι·προ·ΐημι, Μ. προ·ήσω, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) στέλνω τινὰ πρός· ῥίπτω ('ξαπολνῶ) τι κατά τινος. » Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα, « Ἰλ. Ρ. » Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ἰὸν, « Ἰλ. Δ. (καὶ ἐλλ.) » Ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε (ἐνν. τὴν ναῦν), « Ὀδ. Ο.

Ἐπίπροικος (ὁ, ἡ). ἡ λαβοῦσα προῖκα, προικισθεῖσα.

;Ἐπίπροιξ, οικος (ἡ). τὸ προστιθέμενον εἰς τὴν προῖκα, παραπροῖκι.

Ἐπι·προ·μολεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Ἐπιπροβλώσκω, πηγαίνω (προχωρῶ) παρεμπρὸς ἢ πλησίον τινός.

Ἐπι·προ·νέομαι (χ. Μ.), Π. = τῷ προηγ.

Ἐπι·προ·νεύω, Μ. εύσω, Π. κλίνω (γέρνω) πολὺ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν.

Ἐπι·προ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι, Π. πίπτω προὔμυτα (κοιν. πέφτω μὲ τὸ κεφάλι) ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπι·προσ·βάλλω, Μ. βαλῶ, Π. πλησιάζω (φθάνω) πουθενά. (μὲ δοτ.) » Δαρδανίην δὲ λιπόντες, ἐπιπροσέβαλλον Ἀβύδῳ, « Ἀπλλν.

Ἐπι·προσ·δέομαι, Μ. δεήσομαι. Χρειάζομαι καὶ Παρακαλῶ νὰ μοὶ δοθοῦν ἀκόμη καὶ ἄλλα.

Ἐπίπροσθε(θεν), ἐπίρ. = Ἔμπροσθεν. » Ἐπίπροσθεν ποιοῦμαί τι, « Πλάτ., βάλλω τι ἐμπρός μου ἵνα μὴ φαίνωμαι. (ϗ μετὰ γεν. κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Ἐπίπροσθεν ποιοῦμαί τι τινος, « Εὐρ., προτιμῶ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὰ ἐπίπροσθεν αὐτῶν, « Πλάτ. τὰ ἐπιπροσθοῦντα, τὰ ἐμπόδια. (ἢ χρονικῶς) τὰ προλαβόντα, τὰ παρελθόντα, τὰ προηγούμενα.

Ἐπιπρόσθεσις [ἐπιπροστίθημι], εως (ἡ). πρόσθεσις, προσθήκη.

Ἐπι·προσ.θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω (κατόπιν ἄλλου) πρὸς

,Ἐπι·προσ·θέω-ῶ [ἐπίπροσθεν], Μ. ήσω. Εἶμαι (Εὑρίσκομαι) ἢ Τοποθετοῦμαι ἔμπροσθέν τινος, ἐμβαίνω εἰς τὴν μέσην, (ἐπμ.) ἐμποδίζω τὴν δίοδον ἢ τὴν θέαν, (κοιν κόπτω τὸ θῶρι, ἐπισκοτίζω. » Ὄρος ἐπιπροσθοῦν, « Γργ. (καὶ μὲ δοτ. ϗ γεν.) » Ἐπιπροσθεῖν τινί τινος, « Πλάτ., ἐμποδίζειν τινὰ τοῦ νὰ ἴδῃ τι. (ϗ πθ.) » Τὸ πῦρ ἐπεσκοτεῖτο, τῷ πλεονάζοντι τῆς ὕλης ἐπιπροσθούμενον, « Γργ. (ϗ μτνμ.) » Τὴν τραγῳδίαν ὑπὸ τῶν ὀνομάτων ἐπιπροσθουμένην, « Πλ.

Ἐπιπρόσθησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τȣ͂ προηγ.

Ἐπι·προσ·πλέω, Μ. πλεύσω. (μὲ δοτ.) Κινοῦμαι ἢ Πλησιάζω μὲ τὸ πλοῖόν μου κατά τινος.

Ἐπι·προσ·τίθημι, Μ. θήσω. Προσθέτω ἐπὶ πᾶσι (πρὸς τοῖς ἄλλοις).

Ἐπιπρόσω, ἐπίρ. Μακρὰν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν.

Ἐπιπροτέρωσε, ἐπίρ. Ἀκόμη μακρύτερα πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, πλέον παρεμπρός.

Ἐπι·προ·φαίνω, Μ. φανῶ, Π. δείχνω τι (ϗ μσ. φαίνομαι, παρυσιάζομαι) ἔξαφνα ἔμπροσθέν ἢ ὑπεράνωθέν τινος. » Οἰωνοὺς ἐπιπροφανέντας, « Ἀπλλν.

Ἐπι·προ·φέρω, Μ. ἐπιπρο·οίσω (ἀόρ. Ἐπιπροήνεγκα κτλ.), Π. φέρω τι παρεμπρός.

Ἐπι·προ·χέω, Μ. χεύσω, Π. χύνω τι (καὶ μσ. χύνομαι) ἐπάνω εἰς ἢ, χύνω ἀδιακόπως (κατὰ συνέχειαν). (μτνμ.) » Θρῆνον ἐπιπροχέουσα, « Ὅμ. Ὕμν.

Ἐπι·προ·ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ὤσω. Π. σπρώχνω (κουντῶ) παρεμπρός.

Ἐπιπρωϊαίτερον, ἐπίρ. Ἀκόμη πρωϊνώτερα ('νωρίτερα, πρωϊμώτερα.)

Ἐπίπρωρος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς (ἢ κλίνων μᾶλλον πρὸς) τὴν πρῶραν, (ἴδε Ἔμπρωρος).

Ἐπίπταισμα (τὸ). πρόσκομμα, σκόνταμμα· ἀφορμὴ πταίσματος (σκανδάλȣ), [ἐκ τοῦ

Ἐπι·πταίω, Μ. πταίσω. Κτυπῶ (Σκονταύω) ἐπάνω εἴς τι, προσκρούω.

Ἐπι·πτάρνυμι, Μ. πταρήσομαι (εὔχρ. κυρ. μόνον ὁ ἀόρ. Ἐπέπταρον), Π. φτερνίζομαι ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεται ἢ λέγεται) τι, (ἐπμ., κατὰ τὴν κοινῶς ἐπικρατοῦσαν ἰδέαν) προμηνύω ἐπιτυχίαν. (μὲ δοτ.) » Οὐχ ὁράᾳς ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσιν, « Ὀδ. Ρ. » Σιμιχίδᾳ μὲν ἔρωτες ἐπέπταρον, « Θκρ., τὸν βοηθοῦν, τὸν ἀγαποῦν.

Ἐπιπτέσθαι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιπέτομαι.

Ἐπιπτῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐφίπταμαι.

Ἐπίπτησις, εως (ἡ). τὸ ἐφίπτασθαι, πέταγμα πρός.

Ἐπι·πτήσσω, Μ. πτήξω. Φοβοῦμαι ϗ ζαρόνω (μαζόνομαι) ἔτι μᾶλλον.

Ἐπίπτυγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐπίπτυξιν, σκέπασμα. » Οἱ καρκῖνοι τὸ ἐπίπτυγμα ἔχουσιν, « Ἀρςτ.

Ἐπίπτυξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπι·πτύσσω, Μ. πτύξω. Διπλόνω (Μαζόνω, Σουφρόνω) τι ἐπάνω εἰς, σκεπάζω· (μσ.) προσκολλῶμαι περιπλέκομαι. » Ὡ ὁ λοβὸς τοῦ ἥπατος ἐπεπτύχθη, « Ἱππκρ.

Ἐπίπτυστος (ὁ, ἡ), [ἐπιπτύω]. ἄξιος διὰ πτύσιμον, σιχαμένος, ἀξιοκαταφρόνητος.

Ἐπιπτυχὴ (ἡ), [ἐπιπτύσσω]. σοῦφρα, δίπλωμα. » Ἡ λεπὶς τὰς ἐπιπτυχὰς πρὸς οὐρὰν ἔχει, « Πλ. 2) ἐπίπτυγμα, σκέπασμα· 'μπάλλωμα.

Ἐπι·πτύω, Μ. πτύσω. Φτύνω ἐπάνω εἰς (ἐν ᾧ λέγω ἢ κάμνω) τι· (συνκδχ.) σιχαίνομαι, ἀποστρέφομαι.

Ἐπίπτωσις [ἐπιπίπτω], εως (ἡ). πέσιμον ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινὸς, (τρπ.) σύμπτωσις, συμβεβηκὸς τυχαῖον. » Κατ' ἐπίπτωσιν, « Στρβ., κατὰ τύχην.

Ἐπιπύησις, εως (ἡ). ὄμπυασμα (πληγῆς) τὸ ὁποῖον γίνεται ἔπειτα.

Ἐπι·πυκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι διὰ προσθέσεως πυκνότερον ἀφ' ὅ,τι εἶνε.

Ἐπι·πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. Ἐρωτῶ ἐπανειλημμένως νὰ μάθω τι, ἐξετάζω ἐκ νέȣ, λαμβάνω νεωτέρας πληροφορίας.

Ἐπι·πυρέσσω(ττω), Μ. εξω, καὶ

Ἐπι·πυρεταίνω (χ. Μ.). Ἔχω ἀλλεπαλλήλους περιόδους πυρετοῦ, ἐπάνω εἰς τὴν μίαν περίοδον μὲ ἔρχεται ἄλλη.

Ἐπίπυρον (τὸ). τὸ μέρος τοῦ βωμοῦ ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἀνάπτεται τὸ πῦρ.

Ἐπιπυῤῥὸς (ὁ, ἡ). κλίνων πρὸς τὸ χρῶμα τοῦ πυρὸς, ξανθοκόκκινος.

Ἐπιπυρσεία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἐπι·πυρσεύω, Μ. εύσω. Ἐν ᾧ ἀνάπτει ὁ ἐχθρὸς πυρσοὺς πρὸς εἰδοποίησιν τῶν συμμάχων του ἀνάπτω ἐγὼ διαφορετικοὺς ἵνα τοῦ οὐδετερώσω τὸ σύνθημα.

Ἐπι·πωλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. περιέρχομαι καὶ παρατηρῶ (κυρ. στράτευμα), ἐπιθεωρῶ, (Γαλλ.) passer en revue.

Ἐπιπώλησις, εως (ἡ). ἐπιθεώρησις (στρατεύματος).

Ἐπίπωμα (τὸ). σκέπασμα.

Ἐπι·πωμάζω, καὶ

Ἐπι·πωμάννυμι, Μ. άσω. Ἐπιπωματίζω.

Ἐπιπωμασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐπιπωμάζω, (Τουρκβαρβ.) καπάκωμα.

Ἐπι·πωματίζω, Μ. ίσω. Βάλλω ἐπάνω εἴς τι τὸ πῶμά (τὸ σκέπασμά, τὸ καπάκι) του, κλείω (σκεπάζω) μὲ πῶμα, στουπόνω, καπακόνω.

† Ἐπιπωματικὸς, ή, όν. Ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἐπιπωματίζειν, ἐμφρακτικός.

Ἐπι·πωρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκληρύνω τι ἀπὸ 'πάνω ὡς ἂν πωρὶ, (χειρουργ.) ἀφίνω τὸ συντριμμένον κόκκαλον νὰ δέσῃ μόνον του (νὰ πιάσῃ πωρὶ, νὰ κολλήσῃ) ἀπὸ 'πάνω· (μτφορ.) κάμνω τινὰ ἐντελῶς ἀναίσθητον πρὸς τὸ καλὸν, σκληρύνω τὴν καρδίαν του, τυφλόνω.

Ἐπιπώρωμα (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐνώθη (ἔδεσεν, ἐκόλλησεν) ἀπὸ 'πάνω τὸ συντριμμένον κόκκαλον.

Ἐπιπώρωσις, εως (ἡ). σκλήρυνσις (τῆς ἐπιφανείας), (χειρουργ.) δέσιμον (κόλλημα) φυσικὸν συντριμμένȣ κοκκάλȣ· (μτφορ.) πώρωσις, τύφλωσις.

Ἐπι·πωτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἐπεπωτήθην), Π. ἀντὶ Ἐφίπταμαι, πετῶ ἐπάνω εἰς ἢ πρός τι.

Ἐπι·ῥαβδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ τὴν ῥάβδον σηκωμένην ἐπάνω (κυρ.) τοῦ ἵππου καὶ τὸν βιάζω μὲ τὸ σχῆμα τοῦτο νὰ τρέχῃ (τὸ λεγόμενον μὲ τὰ τέσσερα), (παρβλ. Ἐπισείω).

;Ἐπιρεμβὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -βῶς, = Ῥεμβώδης, ἀμελής.

;Ἐπι·ρητορεύω, Μ. εύσω, = Ἐπιῤῥητορεύω.

;Ἐπι·ριγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπιῤῥιγέω.

Ἐπίριχνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ῥικνὸς (ζαρωμένος, ἰσχνὸς), λιγνούτσικος.

Ἐπιῤ·ῥαθυμέω-ῶ. Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Δείχνω (Φέρομαι μὲ) ἀμέλειαν εἴς τι.

Ἐπιῤ·ῥαίνω, Μ. ῥανῶ (εὕρηται κθ. πρκ. Ἐπερρασμένος). Ῥαντίζω τι ἀπὸ 'πάνω μέ.

Ἐπίῤῥακτὸς [ἐπιῤῥάσσω], ἡ ἢ ος, ὸν ἢ ον. Ὁ πίπτων ἢ ῥιπτόμενος μὲ ὁρμὴν ἐπάνω εἰς. » Θύρα—, « Πλ., ἢ ἄλλ. Καταῤῥακτή. » Πνεῦμα ἐπιῤῥακτὸν, « αὐτ., τὸ ὁρμητικὸν, καταιγίς.

Ἐπίῤῥαμα (τὸ), [ἐπιῤῥάπτω]. πᾶν ὅ,τι εἶνε ῥαμμένον ἐπάνω εἰς, 'μπάλλωμα,

Ἐπιῤ·ῥαντίζω, Μ. ίσω, = Ἐπιῤῥαίνω.

Ἐπιῤῥάντισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐπιῤῥαντισμὸς (ὁ). ῥάντισμα ἀπὸ 'πάνω.

Ἐπίῤῥαντος (ὁ, ἡ)· ῥαντισμένος ἀπὸ 'πάνω, (συνκδχ.) παρδαλὸς, κατάστικτος.

Ἐπιῤ·ῥαπίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ τι ἀπὸ 'πάνω μὲ (ἢ ὡς ἂν μὲ) ῥάπιν (βέργαν), μαστίζω διδω ῥαπίσματα· (μτφορ.) ἐπιπλήττω (αὐστηρῶς)· κολάζω.

Ἐπιῤῥάπιξις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ-

Ἐπιῤῥάπισις, εως (ἡ) = Ἐπιῤῥαπισμός.

Ἐπιῤῥαπισμὸς (ὁ). τὸ ἐπιῤῥαπίζειν, κτύπημα μὲ βέργαν· (μτφορ.) ἐπίπληξις.

Ἐπιῤ·ῥάπτω, Μ. ῥάψω. Ῥάπτω τι ἐπάνω εἰς, βάλλω 'μπάλλωμα.

Ἐπιῤ·ῥάσσω(ττω), Μ. ῥάξω, = Ἐπιῤῥήσσω, ῥήγνομαι (πίπτω) μὲ ὁρμὴν ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός.

Ἐπιῤ·ῥαψῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥαψῳδῶ προσέτι ἢ ἐπάνω εἴς τι, προσθέτω εἰς ὅσα ἐῤῥαψῴδησα ἤδη, ἐπιλέγω ἐν εἴδει ῥαψῳδίας.

Ἐπιῤ·ῥέζω, Μ. ῥέξω, Π. θυσιάζω ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπιῤῥέπεια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τι ἐπιῤῥεπὲς (γυρτὸν, κατηφορικὸν), (μτφορ.) κλίσις (τάσις, ὁρμὴ τῆς ψυχῆς) πρὸς, [ἐκ τοῦ

Ἐπιῤῥεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέπων (κλίνων, γέρνων) πρός· κατηφορικός· (μτφορ.) ἔχων τάσιν (κλίσιν, διάθεσιν) πρός. » Ἐλπὶς ἐπιῤῥεπεστέρα, « Πλβ., ἡ στηριζομένη εἰς πλειοτέρας πιθανότητας, βεβαιοτέρα, [ἐκ τοῦ

Ἐπιῤ·ῥέπω, Μ. ῥέψω. Κάμνω τι νὰ ῥέπῃ (νὰ γέρνῃ, νὰ κλίνῃ) πρὸς, (συνκδχ.) ἐπιφέρω (προξενῶ) κακόν τι εἴς τινα, κάμνω νὰ αἰσθανθῇ ὅλον τὸ βάρος τοῦ κακοῦ. ‖. (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) γέρνω (κλίνω, [ϗ μτφορ.] ἔχω διάθεσιν) πρὸς, (συνκδχ.) ἐπιπίπτω μὲ ὅλον μου τὸ βάρος κατά τινος, (παρβλ. Ἐπιβρίθω).

Ἐπιῤῥεπῶς, ἐπίρ. Κατ' ἐπιῤῥέπειαν. » Ἐπιῤ. ἔχω πρὸς, « Χρσ., εἶμαι ἐπιῤῥεπής.

Ἐπιῤ·ῥευματίζομαι, Μ. ίσομαι. Προσβάλλομαι (ἐκ νέου) ἀπὸ ῥευματισμόν.

Ἐπιῤῥευματισμὸς (ὁ). ῥευματισμὸς ἐπιγινόμενος, νέα προσβολὴ ῥευματισμοῦ

Ἐπιῤ·ῥέω, Μ. ῥεύσω καὶ συχνότ. ῥεύσομαι ἢ ῥυήσομαι. Ῥέω ἐπιπολαίως (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν). » Οὐ συμμίσγεται ὁ Τιταρήσιος ποταμὸς τῷ Πηνειῷ, ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιῤῥέει, ἠΰτ' ἔλαιον, « Ἰλ. Β. 2) τρέχω (χύνομαι) ὅλος εἰς ἓν μέρος, πλημμυρῶ, = Συῤῥέω. (μτνμ.) » Ἐπέῤῥεον ἔθνεα πεζῶν, « Ἰλ. Λ. (καὶ πθ.) » Ἐπιῤῥεόμενος μέλιτι καὶ γάλακτι, « Αξ., (παρβλ. Ἐπίῤῥυτος).

Ἐπιῤ·ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω, = Ἐπιῤῥήσσω.

Ἐπιῤῥήδην [ἐπὶ, ῥηθῆναι], ἐπίρ. = Διαῤῥήδην, ῥητῶς, σαφῶς, εὐκρινῶς.

Ἐπίῤῥημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι λέγεται ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐπάνω εἴς τι, τὸ προστιθέμενον εἰς τὸν λόγον· (εἰς τὴν παλ. δραματοπ.) τὸ ψαλλόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ ἐν εἴδει ἐπιλόγου εἰς μὲν τὰς τραγῳδίας περὶ τὸ τέλος τῆς Ἀντιστροφῆς· εἰς δὲ τὰς κωμῳδίας περὶ τὸ τέλος τῆς Παραβάσεως, (παρβλ. Ἀντεπίῤῥημα). (παρὰ Γρμτ.) τὸ ἄκλιτον μέρος τοῦ λόγου τὸ κατηγορούμενον τοῦ ῥήματος ϗ προσδιορίζον ἢ τὸν χρόνον ἢ τὸν τόπον ἢ τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας.

Ἐπιῤῥηματικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐπίῤῥημα.

Ἐπιῤῥηματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἐπιῤῥήματος.

Ἐπίῤῥηξις, εως (ἡ). σχίσιμον τῆς ἐπιφανείας, σχάσιμον.

Ἐπίῤῥησις [ἐπὶ, ῥηθῆναι], εως (ἡ). ὀνειδισμὸς, κατηγορία· δυσφημία. 2) ἐξορκισμὸς, (παρβλ. Ἐπῳδή).

Ἐπιῤῥήσσεσκε, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ-

Ἐπιῤ·ῥήσσω, Μ· ῥήξω. Ῥήγνω τι (ϗ ἐλλ. Ῥήγνομαι)) μὲ ὁρμὴν καὶ κρότον ἐπάνω εἰς. » Θύρην δ' ἔχειν ἐπιβλὴς εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιῤῥήσσεσκον, τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον, « Ἰλ. Ω. (καὶ ἀμτβτ.) » Πύλας δ' ὅπως ἐσῆλθ', ἐπιῤῥήξασ' ἔσω, « Σοφ., ῥήχθηκε μέσα, (δηλ.) ἐμβῆκε μὲ ὁρμήν. 2) σχίζω τι ἐπάνω εἰς (δηλ. διά) τι. » Πέπλον δ' ἐπέῤῥηξ' ἐπὶ συμφορᾷ κακοῦ, « Αἰσχλ.

Ἐπιῤ·ῥητορεύω, Μ. εύσω. Ῥητορεύω προσέτι ἢ ἐπάνω εἴς τι, λέγω ῥητορικῶς καὶ ἄλλα ἀκόμη, προσθέτω εἰς ὅσα ἐῤῥητόρευσα ἤδη.

Ἐπίῤῥητος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἐπιῤῥήσεως (κατηγορίας), δυσφημισμένος. » Αἱ βαναυσικαὶ καλούμεναι τέχναι καὶ ἐπίῤῥητοι εἰσι, καὶ εἰκότως ἀδοξοῦνται, « Ξεν.

Ἐπιῤ·ῥιγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ῥῖγος ἔπειτα ἀπό· μὲ ἔρχονται πάλιν ἀνατριχίλαι ἐπάνω εἰς.

Ἐπιῤῥίζιον (τὸ). μικρὴ ῥίζα φυτρωμένη ἐπάνω εἰς μεγαλητέραν, ἡ κλωσταῖς (τὰ γένεια) ἢ τὰ κωλοῤῥίζια τῆς καθ' αὐτὸ ῥίζας.

Ἐπιῤῥίνιον (τὸ). στολίδι (σκουλαρίκι) τῆς μύτης ἢ τοῦ μετώπου ὑπεράνωθεν τῆς μύτης·

Ἐπίῤῥινος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἀρκετὰ μεγάλην ῥῖνα (μύτην). ‖. (οὐσ.) Ἐπίῤῥινον (τὸ), = Ἐπιῤῥίνιον.

Ἐπιῤ·ῥιπίζω, Μ. ίσω. Φυσῶ ἀλλεπαλλήλως μὲ τὴν ῥιπίδα (μὲ τὸ ἀνεμιστῆρι)· φυσῶν ἐξάπτω, Ἀναῤῥιπίζω, (συγχ. καὶ

ἀπ' ὅλους. 2) ὁ ἐρχόμενος ἵνα καταλύσῃ εἰς τὴν σκηνήν τινος, ξένος· (μτφορ.) ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, ἐπείσακτος.

Ἐπι-σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω τὴν σκηνήν μου πουθενά· ἔρχομαι ἢ ὑπάγω νὰ μείνω εἰς τὴν σκηνήν τινος ὡς ξένος, (ἐν γέν.) κωνεύω.

Ἐπισκήνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπι-σκήπτω, Μ. σκήψω. Ἀκκουμβῶ τι (ἢ ἐλλ. Ἀκκουμβῶ ὁ ἴδιος) ἐπάνω εἰς, ῥίπτω τι μὲ ὁρμὴν (καὶ ἐλλ. πίπτω μὲ ὅλον μου τὸ βάρος) κατά τινος. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) » Ἐπισκήπτειν τελευτὴν θεσφάτων εἴς τινα, « Αἰσχλ., ῥίπτω εἰς αὐτὸν (κάμνω νὰ αἰσθανθῇ) ὅλον τὸ βάρος τῆς ἐκβάσεως τῶν χρησμῶν. (καὶ ἐλλ.) » Εἰς δένδρα ἐπισκήπτειν (τὸν κεραυνόν), « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Τὰ ἐπισκήπτοντα αὐτῇ νοσήματα, « Χρσ. 2) ἐπιφορτίζω τινὰ μὲ καμμίαν παραγγελίαν, ἐντέλλομαι, παραγγέλλω ἢ παρακαλῶ (ἐνθυμίζων ἢ ἐπιστηριζόμενος εἴς τι). » Τάδε ἐπισκήπτω ὑμῖν, θεοὺς ἐπικαλέων, « Ἡρ. » Ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν, « Σοφ. » Ὑμῖν δὲ κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν, « αὐτ. » Ἀποθνήσκοντες ἡμῖν ἐπέσκηψαν τιμωρεῖν, « Λσ. » Ἐπισκήπτουσά μοι πολλὰ τὸν ὅρκον, « Ἠλ. (καὶ κατ' ἐναλλαγ.) » Ἐπισκήπτουσί τε ὑμῖν πρὸς τῶν ὅρκων, μηδὲν νεωτερίζειν, « αὐτ. » Τοὺς πλησιοχώρους ἐπισκήπτειν κελεύοντας, « αὐτ. » Τοσοῦτον σ' ἐπισκήπτω, τέκνον, « Σοφ., (παρβλ. Κατασκήπτω). 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ. μὲ δοτ.) καθάπτομαι, ἐπιπλήττω· (ἰδιαιτ.) κατηγορῶ εἰς τὸ κριτήριον (κυρ. διὰ φόνον ἢ ψευδομαρτυρίαν), διαμαρτύρομαι (παραπονοῦμαι) ἐναντίον τινός. » Οὐδεὶς ἐπισκήψει αὐτῷ, « Πλάτ. » Ἐπισκῆψαί τι τοῖς πρὸς χάριν λεγομένοις, « Χρσ. » Ἐπισκήπτειν τῇ καταστάσει τινός, « Γργ., νὰ διαμαρτυρηθοῦν ἐναντίον τοῦ διορισμοῦ του. (καὶ μσ.) » Ἐπισκήπτομαι τῇ μαρτυρίᾳ τῶν ἀντιδίκων, « Πλάτ. » Ὑβρισμένος ὑπὸ Σίμωνος, οὐκ ἐτόλμησεν αὐτῷ ἐπισκήψασθαι, « Λσ. (καὶ μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) » Ἀδικηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ οὐκ ἐτόλμησεν ἐπισκήψασθαι εἰς ὑμᾶς, « αὐτ.

Ἐπι-σκηρίπτω, Μ. ίψω, Π. ἀντὶ Ἐπισκήπτω.

Ἐπίσκηψις, εως (ἡ). τὸ ἐπισκήπτειν ἢ ἐπισκήπτεσθαι, ἐπιστήριξις, ἐπακκούμβισις· προσβολή, ἐφόρμησις· ἐντολή, παραγγελία· ἐπίπληξις, παράπονον, ἐγκάλεσμα εἰς τὸ κριτήριον, διαμαρτύρησις, κατηγορία (κυρ. διὰ φόνον ἢ ψευδομαρτυρίαν).

Ἐπι-σκιάζω, Μ. άσω. Κάμνω ἴσκιον ἐπάνω εἴς τι. σκεπάζω. κρύπτω. ἐπιπροσθῶ, ἐπισκοτίζω (κυρ. καὶ μτφορ.). » Δόμον ἐπισκιάζ., « Ὀππ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένη, « Σοφ., (περιφρ.) βλέπουσα κρυφὰ (χωρὶς νὰ φαίνωμαι).

Ἐπισκίασις, εως (ἡ). τὸ ἐπισκιάζειν ἢ ἐπισκιάζεσθαι, ἴσκιασμα· σκέπασμα. ἐπισκότισις.

Ἐπισκίασμα (τὸ). ὁ γινόμενος (πίπτων) ἐπάνω τινὸς ἴσκιος.

Ἐπισκιασμὸς (ὁ), = Ἐπισκίασις.

Ἐπι-σκιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἐπισκιάζω.

Ἐπίσκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐπάνωθέν του ἴσκιον, ἰσκιωμένος. (συνκδχ. ἢ τρπ.) κρυμμένος, σκοτεινός, ἀμυδρός. » Βίος —, « Πλ., ὁ οἰκιακός, (κοιν.) τραβηγμένος. » Ἀκτῖνες ἐπίσκιοι, « Ἀρατ., αἱ σκοτισμέναι, ἀμυδραί. » Τὰ ἐπίσκια, « Αξ., τὰ ἰσκιώματα. 2) (ἐνεργ.) ὁ ἐπισκιάζων (κρατῶν ἴσκιον ἐπάνω εἴς) τι. » Ὀμμάτων ἐπίσκιον χεῖρ' ἀντέχοντα κρατός, ὡς δεινοῦ τινος φόβου φανέντος, « Σοφ., ἔχοντα τὴν χεῖρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἐπι-σκιῤῥόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκληρύνω ἐπιπολαίως.

Ἐπι-σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πηδῶ 'σὰν τὸ ἀρνάκι (Χοροπηδῶ) ἐπάνω εἴς ἢ διά τι, (συνκδχ.) Ἐπεμβαίνω, Ἐφυβρίζω.

Ἐπισκίρτημα (τὸ). πήδημα (χοροπήδημα) γινόμενον διά τι.

Ἐπισκίως, ἐπίρ. Σκιωδῶς, ἀμυδρῶς.

Ἐπίσκληρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι (ἢ ἀπὸ 'πάνω μόνον) σκληρός, σκληρούτσικος.

Ἐπισκοπεῖον (τὸ). τὸ μέρος ('σπίτι) ὅπου κατοικεῖ ὁ ἐπίσκοπος.

Ἐπι-σκοπεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἐπίσκοπος. 2) = τῷ

Ἐπι-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπισκέπτομαι, θεωρῶ (κυρ. ἀπὸ μέρος ὑψηλόν)· παρατηρῶ μὲ προσοχὴν (» Ἐπισκοπεῖ δὲ καὶ εἴ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾶται, « Ξεν.)· ἐπιτηρῶ, ἔχω ὑπὸ τὴν ἐπίσκεψίν μου (» Ὦ δῆμ', ἐναργῶς ἡ θεός σ' ἐπισκοπεῖ, « Ἀρσφ.). κυττάζω ἄῤῥωστον (» Ἐπεσκόπει δέ με καὶ ἐθεράπευε, « Αχ.)· ἐξετάζω μὲ τὸν νοῦν μου, καλοστοχάζομαι, μελετῶ. » Ὃ ἂν μέλλῃς λέγειν πρότερον ἐπισκόπει τῇ γνώμῃ, « Ἰσκρ. (καὶ πθ.) » Ὑπὸ τῆς ἀρετῆς οὐκ οἰόμενοι ἐπισκοπεῖσθαι, « Ξεν.

Ἐπισκοπὴ (ἡ), = Ἐπισκόπησις, ἐπίσκεψις, ἐπιθεώρησις, ἐπιτήρησις, ἐπιστασία, ἐφορία· ἐξέτασις, ἔρευνα. 2) (ἐκκλησ.) τὸ ἀξίωμα (ἡ θέσις, τὸ ἔργον) τοῦ ἐπισκόπου. » Εἴ τις ἐπισκοπῆς ὀρέγεται, « Γρφ.

Ἐπισκόπησις, εως (ἡ). τὸ ἐπισκοπεῖν, κύτταγμα (κυρ. ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος), παρατήρησις προσεκτική, ἐξέτασις. ἐπίσκεψις. ἐπιτήρησις.

Ἐπισκοπητέον, θετ. τοῦ Ἐπισκοπέω.

Ἐπισκοπία (ἡ). ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ, εὐστοχία.

Ἐπισκοπικός, ή, όν. (ἐκκλησ.) Ὁ ἀνήκων εἰς ἐπίσκοπον.

Ἐπίσκοπος (ὁ), [ἐπισκέπτομαι]. παρατηρητής, ἐπιθεωρητής, φύλαξ, ἐπιτηρητής, ἔφορος· ἐπιστάτης, κηδεμών, ἐπιμελητὴς κτλ., (ἐκκλησ.) κυβερνήτης ἐκκλησίας, ἐπίσκοπος.

Ἐπίσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ἐπιτυχαίνων τὸν σκοπὸν (τὸ σημάδι), (ἐν γέν.) ἐπιτυχής, εὔστοχος. (μὲ γεν.) » Οἰστῶν —, « Θκρ., ἐπιτήδειος τοξότης. (καὶ τρπ.) » Νίκης ἐπίσκοπα, « Αἰσχλ., εἰς αὐτὴν ἀποβλέποντα. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Βάλλειν ἐπισκοπώτατος, « Θμς. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἐπίσκοπα, ἀντὶ

Ἐπισκόπως, ἐπίρ. Ἴσια πρὸς τὸν σκοπόν, εὐστόχως, ἐπιτυχῶς.

Ἐπι-σκοτάζω, Μ. άσω καὶ

Ἐπι-σκοτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) Σκοτίζω (Σκοτεινιάζω) τι ςεκόμενος ἔμπρὸς εἰς τὸ φῶς· (τρπ.) συγκαλύπτω, συσκιάζω. » Νῦν μὲν ἐπισκοτεῖ τούτοις τὸ κατορθοῦν· αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰ ὀνείδη, « Δμ. (καὶ πθ.) » Τῇ ἀπειρίῃ ἐπισκοτεύμενος, « Ἱππκρ., σκοτιζόμενος ἢ ἀσήμαντος ἐξ αἰτίας της.

Ἐπισκότησις, εως (ἡ). τὸ ἐπισκοτεῖν ἢ ἐπισκοτεῖσθαι, σκότισμα, σκοτείνιασμα.

Ἐπισκοτίζω, Μ. ίσω, = Ἐπισκοτέω.

Ἐπισκότισις, εως (ἡ) καὶ

Ἐπισκοτισμὸς (ὁ), = Ἐπισκότησις.

Ἐπίσκοτος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸ σκότος, σκοτισμένος, σκοτεινός.

Ἐπι-σκύζομαι, Μ. σκύσομαι, Π. (μὲ δοτ.) θυμόνω (ἀγανακτῶ) κατὰ ἢ περί τινος. » Θανεῖν εὔξαιτο ἂν ἤπερ βασιλέα αὐτῷ ἐπισκύζεσθαι, « Εὐστ.

Ἐπι-σκυθίζω [ἐπί, σκύθος Αἰολ. ἀντὶ σκύφος], Μ. ίσω. Πίνω πολὺν καὶ ἄκρατον οἶνον, (κοιν.) σβανάρω.

Ἐπι-σκυθρωπάζω, Μ. άσω. Γίνομαι σκυθρωπὸς (κατηφής, κατσουφιάζω) διά τι.

Ἐπισκύνιον (τό), [ἐπί, σκύζω]. τὸ δέρμα τοῦ μετώπου περὶ τὰ ὀφρύδια (τὸ ὁποῖον σουφρόνομεν σκυθρωπάζοντες). (συνκδχ.) ὑπερηφάνεια, ἀκαταδεξία, (κοιν.) ὕφος· ὀργή· συλλογή· (ἐν γέν.) κατήφεια, (συγχ. τῷ Ἐπισκήνιον).

Ἐπισκώπτης, ου (ὁ). περιγελαςής, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-σκώπτω, Μ. σκώψω. (μὲ αἰτ.) Πειράζω (Ἐγγίζω) τινὰ διὰ λόγων, περιπαίζω. (χ. πτ.) ἀστεΐζομαι, χωρατεύω.

Ἐπίσκωψις, εως (ἡ). πείραγμα (ἔγγιγμα) μὲ λόγια, περίπαιγμα, ἀστεϊσμός.

Ἐπι-σμαραγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βοῦζω (ἀντηχῶ) ἐπάνω εἰς.

Ἐπι-σμάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐπισμήχω.

Ἐπισμῇ, Ἀττ. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Ἐπισμάω.

Ἐπι-σμήχω, Μ. σμήξω. Τρίβω (καὶ συνκδχ. Προσάπτω, Προσκολλῶ, Προστρίβω) τι ἐπάνω εἰς, (παρβλ. Ἐπιτρίβω).

Ἐπισμυγερός, ά, όν, Π. πολλὰ ἐλεεινὸς (οἰκτρός, ταλαίπωρος, ἀξιολύπητος).

Ἐπισμυγερῶς, ἐπίρ. Π. μὲ ἐλεεινότατον τρόπον, μὲ μεγάλην ταλαιπωρίαν, πικρῶς, οἰκτρῶς, [ἐκ τοῦ

;Ἐπι-σμύχω, Μ. σμύξω. Κατατήκω, καταθλίβω.

Ἐπι-σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ (μτβτ. Προσφέρω, Δίδω, [ἐν γέν.] Πράττω τι) μὲ σοβαρότητα (μὲ ὕφος, καμαρόνων).

;Ἐπίσογκος (ὁ, ἡ). ἴσος (ὅμοιος, ἰσομεγέθης) κατὰ τὸν ὄγκον μὲ ἄλλο τι. » Κουφοτέρα ἡ γῆ τοῦ ἐπισόγκου (ἐπίσου ὄγκου, κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Βρεκιγνὺ) ὕδατος, « Στρ.

Ἔπισος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (ὡς ἔγγιστα) ἢ ἀκριβῶς ἴσος.

Ἐπι-σοφίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐπινοῶ σοφιστικώτερον, προσεπινοῶ.

Ἐπι-ισόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀκριβῶς ἢ ὡς ἔγγιστα ἴσον (ὅμοιον) μὲ ἄλλο τι, ἐξισάζω, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀπισόω).

,Ἐπισπάδην [ἐπισπάω], ἐπίρ. Ῥουφηκτά, μονοῤῥοῦφι. » Πίνειν ἐπισπ., « Ἱππκρ.

Ἐπι-σπαίρω, Μ. σπαρῶ. Τρέμω 'σὰν τὸ 'ψάρι (Σπαρταρίζω, Λαχταρίζω) διά τι.

Ἐπίσπασις [ἐπισπάω], εως (ἡ). τράβηγμα ἐπάνω, ῥούφημα.

Ἐπισπασμὸς (ὁ), = τῷ προηγ.

Ἐπ σπαστὴρ (ὁ), = Ἐπίσπαστρον.

Ἐπισπαστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα (τὴν δύναμιν) νὰ τραβᾷ, ἑλκυστικὸς (κυρ. καὶ μτφορ.)

Ἐπίσπαστος, ἡ ἢ ος, ὸν ἢ ον. Τὸν ὁπ. εἵλκυσεν ἢ δύναται νὰ ἑλκύσῃ τις. » Κακὸν —, « Ὀδ. Σ., Ω., τὸ ὁπ. ἐπισπᾶταί (ἐπισύρει) τις εἰς ἑαυτὸν μόνος.

Ἐπίσπαστρον (τό). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς τράβηγμα ἄλλου τινός· (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ κρικέλλα (ἢ ἄλλο τι πρὸς τὴν αὐτὴν χρῆσιν) τῆς θύρας· τὸ σχοινὶ τὸ ὁποῖον σύροντες κλείει τὸ δίκτυ· εἶδος παραπετάσματος (κουρτίνας) ἀνοιγοκλειομένης μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐπι-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Σύρω (Τραβῶ) τι πρός. ‖. (μσ.) τραβῶ κατόπιν μου ἢ πρὸς τὸ μέρος μου· (τρπ.) προξενῶ (ἐπιφέρω) τι εἰς ἐμαυτόν, γίνομαι αἴτιος τῆς ἰδίας μου εὐτυχίας ἢ (συχνότ.) δυστυχίας· ἑλκύω, καταπείθω, παρακινῶ (πρὸς μίμησίν μου). » Ὥστε καὶ τὸν Κῦρον ἐπισπάσασθαι ἐμπλησθῆναι δακρύων τὰ ὄμματα, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Τὴν θάλασσαν ἐξαπίνης πάλιν ἐπισπωμένην, « Θκ., (κατὰ τὸν Σχλ.) ἐπερχομένην.

Ἐπισπεῖν, ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐφέπω.

Ἐπι-σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ 'πάνω. σπείρω ἔπειτα ἀπὸ ἢ ἐκ δευτέρου, ἐξανασπέρνω.

Ἐπίσπεισις, εως (ἡ). τὸ ἐπισπένδειν, ἐπίχυσις σπονδῆς ἢ ἐν εἴδει σπονδῆς.

Ἐπίσπεισμα (τό). τὸ ἐπιχεόμενον ἐν εἴδει σπονδῆς (κυρ. ἀπὸ τὸ περισσεῦον εἰς τὸ ποτῆρι), (ὅθεν) » Ἐκκεχυμένων βίων ἐπίσπεισμα, « Πλ., [ἐκ τοῦ

Ἐπι-σπένδω, Μ. σπείσω. (μὲ δοτ.) Χύνω ὑγρόν τι ἐν εἴδει σπονδῆς ἐπάνω εἰς. 2) (μσ.) κάμνω πάλιν σπονδὰς (συνθήκας, εἰρήνην) μετά τινος.

Ἐπι-σπερμαίνω, Μ. ανῶ. Χύνω τὸ σπέρμα μου ἐπάνω εἰς, (συγχ. τῷ Ἀποσπερμαίνω).

Ἐπισπερχής, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ βιαστικὸς (πρόθυμος, δραστήριος, αὐστηρὸς κτλ.), [ἐκ τοῦ

Ἐπι-σπέρχω, Μ. σπέρξω, = Ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω, βιάζω, κατεπείγω, κινῶ τι ἢ (ἐλλ.) κινοῦμαι.

Ἐπισπερχῶς, ἐπίρ. Μὲ μεγάλην ταχύτητα (προθυμίαν, ἀκρίβειαν, αὐστηρότητα κτλ.).

Ἐπισπέσθαι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐφέπομαι.

Ἐπι-σπεύδω, Μ. σπεύσω, = Ἐπείγω, κατεπείγω, παρακινῶ, ἐπιταχύνω· (αμτβ. ἢ ἐλλ.) σπεύδω (προθυμοῦμαι, συντρέχω) εἴς τι. » Οἷς μὴ φύσις ἐπέσπευσε, « Πλάτ., δὲν τοὺς ἐβοήθησεν. » Ἀλλὰ ταῦτα (τὰ παρὰ πότον σπουδαῖα ζητήματα) οὐκ εἰς ταὐτὸ τῷ οἴνῳ ἐπισπεύδει, « Ξεν., δὲν συμβιβάζονται.

Ἐπίσπῃ, Π. β'. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐφέπομαι.

Ἐπι-σπλαγχνίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Αἰσθάνομαι συμπάθειαν (οἶκτον) περί τινος, εὐσπλαγχνίζομαι.

Ἐπίσπληνος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ τὴν σπλῆνα, σπληνιασμένος.

Ἐπισπόμενος, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐφέπομαι.

Ἐπισπονδὴ (ἡ). ὑστερινὴ (μεταγενεςέρα) συνθήκη.

Ἐπισπορὰ (ἡ). τὸ ἐπισπείρειν, σπάρσιμον ἐπάνω εἰς· δεύτερον (ἐπάνω εἰς τὸ πρῶτον, ὀψιμώτερον) σπάρσιμον, 'ξανασπάρσιμον,

Ἐπισπορεύς, έως (ὁ). ὁ ἐπισπείρων.

Ἐπισπορία, (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπισπορά.

Ἐπίσπορος (ὁ, ἡ). ὁ σπαρεὶς ἢ σπειρόμενος ἔπειτα ἢ ἐπάνω ἀπό. » Ἐπίσπορα (τά), « Θφρ., (ὄσπρια ἢ λαχανικὰ) ὅσα σπείρονται πολλάκις τοῦ ἔτους. (μτφορ.) » Ἐπίσποροι, « Αἰσχ., ἀντὶ Ἐπίγονοι, ἀπόγονοι, μεταγενέστεροι.

Ἐπι-σπουδάζω, Μ. άσω, = Ἐπισπεύδω, (κοιν.) κάμνω γλίγωρα.

Ἐπισπουδαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπισπουδάζων (ἄλλον ἢ ἑαυτόν), πρόθυμος, δραςήριος.

Ἐπισπών, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τῷ Ἐφέπω.

Ἐπισ-σείω, Π. ἀντὶ Ἐπισείω.

Ἐπισ-σεύω, Π. ἀντὶ Ἐπισεύω.

Ἔπισσος [ἐπί], η, ον, Π. (σπντт.) ὑστερινός, μεταγενέστερος, (παρβλ. Μέτασσος καὶ Περισσός).

Ἐπίσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπισεύομαι]. ὁ ἐρχόμενος μὲ βίαν (μὲ ὁρμήν), τρεχάτος, βιαστικός. » Πόθεν ἐπίσσυτος, « Αἰσχλ. » Πηγὴ —, « αὐτ., = Ἐπίῤῥυτος. » Χρόνος —, « αὐτ., ὁ μέλλων, ὁ ἐπερχόμενος.

Ἐπίσσωτρον (τό), Π. ἀντὶ Ἐπίσωτρον.

Ἐπίστα, Δ. ἀντὶ Ἐπίστασαι, β'. ἑν. πρσ. τοῦ Ἐπίσταμαι.

Ἐπίσταγμα (τό). τὸ ὡς ἰατρικὸν ἐπισταζόμενον.

Ἐπισταγμὸς (ὁ). τὸ ἐπιστάζειν, ἐπίςαξις.

Ἐπισταδὸν [ἐφίσταμαι], ἐπίρ. Π. ἐπιςατικῶς, ἐπιμόνως, προθύμως· ἐφεξῆς, κατὰ σειράν, κατὰ συνέχειαν, (παρβλ. Παρασταδόν).

Ἐπι-στάζω, Μ. στάξω. Στάζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) ἐπάνω εἰς ἢ συχνά. (ἰατρ.) μοῦ ἔρχεται αἷμα ἀπὸ τὴν μύτην.

Ἐπισταθείς, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐφίστημι.

Ἐπίσταθμα (τά). καταλύματα (κωνάκια) τῶν στρατιωτῶν.

Ἐπι-σταθμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ζυγίζω, (μτφορ.) λογαριάζω (μετρῶ) μὲ τὸν νοῦν μου, σκέπτομαι.

;Ἐπισταθμεία (ἡ), = Ἐπισταθμία.

Ἐπι-σταθμεύω, Μ. εύσω. Κωνεύω (Κάμνω ἢ Δίδω εἰς ἄλλον κωνάκι) πουθενά, (συνκδχ.) παρενοχλῶ. » Τὰ ὦτα διαλέξεσιν ἀκαίροις ἐπισταθμεύειν, « Πλ. (καὶ πθ.) » Οἰκίαι χαμαιτύπαις ἐπιςαθμευόμεναι, « αὐτ., ἐχρησίμευον ὡς καταλύματα ἑταιρίδων.

Ἐπιστάθμη (ἡ), = Στάθμη.

Ἐπισταθμία (ἡ). τὸ νὰ ἐπισταθμεύῃ (κωνεύῃ) τις πουθενά· ἡ ὑποχρέωσις τοῦ νὰ δέχωνται οἱ πολῖται τοὺς διαβαίνοντας στρατιώτας (πρέσβεις κτλ.) εἰς τοὺς οἴκους των, (κοιν.) νὰ τοὺς δίδουν κωνάκι » Τῶν ἐπισταθμιῶν ἀπαλλάξας ἠγαπήθη, « Πλ. 2) τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ ἐπιστάθμου.

Ἐπίσταθμος (ὁ, ἡ). ὁ προστιθέμενος εἰς τὸν σταθμὸν (εἰς τὸ βάρος), (παρβλ. Ἐπίμετρον). 2) ὁ καταλύων (ἔχων ἢ κάμνων κωνάκι) εἰς τὸν οἶκόν τινος, (συνκδχ. ἢ τρπ.) ἐπείσακτος, ἔπηλυς. ‖. (οὐσ.) ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν ἑτοιμασίαν καὶ διανομὴν τῶν σταθμῶν (τῶν καταλυμάτων), (Τουρκ.) κωνακτσῆς, (Γαλλ.) maréchal des logis. (ἐν γέν.) φροντιστής, ἐπιςάτης, (ὅθ. παρὰ τοῖς Πέρσ.) σατράπης ὑποδεεστέρας τάξεως, ὑποδιοικητής.

Ἐπιστάκτης, ου (ὁ). ὁ χρησιμεύων πρὸς (ἰατρ.) ἐπίσταξιν.

Ἐπι-σταλάζω, Μ. άξω καὶ

Ἐπισταλάω, Μ. άσω (;), = Ἐπιστάζω.

Ἐπίσταλμα (τό). κάθε πρᾶγμα περὶ τοῦ ὁπ. ἐπιστέλλει (μηνᾷ, διορίζει, παραγγέλλει) ἢ τὸ ὁπ. παρηγγέλθη νὰ ἐπιςείλῃ τις εἴς τινα, παραγγελία, (Ἰταλ.) κομμισσιόνε.

Ἐπισταλτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐπιστέλλειν (γράφειν ἐπιςολάς), ἐπιςολικός. » Ἡ Δοτικὴ ἐπισταλτική, « Γρμτ.

Ἐπισταλτικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἐπιςολῆς

Ἐπίσταμαι, Μ. ἐπιστήσομαι (παρτ. Ἠπιστάμην, ἀόρ. Ἠπιστήθην, καὶ τὸ θετ. Ἐπιστητέον). (κυρ. ἢ κατ' ἐτυμολογίαν) Ἰων. ἀντὶ Ἐφίσταμαι, (ἐπὶ τῆς τρπ. σημασ. τοῦ) » Ἐφίστημι τὸν νοῦν εἴς τι, (ὅθ. συνήθ. μὲ αἰτ.) ἠξεύρω, γνωρίζω, εἶμαι ἐπιστήμων (εἰδήμων) τινὸς πράγματος, ἔχω ἐπιτηδειότητα (ἱκανότητα) εἴς τι, ἠμπορῶ (εἶμαι εἰς κατάστασιν) νά. (μὲ αἰτ.) » Πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα, « Ἰλ. Ψ. (καὶ μὲ ἀκριβέστ. προσδιορ.) » Τέκτονος, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα, « Ἰλ. Ε. » Ὁ παῖς τε τοὺς τεκόντας οὐκ ἐπίσταται, « Εὐρ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Ὅς τις ἐπίσταιτο ᾗσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν, « Ἰλ. Ξ. » Οὐδέ οἱ ὀστέα ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ συλλέξαι, « Ἰλ. Φ. » Νῦν δ' οὔτ' ἄρ πῃ θέσθαι ἐπίσταμαι, « Ὀδ. Ν. » Ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ, « Ὀδ. Δ. (ἢ ἐπίρ.) » Σαφῶς ἐπίστασο, « Αἰσχλ. » Τοὺς Συριστὶ ἐπισταμένους, « Ξεν. ‖. (ἡ μτχ.) Ἐπιστάμενος, η, ον, Π. (μὲ γεν. ἢ δοτ. ἐλλ.) ἀντὶ Ἐπιστήμων, εἰδήμων, ἐπιτήδειος. (χ. πτ.) συνετός, φρόνιμος. » Ἀνδρὸς ἐπισταμένου, « Ὀδ. Ξ. (ἢ καταχρ.) » Ἐπισταμένοισι πόδεσσιν, « Ἰλ. Σ. (ὅθεν

Ἐπισταμένως, ἐπίρ. = Ἐπιστημόνως, ἐπιτηδείως· φρονίμως. » Εὖ καὶ ἐπισταμένως, « Ἰλ. Κ., Ὀδ. Γ.

Ἐπίσταξις, εως (ἡ). τὸ ἐπιστάζειν, στάξιμον (κυρ. αἵματος ἀπὸ τὴν μύτην).

Ἐπιστάς, ᾶσα, άν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἐφίσταμαι.

Ἐπιστασία (ἡ), = Ἐπίστασις, προσοχὴ (» Συνορᾶν μετ' ἐπιστασίας, « Εὐς.)· γνῶσις, συναίσθησις (» Ἐς ἐπιστασίην τῆς νούσου ἀφικνεόμενοι, ἄχθονται τῇ ξυμφορῇ, « Ἀρετ.)· τὸ καθῆκον (τὸ ἔργον, τὸ ἀξίωμα) τοῦ ἐπιστάτου, προστασία, ἐπιμέλεια, φροντίς. » Τραφεὶς δ' ἀναγώγως, Λακωνικὴν ἐπιστασίαν οὐκ ἤνεγκε, « Συν.

Ἐπιστάσιος (ὁ, ἡ). ὁ ςαματῶν. » Ζεὺς —, « Πλ., (Λατ.) jupiter stator, [ἐκ τοῦ

Ἐπίστασις [ἐφίστημι], εως (ἡ). (ἐνεργ.) σταμάτισμα, ἐμπόδισμα. » Αἵματος (» Οὔρου » Κοιλίης) —, « Ἱππκρ. 2) (μσ.) σάσιμον (σταμάτισμα) πουθενά. » Γενομένης δὲ κατὰ τὸν τόπον ἐπιστάσεως, « Πλ. » Πολλὰς γὰρ ἔσχεν φροντίδων ἐπιστάσεις, « Σοφ. » Ὄζους ἐμποιεῖν διὰ τὴν ἐπίςασιν, « Θφρ. 3) (μτφορ.) προσήλωσις τοῦ νοὸς, προσοχὴ, ἐπιμέλεια, παρατήρησις ἀκριβής. » Ἐν τῇ ἐπιςάσει καὶ τῷ ἀτενισμῷ, « Θφρ. » Ἐπιςάσεως προσδεῖται ϗ θεωρίας, « Πλδ. » Ἐξ ἐπιστάσεως, « αὐτ., μετ' ἐπιστασίας. » Πολλοὺς ἦγεν εἰς ἐπίστασιν, αὐτ., τοὺς ἔκαμνε προσεκτικούς. 4) ἐπιτήρησις, ἐφορία, ἐπιστασία. » Ἐπιτρέπειν ἔργων ἐπίστασιν, « Ξεν.

Ἐπιστατεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἐπιςάτου, ἐπιστασία.

Ἐπιστατέον, = Ἐπιστατητέον.

Ἐπι-στατεύω, Μ. εύσω καὶ

Ἐπι-στατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἐπιςάτης (Ἔχω τὴν ἐπιςασίαν) ἐπάνω εἴς τι, φροντίζω νὰ γένῃ (νὰ τελειώσῃ) τι. (μὲ γεν.) » Ἐπιστατ. τοῦ εἶναι, « Ξεν. (ϗ μὲ δοτ.) » Ἐπιστατ. τοῖς μανθάνουσι, « Πλ. (καὶ ἀπολ.) » Τιμόκλει' ἐπεςάτει, Λύσιλλ' ἐγραμμάτευεν, « Ἀρςφ. (καὶ αἰτ.) » Τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπεστάτει; Σοφ., = Ἐπέκειτο, παρηκολούθει.

Ἐπιστατήρ, Δ. Π. ἀντὶ

Ἐπιστάτης [ἐφίσταμαι], ου (ὁ). (ἀρχ. ϗ κατὰ λέξ.) ὁ ἱστάμενος ἐπάνω ἢ πλησίον ἢ κατόπιν τινὸς, (ὅθ.) ζήτυλας (ψωμοζήτης) στεκόμενος εἰς τὴν θύραν τινός. » Οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκȣ σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης, « Ὀδ. Ρ. (εἰς τὸν πόλεμον) ὁ παρατεταγμένος ἀμέσως ὄπισθεν τοῦ Προστάτου (ἴδε Ξεν. Ἱππαρχ. Β', 4). 2) (συνήθ.) ὁ ἐπιστατῶν (παραςέκων) εἴς τι, ἔχων (διωρισμένος εἰς) ὁποιανδήποτε ἐπιστασίαν, ἔφορος, ἐπιτηρητής· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ Πρύτανις τοῦ ὁπ. ἦτον ἡ σειρὰ νὰ ἐπιστατῇ διὰ μίαν μόνην ἡμέραν εἰς τὰ πράγματα· (ἐν γέν.) ἀρχηγὸς, διοικητὴς, προεστώς· κυβερνήτης πλοίου· παιδαγωγὸς κτλ. » Καὶ ἐν τοῖς ἔργοις, ἄν τε ἐπίτροπος ᾖ ὁ ἐφεσηκὼς, ἄν τε ϗ ἐπιστάτης, « Ξεν. » Ἐπιστατῶν πολλῶν πολιτικὴ κοινωνία δεῖται, « Ἀρςτ. 3) (σπντ.) ἀντὶ Ἐπιστήμων, (Πλατ. Πρωταγόρ. 9). 4) (ὡς ἐσ.) πυροστιά, ἡ ὑποκρατήριον, ἡ βάσις ςύλου, (παρβλ. Ὑποςάτης). 5) = Σταμίν.

Ἐπιστατητέον, θετ. τοῦ Ἐπιστατέω. » Φιλοσόφῳ οὐ πολεμητέον μὲν, ἐπιστατητέον δὲ καὶ πολέμοις ϗ στρατοπέδοις, « Αξ.

Ἐπιστατικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐπιςασίαν ἢ εἰς ἐπιςάτην. 2) ὁ γινόμενος-

Ἐπιστατικῶς, ἐπίρ. γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐπισταδὸν, προθύμως, προσεκτικῶς. » Συνεῖδε πάντως ὁ ἐπιστατικῶς τοῖς λεγομένοις ἀκολουθῶν, « Εὐστ.

Ἐπιστάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐπιςάτης.

† Ἐπίστατον (τὸ), = Ἐπιστάτης (4).

Ἐπι-σταχύω, Μ. ύσω, Π. φυτρόνω (ἀναδίδομαι) καὶ αὐξάνω ὡς στάχυς (μτφ.) » Νεῖόν που κἀκείνῳ ἐπισταχύεσκον ἴουλοι, « Ἀπλλ.

Ἐπιστέαται, Ἰων. ἀντὶ Ἐπίστανται.

Ἐπι-στεγάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω ἀπὸ 'πάνω μὲ στέγην ἢ ὡς ἂν μὲ στέγην.

Ἐπι-στεγνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπιπωματίζω στεγανῶς.

Ἐπι-στείβω, Μ. ςείψω. Πατῶ (Περιπατῶ) ἐπάνω εἰς. » Ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον, « Σοφ. 2) (τρπ.) ἐπιχειρίζομαι, » Ἔργον ἐπιστείβ., « Ὀρφ.

Ἐπι-στείνομαι (χ. Μ.), Π. στενοχωροῦμαι ὑπὸ (τοῦ πλήθους, τοῦ βάρους κτλ.).

Ἐπιστείριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐφηρμοσμένος εἰς τὴν στεῖραν (καρίναν) τοῦ πλοίου.

Ἐπι-στείχω (χ. Μ.), Π. ὁδεύω (περιπατῶ, ὑπάγω) πρὸς, Ἐπιπορεύομαι. » Κἀνέμων ἀήματα.. ἐπιστείχειν χθόνα, « Αἰσχλ.

Ἐπι-στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλνω (κυρ. εἴδησιν ἢ γράμμα) πρός τινα, μηνῶ (προστάζω, παραγγέλλω) δι' ἀπεσταλμένου ἢ δι' ἐπιστολῆς. (ἐν γέν.) ἀφίνω (δίδω) παραγγελίαν εἴς τινα, ἐντέλλομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Οὐ δυνατὸν εἶναι, παρ' ἃ βασιλεὺς ἐπέστειλεν αὐτῷ, ἄλλα ποιεῖν, « Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Τῷ τότε ναυάρχῳ ἐπέστειλαν, ὑπηρετεῖν Κύρῳ, εἴ τι δέοιτο, « αὐτ. » Ἐπιςέλλειν δ' αὐτῷ τοὺς ἀπολλυμένους, ἐὰν σωθῇ, ἀπαγγεῖλαι ὅτι, « αὐτ. » Καὶ τἄλλα ἐπιστείλαντες τὰ πρέποντα εἰπεῖν, ἀπέπεμψαν αὐτούς, « Θκ. (καὶ πθ.) » Ταῦτα ἐπεσταλμένοι ἀπ' αὐτῶν, ὥστε ἀπαγγεῖλαι, « αὐτ. » Καί μοι ἐκ βασιλέως ὧδε ἐπέσταλται, « Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) » Τὰ ἐπεσταλμένα, « Θκ., Πλ., Ἡρωδ., τὰ γράμματα καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς διαλαμβανόμενα· (ἐν γέν.) αἱ παραγγελίαι. » Αἱ νῆες κατὰ τάχος ἔπλεον κατὰ τὰ ἐπεςαλμένα ὑπὸ Δημοσθένȣς, « Θκ. (ἴδε Ἐπίσταλμα). 2) (μτγν.) γράφω ἐπιστολάς. » Ἦν δὲ καὶ ἐπιςέλλειν δεινός, « Σδ. 3) Π. ἀντὶ Περιστέλλω, μαζόνω τὸ φόρεμά μου ἐπάνω. » Φᾶρος ἐπιστείλασα κατωμαδὸν, « Ἐπγρ.

Ἐπι-στενάζω, Μ. άξω καὶ

Ἐπι-στεναχίζω, Μ. ίσω, Π. καὶ

Ἐπι-στενάχω καὶ (μσ.) -άχομαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ-

Ἐπι-στένω, Μ. στενῶ. (μὲ δοτ.) Ἀναςενάζω ἐπάνω εἰς (δηλ. διά, ἐν ᾧ γίνεται) τι.

Ἐπι-στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεφανόνω, ἐπιθέτω στέφανον.

Ἐπιστεφὴς, έος (ὁ, ἡ). γεμάτος 'ως τὰ χείλη ('ως τὸ στεφάνι, 'ως τὸν ἐπάνω γῦρον). (μὲ γεν.) » Κρατῆρας ἐπιςεφέας οἴνοιο, « Ἰλ. Θ., Ὀδ. Β. » (Νῆσος) ὕλης ἐπιστεφὴς, « Ἀρχίλ. [ἐκ τοῦ

Ἐπι-στέφω, Μ. στέψω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Γεμίζω τὸ ποτῆρι κτλ. μέχρι τοῦ στεφάνου (τοῦ ἐπάνω γύρου, τοῦ χείλους). » Κρητῆρας ἐπεςέψαντο ποτοῖο, « Ἰλ. Α. 2) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) προσφέρω τι εἰς τιμήν τινος. » Χοὰς τῷδ' ἐπέστεφε, « Σοφ.

Ἐπιστέωνται, Ἰων. ἀντὶ Ἐπίστωνται, γ'. πλθ. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐπίσταμαι.

Ἐπιστηθίδιος (ὁ, ἡ), = Ἐπιστήθιος.

Ἐπι-στηθίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Ἀκχουμβῶ μὲ τὸ στῆθος ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπιστήθιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τοῦ ςήθȣς. » Φλὲψ —, « Νικ.

Ἐπι-στηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπιθέτω (κυρ. εἰς μνῆμα) στήλην, στολίζω μὲ-

Ἐπίστημα (τὸ). πᾶν ὅ, τι στήνεται ἐπάνω εἴς τι, (κυρ.) στήλη κτλ. μνήματος, (παρβλ. Ἐπίθημα).

Ἐπιστήμη (ἡ), [ἐπίσταμαι]. προσήλωσις τοῦ νοὸς, προσοχὴ, ἐπιμέλεια. » Ἃ μὴ μεμάθηκας προσλάμβανε ταῖς ἐπιστήμαις, « Ἰσκρ. 2) γνῶσις, μάθησις, ἐμπειρία, ἐπιτηδειότης, προκοπή. » Θεράποντας ἀρίστους ἐπιστήμαις, « Ξεν.

Ἐπίστημι, Ἰων. ἀντὶ Ἐφίστημι.

Ἐπιστημονικὸς, ή, όν, (ϗ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐπιστήμην· ὁ ἀσχολούμενος ἢ ἔχων ἕξιν εἰς τὰς ἐπιστήμας ε δήμων τῶν ἐπιστημῶν.

Ἐπιστημόνως (τὸ συγκρ. Ἐπιστημονέςερον), ἐπίρ. Ὡς ἐπιστήμων, ἐμπείρως· ἐπιτηδείως.

Ἐπίστημος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐπιστήμων.

Ἐπιστημοσύνη (ἡ), = Ἐπιστήμη, μάθησις, προκοπὴ, ἐμπειρία.

Ἐπιστήμων, ονος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν. ἢ προθετ. αἰτ.) ὁ ἐπιστάμενός (γνωρίζων μὲ ἀκρίβειάν) τι, εἰδήμων, ἔμπειρος· ἐπιτήδειος· προκομμένος. φρόνιμος.

Ἐπιστῆναι, ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐφίσταμαι.

Ἐπιστήριγμα (τὸ). ἐφ' οὗ τις ἐπιστηρίζεται, ἀκκουμβιστῆρι, ἐπακκούμβισμα.

Ἐπι-στηρίζω, Μ. ίξω. Ἀκκουμβῶ τι (ϗ μσ. Ἀκκουμβῶ ἐμαυτὸν) ἐπάνω εἰς, ἐπακκουμβῶ.

Ἐπιστητέον, θετ. τοῦ Ἐπίσταμαι.

Ἐπιστητικὸς, ή, όν. Πρόθυμος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ μανθάνειν.

Ἐπιστητὸς, ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ προσλάβῃ (νὰ γνωρίσῃ) δι' ἐπιςήμης (νὰ μάθῃ). » Τὸ ἐπιστητὸν μαθητὸν «, Ἀρςτ.

Ἐπιστιγμὴ (ἡ). στιγμὴ βαλλομένη ἐπάνω εἰς. [ἐκ τοῦ

Ἐπι-στίζω, Μ. στίξω. Βάλλω στιγμὴν ἐπάνω εἰς, σημαδεύω ἀπὸ 'πάνω μὲ ςιγμὰς ἢ στίγματα.

Ἐπι-στίλβω, Μ. στίλψω. Λάμπω (ὑαλίζω) ἐπιπολαίως, ἔχω ὑαλιςερὴν ἐπιφάνειαν.

Ἐπίστιος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐφέστιος. ‖. (οὐσ.) Ἐπίστιον (τὸ), κατοικία, οἶκος (μὲ ὅλα τὰ ἐν αὐτῷ)· οἰκογένεια· (ἐπὶ πλοίων) = Νεώσοικος, νεώριον.

Ἐπι-στιχάομαι-ῶμαι, Π. = Ἐπιστείχω.

Ἐπίστιχος (ὁ, ἡ). βαλμένος ἐπὶ ςίχον (κατὰ σειρὰν), διατεθειμένος κατ' εὐθυγραμμίαν.

Ἐπι-στοβέω-ῶ, [ἐπὶ, στόβος], Μ. ήσω, Π. (μὲ αἰτ.) = Ἐπισκώπτω, χλευάζω, περιπαίζω.

Ἐπι-στοιβάζω, Μ. άσω. Στοιβάζω τι ἐπάνω, εἰς, ἐπισωρεύω, (ὅθ.

Ἐπιστοίβασις, εως (ἡ), = Ἐπισώρευσις.

Ἐπιστολάδην [ἐπιστέλλω], ἐπίρ. Π. μὲ σηκωμέναις ταῖς ποδιαῖς τοῦ φορέματος ἐπάνω, (ἐπμ.) εὐσχήμως, κοσμίως (Ιl).

Ἐπιστολεὺς, έως (ὁ). ὁ ἐπὶ τοῦ στόλου, δεύτερος μετὰ τὸν στόλαρχον, διάδοχος ἢ τοποτηρητὴς τοῦ στολάρχου, ὑποναύαρχος ἢ ἀντιναύαρχος. 2) (μτγν.) γραμματεὺς ἢ γραμματοκομιστὴς, [ἐκ τοῦ

Ἐπιστολὴ (ἡ). (ἐν γέν.) εἴδησις ἢ παραγγελία στελλομένη πρός τινα ἐγγράφως ἢ δι' ἀπεσταλμένου, (συνήθ.) γράμμα τὸ ὁπ. στέλλει τις εἴς τινα. (ἁπλ.) ἐντολὴ, παραγγελία. » Μεμνημένοι τῆς τοῦ πατρὸς ἐπιστολῆς, « Πλάτ.

Ἐπιστολιαφόρος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ὁ φέρων (μεταφέρων, ἐπιφορτισμένος μὲ) ὁποιανδήποτε παραγγελίαν, (συνήθ.) = Γραμματοκομιστὴς, γραμματοφόρος, (ὅθ. ‖. οὐσ.) = Ἐπιστολεὺς, ὑποναύαρχος.

Ἐπιστολίδιον (τὸ), = Ἐπιστόλιον.

Ἐπι-στολίζω, Μ. ίσω. Στολίζω ἀπὸ 'πάνω, ἐνδύω.

Ἐπιστολικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόδιος δι') ἐπιστολὴν (γράμμα).

Ἐπιστολιμαῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος δι' ἐπιστολῆς ἢ ἐν εἴδει ἐπιςολῆς. » Δυνάμεις ἐπιστολιμαῖαι, « Δμ., στρατεύματα εἰς τὸ χαρτὶ μόνον γραμμένα, ἀνύπαρκτα πραγματικῶς.

Ἐπιστόλιον (τὸ). μικρὰ ἐπιστολὴ, γραμματάκι, (Γαλλ.) μπιλλιέτο, ῥαβασάκι.

Ἐπιστολιοφόρος (ὁ, ἡ), = Ἐπιστολιαφόρος.

Ἐπιστολογραφικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (χρησιμεύων πρὸς) τὸ γράφειν ἐπιςολάς. » Γράμματα (τῶν Αἰγυπτ.) τὰ ἐπιστολογραφικά, « Πορφ., Κλμ., τὰ (ἄλλ.) Δημοτικά, [ἐκ τοῦ

Ἐπιστολογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων ἐπιςολὰς, γραμματικὸς (ἐπιφορτισμένος τὴν ἀλληλογραφίαν τινός).

Ἐπιστολοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἐπιστολῆς, ὅμοιος μὲ ἐπιστολήν.

Ἐπι-στοματίζω καὶ

Ἐπι-στομίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τι ἐπάνω εἰς τὸ στόμα τινὸς, (ἐπμ.) τοῦ κλείω τὸ στόμα, τὸν ἀποστομόνω. (ἐπὶ ἵππȣ) κρατῶ (δαμάζω) διὰ τῆς ἐπιστομίδος, (ἐν γέν. ϗ τρπ.) ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω. 2) ῥίπτω τινὰ τὰ 'πίστομα, τὸν κάμνω νὰ πρoμυτίσῃ. » Ὅπως ἐμποδίσας τὸν τρέχοντα ἐπιστομιῇ, « Αχ.

Ἐπιστόμιον (τὸ) καὶ

Ἐπιστομὶς, ίδος (ἡ), καὶ

Ἐπιστόμισμα (τὸ). πᾶν ὅ, τι χρησιμεύει πρὸς κλείσιμον τοῦ στόματος (κυρ. καὶ μτνμ.), (ἰδιαιτ.) τὸ σίδηρον τοῦ χαλινοῦ. τὸ καπίστρι, (Γαλλ.) bâillon. στούπωμα (ἀγγείου). στρηφτάρι τοῦ μασταριοῦ, (Τουρκ.) μουσλοῦκι κτλ., (μτφορ.) μέσον πρὸς ἀποστόμωσιν· ἐμπόδιον.

Ἐπιστομισμὸς (ὁ). τὸ ἐπιστομίζειν, ἀποστόμωμα.

Ἐπι-στομόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπιστομίζω.

Ἐπι-στοναχέω, Μ. ήσω καὶ

Ἐπι-στοναχίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἐπιςένω.

Ἐπι-στορέννυμι καὶ (συγχ.) Ἐπιστόρνυμι, Μ. στορέσω. Στρόνω (Ἁπλόνω) τι ἐπάνω εἰς

Ἐπιστρατεία καὶ Ἐπιστράτευσις, εως (ἡ). ἐκστρατεία κατά τινος, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-στρατεύω ϗ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. (μὲ δοτ.) Κινῶ (Ὑπάγω) μὲ ςράτευμα κατά τινος, ἐκστρατεύω.

Ἐπιστράτηγος (ὁ). ὁ δεύτερος μετὰ τὸν στρατηγὸν, (καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις) διάδοχος ἢ τοποτηρητὴς τοῦ στρατηγοῦ, (Γαλλ.) général lieutenant.

Ἐπιστρατηΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐπιςρατεία.

Ἐπι-στρατολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Στρατολογῶ προσέτι (ἐκ προσθήκης).

Ἐπι-στρατόομαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐπιςρατεύομαι.

Ἐπιστρατοπεδεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπι-στρατοπεδεύω, Μ. εύσω. Στήνω τὸ στρατόπεδόν μου καταντικρὺ (καὶ εἰς θέσιν πρόσφορον ὥστε νὰ ἐπιπέσω ἐνδέοντι κατὰ) τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπιστραφεὶς εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. ϗ

Ἐπιστρεπτέον, θετ. τοῦ Ἐπιστρέφω.

Ἐπιστρεπτικὸς, ή, όν. Ὁ προξενῶν ἢ δυνάμενος νὰ προξενήσῃ ἐπιστροφὴν (μεταβολὴν, προσοχὴν κτλ.).

Ἐπιστρεπτικῶς, ἐπίρ. Προσεκτικῶς, (γρμτ.) ἐξήγ. τοῦ Ἐπιστροφάδην.

Ἐπίστρεπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ (ἐπι)στρέψῃ, γυριστὸς, (Γαλλ.) tournant. » Τροχοὶ χάλκεοι ἐπίςρεπτοι πρὸς τὸ τοὺς εἰσερχομένȣς ἐπιςρέφειν αὐτούς, « Ἡρδ. 2) Π. ἄξιος ἐπιςροφῆς (προσοχῆς, παρατηρήσεως), ἀξιοθέατος.

Ἐπιστρέφεια (ἡ). φροντὶς, σκέψις· προσοχὴ, ἐπιμέλεια· δραςηριότης· ἐπιτηδειότης, δεινότης, [ἐκ τοῦ

Ἐπιστρεφὴς, έος (ὁ, ἡ). εὔστροφος, εὐλύγιστος· (μτφορ.) προσεκτικὸς, προβλεπτικὸς, ἐπιμελής· πρόθυμος· ἐπιτήδειος· ἀκριβὴς, αὐστηρός· δραστήριος· πανοῦργος, ὀξύνους, δεινὸς, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-στρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω (Γυρίζω) τι πρός. κάμνω τινὰ νὰ στραφῇ (νὰ γυρίσῃ) ὀπίσω (ϗ μτφορ.) ν' ἀλλάξῃ γνώμην (φρόνημα) ἢ νὰ γένῃ προσεκτικώτερος (νὰ συναισθανθῇ ἑαυτὸν, νὰ μετανοήσῃ, νὰ ἔλθῃ εἰς θεογνωσίαν). ‖. (μσ. ἢ ἐλλ.) γυρίζω (ἔρχομαι ἢ ὑπάγω) ὀπίσω· στρέφομαι ἵνα ἰδῶ· (μτφορ.) ἔρχομαι εἰς συναίσθησιν (εἰς μετάνοιαν, εἰς θεογνωσίαν)· καλοστοχάζομαι, προσέχω, φροντίζω, μοὶ μέλλει περί τινος, τὸ θεωρῶ σπουδαῖον (σκέψεως καὶ προσοχῆς ἄξιον). » Οὐδὲν ἐφροντίσατε οὐδ' ἐπεςράφητε ἐπ' οὐδενὶ τούτων, « Δμ. » Τῆς λευκῆς καλάμης οὐδὲν ἐπιστρέφομαι, « Ἐπγρ. (καὶ πθ.) » Λόγοι ἐπεςραμμένοι, « Ἡρ., ἐμφαντικοὶ, σπουδαῖοι, κάμνοντες ἐντύπωσιν, εὔστοχοι. 2) περιφέρομαι (τριγυρίζω ἢ συχνάζω [κωνεύω] περαςικὸς) πουθενά. » Πάντῃ ἐπιστρέφεται, « Ὅμ. Ὕμν. » Ἐν ὁπόσαις τε χώραις ἐνοικεῖ ϗ εἰς ὁπόσας ἐπιςρέφεται, « Ξεν., (παρβλ. Ἀναστρέφω).

Ἐπιστρεφῶς (εὐχρηςότ. τὸ Ἰων. Ἐπιςρεφέως), ἐπίρ. Εὐστρόφως, (μτφορ.) ἐπιτηδείως, εὐστόχως· προθύμως. προσεκτικῶς, ἐπιμελῶς. » Εἴρετο ἐπιςρεφέως, « Ἡρ., μὲ περιέργειαν, μὲ ἔμφασιν.

Ἐπίστρεψις, εως (ἡ). γύρισμα ὀπίσω ἢ ἀνάποδα.

Ἐπι-στρογγύλλω, Μ. υλῶ, Π. κάμνω τι ὁλοστρόγγυλον ἢ σχεδὸν στρογγυλὸν, στρογγυλαίνω ὁπωσοῦν.

Ἐπιστρόγγυλος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ἢ ἐντελῶς στρογγυλὸς, ὁλοστρόγγυλος.

Ἐπιστροφάδην [ἐπιστρέφω], ἐπίρ. Στρέφων ἢ Στρεφόμενος πρὸς ὅλα τὰ μέρη ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω. » Ἐπιστροφάδην δ' ἐβάδιζεν, « Ὅμ., ὀπισθοποδητί. 2) (κατ' ἄλλ.) = Ἐπιστρεφῶς, προθύμως, ἐπιμόνως.

Ἐπιστροφεὺς [ἐπιστρέφω], έως (ὁ). ὁ πρῶτος σπόνδυλος (ἁρμὸς) τοῦ λαιμοῦ.

Ἐπιστροφὴ (ἡ). τὸ ἐπιστρέφειν, γύρισμα (ὀπίσω,) ἐπάνοδος, (τρπ.) μετάνοια, ἐρχομὸς εἰς θεογνωσίαν· σκέψις, προσοχὴ, ἐπιμέλεια, φροντίς (» Ἄξιον ἔδοξεν ἐπιςροφῆς εἶναι τὸ πρᾶγμα, « Ξεν. Πλβ)· ἀκρίβεια, ἐμβρίθεια, τόνος (ἔμφασις) λόγου· δεινότης· (Π.) σύχνασμα ἢ κώνευμα εἴς τινα τόπον. » Δωμάτων ἐπιςροφαί, « Αἰσχλ., (παρβλ. Ἀναστροφή).

† Ἐπιστρόφησις, εως (ἡ). ἡ ἔν τινι τόπῳ ἐπιστροφὴ (ἀναστροφὴ, διατριβὴ), ἐπιμιξία.

Ἐπιστροφία (ἡ). ἡ προξενοῦσα ἐπιστροφὴν (ἐπάνοδον, μεταμέλειαν), μεταβάλλουσα τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.), (Λτν. Venus Verticordia).

Ἐπιστροφίδες (αἱ). τὰ στρημμένα μαλλιὰ, σγουρὰ, (χυδ.) κατσαρά.

Ἐπίστροφος (ὁ, ἡ). στρημμένος, γυρισμένος, γυριστός. » Δρόμος (» Ὅρμος) —, « Ἀπλλν. 2) (μτφορ.) = Ἐπιςρεφὴς, προσεκτικὸς, ἐπιμελὴς, ἀκριβὴς, δραςήριος, πρόθυμος. 3) ὁ ἔχων ἐπιμιξίαν (συναναστροφὴν) μετά τινος ἢ συχνάζων εἴς τινα τόπον, (ἐπμ.) σχετισμένος, οἰκεῖος. » Ἀνθρώπων (ϗ τρπ. » Τῆς ἀρετῆς) —, « Ὀδ. Λ., Εὐς.

Ἐπιστρόφως, ἐπίρ. = Ἐπιστρεφῶς.

Ἐπίστρωμα (τὸ). πᾶν ὅ, τι στρώνεται ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ 'πάνω, χαλὶ, μακάτι, χασᾶς (ἀλόγου), κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐπι-στρώννυμι, Μ. στρώσω, = Ἐπιστορέννυμι.

Ἐπι-στρωφάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ αἰτ.) = Ἐπιστρέφω (2), περιέρχομαι, περιηγοῦμαι.

Ἐπιστυγὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ μισητὸς (βδελυκτὸς), ἀποτρόπαιος.

Ἐπι-στυγνάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Σκυθρωπάζω (Γίνομαι περίλυπος) διά τι.

Ἐπιστύλιον (τὸ). ἡ μεγάλη δοκὸς ἡ ἐπιστηριζομένη ὁριζοντίως εἰς τοὺς ςύλȣς καὶ ἀνέχουσα τὴν ςέγην ἢ τὸ πάτωμα, (Γαλλ.) architrave.

Ἐπιστυλὶς, ίδος (ἡ), = Ἐπιστύλιον.

Ἐπι-στύφω, Μ. ςύψω. Προξενῶ κἄποιαν στυφάδαν (καὶ μτνμ. δυσαρέσκειαν), ἐγγίζω. » Τὸ ὠφελίμως ἐπιςῦφον τῶν γραφῶν ὑπεκλύοντες, « Βασ.

Ἐπι-στωμύλλομαι, Μ. υλοῦμαι. Φιλοτιμοῦμαι νὰ φανῶ στωμύλος (γλαφυρὸς, ἀστεῖος) εἴς τι. » Ἐγὼ.. καὶ κωμῳδίαις ἐπιστωμύλλομαι, « Συν.

Ἐπι-συγ-κάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω τι ὁμοῦ μὲ ἢ ἐπάνω εἰς ἢ ὕστερον ἀπό.

Ἐπι-συγ-κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνάζω (Συναθροίζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἔπειτα ἀπό

Ἐπι-συ-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ἑνόνω (Συνάπτω) προσέτι.

Ἐπι-συκοφαντέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Συκοφαντῶ τινα προσέτι ἢ περί τινος.

Ἐπι-συλ-λέγω, Μ. λέξω. Συλλέγω (Συναθροίζω) προσέτι ἢ μετέπειτα.

Ἐπισύλληψις [ἐπὶ, συλλαμβάνω], εως (ἡ). ἐπάνω εἰς τὴν πρώτην ἄλλη σύλληψις, (ἴδε Ἐπικύησις).

Ἐπι-συμ-βαίνω, Μ. βήσομαι. Συμβαίνω ἔπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις, (ὅθ.) » Ἐπι-

συμβαίνοντα, « Φιλοσοφ., αἱ ἐπεισιώδεις (αἱ ἐπίκτητοι, αἱ κατὰ σύμπτωσιν) ἰδιότητες τοῦ ὑποκειμένου.

Ἐπισυμμαχία (ἡ), = Ἐπιμαχία.

Ἐπι·συμ·μύω, Μ. μύσω. (μὲ δοτ.) Κλείομαι (Συγκλείομαι) ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπι·συμ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Συμπίπτω ἔπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπι·συμ·πλέκω, Μ. πλέξω. Συμπλέκω προσέτι.

Ἐπι·συν·άγω, Μ. άξω. Συνάζω (Συναθροίζω) προσέτι ἢ ἔπειτα ἢ ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπισυναγωγὴ (ἡ). ἡ μετέπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις γινομένη σύναξις (συνάθροισις).

Ἐπι·συν·αθροίζω, Μ. οίσω, γρματ. ἐξήγ. τοῦ Ἐπαγείρω.

Ἐπι·συν·αινέω-ῶ, Μ. αινέσω. (μὲ δοτ.) Ἐγκρίνω (Ἀποδέχομαι, Συγκατατίθεμαι εἴς) τι.

Ἐπι·συν·άπτω, Μ. άψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἑνόνω (Συνδέω) τι πρὸς τοῖς ἄλλοις. ‖. (ἐλλ. ἢ μσ.) ἑνόνομαι, πλησιάζω ἀμέσως εἰς. » Τῇ Πελοποννήσῳ ἐπισυνάπτει, « Εὐστ.

Ἐπισύνδεσις, εως (ἡ) καὶ

Ἐπισύνδεσμος (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπι·συν·δέω, Μ. δήσω. Συνδέω (Περιπλέκω) τι ἐκ νέου ἢ ἔτι μᾶλλον. » Οὐ λύει τὴν ἀπορίαν, ἀλλ' ἐπιξυνδεῖ μᾶλλον, « Θφρ.

Ἐπι·συν·δίδωμι, Μ. δώσω. Ἑνόνομαι (Συῤῥέω) ἔπειτα ἀπὸ ἢ ὁλονέν.

Ἐπισυνδρομὴ (ἡ). τὸ ἐπισυντρέχειν, συῤῥοή.

Ἐπι·σύν·ειμι, Μ. ειμι. Συνέρχομαι (Ἀνταμόνομαι, Συμβαίνω) ἔπειτα ἀπὸ ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπι·συν·είρω (χ. Μ.), = Ἐπισυμπλέκω.

Ἐπισυνένησα, ἀόρ. τοῦ Ἐπισυννέω.

Ἐπι·συν·έχω, Μ. ἕξω. Κρατῶ τι ἀκόμη ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις. » Γυναῖκα ἐπισυνέχ., « Γρφ., 'παίρνω, νυμφεύομαι.

Ἐπισύνθεμα (τὸ). ἐπισώρευμα σύνθετον.

Ἐπισύνθεσις [ἐπισυντίθημι], εως (ἡ). προσθήκη, πρόσθεσις, συνένωσις, ἐπισώρευσις.

Ἐπισύνθετος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ προσθήκης (κατ' ἐπισώρευσιν) σύνθετος.

Ἐπισυνθήκη (ἡ). ὑστερινὴ (μεταγενεστέρα) συνθήκη, ἄρθρα προστεθέντα ὕστερον εἰς τὰς συνθήκας.

Ἐπισύνθημα (τὸ), = Ἐπισύνθεμα.

Ἐπι·συν·ίστημι, Μ. ἐπι·συ·στήσω (ἀόρ. β'. Ἐπισυνέστην κτλ.). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Συνάζω (Συναθροίζω) τι πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐπάνω εἰς, ἐπισωρεύω. ‖. (μσ. ἀποθετ.) κάμνω συνωμοσίαν ἢ ἐπανάστασιν κατά τινος. 2) λαμβάνω σύστασιν (ὕπαρξιν, φυτρόνω, γεννῶμαι) προσέτι ἢ ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπι·συν·νέω (νηέω), Μ. νήσω. Συνεπισωρεύω.

Ἐπι·συν·οικίζω, Μ. ίσω. Φέρω καὶ ἄλλους νὰ κατοικήσουν πουθενὰ ἐκτὸς τῶν ἤδη ἐνοικούντων, αὐξάνω διὰ νέων ἀποίκων τὸν συνοικισμὸν ἀρτισυστάτου πόλεως.

Ἐπι·συν·τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω (Βιάζω, Στενοχωρῶ) ἔτι μᾶλλον.

Ἐπι·συν·τέμνω, Μ. τεμῶ. Συντέμνω ἔτι μᾶλλον.

Ἐπι·συν·τήκω, Μ. τήξω. Συντήκω (Ἰσχναίνω) ἔτι μᾶλλον.

Ἐπι·συν·τίθημι, Μ. ἐπισυν·θήσω. Προσθέτω (Ἀραδιάζω) καὶ ἄλλα ἀπὸ 'πάνω· ἑνόνω πρὸς τοῖς ἄλλοις. (τρπ.) κάμνω νεωτέρας (μεταγενεστέρας) συνθήκας.

Ἐπι·συν·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω πουθενὰ (Συῤῥέω) κατόπιν ἄλλων.

Ἐπι·συρίζω (συρίττω), Μ. ίξω. (μὲ δοτ.) Συρίζω περὶ (δηλ. κατά) τινος. » Μάτην δ'.. ἐπεσύρισεν ἦχος ἱμάσθλης, « Νόνν.

Ἐπίσυρμα (τὸ), [ἐπισύρω]. πᾶν ὅ,τι σύρεται κατόπιν τινός. οὐρὰ φορέματος συρτοῦ κτλ. 2) σημεῖον (ἴχνος) πράγματος τὸ ὁπ. ἐσύρθη διά τινος τόπου.

Ἐπισυρμὸς (ὁ). τὸ ἐπισύρειν (σύρειν κατόπιν) τι, (μτφορ.) ἀμέλεια, ἀργοκινησία, ἀδράνεια, νωθρότης. 2) = Διασυρμός, περιγέλασμα· περιφρόνησις, ἐξευτελισμός.

Ἐπι·συῤ·ῥέω, Μ. ῥεύσομαι. Συῤῥέω (Συνέρχομαι) πουθενά.

Ἐπισύῤῥοια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπι·σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω (Τραβῶ) κατόπιν μου. (μτφορ.) τραβῶ εἰς μάκρος, παρατείνω, ἀναβάλλω· ἀδιαφορῶ, δὲν μοι μέλει, δὲν προσέχω, φέρομαι (πράττω τι) μὲ νωθρότητα. » Πέπλον (» Θεραπαίνας) ἐπισυρ., « Αξ. » Ἐπισύρων τὰ πράγματα καὶ διακλέπτων τῇ ἀπολογίᾳ τὴν κατηγορίαν, « Λσ. (καὶ ἐλλ.) » Ἐπισύροντες ἐροῦσιν, « αὐτ. » Ἐν ταῖς πράξεσι μὴ ἐπισύρειν, « Μ. Ἀντν. (καὶ πθ.) » Γράμματα ἐπισεσυρμένα, « Αχ., γραμμένα μὲ βίαν. » Τὸ ἐπισεσυρμένον τοῦ λόγου, « Κικ., ἄτονον.

Ἐπισύστασις [ἐπισυνίστημι], εως (ἡ). σύναξις (συνάθροισις, συῤῥοὴ) πολλῶν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος ἐναντίον τινός, συνωμοσία.

Ἐπι·συ·στέλλω, Μ. στελῶ. Συστέλλω (Συμμαζόνω) ὁλονὲν καὶ ἑκάστοτε πλειότερον.

Ἐπι·συ·στρέφω, Μ. στρέψω. Συναθροίζω βαθμηδὸν πολλοὺς (Κάμνω συῤῥοὴν λαοῦ) κατά τινος. Συστρέφω εἰς ἕν, Ἐπισυνάγω. » Ἐκ τῶν διῃρημένων εἰς τὰ ἡνωμένα ἐπισυστρέφω τὸν ἀριθμόν, « Λογγ.

Ἐπίσυχνος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ συχνὸς (πολὺς ἢ πυκνός). ‖. (τὸ οὐδ.) Ἐπίσυχνον, = τῷ-

Ἐπισύχνως, ἐπίῤ. Πολλὰ ἢ Ἀρκετὰ συχνά, συχνότερον.

Ἐπισφαγεύς, έως (ὁ). τὸ μεταξὺ τοῦ λαιμοῦ καὶ τῶν ὤμων κοίλωμα.

Ἐπι·σφαγιάζομαι, Μ. άσομαι καὶ

Ἐπι·σφάζω, Μ. σφάξω. Σφάζω (Θυσιάζω) τινὰ ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπισφαίριον καὶ

Ἐπίσφαιρον (τὸ). τὸ περιτύλιγμα τῆς χειρὸς τῶν σφαιρομαχούντων πυγμάχων. 2) δερμάτινον σφαιρίδιον προσαρμοζόμενον εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ξίφους τῶν γυμναζομένων τὴν ὁπλομαχίαν.

Ἐπισφαίρωμα (τὸ). σφαιροειδὲς ἐπίθεμα.

Ἐπι·σφακελίζω, Μ. ίσω. Γαγγραινιάζω ἐπιπολαίως ἢ τέλος πάντων, (ὅθεν:

Ἐπι·σφακέλισις, εως (ἡ). γαγγραίνιασμα (κυρ. κοκκάλου) ἐπιπόλαιον ἢ ἐπερχόμενον.

Ἐπισφάλεια (ἡ). τὸ ἀφῃρ. οὐσ. τοῦ-

Ἐπισφαλής, έος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀσφαλής, δηλ.) εὔκολος εἰς τὸ νὰ πέσῃ ἢ νὰ κάμῃ ἄλλον νὰ πέσῃ, ὀλισθηρός, ἐπικίνδυνος.

Ἐπι·σφάλλω, Μ. σφαλῶ. Κάμνω τινὰ νὰ σφάλῃ (νὰ παραπατήσῃ, νὰ ξεγλιστρήσῃ, νὰ πέσῃ).

Ἐπισφαλῶς, ἐπίῤ. Ἐπικινδύνως.

;Ἐπίσφατος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐπίφατος, (παρβλ. Πρόσφατος).

Ἐπι·σφάττω, Μ. σφάξω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπισφάζω.

Ἐπι·σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ἐπισφίγγω, σφίγγω τι δυνατὰ (συναρμόζω σφιγκτὰ) ἐπάνω εἰς.

Ἐπίσφηνον (τὸ). σφηνοειδὲς κλωνάριον.

Ἐπι·σφίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω τι δυνατὰ ἢ ἔτι μᾶλλον. » Τὴν ἀμφισβήτησιν —, « Σξτ., τὴν κάμνω δυσκολωτέραν.

Ἐπι·σφοδρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ σφοδρότερον (δυνατώτερον, ἰσχυρότερον)

Ἐπι·σφραγίζω, Μ. ίσω. Βουλλόνω ἀπὸ 'πάνω. ‖. (μσ.) ἐπικυρόνω (ἐπιβεβαιόνω) τι μὲ τὴν σφραγῖδά μου· βάλλω καὶ τὴν τελευταίαν σφραγῖδα εἴς τι.

Ἐπισφράγισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἡ διὰ (ἢ ὡς διὰ) σφραγῖδος ἐπικύρωσις, ἐπιβεβαίωσις.

Ἐπισφράγισμα (τὸ) καὶ

Ἐπισφραγισμὸς (ὁ) = Ἐπισφράγισις.

Ἐπισφραγιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπισφραγίζων (βουλλόνων).

Ἐπι·σφύζω, Μ. σφύξω. Σφύζω (Κτυπῶ καθὼς ὁ σφυγμὸς) ἔπειτα.

Ἐπισφύριον (τὸ). μέρος τῆς κνημῖδος τὸ ὁπ. ἐσκέπαζε τὰ σφυρὰ (τὰ κότσια) τοῦ ποδός. (κατ' ἄλλ.) ἡ κόπτσα (τὸ θηλυκωτῆρι) ἢ τὸ δέσιμον τῆς κνημῖδος, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ

Ἐπισφύριος καὶ Ἐπίσφυρος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἢ βαλλόμενος ἐπάνω εἰς τὰ σφυρὰ (τὰ κότσια) τοῦ ποδός.

Ἐπι·σχάζω, Μ. σχάσω. Χαράζω (μὲ τὸ ξυράφι) ἐπιπολαίως.

Ἐπι·σχεδιάζω, Μ. άσω. Κάμνω ἢ Λέγω τι περί τινος ἐκ τοῦ προχείρου (ἀπροετοιμάστως, ὅπως μοῦ ἔλθοι ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὸν νοῦν), αὐτοσχεδιάζω.

Ἐπισχεδόν, ἐπίῤ. Π. πλησίον· ὡς ἔγγιστα. » Ἐπισχεδὸν ἐρχομένοιο, « Ἀπλλν., ἐν ᾧ πλησιάζει.

Ἐπι·σχέθω, Π. ἀντὶ Ἐπέχω.

Ἐπίσχεο, Ἰων. ἀντὶ Ἐπίσχου, μσ. ἀόρ. β'. τῆς προσ. τοῦ Ἐπέχω.

Ἐπισχερὼ [ἐπί, σχερός], ἐπίῤ. Π. κατὰ σειράν, ἀραδικῶς, ἕνας κατόπιν ἢ ἐπάνω τοῦ ἄλλου. (ἐπὶ χρόνου) ἔπειτα· κατ' ὀλίγον ἤ, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον.

Ἐπίσχες, ἀόρ. β'. τῆς προσ. τοῦ Ἐπέχω.

Ἐπισχεσία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπίσχεσις, πρόσχημα, πρόφασις.

Ἐπίσχεσις [ἐπέχω], εως (ἡ). σταμάτισμα, ἐμπόδισμα, ἐμπόδιον, πρόφασις. » Οὔ τις ἐπίσχεσις.. ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, « Ὀδ. Ρ.

Ἐπισχετέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐπέχω.

Ἐπισχετικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐπέχειν (σταματᾷν, ἐμποδίζειν).

Ἐπι·σχηματίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω ἐξωτερικῶς (κατ' ἐπιφάνειαν).

Ἐπι·σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω τι ἐπιπολαίως (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν), χαράζω, (συγχ. τῷ Ἐπισχάζω).

Ἐπίσχισμα (τὸ). σχίσμα ἐπιπόλαιον.

Ἐπίσχιστος (ὁ, ἡ). σχισμένος ἐπιπολαίως.

Ἐπι·σχναίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὅλως διόλου ἰσχνόν, λιγνεύω ἐντελῶς ἢ ἔτι μᾶλλον, (ἄλλ. διορθ. Ἀπισχναίνω).

Ἐπι·σχολάζομαι, Μ. άσομαι. Χρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ. διαλείπω.

Ἐπι·ισχυρίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐνισχύομαι, δυναμόνω. 2) = Ἀπισχυρίζομαι, διϊσχυρίζομαι, ἀντιτείνω ἰσχυρῶς, (Συνέτ. ἐπις).

Ἐπι·ισχύω, Μ. ύσω, = Ἐνισχύω, ἐνδυναμόνω· (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) ἐνισχύομαι, δυναμόνω.

Ἐπ·ίσχω, Μ. ἐπι·σχήσω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπέχω.

Ἐπι·σωματόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι σωματωδέστερος (ὀγκωδέστερος), αὐξάνω ἑνούμενος μὲ ἄλλο σῶμα.

Ἐπίσωμος (ὁ, ἡ). σωματώδης, εὐτραφής.

Ἐπισώρευσις, εως (ἡ). ἡ σωρηδὸν ἐπίθεσις, [ἐκ τοῦ-

Ἐπι·σωρεύω, Μ. εύσω. Προσθέτων ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου σχηματίζω σωρόν.

Ἐπίσωτρον (τὸ). τὸ σιδηροῦν στεφάνι, τὸ ὁπ. προφυλάττει τὴν περιφέρειαν τοῦ τροχοῦ (τὸ σῶτρον).

Ἐπιταγὴ (ἡ). διαταγή, προσταγή.

Ἐπίταγμα (τὸ), [ἐπιτάσσω]. προσταγή, παραγγελία. 2) δόσιμον ἐπιβαλλόμενον (κυρ.) εἰς πόλιν κυριευθεῖσαν. 3) ἄρθρον συνθήκης προστεθὲν ἔπειτα. 4) μέρος στρατεύματος ἀκολουθοῦν κατόπιν, (Γαλλ.) **corps de réserve.** (ἰδιαιτ.) σῶμα (τάγμα) στρατιωτικὸν συγκείμενον ἀπὸ 2200 ἀνθρώπους.

Ἐπιταγματικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐπίταγμα· ὁ ἐν εἴδει ἐπιτάγματος.

Ἐπίταδε, ἐπίῤ. (ἀντὶ) Ἐπὶ τάδε, πρὸς τὰ ἐνταῦθα, ἐδῶθε, παρεδῶθες, πρὸς τὸ ἐδῶθεν μέρος, (ἀντιθ. τῷ Ἐπέκεινα).

†Ἐπιτάδειος καὶ Ἐπιτάδηος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἐπιτήδειος.

Ἐπιταδεύεν, Δ. ἀντὶ Ἐπιτηδεύειν.

Ἐπιταθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιτείνω.

Ἐπιτακτήρ, ῆρος, Π. ἀντὶ-

Ἐπιτάκτης, ου (ὁ). ὁ ἐπιτάττων (διατάττων), ἀρχηγός, διευθυντὴς κτλ.

Ἐπιτακτικός, ἡ, όν (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐπιτάττειν (προστάζειν, διοικεῖν), ἀρχικός.

Ἐπίτακτος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' ἐπιταγὴν διωρισμένος, διατεταγμένος· ἐπιβεβλημένος (ἐν εἴδει βιαίου φόρου). ‖. (οὐσ.) (στρατιώτης) παρατεταγμένος ὄπισθεν τῶν προμαχομένων (Λατ. **triarius**) ἢ ἀνήκων εἰς τὸ ἐπίταγμα (εἰς τὴν ῥεζέρβαν).

Ἐπι·ταλαιπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμένω ταλαιπωρούμενος εἴς τι, ὑποφέρω ἀλλεπαλλήλους ταλαιπωρίας (κακοπαθείας) περί τινος.

Ἐπιταλάριος (ὁ, ἡ). ἡ κρατοῦσα τάλαρον (καλαθάκι). » Ἀφροδίτη —, « Πλ., (Λατ.) **venus calathina.**

Ἐπίταμα (τὸ), [ἐπιτείνω]. τέντωμα.

Ἐπι·τάμνω, Μ. ταμέω, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιτέμνω.

Ἐπι·τανύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ἐπιτείνω.

Ἐπιτὰξ [ἐπιτάσσω], ἐπίῤ. Κατὰ τάξιν, κατὰ σειράν, κατ' εὐθεῖαν. » Τῆς ὁδοῦ τὴν ἐπιτάξ, « Κωμ., τὴν ἐπίτομον.

Ἐπίταξις, εως (ἡ). τὸ ἐπιτάττειν (προστάζειν, διατάττειν, κτλ.). » Φόρου —, « Ἡρ., ῥίψιμον δοσίματος. » Στρατοῦ —, « Αξ., διορισμὸς σώματος ἐπιτάκτων.

Ἐπιτάραξις, εως (ἡ). ταραχή, σύγχυσις, θόλωμα. » Ὀμμάτων —, « Πλάτ., [ἐκ τοῦ

Ἐπι·ταράσσω (ττω), Μ. άξω. Ταράττω ἐπιπολαίως ἢ ἐπανειλημμένως, θολόνω· (τρπ.) συγχύζω, προξενῶ ἀνησυχίαν, ἐνοχλῶ.

Ἐπιτάῤῥοθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπίῤῥοθος, βοηθός, (καθὼς Ἀταρτηρὸς ἀντὶ Ἀτηρός).

Ἐπίτασις, εως (ἡ). τὸ ἐπιτείνειν ἢ ἐπιτείνεσθαι, τέντωμα (» Ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει τῶν χορδῶν, « Πλάτ.). (τρπ.) τόνος, ὁρμή, σφοδρότης· προσπάθεια· αὔξησις, μεγαλοποίησις· (ἰδιαιτ.) ἡ δέσις (ἡ περιπλοκὴ) τῶν περιπετειῶν τοῦ δράματος, (παρβλ. Πρότασις).

Ἐπι·τάσσω (ττω), Μ. τάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Προστάζω, διατάττω, παραγγέλλω. » Οὐ γὰρ δεῖ ἐπιτάττεσθαι τὸν σοφόν, ἀλλ' ἐπιτάττειν, « Ἀρστ. 2) διορίζω τινὰ νὰ σταθῇ (τὸν τοποθετῶ) κατόπιν ἄλλου (ὡς ἐπίτακτον) ἢ ἐναντίον τινός, ἀντιτάττω. » Ἐπετέτακτο δὲ Ἀριστοκράτει μὲν Περικλῆς, « Ξεν.

Ἐπιτατικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἐπιτείνειν (μεγαλοποιεῖν, αὐξάνειν κτλ.), προξενῶν ἐπίτασιν, αὐξητικός.

Ἐπιτατικῶς, ἐπίῤ. Μὲ ἐπίτασιν (αὔξησιν κτλ.).

Ἐπιτάφιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐπάνω εἰς τὸν τάφον ἢ εἰς τὴν ταφὴν (τὴν κηδείαν, τὸν ἐνταφιασμόν) τινος, ἐπικήδειος ἢ ἐπιτύμβιος. » Λόγος —, « Ῥτρ. » Ἐπιτάφιον (ἐνν. ᾆσμα ἢ ἐπίγραμμα), « Αξ.

Ἐπιτάχυνσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπι·ταχύνω, Μ. υνῶ. Π. Βιάζω τι νὰ γένῃ ταχύτερον, παρακινῶ τινα νὰ κάμῃ ὀγληγορώτερα, ἐπισπεύδω.

Ἐπι·τέγγω, Μ. τέγξω. Βρέχω (Μουσκεύω) τι ἐπιπολαίως.

Ἐπίτεγκτος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐπίτεγξιν.

Ἐπίτεγξις, εως (ἡ). βρέξιμον τοῦ ἐπάνω μέρους (τῆς ἐπιφανείας) τινὸς σώματος, (συνκδχ.) μαλάκωμα.

Ἐπιτεθειασμένως [ἐπιθειάζω], ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ ἐνθουσιασμόν, ὡς ἐμπνευσμένος θεόθεν.

Ἐπιτέθυμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐπιθύω, (συγχ. τῷ-

Ἐπιτέθυμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐπιτύφω.

Ἐπιτεῖλαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιτέλλω.

Ἐπι·τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω (Ἁπλόνω) τι ἐπάνωθέν τινος ἢ ἔτι μᾶλλον, τεντόνω δυνατά. (συνκδχ.) ἐκτείνω, παρατείνω· παρακινῶ, βιάζω. (μτφορ.) αὐξάνω, (ἀμτβ.) γίνομαι περισσότερος. (μσ. μὲ αἰτ. προθετ.) προσπαθῶ (ἀγωνίζομαι) νὰ κατορθώσω τι· εἶμαι ἀνυπόμονος (ἀνήσυχος) ν' ἀκούσω ἢ νὰ ἰδῶ τι. (μὲ δοτ.) εἶμαι ἐντελῶς προσηλωμένος (ἔκδοτος) εἴς τι. » Ἐπέτεινε δὲ ὑπὲρ αὐτῆς (τῆς τάφρου) ξύλα, « Ἡρ. » Τὰ τόξα καὶ τὰς λύρας ἀνίεμεν, ἵνα ἐπιτεῖναι δυνηθῶμεν, « Πλ. (καὶ πθ.) » Τόξον ἐπιτεινόμενον ῥήγνυται, ψυχὴ δ' ἀνειμένη, « Αξ. » Τὰ φωτεινὰ καὶ λαμπρὰ τοῖς σκιεροῖς ἐπιτείνεται, « Πλ. » Ταύτῃ σφοδρῶς αὐτοῦ ἐπιτεταμένου, « Παρθ. » Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σίτου πλείω χρόνον ἐπιταθῆναι, « Ξεν., νὰ παραταθῇ, νὰ διαρκέσῃ, (κοιν.) νὰ πορευθῇ, νὰ περάσῃ. » Ἐπιτεταμένος τῇ πικρίᾳ, « Δσκρ., καθ' ὑπερβολὴν πικρός, πικρότατος· (καὶ ἀμτβτ.) » Καὶ τὸ ψῦχος ἐπέτεινε, πνεύματος ἐπιγενομένου, « Αξ. » Τὸ ἐπιτεῖνον τῆς ἑρμηνείας, « Μαρκελλ., τὸ σχοινοτενές.

Ἐπι·τειχίζω, Μ. ίσω. Κτίζω τεῖχος (φρούριον) κατά τινος (δηλ. εἰς θέσιν ἀπὸ τὴν ὁπ. νὰ ἠμπορῶ εἰς κάθε καιρὸν νὰ ἐπιπίπτω εὐκόλως ἐναντίον του ἢ νὰ εἰσβάλλω εἰς τὸν τόπον του). (μὲ δοτ.) » Οἱ δὲ Ἀθην., πέμψαντες εἰς Αἴγιναν ὁπλίτας, ἐπετείχισαν Αἰγινήταις καὶ ἐπολιόρκουν αὐτούς, « Ξεν.

Ἐπιτείχισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπιτείχισμα (τὸ). φρούριον (ὀχύρωμα) κτισμένον κατά τινος (δηλ. εἰς θέσιν ἁρμοδίαν πρὸς τὰς κατ' αὐτοῦ ἐπιδρομάς). » Τὴν Εὔβοιαν κατασκευάζων ἐπιτείχισμα τῆς Ἀττικῆς, « Δμ.

Ἐπιτειχισμὸς (ὁ), = Ἐπιτείχισις.

Ἐπιτειχιστής, οῦ (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἐπιτείχισμα.

Ἐπι·τεκμαίρομαι, Μ. αροῦμαι. Μαντεύω, συμπεραίνω.

Ἐπι·τεκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεννῶ (Ἀποκτῶ) καὶ ἄλλα τέκνα ἔπειτα, τεκνοποιῶ ὕστερον ἀπό.

Ἐπι·τεκταίνομαι Μ. ανοῦμαι Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) μηχανῶμαί τι κατά τινος, τοῦ ἑτοιμάζω παγίδα (ἐπιβουλὴν κτλ.).

Ἐπιτεκτόνημα (τὸ). ἔργον τέκτονος (κτίριον, οἰκοδόμημα) πρόσθετον.

Ἐπιτέλεια (ἡ). οἱ ἐπὶ τέλει, οἱ ἐν τέλει, οἱ ἄρχοντες, οἱ ἀξιωματικοί. 2) ἐκτέλεσις, πραγματοποίησις, ἢ 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπιμέλεια.

Ἐπι·τελειόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπιτελέω, τελειοποιῶ, τελειόνω. 2) (ἰδιαιτ.) προσφέρω.

Ἐπιτελείωμα (τὸ), (συνηθέστ. τὸ) Ἐπιτέλεωμα.

Ἐπιτελείωσις, εως (ἡ). ἐκτέλεσις, τελειοποίησις. 2) προσφορὰ ἐπιτελειώματος (θυσίας).

Ἐπι·τελεόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπιτελειόω.

Ἐπιτέλεσις, εως (ἡ). ἐκτέλεσις· τελειοποίησις.

Ἐπιτέλεσμα (τὸ). τὸ ἐκτελεσθὲν (ἐπιτελεσθέν, ἀποπερατωθέν)· ἀποτέλεσμα.

Ἐπιτελεστικός, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ ἐπιτελεῖν, ἐκτελεστικὸς τελεσιουργός, δραστήριος.

Ἐπιτελεύτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῆς τελευτῆς (τοῦ βίου) γινόμενος ἢ λεγόμενος.

Ἐπι·τελέω-ῶ, Μ. έσω. Τελειόνω, τελειοποιῶ· ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ· κάμνω τελετήν, ἑορτάζω· πληρόνω, ἀποδίδω τὸ χρέος μου, ἐξοφλῶ. » Γάμον (» Ἀγῶνα, » Θέας) ἐπιτελεῖν, « Αξ. » Ἐπιτελέσαι βασιλεῖ ἃ ὑπέσχετο, « Θκ.

» Τὰ τέλη ἐπιτελεῖν, « Ἡρ., πληρόνειν ἀνελλιπῶς τοὺς φόρους. (ꙁ μτφορ.) » Τὸν θάνατον ἐπιτελεῖν, « Ξεν., ἀποθνήσκειν, πληρόνειν τὸ κοινὸν χρέος. (ꙁ μσ.) » Ἐπιτελοῦμαι τὰ τοῦ γήρως, « αὐτ., ὑποφέρω. (καὶ πθ.) » Τούτου τοῦ ἔπεος λόγον οὐδένα ἐποιεῦντο, πρὶν δὴ ἐπετελέσθη, « Ἡρ.

Ἐπιτελέωμα (τὸ). θυσία προσφερομένη μετὰ τὴν καθαυτὸ, δευτέρα (ἔκτακτος) θυσία (κυρ, διὰ τὴν γέννησιν τέκνου).

Ἐπιτελέως, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιτελῶς, ἐντελῶς, ἀκριβῶς· τελευταῖον, ἐπὶ τέλους.

Ἐπιτελέωσις, εως (ἡ), = Ἐπιτελείωσις.

Ἐπιτελὴς [ἐπὶ, τέλος], έος (ὁ, ἡ). ὁ φθάσας εἰς τὴν ἀκμὴν (εἰς τὸ τέλος) του· (ἐπὶ πραγμ.) ὁ ἐπιτελεσθεὶς (ἐκτελεσθεὶς, πραγματοποιηθεὶς), (ἐν γέν.) τέλειος, ἐντελής. » Παρθένος —, « Αξ., ἡ ἐν ὥρᾳ γάμου. » Ἐπιτελές τι ποιεῖν, « Μελισσ., = Ἐπιτελεῖν.

Ἐπι·τέλλω, Μ. τελῶ, Π. ἀντὶ Ἐντέλλομαι, παραγγέλλω, διατάττω, διορίζω. συμβουλεύω· ἐπιτρέπω. » Ὄφρ' Ἀχιλῆϊ μῦθον ἐνίσπω, ὃν Νέστωρ ἐπέτελλεν, « Ἰλ. Λ. » Ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφετμέων, ἃς ἐπέτειλας, « Ἰλ. Ε. (καὶ κατὰ τμσ.) » Κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν, « Ἰλ. Α. (καὶ μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν. « Ὀδ. Ψ. (καὶ μσ.) » Νόστον Ἀχαιῶν, ὃν ἐπετείλατο Παλλὰς, « Ὀδ, Α. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Σοὶ δ' ἐπιτέλλομαι ὧδέ γε ῥέξαι, « Ἰλ. Β. (ꙁ πθ.) » Τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀνασσέμεν, « Πίνδ. 2) (κυρ. ἐπὶ ἀστερ.) ἀνατέλλω, ἐβγαίνω (φαίνομαι) ἔξαφνα (καθὼς δύσῃ ὁ ἥλιος), (ἐν γέν. καὶ τρπ.) ἀναφαίνομαι. » Πῆ ποτε χρὴ τέρμα μόχθων ἐπιτεῖλαι; « Αἰσχ., ποῦ θὰ φανῇ (θὰ εὑρεθῇ) τὸ τέλος τῶν κακῶν; πόθεν θὰ ἀνατείλῃ;

Ἐπι·τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω τι ἐπιπολαίως (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν), χαράζω. 2) κόπτω διὰ μιᾶς ἢ ὁπωσοῦν, κοντοκόπτω, (τρπ.) ἐμποδίζω. σμικρύνω, ὀλιγοστεύω, Συντέμνω, (ὅθ. Ἐπιτομή).

Ἐπίτεξ [ἐπὶ, τίκτω], εκος (ἡ). ἡ πλησιάζουσα εἰς τὸν καιρὸν τῆς γέννας, ἑτοιμόγεννη, (παρβλ. Ἐπίτοκος).

;Ἐπιτέον, θετ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπέρχομαι).

Ἐπι·τερατεύομαι, Μ. εύσομαι. Προσθέτω εἰς διήγημά τι τεράστια (θαύματα), τὸ μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ τερατωδέστερον.

Ἐπιτέρμιος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἢ ἐπιστατῶν εἰς τὰ τέρματα (εἰς τὰ σύνορα).

Ἐπιτερπὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ τερπνὸς (εὐάρεστος, εὐφρόσυνος, χαρίεις, νόστιμος).

;Ἐπίτερπνος (ὁ, ἡ), = Ἐπιτερπής.

Ἐπι·τέρπω, Μ. τέρψω. Εὐφραίνω τινὰ (ꙁ μσ. ἢ πθ. Εὐφραίνομαι) διά τι.

Ἐπιτερπῶς, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν τέρψιν (γλυκύτητα, νοστιμάδαν).

Ἐπι·τερσαίνω, Μ. ανῶ. Π. ξηραίνω (στεγνόνω) τι ἐπάνω εἰς. » Ἠελίῳ ψαμάθοις ἐπιτερσαίνονται (ἄλλ. ἔπι τερσαίνονται), « Ἀπλλν.

Ἐπιτεταγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιτάσσω.

Ἐπιτεταμένως [ἐπιτείνω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πολὺν τόνον, μὲ ἐπίτασιν, ἐντόνως, σφοδρῶς, ἐπιμόνως.

Ἐπιτέταρτος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ ἓν τέταρτον τοῦ ὅλου, δηλ. πέντε τέταρτα, (Παρβλ. Ἐπίτριτος).

Ἐπιτετευγμένως [ἐπιτυγχάνω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐπιτυχῶς, εὐστόχως.

Ἐπιτετηδευμένως [ἐπιτηδεύω], ἐπίρ. (μτχ.) Ἀκριβῶς, ἐπιμελῶς, ἐπιτηδείως ἢ, κατ' ἐπιτήδευσιν.

Ἐπιτέτληκα (ἀόρ. Ἐπέτλην κτλ.), πρκ. ἀντὶ ἐνς. τοῦ ἀχρ. Ἐπιτλάω, ὑποφέρω (μὲ γενναιότητα, μὲ ὑπομονὴν), ἐπιμένω, (παρβλ. Ἐπιτολμάω).

Ἐπιτετμημένως [ἐπιτέμνω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐν ἐπιτομῇ, συντόμως.

Ἐπιτετράφαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἐπιτρέπω.

Ἐπίτευγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπέτυχε (ἀπήλαυσέ, κατώρθωσε) τις. πρᾶγμα ἐπιτυχεμένον, τεχνούργημα, ἀριστούργημα. 2) = Ἐπίτευξις, ἐπιτυχία.

Ἐπιτευκτικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ συνήθως ἐπιτυγχάνων (τοῦ σκοποῦ του). (πρᾶγμα) συντελεστικὸν πρὸς ἐπιτυχίαν.

Ἐπίτευξις, εως (ἡ). τὸ ἐπιτυγχάνειν, κατόρθωσις (ἐπιτυχία, ἀπόλαυσις) τοῦ σκοπουμένου. 2) = Ἔντευξις, ἀντάμωσις.

Ἐπι·τεχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐπινοῶ (Ἐφευρίσκω) ἔπειτα νέαν τέχνην (τρόπον, μέθοδον). 2) (μὲ δοτ.) πλέκω ἀδιακόπως δόλους (πανουργίας) κατά τινος, μηχανοῤῥαφῶ.

Ἐπιτέχνασμα καὶ

Ἐπιτέχνημα (τὸ). τὸ δι' ἐπιτεχνήσεως κατορθωθὲν, σκευώρημα

Ἐπιτέχνησις, εως (ἡ). ἐφεύρεσις νέας τέχνης (μεθόδου), μεταγενεστέρα ἐπίνοια. 2) σκευωρία, μηχανουργία, μηχανοῤῥαφία.

Ἐπιτεχνητὸς, ἡ, όν. Ὁ δι' ἐπιτεχνήσεως κατορθωθεὶς (κατασκευασθεὶς), ἐπεξειργασμένος, ἔντεχνος.

Ἐπι·τεχνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Προσθέτω εἰς τὰ ἤδη τεχνολογηθέντα.

Ἐπι·τηγανίζω, Μ. ίσω. Τηγανίζω πάλιν, ξανατηγανίζω.

Ἐπιτηδείστερος καὶ Ἐπιτηδειέστερος, α, ον, Ἰων. συγκρ. τοῦ

Ἐπιτήδειος [ἐπιτηδὲς], α ἢ ος, ον. Ἁρμόδιος, ὠφέλιμος, χρήσιμος· ἱκανός· πρόσφορος, ἀνάλογος· ἄξιος (» Ἐπιτήδειος ταῦτα παθεῖν, « Δμ.)· (ἐνίοτε) ἐπιδέξιος, (Γαλλ.) adroit, (ὡς καὶ παρ' ἡμῖν). » Ἔκ τρόπου τινὸς ἐπιτηδείου (Θκδ. Η', 66), « ‖. (ὡς οὐσ.) φίλος, οἰκεῖος, πολλὰ σχετικός· συγγενής. μαθητής. (ἐνίοτε) φιλικός. » Πρὸς ἀλλήλους πολλά τε ꙁ ἐπιτήδεια διελέγοντο, « Ξεν. ‖. (εἰς τὸ οὐδ.) Ἐπιτήδεια (τὰ), τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ζωοτροφίαι κλπ.

Ἐπιτηδειότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τι ἐπιτήδειον (ἁρμόδιον, χρήσιμον, πρόσφορον κτλ.) εἴς τι, ἁρμοδιότης, ἱκανότης· ἀξιότης. συγγένεια, οἰκειότης (;).

Ἐπιτηδειόω-ῶ, Μ, ώσω. Κάμνω τι ἢ τινα ἐπιτήδειον (ἁρμόδιον) πρός.

Ἐπιτηδείως, ἐπίρ. Ἁρμοδίως, προσφόρως, ἐγκαίρως. ἐπωφελῶς. μὲ οἰκειότητα, φιλικῶς.

Ἐπιτήδεος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐπιτήδειος.

Ἐπιτηδὲς ἢ Ἐπίτηδες [ἐπὶ, τάδε], ἐπίρ. Ἐπὶ τούτῳ, ἐπ' αὐτῷ τῷ σκοπῷ· ἐπιταυτοῦ (ἐπμ.) ἐπιμόνως, ἀκριβῶς, ἐκ προμελέτης.

†Ἐπιτηδέστατος, η, ον καὶ

†Ἐπιτηδέστερος, α, ον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπιτηδεώτερος (ώτατος).

Ἐπιτήδευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπιτηδεύει (μετέρχεται) τις, ἔργον, ἐπάγγελμα· συνήθεια, ἔθιμον.

Ἐπιτήδευσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιτηδεύειν (μετέρχεσθαί) τι ἔργον (ἐπάγγελμα), ἐνασχόλησις, ἐργασία· τάξις (τρόπος) τῆς ζωῆς. διαγωγή, (κοιν.) φέρσιμον. 2) = Ἐπιτήδευμα. » Ποίαν τις ἑλόμενος ἐπιτήδευσιν ἢ τέχνην, « Πλάτ.

Ἐπιτηδευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιτηδεύων (μετερχόμενός) τι.

Ἐπιτηδευτὸς, ή, όν. Ὁ κατ' ἐπιτήδευσιν (ἐπμ. μὲ ἀκρίβειαν) κατεσκευασμένος, τεχνητὸς, ἔντεχνος, (ὅθ.) μὴ φυσικὸς, βεβιασμένος.

Ἐπι·τηδεύω, Μ. εύσω. Πράττω τι ἐπίτηδες (ἐπ' αὐτῷ τούτῳ), ἀσχολοῦμαι συνήθως εἴς τι, τὸ ἔχω ἔργον, μετέρχομαι, ἐπαγγέλλομαι. (» Τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ —, « Ξεν. [καὶ πθ.] » Κύνας ἐπιτετηδευμένας πρὸς τὸ κατὰ πόδας αἱρεῖν, « αὐτ., γυμνασμένας)· ἐπεξεργάζομαι (καλλωπίζω) ὑπὲρ τὸ δέον, (ὅθ.) » Ἐπιτετηδευμένον, « Αξ., τὸ πολλὰ τεχνικὸν, (ꙁ ἐπμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἀφύσικον, βεβιασμένον.

Ἐπιτηδέως, ἐπίρ. Ἰων ἀντὶ Ἐπιτηδείως.

Ἐπιτηδεώτατος (ώτερος), η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιτηδειότατος (ότερος).

Ἐπιτήθη (ἡ). ἡ μήτηρ ἢ ἡ προμήτωρ τῆς μάμμης.

Ἐπίτηκτος (ὁ, ἡ). (ἐπὶ μετάλλ.) λυωμένος καὶ χυμένος (προσκολλημένος) ἐπάνω εἴς τι ἤ· 2) ἀλειμμένος ἀπὸ 'πάνω (μὲ κηρὶ κτλ.), φυκιασιδωμένος, (τρπ.) προσθετὸς, προσποιητὸς, ἐπίπλαστος, (ὅθ. συγχ. τῷ) Ἐπίκτητος. » Ἐπίτηκτα φιλεῖν, « Ἐπιγρ., [ἐκ τοῦ

Ἐπι·τήκω, Μ. τήξω. Λυόνω καὶ χύνω τι ἐπάνω εἰς (ἀπὸ 'πάνω ἀπό). » Ἐπέτηξε κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα, « Ἡρ.

Ἐπιτηλὶς, ίδος (ἡ). ὁμοία μὲ τὸ φυτὸν τῆλιν, ἔχουσα παρομοίους κερατοειδεῖς λοβούς. » Μήκων —, « Νίκ., ἢ ἄλλ. Κερατῖτις.

Ἐπι·τηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέχω, φυλάττω· παρατηρῶ, καιροφυλακτῶ.

Ἐπιτήρησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιτηρεῖν (παραφυλάττειν), ἐπαγρύπνησις, παρατήρησις, προσοχή.

Ἐπιτηρητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιτηρῶν (προσέχων, παραφυλάττων), ἔφορος, παρατηρητής.

Ἐπιτηρητικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) πρὸς ἐπιτήρησιν, προσεκτικός.

Ἐπι·τίθημι, Μ. θήσω (ἀόρ. Ἐπέθηκα καὶ μσ. Ἐπεθέμην καὶ πθ. Ἐπετέθην κτλ.) Βάλλω τι ἐπάνω εἰς, ἐπιθέτω. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Λίθον δ' ἐπέθηκε θύρησιν, « Ὀδ. Ν. (καὶ ἐνν. τῆς δοτ.) » Λόχον (» Νέφος) ἀνακλῖναι ἠδ' ἐπιθεῖναι, « Ὀδ. Λ., Ἰλ. Ε., νὰ ἀνοιγοκλείῃ (ἀναιβοκαταιβάζῃ) τὸν καταῤῥάκτην τῆς θύρας. » Θύρας ἐπίθεσθε, « Αξ, κλείσατέ τας. » Καλάμῳ ἂν ἐπιθῇς βάρος, « Ἀλ. Ἀφρδ. » Ἐπιθήσει φάρμακα, « Ἰλ. Δ. (ꙁ μὲ αἰτ. προθετ.) » Ἐπιτίθει ἐπ' ἀνθρακιὰν, « Δσκρ. (καὶ μὲ γεν. σπντ.) » Τὸν δὲ λεχέων ἐπέθηκεν ἀείρας, « Ἰλ. Ω. (ꙁ παραλλ.) » Καὶ ἐπέθηκαν ἐπάνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν αἰτίαν αὐτοῦ γεγραμμένην, « Γρφ. 2) ἐγχειρίζω τι εἴς τινα (νὰ τὸ ὑπάγῃ πουθενά), τὸν ἐπιφορτίζω. » Ὁ γραμματοφόρος ᾧ τὴν ἐπιστολὴν ἐπέθηκα. « Συν. (καὶ ἐλλ.) » Ἐπέθηκεν εἰς Μιτυλίνην, « Ἡρ., ἔστειλε γράμματα, ἐμήνυσε· (ꙁ μσ.) » Ἀποθνήσκων ἐπέθετο τοῖς οἰκείοις, « Ἀθ., παρήγγειλεν, ἄφησε διαταγὴν (παραγγελίαν), (παρβλ. Ἐπιστέλλω) 3) ἐπιβάλλω (πρόστιμον κτλ.). » Σοὶ δὲ θωὴν ἐπιθήσομεν, « Ὀδ. Β. » Νόμον ἐπιθεῖναι, « Πλάτ. » Καὶ δίκην τὴν ἀξίαν ἐπιθεῖναι « τῷ ἀμελοῦντι, « Ξεν. » Ζυγὸν ἐπιθεῖναι, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Φόβον ἐπιτίθεσθαι, « αὐτ., ἐμπνέειν. » Ὄνομα ἐπιθεῖναι « Σχλ. Ἀπλλν., τοῦ ἔβγαλαν παρανῶμι (ἐπίθετον), (ὅθ. 4) (γρμτ.) συντάσσω τι μετ' ἄλλου (τὸ ἐκλαμβάνω) ὡς ἐπίθετον. » Οὐ καταλλήλως τὸ οὐδέτερον ἐπιτεθήσεται τῷ ἀρσενικῷ, « Σχλ. Ἀπλλν. 5) προσθέτω. » Ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω, « Ἰλ. Ψ. » Καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθῦναι, « Ἰλ. Η. 6) ἐφαρμόζω τι ἔπειτα (ἀπὸ 'πάνω). » Χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην, « Ἰλ. Δ. (καὶ τρπ.) » Οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις, « Ἰλ. Τ. 7) (μσ.) ἐπιχειρίζομαι. » Ἐπιθέσθαι ναυτιλίῃσι, « Ἡρ. » Θεατροσκοπίαις ἐπιθέμενοι, « Συν. 8) ἐπιπίπτω (ὁρμῶ, κινοῦμαι) ἔξαφνα κατά τινος, προσβάλλω. » Ἐπιθέσθαι τοῖς Μακεδόσι, « Διόδ. (καὶ τρπ.) » Ἐπιθέσθαι τῇ ἀρχῇ, « Πλ. » Ἐπιθέσθαι ταῖς ἀλλήλων ἁμαρτίαις, « Ἰσκρ. 9) (σπντ. ꙁ ἀμφ.) ἀντὶ Ὑπερτίθεμαι, ἀναβάλλω. » Διὰ τὴν τῶν καμνόντων ὀλιγωρίην· ἐπιτίθενται γάρ, « Ἱπποκρ., (παρβλ. Ἐπιβάλλω).

Επι·τίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ πάλιν ἔπειτα, κάμνω καὶ δευτέραν (καὶ ἄλλην) γένναν,

Επι·τιλάω-ῶ, Μ. ήσω. Τσιρλίζω (Κουτσουλῶ) ἐπάνω εἰς.

Επι·τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τιμῶ τινα μετέπειτα, (ὅθ.) ἐκδικοῦμαι τὸν θάνατόν τινος, (Ἡρ. ς'. 39.). 2) (Νμ.) καταδικάζω (εἰς πρόστιμον), (κυρ. δὲ) ἐπικυρόνω τὸ πρόστιμον τὸ ὁπ. εἶχεν ἐπιθέσῃ εἰς ἑαυτὸν αὐτὸς ὁ ὑπόδικος. » Τὴν ἀρχαίην δίκην ἐπιτιμέων, « Ἡρ., (παρβλ. Προστιμάω). 3) αὐξάνω (ἀναιβάζω) τὴν τιμὴν τοῦ πωλουμένου, τὸ ἀκριβαίνω. » Ὁ σῖτος ἐπετιμήθη, « Δμ. 4) (συνήθ. μὲ δοτ.) μέμφομαι, ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω, κατηγορῶ. » Τοῖς πεπραγμένοις ἐπιτιμᾷν, « Δμ. » Ἐπετίμων αὐτῷ πολλοὶ, ἵνα σιωπήσῃ, « Εὐαγγ.

Επιτίμημα (τὸ). τὸ γινόμενον ἢ λεγόμενον πρὸς ἐπιτίμησίν τινος, πρόστιμον, ἐπιτίμιον· ἐπίπληξις, μομφὴ, κατηγορία.

Ἐπιτίμησις, εως (ἡ). ἐπιβολὴ προστίμου (πρὸς ἐκδίκησιν)· ἐπικύρωσις προλαβούσης καταδίκης· μέμψις, ἐπίπληξις, ὀνειδισμὸς, κατηγορία. 2) αὔξησις (ἀναίβασμα) τῆς τιμῆς τοῦ πωλουμένου.

Ἐπιτιμητὴρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ

Ἐπιτιμητὴς, οῦ (ὁ). ὁ διορίζων τὴν τιμὴν ἢ τὸ πρόστιμον, ἐκτιμητὴς ἢ δικαστὴς, τιμωρὸς, ἐκδικητής· ὑπερασπιστής.

Ἐπιτιμητικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Πρόθυμος εἰς τὸ ἐπιτιμᾷν, ἐπιπληκτικὸς, ἐλεγκτικὸς, ὀνειδιστικός.

Ἐπιτιμήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Ἐπιτιμητὴρ, ἐκδικητὴς, προστάτης, ὑπερασπιστής.

Ἐπιτιμία (ἡ), = Ἐπιτίμησις, ἐπίπληξις, μομφὴ, κατηγορία. 2) τὸ δικαίωμα τοῦ ἐπιτίμου πολίτου. 3) τὰ ἀπόκρυφα μέλη (;).

Ἐπιτίμιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος πρὸς τιμήν τινος. ‖. (οὐσ.) Ἐπιτίμιον (τὸ), τὸ ἐπιβαλλόμενον πρὸς ποινὴν, πρόσιμον, (ἐν γέν.) ἀνταμοιβὴ, ἀνταπόδοσις τῶν ἴσων.

Ἐπίτιμος (ὁ, ἡ). ἔντιμος, τιμώμενος, ἐν ὑπολήψει· ἔχων ἄθικτον τὴν τιμήν του, (ἐπμ.) ἀπολαμβάνων ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ ἐλευθέρου πολίτου, (ἀντιθ. τῷ Ἄτιμος). » Χρήματα ἐπίτιμα, « Δμ., τὰ ἀνήκοντα εἰς πολίτην φεύγοντα τὴν πατρίδα του δι' ἀκούσιον φόνον, (ἐπμ.) μὴ ὑποκείμενα εἰς δήμευσιν.

Ἐπιτίμως, ἐπίρ. Μὲ τιμὴν, μὲ ὑπόληψιν, ἐντίμως.

Ἐπι·τινάσσω, Μ. άξω. Τινάζων ῥίπτω τι ἐπάνω εἰς.

Ἐπιτίτθιος καὶ Ἐπίτιτθος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν ἀκόμη εἰς τὸν τιτθὸν (εἰς τὸ βυζὶ), βυζανιάρικος.

Ἐπι·τιτράω-ῶ, Μ. ἐπι·τρήσω. Τρυπῶ τι ἄνωθεν (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν).

Ἐπι·τιτρώσκω, Μ. ἐπι·τρώσω. Πληγόνω τινὰ ἀπὸ 'πάνω ἢ ἐπιπολαίως.

Ἐπιτλήτω, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς πρς. τοῦ Ἐπιτέτληκα.

Ἐπι·τμήγω (ἢ· τμήσσω), Μ. τμήξω, Π. ἀντὶ Ἐπιτέμνω.

Ἐπιτοκία (ἡ). τόκος ἐπὶ τόκῳ.

Ἐπιτοκίδιος καὶ

Ἐπιτόκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῷ τόκῳ (τοκετῷ) γινόμενος ἢ λεγόμενος.

Ἐπιτόκιον (τὸ), = Ἐπιτοκία.

Ἐπίτοκος (ὁ, ἡ). (γυνὴ) ἡ ἐγγὺς τοῦ τεκεῖν, ἑτοιμόγεννη, (ἐν γέν.) εὔτοκος, πολύτοκος. 2) (ἀργύριον) βαλμένον εἰς τὸ διάφορον, τοκιζόμενον. ‖. » Τόκοι ἐπίτοκοι, « Πλάτ., διάφορον διαφόρου.

Ἐπιτόκως, ἐπίρ. Μὲ τὸ διάφορον.

Ἐπιτολὴ (ἡ), [ἐπιτέλλω]. ἀνατολὴ ἀστέρος· ἀνάδοσις (ἀνάβρυσις) ποταμοῦ κτλ.

Ἐπι·τολμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ ἀπαρ. ἢ χ. πτ.) τολμῶ προσέτι, ἀνέχομαι (ὑποφέρω) μὲ τόλμην· (μτγν. μὲ δοτ.) τολμῶ νὰ ἐπιχειρήσω τι, ἀποτολμῶ κατὰ ἢ περί τινος.

Ἐπιτομὴ (ἡ). τὸ ἐπιτέμνειν, κόψιμον ἐπιπόλαιον ἢ διὰ μιᾶς· (τρπ.) τὸ συντέμνειν, σύνοψις (συγγράμματος).

Ἐπίτομος (ὁ, ἡ), [ἐπιτέμνω]. κομμένος ὁπωσοῦν, κοντοκομμένος, (ἐπμ.) σύντομος. » Ὁδὸς —, « Ξεν. » Τὰ ἐπίτομα τῆς χώρας, « Παυσ., τὰ χωρισμένα μὲ δρόμους.

Ἐπιτόμως, ἐπίρ. Ἐν ἐπιτομῇ, συντόμως.

Ἔπιτον, δυϊκ. τῆς ὁρστ. ἢ πρστ. τοῦ Ἔπειμι.

Ἐπιτόνιον (τὸ). τὸ ἐργαλ. διὰ τοῦ ὁποίου τεντόνονται αἱ χορδαὶ μηχανῆς ἢ μουσικ. ὀργάνου· (μτφορ.) πᾶν ὅ,τι δίδει τόνον εἴς τι, τὸ κάμνει ἐντονώτερον. » Ἡ συντροφία τῆς εὐνοίας ἐπιτόνιον, « Πλ.

Ἐπίτονος (ὁ, ἡ). τεντωμένος, ἔντονος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) (ἐνν. ἱμὰς), λωρὶ (σχοινὶ) τὸ ὁποῖον μένει (καὶ ἐπμ. κρατεῖ καὶ ἄλλο τι) πάντα τεντωμένον, (ἀνατομ.) οἱ μεγάλοι τένοντες (μυῶνες) τῶν ὤμων καὶ τῶν βραχιόνων.

Ἐπιτόνως, ἐπίρ. Μὲ τόνον, ἐντόνως.

Ἐπι·τοξάζομαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ.) Τοξεύω (Σημαδεύω μὲ τὸ τόξον) κατά τινος.

Ἐπι·τοξεύω, Μ. εύσω, = τῷ προηγ.

Ἐπιτοξὶς, ίδος (ἡ). ἡ ἐντομὴ (τὸ χαραγμένον μέρος) τοῦ τόξου ὅπου κρατεῖται ἡ χορδή.

†Ἐπι·τοπίζω, Μ. ίσω. Μένω (Διαμένω) εἰς ἕνα τόπον, ἐμφιλοχωρῶ, ἐνδιατρίβω, (ἀντιθ. τῷ Ἐκτοπίζω).

Ἐπιτοπλεῖστον (-πλέον, -πλῆθος, -πολὺ), ἐπίρ. ἀντὶ Ἐπὶ τὸ πλεῖστον (-πλέον κτλ.), ταῖς περισσότεραις φοραῖς, ἐν γένει.

Ἐπίτορος (ὁ, ἡ), = Διάτορος.

Ἐπιτόσσαις, Δ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἐπιτυγχάνω. Ἴδε Ἐπέτοσσε.

Ἐπιτράγημα (τὸ). τρωγάλιον ἐπιδόρπιον, (Τουρκ.) μεζελίκι, (Νικ. Χων.).

Ἐπι·τραγηματίζομαι, Μ. ίσομαι. Βάλλω εἰς τὸ τραπέζι τραγήματα (ξηρὰ 'πωρικὰ κτλ.).

Ἐπιτραγία (ἡ). ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ. διότι μετεμόρφωσε μίαν 'γίδαν εἰς τράγον; (παρβλ. καὶ

Ἐπιτράγιος, α ἢ ος, ον καὶ

Ἐπίτραγος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ, τραγάω]. ἀκόλαστος, (ἐπμ. ἐπὶ ζώων) ἄγονος, (ἐπὶ φυτ.) ἄκαρπος, τοῦ ὁπ. τὸ γόνιμον δαπανᾶται εἰς περιττὰ κλαδιὰ καὶ φύλλα μόνον. ‖. (οὐσ.) Ἐπιτραγία (ἡ), ἢ Ἐπιτραγίας, ου (ὁ), 'ψάρι τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὸ πολὺ πάχος δὲν γεννοβολᾷ. ‖. » Ἐπίτραγοι (οἱ), τὰ μακρὰ καὶ περιττὰ κλαδιὰ τῆς ἀμπέλου.

Ἐπι·τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Διηγοῦμαί τι μὲ τραγικὴν ἔμφασιν (μὲ ὑπερβολὰς), προσθέτω τραγικὰ περιστατικὰ εἰς διήγησίν τινα, μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ τραγικώτερον.

Ἐπιτραπεζίδιος καὶ

Ἐπιτραπέζιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐν καιρῷ τῆς τραπέζης (ἐπάνω εἰς τὸ φαγεῖ').

Ἐπιτραπέζωμα (τὸ). τὸ ἐπιτιθέμενον εἰς τὴν τράπεζαν, φαγητὸν, (κυρ. δὲ) γλύκυσμα ἢ μεζελίκι.

Ἐπι·τραπέω, Π. καὶ

Ἐπι·τράπω, Μ. τράψομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἐπιτρέπω.

Ἐπι·τραυματίζω, Μ. ίσω. Τραυματίζω ἔτι μᾶλλον, τραυματίζω τὸν ἤδη τετραυματισμένον.

Ἐπιτραχήλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτι-

θέμενος εἰς τὸν τράχηλον. » Κόσμος—,« Σδ., τὸ περιδέραιον. ‖. (οὐσ.) Ἐπιτραχήλιον,« Ἐκκλησ., τὸ Πετραχῆλι.

;Ἐπι·τραχύνω, Μ. υνῶ. Τραχύνω ἐπιπολαίως.

Ἐπιτρεπτικός, ή, όν. Συγκαταβατικός,[ἐκ τοῦ

Ἐπι·τρέπω, Μ. τρέψω. Στρέφω (Γυρίζω, Διευθύνω) τι πρός. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. συνεκδχ. ϗ τρπ.) ἀφίνω (παραιτῶ) τι εἰς τὴν ἐξουσίαν (εἰς τὴν θέλησίν, εἰς τὴν φροντίδα, εἰς τὴν διάκρισίν, εἰς τὴν ἀπόφασίν) τινος, ἐμπιστεύομαι· δίδω ἄδειαν, συγχωρῶ· παραχωρῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Καὶ τὸν οἶκον εἰ ἐπιτρέπει τις αὐτῷ,« Ξεν. Ἔστιν ὅτῳ ἄλλῳ πλείω ἐπιτρέπεις ἢ τῇ γυναικί; αὐτ. » Καὶ παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος κτήματα, « Ὀδ. Π., νὰ τ' ἀφήσῃ κληρονομίαν. » Ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσιν, « Ὀδ. Τ., Χ. » Κλεινίᾳ δ' οὐκ ἂν ἐπιτρέψαις; « Ξεν., δὲν ἤθελες τὸν κάμειν αἱρετοκριτήν; » Ἀγορακρίτῳ τοίνυν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω, « Ἀρσφ., τὸν κάμνω ἐπίτροπόν μου, (ἴδε ϗ Ἐπιτροπεύω). (ὅθ. ἐλλ.) » Ὀργῇ ἐπιτρέψας, « Δ. Ἀλ., κυριευθεὶς ὅλως διόλου. » Φεύγεις δή, Ποσειδάωνι δὲ νίκην πᾶσαν ἐπέτρεψας;« Ἰλ. Φ., παρεχώρησες. (ϗ μτνμ.) » Οὐκ ἐπέτρεπε γήραϊ,« Ἰλ. Κ., δὲν ἐνέδιδε, (κοιν.) δὲν τὰ ἔβαλλε κάτω. (καὶ πθ.) » Ὦ λαοὶ ἐπιτετράφαται,« Ἰλ. Β., τῷ εἶν' ἐμπιστευμένοι. » Ἐπιτρέπεταί μοι, « Ἡρ., μοὶ εἶνε συγχωρημένον, ἔχω τὴν ἄδειαν. (καὶ μσ.) » Σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο εἴρεσθαι, « Ὀδ. Ι., ἔκλινεν ἡ καρδία σου, ἀπεφάσισες.

Ἐπι·τρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω τινὰ διαρκῶς ἢ αὐτάρκως, τῷ προμηθεύω ἐν ἀνέσει τὰ πρὸς ζωοτροφίαν. ‖. (πθ. μὲ δοτ.) τρέφομαι (αὐξάνω, μεγαλόνω) ἔπειτα ἀπὸ (μετὰ καιρόν τινα). ἐπιγίνομαι. » Ἐκ τουτέων σφι ἐπετράφη νεότης,« Ἡρ. » Ἐπιτεθραμμένης νεότητος ἱκανῆς, « Δ. Ἀλ. » Οὐδένα τῶν ὕστερον ἐπιτραφέντων βασιλέων, « Ἡρ.

Ἐπιτρεχόντως, ἐπίρ.— Ἐπιτροχάδην, [ἐκ τοῦ

Ἐπι·τρέχω, Μ. θρέξομαι ἢ δραμοῦμαι. Τρέχω ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, περνῶ ἀπ' ἐπάνω τρέχων, διέρχομαι (καὶ μτνμ. διηγοῦμαι ἢ ἀναγινώσκω) τι ἐπιτροχάδην. » Ἅρματα δὲ ἵπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον, « Ἰλ. Ψ. » Ἀσπὶς δ' ἐπιθρέξαντος ἄϋσεν ἔγχεος, « Ἰλ. Ν. » Ἐπιδραμεῖν τὴν χώραν, « Ἡρ., νὰ τὴν λεηλατήσῃ. (ϗ ἐπιῤῥηματικῶς) » Οὔ τι ἐπιδραμὼν πάντα τὰ διδόμενα ἐδέχετο, « αὐτ., δὲν ἔτρεξε νὰ τὰ 'πάρῃ. » Ἐπιτρέχων τοὺς καλάμους τοῖς χείλεσι, « Λόγγ., 'παίζων τὴν σύριγγα. (ϗ μσ. μτν.) » Λευκὴ ἐπιδέδρομεν αἴγλη, « Ὀδ. Ζ., εἶνε διακεχυμένη ἐπ' αὐτοῦ. » Ἠέλιος δ' οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς, « Ὀδ. Υ., τὸν ἐσκέπασεν. » Τῷ δὲ μήλων ἐπιδέδρομεν ὀδμή, « Ἀρ. (καὶ πθ.) » Ὃ ἡμῖν ἀργότερον ἐπιδεδράμηται τοῦ λόγου (ἢ) τῷ λόγῳ, « Ξεν.

Ἐπίτρησις [ἐπιτιτράω], εως (ἡ). τρύπημα ἀπὸ 'πάνω ἢ τοῦ ἐπάνω μέρους.

Ἐπι·τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω τι ἐπάνω ὡς, τρίβων προσκολλῶ, (ὅθ. μσ.) φυκιασιδόνομαι, (παρβλ. Ἐντρίβω). 2) τρίβω ὁλονὲν (ἀδιακόπως, ἀλλεπαλλήλως), (ἐπμ.) ἐρεθίζω, (ἰατρ.) κακοφορμίζω. » Τὴν νόσον ἐπιτρίβειν, « Ἀππ., (ἢ 3) (συχνότ.) χαλνῶ (ἀφανίζω) ὅλως διόλε, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐν εἴδει κατάρας). » Ἀλλά σε ὁ Ζεὺς ἐπιτρίψειε, « Αχ., (κοιν.) νά σε 'πάρῃ ὁ διάβολος! (ϗ πθ.) » Ἀλλ' ἐπιτριβείην, εἴ τι τούτων ἔψευσμαι, « Ἀρσφ. » Τὸ τοῦ Πλάτωνος συμπόσιον ἀναγνοὺς ἐπιτριβείη τις μᾶλλον ἢ πρὸς ἀρετὴν παρορμηθείη, « Ἀθ.

;Ἐπιτριετής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πλησιάζων νὰ συμπληρώσῃ τὰ τρία ἔτη (νὰ γένῃ 3 χρόνων).

Ἐπι·τριηραρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι τριήραρχος (Κρατῶ τὴν τριηραρχίαν) πλειότερον τοῦ διωρισμένου καιροῦ. » Ἐπιτετριηραρχημένων ἤδη μοι δυοῖν μηνοῖν,« Δμ., ἔκαμα τριήραρχος δύο μῆνας περισσότερον, 'πέρασαν δύο μῆνες ἀφ' οὗ ἔπρεπε νὰ παύσω τῆς τριηραρχίας.

Ἐπιτριηράρχημα (τό). ἡ ἐπέκεινα τοῦ διωρισμένου καιροῦ τριηραρχία καὶ τὰ εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ἔξοδα.

Ἐπίτριμμα (τό), [ἐπιτρίβω]. πᾶν ὅ,τι ἐπιτρίφθῃ πολὺν καιρὸν ἐπάνω εἰς, (τρπ. μὲ γεν.) ἄνθρωπος τριμμένος (ἔμπειρος;) εἴς τι.

Ἐπίτριπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ τριμμένος (ἔμπειρος), πανοῦργος, παμπόνηρος, ἢ· ἄξιος νὰ ἐπιτριβῇ (νὰ ἐξολοθρευθῇ, νὰ 'πάγῃ 'ς τὸν διάβολον), ἐξώλης.

Ἐπιτρίς, ἐπίρ. Τρεῖς (Ἕως τρεῖς) φοραῖς.

Ἐπίτριτος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συνιστάμενος εἰς) τὸ ὅλον καὶ ἓν τρίτον τοῦ ὅλου (δηλ.) τέσσαρα τριτημόρια, (ὅθ. εἰς τὴν ἀριθμητ.) ὁ 4 ἀριθμ. εἶν' ἐπίτριτος τοῦ 3 (καθὼς καὶ ὁ 5 εἶν' ἐπιτέταρτος τοῦ 4 καὶ καθεξῆς), (εἰς τὴν Μετρ.) » Ποὺς—,« ὁ συγκείμενος (ἀδιαφόρως ὡς πρὸς τὴν θέσιν) ἀπὸ τρεῖς μακρὰς συλλαβὰς καὶ μίαν βραχεῖαν. ‖. » Δάνεισμα ἐπίτριτον, « Αξ., ἐπὶ τοῦ ὁπ. πληρόνεται ὡς διάφορον τὸ ἓν τρίτον τοῦ κεφαλαίου, (παρβλ. Ἐπιμόριος καὶ Ὑπότριτος).

Ἐπίτριψις, εως (ἡ). τὸ ἐπιτρίβειν ἢ ἐπιτρίβεσθαι, τρίψιμον ἀπὸ 'πάνω ἢ ἀλλεπάλληλον, φυκιασίδωμα· χάλασμα, ἀφανισμός. » Ἀροῦσιν οἱ ποταμοὶ ἐπιτρίψεις αὐτῶν, « Ψαλμ., τὰ ῥεύματά των.

Ἐπίτρομος (ὁ, ἡ). τρέμων ὅλος, κατατρομαγμένος, ἔντρομος.

Ἐπιτροπαῖος, α, ον. Ὁ ἐπιτραπεὶς (ἀφεθεὶς ἐπιτροπικῶς) εἴς τινα, ὁ ἀνήκων ἢ ἐμπιστευμένος εἰς (διευθυνόμενος ἀπὸ) ἐπίτροπον, ἐπιτροπικός. » Ἀρχὴ ἐπιτροπαία, « Ἡρ., ἡ κατ' ἐπιτροπίαν διοίκησις.

Ἐπιτροπεία, ας καὶ

Ἐπιτρόπευσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιτροπεύειν, ἐπιτροπή, ἐπιστασία, κηδεμονία.

Ἐπιτροπευτικός, ή, όν. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) πρὸς ἐπιτροπείαν.

Ἐπι·τροπεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Εἶμαι ἐπίτροπός (ἐπιστάτης, κηδεμὼν κτλ.) τινος, (χ. πτ.) διέπω (διευθύνω, διοικῶ) ἐπιτροπικῶς. 2) (σπν.) ἀντὶ Ἐπιτρέπω. » Μελλούσης τῆς πρὸς αὐτὸν μοι δίκης εἰσιέναι, ἠξίουν.. δίαιταν ἡμᾶς ἐπιτροπεύειν, τὴν δίκην ἀναβαλομένους, καὶ ἡμεῖς ἐπετρέψαμεν διαιτηταῖς τέσσαρσιν, « Ἰσ.

Ἐπιτροπή (ἡ). τὸ ἐπιτρέπειν (παραχωρεῖν, ἐμπιστεύεσθαι) τι εἴς τινα· τὸ ἔργον (ἡ ἐξουσία) τοῦ ἐπιτρόπου, διοίκησις, κηδεμονία· αἱρετοκρισία (Θχ. Ε', 31, 41). (ἐν γέν.) πληρεξουσιότης. » Δόντων ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἐπιτροπήν, « Διόδ., παρεδόθησαν εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ νικητοῦ (Γαλλ.) **à discrétion**.

Ἐπιτροπία (ἡ),= Ἐπιτροπεία, κηδεμονία· διοίκησις, αἱρετοκρισία.

Ἐπιτροπικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐπίτροπον ἢ ἐπιτροπίαν. » Νόμος—,« Πλάτ., ὁ περὶ ἐπιτροπῆς καὶ ἐπιτρόπων.

Ἐπίτροπος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁποῖον εἶν' ἐπιτετραμμένον (ἐμπεπιστευμένον) τι, κηδεμών· τοποτηρητής· προεστώς, διοικητὴς κτλ., (παρβλ. Ἐπιστάτης).

Ἐπιτροφή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἐπιτρέφω, ἐπάρκεσις τροφῆς· ἐπαύξησις.

Ἐπιτροχάδην [ἐπιτρέχω]. ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπίτροχον, σύντομα, γλίγωρα, (ἐπμ.) εὔκολα. » Ἐπιτροχάδην ἀγόρευεν,« Ἰλ. Γ., μὲ πολλὴν εὔροιαν λόγου.

Ἐπι·τροχάζω, Μ. άσω. (κυρ. ἐπὶ ἵππου) Περιπατῶ τροχάζων (**au trot**). 2) (συνήθ.) περνῶ ἀπὸ ποθενὰ τρέχων· (ὅθ. μτνμ.) ὁμιλῶ ἐπιτροχάδην.

Ἐπιτρόχαλος (ὁ, ἡ). ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ ἐπιτροχάσῃ, ὁμαλός, κατηφορικός· ταχύς, γλίγωρος, ἐλαφρός.

Ἐπιτροχασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἐπι·τροχάω-ῶ, Μ. άσω,= Ἐπιτροχάζω.

Ἐπίτροχος (ὁ, ἡ),= Ἐπιτρόχαλος, γοργός· εὔκολος. σύντομος. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἐπίτροχα, ἀντὶ-

Ἐπιτρόχως, ἐπίρ.= Ἐπιτροχάδην, γλίγωρα, ἐλαφρά, μὲ εὐκολίαν.

Ἐπι·τρυγάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶ ἐκ νέου, τρυγῶ τὰ ἐναπολειφθέντα.

Ἐπι·τρύζω, Μ. τρύξω. Τρύζω (Τσυρίζω) ἐπάνω εἴς τι. » Χελιδὼν ἐπιτρύζει,« Ἐπγρ.

Ἐπι·τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω,= Ἐντρυφάω.

Ἐπι·τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Ἐπέτραγον κτλ.). Τρώγω τι ἔπειτα (ἀπὸ 'πάνω) ἀπό.

Ἐπι·τρωπάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ἐπιτρέπω.

Ἐπι·τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Ἐπέτυχον κτλ.). (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) Εὑρίσκω (Ἀπαντῶ) κατὰ τύχην, (ὅθεν) » Ὁ ἐπιτυχών, « Αξ., κοινός, πρόστυχος. 2) (συνεκδχ.) ἀνταμόνω, (παρβλ.) Ἐντυγχάνω, (Πλάτ. Ν. ΣΤ'. 738). 3) (μὲ γεν.) εὑρίσκω τὸ σημάδι, (μτνμ.) ἐπιτυχαίνω τὸν σκοπόν μου), (ὅθ. πθ.) » Ἡ πρᾶξις (Ὁ λόγος) ἐπιτέτευκται, « Πλβ., Ἰώσ., ἔγινεν ἢ ἐλέχθη καθὼς πρέπει, κατωρθώθη, ἐπέτυχε. (καὶ ἀπολ.) » Τὸ ἐπιτετευγμένον, « Αξ., ἡ ἐπιτυχία.

Ἐπι·τυλίσσω(ττω), Μ. ίξω,= Περιτυλίσσω.

Ἐπιτυμβίδιος καὶ

Ἐπιτύμβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων (βαλμένος ἐπάνω) εἰς τύμβον (τάφον), ἐπιτάφιος. (ἐπὶ πτην.) ὁ ἔχων λόφον (δηλ. τρόπον τινὰ τύμβον) ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Ἐπι·τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυπόνω τι ἐπάνω

εἰς, ἐντυπόνω. 2) (συνεκδχ.) περιγράφω, (παρβλ.) Ὑποτυπόω.

Ἐπίτυρον (τό). ὁ ἄλλ. Ῥύπος τοῦ τυριοῦ, ἡ πέτσα. (ὅθ. 2) χάρκαδον (πληγῆς).

Ἐπι·τυφλόω-ῶ, Μ. ώσω,— (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἀποτυφλόω.

Ἐπι·τυφόω-ῶ. Μ. ώσω καὶ

Ἐπι·τύφω, Μ. θύψω (πθ. πρκ. Ἐπιτέθυμμαι). Καίω μὲ ὀλίγον καὶ καπνίζον πῦρ, (τρπ.) φλογίζω, κατατήκω. 2) καίω ἐπιπολαίως, τσουρουφλίζω. » Ἐπιτεθυμμένοι καὶ μέλανες, « Φλσρ.

;Ἐπιτυχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπιτυγχάνω.

Ἐπιτυχής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιτυχαίνων (κατορθόνων) τὸν σκοπόν του, εὐτυχής, (ἐπὶ πραγμ.) ἐπιτυχεμένος, εὔστοχος.

Ἐπιτυχία (ἡ). τὸ ἐπιτυγχάνειν, ἐπίτευξις, κατόρθωσις τοῦ σκοπουμένου, εὐτυχὴς ἔκβασις, εὐστοχία.

Ἐπιτυχῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐπιτυχίαν, εὐστόχως, εὐτυχῶς.

Ἐπι·τωθάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) Περιπαίζω (Χλευάζω) τινὰ περί τινος· ἀστείζομαι ἐπάνω εἴς τι, (ὅθεν:

Ἐπιτωθασμός (ὁ). περίπαιγμα, περιγέλασμα.

Ἐπιφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐπεσθίω.

Ἐπι·φαιδρύνω, Μ. υνῶ, Π. κάμνω τι φαιδρὸν (λαμπρόν, καθαρόν), στολίζω, καλλωπίζω.

Ἐπι·φαίνω, Μ. φανῶ. Κάμνω νὰ φανῇ τι ὅλως διόλου, δείχνω, φανερόνω, (ϗ ἐλλ. ἢ μσ.) φαίνομαι ἔξαφνα καὶ διὰ μιᾶς ἢ ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεταί ἢ λέγεταί) τι, ἀναφαίνομαι, ἐμφανίζομαι, ἀνατέλλω. » Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν,« Γρφ. (καὶ πθ.) » Τὰ ἐπιφαινόμενα,« Ἱπποκρ., τὰ ἐκτάκτως φαινόμενα συμπτώματα καὶ, τὰ καταμήνια. » Ἐρυθρὰ ἐπιφαινόμενα, « Ἀλ. Ἀφροδ.

Ἐπιφάνεια (ἡ). τὸ ἐπιφαίνεσθαι, ἐμφάνισις (κυρ. αἰφνίδιος καὶ διὰ μιᾶς), ἀνατολὴ τοῦ ἡλίε, 'ξημέρωμα· (ὅθ. θεολογ.) ἡ φανέρωσις τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τὰ Θεοφάνεια. 2) τὸ φαινόμενον (τὸ ἐπάνω) μέρος τινὸς πράγματος, ἡ ὄψις, τὸ πρόσωπον, τὸ ἐξωτερικόν· (μτφορ.) δόξα (λαμπρότης) ἐξωτερική, μεγαλοπρέπεια. » Τὸ μέγεθος τῶν δικῶν ἐπιφάνειάν τινα ἐποίησεν, « Ἰσ., ἔκαμε κἄποιαν ἐντύπωσιν, ἐξύπνασεν.

Ἐπιφανής [ἐπιφαίνω], έος (ὁ, ἡ). φαινόμενος ἐπιπολῆς (» Ῥίζαι ἐπιφανεῖς, « Θφρ.). (ἐπὶ τόπε) φαινόμενος ἐντελῶς (ὡς ἀπὸ ὕψε), Ἔποπτος (» Τῇ πόλει, ἐπιφανεῖ οὔσῃ ἔξωθεν, « Θχ.)· (ὅθ.) φανερὸς εἰς ὅλους, πολλὰ φανερὸς ἢ φανταχτερός, (συνκδ. καὶ μτφορ.) ἐπίσημος, περίφημος, ἔνδοξος. » Τῶν ἐθνέων τὰ ἐπιφανέστατα, « Ἡρ.

Ἐπιφάνια (τά), (ἐκκλησ.). τὰ Θεοφάνεια.

Ἐπίφαντος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐπιφανής, προφανής. » Ἐπίφαντος ἐν φάει, « Σοφ., φαινόμενος εἰς (δηλ. βλέπων [illegible]όμη) τὸ φῶς, ζωντανός.

Ἐπιφανῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπιφανῆ, λαμπρῶς, ἐνδόξως, ἐπισήμως.

Ἐπι·φαρμακεύω, Μ. εύσω καὶ

Ἐπι·φαρμάσσω, Μ. ά[illegible]. Δίδω πάλιν ἢ ϗ ἄλλο φάρμακον (ἰατρικὸν) εἴς τινα, 'ξαναβάλλω ἔπειτα φάρμακον (ἄρωμα, καρύκευμα) εἰς φαγητόν τι, τὸ καρυκεύω ἀκόμη περισσότερον.

Ἐπίφασις, εως (ἡ),= Ἐμφάνισις, δήλωσις, παράστασις. » Ἐμφαίνεσθαι δὲ μεθ' ἡμέραν, ὅτι τὸ φῶς συναίτιον τῆς ἐπιφάσεως, « Θφρ. 2) = Ἐπιφάνεια, λαμπρότης ἐξωτερική, ἐπίδειξις. » Μετὰ παιανισμοῦ ϗ στεφάνων ϗ τῆς τῶν νικώντων ἐπιφάσεως, « Σδ. (ὅθ.) » Κατὰ τὴν ἐπίφασιν, « Πλβ., (ἐναντ. τῷ) Κατ' ἀλήθειαν.

†Ἐπι·φάσκω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπιφαύσκω.

Ἐπιφατνίδιος, α, ον, Π. ἀντὶ

Ἐπιφάτνιος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν ἐπάνω ἢ μέσα εἰς τὴν φάτνην (εἰς τὸ παχνί). » Φορβειὰ ἐπιφατνιδία, « Ξεν. » Κύων—,« Παροιμ.

Ἐπίφατος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπὶ, φημὶ]. δυσφημισμένος, (παρβλ. Ἐπίῤῥητος).

Ἐπι·φαύσκω, Μ. φαύσω. (μὲ δοτ.) = Ἐπιφώσκω, λάμπω (φέγγω) ἐπάνω εἴς τι, φωτίζω, ἀνατέλλω, (παρβλ.) Ἐπιφαίνομαι. » Ἐπιφαύσει σοι ὁ Χριστός, « Γρφ. (ϗ πθ.) » Ἐν πταρμῷ αὐτοῦ ἐπιφαύσκεται φέγγος,« Ἰώβ., (συγχ. τῷ Ἐπιψαύω).

Ἐπι·φέρβομαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἐπινέμομαι, βόσκω πουθενά, βόσκων κατατρώγω.

Ἐπιφέρνια (τά), τὰ (ἄλλ.) Παράφερνα.

Ἐπι·φέρω, Μ. ἐποίσω (ἀόρ. Ἐπήνεγκα κτλ.) Φέρω (Βάλλω, Ῥίπτω) τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, (τρπ.) προσάπτω, ἀποδίδω. » Σοὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει, « Ἰλ. Α. » Ἐπιφέρειν τὰ ὅπλα (πόλεμόν, αἰτίαν, μωρίαν, ὄνειδός, ὄνομά κτλ.) τινι, « Αξ. » Ἐπενείκασθαι οἱ μαγλοσύνην,« Ἡρ. » Ἐπενεγκὼν αὐτῷ ὅτι δὴ ἥκιστα ἀληθίζεται, ἄμφω τὼ χεῖρε ἀπέκοψε, « Πρχ. » Ἐπιφέρειν φάρμακον (θεραπείαν),« Γαλ., (παρβλ. Ἐπιτίθημι). 2) προξενῶ. » Ἐπιφέρει θάνατον ἀνθρώποις, « Αξ. » Ἐπιφέροντα ὀργὰς Τισσαφέρνει δι' ἴδια κέρδη, « Θχ., τῷ ἐμπνέει ἀντιπαθείας, τὸν παροργίζει. 3) προσφέρω. » Ἐπιφέρων στέφανον τῷ νεκρῷ, « Πλ. » Τάφῳ χοὰς (» Θεοῖς ἱερὰ) ἐπιφέρειν, « Λογγ., Ἰουλ. 4) φέρω (ἀναφέρω) ἔπειτα, προσθέτω. » Ταῦτα δὲ εἰπὼν, ἐπιφέρει.., « Γρμτ. 5) (μσ. ἢ πθ.) ἔρχομαι κατόπιν ἢ κατεπάνω τινός, ἐπέρχομαι, ἐφορμῶ, προσβάλλω, ἐπιπίπτω. (τρπ.) ἀποκρίνομαι. » Ὅταν θάλαττα μεγάλη ἐπιφέρηται, « Ξεν. » Οἱ τριακόσιοι αὐτοῖς ἐπεφέροντο,« Θχ. (ϗ μτνμ.) » Ἡ ἐπιφερομένη θερεία,« Πλ., τὸ ἐρχόμενον θέρος. (ϗ ἀπολ.) » Ἐπιφερόμενοι, « Αξ., οἱ μεταγενέστεροι ϗ » Ἐπιφερόμενα, « Ἡρ., τὰ μέλλοντα ἢ συμβαίνοντα, αἱ περιστάσεις. 6) σηκόνω (κουβαλῶ) ἐπάνω μου ἢ μαζῇ με, σύρω (φέρνω) κατόπιν με. » Μηδὲν ὅπλον ἀρήϊον ἐπιφερόμενος, « Πλ. Ὕδωρ ἐπιφερομένες διὰ τὴν ἀνυδρίαν, « Στρ. » Ἐκεῖνος γάρ, . . παρὸν μετὰ πολλῶν χρημάτων γῆμαι ἄλλην, ταύτην ἔλαβεν οὐδὲν ἐπιφερομένην, « Λυσ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Οἱ μὲν γὰρ πίνουσι μόνον· οἱ δέ, πρὸς τῷ πίνειν, καὶ σιτίον ἐπιφέρονται,« Ἱπποκρ., (παρβλ. Προσφέρομαι). 7) φέρω τι εἰς τὴν μέσην (παρουσιάζω, [τρπ.] ἀναφέρω τοὺς λόγους τινὸς) πρὸς ὄφελός μου. » Μάρτυρας (» Τὸν Ὅμηρον) ἐπιφερόμενος, « Αξ., (παρβλ. Ἐπάγω).

;Ἐπιφεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω (Καταφεύγω) πρός, φεύγω μὲ βίαν (κοιν. μὲ τὰ τέσσαρα).

;Ἐπίφευκτος (ὁ, ἡ). Τὸν ὁπ. πρέπει νὰ φεύγῃ (ν' ἀποφεύγῃ) τις, φευκτέος.

†Ἐπιφημητήρ (ὁ). ὁ ἐγκρίνων (ἀποδεχόμενός, ἐπευφημῶν εἴς) τι.

Ἐπί·φημι, Μ. φήσω. Σύμφημι, λέγω τὸ Ναί, στέργω, ἀποδέχομαι· ὑπόσχομαι· ἐπιβεβαιόνω, (παρβλ. Ἐπαινῶ).

Ἐπι·φημίζω, Μ. ίσω. Προφέρω λόγες αἰσίους (ἢ ἀπαισίους) ἐπάνω εἰς ἔργον τι· ἀναφέρω τὸ ὄνομα (κυρ. θεοῦ ἢ δαίμονος) ὡς αἰτίου ἢ συνεργοῦ εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν· ἀποδίδω εἰς αὐτὸν (τρόπον τινὰ μαντεύων) τὴν αἰτίαν τινὸς πράγματος, λέγω (ἐξηγῶ) τι ὡς προφητεύων· (ἐν γέν.) αἰτιολογῶ ἢ ὀνομάζω τι μὲ εὔφημον ὄνομα. » Ὁ δ' ἂν τὸ θνητὸν τῆς ψυχῆς ἔμελλε καθέξειν, . . μυελὸν τοῦτο ἐπεφήμισε,« Πλάτ. (ϗ μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Δαίμονας (» Θεοὺς) ἐπιφημίζειν τινί, « Γργ. » Ὅσα τις πράττει τοὺς θεοὺς ἐπιφημίζων,« Δμ. » Καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἑκάστῳ τῶν θεῶν,« Αχ. (ϗ πρὸς ἀπαρ.) » Πολλὰ τῶν ἀδήλων ἐπεφήμιζε δηλοῦν, « Πλ. » Κείνῳ παῖδ' ἐπεφήμισα.. ἐκδώσειν, « Εὐρ., (παρβλ. Ἐπιθειάζω).

Ἐπιφήμισμα (τό). πᾶν ὅ,τι γίνεται ἢ λέγεται πρὸς ἐπιφημισμόν, σημεῖον πρὸς ἀπόδειξιν τῆς θείας συνευδοκήσεως.

Ἐπιφημισμός (ὁ). τὸ ἐπιφημίζειν, ἐπιφώνησις λόγων αἰσίων εἰς πρᾶξίν τινα καὶ ἡ διὰ τούτου (ἐκλαμβανομένου ὡς οἰωνοῦ) καθιέρωσις τῆς πράξεως (ὡς ἐγκρινομένης δῆθεν καὶ παρὰ τοῦ θεοῦ), (παρβλ. Ἐπιθειασμός).

Ἐπίφημος (ὁ, ἡ), = Περίφημος.

Ἐπι·φθάνω, Μ. φθάσω, Π. προφθάνω, προλαμβάνω.

Ἐπι·φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. (μὲ δοτ.) Λαλῶ ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό (δηλ. ἐν ᾧ γίνεταί ἢ λέγεταί ἢ ἀφ' οὗ ἔγινέν ἢ ἐλέχθη) τι, ἀποκρίνομαι, (παρβλ. Ἐπιφωνῶ). » Τοῖς κατὰ τὸ δέον τι ἐνεργοῦσιν ἐπιφθεγγόμεθα τὸ Κάλλιστα,« Γρμτ.

Ἐπίφθεγμα (τό). πᾶν ὅ,τι λέγεται ἢ ἐλέχθη ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό, ἐπίλογος, ἀπόκρισις, ἐπιφώνημα.

Ἐπιφθεγματικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς ἐπίφθεγμα.

Ἐπίφθεγξις, εως (ἡ). τὸ ἐπιφθέγγεσθαι, ἐπιφώνησις.

Ἐπι·φθίνω, Μ. φθίσομαι. (μὲ δοτ.) Φθείρομαι (Τήκομαι) ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό τι.

Ἐπι·φθονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) φθονῶ τινα περί τινος, δὲν τὸν ἀφίνω (ἀπὸ φθόνον) νὰ λάβῃ μέρος, λυποῦμαι νὰ τῷ μεταδώσω τινός.

Ἐπίφθονος (ὁ, ἡ). ὁ φθονούμενος ἢ διεγείρων καθ' ἑαυτοῦ τὸν φθόνον, ἢ ἄξιος φθόνε, μισητός. » Ἐπίφθονος πρὸς τῶν πλεόνων, « Ἡρ. 2) Π. πολλὰ φθονερὸς (ζηλότυπος). » Ἐπίφθονόν τι χρῆμα θηλειῶν ἔφυ, « Εὐρ.

Ἐπιφθόνως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπίφθονον.

»Ἐπιφθόνως ἔχω ἢ διάκειμαι,« Λξ., εἶμαι ἐπίφθονος. »Ἐπιφθ. ἔχω πρός τινα,« Ξεν., τὸν φθονῶ.

Ἐπίφθορος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (ἢ ὑποκείμενος εἰς) φθοράν, φθαρτὸς ἢ φθοροποιός.

Ἐπι-φθύσδω, Δ. ἀντὶ Ἐπιπτύω.

Ἐπι-φιλοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Καταγίνομαι φιλοπόνως εἴς τι.

Ἐπι-φιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προσθέτω φιλοτίμως.

Ἐπίφλεβος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. αἱ φλέβες ἐξέχουν (φαίνονται).

Ἐπιφλεγὴς, έος (ὁ, ἡ). φλογοειδὴς ἐπιπολαίως, ὡς ἐπικεχυμένος, κατακόκκινος.

Ἐπίφλεγμα (τὸ). φλέγμα ἐπανθοῦν (ἐπιπολάζον), φλέγματος ἐξάνθημα.

Ἐπι-φλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Περιπίπτω εἰς φλεγμονὴν (εἰς φλόγωσιν) ἐπιπόλαιον, φλογίζομαι ἐπιπολαίως ἢ ἔτι μᾶλλον ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐπι-φλεγμονέομαι-οῦμαι, = Ἐπιφλεγμαίνω.

Ἐπι-φλέγω, Μ. φλέξω. Φλογίζω, πυρπολῶ, κατακαίω· (τρπ.) ἐξάπτω, ἐρεθίζω. (συνκδχ.) φωτίζω, (μτφορ.) λαμπρύνω· (ἢ ἀμτβτ.) λάμπω, φέγγω. »Τῶν εὐφροσύνα ἢ δόξ' ἐπιφλέγει,« Πίνδ. 2) καίω (φλογίζω [καὶ συνκδχ.] κοκκινίζω) ἐπιπολαίως. »Τοῖς ὀργιζομένοις ἐπιφλέγεται τὰ περὶ τὰ στήθη,« Ἀρστ.

Ἐπι-φλογίζω, Μ. ίσω = Ἐπιφλέγω (2).

Ἐπιφλόγισμα (τὸ). τὸ ἐπιπολαίως (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν) φλογισμένον μέρος, φλόγωσις ἐπιπόλαιος.

Ἐπιφλογώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁμοιάζων ὡς νὰ ἔχῃ (ἢ ἔχων ἐπιπόλαιον) φλόγωσιν, (εἰς τὸν Ἱπποκρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπὶ φλογώδεσι).

;Ἐπι-φλυκταινόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἐβγάζω φλυκταίνας (σπυριά, ἐξανθήματα) εἰς τὴν ἐπιδερμίδα.

Ἐπι-φλύω, Μ. φλύσω, Π. (μὲ δοτ.) φλυαρῶ (λέγω ὅ,τι μοῦ ἔλθει εἰς τὸ στόμα, 'ξερνῶ κακοὺς λόγους) ἐναντίον τινός.

Ἐπίφοβος (ὁ, ἡ). πολλὰ φοβισμένος, κατατρομαγμένος. 2) ὁ ἐμπνέων φόβον, τὸν ὁπ. ἔχει δίκαιον νὰ φοβῆταί τις.

Ἐπιφόβως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπίφοβον.

Ἐπι-φοινικίζω, Μ. ίσω. Κλίνω ὀλίγον πρὸς τὸ φοινικοῦν (κόκκινον) χρῶμα.

Ἐπι-φοινίσσω, Μ. ίξω. Κάμνω τι νὰ γένῃ κόκκινον ἀπὸ πάνω (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν). 2) (ἀμτβτ.) κλίνω πρὸς τὸ κόκκινον.

Ἐπι-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔρχομαι ἢ Ὑπάγω που συχνὰ καὶ ἐκ διαλειμμάτων· ἔρχομαι ἔξαφνα ἢ ὡς ἀπὸ 'πάνω. (τρπ.) ἔρχομαι (καταιβαίνω) εἰς τὸν νοῦν τινος (ἐν εἴδει ἐμπνεύσεως)· συμβαίνω. »Ἄλγημα ἐπιφοιτέον,« Ἱπποκρ. »Οὐκέτι ἐπιφοιτέει (ἡ νοῦσος) εἰς τὸν ἄνθρωπον,« Ἀρετ.

Ἐπιφοίτησις, εως (ἡ). ἐρχομὸς αἰφνίδιος καὶ ὡς ἀπὸ 'πάνω· ἐμφάνισις ἢ ἔμπνευσις θεία.

Ἐπίφοιτος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' ἐπιφοίτησιν ἐρχόμενος (συμβαίνων), αἰφνίδιος. »Δυστυχίη —,« Μανέθ.

;Ἐπίφονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πνέων (διψῶν) φόνον, ἕτοιμος εἰς φόνον.

Ἐπιφορὰ (ἡ), [ἐπιφέρω]. πρόσθεσις· προσθήκη εἰς εἰσφορὰν ἢ μισθοδοσίαν, ἐπιμίσθιον (κύρ. στρατ.). 2) ἔφοδος, ἐφόρμησις, ἐπιδρομή, προσβολή· καταφορά· συῤῥοή· (ἰατρ.) καταῤῥοὴ (κυρ. εἰς τὰ 'μμάτια). 3)(λογικ.) συμπέρασμα· πόρισμα. »Ὅταν εἴπωμεν. Εἰ ἡμέρα ἐςὶ, φῶς ἐστι: τοῦτό ἐστι λῆμμα· .. Ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἄρα ἐστίν· αὕτη ἐπιφορὰ καλεῖται,« Γρμτ.

Ἐπι-φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) ἀλλεπαλλήλως ἢ ἐκ προσθήκης ἢ ἔπειτα (ἀπὸ 'πάνω) ἀπὸ, ἐπισωρεύω, (ὅθεν:

Ἐπιφόρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι φέρεται ἔπειτα (ὑστερώτερα), (ἰδιαιτ.) τὰ μετὰ τὸ τέλος τῶν ἄλλων φαγητῶν γλυκύσματα κλπ., (Γαλλ.) le dessert.

Ἐπιφόρησις, εως (ἡ), = Ἐπισώρευσις.

Ἐπιφορικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἐξ ἐπιφορᾶς, σφοδρός, ὁρμητικός.

Ἐπίφορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τι μὲ ὁρμὴν ἢ κατ' εὐθεῖαν πρός. »Ἄνεμος —« Θκ., ὁ οὔριος, ἁρμόδιος. 2) κατηφορικὸς, (συνκδχ. ἢ τρπ.) ἐπιῤῥεπὴς πρός, Εὐεπίφορος. 3) (ἐπὶ θηλ. ζώων) ἔγκυος.

Ἐπι-φορτίζω, Μ. ίσω. Φορτόνω (καὶ μσ. Φορτόνομαι) ἀκόμη περισσότερον, προσθέτω καὶ ἄλλο φόρτωμα, (συνκδχ.) παραβαρύνω.

Ἐπιφόρως, ἐπίρ. Ἐξ ἐπιφορᾶς, μὲ ὁρμήν. Ἐπιῤῥεπῶς.

Ἐπίφραγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐπίφραξιν, στούππωμα.

Ἐπιφραδέως, ἐπίρ. Π. μὲ σκέψιν, μὲ σόχασιν, μὲ προσοχὴν, φρονίμως, ἐπιμελῶς, ἐπιτηδείως, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-φράζω, Μ. φράσω (εὔχρ. μόνον ὁ ἀόρ. β'. Ἐπέφραδον), Π. λέγω, ἀναγγέλλω· παραγγέλλω. 2) (συνηθέστ. τὸ μσ.) σκέπτομαι, στοχάζομαι, μοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν· παρατηρῶ· ἐννοῶ, καταλαμβάνω· σχεδιάζω μὲ τὸν νοῦν μου· συμπεραίνω.

Ἐπίφραξις, εως (ἡ). φράξιμον, στούππωμα, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-φράσσω(ττω), Μ. φράξω. Φράζω (Στουππόνω) τι ἀπὸ 'πάνω ἢ ὅλως διόλου.

†Ἐπιφρίξ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπὶ φρίξ.

Ἐπι-φρίσσω(ττω), Μ. φρίξω. (μὲ δοτ.) Κινούμενος εἰς τὴν ἐπιφάνειάν τινος σώματος τὸ κάμνω νὰ ἀνατριχιάζῃ (ἢ μτνμ. ἐπὶ θαλάσσ.) νὰ κυματίζῃ ἐλαφρὰ (νὰ σγουραίνῃ).

Ἐπι-φρονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. εἶμαι ἐπίφρων (στοχαστικὸς, φρόνιμος).

Ἐπιφροσύνη (ἡ), Π. φρόνησις, προσοχή· παρατήρησις.

Ἐπίφρουρος (ὁ, ἡ). ὁ φρουρῶν (φυλάττων) ἐπί τινος, φρουρὸς ἐπαγρυπνῶν· (καταχρ.) »Ξίφος ἐπίφρουρον δέρῃ,« Εὐρ., = Ἐπικείμενον.

Ἐπίφρων [ἐπὶ, φρὴν], ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔμφρων, φρόνιμος.

Ἐπιφυὰς, άδος (ἡ). βλαστάρι τὸ ὁπ. φυτρόνει εἰς κορμὸν δένδρου.

Ἐπιφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-φυλάσσω(ττω), Μ. άξω. Ἐπιτηρῶ, ἐπαγρυπνῶ, προσέχω, παρατηρῶ, φυλάττω. παραφυλάττω. »Γαλήνην δὲ ἐπιφυλάξαντες,« Φώτ.

Ἐπιφύλιος (ὁ, ἡ). διῃρημένος (μοιρασμένος) εἰς φυλάς. »Χθὼν —,« Εὐρ.

Ἐπι-φυλλίζω, Μ. ίσω. Συνάζω τὰ περισσεύοντα σταφύλια μετὰ τὸ τρύγος, τρυγῶ κατόπιν τῶν τρυγητῶν· (μτφορ.) ἀναζητῶ (ἐξετάζω) μὲ πολλὴν λεπτομέρειαν, [ἐκ τοῦ

Ἐπιφυλλὶς [ἐπὶ, φύλλον], ίδος (ἡ). μικρὸν σταφύλι (κοιν. τσαμπουρίδι) τὸ ὁπ. μένει εἰς τὸ κλῆμα παραβλεπόμενον ὑπὸ τῶν τρυγητῶν. »Καὶ εἰ τρυγηταὶ εἰσῆλθον πρὸς σὲ, οὐκ ἂν ὑπελείποντο ἐπιφυλλίδα; « Γρφ.

Ἐπιφυλλόκαρπος (ὁ, ἡ), (βτν.). τοῦ ὁπ. ὁ καρπὸς φυτρόνει ἐπάνω εἰς τὰ φύλλα.

Ἐπίφυσις [ἐπιφύω], εως (ἡ). τὸ ἐπιφύεσθαι, ἡ κατὰ πρόσθεσιν αὔξησις. »Ἀεὶ γὰρ ἐπίφυσιν λαμβάνει τὰ δένδρα κατ' ἐνιαυτὸν, ὁμοίως ἔν τε τοῖς ἄνω καὶ ἐν τοῖς περὶ τὰς ῥίζας,« Θφρ. 2) πᾶν ὅ,τι φυτρόνει (ἐβγαίνει) ἐπάνω εἴς τι ὡς περιττὸν καὶ παρὰ φύσιν, Ὀστώδης —,« Ἠλ. (καὶ μτφορ.) »Τὴν βλαβερὰν ἐπίφ. αὐταῖς ῥίζαις ἀπέκοψα,« Φίλ., (παρβλ. Ἀπόφυσις).

Ἐπι-φυτεύω, Μ. εύσω. Φυτεύω τι ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα.

Ἐπιφυτικὸς, ή, όν. Ὁ κατ' ἐπίφυσιν, παρὰ φύσιν ἢ ὑπερφυσικός.

Ἐπι-φύω, Μ. φύσω (μσ. πρκ. Ἐπιπέφυκα καὶ ἀόρ. Ἐπέφυν). Γεννῶ (Παράγω, Κάμνω νὰ φυτρώσῃ) τι ἔπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐπάνω εἰς. ||. (συνήθ. μσ.) φυτρόνω (γεννῶμαι) ἐπάνω ἢ πολλὰ πλησίον τινός· (συνκδχ.) προσκολλῶμαι εἴς τι, πιάνομαι (σκαλόνω) πουθενά. (μὲ δοτ.) »Καρπόν.. τοῖς φύλλοις ἐπιπεφυκότα,« Δσκρ. »Ἅμα τῇ βλαστήσει ἢ ὁ φλοιὸς ἐπιφύεται,« Θφρ. (ἢ μτφορ.) »Τοῖς ἀδικοῦσιν ὥσπερ θηρίοις σκύλακες ἐπιφυόμενοι,« Πλ. (ἢ ὀργαν.) »Ὀδόντι ἐπιφ., Πλβ., δαγκάνειν. »Ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν ἐπιφ.,« αὐτ., ἀγκαλιάζειν σφικτὰ μὲ τὰ δύο χέρια.

Ἐπι-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω πρός τινα ἢ ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεταί ἢ λέγεταί) τι ἢ ἔπειτα ἀπὸ, (ἐν γέν.) λέγω τι προσφυὲς εἰς τὴν ὑπόθεσιν, (παρβλ. Ἐπιλέγω καὶ Προσφωνῶ).

Ἐπιφωνηματικὸς, ή, όν, (ἢ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐπιφώνημα ἢ ἐπιλεγόμενος ἐν εἴδει ἐπιφωνήματος.

Ἐπιφωνημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐπιφώνημα.

Ἐπιφώνησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιφωνεῖν (ἐπιλέγειν τι ἐν εἴδει ἐπιφωνήματος).

Ἐπι-φωράω-ῶ, Μ. άσω. Ἐβγάλλω τι ὅλως διόλου εἰς τὸ φανερὸν, κάμνω νὰ φανῇ (νὰ πιασθῇ) ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Ἐπι-φώσκω (χ. Μ.), = Ἐπιφαύσκω, λάμπω. φέγγω· ἀρχίζω νὰ φαίνωμαι· ἀνατέλλω. »Τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς μίαν σαββάτων,« Γρφ. (κοιν.) 'ξημερόνοντας κυριακῇ (πρώτη τῆς ἑβδομάδος).

Ἐπι-φωτίζω, Μ. ίσω. Φωτίζω ἀπὸ 'πάνω.

Ἐπιφωτισμὸς (ὁ). φώτισμα, προσβολὴ φωτὸς ἐπάνω εἰς σῶμά τι.

Ἐπι-χαίνω, Μ. χανοῦμαι. (μὲ δοτ.) Χάσκω ἐπάνω εἴς τι ἢ κατά τινος, ἀνοίγω τὸ στόμα μου ἵνα καταπίω τι· βλέπω χάσκων, (συνκδχ. καὶ τρπ.) προσμένω μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸν (δηλ. μὲ ἀνυπομονησίαν. εἶμαι ὅλως διόλου προσηλωμένος εἴς τι. »Ὥσπερ ὁ Τάνταλος.. ἐπικεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ,« Λκ. 2) = Ἐπεγγελάω. »Ἵνα μὴ διαδρὰς.. εἶτα ἢ ἐπιχάνῃ,« Σδ.

Ἐπιχαιράγαθος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων διὰ τὸ καλὸν (τὴν εὐτυχίαν) ἄλλων, (ἀντιθ. τῷ Ἐπιχαιρέκακος).

Ἐπι-χαιρεκακέω-ῶ, Μ. ήσω. Χαίρω διὰ τὸ κακὸν (τὴν δυστυχίαν) ἄλλου, εἶμαι ἐπιχαιρέκακος.

Ἐπιχαιρεκακία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἐπιχαιρέκακος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων διὰ τὰ κακὰ (τὰς δυστυχίας) τῶν ἄλλων.

Ἐπι-χαίρω, Μ. χαρήσω ἢ χαρήσομαι. Χαίρω ἐπάνω εἰς (δηλ. διὰ) τι, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) χαίρω διὰ τὴν συμφορὰν καὶ εἰς τὸ πεῖσμά τινος, ἐνυβρίζω (ἐντρυφῶ) εἰς τὰ δεινά του.

Ἐπι-χαλαζάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νὰ πίπτῃ τι ὡς χάλαζα ἐπάνω εἰς.

Ἐπιχάλαρος, ὰ ἢ ος, ὸν ἢ ον. Ὀλίγον τι χαλαρὸς (ξετεντωμένος).

Ἐπι-χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Χαμηλόνω ἢ Χαλαρόνω (Ξετεντόνω) τι ὀλίγον, (ἐλλ. ἢ τρπ.) ἐνδίδω. μετριάζω. »Σὺ μὲν θρασὺς τε ἢ πικραῖς δίαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς,« Αἰσχλ.

Ἐπι-χαλκεύω, Μ. εύσω. Δουλεύω (Σφυρηλατῶ) τι ὡς χαλκεὺς ἐπάνω εἰς, (μτφορ.) γυμνάζω (ἐξασκῶ) διὰ συνεχοῦς ταλαιπωρίας· ἐπεξεργάζομαι.

Ἐπίχαλκος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος (Τουρκ. καπλαδισμένος) μὲ χάλκωμα. »Ἀσπὶς,« Ἀρστφ.

Ἐπιχάραγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε χαραγμένον (τυπωμένον) ἐπάνω εἴς τι, σημάδι, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-χαράσσω(ττω), Μ. άξω. Σκαλίζω (Τυπόνω) τι ἐπάνω εἰς. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) »Τῶν νεμισμάτων τοῖς παλαιοτάτοις βοῦν ἐπεχάραττον,« Πλ. (πθ.) »Φύλλον ἐπικεχαραγμένον,« Θφρ., τὸ ἔχον ὡσὰν χαραγματιάς.

Ἐπιχάρεια (ἡ), = Περιχάρεια, [ἐκ τοῦ

Ἐπιχαρὴς, έος (ὁ, ἡ). χαρούμενος (περιχαρὴς) διά τι. 2) Π. χαροποιός.

Ἐπι-χαριεντίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀστεΐζομαι (Χωρατεύω) ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπι-χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω ἢ αὐτὴν τὴν χάριν εἴς τινα, (Τουρκοβαρβ.) τοῦ κάμνω ἢ εἰς τοῦτο τὸ χατῆρι, τὸν ὑποχρεόνω καὶ μὲ αὐτὴν ἀκόμη τὴν χάριν.

Ἐπίχαρις, ιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χάριν (θέλγητρον) ἐπάνω του, χαριτωμένος, νόστιμος, (Γαλλ.) gentil.

†Ἐπιχάριττα, Δ. ἀντὶ Ἐπιχάρισαι, ἀόρ. τῆς προς. τοῦ Ἐπιχαρίζομαι.

Ἐπιχαρίτως, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν χάριν (νοστιμάδα). 3) μετὰ χαρᾶς, μετὰ πάσης χαρᾶς, ἀσμένως.

Ἐπίχαρμα (τὸ). ἀντικείμενον χαρᾶς (καὶ μάλιστα) ἐπιχαιρεκακίας. 2) ἀντὶ

Ἐπίχαρσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιχαίρειν (χαίρειν διὰ τὸ κακὸν καὶ πρὸς ὕβριν τινός).

Ἐπίχαρτος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ἢ δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐπίχαρμα. »Βαρβάροις ἐπίχαρτος γενόμενος,« Πλάτ. »Ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα,« Αἰσχλ.

Ἐπι-χάσκω (χ. Μ.), = Ἐπιχαίνω. 2) (μτνμ.) εἶμαι σχασμένος (ἔχω σχισμάδαν) εἰς τὸ ἐπάνω μέρος.

Ἐπι-χασμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Χασμουρηοῦμαι ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ κάμνω ἢ γίνεταί) τι, τὸ κάμνω ἢ τὸ βλέπω ἢ τὸ ἀκούω νυστάζων (δηλ. χωρὶς ὄρεξιν).

Ἐπι-χαυνόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Χαυνόνομαι (Ἐκλύομαι) διά τι.

Ἐπι-χέζω, Μ. χεσοῦμαι. Χέζω ἐπάνω εἰς. ||. (μσ.) χέζομαι (ἐπάνω μου).

Ἐπιχειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεμίζω τι 'ως ἐπάνω ('ως τὰ χείλη), [ἐκ τοῦ

Ἐπιχειλὴς, έος (ὁ, ἡ). γεμάτος 'ως ἐπάνω (ἴσα μὲ τὰ χείλη), (σχεδὸν) ξεχειλισμένος. »Πίθον ἐπιχειλῆ τῶν ἀγαθῶν,« Θμς. (καὶ τρπ.) »Γλῶσσα —,« Πλδ., ἡ φλύαρος. ||. »Ῥήματα ἐπιχειλῆ, αὐτ., τὰ τετριμμένα, τὰ εἰς τὸ στόμα καθενὸς ἢ, τὰ ξεχειλίζοντα ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας. 2) τοῦ ὁπ. τὰ χείλη εἶνε σουφρωμένα (τραβιγμένα μέσα) ὡς τῶν γερόντων, (Ἀλκ.).

Ἐπι-χειμάζω, Μ. άσω. Περνῶ ἀκόμη καὶ τὸν χειμῶνα (Ξεχειμάζω) πουθενά. 2) (τριτπρσ.) γίνεται πάλιν ('ξαναγίνεται) χειμὼν ἢ κακοκαιριά, 'ξαναχειμονιάζει.

Ἐπιχείμασις, εως (τὸ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ξεχειμώνιασμα ἢ 2) 'ξαναχάλασμα τοῦ καιροῦ, 'ξαναχειμώνιασμα.

†Ἐπίχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιχειριζόμενος (βάλλων χέρι εἴς) τι.

Ἐπι-χειρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ σπντ. αἰτ.) Ἀρχινῶ (Βάλλω χέρι εἴς) τι, ἐπιχειρίζομαι, καταχερνῶ, καταπιάνομαι· κινοῦμαι κατά τινος, προσβάλλω· (ὅθ. λογικ.) ἀποδεικνύω διὰ συλλογισμῶν. »Λογικώτερον δέ ἐστιν ἐπιχειρεῖν καὶ ὧδε,« Ἀρστ. (ἢ πθ.) »Πρὸς δὲ τὸ ἀπὸ τῆς μειώσεως τῆς θαλάσσης ἐπιχειρηθὲν, ἐκεῖνο δεόντως ἂν λέγοιτο,« Φίλ.

Ἐπιχείρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπιχειρεῖ τις, ἔργον, ἐπιχείρησις· (λογικ.) εἶδος συλλογισμοῦ.

Ἐπιχειρηματικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐπιχείρημα· ὁ ἐν εἴδει ἐπιχειρήματος.

Ἐπιχείρησις, εως (ἡ). τὸ ἐπιχειρεῖν, ἔναρξις ἔργου, κατασκευὴ (ῥτρ. ἢ λογικ.) ἐπιχειρήματος.

Ἐπιχειρητὴς, οῦ (ὁ). ὁ προθύμως ἐπιχειρῶν τι, εὔκολος εἰς ἐπιχειρήσεις, δραστήριος, (Γαλλ.) entreprenant.

Ἐπιχειρητικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς, = Ἐπιχειρηματικὸς, ἱκανὸς (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ νὰ εὑρίσκῃ καὶ νὰ μεταχειρίζηται ἐπιχειρήματα.

;Ἐπι-χειρίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ἐπιχειρῶ, (ἰατρ.) μεταχειρίζομαι (Ἰταλ. τρατάρω) νόσημά τι ὡς χειρουργός.

;Ἐπιχείριον, σπν. καὶ ἀμφ. ἀντὶ

Ἐπίχειρον (τὸ), (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.). τὸ διδόμενον ἐπὶ χεῖρας ἀργύριον· (ἐν γέν.) ἀμοιβὴ, ἀνταμοιβὴ, ἀντιμισθία. »Ἀρετὴ τῶν ἐν ἀνθρώποις μόνη οὐκ ἐκ θηραίων τἀπίχειρα λαμβάνει· αὐτὴ δ' ἑαυτὴν ἆθλα τῶν πόνων ἔχει,« Κλμ.

Ἐπι-χειρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Νομοθετῶ διὰ τῶν χειρῶν (διὰ τῆς βίας) περί τινος, (παρβλ. Χειροδίκης).

Ἐπι-χειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποφασίζω (Ἐπικυρόνω) τι διὰ πλειοψηφίας (γνωστοποιουμένης κυρ. δι' ἀνατάσεως τῆς χειρός). »Ἐπειδὰν δ' ἐπιχειροτονῆτε τὰς γνώμας, ἃ ἂν ὑμῖν ἀρέσκει χειροτονήσατε,« Δμ., ὅταν θὰ ἐπικυρώσετε τὰς (προκυρωθείσας ἤδη ὑπὸ τῆς (βουλῆς) διαφόρους γνώμας τῶν γνωμοδοτούντων ῥητόρων, ἐπικυρώσατε ὅποιαν σᾶς ἀρέσῃ.

Ἐπιχειροτονία (ἡ). ἡ διὰ πλειοψηφίας (γνωστοποιουμένης κυρ. δι' ἀνατάσεως τῆς χειρὸς) ἀπόφασις (ἐκλογὴ, ἐπικύρωσις).

Ἐπι-χεῤῥονησιάζω, Μ. άσω. Ὁμοιάζω σχεδὸν μὲ χεῤῥόνησον, ἔχω ὡς ἔγγιςα σχῆμα χερσονήσου.

Ἐπι-χερσεύω, Μ. εύσω. Π. ἔρχομαι ἢ κατοικῶ συνήθως (ἐνδιατρίβω τὸ πλεῖστον) εἰς τὴν ξηρὰν (εἰς τὴν χέρσον).

Ἐπίχευμα (τὸ), Π. ἀντὶ Ἐπίχυσις, [ἐκ τοῦ

Ἐπι-χέω, Μ. χεύσω καὶ χεῶ (ἀόρ. Ἐπέχεα καὶ Π. Ἐπέχευα κτλ.). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Χύνω τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ 'πάνω ἀπὸ, περιχύνω. »Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι,« Ἰλ. Ω. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) »Ἐπέχευε νίψασθαι,« Ὀδ. Α. (καὶ μσ.) »Πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην,« Ὀδ. Ε. »Χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων,« αὐτ. (καὶ μτνμ.) »Τοὶ δ' ἐπέχυντο,« Ἰλ. Ο., ἐχύθησαν (ἐμβῆκαν ὡς χείμαῤῥος) μέσα. (καὶ πθ.) »Νάπυϊ ἐπεκεχυμένους,« Λκ. 2) (μσ. μὲ γεν. ἐλλ.) λέγω νὰ μὲ κεράσουν καὶ σηκόνω ποτῆρι εἰς ὑγείαν τινος. »Ἐπιχεομένους Δημητρίου βασιλέως,« Ἀθ., (παρβλ. Ἐγχέω).

Ἐπι-χηρεύω, Μ. εύσω. Μένω χηρεύων ἢ χηρεύουσα, ἐπιζῶ εἰς τὸν ἢ τὴν σύζυγόν μου.

Ἐπιχθόνιος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπὶ, χθὼν]. ἐπίγειος· (συνκδχ. ἐπὶ ἀνθρ.) θνητός.

Ἐπι-χιονίζω, Μ. ίσω. Χιονίζω ἐπάνω εἰς.

Ἐπι-χλευάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Γελῶ διά τι, περιγελῶ, περιπαίζω.

Ἐπι-χλιαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι χλιαρὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ζεσταίνω ἐπιπολαίως.

Ἐπίχλοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χλοάζουσαν (πρασινίζουσαν) ἐπιφάνειαν, σκεπασμένος μὲ χλόην (μὲ πρασινάδαν).

Ἐπι-χνοάζω καὶ

Ἐπι-χνοάω-ῶ, Μ. άσω, Π. εἶμαι-

Ἐπίχνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. σκεπασμένος ἀπὸ 'πάνω μὲ χνοῦν (μὲ χνοῦδι, μὲ μαλλιά). ||. (οὐσ.) Ἐπίχνους (ὁ), = Ἐπίπαγος χνοώδης.

;Ἐπιχοὴ (ἡ), = Ἐπίχωσις.

Ἐπίχολος (ὁ, ἡ). χολερικὸς, χολερικῆς διαθέσεως· (συνκδχ.) ὀργίλος, ὀξύθυμος. 2) ὁ αὐξάνων ἢ ἐρεθίζων τὴν χολήν. »Ποίη ἐπιχολωτάτη,« Ἡρ.

Ἐπιχορδὶς, ίδος (ἡ), ἀρχ. τὸ μεσεντέριον.

Ἐπιχόρευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἐπι-χορεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Χορεύω ἐπάνω εἴς (ἢ διά) τι. (μὲ αἰτ.) προσθέτω τι εἰς τὸ τέλος τοῦ θεατρ. χοροῦ ἐν εἴδει ἐξοδίου (ἴδε τὴν λέξ.). »Ὁ ποιητὴς, εἰπών: Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων ἢ τοιοῦτό τι ἐπιχορεύσας, ἀπῆλθε,« Φλςρ.

Ἐπι-χορηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω ἐκτὸς τῶν ὅσων ἐχορήγησα ἤδη καὶ ἄλλα, χορηγῶ τι περιπλέον (ἐκ προσθήκης), (ἐν γέν.) δίδω πλουσιοπαρόχως.

Ἐπιχορήγημα (τὸ). τὸ χορηγούμενον ἐκ προσθήκης (ἐκτὸς τῶν χορηγηθέντων ἤδη).

Ἐπιχορήγησις, εως καὶ

Ἐπιχορηγία ας (ἡ). τὸ ἐπιχορηγεῖν ἢ ἐκ προσθήκης ἡ πλουσιοπάροχος δόσις. 2) = Ἐπιχορήγημα.

Ἐπι·χραίνω, Μ. χρανῶ, = Ἐπιχρώννυμι.

Ἐπι·χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαί τι συχνὰ ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ κατά τινος, καταχρῶμαι (;). ἔχω ἀμοιβαίαν σχέσιν (οἰκειότητα, συναναστροφὴν) μετά τινος (δὲν πρέπει νὰ συγχ. τῷ Ἐπικίχρημι).

Ἐπι·χράω (παρτ. Ἐπέχραον καὶ πλέον οὔ), Π. (μὲ δοτ.) ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω. » Ὡς λύκοι ἄρνεσιν ἐπέχραον, « Ἰλ. Π. » Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον, « Ὀδ. Β., (κοιν.) τὴν φορτωθηκαν, τὴν ἐστενοχωροῦσαν. (καὶ μτβτ. πρὸς ἀπαρ.) » Ἀνάγκης ἧμι καὶ ἐνθάδε νεῖσθαι ἐπέχραεν, « Ἀπλλν., ἠνάγκασεν ἐπικειμένη. 2) (μτγν. μὲ γεν.) ἀντὶ Ἐπιψαύω, ἐγγίζω ἐπιπολαίως. » Τάων ἀκροτάτησιν ἐπέχραον χερσὶν, « Ἀπλλν.

Ἐπι·χρεμέθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ

Ἐπι·χρεματίζω, Μ. ίσω. Χλιμιντρῶ ἐπάνω εἰς (δηλ. διά) τι ἢ κατόπιν ἢ ἐναντίον τινός.

Ἐπι·χρέμπτομαι, Μ. χρέμψομαι. Ξερροχαλίζομαι καὶ φτύνω ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπι·χρησμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Χρησμοδοτῶ (Προφητεύω) περί τινος ἢ μετά τι.

Ἐπι·χρίμπτω, Μ. χρίμψω, Π. Κλίνω καὶ ἀκκουμβῶ τι ἐπάνω εἰς, ἐπιστηρίζω, πλησιάζω, (παρβλ. Ἐγχρίμπτω).

Ἐπίχρισις, εως (ἡ). τὸ ἐπιχρίειν, ἐπάλειψις.

Ἐπίχρισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐπίχρισιν, ἀλοιφὴ κτλ.

Ἐπίχριστος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος ἀπὸ 'πάνω, πασσαλειμμένος, [ἐκ τοῦ

Ἐπι·χρίω, Μ. χρίσω. Ἀλείφω τι ἀπὸ 'πάνω, πασσαλείφω.

Ἐπιχροὰ καὶ

Ἐπίχροια (ἡ). χρωματισμὸς ἐπιπόλαιος, τὸ φαινόμενον (τὸ ἐξωτερικὸν) χρῶμα.

Ἐπι·χρονίζω, Μ. ίσω. Πολυχαιρίζω (Γερνῶ) ἐπάνω εἴς τι, γίνομαι-

Ἐπιχρόνιος καὶ

Ἐπίχρονος (ὁ, ἡ). διαρκής· πολυχαιρινός.

Ἐπίχροος (ὁ, ἡ). χρωματισμένος ἐπιπολαίως.

Ἐπίχρυσος (ὁ, ἡ). χρυσωμένος ἀπὸ 'πάνω, σκεπασμένος (Τουρκ. καπλαδισμένος) μὲ μάλαγμα, μαλαμματοκαπνισμένος, (συνκδχ.) πλούσιος.

Ἐπι·χρυσόω-ῶ, Μ. ώσω. Χρυσόνω ἀπὸ 'πάνω, καπλαδίζω μὲ μάλαμμα, μαλαμματοκαπνίζω.

Ἐπιχρύσωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μαλαμματοκάπνισμα.

Ἐπι·χρώζω, Μ. χρώσω καὶ

Ἐπι·χρωματίζω, Μ. ίσω καὶ

Ἐπι·χρώννυμι, Μ. χρώσω. Βάφω (Χρωματίζω τι) ἐπιπολαίως, ἀλείφω μὲ βαφήν.

Ἐπίχρωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ βαφῆς ἐπάλειψις, χρωματισμὸς ἐπιπόλαιος.

;Ἐπίχυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν χυλὸν (θρεπτικὴν οὐσίαν), (οὕτω διώρθ. τινὲς τὸ Ἐπίχολος).

Ἐπίχυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χύνεται ἐπάνω εἴς τι, (ἰδιαιτ. δὲ) παρ' ἰατρ. = Ὑπόχυμα.

Ἐπίχυσις, εως (ἡ). τὸ ἐπιχέειν, χύσιμον ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ 'πάνω ἀπό· κέρασμα· σήκωμα ποτηριοῦ εἰς ὑγείαν τινὸς (ὅθ. » Ἐπίχυσιν λαμβάνω τινὸς, « Πλ., = Ἐπιχέομαι). 2) (μτνμ.) συῤῥοὴ (χυμῶν καὶ μτνμ. πλήθους), ἐπισώρευσις. (ἰατρ.) πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν, (παρβλ. Ὑπόχυσις. 3) (συνκδχ.) ἀγγεῖον πρὸς ἐπίχυσιν, (Τουρκ.) ἰμπρίκι. » Ἐλαιηρὰ—, « Λξ., (παρβλ. Κατάχυσις).

Ἐπιχυτέον, θετ. τοῦ Ἐπιχέω.

Ἐπιχύτης, ου (ὁ), = Ἐπίχυσις (3).

Ἐπίχυτος (ὁ, ἡ). χυμένος ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ 'πάνω ἀπὸ, περιχυμένος, (ὅθ. ‖. οὐσ.) εἶδος πλακοῦντος, (παρβλ. Ἔγχυτος). 2) εἶδος νομίσματος χυτοῦ (καὶ ὄχι χαρακτοῦ).

Ἐπι·χωλαίνω, Μ. ανῶ. Εἶμαι-

Ἐπίχωλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι χωλός.

Ἐπίχωμα (τὸ). σωρὸς χώματος, ὄχθος κατασκευαστὸς, πρόχωμα κτλ., [ἐκ τοῦ

Ἐπι·χώννυμι, Μ. χώσω. Ἐπισωρεύω (Κάμνω σωρὸν ἀπὸ) χῶμα ἐπάνω εἴς τι, σκεπάζω μὲ σωρὸν χώματος.

Ἐπι·χώομαι, Μ. χώσομαι, Π. θυμόνω μὲ ὑπερβολὴν διά τι.

Ἐπι·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· συγχωρῶ· παραχωρῶ. 2) ὑπάγω (προχωρῶ) πρὸς· ἐφορμῶ. » Ἐκέλευσε προβαλέσθαι τὰ ὅπλα καὶ ἐπιχωρῆσαι ὅλην τὴν φάλαγγα, « Ξεν.

Ἐπιχώρησις, εως (ἡ). συγχώρησις· παραχώρησις.

Ἐπι·χωριάζω, Μ. άσω. Εὑρίσκομαι (Διατρίβω) συνήθως εἴς τινα τόπον· (ἐπὶ πραγμ. τρπρσ.) συνηθίζομαι. (μὲ δοτ.) » Ἐπιχωριάζω Ἀθήναζε, « Πλάτ. (παρβλ. Ἐπιδημέω). » Ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασι, « Λχ. » Τὸ πάθος ἐπιχωριάζει τῇ νήσῳ, « Στρ. » Οὐ τῆς ἀρχαίας (Ἀττικῆς γλώσσης), ἀλλὰ τῆς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐπιχωριαζούσης, « Δ. Ἀλ. » Ταφαῖς ἐξηλλαγμέναις ἐπιχωριάζουσι, « Διόδ., συνειθίζουν νὰ ἐνταφιάζουν τοὺς νεκρούς των μὲ ἕνα τρόπον παράξενον. » Ἅτε δὴ βάρβαρος καὶ τὸ προπετὲς ἐπιχωριάζων, « Ἀγαθ. (καὶ πθ.) » Σπανίως ἐπιχωριάζεται, « Ἀρστ., συνειθίζει νὰ γίνεται, [ἐκ τοῦ

Ἐπιχώριος, α ἢ ος, ον. Ὁ εὑρισκόμενος ἢ συνειθιζόμενος εἰς τὴν χώραν (εἰς τὸν τόπον), ἴδιος τοῦ τόπου, ἐγχώριος.

Ἐπιχωρίως, ἐπίῤ. Κατὰ τὸν ἐπιχώριον τρόπον, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου.

Ἐπίχωσις [ἐπιχώννυμι], εως (ἡ). ἐπισώρευσις χώματος· κατασκευὴ προχώματος κτλ.

Ἐπι·ψαίρω, Μ. ψαρῶ, Π. ξύνω (σγουραίνω) τι ἐπιπολαίως ἐν ᾧ περνῶ ἀπὸ 'πάνω του. » Ἐπιψαίρειν κῦμα, « Ὀππ.

Ἐπι·ψακάζω, = Ἐπιψεκάζω.

Ἐπιψάλιον (τὸ). ἡ ἁλυσίδα ἡ ὁπ. κρατεῖ τὸν χαλινὸν ὑπὸ τὴν σιαγόνα τοῦ ἵππου.

Ἐπι·ψάλλω, Μ. ψαλῶ. Ἐγγίζω ἐπιπολαίως τὰς χορδὰς μουσικοῦ ὀργάνου· παίζω κιθάραν κτλ. καὶ τραγῳδῶ.

Ἐπίψαλμὸς (ὁ). εἶδος μουσικῆς προαναχρούσεως.

†Ἐπιψαύδην, ἐπίῤ. Ἀκροθιγῶς, ἐπιπολαίως, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐπιλίγδην).

Ἐπίψαυσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπι·ψαύω, Μ. ψαύσω. (μὲ γεν. ἢ σπνт. αἰτ.) Ἐγγίζω τι ἐπιπολαίως. » Ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύει πραπίδεσσιν, « Ὀδ. Θ., μετέχει ὀλίγον τι φρονήσεως.

Ἐπι·ψάω-ῶ, Μ. ψήσω. Χαϊδεύω ἐγγίζων ἐπιπολαίως.

Ἐπιψέγω, Μ. ψέξω. Μέμφομαι (Κατηγορῶ) προσέτι ἢ περί τινος.

Ἐπι·ψεκάζω, Μ. άσω. Χύνω τι ἐν εἴδει ψιλῆς βροχῆς ἐπάνω εἰς, ῥαντίζω, ψηχαλίζω.

Ἐπίψεκτος (ὁ, ἡ), = Ἐπίμεμπτος.

Ἐπιψέλιον (τὸ), = Ἐπιψάλιον.

Ἐπι·ψελλίζω, Μ. ίσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὑποψελλίζω.

Ἐπι·ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι, Π. (μὲ δοτ.) ψεύδομαι ἐπὶ πᾶσιν ἢ περὶ (ἢ ἐνώπιον) τινος προσθέτω ψευδῶς.

Ἐπίψηγμα (τὸ). κάθε τι ὅμοιον μὲ ψῆγμα (ξύσμα, ῥίνισμα).

Ἐπι·ψηλαφάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψηλαφῶ (Πασπατεύω) τι ἐπιπολαίως.

Ἐπι·ψηφίζω, Μ. ίσω. Προτείνω (Καθυποβάλλω) τι εἰς ψηφηφορίαν. » Πρῶτον μὲν οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων ἐπιστάτης ἠρώτων, ϗ διαχειροτονίαν ἐδίδοσαν ὅτῳ δοκεῖ δωρεᾶς ἀξίως ἡ βουλὴ βεβουλευκέναι, « Ξεν. » Ὁ μὲν Φ., παρεγγράψας· ὁ δ' ἐπιψηφίσας, Δημοσθένης, « Αἰσχ. 2) ‖. ἐπικυρόνω (ἀποφασίζω) τι διὰ τῆς ψήφου μου. » Οὐδὲν πώποτε ὁ δῆμος, ὅ,τι μὴ προβουλεύσειεν, ἡ βουλὴ, οὔτ' ἐπέκρινεν οὔτ' ἐπεψήφισε, « Δ. Ἀλ. (καὶ συχνότ. μσ.) » Οἱ δὲ Ἀθην. ἐπεψηφίσαντο ὁπλίτας αὐτὸν χιλίους καταλέξασθαι, « Ξεν. » Ἀμφοῖν κατακούσασαι, θατέρῳ τὴν νίκην ἐπεψηφίσαντο, « Λξ.

Ἐπιψήφισις, εως (ἡ). ἡ περί τινος ψηφηφορία. 2) ἡ διὰ ψηφηφορίας ἐπικύρωσις.

Ἐπι·ψιθυρίζω, Μ. ίσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὑποψιθυρίζω.

Ἐπι·ψιμμυθόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω ἀπὸ 'πάνω μὲ ψιμμύθιον, φυκιασιδόνω.

Ἐπίψογος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ψόγως. Ἄξιος ψόγου (μομφῆς, κατηγορίας), ἐπίμεμπτος.

Ἐπι·ψοφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κάμνω κρότον ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ γίνεταί ἢ λέγεταί) τι.

Ἐπιψόφησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐπίψυξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἐπι·ψύχω, Μ. ψύξω, Π. (μὲ αἰτ.) φυσῶν δροσίζω.

Ἐπι·ψωμίζω, Μ. ίσω. Ταγίζω (βάλλων τὸ ψωμὶ κτλ. ἀπὸ βοῦκκαν-βοῦκκαν εἰς τὸ στόμα).

Ἐπιωγὴ (ἡ), Π. [ἐπὶ, ἰωγή]. μέρος εἰς τὸ παράλιον ὅπου τὰ πλοῖα καταφεύγουν ἵνα προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὸν ἄνεμον, καραβοστάσι.

Ἐπιὼν, οὖσα, ὄν, μτχ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπὶ, εἶμι).

Ἐπλάγχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Πλάζω.

Ἔπλαξα, Δ. ἀντὶ Ἔπληξα, ἀόρ. τοῦ Πλήσσω ἢ 2) τοῦ Πλάσσω (Θκρ. ΚΔ'. 107).

Ἔπλασσα, Π. ἀντὶ Ἔπλασα, ἀόρ. τοῦ Πλάσσω.

Ἔπλε, Ἔπλεο ϗ Ἔπλευ, Ἔπλετο, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἔπελε, Ἐπέλου, Ἐπέλετο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. ἢ ἀόρ. τῆς ὁρς. τοῦ Πέλω, Πέλομαι.

Ἐπλήγην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Πλήσσω.

Ἔπληντο, Π. ἀντὶ Ἐπέπληντο, ὑπερσ. τοῦ Πίλναμαι.

Ἐπλήσθην, πθ. καὶ

Ἔπλησα, ἐνεργ. ἀόρ. τοῦ Πίμπλημι.

Ἐπόγδοος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ ἓν ὄγδοον τοῦ ὅλου, (δηλ.) ἐννέα ὄγδοα. » Δάνεισμα—, « Σδ., ἐπὶ τοῦ ὁπ. πληρόνεται ὡς διάφορον τὸ ἓν ὄγδοον τοῦ κεφαλαίου, (δηλ.) 12 ½ τοῖς 100, (παρβλ. Ἐπίτριτος).

Ἔπογκος (ὁ, ἡ). βαρυφορτωμένος, (ἐπὶ γυν.) ἔγκυος.

Ἐπ·ογκόω-ῶ, Μ. ώσω. Φουσκόνω (κυρ. ϗ μτνμ.).

Ἐπ·ογμεύω, Μ. εύσω, Π. σχηματίζω ὄγμον (αὐλακιάν). » Κύκλον—, « Τρυφιόδ., διαγράφω.

Ἐπόγμιος (ὁ, ἡ), Π. ἔφορος τῶν ὄγμων (τῶν αὐλακιῶν τοῦ χωραφιοῦ). προστάτης τῆς γεωργίας, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρος).

Ἐπόδια (τά), Ἰων. ἀντὶ Ἐφόδια.

Ἐπ·οδιάζω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφοδιάζω.

Ἐπ·οδυνάομαι-ῶμαι, Μ. ηθήσομαι. Πονῶ (Λυποῦμαι) διά τι.

;Ἐπόδυνος (ὁ, ἡ), = Ἐπώδυνος.

Ἐπ·οδύρομαι, Μ. υροῦμαι. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) Θρηνῶ (Θρηνολογῶ) περί τινος.

;Ἐπωδώκει, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐφωδώκει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ἐφοδόω, (ἄλλ. διορθ. Ἐποδήγει).

Ἐπ·όζω, Μ. οζήσω. Βρωμῶ.

;Ἐπ·οίγω, Μ. οίξω, Π. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀνοίγω, δηλ.) κλείω, (ἴδε Ἐπώχατο).

Ἐπ·οιδαίνω, Μ. οιδήσω. Πρήσκομαι, φουσκόνω.

Ἐποιδαλέος, α, ον, Π. πρησμένος, φουσκωμένος.

Ἐπ·οιδέω-ῶ, καὶ

Ἐπ·οιδίσκω, Μ. ήσω, = Ἐποιδαίνω.

Ἐπ·οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ ὡς ἔποικος εἰς τόπον τινὰ τοῦ ὁπ. ἐδιώχθησαν οἱ κάτοικοι. (μὲ δοτ.) κατοικῶ πλησίον καὶ ἐπὶ κακῷ τινος, (Θκ. ς'. 86).

Ἐποικία (ἡ). τὸ νὰ κατοικῇ τις πουθενὰ ὡς ἔποικος. ‖. (οὐσ.) = Ἔπαυλις, ἐποίκιον.

Ἐποικίδιος, α, ἢ ος, ον, Π. ἀνήκων εἰς τὸν οἶκον, οἰκιακός.

Ἐπ·οικίζω, Μ. ίσω. Κατοικίζω τόπον τινὰ μὲ ἐποίκους· (ἐν γέν.) κτίζω (συνοικίζω) πόλιν κτλ. πλησίον καὶ ἐπὶ κακῷ τινος. » Ἀξιόμαχον πόλιν ἐποικίσαι Λακεδαιμονίοις, « Παυσ., (παρβλ. Ἐπιτειχίζω).

Ἐποίκιον (τὸ). 'σπίτι εἰς τὴν ἐξοχὴν, χωριὸν, ζευγατεῖον, σεμπρόσπιτον, (παρβλ. Ἔπαυλις). 2) οἰκιακὰ σκεύη, 'νοικοκυρειὸν (;).

Ἐποίκισις, εως (ἡ). κατοικισμὸς τόπου τινὸς ἀπὸ ἐποίκους.

Ἐπ·οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κτίζω (Οἰκοδομῶ) ἐπάνω εἰς· προσθέτω καὶ ἄλλην οἰκοδομὴν ἐπάνωθεν τῆς ἤδη ὑφισταμένης.

Ἐποικοδομή, ῆς καὶ

Ἐποικοδόμησις, εως (ἡ). τὸ ἐποικοδομεῖν, κτίσιμον ἐπάνω εἰς, προσθήκη εἰς οἰκοδομὴν, καὶ αὐτὸ τὸ ἐποικοδομηθέν.

Ἐποικονομία (ἡ). ἡ ἀνάλογος τοποθέτησις (διάταξις) τῶν ἀντικειμένων, (παρβλ. Διάθεσις).

Ἔποικος (ὁ, ἡ). ὁ ἐλθὼν ἔπειτα καὶ κατοικήσας εἰς τόπον τινὰ, μέτοικος, ἄποικος. (Π.) κάτοικος.

Ἐπ·οικτείρω, Μ. ερῶ. (μὲ αἰτ.) Λυποῦμαί (Εὐσπλαγχνίζομαί) τινα.

Ἐπ·οικτίζω, Μ. ίσω. Κινῶ (καὶ μσ. Κινοῦμαι) εἰς οἶκτον (εἰς συμπάθειαν).

Ἐποίκτιστος καὶ Ἔποικτος (ὁ, ἡ), Π. οἴκτου ἄξιος, ἐλεεινός, ἀξιολύπητος.

Ἐπ·οιμώζω, Μ. ώξω. (μὲ δοτ.) Κλαίω (Ἀναστενάζω, Θρηνολογῶ) διά τι.

Ἐποίνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐν καιρῷ οἰνοποσίας (ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι).

Ἔποινος (ὁ, ἡ). μεθυσμένος ἢ μέθυσος. 2) = Ἐποίνιος.

Ἐποιστέον, θετ. καὶ

Ἐποίσω, μέλλ. τοῦ Ἐπιφέρω.

Ἐπ·οιχνέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Ἐπ·οίχομαι, Μ. οιχήσομαι, Π. ὑπάγω πουθενὰ, κινοῦμαι πρὸς ἔργον τι ἢ ἐναντίον τινός· ἐπέρχομαι, ἐφορμῶ.

Ἐπ·οιωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Μαντεύω (Οἰωνίζομαι) τι περί τινος, (παρβλ. Ἐπιφημίζω).

Ἐπ·οκέλλω, Μ. ελῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) = Ἐπικέλλω, ῥίπτω ἢ πίπτω ἔξω (εἰς τὴν ξηράν).

Ἐπ·οκλάζω, Μ. άσω. Γονατίζω, κάθημαι ἀνακούρκουδα.

Ἐπ·οκριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἔχω τραχεῖαν ἐπιφάνειαν.

Ἐποκριόεις, εσσα, εν, Π. τραχὺς τὴν ἐπιφάνειαν.

Ἐπ·ολβίζω, Μ. ίσω, Π. Μακαρίζω, καλοτυχίζω.

Ἔπολβος (ὁ, ἡ), Π. εὐτυχὴς, μακάριος.

†Ἐπόλιος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Αἰγώλιος.

Ἐπ·ολισθαίνω, Μ. ολισθήσω. (μὲ δοτ.) Γλιστρῶ (καὶ πίπτω) ἐπάνω εἰς.

Ἐπ·ολολύζω, Μ. ύξω. Φωνάζω ἀπὸ χαρὰν (Ἀλαλάζω) ἢ ἀπὸ λύπην (Μυρολογῶ, Ξεφωνίζω) διά τι.

Ἐπ·ολοφύρομαι, Μ. υροῦμαι. (μὲ δοτ.) Κλαίω παραπονετικὰ (Θρηνολογῶ) διά τι.

Ἕπομαι [ἕπω], Μ. ἕψομαι (παρ. Εἱπόμην, ἀόρ. β', Π. Ἑσπόμην). (μὲ δοτ.) Ἔρχομαι ἢ Ὑπάγω κατόπιν τινὸς, ἀκολουθῶ· συνοδεύω· (συνκδχ.) ὑπακούω· (τρπ.) ἐννοῶ, καταλαμβάνω· εἶμαι σύμφωνος· ἔχω σχέσιν ἢ ἀναλογίαν μὲ· ἀνήκω, ἁρμόζω· προκύπτω ὡς πόρισμα ἀπό τινος.

Ἐπ·ομβρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νὰ πίπτῃ βροχὴ ῥαγδαία ἐπί τινος· (συνκδχ.) μουσκεύω, καταβρέχω.

Ἐπόμβρησις, εως (ἡ). βρέξιμον· βροχὴ ῥαγδαία.

Ἐπομβρία (ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀνομβρία, δηλ.) πολλαὶ βροχαὶ, πολυομβρία.

Ἐπ·ομβρίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω βροχὴν ῥαγδαίαν ἐπί τινος· βρέχω.

Ἐπόμβριος καὶ

Ἔπομβρος (ὁ, ἡ). βροχερός. » Χώρα—, « Θφρ., ἡ βρεχομένη συχνά.

Ἑπομένως, ἐπίῤ. (μτγ.) (μὲ δοτ.) Συμφώνως· Ἀκολούθως, ἔπειτα, ἐφεξῆς.

Ἐπ·όμνυμι ϗ (μσ.) Ἐπ·όμνυμαι, Μ. ομοῦμαι (ἀόρ. Ἐπώμοσα κτλ.). Κάμνω ὅρκον (Ὁρκίζομαι) περὶ ἢ εἰς τὸ ὄνομά τινος, προσθέτω καὶ ὅρκον εἰς τοὺς λόγους μου, βεβαιόνω μεθ' ὅρκου. » Ἀλλ' ἤτοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι, « Ἰλ. Α. 2) ὀμνύω προσέτι. » Ὅταν ὀμνύωσι τὸν πατρικὸν ὅρκον, ἐπομνύειν ὅτι καὶ δὶς ἀνὰ πᾶν ἔτος εἰς τὴν Μεγαρικὴν ἐμβαλοῦσι, « Πλ.

Ἐπ·ομόργνυμι, Μ. ομόρξω. Σφουγγίζω τι (καὶ μσ. Σφουγγίζομαι) ἐπάνω εἰς, (συνκδχ.) ἐντυπόνω.

Ἐπομφάλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπάνω ἢ ἐπάνωθεν τοῦ ὀμφαλοῦ, (ὅθ. ‖. οὐσ.) Ἐπομφάλιον, τὸ ἐπιγάστριον. (καὶ ἐπίῤ.) » Βάλε σάκος μέσον ἐπομφάλιον, « Ἰλ. Η., ἴσια καταμεσῆς, εἰς τὸν ὀμφαλόν. 2) ὁ ἔχων ὀμφαλὸν ἢ ὡς ἂν ὀμφαλόν. » Σῦκον ἐπομφάλιον, « Ἐπγρ., διὰ τὸ ὀμφαλοειδὲς τῆς κορυφῆς του.

Ἐπ·ονειδίζω, Μ. ίσω. Ἐπιπλήττω μὲ ὀνειδιστικοὺς λόγους (Ὑβρίζω κατὰ πρόσωπόν) τινα περί τινος.

Ἐπονείδιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ίστως. Ἄξιος ὀνειδισμοῦ, αἰσχρός.

Ἐπ·ονομάζω, Μ. άσω. Δίδω ὄνομα ἢ ἐπώνυμον εἴς τι, τὸ ὀνομάζω μὲ (τὸ ἀφιερόνω εἰς) τὸ ὄνομά τινος. » Γυναῖκα ἐπονομάζειν τινὶ, « Λξ., μνηστεύειν αὐτὴν αὐτῷ. (καὶ πθ.) » Τῇ ἀρχῇ ὕβρις ἐπονομάζεται, « Πλάτ., τὸ ὄνομα Ὕβρις δίδεται εἰς τὴν ἐξουσίαν.

Ἐπονομασία (ἡ). τὸ ἐπονομάζειν· ἐπωνυμία, παρώνομα.

Ἐπονόμαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-άστως. Ὁ ἔχων ἐπωνυμίαν, χαρακτηριζόμενος δι' ἐπωνομασίας.

Ἐπ·οξίζω, Μ. ίσω. Ξεινίζω ὀλίγον, ἀρχινῶ νὰ 'ξοινίζω.

;Ἐπ·οξύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὀξὺ (κοπτερὸν, σουβλερὸν), ἀκονίζω, (μτφορ.) ἐρεθίζω, παροξύνω. ἐπιταχύνω. » Τὴν πορείαν—, « Μακκαβ.

Ἔποξυς, εος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὀξὺς (κοπτερὸς, σουβλερὸς, [καὶ μτφορ.] δριμύς). 2) ὀλίγον τι 'ξοινὸς, 'ξοινούτσικος.

Ἐπ·οπίζω, Μ. ίσω. καὶ (συχνότ.).

Ἐπ·οπίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. (μὲ αἰτ.) φοβοῦμαι, αἰδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι.

Ἐπόπισθεν, ἐπίῤ. Π. ἀπ' ὀπίσω, (ὀρθότ. διῃρημ. Ἐπ' ὄπισθεν).

Ἐποποιΐα (ἡ). ποίησις ἐπική. (συνκδχ.) ποίημα ἐπικόν.

Ἐποποιϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόδιος πρὸς) ἐποποιΐαν.

Ἐποποιὸς (ὁ). ποιητὴς ἐπῶν (στίχων, κυρ. ἡρωϊκῶν) ἢ ἐπικοῦ ποιήματος.

†Ἐπ·οπτάνομαι, (νλγ.). Βλέπομαι, φαίνομαι.

Ἐπ·οπτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψήνω τι ὀλίγον (ἀπὸ 'πάνω μόνον).

Ἐποπτεία καὶ Ἐπόπτευσις (ἡ). ἐπιτήρησις, ἐφορία, ἐπιστασία. 2) ὁ τρίτος καὶ τελευταῖος βαθμὸς τῆς μυήσεως, (δηλ.) ἡ αὐτοψία τῶν μυστηρίων, [ἐκ τοῦ

Ἐπ·οπτεύω, Μ. εύσω. (μὲ αἰτ.) Ἐπιβλέπω, ἐπιτηρῶ· ἐπιστατῶ, ἐφορεύω. 2)

ἀξιόνομαι τῆς ἐποπτείας τῶν (ἐν Ἐλευσ.) μυστηρίων, (ὅθεν συνκδχ.) εἶμαι εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τῆς εὐδαιμονίας.

Ἐποπτήρ, ῆρος, Π. ἀντί-

Ἐπόπτης [ἐπόψομαι], ου (ὁ). ἔφορος, ἐπιτηρητής. 2) θεατής, (ὅθεν ἰδιαιτ.) ὁ ἀξιωθεὶς τῆς αὐτοψίας τῶν ἐν Ἐλευσ. μυστηρίων (δηλ. τοῦ τρίτου καὶ τελευταίου βαθμοῦ τῆς μυήσεως).

Ἐποπτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐπόπτην ἢ τὴν ἐποπτείαν.

Ἐπόπτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐπόπτης.

Ἔποπτος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἀπὸ πουθενά, ὁρατός, ὀφθαλμοφανής.

Ἐπόπτρια (ἡ), = Ἐπόπτις.

Ἐπ·οράω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Ἐφοράω.

Ἐπ·οργάω-ῶ, Μ. ήσω. Εὑρίσκομαι εἰς (Κυριεύομαι ἀπὸ) ὀργασμὸν διά τι, ἐνθουσιάζομαι.

Ἐπ·οργιάζω, Μ. άσω. Ἐκτελῶ τὰ ὄργια. (μὲ δοτ.) » Ἔρως πόλεσσιν ἐποργιάζει, « Ἀνκρ., ἐπικρατεῖ, θριαμβεύει, δείχνει ὅλην του τὴν δύναμιν.

Ἐπ·οργίζομαι, Μ. ισθήσομαι. Ὀργίζομαι διά τι.

Ἐπ·ορέγω ꝁ (μσ.)-έγομαι, Μ, έξω, -ομαι. Ἁπλόνω τὸ χέρι μου πρὸς· (συνκδχ.) δίδω (προσφέρω) περιπλέον: » Ὦ 'γαθοί, πορέξαθ', ὧν μυχὸς πλουτεῖ, « Ἀθ. » Τιμῆς οὔτ' ἀφελών, οὔτ' ἐπορεξάμενος, « Σόλ. 2) ἐγγίζω » Ἐπορεγομένην αὐτοῦ, « Πλάτ. 3) (μὲ γεν.) ἐπιθυμῶ προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον, ὑπερεπιθυμῶ. πιάνω. (σημαδεύων) ἐπιτυγχαίνω. » Ἐπορέξατο χειρὶ νηίου, « Ἀπλλν.

Ἐπ·ορέω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφοράω.

Ἐπ·ορθιάζω, Μ. άσω, Π. = Ἐξορθιάζω, σηκόνω τι ἐπάνω ὄρθιον, ὑψόνω (κυρ. τὴν φωνήν). » Γόοις ἐπορθ. « Αἰσχλ., θρηνῶ μεγαλοφώνως, ξεφωνίζω.

Ἐπ·ορθοβοάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ Δ. άσω, Π. = Ἐπορθιάζω. » Ἵνα Πατρὶ γόους νυχίους ἐπορθοβοάσω, « Εὐρ.

Ἐπ·ορθρεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

Ἐπ·ορθρίζω, Μ. ίσω. Σηκόνομαι (ἐν γέν. Πράττω τι) πολλὰ πρωΐ.

Ἐπορθρισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σήκωμα πολλὰ πρωΐ.

† Ἐπ·οριγνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Ἐπορέγομαι, ἐπιθυμῶ.

Ἐπ·ορίνω, Μ. ινῶ, Π. διεγείρω, διερεθίζω. » Λύσσαν—, « Μανέθ.

Ἐπ·ορκίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφορκίζω, ὁρκίζω, (ἐκκλησ.) ἐξορκίζω, (ὅθεν:

† Ἐπορκισμός (ὁ), = Ἐξορκισμός καὶ

† Ἐπορκιστής, οῦ (ὁ), = Ἐξορκιστής.

Ἐπ·ορμέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἐφορμέω.

Ἐπ·όρνυμι καὶ Ἐπ·ορνύω, Μ. όρσω, Π. (μὲ δοτ.) παρακινῶ (παρορμῶ, ἐρεθίζω [ꝁ μσ. ἢ πθ.] ἐφορμῶ) κατά τινος (τρπ.) διεγείρω αἴσθημά τι ἐντός τινος, ἐμπνέω. » Ἦ σφιν ἐπῶρσ' ἄνεμον, « Ὀδ. Ε. (καὶ κατὰ τμσ.) » Ἐπὶ δὲ Ζεὺς ὦρσεν ἀνέμοιο θύελλαν, « Ἰλ. Μ. » Ἐπὶ δ' ὤρνυε πάντας ἑταίρους, « Ὀδ. Φ. (καὶ μσ.) » Ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ἐπειός, « Ἰλ. Ψ.

Ἔπορον, Π. ἴδε Πορεῖν.

Ἐπ·ορούω, Μ. ορούσω, Π. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) πηδῶ (τινάζομαι μὲ ὁρμὴν) ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, Ἐφορμῶ.

Ἐπ·οροφόω-ῶ, Μ. ώσω Σκεπάζω μὲ ὀροφήν, βάλλω τι ἐπάνωθέν τινος ἐν εἴδει ὀροφῆς.

Ἔπορσον, ἀόρ. ά. τῆς πρσ. τοῦ Ἐπόρνυμι.

Ἐπ·ορύσσω (ττω), Μ. ύξω. Σκάπτω βαθύτερον.

Ἐπ·ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Χορεύω ἐπάνω τινός, (συνκδχ.) καταπατῶ, ἐνυβρίζω.

Ἐπορωρέχαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἐπορέγω.

Ἔπος [†ἔπω], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν. καὶ ἀρχ.) πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ λεχθῇ, λόγος, ὁμιλία, διήγησις, ὑπόσχεσις, συμβουλή, παραγγελία, κτλ. (μτγν.) λόγος ἔμμετρος, στίχος (κυρ. ἡρωϊκός), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) ποίημα (κυρ. ἡρωϊκόν)· ᾠδή. χρησμὸς (διὰ στίχων)· ῥητὸν (ἀπόφθεγμα) ποιητοῦ. » Ὡς ἔπος εἰπεῖν, « Φρσ. λόγου χάριν· σχεδὸν ἐν ἑνὶ λόγῳ. » Διόρισαι ποτέρως λέγεις τὸν ἄρχοντα, τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ, « Πλάτ. » Λευκὴν, οὐχ ὡς εἰπεῖν ἔπος, ἀλλὰ χιόνος ἐπέκεινα, « Αἰλ. » Οὐδὲν πρὸς ἔπος, « Παροιμ., δὲν ἔχει νὰ κάμῃ, εἶν' ἐκτὸς τοῦ προκειμένου. » Πρὸς ἔπος, « φρσ., ἐν τῷ ἅμα. ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε. » Οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἱδρῶτα οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ, « Ἀρστφ. » Ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον, « Φρσ., = Εἶπε καὶ ἐγένετο.

Ἐπ·οστρακίζω, Μ. ίσω. Παίζων ῥίπτω ὄστρακα (στρειδότσεφλα ἢ κεραμιδοκόμματα) εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης εἰς τρόπον ὥστε νὰ κάμουν κάμποσα πηδήματα πρὶν βουλήσουν, (ὅθεν:

Ἐποστρακισμὸς (ὁ). εἶδ. παιδιᾶς, (κοιν.) πεταλίδι (ἴδε Πλδ. Θ'. 119).

† Ἐπόσχιον (τὸ). κλαδὶ μὲ καρπούς.

Ἐπ·οτοτύζω (χ. Μ.), θρηνολογῶ (μυρολογῶ) διάτι ἢ μετ' ἄλλον.

Ἐπ·οτρύνω, Μ. υνῶ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Π. μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) παρορμῶ, παρακινῶ, ἐνθαῤῥύνω, διεγείρω. » Οἱ σαλπιγκταὶ ξύνοδον ἐπώτρυνον τοῖς ὁπλίταις, « Θκ.

Ἐπουδαῖος, α, ον καὶ

Ἐπούδειος (ὁ, ἡ). Π. [ἐπί, οὖδας]. ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος στηριζόμενος) ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς, (παρβλ. Ἐπιχθόνιος).

Ἐπουλίς, ίδος (ἡ). πρήξιμόν τι τῶν οὔλων (τῶν 'δοντοκοιλιῶν), (παρβλ. Παρουλίς).

Ἔπουλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι οὖλος (σγουρός, κατσαρός).

Ἐπ·ουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω (ἰατρεύω) πληγήν.

Ἐπούλωσις, εως (ἡ). κλείσιμον (ἰάτρευμα) πληγῆς.

Ἐπουλωτικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν (χρησιμεύων) πρὸς ἐπούλωσιν.

Ἐπουραῖος, α, ον. Ὁ ἐπάνω ἢ πλησίον τῆς οὐρᾶς.

Ἐπουράνιος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν ἐπάνω εἰς τοὺς οὐρανούς. » Θεὸς—, « Ὀδ. Ρ.

Ἐπ·ουρέω-ῶ, Μ. ήσω ἢ ήσομαι. Κατουρῶ ἐπάνω εἰς, (ἢ ἁπλ.) κατουρῶ.

Ἐπ·ουριάζω, Μ. άσω καὶ

Ἐπ·ουρίζω, Μ. ίσω. Πνέω οὔριος (πρύμος). κάμνω νὰ κινῆται τι (καὶ ἀμτβτ. κινοῦμαι) μὲ οὔριον ἄνεμον, (μτφορ. μὲ δοτ. ἐκ δ'.) συνεργῶ πρὸς τὸν σκοπόν τινος. διεγείρω· ἐμπνέω. ‖. (ἀμτβτ.) βάλλω τὴν πρύμνην μου κατὰ τὸν ἄνεμον, (ἐπμ.) ἀρμενίζω πρύμα, (μὲ αἰτ. προθετ.) διευθύνομαι ἴσια πρός. » Τρέχε κατὰ τοὺς κόρακας ἐπουρίσας, « Ἀρστφ.

Ἔπουρος (ὁ, ἡ), = Οὔριος, (μτφορ.) ἁρμόδιος (συντελεστικὸς) πρὸς τὸν σκοπόν.

Ἐπ·ουρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπουρίζω, πλέω μὲ οὔριον ἄνεμον.

Ἐπουσιώδης, εος (ὁ, ἡ), (ꝁ ἐπίῤ.) -ωδῶς. Ὁ μὴ ἐνυπάρχων φύσει ἀλλὰ προσθεμένος εἰς τὴν οὐσίαν τινὸς (προσ. ἢ πράγμ.)

Ἐπ·οφείλω, Μ. οφειλήσω καὶ ὀφλήσω Χρεωστῶ προσέτι, μένω χρεώστης (ἢ καταδικάζομαι) ἀκόμη καὶ διά.

Ἐπ·οφέλλω (χ. Μ.), Π. αὐξάνω τι ἔτι μᾶλλον, ἐπαυξάνω.

Ἐπ·οφθαλμέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐπ·οφθαλμιάζω (άω-ῶ). Μ. άσω καὶ

Ἐπ·οφθαλμίζω, Μ. ίσω, (μὲ δοτ.) Ῥίπτω (Προσηλόνω) τὸ βλέμμα μου ἐπάνω εἴς τι (κυρ. μὲ φθόνον ἢ ἐπιθυμίαν), (κοιν.) βάλλω ἢ ἔχω εἰς τὸ 'μμάτι, 'μματιάζω.

Ἐποφθάλμιος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον ἢ ἐπάνω τοῦ ὀφθαλμοῦ. ‖. (οὐσ.) » Ἐποφθάλμια, « Γαλ., τὰ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν μέρη.

Ἐπ·οφλισκάνω, Μ. οφλήσω, = Ἐποφείλω.

Ἐποφρύδιον (τὸ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐπισκύνιον.

Ἐποχετεία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐπ·οχετεύω, Μ. εύσω. Κάμνω νὰ τρέχῃ ὑγρόν τι δι' ὀχετοῦ ἢ ὡς δι' ὀχετοῦ πρός. » Τοῖς ἄνθεσιν ὕδωρ—, « Λογγ. (καὶ μσ. τρπ.) » Ἐποχετευσάμενος ἐκ τῆς θείας ἔρωτα, « Ἀχιλλ.

Ἐπ·οχεύω, Ν. εύσω. Βατεύω (Καβαλικεύω) πάλιν, 'ξαναβατεύω.

Ἐπ·οχέω-ῶ, Μ. ήσω (σπντ. μτβτ.) Καθίζω τι (καὶ συνηθέστ. πθ. ἢ μσ. Κάθημαι) ἐπάνω εἰς ἢ ὡς εἰς ὄχημα. (μὲ δοτ.) » Ὕδατι ἐποχεῖται ἡ γῆ, « Φίλ.

Ἐποχή (ἡ). τὸ ἐπέχειν, κράτημα ὀπίσω, ἐμπόδισμα, σταμάτισμα. (φιλοσοφ.) ἐπίσχεσις τῆς κρίσεως, ἀμφιβολία· (ἀστρνμ.) ἡ κατάστασις τῶν οὐρανίων σωμάτων εἰς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν στιγμήν. (Χρονολογ.) ἀρχὴ χρονικῆς περιόδου προσδιοριζομένη δι' ἀξιολόγου τινὸς συμβάντος. (ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑποχή).

Ἐποχθίδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) ἐπάνω εἰς ὄχθην.

Ἐπ·οχθίζω, Μ. ίσω, Π. (μὲ δοτ.) στενάζω (λυποῦμαι, ἀδημονῶ) περί τινος.

Ἐποχλεύς [ἐπί, ὀχλος], έως (ὁ). τὸ ξύλον ἢ σίδηρον ὅπου βάλλουν εἰς τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμάξης ἵνα ἐμποδίζουν τὴν ὁρμήν των εἰς τὸν κατήφορον, (ἄλλ.) τροχοπέδη.

† Ἐπ·οχμάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἐπέχω (κρατῶ, σταματῶ) ἢ Ἐποχεύω, καβαλικεύω, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπαιχμάζω).

† Ἐποχμεύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐποχμεύω.

Ἔποχον (τὸ). ἡ ζώνη (χυδ. ἴγγλα) τοῦ σαμαριοῦ ἢ τῆς σέλλας, (Τουρκ.) τὸ χολάνι τοῦ ἀλόγου κτλ. (ἐν γέν.) σέλλα, (Ξεν. Ἱππ.).

Ἔποχος (ὁ, ἡ), [ἐπί, ἔχω]. ὁ φερόμενος ἢ καθήμενος ἐπάνω εἰς (ἢ ὡς, εἰς) ὄχημα.

(μὲ γεν. ἢ δοτ.) » Νηὸς (» Ἅρμασιν) ἔποχ., « Αἰσχλ. 2) ὁ κρατούμενος (ἢ γυμνασμένος εἰς τὸ νὰ κρατῆται) στερεῶς ἐπὶ τοῦ ὀχήματός του, (ὅθ. συνκδχ.) στερεός, ἀμετακίνητος, μόνιμος· (τρπ.) σταθερός, ἐπίμονος, ἀμετάθετος, (ὅθ. τὸ συγ. κρ. Ἐποχώτερος). 3) ὁ σηκόνων ἢ δυνάμενος νὰ σηκόνῃ τι ἐπάνω του, χρησιμεύων ἀντὶ (ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἠμπορεῖ νὰ σταθῇ τι ὡς ἐπ') ὀχήματος. » Ποταμὸς νανσὶν ἔποχος, « Πλ. (καὶ τρπ.) » Λόγος μανίας ἔποχος, « Εὐρ., ἐμφαίνων (ὑπαγορευόμενος ἀπὸ) μανίαν.

Ἐπ·οχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὀχυρότερον, τὸ ὀχυρόνω ἔτι μᾶλλον.

Ἔποψ [ὀνμτπ.], οπος (ὁ). εἶδ. πτηνοῦ, (κοιν.) τσαλοπετεινὸς ἢ ποῦπος. (ἴδε καὶ ποπίζω).

Ἐπ·οψάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Τρώγω τι ὡς προσφάγιον (ὄψον) μαζῇ μὲ τὸ ψωμί.

; Ἐποψέ, ἐπίῤ. (ἀντὶ) Ἐπ' ὀψέ, πολλὰ 'ξώρας (βράδυ).

Ἐπόψημα (τό). πᾶν ὅ,τι τρώγει τις μὲ τὸ ψωμί, προσφάγιον.

Ἐπόψησις, εως (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ τις ἐπόψημα (προσφάγιον). 2) = Ἐπόψημα.

Ἐποψία (ἡ), = Ἔποψις. 2) θηλ. τοῦ Ἐπόψιος.

Ἐποψίδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων (ἐσθιόμενος ὡς) ἐπόψημα.

Ἐπόψιος (ὁ, ἡ), Π. ἐπιδεκτικὸς ἐπόψεως, ὁρατός.

Ἐπόψιος (ὁ, ἡ), Π. ἀξιοθέατος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπόψιος. 3) = Ἐπόπτης ἐπιτηρητής, ἔφορος. » Ζεὺς (» Ἀπόλλων) —, « Καλλ.

Ἔποψις, εως (ἡ). θέα, (Γαλλ.) vue. » Εἰσὶν ἐν ἐπόψει ἀλλήλαις αἱ πόλεις, « Στρ., φαίνονται ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην.

Ἐπόψομαι, μέλλ. τοῦ Ἐφοράω.

Ἐπράθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Πιπράσκω.

Ἔπραθον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Πέρθω.

Ἔπρεσεν, Π. (σπντ.) ἀντὶ Ἔπρησεν, ἀόρ. β'. τοῦ Πρήθω.

Ἔπρηξα, Ἰων. ἀντὶ Ἔπραξα, ἀόρ. τοῦ Πράσσω.

Ἔπρησα, ἐνεργ. καὶ

Ἐπρήσθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Πρήθω.

Ἐπρίσθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Πρίω.

Ἐπρίω, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ Πρίαμαι.

Ἑπτά (οἱ, αἱ, τά), (ἀριθμ.) ἄκλ. (7) συνκδχ. καὶ μάλιστα εἰς τὴν Π. Γρφ. ἀντὶ τοῦ) πολλά, δυσκολομέτρητα, (ἴδε Ἑπταπλασίως, καὶ πρβλ. Ἑκατὸν καὶ Ἐννέα).

† Ἑπταβασίλειον (τὸ). εἶδ. μύρου. (νομίζεται ἐσφαλμ.)

Ἑπτάβιβλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος εἰς) ἑπτὰ βίβλους.

Ἑπταβόειος (ὁ, ἡ), Π. συγκείμενος ἀπὸ ἑπτὰ ἀλλεπαλλήλως ἐπιτεθειμένα βωδοτόμαρα (ἴδε Βοῦς).

Ἑπτάβοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀξίζων ἑπτὰ βόας (ζῶα ἢ νομίσματα), ἴδε βοῦς. 2) (σπντ.) ἀντὶ Ἑπταβόειος.

Ἑπτάγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑπτὰ γλώσσας (φωνάς, χορδάς). » Φόρμιγξ —, « Πίνδ.

Ἑπταγράμματος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἑπτὰ γράμματα (π. χ. Σάραπις).

Ἑπτάγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 γωνίας. ‖. (οὐσ.) Ἑπτάγωνα (τά), εἶδ. μουσ. ὀργάνου.

Ἑπταδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7. δακτ. ἔκτασιν.

; Ἑπτάδουλος (ὁ, ἡ). ἑπτὰ φοραῖς (δηλ. ὅλως διόλου, αὐτόχρημα ἤ, ἐκ προγόνων) δοῦλος, (παρβλ. Δουλέκδουλος).

Ἑπτάδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων 7 δραχμάς.

Ἑπτάδρομος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (περατούμενος εἰς) ἑπτὰ δρόμους. Ὁ δόλιχος ἑπτάδρομος· τρεῖς γὰρ καμπτῆρας εἶχε, καὶ τὸ καμπτῆρος ἥμισυ, « Τζ.

Ἑπτάδυμος (ὁ, ἡ), = Ἑπταπλάσιος.

Ἑπταέτης, ου (ὁ) καὶ

Ἑπταέτης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 7 ἔτη, (ἴδε Δεκαέτης). ‖. (τὸ οὐδ.) Ἑπτάετες, ἐπίῤ. ἑπτὰ ἔτη (κατὰ συνέχειαν), εἰς διάστημα 7 ἐτῶν.

Ἑπταετία (ἡ). διάστημα 7 ἐτῶν.

Ἑπταέτις, ιδος (ἡ). θηλ. τοῦ Ἑπταέτης.

Ἑπτάζωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 ζώνας (κύκλους).

Ἑπταήμερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 7 ἡμέρας, ἑπτὰ ἡμερῶν (ἡλικίας).

Ἑπταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 7 ἡμέρας· ἑπτὰ ἡμερῶν.

Ἑπτακαίδεκα (οἱ, αἱ, τά), (ἀριθμ.) ἄκλ. (17), δεκαεπτά.

Ἑπτακαιδεκαετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα 17 ἐτῶν.

Ἑπτακαιδεκαέτης, ου (ὁ), καὶ

Ἑπτακαιδεκαέτης, εος ἢ έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 17 ἔτη· 17 ἐτῶν, (ἴδε Δεκαέτης).

Ἑπτακαιδεκάκις, ἐπίῤ. 17 φοραῖς.

Ἑπτακαιδεκάπηχυς, εως (ὁ, ἡ). 17 πηχῶν.

Ἑπτακαιδεκάπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 17 ποδῶν ἔκτασιν.

Ἑπτακαιδεκαταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 17 ἡμέρας· 17 ἡμερῶν.

Ἑπτακαιδέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς ἢ μετ' ἄλλων 16, δέκατος ἕβδομος.

Ἑπτακαιδεκέτης, ου, (ὁ), = Ἑπτακαιδεκαέτης.

Ἑπτακαιεικοσαέτης, ου, (ὁ) καὶ

Ἑπτακαιεικοσαέτης, εος ἢ έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 27 ἔτη, 27 ἐτῶν.

Ἑπτακαιεικοσαπλάσιος, α ἢ ος, ον. 27 φοραῖς τόσος.

Ἑπτακαιεικοσέτης, ου (ὁ), = Ἑπτακαιεικοσαέτης.

Ἑπτακάτιοι, αι, α, Δ. ἀντὶ Ἑπτακόσιοι.

Ἑπτάκαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 καυλοὺς (κλαδιά, κοτσάνια).

Ἑπτακέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 κεφαλάς.

Ἑπτάκις, ἐπίῤ. Ἑπτὰ φοραῖς.

Ἑπτακισμύριοι, αι, α. Ἑπτὰ μυριάδες, (70,000).

Ἑπτακισχίλιοι, αι, α. Ἑπτὰ χιλιάδες.

Ἑπτάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ χωρῶν 7 κλίνας.

Ἑπτακόρυμβος (ὁ, ἡ). ἑπτάλοφες, ἑπτακόρυφος, (Νικ. χων.).

Ἑπτακόσιοι, αι, α. (ὁ ἀριθμ.) 700

Ἑπτακοσιοπλασιάκις, ἐπίῤ. 700 φοραῖς τόσον.

Ἑπτακοσιοστός, ή, όν. Ὁ μετὰ τὸν 699

Ἑπτάκτιν, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) 7 ἀκτῖνας.

Ἑπτάκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = Ἑπτάφωνος, Ἑπτάχορδος.

Ἑπτάκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων 7 κύκλους· ὁ συντελούμενος εἰς 7 κυκλοφορίας.

Ἑπτάκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 7 κῶλα (μέλη ἢ στίχους).

Ἑπτάλογχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (συγκροτούμενος ἀπὸ) 7 λόγχας (δηλ. 7 στρατεύματα).

Ἑπτάλοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων, συγκείμενος ἀπὸ) 7 λόφους, (ἴδε Λόφος).

Ἑπτάλυχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων συγκείμενος ἀπὸ) 7 λύχνους ἢ φτίλια, ἑπτάφωτος.

Ἑπτάμετρος (ὁ, ἡ), = Ἑπταπλάσιος.

Ἐπτάμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἵπταμαι.

Ἑπταμηνιαῖος, α, ον. Ὁ διαρκῶν (ἢ γινόμενος, ἢ πράττων τι εἰς) 7 μῆνας, ἑπτὰ μηνῶν, ἑπταμηνήτικος.

Ἑπτάμηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 7 μῆνας, ἑπτὰ μηνῶν, ἑπταμηνήτικος, (ἴδε Ἑξάμηνος).

Ἑπταμήτωρ, ορος (ἡ), Π. μήτηρ 7 τέκνων.

Ἑπτάμιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 7 μίτους (νήματα ἢ χορδάς).

Ἑπταμναῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων 7 μνᾶς.

Ἑπταμόριον (τὸ). τὸ ἕβδομον μέρος τινὸς πράγματος.

Ἑπτάμυξος (ὁ, ἡ). (λύχνος) μὲ 7 φτίλια (μύξας).

Ἑπτάμυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 7 μυχοὺς (κρυψιῶνας, κοιλώματα, κοίτας).

Ἔπταξαν, Δ. ἀντὶ Ἔπτηξαν, ἀόρ. τοῦ Πτήσω.

Ἑπταπάλαιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 παλαιστῶν (σπιθαμῶν) ἔκτασιν.

Ἑπτάπεκτος (ὁ, ἡ), [ἑπτά, πέκω]. ὁ κουρευθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ κουρευθῇ ἑπτὰ (δηλ. πολλαῖς) φοραῖς, μαλλιαρός.

Ἑπταπέλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 πλέθρων ἔκτασιν, ὑπερμήκης.

Ἑπτάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ἑπτὰ πηχῶν.

Ἑπταπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι ἑπταπλάσιον ἢ (ἐλλ.) Γίνομαι ἢ Εἶμαι

Ἑπταπλάσιος, α, ον καὶ

Ἑπταπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). ἑπτὰ φοραῖς τόσος.

Ἑπταπλασίως, ἐπίῤ. Ἑπτὰ φοραῖς τόσον, (συνκδ.) πολὺ περισσότερον. » Ἐκκαύσατε τὴν κάμινον ἑπταπλασίως, « Γρφ.

Ἑπτάπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 πλευράς,

Ἑπταπλόος—οῦς (ὁ, ἡ), = Ἑπταπλάσιος.

Ἑπταπόδης, ου (ὁ, ἡ), Π. = Ἑπτάπους.

Ἑπτάπολις, εως (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ) 7 πόλεις.

Ἑπτάπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑπτὰ πόρους (περάσματα, δρόμους, [ἐπὶ ποτ.] ἐκβολὰς στόμια).

Ἑπτάπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 ποδῶν ἔκτασιν.

Ἑπτάπυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑπτὰ πύλας.

Ἑπτάπυργος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 πύργους.

Ἔπταρον, ἀόρ. β'. τοῦ Πτάρνυμαι

Ἑπτάῤῥοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑπτὰ ῥοὰς (ἐκβολὰς, στόματα). » Ποταμός—, « Αἰσχλ.
Ἑπτὰς, άδος (ἡ). τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ 7 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 7 μονάδων (προσ. ἢ πραγμ.). 3) = Ἑβδομὰς (ἡμερῶν), Ἀρστ.
Ἑπτάσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) 7 σημεῖα (χαρακτῆρας σχήματα).
Ἑπταστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑπτὰ σταδίων ἔκτασιν.
Ἑπτάστερος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ 7 ἀστέρας.
;Ἑπτάστοιχος, ου ἡ
;Ἑπταστοιχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συγκείμενος ἀπὸ 7 στοίχους (σειραῖς, ἀράδαις), (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἑπτατειχής).
Ἑπτάστολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συγκροτούμενος ἀπὸ 7 στόλους (στρατεύματα), (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ
Ἑπτάστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 7 στόματα (ἐκβολὰς ἢ θύρας). » Ἠχὼ—, « Νονν.
Ἑπτατάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων 7 τάλαντα.
Ἑπτατειχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὠχυρωμένος μὲ) 7 τείχη (πύργους, φρούρια).
Ἔπτατο, γ΄. ἑν. πρσ τοῦ ἀορ. β΄. τοῦ ἔπταμαι.
Ἑπτάτοκος (ὁ, ἡ). ἡ τεχθεῖσα μὲ ἓξ ἄλλους ἀδελφούς.
Ἑπτάτονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἑπτὰ τόνους (φωνὰς, χορδάς).
Ἑπταφαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἑπτάφωτος.
Ἑπτάφθογγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἑπτάφωνος.
Ἑπτάφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων συγκείμενος ἀπὸ 7 φύλλα.
Ἑπτάφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐκπέμπων) ἑπτὰ φωνὰς, ἀποδίδων ἑπτάκις τὸν αὐτὸν ἦχον. » Στοὰ—, « Αχ.
Ἑπτάφωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λάμπων μὲ) ἑπτὰ φῶτα. » Λυχνία—, « Γρφ. » Ζώνη —, « Ὀρφ., ἡ κατηστερισμένη μὲ ἑπτὰ ἄστρα.
Ἔπταχα καὶ
Ἑπταχῆ, ἐπίρ. Π. εἰς 7 μέρη (μερίδια). ἑπτάκις τόσον.
Ἑπτάχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑπτὰ χορδάς. » Λύρα—, « Αξ.
Ἑπταχῶς, ἐπίρ. Κατὰ ἑπτὰ τρόπους.
Ἑπτέτης, ου (ὁ), = Ἑπταέτης.
Ἑπτέτις, ιδος (ἡ), Ἑπταέτις.
;Ἑπτήμερος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἑπταήμερος.
Ἑπτήρης, εος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναῦς) μὲ ἑπτὰ σειραῖς κωπιῶν ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).
Ἐπτηχὼς, εῖα, ὸς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Πτήσσω.
Ἐπτοίηθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ
Ἐπτοήθησαν, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ Π. ἀορ. ά. τοῦ Πτοέω.
Ἑπτορόγυιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἑπτόργυιος, ὁ ἔχων 7 ὀργυιῶν ἔκτασιν.
Ἑπτώροφος (ὁ, ἡ). οἶκος μὲ 7 ὀροφὰς (πατώματα), ἑπτάπατος.
Ἔπυδρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἔφυδρος.
Ἐπυθόμην, ἀόρ. β΄. τοῦ Πυνθάνομαι.
Ἐπύλλιον (τὸ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Ἔπος, λογάκι, τραγουδάκι, ποιημάτιον κτλ.

(Ἔπω), ἄχρ. θεματ. (τοῦ ὁπ. εὔχρ. Π. μὲν μόνον τὸ πλθ. Ἔπουσι, καὶ τὰ σύνθετα Ἐνέπω, Ἀπενέπω λογογραφ. δὲ ὁ ἀόρ. Εἶπα καὶ Εἶπον), ἴδε Λέγω καὶ φημί.
Ἕπω, Μ. ἕψω (παρτ. Εἶπον, ἀόρ. Ἔσπον), Π. (μὲ αἰτ. προθετ.) καταγίνομαι εἴς τι, (λογογραφ. εὔχρ. μόνον τὰ σύνθ. Διέπω καὶ Περιέπω καὶ τὸ μσ. Ἕπομαι, ἴδε ταῦτα).
Ἐπ·ωάζω, Μ. άσω. Κάθημαι (καθὼς ἡ κλῶσσα) ἐπάνω εἰς τὰ ὠὰ, κλωσσῶ.
Ἐπώασις, εως (ἡ) καὶ
Ἐπωασμὸς (ὁ). τὸ ἐπωάζειν, κλώσσημα.
Ἐπωαστικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων ἰδίωμα (συνήθειαν) νὰ ἐπωάζῃ. » Ὄρνις ἐπωαστικωτέρα, « Ἀριστ., καλλητέρα εἰς τὸ νὰ κλωσσᾷ.
Ἐπωβελία (ἡ). πρόστιμον ἑνὸς ὀβολοῦ εἰς τὴν δραχμὴν (δηλ.) τοῦ ἕκτου τῆς ὅλης ποσότητος.
Ἐπῳδὴ (ἡ), [ἐπᾴδω]. γήτευμα (διὰ ψαλμῳδίας) (τρπ.) θελκτικὴ (κολακευτικὴ) ὁμιλία. 2) = Ἐπῳδὸς (ἡ).
Ἐπώδης [ἐπόζω], εος (ὁ, ἡ). δυσώδης.
Ἐπῳδικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐπῳδὴν ἢ τὸν ἐπῳδόν. ||. Ἐπῳδικὰ (ἐνν. μέλη ἢ ἔπη), τὰ ἔχοντα ἐπῳδόν.
†Ἐπ·ωδίνω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπ' ὠδίνω.
Ἐπῴδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐπῳδὴ (2).
Ἐπῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐπᾴδων (ἰατρεύων δι' ἐπῳδῶν) κτλ., (ὅθ. ||. οὐσ.) ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος γητεύων τὰ νοσήματα. » Νοσῶν νοσοῦντι ἐπῳδὸς, « Πινδ. 2) (πθ.) ὁ ἐπᾳδόμενος (ἐπιφωνούμενος) ἐπάνω εἴς ἢ διά τι. » Μορφῆς ἐπῳδὸν τῆς ἐμῆς, « Εὐρ., ἐπώνυμον, ἐπιφώνημα. ||. (οὐσ.) ὁ ἐκ διαλειμμάτων ἐπαναλαμβανόμενος εἰς ποίημά τι ἢ ᾠδὴν ἐμβόλιμος στίχος, (Γαλλ.) refrain. » Τὸν κοινὸν ἁπάσης ἀδολεσχίας ἐπῳδὸν, « Πλ. 3) (ἡ) τὸ τρίτον μέρος τῶν λυρικῶν ποιημάτων μετὰ τέλος ἑκάστης στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς. 4) εἶδ. λυρικοῦ ποιήματος συγκειμένου ἐναλλὰξ ἀπὸ μεγαλητέρους καὶ μικροτέρους στίχους (ὁ Ὁράτιος ἔγραψε τοιαῦτα κατὰ μίμησιν τοῦ Ἀρχιλόχου).
Ἐπωδυνία (ἡ). πόνος δριμύτατος, [ἐκ τοῦ
Ἐπώδυνος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (ἢ προξενούμενος ἀπὸ) μεγάλην ὀδύνην, πολλὰ ὀδυνηρός.
Ἐπωδύνως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐπώδυνον. » Ἐπωδ. ἔχω Ἱπποκρ., πονῶ.
Ἐπ·ώζω (χ. Μ.), Κωμ. (μὲ δοτ.) = Ἐποδύρομαι, θρηνῶ (ἀναστενάζω) διά τι, ἐλεεινολογῶ.
Ἐπ·ῴζω, σπντ. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Ἐπωΐζω.
Ἐπ·ωθέω-ῶ, Μ. ἐπ·ωθήσω ἢ ἐπ·ώσω. Σπρώχνω (Κουντῶ) τι πρὸς, (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) κουντῶντας χώνομαι πουθενὰ, παρεισδύω, ἐπεισέρχομαι.
Ἐπ·ωθίζω, Μ. ίσω, = Ἐπωθέω.
†Ἐπ·ωΐζω, Μ. ίσω, = Ἐπωάζω.
Ἐπωχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὑπόξοινος.
Ἐπ·ωκύνω, Μ. υνῶ, = Ἐπιταχύνω.
Ἐπωλένιος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπὶ ὠλένῃ] τὸν ὁπ. κρατεῖ (σηκόνει) τις εἰς τὰς ἀγκάλας τυ.
Ἐπωμάδιος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁπ. σηκόνει τις εἰς τοὺς ὤμους του.
Ἐπωμαδὸν, ἐπίρ. Π. ἐπάνω εἰς τὸν ὦμον. » Σταυροῦ ποθέοντες ἐπωμαδὸν ἄχθος ἀείρειν, « Γργ.
Ἐπωμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐπωμίς.
Ἐπωμίζομαι, Μ. ίσομαι. Παίρνω (Σηκόνω) εἰς τοὺς ὤμους μου.
Ἐπώμιον (τὸ). τὸ ἐπὶ τῶν ὤμων φορούμενον, ὠμοφόριον, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Ἐπώμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τῶν ὤμων. » Ἐπωμίους αὐτοὺς ἀναλαβὼν, « Εὐς.
Ἐπωμὶς, ίδος (ἡ). τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ὤμου (ὅπου συνάπτεται μὲ τὴν ὠμοπλάτην), (συνκδχ.) ὁ ὦμος, (καὶ κατ' ἔκτ.) τὸ ὄπισθεν τοῦ λαιμοῦ, ὁ σβέρκος· (μτνμ.) τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ πλοίου καὶ διαφόρων ἄλλων πραγμάτων. 2) εἶδ. φορέματος γυναικ. μὲ μανίκια, (ἀντιθ. τῷ Ἐξωμίς).
Ἐπωμοσία (ἡ), [ἐπόμνυμι]. τὸ νὰ κάμνῃ τις ὅρκον περὶ ἢ εἰς τὸ ὄνομά τινος, ἢ δι' ὅρκου ἐπιβεβαίωσις, (παρβλ. Ἐξωμοσία).
Ἐπώμοσις, εως (ἡ). τὸ ἐπόμνυσθαι, = Ἐπωμοσία.
Ἐπώμοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βεβαιόνων τι δι' ὅρκου, ὡρκισμένος, ἔνορκος. » Οὐκ ἐπώμοτοι.. ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν; Σοφ. 2) εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ὀμνύει τις. » Ζεὺς—, « Σοφ.
Ἐπὼν, οὖσα, ὂν, μτχ. τοῦ Ἔπειμι (ἐπὶ, εἰμί).
Ἐπώνιον (τὸ). (ἐνν. τέλος) τὸ πληρονόμενον διὰ τὰς εἰς τὴν ἀγορὰν γινομένας πωλήσεις. 2) τὸ διδόμενον ἐκ προσθήκης ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ εἰς τὸν ἀγοραστὴν, (παρβλ. Ἐπίμετρον).
Ἐπωνυμία (ἡ). τὸ ἐκτὸς τοῦ καθαυτὸ ὀνόματος ἄλλο ὄνομα, ἐπίθετον, παρανῶμι. » Ἐπωνυμίαν Ἀλεξάνδρῳ Μαργίτην ἐτίθετο, « Αἰσχ. » Πέλοπα τὴν ἐπωνυμίαν τῆς χώρας (τῆς Πελοποννήσου) ἐπηλύτην ὄντα, ὅμως σχεῖν, « Θκ.
Ἐπωνύμιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ
Ἐπώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ λαβὼν τὸ ὄνομά του (ὀνομασθεὶς) ἀπό τινος αἰτίας, εἰς τὸν ὁπ. ἐφηρμόσθη τὸ ὄνομά τινος (προσ. ἢ πράγμ.). (μὲ γεν.) » Κάδμου ἐπώνυμος πόλις, « Πλ., ἡ Καδμεία, αἱ Θῆβαι » Ἄρει δ' ἔθυον, ἔνθεν ἔστ' ἐπώνυμος.. Πάγος Ἄρειος, « Αἰσχλ. » Βουλόμενος ἕν γε τοῦτο ἔργον ἐπώνυμον αὑτοῦ γενέσθαι, Πλ. (καὶ μὲ δοτ.) » Ἑορτὴ πηγνυμέναις κλισίῃσιν ἐπώνυμος, « Νόνν., ἡ τῆς Σκηνοπηγίας. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) » Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, Ἰλ. Ι. » Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμον, « Ὀδ. Η. » Τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ὄνομ' ἔσω ἐπώνυμον, « Ὀδ. Τ. (ὅθ. ||. οὐσ.) Ἐπώνυμον (τὸ), ἡ ἐπωνυμία, τὸ ἐπίθετον, τὸ παρανῶμι. (παρβλ. Φερώνυμος). 2) ὁ δίδων τὸ ὄνομά του εἴς τι, ἀπὸ τοῦ ὁπ. ἐπονομάζεταί τι. » Τοῦ τῆς Ῥώμης ἐπωνύμου Ῥωμύλου, « Αθ. (ὅθ. εἰς τὰς Ἀθήν.) » Ἀρχων ἐπώνυμος, « Ῥτρ., εἷς τῶν ἐννέα ἀπὸ τοῦ ὁπ. ὠνομάζετο τὸ ἔτος. » Ἀρχὴ —, « Ῥτρ., τὸ ἀξίωμά του. (εἰς δὲ τὴν Ῥώμ.) » Ἀρχαὶ ἐπώνυμοι, « Ἱστορ., ἡ ὑπατεία. » Ἥρωες ἐπώνυμοι, « (ἢ ἁπλ.) » Ἐπώνυμοι, « Ῥτρ. ἀπὸ τῶν ὁπ. ὠνομάσθησαν αἱ δέκα φυλαὶ τῶν Ἀθην.
Ἐπωνύμως, ἐπίρ. (μὲ δοτ.) Ἀπὸ τοῦ ὀνόματος (Σύμφωνα μὲ τὸ ὄνομά) τινος.

Ἐπωπάω-ῶ καὶ Ἐπ·ωπάζω, Μ. άσω, Π. [ἐπὶ, ὤψ]. ἐποπτεύω, ἐπιβλέπω, ἐφορῶ, ἐπιτηρῶ.
Ἐπωπὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Ἔποψις, (συνκδχ.) τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ ἐποπτεύσῃ, σκοπιὰ, (παρβλ. Περιωπή). 2) διάστημα, ἔκτασις μεγάλη, πεδιάς κλ.
†Ἐπώπτης, ου (ὁ), ἀντὶ Ἐπόπτης, ἔφορος, ἐπιτηρητὴς, ἐπιστάτης, (ὅθ.
†Ἐπῶπις, ιδος ἢ ίδος (ἡ). ἐπιστάτρια, θεράπαινα, (ἄλλ. γραφ.
Ἐπωπὶς [ἕπομαι], ίδος (ἡ), Π. (σπντ.). ἀκόλουθος.
†Ἐπ·ωριάζω, Μ. άσω. Φροντίζω, ἐννοιάζομαι, δὲν ἀδιαφορῶ, (ἀντιθ. τῷ Ἐξωριάζω).
Ἐπωροφία (ἡ). τὸ ἐπάνω τῆς ὀροφῆς (;).
Ἐπῶρσε, Π. γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. καὶ
Ἐπῶρτο, Π. γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐπόρνυμι.
Ἐπ·ωρύω ἢ Ἐπ·ωρύομαι, Μ. ύσομαι. Οὐρλιάζω (Γαβγύζω) περὶ ἢ κατά τινος.
Ἔπωσις [ἐπωθέω], εως (ἡ). σπρώξιμον (κούντημα) πρὸς, (ὅθ.
†Ἐπωστρὶς, ίδος (ἡ). ἡ βοηθοῦσα εἰς τὸ ἀναίβασμα. (παρβλ. Κλιμακίς).
Ἐπ·ωτειλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἐπουλόω.
Ἐπωτὶς [ἐπὶ, οὖς ὠτὸς], ίδος (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἐν εἴδει ὠτίων προσηρμοσμένα εἰς τὰς πρῴρας τῶν πλοίων ξύλα διὰ πρόθεσιν τῆς ἀγκύρας ἢ ἀσφάλειαν. » Οἱ δ' ἐπωτίδων ἄγκυραν ἐξανῆπτον, « Εὐρ.
Ἐπωφέλεια (ἡ). χρησίμευσις (συνεργία) πρός τι, [ἐκ τοῦ
Ἐπ·ωφελέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὠφελῶ (Χρησιμεύω, Συνεργῶ) πρὸς, δίδω χεῖρα βοηθείας, Ἐπαρκῶ. (τὸ δὲ τοῦ Σοφ. Οἰδ. Κ. 540: ἐξηγ. ἀντὶ Ὤφελον).
Ἐπωφέλημα (τὸ). βοήθημα πρόχειρον.
Ἐπωφελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὠφέλιμος.
Ἐπωφελία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπωφέλεια.
Ἐπωφέλιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐπωφελής.
Ἐπωφελῶς, ἐπίρ. Χρησίμως, ὠφελίμως.
Ἐπώχατο, Π. Ἰων. ἢ Αἰολ. γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐπέχω. » Πύλαι ἐπώχατο, « Ἰλ. Μ. ἦσαν κλεισμέναι. (ἄλλ. γραφ. Ἐπῴχατο ὡς ἐκ τοῦ Ἐποίγω).
Ἐπ·ῴχετο, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐποίχομαι.
Ἔπωχρος (ὁ, ἡ). χλωμὸς, ὕπωχρος.
(Ἔρα), ας (ἡ), (ἄχρ. σωζόμενον δὲ εἰς τὸ Λατ. terra). ἡ γῆ, (ὅθ. Ἔραζε, ἐπίρ. Π. εἰς τὴν γῆν, κατὰ γῆς).
Ἐράασθε, Π. ἀντὶ Ἠρᾶσθε, β΄. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ
Ἔραμαι, Μ. ἐράσομαι (ἀόρ. Ἠρασάμην), Π. ἀντὶ Ἐράω, ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ. (μὲ γεν.) » Πολέμου ἔραται, Ἰλ. Ι. (ἢ μὲ ἀπαρ.) » Πλουτεῖν (» Ἀείδειν) ἔραμαι, « Ἐπγρ., Ὀππ.
Ἐρανάρχης, ου (ὁ). ὁ ἐπιστάτης τῆς συνάξεως τοῦ ἐράνου, ὁ πρῶτος τῶν ἐρανιζόντων.
Ἐρανέμπολος (ὁ). ὁ ἐμπορευόμενος δι' ἐράνου (Ἰταλ. μὲ ἀκτσιόνες). 2) ὁ ζῶν ἐξ ἐράνων.
Ἐρανίζω, Μ. ίσω. Συνάζω ἔρανον (συνεισφορὰν), (ἐνίοτε) συνεισφέρω. (μὲ αἰτ.) » Τοὺς ἄλλους ἐράνιζε, « Αρτ. (καὶ μσ.) » Λόγους ἀναγινώσκοντες ἠρανίζοντο, « αὐτ., ἐμάζοναν χρήματα. (ἢ πθ.) » Πρὸς τῶν φίλων ἐρανισθέντα, « αὐτ. οἱ φίλοι του ἔκαμαν ὑπὲρ αὐτοῦ ἔρανον.
Ἐρανικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἔρανον.
†Ἐράνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔρανος, ὅ,τι δίδει ἕκαστος τῶν συνεισφερόντων εἰς ἔρανον.
Ἐράνισις εως (ἡ) καὶ
Ἐρανισμὸς (ὁ). τὸ ἐρανίζειν, σύναξις ἢ συνεισφορὰ ἐράνου. (συνκδ.) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἐράνου, ἡ συναχθεῖσα διὰ συνεισφορᾶς ποσότης.
Ἐρανιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐρανίζων (συνάζων, ἢ [συχνότ.] συνεισφέρων εἰς) ἔρανον, μέτοχος συμποσίυ δι' ἐράνυ. (ἐν γέν.) συνεταῖρος.
Ἐρανίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐρανιστής.
Ἐραννὸς, ή, όν, Π. ἐράσμιος, τερπνὸς, ἀξιέραστος.
Ἔρανος (ὁ), [ἐράω;]. συνεισφορὰ (κυρ. διὰ συμπόσιον). (ὅθ. ἀρχ.) συμπόσιον (ἐξ ἐράνου (Ἀγγλ.) πικνίκ· (ἐν γέν.) συνεισφορὰ (μάλιστα ὑπὲρ πτωχῶν φίλων), (Τουρκ.) ῥεφενές. (τρπ.) εὐγνωμοσύνη. (συνκδχ.) ἑταιρία ἰδιωτῶν συνεισφερόντων πρὸς ἕνα ὁποιονδήποτε σκοπόν.
Ἔρασδε, Δ. ἀντὶ Ἔραζε.
Ἐρασίμολπος (ὁ, ἡ), Π. [ἔραμαι, μολπή] ὁ ἀγαπῶν τὰς ᾠδὰς (τὴν μουσικὴν) ἢ τοῦ ὁπ. αἱ ᾠδαὶ εἶνε ἐράσμιαι (τερπναί).
Ἐρασιπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραῖα (ἀξιέραστα) μαλλιά.
Ἐρασίπτερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραῖα (ἀξιέραστα) πτερά.
Ἐρασιχρηματία (ἡ). ἔρως χρημάτων, φιλοχρηματία, [ἐκ τοῦ
Ἐρασιχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μὲ ὑπερβολὴν τὰ χρήματα.
Ἐράσμιος, α ἢ ος, ον. Ἀξιαγάπητος, ἀξιέραστος.
Ἔρασσαι, Π. ἀντὶ Ἔρασαι. β΄. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. καὶ
Ἐρασσάμην, Π. ἀντὶ Ἠρασάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἔραμαι.
Ἐραστεύω, Μ. εύσω, Π. (μὲ γεν.) εἶμαι ἐραστής τινος, ἀγαπῶ.
Ἐραστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐρῶν, ἀγαπῶν περιπαθῶς τι, ἀγαπητικός.
Ἐραστὸς, ή, όν, = Ἐρατὸς, ἀγαπητός.
Ἐράστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐραστὴς, ἀγαπητική.
Ἐρατεινὸς, ή, όν, Π. = Ἐράσμιος, τερπνός.
Ἐράτης, ου (ὁ), σπν. ἀντὶ Ἐραστής. » Θανάτου—, « Ἀρετ.
Ἐρατίζω, Μ. ίσω, Π. (μὲ γεν.) = Ἔραμαι, ἐπιθυμῶ.
Ἐρατοπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐρασιπλόκαμος.
Ἐρατὸς, ή, όν, Π. ἀγαπητὸς, ἐπιθυμητὸς, ἀξιέραστος· τερπνός.
Ἐρατόχροος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀξιέραστον (ὡραῖον) χρῶμα ἢ χρῶτα.
;Ἐρατὺς, ύος (ἡ), Π. Ἰων. ἐρασμιότης (Γαλλ.) amabilité.
Ἐρατύω, Δ. Π. ἀντὶ Ἐρητύω.
Ἐρατῶπις, ιδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα ὡραῖον (ἀξιέραστον) βλέμμα ἢ ὄψιν, (συγχ. τῷ Ἐριῶπις).
Ἐράω-ῶ [ἔρος], Μ. ἐρασθήσομαι (ἀόρ. Ἠράσθην, καὶ τὸ θετ. Ἐραστέον). Ἀγαπῶ ἐρωτικῶς (περιπαθῶς), ὑπεραγαπῶ, εἶμαι ἐρωτευμένος· ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολὴν, ὑπερεπιθυμῶ. (μὲ γεν.) » Πρῆγμα δὲ τερπνότατον, τοῦ τις ἐρᾷ τὸ τυχεῖν, « Θγν. » Μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ, « Στβ. (καὶ μσ.) » Ἠχοῦς ἠράσθη, « Θκρ. » Εὐθὺς ἐκ παιδὸς ἐρασθεὶς τοῦ εὐκλεὴς γενέσθαι, « Ξεν. (καὶ πθ. μτχ.) » Ἐρώμενος (ὁ) καὶ Ἐρωμένη (ἡ), (ἀντ. ἐπιθ.) ἀγαπητικὸς, -κή.
(Ἐράω-ῶ), ἄχρ. θεμ. (συγγ. τῷ Ῥέω καὶ εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ. Ἀπεράω, Ἐξεράω, Μετεράω, κτλ.)
†Ἐργᾷ, Γρφ. ἀντὶ Ἐργάσῃ, β΄. ἑν. πρσ τοῦ μέλλ. τοῦ Ἐργάζομαι.
Ἐργάδης, εος (ὁ), εὔχρ. μόνον εἰς τὸ πλθ.) ἀντὶ Ἐργάτης, δυλευτὴς, ἡμερομισθιάρης, [ἐκ τοῦ
Ἐργάζομαι [ἔργον], Μ. άσομαι (παρτ. Εἰργαζόμην, ἀόρ. Εἰργασάμην, πρκ. μσ. ἢ πθ. Εἴργασμαι, ἀόρ. πθ. καὶ μσ. Εἰργάσθην). Δουλεύω (κυρ. τὴν γῆν ἢ τέχνην τινά). γεωργῶ, καλλιεργῶ, (ἐν γέν.) φθειάνω, κατασκευάζω. (μὲ αἰτ.) » Γῆν (» Τέχνας. » Ἐπιστήμας) ἐργάζεσθαι, « Ξεν. » Θάλατταν ἐργάζεσθαι, « Αξ. » Ὅπλα ἐργάζεσθαι, « Ἡρωδ. » Ὅπλα οἷς χρυσὸν ἐργάζετο, « Ὀδ. Γ. (καὶ χ. πτ.) » Ἐργάζευ, « Ἡσ. » Ἕως μὲν ἂν ὁρῶσιν αὐτοὺς ἡβῶντας καὶ δυναμένους ἐργάζεσθαι.... ἐπειδὰν δὲ ἀδυνάτους αἴσθωνται ὄντας ἐργάζεσθαι διὰ τὸ γῆρας, « Ξεν. » Οὐ πρὶν ἂν φάγῃ καλῶς, ὅμοια ἢ βοῦς ἐργάτης ἐργάζεται, « Σοφ. (ἢ πθ.) » Εἰργασμένη γῆ, « Θῤῥ. » Ἀγάλματα εἰργασμένα, « Ἡρωδ. » Ἐκ πέτρας εἰργασμένος, « Αἰσχλ. » Καὶ ἐργασθὲν (τὸ σιλφιον), ἄσηπτον ἤδη διαμένει, « Θῤῥ.
2) πορίζομαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐργαζόμενος, ἐμπορεύομαι, κερδίζω. » Ἐργασάμενος χρήματα μεγάλα, « Ἡρ. » Πρὶν ἄξια τῆς τροφῆς ἐργάζεσθαι, « Ξεν. » Οὕτως ἂν ὀλίγα ἐργάζοιτο ὥστε μὴ λαμβάνειν τὰ ἀρκοῦντα, « αὐτ. (καὶ μὲ δοτ.) » Ἐργάζεσθαι τῷ σώματι, Δμ., ἐπὶ τῶν πορνευομένων (καὶ τρπ.) » Τὰ τῶν ἄλλων κακὰ ἐργάζεται, « αὐτ. (καὶ χ. πτ.) » Τοὺς ἐργαζομένους ἠρώτα πόσυ βούλονται αὐτῷ ἐργάζεσθαι, « Ἀρστ., τοὺς ἐμπόρους. » Χρήματα ἐργαζόμενα, « Αξ., τὰ ἐνεργὰ, τὰ διὰ τοκισμοῦ ἢ ἄλλως πολλαπλασιαζόμενα. 3) (ἐν γέν.) κάμνω, (καὶ ἰδιαιτ.) πράττω, ἐνεργῶ, κατορθόνω, (κοιν.) κάμνω δουλειάν. » Οὐδὲν φαίνεται κοινῇ ἐργασαμένη ἡ Ἑλλὰς, « Θκ. » Πόλιν μέγα ἀγαθὸν εἰργασμένην, « Ξεν. » Οὐδὲν ἄλλο κακὸν ἐργασάμενος ἐν τῇ πόλει, « αὐτ. » Ἐργάζεσθαι εὐεξίαν τῷ σώματι, « αὐτ. (ὅθ. Χ. πτ.) » Τὸ χρῆμ' ἐργάζεται, « Ἀρσφ., βιάζει, κατεπείγει. (ἢ πθ.) Τοιαῦτα εἴργασται, « Δσ. Τὰ πρόσθεν εἰργασμένα, « Ἡρ. (ἢ ἐλλ.) » Ἐπ' εἰργασμένοις, « φρσ., ἀφ' οὗ τελείωσεν ἡ ὑπόθεσις. » Τροφὴ εἰργασμένη. « Αξ., ἡ χωνευμένη.
Ἐργάθω (παρτ. Ἔργαθον ἢ Ἐέργαθον), Π. ἀντὶ Εἴργω, (ἴδε Ἀπείργω).
Ἐργαλεῖον καὶ (Ἰων. Ἐργαλήϊον. (τὸ). ὄργανον, σύνεργον. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἔρ-

γον. » Καὶ πᾶσα ἡ κατασκευὴ ϗ πάντα τὰ ἐργαλεῖα καὶ οἱ πάσσαλοι τῆς αὐλῆς χαλκοῖ, « Γρφ.

Ἐργάνη (ἡ), Π. ἡ ἐργαζομένη, ἐργάτις, (ἐπίθ. τῆς Ἀθην.).

Ἔργανον (τὸ), = Ἐργαλεῖον, ὄργανον.

Ἐργάξῃ, Δ. ἀντὶ Ἐργάσῃ, β΄. ἐν. προσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἐργάζομαι.

Ἐργασείω (γ. Μ.), Π. ἐπιθυμῶ (ἔχω διάθεσιν ἢ σκοπὸν) νὰ ἐργασθῶ (νὰ πράξω τι).

Ἐργασία (ἡ). τὸ ἐργάζεσθαι, δουλειά, ἔργον εἰς τὸ ὁπ. ἀσχολεῖταί τις, τέχνη, ἐπιτήδευμα, ἐργόχειρον. » Πάσης ἄμεινον ἐργασίας, « Ἐπγρ. » Τὰς ἐν τῷ ὑπαίθρῳ ἐργασίας, « Ξεν. » Διὸς ἐργασίαν ἀπηλλάχθαι ἀπ' αὐτοῦ, « Εὐαγγέλ., (Λτν.) da operam, (κοιν.) κάμε 'το δουλειάν, κάμε κάθε τρόπον. 2) δούλευμα, φθειάσιμον, κατασκευή, καλλιέργεια. » Ἡ ἐργασία τῆς γῆς, « Ξεν. » Ἡ τῆς ἐσθῆτος ἐκ τῶν ἐρίων ἐργασία, « αὐτ. » Ἡ τῆς τροφῆς ἐργασία, « Ἀρστ., ἡ χώνευσις. 3) ὁ τρόπος (ἡ τέχνη) τῆς κατασκευῆς. (Γαλλ.) le style. » Ἑρμαὶ λίθινοι, ... ἡ τετράγωνος ἐργασία, « Θκ. » Τρόπος δὲ τῆς ἐργασίας ὁ Αἰγιναῖος καλούμενος, « Παυσ. » Ἀγάλματα ἐργασίας Ἀττικῆς, « αὐτ. » Τοῦ ναοῦ Δώριός ἐστιν ἡ ἐργασία, « αὐτ. » Τεκμαιρόμενον ἐκεῖνο εἶναι ἀπὸ τῆς ἐργασίας, « Λξ. 4) πορισμός, κέρδος, ἐμπορία. » Τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων καὶ ἐργασίας ἕνεκα χρωμένων αὐταῖς, « Ξεν. 5) (σπν.) συντεχνία, (Τουρκ.) ἐσνάφι. » Ἀπὸ τῆς τῶν βαφέων ἐργασίας, « Γρφ.

Ἐργάσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ἐργασθῇ, ἐπιδεκτικὸς ἐργασίας. » Χώρα —, « Ὀφρ' ἡ γεωργήσιμος. » Ξύλα ἐργάσιμα. » Γυναῖκες ἐργάσιμοι, « Ἀρτμδ., αἱ δημόσιαι πόρναι. » Ἡμέρα —, « Λξ., ἡ καθημερινή. » Τὸ ἐργάσιμον, « Ἀππ., ἀντὶ Οἱ ἐργάται.

Ἐργαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐργάζομαι.

Ἐργαστὴρ (ὁ), = Ἐργάτης.

Ἐργαστηριακός, ή, όν. Ὁ ἔχων (δουλεύων εἰς) ἐργαστήριον, τεχνίτης, ἐργαστηριάρχης.

Ἐργαστηριάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς (ἐπιστάτης) ἐργαστηρίου.

Ἐργαστήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐργάζονται τεχνῖται, ἐργοστάσιον, (Ἰταλ.) φάμπρικα. (συνκδχ.) ὡς τεχν. ὁρ.) σύστημα τεχνιτῶν ἀκολουθούντων διαδοχικῶς ἢ ἐκ συμφώνου τὸν αὐτὸν τῆς ἐργασίας τρόπον (Γαλλ.) école. » Τὸν Ὀνατᾶν.. οὐδενὸς ὕστερον θήσομεν τῶν ἀπὸ Δαιδάλου τε ϗ ἐργαστηρίου τοῦ Ἀττικοῦ, « Παυσ. » Ὁπόσαι ἂν ἐπ' ἐργαστηρίου κάθωνται, « Δμ., = Πορνείου. » Πειρατικόν —, « Ἡλ., συμμορία, (κυρ. οὐδ. τοῦ-

Ἐργαστήριος, α, ον, Ἐργαστικός, κατορθωτικός. » Πόθου καὶ διαλλαγῆς ἐργαστήριον φάρμακον, « Σχλ.

Ἐργαστής, οῦ (ὁ). ἐργάτης, δουλευτής· φίλεργος.

Ἐργαστικός, ή, όν, Ποιητικός, κατορθωτικός, κατεργαστικός. » Τὸ τῆς τροφῆς ἐργαστικόν, « Ἀρστ. 2) = Ἐργατικός, φιλεργός, φιλόπονος, ἐνεργός, δραστήριος. » Ὀξύτερός τε ϗ ἐργαστικώτερος, « Ἱππκρ. 3) (ὡς οὐσ.) ἀντὶ Ἐργάτης. » Τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν ἐργαστικῶν, « Πλβ.

Ἐργαστῖναι (αἱ), (ὠνομάζοντο εἰς τὰς Ἀθήν.) αἱ ἐργαζόμεναι τὸν ἱερὸν πέπλον τῆς Ἀθηνᾶς παρθένοι.

Ἐργάτα, αο (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Ἐργάτης.

Ἐργατεία (ἡ), = Ἐργασία, [ἐκ τοῦ

Ἐργατεύω καὶ (μσ.) Ἐργατεύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Ἐργάζομαι, δουλεύω (κατασκευάζω) τι ὡς ἐργάτης.

Ἐργάτης, ου (ὁ). (ἐπίθ. μὲ γεν.) = Ἐργαστικός, κατορθωτικός. » Τῶν πολεμικῶν —, « Ξεν. » Ὁ γλίχων πέψεως ἐργάτης, « Γεωπον. » Ἄξιος ὁ ἐργάτης τῆς τροφῆς αὐτοῦ, « Γρφ. 2) (χ. πτ.) φιλεργός, (κοιν.) ἄνθρωπος τῆς δουλειᾶς, δραστήριος. » Εἰ καὶ πᾶσαι εἴησαν αὐτόθι αἱ γυναῖκες οὕτως ἐργάτιδες, « Ἡρ. » Γλῶσσαν μὲν ἀργόν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν, « Σοφ. 3) (ὡς οὐσ.) ὁ ἐργαζόμενος (κυρ. εἰς ἀγρὸν ἐπὶ μισθῷ), (κοιν.) ἀργάτης, δουλευτής, ἡμερομισθιάρης. » Ἐπειδὰν πολλοὶ ἐργάται γένωνται, πολλοὶ φανοῦνται ϗ οἱ μισθωσόμενοι, « Ξεν. » Βοῦς —, « Ἐτυμλ. » Γυνὴ —, « Εὐς., ἡ δημοσία πόρνη. 4) εἶδ. μηχανῆς (χυδ.) μποτζαργάτης, (Γαλλ.) cabestan.

Ἐργατήσιος, α ἢ ος, ον, = Ἐργάσιμος, γεωργήσιμος.

Ἐργατικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόδιος διʼ) ἐργάτην. » Ἐργατικὴ καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην, « Λκ. 2) ἱκανὸς (ἐπιτήδειος ἢ πρόθυμος) πρὸς ἐργασίαν, δουλευτής, δραστήριος. » Ἐργατικώτατον τὸ τῶν μελιττῶν γένος, « Ἀρστ.

Ἐργατικῶς, ἐπίρ. Καθὼς ἁρμόζει εἰς ἐργάτην, καθὼς συνειθίζουν οἱ ἐργάται. 2) μετὰ φιλεργίας, δραστηρίως (;).

Ἐργατίνης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐργάτης.

Ἐργάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐργάτης, (ὡς ἐπιθ.) ἐνεργός, εἰς ἐνέργειαν.

Ἐργατοκύλινδρος (ὁ), = Ἐργάτης (3).

Ἐργατών, ῶνος (ὁ). τὸ μέρος ὅπου ἐκοιμῶντο οἱ ἐργάται.

Ἐργάτων, ωνος (ὁ), κατὰ τὴν διάλ. τῶν Κρητ. ἐργάτης (κυρ. σκλάβος).

Ἐργάω-ῶ, καὶ Ἐργάομαι-ῶμαι, Μ. ἀσόμαι, Γρφ. ἀντὶ Ἐργάζομαι. » Οὐ γὰρ ἐργῶντος δέκα ζεύγη βοῶν, « Ἡσ.

Ἐργάων, ωνος (ὁ), = Ἐργάτων.

Ἐργεπείκτης [ἔργον, ἐπείγω], ου (ὁ), = Ἐργοδιώκτης.

Ἐργεπιστασία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐργεπιστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Ἐργεπιστάτης, ου (ὁ). ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὰ (δημόσια) ἔργα.

Ἔργμα (τὸ), Π. ἀντὶ Ἔργον, πρᾶξις, ἐργασία, (συγγ. τῷ

Ἕργμα (τὸ) [εἵργω], = Ἕρκος, περίφραγμα, (συνκδχ.) ἐμπόδιον, ἐμπόδισμα.

Ἔργνυμι (παρτ. Ἐέργνυν) Μ. ἔρξω, Π. ἀντὶ Εἴργω, κλείω, περικλείω.

Ἐργοδιδάσκαλος (ὁ). μαΐστωρ (πρωτομαΐστωρ) συντεχνίας.

Ἐργοδιωκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Ἐργοδιώκτης, ου (ὁ). ὁ ἀναγκάζων (ἐπιστατῶν εἰς) τοὺς ἐργάτας καὶ ἐπιταχύνων τὴν ἐργασίαν.

Ἐργοδόσιον (τὸ), Βυζ. = Ἐργοστάσιον.

Ἐργοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω εἴς τινα ἔργον τι νὰ τὸ τελειώσῃ. [ἐκ τοῦ

Ἐργοδότης, ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ δίδων (προμηθεύων) εἴς τινα ἔργον, (Τουρκ.) μουστερής· (ἰδιαιτ.) ὁ παραχωρῶν ἔργον τι εἰς ἐργολάβον. 2, = Ἐργολάβος ἢ Ἐργοδιώκτης.

Ἐργολάβεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐργολαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναλαμβάνω ἐπὶ μισθῷ ἔργον τι (νὰ τὸ τελειόσω), (κοιν.) τὸ 'παίρνω ἐπάνω μου· (συνκδχ.) πράττω τι ἵνα κερδίσω, κερδοσκοπῶ, ἐμπορεύομαι (κυρ. καὶ μτφορ.).

Ἐργολαβία (ἡ), = Ἐργολάβεια, [ἐκ τοῦ

Ἐργολάβος (ὁ). ὁ ἀναλαμβάνων μὲ συμφωνίαν καὶ ἐπὶ μισθῷ ἔργον τι· κερδοσκόπος· (Ῥτρ.) συκοφάντης ἢ δόλιος δικηγόρος.

Ἐργολήπτης, ου (ὁ), = Ἐργολάβος.

Ἔργον (τὸ), [ἔρδω]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ κάμῃ τις, τὸ ἀντικείμενον ἢ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας, δουλειά· ἐργόχειρον, πρᾶξις, ὑπόθεσις· ἀσχολία· ἐπιχείρησις· κατόρθωμα (μάλιστα πολεμικόν). » Σὸν ἔργον (ἐνν. ἐστί), « » Οὐδὲν λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἔστ' ἢν μή τι καὶ μασσῶνται, « αὐτ. Αἰσχλ. Ἀρσφ. » Ἱερέως σὸν ἔργον θύε τοῖς θεοῖς, « Ἀρσφ. » Ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ, « Ἰλ. Δ » Τὸ ἔργον ἑκάστης πράξεως, « Πλάτ., τὸ ἀποτέλεσμα. » Εἰ μή τις, ἔργον ποιησάμενος, « Πλάτ., (κοιν.) 'νὰ 'τὸ κάμῃ δουλειάν. » Οὐδὲν ἔργον ἑστάναι, « Ἀρσφ., δὲν γίνεται δουλειὰ μὲ (δὲν ὠφελεῖ τίποτε) τὸ στάσιμον. » Τῶν πρότερον ἔργων μέγιστον ἐπράχθη τὸ Μηδικόν, « Θκ. » Τὸ ἐν Πλαταιαῖς ἔργον, « Πλάτ. » Πυρὸς (» Μαγείρας » Χειμῶνος) ἔργον ἐγένετο, « Ἡλ. Συν. ἐκάη, ἐσφάγη, ἐπάγωσεν· (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) » Ἔργῳ, « Λξ., πραγματικῶς, τῷ ὄντι. » Λόγῳ γὰρ ἦσαν οὐκ ἔργῳ φίλοι, « Εὐρ. » Τοῖς πράγμασιν τέθνηκα, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ, « αὐτ. (εἰς τὸ πλθ.) » Ἔργα γυναικῶν, « Ὅμ. » Ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα, « αὐτ., τὰ ἐργόχειρα. » Ἔργα βοῶν, « Ὀδ. Κ., ἡ γεωργία. » Θαλάσσια ἔργα, « Ὀδ. Ε., ἡ ἁλιευτικὴ ἢ ἡ ναυτιλία. » Φιλοτήσια ἔργα, « Λξ. τὰ ἄλλ. ἀφροδίσια. (ϗ ἀπολ.) » Ἔργα ἀποδείκνυσθαι, « Ἡρ., μεγάλας (ἐπισήμους) πράξεις, κατορθώματα. 2) (ἰδιαιτ.) ὁ τόκος, τὸ διάφορον, (ἐν γέν.) τὸ κέρδος. » Τότ' ἀρχαῖον καὶ τὸ ἔργον, τῶν δώδεκα ἐτῶν, « Δμ. 3) δυσκολία. » Ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους, ἔργον δ' .. ἐπισάξαι, « Ξεν. (ὅθ.) » Ἔργα παρέχειν τινί, « Λξ., ἐπιφέρειν, (προξενεῖν) δυσκολίας, δυσκολεύειν. 4) (πλθ.) οἱ ἀγροί, τὰ γεωργούμενα μέρη. » Ἰθάκης ἔργ' ἀφίκοντο, « Ὀδ. Ξ. » Ἄγειν δὲ ἄμεινον τὰς κύνας τὰ ὄρη πολλάκις, τὰ δὲ ἔργα ἧττον, « Ξεν. 5) τὰ μεταλλεῖα. » Ἐν τοῖς ἀργυρείοις ἔργοις, « Ξεν. (ὅθ.) » Προσῆγεν ἔργα τῷ τείχει ϗ μηχανάς, « Πλβ., ὑπονόμους, (παρβλ. Πρᾶγμα καὶ Χρῆμα).

† Ἐργοπαρέκτης [ἔργ. παρέχω], ου (ὁ), = Ἐργοδότης.

Ἐργοπονέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι. Μ.

ήσω-ομαι. Ἐργάζομαι, δουλεύω, καταγίνομαι ὡς-

Ἐργοπόνος (ὁ, ἡ), Π. [ἔργ. πένομαι]. ἐργάτης, (ἰδιαιτ.) γεωργός.

Ἐργοσκόπος (ὁ, ἡ). κατάσκοπος τῶν ἔργων (τῶν πραττομένων ὑπὸ) τινος.

Ἐργοστάσιον (τὸ). ἐργαστήριον τεχνίτου, (Ἰταλ.) φάβρικα.

Ἐργόστολος (ὁ), [ἔργ. στέλλω], = Ἐργεπιστάτης.

Ἐργοφόρος (ὁ, ἡ), = Ἐργάτης.

† Ἐργοχειρέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Ἐργάζομαι μὲ τὰς χεῖράς μου, εἶμαι χειροτέχνης, κάμνω -

† Ἐργόχειρον (τὸ), (νλγ.) ἔργον χειροτέχνου, χειροτέχνημα.

Ἔργω, Μ. ἔρξω, Π. ἀντὶ Εἴργω.

Ἐργώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ ἀπαιτῶν ἔργον (δυσκολίαν), κοπιαστικός, δύσκολος. » Οἱ εὖ τὰ σώματα ἔχοντες, φαρμακεύεσθαι ἐργώδεες, « Ἱππκρ.

† Ἐργωδία (ἡ). κόπος. δυσκολία.

Ἐργωδῶς, ἐπίρ. Μὲ κόπον, μὲ δυσκολίαν, ἐπιπόνως.

Ἐργωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Ἐργώνης [ἔργ. ὠνέομαι], ου (ὁ), = Ἐργολάβος.

Ἐργωνία (ἡ), = Ἐργολαβία.

Ἔρδεσκον, Π. παρτ. τοῦ

Ϝέρδω ἢ Ἔρδω [Αἰολ. ἀντὶ † Ἔργω], Μ. ἔρξω ἢ ἔρξω (πρκ. Ἔργα, ὑπερσ. Ἐώργειν κτλ.), Π. (ἐν γεν.) ἐργάζομαι, κάμνω. (» Κλέπτουσα δ' ἔρδει πολλὰ γείτονας κακά, « Σιμ. » Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, « Ὀδ. Ν. » Ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην; « Ἀρσφ.) (ἰδιαιτ. δὲ) θυσιάζω, (ὅθ. ἴσον τῷ ἀπ' αὐτοῦ κατ' ἀναγραμ. σχηματισθέντι) Ῥέζω. » Ἔρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας, « Ἰλ. Β. (ϗ πθ.) » Θυσίη ἐρδομένη ὧδε, « Ἡρ.

Ἐρέα (ἡ), σπν. ἀντὶ Ἔριον, μαλλί.

Ἐρεβεννὸς [ἔρεβος], ή, όν, Π. σκοτεινός.

Ἐρέβευσφιν, Π. ἀντὶ Ἐρέβους, γεν. τοῦ Ἔρεβος.

Ἐρεβίνθειος (ὁ, ἡ), = Ἐρεβίνθινος.

Ἐρεβινθιαῖος, α, ον. Ἰσομεγέθης μὲ ἐρέβινθον.

Ἐρεβίνθινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ καμωμένος ἀπὸ) ἐρέβινθον.

Ἐρέβινθος (ὁ), [ἐρέφω παρβλ. Ὄροβος]. τὸ γνωστὸν ὄσπριον, ῥοβίθι, (Κωμ.) τὸ ἀνδρ. αἰδοῖον.

Ἐρεβινθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἐρεβίνθου, ὅμοιος μὲ ἐρέβινθον.

Ἐρεβοδιφάω-ῶ, Μ. ήσω. Σκαλίζω εἰς τὸ σκότος [ἔρεβος], βαθύνω εἰς σκοτεινὰ ϗ μυστηριώδη ζητήματα.

Ἐρεβόθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τὸ

Ἔρεβος [ἔρα ἢ ἐρέφω], εος (τὸ), Π. (κυρ. τὸ ὑποχθόνιον) σκότος, σκοτάδι. (ὅθ.) ἡ δύσις, ἡ ἑσπέρα (Ἀραβ. ἐρέμπ). » Σπέος πρὸς ζόφον εἰς ἔρεβος τετραμμένον, « Ὀδ. Μ. (καὶ μτφορ.) » Αἴνιγμα, .. φέγγος μὲν ξυνετοῖς, ἀξυνέτοις δ' ἔρεβος, » Ἐπγρ.

Ἐρεβόσδε, ἐπίρ. Π. εἰς τὸ Ἔρεβος.

Ἐρεβοφοῖτις, ιδος (ἡ). ἡ φοιτῶσα (διατρίβουσα, περιφερομένη) εἰς τὸ ἔρεβος.

Ἐρεβώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. σκοτεινὸς (ὡς τὸ ἔρεβος).

Ἐρεβῶπις [ἔρεβος, ὤψ], ιδος (ἡ). Π. ἡ ἔχουσα σκοτεινὸν (φοβερὸν) βλέμμα ἢ ὄψιν, (ἐν γέν.) σκοτεινή· (συνκδχ.) φρικτή ἀποτρόπαιος.

Ἔρεγμα (τὸ), [ἐρείκω]. κάθε τι (κυρ. δὲ ὄσπριον) χονδροκοπανισμένον ἢ χονδροαλεσμένον, (π. γ.) πλιγοῦρι, (ἴδε καὶ Ἐρεικτὸς καὶ παρβλ. Χόνδρος).

Ἐρέγμινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἔρεγμα.

Ἐρεγμὸς (ὁ), = Ἔρεγμα.

Ἐρεείνω καὶ (μσ.) Ἐρεείνομαι (χ. Μ.), Π. = Ἔρομαι, ἐρωτῶ.

Ἐρεθίζω [ἐρέθω], Μ. ίσω. Διεγείρω, παροξύνω. » Νουθετήσας οὐκ ἔπεισα, ἐπιτιμήσας ἠρέθισα; « Συν. » Πηγὴ ῥέουσα ἐρεθίζει, « Ἀνακρ., παρακινεῖ εἰς εὐφροσύνην. (καὶ πθ.) » Πνεῦμα ἠρεθισμένον, « Εὐρ., τὸ πυκνὸν καὶ ἀλλεπάλληλον ἀνάστασμα.

Ἐρέθισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐρεθίζει, μέσον πρὸς ἐρεθισμόν.

Ἐρεθισμὸς (ὁ). τὸ ἐρεθίζειν (παροξύνειν κτλ.)

Ἐρεθιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐρεθίζων (παροξύνων κτλ.).

Ἐρεθιστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς τὸ ἐρεθίζειν.

Ἐρέθω (χ. Μ.), Π. [συγγ. τῷ Ἔρις ϗ Ἐρέσσω], = Ἐρεθίζω.

Ἔρειγμα (τὸ), ϗ Ἐρειγμὸς (ὁ), = Ἔρεγμα, Ἐρεγμός.

Ἐρείδω [συγγ. τῷ Ἐρέσσω καὶ Ἕρμα], Μ. είσω (πθ. πρκ. Ἐρήρεισμαι). Ἀκκουμβῶ (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.), στυλόνω· προσηλόνω· (συνκδχ.) σπρόγνω ἢ χόνω μὲ ὁρμήν, ἐμπήγω. (Κωμ.) = Βινῶ, περαίνω. (ἀμτβτ.) ἐπιπίπτω. σπεύδω, (κοιν.) κάμνω 'γλίγωρα. (ἰδίως) τρώγω ἁρπακτικὰ (» Ἔρειδε, μὴ παύσεο μηδέποτ' ἐσθίων, « Ἀρσφ.) (τρπ.) ἀντιστέκομαι, ἀντιτείνω· διισχυρίζομαι· ἐπιμένω· (πθ. ἢ μσ.) συνερίζομαι· φιλονεικῶ· μαλόνω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ΄. ϗ δοτ. ἢ πρόθετ. αἰτ. ἐκ δ΄.) » Ἀσπὶς ἀσπίδ' ἔρειδεν, « Ἰλ. Ν. » Ὄμμα (» Ἴχνος) ἐρείδειν, « Λξ. » Ἀλλήλῃσιν ἐρείδουσαι, « Ὀδ. Χ. » Ἆθλον ἐρείδειν, « Θκρ., βάλλειν (κάτω) στοίχημα· (ϗ τρπ.) » Ἔρειδε τὰν γνώμαν, « αὐτ., σκέπτου μὲ προσοχήν. (καὶ ἀμτβτ.) » Κατά τινα τῶν μορίων σφοδρότερον ἐρείδει τὸ ἄλγημα, « Γαλ., (παρβλ. Ἐνσκήπτω). (ϗ πθ. ἢ μσ.) » Σκήπτρῳ (» Ἔγχει) ἐρειδόμενος, « Ὅμ. » Ἔγχος διὰ θώρηκος ἠρήρειστο, « Ἰλ. Γ. » Θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδαται ἔνθα ϗ ἔνθα, « Ὀδ. Η. » Οὐδεῖ χαῖται ἐρηρέδαται, « Ἰλ. Ψ. » Λᾶες (» Τοῖχοι) ἐρηρέδαται, « Ἰλ. Ψ., Ὀδ. Θ., εἶνε στερεῶς συνηρμοσμένοι, (παρβλ. Ἐλαύνω). » Μηκέτ' ἐρείδεσθον, « Ἰλ. Ψ.

Ἐρείκη (ἡ), [ἐρείκω;]. φυτὸν θαμνῶδες, (κοιν.) ἀρεῖκι (καὶ ἄλλ.) φοῦντα, (Γαλλ.) bruyère (en arbre) » Γραίας ἐρείκης θωμὸν ἅψαντες πυρί, « Αἰσχλ. (παρβλ. Βράθυ).

Ἐρεικόεις-οῦς, όεσσα-οῦσσα, όεν-οῦν, Π. γεμάτος (κατάφυτος) ἀπὸ ἐρείκας.

Ἐρεικτός, ή, όν. Χονδραλεσμένος, χονδροκοπανισμένος κτλ. ‖. (οὐσ.) Ἐρεικτὸν (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), = Ἔρειγμα, πλιγοῦρι (» σῖτος πεπρυγμένος καὶ κομμένος, « Ἡσυχ.). [ἐκ τοῦ

Ἐρείκω [συγγ. τῷ Ῥήσσω], Μ. ἐρείξω ἢ ἐρέξω (ἀόρ. β΄. [μὲ σημ. πθ.] Ἤρικον, πθ. πρκ. Ἐρήριγμαι), Π. θραύω, συντρίβω, σχίζω, τρυπῶ· (μτγν.) χονδροκοπανίζω. » Ξειὰς ἐρίξαντα ξὺν τοῖσι κελύφεσι, « Ἱππκρ. (καὶ πθ.) » Κριθὰς πεφυγμένας ϗ ἐρηριγμένας, « αὐτ.

Ἐρεικώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἐρείκην ἢ γεμάτος ἀπὸ ἐρείκας.

Ἔρειξις, εως (ἡ). θραύσιμον, κοπάνισμα.

Ἔρειο, Π. ἀντὶ Ἔρεο, ἔρου, β΄. ἐν. προσ. τῆς ὁρσ. καὶ

Ἐρείομεν, Π. ἀντὶ Ἐρέωμεν, α΄. πλθ. προσ. τοῦ ἐνσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἔρομαι.

Ἐρείπιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). κρήμνισμα, γάλασμα· λείψανον (ἀπομεινάρι) χαλασμένου πράγματος. (καταχρ.) » Πέπλων —, « Εὐρ., κουρέλλη, ῥάκιον. » Ναυτικῶν ἐρειπίων, « αὐτ., ναυαγίων, (κυρ. οὐδ. τοῦ-

Ἐρείπιος (ὁ, ἡ). κρημνισμένος, χαλασμένος. » Οἰκία —, « Φίλ.

Ἐρειπιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ἐρείπιον, κρημνίζω.

Ἐρειπιών, ῶνος (ὁ). τόπος γεμάτος ἐρείπια, ἐρειποτόπιον.

Ἐρειπόω-ῶ, Μ. ώσω. Κρημνίζω, κατακρημνίζω.

Ἐρείπω [συγγ. τῷ Ῥέπω ϗ Ῥίπτω], Μ. ἐρείψω (ἀόρ. β΄. Ἤριπον, πρκ. Ἐρήριπα καὶ Ἐρήριμμαι, ἀόρ. πθ. Ἠρείφθην), Π. ῥίπτω τι (καὶ ἀμτβτ. πίπτω) κατὰ γῆς, κρεμνίζω -ομαι. » Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, « Ἰλ. Ν. » Ἐρέριπτο δὲ τεῖχος, « Ἰλ. Μ.

Ἔρεισις, εως (ἡ). τὸ ἐρείδειν, στύλωμα, ἀκκούμβισμα κτλ. » Ποδὸς ἐπ' ἐδάφους —, « Ἀριστέας, ἴχνος, (παρβλ. Ἔρεισμα).

Ἔρεισμα (τὸ). στήριγμα, ἀκκουμβιστήρι, (μτφορ.) παρηγορία, ἀνακούφισις. » Οὔτε Στεναγμοὶ τῶν πόνων ἐρείσματα, « Αἰσχλ. 2) ἴχνος. » Τὴν στρωμνὴν συνετάραξε, συγχέουσα τὸ ἔρεισμα τοῦ δευτέρου σώματος, « Ἀρισταιν.

Ἐρείψιμος (ὁ, ἡ), Π. [ἐρείπω]. ὁ κινδυνεύων νὰ πέσῃ (νὰ κρημνισθῇ), ἑτοιμόρροπος.

Ἔρειψις [ἐρείπω], εως (ἡ). Π. κρήμνισμα, κατεδάφισις.

Ἐρειψίτοιχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρημνίζων (κατεδαφίζων) τοίχους ἢ τείχη.

Ἐρεμνὸς [κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Ἐρεβεννός], ή, όν, Π. μαῦρος, σκοτεινός· (συνκδχ.) φοβερός· (τρπ.) ἀσαφής, ἀβέβαιος.

Ἔρεξα, Π. ἀντὶ Ἔῤῥεξα, ἀόρ. α΄. τοῦ Ῥέζω.

Ἐρέομαι, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἔρομαι,

Ἐρεοῦς (κατὰ κρσ. ἀντὶ Ἐρέος), ᾶ, οῦν. Κατεσκευασμένος ἀπὸ μαλλὶ (ἐρέαν).

Ἐρέπτομαι (χ. Μ.), Π. [συγγ. τῷ Ἐρείπω]. τρώγω, κατατρώγω, (κυρ. ἐπὶ χορτοφάγων ζώων), (παρβλ. Ἀνερεί[ρέ]πτω).

Ἐρέπτω, Μ. ρέψω, = Ἐρέφω.

Ἐρέριπτο, Π. γ΄. ἐν. προσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐρείπω.

Ἔρεσθαι, ἐνσ. καὶ

Ἐρέσθαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἔρομαι.

Ἐρεσία (ἡ) = Εἰρεσία, κωπηλασία, [ἐκ τοῦ

Ἐρέσσω (ττω), Μ. ἐρέσω (ἀόρ. Ἤρεσα),

[συγγ. τῷ Ἀράσσω καὶ Ἐρείδω]. Κωπηλατῶ· (συνκδχ.) κινῶ. »Ἐρέσσων πόδα,« Εὐρ. »Ἐρέσσειν ἀπειλάς,« Σοφ. »Μῆτιν ἐρέσσων,« αὐτ., ἀναπολῶν κατὰ νοῦν·(καὶ πθ.) »Ἀργὼ ἐρεσσομένη,« Ἀπλλν., ὠθσμένη διὰ τῆς κωπηλασίας.

Ἐρεσχελέω-ῶ [ἐρέθω], Μ. ήσω. Πειράζω τινὰ μὲ ἐγγικτικοὺς λόγους, ἀστεΐζομαι· φλυαρῶ, (ὅθεν:

Ἐρεσχελία (ἡ). ἀστεϊσμός· φλυαρία.

Ἐρέτης [ἐρέσσω], ου (ὁ). κωπηλάτης.

Ἐρετικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς εἰρεσίαν (κωπηλασίαν), (ὅθεν) »Ἐρετική,« Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ κωπηλατεῖν, (καὶ περιληπτ.) »Τὸ ἐρετικόν,« (ἀντὶ) Οἱ ἐρέται, οἱ κωπηλάται.

;Ἐρέτμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-

Ἐρετμὸν (τὸ), Π. (σπντ.) ἀντὶ

Ἐρετμὸς (ὁ), Π. [ἐρέσσω]. τὸ κωπί, (εἰς τὸ πλθ. εὔχρ. τὸ οὐδ. πλθ. Ἐρετμά).

Ἐρετμόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁρματόνω μὲ κωπιά. »Χεῖρας ἐρετμ.,« Εὐρ., Ὀρφ., πιάνω τὸ κωπί. 2) (σπν.) ἀντὶ Ἐρέσσω, κωπηλατῶ, (Νόνν.).

Ἐρέττω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐρέσσω.

Ἔρευγμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐρεύξεως, ῥέψιμον.

Ἐρευγματώδης (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἐρευγμὸν (ῥέψιμον). »Ἐρευγματωδέστερα τὰ αἴγεια κρέα τῶν βοείων,« Ἱππκρ.

Ἐρεύγμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἐρευγόμενος.

Ἐρευγμὸς (ὁ), = Ἔρευξις καὶ Ἔρευγμα.

Ἐρευγμώδης, έος (ὁ, ἡ), = Ἐρευγματώδης.

Ἐρεύγομαι [ὀνμτπ.], Μ. ἐρεύξομαι (ἀόρ. β΄. Ἤρυγον). Ῥεύγομαι, ξερνῶ. »Ἐρεύγετο οἰνοβαρήων,« Ὀδ. Ι. (καὶ μτνμ.) »Ἐρευγόμενος ἁλὸς ἔξω,« Ἰλ. Ρ. »Ἐρεύγονται πηγαὶ πυρός,« Πίνδ. 2) (συνκδχ.) λαλῶ, ἐκφωνῶ. (ἐπὶ ζώων) = Ὠρύομαι, μουγγρίζω. »Ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἐρεύγεται ῥῆμα,« Γρφ. »Ἤρυγεν ὡς ὅτε ταῦρος,« Ἰλ. Υ.

Ἐρευθαλέος, α, ον, Π. = Ἐρυθρός, κόκκινος.

Ἐρευθέδανον (τὸ), = Ἐρυθρόδανον.

Ἐρευθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ἐρευθήεις, εσσα, εν, Π. καὶ

Ἐρευθής, έος (ὁ, ἡ), = Ἐρυθρός, κόκκινος.

Ἐρευθιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ἐρυθριάω, εἶμαι κόκκινος.

Ἔρευθος, εος-ους (τὸ), = Ἐρύθημα, κοκκινάδα, [ἐκ τοῦ

Ἐρευθέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐρεύθω [ἴδε Ἐρυθίβιος], Μ. ἐρεύσω, (ἀόρ. Ἤρευσα). Βάφω (Κάμνω) τι κόκκινον, κοκκινίζω. »Αἵματι γαῖαν ἐρεῦσαι,« Ἰλ. Λ. Σ.

Ἐρευθώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὑπέρυθρος.

Ἐρευκτικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς ἐρεύγματα (ῥεψίματα).

Ἔρευνα [ἐρεείνω], ης (ἡ). ἐξέτασις, ἀναζήτησις.

Ἐρευνάς, άδος (ὁ, ἡ), = Ἐρευνητής, (Ατν.) κυαίστωρ.

Ἐρευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναζητῶ, ἐξετάζω, σκαλίζω· προσπαθῶ νὰ εὕρω (νὰ κατορθώσω) τι.

Ἐρευνητήρ, ῆρος, Π. ἀντὶ

Ἐρευνητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐρευνῶν (ἐξετάζων), ἐξεταστής.

Ἐρευνητικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ἐπιῤῥεπὴς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἔρευναν, ἐξεταστικός.

Ἐρευνήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἐρευνητής.

Ἔρευξις, εως (ἡ). τὸ ἐρεύγεσθαι, ῥέψιμον.

Ἐρευξίχολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐρευγόμενος (ξερνῶν) χολήν, (συνκδχ.) ὀξύθυμος.

Ἐρεῦσαι, ἀόρ. α΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐρεύθω.

Ἐρέφω [ῥέπω], Μ. ἐρέψω. Σκεπάζω (κυρ. μὲ ὀροφήν), στεγάζω· (συνκδχ.) στεφανόνω· σκιάζω.

Ἐρέχθω (χ. Μ.), Π. = Ἐρείκω, συντρίβω, σπαράττω· κλονῶ, ταράττω. (ὅθεν Ἐρεχθεὺς ὁ Ποσειδῶν, ἄλλ. Ἐννοσίγαιος).

Ἐρέψιμος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων (ἁρμόδιος) πρὸς ὀρόφωσιν, [ἐκ τοῦ

Ἔρεψις [ἐρέφω], εως (ἡ). σκέπασμα (κυρ. μὲ ὀροφήν), ςέγασμα (οἰκοδομήματος). »Τῇ δ' ἐρέψει περικλινὲς καὶ κάταντες ἦν τὸ Ὠδεῖον,« Πλ.

Ἐρέω, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐρῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Λέγω.

Ἐρημάζω, Μ. άσω. Διατρίβω συνήθως εἰς μέρη ἔρημα· ζῶ μόνος (ἔρημος)· ἀγαπῶ τὴν μοναξίαν.

Ἐρημαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἔρημος.

Ἐρημάς, άδος (ἡ), Π. (ἐπίθ.) ἐρήμη, μεμονωμένη, ἐγκαταλελειμμένη· (μὲ γεν.) στερημένη.

Ἐρημεία (ἡ), σπντ. ἀντὶ

Ἐρημία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἐρήμου (μεμονωμένου, ἐγκαταλελειμμένου) ἀνθρ. ἢ τόπου, μοναξιά, ἐρημία· (μὲ γεν.) ςέρησις, ἔλλειψις, ἀπουσία. »Φίλων (»Κακῶν),—« Σοφ., Εὐρ.

Ἐρημιάς, άδος (ἡ), Π. = Ἐρημάς, Ἔρημος.

Ἐρημικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ συνειθισμένος εἰς τὴν ἐρημίαν, φιλέρημος.

Ἐρημίτης, ου (ὁ). ὁ ζῶν εἰς τὰς ἐρήμους, (Ἐκκλησ.) ἀσκητής.

Ἐρημοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Διάγω (Περιπατῶ) εἰς τὰς ἐρήμους.

Ἐρημόβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν εἰς τὰς ἐρήμους, ἐρημίτης.

Ἐρημόθωκος (ὁ, ἡ), Π. [ἔρ. θακέω]. ὁ καθήμενος (κατοικῶν) μόνος ἢ εἰς μέρος ἔρημον.

Ἐρημοκόμης, ἢ ἐρημόκομος, ου (ὁ), Π. ὁ μὴ ἔχων (ἔρημος ἀπὸ) κόμην, φαλακρός.

Ἐρημόλαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαλῶν εἰς τὴν ἔρημον (χωρὶς νὰ τὸν ἀκούῃ κανείς)· φλύαρος. »Τέττιξ—,« Ἐπγρ.

Ἐρημονόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νέμων ἢ νεμόμενος (διατρίβων) εἰς τὰς ἐρήμους, (ἐν γέν.) ἐρημικός.

Ἐρημοπλάνης, ου (ὁ) καὶ

Ἐρημόπλανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος ἔρημος (μόνος) ἢ εἰς τὰς ἐρήμους. »Κόρυβας—,« Ὀρφ.

†Ἐρημοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ἔρημον (ἐρημάζων) τόπον τινά.

Ἐρημόπολις, ιδος καὶ Π. Ἐρημόπτολις, ιος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων πλέον πατρίδα, στερηθεὶς τῆς πατρίδος του, φυγάς, ἐξόριστος, ἄπολις.

Ἐρημόπολις, εως (ἡ). πόλις ἔρημος, (ὅθ.

Ἐρημοπολίτης, ου (ὁ). ὁ κατοικῶν πόλιν ἔρημον ἢ ὡς πόλιν τὴν ἔρημον, πολίτης τῆς ἐρήμου.

Ἔρημος καὶ Π. Ἐρῆμος [ἔρα], η ἢ ος, ον. Ὁ ἀφημένος μόνος, μεμονωμένος, ἐγκαταλελειμμένος. (»Ἔρημος κἄφιλος,« Σοφ. »Ἀπώλλυντο ἔρημοι,« Θκ.) »Καταλαβόντες ἐρήμους τὰς χώρας, βιάζονται,« Πλ. (ἐπὶ τόπ.) ἀκατοίκητος· κενός (»Ἐρήμας δι' αἰθέρος,« Πίνδ.) (ἐπμ.) ἀκαλλιέργητος κτλ. (μὲ γεν.) στερημένος. »Φίλων (»Βοηθείας)—,« Σοφ., Εὐρ. »Τὸν Πειραιᾶ ἔρημον ὄντα νεῶν,« Θκ. »Ἔρημον ἀφίημι τὸν ἀγῶνα,« Αξ., δὲν παρευρίσκομαι εἰς, ἀποφεύγω τὴν πρόσκλησιν. »Ἐρήμη (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ) δίκη,« Ῥτρ., ἡ ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ διαδίκου, (ὅθ.) »Ἐρήμην κατηγοροῦντες,« Πλάτ., ἐγκαλοῦντες ἀπόντα. »Ὦφλε τὴν δίκην ἐρήμην,« Δμ., κατεδικάσθη ἀπών. (ἢ ἐπιῤῥηματικῶς). »Ἔρημον ἐμβλέπω,« Ἀρςφ., μένουν τὰ 'ματια μου ςυλωμένα πουθενὰ ἐν ᾧ ὁ νοῦς μου εἶνε ἀλλοῦ, κυττάζω χωρὶς νὰ προσέχω (καθὼς οἱ βυθισμένοι εἰς σκέψιν ἢ λύπην ἢ »βλέποντες εἰς ἐρημίαν ἢ πέλαγος ἀχανές,« λέγει ὁ Σουΐδ. ||. (οὐσ.) »Ἔρημος (ἡ), (ἐνν. γῆ) ἡ ἀκατοίκητος, ἐρημία. ||. (τὸ πλθ.) Ἔρημα, ἐπίρ. Ὡς ἔρημος (μεμονωμένος). »Φίλων... λελειμμένος τάλας, ἔρημα κλαίω,« Σοφ.

Ἐρημοσκόπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φυλάττων (ἐπιτηρῶν) ἔρημον τόπον, (ἐπμ.) φυλάττων ἀπροσέκτως ἢ εἰς μάτην, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀλαοσκοπίη).

Ἐρημοσύνη (ἡ), Π. μοναξιά, ἐρημία.

Ἐρημοφίλης, ου (ὁ) καὶ

Ἐρημόφιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰς ἐρήμους (τὴν μοναξιάν), φιλέρημος.

Ἐρημόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τόπον τινὰ (τὸν μεταβάλλω εἰς) ἔρημον, (κοιν.) ἐρημόνω, ἐρημάζω. παραιτῶ (ἄνθρ.) τινα ἔρημον (μεμονωμένον)· ἐγκαταλείπω. (μὲ γεν.) στερῶ, ἀφαιρῶ. »Ἠρήμωσε δὲ σῶν ναυβατῶν ἐρετμά,« Εὐρ. (καὶ πθ.) »Πατρὸς ἐρημωθεῖσα,« αὐτ. »Οὐδεμία φύσις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν αὐταρκής, ἐρημωθεῖσα τῆς ἐκ θεοῦ σωτηρίας,« Ἀρςτ. (καὶ ἐλλ. ἢ ἀπολ.) »Οὔ τοι δαρὸν χρόνον ἐρημώσει πατήρ,« Αἰσχλ., ἔσται ἀπών.

Ἐρήμωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐρήμωμα (χυδ.) ῥήμαγμα· ςέρησις, ἀφαίρεσις.

Ἐρημωτής, οῦ (ὁ), = Ἐρημοποιός.

Ἐρηρέδαται, Ἰων. ἀντὶ Ἐρηρεισμένοι εἰσί, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἐρείδω.

†Ἐρήρεινται, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐνήρεινται, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἐνερείδω.

Ἐρηριγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐρείκω.

Ἐρήριχα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Ἐρίζω.

Ἐρήριμμαι, Ἀττ. πθ. πρκ. τοῦ Ἐρείπω.

Ἐρήτυθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐρητύθησαν, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τοῦ

Ἐρητύω [ἐρύω], Μ. ύσω, Π. κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ, ἐμποδίζω.

†Ἐρι [συγγ. τοῦ Ἀρι], μόρ. Ἐπιτατ. ἑνούμενον ἀναποσπάστως μὲ διαφόρους (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ποιητ.) λέξεις.

Ἐριαυγής, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ λαμπρός.

Ἐριαύχην, ενος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ἵππος) ὁ κρατῶν ὑψηλὰ τὸν αὐχένα του (καμαρόνων), πολλὰ ὑπερήφανος.

Ἐριαχθής, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ βαρὺς ἀπὸ τὸ πάχος ἢ τὰ ἔρια). »Ποίμνη —,« Μάξ.

Ἐριβόας, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων δυνατὴν φωνήν, μεγαλόφωνος.

Ἐρίβομβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ βομβῶν (βούζων). »Μέλισσα—,« Ὀρφ.

Ἐρίβοτρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. πολυστάφυλος ἢ μεγαλοστάφυλος.

Ἐριβρέμετα, αο, Αἰολ. ἀντὶ-

Ἐριβρεμέτης, ου (ὁ), Π. ὁ βρέμων (βρυχώμενος†, βροντῶν, βούζων) δυνατά. »Ζεὺς (»Λέων, »Αὐλός)—,« Ὅμ., Πίνδ.

Ἐριβρεμής, έος (ὁ, ἡ), = Ἐρίβρομος.

Ἐριβριθής, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ βαρύς.

Ἐρίβρομος (ὁ ἡ), Π. = Ἐριβρεμέτης.

Ἐριβρύχης, ου (ὁ), καὶ

Ἐρίβρυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βρυχόμενος (μουγγρίζων) δυνατά.

Ἐριβῶλαξ, ακος καὶ

Ἐρίβωλος (ὁ, ἡ), Π. (γῆ, χώρα) ἡ ἔχουσα πολλὰ μεγάλας (παχείας) βώλους, (δηλ.) εὐφορωτάτη.

Ἐριγάςωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην γαστέρα, κοιλαρᾶς, (συνκδχ.) πολυφάγος.

Ἐρίγδουπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ (καὶ εὐχρηςότ. τοῦ) Ἐρίδουπος.

Ἐριγηθής, έος, ἢ εος (ὁ, ἡ), Π. [ἐρι, γηθέω]. πολλὰ χαροποιὸς ἢ χαρούμενος, πανευφρόσυνος. »Νίκη—,« Ὀρφ.

Ἐρίγηρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. μεγαλόφωνος.

Ἐρίγληνος (ὁ, ἡ), Π. μεγαλόφθαλμος, (παρβλ. Βοῶπις).

Ἔριγμα (τὸ), = Ἔρεγμα.

Ἐριδαίνω, Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐρίδηνα), Π. ἀντὶ Ἐρίζω, λογομαχῶ, φιλονεικῶ, συνερίζομαι. »Ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς,« Ἰλ. Ψ.

Ἐριδαντεύς, έως καὶ

Ἐριδάντης, εος (ὁ), Π. [ἐριδαίνω]. ἐριστικός. φιλόνεικος.

;Ἐριδέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. = Ἐριδαίνω.

Ἐρίδηλος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀρίδηλος, πασίγνωστος, ὁλοφάνερος.

Ἐριδινής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων πολλὰς περιστροφὰς (δίνας). »Καπνός—,« Τρυφιόδ. (ἄλλ. διορθ. Περιδινής).

Ἐρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔριον, μαλλάκι.

Ἐριδμαίνω, Μ. ανῶ, Π. = Ἐρεθίζω.

Ἐρίδματος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Ἐρίδμητος, ὁ ἰσχυρῶς καταδαμάζων, ἀνδρεῖος.

Ἐρίδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν κρότον (δοῦπον), ἀντηχῶν δυνατά.

Ἐρίδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων πολλὰ ταχέως.

Ἐρίδωρος (ὁ, ἡ). Π. ὁ χαρίζων μεγάλα (πλουσιοπάροχα) δῶρα, μεγαλόδωρος. (ἐν γέν.) ἄφθονος. »Ὀπώρη—,« Ὀππ.

Ἐρίζω [ἔρις], Μ. ίσω. Φιλονεικῶ, συνερίζομαι· λογομαχῶ, μαλόνω. (συνκδχ.) ἐξισοῦμαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ γ΄.) »Ἐρίζετον ἀλλήλοιϊν,« Ὀδ. Σ. »Ἀλλήλοις περὶ λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν ἐρίζειν δὲ μή,« Πλάτ. (καὶ αἰτ. ἐλλ. ἐκ δ΄.) »Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,« Ἰλ. Ι. (ἢ μσ.) »Κρονίωνι βουλὰς ἐρίζετο,« Ἡσ., ὡμοίαζεν, ἐξισοῦτο.

Ἐρίζωος (ὁ, ἡ), Π. μακρόβιος.

Ἐριήκοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀξυτάτην ἀκοήν, ἀκούων ἢ ἐπακούων ἀμέσως.

Ἐρίηρες (οἱ), Π. ἀντὶ Ἐρίηροι, πλθ. τοῦ

Ἐρίηρος (ὁ, ἡ), Π. [ἐρι, ἄρω ἄρηρα]. πολλὰ (ἐντελῶς) προσηρμοσμένος (ἑνωμένος, ταιρειασμένος, σύμφωνος), (ἐπμ.) ἐράσμιος, εὐάρεστος.

Ἐριηχής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυνατὰ ἠχῶν (βούζων, ἀντηχῶν).

Ἐριθάκη (ἡ), [ἔριθος;]. τὸ ἰξῶδες καὶ ὄχι τόσον γλυκὺ μέλι (ἄλλ.) Κήρινθος (παρβλ.) Μίτυς ἢ Σανδαράχη). 2) τὰ αὐγὰ (κοιν. τὸ μαςίχι) τῆς σουπιᾶς κτλ., (Ἡσύχ.). 3) εἶδος φυτοῦ (;)

Ἐριθακὶς [ἔριθος], ίδος (ἡ). (γυνὴ) ἐργάτισσα.

Ἐρίθακος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Φοινίκουρος, (κοιν.) κοκκινόκωλος.

Ἐριθακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ὅμοιος μὲ) ἐριθάκην (2), αὐγωμένος. »Γραῖαι ἐριθακώδεις,« (Ἐπίχ. παρ') Ἀθ., αἱ αὐγωμέναι πογουρομάναι.

Ἐριθαλής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ θάλλων, φουντωτός, καταπράσινος, (ἐπίθ. φυτῶν).

Ἐριθαλίς, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (ἀειζώου).

Ἐριθαλλής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐριθαλής.

Ἐρίθαλλος (ὁ, ἡ), Π ὁ ἔχων πολλοὺς καὶ μεγάλους θαλλοὺς (κλαδιὰ ἢ βλαςάρια), (ἐν γέν.) = Ἐριθαλής.

Ἐριθεία (ἡ), τὸ ἐριθεύειν, ἐργασία μισθωτοῦ. (συνηθέστ.) ῥᾳδιουργία, (Ἰταλ.) ἴντριγκα (κυρ. πρὸς ἀπόλαυσιν πολιτικοῦ ὑπουργήματος), δημαγωγία.

Ἐριθεύς, έως (ὁ), = Ἐρίθακος.

Ἐριθεύω [ἔριθος], Μ. εύσω. Ἐργάζομαι (Δουλεύω) μὲ μισθόν. (κυρ.) γνέθω μαλλὶ (ἔρια). ||. (συνηθέστ. μσ.) κάμνω ῥᾳδιουργίας, (Ἰταλ.) Ἰντριγκάρω (κυρ. διὰ πολιτικὸν σκοπόν).

Ἐριθηλής [ἐρι, τέθηλα], έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐριθαλής.

Ἐρίθηλος (ὁ, ἡ), = Ἐριθαλής.

Ἔριθος (ὁ, ἡ), [ἔρα ἢ ἔριον ἢ ἐρέσσω]. ἐργάτης, μισθωτός, ὑπηρέτης. (ἰδιαιτ.) γυνὴ ἐριουργὸς (χερνῆτις). »Ἱστὸς ἐρίθου ἐγγιζούσης ἐκτεμεῖν,« Γρφ. (καὶ μτνμ.) »Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει,« Σοφ. (καταχρ.) »Γαςρὸς ἔριθος,« Ὅμ. Ὕμν., ἡ πορδή.

Ἐρίθυλος (ὁ), = Ἐρίθακος.

Ἐρίθυμος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ θυμώδης. ὀξύθυμος, ἢ 2) = Μεγάθυμος, μεγαλόφρων, μεγαλόψυχος.

Ἐρικὰς [ἐρείκω], άδος (ἡ). (κυρ. κριθὴ) χονδραλεσμένη ἢ χονδροκοπανισμένη, φάρος, πλιγοῦρι κτλ.

Ἐρίκη (ἡ), = Ἐρείκη.

Ἐρικίς, ίδος (ἡ), = Ἐρικάς.

Ἐρικίτης, ου (ὁ). (ἄρτος ἢ ζωμὸς) κατεσκευασμένος ἀπὸ ἐρικίδα.

Ἐρικλάγκτης [ἐρι, κλάζω], ου (ὁ), Π. ὁ ἀντηχῶν (βούζων) δυνατά.

Ἐρίκλαυςος (τος), ου (ὁ, ἡ), Π. = Πολύκλαυστος, πολλῶν δακρύων ἄξιος ἢ αἴτιος.

Ἐρίκλυτος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ἐξακουσμένος, περίφημος.

Ἐρίκνημος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἰσχυρὰς κνήμας ἢ μεγάλους κνημούς, (ἐν γέν.) μέγας, ὑψηλομήκης, (Π. Σιλεντ.).

Ἐρικτέανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ κτήματα, πολυκτήμων.

Ἐρικτός, ή, όν, = Ἐρεικτός.

Ἐρίκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν κτύπον, Ἐρίγδουπος.

Ἐρικυδὴς [ἐρι, κῦδος], έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ἔνδοξος, μεγαλοπρεπής, περίφημος.

Ἐρικύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἐρι, κύω]. = Ἀρικύμων, ὁ πολλὰ ἢ συχνὰ κυοφορῶν, πολύγονος. »Λαγωός—,« Αἰσχλ.

Ἐρικώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἐρείκην ἢ ἐρεικτόν.

Ἐριλαμπέτις, ιδος (ἡ), Π. = Ἐριλαμπής.

Ἐριλαμπής, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ λαμπρός.

;Ἐριμήκετος (ὁ, ἡ), Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Περιμήκετος.

Ἐριμύκης, ου (ὁ), καὶ

Ἐρίμυκος (ὁ, ἡ). Π. ὁ δυνατὰ μυκώμενος (μουγγρίζων).

Ἐρινάζω, Μ. άσω. Κρεμῶ ἐρινοὺς (ἀγριόσυκα) εἰς τὴν ἥμερον συκῆν ἵνα μὴ πίπτουν καὶ ὡριμάσουν ταχύτερον τὰ σῦκά της, [ἐκ τοῦ

Ἐρινάς, άδος (ἡ), = Ἐρινεός, (κυρ. δὲ ὡς ἐπίθ. τοῦ ἐνν. οὐσ. κράδη) κλαδὶ ἀγριοσυκηᾶς μὲ ἀγριόσυκα.

Ἐρινασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐρινάζειν.

Ἐριναστός, ή, όν. Ἐπιδεκτικὸς (ἢ Ὡριμασμένος διὰ τοῦ) ἐρινασμοῦ.

;Ἐρινεάζω, Μ. άσω, = Ἐρινάζω.

Ἐρινειός (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐρινεός.

Ἐρινεὸν (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς ἀγριοσυκηᾶς, (κοιν.) ἐρινός.

Ἐρινεός (ὁ), [ῥίνη, ῥινός]. ἀγριοσυκηά.

Ἐρίνεος, [ἔριον], α, ον, Ἰων. = Ἐρεοῦς, μάλλινος.

Ἐρινεώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἐρινεόν, τραχύς.

Ἐριννὺς (ὀρθότ.) Ἐρινὺς [ἔρις], υος (ἡ), (πλθ. Ἐριννύες καὶ Ἐριννῦς). ἡ ἐκδικοῦσα τὰ κακουργήματα θεότης. »Πατρὸς (»Μητρός) ἐριννύες,« Π., (ἀλληγορ.) ἡ τύψις τοῦ συνειδότος ἡ βασανίζουσα τοὺς πατραλοίας καὶ μητραλοίας. (παρβλ. Τίσις).

†Ἐριννύω, Μ. ύσω. (κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Ἀρκάδ.) Θυμόνω.

Ἐριννυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἐριννύος, ἄγριος ὡς ἂν ἐριννύς, φρικώδης.

;Ἐρινός, Ἐρινόν, ἀμφ. ἀντὶ Ἐρινεός, Ἐρινεόν.

;Ἐρινός, ή, όν, Π. ἀντὶ Ἐρινεώδης, τραχύς.

;Ἐρινόω-ῶ. Μ. ώσω, = Ἐρινάζω.

;Ἐρινύω, = Ἐριννύω.

Ἐριόδων, οντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλους ὀδόντας.

Ἐριοκόμος (ὁ, ἡ), = Ἐριουργός.

Ἔριον (τὸ), [εἶρος]. μαλλί. »Ἔρια τὰ ἀπὸ ξύλων,« Ἡρ., τὸ βαμβάκι. »Τὰ τῆς θαλάσσης ἔρια,« Ἀλκ., τὸ μαλλὶ τῆς πίννας κτλ. 2) (συνκδχ.) ὕφασμα μάλλινον.

Ἐριόξυλον (τὸ). τὸ φυτὸν τοῦ βαμβακιοῦ βαμβακιά.

Ἐριοπλύτης, ου (ὁ). ὁ πλύνων μαλλιὰ ἢ μάλλινα ὑφάσματα.

Ἐριοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ἐριοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν μαλλὶ (ἔριον).

Ἐριοπωλικῶς, ἐπίῤ. (Κωμ.). Ὡς ἐριοπώλης, (δηλ.) δολερῶς, ἀπατηλῶς.

Ἐριοπώλιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου πωλοῦνται τὰ ἔρια (τὸ μαλλί), μαλλοπάζαρον.

Ἐριόστεπτος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἱερόστεπτος.

Ἐριούνης, ου καὶ

Ἐριούνιος (ὁ, ἡ), Π. [ἐρι, ὀνίνημι]. πολλὰ ὠφέλιμος (καλὸς, χρήσιμος), (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ).

Ἐριυργεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπυ ἐργάζονται τὰ ἔρια, τὸ ἐργαστήριον τοῦ ἐριυργοῦ.

Ἐριουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (Δουλεύω) ἔρια, εἶμαι ἐριουργός.

Ἐριουργὴς, έος (ὁ, ἡ), ἐξ ἐρίων εἰργασμένος, μάλλινος.

Ἐριουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἐριουργοῦ.

Ἐριουργικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ἐριουργοῦ ἴδιος.

Ἐριυργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (δυλεύων) ἔρια (μαλλὶ ἢ μάλλινα ὑφάσματα).

Ἐριοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Ἐριοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων ἢ σκεπασμένος ἐκ φύσεως μὲ) ἔριον. » Βολβὸς —, « Θφρ.

Ἐρίπλευρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλας (δυνατὰς) πλευράς.

Ἐρίπνη (ἡ), Π. [ἐρείπω]. βράχος κομμένος ἀπὸ βουνὸν, κρημνὸς, ἀκρώρεια κρημνώδης. » Ὀρέων δ' ἀνέτελλον ἐρίπναι, « Ἀπλλν. (καὶ μτνμ.) » Ἐπάλξεων ἐρείπνας, « Εὐρ.

Ἐριπτοίητος (ὁ, ἡ), Π. [ἐρι, πτοέω]. πολλὰ φοβισμένος, κατατρομαγμένος.

Ἔρις, ιδος (ἡ), (ἡ αἰτ. Ἔριν ἢ Ἔριδα). συνερισμὸς, φιλονεικία, διχόνοια, λογομαχία.

Ἐρισάλπιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σαλπίζων δυνατά.

Ἐρισθενέτης, ου (ὁ), = Ἐρισθενής.

Ἐρισθενέως, ἐπίῤ. Π. τοῦ -

Ἐρισθενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέγα σθένος (μεγάλην ἰσχὺν), μεγαλοδύναμος, ἰσχυρότατος. » Τοῖχος—, « Π. Σιλ.

Ἔρισμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἔριδος.

Ἐρισμάραγος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐρίκτυπος, Ἐρίγδουπος.

Ἐρισμὸς, (ὁ), Π. ἀντὶ Ἔρις, λογομαχία.

Ἐρίσπορος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ (καλὰ) σπαρμένος, εὔφορος.

Ἐριστάφυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (καρποφορῶν ἢ γινόμενος ἀπὸ) μεγάλα ϗ πολλὰ σταφύλια, (ἐπμ.) ἄφθονος. » Οἶνος—, « Ὀδ. Ι. » Λέσβος—, « Ἀθ.

Ἐριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐρίζων, φιλόνεικος.

Ἐριστικὸς, ή, όν (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ συνειθίζων (ἔχων ἰδίωμα, κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ) νὰ φιλονεικῇ, ἀγαπῶν τὰς ἔριδας. (ὅθ.) » Ἐριστικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ ἐρίζειν, ἡ διαλεκτική. (καὶ) » Ἐριστικοί, « οἱ ἐπαγγελλόμενοι (ἀσχολούμενοι εἰς) αὐτήν.

Ἐριστὸς, ή, όν. Ὁ ἐπιδεχόμενος (ὑποκείμενος εἰς) ἔριν, περὶ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ φιλονεικήσῃ.

Ἐρισφαλὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἠρισφαλὴς, πολλὰ ἐπισφαλής.

Ἐρισφάραγος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐρισμάραγος.

Ἐρίσφηλος (ὁ, ἡ), Π. [ἐρι, σφάλλω]. ὁ ἰσχυρῶς ταράττων (κλονῶν) καὶ κρημνίζων κάτω τι, (ἐπμ.) = Ἐρισθενής.

Ἐριτρεβὴς [ἐρι, ταρβέω], έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ δειλὸς ἢ περιδεισμένος, κατατρομαγμένος, περίφοβος.

Ἐρίτιμος (ὁ, ἡ), Π. πολύτιμος, βαρύτιμος.

Ἐρίτμητος (ὁ, ἡ), Π. λεπτοκομμένος ἢ καλοκομμένος. » Ἱμας—, « Ὀππ.

Ἐριφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ φέγγων, πολλὰ λαμπρός

Ἐρίφειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἔριφον, κατσικήσιος.

† Ἐρίφη (ἡ), νέα 'γίδα (κατσίκα), 'γιδοποῦλα.

Ἐρίφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔριφος, κατσικάκι.

Ἐριφλεγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ καυστικὸς, περιφλεγής.

Ἐρίφλοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χονδρὴν φλοῦδαν. » Δρῦς—, « Εὐσθ.

Ἐριφόκλοπος (ὁ, ἡ). ὁ κλέπτων ἐρίφους, κατσικοκλέπτης.

Ἔριφος (ὁ, ἡ). μικρὸν κατσίκι, κατσικάκι. ||. (πλθ.) ἀστερισμός τις (τοῦ ὁπ. ἡ δύσις ἐπρομήνυε κακοκαιρίαν), (ὅθ.) » Ἐπ' ἐρίφοις, « Ἀρατ., εἰς καιρὸν ἀνεμοζάλης.

Ἐρίφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ ἢ μεγάλα φύλλα.

Ἐρίχρυσος (ὁ, ἡ), Π. κατάχρυσος ἢ πολύχρυσος.

Ἐριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ γεμάτος ἀπὸ) μαλλί.

Ἐριώδυνος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Πολυώδυνος.

Ἐριώλη (ἡ), Π. [ἔρι, ἄελλα]. μέγας (ὁρμητικὸς) ἀνεμοστρόβιλος. ||. (ὁ Ἀρσφ. παίζων μὲ τὴν λέξιν ὀνομάζει οὕτω τὴν γλαῖναν, ὡς ὀλετῆρα τῶν ἐρίων, διότι εἰς τὴν κατασκευήν της ἐξοδεύονται πολλὰ ἔρια).

Ἐριώπης, ου (ὁ) καὶ

Ἐριῶπις, ιδος (ἡ), Π. [ἐρι, ὤψ]. μεγαλόφθαλμος (παρβλ. Βοῶπις).

Ἑρκάνη (ἡ), [εἴργω, ἕρκος]. φράκτης, φραγμὸς, περίφραγμα.

Ἑρκεῖος, α, ον καὶ

Ἕρκειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἕρκος (εἰς περίφραγμα). » Ζεὺς—, « Ὀδ. Χ. ὁ προστάτης τοῦ ἕρκους (τοῦ περιβόλου) τῆς οἰκίας. » Θύρα—, « Αἰσχλ., ἡ Αὔλειος.

Ἑρκίον (τὸ), = (καὶ κατὰ τὸν τύπον μόνον ὑποκορ. τοῦ) Ἕρκος, τοῖχος (τοιχίον) τοῦ περιβόλυ τῆς αὐλῆς. (ἁπλ.) περίφραγμα.

; Ἕρκιος (ὁ, ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Ἕρκειος.

† Ἑρκίτης, ου (ὁ). σκλάβος δουλεύων καὶ φυλακονόμενος (τὴν νύκτα) εἰς τὸν ἀγρόν.

Ἑρκοθηρευτικὸς καὶ

Ἑρκοθηρικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν διὰ δικτύων θήραν.

Ἕρκος [εἴργω], εος-υς (τὸ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς περίκλεισμα (ἐμπόδισμα), φρακτης, περίφραγμα, περιτείχισμα· κύρτος, δίκτυον κτλ. (μτφορ.) πρόμαχος, (μτνμ.) » Ἕρκος ὀδόντων, « Ὀδ. Κ., αἱ δύο σειραὶ τῶν ὀδόντων ὡς περικλείουσαι ἐν εἴδει φραγμοῦ τὸ ςόμα.

Ἑρκοῦρος (ὁ, ἡ), Π. [ἕρκος, οὖρος]. φύλαξ περιφράγματος, Εἱρκτοφύλαξ, Ἀρχυωρὸς κτλ.

Ἑρκτὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εἱρκτή.

; Ἑρκτὸς, ή, όν, ἀντὶ Ῥεκτὸς, δυνάμενος νὰ γένῃ (νὰ πραχθῇ), κατορθωτός.

Ἕρκτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ πράττων (κάμνων, ἐνεργῶν) τι.

Ἕρμα (τὸ). [εἴρω]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ κρατῇ τι, δεσμός· ςήριγμα (κυρ. ϗ μτφορ.)· ὄχημα (ὅθ. ὁ Ὅμ. ὀνομάζει τὸ βέλος. » Μελαινάων ἕρμ' ὀδυνάων, « Ἰλ. Δ). (ἰδιαιτ.) ἡ σαβοῦρα τοῦ πλοίου, (καὶ μτνμ.) τὸ κυοφορούμενον ἔμβρυον (» Ἕρμα δῖον λαβοῦσα, « Αἰσχλ., ἐγκαστρωθεῖσα ὑπό τινος θεοῦ). (μτφορ) βάσις, θεμέλιον, κρηπίς· μόλος, πρόχωμα· ὁ λίθος ὅστις ἐχρησίμευεν ὡς ἀφετηρία τῶν δρομέων εἰς τὸ ςάδιον· πέτρα (ξέρη ἢ ἀμμουδηὰ) ὅπου κάθηται ἢ συντρίβεται τὸ πλοῖον· (ἐνίοτε) = Ὅρμος, γαργάλι, λαιμοδέτι, βραχιόλιον· σκουλαρήκι (;), (παρβλ. Ἔχμα).

; Ἑρμαγέλη (ἡ), Π. ἀγέλη (κοπάδι) τοῦ Ἑρμοῦ (ὀνομάζονται ἐπιθετ. οἱ νεκροὶ τοὺς ὁπ. ὁδηγεῖ ἀγεληδὸν εἰς τὸν ᾅδην ὁ ψυχοπομπὸς Ἑρμῆς).

Ἑρμάζω, Μ. άσω. Ἀσφαλίζω μὲ ἢ ὡς μὲ ἕρμα, στηρίζω, στυλόνω.

Ἑρμαθήνη (ἡ). Ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ὅμοιον μὲ τοὺς Ἑρμᾶς (τὰ τετράγωνα ἀγάλματα τοῦ Ἑρμοῦ).

Ἑρμαΐζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τὸν Ἑρμῆν.

Ἑρμαϊκὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἑρμῆν· προστατευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, (ὅθ. πλθ.) οἱ γραμματισμένοι, οἱ λογιοι.

Ἕρμαιον (τὸ). εὕρημα, κέρδος ἀνέλπιςον, (διότι τὰ τοιαῦτα ἐνομίζοντο δῶρα τοῦ Ἑρμοῦ), [ἐκ τοῦ

Ἕρμαιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων (ἀφιερωμένος) εἰς τὸν Ἑρμῆν, (ὅθ.) ||. Ἑρμαῖα (τὰ), τὰ ἀγάλματα ἢ αἱ ἑορταὶ τοῦ Ἑρμοῦ, (παρβλ. καὶ

Ἕρμαξ, ακος (ὁ), [κατ' ἐτυμολ.], Δ. ἀντὶ Ἑρμὰς, ξέρα. ||. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) σωροὶ λίθων εἰς τὰ πλάγια τῶν δρόμων (σχηματιζόμενοι βαθμηδὸν ὑπὸ τῶν ὁδοιπορων καὶ ἀποδιδόμενοι [ἴσως μόνον διὰ τὴν ὁμωνυμίαν] εἰς τὸν Ἑρμῆ).

Ἑρμάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἑρμῆς (Δ. Ἑρμᾶς).

Ἑρμὰς [ἕρμα], άδος (ἡ). Π. σωρὸς ἄμμυ ἢ πέτρα ὕφαλος, ξέρα, (παρβλ. Χερμάς).

Ἕρμασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἑρμάζειν, ἡ δι' ἕρματος ἐξασφάλισις, ςύλωμα, σαβούρωμα.

Ἕρμασμα (τὸ), = Ἕρμα, στήριγμα, στύλωμα, σαβοῦρα.

Ἑρμασμὸς (ὁ), = Ἕρμασις.

Ἑρματίζω, Μ. ίσω, = Ἑρμάζω, σαβουρόνω. ||. (μτ.) φορτόνομαι καθὼς τὸ πλοῖον (μὲ τὴν σαβοῦραν).

Ἑρματίτης, υ (ὁ). ὁ χρησιμεύων ὡς ἕρμα (σαβοῦρα).

Ἑρμαφρόδιτος (ὁ). (κατὰ τὴν μυθολογ.) ὁ διφυὴς υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀφροδ., (ἐν γέν.) ἀνδρόγυνος, ἀρσενικοθήλυκος, ἢ κίναιδος.

Ἑρμάων, ωνος, Δ. καὶ

Ἑρμέας ἢ Ἑρμέης, ου, Ἰων. Π. καὶ

Ἑρμείας, αο-ω, Αἰολ. Π. καὶ

Ἑρμείης, εω (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἑρμῆς.

Ἑρμεῖον (τὸ). μικρὸς ναὸς εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ (συνήθ. πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν γυμνασίων).

Ἑρμηνεία (ἡ). τὸ ἑρμηνεύειν, ἐξήγησις,

διασάφησις· μετάφρασις. (ῥτρ.) ἔκφρασις, σημασία διὰ λέξεων, (ἴδε Λογογραφικός).

Ἑρμήνευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἑρμηνείαν (ἐξήγησιν), ὑπόμνημα.

Ἑρμηνεὺς, εως (ὁ). Ὁ ἑρμηνεύων, ἐξηγητής· διερμηνεύς· κήρυξ, ἄγγελος· ὁδηγὸς τλ.

Ἑρμήνευσις, εως (ἡ) = Ἑρμηνεία, ἐξήγησις.

Ἑρμηνευτὴς, οῦ (ὁ), = Ἑρμηνεύς.

Ἑρμηνευτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἑρμηνείαν, ἐξηγητικός. ἐκφραστικός.

Ἑρμηνεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἑρμηνευτής.

Ἑρμηνεύω, Μ. εύσω. Ἐξηγῶ, σαφηνίζω· μεταφράζω· ἐκφράζω. » Οὐδενὸς ἥσσων.. γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα, « Θκ. [ἐκ τοῦ

Ἑρμῆς [εἴρω τὸ λέγω, ὅθ. τὸ Λατ. sermo], οῦ (ὁ), (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ἑρμέας). ὁ γνωστὸς θεὸς τῆς μυθολογ. 2) (ἀςρνμ.) εἷς τῶν πλανητῶν. 3) (συνκδχ.) ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ (χωρὶς χεῖρας ϗ πόδας, δηλ.) μόνον ἡ κεφαλή του ἐπὶ τετραγώνυ ςήλης, (κατ' αὐτὴν τὴν σημασ. ἠμπορεῖ νὰ ἐτυμολογηθῇ ϗ ἀπὸ τὸ Ἑρμὰς, λίθος).

Ἑρμίδιον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ Ἑρμῆς.

Ἑρμὶν ἢ Ἑρμὶς, ῖνος (ἡ), Π. = Ἕρμα, ςήριγμα (κυρ. κλίνης), ποδάρι τοῦ κρεββατιοῦ.

Ἑρμογλυφεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ἑρμογλύφου, ἀγαλματοποιεῖον.

Ἑρμογλυφεὺς, έως (ὁ), = Ἑρμογλύφος.

Ἑρμογλυφικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς Ἑρμογλύφον. » Ἑρμογλυφική, « ἡ τέχνη τοῦ ἑρμογλύφου.

Ἑρμογλύφος (ὁ), [Ἑρμῆς, γλύφω]. ἀγαλματοποιός.

Ἑρμοκοπίδης, ου (ὁ). ὁ κόπτων (ἀκρωτηριάζων) τοὺς Ἑρμᾶς (τὰ ἀγάλματα), (Κωμικὸν ἐπίθ. τοῦ Ἀλκιβ. καὶ τῶν συντρόφων του).

Ἑρμολογέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. συλλέγω λίθους, (παρβλ.) Ἁρμολογέω.

Ἑρμόπαν, ανος (ὁ). ἄγαλμα τοῦ Πανὸς ἐν εἴδει Ἑρμοῦ (δηλ. τετράγωνον χωρὶς χεῖρας καὶ πόδας), (παρβλ. Ἑρμαθήνη).

Ἐρνεσίπεπλος (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος (σκεπασμένος) μὲ πράσινα κλαδιὰ (ἔρνη).

Ἐρνοκόμος (ὁ, ἡ), Π. [ἔρνος, κομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος τὰ νέα φυτὰ, κηπουρὸς, φυτοκόπος.

Ἐρνόομαι-οῦμαι, Μ...; Γίνομαι ἔρνος, κάμνω βλαστάρια.

Ἔρνος [συγγ. τοῦ Ἔρση], εος-ους (τὸ), Π. νέον (τρυφερὸν) φυτὸν, βλαστάρι (κυρ. ϗ μτφορ.)

; Ἔρνυξ [ἔρνος], υγος (ὁ ἢ ἡ). τὸ νεοφύτρωτον κέρατον τῆς ἐλάφου.

Ἐρνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἔρνος (;) ἢ γεμάτος ἀπὸ ἔρνη (βλαστάρια), » Οἱ ἐρνωδέστατοι κλάδοι, « Γεωπον·, οἱ εὐθαλέστεροι, οἱ ἔχοντες πλειοτέραν γονιμότητα.

Ἐρξίης, ου (ὁ), Ἰων. ῥέκτης, δραστήριος, ἐνεργὸς, [ἐκ τοῦ

Ἔρξις, εως (ἡ), Π. πρᾶξις, [ἐκ τοῦ

Ἔρξω, μέλλ. τοῦ Ἔρδω ἢ Ῥέζω.

Ἐρόεις, εσσα, εν, Π. ἐράσμιος, τερπνός. » Λειμῶνά τ' ἐρόεντα Μαραθῶνος, « Ἀρστφν.

Ἐροίην, Ἀττ. ἀντὶ Ἐροῖμι, μέλλ. ἀνμλ. τῆς εὐκτ. τοῦ Λέγω.

Ἔρομαι [εἴρω], Μ. ἐρήσομαι (παρτ. καὶ ἀόρ. β'. Ἠρόμην). Ἐρωτῶ· ἐξετάζων συμβουλεύομαι· ζητῶ νὰ μάθω (νὰ πληροφορηθῶ) τι, (ὁ ἐνς. σχεδὸν ἄχρηστος).

Ἔρος (ὁ), Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἔρως, ἔρωτας· ὄρεξις, ἐπιθυμία. » Πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, « Ὅμ.

Ἔρος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Εἶρος, ἔριον, μαλλί.

† Ἐροτὴ, ῆς καὶ

Ἔροτις, ιος (ἡ), κατὰ μτθ. ἡ Κυπριστὶ ἀντὶ Ἑορτή.

Ἑρπάκανθα, ης (ἡ). εἶδος ἑρπυστικῆς ἀκάνθης, (φυτοῦ) χωρὶς ἀγκάθια.

Ἑρπετόδηκτος (ὁ, ἡ). ὁ δαγκασθεὶς ἀπὸ ἑρπετόν.

Ἑρπετόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἑρπετόν.

Ἑρπετὸς [ἕρπω], ή, όν. Ὁ ἕρπων (συρόμενος μὲ τὴν κοιλίαν). ||. (οὐσ.) Ἑρπετὸν (ἐνν. ζῶον), τὸ ὀφεῖδι καὶ τὰ ὅμοια, (ἐν γέν. καὶ κατ' ἐκτ.) ζῶον τετράποδον. » Τοῖς μὲν ἄλλοις ἑρπετοῖς πόδας ἔδωκαν (οἱ θεοὶ). . . . ἀνθρώπῳ δὲ ϗ χεῖρας, « Ξεν.

Ἑρπετώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (εὐλύγιστος ὡς) ἑρπετὸν, ὀφιοειδής.

Ἑρπηδὼν, όνος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἕρπης. 2) = Ἑρπυδών.

Ἑρπήλη (ἡ), = Ἁρπύλη.

Ἑρπὴν, ῆνος (ὁ), = Ἕρπης.

Ἑρπηνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἑρπῆνα, ἐκτεινόμενος ἐν εἴδει ἕρπητος (λειχῆνος).

Ἕρπης [ἕρπω], ητος (ὁ). εἶδ. ἐξανθήματος (λειχῆνος) τὸ ὁπ. ἁπλόνει ὀλίγον, (ἐν γέν.) λειχῆνα.

Ἑρπηστὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ

Ἑρπηστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἕρπων (συρόμενος μὲ τὴν κοιλίαν). » Ὄφις—, « Τζ.

Ἑρπηστικὸς, η, όν. Καμωμένος ἐκ φύσεως ἵνα ἕρπῃ. » Ἕλκος ἑρπηστικὸν, « Πλδ.

Ἑρπητικὸς, ή, όν. Ἐκτεινόμενος ἐν εἴδει ἕρπητος (λειχῆνος).

Ἕρπις [Αἰγυπτ.], ιος (ὁ). Π. ὁ οἶνος.

Ἕρπομεν, σπν. πθ. τοῦ Ἕρπω. » Γυῖα λύονται, καὶ Ἕρπονται χαμαὶ, « Ἀρετ.

; Ἑρπυδὼν, όνος (ἡ), = Ἑρπηδών. 2) τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἑρπύζω, Μ. υσω, Π. ἀντὶ Ἕρπω.

Ἑρπύλη (λλη), ης (ἡ). εἶδ. σκώληκος ἢ ἡ κάμπη τῆς ἀκρίδος, (ἀπὸ τὸν Νουμήν. ἐπονομάζεται δολιχήπους καὶ ἐχρησίμευεν ὡς δόλωμα τῶν ἰχθύων).

Ἑρπύλλινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἕρπυλλον.

Ἑρπυλλὶς, ιδος (ἡ), = Ἑρπύλη.

Ἕρπυλλον (τὸ) καὶ

Ἕρπυλλος (υλος), ου (ὁ), [ἕρπω]. εἶδ. φυτοῦ ἀειθαλοῦς καὶ εὐώδους, (κοιν.) χαμοῤῥίγανη, (Γαλλ.) serpolet.

Ἕρπυσις, εως (ἡ) καὶ

Ἑρπυσμὸς (ὁ). τὸ ἕρπειν, σύρσιμον μὲ τὴν κοιλίαν.

Ἑρπυστάζω, Π. ἀντὶ Ἑρπύζω.

Ἑρπυστὴρ, ῆρος, καὶ

Ἑρπυστὴς, οῦ (ὁ), = Ἑρπηστής.

Ἑρπυστικὸς, ή, όν, = Ἑρπηστικὸς ϗ Ἑρπητικός.

Ἕρπω [συγγ. τῷ Ῥέπω], Μ. ἕρψω καὶ ἑρπύσω (παρτ. Εἷρπον κτλ.). Σύρομαι (μὲ τὴν κοιλίαν), (συνκδχ.) κινοῦμαι (περιπατῶ) ἀργά· προχωρῶ βαθμηδὸν καὶ ἀνεπαισθήτως· καταντῶ· παρεισδύομαι. (Π. ἐν γέν.) περιπατῶ, πορεύομαι. » Θησεὺς ὅδ' ἕρπει, « Εὐρ. » Ἀλλ' ἕρφ', ὑφηγοῦ, « αὐτ.

Ἔῤῥαγκα, πρκ. τοῦ Ῥαίνω.

Ἐῤῥάγην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ῥήγνυμι.

Ἐῤῥάδαται, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐῤῥασμένοι εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ῥαίνω.

Ἔῤῥαος (ὁ), Π. [ἄῤῥην]. κριὸς ἢ κάπρος.

; Ἐῤῥάπτω, Μ. ῥάψω. Ῥάπτω, τι μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς. » Τὰ περὶ ψυχῆς φιλοσοφηθέντα τῷ Πλάτων: τοῖς ἰδίοις δόγμασιν ἀσυναρτήτως ἐῤῥάπτει, « Γργ.

† Ἔῤῥας, α (ὁ), = Ἔῤῥαος.

Ἐῤῥαστωνευμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ ῥαστώνην, ἀμελῶς, ἀπροθύμως.

Ἐῤῥέθην, = Ἐῤῥήθην.

Ἔῤῥευν, Δ. ἀντὶ Ἔῤῥεον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ῥέω.

Ἐῤῥήθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ (ἀχρ.) Εἴρω, λέγω.

Ἔῤῥηξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ῥήγνυμι.

Ἐῤῥηφορέω, Ἐῤῥηφορία, Ἐῤῥηφόρος, = Ἀῤῥηφορέω κτλ.

Ἔῤῥιγα, πρκ. ἀντὶ ἐνς. καὶ

Ἐῤῥίγῃσι, Π. ἀντὶ Ἐῤῥίγῃ, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. καὶ

Ἐῤῥιγὼν, οῦσα, όν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ῥιγέω.

Ἔῤῥινον (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐμβάλλεται εἰς τὴν ῥῖνα ὡς ἰατρικόν.

Ἔῤῥιψις, εως (ἡ), ῥίψιμον τῇδε κἀκεῖσε, (κυρ. ὡς σύμπτωμα ἀσθεν.) παραδαρμὸς, παρακύλημα (ἐλλ.) ἐξιππασμὸς (Ἱππκρ.).

Ἐῤῥύην, ἀόρ. τοῦ Ῥέω.

Ἐῤῥυθμισμένως, ἐπίῤ. (μτχ.), Μὲ ῥυθμὸν, μὲ τάξιν, μὲ μέτρον.

Ἔῤῥυθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καμωμένος μὲ) ῥυθμὸν, διῃρημένος κατὰ τάξιν (κατ' ἀναλογίαν), εὔρυθμος.

Ἔῤῥυσος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ῥυσὸς (τραχὺς)

Ἔῤῥω [συγγ. τῷ Ῥέω, ὅθεν τὸ Λατν. erro], Μ. ἐῤῥήσω (ἀόρ. Ἤῤῥησα). Περιπατῶ (κυρ. βραδέως καὶ μὲ δυσκολίαν), περιφέρομαι (περίλυπος), ὑπάγω ἢ ἔρχομαι (πρὸς ὄλεθρόν μου καὶ ἐπὶ κακῷ)· χάνομαι, φθείρομαι, ἀφανίζομαι. » Ἔῤῥει τὰ καλά. Ξεν. Πλ. » Ἔῤῥει τἀμὰ πράγματα, « Ξεν. » Ἐνθάδε ἔῤῥων, « Ἰλ. Θ., ὅταν ἦλθα ('που νὰ μὴν ἔφθανα!) ἐδῶ (συνήθ. δὲ πρς.) » Ἔῤῥε, « Ἔῤῥο, ἐς κόρακας, « Ἀρσφ., κρημνίσου! ἄμε ς' ἀνάθεμα κτλ. (καὶ τρτπρσ.) » Ἐῤῥέτω, « Ὅμ., ἂς 'πάγῃ νὰ χαθῇ!

Ἔῤῥωγα, μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. τοῦ Ῥήγνυμι.

Ἐῤῥωμένος, η, ον, (κυρ.) πθ. πρκ. τῦ Ῥώω, Ῥώννυμι, ||. (ὡς ἐπίθ.) ἰσχυρὸς, εὔρωστος· εὔτολμος· (ἐπὶ πραγμ.) στερεὸς, μόνιμος, (τὸ παρθτ. [ἀνμλ.] Ἐῤῥωμενέστερος, -έστατος).

Ἐῤῥωμένως, ἐπίῤ. (μτχ.) Εὐρώστως· ἐντόνως· εὐτόλμως.

Ἐῤῥώοντο, Π. γ' πλθ. πρσ. τοῦ πρτ. τοῦ Ῥώομαι.
Ἔῤῥωος (ὁ), Π. = Ἔῤῥαος.
Ἔῤῥωσα, ἐνεργ. ἀόρ. ά. τῆς ὁρς. καὶ
Ἔῤῥωσο, καὶ πθ. Ἔῤῥωσθε, πθ. πρχ. τῆς πρς. τοῦ Ῥώννυμι.
Ἔρσα, Αἰολ. ἀόρ. ά. τοῦ Εἴρω.
Ἐρσαῖος, α, ον, = Ἐρσήεις, δροσερός, [ἐκ τοῦ
Ἔρση ἢ Ἕρση (ἡ), Π. [ἄρδω]. δρόσος, δροσιά. (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε νέον (τρυφερόν, ἁπαλόν). (π. χ.) νεογνὸν βρέφος, ἀρνάκι, χορταράκι κτλ., (παρβλ. Δρόσος καὶ Ψάκκαλον).
Ἐρσήεις [ἔρση], εσσα, εν, Π. δροσερός, τρυφερός· νωπός, πρόσφατος.
Ἔρσην, ενος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἄρσην.
Ἔρσις ἢ Ἕρσις [εἴρω], εως (ἡ). πλέξιμον, ἁρμαθίασμα.
Ἔρσω. Αἰολ. μέλλ. τοῦ Εἴρω.
Ἕρσω (χ. Μ.), Π. = Ἄρδω, βρέχω, μουσκεύω.
Ἐρσώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἐρσήεις.
† Ἐρυγγαίνω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐρυγμαίνω.
Ἐρυγγάνω, Μ. ερεύξομαι, = Ἐρεύγομαι.
Ἐρυγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐρεύγω.
Ἐρυγή (ἡ) καὶ
Ἔρυγμα (τὸ), = Ἔρευγμα, ῥέψιμον.
† Ἐρυγμαίνω, = Ἐρυγμέω.
Ἐρυγματώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἐρευγματώδης.
Ἐρυγμέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ἐρυγγάνω, ἐρεύγομαι.
Ἐρύγμηλος, η ἢ ος, ον, Π. ὁ προξενῶν ἐρυγὴν (ῥέψιμον). » Ῥάφανος —, « Νίκ. 2) ὁ μουγγρίζων δυνατά. » Ταῦρος —, « Ἰλ. Σ., [ἐκ τοῦ
Ἐρυγμός (ὁ), = Ἐρυγή.
Ἐρυθαίνω, Μ. ἐρυθήσω, (ἀόρ. Ἠρύθηνα), Π. ἀντὶ Ἐρυθραίνω, κοκκινίζω.
Ἐρύθημα (τὸ). κοκκινάδα (κυρ. τοῦ προσώπου) ξεροκοκκίνισμα. (ἰατρ.) = Ἐρυσίπελας.
;Ἐρυθιάω-ῶ, Μ. άσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐρυθριάω.
† Ἐρυθίβιος (ὁ, ἡ), Δ., κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Ῥοδ., ἀντὶ Ἐρυσίβιος.
Ἐρυθῖνος (ὁ), = Ἐρυθρῖνος.
Ἐρυθράδιον (τὸ), = Ἐρυθρόδανον.
Ἐρυθραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω (Βάφω) τι κόκκινον, κοκκινίζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) ‖. (μσ. ἢ πθ.) ξεροκοκκινίζω (ἀπὸ ἐντροπήν).
Ἐρυθραῖος, α, ον. Κοκκινωπός.
Ἐρυθραυγής, έος (ὁ, ἡ). ἐρυθρὸς καὶ λαμπρός. » Χαλκός —, « Κ. Μαν.
† Ἐρύθρημα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐρύθημα.
Ἐρυθρίας, ου (ὁ). ὀλίγον τι κόκκινος, κοκκινούτσικος.
Ἐρυθρίασις, εως (ἡ). τὸ ἐρυθριᾷν, κοκκίνισμα (ἀπὸ ἐντροπήν), ξεροκοκκίνισμα.
Ἐρυθριάω-ῶ, Μ. άσω. Κοκκινίζω (ἀπὸ ἐντροπήν), ξεροκοκκινίζω.
Ἐρυθρίησις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἐρυθρίασις.
Ἐρυθρῖνος (ὁ). εἶδ. ἰχθ., (κοιν.) λιθρινάρι, (Τουρκ.) μερτζάνι.
Ἐρύθρον (τὸ). εἶδ. κοκκίνης ἀλοιφῆς (κομμάδιον).
Ἐρυθρόβαπτος καὶ
Ἐρυθροβαφής, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ ἐρυθρὰν βαφήν, κοκκινοβαμμένος.

Ἐρυθρόγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σημαδευμένος μὲ) ἐρυθρὰς γραμμάς.
Ἐρυθρογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω μὲ ἐρυθρὰ γράμματα.
Ἐρυθρόγραφος (ὁ, ἡ), = Ἐρυθροσήμαντος.
Ἐρυθροδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κόκκινα δάκτυλα, (παράφρ. τοῦ Ῥοδοδάκτυλος).
Ἐρυθρόδανον (τὸ), [ἐρυθρός]. εἶδ. βαφικοῦ φυτοῦ. (κοιν.) ῥιζάρι.
Ἐρυθροδανόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάφω μὲ ἐρυθρόδανον.
Ἐρυθροειδής, έος (ὁ, ἡ). κοκκινωπός.
Ἐρυθροκάρδιος (ὁ, ἡ). (ξύλον) τὸ ὁπ. ἔχει ἐρυθρὰν καρδίαν (ἐντεριώνην).
Ἐρυθρόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐρυθρὰν κόμην (κόκκινα μαλλιά).
Ἐρυθροποίκιλος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ ἐρυθρὰ στίγματα, κοκκινοπάρδαλος.
Ἐρυθρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐρυθροὺς πόδας (ὡσὰν τῆς πέρδικας), κοκκινοπόδαρος, ‖. (οὐσ.) εἶδ. πτηνοῦ (;).
Ἐρυθροπρόσωπος (ὁ, ἡ). κοκκινοπρόσωπος.
Ἐρυθρός [ἔρευθος], ά, όν. Κόκκινος (κυρ. ̓σὰν τὸ κιρμέζι), ῥοδοκόκκινος. » Αἰσχυνθεὶς γάρ τις ἐρυθρὸς ἐγένετο, « Γαλ.
Ἐρυθροσήμαντος (ὁ, ἡ). ἐρυθροῖς σεσημασμένος γράμμασι, (Ν. κ. χων.).
Ἐρυθρόστικτος (ὁ, ἡ), = Ἐρυθροποίκιλος.
Ἐρυθρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ἐρυθροῦ, κοκκινάδα.
Ἐρυθρόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐρυθρὰ φύλλα. » Ῥόδον —, « Κ. Μαν.
;Ἐρυθρόχλωρος (ὁ, ἡ). ὁ πότε κοκκινίζων καὶ πότε κιτρινίζων.
Ἐρυθρόχοος-ους καὶ
Ἐρυθρόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐρυθρὸν χρῶμα, κόκκινος. » Τρίγλη —, « Ἀθ.
Ἐρυθρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἐρυθροειδής, κοκκινωπός.
Ἐρυθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κοκκινίζω.
† Ἐρυθρῷος (ὁ), = Ἐρυθρός.
Ἐρυκακέειν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ
Ἐρύκακον, ἀντὶ Ἠρύκακον, Π. ἀόρ. β'. τῆς ὁρς. τοῦ Ἐρύκω.
Ἐρυκανάω (έω ;), ἡ
Ἐρυκάνω, Π. ἀντὶ Ἐρύκω.
† Ἐρυκτῆρες (οἱ), (ὠνομάζοντο εἰς τὴν Σπάρτ.) οἱ ἀπελεύθεροι, [ἐκ τοῦ
Ἐρύκω [ἐρύω], Μ. ύξω (ἀόρ. Ἤρυξα ἢ Ἠρύκακον), Π. κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω· ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω. » Ἀλλά σφωε δεσμὸς ἐρύξει, « Ὀδ. Θ. » Ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει, « Ἰλ. Κ. (καὶ μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Μή μ' ἔρυκε μάχης, « Ἰλ. Σ. (καὶ ἐστ. περιπ.) » Ἀνέν τοι λιμὴν ἐρύκει, « Ὀμ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἡμᾶς πόλιν μὴ ἀνατραπῆναι, « Αἰσχλ. (καὶ μσ.) » Κῆρά μου ἐρύκεται, « Ἰλ. Μ. (καὶ πθ.) » Οὐδ' αὐτὸς ἐρύκετο μενοινῶν, « Ὀδ. Γ.
Ἔρυμα (τὸ), [ἐρύω]. πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ προφύλαξιν, σκέπασμα, ὀχύρωμα.
Ἐρυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔρυμα, μικρὸν ὀχύρωμα.
Ἐρυμνός, ή, όν. Ὀχυρός, ὠχυρωμένος. (ἐπὶ θέσ.) κρημνώδης, ἀπρόσβατος (κτλ.) τραχύς. » Γλῶσσαν —, « Ἡσ. » Σύλλογος —, « Γρηγ.
Ἐρυμνότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἐρυμνοῦ, ὀχυρότης.

Ἐρυμνόω-ῶ, Μ. ώσω, Ὀχυρόνω.
Ἔρυξις, εως (ἡ), Ἔρευξις.
Ἐρυσάρματες, Π. (κατὰ μεταπλ.) ἀντὶ Ἐρυσάρματοι, πλθ. τοῦ
Ἐρυσάρματος (ὁ, ἡ), Π. [ἐρύω, ἅρμα]. ὁ σύρων ἅμαξαν (ὄχημα).
Ἐρυσιβάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐρυσιβοῦμαι, [ἐκ τοῦ
Ἐρυσίβη (ἡ), [ἐρεύθω]. ἡ ἐπὶ τῶν φυτῶν σχηματιζομένη καὶ ἀφανίζουσα αὐτὰς κοκκίνη σκόνη (ὅταν ὕστερον ἀπὸ βροχὴν ἢ πάχνην συμβῇ καύσων). (παρβλ. Κράμβος).
Ἐρυσίβιος, η, ον, Π. ὁ προφυλάττων ἀπὸ τὴν ἐρυσίβην, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ.)
Ἐρυσιβόω-ῶ, Μ. ώσω. Προξενῶ (καὶ πθ. Παθαίνω, Περιπίπτω εἰς) ἐρυσίβην.
Ἐρυσιβώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ σκεπασμένος ἀπό, ἢ ὑποκείμενος εἰς) ἐρυσίβην.
Ἐρυσίθριξ, τριχος (ὁ, ἡ), Π. [ἐρύω, θρίξ]. ὁ τραβῶν καὶ ἰσιάζων ἢ ἀφαιρῶν τὰς τρίχας. » Ψῆκτρα —, « Ἐπγρ. 2) [ἐρεύθω, θρίξ]. κοκκινότριχος (;).
Ἐρύσιμον (τὸ), [ἐρύω]. εἶδ. φυτοῦ (ἀγριοκαρδάμου) (Γαλλ. tortelle ἢ velar.
Ἐρυσινηΐς [ἐρύω, ναῦς], ΐδος (ἡ), Π. ἡ σταματῶσα (κρατοῦσα) τὰ καράβια. » Ἄγκυρα —, « Ἐπγρ.
Ἐρυσίπελας [ἐρεύθω, † πέλα ἢ πέλος], ατος (τὸ). πάθος (φλόγωσις) τοῦ δέρματος, (κοιν.) ἀνεμοπύρωμα.
Ἐρυσιπελατόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα (κοκκινάδαν) ἐρυσιπέλατος.
Ἐρυσιπελατώδης, εος (ὁ, ἡ), ὅμοιος μὲ ἐρυσιπέλας.
Ἐρυσίπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. [ἐρύω, πόλις] ὁ σώζων (προφυλάττων) τὴν πόλιν.
Ἔρυσις [ἐρύω], εως (ἡ). τράβηγμα.
Ἐρυσίχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἐρύω, χθών]. ὁ σχίζων διὰ τοῦ ἀρότρου (καλλιεργῶν) τὴν γῆν. » Βοῦς —, « (Σρατ. παρ'.) Ἀθ.
Ἐρυσμός (ὁ), Π. ἀποτροπή, ἐμπόδισμα, προφύλαγμα.
Ἐρυσάμενος, Π. ἀντὶ Ἐρυσάμενος, μσ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἐρύω.
Ἐρυστός [ἐρύω], ή, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ τραβηχθῇ, ἑλκυστός.
Ἔρυτο, Π. ἀντὶ Ἐρύετο, ἔσωζεν, ἐπροφύλαττεν, ἢ ἐκρατεῖτο, ἐμποδίζετο.
Ἐρυτήρ (ὁ). Π. ὁ σύρων (τραβῶν) τι, [ἐκ τοῦ
Ἐρύω, Μ. ύσω (ἀόρ. Εἴρυσα ἢ Ἔρυσα ἢ Ἔρυσσα, πθ. πρκ. Εἴρυμαι καὶ καταχρ. Ἔρυμαι), Π. σύρω, τραβῶ μὲ βίαν· (συνκδχ.) ξεσχίζω. ‖. (μσ.) τραβῶν ἐλευθερόνω τι ἀπό (τρπ.) = Ῥύομαι, σώζω, γλυτόνω, ἐλευθερόνω· ἐξαγοράζω· κρατῶ· φυλάττω. (» Οἵ οἱ τάφρον ἔρυντο τείχεα, « Ἰλ. Χ.) (προφυλάττω, διαφυλάττω, προστατεύω. (» Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεά, ἔπος εἰρύσσασθαι, « Ἰλ. Α.) ἀποτρέπω, ἐμποδίζω. (» Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο διὰ πρὸ δ' εἴσατο χαλκός, « Ὀδ. Ω.) ἀπογεύομαι, ἐξετάζω, ἐξηγκάζω. » Χαλεπὸν θεῶν ὄνειρα εἰρύσθαι, « Ὀδ. Ψ. (καὶ πθ.) » Ἡ δ' ἔρυτ' εἰν Ἀρίμοισιν, « Ἡσ. ἐκρατεῖτο, ἐφυλάττετο, ἦτον κλεισμένη.
Ἔρφος, εος-ους (τὸ), Π. = Στέρφος, δέρμα.
Ἔρχαται, Ἰων. ἀντὶ Εἴρχαται, εἰργμένοι

εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ τοῦ Εἴργω.
;Ἐργατάω, ἴδε Ἐργατόωντο.
Ἔργατο, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἔργω = Εἴργω.
Ἐργατόεις, εσσα, εν, Π. περικλεισμένος μὲ φράκτην, περιφραγμένος. [ἐκ τοῦ
Ἔργατος (ὁ), Π, [εἴργω], = Ἕρκος, φραγμός, φράκτης.
Ἐργατόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. κλείω περικλείω) τι ἐντὸς ἕρκους, μανδρίζω, (ὅθ.
Ἐργατόωντο, Π. ἀντὶ Ἠργατοῦντο, γ'. πλθ, πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ ἐργατόω ἢ Ἐργατάω (;).
Ἔρχομαι [συγγ. τῷ Ἄρχομαι καὶ Ὀργέομαι], Μ. (ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἐλεύθω) ἐλεύσομαι (ἀόρ. Ἤλυθον, πρκ. Ἐλήλυθα). Ὁδεύω, περιπατῶ· ἔρχομαι ἢ ὑπάγω πουθενά· φθάνω, καταντῶ. (μὲ αἰτ. προθτ.) » Ἔρχεται πρὸς Κῦρον, « Ξεν. (ϗ ἐλλ. τῆς προθ.) » Ἔρχονται πεδίοιο, « Ἰλ. Β. » Ἐρχέσθην κλισίαν, « Ἰλ. Α. » Κέλευθον ἥν περ ἦλθες, « Αἰσχλ. (καὶ δοτ.) » Τοῖς δὲ Ἀθηναίοις ὡς ἦλθε τὰ γεγενημένα, « Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) » Ὡς γὰρ ἠγγέλθη Φίλιππος ἀσθενῶν ἢ τεθνεώς· ἦλθε γὰρ ἀμφότερα, « Δμ. (καὶ μτνμ.) » Νόσος ἐλθοῦσα, « Ξεν. » Τοῦ ἐρχομένου ἔτους, « Θκ. (καὶ διαγραφικώτερον). » Στενὸς ἔρχεται αὐλών, « Διονύσ., διήκει, ἐκτείνεται· (καὶ τρπ.) » Εἰς λόγους ἔρχεσθαί τινι, « Αξ., ἐμβαίνειν εἰς ὁμιλίαν μετά τινος. » Ἔρχεσθαι ἐπὶ τὸ ἄρχειν, « Δμ. » Παρὰ μικρὸν ἤλθομεν ἐξανδραποδισθῆναι, « Αξ. ὀλίγον ἔλειψε νά. » Ἐπὶ πᾶν ἦλθον, « Αξ., μετεχειρίσθην (ἐδοκίμασα) κάθε τρόπον. (ϗ περιφρ.) » Διὰ μάχης ἔρχεσθαί τινι, « Θκ., συγκροτεῖν (συμπλέκεσθαι εἰς) μάχην κατ' αὐτοῦ. » Διὰ πείρας ἔρχεσθαί τινος, « Αξ., ἀποπειρᾶσθαι, δοκιμάζειν. » Διὰ πυρὸς (φόνου) ἔρχομαι, « Αξ., διέρχομαι πυρπολῶν (φονεύων). » Διὰ πάντων τῶν καλῶν ἐληλυθότες, « Ξεν., ἀντὶ διελθόντες, (δηλ.) ἐνταλῶς ἀγαθοὶ (ἐνάρετοι)· (καὶ πρὸς μέλλ.) » Ἔρχομαι οἰσόμενος, « Ὁμ. » Ἔρχομαι ὀψομένη, « αὐτ., ὑπάγω νά. (ὅθ. περιφρ.) » Ἔρχομαι ἐρέων (λέξων), « Ἡρ., (κοιν.) 'πάγω (ἀντὶ μέλλω, θέλω, ἀρχινῶ [ἴδε τὴν ἐτυμολογ.] τῶρα ἀμέσως) νὰ εἴπω, (Γαλλ.) je vais (je m' en vais) dire. (καὶ πρὸς ἐνς. σπντт.) » Ἔρχομαι ἐπιχειρῶν ἐπιδείξασθαι, « Πλάτ., (παρ. Εἶμι).
Ἕρψις, εως (ἡ). τὸ ἕρπειν, σύρσιμον (μὲ τὴν κοιλίαν).
Ἐρῶ, μέλλ. τοῦ (ἀχρ.) Εἴρω. λέγω.
Ἐρῶ, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Ἐράω, ἀγαπῶ.
Ἔρῳ, Π. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Ἔρωτι, δοτ. τοῦ Ἔρως, ἡ =
Ἔρῳ, δοτ. τοῦ Ἔρος.
Ἐρωδιός (ὁ), [ῑ]. εἶδ. πτηνοῦ.
Ἐρωέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ῥέω, χύνομαι (τρέχω) μὲ ὁρμήν. 2) κινοῦμαι πρὸς τὰ ὀπίσω, τραβηχοῦμαι· ὑποχωρῶ, ἐνδίδω (μὲ γεν.) παραιτοῦμαι ἀπό· παύω ἐκλείπω. 3) (μτβτ.) κάμνω τινὰ νὰ τραβηχθῇ ὀπίσω, ἀποχωρῶ· παραιτῶ· ἐμποδίζω. » Ἠρώησε ῥίον, « Καλλ., ἐσταμάτησε τὸ ῥεῖθρόν του.
Ἐρωή (ἡ). ῥύμη, ὁρμή· (μτφρ.) σφοδρὰ ἐπιθυμία, πόθος. 2) ὑποχώρησις· παῦσις.
;Ἐρωμανέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐρωτομανέω.
;Ἐρωμανής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -νῶς, = Ἐρωτομανής.
;Ἐρωμανία (ἡ), = Ἐρωτομανία.
Ἐρωμένιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Ἐρώμενος, η, ον, μτχ. πθ. τοῦ Ἐράω. ‖. (ὡς οὐσ.) ἐραστής, ἀγαπητικός, -κή.
Ἔρων, Π. ἀντὶ Ἔρωτα, αἰτ. τοῦ
Ἔρως [ἴδε Ἥρως], ωτος (ὁ). ἔρωτας. (ἐν γέν.) σφοδρὰ ἐπιθυμία, ἔφεσις. (κατὰ τὴν μυθολογ.) ὁ θεὸς τοῦ ἔρωτος υἱὸς τῆς Ἀφροδ. κτλ. » Ἔρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι, « Ἡρ.
Ἐρωτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔρως.
Ἐρωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ νὰ μάθω, ἐξετάζω (» Ὅταν σ' ἐρωτᾷ, τίς τε ϗ πόθεν πάρει, « Σοφ. » Δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς, « Αχ. προβάλλω ἐρώτημα (ζήτημα) » Ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρῃτημένον, « Γρφ. » Καὶ πρεσβείαν ἀποστείλας, ἐρωτᾷ τὰ πρὸς εἰρήνην, « αὐτ. ὁμιλῶ διὰ συλλογισμῶν καὶ ἐρωταποκρίσεων (» Λόγους ἐρωτᾶν, « Πλ.)· (παρὰ τοῖς Διαλεκτ.) (μτγν.) παρακαλῶ. (» Οὕτως ἠρώτα, « Σξτ.),
Ἐρώτημα (τὸ). πᾶν ὅ τι ἐρωτᾷ νὰ μάθῃ τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐρωτήσεως. πρόβλημα, πρότασις (κυρ. ἐν εἴδει ἐρωτήσεως).
Ἐρωτηματίζω, Μ. ίσω. Διατάττω ἐν εἴδει ἐρωτήματος (κατ' ἐρωτηματικὸν τρόπον) γνώμην τινὰ χρήζουσαν ἀποδείξεως, μεταβάλλω τὴν πρότασιν εἰς ἐρώτημα.
Ἐρωτηματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐρώτημα ἢ ἐρώτησιν, ὁ ἐν εἴδει ἐρωτήσεως ἢ ἐρωτήματος. (γρμτ.) ὁ σημαίνων (ἐκφράζων) ἐρώτησιν.
Ἐρωτηματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἐρωτήματος ἢ ἐρωτήσεως.
Ἐρωτημάτιον (τὸ). μικρὸν (σύντομον) ἐρώτημα.
Ἐρώτησις, εως (ἡ). τὸ ἐρωτᾶν, ῥώτημα. πρότασις (ἐν εἴδει ἐρωτήσεως). » Ὡς ψεύδους γε οὐδεμία ἐρώτησις δεῖται, « Ξεν.
Ἐρωτητέον, θετ. τοῦ Ἐρωτάω.
Ἐρωτητικός, ή, όν, (καὶ ἐπιρ.) -ικῶς. Ὁ πρὸς τὸ ἐρωτᾶν ἐπιτήδειος, ἐρωτηματικός.
;Ἐρώτια (τὰ), = Ἐρωτίδια.
Ἐρωτιάς, άδος (ἡ), Π. ἐρωμένη, (ὡς ἐπίθ.) ἐρωτική, ἐρασμία.
Ἐρωτιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ ἔρωτα ἤ, Ἔχω κλίσιν πρὸς ἔρωτα.
Ἐρωτιδεύς, έως (ὁ). μικρὸς ἔρωτας, (κατὰ μίμησιν ϗ παιγνιογορίαν τοῦ Ἀετιδεύς).
Ἐρωτίδια (τὰ), (ἐνν. ἱερά). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἔρωτος.
Ἐρωτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς) τὸν ἔρωτα· ὁ πραγματευόμενος περὶ ἔρωτος, (ἐπμ.) διεγείρων πρὸς ἔρωτα. » Ἄσματα (» Μέλη) ἐρωτικά, « Αξ. » Σοφὸς (» Δεινὸς) τὰ ἐρωτικὰ (ἐνν. πράγματα), « Ξεν. » Ἐρωτικῶς ἔχω τινὸς (ἢ) περί τι, « αὐτ.
Ἐρώτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔρως.
Ἐρωτίς, ίδος (ἡ), Π. ἐρωμένη· ἐρασμία.

Ἐρωτόβλητος (ὁ, ἡ). τετρωμένος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἐρωτευμένος.
Ἐρωτογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων περὶ ἔρωτος, συγγραφεὺς ἐρωτικῶν διηγημάτων.
Ἐρωτοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). ὁ διδάσκων περὶ ἔρωτος, διδάσκαλος εἰς τὰ ἐρωτικά.
Ἐρωτόεις (εντος), εσσα, εν. Ἐρωτικός, ἐρωτόληπτος. » Ναὶ πρὸς αὐτοῦ τῆς Ἀρεθούσης.. τοῦ ἐρωτόεντος νάματος, « Νίκ. Χων.
Ἐρωτόληπτος (ὁ, ἡ), [ἔρως, λαμβάνω]. κυριευμένος ἀπὸ ἔρωτα, ἐρωτευμένος.
Ἐρωτοληψία (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ πάθος) τοῦ ἐρωτολήπτου.
Ἐρωτομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ἐρωτομανής, έος (ὁ, ἡ). μανιωδῶς (μὲ ὑπερβολήν) ἐρωτευμένος, τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα.
Ἐρωτομανία (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ πάθος) τοῦ ἐρωτομανοῦς, ἔρως μανιώδης.
Ἐρωτομανῶς, ἐπίρ. Μὲ ἐρωτομανίαν, ὡς ἐρωτομανής.
Ἐρωτοπαίγνιον (τὸ). παιγνίδι (ποίημα παιγνιῶδες περὶ) ἔρωτος.
Ἐρωτοπλάνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλανῶν (κάμνων νὰ λησμονῇ τις) τὸν ἔρωτα, ἢ· παρασύρων (ξεπλανῶν) εἰς ἔρωτα.
Ἐρωτοπλοέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. πλέκω εἰς πέλαγος ἔρωτος, εἶμαι βυθισμένος ὅλως διόλου εἰς ἔρωτα.
Ἐρωτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ (Παρακινῶ πρὸς) ἔρωτα, ἐμπνέω ἔρωτα. » Ἐρωτοπεποιημένῳ προσώπῳ, « Ἰους. ἐρωτικῶς ἐσχηματισμένῳ.
Ἐρωτοτόκος (ὁ, ἡ), Π. [ἔρως, τίκτω]. ὁ γεννῶν (προξενῶν, ἐμπνέων) ἔρωτα.
Ἐρωτοτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων (αὐξάνων) τὸν ἔρωτα, τροφὸς τοῦ ἔρωτος, (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).
Ἐρωτότρωτος (ὁ, ἡ). τετρωμένος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἐρωτευμένος.
Ἐρωτύλος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐρωτικός. » Ἐρωτύλα ἀείδειν, « Βίων. ‖. (ὡς οὐσ.) ὑποκορ. τοῦ Ἐραστής.
Ἐς, Ἀττ. ϗ Ἰων. ἀντὶ Εἰς, (ὅθεν ὅσαι τῶν ἀπὸ τοῦ Ἐσ ἀρχομένων λέξεων δὲν εὑρίσκονται ἐνταῦθα, ζητείσθωσαν διὰ τοῦ Εἰς).
Ἐσαγγέλλω, Μ. αγγελῶ, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσαγγέλλω.
Ἐσάγεσκεν, Π. ἀντὶ Εἰσῆγε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰσάγω.
Ἐσαεί, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσαεί.
Ἕσαθ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Ἥσατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Ἕννυμι.
Ἐσαιέν, Π. ἀντὶ Εἰσαεί.
Ἐσάλτο, Π. ἀντὶ Εἰσήλατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Εἰσάλλομαι.
Ἔσαν, Π. ἀντὶ Ἦσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.
Ἕσαν, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. ά. τοῦ Ἕννυμι ἢ τοῦ Ἵζω ἢ τοῦ Ἵημι.
Ἕσαντο, Π. ἀντὶ Ἥσαντο, γ'. πλ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Ἕννυμι.
Ἐσάξαντο, Π. ἀντὶ Εἰσάξαντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Εἰσάγω.
Ἐσάπην, πθ. ἀορ. β'. τοῦ Σήπω.
Ἐσαποκινεῖσθαι, Ἰων. ἀντὶ Εἰσαποκινεῖσθαι.
Ἐσαῦθις, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσαῦθις.

Ἐσαύριον, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσαύριον.

Ἔσβεσα, ἐνεργ. καὶ

Ἔσβην, πθ. ἀόρ. τοῦ Σβέννυμι.

Ἔσβην, Π. ἀντὶ Εἰσέβην, ἀόρ. β'. τοῦ Εἰσβαίνω.

Ἐσ-δέχομαι, Ἰων. ἀντὶ Εἰσδέχομαι.

Ἐσέδραχον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Εἰσδέρχομαι.

Ἔσει, Ἀττ. ἀντὶ Ἔσῃ, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Εἰμί.

Ἐσελεύσομαι, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσελεύσομαι, μέλλ. τοῦ Εἰσέρχομαι.

Ἐσεμάσατο, Π. ἀντὶ Εἰσεμάσατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Εἰσμάομαι.

Ἐσενείκασθαι, Ἰων. ἀντὶ Εἰσενέγκασθαι, μσ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἰσφέρω.

Ἐσένης, ἴδε Ἔνη.

Ἐσέπτατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ Εἰσίπταμαι.

Ἐσεσάγατο, Ἰων. ἀντὶ Σεσαγμένοι ἦσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Σάττω.

Ἐσεσήρειν, ὑπερσ. ἀντὶ παρτ. τοῦ Σαίρω.

Ἐσέτρωσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ἐστιτρώσκω.

Ἐσέχυντο, Π. ἀντὶ Εἰσεχύθησαν ἢ Εἰσεκέχυντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ἢ ὑπερσ. τοῦ Εἰσχέω.

Ἐσῆκα, Ἀττ. ἀόρ. ά. τοῦ Εἰσίημι.

Ἐσήλατο, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσήλατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Εἰσάλλομαι.

Ἐσηλυσίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εἰσέλευσις.

Ἔσθ', (κατ' ἀποχ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Ἐστὶ ἢ Ἐστὲ ἢ (τοῦ χρον. μορ.) Ἔστε, = Ἔσθ' ὅτε, ἐνίοτε.

Ἔσθαι, Π. πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἕννυμι, ἢ 2) μσ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἵημι.

Ἐσθείς, εῖσα, ἐν, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσθείς, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Εἰστίθημι.

Ἐσθέμεναι, Π. ἀντὶ Ἐσθίειν, ἢ 2) Εἰσθεῖναι, ἀόρ. τοῦ Εἰστίθημι.

(Ἐσθέομαι), ἄχρ. (ὅθεν ὁ πρκ. Ἤσθημαι). Φορῶ (ἐσθῆτα), εἶμαι ἐνδυμένος. » Λευκὴν ἐσθῆτα ἤσθητο, « Αἰλ. » Ἐσθημένος ῥάκεσι, « Ἡρ.

Ἔσθημα (τὸ), = Ἐσθής, φόρεμα. » Καὶ περὶ ἐσθημάτων, ὁποῖα ἐχρῆν ἀμπέχεσθαι, διετάξατο, « Φίλ.

Ἐσθημένος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ἠσθημένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. (Ἐσθέω).

Ἔσθην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. καὶ 2) ά. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τοῦ Ἕννυμι.

Ἐσθὴς [ἕννυμι], ῆτος (ἡ). ἔνδυμα, φόρεμα. (περιληπτ.) φορεσιά, ἐνδυμασία. σρώματα, στρωσίδια.

Ἔσθησις [†ἐσθέω], εως (ἡ), Π. τὸ ἐνδύειν ἢ ἐνδύεσθαι.

†Ἐσθητήριον, (εἰς τὸν Στρβ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἠθητήριον.

Ἐσθίω [ἔσθω], Μ. (ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἔδω) ἔδομαι, ἔδῃ ἢ ἔδει, ἔδεται, ἢ (ἐκ τοῦ ἀχρ. Φήγω) φάγομαι, φάγεσαι, φάγεται (παρτ. Ἤσθιον, ἀόρ. β'. Ἔφαγον, πρκ. Ἐδήδοκα, ὑπερσ. Ἐδηδόκειν, πθ. πρκ. Ἐδήδεσμαι, καὶ τὸ θετ. Ἐδεστέον). Τρώγω, κατατρώγω, (συνκδχ.) καταναλίσκω, (μτφορ.) κατατήκω. » Ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, « Ὀδ. Β. Φ. (καὶ μτνμ.) » Πάντας πῦρ ἐσθίει, « Ἰλ. Ψ. » Καρδίαν μὴ ἐσθίειν, « Πυθ., μὴ κατατήκεσθαι ὑπὸ λύπης. (καὶ πθ.) » Οἶκος ἐσθίεται, « Ὀδ. Δ. (ὅθεν ἰατρ. ἀντὶ ἐπιθ.) » Ὀδόντας μέλανας καὶ ἐσθιομένους, « Θφρ., καταφαγωμένους (καὶ ἐνεργ.) » Ἐσθιόμενος ἕρπης, « Γαλ., ὁ κακοήθης, καταβρωτικός, (τὸ ὁπ. οἱ Γάλλ. μεταμφιέσαντες, λέγουν) un estiomène. » Αἱμορράγικά, ἢ τρυγώδεα, καὶ ἐσθιόμενα, « Ἱππκρ., δριμέα, καυστικά.

Ἐσθλόγαμος (ὁ, ἡ), Π. καλοπανδρεμένος.

Ἐσθλοδότης, ου (ὁ) καὶ Ἐσθλοδότις, ιδος (ἡ), Π. = Ἀγαθοδότης, [δίδωμι καί.

Ἐσθλὸς [ἔσθω, ἴδε Ἐδανός], ή, όν, Π. καλός, ἀγαθός· ἀνδρεῖος· εὐγενής· φρόνιμος· ἄξιος, ἐπιτήδειος· χρηστός, τίμιος, ἐνάρετος. (ἐπὶ πραγμ.) ὠφέλιμος· τερπνός· αἴσιος κτλ. ‖. (ὡς οὐσ. εἰς τὸ οὐδ.) Ἐσθλά, τὰ ἀγαθά, τὰ κτήματα κτλ. » Πυρὴν ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν, « Ὀδ. Κ., (ἴδε Ἀγαθός).

Ἐσθλότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐσθλοῦ, χρηστότης, ἀγαθότης κτλ.

Ἔσθλωμα (τὸ), Π. ἔργον ἐσθλοῦ ἀνδρός, κατόρθωμα, ἀνδραγάθημα.

Ἔσθος [ἕννυμι], εος-ους (τὸ), Π. = Ἐσθής, φόρεμα.

Ἔσθω [ἔδω], Π. ἀντὶ Ἐσθίω.

Ἐσιδεῖν, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσιδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἐσιδέσθην, Π. γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. καὶ

Ἐσίδεσκεν, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. β'. (ἀντὶ παρτ.) τῆς ὀρς. τοῦ Εἰσοράω.

Ἐσιέναι, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσιέναι, ἀπαρ. τοῦ Εἴσειμι.

Ἐσ-ίζομαι, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσίζομαι.

Ἐσκάτθετο, Π. ἀντὶ Εἰσκατέθετο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Εἰσκατατίθημι.

Ἔσκε, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἦν, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἐσκεμμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ σκέψιν, μὲ στόχασιν, φρονίμως, λελογισμένως.

Ἐσκευάδαται, Ἰων. ἀντὶ Ἐσκευασμένοι εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Σκευάζω.

Ἔσκληκα, πρκ. ἀντὶ ἐνστ. τοῦ Σκέλλω, εἶμαι κατάξηρος, κατεσκληρύνθην.

Ἔσκλητος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ἔκκλητος.

Ἔσκον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἦν, ά. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἐσλός, ά, όν, Δ. ἀντὶ Ἐσθλός.

†Ἔσμα (τὸ), [ἕζομαι]. τὸ τσουνὶ τῶν 'πωρικῶν.

Ἔσμαι ἢ Εἶμαι, Π. πθ. πρκ. τοῦ Ἕννυμι.

†Ἔσμιος [ἔδω], α ἢ ος, ον, = Ἡδύς, νόστιμος.

Ἑσμὸς ἢ Ἐσμός (ὁ), [ἵημι]. σμῆνος (μελισσῶν), (κοιν.) 'σμάρι. (ἐν γέν.) κοπάδι· (συνκδχ.) πλῆθος· σωρός· ἀφθονία. » Γάλακτος ἑσμούς, « Εὐρ.

Ἑσμοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλαπλασιάζων τοὺς ἑσμοὺς (τὰ μελίσσια), συντελῶν πρὸς αὔξησιν αὐτῶν.

Ἑσμοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων τοὺς ἑσμοὺς (τὰ μελίσσια).

Ἔσο, Π. ἀντὶ Ἴσθι, πρς. τοῦ Εἰμί.

Ἐσ-οιδαίνω, Μ. ήσω, ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξοιδαίνω. » Τὸ δέρμα—, « Ἀρετ.

Ἔσομαι, μέλλ. τῆς ὀρς. τοῦ Εἰμί.

Ἐσ-οπτρίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ἀντὶ Εἰσοπτρίζω, δείχνω (καὶ μσ.) κυττάζομαι εἰς τὸν καθρέπτην.

Ἐσοπτρίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἔσοπτρον.

Ἐσοπτρισμός (ὁ). τὸ ἐσοπτρίζεσθαι.

Ἐσοπτροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ

Ἔσοπτρον (τὸ), εὐχρηστότ. τοῦ Εἴσοπτρον, κάτοπτρον, καθρέπτης.

Ἐσοῦνται, Δ. ἀντὶ Ἔσονται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Εἰμί.

Ἐσοχάς, άδος (ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐξοχάς ζοχάδα.

Ἐσπεῖσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σπένδω.

Ἑσπέρα [ἕω, πέρας], ας (ἡ), κυρ. θηλ. τοῦ Ἕσπερος, (ἐνν. ὥρα) τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, τὸ βράδυ. » Πρὸς ἑσπέραν, « Ξεν. πρὸς τὸ βράδυ. (καὶ ἐλλ.) » Ἤκειν ἑσπέρας, « Λξ. » Οὐκ ἦν ἑσπέρας, « Ἀρσφ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ ἑσπέρας, « Γρφ. 2) ἡ δύσις τοῦ ἡλίου, (συνκδχ.) τὸ μέρος ὅπου δύει ὁ ἥλιος. » Οἱ πρὸς ἑσπέραν οἰκοῦντες, « Ἀθ. » Ἦν τε πρὸς ἕω ἦν τε πρὸς ἑσπέραν, « Ξεν.

Ἑσπερία (ἡ), θηλ. τοῦ Ἑσπέριος. ‖. (ἐνν. ὥρα) τὸ ἑσπέρας· (ἐνν. τροφή) τὸ δεῖπνον. (ἐνν. χώρα) ἡ δύσις.

Ἑσπερίζω καὶ (μσ.)-ίζομαι, Μ. ίσω,-ομαι. Τρώγω τὸ ἑσπέρας, δειπνῶ.

Ἑσπερίηθεν, ἐπίρ. Ἐκ τῆς ἑσπέρας, ἐκ τῆς δύσεως.

Ἑσπερινός, ή, όν, = Ἑσπέριος, βραδυνὸς ἢ δυτικός. ‖. (οὐσ· ἐνν. ὕμνος) ὁ ψαλλόμενος τὸ ἑσπέρας, ἡ βραδυνὴ ἀκολουθία, (Ἐκκλησ.).

Ἑσπέριος, α ἢ ος, ον. Ὁ γινόμενος ἢ φαινόμενος ἢ πράττων τι τὸ ἑσπέρας, βραδυνός. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιρρηματικῶς) » Ἑσπέριος εἰς ἄστυ κάτειμι, « Ὀδ. Ο. » Ἑσπέριος δ' ἦλθεν, « Ὀδ. Ι. » Ὄψομαι ἑσπερίη σε, « Ἐπγρ. (καὶ πλθ.) » Ἑσπερίους δ' ἀγέρεσθαι ἀνώγει, « Ὀδ. Β. 2) ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ κείμενος πρὸς) τὴν δύσιν, δυτικός. » Ἑσπερίους ἑῴους τε, « Ἐπγρ. (ἴδε καὶ Ἑσπερία).

Ἑσπερίς, ίδος (ἡ), (ὡς ἐπίθ.) = Ἑσπερία, βραδυνὴ ἢ δυτική. ‖. (οὐσ.) εἶδ. ἄνθους τὸ ὁποῖον εὐωδιάζει μᾶλλον τὸ ἑσπέρας, (Γαλλ.) giroflée ἢ julienne. 2) (πλθ.) Ἑσπερίδες, « (κατὰ τὴν μυθολογ.), νύμφαι τρεῖς ἢ ἑπτὰ τὸν ἀριθμόν, θυγατέρες τῆς Νυκτός, καλλιεργοῦσαι τὰ χρυσᾶ μῆλα κτλ.

Ἑσπέρισμα (τὸ), [ἑσπερίζω]. τὸ βραδυνὸν (πρὸ τοῦ δείπνου) φαγεῖ'.

Ἑσπερόθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τῆς ἑσπέρας, ἐκ δυσμῶν.

Ἑσπερόμορφος (ὁ, ἡ), Π. σκοτεινός.

Ἕσπερος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἑσπέριος. » Ἕσπερος θεός, « Σοφ., ὁ Πλούτων. » Ἕσπερος (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ἀστήρ, « Ὅμ., τὸ ἄστρον τῆς Ἀφροδίτης (ὅταν φαίνεται συγχρόνως μὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου), ὁ ἄλλ. Ἑωσφόρος (ὅταν φαίνεται τὸ πρωΐ) » Οὔθ' ἕσπερος οὔθ' ἑῷος οὕτω θαυμαστός, « Ἀρστ. » Ὁ γὰρ αὐτὸς πόκα μὲν ἕσπερος γίγνεται, πόκα δὲ ἑῷος, « Τίμ. (ὅθ. 2) (συνκδχ.) ἡ ἑσπέρα, τὸ βράδυ. » Ἐπήλυθε δ' αὐτίκ' ἐρεμνὴ ἕσπερος, « Ἀπλλν. (καὶ πλθ. καθ' ἑτερογέν. ἀντὶ ἐπίρ.) » Ποτὶ ἕσπερα, « Ὅμ., πρὸς τὸ ἑσπέρας, (ἴδε Ποθέσπερος).

Ἔσπετε, Π. ἀντὶ Εἴπατε, β'. πλθ. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Εἰπεῖν.

Ἐσπευσμένως [σπεύδω], ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ σπουδῆς, βιαστικά.

Ἑσπόμην, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἕπομαι.

Ἔσπον, Π. ἀντὶ Εἶπον.

Ἐσπουδασμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ σπουδῆς, σπουδάζων (ὄχι παίζων) (Γαλλ.) sérieusement.

Ἔσσ', Π. ἀντὶ Ἔσο, ἴσθι.

Ἕσσα, Π. ἀντὶ Εἷσα. ἀόρ. ά. τοῦ Ἕννυμι ἢ τοῦ Ἕζω.

Ἑσσάμενος, η, ον, Π. μσ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ἕννυμι.

Ἔσσαν, Π. ἀντὶ Ἦσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἔσσεαι, Π. ἀντὶ Ἔσῃ, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μέλλ. ά. καὶ

Ἐσσῆ, Δ. ἀντὶ Ἐσεῖ, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μέλλ. β'. τοῦ Εἰμί.

Ἐσσήν, ῆνος (ὁ). ὁ βασιλεὺς τῶν μελισσῶν. (Π. καὶ ἀρχ. ἐν γέν.) βασιλεύς, μονάρχης. (ἰδιαιτ.) ὁ ἱερεὺς τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος. (παρβλ. Μέλισσα).

Ἐσσί, Δ. ἀντὶ Εἶς β'. ἑν. πρσ. τοῦ Εἰμί.

Ἕσσο, Π. ἀντὶ Εἷσο, β'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἕννυμι.

Ἔσσομαι, Π. ἀντὶ Ἔσομαι, μέλλ. τοῦ Εἰμί.

Ἕσσον, Π. ἀντὶ Ἕσον, ἀόρ. ά. τῆς πρς. τοῦ Ἕννυμι.

Ἑσσόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἡττάομαι.

Ἔσσυθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐσσύθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. καὶ

Ἔσσυμαι, Π. πθ. πρκ. τοῦ Σεύω, (ὅθ.

Ἐσσυμένως, ἐπίρ. (μτχ.), Π. μετὰ σπουδῆς, ταχέως, προθύμως, ὀξέως, μὲ ὁρμήν.

Ἔσσυο, Ἔσσυτο, Π. β'. καὶ γ'. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Σεύω.

Ἕσσων, ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἥσσων.

Ἔσταθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐστάθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. καὶ

Ἔστακα, ἐνεργ. καὶ

Ἔστακα, Δ. ἀντὶ Ἕστηκα, μσ. πρκ. τοῦ Ἵστημι.

;Ἐσταλάδατο, Ἰων. = τῷ

Ἐστάλατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐσταλμένοι ἦσαν, πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Στέλλω.

Ἑστάμεν, -εναι, Π. ἀντὶ Ἑστάναι.

Ἕσταμεν, κατὰ κρσ. ἀντὶ Ἑστήκαμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. καὶ

Ἔσταν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἔστησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. καὶ

Ἑστάναι, ἐνεστ. τῆς ἀπαρεμφ. καὶ

Ἑσταότες, Π. ἀντὶ Ἑστῶτες, μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἵστημι.

Ἐστέ, β'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὀρς. καὶ

Ἔστε, β'. πλθ. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Εἰμί.

Ἔστε [ἐς, τε], ἐπίρ. (Τοπ.) Ἕως. (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) » Ἔς τε ἐπὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἴστρου, « Λξ. 2) (Χρον.) ἕως ὅτου, ἐν ὅσῳ. (πρὸς ὀρς. ἢ εὐκτ. μετὰ δὲ τοῦ Ἂν καὶ πρὸς ὑποτ.) » Ἔστε Σωκράτει συνήστην, « Ξεν. » Ἔστ' ἂν δέῃ χρῆσθαι, « αὐτ. » Ἔστ' ἂν ἄρχωσιν αὐτῶν, « αὐτ.

Ἐστενωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Στενά, στενόχωρα, μὲ στενοχωρίαν· μόλις.

Ἐστέπερ, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἔστε.

Ἑστεώς, ῶσα, ός, Ἰων. ἀντὶ Ἑστηκώς, μσ. πρκ. τῆς μτχ. καὶ

Ἕστηκα, μσ. πρκ. τῆς ὀρς. τοῦ Ἵστημι.

Ἑστήξω καὶ Ἑστήξομαι, μσ. μέλλ. ἀνωμλ. (ὡς ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἑστήκω, τοῦ ὁπ. σώζεται μόνον τὸ Στήνω) τοῦ Ἵστημι.

Ἐστῆμος, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐς τῆμος, ἕως τότε, ἐν τοσούτῳ.

Ἔστην, ἀόρ. β'. καὶ

Ἕστηκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἵστημι.

Ἐστί, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Εἰμί.

Ἑστία (ἡ), [ἵστημι ἢ ἕζω] ἡ πυρωστιά, ἡ γωνιά· (συνκδχ.) οἶκος· οἰκογένεια· καθέδρα, πρωτεύουσα. (κατὰ τὴν μυθολογ.) ἡ προστατεύουσα τὰς οἰκίας καὶ τὰς πόλεις Θεά, (Λατ.) Vesta, (εἰς αὐτὴν ἦτον ἀφιερωμένη ἡ γωνιὰ τοῦ οἴκου, ἥτις ἐπιμ. ἦτον) ἄσυλον, (ἀπαράλλακτα μὲ μὲ τὸ Τουρκ.) ὀτζάκι. » Ἀφ' Ἑστίας ἄρχεσθαι, « Παροιμ. » ἐκ τῶν κρειττόνων ἢ ἐκ τῶν οἰκείων, (ἐν γέν.) ὅθεν δεῖ » Ἑστίᾳ θύομεν, « Παροιμ. » Οὐδενὶ μεταδίδομεν (τῶν τῆς ἑορτῆς).

Ἑστίαμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἑστίασιν, φαγητὸν μὲ τὸ ὁπ. φιλεύει τίς τινα.

Ἑστιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ἑστιάρχης καὶ

Ἑστίαρχος, ου (ὁ). πρῶτος (ἀρχηγὸς) τοῦ οἴκου ἢ τῆς οἰκογενείας, οἰκοδεσπότης. 2) = Ἑστιοῦχος, ἑστιάτωρ, συμποσίαρχος.

Ἑστιάς, άδος (ἡ). παρθένος, ἱέρεια τῆς Ἑστίας.

Ἑστίασις, εως (ἡ). τὸ ἑστιᾶν ἢ ἑστιᾶσθαι, φίλευμα, συμπόσιον.

Ἑστιατέον, θετ. τοῦ Ἑστιάω.

Ἑστιατήριον (τὸ), = Ἑστιατόριον.

†Ἑστιατορία (ἡ), (Γρφ.) συμπόσιον.

Ἑστιατόριον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου γίνεται ἡ ἑστίασις, τραπεζαρεῖον.

Ἑστιάτωρ, ορος (ὁ). ὁ δίδων τραπέζι (φιλεύων τινά), [ἐκ τοῦ

Ἑστιάω-ῶ [ἑστία], Μ. άσω (παρτ. Εἱστίων κτλ.). (κυρ.) Δέχομαί τινα εἰς τὸν οἶκόν μου, (ἐπιμ.) φιλεύω· δίδω τραπέζι. (μσ.) εὐωχοῦμαι, συμποσιάζω. » Ἑστιῶ τινά τινος, « Πλάτ. (ἢ μτνμ.) » Τοὺς ὀφθαλμοὺς (» Τὰς ἀκοὰς) ἑστιῶ, « Αἰλ., τέρπω, ἀπολαμβάνω διὰ τῆς ὁράσεως ἢ τῆς ἀκοῆς, ἡδύνομαι βλέπων τι ἢ ἀκούων (ἢ ἐλλ.) » Γάμους (» Γενέθλια) ἑστιῶ, « Ἀρσφ, κάμνω συμπόσιον διά. (ἢ μσ.) » Θύσαντες εἱστιῶντο, « Ξεν. » Γῆν ἑστιωμένη, « Πλάτ. » Μάχαις ἑστιώμενον, « Λυκ. (καὶ πθ.) » Ταῦτα δή σοι εἱστιάσθω, « Πλάτ. » Οὐδέποτε παρ' ἐμοὶ ἑστιαθήσεται, « Ἀρσφ.

†Ἑστιοπάμων [ἑστία, πέπασμαι], ονος (ὁ ἡ), Δ. Ἑστιοῦχος, οἰκοδεσπότης.

;Ἕστιος, α, ον, = Ἐφέστιος, οἰκιακός.

Ἑστιουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Ἑστιοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) ἢ κρατῶν (συνέχων, προστατεύων) τὰς ἑστίας (τοὺς οἴκους). » Γαῖα (» Πόλις)—, « Αἰσχλ., Σοφ. » Θεός—, « Πλάτ., Εὐρ. ὁ πολιοῦχος. 2) οἰκοκύριος, οἰκοδεσπότης· (ἐπιμ.) ἑστιάτωρ, ξενοδόχος.

Ἑστιόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. βάλλω εἰς τὸν οἶκον ἑστίαν, (δηλ.) τὸν κατοικίζω, (κοιν.) ἀνοίγω 'σπίτι, (τρπ.) ἀσφαλίζω τὴν διαδοχὴν τῆς οἰκογενείας.

Ἐσ-τιτρώσκω, Μ. ἐσ-τρώσω (ἀόρ. Ἐσέτρωσα), Ἀττ. ἀντὶ Εἰστιτρώσκω. (μὲ δοτ.) Πληγόνω μέσα βαθειά, διαπερνῶ ἕως εἰς.

Ἔστιχον, ἀόρ. β'. τοῦ Στείχω.

Ἑστιώτης, ου (ὁ) καὶ Ἑστιῶτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἑστίαν (εἰς τὸν οἶκον), οἰκιακός.

Ἔστο, Π. ἀντὶ Εἷτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἕννυμι.

Ἐστοχασμένως, ἐπίρ. (μτχ.), = Ἐσκεμμένως, εὐστόχως, λελογισμένως.

Ἔστραμμαι, πθ. πρκ. καὶ

Ἐστράφατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐσραμμένοι ἦσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Στρέφω.

Ἐστρωμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. ἢ

Ἔστρωτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τῆς ὀρς. τοῦ Στρώννυμι.

Ἐστὼ [εἰμί], όος-ους (ἁ), Δ. ἀντὶ Οὐσία, κατάστασις, περιουσία. (ἴδε Ἀπεστὼ καὶ Ἐνεστώ).

Ἔσων, Ἀττ. ἀντὶ Ἔστωσαν.

Ἕστωρ [ἵημι], ορος (ὁ). τὸ παλοῦκι ὅπου ἑνόνει τὸν ζυγὸν μὲ τὸν ῥυμὸν τῆς ἁμάξης, (ἄλλ. ἀνέγν. Ἕκτωρ).

Ἐσύστερον, ἐπίρ. ἀντὶ Ἐς ὕστερον, εἰς τὸ ἑξῆς, ὑστερώτερα.

Ἐσφαλμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Σφαλερῶς, ἡμαρτημένως.

Ἔσφαλσις, ιος (ἡ), Ἰων. τὸ οὐσ. τοῦ

Ἐσ-φλάω-ῶ, Μ. φλάσω, Ἰων. ἀντὶ Εἰσθλάω, ζουλίζω ἢ τσακκίζω τι πρὸς τὰ ἔνδον. » Διακοπὴ δὲ γινομένη (ὑπὸ τοῦ βέλεος) ἐν τῷ ὀστέῳ, ἕδρη ἐστίν, ἢν τἄλλ' ὀστέα τὰ περιέχοντα τὴν διακοπὴν μένῃ ἐν τῇ φύσει τῇ ἑωυτῶν καὶ μὴ (συν)εσφλᾶται τῇ διακοπῇ ἔσω· οὕτω δ' ἔσφλασις ἂν εἴη καὶ οὐκέτι ἕδρη, « Ἱππκρ.

Ἐσχάρα [ἴσχω=ἔχω], ας (ἡ). (κυρ.) ἡ 'σχάρα τῆς γωνιᾶς (ὅπου στοιβάζονται τὰ ξύλα), (συνκδχ.) ἡ γωνιὰ (ὅπου ἀνάπτομεν φωτιάν), (ὅθ.) ὁ οἶκος (παρβλ. Ἑστία). (κατ' ἔκτ.) βωμός· (καὶ ἰδιαιτ.) τὸ μέρος τοῦ βωμοῦ ὅπου ἐκαίετο τὸ πῦρ· (ὅθ. ἀρχιτεκτ.) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ βωμόν, βάσις (τετράγωνος) στύλου κτλ. (μτγν.) ἡ 'σκάρα (τὸ μαγειρικὸν σκεῦος)· (ὅθ. διὰ τὴν ὁμοιότητα) τὸ σκαρὶ ἐπὶ τοῦ ὁπ. στηρίζεται τὸ ναυπηγούμενον πλοῖον· τὸ πυρόβολον (ἴδε Πυρεῖον)· (ἰατρ.) ἡ πέτσα 'που σχηματίζεται ἐπάνω εἰς πληγὴν (κυρ. καυσίματος), (ἐν γέν.) κάρκαδον. (Κωμ.) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. (εἰς τὸν Ἀθήν.) εἶδ. ἰχθ. (ἴσ.) = Ἔσχαρος.

Ἐσχαρεύς, έως (ὁ). ὁ ἀσχολούμενος (ἐπιστατῶν) εἰς τὴν ἐσχάραν, μάγειρος (κυρ. πλοίου).

Ἐσχαρεών, ῶνος (ὁ), Π. ὁ τόπος τῆς ἐσχάρας, γωνιά· βωμός.

Ἐσχάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἐσχάρα (ἰδιαιτ.) τὸ σκαρὶ τῶν ναυπηγουμένων πλοίων.

Ἐσχάριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐσχάραν, ἐπιβώμιος. Πῦρ—, « Ἐπγρ.

Ἐσχαρίς, ίδος (ἡ), = Ἐσχάριον, (ἰδιαιτ.) θυμιατήριον.

Ἐσχαρίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) ἐψημένος

εἰς τὴν ἐσχάραν (τὴν γωνιάν), (ἄλλ.) Ἔγκρυπτος.

Ἐσχαρόπεπτος (ὁ, ἡ), [ἐσχ. πέπτω]. Ψημένος εἰς τὴν ἐσχάραν (σκάραν).

Ἔσχαρος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (ἐκ τῶν πλατέων), (ἄλλ.) Κόρις, (Γαλλ. κατὰ τὸν Κορ.) pegouse.

Ἐσχαρόφιν, Π. ἀντὶ Ἐσχάρας ἢ Ἐσχάρᾳ, γεν. καὶ δοτ. τοῦ Ἐσχάρα.

Ἐσχαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω ἐσχάραν (πέτσαν, κάρκαδον) ἐπάνω εἰς πληγήν. ||. (πθ.) καρκαδιάζω. » Ἕλκη ἠσχαρωμένα, « Δσκρ. (ὅθ.

Ἐσχάρωμα (τό), = Ἐσχάρα, κάρκαδον (ξ

Ἐσχάρωσις, εως (ἡ). σχημάτισμα πέτσας ἐπάνω εἰς πληγήν, καρκάδιασμα.

Ἐσχαρωτικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν (συντελῶν πρὸς) ἐσχάρωσιν.

† Ἐσχατάω-ῶ, γρμτ. ἀντὶ

Ἐσχατεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ὁ ἔσχατος τῶν ἄλλων· κεῖμαι (εὑρίσκομαι) εἰς τὴν ἐσχατιὰν (εἰς τὴν ἄκραν) τινὸς τόπου.

Ἐσχατιά (ἡ). ἡ ἄκρα (τὸ ἔσχατον, ὁλοϋστερινόν, [ἐπμ.] ἀπῳκισμένον καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ.] μεμονωμένον μέρος) τινὸς τόπου· τὰ τελευταῖα σύνορα· (συνκδχ.) ὑποστατικὸν κείμενον εἰς θέσιν παράμερον (πολλὰ μακρὰν τῆς πόλεως ξ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλησίον τῆς θαλάσσης ἢ τῶν βουνῶν).

Ἐσχατιάω-ῶ, Π. (σπνι.) ἀντὶ Ἐσχατεύω.

Ἐσχατίζω, Μ. ίσω, (μτγν.) ἀντὶ Ἐσχατεύω, εἶμαι ἢ ἔρχομαι ἔσχατος (ὁλοϋστερινός), καθυστερῶ, βραδύνω.

Ἐσχάτιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔσχατος.

Ἐσχατιώτης, ου (ὁ) καὶ Ἐσχατιῶτις, ιδος (ἡ), Π. ὁ κείμενος εἰς τὰς ἐσχατιάς τινος τόπου.

Ἐσχατογέρων, οντος (ὁ) καὶ

Ἐσχατόγηρως (Ἀττ. ἀντὶ) Ἐσχατόγηρος (ὁ, ἡ). ὁ φθάσας εἰς ἔσχατον γῆρας (εἰς τὸ ἔσχατον τοῦ γήρως), ὑπέργηρως.

Ἐσχατόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ

Ἔσχατος [ἔχω ἢ ἐξ], η ἢ ος, ον. Ὁ κείμενος εἰς τὸ ἀπώτατον ἄκρον, τελευταῖος, ὁλοϋστερινός, ὁλοακρινός. (μτφορ.) ἀνώτατος, πρῶτος ἔξοχος, ἢ κατώτατος, ἐλάχιστος, χείριστος. » Τὰ τοῦ ἄστεος ἔσχατα, « Θκ., Δμ. » Ἔσχατος δῆμος, « Ἐρςτ., ἡ κατωτάτω τάξις τῶν πολιτῶν. » Ἐσχάτη τιμωρία, « Αξ., ἡ κεφαλική, ὁ θάνατος. » Ἐσχάτη ἀδικία, « Πλάτ., ἡ χειροτέρα ἀπ' ὅλας. (καὶ μὲ γεν. ὡς παρθτ.) » Ἔσχατ' ἐσχάτων κακά, « Σοφ. ἀντὶ » Τὰ πάντων ἐσχατώτατα, « Ξεν., τὰ πάνδεινα. (καὶ ἐλλ.) » Τὰ ἔσχατα παθεῖν, « αὐτ. » Ἐπ' ἔσχατα βαίνω, « αὐτ., (περιφρ.) = Ἐσχάτως διάκειμαι (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) » Εἰς τὸ ἔσχατον, « Αχ. (ἢ) » Εἰς τὰ ἔσχατα, « Ξεν. (καὶ ἐλλ.) » Ἔσχατον, « Σοφ. ἀντὶ Ἐσχάτως.

Ἐσχατόων, όωσα, Π. ἐνς. τῆς μτχ. τοῦ (ἀχρ.) Ἐσχατάω.

Ἐσχάτως, ἐπίρ. Εἰς τὸν ἔσχατον βαθμόν, εἰς τὸ ἄκρον· μὲ ὑπερβολήν. » Ἀνὴρ φιλοπόλεμος ἐσχάτως, « Ξεν. » Ἐκεῖνο δὲ ἐσχάτως ἄτοπον, « Πλ. » Ἐσχάτως ἔχω (διάκειμαι), « Γρφ., εἶμαι εἰς τὴν χειροτέραν κατάστασιν, (ἐπὶ ἀσθεν.) πνέω τὰ λοίσθια.

Ἔσχεθον, Π. ἀντὶ Ἔσχον.

Ἔσχηκα, πρκ. τοῦ Ἔχω.

Ἐσχηματισμένως, ἐπίρ. (μτγ.) Μὲ σχήματα· συμβολικῶς, ἀλληγορικῶς.

Ἔσχον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἔχω.

Ἔσχων, παρτ. τοῦ Σχάω.

Ἔσω, Ἀττ. ἀντὶ Εἴσω, μέσα.

Ἔσωθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ μέσα.

; Ἐσωπή (ἡ), Π. ὄψις, θέα, πρόσοψις.

Ἐσώτατος, η, ον. Ὁ κείμενος, (εὑρισκόμενος) -

Ἐσωτάτω, ἐπίρ. (ὑπερθ. τοῦ Ἔσω). Ὅλως διόλου μέσα.

Ἐσωτερικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἔσω, ὁ ἔσω, ὁ ἔσωθεν, (ἀντ.θ. τῷ Ἐξωτερικός). » Ἐσωτερικοί, « οἱ μαθηταὶ τοῦ Πυθαγ. ξ Ἀριστοτ. ὅσοι ἠκροῶντο τὰ βαθύτερα ξ ἀπόῤῥητα τῆς φιλοσοφίας μαθήματα τὰ ὁπ. ἐλέγοντο παρομοίως Ἐσωτερικά, (παρβλ. Ἀκροαματικός).

Ἐσώτερος, α, ον. Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) -

Ἐσωτέρω, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ Ἔσω). Πλέον μέσα, παραμέσα.

Ἐτάζω [ἐτός], Μ. άσω. (σπν. ξ Γρφ. μόνον ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ συνθ.) Ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἀναζητῶ.

Ἐτάθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Τείνω.

Ἑταίρα, ας (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Ἑταῖρος, φίλη, φιλενάδα, συντρόφισσα, (διὰ τὸ εὐφημ.) παλλακίς, (συνήθ.) πόρνη.

Ἑταιρεία (ἡ). ἡ μεταξὺ ἑταίρων σχέσις. συντροφιά, οἰκειότης. (συνκδχ.) σύστημα ἑταίρων, ἀδελφάτον· (στρατ.) τάγμα, σύνταγμα. (ἐπὶ κακοῦ) φατρία (κυρ. διὰ πολιτικὸν σκοπόν), (Τυρκ.) ταράφι. 2) (σπν.) ἀντὶ Ἑταίρησις.

† Ἑταιρειάρχης καὶ

† Ἑταιρείαρχος, ου (ὁ), (νλγ.) ἀρχηγὸς (πρῶτος) στρατ. ἑταιρείας.

Ἑταιρεῖον (τό), = Πορνεῖον, (κυρ. οὐδ. τοῦ -

Ἑταιρεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἑταίρους ἢ τὰς ἑταιρείας. » Ζεὺς —, « Ἡρ., Ἀθ., ὁ ἔφορος τῶν ἑταιρειῶν, (παρβλ. Φίλιος). 2) ἀντὶ Ἑταιρικός. » Φιλότης ἑταιρείη, « Ὅμ. Ὕμν., ἡ μεταξὺ ἑταίρας καὶ ἑταίρου, ἐρωτική.

Ἑταιρεύω, Μ. εύσω. Ἔχω ἢ κάμνω ἑταιρείαν (συντροφιάν) μετά τινος, συντροφιάζω ἢ 2) εἶμαι ἑταίρα (παλλακίς) τινός. 3) (μτβτ.) ξελογιάζω γυναῖκα καὶ τὴν κάμνω ἑταίραν (;).

Ἑταιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζῶ ὡς ἑταίρα, μετέρχομαι τὸν ἑταιρικὸν βίον. » Παῖς ἡταιρηκώς, « Αἰσχ.

Ἑταιρηΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἑταιρεία.

Ἑταιρήϊος η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ἑταιρεῖος.

Ἑταίρησις [ἑταιρέω], εως (ἡ). τὸ ἔργον (ἢ ἀσέλγεια) τῶν μετερχομένων τὸν ἑταιρικὸν βίον. » Τίμαρχος ἁλοὺς ἑταιρήσεως, « Σχλ.

Ἑταιρία (ἡ) = Ἑταιρεία, συντροφιά (μεταξὺ ἑταίρων), φατρία. » Αἱ κατὰ πόλεις ἑταιρίαι τῶν Πυθαγορικῶν, « Πλ.

Ἑταιρίδεια (τά), (ἐνν. ἱερά). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἑταιρείου Διός.

Ἑταιρίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἑταίρα.

Ἑταιρίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Γίνομαι ἑταῖρος (σύντροφος) τινος, κάμνω συντροφιὰν (σχετίζομαι) μαζῆ του. ||. (μσ. μὲ αἰτ.) λαμβάνω μαζῆ μου ὡς σύντροφόν τινα. » Μηδὲ μὲν ἀκριτόμυθον ἑταιρίσσαιο γυναῖκα, « Ναυμάχ. 2) = Ἑταιρέω. » Εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἑταιρίσασα, « Αχ

Ἑταιρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἑταῖρον ἢ ἑταίραν, φιλικός, συντροφικὸς ἢ πορνικός. » Ἵππος ἑταιρική, « Πλβ., τὸ ὑπὸ τῶν καλουμένων ἑταίρων (τῶν εὐγενεστέρων Μακεδόνων) συγκροτηθὲν ἱππικὸν σῶμα πρὸς δορυφορίαν τῶν βασιλέων, (παρβλ. Πεζέταιροι). » Ἄσματα ἑταιρικά, « Αξ., τὰ πορνικά.

Ἑταιρικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἑταιρικόν, πορνικῶς. » Ἑταιρικῶς ἐσκευασμένη, « Αχ., ὡς ἂν ἑταίρα.

† Ἑταίριος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἑταιρεῖος.

Ἑταιρίς, ίδος (ἡ), = (καὶ κατὰ τὸν τύπον μόνον ὑποκορ. τοῦ) Ἑταίρα.

Ἑταιρισμός (ὁ), = Ἑταίρησις.

Ἑταιριστής, οῦ (ὁ). ὁ τρέχων εἰς τὰς ἑταίρας.

Ἑταιρίστρια (ἡ). ἡ πρὸς ἑταίρας ἀσελγαίνουσα.

Ἑταῖρος (ὁ), [ἔτης, καὶ συγγ. τοῦ Ἕτερος]. φίλος· συστρατιώτης, συνταξειδιώτης, συνεργάτης, συντεχνίτης, συμμαθητής, (ἐν γέν.) σύντροφος. ||. (ὡς ἐπίθ. ἔχει καὶ ὑπερθ.) » Ἑταιρότατος, « Πλάτ., οἰκειότατος (καί, καθὼς συνειθίζουν νὰ λέγουν, στενὸς) φίλος. (τὸ θηλ.) » Ἑταίρα (ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν), ἴδε τοῦτο.

Ἑταιρόσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἑταῖρος.

Ἐτάκην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Τήκω.

Ἔταμεν, ἀόρ. β'. τοῦ Τέμνω.

Ἑτάρη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἑταίρα.

Ἑταρίσσαο, Π. β'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ

Ἑταρίζω ξ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι, = Ἑταιρίζω, συντροφεύω κτλ.

Ἕταρος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἑταῖρος.

Ἔτασις, εως (ἡ) καὶ

Ἐτασμός (ὁ), Γρφ. ἀντὶ Ἐξέτασις, ἀνάκρισις.

Ἐταστής, οῦ (ὁ), = ἐξεταστής, ἀνακριτής.

Ἐταστικός, ή, όν. Ἐξεταστικός.

Ἐτάφην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Θάπτω.

Ἐτεθήλειν, ὑπερσ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ Θάλλω.

Ἐτέθην, πθ. ἀόρ. α'. τοῦ Τίθημι.

Ἐτεθήπεα, Ἰων. ἀντὶ Ἐτεθήπειν, ὑπερσ. ἀντὶ παρτ. τοῦ Τέθηπα.

Ἐτεθνήκειν, ὑπερσ. τοῦ Θνήσκω.

Ἔτεκον, ἀόρ. β'. τοῦ Τίκτω.

Ἐτελείετο, Π. ἀντὶ Ἐτελέετο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Τελέω.

; Ἔτελις [;], εως (ὁ), εἶδ. ἰχθύος.

Ἐτεοδμώς, ῶος (ὁ), Π. πιστὸς (ἀξιόλογος, τῷ ὄντι) δοῦλος.

Ἐτεόκρητες (οἱ). γνήσιοι (αὐτόχθονες, καθαυτὸ) Κρῆτες.

Ἐτεόκριθος (ἡ). τὸ καλλήτερον (τῆς πρώτης ποιότητος) κριθάρι, καθαυτὸ κριθάρι.

Ἐτεός [εἰμί ;], ά, όν. Ἀληθής, ἀληθινός; ||. (εὔχρ. μόνον ἀντὶ ἐπιρ. ἢ θηλ.) » Ἐτεῇ, « Ἰων. (ἢ οὐδ.) » Ἐτεόν (καὶ πλθ.) » Ἐτεά, « Ὅμ., ἀληθῶς, ἀληθινά, τῷ ὄντι, ἐπ' ἀληθείας. (εἰς τὰς ἐρωτ. ἀναλογεῖ μὲ τὰς συνήθ. φρ.) ἀλήθεια; μὲ τὰ σωστά σου; » Τί τοῦτ' ἐστιν ἐτεόν, ὦ πάτερ; « Ἀρςφ. (παρβλ. Ἀληθής ξ Ἐτός.)

Ἑτεραλκέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ἑτεραλκῶς, ἀμφιῤῥεπῶς, [ἐκ τοῦ

Ἑτεραλκής [ἕτερος ἀλκή], έος (ὁ, ἡ). Ὁ βαρύνων (κλίνων) πρὸς ἓν τῶν δύο μερῶν, κάμνων νὰ ὑπερισχύῃ τὸ ἕν (ἢ πότε τὸ ἓν πότε τὸ ἄλλο) μέρος, ἀμφιῤῥεπής.

Ἑτεραχθής, έος (ὁ, ἡ), βαρύτερος ἀπὸ τὸ ἓν μέρος (ἐπμ.) = Ἑτεροκλινής.

Ἑτερεγκεφαλάω-ῶ, Μ. ήσω, (Κωμ.) Πάσχω ἢ Εἶμαι ἐλλειπὴς κατὰ τὸ ἓν μέρος τοῦ ἐγκεφάλου, δὲν εἶμαι ἐντελῶς εἰς τὰς φρένας μου.

Ἑτερειδής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἑτεροειδής.

Ἑτερήμερος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἡμέραν παρ' ἡμέραν (μίαν ἡμέραν αὐτὸς καὶ μίαν ἄλλος).

Ἑτερήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀμφήρης, ἑτεροκλινής, ἀμφίβολος.

Ἑτέρηφι, Π. ἀντὶ Ἑτέρᾳ, δοτ. θηλ. τοῦ Ἕτερος.

Ἑτεροβάρεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τι ἑτεροβαρές.

Ἑτεροβαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Ἑτεροβαρής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -βαρῶς, = Ἑτεραχθής, βαρύνων πλειότερον πρὸς τὸ ἓν μέρος.

Ἑτεροβουλία (ἡ), = Παλιμβουλία.

Ἑτερογάστριος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπ' ἄλλης γαστρὸς (δηλ. μητρός), (ἀντιθ. τῷ Ὁμογάστριος).

Ἑτερογένεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἑτερογενοῦς.

Ἑτερογενέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Ἑτερογενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (καταγόμενος ἀπὸ) ἄλλο γένος, (γρμτ.) ὁ κλινόμενος ἑνικῶς μὲν καθ' ἕν, πλθ. δὲ κατ' ἄλλο γένος.

Ἑτερόγλαυκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν γλαυκὸν (γαλανὸν) καὶ τὸν ἄλλον ἄλλου χρώματος.

Ἑτερόγλωσσος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -γλώσσως. Ὁ ὁμιλῶν ἢ συγγεγραμμένος εἰς ἄλλην (διαφορετικὴν) γλῶσσαν, (ἀντιθ. τῷ Ὁμόγλωσσος).

Ἑτερόγναθος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἵππος) ἔχων τὴν μίαν γνάθον σκληροτέραν ἢ εὐαισθητοτέραν τῆς ἄλλης.

Ἑτερογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἑτέραν (διαφορετικὴν) γνώμην.

Ἑτερογνωμοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἑτερογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλην (διαφορετικὴν) γνώμην.

Ἑτερόγονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων διαφορετικοὺς (ὄχι τοῦ αὐτοῦ εἴδους) γονεῖς. » Ἡμίονος —, « Αξ.

Ἑτεροδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑφ' ἑτέρου (διδασκάλου), διδαχθείς, ὄχι αὐτοδίδακτος.

Ἑτεροδιδασκαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Διδάσκω ἄλλην (παρὰ τὴν συνήθη καὶ γνησίαν) διδασκαλίαν.

Ἑτεροδιδασκαλία (ἡ). ἄλλη (παρὰ τὴν συνήθη καὶ γνησίαν) διδασκαλία.

Ἑτεροδιδάσκαλος (ὁ). διδάσκαλος ἄλλης (καὶ οὐχὶ τῆς γνησίας) διδασκαλίας.

Ἑτεροδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Δοξάζω ἀλλέως, ἔχω ἄλλην (διαφορετικὴν καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. σφαλερὰν) περί τινος δόξαν, εἶμαι ἑτερόδοξος.

Ἑτεροδοξία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἑτερόδοξος (ὁ, ἡ). Ὁ δοξάζων ἀλλέως, πρεσβεύων ἄλλα (διαφορετικὰ [ξ ὡς ἐπὶ τὸ πλ.] σφαλερὰ) δόγματα.

Ἑτεροδόξως, ἐπίρ. Μὲ διαφορετικὴν (σφαλερὰν) περί τινος δόξαν.

Ἑτεροδυναμία (ἡ). ἑτέρα δύναμις, διαφορὰ δυνάμεων [ἐκ τοῦ

Ἑτεροδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑτέραν (διάφορον) δύναμιν (δύω διαφόρους δυνάμεις).

Ἑτεροεθνής, έος (ὁ, ἡ), = Ἀλλοεθνής.

Ἑτεροειδεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Ἑτεροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀνήκων εἰς) ἄλλο εἶδος, ἄλλου (διαφορετικοῦ) εἴδους.

Ἑτεροειδῶς, ἐπίρ. Καθ' ἑτεροείδειαν.

Ἑτερόζηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλειοτέραν κλίσιν πρὸς τὸν ἕνα ἢ τὸ ἓν ἐκ τῶν δύο, (ἐπμ.) προσωπολήπτης, (ἐν γέν.) ὁ ἔχων ἄλλας (διαφορετικὰς) συμπαθείας, κλίνων πρὸς ἄλλο τι.

Ἑτεροζήλως, ἐπίρ. Ὡς ἑτερόζηλος, μὲ προσωποληψίαν.

Ἑτεροζυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἑτερόζυγος (κακῶς [ἀταίρειαστα] συνεζευγμένος). » Μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις, « Γρφ., μὴ ἑνόνεσθε μὲ τούς, (κατ' ἄλλ.) μὴ κλίνετε πρὸς τὸ μέρος των.

; Ἑτεροζύγησις, εως καὶ

Ἑτεροζυγία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἑτερόζυγος (ὁ, ἡ). κακῶς (ἀταίρειαστα) συνεζευγμένος, ἢ 2) κλίνων (γέρνων) πρὸς τὸ ἓν μέρος (τῆς ζυγαριᾶς), (ἐν γέν.) ἀσύμφωνος, ἄνισος, ἀσυμβίβαστος, διαφορετικός, ἀνόμοιος. » Τὰ κτήνη σου οὐ κατοχεύσεις ἑτεροζύγῳ, « Γρφ.

Ἑτερόζυξ, υγος (ὁ, ἡ) = Ἑτερόζυγος. 2) τοῦ ὁπ. ἐξέλιπε τὸ ὅμοιον, μὴ ἔχων ἢ μείνας χωρὶς ταῖρι.

Ἑτεροθαλής, έος (ὁ, ἡ). ὁ θάλλων (πράσινος, ἀνθισμένος) μόνον ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, (μτφορ.) ὁ ἔχων (γεννηθεὶς ἀπὸ) ἄλλην μητέρα. (» Παῖδες πατρὸς μὴ ὁμομήτριοι ἑτεροθαλεῖς λέγονται, « Εὐςάθ. Ἰλ. Χ. στίχ. 2.) ἤ, στερηθεὶς (ὀρφανὸς ἀπὸ) τὸν ἕνα τῶν γονέων του, (ἀντιθ. τῷ Ἀμφιθαλής).

Ἑτεροθελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄλλην (διαφορετικὴν) θέλησιν.

Ἑτερόθηκτος (ὁ, ἡ), [ἕτ. θήγω]. ἀκονισμένος μόνον ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, ἔχων μόνον μίαν κόψιν.

Ἑτερόθροος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀλλόθροος, ἀλλόγλωσσος, ἀλλοεθνής.

Ἑτεροῖος, α, ον, = Ἀλλοῖος, ἀλλοιώτικος, ἄλλου εἴδους, διαφορετικός.

Ἑτεροιότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἑταιροίου, διαφορά, ἀνομοιότης.

Ἑταιροιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γίνῃ ἑταιροῖον (ἀλλοιώτικον), μεταβάλλω μετασχηματίζω, μεταῤῥυθμίζω κτλ.

Ἑταιροίως, ἐπίρ. Κατ' ἄλλον τρόπον, ἀλλέως.

Ἑταιροίωσις, εως (ἡ). ἀλλοίωσις, μεταβολή, μεταῤῥύθμισις κτλ.

Ἑταιροιωτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἰδιότητα) πρὸς τὸ μεταβάλλειν, ἀλλοιωτικός.

Ἑτερόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν διαφορετικοὺς (ἀνομοίους) καρπούς.

Ἑτεροκινησία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἑτεροκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ κινούμενος ὑφ' ἑτέρου, ὄχι αὐτοκίνητος.

Ἑτεροκινήτως, ἐπίρ. Ὡς ἑτεροκίνητος.

Ἑτεροκλινέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Ἑτεροκλινής, έος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων πρὸς τὸ ἓν μέρος, κατηφορικός, ἀνώμαλος.

Ἑτεροκλινῶς, ἐπίρ. Εἰς τρόπον ὥστε νὰ κλίνῃ πρὸς τὸ ἓν μέρος. » Ἑτ. ἔχω πρός τι, « Ἀῤῥ., ἔχω πλειοτέραν κλίσιν (ῥέπω μᾶλλον) πρός.

Ἑτερόκλιτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -κλίτως. (γρμτ.) Ὁ κλινόμενος ἀνωμάλως (εἰς ἄλλην καὶ ἄλλην κλίσιν).

Ἑτεροκνεφής [ἕτ. κνέφας], έος (ὁ, ἡ). σκοτεινὸς ἀπὸ τὸ ἓν μέρος (ἐξ ἡμισείας).

Ἑτερόκοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνον κόψιν, Ἑτερόθηκτος.

Ἑτεροκρανία (ἡ), = Ἡμικρανία.

Ἑτεροκρανικός, ή, όν. Ὁ πάσχων ἑτεροκρανίαν.

Ἑτεροκράνιον (τό), = Ἑτεροκρανία.

Ἑτερόκτυπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κάμνων) ἄλλον κτύπον, δευτερόνων τὸν κρότον. » Ἠχώ —, « Νόνν.

; Ἑτεροκωφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Ἑτερόκωφος (ὁ, ἡ). κωφὸς ἀπὸ τὸ ἓν αὐτί.

Ἑτερολαμπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων κατ' ἄλλον (ἕτερον τοῦ συνήθους) τρόπον.

Ἑτερολεξία (ἡ). ἡ δι' ἄλλης συνωνύμου λέξεως ἔκφρασις τῆς αὐτῆς ἰδέας.

Ἑτερολογία (ἡ). τὸ ἕτερα (ξ οὐχὶ τὰ ὄντα) λέγειν, ψευδολογία.

Ἑτερόμαλλος (ὁ, ἡ). μαλλιαρὸς ἀπὸ τὸ ἓν μέρος μόνον.

Ἑτερομάσχαλος (ὁ, ἡ). (χιτὼν) ἔχων μίαν μόνην χειρίδα (μάνικαν).

Ἑτερομεγεθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Ἑτερομεγέθης, εος (ὁ, ἡ). ὁ μεγαλόνων (αὐξάνων) μόνον ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, ἄνισος τὸ μέγεθος.

Ἑτερομέρεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἑτερομερέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Ἑτερομερής, έος (ὁ, ἡ). μονομερής, (τρπ.) προσωπολήπτης.

Ἑτερομετρία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἑτερόμετρος (ὁ, ἡ). συγκείμενος ἀπὸ διαφορετικὰ μέτρα στίχων.

Ἑτερομήκης, εος (ὁ, ἡ). ἄνισος τὸ μῆκος μακρύτερος ἀπὸ τὸ ἓν μέρος.

Ἑτερομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων (γεννημένος ἀπὸ) ἄλλην μητέρα.

Ἑτερόμματος (ὁ, ἡ), = Ἑτερόφθαλμος.

Ἑτερομόλιος (ὁ, ἡ), [ἕτ. μολεῖν]. (δίκη) εἰς τὴν ὁπ. εἶνε παρὼν ὁ εἷς μόνος τῶν διαδίκων, (παρβλ. Ἀντιμωλία), (γράφεται καὶ

Ἑτερομώλιος [ἕτ. μῶλος], α ἢ ος, ον, = τῷ προηγ.

Ἑτερόμορφος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων διαφορετικὴν μορφήν.

Ἑτεροπάθεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἑτεροπαθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων (πονῶν) ἀπὸ τὸ ἓν μέρος μόνον.

Ἑτεροπαχής, έος (ὁ, ἡ). ἄνισος τὸ πάχος, χονδρότερος πρὸς τὸ ἓν μέρος.

Ἑτεροπλανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος ποτὲ εἰς ἓν ποτὲ εἰς ἄλλο μέρος.

Ἑτεροπλατής, έος (ὁ, ἡ). ἄνισος τὸ πλάτος, πλατύτερος πρὸς τὸ ἓν μέρος.

Ἐτυμηγόρος (ὁ, ἡ), Π. [ἔτυμος, ἀγορεύω]. ὁ ὁμιλῶν τὴν ἀλήθειαν, φιλαλήθης.

Ἐτυμόδρυς, υος (ἡ). γνησία (καθαυτὸ) δρῦς, γλυκοδαλανιδηὰ ἢ ἀγριοδαλανιδηά.

Ἐτυμόθροος (ὁ, ἡ), Π. [ἔτ. θροέω]. ὁ λαλῶν ἀληθῆ.

Ἐτυμολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω τὴν ἐτυμολογίαν τινὸς λέξεως, ἐξηγῶ αὐτὴν ἐτυμολογικῶς.

Ἐτυμολογία (ἡ). ὁ προσδιορισμὸς τοῦ πρωτοτύπου ἀπὸ τοῦ ὁπ. παράγεται λέξις τις, (ἴδε Ἐτύμως).

Ἐτυμολογικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς ἐτυμολογίαν· ἔμπειρος εἰς τὸ ἐτυμολογεῖν.

Ἐτυμολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ἐτυμολογῶν τὰς λέξεις, ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἐτυμολογίαν, [λέγω,

Ἔτυμος [† ἐτὸς], η ἢ ος, ον. Ἀληθής. καθαυτὸ, πραγματικός· βέβαιος· γνήσιος. ||. (οὐσ.) Ἔτυμον, « ἡ καθαυτὸ παραγωγὴ (ἡ ἐτυμολογία) λέξεως, ||. (ἐπιρρηματικῶς) » Ἔτυμον, « Π. ἀντὶ Ἐτύμως, ἀληθῶς, τῷ ὄντι, (παρβλ. Ἐτεός).

Ἐτυμότης (ἡ). ἡ καθαυτὸ (ἀληθὴς) σημασία λέξεως, ἐτυμολογία. » Ἔχει δ' ἡ ἐτυμότης καὶ ἄλλας ἀφορμάς, « Θμς., Στρβ.

Ἐτυμώνιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἔτυμος.

Ἐτύμως, ἐπίρ. Ἀληθῶς, ἀκριβῶς, μὲ ἐτυμολογικὴν ἀκρίβειαν. » Ἐτύμως καλοῦμεν οὐρανὸν ἀπὸ τοῦ ὅρον εἶναι τῶν ἄνω, « Ἀρστ.

Ἐτύχθην, Π. πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Τεύχω.

Ἔτυχον, ἀόρ. β'. τοῦ τυγχάνω.

Ἐτωσιοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐργαζόμενος μάταια (περιττὰ, ἄχρηστα) ἔργα ἢ ἀμελῶς (ἀπροθύμως), [ἐκ τοῦ

Ἐτώσιος (ὁ, ἡ), Π. [ἐτός]. μάταιος, ἀνωφελὴς, ἄχρηστος, χωρὶς σκοπὸν, χωρὶς ἀποτέλεσμα. ||. (τὸ οὐδ.) Ἐτώσιον καὶ Ἐτώσια, ἐπίρ. Εἰς μάτην.

Εὖ [ἐΰς], ἐπίρ. Καλῶς· ὀρθῶς, εὐλόγως· ἀκριβῶς· ἐπιμελῶς, ἐπιτηδείως· προσηκόντως· εὐκόλως· εὐτυχῶς· εὐαρέστως, (ἐν γέν.) καθὼς πρέπει· (ἐνίοτε καὶ μάλιστα εἰς τὰ σύνθ.) ἀντὶ τοῦ Λίαν, πολὺ κατὰ πολλά· δυνατά· ὅλως διόλου. » Εὖ μάλα, « Ὀδ. Δ. Χ. » Ὑμῖν δὲ θεὰ δοῖεν.. εὖ οἴκαδ' ἱκέσθαι, « Ἰλ Δ. » Εὖ πάντες, « » Εὖ πᾶσιν, « Ὀδ. Θ., ὅλοι (εἰς ὅλους) ὁμοῦ, χωρὶς ἐξαίρεσιν. » Εὖ καὶ ἐπισταμένως, « Ἰλ. Κ. » Εὖ λέγεις, « Αξ., ἔχεις δίκαιον » Εὖ οἶδ' ὅτι, « Δμ. » Εὖ ποιεῖν (καὶ Π. ἔρδειν) τινα, « Αξ., εὐεργετεῖν. » Εὖ γεγονὼς, « Αξ., εὐγενής. » Εὖ πεφυκὼς, « Αξ., εὐφυής, κτλ. » Εὖ ἥκειν (λαχεῖν, ἔχειν), « Αξ., εὑρίσκεσθαι (κοιν. ὑπάγειν) καλὰ, ὑγιαίνειν, εὐδοκιμεῖν, τελεσφορεῖν, προοδεύειν κτλ. » Οὐκ εὖ σεαυτοῦ τυγχάνεις ἔχων, « Φιλήμ., δὲν εἶσαι (δὲν πᾶς) καλά. » Εὖ σοι γένοιτο (ἢ) εἴη, « Στρβ., Γρφ., καλὸν νἄχῃς! » Εὖ τε καὶ χεῖρον, « Θκ. (ἢ) » Εὖ τε καὶ ὡς ἑτέρως, « Ἀρσδ. (ἢ κατὰ συγκρ.) » Οὐχ ἧττον εὖ, « Πλ. (καὶ παραλλ.) » Εὖ καὶ καλῶς (ἢ) » Καλῶς τε καὶ εὖ, « αὐτ. » Καλὰ καὶ εὖ κατὰ κόσμον ἐπισταμένην ἀγορεύειν, « Ὁμ. Ὕμν. (καὶ εἰρων.) » Ἐξέδειρ' εὖ κ' ἀνδρικῶς, « Ἀρσφ. (καὶ μετὰ τοῦ Γε) » Εὖ γε, νὴ τὴν Ἥραν, λέγεις, « Πλάτ. » Εὖ γε ἐποίησε μνησθεὶς, « Πλ., κάλλιστα ἔκαμεν, (ἴδε καὶ Εὖγε!). (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ εὖ, » Τοῦ εὖ ἕνεκα, « Ἀρστ., ἀντὶ Τὸ ἀγαθὸν, ἡ εὐδαιμονία.

Εὖ καὶ (ἐγκλ.) Εὑ, Ἰων. καὶ Π. ἀντὶ Οὗ, ἑαυτοῦ ἢ αὐτοῦ.

Ἐΰ, Π. ἀντὶ Εὖ, ἐπίρ. » Οὖς κεν ἐῢ γνοίην, « Ἰλ. Γ.

Εὖα [εὖ, ἅ], ἐπιφών. Παρακελ. ἢ Ἀγαλλ., = Εἶα.

;Εὐαγγελέω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὖ ἀγγελῶ, ἢ = Εὐαγγελίζομαι.

Εὐαγγελία (ἡ). καλὴ (χαροποιὰ) ἀγγελία, (Γρφ.).

Εὐ-αγγελίζομαι, Μ. ίσομαι. (σπν. ἐνεργ.) Δίδω καλὰς (χαροποιὰς) ἀγγελίας· (Γρφ.) κηρύττω τὸ εὐαγγέλιον (τὸ κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ). (μτγν.) ἐκλαμβάνω τι ὡς καλὸν (αἴσιον) οἰωνόν.

Εὐαγγελικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς εὐαγγέλια ἢ (ἐκκλησ.) εἰς τὸ εὐαγγέλιον.

Εὐαγγελικῶς, ἐπίρ. Καθὼς λέγει τὸ Εὐαγγέλιον.

Εὐαγγέλιον (τὸ). (ἐνν. δῶρον ἢ βραβεῖον) τὸ διδόμενον πρὸς ἀνταμοιβὴν εἰς τὸν φέροντα χαροποιὰν ἀγγελίαν, (κοιν.) συγχαρήκια. » Ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω, « Ὀδ. Ξ. » Βράδιον ἀπολήψῃ τὸ εὐαγγέλιον, « Πλ. (λογογρφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) » Εὐαγγέλια (ἐνν. θύματα ἢ ἱερὰ) θύειν, « Πλ., Ἀρισφ. 2) καλὴ (χαροποιὰ) εἴδησις. » Εἶτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια, « Ἀρσφ. » Ἐπ' εὐαγγελίοις ἐστεφανωμένος κήρυξ, « Ἀρσδ. (ὅθ. 3) (ἐκκλησ.) τὸ κοσμοσωτήριον κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ, (καὶ συνκδχ.) τὸ ἱερὸν βιβλίον τὸ περιέχον τὰ περὶ τούτου συγγραφέντα.

†Εὐαγγέλιος (ὁ, ἡ), = Εὐαγγελικός.

Εὐαγγελισμὸς (ὁ). τὸ εὐαγγελίζεσθαι (φέρειν χαροποιὰν εἴδησιν).

Εὐαγγελιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ εὐαγγελιζόμενος (φέρων χαροποιὰς εἰδήσεις)· (ἐκκλησ.) κήρυξ ἢ καὶ συγγραφεὺς τοῦ θείου Εὐαγγελίου. » Σὺ δὲ .. κακοπάθησον, ἔργον ποίησον εὐαγγελιστοῦ, « Παῦλ. » Φιλίππου τοῦ εὐαγγελιστοῦ, « Πρξ.

Εὐαγγελίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Εὐαγγελιστής.

Εὐάγγελος (ὁ, ἡ), Π. Ὁ φέρων καλὰς ἀγγελίας, ἄγγελος καλῶν. (ἐπὶ πραγμ.) χαροποιός. » Φήμη (» Δόξα)—, « Εὐρ.,

Εὐάγεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ εὐαγοῦς, ἁγνότης, καθαρότης, ἁγιωσύνη κτλ.

Εὐαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὐαγὴς (ἱερὸς εὐσεβής).

Εὐαγέως, Ἰων. ἀντὶ Εὐαγῶς.

Εὐαγὴς [εὖ, ἄγος], έος (ὁ, ἡ). ἁγνὸς, καθαρός· ἀθῷος· θεμιτὸς, συγχωρημένος. » Ὅπως εὐαγὲς ᾖ τὸ ἀνελεῖν, « Πλ. 2) [εὖ, ἄγνυμι] εὔθραυστος. » Στάχυς—, « Ἐτυμολ. 3) [εὖ ἄγω] εὐκίνητος, εὔστροφος· ταχύς· (ἐπὶ ἀνέμου) οὔριος. ἴδε Εὐαής. 4) ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐαὴς ἢ Εὐαυγής.

Εὐάγητος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ἄγω]. εὐκίνητος.

Εὐάγκαλος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως ἢ εὐχαρίστως φέρει τις εἰς τὰς ἀγκάλας του. » Λιμὴν—, « Εὐς., ὁ περιφερής.

Εὐάγκεια (ἡ), Π. τὸ νὰ ἦνε τόπος τις-

Εὐαγκὴς [εὖ, ἄγκος], έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς (ὡραίας) κοιλάδας.

Εὔαγλις, ιθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰς καὶ μεγάλας ἀγλίθας (σκελίδας). » Σκορόδου κεφαλὴ—, « Ἐπγρ.

†Εὐαγόραστος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὔωνος, 'φθηνός.

Εὐ-αγορέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Εὐηγορέω.

Εὐαγρεσία (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐαγρία.

Εὐάγρευτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἢ εὐχαρίστως ἀγρευόμενος.

Εὐ-αγρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Εὐαγρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔαγρος.

Εὐαγρία (ἡ). καλὸν (εὐτυχισμένον) κυνῆγι, [ἐκ τοῦ

Εὔαγρος (ὁ, ἡ). ὅστις κάμνει ἢ ἔκαμε καλὸν (εὐτυχισμένον, ἄφθονον) κυνῆγι ἢ 'ψάρευμα ἢ λάφυρον.

Εὐαγωγία (ἡ). ἡ καλὴ ἀνατροφὴ καὶ ἡ πρὸς τοῦτο εὐκολία, [ἐκ τοῦ

Εὐάγωγος (ὁ, ἡ). εὐμετακόμιστος. » Ἡ δὲ χελώνη (ἡ μηχανὴ), ἵνα εὐάγωγος ᾖ, « Ἀπλλδ. » Τὸ τῶν δακτύλων εὐάγωγον, « Αχ., καλοκαμωμένον, λεπτοφυὲς, εὐλύγιστον. 2) (μτφορ.) ὁ εὐκόλως ἀνατρεφόμενος (παιδαγωγούμενος, διοικούμενος), εὐπειθὴς, εὐκολοοικονόμητος. » Ὄχλος πρὸς πᾶν εὐάγωγος, « Πλβ. 3) (τόπος) εἰς τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ζήσῃ (νὰ διαγάγῃ) εὐχαρίστως καὶ ἐν ἀνέσει, ὅπου τὰ πάντα μετακομίζονται εὐκόλως, ὑγιεινὸς κτλ. » Ὁ Νεῖλος.. εὐάγωγος (ἄλλ. εὐαγωγὸς) ἢ χρήσιμος τοῖς ἐντὸς αὐτοῦ κατοικοῦσιν, « Ἰσκρ.

Εὐαγώγως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον εὔκολον, εὐπειθῶς κτλ.

Εὐάγων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. εὐτυχὴς ἢ ἔντιμος ἐξ αἰτίας ἀγῶνος.

Εὐαγῶς, ἐπίρ. Ἐν ἁγνότητι, ἐν ἀθωότητι, εὐσεβῶς.

Εὔαδε, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἕαδε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ· β'. τοῦ Ἁνδάνω.

†Εὐαδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ἁνδάνω]. τερπνὸς, εὐάρεστος, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐαής).

Εὐαδίκητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται ἕκαστος νὰ ἀδικήσῃ.

Εὐάεια (ἡ), [εὐαὴς]. εὔπνοια, (ἢ ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐαύξεια).

Εὐαερία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

Εὐάερος (ὁ, ἡ). (τόπος) ἔχων καλὸν (καθαρὸν, ὑγιεινὸν κτλ.) ἀέρα.

Εὐάζω καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, -άσομαι. Φωνάζω ἀγαλλόμενος τὸ Βακχικὸν ἐπιφώνημα Εὐα, (ἐν γέν.) ἑορτάζω. » Πάσχα εὐάζω, « Νόνν.

Εὐαὴς [εὖ, ἄημι], εος (ὁ, ἡ). (ἄνεμος) οὔριος· (τόπος) εὐάερος· (ἐν γέν.) εὔπνους.

Εὔαθλος (ὁ, ἡ), Π. εὐτυχὴς (ἐπιτήδειος, ἔνδοξος) εἰς τοὺς ἄθλους.

Εὐαιμία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

;Εὔαιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν ἢ ἄφθονον αἷμα.

Εὐαίνητος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, αἰνέω]. ὁ προσηκόντως ἢ καταπολλὰ ἐπαινεθείς.

Εὐαίρετος (ὁ, ἡ). [εὖ, αἱρέω], τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ 'πάρῃ (νὰ πιάσῃ, νὰ κυριεύσῃ ἢ νὰ ἐκλέξῃ).

Εὐαισθησία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

Εὐαισθητέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Εὐαίσθητος, (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σώας (ὑγιεῖς, ἀκμαίας) ὅλας του τὰς αἰσθήσεις, (ἐπμ.) αἰσθανόμενος ἀμέσως ἢ εὐκόλως, ἔχων ζωηρὰ αἰσθήματα. » Εὐαισθητότατον τῶν ἄλλων ζώων ἄνθρωπος, « Ἀρστ. 2) (πθ.) ὁ προσβάλλων εὐαρέστως τὰς αἰσθήσεις. » Τὰ θερμὰ τῶν ὑδάτων πρὸς θεραπείαν εὐαίσθητα, « Πλ.

Εὐαισθήτως, ἐπίρ. Μὲ εὐαισθησίαν. » Εὐαισθητοτέρως ἔχω τινὸς ἢ περί τινος, « Πλάτ., τὸ αἰσθάνομαι (τὸ ἐννοῶ) εὐκόλως ἢ εὐκολώτερα καὶ καλλήτερα.

Εὐαίων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διάγων (ἢ ἀποτελῶν τὸν) βίον εὐδαίμονα, (ἐν γέν.) εὐτυχής. » Βίος (» Ὕπνος) —, « Καλλ., Σοφ.

;Εὐαίως [εὖα ἢ εὐαίων], ἐπίρ. Εὐτυχῶς.

Εὐάκεστος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἀκέομαι]. εὐκολοϊάτρευτος, εὐκολοδιόρθωτος.

Εὐακέως, ἐπίρ. Ἰων. Μὲ τρόπον εὐίατον, (ἐν γέν.) εὐκόλως, [ἐκ τοῦ

;Εὐακὴς, έος (ὁ, ἡ), = Εὐάκεστος.

Εὐακοέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Εὐηκοέω.

Εὐάκοος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Εὐήκοος.

Εὐάκουστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀκουόμενος.

Εὐάκτιν, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λαμπρὰς (ὡραίας) ἀκτῖνας.

Εὐαλαζόνευτος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁποίου εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀλαζονευθῇ.

Εὐαλάκατος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Εὐηλάκατος.

Εὐαλδὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -έως, Π. [εὖ, ἀλδέω], = Εὐαυξής. 2) (ἐνεργ.) συντελῶν πρὸς αὔξησιν. » Ὕδωρ—, « Ἀρ.

Εὐαλθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ἄλθω], = Εὐάκεστος. 2) (ἐνεργ.) ὁ εὐκόλως ἰατρεύων, (ἐπὶ ἰατρικῶν) εὐπόριστος.

Εὐάλιος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Εὐήλιος.

Εὐαλκὴς, έος (ὁ, ἡ). ἰσχυρὸς, ἄλκιμος.

Εὐαλλοίωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀλλοιούμενος, εὐμετάβλητος.

Εὐαλούστερος, α, ον, συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Εὐάλωτος.

Εὐαλσὴς [εὖ, ἄλσος], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) καλὰ (ὡραῖα) δάση.

Εὐάλφιτος (ὁ, ἡ), Π. καμωμένος ἀπὸ καλὸν (καθαρὸν) ἀλεῦρι.

†Εὐαλωσία (ἡ). ἡ γεμίζουσα (συντελοῦσα εἰς τὸ νὰ γεμίζουν) τὰ ἁλώνια, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ.).

Εὐάλωτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἁλίσκω], εὐκολοκυρίευτος (κυρ. καὶ μτφορ.).

Εὐάμερος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Εὐήμερος.

Εὐάμπελος (ὁ, ἡ). (τόπος) κατάφυτος ἀπὸ πολλὰς καὶ καλὰς ἀμπέλους, ἢ εὔθετος πρὸς ἀμπελοφυτείαν.

Εὐὰν [εὖ, ἄνα, ἢ εὖα], ἐπιφώνημα Βακχικὸν, ἴδε Εὐοῖ.

Εὐανάγνωστος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἀναγιγνώσκω]. εὐκολοδιάβαστος.

Εὐανάγωγος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀναγάγῃ (νὰ ἐβγάλῃ ἀπὸ μέσα του πρὸς τὰ ἄνω).

Εὐαναδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναδιδασκόμενος (μανθάνων τι ἢ μανθανόμενος καλλήτερα).

Εὐανάδοτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναδιδόμενος εἰς τὸ σῶμα, εὐκολοχώνευτος.

Εὐανάκλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ήτως. Ὁ εὐκόλως ἀνακαλούμενος (εἰς ἑαυτὸν ἢ εἰς τὰ χρέη του). εὐπειθής. 2) τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν μνήμην του (νὰ ἐνθυμηθῇ καὶ νὰ προφέρῃ). 3) = Εὐίατος, ἴδε τὸ ἐπμ.

Εὐανακόμιστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀνακομιζόμενος (φερόμενος ὀπίσω), Εὐανάκλητος. » Εἴ τι πάθοι τοιοῦτον (λειποθυμήσῃ ὁ νοσῶν), εὐανακόμιστος γίνεται, « Γαλ.

Εὐανάληπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναλαμβάνων (ἀπὸ ἀσθένειαν, λειποθυμίαν, δυστυχίαν κτλ.) ἢ λαμβανόμενος ὀπίσω (ἀναλαμβανόμενος).

Εὐανάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναλισκόμενος (δαπανώμενος), εὐκολοξόδευτος. (ἰατρ.) = Εὔπεπτος.

Εὐανάμνηστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναμιμνησκόμενος (ἐνθυμούμενος) τι, ἔχων καλὸν μνημονικόν.

Εὐανάπνευστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναπνέων ἢ ἀναπνεόμενος. » Λέξις—, « Ἀρστ., τὴν ὁπ. δύναταί τις νὰ προφέρῃ εὐκόλως μὲ μίαν ἀναπνοήν.

Εὐανάστροφος (ὁ, ἡ). καλὸς διὰ συναναστροφήν.

Εὐανάσφαλτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀνασφάλλων (ἐρχόμενος εἰς ἑαυτὸν, ἀναλαμβάνων ἀπὸ ἀσθένειαν, λειποθυμίαν κτλ.).

Εὐανάτμητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀνατεμνόμενος.

Εὐανάτρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀνατρεπόμενος (ἀναποδογυριζόμενος).

Εὐανάτροφος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀνατρεφόμενος (ἐνδυναμούμενος διὰ τροφῆς), εὐκολοανάθρεπτος. 2) = Εὐτραφὴς, καλοθρεμμένος.

Εὐ-ανδρέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι -οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ἔχω (Κατοικοῦμαι ἀπὸ) πλῆθος καλῶν (ἀνδρείων, ἀξίων, ἐναρέτων) ἀνδρῶν.

Εὐανδρησία (ἡ), Π. ἀντὶ-

Εὐανδρία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Εὔανδρος (ὁ, ἡ). (τόπος) ἔχων πλῆθος καλοκαμωμένων ἢ ἀνδρείων ἢ ἐναρέτων ἀνδρῶν. 2) Π. ὁ προξενῶν τὴν εὐτυχίαν τῶν ἀνθρώπων. » Συμφορὰ—, « Αἰσχλ. (Εὐμ. 1029).

Εὐάνεμος (ὁ, ἡ). εὐχρηστότ. τὸ Εὐήνεμος.

Εὐάνετος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἀνίημι]. ὁ εὐκόλως διαλυόμενος ἢ ἀναλυόμενος.

Εὐάνθειος, α ἢ ος, ον καὶ

Εὐάνθεμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐανθής. ||. (οὐσ.) Εὐάνθεμον, = Ἀνθεμίς.

Εὐανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Εὐανθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ ἄνθη (λουλούδια ἢ χρώματα), ἀνθισμένος, Εὔχρους. » Αἰδοῦς οὐδὲν εὐανθέστερον χρῶμα, « Κλμ.

Εὐάνιος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Δυσάνιος, εὔκολος (ὑπομονετικὸς) εἰς τὰς θλίψεις.

Εὐάνιος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Εὐήνιος.

Εὐάνοικτος (ὁ, ἡ). εὐκολοάνοικτος.

Εὐανορία (ά), Δ. ἀντὶ Εὐηνορία.

Εὐ-αντέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. προϋπαντῶ (ὑποδέχομαι, [συνκδχ.] ἐπακούω) τινα εὐμενῶς, [ἐκ τοῦ

Εὐάντης, εος καὶ

Εὐάντητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐχαρίστως ἀπαντᾷ τις, τοῦ ὁπ. ἡ συναπάντησις ἐπιφέρει εὐτυχίαν, αἴσιος, εὐάρεστος ἢ 2) = Εὐπρόσιτος, εὐμενής.

Εὐαντίλεκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἀντιλέγω]. ὁ εὐκόλως ἐπιδεχόμενος ἀντίρρησιν (ἀναίρεσιν).

Εὐάντυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. (ὄχημα) μὲ ὡραίαν ἄντυγα, (συνκδχ.) λαμπρὸν, μεγαλοπρεπές.

Εὐάνωρ, ορος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Εὐήνωρ.

;Εὐαξὴς, εος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἄγνυμι]. Εὔθραυστος.

Εὐάξων, ονος (ὁ, ἡ), Π. (ὄχημα) μὲ ὡραῖον ἄξονα, (συνκδχ.) λαμπρὸν, μεγαλοπρεπές.

Εὐαπάλλακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -άκτως. Ἀπὸ τοῦ ὁπ. εὐκόλως ἀπαλλάττεταί (ξεκάμνει) τις.

Εὐαπαντησία (ἡ). εὐπροσηγορία, [ἐκ τοῦ

Εὐαπάντητος (ὁ, ἡ), = Εὐάντητος, εὐπρόσιτος, εὐπροσήγορος. 2) (λόγος) εἰς τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται ν' ἀπαντήσῃ τις, Εὐαπόκριτος.

Εὐαπάρτιστος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς (ἐντελῶς) ἀπηρτισμένος.

Εὐαπάτητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀπατώμενος, εὐκολογέλαστος.

Εὐαπήγητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐαφήγητος.

Εὐαπόβατος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου εὐκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ ἀπόβασιν, (Θκ. Δ'. 30).

Εὐαπόβλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις ν' ἀποβάλῃ (νὰ στερηθῇ, νὰ χάσῃ).

Εὐαπόδεικτος (ὁ, ἡ). εὔκολος εἰς τὸ ν' ἀποδειχθῇ.

Εὐαπόδεκτος (ὁ, ἡ) καὶ ἐπίρ. -δέκτως. Τὸν ὁπ. εὐκόλως ἀποδέχεταί τις, πιθανὸς, ἢ εὐπρόσδεκτος.

Εὐαπόδοτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀποδιδόμενος, τοῦ ὁποίου εἶν' εὔκολος ἡ ἀπόδοσις. (ἰατρ.) = Εὐανάδοτος.

;Εὐαπόδυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀποδυόμενος (ἐβγαίνων ἀπὸ τὴν τρύπαν ἢ τὴν φωλεάν του, γυμνονόμενος ἀπὸ τὸ καύκαλόν του). » Τὸ δὲ καλούμενον καρκίνιον... πρόσφυσιν οὐκ ἔχει πρὸς τὰ ὄστρακα, .. ἀλλ' εὐαπόδυτον (ἄλλ. ἀναγν. εὐαπόλυτον) ἐστιν, « Ἀρστ. συγχ. τῷ Εὐαπόδυτος.

Εὐαπόκριτος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.)-κρίτως. Πρὸς τὸν ὁπ. ἢ Περὶ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις ν' ἀποκριθῇ.

Εὐαποκύλιστος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κυλίσῃ καὶ νὰ πέσῃ.

Εὐαπολόγητος (ὁ, ἡ), ὑπὲρ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις ν' ἀπολογηθῇ.

Εὐαπόλυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀπολυόμενος (χωριζόμενος, ἀπαλλαττόμενος) » Εὐαπόλυτος ἐοῦσα τῶν ὀστέων, « Ἱππκρ.

Εὐαπόνιπτος καὶ

Εὐαπόπλυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀπονιπτόμενος (ἀποπλυνόμενος) εὐέκπλυτος.

Εὐαπόπνοος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀποπνεόμενος (ξεθυμαίνων, ἐξατμιζόμενος).

;Εὐαπόπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀποπίπτων.

Εὐαπόρρυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀποῤῥέων (χυνόμενος). » Ἐπίδεσις—, « Γαλ.

Εὐαπόσβεστος (ὁ, ἡ). εὔκολος εἰς τὸ ν' ἀποσβεσθῇ (ἐξαλειφθῇ).

Εὐαπόσειστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -σείστως. Τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις ν' ἀποσείσῃ (νὰ τεινάξῃ ἀπὸ 'πάνω του).

Εὐαπόσπαστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀποσπώμενος.
Εὐαποτείχιστος (ὁ, ἡ). (τόπος) τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις ν' ἀποτειχίσῃ (νὰ κλείσῃ ἢ νὰ χωρίσῃ μὲ τεῖχος). » Ὁ Πειραιεὺς —, « Ξεν.
Εὐαπόφορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν ἀποφοράν.
Εὐαπόφυκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις ν' ἀποφύγῃ.
Εὐαρδής, έος (ὁ, ἡ). καλὰ ποτισμένος ἢ εὐκολοπότιστος.
;Εὐάρεσχος (ὁ, ἡ), ἀδκμ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐάρεστος.
Εὐαρεστέω-ῶ καὶ (μσ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω,-ομαι. (μὲ δοτ.) Ἀρέσκομαι (Εὐχαριστοῦμαι) εἴς τι· (σπν.) ἀρέσκω (φαίνομαι εὐάρεστος) εἴς τινα.
Εὐαρέστημα (τὸ) καὶ
Εὐαρέστησις, εως (ἡ). τὸ εὐαρεστεῖν ἢ εὐαρεστεῖσθαι εἴς τι.
Εὐαρεστικός, ἡ, όν. Ὁ εὐαρεστῶν εἴς τινα ἢ εὐαρεστούμενος εἴς τι.
Εὐάρεστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀρέσκων ἢ ἀρεσκόμενος, (ἀντιθ. τῷ Δυσάρεστος).
Εὐαρέστως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον εὐάρεστον, μὲ εὐαρέστησιν.
Εὐαρίθμητος (ὁ, ἡ). εὐκολομέτρητος. (ἐπμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ὀλιγάριθμος.
Εὐάριθμος (ὁ, ἡ), μτγν. ἀντὶ Εὐαρίθμητος.
Εὐαρκής [εὖ, ἀρκέω], έος (ὁ, ἡ). ἀρκετός, ἀρκετὰ χρήσιμος (βοηθητικός). 2) ἐνίοτε) ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐαρχής.
Εὔαρκτος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ ἄρχω]. εὐκολοδιοίκητος.
Εὐάρματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραῖον ἅρμα (ὄχημα)· ἐπιτήδειος ἢ εὐτυχὴς ἁρματηλάτης.
Εὐαρμοστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὐάρμοστος (εὔκρατος, εὔθετος κτλ.).
Εὐαρμοστία (ἡ). τὸ οὐσ· τοῦ
Εὐάρμοστος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ μουσ.) καλῶς ἡρμοσμένος (τονισμένος, κουρδισμένος), (ἐπμ.) εὔρυθμος· (μτφορ. ἐπὶ ἀνθρ.) πραγμένος, πρακτικός, (ἰδιαιτ.) εὔκολος (ἐπιτήδειος) πρὸς συμπεριφοράν. (ἐπὶ πραγμ.) προσφυής, 'ταιρειασμένος· εὔκρατος. (ἐν γέν.) ἁρμόδιος· πρόσφορος.
Εὐαρμόστως, ἐπίρ. Προσφυῶς, εὐρύθμως, προσηκόντως κτλ.
Εὔαρνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ ἀρνιὰ (πλῆθος ποιμνίων).
Εὐάροτος(τρος;), ου (ὁ, ἡ). καλὰ ὠργωμένος ἢ, εὔκολος εἰς τὸ νὰ ὀργωθῇ, (ἐν γέν.) εὔφορος. » Χορεία —, « Νόνν., ἢ ἐξ ὡραίων θεριστριῶν.
Εὐαροτρίαστος (ὁ, ἡ), = Εὐάροτος.
Εὐάρτυτος (ὁ, ἡ). καλῶς (ἐπιτηδείως) ἀρτυμένος (καρυκευμένος, μαγειρευμένος).
Εὐαρχία (ἡ). καλὴ διοίκησις, [ἐκ τοῦ
Εὔαρχος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς ἄρχων ἢ ἀρχόμενος, εὐκολοδιοίκητος. 2) ὁ κάμνων καλὴν ἀρχὴν (Τουρκ. σεφτέ)· ἀρχίζων εὐτυχῶς. » Καί με λάβ' εὔαρχον πρωϊὸν ἐμπολέα, « Ἐπγρ.
Εὐάς [εὐὰν], άδος (ὁ, ἡ), Π. βακχικός. Κῶμος —, « Ἐπγρ. ‖. (οὐσ. θηλ.) Βάκχη, Μαινάς.
Εὔασμα (τὸ). φωνὴ εὐάζοντος, βακχικὸν ἐπιφώνημα.

Εὐασμός (ὁ). τὸ εὐάζειν, βακχικὸς ἀλαλαγμός.
Εὐάστειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Εὐαστήρ.
Εὐάστερος (ὁ, ἡ), Π. γεμάτος ἀπὸ λαμπροὺς ἀστέρας.
Εὐαστήρ, ῆρος, Π. ἀντὶ
Εὐαστής, οῦ (ὁ). ὁ εὐάζων (ἀλαλάζων Βακχικῶς, ἑορτάζων τὰ ὄργια τοῦ Βάκχου).
Εὐαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς εὐαστὰς ἢ τὸ εὐάζειν, Βακχικός.
Εὐάτριος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Εὐήτριος.
Εὐαυγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βλέπων ἢ βλεπόμενος καθαρῶς, φαινόμενος μακρόθεν, λαμπρός, σαφής, εὐκρινής· ὀξυδερκής, (συγχ. τῷ Εὐαγής).
Εὐαγία (ἡ), (μτγν.). καλὴ θεωρία, λαμπρότης· ὀξυδέρκεια (;).
Εὐαυξής, έος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς καὶ ταχέως αὐξάνων, εὐθαλής.
Εὔαυρος (ὁ, ἡ). ὁ περιπνεόμενος ἀπὸ δροσερὰν αὔραν, Εὐάερος.
Εὐαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (εὔμορφον) αὐχένα.
Εὐαφαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀφαιρούμενος.
Εὐάφεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Εὐαφής, ἐπιτηδειότης, εὐχειρία.
Εὐαφήγητος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἀφηγέομαι]. εὐκολοδιήγητος, εὐκολοπερίγραπτος, εὐκολοεξήγητος.
Εὐαφής, έος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐγγίσῃ, ἁπαλός. » Κοίτη —, « Ἀρετ. » Εὐαφὴς (ὁ σπλὴν) ϗ εἴκων ἐπὶ τῇ θίξει, « αὐτ. 2) (ἐνεργ.) ὁ ψαύων (ἀπτόμενος, ἐγγίζων) ἐπιτηδείως (προσηνῶς, μὲ τρόπον). » Χείρεσι μὲν πιέζειν τὸ ὑποχόνδριον γυναικὸς εὐτόνου, ἢ ἀνδρὸς εὐαφοῦς, « Ἀρετ. » Ψηλαφίη ποδῶν εὐαφής, « αὐτ
Εὐαφία (ἡ), = Εὐάφεια.
Εὐάφιον (τὸ). (ἰατρικὸν) μαλακτικόν, καταπραϋντικὸν τῶν πόνων.
Εὐάφορμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φόρμως· Ὁ γινόμενος μὲ καλὴν ἀφορμὴν (εἰς εὐκαιρίαν), ἁρμόδιος, πρόσφορος. » Σώματι εὐαφόρμως ἔχοντι πρὸς τὴν ἀσθένειαν, « Βασίλ.
Εὐαφῶς, ἐπίρ. (ἐγγίζοντας) Ἐπιτηδείως, μὲ τρόπον προσηνῆ. » Προμηθεόμενον τὴν τομὴν ὡς εὐαφέως καὶ ῥηϊδίως γένοιτο, « Ἀρετ.
Εὐαχής, έος καὶ
Εὐάχητος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Εὐηχής, Εὐήχητος.
Εὐβάστακτος (ὁ, ἡ). εὐκολοσήκωτος, (τρπ.) εὐκολοϋπόφερτος.
Εὔβατος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Δύσβατος, δηλ. εὐκολοπεριπάτητος.
Εὐβαφής, έος (ὁ, ἡ). καλοβαμμένος, εὔχρως.
Εὔβιος καὶ
Εὐβίοτος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν καλῶς (εὐτυχῶς, ἐναρέτως, καθὼς πρέπει). 2) ὁ ποριζόμενος εὐκόλως (ἐπιτηδείως) τὰ πρὸς τὸ ζῆν, βιοποριστικός.
Εὔβλαπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ βλάψῃ.
Εὐβλάστεια (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ εὐβλαστοῦς, ἀκμὴ βλαστήσεως.
Εὐβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -
Εὐβλαστής, έος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ βλάστησις εἶνε ἀκμαία. ἢ εὔκολος. » Τὰ ἐν σκίλλῃ φυτευθέντα, εὐβλαστῆ γίγνεται, « Ἀθ. 2) (μτβτ.) ὁ συντελῶν (ἁρμόδιος) πρὸς ἀκμαίαν βλάστησιν. » Ὁ εὐκραὴς ἀήρ.. εὐβλαστής, « Θφρ. » Καὶ ὅλως ἡ ὑγρότης εὔβλαστόν τι καὶ εὔτροφον, « C. Pl.
Εὐβλαστία (ἡ), = Εὐβλάστεια.
Εὔβλαστος (ὁ, ἡ), = Εὐβλαστής.
Εὐβλέφαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὔμορφα βλέφαρα (ὄμματα), εὐόφθαλμος.
Εὔβλητος (ὁ, ἡ), [εὖ, βάλλω]. τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ῥίψῃ (μακρόθεν) ἢ νὰ ἐπιτύχῃ καὶ νὰ κτυπήσῃ.
Εὐβοήθητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ βοηθήσῃ.
Εὐβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -
Εὔβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιτυγχάνων εἰς τὴν βολὴν (τὸ ῥίψιμον) τοῦ δικτύου ἢ τῶν κύβων, (ἐν γέν.) εὐτυχής, ἐπιτυχής.
Εὐβόλως, ἐπίρ. Εὐτυχῶς (κυρ. ὡς πρὸς τὴν βολὴν τῶν κύβων).
Εὐβοσία (ἡ). τὸ νὰ ἦνε τόπος τις εὔβοτος, ἀφθονία (εὐφορία) βοσκῆς ἢ τροφῆς. » Ἐκτρέφει δ' εἰς τέλος (ἡ ὗς) διὰ τὴν τοῦ σώματος εὐβοσίαν, « Ἀρστ., εὐσαρκίαν.
Εὐβόστρυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραίους βοστρύχους (πλεξίδας [καὶ μτνμ] ἀκτῖνας). » Αἴγλη —, « Ἐπγρ.
Εὐβοτέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εἶμαι-
Εὔβοτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν ϗ ἄφθονον βοσκήν. » Χώρα —, « Σκύμν. 2) (πθ.) = Εὐτραφής. » Ἀμνὸς —, « Θκρ.
Εὐβότρυος καὶ
Εὔβοτρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλοὺς καὶ πολλοὺς βότρυας (σταφύλια).
Εὐβουλεύς, έως (ὁ). ὁ δίδων καλὰς συμβουλάς, (ἐπίθ. τοῦ Διὸς ϗ ἄλλων θεῶν).
Εὐβουλία (ἡ) τὸ νὰ ἦνέ τις -
Εὔβουλος (ὁ, ἡ). ὁ δίδων καλὰς συμβουλὰς ἢ καλῶς βουλευόμενος (σκεπτόμενος), στοχαστικός, φρόνιμος.
Εὐβούλως, ἐπίρ. Φρονίμως.
Εὔβους, οος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς καὶ πολλοὺς βόας, πλούσιος εἰς βώδια.
Εὐβραχὴς ἢ Εὐβρεχής, έος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ βρεγμένος (μουσκεμμένος).
Εὐβριθής, έος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐμβριθής.
Εὔβροχος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ πιασμένος εἰς τὸν βρόχον (εἰς τὴν θηλειάν), καλὰ δεμένος (κουμπωμένος, θηλυκωμένος).
Εὔβρωτος (ὁ, ἡ), [εὖ βιβρώσκω]. καλὸς εἰς βρῶσιν, νόστιμος εἰς τὴν γεῦσιν.
Εὔβωλος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Εὔβουλος.
Εὐβωλοστρόφητος (ὁ, ἡ). (γῆ) ἡ καλῶς ἢ εὐκόλως βωλοστροφουμένη.
Εὔβως (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Εὔβους.
Εὐγαθής, έος καί
Εὐγάθητος, ου (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Εὐγηθής, -ήθητος.
Εὔγαιος (ὁ, ἡ), = Εὔγειος.
(Εὐγάλαξ), ακτος (ὁ, ἡ). καλοθρεμμένος μὲ γάλα, ἢ· ἔχων πολὺ γάλα, (ἡ ὀνμς. δὲν εὑρίσκεται).
Εὐγάληνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-λήνως, Π. ὁ εὑρισκόμενος εἰς ἐντελῆ γαλήνην, πολλὰ (ὅλως διόλου) γαληνός.
Εὐγαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Καλοϋπανδρεύομαι.
†Εὐγαμία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
Εὔγαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξιωθεὶς εὐτυχῆ γάμον, καλοπανδρεμμένος.

Εὖγε (ἀντὶ) Εὖ γε, ἐπιφών. Ἐπαινετ. 'γειά σου! (Ἰταλ.) μπράβο! » Εὖγε· ἄξια ταῦτα ὠνήσω, « Λχ. (καὶ μὲ γεν.) » Εὖγε τῆς προθυμίας, « Π. Σιλ. (καὶ εἴρων) » Εὖγε μέντ' ἂν διετέθην, « Ἀρσφ. » Καὶ εἶπον Εὖγε, εὖγε, ἐπὶ πᾶσι τοῖς βδελύγμασι, « Γρφ. (ἴδε καὶ Εὖ).
Εὔγειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν (εὔφορον) γῆν. » Ἡ εὔγειος (ἐνν. γῆ ἢ χώρα) οὐ δεῖται πολλῆς κόπρου, « Γεωπον.
Εὐγένεια (ἡ). λαμπρότης γένους, (συνκδχ.) γενναιότης, μεγαλοφροσύνη· (ἐπὶ ζ. καὶ φ.) καλὸν γένος, (Τουρκ.) σόϊ, κτλ. ‖. (ὡς τίτλος τιμητ. εὑρίσκεται εἰς ἐπιστολὴν τοῦ Μ. Βασιλ.) » Τὴν εὐγένειάν σου ἐπεθύμουν ἰδεῖν, « (ἴδε Εὐγενής).
Εὐγένειος (ὁ, ἡ), ἐξήγ. τοῦ Ἠϋγένειος, ὁ ἔχων ὡραίαν γενειάδα ἢ χαίτην.
Εὐγενέτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ -
Εὐγενέτης, ου, Π. ἀντὶ
Εὐγενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ καλὸν (λαμπρὸν ἔνδοξον) γένος, (συνκδχ.) γενναῖος, γεναιόφρων, τίμιος, ἐλευθέριος κτλ. (ἐπὶ ζ. ϗ φ.) καλοῦ (ἐκλεκτοῦ) εἴδους, (Τουρκ.) σόϊ. » Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα ϗ ἵππους εὐγενέας, « Θγν. (παρβλ. γενναῖος).
Εὐγενίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐγένεια.
Εὐγενίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ εὐγενῆ.
Εὐγένιος (ὁ, ἡ), = Εὐγενής.
†Εὐγενίς, ίδος (ἡ), = γυνὴ Εὐγενής.
Εὐγενοπρεπής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πρεπῶς. Πρέπων (Ἁρμόζων) εἰς εὐγενῆ, εὐγενοῦς ἴδιος.
Εὐγενῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐγένειαν, ὡς εὐγενής, γενναίως, μεγαλοπρεπῶς κτλ.
Εὐγεφύρωτος (ὁ, ἡ). καλὰ γεφυρωμένος, ἔχων λαμπρὰν (καλοκτισμένην) γέφυραν. 2) εὔκολος (ἁρμόδιος) νὰ γεφυρωθῇ.
Εὐγεώργητος (ὁ, ἡ). καλὰ γεωργημένος, καλλιεργημένος ἢ, ἐπιδεκτικὸς καλλιεργείας, εὔφορος.
Εὐγέωργος (ὁ, ἡ), = Εὐγεώργητος.
Εὔγεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Εὔγειος.
Εὐγηθής, έος καὶ
Εὐγήθητος (ὁ, ἡ), Π. τερπνός, χαροποιός, εὐφρόσυνος, εὐάρεστος.
Εὐγηρέω-ῶ, Μ. άσω. Εὖ γηράσκω, (κοιν.) ἔχω καλὰ γηράματα. » Εὐγηρεῖν δὲ καὶ εὐθανατεῖν μόνον τὸν σπουδαῖον, « Στβ.
Εὐγηρία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις εὐγήρως, (κοιν.) καλὰ γεράματα.
Εὔγηρυς, εος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ γῆρυς]. εὔφωνος, καλόφωνος. (συνκδχ.) εὔφημος, ἔνδοξος. » Ἀγὼν —, « Ὀππ.
Εὐγήρως, ω (ὁ, ἡ). ὁ διάγων καλὸν (ἄνοσον, εὐτυχισμένον κτλ.) γῆρας.
Εὐγλάγετος καὶ
Εὐγλαγής, έος καὶ
Εὔγλαγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ συντελῶν εἰς τὸ νὰ γένῃ πολὺ καὶ καλὸν γάλα. » Ἑρμῆς —, « Ἐπιγρ.
(Εὔγλαξ), αγος (ὁ, ἡ), (εὔχρ. μόνον ἡ δοτ. Εὔγλαγι), Π. = τῷ προηγ.
Εὔγληνος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ γλήνη]. ὁ ἔχων ὡραῖα ἢ ὀξυδερκῆ ὄμματα, εὐόφθαλμος. » Λὺγξ —, « Ὀππ. 2) (καταχρ.) εὐειδής. εὔμορφος. » Κύκνος —, « Λυκ. » Πρόσωπον —, « Κόλ.
Εὔγλυπτος καὶ

Εὐγλύφανος καὶ
Εὐγλυφής, έος (ὁ, ἡ), [εὖ, γλύφω]. καλῶς (ἐπιτηδείως, εὔμορφα) σκαλισμένος ἢ πελεκημένος μὲ τὴν γλυφίδα, καλοδουλεμμένος.
Εὐγλωσσία(ττία), ας (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -
Εὔγλωσσος(ττος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὔστροφον γλῶσσαν, ὁμιλῶν εὔκολα καὶ νόστιμα, εὐφραδής. » Οἶνος —, « Ἐπιγρ., πρόξενος εὐγλωττίας.
Εὐγλωττέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Εὐγλωττίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι εὔγλωττος. ὁμιλῶ μὲ εὐγλωττίαν. ψάλλω ἢ κελαδῶ νόστιμα. ‖. (μτβτ.) κάμνω τι εὔγλωττον, τὸ μανθάνω νὰ ὁμιλῇ νὰ κελαδῇ) εὔμορφα. » Τὰς ἀηδόνας καὶ τοὺς κοψίχους εὐγλωττίζει, « Φλσρ.
Εὐγλώττως, ἐπίρ. Μὲ εὐγλωττίαν.
Εὐγλώχιν, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν (σουβλερὴν) γλωχῖνα. » Ὀϊστὸς —, « Ὀππ.
Εὖγμα (τὸ), [εὔχομαι], Π. εὖχος, καύχημα. ἢ· εὐχή, τάγμα. » Τέλεα δήμῳ τάδ' εὔγματα γενέσθαι, « Ἀρσφ.
Εὔγναμπτος καὶ Ἐΰγναμπτος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, γνάμπτω]. καλὰ (ἐπιτήδεια) λυγισμένος. 2) = Εὔκαμπτος, εὐλύγιστος.
Εὐγνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὐγνώμων, σκέπτομαι καλῶς, ἔχω γενναῖα φρονήματα (καλὴν διάθεσιν κτλ.).
Εὐγνωμόνως, ἐπίρ. Μὲ εὐγνωμοσύνην, εὐμενῶς, γενναιοφρόνως κτλ.
Εὐγνωμοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ εὐγνώμονος.
Εὐγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ σκεπτόμενος ὀρθῶς, στοχαστικός, γνωστικος· ὁ ἔχων γενναῖα φρονήματα, δίκαιος. εὐμενής, εὐδιάθετος (κυρ. πρὸς τοὺς εὐεργέτας τυ)· μετριόφρων· (κοιν.) καλόγνωμος.
Εὐγνώριστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ γνωρισθῇ, εὐκολογνώριστος.
Εὔγνωστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ώστως. Εὔκολος νὰ γνωρισθῇ (νὰ τὸν μάθῃ τις), εὔδηλος.
Εὔγομφος καὶ
Εὐγόμφωτος (ὁ, ἡ). καλὰ (δυνατά, τεχνικὰ) συνηρμοσμένος.
Εὐγόνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (δυνατὰ) γόνατα (καὶ ἐπὶ φυτ.) κόμπους.
Εὐγονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔγονος (γόνιμος).
Εὐγονία (ἡ), = Εὐτοκία, [ἐκ τοῦ
Εὔγονος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν καλὰ (εὔμορφα, ὑγιῆ ἢ ἔνδοξα) τέκνα. (ἐν γέν.) γονιμος.
Εὐγραμματία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Εὐγράμματος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ καλὰ (εὔφωνα) γράμματα. 2) ἀρκετὰ ἢ πολλὰ γραμματισμένος.
Εὐγραμμία (ἡ). ἀκρίβεια (ἰσομετρία) περὶ τὰς γραμμὰς (ἐπμ. ὡραιότης) ἰχνογραφήματος, [ἐκ τοῦ
Εὔγραμμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-γράμμως. Εὔμορφα (Τεχνικά, Μὲ εὐθυγραμμίαν) σκιαγραφημένος, καλοσχεδιασμένος. » Τὸ τῶν ὀφρύων εὔγραμμον, « Λχ. ἀντὶ Ἡ εὐγραμμία, ἡ ἰσομετρία.
Εὐγραφής, έος (ὁ, ἡ). καλογραμμένος· καλοζωγραφισμένος. 2) (ἐνεργ.) ἐπιτήδειος εἰς τὸ καλλιγραφεῖν ἢ ζωγραφεῖν. » Κάλαμος —, « Ἐπγρ.
Εὐγύαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλα ἢ μεγαλοπρεπῆ γύαλα (κοιλώματα). » Ὀμφή —, « Νόνν. ἢ ἐκ τοῦ Τρωφονείυ μαντείου.
Εὔγυρος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ στρογγυλευμένος.
Εὐγώνιος, (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσας γωνίας. ὀρθογώνιος.
Εὐδαίδαλος (ὁ, ἡ), Π. μὲ πολλὴν τέχνην δουλευμένος (κατεσκευασμένος).
Εὐδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὐδαίμων.
Εὐδαιμόνημα (τὸ). εὐτύχημα.
Εὐδαιμονία (ἡ). τὸ εὐδαιμονεῖν, εὐτυχία. » Τὸ εὐτυχίας εὐδαιμονίαν ἀλλάξασθαι, χρύσεα χαλκείων ἐστί, « Συν. » Εἰς ταὐτὸ τάττουσιν ἔνιοι τὴν εὐτυχίαν τῇ εὐδαιμονίᾳ, ἔνιοι δὲ τὴν ἀρετήν, « Ἀρστ. (ἴδε καὶ εὐτυχία). » Ἡ Νάξος εὐδαιμονίῃ τῶν νήσων προέφερε, « Ἡρ. » Ἡ ἐκ τῶν οἰκιῶν εὐδαιμονία διεφορεῖτο, « Διόδ. ὁ πλοῦτος, τὰ ἀγαθά.
Εὐδαιμονίζω, Μ. ίσω. Καλοτυχίζω.
Εὐδαιμονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν εὐδαιμονίαν. » Εὐδαιμονικοὶ (φιλόσοφοι), « Αρτ., οἱ πρεσβεύοντες ὡς σκοπὸν τῆς φιλοσοφίας τὴν εὐδαιμονίαν.
Εὐδαιμονικῶς, ἐπίρ. = Εὐδαιμόνως.
Εὐδαιμόνισμα (τὸ). ἀντικείμενον εὐδαινισμοῦ. 2) = τῷ
Εὐδαιμονισμός (ὁ). καλοτύχισμα.
Εὐδαιμονιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Εὐδαιμονίζω, ἄξιος εὐδαιμονισμοῦ.
Εὐδαιμόνως, ἐπίρ. Ὡς εὐδαίμων, εὐτυχῶς.
Εὐδαιμοσύνη (ἡ), (σπντ.) ἀντὶ Εὐδαιμονία.
Εὐδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀγαθὸν δαίμονα (τύχην), εὐτυχής· καλότυχος· εὐτυχισμένος, πλούσιος, » Χώραν καλὴν καὶ εὐδαίμονα, « Ξεν.
Εὐδάκρυτος (ὁ, ἡ). Π. ὁ χύνων ἢ κάμνων νὰ χύνωνται πολλὰ δάκρυα.
Εὐδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (εὔμορφα) δάκτυλα.
Εὐδάμαστος (ὁ, ἡ). εὐκολοδάμαστος.
Εὐδάνω, Μ. εὐδήσω, Π. ἀντὶ Εὕδω.
Εὐδαπάνητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως δαπανώμενος, εὐκολοξόδευτος, εὔφθαρτος.
Εὐδάπανος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πάνως. = Πολυδάπανος, πολυέξοδος. 2) = Εὔωνος, 'φθηνός.
†Εὐδαρκής, έος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Εὐδρακὴς ἢ Εὐδερκής.
Εὐδείελος (ὁ, ἡ), Π. = Εὔδηλος, φαινόμενος (διακρινόμενος) μακρόθεν· (κατ' ἄλλ.) καλῶς τοποθετημένος πρὸς δυσμὰς (δείλην). (καὶ κατ' ἄλλ.) προσηλιακός, [εὖ, εἵλη].
Εὐδειπνία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις εὔδειπνος (νὰ ἔχῃ καλὴν ὄρεξιν). » Ἀνεῖπεν· Εὐδειπνίας (ἄλλ. διόρθ. Εὖ δείπνειας)!, « Ἀθ. καλὴν ὄρεξιν!
Εὔδειπνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δειπνῶν εἰς (ἢ τιμώμενος μὲ) λαμπρὸν (πλουσιοπάροχον, μεγαλοπρεπὲς) δεῖπνον. » Δαὶς —, « Εὐρ., ὅπου δύναταί τις νὰ δειπνήσῃ καλά (νὰ εὐθυμήσῃ).
Εὔδενδρος (ὁ, ἡ). κατάφυτος ἀπὸ καλὰ ϗ πολλὰ δένδρα, ἢ. εὔθετος πρὸς δενδροφυτείαν.
Εὐδερκής [εὖ, δέρκομαι], έος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐδρακής, ὀξυδερκής, ἢ 2) φαινόμενος καλὰ (καθαρά).

Εὐδέρματος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἐὐῤῥίνος.

Εὔδεσκον Π. ἀντὶ Εὗδον, παρτ. τοῦ Εὕδω.

Εὐδέψητος (ὁ, ἡ). καλὰ εἰργασμένος (ὑπὸ βυρσοδέψου).

Εὔδηλος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ.-δήλως. Πολλὰ φανερὸς, εὐκρινὴς, σαφέστατος.

Εὐδία (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Εὔδιος. ‖. (ὡς οὐσ.) γαλήνη, νηνεμία, (κοιν.) 'βιδιά. (μτφορ.) ἡσυχία· ἱλαρότης, ἀταραξία.

Εὐδιάβατος (ὁ, ἡ). (τόπος, ποταμὸς) διὰ τοῦ ὁπ. δύναταί τις εὐκόλως νὰ διαβῇ. 2) (ἐνεργ.) ταχέως διαβαίνων (παρερχόμενος), (μτφορ.) φθαρτὸς, πρόσκαιρος.

Εὐδιάβλητος καὶ

Εὐδιάβολος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ευκόλως δύναταί τις νὰ διαβάλῃ (νὰ συκοφαντήσῃ, νὰ παρεξηγήσῃ), εὐκολοκατηγόρητος.

Εὐδιαβόλως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον εὐδιάβλητον. » Εὐδ. ἔχει, « Δμ., εἶνε εὐδιάβλητος.

Εὐδιάγνωστος (ὁ, ἡ), [εὖ, διαγιγνώσκω]. τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ διακρίνῃ.

Εὐδιάγωγος (ὁ, ἡ). καλὸς πρὸς διαγωγὴν (συναναστροφὴν, διασκέδασιν), εὔθυμος.

Εὐδιάζω ἢ (ὀρθότ.) Εὐδιάζομαι, Μ. άσω, -ομαι = Εὐδιάω.

Εὐδιάθετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-θέτως, [εὖ, διατίθημι]. Καλὰ διατεταγμένος· (τρπ.) εὑρισκόμενος εἰς καλὴν διάθεσιν. 2) τὸν ὁπ. εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ διαθέσῃ (νὰ οἰκονομήσῃ) τις, εὐκολοπώλητος.

Εὐδιάθρυπτος (ὁ, ἡ). εὔθραυστος.

Εὐδίαιος (ὁ). τρύπα ἵνα χύνωνται τὰ νερὰ τοῦ πλοίου (τῆς σιντίνας). τρύπα τοῦ κλυστηριοῦ κτλ.

Εὐδιαίρετος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ.-ρέτως. Εὔκολος νὰ διαιρεθῇ ἤ· Καλὰ διῃρημένος.

Εὐδιαίτερος, α, ον, συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Εὔδιος.

Εὐδιαίτητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ διαιτήσῃ (νὰ κρίνῃ ὡς διαιτητής, ν' ἀποφασίσῃ).

Εὐδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν δίαιταν, ζῶν τακτικὰ (μὲ οἰκονομίαν). » Ἐξ εὐδιαίτου πολυδάπανον γενόμενον, « Ξεν.

Εὐδιάκλαστος (ὁ, ἡ). εὐκολοτσάκιστος.

Εὐδιακόμιστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διακομιζόμενος, εὐμετακόμιστος.

Εὐδιάκοπος (πτος), ου (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ κοπῇ εἰς τὴν μέσην (νὰ διακοπῇ).

Εὐδιακόσμητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ διακοσμηθῇ (νὰ βαλθῇ εἰς τάξιν, νὰ ταχτοποιηθῇ).

Εὐδιάκριτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -κρίτως. Τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ διακρίνῃ. » Ἀλλὰ τοῦτο μὲν δυσθεώρητον καὶ οὐκ εὐδιάκριτον, « Εὐστ. 2) ὁ καλῶς διακρίνων (τὰ πράγματα), ἔχων καλὴν κρίσιν (διάκρισιν). » Τὸν πλουσιώτατον καὶ εὐδιάκριτον ξενοδόχον, τὸν θεὸν, « Εὐς.

Εὐδιάλλακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-λλάκτως. Εὔκολος νὰ διαλλαγῇ (νὰ φιλιωθῇ), ἀμνησίκακος.

†**Εὐδιάλογος** (ὁ, ἡ), = Εὐόμιλος.

Εὐδιάλυτος (ὁ, ἡ). εὔκολος (νὰ διαλυθῇ νὰ ξεδιαλυθῇ νὰ ἀφανισθῇ) (μτφορ.) = Εὐδιάλλακτος.

Εὐδιανέμητος (ὁ, ἡ). εὐκολομοίραστος.

Εὐδιανὸς, ἡ, ὸν, Π. = Εὐδιεινός.

Εὐδιάπλαστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαπλαττόμενος, εὔπλαστος. 2) καλῶς διαπεπλασμένος, εὔμορφος.

Εὐδιάπνευστος καὶ

Εὐδιάπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαπνεόμενος, (ἀεριζόμενος, ἐξατμιζόμενος). » Πομφόλυγος εὐδιαπνευστότερος, « Αξ.

Εὐδιάπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαπίπτων (ἐκπίπτων, παραπίπτων), εὐόλισθος εἰς παραπτώματα.

Εὐδιάρθρωτος (ὁ, ἡ). καλὰ διηρθρωμένος συνηρμοσμένος), (ἐπμ.) εὐκρινὴς, σαφὴς, εὔληπτος. » Οὐκ εὐδιάρθρωτος ἡ παραγγελία, « Εὐς.

Εὐδιάρπαστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαρπαζόμενος.

Εὐδιαῤῥίπιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ διαῤῥιπίσῃ (νὰ διασκορπίσῃ μὲ τὸ φύσημα τῆς ῥιπίδος).

Εὐδιάσειστος (ὁ, ἡ). ὁ σειόμενος (ἢ εὔκολος νὰ σεισθῇ) (νὰ κλονισθῇ) δυνατά. (μτφορ.) σαθρὸς, εὐκολοαναίρετος.

Εὐδιασκέδαστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διασκεδαζόμενος, εὐκολοσκόρπιστος, ἄστατος.

Εὐδιάσπαστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ διασπασθῇ (νὰ σπαραχθῇ νὰ ξεσχισθῇ).

;**Εὐδιάστολος** (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -όλως. Τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ διασείλῃ (νὰ ξεχωρίσῃ, νὰ προσδιορίσῃ). Εὐδιάγνωσος.

Εὐδιάστροφος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκολως διαστρεφόμενος, σαθρὸς, εὐκολοχάλαστος.

Εὐδιάτμητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως κοπτόμενος (χωριζόμενος) εἰς τὴν μέσην.

Εὐδιατύπωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διατυπούμενος, εὐδιόριστος, εὐπερίγραπτος.

Εὐδιάφθαρτος καὶ

Εὐδιάφθορος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαφθειρόμενος.

Εὐδιαφορέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὖ διαφορέω, χωνεύω καλὰ (μὲ εὐκολίαν), (ἐπμ.) ὠφελοῦμαι ἀπὸ τὴν χώνευσιν, αὐξάνω, δυναμόνω. ἀκμάζω.

Εὐδιαφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαφορούμενος (διαλυόμενος, ἐξατμιζόμενος), εὐκολοχώνευτος. 2) ὁ εὐκόλως ἱδρόνων. » Οἱ ὑγροὶ τὴν φύσιν καὶ θερμοὶ, εὐδιαφόρητοι, « Γαλ.

Εὐδιάφυκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ διαφύγῃ (ν' ἀποφύγῃ).

Εὐδιάχυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαχεόμενος (διαλυόμενος, λυόνων). Εὐδιάχυτον ϗ τῇ ἑψήσει ταχὺ ἀλλοιούμενον, « Θφρ.

Εὐδιαχώρητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διαχωρῶν ἢ διαχωρούμενος (ἐβγαίνων μὲ τὰ περιττώματα), εὐκολοχώνευτος ἢ εὐκοίλιος.

Εὐδιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι εὔδιος (γαληνιαῖος)· πράττω τι ἐν καιρῷ εὐδίας, (κυρ.) πλέω μὲ καλὸν καιρόν· (μτφορ.) διάγω βίον εὔδιον (ἀτάραχον), ἀπολαμβάνω ἡσυχίαν (ἀταραξίαν), εὐημερῶ.

Εὐδίδακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ διδάξῃ, εὐμαθής· εὐάγωγος.

Εὐδιεινὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.) -εινῶς, = Εὔδιος.

Εὐδίειον (τὸ), = Εὐδίαιος.

Εὐδιέξοδος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἢ ἀπὸ τοῦ ὁπ. εἶν' εὔκολος ἡ διέξοδος, ὁ εὐκόλως ἐξερχόμενος ἢ, ἀπὸ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐξέλθῃ. » Κοιλία—, « Ἱππκρ., ἢ εὐκοίλιος.

Εὐδίετος (ὁ, ἡ), [εὖ, διίημι]. ὁ εὐκόλως ἀναλυόμενος.

Εὐδιήγητος (ὁ, ἡ). εὐκολοδιήγητος.

Εὐδιηνὸς, ἡ, ὸν, Π. = Εὐδιεινός.

Εὐδικία (ἡ). δικαιοσύνη, εὐθυδικία.

Εὐδίνης, εος, ϗ (συνκδχ.) περιφερὴς, ςρογγυλός.

Εὐδίνητος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, δινέω]. εὔστροφος. » Χοροῦ κύκλος—, « Πορφ. » Ἄντυξ —, « Π. Σιλ. » Στόμα—, « Ὕμν. Ἐκκλ., τὸ εὔγλωττον.

†**Εὐδινὸς**, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὐδιεινός.

Εὐδίοδος (ὁ, ἡ). διὰ τοῦ ὁπ. εἶν' εὔκολος ἡ δίοδος, εὐδιάβατος. » Ἡ τῆς χώρας φύσις—, « Θφρ. (περὶ Φυτ. Α', 11), εὔκολος πρὸς διέξοδον τῶν ῥιζῶν, ἀραιά. » Ἕξις—, « Ἀρετ. = Εὔπνους· » Τροφὴ —, « Ἀρετ. ἡ εὐδιαχώρητος.

Εὐδιοίκητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ διοικηθῇ, εὐκολοοικονόμητος. (ἰατρ.) εὐδιαφόρητος, εὔπεπτος.

Εὐδίοπτος (ὁ, ἡ), [εὖ, διοράω, διόψομαι]. διὰ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναται νὰ ἴδῃ τις, διαφανής. » Ἡ θάλαττα εὐδιοπτοτέρα τοῦ ποτίμου, « Ἀρςτ.

Εὐδιόρθωτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ διορθωθῇ (νὰ ἰατρευθῇ).

Εὐδιόριστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ρίστως. τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ δώσῃ τὸν ὁρισμὸν (νὰ τὸν προσδιορίσῃ).

Εὔδιος (ὁ, ἡ), [εὖ, Ζεὺς Διός]. (καιρὸς) γαληνιῶν, αἴθριος καλοκαιρινός· (μτφορ.) ἱλαρὸς, ἥσυχος, ἀτάραχος. ‖. (τὸ οὐδ. Εὔδιον (καὶ πλθ.) Εὔδια, ἀντὶ Εὐδίως, ἐπίῤ. » Εὔδια πλέοντες, « Ἰ. Εὐχ.

Εὐδιόων. Π. ἀντὶ Εὐδιῶν. μτχ. τοῦ Εὐδιάω.

Εὐδίπλωτος (ὁ, ἡ), εὐκολοδίπλωτος·

Εὔδιφρος (ὁ, ἡ), = Εὐάρματος.

Εὔδμητος καὶ Ἐΰδμητος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, δέμω]. καλοκτισμένος.

Εὐδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγκρίνω (Ἀποδέχομαι, Ἀποφασίζω) τι εὐχαρίςως, στέργω, συγκατανεύω, (ἐν γέν.) εὐαρεστοῦμαι, μένω εὐχαριστημένος.

Εὐδόκησις, εως (ἡ), = Εὐδοκία, συγκατάθεσις, ἀποδοχὴ, εὐχαρίστησις.

Εὐδοκητὸς, ἡ, όν. Ἀρεστὸς, εὐάρεστος.

Εὐδοκία (ἡ). ἡ μετ' εὐχαριςίας, θέλησις, ἡ ἑκούσιος συγκατάθεσις (ἔγκρισις. ἀπόφασις)· καλὴ διάθεσις, κλίσις, εὐμένεια. » Ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία, « Γρφ. (ἴδε τοὺς θλγ.).

Εὐδοκιμέω-ῶ καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Εἶμαι εὐδόκιμος, ἀπολαμβάνω τὴν κοινὴν ὑπόληψιν, τιμῶμαι, ἐπαινοῦμαι, ἀποκτῶ φήμην, ἀκμάζω, εὐτυχῶ.

Εὐδοκίμησις, εως (ἡ). τὸ εὐδοκιμεῖν, ἀπόκτησις ὑπολήψεως (ἐπαίνου, φήμης).

Εὐδόκιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἔχουν ὅλοι εἰς ὑπόληψιν, τιμώμενος (ἐπαινούμενος) παρὰ πάντων, ἔνδοξος.

Εὐδοκουμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Ἐπαινουμένως, μὲ κοινὴν εὐχαρίστησιν.

Εὐδόμητος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐΰδμητος.

Εὐδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπολαμβάνω δόξαν (ὑπόληψιν), Εὐδοκιμῶ, τιμῶμαι, ἐπαινοῦμαι.

Εὐδοξία (ἡ). καλὴ ὑπόληψις (φήμη), δόξα, ἔπαινος. 2) ὀρθὴ κρίσις, (Γαλλ.) bon sens (ἀντιθ. τῷ Ἐπιστήμῃ). 3) (ὁ Ἐπιφάν. τὸ μετεχειρίσθη ϗ) ἀντὶ τοῦ Ὀρθοδοξία.

Εὔδοξος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -δόξως, = Εὐδόκιμος, ἔνδοξος.

Εὔδουλος (ὁ, ἡ). καλὸς (εὐμενὴς) πρὸς τοὺς δούλους του.

Εὐδρακὴς [εὖ, δέρκομαι], έος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀξυδερκής.

Εὐδράνεια (ἡ), Π. εὐεξία, ῥωμαλεότης, [ἐκ τοῦ

Εὐδρανὴς [εὖ, δραίνω], έος (ὁ, ἡ). σφριγῶν, ἀκμαῖος, ῥωμαλέος, ἢ 2) εὐεργετικὸς, περιποιητικὸς ἢ 3) ἐνεργὸς, δραστήριος. » Νόμος—, « Κύρ.

Εὐδρανία (ἡ), = Εὐδράνεια.

Εὐδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω καλὰ (ἐλεύθερα, ὀγλίγωρα), εἶμαι ἐπιτήδειος ἢ εὐτυχὴς εἰς τὸ τρέξιμον, (ἐν γέν.) εὐδοκιμῶ, εὐημερῶ, ἐπιτυγχάνω.

Εὐδρομία (ἡ). ταχύτης εἰς τὸ τρέξιμον.

Εὐδρομίας, ου καὶ

Εὔδρομος (ὁ, ἡ). ὀγλίγωρος (ἐλεύθερος) εἰς τὸ τρέξιμον, ἐπιτήδειος ἢ εὐτυχὴς δρομεύς. » Τροφὴ—, « Ἀρετ., ἡ εὐδιαχώρητος. 2) (πθ.) ὅπου εὐκόλως δύναταί τις νὰ τρέξῃ, ὁμαλὸς ἢ εὐρύχωρος. » Χώρα —, « Μάξ.

Εὐδρόμως, ἐπίῤ. Μετ' εὐδρομίας.

Εὔδροσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφθόνως καὶ εὐαρέστως δροσίζων, δροσερός

Εὐδύνατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς καὶ καλὰς δυνάμεις, καλὰ δυναμωμένος.

Εὐδυσώπητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ήτως. Ὁ εὐκόλως δυσωπῶν ἢ δυσωπούμενος.

Εὕδω [αὔω], Μ. εὑδήσω, Π. ἀντὶ (τοῦ συνθ.) Καθεύδω, κοιμῶμαι· (ἐπὶ ἀνέμ.) δὲν φυσῶ, (μτφορ.) εἶμαι ἀτάραχος, (ἐν γέν.) ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω.

Εὐδώρητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλουσιοπαρόχως φιλοδωρηθεὶς (χαρισθεὶς ἢ προικισθείς).

Εὐδωρία (ἡ). μεγαλοδωρία, [ἐκ τοῦ

Εὔδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μεγαλοπρεπῶς (γενναίως) φιλοδωρῶν, πλουσιοπάροχος, (ἐπὶ ἀγρ.) εὔφορος.

Εὐέανος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ἑανός]. καλοενδυμένος, λαμπροφορεμένος.

Εὐέγρετος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἔγρομαι]. εὐκολοξύπνητος.

Εὔεδρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-έδρως. Ἐπὶ τοῦ ὁπ. δύναταί τις νὰ καθήσῃ καλῶς (ἀσφαλῶς κτλ.)· ὁ ἔχων (ἀναπαυτικὸν) κάθισμα· ὁ καθήμενος εἰς θρόνον καλὸν ἢ στερεὸν, ἀσφαλῶς ἢ προσφυῶς τοποθετημένος. » Ὄρνις—, « Αἰλ., ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ καθίζων, (ἐπμ.) αἴσιος.

Εὐέθειρος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ἔθειρα]. ὁ ἔχων μακρυὰ καὶ εὔμορφα μαλλιά.

Εὐειδὴς, έος (ὁ, ἡ). καλὸς τὸ εἶδος, εὔμορφος.

Εὐείκαστος (ὁ, ἡ). τὸ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ (νὰ συμπεράνῃ).

Εὔεικτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-είκτως. Ὁ εὐκόλως εἴκων (ἐνδίδων, ὑπείκων), εὐπειθής· ἥμερος.

Εὐκίλητος (ὁ, ἡ), = Εὐδίπλωτος, εὐκολοτύλικτος.

;**Εὔειλος** (ὁ, ἡ), [εὖ, εἵλη], = Εὐήλιος, προσηλιακός.

Εὐειματέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Εὐείματος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, εἷμα]. καλοενδυμένος, καλοφορεμένος.

Εὐειμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Εὐείμων, ονος (ὁ, ἡ), = Εὐείματος.

Εὔειρος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, εἶρος]. ὁ ἔχων (σκεπασμένος ἢ καμωμένος ἀπὸ) καλὸν μαλλί.

Εὐείσβολος (ὁ, ἡ). (τόπος) εἰς τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναται νὰ εἰσβάλῃ ὁ ἐχθρὸς, ἐκτεθειμένος εἰς τὰς εἰσβολὰς τοῦ ἐχθροῦ. (λιμὴν) εἰς τὸν ὁπ. εὐκόλως εἰσπλέει τις.

Εὐέκβατος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐκβαίνω], = Εὐέξοδος.

Εὐέκκαυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐκκαιόμενος, εὐκολοανάπτος ἢ εὐκολοπύρωτος.

Εὐέκκριτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐκκρίνω]. εὐκολοδιάλεκτος. 2) = Εὐδιαχώρητος.

†**Εὐέκνιπτος** καὶ

Εὐέκπλυτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ 'ξεπλύνῃ, ἐβγαίνων εὔκολα μὲ τὸ πλύσιμον ἢ μὲ τὸ νίψιμον.

Εὐέκπνευστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐκπνέων (ἐξατμιζόμενος, ξεθυμαίνων).

Εὐεκποίητος (ὁ, ἡ), = Εὐέκκριτος (2).

Εὐέκπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐκπίπτων (ἀποτυγχάνων).

Εὐεκπύρωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐκπυρούμενος.

Εὐέκρυπτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐκρύπτω], = Εὐέκπλυτος.

Εὐεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Εὐέκτης [εὖ, ἔχω], ου (ὁ). καλῆς (ὑγιοῦς) κράσεως, 'γιερὸς, εὔρωστος· (μτφορ.) εὐκατάστατος.

Εὐεκτία (ἡ), σπντ. ἀντὶ Εὐεξία.

Εὐεκτικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων (ἢ συντελῶν πρὸς) εὐεξίαν, ὑγιὴς ἢ ὑγιεινὸς, εὐεξίας ποιητικός.

Εὐέκφορος (ὁ, ἡ). Ὁ εὐκόλως ἐκφέρων ἢ ἐκφερόμενος, εὔτοκος, εὔφορος· (γμτκ.) εὐπρόφορος.

Εὐέλαιος (ὁ, ἡ). (τόπος) κατάφυτος ἀπὸ πολλὰς καὶ καλὰς ἐλαίας ἢ ἁρμόδιος πρὸς ἐλαιοφυτείαν, (ἐν γέν.) πλούσιος εἰς ἐλαιόδενδρα καὶ ἔλαιον.

Εὐέλεγκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐλεγχόμενος (ἀποδεικνυόμενος ἢ ἀναιρούμενος). 2) (ἐνεργ.) εὔκολος εἰς τὸ ἐλέγχειν.

†**Εὐέλικτος** (ὁ, ἡ), [εὖ, ἑλίσσω]. ὁ εὐκόλως ἑλισσόμενος (κουλουριαζόμενος), εὐλύγιστος, εὔκαμπτος. » Τὸ τῆς παρδάλεως (» Τὸ τοῦ δράκοντος) εὐέλικτον, « Πλδ., Εὐς.

Εὐελκὴς, εος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου τὰ ἕλκη (αἱ πληγαὶ) ἰατρεύονται εὐκόλως.

Εὔελκτος (ὁ, ἡ). εὐκολοτράβηκτος.

†**Εὐελπὴς**, έος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐθαλπής.

Εὔελπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ δίδων καλὰς ἐλπίδας. » Τὸ εὔελπι, « ἀντὶ Ἡ εὐελπιστία.

Εὐελπιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔελπις, ἔχω χρηστὰς ἐλπίδας.

Εὐελπιστὶ, ἐπίῤ. Μὲ καλὰς ἐλπίδας.

Εὐελπιστία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Εὐέλπιστος (ὁ, ἡ), = Εὔελπις.

Εὐέμβατος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἔμβῃ, ἔχων εὐρύχωρον ἔμβασμα· (ἐνεργ.) ὁ ἐμβαίνων εὐκόλως.

Εὐέμβλητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐμβαλλόμενος (ἐμβαίνων εἰς τὸν τόπον του).

Εὐέμβολος (ὁ, ἡ), = Εὐείσβολος καὶ 2) = Εὐέμβλητος.

Εὐέμετος (ὁ, ἡ). ὁ κινῶν ἢ κινούμενος. εὐκόλως εἰς ἐμετόν.

Εὐεμέω-ῶ, Μ. έσω. Εἶμαι-

Εὐεμὴς, έος (ὁ, ἡ), = Εὐέμετος.

Εὐεμπτωσία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Εὐέμπτωτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -πτώτως. Ὁ εὐκόλως ἐμπίπτων (περιπίπτων) εἰς λάθη ἢ νοσήματα, εὐόλισθος· φιλάσθενος.

Εὐέμφρακτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ὑποπίπτων εἰς ἐμφράξεις.

Εὐένδοτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐνδίδων (ὑποχωρῶν, ὑπείκων) ἁπαλός.

Εὐέντευκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐντυγχάνω]. ευπρόσιτος, εὐκολοαντάμωτος.

Εὐέντρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐντρεπόμενος, ἐντροπαλός.

Εὐεξάγωγος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ἡ ἐξαγωγὴ εἶνε εὔκολος. » Εὐεξάγωγός ἐστιν ἡ λίθος τῶν μετάλλων ὑπερκειμένων τῆς θαλάττης πλησίον, « Στρβ.

Εὐεξάλειπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐξαλειφόμενος.

Εὐεξανάλωτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐξαναλίσκω] εὐκολοξόδευτος· εὐκολοχώνευτος.

Εὐεξαπάτητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐξαπατώμενος, εὐαπάτητος.

Εὐέξαπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐξαπτόμενος (ἀναπτόμενος, 'παίρνων φωτιάν).

Εὐεξάρτυτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐξαρτύω]. εὐκολοετοίμαστος.

Εὐεξέλεγκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐξελεγχόμενος (ἀποδεικνυόμενος ἢ ἀναιρούμενος ἐντελῶς).

Εὐεξέλικτος (ὁ, ἡ), ὁ εὐκόλως ἐξελιττόμενος (ξετυλιζόμενος κτλ.).

Εὐεξέταστος (ὁ, ἡ). εὐκολοεξέταστος.

Εὐεξία (ἡ), [εὐέκτης]. κρᾶσις δυνατὴ, ὑγεία, εὐρωστία. (κυρ. καὶ μτφορ.) » Ἡ ἐν τοῖς πολέμοις—, « Πλβ. » Τὴν ἐπίτασιν τῆς ὑγείας εὐεξίαν ὀνομάζουσιν οἱ παλαιοὶ.. ἡ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἀριστοκατασκευασμένοις γίνεται σώμασι, « Γαλ.

Εὐεξίλαστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐξιλεούμενος (δυσωπούμενος).

Εὐέξοδος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἢ ἀπὸ τοῦ ὁποίου εἶν' εὔκολος ἡ ἔξοδος, ὅθεν δύναταί τις εὐκόλως νὰ ἐξέλθῃ.

Εὐεπάγωγος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἐπάγω]. τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ φέρῃ πρός.

Εὐεπαίσθητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως αἰσθανόμενος, εὐαίσθητος· (πθ.) τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ αἰσθανθῇ (νὰ ἐννοήσῃ).

Εὐεπακολούθητος (ὁ, ἡ), = Εὐπαρακολούθητος.

Εὐεπανόρθωτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐπανορθώσῃ (νὰ διορθώσῃ, νὰ βελτιώσῃ).

Εὐέπεια (ἡ), [εὐεπής]. εὐφράδεια, εὐγλωττία. (Π.) = Εὐφημία. » Τῆς εὐεπείας οὕνεκα, « Σοφ.

Εὐεπήβολος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐπιτυγχάνων ἢ ἀπολαμβάνων τι, πολλὰ ἐπήβολος (ἐπιτυχὴς, εὔστοχος) πρός.

Εὐεπηβόλως, ἐπίῤ. Μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν, πολλὰ εὐστόχως.

χῇ) κατάστασιν, (μὲ δοτ.) ἔχω ἀφθονίαν, ἐκ τοῦ

Εὐθηνής [εὖ, τίθημι, ἴδε Δύστηνος], έος (ὁ, ἡ). ἀκμαῖος· ἄφθονος.

Εὐθηνία (ἡ), = Εὐθήνεια.

Εὐθήρατος καὶ

Εὐθήρευτος καὶ

Εὐθήρητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ θηρευθῇ (νὰ ἀγρευθῇ, νὰ πιασθῇ).

Εὐθηρία (ἡ), = Εὐαγρία, [ἐκ τοῦ

Εὔθηρος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος διὰ (ἡ εὐτυχὴς εἰς τὸ) κυνῆγι. (τόπος) πλούσιος ἀπὸ κυνῆγι.

Εὐθής, έος (ὁ, ἡ), Ἀλεξανδρ. ἀντὶ Εὐθύς, -έος.

Εὐθήσαυρος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Εὐθησαύριςος, εὔκολος ἢ ἁρμόδιος νὰ θησαυρισθῇ (νὰ ἀποταμιευθῇ). » Ἐλαία —, « Ἐπγρ.

Εὐθικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ εὐθές, γινόμενος κατ' εὐθυγραμμίαν.

Εὐθικτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγγίζω ἐπιτηδείως, εἶμαι -

Εὔθικτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -θίκτως, [εὖ, θιγγάνω]. Ὁ εὐκόλως ἐγγιζόμενος. (συνήθ. μτδτ. (ϗ μτφορ.) ὁ ἐπιτηδείως (εὐστόχως) ἐγγίζων, (ἐν γέν.) εὐφυής. εὐμήχανος, ἐπιτήδειος, (συγχ. τῷ Εὔθηκτος).

Εὐθιξία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις εὔθικτος, εὐστοχία, ἐπιτηδειότης, ἐπιτυχία.

Εὔθλαςος (ὁ, ἡ), [εὖ, θλάω]. εὐκολοτσάκιστος.

Εὐθνήσιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν εὔκολον θάνατον.

Εὔθνητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως θνήσκων.

Εὔθοινος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, θοίνη]. ὁ τρώγων πολὺ (κοιν. 'γερά). 2) ὁ χρησιμεύων (διδόμενος) διὰ λαμπρὰν θοίνην (εὐωχίαν), πλουσιοπάροχος.

Εὐθορύβητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως θορυβούμενος (ταραττόμενος, ξυπνάζόμενος).

Εὔθραυστος (ὁ, ἡ). [εὖ θραύω]. εὐκολοτσάκκιστος.

Εὔθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως τρεφόμενος (αὐξάνων).

Εὔθριγκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λαμπρὸν (μεγαλοπρεπῆ) θριγκὸν (περίβολον).

Εὔθριξ καὶ Π. Ἐΰθριξ, τριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς τρίχας (ὡραίαν κόμην ἢ χαίτην). » Ἵππος —, « Ὅμ. 2) κατεσκευασμένος ἀπὸ καλὰς ('γιερὰς) τρίχας. » Ἄγκιστρον —, « Ἐπγρ.

Εὔθρονος καὶ Π. Ἐΰθρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καθήμενος) εἰς λαμπρὸν θρόνον.

Εὔθροος-ους (ὁ, ἡ), = Εὔηχος, Εὔφωνος.

Εὐθρυβής, έος καὶ

Εὔθρυπτος (ὁ, ἡ), = Εὔθραυστος· εὐδιάσπαστος. (μτφορ.) πολλὰ τρυφηλός, ἐκνενευρισμένος ὑπὸ τῆς τρυφῆς.

Εὐθὺ (τό), οὐδ. τοῦ Εὐθύς. ||. (ὡς ἐπίρ.) ἴσια, κατ' εὐθεῖαν. » Εὐθὺ Γυθείου, « Ξεν. » Εὐθὺ Πύλονδε, « Ὅμ. » Εὐθὺ τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος, « Ξεν. » Ἀφεμένῳ τῆς εὐθὺ ὁδοῦ, « Πλάτ. 2) Π. ἀντὶ Εὐθύς, Εὐθέως, παραχρῆμα, ἐν τῷ ἅμα. » Οἱ γὰρ ἰδόντες εὐθύμε πρὸς τύμβας ἔσεφον, « Ἐπγρ.

Εὐθυβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω τι ἴσια πρὸς (Κτυπῶ ἴσια εἰς) τὸ σημάδι.

Εὐθυβολία (ἡ). τὸ εὐθυβολεῖν, ἐπιτυχία, (μτφορ.) ἡ περὶ τὸ εἰκάζειν εὐστοχία.

Εὐθυβόλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -βόλως. (παροξ.) Ὁ βάλλων (ῥίπτων καὶ κτυπῶν [ϗ προπαροξ.] κτυπηθεὶς) ἴσια. (ἐν γέν.) ἐπιτυχὴς ἢ ἐπιτυχεμένος, εὔστοχος, ἁρμόδιος.

Εὐθυγένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὐθὺ (ἴσιον) τὸ γένειον.

†Εὐθυγενής, έος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἰθαγενής. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐθυτενής.

Εὐθύγλωσσος (ττος), (ὁ, ἡ), = Εὐθυεπής.

Εὐθύγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν ἢ μὲ εὐθείας γραμμάς, ἴσιος.

Εὐθυγραμμικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ γινόμενος κατ' εὐθυγραμμίαν.

Εὐθυδήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἁπλοῦς δημότης.

Εὐθυδικέω-ῶ, Μ. ήσω. (δικάζων) Κρίνω μὲ εὐθύτητα (δικαίως). (ἀπολογούμενος) ἐμβαίνω ἀμέσως εἰς τὴν ὑπόθεσιν (χωρὶς παραγραφάς, ἐξαιρέσεις κτλ.).

Εὐθυδίκης (ὁ, ἡ), = Εὐθύδικος.

Εὐθυδικία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. (κυρ. εἰς τὰς φρσ.) » Εὐθυδ. εἰσιέναι ἢ ἀγωνίζεσθαι, « Ῥτρ.

Εὐθύδικος (ὁ, ἡ). ὁ κρίνων ἢ ἀπολογούμενος δικαίως (μὲ εὐθύτητα, χωρὶς ςρεψοδικίας) (ὁ Αἰσχλ. μετεχειρίσθη ϗ τὸ θηλ. Εὐθυδίκη).

Εὐθυδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω ἴσια τὸν δρόμον μου, εἶμαι εὐθύδρομος. ||. (πθ.) διατέμνομαι ὑπὸ εὐθειῶν ὁδῶν.

Εὐθυδρομία (ἡ), τὸ εὐθυδρομεῖν, εὐθύς, (ἴσιος) δρόμος.

Εὐθύδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἴσια, ἢ· ἐπιτήδειος πρὸς εὐθυδρομίαν, (ἐν γέν.) ἴσιος.

Εὐθυδρόμως, ἐπίρ. κατ' εὐθυδρομίαν, τὸν ἴσιον δρόμον.

Εὐθυέντερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσια (ὄχι περιτυλιγμένα) ἔντερα.

Εὐθυέπεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Εὐθυεπής [εὐθ. ἔπος], έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἴσια (τὴν ἀλήθειαν, [κοιν.] ὀρθὰ-κοφτά).

Εὐθυεπία (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐθυέπεια.

Εὐθυεργής, έος (ὁ, ἡ), [εὐθ. ἐργάζομαι]. ἴσια (μὲ ἰσομετρίαν) καμωμένος.

Εὐθυθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιφέρων ἀμέσως τὸν θάνατον. » Πληγή —, « Πλ.

Εὐθύθριξ, τριχος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. αἱ τρίχες εἶναι ἴσιαι (ὄχι σγουραί).

Εὐθύκαυλος (ὁ, ἡ). (φυτὸν) τοῦ ὁπ. ὁ καυλὸς εἶνε ἴσιος.

Εὐθυκέλευθος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκολουθῶν τὸν ἴσιον δρόμον. » Ὁδὸς —, « Ἀρετ., ἡ εὐθεῖα.

Εὐθύληπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐθέως (εὐκόλως, ἐκ τοῦ παραχρῆμα) λαμβανόμενος.

Εὐθυλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἴσια, λέγω τὴν ἀλήθειαν.

Εὐθυλογία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Εὐθυλόγος (ὁ, ἡ), = Εὐθυεπής.

Εὐθυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι ὡς -

Εὐθυμάχης, ου, Π. ὁ μαχόμενος φανερὰ (χωρὶς ἐνέδρας, [κοιν.] παλληκαρήσια στῆθος μὲ στῆθος.)

Εὐθυμαχία (ἡ). τὸ νὰ μάχεταί τις εἰς τὴν μέσην (φανερά, παλληκαρήσια), [ἐκ τοῦ

Εὐθύμαχος (ὁ) = Εὐθυμάχης.

Εὐθυμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν (κατὰ μῆκος).

Εὐθυμετρία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἡ κατ' εὐθεῖαν (γραμμὴν) καταμέτρησις.

Εὐθυμετρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἢ γινόμενος κατ' εὐθυμετρίαν.

Εὐθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ εὔθυμον, (κοιν.) καλοκαρδίζω. ||. (συνήθ. οὐδ. ἢ μσ. ἀποθτ.) εἶμαι εὔθυμος χαρούμενος), ἔχω ἢ κάμνω καλὴν καρδιὰν (Τουρκ. κέϊφι). » Περὶ ἡμῶν εὐθύμει, « Θμσκλ.

Εὐθυμία (ἡ). τὸ εὐθυμεῖν, (κοιν.) καλὴ καρδιά.

Εὐθυμοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω εὔθυμόν τινα, (κοιν.) καλοκαρδίζω.

Εὔθυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος). (κατὰ λέξ.) καλόκαρδος, χαρούμενος (Π.) = Ἄσμενος. » Εὔθυμος ἔδωκεν, « Ὀδ. Ξ. ἀντὶ -

Εὐθύμως, ἐπίρ. Μὲ καλὴν καρδιὰν (μὲ κέϊφι), Ἀσμένως εὐχαρίστως.

Εὐθύνη (ἡ). (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) ὁ λόγος τὸν ὁπ. δίδει ἢ χρεωστεῖ νὰ δώσῃ περὶ τῶν πράξεών τυ (κυρ.) ὁ πιστευθεὶς διαχείρησιν δημοσίων ὑποθέσεων ἢ χρημάτων (ἐν γέν.) ἀπολογία. » Ἰατρὸν δεῖ διδόναι τὰς εὐθύνας ἐν ἰατροῖς, « Ἀρστ. 2) (συνκδχ.) τιμωρία. » Κλοπῆς ἕνεκα τὰς εὐθύνας ὠφληκώς, « Αἰσχ.

†Εὐθύνης, ου (μόνον εἰς τὸ πλθ.) σπντρ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὔθυνος.

Εὐθύνομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διοικούμενος ὑπὸ) καλοὺς (εὐθεῖς, δικαίους) νόμους.

Εὔθυνος (ὁ), = Εὐθυντήρ, διευθυντής· ἐκδικητής. » Μέγας γὰρ ᾅδης ἐστὶν εὔθυνος βροτῶν, « Αἰσχλ. 2) (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ διωρισμένος νὰ λαμβάνῃ τὰς εὐθύνας (τὸν λογαριασμὸν) τῶν δημοσίων ὑπολόγων, ἐλεγκτής. (παρβλ.) Λογιστής.

Εὔθυνσις, εως (ἡ). τὸ εὐθύνειν, ἴσιασμα· (τρπ.) διόρθωσις· διεύθυνσις· ἐξακρίβωσις.

Εὐθυντήρ (ὁ), [εὐθύνω]. ἐξεταστής· κριτής· τιμωρός, ἐκδικητής. » Ὕβριος —, « Θγν. 2) ὁ εὐθυντής· Οἴαξ. » Νεὼς —, « Αἰσχλ.

†Εὐθυντηρία (ἡ), (εἰς τὸν Εὐρ. Ἰφιγ. Ταυρ. φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Διευθυντηρίους), κυρ. δὲ θηλ. τοῦ

Εὐθυντήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ χρησιμεύων πρὸς εὔθυνσιν (διεύθυνσιν κτλ.).

Εὐθυντής, οῦ (ὁ), = Εὐθυντήρ.

Εὐθυντικός, ἡ, όν, = Εὐθυντήριος.

Εὐθυντός, ἡ, όν. Ἐπιδεκτικὸς εὐθύνσεως (διορθώσεως, ἐξακριβώσεως κτλ.), ἢ ἰσασμένος· διωρθωμένος, ἐξηκριβωμένος κτλ., [ἐκ τοῦ

Εὐθύνω [εὐθύς], Μ. υνῶ. Ἰσάζω. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) διέπω, διευθύνω· κρίνω, ἐξετάζω· λαμβάνω εὐθύνας παρά τινος· ἐγκαλῶ, κατηγορῶ· τιμωρῶ· διορθόνω· στέλλω τι κατ' εὐθεῖαν πρός, παρέχω ἢ διατηρῶ ἀμετάβλητον, ἀσφαλίζω. » Οὖρον (» Ὄλβον) εὐθ., « Πίνδ., (παρβλ. Ὀρθόω). 2) (πθ.) ἀρέσκω. » Καὶ εὐθύνθη τὸ ῥῆμα ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, « Γρφ.

Εὐθυονειρία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Εὐθυόνειρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων καθαρὰ (ἀληθεύοντα) ὄνειρα.

Εὐθυόνυξ, υχος καὶ

Εὐθυόνυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσους (ὄχι κυρτοὺς) ὄνυχας.

Εὐθυπλοέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω ἴσια (κατ' εὐθεῖαν γραμμήν), δὲν ἀκολουθῶ τὰς λοξότητας τῶν παραλίων.

Εὐθύπλοια καὶ Εὐθυπλοΐα (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Εὐθυπλοκία (ἡ). ἴσιον πλέξιμον ἢ φάσιμον.

Εὐθύπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων (ἴσια κατ' εὐθεῖαν).

Εὐθύπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πνέων ἴσια (κατ' εὐθεῖαν). 2) ὁ ἀναπνέων μὲ εὐκολίαν, (παρβλ. Ὀρθόπνοος).

; Εὐθυπομπής, έος καὶ

Εὐθυπομπός (ὁ, ἡ), Π. ὁ πέμπων (ἄγων, ὁδηγῶν) τι κατ' εὐθεῖαν. » Αἰὼν —, « Πίνδ.

Εὐθυπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ ἴσια (τὸν ἴσιον δρόμον), ὑπάγω κατ' εὐθεῖαν.

Εὐθυπορία (ἡ). τὸ εὐθυπορεῖν, εὐθυδρομία.

Εὐθυπορικός, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος κατ' εὐθυπορίαν.

Εὐθύπορος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πόρως. Ὁ εὐθυπορῶν (εὐθυδρομῶν), (ἐν γέν.) ἴσιος. (κυρ. καὶ μτφορ.)

Εὐθυρρημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἴσια (ὀρθά· χωρὶς περιστροφάς, χωρὶς συστολήν· ἐκ τοῦ προχείρου).

Εὐθυρρημόνως, ἐπίρ. Μὲ εὐθυρρημοσύνην.

Εὐθυρρημοσύνη (ἡ). τὸ νά ἦνέ τις -

Εὐθυρρήμων [εὐθύς, ῥῆμα], ονος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἴσια (μὲ ἀκρίβειαν ἢ χωρὶς περιφράσεις [κοιν.] ὀρθὰ-κοφτὰ (τὴν ἀλήθειαν).

Εὐθύρριζος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων ἴσας (ὄχι σκολιάς) ῥίζας.

Εὐθύρριν καὶ Εὐθύρρις, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσην (ὄχι κυρτὴν) ῥῖνα.

Εὐθυρροέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥέω κατ' εὐθεῖαν, εἶμαι.

Εὐθύρροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων κατ' εὐθεῖαν, ὄχι σκολιός.

Εὔθυρσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κρατῶν ἢ ςολισμένος μὲ) ὡραῖον θύρσον.

Εὐθύς [ἰθύς], έος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Λοξός, Σκολιὸς κτλ., δηλ.) ἴσιος (κυρ. καὶ μτφορ.), ὀρθός, ἀληθής· (μτγν.) ἁπλοῦς, ἄκακος, εἰλικρινὴς κτλ. » Τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ, « Γρφ. » Τοῖς εὐθέσι πρέπει αἴνεσις, « αὐτ. » Τὸ εὐθύ τε καὶ τὸ ἐλεύθερον ἡ ἐκ νέου δουλεία ἀφῄρηται, « Πλάτ. » Εὐθεῖα δίκη, « Αχ. » Εὐθεῖα (ἐνν. γραμμή), « Μθμτκ., τὸ ἐναντ. τοῦ Καμπύλη. » Ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐθείας, « Πλβ., εἰς τὴν ἰδίαν γραμμὴν (σειράν.) » Εὐθεῖα (ἐνν. πτῶσις), « Γρμτ., ἡ Ὀνομαστική. (καὶ ἐπιρρηματικῶς) » Ἐκ τοῦ εὐθέος, « Θκ. Ἐκ τοῦ παραχρῆμα, (ἐπμ.) ἀπροσοχάστως. » Ἀπὸ τοῦ εὐθέος λέγειν, « αὐτ., ὁμιλεῖν ἐκ τοῦ προχείρου, χωρὶς περιστροφὰς καὶ περιφράσεις, χωρὶς συστολήν, μὲ εὐθύτητα, τὴν ἀλήθειαν. » Εὐθεῖα ὁδός, « Αχ. (ϗ ἐλλ.) » Καὶ τὴν εὐθεῖαν ἐπιδεικνυούσης, « αὐτ. (ὅθ. ἐπιρ.) » Ἐξ εὐθείας (ἢ) » Ἀπ' εὐθείας (ἢ) » Κατ' εὐθεῖαν (ἐνν. ὁδὸν ἢ γραμμήν), « Αξ., ἢ » Κατ' εὐθύ, « Αξ. ἴσια. » Μόνος δὲ ὁ ἱέραξ εἰς ὕψος κατ' εὐθὺ πέτεται, « Ὡραπ. ἴδε καὶ Εὐθύ. (ὅθ.

Εὐθύς, ἐπίρ. ἴσια κατ' εὐθεῖαν, ἤ· Ἀμέσως, ἐν τῷ ἅμα. παρευθύς. » Ἐς Πύλον εὐθὺς ἐλῶντα, « Ὅμ. » Τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ τοῦ Ποσειδωνίου εὐθὺς ἐπὶ τὴν γέφυραν, « Θκ. » Τὴν εὐθὺς Ἄργους κἀπιδαυρίας ὁδόν, « Εὐρ. » Κοιλίαν τοῦ στόματος ἐχομένην εὐθύς, « Ἀρστ. (καὶ μτνμ.) » Εὐθὺς ἐκ παίδων, « Ξεν. » Εὐθὺς νέοι ὄντες, « Θκ. (καὶ ἐπὶ παραδειγμ.) » Ὅρα δὲ πρῶτον ἐπὶ τῶν τεχνητῶν, οἷον εὐθὺς ἡ περιβόητος τοῦ κρατῆρος ἕδρα, « Πλ. (ϗ παραλλ.) » Εὐθὺς παραχρῆμα ὑπ' αὐτῶν ἐξελεγχθήσομαι, « Δμ. » Παραχρῆμα εὐθὺς τότε ἐτιμωρήσω ἂν τὸν ἀδικοῦντα, « Ἰσ. (ἴδε καὶ Εὐθέως καὶ παρβλ. Αὐτίκα).

Εὐθύσανος (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος μὲ ὡραίους θυσάνους (φούνταις, κρόσσια).

; Εὐθυσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω (Παρατηρῶ) τι ὡς -

Εὐθυσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ἴσια ἢ ἀκριβῶς·

Εὐθύστομος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ἴσιον στόμα ἢ στόμιον· (συνκδχ. καὶ μτφορ.) ὁμιλῶν περίτρανα ἢ ἴσια (μετὰ παῤῥησίας, τὴν ἀλήθειαν).

Εὐθυτενής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -τενῶς. = Ἰθυτενής, ἴσια τεντωμένος, ἴσιος.

Εὐθύτης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ εὐθέος, ἰσιάδα (κυρ. καὶ μτφορ.), ἁπλότης, εἰλικρίνεια, χρηστότης, τιμιότης.

Εὐθυτοκία (ἡ), δίκαιος (μέτριος) τόκος.

Εὐθύτοκος (ὁ, ἡ), = Ἀρτίτοκος, ἀρτιγέννητος.

Εὐθυτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω ἴσια.

Εὐθυτομία (ἡ). ἴσιον (κατ' εὐθεῖαν) κόψιμον.

Εὐθύτομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ κόπτων (προπαροξ.) κομμένος ἴσια. » Μήτε ἀνωφερῆ, μήτε κατωφερῆ, ἀλλ' εὐθύτομα, « Σχλ.

Εὐθυτόμως, ἐπίρ. Κατ' εὐθυτομίαν.

Εὐθύτονος (ὁ, ἡ), = Εὐθυτενής. ||. (οὐσ. πλθ.) Εὐθύτονα (τὰ), εἶδ. μηχανῆς πολεμικῆς τοξοβόλου, (ἴδε Παλίντονος).

Εὔθυτος (ὁ, ἡ). καλῶς (αἰσίως) θυσιασμένος, καλλιερημένος.

Εὐθυτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὐθὺν (ἴσιον) τράχηλον.

Εὐθύτρητος (ὁ, ἡ), [εὐθ. τιτράω]. ἴσια τρυπημένος. » Αὐλίσκος —, « Γαλ.

Εὐθύτριχος, γεν. (καὶ μτγν. ἀντὶ ὀνμς.) τοῦ Εὐθύθριξ.

Εὐθυφερής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἄγων ὁδηγῶν ἢ φερόμενος) κατ' εὐθεῖαν, (ἐν γέν.) ἴσιος.

; Εὐθύφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὐθὺν (ἴσιον, ὁμαλὸν) φλοιόν, (εἰς τὸν Θφρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐθὺς φλοιόν).

Εὐθυφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ ἢ Ὀδηγῶ τι [καὶ πθ.] Φέρομαι, Κινοῦμαι) κατ' εὐθεῖαν, εἶμαι εὐθυφερής.

Εὐθυφορία (ἡ). ἡ κατ' εὐθεῖαν φορὰ (κίνησις), (ἀντιθ. τῷ Κυκλοφορία).

Εὐθύφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὐθὲς (ὀρθόν, ὑγιὲς) φρόνημα. καλοθελητής (;)

Εὐθυῶνυξ, ώνυχος καὶ Εὐθυώνυχος (ὁ, ἡ), = Εὐθυόνυχος.

Εὐθυωρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὐθυπορέω, [ἐκ τοῦ

Εὐθυωρία (ἡ), = Εὐθυφορία, Εὐθυπορία, (ἐν γέν.) εὐθύτης. » Οἱ ἁρμάτειοι τροχοί, πόνῳ καμφθέντες, οὐδ' ἄν, εἴ τι γένοιτο, τὴν ἐξ ἀρχῆς δύναιντο ἀναλαβεῖν εὐθυωρίαν, « Πλ. » Κατ' εὐθυωρίαν, « Πλάτ., = Κατ' εὐθεῖαν, Ἀπ' εὐθείας [ἐκ τοῦ

Εὐθύωρος (ὁ, ἡ), [εὐθύς, ὥρα;], = Εὐθυφερής. ||. (εὔχρ. κυρ. τὸ οὐδ.) Εὐθύωρον, ἐπίρ. = Αὐθωρεί, ἀμέσως, ἐν τῷ ἅμα, παρευθύς, ἤ· κατ' εὐθεῖαν. » Εὐθυωρὸν θνήσκει, « Πρκ. » Ὁρῶσιν οὐκ εὐθύωρον, « Αἰλ.

; Εὐθώρηκος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἐνομίσθη ὀνμ. ἀντὶ τῆς γεν. τοῦ -

Εὐθώρηξ, ηκος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἁρματωμένος μὲ καλὸν θώρακα, καλὰ θωρακισμένος.

Εὐϊάζω, Μ. άσω, Π. = Εὐάζω.

Εὐϊακός [εὔϊος], ἡ, όν. Βακχικός.

Εὐϊάς, άδος (ἡ). ἡ ἀνήκουσα εἰς τὸν Εὔϊον, Βακχική. ||. (οὐσ.) = Εὐϊάς, Μαινάς.

Εὐίατος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἰάομαι]. εὐκολοϊάτρευτος.

Εὐίδρως, ω ϗ Εὐίδρωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἢ πολὺ ἱδρόνων.

Εὐίερος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐαγής, πανίερος.

Εὐίητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐίατος.

Εὐικέτευτος (ὁ, ἡ), = Εὐΐλατος.

Εὔικμος (ὁ, ἡ). καλὰ ποτισμένος (νοτισμένος), δροσερός.

Εὐϊλασία (ἡ). ἱλασμός, ἐξιλέωσις.

Εὐϊλατεύω, Μ. εύσω, (Γρφ.). Εἶμαι πολλὰ -

Εὐΐλατος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἱλάομαι]. εὐκόλως ἐξιλεούμενος, εὐμενής, μακρόθυμος, ἀμνησίκακος.

; Εὐϊματέω-ῶ, Εὐΐματος, = (ἢ ἐσφαλ. ἀντὶ) Εὐειμ.

Εὔϊνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'γιερὰς (δυνατὰς) ἶνας, νευρώδης.

Εὔϊος (ὁ, ἡ), [εὐοῖ]. ὁ ἀνήκων (ἀφιερωμένος) εἰς τὸν Βάκχον, Βακχικός, ἐνθουσιαστικός. ||. (οὐσ.) ἐπίθ. τοῦ Βάκχου.

Εὔϊππος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (τρέφων) καλοὺς ἵππους. ὁ καλῶς ἱππεύων, ἱππεὺς ἐπιτήδειος.

Εὐΐστιος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐέστιος.

Εὔϊστος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, † ἴσημι]. ὁ γνωρίζων τὰ καλά. » Πόθος —, « Πλ., φιλομάθεια ἀξιέπαινος.

Εὐΐσχιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰ ἰσχία. » Βοῦς —, « Ἱππιατρ.

Εὔϊχθυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) καλὰ καὶ πολλὰ ὀψάρια.

Εὐϊώτης, ου (ὁ) καὶ Εὐϊῶτις, ιδος (ἡ), Π. Εὐϊακός, Βακχικός.

Εὐκαής, έος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καιόμενος, καλὸς διὰ καύσιμον.

Εὐκαθαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καθαιρούμενος (καταστρεφόμενος).

Εὐκάθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καθαιρόμεμενος, εὐκολοκαθάριστος.

Εὐκάθεδρος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὔσσελμος καὶ Εὔεδρος.

Εὐκάθεκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως κατεχόμενος (ἐμποδιζόμενος, ἀναχαιτιζόμενος).

Εὐκαθοσίωτος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς (ἐπ' αἰσίοις ἢ μεγαλοπρεπῶς) καθωσιωμένος (ἀφιερωμένος), (ἐν γέν.) = Εὔιερος.

Εὐκαιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ Εὑρίσκω εὐκαιρίαν, ἀδειάζω. » Κατὰ μὲν τὸ παρὸν οὐκ ἔφασκεν εὐκαιρεῖν, « Πλβ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Καὶ οὐδὲ φαγεῖν ηὐκαίρουν, « Εὐαγγ. μεταχειρίζομαι τὸν καιρόν (τὴν εὐκαιρίαν) μου εἴς τι. ἔχω καλὸν (ἁρμόδιον) καιρόν, μὲ βοηθεῖ ὁ καιρός, (ὅθ.) » Εὐκαιροῦντες καὶ (μτ.) Εὐκαιρούμενοι τοῖς βίοις, « Πλβ., Αθ.. οἱ εὐκαιρότατοι.

Εὐκαίρημα (τὸ). τὸ γινόμενον ὑπό τινος ἐν καιρῷ (τῷ δέοντι).

Εὐκαιρία (ἡ). καλὸς (ἁρμόδιος) καιρὸς εἰς τὸ νὰ γένῃ τι· εὐπορία, εὐημερία. (ἐπὶ τόπ.) ἁρμοδιότης θέσεως (» Τὴν ἀρετὴν τῆς χώρας [τῆς Αἰγ.] καὶ τὰς κατὰ τὸν Νεῖλον εὐκαιρίας,« Διόδ.). (μτγ. ϗ ἀδχμ.) σχολή. » Ἢ ἀγροὶ ἢ οἰκίη . . ἢ τοιαῦτά τινα τὴν εὐκαιρίην ἡμῶν ὑποτέμνεται,« Ἱπποκρ. (συγχ. τῷ Εὐχέρεια).

Εὐκαίριμος, μτγν. καὶ σπν. ἀντί-

Εὔκαιρος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἐν καιρῷ (τῷ δέοντι) εὔθετος, εὔχρηστος, κατάλληλος. » Καιρὸς (» Πόλις)—,« Ἡρωδ., Πλδ. » Εὐκαίρων ὑδάτων γινομένων,« Θφρ. » Πώγωνος ἐν μάχῃ οὐκ ἔστιν εὐκαιροτέρα λαβή,« Ἀφρκ. ‖ (τὸ οὐδ.) Εὔκαιρον ἀείσας,« Ἐπγρ., ἐπίρ. ἀντί-

Εὐκαίρως, ἐπίρ. Ἐν καιρῷ (τῷ δέοντι)· ἐγκαίρως· εἰς θέσιν κατάλληλον·(ἐν γέν.) προσφόρως, καταλλήλως, = Καιρίως. » Πόλιν εὐκ. κειμένην, « Διόδ. » Μετὰ τὰ τρὶς ἑπτὰ ἔτη αἱ γυναῖκες εὐκ. ἔχουσιν ἤδη πρὸς τεκνογονίαν, « Ἀρστ. » Ὅταν τοὺς μισθοὺς εὐκ. μὴ λαμβάνωσι, Διόδ. » Παρακατέσχε τις τῶν ῥαβδούχων, φήσας οὐκ εὐκ. ἔχειν τὸν βασιλέα, « Πλδ., δὲν εὐκαιρεῖ.

Εὐκαλία, Εὔκαλος, Δ. ἀντὶ Εὐκηλία, Εὔκηλος.

Εὐκάματος (ὁ, ἡ), Π. ὀλίγον κοπιαστικός, εὔκολος. » Κάματος—, « Πλ. 2) ἀρκετὰ κοπιαστικός, ἐπίπονος ἢ φιλόπονος. » Χείρεσιν εὐκαμάτοις, « Π. Σιλ. » Ἄγρη—, « Νόνν., τῆς ὁποίας ὁ κάματος φέρει εὐχαρίστησιν. 3) καλοκαμωμένος. » Ἀψὶς—, « Π. Σιλ.

Εὐκάμπεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Εὐκαμπής, έος καὶ

Εὔκαμπτος (ὁ, ἡ). εὔμορφα (τεχνικὰ) λυγισμένος, ἢ εὐλύγιστος. » Ἄγκιστρον—,« Ἐπγρ. » Δρεπάνη—, « Ὀππ. » Ταῦρος τὰ κέρατα εὐκαμπής, « Ἀχ. » Ἵππου τράχηλος—, « Πλδ.

Εὐκαμψία (ἡ), = Εὐκάμπεια.

Εὐκάρδιος (ὁ, ἡ), = Εὔτολμος. 2) = Εὐστόμαχος, (Ἰταλ.) κορδιάλε.

Εὐκαρδίως, ἐπίρ. Εὐτόλμως.

Εὐκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. = Ἠϋκάρηνος.

Εὐκάρπεια (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐκαρπία.

Εὐκαρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ πολλοὺς καὶ καλοὺς καρπούς, εἶμαι εὔκαρπος, (συγχ. τῷ Ἐκκαρπέω).

Εὐκάρπησις, εως (ἡ), σπν. ἀντί-

Εὐκαρπία (ἡ). ἄφθονος καρποφορία.

Εὔκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων καλοὺς ϗ πολλοὺς καρπούς, πολλὰ καρποφόρος. 2) συντελῶν πρὸς εὐκαρπίαν. » Ἀὴρ—, « Θφρ.

Εὐκατάβλητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καταβαλλόμενος, εὐκολοκρήμνιστος.

Εὐκαταγέλαστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως γινόμενος καταγέλαστος.

Εὐκατάγνωστος (ὁ, ἡ). εὐκολοκατηγόρητος ἢ πολλὰ ἀξιοκατηγόρητος.

Εὐκατάγωγος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ καταιβάσῃ (νὰ χαμηλώσῃ). 2) (λιμὴν) ὅπου εὐκόλως δύναταί τις νὰ καταχθῇ (νὰ προσορμισθῇ).

Εὐκαταγώνιστος (ὁ, ἡ). εὐκολονίκητος.

Εὐκατάκαυστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως κατακαιόμενος.

Εὐκατακόμιστος (ὁ, ἡ). εὐκολοκαταίβατος. (μὲ αἰτ. προθετ.) εὐκατάφορος.

Εὐκατακράτητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κρατήσῃ (νὰ σταματήσῃ) ἢ νὰ κατεξουσιάσῃ

Εὐκάτακτος (ὁ, ἡ), [εὖ, κατάγνυμι], εὐκολοτσάκκιστος.

Εὐκατάληκτος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς καταλήγων (περατούμενος).

Εὐκατάληπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καταλαμβανόμενος (ἐννοούμενος), εὔληπτος. 2) (σπν· κυριολ.) εὐάλωτος εὐκολοκυρίευτος. » Τὰς ῥύμας διατειχίζουσιν, ἵνα μὴ εὐκατάληπτοι ὦσιν, « Ἡσυχ.

Εὐκατάλλακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-λλάκτως. = Εὐδιάλλακτος, εὐκολοφιλίωτος.

Εὐκατάλυτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ καταλυθῇ εὐκολοχάλαστος.

Εὐκαταμάθητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ μάθῃ μὲ ἀκρίβειαν (νὰ ἐννοήσῃ καλά), εὐκατάληπτος.

Εὐκαταμάχητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ καταπολεμήσῃ (νὰ κατατροπώσῃ).

Εὐκατάμικτος (ὁ, ἡ). εὔκολος πρὸς ἐπιμιξίαν, εὐπρόσιτος.

Εὐκατανόητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως κατανοούμενος, εὐκατάληπτος.

Εὐκατάνυκτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -νύκτως. Ὁ εὐκόλως κατανυγόμενος.

Εὐκαταπάλαιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται νὰ καταπαλαίσῃ τις, εὐκαταγώνιστος.

Εὐκατάπαυστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καταπαυόμενος (κατευναζόμενος).

Εὐκατάπληκτος (ὁ, ἡ), = Εὐκαταπτόητος.

Εὐκατάπρακτος (ὁ, ἡ), = Εὐκατόρθωτος.

Εὐκαταπράϋντος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ καταπραΰνῃ.

Εὐκατάπρηστος (ὁ, ἡ), [εὖ, καταπίμπρημι]. ὁ εὐκόλως πυρπολούμενος, εὐκατάκαυστος.

Εὐκαταπτόητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καταπτοούμενος (κατατρωμάζων [κοιν.] τὰ χάνων ἀπὸ φόβον).

Εὐκατάπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καταπίπτων.

Εὐκατάσβεστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ (κατα)σβεσθῇ.

Εὐκατάσειστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κατασείσῃ, εὐκατάπτωτος.

Εὐκατασήμαντος (ὁ, ἡ), [εὖ, κατασημαίνομαι]. εὐκολοβούλωτος, εὐκολοστημάδευτος.

Εὐκατάσκεπτος (ὁ, ἡ), [εὖ, κατασκέπτομαι]. εὐκολοπαρατήρητος.

Εὐκατασκεύαστος καὶ

Εὐκατάσκευος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως κατασκευαζόμενος.

†**Εὐκατάσκηπτος** (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐκατάσκεπτος.

Εὐκατάστατος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -στάτως. Καλὰ στημένος (καταστημένος), ἀσφαλής, μόνιμος.

Εὐκατάστρεπτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ καταστραφῇ.

Εὐκατάστροφος (ὁ, ἡ). εὔμορφα καταστρέφων (τελειόνων). » Φράσις—, « Ῥτρ.

Εὐκατάσχετος (ὁ, ἡ), = Εὐκάθεκτος. 2) = Εὔληπτος.

Εὐκατάτακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κατατάξῃ, εὐπερίγραπτος.

Εὐκατατόλμητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κατατολμήσῃ.

Εὐκατάτρεπτος (ὁ, ἡ), = Εὐκατάβλητος, Εὐκατάπτωτος.

Εὐκατατρόχαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κατατρέξῃ (καὶ μτφορ.) νὰ κατηγορήσῃ. (τόπος) ἐκτεθειμένος εἰς τὰς ἐπιδρομὰς (καταδρομὰς) τῶν ἐχθρῶν, εὐκολοπάτητος.

Εὐκατάτροχος (ὁ, ἡ), = Εὐκατάφορος.

Εὐκατάφλεκτος (ὁ, ἡ), = Εὐκατάπρηστος.

Εὐκαταφορία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Εὐκατάφορος (ὁ, ἡ), [εὖ, καταφέρω]. εὐόλισθος (πολλὰ ἐπιρρεπὴς) πρός.

Εὐκαταφρόνητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ήτως. Τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ καταφρονήσῃ, ποταπός, μηδαμινός. » Μηδ' ὑφ' ἑνὸς εὐκαταφρόνητος εἶναι, « Ξεν.,

Εὐκατάψευστος (ὁ, ἡ). κατὰ ἢ περὶ τοῦ ὁπ· εὐκόλως δύναταί τις νὰ ψευσθῇ (νὰ τὸν παραμορφώσῃ μὲ ψεύδη).

;**Εὐκατέακτος** (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὐκάτακτος. εὐκολοτσάκκιστος, (Ἀρτμδρ.).

Εὐκατέργαστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κατεργασθῇ (νὰ τελειοποιήσῃ· νὰ χωνεύσῃ. νὰ κατατροπώσῃ).

Εὐκατηγόρητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ κατηγορήσῃ ἢ (φιλοσοφ.) νὰ προσδιορίσῃ.

Εὐκατοίκητος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὔκτιτος.

Εὐκατόρθωτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -θώτως. Ὁ εὐκόλως κατορθούμενος, εὔκολος.

Εὐκάτοχος (ὁ, ἡ), = Εὐκάθεκτος.

Εὔκαυσος (καυτος), ου (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καιόμενος, καλὸς διὰ καύσιμον.

Εὐκέανος (-κέαστος, -κίατος), ου (ὁ, ἡ). Π. [εὖ, κεάζω]. εὐκολόσχιστος.

Εὐκέλαδος (ὁ, ἡ), Π. εὔηχος, εὔφωνος.

Εὔκεντρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀξὺ (δυνατὸν) κέντρον.

Εὐκέραος (ὁ, ἡ), Π. = Εὔκερως.

Εὐκέραστος (ὁ, ἡ), = Εὔκρατος.

Εὐκερδής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν καλὸν κέρδος, ἐπικερδής.

Εὐκερματέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἀρκετὰ κέρματα (ἄσπρα χρήματα), εἶμαι εὐκατάστατος.

Εὔκερως, ω (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλα καὶ εὔμορφα κέρατα. » Ἄγρα, « Σοφ., καλὸν κυνήγι κερασφόρων ζώων.

Εὐκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (εὔμορφον ἢ φρόνιμον) κεφάλι. 2) ὠφέλιμος διὰ τὸν κεφαλόπονον, (παρβλ. Εὐκάρδιος).

Εὐκηλήτειρα (ἡ), Π. [εὔκηλος]. ἡ καθησυχάζουσα (καταπραΰνουσα) εὐκόλως τινά. (μὲ γεν.) » Παίδων—, « Ἡσ.

Εὐκηλία (ἡ). ἡσυχία, πρᾳότης, ἀταραξία, [ἐκ τοῦ

Εὔκηλος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, κηλέω ἤ, ἕκηλος]. ἥσυχος, ἀτάραχος· ἀνενόχλητος· (ἐπὶ πραγμ.) ἀθόρυβος· (συνκδχ.) ἀδιάκοπος, ἀνεμπόδιστος.

Εὔκηλος (ὁ, ἡ), [εὖ, καίω]. καλὸς διὰ καύσιμον, ξηρός.

Εὐκήλως, ἐπίρ. Π. ἡσύχως.

Εὐκήπευτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως κηπευόμενος (καλλιεργούμενος).

Εὐκινησία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Εὐκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως καὶ ταχέως κινούμενος· (τρπ.) εὐερέθιστος, (ἐπμ.) ζωηρὸς ἀγχίνους, ἔξυπνος.

Εὔκισσος (ὁ, ἡ), Π. κατάφυτος (στολισμένος) ἀπὸ ὡραίους κισσούς.

Εὐκίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος μὲ ὡραίους κίονας (στύλους, κολώναις), (συνκδχ.) λαμπρός, μεγαλοπρεπής.

Εὔκλαδος (ὁ, ἡ). γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὔπτορθος.

Εὔκλαστος (ὁ, ἡ), [εὖ, κλάω]· εὐκολοτσάκκιστος.

Εὐκλεής καὶ Π. Ἐϋκλεής [εὖ, κλέος], έος (ὁ, ἡ), (ἡ αἰτ. Εὐκλεᾶ καὶ Π. Εὐκλέα ϗ πληθ. Εὐκλέας), = Εὔδοξος, ἔνδοξος.

Εὔκλεια καὶ **Εὐκλεία** καὶ **Εὐκλεία** (ἡ). λαμπρὸν (ἔνδοξον) ὄνομα, καλὴ ὑπόληψις (φήμη), εὐδοξία.

Εὐκλείη καὶ **Εὐκλεΐη** (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὔκλεια

Εὐκλεΐζω, Μ. ίσω, Π. δοξάζω, τιμῶ. εὐφημῶ, ἐγκωμιάζω.

Εὐκλειής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐκλεής.

Εὐκλεινός (ὁ, ἡ), Π. = Εὐκλεής, περικλεής.

Εὔκλειστος (ὁ, ἡ). ὁ κλειόμενος ἢ κλεισμένος καλά, (ἐν γέν. ἐπὶ θυρῶν) καλοκαμωμένος,

Εὐκλειῶς, Π. ἀντὶ-

Εὐκλεῶς, ἐπίρ. Ἐνδόξως.

Εὐκληΐς, ιδος ἢ ίδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔκλειστος.

Εὐκληματέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω καλὰ (εὐθαλῆ) κλήματα.

Εὐκληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐτυχῶ.

Εὐκλήρημα (τὸ). εὐτύχημα.

Εὐκληρία (ἡ). εὐτυχία.

Εὔκληρος (ὁ, ἡ). εὐτυχής, καλόμοιρος.

Εὔκλωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὔμορφα (εὐθαλῆ) κλωνάρια.

Εὔκλωστος (ὁ, ἡ). καλοκλωσμένος.

Εὔκμητος (ὁ, ἡ), Π. καλοκαμωμένος.

Εὔκναμπτος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Εὔγναμπτος.

Εὔκναπτος (ὁ, ἡ). καλὰ πλυμένος (λευκασμένος κτλ.) ὑπὸ κναφέως.

Εὔκνημις καὶ **Ἐΰκνημις**, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (φορῶν) καλὰς κνημῖδας.

Εὔκνημος καὶ Π. **Ἐΰκνημος** (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς κνήμας (ἄντζαις ἢ ἀκτῖνες τοῦ τροχοῦ). ‖. (οὐσ.) Εὔκνημον (τὸ) ἢ Εὔκνημος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, τὸ ἄλλ. Πολύκνημον.

Εὔκνιστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως κνιζόμενος (γαργαλιζόμενος, ἐρεθιζόμενος), εὐαίσθητος.

Εὐκοίλιος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Δυσκοίλιος, δηλ.) εὔκολος πρὸς (ἢ εὐκολύνων τὴν) κένωσιν τῆς κοιλίας.

Εὐκοινόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, κοινός, μῆτις]. ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι διὰ κοινῆς σκέψεως (ἐπμ.) πρὸς καλὸν τοῦ κοινοῦ. » Ἀρχὰ—, « Αἰσχλ., ἡ κοινοβουλευτική.

Εὐκοινωνησία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Εὐκοινώνητος (ὁ, ἡ). εὔκολος πρὸς κοινωνίαν (σχέσιν, συναναστροφήν, ἐπιμιξίαν). (ἐπὶ πραγμ.) = Εὐμετάδοτος.

Εὐκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Καλοκοιμοῦμαι.

Εὐκολία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις εὔκολος (καλόγνωμος κτλ.).

Εὐκόλλητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ κολληθῇ, εὐκολοκόλλητος.

Εὔκολλος (ὁ, ἡ). ὁ κολνῶν καλά, ἁρμόδιος διὰ κόλλημα.

Εὔκολος (ὁ, ἡ), [εὖ, κόλον]. (κατὰ λέξ.) ὁ εὐχαριστούμενος εἰς κάθε λογῆς τροφήν, (ὅθ. ἐν γέν.) καλόγνωμος, εὐκολοοικονόμητος· (καὶ σωματ.) ἐλαφρός, εὐκίνητος, ἔξυπνος· (ἐπὶ πραγμ.) εὐκατόρθωτος, ὄχι δύσκολος.

Εὔκολπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ σχηματίζων καλὸν κόλπον. » Κύπρις —, « Χρσδλ. Φάληρον (» Αἶνον)—,« Ἀρχέστρ., Ἐπγρ.

Εὐκόλυμβος (ὁ, ἡ), ὁ κολυμβῶν καλά, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ((ἢ διὰ) κολύμβημα.

Εὐκόλως, ἐπίρ. Μὲ εὐκολίαν.

†**Εὐκομάω**(-έω), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὖ κομάω (-έω).

Εὐκόμης, ου (ὁ), = Εὔκομος.

Εὐκομιδής, έος καὶ

Εὐκόμιστος (ὁ, ἡ). καλὰ περιποιημένος.

Εὔκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν κόμην (εὔμορφα μαλλιὰ ἢ φύλλα ἢ πολὺ καὶ καλὸν μαλλί).

Εὐκομόων, ωσα, ων, Π. ἀντὶ Εὔκομος.

Εὔκομπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν κρότον (κόμπον), βροντῶν δυνατά.

Εὐκοπία (ἡ). εὐκολία, [ἐκ τοῦ

Εὔκοπος (ὁ, ἡ), ὁ κοπιάζων μὲ εὐκολίαν ἢ ἀπαιτῶν (γινόμενος μὲ) ὀλίγον κόπον, (ἐν γέν.) = Εὔκολος.

;**Εὐκοπρώδης**, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ καλὴν κόπρον.

Εὐκόπως, ἐπίρ. Μὲ ὀλίγον κόπον, Εὐκόλως.

Εὐκόρυθος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, κόρυς]. ὁ φορῶν λαμπρὰν (εὔμορφην) περικεφαλαίαν.

Εὐκόρυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λήγων εἰς) καλὴν κορυφήν. (μτνμ.) » Περίοδος—, « Δ. Ἁλ., ἴδε Εὐκατάστροφος.

Εὐκοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι ἢ Ὁμιλῶ εὐκόσμως, εἶμαι εὔκοσμος (χρηστοήθης, κόσμιος).

Εὐκόσμητος (ὁ, ἡ). καλῶς (εὐπρεπῶς) κεκοσμημένος, (κοιν.) καλοσυγυρισμένος.

Εὐκοσμία (ἡ). εὐπρέπεια, (τρπ.) κοσμιότης εὐταξία.

Εὐκοσμίως, ἐπίρ. = Εὐκόσμως.

Εὔκοσμος (ὁ, ἡ), = Εὐκόσμητος, Εὐπρεπής, καλοστολισμένος, καλοσυγυρισμένος, (τρπ.) κόσμιος, χρηστοήθης, εὔτακτος.

Εὐκόσμως, ἐπίρ. Μὲ εὐκοσμίαν, εὐπρεπῶς, (τρπ.) κοσμίως.

Εὔκουρος (ὁ, ἡ), Π, καλὰ (βαθειὰ) κουρευμένος, (συνκδχ.) πανοῦργος, τριμμένος.

Εὐκράδαντος (ὁ, ἡ), [εὖ, κραδαίνω], = Εὔσειστος.

Εὐκραδία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Εὐκράδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς (εὐθαλεῖς) κράδας, ἢ 2) Π. ἀντὶ Εὐκάρδιος.

Εὐκραής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔκρατος, μέτριος (κυρ. ἐπὶ ἀνέμ.).

Εὔκραιρος, η ἢ ος, ον, Π. [εὖ, κραῖρα], = Εὔκερως, μὲ καλὰ κέρατα (καὶ μτνμ. ἐπὶ πολεμ. πλοίων) μὲ ἰσχυρὸν ἔμβολον.

Εὐκράς, ᾶτος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐκραής, εὔκρατος. 2) εὔμικτος. » Οὐ πολλοῖς εὐκράς, εἰς ἑνὶ συμφέρομαι, « Ἐπγρ.

Εὐκρασία (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικόν) τοῦ εὐκράτου.

Εὐκρατοποσία (ἡ). τὸ νὰ πίνῃ τις εὔκρατον (χλιαρόν, συγκερασμένον) τὸ ποτόν.

Εὔκρατος (ὁ, ἡ), [εὖ, κεράννυμι]. καλὰ συγκερασμένος, μέτριος (κυρ. ϗ μτφορ.)

Εὐκρατῶς [εὖ, κράτος], ἐπίρ. Μὲ δύναμιν, στερεά, δυνατά. » Ξύλον εὐκρατῶς ἔχω, « Ἀρστ, 'τὸ κρατῶ καλὰ ('γιερά).

Εὐκράτως, καὶ

Εὐκραῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐκρασίαν, μετρίως.

Εὔκρεκτος καὶ **Ἐΰκρεκτος** (ὁ, ἡ). Π. [εὖ, κρέκω], = Εὔκροτος. » Κιθάρα, « Ἐπγρ. 2) = Εὐκρότητος. » Μίτος—, « Ἐπγρ., κρουστὸν πανί.

Εὐκρήδεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν εὔμορφον κρήδεμνον (κεφαλόδεμα).

Εὔκρημνος (ὁ, ἡ), Π. γεμάτος κρημνούς.

Εὔκρηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς καὶ καλὰς κρήνας (βρύσαις).

Εὐκρήπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (φορῶν) καλὰς κρηπῖδας ἢ· θεμελιωμένος ἐπάνω εἰς λαμπρὰν κρηπῖδα.

Εὔκρητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὔκρατος.

Εὔκριθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καρποφορῶν) πολὺ καὶ καλὸν κριθάρι.

Εὐκρίνεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ εὐκρινοῦς, σαφήνεια.

Εὐκρινέω-ῶ, Μ. ήσω. Διακρίνω ἀκριβῶς, ἐκλέγω (ἐξετάζω) ἀνηκόντως, ξεχωρίζων βάλλω εἰς τὴν ἀνήκουσαν τάξιν, (εὐχρηστότ. τὸ) Διευκρινέω.

Εὐκρινέως, Ἰων. ἀντὶ Εὐκρινῶς.

Εὐκρινής, έος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ διακρίνῃ, σαφής, καθαρός. (συνκδχ.) βαλμένος εἰς τάξιν. (ἰατρ. ἐπὶ νοσημ.) εὐδιάγνωστος, (ἐπὶ ἀσθεν.) εὑρισκόμενος εἰς ἀνάρρωσιν. (κατ' εὐφημ.) ὁ ἀποθανών.

Εὐκρινῶς, ἐπίρ. Διακεκριμένως, (ὅθ.) σαφῶς, καθαρῶς.

Εὐκρισία (ἡ). ὀρθὴ κρίσις, διάκρισις.

Εὔκριτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ κριθῇ (νὰ ξεδιαλυθῇ), σαφής, εὐκρινής, εὐδιάγνωστος.

Εὐκρόκαλος (ὁ, ἡ), Π. γεμάτος χαλίκια (κροκάλας). » Αἰγιαλὸς—, « Ἐπγρ.

Εὐκρόταλος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπὶ μουσικ. ὀργ.) = Εὔηχος.

Εὐκρότητος (ὁ, ἡ), Π. καλοδουλευμένος (διὰ τῆς σφυρηλασίας), καλοφθειασμένος. 2) περίφημος, πολυθρύλλητος.

Εὔκροτος (ὁ, ἡ), ϗ ἐπίρ. -κρότως. Ὁ κάμνων μέγαν ἢ εὐάρεστον κρότον, εὔηχος.

Εὔκρουστος (ὁ, ἡ), = Εὐκρότητος, (μτνμ.) εὐσύνοπτος, εὔθηκτος.

Εὔκρυπτος καὶ

Εὐκρυφής, έος (ὁ, ἡ). καλὰ κρυμμένος ἢ εὔκολος νὰ κρυφθῇ.

†**Εὐκτάζομαι** [εὐκτός], Μ. άσομαι. Εὔχομαι συνεχῶς.

Εὐκταῖος, α, ον, = Εὐκτός, εὐχῆς ἄξιος, ἐπιθυμητός. 2) Π. ὁ γινόμενος ἐν εἴδει εὐχῆς, ἢ· πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποτείνεται ἡ εὐχή. » Θέμις εὐκταία, « Εὐρ., (καὶ πληθ.) » Τὰ εὐκταῖα, « Αἰσχλ., ἀντὶ Αἱ εὐχαί.

Εὐκταίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον εὐκταῖον.

Εὐκτέανος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐκτ[illegible]

Εὐκτέον, θετ. τοῦ Εὔχομαι.

Εὐκτήδονος καὶ

Εὐκτήδων, ονος (ὁ, ἡ). (ξύλον) τοῦ ὁποίου αἱ κτηδόνες (αἱ ἶνες) εἶνε ὁμαλαί, (ἐπμ.) εὔσχιστον.

Εὐκτημοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Εὐκτήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ κτήματα, πλούσιος.

Εὐκτηριάζω, Μ. άσω. Εὔχομαι (Προσεύχομαι) εἰς εὐκτήριον.

Εὐκτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὰς εὐχὰς (εἰς τὰς προσευχάς). ‖. (οὐσ.) Εὐκτήριον (τὸ). μέρος (δωμάτιον) προσδιωρισμένον διὰ τὴν προσευχήν.

Εὔκτητος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, κτάομαι]. ὁ καλῶς ἀποκτηθείς ἢ εὐκολοαπόκτητος. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Εὐκτήμων.

Εὐκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἐκφράζων (σημαίνων) εὐχήν, (ὅθ.) »Εὐκτική (ἔγκλισις), « Γρμτ.

Εὐκτικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει εὐχῆς. (γρμτ.) κατ' εὐκτικὴν ἔγκλισιν.

Ἐΰκτίμενος καὶ (ἅπαξ μόνον) Εὐκτίμενος, η, ον, Π. καλοκτισμένος· καλοκατοικημένος, (παρβλ. Εὐναιόμενος).

Εὔκτιστος καὶ Π. Ἐΰκτιστος (ὁ, ἡ), = Ἐΰκτίμενος.

Εὐκτός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κτῶς. Ὁ κατ' εὐχὴν γινόμενος ἢ, εὐχῆς ἄξιος, εὐκταῖος, ἐπιθυμητός.

Ἐϋκτυπέων, ουσα, ον, Π. ὁ ἀντηχῶν (βοΰζων) δυνατά.

Εὐκυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὐτυχὴς εἰς τὸ παίξιμον τῶν κύβων, (κοιν.) μὲ τρέχει τὸ 'ζάρι.

Εὔκυκλος (ὁ, ἡ). καλῶς (ἀκριβῶς, ἐπιτηδείως) στρογγυλευμένος, καλοκαμωμένος. (Π. ἐπὶ ἁμάξ.) εὔτροχος.

Εὐκύκλωτος (ὁ, ἡ). ὁ κυκλοφορῶν ἢ περιστρεφόμενος εὐρύθμως περί τι. (ἐν γέν.) = Εὔκυκλος.

Εὐκύλιξ, ικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἁρμόζων εἰς τὴν κύλικα (εἰς τὸ ποτῆρι, [καὶ συνκδχ.] εἰς συμπόσιον).

Εὐκύλιστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -λίστως. Καμωμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ τὸν κυλίῃ τις εὐκόλως.

Εὐκύμαντος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου γίνονται μεγάλα κύματα. (συνκδχ. καὶ τρπ.) εὐερέθιστος, εὐκατάφορος.

Εὔκωπος (ὁ, ἡ), = Εὐήρετμος.

Εὐλάβεια (ἡ). τὸ ἦθος (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ εὐλαβοῦς, συστολή· προσοχὴ κτλ. »Ἡ εὐλάβεια σώζει πάντα, « Ἀρςφ. »Ἡ τῶν ἄλλων ὑμῶν εὐλάβεια καὶ τὸ τούτου θράσος, « Δμ. »Εὐλάβειαν ἔχων μή τι γένος ἀϊστωθείη, « Πλάτ. »Διὰ τὴν πρὸς τὸ θεῖον εὐλάβειαν, « Διόδ.

Εὐλαβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι καὶ ηθήσομαι. Φέρομαι εὐλαβῶς, συστέλλομαι, φυλάττομαι, προσέχω. φοβοῦμαι, ὑποπτεύω. (μὲ αἰτ. ἐλλ.) »Εὐλαβοῦ τὰς διαβολάς, « Ἰσκρ. »Εὐλαβοῦ τὰς ἐν τοῖς πότοις συνουσίας, « αὐτ. »Περικλῆς, νέος ὤν, σφόδρα τὸν δῆμον εὐλαβεῖτο, « Πλ. »Λέγω τάδ', οὐδὲν οὐδέν' εὐλαβουμένη, « Εὐρ. »Εὐλαβούμενοι τὰς μυίας, κρύπτουσιν ἑαυτούς, « Ἀρςτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) »Εὐλαβοῦμαι πεσεῖν, « Σοφ. (καὶ ἀναλελυμ.) »Εὐλαβούμενος ὅπως μὴ ἐγὼ οἰχήσωμαι, « Πλάτ. (καὶ ἀπολ.) »Ὁ φοβούμενος Κύριον οὐ μὴ εὐλαβηθήσεται, « Γρφ. [ἐκ τοῦ

Εὐλαβὴς [εὖ, λαμβάνω], έος (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) ὁ εὐκόλως πιανόμενος ἢ εὔκολος νὰ πιασθῇ. »Ὁ μὲν Πλοῦτος λεῖος καὶ ὀλισθηρὸς καὶ δυσκάθεκτος, οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν· ἡ Πενία δ' ἔμπαλιν ἰξώδης τε καὶ εὐλαβής, « Αχ. (ὅθ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) προμηθής, προσεκτικός, συνεςαλμένος. (ἐκκλησ.) ἔχων σέβας πρὸς τὰ θεῖα. »Καὶ ἅμα τὴν φύσιν εὐλαβὴς ὤν, ὑπεστέλλετο, « Φιλ. »Ἐναντίον τῷ θαῤῥαλέῳ τὸ εὐλαβές, « Ἐπίκτ.

Εὐλαβητέον, θετ. τοῦ Εὐλαβέομαι.

Εὐλαβητικός, ἡ, όν. Προσεκτικός, προνοητικός.

Εὐλαβίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ εὐλάβεια.

Εὐλαβῶς, ἐπίρ. (κυρ.) Εἰς τρόπον ὥςε νὰ πιάνεταί τι καλῶς. »Τὰς φιάλας εὐλαβῶς τοῖς συμπόταις προσφέροντες, « Πλδ. 2) (συνήθ. τρπ.) Μὲ προσοχήν, μὲ συστολήν, μὲ εὐλάβειαν. »Φύσει δεισιδαίμων ὑπάρχων καὶ διὰ τὴν ἐν τῷ ςρατοπέδῳ νόσον εὐλαβῶς διακείμενος, « Διόδ.

†Εὐλαγής, ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐγλαγής.

Εὐλάζω, Μ. άσω. Εἶμαι γεμάτος εὐλὰς (σκώληκας).

;Εὐλάσσω [αὖλαξ], Μ. άξω, Δ. ἀροτριῶ, ὀργόνω.

Εὐλάϊγξ, ϊγγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔλιθος.

;Εὐλάκα [αὖλαξ], ας (ἁ), Δ. ὕννι ἢ ἄροτρον.

Εὔλαλος (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν εὔκολα καὶ εὔμορφα, εὔγλωττος. 2) (ἐνίοτε) πολύλογος, φλύαρος.

Εὐλαμπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς (μὲ εὐάρεστον λάμψιν) λάμπων. »Χρυσὸς —, « Μάξ.

Εὐλάχανος (ὁ, ἡ), Π. κατάφυτος μὲ πολλὰ καὶ καλὰ λάχανα (λαχανικά).

Εὐλέαντος καὶ

Εὐλείαντος (ὁ, ἡ), [εὖ, λειαίνω]. εὔκολος νὰ τριφθῇ (καὶ συνκδχ.) νὰ γένῃ λεῖος (ὁμαλός), εὐκολοκοπάνιστος· εὐκολοχώνευτος.

Εὔλειμος καὶ

Εὐλείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (περιέχων) καλοὺς λειμῶνας (εὔμορφα λειβάδια).

Εὐλείωτος (ὁ, ἡ), = Εὐλείαντος.

;Εὔλεκτος (ὁ, ἡ), = Εὔφωνος, εὔηχος.

Εὔλεκτρος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, λέκτρον]. ὁ προξενῶν ἢ ἀπολαμβάνων εὐτυχῆ γάμον.

Εὐλέπιστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ λεπισθῇ (νὰ καθαρισθῇ).

;Εὔλευκος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκλευκος.

Εὐλεχὴς [εὖ, λέχος], έος (ὁ, ἡ), = Εὔλεκτρος.

Εὐλή (ἡ), [εἴλω, εἰλέω]. σκωλῆκι (κυρ. σεσηπότος κρέατος, πληγῆς κτλ.).

Εὔληκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λήγων (παύων, τελειόνων) ὀγλίγωρα.

Εὐληματέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω γενναῖον λῆμα (φρόνημα), εἶμαι εὔτολμος.

†Εὐληνής, έος καὶ

†Εὔληνος (ὁ, ἡ), [εὖ, λῆνος], = Εὔειρος.

Εὔληπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λήπτως. [εὖ, λαμβάνω]. Εὔκολος νὰ πιασθῇ (καὶ τρπ.) νὰ ἐννοηθῇ, εὐκατάληπτος.

Εὔληρα (τὰ), Π. [εἰλέω]. ἡνία, χαλινάρια· λωρία.

Εὐλίβανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (παράγων ἢ καπνιζόμενος μὲ) πολὺ λιβάνι.

Εὔλιθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ κτισμένος μὲ καλοὺς λίθους.

Εὐλίμενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν λιμένα ἢ πολλοὺς καὶ καλοὺς λιμένας.

Εὐλιμενότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνε τόπος τις εὐλίμενος.

Εὐλιπής, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ παχὺς ἢ λιγδερός.

Εὐλιτάνευτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως διὰ λιτανειῶν (παρακλήσεων) ἐξιλεούμενος, εὐδυσώπητος.

Εὐλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὖ λέγω, εὐφημῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω. (ἐκκλησ.) εὐλογῶ.

Εὐλογητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ εὐλογεῖν, ἐγκωμιαστικός, ἐπαινετικός. »Δεῖ τὸν σπουδαῖον ἄνδρα εὐλογητικὸν εἶναι καὶ μὴ σκωπτικόν, « Εὐστάθ.

Εὐλογητός, ἡ, όν. Ἄξιος εὐλογίας (ἐπαίνων, εὐφημίας), εὐλογημένος.

Εὐλογία (ἡ). τὸ εὐλογεῖν, ἔπαινος, ἐγκώμιον, εὐφημία· δοξολογία. (ἐκκλησ.) ἡ διδομένη παρὰ τῶν ἱερέων ἢ τῶν γονέων εὐχή. ὁ ἅγιος ἄρτος, ἡ θεία κοινωνία, (παρβλ. Εὐχαριστία). (ἐνίοτε) ἐλεημοσύνη. (κατ' ἐκτ.) ἀφθονία. »Γῆ μεταλαμβάνει εὐλογίας ἀπὸ τοῦ θεοῦ, « Γρφ. »Ὁ σπείρων ἐπ' εὐλογίαις, ἐπ' εὐλογίαις καὶ θερίσει, « αὐτ.

Εὐλογιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι μὲ φρόνησιν, σκέπτομαι ὀρθῶς.

Εὐλογιστία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Εὐλόγιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -γίςως. Ὁ λογιζόμενος (σκεπτόμενος, κρίνων τὰ πράγματα) ὀρθῶς, στοχαστικός, φρόνιμος. 2) εὐκολολογάριαστος ἢ καλολογαριασμένος· (τρπ.) περὶ τοῦ ὁπ. ἐσκέφθη τις καλῶς.

Εὐλογοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι (νὰ φαίνεται) εὔλογον, δικαιολογῶ.

Εὔλογος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι μετὰ λόγου, στηριζόμενος εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον· πιθανός. »Τὸ εὔλογον, « Ἀκαδημ., ἡ πιθανότης. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) »Ἐκ τῶν εὐλόγων, « αὐτ., καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας, κατὰ τὰ φαινόμενα. 2) (σπν. καὶ ἀδκμ.) ἀντὶ Εὔλαλος, (ὅθ.) »Οὐκ εὔλογος πέφυκα (λέγει ὁ Μωϋσῆς), « Εὐσ.

Εὐλογοφάνεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

Εὐλογοφανής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -φανῶς. Ὁ φαινόμενος (ὁμοιάζων) εὔλογος, πιθανός.

;Εὐλογχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Εὔλογχος (ὁ, ἡ), [εὖ, λαγχάνω], = Εὔκληρος, εὐτυχής.

Εὐλογωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀνομάζω τι μὲ καλὸν (εὔφημον) ὄνομα.

Εὐλόγως, ἐπίρ. Μὲ λόγον, κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον.

Εὐλοέτειρα (ἡ), Π. πόλις ἡ ἔχουσα καλὰ λουτρά.

Εὐλοιδόρητος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναται ἕκαστος νὰ λοιδορήσῃ.

†Εὐλουσία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐλυσία.

Εὔλοφος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ὡραῖον λόφον (περικεφαλαίας). 2) ὁ ἔχων ὡραίους λόφους (κορυφάς). 3) ὁ ἔχων εὔκαμπτον λόφον (τράχηλον), εὐπειθής, εὐάγωγος,

ἥμερος, ἢ μὴ βαρύνων τὸν τράχηλον, εὔκολος, (ἀντιθ. τῷ Δύσλοφος).

Εὐλόφως, ἐπίρ. Εὐπειθῶς, εὐκόλως.

Εὔλοχος (ὁ, ἡ), Π. ἡ εὐκολύνουσα τοὺς λόχους (τοὺς τοκετούς, τὰς λεχωνείας).

Εὐλύγιστος (ὁ, ἡ), εὐκολολύγιστος, εὔκαμπτος.

Εὐλύρας, α, Δ. ἀντὶ Εὐλύρης, ου καὶ

Εὔλυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν (εὔηχον, ἢ παίζων καλὰ τὴν) λύραν.

Εὐλυσία (ἡ). εὐκολία εἰς τὸ λύσιμον. »Κοιλίας—, « Κικ., εὐκοιλιότης, [ἐκ τοῦ

Εὔλυτος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.)-λύτως. Εὔκολος νὰ λυθῇ. (συνκδχ.) ἕτοιμος, πρόχειρος.

Εὐμάθεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Εὐμαθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μανθάνων (ἐννοῶν) ἢ μανθανόμενος, εὐδίδακτος. »Οὕτω γὰρ ἄν μοι μάλιςα ὑπολαμβάνω τοὺς λόγους εὐμαθεῖς γενέσθαι, « Αἰσχ.

Εὐμαθία (ἡ), = Εὐμάθεια.

Εὐμαθῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ὥστε νὰ μανθάνῃ τις ἢ νὰ μανθάνηταί τι μὲ εὐκολίαν. »Ὡς ἂν εὐμαθῶς ἔχῃ πᾶσι τὰ βιβλία, « Ἀρτμδ.

Εὐμάχης, εος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Εὐμήκης.

Εὐμάλακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ μαλάξῃ (νὰ μαλακώσῃ), (μτφορ.) εὐδυσώπητος.

Εὔμαλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ κατεσκευασμένος ἀπὸ καλὸν μαλλί.

Εὔμαλος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Εὔμηλος.

Εὐμάραθος (ὁ, ἡ), Π. κατάφυτος ἀπὸ μάραθον.

Εὐμάραντος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως (ταχέως) μαραινόμενος.

Εὐμάρεια (ἡ), = Εὐχέρεια· εὐκολία· εὐκαιρία· εὐαρμοστία· ἀφθονία κτλ. »Οὐκ εὐμαρείᾳ χρῶμαι, « Σοφ., δὲν εὐκολύνομαι εἴς τι, στενοχωροῦμαι. 2) (κατ' εὐφημ.) = Ἀφόδευσις, Ἀπόπατος. »Σκιδνάμεναι πρὸς εὐμαρίην, « Ἡρ., πρὸς χρείαν των.

Εὐμαρέως, Ἰων. ἀντὶ Εὐμαρῶς.

Εὐμαρὴς [εὖ, μάρη], έος (ὁ, ἡ), (κατὰ λέξ.) = Εὐχερής, εὔκολος.

Εὐμαρίζω, Μ. ίσω. Εὐκολύνω.

Εὐμαρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐμάρεια.

Εὐμαρὶς ιδος ἢ ίδος (ἡ). εἰδ. ὑποδήματος, (Τουρκ.) παποῦτσι (συρτὸν) ἢ τερλίκι, (Γαλλ.) pantoufle.

Εὐμαρῶς, ἐπίρ. Εὐχερῶς, εὐκόλως.

Εὔμαχος (ὁ, ἡ). εὐκολοπολέμητος.

Εὔμεγας, εὐμεγάλη, εὔμεγα. Πολλὰ μεγάλος ἢ = τῷ

Εὐμεγέθης, εος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ (δηλ. ὄχι ὀλίγον ἢ μήτε πολὺ μήτε ὀλίγον) μεγάλος ἢ ὑψηλός, μεγαλούτσικος.

Εὐμεθάρμοστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μεθαρμοζόμενος (μεταβαλλόμενος πρὸς τὰς περιστάσεις), Νικ. Χων.

Εὐμεθόδευτος (ὁ, ἡ), = Εὐμέθοδος.

Εὐμεθοδικῶς, ἐπιρ. = Εὐμεθόδως.

Εὐμέθοδος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων τι ἢ γινόμενος-

Εὐμεθόδως, ἐπίρ. Μὲ καλὴν (εὔκολον) μέθοδον, μεθοδικῶς.

Εὐμέθυστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μεθύων.

Εὐμειδής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γλυκὰ χαμογελῶν (μειδιῶν), ἱλαρός, πρόσχαρος.

Εὐμείλικτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μειλισσόμενος (ἐξιλεούμενος), εὐδυσώπητος.

Εὐμέλανος (ὁ, ἡ), Π. βαμμένος (γραμμένος) μὲ καλὴν ἢ πολλὴν μελάνην.

Εὐμέλεια (ἡ). μελῳδία, ἁρμονία. 2) συμμετρία τῶν μελῶν (τοῦ σώματος), [ἐκ τοῦ

Εὐμελὴς [εὖ, μέλος], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (ὑγιῆ ἢ σύμμετρα) μέλη, (ἦχος) γλυκύς, μελῳδικός. »Πότερον προαιρετέον μᾶλλον τὴν εὐμελῆ μουσικὴν ἢ τὴν εὔρυθμον, « Ἀρςτ. 2) (τρπ.) = Εὐάρμοστος. »Συμπότης—, « Πλδ.

Εὐμελίας ἢ Εὐμέλιος, ου (ὁ), γρμτ. ἑρμην. τοῦ Ἐϋμμελίης.

Εὐμελιτέω(ττέω);-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἀφθονίαν μέλιτος ἢ μελισσῶν. »Ἐὰν εὐμελιτῇ τὰ σμήνη, « Ἀρςτ., ἂν ἦν' εὐτυχισμένα τὰ μελίσσια.

Εὐμελῶς, ἐπίρ. Μελῳδικῶς· (τρπ.) εὐρύθμως· (ἐν γέν.) ἡδέως, εὐαρέστως.

Εὐμένεια (ἡ). τὸ ἦθος (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ εὐμενοῦς, ἀγαθότης, καλοκἀγαθία, συμπάθεια κτλ.

;Εὐμενέτειρα (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐγενέτειρα, ἢ 2) θηλ. τοῦ -

Εὐμενέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Εὐμενής.

Εὐμενέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὐμενής, φέρομαι εὐμενῶς.

Εὐμενέως, Ἰων. ἀντὶ Εὐμενῶς.

Εὐμενὴς [εὖ, μένος], έος (ὁ, ἡ). καλῆς διαθέσεως, εὐεργετικός, καλοκἄγαθος. καλοθελητής. (ἐπὶ πραγμ.) ὠφέλιμος· ἀναπαυτικός, εὔκολος. »Καὶ ἡ τραχεῖα τοῖς ποσὶν ἁμαχεὶ ἰοῦσιν εὐμενεστέρα, « Ξεν. »Φλοιὸς μαλακὸς καὶ εὐμενής, « Θφρ. »Ἡ πεύκη εὐμενὴς πᾶσι τοῖς ὑποφυτευομένοις, « αὐτ. »Τὸ κασόριον εὐμενέστερον πιεῖν τε καὶ χρίσασθαι, « Ἱπποκρ.

Εὐμενία (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐμένεια.

Εὐμενίδες (αἱ). αἱ εὐμενεῖς (ἀντὶ Δυσμενεῖς) θεαί, (κατ' εὐφημ. ἢ ἀντίφρ.) αἱ Ἐριννύες.

Εὐμενίζω καὶ (μσ.) Εὐμενίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ εὐμενής, ἐξιλεόνω.

Εὐμενικός, ἡ, όν. Ἴδιος εὐμενοῦς, εὐνοϊκός. 2) Φύσει εὐμενὴς (καλοκἄγαθος).

Εὐμενῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐμένειαν.

Εὐμέριστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ μερισθῇ, εὐκολομοίραστος.

Εὐμεταβλησία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Εὐμετάβλητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-βλήτως. Ὁ εὐκόλως μεταβαλλόμενος (ἀλλοιούμενος).

Εὐμετάβολος (ὁ, ἡ) = Εὐμετάβλητος.

Εὐμετάγωγος (ὁ, ἡ)· εὐμετακίνητος· (τρπ.) εὐμεταπόριστος.

Εὐμετάδοτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μεταδίδων ἢ μεταδιδόμενος, μεταδοτικός, ἐλευθέριος.

Εὐμετάθετος καὶ

Εὐμετακίνητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μετατιθέμενος (μετακινούμενος, μετατοπιζόμενος), (τρπ.) εὐμετάβλητος, εὐμετάπειστος.

Εὐμετακόμιστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μετακομιζόμενος (μεταφερόμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον).

Εὐμετακύλιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις κυλίων νὰ μετατοπίσῃ. (ἐπμ.) = Εὐμετάθετος.

Εὐμετάπειστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ μεταπεισθῇ (νὰ μεταβάλῃ γνώμην, σκοπόν, φρόνημα).

Εὐμεταποίητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μεταποιούμενος (γινόμενος κατ' ἄλλον τρόπον), εὐμετάβλητος.

Εὐμετάπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μεταπίπτων (μετατιθέμενος), εὐμετάβλητος, ἄστατος.

Εὐμετάστατος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μεθιςάμενος, Εὐμετάθετος.

Εὐμετάτρεπτος (ὁ, ἡ), = Εὐμετάβλητος.

Εὐμετάφορος (ὁ, ἡ). εὐμετακόμιστος, εὐμετάθετος, εὐμετάβλητος.

†Εὐμεταχειριστία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Εὐμεταχείριστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ μεταχειρίζεται (κοιν. νὰ παίζῃ) ὅπως θέλοι, εὐκολοοικονόμητος, εὐκολογέλαστος κτλ., (ἐν γέν.) εὔκολος. »Τὸ δὲ πρᾶγμα οἶσθα ὡς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων, « Αχ.

Εὐμετρία (ἡ). μετριότης, συμμετρία, [ἐκ τοῦ

Εὔμετρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-μέτρως. Μέτριος, σύμμετρος· εὔτακτος.

Εὐμήκης, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἢ ἀρκετὰ (ὅσον πρέπει δηλ.) μακρύς, (ἐν γέν.) Εὐμεγέθης, (κατ' ἐκτ.) μέγας. »Τύχη, « Εὐρ. »Τῆς χρείας εὐμηκεστέρους τοὺς ὄνυχας ἔχειν, « Κύρ.

Εὔμηλος (ὁ, ἡ), Π, ὁ ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ πρόβατα (μῆλα).

Εὔμηρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἰσχυρὰ ἢ εὔμορφα μηριά.

Εὐμήρυτος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, μηρύω]. εὔκολος νὰ γνεσθῇ.

Εὔμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. [μῆτις], = Εὔβουλος, φρόνιμος.

Εὐμηχανία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Εὐμήχανος (ὁ, ἡ). ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐπινοῇ εὐκόλως μηχανὰς (τρόπους), εὐφυής, ἐφευρετικός. »Ἡ μέλιττα πάντων τῶν ζώων ἐστὶν εὐμηχανωτάτη, « Γεωπον. »Τὸ τῆς ἀλώπεκος εὐμήχανον, « Φυσιογνμ. (καὶ μὲ γεν.) »Δύπτης ἁλίων εὐμήχανος ἔργων, « Ὀππ.

Εὐμηχάνως, ἐπίρ. Μὲ ἐπινοητικὸν (ἐφευρετικὸν) τρόπον, εὐφυῶς, ἐπιτηδείως.

Εὔμικτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως μιγνύμενος (ἑνούμενος, [καὶ τρπ.] λαμβάνων σχέσιν, ἐπιμιξίαν) μὲ ἄλλον, εὐπρόσιτος, Εὐκοινώνητος.

Εὐμίμητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ήτως. Τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ μιμηθῇ, εὐκολομίμητος.

Εὐμίσητος (ὁ, ἡ). πολλὰ μισητός, ἀποτρόπαιος.

Εὔμισθος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων ἢ προξενῶν καλὸν μισθόν.

Εὔμιτος (ὁ, ἡ), Π. ὑφασμένος μὲ καλὴν κλωστὴν (μίτον).

Εὔμιτρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ςολισμένος μὲ) καλὴν μίτραν (ζώνην ἢ διάδημα).

Ἐϋμμελίης, έω-ῶ (ὁ), Π. ὁ ἔχων (μεταχειριζόμενος) καλὸν κοντάρι (ἀπὸ ξύλον μελίας), (δηλ.) ἀνδρεῖος ἢ ἐπιτήδειος πολεμιστής.

Εὐμνημονεστέρως [εὐμνήμων], ἐπίρ. [Ἐκ

θυμεύμενος) καλλήτερα ἢ εὐκολώτερα.

Εὐμνημόνευτος (ὁ, ἡ), ꙃ ἐπίῤ. -εύτως. Τὸν ὁπ. εὐκόλως ἐνθυμεῖται (ἢ συχνάκις ἀναφέρει) τις.

Εὐμνήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνθυμούμενος εὐκόλως, ἔχων καλὸν μνημονικόν.

Εὔμνηστος (ὁ, ἡ). ὅστις ἐνθυμεῖταί τι (ἢ τὸν ὁπ. ἐνθυμεῖται) τις εὐκόλως.

Εὐμογία (ἡ), Π. φιλοπονία.

;**Εὐμοιρατέω-ῶ**, Μ. ήσω. (σπντ. ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ -

Εὐμοιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔμοιρος, εὐτυχῶ. (μὲ γεν. καὶ σπντ. αἰτ.) ἔχω κατ' εὐτυχίαν τί.

Εὐμοιρία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Εὔμοιρος (ὁ, ἡ). εὐτυχής, καλόμοιρος.

Εὐμοίρως, ἐπίῤ. Εὐτυχῶς.

Εὐμολπέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ψάλλω ἢ τραγῳδῶ καλὰ (νόστιμα).

Εὐμολπία (ἡ), Π. τερπνὴ (μελῳδικὴ, θελκτικὴ) ψαλμῳδία.

Εὔμολπος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, μέλπω]. ὅς τις ψάλλει ἢ τραγῳδεῖ καλὰ (γλυκά, νόστιμα).

Εὐμορφία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Εὔμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν μορφήν· ὡραῖος, καλοκαμωμένος.

Εὐμουσία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Εὔμουσος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -μούσως Πεπαιδευμένος (κυρ. εἰς τὴν μουσικὴν, καὶ τὰς λοιπὰς ὡραίας τέχνας καὶ ἐπιστήμας), (ἐν γέν.) φιλόκαλος, (ἀντίθ. τῷ Ἄμουσος).

Εὔμοχθος (ὁ, ἡ). ὁ μοχθῶν (κοπιάζων) ἐντίμως· φιλόπονος.

Εὔμυθος (ὁ, ἡ), Π. εὔφραδής, εὔλαλος.

Εὔμυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μυκώμενος (μουγγρίζων) δυνατά.

Εὐνάζω [εὐνή], Μ. άσω. Βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ (κυρ. εἰς τὴν κλίνην), (συνκδχ.) κοιμίζω, ἀποκοιμίζω, (μτφορ.) κατευνάζω, καταπραΰνω. (ꙃ ἀμτβτ. ἢ μσ.) πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ, (συνκδχ.) κοιμῶμαι, (μτφορ.) ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι.

Εὐναιετάων, ουσα, ον, Π. [εὖ, ναιετάω]. καλοκατοικημένος, (ἄλλ. γρφ. Εὖ ναιετάων).

Εὐναίη (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐνή, (ἴδε Εὐναῖος).

Εὐναιόμενος, η, ον, Π. [εὖ, ναίω]. καλοκατοικημένος, πολυάνθρωπος, ἢ ἁρμόδιος διὰ κατοικίαν (ἄλλ. γρφ. Εὖ ναιόμενος).

Εὐναῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὴν εὐνὴν (εἰς τὴν κλίνην). » Εὐναῖος γαμέτας, « Εὐρ., ὁ σύνευνος. » Λαγὼς —, « Ξεν., ὁ κινούμενος (ὁρμῶν) πρὸς φυγὴν ἀπὸ τῆς κοίτης του, (ꙃ καταχρ.) » Εὐναῖα ἴχνη, « αὐτ., τὰ τοῦ εὐναίου λαγωοῦ. » Εὐναῖον πηδάλιον, « Εὐρ., τὸ ἀσφαλίζον τὴν ναῦν (;). ‖. (οὐσ.) » Εὐναίη (ἡ) καὶ » Εὐναῖον (τὸ), ἀντὶ Εὐνή, κοίτη, ἄγκυρα κτλ.

Εὐνάσιμος (ὁ, ἡ). ὅπου δύναταί τις νὰ εὐνασθῇ (νὰ πλαγιάσῃ), καλὸς διὰ πλάγιασμα.

Εὐνάστειρα (ἡ), θηλ τοῦ -

Εὐναστήρ, ῆρος, Π. ἀντὶ Εὐναστής.

Εὐναστήριον (τό). τόπος διὰ πλάγιασμα, κοιτὼν ἢ κλίνη. 2) Π. γυνή, σύνευνος.

;**Εὐναστής**, οῦ (ὁ). ὁ εὐνάζων (κοιμίζων, ἀναπαύων κτλ.) τινά, θεράπων (τοῦ κοιτῶνος)· νυμφαγωγός· σύνευνος, συγκοιμώμενος. » Λίθος —, « Ὀππ. ὁ χρησιμεύων ὡς εὐνή (ἄγκυρα).

Εὐνάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Εὐναστήρ, θεράπαινα τοῦ κοιτῶνος, (Ἰταλ.) καμαριέρα· παλλακίς, σύνευνος.

Εὐνάστωρ, ορος (ὁ), Π. = Εὐναστής.

Εὐνάτειρα (ἡ), Π. = Εὐνάστρια.

Εὐνατήρ, ῆρος (ὁ), Π. = Εὐναστής.

Εὐνατήριον (τό), = Εὐναστήριον.

Εὐνάτωρ, ορος (ὁ), Π. = Εὐναστής.

Εὐνάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Εὐνάζω, κοιμίζω πλαγιάζω, (μτφορ.) κατευνάζω. (πθ.) κοιμῶμαι, (μὲ δοτ.) συγκοιμῶμαι.

Εὐνάων, ουσα, ον, Π. [εὖ, νάω]. ὁ ῥέων ἀφθόνως, πηγάζων διαυγῆ νάματα, (παρβλ. Ἐὔῤῥυτος).

Εὐνάων, Αἰολ. ἀντὶ Εὐνῶν, γεν. πλθ. τοῦ Εὐνή.

Εὐνείκετος καὶ **Εὐνείκητος** (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, νεῖκος]. εὔκολος νὰ κριθῇ.

Εὐνέτης, ου (ὁ), Π. σύζυγος, συγκοιμώμενος.

Εὐνέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Εὐνέτης, σύζυγος ἢ παλλακίς.

Εὐνεώλκητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως νεωλκούμενος.

Εὐνή (ἡ), [συγγ. τῷ Εὕδω]. κλίνη, κρεββάτι· (ἐπὶ ζ.) κοίτη, φωλεά· (ἐν γέν.) κατοικία. (ἐπὶ νεκρ.) ξυλοκρέββατον ἢ τάφος. (συνκδχ.) γάμος, (ἢ ἁπλ.) συγκοίμησις (ἀνδρογύνου). (Π.) ἀντὶ Σύνευνος, σύζυγος. (πλθ.) πέτρα ἥτις ἐχρησίμευεν ὡς ἄγκυρα εἰς τὰ πλοῖα (κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς αἰῶνας).

Εὐνήεις, εσσα, εν, Π. πλαγιασμένος, (τρπ.) κατευνασμένος, ἥσυχος.

Εὐνῆθεν, Π. ἀντὶ Ἀπὸ τῆς εὐνῆς, ἀπὸ τῆς κλίνης.

Εὐνηθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εὐνάω.

Εὔνημα (τό), Π. ἀντὶ Εὐνή, συγκοίμησις.

Εὔνησος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σχηματίζων ἢ κείμενος ἐπὶ τόπου σχηματίζοντος ὡραίαν νῆσον.

Εὐνηστήρ, ῆρος (ὁ), Π. = Εὐναστήρ, Εὐνέτης, σύνευνος.

Εὐνήστρια (ἡ), = Εὐνάτειρα.

Εὐνήτειρα (ἡ), Π. = Εὐνάστρια.

Εὐνητήρ, ῆρος (ὁ), Π. = Εὐναστήρ, ἢ ἀντὶ -

Εὐνητήριος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν εὐνὴν (εἰς τὴν κλίνην ἢ εἰς τὸν ὕπνον), Ἐνεύναιος.

Εὔνητος (ὁ, ἡ), [εὖ, νήθω]. καλογνεσμένος, καλοκλωσμένος, καλοϋφασμένος.

Εὐνήτρια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Εὐνητήρ.

Εὐνήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Εὐνάτωρ.

Εὐνῆφι(φιν), Π. γεν. ἢ δοτ. τοῦ Εὐνή.

†**Εὔνια** (τά), = Ἐνεύναια.

Εὐνίκητος (ὁ, ἡ). εὐκολονίκητος.

Εὖνις [εἷς, ἑνός], ιος (ὁ, ἡ), Π. χηρεύων, (κατ' ἐκτ.) ὀρφανός· (μὲ γεν.) στερημένος τινός. » Εὖνιν ἔθηκεν ὀφθαλμῶν, « Ἐπγρ.

Εὐνίς, ιδος ἢ ίδος (ἡ), Π. = Εὐνέτις, σύζυγος (γυνή).

Ἐὔννητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔνητος.

Εὐνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔνους πρός τινα, θέλω τὸ καλόν του.

Εὐνόημα (τό). ἔργον εὐνοίας ἢ φρονήσεως.

Εὐνοητικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. = Εὐνοϊκός.

Εὐνόητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ήτως. Εὔκολος νὰ ἐννοηθῇ, εὐκατάληπτος.

Εὐνόθευτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ νοθευθῇ (νὰ δολωθῇ).

Εὔνοια (ἡ). τὸ εὐνοεῖν, κλίσις, ἀγάπη, φιλοφροσύνη. » Κατ' εὔνοιαν, « Λξ., κατὰ χάριν, φιλοπροσώπως. » Εὐνοίᾳ τῇ σῇ, « Πλάτ., (Τυρκ.) διὰ τὸ χατῆρί σου.

Εὐνοϊκός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ δεικνύων (γινόμενος δι') εὔνοιαν.

Εὐνομέω-ῶ καὶ (συχνότ.) **Εὐνομέομαι-οῦμαι**, Μ. ηθήσομαι. Διοικοῦμαι μὲ καλοὺς νόμους. 2) πράττω κατὰ νόμους, πολιτεύομαι νομίμως.

Εὐνόμημα (τό). πρᾶξις νόμιμος (εὔνομος).

Εὐνομία (ἡ). οἱ καλοὶ νόμοι καὶ ἡ κατ' αὐτοὺς διοίκησις καὶ διαγωγή, (παρβλ. Εὐδοκία). 2) καλὸν βόσκημα (ζώων) ἢ, καλὴ βοσκὴ (διὰ ζῶα), [ἐκ τοῦ

Εὔνομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διοικούμενος μὲ) καλοὺς νόμους· ὁ πολιτευόμενος ἢ γινόμενος κατὰ νόμους, νόμιμος, δίκαιος. 2) ὁ ἔχων (ἢ βόσκων εἰς) καλὰς νομάς. » Τὰ εὐνομώτερα τῶν χωρίων, « Λογγ.

Εὔνοος-ους (ὁ, ἡ), (τὸ πλθ. Εὖνοι). ὁ ἔχων κλίσιν (εὔνοιαν, Εὐδιάθετος) πρός τινα, φιλόφρων, καλοθελητής, (παρβλ. Εὐμενής).

;**Εὔνοστος** (ὁ, ἡ), (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἄνοστος, δηλ.) = Νόστιμος. ‖. (οὐσ.) θεός τις ἐπιστατῶν τοὺς μύλους.

Εὐνουχία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ εὐνούχου.

Εὐνουχίας, ου (ὁ). ὅμοιος μὲ εὐνοῦχον, ἀνίκανος (φύσει) πρὸς συνουσίαν, θηλυδρίας. (μτνμ.) » Σικυὸς —, « Ἀθ., τὸ ἐναντ. τοῦ Σπερματίας.

Εὐνουχίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ εὐνοῦχον (χυδ.) 'μνουχίζω. 2) (ἀμτβτ.) ὁμοιάζω (ζῶ ὡς) εὐνοῦχος.

Εὐνούχιον (τό), εἶδος θρίδακος, (ἄλλ.) Ἀστυτίς.

Εὐνουχισμός (ὁ). τὸ εὐνουχίζειν, εὐνούχισμα.

Εὐνουχιστής, οῦ (ὁ). ὁ εὐνουχίζων, ἔχων τέχνην τὸ εὐνουχίζειν.

Εὐνουχοειδής, έος (ὁ, ἡ), = Εὐνουχίας.

Εὐνοῦχος (ὁ), [εὐνή, ἔχω, ἢ, [πιθανώτ.] εὖνις, ὀχή, ὀχεία]. (κοιν.) 'μνοῦχος, (Τουρκ.) χαδοῦμης· (συνκδχ.) ἄγονος, (ἐν γέν.) στερημένος. ‖. (ὡς ἐπίθ.) » Εὐνοῦχα ὄμματα, « Σοφ., (κατὰ παιγνηγορίαν ἐκ τοῦ Εὐνή, ἔχω) τὰ ἄγρυπνα.

Εὐνουχώδης, εος (ὁ, ἡ), = Εὐνουχοειδής θηλυδρίας.

Εὐνόως, ἐπίῤ. Εὐνοϊκῶς, μὲ εὔνοιαν, εὐμενῶς.

Εὔντα, Δ. ἀντὶ Ἐόντα, ὄντα, αἰτ. ἑν. ἀρσ. τῆς μτχ. τοῦ Εἰμί.

Εὐνώμας, α (ὁ), Π. [εὖ, νωμάω]. εὐκίνητος, ταχυκίνητος.

Εὔνως, ἐπίῤ. (σπν.) ἀντὶ Εὐνόως.

Εὔνωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰσχυρὸν νῶτον ('γιερὴν ῥάχιν).

Εὔξαντος (ὁ, ἡ), [εὖ, ξαίνω]. καλὰ λαναρισμένος.

Εὔξενος καὶ Ἰων. **Εὔξεινος** (ὁ, ἡ). καλὸς πρὸς τοὺς ξένους, φιλόξενος. » Πόντος —, « Γεωγρφ., (κατ' ἀντίφρ. ἀντὶ Ἄξενος) ἡ Μαύρη Θάλασσα.

Εὐξένως καὶ Ἰων. **Εὐξείνως**, ἐπίῤ. Μὲ φιλοξενίαν.

Εὔξεστος καὶ Π. **Ἐΰξεστος** (ὁ, ἡ), [εὖ ξέω]. καλὰ πελεκημένος (ῥοκανισμένος, στιλβωμένος) ἢ εὐκολοπελέκητος κτλ., (ἐν γέν.) τεχνικὰ κατεσκευασμένος, καλοκαμωμένος.

Εὐξήραντος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ξηραινόμενος (στεγνόνων ἢ μαραινόμενος).

Εὐξόανος (ὁ, ἡ), Π. (ἀδκμ.) ὁ κατασκευάζων καλὰ ξόανα (εἴδωλα).

Εὔξοος-ους καὶ Π. **Ἐΰξοος-ους** (ὁ, ἡ), = Εὔξεστος.

Εὔξυλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πολλὰ καὶ καλὰ ξύλα (ξυλικὴν) ἢ καμωμένος ἀπὸ καλὸν ξύλον.

Εὐξύμβολος, **Εὐξύνετος** κτλ., Ἀττ. ἀντὶ Εὐσύμβολος κτλ.

Εὔξυστος (ὁ, ἡ), = Εὔξεστος.

Εὐογκία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Εὔογκος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ (δηλ. ὄχι ὀλίγον, ἢ μήτε πολὺ μήτε ὀλίγον, μετρίως) ὀγκώδης, (ἐπμ.) ἐλαφρός, εὐμεταχείριστος. » Τὰ πετραῖα (ὀψάρια) εὔογκά ἐστι καὶ πέττεται ταχέως, « Ἀθ.

Εὐοδέω-ῶ καὶ (μσ.) **Εὐοδέομαι-οῦμαι**, Μ. ήσω, -ομαι. Ἔχω (Ἀκολουθῶ, Εἶμαι εἰς) καλὸν δρόμον, (μτφορ.) εὐημερῶ, εὐδοκιμῶ, προοδεύω.

;**Εὐοδής**, έος (ὁ, ἡ), = Εὔοδος, (ἄλλ. διορθ. Εὐαδής ἢ Εὐαλδής).

Εὐοδία (ἡ). καλὸς (εὔκολος) δρόμος, εὐτυχισμένον ταξεῖδι, (μτφορ.) εὐτυχὴς ἔκβασις, ἐπιτυχία, (ὅθεν:

Εὐοδιάζω, Μ. άσω. Βάλλω τι εἰς καλὸν δρόμον· εὐκολύνω τὸν δρόμον διά.

Εὐοδιασμός (ὁ). τὸ εὐοδιάζειν, βάλσιμον εἰς καλὸν δρόμον.

Εὐοδμία (ἡ), = Εὐοσμία, Εὐωδία.

Εὔοδμος (ὁ, ἡ), = Εὔοσμος, εὐώδης.

Εὔοδος (ὁ, ἡ). ὅστις κάμνει εὔκολον (καλὸν) ταξεῖδι, (μτφορ.) ὅστις εὐδοκιμεῖ (ἐπιτυχαίνει) εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του (προοδεύει)· (τόπος) ἔχων καλὰς ὁδούς· (δρόμος) εὔκολος.

Εὐοδόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τινὰ εἰς καλὸν δρόμον, (μτφορ.) κάμνω νὰ λάβῃ τι καλὴν ἔκβασιν. ‖. (πθ.) εὐδοκιμῶ, τελεσφορῶ, (κοιν.) ἐβγαίνω εἰς καλόν. (ἐνίοτε) εὐκολύνομαι. » Τιθέτω παρ' ἑαυτῷ θησαυρίζων ὅ,τι ἂν εὐοδῶται, « Γρφ.

Εὐόδως, ἐπίῤ. Μὲ καλὸν δρόμον, εὐκόλως, εὐτυχῶς.

Εὐοῖ, ἐπιφών. Βακχικὸν (χαρᾶς ἐκφραστικόν). (κυρ.) = Εὖ οἱ, καλὸ 'σ τόν! (παρβλ. Εὐάν, καὶ Αἰβοῖ).

Εὐοίκητος (ὁ, ἡ). καλοκατοικημένος.

Εὐοικονόμητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ.-ήτως. Εὐκολοοικονόμητος· εὐκολοχώνευτος.

Εὔοικος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀνήκων ἢ κατοικῶν εἰς) καλὸν οἶκον· καλὸς (ἁρμόδιος) πρὸς κατοικίαν. 2) καλὸς οἰκονόμος (οἰκοκύρης). » Τὰ ἴδια εὐοικότατός τε ἅμα καὶ εὐδαπανώτατος ἐγένετο, « Δ. Κασσ.

Εὐοινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ Παράγω πολὺν καὶ καλὸν οἶνον, εἶμαι εὔοινος.

Εὐοινία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ (τόπος) τις εὔοινος, ἀφθονία οἴνου.

Εὐοίνιστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος μὲ καλὸν οἶνον. » Λοιβαὶ εὐοίνιστοι, « Ὀρφ.

Εὔοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παράγων πολὺν καὶ καλὸν οἶνον, ἁρμόδιος πρὸς ἀμπελοφυτείαν. » Λεσβίων τῶν εὐοινοτάτων, « Μάξ.

Εὐοιώνιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκλαμβανόμενος ἀντὶ καλοῦ οἰωνοῦ ἢ γενόμενος ὑπὸ καλοὺς οἰωνούς, αἴσιος.

Εὔολβος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ εὐδαίμων ἢ πλούσιος (ὄλβιος).

Εὐόλισθος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως 'γλιστρῶν ἢ, πολλὰ 'γλιστερός· ἐπισφαλής.

Εὐόλκιμος (ὁ, ἡ), [εὖ, ἕλκω]. ὅστις τραβηέται εὔκολα καθὼς τὸ ζυμάρι (ἢ μαστίχα κτλ.), (κοιν.) πολλὰ κορδιασός.

Εὔολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς ὄλπας (ληκύθους ἢ λαγύνους).

Εὐομβρία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Εὔομβρος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου γίνονται πολλαὶ καὶ ἔγκαιροι βροχαὶ (ὄμβροι).

Εὐόμιλος (ὁ, ἡ). καλὸς διὰ συναναστροφὴν (ὁμιλίαν), χαρίεις, εὐάρμοστος.

Εὐόμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ ὄμματα (καλὴν ὅρασιν).

Εὐομολόγητος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁπ. εὐκόλως ὁμολογεῖ (μένει σύμφωνος, συγκατατίθεται) τις, σαφής, σχεδὸν ἀναντίῤῥητος.

Εὐόμφαλον (τό), [εὖ, ὀμφή]. εὔοσμον (ὠνόμαζον οἱ Ἀρκάδ.) τὸ ῥόδον.

Εὐόνειρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ἢ προξενῶν καλὰ ὄνειρα.

Εὐόνυξ, υχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'γιεροὺς (ἰσχυροὺς) ὄνυχας.

Εὐοπλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι καλὰ (μὲ καλὰ ὅπλα) ἁρματωμένος.

Εὐοπλία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Εὔοπλος (ὁ, ἡ). καλὰ (μὲ καλὰ ὅπλα) ἁρματωμένος. 2) εὐτυχὴς εἰς τὰ ὅπλα (εἰς τὸν πόλεμον). 3) (ἐπὶ ἵππου) ὁ ἔχων καλὰς ('γιερὰς) ὁπλάς.

Εὔοπτος (ὁ, ἡ), [εὖ, ὁράω, ὄψομαι] τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἴδῃ, φαινόμενος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. 2) = Εὐειδής, εὔμορφος.

Εὐόρατος (ὁ, ἡ), = Εὔοπτος.

Εὐοργησία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Εὐόργητος (ὁ, ἡ). μέτριος εἰς τὴν ὀργὴν (εἰς τὸν θυμόν) του, πρᾶος, ἀνεξίκακος. 2) ὀξύθυμος (;), (ἄλλ. γρφ. εἰς ταύτην τὴν σημασ. Εὐόργιστος).

Εὐοργήτως, ἐπίῤ. Πράως, μετριοπαθῶς, (Γαλλ.) de sang froid.

Εὐοργία (ἡ), = Εὐοργησία, [ἐκ τοῦ-

Εὔοργος (ὁ, ἡ), = Εὐόργητος.

Εὐόρεκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ προξενῶν καλὴν ὄρεξιν, ὀρεκτικός.

Εὐόριστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ ὁρισθῇ (νὰ προσδιορισθῇ ἢ νὰ περιορισθῇ), μικρός, μὲ ὀλίγην περιοχὴν (περιφέρειαν) ἢ συνέχειαν (ἔκτασιν).

Εὐορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω τὸν ὅρκον μου, εἶμαι εὔορκος.

Εὐορκησία καὶ

Εὐορκία (ἡ). ἡ ἀρετὴ τοῦ εὐόρκου.

Εὔορκος (ὁ, ἡ) ὁ φυλάττων τὸν ὅρκον του, θεοσεβής. εἰλικρινής, τίμιος, ἐνάρετος, εὐσυνείδητος. » Εὔορκον τὴν ψῆφον ἐνέγκατε, « Λχ., δότε τὴν ψῆφόν σας κατὰ συνείδησιν (σύμφωνα μὲ τὸν περὶ τούτου ὅρκον σας).

;**Εὐόρκωμα** (τό), Π. (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐόρκημα), πᾶν ὅ,τι ἐπράχθη ἢ ἐλέχθη εὐόρκως.

Εὐόρκως. ἐπίῤ. Εὐσυνειδήτως, (συγχ. τῷ Ἐνόρκως) » Τάδ' εὐόρκως ἔχει, « Αἰσχλ., εὔορκά εἰσιν.

;**Εὐόρκωτος** (ὁ, ἡ), (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐόρκητος), = Εὔορκος.

Εὐόρμητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ βάλλῃ εἰς κίνησιν (νὰ παρορμήσῃ), εὐκατάφορος πρός. 2) (τόπος) ἀπὸ τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ὁρμήσῃ.

Εὔορμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν ὅρμον, εὐλίμενος. 2) = Εὐόρμητος (2).

Εὐορνιθία (ἡ). ἐμφάνισις καλῶν ὀρνίθων (δηλ.) αἰσίων οἰωνῶν, [ἐκ τοῦ

Εὔορνις, ιθος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ὑπὸ καλοὺς οἰωνοὺς (ὄρνιθας), αἴσιος. 2) Π. (τόπος) ὅπου εἶνε πολλαὶ ꙃ καλαὶ ὄρνιθες, πλούσιος ἀπὸ ὄρνιθας.

Εὐόροφος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων καλὴν (λαμπρὰν) ὀροφὴν (μεγαλοπρεπῆ θόλον).

Εὐόρπηξ, ηκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς (εὐθαλεῖς) ὄρπηκας (κλωνάρια).

Εὐοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐωδιάζω.

Εὐοσμία (ἡ). καλὴ ὀσμὴ (μυρωδιά), εὐωδία, [ἐκ τοῦ

Εὔοσμος (ὁ, ἡ). εὐώδης, μυρωδάτος. 2) τοῦ ὁποίου εὐκόλως δύναταί τις νὰ λάβῃ ὀσμήν. » Ἴχνος —, « Πλδ.

;**Εὐοσμώδης**, έος (ὁ, ἡ), = Εὐώδης, (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὔοσμος.

Εὐοσφραντικός, ή, όν καὶ

Εὐόσφρητος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν (ὀξεῖαν) ὄσφρησιν, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὔριν).

Εὐόφθαλμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -φθάλμως. Ὁ ἔχων μεγάλους καὶ ὡραίους ἢ καλῶς βλέποντας ὀφθαλμούς. 2) τερπνὸς (εὐάρεστος) εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, προξενῶν εὐχαρίστησιν εἰς τὸν βλέποντα. (καταχρ.) » Εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι, « Ἀρστ., εὐάρεστον εἰς τὴν ἀκοήν, (παρβλ. ꙃ Εὐωπός).

Εὔοφρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (εὔμορφα) ὀφρύδια.

;**Εὐοχέω-ῶ**, Μ. ήσω. Διευθύνω ἢ Περιποιοῦμαι καλὰ τὸ ὄχημά μου, (συγχ. τῷ Εὐωχέω).

Εὐοχθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ζῶ ἐν ἀφθονίᾳ, [ἐκ τοῦ

Εὔοχθος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ὀχή). ἄφθονος (κυρ. ἐπὶ τροφῆς), πλουσιοπάροχος. » Τράπεζα —, « Βακχλδ.

Εὔοχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κρατῶν) τι ἢ κρατούμενος ἀπὸ ἢ ὀχούμενος ἐπί τινος καλῶς (ἀσφαλῶς, καθὼς πρέπει). » Σχῆμα εὔοχον, « Ξεν., τὸ τοῦ ἐπιτηδείου ἱππέως.

Εὐοψέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πολλὰ καὶ καλὰ ὀψάρια, εἶμαι εὔοψος.

Εὐοψία (ἡ). ἀφθονία ἐκλεκτῶν ὀψαρίων, [ἐκ τοῦ

Εὔοψος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ ὄψα (προσφάγια, κυρ. δὲ ὀψάρια ꙃ ἄλλα θαλασσινά).

Εὐπαγέως, Ἰων. Π. ἀντὶ Εὐπαγῶς, ἐπίρ. τοῦ-

Εὐπαγὴς [εὖ, πήγνυμι], έος (ὁ, ἡ). ὁ πήζων (πηγνύμενος) εὐκόλως ἢ καθὼς πρέπει. » Τυρὸς —, « Λόγγ. » Αἷμα εὐπαγές, « Ἀρετ. 2) (συνήθ.) καλὰ συνηρμοσμένος, καλοκτισμένος· στερεός. » Βάκτρον εὐπαγές, « Θκρ. » Ναῦς —, « Δξ., ἡ καλῶς ναυπηγημένη. » Σῶμα εὐπαγές, « Ξεν. τὸ καλοκαμωμένον ἢ 'γιερὸν (καὶ καθὼς λέγομεν κοινῶς) τοῦ ὁπ. τὸ σκαρὶ εἶνε καλόν, (συγχ. τῷ Εὐπαγής).

Εὐπαγῶς, ἴδε Εὐπαγέως.

Εὐπάθεια (ἡ). ἀπόλαυσις τῶν ἀγαθῶν καὶ ἀναπαύσεων τοῦ βίου, καλοπέρασις, εὐζωΐα· ἡδυπάθεια, τρυφή. » Ἡ φύσις εὐπάθειαν μὲν, εἴτις εὐπάθειαν καλεῖ τὴν ἡδυπάθειαν, οὐκ ἀπαιτεῖ, μεταβολὴν δὲ ἀπαιτεῖ, « Πλάτ. » Ἐν εὐπαθείαις ἦσαν, « Ἡρ., εὐωχοῦντο, εὐθυμοῦσαν κτλ. 2) ἄκρα (μεγάλη) εὐαισθησία, (Ἀλέξ. Ἀφρδ.), [ἐκ τοῦ

Εὐπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπολαμβάνω τὰς τρυφὰς καὶ ἀναπαύσεις τοῦ βίου, εὐωχοῦμαι, εὐθυμῶ, καλοπερνῶ. « Ὅπως γένοιτο νύξ, πίνειν τε καὶ εὐπαθέειν, « Ἡρ. 2) εἶμαι-

Εὐπαθὴς [εὖ, πάσχω], έος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁπ. κάθε τι κάμνει ἐντύπωσιν, εὐαίσθητος. » Εὐπ. πρὸς ἁρμονίαν, « Πλ. » Εὐπαθέστερον τὸν οἶνον ἕξουσι, « Γεωπον. 2) ἡδύς, ἄνετος, εὐάρεστος. » Βίος —, « Σδ.

Εὐπάθητος (ὁ, ἡ), = Εὐπαθής.

Εὐπαθίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐπάθεια.

Εὐπαθῶς, ἐπίρ. Ἐν εὐπαθείᾳ. ἡδέως.

Εὐπαιδευσία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Εὐπαίδευτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δεύτως. Καλὰ πεπαιδευμένος, καλοαναθρεμμένος, πρακτικός. » Μάγειρος —, « Ἀθ.

Εὐπαιδεύτως, ἐπίρ. Ἐμμελῶς, κοσμίως, ἐλευθερίως, κτλ.

Εὐπαιδία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὰ παιδιὰ (νὰ ἦνε-

Εὔπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ παιδιά, εὐτυχὴς ὡς πρὸς τὰ τέκνα του. 2) Π. καλὸς υἱός, καλὴ θυγάτηρ.

Εὔπακτος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Εὔπηκτος.

Εὐπάλαιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ καταπαλαίσῃ (νὰ καταπονέσῃ).

Εὐπάλαιστρος (ὁ, ἡ). καλὰ γυμνασμένος εἰς τὴν παλαίστραν, (ἐν γέν.) ἐπιτήδειος.

Εὐπάλαμος (;μνος), ου (ὁ, ἡ), Π. 'γιερὸς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὰ χέρια, (τρπ.) = Εὐμήχανος. » Σοφία —, « Ἐπγρ. 2) καμωμένος ἀπὸ τεχνικὸν (ἐπιτήδειον) χέρι. » Ὕμνος —, « Ἀρσφ.

Εὐπαλέως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Εὐπαλῶς.

Εὐπαλὴς [εὖ, πάλη ἢ πάλλω], έος (ὁ, ἡ), = Εὐπάλαιστος, (συνκδχ. καὶ τρπ.) εὐκατόρθωτος, εὔκολος.

Εὐπαλῶς, ἐπίρ. Εὐκόλως.

Εὐπαράγωγος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ παραγάγῃ, νὰ μεταστρέψῃ, νὰ ἐκβάλῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του [καὶ μτφρ.]. (νὰ παρασύρῃ, νὰ ξελογιάσῃ, νὰ ἀπατήσῃ). » Ὀστοῦν —, « Ἱππκρ. » Γνώμη —, « Ἀρετ.

Εὐπαράδεκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως παραδέχεταί τις, πιθανός. 2) (ἐνεργ.) ὅς τις εὐκόλως παραδέχεταί τι. » Ἡ εὐφυΐα εὐπαράδεκτος σπερμάτων ἀρετῆς ἐστι, « Φίλ.

Εὐπαράδοχος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Εὐπαραίτητος (ὁ, ἡ), = Εὐδυσώπητος.

Εὐπαράκλητος (ὁ, ἡ), [εὖ, παρακαλέω]. τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ παρηγορήσῃ ἢ νὰ καταπείσῃ.

Εὐπαρακολούθητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-θήτως. Τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀκολουθήσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ ἴχνη (καὶ τρπ.) νὰ φυλάξῃ τὴν συνέχειαν (ἐπμ.) νὰ τὸν ἐννοήσῃ, εὐκατάληπτος.

Εὐπαρακόμιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον ἢ πρὸς τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ μετακομίσῃ ἢ νὰ μετακομισθῇ πλαγίως καὶ μὲ τρόπον. » Πλοῦς —, « Πλδ., ὁ διὰ τῆς ἀκρογιαλιᾶς, (ἐπμ.) εὔκολος. » Πόλις —, « Ἀρστ., εἰς τὴν ὁποίαν εὐκόλως εἰσάγονται (κυρ. κρυφὰ ἢ μὲ πλοιάρια) τρόφιμα ἢ πραγματεῖαι, (καὶ τρπ.) » Τῷ λογισμῷ πρὸς τὸ συμφέρον εὐπαρακόμιστος, « Πλ., εὐκατάπειστος.

Εὐπαράκρουστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ παρακρούσῃ (νὰ ἀποφύγῃ μὲ τρόπον).

Εὐπαράλλακτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως παραλλάσσων (ἀλλοιούμενος), εὐμετάβλητος.

Εὐπαραλόγιστος (ὁ, ἡ). εὐαπάτητος (κυρ. εἰς λογαριασμὸν καὶ τρπ. διὰ ψευδῶν συλλογισμῶν καὶ σοφισμάτων).

Εὐπαραμύθητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-θύτως. Ὁ εὐκόλως παραμυθούμενος (παρηγορούμενος, καταπειθομενος, ἐξιλεούμενος).

Εὐπάραος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Εὐπάρηος, = Εὐπάρειος.

Εὐπαράπειστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ πείσῃ ἢ νὰ μεταπείσῃ παρὰ τὸ δίκαιον (νὰ παρασύρῃ), εὐαπάτητος.

Εὐπαράπλους, ου (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως καὶ ἀκινδύνως δύναταί τις νὰ παραπλεύσῃ.

Εὐπαράτρεπτος (ὁ, ἡ), = Εὐμετάπειστος ἢ Εὐπαράπειστος.

Εὐπαρατύπωτος (ὁ, ἡ). (νόμισμα) τὸ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ παρατυπώσῃ (νὰ παραχαράξῃ).

Εὐπαράφορος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως παραφερόμενος (παρασυρόμενος, ἐβγαίνων ἀπὸ τὰ ὅριά του).

Εὐπάρεδρος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -έδρως. Πιστός, σταθερός, ἐπίμονος.

Εὐπάρειος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς παρειὰς (εὔμορφα μάγουλα).

Εὐπαρείσδυτος (ὁ, ἡ). ὅπου εὐκόλως δύναταί τις νὰ παρεισδύσῃ (νὰ εἰσχωρήσῃ μὲ τρόπον).

Εὐπαρηγόρητος καὶ

Εὐπαρήγορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -γορήτως, -γόρως. Εὐπαραμύθητος.

Εὐπάρηος (ὁ, ἡ), = Εὐπάρειος.

Εὐπάρθενος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου εἶνε πολλαὶ καὶ καλαὶ παρθένοι. » Νάξος —, « Ἐπγρ. 2) καλὴ (ὡραία, εὐγενής, πλουσία, κτλ.) παρθένος. « Ἄρτεμις —, « Ἐπγρ., (παρβλ. Εὔπαις).

Εὐπαρόδευτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις 'νὰ παροδεύσῃ ('νὰ παρέλθῃ). » Τὸ κάλλος αὐτῶν οὐκ εὐπαρόδευτον, « Σδ.

Εὐπάροδος (ὁ, ἡ). (τόπος) τὸν ὁπ. ἢ διὰ τοῦ ὁπ. ἡ πάροδος (ἡ δίοδος) εἶν' εὔκολος, εὐδιάβατος.

Εὐπάριστος (ὁ, ἡ), = Εὐπαρακόμιστος, Εὐπαράγωγος.

Εὐπαρόξυντος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ παροξύνῃ, εὐερέθιστος.

Εὐπαρόρμητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ παρορμήσῃ (νὰ παρακινήσῃ), εὐερέθιστος.

Εὐπάροχος (ὁ, ἡ). ὁ παρέχων (δίδων) εὐκόλως. » Ἵππος —, « Ἱππιατρ., ὁ προσηνής.

Εὐπαῤῥησίαστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -άστως. Ὁ εὐκόλως παῤῥησιαζόμενος (ὁμιλῶν θαρετὰ τὴν ἀλήθειαν).

Εὐπάρυφος (ὁ, ἡ). (κυρ. χιτὼν) ἔχων καλὴν παρυφὴν (οὔγιαν, κενάρι), (συνκδχ.) ὁ στολισμένος μὲ τοιοῦτον χιτῶνα (δηλ. μὲ πολυτέλειαν), λαμπροφορεμένος. (μτνμ.) ἀνθηρός, μεγαλοπρεπής. » Λόγος —, « Ἀθ.

;**Εὐπάταγος** (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν κρότον (πάταγον).

Εὐπατέρεια (ἡ), Π. θυγάτηρ μεγάλου (ἐνδόξου) πατρός, εὐγενὴς πατρόθεν. » Ναίεις εὐπατέρειαν αὐλάν, « Εὐρ., κατοικεῖς τὸ παλάτιον τοῦ κραταιοῦ πατρός σου.

Εὐπάτητος (ὁ, ἡ). εὐκολοπάτητος ἢ, καλὰ (πολλὰ) πατημένος.

Εὐπατόριον (τὸ), [εὐπάτωρ, ἐπώνυμ. τοῦ Μιθριδ.], εἶδ. φυτοῦ, τὸ ἄλλ. Βουβώνιον, (Γαλλ.) aigremoine.

Εὐπατρίδης, ου (ὁ). εὐγενὴς τῆς πατρίδος του, ἐκ γενετῆς (ἐκ προγόνων) εὐγενής· πατρίκιος.

Εὔπατρις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐπατρίδης καὶ

Εὐπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). υἱὸς ἢ θυγάτηρ εὐγενοῦς (ἐνδόξου) πατρός, εὐγενὴς πατρόθεν.

Εὐπαχής, έος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ (δηλ. ὄχι ὀλίγον ἤ, μήτε πολὺ μήτε ὀλίγον ἀλλ' ὅσον πρέπει) παχύς, (συγχ., τῷ Εὐπαγής).

†**Εὐπεδιάς**, άδος (ἡ), ἀντὶ Εὐπέδιος, ἔχουσα καλὰς πεδιάδας, πεδινή.

Εὐπέδιλος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν εὔμορφα πέδιλα.

;**Εὐπέδιος** (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς (εὐφόρους ἢ εὐρυχώρους) πεδιάδας, (ἄλλ. διορθ. Εὐρυπέδιος).

Εὔπεζος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, πέζα]. ὁ ἔχων εὔμορφα ποδάρια.

Εὐπείθεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἀρετὴ) τοῦ εὐπειθοῦς.

Εὐπειθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Εὐπειθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πειθόμενος (ὑπακούων) προθύμως. 2) Π. ὁ καταπείθων εὐκόλως, πιθανός, καταπειστικός. » Σήματα εὐπειθῆ, « Αἰσχλ.

Εὐπειθίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐπείθεια·

Εὐπειθῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐπείθειαν.

Εὔπειστος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -πείστως Ὁ πειθόμενος εὐκόλως, εὐκατάπειστος, (ἐπμ.) = Εὔπιστος.

Εὔπεκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, πείκω]. καλοκουρευμένος ἢ καλοκτενισμένος, (ἐπμ.) = Εὔποκος.

Εὐπελαγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κείμενος εὐθέτως ὡς πρὸς τὸ πέλαγος.

Εὐπελέκητος (ὁ, ἡ). εὐκολοπελέκητος.

†**Εὐπελής**, έος, (ὁ, ἡ), Π. = Εὐηπελής, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐπαλής, εὔκολος.

Εὐπέμπελος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, πέμπω]. ἥμερος, εὔκολος. » Οὐκ εὐπέμπελος, « Αἰσχλ. (δηλ.) Δυσπέμφελος.

Εὐπένθερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὐγενῆ (ἔνδοξον) πενθερόν.

Εὔπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα καλὸν (μεγαλοπρεπῆ) πέπλον.

Εὐπεπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Εὔπεπτος (ὁ, ἡ), [εὖ, πέπτω]. εὐκολοχώνευτος ἤ, εὐκολοωρίμαστος. » Τὸ ὑέτιον ὕδωρ εὔσηπτον, καὶ διὰ τοῦτο καὶ εὔπεπτον, « Στβ. 2) (ἐνεργ.) ὁ χωνεύων εὐκόλως. » Ὀρεκτικωτέρους ἀπεργάζεται πρὸς τροφὰς καὶ εὐπεπτοτέρους, « Ἀθ.

Εὐπέραντος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς περατούμενος (καταλήγων), εὐκατάστροφος.

Εὐπέρατος (ὁ, ἡ). εὐκολοπέραστος. » Ποταμὸς —, « Εὐς.

Εὐπεράτωτος (ὁ, ἡ) = Εὐπέραντος.

Εὐπεριάγωγος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ περιάγῃ (νὰ περιστρέφῃ).

Εὐπεριαίρετος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀφαιρέσῃ ὁλοτρόγυρα ἀπό. » Φλοιὸς —, « Θφρ.

Εὐπερίβλεπτος (ὁ, ἡ), ἀδκμ. παράφρ. τοῦ Εὐπερίοπτος.

Εὐπερίβολος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὐερκής.

Εὐπερίγραπτος καὶ **Εὐπερίγραφος** (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -γράπτως, -γράφως. Ὁ περιοριζόμενος εἰς μικρὸν (ἐνίοτε καὶ ὡραῖον) σχῆμα, μικροκάμωτος. σύντομος.

Εὐπερίδρακτος (ὁ, ἡ), [εὖ, περιδράττομαι], = Εὐπερίληπτος, Εὐπερίγραπτος.

Εὐπερίθραυστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὔθραυστον περικάλυμμα ἢ περιφέρειαν, εὔκολος νὰ συντριφθῇ ὁλοτρόγυρα.

Εὐπερικάλυπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ περικαλύψῃ (νὰ σκεπάσῃ ὁλοτρόγυρα).

Εὐπερίκοπτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ περικόπτῃ (νὰ ἀφαιρῇ) τὰ περιττά. » Εὐπ. πρὸς τὰς ἐντεύξεις, « Πλβ., χωρὶς πολλαῖς τσερεμόνιαις εἰς τὴν συναναστροφήν, (Γαλλ.) sans façons

Εὐπερίκτητος (ὁ, ἡ). τὸ ἐναντ. τοῦ Δυσπερίκτητος.

Εὐπερίληπτος (ὁ, ἡ) τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ περιλάβῃ (νὰ χωρέσῃ), σύντομος.

Εὐπερινόητος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς ἐπινοηθεὶς ἢ ἐκφρασθείς. » Στίχος —, « Ἐπγρ. (Γαλλ.) bien tourné.

Εὐπερίοπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως περιορώμενος (παραβλεπόμενος, περιφρονούμενος).

Εὐπεριόριστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ περιορισθῇ (νὰ χωρισθῇ μὲ ὅρια), Εὐπερίγραπτος.

Εὐπεριουσίαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν (ἀρκετὴν) περιουσίαν, εὐκατάστατος.

Εὐπερίπατος (ὁ, ἡ). εὔκολος πρὸς περίπατον.

Εὐπερίσπαστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ τραβήεται ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὁλοτρόγυρα.

Εὐπερίσταλτος (ὁ, ἡ). ἐλαφρὰ περιεσταλμένος (ἐνδυμένος), εὔζωνος.

Εὐπερίστατος (ὁ, ἡ), [εὖ, περιΐστημι]. ὁ περικυκλόνων ἢ περικυκλούμενος εὐκόλως. » Ἡ ἁμαρτία —, « Γρφ., διότι περιπίπτει εἰς αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος εἰς κάθε περίστασιν.

Εὐπερίστρεπτος καὶ

Εὐπερίστροφος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως περιστρεφόμενος.

Εὐπερίτρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως περιτρεπόμενος (ἀναποδογυριζόμενος).

Εὐπεριφρόνητος (ὁ, ἡ), = Εὐκαταφρόνητος.

Εὐπερίφωρος (ὁ, ἡ), = Εὐφώρατος.

Εὐπερίχυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως χυνόμενος πέριξ τινός.

Εὐπερίψυκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, περιψύχω], ὁ εὐκόλως κρυόνων ἢ κρυολογῶν.

Εὐπετάλει (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Εὐπέταλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὐθαλῆ ἢ εὐμεγέθη φύλλα (πέταλα). ‖. (οὐσ.) Εὐπέταλον, « εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Δαφνοειδές.

Εὐπέταστος (ὁ, ἡ), [εὖ, πετάννυμι]. τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἁπλώσῃ (νὰ ἐκτείνῃ).

Εὐπέτεια (ἡ), εὐκολία· ἀφθονία, [ἐκ τοῦ

Εὐπετής, έος (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) ὁ πίπτων (καὶ μτφορ. καταβαίνων, τελειόνων καλὰ (παρβλ. Εὐκατάστροφος) (συνήθ.) εὔκολος· πρόχειρος.

Εὔπετρος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ καλὴν πέτραν.

Εὐπετῶς, ἐπίρ. Εὐκόλως, ἐν ἀνέσει.

Εὐπεψία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τι εὔπεπτον, καλὴ (εὔκολος) χώνευσις.

Εὐπηγής, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. καὶ

Εὔπηκτος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Εὐπαγής.

Εὐπήληξ, ηκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν καλὴν περικεφαλαίαν (πήληκα) ἢ ἁρμόζων εἰς τοιαύτην. » Λόφος —, « Ἐπγρ. » Ταὼς —, « Βαρβ. » Οἶκος —, « Π. Σχλ., (μτνμ.) ὁ Εὐώροφος.

;**Εὐπήμαντος** (ὁ, ἡ), [εὖ, πημαίνω]. τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ βλάψῃ.

Εὔπηνος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ πήνη]. καλὰ (εὔμορφα) ὑφασμένος.

†**Εὐπηξία** (ἡ), (νλγ.). τὸ νὰ ἦνέ τι εὔπηκτον (εὐπαγές), στερεότης.

Εὔπηχυς, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς πήχεις (εὔμορφα μπράτσα). » Ἀθήνη —, « Στβ. (καὶ καταχρ.) » Νεῖλος —, « Π. Σχλ.

Εὐπίδαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς πηγὰς (πίδακας) (καὶ μτνμ.) πολὺ καὶ νόστιμον ζωμί. » Βότρυς —, « Ἐπγρ.

Εὐπιθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὐπειθέω, [ἐκ τοῦ

Εὐπιθής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐπειθής.

Εὐπίλητος (ὁ, ἡ), [εὖ, πιλέω]. καλὰ πατημένος, Εὔστιπτος.

Εὐπίνεια (ἡ). ἡ φυσικὴ καλλονὴ ἀρχαϊκοῦ ἀριστουργήματος (κυρ. δὲ συγγράμματος ἢ ποιήματος), τὸ ἀφελὲς καὶ ἀῤῥενωπὸν ἐνταυτῷ τῆς φράσεως κτλ., [ἐκ τοῦ

Εὐπινὴς [εὖ, πῖνος], έος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ ἀθλητῶν) λαμπρός, ἀκμαῖος· (καὶ κατὰ τὸν Ἀρστ.) » Λιπαρὸς καὶ εὐανθὴς ἐκ τῆς παλαίστρας, « 2) (ἐπὶ μετάλλ.) σκεπασμένος μὲ τὸν ἐκ τοῦ χωνευτηρίου χνοῦν (πῖνον). (ὅθ. μτφορ. ἐπὶ ὕφους λόγου) ἔχων ἐπιλάμπουσαν τὴν ἀρχαϊκὴν ἐκείνην ἀφέλειαν καὶ χάριν.

Εὐπινῶς, ἐπίρ. μετ' εὐπινείας, κομψῶς·

Εὐπιστία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Εὔπιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πίστως. Ὁ πιστεύων ἢ ἐμπιστευόμενος εὐκόλως, εὐκολόπιστος. » Εὔπιστοι οἱ νέοι, διὰ τὸ μήπω πολλὰ ἐξηπατῆσθαι, « Ἀρστ.) ἄξιος πίστεως ἢ ἐμπιστοσύνης. (ἐπὶ πραγμ.) ἀξιόπιστος. » Περὶ γὰρ σοῦ νῦν εὔπιστα λέγει, « Σοφ. 3) = Εὔπειστος, εὐπειθής. » Εὔπιστον ἀτυχῶν ἐστιν ἄνθρωπος φύσει.. Τὸν πλησίον γὰρ οἴεται μᾶλλον φρονεῖν ὁ τοῖς λογισμοῖς τοῖς ἰδίοις πταίων ἀεί, « Στβ.

Εὐπίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀρκετὰ (ὄχι ὀλίλίγον, ἢ ὅσον πρέπει) παχύς.

Εὔπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, πλάζομαι], εὐαπάτητος.

Εὐπλανής, έος (ὁ, ἡ), Π. (κύων) ὅστις πλανᾶται (περιέρχεται) ἰχνηλατῶν ἐπιτηδείως.

Εὐπλαστία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Εὔπλαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πλάστως. Εὔκολος νὰ πλασθῇ ἤ. Ἐπιτήδεια πλασμένος (συνθεμένος). » Κηροῦ εὐπλαστότερον, « Πλάτ. » Ποῦς —, « Ἀρστ., ὁ καλοκαμωμένος. » Λόγος ἀπίθανος καὶ οὐκ εὔπλ., Εὐστ.

Εὐπλατής, έος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ πλατύς.

'**Εὔπλειος**, η, ον, Π. καλὰ γεμάτος, ἔμπλεως.

Εὐπλεκής, έος, Π. καὶ

Εὔπλεκτος (ὁ, ἡ). καλοπλεγμένος. » Σειρὰ (» Δίφρος, « Δίκτυον, » Κόφινος) —, « Π.

Εὔπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ ('γιερὰ) πλευρά.

;**Εὐπληθής**, έος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ πολυάριθμος (πολυάνθρωπος). 2) ἀρκετὰ γεμάτος (μεστωμένος), γεματούτσικος.

Εὔπληκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως πληττόμενος, εὐκολοκτύπητος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔκπληκτος.

Εὐπλήρωτος (ὁ, ἡ) καλὰ γεμάτος, ἤ. εὐκολογέμιστος.

Εὐπλοέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω εὐτυχῶς, κάμνω καλὸν ταξεῖδι.

Εὔπλοια καὶ Π. **Εὐπλοΐα** (ἡ). καλὸν (εὐτυχισμένον) ταξεῖδι (διὰ θαλάσσης), καλὸς καιρὸς διὰ ταξείδευμα. ‖. (ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀφρδ.) ἡ χορηγοῦσα εὔπλοιαν.

Εὐπλοίη καὶ **Εὐπλοΐη** (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Εὔπλοια.

Εὐπλόϊμος (ὁ, ἡ), = Εὔπλους (2).

Εὐπλοκαμίς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ-

Εὐπλόκαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλοὺς πλοκάμους (εὔμορφαις πλεξίδαις).

Εὔπλοκος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -όκως, = Εὔπλεκτος.

Εὔπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων (ἀρμενίζων, ταξειδεύων) καλῶς (εὐτυχῶς, μὲ καλὸν καιρόν). 2) (πθ.) ὅπου εὐκόλως δύναταί τις νὰ πλεύσῃ, εὐκολοταξείδευτος.

Εὐπλυνής, έος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ (παστρικὰ) πλυμένος.

Εὔπλωτος (ὁ, ἡ), Π. = Εὔπλους

Εὔπλως, ἐπίρ. Μετ' εὐπλοίας.

Εὐπνευσία (ἡ). εὐκολία εἰς τὴν ἀναπνοήν, εὔκολον ἀνάσασμα, [ἐκ τοῦ

Εὔπνευστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναπνέων ἢ ἀναπνεόμενος. 2) = Εὔπνους (;)·

Εὔπνοια (ἡ). = Εὐπνευστία. 2) καλὴ ἀναθυμίασις· εὐωδία. » Φυσικὴ χρωτὸς εὐπνοΐη, « Ἐπγρ. 3) φύσημα καλοῦ ἀνέμου· (συνκδχ.) μέρος ἀερικὸν (ἀνοικτο-

καρδον). » Εὐήλιοι εὔπνοιαι, « Διόδ., [ἐκ τοῦ

Εὔπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀναπνέων, ἔχων δυνατοὺς πνεύμονας ἢ ἀνοικτοὺς μυκτῆρας. » Ἵππος—, « Πλδ., » Μυκτῆρες οἱ ἀναπεπταμένοι τῶν συμπεπτωκότων εὐπνοώτεροι, « Ξεν. 2) ὁ καλῶς φυσῶν ἢ φυσώμενος. » Ἀπεπειράθη τῶν καλάμων εἰ εὔπνοοι, « Λόγγ. 3) Ὁ εὐκολύνων τὴν ἀναπνοήν. » Λουτρὸν—,« Ἱππκρ. 4) ὁ εὐαρέστως ἀναπνεόμενος, δροσερὸς ἢ εὐώδης. » Ἀὴρ—, « Πλ. (ϗ συγκρ.) » Τὸ τῆς ὀψίας εὐπνούστερον,« Ἡλ. 5) (συνκδχ.) ὅπου ἀναπνέει τις ἐλευθέρως ἢ εὐαρέστως. » Οἶκος (» Λειμὼν » Περίπατος)—,« Λξ, Ἀρετ. ἀερικὸς, ἀνοικτόκαρδος. (καὶ ἀφῃρημ.) » Περίπατοι, ἔνθα ἂν εὔπνοον, « Ἀρετ.

Εὐποδία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις εὔπους (νὰ ἔχῃ 'γιερὰ ἢ ὀγλίγωρα πόδια).

Εὐποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καλὸν, εὐεργετῶ.

Εὐποίησις εως (ἡ), = Εὐποιΐα.

Εὐποιήτη (ἡ). Π. θηλ. τοῦ Εὐποίητος.

Εὐποιητικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιῤῥεπὴς πρὸς τὸ εὐποιεῖν, εὐεργετικός.

Εὐποίητος (ὁ, ἡ). καλοκαμωμένος, καλοφθειασμένος.

Εὐποιΐα (ἡ). ἀγαθοεργία, εὐεργεσία.

Εὐποίκιλος (ὁ, ἡ), Π. εὔμορφα πεποικιλμένος (πλουμισμένος) ἢ, πολυποίκιλος.

Εὐποιός (ὁ, ἡ). ἀγαθοποιός, εὐεργετικός.

Εὔποκος (ὁ, ἡ), Π. μαλλιαρὸς, μὲ πολὺ καὶ καλὸν μαλλί.

Εὐπολέμητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ πολεμηθῇ καὶ νὰ νικηθῇ.

Εὐπόλεμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -λέμως. Ἐπιτήδειος ἢ Εὐτυχὴς εἰς τὸν πολεμον, πολεμικός. » Πόλις—, « Ξεν. 2) ὁ ἔχων ἀντικείμενον ἔνδοξον πόλεμον. » Ὕμνος —, « Π. Σιλ. (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐπάλαμος).

Εὐπολιόρκητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ πολιορκηθῇ καὶ νὰ κυριευθῇ.

Εὔπολις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πολλὰς καὶ μεγάλας ἢ ὡραίας πόλεις.

Εὔπομπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πέμπων (ὁδηγῶν, παραπέμπων) ἀσφαλῶς ἢ εὐτυχῶς. » Τύχη—, « Αἰσχλ.

Εὐπόρευτος (ὁ, ἡ). ὁ πορευόμενος (ὁδεύων περιπατῶν) καλῶς, ἢ· εὐκολοπεριπάτητος.

Εὐπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πόρους (μέσα, τρόπους), ἠμπορῶ (μὲ γεν.) ἔχω τι ἐν ἀφθονίᾳ, εἶμαι πλούσιος ἀπό. ‖. (μσ.) εἶμαι εὔπορος (εὐκατάστατος), ἔχω τὸν τρόπον. ‖. (σπν, μτβτ. μὲ αἰτ.) προμηθεύω, καὶ πθ.) εὑρίσκομαι ἐκ τοῦ προχείρου.

Εὐπόρημα (τὸ). τρόπος, μέσον (ἐπινοηθὲν ἐκ τοῦ προχείρου).

Εὐπόρθητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ πορθήσῃ (νὰ λεηλατήσῃ).

Εὐπορία (ἡ). εὐκολία εἰς τὸ πέρασμα (δρόμου, ποταμοῦ κτλ.)· (μτφορ.) ἀφθονία (τρόπων, μέσων), περιουσία (χρημάτων κλπ.)· ἱκανότης, εὐφυΐα· εὐκαιρία· (ἐν γέν.) εὐκολία.

Εὐπόριςος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ πορισθῇ (νὰ προμηθευθῇ).

Εὔπορος (ὁ, ἡ). (δρόμος) εὐκολοπέραστος.

(μτφορ.) ὁ ἔχων τρόπους ἢ τὸν τρόπον· ἐφευρετικὸς, εὐμήχανος· εὐκατάστατος, (ἐν γέν) εὔκολος, εὐπόριστος, εὐκατόρθωτος.

†Εὐπόρφυρος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐμπόρφυρος.

Εὐπόρως, ἐπίρ. Εὐκόλως. ἀφθόνως

Εὐποτμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὐτυχῶ.

Εὐποτμία (ἡ). εὐτυχία, [ἐκ τοῦ

Εὔποτμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πότμως. Εὐτυχής.

Εὔποτος (ὁ, ἡ). εὔκολος ἢ καλὸς διὰ πιόσιμον. » Ἔκπωμα—, « Ἀθ.

Εὔπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (εὔμορφα ἢ 'γιερὰ, ὀγλίγωρα) ποδάρια. » Ἵππος—,«

Εὐπραγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὖ πράσσω, εὐτυχῶ· εὐδοκιμῶ.

Εὐπράγημα (τὸ). εὐτυχὲς ἐπιχείρημα, εὐτύχημα, ἐπιτυχία.

Εὐπραγής, εος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -αγῶς, Ὁ εὐπραγῶν, εὐτυχὴς, ἐπιτυχής.

Εὐπραγία (ἡ). εὐτυχία, εὐδοκίμησις, ἐπιτυχία. » Οὐ μόνον εὐτυχίαν, ἀλλὰ καὶ εὐπραγίαν ἡ ἐπιστήμη παρέχει τοῖς ἀνθρώποις, « Πλάτ. 2) ἐνάρετος διαγωγὴ, ἀγαθοεργία. » Κράτιστον ἀνδρὶ ἐπιτήδευμα εἶναι εὐπραξίαν,« Πλάτ.

Εὔπρακτος (ὁ, ἡ). εὐκατόρθωτος. 2) = Εὐπραγής.

Εὐπραξία (ἡ), = Εὐπραγία.

Εὔπραξις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐπραξία.

Εὔπρατος (ὁ, ἡ), [εὖ, πιπράσκω]. εὐκολοπώλητος,

Εὔπρεμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν πρέμνον (κορμὸν, στέλεχος).

Εὐπρέπεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ εὐπρεποῦς, κοσμιότης, εὐσχημοσύνη. εὔμορφον ἐξωτερικόν· εὔσχημος πρόφασις. » Ὅ γε λόγος ἔχει τινὰ εὐπρέπειαν, « Πλάτ.

Εὐπρεπής [εὖ πρέπει], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (εὔμορφον, μεγαλοπρεπὲς κτλ.) ἐξωτερικόν· φανταχτερός. 'ταιριασμένος. εὔσχημος. » Λόγος (» Πρόφασις) — , « Εὐρ., Θκ.

Εὔπρεπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐπρεπής. (παρβλ.) Πάμπρεπτος).

Εὐπρεπῶς, ἐπίρ. Μὲ Εὐπρέπειαν, εὐσχήμως. » Εὐπρ· ἄδικος, « Δμ.

Εὔπρηκτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὔπρακτος.

Εὐπρηξίη (ἡ), Ἰων, ἀντὶ Εὐπραξία.

Ἐϋπρήσσεσκον, Π. ἀντὶ Εὖ ἔπρασσον, ἐφρόντιζον μὲ ἐπιμέλειαν, (κοιν.) ἔκαμναν ὀγλίγωρα καὶ καλά.

Εὔπρηστος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, πίμπρημι]. ὁ εὐκόλως ἀνάπτων (ἐνεργ. ἢ μσ. αὐτπθ.).

Εὐπρήων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς πρηῶνας (ἐξοχὰς, ἀκρωτήρια).

Εὔπριστος (ὁ, ἡ), [εὖ, πρίζω]. καλὰ πριονισμένος, ἢ. εὐκολοπριόνιστος.

Εὐπροαίρετος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἐκλέγων (προαιρούμενος, ἀποφασίζων) ἢ ἐκλεγόμενος. ὁ ἔχων καλὴν προαίρεσιν (ἐκλέγων τὸ καλόν).

Εὐπροόρατος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ προΐδῃ.

Εὐπρόσδεκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἢ εὐχαρίστως προσδέχεταί (ἀποδέχεταί) τις. » Καιρὸς—, « Γρφ., ὁ ἁρμόδιος.

†Εὐπρόσεδρος (ὁ, ἡ), = Εὐπάρεδρος.

Εὐπροσηγορία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Εὐπροσήγορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-γόρως. Ὁ προσαγορεύων (χαιρετῶν, συνομιλῶν, συναναστρεφόμενος) εὐκόλως ϗ φιλικὰ τὸν καθένα, καταδεκτικός.

Εὐπρόσθετος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ προστεθῇ πουθενὰ ἢ ν' αὐξηθῇ διὰ προσθήκης.

Εὐπρόσιτος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) -ίτως, [εὖ, πρόσειμι]. εἰς τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ προσέλθῃ (νὰ πλησιάσῃ).

Εὐπροσόδευτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ δίδων καλὰς προσόδους (καλὸν εἰσόδημα).

Εὐπρόσοδος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-όδως. = Εὐπρόσιτος. 2) (μτγν.) = Εὐπροσόδευτος. » Ἐκποιῶν τι τῶν εὐπροσόδων αὐτουργίων τῆς ἐπισκοπῆς, « Καν.

Εὐπρόσοιστος (ὁ, ἡ), [εὖ, προσφέρω], = Εὐπρόσιτος, εὐκολοπλησίαστος, (ἐν γέν.) εὔκολος.

Εὐπροσόμιλος (ὁ, ἡ), = Εὐπροσήγορος.

Εὐπροσόρμιστος (ὁ, ἡ). ὅπου εὐκόλως δύναταί τις νὰ προσορμισθῇ (νὰ ἀράξῃ).

Εὐπρόσρητος καὶ

Εὐπρόσφθεγκτος (ὁ, ἡ), = Εὐπροσήγορος.

Εὐπρόσφορος (ὁ, ἡ). ὅστις ἔχει καλὸν φαγεῖ' (τρώγεται μὲ εὐχαρίστησιν). 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Εὐπρόφορος, προφέρων καλὰ τὰς λέξεις.

Εὐπρόσφυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως προσφυόμενος (προσκολλώμενος καὶ συσσωματούμενος).

Εὐπροσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Φαίνομαι εὐπρόσωπος (εὔμορφος, εὔσχημος), ἀρέσκω. » Θέλουσιν εὐπροσωπῆσαι, « Γρφ., νὰ φανοῦν ἀσπροπρόσωποι, νὰ ἀρέσουν, νὰ εὐδοκιμήσουν. (καὶ πθ.) » Ὡς ἂν εὐπροσωποῖτο ἡ ἀπόδοσις, « Παχυμ., νὰ φαίνεται εὐπρόσωπος.

Εὐπροσωπία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Εὐπρόσωπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ώπως. Ὁ ἔχων καλὸν (εὔμορφον, ἱλαρὸν) πρόσωπον· γελαζούμενος, πρόσχαρος. (τρπ.) εὐλογοφανὴς, εὔσχημος.

Εὐπροφάσιστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ίστως. Εὔκολος νὰ εὑρίσκῃ προφάσεις, ἢ· Χρωματισμένος μὲ εὐλογοφανεῖς προφάσεις.

Εὐπρόφορος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ προφέρῃ (νὰ ἐκφράσῃ), εὐκολοπρόφερτος.

Εὐπρυμνής, έος, Π. καὶ

Εὔπρυμνος (ὁ, ἡ). (πλοῖον) μὲ καλὴν πρύμνην, (συνκδχ.) καλοφθειασμένον, (μτφορ.) ἀσφαλὴς, μόνιμος.

Εὔπρωρος (ὁ, ἡ). (πλοῖον) μὲ καλὴν (καλοκαμωμένην) πρώραν, (μτφορ.) = Εὐπρόσωπος.

Εὔπταιστος (ὁ, ἡ). ὁ πταίων (σκονταύων ἢ κάμνων νὰ σκονταύῃ τις) εὐκόλως, ἐπισφαλὴς, ὀλισθηρὸς, ἐπικίνδυνος.

Εὔπτερος καὶ

Εὐπτέρυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ πτερὰ (καλὰς πτέρυγας), (συνκδχ.) πετῶν ὑψηλὰ, (μτφορ.) ὑπερήφανος.

Εὐπτησία (ἡ), [εὖ, ἵπταμαι]. εὐκολία (ἐπιτηδειότης) εἰς τὸ πέταγμα.

Εὐπτοίητος ϗ Εὐπτόητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὐκόλως πτοούμενος (τρομάζων, ξυππαζόμενος).

Εὐπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐπόλεμος.

Εὔπτορθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς καὶ καλοὺς πτόρθους (κλάδους).

Εὐπυγία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Εὔπυγος (ὁ, ἡ), = Καλλίπυγος.

Εὐπυνδάκωτος (ὁ, ἡ), [εὖ, πύνδαξ]. ὁ ἔχων καλὸν ('γιερὸν, καλοκαμωμένον) πυθμένα.

Εὔπυργος (ὁ, ἡ), Π. (πόλις) μὲ καλοὺς (εὐμορφοκαμωμένους ϗ ὀχυροὺς) πύργους.

Εὔπυρος καὶ Εὐπυροφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καρποφορῶν πολὺ καὶ καλὸν σιτάρι (πυρούς).

Εὐπύρωτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως πυρούμενος (κοκκινίζων εἰς τὸ πῦρ, ἐξαπτόμενος).

Εὐπώγων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν πώγωνα (μακρυὰ καὶ εὔμορφα γένεια).

Εὔπωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (παράγων) ἢ μεταχειριζόμενος πολλοὺς καὶ καλοὺς ἵππους (καλὰ πωλάρια).

Εὐραθάμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ςάζων πολλὰς καὶ ἁδρὰς ἢ νοστίμους σταλαγματιὰς (ῥαθάμιγγας). » Οἶνος (» Ἐλαίη)—,« Νόνν.

Εὐραὶ (αἱ), [οὐρὰ, παρβλ. Εὖρος]. αἱ ἄκραι τοῦ ἄξονος εἰς τὰς ὁπ. ἐναρμόζονται οἱ τροχοί.

Εὑράμην, (μτγν.) μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Εὑρίσκω.

Εὐράξ [εὐρύς], Π. εἰς τὸ πλάτος κατὰ πλάτος· ὀλίγον τι μακρὰν, (ὅθ. ὅταν φωνάζωμεν πρός τινα ν' ἀπομακρυνθῇ, ἀπαράλλ. τῷ Ἰταλ.) ἀλάργα! (τὸ ἐξηγοῦν ἐν τοσούτῳ) πλάγια, ἐκ πλαγίου, (Ἰλ. Λ, Ο.).

Εὔραπτος καὶ Εὐραφὴς, έος (ὁ, ἡ). καλὰ ('γιερὰ) ῥαμμένος, καλὰ συνηρμοσμένος.

Εὐρεής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Εὔρυτος.

Εὑρέθην, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ὁρς. τοῦ Εὑρίσκω.

Εὔρειθρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐΰῤῥοος.

Εὑρεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εὑρίσκω.

Εὐρείτης, ου καὶ

Εὔρειτος (ὁ, ἡ), Π. = Εὔρυτος.

Εὐρείων, ουσα, ον, Π., = τῷ προηγ.

Εὕρεμα (τὸ), = Εὕρημα.

Εὑρέμεναι, Π. ἀντὶ Εὑρεῖν.

Εὑρεσιέπεια (ἡ), = Εὑρεσιλογία.

Εὑρεσιεπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὑρεσιλογέω.

Εὑρεσιεπής, έος (ὁ, ἡ), = Εὑρεσιλόγος.

Εὑρεσίκακος (ὁ, ἡ). ἐφευρετὴς ἢ πρωταίτιος κακοῦ.

Εὑρεσιλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὑρίσκω (Ἐφευρίσκω) λόγους βεβιασμένους (σοφίσματα) ἵνα ἐξηγήσω ἢ δικαιολογήσω τι· προφασίζομαι ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.

Εὑρεσιλογία (ἡ). τὸ εὑρεσιλογεῖν καὶ

Εὑρεσιλόγος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρεσιλογῶν.

Εὑρέσιος (ὁ). ὁ προστάτης τῶν ἐφευρέσεων, (ἐπίθ. τοῦ Διός).

Εὕρεσις, εως (ἡ). τὸ εὑρίσκειν (ἐφευρίσκειν), ἐπινόησις, ἀνακάλυψις.

Εὑρεσίτεχνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐφευρίσκων τέχνας (μηχανάς).

Εὑρετέος, α, ον, θετ. τοῦ Εὑρίσκω.

Εὑρέτης, ου ἢ οῦ (ὁ). ὁ εὑρίσκων (ἐφευρίσκων ἢ ἐφευρών) τι, ἐφευρετής.

Εὑρετικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ εὑρίσκειν (ἐφευρίσκειν), ἐπινοητικός.

Εὑρέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Εὑρέτης.

Εὑρετὸς, ἡ, όν. Ὁ εὑρεθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ εὑρεθῇ (νὰ ἐφευρεθῇ).

Εὑρέτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Εὑρέτης.

Εὕρετρον (τὸ). τὸ διδόμενον πρὸς ἀνταμοιβὴν εἰς τὸν εὑρόντα τι, (κοιν) εὑρετήκιον.

Εὔρηκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ῥηγνύμενος (σπάνων). (Ἀρετ.)

Εὕρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εὗρεν ἢ ἐφεῦρέ τις, (κυρ. δὲ) τὸ εὑρεθὲν κατὰ τύχην ϗ ἀνελπίστως, (ὅθ. μτφορ.) κέρδος τυχηρὸν, ἕρμαιον.

†Εὐρημοσύνη (ἡ), (ἀδκμ.) ἀντὶ Καλλιέπεια, εὐφράδεια, [ἐκ τοῦ

†Εὐρήμων [εὖ, ῥῆμα], ονος (ὁ, ἡ), (ἀδκμ.) ἀντὶ Εὐφραδὴς, Εὔλαλος.

Εὔρην, ηνος καὶ

Εὔρηνος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ῥήν], = Εὔαρνος.

Εὑρησιεπὴς, Εὑρησιλογέω κτλ., Ζ. Εὑρεσιεπὴς κτλ.

Εὕρησις, εως (ἡ), = Εὕρεσις.

Εὑρήσω, μέλλ. τοῦ Εὑρίσκω.

Εὑρητέος, α, ον, = Εὑρετέος.

Εὔρητος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ λεχθῇ (νὰ ἐκφρασθῇ).

Εὑρήτωρ, ορος (ὁ), = Εὑρέτης.

Εὔριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς ('γιερὰς) καὶ πολλὰς ῥίζας, καλὰ ῥιζωμένος.

Εὔριν, ινος καὶ

Εὔρινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν ῥῖνα ἢ ὄσφρησιν ἢ ἄκραν. » Βριστῆς—,« Τζ. » Κύων—, « Ξεν. » Φύσα χαλκῆος—, « Ἐπγρ.

Εὔρινος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ῥινός]. καμωμένος ἀπὸ ἢ σκεπασμένος μὲ καλὸν ('γιερὸν) δέρμα.

Εὐρίπιςος (ὁ, ἡ). εὐκόλως ῥιπιζόμενος (κινούμενος ἀπὸ κάθε φύσημα), (μτφορ.) κοῦφος, ἄςατος, εὐμετάβολος, (παρβλ. ϗ

Εὔριπος (ὁ, ἡ), [εὖ, ῥιπή]. εὐκίνητος, ἀεικίνητος, (μτφορ.) ἄςατος, εὐμετάβολος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) κάθε στενὸν θαλάσσης (κυρ. δὲ τὸ μεταξὺ Βοιωτ. καὶ Εὐβ.) ὅπου γίνεται παλίῤῥοια. (ἐν γέν.) διῶρυξ, ὀχετός. (Λτν.) lacuna. » Ἡ Μυτιλήνη διείληπται εὐρίποις, ὑπεισρεούσης τῆς θαλάττης, καὶ κεκόσμηται γεφύραις, « Λόγγ. » (Τὸ δὲ γυμνάσιον τῶν ἐφήβων) κύκλῳ μὲν εὔριπος περιέχει, κατὰ ταὐτὰ καὶ εἰ νῆσον θάλαττα, « Παυσ.

Εὐριπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ εὔριπον (δηλ.) ὑποκείμενος παρομοίως εἰς παλιῤῥοίας, (μτφορ.) ἄστατος, ἀβέβαιος. 2) ὁ κατοικῶν (διατρίβων) εἰς τοὺς εὐρίπους (εἰς τὰ στενὰ τῆς θαλάσσης, εἰς τοὺς πορθμούς). » Ἰχθύες—, « Ἀρςτ.

Εὖρις, ινος (ὁ, ἡ), = Εὔριν.

Εὑρίσκω, Μ. εὑρήσω (πρκ. Εὕρηκα ϗ πθ. Εὕρημαι, ἀόρ. Εὗρον καὶ μσ. Εὑρόμην [καὶ Π. ἢ μτγν.] Εὑράμην καὶ πθ. Εὑρέθην). Εὑρίσκω (ἀναζητῶν ἢ κατὰ τύχην). ἐφευρίσκω. ἐπιτυχαίνω. κατορθόνω. » Εὑρίσκει Φίλιππος τὸν Ναθαναὴλ ϗ λέγει αὐτῷ, Εὑρήκαμεν τὸν Μεσίαν, « Γρφ. » Εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν., « Θκρ. » Ὁ τὴν κωμῳδίαν εὑρὼν Ἐπίχαρμος,« αὐτ. » Δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμήχανον πόρους, « Αἰσχ. (ϗ μσ.) » Ὄνομα εὕρεο ὅττι κε θείης παιδί, « Ὀδ. Τ. (συχνότ. δὲ εἰς τὰς φρσ.) » Ἀπεδίδοτο, εἰ πολὺ ἀργύριον εὑρίσκοι, « Ξεν. (ϗ μτνμ.) » Πόσον ἂν οἴῃ εὑρεῖν τὰ σὰ κτήματα πωλούμενα; « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Πωλεῖ ϗ ἀποδίδοται τοῦ εὑρόντος (ἀντὶ τοῦ εὑρεθέντος), « αὐτ., (κοιν.) ὅσυ εὕροι, (παρβλ. Ἀλφαίνω). » Ἀτέλειαν παρ' αὐτῶν εὕραντο, « Δμ. » Τελεῖν εἰς Ἀμφικτύονας εὕραντο, « Παυσ. Εὕραιο τῆς προθυμίας ἀμοιβὴν παρὰ θεοῦ, « Συν.

Εὐροέω-ῶ [εὔροος], Μ. ήσω. Τρέχω (Χύνομαι) καλὰ (ἀφθόνως ἢ χωρὶς ἐμπόδιον), (μτφορ.) προοδεύω, εὐτυχῶ, εὐδοκιμῶ, (κοιν.) 'πάγω καλά.

Εὐροή (ἡ), σπν. ἀντὶ -

Εὔροια (ἡ). καλὸν (ἄφθονον) τρέξιμον ὑγροῦ, (μτνμ.) εὐκολία περὶ τὸ ἐκφράζεσθαι. (μτφορ.) πρόοδος, ἐπιτυχία.

Εὐροίζητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποτελῶν δυνατὸν ῥοῖζον (συριγμὸν) ἐν ᾧ πετᾷ.

Εὐροκλύδων ἢ (κατ' ἄλλ. διορθ.) Εὐρυκλύδων, ονος (ὁ). κλύδων μέγας τὸν ὁπ. διεγείρει ὁ εὖρος ἄνεμος, (ναυτ.) μπόρα, σοροκάδα.

Εὑρόμην καὶ Εὗρον, μσ. ϗ ἐνεργ. β'. ἀόρ. τοῦ Εὑρίσκω.

Εὐρόνοτος (ὁ). ὁ μεταξὺ εὔρου καὶ νότου πνέων ἄνεμος, (Ἰταλ.) σιροκολεβάντες (;).

Εὔροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων ὁμαλῶς (ἀφθόνως, ταχέως κλ.). (μτνμ.) ὁ ἐκφραζόμενος μὲ εὐκολίαν (κοιν. 'σὰν νερό). (μτφορ.) ὁ προοδεύων (κατ' εὐχὴν), τελεσφορῶν, εὐτυχισμένος. (ἰατρ.) » Σῶμα εὔρουν, « Ἱππκρ., τοῦ ὁπ. ὅλαι αἱ ἐκκρίσεις τῶν ὑγρῶν γίνονται καθὼς πρέπει.

Εὔροπος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ῥέπω]. εὔκαμπτος, εὐλύγιστος, εὔστροφος. » Ἅμμα —,« Ἐπγρ., θηλειὰ ἢ ὁπ. εὐκόλως σφίγγεται συρομένη, (ὅθεν:

Εὐρόπως, ἐπίρ. Εὐκόλως· Εὐσχήμως, (ἄλλ. διορθ. Εὐπόρως).

Εὖρος (ὁ), [οὖρος, αὔρα]. ἄνεμος ἀνατολικονότιος, (κοιν.) σιρόκος.

Εὖρος [εὐρύς], έος-ους (τὸ). τὸ πλάτος.

Εὐρόως, ἐπίρ. (ἐπὶ ῥοῆς ὑγροῦ) Εὐκόλως, ὁμαλῶς, ἀφθόνως κλ. » Ἦν εὐρόως καὶ πολλὸν ῥυῇ τὸ αἷμα, « Ἀρετ.

Ἐϋῤῥαθάμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. = Εὐραθάμιγξ.

Ἐΰῤῥαπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ῥαπίς]. ὁ ἔχων (κρατῶν) καλὴν ῥάβδον.

Ἐϋῤῥαφής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐραφής.

Ἐϋῤῥεῖος, Π. ἀντὶ Εὐρεέος, γεν. τοῦ Εὐρεής.

Ἐϋῤῥείτης καὶ Ἐΰῤῥειτος, ου (ὁ), καὶ

Ἐϋρείων, ουσα, ον, Π. ἀντὶ Εὐρείων, Εὔρυτος.

Ἐΰῤῥην, ηνος καὶ

Ἐΰῤῥηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔρηνος.

Ἐΰῤῥηχος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, ῥῆχος]. ἁρματωμένος ὑπὸ τῆς φύσεως μὲ πολλὰ καὶ δυνατὰ ἀγκάθια.

Ἐΰῤῥιζος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔριζος.

Ἐΰῤῥιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔριν.

Ἐΰῤῥοος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔροος.

Εὐρύ, οὐδ. τοῦ Εὐρύς. ‖. (ὡς ἐπίρ. ἢ μόρ. ἐπιτ. ἐν συνθ.) = Ἐρι καὶ Ἀρι.

Εὐρυάγυιος, άγυια, ον, Π. (κυρ. πόλις) ἡ ἔχουσα πλατείας ἀγυιὰς (πλατεῖς δρόμους, δηλ. μεγάλη. » Δίκη — « Τέρπάνδρ. παρὰ Πλ.)

Εὐρυαίχμας, α (ὁ), Δ. Π. τοῦ ὁπ. τὸ δόρυ ἔχει πλατεῖαν αἰχμὴν (ἐπμ. εἶνε μεγάλον), (συνκδχ.) τοῦ ὁπ. ἡ ἐξουσία ἐκτείνεται μακρὰν ἢ· ὁ συγκροτούμενος ἀπὸ

πολλοὺς ꙃ ἀνδρείους λογχοφόρους(αἰχμητὰς, πολεμιστὰς), (ἐν γέν.),ἀνδρεῖος ἢ πολυάριθμος »Στρατὸς—,« Πίνδ.

Εὐρύαλος, ου καὶ

Εὐρύαλως,ωος (ὁ,ἡ), Π. ὁ ἔχων εὐρεῖαν ἅλωνα (πλατὺ ἁλῶνι, ἐκτεταμένην περιφέρειαν), (ἐν γέν.) εὐρύχωρος.

Εὐρυάνασσα, ης (ἡ), Π. μεγάλη (μεγάλου κράτους) βασίλισσα.

Εὐρυβατεύομαι, Μ. εύσομαι. Πολιτεύομαι ὡς ὁ Εὐρυβάτης (διαβόητος ἀπατεὼν), ῥᾳδιουργῶ, πονηρεύομαι.

Εὐρύβατος (ὁ, ἡ), Π. [εὐρὺ βαίνω]. (τόπος) πρὸς διόδευσιν τοῦ ὁπ. ἀπαιτοῦνται μεγάλα βήματα, (δηλ.) ἐκτεταμένος. »Ὄρος—,« Κόϊντ.

Εὐρυβέρεθρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὐρὺ βάραθρον, (ἐπμ.) πολλὰ σκοτεινός.

Εὐρυβίας, α (ὁ), Δ. καὶ

Εὐρυβίης, ου (ὁ), Ἰων. Π. [εὐρὺς, βία]. κραταιὸς, μεγαλοδύναμος.

Εὐρυβόας, α (ὁ), Π. βροντόφωνος, μεγαλόφωνος.

Εὐρυγάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην (εὐρύχωρον) γαστέρα.

Εὐρυγένειος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατὺ τὸ γένειον (μεγάλην γενεάδα). 2) ὁ περιέχων (ἢ ἐκτεινόμενος εἰς) πολλὰς γενεάς. »Αἰὼν—,« Νόνν.

Εὐρυδίνης, ου (ὁ), Π. (ποταμὸς) τοῦ ὁπ. τὰ νερὰ κάμνουν μεγάλας δίνας, πλατὺς, βαθύς.

Εὐρυεδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [εὐρὺ, ἕδος]. ὁ ἔχων πλατὺ (μέγα, ἐκτεταμένον) ἔδαφος, εὐρύχωρος.

Εὐρυὴς, έος (ὁ, ἡ),=Εὔροος.

Εὐρυθέμεθλος καὶ

Εὐρυθέμειλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατέα (ἐκτεταμένα, στερεὰ) θεμέλια.

Εὐρυθμία (ἡ). ἁρμονία, συμμετρία κτλ., [ἐκ τοῦ

Εὔρυθμος (ὁ,ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ρύθμως. Ὁ ἔχων(συνθεμένος, τονισμένος ἢ ψαλλόμενος μὲ) καλὸν ῥυθμὸν, ἐναρμόνιος. (ἴδε Εὐμελὴς) (ἐν γέν.) ʼταιρειασμένος, καλοκαμωμένος, σύμμετρος, ἀνάλογος. »Σώματα ἀνθρώπων τὰ μὲν εὔρυθμά ἐστι, τὰ δὲ ἄῤῥυθμα... Πῶς οὖν τῷ ἀῤῥύθμῳ σώματι ἁρμόττοντα τὸν θώρακα εὔρυθμον ποιεῖς; Ὥσπερ ꙃ ἁρμόττοντα· ὁ ἁρμόττων γὰρ εὔρυθμος,« Ξεν.

Εὐρυκάρηνος (ὁ,ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατὺ κεφάλι (κάρηνον).

Εὐρυκέλευθος (ὁ, ἡ),Π. ὁ ἔχων πλατείας ὁδοὺς, εὐρύχωρος, (Π. Σιλεντ.).

Εὐρύκερως, ω ἢ ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατειὰ ἢ μεγάλα κέρατα. ‖. (οὐσ.) εἶδ. ἐλάφου, (ἄλλ.) πλατύκερως.

†Εὐρυκλύδων, ονος (ὁ), ἴδε Εὐροκλύδων.

Εὐρυκοίλιος ꙃ Εὐρύκοιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην κοιλίαν ἢ εὐρύχωρον κοίλωμα (τρύπαν). »Αὐλὸς—,« Αἰλ.

Εὐρύκολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατὺν κόλπον, εὐρύχωρος, (παρβλ. Εὐρύστερνος)

Εὐρυκόωσα (ἡ), Π. [εὐρὺ, κοέω]. ἡ μακρὰν ἀκουομένη ἢ ἀκούουσα. »Νὺξ—,« Εὐφορ., ἴδε Εὐήκοος.

Εὐρυκρείων, οντος (ὁ), Π. μέγας(μεγάλου κράτους) βασιλεύς.

Εὐρυλείμων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιέχων εὐρυχώρους (ἐκτεταμένους) λειμῶνας.

Εὐρυλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ κατ' ἔκτασιν (εἰς πλάτος). »Ὅμηρος ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς καὶ εὐρυλογεῖν δύναται καὶ στενολεσχεῖν,« Εὐστ.

Εὐρυλογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Εὐρυμέδων, οντος (ὁ), Π.=Εὐρυκρείων.

Εὐρυμενὴς, έος καὶ

Εὐρύμενος καὶ (συγκ.) Εὔρυμνος(ὁ,ἡ),Π. =Εὐρὺς, πλατὺς, ἐκτεταμένος, εὐρύχωρος

Εὐρυμέτωπος(ὁ,ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατὺ μέτωπον. »Βοῦς—,« Ὅμ.

Εὐρύνω[εὐρὺς], Μ. υνῶ. Πλατύνω. κάμνω εὐρυχωρίαν. »Εὐρύνων τὸ μέσον,« Ἡρ., ἀφίνων πολὺν τόπον ἄδειον εἰς τὴν μέσην.

Εὐρύνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατὺν νῶτον (ῥάχιν).

Εὐρυόδειος, όδεια ἢ ος, ον. Π. (τόπος) ἔχων εὐρείας ὁδοὺς (πλατεῖς δρόμους), (ἐπμ.) εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος, (παρβλ. Εὐρύπορος).

Εὐρύοπα, αο, Αἰολ. Π. ἀντὶ Εὐρυόπης, ου(ὁ), [εὐρὺς, †ὄψ]. τοῦ ὁπ. τὸ βλέμμα φθάνει (ἢ ἡ φωνὴ [ὁ κρότος] ἀκούεται) μακράν.

Εὐρυπέδιλος (ὁ, ἡ), Π. (ποὺς) πρὸς ὑπόδεσιν τοῦ ὁπ. ἀπαιτεῖται πλατὺ πέδιλον, (δηλ.) πλατύς.

Εὐρυπέδιος καὶ

Εὐρύπεδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιέχων ἐκτεταμένας πεδιάδας, (ἐν γέν) εὐρύχωρος. (ἴδε καὶ Εὐπέδιος).

Εὐρύπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατειὰ(εὐρύχωρα) περάσματα, (ἐν γέν.) ἐκτεταμένος, εὐρύχωρος. »Θάλασσα—,« Ὅμ., (παρβλ. Εὐρυόδειος).

Εὐρυπρωκτία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

Εὐρύπρωκτος (ὁ, ἡ). κίναιδος ἢ μοιχὸς (ἴδε Ῥαφανιδόω).

Εὔρυπτος (ὁ,ἡ), [εὖ, ῥύπτω]. εὔκολος νὰ πλυθῇ (νὰ ξεῤῥυπισθῇ, νὰ καθαρισθῇ).

Εὐρυπυλὴς, έος καὶ

Εὐρύπυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατείας πύλας.

Εὐρυπώγων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺν πώγωνα, Εὐρυγένειος.

Εὐρυρέεθρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλατὺ ῥεῖθρον. »Ποταμὸς—,« Ἰλ. Φ.

Εὐρυρέων, ουσα, ον, Π.=τῷ προηγ.

Εὐρὺς [εὖρος], έος (εῖα, ύ). Πλατύς· εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος. »Πόντος(»Στρατὸς, »Οὐρανὸς)—,« Ὅμ. »Τάφρος εὐρεῖα,« Ἡρ. »Τεῖχος εὐρὺ,« Ἰλ. Μ. (ꙃ τρπ.) »Κλέος εὐρὺ,« Ὀδ. Ψ. ‖. (τὸ οὐδ.) Εὐρὺ, ἐπίρ. Εἰς πλάτος εὐρυχώρως. »Ποταμὸς εὐρὺ ῥέων,« Πίνδ. »Ζεὺς εὐρὺ ἀνάσσων,« αὐτ.

Εὐρυσάκης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὐρὺ σάκος (πλατεῖαν ἀσπίδα).

Εὐρυσθενὴς [εὐρὺ, σθένος], έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ἰσχυρὸς, μεγαλοδύναμος.

Εὔρυσμα (τὸ), (εὔχρ. μόνον τὸ σύνθ.) Ἀνεύρυσμα.

Εὐρυσματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων συμπτώματα ἀνευρυσμοῦ, ὅμοιος μὲ ἀνεύρυσμα.

Εὐρύσορος (ὁ, ἡ), Π. (τάφος) περιέχων μεγάλην σορὸν (ξυλοκρέββατον), (δηλ.) μέγας.

Εὐρύστερνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὐρὺ στέρνον (πλατὺ στῆθος, μεγάλην χωρητικότητα), εὐρύχωρος.

Εὐρυστήθης, εος (ὁ, ἡ). εὐτελ. μίμησις τοῦ Εὐρύστερνος. (Ἀρστ.).

Εὐρυστομία(ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις πλατὺ(μεγάλον) στόμα, τὸ νὰ προφέρῃ (νὰ ὁμιλῇ) μὲ ἀνοικτὸν στόμα, (παρβλ.) Πλατειασμός· (τρπ.) μεγαλαυχία, [ἐκ τοῦ

Εὐρύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ(μεγάλον) στόμα ἢ στόμιον, (ἐν γέν.) πλατὺς, εὐρύχωρος.

Εὐρυτενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκτεινόμενος μακρὰν (ἔχων μεγάλην ἔκτασιν), εὐρύχωρος.

Εὐρυτέρως, ἐπίρ. Πλατύτερον, εὐρυχωρότερα.

Εὐρύτης (ἡ). τὸ πλάτος (φάρδος).

Εὐρύτιμος(ὁ,ἡ),Π. μεγάτιμος. »Ζεὺς—,« Πίνδ.

Εὔρυτος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων ἀφθόνως, ὁ ἔχων διαυγῆ καὶ πότιμα ῥεῖθρα.

Εὐρύτρητος (ὁ, ἡ), [εὐρὺς τιτράω]. τρυπημένος μὲ πλατείας τρύπας.

Εὐρυτριαίνης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην τρίαιναν.

Εὐρύτρυπος (ὁ, ἡ), = Εὐρύτρητος, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐθύτρυπος).

Εὐρυφαὴς, έος(ὁ,ἡ), Π. ὁ μακρὰν φέγγων.

Εὐρυφαρέτρης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην (εὐρύχωρον) φαρέτραν.

Εὐρύφλεβος(ὁ,ἡ). ὁ ἔχων εὐρείας φλέβας.

Εὐρυφυὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. (φυτὸν) τοῦ ὁπ. ὅλα τὰ μέρη εἶνε μεγάλα, ἀκμαῖον, εὐτραφές.

Εὐρυφωνία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Εὐρύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μὲ πολλὰ ἀνοικτὸν στόμα.

Εὐρυχαδὴς [εὐρὺς, χανδάνω], έος (ὁ,ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην χωρητικότητα, (συγχ. τῷ Εὐρυχανής).

Εὐρυχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην χαίτην (πολλὰ καὶ μακρυὰ μαλλιά).

Εὐρυχανδὴς, έος (ὁ, ἡ),=Εὐρυχανής.

Εὐρυχανὴς [εὐρὺς, χαίνω], έος (ὁ, ἡ),Π. ὁ ἔχων πλατὺ χάσμα (στόμιον).

Εὐρύχορος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ὅπου ἠμποροῦν νὰ σχηματισθοῦν πολλοὶ χοροὶ, (δηλ.)= Εὐρύχωρος (καὶ ἐνταῦτῷ) ἐπίπεδος.

Εὐρυχωρὴς, έος (ὁ, ἡ),=Εὐρύχωρος.

Εὐρυχωρία (ἡ). τόπος εὐρύχωρος, ἔκτασις (μηδὲν περιέχουσα), ἀνοικτοσύνη.

Εὐρύχωρος(ὁ,ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην χωρητικότητα, πλατὺς, ἀνοικτὸς, ἐκτεταμένος.‖. (οὐσ.) »Τὸ εὐρύχωρον,« ἀντὶ Εὐρυχωρία. »Ἐν τῷ πρὸ τοῦ ἱεροῦ πυλῶνος εὐρυχώρῳ,« Γρφ., εἰς τὸ πρόθυρον.

Εὐρύωψ, ωπος ἢ οπος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. τὸ βλέμμα ἐκτείνεται μακράν· παντεπόπτης, (παρβλ. Εὐρύοπα).

Εὕρω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Εὑρίσκω.

Εὐρώγης, έος(ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς ꙃ καλὰς ῥῶγας. »Σταφυλὴ—,« Ἐπγρ.

Εὐρώδης, έος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ συγκ. καὶ κρσ.) ἀντὶ Εὐρυόδειος, εὐρύχωρος, (κατ' ἄλλ. ἀντὶ-

Εὐρώεις [εὐρὼς], εσσα, εν, Π. ʼμουχλιασμένος· (συνκδχ.) ὁμιχλώδης, ζοφερὸς, σκοτεινός· (κατ' ἔκτ. ἢ κατάχρ.) Εὐρὺς, ἀχανής.

Εὑρὼν, οῦσα, ὸν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Εὑρίσκω.

Εὐρωπὸς [εὐρὺς, ὤψ], ή, όν, Π. πλατὺς, εὐρύχωρος. 2) (κατ' ἄλλ.)=Εὐρώεις, σκοτεινὸς, (ἐν γέν.) ἀχανής.

Εὐρὼς [συγγ. τῷ Εὖρος], ῶτος (ὁ). ʼμοῦχλα· σκουριά· λέρα, (παρβλ. Νοτίς).

Εὐρωστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔρωστος.

Εὐρωστία (ἡ). ὑγεία, εὐεξία κτλ., [ἐκ τοῦ

Εὔρωστος (ὁ, ἡ), [εὖ, ῥώννυμι], ὑγιὴς, ʼγιερὸς, δυνατός.

Εὐρώστως, ἐπίρ. Ἱγιερὰ· παλληκαρήσια.

Εὐρωτιάω-ῶ εὐρὼς, Μ. ήσω. Μουχλιάζω, σαχλιάζω. »Βίος εὐρωτιῶν,« Ἀρσφ., (συνκδχ.) ὁ ἥσυχος.

Ἐΰς, ἐῆος (ἢ αἰτ. Ἐΰν), Π. καλὸς, ἀγαθὸς, ἀνδρεῖος, εὐγενής. ‖. (τὸ οὐδ. εὔχρ. μόνον εἰς τὴν γεν. πλθ.. ἐκλαμβ. οὐσ. ἀντὶ) τὰ ἀγαθὰ, αἱ εὐτυχίαι. »Θεοὶ δοτῆρες ἐάων,« Ὅμ.

Εὖσα, Δ. ἀντὶ Ἐοῦσα, οὖσα, ὀνμ. ἑν. τῆς θηλ. μτχ. τοῦ Εἰμί.

Εὖσα, ἀόρ. ά. τοῦ Εὕω.

Εὐσάλευτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως σαλευόμενος, ἄστατος.

Εὔσαλος (ὁ, ἡ). εὔθετος ὡς πρὸς τὸν σάλον τῆς θαλάσσης, ὅπου τὰ πλοῖα σαλεύουσιν ἐν ἀσφαλεῖ.

Εὔσαμος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Εὔσημος.

†Εὐσανίδωτος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὔσελμος.

Εὐσαρκέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔσαρκος.

Εὐσαρκία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Εὔσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς σάρκας (κρέατα), εὐτραφὴς, σωματώδης.

Εὐσαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ εὔσαρκος, παχύνω, σαρκόνω.

Εὐσάρκωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Εὐσέβεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἀρετὴ) τοῦ εὐσεβοῦς, σέβας πρὸς τὸν θεὸν (πρὸς τοὺς γονεῖς, πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους κτλ.) »Ἔνιοι, φεύγοντες τὴν δεισιδαιμονίαν, ἐμπίπτουσιν εἰς ἀθεότητα, ὑπερπηδήσαντες ἐν μέσῳ κειμένην τὴν εὐσέβειαν,« Πλ.

Εὐσεβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζῶ εὐσεβῶς, εἶμαι εὐσεβής. (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) σέβομαι. φέρομαι εὐσεβῶς πρός. »Οὐδεὶς χάματος εὐσεβεῖν θεούς.« Πλ. »Ὡς ἂν τἄμ' ἀνάκτορ' εὐσεβεῖν εἰδῶσιν,« Εὐρ. »Τὰ τέκνα μανθανέτωσαν πρῶτον τὸν ἴδιον οἶκον εὐσεβεῖν, καὶ ἀμοιβὰς ἀποδιδόναι τοῖς προγόνοις,« Γρφ. (ꙃ πθ.) »Ἵνα καὶ τοῦτο εὐσεβηθῇ,« Πλάτ.

Εὐσέβημα (τὸ). ἔργον εὐσεβές.

Εὐσεβὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων ꙃ ἀπονέμων σέβας πρὸς τὸν θεὸν (πρὸς τοὺς γονεῖς, πρὸς τοὺς ἀνωτέρους ἢ εὐεργέτας του), (ἐν γέν.) ἐνάρετος, θεοφοβούμενος. (ἐπὶ πραγμ.) σεβάσμιος. »Παραβαίνοντάς τι τῶν ἐν ἀνθρώποις εὐσεβῶν« Δμ. ‖. (οὐδ.) »Τὸ εὐσεβὲς,« ἀντὶ ἡ εὐσέβεια. »Τοὐμὸν σ' εὐσεβὲς σώζει,« Εὐρ.

Εὐσεβία (ἡ), Π. ἀντὶ Εὐσέβεια.

Εὐσεβοφρόνως, ἐπίρ. Μὲ εὐσεβὲς φρόνημα, μὲ θεοσεβῆ αἰσθήματα, ὡς-

Εὐσεβόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὐσεβὲς φρόνημα, εὐσεβής.

Εὐσεβῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐσέβειαν, μὲ φόβον θεοῦ, ἐναρέτως.

Εὔσειστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως σειόμενος, ὑποκείμενος εἰς συχνοὺς σεισμούς. (μτφορ.) εὐρίπιστος, εὐμετάβλητος, ἄστατος.

Εὐσέλαος (ὁ, ἡ), Π.=Εὐφεγγής.

Εὐσέληνος (ὁ, ἡ). ὁ φωτιζόμενος ἀπὸ λαμπρὰν σελήνην. »Νὺξ—,« Ἡσύχ.

Εὔσελμος(ὁ, ἡ), Π. (ναῦς) μὲ καλὰ σέλματα (καθίσματα κωπηλατῶν), μὲ καλὸν κατάστρωμα, (ἐν γέν.) καλοφθειασμένη.

;Εὔσεμνος (ὁ, ἡ), Π.=τῷ

Εὔσεπτος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ σεβαστὸς, ἀξιοσέβαστος.

†Εὐσήκωτος(ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς ἐντελῆ ἰσοσταθμίαν, ἀκριβῶς ἰσόῤῥοπος.

Εὐσήμαντος (ὁ, ἡ). εὐκολοσημάδευτος, εὐκολοπαρατήρητος.

Εὐσημεία (ἡ). καλὸν ἢ σαφὲς σημεῖον, [ἐκ τοῦ

Εὔσημος (ὁ, ἡ). αἴσιος ἢ· εὐκρινὴς, (τρπ.) ἐπίσημος. »Ὄρνις εὐσήμους ἀποῤῥοιβδεῖ βοὰς,« Σοφ. »Δάφνας εὐσάμους κλῶνας,« Ἐπγρ. »Τὰ ἴχνη τῶν λαγῶν εὐσημότερα,« Ξεν. »Ἐὰν μὴ εὔσημον λόγον δῶτε διὰ τῆς γλώσσης, πῶς γνωσθήσεται τὸ λαλούμενον;« Γρφ. »Ἐν εὐσήμῳ ἡμέρᾳ ἑορτῆς ὑμῶν,« αὐτ. ‖. (οὐσ. καὶ) »Εὔσημον,« τὸ σημεῖον τῆς ἐξουσίας, (κοιν.) παράσημον.

Εὐσήμως, ἐπίρ. εὐκρινῶς· ἐπισήμως, ἢ· μὲ καλὰ σημεῖα.

Εὔσηπτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως σηπόμενος.

Εὐσηψία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ εὐσήπτου.

Εὐσθένεια (ἡ),=Εὐρωστία.

Εὐσθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Εὐσθενὴς, έος (ὁ, ἡ),=Εὔρωστος.

Εὐσθενῶς, ἐπίρ.=Εὐρώστως.

Εὐσίδηρος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἢ σκεπασμένος καλὰ μὲ σίδηρον.

Εὐσίπυος (ὁ, ἡ), Π. ὅστις ἔχει τὴν σιπύαν (τὴν σιταποθήκην) του καλὰ γεμάτην, κυβερνημένος, εὐκατάστατος.

Εὐσιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω μὲ ὄρεξιν, εἶμαι εὔσιτος.

Εὐσιτία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις-

Εὔσιτος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων καλὰ (μὲ πολλὴν ὄρεξιν), ἔχων ʼγιερὸν στομάχι. »Τοὺς κακοσίτους εὐσίτους εἰργάσατο,« Φιλ. 2) ὁ ἔχων (καρποφορῶν) πολὺ ꙃ καλὸν σιτάρι. »Ἅλωα—,« Σχλ. Θκρ.

Εὔσκαλμος (ὁ, ἡ). (πλοῖον) μὲ καλοὺς (ʼγιεροὺς) σκαλμοὺς, (συνκδχ.) καλοφθειασμένον ἢ ὀγλίγωρον.

Εὐσκανδάλιστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως σκανδαλιζόμενος.

Εὐσκάνδιξ, ικος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ὅπου φυτρόνουν ἀφθόνως σκάνδικες(μυρώνια).

Εὔσκαρθμος ꙃ Π. Ἐΰσκαρθμος (ὁ, ἡ), [εὖ, σκαίρω]. ὁ σκιρτῶν(πηδῶν) ἐλαφρὰ, ταχύπους, ὀγλίγωρος. »Ἵππος—,« Ἰλ. Ν.

Εὐσκάριςος (ὁ,ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ προηγ.

Εὔσκαφος (ὁ, ἡ). εὐκολόσκαπτος.

Εὐσκέδαστος (ὁ, ἡ). εὐκολοσκόρπιστος.

Εὐσκελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (εὔρωστα) σκέλη, (συνκδχ.) ταχύπους.

Εὐσκέπαστος, ου καὶ

Εὐσκεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ σκεπάζων ἢ σκεπασμένος καλά· ἀσφαλής.

Εὔσκεπτος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ σκεφθῇ.

Εὐσκευέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Εὔσκευος (ὁ, ἡ). καλὰ ἁρματωμένος, ἕτοιμος μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα (σκεύη).

Εὐσκίαστος καὶ

Εὔσκιος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (ἢ εὑρισκόμενος ὑπὸ) καλὸν καὶ παχὺν ἴσκιον.

Εὐσκιόφυλλος (ὁ, ἡ). (δένδρον) τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα κάμνουν καλὸν ἴσκιον.

Εὐσκόπελος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων πολλοὺς σκοπέλους (βράχους, ξέραις).

Εὔσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ σκοπεύων(σημαδεύων) ἢ παραμονεύων καλὰ, (τρπ.) στοχαστικὸς, φρόνιμος· (ἐπὶ τόπου) ἁρμόδιος διὰ σκοπὸν (βίγλαν), ὑψηλὸς ἢ ἁρμόδιος πρὸς τὸν (προκείμενον) σκοπὸν, (ἐν γέν.) εὔθετος.

Εὐσκόπως, ἐπίρ. Φρονίμως, μὲ προσοχὴν, ἢ κατὰ σκοπὸν, εὐστόχως.

Εὐσκωμμόνως, ἐπίρ. Μὲ εὐσκωμμοσύνην.

Εὐσκωμμοσύνη (ἡ). τὸ προτέρημα τοῦ νὰ ᾖνέ τις-

Εὐσκώμμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ σκώπτων ἐπιτηδείως(μὲ χάριν καὶ εὐφυΐαν).

Εὔσμηκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, σμήχω], Π. καλὰ πλυμένος μὲ σμῆγμα(σαπουνισμένος ἢ τριμμένος). »Σίδηρος,—« Νάξ.

Εὔσμηνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παράγων (πολλαπλασιαζόμενος εἰς) πολλὰ καὶ καλὰ σμήνη ἢ, ἀνήκων εἰς καλὸν σμῆνος. »Μέλισσα—,« Νόνν.

Εὐσμήριγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν σμήριγγα (κόμην).

Εὐσμίλευτος (ὁ, ἡ). εὔμορφα δουλευμένος μὲ τὴν σμίλην.

Εὔσοια (ἡ), Π. ἀσφάλεια, σωτηρία, εὐεξία. [ἐκ τοῦ

Εὔσοος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ φυλαγμένος, σῶος, εἰς καλὴν κατάστασιν.

Εὐσπειρὴς, έος καὶ

Εὔσπειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σχηματίζων εἰς τὸ τύλιγμά του πολλὰ ἢ εὔμορφα γυρίσματα (σπείρας).

Εὐσπλαγχνία (ἡ). τὸ νὰ ᾖνέ τις εὔσπλαγχνος, εὐτολμία· (μτγν.) συμπάθεια, εὐαισθησία.

†Εὐσπλαγχνίζομαι, Μ. ίσομαι. Κινοῦμαι εἰς συμπάθειαν (εἰς εὐσπλαγχνίαν), οἰκτείρω.

Εὔσπλαγχνος (ὁ, ἡ). ꙃ ἐπίρ.-άγχνως. [εὖ σπλάγχνα]. εὔτολμος, γενναιόκαρδος, (μτγν.) οἰκτίρμων, συμπαθητικὸς, εὐαίσθητος εἰς τὰ δεινὰ τῶν ἄλλων.

Εὔσπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν καὶ καλὸν σπόρον, καλοσπαρμένος ἢ· καλὸς διὰ σπάρσιμον, εὔφορος. »Αἴγυπτος—,« Ἐπγρ.

Ἐΰσσελμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔσελμος.

Ἐΰσσωτρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔσωτρος.

Εὐστάθεια (ἡ). ἡ κατάστασις ἢ ἡ ἀρετὴ τοῦ εὐσταθοῦς, στερεότης, μονιμότης, (τρπ.) σταθερότης· ἀταραξία· Εὐεξία.

Εὐσταθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Εὐσταθὴς [εὖ, ἵστημι], έος (ὁ, ἡ). καλὰ στημένος, στερεός· (τρπ.) σταθερός· ἐμβριθής· (κατὰ τοὺς Ἐπικουρ.) ὑγιὴς, ἀτάραχος, (ἐπμ.) εὐδαίμων. »Θάλαμος (»Ἄνεμος)—,« Ὅμ., Σδ. »Πυρετὸς—,« Ἱπποκρ., ὁ τακτικὸς, ὄχι ἀκατάστατος. »Σιγῇ καὶ βαρύτητι καταπλάστῳ θη-

ρώμενος δόξαν εὐσταθοῦς ϗ βάθος ἔχοντος ἀνδρὸς, « Πλ.
Εὐσταθίη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Εὐστάθεια.
Εὐσταθμία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-
εὔσταθμος (ὁ, ἡ). εὖ ἔχων σταθμοῦ, σωστὸς εἰς τὸ ζύγι. » Νόμισμα —, « Νομ. Ῥωμ.
Εὐστάθμως, ἐπίρ. Μὲ τὸ ζύγι, κατὰ κανόνας, μὲ ἀκρίβειαν.
Εὐσταθῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐστάθειαν, μονίμως, ἀσφαλῶς· ὑγιῶς, ἀταράχως,(ὅθ. κατὰ τὸς Ἐπικουρ.) εὐδαιμόνως.
Εὐσταλὴς [εὖ, στέλλω], έος (ὁ, ἡ). καλὰ (ἐλαφρὰ) ἐνδυμένος, (ἐπμ.) ἕτοιμος, εὐκίνητος, (παρβλ. Εὔζωνος). 2) φτωχὸς, ὀλιγαρκής.
Εὐσταλία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις εὐσταλὴς (ἐλαφρὰ ἐνδυμένος, ἕτοιμος).
Εὐσταλῶς, ἐπίρ. Ἐλαφρὰ (ὡς πρὸς τὸ ’νδύσιμον).
Εὐστάφυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ σταφύλια..
Εὔσταχυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ ϗ καλὰ στάχυα. » Νάρδος—, « Νίκ.
Εὐστεγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σκεπασμένος μὲ καλὴν στέγην.
Εὔστειρος (ὁ, ἡ), Π. (ναῦς) ἡ ὁπ. ἔχει καλὴν στεῖραν (καρίναν), καλὸν σκαρὶ, καλαφθειασμένη.
Εὔστερνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (’γιερὸν ἢ εὔμορφον) στῆθος.
Εὐστέφανος καὶ Π. Ἐϋστέφανος, ου καὶ
Εὐστεφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα εὔμορφον στεφάνι ἢ ζωνάρι. (μτνμ. πόλις) ὠχυρωμένη μὲ δυνατὰ καὶ εὔμορφα τείχη (μὲ καλοὺς πύργους).
Εὔστηθος (ὁ, ἡ), = Εὔστερνος.
Εὐστήριχτος (ὁ, ἡ). καλὰ ἐστηριγμένος, στερεός.
Εὐστιβὴς [εὖ, στείβω], έος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ πατημένος, (ὅθ. ἐπὶ δρόμυ) ὁμαλὸς, (ἐπὶ ὕφασμ.) χρουστὸς ἢ, καλὰ λευκασμένος.
Εὔστικτος (ὁ, ἡ), [εὖ, στίζω], Π. πλουμισμένος μὲ ὡραῖα στίγματα (μπέγγια).
Εὔστιπτος (ὁ, ἡ), = Εὐστιβής.
Εὐστολίζω, Μ. ίσω. Στολίζω καλὰ (καθὼς πρέπει), [ἐκ τοῦ
Εὔστολος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ ἐνδυμένος (στολισμένος, ἁρματωμένος), ἕτοιμος. » Ναῦς —, Σοφ. » Γυνὴ —, « Σχλ., ἡ ἔχουσα εὔμορφον ἀνάστημα, (ἐπμ.) στολίζομαι καλά. » Ἦν δὲ ἡ Ἑλένη εὔστολος, εὔμασθος, « Ἰ. Μαλαλ. (παρβλ. Εὔζωνος).
Εὐστομαχία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Εὐστόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (’γιερὸν) στομάχι· καλὸς (ὠφέλιμος) διὰ τὸ στομάχι· (Κωμ.) ἀντὶ Εὔστομος, (ὅθ. λέγει ὁ Ἱκεσ. ὅτι » Αἱ ἐγχέλεις.. εὐστομαχίᾳ διαφέρουσι τῶν πλείστων ἰχθύων, « Ἀθ.).
Εὐστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ (Κηλαδῶ) εὔμορφα. 2) = Εὐφημέω. Εὔστομ’ ἔχω. » Εὐστόμει καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον, « Ἀρσφ.
Εὐστομία (ἡ). καλὸν (εὔμορφον) στόμα· (συνκδχ.) εὐγλωττία. (ἐπὶ φαγητ.) νοστιμάδα. » Τῶν χυλῶν ἔνιοι δέονται μίξεως πρὸς εὐστομίαν, Θφρ.
Εὔστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (εὔμορφον) στόμα, (ὅθ. ἐπὶ ἵππ.) Εὐήνιος. 2) ὁ ἔχων καλὴν προφοράν, εὐφραδὴς ἢ εὐκολοπρόφερτος. 3) ὁ ὁμιλῶν καλὰ (αἴσια) λόγια ἢ σιωπῶν ἀπὸ θρησκευτικὸν σέβας. (ὅθ. ἐπιρρηματικῶς). » Εὔστομ’ ἔχε, « Σοφ., = Εὐφήμει. » Περὶ τούτων εὔστομά μοι κείσθω, « Ἡρ., ἂς σιωπήσω δι’ εὐλάβειαν. 4) ὁ ἔχων ἀρκετὰ μεγάλον στόμιον (εὐρύχωρον εἴσοδον), (τρπ.) φλύαρος, ἀθυρόστομος. 5) (ἐπὶ φαγητ.) νόστιμος. » Μᾶλλον ἔμπειρον εἶναι τῶν εὐστομάχων ἢ τῶν εὐστόμων, « Πλ.
Εὐστόμως, ἐπίρ. Μετ’ εὐστομίας, εὐκρινῶς ἢ εὐφραδῶς, γλυκὰ, νόστιμα.
Εὔστοος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς στοάς.
Εὐστοργία (ἡ). φιλοστοργία [ἐκ τοῦ-
Εὔστοργος (ὁ, ἡ). φιλόστοργος.
Εὐστόρθυγξ, υγγος (ὁ, ἡ), Π. καμωμένος ἀπὸ καλὸν (’γιερὸν, χονδρὸν) κούτσυρον (στόρθυγγα).
Εὐστοχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἐπιτυχαίνω τὸν σκοπὸν (τὸ σημάδι, [καὶ μτφορ.] τὴν εὐκαιρίαν. » Εὐστοχεῖν τῆς εἰσβολῆς τοῦ λιμένος, « Στρβ. (καὶ ἀπολ.) » Τοὺς ἐν πράγμασιν ἀναστρεφομένους οὔτ’ εὐστοχεῖν ἀεὶ δυνατὸν οὔθ’ ἁμαρτάνειν συνεχῶς εἰκὸς, « Πλβ.
Εὐστόχημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐσκέφθη ἢ εἶπέν ἢ ἔπραξέ τις εὐστόχως.
Εὐστοχία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Εὔστοχος (ὁ, ἡ). ὁ σημαδεύων καλὰ (κτυπῶν ἴσια εἰς τὸ σημάδι), (μτφορ.) κρίνων (εἰκάζων σκεπτόμενος) ὀρθῶς, σκώπτων εὐφυῶς, (ἐν γέν.) ἐπιτυχὴς, ἐπιτήδειος. ‖. (τὸ οὐδ.) Εὔστοχα, ἀντὶ-
Εὐστόχως, ἐπίρ. Μὲ εὐστοχίαν, ἐπιτυχῶς (κυρ. καὶ μτφορ.) εὐφυῶς.
Εὔστρα ἢ Εὔστρα ἢ Εὔσρα (ἡ), [εὔω]. τὸ μέρος ὅπου καψαλίζουν τοὺς σφαζομένυς χοίρους. 2) κριθάρι καψαλισμένον (πρὸς κατασκευὴν ἀλφίτων).
Εὐστραβὴς [εὖ, στρέφω], έος (ὁ, ἡ). (ξύλον) τὸ ὁπ. εὔκολα στραβόνει (σκεβρόνει).
Εὐστραφὴς, έος καὶ
Εὔστρεπτος καὶ
Εὐστρεφὴς, έος (ὁ, ἡ). καλὰ στρημμένος ἢ, εὔκολος νὰ στρηφθῇ. » Βρόχος (» Νευρ.) —, « Ὀππ., Ὅμ.
Εὐστροφάλιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ (εὔμορφα, ἐπιτήδεια) τυλιγμένος. » Κόμη —, « Ἐπγρ.
Εὐστροφία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις.
Εὔστροφος (ὁ, ἡ). ὁ στρεφόμενος μὲ εὐκολίαν, εὐκίνητος, εὐλύγιστος, ὀγλίγωρος, (μτφορ.) ἀγχίνους, ἔξυπνος, ἐπιτήδειος. (Π.) καλοστρημμένος.
Εὐστρόφως, ἐπίρ. Μὲ εὐστροφίαν, ἐπιτηδείως.
Εὔστρωτος (ὁ, ἡ), Π. καλοστρωμένος.
Εὔστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλοὺς στύλυς.
Εὐστυφέλικτος (ὁ, ἡ), Π. εὐρίπιστος, εὔσειστος.
Εὐσύγκρυπτος (ὁ, ἡ). καλὰ κρυμμένος ἢ, εὔκολος νὰ κρυφθῇ.
Εὐσυκοφάντητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ συκοφαντήσῃ.
Εὐσύλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ συλήσῃ (νὰ κλέψῃ, νὰ ξεγυμνώσῃ).
Εὐσύλητος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ συλήσῃ (νὰ γυμνώσῃ).
Εὐσύλληπτος (ὁ, ἡ) εὔκολος νὰ συλληφθῇ (νὰ πιασθῇ, νὰ ἐννοηθῇ) ἢ νὰ συλλάβῃ (ἐν γαστρί).
Εὐσυλλόγιστος (ὁ, ἡ). τὸ ὁπ. ἢ περὶ τοῦ ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ συλλογισθῇ (νὰ συμπεράνῃ) τις. » Ἐκ δὲ τούτων εὐσυλλόγιστον πόσον ὑπῆρξε τὸ βάθος τῶν Ἱππέων, « Πλβ.
Εὐσύμβατος καὶ
Εὐσυμβίβαστος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ συμβιβασθῇ (νὰ συναρμοσθῇ).
Εὐσύμβλητος (ὁ, ἡ), [εὖ, συμβάλλομαι] τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ καταλάβῃ ἐξ εἰκασίας (νὰ μαντεύσῃ, νὰ συμπεράνῃ). » Ἡ δ’ οὐκέτ’ εὐξύμβλητος ἡ χρησμῳδία, « Αἰσχλ.
Εὐσύμβολος (ὁ, ἡ), [εὖ, συμβάλλω]. = Εὐσύμβλητος. » Εὐξύμβολον τόδ’ ἐςὶ παντὶ δοξάσαι, « Αἰσχλ. 2) καλὸς διὰ συναναστροφὴν ἢ ληψοδοσίαν, εὐκοινώνητος (ἐν γέν.) εὔθετος. αἴσιος. » Ὄρνις —, « Σοφ.
Εὐσυμβόλως, ἐπίρ. Εὐθέτως. Ἐπ’ αἰσίοις.
Εὐσυμπάθητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως συμπάσχων (συμπονῶν), εὐαίσθητος, εὔσπλαγχνος.
Εὐσυμπερίφορος (ὁ, ἡ). εὔκολος πρὸς συμπεριφορὰν, συμμορφούμενος εὐκόλως μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς συναναστροφῆς, κοινωνικός.
;Εὐσυμπερίφυτος (ὁ, ἡ), (βτν.). εὐκόλως φυτρόνων ὁλόγυρα καὶ συσσωματούμενος (συναυξάνων) μὲ ἄλλο φυτόν.
Εὐσυμπλήρωτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ συμπληρωθῇ (νὰ κατορθωθῇ).
Εὐσύμφυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως συμφυόμενος (συνενούμενος διὰ συμφύσεως, [ἐπὶ πληγ.] συνουλούμενος).
Εὐσυνάγωγος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ συναχθῇ, εὐκολομάζωκτος. (τόπος) ὅπου εὐκόλως δύνανται νὰ συναχθοῦν πολλοὶ (ἄνθρ.) ἢ πολλὰ (πραγμ.).
Εὐσυνάλλακτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λλάκτως, [εὖ, συναλλάσσω]. Καλὸς διὰ συναναστροφὴν ἢ ληψοδοσίαν, κοινωνικὸς ἢ τίμιος.
Εὐσυναλλαξία (ἡ), τὸ προτέρημα τοῦ εὐσυναλλάκτου.
Εὐσυνάντητος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὐάντητος.
Εὐσυνάρμοστος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ.) -όςως. Ὁ εὐκόλως συναρμοζόμενος, (συμβιβαζόμενος).
Εὐσυνάρπαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -άςως Ὁ εὐκόλως συναρπαζόμενος.
Εὐσυνειδησία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Εὐσυνείδητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δήτως. Ὁ ἔχων καθαρὰν συνείδησιν, γνωρίζων ὅτι δὲν ἔκαμε κακὸν, μὴ ἐλεγχόμενος ὑπὸ τῆς συνειδήσεως.
Εὐσυνεσία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Εὐσύνετος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -έτως. [εὖ συνίημι]. ὁ εὐκόλως ἐννοῶν ἢ ἐννοούμενος, ὀξύνους ἢ εὐκατάληπτος. » Εὐξύνετον ξυνετοῖσι βοὰν, « Εὐρ.
Εὐσυνθεσία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-
Εὐσυνθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω πιςῶς τὰς συνθήκας, πολιτεύουμαι καθὼς πρέπει, (ἐπὶ πραγμ.) εἶμαι-
εὐσύνθετος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -θέτως. Καλὰ συνθεμένος (διατεταγμένος) ἢ, εὐκολοσύνθετος.
Εὐσύνοπτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -όπτως. Τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἴδῃ διὰ μιᾶς (μὲ ἓν βλέμμα), (μτφορ.) εὐκατάληπτος. » Ὑπόκειται γὰρ τὸ Κιῤῥαῖον πεδίον τῷ ἱερῷ, ϗ ἔστιν εὐσύνοπτον, « Αἰσχ. » Ὀνόμασι δὲ κέχρηται ποικίλοις πρὸς τὸ μὴ εὐσύνοπτον εἶναι τοῖς ἀμαθέσι τὴν πραγματείαν, « Αρτ.
Εὐσύντακτος (ὁ, ἡ), ϗ ἐπίρ. -τάκτως. Καλὰ συντεταγμένος (διατεταγμένος μεταξὺ ἢ μετ’ ἄλλων).
Εὐσύντριπτος (ὁ, ἡ). Εὐκολοτσάκκιστος.
Εὔσφαιρος (ὁ, ἡ). ὁλοστρόγγυλος.
Εὔσφυκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, σφύζω]. τοῦ ὁπ. ὁ σφυγμὸς εἶνε καλὸς (κτυπᾷ τακτικά).
Εὐσφυξία (ἡ). τὸ νὰ κτυπᾷ τακτικὰ ὁ σφυγμός.
Εὔσφυρος καὶ Ἐΰσφυρος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχυσα εὔστροφον ποδάρι (κατὰ λέξ. κότσι τοῦ ποδαριοῦ).
Εὔσχετος (ὁ, ἡ). καλὸς νὰ τὸν ἔχῃ (νὰ τὸν διατηρῇ) τις.
Εὐσχημάτιστος (ὁ, ἡ). καλοσχηματισμένος, καλοφθειασμένος.
Εὐσχημολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ εὐσχήμως.
Εὐσχημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ φαίνομαι εὐσχήμων, φέρομαι εὐσχημόνως.
Εὐσχημόνημα (τὸ). πρᾶξις ἢ λόγος (ἐν γέν.) διαγωγὴ εὐσχήμων.
Εὐσχημόνως, ἐπίρ. σεμνῶς κοσμίως, μὲ εὐσχημοσύνην.
Εὔσχημος (ὁ, ἡ), = Εὐσχήμων.
Εὐσχημοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ εὐσχήμονος, σεμνότης, κοσμιότης, σεμνὸν (κόσμιον) ἐξωτερικόν.
Εὐσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν σχῆμα (εὐγενὲς ἢ εὐπρεπὲς ἐξωτερικὸν), φυλάττων εὐσχημοσύνην εἰς τοὺς λόγους εἰς τὰς πράξεις του κτλ., σεμνὸς, κόσμιος. » Λόγος—, « Εὐρ., ὁ εὐπρόσωπος, (Γαλλ) specieux. » Εὐσχ. βουλευτὴς, « Εὐαγγ., ὁ πλούσιος.
Εὐσχήμως, ἐπίρ. = Εὐσχημόνως.
Εὐσχιδὴς, έος καὶ
Εὔσχιστος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως σχιζόμενος, ἢ εὔμορφα σχισμένος (χωρισμένος).
Εὐσχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔσχολος, ἔχω εὐκαιρίαν, (μὲ γεν.) μὲ μένει πολὺς καιρὸς διά.
Εὐσχολία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Εὔσχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν σχολὴν (εὐκαιρίαν), μὴ ἀσχολούμενος εἰς τίποτε, ἡσυχάζων ἀπὸ τὰς συνήθεις ἀσχολίας τυ.
Εὐσωματέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔρωστος ἢ εὐτραφής.
Εὐσωματία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Εὐσώματος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ (ὅσον πρέπει) σωματώδης, εὐτραφὴς, (ἐπμ.) ὑγιοῦς κράσεως, εὔρωστος.
;Εὔσωμος (ὁ, ἡ), = Εὐσώματος.
Εὔσως, ω (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Εὔσοος.
Εὔσωτρος (ὁ, ἡ), Π. [εὖ, σῶστρον]. (ἅμαξα) μὲ καλοὺς τροχούς.
Εὐτακὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως τηκόμενος (λυόνων), (ἐπὶ ὀσπρ.) καλόβραστος.
Εὐτακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω καλῶς τὴν τάξιν (τὸ εἶναί) μυ, εἶμαι εὔτακτος.
Εὐτάκτημα (τὸ). πρᾶξις ἢ λογος (ἐν γέν.) διαγωγὴ εὔτακτος.
Εὔτακτος (ὁ, ἡ). καλὰ διατεταγμένος, βαλμένος εἰς καλὴν τάξιν· φυλάττων τάξιν, εὐπειθὴς (εἰς τοὺς νόμους), χρηςοήθης, μέτριος, κόσμιος κτλ.
Εὐτάκτως, ἐπίρ. Μὲ καλὴν τάξιν, μὲ εὐταξίαν.
Εὐταμίευτος (ὁ, ἡ), [εὖ ταμιεύω]. ὁ ἐξοδεύων ἢ ἐξοδευόμενος μὲ οἰκονομίαν (ὅπου καὶ ὅσον πρέπει).
Εὐταξία (ἡ). καλὴ τάξις, εὐπείθεια εἰς τοὺς νόμυς, χρηστοήθεια, σεμνότης, κοσμιότης κτλ.
Εὐταπείνωτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ταπεινώσῃ.
Εὐτάρακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ταράξῃ.
Εὔταρσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς ταρσοὺς (πόδας ἢ πτερὰ) ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.
Εὖτε [οὔτε γεν. τοῦ ὅςτε], Π. ἀντὶ Ὅτε ἢ (μετὰ τοῦ Ἄν) Ὅταν, ἐπίρ. Χρον. (πρὸς ὁρστ.) » Εὖτε πύλας ἵκανεν, « Ἰλ. Ζ. » Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτεν, « Ὀδ. Γ., Ἰλ. Ψ. (καὶ πρὸς ὑποτ. μετὰ τοῦ Ἄν). » Εὖτ’ ἂν πολλοὶ πίπτωσιν, « Ἰλ. Α. » Εὖτ’ ἂν πτολίεθρον ἕλωμεν, « (καὶ χ. τοῦ Ἄν) » Εὖτ’ ἔρδωμεν ἑκατόμβας, « Ὀδ. Η. (ϗ πρὸς εὐκτ.) » Ἐκ δὲ τοῦ εὖτε πίοιμι, « Ἐπγρ. 2) (σπν.) Ὁμοιωματ. (εἰς τὰς συγκρ.) καθὼς ὅταν. » Εὖτ’ ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην, « Ἰλ. Γ., (παρβλ. Ἠΰτε). 3) (σπντ.) Αἰτιολογ., ἐπειδὴ, ἀφ’ οὗ, (Σοφ.).
Εὐτείχεος καὶ
Εὐτειχὴς, εος ἢ έος καὶ
Εὐτείχητος (-τείχιστος) καὶ
Εὔτειχος (ὁ, ἡ), Π. (πόλις) περιτειχισμένη μὲ καλὰ (ὀχυρὰ) τείχη, (ἐν γέν.) καλοκτισμένη.
Εὐτέκμαρτος (ὁ, ἡ), [εὖ, τεκμαίρομαι]. τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ (νὰ καταλάβῃ ἐξ εἰκασίας).
Εὐτεκνέω-ῶ, Μ, ήσω. Ἔχω καλὰ τέκνα, εἶμαι εὔτεκνος.
Εὐτεκνία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Εὔτεκνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ἢ καλὰ τέκνα, εὐτυχὴς ὡς πρὸς τὰ τέκνα του.
Εὐτέλεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ εὐτελοῦς, τὸ νὰ ζῇ τις πτωχικὰ (μὲ λιτότητα), (ἐπὶ πραγμ.) ὀλίγη τιμὴ, ’φθήνεια, (ἐπμ.) ποταπότης, οὐτιδανότης (μτφορ.) μικροπρέπεια. » Εἰς εὐτέλειαν, « Ἀρσφ. ἐπίρ. ἀντὶ Εὐτελῶς.
Εὐτελὴς [εὖ τέλος], έος (ὁ, ἡ). ὀλίγης τιμῆς ἄξιος, πολλὰ ’φθηνὸς, (ἐπμ.) πρόστυχος, ποταπός· πτωχικός· (συνκδχ.) οὐτιδανός. (μτφορ.) μικροπρεπὴς, χαμερπής.
Εὐτελίζω, Μ. ίσω. Σμικρύνω, ἐξευτελίζω· ὀλιγωρῶ, περιφρονῶ.
Εὐτελίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐτέλεια.
Εὐτελισμὸς (ὁ). τὸ εὐτελίζειν, ἐξευτελισμός· ὀλιγωρία.
Εὐτελῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐτέλειαν, πολλὰ εὔθηνὰ, πτωχικά. (μτφορ.) χαμερπῶς, μικροπρεπῶς.
Εὐτερπὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ τερπνὸς, εὐφρόσυνος.
Εὐτεχνὴς, έος (ὁ, ἡ), = Εὔτεχνος. (ὅθ.
Εὐτέχνητος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ τεχνουργημένος, τεχνικὰ κατεσκευασμένος.
Εὐτεχνία (ἡ). τέχνη, ἐπιτηδειότης, [ἐκ τοῦ
Εὔτεχνος (ὁ, ἡ). καλὸς (ἔμπειρος) τεχνίτης, (ἐν γέν.) ἐπιτήδειος. (ἐπὶ πραγμ.) = Εὐτέχνητος.
Εὐτέχνως, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν τέχνην, ἐπιτηδείως.
Εὔτηκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως τηκόμενος (λυόνων ἢ λυνόμενος).
Εὐτηξία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ εὐτήκτου.
Εὐτιθάσευτος (ὁ, ἡ). εὐκολοημέρωτος.
Εὐτίνακτος (ὁ, ἡ). εὐκολοτίνακτος.
Εὐτλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ τλήμων (ὑπομονητικὸς), καρτερικώτατος.
Εὔτμητος (ὁ, ἡ), [εὖ, τέμνω]. καλοκομμένος, εὔμορφα χωρισμένος ἢ εὔκολος νὰ κοπῇ.
Εὔτοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλοὺς (γιεροὺς ἢ εὐμορφοκαμωμένους) τοίχους.
Εὐτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ μὲ εὐκολίαν, εἶμαι εὔτοκος.
Εὐτοκία (ἡ). εὐκολία εἰς τὸ τίκτειν, (Π.) πολυτεκνία.
Εὐτόκιος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν εὐτοκίαν, εὐκολύνων τὸν τοκετὸν (τὴν γένναν).
Εὔτοκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα εὐκόλως· πολύτεκνος. 2) (πθ.) ὁ γεννηθεὶς εὐτυχῶς ἢ μὲ εὐκολίαν (;).
Εὐτολμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔτολμος.
Εὐτολμία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-
Εὔτολμος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ.) -τόλμως. Πλήρης εὐγενοῦς τόλμης, θαῤῥαλέος, γενναιόκαρδος. » Εὔτολμος εἶναι κρῖνε, τολμηρὸς δὲ μὴ, « Γνμ.
Εὔτομος (ὁ, ἡ), [εὖ, τέμνω]. καλὰ χωρισμένος (διῃρημένος). » Οἶκος, « Ἀρςτ.
Εὐτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔτονος, ἔχω ἀρκετὸν τόνον (δύναμιν) πρὸς, ἀντέχω, ἐξαρκῶ.
Εὐτονία (ἡ). ἰσχὺς, τόνος· προσπάθεια σύντονος, δραστηριότης ἀνένδοτος, [ἐκ τοῦ
Εὔτονος (ὁ, ἡ), [εὖ, τείνω]. καλὰ (δυνατὰ) τεντωμένος, νευρώδης, ῥωμαλέος, ἰσχυρὸς, (μτφορ.) ἀνενδότως δραςήριος, (συγχ. τῷ) Ἔντονος. » Αἱ βόρειοι καταστάσιες τὰ σώματα εὔτονα ποιέουσι, « Ἱππκρ.
Εὐτόνως, ἐπίρ. μὲ πολὺν τόνον, μὲ ἀνένδοτον ἐπιμονὴν καὶ δραστηριότητα.
Εὐτοξία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὸν (ἢ νὰ μεταχειρίζεται ἐπιτήδεια τὸ) τόξον, [ἐκ τοῦ
Εὔτοξος καὶ Π. Ἐΰτοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν τόξον, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τοξεύειν.
Εὐτόρνευτος καὶ
Εὔτορνος (ὁ, ἡ). καλὰ (ἐπιτήδεια) τορνευμένος ἢ εὔκολος νὰ τορνευθῇ (νὰ δουλευθῇ εἰς τὸν τόρνον).
Εὐτράπεζος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ τράπεζα εἶνε πλουσιοπάροχος (γεμάτη καλὰ φαγητά). (ἐπὶ φαγητ.) νόστιμος, ἁρμόδιος διὰ πολυτελῆ τράπεζαν.
Εὐτραπελεύομαι, Μ. εύσομαι· Φέρομαι ἢ ὁμιλῶ εὐτραπέλως (μὲ πνεῦμα), χαριεντίζομαι.
Εὐτραπελία (ἡ). τὸ ἦθος τοῦ εὐτραπέλυ,

ἀστειότης, χαριεντισμὸς κτλ. » Χρὴ τὸν ἰητρὸν ἔχειν τινὰ εὐτραπελίην παρακειμένην. τὸ γὰρ αὐστηρὸν δυσπρόσιτον ꙁ τοῖσι ὑγιαίνουσι καὶ τοῖσι νουσέουσι, « Ἱπποκρ. » Μωρολογία δὲ ἡ εὐτραπελία, μηδὲ ὀνομαζέσθω ἐν ὑμῖν, « Ἀπος. (δηλ.) βωμολοχία. (ἴδε τὸ ἐπιθ.)

Εὐτραπελίζω, Μ. ίσω, = Εὐτραπελεύομαι.

Εὐτραπελολογία (ἡ). ὁμιλία εὐτράπελος, ἀστειολογία.

Εὐτράπελος (ὁ, ἡ), [εὖ, τρέπω]. (κατὰ λέξ.) = Εὐτρεπὴς, εὔστροφος, ὀρχηστὴς —, Πλδ. (ἐπμ. 2) εὐμετάβολος, ἄστατος. » Ἦσαν δὲ ἄρα Ἀθηναῖοι δεινῶς ἐς τὰς πολιτείας εὐτράπελοι, καὶ ἐπιτήδειοι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντὸς μᾶλλον, « Αἰλ. » Οὐδὲν γὰρ οὕτως, ὥσπερ πνεῦμα, εὐτράπελον, « Συν. » Μὴ δολωθῇς εὐτραπέλοις κέρδεσσι, « Πίνδ. δολίοις, (ὅθ.) » Λόγος εὐτράπ., « Ἀρσφ., ὁ πιθανὸς, εὐπρόσωπος, (ὅθ. 3) (συνήθ.) κομψὸς, ἀστεῖος, πνευματώδης, νόστιμος. » Καὶ φιλογέλωτες οἱ νέοι, διὸ καὶ εὐτράπελοι, « Ἀρστ. » Περὶ δὲ τὸ ἐν παιδιᾷ ἡδὺ, ὁ μὲν μέσος εὐτράπελος· ὁ δὲ ὑπερβάλλων, βωμολόχος· ὁ δ' ἐλλείπων, ἀγροῖκός τις, « αὐτ. » Οἱ δ' ἐμμελῶς παίζοντες, εὐτράπελοι προσαγορεύονται, οἷον εὔτροποι· τοῦ γὰρ ἤθους αἱ τοιαῦται δοκοῦσι κινήσεις εἶναι, « αὐτ. (ὁ δὲ Χρυσός. Ἑρμηνεύων τὸ ῥητὸν τοῦ Παύλου [Ἐφεσ. Ε'.] λέγει:) » Εὐτράπελον δέ φησι τὸν παντοδαπὸν, τὸν ἄστατον, τὸν ταχέως τρεπόμενον· δεινὸν δὲ καὶ σχῆμα καὶ βάδισιν κτλ. μιμεῖσθαι, καὶ σκώμματα ἐπινοεῖν, « (συγχ. τῷ Ἐκτράπελος).

Εὐτραπέλως, ἐπίρ. Μὲ χάριν, μὲ πνεῦμα, νόστιμα.

Εὐτραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφομαι καλὰ, εἶμαι -

Εὐτραφὴς, έος (ὁ, ἡ). καλὰ θρεμμένος, (ἐπμ.) παχύς. » Λακκαίου σὺς εὐτραφέστερος, « Ν. Χων. 2) θρεπτικὸς, εὔχυμος. » Ὕδωρ Διρκαῖον εὐτραφέστατον πομάτων, « Αἰσχλ.

Εὐτραφία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ εὐτραφοῦς, ἡ· 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐτροφία.

εὐτραφῶς, ἐπίρ. Ἐν εὐτραφίᾳ. » Εὐτραφῶς ἔχοντα τοῦ αὐχένος, « Φλσρ.

Εὐτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εὔμορφον τράχηλον.

Εὐτρεπὴς, [εὖ, τρέπω], έος (ὁ, ἡ). εὔστροφος, (ἐπμ.) ἕτοιμος ἢ ἐπιτήδειος εἰς κάθε τι· πρόθυμος.

Εὐτρεπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι εὐτρεπὲς, ἑτοιμάζω, βάλλω εἰς τάξιν, (κοιν.) συγυρίζω. (ἰατρ.) θεραπεύω, (τρπ.) διορθόνω.

Εὐτρεπισμὸς (ὁ), τὸ εὐτρεπίζειν ἢ εὐτρεπίζεσθαι, ἑτοιμασία, (κοιν.) συγύρισμα, διόρθωμα, (ἰατρ.) θεραπεία.

Εὐτρεπιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ εὐτρεπίζων (τακτοποιῶν, συγυρίζων κτλ.).

Εὔτρεπτος (ὁ, ἡ), [εὖ, τρέπω]. εὔκολα γυρίζων, εὐμετάβλητος.

Εὐτρεπῶς, ἐπίρ. Ἑτοίμως. » Εὐτρ. ἔχω, « Ἀππ., Εἶμαι εὐτρεπής.

Εὐτρεφὴς καὶ Π. Ἐϋτραφὴς, έος (ὁ, ἡ), = Εὐτραφής.

Εὐτρεψία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις εὔτρεπτος (εὐμετάβολος κτλ.).

Εὐτρήρων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα καλὰς καὶ πολλὰς περιστερὰς (τρήρωνας).

Εὔτρητος καὶ Π. Ἐΰτρητος (ὁ, ἡ). καλὰ (ἐπιτήδεια, ἢ μὲ πολλὰς τρύπας) τρυπημένος. » Δόναξ (» Θυρὶς) —, « Ἐπγρ.

Εὐτριαίνης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων καλὴν τρίαιναν.

Εὐτριβὴς, έος (ὁ, ἡ). καλὰ τριμμένος, (συνκδχ. ἀπὸ τῶν ὁδῶν) εὔκολος. (μτφορ.) ἐντελῶς γυμνασμένος (ἔμπειρος), = Ἐντριβής.

Εὔτριπτος (ὁ, ἡ). καλὰ τριμμένος ἢ, εὔκολος νὰ τριφθῇ.

Εὔτριχος γεν. ἑν. τοῦ Εὔθριξ.

Εὔτριχος (ὁ, ἡ), = Εὔθριξ.

Εὔτριψ καὶ Π. Ἐΰτριψ, ιβος (ὁ, ἡ), = Εὐτριβής.

Εὐτροπία (ἡ). χρηστότης τρόπων, καλὴ διάθεσις. 2) = Εὐστροφία, (τρπ.) πανουργία.

Εὔτροπις, ιδος (ὁ, ἡ), γρμτ. παραφθ. τοῦ Εὔστειρος.

Εὔτροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τρόπως. Ὁ ἔχων καλὸν τρόπον, καλῆς διαθέσεως (ἄνθρωπος). (ἐν γέν.) εὔκολος, εὐκολοοικονόμητος, (ἰατρ.) ἐπιδεκτικὸς θεραπείας.

Εὐτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφομαι καλὰ, (ἐπμ.) παχύνομαι, χονδραίνω. ἀκμάζω.

Εὐτροφία (ἡ). τὸ νὰ τρέφηταί τις μὲ καλὰ (θρεπτικὰ) φαγητὰ, (ἐπμ.) = Εὐσαρκία. 2) (ἐνεργ.) θρεπτικότης. » Αἱ δὲ πίνναι πρὸς τῇ εὐτροφίᾳ καὶ γλυκεῖαί εἰσιν, « Ἰατροφ. [ἐκ τοῦ

Εὔτροφος (ὁ, ἡ) = Εὐτραφὴς, καλοθρεμμένος ἢ θρεπτικός. » Νεῖλος . . εὐτρόφοις ἄρδει ῥεύμασι, « Κ. Μαν.

Εὐτρόχαλος καὶ Ἐϋτρόχαλος (ὁ, ἡ). Π. ὁ τρέχων ὀγλίγωρα, ταχυκίνητος, ἤ· (τόπος) ὅπου δύναταί τις νὰ τρέξῃ εὔκολα, ὁμαλὸς (καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ σχήματος τοῦ τροχοῦ) στρογγυλός. » Ἀλωὴ —, « Ἡσ.

Εὔτροχος καὶ Ἐΰτροχος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ὁ τρέχων (κινούμενος) εὐκόλως ꙁ ταχέως. (ἰδιαιτ. ἐπὶ ἁμαξ.) ὁ ἔχων καλοὺς τροχούς. (ἐπὶ βρόχων) ὁ συρόμενος εὐκόλως. » Ἱστίον εὔτροχον εἰς καθαίρεσιν, « Συν., τὸ ὁπ. καταιβάζεται εὔκολα μὲ τὰς τροχιλαίας (μὲ τοὺς μακαράδες).

Εὐτρόχως, ἐπίρ. Ταχέως, εὐκόλως. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐστόχως.

Εὐτρύγητος (ὁ, ἡ). εὐκολοτρύγητος.

Εὔτυκος (ὁ, ἡ), Π. σπντ. ἀντὶ -

Εὔτυκτος καὶ Π. Ἐΰτυκτος (ὁ, ἡ), [εὖ, τεύχω]. καλοφθειασμένος, καλοκαμωμένος· συγυρισμένος· ἕτοιμος. » Πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδιῷ εὔτυκον ἔστω, « Καλλ.

Εὐτύπωτος (ὁ, ἡ). εὔκολος νὰ τυπωθῇ (νὰ ἐντυπωθῇ), εὐκολοτύπωτος.

Εὐτυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὐτυχής· ἀπολαμβάνω ὅ, τι ἐπιθυμῶ, ἐπιτυχαίνω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.). » Εὐτυχοίης, « φρσ. νὰ ἦσε καλά! εὐχαριστῶ! (παρβλ. Ἐπαινῶ).

Εὐτυχέως, Ἰων. ἀντὶ Εὐτυχῶς.

Εὐτύχημα (τό). εὐτυχὲς συμβεβηκὸς, ἐπιτυχία. πλεονέκτημα. » Ταῦτα ἡ φύσις τῆς χώρας παρέχεται τὰ εὐτυχήματα τῇ πόλει, « Στρβ. » Οἱ δὲ Θρᾷκες ἐπεὶ εὐτύχησαν τοῦτο τὸ εὐτύχημα, « Ξεν.

Εὐτυχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν (δεξιὰν τὴν) τύχην, καλότυχος, εὐτυχισμένος. » Ὄλβου δ' ἐπιρρυέντος, εὐτυχέστερος ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ, « Εὐρ. » Σημεῖα εὐδαιμῶς εὐτυχῆ, « Πλάτ., αἴσια.

Εὐτυχία (ἡ). τὸ εὐτυχεῖν, εὔροια τύχης ἐπιτυχία. (ἐνίοτε) ἀκμή. » Διὰ δὲ τὸ προσδεῖσθαι τῆς τύχης τὸν εὐδαίμονα, δοκεῖ τισι ταὐτὸν εἶναι ἡ εὐτυχία τῇ εὐδαιμονίᾳ, οὐκ οὖσα, « Ἀρσ, » Νέοι ἀκμὴν ὄντες ἐν εὐτυχίᾳ τῆς ἡλικίας, « Ἀρατ.

†Εὔτυχος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὔτυκος.

Εὐτυχῶς, ἐπίρ. Ἐπιτυχῶς, μὲ ἐπιτυχίαν· εὐτυχισμένα· κατὰ καλὴν τύχην. » Ὡς εὐτυχῶς ὅτι οὐκ ἐλήφθην κλέπτων τὸν οἶνον, « Ἀρσφ.

Εὔυαλος (ὁ, ἡ). Π. καμωμένος ἀπὸ καλὸν (καθαρὸν) ὑαλί.

Εὐυδρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πολλὰ ꙁ καλὰ νερὰ, εἶμαι εὔυδρος.

Εὐυδρία (ἡ). ἀφθονία καλῶν ὑδάτων [ἐκ τοῦ

Εὔυδρος (ὁ, ἡ). (τόπος) ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ νερά.

Εὐυμνία (ἡ). ἀφθονία ἐκλεκτῶν ὕμνων, [ἐκ τοῦ

Εὔυμνος (ὁ, ἡ), Π. ἄξιος πολλῶν ὕμνων, πολυύμνητος, ἀξιύμνητος. » Πῶς τ' ἄρ σ' ὑμνήσω, πάντως εὔυμνον ἐόντα, « Ὁμ. 2) ὁ ἔχων πολλὰ προσόντα ὕμνων, εὐκόλως ὑμνητέος, εὐκολοΰμνητος. » Τὸν Φοῖβον ἀείδειν· ἔστι γὰρ εὔυμνος· τίς ἂν οὐ ῥέα Φοῖβον ἀείδοι; « Καλλ.

Εὐυπέρβατος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ὑπερβῇ.

Εὐυπέρβλητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ὑπερβάλῃ (νὰ ὑπερνικήσῃ)

Εὔυπνος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ ἀπολαμβάνων καλὸν (γλυκὺν) ὕπνον.

Εὐυπόδητος (ὁ, ἡ). εὔκολος ἢ ἁρμόδιος νὰ ὑποδεθῇ (ὡς ὑπόδημα).

Εὐύποιστος (ὁ, ἡ). εὐκολοϋπόφερτος.

Εὐυπόληπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ὑπολάβῃ (νὰ νομίσῃ ἢ νὰ ἐννοήσῃ).

Εὐυποχώρητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ὑποχωρῶν (ἐνδίδων).

Εὔυφαντος καὶ

Εὐυφὴς έος (ὁ, ἡ). καλοϋφασμένος.

Εὐυψὴς, έος (ὁ, ἡ), (μτγν.). Εὖ ἔχων ὕψος, εὐμεγέθης.

Εὐφαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ φαεινὸς (φωτεινὸς), λαμπρότατος.

Εὐφαμία (ἁ), Δ. ἀντὶ Εὐφημία.

Εὐφανὴς, έος (ὁ, ἡ). προφανὴς ἤ· = Εὐφαής.

Εὐφαντασίωτος καὶ Εὐφάνταστος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ παρουσίσῃ ἀκριβῶς εἰς τὴν φαντασίαν τα τὰ ἀντικείμενα, ἔχων ζωηρὰν φαντασίαν.

Εὐφαρέτρης ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων καλὴν (λαμπρὰν) φαρέτραν.

Εὐφάρμακος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πολλὰ ꙁ καλὰ φάρμακα (ἰατρικά). ὁ χρησιμεύων ὡς καλὸν φάρμακον (ἰατρικὸν ἢ βαφή).

Εὐφέγγεια (ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Εὐφεγγία.

Εὐφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φέγγων μὲ πολὺ ꙁ τερπνὸν φῶς. » Τὸ εὐφεγγὲς, « ἀντὶ ἡ-

Εὐφεγγία (ἡ). πολλὴ (ἀρκετὴ, [καὶ ἐπμ.] τερπνὴ) λάμψις.

Εὐφημέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐν γέν.) Ἀνυμνῶ,

ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω· ὑποδέχομαί τινα (μὲ φωνὰς χαρμοσύνας (μὲ εὐφημίας)· (ἰδιαιτ. ἐν καιρῷ θρησκευτικῆς τελετῆς) ὁμιλῶ εὔφημα (εὐτυχίαν προσημαίνοντα) λόγια ἢ, φυλάττω σιωπὴν (ἵνα μὴ προφέρω τι ἀπαίσιον). » Οὐκ εὐφημήσετε γάμων ὄντων; « Πλ. » Νῦν δὲ δὴ εὐφημῶμεν χάριν οἰωνοῦ, « Πλάτ. (καὶ μτνμ.) » Εὐφημεῖ καὶ πόντος, ὅτε κλείουσιν ἀοιδοί, « Καλλ. (ὅθ. ἡ φρσ.) » Εὐφήμει, « Ἀττ., σιώπα! ἢ, λάλει καλά! ἄπαγε! μὴ λέγεις τέτοια λόγια! μὴ γένοιτο!

εὐφημητικὸς, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς εὐφημίαν.

Εὐφημία (ἡ). καλὴ φήμη, καλὸν ὄνομα· ὕμνος, ἔπαινος, ἐγκώμιον. (ἰδιαιτ. ἐν καιρῷ θρησκ. τελετῆς) ἐκφώνησις λόγων εὐφήμων (εὐτυχίας προσημαντικῶν) ἢ σιωπὴ (πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ἀκαιρολογίας). » Εὐφημίαν κηρύξας ἔχω, « Σοφ. » Εὐφημία ἔστω, « Ἀρσφ.

Εὐφημίζω, Μ. ίσω, = Εὐφημῶ, ἐπαινῶ, ὑμνολογῶ.

Εὐφήμιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔφημος.

Εὐφημισμὸς (ὁ), (μτγν.) ἀντὶ Εὐφημία, (ἰδιαιτ. δὲ παρὰ γρμτ. καὶ ῥτρ.) σχῆμα λόγου ὅταν ὀνομάζῃ τις μὲ καλὴν (εὔφημον) λέξιν κακὸν πρᾶγμα, π. χ. Εὐμενίδες ἀντὶ Ἐριννύες κτλ.

Εὔφημος (ὁ, ἡ), [εὖ, φήμη]. (λόγος) καλὸς, εὐχαριστῶν τὸν ἀκούοντα, ἤ· καλοῦ (εὐτυχίας) προσημαντικὸς, αἴσιος. » Τὸ εὔφημον, « Μ. Ἀντ., ὁ ἔπαινος. » Εὔφημα φώνει, Εὐφήμει. 2) (συνκδχ.) ὁ ὁμιλῶν εὔφημα λογια, ἐπαινέτης. » Εὔφημος ἴσθι, « Εὐρ., = Εὐφήμει. » Εὔφημος πᾶς ἔστω λεὼς, στόμα συγκλείσας· ἐπιδημεῖ γὰρ θίασος Μουσῶν, « Ἀρσφν. 3) (ἐν γέν.) αἴσιος, εὐφρόσυνος. » Εὔφημον ἦμαρ, « Αἰσχλ.

εὐφήμως, ἐπίρ. Μὲ εὐφημίαν, μὲ καλὰ (εὔφημα, εὐσχημα) λογια.

εὔφθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως φθειρόμενος (ἐνίοτε) εὐκολοχώνευτος.

Εὐφθογγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Εὔφθογγος καὶ Π. Ἐΰφθογγος (ὁ, ἡ), = Εὔηχος, Εὔφωνος.

Εὐφιλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ ἀγαπῶν ἢ 2) = τῷ

Εὐφίλητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ ἀγαπώμενος, προσφιλέστατος.

Εὐφιλόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ ἀγαπῶν (ἢ ἀγαπώμενος ἀπὸ) τοὺς παῖδάς του, εἰς ἄκρον φιλόπαις.

Εὐφιλοτίμητος (ὁ, ἡ). ὁ πραχθεὶς (κατορθωθεὶς) ἀπὸ ἐπαινετὴν φιλοτιμίαν.

Εὔφιμος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ στυπτικὸς (σφίγγων ὡς ἂν μὲ φιμὸν τὸ στόμα).

Εὔφλαστος (ὁ, ἡ), = Εὔθλαστος, εὔθραυστος.

Εὔφλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως ἀνάπτων καὶ καιόμενος (φλεγόμενος), εὔπρηστος.

Εὐφορβία (ἡ), Π. [εὔφορβος]. καλὴ (παχεῖα) τροφὴ ζώων.

Εὐφόρβιον (τὸ), φυτόν τι ἀκανθῶδες τῆς Ἀφρ. καὶ ὁ καρπὸς ἢ ὁ χυλός του (χρήσιμ. εἰς τὴν ἰατρ.).

Εὔφορβος (ὁ, ἡ), [εὖ, φορβή]. (ἐπὶ ζώων), εὔτροφος, καλοθρεμμένος, παχύς· (ἐνίοτε) θρεπτικός. » Ἄρουρα —, « Εὔδοξ.

Εὐφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔφορος (εὔκαρπος), καρποφορῶ ἀφθόνως. 2) (ἀδκμ.) ἁρμενίζω καλά.

Εὐφόρητος (ὁ, ἡ), [εὖ, φορέω]. εὐκολοσήκωτος, (μτφορ.) εὐκολοϋπόφερτος.

Εὐφορία (ἡ). τὸ φέρειν (σηκόνειν ἢ ὑποφέρειν) εὐκόλως. 2) ἄφθονος καρποφορία, εὐκαρπία.

Εὐφόρμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν (ἢ παίζων καλὰ τὴν) φόρμιγγα· ὁ συμφωνῶν (παιζόμενος καλὰ) μὲ τὴν φόρμ. » Ἀοιδή —, « Ἐπγρ.

Εὔφορος (ὁ, ἡ), [εὖ, φέρω]. εὐκολοσήκωτος, ἐλαφρὸς, (τρπ.) εὐκολοϋπόφερτος ἤ· ὑπομονετικός. (συνήθ.) ὁ καρποφορῶν ἀφθόνως. (ἐπὶ ἀνέμ.) = Οὔριος.

Εὔφορτος (ὁ, ἡ), Π. ἐλαφρὰ φορτωμένος ἤ· σηκόνων μὲ εὐκολίαν τὸ φόρτωμά του, (ἐν γέν.) ἐλαφρὸς, ὀγλίγωρος. » Ναῦς —, « Ἐπγρ.

Εὐφόρως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον εὔφορον, εὐκόλως ἤ· ἀφθόνως.

Εὐφράδεια (ἡ). τὸ προτέρημα τοῦ εὐφραδοῦς, εὐκολία πρὸς τὸ ἐκφράζεσθαι, εὐγλωττία.

Εὐφραδέως, Π. ἀντὶ Εὐφραδῶς. 2) [εὖ, φράζομαι] φρονίμως, ἐσκεμμένως.

Εὐφραδὴς [εὖ, φράζω], έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν (ἐκφραζόμενος) μὲ χάριν καὶ εὐκολίαν, εὔγλωττος. 2) Π. [εὖ φράζομαι] στοχαστικὸς, φρόνιμος.

Εὐφραδίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Εὐφράδεια.

Εὐφραδῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐφράδειαν.

Εὐφραίνω [εὖ, φρὴν], Μ. ανῶ. Ἡδύνω, χαροποιῶ, καλοκαρδίζω. ‖. (μσ.) τέρπομαι, ἡδύνομαι, εὐχαριστοῦμαι.

Εὐφρανέαι, Ἰων. ἀντὶ Εὐφρανῇ, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. μέλλ. καὶ

Εὐφράνθην, πθ. ἀντὶ μσ. ἀόρ. τοῦ Εὐφραίνω.

Εὐφραντέος, α, ον, θετ. τοῦ Εὐφραίνω.

Εὐφραντικὸς, ή, όν. Ὁ προξενῶν (ꙁ γρμτ. Ὁ σημαίνων) χαρὰν (εὐφροσύνην).

Εὐφραντὸς, ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ εὐφρανθῇ (νὰ ἀπολαύσῃ εὐχαρίστως).

Εὐφρασία (ἡ), = Εὐφροσύνη (κυρ. εἰς συμπόσιον).

Εὔφραστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐκφράσῃ (νὰ ἐξηγήσῃ) ἢ νὰ κατανοήσῃ, εὔδηλος, εὔγνωστος.

Εὐφρονέω καὶ Ἐϋφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. Θέλω τὸ καλὸν (Φρονῶ καλὰ περί) τινος, τὸν εὐνοῶ, ἢ 2) = Σωφρονῶ, εἶμαι φρόνιμος, (πάντοτε κατὰ μτχ.).

Εὐφρόνη (ἡ), Π. ἡ νὺξ, (διότι τότε συλλογίζεταί τις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καλλήτερα ἢ τοὐλάχιστον εὐκολώτερα).

Εὐφρονίδης, ου (ὁ), Π. ὁ υἱὸς τῆς νυκτὸς (τῆς εὐφρόνης).

Εὐφρόνως, ἐπίρ. Φρονίμως, ἐμφρόνως. » Γύναι κατ' ἄνδρα σώφρον' εὐφρόνως λέγεις, « Αἰσχλ. 2) (σπν.) ἀντὶ Εὐφροσύνως. » Εἰλαπηνάζοισιν εὐφρόνως, « Πίνδ.

Εὐφροσύνη (ἡ). χαρὰ, εὐθυμία. ἡδονὴ, εὐχαρίστησις.

Εὐφρόσυνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -σύνως. Π. ὁ εὐφραίνων, χαροποιὸς, χαρμόσυνος· (πθ.) χαρούμενος, εὔθυμος.

Εὔφρουρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καλῶς φρουρῶν ἢ φρουρούμενος.

Εὔφρων ꙁ Π. Ἐΰφρων [εὖ φρὴν], ονος (ὁ, ἡ). εὖ φρονῶν, φρόνιμος. εὐμενὴς, καλῆς διαθέσεως. εὔθυμος (σπν.) εὐφροσύνης παραίτιος. » Οἶνος —, « Ἰλ. Γ.

Εὐφυὴς [εὖ, φύω ἢ φυὴ], έος (ὁ, ἡ). (ἐπὶ φυτ.) εὐαυξὴς, εὐθαλὴς, εὐτραφής. (ἐν γέν.) καλοκαμωμένος ἐκ φύσεως· φύσει ἁρμόδιος (ἐπιτήδειος) πρός τι· (ἰδιαιτ. ἐπὶ ἀνθρ.) ἀγχίνους, πνευματώδης, (ὅθ. = Εὐτράπελος ἢ σκώπτης. » Τῶν ἀνθρώπων τοῖς εὐφυέσι καλουμένοις καὶ τοῖς τὰ γέλοια λέγουσι καὶ ποιοῦσι, « Θεόπ. (ἴδε καὶ Ἰσκρ. Ἀρεοπαγ. καὶ Ἀντιδ.).

Εὐφυΐα (ἡ). ἰδιότης (τὸ προτέρημα) τοῦ εὐφυοῦς, φυσικὴ ἐπιτηδειότης (ἁρμοδιότης διάθεσις) πρός τι, (ἰδιαιτ.) ἀγχίνοια. » Ἡ τῆς χώρας εὐφυΐα πρὸς τὸ θᾶττον βλαστάνειν, « Θφρ. » Ὄρθιον ὑπόδημα δείκνυσι ποδὸς εὐφυΐαν, « Πλ.

Εὐφύλακτος (ὁ, ἡ). καλὰ φυλαγμένος ἤ· εὐκολοφύλακτος· ἀπὸ τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ προφυλαχθῇ.

Εὔφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ ꙁ καλὰ φύλλα. » Δάφνη (» Πτελέα) —, « Εὐρ. Ἐπγρ.

†Εὐφύσητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως φυσώμενος, εὐδιάχυτος.

Εὔφυτος (ὁ, ἡ). (τόπος) γεμάτος ἀπὸ διάφορα φυτὰ ἤ, ὅπου εὐδοκιμοῦν τὰ φυτά.

Εὐφυῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐφυΐαν· φύσει προσφυῶς (ἁρμοδίως). ἐπιτηδείως. » Ἡ Εὔβοια πρὸς τὴν ἀρχὴν τὴν τῆς θαλάσσης εὐφυῶς εἶχεν, « Ἰσκρ.

Εὐφωνέω-ῶ, Μ, ήσω. Προφέρω εὐφώνως.

Εὐφωνία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Εὔφωνος (ὁ, ἡ), (ꙁ ἐπίρ.) -φώνως. Ὁ ἔχων καλὴν ἢ δυνατὴν φωνὴν, ὁμιλῶν καθαρὰ (εὔμορφα), καλόφωνος, ἢ μεγαλόφωνος, (ἐπὶ μουσ. ὀργ. κλπ.) εὔηχος.

Εὐφώρατος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος -ότατος). Τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ φωράσῃ (νὰ ἐβγάλῃ εἰς τὸ φανερὸν, νὰ συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ).

Εὐχαίτης, ου καὶ

;Εὐχαιτίας, ου (ὁ), Π. καὶ

Εὔχαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν χαίτην ἢ κόμην (καὶ μτνμ. ἐπὶ δένδρ.) φύλλα ꙁ κλαδιά.

Εὐχάλινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (χαλιναρωμένος μὲ) εὔμορφον χαλινάρι.

Εὐχαλίνωτος (ὁ, ἡ) εὔκολος νὰ χαλινωθῇ.

Εὔχαλκος (ὁ, ἡ), Π. κατεσκευασμένος ἀπὸ καλὸν χαλκόν. 2) πλούσιος ἀπὸ χάλκωμα.

Εὐχάλκωτος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ δουλευμένος ἀπὸ ἢ καπλαδισμένος μὲ χάλκωμα.

Εὐχανδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ἐγχανδής.

Εὔχαρις, ιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν χάριν (ἐπάνω του), χαριτωμένος, νόστιμος, ἀστεῖος. » Τὸ εὔχαρι μὴ σκώμμασιν ἀλλὰ τρόπῳ ἐπιτήδευε, « Ξεν. » Περίπατοι ἔνθα ἂν εὔχαρι ἢ δένδρεσι ἢ βοτάνῃσι, « Ἀρετ. (παρβλ. Εὐχάριστος).

Εὐχαριστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὐχάριστος (εὐγνώμων), γνωρίζω ἢ ἀποδίδω τὴν χάριν, ὁμολογῶ τὴν εὐγνωμοσύνην μου εὔχομαι ἢ συγχαίρω.

Εὐχαριστήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος ἢ λεγόμενος πρὸς εὐχαριστίαν. » Τὰ εὐχαριστήρια (ἐνν. ἱερὰ), « Πλβ., θυσία πρὸς εὐχαριστίαν.

Εὐχαριστητέον, θετ. τοῦ Εὐχαριστῶ.

Εὐχαριστία (ἡ). τὸ εὐχαριστεῖν, ὁμολόγησις χάριτος (εὐγνωμοσύνης).(ἐκκλησ.) ὁ μυστικὸς δεῖπνος, ἡ θεία κοινωνία, (παρβλ. Εὐλογία).

Εὐχάριστος (ὁ, ἡ), [εὖ, χαρίζομαι]. εὐάρεστος, νόστιμος. »Ὅπως ὡς εὐχαριστότατον ᾖ τὸ συμπόσιον τοῖς συνοῦσι,« Πλ. 2) εὐγνώμων. »Βέλτιστον πάντων τῶν ζώων ἡγεῖτο ἄνθρωπον εἶναι καὶ εὐχαριστότατον,« Ξεν.

Εὐχαρίστως, ἐπίρ. Εὐαρέστως, μὲ εὐχαρίστησιν· εὐγνωμόνως.

Εὐχαρίτως [εὔχαρις], ἐπίρ. Μὲ πολλὴν χάριν, μὲ τρόπον νόστιμον (εὐχάριστον).

Εὔχε', Π.(κατ' ἀποκ. πρὸ φων.) ἀντὶ Εὔχεο.

Εὔχεαι, Ἰων. ἀντὶ Εὔχῃ, β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. τοῦ Εὔχομαι.

Εὔχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (εὔμορφα ἢ ἀρκετὰ μεγάλα) χείλη.

Εὐχείμερος (ὁ, ἡ), [εὖ, χεῖμα]. ὁ ὑποφέρων εὐκόλως τὸν χειμῶνα, ἀντέχων εἰς τὸ ψῦχος καὶ τὴν κακοκαιρίαν. »Εὐχειμερώτεραι αἱ πλατύκερκοι οἶες τῶν μακροκέρων, Ἀρστ. 2) (τόπος) ὅπου γίνεται μέτριος (ἐλαφρὸς) χειμὼν, (ἐπμ.) καλὸς διὰ ξεχείμασμα. »Αἱ κατὰ βορέαν (τὴν ἔγκλισιν ἔχουσαι οἰκίαι) ὑγιεινότεραι· εὐχείμεροι γὰρ αὗται μᾶλλον,« αὐτ. μᾶλλον ἐκτεθειμέναι εἰς τὸ ψῦχος.

Εὔχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (ἐλαφρὸν, ἐπιτήδειον) χέρι, ἐπιδέξιος εἰς τὰ χέρια.

Εὐχειρία (ἡ). ἐπιτηδειότης εἰς τὰ χέρια, [ἐκ τοῦ

Εὔχειρος (ὁ, ἡ), = Εὔχειρ.

Εὐχείρωτος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. Εὐχειρότερος, -ότατος, ἀντὶ Εὐχειρωτότατος). [εὖ, χειρόω]. Τὸν ὁπ. εὐκόλως δύναταί τις νὰ βάλῃ εἰς τὸ χέρι (δηλ. νὰ καταδαμάσῃ, νὰ ὑποτάξῃ).

Εὐχέρεια (ἡ). (κατὰ λέξ.) = Εὐχειρία, ἐπιτηδειότης (εἰς τὰ χέρια)· ἱκανότης. (συνήθ. εὐκολία. (τρπ.) ἐπιείκεια· καὶ ἐπὶ κακοῦ) ἀδιαφορία, (Γαλλ.) laisser-aller. »Τῇ Κλέωνος εὐχερείᾳ ϗ βωμολοχίᾳ,« Πλ.

Εὐχερὴς [εὖ, χείρ], έος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εὐχερῶς, εὐκολομεταχείριστος, εὐκολοοικονόμητος, (ἐν γέν.) εὔκολος. (τρπ.) καλόγνωμος. (ἐπὶ κακῷ) ἐλαφρόγνωμος, ἀπρόσεκτος, ἀκατάστατος, ἤ· ἀναίσχυντος, ἀσυνείδητος. »Τὸν μιαρὸν καὶ λίαν εὐχερῆ, τὸν κονιορτὸν Εὐκτήμονα,« Δμ.

Εὐχερῶς, ἐπίρ. Μὲ εὐχέρειαν, εὔκολα.

Εὔχεο, Ἰων. Π. ἀντὶ Εὔχου, β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς πρς. τοῦ Εὔχομαι.

Εὐχετάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Εὔχομαι.

Εὐχέτης, ου (ὁ). ὁ εὐχόμενος (ἱκετεύων).

†Εὐχετιάζω, Μ. άσω, = Εὐχετάομαι.

Εὐχὴ (ἡ), [αὔω, αὐχή]. δέησις ἢ τάξιμον πρὸς τὸν θεὸν, προσευχή· παράκλησις, ἱκεσία. »Δι' εὐχῆς ἄγω (ἤ) ἔστι μοι,« = Εὔχομαι, ἐπιθυμῶ. 2) = Ἀρὰ, εὐχὴ ἢ κατάρα. »Πᾶς νοῦν ἔχων φοβεῖται καὶ τιμᾷ γονέων εὐχάς,« Πλάτ. 3) Π. καύχησις, (παρβλ. Αὐχή).

Εὔχιλος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος), [εὖ, χιλός]. (τόπος) ἔχων πολλὴν καὶ καλὴν βοσκὴν (διὰ ζῶα). (ἵππος) ὅστις τρώγει πολὺ (ἐπμ.) τρέφεται (χωνεύει τὴν τροφήν του) καλά.

Εὐχίμαρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ 'γίδια (χιμάρους).

Εὔχλοος-ους καὶ Ἐΰχλοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὴν ϗ καλὴν πρασινάδα (χλόην).

Εὔχλωρος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ.

†Εὐχολόγιον (τὸ), βιβλίον περιέχον συλλογὴν εὐχῶν.

Εὔχομαι [εὐχή], Μ. εὔξομαι. (Π. ϗ ἀρχ.) Ὑπόσχομαι, (κοιν.) τάζω. βεβαιόνω· (ἐπμ.) καυχῶμαι. »Εὔχομαι ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας,« Ἰλ. Θ. »Ὁ μὲν εὔχετο πάντ' ἀποδοῦναι· ὁ δ' ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι,« Ἰλ. Σ. »Τοὶ δ' οὔτ' ὦν ἀκοῦσαι, οὔτ' ἰδεῖν εὔχοντο,« Πίνδ. (ϗ ἐλλ.) »Ἐκ Κρητάων γένος εὔχομαι (ἐνν. εἶναι),« Ὀδ. Ξ. (ϗ ἀπολύτ.) »Οὕτω φησὶ καὶ εὔχεται,« Ἰλ. Ξ. »Εὔχεαι αὔτως,« Ἰλ. Α., (ὅθ. 2) (συνήθ. καὶ λογογρ.) τάζω εἰς τὸν θεὸν, (ἐπμ.) παρακαλῶ (ζητῶ ἀπὸ) τὸν θεὸν, προσεύχομαι. (μὲ δοτ. ἢ σπντ. προθ. αἰτ. ἐκ γ'. καὶ ἀπαρ. ἢ αἰτ. ἐλλ. ἐκ δ'.) »Εὔχομαι τοῖς θεοῖς (ἢ) πρὸς τοὺς θεοὺς (ἢ) τοὺς θεοὺς,« Αξ. »Ηὔξατο τοῖς θεοῖς, εἰ διασωθείη, βοῦς ἑκατὸν εἰς θυσίαν προσοίσειν,« Μυθ. (ϗ συντομώτερον) »Εὔχεσθαι κατὰ βοὸς (καθ' ἑκατόμβης),« Σχλ. »Ἃ εὔχονται,« Αχ. »Χρυσὸν εὔχονται, πεδίον δ' ἕτεροι ἀπέραντον,« Πίνδ. (ϗ δοτ. περιπ.) »Εὔχοντο αὐτῷ πολλὰ καὶ ἀγαθὰ,« Θχ. (καὶ ἐπὶ κακοῦ). »Ὄλοιο· καί σοι πολλάκις τόδ' ηὐξάμην,« Σοφ. »Τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι,« Αχ. (ϗ ἀπολύτ.) »Εὔξασθε καὶ ἀπόδοτε τῷ θεῷ,« Γρφ. (καὶ σπντ. πθ.) »Τοῦτ' εὔχεσθέ μοι,« Σοφ., ταύτην τὴν εὐχὴν λαμβάνετε παρ' ἐμοῦ.

Εὐχοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Κάμνω εὐχὴν (τάξιμον ἢ τὴν προσευχήν μου) πρὸς τὸν θεόν.

Εὔχορδος (ὁ, ἡ), Π. (λύρα) μὲ καλὰς χορδὰς ἢ καλὰ κουρδισμένη, (ἐπμ.) εὔηχος.

Εὐχορήγητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως χορηγούμενος.

Εὔχορος (ὁ, ἡ), καλὸς διὰ χορὸν, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὔκυκλος).

Εὔχορτος (ὁ, ἡ), = Εὔχιλος.

Εὖχος, εος-ους (τὸ). ἀντικείμενον εὐχῆς (προσευχῆς ἢ καυχήσεως), καύχημα (»Ἀνακρέον, εὖχος Ἰώνων,« Ἐπγρ.). τάξιμον, ἀνάθημα. »Χαλκῷ μορφώσας εὖχος ἔθηκεν,« Ἐπγρ., (παρβλ. Ἄγαλμα).

Εὐχρηματέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἀρκετὰ χρήματα, εἶμαι εὐχρήματος.

Εὐχρηματία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Εὐχρήματος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ πλούσιος (ἀπὸ χρήματα), εὐκατάστατος.

Εὐχρηστέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Εἶμαι εὔχρηστος (χρήσιμος) πρός. ‖. (πθ. μὲ γεν. προθετ.) ὠφελοῦμαι (εὐεργετοῦμαι) ὑπό τινος, ἤ· εἶμαι ἐν χρήσει. »Τὸ Ἑῆος καὶ Ἑοῖο οὐκ εὐχρηστοῦνται λόγῳ πεζῷ,« Εὐστ.

Εὐχρήστημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀπήλαυσεν (ὠφελήθη) τις παρά τινος, κέρδος, εὐεργέτημα.

Εὐχρηστία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Εὔχρηστος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ.) -χρήστως. Εὐκολομεταχείριστος, (ἐπμ.) χρήσιμος, ὠφέλιμος.

†Εὐχρόαστος (ὁ, ἡ), = Εὔχροος.

Εὐχροέω-ῶ, Μ. ήσω Εἶμαι -

Εὐχροὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔχρους.

Εὔχροια (ἡ). καλὸν (ὑγιοῦς ἀνθρώπου) χρῶμα, [ἐκ τοῦ

Εὔχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν χρῶμα (καλὴν ὄψιν). »Αἱ βόρειαι καταστάσιες τὰ σώματα εὔχροα ποιέουσι,« Ἱππκρ.

Εὔχρυσος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύχρυσος.

Εὔχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Εὔχροος-ους.

Εὐχυλία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Εὔχυλος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος). ὁ ἔχων καλὸν (εὐάρεστον εἰς τὴν γεῦσιν, νόστιμον ἢ ὑγιεινὸν) χυλόν.

Εὐχύλως, ἐπίρ. Μὲ καλοὺς (εὐχύμους ὑγιεινοὺς) χυλούς.

Εὐχυμία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Εὔχυμος (ὁ, ἡ), τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος), = Εὔχυλος.

Εὔχυτος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως χεόμενος (λυόμενος). »Κασσίτερος—,« Σχλ.

Εὐχωλὴ (ἡ), Ἰων. καὶ Π. ἀντὶ Εὐχὴ ἢ Εὖχος, (ὅθεν:

Εὐχωλιμαῖος, α, ον, = Εὐκταῖος. 2) ὑποχρεωμένος δι' εὐχῆς (εὐχωλῆς) νὰ πράξῃ τι, (κοιν.) ταγμένος. »Ἐν ταῖς εὐχωλιμαίαις θέαις,« Δ. Κασσ.

Εὐχώρητος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκόλως χωρῶν ἢ χωρούμενος.

Εὐχώριστος (ὁ, ἡ). Εὐκολοχώριστος.

Εὔχωρος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ χωρητικὸς (εὐρύχωρος).

Εὔχωστος (ὁ, ἡ), [εὖ, χώννυμι]. εὔκολος νὰ γεμισθῇ (νὰ φραχθῇ, νὰ ὑψωθῇ) μὲ χῶμα (νὰ γένῃ πρόχωμα).

Εὐψάμαθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολὺν ἄμμον (ψάμαθον), ἀμμώδης.

Εὐψηλάφητος (ὁ, ἡ), = Εὐαφής.

Εὐψῆφις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. γεμάτος ἢ στολισμένος μὲ ὡραίας ψηφῖδας (χαλίκια, πετραδάκια). »Εὐψήφιδι πέδον ποικίλλετο τέχνῃ,« Νόνν. ἦτον πεποικιλμένον διὰ ψηφιδωτοῦ (μουσείου).

;Εὔψοφος (ὁ, ἡ). εὔηχος.

Εὔψυκτος (ὁ, ἡ). εὐκόλως ψυχόμενος (κρυόνων ἢ δροσιζόμενος).

Εὐψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εὔψυχος (γενναιόκαρδος), ἔχω θάῤῥος.

Εὐψυχὴς [εὖ, ψῦχος], έος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ ἢ εὐαρέστως δροσερὸς, δροσερούτσικος. »Εὐψυχέστεροι οἱ κατάγειοι οἶκοι τῶν ὑπερῴων,« Ἀρστ.

Εὐψυχία (ἡ). γενναιοψυχία, [ἐκ τοῦ

Εὔψυχος (ὁ, ἡ), [εὖ, ψυχή]. γενναιόκαρδος, παλληκάρι. »Οὐδεὶς ἀνὴρ εὔψυχος ἀξιοῖ λάθρα κτεῖναι τὸν ἐχθρὸν,« Εὐρ. 2) = Εὔθυμος (;). 3) = Εὐψυχής.

Εὐψύχως, ἐπίρ. μὲ γενναιοψυχίαν.

Εὔω ἢ Ἀττ. Εὕω [αὔω], Μ. εὔσω (ἀόρ. Εὖσα, καὶ πθ. Εὔσθην). Ξηραίνω· ξεροψήνω. (ἰδιαιτ.) τσουρουφλίζω, καψαλίζω. »Σύες εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς,« Ἰλ. Ψ.

Εὐωδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὐωδιάζω. »Οὐχ οἷόν τε μὴ εὐωδεῖν τὸν ἐπιφερόμενον ἀρώματα,« Θ. Στουδ.

Εὐώδης [εὖ, ὄζω], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναδίδων καλὴν ὀσμὴν, εὐωδιάζων, μυρωδάτος.

Εὐωδία (ἡ). καλὴ ὀσμὴ (μυρωδιά). 2) μυρωδικόν.

Εὐωδιάζω, Μ. άσω. Ἀναδίδω καλὴν ὀσμὴν (εὐωδίαν), μοσχομυρίζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.).

Εὐώδιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. = Εὔτοκος. (μτνμ.) εὔφορος. »θάλασσα—«, Νόνν.

Εὐώλενος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα καλὰς ὠλένας (εὔμορφα μπράτσα).

Εὐωμοσία (ἡ), = Εὐορκία.

Εὐώμοτος (ὁ, ἡ), = Εὔορκος.

Εὐώνητος (ὁ, ἡ). εὐκολοαγόραστος, εὔωνος.

Εὐωνία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Εὔωνος, 'φθήνεια.

Εὐωνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι εὔωνον, τοῦ ξεπέφτω τὴν τιμὴν, τὸ 'φθηναίνω

Εὔωνος (ὁ, ἡ), [εὖ ὠνή]. ὁ πωλούμενος ἢ ἀγοραζόμενος μὲ ὀλίγην τιμὴν, 'φθηνός.

Εὐωνυμέομαι-οῦμαι. Ὀνομάζομαι μὲ καλὸν (εὔφημον ἢ ἔνδοξον) ὄνομα, εἶμαι εὐώνυμος.

Εὐωνύμιος, α ἢ ος, ον, (καὶ ἐπίρ.) -ίως, σπν. ἀντὶ

Εὐώνυμος (ὁ, ἡ), [εὖ, ὄνομα]. ὁ ἔχων καλὸν (εὔφημον, αἴσιον) ὄνομα· περίφημος, περιώνυμος. (»Λιπαρᾶν εὐωνύμων ἀπ' Ἀθανᾶν,« Πίνδ.) (κατ' εὐφημ.) = Ἀριστερός. »Ἐξ εὐωνύμων,« Γρφ., ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ (μέρη). ‖. (οὐσ.) εἶδ. θάμνου φαρμακεροῦ διὰ τὰ ζῶα, (κατά τινας τὸ Γαλλ.) fusain.

Εὐώνως, ἐπίρ. μὲ ὀλίγην τιμὴν, εὐθηνά.

Εὐώπης, ου (ὁ) καὶ Εὐῶπις, ιδος (ἡ) καὶ Εὐωπὸς (ὁ, ἡ) = Εὐώψ, εὐόφθαλμος, εὔμορφος. »Μορφῇ μὲν οὐκ εὐωπὸς, ἀνδρεῖος δ' ἀνὴρ,« Εὐρ. »Ἀχάτην εὐωπὸν,« Διον. 2) ἔχων ὀξεῖαν ὅρασιν. »Τὰ ἐξώφθαλμα οὐκ εὐωπὰ πόῤῥωθεν,« Ἀρστ. 3) (οὐσ.) εἶδος ἰχθ. (ἴσ.) = Βόωψ, (κοιν.) 'γοῦπα ἢ, = Χρύσοφρυς (;).

†Εὐωρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀλιγωρῶ, πολλὰ ὀλίγον φροντίζω, δὲν μοὶ μέλει, ἀδιαφορῶ.

Εὐωρία (ἡ). τὸ εὐωρεῖν, ἀδιαφορία ἢ 2) καλοκαιριά. (τρπ.) εὐημερία (;).

Εὐωριάζω, Μ. άσω, = Εὐωρέω.

Εὔωρος (ὁ, ἡ), [εὖ, ὥρα]. μικρὰ φροντίζων, ὀλίγωρος, ἀδιάφορος, ἤ· ὀλιγωρητέος, ὀλίγης φροντίδος ἄξιος. 2) [εὖ, ὥρα] = Ὡραῖος, εἰς καλὸν καιρὸν, ἔγκαιρος· (ἐπμ.) γόνιμος, εὔφορος. »Γῆ (»Γάμος)—,« Αξ.

Εὐώροφος (ὁ, ἡ), = Εὐόροφος.

Εὐωχέω-ῶ [εὐωχία], Μ. ήσω. Δίδω εἰς τινα νὰ φάγῃ καλὰ, φιλεύω· (ἐπὶ ζ.) τρέφω ἀφθόνως, χορταίνω καλά. ‖. (μσ.) εὐθυμῶ (τρώγων ϗ πίνων), ξεφαντόνω· (ἐν γέν. ϗ τρπ.) ἀπολαμβάνω. (μὲ αἰτ.) »Ἀλλὰ κρέα γε εὐωχοῦ,« Ξεν. (ϗ τρπ. μὲ γεν.) »Εὐωχοῦ τοῦ λόγου,« Πλάτ., (παρβλ. Ἑστιάω).

Εὐωχητήριον (τὸ), = Ἐνηβητήριον.

Εὐωχητής, οῦ (ὁ). ὁ εὐωχῶν ἢ εὐωχούμενος, ἑστιάτωρ ἢ δαιτυμών.

Εὐωχητικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἐπιτήδειος πρὸς) εὐωχίαν.

Εὐωχία (ἡ), [εὖ, ἔχω]. φίλευμα, ξεφάντωμα, συμπόσιον. (ἐν γέν.) καλοπέρασις. »Τὰς δ' εὐωχίας ἐκάλουν οὐκ ἀπὸ τῆς ὀχῆς, ἥ ἐστι τροφὴ, ἀλλ' ἀπὸ τῆς κατὰ ταῦτα εὖ ἔχειν,« Ἀθ.

†Εὐωχιάζω, Μ. άσω, = Εὐωχέω.

Εὐώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλους (ἐπμ.) ὡραίους ὀφθαλμοὺς (ὦπας) ἢ καλὴν ὄψιν, (ἐν γέν.) εὔμορφος, προξενῶν εὐχαρίστησιν εἰς τὸν βλέποντα. (»Σελήνη—,« Πίνδ.), (μτνμ.) εὐμενής. »Ἀλκὴ—,« Σοφ.

Ἔφα, Δ. ἀντὶ Ἔφη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Φημί.

Ἐφαάνθην, Π. ἀντὶ Ἐφάνθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Φαίνω.

Ἐφαβικὸς, ά, όν, Δ. ἀντὶ Ἐφηβικός.

Ἔφαβος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἔφηβος.

Ἐφ-αγίζω, Μ. ίσω, καὶ

Ἐφ-αγιστεύω, Μ. εύσω, καὶ

Ἐφ-αγνίζω, Μ. ίσω, Π. προσφέρω τι ὡς θυσίαν (κυρ. ἐπάνω εἰς τάφον). τελῶ τὰ νενομισμένα εἰς τιμὴν νεκροῦ.

Ἔφαγον ἀόρ. β'. τοῦ Ἐσθίω.

Ἐφ-αιρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκλέγω τινὰ κατόπιν ἢ εἰς τόπον (ὡς διάδοχον) ἄλλου. »Τῶν πρότερον ἀρχόντων τοῦ μὲν πρώτου τεθνηκότος, τοῦ δὲ μετ' αὐτὸν ἐφῃρημένου ἐν τοῖς νεκροῖς ἔτι ζῶντος κειμένου, αὐτὸς τρίτος ἐφῃρημένος ἄρχειν κατὰ νόμον, εἴ τι ἐκεῖνοι πάσχοιεν,« Θχ.

Ἐφ-ακέομαι-οῦμαι, Μ. έσομαι, Βοιωτ. ἀντὶ Ἐπ-ακέομαι, ἐπισκευάζω. »Τὰς γεφύρας ἐφακείσθων,« Ἐπγρφ.

Ἐφάλιος (ὁ, ἡ), = Ἔφαλος.

Ἐφ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινὸς, ἐπιπηδῶ, ἐφορμῶ.

Ἔφαλμος (ὁ, ἡ). βαλμένος (φυλαγμένος) εἰς τὴν ἅλμην.

Ἔφαλος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ ἅλης]. παράλιος, παραθαλάσσιος.

Ἐφ-αλόω-ῶ, Δ. ἀντὶ Ἐφηλόω.

Ἔφαλσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐφάλλεσθαι, ἐπιπήδησις, ἐφόρμησις.

Ἐφάμαν Δ. ἀντὶ Ἐφάμην.

Ἐφ-αμαξεύω, Μ. εύσω. Περνῶ μὲ τὴν ἅμαξαν ἐπάνω ἀπὸ, (ὅθ.) »Ἐφημαξευμένη (ὁδὸς),« Σοφ., ἢ ἄλλ. Καθημαξευμένη, τετριμμένη.

†Ἐφ-αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι. Παρασύρω τινὰ (καὶ ἀμτβτ. Περιπίπτω) εἰς ἁμάρτημα.

†Ἐφάμαρτος (ὁ, ἡ), ϗ ἐπίρ. -άρτως. (νλγ.) ὑποκείμενος εἰς ἁμαρτήματα (εἰς λάθη), (ἐπὶ συγγραμ.) ἐσφαλμένος.

Ἐφαμέριος καὶ Ἐφάμερος, Δ. ἀντὶ Ἐφημέριος καὶ Ἐφήμερος.

Ἐφάμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Φημί.

Ἐφάμιλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἁμιλλώμενος (ἐμβαίνων εἰς ἅμιλλαν) πρός τινα, (ἐπὶ πραγμ.) ἀμφιῤῥεπὴς, ἀμφισβητήσιμος, ἀναποφάσιστος, (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος.

Ἐφαμίλλως, ἐπίρ. Ἀμφιῤῥεπῶς· ἐπίσης, ἤ· κατὰ συνερισμὸν φιλοτίμως.

Ἔφαμμα (τὸ), = Ἐφαπτίς.

Ἐφ-αμματίζω, Μ. ίσω. Δένω τι μὲ κόμπον ἐπάνω εἰς.

Ἔφαμμος (ὁ, ἡ). γεμάτος (σκεπασμένος μὲ) ἄμμον, ἀμμώδης, (παρβλ. Ὕφαμμος).

Ἔφαν (τὸ α βραχὺ), Αἰολ. ἀντὶ Ἔφασαν, γ'. πλθ. καὶ 2) (τὸ α μακρὸν), Δ. ἀντὶ Ἔφην, ά. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Φημί.

Ἐφ-ανδάνω, Μ. αδήσω, Π. (μὲ δοτ.) ἀρέσκω (φαίνομαι ἀρεστὸς) εἴς τινα.

Ἐφάνην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Φαίνω.

Ἐφάπαξ [ἐπὶ, ἅπαξ], ἐπίρ. Διὰ μίαν φορὰν, μιᾷ φορᾷ (διὰ πάντα.)

Ἐφ-απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω τι ἐπάνω εἰς· ἐξαπλόνω.

Ἐφάπλωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἁπλόνεται ἐπάνω εἰς, σκέπασμα, (κοιν.) 'πάπλωμα.

;Ἐφάπλωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἐφαπλόω, ἐξάπλωμα.

Ἐφαπτέον, θετ. τοῦ Ἐφάπτω.

Ἐφαπτὶς, ίδος (ἡ). ἐπανωφόρι (κυρ. πρὸς χρῆσιν τῶν στρατ.), [ἐκ τοῦ

Ἐφ-άπτω, Μ. άψω. Δένω (καὶ συνκδχ. Κρεμνῶ) τι ἐπάνω εἰς· προσάπτω. (τρπ.) προξενῶ. »Ἔργον ἐφάψειε τόδε,« Σοφ. »Πότμον ἐφάπτουσα,« Πίνδ. (καὶ πθ.) »Ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται,« Ὀδ. Φ., (κοιν.) ἐπιάσθηκε φιλονεικία μεταξύ των. »Τρώεσσι κήδε' ἐφῆπται,« Ἰλ. Β., Ζ., ἐπήρτηται, ἐπίκειται, (πρβλ. Ἐπικρεμάννυμι). 2) (μσ.) ἐγγίζω, πλησιάζω· φθάνω, καταντῶ. (συνκδχ.) μετέχω. (μὲ γεν.) »Ἐπὴν χείρεσσιν ἐφάψεαι ἠπείροιο,« Ὀδ. Δ. »Ἐφάπτεσθαι τοῦ τέλους,« Ἀρστ. »Οὐδεὶς ἔννους ἐφάπτεται μαντικῆς ἀληθοῦς,« Πλάτ. »Εἴδεος ἐπαμμένος,« Ἡρ., μετέχων (οὐκ ἄμοιρος) εὐμορφίας. 3) = Ἐνάπτω, δίδω φωτιὰν, (;).

Ἐφαπτώδης, έος (ὁ, ἡ). ἐφαπτίδι ὅμοιος.

Ἐφάπτωρ, ορος (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ἐγγίζων (πλησιάζων εἰς) τι, (εἰς τὸν Αἰσχλ ἡ λέξις ὑπεμφαίνει τὴν περὶ τοῦ Ἐπάφου μυθολογ.).

Ἐφαρμογὴ (ἡ). 'ταίρειασμα ἐπάνω εἰς, προσαρμογὴ, [ἐκ τοῦ

Ἐφαρμόζω, Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) 'Ταιρειάζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) ἐπάνω εἰς, προσαρμόζω, (καὶ μσ. ἢ ἀμτβτ.) προσαρμόζομαι. »Πειρήθη, εἴ οἱ ἐφαρμόσειε (τὰ ὅπλα),« Ἰλ. Τ., ἂν τὸν ἔρχωνται (τοῦ πάγουν) καλὰ, ἂν 'ταιρειάζουν ἐπάνω του (εἰς τὸ κορμί του). (καὶ τρπ.) »Τοῖσιν ἐφαρμόζου τῶν κεν καὶ δῆμον ἵκηαι,« (Κλέαρχ. παρ') Ἀθ.

Ἐφάρμοσις, εως (ἡ), = Ἐφαρμογή.

Ἐφαρμοστέος, α, ον, θετ. τοῦ

Ἐφ-αρμόττω, Μ. αρμόσσω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐφαρμόζω.

Ἐφάρξαντο, Π. (κατὰ μετάθ.) ἀντὶ Ἐφράξαντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Φράσσω.

Ἔφαυσε, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Φαύσκω.

Ἔφαψις, εως (ἡ). τὸ ἐφάπτειν ἢ ἐφάπτεσθαι, σύνδεσις, ἕνωσις.

Ἐφέβδομος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ ἓν ἕβδομον περισσότερον τοῦ ὅλου (δηλ.) ὀκτὼ ἕβδομα, (παρβλ. Ἐπίτριτος).

Ἐφέδρα (ἡ), [ἐπὶ, ἕζομαι ἢ ἔφεδρος], = = Ἐφεδρεία, ἐπικάθισις· πολιορκία· Ἐνέδρα. (μηχαν.) = Ἕδρα, βάσις (στερεοῦ).

Ἐφ-εδράζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Καθίζω (Τοποθετῶ, Στηρίζω) τι ἐπάνω εἰς.

Ἐφέδρανον (τὸ). (ἐν γέν.) πᾶν δήποτε ἐπὶ τοῦ ὁπ. κάθηταί τις, καθέδρα, (ἰδιαιτ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ γλουτοὶ, τὰ ὀπίσθια.

Ἐφεδρεία (ἡ). τὸ νὰ κάθηταί τις πλησίον ἢ ἐπάνω τινός· ἐνέδρευσις· πολιορκία.

(τρπ.) παρατήρησις. (στρατ.) φρουρὰ ἤ, (Ἰταλ.) ῥεζέρβα, [ἐκ τοῦ

Ἐφ·εδρεύω, Μ. εύσω, (μὲ δοτ.) Κάθημαι (Εἶμαι τοποθετημένος) ἐπάνω ἢ πλησίον τινός· ἐνεδρεύω, χαιροφυλακτῶ, παραμονεύω· ἐπιβουλεύω. (χ. πτ.) εἶμαι ἔφεδρος (ἀθλητὴς ἢ στρατιώτης).

Ἐφεδρήσσω (Χ. Μ.), Π. καὶ

Ἐφ·εδριάω-ῶ(άζω;), Μ. άσω, Π. = Ἐφεδράζω. 2) = Ἐφεδρεύω, κάθημαι ἐπάνω εἰς, (μὲ δοτ.).

Ἐφ·εδρίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὸ παιγνίδι λεγόμενον.

Ἐφεδρισμὸς (ὁ), εἶδ. παιδιᾶς εἰς τὸ ὁποῖον ὁ νικηθεὶς σηκόνει τὸν νικητὴν εἰς τοὺς ὤμους του, (παρβλ.) Ἐγκοτύλη.

Ἐφ·εδρίσσω, Δ. ἀντὶ Ἐφεδρίζω.

Ἐφεδριστὴρ, ῆρος Δ. Π. ἀντὶ Ἐφεδριστής, οῦ (ὁ). ὁ παίζων (καὶ ἰδιαιτ. ὁ νικῶν εἰς) τὸ παιγνίδι τοῦ ἐφεδρισμοῦ.

Ἔφεδρος (ὁ, ἡ), [ἐπὶ ἕδρα]. (ἐν γέν.) ὁ καθήμενος ἐπάνω εἰς. » Λεόντων —, « Σοφ., ἡ Ῥέα. » Σκηναῖσιν —, « Εὐρ. 2) (ἰδιαιτ.) ὁ ἐφεδρεύων (ἐνεδρεύων, χαιροφυλακτῶν, παραμονεύων), (ἁπλ.) ἀντίπαλος, ἐχθρός· » Μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς, τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος, « Πίνδ. καὶ (μὲ γεν.) » Ἐφέδρους Ἀργείου δορὸς, « Εὐρ. (ἢ μτφορ.) Ἔφεδρος τῶν καιρῶν. Πλβ. (ὅθ. 2) (χ. πτ.) ἀθλητὴς προσδιωρισμένος νὰ πολεμήσῃ μὲ τὸν νικητὴν (νὰ ἀναπληρώσῃ δηλ. τὸν τόπον τοῦ νικηθησομένου). (ὅθ. ἐπὶ στρατ.) = Ἐπίτακτος, ἀνήκων εἰς τὸ σῶμα τῶν ἐπιτάκτων (corps de reserve). (ἢ μτνμ.) » Βασιλεὺς —, « Ἡρ., εἰς τὸν ὁποῖον καταντᾷ ὁ θρόνος ἐν ἐλλείψει τοῦ νομίμου διαδόχου. ‖. (οὐσ.) Ἔφεδρον (τὸ) εἶδ. παρασιτικοῦ φυτοῦ, ἡ ἄλλ. Ἵππουρις.

Ἐφ·έζομαι, Μ. ἐφ·εδοῦμαι, Π. ἀντὶ Ἐπικάθημαι, ἐποχοῦμαι (μὲ δοτ.) » Δένδρεϊ ἐφεζόμενοι, « Ἰλ. Γ. » Πατρὸς ἐφέζετο γούνασιν, « Ἰλ. Φ. » Πώλῳ ἐφεζόμενον, « Ἐπγρ. (ἢ αἰτ.) » Τύχη ναῦν ἐφέζετο, « Αἰσχλ.

Ἐφέηκα, Ἰων ἀντὶ Ἐφῆκα, ἐνεργ. ἀόρ. ά. τῆς ὁρστ. καὶ

Ἐφεθείς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. ἢ

Ἐφείην, ἐνεργ. ἀόρ. β΄. τῆς εὐκτ. καὶ

Ἐφειμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. καὶ

Ἐφείμην, πθ. ὑπερσ. ἢ (συχνοτ.) μσ. ἀόρ. β΄. τῆς ὁρστ. καὶ

Ἐφεῖναι, ἐνεργ. ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐφίημι.

Ἔφεισα, ας, ε, Π. ἐνεργ. καὶ

Ἐφεισάμην, Π. μσ. ἀόρ. ά τοῦ Ἐφίζω.

Ἐφεισάμην, ἀόρ. τοῦ Φείδομαι.

Ἐφείσθω, γ΄ ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς πρστ. τοῦ Ἐφίημι.

Ἐφεῖσω, β΄. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Φείδομαι.

Ἐφείω, ῃς, ῃ κτλ., Π. ἀντὶ Ἐφῶ, ἀόρ. β΄. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐφίημι.

Ἐφεκτέον, θετ. τοῦ Ἐπέχω.

Ἐφεκτικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ διάθεσιν πρὸς τὸ ἐπέχειν (σταματᾶν, ἐμποδίζειν), (ὅθ.) » Ἐφεκτικοί, « οἱ (ἄλλ.) Σκεπτικοὶ φιλόσοφοι, (ἴδε Ἐπέχω 5)

Ἐφεκτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἐφεκτικῶν φιλοσόφων.

Ἐφεκτὸς, ή, όν. Τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ἐφέξῃ (νὰ σταματήσῃ), ἢ περὶ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ ἐπέχῃ (φιλοσοφικῶς) τις.

Ἔφεκτος, (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ ἓν ἕκτον τοῦ ὅλου (δηλ.) ἑπτὰ ἑκτημόρια (παρβλ. Ἐπίτριτος).

Ἐφ·ελίσσω, Μ. ίξω, Π. τυλίζω (κουλουριάζω) τι (ἑλικοειδῶς) κατόπιν μου. » Οὐρὴν ἐπελίσσεται, « Νικ. (καὶ πθ.) » Ἐπείλικτο δὲ ὥσπερ τὰ βιβλία, « Παυσ.

Ἐφελκὶς, ίδος (ἡ). ἡ πέτσα ποῦ σχηματίζεται ἐπάνω εἰς πληγὴν [ἐπὶ ἕλκος].

Ἐφ·ελκόω-ῶ, Μ. ώσω. Πληγόνω ἐπιπολαίως.

Ἐφελκτικὸς, ή, όν, = Ἐφελκυστικός.

Ἐφέλκυσις, εως (ἡ) καὶ

Ἐφελκυσμὸς (ὁ). τὸ ἐφέλκειν. (ἢ ἐφέλκεσθαι.

Ἐφελκυσικὸς, ή, όν, ἢ ἐπίρ. -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ Ἐφέλκειν, ἑλκυστικός.

Ἐφ·έλκω, Μ. έλξω ἢ ελκύσω (ἀόρ. Ἐφείλκυσα κτλ.). Σύρω (Τραβῶ) τι πρός. » Τὴν θύραν ἐφείλκυσα, « Αχ. (καὶ πθ.) » Πόδες ἐφελκόμενοι, « Ἰλ. Ψ., οἱ πληγωμένοι, (ἐπμ.) μόλις κινούμενοι· (ἢ ἐπὶ στρατ.) » Ἐφελκόμενοι, « οἱ μένοντες ὀπίσω, (Γαλλ.) les traineurs. » Τοὺς ἀπολειπομένους αὐτέων καὶ ἐπελκομένους ἐφόνευον, « Ἡρ. » Προσαναλαβὼν τοὺς ἐφελκομένους, « Πλβ. (καὶ μτφορ.) » Προθυμίαν φίλων.. ἐφελκομένην καὶ καθυστεροῦσαν τελέως ἀνωφελῆ ποιεῖν τὴν ἐπικουρίαν, « αὐτ. ‖. (μσ.) σύρω τι πρὸς ἐμαυτὸν ἢ κατόπιν μου· (μτφορ.) σύρω εἰς τὸ θέλημά μου, ἑλκύω. » Βρόγχον ἐφέλκ., « καταπίνω μίαν ῥουφηξιάν. (καὶ μτνμ.) » Αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος, « Ὀδ. Π., τὸν ἐρεθίζει καὶ ἄκοντα (κοιν.) τὸν τραβᾷ τὸ αἷμα.

Ἐφέλκωσις, εως (ἡ). πλήγωμα ἐπιπόλαιον.

Ἔφελξις, εως (ἡ), = Ἐφελκυσμός.

Ἐφέμεν, Δ. Π. ἀντὶ Ἐφεῖναι.

Ἐφ·έννυμι, Μ. ἐφ·έσω, Π. ἀντὶ Ἐπενδύω.

Ἐφέξετον, β΄. καὶ γ΄. δυϊκ. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἐπέχω.

Ἐφεξῆς καὶ Π. Ἐφεξείης [ἐπὶ, ἑξῆς ἐξείης], ἐπίρ. Κατὰ σειράν· κατὰ συνέπειαν· κατόπιν, ἔπειτα. » Ἐφεξ. τοῖς εἰρημένοις, « Ἀρστ.

Ἔφεξις, εως (ἡ). τὸ ἐπέχειν ἢ ἐπέχεσθαι, κράτημα ὀπίσω, σταμάτισμα, ἐμπόδισμα· ἀργοπορία. πρόφασις. » Τοῦ δ' ἔφεξιν; « Ἀρσφ., διὰ ποῖον λόγον;

Ἐφέξω, μέλλ. τοῦ Ἐπέχω.

Ἐφέπεσχον, Π. παρτ. τοῦ -

Ἐφ·έπω, Μ. ἕψω (παρτ. Ἐφεῖπον ἢ Ἔφεπον, ἀόρ. β΄. Ἐπέσπον, ὅθ. τὸ ἀπαρ. Ἐπισπεῖν καὶ μσ. Ἐπισπέσθαι), Π. (μὲ αἰτ. ἐκ γ΄. καὶ ἐνίοτε δοτ. ἐκ δ΄.) διώκω, καταδιώκω, στενοχωρῶ· (ἐπὶ ἵππων καὶ ἁμαξ.) = Ἐλαύνω. (μτνμ.) διέπω, διευθύνω· (ἐν γέν.) ἀσχολοῦμαι εἰς. ‖. (μσ. ἡ ἑλλ. μὲ δοτ. ἀκολουθῶ (ὑπάγω) κατόπιν τινὸς, συνοδεύω. συχνάζω εἰς. (μτφορ.) πείθομαι, ὑπακούω· ἐνδίδω. (μτγν.) μένω σύμφωνος.

Ἐφερμήνευμα (τὸ). τὸ λεγόμενον πρὸς ἐφερμήνευσιν.

Ἐφερμήνευσις, εως (ἡ). τὸ ἐφερμηνεύειν, ἐπεξήγησις, διασάφησις.

Ἐφερμηνευτικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐφερμήνευσιν, ἐπεξηγηματικός, [ἐκ τοῦ

Ἐφ·ερμηνεύω, Μ. εύσω. Ἐπεξηγῶ.

Ἐφ·ερπύζω, Μ. ύσω καὶ

Ἐφ·έρπω, Μ. ἕρψω καὶ ερπύσω (ἀόρ. Ἐφείρπυσα κτλ.). Σύρομαι (Ὑπάγω ἕρπων) πρός. Π. (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) φθάνω (καταντῶ) εἰς· ἐπέρχομαι. πλησιάζω ὀλίγον κατ' ὀλίγον. » Τὰ Κάρνεα ἢ δὴ ἐφέρπει, « Θκρ., φθάνουν ὅσον οὔπω.

Ἔφερσεν, Αἰολ. γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Φέρω.

Ἔφες, ἀόρ. β΄. τῆς πρς. τοῦ Ἐφίημι.

Ἐφέσιμος (ὁ, ἡ). (δίκη) τῆς ὁπ. ἔγινεν ἢ ἠμπορεῖ νὰ γένῃ ἔφεσις, (ἡ ἄλλ.) Ἔκκλητος.

Ἔφεσις [ἐφίημι], εως (ἡ). ῥίψιμον ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός. 2) (μτφορ.) κλίσις, ὄρεξις, ἐπιθυμία. 3) ἄδεια, πληρεξουσιότης. 4) (δικαστ.) ἡ εἰς ἄλλο δικαστήριον ἐκκάλεσις τῆς δίκης.

Ἐφεσπερεία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

Ἐφ·εσπερεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὴν ἑσπέραν εἰς μέρος ἢ ἔργον τι.

Ἐφέσπερος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι τὸ ἑσπέρας (περὶ τὴν ἑσπέραν, ἀφ' ἑσπέρας), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπιρ.)

Ἐφεσπόμην, Π. μσ. ἀόρ. β΄. τοῦ Ἐφέπω.

Ἐφέσσαι, Π. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἔφεσσαι, Π. μσ. ἀόρ. ά. τῆς πρς. καὶ

Ἐφεσσάμην, Π. ἀντὶ Ἐφεισάμην, μσ. ἀόρ. ά. τῆς ὁρς. τοῦ Ἐφίζω ἢ Ἐφέννυμι.

Ἐφέστακα, Δ. ἀντὶ Ἐφέστηκα, μσ. πρκ. τοῦ Ἐφίστημι.

Ἐφέστιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐλθὼν ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὴν ἑστίαν (εἰς τὸν οἶκον) ἑαυτοῦ ἢ ἄλλου. » Ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν, Ἰλ. Β., ἔποικοι, ἐντόπιοι. » Θεοὶ ἐφέστιοι, « Στβ., οἱ προστάται τῆς οἰκίας, οἱ οἰκιακοί, (Γαλλ.) les dieux pénates (καὶ ἑλλ.) » Τὰ ἐφέστια, « Δ. Ἁλ., ἡ οἰκογένεια, (παρβλ. Ἐπίστιος) (ἢ ἀντὶ ἐπιρ.) » Ἐμὲ οἷον ἤγαγεν ἐφέστιον, « Ὀδ. Π. » Ἐλθὼν ἀπολέσθαι ἐφέστιος, « Ὀδ. Γ.

Ἐφεστρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ἐφεστρὶς [ἐπὶ ἕννυμι], ίδος (ἡ). ἐπανωφόρι (κυρ. διὰ τὸν χειμῶνα), (Ἰταλ.) μαντέλλον ἢ κάπα. » Οἷαι τῶν προσαιτούντων αἱ ἐφεστρίδες συμπεπερόνηνται ἐκ ῥακίων, « Θμς. 2) σέλλα ἢ παλάγγι. » Καταπεσόντα οὐ μέμφεται, ἀλλὰ τὴν ἐφεστρίδα αἰτιᾶται τοῦ πτώματος, « Εὐς.

Ἐφεστὼς, ῶσα, ὡς, ἀντὶ Ἐφεστηκὼς, μσ πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἐφίστημι.

Ἐφετέον, θετ. τοῦ Ἐφίημι.

Ἐφέτης [ἐφίημι], ου (ὁ), (ἐν γέν. καὶ Π.) ἄρχων ἢ διοικητὴς ἢ δικαστὴς πληρεξούσιος. » Τῆς κρίσεως, ἧς οὐδεὶς ἐφέτης ὑπερκάθηται, « Εὐς. 2) (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) » Ἐφέται, « Πλ., δικασταὶ κρίνοντες ὡς διαιτηταὶ ἢ κατ' ἔφεσιν (ἔκκλητον) τὰ φονικά.

Ἐφετήσιος, α, ον, = Ἐπετήσιος.

Ἐφετικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων ἢ σημαίνων ἔφεσιν (ἐπιθυμίαν).

Ἐφετίνδα [ἐφίημι], ἐπίρ. Εἶδ. παιγνιδίου μὲ τὴν σφαῖραν (τόπαν), (ἄλλ.) Ἁρπαστον καὶ Φαινίνδα.

Ἐφετμέω, Π. ἐντέλλομαι, προστάζω, παραγγέλλω, [ἐκ τοῦ

Ἐφετμὴ (ἡ), Π. [ἐφίημι]. ἐντολή, παραγγελία.

Ἐφετὸς [ἐφίημι], ή, όν. Ὁ λαβὼν (ἢ ἐνεργῶν κατὰ) παραγγελίαν ἢ πληρεξουσιότητα. » Δικαστὴς —, « ἴδε Ἐφέτης. 2) ἐπιθυμητός. 3) (ἐνίοτε) θεμιτός, ἐπιτετραμμένος, (Βασ. ὁμιλ. ἐν λιμῷ).

Ἐφετῶς, ἐπίρ. Μὲ ἔφεσιν, μὲ ζῆλον, προθύμως. » Ἐφ. ἔχω τινος, « Θ. Στδ., = Ἐφίεμαι.

† Ἐφ·ευάζω, Μ. άσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπευάζω.

Ἐφεύρεμα (τὸ). πᾶν ὅτι ἐφεῦρέν (ἐπενόησέ) τις, ἐφεύρεσις.

Ἐφεύρεσις, εως (ἡ). τὸ ἐφευρίσκειν, ἐπινοεῖν).

Ἐφευρετὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐφευρὼν ἢ ἐφευρίσκων τι.

Ἐφευρετικὸς, ή, όν. Πρόθυμος ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐφευρίσκειν.

Ἐφεύρημα, Ἐφεύρησις, = Ἐφεύρεμα, κτλ.

Ἐφ·ευρίσκω, Μ. ευρήσω. Εὑρίσκω τινὰ ἔξαφνα (ἐνῷ κάμνει τι) ἢ ἔπειτα ἀπὸ ἐπανειλημμένας ἀναζητήσεις, (ὅθ. τρπ.) εὑρίσκω τι μὲ τὸν νοῦν μου, ἐπινοῶ.

Ἐφ·εψιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, Π. (μὲ δοτ.) ἐγγίζω μὲ ὑβριστικοὺς λόγους, λοιδωρῶ, περιγελῶ.

Ἐφεψιόωντο, Π. ἀντὶ Ἐφεψιῶντο, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐφεψιάομαι.

Ἐφ·έψω, Μ. εψήσω. Ξαναβράζω, ξαναμαγειρεύω.

Ἐφεώρων, παρτ. τοῦ Ἐφοράω.

Ἐφήβαιον (τὸ). τὸ ὑπεράνω τῶν αἰδοίων τρίχωμα, (Λατ.) pubes, [ἐκ τοῦ

Ἐφηβαῖος, α, ον, = Ἐφηβικός.

Ἐφηβαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Ἐφήβαρχος (ὁ, ἡ). ὁ ἄρχων (ἔφορος, ἐπιστάτης) τῶν ἐφήβων.

Ἐφ·ηβάω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ἔφηβος.

Ἐφηβεία (ἡ). ἡ ἡλικία τῶν ἐφήβων. 2) (συνκδχ.) ἀντὶ οἱ ἔφηβοι.

Ἐφηβεῖον (τὸ). γυμνάσιον τῶν ἐφήβων.

Ἐφ·ηβεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (ἐπμ. Φέρομαι. Ἐνδύομαι κτλ. ὡς) ἔφηβος.

Ἐφηβία (ἡ), = Ἐφηβεία.

Ἐφηβικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἐφήβους. ‖. » Τὸ ἐφηβικὸν, « περιληπτ. ἀντὶ Οἱ ἔφηβοι.

Ἔφηβος (ὁ). ὁ φθάσας εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς ἥβης (ἴδε Διέτης).

Ἐφηβοσύνη, Π. καὶ

Ἐφηβότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ἔφηβος.

Ἐφ·ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὁδηγῶ (Δείχνω τὸν δρόμον) πρὸς ἢ κατά τινος. (ὅθ. συνήθ.) καταδίδω κακοῦργον ἢ ὑπόδικον (κρυμμένον), φέρω τοὺς ἄρχοντας ἐπ' αὐτόν. » Ἀσθενέστερος εἶ; τοῖς ἄρχουσιν ἐφηγοῦ, « Δμ.

Ἐφήγησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἐφ·ήδομαι, Μ. ἐφ·ησθήσομαι, (μὲ δοτ.) = Ἐπιχαίρω.

Ἐφ·ηδύνω, Μ. υνῶ. Νοστιμίζω τι (ἢ Χαροποιῶ τινα) ἔτι μᾶλλον.

Ἐφῆκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐφίημι.

Ἐφ·ήκω, Μ. ήξω. (μὲ αἰτ. προθετ.) Ἔρχομαι, Φθάνω, [καὶ τρπ.] Ἀνήκω εἰς.

Ἐφήλατο, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ἐφάλλομαι.

Ἐφῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ φθάσας εἰς ἡλικίαν. 2) σύγχρονος, συνομήλικος.

Ἐφηλὶς [ἐπὶ, ἧλος], ιδος ἢ ίδος (ἡ). τὸ σιδηρον (ὁ ῥεζές) ὅ,που κρατεῖ τὸ σκέπασμα τοῦ σανδουκίου. 2) [ἐπὶ, ἥλιος]. αἱ κηλῖδες (περκνάδες) ποῦ βγαίνουν εἰς τὸ πρόσωπον.

Ἔφηλος (ὁ, ἡ). ἐφηρμοσμένος μὲ καρφιὰ ἢ καρφίτσαις, καρφωμένος. 2) ὁ ἔχων ἐφηλίδας (περκνάδαις, μαυρίλαις) εἰς τὸ πρόσωπον ἢ λευκὴν κηλῖδα εἰς τὸν ὀφθαλμόν.

Ἐφηλότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνε ὁ ὀφθαλμὸς ἔφηλος (νὰ ἔχῃ λευκὴν κηλῖδα).

Ἐφ·ηλόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. καρφόνω δυνατὰ ἐπάνω εἰς.

Ἐφηλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ ἐφηλῖδας (κηλῖδας τοῦ προσώπου).

Ἐφηλωτὸς [ἐφηλόω], ή, όν. Καρφωμένος ἢ δυνάμενος νὰ καρφωθῇ ἐπάνω εἰς.

Ἔφ·ημαι (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) κάθημαι ἐπάνω ἢ πλησίον τινός.

Ἐφημερευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ φυλάττων πουθενὰ (ἐπιτηρῶν τι) δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, [ἐκ τοῦ

Ἐφ·ημερεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι πουθενὰ παρὼν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, περνῶ τὴν ἡμέραν μου εἰς. 2) ὑπηρετῶ ἢ ἐπισατῶ κατὰ τὰς ὡρισμένας ἡμέρας. » Ὑπὸ τῶν ἐν ἱερῷ καλλυντῶν καὶ ἀρτοκόπων τῶν νυνὶ ἐφημερευόντων, « Ἐπγρ.

Ἐφημερία (ἡ). ἡ ἐργασία ἢ ἡ δαπάνη μιᾶς ἢ ἑκάστης ἡμέρας· ὑπηρεσία τὴν ὁπ. ἐκτελεῖ τις περιοδικῶς (κάθε τόσας ἡμέρας)· (ἐν γέν.) τάξις εἰς τὴν ὁπ. ἀνήκει τις· φυλή· σειρά. » Φυλάσσειν εἰς ἐφημερίας, « Γρφ., κατὰ σειρὰν, μὲ τὴν ἡμέραν του καθένας.

Ἐφημερινὸς, ή, όν, = Ἐφήμερος, καθημερινὸς, ἀνήκων εἰς ἐκείνην τὴν (ἢ διαρκῶν μίαν) ἡμέραν μόνον.

Ἐφημέριος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Ἐφήμερος.

Ἐφημερὶς, ίδος (ἡ). βίβλος ἱστορικὴ εἰς τὴν ὁπ. καταγράφονται τὰ συμβάντα ἑκάστης ἡμέρας· κατάστοιχον τῆς καθημερινῆς ληψοδοσίας. (μτγν.) ἡμερολόγιον, καλανδάρι. 2) = Ἐφημερία. » Αἱ τῶν ἱερέων 24 ἐφημερίδες ἀνέβαινον ἐπὶ ἡμ. ὀκτώ, « Ἰωσ.

Ἐφήμερος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ἢ πράττων τι μίαν μόνην· ἢ ὁλόκληρον μίαν ἡμέραν. » Πυρετός —, « Γαλ. » Λάτρις ἐφημέριος, « Θγν. ὁ ἡμεροδουλιάρης. (ἢ ἀντὶ ἐπιρ.) » Οὔ κεν ἐφημέριός γε βάλοι δάκρυ, « Ὀδ. Δ., δι' ὅλης ἐκείνης τῆς ἡμέρας. ‖. (οὐσ.) Ἐφήμερον (τὸ), Α΄. ἔντομόν τι τοῦ ὁπ. ἡ ζωὴ διαρκεῖ μίαν μόνην ἡμέραν· Β΄. φυτόν τι (τὸ ἄλλ. Ὀρνιθόγαλον ἢ Ἶρις ἀγρία) τὸ ὁπ. ἀνθεῖ καὶ ἀπανθεῖ (καὶ Γ΄. φαρμάκι [τὸ ἄλλ. Ἀκόνιτον ἢ Κολχικὸν] τὸ ὁποῖον φονεύει τὸν ἄνθρωπον) αὐθημερὸν, (ὅθ. 2) προσωρινὸς, πρόσκαιρος, φθαρτός· μάταιος, ἢ· μεταβαλλόμενος καθημέραν, ἄστατος, ἀβέβαιος. » Χρήματα ἐφήμερα, « Θκ. » Θεατοὶ ἐφαμέριοι, « Ἐπγρ. (καὶ ἀντὶ οὐσ.) » Γλῶσσαν ἐφημερίων ἔκφυγες ἀφραδέων, « αὐτ. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Ἐφημέρια φρονέοντες, « Ὀδ. Φ., μὴ συλλογιζόμενοι τὸ μέλλον, ἀστόχαστοι.

Ἐφημερούσιος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ οὐσία (ἢ κατάστασις) εἶνε ἐφήμερος, (κοιν.) ζῇ 'μεροδοῦλι-'μεροφάγι.

Ἐφημοσύνη (ἡ), Π. [ἐφίημι], = Ἐφετμή, προσταγή, παραγγελία.

Ἔφην, ἀόρ. β΄. τοῦ Φημί.

Ἔφηνα, ἀόρ. ά. τοῦ Φαίνω.

Ἐφῆπται, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. καὶ

Ἐφῆπτο, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἐφάπτω.

Ἔφησθα, Αἰολ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Ἔφης, β΄. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Φημί.

Ἐφησθεῖεν ἀντὶ Ἐφησθείησαν, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἐφήδομαι

Ἐφήσω, μέλλ. τοῦ Ἐφίημι.

Ἐφ·ησυχάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Ἡσυχάζω ἐπάνω εἴς τι ἢ περί τινος, ἐπαναπαύομαι.

Ἔφθακα, πρκ. τοῦ Φθάνω.

Ἑφθαλέος, α, ον, Π. = Ἑψαλέος.

Ἔφθαρκα, πρκ. τοῦ Φθείρω.

† Ἑφθέος, α, ον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἑφθὸς ἢ Ἑφθαλέος.

Ἑφθήμερος (ὁ, ἡ), = Ἑπταήμερος.

Ἑφθημιμερὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ συγκείμενος ἀπὸ ἑπτὰ ἡμίσεα μέρη (δηλ.) $3\,^1/_2$. (ὅθ. εἰς τὴν μετρ.) » Ἑφθημιμερές, « οἱ πρῶτοι τρεῖς καὶ ἥμισυς πόδες (Ἡρωϊκοῦ κυρ. ἢ Ἰαμβικοῦ) στίχου, (παρβλ. Πενθημιμερής).

Ἔφθην, Π. ἀόρ. β΄. τοῦ Φθάνω.

Ἐφθίατο, Ἰων. ἀντὶ Ἔφθιντο, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Φθίνω.

Ἑφθοπωλεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ἑφθοπώλου.

Ἑφθοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἑφθὰ (βρασὰ) φαγητά, (Τουρκ.) ἀστσῆς.

Ἑφθοπώλιον (τό), = Ἑφθοπωλεῖον.

Ἔφθορα, μσ. πρκ. τοῦ Φθείρω.

Ἑφθὸς [ἕψω], ή, όν. Βραστὸς, βρασμένος. (μτνμ.) ἀποκαμωμένος. » Ἀπόσιτοι καὶ ἑφθοὶ καὶ ἀσώδεες, « Ἱππκρ. (παρβλ. Ὠμογέρων). » Χρυσὸς —, « Δξ., ὁ λαγαρισμένος, (παρβλ. Ἄπεφθος).

Ἑφθότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἑφθοῦ· (συνκδχ.) ἀποκαμωμός· χαύνωσις. » Ἀγρυπνίη διαλύει σῶμα καὶ ἑφθότητα ἢ καρηβαρίην ἐμποιέει, « Ἱππκρ.

Ἐφιάλτης [ἐπιάλλω], ου (ὁ). τὸ συμβαῖνον ἐνίοτε εἰς τὸν ὕπνον πλάκωμα, (κοιν.) βραχνᾶς.

Ἐφιαλτία (ἡ) καὶ

Ἐφιάλτιον (τὸ), τὸ φυτὸν Παιονία (διότ. ὑπετίθετο ἐνεργοῦν κατὰ τοῦ Ἐφιάλτου).

Ἐφιᾶσι γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. τοῦ Ἐφίημι.

Ἐφῖγμαι, πρκ. τοῦ Ἐφικνέομαι.

Ἐφ·ιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Ἱδρόνω ἐπάνω εἰς (δηλ. ἐν ᾧ κάμνω) τι. (ἰατρ.) ἱδρόνω μετρίως. » Σμικρὸν ἐφιδροῦντες περὶ μέτωπον ἢ κληΐδας, « Ἱππκρ. » Οἱ ἐφιδροῦντες πολλῷ, « αὐτ.

Ἐφ·ιδρύω, Μ. ύσω. Στήνω (Θεμελιόνω τι) ἐπάνω εἰς.

Ἐφίδρωσις, εως (ἡ). ἵδρωμα ἐλαφρὸν (μέτριον).

Ἐφίει, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. παρτ. τοῦ Ἐφίημι.

Ἐφ·ιζάνω, Ἀττ. ἀντὶ

Ἐφ·ίζω, Μ. ιζήσω (ἀόρ. Ἔφεσσα καὶ μσ. Ἐφεσσάμην κτλ.), Π. καθίζω τινὰ (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ. κάθημαι ἐπάνω εἰς. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) » Μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱὸν, « Ἰλ. Ι. (καὶ μὲ γεν.)

» Ἀλλά με νηὸς ἔφεσσαι, « Ὀδ. Ο. » Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἐφέσσατο, « Ὀδ. Θ. (καὶ ἀμτβτ.) » Ξεστῆς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον», Ἰλ. Υ.

Ἐφ·ίημι, Μ. ἐφ·ήσω (ἀόρ. Ἐφῆκα κτλ.). Στέλλω πρός· ῥίπτω (ἀφίνω) τι ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός· ἐπιβάλλω· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Πριάμῳ Ἶριν ἐφήσω, « Ἰλ. Ω. » Ἡνίοχοι δ' ἐπὶ δίφρων βεβαῶτες ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους, ῥυτὰ χαλαίνοντες, « Ἡσ. » Ἐπῆκε τὴν ἵππον ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας, « Ἡρ. » Ἔγχος αὐτῷ ἐφέηκα κατακτάμεναι μενεαίνων, « Ἰλ. Υ. » Μνηστῆρσι χεῖρας (ἄεθλον τοῦτον) ἐφήσω, « Ὀδ. Υ., Τ. (καὶ μτνμ.) » Ἀργείοισι κήδε' ἐφῆκεν, « Ἰλ. Α. » Καὶ τοῖσι πότμον ἐφῆκεν, « Ἰλ. Δ. 2) ἀφίνω χαλαρὸν τὸ χαλινάρι· (μτφρ.) δίδω ἄδειαν, συγχωρῶ, ἐπιτρέπω. » Ὅλην ἀφιέναι τὴν ἡνίαν, « Γργ. » Οἷς οὐκέτι ἐφίεσαν οἱ ξύμμαχοι τὴν ἡγεμονίαν, « Θκ. (καὶ ἐλλ.) » Ἐφιέναι τῷ θυμῷ (ταῖς ἡδοναῖς), « Γργ., γίνομαι ἔκδοτος εἰς (κυριεύομαι ἀπό). (καὶ πθ.) » Ἐφείσθω σχολάζειν, « Ἀρστ. » Οὐκ ἐφεῖτο αὐτοῖς τέχνης ἅψασθαι βαναύσου, « Πλ., (παρβλ. Ἀφίημι). 3) (μὲ ἀπαρ.) παρακινῶ, διεγείρω, γίνομαι αἴτιος νά. » Ἐχθοδοπῆσαι μ' ἐφήσεις Ἥρῃ, « Ἰλ. Α. » Οἶνος ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι, « Ὀδ. Ξ. » Καί τινα Τρωϊάδων . . . ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην, « αὐτ. 4) (Νμ.) κάμνω ἔφεσιν τῆς δίκης μου, τὴν ἐκκαλῶ εἰς ἄλλο (ἀνώτερον) δικαστήριον. » Ἀλλ' ἐφῆκεν ἡμᾶς ἐς τὸ δικαστήριον, « Δμ. » Εἴ φασιν ἀδίκως ἐποδιαιτῆσαί μου τὸν διαιτητὴν τὰς δίκας, καὶ τότ' ἐξῆν εἰς ὑμᾶς ἐφεῖναι, « αὐτ. 5) (μσ.) ἐντέλλομαι, παραγγέλλω, στέλλω (δίδω) εἴδησιν, ἀναφέρω. » Ἄλλο δέ τοι ἐρέω ϗ ἐφήσομαι, « Ἰλ. Ψ. » Οὔ τοι τόδ' ἐφιεμένη ἀπεθήσω, « Ἰλ. Ω. » Ὑμέων ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω, « Ὀδ. Ν. » Ἐπιστολάς, ἅς σοι πατὴρ ἐφεῖτο, « Αἰσχλ. (ἴσ. καὶ τό). » Χαίρειν ἐγώ σ' ἐφίεμαι, « Σοφ. Αἴ. σημαδεύω 'νὰ ἐπιτύχω, (ὅθ. τρπ.) » Ὁ δέ, ἐς τὴν Λακεδαίμονα ἐφιέμενος, στρατιὰν προσαποστέλλειν ἐκέλευε, « Θκ. 6) (μὲ γεν.) ἐπιθυμῶ. (ϗ μτνμ.) τείνω πρός, ἀποβλέπω εἰς. » Τῶν ὄψεων ἐφιέμενοι, « Πλ. » Τοὺς τοξότας ἐκέλευε χρῆσθαι τοῖς πυροβόλοις τῶν στεγασμάτων ἐφιεμένους αὐτ. » Τῶν ἀλλοτρίων οὐκ ἐφίενται, « Ἀρστ. » Πᾶσα μέθοδος ἀγαθοῦ τινος ἐφίεται, « αὐτ. (καὶ αἰτ.) » Πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι; « Σοφ. » Μεγάλην ϗ καλὴν ἐφιέμενος δόξαν, « Πλ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Χαίρειν ἐγώ σ' ἐφίεμαι, « Σοφ. 7) (σπν. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) φθάνω, = Ἐφικνοῦμαι. » Ἐπειδὴ ἡ ἡμέρα ἐφῆκε, « Θκ. (Η', 67).

Ἐφ·ικνέομαι-οῦμαι, Μ. ἵξομαι (ἀόρ. Ἐφικόμην κτλ.). Φθάνω (Ἐκτείνομαι, Καταντῶ) ἕως εἰς. (συνκδχ.) εὑρίσκω, ἐπιτυχαίνω, εἶμαι ἱκανός, κατορθόνω νά. (μὲ γεν.) » Ἀλλήλων ἐφίκοντο, « Ἰλ. Ν. (καὶ μὲ δοτ. ὀργ.) » Τῇ βακτηρίᾳ τινὸς ἐφικνεῖσθαι, « Πλάτ. (καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) » Ἐπικέσθαι μάστιγι πληγὰς τὸν Ἑλλήσποντον, « Ἡρ., νὰ τὸν μαστιγώσουν. (καὶ τρπ.) » Τά τε ἄλλα λέγων ἐπίκεο ἄριστα καὶ ἀληθέστατα, « αὐτ., ὡμίλησες. » Τότε μὲν ᾤμην ἀξίως δυνήσεσθαι περὶ τῶν πραγμάτων εἰπεῖν, νῦν δὲ οὐκ ἐφικνοῦμαι τοῦ μεγέθους αὐτῶν, ἀλλὰ πολλά με διαπέφευγεν ὧν διενοήθην, « Ἰσκρ. » Ὅπου μὴ ἐφικνῆται ἡ λεοντῆ, προσραπτέον ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν, « Παρειμ. (καὶ αἰτ. τῆς προθ.) » Ἐφικνεῖται πολὺν τόπον, « Θφρ.

Ἐφικτός, ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναται νὰ φθάσῃ (νὰ ἐπιτύχῃ) τις, κατορθωτός » Εἰς » Ὡς » Ὅσον » Καθόσον ἐφικτόν, « Πλ. Πλβ., ὅσον ἐνδέχεται, ὅσον τὸ δυνατόν.

Ἐφίλαθεν, Δ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ Ἐφιλήθησαν.

Ἐφίλατο, Π. ἀντὶ Ἐφίλησεν.

Ἐφ·ιμείρω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ. ἢ γεν.) ὑπερεπιθυμῶ. » Οὐκ.. Ἐφιμείρω θεὸς εἶναι, « Μουσ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Δάκνουσιν μυῖαι καὶ ἐφ' αἵματος ἱμείρωνται, « Ἀρ.

Ἐφίμερος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπί, ἵμερος]. ἀγαπητός, ἐπιθυμητὸς ἐπέραστος. » Ἀδύ τοι τὸ στόμα καὶ ἐφίμερος ἁ φωνά, « Θκρ.

Ἔφινος (ὁ, ἡ). γεμάτος ἶνας, νευρώδης. » Σὰρξ—, « Ἡσύχ., ἡ τοῦ λαιμοῦ (τοῦ ἰνίου).

Ἔφιξις, εως (ἡ). τὸ ἐφικνεῖσθαι, φθάσιμον.

Ἐφ·ιππάζομαι, Μ. άσομαι. Τρέχω ἔφιππος ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός.

Ἐφιππαρχία (ἡ). διπλῆ ἱππαρχία, δύο τάγματα (ὀκτὼ ἶλαι) ἱππικοῦ, (δηλ.) 1024 ἱππεῖς.

;Ἐφίππειος (ὁ, ἡ), = Ἐφίππιος.

Ἐφ·ιππεύω, Μ. εύσω, = Ἐφιππάζομαι.

Ἐφίππιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος (ἐκτελούμενος) δι' ἵππων, ἢ βαλλόμενος ἐπὶ τοῦ ἵππου. » Ἀγὼν —, « Ἡσύχ., ἡ ἱπποδρομία ἢ ἱππομαχία. ‖. (οὐσ.) Ἐφίππιον (τὸ), ἡ σέλλα ἢ ὁ χασᾶς ἢ τὸ σάγισμα τοῦ ἀλόγου.

Ἔφιππος (ὁ, ἡ). ὁ ὀχούμενος ἐφ' ἵππου, καβαλλάρης. ‖. (οὐσ.) Ἔφιππον, Πλδ. = Ἐφίππιον (;). 2) Π. ἀντὶ Ἱππικός. » Βίος —, « Φίλ., ὁ τῶν ἐφίππων. » Κλύδων —, « Σοφ., ἡ ταραχὴ τῆς ἱπποδρομίας.

Ἐφιπποτοξότης, ου (ὁ). τοξότης ἔφιππος, (παρβλ. Ἀμφιπποτοξότης).

Ἐφ·ίπταμαι, Μ. ἐπι·πτήσομαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Πετῶ ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, πετῶ πρός.

Ἐφ·ισδάνω, Δ. ἀντὶ Ἐφιζάνω.

Ἐφ·ιστάνω, σπν. καὶ μτγν. ἀντὶ

Ἐφ·ίστημι, Μ. ἐπιστήσω (ἀόρ. Ἐπέστησα καὶ β'. ἢ μσ. Ἐπέστην, μσ. πρκ. Ἐφέστηκα κτλ.). Στήνω τι (καὶ μσ.) (Στέκομαι) ἐπάνω ἢ πλησίον ἢ κατόπιν τινός, (ὅθ. τρπ.) βάλλω (διορίζω) ἐπιστάτην (καὶ μσ. ἐπιστατῶ, ἐφορεύω) ἐπάνω εἰς. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Ξύλινον τεῖχος ἐπιστήσαντες τῷ ἑαυτῶν τείχει, « Θκ. » Στήλην τῷ τάφῳ ἐπέστηκε, « Λξ. (ϗ μτνμ.) » Φύλακα ταῖς θύραις ἐπέστησε, « Πλ. » Ἐπέστησε τούτῳ παιδαγωγόν, « αὐτ. » Κύνα ἐπὶ ποίμνην ἀγενῆ καὶ φαῦλον οὐδ' ἂν εἷς ἐπιστήσειε φυλάττειν, « Ξεν. » Ἐφιστάναι τινὰ τοῖς πράγμασιν, « Ἰσκρ. (καὶ τρπ.) » Ἐπιστήσας τοῖς γάμοις αἰδῶ καὶ τάξιν, « Πλ. (καὶ μσ.) » Δίφρῳ ἐφεσταότος, « Ἰλ. Ρ. » Θύρῃσιν ἐφεστάμεν, « Ὀδ. Α. » Πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν, « Ἰλ. Ν. (καὶ παραλλ.) » Ἐφεσταότες παρὰ τάφρῳ, « Ἰλ. Μ. (καὶ μτνμ.) » Οἷός τε πολλοῖς προβατίοις ἐφεστάναι, « Ἀρστφ. (καὶ πθ.) » Τριακόντορον, ᾗ ἐπεστάθη Πολυκράτης, « Ξεν. (καὶ ἀπολύτ.) » Οἱ ἐφεστηκότες, « Φίλ., ἀντὶ Οἱ προεστῶτες, οἱ ἐπιστάται. 2) κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.), ἐμποδίζω (ὅθ. ἐλλ.) ἀναβάλλω τὴν περί τινος κρίσιν μου, ἐπέχω, ἀμφιβάλλω. » Τὴν πορείαν ἐπιστήσας, « Πλ. » Ῥοῦν τε γυναικεῖον ἐφιστάναι, « Δσκρ. (καὶ μὲ γεν ἐκ δ'.) » Ἐπέστησε τοὺς ἱππέας τοῦ πρόσω, « Ἀῤῥ. (καὶ ἐλλ.) » Περὶ θεοῦ ἐπιστήσαντες, « Ἀθηναγ. (καὶ μσ.) » Ἐφίστασθαι, « Συν. » Μικρὸν ἐπιστὰς ἀποθνήσκει, « Λκ. (καὶ κατὰ μτβτ. σημασ. » Τί δ' ἐστί, τοῦ με τὴν δ' ἐφίστασαι βάσιν; « Σοφ. 3) (τρπ.) προσηλόνω τὸν νοῦν μου εἰς, (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐλλ. προσέχω, σκέπτομαι (παρατηρῶ) μὲ προσοχὴν (ὅθ. τὸ Ἐφίσταμαι). (σπν. μτβτ.) » Ἐπιστῆσαι τοὺς ἀκούοντας, « Πλβ. νὰ τοὺς κάμῃ προσεκτικούς. » Ἐφίστημι τὸν νοῦν (τὴν διάνοιάν) τινι ἢ ἐπί τι ἢ περί τινος, « Λξ. (καὶ ἐλλ.) » Ἐπιστήσας τοῖς ποιήμασι, « Πλ. » Ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι πῶς, « Πλβ. » Παντὶ γνωρίμῳ τῷ καὶ μικρὸν ἐπιστήσαντι, « Βασ. (καὶ μσ.) » Ἐπιστὰς ἐπὶ τὰ Θησέως ἔργα, Ἰσκρ. 4) (μσ.) στέκομαι ἐπάνω (εἰς τὴν ἐπιφάνειάν) τινος, ἐπιπολάζω. » Ἐφίσταται τούτῳ καθάπερ ὀῤῥὸς γάλακτι, « Δσκρ. 5) (μτνμ.) = Ἐπίκειμαι, Ἐπικρέμαμαι. » Ἐφειστήκει αὐτῷ Καλλίστρατος, « Δμ. » Τὸν ἐφεστηκότα τῇ πόλει κίνδυνον, « αὐτ. » Κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο, « Ἰλ. Μ. 6) ἔρχομαι (φθάνω πουθενά, παρουσιάζομαι) ἔξαφνα. » Ἐφίσταται αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος, « Λκ. » Ὡς ἐπέστη τῇ βασιλείῳ αὐλῇ, « Ἡρωδ. » Ἐπιστῆναι κατὰ τοὺς ὕπνους αὐτῷ, « Πλ. 7) Π παραστέκω, βοηθῶ, ἤ· (ἐκ τοῦ ἐναντ. ἀντιστέκομαι. » Ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν, « Ἰλ. Ο. (παρακατιὼν λέγει. » Ἐγγύθεν ἱστάμενοι). (καὶ χ. πτ.) » Ἐφεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, « Ὀδ. Ω.

Ἐφ·ιστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω προσέτι.

Ἔφλαδον, ἀόρ. β'. τοῦ Φλάζω.

Ἐφόβηθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐφοβήθησαν.

Ἐφοδεία, (ἡ). τὸ ἐφοδεύειν (ἐπιπορεύεσθαι καὶ ἐπιτηρεῖν κυρ. τὴν φρουρὰν ἐν καιρῷ νυκτός.) (καὶ συνκδχ.) αὐτοὶ οἱ περιπολοῦντες στρατιῶται, (Ἰταλ.) ἡ ῥόντα (Τουρκ.) τὸ κόλι.

Ἐφοδευτής, οῦ (ὁ). ὁ ἐφοδεύων (κυρ. τὴν φρουρὰν) περίπολος.

Ἐφοδευτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ πρὸς τὸ ἐφοδεύειν (ἐπιτηρεῖν) ἐπιτήδειος.

Ἐφ·οδεύω, Μ. εύσω, = Ἐπέρχομαι, Ἐπιπορεύομαι, (συνκδχ.) παρατηρῶ, ἐξετάζω. (Π.) ὁδηγῶ· (συνήθ.) περιέρχομαι ὡς ἐφοδευτὴς (περίπολος)· (μσ.) τοποθετοῦμαι πουθενὰ ὡς φρουρός. » Ἐφωδεύοντο ἀφ' ἑσπέρας [ἄλλ. ἐφώδευον τὸ ἀφ' ἑσπ.] κατὰ τὰ τείχη, « Ξεν. (καὶ τρπ.) » Περιγεγραμμένων δέ μοι τῶν μεταρσίων, ἐφοδευθήσεται καὶ τὰ πρόσγεια, « Πλ.

Ἐφοδία (ἡ), = Ἐφοδεία.

Ἐφοδιάζω, Μ. άσω. Προμηθεύω (καὶ μσ. Προμηθεύομαι) μὲ ἐφόδια, ἑτοιμάζω ὅ,τι χρειάζεται (κυρ. διὰ τὸν δρόμον). » Δι' ἁμαξῶν τὰ βιώσιμα ἐφοδιάζονται. « Νικ. Χρον. (καὶ τρπ.) » Παρ' ἐκείνων ϗ ἑαυτὸν ἐφοδιάσασθαι, « Ἰάμβλ.

Ἐφόδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων καθ') ὁδόν. ‖. (οὐσ.) Ἐφόδιον (τὸ) καὶ (πλθ.) Ἐφόδια (τά), πᾶν ὅ,τι χρειάζεται (κυρ. δὲ τροφαί, [Ἰταλ.] κουμπάνια [ἐν γέν.] ἔξοδα) διὰ τὸν δρόμον. (μτφορ.) » Ἡ ἀρετὴ τοῦ γήρως ἐφόδιον, « Γνμ.

Ἔφοδος (ὁ, ἡ). (τόπος) βατός, ὁδεύσιμος.

Ἔφοδος (ὁ), = Ἐφοδευτής.

Ἔφοδος (ἡ). τὸ ἐφοδεύειν, ἐπέλευσις, ἐφόρμησις, ἐπιδρομή, προσβολὴ (κυρ. καὶ μτφορ.) » Ἐξ ἐφόδου, « Λξ., ἀμέσως, κατὰ πρώτην προσβολὴν (Γαλλ.) d'emblée. » Εἷλεν ἐξ ἐφόδου τὴν πόλιν, « Πλβ., (παρβλ. Αὐτοβοεί). » Μάχην ἐξ ἐφόδου συνάπτειν, « Διόδ., ἅμα φθάσῃ εἰς τὸν ἐχθρόν. (καὶ μτνμ.) » Καὶ γὰρ ἐφόδοις χρῆται (ὁ Ἰσαῖος) καὶ προκατασκευαῖς, « Δ. Ἀλ. 2) ἐπίσκεψις· ἐπιμιξία. » Ἡσυχία ἦν καὶ ἔφοδοι παρ' ἀλλήλους, « Θκ. » Δεδόσθαι αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις.. ἔφοδον ἐπὶ τὰν Βωλάν, « Ἐπγρφ. 3) = Ἐφοδεία, περιόδευσις (στρατ.) περιπόλου, 4) τρόπος, μέθοδος. » Ἀνευρίσκει ἡ φύσις αὐτὴ ἑωυτῇ τὰς ἐφόδους οὐκ ἐκ διανοίης, « Ἱππκρ.

;Ἐφ·οδόω-ῶ [ἐπί, ὁδός], Μ. ώσω, Π. ὁδηγῶ, διευθύνω.

Ἐφοίτη, Δ. ἀντὶ Ἐφοίτα, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Φοιτάω.

Ἐφόλκαιον (τό), Π. τὸ πηδάλιον, ἢ ἀντὶ-

Ἐφόλκιον (τό). βάρκα, φελοῦκα, φελουκίτσα, (ἐν γέν.) μικρὸν πλοῖον τὸ ὁπ. σύρεται κατόπιν μεγαλητέρου, (ὅθ. μτφορ.) πᾶν ὅ,τι σύρει τις κατόπιν του (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὡς περιττὸν βάρος). ‖. (εἰς τὸ πλθ.) τὰ σκεύη (Τουρκ. καλαμπαλίκια) τοῦ δρόμου. » Ὄλπη μοι καὶ πήρη ἐφόλκεια, « Ἐπγρ.

Ἐφολκίς, ίδος (ἡ), = Ἐφόλκιον, φελουκίτσα. (μτφορ.) περιττὸν βάρος συρόμενον κατόπιν.

Ἐφολκός (ὁ, ἡ). καὶ ἐπίῤ. -λκῶς. ὁ ἐφέλκων (σύρων πρὸς ἑαυτόν) τι, ἑλκυστικός, (τρπ.) ἐπαγωγός. » Ἰχθύων —, « Αἰολ. » Τοῦ Βρασίδου, ἐφολκὰ λέγοντος, « Θκ. » Ἐπαγωγὰ εἰπεῖν (αὐτ. Δ. 88). 2) (πθ.) ὁ ἐφελκόμενος (συρόμενος κατόπιν, μένων ὀπίσω), βραδύς, ἀργοκίνητος. » Ἐφολκὸς ἐν λόγῳ, « Αἰσχλ. ὁμιλῶν διεξοδικά.

Ἐφ·ορματέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀκολουθῶ προθύμως κατόπιν τινός.

Ἐφ·ομιλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἔχω ἢ Λαμβάνω σχέσιν μετά τινος, συναναστρέφομαι.

Ἐφ·οπλίζω, Μ. ίσω. Ἁρματόνω (Ἑτοιμάζω) τι μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖά του. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἑτοιμάζω τι (καὶ μσ. ἑτοιμάζομαι) κατά τινος.

Ἐφορατικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν (ἱκανότητα) πρὸς τὸ ἐφορᾶν.

Ἐφ·οράω-ῶ, Μ. ἐπ·όψομαι (ἀόρ. Ἐπεῖδον κτλ.), = Ἐπιβλέπω, ἐπιτηρῶ. 2) (πθ.) εἶμαι ἔποπτος, φαίνομαι ἀπὸ (πουθενά). » Ὅσον ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἐφεωρᾶτο τῆς νήσου, « Θκ.

Ἐφορεία (ἡ). τὸ ἐφορεύειν, ἐπιτήρησις, ἐπιστασία. (εἰς τὴν Σπάρτ.) τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐφόρου.

Ἐφορεῖον (τό). τὸ μέρος ὅπου συνήρχοντο (συνεδρίαζον, διέτριβον συνήθως) οἱ ἐν Σπάρτῃ Ἔφοροι.

Ἐφ·ορεύω, Μ. εύσω, = Ἐφορῶ, ἐπιτηρῶ. 2) (εἰς τὴν Σπάρτ.) εἶμαι ἔφορος.

Ἐφ·ορέω, Ἰων. Π. ἀντὶ ἐφοράω.

Ἐφορικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἔφορον. » Δίφρος —, « Ξεν., ὁ τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

Ἐφόριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ κείμενος εἰς τὰ ὅρια (εἰς τὰ σύνορα). » Στήλη —, « Ἀππ., ἡ χωρίζουσα τὰ ὅρια » Ἀγορά —, « Δμ., τὰ μεθόρια (διότι ἐκεῖ τὸ πάλαι συνήρχοντο διὰ τὰ συναλλάγματά των οἱ συνορεύοντες).

Ἐφ·ορκέω-ῶ, Μ. ήσω, σπν. ἀντὶ Ἐπιορκῶ.

Ἐφ·ορκίζω, Μ. ίσω. Ἐξορκίζω (ὡς κατηχητής).

Ἐφορκισμός (ὁ). ἐξορκισμός..

Ἐφορκιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐφορκίζων, κατηχητής.

Ἐφ·ορμαίνω, Μ. ανῶ, Π. ὁρμῶ κατά τινος, ἐφορμῶ. (μτφορ. μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) = Ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ ϗ προσπαθῶ ν' ἀπολαύσω τι.

Ἐφ·ορμάω-ῶ. Μ. ήσω. Παρακινῶ (Διεγείρω) τινα (καὶ ἐλλ. ἢ μσ. Κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν) πρός τι ἢ κατά τινος. » Θεοὶ ἀνέμους (πόλεμόν) μοι ἐφώρμησαν, « Ἰλ. Γ., Ὀδ. Η. (καὶ μσ. ἢ πθ. πρὸς αἰτ.) » Ἀετὸς ὀρνίθων ἔθνος ἐφορμᾶται, « Ἰλ. Ο. » Ἄμφω ἐφορμηθείς, « Ἰλ. Υ. (καὶ τρπ. πρὸς ἀπαρ.) » Θυμός μοι ἐφορμᾶται πολεμίζειν (μάχεσθαι κτλ.), « Ὅμ. ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχή μου.

Ἐφ·ορμέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέκομαι ἀραγμένος ἢ εἰς τὰ πανιὰ ἐντὸς (ἢ μᾶλλον εἰς τὸ στόμιον) ὅρμου (λιμένος), (ἐπμ.) παραφυλάττω ἢ πολιορκῶ τὸν ἐντὸς τοῦ λιμένος ἐχθρικὸν στόλον (ἕτοιμος ἅμα κινηθῇ νὰ ἐπιπλεύσω ἐναντίον του). (ὅθ. μτφορ.) » Ἐφορμεῖν τοῖς καιροῖς, « Δμ., καιροφυλακτεῖν τὴν ἁρμοδίαν περίστασιν.

Ἐφορμή (ἡ), = Ἐφόρμησις. (συνκδχ.) τόπος πρὸς ἐφόρμησιν (ἐξόρμησιν), ὁρμητήριον· ἔξοδος, (συγχ. τῷ Ἀφορμή).

Ἐφόρμησις [ἐφορμάω], εως (ἡ). κίνημα γινόμενον περὶ ἢ κατά τινος, ἐπιχείρησις· ἐπιδρομή, ἔφοδος. 2) [ἐφορμέω]. ἀποκλεισμὸς (ἢ ἐπίπλους ἐναντίον) λιμένος καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ἐχθρικῶν πλοίων. (συνκδχ.) τόπος πρὸς ἐφόρμησιν, ὁρμητήριον, (συγχ. τῷ Ἐφόρμισις).

Ἐφορμητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἐφόρμησιν.

Ἐφ·ορμίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) Ἀράζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) ἐντὸς ἢ πλησίον ὅρμου (λιμένος), προσορμίζω, (μτφορ.) ἀσφαλίζω τι ἐντὸς ὅρμου, (ὅθεν

Ἐφόρμισις, εως (ἡ). ἄραγμα ἐντὸς ἢ πλησίον ὅρμου. (συνκδχ.) τόπος πρὸς ἐφόρμισιν, (συγχ. τῷ Ἐφόρμησις).

Ἔφορμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ἀραγμένος εἰς) ὅρμον. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) ἀντὶ Ὅρμος, τόπος διὰ ἄραγμα (ἐφόρμισιν), ὁρμητήριον ἢ Ἐφόρμησις, ἀποκλεισμός, (Θκ. Δ', 27).

Ἔφορος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ ἐφορῶν (ἐπιτηρῶν) τι. ‖. (οὐσ. χ. πτ.) ἐπιστάτης, ἐπιτηρητής, (καὶ εἰς τὴν Σπάρτ.) ἄρχων τῆς πολιτείας.

Ἐφόσα ἢ Ἐφόσον, ἐπίῤ. ἀντὶ Ἐφ' ὅσα (ὅσον), ἴδε Ὅσος.

Ἔφραδον, ἀόρ. β'. τοῦ Φράζω.

Ἔφραξα, ἀόρ. α'. τοῦ Φράσσω.

Ἐφ·υβρίζω, Μ. ίσω (μὲ αἰτ. ἢ δοτ. ϗ χ. πτ.) Ὑβρίζω (Καταφρονῶ) τινὰ ἔτι μᾶλλον, περιυβρίζω· (ἰδιαιτ. μὲ δοτ.) χαίρω (ἐντρυφῶ) ὑβριστικῶς εἰς τὰ δεινά τινος, Ἐνυβρίζω. » Καὶ αὐτοὶ νεκροῦ σῶμα λέοντος ἐφυβρίζουσι λαγωοί, « Ἐπγρ.

Ἐφυβριστήρ, ρος (ὁ), Π. ἀντὶ

Ἐφυβριστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐφυβρίζων (περιφρονῶν) τινα, ἐντρυφῶν ὑβριστικῶς εἰς τὰ δεινά του.

Ἐφύβριστος (ὁ, ἡ). ὁ ὑβρισθεὶς (περιυβρισθείς) ἢ· ἄξιος ὕβρεως, ἄτιμος, ἐπονείδιστος.

Ἐφυβρίστως, ἐπίῤ. Ἐπονειδίστως, πρὸς περιφρόνησιν.

;Ἐφ·υγιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τινὰ ἐντελῶς ὑγιῆ, (παρβλ. Ἀφυγιάζω).

Ἐφύγοσαν, Ἀλεξανδρ. ἀντὶ Ἔφυγον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Φεύγω, (παρβλ. Εἴδοσαν).

Ἐφ·υγραίνομαι. Μ. ανθήσομαι. Ὑγραίνομαι (Μουσκεύω) ὀλίγον, (παρβλ. Ἀφυγραίνω).

Ἔφυγρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὑγρός, νοτισμένος.

Ἐφυδάτιος (ὁ, ἡ). Π. ὁ εὑρισκόμενος (κείμενος ἢ διατρίβων) εἰς τὰ ὕδατα.

Ἐφ·υδρεύω, Μ. εύσω. Βρέχω (ποτίζω) συχνά

Ἐφυδρία (ἡ). ἀφθονία (συῤῥοὴ) ὑδάτων. συχνὸν πότισμα, ἐπομβρία.

Ἐφυδριάς, άδος (ἡ), (νύμφη) θεὰ τῶν ὑδάτων, (κοιν.) νεραΐδα.

Ἔφυδρος (ὁ, ἡ). ὑγρός, βροχερός· (ἐν γέν.) = Ἐφυδάτιος. » Τόπος —, « Ἡρ., Θφρ., » Ζέφυρος —, « Ὅμ. Ὁρᾷς γάρ που τὰς νήττας ὡς ἔφυδροι διολισθαίνουσι, « Θφρ

Ἐφ·υλακτέω-ῶ, Μ, ήσω. (μὲ δοτ.) Γαβγύζω κατόπιν ἢ ἐναντίον τινός.

Ἐφ·υμνέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ψάλλω τι ἐν εἴδει ὕμνου περὶ ἢ κατά τινος, καταρῶμαί τινα, (καθὼς καὶ κοιν. λέγομεν) τὸν ψάλλω. (ἐνίοτε) ἐπικαλοῦμαι.

Ἐφύμνιον (τό). τὸ ψαλλόμενον μετὰ τὸν ὕμνον ἢ πρὸς τιμὴν (ὕμνον) τινος, προσφώνημα· (Π.) ἐπώνυμον.

Ἔφυν, ἀόρ. β'. τοῦ Φύομαι.

Ἐφύπερθε (θεν), ἐπίῤ. Π. ἐπάνωθεν, ὑπεράνωθεν. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) ἀπὸ 'πάνω ἀπό· (μτνμ.) ἐκτὸς τούτου, προσέτι.

Ἐφυπνίδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν (ἢ φέρων, χρησιμεύων πρὸς) ὕπνον, ὑπνωτικός.

Ἐφ·υπνώττω (σσω), Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ἐφύση, Δ. ἀντὶ Ἐφύσα, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Φυσάω.

Ἐφυστέρησις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἔλθῃ τις ἢ νὰ συμβῇ τι ἔπειτα (ὑστερώτερα), καθυστέρησις, [ἐκ τοῦ

Ἐφ·υστερέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἐφ·υστερίζω, Μ. ίσω. Ἔρχομαι ἢ Πράττω τι ἢ Γίνομαι ἔπειτα (ὑστερώτερα).

Ἐφ·υφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνων βάλλω ἐπάνω ἢ μεταξὺ (Προσθέτω ἔπειτα εἰς τὸ ὕφασμα) καὶ ἄλλο τι (π. χ. πλουμίδια).

Ἐφυφή (ή). ἡ κρόκη (τὸ ὑφάδι) τοῦ πανιοῦ.
Ἐφύω, Μ. ύσω. (μὲ δοτ.) Βρέχω ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.
Ἐφώμαλος (ὁ, ἡ). ὁμαλὸς ὁπωσοῦν.
Ἐφωραΐζω, Μ. ίσω, = Ἐπικαλλωπίζω.
Ἐφώριος (ὁ, ἡ), Π. [ἐπί, ὥρα], = Ὡραῖος, ἔγκαιρος.
Ἔχαδον, ἀόρ. β'. τοῦ Χανδάνω.
Ἐχάρην, ἀόρ. β'. τοῦ Χαίρω.
Ἔχεα, ἀόρ. ά. τοῦ Χέω.
Ἐχέβοιον (τὸ), [ἔχω, βοῦς], = Μεσάβοιον.
Ἐχέγγυος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λαβὼν ἢ παρέχων) ἐγγύησιν, ἀσφαλισμένος δι' ἐγγυήσεως, (ἐπμ.) ἀξιόχρεως, ἀξιόπιστος. ἱκανός, (παρβλ. Φερέγγυος).
Ἐχεγλωττία (ἡ). τὸ νὰ κρατῇ τις τὴν γλῶσσάν του (νὰ μὴν ὁμιλῇ), σιωπή, Ἐχεμυθία, (Κωμ. παρῳδ. κατὰ μίμησιν τοῦ Ἐκεχειρία).
Ἐχεδερμία (ἡ). πάθος τι τῶν ζώων, ἄκρα λιγνάδα, ἀτροφία, (κατὰ λέξ.) κόλλημα τοῦ δέρματος εἰς τὰ κόκκαλα.
Ἐχέμυθος (ὁ, ἡ), Π. = Ἐχέφρων, κύριος ἑαυτοῦ, φρόνιμος.
Ἐχείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔχις, μικρὴ ὄχεντρα.
Ἐχέκολλος (ὁ, ἡ), ϰ ἐπίρ. -κόλλως. Ὅστις πιάνει (κολνᾷ) καλὰ (ὡς ἂν κόλλα).
Ἐχεκτέανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κτήματα (κτέανα), πλούσιος.
Ἐχέμεν καὶ Ἐχέμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Ἔχειν.
Ἐχεμυθέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω ἐχεμυθίαν, εἶμαι ἐχέμυθος.
Ἐχεμυθία (ἡ). φύλαξις μυστικοῦ, [ἐκ τοῦ
Ἐχέμυθος (ὁ, ἡ), [ἔχω, μῦθος]. ὁ κρατῶν λόγον (φυλάττων μυστικόν).
Ἔχεν, Δ. ἀντὶ Ἔχειν.
Ἐχενηΐς [ἔχω, ναῦς], ΐδος (ἡ), Π. (ὡς ἐπίθ.) ἡ κρατοῦσα (σταματοῦσα, ἐμποδίζουσα) τὰ πλοῖα. » Ἄγκυρα (» Νηνεμία). —, « Αἰσχλ., Ἐπγρ. ‖. (οὐσ.) εἶδ. ἰχθ. (διότι ἐνομίζετο ὅτι, προσκολλώμενον εἰς τὰ πλοῖα, τὰ ἐμπόδιζεν ἀπὸ τὸν δρόμον των).
Ἐχεπευκής [ἔχω πεύκη], έος (ὁ, ἡ), Π. πικρός, φαρμακερός· ὀδυνηρός· θανατηφόρος. » Βέλος —, « Ὅμ., (παρβλ. Πευκεδανός).
† Ἐχέπικρος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐχεπευκής.
Ἐχέπωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἵππους, ἱπποτρόφος.
Ἐχεῤῥημοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐχεμυθία, [ἐκ τοῦ
Ἐχεῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐχέμυθος.
Ἐχέσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἐγγίζων ἀμέσως εἰς τὴν σάρκα, φορούμενος κατάσαρκα.
Ἔχεσκον, Π. ἀντὶ Εἶχον, παρτ. τοῦ Ἔχω.
Ἐχέστονος (ὁ, ἡ), [Π. ἔχω στόνος]. στεναγμῶν παραίτιος, ἀξιοθρήνητος.
† Ἐχέτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων (ἐνν. κτήματα ἢ χρήματα), πλούσιος.
† Ἐχετλεύω, Μ. εύσω, = Ἀροτριῶ, ὀργόνω, [ἐκ τοῦ
Ἐχέτλη (ἡ), [ἔχω]. ἡ λαβὴ (τὸ χέρι, τὸ πιάσιμον) ὁποιουδήποτε ἐργαλείου, (κυρ. δὲ) τοῦ ἀλετριοῦ.
Ἐχετλήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων ἐχέτλην (λαβήν).
Ἐχέτλιον (τὸ), [ἔχω]. (ἐν γέν.) δοχεῖον, (ἰδιαιτ. δὲ 2) τὸ ἀμπάρι τοῦ πλοίου ὅπου βάλλονται αἱ πραγματεῖαι, καὶ 3) ἰχθυοτροφεῖον, βιβάρι.
Ἐχέτρωσις [ἔχω, τρῶσις], εως (ἡ). τὸ φυτὸν Βρυωνία (ἡ λευκή).
Ἔχευ, Δ. ἀντὶ Ἔχου, πρς. τοῦ Ἔχω.
Ἔχευα, Π. ἀντὶ Ἔχεα, ἀόρ. τοῦ Χέω.
Ἐχεφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. Εἶμαι ἐχέφρων.
Ἐχεφρόνως, ἐπίρ. Ἐμφρόνως, φρονίμως.
Ἐχεφροσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -
Ἐχέφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φρένας (νοῦν, φρόνησιν), νουνεχής, φρόνιμος.
Ἐχθαίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. Ἤχθηρα), Π. ἐχθρεύομαι, μισῶ.
Ἐχθές, ἐπίρ. (κυρ. προηγουμένου φωνήεντος) ἀντὶ Χθές, (ὅθεν:
Ἐχθεσινός, ή, όν, ἀντὶ Χθεσινός.
Ἐχθέω, Π. = Ἐχθαίρω.
Ἔχθημα (τὸ), [ἔχθω]. πᾶν ὅ,τι ἐχθρεύεταί (μισεῖ) τις· μῖσος.
Ἐχθήρω, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐχθαίρω.
Ἔχθιμος (ὁ, ἡ), Π. ἔχθους (μίσους) ἄξιος, μισητός. » Τὰ ἔχθιμα, « Σοφ., αἱ ἀφορμαὶ τῆς ἔχθρας.
Ἐχθιόνως, ἐπίρ. Μὲ πλειοτέραν ἔχθραν. Ἐχθ. ἔχω, « Πλάτ. εἶμαι ἔτι μᾶλλον ἐχθρός, [ἐκ τοῦ
Ἐχθίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἐχθρός, μισητότερος.
Ἐχθίστατος (ὁ, ἡ), Π. ὑπερθ. τοῦ
Ἔχθιστος (ὁ, ἡ), ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἐχθρός, μισητότατος.
Ἐχθοδοπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἐχθρεύομαι, φέρομαι ὡς ἐχθρὸς μετά τινος, μαλόνω, [ἐκ τοῦ
Ἐχθοδοπός, ή, όν, Π. [ἔχθος, δάπος;]. ἀπεχθής, μισητός. ἐχθρός.
Ἔχθος [ἐξ ἢ ἄχθος], εος-ους (τὸ). μῖσος, ἔχθρα.
Ἔχθρα (ἡ). μῖσος, ἐχθρικὴ διάθεσις. » Ἔχθραν ἔχω τινί, Δμ., ἀντὶ -
Ἐχθραίνω, Μ. ανῶ. (μὲ δοτ.) Εἶμαι ἐχθρός, ἐχθρεύομαι, μισῶ. (σπν. μτβτ.) κάμνω τινὰ ἐχθρόν τινος (μισητόν).
Ἐχθραντέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἐχθραίνω, ἀξιομίσητος.
Ἐχθραντικός, ή, όν. Ἐπιῤῥεπὴς πρὸς τὸ ἐχθραίνειν.
† Ἔχθρασμα (τὸ), = Ἔχθημα.
Ἐχθρεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἐχθρός τινος, τὸν ἐχθρεύομαι.
Ἐχθρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος ἀπὸ ἐχθρόν, ἐχθροῦ ἴδιος.
Ἐχθροδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἐχθρὸς τῶν θεῶν, θεομισής. 2) = Κακοδαίμων. (;).
Ἐχθρόθεος (ὁ, ἡ), ἐχθρὸς τῶν θεῶν, θεομισής.
Ἐχθρόξενος (ὁ, ἡ), Π. ἐχθρὸς τῶν ξένων, ἀφιλόξενος.
Ἐχθροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ ἐχθρόν τινος ἢ ἐμαυτοῦ, ἐκ τοῦ
Ἐχθροποιός (ὁ, ἡ). ὁ διεγείρων ἔχθραν ἢ κάμνων τινὰ μισητόν. » Τὸ δανείζειν δύσερι καὶ ἐχθροποιόν, « Ἀπη.
Ἐχθρός [ἔχθος], ά, όν, τὸ παρθτ. Ἐχθρότερος, -ότατος καὶ ἀνμλ. Ἐχθίων, Ἔχθιστος). ὁ ἐχθρευόμενός τινα ἢ ἐχθρευμένος μετά τινος, (ἐν γέν.) μισητός· ἐναντίος. (ἐνίοτε) ἐχθρικός. » Τοὺς ἐχθρὰ ποιοῦντας ἐν ἐχθροῦ μέρει κολάζειν ἀπέδωκεν ὁ νόμος, « Δμ.
Ἐχθρώδης, εος (ὁ, ἡ). ἐχθρικός, φερόμενος. Ἐχθρωδῶς καὶ
Ἐχθρῶς (τὸ παρθτ. ἐχθρότερον, -ότατα ἢ Ἐχθροτέρως καὶ [ἀνμλ.] Ἐχθιόνως, Ἐχθίστως ἢ ἔχθιστα, ἐπίρ. Ὡς ἐχθρός, ἐχθρικῶς.
Ἔχθω, Μ. ἐχθήσω; (πθ. πρκ. Ἤχθημαι), Π. μισῶ, ἀποστρέφομαι. » Ἔχθεταί μοι, « Καλλ., μοὶ εἶνε μισητός.
Ἐχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔχις, = Ἐχίδνιον.
Ἔχιδνα, ης (ἡ). εἶδ. φαρμακεροῦ ὄφεως, (κοιν.) ὀχιὰ ἢ ὄχεντρα, (παρβλ. Ἔχις).
Ἐχιδναῖος, α, ον καὶ
Ἐχιδνήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ ἔχιδναν. » Ἱμάσθλη —, « Ἐπγρ. πλεγμένη εἰς σχῆμα ὀφειδιοῦ. » Δίφρος —, « Νόνν., ὁ συρόμενος ὑπὸ πτερωτῶν ὄφεων.
Ἐχίδνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἔχιδνα. 2) = Ἔχιον (;).
Ἐχιδνόδηκτος (ὁ, ἡ), [ἔχ. δάκνω] ὁ δαγκασθεὶς ἀπὸ ὄχενταν.
Ἐχιδνοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἔχιδναν, ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἐχίδνης.
Ἐχιδνοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κεφαλὴν ἐχίδνης ἢ ἐχίδνας (ἀντὶ πλεξίδων) εἰς τὴν κεφαλήν του.
Ἐχιδνόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐχίδνας ἀντὶ κόμης (μαλλιῶν).
Ἐχιδνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω ἐχίδνας.
Ἐχιδνότοκος (ὁ, ἡ). ὁ τεχθεὶς ὑπὸ ἐχίδνης.
Ἐχιδνοχαρής έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων (χαμαρόνων) διὰ τὰς πολλὰς ἐχίδνας του, (δηλ.) πλήρης ἐχιδνῶν, (παρβλ. Εἰροχαρής).
Ἐχιδνώδης. εος (ὁ, ἡ), = Ἐχιδνοειδής.
Ἐχίειον (τὸ), Π. ἀντὶ Ἔχιον.
Ἐχιεύς (ἴσ. ἀντὶ Ἐχιδεύς), έως (ὁ). τὸ νεογνὸν τῆς ἐχίδνης, μικρὴ ὄχεντρα.
Ἐχιῆτις, ιδος (ἡ). » Πέτρα —, « Τζ. = Ἐχίτης.
Ἐχιναῖος, α, ον, Π. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐχιδναῖος. 2) ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ ἐχῖνον.
Ἐχῖνες ϰ Ἰων. Ἐχινέες (οἱ), εἶδ. ποντικῶν τῆς Λιβύης (μὲ τραχύτατον μαλλί).
Ἐχινῆ (ἡ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Ἐχινέα, τὸ δέρμα τοῦ ἐχίνου.
Ἐχινίς, ίδος (ἡ) καὶ
Ἐχινίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἐχῖνος.
† Ἐχινοκέφαλος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐχιδνοκέφαλος ἢ Ἐχινοκέφαλος.
Ἐχινομήτρα (ἡ), εἶδος μεγάλου (θαλασσίου) ἐχίνου.
Ἐχινόπους οδος (ὁ), εἶδ. ἀγκαθωτοῦ φυτοῦ, (κοιν.) ἀχινοπόδι, (συγχ. τῷ Χηνόπους.)
Ἐχῖνος (ὁ), [ἔχω]. εἶδ. ζ. τετραπ., (κοιν.) σκαντζόχοιρος. 2) εἶδ. θαλασσινοῦ, (κοιν.) ἀχινός. 3) (μτνμ.) τὸ ἐξώφλοιον τοῦ καστάνου καὶ τοῦ βαλανιδιοῦ. 4) ὁ τρίτος στόμαχος τῶν μηρυκωμένων ζώων καὶ μερικῶν πτηνῶν. 5) τὸ ὀδοντωτὸν ἢ χαρακωτὸν μέρος τοῦ χαλινοῦ. 6) κιβώτιόν τι χαλκοῦν ὅπου ἐφυλάττοντο συνήθως τὰ δικόγραφα· (ἐχρησίμευεν ἐνίοτε καὶ ὡς) κάλπη διὰ τὰς ψήφους. 7) (κατ' ἔκτ.) μαγειρικόν τι σκεῦος, λεβέτι. 8) (ἀρχιτεκτ.) κόσμημά τι (τὸ μεταξὺ τοῦ κυματίου τῆς πλίνθου καὶ τοῦ ὑποτραχηλίου). τοῦ Δωρικοῦ κιονοκράνου, (Γαλλ.) quart de rond.
Ἐχινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἐχῖνον, ἀκανθώδης.
Ἐχιόδηκτος (ὁ, ἡ), = Ἐχιδνόδηκτος.
Ἔχιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (τὸ ὁπ. ὠφελεῖ, καθὼς λέγουν, εἰς τὸ δάγκαμα τῆς ὀχέντρας), (ἄλλ.) Ἀλκιβιάδειον, (κοιν.) ὀφειδόχορτον, [ἐκ τοῦ
Ἔχις [συγγ. τῷ ὄφις], εως καὶ ιος (ὁ ϰ σπν. ἡ), (κατά τινας μὲν ἡ ἀρσ.) Ἔχιδνα, (κατ' ἄλλ. δὲ ἄλλο) εἶδος φαρμακεροῦ ὄφεως, (ἐν γέν.) ὀχιά, ὄχεντρα.
Ἐχίτης, ου (ὁ), εἶδ. πολυτ. λίθου (διὰ τὰ ὀφιοειδῆ του στίγματα διὰ τὰ ὁπ. ἐνομίζετο ϰ ἀντιφάρμακον), ἄλλ. Ὀφείτης.
Ἔχμα (τὸ), Π. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ κρατῇ (σταματᾷ ἢ συνέχῃ ἢ στηρίζῃ) τι, ἐμπόδιον, δέσιμον, στήριγμα κτλ. (μὲ γεν.) » Ἔχμα ἐπηλυσίης, « Ὅμ. Ὕμν., προφυλακτικόν, ἀντιφάρμακον. » Ἔχματα πύργων, « Ἰλ. Μ., τὰ προτειχίσματα, τὰ προπύργια. » Ἔχμ. γούνων. « Νίκ., οἱ ἁρμοί, αἱ κλειδώσεις. » Ἔχμ. γαίης, « Ἀπλλν., αἱ ῥίζαι, τὰ θεμέλια. » Ἀμέρης ἐξ ἔχματα βάλλει, « Ὅμ., ἐκβάλλει διὰ τῆς μακέλλης τὰ ἐμποδίζοντα τὸν ῥοῦν τοῦ αὐλακίου λιθάρια κτλ.
Ἐχμάζω [ἔχμα], Μ. άσω. Π. στηρίζω· συνδέω· συνέχω· ἐμποδίζω· (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) σταματῶ, (παρβλ. Ὀχμάζω), (συγχ. τῷ Αἰχμάζω).
Ἔχοισα, Δ. ἀντὶ Ἔχουσα, μτχ. θηλ. τοῦ Ἔχω.
Ἐχόμενα καὶ
Ἐχομένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ συνέχειαν. συμφώνως· ἀκολούθως, ἑπομένως· ὁμοίως, (ἴδε καὶ Ἔχω).
Ἔχοντι Δ. ἀντὶ Ἔχουσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἔχω.
Ἐχόντως, ἐπίρ. (μτχ.). (εὔχρ. μόνον εἰς τὴν φρ.) » Νοῦν ἐχόντως, ἢ » Ἐχόντως νοῦν, « Πλάτ., ἀντὶ Νουνεχῶς.
Ἔχου, ἐν. καὶ
Ἔχουν, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ (ἀρχ.) παρατ. τοῦ Χώννυμι.
Ἔχραον, Π. παρτ. τοῦ Χράω, ἢ ἀόρ. τοῦ Χραύω.
Ἐχρῆν, παρτ. τοῦ Χρή.
Ἔχρησα, ἀόρ. ά. τοῦ Κίχρημι.
Ἐχρησάμην, ἀόρ. καὶ
Ἐχρόωντο, Π. ἀντὶ Ἐχρῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Χράομαι.
Ἐχυρός [ἔχω], ά, όν, (τὸ παρθτ. -ώτερος, -ώτατος), = Ὀχυρός· ἀσφαλής· βέβαιος. Ἐν ἐχυρῷ εἶναι, « Λξ., εἶνε εἰς ἀσφάλειαν.
Ἐχυρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἐχυροῦ, ἀσφάλεια, βεβαιότης.
Ἐχυρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σταθερὸν φρόνημα ἢ ὑγιερὸν νοῦν·
Ἐχυρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ὀχυρόω.
Ἐχύρωμα (τὸ), = Ὀχύρωμα.
Ἐχυρῶς, ἐπίρ. ἀσφαλῶς, βεβαίως.
Ἔχω [συγγ. τῷ † Ἔω-Εἰμί], Μ. ἕξω καὶ σχήσω (παρτ. Εἶχον, ἀόρ. β'. Ἔσχον [ὅθ. πρς. Σχές, εὐκτ. Σχοίην, ὑποτ. Σχῶ, ἀπαρ. Σχεῖν, καὶ μτχ. Σχών], πρκ. Ἔσχηκα καὶ πθ. Ἔσχημαι, ἀόρ. Ἐσχέθην ϰ μσ. Ἐσχόμην [ὅθ. πρς. Σχοῦ, ἀπαρ. Σχέσθαι κτλ.], μελλ. Σχεθήσομαι καὶ μσ. Ἕξομαι καὶ Σχήσομαι, καὶ τὸ θετ. Ἑκτέον καὶ Σχετέον). (κυρ. καὶ ἀσχ.) — Κατέχω ἢ Συνέχω, κρατῶ, βαστῶ. » Χερσὶν (» Ἐν χερσίν, « Μετὰ χερσίν, » Διὰ χειρὸς) ἔχειν, « Λξ. » Ἄτλας οὐρανὸν ἔχει, « Ὅμ. » Ὀχῆες εἶχον πύλας, « Ἰλ. Μ., (παρβλ. 7) » Ὕψοῦ δὲ κάρη ἔχει, « Ἰλ. Ζ. » Ἐν γαστρὶ (» Κατὰ γαστρὸς) ἔχειν, « Λξ. » Μέσον ἔχειν τινὰ (καὶ πθ.) » Μέσος ἔχομαι), « Ἀρσφ. » Τὸ μέσον ἔχω, « Ξεν. » Ἐν στόματι (» Διὰ στόματος) ἔχειν, « Λξ. » Ἐν νῷ ἔχω ἀπιέναι, « Πλ. » Δι' οἴκτου (» Δι' αἰσχύνης ἢ Ἐν αἰσχύνῃ, » Δι' ὀργῆς, » Δι' ἐλπίδος, » Διὰ σπουδῆς) ἔχω, Λξ., ἀντὶ Οἰκτείρω, Αἰσχύνομαι κτλ. » Ἐν μὲν αἰσχύναις ἔχω πίτνειν πρὸς οὖδας, « Εὐρ. (καὶ μτνμ.) » Αἴθρη ἔχει κορυφήν, Ὀδ. » Μένος ἠελίοιο ἔχει μιν, « Ὀδ. Κ., τὸν πιάνει ὁ ἥλιος. » Ὡς σφέας ἡσυχίη τῆς πολιορκίης ἔσχε, « Ἡρ. (ϰ τρπ.) » Ἔχων τὰ πράγματα τῆς πόλεως, « Ἀρσφ. » Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχεν, « Ὀδ. Θ. » Γῆρας (» Πληγάς, » Ὀνείδη, » Τέλος) ἔχειν, « Λξ. (καὶ κατ' ἐναλλαγ.) » Γῆράς, » Δέος, » Θαῦμά, » Ὀργή, » Σέβας, » Ὕπνος) μ' ἔχει, « Ὅμ. » Τὸν δὲ δεινόν τι ἔσχε, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Ἔχεσθαι νόσῳ (ὀργῇ κτλ.), » Ἔχεσθαι ἐν συμφοραῖς (ἐν στενῷ κτλ.), « Λξ., (ὅθ. ‖. μσ.) κρατοῦμαι, πιάνομαι, σκαλόνω, (ἐπμ.) παρέπομαι, ἀκολουθῶ, συνέχομαι, (καὶ τρπ.) μετέχω· ἀρχινῶ, ἐπιχειρῶ. » Ἔχεο κρατερῶς, « Ἰλ. Π. » Ῥινὸς σχέτο, « Ἰλ. Π. » Τί δὴ σιωπᾷς κἀπόπληκτος ᾧ δ' ἔχει; « Σοφ. (καὶ μὲ γεν.) » Καί μοι ἕπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, « Λκ. » Ἀλλήλων ἐχόμεναι, « Φίλ. » Ἔχεσθαι τῶν ἰχνῶν, « Βασ. » Ἔχεσθαι τῆς ὁδοῦ, « Ἡρ. » Ἔργου εἴχοντο, « Ξεν., (κοιν.) ἔπιασαν (δηλ. ἄρχισαν) δουλειάν· καὶ (τρπ.) » Σέο δ' ἕξεται ὅττι κεν ἄρχῃ, « Ἰλ. Σ. ἐξήρτηται. » Σεῦ δ' ἔχεται δοῦναι βίον ἠδ' ἀφελέσθαι, « αὐτ. Ὕμν. » Τῆς γνώμης ἀεὶ τῆς αὐτῆς ἔχομαι, « Θκ. » Ἔχεται τῆς αὐτῆς δυνάμεως, « Δσκρ. » Ἔχεταί τινος αἰτίας εὐλόγου, « Ἀλεξ. Ἀφρ. (ὅθ. μτχ.) » Ἐχόμενος, « ὁ συνορεύων (ἑπόμενος πλησιέστερος, ὅμοιος). » Τοῦ ἐχομένου ἔτους, « Θκ. » Ἐκ τῶν ἐχομένων γνώσεσθε, « Ἰσκρ. (καὶ περιφρ.) » Τά γε τῶν ὀνειράτων ἐχόμενα, « Ἡρ., ἀντὶ Τὰ κατὰ τοὺς ὀνείρους. » Ὅσα σιτίων ἢ ποτῶν ἐχόμενά ἐστιν, « Ἱππκρ., τὰ ἀφορῶντα. » Τὸ ἐχόμενον τέχνης, « Πλάτ (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) » Ἐχόμενα, « ἀντὶ Ἐχομένως, ὁμοίως, ὥσπερ. » Κατεπόθησαν ἐχόμενα πέτρας, « Γρφ., (ὅθ. 2) ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ὁρίζω, κέκτημαι, ἀπολαμβάνω. » Ἔχειν χρήματα, « Ἀρσφ. (καὶ ἐλλ.) » Ἔχοντες, « Σοφ., οἱ πλούσιοι, » Οἱ δ' οὐκ ἔχοντες καὶ σπανίζοντες βίου. . ἐς τοὺς ἔχοντας κέντρ' ἀφιᾶσι κακά « , Εὐρ. » Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες, « Ὅμ. » Οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, « αὐτ. » Οὕνεκ' ἔχεις Ἑλένην, « Ὀδ. Δ. (καὶ πθ.) » Τοῦπερ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἕκτορι, « Ἰλ. Ζ. » Ἔχω Λαΐδα, οὐκ ἔχομαι, « Πλ. » Οἱ τὰς τέχνας ἔχοντες, « Ξεν. » Ἔχειν τινὰ πειθόμενον, « αὐτ. » Οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα, « Σοφ.
3) (ναυτ.) πιάνω, ἀράζω. » Κατὰ τὸν Χαλκιδικὸν ἔσχεν Εὔριπον, « Παυσ. » Ποῖ σχήσειν δοκεῖς; « Ἀρσφ. » Ἔπλει διὰ τοῦ πελάγους, ὡς γῇ ἑκούσιος οὐ σχήσων ἄλλῃ ἢ Πελοποννήσῳ, « Θκ. » Ἔσχον μεταξὺ Χ. καὶ Ῥ., εἰς τὸν αἰγιαλόν, « αὐτ. 4) (ἐπὶ διαστήμ.) φθάνω ἐκτείνομαι. » Ἐπ' ὅσον τοῦ ἱεροῦ ἔποψιν εἶχε, « Ἡρ. 5) διευθύνω τι (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) διευθύνομαι (καὶ τρπ. τείνω, ἀποβλέπω) πρός· ἀνήκω ἢ ἀσχολοῦμαι εἰς. » Νῆας (» Ἵππους) ἔχειν ἐπί τινι, « Ἰλ. Γ., Ὀδ. Ι. (καὶ ἐλλ.) » Πύλον δ' εἶχον, « Ὀδ. Γ. » Ἔχειν πρὸς τὴν ἑσπέρην, « Ἡρ. » Τὰς ὁδοὺς (» Τὰς πυλίδας) τὰς ἐς τὸν ποταμὸν ἐχούσας, « αὐτ. (καὶ μτβτ.) » Ἔχειν εἰς (πρὸς) τὰ ἔξω, « αὐτ. (καὶ μονολεκτ.) Ἐξέχειν, Ὑπερέχειν. » Κίονες ὑψόσ' ἔχοντες, « Ὀδ. Τ. » Ἔγχος ἔσχε δι' ὤμου, « Ἰλ. Ν. (καὶ τρπ.) » Ἔχθρας ἐχούσης ἐς Ἀθηναίους, « Ἡρ. » Τὸ ἐς Ἀργείους ἔχον, « αὐτ. » Τὰ πρὸς τὸν πόλεμον (ἐς τὴν ἀπόστασιν) ἔχοντα, « αὐτ. » Ὅσον εἰς τὴν ἅλωσιν ἔχει, « Παυσ. » Περὶ (» Ἀμφὶ) ταῦτ' εἶχον, « Ξεν., (παρβλ. Ἐπέχω ϰ Προσέχω). 6) = Παρέχω, δίδω, προξενῶ, κάμνω. (ἐπὶ βάρους) ζυγίζω, (ἐπὶ νομισμ.) ἀξίζω. » Συγγνώμην (» Τιμὴν) ἔχειν, « Λξ. » Τὸ λυποῦν αἴσθησιν ἔχει ἑκάστῳ, « Θκ. » Καὶ μόνη (ἡ πολις ἡμῶν) οὔτε τῷ πολεμίῳ ἀγανάκτησιν ἔχει, ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ, οὔτε τῷ ὑπηκόῳ κατάμεμψιν, « αὐτ. » Καναχὴν (» Βοὴν) ἔχον, « Ἰλ. Π., Σ. » Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον, « Λξ. » Εἰλήθυιαι πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι, « Ἰλ. Λ., (παρβλ. 7) » Τοῦτο μεγάλους ἔχει κινδύνους τῇ πόλει, « Δμ. » Τράπεζα σταθμὸν ἔχουσα ταλάντων 500, « Διόδ. » Τὸ Δαμαρέτειον νόμισμα εἶχεν Ἀττικὰς δραχμὰς δέκα, « αὐτ. 7) κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ, ἐμποδίζω· (συνκδχ.) σώζω, προφυλάττω· (ἀμτβ.) βαστῶ, ἀντέχω· (ϰ τρπ.) ἀνέχομαι, ὑποφέρω, στέκομαι, σταματῶ· (καὶ μσ.) ἀπέχω, παύω. » Οὐδὲ μίνυνθ' ἕξουσι Πηλείωνα, « Ὅμ. » Σχήσει χεῖρας, « αὐτ. » Τρεῖς μιν νύκτας ἔχον, « Ὀδ. Ρ. » Θύρην ἔχε μοῦνος ἐπιβλής, « Ἰλ. Ω. (παρβλ. 1). » Εἰλήθυιαι πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι, « Ἰλ. Λ., (παρβλ. 6). » Οὐκ ἐδύναντο σχεῖν τὸ αἷμα, « Ξεν. » Τοῦ δ' ἔχε χρόα χάλκεα τεύχη, « Ἰλ. Χ. » Πόλιν ῥύσκευ, ἔχες δ' ἀλόχους καὶ τέκνα, « Ἰλ. Ω. (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) » Οὐ δέ οἱ ἔσχεν ὀξέον, « Ἰλ. Π. » Ἀλλ' ἔξω, ὡς ὅτε τις λίθος ἠὲ σίδηρος, « Ἰλ. Τ. » Ἀλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα, « Ἰλ. Μ. » Ἀλλ' ἔχον ἢ τὰ πρῶτα τεῖχος ἐσάλτο, « Ἰλ. Ν. » Ἔχε δή, » Ἔχ' ἀτρέμας, « Πλάτ. (φρσ.) ἀλήθεια! στάσου! (Γαλλ.) à propos. » Ἔχε δή, καλῶς γὰρ λέγεις, « αὐτ. » Ἔχε οὖν, πρὸς Διός, τῷ διαλέγει σὺ νῦν; αὐτ. » Ἔχε νῦν ἐπέγκαψον λαβὼν ταδί, « Ἀρσφ. » Ἔχ', ἀναβαλοῦ τηνδὶ λαβών, « αὐτ., (Γαλλ.) tiens. (ϰ μσ. μὲ γεν.) » Σχέσθε δ' ὅσσε γόοιο, « Ὅμ. » Ἔσχοντο μάχης, « Ἰλ. Ξ. » Εἴποτ' αὐτῆς σχοίατ', ἀκούσειαν δέ, « Ἰλ. Β. (ϰ

χ. πτ.) » Σχέσθε φίλοι, ϗ μ' οἷον ἐάσατε,« Ἰλ. Χ. (καὶ ἀντὶ πθ.) »Ἔσχετο φωνή,« Ἰλ. Ψ. 8) (μετὰ ἐπίρ.) διάκειμαι, εὑρίσκομαι, εἶμαι (εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν). » Πῶς ἔχεις; » Εὖ (» Καλῶς, » Κακῶς, »Πονηρῶς) ἔχω (ἐνίοτε προστίθεται καὶ) τοῦ σώματος, « Λξ. » Ἀκούσατε ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα, « Αχ. (καὶ ἐλλ.) »Ἔχει γὰρ οὕτως, ὦ λῷστε, « (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Δεινῶς ἔχει μετὰ ταῦτα τολμῆσαι, δεινῶς δὲ ϗ μή, « Εὐρ. » Οὕτως ἔχω δόξης, « Δ. Ἀλ. (καὶ ἐλλ.) »Ἔχω μὲν οὕτω περὶ τούτων, ϗ, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, λίαν ὀρθῶς, « Γργ. »Ἔχειν ἀκρατῶς πρὸς τὰς ἡδονάς, « Πλ. » Ἡδέως ἔχε πρὸς ἅπαντας,« Ἰσκρ. »Ἅλις (»Εὖ, »Καλῶς) ἔχει ταῦτα ἢ τούτων,« Λξ. »Ἅλις ἔχω τοῦ δυστυχεῖν, « Εὐρ. » Ἐπειδὴ δὲ καλῶς αὐτῷ εἶχε, « Λσ, » Εὐσεβῶς ἔχει, « Δμ. »Ἔχε μοι ἀναγκαίως, « Ἡρ. »Ἔχ' ἀτρέμας,« Πλάτ. » Ὡς ἕκαστος εὐνοίας ἢ μνήμης εἶχε,« Θχ. » Ὡς (»Ὥσπερ) εἶχε, « Ξεν., καθὼς ἦτον. »Ὀργῇ ὡς εἶχε,« Ἡρ. καθὼς ἦτον θυμωμένος. (ϗ πληρέστερον) » Ὡς εἶχε δεσμῶν, « Ἠλ. » Ὡς εἶχε ποδῶν, » Ὡς εἶχε τάχους, « Ἡρ. » Τὸ νῦν ἔχον, « Αρτ. Συν., κατὰ τὸ παρόν. » Ἀπνευστὶ ἔχειν πολὺν χρόνον, « Πλάτ.

9) (μὲ ἀπαρ.) δύναμαι, ἠμπορῶ, ἔχω τρόπον. » Τί τις ἂν ἔχοι εἰπεῖν, « Πλ. »Ἔχεις τινὰ πλεονεξίαν ἐμοῦ κατηγορῆσαι; Ξεν. (ἐλλ.) »Ἴθυσεν μάχεσθαι, ἀλλ' οὕτως ἔτι εἶχεν, « Ἰλ. Ρ. (ϗ ἀναλελυμ.) » Οὐκ ἔχω ὅπως βοηθῶ (τί ἄλλο ποιῶ),« Ξεν., Πλάτ. »Οὐθ' ὅπως χρὴ πιστεύειν οἷς ἀπήγγειλέ μοι, οὔθ' ὅπως ἀπιστεῖν ἔχω, « Δμ. 10) (μὲ μτχ. φανερώνει περιφραστικῶς ἐντέλειαν ἢ διάρκειαν τῆς ἐνεργείας). »Ἔχω ποιήσας,« Λξ., ἔχω ἢ εἶχα κάμει, (ἀπαραλλ. τῷ Γαλλ.) j'ai fait. » Κρύψαντες ἔχουσι, « Ἡρ. » Ἱκανόν ἐςι σιγῶντα ἔχειν,« Ἀρρ. » Τί δή με ταῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις, « Σοφ. » Πολὺν χρόνον ἔχω μὴ ἐπιστείλας, « Λξ. »Ἔστιν ἔχον, « Αἰσχ., Ἀρςφ. (καὶ κατ' ἐναλλαγ.) » Παίζεις (»Ληρεῖς) ἔχων,« ἀντὶ Παίζων (κτλ.) ἔχεις. »Ἵππους οὓς αὐτὸς ἔχων ἀντίπαλλεν, « Ἰλ. Ω. » Τί κυττάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;« Ἀρςφ. » Τί δῆτα διατρίβεις ἔχων; « αὐτ.

Ἔχωντι, Δ. ἀντὶ Ἔχωσι, γ'. πλθ. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἔχω.

Ἐχώσθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Χώννυμι.

Ἐψάλαται, Ἰων. ἀντὶ Ἐψαλμένοι εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ψάλλω.

Ἑψαλέος [ἕψω], α, ον, Π. βρασμένος, ζεματισμένος.

Ἕψανδρα, ας (ἡ), Κωμ. [ἕψω, ἀνήρ]. ἡ βράζουσα τοὺς ἀνθρώπους, (ἐπίθ. τῆς Μηδείας).

Ἑψάνη (ἡ), [ἕψω]. ἀγγεῖον ὅπου μαγειρεύουν, (Τουρκ.) τέντζερες. 2) (συνκδχ.) μιὰ μαγειριὰ (ἕνα πιάτο) χόρτα.

Ἑψανός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ βρασθῇ (νὰ μαγειρευθῇ), εὐκολόβραστος.

Ἕψεαι. Ἰων. ἀντὶ Ἕψῃ β'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ἕπομαι.

Ἐψευσμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ψευδῶς, ἐσφαλμένως.

Ἑψέω, Μ. ήσω, Ἰων ἀντὶ Ἕψω.

Ἕψημα (τὸ), [ἕψω]. πᾶν ὅ,τι βράζεται ἢ ἐβράσθη, μαγείρευμα (βραστόν), σοῦπα. (ἰδιαιτ.) ὁ βρασμένος μοῦστος, (Τουρκ.) πετμέζι.

Ἑψηματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ ἕψημα.

Ἕψησις, εως (ἡ). βράσιμον, μαγείρευμα.

Ἑψητήρ (ὁ), = Ἑψητής.

Ἑψητήριον (τὸ). σκεῦος ἢ μέρος ὅπου μαγειρεύουν.

Ἑψητής, οῦ (ὁ). ὁ ἕψων (μαγειρεύων) τι, 3) = Ἑψητήριον.

Ἑψητικός. ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) ἕψησιν.

Ἑψητός, ή, όν. Βρασμένος, βραστός. ‖. (οὐσ. πλθ.) εἶδος ἰχθυδίων, μαριδίτσαις, ἀθερινίτσαις, (Τουρκ.) τσαμπούκια κτλ.

Ἐψία ἢ Ἑψία (ἡ), [ψία], Π. παιγνίδι (κυρ. μὲ πετρίτσαις), (ἐν γέν.) διασκέδασις, συνομιλία πρὸς διασκέδασιν, ἀςεϊσμός. ὅθεν:

Ἑ(Ἐ)ψιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, Π. παίζω, διασκεδάζω, ἀστεΐζομαι.

†Ἑψιάσιμος (ὁ, ἡ). καλὸς πρὸς διασκέδασιν, παιγνιώδης.

Ἐψιμυθισμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ὡς ἂν φυκιασιδωμένος.

Ἕψω [συγγ. τῷ Εὕω], Μ. ἑψήσω. Βράζω, μαγειρεύω. (μτγν. καταχρ.) ψήνω. » Καὶ ἐφύρασε, ϗ ἐκολλύρισεν ἐνώπιον αὐτοῦ, ϗ ἥψησε τὰς κολλυρίδας, « Γρφ. (ἀλλ' ἴσως αἱ κολλυρίδες αὗται ἦσαν μᾶλλον τηγανίταις, διότι ἐπιφέρεται: » Καὶ ἔλαβε τὸ τήγανον (εἰς ὃ ἀποχέουσιν), ϗ κατεκένωσεν (ἄλλ. ἐπέχεεν) ἐνώπιον αὐτοῦ). (μτφορ.) » Γῆρας ἕψει, « Πίνδ. τήκει, (κατ' ἄλλ.) βάφει ταῖς ἄσπραις τρίχαις του.

(Ἕω), θεματ. πρωτ. τοῦ Εἰμί, (ὅθεν:

Ἔω, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὦ, ᾖς, ᾖ, ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Ἕω, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὧ, ἧς, ἧ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἵημι.

Ἕω, γεν. ἢ αἰτ. ἐν. τοῦ Ἕως.

Ἐῶ, κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ἐάω.

Ἐῷ, κατὰ κρ. ἀντὶ Ἐάοι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνστ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἐάω.

Ἐῷ, Π. δοτ. ἐν. τοῦ Ἐός.

Ἔωγα μσ. πρκ. τοῦ Οἴγω.

Ἔωθα, Ἰων, ἀντὶ Εἴωθα.

Ἕωθεν [ἕως], ἐπίρ. Ἀπὸ τὸ πρωΐ, ἀπὸ τὴν αὐγήν. τὸ πρωΐ, μὲ τὰ 'ξημερώματα.

Ἑωθινός, ή, όν. Πρωϊνός. »Τὸ ἑωθινόν,« Ἡρ., τὸ πρωΐ. »Μέχρι δείλης ἐξ ἑωθινοῦ,« Ξεν.

Ἐώθουν, Ἀττ. ἀντὶ Ὤθουν, παρτ. τοῦ Ὠθέω.

Ἐώϊος, α ἢ ος. ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐῷος.

Ἐῴκειν, ἀντὶ Ἐοίκειν, ὑπερσ. (δηλ. παρτ.) τοῦ Ἔοικα.

Ἑωλίζω, Μ. ίσω. Ἀφίνω τι νὰ γένῃ ἕωλον (νὰ μπαγιατιάσῃ, νὰ τρυφεράνῃ), (τρπ.) ἀναβάλλω (διὰ τὴν αὔριον).

Ἑωλισμός (ὁ). τὸ ἑωλίζειν.

Ἑωλοκρασία (ἡ), [ἕωλος, κρᾶσις]. τὸ ξεθυμασμένον καταπάτι τοῦ κρασιοῦ (μὲ τὸ ὁποῖον συνείθιζαν οἱ συμποσιάζοντες νὰ περιχύνουν τὸν νυστάζοντα συμπότην)· καρηβαρία ἀπὸ χθεσινὴν μέθην, (ἐν γέν.) ἀηδία.

†Ἑωλόνεκρος (ὁ, ἡ). νεκρὸς ἕωλος (πρὸ ἡμερῶν ἄταφος.)

Ἕωλος (ὁ, ἡ), [ἕως]. (κατὰ λέξ.) χθεσινός, τῆς ἄλλης ἡμέρας (πρωΐας), (ἐπμ.) περασμένος, ξεθυμασμένος, (Τουρκ.) μπαγιάτικος, (τρπ.) χωρὶς δύναμιν. ϗ χρηστος, μάταιος.

Ἐώλπειν, Π. ὑπερσ. τοῦ Ἔλπομαι.

Ἐῶμεν, ά. πλθ. πρσ. τῆς ὁρς. ἢ τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐάω.

Ἐῶμεν, Π. ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἄαμαι. » Ἐπεί χ' ἕωμεν πολέμοιο, « Ἰλ. Τ., ἀφ' οὗ χορτάσωμεν. (ἄλλ. γρφ. Ἕωμεν, ὡς ἐκ τοῦ Ἵημι, παρβλ. Ἕντο).

Ἐῷμι, ἀντὶ Ἐάοιμι, εὐκτ. τοῦ Ἐάω.

Ἐών, ἐοῦσα, ἐόν, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὤν, μτχ. τοῦ Εἰμί.

Ἐώνημαι Ἀττ. πρκ. τοῦ Ὠνέομαι.

Ἐῳνοχόει, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἰνοχοέω.

†Ἑώνυχον (τὸ), [ἕως, νύξ]. ἡμερονύκτιον.

Ἔῳξα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Οἴγω, Οἴγνυμι.

Ἑῷος [ἕως], α ἢ ος, ον. Πρωϊνός, τῆς αὐγῆς. » Ἡ ἑῴα (ἐνν. μοῖρα ἢ χώρα),« Λξ., ἡ ἀνατολή, τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς γῆς. » Ἑῷος (ἀστήρ), « Λξ., ὁ αὐγερινός.

Ἑώρα (ἡ), Π. ἀντὶ Αἰώρα, κρέμασμα. 2) σχοινὶ διὰ κρέμασμα. 3) κούνημα (πράγματος κρεμωμένου).

Ἑώρα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Ἑώρακα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Ὁράω.

Ἐώργειν, Π. ὑπερσ. τοῦ Ῥέζω ἢ Ἔρδω.

†Ἐωρέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ Ἐωρίζω, Μ. ίσω, ἀντὶ Αἰωρέω, -ίζω, (ὅθ. Μετεωρίζω).

Ἐώρημα, Ἐώρησις, = Αἰώρημα, Αἰώρησις.

Ἑώρταζον, παρτ. τοῦ Ἑορτάζω.

Ἕως, εω (ἡ), = Ἠώς, αὐγή. ἀνατολή. »Ἅμ' ἕω, Θχ., μὲ τὰ χαράγματα, μὲ τὰ 'ξημερώματα. » Πρὸς ἕω, « Ἀρς., Ξεν., κατ' ἀνατολάς.

Ἕως [ὡς], ἐπίρ. Τοπ. ἢ Χρον. = Ἄχρι, Μέχρι· ἐνόσῳ. (μὲ γεν.) »Ἕως οὗ, « Γρφ. (ἢ μὲ ἐπίρ.) »Ἕως πότε; « αὐτ. »Ἕως ἄρτι, « αὐτ. » Ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω, « αὐτ. (ἢ μὲ ῥῆμα πρὸς ὁρς. [ἢ μετὰ τῶν διστακτ. μορ.] πρὸς εὐκτ. ϗ ὑποτ.) »Ἕως ἐπῆλθον ἐς ποταμόν, « Ὀδ. Η. » Εἵως μοι Πηνελόπεια ζώει, Ὀδ. Ρ. » Εἵως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν, « Ὀδ. Γ., Ν. »Ἕως μὲν ἔην ἔτι νήπιος, « Ὀδ. Τ. (καὶ παρὰ λογογρφ.) »Ἕως πρὸς τὰ ἱερὰ ἀπεδήμει,« Ξεν. » Περιπατεῖτε ἕως τὸ φῶς ἔχετε,« Εὐαγγ. (καὶ ἀνταποδ. πρὸς τὸ Τόφρα ἢ Τέως) »Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα, « Ὅμ., »Ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη,« Ὀδ. Β. » Εἵως κε τέλος πολέμοιο κιχείω,« Ἰλ. Γ. »Ἕως μὲν ἂν ὁρῶσιν ἡβῶντας αὐτούς, « Ξεν. »Ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου, « Γρφ. 2) Π. σύνδ. ἀντὶ τοῦ Ἵνα. » Δῶκε δ' ἐν ληκύθῳ ἔλαιον, εἵως χυτλώσαιτο, « Ὀδ. Ζ.

Ἕωσα, ἐνεργ. καὶ

Ἐώσθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ὠθέω.

Ἐῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἐάω-ῶ.

Ἕωσι, Π. ἀντὶ Ὦσι, γ'. πλθ. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Ἑωσφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων τὸ φῶς (τὴν ἡμέραν), (ὅθ. ‖. οὐσ.) τὸ ἄςρον τῆς αὐγῆς (τῆς Ἀφροδίτης), ὁ αὐγερινός (ἴδε Ἕσπερος). (ἐκκλησ.) ὁ πρῶτος τῶν δαιμόνων.

Ἑωϋτοῦ, Ἑωϋτέων ἢ (κατ' ἄλλ.) Ἑωυτοῦ, Ἑωυτέων, Ἰων. ἀντὶ Ἑαυτοῦ, -τῶν.

Ζ, Ζῆτα (τό), (ἄκλ.), τὸ ἕκτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖. (ἀριθμητ.) ζ', ἑπτὰ (7) ἢ ἕβδομος, η, ον· καί, ͵ζ, ἑπτὰ χιλιάδες (7000).

†Ζα, μόρ. ἐπιτ. συντιθ. ἀχωρ. μὲ μερικὰς ποιητ. λέξεις (ἴσως ἀντὶ Διά), (παρβλ. Δα).

Ζάβατος, α, ον, Αἰολ. ἀντὶ Διαβατός.

Ζάβοτος (ὁ, ἡ), Π. [ζα, βόσκω]. ὁ ἔχων πολλὰς βοσκὰς ἢ θρέμματα (βοτά).

†Ζαβρός (ὁ, ἡ). Π. [ζα, βορός] πολυφάγος, (κατ' ἄλλ.) ἀντὶ Δαβρός.

Ζάγκλη (ἡ) καὶ

Ζάγκλον (τό), [ζα, ἀγκύλος]. δρεπάνι ἢ κλαδευτῆρι.

Ζαγρεύς, έως (ὁ), [ζωγρέω ἢ ἄγρα]. ἐπιθετ. τοῦ παλαιοτέρου Βάκχου ἢ τοῦ Πλούτωνος.

Ζαής [ζα, ἄημι], έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πνέων μὲ ὁρμήν, σφοδρός, ὁρμητικός. » Ἄνεμος —, « Ὅμ., (παρβλ. Ζάω).

Ζάθεος, η ἢ ος, ον, Π. θειότατος, ἁγιώτατος, ἱερώτατος, θαυμασιώτατος,

Ζαθερής [ζα, θέρω], έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ θερμός.

Ζακαλλής [ζα, κάλλος], έος (ὁ, ἡ), Π. περικαλλής.

Ζακορεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι -

Ζάκορος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. [ζα, κορέω ἢ, διάκτορος] νεωκόρος, ὑπηρέτης ναοῦ· ἱερεύς, ἱέρεια.

Ζάκοτος (ὁ, ἡ), Π. [ζα, κότος]. πολλὰ θυμωμένος ἢ θυμώδης. (ἐπμ.) ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἀνόητος, (ἀπαράλλ. μὲ τὸ ἐδικόν μας) πολλὰ κουτός.

Ζαλάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διεγείρω ἢ συνοδεύομαι ἀπὸ ζάλην (ἀνεμοζάλην).

Ζάλευκος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ λευκός, κάτασπρος.

Ζάλη (ἡ), [σάλος]. ταραχὴ (κυρ. τῆς ἀτμοσφαίρας), κακοκαιριά, ἀνεμοζάλη· (κοιν.) μπόρα, φουρτοῦνα, (ὅθεν.

Ζαλόεις, εσσα, εν, Π. φουρτουνιασμένος, τεταραγμένος.

Ζάλος (ὁ), Π. καταιβασιὰ ποταμοῦ.

Ζᾶλος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Ζῆλος.

Ζαλόω-ῶ, Δ. ἀντὶ Ζηλόω.

Ζαλόων, ωσα, Π. μτχ. τοῦ Ζαλάω.

Ζαλωτός, ά, όν, Δ. ἀντὶ Ζηλωτός.

Ζαμενέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ὀργίζομαι φοβερά, θυμόνω [ἐκ τοῦ

Ζαμενής [ζα, μένος], έος (ὁ, ἡ), Π. γενναιόκαρδος, μεγαλόψυχος· ἀνδρειότατος· σφοδρός, ὁρμητικός· ὀξύθυμος· ἄγριος, ἐχθρικός. » Κένταυρος (» Ἥλιος, » Χόλος, » Ἄνεμος), —, « Πίνδ., Ὀππ. ‖. (τὸ οὐδ.) Ζαμενές, ἐπίρ. σφοδρῶς.

;Ζαμενήχολος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ θυμωμένος ἢ θυμώδης, (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Ζαμενῆ χόλον).

Ζαμερίτας, α, (ὁ), Δ. [ζα, μερίς], ἀντὶ Μακαρίτης.

Ζαμία (ά), Δ. ἀντὶ Ζημία.

Ζάν, Ζανός (ὁ), Δ. ἀντὶ Ζήν, Ζηνός, (ὅθ. τὸ Λατ. Janus).

Ζῆν, Δ. ἀντὶ Ζῆν, ἀπαρ. τοῦ Ζάω.

Ζανώ, όος-οῦς (ἡ), Δ. ἡ Ἥρα, (Λατ. Juno).

Ζάπεδον (τό), Δ. ἀντὶ Δάπεδον.

†Ζαπίμελος (ὁ, ἡ), [ζα, πιμελή]. πολλὰ παχύς.

Ζαπληθής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυπληθής.

Ζαπλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Ζάπλουτος (ὁ, ἡ). πολλὰ πλούσιος, βαθύπλουτος.

Ζαπότης, ου (ὁ) = Πολυπότης, μέγας οἰνοπότης.

Ζάπυρος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ πυρώδης, ὅλος πῦρ, Διάπυρος.

†Ζάραξ, ακος (ὁ καὶ ἡ), Δ. (Ἀρκαδ.) ἀντὶ Χάραξ.

†Ζαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δ. (Ἀρκαδ.) ἀντὶ Βαρέω, (εὕρηται μόνον εἰς τὸ σύνθ. Ἐπιζαρέω).

†Ζάρος (ὁ), εἶδ. ἁρπακτ. ὀρνέου, (ἴσως ἀντὶ) Λάρος.

Ζατεῦσ', Δ. ἀντὶ Ζητοῦσα, θηλ. μτχ. τοῦ

Ζατέω ἢ Ζατεύω, Δ. ἀντὶ Ζητέω-εύω.

†Ζατρεῖον (τό), Δ. ἀντὶ Ζητρεῖον.

†Ζατρεύω, Μ. εύσω, = Ζητρεύω.

Ζατρεφής, έος (ὁ, ἡ), πολλὰ θρεμμένος, εὐτραφής· (συνκδχ.) 'γιερός, εὔρωστος.

†Ζαυχίτρυφος (ὁ, ἡ), [σαυκός, τρέφω]. τρυφερὰ (ἀρχοντικὰ) ἀναθρεμμένος.

Ζαφεγγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ φέγγων, λαμπρότατος, φωτεινότατος.

†Ζαφελής, έος ἢ Ζάφελος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -λῶς, [ζα, ὀφέλλω], εὕχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ. Ἐπιζάφελος.

Ζαφλεγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ φλέγων (καίων), διάπυρος, (συνκδχ.) ζωηρός, ἀκμαῖος. δραστήριος.

Ζάχολος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ θυμωμένος ἢ θυμώδης, (παρβλ. Ζάκοτος).

;Ζαχρειής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ζαχρηής.

Ζαχρεῖος (ὁ, ἡ), Π. [ζα, χρεία]. (μὲ γεν.) ὁ ἔχων μεγάλην χρείαν (ἀνάγκην) τινὸς πράγματος.

Ζαχρηής [ζα, χράω], έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προσβάλλων (ἐπιπίπτων) μὲ ὁρμήν, σφοδρός, ὁρμητικός.

Ζάχρυσος (ὁ, ἡ), Π. πολύχρυσος, πλούσιος.

Ζάψ (ἡ), Π. (σπνττ.) ἡ θάλασσα, » Καρῖδας ἡ ζὰψ ἐκφέρει κιχθύδια, « Κρατ.

Ζάω-ῶ [ἄω, ἄημι ϗ συγγ. τοῦ Ζέω], ζῇς, ζῇ, ζῶμεν, ζῆτε, ζῶσι, Μ. ζήσομαι καὶ (σπν.) ζήσω (παρτ. Ἔζων καὶ Ἔζην, ἔζης, ἔζη, ἐζῶμεν, ἐζῆτε, ἔζων, ἀόρ. Ἔζησα, πρκ. [σπνττ.] Ἔζηκα, πρς. Ζῆθι ϗ Π. Ζῆ, εὐκτ. Ζῴην, ἀπαρ. Ζῆν, ϗ ἡ μτχ. Ζῶν, τὰ δὲ λοιπὰ ἀναπλ. ἐκ τοῦ Βιόω). Ζῶ, εἶμαι ζωντανός, ὑπάρχω· διάγω, διαιτῶμαι. » Ζόην ἔζωον τὴν αὐτὴν ἐκείνοισι θηρεύοντές τε καὶ ληϊζόμενοι,« Ἡρ. » Ἀπὸ τῆς θαλάσσης ζῶντες, « Λξ. 2) (συνκδχ.) εἶμαι ζωηρός, ἔχω ὅλας μου τὰς δυνάμεις, ἀκμάζω. » Οἱ ζῶντες, « Ἀρςφ., οἱ πλούσιοι καὶ ἐν δυνάμει (μτνμ.) » Τὸ κάλλος ὀλίγον ζῇ, « Θκρ. » Κισσὸν ζῶοντα, « αὐτ. » Ἄνθραξ ζῶν, « Ἀρ. » Μαγνήτης ζῶν, « Ἀλέξ. Τραλλ. » Χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν, « Σοφ. (ϗ τρπ.) » Ἀείποτε ζῇ ταῦτα, « αὐτ. (ϗ τὸ παροιμ.) » Ζῇ χύτρα, ζῇ φιλία, « 2) Π. (ἐπὶ ἀνεμ.) φυσῶ μὲ ὁρμήν, « Αἰσχλ.

Ζέα καὶ Ζειά (ἡ). εἶδ. γεννήματος, ἀσπροσίτι, (παρβλ. Ὄλυρα). 2) ῥυτὶς ἡ ὁπ. σχηματίζεται εἰς τὸν οὐρανίσκον τῶν ἵππων.

Ζείδωρος (ὁ, ἡ). Π. ἡ δωρουμένη τὸ ζῆν (δηλ. τὰ πρὸς τὸ ζῆν), καρποφόρος. » Ἄρουρα —, « Ὅμ.

Ζειρά (ἡ), [ζεν] μακρὺ Ἀσιατικὸν ϗ Θρᾳκικὸν ἐπανωφόρι, (ὅθ.

Ζειροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ζειράν.

Ζείω (παρτ. Ἔζειον), Π. ἀντὶ Ζέω.

Ζέμα (τό), [ζέω], = Ἀπόζεμα.

Ζεματοποσία (ἡ). πόσις ζεςῶν (ζεματιςῶν ποτῶν.

Ζέννυμι (παρτ. Ἐζέννυον), = Ζέω.

Ζεόπυρον (τό), εἶδος γεννήματος (μεταξὺ ζειᾶς ϗ σίτου).

†Ζέρεθρον (τό), Δ. (Ἀρκαδ.) ἀντὶ Βέρεθρον, Βάραθρον.

Ζέσις, εως (ἡ). τὸ ζέειν, βράσιμον. βράσις. » Ζέσιν πρώτην ζέσῃ, « Γεωπ. 2) (μτφορ.) ζῆλος ὑπερβολικός, προθυμία, (κοιν.) ζέσις. » Τοῖς ζέσει ἐς τὰς πράξεις, μὴ συνέσει φερομένοις ἀνάγκη τοῦ βελτίστου ἁμαρτάνειν, « Λέξιππ.

Ζεστολουσία (ἡ). τὸ πλύνειν ἢ λούεσθαι μὲ ζεστὸν (βραστόν, καυτόν) νερόν.

Ζεστός [ζέω], ή, όν. Βραστὸς ἢ Βρασμένος, ζεματιστὸς ἢ ζεματισμένος. » Κρέα ζεστά, « Ἀππ. » Ζεστῶν ὑδάτων ἐκβολάς, « Στρβ.

Ζεστότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ζεστοῦ ἢ θερμότης τοῦ βράζοντος νεροῦ.

Ζευγάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ζεῦγος, ζευγαράκι, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐξευτελ.) ἕνα ζευγάρι παληόβωϊδα.

;Ζευγεῖον (τό) = Ζεῦγος.

Ζευγελάτης, ου (ὁ). ὁ ἐλαύνων ζεῦγος (βοῶν ἢ ἵππων), ἢ γεωργὸς ἢ ἁμαξηλάτης, (κοιν.) ζευγηλάτης.

Ζευγηλασία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ζευγηλάτου, ἁμαξηλασία.

Ζευγηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ τὰ ζευγμένα βώδια, ὀργόνω ἢ ἁμαξεύω, εἶμαι -

Ζευγηλάτης, ου (ὁ), = Ζευγελάτης.

†Ζευγήσιον (τό), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ζευγίσιον.

†Ζευγῆτις, ιδος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ζευγῖτις.

Ζευγίππης, ου (ὁ). ὁ πολεμῶν ἀπὸ ζεύγους ἵππων (ἐποχούμενος εἰς ἅμαξαν).

Ζευγίσιον (τό), (ἐνν. τέλος) τὸ ὁπ. ἐπλήρωναν (εἰς τὰς Ἀθήνας) οἱ ζευγῖται.

Ζευγίτης, ου (ὁ) καὶ Ζευγῖτις, ιδος (ἡ). ἑνωμένος εἰς ζεῦγος, ζευγαρωτός, ζευγαρωμένος. ‖. (οὐσ.) ἰδιοκτήτης ἑνὸς ζεύγους. (εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ ζευγῖται ἀπετέλουν τὴν τρίτην τάξιν τῶν πολιτῶν).

Ζεύγλη (ἡ). τὸ μέρος τοῦ ζυγοῦ ὅπου ἐμβαίνει ὁ λαιμὸς τοῦ βωδιοῦ, (συνκδχ.) ζυγός (κυρ. καὶ μτφορ.). (μτνμ.) τὸ λωρὶ ὅ,που κρατεῖ τὸ πηδάλιον.

Ζεύγληθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τὴν ζεύγλην.

Ζεύγληφι, Π. γεν. ἢ δοτ. τοῦ Ζεύγλη.

Ζευγλόδεσμον (τὸ). τὸ λωρὶ τῆς ζεύγλης, (παρβλ. Ζυγόδεσμον).

Ζεῦγμα (τὸ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε ζευγμένον (ἑνωμένον)· (ἰδιαιτ.) γέφυρα (κυρ. ἀπὸ πλοῖα συνδεδεμένα πλαγίως ἓν μετ' ἄλλου)· δεσμὸς, κόμπος·(γρμτ.) σχῆμα λόγου (ὅταν ἓν κατηγορούμενον ἀναφέρεται εἰς δύο ὑποκείμενα χωρὶς νὰ ἁρμόζῃ κυρ. καὶ εἰς τὰ δύο).

Ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω (ἀόρ. Ἔζευξα καὶ πθ. Ἐζεύχθην καὶ β'. Ἐζύγην, παρκ. Ἔζευγμαι). Ζεύγω, βάλλω εἰς τὸν ζυγόν· (ἐν γέν.) συνδέω, συνενόνω, γεφυρόνω· ζευγαρόνω, (μτφορ.) συνάπτω εἰς γάμον. »Ὑφ' ἁμάξῃσιν βόας ἡμιόνους τε ζεύγνυσαν, « Ἰλ. Ω. (καὶ μτνμ.) » Ζεύξας τὸν Ἑλλήσποντον, « Ἰσκρ., ἑνώσας διὰ ζεύγματος τὰς δύο ὄχθας του. » Γέφυραν ζεύξας ἐπὶ τῷ αὐχένι τοῦ Βοσπόρου, « Ἀῤῥ. » Αἰγινῆται πρῶτοι ζεῦξαν νέας, « Πίνδ., ἥνωσαν διὰ τῶν σελμάτων (ἑδωλίων) τὰς δύο πλευρὰς των. » Ζεύξαντες τὰς παλαιὰς ναῦς, « Θκ. (ὅπου ὁ Σχλ. » Ζυγώματα αὐταῖς ἐνθέντες εἰς τὸ συνέχεσθαι«), (καὶ τρπ.) » Τίς ταύτην ἔζευξεν; « Εὐρ., συνεγένετο, ἔφθειρεν, (παρβλ. Δαμάζω). (καὶ πθ.) » Πέδαις ἔζευκται πόδας,« Πλ. » Κόρην γάρ . . οὐκ ἔτ', ἀλλ' ἐζευγμένην παρεσδέδεγμαι, « Σοφ.

Ζευγοποιΐα (ἡ), [ζεῦγος, ποιέω]. ζευγάρωμα, ἕνωσις· κατασκευὴ ἢ 'ταίρειασμα πραγμάτων ζευγαρωτῶν (διπλῶν).

Ζεῦγος [ζεύγνυμι], εος ους (τό). ζευγάρι (βοῶν ἢ ἵππων)· ὄχημα συρόμενον ἀπὸ δύο βόας ἢ ἵππους· (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε ζευγαρωτὸν (ἑνωμένον μὲ ἄλλο). » Ζεῦγος τριπάρθενον, « Π., αἱ τρεῖς Χάριτες.

Ζευγοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἓν ζεῦγος ἵππων (ἕνα ζευγάρι ταλιγάρια), εἶμαι -

Ζευγοτρόφος (ὁ, ἡ). ὅστις τρέφει (ἔχει) ἓν ζεῦγος ἵππων ἢ βοῶν (;). » Οἱ ζευγοτροφοῦντες ζευγήσιον ἐτέλουν, « Πλδ. (παρβλ.) Ζευγίτης.

Ζευγοφορέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Φέρομαι ἐπὶ ζεύγους.

Ζεύκτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Ζευκτὴρ (ὁ). ὁ ζευγνύων (συνδέων, ἑνόνων). »Ἱμὰς—,« Ἡσύχ., τὸ ζυγόδεσμον.

Ζευκτήριος, α, ον. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ζεῦξιν (ἕνωσιν ἢ καταδάμασιν). ‖. (οὐσ. θηλ.), (ἐνν. σειρὰ) τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένα ἕνα ζευγάρι βώδια, (κοιν.) συγκέρι, ἢ δύο καὶ πλειότερα λαγωνικά, (κοιν.) λυτάρι. » Ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων, « Γρφ., ἴδε Ζεύγλη. ‖. (οὐδ.), (ἐνν. ξύλον) ὁ ζυγός.

Ζευκτὸς, ή, όν. Ζευγμένος, ἑνωμένος· (τρπ.) ὑπανδρευμένος. ‖. (οὐσ.) Ζευκτὸν, = Ζεῦγος (βοῶν ἢ ἡμιόνων). 2) (Ταχτ.) Διλοχία (;).

Ζευξίλεως, ω (ὁ, ἡ). Π. ὁ κρατῶν ὑποδυλωμένους (εἰς τὸν ζυγὸν) τοὺς λαούς, τύραννος.

Ζεῦξις, εως (ἡ). τὸ ζευγνύειν, ζεύψιμον· γεφύρωμα· ζευγάρωμα· ἕνωσις.

Ζεὺς (Δ. ἀντὶ [δεύς, Λατ.] deus, θεός), ἡ γεν. (ὡς ἐκ τοῦ †Δίς) Διός, ἡ δοτ. Διΐ, ἡ αἰτ. Δία, ἡ κλητ. Ζεῦ. Ὁ γνωστὸς θεὸς τῆς μυθολογ. (ϗ ἀστρονμ.) ὁ πλανήτης, (ἐν γέν.) ὁ οὐρανὸς (ἴδε Ἔνδιος καὶ Εὔδιος), καὶ (ἁπλ.) ὁ θεὸς (ἴδε Δίος).

Ζεφυρήϊος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ζεφύριος.

Ζεφυρηΐς, ἴδος καὶ

Ζεφυρίη (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ζεφύριος.

Ζεφυρικὸς, ή, όν καὶ

Ζεφύριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ κείμενος πρὸς ἢ προερχόμενος ἀπὸ τὸν ζέφυρον (ἄνεμον)· δυτικός. » Αὔρα—, « Σχλ. » Ἀκτή—,« ἴδε Ἐπεζεφύριος. » Ὠὸν —, « Ἀρστ., τὸ ἄλλ. Οὔριον καὶ Ὑπηνέμιον.

Ζεφυρίτης, ου (ὁ) καὶ Ζεφυρῖτις, ιδος (ἡ), = Ζεφύριος.

Ζέφυρος (ὁ), [ζόφος]. ὁ ἀπὸ τῆς δύσεως πνέων ἄνεμος, (Ἰταλ.) πονέντε.

Ζέω, Μ. ζέσω (πθ. πρκ. Ἔζεσμαι). Βράζω (σπν. μτβτ.), ἀναβράζω. κοχλακίζω· (συνκδχ.) καίω, ζεματῶ (μτνμ. μὲ γεν.) εἶμαι γεμάτος ἀπὸ, βρυάζω. » Λίμνην.. ζέουσαν ὕδατος ϗ πηλοῦ, « Πλάτ. » Σκωλήκων ζέσας, « Αχ.

Ζῆ, σπντ. ἀντὶ Ζῆθι.

Ζῆ, Π. ἀντὶ Ἔζη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. ϗ

Ζῇ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. καὶ

Ζῆθι, πρς. ἀνμλ. τοῦ Ζάω.

†Ζήδωρος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ζείδωρος.

Ζηλαῖος, α, ον, Π. φθονερὸς, ζηλότυπος.

Ζηλευτὴς, οῦ (ὁ), = Ζηλωτής.

Ζηλεύω, Μ. εύσω. = Ζηλόω.

Ζήλη (ἡ). ἀντίζηλος, ἀντεράστρια.

Ζηλημοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ζῆλος, φθόνος, ζηλοτυπία.

Ζηλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ζηλότυπος, φθονερός.

Ζηλοδοτὴρ (ὁ), Π. χορηγὸς ζηλευτῶν ἀγαθῶν.

Ζηλομανὴς, έος (ὁ, ἡ). μανιωδῶς ζηλότυπος.

Ζῆλος (ὁ), [ζέω]. ζέσις τῆς ψυχῆς, προθυμία· ἅμιλλα πρὸς μίμησιν· μίμησις· (ἐπὶ κακοῦ) φθόνος, ζηλοτυπία. (ἐνίοτε συνκδχ.) τιμὴ, φιλοτιμία. » Τῷ μὲν στεφανουμένῳ τὸν αὐτὸν ἔχει ζῆλον ὁ στέφανος, ὅπη ἂν ἀναῤῥηθῇ, « Δμ. » Ἀσιανὸς λόγων ζῆλος, « Πλ., μίμησις τοῦ Ἀσιατικοῦ ὕφους.

Ζηλοσύνη (ἡ), Π. = Ζηλημοσύνη.

Ζηλοτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζηλεύω, εἶμαι ζηλότυπος.

Ζηλοτυπία (ἡ). ζήλια, ζούλια, τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ζηλότυπος (ὁ, ἡ), [ζῆλ. τύπτω] ζηλιάρης.

Ζηλοτύπως, ἐπίρ. Μὲ ζηλοτυπίαν.

Ζηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Θαυμάζω, μακαρίζω· (ἐπμ.) φιλοτιμοῦμαι (προθυμοῦμαι) νὰ μιμηθῶ, προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω, συνερίζομαι· (ἐπὶ κακ.) φθονῶ, ζηλεύω, (μὲ αἰτ.) » Ζηλῶ δ' ἀγάμους ἀτέκνους τε, « Εὐρ. » Ἀ δ' ἀΐοισα ζαλοῖ με ϗ τάκεται, « Θκρ. (καὶ εἰρων.) » Ζηλῶ σε, « Εὐρ., ἀπορῶ μαζῆ σου! σὲ θαυμάζομαι! τί εἶν' αὐτὰ ποῦ λέγεις! (καὶ μὲ αἰτ. ἐλλ. ἐκ δ'.) » Τοῦτό σε ζηλοῦν ἔχω, « Σοφ.

Ζήλωμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ζήλου.

Ζήλωσις, εως (ἡ). τὸ ζηλοῦν, μίμησις, φιλοτιμία, ἅμιλλα κτλ.

Ζηλωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ζηλόω.

Ζηλωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ζηλῶν, μιμητὴς, ἀντίζηλος· ζηλότυπος· (ἐκκλησ.) κινούμενος ἀπὸ θεῖον ζῆλον, πλήρης ζήλου ὑπέρ.

Ζηλωτικὸς, ή, όν. Ζηλωτοῦ ἴδιος· ἐπιῤῥεπὴς πρὸς ζήλωσιν· ἐπιδεκτικὸς ζήλου.

Ζηλωτὸς, ή, όν. Τὸν ὁπ. ὅλοι ζηλεύουν ἢ πρέπει νὰ ζηλεύουν, ζηλευτὸς, ἀξιοθαύμαστος· ἀξιομίμητος.

Ζημία (ἡ), [δῆμος, δήμιος]. ποινὴ (κυρ. ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τοῦ δημοσίου), πρόστιμον, τιμωρία· (συνκδχ.) βλάβη, στέρησις, ζημία. » Θάνατον εἶναι τὴν ζημίαν, « Δμ. » Ζημίαν λαβεῖν, « Σοφ. » Ζημίαν ποιεῖν, « Ἀρστ. » Ἐμοὶ ζημία μᾶλλον ἢ ὠφέλειά ἐστι, « Ξεν. (καὶ ἀπολύτ. ἀντὶ οὐσ.) » Καθαρὰ ζημία, « Ἀλκίφρ. (ἄνθρωπος) ὄλεθρος, (κοιν.) κατεργάρης, κρεμασμένος.

Ζημιοπρακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰσπράττω τὴν ζημίαν (τὸ πρόστιμον).

Ζημιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπιβάλλω ζημίαν (ποινὴν, πρόστιμον), (Τουρκ.) τζερεμετίζω· (ἐν γέν.) τιμωρῶ. (συνκδχ.) βλάπτω, ζημιόνω.

Ζημιώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ωδῶς. Αἴτιος (Πρόξενος) ζημίας, βλαβερὸς, ἐπιζήμιος.

Ζημίωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐπιβάλλεταί τινι πρὸς ζημίαν (ποινὴν), πρόστιμον, τιμωρία· ζημία.

Ζημίωσις, εως (ἡ). ἐπιβολὴ ζημίας (ποινῆς)· βλάψιμον, ζημίωμα.

Ζημιωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιβάλλων ζημίαν (ποινὴν), τιμωρός. » Τὸν κοινὸν ζημιωτὴν, « Εὐς. τὸν δήμιον.

Ζὴν, ζηνὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ζεύς.

Ζῆν, ἀπαρ. τοῦ Ζάω.

Ζηνόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γνωρίζων ϗ γνωστοποιῶν τὸ φρόνημα (τὴν θέλησιν, τὰς βουλὰς) τοῦ Διὸς, (ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος).

Ζῆτα (τὸ), ἄκλ., τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου Ζ. » Σάτυρος ὁ Ἀριστάρχου γνώριμος Ζῆτα ἐκαλεῖτο διὰ τὸ ζητητικὸν αὐτοῦ, « Φώτ.

Ζηταρετησιάδης, ου (ὁ). ὁ ζητῶν (θηρεύων) τὴν ἀρετὴν (ὑποκριτικῶς ὅμως καὶ πρὸς τὸ θεαθῆναι), (Κωμ. ἐπίθ. τῶν λεγομένων Ζητητικῶν φιλοσόφων), (παρβλ. Ἀρεταλόγος).

Ζητεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ

Ζητέω-ῶ [ζα, αἰτέω;], Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Προσπαθῶ νὰ εὕρω (νὰ λάβω ἢ νὰ μάθω) τι, σκαλίζω· γυρεύω· ἐξετάζω· ἐρωτῶ. (μὲ ἀπαρ.) θέλω, ἐπιθυμῶ. » Ζητεῖ εἰδέναι, « Πλάτ. (ϗ τρτπρσ.) » Ζητεῖται, « Γρμτ. εἶνε ἄπορον (ζήτημα). (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὸ ζητούμενον, « ἀντὶ-

Ζήτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ζητεῖ τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς ζητήσεως· (τρπ.) ἀπορία, πρόβλημα.

Ζητημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ.

Ζητήσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. πρέπει ἢ δύναταί τις νὰ ζητῇ, (ὅθ.) » Ζητήσιμα (τὰ),« Ξεν., τὰ μέρη ὅπου πρέπει ἢ εἶνε δυνατὸν νὰ ζητῇ ὁ κυνηγὸς τὸ ζῶον.

Ζήτησις, εως (ἡ). τὸ ζητεῖν, σκάλισμα, γύρευμα ἐξέτασις, ἐρώτησις, πρότασις ζητήματος, συζήτησις.

Ζητητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ζητέω.

Ζητητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ζητητής.

Ζητητήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ζητητὴν, ὁ χρησιμεύων πρὸς ζήτησιν (ἀναζήτησιν), ἐξεταστικὸς, (ὅθ.) Ζητητήρια, « Σδ., τὰ βασανιστήρια.

Ζητητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ζητῶν (ἀναζητῶν), ἐξεταστὴς, ἀνακριτής.

Ζητητικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ ζητεῖν (συζητεῖν, ἀναζητεῖν), ἐξεταστικός. (οὕτως ὠνομάζοντο φιλόσοφοί τινες ἐπαγγελόμενοι τὴν ἀναζήτησιν τῆς ἀληθείας).

Ζητητὸς, ή, όν. Ὁ ζητούμενος ἢ ἀξιοζήτητος.

Ζητήτωρ, ορος (ὁ), = Ζητητής.

Ζητουμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἀμφιβόλως.

†Ζήτρειον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου εἰργάζοντο τιμωρούμενοι οἱ σκλάβοι, (ἡ ὀρθογραφία καὶ ἐτυμολ. τῆς λέξ. εἶνε πολυποίκιλος τὸ πιθανώτερον φαίνεται ἐκ τοῦ Ζήτωρ, Ζητώρειον παρβλ. Ζωστεῖον).

†Ζητρεύω, Μ. εύσω. Τιμωρῶ σκλάβον εἰς τὸ ζητρεῖον.

Ζήτω, γ'. ἐν. πρσ. τῆς προς. τοῦ Ζάω.

Ζήτωρ, ορος (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ζητήτωρ.

† Ζιβύνη (ἡ) καὶ Ζιβύνιον (τὸ), Γρφ. ἀντὶ Σιβύνη.

Ζιγγίβερις [ξεν.], εως (ἡ). ῥίζα τις ἀρωματικὴ, (Τουρκ.) τζεντζεφίλι, (κοιν.) πιπερόῤῥιζα.

Ζιγνὶς, ἴδος (ἡ), εἶδ. σαύρας, (ἄλλ.) Χαλκὶς, (καὶ εἰς τὴν Σαρδινίαν) cicigna.

Ζιζάνιον (τὸ). νόθον τι γέννημα φυτρόνον μεταξὺ τοῦ σίτου, (ἄλλ.) Αἶρα.

Ζιζανιώδης, εος (ὁ, ἡ). ζιζανίῳ ὅμοιος.

Ζίζυφον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς τζιντζιφιᾶς, τὸ τζίντζιφον.

Ζόη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ ζωή.

Ζοΐα (ἁ), Δ. Αἰολ. ἀντὶ ζωή.

Ζοὸς, ά, όν, Δ. ἀντὶ ζωός.

Ζορκὰς, άδος καὶ

Ζὸρξ, ζορκὸς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Δορκὰς, Δὸρξ, (κοιν.) ζαρκάδι.

Ζόφεος, α, ον, Π. ἀντὶ

Ζοφερὸς [ζόφος], ά, όν. Σκοτεινός· (μτνμ.) μαῦρος, μελανός. » Σάρκες πελιδναί τε ζοφεραί τε, « Νίκ.

Ζοφηφορία (ἡ). σκότος, ὁμίχλη.

; Ζόφιος, η, ον, Π. ἀντὶ Ζοφερός.

Ζοφοδορπίδης [ζόφος, δόρπος], ου (ὁ), Κωμ. ὁ δειπνῶν εἰς τὸ σκότος (δηλ. ἐξώρας ἢ χωρὶς φῶς, ἐπμ. πτωχικὰ, ἄθλια). »Τῶν υἱῶν μου τοὺς κατωτέρους ἐν θεάτρῳ προσδιατρίψαντας ἀκροάμασι, ϗ βράδιον ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἐλθόντας, οἱ Θέωνος υἱοὶ κωλυσιδείπνους καὶ ζοφοδόρπιδας καὶ τοιαῦτα μετὰ παιδιᾶς ἔσκωπτον· οἱ δὲ, ἀμυνόμενοι, πάλιν ἐκείνους τρεχεδείπνους ἀπεκάλουν, « Πλ.

Ζοφοείδελος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Ζοφοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ζοφώδης, σκοτεινός. » Ζοφοειδέα ὁρῇ, « Ἱππκρ., βλέπει θαμπά.

Ζοφόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ζοφώδης.

†Ζοφομηνία (ἡ), [ζόφος, μήνη]. χάσις ἢ ἔκλειψις ἢ συννέφιασμα τῆς Σελήνης.

Ζόφος (ὁ), [συγγ. τῷ Γνόφος]. σκότος. (Π.) δύσις. » Οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπη ζόφος, οὐδ' ὅπη ἠώς, « Ὀδ. Κ. » Πρὸς ζόφον τετραμμένον, « Ὀδ. Μ.

Ζοφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκοτίζω.

Ζοφώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ζοφερὸς, σκοτεινὸς, κτλ. » Οὖρον—, « Ἱππκρ., τὸ θολόν.

Ζόφωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ σκότος.

Ζόφωσις, εως (ἡ). σκοτείνιασμα.

Ζόω (παρτ. Ἔζοον καὶ πλέον οὔ), Π. ἀντὶ Ζάω.

†Ζυγάδην, ἐπίρ. Κατὰ ζυγὰ, ζευγαρωτά.

Ζύγαινα, ης (ἡ). εἶδ. ἰχθ., σφυρίδα, (παρβλ. Σφύραινα).

;Ζυγανὸς, ή, όν, = Ζυγιανός.

Ζυγὰς, άδος (ἡ), = Ζεῦγος, ζευγάρι, (κοιν.) ζυγή.

†Ζυγάστριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ζύγαστρον (τὸ), [ζυγόω]. κιβώτιον ξύλινον, σανδοῦκι. 2) = Ἐπίθημα, σκέπασμα. » Λάρνακος—. « Σχλ.

Ζυγεὶς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ζεύγνυμι.

Ζυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Σχηματίζω ζυγὸν, σέκομαι -

Ζυγηδὸν, ἐπίρ. Ζευγαρωτὰ, ἀνὰ δύο-δύο, κατὰ σειράν.

Ζυγῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ζεύγνυμι.

Ζυγηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ζυγοφόρος.

Ζυγιανὸς, ή, όν, (ἀστρλγ.). Ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ τὸ Ζώδιον τοῦ Ζυγοῦ.

Ζυγικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ζυγόν. (τὴν ζυγαριάν). » Τὰ ζυγικὰ, » Νικόμαχ., ἡ τέχνη τοῦ ζυγίζειν.

Ζύγιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος διὰ τὸν ζυγὸν ἢ τὴν ζυγαριάν. σωστὸς εἰς τὸ ζύγι (;).

Ζυγίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ζυγὸς, ζύγι, μικρὴ ζυγαριά.

Ζύγιος, α ἢ ος, ον. Ἁρμόδιος διὰ τὸν ζυγόν. » Βοῦς (» Ἵππος) —, « Σχλ. 2) (ναυτ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν (ναυτ.) ζυγόν. » Κώπη—, « Λξ. (ὅθ.) » Ἐρέτης, « Φώτ., Πλδ., ὁ μεσαῖος κωπηλάτης, ὁ (ἄλλ.) Ζυγίτης καὶ Μεσόνεως. 3) ὁ προστατεύων τὸν γαμικὸν ζυγόν. » Ζεὺς (Ἥρα) —, « Π.

Ζυγὶς, ἴδος (ἡ), τὸ φυτ. ἕρπυλλον.

Ζυγίτης, ου (ὁ), Ζ. Μεσόνεως.

†Ζυγνὶς ἴδος (ἡ), Ζ. Ζιγνίς.

Ζυγόδεσμον (τὸ), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) καὶ

Ζυγόδεσμος (ὁ). τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁπ. δένεται ὁ ζυγὸς μὲ τὸ ἄροτρον ἢ μὲ τὸν ῥυμὸν τῆς ἁμάξης (κοιν.) ζυγολοῦρι. (ἴδε Ἀῤῥ. Ἀναβ. Γ'. 11. καὶ παρβλ. Μέσαβον).

Ζυγοδέτης, ου (ὁ), = τῷ προηγ.

Ζυγοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων σχῆμα ζυγοῦ, ὅμοιος μὲ ζυγόν.

Ζυγοκρούστης, ου (ὁ). ὁ κτυπῶν (κρούων) δολίως τὸ ζύγι ἐν ᾧ ζυγίζει, ζυγίζων δηλ. 'λειψά.

Ζυγόλωρον (τὸ), = Ζυγόδεσμον.

Ζυγομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. προθετ.) Μάχομαι μὲ τὸν σύζυγον (σύντροφόν) μου, (ἐν γέν.) φιλονεικῶ, μαλόνω.

Ζυγομαχία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μεταξὺ ὁμοζύγων (συντρόφων) διαφορὰ καὶ λογομαχία.

†Ζυγὸν (τὸ), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) ἀντὶ Ζυγός.

Ζυγοπλάστης, ου (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἢ πωλῶν μὲ πλαςαὶς (ἐξίκαις) ζυγαριαίς.

Ζυγοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω ζυγοὺς, εἶμαι ζυγοποιός. 2) ζευγαρόνω (;).

Ζυγοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ζυγούς.

Ζυγὸς (ὁ), [ζεύγνυμι]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ἑνόνει (κυρ.) δύο ὁποιαδήποτε πράγματα, (ὅθ. ἰδιαιτ. 1) ὁ ζυγὸς (τοῦ ἀρότρου ἢ τῆς ἁμάξης). 2) ἡ ζυγαριὰ, (κυρ.) τὸ πλαγινὸν ξύλον ἢ σίδηρόν της ἀπὸ τοῦ ὁπ. κρέμανται αἱ πλάστιγγες. 3) ἡ σανὶς ἡ ἑνώνουσα τὰς δύο πλευρὰς τοῦ πλοίου, (ἰδιαιτ.) ἡ ἐπὶ τῆς πρύμνης (ὅπου ἵσταται ἢ κάθηται ὁ πηδαλιοῦχος), (Τουρκ.) τὸ κίτσι. (ὅθ. τρπ.) θρόνος, ἐξουσία. » Ἐπὶ ζυγοῖς καθίζεσθαι ἀρχῆς, « Εὐρ. (ἐκ τούτου καὶ) » Ὑψίζυγος ὁ Ζεὺς, « Ὅμ. 4) (ἐπμ.) τὸ κάθισμα τῶν κωπηλατῶν, (Ἰταλ.) ἡ μπάγκα. 5) τὸ ξύλον ἢ κόκκαλον ὅ,που ἑνόνει κατὰ μεσῆς τὰ δύο πλαγινὰ τῆς (καθαυτὸ παλαιᾶς) λύρας (ἐπὶ τῶν ὁπ. ἦσαν καὶ τὰ στρηφτάρια τῶν χορδῶν). 6) (μτνμ.) σειρὰ στρατιωτῶν ἐκτεινομένη ἀπὸ τὴν μίαν ἕως τὴν ἄλλην πτέρυγα τοῦ στρατεύματος. 7) τὸ λωρὶ τῶν ὑποδημάτων. 8) (σπντ.) ἀντὶ Ζεῦγος, (ὅθ.) » Κατὰ ζυγὰ, « Θκρ., Ἀρστ., ζευγαρωτὰ, ἀνὰ δύο-δύο.

†Ζυγοσταθμέω-ῶ, Μ. ήσω, Σχλ. ἀντὶ Ζυγοστατέω.

Ζυγοσταθμος (ὁ). ζυγαριά.

Ζυγοστασία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ζυγοςατεῖν, ζύγισμα.

Ζυγοστάσιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἦτον ὁ ζυγοςάτης.

Ζυγοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζυγίζω· ἐξισάζω ἀμφιταλαντεύω. » Ζυγοστατεῖ ὁ πόλεμος, « Πλβ., εἶναι ἀμφιῤῥεπής, [ἐκ τοῦ

Ζυγοστάτης [ζυγ. ἵστημι], ου (ὁ). ὁ ζυγίζων, ζυγιστὴς (ἀξίωμα εἰς τοὺς Ἀλεξανδρ.). 2) τὸ μακρὺ σίδηρον τοῦ καντιαριοῦ (ὅπου εἶνε σημειωμέναι αἱ ποσότητες).

; Ζυγοστροφέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Οἰακοστροφῶ (ἴδε Ζυγός. 3) διοικῶ, διευθύνω.

Ζυγοτρυτάνη (ἡ). ζυγαριά.

Ζυγουλκὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἕλκων (σύρων) τὸν ζυγόν. » Βοῦς—, « Στβ.

Ζυγοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ζευγοφορέομαι. 2) = Ζυγοστατέω. 3) Φέρω (Εἶμαι ὑπὸ) τὸν ζυγὸν ὡς -

Ζυγοφόρος (ὁ). ὁ φέρων (σύρων, ὢν ὑπὸ) τὸν ζυγόν.

Ζυγόω-ῶ, Μ. ώσω. Ζεύγω (εἰς τὸν ζυγὸν), (μτφορ.) δαμάζω, ὑποδουλόνω· ἑνόνω (διὰ ἢ ὡς διὰ ζυγοῦ), ζευγαρόνω, (ὅθ. κοιν.) ζυγόνω (ἀντὶ) πλησιάζω.

Ζυγωθρίζω, Μ. ίσω. Κλείω, μανδαλόνω. 2) ζυγίζω, (μτφορ.) ἐξετάζω (λογαριάζω) μὲ τὸν νοῦν μου, [ἐκ τοῦ

Ζύγωθρον (τὸ) ὁ μάνδαλος τῆς θύρας. 2) ζυγαριά (;).

Ζύγωμα (τὸ), = Ζύγωθρον, μάνδαλος. 2) (ναυτ.) = Ζυγός (4). 3) (ἀνατομ.) κόκκαλόν τι τοῦ κρανίου.

Ζύγωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ζυγόω, ἕνωσις διὰ τοῦ ζυγοῦ, ζεύξιμον, ζευγάρωμα κτλ.

Ζυγωτὸς, ή, όν. Ζευγμένος, ζευγαρωμένος (ἐν γέν.) ἡνωμένος.

Ζύθος, ἡ Ζῦθος ου (ὁ) καὶ Ζύθος, ἡ Ζῦθος εος-ους (τὸ). ποτὸν οἰνῶδες κατασκευαζόμενον (κυρ.) ἀπὸ κριθὴν, (Τουρκ.) μποζᾶς, (Ἰταλ.) μπίρα.

Ζύμη (ἡ), [ζέω]. προζύμι. » Μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ, « Γρφ. 2) (ἀδκμ.) ζυμάρι. » Φύραμα, οὐ ζύμη, « Θ. Μάγ.

Ζυμήεις, εσσα, εν, Π. ἀναιβασμένος διὰ ἢ ὡς διὰ ζύμης.

Ζυμίζω, Μ. ίσω. Ἔχω ἢ Κάμνω τι νὰ ἔχῃ ὀσμὴν καὶ γεῦσιν ζύμης, 'ξοινίζω 'σὰν προζύμι.

Ζυμίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) ἀναιβασμένος διὰ τῆς ζύμης, ζυμωτός.

Ζυμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ἀναβῇ (νὰ φυσκώσῃ) διὰ ἢ ὡς διὰ ζύμης, βάλλω εἰς ζύμωσιν (καὶ ἰατρ. εἰς φλεγμονὴν, εἰς ἐρεθισμόν). » Κοιλίην ἔτι ζέουσαν καὶ ἐζυμωμένην, « Ἱππκρ.

Ζυμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ζύμην ἢ, ἀναιβασμένος διὰ ζύμης.

Ζύμωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ (συντελεῖ πρὸς) ζύμωσιν ἢ γίνεται διὰ ζυμώσεως, (ὅθ.) » Χθονὸς κακὸν —, « Νίκ., τὸ 'μανιτάρι.

Ζύμωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῆς ζύμης ἀνάβρασις, ἀναίβασμα (τοῦ ψωμιοῦ). (ἰατρ.) ἐρεθισμὸς, φλόγωσις, (ἐπμ.) πρήξιμον. » Ἧπατος —, « Ἱππκρ.

Ζυμωτικὸς, ή, όν. Ὁ προξενῶν (συντελῶν πρὸς) ζύμωσιν.

Ζυμωτὸς, ή, όν. Ἀναιβασμένος διὰ ἢ ὡς διὰ ζύμης· ἀναιβατός.

Ζῶ, κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Ζάω.

Ζωὰ (ἁ), Δ. ἀντὶ Ζωή.

Ζωαγρία (ἡ). ἀνάκτησις τῶν ζωτικῶν δυνάμεων, ἀνάῤῥωσις, ξελιγοθύμημα.

Ζωάγριον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πληθ.). ἡ ἀμοιβὴ τὴν ὁπ. χρεωστεῖ ὁ πιασθεὶς ζωντανὸς εἰς τὸν πολεμον ἢ λυτρωθεὶς ἀπὸ ὁποιονδήποτε κίνδυνον εἰς ἐκεῖνον ὅςτις τὸν ἔσωσε.

Ζωάριον (τὸ), ὑποκορ τοῦ Ζῶον.

Ζωάρκεια (ἡ), βοήθεια (ὑποστήριξις) τῆς ζωῆς, [ἐκ τοῦ

Ζωαρκὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπαρκῶν πρὸς τὸ ζῆν, διατηρῶν τὴν ζωήν. » Τὰ ζωαρκῆ, « Φώτ. τὰ πρὸς ζωάρκειαν, αἱ ζωοτροφίαι κτλ.

Ζωαρχικὸς, ή, όν. Ὁ δίδων τὰς ἀρχὰς (ἡ χρησιμεύων ὡς ἀρχὴ, πηγὴ) τῆς ζωῆς.

Ζώαρχος (ὁ, ἡ). ἄρχων (ὁδηγὸς) ζώου. ||. (οὐσ.) ἐλεφαντάρχης.

Ζωγραφεῖον (τὸ) ἐργαστήριον ζωγράφου ἢ ζωγραφιῶν.

Ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω (κυρ. ἀντικείμενα ζῶντα, ὑπαρκτά). (καταχρ.) βάφω, χρωματίζω. ||. (μσ.) βάλλω (κάμνω) νὰ μοῦ ζωγραφήσουν.

Ζωγράφημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐζωγραφήθη, ζωγραφιά.

Ζωγραφητὸς, ή, όν. Ζωγραφισμένος, ζωγραφιστός.

Ζωγραφία (ἡ). τὸ ζωγραφεῖν, ζωγράφισμα· ζωγραφιά.

Ζωγραφικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ζωγραφεῖν. » Ζωγραφικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ ζωγράφου.

Ζωγραφικῶς, ἐπίῤ. Ζωγραφιστὰ, καθὼς οἱ ζωγράφοι.

Ζωγράφος (ὁ, ἡ), [ζῶον γράφω] ὁ ζωγραφίζων (κυρ. ἀντικείμενα ὑπαρκτὰ, καθὼς εἶνε εἰς τὴν φύσιν).

Ζωγρεία (ἡ), = Ζωγρία.

Ζωγρεῖον (τὸ). μέρος ὅπου φυλάττονται ζῶα (πιασθέντα ζωντανὰ), θηριοτροφεῖον, ἰχθυοτροφεῖον κτλ.

Ζωγρέω-ῶ [ζωὸς, ἀγρέω], Μ. ήσω. Πιάνω ζωντανὸν (κυρ. τὸν ἐχθρόν μου εἰς τὸν πόλεμον), τοῦ χαρίζω τὴν ζωὴν, δὲν τὸν φονεύω ἀλλὰ τὸν κάμνω αἰχμάλωτον. 2) [ζωὴ, ἀγείρω]. ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν, ζωογονῶ.

Ζωγρητικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ζωγρείαν ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ζωγρεῖν.

Ζωγρία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ζωγρέω, πιάσιμον ζώου ἢ ἐχθροῦ ζωντανοῦ.

Ζωγρίας, ου (ὁ). ὁ ζωγρηθεὶς (πιασθεὶς ζωντανὸς), αἰχμάλωτος.

†**Ζῶγρον** (τὸ) καὶ Ζῶγρος (ὁ), (νλγ.) ἀντὶ Ζωγρεῖον.

Ζωδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ζώδιον, (κοιν.) ζουδάκι.

Ζωδιακὸς ή, όν. (ἀστρνμ.) Ὁ περιέχων τὰ 12 ζώδια κύκλος.

Ζωδιογλύφος (ὁ). ὁ κατασκευάζων (μὲ τὴν γλυφίδα) ζώδια.

Ζώδιον (τὸ), (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ) Ζωΐδιον, μικρὸν ζῶον, (κοιν.) ζοῦδι, ζουδάκι· εἰκὼν μικροῦ ζώου· (ἀστρνμ.) ἀστερισμὸς τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου. (συνκδχ.) τὸ ἀπὸ ζωδίου εἰς ζώδιον διάστημα, (δηλ.) 30 βαθμοὶ ἢ μοῖραι. » Ὅταν ἡ σελήνη ζωδίου μέγεθος ὑπερέχῃ τοῦ ὁρίζοντος... ἕως ἄν, πρὸς τὰς ἀνατολὰς περιχωρήσασα, ζώδιον τοῦ ὁρίζοντος ἀπόσχῃ, « Στρβ.

Ζωδιοφόρος (ὁ, ἡ), (κύκλος) ὁ ζωδιακός.

Ζωδιωτὸς, ή, όν. Ὁ περιέχων (πλουμισμένος μὲ) ζώδια, Ζωωτός.

Ζώεσκον, Π. παρτ. τοῦ Ζώω.

Ζωὴ (ἡ). τὸ ζῆν, ἡ ὕπαρξις (τοῦ ζώου)· ἡ δίαιτα, ὁ τρόπος τοῦ ζῆν· τὰ πρὸς τὸ ζῆν μέσα, περιουσία, (παρβλ. Βίος).

Ζωηδὸν ἐπίῤ. Ὡς ἂν τὰ ζῶα.

Ζῴην, ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ Ζάω.

Ζωηρὸς, ά, όν. Ζωντανός. 2) = Ζωηφόρος.

Ζωήῤῥυτος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τοῦ ὁπ. ῥέει (πηγάζει) ζωή.

Ζωηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Παράγω) ζῶα. » Ἐζωηφόρει.. φθειρῶν ἀμύθητον χρῆμα, « Θ. Μετοχ.

Ζωηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (δίδων) ζωὴν, ζωοποιὸς, ζωοπάροχος.

Ζωθάλμιος (ὁ, ἡ), Π. [ζ. θάλλω]. ἀκμαῖος, ζωηρὸς, ἢ ζωογόνος (παρβλ. Βιοθάλμιος καὶ

Ζωθαλπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ζ. θάλπω]. ζωοποιὸς, ζωογόνος.

Ζωθάλπις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τῷ προηγ.

Ζώθαπτος (ὁ, ἡ). θαμμένος ζωντανός.

Ζωία (ἡ), Π. ἀντὶ Ζωή.

Ζωΐδιος, η, ον, Π. ἀντὶ Ζωδιακός.

Ζωϊκὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ζῶον ἢ εἰς τὴν ζωήν.

Ζώϊον (τὸ), Π. ἀντὶ Ζῶον.

Ζῶμα (τὸ). φόρεμα κοντὸν φθάνον ἕως τὴν (ἴσως καὶ σφιγγόμενον μὲ) ζώνην, 'σωκάρδι. 2) = Ζώνη, ζωνάρι, ἢ 3) = Διάζωμα (3).

Ζωμάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ζωμὸς, ζωμάκι.

Ζωμάρυστρον (τὸ), καὶ

Ζωμάρυστρις (ἡ) = Ζωμήρυσις.

Ζώμευμα (τὸ). ζωμὶ, (Γαλλ.) **bouillon**. ἡ σάλτσα, (ὁ Ἀρφ. μεταχειρίζεται κωμ τὴν λέξ. ἀντὶ Ζῶμα ['Υπόζωμα] πλοίϋ), [ἐκ τοῦ

Ζωμεύω, Μ. εύσω. Βράζω (Μαγειρεύω) τι καὶ τὸ κάμνω ζωμί.

Ζωμήρυσις [ζωμὸς, ἀρύω], εως (ἡ). χουλιάρα τοῦ κενώματος ἢ τοῦ ἐξαφρίσματος.

Ζωμήρυστρον (τὸ), = Ζωμάρυστρον.

Ζωμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ζωμὸς, ζωμάκι

†**Ζωμοποιέω-ῶ**, Μ. ήσω, = Ζωμεύω (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ζωμὸν ποιέω).

Ζωμοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων καλὸν ζωμόν » Οἱ μήκυτες ζωμοποιοὶ ἡδεῖς, « Δσκρ μάγειρος ζωμῶν (κατ' ἐξοχ. τοῦ περιφήμου ζωμοῦ τῶν Σπαρτιατῶν).

Ζωμὸς (ὁ), [ζέω]. ζωμὶ (μαγειρευμένον). σοῦπα· σάλτσα· (μτνμ. καὶ οἰκ.) αἱματοχυσία. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ψωμός.

Ζωμοτάριχος (ὁ). ζωμὶ πηγμένον ἐντελῶς ἀλατισμένον καὶ στεγνωμένον διὰ ὁδοιπορίαν, (καθὼς τὸ Γαλλ.) **bouillon**.

Ζωναῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς μίαν ἀπὸ τὰς γεωγρφ. ζώνας, κάτοικος τῆς δεῖνα ἢ δεῖνα ζώνης.

Ζωνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ζώνη (ἡ), [ζώννυμι]. πᾶν ὅ,τι ζώννυταί τις περὶ τὴν μέσην του, ζωνάρι (» Καὶ ζώνην δερματίνην περὶ τὴν ὀσφὺν αὐτοῦ, « Γρφ. [ἢ περιφρ.] » Ζώνην λύειν, « Ἡρ., κωνεύειν ἤ· = Διαπαρθενεύειν. » Ζώνην ἀνέρι λυσαμένη, « Ἐπγρ.)· κεμέρι (» Ὑπεζωσμένος ζωνην χαλκοῦς ἔχουσαν, « Πλ.), (ἰδιαιτ. τὸ στρατιωτ. ὅμοιον κατά τι μὲ τὸ σημερινὸν) σιλαχλῆκι· (ὅθ. συνκδχ.) ὁπλισμὸς (ἢ κατ' ἐκτ.) τὸ ἐπάγγελμα (ὁ βαθμὸς) τοῦ στρατιώτου » Ζώνης τυχεῖν, « Χρσ.)· τὸ μέρος ὅπου φορεῖται τὸ ζωνάρι, ἡ μέση (» Ἄρεϊ ζώνην ἴκελος, « Ἰλ. Β.), (κατ' ἐκτ.) ἡ γαστὴρ (» Σ' ἔθρεψεν ἐντὸς ζώνης, « Αἰσχλ. [ὅθ. ἡ Ἄρτεμ.] » Λύει τὴν ζώνην τῶν τικτουσῶν, « δηλ. τὰς ξαναγεννᾷ. (μτνμ.) ςεφάνι (ζωνάρι) στύλυ κτλ., (Γεωγρφ. καὶ Ἀστρομ.) κύκλος τις ὑποτιθέμενος ὅτι περιζωννύει τὴν γῆν. (ἰατρ.) εἶδ. λειχῆνος, (ἄλλ.) Ζωστήρ.

Ζωνιαῖος, α, ον. Ἰσοπαχὴς (ἢ Ἰσοπλατὴς) ζώνῃ.

Ζώνιον (τὸ), = Ζωνάριον, ζωναράκι.

Ζωνιοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων ζώνια (ζωνάρια).

Ζωνίτης, ου (ὁ) καὶ Ζωνῖτις, ιδος (ἡ). ὁ φορῶν (ἢ φορούμενος εἰς τὴν, ἢ ὅμοιος μὲ) ζώνην.

Ζώννυμι [συγγ. τοῦ Ζεύγνυμι]. Μ. ζώσω (πρκ. Ἔζωκα ἢ πθ. Ἔζωσμαι, ἀόρ. πθ· Ἐζώσθην). Δένω μὲ ζώνην, ζόνω. (συνκδχ.) ἀρματόνω· (κατ' ἐκτ.) ἑτοιμάζω (μτνμ.) σφίγγω· περικυκλόνω. » Τοῖς ποσὶν εἶχεν ἐζωκὼς, « Παυσ.

Ζωνύσκετο, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐζώννυτο, γ' ἑν. πρσ. τοῦ μσ παρτ τοῦ Ζώννυμι.

Ζωνόγαςρις, ιος (ὁ, ἡ), Π. καὶ

Ζωνογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ζωσμένην τὴν γαςέρα τυ. (κυρ. γυνὴ) φοροῦσα ζώνην (κεμέρι) στρατιωτικὸν ὡς ἄνδρας.

Ζωνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ζώνην, ἐν εἴδει ζώνης.

†**Ζώντεῖον** (τὸ), [καὶ γράφεται καὶ ἐτυμολογεῖται πολυτρόπως]. τὸ μέρος ὅπυ ἐτιμωρεῖντο τιμωρούμενοι οἱ δοῦλοι. (ἄλλυ). Ζήτρεῖον, (δὲν εἶναι διολυ παράξενον ἀπ' αὐτοῦ νὰ παρεφθάρῃ τὸ Τυρκ.) Ζυντάνι.

Ζωοβρύτης, ου (ὁ), Π. ὁ βρύων ζωὴν, πηγὴ ζωῆς.

Ζωογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ ζῶον.

Ζωογλύφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γλύφων (κατασκευάζων μὲ τὴν γλυφίδα) ζῶα ἢ ἀνθρώπυς.

Ζωογονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ζωοτοκέω. » Μόνος ἐρέβινθος οὐ ζωογονεῖ, « Θφρ. 2) (ἐν γέν.) γεννῶ, γεννοβολῶ. » Τὸ τῶν ὄφεων γένος, ἀφ' αἵματος ζωογονεῖται « Σξτ. 3) (Γρφ.) = Ζωοποιῶ. » Καὶ ἐζωογόνουν τὰ ἄρσενα, « Γρφ, τὰ διετήρουν ζωντανά.

Ζωογόνησις, εως (ἡ). τὸ ζωογονεῖν, ζωοτοκία· σκωλήκιασμα· (ἐν γέν.) γεννοβόλημα· καρποφορία. (Γρφ.) ζωοποίησις.

Ζωογονητικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ἁρμόδιος (Συντελεστικὸς) πρὸς ζωογόνησιν.

Ζωογονία (ἡ). ἡ δύναμις ἢ ἡ ἐνέργεια τῦ ζωογονεῖν, Ζωογόνησις.

Ζωογονικὸς, ή όν, (ἢ ἐπίῤ.) -ικῶς, = Ζωογονητικός.

Ζωογόνος (ὁ, ἡ), = Ζωοτόκος, (ἐν γέν.) αὔξιμος, καρποφόρος, (Γρφ.) = Ζωοποιός.

Ζωογράφος (ὁ), Π. ἀντὶ Ζωγράφος.

Ζωοδότειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ζωοδοτήρ.

Ζωοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ζωοποιέω.

Ζωοδοτὴρ, ῆρος Π. ἀντὶ

Ζωοδότης, ου (ὁ). ὁ διδων (χορηγῶν) ζωὴν ἢ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ζωοπάροχος, (ἴδε καὶ Ζωόδορος).

Ζωοδόχος (ὁ, ἡ). ζωῆς δεκτικὸς ἢ παρεκτικὸς, ζωοποιὸς, ζωοπάροχος.

Ζωόδωρος (ὁ, ἡ), παράφρ τῦ Ζείδωρος ἢ = τῷ

Ζωοδώρητος (ὁ, ἡ), Π. = Ζωοδότης.

Ζωοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα ζώυ, ὅμοιος μὲ ζῶον.

Ζωοθετέω-ῶ [ζωὴ, τίθημι], Μ. ήσω. Ζωογονῶ, ἐμψυχόνω.

Ζωοθηρία (ἡ). κυνήγημα καὶ πιάσιμον ζωντανῶν ζώων.

Ζωοθηρικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ζωοθηρίαν.

Ζωοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ζῶα ἢ τὰ ζῶα. » Βοτάνη —, « Κ. Μαν.

Ζωοθρέπτειρα (ἡ), Π. = Ζωοθρέμμων. » Γῆ —, « Κ. Μαν.

Ζωοθυσία (ἡ). θυσίασμα ζώυ ἢ ζώων, [ἐκ τῦ

Ζωοθυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυσιάζω ζῶα.

Ζωόκαυστος (ὁ, ἡ). ὁ καυθεὶς ζωντανός.

Ζωοκτονία (ἡ). φόνος (σκότωμα) ζώου ἢ ζώων.

Ζωοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) τὰ ζῶα.

Ζωόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (σχῆμα) ζώου.

Ζῶον καὶ (ὀρθοτ.) Ζῷον (τὸ), [ζωός]. [ἐν γέν. πᾶν τὸ μετέχον ζωῆς, ζωντανόν· (ἰδιαιτ.) ζῶον. (μτνμ.) εἰκὼν (ὁμοίωμα) ζώου, (ὅθ.) » Ζῶα γράψασθαι τὴν ζεῦξιν τοῦ Βοσπόρυ, « Ἡρ., νὰ τὴν ζωγραφήσῃ ἀπαράλλακτα καθὼς ἔγινε (Γαλλ. **d'après nature**).

Ζωοπάροχος (ὁ, ἡ). ὁ παρέχων (χαρίζων) ζωὴν, ζωογόνος.

Ζωοπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω (Κατασκευάζω) ζῶα, εἶμαι -

Ζωοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων (κατασκευάζων ἀπὸ κηρὶ ἢ χῶμα) ζῶα.

Ζωοπλαστία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ζωοπλάςυ, πλάσις (κατασκευὴ) ζώων.

Ζωοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωογονῶ, ζωντανεύω. 2) γεννῶ σκώληκας (φθεῖρας κτλ.)

Ζωοποίησις, εως (ἡ). ζωντάνευμα, ἐμψύχωσις. 2) σκωλήκιασμα.

Ζωοποιητικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ ζωοποιεῖν, ζωογονητικός.

Ζωοποιΐα (ἡ), = Ζωοποίησις.

Ζωοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ζωοποιῶν, ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν χάριν) τοῦ ζωοποιεῖν. » Ζωοποιὸν τὸ ὕδωρ καὶ γόνιμον, « Σχλ. » Ζ. τὸ πνεῦμα, « Συμ. Θεσσ.

Ζωοπωλεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου πωλοῦνται τὰ ζῶα, [ἐκ τοῦ

Ζωοπώλης, ου (ὁ) καὶ Ζωόπωλις, ιδος (ἡ). ὁ πωλῶν ζῶα (κυρ. διὰ θυσίαν). » Ζωόπωλις ἀγορὰ —, « ὅπου πωλοῦνται ζῶα.

Ζωὸς, ή, όν, Π. Ἰων. ζωντανός.

Ζωόσοφος (ὁ, ἡ), Π. σοφὸς εἰς τὰ τῆς ζωῆς, ἔμπειρος τοῦ κόσμου, (κοιν.) ἠξεύρων νὰ ζήσῃ.

;**Ζωοστασία** (ἡ) καὶ

†**Ζωοστάσιον** (τὸ). σταῦλος ζώων.

Ζωοσφαγία (ἡ) = Ζωοθυσία.

Ζωοταμὼν, όντος (ὁ), Π. ἀντὶ Ζῶα ταμών.

Ζωότης (ἡ). τὸ εἶναι (ἡ κατάςασις) τοῦ ζώυ.

Ζωοτοκέω-ῶ, [ζωὸς, τίκτω], Μ. ήσω. Γεννῶ ζῶα (ζωντανὰ), εἶμαι ζωοτόκος (ὄχι ὠοτόκος)· κάμνω σκώληκας (φθεῖρας κτλ.).

Ζωοτοκία (ἡ). τὸ ζωοτοκεῖν, [ἐκ τοῦ

Ζωοτόκος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν ζῶα (ζωντανὰ, δηλ. ὄχι νεκρὰ ἢ ὠά)· ὁ κάμνων σκώληκας κτλ.

Ζωότρια (ἡ). ἡ ζωοποιοῦσα (ζωογονοῦσα).

Ζωοτροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου τρέφονται ζῶα (ἐπὶ τούτῳ φυλαγμένα).

Ζωοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω ζῶα (ἐπὶ τούτῳ φυλαγμένα).

Ζωοτροφία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ζωοτροφικὸς, ή, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς ζωοτροφίαν.

Ζωοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ζῶα (ἐπὶ τούτῳ φυλαγμένα). 2) = Ζωοποιὸς, ζωογόνος. » Ἡ τοῦ γάλακτος ζωοτρόφος οὐσία, « Κλμ.

Ζωοτύπη (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Ζωοτύπος (ὁ, ἡ), Π. = Ζωοπλάστης.

Ζωοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ζωοφάγος, τρώγω (τρέφομαι μὲ) κρέας ζώων.

Ζωοφαγία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σαρκοφαγία.

Ζωοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κρέας ζώων, σαρκοφάγος.

Ζωόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ὅμοιος μὲ) ὀφθαλμοὺς ζώου, (ὅθ. ||. οὐσ.) Ζωόφθαλμον, φυτ. τὸ ἄλλ. Βούφθαλμον.

Ζωοφθορία (ἡ). φθορὰ ζώων, ζωοκτονία. 2) = Κτηνοβατία, [ἐκ τοῦ

Ζωοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τὰ ζῶα. 2) = Κτηνοβάτης.

Ζωοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυοφορῶ ζῶον (ζωντανὸν ἔμβρυον). (ἐπὶ φυτ.) Τελεσφορῶ, (κοιν.) πιάνω, [ἐκ τοῦ

Ζωοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παρέχων) ζωὴν, ζωογονητικός. » Ἄνεμος —, « Ἐπγρ. 2) ὁ ἔχων ἐπάνω του (στολισμένος ἢ ζωγραφισμένος μὲ ζῶα, (ὅθ. ||. οὐσ.) ὁ Ζωδιακὸς κύκλος· (καὶ ἀρχιτεκτ.) τὸ πλουμιστὸν μέρος κολόννας ἢ ἀετώματος, (Γαλλ.) **la frise**.

Ζωοφυτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ζωογονέω, (κυρ. ἐπὶ φυτ.) ἐβγάλλω ἀκμαῖα βλαστάρια, (κοιν.) πιάνω καλά.

Ζωόφυτον (τὸ). τὸ μεταξὺ φυτοῦ ἢ ζώου, ἐνταυτῷ φυτὸν καὶ ζῶον, (οἷον ὁ Σπόγγος).

Ζωόω-ῶ, Μ. ώσω. Ζωοποιῶ, ζωντανεύω. 2) πλουμίζω τι μὲ τύπους ζώων (;). 3) (πθ.) σκωληκιάζω. » Θέρμος καὶ.. ἐρέβινθος μόνα οὐ ζωοῦται τῶν χεδροπῶν, « Θφρ.

Ζώπισσα (ἡ), [ζωὸς, πίσσα]. τὸ κατράνι ἢ ἡ ῥητίνη τῆς πίτυος. 2) ἡ ἀπὸ τῶν πλοίων ἀπεξεσμένη παλαιὰ πίσσα, (ἄλλ.) Ἀπόχυμα.

Ζωπονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Σκαλίζω ἢ ζωγραφίζω ζῶα (φυσικὰ ὄντα).

Ζωπυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνάπτω πάλιν (ἀπὸ μικροῦ σπινθῆρος) τὸ πῦρ, (μτφορ.) ἐξάπτω, ἐρεθίζω· ἐμψυχόνω.

Ζωπύρημα (τὸ). τὸ ἀναφθὲν πάλιν (ἀπὸ σμικροῦ σπινθῆρος) πῦρ.

Ζωπύρησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ζωπυρέω, ἄναμμα τῆς φωτιᾶς, (μτφορ.) ἐμψύχωσις.

Ζωπύριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ζώπυρον.

Ζωπυρὶς, ίδος (ἡ). ἡ περιέχουσα ἢ χρησιμεύουσα ὡς -

Ζώπυρον (τὸ). πυρὸς λείψανον, φωτιὰ παραχωμένη διὰ προσάναμμα, (μτφορ.) ῥίζα (ἀφορμὴ) πρὸς, (παρβλ. Ἐμπύρευμα). 3) (μτγν.) φυσοῦνι. φυσερόν. ||. (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ

Ζώπυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνάπτων πάλιν ἢ διατηρῶν ἄσβεςον (ζωὸν) τὸ πῦρ· (μτφορ.) ζωοποιὸς ἢ· ζωηρός.

; **Ζωπυρόω-ῶ**, Μ. ώσω, = Ζωπυρέω.

; **Ζωπύρωσις**, εως (ἡ), = Ζωπύρησις.

Ζωροποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Ζωροπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων ζωρὸν (ἄκρατον) τὸν οἶνον, ἀκρατοπότης.

Ζωρὸς (ὁ, ἡ). (κυρ. οἶνος) ἄκρατος, ἄδολος, ἀνέρωτος· ἢ (κατὰ τὸν Θφρ.) εὔκρατος. » Ζωρά τε τὰ πρὶν ἄκρατα, « Ἐμπεδ. (εὔχρηστότ. τὸ συγκρ.) » Ζωρότερον πίνειν, « Ἀχ., μὲ ὀλιγώτερον νερόν.

Ζὼς, σπντ. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Ζωὸς, (παρβλ. Σῶς).

Ζῶσαι, μσ. ἀόρ. τῆς πρς. ἢ 2) ἐνεργ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ζωσθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ζώννυμι.

Ζώσιμος (ὁ, ἡ). ὅστις ἔχει (εἶνε διὰ) ζωὴν, ζωηρός· βιώσιμος.

Ζῶσις, εως (ἡ). τὸ ζώνειν ἢ ζώννυσθαι, ζώσιμον· περικύκλωμα.

†**Ζῶσμα** (τὸ), ἀδκμ. ἀντὶ Ζῶμα.

†**Ζωσμὸς** (ὁ), Π. ἀντὶ Ζώνη ἢ Ζῶσις.

Ζώστειρα (ἡ), θηλ. ἐπίθ. τοῦ

Ζωστὴρ, ῆρος (ὁ), (οὐσ.) = Ζώνη, ζωνάρι (κυρ. ἀνδρὸς καὶ ἰδιαιτ. στρατιώτυ).

2) εἶδος ἕρπητος (λειχῆνος), ὅς τις φονεύει ἐὰν περιζώσῃ τὸν ἄνθρωπον. 3) τὸ κατὰ μῆκος τοῦ πλοίου ἐξέχον σανίδιον. » Μέχρι τρίτου ζωστῆρος, « Ἡλ., (κοιν.) 'ως τὰ μπούνια. 4) εἶδ. φύκης, (ἄλλ.) πράσον. 5) (ἐπιθετ.) ὁ Ἀπόλλων καὶ (θηλ.) ἡ Ἀθηνᾶ.

Ζωστήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ζωστῆρα, ἤ, χρησιμεύων ἀντὶ ζωστῆρος· (ἐνίοτε ἐπίθ. τοῦ Ἀπλλν. καὶ τῆς Ἀθην.).

Ζωστηροκλέπτης, ου (ὁ), Π. ὁ κλέπτων ζωστῆρας ἤ, κλέψας ζωστῆρα.

Ζώστης, ου (ὁ). ὁ ζόνων (περικυκλόνων).

Ζωστός, ή, όν. Ζωσμένος.

Ζῶστρον (τὸ), = Ζῶμα.

Ζωτικός, ή, όν. Ὁ δίδων ζωὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς διατήρησιν αὐτῆς. » Ἄρτος —. « Γργ. 2) πλήρης ζωῆς. ζωηρός· (ἐπὶ τεχνουργ.) σχεδὸν ἔμψυχος. ζωντανός.

Ζωτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ζωήν. ζωντανά, ζωηρῶς. » Ζωτικῶς ἔγει, « Ηλ. εἶνε διὰ ζωήν, ἢ ἐπιθυμεῖ νὰ ζήσῃ, (καὶ ὑπερθ.) » Ζωτικώτατα γράφειν, « Αξ.

Ζωΰφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ζῶον (κυρ ἔντομον), (κοιν.) μαμμοῦδι, -δάκι.

Ζωφορίη (ἡ), Π. ἀντὶ Ζωοφόρος. » Κατ' αἰθέρος ἠεροπλαγκτον ζωφορίην, « Μανεθ., Τον Ζωδιακὸν κύκλον.

Ζωφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ζωοφόρος.

Ζώφυτος (ὁ, ἡ), Π. ζωηρὸς ἢ ζωοποιός, ζωογονητικός. » Ζώφυτον αἷμα, « Αἰσχ. 2) (οὐσ.) Ζωφυτον, = Ζώφυτον.

Ζώω (παρτ. Ἔζωον ἢ πλέον οὐ), Π. ἀντὶ Ζάω.

Ζωώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἀνήκων εἰς τὸ εἶδος τῶν ζώων, ζώῳ ὅμοιος. » Οἱ παχεῖς κατὰ φύσιν, . . ζωώδεες, « Ἀρετ. 2) πλήρης ζωῆς. ζωηρὸς ἢ φαινόμενος τοιοῦτος. » Ζωώδεες ἐς χροιήν, « Ἀρετ.

Ζωωδία (ἡ). ἡ κατάστασις τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ζωώδους.

Ζωωνυμία (ἡ). τὸ νὰ ὀνομάζεταί τις ἢ τιμὲ τὸ ὄνομά τινος τῶν ζώων ἢ τῶν ζωδίων.

Ζώωσις [ζωόω], εως (ἡ). ζωντάνευσις, ζωοποίησις.

Ζωωτός, ή, όν. Πλουμισμένος μὲ μορφὰς ζώων, (παρβλ. Στρουθωτός).

Η

Η, η, ἦτα (τὸ), (ἄκλ.), τὸ ἕβδομον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖. (ἀριθμητ.) ή, ὀκτὼ (8) ἡ ὄγδοος, όη, οον· ἢ η, ὀκτὼ χιλιάδες (8000).

Ἡ, θηλ. τοῦ ἄρθρ. Ὁ.

Ἤ, σύνδ. (κυρ.) Διαζευκτ. » Ἢ κεκώφωται, ἢ δυσκολαίνει καθ' ἡμῶν, Αχ. 2) Ἐρωτηματ. » Τίπτ' εἰλήλουθας, ἢ ἵνα ὕβριν ἴδῃς Ἀγαμέμνονος; « Ἰλ. Α. (καὶ ἐν ἀρχῇ λόγου, Παρεμφαντ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰρων.) » Ἢ σὺ μέμνασ' ὅτε, « Θκρ., ἢ τάχα δέν; (παρβλ. Ἦ). 3) Συγκρ. » Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι, Ἰλ. Α. » Ἕλοιο ἂν γυμνὸς εἶναι ἢ ἱμάτιον δούλου φορέσαι, « Χρσ. » Πίθοιτό κεν ὔμμι μάλιστα ἢ ἐμοί, « Ἀπλλν. » Μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὐτὸν ἀράμενον, « Δμ. » Ἤδη τινὲς καὶ ἐκ δεινοτέρων ἢ τοιῶνδε ἐσώθησαν, « Θκ. » Οὐ προσάγει πλέον τῆς ἡμέρας ἢ δώδεκα σταδίων, « Ξεν. » Τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπογρίεσθαι ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο ἢ εἰσίν, « αὐτ. 4) Ἐξαιρετ. (ἀντὶ τοῦ) Πλήν. » Ἔλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι, ἢ ὲ σέ, « Θκρ. » Ἀλλοθέν ποθεν οἱ πολέμιοι φανεῖεν, ἢ κατὰ πρόσωπον, « Ξεν. (Κ. Π. Α', 6, 43) » Ὁ λελουμένος οὐ χρείαν ἔχει ἢ τοὺς πόδας νίψασθαι, « Εὐαγγ. (ἴδε καὶ Ἀλλά).

Ἤ, ἐπιφων. (Ἐρωτηματ. καὶ Κλητ.) ἔ! οὔ! ποῦ εἶσαι; » Ποῦ Ξανθίας; Ἤ, Ξανθίας; « Ἀρστφ. 2) Ἐμφαντ. (ἵνα προσηλώσῃ τις τὴν προσοχὴν τοῦ ἀκούοντος:) » Ἤ ἤ, σιώπα, « αὐτ.

Ἧ, θηλ. τῆς ἀντωνυμ. Ὅς.

Ἦ, ἐπίρ. Ἐρωτηματ. ἢ Διαπορητ. (μὲ διάφορα ἄλλα μόρ.) ἆρά γε; τῷ ὄντι; ἀλήθεια; καλέ, ἀλήθεια; Ἦ ῥά νύ μοι κεχολώσεαι; « Ὅμ. » Ἦ ῥά γε λεύσσεις; Θκρ. » Ἦ ἢ ἐμὲ οὖν, ἔφη, δεήσει ταῦτα ποιεῖν; Ξεν. » Τί λέγεις; φάναι· ἦ γὰρ σὺ ταῖς σαῖς χερσὶ τούτων τι ἐφύτευσας; « αὐτ. (καὶ ἀπολύτ. μετὰ τοῦ Γάρ) » Ἦ γάρ; Ἦ γὰρ οὔ; « αὐτ. 2) Βεβαιωτ. » Ἦ γὰρ ἄν, Ἀτρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο, « Ἰλ. Α. » Ἦ σωμύλος ἦσθα, « Θκρ. (καὶ μετὰ τοῦ Που) ἴδε Ἦπου. (ἢ ἐπὶ ὅρκου μετὰ τοῦ Μήν) » Ὄμνυμι ἦ μὴν δώσειν, « Ξεν. » Ὑπεδέξατο ἦ μὴν μὴ ἀπορεῖν αὐτοὺς τροφῆς, « αὐτ. » Σπείσεσθαι δὲ τὰς πρεσβείας, ἦ μὴν ἐμμενεῖν ἐν ταῖς σπονδαῖς τὸν ἐνιαυτόν, « Θκ.

Ἦ, Π. ἀντὶ Ἔφη, (παρὰ λογογραφ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Ἦ δ' ὅς, « ἴδε Εἰμί.

Ἦ. σπντ. ἀντὶ Ἦν, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρσ. καὶ

Ἦ, γ'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Ἧ, δοτ. ἐν. θηλ. τῆς ἀναφορ. ἀντνμ. Ὅς. 2) (ἐκλαμβ. καὶ ὡς) ἐπίρ. Τοπ., Τρπ., καὶ Ὁμοιωματ. (ἐλλ. τοῦ Ὁδῷ ἢ Μεθόδῳ, ἀντὶ τοῦ) Ποῦ, Ὅπου, Ὅπως, Ὡς. » Ἧ θέμις ἐστίν, « Ἰλ. Β. Ἧ ῥᾷστα (τάχιστα, ἄριστα κτλ.), « Αξ.

Ἧ, Π. ἀντὶ Ἑῇ, δοτ. ἐν. θηλ. τοῦ Ὅς ἀντὶ Ἑός.

Ἦα, Ἰων. Π. ἀντὶ ἦν, παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἤια, Ἀττ. ἀντὶ Ἤϊα, πρκ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ Εἶμι.

Ἦα (τὰ), Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ἤϊα.

Ἥατο, Ἰων. ἀντὶ Ἧντο, γ'. πληθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἧμαι.

Ἥβα (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἥβη.

Ἠβαιός (ἤ, βαιὸς ἤ, ἥβης], ά, όν, Π. μικρός, ὀλίγος. » Πηλαμύδης, καὶ ἠβαιαί περ ἐοῦσαι, « Ὀππ. ‖. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπιρ.) » Ἠβαιὸν ἀπὸ σπείους, « Ὀδ. Ι. (ἢ συχνότ. μετ' ἀρν.) » Οὐδ' ἠβαιόν, « Ἰλ. Β., Ν, κτλ., οὐδόπωσοῦν.

Ἡβάσκω, Μ. ήσω, (κυρ.) θαμιστ. τοῦ-

Ἡβάω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας, νεάζω, ἀκμάζω (κυρ. καὶ μτνμ.). » Ἀνὴρ μάλα ἡβῶν, « Ἰλ. Μ. (ἢ μτνμ.). » Ἡ μερὶς ἡβώωσα, « Ὀδ. Ε., θάλλουσα. (καὶ τρπ.) » Ἡβᾷ τοῖς γέρουσιν εὖ μαθεῖν, « Αἰσχλ., ἐπιθυμοῦν πολὺ νὰ μανθάνουν, [ἐκ τοῦ

Ἥβη (ἡ), [αὔω], (κυρ.) = Ἄωτον, ἄνθος, ἀκμὴ (κυρ. τῆς ἡλικίας), νεότης· (συνκδχ.) ἡ πρώτη τρίχωσις τῶν αἰδοίων, τὸ σημεῖον τῆς νεότητος· (ἐνίοτε) εὐθυμία· (κατὰ τὴν μυθολογ.) ἡ θεὰ τῆς νεότητος.

Ἡβηδόν, ἐπίρ. Νεανικῶς· ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας (ἥβης). (συνήθ.) ἀντὶ Ἀθρόον, χωρὶς ἐξαίρεσιν, πέρα-πέρα.

Ἡβητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἡβῶν, ἀκμάζων, νέος, σφριγῶν· εὔθυμος.

Ἡβητήριον (τὸ). μέρος πρὸς εὐθυμίαν (κυρ. τῶν νέων.)

Ἡβητής, οῦ (ὁ), Π = Ἡβητήρ.

Ἡβητικός, ή, όν. Ὁ τῆς ἥβης, Ἐφηβικός, νεανικός.

Ἡβήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Ἡβητήρ, ἀκμάζων ἔγκαιρος. » Κίγλη —, « Ἀθ.

Ἡβός, ή, όν. Π. ἀντὶ Ἡβῶν, ἀκμαῖος, τρυφερός. » Μή μεν λωβάσησθε τὰς ἀμπέλως. ἀντὶ γὰρ ἁβαί, « Θκρ.

Ἠβουλήθην καὶ **Ἠβουλόμην**, Ἀττ. ἀντὶ Ἐβουλήθην καὶ Ἐβουλόμην.

Ἡβυλλιάω-ῶ, Μ. άσω, Κωμ. ἀντὶ Ἡβάσκω

Ἡβῴην, Ἀττ. ἀντὶ Ἡβῷμι, εὐκτ. καὶ

Ἡβώων, ωσα, ον, Π. ἀντὶ Ἡβῶν, μτχ. τοῦ Ἡβάω.

Ἠγάασθε, Π. ἀντὶ Ἠγᾶσθε, γ'. πληθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀγάομαι ἢ Ἀγάζομαι (2).

Ἤγαγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἄγω.

Ἠγάθεος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἀγάθεος, = Ζάθεος, θειότατος, ἁγιώτατος. (ἐπμ.) εὐδαίμων, μακάριος.

†Ἠγαλέος [ἄγνυμι], α, ον, Π. Συντετριμένος ἢ Εὔθραυστος. » Κάλπις —, « Ἐτμλγ.

Ἤγανον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Τήγανον.

Ἠγάπευν, ἀντὶ Ἠγάπεον-ευν, Δ. ἢ Αἰολ. ἀντὶ Ἠγάπων, παρτ. τοῦ Ἀγαπάω.

Ἠγάσθην, ἀόρ. τοῦ Ἄγαμαι.

Ἤγγειλα, ἀόρ. τοῦ Ἀγγέλλω.

Ἥγε, θηλ. τοῦ Ὅγε ἢ τοῦ Ὅσγε.

Ἡγεμονεία (ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Ἡγεμονία.

Ἡγεμόνεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἡγεμονεύς.

Ἡγεμόνευμα (τὸ), = Ἡγεμονία. 2) Π. ἀντὶ Ἡγεμών.

Ἡγεμονεύς, έως καὶ (Ἰων.) ῆος (ὁ), = Ἡγεμών, [ἐκ τοῦ

Ἡγεμονεύω, Μ. εύσω. Ὑπάγω ἐμπρός, προηγοῦμαι. (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Ὁδόν) ὁδηγῶ. (συνκδ.) ἄρχω, διοικῶ, εἶμαι ἡγεμὼν (ἀρχηγὸς κτλ.), (παρβλ. Ἡγέομαι.)

Ἡγεμονέω-ῶ, Μ. ήσω, = τῷ προηγ.

Ἡγεμόνη (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἡγεμών.

Ἡγεμονία (ἡ). τὸ ἡγεμονεύειν, ἡ δύναμις (τὸ ἔργον, τὸ ἀξίωμα) τοῦ ἡγεμόνος· ἀρχηγία· ἐξουσία· (ἐν γεν.) ὑπεροχή. 2) τὸ οὐσιῶδες (τὸ κεφαλαιῶδες) πράγματός τινος. » Τέχνης —, « Ἀθ. 3) τάγμα (σῶμα) στρατ.

Ἡγεμονικός, ή, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἡγεμόνα· ἐπιτήδειος εἰς ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς τὸ ἡγεμονεύειν (ὁδηγεῖν, ἄρχειν κτλ.) » Τὸ ἡγεμονικόν, « Φλσφ., ὁ ὀρθὸς λόγος, τὸ λογικόν.

Ἡγεμόνιος (ὁ, ἡ), = Ἡγεμονικός. ‖. (ἐπιθετ.) ὁ Ἑρμῆς (ὡς ἐπιστάτης τῶν ὁδῶν ἢ ὡς ὁδηγῶν τὰς ψυχὰς εἰς τὸν ᾅδην).

Ἡγεμονίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἡγεμών. » Τὰς τῶν ἀρετῶν ἡγεμονίδας, « Φίλ. » Τὰς ἡγεμονίδας . . πόλεις « Ἀππ. » Ἄνναν τὴν Ἀκαρνανίας ἡγεμονίδα, « Γργ.

Ἡγεμόσυνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ διδόμενος εἰς τὸν ἡγεμόνα (ὁδηγόν), (ἔθ. ‖. οὐσ.) Ἡγεμόσυνα (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) τὰ προσφερόμενα διὰ τὸ κατευόδιον.

Ἡγεμών, όνος (ὁ καὶ σπν. ἡ). ὁ προηγούμενος (προπορευόμενος), ἐμπροσθινός (» Ὁ καρκῖνος, μόνος τῶν ζώων, τέτταρας τοὺς ἡγεμόνας ἔχει πόδας, « Ἀρστ.)· (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Ὁδοῦ)· ὁδηγός· (» Ἐγένοντο ἡγεμόνες τῷ βαρβάρῳ τῆς ὁδοῦ, « Ἡρ. » Καὶ τὸν ἡγεμόνα δήσαντες παραδιδόασιν αὐτοῖς, « Ξεν.) (μτνμ.) στρατηγός· αὐθέντης· (ἐν γέν.) πρῶτος, ἀρχηγός. » Συμμορίας (» Συμμόρους) —, « Ἀρπκρτ., Πλδ. » Ἡγεμὼν δὲ τῆς τραγῳδίας Ὅμηρος, « Πλάτ. (καταχρ.) » Τῶν τειχῶν τὰς ἡγεμόνας (ἐνν. πλίνθους), « Ἐπγρφ., τὰς εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ τείχους. » Παραιετίδες ἡγεμόνες λεοντοκέφαλοι. « αὐτ. [ἐκ τοῦ

Ἡγέομαι-οῦμαι [ἄγω], Μ. ήσομαι. Ὑπάγω ἐμπρός, περιπατῶ πρὸ τῶν ἄλλων, προπορεύομαι, προηγοῦμαι. » Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο, « Ὀδ. Θ. » Ὁ μὲν ἡγούμενος, ἡ δ' ἐφεπομένη, « Θκ. (ἢ μὲ δοτ. ἢ αἰτ. ἑλλ.) Ἡγεῖσθαί τινι τὴν ὁδὸν ἢ τῆς ὁδοῦ, « Αξ, δείχνω (προπορευόμενος) τὸν δρόμον εἴς τινα, (μονολεκτ.) ὁδηγῶ. » Οὐκ ἄν μοι δόμον ἡγήσαιο; Ὀδ. Η. » Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα· οὗτος δ' ἀκολουθεῖ, « Ἀρστφ. (ἢ μὲ ἐπίρ.) » Πρόσθεν ἡγεῖτο, « Ἰλ. Ω. 2) (συνκδχ. ἢ ἐν γέν.) κάμνω τι πρῶτος ἵνα τὸ κάμῃ ἔπειτα καὶ ἄλλος, δίδω τὸ παράδειγμα. » Ἀοιδός, ἔχων φόρμιγγα, ἡγείσθω ἡμῖν ὀρχηθμοῖο, « » Ὀδ. Ψ. » Ἡγεῖσθαι παντὸς ἔργου, « Ἰσκρ. 3) (τρπ.) εἶμαι πρῶτος (ἀνώτερος), πρωτεύω· (ἰδιαιτ.) εἶμαι ἀρχηγὸς (στρατηγός, ἡγεμών), (ἐν γέν.) ἄρχω, διοικῶ, ἐξουσιάζω. (μὲ γεν. ἢ Π. αἰτ.) » Στρατιᾶς ἡγεῖσθαι, « Ἡρ. » Ἡγεῖσθαι τῶν ἡδονῶν, « Ἰσκρ. (καὶ δοτ. περιπ.) » Ὁρῶ βροτοῖς τὴν γλῶτταν πάνθ' ἡγουμένην, « Σοφ. (ἢ ἀπολύτ.) » Ἡγεῖται ἡ τῶν ὀνομάτων ἐκλογή, « Δ. Ἀλ. » Τὸ ἡγούμενον καὶ τὸ μέγιστον, « Δμ., τὸ πρωτιστον ἢ κυριώτατον. 4) νομίζω, φρονῶ, στοχάζομαι, πιστεύω. » Θεοὺς ἡγοῦμαι, « Εὐρ. » Περὶ οὐδενὸς ἡγεῖσθαί τι ἢ τινα, « Ασ. » Κόσμον καὶ σ γῆν περὶ πλείστου ἡγεῖσθαι, « Θκ.

Ἠγερέεσθαι, Π. ἀντὶ Ἀγείρεσθαι καὶ

Ἠγερέθονται. Π. ἀντὶ Ἀγείρονται.

Ἤγερθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἠγέρθησαν, πληθ. τοῦ

Ἠγέρθην, παθ. ἀόρ. ά. καὶ

Ἤγερκα ἐνεργ. πρκ. τοῦ Ἐγείρω ἢ Ἀγείρω.

Ἡγεσία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἥγησις, ὁδηγία, ἡγεμονία.

Ἡγέτης, ου (ὁ) καὶ **Ἡγέτις**, ιδος (ἡ). Π. ἀντὶ Ἡγεμών, ὁδηγός, ἀρχηγὸς κτλ.

Ἠγηγέρκειν, Ἀττ. ὑπερσ. τοῦ Ἐγείρω ἢ Ἀγείρω.

Ἡγηλάζω [ἄγω, ἡγέομαι], Μ. άσω, Π. φέρω, σύρω, ὁδηγῶ· διάγω· διατελῶ. Ὑπὸ καρκίνῳ ἡγηλάζει, « Ἀρατ.

Ἥγημα (τὸ). ὁδηγία· διαγωγή· γνώμη, συμβουλή [ἐκ τοῦ

Ἥγημαι, πρκ. τοῦ Ἡγέομαι.

Ἥγησις, εως (ἡ). τὸ ἡγεῖσθαι, ὁδηγία, διοίκησις, ἀρχηγία, ἡγεμονία.

Ἡγήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἡγητήρ.

Ἡγητέον, θετ. τοῦ Ἡγέομαι.

Ἡγητήρ (ὁ), Π. = Ἡγεμών, ὁδηγός, ἀρχηγὸς κτλ.

Ἡγητηρία (ἡ). παλάθη ξηρῶν σύκων τὴν ὁπ. ἔφερον εἰς θρησκευτικάς τινας πομπὰς (ἐκ τοῦ Ἡγέομαι, ἢ διότι ἐπροσφέρετο ὡς εἶδος ἀπαρχῆς, ἢ διότι ἡ καλλιέργεια τῆς συκῆς ἐθεωρεῖτο εἰς τὰς Ἀθ. κυρίως ὡς τὸ πρῶτον πρὸς τὸν κοινωνικὸν βίον βῆμα).

Ἡγητής, οῦ (ὁ), Π. = Ἡγητήρ.

Ἡγητορία (ἡ), = Ἥγησις ἢ 2) = Ἡγητηρία.

Ἡγήτρια Π. θηλ. τοῦ-

Ἡγήτωρ, ορος (ὁ), = Ἡγητήρ.

Ἧγμαι, παθ. πρκ. τοῦ Ἄγω, (ἔθ.

Ἡγμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ὡς ἔμπειρος (πρακτικός, πεπαιδευμένος).

Ἡγνευμένως [ἁγνεύω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἁγνῶς, καθαρῶς, σωφρόνως.

Ἦγξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἄγχω.

Ἠγορόωντο, Π. γ'. πληθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀγοράομαι.

Ἤγουν [ἤ, γε, οὖν], σύνδ. Διαζευκτ., ἢ τοὐλάχιστον, ἢ κἄν. 2) (μτγνμ.) Ἐξηγ., ἤτοι, δηλαδή, παραδ. χάριν.

Ἠγρόμην, Π. μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐγείρω.

Ἠδέ, Π. σύνδ. Συμπλεκτ. (ἐπακολουθητ. τοῦ Ἠμὲν ἢ ἐνίοτε τοῦ Τε ἢ τοῦ Καί), ἴδε Ἠμέν,

Ἥδε, θηλ. τοῦ Ὅδε.

Ἤδε', Π. κατ' ἀποκ. ἀντὶ Ἤδεε, ᾔδει.

Ἡδέα (τὰ), πληθ. οὐσ. τοῦ Ἡδύς.

Ἤδεα, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἤδειν.

Ἡδεῖα (ἡ), θηλ. τοῦ Ἡδύς.

Ἤδειν, εις, ει, παρτ. τοῦ Οἶδα. 2) Π. ἀντὶ Ἤδεις, β'. ἐν. καὶ 3) ἀντὶ Ἤδεσαν, γ'. πληθ. πρσ. τοῦ αὐτοῦ ῥήματος.

Ἤδεισθον, Αἰολ. ἀντὶ Ἤδεις, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἤδειν.

Ἠδελφισμένως [ἀδελφίζω], ἐπίρ. (μτχ.). Ὁμοίως, παρομοίως, ὡσάν.

Ἤδεσαν, ἀντὶ Ἤδεισαν, γ'. πληθ. πρσ τοῦ Ἤδειν.

Ἠδέσθην, ἀόρ. ά τοῦ Αἰδέομαι.

Ἤδετε, Π. σπντ. ἀντὶ Ἤδειτε, β'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἤδειν.

Ἡδέως (τὸ συγκρ. Ἥδιον, καὶ τὸ ὑπερθ. Ἥδιστα), ἐπίρ. [ἡδύς]. Ἀσμένως, εὐχαρίστως. » Ἡδ. ἔχω (ἢ) γίγνομαι, « Ἰσκρ., Πλ., ἡδύνομαι, εὐαρεστοῦμαι, νοστιμεύομαι. (καὶ μὲ γεν.) » Ἡδέως ἔχω τινός, « Ἀθ., Ἱππκρ. (ἢ αἰτ. προθετ.) » Ἡδέως ἔχε πρὸς ἅπαντας, « Ἰσκρ.

Ἤδη [ἤ, δή;], ἐπίρ. (Χρον.) τώρα· πλέον· τώρα πλέον, εἶνε τώρα, ἕως τώρα· τώρα εὐθὺς (μετ' ὀλίγον), παρευθύς. (ἐνίοτε) τέλος πάντων. » Ἤδη λέξω, « Δμ. (ἢ ἐνάρθρ.) » Τὴν ἤδη χάριν, « αὐτ. » Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη, « Θκρ. » Ἤδη μυρί' ἐσεῖδον ὀνείρατα, κοὐδέπω ἀώς, Θκρ. » Ἤδη ποτὲ τεθέασαι; Γργ. » Εἰ ἤδη ποτὲ εὐοδωθήσομαι, « Γρφ. » Ἀπὸ δὲ Σερβώνιδος λίμνης, . . ἀπὸ ταύτης ἤδη Αἴγυπτος, « Ἡρ. » Οὐ γὰρ ὅς τις οὐ κολάσεως ἄξιος, ἤδη καὶ τιμῆς· ὥσπερ οὐδὲ ὅς τις οὐ τιμῆς, ἤδη καὶ κολάσεως, « Γργ. » Οὐ γὰρ εἴ τι μέτρον, ἤδη καὶ ἔπος· οὐδ' εἴ τι ἔπος, ἤδη πάντως καὶ ῥυθμός, « Σχλ. Ἀρστφ.

Ἤδη, Ἀττ. ἀντὶ Ἤδεα, ᾔδειν ἢ, Ἤδει, ά. καὶ β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἶδα.

Ἤδησθα, Αἰολ. = Ἤδεισθα.

Ἡδί, Ἀττ. ἀντὶ Ἥδε, θηλ. τοῦ Ὅδε.

Ἥδιον, οὐδ. τοῦ Ἡδίων, ἢ συγκρ. τοῦ Ἡδέως.

Ἥδιστα, ὑπερθ. τοῦ Ἡδέως, ἢ πληθ. οὐδ. τοῦ

Ἥδιστος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Ἡδίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. τοῦ Ἡδύς.

Ἥδομαι, Μ. ησθήσομαι (ἀόρ. Ἥσθην). Χαίρω, χαίρομαι, (ἴδε Ἥδω).

Ἡδομένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἀσμένως, εὐχαρίστως, μετὰ χαρᾶς.

Ἡδονή (ἡ), [ἧδος]. χαρά, εὐχαρίστησις· αἴσθημα ἡδονικὸν (κυρ. διὰ σαρκικὴν ἀπόλαυσιν)· τέρψις· νοστιμάδα. » Παχύνει σφόδρα τὰ πρόβατα, καὶ τὰ κρέα θαυμαστὰ ποιεῖ τῇ ἡδονῇ, « Θφρ. » Δέλεαρ δεινὸν ἡ ἡδονή, « Πλάτ. » Καθ' (» Πρὸς) ἡδονήν, » Δι' ἡδονῆς, » Ἐν ἡδονῇ, « Αξ., ἀντὶ Ἡδέως, εὐχαρίστως. » Πρὸς (» Καθ') ἡδονὴν λέγειν τι, « Δμ., Θκ., ὁμιλεῖν κατὰ τὴν ἀρέσκειάν τινος, κολακεύειν. » Κότερα ἀληθηίῃ χρήσομαι πρὸς σὲ ἢ ἡδονῇ; « Ἡρ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἡδυσμα, ἄρτυμα (ἐν γέν.). (ἢ ἰδιαιτ.) Ὄξος. » Τὰ πετραῖα τῇ ἡδονῇ σκευασθέντα, « Ἀθ.

Ἡδονικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς ἡδονήν. Ὁ διεγείρων αἴσθημα ἡδονῆς. νόστιμος. » Μάζεις ἐξ οἴνου καὶ ἥμισυ ἐκ τυροῦ· ἡδονικώτερον γὰρ γίνεται, « Ἀθ. » Ἡδονικοὶ (φιλόσοφοι), « οἱ πρεσβεύοντες ὡς ἄκρον ἀγαθὸν καὶ πρὸς ὃν ὅρον τοῦ ἀνθρώπου τὴν ἡδονὴν (καλῶς ἐννοουμένην).

Ἡδονοκρασία (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἡδονοκρατία, τὸ νὰ ἦνε τις ὑπόδουλος τῶν ἡδονῶν, (παρβλ. Γυναικοκρατία).

Ἡδονοπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ζαλισμένος (κυριευμένος) ἀπὸ τὰς ἡδονάς.

Ἦδος καὶ **Ἧδος** [ἥδω], εος-ους (τό), = Ἡ-

δονή, εὐχαρίστησις· ἀπόλαυσις· κέρδος, ὄφελος. »Αὐτὰρ ἐμοὶ τί τοδ' ἦδος;« Ὀδ. Ω. 2) (μτγν.) ἀντὶ Ἥδυσμα, ὄξος, (ἴδε Ἡδονή).

Ἡδύβιος (ὁ, ἡ). ὁ διάγων ἡδὺν (εὐχάριςον) βίον. 2) ὁ ἡδύνων (νοστιμίζων) τὸν βίον. ‖. (οὐσ.) εἶδος ζυμαρικοῦ.

Ἡδυβόας, ου (ὁ), Π. Δ. ὁ ἔχων γλυκεῖαν φωνήν, καλόφωνος, (ἐπὶ πραγμ.) εὔηχος. » Κόσσυφος (»Αὐλός)—, « Ἐπγρ.

Ἡδύβορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἡδέως βιβρωσκόμενος, νόστιμος. » Ἄρτος—, « Γργ.

Ἡδυβοτρία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

; Ἡδύβοτρυς, υος (ὁ ἡ). ὁ φέρων (παράγων) ἡδεῖς βότρυας, γλυκοστάφυλος.

Ἡδύγαιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἢ αὐξάνων εἰς) εὐάρεστον χώραν.

Ἡδύγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπολαμβάνων ἡδὺν (ἢ ἀποτελῶν ἡδὺν τὸν) γάμον.

Ἡδύγελως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γελῶν γλυκά, ἔχων ἡδὺ (νόστιμον) γέλιον.

Ἡδυγλωσσία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἡδύγλωσσος (ττος), ου (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν γλυκὰ (νόστιμα), ἔχων γλυκεῖαν (κολακευτικὴν) γλῶσσαν.

Ἡδυγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὴν διάθεσιν (γνώμην), καλόγνωμος, ἢ· ἡδύνων μὲ τὰς γνώμας (συμβουλὰς) του, εὐφυής, φρόνιμος.

Ἡδυέπεια (ἡ), Π. = Καλλιέπεια. 2) (ὡς ἐπίθ.) θηλ. τοῦ

Ἡδυεπής [ἡδ. ἔπος], έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ ψάλλων γλυκὰ (νόστιμα), εὔγλωττος ἢ εὔφωνος.

Ἡδύθροος-ους (ὁ, ἡ), Π. καλόφωνος· εὔηχος.

Ἡδύκαρπος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ὁ καρπὸς εἶνε γλυκὺς (νόστιμος).

Ἡδύκοκκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἡδεῖς κόκκους (νόστιμα σπυριά). » Ῥοιά—, « Φιλ.

Ἡδύκομος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ἡ κόμη (ἢ φυλλάς) εὐωδιάζει.

Ἡδύκρεως, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἡδὺ (νόστιμον) κρέας.

Ἡδύκωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἡδύνων (νοστιμίζων) τοὺς κώμους (τὰ συμπόσια). »Ὠδὴ (»Ὄρχησις)—, « Π.

Ἡδύλαλος (ὁ, ἡ), = Ἡδύφωνος, εὔλαλος.

Ἡδύληπτος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁπ. λαμβάνει τις ἡδέως (μὲ εὐχαρίστησιν).

Ἡδυλίζω [ἡδύλος], Μ. ίσω, = Ἡδυλογέω, (ὅθ.

Ἡδυλισμός (ὁ), = Ἡδυλογία.

Ἡδυλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ γλυκὰ (νόστιμα) λόγια, κολακεύω.

Ἡδυλογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καλλιέπεια, κολακεία, [ἐκ τοῦ

Ἡδυλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν γλυκὰ (νόστιμα) λόγια, κόλαξ.

Ἡδύλος, η, ον. Νοστιμούτσικος.

Ἡδυλύρης, ου (ὁ), Π. ὁ παίζων γλυκὰ (νόστιμα) τὴν λύραν.

Ἡδυμανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἢ προξενῶν ἡδεῖαν (εὐάρεστον) μανίαν.

Ἡδυμέλεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἡδυμελής.

Ἡδυμέλεια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἡδυμελής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ψάλλων γλυκὰ (νόστιμα) μέλη.

Ἡδυμελίφθογγος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ φωνὴ (ἡ φθογγὴ) εἶναι γλυκειὰ 'σὰν τὸ μέλι.

Ἡδυμιγής, έος (ὁ, ἡ), Π. μὲ γλυκύτητα μεμιγμένος, εὔκρατος.

Ἥδυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ἐστερος, -ἐστατος), Π. γλυκύς, εὐάρεστος, (παρβλ. Νήδυμος).

Ἡδυνάμην, Ἀττ. ἀντὶ Ἐδυνάμην, παρτ. ϗ

Ἡδυνάσθην ἢ Ἡδυνήθην, Ἀττ. ἀντὶ Ἐδυνήθην, ἀόρ. τοῦ Δύναμαι.

Ἡδυντέον, θετ. τοῦ Ἡδύνω.

Ἡδυντήρ (ὁ), Π. ὁ ἡδύνων (νοστιμίζων) ϗ

Ἡδυντήριος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἡδυντικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ ἡδύνειν, χρησιμεύων ὡς ἥδυσμα. » Ἡδυντικά, « Λξ., τὰ ἡδύσματα, τὰ ἀρώματα.

Ἡδυντός, ή, όν. Ἐσκευασμένος μὲ ἡδύσματα, ἀρτυμένος, [ἐκ τοῦ

Ἡδύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἡδὺ (νόστιμον), νοστιμίζω· καρυκεύω μὲ ἡδύσματα. (μτφορ.) τέρπω, εὐφραίνω, (καὶ μσ.) εὐφραίνομαι.

Ἡδύνω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Δύναμαι.

Ἡδύοδμος (ὁ, ἡ), = Ἡδύοσμος.

Ἡδυοινία (ἡ). ἡ ποιότης (ἡ οὐσία) τοῦ ἡδέος οἴνου, [ἐκ τοῦ

Ἡδύοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ κάμνων ἡδὺν (νόστιμον) οἶνον. » Ἄμπελος—, « Ξεν.

Ἡδυόνειρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ἢ κάμνων νὰ βλέπῃ τις νόστιμα ὄνειρα.

Ἡδυοσμία (ἡ). εὐωδία, [ἐκ τοῦ

Ἡδύοσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἡδεῖαν (γλυκεῖαν, νόστιμην) ὀσμήν, εὐώδης. ‖. (οὐσ.) Ἡδύοσμος (ὁ) καὶ Ἡδύοσμον (τό), τὸ γνωστὸν ἀρωματικὸν φυτ., ὁ δυόσμος.

† Ἡδυόφθαλμος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Μελίγληνος.

Ἡδυπάθεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἡδυπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπολαμβάνω τὰς ἡδονὰς τοῦ βίου, ζῶ ἡδονικῶς, τρυφῶ, ξεφαντόνω κτλ.

Ἡδυπάθημα (τό). ἀπόλαυσις ἡδυπαθείας, αἴσθημα ἡδονικόν.

Ἡδυπαθής [ἡδύς, παθεῖν], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπολαμβάνων ἢ ἔκδοτος εἰς τὰς ἡδονὰς τοῦ βίου.

Ἡδύπλεως, ω καὶ

Ἡδυπληθής, ἐος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλήρης ἡδύτητος.

Ἡδύπνευστος, Π. καὶ

Ἡδύπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀναδίδων ἡδεῖαν (εὐάρεστον) πνοήν, εὐώδης, ἢ· εὔηχος. (ἐν γέν.) εὐάρεσος. » Ὄνειρος—, « Σοφ., (συγχ. τῷ Ἡδύχνοος).

Ἡδύπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἡδὺς (εὐάρεσος) εἰς τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας.

Ἡδυπορφύρα (ἡ), εἶδ. θαλασσινοῦ (πορφύρας).

Ἡδυπότης, ου (ὁ). νόστιμος (εὐάρεστος) συμπότης.

Ἡδυπότιον (τό), εἶδος ποτηρίου, (ἄλλ.) Ἡδυπότις.

Ἡδυπότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἡδυπότης. ‖. (συχνότ.) εἶδ. ποτηρίου ἢ κρομμυδίου μὲ τὸ ὁπ. ἐπίνετο νοστιμώτερα τὸ κρασί.

Ἡδύποτος (ὁ, ἡ). νόστιμος εἰς τὸ πιόσιμον, πινόμενος μὲ εὐχαρίστησιν, γλυκόπιοτος.

Ἡδυπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νόστιμον (γλυκὺ) πρόσωπον.

Ἡδύς [ἥδω], έος (εῖα, ύ), (τὸ παρθτ. Ἡδύτερος-ύτατος ἢ Ἡδίων, Ἥδιςος). γλυκός, νόστιμος (κυρ. ϗ μτφορ.)· χαρίεις· χαρούμενος, εὐφρόσυνος· ὀλίγον τι εὐήθης (ἀβέλτερος). » Ὁ ἐν Κύπρῳ φοῖνιξ ἡδὺς σφόδρα καὶ γλυκύς ἐστι, « Θφρ. (ϗ μτνμ.) Ἡδεῖα ἀοιδή, « Ὀδ. Θ. (καὶ τρπ.) » Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιςος βίος, « Γνμ. » Ἡδίους ἔσεσθε ἀκούσαντες, « Δμ., θέλετε εὐχαριςηθῇ (τὸ νοςιμευθῇ) πλειότερον. » Ἡδίω τὴν γνώμην πρὸς τὸ μέλλον ποιεῖν, « Ἱππκρ. (καὶ εἰρων.) » Ὡς ἡδὺς εἶ, « Πλάτ., (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Ἡδὺ κνώσσειν, « Ὀδ. Δ. » Ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν, « Ἰλ. Β.

Ἡδύσαρον (τό), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Πελεκῖνος.

Ἥδυσμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ ἡδύνῃ (νοστιμίζῃ) τὴν γεῦσιν ἢ τὴν ὄσφρησιν, ἄρτυμα (φαγητοῦ), ἄρωμα· μυρωδικόν.

Ἡδυσμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἥδυσμα.

Ἡδυσματοθήκη (ἡ). θήκη (κουτὶ κτλ.) διὰ τὰ ἡδύσματα, ἀρωματοθήκη.

Ἡδυσμός (ὁ). τὸ ἡδύνειν (ἀρτύνειν μὲ ἡδύσματα).

Ἡδυσώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἡδὺ (νόστιμον, εὔμορφον) σῶμα.

Ἡδύτης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ἡδέος, γλυκύτης, νοστιμάδα.

Ἡδυτόκος (ὁ, ἡ), Π. ἡδύτητος γόνιμος (πρόξενος).

Ἡδυφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω μὲ ὄρεξιν (μὲ νοστιμάδαν, μὲ εὐχαρίστησιν).

Ἡδυφαής καὶ

Ἡδυφανής-έος (ὁ, ἡ). ὁ φέγγων μὲ γλυκὺ (νόστιμον) φῶς.

Ἡδυφάρυγξ, υγγος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ ἡδύνων τὸν λάρυγγα (τὴν φάρυγγα), νόστιμος εἰς τὴν γεῦσιν.

Ἡδύφθογγος (ὁ, ἡ), = Ἡδύφωνος.

† Ἡδυφιλέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἡδὺ φιλέω.

Ἡδυφραδής, έος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ φράσις (τὸ λεκτικὸν) ἡδύνει, εὐφραδής.

Ἡδύφρων, ονος (ὁ, ἡ) Π. = Ἡδυγνώμων.

Ἡδυφωνία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἡδύφωνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -φώνως. Ὁ ἔχων γλυκεῖαν (νόστιμην) φωνήν, καλόφωνος.

Ἡδυχαρής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων ἢ χαροποιῶν ἡδέως, πολλὰ χαρούμενος ἢ εὐφρόσυνος.

; Ἡδύχνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἡδὺν (ἁπαλὸν) χνοῦν. » Ἀρνίον, « Φωτ., Ἡσύχ. (ἄλλ. γρφ. Ἡδύπνοος ἢ

Ἡδύχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκὺ (νόςιμον) χρῶμα.

Ἥδω [ἄδω, ἀδέω, γήθω], Μ. ήσω (ἀόρ. Ἧσα). Ἡδύνω· τέρπω, χαροποιῶ, εὐφραίνω. ‖. (συχνότ. τὸ μσ. ἢ πθ.) χαίρω, εὐφραίνομαι. εὐχαριστοῦμαι. » Σπείρων ὅ,τι ἡ γῆ ἥδοιτο φύουσα καὶ τρέφουσα, « Ξεν. » Ὅθεν δὲ ἀπελίπομεν, ἐπανέλθωμεν, εἴ σοι ἡδομένῳ ἐςι, « Πλάτ. » Τῷ δὲ καὶ αὐτῷ ἦν ἡ μονὴ ἡδομένῳ, « Παρθ. (ϗ ἀπολύτ.) » Τὸ ἡδόμενον, « Πλ., ἀντὶ Ἡ χαρά, ἡ εὐχαρίστησις, καὶ » Τὰ ἥδοντα, « Αἰλ., ἀντὶ Αἱ ἡδοναί.

Ἠέ, Π. ἀντὶ Ἤ.

Ἠέ! Π. ἐπιφών. θρηνητ. = Οὐαί, Ἀλήμωνο!

Ἦε, Π. ἀντὶ Ἦν.

Ἤε, Π. ἀντὶ Ἤει.

Ἤια, Ἰων. ἀντὶ Ἤειν, ὑπήγαινα.

Ἤιε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.

Ἠείδε, Ἰων. ἀντὶ Ἤδει ἢ Ἤδεν.

Ἠείδειν, εις, ει, ἢ ης, η, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἤδειν ἢ (πλθ.) Ἤδεισαν.

Ἤειδον, Π. ἀντὶ Ἦδον, παρτ. τοῦ Ἄδω.

Ἤειν, εις, ει, παρτ. τοῦ Εἶμι.

Ἤειρα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀείρω, αἴρω.

Ἠέλιος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἥλιος.

Ἠελιώτης, ου (ὁ) καὶ Ἠελιῶτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἡλιώτης, -ῶτις.

Ἦεν, Π. = Ἦε.

Ἠέξευ, Π. β'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. παρτ. τοῦ Ἀέξω = Αὔξω.

Ἠέπερ, Π. ἀντὶ Ἤπερ.

Ἠέρα, Ἰων. Π. αἰτ. τοῦ Ἠήρ.

Ἠερέθομαι (χ. Μ.), Π. κινοῦμαι (σηκόνομαι καὶ πετῶ, κυματίζω) εἰς τὸν ἀέρα· (μτφορ.) κυμαίνομαι, εἶμαι ἄστατος.

Ἤερθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἠέρθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Ἀείρω.

Ἠέρι, Ἰων. Π. δοτ. τοῦ Ἠήρ.

Ἠερινός, ή, όν, Π. ἀντὶ Ἐαρινός.

Ἠέριος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἀέριος, διὰ τοῦ ἀέρος, ἐναέριος, ἢ· πρωϊνός, τὴν αὐγήν. 2) (συνκδχ.) μέγας, ἀχανής. »Ἠερίη δ' ἄμαθος παρακέκλιται, « Ἀπλλν. 3) ὀμιχλώδης, σκοτεινός. » Ἠερίη ϗ ἀνάστερος, « Ἀρ.

Ἠερίφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀερόφοιτος.

Ἠεροδινής, έος καὶ

Ἠεροδίνητος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ὁ περιςρεφόμενος εἰς τὸν ἀέρα. »Ἀετός—« Ἐπγρ.

Ἠεροειδής, έος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀεροειδής, ὀμιχλώδης, σκοτεινὸς (κυρ. διὰ μῆκος ἢ βάθος), ἀχανής.

Ἠερόεις, εσσα, εν, Π = Ἠεροειδής.

Ἠερόθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τοῦ ἀέρος.

Ἠερομήκης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀερομήκης, οὐρανομήκης, ὑπερύψηλος.

Ἠερόμικτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀερομιγής.

Ἠερόμορφος (ὁ, ἡ), Π. = Ἠεροειδής.

Ἠερόπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἠήρ, πλάζομαι]. ὁ περιπλανώμενος εἰς τὸν ἀέρα (εἰς τὸν οὐρανὸν ἢ τὴν ἀτμοσφαῖραν).

† Ἠερόπομπος (ὁ, ἡ), Π. [ἠήρ, πέμπω] ὁ φαινόμενος εἰς τὸν ἀέρα.

Ἠέρος, Ἰων. Π. γεν. τοῦ Ἠήρ.

Ἠεροφαής καὶ

Ἠεροφεγγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων (λάμπων) εἰς τὸν ἀέρα.

Ἠεροφοίτης, ου (ὁ) καὶ Ἠεροφοῖτις, ιδος (ἡ) καὶ

Ἠερόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φοιτῶν (περιπατῶν) διὰ τοῦ ἀέρος ἢ ὡς ἀὴρ (ταχέως) ἢ ἐν τῷ σκότει. » Ἐριννύς—, « Ὅμ.

Ἠερόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μὲ τὴν φωνήν του νὰ ἀντηχῇ ὁ ἀήρ, μεγαλόφωνος.

Ἠέροψ, οπος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀέροψ.

Ἠέρτημαι, Π. πθ. πρκ. τοῦ Ἀερτάω.

Ἤεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.

Ἠζάνθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἀζαίνω.

Ἠήδει, Π. ἀντὶ Ἤδει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἤδειν.

Ἤην, Π. ἀντὶ Ἦν, ἤμην.

Ἠήρ, έρος (ὁ καὶ ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἀήρ.

Ἦθ', Π. (κατ' ἀποχ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Ἦτε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἠθάδιος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἠθάς.

Ἠθαῖος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ἠθεῖος.

Ἠθαλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἠθάς.

Ἠθάνιον (τό), = Ἠθμός.

Ἠθάς [ἦθος], άδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐθάς, συνηθισμένος· οἰκεῖος, γνώριμος. (ἐπὶ ζ.) οἰκιακός, ἥμερος.

Ἠθεῖος [ἦθος], α, ον. Οἰκεῖος, (ἐπμ.) πιστός· προσφιλής, ἀγαπητός. ‖. (συνήθ. τιμητ. ἢ φιλικ. προσφών. νεωτέρυ πρὸς πρεσβύτερον, καθὼς εἰς τὴν Ἑλλάδα συνειθίζεται πρὸς ταῖς γερόντισαις τὸ Θειά).

Ἠθέλησα, ἀόρ. ά. καὶ

Ἤθελον, παρτ. τοῦ Θέλω ἢ Ἐθέλω.

Ἤθεος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἠίθεος.

Ἠθέω-ῶ [ἵημι, σήθω], Μ. ήσω (πθ. πρκ. Ἤθημαι). Περνῶ ὑγρόν τι ἀπὸ πανὶ ἢ ςραγγιστῆρι, σουρόνω· λαγαρίζω.

Ἤθημα (τό). πᾶν δήποτε ὑγρὸν τὸ ὁπ. ἐπεράσθη ἀπὸ πανὶ (ἐλαγαρίσθη), (κοιν.) λαγάρα.

Ἠθήνιον (τό), Ἰων. ἀντὶ Ἠθάνιον.

Ἤθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἠθέω, πέρασμα ἀπὸ πανί, ςράγγισμα, σούρωμα.

Ἠθητήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἠθητής. » Τρητός—, « Μ. Σιδ., τὸ τρυπητὸν ςραγγιστῆρι.

Ἠθητήριος (ὁ, ἡ), [ἠθέω]. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς στράγγισμα (σούρωμα). ‖. (οὐσ.) Ἠθητήριον (τό), = Ἠθμός, στραγγιστήριον.

Ἠθητής, οῦ (ὁ). ὁ στραγγίζων (σουρόνων, λαγαρίζων).

Ἠθητικός, ή, όν. Ὁ περασμένος διὰ τοῦ ἠθμοῦ, στραγγισμένος, λαγαρισμένος.

Ἠθίζω, Μ. ίσω, = Ἠθέω.

Ἠθικεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὁμιλῶ μὲ ἦθος (ἠθικῶς).

Ἠθικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ παριστάνων ἀκριβῶς τὸ ἦθος (τὸν χαρακτῆρα) ἢ τὰ ἤθη, ἐμφαντικὸς ἤ, συντελῶν πρὸς μόρφωσιν τῶν ἠθῶν.

Ἠθικότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ἠθικοῦ.

Ἠθικῶς, ἐπίρ. = Ἐν ἤθει, μὲ ἔμφασιν, μὲ νόημα. Κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἠθικῆς.

Ἦθισις, εως (ἡ) καὶ

Ἠθισμός (ὁ), = Ἤθησις.

Ἠθιστήριον (τό), = Ἠθητήριον.

Ἠθμάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ἠθμός.

Ἠθμοειδής, έος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ. Ἠθμοειδῶς). ὁ ἔχων εἶδος (τρυπημένος εἰς σχῆμα) ἠθμοῦ. » Τὸ ἠθμοειδὲς ὀςοῦν, « Ἀνατομ., ἓν ἀπὸ τὰ κόκκαλα τῆς μύτης. » Κατατετρημένους ἠθμοειδῶς, « Ῥφ.

Ἠθμός καὶ Ἠθμός (ὁ), [ἠθέω]. πανὶ ἢ σακκοῦλι ἢ σκεῦος τρυπητὸν διὰ ςράγγισμα (σούρωμα), στραγγιστῆρι, τσαντῆλα κτλ., (ἀνατομ.) τὸ ἐπάνω μέρος τῆς μύτης ὅπου εἶνε τὸ ἠθμοειδὲς ὀςοῦν.

Ἠθμώδης, έος (ὁ, ἡ), = Ἠθμοειδής.

Ἠθογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιγράφω (Ζωγραφίζω) τὰ ἤθη (τοὺς χαρακτῆρας) τῶν ἀνθρώπων. » (Ὁ δὲ Θουκυδίδης) δεινὸς ἠθογραφῆσαι, « Βιογρφ., [ἐκ τοῦ

Ἠθογράφος (ὁ, ἡ). ὁ περιγράφων ἢ ζωγραφίζων τὰ ἤθη (τοὺς χαρακτῆρας), ἐκφράζων διὰ τῆς ζωγραφίας τὸ ἦθος (τὸν χαρακτῆρα) τοῦ ὑποκειμένου.

Ἠθολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ὁμιλῶ ἢ Γράφω) ἐν ἤθει (μὲ δραματικὴν ἔμφασιν)· παριστάνω λέγων ἢ γράφων τὸ ἦθός (τὸν χαρακτῆρά) τινος ἀπαράλλακτον.

Ἠθολογία (ἡ). μιμητικὴ παράστασις ἢ περιγραφὴ ἠθῶν (χαρακτῆρος), [ἐκ τοῦ

Ἠθολόγος (ὁ, ἡ). ὁ παριστάνων ἢ περιγράφων ἀπαραλλάκτως τὰ ἤθη (τοὺς χαρακτῆρας). μῖμος, ὑποκριτής, (παρβλ. Βιολόγος).

Ἠθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Μορφόνω τὰ ἤθη· (συχνότ.) μιμοῦμαι λέγων ἢ γράφων τὸ ἦθός (τὸν χαρακτῆρά) τινος ἢ (ἐν γέν.) τὰ ἤθη τῶν ἀνθρώπων ἀπαραλλάκτως.

Ἠθοποιητικός, ή, όν. Ὁ ἀναγόμενος εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἠθοποιΐαν.

Ἠθοποιΐα (ἡ). μίμησις ἢ περιγραφὴ ἀκριβὴς τῶν ἠθῶν (τοῦ χαρακτῆρός) τινος ἢ (ἐν γέν.) τῶν ἀνθρώπων, [ἐκ τοῦ -

Ἠθοποιός (ὁ, ἡ). ὁ μορφόνων (ῥυθμίζων) τὰ ἤθη ἢ παριςάνων ἀκριβῶς ϗ μιμητικῶς τὸ ἦθος τοῦ ἀνθρώπου. » Ἠθοποιὸς γὰρ ἡ μέλαινα χολή, « Ἀρστ. » Τὴν γεωργίαν μᾶλλον ὡς ἠθοποιὸν ἢ πλουτοποιὸν ἀγαπήσας, « Πλ.

Ἦθος [ἔθος], εος-ους (τό). (πλθ.) ὁ συνήθης τόπος τῆς διαμονῆς (ἀνθρώπου ἢ ζώυ), κατοικητήριον, ἐνδιαίτημα. » Κιμμέριοι ἐξ ἠθέων ὑπὸ Σκυθέων ἐξαναςάντες, « Ἡρ. 2) (τοπικῇ;) συνήθεια, ἔθιμον. » Ἱππικοῖς ἐν ἤθεσι πολὺς ξυνοικῶν, « Εὐρ. 3) ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἠθικὸν ἤ, ὁ τρόπος, τὸ φέρσιμον) τοῦ ἀνθρώπυ. » Ἐπίκλοπον ἦθος, « Ἡσ. » Ὁ τρόπος τῆς λέξεως τῷ τῆς ψυχῆς ἤθει ἕπεται, « Πλάτ. » Ταὐτὸ τοίνυν ἦθος ἔχων ἔν τε τοῖς κατὰ τὴν πόλιν πολιτεύμασι καὶ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς φανήσομαι, « Δμ. » Πρᾷος (» Φιλόπολις) τὸ ἦθος, « Πλάτ., Θκ. (ϗ πλθ., ἂν καὶ ὁ Φρύνιχ. τὸ ἀποδοκιμάζῃ) » Βάρβαρος τὰ ἤθη, « Ἡλ. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) » Τὸ ἦθος τοῦ πυρετοῦ, « Γαλ. 4) (ῥτρ.) μιμητικὴ παράστασις τοῦ ἤθους (τοῦ χαρακτῆρος) καὶ τὸ ἐκ τούτυ διεγειρόμενον αἴσθημα (μετριώτερον παρὰ τὸ Πάθος). » Ἡ ἀπακμὴ τοῦ πάθους ἐν τοῖς μεγάλοις συγγραφεῦσι καὶ ποιηταῖς εἰς ἦθος ἐκλύεται, « Λογγ. » Ἀναγινώσκῃ δέ τις αὐτὸν ἀπιθάνως ϗ μηδὲν ἦθος ἐνσημαινόμενος, « Ἰσκρ. » Ἐν ἤθει, « Πλ., μὲ ἔμφασιν, μὲ ὕφος, σπυδάζων, ἢ· μὲ ἁπλότητα, ἀθώως. » Τοῖς ἐν ἤθει καὶ μετὰ παιδιᾶς λεγομένοις, « αὐτ. » Ἡ δὲ παῤῥησία σπουδὴν ἐχέτω ϗ ἦθος, « αὐτ.

Ἤια (τά), Π. [εἶμι], τὰ σαῦφλα τῶν ὀσπρίων, τὰ ἄχυρα. » Ἠΐων ἐμπλῆσα καρφαλέων, « Ὀδ. Ε. » Τὴν γαστέρ' ἠΐων κατάχυρον σεσαγμένους, « Φερεκρ. 2) ἐφόδια, ζωοτροφία, (ἐν γέν.) τροφαί. » Ἐλάφειαν, αἳ λύκων ἤια πέλονται, « Ἰλ. Λ.

Ἤϊα, ας, ε, Ἰων. πρκ. καὶ

Ἠΐεσαν, Ἰων. ἀντὶ Ἤισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.

Ἠΐθεος (ὁ, ἡ), Π. [εἰς ἦθος ἢ ἠθεῖος]. (ἐν γέν.) γάμου ἄπειρος, ἀνύπανδρος (» Εἰ μὴ κόρη δοῦσαι τὸ σοῖς ἠϊθέοις, « Εὐρ.) (διακτ.) νέος, παλληκάρι. » Παρθένοι ἠΐθεοι τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισι, « Ἰλ. Σ. (παρβλ. Αἰζηός).

Ἠΐκτο, ἀντὶ Ἐῴκει, ὡμοίαζε, γ'. ἐν.

τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Εἴσκω ἀντὶ Ἔοικα.
Ἤϊμεν, Π. ἀντὶ Ἤειμεν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.
Ἤϊξα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀΐσσω.
Ἠϊόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἠϊονόεις, ὁ ἔχων ὑψηλὰς (ἀποκρήμνους) ὄχθας, ἢ· 2) [ἤϊα]. ὁ ἔχων πολλὰ χόρτα (παχεῖαν βοσκὴν), ἢ 3) [εἶμι]. ὁμαλός.
Ἤϊον, Π. παρτ. τοῦ Εἶμι.
Ἠϊόνιος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. = Ἠόνιος.
Ἤϊος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἰήϊος.
† Ἠϊόω-ῶ [ἤϊα], Μ. ώσω. Τρέφω, χορταίνω.
Ἤϊσαν, Ἰων. ἀντὶ Ἤεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.
Ἤϊσκον, παρτ. τοῦ Ἐΐσκω.
Ἤϊτε, Π. ἀντὶ Ἤειτε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.
Ἠΐχθην, Π. πθ. ἀόρ. τοῦ Ἀΐσσω.
Ἠϊὼν [εἶμι], όνος (ἡ). (ἀρχ.) δρόμος ποταμοῦ· (σπν.) ὄχθη· (συνήθ.) ἀκρογιαλιά, παραιγιάλιον.
Ἠΐων [αΐω], ονος (ἡ), Π. φήμη, ἀκοή, εἴδησις.
Ἦκα [συγγ. τοῦ Ἀκὴν ϗ Ἤκιστα], ἐπίρ. Π. σιγανά, ἀγάλι-ἀγάλια· ὀλίγον τι, μετρίως, ἐλαφρά· ὀλίγον κατ' ὀλίγον.
Ἧκα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ἵημι.
Ἤκαζον, Ἀττ. ἀντὶ Εἴκαζον, παρτ. τοῦ Εἰκάζω.
Ἠκαλόεις [ἦκα], εσσα, εν, Π. πρᾶος, ἥμερος, ἥσυχος.
Ἠκάχησα καὶ Ἤκαχον, Π. ἀόρ. ά. καὶ β'. τοῦ Ἄχνυμι.
Ἤικει, Π. ἀντὶ Ἐῴκει, ὑπερσ. ἀντὶ παρτ. τοῦ Ἔοικα.
Ἤκεστος [ἀ, κεντέω], η, ον, Π. (βοῦς) ὅς τις δὲν ἐκεντήθη ἀκόμη μὲ τὰ βούκεντρον (δὲν ἐμβῆκεν εἰς τὸν ζυγόν). (κατά τινας) ἀβάτευτος, (παρβλ. Ἀκέντητος).
Ἠκηκόειν, Ἀττ. ὑπερσ. τοῦ Ἀκούω.
Ἥκιστος ἢ Ἥκιστος [ἦκα], η, ον, Π. (μὲ ἀπαρ.) βραδύτατος ἢ· ἔσχατος, ἐλάχιστος· (ἐπμ.) ἀνικανώτατος. ||. (λογογρφ. εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ) Ἥκιστα, ἐπίρ. Τὸ ἐλάχιστον, τὸ παραμικρὸν, ὁλότελα. » Οὐδεὶς ἀγνοεῖ, ϗ πάντων ἥκιστα σὺ, « Δμ. » Ὡς ἥκιστα, « Αξ., ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον, παντάπασι. (ϗ συνήθ.) » Οὐχ ἥκιστα, « Ξεν., πρὸ πάντων, μάλιστα.
Ἤχου, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Ἧπου.
Ἠκριβωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἐντελῶς, μὲ ἀκρίβειαν.
Ἧκται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἄγω.
Ἥκω, Μ. ἥξω (παρτ. Ἧκον, οἱ δὲ λοιποὶ χρόν. ἄχρ.). Ἔρχομαι, φθάνω· καταντῶ, ἢ (ἀκριβέστερον) Ἦλθα, ἔφθασα, κατήντησα. » Ἄρτι ἥκεις ἢ πάλαι; « Πλάτ. » Ἧκε νῦν ταχὺ, « Ἀρσφ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Ἧκεν ἄγων αὐτὸν ἐπὶ τὴν θέαν, « Ξεν. (καὶ μελλοντ.) » Ἧκον ἀμυνοῦντες, Δμ. (καὶ προθετ.) » Ἥκειν εἰς Ἰθάκην, « Ὀδ. Ν. (καὶ ἐπίρ.) » Μάλα τηλόθεν ἥκω, « Ἰλ. Ε. » Ὅτε γὰρ ἥκομεν δεῦρο ἀπὸ τῆς προτέρας πρεσβείας, « Δμ. (ϗ μτνμ. ἢ τρπ.) » Ἥξει καιρὸς, « Θκρ. » Ἵν' ἥκει μαντεύματα, « Σοφ., ποῦ κατήντησαν, πῶς ἐπληρώθησαν. » Ὃ καὶ νῦν ἥκει γενόμενον, « Πλβ., ἔφθασε (συνέπεσε) νὰ γένῃ. » Εἰς τοῦτο (ἢ » Πόρρω) ἡλικίας (σοφίας, δυνάμεως, τολμης) ἥκων, « Αξ. » Εἰς ταὐτὸ ἥκει, « Αξ., συμφωνεῖ, εἶνε ὅλον τὸ ἴδιον. » Ὁ διὰ πάντων ἥκων (ἀντὶ διήκων) ὀφθαλμὸς τοῦ θεοῦ, « Συν. (καὶ περιφρ. ἀντὶ Ἔχω) » Φρονήσεως (» Παιδείας) εὖ ἥκων, « Αξ., μέτοχος. » Αἱ μορφῆς εὖ ἥκουσαι, « Αχ. » Ἥκει οὐχ ὁμοίως ὡρέων, « Ἡρ., δὲν ἔχει τὸ αὐτὸ (ὁμοιόμορφον) κλίμα. » Πῶς ἀγῶνος ἥκομεν; « Εὐρ., ποίαν ἔκβασιν ἔλαβεν ἡ ἐπιχείρησίς μας; (καὶ σπν. χ. ἐπίρ.) » Σὺ δὲ δυνάμεως ἥκεις μεγάλης, « Ἡρ. 2) (τρπ.) = Ἀνήκω, ἁρμόζω· ἀναφέρομαι, τείνω, ἀποβλέπω· ἐξήρτημαι. (σπν. μὲ δοτ.) « Ἧκε μοι γένει, « Σοφ. (καὶ προθετ.) » Τό γε εἰς ἐμὲ ἧκον, « Συν. » Ὅσα τῆς τῶν Φωκέων σωτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἧκε. « Δμ. » Τὰ πρὸς ἔπαινον (εἰς φιλανθρωπίαν) ἥκοντα, « Πλβ. » Τῶν ἐς θαῦμα ἡκόντων, « Παυσ. (καὶ ἐπίρ.) » Ποῖ λόγος ἥκει; « Εὐρ., ποῦ ἀφορᾷ; εἰς τί ἀποβλέπει;
Ἠλάθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἐλαύνω.
Ἠλαίνω καὶ (μσ.) Ἠλαίνομαι (χ. Μ.), Π. [ἠλεὸς ἢ ἀλάομαι]. περιπλανῶμαι· (μτφορ.) μαίνομαι, παραφρονῶ.
Ἠλάκατα (τὰ), Π. κλωστή, νῆμα, [ἐκ τοῦ
Ἠλακάτη (ἡ), [ἠλάσκω;]. (ἀρχ.) καλαμηὰ (τοῦ ἀτρχ.)· (συνήθ.) ῥόκα (διὰ γνέσιμον)· ἀδράκτι· σαγίττα· ἡ τσοῦντα (τὸ ἀδράκτι) τοῦ καταρτιοῦ· εἶδ. πετροβόλυ ναυτικῆς μηχανῆς, (παρβλ. Ἄτρακτος).
Ἠλακατῆν, ῆνος (ὁ), [ἠλακάτη;]. εἶδ. ἰχθ. κωβιώδους (τὸ ὁπ. ἐπαστόνετο).
Ἠλακατώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἠλακάτην.
Ἡλάμην, ἀόρ. τοῦ Ἅλλομαι.
Ἡλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἧλος, καρφάκι.
Ἤλασα, ἀόρ. τοῦ Ἐλαύνω.
Ἠλασκάζω ϗ Ἠλάσκω, Π. περιπλανῶμαι, περιφέρομαι. 2) = Ἀλυσκάζω, ἀποφεύγω.
Ἥλδανε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀλδαίνω.
Ἥλειμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀλείφω.
Ἠλέκτρινος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ (ἢ διαφανὴς ὡς ἂν) ἤλεκτρον.
Ἠλεκτροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ -
Ἤλεκτρον (τὸ) καὶ Ἤλεκτρος (ὁ καὶ ἡ), [ἠλέκτωρ]. (ἀρχ.) μίγμα τι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. (μτγν. καὶ συνήθ.) τὸ γνωστὸν ἀπολιθωμένον κόμμι, κεχριμπάρι. ||. (πλθ.) καρφιὰ ἀπὸ πολύτιμον μέταλλον, στρηφτάρια τῆς λύρας κτλ. (ἢ πιθανώτ.) πλουμίσματα κεχριμπαρένια.
Ἠλεκτροφαής, έος (ὁ, ἡ). λαμπρὸς (διαφανὴς) ὡς ἂν ἤλεκτρον.
Ἠλεκτροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) ἤλεκτρον.
Ἠλεκτρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἠλεκτροειδής.
Ἠλέκτωρ [ἕλη, ἥλιος], ορος (ὁ). λαμπρὸς, ἀκτινοβόλος, (ἐπίθ. τοῦ ἡλίου).
Ἠλέματος [ἠλεὸς], η, ον, (ϗ ἐπίρ.) -μάτως, Π. μωρὸς, ἀνόητος. μάταιος. κούφιος.
† Ἠλεόποινος (ὁ, ἡ), Π. (τὸ διορθόνουν) Νηλεόποινος.
Ἠλεὸς [ἄλη, ἀλαὸς], ή, όν, Π. μωρὸς, ἀνόητος. 2) (ἐνεργ.) μωρίας πρόξενος. » Οἶνος —, « Ὀδ. Ξ.
Ἠλεόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἠλεὸς τὰς φρένας, παράφρων, ἀνόητος.
Ἠλεύατο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ Ἀλεύω.
Ἠλήλατο καὶ πλθ. Ἠλήλαντο, Ἀττ. Π. ἀντὶ Ἐλήλατο, -αντο, ὑπερσ. τοῦ Ἐλαύνω.
Ἠληλίμμην, Ἀττ. πθ. ὑπερσ. τοῦ Ἀλείφω.
Ἦλθον, ἀόρ. β'. καὶ
Ἤλθοσαν, Βοιωτ. καὶ Ἀλεξανδρ. ἀντὶ Ἦλθον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἔρχομαι.
Ἡλιάδες (αἱ). θυγατέρες καὶ
Ἡλιάδης, ου (ὁ). υἱὸς τοῦ ἡλίου.
Ἡλιάζω, Μ. άσω. Ἁπλόνω (Ἐκθέτω, Ξηραίνω ἢ Ζεσταίνω) τι εἰς τὸν ἥλιον. (κοιν.) ἡλιάζω· (ὅθ. εἰς τὴν Γρφ.) κρεμνῶ ἐπὶ σταυροῦ. ||. (μσ.) εἶμαι μέλος τοῦ ἐν Ἀθήν. δικαστηρίυ τῆς Ἡλιαίας. » Ἐάν τις ὀφείλων τῷ δημοσίῳ ἡλιάζηται, « Δμ. (ὁ Ἀρσφν. παίζει μὲ τὰς δύω σημασίας τῆς λέξ.).
Ἡλιαία (ἡ), [ἴδε Ἁλία]. πλατεῖά τις εἰς τὰς Ἀθήνας ὅπου συνεκροτεῖτο ἐν ὑπαίθρῳ τὸ μέγα δικαστήριον τῶν Ἡλιαστῶν.
Ἡλιακός, ή, όν. Ὁ τοῦ ἡλίου. » Ἐνιαυτὸς —, « Ἀστρνμ., ὁ ἔχων βάσιν (ὡς πρὸς τὴν διαίρεσίν του) τὸν ἥλιον.
Ἡλιάς, άδος (ἡ), = Ἡλιακή.
Ἡλίασις, εως (ἡ). τὸ ἡλιάζειν ἢ ἡλιάζεσθαι, ἥλιασμα· (εἰς τὰς Ἀθήν.) τὸ νὰ ἦνε τις ἡλιαστής.
Ἡλιαστήριον (τὸ). μέρος ἁρμόδιον πρὸς ἡλίασιν (διὰ ἥλιασμα)· ἡλιακωτόν.
Ἡλιαστής [ἡλιάζω], οῦ (ὁ). μέλος τοῦ ἐν Ἀθήν. δικαστηρίου τῆς Ἡλιαίας.
Ἡλιαστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἡλιαίαν ἢ τοὺς Ἡλιαστάς.
Ἡλιαυγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων ὡσὰν τὸν ἥλιον.
Ἡλιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω τὸ χρῶμα καὶ τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου, ἀστράπτω 'σὰν τὸν ἥλιον.
Ἠλιβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ εἰς τὰ ὑψηλὰ (εἰς τὰ ἠλίβατα).
Ἠλίβατος (ὁ, ἡ), Π. [ἤλιθα, βαίνω;]. ὑψηλὸς, ὑπερύψηλος· ἀπόκρημνος, δύσβατος· βαθύτατος· (ἐν γέν.) ἀχανής, ὑπερμεγέθης.
Ἡλιεῖον (τὸ). ναὸς τοῦ Ἡλίου.
† Ἡλιεύω, Μ. εύσω. Ἡλιάζω.
Ἤλιθα [ἅλις ἢ ἡλὸς], ἐπίρ. Π. λίαν, κατὰ πολλά. » Ληΐδα.. ἤλιθα πολλὴν, « Ὅμ. 2) ἀθρόον, διὰ μιᾶς, ἔξαφνα. (Ἀπλλν. Γ'. 342). 3) εἰς μάτην. (Ἀπλλν. Β'. 283).
Ἠλιθιάζω, Μ. άσω. Πράττω (Φέρομαι) ὡς
Ἠλίθιος [ἠλεὸς, ἤλιθα], α, ον. Χαμένος, μάταιος, χωρὶς ἀποτέλεσμα (» Ἀληθίαν ὁδὸν ἦλθον, « Θκρ.)· (ἐπὶ ἀνθρ.) εὐήθης, ξεγασμένος, ἀνόητος. » Παντάπασι βλάξ τις καὶ ἠλίθιος, « Ξεν., (παρβλ. Ἐμβρόντητος).
Ἠλιθιότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἠλιθίυ εὐήθεια, ἀνοησία.
Ἠλιθιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ἠλίθιον
Ἠλιθιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων ἠλίθιος.
Ἠλιθίως, ἐπίρ. Ὡς ἠλίθιος, ἀνοήτως. ματαίως.
Ἡλικία (ἡ), [ἡλίκος]· ἀνάστημα, (Τυρκ.) μποΐ, (ἐν γέν.) ὕψος, μέγεθος. » Ἄνδρας

μεγάλους ὅσον ἡμισταδιαίους τὰς ἡλικίας, « Αχ. 2) (συχνότ.) ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ οἱ διάφοροι αὐτῆς βαθμοί· (ἰδιαιτ.) ἡ ἀκμή, ἡ νεότης· (περιληπτ.) ἡ νεολαία. (ἐνίοτε) ἡ παροῦσα γενεά, οἱ σύγχρονοι. » Ταῦτα ἡλικίην ἂν εἴη κατὰ Λάϊον, « Ἡρ.
Ἡλικιώτης, υ (ὁ) καὶ Ἡλικιῶτις, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν (μὲ ἄλλον) ἡλικίαν, συνομήλικος, (ἐπὶ πραγμ.) σύγχρονος.
Ἡλίκος [ἢ ὁμοιωμ.], η, ον. Τόσος (κατὰ τὸ μέγεθος ἢ τὸ ἀνάστημα ἢ τὴν ἡλικίαν) ὅσος· (καὶ θαυμαστ.) πόσον (πολλὰ) μεγάλος ἢ μικρός. » Εἶναι μέγεθος ἡλίκον λέοντα, « Ἀρστ. » Ἄνδρα κυφὸν ἡλίκον Θυκυδίδην, « Ἀρσφ. » Ἡλίκος γέγονε, « Πλάτ. » Ἡλίκα τόξα κρατεῖ, « Θκρ. » Ἡλίκος πόνος, « Πλάτ. » Θαυμαστὸς ἡλίκος, « Δμ. » Μέγιστα ἡλίκα, « Αχ., (παρβλ. Πηλίκος καὶ Τηλίκος).
Ἧλιξ [ἡλίκος], ικος (ὁ, ἡ), = Ἡλικιώτης, συνομήλικος· σύγχρονος· σύντροφος· (μτγν. μὲ γεν.) ὅμοιος.
Ἡλιόβλητος (ὁ, ἡ), [ἥλιος, βάλλω]. κτυπημένος ἀπὸ τὸν ἥλιον, προσηλιακος· ἡλιοκαμμένος.
Ἡλιοβολέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Προσβάλλομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου (συχνότ.) Γίνομαι ἡλιόβλητος.
Ἡλιοβολία (ἡ). ἀκτινοβολία τοῦ ἡλίου.
Ἡλιόβολος (ὁ, ἡ), = Ἡλιόβλητος.
Ἡλιοειδής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ειδῶς. Ὅμοιος μὲ (Λαμπρὸς ὡς ἂν) τὸν ἥλιον.
Ἡλιοθερής [ἡλ. θέρω], εος (ὁ, ἡ). ζεσταμένος ἀπὸ τὸν ἥλιον, ἡλιασμένος, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εἰληθερής).
Ἡλιοκαής, έος (ὁ, ἡ). ἡλιοκαϋμένος.
Ἡλιοκαΐα (ἡ). ἡλιόκαμμα.
Ἡλιοκάμινος (ὁ, ἡ). κοιτὼν ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἥλιον, (ἐπμ.) χειμωνιάτικος.
Ἡλιοκάνθαρος (ὁ). ὁ ἀφιερωμένος (ὑπὸ τῶν Αἰγυπτ.) εἰς τὸν ἥλιον κάνθαρος.
Ἡλιόκαυστος (ὁ, ἡ), = Ἡλιοκαής.
† Ἡλιοκεντρίς, ιδος ἢ ίδος (ἡ), (νλγ.) μτφρ. τοῦ Λατ. Solipuga, εἶδ. ἐντόμυ τὸ ὁπ. κεντρονει εἰς τὸν ἥλιον.
Ἡλιολάτρης, ου (ὁ). λάτρις τοῦ ἡλίου.
Ἡλιομανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς (μὲ ὑπερβολὴν) τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου ἢ, ἐνθυσιαζόμενος ὑπ' αὐτοῦ. » Τέττιξ —, « Ἀρσφ.
Ἡλιόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν μορφὴν τοῦ ἡλίου, εὔμορφος 'σὰν τὸν ἥλιον.
Ἡλίοπος [ἥλ. ὄψ], η, ον, Π. τοῦ ὁπ. οἱ ὀφθαλμοὶ λάμπουν 'σὰν τὸν ἥλιον.
Ἡλιόπυς, οδος (ὁ), τὸ φυτ. Ἡλιοτρόπιον.
Ἥλιος (ὁ), [ἕλη]. ὁ ἥλιος. (συνκδχ.) τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἡ ἡμέρα· (ἐνίοτε πλθ.) αἱ ἀκτῖνες ἢ ἡ καῦσις τοῦ ἡλίου. » Ἥλιοι ἐκ νεφῶν ὀξεῖς, « Θφρ.
Ἡλιοσκόπιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ἐκ τοῦ γέν. τῶν εὐφορβίων).
; Ἡλιοστεγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐμποδίζων ὡς στέγη (σκεπάζων ἀπὸ) τὸν ἥλιον (οὕτω διώρθωσεν ὁ Κορ. τὸ
Ἡλιοστερής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στερῶν (ἀφαιρῶν τινος, σκεπάζων ἀπὸ) τὸν ἥλιον.
Ἡλιοστιβής [ἡλ. στείβω], έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πατούμενος (δηλ. φωτιζόμενος, καιόμενος) ὑπὸ τοῦ ἡλίου.
Ἡλιότευκτος (ὁ, ἡ), Π. [ἡλ. τεύχω]. ὁ γινόμενος (ἐκπεμπόμενος) ὑπὸ τοῦ ἡλίου. » Αὐγὴ —, « Διονύσ.
Ἡλιοτρόπιον (τὸ), [ἥλ. τρέπω]. ἡλιακὸν ὡρολόγιον. 2) εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) ἥλιος.
Ἡλιοφάνεια (ἡ). ἡ ἐπιφάνεια (λάμψις, ἀνατολή) τοῦ ἡλίου, [ἐκ τοῦ
Ἡλιοφανής, έος (ὁ, ἡ). λαμπρὸς (φαεινὸς) ὡς ὁ ἥλιος. 2) (πθ.) φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου.
Ἡλιόχρυσος (ὁ, ἡ), = Ἑλίχρυσος.
Ἡλιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκθέτω εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιάζω. ||. (μσ. ἢ πθ.) φωτίζομαι ἢ θερμαίνομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. (συνκδχ.) ζῶ ἔξω (εἰς τὸ ὕπαιθρον), (ἀντιθ. τῷ Σκιατραφέομαι).
Ἡλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ ἧλος, καρφάκι.
† Ἠλιτενής, έος (ὁ, ἡ), = Ἠλίβατος, ὑψηλός.
† Ἠλιτήμερος (ὁ, ἡ), = Ἀλιτήμερος.
Ἡλίτης, ου (ὁ) ϗ Ἡλῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ ἧλον (καρφί).
Ἠλιτοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. [ἀλιταίνω, ἔργον]. ὁ ἀποτυχὼν τοῦ σκοποῦ (τῆς ἐπιχειρήσεώς) του.
Ἠλιτόμην, Π. μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀλιταίνω.
Ἠλιτόμηνος (ὁ, ἡ), Π. [ἀλιταίνω, μήν]. ὁ πλανηθεὶς περὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν μηνῶν· μὴ γεννηθεὶς εἰς τὸν διωρισμένον μῆνα, (παρβλ. Ἀλιτήμερος).
Ἤλιτον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀλιταίνω.
; Ἠλιτόποινος (ὁ, ἡ), Π. [ἀλιταίνω, ποινή]. ὁ διαφυγὼν τὴν ποινήν, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Νηλεόποινος).
† Ἠλιτόφρων, ονος (ὁ), [ἀλιταίνω, φρήν]. ἔκφρων, παράφρων, ἀνόητος.
† Ἧλιψ [;], ιπος (ὁ), εἶδ. ὑποδήματος.
Ἡλιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἡλιοειδής.
Ἡλίωσις [ἡλιόω], εως (ἡ). ἥλιασμα.
Ἡλιώτης, ου (ὁ) καὶ Ἡλιῶτις, ιδος (ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ τὸν ἥλιον.
Ἧλκον, Ἥλκησα, Δ. Π. ἀντὶ Εἷλκον, Εἵλκυσα.
Ἠλλάγην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀλλάσσω.
Ἡλοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ἥλου.
Ἠλοήθην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀλοάω.
† Ἡλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Φθειάνω) καρφιά, εἶμαι-
† Ἡλοκόπος (ὁ). ὁ κατασκευάζων ἥλους (καρφιά).
Ἡλοπαγής [ἧλος, πήγνυμι], έος (ὁ, ἡ). καρφωμένος.
Ἧλος (ὁ), [ἵημι]. καρφί. κάθε τι (κυρ. δὲ στολίδι σκεύους) ὅ,που ὁμοιάζει μὲ καρφί. τύλος εἰς τοὺς πόδας ἢ τὰς χεῖρας. ἔκφυμά τι περὶ τὸ στέλεχος τῆς ἐλαίας, (ἄλλ.) Λοπάς.
Ἠλός, ή, όν, Π. ἀντὶ Ἠλεός, Ἠλίθιος.
Ἠλοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ἠλιθιότης.
Ἡλότυπος (ὁ, ἡ), Π. [ἧλος, τύπτω]. καρφωμένος.
Ἤλουν, εις, ει, οῦμεν κτλ., παρτ. τοῦ Ἀλέω.
Ἡλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφόνω.
Ἡλσάμην καὶ Ἡλσόμην, Π. μσ. ἀόρ. ά. καὶ β'. τοῦ Εἴλλω ἢ Ἴλλω.
Ἤλσατο, (σπντ.) ἀντὶ Ἠλάσατο, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἐλαύνω.
Ἠλυγάζω [ἠλύγη], Μ. άσω. Σκοτίζω, σκεπάζω, συσκιάζω.
Ἠλυγαῖος, α, ον. Σκοτεινὸς, σκιώδης, συνεσκιασμένος, [ἐκ τοῦ
Ἠλύγη (ἡ), [ἀ στερ., λύκη, ἢ ἀ ἐπιτ., λύγη]. σκιά, σκότος.
Ἠλυγίζω, Μ. ίσω, = Ἠλυγάζω, (ὅθ.
† Ἠλυγισμὸς (ὁ). σκοτισμὸς, ἐπισκιασμός.
Ἤλυθα, εὐχρηστότ. τὸ Ἀττ. Ἐλήλυθα, πρκ. καὶ
Ἤλυθον, Π. ἀντὶ Ἦλθον, ἀόρ. τοῦ Ἔρχομαι
† Ἧλυξ, υγος (ὁ, ἡ), = Ἠλυγαῖος.
Ἤλυξα, ἀόρ. τοῦ Ἀλύσκω.
Ἠλύσιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐρχόμενος ἀπὸ τὸ ||. (οὐσ.) Ἠλύσιον (μετὰ ϗ χ. τοῦ) πεδίον, « Ὅμ., ἡ μετὰ θάνατον κατοικία τῶν Ἡρώων, ὁ παράδεισος τῶν ἀρχ. Ἑλλήνων, (ἄλλ.) Μακάρων νῆσοι. 2) τόπος ἱερὸς (ἄβατος) κυρ. πέριξ ναοῦ, (παρβλ. Ἐνηλύσιον καὶ Κατηλύσιον), [ἐκ τοῦ
Ἤλυσις [ἤλυθον], εως (ἡ), Π. ἀντὶ Ἔλευσις, ἐρχομός, ἄφιξις.
Ἧλφον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀλφαίνω.
Ἥλων, ως, ω, μσ. ἀντὶ πθ. ἀόρ. β'. καὶ
Ἥλωκα, μσ. ἀντὶ πθ. πρκ. τοῦ Ἁλίσκομαι.
Ἠλώμην, παρτ. τοῦ Ἀλάομαι.
Ἡλωτός, ή, όν. Καρφωμένος ἢ, Ἔχων σχῆμα καρφίου.
Ἧμα (τό), Π. [ἵημι]. ῥίψιμον, βολή, τίναγμα (σαγίττας κτλ.).
Ἡμαγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Αἱμάσσω.
Ἠμαθόεις [ἄμαθος], εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀμαθόεις, ἀμμώδης.
Ἧμαι, ἧσαι, ἧσται, γ'. πλθ. ἧνται, (παρτ. Ἥμην, ἧσο, ἧστο, γ'. πλθ. ἧντο, πρσ. Ἧσο, Ἥσθω, ἀπαρ. Ἧσθαι ϗ ἡ μτχ. Ἥμενος), Π. ἀντὶ (τοῦ συνθ. καὶ παρὰ λογογρφ. εὔχρ.) Κάθημαι. (καταχρ.) εἶμαι βαλμένος (στημένος, τοποθετημένος), κεῖμαι· ἀνάκειμαι. » Ἡμένῳ ἐν χόρτῳ, « Θκρ., εἰς μέρος τι κοῖλον.
Ἥμαιθον (τὸ), = Ἡμιωβόλιον.
Ἦμαρ, ατος (τὸ), Π. ἀντὶ Ἡμέρα.
Ἡμαρτημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Σφαλερῶς, λανθασμένα· παραλόγως.
Ἥμαρτον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἁμαρτάνω.
Ἡμᾶς, αἰτ. πλθ. τοῦ Ἐγώ.
Ἥμασι, πλθ. καὶ
Ἤματι, ἐν. δοτ. τοῦ Ἦμαρ.
Ἠμάτιος [ἦμαρ], η, ον, Π. ἀντὶ Ἡμερινὸς, ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι τὴν ἡμέραν ἢ καθημέραν· καθημερινός.
Ἡμάτωμαι, πθ. πρκ. τοῦ Αἱματόω.
Ἤμβλακον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀμβλακέω.
Ἤμβροτον, Π. ἀντὶ Ἥμαρτον.
Ἡμέας, Ἰων. ἀντὶ Ἡμᾶς.
Ἡμεδαπός [ἡμεῖς, δάπεδον], ή, όν. Ἡμέτερος, συντοπίτης (συμπολίτης) μας.
Ἡμεῖς (γεν. ἡμῶν, δοτ. ἡμῖν, αἰτ. ἡμᾶς), πλθ. τοῦ Ἐγώ.
Ἡμείων, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἡμέων, ἡμῶν.
Ἡμεκτέω-ῶ [αἱμάσσω;], Μ. ήσω, Ἰων. ἀγανακτῶ, ἀδημονῶ, δυσφορῶ, (μόνον εἰς τὸ σύνθ. Περιημεκτέω).
Ἡμελημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀμελῶς.
Ἤμελλον, Ἀττ. ἀντὶ Ἔμελλον, παρτ. τοῦ Μέλλω.
Ἠμὲν [ἢ, μὲν], συνδ. Συμπλεκτ. (ἔχων

ἐπακολ. τὸν Ἠδὲ καὶ ἐνίοτε τὸν Καὶ ἢ τὸν Δὲ), Π. ἀντὶ Μὲν, Τε. » Ἠμὲν ὅτῳ ζώουσι, καὶ ᾧ κατατεθνήκασιν, « Ἰλ. Ο.

Ἤμεν, ά. πλθ. πρτ. τοῦ Εἰμὶ, ἤμεθα.

Ἦμεν, Δ. ἀντὶ Εἶναι, ἀπαρ. τοῦ Εἰμί.

Ἧμεν, Ἀττ. ἀντὶ Ἤειμεν, ά. πλθ. πρτ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.

Ἡμέρα (ἡ). ἡ ἡμέρα· τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· τὸ ᾽ξημέρωμα. (Π). ζωή· σωτηρία· εὐημερία. » Ἄμ᾽ ἡμέρᾳ (ὁ Ἡρ. προσθέτει καὶ) διαφωσκούσῃ, » μὲ τὰ ᾽ξημερώματα, ὅ,τι ἄργιζε νὰ χαράζῃ. » Ἀφ᾽ ἡμέρας πίνει,« Πλδ., ἀπὸ ᾽νωρὶς, πρὶν βραδυάσῃ. » Δι᾽ ἡμέρας, « Λξ., δι᾽ ὅλης τῆς ἡμέρας. (καὶ ἑλλ.) » Ἡμέρας, (ἢ) » Μεθ᾽ ἡμέραν, « Λξ., ἐν καιρῷ τῆς ἡμέρας. » Καθ᾽ ἡμέραν, (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ καθ᾽ ἡμέραν, « » Ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, (ἢ ἑλλ.) » Πᾶσαν ἡμέραν, « (ἢ) » Ἑκάστης ἡμέρας, « κάθε ᾽μέραν, (κοιν.) πᾶσα᾽ — ᾽μέρα. » Τὸ καθ᾽ ἡμέραν, « Ἰσκρ., (κοιν.) τὸ καθημερινὸν (ἐνν. ψωμίον ἢ ἔξοδον). » Πρὸς ἡμέραν, « Ασ., κοντὰ τὰ ᾽ξημερώματα. 2) (ἰδιαιτ.) ἡ γενέθλιος ἡμέρα, τὰ γενέθλια. » Κατηράσατο τὴν ἡμέραν αὐτοῦ, « Γρφ. 3) (συνκδχ.) ἀντὶ Καιρὸς, χρόνος, ἡλικία, (ὡθ.) » Παλαιὰ —,« Σοφ., τὸ γῆρας, καὶ » Νέα —,« Εὐρ., ἡ νεότης.

Ἡμεραυγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων (φέγγων) τὴν ἡμέραν.

Ἡμερεύω, Μ. εύσω. Περνῶ τὴν ἡμέραν εἰς, διημερεύω.

Ἡμερήσιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ γινόμενος καθ᾽, ἢ διαρκῶν μίαν) ἡμέραν, καθημερινός· ἐφήμερος. ‖. (οὐσ.) Ἡμερήσιον (τὸ), (ἐνν. μίσθωμα) τὸ ἡμερομίσθιον. (ἐνν. βιβλίον) εἰς τὸ ὁπ. σημειόνονται τὰ συμβεβηκότα τῆς ἡμέρας.

Ἡμερίδης, ου (ὁ). πρᾶος, ἱλαρὸς, ἥμερος.

Ἡμερίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἡμέρα.

Ἡμερινὸς, ή, όν, = Ἡμερήσιος, ὁ γινόμενος τὴν ἡμέραν.

Ἡμέριος, α, ον, Π. = Ἡμερήσιος, ἐφήμερος. ‖. (οὐσ.) » Ἡμερία, « Σοφ. ἀντὶ Ἡμέρα.

Ἡμερὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἥμερος, ἡμερωμένη (κυρ. διὰ τῆς καλλιεργείας). ‖. (οὐσ.), (ἐνν. ἄμπελος) ἡ καλλιεργημένη (μάλιστα ἀναδενδράς).

Ἡμερόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ φροντίζων διὰ) τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ μίαν μόνην ἡμέραν, (κοιν.) ᾽μεροδοῦλι-᾽μεροφάγι. 2) ὁ ζῶν μίαν μόνην ἡμέραν, (ἴδε Ἐφήμερος).

Ἡμερογράφος (ὁ). συγγραφεὺς ἀστρονομικῆς ἢ μετεωρολογικῆς ἐφημερίδος.

Ἡμεροδανειστής, οῦ (ὁ). ὅς τις δανείζει διὰ μίαν μόνον ἡμέραν καὶ ἢ εἰσπράττει ἀμέσως ἢ λογαριάζει εἰς κεφάλαιον τὸ διάφορον ἑκάστης ἡμέρας.

Ἡμεροδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Τρέχω ὡς)-

Ἡμεροδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων (ἀκολουθῶν τὸν δρομον του) δι᾽ ὅλης τῆς ἡμέρας. ‖. (οὐσ.) ταχυδρόμος, πεζοδρόμος.

† Ἡμερόδρυς, υος (ἡ). δρῦς ἥμερη.

Ἡμεροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς ἡμέρας, φωτεινός. » Τὸ τῆς φιλοσοφίας ἡμεροειδὲς, « Ἰαμβλ.

Ἡμεροθαλής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλλων ἡμέρως (δηλ. διὰ τῆς καλλιεργείας) ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο. » Ἔαρ —,« Ἐπγρ., (παρβλ. Ἱμεροθαλής.).

Ἡμεροθηρία (ἡ). κυνήγι ἡμέρων ζώων.

Ἡμεροθηρικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ἡμεροθηρίαν.

Ἡμεροκαλλὲς, έος-οῦς (τὸ) καὶ

Ἡμεροκαλλὶς, ίδος (ἡ). εἶδ. κρίνου μὲ κίτρινα ἄνθη.

Ἡμεροκλέπτης, ȣ (ὁ). τὸ ἐναντ. τοῦ Νυκτοκλέπτης.

Ἡμεροκοίτης, ου (ὁ) καὶ

Ἡμερόκοιτος (ὁ, ἡ). Π. ὁ κοιμώμενος (ἡσυχάζων) δι᾽ ὅλης τῆς ἡμέρας. » Νυκτερὶς (» Κλέπτης) —,« Ὀππ., Ἡσ. ‖. (οὐσ.) εἶδος ὀψαρίου, (ἄλλ.) Καλλιώνυμος καὶ Οὐρανοσκόπος.

Ἡμεροκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ κύριος τῆς ἡμέρας. » Ἀστὴρ —,« Κ. Μαν., ὁ ἥλιος.

Ἡμερολεγδὸν, ἐπίρ. Μετρῶν ταις μίαν-μίαν τὰς ἡμέρας.

;Ἡμερολεκτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἡμερολογέω.

Ἡμερολογεῖον (τὸ), Ζ. Ἡμερολόγιον.

Ἡμερολογέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Μετρῶ ἢ Προσδιορίζω τι μὲ τὰς ἡμέρας ἢ εἰς τόσας ἡμέρας· κρατῶ ἡμερολόγιόν τινος πράγματος.

Ἡμερολόγιον (τὸ). βιβλίον εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε καταγεγραμμέναι αἱ ἡμέραι τοῦ ἔτους, καλενδάριον ἢ εἶδος ἐφημερίδος.

Ἡμερομαχία (ἡ). μάχη γινομένη τὴν ἡμέραν. » Μὴ φύρωμεν, ὥσπερ ἐν ἡμερομαχίᾳ, « Ἀρσδ.

Ἡμερονύκτιον (τὸ), = Νυχθήμερον.

Ἡμεροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἡμερόνω, [ἐκ τοῦ

Ἡμεροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἡμερόνων (συντελῶν πρὸς ἡμέρωσιν).

Ἥμερος (ὁ, ἡ). τὸ ἐναντίον τοῦ Ἄγριος. » Ζῶον (» Δένδρον) ἥμερον, « Σοφ., Ἡρ. » Ὁδὸς —, « Πλάτ., ἡ ὁμαλὴ ἢ ἀσφαλὴς ἀπὸ κλέπτας. » Ἀνθρ. —,« Δμ. πρᾶος, γλυκὺς, εὐπρόσιτος.

;Ἥμερος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐφήμερος.

Ἡμεροσκοπεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου σέκει καὶ φυλάττει ὁ ἡμεροσκόπος.

Ἡμεροσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω ὡς ἡμεροσκόπος.

Ἡμεροσκόπιον (τὸ), = Ἡμεροσκοπεῖον.

Ἡμεροσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων ποθενὰ ὡς σκοπὸς (φρουρὸς) τὴν ἡμέραν, βαρδιάνος τῆς ἡμέρας.

Ἡμερότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ἡμέρου.

Ἡμεροτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Τίκτω (Παράγω) ἥμερα κυήματα.

Ἡμεροτροφὶς, ίδος (ἡ). ἡ ἐξαρκοῦσα πρὸς τροφὴν μιᾶς ἡμέρας.

Ἡμεροφαὴς καὶ Ἡμεροφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φέγγων ἢ φαινόμενος τὴν ἡμέραν.

Ἡμερόφαντος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ.

Ἡμερόφοιτος (ὁ, ἡ). ὁ φοιτῶν (περιπατῶν, περιοδεύων) τὴν ἡμέραν.

Ἡμεροφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἡμεροσκοπέω, [ἐκ τοῦ

Ἡμεροφύλαξ, ακος (ὁ), = Ἡμεροσκόπος.

Ἡμερόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀναγγέλλων διὰ τῆς φωνῆς του τὴν ἡμέραν. » Ἀλέκτωρ —, « Σιμ.

Ἡμερόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀπὸ ἄγριον ἥμερον, ἡμερόνω.

Ἡμέρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἡμερώθη (ἔγινεν ἀπὸ ἀγρίου ἥμερον), π. χ. δένδρον φυλλιασμένον.

Ἡμέρως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἥμερον.

Ἡμέρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ ἡμερόω, ἡμέρωμα.

Ἦμες, Δ. ἀντὶ Ἦμεν, ἤμεθα ἢ 2) ἀντ᾽ Εἶναι, ἀπαρ. τοῦ Εἰμί.

Ἡμετέρειος ἢ Ἡμετερήϊος, η, ον, Π. ἀντὶ

Ἡμέτερος [ἡμεῖς], α, ον. Ἐδικός μας.

Ἡμέων, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἡμῶν, γεν. τοῦ Ἡμεῖς.

Ἤμημαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἀμάω.

Ἤμην, ἀντὶ Ἦν, παρτ. (κυρ. μσ. ὑπερσ.) τοῦ Εἰμί.

Ἥμην, παρτ. τοῦ Ἧμαι.

Ἠμὶ (χ. Μ.), Ἀττ. ἀντὶ Φημί. » Παῖ, ἠμὶ, παῖ, « Ἀρσφ., παιδὶ, ἐσένα λέγω. παιδί! (ἴδε καὶ Ἦ καὶ Ἦν).

Ἡμίαμβος (ὁ). στίχος κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον ἴαμβος, ᾽μισὸς ἴαμβος.

Ἡμιαμφόριον (τὸ). ᾽μισὸς ἀμφορεύς.

Ἡμιάνδριον (τὸ), ὑποκορ. ἐξευτελ. τοῦ-

Ἡμίανδρος (ὁ). ᾽μισὸς ἄνδρας, εὐνοῦχος.

Ἡμιάνθρωπος (ὁ, ἡ). ᾽μισὸς ἄνθρωπος, ἔχων δηλ. τὸ ἥμισυ μέρος μόνον τοῦ σώματος ἀνθρώπινον.

Ἡμιάνωρ, ορος (ὁ) καὶ

Ἡμιάρρην, ενος (ὁ, ἡ), = Ἡμίανδρος.

Ἡμιάρτιον (τὸ), εἶδ. ἄρτου ἡμιστρογγύλȣ.

Ἡμιασσάριον (τὸ). ᾽μισὸν ἀσσάριον, (Λτ.) semis.

Ἡμιαστράγαλος (ὁ). ᾽μισὸς (ἀτελὴς, κακοσχηματισμένος) ἀστράγαλος· τὸ ἥμισυ ἑνὸς ἀστραγάλου.

Ἡμιβάρβαρος (ὁ, ἡ). ἐξ ἡμισείας (σχεδὸν) βάρβαρος, (παρβλ. Ἡμιέλλην).

Ἡμιβαφής, έος (ὁ, ἡ). ᾽μισοβαμμένος, ᾽μισοβουτηγμένος.

Ἡμίβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐξ ἡμισείας ζῶν, ἡμιθανὴς, φιλάσθενος.

Ἡμιβρα(βρε)χὴς, έος (ὁ, ἡ). ᾽μισοβρεγμένος.

Ἡμίβροτος (ὁ, ἡ), = Ἡμιάνθρωπος.

Ἡμίβροχος (ὁ, ἡ). ᾽μισοβρεγμένος.

Ἡμιβρὼς, ῶτος καὶ

Ἡμίβρωτος (ὁ, ἡ). ᾽μισοφαγωμένος.

Ἡμίγαμος (ὁ, ἡ). ᾽μισοπανδρεμένος, τοῦ ὁπ. ὁ γάμος δὲν εἶν᾽ ἐντελῶς νόμιμος.

Ἡμιγένειος (ὁ). τοῦ ὁπ. δὲν ἐφύτρωσαν ἀκόμη ὅλα τὰ γένεια.

Ἡμιγενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἐξ ἡμισείας εἰς τὸ γένος τȣ· ᾽μισογενωμένος, ἀτελής.

Ἡμιγέρων, οντος (ὁ). σχεδὸν γέρων, μεσόκοπος, (συγχ. τῷ ᾽Ωμογέρων).

Ἡμίγραμμον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ γραμμαρίου.

Ἡμίγυμνος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος) γυμνός.

Ἡμιγύνης, αικος καὶ

Ἡμίγυνος (ὁ, ἡ). ᾽μισὸς (δηλ. ὁμοιάζων σχεδὸν) γυναῖκα, θηλυδρίας.

Ἡμιδαὴς [ἥμισυ, δαίω ἢ δαίομαι], έος (ὁ, ἡ), Π. ἡμίφλεκτος. 2) ᾽μισοφαγωμένος. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἡμιδεής.

Ἡμιδάϊκτος (ὁ, ἡ), Π. ᾽μισοσφαγμένος, ᾽μισοσκοτωμένος.

Ἡμιδακτυλιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ᾽μισοῦ δακτύλου μῆκος ἢ πλάτος.

Ἡμιδακτύλιον (τὸ). ᾽μισὸν δάκτυλον (μέτρ.)

Ἡμιδαμὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. σχεδὸν κατὰ τὸ

ἥμισυ) καταδαμασμένος, ᾽μισοσκοτωμένος, (συγχ. τῷ Ἡμιδαής).

Ἡμιδαρεικὸς (ὁ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς δαρεικοῦ (φλωρίου).

Ἡμιδεὴς [ἥμ. δέομαι], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀνάγκην ἄλλου τόσου πρὸς ἀναπλήρωσιν, ἄδειος ᾽ως τὴν μέσην, ᾽μισός.

Ἡμιδιπλοΐδιον (τὸ), εἶδ. γυναικείου φορέματος, ᾽μισοφούστανον ἢ = Κολόβιον.

Ἡμίδουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας (σχεδὸν) σκλάβος.

Ἡμιδραχμιαῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων ἕν-

Ἡμίδραχμον (τὸ). τὸ ἥμισυ τῆς δραχμῆς, ᾽μισὴ δραχμὴ, (ἴδε Ἡμιτάλαντον).

Ἡμιέκτεον καὶ Ἡμίεκτον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ ἑκτέος, ᾽μισὸς ἑκτεύς.

Ἡμιέλλην, ηνος (ὁ, ἡ). ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) Ἕλλην, (παρβλ. Ἡμιβάρβαρος).

Ἡμιεργὴς, έος καὶ

Ἡμίεργος (ὁ, ἡ). ᾽μισοφθειασμένος, ᾽μισοτελειωμένος.

Ἡμιετὴς, έος (ὁ, ἡ). ᾽μισοῦ ἔτους, ἕξ μηνῶν. ‖. (οὐσ.) Ἡμίετες, « τὸ ἥμισυ τοῦ ἔτους, τὸ ἑξάμηνον.

Ἡμίεφθος (ὁ, ἡ), [ἥμ. ἕψω]. ᾽μισοβρασμένος.

;Ἡμιζώνιον (τὸ). τὸ ἥμισυ τῆς ζώνης.

Ἡμίζωος (ὁ, ἡ). ᾽μισοζώντανος.

;Ἡμίηλος (ἢ κατ᾽ ἄλλ. διόρθ.) Ἡμίειλος (ὁ, ἡ). ᾽μισοηλιασμένος, ᾽μισοξηραμένος εἰς τὸν ἥλιον.

Ἡμιθαλὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας θάλλων, Ἑτεροθαλής.

Ἡμίθαλπτος (ὁ, ἡ). ᾽μισοζεσταμένος.

Ἡμιθανὴς, έος (ὁ, ἡ). ᾽μισαποθαμένος.

Ἡμιθέαινα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ

Ἡμίθεος (ὁ, ἡ). ἐξ ἡμισείας (δηλ. πατρόθεν ἢ μητρόθεν μόνον) θεὸς, (παρβλ. Ἥρως).

Ἡμίθηλυς, εος (ὁ), εια, υ. Ὁ ἐξ ἡμισείας θῆλυς, θηλυδρίας, ἑρμαφρόδιτος.

Ἡμίθηρ, ηρος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος θηρίον ἢ τὸ ἄλλο ἥμισυ ἄνθρωπος.

Ἡμιθνὴς, ητος ἢ ῆτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἡμιθανής.

Ἡμίθνητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐξ ἡμισείας ἢ ἡμέραν παρ᾽ ἡμέραν θνητὸς ἢ ἀθάνατος.

Ἡμίθραυστος (ὁ, ἡ). ᾽μισοσπασμένος.

† Ἡμιθωράκιον (τὸ). τὸ ἥμισυ (τὸ ἐμπροσθινὸν) μέρος τοῦ θώρακος, (ἴδε Γυαλον).

Ἡμιιουδαῖος (ὁ). ᾽μισὸς (ὄχι ἐντελῶς) Ἰȣδαῖος.

Ἡμικάδιον (τὸ). ᾽μισὸς κάδος (μέτρ.).

Ἡμίκακος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -κάκως. Κατὰ τὸ ἥμισυ κακός.

Ἡμίκαυσος(τος), ου (ὁ, ἡ). ᾽μισοκαϋμένος.

Ἡμίκενος (ὁ, ἡ). ἄδειος ᾽ως τὴν μέσην ἢ κατὰ τὸ ἥμισυ.

Ἡμίκερκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ᾽μισὴν οὐρὰν (κέρκον), (κοιν.) κοτσονούρης, κολοβός.

Ἡμικεφάλαιον(-φάλιον) καὶ Ἡμικέφαλον (τὸ). τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς.

Ἡμίκλαστος (ὁ, ἡ), [ἥμ. κλάω]. ᾽μισοτσακκισμένος.

† Ἡμίκλεις, εἶδος καὶ

Ἡμίκλειστος (ὁ, ἡ). ᾽μισοκλεισμένος.

Ἡμικλήριον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ κλήρου (τῆς κληρονομίας).

Ἡμίκοπος (ὁ, ἡ). ᾽μισοκομμένος, κομμένος εἰς τὴν μέσην.

Ἡμικόριον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ κόρου (εἶδ. μέτρου).

Ἡμικόσμιον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ κόσμου, τὸ ἓν ἡμισφαίριον.

Ἡμικοτύλη (ἡ). τὸ ἥμισυ τῆς κοτύλης, ᾽μισὴ κοτύλη.

Ἡμικοτυλιαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ ἕν-

Ἡμικοτύλιον (τὸ), = Ἡμικοτύλη.

Ἡμικραίπαλος (ὁ, ἡ). ᾽μισομεθυσμένος.

Ἡμίκραιρα (ἡ), Π. ἀντὶ Ἡμικέφαλον καὶ

Ἡμικρανία (ἡ). πόνος τοῦ ἡμίσεος μέρους τῆς κεφαλῆς.

Ἡμικρανικὸς, ή, όν. Ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) ἡμικρανίαν,

Ἡμίκρανον (τὸ). τὸ ἥμισυ ὄπισθεν μέρος τοῦ κρανίου.

Ἡμικρὴς, ῆτος (ὁ). ἐξ ἡμισείας Κρὴς (Κρητικός).

Ἡμικύαθος (ὁ). τὸ ἥμισυ τοῦ κυάθου ᾽μισὸς κύαθος (μέτρ.).

Ἡμικυκλικὸς, ή, όν, = Ἡμικύκλιος.

Ἡμικύκλιον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ κύκλου, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ

Ἡμικύκλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα ἡμικυκλίου. ‖. (οὐσ. οὐδ.). πᾶν ὅ,τι εἶνε κατεσκευασμένον ἢ ἀραδιασμένον εἰς σχῆμα ἡμικυκλίου.

Ἡμικυκλιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἡμικυκλίου, ὅμοιος μὲ ἡμικύκλιον.

Ἡμικυκλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ.-ειδῶς, = Ἡμικυκλιώδης.

Ἡμίκυκλος (ὁ, ἡ), = Ἡμικύκλιος. ‖. (οὐσ.) = Ἡμικύκλιον.

Ἡμικυκλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἡμικυκλοειδής.

Ἡμικυλίνδριον (τὸ) καὶ

Ἡμικύλινδρος (ὁ). τὸ ἥμισυ τοῦ κυλίνδρȣ, ᾽μισὸς κύλινδρος.

Ἡμικύων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας κύων καὶ ἄνθρωπος ἢ ἄλλο ζῶον.

Ἡμιλέπιστος καὶ

Ἡμίλεπτος (ὁ, ἡ), Π. [ἥμ. λέπω, λεπίζω]. ᾽μισοξεφλουδισμένος· ᾽μισοεβγαλμένος ἀπὸ τὸ αὐγόν.

Ἡμίλευκος (ὁ, ἡ). ᾽μισὸς ἄσπρος ἢ ᾽μισὸς ἄλλου χρώματος.

Ἡμιλιτριαῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων ἕν-

Ἡμιλίτριον καὶ Ἡμίλιτρον (τὸ). τὸ ἥμισυ τῆς λίτρας, ᾽μισὴ λίτρα.

Ἡμίλουτος (ὁ, ἡ). ᾽μισολουσμένος.

Ἡμιλογία (ἡ). τὸ ἥμισυ τοῦ λόγου, ᾽μισὸς λόγος.

Ἡμιλογίτης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς ἡμιλογίας, (παρβλ. Διμοιρίτης).

Ἡμιμαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅστις ἔμαθε τὸ ἥμισυ μόνον ὁποιουδήποτε μαθήματος (δὲν ἔμαθεν ἐντελῶς ὅ,τι ἐσπούδασεν ἢ ἐπαγγέλλεται).

Ἡμιμανὴς, έος (ὁ, ἡ). σχεδὸν μανιώδης, ᾽μισοτρελλός.

Ἡμιμάραντος (ὁ, ἡ). ᾽μισομαραμένος.

Ἡμιμάσητος (ὁ, ἡ). ᾽μισομασημένος.

Ἡμιμέδιμνον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ μεδίμνȣ, ᾽μισοκοῖλι, ᾽μισοβάτσελον.

Ἡμιμεθὴς, έος καὶ

Ἡμιμέθυσος (ὁ, ἡ). ᾽μισομεθυσμένος.

Ἡμιμερὴς, έος καὶ Ἡμιμέριστος (ὁ, ἡ). χωρισμένος εἰς δύο μέρη, ᾽μισός.

Ἡμίμεστος (ὁ, ἡ). ᾽ως τὴν μέσην (ὄχι ἐντελῶς) γεμάτος.

Ἡμίμετρον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ μέτρου, ᾽μισὸν μέτρον.

Ἡμιμηνιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ διαρκῶν μόνον) τὸ ἥμισυ τοῦ μηνὸς, 15 ἡμερῶν.

Ἡμίμναιον (τὸ). τὸ ἥμισυ τῆς μνᾶς, ᾽μισὴ μνᾶ, [ἐκ τοῦ

Ἡμιμναῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων ἓν ἡμίμναιον.

Ἡμιμοιριαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἔκτασιν ᾽μισῆς (γεωγρφ.) μοίρας.

Ἡμιμοίριον καὶ Ἡμιμόριον (τὸ). τὸ ἥμισυ μέρος τινὸς πράγματος.

Ἡμιμόχθηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) μοχθηρός.

Ἡμῖν, δοτ. τοῦ Ἡμεῖς, πλθ. τοῦ Ἐγώ.

Ἡμίνα, ης (ἡ), = Ἡμίεκτον, Ἡμικοτύλιον, Ἡμίξεστον.

Ἡμίνηρος (ὁ, ἡ), [ἥμ. νεαρός]. (ἰχθὺς) ᾽μισοαλατισμένος, ἐγκαιρόπαστος.

Ἡμίξενος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας ξένος.

Ἡμιξέστιον καὶ Ἡμίξεστον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ ξέστου, ᾽μισὸς ξέστης (μέτρ.), = Ἡμίνα καὶ Κοτύλη.

;Ἡμίξεστος (ὁ ἡ). μισοξυσμένος, ᾽μισοπελεκημένος.

Ἡμίξηρος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὸ ἥμισυ μέρος εἶνε ξηρόν.

Ἡμιξύρητος (ὁ, ἡ). ᾽μισοξουρισμένος.

Ἡμιοβόλιον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ ὀβολοῦ.

Ἡμιολιασμὸς (ὁ). τὸ νὰ ἦνε μία ποσότης πρὸς ἄλλην-

Ἡμιόλιος, α ἢ ος, ον καὶ Ἡμίολος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ ὅλου, μεγαλήτερος ἢ περισσότερος κατὰ τὸ ἥμισυ, π. χ. ὁ ἀριθμ. 3 εἶνε ἡμιόλιος τοῦ 2, ὁ 6 τοῦ 4 ἢ καθεξῆς, (παρβλ. Ἐπίτριτος). ‖. (οὐσ.) Ἡμιολία (ἐνν. ναῦς), καὶ Ἡμιόλιον (ἐνν. πλοῖον), εἶδος ταχυπλόου (συνήθ. ληστρικοῦ) τὸ ὁποῖον εἶχε μίαν καὶ ἡμίσειαν σειρὰν κωπιῶν.

;Ἡμιονεία (ἡ), (ἐνν. κόπρος), = Ἡμιονίς.

Ἡμιόνειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἡμίονον » Ζεῦγος —,« Λξ., τὸ συγκείμενον ἢ συρόμενον ὑπὸ ἡμιόνων.

Ἡμιονηγὸς (ὁ, ἡ). ὁδηγὸς ἡμιόνων, μουλαρᾶς.

Ἡμιονικὸς, ή, όν, = Ἡμιόνειος.

Ἡμιόνιον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἀσπλήνον καὶ Σκολοπένδριον.

Ἡμιονὶς, ίδος (ἡ). κόπρος ἡμιόνου.

Ἡμιονίτης, ου (ὁ) καὶ Ἡμιονῖτις, ιδος (ἡ), = Ἡμιόνειος. » Ἵππος —, « Στρ., ἡ κυοφοροῦσα ἡμίονον. ‖. (οὐσ.), = Ἡμιόνιον.

Ἡμίονος (ὁ καὶ ἡ), [ἥμ. ὄνος]. μουλάρι. 2) (μτνμ.) = Ἡμιόνιον.

Ἡμίοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ᾽μισὰς ἢ τὰς ᾽μισὰς ἄλλȣ ὀπὰς (τρύπας). » Αὐλὸς —,« Ἀθ.

Ἡμίοπτος (ὁ, ἡ). ᾽μισοψημένος.

Ἡμιπαγὴς [ἥμ. πήγνυμι], έος (ὁ, ἡ). ᾽μισοπηγμένος, νερουλός. » Ὠὸν ἡμιπαγὲς,« Ἱππκρ. 2) ὄχι ἐντελῶς συνηρμοσμένος (ναυπηγημένος, κατεσκευασμένος), ᾽μισοτελειωμένος.

Ἡμιπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἐξ ἡμι-

σείας (κατὰ τὸ ἥμισυ μέρος τοῦ σώματος), (π. χ.) Ἡμίπληκτος, (Ἀρετ.).
Ἡμιπαίδευτος (ὁ, ἡ), = Ἡμιμαθής.
,Ἡμιπαχής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) παχύς, (εἰς τὸν Θφρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κνημοπαχής).
Ἡμιπέλεκον (τὸ), Π. πέλεκυς ἔχων μίαν μόνον κόψιν.
Ἡμιπέπανος καὶ Ἡμιπέπειρος (ὁ, ἡ), [ἥμ. πεπανός]. ὄχι ἐντελῶς ὥριμος.
Ἡμίπεπτος (ὁ, ἡ), [ἥμ. πέπτω]. 'μισοβρασμένος· 'μισοχωνευμένος· 'μισοωριμασμένος.
Ἡμιπηχυαῖος, α, ον καὶ
Ἡμίπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μισοῦ πήχεος ἔκτασιν.
Ἡμίπλαστος (ὁ, ἡ). 'μισοπλασμένος, ἀτελὴς (τὴν πλάσιν).
Ἡμίπλεθρον (τὸ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς πλέθρου.
Ἡμίπλεως, ω (ὁ, ἡ), = Ἡμιδεής, Ἡμιπλήρωτος.
Ἡμιπληγία (ἡ), = Ἡμιπληξία.
Ἡμιπληκτικός, ή, όν. Ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) ἡμιπληγίαν.
Ἡμιπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ). 'μισοκτυπημένος, 'μισοπληγωμένος. (ἰατρ.) ὁ παθὼν (κτυπηθεὶς ἀπὸ) ἡμιπληξίαν.
Ἡμιπληξία (ἡ). ἀποπληξία (παραλυσία) τοῦ ἡμίσεος μέρους τοῦ σώματος.
Ἡμιπλήρης, εος (ὁ, ἡ). = τῷ
Ἡμιπλήρωτος (ὁ, ἡ). 'μισογεμισμένος.
Ἡμιπλίνθιον (τὸ). τὸ ἥμισυ μιᾶς πλίνθου. (ἀρχιτεκτ.) τετράγωνον τὸ ὁπ., συντεθὲν μὲ ἄλλο ὅμοιον, ἀποτελεῖ ὁλάκαιρον πλίνθον.
Ἡμίπλινθος (ἡ). ἡμίσεια πλίνθος.
Ἡμίπνικτος (ὁ, ἡ). 'μισοπνιγμένος.
Ἡμίπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ μόλις ἀναπνέων, ἡμιθανής.
Ἡμιποδιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἑνὸς ἡμιποδίου ἔκτασιν.
Ἡμιπόδιον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ ποδός, 'μισὸ ποδάρι (μέτρ.).
Ἡμίπολος (ὁ). τὸ ἥμισυ τοῦ πόλου, τὸ ἡμισφαίριον τοῦ οὐρανοῦ.
Ἡμιπόνηρος (ὁ, ἡ). ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) πονηρός.
Ἡμίπους, οδος (ὁ), = Ἡμιποδιαῖος.
Ἡμίπτωτος (ὁ, ἡ). 'μισοπεσμένος.
Ἡμιπύργιον (τὸ). πύργος εἰς σχῆμα ἡμικυκλίου.
Ἡμίπυρος (ὁ, ἡ). 'μισοπυρωμένος.
Ἡμίπυῤῥος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (ὄχι ἐντελῶς) πυῤῥὸς (ξανθοκόκκινος).
Ἡμιπύρωτος (ὁ, ἡ). 'μισοκαϋμένος.
Ἡμιρόμβιον (τὸ), εἶδος χειρουργ. δεσίματος (εἰς σχῆμα ὄχι ἐντελῶς ῥομβοειδές).
Ἡμιῤῥαγής, έος (ὁ, ἡ). 'μισοσχασμένος, 'μισοῤῥαγισμένος.
Ἡμιῤῥόπως [ἥμ. ῥοπή], ἐπίῤ. Ἐξ ἡμισείας, μετρίως, ὄχι διὰ μιᾶς (ἀθρόον).
Ἡμίῤῥυπος (ὁ, ἡ). 'μισολερωμένος.
Ἡμισάκιον (τὸ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς σακκίου, 'μισὸν σακκὶ (ἄχυρα κτλ.).
Ἡμισάλευτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας σαλευθεὶς (χλονισθείς).
Ἡμισαπής, έος (ὁ, ἡ). 'μισοσαπημένος.
Ἡμίσεια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἥμισυς. ||. (ὡς οὐσ. ἐνν. μοῖρα ἢ μερίς) τὸ ἥμισυ. » Ἐξ ἡμισείας, « Θχ.

Ἡμίσεον (τὸ), = Ἥμισυ.
Ἡμίσευμα (τὸ). τὸ ἥμισυ, ἡμιτόμιον, [ἐκ τοῦ
Ἡμισεύω, Μ. εύσω. Διαιρῶ ἢ Ὀλιγοστεύω τι (καὶ ἀμτβτ.) Εἶμαι διῃρημένος κατὰ τὸ ἥμισυ.
Ἡμισίκλιον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ σίκλου.
Ἡμίσοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) σοφός, ἡμιμαθής.
Ἡμισπάρακτος (ὁ, ἡ). 'μισοξεσχισμένος.
Ἡμίσπαστος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἀνεσπάσθη ἢ ἀπεσπάσθη τὸ ἥμισυ, 'μισοχρημνισμένος, 'μισοξεῤῥιζωμένος.
Ἡμισπιθαμιαῖος, α, ον καὶ Ἡμισπίθαμος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων 'μισῆς σπιθαμῆς ἔκτασιν.
Ἡμισταδιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἡμίσεος σταδίου ἔκτασιν.
Ἡμιστάδιον (τὸ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς σταδίου, 'μισὸν στάδιον.
Ἡμιστατὴρ (ὁ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς στατῆρος (βάρους ἢ νομίσματος), (ὅθ.
Ἡμιστάτηρον (τὸ), εἶδ. χρυσοῦ νομίσματος.
Ἡμιστίχιον (τὸ) καὶ
Ἡμίστιχος (ὁ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς στίχου, 'μισὸς στίχος.
Ἡμιστρατιώτης, ου (ὁ). ὁ ἐξ ἡμισείας στρατιώτης.
Ἡμιστρόγγυλος (ὁ, ἡ). ὄχι ὁλοστρόγγυλος.
Ἥμισυς [ἅμα, ἴσος], εως; ἢ εος-ους (εια, υ). 'μισός. » Ἡμίσει ἐν χρόνῳ, « Ὅμ. » Οἱ ἡμίσεις τῶν ἱππέων, « Ξεν. » Τριῶν ἥμισυ σταδίων, « Στρβ. ||. (οὐσ.) » Τὸ ἥμισυ, « τὸ 'μισόν. » Ἄμφω τὰ ἡμίση, « Αξ.
Ἡμισφαγής, έος (ὁ, ἡ). 'μισοσφαγμένος.
Ἡμισφαίριον (τὸ). τὸ ἥμισυ (τὸ ἡμίτομον) τῆς σφαίρας.
Ἡμιτάλαντον (τὸ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς ταλάντου, » Τέταρτον —, « Ἡρ., τρία-'μισῆ τάλαντα. (εἰς δὲ τὸ πλθ. ἐκ τοῦ ἐναντ.) » Πέντε ἡμιτάλαντα, « Δμ., δύο ἥμισυ τάλαντα. (ἡ αὐτὴ ἀναλογία φυλάττεται εἰς ὅλα τὰ ἐκ τοῦ Ἡμι σύνθετα ποσότητος σημαντικὰ ὀνόματα).
Ἡμιτάριχος (ὁ, ἡ). 'μισοταριχευμένος, ἀκρόπαστος ἢ ἐγκαιρόπαστος.
Ἡμιτέλεια (ἡ). ἄφεσις (ἀτέλεια) τοῦ ἡμίσεος φόρου ἢ προστίμου.
Ἡμιτέλειος, α, ον. Ὁ θέλων ἄλλο τόσον ἵνα ἦνε τέλειος, (δηλ.) 'μισός.
Ἡμιτέλεστος καὶ
Ἡμιτελής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -τελῶς. 'Μισοτελειωμένος, ἀτελής.
Ἡμιτετράγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτελῶν τὸ ἥμισυ ἑνὸς τετραγώνου.
Ἡμιτμήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ-
Ἡμίτμητος (ὁ, ἡ), = Ἡμίτομος, κομμένος κατὰ τὸ ἥμισυ.
Ἡμιτόμης καὶ Ἡμιτομίας, ου (ὁ), = Ἡμίτμητος, (ἰδιαιτ.) εὐνοῦχος.
Ἡμιτόμιον (τὸ), = Ἡμίτομον, (ἴδε
Ἡμίτομος (ὁ, ἡ), [ἥμ. τέμνω]. κομμένος εἰς τὴν μέσην (εἰς δύο ἴσα τμήματα) ἢ, τοῦ ὁπ. 'λείπει (ἀπεκόπη) τὸ ἥμισυ. ||. (οὐσ.) Ἡμίτομον (τὸ). τὸ ἥμισυ (τοῦ εἰς δύο κομμένου), π. χ. Ἡμισφαίριον. (χειρουργ.) = Ἡμιρόμβιον.
Ἡμιτονιαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ ἕν-
Ἡμιτόνιον (τό). τὸ ἥμισυ ἑνὸς μουσ. τόνου (φθόγγου), = Ἡμίφωνον, [ἐκ τοῦ-

;Ἡμίτονος (ὁ, ἡ), = Ἡμίφωνος, (ἴσ. ἐσφαλμ ἀντὶ Ἡμίτομος.
Ἡμίτραυλος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (ὄχι ἐντελῶς) τραυλός, τραυλίζων.
Ἡμιτριβής, έος (ὁ, ἡ). 'μισοτριμμένος, (ἐπὶ φορεμ.) 'μισότριβος.
Ἡμιτρίγωνος (ὁ, ἡ). ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) τρίγωνος. ||. Ἡμιτρίγωνον (τὸ), τὸ ἥμισυ ἑνὸς τριγώνου.
Ἡμιτριταῖος, α, ον. (κυρ. πυρετὸς) Τοῦ ὁπ. αἱ περίοδοι ἔρχονται μία καθ' ἡμέραν ἢ μία κάθε δύο ἡμέραις, 'μισὸς τριταῖος.
Ἡμιτύβιον (τὸ), [Αἰγυπτ.]. μανδύλι ἢ προσόψι ἀπὸ βασταγερόν τι λινὸν ὕφασμα (γράφεται καὶ Ἡμιτύμβιον).
Ἡμίυπνος (ὁ, ἡ). 'μισοκοιμισμένος.
Ἡμιύφαντος (ὁ, ἡ). 'μισοϋφασμένος.
Ἡμιφαής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φέγγων ἐξ ἡμισείας.
Ἡμιφάλακρος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς (ὄχι ἐντελῶς) φαλακρός.
Ἡμιφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἐξ ἡμισείας.
Ἡμιφάριον (τὸ), [ἥμ. φᾶρος]. εἶδος ὑφάσματος ἢ φορέματος, 'μισοφούστανον ἢ ποδιά.
†Ἡμίφατος (ὁ, ἡ), = Ἥμισυς, (ἴδε Διφάσιος).
Ἡμίφαυλος (ὁ, ἡ), = Ἡμιπόνηρος.
†Ἡμίφαυστος (ὁ, ἡ), [ἥμ. φαῦσις]. τοῦ ὁπ. τὸ ἥμισυ μόνον φωτίζεται.
Ἡμιφλεγής, έος καὶ
Ἡμίφλεκτος (ὁ, ἡ). 'μισοκαϋμένος.
†Ἡμιφόρμιον (τὸ). τὸ ἥμισυ ἑνὸς φορμοῦ, 'μισὸν ζεμπίλι (σιτάρι, ἅλας κτλ.).
Ἡμίφρακτος (ὁ, ἡ). ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) φραγμένος (ὠχυρωμένος, ἀσφαλισμένος).
Ἡμιφυής, έος (ὁ, ἡ). 'μισοφυτρωμένος, ἀτελεσφόρητος.
Ἡμίφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐκπέμπων ἢ συγκείμενος ἀπὸ) ἡμίσειαν φωνήν. ||. (οὐσ.) Ἡμίφωνον (τό), (μουσ.) = Ἡμιτόνιον· (γραμμ.) ἀτελὲς φωνῆεν.
Ἡμίχλωρος (ὁ, ἡ). 'μισὸς πράσινος ἢ κιτρινοπράσινος, ὄχι ἐντελῶς χλωρός.
Ἡμιχοαῖος, α, ον, = Ἡμίχοος.
Ἡμιχοινίκιον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ χοίνικος, 'μισὸ χοινίκι (σοινίκι).
Ἡμιχοίνικος καὶ
Ἡμιχοῖνιξ(;), ικος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ χωρῶν ἕν ||. Ἡμιχοίνικον (τὸ), = Ἡμιχοινίκιον.
Ἡμιχολώδης, εος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (ὄχι ἐντελῶς) χολώδης.
Ἡμίχοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ χωρῶν ἕν ||. Ἡμίχοον (τὸ), τὸ ἥμισυ τοῦ χοὸς (μέτρ.).
Ἡμιχόριον (τὸ). τὸ ἥμισυ τοῦ χοροῦ, 'μισὸς χορός.
Ἡμίχρηστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας (ὄχι ἐντελῶς) χρηστὸς (καλὸς ἢ εὔχρηστος).
Ἡμίχρυσος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὸ ἥμισυ μόνον εἶνε χρυσός, ὄχι ἐντελῶς χρυσοῦς.
Ἡμίχωστος (ὁ, ἡ). 'μισογεμισμένος μὲ χῶμα· 'μισοπαραχωμένος.
Ἡμιψυγής, έος καὶ
Ἡμίψυκτος (ὁ, ἡ), [ἥμ. ψύχω]. 'μισοστεγνωμένος (εἰς τὸν ἀέρα)· 'μισοπαγωμένος.
Ἡμιωβολιαῖος, α, ον. Ὁ ἀξίζων ἕν-
Ἡμιωβόλιον καὶ Ἡμιώβολον (τό). τὸ ἥμισυ ἑνὸς ὀβολοῦ, 'μισὸς ὀβολός.

Ἡμιώβολος (ὁ), = Ἡμιωβόλιον.
Ἡμιώριον (τὸ). 'μισὴ ὥρα.
Ἧμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἅπτω.
Ἡμός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Ἡμέτερος.
Ἦμος [ἦμαρ], Π. ἐπίῤ. Χρν. ὅτε, ὅταν· (σπν.) ἐν ᾧ. » Ἦμος.. τῆμος.. Ἰλ. Α. 475—477. (καὶ παραλλ.) » Ἦμος ὅτ' ἐκ πατρὸς κεφαλῆς θόρεν, « Ἀπλλν.
Ἤμουν, παρτ. τοῦ Ἐμέω.
Ἤμπισχον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἀμπέχω ἢ παρτ. τοῦ Ἀμπίσχω.
Ἤμπλακον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀμπλακίσκω
Ἠμπόλησα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐμπολέω.
Ἠμυόεις, εσσα, εν, Π. κεκλιμένος, γυρτὸς ἢ ἡμίκλειστος, (ἴδε Κόρκορος), [ἐκ τοῦ
Ἠμύω [ά, μύω], Μ. ύσω, Π. κλίνω, γέρνω· (συνκδχ.) κινδυνεύω νὰ πέσω· (κατ' ἔκτ.) πίπτω· (μτνμ.) ἀποθνήσκω. » Λειπόμενοι δ' ἤμυσαν ἐν πελάγει, « Ἐπγρ.
Ἠμφίεσα, ἐνεργ. ἀόρ. ά. τῆς ὁρσ. καὶ
Ἠμφιεσμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀμφιέννυμι.
Ἠμφισβήτουν, παρτ. τοῦ Ἀμφισβητέω.
Ἤμων, παρτ. τοῦ Ἀμάω.
Ἡμῶν, γεν. τοῦ Ἡμεῖς, πλθ. τοῦ Ἐγώ.
Ἥμων [ἵημι], ονος (ὁ), Π. ὁ ῥίπτων (τινάζων) βέλη κτλ., τοξότης, ἀκοντιστὴς Ἰλ.
Ἤν, Σύνδ. ἀντὶ Ἄν, Ἐάν. (συνήθ. πρὸς ὑποτ.) » Οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς, « Ἰλ. Α. » Ἤν τε πληγῇ ἐκ χειρός, ἤν τε βληθῇ, ἤν τέ τι ἐμπέσῃ αὐτέῳ, ἢ ἢν αὐτὸς καταπεσὼν τρωθῇ, « Ἱππκρ. » Ἢν μή, « ἐκτὸς μόνον ἄν. » Ἢν καί, « ἔστω καί.
Ἦν, ἐπιφών. ἢ ἐπίῤ. (σπν.) ἀντὶ Ἠνί, ἰδού.
Ἥν, αἰτ. θηλ. ἑν. τοῦ ἀναφορ. Ὅς.
Ἥν, Π. ἀντὶ Ἑήν, αἰτ. ἑν. θηλ. τοῦ Ἑός.
Ἦν, ά. ἑν. καὶ συχνότ. γ'. ἑν. καὶ πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί. » Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί, « Ἡσ.
Ἦν, Π. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Ἔφην, ά. ἑν. πρσ. τοῦ Ἠμί, (μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Ἦν δ' ἐγώ, « Πλάτ., (παρβλ. Ἦ).
Ἠναγκασμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Κατ' ἀνάγκην, ἐξ ἀνάγκης.
Ἠναίδηκα, πρκ. τοῦ Ἀναιδέω.
Ἠναίνετο, παρτ. τοῦ Ἀναίνομαι.
Ἠνάλωκα, πρκ. τοῦ Ἀναλίσκω.
Ἦναξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀνάσσω.
Ἤναρα ἢ Ἤναρον, ἀόρ. ά. ἢ β'. τοῦ Ἐναίρω.
Ἤνεγκα καὶ Ἤνεγκον, ἀόρ. ά. καὶ β'. τοῦ Φέρω.
Ἤνεικα, Ἰων. ἀντὶ Ἤνεγκα.
Ἠνειχόμην, Ἀττ. παρτ. τοῦ Ἀνέχομαι.
Ἠνεκέως, ἐπίῤ. Εἰς μεγάλην (ἀπέραντον) ἔκτασιν, [ἐκ τοῦ
Ἠνεκής [ἐνεγκεῖν], έος (ὁ, ἡ), Π. ἐκτεταμένος ἐπ' ἄπειρον· διηνεκής. ||. (τὸ οὐδ.) Ἠνεκές, ἀντὶ-
Ἠνεκῶς, ἐπίῤ. Π. = Ἠνεκέως· διηνεκῶς.
Ἠνέμιον (τὸ), = Ἀνεμώνη.
Ἠνεμόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἀνεμόεις, ἀνεμώδης· (συνκδχ.) ὑψηλὸς (κυρ. καὶ μτφορ.).
Ἠνεμόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φοιτῶν (περιπατῶν) ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα ἢ μὲ ὁρμὴν ἀνέμου.
Ἠνεμόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βούζων (σφυρίζων) ὡσὰν τὸν ἄνεμον.

Ἠνεμωμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ἀνεμόω.
Ἠνεσχόμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἀνέχομαι.
Ἠνέχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Φέρω.
Ἠνέῳχα, Ἀττ. ἀντὶ Ἀνέῳχα, μσ. καὶ
Ἠνέῳγμαι, Ἀττ. ἀντὶ Ἀνέῳγμαι, πθ. πρκ. καὶ
Ἠνεῴχθην, Ἀττ. ἀντὶ Ἀνεῴχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἀνοίγω.
Ἦνθον, Δ. ἀντὶ Ἦλθον, ἀόρ. τοῦ Ἔρχομαι.
Ἠνί, ἐπιφών. Δεικτ. = Ἰδού, νά!
Ἠνία, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀνιάω.
Ἡνία (τά), πλθ. τοῦ Ἡνίον καὶ = τῷ
Ἡνία (ἡ), [ἴδε Ὑπήνη]. (ἐν γέν.) λωρί· (ἰδιαιτ.) τὸ λωρὶ τοῦ χαλινοῦ, (κατ' ἔκτ.) τὸ χαλινάρι (κυρ. καὶ μτφορ.). » Ἀφ' ἡνίας, « Ἱππικ., ἀπὸ τὰ δεξιὰ πρὸς τὰ ἀριστερά. » Ἐξ ἡνίας, « αὐτ., ἀπὸ τὰ ἀριστ. πρὸς τὰ δεξ. (καὶ μτφορ.) » Παρ' ἡνίαν ποιεῖν, « Φλσρ., ἀφηνιάζειν, ἀπειθεῖν.
;Ἡνιάζω, Μ. άσω. Χαλινόνω.
Ἤνιγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Αἰνίσσομαι, (ὅθ.
Ἠνιγμένως, ἐπίῤ. Αἰνιγματωδῶς.
Ἠνίδε, ἐπιφών. Δεικτ. ἀντὶ Ἠν' ἴδε, ἰδού, νά.
Ἠνίχθω, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πρκ. τῆς πρστ. τοῦ Αἰνίσσομαι.
Ἡνίκα [ἡ], ἐπίῤ. Χρον. ὅτε· ὅταν, (παρβλ. Πηνίκα καὶ Τηνίκα).
Ἡνίον (τό), (εὔχρ. μόνον εἰς τὸ πλθ.) ἀντὶ Ἡνία, λωρί, χαλινάρι.
Ἡνιοποιεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ ἡνιοποιοῦ.
Ἡνιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω Εἶμαι-
Ἡνιοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων ἡνία (χαλινάρια).
Ἡνιοστροφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Διοικῶ (Διευθύνω) μὲ τὰς ἡνίας, [ἐκ τοῦ
Ἡνιοστρόφος (ὁ, ἡ), = Ἡνίοχος.
Ἡνιοχεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἡνιόχου.
Ἡνιοχεύς, ῆος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἡνίοχος.
Ἡνιοχευτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ἐπιτήδειος πρὸς ἡνιοχείαν.
Ἡνιοχεύω, Μ. εύσω καὶ
Ἡνιοχέω-ῶ, Μ. ήσω· Κρατῶ τὰς ἡνίας· εἶμαι ἡνίοχος· (μτβτ.) διοικῶ, διευθύνω.
Ἡνιόχησις, εως καὶ
Ἡνιοχία (ἡ), = Ἡνιοχεία.
Ἡνιοχικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἡνίοχον· ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἡνιοχείαν. ||. Ἡνιοχική, ἡ τέχνη τοῦ ἡνιόχου.
Ἡνίοχος (ὁ, ἡ), [ἡνία, ἔχω]. ὁ κρατῶν τὰς ἡνίας ἢ διευθύνων τὴν ἅμαξαν· (ἐν γέν.) ὁ διοικῶν τι, κυβερνήτης.
Ἠνίπαπε, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἐνίπτω.
Ἦνις [ἔνος], ιος (ἡ), Π. ἑνὸς ἔτους, χρονιάρικος. » Βοῦς —, « Ὅμ.
Ἦνον, Π. παρτ. τοῦ Ἄνω = Ἀνύω.
Ἠνορέη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ἀνορέα, ἀνδρία.
Ἤνοχα, πρκ. τοῦ Φέρω, (εὐχρηστότ. τὸ Ἐνήνοχα).
Ἦνοψ, οπος (ὁ, ἡ), Π. [ά, ὄψ]. ὁ σκοτίζων μὲ τὴν λάμψιν του τὴν ὄψιν, λαμπρός, ὑαλιστερός, (παρβλ. Νῶροψ).
Ἥνπερ, σύνδ. Ἂν ὅμως, ἂν ἐν τοσούτῳ.
Ἥνπερ καὶ Ἡνπεροῦν, αἰτ. ἑν. θηλ. τοῦ Ὅσπερ, -ροῦν.

Ἤνσει, Δ. ἀντὶ Ἤνθει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀνθέω.
Ἤντεον, Π. παρτ. καὶ
Ἤντηκα, πρκ. τοῦ Ἀντάω(-έω).
Ἠντιβόλουν, παρτ. τοῦ Ἀντιβολέω.
Ἠντιδίκουν, παρτ. τοῦ Ἀντιδικέω.
Ἧντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἥμην, παρτ. τοῦ Ἧμαι.
Ἠνυπνιασάμην, ἀόρ. ά. τοῦ Ἐνυπνιάζομαι
Ἤνυστρον (τὸ), [ἀνύω]. ὁ τέταρτος στόμαχος τῶν μηρυκωμένων ζώων, (Γαλλ.) la caillette.
Ἠνώγεα, Ἰων. καὶ
Ἠνώγεον ἢ Ἤνωγον, Π. παρτ. τοῦ Ἄνωγα
Ἡνωμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Ἐν ἑνώσει, οὐ κατὰ διάστασιν.
Ἠνώρθουν, Ἀττ. παρτ. τοῦ Ἀνορθόω.
Ἠνώχλουν, Ἀττ. παρτ. τοῦ Ἐνοχλέω.
Ἦξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἄγνυμι.
Ἦξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἄσσω ἢ Ἀίσσω.
Ἧξις [ἥκω], εως (ἡ), Π. ἀντὶ Ἄφιξις, ἐρχομός.
Ἠοῖ, Π. δοτ. ἑν. τοῦ Ἠώς.
Ἠοῖος, α ἢ η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἑῷος. πρωϊνὸς ἢ ἀνατολικός. ||. (οὐσ.) Ἠοίη (ἡ), (ἐνν. ὥρα) ἡ πρωΐα ἢ ἡ ἀνατολή. ||. » Ἠοῖαι (ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν Γραμματικῶν ὁ Κατάλογος τῶν Ἡρωΐδων τοῦ Ἡσιόδου, διότι ἕκαστος αὐτοῦ παράγραφος ἄρχεται ἀπὸ τοῦ Ἢ οἵη).
Ἤομεν, Π. ά. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.
Ἠόνηκα, πρκ. τοῦ Αἰονάω.
Ἠόνιος, α, ον, Π. ἀντὶ (καὶ εὐχρηστότ. τοῦ) Ἠϊόνιος, ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸν αἰγιαλὸν (εἰς τὴν ἠϊόνα). » Ψάμμος —, « Ἐπγρ.
†Ἠπανάω(-έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Πάσχω) ἔλλειψιν, στεροῦμαι, [ἐκ τοῦ
Ἠπανία (ά), Δ. ἀντὶ Σπάνις, ἔλλειψις, ἔνδεια.
Ἠπάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Διορθόνω· μπαλλόνω. » Κόσκινον (» Ὑπόδημα) ἠπήσασθαι, « Ἀρσφ., Γαλ.
Ἧπαρ, ατος (τὸ). τὸ συκῶτι, (Τουρκ.) τζιγέρι (τὸ μαῦρον). (Π.) τὸ εὐφορώτερον μέρος γῆς, (παρβλ. Οὖθαρ).
Ἠπατημένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Ἐσφαλμένως
;Ἠπατήριος (ὁ, ἡ). = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἠπητήριος, (ὅθ.) » Ἠπατήρια (διορθ. Ἠπητήρια) φάρμακα, « Ἀλέξ. Τραλλ., μαλακτικά, καταπραϋντικά.
Ἡπατηρός, ά, όν. Ὁ τοῦ ἥπατος. » Δυσεντερία —, « Ἰατρ.
Ἡπατιαῖος, α, ον, = Ἡπατηρός.
Ἡπατίας, ου (ὁ), = Ἡπατιαῖος.
Ἡπατίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω μὲ τὸ ἧπαρ, ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ ἥπατος.
Ἡπατικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ πάσχων ἀπὸ τὸ ἧπαρ. » Ἄθετον πᾶν γάλα.. ἡπατικοῖς, « Δσκρ.
Ἡπάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἧπαρ, συκωτάκι.
Ἡπατίτης, ου (ὁ) καὶ Ἡπατῖτις, ιδος (ἡ). Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ τὸ ἧπαρ » Φλὲψ —, « Ἱππκρ. » Ἀλόη —, « Γεωπον., ἡ Ἡπατίζουσα (τὸ χρῶμα). ||. (οὐσ. θηλ.) εἶδος πολυτ. πέτρας καὶ ἰατρ. φυτοῦ (εὐπατορίου).
Ἡπατοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ἥπατος.

Ἡπατοπνεύμων, ονος (ὁ). τὸ ἧπαρ καὶ ὁ πνεύμων ὁμοῦ.

Ἥπατος (ὁ), εἶδος ἰχθύος (ἔχοντος μέγιστον ἧπαρ ἢ πιθανώτ., τὸ χρῶμα τοῦ ἥπατος), (ἄλλ.) Λεβίας.

Ἡπατοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ τὸ ἧπαρ τῶν θυσιαζομένων ζώων ὡς ἡπατοσκόπος.

Ἡπατοσκοπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

;Ἡπατοσκοπικὸς, ἡ, όν. Ἡπατοσκόπου ἴδιος. ||. Ἡπατοσκοπική, « Φλέγ. Τραλλ., ἡ ἡπατοσκοπία.

Ἡπατοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν τὸ ἧπαρ τοῦ θυσιασθέντος ζώου ϗ προμαντεύων ἐκ τούτου τὰ μέλλοντα.

Ἡπατουργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατακόπτων (διαμελίζων) τὸ ἧπαρ, ἡπατοσκόπος.

Ἡπατοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω σηκότια.

Ἤπαφε. Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἀπαφίσκω.

Ἠπεδανὸς [ἀ, πέδον ἢ, ἤπιος], ἡ, όν, Π. ἀσθενής, ἀδύνατος.

Ἠπεδανόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀδυνατίζω, ἐξασθενίζω.

Ἠπειγμένως [ἐπείγω], ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ σπουδῆς, βιαστικά.

Ἠπειρογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννημένος εἰς τὴν ξηράν, ἠπειρώτης.

Ἠπειρόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τὴν ξηράν, [ἐκ τοῦ

Ἤπειρος (ἡ), [ἀ, πέρας]. ἡ ξηρά, ἡ στερεά, (σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν θάλασ. ϗ τὰς νήσους). (κατ' ἐξοχ.) ἡ Ἀσία· (ἰδιωνυμ.) ἡ Ἤπειρος (ἐπαρχ. τῆς Ἑλλάδ.).

Ἠπειρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τὴν θάλασσαν (ἢ Ἑνόνω νῆσόν τινα μὲ τὴν) ἤπειρον. » Ὁ δ' Ἕβρος πᾶς ἠπείρωτο ὑπὸ κρυστάλλου, « Ἀρσδ.

Ἠπειρώτης, ου (ὁ). ὁ κατοικῶν ἢ κείμενος εἰς τὴν ἤπειρον (εἰς τὴν στερεάν). κάτοικος τῆς (ἐπαρχ.) Ἠπείρου ἢ τῆς Ἀσίας. » Δεινὴ γὰρ ἠπειρῶτις ἐς τὰ τοιάδε ψυχὴ γυναικῶν, « Εὐρ.

Ἠπειρωτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἤπειρον ἢ τοὺς ἠπειρώτας.

Ἠπειρῶτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἠπειρώτης.

Ἤπειτα, Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἔπειτα.

Ἤπερ, Σύνδ. (μετὰ τὰ συγκρ.) ἀντὶ Ἤ.

Ἥπερ, θηλ. τοῦ Ὅσπερ.

Ἧπερ, δοτ. ἑν. θηλ. τοῦ Ὅσπερ. ||. (ὡς ἐπίρ.) ἀπ' ὅπου· καθώς, (ἴδε Ὅσπερ).

Ἠπερόπευμα (τὸ), Π. [ἠπεροπεύω], ἀπάτη, γέλασμα.

Ἠπεροπεὺς, ῆος (ὁ), Π. ἀπατεών.

Ἠπερόπευσις, εως (ἡ), Π. τὸ ἠπεροπεύειν, ἀπάτησις, γέλασμα.

Ἠπεροπευτὴς, οῦ (ὁ), Π. = Ἠπεροπεύς, [ἐκ τοῦ

Ἠπεροπεύω [;], Μ. εύσω, Π. πλανῶ, ἀπατῶ· ξελογιάζω.

Ἠπεροπῆα, Ἰων. αἰτ. τοῦ Ἠπεροπεύς.

Ἠπεροπηῒς, ῖδος (ἡ), Π. ἀπατῶσα, ἀπατηλή. » Τέχνη —, « Πολύαιν., ἡ τοῦ ἀπατᾷν (διὰ στρατηγημάτων).

Ἠπήσασθαι, Π. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἠπάομαι.

Ἤπησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ἠπάομαι, 'μπάλλωμα.

Ἠπητήριον (τὸ), = Ἀκέστρα, βελόνα (τῶν 'μπαλωματάδων κλπ.), σακκοῤῥάφα, (κυρ. οὐδ. τοῦ

;Ἠπητήριος (ὁ, ἡ), [ἠπάομαι]. χρήσιμος πρὸς διόρθωσιν (ἰάτρευμα· 'μπάλλωμα), ἴδε Ἠπατήριος.

Ἠπητὴς [ἠπάομαι], οῦ (ὁ). διορθωτής· 'μπαλλωματᾶς, (Τουρκ.) ἐσκιτζῆς.

Ἠπήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἠπητής.

Ἠπήτριον (τὸ), = Ἠπητήριον.

Ἠπιαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ἀπὸ πυρετὸν ἠπίαλον.

Ἠπιάλης, ητος (ὁ), σπντ. ἀντὶ Ἐφιάλτης, [ἐκ τοῦ

Ἠπίαλος (ὁ), [ἐπὶ, ἅλλομαι]. πυρετὸς μὲ ῥῖγος· (ἰδιαιτ.) τὸ ῥῖγος τοῦ πυρετοῦ. 2) (σπν.) ἀντὶ Ἐφιάλτης.

Ἠπιαλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἠπιάλου.

;Ἠπίαμα (τὸ). (ἰατρικὸν) μαλακτικόν, κατάπλασμα, (εἰς τὸν Ἡρ. Γ', 130. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἤπια μετὰ) [ἐκ τοῦ

Ἠπιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἠπιόω.

Ἠπιοδίνητος (ὁ, ἡ), Π. [ἤπιος, δινέω]. μὲ ἱλαρότητα περιστρεφόμενος.

Ἠπιόδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δωρούμενος ἤπια (ἱλαρὰ) δῶρα.

Ἠπιοδώτης, ου (ὁ), Π. = Ἠπιόδωρος.

Ἠπιόθυμος (ὁ, ἡ), Π. πραΰς, ἡμέρου χαρακτῆρος, καλῆς διαθέσεως, καλόγνωμος.

Ἠπιόλης, ου (ὁ), = Ἠπίαλος.

Ἠπίολος (ὁ), σπν. ἀντὶ Ἠπίαλος. 2) πεταλοῦδα τοῦ λύχνου, (Ἀρστ.).

Ἠπιόμητις (ὁ, ἡ), Π. = Ἠπιόφρων.

Ἠπιόμοιρος (ὁ, ἡ), Π. πρὸς τὸν ὁποῖον φέρεται ἠπίως ἡ μοῖρα, εὐτυχής, καλόμοιρος.

Ἠπιόμυθος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου οἱ λόγοι εἶνε ἤπιοι (προσηνεῖς, παρηγορητικοί), γλυκομίλητος.

Ἤπιος [ἔπος], α, ον. (κυρ. ἐπὶ ἰατρ.) Μαλακτικὸς, καταπραϋντικὸς τῶν πόνων (μάλιστα διὰ γητεύματος), (παρβλ. Ὀδυνήφατος). (συνήθ.) πρᾶος, ἱλαρός, ἥμερος· μέτριος· ἁρμόδιος. » Ἀνάκτεσιν ἤπια εἰδώς, « Ὀδ. Ο., θέλων τὸ καλόν των.

Ἠπιότης (ἡ). πρᾳότης, ἱλαρότης.

Ἠπιόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. μετριόφρων ἢ ἀγαθόφρων.

Ἠπιόχειρ, ειρος καὶ

Ἠπιόχειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἤπιον (ἰατρευτικήν, καταπραΰνουσαν τοὺς πόνους) χεῖρα.

Ἠπιστέατο, Ἰων. ἀντὶ Ἠπίσταντο, γ'. πληθ. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Ἐπίσταμαι.

Ἠπιόω-ῶ [ἤπιος], Μ. ώσω. Μετριάζω, καταπραΰνω· θεραπεύω· (τρπ.) διορθόνω· ||. (ἀμτβτ.) μετριάζουν οἱ πόνοι μου, ἐλαφρόνομαι ὀλίγον (ἀπὸ τοὺς πόνους), εἶμαι 'σὰν καλλίτερα.

Ἠπίως, ἐπίρ. Μὲ πρᾳότητα (ἱλαρότητα), μετρίως· ἀταράχως. » Ἠπίως ἔχω πρός τι, « Πλάτ., τὸ ἐπιθυμῶ μετρίως.

Ἤπου ἢ (ὀρθότ.) Ἤ που, Σύνδ., ἢ ἴσως, ἢ τάχα. » Ἤπου τις δαίμων ἢ τις ἀλητήριος, « Πλάτ.

Ἦπου ἢ (ὀρθότ.) Ἦ που, μόρ. Βεβαιωτ. καὶ Ἐμφαντ., πάντως, βέβαια. (εἰς μερικὰς φρ.) ποῦ ἔμεινε πλέον! πολὺ ὀλιγώτερον (περισσότερον) βέβαια! (καὶ εἰς τὰς ἐρωτ.) δὲν εἶν' ἔτσι; μήπως ἆρά γε; (Γαλλ.) n'est ce pas? » Ἦπου γε δὴ ἐν πάσῃ πολεμίᾳ Σικελίᾳ, « Θκ. (ς'. 37). » Εἰ τοίνυν ἱκετεύειν οὐκ ἔξεστιν, ἦπου νόμον γε ἐπίταγμα ἔχοντα εἰσφέρειν, « Δμ. » Ὅπου γὰρ τοὺς τῷ λόγῳ μόνῳ ψευδομένους ἀποδοκιμάζομεν, ἦπου τοὺς τῷ βίῳ παντὶ ἐλαττουμένους οὐ φαύλους εἶναι φήσομεν, « Ἰσκρ. » Οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ξυννοῶ τί βούλεται εἶναι. Ἦπου ἄρ', ἔφη ἐγὼ ξυννοήσω, « Πλάτ.

Ἠπύτα, αο, Αἰολ. Μακεδ. Π. ἀντὶ

Ἠπύτης, ου (ὁ), Π. Ἰων. ὁ κράζων (φωνάζων δυνατά), μεγαλόφωνος. » Κῆρυξ (» Πόντος) —, « Ὅμ., Ὀππ. [ἐκ τοῦ

Ἠπύω, Μ. ύσω, Ἰων. ἀντὶ Ἀπύω, κράζω (μεγαλοφώνως), φωνάζω· (ἐπὶ ἀψύχ.) ἠχῶ.

(Ἦρ), ἦρος (τὸ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Ἔαρ, (παρὰ λογογρφ. εὔχρ. μόνον ἡ γεν. ϗ δοτ.)

Ἤρα, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἐράω.

Ἦρα, ἀόρ. ά. τοῦ Αἴρω.

Ἦρα (τὰ), κυρ. αἰτ. τοῦ ἀχρ. Ἦρον, [ἄρω], Π. τὰ ἀρεστά. (μόνον εἰς τὰς φρσ.) » Ἦρα φέρειν (ἐπιφέρειν, κομίζειν κτλ.) τινι, « Ὅμ., Ὀρφ., = Χαρίζεσθαι, Βοηθεῖν. ||. (ϗ ἀντὶ ἐπιρ. μὲ γεν.) » Τίνος ἦρα; « Ἐπιγρ. » Ἦρα φιλοξενίης, « Καλλ., χάριν (ἕνεκα) τῆς.

Ἥρα [ἔρα ἢ ἀήρ], ας (ἡ). θεὰ τῆς μυθολογ. σύζυγος τοῦ Διός, ἔφορος τῶν γάμων κτλ.

Ἡραῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἥραν. ||. (οὐσ.) Ἡραῖον (τὸ), ὁ ναὸς τῆς Ἥρας καὶ » Ἡραῖα (τὰ), αἱ ἑορταί της. » Τὴν ἑορτὴν τῶν Ἡραίων ἄγοντες ἐβάδιζον κατεκτενισμένοι τὰς κόμας.. τὸ δὲ νόμιμον τοῦτο μαρτυρεῖσθαι καὶ ὑπὸ παροιμίας τῆσδε: βαδίζων Ἡραῖον ἐμπεπλεγμένον, « (Δοῦρις παρ') Ἀθ.

Ἡράκλειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἡρακλέα. (συνκδχ.) μέγας, (ὅθ.) » Ἡρακλεία νόσος, « Ἱππκρ., ἡ ἐπιληψία, » διὰ τὸ ἰσχυρὸν τοῦ νοσήματος ϗ δυσκαταμάχητον, « Ἐρωτ. ||. (οὐσ.) » Ἡρακλεία (λίθος), ἡ μαγνῆτις. » — (πόα), « ἡ σιδηρῖτις.

Ἡράκλεις, ἐπιφών. Θαυμας. Θεέ μου! Ὦ! Ὦ θεέ μου! (μετὰ καὶ γ. γεν.) » Ἡράκλεις τοῦ μεγέθους, « Λξ.

Ἡρακλείως, ἐπίρ. Κατὰ μίμησιν τοῦ Ἡρακλέους.

Ἡρακλειῶτις καὶ Ἡρακλεῶτις, ιδος (ἡ), = Ἡρακλεία (λίθος).

Ἠράμην, μσ. ἀόρ. τοῦ Αἴρω.

Ἠράνθεμον (τὸ), [ἔαρ, ἄνθ.], εἶδ. ἄνθους καὶ φυτοῦ, ἄλλ. Ἀνθεμίς.

Ἤρανος (ὁ), Π. [ἦρα]. προστάτης, βοηθός, ὑπερασπιστής· διοικητής, κύριος. » Ἰσορίης —, « Ἀθ., φίλος ἢ ἐγκρατής.

Ἤραρε, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ἄρω.

Ἠράσθην, πθ. ἀόρ. καὶ

Ἠράσσαο, Π. ἀντὶ Ἠράσω, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ Ἐράω.

Ἤρατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Αἴρω. 2) Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἔραμαι.

Ἠρᾶτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀράομαι.

Ἧργμαι, πθ. πρκ τοῦ Ἄρχω.

Ἤρεικα, πρκ. καὶ

Ἤρεισα, ἀόρ. τοῦ Ἐρείδω.

Ἠρέμα καὶ (πρὸ φων.) Ἠρέμας [ἤρεμος], ἐπίρ. Ἡσύχως, σιγανά, ἀγάλι-ἀγάλια· ὀλίγον τι· ὀλίγον κατ' ὀλίγον. » Ἐπὶ γεωλόφου τινὸς ἠρέμα κατακλινοῦς, « Ἡλ. » Ἔχει τι καὶ ἀρωματῶδες, ἠρέμα ἐπιστύφον, « Ἀθ. » Ἔχε ἠρέμα, « Πλάτ. = Ἔχ' ἀτρέμας, σάσου, σιωπή, ὑπομονή.

Ἠρεμάζω, Μ. άσω, = Ἠρεμέω, ἡσυχάζω (κυρ. ἀπὸ λύπην).

Ἠρεμαῖος, α, ον, (τὸ παρθ. Ἠρεμέστερος, -έστατος). Ἥσυχος, ἀτάραχος, ἀθόρυβος. βραδύς, ἀργοκίνητος.

Ἠρεμαιότης (ἡ), = Ἠρεμία, ἡσυχία.

Ἠρεμαίως, ἐπίρ. Ἡσύχως· βραδέως.

Ἠρεμέστερος, α, ον, (ϗ ἐπίρ.) -έρως, συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Ἠρεμαῖος καὶ Ἤρεμος.

Ἠρεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Στέκω ἤρεμος (ἀκίνητος, σιωπηλός, ἀτάραχος), ἡσυχάζω.

Ἠρέμησις, εως καὶ

Ἠρεμία (ἡ). τὸ ἠρεμεῖν, ἡσυχία, ἀκινησία. » Ἡδονὴ μᾶλλον ἐν ἠρεμίᾳ ἐστὶν ἢ κινήσει... » Διὸ καὶ ὁρίζονται τὰς ἀρετὰς ἀπαθείας τινὰς καὶ ἠρεμίας, « Ἀρστ.

Ἠρεμίζω, Μ. ίσω. Καταπραΰνω, καθησυχάζω· (καὶ ἐλλ. ἢ μσ.) = Ἠρεμῶ, ἡσυχάζω. » Ὥσπερ δὲ οἱ πολλοὶ.. ἑδραῖοι εἰσιν, οὕτω καὶ τὰς κόρας.. ἠρεμιζούσας ἐριουργεῖν ἀξιοῦσι, « Ξεν.

Ἠρέμισις, εως (ἡ), = Ἠρέμησις.

Ἤρεμος (ὁ, ἡ), [ἦρα = ἔρα, παρβλ. Ἔρημος] μτγν. ἀντὶ Ἠρεμαῖος, ἥσυχος.

;Ἠρεμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἠρεμίζω.

Ἤρεσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἀρέσκω.

Ἤρευν, Ἰων. ἀντὶ Ἤρουν, παρτ. καὶ

Ἥρημαι, πρκ. τοῦ Αἱρέω.

Ἠρήρειν, Ἀττ. ὑπερσ. τοῦ Ἄρηρα.

Ἠρήρειστο, Ἀττ. ἀντὶ Ἐρήρειστο ἢ Ἤρειστο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ἐρείδω.

Ἤρθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Αἴρω.

Ἦρι, δοτ. τοῦ Ἔαρ, (ἴδε Ἦρ). ||. Π. ἀντὶ ἐπιρ. Πρωΐ, τῷ πρωΐ. » Ἦρι μάλ', « Ὅμ., πολλὰ πρωΐ. » Ἠῶθεν δὲ μάλ' ἦρι, « αὐτ.

Ἠριγένεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Ἠριγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννώμενος τὸ πρωΐ, (ἐπίθ. τῆς αὐγῆς).

Ἠριγέρων, οντος (ὁ), εἶδος φυτοῦ, (τὸ ὁπ. γηράσκει, σποριάζει, παππουδιάζει τὴν ἄνοιξιν), (Γαλλ.) seneçon, (ὁ σπόρος του εἶνε τὸ Τουρκ. Κανάρ-γεμί).

Ἠρικαπαῖος [ἦρι, κᾶπος Δ. ἀντὶ κῆπος ἢ ἔρι, κάπτω], α, ον. (ἐπιθετ.) Ὁ Βάκχος ἢ ὁ Πρίαπος.

Ἤρικον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐρείκω.

†Ἤριμος (ὁ, ἡ), ἀντὶ

Ἠρινὸς, ἡ, όν, (κατὰ κρ.) ἀντὶ Ἐαρινός. πρώϊμος.

Ἠρίον (τὸ), [ἔρα]. τάφος (κυρ. εἰς εἶδ. λόφου).

Ἠριπόλη (ἡ), Π. [ἦρι, πολέω]. ἡ περιπολοῦσα ἢ ὑφισταμένη τῷ πρωΐ, (ἐπίθ. τῆς αὐγῆς).

Ἤριπον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐρείπω.

Ἦρκα, πρκ. τοῦ Αἴρω.

Ἦρκται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Ἧργμαι.

Ἦρμαι, πθ. πρκ. τοῦ Αἴρω.

Ἡρμοσμένως [ἁρμόζω], ἐπίρ. (μτχ.) Προσφυῶς, ἁρμοδίως.

Ἦρξα, ἀορ. τοῦ Ἄρχω.

Ἦρξις, Π. (κατὰ συναλοιφ.) ἀντὶ ἡ ἔρξις, πρᾶξις, (Εὐρ. Τρ. 393).

Ἦρος, γεν. τοῦ Ἔαρ, (ἴδε Ἦρ).

Ἦρσα, ἀόρ. τοῦ Ἄρδω ἢ 2) Αἰολ. ἀόρ. ά. τοῦ Αἴρω ἢ Ἄρω.

Ἠρύγγιον (τὸ), [ἐρυγγάνω], εἶδ. φυτ. ἀγκαθ. (μὲ ἀρωματίζοντα φύλλα ϗ ῥίζαν), (Γαλλ.) chardon roland ou a cent tètes.

Ἠρυγγὶς, ίδος (ἡ), Π. ἐπίθ. τοῦ-

Ἤρυγγος (ἡ), = Ἠρύγγιον.

Ἤρυγον, ἀόρ. β'. τοῦ Ἐρεύγω.

Ἠρύκακον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ἐρύκω.

Ἤρχατο, Ἰων. ἀντὶ Ἠργμένοι ἦσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. καὶ

Ἤρχθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἄρχω.

Ἠρχόμην, παρτ. τοῦ Ἄρχομαι ἢ Ἔρχομαι.

Ἦρω, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ Αἴρω.

Ἥρω, Ἀττ. ἀντὶ Ἥρωα, αἰτ. καὶ

Ἥρῳ ἢ (ὀρθότ.) Ἥρω, (χωρὶς τοῦ ὑπογεγραμμένου ι), ἀντὶ Ἥρωϊ, δοτ. τοῦ Ἥρως.

Ἠρῶ, β'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀράομαι.

Ἡρώειον (τὸ), = Ἡρῷον.

Ἡρωελεγεῖον (τὸ). (μέλος ἢ μέτρον) συγκείμενον ἀπὸ Ἡρωϊκοὺς καὶ ἐλεγείους (ἑξαμέτρους δηλ. ϗ πενταμέτρους) στίχους.

Ἠρώησα, ἀόρ. τοῦ Ἐρωέω.

Ἡρωΐζω, Μ. ίσω. Φέρομαι ὡς ἥρως. 2) (μτβτ.) συνθέτω ποίημα μὲ ἡρωϊκοὺς στίχους ἢ τὸ μεταφέρω εἰς τοιούτους.

Ἡρωϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἥρωα. » Στίχος —, « Μετρ., ὁ ἑξάμετρος.

Ἡρωϊκῶς, ἐπίρ. Ὡς ἂν τοὺς ἥρωας.

Ἡρωΐνη (ἡ), = Ἡρωΐς.

Ἡρώϊος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἡρῷος.

Ἡρωῒς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἡρωϊκή. » Τιμὴ —, « Ἀπλλν. ||. (οὐσ.) θηλ. τοῦ Ἥρως, ἡρωΐσσα. » Τὴν Ναυσικάαν μόνην τῶν ἡρωΐδων, « Ἀθ.

Ἡρωΐσσα, ης (ἡ), = Ἡρωΐς.

Ἥρων, παρτ. τοῦ Ἐράω.

Ἡρῴνη, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ἡρωΐνη.

Ἡρωολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκθέτω (διὰ ποιήματος ἢ συγγράμματος) τὰς πράξεις ἢ τὴν γενεὰν ἥρωος ἢ τῶν Ἡρώων.

Ἡρωολογία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἡρῶος καὶ Ἡρῷος, α, ον, = Ἡρωϊκός. ||. (οὐσ.) Ἡρῷον (τὸ), ναὸς ἢ μνῆμα ἥρωος. » Ἡρῶα (τά), ἑορτὴ καὶ θυσία εἰς τιμὴν ἥρωος.

Ἥρως, ωος (ὁ). (κατ' ἀρχ. εἶδ. τίτλου ἀνάλ. μὲ τὸ ἐδικόν μας) Κύριος, αὐθέντης (καὶ συγγ. ἴσως μὲ τὸ Ἔρως = Φίλος, καὶ μὲ τὸ Λτν. Herus, καὶ μὲ τὸ Γερμαν. Heeren. » Πάντες γὰρ οἱ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν Ἥρωες ἐκαλοῦντο, καὶ οὐχ οἱ βασιλεῖς μόνον, ὡς Ἴςρος ᾤετο, « Ἀπλλν. Γρμ.) (ἰδιαιτ.) εὐγενής, ἀνδρεῖος, (ἐν γέν.) ἀξιότιμος (» Ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, « Ὅμ.) (ὑστερώτ.) ἡμίθεος, μέγας ἄνθρωπος (ἥρωας) θεοποιηθεὶς μετὰ θάνατον (» Τὰς δὲ θειοτέρας κατασκευῆς λαχούσας [φύσεις].. οἱ μὲν παρ' Ἕλλησι φιλοσοφήσαντες Ἥρωας καλοῦσι καὶ δαίμονας, Μωϋσῆς δ', εὐθυβόλῳ χρώμενος ὀνόματι, Ἀγγέλους, « Φίλ.). (μτγν.) μακαρίτης, (ὅθ. τὸ σύνηθες ἐπιτάφιον) » Ἥρως Χρηστὲ (εὕρηται ϗ χρηστή) χαῖρε. «

Ἡρῷσσα (ἡ), = Ἡρωΐσσα.

Ἦς, (εὐχρηστότ. τὸ Ἦσθα), β'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἦς, Δ. ἀντὶ Ἦν, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. ϗ

Ἦς, β'. ἑν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Ἧς, γεν. θηλ. τοῦ ἀναφορ. Ὅς.

Ἧς, Π. ἀντὶ Ἑῆς, γεν. θηλ. τοῦ Ἑός.

Ἧς, Ἰων. ἀντὶ Αἷς, δοτ. πλθ. τοῦ ἀναφορ. Ὅς.

Ἧσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἅδω.

Ἧσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἥδω.

Ἧσαι, β'. ἑν. πρσ. τοῦ Ἧμαι.

Ἦσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἧσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ἅδω.

Ἦσαν, Π. ἀντὶ Ἤδεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἶδα.

Ἦσαν, ἀντὶ Ἤεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.

Ἥσατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ Ἥδω.

Ἥσειν, Π. μέλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἵημι.

Ἡσεῖτε, Δ. ἀντὶ Ἥσετε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Ἵημι.

Ἦσθα, Αἰολ. ἀντὶ Ἦς, β'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἤσθετο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Αἰσθάνομαι.

Ἧσθημαι, πρκ. τοῦ ἀχρ. Ἐσθέομαι, εἶμαι ἐνδυμένος, φορῶ, (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.).

Ἤσθημαι, πρκ. τοῦ Αἰσθάνομαι.

Ἥσθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἅδω.

Ἥσθην, ἀόρ. πθ. ϗ

Ἡσθήσομαι, μσ. μέλλ. τοῦ Ἥδω.

Ἠσθόμην, ἀόρ. β'. τοῦ Αἰσθάνομαι.

Ἠσί, Π. ἀντὶ Φησί, (ἴδε Ἠμί).

Ἧσι, Π. ἀντὶ Ἧ, γ'. ἑν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Ἧσι, Ἰων. Π. ἀντὶ Αἷς, δοτ. πλθ. θηλ τοῦ ἀναφορ. Ὅς.

†Ἡσιεπὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἡδυεπής, [ἔπος ϗ

Ἦσις [ἥδω], εως (ἡ). χαρά, ἡδονή.

Ἤσκειν, Π. ἀντὶ Ἤσκεεν, Ἰων. ἀντὶ Ἤσκει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἀσκέω

Ἧσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἅδω.

Ἧσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἥδω.

Ἦσμεν, Ἀττ. ἀντὶ Ἤδειμεν, ά. πλθ. πρσ τοῦ παρτ. τοῦ Οἶδα.

Ἧσο, β'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. (κυρ. μσ. ὑπερσ.) τοῦ Εἰμί.

Ἧσο, β'. ἑν. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Ἧμαι.

Ἧσσα (ἡ), εὔχρης. τὸ Ἧττα.

Ἡσσάω ἢ Ἡττάω-ῶ [ἥσσων], Μ. ήσω Νικῶ. ||. (συνηθές. τὸ πθ.) εἶμαι κατώτερος, ἐλαττοῦμαι, νικῶμαι· ἀποτυγχάνω. (μὲ γεν.) » Γαστρὸς (» Ἡδονῆς, » Κάλλους κτλ.) ἡττώμενος, « Λξ. » Γυναικὸς ἡσσημένος, « Εὐρ. » Οὔ τοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα, « Σοφ., ἴδε Ἥσσων.

Ἥσσημα ἢ Ἥττημα (τὸ). νίκημα.

Ἡσσητέον, θετ. τοῦ Ἡσσάω.

Ἡσσόνως ἢ Ἡττόνως, ἐπίρ. Κατώτερον, ὀλιγώτερον, [ἐκ τοῦ

Ἥσσων ἢ Ἥττων [ἦκα, ἥσυχος], ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Μικρὸς ἢ Ὀλίγος, μικρότερος, ὀλιγώτερος, κατώτερος, χειρότερος, ἀδυνατώτερος. (μὲ γεν.) » Οὐδενὸς ἥσσων, « Θκ. » Γαστρὸς (» Οἴνου κτλ.) ἥττων, « Ξεν., ὑπόδουλος, κυριευμένος, ἔκδοτος. » Εἰσὶ τοῦ κέρδους ἀ-

παντες ἥττονες, « Ἀρσφ. (καὶ γ. πτ.) » Θρασυστομεῖν γὰρ οὐ πρέπει τοὺς ἥσσονας,« Αἰσχλ. » Τὸν ἥττω λόγον κρείττω ἀποφαίνειν, « Πλάτ., νὰ κάμῃ (μὲ σοφίσματα) τὸ ἄδικον δίκαιον, νὰ διαστρέφῃ τὴν ἀλήθειαν. » Αἱρούμενον τοὺς ἥττονας λόγους ἔπειτα νικᾶν, « Ἀρσφ. ||. (τὸ οὐσ.) Ἧσσον, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἑλλ. ἀντὶ) ἐπίρ. » Οὐχ (» Οὐδὲν) ἧττον,« Λξ, ἐπίσης, μ' ὅλα ταῦτα. » Οὐδὲν μέντ' ἂν ἧττον ἀκούοιμι, « Πλάτ., (παρβλ. Ἐλάσσων).

Ἧσται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ἄδω.

Ἧστε, Ἀττ. ἀντὶ Ἤδειτε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἶδα.

Ἦστην, ἀντὶ Ἦτην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἤστην, Ἀττ. ἀντὶ Ἠδείτην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἶδα.

Ηστικὸς [ἥδω], ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ προξενῶν ἡδονὴν (εὐχαρίστησιν), χαροποιός, εὐφρόσυνος.

Ἧστο, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἧμαι.

Ἦστον, Π. ἀντὶ Ἦτον, β'. ἢ γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἤστον, Ἀττ. ἀντὶ Ἤδειτον, β'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἶδα.

Ἡστὸς [ἥδω], ή, όν. Εὐφρόσυνος, δυνάμενος νὰ εὐφράνῃ ἢ νὰ εὐφρανθῇ. » Τὸ ἡστόν, Σδ., ἡ χαρά, ἡ ἡδονή.

Ἤστωσας, Π. ἀντὶ Ἀΐστωσας, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ἀϊστόω.

Ἥσυχα, οὐδ. πλθ. τοῦ Ἥσυχος. ||. (ὡς ἐπίρ.) ἀντὶ Ἡσύχως.

Ἡσυχάζω, Μ. άσω. Μένω (Εἶμαι) ἥσυχος· ζῶ ἥσυχα· δὲν κάμνω θόρυβον, σιωπῶ.

Ἡσυχαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἥσυχος.

Ἡσυχαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Ἡσυχαίτερος, α, ον, συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Ἥσυχος.

Ἡσυχαστέον, θετ. τοῦ Ἡσυχάζω.

Ἡσυχαστήριον (τό). κατοικητήριον ἡσυχαστοῦ, τόπος ἡσυχίας.

Ἡσυχαστής, οῦ (ὁ). ὁ ζῶν βίον ἢ εἰς μέρος ἥσυχον, μονάζων, ἐρημίτης.

Ἡσυχαστικός, ή, όν. Ἡσυχαστοῦ ἴδιος.

Ἡσυχῆ, ἐπίρ. Ἥσυχα, ἀγάλι-ἀγάλια, σιγανά· ὀλίγον τι· ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ἡσυχία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἡσύχου, παῦσις· ἄνεσις, ἀνάπαυσις· ἀπραξία, σιωπή· ἀταραξία· μοναξιά. » Ἡσυχίαν (ἢ » Τὴν ἡσυχίαν) ἄγειν ἢ ἔχειν, « Λξ., ἡσυχάζειν. »Οἱ μὲν ἄλλοι ἡσυχίην ἦγον, Κορίνθιος δὲ ἔλεξε τάδε, « Ἡρ. » Καθ' ἡσυχίαν, (ἢ) »Ἐφ' ἡσυχίας, « Δκ., Ἀρσφ., ἥσυχα.

Ἡσύχιμος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἡσύχιος, η ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Ἥσυχος, πρᾶος, εἰρηνικός, φιλήσυχος. » Τρόπου ἐόντα ἡσυχίου, « Ἡρ. » Τὸ ἡσύχιον αὐτοῦ καὶ σιωπηλόν, « Πλ. (ὅθ.

Ἡσυχιότης (ἡ), = Ἡσυχία.

Ἡσυχίως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἡσύχως.

Ἥσυχος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -αίτερος, -αίτατος καὶ σπνt. -ώτερος, -ώτατος), [ἵημι, ἥσω, ἢ ἧμαι]. Ἀτάραχος, ἀθόρυβος· σιωπηλός· πραΰς, εἰρηνικός. ἐρημικός. »Ἔχε (ἢ » Μένε) ἥσυχος, « Εὐρ. = Ἔχ' ἀτρέμας, σιωπή!

Ἡσύχως, ἐπίρ. Ἥσυχα, μὲ ἡσυχίαν.

Ἤσχυμμαι, πθ. πρκ. καὶ

Ἠσχύνθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Αἰσχύνω.

Ἥσω, Π. μέλλ. τοῦ Ἵημι.

Ἦτα (τό), ἄκλ. τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου Η. » Οὐ γὰρ ἦτα ἐχρώμεθα, ἀλλὰ εἶ τὸ παλαιόν, « Πλάτ. » Παρὰ ἀρχαίοις ὁ τύπος τοῦ Η ἀντὶ δασείας ἔκειτο, « Γρμτ.

Ἠτε. σύνδ. Π. ἀντὶ Ἤ. » Παρασχέμεν ἦτ' ἐχέμεν, « Ἰλ. Τ.

Ἥτε, θηλ. τοῦ Ὅστε.

Ἦτε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρστ. ἢ 2) β'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

Ἦτε ἢ (ὀρθότ.) Ἤ τε, ἐπίρ. Π. πάντως, βέβαια, τῷ ὄντι.

Ἦτε, Π. ἀντὶ Ἤειτε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.

Ἤτην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἤτην, Π. ἀντὶ Ἠείτην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι.

Ἠτιμωμένως, ἐπίρ. (μτγ.). Ἀτίμως.

Ἤτοι, σύνδ. Διαζευκτ. (ἐπιφερομ. πάντοτε τοῦ Ἤ). » Καὶ αὐτοὶ ἤτοι κρινόμεν γε ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα,« Θκ. » Ἤτοι θανόντας ἢ φάος δεδορκότας, « Εὐρ. (ἅπαξ δὲ μόνον καὶ προηγ. τοῦ Ἤ) » Ἢ μέγαν νόον ἤτοι φύσιν, « Πίνδ. (πάντι δὲ κακοζήλως παρὰ τῷ Γαλ.) » Ἤτοι τὸν δεξιὸν ἤτοι τὸν ἀριστερόν. « 2) (μτγν. καὶ μόνον γρμτ.) Ἐπεξηγηματ. »Ὁ μήπω βληθείς, ἤτοι ἀφεθείς, ὀϊστός, « Φιλήμ., (παρβλ. Ἤγουν). 3) Π. Μεταβατ. (ἐννοίας) ἢ Ἐναρκτ. (λόγου) ἀντὶ τοῦ Μέν. » Ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπών,« Ὅμ. » Ἤτοι ἐγὼν εἶμι προτὶ Ἴλιον, « αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Μὲν) » Ἤτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασι, « αὐτ. (καὶ προηγ. ἀντνμ.) » Τὴν ἤτοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν, « αὐτ. 4) Βεβαιωτ. (ἀλλ' εἰς τὴν σημασ. ταύτην [ἂν ὑπάρχῃ] ὀρθότ. τὸ

Ἦτοι ἢ Ἤτοι, Π. = Ἦτε.

Ἦτον, β'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἰμί.

Ἦτορ [ἄω, ἄημι], ορος (τό), Π. καρδία· ψυχή· νοῦς· ζωή· ἀνδρία. » Ἐν δέ μοι αὐτῇ στήθεσι πάλλεται ἦτορ, « Ἰλ. Χ. » Μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσῃς, « Ἰλ. Ε. » Τὰς δ' ἐσσυμένως λίπεν ἦτορ, « Κοΐντ.

Ἠτραῖος, ἐσφαλμ. ἀντὶ

Ἠτριαῖος καὶ Ἠτρίειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἦτρον (τὸ ὑπογάστριον), ἀποτελῶν μέρος τῆς κάτω κοιλίας. ||. (οὐσ.) Ἠτριαία (ἡ) καὶ Ἠτριαῖον (τό), = Ἦτρον. » Δέλφηκος ὀπωρινῆς ἠτριαίαν φέρετε.« Ἀθ.

Ἤτριον (τό). στημόνι· ὕφασμα (κυρ. λεπτὸν καὶ ἀραιὸν διὰ κέντιμα), (ὅθ.) πανὶ διὰ στράγγισμα, ἀστάρι.

Ἦτρον (τό), [ἦτορ]. ἡ κάτω κοιλία, τὸ ὑπογάστριον. (ἐπὶ φυτ.) = Ἐντεριώνη.

Ἧττα (ἡ). τὸ ἐναντ. τοῦ Νίκη, χάσιμον (μάχης, δίκης κτλ.).

Ἡττάω-ῶ, Μ. ήσω, Ζ. Ἥσσημα.

Ἡττητέον, θετ. τοῦ Ἡττάω.

Ἡττόνως, ἐπίρ. Ζ. Ἡσσόνως.

Ἥττων, ονος (ὁ, ἡ), Ζ. Ἥσσων.

† Ἤτω, σπν. ἀντὶ Ἔστω.

Ἠΰ, Π. οὐδ. τοῦ Ἠΰς.

Ἠϋγένειος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐγένειος.

Ηὔδα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Αὐδάω.

Ἠΰζωνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔζωνος.

Ηὔηνα, ἀόρ. ά. τοῦ Αὐαίνω.

Ἠϋθέμεθλος ἢ Ἠϋθέμηλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντι Εὐθέμεθλος, ὁ ἔχων καλὰ (στερεὰ) θεμέλια, ἀσφαλής, ἀκλόνητος.

Ἠϋκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐκάρηνος, ὁ ἔχων μεγάλον κεφάλι (κάρηνον).

Ἠΰκερως (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔκερως.

Ἠΰκομος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔκομος.

Ἠῢν, Π. αἰτ. τοῦ Ἠΰς.

Ηὐξήθην, πθ. καὶ

Ηὐξόμην, μσ. ἀόρ. τοῦ Αὐξάνω.

Ἠΰπυργος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔπυργος.

Ἠΰχορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὔχορος.

Ηὑράμην, ά. καὶ

Ηὕρω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ Εὑρίσκω.

Ἠΰς, ἠέος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἐΰς.

Ἤϋσα, Π. ἀόρ. τοῦ Αὔω, φωνάζω.

Ηὖτε καὶ (κατὰ διάλυσ.) Ἠΰτε, Π. Ἰων. ἀντὶ Εὖτε, ὡς, ὡσάν, καθώς. »Τῷ δ' ἠΰτε πτερὰ γίγνετ', ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν,« Ἰλ. Τ. » Μελάντερον ἠΰτε πίσσα, « Ἰλ. Λ. » Ἔστασαν ἠΰτε πέτροι, « Θκρ.

Ἠΰτοκος, Ἠΰχορος κτλ., Π. ἀντὶ Εὔτοκος κτλ.

Ἡφαιστεῖον (τό). ναὸς τοῦ Ἡφαίστου, (κυρ οὐδ. τοῦ

Ἡφαίστειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἥφαιστον. ||. (οὐσ.) Ἡφαίστειον (τό), = Ἡφαιστεῖον καὶ »Ἡφαίστεια, « = τῷ

Ἡφαίστια (τά), (ἐνν. θύματα ἢ ἱερὰ) θυσία καὶ ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἡφαίστου.

Ἡφαιστόπονος (ὁ, ἡ), Π. = Ἡφαιστότευκτος.

Ἥφαιστος (ὁ), [ἅπτω]. θεὸς τῆς μυθολογ., (μτνμ.) τὸ πῦρ. » Πευκάεν θ' Ἥφαιστον,« Σοφ.

Ἡφαιστότευκτος καὶ

Ἡφαιστοτευχής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἥφ. τεύχω]. καμωμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ τὸν Ἥφαιστον, (Εἰς τὸν Αἰσχλ. ὁ Schweigh. ἔγραψε διὰ τὸ μέτρον, Ἡφαιστοτυχές· ὁ δὲ Ἑρμάν. Ἡφαιστοτυκές).

Ἠφείθην, Ἀττ. ἀντὶ Ἀφείθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἧφθα, Δ. ἀντὶ Ἥφθη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. καὶ

Ἧφθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ἥφθην, πθ. ἀόρ. τῆς ὁρς. τοῦ Ἅπτω.

Ἧφι, Π. ἀντὶ Ἧ, δοτ. ἐν. θηλ. τοῦ Ὅς.

Ἠφίειν, εις, ει καὶ

Ἠφίων, Ἀττ. ἀντὶ Ἀφίην, παρτ. τοῦ Ἀφίημι.

Ἠφυσάμην, μσ. ἀόρ. τοῦ Ἀφύω.

Ἠχεῖον (τό). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι κροτούμενον ἢ κινούμενον ἐπὶ τούτῳ κάμνει ἦχον. (ἰδιαιτ.) εἶδ. χαλκίνου τυμπάνου· (εἰς τὰ θέατρα) = Βροντεῖον.

Ἠχέτα, αο, Αἰολ. ἀντὶ

Ἠχέτης, ου (ὁ). ὁ ἠχῶν (φωνάζων, ἀποτελῶν ἦχον). » Τέττιξ—, « Ἡσ.

Ἠχετικός, ή, όν, = Ἠχητικός.

Ἠχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἦχον, ἠχολογῶ, φωνάζω, βοΰζω. (μὲ αἰτ.) κάμνω νὰ ἀκουσθῇ ἦχος. » Τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄγει, « Θκρ., κρούε ἕνα ἠχῇ.

Ἠχή (ἡ), Π. ἀντὶ Ἦχος, βοή, θόρυβος. (μτγν.) ὁμιλία· ᾠδή· φήμη, εἴδησις.

Ἠχήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἀποτελῶν ἦχον, βοΰζων, ἀντηχῶν· (συνκδχ.) μέγας, εὐρύχωρος. » Δώματα ἠχήεντα, « Ὅμ.

Ἤχημα (τό). ἤχου ἀποτέλεσμα, βοή, κτύπος.

Ἤχησις, εως (ἡ). τὸ ἠχεῖν, ἠχολόγημα, βοΰσμα.

Ἠχητικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν ἕξιν τοῦ ἀποτελεῖν ἦχον.

Ἠχθέσθην, ά. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ἢ γ'. δυϊκ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἄχθομαι.

Ἤχθημαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἐχθάνομαι.

Ἤχθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἄγω.

Ἤχθηρα, Π. ἀόρ. τοῦ Ἐχθαίρω.

Ἠχθόμην, παρατ. τοῦ Ἄχθομαι, ἢ ἀόρ. β'. τοῦ Ἐχθάνομαι.

Ἦχι, ἐπίρ. Π. (κατὰ προσχηματ.) ἀντὶ Ἧ, ἔνθα, ὅπου.

Ἠχικός, ή, όν. Ὁ ἀποτελῶν ἦχον.

Ἦχος (ὁ). βοή· βοΰσμα (τῶν αὐτιῶν). » Βόμβος ἐν ὀξέσι καὶ ἦχος ἐν ὠσί, « Ἱππκρ. (καὶ ἁπλῶς) »Κεφαλαλγίαι ἢ ἦχος ἀπυρέτοισι,« αὐτ.

Ἠχώ, όος-οῦς (ἡ), Π. ἀντὶ Ἠχή, ἦχος. »Τίς ἀχώ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής;« Αἰσχλ. 2) φήμη. »Ἅπασαν τὴν Βοιωτίαν κατεῖχε ἠχώ, ὡς ἀνδρὸς ἀπολομένου λογιμωτάτου,« Ἡρ. 3) (συνήθ.) ἡ ἀντανάκλασις τοῦ ἤχου, ἀντήχησις, (κοιν.) ἀντιλαλιά. (κατὰ τὴν μυθολογ.) νύμφη τις ὀρειὰς ἐρωμένη τοῦ Πανὸς κτλ. »Ἠχὼ λόγων ἀντῳδός,« Ἐπγρ.

Ἠχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτελῶν ἦχον (βοήν), ἠχητικός.

Ἥψησα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἕψω.

Ἥψω, β'. ἐν. πρσ. τοῦ Ἡψάμην, μσ. ἀόρ. τοῦ Ἅπτομαι.

Ἠῶ, Π. αἰτ. ἐν. τοῦ Ἠώς.

Ἠῶθεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἕωθεν, ἀπὸ πρωΐας, ἀπὸ τὸ πρωΐ. τὸ πρωΐ. »Ἠῶθεν νεῦμαι,« Ἰλ. Σ.

Ἠῶθι, ἐπίρ. Π. τῷ πρωΐ. »Ἠῶθι πρό,« Ὅμ., Ἄρατ., πολλὰ πρωΐ.

† Ἠώκοιτος (ὁ, ἡ). ὁ κοιμώμενος τὸ πρωΐ.

Ἠῶν, Δ. ἀντὶ Ἠῶ, αἰτ. τοῦ Ἠώς.

Ἠών, όνος, Π. ἀντὶ Ἠϊών.

Ἠῷος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἑῷος, πρωϊνός ἀνατολικός.

Ἠώρουν, παρτ. τοῦ Αἰωρέω.

Ἠώς, ἠόος-οῦς (ἡ), (ἡ δοτ. Ἠοῖ, ἡ αἰτ. Ἠῶ), Π. ἀντὶ Ἕως, ἡ αὐγή, τὰ χαράγματα· τὸ πρωΐ· ἡ ἡμέρα ἢ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. ἡ ἀνατολή. »Πρὸς ἠῶ τε ἢ ἡλίου ἀνατολὰς ἐποιέετο τὴν ὁδόν,« Ἡρ.

Θ

ΘΑΛ

Θ, θ, θῆτα (τό), (ἄκλ.), τὸ ὄγδοον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ||. (ἀριθμητ.) θ', ἐννέα (9), ἢ ἔννατος, η, ον· καὶ ‚θ, ἐννέα χιλιάδες (9000).

Θ' κατ' ἀποκ. (πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Τέ.

Θαάσσω ἢ (κατὰ κρ.) Θάσσω (χ. Μ.), Π. κάθημαι· εἶμαι στημένος (τοποθετημένος, στρατοπεδευμένος κτλ.), κεῖμαι.

Θάγω, Μ. θαξῶ, Δ. ἀντὶ Θήγω.

Θαδῶλια, Ἀττ. ἀντὶ Τὰ ἐδώλια.

Θαεῖτο, Δ. Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Θάεο, Δ. Π. πρς. τοῦ

Θαέομαι, Δ. ἀντὶ Θεάομαι, θεωρῶ, κυττάζω (κυρ. μὲ θαυμασμόν)· θαυμάζω.

Θάημα (τό), Δ. ἀντὶ Θέαμα, πρᾶγμα ἀξιοθέατον (θαυμάσιον).

Θαητός, ά, όν, Δ. ἀντὶ Θεατός, ἀξιοθέατος, ἀξιοθαύμαστος.

Θαίρεος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων διὰ τὸν θαιρὸν (ἴδε τὴν λέξ.).

Θαιροδύτης, ου (ὁ). ὁ κρίκος τοῦ ῥυμοῦ ὅπου ἐφαρμόζονται τὰ ζυγολούρια.

Θαιρὸς (ὁ), [ἄρω]. ὁ στροφεὺς (Τουρκ. ῥεζές) τῆς θύρας κτλ. 2) ὁ ῥυμὸς ἢ ὁ ἄξων τῆς ἀμάξης.

Θακεύω, Μ. εύσω καὶ

Θακέω-ῶ [θᾶκος], Μ. ήσω, Π. κάθημαι. (μὲ αἰτ.). Ἕδρας παγκρατεῖς θακεῖν,« Αἰσχλ., εἰς παντοκρατορικὸν (μοναρχικὸν) θρόνον. 2) (ἰδιαιτ. κατ' εὐφημ.) κάθημαι πρὸς ἀπόπατον. »Ἐάν τις ἀλῷ θακεύων ἐν τῷ τεμένει,« Ἀππ.

Θάκημα (τό), Π. τὸ καθέζεσθαι, κάθισμα· (συνκδχ.) ἱκεσία ἢ ἱκέτης.

Θάκησις, εως (ἡ), Π. τὸ οὐσ. τοῦ Θακέω, κάθησις.

Θᾶκος καὶ (οὐχὶ) Θάκος (ὁ), [θαάσσω]. καθέδρα, κάθισμα, θρονί· (συνκδχ.) συνέδριον (»Οἱ δὲ θεοὶ θῶκονδε καθίζανον,« Ὀδ. Ε). (διὰ τὸ εὐφημ.) ἀπόπατος, χρεία, (κοιν.) καθίκι. »Ἐπὶ θῶκον ἀνιστάμενος,« Θφρ., σηκόνεται πρὸς χρείαν του.

Θαλάμαξ, ακος (ὁ), = Θαλαμίτης.

Θαλάμευμα (τό), Π. [θαλαμεύω]. οἴκημα, ἐνδιαίτημα.

Θαλαμεύτρια (ἡ). ἡ ἑτοιμάζουσα τὸν (νυμφ.) θάλαμον.

Θαλαμεύω, Μ. εύσω. (μὲ αἰτ.) Φέρω εἰς τὸν θάλαμον. νυμφεύομαι. ||. (πθ. ἢ μσ.) κάθημαι κλεισμένος (καθὼς ἡ γυναῖκες) εἰς τὸν θάλαμον, (ἐπὶ θήρ.) εἶμαι τρυπωμένος εἰς τὴν θαλάμην μου.

Θαλάμη (ἡ). τρύπα (φωληὰ) ζώου (κυρ. θαλασσίου). »Πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο,« Ὀδ. Ε. 2) (πλθ.) αἱ τρύπαι τῆς μύτης, τὰ ῥουθούνια. τὰ κοιλώματα τῆς καρδίας κτλ.

Θαλαμηγὸς (ὁ καὶ ἡ), [θάλαμ. ἄγω]. εἶδ. πλοίου σκεπασμένον ὡσὰν κάμαρα ἢ ἔχον μέσα κάμαραις.

Θαλαμήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θάλαμον.

Θαλαμηϊάδης, αο ἢ εω (ὁ), Π. (ἰχθὺς) ὁ κατοικῶν εἰς θαλάμην, (ἐπμ.) μέγας.

Θαλαμηπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπιμελοῦμαι τὴν κοίτην τινὸς ὡς) θαλαμηπόλος. »Κύνας—,« Ὀππ., τὰς βάλλω νὰ βατευθοῦν.

Θαλαμηπολία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ θαλαμηπόλου.

Θαλαμηπόλος (ὁ, ἡ), [θάλαμ. πολέω]. ὁ ἐπιμελούμενος τὸν (νυμφικὸν ἢ ἁπλῶς τὸν) θάλαμον, ὑπηρέτης τοῦ θαλάμου, καμαριέρος. »Ὄρφνη—,« Π., ὡς εὐκολύνουσα τὴν ἕνωσιν τῶν δύο φύλων.

Θαλάμιος ἢ Θαλαμιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θάλαμον. ||. (οὐσ. θηλ.) ἡ εἰς τὸ κατώτατον μέρος τῆς τριήρους χρησιμεύουσα κώπη· ἡ τρύπα διὰ τῆς ὁπ. ἐξεῖχεν ἡ κώπη αὐτή. (ἀρσ.) = τῷ

Θαλαμίτης, ου (ὁ). ὁ κωπηλατῶν εἰς τὴν κατωτάτω σειρὰν ἢ εἰς τὴν πρῷραν πολεμικοῦ πλοίου, [ἐκ τοῦ

Θάλαμος (ὁ), [θάλλω, θάλπω]. κοιτών, κάμαρα· (Ἰταλ.) καμπινέτον, (ἰδιαιτ.) τὸ δωμάτιον τῆς γυναικὸς ἢ τῶν νεονύμφων· (ὅθ. συνκδχ.) ὁ γάμος. (ἐπὶ ζ.) = Θαλάμη. (ναυτ.) τὸ κατώτατον μέρος (πολεμικοῦ) πλοίου ὅπου ἐκωπηλάτουν οἱ θαλαμῖται· (ἐν γέν.) τὸ πλέον παράμερον μέρος οἴκου ἢ ναοῦ, ἄδυτον.

Θάλασσα [ἅλς ἢ σάλος], ης (ἡ). ἡ θάλασσα. »Ἡ ἐντὸς (ἢ) καθ' ἡμᾶς, ἢ ἡ ἐκτὸς θάλασσα,« Ἡρ. 2) τὸ θαλάσσιον νερόν. »Πυριᾶν θερμῇ θαλάσσῃ,« Δσκρ. 3) λίμνη. »Τιβεριάδος θάλασσα,« Γρφ.

Θαλασσαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Θαλάσσιος.

Θαλασσεύς, έως (ὁ), = Ἁλιεύς, [ἐκ τοῦ

Θαλασσεύω, Μ. εύσω. Διατρίβω (Διαμένω) συνήθως εἰς (Βρέχομαι ἀπὸ) τὴν θάλασσαν. »Αἱ γὰρ νῆες διάβροχοι, τοσοῦτον χρόνον ἤδη θαλασσεύουσαι,« Θκ. (ὅθ.) »Τὰ θαλαττεύοντα τῆς νεώς,« Πλ., (κοιν.) τὰ βρεχάμενα. »Κατακόρως ἐν ταῖς ἀλληγορίαις θαλασσεύει,« Ἡρακλδ., μεταχειρίζεται εἰς τὰς μεταφοράς του πολλὰ συχνὰ (τὰς λαμβάνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ) τὴν θάλ.

Θαλασσίας, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) ἀνακατωμένος μὲ θάλασσαν, θαλασσωμένος.

Θαλασσίγονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θαλασσογενής.

Θαλασσίδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θαλάσσιος.

Θαλασσίζω, Μ. ίσω. Ἔχω γεῦσιν ἢ χρῶμα ἢ ὀσμὴν θαλάσσης, μυρίζω (ἐν γέν. ὁμοιάζω) 'σὰν θάλασσα· πελαγίζω.

Θαλάσσιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θάλασσαν, θαλασσινός. »Θαλάσσια ἔργα,« Ἰλ. Β., τὰ ναυτικὰ ἢ ἁλιευτικά. »Θαλάσσια στρώματα,« Δσκρ., τὰ Ἁλιπόρφυρα. (ἢ ἀντὶ ἐπιρ.) »Θαλάσσιον ἐκρίψατε,« Σοφ., εἰς τὴν θάλασσαν.

Θαλασσίτης, ου (ὁ), = Θαλασσίας.

Θαλασσοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (ὁδεύων, διερχόμενος) διὰ τῆς θαλάσσης. »Ποταμός—,« Κ. Μαν., ὁ Ἀλφειὸς (διὰ τοὺς μετὰ τῆς Ἀρεθούσης μυθευομένους ἔρωτάς του).

Θαλασσοβαφέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάφω (ἢ πθ.

Εἶμαι βαμμένος) μὲ θαλάσσ. πορφύραν.

Θαλασσοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν βαφὴν (τὸ χρῶμα) τῆς θαλ. » Τὸ Βηρύλλιον λίθος ἐστὶ γλαυκίζων, θαλασσοβαφὴς, « Ἐπιφ.

Θαλασσόβιος καὶ Θαλασσοβίωτος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν εἰς ἢ ἀπὸ τὴν θάλασ., ναύτης ἢ ἁλιεύς. » Ἰχθὺς—, « Κ. Μαν.

Θαλασσοβραχὴς, έος (ὁ, ἡ). βρεγμένος (μουσχευμένος) μὲ θάλασσαν.

Θαλασσογείτων, ονος (ὁ, ἡ). γείτων τῆς θαλάσσης, παραθαλάσσιος.

Θαλασσογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς (λαβὼν τὴν ὕπαρξίν του) ἀπὸ τὴν θάλ.

Θαλασσογράφος (ὁ). ὁ περιγράφων τὰς διαφόρους θαλάσσας.

Θαλασσοδομέτρης, ου (ὁ). ἐργαλεῖον ναυτικὸν πρὸς καταμέτρησιν τῶν διαστημάτων τῆς θαλάσσης.

Θαλασσοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων (κυρ. κατὰ τὸ χρῶμα) τὴν θάλ.

Θαλασσοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (μὲ τὰ κωπιὰ) τὴν θάλ., (μτφορ.) ὁμιλῶ χωρὶς νόημα, φλυαρῶ.

Θαλασσοκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι θαλασσοκράτωρ.

Θαλασσοκρατία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Θαλασσοκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ἐξουσιαστὴς τῆς θαλάσσης, ἔχων μεγάλην θαλάσσιον δύναμιν.

Θαλασσομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι πρὸς τὴν θάλασσαν, παραδέρνω εἰς τὰ κύματα.

Θαλασσομέδουσα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Θαλασσομέδων, οντος (ὁ), Π. βασιλεὺς τῆς θαλ., θαλασσοκράτωρ.

Θαλασσόμελι, -ιτος (τὸ). εἶδ. ὑδρομέλιτος κατεσκευασμένου μὲ θάλασσαν.

Θαλασσομιγὴς, έος (ὁ, ἡ). σμιγμένος (ἀνακατωμένος) μὲ θάλασ.

Θαλασσόμοθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μοχθῶν (ἀγωνιζόμενος) πρὸς τὴν θάλασ., θαλασσομαχῶν.

Θαλασσόνομος (ὁ, ἡ), Π. [θ. νέμω]. ὁ βόσκων εἰς (τρεφόμενος, ζῶν ἀπὸ) τὴν θάλ.

Θαλασσόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θαλασσογενής.

Θαλασσόπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. [θ. πλάζομαι]. ὁ περιπλανώμενος εἰς τὴν θάλ.

Θαλασσόπληκτος (ὁ, ἡ), Π. [θ. πλήττω]. τὸν ὁπ. κτυπᾷ (δέρνει) ἡ θάλ. » Νῆσος —, « Αἰσχλ.

Θαλασσόπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων (διαπλέων) τὴν θάλ.

Θαλασσοπόνος (ὁ, ἡ), = Θαλασσόμοθος.

Θαλασσοπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω (Ταξειδεύω) εἰς τὴν θάλ. ὡς-

Θαλασσοπόρος (ὁ, ἡ). ὁ περῶν θάλασσαν, ταξειδεύων διὰ θαλάσσης.

Θαλασσοπόρφυρος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἁλουργὸς, Ἁλιπόρφυρος.

Θαλασσότοκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς (ἀναδοθεὶς ἢ ἐξέχων) ἀπὸ τῆς θαλ.

Θαλασσουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι θαλασσουργός.

Θαλασσουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ θαλασσουργοῦ.

Θαλασσουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔργον τὴν θάλασ., ναύτης, ἁλιεὺς, θαλασσινός.

Θαλασσοῦχος (ὁ, ἡ), = Θαλασσοκράτωρ.

Θαλασσοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Περιπλέω ὡς)-

;Θαλασσοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ διωρισμένος νὰ φυλάττῃ τὰ παραθαλάσσια.

Θαλασσόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς θαλ.

Θαλασσόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω μέρος τι τῆς ξηρᾶς εἰς (τὸ σκεπάζω μὲ) θάλασσαν· ἀνακατόνω μὲ θάλ. » Ἡ ναῦς θαλασσοῦται, « Πλβ., κάμνει νερά.

Θαλασσώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θάλ.

Θαλάσσωσις, εως (ἡ). πλημμύρισμα τῆς θαλάσσης ἐπάνω εἰς τόπον τινά.

Θάλαττα, Θαλαττεύω κτλ., Ζ. Θάλασσα κτλ.

Θάλεα (τὰ), Π. πλθ. τοῦ Θάλος.

Θαλέθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Θάλλω.

Θαλεία (ἡ), = Θαλία.

Θάλεια (ἡ), Π. ἀντὶ Θάλλουσα, ἀκμάζουσα, λαμπρὰ, μεγαλοπρεπὴς, ἄφθονος.

Θάλειος, α, ον, Π. ἀντὶ Θαλερὸς, θερμὸς ἢ ἄφθονος. » Δάκρυ—, « Ὅμ.

Θαλερόμματος (ὁ, ἡ), Π. = Θαλερῶπις.

Θαλερὸς [θάλλω], ά, όν. Ἀνθηρὸς, τρυφερός· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) σφριγῶν, ἀκμαῖος, νεαρός· πολὺς, ἄφθονος· (ἐνίοτε) πρᾶος· μέτριος. » Πνεῦμα—, « Αἰσχλ. » Ὕπνος—, « Λξ., ὁ γλυκὺς, (ὅθ.

Θαλερῶπις, ιδος (ἡ). Π. ἡ ἔχουσα ἀνθηρὰν ὄψιν ἢ γλ[illegible]θελκτικὰ) ὄμματα.

Θαλέω, Π. ἀντὶ [illegible]ω.

Θαλέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Θηλέω.

Θαλία (ἡ), (κυρ.) = Θαλλὸς, κλωνάρι τρυφερόν. » Καὶ κατακλίνας ἐν τῇ πόᾳ, θαλίαν τε κατακλάσας ἀντὶ τραπέζης, παρέθηκε τῶν τυθέντων, « Ἀθ. 2) (συνήθ. μτφορ.) πανήγυρις, συμπόσιον, (ἐν γέν.) χαρὰ, εὐθυμία· εὐημερία. » Ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐπὶ πολλῇ, « Ἰλ. Ι. 3) = Θαλλίς (;).

Θαλιάζω, Μ. άσω. Εὐθυμῶ, ξεφαντόνω.

Θάλικτρον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (Δσκρ. Δ'. 98).

Θαλλία (ἡ), = Θαλία, θαλλός.

Θάλλινος, η, ον. Καμωμένος (Πλεγμένος) ἀπὸ θαλλόν.

Θαλλὶς, ίδος (ἡ). ζεμπιλάκι πλεγμένον ἀπὸ θαλλὸν (φοίνικος).

Θαλλὸς (ὁ). [θάλλω]. κλωνάρι τρυφερὸν (κυρ. ἐληᾶς)· φύλλον χουρμαδηᾶς. » Θαλλὸν προσείειν τινὶ, « Παροιμ., δελεάζειν τινὰ μὲ κολακευτικὰς ἐλπίδας (καθὼς τὰς αἶγας μὲ τὸν θαλλόν).

Θαλλοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (καθὼς τὰ 'γίδια) θαλλὸν, εἶμαι-

;Θαλλοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) θαλλόν.

Θαλλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Θαλλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) θαλλὸν (κλάδον ἐλαίας) εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων.

Θάλλω [θάω καὶ θάλπω], Μ. θαλλήσω ἢ θαλήσομαι (πρκ. ἀντὶ ἐνς. Τέθηλα). (κυρ. ἐπὶ φυτ.) Εἶμαι εἰς τὴν ἀκμήν μου (καταπράσινος, φουντωμένος, φορτωμένος ἀπὸ φύλλα, ἄνθη καὶ καρπούς), (μτφορ.) ἀνθῶ, ἀκμάζω, εἶμαι εἰς τὴν ἀκμαιοτέραν κατάστασιν· (σπντ. μτβτ.) κάμνω τι νὰ ἀκμάσῃ. » Οὐ καλὰ δένδρε' ἔθαλλε χῶρος, « Πίνδ.

Θάλος, εος-ους (τὸ), Π. = Θαλλός· βλαστὸς (κυρ. καὶ μτφορ.). ‖. (πλθ.) ἡδοναὶ, ἀπολαύσεις.

Θάλπημι, Π. σπντ. ἀντὶ Θάλπω.

Θαλπιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. εἶμαι ζεστός.

Θαλπιόων, Π. μτχ. τοῦ Θαλπιάω.

Θαλπνὸς, ή, όν, Π. ζεστὸς, ζεσταίνων.

Θάλπος, εος-ους (τὸ). θερμότης, ζέστη· (μτφορ.) ζέσις, ὁρμή. παρηγορία.

Θαλπτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ζεσταίνων (παρηγορῶν, καταπραΰνων), [ἐκ τοῦ

Θάλπω [συγγ. τῷ Θάλλω], Μ. θάλψω. Ζεσταίνω (κυρ. καθὼς ἡ κλῶσσα τὰ αὐγά: » Ἡ δὲ περιστερὰ ἐν 40. ἡμέραις κυΐσκει, καὶ τίκτει, καὶ θάλπει, ἢ ἐκτρέφει, « Γεωπ.), (συνκδχ.) στεγνόνω (» Ἀλίῳ πέπλους θάλπουσα, « Εὐρ.). (ἐνίοτε) φλογίζω, καίω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.). (μτφορ.) ζωογονῶ· παρηγορῶ περιθάλπω (» Καὶ τὸν ἐπιδιδόντα τὴν ἐπιστολὴν θάλψατε τὸν ἐθόντα τρόπον, « Συν.)· εὐφραίνω· ἐμψυχόνω· ἐρεθίζω· θέλγω, ἀπατῶ (» Αἴκε μὴ θαλφθῇ λόγοις, « Ἀρσφ.). (σπν.) προξενῶ ἀνησυχίαν. » Ἐμὲ οὐδὲν θάλπει κέρδος, « Ἀρστ., δὲν μὲ παρακινεῖ.

Θαλπωρὴ (ἡ), Ἰων. ζέσις, χαρὰ, ἐλπὶς, ἐμψύχωσις, ἀνακούφισις, παρηγορία.

Θαλυκρὸς [θαλύσσω], ά, όν, Π. ζεστὸς, θερμός· φλογερός· (μτφορ.) ἀναμμένος ἀπὸ πάθος, διάπυρος.

Θαλύσια (τὰ). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος (Θαλλούσης) καὶ αἱ κατ' αὐτὴν προσφερόμεναι ἀπαρχαὶ τῶν γεννημάτων κλπ.

Θαλυσιὰς, άδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Θαλύσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὰ Θαλύσια.

†Θαλύσσω, Μ. ύξω. γρμτ. = Θάλπω.

Θάλψις, εως (ἡ). τὸ θάλπειν ἢ θάλπεσθαι, ζέσταμα κτλ.

Θαμὰ [ἅμα], ἐπίρ. Π. συχνά· ἀλλεπαλλήλως, (ὅθ.

Θαμάκις, ἐπίρ. Π. συχνάκις, πολλάκις.

Θαμβαίνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Θαμβέω.

Θαμβαλέος, α, ον, Π. ἔκθαμβος, [ἐκ τοῦ

Θαμβέω (βάω;) ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἐλλ.) Κυριεύομαι ἀπὸ θάμβος, ἐκπλήττομαι, μένω ἐκστατικὸς (βλέπων ἢ ἀκούων τι), θαυμάζω. ‖. (σπν. μτβτ.) κάμνω τινὰ νὰ μείνῃ ἔκθαμβος, ἐκπλήττω.

Θάμβημα (τὸ). θάμβος, ἔκληξις· ἀντικείμενον θάμβους.

Θάμβησις, εως (ἡ). ἔκληξις, ἔκστασις τρόμαγμα, 'ξύππασμα.

Θαμβήτειρα (ἡ), Π. ἡ προξενοῦσα θάμβος (ἔκπληξιν), τρομακτικὴ, (ἐπίθ. τῶν Ἐριννύ.).

Θαμβητὸς, ή, όν. Ὁ προξενῶν θάμβος φοβερὸς, ἀπορίας ἄξιος.

Θάμβος [θάομαι], εος-ους (τὸ). ἔκστασις, ἀπορία· θαυμασμός· τρόμος.

†Θαμβὸς, ή, όν. Ἔκθαμβος, τρομαγμένος

Θαμβοσύνη (ἡ), = Θάμβος.

Θαμέες (οἱ), Π. ἀντὶ Θαμειοὶ, Θαμέσι, Π ἀντὶ Θαμειοῖς, δοτ. τοῦ

Θαμειὸς [θαμὰ], ά, όν, Π. πυκνὸς, συχνὸς ἀλλεπάλληλος.

Θαμίζω [θαμὰ], Μ. ίσω. Συχνάζω πουθενά· πράττω τι συχνάκις. » Οὔτι κομιζόμενός γε θάμιζεν, « Ὀδ. Θ., δὲν ἐλοῦετο συχνά.

Θαμινὰ καὶ

Θαμινάκις, ἐπίρ. = Θαμὰ, θαμάκις, συχνάκις.

Θαμινὸς [θαμὰ], ή, όν. Πυκνός· συχνός· ἀλλεπάλληλος. ‖. (τὸ οὐδ.) Θαμινὰ, ἀντὶ-

Θαμινῶς, ἐπίρ. = Θαμὰ, συχνά.

†Θάμνας [;], ου (ὁ), (νλγ.) ὁ ἄλλ. Δευτερίας ἢ Στεμφυλίτης οἶνος, (κοιν.) λάγγερας.

†Θαμνὰς [θάμνος], άδος (ἡ). ῥίζα.

Θαμνίον (τὸ) καὶ

Θαμνίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Θάμνος.

Θαμνίτης, ου (ὁ) καὶ Θαμνῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ὅμοιος μὲ) θάμνον.

Θαμνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φυτρόνων εἰς εἶδος θάμνου, ὅμοιος μὲ θάμνον.

Θαμνομήκης, εος (ὁ, ἡ). ἰσομεγέθης (ὑψηλὸς ἴσα) μὲ θάμνον.

Θαμνόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Πυκνοῦμαι (Σχηματίζομαι) εἰς εἶδος θάμνου.

Θάμνος (ὁ), [θαμὰ, θαμινός]. δενδράκι χαμηλὸν ἐκ φύσεως, χαμόδενδρον (μὲ πυκνὰ κλαδιὰ), (πλθ.) πυκνὰ χαμόκλαδα τὰ ὁπ. φυτρόνουν περὶ τὴν ῥίζαν κομμένου δένδρου.

Θαμνοφάγος (ὁ, ἡ). (ζῶον) τὸ ὁπ. τρώγει (βόσκει) θάμνους.

Θαμνώδης, εος (ὁ, ἡ), = Θαμνοειδής.

Θαμνὼν, ῶνος (ὁ). τόπος γεμάτος θάμνους, δάσος θάμνων.

Θανάσιμος, η ἢ ος, ον, (καὶ ἐπίρ.)-ίμως, = Θανατηφόρος. 2) Π. θνητὸς, ὑποκείμενος εἰς ἢ ἀποφασισμένος διὰ θάνατον. (ἐνίοτε) θανὼν, νεκρός. 3) = Θνησιμαῖος. » Θανάσιμα κρέα, « Λξ.

Θανατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθυμῶ (Βλέπω ὡς τίποτε, ἢ Εἶμαι ἀποφασισμένος διὰ) τὸν θάνατον. » Μὴ συμπλέκεσθαι θανατῶσιν ἀνθρώποις· οὐδὲν γὰρ ἀλκιμώτερον ἀπογνώσεως, « Σδ.

†Θανατηγὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ

Θανατηρὸς, ά, όν, = Θανατηφόρος, θανάσιμος.

;Θανατήσιμος καὶ

Θανατήσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος διὰ) τὸν θάνατον· θανάσιμος.

Θανατηφορία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ ἢ νὰ γίνεταί τις-

Θανατηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (δίδων, προξενῶν, ἐπιφέρων) θάνατον.

Θανατιάω-ῶ, Μ. άσω, = Θανατάω.

Θανατικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀποτέλεσμα τὸν θάνατον. » Θανατικὴ δίκη, « Πλ., ἡ περὶ θανάτου.

Θανατόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Θανατικὸς, θανατηφόρος.

†Θανατοποιὸς (ὁ, ἡ), = Θανατηφόρος.

Θάνατος (ὁ), [θνήσκω]. ἡ παῦσις τῆς ζωῆς· (Νμ.) κεφαλικὴ τιμωρία, σκότωμα.

;Θανατοφόρος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Θανατηφόρος.

Θανατούσια (τὰ). ἑορτὴ τοῦ θανάτου.

Θανατόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταδικάζω εἰς θάνατον· θανατόνω.

Θανατώδης, εος (ὁ, ἡ), = Θανάσιμος. » Ἐν πυρετοῖσιν ὀξέσι χεῖρες κροκίδας ἀπὸ τῶν ἱματίων ἀποτίλλουσαι θανατώδεες, « Ἱπποκρ.

Θανάτωσις, εως (ἡ). καταδίκασμα εἰς θάνατον, θανάτωμα.

Θανέειν, Ἰων. Π. καὶ

Θανέμεν, Δ. ἀντὶ Θανεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Θάνω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Θνήσκω.

Θάομαι [†θάω, ἄω], Μ. θήσομαι (ἀόρ. Ἐθησάμην), Π. = Θηλάζω, ἀρμέγω, βυζάνω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.). » Ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι, « Ὀδ. Δ. » Γυναῖκά τε θήσατο μαζὸν, « Ἰλ. Ω. (ἢ μτβτ.) » Οὐδ' ἄρ' Ἀπόλλωνα θήσατο μήτηρ, « Ὁμ. Ὕμν., (ἂς μὴ συγχ. μὲ τὸ

Θάομαι, Μ. θάσομαι καὶ θήσομαι, Π. ἀντὶ Θεάομαι, θεωρῶ· κυττάζω μὲ θαυμασμόν.

Θάπα, ας (ἁ), Δ. καὶ

Θάπος, εος-ους (τὸ), (γλσ.) ἀντὶ Θάμβος καὶ Τάφος, (ὅθ.

Θάπτω, Μ. θάψω (πθ. πρκ. Τέθαμμαι, ἀόρ. β'. Ἐτάφην καὶ τὸ θετ. Θαπτέον). Βάλλω εἰς τὸν τάφον (Παραχόνω) νεκρὸν, ἐνταφιάζω, (ἐν γέν.) κηδεύω, (ὅθ.) » Πυρὶ θάπτων, « Ἐπγρ., κατακαίειν (καθὼς ἐσυνείθιζον οἱ παλαιοὶ) τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ.

Θαργήλια (τὰ), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Ἀρτέμ., (κυρ. οὐδ. τοῦ

Θαργήλιος [θάργηλος], α ἢ ος, ον. (ἐπιθετ.) Ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις (;).

Θαργηλιὼν, ῶνος (ὁ). ὁ ἑνδέκατος μὴν τῶν Ἀθην. (καθ' ὃν ἑωρτάζοντο τὰ Θαργήλια).

Θάργηλος (ὁ), [ἀργός;]. ἡ χύτρα ὅπου ἐβράζοντο αἱ ἀπαρχαὶ τῶν νέων καρπῶν εἰς ἑορτάς τινας· (ἐπιθετ.) ἄρτος ἀπὸ νέον σιτάρι.

Θαῤῥαλέος, α, ον. Ὁ ἔχων θάῤῥος, θαῤῥετὸς, ἄφοβος, εὔτολμος.

Θαῤῥαλεότης (ἡ). ἡ ἀρετὴ τοῦ θαῤῥαλέυ, εὐτολμία.

Θαῤῥαλέως, ἐπίρ. Εὐτόλμως, μὲ ἀφοβίαν, μὲ πεποίθησιν, θαῤῥετά.

Θαῤῥέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω θάῤῥος (πεποίθησιν) εἴς τι ἢ εἴς τινα, ἐμπιστεύομαι, (χ. πτ.), ἔχω ἢ λαμβάνω θάῤῥος, δὲν φοβοῦμαι. » Καὶ τότε δὴ θάρσησε καὶ ηὔδα, « Ἰλ. Α. (συνήθ. πρς.) » Θάῤῥει τούτου γε ἕνεκα, « Λξ, μένε ἥσυχος, μὴ φοβᾶσαι· (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Θαρσέων καθίζευ, « Θκρ. » Θαῤῥῶν ἔθυε, « Ξεν.

Θαῤῥητικὸς, ή, όν. Πλήρης θάῤῥους· φύσει ἢ καθ' ἕξιν εὔτολμος, θαῤῥαλέος.

Θάῤῥος, εος-ους (τὸ), Ἀττ. (μτγν.) ἀντὶ Θάρσος, (ὅθ. ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ ἠμποροῦν νὰ σχηματισθοῦν ἢ κατὰ τοὺς δύο τύπους).

Θαῤῥούντως [θαῤῥέω], ἐπίρ. (μτχ.) Θαῤῥετὰ, μὲ θάῤῥος.

Θαῤῥύνω, Μ. υνῶ. Δίδω (Ἐμπνέω) θάῤῥος, ἐγκαρδιόνω. 2) Π. ἀντὶ Θαῤῥέω.

Θαρσαλέος, α, ον, = Θαῤῥαλέος.

Θαρσεῦσ', Δ. Π. ἀντὶ Θαρσοῦσα, μτχ. θηλ. τοῦ

Θαρσέω-ῶ, Μ. ήσω, = Θαῤῥέω.

Θαρσήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Θαρσαλέος.

Θάρσησις, εως (ἡ). θάῤῥος, πεποίθησις.

Θαρσοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμπνέω θάρσος, ἐνθαῤῥύνω, [ἐκ τοῦ

Θαρσοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπνέων θάρσος (θάῤῥος), θάρσους ἐμποιητικός.

Θάρσος [αἴρω;], εος-ους (τὸ). θάῤῥος, ἀφοβία, τόλμη, πεποίθησις, (παρβλ. Θράσος).

Θάρσυνος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δοτ.) ὁ ἔχων τὸ θάῤῥος (τὰς ἐλπίδας) του εἴς τι, ἐνθαῤῥυνόμενος ὑπό.

Θαρσύνω, Μ. υνῶ, = Θαῤῥύνω,

†Θαρσὺς, εῖα, ὺ, γρμτ. ἀντὶ Θαρσαλέος, (ὅθ. κατὰ μετάθ. Θρασύς).

Θᾶσαι, Δ. ἀντὶ Θέασαι, ἀόρ. τῆς πρς. καὶ

Θάσομαι, Δ. ἀντὶ Θεάσομαι, μέλλ. τοῦ Θεάομαι.

Θάσομαι, Δ. ἀντὶ Θήσομαι, μσ. μέλλ. τοῦ Τίθημι.

Θᾶσσον, οὐδ. τοῦ Θάσσων.

Θάσσω, Μ. θάξω, Π. ἀντὶ Θαάσσω.

Θάσσων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Ταχὺς, ταχύτερος, ὀγλιγωρότερος. ‖. (τὸ οὐδ.) Θᾶσσον, ἀντὶ ἐπίρ. Ὀγλιγωρότερα, τὸ ὀγλιγωρότερον, (ἴδε Ταχύς).

Θάτερα, Θάτερον, Θατέρου, κατὰ κρ. ἀντὶ Τὰ ἕτερα, Τὸ ἕτερον, Τοῦ ἑτέρου κτλ., (ἴδε Ἕτερος).

Θάττων, ονος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Θάσσων.

Θαῦμα (τὸ), [θάομαι, θεάομαι]. πᾶν ὅ,τι βλέπει τις μὲ θαυμασμὸν, πᾶν ὅ,τι κινεῖ εἰς ἔκπληξιν, ἄξιον ἀπορίας, θαυμάσιον, παράδοξον, (κοιν.) θαύμασμα· (ὅθ. κυρ. εἰς τὸ πλθ.) » Θαύματα, « Ξεν., τὰ παιγνίδια τῶν θαυματοποιῶν, (Τουρκ.) χοκχαμπαζλήκια. » Θαῦμα ἰδέσθαι, « Ὅμ. » Ἐν θαύματι ἐποιοῦντο, « Ἡσ., τὸ ἐνόμιζον θαῦμα, ἀποροῦσαν. 2) ἀντὶ Θαυμασμὸς, ἔκστασις, ἀπορία. » Θαύματος ἄξιος, « Λξ., (μονολεκτ.) Ἀξιοθαύμαςος. » Θαῦμα μ' ἔχει, « Ὀδ. Κ., ἢ » Διὰ θαύματος ἔχω, « Ἡρωδ. (ἢ) » Ἐν θαύματι ποιοῦμαι, « Πλ. = τῷ

Θαυμάζω, Μ. θαυμάσομαι καὶ (σπντ.) θαυμάσω (πρκ. Τεθαύμακα ἢ πθ. Τεθαύμασμαι κτλ.). Βλέπω ἢ Ἀκούω τι με θαυμασμὸν (ὡς θαῦμα), παραξενεύομαι, ἀπορῶ· (συνκδχ.) σέβομαι· τιμῶ. (μὲ αἰτ. ἐλλ.) » Καὶ μᾶλλον ἐθαύμαζε τοὺς περὶ αὐτὸν σπουδάζοντας, ἢ τοὺς τῷ γένει προσήκοντας, « Ἰσκρ. » Τίς οὐκ ἂν θαυμάσειεν ἱππέας κατὰ τάξιν ἐλαύνοντας; « Ξεν. » Τὸ μὲν οὖν τὸ πλῆθος περὶ τούτου λεληθέναι, οὐ θαυμάζω· τὸ δὲ καὶ ὑμᾶς ταῦτ' ἀγνοεῖν, τοῦτό μοι δοκεῖ θαυμαστὸν εἶναι, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Θαυμάζεσκον ἀκούοντες μῦθον, « Θκρ. » Μάλα γὰρ φιλοσόφου τοῦτο τὸ πάθος, τὸ θαυμάζειν, « Πλάτ. (ἀπ' ἐναντίας τῷ) » Ἐκ φιλοσοφίας ἔφησεν αὐτῷ περιγεγονέναι τὸ μηδὲν θαυμάζειν, « Πλ. (ἢ μὲ γεν. ἐλλ.) » Πολλάκις ἐθαύμασα τῶν τὰς πανηγύρεις συναγαγόντων, « Ἰσκρ. (καὶ ἀναλελυμ.) » Πολλάκις ἐθαύμασα τοῖσι ποτὲ λόγοις ἔπεισαν, « Ξεν. » Θαυμάζω σε τῆς ἀρετῆς (ἢ) σου τὴν ἀρετὴν, « Λξ., (καὶ πθ.) » Θαυμάζομαι μὴ παρὼν, « Σοφ. » Ἐπὶ τῷ ἡγεμόνες εἶναι καὶ τὰ εἰκότα θαυμάζεσθαι, « Θκ., (παρβλ. Ἄγαμαι).

Θαυμαίνω, Μ. θαυμανέω-ῶ, Π. ἀντὶ Θαυμάζω.

Θαύμακτρον (τὸ). ὅ,τι πληρόνει τις ἵνα ἴδῃ τὰ θαύματα (τὰ παιγνίδια τῶν θαυματοποιῶν); 2) (εἰς τὸ παρὰ τῷ Ἐτυμολ. παράδειγ. τοῦ Σώφρονος ὁ Schneid. τὸ ἐξηγεῖ καὶ τὸ διορθόνει) Θυμίακτρον, (ἀλλ' εἶνε περιττὴ, νομίζω, ἡ διόρθωσις, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Θαυμάλωψ εἶνε = Θυμάλωψ).

Θαυμαλέος, α, ον, Π. θαυμάσιος (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἴρων.).
Θαυμάλωψ, ωπος (ὁ), = Θυμάλωψ.
Θαυμασείω (χ. Μ.). Ἔχω διάθεσιν νὰ θαυμάσω.
Θαυμασία (ἡ), = Θαυμασμός.
Θαυμάσιος, α, ον. Θαυμαστὸς, ἀξιοθαύμαστος, (ἐνίοτε εἴρων.) περίεργος, παράξενος, (Ἰταλ.) κουριόζος. (Συγχ. τῷ θαυμαστὸς, ἀλλ' ὁ Πλάτ. ῥητῶς τὰ διαστέλλει:) » Ἧττον δὲ ταῦτα θαυμαστὰ, καί περ ὄντα θαυμάσια. «
Θαυμασιότης (ἡ). τὸ θαυμαστόν (ἡ ἀξιοθαύμαστος ἰδιότης) τινος πράγματος.
Θαυμασιουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Θαυματουργέω, ἐκτελῶ θαυμάσια (θαύματα).
Θαυμασιουργία (ἡ), = Θαυματουργία.
Θαυμασίως, ἐπίῤ. Θαύματος ἀξίως, θαυμάσια.
Θαυμασμὸς (ὁ). τὸ θαυμάζειν, θαύμασμα, ἀπορία.
Θαυμαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Θαυμάζω.
Θαυμαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ θαυμάζων (τιμῶν, ἐπαινῶν κτλ.).
Θαυμαστικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἕξιν εἰς τὸ θαυμάζειν· (γρμτ.) ὁ σημαίνων ἢ ἐκφράζων θαυμασμόν.
Θαυμαστὸς, ἡ, όν. Θαυμάσιος, ἄξιος ἀπορίας, ἀξιοθαύμαστος· (ἐνίοτε) παράδοξος, παράξενος. » Οὐδὲν θαυμαστὸν, « Δμ. (ϗ πλθ.) » Θαυμαστά γ', ἔφη, εἰ πρὸς μὲν τοὺς ἄλλους δύνασαι, πρὸς δὲ σαυτὸν οὔ, « Ξεν. (καὶ ἀντὶ ἐπιῤ.) » Θαυμαςὸν ὅσον (οἷον), « Πλάτ., παρὰ πολὺ, μὲ ὑπερβολήν.
Θαυμαστόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ (νὰ φανῇ) θαυμαστόν.
Θαυμαστῶς, ἐπίῤ. Θαυμασίως.
†Θαυματίζομαι, Μ. ίσομαι. Κυριεύομαι ἀπὸ θαυμασμὸν, (κοιν.) θαυμάζομαι.
;Θαυματικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐκφράζων) θαῦμα ἢ θαυμασμόν.
Θαυματόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Θαυμαςός.
Θαυματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω θαύματα (ὡς θαυματοποιός).
Θαυματοποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θαυματοποιΐαν ἢ τὸν θαυματοποιόν.
Θαυματοποιΐα (ἡ). τὸ θαυματοποιεῖν, ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ θαυματοποιοῦ.
Θαυματοποιϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θαυματοποιόν.
Θαυματοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ἢ δείχνων θαύματα (κυρ. πρὸς ἀπάτην τῶν πολλῶν καὶ ἀργυρολογίαν), (Τουρκ.) χοκκαμπάζης, γκιδζ-μπαγχιτζῆς κτλ., (Γαλλ.) jongleur. » Ὥσπερ τοῖς θαυματοποιοῖς πρὸ τῶν ἀνθρώπων πρόκειται τὰ παραφράγματα, ὑπὲρ ὧν τὰ θαύματα δεικνύασι, « Πλάτ. » Κοῦραι δύο θαυματοποιοὶ, « Μάτρ.
Θαυματὸς, ἡ, ὸν, Π. ἀντὶ Θαυμαστός.
Θαυματουργέω-ῶ, Μ. ήσω. (συνήθ. ἐκκλησ.) Κάμνω (Ἐνεργῶ) θαύματα, εἶμαι θαυματουργός· (κατὰ λέξ.) = Θαυματοποιέω.
Θαυματούργημα (τὸ). ἔργον θαυματουργοῦ, θαυματουργία.
Θαυματουργία (ἡ). τὸ θαυματουργεῖν, ἐκτέλεσις θαύματος ἢ θαυμάτων, (κατὰ λέξ.) = Θαυματοποιΐα.
Θαυματουργικὸς, ἡ, όν. Θαυματουργοῦ ἴδιος, θαυματοποιϊκός.
Θαυματουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐνεργῶν (ἐκτελῶν) θαύματα· (κατὰ λέξ.) = Θαυματοποιός. » Θαυματουργοὶ γυναῖκες ἐς ξίφη κυβιστῶσαι, « Ἀθ. » Ἐκάλουν δὲ οἱ παλαιοὶ τοὺς τὰ (αὐτόματα) δημιουργοῦντας θαυματουργοὺς, « Ἥρων.
†Θαυμασίκριον (τὸ). ἴκριον (Γαλλ. échafaud) διὰ θεατὰς, θεωρεῖον.
Θαψία (ἡ). ῥίζα τις φερομένη συνήθως ἀπὸ τὴν νῆσον Θάψον καὶ χρησιμεύουσα ὡς κιτρίνη βαφή.
Θάψινος, η, ον. Βαμμένος μὲ θάψον, κίτρινος, ὠχρός.
Θάψος (ἡ), = Θαψία.
(Θάω), ἄχρ. θεμ. τοῦ Θάομαι, βυζάνω.
Θεὰ (ἡ), θηλ. τοῦ Θεὸς, θέαινα. » Τὰ θεὰ, « καὶ » Τὼ θεὰ, « Πλάτ., αἱ δύω θεαὶ, ἡ Δήμητρα καὶ ἡ Περσεφόνη.
Θέα (ἡ). τὸ θεᾶσθαι (θεωρεῖν), σεργιάνισμα· (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι θεωρεῖ τις, θέαμα· (κατ' ἔκτασ.) τὸ δικαίωμα τοῦ θεωρεῖν εἰς τὸ θέατρον καὶ ὁ τόπος ὅπου ἵστατο ἕκαστος τῶν θεατῶν. » Θέαν κατανεῖμαι αὐτοῖς τὸν ἀρχιτέκτονα, « Δημοσθ. 2) τὸ φαινόμενον μέρος τινος πράγματος, ὄψις ἢ· χρῶμα, (κοιν.) θωριά.
Θεαγγελεὺς, έως (ὁ). διωρισμένος νὰ ἀναγγέλλῃ τὰς ἑορτὰς τῶν θεῶν εἰς τὸν λαόν.
Θεαγωγία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ μαγγανεία) τοῦ θεαγωγοῦ.
;Θεαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὅστις κάμνει διὰ τῶν μαγικῶν του ἐπικλήσεων (ἐξορκισμῶν) τοὺς θεοὺς νὰ ἐμφανισθῶσι.
Θεάζω, Μ. άσω. Ὁμοιάζω θεὸς, μετέχω θεότητος· χρησμοδοτῶ ὡς θεός· (ἐνίοτε μτδτ.) θεοποιῶ, (παρβλ. Θειάζω).
Θέαινα, ης (ἡ), Π. ἀντὶ Θεά.
Θεαίτητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἐζήτησέ τις καὶ ἀπήλαυσε παρὰ τοῦ Θεοῦ, παρεκάλεσε τὸν θεὸν νὰ τοῦ τὸν δώσῃ.
Θεάκτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄγων (ἑλκύων, ἐξιλεόνων) τοὺς θεούς.
Θέαμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκτίθεται εἰς θέαν (παραστήνεται εἰς ἢ ὡς θέατρον), τὸ ἀντικείμενον τῆς θέας.
†Θεάμων, ονος (ὁ, ἡ). θεατὴς, (εὔχρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὰ σύνθ.).
Θεανδρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θεάνθρωπον Ἰησοῦν, θεῖος ϗ ἀνθρώπινος ἐνταυτῷ, [ἐκ τοῦ
Θέανδρος (ὁ), (θλγ.) = Θεάνθρωπος.
Θεανθρωπία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ θεανθρώπȣ.
Θεάνθρωπος (ὁ), (θλγ.). θεὸς ϗ ἄνθρωπος ἐνταυτῷ (ὁ Ἰησοῦς Χριστός).
Θεάομαι-ῶμαι [θέα], Μ. άσομαι. Θεωρῶ (κυρ. εἰς ἢ ὡς εἰς τὸ θέατρον), βλέπω (κυρ. μὲ ἀπορίαν καὶ περιέργειαν), σεργιανίζω.
Θεάρεστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀρέσκων (εὐάρεστος) εἰς τὸν θεόν.
Θεαρέστως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ἀρεστὸν (εὐάρεστον) εἰς τὸν θεόν.
Θεάριον, ω (τὸ), Δ. τόπος διωρισμένος διὰ τοὺς θεωρούς, [ἐκ τοῦ
Θεάριος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Θεώριος.
Θεαρὸς, ῶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Θεωρός.
Θεαρχία (ἡ). τὸ παντεξούσιον τῆς θεότητος.
Θεαρχικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θεαρχίαν, θεῖος.
;Θεάρχιος, α, ον, Π. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Θεαρχικός.
Θεαςὶ, ἐπίῤ. Κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν θεῶν, καθὼς λαλοῦν οἱ θεοί.
Θεαστικὸς, ἡ, όν. Ἐμπνευσμένος ὑπὸ θεοῦ.
Θεατέον, θετ. τοῦ Θεάομαι.
Θεατὴρ, ῆρος ϗ
Θεατὴς, οῦ (ὁ). ὅστις βλέπει (θεωρεῖ) τι, (ἰδιαιτ.) ὁ θεωρῶν εἰς τὸ θέατρον ἢ (ἐν γέν.) θεάματα.
Θεατικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ θεᾶσθαι (θεωρεῖν). » Δύναμις—, « Ἀῤῥ., ἡ τῆς ὁράσεως.
Θεατὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ ἴδῃ τις, ὁρατὸς ἢ ἀξιοθέατος.
Θεάτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Θεατής.
Θεατρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θέατρον.
Θεατρίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ὑποκριτὴς θεάτρου· (μτδτ.) ἐκθέτω (παραστήνω) τι εἰς τὸ θέατρον ἢ ὡς εἰς θέατρον, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ) πομπεύω, στηλιτεύω. » Προτιθέναι θέας αἰσχρὰς, ἑαυτὸν ἐστ θεατρίζειν, « Γργ.
Θεατρικὸς, ἡ, ὸν, (ϗ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόδιος διὰ) τὸ θέατρον· πομπώδης, ἐπιδεικτικός.
Θεατρισμὸς (ὁ). ἡ εἰς τὸ θέατρον ἢ ὡς εἰς θέατρον ἔκθεσις, ςηλίτευσις, θεάτρισμα.
Θεατριστὴς, οῦ (ὁ). ὑποκριτὴς θεάτρου.
Θεατροβάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπάγων (ἀναβαίνων) εἰς τὸ θέατρον.
Θεατροειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίῤ.)-ειδῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα θεάτρου, ὅμοιος μὲ θέατρον.
Θεατροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσπαθῶ (κυρ. διὰ κολακειῶν καὶ ῥαδιουργίας) νὰ ἀρέσω (νὰ χειροκροτηθῶ) εἰς τὸ θέατρον.
Θεατροκοπία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Θεατροκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κολακεύων καὶ ῥαδιȣργῶν ἵνα χειροκροτηθῇ εἰς τὸ θέατρον.
Θεατροκρατία (ἡ). κράτος (ὑπεροχὴ, ὑπερίσχυσις) τοῦ θεάτρου δηλ. τῶν θεατῶν (ὅταν αὐτοὶ ἐπιβάλλουν τὴν θέλησίν των εἰς τοὺς ποιητὰς) ἢ τῶν ποιητῶν ϗ ὑποκριτῶν (ὅταν αὐτοὶ ἄγουν καὶ φέρουν τὸ κοινόν).
Θεατρομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μανίαν διὰ τὸ θέατρον, τὸ ἀγαπῶ μὲ ὑπερβολὴν (ὡς μανιώδης).
Θεατρομανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς (τρελλαινόμενος διὰ) τὸ θέατρον.
Θεατρομανία (ἡ). ἀγάπη μανιώδης διὰ τὸ θέατρον.
Θεατρομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι εἰς ἢ διὰ τὸ θέατρον.
Θεατρόμορφος (ὁ, ἡ), = Θεατροειδής.
Θέατρον (τὸ). τόπος (οἰκοδόμημα) ὅπου παριστάνονται θεάματα (» Ἐπληρώθη τὸ θέατρον, « Δμ.)· (συνκδχ.) αὐτὸ τὸ ἐκτιθέμενον εἰς θέαν, θέαμα (» Θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ, « Γρφ.)· (περιληπτ.) οἱ θεαταί. » Ἐς δάκρυα ἔπεσε τὸ θέατρον, « Ἡρ.
Θεατροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ οἰκοδομῶν (κατασκευάζων) θέατρον (;).
Θεατροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (ἐνοικιάζων εἰς τοὺς θεατὰς τόπον) εἰς τὸ θέατρον, (δηλ.) = Θεατρώνης.

Θεατροσκοπία (ἡ). ἡ ἐν θεάτρῳ θεωρία. 2) (εἰς τὸν Φληρ. ὁ Boissonn. διορθ. Θεατροκοπία).
Θεατροτορύνη (ἡ). χουλιάρα τοῦ θεάτρου, (Κωμ. ἐπίθ. ἑταιρίδος ἢ ὑποκριτρίας).
Θεατρώνης, ου (ὁ). ὁ ὠνούμενος (ἀγοράζων, ἐνοικιάζων, ἐργολαβῶν παρὰ τῆς πολιτείας) τὸ θέατρον.
Θεαύγεια (ἡ). θεία αὐγὴ (λάμψις).
Θεαυγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ θείαν αὐγήν.
Θέειον (τὸ). Ἰων. Π. ἀντὶ Θεῖον, θειάφι.
Θέειος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Θεῖος, θεϊκός.
Θεειόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἰων. Π. ἀντὶ Θειόω.
Θεεύμενος (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Θηεύμενος), η, ον, Ἰων. ἀντὶ Θεώμενος, μτχ. τοῦ Θεάομαι.
Θεηγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεογενής.
Θεηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγορεύω (Ὁμιλῶ) περὶ θεοῦ, θεολογῶ.
Θεηγορία (ἡ). τὸ θεηγορεῖν, θεολογία, [ἐκ τοῦ
Θεηγόρος (ὁ, ἡ). ὁ θεηγορῶν, θεολόγος.
Θεηδόκος (χος), ου (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Θεοδόχος.
Θεήϊος, α, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Θεῖος.
Θεηκολεὼν, ῶνος (ὁ), Ἰων. κατοικητήριον ἱερέως ἢ τῶν ἱερέων, [ἐκ τοῦ
Θεηκόλος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Θεηπόλος.
Θεηλασία (ἡ). συμφορὰ ςαλμένη ἀπὸ τὸν θεὸν (θεήλατος), καταδρομὴ θεϊκή.
Θεηλατέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ αἰτ. ἐλλ.) Παραπονοῦμαι διὰ συμφοράν τινα τὴν ὁπ. νομίζω θεήλατον.
Θεήλατος (ὁ, ἡ), [θεὸς, ἐλαύνω]. σταλμένος (κυρ. ἐναντίον τινὸς) παρὰ τοῦ θεοῦ. » Νόσος (» Συμφορὰ κτλ.)—, « Π. 2) διωκόμενος (συρόμενος) πρὸς τὸν θεόν. » Βοῦς—, « Αἰσχλ., ὁ φερόμενος πρὸς θυσίαν εἰς τὸν βωμόν. 3) ὁ κατατρεχόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἀλιτήριος, (παρβλ. Ποινήλατος).
Θέημα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Θέαμα.
Θεημαχία (ἡ), Π. ἀντὶ Θεομαχία.
Θεημάχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεομάχος.
Θεημοσύνη (ἡ), Ἰων. Π. θεωρία, παρατήρησις, [ἐκ τοῦ
Θεήμων, ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Θεάμων.
Θεηπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Θεηπόλος (ὁ, ἡ), [θεὸς, πολέω]. λάτρις (ἱερεὺς, ὑπηρέτης) θεοῦ ἢ θεᾶς τινος (ἰδιαιτ. δὲ) τῆς Κυβέλης, (ὅθ.) = Μητραγύρτης.
Θεητὴς, ου (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Θεατής.
Θεητόκος (ἡ), Π. ἀντὶ Θεοτόκος.
Θεητὸς, ἡ, ὸν, Ἰων. ἀντὶ Θεατός.
Θέητρον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Θέατρον.
Θεία (ἡ), θηλ. τοῦ Θεῖος, (κοιν.) θειά.
Θειάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι θεῖον, ἀφιερόνω ἢ ἀποδίδω εἰς τὸν θεὸν, θεοποιῶ· ἐνθουσιάζω· προφητεύω (χρησμοδοτῶ) ὡς ἐνθουσιασμένος, (παρβλ. Ἐπιθειάζω).
Θειασμὸς (ὁ). ἔμπνευσις θεία, ἐνθουσιασμὸς (θρησκευτικός)· δεισιδαιμονία, φανητισμός· χρησμοδότησις (ἐνθουσιῶντος) ἢ ὅρκος ἢ ἐπίκλησις θεοῦ.
Θειαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ θειάζων (ἐκθειάζων) τι ἢ τινὰ, θαυμαστής.
Θειαστὶ, ἐπίῤ. = Θεαστί.
Θείην, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Τίθημι.
Θείκελος (ὁ, ἡ), Π. = Θέσκελος.
Θεϊκὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς, = Θεῖος.
Θειλοπεδεύω, Μ. εύσω. Ἁπλόνω (Ἀφίνω) τι νὰ ἡλιασθῇ εἰς τὸ-
Θειλόπεδον (τὸ), ἀντὶ Εἱλόπεδον, μέρος ἐκτεθειμένον εἰς τὸν ἥλιον ὅπου ἁπλόνονται σταφύλια ϗ ἄλλα ὀπωρικὰ νὰ ἡλιασθοῦν.
Θεῖμεν, Π. ἀντὶ Θείημεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. καὶ
Θεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τίθημι.
Θεῖναι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ
Θείνω [συγγ. τῷ Κτείνω], Μ. θενῶ (ἀόρ. Ἔθεινα ϗ β'. Ἔθενον), Π. πλήττω, κτυπῶ· τρυπῶ μὲ τὸ κεντρὶ, σουβλίζω, θανατόνω. » Νῶτον ἁλὸς θείνοντες, « Ὀππ., (περιφρ.) κωπηλατοῦντες· (καὶ μτνμ.) » Θείνει (ϗ ὄχι Θένει) δ' ὀνείδει μάντιν, « Αἰσχλ.
Θειογραφικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς θείας Γραφῆς.
Θειογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεογενής.
;(Θειοδάμος), η ἢ ος, ον, Π. ὁ δαμάζων (καταδαμάζων, καταπονῶν) ϗ τοὺς θεούς. » Ἀνάγκη—, « Εὐσεβ.
Θειόδετος (ὁ, ἡ), Π. θεόθεν δεμένος.
Θειόδομος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεόδμητος.
Θείομεν, Π. ἀντὶ Θῶμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τίθημι.
Θεῖον (τὸ), [θεῖος ἢ θέω ἢ θύω], τὸ θειάφι, (Τουρκ.) κιμπρίτι.
Θεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ τὸν θεὸν, θεϊκός· ἱερός· θαυμαστὸς, ὑπερφυσικός. » Τὸ θεῖον, « Ἡρ., Πλάτ. κλπ. ὁ θεὸς, ἡ θεότης, ἡ θεία δύναμις ἢ πρόνοια, ἡ βούλησις. » Προσέρχεται, ὥσπερ κατὰ θεῖον, εἰς ἀγορὰν, « Ἀρσφ., κατὰ θείαν οἰκονομίαν. » Θεῖα (ἐνν. ἔργα ἢ πράγματα), « τὰ ὑπερφυσικὰ, τὰ οὐκ ἐφ' ἡμῖν. » Χρεὼν τὰ θεῖα, θνητοὺς ὄντας, εὐπετῶς φέρειν, « (Σοφ. παρὰ) Στβ.
Θεῖος (ὁ), [ἠθεῖος]. ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς, (κοιν.) θειός.
Θειόστεπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεόστεπτος.
Θειοτελὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεοτελής.
Θειότερος, α, ον, (καὶ ἐπίῤ.)-τέρως, συγκρ. τοῦ Θεῖος.
Θειότης (ἡ). τὸ μεγαλεῖον τῆς θεότητος, ἡ ἱερότης τῶν θείων πραγμάτων.
Θειοφαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων ὡς φαγεῖ' τῶν θεῶν, (ἄλλ. γρφ. -
Θειοφανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεοφανής.
Θειοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Θεοφορέω.
Θειόφορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεόφορος.
Θειόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ θείου (θειαφίου).
Θειόω-ῶ, Μ. ώσω. Καπνίζω (ἐπμ. Ἁγνίζω, Καθαρίζω) μὲ θειάφι. 2) (σπν.) = Θειάζω, ἀφιερόνω εἰς τὸν θεὸν, καθιερόνω.
Θεὶς, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Τίθημι.
Θείω, Π. ἀντὶ Θέω, τρέχω.
Θείω, Π. Ἰων. ἀντὶ Θῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τίθημι.
Θειώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ περιέχων μόρια ἀπὸ θειάφι. » Λουτρὸν—, « Ἀρετ. 2) (σπν.) = Θεῖος, θεοειδής.
Θείως, ἐπίῤ. Κατὰ θεῖον τρόπον, κατὰ θείαν ἔμπνευσιν ἢ θέλησιν, θεϊκά.
Θελγεσίμυθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θέλγων μὲ τοὺς λόγους του.
Θέλγημα (τὸ), = τῷ-
Θέλγητρον (τὸ). πᾶν ὅ,τι θέλγει (μαγεύει, ἡδύνει, παρηγορεῖ) τὸν ἄνθρωπον. » Ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον, « Εὐρ.
Θέλγμα (τὸ), = Θέλγητρον, [ἐκ τοῦ
Θέλγω [Ἕλκω], Μ. θέλξω. Μαγεύω (κυρ διὰ χειραψίας), γητεύω. (συνκδχ.) ναρκόνω, χαυνόνω· ζαλίζω, ἀποκοιμίζω τρέπω, ἡδύνω· παρηγορῶ, καταπραΰνω
Θελεμὸς (ὁ, ἡ), Π. [θέλω]. γλυκὺς, ἱλαρὸς, προσηνής· νόστιμος.
Θέλεος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πράττων τι μὲ καλήν του θέλησιν, ἑκούσιος, πρόθυμος. » Θέλεος ἀθέλεος, « Αἰσχλ, ἑκὼν ἄκων.
Θέλεσκον, Π. ἀντὶ Ἔθελον, παρτ. τοῦ Θέλω.
Θέλημα (τὸ). ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θέλει τις θέλησις.
†Θεληματαίνω, Μ. θεληματήσω (;), νλγ ἀντ Θέλω, προαιροῦμαι.
Θέλημος καὶ
Θελήμων, ονος (ὁ, ἡ). θεληματικὸς, πρόθυμος.
Θέλησις, ως (ἡ). ἡ δύναμις ἢ ἡ ἐνέργεια τοῦ θέλειν, θέλημα. » Αἱ τοῦ ἀνδρὸς θελήσιες νόμος γυναιξὶ, « Πυθ.
Θελητὴς, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ θέλων τι. 2) (εἰς τὴν Γρφ.) = Μάντις, ἐγγαςρίμυθος, (ἐὰν δὲν ἦτο τολμηρὸν, ἤθελον τὸ νομίσῃ ἐσφαλμ. ἀντὶ Θέλκτης, ἐπαοιδός).
Θελητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων θέλησιν ἢ ἀνήκων εἰς αὐτήν.
Θελητὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον θέλει (ἀγαπᾷ. ἐπιθυμεῖ) τις, ἑκούσιος.
Θέλιμνον (τὸ), = Θέλυμνον.
Θέλιμος (ὁ, ἡ), = Π. Θέλεμος.
Θελκτὴρ (ὁ), Π. ὁ θέλγων (παρηγορῶν, καταπραΰνων). » Ὀδυνάων—, « Ὁμ. Ὕμν.
Θελκτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ θέλγειν, θελκτικὸς, γοητευτικός· καταπραϋντικὸς, παρηγορητικός. » Μῦθος (» Ἐπῳδὴ)—, « Αἰσχλ., Πλ. ‖. (οὐδ.) θελκτήριον (τὸ), = Θέλγητρον. » Πόνων—, « Αἰσχλ.
Θέλκτης, ου (ὁ), = Θελκτὴρ, (ἴδε καὶ Θελητής).
Θελκτικὸς, ἡ, όν. Θελκτήριος.
†Θέλκτις, ιος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Θελκτύς.
Θέλκτριος (ὁ, ἡ), Π. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Θελκτήριος.
Θέλκτρον (τὸ), = Θέλγητρον.
Θελκτὺς, ύος (ἡ), Π. ἀντὶ Θέλξις, Θέλγητρον.
Θέλκτωρ, ορος (ὁ ϗ ἡ), Π. = Θελκτήριος.
Θελξικάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ θέλγων τὴν καρδίαν
Θελξίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θέλγων (μαγεύων, ἀπατῶν δι' ἡδονῆς) τοὺς ἀνθρώπȣς
Θελξίνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ θέλγων τὸν νοῦν (τὴν ψυχὴν, τὴν καρδίαν). » Πειθὼ—, « Ἐπγρ.
Θελξίπικρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν ἡδονὴν ἑνωμένην μὲ πόνον (μὲ πικρίαν).
Θέλξις, εως (ἡ). τὸ θέλγειν ἢ θέλγεσθαι
Θελξίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Θελξίνοος.
;Θελοκακέω-ῶ, Μ. ήσω, Ζ. Ἐθελοκακέω
Θέλυμνον (τὸ), Π. (κατὰ μετάθ.) ἀντὶ Θέμεθλον, θεμέλιον (κυρ. εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ. Προθέλυμνος κτλ.).
Θέλω [ἔλω], Μ. θελήσω (παρτ. Ἔθελον, ἀόρ. Ἐθέλησα [τὸ δὲ Ἤθελον ϗ Ἠθέλησα

ὑπάγονται ἀναλογώτερον εἰς τὸ Ἐθέλω]. πρκ. [μτγν.] Τεθέληκα), = Βούλομαι, σέργω ἢ ἐπιθυμῶ ἢ ζητῶ νά· συνειθίζω· εὐχαριστοῦμαι· προθυμοῦμαι· (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) » Πᾶν ὃ θέλεις, « Θκρ. » Εἰ δὲ θελήσει ἀναβῆναι ἡ τυραννὶς εἰς τὴν θυγατέρα, « Ἡρ., ἂν μέλλῃ (ἂν τύχῃ) νὰ καταντήσῃ. (καὶ ἀπολύτ.) » Δάκρυε ὅσσα θέλεις, « Θκρ. » Πλέον τοῦ θέλοντος, « Σοφ., ἀντὶ Τοῦ δέοντος. (ᾗ ἀντὶ ἐπίρ.) » Ἡ γῆ θέλουσα διδάσκει, « Ξεν., ἀφ' ἑαυτῆς, (παρβλ. Ἐθέλω).

Θέμα (τὸ), [τίθημι]. πᾶν ὅ,τι καταθέτει (καταβάλλει) τις, (κυρ. δὲ) ἀργύριον τὸ ὁπ. βάλλεται ὡς στοίχημα ἢ βραβεῖον ἢ παρακαταθήκη. » Οὐδὲ γὰρ οἱ τραπεζῖται, ἀπαιτούμενοι τὰ θέματα, δυσχεραίνουσιν ἐπὶ τῇ ἀποδόσει, « Πλούτ. 2) (λογικ.) ἡ θεμελιώδης ἰδέα τὴν ὁποίαν βάλλει (λαμβάνει) τις ὡς βάσιν τῆς προτάσεώς τυ, (παρβλ. Θέσις). 3) (γρμτκ.) ἡ πρωτότυπος λέξις ἥτις ὑποτίθεται ὡς ῥίζα πρὸς παραγωγὴν ἄλλων. 4) (ἀςρλγ.) = Ὡροσκόπιον. 5) (Βυζ.) τμῆμα ἐπαρχίας. (κυρ. δὲ) σῶμα στρατιωτικὸν διωρισμένον (τοποθετημένον) πρὸς φύλαξιν τῆς ἐπαρχίας.

Θεματίζω, Μ. ίσω. (λογικ.) Θέτω (Λαμβάνω) ἰδέαν τινὰ ὡς θέμα τῆς προτάσεώς μου. (ἀςρλγ.) κάμνω τὸ ὡροσκόπιον τινός, γενεθλιαλογῶ· (ἐν γέν.) βάλλω, ςήνω, τοποθετῶ.

Θεματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ λαμβανόμενος ὡς θέμα. » Ῥῆμα —, « Γρμτ. » Ἀγὼν —, « Πλδ., τοῦ ὁπ. προτίθεται χρηματικὴ ποσότης ὡς βραβεῖον. 2) (εἰς τοὺς Βυζ.) ἐπαρχιώτης.

Θεματικῶς, ἐπίρ. (Γρμτ.) Ὡς θέμα, πρωτοτύπως.

Θεμάτιον (τὸ). θέμα ἀστρολογικόν, ὡροσκόπιον.

Θεματισμὸς (ὁ). τὸ θεματίζειν (ἐκλαμβάνειν τι ὡς θέμα), κατασκευὴ (διάθεσις) θέματος (λογικ. ἢ ἀςρολογ.)· (ἐν γέν.) τοποθέτησις.

Θεματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Θεματίζω.

Θέμεθλον (τὸ), Π. ἀντὶ Θεμέλιον, βάσις, ῥίζα, πυθμήν.

Θεμείλιον (τὸ), Π. ἀντὶ Θεμέλιον.

Θέμειλον (τὸ), Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Θέμεθλον.

;Θεμελιαῖος, α, ον καὶ

Θεμελιακός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ θεμέλια, θεμελιώδης.

Θεμελιόθεν, ἐπίρ. Ἐκ θεμελίων.

Θεμέλιον (τὸ), οὐδ. τοῦ

Θεμέλιος (ὁ, ἡ), [τίθημι], = Θεμελιακός, θεμελιώδης. ||. (οὐσ.) » Θεμέλιος (ὁ), (ἐνν. λίθος) ὁ βαλλόμενος ὡς » Θεμέλιον (τό).

Θεμελιοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συνέχων, κρατῶν) τὰ θεμέλια.

Θεμελιόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Στηρίζω, Οἰκοδομῶ τι ἐπάνω εἰς) θεμέλιον, θεμελιόνω (κυρ. καὶ μτφορ.).

Θεμελίωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., θεμελίωμα.

Θεμελιωτής, οῦ (ὁ). ὁ θεμελιόνων ἢ θεμελιώσας τι.

Θέμεν καὶ Θέμεναι, Δ. ᾗ Αἰολ. ἀντὶ Θεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Θέμενος, η, ον, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Τίθημι.

Θεμερὸς [τίθημι], ά, όν, Π. σεμνός, εὐσταθής, ἐμβριθής, (Γαλλ.) posé.

Θεμερόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π ὁ ἔχων σεμνὸν (ἐμβριθὲς) φρόνημα, εὐσταθοῦς χαρακτῆρος.

Θεμερύνομαι, Μ. υνοῦμαι, Π. [θεμερός]. σεμνύνομαι.

Θεμερῶπις, ιδος (ἡ), Π. [θεμερός, ὤψ]. σεμνὴ (τὸ βλέμμα.

Θέμηλον (τὸ), Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Θέμεθλον.

Θεμίζω, Μ. ίσω, Π. δικάζω, κρίνω, τιμωρῶ. ||. (μσ.) τακτοποιῶ τι νομίμως, ῥυθμίζω, κανονίζω. μετριάζω. » Ὀργὰς —, « Πίνδ.

Θεμίπλεκτος (ὁ, ἡ), Π. κανονικὰ πλεγμένος, (μτφορ.) κατορθωθεὶς ἢ ἀποκτηθεὶς νομίμως καὶ δικαίως.

Θέμις [τίθημι], θέμιδος καὶ Δ. θέμιτος ᾗ θέμιστος (ἡ), (ἡ αἰτ. Θέμιν, ἡ κλητ. Θέμι) (κυρ. καὶ ἀρχ.) Ἡ καθεστῶσα τάξις (διάταξις) τῶν πραγμάτων· τὰ ἔθιμα ἑνὸς τόπου· ἡ κοινὴ συνήθεια. (ἀπολύτ.) τὸ δίκαιον, τὸ πρέπον, τὸ σύνηθες· ἡ δικαιοσύνη. (Π.) = Θεσμός, νόμος (κυρ. ςηριζόμενος εἰς τὰ ἔθιμα)· δικαιοδοσία. (κατὰ τὴν μυθολογ.) θεὰ τῆς δικαιοσύνης (τῆς νομιμότητος, τῆς εὐταξίας κτλ.). (πλθ.) διατάξεις, κανονισμοί, ἀποφάσεις. (ὅθ.) αἱ ἀμετάτρεπτοι ἀποφάσεις τῆς εἱμαρμένης ἢ τῶν θεῶν, χρησμοί. χρισολογία, ὑποθέσεις. τά προνόμια ἢ δικαιώματα δικαστοῦ (ἄρχοντος κτλ.). » Λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας, « Ἰλ. Ι. » Ἡ θέμις ἐστίν, « Ἰλ. Β. (καὶ ἀκριβέστερον) » Ἡ θέμις ἀνθρώπων πέλει, « Ἰλ. Ι., Τ., καθὼς συνειθίζουν οἱ ἄνθρ., κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ κόσμου. » Οὔ μοι θέμις ἐςὶ ξεῖνον ἀτιμῆσαι, « Ὀδ. Ξ., δὲν ἠμπορῶ, δὲν μὲ 'ταιριάζει, δὲν εἶνε δίκαιον. » Ποῦ δὲ παιδείας σοι θέμις μνησθῆναι; « Δμ. » Λέκτρων ὧν θέμις εἴργει, « Αἰσχλ., ἀθεμίτων.

Θεμισκόπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπισκοπῶν (ἐπιτηρῶν, ἐφορεύων) δικαίως.

Θεμισκρέων, οντος (ὁ), Π. ὁ βασιλεύων (διοικῶν) κατὰ νόμους.

Θέμιστα καὶ Θέμιστας, Δ. Π. αἰτ. ἑν. καὶ πλθ. τοῦ Θέμις.

Θεμιστεία (ἡ). μαντεία, (Στρβ. ΙΖ'. 814).

Θεμιστεῖος, α, ον, Π. νόμιμος, δίκαιος.

Θεμίστευμα (τὸ). θεσμός, νόμος, ἀπόφασις.

Θεμιστευτός, ή, όν. Νομοθετημένος, καθιερωμένος διὰ νόμου (διὰ μακρᾶς συνηθείας), [ἐκ τοῦ

Θεμιστεύω, Μ. εύσω. Νομοθετῶ, δικαιοδοτῶ. (ἐν γέν.) διέπω, διοικῶ· παραγγέλλω· χρησμοδοτῶ. » Ἡμερῶν ἀποφράδων οὐσῶν, ἐν αἷς οὐ νενόμισται θεμιςεύειν, « Πλ.

Θεμιστέων, Π. γεν. πλθ. καὶ

Θέμιστι, δοτ. ἑν. τοῦ Θέμις.

Θεμίστιος (ὁ, ἡ). ἔφορος (προστάτης) τῆς δικαιοσύνης, (ἐπίθ. τοῦ Διός).

Θεμιστόνοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φρονῶν θεμιτὰ (δίκαια).

Θεμιστοπόλος (ὁ, ἡ), Π. [θέμις, πολέω]. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν δικαιοσύνην, δικαστής, βασιλεύς.

†Θεμιστός, ή, όν, = Θεμιτός.

Θεμιστοσύνη (ἡ), Π. δικαιοσύνη.

Θεμιστοῦχος (ὁ, ἡ), Π, [θέμις, ἔχω], = Θεμιστοπόλος.

†Θεμίστωρ [θέμις, ἵστωρ], ορος (ὁ). ὁ γνωρίζων καὶ φυλάττων τὸ δίκαιον (τοὺς νόμους).

Θεμιστῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Θεμιτῶς.

Θεμιτὸς [θέμις], ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ιτῶς. Σύμφωνος μὲ (Συγχωρημένος ἀπὸ) τοὺς νόμους, νόμιμος, δίκαιος.

†Θεμὸς (ὁ), = Θεσμός· διάταξις· παραίνεσις.

Θεμόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. (μὲ ἀπαρ.) βάλλω εἰς θέσιν, φέρω εἰς κατάςασιν, κάμνω

Θέναρ [θείνω], αρος (τό). τὸ κοῖλον (ἰδίως τὸ ὑπὸ τὸν ἀντίχειρα κρεῶδες) τῆς χειρὸς ἢ τοῦ ποδός, ἡ φοῦχτα, ἡ πατοῦνα (» Καὶ τὰ θέναρα ναρκῶσι, ᾗ ἐπιβαίνειν οὐ δύνανται, « Ἱππκρ.). (μτνμ.) τὸ ἐπάνω κοῖλον μέρος τοῦ βωμοῦ, (ἁπλ.) ἡ ἐπιφάνεια. » Ἁλὸς —, « Πίνδ.

Θεναρίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ τὸ θέναρ τῆς χειρός, ῥαπίζω.

Θενεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Θείνω.

Θέο, Ἰων. ἀντὶ Θοῦ, μσ. ἀόρ. β'. τῆς προς. τοῦ Τίθημι.

Θεοβάδιστος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου ἐβάδισεν (ἐπεριπάτησεν) ὁ θεός.

Θεοβλάβεια (ἡ), τὸ πάθος (ἡ κατάστασις) τοῦ θεοβλαβοῦς.

Θεοβλαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Θεοβλαβής, έος (ὁ, ἡ), (ᾗ ἐπίρ.) -βλαβῶς. Φρενοβλαβὴς δι' ὀργὴν θεοῦ, (κοιν.) τοῦ ὁπ. 'πῆρεν ὁ θεὸς τὸν νοῦν.

Θεοβλαβία (ἡ), Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Θεοβλάβεια.

Θεόβλαστος (ὁ, ἡ). θείως ἢ θεόθεν βλαστήσας.

Θεόβλητος (ὁ, ἡ). ὁ ῥιφθεὶς ἢ κτυπηθεὶς ὑπὸ θεοῦ.

Θεόβρυτος (ὁ, ἡ). ὁ βρύων (πηγάζων, προερχόμενος) θεόθεν.

Θεογάμια (τά), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῶν γάμων τῆς Περσεφόνης.

Θεογενεσία (ἡ). ἡ ἐν θεῷ (διὰ τοῦ θείου βαπτίσματος) ἀναγέννησις.

Θεογενής (ννής), έος καὶ

Θεογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ θεοῦ.

Θεογεννήτρια καὶ

Θεογεννήτωρ, ορος (ἡ). γεννήτωρ (μήτηρ) θεοῦ, θεοτόκος.

Θεόγληνος (ὁ, ἡ), Π. [θ. γλήνη]. ὁ ἔχων θεῖα (ὡραῖα) ὄμματα.

Θεόγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν θείαν γλῶσσαν (μὲ θεϊκὴν εὐγλωττίαν).

Θεογνωσία (ἡ). τὸ νὰ γνωρίζῃ ἢ νὰ γνωρίσῃ τις τὸν θεὸν (τὴν ἀληθῆ θρησκείαν).

Θεόγνωστος (ὁ, ἡ). γνωστὸς εἰς τὸν θεόν, ἀνεγνωρισμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

Θεογονία (ἡ). καταγωγὴ (γενεαλογία) τῶν θεῶν, [ἐκ τοῦ

Θεόγονος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος ἀπὸ θεόν.

Θεόγραπτος καὶ

Θεόγραφος (ὁ, ἡ). γραμμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

†Θεοδαίσια (τά). θυσία (εὐωχία, ἑορτὴ) εἰς τιμὴν θεοῦ (ἰδιαιτ. τοῦ Διονύσου).

Θεοδέγμων, ονος (ὁ, ἡ) καὶ

Θεοδέκτωρ, ορος (ὁ), Π. = Θεοδόχος.

Θεοδερκής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βλέπων ἢ ἰδὼν τὸν θεόν, θεόπτης.

Θεοδήλητος (ὁ, ἡ), Π. [θ. δηλέομαι], = Θεοβλαβής. » Μιαιφονία —, « Ἐπγρ., ἡ γενομένη ἐξ αἰτίας φρενοβλαβείας τὴν ὁπ. ἐνέπνευσε θεός τις.

Θεοδίδακτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -δάκτως. Ὁ διδαχθεὶς ὑπὸ θεοῦ.

Θεοδινής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δινούμενος (περιστρεφόμενος) ὑπὸ τοῦ θεοῦ, θεῖος, θεόπεμπτος.

Θεοδιφής, έος (ὁ, ἡ), Π. [θ. διφάω]. ὁ ἀνερευνῶν (ἀναζητῶν) τὸν θεὸν ἢ τὰ περὶ θεοῦ.

Θεόδματος, Δ. ἀντὶ

Θεόδμητος, η καὶ ος, ον, Π. [θ. δέμω]. οἰκοδομημένος ὑπὸ θεοῦ, θεόκτιστος.

Θεοδόκος (ὁ, ἡ), = Θεοδόχος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Θεοδόκος.

Θεοδόμητος (ὁ, ἡ), = Θεόδμητος..

Θεοδόξαστος (ὁ, ἡ). ὑπὸ τοῦ θεοῦ δεδοξασμένος.

Θεοδοσία (ἡ). δόσις (προσφορὰ) γινομένη εἰς θεόν, ἀφιέρωμα.

Θεόδοτος (ὁ, ἡ), = Θεόσδοτος, Θεοδώρητος.

Θεοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχθεὶς (χωρήσας, ὑποδεχθεὶς) θεόν.

†Θεοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (Περιπατῶ) τὸν δρόμον τοῦ θεοῦ, [ἐκ τοῦ

Θεόδρομος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν τὸν δρόμον τοῦ θεοῦ, πολιτευόμενος εὐσεβῶς (ἐναρέτως, θεαρέστως).

Θεοδώρητος (ὁ, ἡ). ὁ δοθεὶς (χαρισθεὶς) ὑπὸ θεοῦ. ||. (οὐσ. θ.) εἶδος ἰατρ. καθαρτικοῦ.

Θεοείδεια (ἡ). ὁμοιότης μὲ τὸν θεόν, [ἐκ τοῦ

Θεοειδής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ειδῶς. Ὅμοιος (κατὰ τὸ εἶδος, κατὰ τὴν μορφὴν) μὲ τὸν θεόν· θεῖος.

Θεοείκελος (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος μὲ τοὺς θεούς.

†Θεοεπής, έος (ὁ, ἡ), γραμτ. παράφρ. τοῦ Θεσπέσιος.

†Θεοεχθία ᾗ Θεοεχθρία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Θεοέχθρος (ὁ, ἡ). θεομίσητος.

Θεοήλατος (ὁ, ἡ), = Θεήλατος.

Θεόθεν, ἐπίρ. Ἐκ θεοῦ.

Θεοθρέμμων, ονος καὶ

Θεόθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ θεόθεν τρεφόμενος.

Θεόθυτος (ὁ, ἡ). θυσιασμένος εἰς τὸν θεόν.

Θεοίνια (τά). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ τοῦ οἴνου (τοῦ Βάκχου), τὰ ὄργια (τὰ μυστήρια) τοῦ Διονύσου, (ἴδε Γεραίρω).

Θεοίνιον (τό). ναὸς τοῦ Διονύσου, [ἐκ τοῦ

Θέοινος (ὁ). ὁ θεὸς τοῦ οἴνου, ὁ Διόνυσος.

Θεοκάπηλος (ὁ, ἡ). ὁ καπηλεύων (ἐμπορευόμενος καπηλικῶς, δολιευόμενος περὶ) τὰ θεῖα.

Θεοκατάρατος (ὁ, ἡ). κατηραμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

Θεοκατασκεύαστος (ὁ, ἡ), ἐξήγ. τοῦ Θεόκμητος καὶ Θεόδμητος.

Θεοκέλευστος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ κέλευσιν (προσταγὴν) θεοῦ.

Θεοκῆρυξ, υκος (ὁ). ὁ κηρύττων (ἀναγγέλλων) τὸν θεὸν ἢ τὸν λόγον τοῦ θεοῦ.

Θεοκίνητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. κινεῖ ἢ ἐκίνησε (διήγειρεν) ὁ θεός, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Θέορτος).

Θεόκλητος (ὁ, ἡ). προσκαλεσμένος ἀπὸ τὸν θεόν· ὅπου ἐπικαλοῦνται τὸν θεόν. » Ναὸς —, « Νόνν.

Θεοκλυτέω-ῶ [θ. κλύω], Μ. ήσω. Ἐπικαλεῖμαι (κινδυνεύων) ἢ Μαρτύρομαι (δεινοπαθῶν καὶ ἀδικούμενος) τὸν θεόν, (ἐν γέν.) ἐπικαλοῦμαι. 2) (πθ.) ἀκούω ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ θεοῦ, μυοῦμαι. » Τὸ μαντικὸν καὶ θεοκλυτούμενον γένος, « Πλ.

Θεοκλύτημα (τό). τὸ λεγόμενον πρὸς ἐπίκλησιν θεοῦ.

Θεοκλύτησις, εως (ἡ). τὸ θεοκλυτεῖν, ἐπίκλησις θεοῦ.

Θεόκλυτος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἐπακούει (κλύει) ὁ θεός. 2) θεοτίμητος.

Θεόκμητος (ὁ, ἡ), Π. [θ. κάμνω], = Θεότευκτος, θεόκτιστος, θεοκατασκεύασος.

Θεοκοίρανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων θεόθεν τὴν κυριότητα, θεῖος κύριος (κοίρανος).

Θεοκολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Θεοκόλος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Θεηπόλος, ἱερεὺς (θεοῦ ἢ θεᾶς).

Θεοκόσμητος (ὁ, ἡ). θεόθεν κεκοσμημένος, θεοστόλιστος.

Θεοκόρος (ὁ, ἡ), Θεηπόλος.

Θεόκραντος (ὁ, ἡ), Π. [θ. κραίνω]. ὁ ἐκτελεσθεὶς (ἐκπληρωθεὶς) θεόθεν· θεῖος.

Θεοκρασία (ἡ). κρᾶσις (μῖξις, ἕνωσις) μὲ τὸν θεόν.

Θεοκρατία (ἡ). τὸ νὰ διοικῆται ἔθνος τι ὑπ' αὐτοῦ ἀμέσως τοῦ θεοῦ ἢ ὑπὸ τῶν ὑπουργῶν αὐτοῦ.

Θεοκρήπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. [θ. κρηπίς]. θεμελιωμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

Θεοκρίτης, ου (ὁ), Π. ὁ γενόμενος κριτὴς (αἱρετοκριτὴς) τῶν θεῶν, (ἐπίθ. τοῦ Πάριδος).

Θεόκριτος (ὁ, ἡ). ὁ κριθεὶς (ἐγκριθείς, ἐκλεχθεὶς) ὑπὸ θεοῦ.

Θεόκτιστος καὶ Θεόκτιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτισθεὶς ὑπὸ θεοῦ, ἔργον (δημιούργημα) θείας χειρός.

Θεοκτονία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ θεοκτόνυ.

Θεοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας, ἀποκτείνας) θεόν.

Θεοκυήτωρ, ορος καὶ

Θεοκύμων, ονος (ἡ). ἡ κυήσασα θεόν, θεομήτωρ, θεογεννήτρια.

Θεοκύρωτος (ὁ, ἡ). ὁ θεόθεν κεκυρωμένος.

Θεολαμπής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων μὲ θείαν λάμψιν.

Θεολατρεία (ἡ). λατρεία τοῦ θεοῦ.

Θεόλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ λεχθεὶς (ῥηθεὶς) ὑπὸ τοῦ θεοῦ. 2) = Θεοσύλλεκτος.

Θεόλημπτος ἢ Θεόλαμπτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Θεόληπτος.

Θεοληπτέομαι-οῦμαι, Μ. ληφθήσομαι; Γίνομαι θεόληπτος, ἐνθουσιάζομαι.

Θεοληπτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θεόληπτον· ὁ ἐνεργῶν ἢ ἐνεργούμενος διὰ θεοληψίας.

Θεόληπτος (ὁ, ἡ), [θ. λαμβάνω]. ἐμπνευσμένος ὑπὸ θεοῦ τινος, ἐνθουσιασμένος· δεισιδαίμων.

Θεοληψία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ θεολήπτου, ἐνθουσιασμός· δεισιδαιμονία.

†Θεολογεῖον (τό). τὸ μέρος τοῦ παλ. θεάτρου ὅπου ἐνεφανίζοντο διὰ τῶν μηχανῶν καὶ ἐλάλουν οἱ θεοί.

Θεολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ Συγγράφω περὶ θεοῦ καὶ τῶν θείων πραγμάτων, εἶμαι θεολόγος. » Τὰ θεολογούμενα, « Ἀριςτ., τὰ περὶ θεοῦ λεγόμενα (παρὰ τῶν θεολογούντων). 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Θεοποιῶ. » Οὐ θεολογεῖν τὸν ἥλιον, « Εὐσ.

Θεολογία (ἡ). τὸ θεολογεῖν· ἡ περὶ θεοῦ ᾗ τῶν θείων πραγματευομένη ἐπιςήμη.

Θεολογικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἀσχολούμενος εἰς τὴν θεολογίαν.

Θεολόγος (ὁ, ἡ). ὁ θεολογῶν (ὁμιλῶν ἢ συγγράφων) περὶ θεοῦ· ἐπιστήμων τῆς θεολογίας.

Θεολωβήτης, ου (ὁ), Π. ὁ κακολογῶν τὸν θεόν, βλάσφημος, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ-

;Θεολώβητος (ὁ, ἡ), Π. = Θεοβλαβής.

Θεομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Θεομανής, έος (ὁ, ἡ). ὅς τις ἐμάνη δι' ὀργὴν τῶν θεῶν, (καθὼς ὁ Ὀρέστης).

Θεομανία (ἡ). τὸ πάθος (ἡ κατάστασις) τοῦ θεομανοῦς.

Θεομαντεία (ἡ). τὸ μαντεύειν διὰ θείας ἐμπνεύσεως.

Θεομαντέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Θεόμαντις, εως (ὁ). μάντις προφητεύων διὰ θείας ἐμπνεύσεως.

Θεομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι (Πολεμῶ) ἐναντίον τοῦ θεοῦ· ἀντιπράττω εἰς τὰς θείας βουλάς.

Θεομαχία (ἡ). τὸ θεομαχεῖν, πόλεμος κατὰ τοῦ θεοῦ ἢ τῶν θεῶν πρὸς ἀλλήλυς.

Θεομάχος (ὁ, ἡ). ὁ θεομαχῶν (ἀντιβαίνων εἰς τὰς διατάξεις τοῦ θεοῦ, τῆς θείας προνοίας).

Θέομεν, Ἰων. Π. ἀντὶ Θῶμεν, ά. πλθ. προς. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τίθημι.

Θεομηνία (ἡ). μῆνις (ὀργὴ) θεοῦ ἢ τῦ θεοῦ.

Θεομήστωρ [θ. μήδομαι], ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σκεπτόμενος ἢ συμβουλεύων ὡς θεός, προικισμένος μὲ θείαν φρόνησιν.

Θεόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ.

Θεομήτωρ, ορος (ἡ). μήτηρ θεοῦ ἢ τοῦ θεοῦ. 2) (εἰς τὸν Μανέθ. Δ', 7. εὕρηται καὶ ἀρσ. καὶ ἐξηγ. ἢ διορθ.) ἀντὶ Θεομήστωρ.

Θεομιμησία (ἡ). τὸ νὰ μιμῆταί τις τὸν θεὸν (νὰ ἦνέ-

Θεομίμητος (ὁ, ἡ). ὁ μιμούμενος τὸν θεόν, γενόμενος ἢ πράττων τι-

Θεομιμήτως, ἐπίρ. Κατὰ μίμησιν θεοῦ ἢ τοῦ θεοῦ.

Θεόμιμος (ὁ, ἡ), = Θεομίμητος. » Θεόμιμόν ἐντι πρᾶγμα βασιλεία, « Στβ.

Θεομισής, έος καὶ

Θεομίσητος (ὁ, ἡ). μισούμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, μισητὸς εἰς τὸν θεόν.

Θεόμοιρος καὶ

Θεάμορος (ὁ, ἡ), Π. μοιρασμένος (διατεταγμένος, ἀποφασισμένος) ὑπὸ τοῦ θεοῦ, δοσμένος κατὰ θείαν μοῖραν, (ἐν γέν.) θεῖος.

Θεόμορφος (ὁ, ἡ), = Θεοειδής.

Θεομυσής, έος (ὁ, ἡ), Π. μύσους (ἐγκλήματος) ἔνοχος πρὸς τὸν θεόν, (ἐπμ.) = Θεομισής.

Θεομύστης, ου (ὁ). μύστης θεοῦ ἢ τῶν θείων.

Θεόμυστος (ὁ, ἡ). μεμυημένος ὑπὸ θεοῦ ἢ τὰ περὶ θεοῦ.

Θεονύμφευτος καὶ

Θεόνυμφος (ἡ). ἡ νυμφευθεῖσα τὸν θεόν.

Θεοξένιος (ὁ, ἡ). ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ Ἑρμοῦ. ||. Θεοξένια (τὰ), ἑορτὴ εἰς τιμὴν αὐτῶν τε καὶ τῶν ἄλλων θεῶν παρὰ Δελφοῖς.

Θεόπαις, αιδος (ὁ, ἡ). παιδὶ (υἱὸς ἢ θυγάτηρ) θεοῦ ἢ τοῦ θεοῦ (ὁ Ἀρχέστρατος ὀνομάζει κωμικῶς θεόπαιδα τὸν λάβρακα).

Θεοπαράδοτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ θεοῦ παραδεδομένος, ὁ κατὰ παράδοσιν θείαν.

Θεοπαραδότως, ἐπίρ. Κατὰ θείαν παράδοσιν.

Θεοπάρακτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ θεοῦ παραχθείς. » Εἰ αὐτοπάρακτος ὁ κόσμος, οὐ θεοπάρακτος, « Ἰους.

Θεοπάτωρ, ορος (ὁ). πατὴρ θεοῦ ἢ τῶν θεῶν.

Θεοπείθεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Θεοπειθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πειθόμενος (ὑπακούων) εἰς τὸν θεόν, εὐπειθὴς εἰς τὰς θείας ἀποφάσεις.

Θεόπεμπτος (ὁ, ἡ). ὁ πεμφθεὶς (σταλμένος) ὑπὸ θεοῦ.

Θεοπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω (Δημιουργῶ) νέους θεούς· κατασκευάζω ἀγάλματα θεῶν· παριστάνω τι εἰς σχῆμα θεοῦ, [ἐκ τοῦ

Θεοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων (ἐπινοῶν νέους) θεοὺς ἢ ἀγάλματα θεῶν.

Θεοπλαστία (ἡ). τὸ νὰ πλάττῃ τις νέους θεοὺς ἢ ἀγάλματα θεῶν.

Θεόπλαστος (ὁ, ἡ). ὅςτις ἐπλάσθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

Θεοπληγής, έος καὶ

Θεόπληκτος (ὁ, ἡ), = Θεοβλαβής, Θεόληπτος, (κατὰ λέξ.) θεοκτύπητος.

Θεοπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), = Θεοπληγής.

Θεοπληξία (ἡ), = Θεοβλάβεια, Θεοληψία.

Θεόπλοχος (ὁ, ἡ). πλεγμένος ὑπὸ θείας χειρός.

Θεόπνοος-ους (ὁ, ἡ), = Θεόπνευστος.

Θεόπνευστος (ὁ, ἡ). ἐμπνευσμένος ὑπὸ θεοῦ, θεοφώτιστος.

Θεόπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ λαβὼν θεόθεν τὸν πλοῦτον.

Θεοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ θεόν, τὸν συναριθμῶ μὲ τοὺς θεούς. Κατασκευάζω ἀγάλματα θεῶν.

Θεοποιητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ θεοποιεῖν.

Θεοποίητος (ὁ, ἡ), = Θεότευκτος.

Θεοποιΐα (ἡ). κατασκευὴ ἀγαλμάτων· θεοποίησις.

Θεοποίκιλτος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος ὑπὸ θείας χειρός.

Θεοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων θεοὺς (ἀγάλματα θεῶν)· ὁ θεοποιῶν τι ἢ τινά.

Θεοπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

†Θεοπόλος (ὁ, ἡ), = Θεηπόλος.

Θεόπομπος (ὁ, ἡ), = Θεόπεμπτος.

Θεοπόνητος (ὁ, ἡ) = Θεόκμητος.

Θεοπραγία ἢ Θεοπραξία (ἡ). θεία πρᾶξις.

Θεοπρέπεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ θεοπρεποῦς.

Θεοπρεπής, έος (ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς θεόν, εὐπρεπὴς ἢ μεγαλοπρεπὴς ἐπὶ τὸ θειότερον.

Θεοπρόβλητος (ὁ, ἡ). ὁ προβληθεὶς ὑπὸ θεοῦ.

Θεοπροπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Προφητεύω, Ἐξηγῶ τι) ὡς θεοπρόπος.

Θεοπροπία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ θεοπρόπου, μαντεία, προφητεία.

Θεοπρόπιον (τό). λόγιον (μαντεία) θεοπρόπου. 2) (μτγν.) χρηστήριον, μαντεῖον.

Θεοπρόπος (ὁ, ἡ), [θ. προειπεῖν;]. ὁ προλέγων τὰ μέλλοντα, προφήτης, χρησμολόγος. 2) ὁ στελλόμενος νὰ συμβουλευθῇ τὸ μαντεῖον. 3) Π. ἀντὶ Προφητικός, μαντικός. » Ἔπος θεοπρόπον, « Σοφ.

†Θεοπρόσπλοκος (ὁ, ἡ), = Ἱεροπόσπλοκος.

Θεοπτεία (ἡ), τὸ νὰ βλέπῃ ἢ νὰ εἶδέ τις τὸν θεόν, [ἐκ τοῦ

Θεόπτης [θ. ὄσσομαι], ου (ὁ). ὁ ἰδὼν τὸν θεόν.

Θεοπτία (ἡ), = Θεοπτεία.

Θεοπτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θεοπτείαν ἢ τὸν θεόπτην.

Θεόπτυστος (ὁ, ἡ), [θ. πτύω], = Θεομυσής.

Θεόπυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀναφθεὶς ἀπὸ θεῖον πῦρ. » Φλὸξ —, « Εὐρ.

Θεόῤῥευστος (ὁ, ἡ), = Θεόῤῥυτος.

†Θεοῤῥημοσύνη (ἡ). ὁμιλία (διδασκαλία) περὶ θεοῦ, [ἐκ τοῦ

†Θεοῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν περὶ θεοῦ ἢ θεῖα ῥήματα.

Θεόῤῥητος (ὁ, ἡ). ὁ ῥηθεὶς ὑπὸ θεοῦ, (λόγος) τὸν ὁπ. εἶπεν ὁ θεός.

Θεόῤῥυτος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων (πηγάζων, προερχόμενος) ἀπὸ τὸν θεόν.

Θέορτος (ὁ, ἡ), Π. [θ. ὄρνυμι]. θεόπεμπτος, θεοκίνητος.

Θεός (ὁ), [θέω ἢ τίθημι, ἀλλ' ἴδε μᾶλλον Ζεύς]. ὁ θεός· ἡ θεότης. (μὲ τὸ θηλ. ἄρθρ.) = Θεά. (ἰδιαιτ.) ἡ τύχη. (δυϊκ.) » Τὼ θεώ, « (εἰς μὲν τὰς Ἀθ.) ἡ Δήμητρα καὶ ἡ Περσεφ. (εἰς δὲ τὴν Σπάρτ.) οἱ Διόσκουροι.

Θεόσδοτος (ὁ, ἡ). ὁ δοθεὶς ὑπὸ θεοῦ. » Οἱ γὰρ Ἴωνες οὕτω μετὰ τοῦ σ λέγουσι, θεόσδωρος, θεόσδοτος, « Τζ.

Θεοσέβεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἀρετὴ) τοῦ θεοσεβοῦς.

Θεοσεβέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Θεοσεβής, έος (ὁ, ἡ). ὁ σεβόμενος τὸν θεὸν καὶ τὰ θεῖα· εὐσεβής, (κοιν.) θεοφοβούμενος. » Τὰς γ' Ἀθήνας φασι θεοσεβεστάτας εἶναι, « Σοφ.

Θευσεβητέον, θετ. τοῦ Θεοσεβέω.

Θεοσεβῶς, ἐπίρ. Μὲ θεοσέβειαν.

Θεόσεπτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. σέβεταί ἢ πρέπει νὰ σέβεταί τις ὡς θεόν, θεῖος.

Θεοσέπτωρ, ορος (ὁ ἡ), Π. ἀντὶ Θεοσεβής.

Θεοσεχθρία (ἡ), (Κωμ.) τὸ νὰ ἦνέ τις ἐχθρὸς τῶν θεῶν (θεομισής, ἀλιτήριος), ἀσέβεια.

Θεοσημεία (ἡ). ἡ διὰ σημείων δήλωσις τῆς παρουσίας ἢ τῆς θελήσεως τοῦ θεοῦ, θαυματουργία. (παρβλ. Διοσημεία).

Θεοσήμειον ἢ Θεόσημον (τό), = Θεοσημεία, θαυματούργημα.

Θεοσκυνέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσκυνῶ τινα ὡς θεὸν ἢ τὸν θεόν.

;Θεοσκυνής, έος (ὁ, ἡ). ὁ προσκυνούμενος ὡς θεός.

Θεοσοφία (ἡ). γνῶσις ἐντελὴς περὶ τὰ θεῖα· θεία σοφία, [ἐκ τοῦ

Θεόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θείαν σοφίαν· σοφὸς περὶ τὰ θεῖα.

Θεόσπορος (ὁ, ἡ). ὁ σπαρεὶς ὑπὸ θεοῦ.

Θεόσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [θ. σεύω], = Θέορτος.

Θεόστεπτος καὶ

Θεοστεφής, έος (ὁ, ἡ). στεφανωμένος ὑπὸ θεοῦ, λαβὼν θεόθεν τὸ στέμμα (τὸ διάδημα).

Θεοστήρικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιστηριζόμενος εἰς τὸν θεὸν ἢ ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

Θεοστιβής, έος (ὁ, ἡ), Π. [θ. στείβω], = Θεοβάδιστος.

Θεόστοργος (ὁ, ἡ), Π. [θ. στέργω]. ὁ ἀγαπῶν τὸν θεόν.

Θεοστυγής, έος (ὁ, ἡ), Π. [θ. στυγέω]. ὁ μισῶν τὸν θεὸν ἢ μισούμενος ὑπ' αὐτοῦ.

Θεοστύγητος (ὁ, ἡ), Π. = Θεομίσητος.

Θεοστυγία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις θεοστυγής, ἀσέβεια.

Θεοσυλέω-ῶ, Π. ήσω, = Ἱεροσυλέω, [ἐκ τοῦ

Θεοσύλης, ου (ὁ), = Ἱερόσυλος.

Θεοσυλία (ἡ), = Ἱεροσυλία.

Θεοσύλλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ θείαν εὐδοκίαν συλλεχθεὶς (συναθροισθείς), θεοσύνακτος. » Φάλαγξ —, « Νικ. Χων. (μτφορ.) ἡ ἁγία Σύνοδος.

Θεόσυλος (ὁ, ἡ), = Ἱερόσυλος.

Θεοσύνακτος (ὁ, ἡ). συνηγμένος (συνηθροισμένος) ἐν ὀνόματι θεοῦ.

Θεοσύνδετος (ὁ, ἡ). συνδεδεμένος (συνηνωμένος) μετὰ τοῦ θεοῦ.

Θεοσύστατος (ὁ, ἡ). συστημένος ὑπὸ θεοῦ.

Θεόσυτος (ὁ, ἡ), Π. = Θεόσσυτος.

Θεοσφράγιςος (ὁ, ἡ). ἐσφραγισμένος ὑπὸ θεοῦ, φέρων τὴν θείαν σφραγῖδα.

Θεόσωστος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ σωζόμενος (διατηρούμενος), θεοφύλακτος.

Θεόταυρος (ὁ), Π. θεὸς ἢ ταῦρος (μὲ μορφὴν ταύρου), θεῖος ταῦρος.

Θεοτείχης, εος (ὁ, ἡ), Π. περιτειχισμένος μὲ θεῖα (θεόκτιστα) τείχη.

Θεοτελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ θεὸν τέλειος.

Θεοτερπής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Θεάρεστος.

Θεότευκτος καὶ Θεοτευχής, έος (ὁ, ἡ), Π. [θ. τεύχω], = Θεοκατασκεύαστος.

Θεότης (ἡ). ἡ οὐσία τοῦ θεοῦ, ὁ θεός.

Θεοτίμητος καὶ Θεότιμος (ὁ, ἡ), Π. τιμημένος ἀπὸ τὸν θεόν.

Θεοτόκος (ἡ). ἡ τεκοῦσα (γεννήσασα) θεὸν ἢ τὸν θεόν.

Θεότοκος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ θεοῦ.

Θεότρεπτος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁποῖον ἔτρεψε (μετέβαλε, μετεποίησεν) ὁ θεός.

Θευτρεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων τοὺς θεούς. » Ἀμβροσία —, « Ἐπγρ.

Θεοτυπία (ἡ), = Θεομιμησία.

Θεοτύπωτος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τύπον (κατὰ μίμησιν) θεοῦ. 2) ὁ τυπωθεὶς ὑπὸ θείας χειρός. » Σουδάριον θεοτύπωτον, « Ι. Δμσκ., τὸ ἅγιον Μανδύλιον.

Θεουδεία (ἡ), Π. = Θεοείδεια, ἤ· 2) θεοσέβεια κτλ., [ἐκ τοῦ

Θεουδής, έος (ὁ, ἡ), Π. [θ. δέος ἢ αἰδέομαι]. θεοσεβής, θεοφοβούμενος. 2) = Θεοειδής, (ἐν γέν.) θεῖος.

Θεουδόχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεοδόχος.

Θεουργία (ἡ). ἔργον θείας δυνάμεως. 2) θεοποίησις. 3) ἡ τέχνη (ἡ ἀγυρτεία) τοῦ θεουργοῦ, εἶδος μαγείας.

Θεουργίασμα (τό). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς θεουργίας, τερατούργημα θεουργοῦ (μτγν.).

Θεουργικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) θεουργίαν, θεοποιητικὸς ἢ μαγικός.

Θεουργός (ὁ, ἡ). ὁ πράττων (ἐκτελῶν) θεῖα ἔργα. 2) ὁ προξενῶν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ καθ' ὁμοίωσιν θεοῦ. 3) μάγος ὅςτις τερατουργεῖ ἐπικαλούμενος τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ.

Θεοΰφαντος (ὁ, ἡ). θεόθεν (ὑπὸ θείας χειρὸς) ὑφασμένος.

Θεοφάνεια (ἡ). ἐμφάνισις θεοῦ· (ἐκκλησ.) ἡ φανέρωσις τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον.

Θεοφάνεια (τὰ), (ἐνν. ἱερά). ἑορτὴ εἰς τιμὴν ἢ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐμφανίσεως θεοῦ· (ὅθ. ἐκκλησ.) ἡ ἑορτὴ τῆς γεννήσεως ἢ (ἰδιαιτ.) τῆς βαπτίσεως τοῦ Χριστοῦ.

Θεοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φανερωθεὶς (γνωστοποιηθείς, ἀποκαλυφθεὶς) ὑπὸ θεοῦ.

Θεοφάνια (τὰ), = Θεοφάνεια.

†Θεοφάντης, ου (ὁ), = Ἱεροφάντης.

Θεοφαντορία (ἡ). = Θεολογία.

Θεόφαντος (ὁ, ἡ), = Θεοφανής.

Θεοφάντωρ, ορος (ὁ, ἡ), [θ. φαίνω], = Θεοκῆρυξ.

Θεοφανῶς, ἐπίρ. Ὡς θεοφανής, μετὰ θεοφανείας.

Θεοφεγγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ θεῖον φέγγος.

Θεόφημος (ὁ, ἡ), Π. θεολόγος, ἀςρολόγος.

Θεοφήτης, ου (ὁ), = Ὑποφήτης.

Θεόφθεγκτος καὶ Θεόφθογγος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁπ. ἐπρόφερεν (ὡμίλησεν) ὁ θεός.

Θεοφιλής, έος καὶ Θεοφίλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπώμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἢ ἀγαπῶν τὸν θεόν· θεοσεβής.

Θεοφιλία (ἡ). τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν θεὸν ἢ νὰ ἀγαπᾶται ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

Θεόφιλος (ὁ, ἡ), = Θεοφιλής.

Θεοφιλῶς, ἐπίρ. Ὡς θεοφιλής, θεαρέςως.

Θεόφιν, Π. ἀντὶ Θεοῦ, Θεῷ, Θεοῖς.

Θεόφοβος (ὁ, ἡ). Ὁ φοβούμενος τὸν θεόν, θεοσεβής.

Θεόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. = Θεοφόρητος, θεόπνευστος, ἐνθουσιῶν.

Θεοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω ἐν ἐμαυτῷ τὸν θεόν. ||. (μσ. ἢ πθ.) γίνομαι θεοφόρητος, ἐνθουσιάζομαι. » Πολλοὶ γὰρ ἀλλοτρίῳ θεοφοροῦνται πνεύματι τὸν αὐτὸν τρόπον, ὃν καὶ τὴν Πυθίαν λόγος ἔχειν, « Λογγ.

Θεοφόρησις, εως (ἡ). τὸ θεοφορεῖν ἢ θεοφορεῖσθαι, ἔμπνευσις (ἐνθουσιασμὸς) θεοφορήτου.

Θεοφόρητος (ὁ, ἡ), [θ. φορέω]. ὁ ὁδηγούμενος (κινούμενος, ἐμπνεόμενος) ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἐνθουσιασμένος. 2) (μτβτ.) ὁ φέρων (σηκόνων εἰς τοὺς ὤμους του) εἴδωλον θεοῦ ἢ θεᾶς.

Θεοφορήτως, ἐπίρ. Ὡς θεοφόρητος.

Θεοφορία (ἡ), = Θεοφόρησις.

Θεοφόρος (ὁ, ἡ), (κατὰ λέξ.) ὁ σηκόνων ἐπάνω του θεὸν ἢ θεάν· (ἐκκλησ.) ὁ φέρων (ἔχων) ἐν ἑαυτῷ τὸν θεόν, ἐνθουσιασμένος ὑπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ θεοῦ. (ἄλλ. γρφ. προπαροξ. Θεόφορος, ἢ τὸ ἐξηγοῦν Θεοφόρητος). » Ποὺς —, « Αἰσχλ. 2) (πθ.) = Θέορτος, θεόπεμπτος. » Δύη —, « Αἰσχλ.

Θεοφραδής [θ. φράζω], έος (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν θεῖα ῥήματα ἢ ὡς ἀπὸ στόματος θεοῦ (προφητικῶς). 2) (πθ.) = Θεόφραστος. » Μῦθος —, « Νόνν.

Θεοφραδία (ἡ). φωνὴ (ὁμιλία) θεοῦ ἢ θεία, χρησμός, μαντεία, προφητεία.

Θεοφράδμων, ονος (ὁ, ἡ), = Θεοφραδής.

Θεόφραστος (ὁ, ἡ). ὁ λαληθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ. » Ῥῆμα —, « Δ. Ἀρεοπ.

;Θεοφρονής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεόφρων.

Θεοφρόνως, ἐπίρ. Εὐσεβοφρόνως.

Θεοφροσύνη (ἡ). φρόνησις ἢ ἔμπνευσις θεία· φρόνημα θεοσεβές.

Θεοφρούρητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ θεοῦ φρουρούμενος, θεοφύλακτος.

Θεόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θεῖον φρόνημα ἢ θείαν φρόνησιν· θεοσεβής, ἐνάρετος.

Θεοφύλακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον φυλάττει (σώζει, προφυλάττει) ὁ θεός.

Θεοφύτευτος καὶ

Θεόφυτος (ὁ, ἡ). φυτευμένος (κυρ. ἢ μτνμ.) ὑπὸ θεοῦ.

Θεοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Χρησμοδοτῶ, προφητεύω.

Θεοχάρακτος (ὁ, ἡ), [θ. χαράσσω]. γραμμένος (ἐγκεχαραγμένος) ὑπὸ χειρὸς θεοῦ.

Θεοχόλωτος (ὁ, ἡ), = Θεοστυγής, Θεομίσητος.

Θεόχρηστος (ὁ, ἡ), [θ. χράω]. ὁ χρησμοδοτηθεὶς ὑπὸ θεοῦ.

Θεόχριστος (ὁ, ἡ). ὁ χρισθεὶς ὑπὸ θεοῦ.

Θεοχώρητος (ὁ, ἡ). θεοῦ χωρητικὸς (δεκτικός).

Θεόω-ῶ, Μ. ώσω. Θεοποιῶ. 2) Π. ἀντὶ Θειόω, καπνίζω (πρὸς καθαρισμὸν) μὲ θειάφι.

Θεράπαινα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Θεράπων, δουλεύτρα, ὑπηρέτης.

Θεραπαινίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Θεράπαινα, δουλευτρίτσα.

Θεραπεία (ἡ). τὸ θεραπεύειν, (ἐν γέν.) ὑπηρεσία· ἐπιμέλεια· (κοιν.) συγύρισμα (» Τὴν τῶν ποπάνων τε καὶ ἑψημάτων θεραπείαν, « Πλάτ. » Ἡ τῆς ἐσθῆτος θεραπεία, « αὐτ.)· (ἰδιαιτ.) λατρεία (πρὸς τὸν θεόν). (» Ἄλλαι θεῶν τε ἢ δαιμόνων καὶ ἡρώων θεραπεῖαι, « Πλάτ.)· περιποίησις (φίλου ἢ ὑπερέχοντος)· καλλιέργεια (γῆς) (» Τὰ μὲν γὰρ [τῶν φυτῶν] θεραπείᾳ, τὰ δὲ ἀθεραπευσίᾳ μεταβάλλει, « Θφρ.)· 'νοιάσιμον (κύτταγμα, καὶ κατ' ἔκτ.) ἰατρεία (ἀσθενοῦς)· (μτφορ.) διόρθωσις· παρηγορία· (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ ὑπηρέται (ἡ συνοδία, οἱ αὐλικοὶ) κυρ. ἡγεμόνος κτλ., (Γαλλ.) la maison. » Ἐχάρη δὲ Φαραὼ καὶ ἡ θεραπεία αὐτοῦ, « Γρφ.

Θεράπευμα (τό). πᾶν ὅ,τι γίνεται πρὸς θεραπείαν, σέβας· περιποίησις· ἰατρικὸν κτλ. » Τὸ τοῦ μύθου καχεκτοῦν εὗρέ τι θεράπευμα, « Εὐστ. 2) τὸ ἀντικείμενον τῆς θεραπείας. » Δύσκολον ἀναλαμβάνει θεράπευμα ἡ φιλοσοφία τὴν ἀδολεσχίαν, « Πλ.

†Θεραπευσία (ἡ), ἀντὶ Θεραπεία, ἐπιμέλεια, (μόνον εἰς τὸ σύνθ. Ἀθεραπευσία).

Θεραπεύσιμος (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς ἢ ἄξιος θεραπείας· ἰάσιμος.

Θεραπευτέος, α, ον, θετ. τοῦ Θεραπεύω.

Θεραπευτήρ, ῆρος καὶ

Θεραπευτής, οῦ (ὁ). ὁ θεραπεύων (περιποιούμενός) τινα· ὑπηρέτης· νοσοκόμος, ἰατρός· ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν θείαν λατρείαν.

Θεραπευτήριος, α, ον καὶ

Θεραπευτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς Πρόθυμος ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ θεραπεύειν· περιποιητικός, ὑποχρεωτικός, κολακευτικός· ἁρμόδιος πρὸς θεραπείαν ('νοιάσιμον ἢ ἰατρείαν) ἀσθενοῦς, (ὅθ.) » Θεραπευτική, « Ἰατρ., ἡ τέχνη τοῦ θεραπεύειν (τοὺς νοσοῦντας), καὶ » Ἕξις θεραπευτική, « Ἀρστ., ἡ φιλάσθενος καὶ (ἐπμ.) ἔχουσα χρείαν παντοτεινῆς θεραπείας.

†Θεραπευτίς, ίδος (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Θεραπευτρίς.

Θεραπευτός, ή, όν, = Θεραπευτέος, θεραπεύσιμος.

Θεραπεύτρια, ας, ἢ Θεραπευτρίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Θεραπευτής.

Θεραπεύω, Μ. εύσω. Ὑπηρετῶ (ὡς θεράπων), ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι· λατρεύω (προσφέρω τὸ σέβας μου εἰς) τὸν θεόν· κολακεύω (Ἰταλ. κάμνω τὴν κόρτε μου εἰς) ἄρχοντα κτλ., κολτιβάρω. καλλιεργῶ (τὴν γῆν)· 'νοιάζομαι (κυττάζω, [καὶ κατ' ἔκτ.] ἰατρεύω) ἀσθενῆ· (μτνμ.) διορθόνω, ἐπισκευάζω· (ἐν γέν.) συγυρίζω. (συνκδχ.) κατορθόνω. » Ἐκ πολλοῦ τεθεραπευκότες τὴν ἄνοιξιν τῶν πυλῶν, « Θκ., κατορθώσαντες διὰ θεραπειῶν (κολακειῶν, ὑποχρεώσεων), (καὶ πρὸς ἀπαρέμφ.) » Οἵ τε ἐπιβάται ἐθεράπευον.. μὴ λείπεσθαι τὰ.., « αὐτ., ἐπροσπάθουν.

Θεραπηΐς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Θεραπευτική.

Θεραπηΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Θεραπεία.

Θεραπήϊος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Θεραπευτικός.

Θεραπίς, ίδος (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Θεραπνίς.

Θεράπνη (ἡ), Π. ἀντὶ Θεράπαινα. 2) κατάλυμα, καταγώγιον, κατοικία.

Θεραπνίδιον (τό), Π. ὑποκορ. τοῦ

Θεραπνίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Θεραπαινίς.

Θεραπόντιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Θεράπων.

Θεραποντίς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἀνήκουσα εἰς θεράποντα ἢ θεράπαιναν ἤ, ἁρμοδία πρὸς τὸ θεραπεύειν, κολακευτική.

Θεράπων [†θεράπω, συγγ. τοῦ Θέρω καὶ = Θεραπεύω], οντος (ὁ), = Θεραπευτής, ὑπηρέτης, λάτρις· ὀπαδός, ἀκόλουθος » Ἄρηος θεράποντες, « Ὅμ., οἱ πολεμισταί. » Μουσάων θεράποντες, « αὐτ., οἱ ποιηταί.

Θέραψ, απος (ὁ), Π. ἀντὶ Θεράπων, (εὔχρ. κυρ. μόνον εἰς τὰς πλαγ. πτώσεις).

Θερεία (ἡ), θηλ. τοῦ Θέρειος.

Θερείβοτος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου βόσκουν τὰ ζῶα ἐν καιρῷ τοῦ θέρους.

Θερειγενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννώμενος (φυτρόνων) ἐν καιρῷ τοῦ θέρους· καλοκαιρινός· (συνκδχ.) θερμός. » Κύμινον θερειγενές, « Νίκ. (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ἀθερηγενές). » Ἦμος ὅτ' ἠελίοιο θερειτάτη ἵσταται ἀκτίς, « αὐτ.

Θερειλεχής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου δύναται

τις νὰ πλαγιάσῃ ὡς εἰς κρεββάτι (λέχος) ἐν καιρῷ τοῦ θέρους.
Θέρειος, α ἢ ος, ον. Θερινός, καλοκαιρινός· θερμός. » Ὥρα θερεία ἢ θέρειος, (ᾗ ἁπλ.) » Θερεία (ἐνν. ὥρα), « τὸ θέρος (ᾗ συνκδχ.) ἐκστρατεία, (Γαλ.) campagne.
Θερείποτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πίνων (βρεχόμενος, ποτιζόμενος) ἐν καιρῷ τοῦ θέρους.
Θερείτατος, η, ον, Π. ἀντὶ Θερειότατος, ὑπερθ. ἀνμλ. τοῦ Θέρειος, θερμότατος.
Θερείω (χ. Μ.), Π. (μτγν.) ἀντὶ Θέρω, θερμαίνω.
†Θέρετρον (τὸ). τόπος ἁρμόδιος πρὸς θερινὴν κατοικίαν.
Θέρευς, Δ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ Θέρους, γεν. τοῦ Θέρος.
Θερέω, Π. ἀντὶ Θερῶ, πθ. ἀόρ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Θέρω.
†Θερήγανον (τὸ). τὸ πλέγμα τῆς ἁμάξης διὰ τῆς ὁπ. μεταφέρουσι τὰ θερισμένα δεμάτια.
Θερηγενής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Θερειγενής.
†Θέρηγνον (τὸ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Θερήγανον.
Θερίδδω, Μ. ιξῶ. Δ. ἀντὶ-
Θερίζω, Μ. ίσω. Κόπτω μὲ τὸ δρεπάνι τὰ γεννήματα· (μτφορ.) ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω. 2) (ἀμτβτ.) περνῶ τὸ θέρος πουθενά, ξεκαλοκαιριάζω.
Θερικός, ἡ, όν, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) τοῦ-
Θερινός, ἡ, όν. Τοῦ θέρους, καλοκαιρινός.
Θέριος, η, ον, Π. ἀντὶ Θέρειος.
Θέρισις, εως (ἡ) καὶ
Θερισμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ θερίζειν, θέρισμα.
Θεριστήρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ Θεριστής.
Θεριστήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἢ χρησιμεύων διὰ θέρισμα. ||. (οὐσ.) Θεριστήριον (τὸ), (ἐνν. σκεῦος ἢ ὄργανον), τὸ δρεπάνι.
Θεριστής, οῦ (ὁ). ὁ θερίζων (τὰ γεννήματα).
Θεριστικός, ἡ, όν, = Θεριστήριος.
Θεριστός, ἡ, όν. Ὁ θερισθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ θερισθῇ.
Θερίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Θεριστής.
;Θερίστριον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ-
Θέριστρον (τὸ). λεπτὸν καλοκαιρινὸν φόρεμα ἢ σκέπασμα τῆς κεφαλῆς. 2) δρέπανον.
†Θέρμα (τὸ), ἢ Δ. (ἁ) ἀντὶ Θέρμη.
Θερμάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ
Θερμαίνω, Μ. ανῶ. Ζεσταίνω· πυρόνω. (μτφορ.) ἐξάπτω· φλογίζω. ||. (μσ. ἢ πθ.) ἔχω θέρμην (πυρετόν). » Κότῳ σπλάγχνα θερμαίνομαι, « Π., θυμόνω, (κοιν.) βράζει ἀπὸ θυμὸν ἡ καρδιά μου, (ᾗ ἀμτβτ.) » Πολλὰ θερμαίνει φρενί,« Αἰσχλ., πράττει ἀπὸ παραφορὰν ἐξημμένης φρενὸς πολλὰ ἄτοπα.
Θέρμανσις, εως (ἡ). τὸ θερμαίνειν, ζέσταμα.
Θερμαντέος, α, ον, θετ. τοῦ Θερμαίνω.
Θερμαντήρ (ὁ). ὁ θερμαίνων· (ὡς οὐσ.) σκεῦος ἐντὸς τοῦ ὁπ. ζεσταίνουν νερὸν κτλ.
Θερμαντήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ χρησιμεύων (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ θερμαίνειν. ||. (οὐσ.) Θερμαντήριον (τὸ), ἀγγεῖον διὰ ζέσταμα νεροῦ κτλ.
Θερμαντικός, ἡ, όν, = τῷ προηγ.
Θερμαντός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ θερμανθῇ, ἐπιδεκτικὸς θερμότητος.
Θερμασία (ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Θερμότης, ζέσις, ἔξαψις.
Θέρμασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς θέρμανσιν, (ἰδιαιτ. δὲ) ζεστὸν κατάπλασμα, Fomentum.
Θερμάστιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Θερμαστίς, ίδος (ἡ), = Θερμαστρίς.
Θερμάστρα (ἡ). καμίνι χαλκέως· φοῦρνος (λουτροῦ)· σόμπα· ἀγγεῖον διὰ ζέσταμα νεροῦ.
Θερμαστρίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Θερμάστρα· (ἰδιαιτ.) λαβὶς (τσιμπίδα) τῶν χρυσοχόων κλπ., (μτνμ. ἀπὸ τοῦ σχήμ.) σίδηρον πρὸς σύνδεσιν λίθων κλπ., (κοιν.) κλάππα· εἶδος χοροῦ εἰς τὸν ὁπ. ὁ χορεύων πηδᾷ ἐπάνω, καὶ πρὶν πατήσῃ κατὰ γῆς, παραλλάσσει πολλάκις σταυροειδῶς τοὺς πόδας του.
Θερμαύστρα (ἡ), = Θερμάστρα.
Θερμαυστρίζω, Μ. ίσω. Χορεύω τὴν θερμαστρίδα (εἶδος χοροῦ), [ἐκ τοῦ
Θερμαυστρίς (ἡ), = Θερμαστρίς.
†Θερμερῶπις, ιδος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Θεμερῶπις.
Θέρμη (ἡ). θερμότης, ζέστη, πυρετός(;). ||. (πλθ.) θερμὰ λουτρὰ (κυρ. αὐτοφυῆ).
Θερμηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ θερμότητα (μὲ ζέσιν, μὲ θυμόν).
Θερμήλατος (ὁ, ἡ). ὁ σφυρηλατηθεὶς ἐν ᾧ εἶν' ἀκόμη θερμός.
Θερμημερίαι (αἱ). αἱ θερμότεραι τοῦ θέρȣς ἡμέραι· τὰ κυνικὰ καύματα.
Θέρμιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ὑποκορ. τοῦ Θέρμος.
Θέρμινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ θέρμους (λούπινα).
Θερμοβαφής, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος (βουτημένος) θερμὸς ἢ εἰς θερμὸν νερόν, (ἀντίθ. τῷ Ψυχροβαφής).
Θερμόβλυστος (ὁ, ἡ), Π. (πηγὴ) ἀναβλύζουσα θερμὸν ὕδωρ.
Θερμόβουλος (ὁ, ἡ), Κωμ. θερμὸς (ὀξύς, ὁρμητικὸς) εἰς τὰς ἀποφάσεις του.
Θερμοδοσία (ἡ). δόσις θερμοῦ (ἰατρικοῦ).
Θερμοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Θερμοδότης, ου (ὁ) ᾗ Θερμοδότις, ιδος (ἡ). ὁ δίδων (κερνῶν, προσφέρων) θερμὰ ποτά, θερμοπώλης.
Θερμοκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θερμὴν κοιλίαν (θερμὸν στόμαχον).
Θερμοκύαμος (ὁ), εἶδ. κυάμου, κουκκὶ ὅμοιον μὲ θέρμον (λούπινον) ἢ αὐτὸ τοῦ θέρμου τὸ κουκκί.
Θερμολουσία (ἡ). λοῦσιμον μὲ θερμὸν νερόν.
Θερμολουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Λούομαι μὲ ζεστὸν νερόν, μεταχειρίζομαι θερμὰ λουτρά, [ἐκ τοῦ
Θερμολούτης, ου (ὁ). ὁ μεταχειριζόμενος θερμὰ λουτρά.
;Θερμολουτία (ἡ), = Θερμολουσία.
Θερμολουτρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Θερμολȣτέω.
Θερμομιγής, έος (ὁ, ἡ). ἑνωμένος (ἀνακατωμένος) μὲ θερμόν, μετέχων θερμοῦ (θερμότητος).
Θερμόνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων θερμὸν (ὁρμητικὸν) νοῦν, (Γαλλ.) tête exaltée.
Θερμόπλα, ας (ἡ). πάθος τι (εἶδος θέρμης) τῶν ἵππων κλπ. προσβάλλον κυρίως τὰς ὁπλάς των.
Θερμοπλάω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω θερμόπλαν.
Θερμόπλησις, εως (ἡ), = Θερμόπλα.
Θερμοποιός (ὁ, ἡ). θέρμης (θερμότητος) ἐμποιητικός, θερμαντικός.
Θερμοπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων θερμὸν τὸν οἶνον ἢ (ἐν γέν.) θερμὰ ποτά.
Θερμοποτίς, ίδος (ἡ). (ἐνν. κύλιξ) εἶδ. ποτηρίου διὰ τὰ ποτὰ ὅσα πίνονται θερμά, φλυτζάνι.
Θερμοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν θερμὰ ποτὰ ἢ φαγητά, (π. χ.) καφφετζῆς, (παρβλ. Ἑφθοπώλης).
Θερμοπώλιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐπωλοῦντο τὰ θερμὰ ποτὰ ἢ φαγητά, (καθὼς παρ' ἡμῖν ὁ) Καφφενές, (Τουρκ.) καχβὲ-χανέ, (παρβλ. Ἑφθοπώλιον).
Θερμοῤῥόη (ἡ). εἶδος ἀγγείου (ῥοΐ, ἰμπρίκι) μὲ τὸ ὁπ. ἐκερνοῦσαν τὰ ποτὰ ὅσα ἐπίνοντο θερμά, (ἴσ. ὅμοιον μὲ τὸ Ῥωσσ.) σαμοβάρι. » Λουτροῦ—, « Ν. Χων., ὁ ὀχετὸς δι' οὗ ἐκρέουν τὰ νερά.
Θερμός [θέρω], ἡ, όν. Ζεστός, (κατ' ἔκτ.) καυτός, βραστός, καυτερός· (μτφορ.) δραστήριος, ὀξύς, ὁρμητικός, (καὶ ἐπὶ κακοῦ) παράφορος (» Θερμὸς γὰρ ἀνὴρ οὐδὲν ἧττον τῆς Φακῆς, « Ἀρσφν.). (ἐνίοτε) νωπός, πρόσφατος. » Οὐχ ἕωλα κακά, ἀλλὰ θερμὰ καὶ πρόσφατα, « Πλ. ||. » Τὸ θερμὸν (ἐνν. ὕδωρ), « ζεστὸν νερὸν ἢ ποτόν· (πλθ.) » Θερμὰ (ἐνν. λουτρά), « Ἀθ. αἱ ἄλλ. Θέρμαι. » Τῆς Εὐβοίας ὁ Γάληψος, οὗ τὰ θερμά, « Πλ.
Θέρμος (ὁ), εἶδ. ὀσπρίου, (κοιν. ἀπὸ τὸ Λατ.) λούπινον, λουπινάρι, (καλλήτερον ἀπὸ τοῦ Τουρκ.) πικροκοῦκκι.
;Θερμοσποδιά (ἡ), [θερμ. σποδός]. ζεστὴ στάκτη, (ἄλλ.) Μαρίλη, (καὶ κοιν.) χόβολη, (καὶ ἄλλ.) ἀχυλιά.
Θερμότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ἡ κατάστασις) τοῦ θερμοῦ, ζέστη, (μτφορ.) ζέσις, ὁρμητικότης, (ἐπὶ κακοῦ) παραφορά.
Θερμοτραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω θέρμȣς (λουπινάρια) ἢ ζεστὰ (θερμὰ) φαγητά.
Θερμουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι μὲ ζέσιν (μὲ θερμότητα) ἢ μὲ ὁρμήν.
Θερμουργία (ἡ). ὁρμητικὴ (παράτολμος) πρᾶξις, [ἐκ τοῦ
Θερμουργός (ὁ, ἡ). θερμὸς (ὀξύς, ὁρμητικὸς) εἰς τὰ ἔργα του, δραστήριος, (καὶ ἐπὶ κακοῦ) παράτολμος, παράφορος.
Θερμοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Θερμοτραγέω.
Θερμοφαγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Θερμοχύτης, ου (ὁ), = Θερμοῤῥόη.
;Θερμόω-ῶ, Μ. ώσω, Θερμαίνω, πυρόνω· ἐξάπτω.
Θέρμυδρον (τὸ). τόπος ὅπου ἀναβρύει θερμὰ ὕδατα.
Θέρμω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Θερμαίνω, ζεσταίνω.
Θερμώδης, εος (ὁ, ἡ). θερμὸς ὁπωσοῦν, χλιαρός.
Θερμωλή (ἡ). θέρμη, καῦσις (κυρ. πυρετοῦ).
Θερμῶς, ἐπίρ. Ζεστά, μὲ θερμότητα, (τρπ.) μὲ ζέσιν.
Θέρος [θέρω], εος-ους (τὸ). τὸ καλοκαῖρι· ἡ καῦσις τοῦ καλοκαιριοῦ· τὰ θεριζόμενα γεννήματα.

Θέρσω, Π. Αἰολ. μέλλ. τοῦ
Θέρω, Μ. θέρσω (πθ. πρκ. Τέθερμαι, ἀόρ. πθ. Ἐθέρην), Π. ἀντὶ Θερμαίνω, ζεσταίνω, στεγνόνω· ἀνάπτω, καίω. πυρπολῶ. (σπν.) θεραπεύω (κυρ. δι' ἐπιθέσεων θερμῶν). » Θέρων ἕλκος, « Νίκ.
Θές, ἀόρ. 6'. τῆς πρς. καὶ
Θέσθαι, μσ. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τίθημι.
Θέσις [τίθημι], εως (ἡ). (ἐν γέν.) βάλσιμον, τοποθέτησις· διάταξις· κατάστασις. (ἰδιαιτ.) καταβολὴ ἢ παρακατάθεσις χρημάτων· (συνκδχ.) παρακαταθήκη. (φιλοσοφ. καὶ λογικ.) πρότασις θέματος. (ῥτρ.) βεβαίωσις (ἀντιθ. τῷ Ἄρσις)· (γρμτ.) στίξις, (Νμ.) διορισμός, ἀπόφασις, συμφωνία (ὅθ.) » Θέσει (ἀντιθ. τῷ Φύσει) πατήρ,« Λξ., ὁ διὰ τῆς υἱοθετήσεως, (κοιν.) ψυχοπατέρας. » Θέσει πολίτης, « Λξ., ὁ πολιτογραφηθείς. (ᾗ μτνμ.) » Θέσει βραχεῖα ἢ μακρὰ συλλαβή,« Γρμτ., ἡ μὴ κατὰ φύσιν ἀλλὰ κατὰ περίστασιν τοιαύτη.
Θέσκελος (ὁ, ἡ), Π. [θεός, εἴσκω], = Θεοείκελος, (κυρ. ἐπὶ πραγμ.) θεῖος· ἀξιοθαύμαστος. » Θέσκελα ἔργα, « Ἰλ. Γ., παράδοξα, περίεργα. (ᾗ ἀντὶ ἐπιρ.) » Εἴκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ, « Ἰλ. Ψ., τὸν ὡμοίαζεν ἀπαράλλακτα.
Θέσμιος, α, ον. Σύμφωνος μὲ τοὺς θεσμούς, νόμιμος. ||. (οὐσ.) Θέσμιον (τὸ), = Θεσμός, νόμος, ἔθιμον.
Θεσμοδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Δέχομαι νόμον (θεσμόν) τινα, ὑποτάσσομαι εἰς αὐτόν.
Θεσμοδότειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Θεσμοδοτήρ (ὁ), Π. νομοδότης.
Θεσμοθεσία (ἡ). τὸ θεσμοθετεῖν, θεσμοθέτησις, νομοθεσία.
Θεσμοθέσιον καὶ
Θεσμοθετεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπȣ συνεδριάζουν οἱ θεσμοθέται.
Θεσμοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ἢ Νομοθετῶ ὡς)-
Θεσμοθέτης [θεσμός, τίθημι], ου (ὁ). νομοθέτης. ||. (εἰς τὰς Ἀθ. ὠνομάζοντο) Θεσμοθέται, οἱ τελευταῖοι ἓξ τῶν ἐννέα ἀρχόντων (διωρισμένοι κυρ. κριταὶ τῶν φονικῶν καὶ διορθωταὶ τῶν νόμων).
Θεσμοθέτησις, εως (ἡ). νομοθέτησις.
Θεσμοθέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Θεσμοθέτης. » Δήμητρα—, « Φουρν., ἡ Θεσμοφόρος.
†Θεσμολογέω-ῶ, Μ. ήσω, (Βυζ.). Διοικῶ· ἐπιστατῶ.
†Θεσμὸν (τὸ), ἄχρ. εἰς τὸ ἑν. Π. ἀντὶ Θεσμός.
Θεσμοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Διορίζω νέον) νόμον.
Θεσμοπόλος (ὁ, ἡ), Π. [θεσμ. πολέω]. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τοὺς νόμους, νομικός.
Θεσμός (ὁ), (εἰς τὸ πλθ. Θεσμοὶ καὶ Π. Θεσμά), [τίθημι]. (κατὰ λέξ.) = Θέσις, βάλσιμον, τοποθέτησις· (συνκδχ.) τοποθεσία· (συνήθ. μτφορ.) νόμος, ἐντολή, διάταξις· συνήθεια· (κυρ.) νόμος ὀργανικὸς (καταστατικὸς τοῦ πολιτεύματος)· (ἀπολύτ.) τὸ δίκαιον, τὸ νόμιμον· (ἐν γέν.) τὰ καθεστῶτα, τὰ ἔθιμα. » Λέκτροιο θεσμὸν ἵκοντο, « Ὀδ. Ψ., (περιφρ.) ἀντὶ Συνεκοιμήθησαν. (εἰς τὸν Αἰσχλ. Εὐμ. 571) » Θεσμοί, « οἱ δικασταί.
Θεσμοσύνη (ἡ), Π. νομιμότης· δικαιοσύνη. 2) νόμος, θεσμοθεσία.
Θεσμοφόρια (τά), (ἐνν. ἱερά). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος θεσμοφόρου.
Θεσμοφοριάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω τὰ Θεσμοφόρια.
Θεσμοφόριον (τὸ). ναὸς τῆς θεσμοφόρου Δήμητρος (ὅπου ἑώρταζον αἱ γυναῖκες τὰ Θεσμοφόρια).
Θεσμοφόρος (ὁ, ἡ), = Θεσμοδότης, Θεσμοθέτης. ||. (ἰδιαιτ.) ἡ Δήμητρα (ὡς παραίτιος τοῦ κοινωνικοῦ βίου διὰ τῆς γεωργίας).
Θεσμοφύλαξ, ακος (ὁ), = Νομοφύλαξ.
Θεσμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψάλλω νόμους στιχουργημένους ἐν εἴδει ᾠδῆς, ῥαψῳδῶ ὡς-
Θεσμῳδός (ὁ), = Χρησμῳδός.
Θεσπέσιος [θέσπις], α ἢ ος, ον. Θεῖος, θεόπεμπτος, (ἐπμ.) ὑπερφυής, ἀνέκφραστος· (ἐν γέν.) πολύς, μέγας, φοβερός· ἐξαίρετος· θαυμάσιος. » Θεσπέσιον πλοῦτον, « Ἰλ. Β. » Ὀσμὴ θεσπεσίη, « Ὀδ. Ι. » Ἠχὴ θεσπεσίη, « Π. » Θεσπέσιος ὅμιλος,« Θκρ. (καὶ ἐλλ. ἀντὶ ἐπιρ.) » Θεσπεσίῃ (ἐνν. βουλῇ), « Ἰλ. Β. (καὶ οὐδ.) » Θεσπέσιον ὑλάοντες, « Θκρ., ἀντὶ
Θεσπεσίως, ἐπίρ. Θείως, (ἐπμ.) ὑπερφυῶς, θαυμασίως· (ἐν γέν.) παρὰ πολύ, δυνατά, φοβερά. » Θεσπεσίως ἐφόβηθεν. « Ἰλ. Ο.
Θεσπιαοιδός (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θεσπιῳδός.
Θεσπιδαής [θέσπις, δαίω], έος (ὁ, ἡ), Π. (πῦρ) ἀναμμένον ὑπὸ θεοῦ, (δηλ.) φοβερόν, ἀκαταπόνητον.
Θεσπιέπεια (ἡ), Π. λόγος θεοῦ, χρησμός, προφητεία. ||. (ὡς ἐπίθ.) θηλ. τοῦ
Θεσπιεπής [θέσπις, ἔπος], έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν θεῖα ῥήματα, χρησμοδοτῶν, προφητεύων.
Θεσπίζω, Μ. ίσω. Χρησμοδοτῶ, προφητεύω· (ἐν γέν.) προστάζω, παραγγέλλω.
Θέσπιος (ὁ, ἡ), Π. = Θεσπέσιος. ||. (οὐσ.) Θέσπιον (τὸ), = Θέσφατον.
Θέσπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. [θεός, ἔπω, ἔσπον]. προφήτης, μάντις, χρησμῳδός. ||. (ἐπιθετ.) προφητικός, θεόπνευστος, (ἐν γέν.) θεῖος, θεσπέσιος. » Θέσπιν... ὄπα, « Ὑμν. Ἐκκλησ. » Αὐλή—, « Π. Σιλεντ.
Θέσπισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐθεσπίσθη, χρησμός, προφητεία· (ἐν γέν.) προσταγὴ διάταγμα.
Θεσπιστής, οῦ (ὁ). ὁ θεσπίζων, προφήτης, μάντις.
Θεσπιῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Χρησμοδοτῶ (Προφητεύω) ὡς θεσπιῳδός.
Θεσπιῴδημα (τὸ). θέσπισμα, χρησμός, προφητεία, [ἐκ τοῦ
Θεσπιῳδός (ὁ, ἡ), [θέσπις, ᾄδω]. ὁ ψάλλων κατὰ θείαν ἔμπνευσιν, ποιητὴς ἢ ψάλτης ἢ χρησμῳδὸς ἐμπνευσμένος θεόθεν (ἐνθουσιασμένος). ||. (οὐσ.) προφήτης, μάντις.
Θεσσαλότμητος (ὁ, ἡ), Κωμ. κομμένος κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Θεσσαλῶν (δηλ. εἰς πολλὰ μεγάλα κομμάτια). » Κρέας θεσσαλότμητον, « Ἀθ.
Θέσσαν, Π. ἀντὶ Ἔθεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τοῦ Τίθημι.
Θέσσασθαι [τίθημι ἢ θάσσω], μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ ἀχρ. Θέσσομαι (τοῦ ὁπ. εὑρηται ἔτι μόνον τὸ γ'. πλθ. τῆς ὁρς. Θέσσαντο καὶ ἡ μτχ. Θεσσάμενος), Π. ἱκετεύω, παρακαλῶ, ἐπικαλοῦμαι.
Θεσφατηλόγος (ὁ, ἡ), Π. χρησμολόγος, μάντις, [ἐκ τοῦ
Θέσφατος (ὁ, ἡ), [θεός, φημί]. ὁ ῥηθεὶς (προῤῥηθείς, προορισθεὶς) ὑπὸ θεοῦ, (ὅθ.) » Θέσφατον, « τὸ πεπρωμένον, (ᾗ πλθ.) » Θέσφατα (τά), τὰ λόγια, αἱ ἐντολαὶ ἢ οἱ χρησμοὶ τοῦ θεοῦ. 2) (ἐνίοτε) Π. ἀντὶ Θεόπεμπτος. » Ἀήρ—,« Ὀδ. Η., (παρβλ. Θεσπέσιος).
Θετέος, α, ον, θετ. τοῦ Τίθημι.
Θέτης [τίθημι], ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὅστις βάλλει (τοποθετεῖ, διορίζει) τι. » Ὀνομάτων θέτης, « Πλάτ. (εὐχρ. κυρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.)· (ἰδιαιτ.) ὁ καταθέτων τι ὡς ὑποθήκην ἢ παρακαταθήκην ᾗ 2) ὁ υἱοθετῶν τινα.
Θετικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἁρμόδιος πρὸς θέσιν (» Ἡ φύσις ἡ ποιοῦσα μιμητικοὺς ἡμᾶς ᾗ θετικοὺς τῶν ὀνομάτων,« Δ. Ἀλ.), (φιλοσοφ. καὶ λογ.) τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ θέσῃ ὡς βάσιν τῆς προτάσεώς του, βέβαιος. (ὅθ. γρμτ.) » Θετικὰ ὀνόματα ἢ ἐπιῤῥήματα, « τὰ σημαίνοντα ὅτι δύναται ἢ πρέπει νὰ γένῃ τι.
Θετικῶς, ἐπίρ. Μετὰ βεβαιότητος (θετικότητος).
Θετός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἐτέθη ἢ δύναται νὰ τεθῇ (νὰ κατατεθῇ, νὰ διορισθῇ κτλ.)· (ἰδιαιτ.) ὁ κατὰ θέσιν υἱὸς ἢ πολίτης, εἰσποίητος· ἐπείσακτος. ||. (οὐσ.) » Θετόν, « Ἐπγρ., εἶδ. γυναικείου κεφαλοδέσμου.
Θεῦ, Δ. ἀντὶ Θοῦ, μσ. ἀόρ. 6'. τῆς πρς. τοῦ Τίθημι.
Θευδόσιος, Θεύμορος, κτλ., Δ. Π. ἀντὶ Θεοδόσιος, Θεόμοιρος κτλ.
Θευμορᾷ, Π. Δ. ἀντὶ Θεομόρῳ, δοτ. ἑν. θηλ. τοῦ Θεόμορος.
Θευμορίη (ἡ), Π. ἀντὶ Θεομοιρία, ἰδιαιτ θηλ. τοῦ Θεόμοιρος, διωρισμένη (ἀποφασισμένη, σταλμένη) ἀπὸ τὸν θεόν. » Νοῦσος (» Μοῖρα)—, « Ἀπλλ., Ἐπγρ.
Θεῦς, Δ. Π. ἀντὶ Θεός.
Θεύσομαι καὶ Θευσοῦμαι, μέλλ. τοῦ Θέω
Θεωφορίη (ἡ), Π. ἀντὶ Θεοφορία, ἐνθουσιασμός.
Θέω [συγγ. τῷ Σεύω], Μ. θεύσομαι καὶ (σπντ. Π.) θεύσω (παρτ. Ἔθεον ᾗ πλέον εὗ). Τρέχω. » Τὸν περὶ ψυχῆς (» Τὸν περὶ τοῦ παντὸς) (ἐνν. δρόμον) θέω, « Λξ. (κυρ. δὲ Ἰλ. Χ.), (φρ. παροιμ.), ἀγωνίζομαι περὶ τῶν ὅλων, ῥιψοκινδυνεύω τὸ πᾶν. (καὶ ἐπίρ.) » Ἶξε θέων, « Ὀδ. Γ. (καὶ μτνμ.) » Φλὲψ ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερές, « Ἰλ. Ν., ἐκτεινομένη καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ῥάχης. » Ἡ λεπτότατος θέε χαλκός, « Ἰλ. Υ., (παρβλ. Ἐλαύνω 4). » Ἄντυξ, ἡ πυμάτη θέεν ἀσπίδος, « Ἰλ. Ζ., τὴν ἔξωθεν ὁλοτρόγυρα ὡς ἂν περάζῃ. » Ὀδόντες λευκὰ θέοντες, « Ἡσ., σχηματίζοντες εἶδ. λευκοῦ χαρακώματος.
Θέω, Ἰων. ἀντὶ Θῶ, ἀόρ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τίθημι.
Θεῶ, κατὰ κρ. ἀντὶ Θέου, πρς. τοῦ Θέομαι.

Θέωμεν, Ἰων. ἀντὶ Θῶμεν, ά. πλθ. πρσ. τῦ ἀορ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τίθημι.

Θεωνυμέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Ὀνομάζομαι μὲ θεῖον ὄνομα.

Θεωνυμίαι (αἱ). τὰ θεῖα ὀνόματα.

Θεωνυμικὸς, ή, όν, (ℨ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ διὰ θεωνυμίας.

†**Θεωρεῖον** (τὸ), = Θεωρητήριον, [ἐκ τοῦ

Θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Εἶμαι ἢ Στέλλομαι πυθενὰ ὡς θεωρὸς (ἴδε τὴν λέξ.), παρευρίσκομαι καὶ (Τουρκ.) σεριανίζω εἰς τὸ θέατρον ἢ εἰς πανήγυρίν τινα ὡς θεατής· (ἐν γεν.) βλέπω, κυττάζω, παρατηρῶ, (καὶ τρπ.) ἐξετάζω μὲ τὸν νοῦν μου, σκέπτομαι. » Ψευδῆ καὶ ἀπίθανα τῷ γε θεωροῦντι αὐτὰ πρὸς τὴν φύσιν, « Αἰσχ. (παρβλ. Θεάομαι).

Θεώρημα (τὸ). πᾶν ὅτι θεωρεῖ τις (κυρ. μὲ τὸν νοῦν τυ), ἀντικείμενον σκέψεως (παρατηρήσεως, θεωρίας)· (ἰδιαιτ.) πρότασις θεωρηθεῖσα διὰ τοῦ νοὸς καὶ ἀποδειχθεῖσα, (ὅθ.) » Θεωρήματα, « Πλ6., οἱ ἀρχικοὶ (στοιχειώδεις) ὅροι τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν.

Θεωρηματικὸς, ή, όν. Ὁ μεταχειριζόμενος ἢ συνιστάμενος εἰς (ἀποδεικνύων τι ἢ ἀποδεικνυόμενος μὲ) θεωρήματα.

Θεωρημάτιον (τὸ). μικρὸν θεώρημα.

Θεώρησις, εως (ἡ). τὸ θεωρεῖν, παρατήρησις· (τρπ.) σκέψις, μελέτη.

Θεωρητήριον (τὸ). τόπος ἀπὸ τοῦ ὁπ. θεωρεῖ τις (κυρ. εἰς τὸ θέατρον).

Θεωρητὴς, οῦ (ὁ). ὁ θεωρῶν, θεατὴς, παρατηρητής.

Θεωρητικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἕξιν τοῦ θεωρεῖν (διὰ τοῦ νοός) 2) ὁ κατὰ θεωρίαν, (ἀντιθ. τῷ Πρακτικός). » Βίος—, « Πλ., Ἀρστ.

Θεωρητὸς, ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ θεωρήσῃ τις, ὁρατὸς ἢ ἀξιοθέατος· (τρπ.) ἐπιδεκτικὸς τῆς διὰ τοῦ νοὸς θεωρίας, καταληπτός.

Θεώρητρα (τὰ). τὰ δῶρα τὰ ὁπ. ἔδιδεν ὁ γαμβρὸς εἰς τὴν νύμφην ὅταν τὴν πρωτοέβλεπεν ἀσκεπῆ, (ἄλλ.) Ἀνακαλυπτήρια.

Θεωρία (ἡ). τὸ θεωρεῖν, κύτταγμα· (Τυρκ.) σεριάνισμα (κυρ. εἰς τὸ θέατρον). παρατήρησις· περιήγησις πρὸς παρατήρησιν (» Γῆν πολλὴν θεωρίης ἕνεκα ἐπελήλυθας, « Ἡρ. » Γεμίσας δ' ὁ πατήρ μυ δύο ναῦς σίτου, καὶ χρήματα δοὺς, ἐξέπεμψεν ἅμα κατ' ἐμπορίαν καὶ κατὰ θεωρίαν, « Ἰσκρ.). (τρπ.) σκέψις, μελέτη· (ἰδιαιτ.) ὁ τρόπος τοῦ ἐξετάζειν ℨ κατανοεῖν ἀφῃρημένως καὶ διὰ γενικῶν κανόνων τὰ πράγματα (κυρ. δὲ τὰς ἐπιστήμας), (ἀντιθ. τῷ Πρᾶξις). 2) πανήγυρις ἐπίσημος τελουμένη δι' ἀποστολῆς θεωρῶν· (συνκδχ.) αὐτοὶ οἱ ςελλόμενοι θεωροὶ καὶ ἡ πομπὴ (ἡ παράταξις) μὲ τὴν ὁποίαν ἐστέλλοντο. » Ἕως ἂν ἡ θεωρία ἐκ Δήλυ ἐπανέλθῃ, « Ξεν. 3) τὸ σχῆμα (τὸ ἐξωτερικὸν) ἢ τὸ χρῶμά (κοιν. ἡ θωριά) τινος πράγματος, (Ἀθ. ΙΕ'. 27). (ἐν γέν.) = Θέαμα. » Ἄλλην δ' ἄκουσον δυσχερῆ θεωρίαν, « Αἰσχλ.

Θεωρικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (θεατρ. ἢ πανηγυρ.) θεωρίαν ἢ τοὺς θεωρούς. (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) » Θεωρικὸν (ἐνν. ἀργύριον) καὶ « Θεωρικὰ (ἐνν. χρήματα) «, τὰ διδόμενα ἀπὸ τοῦ δημοσίου εἰς τοὺς πτωχοτέρους πολίτας ἵνα πληρόνωσι τὴν εἴσοδόν των εἰς τὸ θέατρον.

Θεώριον (τὸ). θέαμα, ἱπποδρομία, θηριομαχία κτλ.

Θεώριος (ὁ, ἡ). ὁ δι' ἀποστολῆς θεωρῶν (θεωριῶν) τιμώμενος, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.).

Θεωρὶς, ίδος (ἡ). (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ ναῦς) τὸ καράβι μὲ τὸ ὁπ. ἐταξείδευαν καὶ (ἐνν. ὁδὸς) ὁ δρόμος διὰ τοῦ ὁπ. ἐπερνοῦσαν οἱ θεωροί.

Θεωροδόκος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος (ὑποδεχόμενος) ἢ φιλοξενῶν εἰς τὸν οἶκόν του τοὺς θεωρούς.

Θεωρὸς (ὁ), [θέα, ὤρα]. (ἐν γέν.) ὁ θεωρῶν τι, θεατής· παρατηρητής· περιηγητής· (ἰδιαιτ.) ὁ στελλόμενος ἐπισήμως εἰς πανήγυριν (νὰ προσφέρῃ θυσίας καὶ νὰ παρευρεθῇ εἰς τοὺς ἀγῶνας) ἢ εἰς μαντεῖον (νὰ ζητήσῃ χρησμὸν) ἐκ μέρους πόλεώς τινος, (παρβλ. Θεοπρόπος).

Θέωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Θεόω, θεοποίησις, ἀποθέωσις.

Θεώτερος, η, ον, Π. συγκρ. τοῦ Θεὸς (ἀνώτερος [μᾶλλον] θεὸς) ἢ τοῦ Θεῖος, ἀντὶ Θειότερος, ἤ· μᾶλλον ἀξιοθέατος. » Οὐ κείνυ χορὸν εἶδε θεώτερον, « Καλλ.

Θηβαγενὴς ℨ Θηβαιγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς εἰς τὰς Θήβας, (δηλ.) Θηβαῖος.

Θηγαλέος καὶ **Θηγάνεος**, η, ον, Π. ἀκονισμένος, κοπτερὸς ἤ· (μὲ γεν.) ἀκονιστικός. » Λίθος καλάμων—, « Ἐπγρ. [ἐκ τῦ

Θηγάνη (ἡ), [θήγω]. ἀκόνη, ἀκονόπετρα.

†**Θήγανον** (τὸ), = Θηγάνη.

; **Θήγανος** (ὁ, ἡ), Π. = Θηγάνεος, ἀκονιστικός.

Θήγω [συγγ. τῷ †Δήκω=Δάκνω, ἴσ. καὶ τῷ Θίγω], Μ. θήξω. Ἀκονῶ, ἀκονίζω. (μτφορ.) διεγείρω, ἐρεθίζω· ἐνθαῤῥύνω.

Θηέομαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Θεάομαι.

Θηεύμενος, η, ον, Δ. ἀντὶ Θεώμενος, μτχ. καὶ

Θηεῦντο, Δ. ἀντὶ ἐθεῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Θηήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Θεάσομαι, μέλλ. τῦ Θεάομαι.

Θηητὴρ (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Θεατής.

Θηητὸς, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Θεατὸς, ὁρατὸς, ἤ· θαυμαστὸς, ἀξιοθέατος.

Θηήτωρ, ορος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Θηητήρ.

Θήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Θεῖον, θειάφι.

Θήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Θεῖος.

Θῆκα, Π. ἀντὶ Ἔθηκα, ἀόρ. ά. τοῦ Τίθημι.

Θηκαῖος, α, ον. Ὁ περιέχων θήκας, ἢ ὅμοιος μὲ θήκην, ἢ χρησιμεύων ἀντὶ θήκης· ὁ διατηρούμενος (κλεισμένος) ἐντὸς θήκης.

Θήκη (ἡ), [τίθημι]. πᾶν δήποτε ἐντὸς τῦ ὁπ. ἀποτίθεταί τι, ἀρμάρι, κιβώτιον, μνῆμα (Θκ. Γ, 58), νεκροθήκη, κουτὶ, θηκάρι· σακκοῦλα κτλ.

Θηκίον (τὸ), ὑποκρ. τοῦ Θήκη, κουτάκι, θηκαράκι, σανδυκάκι· σακκουλάκι κτλ.

Θηκτὸς [θήγω], ή, όν. Ἀκονισμένος, κοπτερός.

Θηλάζω [θηλὴ], Μ. άσω (πθ. πρκ. Τεθήλασμαι). Βυζάνω (καὶ ὡς ἐκ τῆς μητρὸς καὶ ὡς ἐκ τοῦ βρέφους). » Ἐπειδὴ δὲ παιδίον ἐγένετο ἡμῖν, ἡ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλαζε, « Λσ. » Λεαίνης μασθὸν ἐθήλαξε, « Θκρ. (καὶ πθ.) » Οὐ γίνονται δὲ οὔτε θηλαζομέναις αἱ καθάρσεις ἐπὶ πολύ, « Ἀρστ.

†**Θηλαμινὸς** (ὁ). ὁ θηλάζων ἀκόμη, βυζανιάρικος.

Θηλαμὼν, όνος (ὁ καὶ ἡ), Π. ἡ θηλάζυσα, βυζάστρα. (μτνμ.) ἡ βεντοῦζα (διότι οὕτω νομίζω διορθωτέον τὸ τοῦ Συΐδα): » Θηλαμόνος τῆς οἰκίας (γρφ. τῆς σικύας) ».

Θηλάρσην, ενος (ὁ, ἡ), Π. ἀρσενικοθήλυκος, ἑρμαφρόδιτος.

Θηλασμὸς (ὁ). τὸ θηλάζειν, βύζασμα.

Θηλάστρια (ἡ), Π. ἡ θηλάζυσα, βυζάςρα.

Θήλεια (ἡ), θηλ. τοῦ Θῆλυς.

; **Θήλεος** [θηλή], η, ον. Π. ὁ θηλάζων ἀκόμη, βυζανιάρικος.

Θηλέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Θάλλω.

Θηλὴ (ἡ), [θάω]. ἡ ῥώγα τοῦ βυζιοῦ, (συνδχ.) τὸ βυζί. » Σπᾷν τῆς θηλῆς, « Συν., = Θηλάζειν.

Θηλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα θηλῆς, ὅμοιος μὲ θηλήν.

Θηλυγενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸ θῆλυ γένος, γυναικεῖος.

Θηλυγενῶς, ἐπίῤ. Κατὰ θηλυγονίαν, μητρόθεν.

Θηλύγλωσσος (ττος), ου (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γυναικεῖαν (γλυκεῖαν, νόστιμην) φωνήν.

Θηλυγονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Θηλυτοκέω.

Θηλυγονία (ἡ), = Θηλυτοκία. 2) ἡ ἀπὸ θυγατρὸς εἰς μητέρα γενεαλογία. » Ἀδριανοῦ ἔκγονος κατὰ θηλυγονίαν, « Ἡρωδ.

Θηλυγόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν θηλυκὰ τέκνα, Θηλυτόκος ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο. » Ὁ νότος θηλυγόνος, « Αἰλ.

Θηλυδρίας, ου (ὁ). ὅμοιος μὲ γυναῖκα, ἐκτεθηλυμένος, (ὅθ.

Θηλυδριάω-ῶ, Μ. άσω. Φέρομαι ὡς θηλυδρίας, γυναικίζομαι.

Θηλυδριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων θηλυδρίας, γυναικώδης.

Θηλυδριωδῶς, ἐπίῤ. Ὡς θηλυδρίας, γυναικωδῶς.

Θηλυκεύομαι, Μ. εύσομαι. Ζῶ (Φέρομαι) ὡσὰν γυναῖκα, [ἐκ τοῦ

Θηλυκὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ θῆλυ γένος ἤ, ὢν θηλυκοῦ γένους.

Θηλυκράνεια καὶ **Θηλυκρανία** (ἡ). ἀκρανιὰ θηλυκὴ, (δένδρ.).

Θηλυκρατὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (ἐξουσιάζων) τὸ θῆλυ γένος ἢ διὰ τῶν γυναικῶν.

Θηλύκτόνος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φονεύων γυναῖκας ἢ διὰ τῶν γυναικῶν· (προπαροξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπὸ γυναικῶν.

Θηλυκῶς, ἐπίῤ. Κατὰ θηλυκὸν γένος.

Θηλύλαλος (ὁ ἡ), = Θηλύγλωσσος.

Θηλυμανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς (μὲ ὑπερβολὴν, τρελλαινόμενος διὰ) τὰς γυναῖκας.

Θηλυμανία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ θηλυμανοῦς·

Θηλυμελὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μελῳδῶν (κηλαδῶν) γλυκὰ ὡς ἂν γυναῖκα.

Θηλυμίτρης, ου (ὁ) καὶ

Θηλύμιτρις, ιος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν γυναικείαν

μίτραν (σκούφιαν), (ἐν γέν.) ἐνδυμένος ὡσὰν γυναῖκα.

Θηλύμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν γυναικός.

Θηλύνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. = Θηλύφρων.

Θηλύνω [θῆλυς], Μ. υνῶ. Χαυνόνω (Ἐκνευρίζω) τινα (καὶ μσ.) Γίνομαι μαλθακὸς (ἄνανδρος) ἢ Στολίζομαι (Καμαρόνω, Κάμνω τσακκίσματα) ὡς ἂν γυναῖκα.

Θηλύπαις, αιδος (ἡ), Π. ἡ γεννήσασα θηλυκὸν παιδί.

Θηλύπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ ἀνήκων εἰς γυναικεῖον πόδα. » Βάσις, —, « Εὐρ., περιπάτημα (πατημασιὰ) γυναικός.

Θηλυπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς γυναῖκα, ἴδιος γυναικός· γυναικώδης· γυναικόμορφος.

Θηλύπρινος (ὁ καὶ ἡ), εἶδος δένδρυ (πρίνου).

Θηλυπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γυναικεῖον πρόσωπον.

Θηλυπτέριον (τὸ) καὶ

Θηλυπτερὶς, ίδος (ἡ). θηλυκὴ φτέρη, εἶδ. φυτοῦ.

Θῆλυς [θηλὴ, θάλλω], εος (εια ℨ υς, υ). Θηλυκὸς (» Θήλειαι ἵπποι, « Ὅμ., αἱ φοράδες). γυναικεῖος (» Αὐτὴ—, « αὐτ.). (συνκδχ.) τρυφερὸς, (Ἰταλ.) δελικάτος. μαλθακὸς, ἄνανδρος, ἄτονος (» Γυνὴ δὲ θῆλυς οὖσα, « Σοφ.). γόνιμος, καρποφόρος (» Θῆλυς ἐέρση, « Ὅμ.). (Ἀρχιτεκτ.) πᾶν ὅ,τι ἔχει κοίλωμα εἰς τὸ ὁπ. ἐναρμόζεται τὸ ἐξέχον μέρος ἄλλου ℨ οὕτω συνδέονται (θηλυκόνονται). ‖. (τὸ συγκρ. Θηλύτερος, ἐκλαμβ. συχν. παρὰ Π. ἀντὶ θετικοῦ). » Θηλύτεραι γυναῖκες, « Ἡσ. ‖. (ὡς οὐσ.) Θήλεια καὶ (συγκρ.) Θηλυτέρα (ἡ), ἀντὶ Γυνή. » Τὸ χρῆμα σοφώτερον ἁ θήλεια, « Θκρ. » Ἐν πινυταῖς ἔπρεπε θηλυτέραις, « αὐτ.

Θηλύσπορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπαρεὶς (τεκνωθεὶς) ὑπὸ πατρὸς ὅςτις κάμνει ὅλον θηλυκὰ παιδιὰ, (ὅθ.) » Γέννα—, « Αἰσχλ., αἱ 50 θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ.

Θηλυστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ γυναικείαν στολὴν (γυναίκεια φορέματα), εἶμαι θηλύστολος.

Θηλυστολία (ἡ). ἐνδυμασία γυναικεία, [ἐκ τοῦ-

Θηλύστολος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος γυναίκεια (φορέματα).

Θηλύτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Θῆλυς.

Θηλύτης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ θήλεος· χαυνότης, μαλθακότης· δειλία, ἀνανδρία.

Θηλυτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι θηλυτόκος, γεννῶ ὅλον θηλυκὰ (τέκνα).

Θηλυτοκία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Θηλυτόκος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν ὅλον θηλυκὰ τέκνα.

Θηλυφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὡς ἂν γυναῖκα, γυναικόμορφος· θηλυπρεπής.

Θηλυφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων τὰς γυναῖκας ἢ τὰ θηλυκὰ ζῶα.

Θηλύφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γυναικεῖα (γυναικώδη) φρονήματα, ἄνανδρος.

Θηλύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γυναικεῖαν φωνήν.

Θηλύχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γυναικείας (ἁπαλὰς) χεῖρας.

Θηλυχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν γυναικεῖον χιτῶνα.

Θηλύψυχος (ὁ, ἡ), = Θηλύφρων, θηλυδρίας.

†**Θηλὼ**, όος-οῦς (ἡ). ἡ θηλάζουσα, βυζάστρα.

; **Θημολογέω-ῶ**, Μ. ήσω, Π. συνάζω ἢ χωρίζω εἰς σωροὺς (θημῶνας).

Θημονιὰ (ἡ), = Θημωνία.

†**Θημονοθετέω-ῶ**, Μ. ήσω. Θημωνιάζω.

Θημὼν [τίθημι], ῶνος (ὁ). σωρὸς, στοίβα, θημονιά.

Θημωνία (ἡ), = Θημὼν, Θημονιά.

Θημωνιάζω, Μ. άσω. Κάμνω θημωνίαν (σωρὸν), στιβάζω.

Θὴν [συγγ. τῷ Δὴν], μόρ. ἐγκλιτ. βεβαιότητος ἢ αἰτιολογίας σημαντικόν. » Ἤ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον, « Ἰλ. Λ. » Οὐ θην δὴ νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν καταλέξεται, « Ὀδ. Γ. » Καὶ γὰρ θὴν οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν, « Θκρ. » Πείρᾳ θὴν πάντα τελεῖται, « αὐτ.

Θῆξις [θήγω], εως (ἡ). ἀκόνισμα. (μτφορ.) ἐρεθισμὸς, (συγχ. τῷ Θίξις).

Θηοῖο, Π. ἀντὶ Θηέοιο, 6'. ἑν. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Θηέομαι ἀντὶ Θεάομαι.

Θὴρ, θηρὸς (ὁ καὶ ἡ). ζῶον ἄγριον, θηρίον. (ἰδιαιτ.) λέων· τέρας θηριόμορφον, κένταυρος, σάτυρος κτλ.

Θήρα (ἡ). κυνῆγι, κυνήγημα (ἀγρίυ ζώυ). (μτφορ.) ἀναζήτησις ἐπίπονος. » Πρὸς τὴν τοῦ χρυσοῦ θήραν, « Στρ6. 2) (συνκδχ.) τὸ πιασθὲν εἰς τὸ κυνῆγι, (παρβλ. Ἄγρα). 3) τόπος διὰ κυνῆγι. » Καὶ κῶμαι πολλαὶ καὶ θῆραι πάγκαλαι, « Ξεν.

Θηραγρέτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀγρεύων θῆρας, κυνηγός,

Θήραγρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων διὰ τὸ κυνῆγι.

Θηραϊκὸν καὶ **Θήραιον** (τὸ). παρδαλόν τι ἱμάτιον τὸ ὁπ. ἐφόρουν εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου (ἀπὸ τῆς νήσου Θήρας ὅπυ ὑφαίνετο ἢ ἐβάφετο, παρβλ. Ἀμόργινον).

Θήραμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι θηρεύει (κυνηγᾷ) ἢ ἐθήρευσέ τις.

Θηραρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ θηράρχου.

Θήραρχος (ὁ). ὁ διωρισμένος ἐπιστάτης τῶν θηρίων (κυρ. δὲ τῶν ἐλεφάντων).

Θηράσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἢ (τόπος) εἰς τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ θηρεύσῃ (νὰ κυνηγήσῃ).

Θηρατήριος, α, ον, Π. ἀντὶ Θηρατικός.

Θηρατέος, α, ον, θετ. τοῦ Θηράω.

Θηρατὴς, οῦ (ὁ), [θηράω]. κυνηγός.

Θηρατικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς θήραν (κυνήγημα). » Τὰ θηρατικὰ τῶν φίλων, « Ξεν., τὰ μέσα δι' ὧν ἀποκτᾷ τις φίλους.

Θηρατὸς, ή, όν. Τὸν ὁπ. ἠμπορεῖ νὰ θηρεύσῃ (νὰ κυνηγήσῃ καὶ νὰ πιάσῃ [καὶ τρπ.] νὰ ἀποκτήσῃ) τις, κατορθωτός.

Θήρατρον (τὸ). ἐργαλεῖον διὰ τὸ κυνῆγι, παγὶς, δίκτυον κτλ.

Θηράτωρ, ορος (ὁ), Π. = Θηρατὴς, κυνηγός. » Λεξειδίων θηράτορες, « Δμκρτ.

Θηράφιον (τὸ), = Θηρίδιον.

Θηράω-ῶ καὶ (μσ.) **Θηράομαι-ῶμαι**, Μ. άσω, -άσομαι, = Θηρεύω, κυνηγῶ· πιάνω εἰς τὸ κυνῆγι. (μτφορ.) προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω (νὰ κατορθώσω, τρέχω κατόπιν εἴς) τι

Θήρειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς θηρίον. » Βία —, « Σοφ., δύναμις θηρίου. » Κρέα θήρεια, « Ξεν., κρέας κυνηγίου (ἀγριμιοῦ).

Θήρευμα (τὸ), = Θήραμα.

Θηρεύσιμος (ὁ, ἡ), = Θηράσιμος.

Θήρευσις, εύσεως (ἡ). τὸ θηρεύειν, κυνήγημα (κυρ. καὶ μτφορ.).

Θηρευτὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ

Θηρευτὴς, ου (ὁ). ὁ θηρεύων, κυνηγός. (μτφορ.) ὁ προσπαθῶν ν' ἀποκτήσῃ τι.

Θηρευτικὸς, ή, όν, = Θηρατικός.

Θηρευτὸς, ή, όν, = Θηρατὸς, διὰ θηρεύσεως ἁλώσιμος. » Λαγὼς καὶ τὰ θηρευτὰ πάντα, « Ἀρετ.

Θηρεύω, Μ. εύσω καὶ εύσομαι, καὶ Ἰων.

Θηρέω-ῶ, ήσω, = Θηράω.

Θήρημα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Θήραμα.

Θηρήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Θηρητὴρ (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Θηρατής.

Θηρήτωρ, ορος (ὁ), Ἰων. Π. ἀντὶ Θηράτωρ

Θηριακὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων ἀντικείμενον τὰ θηρία. » Θηριακὴ (ἐνν. ἀντίδοτος), « ἰατρικὸν ἐναντίον τῶν θηρίων (τῶν ὄφεων).

Θηριάλωτος (ὁ, ἡ), [θηρ. ἁλίσκομαι]. ὁ πιασθεὶς ὑπὸ θηρίου.

Θηρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θηρίον.

Θηρίκλεια (τὰ) καὶ **Θηρίκλειαι** (αἱ), (ἐνν. κύλικες), εἶδος ποτηρίων ἀπὸ μαῦρον χῶμα ἢ ξύλον (;) τὰ ὁπ. κατεσκεύασε πρῶτος Κορίνθιός τις ὀνόματι Θηρικλῆς.

Θηρίμαχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολεμῶν τὰ θηρία.

Θηριόβλητος (ὁ, ἡ). ῥηχμένος (πρὸς τροφὴν) εἰς τὰ θηρία.

Θηριόβρωτος (ὁ, ἡ). ὁ φαγωθεὶς (καταβρωθεὶς) ὑπὸ θηρίου.

Θηριογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). θηριώδης τὴν γνώμην, θηριόγνωμος, (Νικ. Χων.).

Θηριοδείκτης, ου (ὁ). ὁ περιφέρων ℨ ἐπιδεικνύμενος ἐπὶ μισθῷ θηρία (ὄφεις).

Θηριόδηκτος (ὁ, ἡ). ὁ δαγκασθεὶς ὑπὸ θηρίου (κυρ. ὄφεως).

Θηριοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδ. (μορφὴν) θηρίου, θηριώδης.

Θηριοκόμος (ὁ, ἡ). ἐπιμελητὴς τῶν τρεφομένων πρὸς ἐπίδειξιν θηρίων ℨ ἰδίως τῶν πρὸς πόλεμον ἐλεφάντων.

†**Θηριοκτόνος** (ὁ, ἡ), = Θηροκτόνος.

Θηριομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι (Πολεμῶ) μὲ θηρίον ἢ μὲ τὰ θηρία.

Θηριομάχης, ου (ὁ). ὁ πολεμῶν (κυρ. εἰς τὸ θέατρον) μὲ τὰ θηρία.

Θηριομαχία (ἡ). μάχη ἀνθρώπου (ἢ θηρίου) πρὸς θηρίον.

Θηριομάχος (ὁ, ἡ), = Θηριομάχης.

Θηριομιγὴς, έος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ μορφὴ (ὁ σχηματισμὸς) εἶνε μίγμα θηρίου καὶ ἀνθρώπου.

Θηριόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν θηρίου.

Θηρίον (τὸ), (κυρ.) ὑποκορ. (ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Θὴρ, ζῶον ἄγριον ἢ φαρμακερόν· ἀγρίμι· φεῖδι κτλ. (ἰδιαιτ.) ὁ λέων καὶ ὁ ἐλέφας. (ἐν γέν.) ζῶον (ἄλογον), (καὶ ἰδιαιτ.) κυνῆγι, θήραμα. » Ἔλαφον, μάλα μέγα θηρίον, «

'Οδ. Κ. » Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας, « Θκρ. » Τυτθὸν θηρίον ἐντὶ μέλισσα, « αὐτ. » Ἔξω φαλαίνης καὶ δελφῖνος οὐδέν ἐστιν ἐν τῷ Πόντῳ θηρίον, « Ἀρςτ. 2) (πλθ.) τὰ σκωλήκια τῆς κοιλίας καὶ τῶν ὀσπρίων. 3) (μτνμ. παρ' ἰατρ.) = Θηρίωμα. » Θηρίον ἐπὶ τὸ σῶμα ἐπέρχεται, « Ἱπποκρ.

Θηριοπρεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς θηρίον, θηρίῳ ἴδιος, θηριώδης.

;Θήριος, α, ον, = Θήρειος.

Θηριότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ θηρίου· ζωότης· ἀγριότης.

Θηριότροπος (ὁ, ἡ). θηριώδης τὸν τρόπον (τὸ ἦθος), θηριόγνωμος.

Θηριοτροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου τρέφονται καὶ φυλάττονται θηρία.

Θηριοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω θηρία· ἀνατρέφω τινα ὡς θηρίον.

Θηριότροφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ τρέφων θηρία. (προπαροξ.) ὁ τρεφόμενος ἢ τραφεὶς ὑπὸ θηρίου ἢ μὲ κρέας θηρίων. » Οἱ δὲ Μαρσοὶ θηριότροφοι, « Γαλ.

Θηριοφόνος (ὁ, ἡ), = Θηροκτόνος.

Θηριόψυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ψυχὴν (καρδίαν) θηρίου, θηριόγνωμος.

Θηριόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινα νὰ γένῃ θηρίον (νὰ ἀγριεύσῃ), (μτφορ.) ἐξαγριόνω. (ἰατρ.) κακοφορμίζω. ||. (πθ.) κάμνω μαμμοῦδι, σκωληκιάζω. » Θηριοῦται, καθάπερ τὰ σιτηρὰ τῶν σπερμάτων, « Θφρ.

Θηρίτας ἢ Θηρείτας, α (ὁ), Λακεδ. ὁ Ἄρης, (ὡς

Θηριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ θηρίον, ἄγριος· κτηνώδης· (τόπος) γεμᾶτος θηρία· (ἰατρ.) κακοήθης, κακοφορμισμένος. » Βὴξ —, « Ἱπποκρ. » Θηριώδεις παρακρούσιες, « αὐτ.

Θηριωδία (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ θηριώδους, ἀγριότης.

Θηριωδῶς, ἐπίρ. Ὡσὰν θηρίον, μὲ θηριωδίαν.

Θηρίωμα (τὸ), [θηριόω]. σπυρὶ κακόηθες (κακοφορμισμένον)· πληγὴ πολυχαιρινὴ καὶ δυσίατος.

Θηριώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄνομα θηρίου, (π. χ.) Λέων.

Θηρίωσις, εως (ἡ), [θηριόω]. ἡ εἰς θηρίον μεταποίησις· ἀγρίευσις· (τρπ.) ἐρεθισμός, ἐξαγρίωσις· (ἰατρ.) φλεγμονὴ (πληγῆς κτλ.), κακοφόρμισμα. (ἐνίοτε) σκωληκίασμα.

Θηρόβατος (ὁ, ἡ), [θὴρ, βαίνω]. (τόπος) ὅπου περιπατοῦν μόνον (κατοικούμενος ἀπὸ) θηρία, ἄγριος.

Θηροβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (Τοξεύω) καὶ φονεύω θηρία, [ἐκ τοῦ

Θηροβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (κτυπῶν, τοξεύων) καὶ σκοτόνων θηρία, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ-

Θηρόβορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Θηριόβρωτος.

Θηρόβοτος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου βόσκουν (κατοικοῦν) θηρία ||. (οὐσ. θηλ.) λάκκος ὅπου τρέφονται καὶ φυλάττονται θηρία.

Θηρόβρωτος (ὁ, ἡ), = Θηριόβρωτος.

Θηροδιδασκαλία (ἡ). τὸ νὰ διδάσκῃ (γυμνάζῃ, ἡμερόνῃ) τις θηρία.

Θηροζυγοκαμψιμέτωπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμπτων ὑπὸ τὸν ζυγὸν τὰ μέτωπα τῶν θηρίων.

Θηροειδής, έος (ὁ, ἡ). = Θηριοειδής.

†Θηροθήρας, ου (ὁ). κυνηγὸς (θηρίων).

Θηρόθυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων θυμὸν ἢ καρδίαν (ἐν γέν. πάθη) θηρίου· ἄγριος.

Θηροκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνάζω θηρία ὡς-

Θηροκόμος (ὁ, ἡ), = Θηριοκόμος.

Θηροκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτείνω (Φονεύω) θηρία.

Θηροκτονία (ἡ). σκότωμα θηρίων, [ἐκ τοῦ-

Θηροκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων ἢ φονεύσας θηρία.

Θηρολέτης, ου (ὁ) καὶ Θηρολέτις, ιδος (ἡ), [θὴρ, ὄλλυμι]. ὁ ἀφανίζων ἢ ἀφανίσας τὰ θηρία.

Θηρόλετος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφανισθεὶς (καταφαγωθεὶς) ὑπὸ θηρίου.

Θηρομαχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Θηριομαχέω.

Θηρομαχία (ἡ), = Θηριομαχία.

Θηρομιγής, έος, καὶ Θηρόμικτος (ὁ, ἡ), = Θηριομιγής.

Θηρόμορφος (ὁ, ἡ), = Θηριόμορφος.

Θηρονόμος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ βόσκων (τρέφων) θηρία. (προπαροξ.) ὅπου βόσκουν θηρία. » Πὰν (» Φολόη) —, « Ἐπγρ.

Θηρόπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ἀντὶ πέπλου (σκεπασμένος μὲ) δέρμα θηρίου.

Θηροπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

;Θηροπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων (κατασκευάζων ἀπὸ γύψον κτλ.) θηρία.

Θηρόπλαστος (ὁ, ἡ), Π. πλασμένος εἰς σχῆμα θηρίου. 2) καταχρ. ἀντὶ Θηροπλάστης.

Θηροσκόπος (ὁ, ἡ), Π. [θὴρ, σκέπτομαι]. ὁ παραμονεύων (ἐνεδρεύων) τὰ θηρία, κυνηγός.

Θηροσύνη (ἡ), Π. ἡ τέχνη (τὸ ἐπιτήδευμα) τοῦ θηρευτοῦ.

Θηροτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τίκτων (γεννῶν) θηρία· τόπος ὅπου γεννοβολοῦν τὰ θηρία.

Θηροτροφέω, Θηρότροφος, = Θηριοτροφέω κτλ.

Θηρότυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τύπον (μορφὴν) θηρίου.

Θηροφονεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Θηροφόνος.

Θηροφονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω θηρία.

Θηροφονία (ἡ), = Θηροκτονία.

Θηροφόνος καὶ Θηροφόντης (ὁ, ἡ), = Θηροκτόνος.

Θηροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων θηρίον, (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Θηβοφόρος).

Θηρόχλαινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ἀντὶ χλαίνης (ἐνδυμένος μὲ) δέρμα θηρίου, (παρβλ. Θηρόπεπλος).

Θής [συγγ. τῷ Τῆτος, Τητάω], θητὸς (ὁ). ἐργάτης μισθωτὸς, (εἰς τὰς Ἀθ.) πολίτης τῆς ἐσχάτης τάξεως. » Τούτων δὲ (τῶν ὁπλιτῶν), Ἀθηναίων μὲν αὐτῶν ἦσαν 1500 μὲν ἐκ καταλόγου, 700 δὲ θῆτες, « Θκ.

Θησαίατο, Π. Ἰων. ἀντὶ Θεάσαιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Θεάομαι.

Θήσασθαι, Π. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. καὶ

Θήσατο, Π. ἀντὶ Ἐθήσατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς ὁρς. τοῦ Θάομαι.

Θησαυρίζω, Μ. ίσω. Συνάζω (Ἀποθέτω, Ἀποταμιεύω) τι εἰς τὸν θησαυρόν.

Θησαύρισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι θησαυρίζεται ἢ ἐθησαυρίσθη· 'νοικοκυρειόν. (Γαλλ.) épargne.

Θησαυρισμὸς (ὁ). τὸ θησαυρίζειν, ἡ εἰς τὸν θησαυρὸν ἐναπόθεσις (ἀποταμίευσις), (κοιν.) θησαύρισμα.

Θησαυριστής, οῦ (ὁ). ὁ θησαυρίζων, οἰκονόμος· φιλάργυρος.

Θησαυριστικός, ή, όν. Ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ) νὰ θησαυρίζῃ. » Τῶν ζώων τὰ μὲν, θησαυριστικὰ τῆς τροφῆς ἐστι· τὰ δ' οὔ, « Ἀρςτ.

Θησαυροποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Θησαυρίζω.

Θησαυροποιὸς (ὁ), = Θησαυριστής.

Θησαυρὸς (ὁ), [τίθημι] (κατὰ λέξ.) σωρός, θημονιά. (συνήθ.) σωρὸς πραγμάτων τὰ ὁπ. ἀποθέτονται ἢ ὡς πολύτιμα ἢ ἵνα χρησιμεύσωσιν ἐν καιρῷ. 2) τόπος (οἰκοδόμημα) πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν θησαυριζομένων, σιτοθήκη, ὁπλοθήκη κτλ. (ἰδιαιτ. δὲ) θησαυροφυλάκιον. » Χρήματα φυλασσόμενα ἐν θησαυροῖσι καταγαίοισι, « Ἡρ. » Τοῦ ὕδατος τοὺς θησαυρούς, « Προκ., τὰς κινστέρνας.

Θησαυροφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι θησαυροφύλαξ· (ἐν γέν.) φυλάττω τι ὡς θησαυρόν.

†Θησαυροφυλάκιον (τὸ). μέρος (οἰκοδόμημα) ὅπου φυλάττονται τὰ θησαυριζόμενα (κυρ. χρήματα ἢ κειμήλια), (Τουρκ.) χαζνές.

Θησαυροφύλαξ, ακος (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ φυλάττων θησαυρόν. (ἰδιαιτ.) ἐπιστάτης (φύλαξ) θησαυροφυλακίου.

Θησαυρώδης, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θησαυρὸν (θησαυροφυλάκιον).

Θησεῖον (τὸ). ὁ ναὸς τοῦ Θησέως, καὶ ||. (πλθ.) Θησεῖα (τὰ), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ.

Θησειότριψ, ιβος (ὁ), Κωμ. (δοῦλος) ὅστις κατατρίβει (ἀφανίζει) τὸ Θησεῖον (καταφεύγων συχνὰ ἢ διατρίβων τὸ πλεῖστον εἰς αὐτό, ὡς ἄσυλον τῶν δούλων), (δηλ.) ἀχρεῖος.

;Θησείω (χ. Μ.), Π. ἐπιθυμῶ νὰ θέσω (νὰ βάλω κτλ.).

Θησέμεν, Δ. ἀντὶ Θήσειν, μέλλ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Θησεύμεσθα, Δ. ἀντὶ Θησόμεθα, ά. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. μέλλ. τοῦ Τίθημι.

Θῆσθαι, Π. Ἰων. ἀντὶ Θᾶσθαι, ἀπαρ. τοῦ Θάομαι.

Θήσοντι, Δ. ἀντὶ Θήσουσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Τίθημι.

Θῆσσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Θής, γυνὴ ἐργαζομένη μὲ μισθὸν, ἐργάτισσα, (ἁπλ., πτωχή. ||. Π. (ἐπιθ.) ἀντὶ Θητική, δουλική. » Τράπεζα —, « Εὐρ.

Θήσω, μέλλ. τοῦ Τίθημι.

Θῆτα (τὸ), ἄκλ., τὸ ὄνομα τοῦ ςοιχείου Θ.

Θητεία (ἡ). τὸ θητεύειν, ἡ ἐπὶ μισθῷ ἐργασία. » Ἔστι γὰρ ἡ δουλεία θητεία τις ἄμισθος, « Ἀρςτ.

Θητέρᾳ, Ἰων. ἀντὶ Τῇ ἑτέρᾳ.

Θητεύω, Μ. εύσω. Ἐργάζομαι ὡς θής (δηλ. μὲ μισθὸν), ξενοδουλεύω.

Θητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς θῆτα (εἰς μισθωτόν). ||. » Τὸ θητικὸν, « Ἀρςτ., περιληπτ. ἀντὶ Οἱ θῆτες.

Θῆττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Θῆσσα.

†Θητώνιον (τὸ). ὁ μισθὸς (ὦνος) τοῦ θητός, ἡμερομίσθιον.

Θῆχ', (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Θῆκε, Π. ἀντὶ Ἔθηκε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Τίθημι.

†Θιασαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Θιασάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς (ἐπιστάτης) θιάσου.

Θιασεία (ἡ), Π. ἀντὶ Θίασος, [ἐκ τοῦ

Θιασεύω, Μ. εύσω. Ἐπιτελῶ ἢ Λαμβάνω μέρος (καὶ μτβτ. Εἰσάγω τινὰ) εἰς θίασον, πανηγυρίζω· εὐθυμῶ, (καὶ μσ.) εὐφραίνομαι.

Θιασίτης, ου (ὁ), = Θιασώτης.

Θίασος (ὁ), [θεὸς, θειάζω]. ἑταιρία πανηγυριζόντων μὲ χοροὺς κτλ. εἰς τιμὴν θεοῦ τινος· χορός· συμπόσιον· λιτανεία· (ἐν γέν.) ὁμήγυρις (κυρ. ὅμως ἀνθρώπων συνηγμένων πρὸς τέρψιν ἢ εὐθυμίαν).

;Θιασόω-ῶ, Μ. ώσω. Συγκροτῶ (Συναθροίζω ἢ Διεγείρω, Ἐνθουσιάζω πρὸς) θίασον.

Θιασώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἐν εἴδει θιάσου, πανηγυρικός. » Ὥρα —, « Νόνν., ὁ καιρὸς τῶν ἑορτῶν.

Θιασών, ῶνος (ὁ). τόπος ὅπου συγκροτοῦνται συνήθως οἱ θίασοι. μέρος ἁρμόδιον διὰ πανήγυριν (συμπόσιον κτλ.).

Θιασώτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων (ὡς σύντροφος) εἰς θίασον, μέλος (κοινωνὸς) θιάσου. (ἐν γέν.) λάτρις, ὀπαδός· μαθητής.

Θιασωτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς θίασον, πανηγυρικός. » Τὸ θιασωτικὸν, « ἀντὶ Οἱ θιασῶται.

Θιασῶτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Θιασώτης.

†Θίβη (ἡ), [συγγ. τῷ Ἴβη ἢ Τίβηνος, Ἑβρ. τεμπὰχ]. κιβώτιον πλεκτόν· κοφίνι, καλάθι ἢ, ζεμπίλι.

Θιβρός, ά, όν, = Θιμβρός.

Θιγγάνω [θίγω], Μ. θίξω καὶ (ὀρθότ.) θίξομαι (ἀόρ. β'. Ἔθιγον, τὸ θετ. Θικτέον). (μὲ γεν.) = Ψαύω, ἐγγίζω (ἐπιπολαίως)· πλησιάζω. (συνκδχ.) μετέχω· ἀποκτῶ. (μτφορ.) πειράζω (μὲ τοὺς λόγους μου), (κοιν.) ἐγγίζω. » Πολλὰ θιγγάνει πρὸς ἧπαρ, « Αἰσχλ., ἐγγίζουν κατάκαρδα.

Θιγεῖν, ἀόρ. β'. τοῦ Θιγγάνω.

;Θίγημα ἢ Θίγμα (τὸ). ψαῦσις, ἔγγιγμα. » Τῶν Διὸς θιγημάτων (διορθ. τινὲς πιθαν. ἀντὶ γεννημάτων), « Αἰσχλ. (Προμ. 849). 2) τὸ διὰ τῆς ἀφῆς μεταδοθὲν μόλυσμα, (Ἡσύχ.), [ἐκ τοῦ

Θίγω, Μ. θίξομαι, πρωτότ. (ἀλλὰ σχεδὸν ἄχρ. κατ' ἐνς.) τοῦ Θιγγάνω.

Θιγών, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Θιγγάνω.

Θιμβρός, ά, όν, Δ. ἀντὶ Θερμός, ἢ· Ἁβρός, τρυφερός. » Ὦεα θιβρὰ χελώνης, « Νίκ.

Θὶν [τίθημι], θινὸς (ὁ ἢ ἡ), (τὸ ι μακρὸν, ὅθ. ἡ αἰτ. Θῖνα, πλθ. ἡ ὀνμς. Θῖνες, ἡ δοτ. Θισὶν, ἡ αἰτ. Θῖνας). (ἐν γέν.) Θημονιά, σωρός, στοίβα· (ἰδιαιτ.) σωρὸς ἄμμου (κυρ. εἰς τὸ παραιγιάλιον ἢ εἰς τὴν ἄκραν ποταμοῦ), ἀκρογιαλιὰ ἀμμώδης, (Γαλλ.) dune. » Θῖν' (ἀντὶ Θινὶ) ἐν φυκιόεντι, « Ἰλ. Ψ. » Θῖνες ἄνυδροι καὶ θηριώδεις, « Πλ., ὁποῖαι αἱ τῆς Ἀφρικῆς. » Ὥς μου τὸν θῖνα ταράττεις, « Ἀριστφ., τὸ βάθος τῆς καρδίας μου.

Θινόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω τι μὲ θῖνας (σωροὺς) ἄμμου.

Θινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (σχηματισμένος ἀπὸ) θῖνας ἄμμου, ἀμμώδης.

Θίξις, εως (ἡ). τὸ θιγεῖν, ψαῦσις, ἔγγιγμα.

Θίς, θινὸς (ὁ ἢ ἡ), = Θίν.

Θλαδίας [θλάω], ου (ὁ). εὐνοῦχος (κυρ. τοῦ ὁπ. ἐθλάσθησαν οἱ ὄρχεις).

Θλασίας, ου (ὁ), = Θλαδίας.

Θλάσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Θλάω, τὸ διὰ ζουλίγματος ἢ στουμπίσματος σπάσιμον.

Θλάσμα (τὸ). τὸ θλασθὲν μέρος ἢ πρᾶγμα, σπάσιμον ἐξ αἰτίας ζουλίγματος.

Θλάσπι καὶ (ὑποκορ.) Θλασπίδιον (τὸ) ἢ

Θλάσπις, ιος ἢ εως (ἡ), εἶδ. χόρτου (ῥοῦκα ἢ κάρδαμον) μὲ πλατεῖς [ὡς ἂν τεθλασμένους] σπόρους.

Θλάστης, ου (ὁ). ὁ θλῶν (συνθλῶν, συντρίβων, σπάνων).

Θλαστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ σπάνῃ (διὰ θλάσεως).

Θλαστός, ή, όν. Ὁ συντριφθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ συντριφθῇ διὰ θλάσεως. » Ἐλαῖαι θλασταί, « Ἀθ., (κοιν.) τσακκισταί.

Θλάττω, σπν. ἀντὶ-

Θλάω-ῶ [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Θραύω καὶ Κλάω], Μ. θλάσω (πθ. πρκ. Τέθλασμαι). Ζουλῶ· (ζουλῶν) τσακκίζω, σπάνω, (ἴδε καὶ Φλάω καὶ παρβλ. Θραύω).

Θλιβερός, ά, όν. Ὁ θλίβων (ζουλίζων, στενοχωρῶν), ὀχληρός, λυπηρός.

Θλιβίας, ου (ὁ), = Θλαδίας, εὐνοῦχος.

Θλίβω [συγγ. τῷ Θλάω καὶ Τρίβω], Μ. θλίψω (πθ. πρκ. Τέθλιμμαι, καὶ ἀόρ. β'. Ἐθλίβην). Ζουλίζω, πιέζω· σφίγγω. (τρπ.) στενοχωρῶ, ἐνοχλῶ. » Θλιβομέναν καλύβαν, « Θκρ., στενόχωρον.

Θλίμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐθλίφθη (ἐζουλίχθη), τὸ ζουλιγμένον μέρος, ζούλιγμα. 2) = Ἀπόθλιμμα.

Θλιμμὸς (ὁ), Γρφ. ἀντὶ Θλίψις.

Θλιπτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ προξενῶν θλίψιν, θλίψεως ποιητικός.

Θλίψις ἢ (ὀρθότ.) Θλῖψις, εως (ἡ). τὸ θλίβειν ἢ θλίβεσθαι, ζούλιγμα· (τρπ.) στενοχώρημα, ἐνόχλησις· λύπη.

Θνησείδιος (ὁ, ἡ) καὶ

Θνησιμαῖος, α, ον. Ὁ ὑποκείμενος εἰς θάνατον, θνητός, ἢ· ὁ ἀποθανὼν (κυρ. χωρὶς νὰ φονευθῇ), νεκρός. ||. (οὐσ. οὐδ.) κρέας ἢ πτῶμα νεκροῦ (ζώου), (κοιν.) ψοφίμι. » Ἀπέχεσθαι θνησιμαίων (ἐνν. κρεῶν), « Ἱεροκλ., [ἐκ τοῦ

Θνήσκω [θείνω], Μ. θανοῦμαι ἢ τεθνήξομαι (πρκ. Τέθνηκα, ὑπερσ. Ἐτεθνήκειν, ἀόρ. β'. Ἔθανον, οἱ δὲ λοιποὶ σχηματισμοὶ κατετάχθησαν ἐν οἰκείῳ τόπῳ ἕκαστος). Ἀποθνήσκω, χάνω τὴν ζωήν μου· φονεύομαι. (ἐπὶ πραγμ. μτνμ.) ἐκλείπω, χάνομαι. » Ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει, « Πίνδ. (καὶ Κωμ.) » Τὸ τρύβλιον τὸ περυσινὸν τέθνηκέ μοι, « Ἀρςφ.

Θνητογαμία (ἡ). γάμος θεᾶς μὲ θνητὸν (ἄνθρωπον).

Θνητογενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ γονεῖς θνητούς.

Θνητοειδής, έος (ὁ, ἡ). θνητὸς τὸ εἶδος.

Θνητός, ή, όν. Ὑποκείμενος εἰς θάνατον, φθαρτός. (ἰδιαιτ.) = Βροτὸς, ἄνθρωπος. » Οὔπως ἔοικε θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν, « Ὀδ. Ε.

Θνητότης (ἡ), τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ θνητοῦ.

Θνητόψυχος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν θνητὴν τὴν ψυχήν.

Θοάζω [θοός], Μ. άσω, Π. κινῶ τι (καὶ ἀμτβτ. κινοῦμαι, τρέχω ἢ πηδῶ, τινάμαι ἐπάνω) μὲ ὁρμὴν καὶ ταχύτητα. » Κῆτος θοάζον ἐξ Ἀτλαντικῆς ἁλὸς, « Εὐρ. » Θοάζων αἰθέρος ἄνω καπνὸς, « αὐτ. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Θαάσσω, κάθημαι. » Τίνας ποθ' ἕδρας τάσδ' ἐμοὶ θοάζετε; « Σοφ.

Θόασμα (τό), Π. μέρος εἰς τὸ ὁπ. θοάζει (τρέχει μὲ ὁρμὴν) τις.

Θοιματίδιον (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Τὸ ἱματίδιον.

Θοίμην, Π. ἀντὶ Θείμην, μσ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Τίθημι.

†Θοινάζω, Μ. άσω, γραμτ. ἀντὶ Θοινάω.

Θοίναμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Θοίνημα.

Θοιναρμόστρια (ἡ). ἐπιστάτις τῆς θοίνης (τοῦ συμποσίου).

Θοίναρχος (ὁ). ἀρχηγὸς τῆς θοίνης (τοῦ γεύματος), συμποσίαρχος.

Θοινατήρ, Θοινατήριος, Θοινατικός, Θοινάτωρ, Δ. ἀντὶ Θοινητὴρ κτλ.

Θοινάω-ῶ καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) Θοινάομαι, Μ. ήσω, -ήσομαι. Τρώγω καὶ χορταίνω· εὐωχοῦμαι, ξεφαντόνω, (σπν. μτβτ.) φιλεύω, ταγίζω. » Ἐν σκηναῖσιν οὐ θοινᾷ φίλον, « Εὐρ., [ἐκ τοῦ

Θοίνη (ἡ), [θάω]. (ἐν γέν.) τροφή· φαγητόν· (ἰδιαιτ.) συμπόσιον, εὐωχία. » Ἐν θοίνῃ ποιοῦμαί τινα, « Σδ., προσκαλῶ εἰς τὴν τράπεζαν, φιλεύω, (καὶ συνκδχ.) ἔχω εἰς ὑπόληψιν, τιμῶ, (ὅθ. παροιμ.) » Τοὺς γόητας οὐκ ἐν θοίνῃ λέγω, « Πλάτ., δὲν τοὺς συγκαταλέγω εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἄλλων, δὲν τοὺς μετρῶ διὰ τίποτε.

Θοίνημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ἢ ἡτοιμάσθη πρὸς θοίνην.

Θοινητὴρ (ὁ), Π. = Θοινήτωρ

Θοινητήριος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς θοίνην. ||. (ὡς οὐσ.) » Θοινατήριον, « Εὐρ., εὐωχία.

Θοινητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς θοίνην· ὁ ἔχων κλίσιν (ἐπιρρεπὴς) εἰς τὰς εὐωχίας.

Θοινητός, ή, όν, Π. ὁ χρησιμεύσας ἢ δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ εἰς θοίνην, φαγώσιμος.

Θοινήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θοινούμενος (τρώγων, κατατρώγων). 2) ὁ φιλεύων, ἑστιάτωρ.

Θοῖτο, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Θοίμην.

Θολερὸς [θολός], ά, όν. Θολός, θολωμένος· ῥυπαρός· σκοτεινός. (τρπ.) ἀσαφής, συγκεχυμένος.

Θολερότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ θολεροῦ.

Θολερόχροος-ους (ὁ, ἡ). θολερὸς τὴν χροιάν, σκοῦρος.

Θολερώδης, εος (ὁ, ἡ). θολερὸς τὸ εἶδος, (ὁ Κορ. διορθ. Θολώδης).

Θολερῶς, ἐπίρ. Θολά· σκοτεινά. ἀσαφῶς.

Θολία (ἡ). εἶδ. θολοειδοῦς πλεκτοῦ σκεπάσματος τῆς κεφαλῆς, σκιάδι (διὰ τὸν ἥλιον), ὀμπρέλλα, (παρβλ. Κάνης).

Θολοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ειδῶς. Στρογγυλὸς (Καμαρωτὸς) εἰς εἶδος θόλȣ.

Θολομιγὴς, έος (ὁ, ἡ), [θολὸς, μίγνυμι]. ἀνακατωμένος μὲ λάσπην (μὲ βοῦρκον).

Θολοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ θολὸν, θολόνω.

Θολὸς (ὁ), [συγγ. τῷ Δόλος]. λάσπη (ποταμοῦ κτλ.), βοῦρκος, λούνη· ἔμπυον· (ἰδιαιτ.) τὸ μελάνι τῆς σουπιᾶς κτλ.

Θόλος (ἡ καὶ ὁ), [εἴλλω ἢ ὅλος]. στρογγυλὴ (καμαρωτὴ) στέγη οἰκοδομήματος, (Τουρκ.) κȣμπές. (συνκδχ.) κτίριον θολοσκέπαστον, λουτρόν· κελλάρι· (καὶ εἰς τὰς Ἀθ. ἰδιαιτ.) τὸ Πρυτανεῖον. » Καὶ τὸ τελευταῖον ὑφ' ὑμῶν γραμματεῖς χειροτονηθέντες, δύο ἔτη διετράφησαν ἐν τῇ θόλῳ, « Δμ.

Θολόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω· λερόνω· σκοτεινιάζω. (μτφορ.) συγχύζω, ταράττω.

Θολώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅστις φαίνεται ὡς ἂν θολός· βορβορώδης.

Θόλωμα (τό). θολὸν περίττωμα.

Θόλωσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ θολόνειν, θόλωμα, λέρωμα, σκοτείνιασμα.

Θολωτὸς, ή, όν. (μτγν.) Κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα θόλου, καμαρωτός.

Θοὸς [θέω], ή, όν, Π. ταχὺς, ὀγλίγωρος· ὀξὺς, φοβερὸς, ὁρμητικὸς ἢ, σουβλερός. » Βέλος (» Ἅρμα) θοὸν, « Ὀδ. Ξ., Ἰλ. Ρ. » Νὺξ θοὴ, « Ὅμ., Ἡσ., ἡ ταχέως παρερχομένη ἢ φοβερά. » Ἄϊδος θοὸν δόμον, « Ἀντίμ. » Δαῖτα θοὴν, « Ὀδ. Θ., τὴν ὀγλίγωρα ἢ ἐκ τοῦ προχείρου ἑτοιμασθεῖσαν. » Νῆσοι θοαὶ, « Ὀδ. Ο., αἱ Ἐχινάδες, διὰ τοὺς ὀξεῖς σκοπέλους των ἢ τὰ ἐπὶ πολὺ ἐξέχοντα ἀκρωτήριά των.

Θοόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι θοὸν (ὀξὺ, σουβλερόν)· (μτφορ.) παρορμῶ, ἐρεθίζω.

Θοραῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θορόν. » Πόρος—, « Νίκ., ἡ οὐρήθρα. » Πηρὶν θοραίη, « αὐτ., τὸ σακκοῦλι τῶν ὄρχεων.

Θορεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Θρώσκω.

Θορὴ (ἡ), = Θορός.

Θορικὸς, ή, όν, = Θοραῖος.

†Θορίσκω, γρμτ. πρὸς παραγ. τοῦ Θρώσκω ȣ̓= τῷ

Θόρνυμαι [ὄρνυμαι], Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Ἔθορον). Πηδῶ, βατεύω. » Ὅλην δ' ἐκείνην εὐφρόνην ἐθόρνυτο, « Σοφ.

Θορόεις, εσσα, εν, Π. ὅμοιος μὲ θορόν. » Βρέφος θορόεν, « Ὀππ., τὸ ὁπ. δὲν ἔπηξε (δὲν ἐμορφώθη) ἀκόμη, ἀσχημάτιστον.

Θορὸς (ὁ), [ὀρός]. τὸ σπέρμα τῶν ζώων· (ἰδιαιτ.) ἡ γονὴ (τὸ κοιν. γάλα) τῶν ψαριῶν.

Θορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω θόρυβον (ταραχήν). (κυρ. εἰς συνέλευσιν ἢ θέατρον) δείχνω μὲ μουρμουρητὰ ἢ χειροκροτήματα τὴν δυσαρέσκειαν ἢ εὐχαρίστησίν μου· (ὅθ. μὲ αἰτ.) συγχύζω, ταράττω· ἐνοχλῶ· (πθ.) τρομάζω ἀπὸ ταῖς φωναῖς (ἀπὸ τὸν θόρυβον), τὰ χάνω.

†Θορύβη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Θορυβῇ.

Θορυβητικὸς, ή, όν. Ὁ συνειθίζων ἢ ἀγαπῶν (ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ) νὰ κάμνῃ θόρυβον, ἐνοχλητικὸς, φιλοτάραχος.

Θορυβοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Προξενῶ) θόρυβον, [ἐκ τοῦ

Θορυβοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων θόρυβον.

Θόρυβος (ὁ), [θρόος, τύρβη]. (κυρ.) βοὴ σύμμικτος (φωναὶ, μουρμουρητὰ) πολλῶν ἀνθρώπων συνηγμένων εἰς ἓν, (ἐν γέν.) ταραχὴ, σύγχυσις.

Θορυβώδης, εος (ὁ, ἡ). συνωδευμένος μὲ θόρυβον, πλήρης θορύβου. » Φθέγγεται θορυβῶδες (ὁ κόττυφος), « Ἀρστ.

Θορυβωδῶς, ἐπίῤ. Μὲ θόρυβον.

Θορὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Θρώσκω.

Θοῦ, μσ. ἀόρ. β'. τῆς προς. τοῦ Τίθημι.

Θοὐκάτειον (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Τὸ Ἑκάτειον.

Θουραῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Θοῦρος, ὁρμητικὸς ἢ ὀχευτικὸς, (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀσελγής.

Θουρὰς, άδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Θοῦρος ἢ Θουραῖος.

Θουρήεις, εσσα, εν, Π. = Θουραῖος.

Θούρης, ου (ὁ). (ἵππος, ταῦρος κτλ.) τρεφόμενος ἵνα ὀχεύῃ τὰς θηλείας.

Θουρικὸς, ή, όν, = Θουραῖος.

Θουριόμαντις, εως (ὁ), Κωμ. θούριος (ὁρμητικὸς, ἐνθουσιασμένος) μάντις.

Θούριος, α, ον, Π. = Θοῦρος.

Θοῦρις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Θοῦρος (ὁ, ἡ), Π. [θρώσκω]. σφοδρὸς, ὀξὺς, ὁρμητικός· πολεμικός.

Θουρόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. [θοῦρος]. ὁρμῶ.

Θόωκος (ὁ), Π. (κατ' ἐπέκτ.) ἀντὶ Θῶκος.

Θοῶς, ἐπίῤ. Ταχέως.

Θόωσα, ας (ἁ), Δ. Π. ταχύτης, βία, ὀγλιγωράδα.

Θραγμὸς (ὁ), [θράσσω]. κρότος (θραυομένου σώματος)· ταραχή.

Θρακοφοίτης, ου (ὁ), Π. ὁ φοιτῶν (ἀπερχόμενος συχνὰ, ταξειδεύων) εἰς τὴν Θράκην.

Θρανεύω [θράνος], Μ. εύσω. Τεντόνω καθὼς οἱ βυρσοδέψαι τὰ δέρματα εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ σανίδι ἵνα τὰ ἀργάσωσι.

Θρανίας, ου (ὁ), = Θρανίς.

Θρανίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Θρανίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θράνος.

Θρανὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Ξιφίας.

Θρανίτης, ου (ὁ) καὶ Θρανῖτις, ιδος (ἡ), ἀντὶ Θρανιτικός. » Σκαλμὸς (» Λεὼς) —, « Ἀρσφ. » Κώπη—, « Εὐς. ‖. (ὡς οὐσ. ἐνν. ἐρέτης) ὁ κωπηλατῶν εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος ἢ εἰς τὴν πρύμνην τῆς τριήρȣς (ἐπμ.) μὲ τὸ μακρότερον κωπὶ, (πρβλ. Ζυγίτης ȣ̓ Θαλαμίτης).

Θρανιτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θρανίτην.

Θρᾶνος (ὁ), [θράομαι]. θρονὶ, σκαμνί. (ἰδιαιτ.) τὸ κάθισμα τῶν κωπηλατῶν, (Ἰταλ.) μπάνκα· τὸ σανίδι (τεζκγιάχι) τῶν ταμπάκιδων· (κατ' εὐφ.) καθίκι, ἀναγκαῖον.

Θρανόω-ῶ, Μ. ώσω, (εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.) ἀντὶ

Θρανύσσω, Μ. ύξω, Π. συντρίβω, λιανίζω, τσακκίζω, κομματιάζω.

(Θράομαι), Μ. θρήσομαι (εὔχρ. μόνον ὁ ἀόρ. τῆς ἀπαρ. Θρήσασθαι). Κάθημαι.

Θρασαύχην, ενος (ὁ, ἡ), (νλγ.) ἀντὶ Ἐριαύχην, ἀγέρωχος, σκληροτράχηλος.

Θρασέως, ἐπίῤ. Μὲ θρασύτητα.

Θρασκίας, ου (ὁ). ἄνεμος πνέων ἀπὸ τὴ Θράκην, (ἐπμ. ὡς πρὸς τὴν Ἑλλάδα βορειοανατολικὸς, (Ἰταλ.) γραιβολεβάντες, (πρβλ. Καικίας).

Θράσος, εος-ους (τὸ), (Π. καὶ κατ' ἀναγρμμτ.) = Θάρσος. (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ; τόλμη ἐπίμεμπτος, αὐθάδεια· προπέτεια. » Ἀμαθία θράσος φέρει, « Θκ. » Ὅτι θάρσος καὶ θράσος κἂν εἰ τοῖς ὀνόμασι πλησιάζοι, πλεῖστον ἀπ' ἀλλήλων κεχώρισται, « Γργ.

Θράσσω (ττω), Μ. θράξω, Ἀττ. ἀντὶ Ταράσσω.

Θρασυγλωττία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Θρασύγλωττος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θρασεῖαν (προπετῆ) γλῶσσαν, ὁμιλῶν μὲ αὐθάδειαν.

Θρασύγυιος (ὁ, ἡ), Π. [θρασ. γυῖον]. ὁ ἔχων ἰσχυρὰ μέλη (χεῖρας, πόδας κτλ.), εὔρωστος, (κοιν.) παλληκαρᾶς.

Θρασύδειλος (ὁ, ἡ). δειλὸς προσποιούμενος θρασύτητα.

Θρασυεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐμπνέων θράσος (θάρσος).

Θρασύθυμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Θρασυκάρδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀτρόμητος, γενναιόκαρδος.

Θρασυλογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Θρασυστομέω.

Θρασυλογία (ἡ), = Θρασυστομία.

Θρασύλογος (ὁ, ἡ), = Θρασύστομος.

Θρασυμάχανος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Θρασυμήχανος.

Θρασυμάχας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ

Θρασυμάχης, ου (ὁ), Π. ȣ̓

Θρασύμαχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μαχόμενος μὲ τόλμην (μὲ θράσος, μὲ ἀφοβίαν), πολεμιστὴς ἀτρόμητος.

Θρασυμέμνων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [θρ. μένος ἢ μένω]. ἀτρόμητος, γενναιόκαρδος.

Θρασυμήδης, εος (ὁ, ἡ), Π. [θρ. μῆδος]. τολμηρὸς (ἀπτόητος) τὸ φρόνημα.

Θρασυμήτης, ου (ὁ) καὶ Θρασύμητις, ιδος (ἡ), Π. [θρ. μῆτις], = τῷ προηγ.

Θρασυμήχανος (ὁ, ἡ), Π. τολμηρὸς εἰς τὰς μηχανάς (εἰς τὰ σχέδιά, εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις) του.

Θρασύμυθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν θρασέως (μὲ ἀφοβίαν), θρασύστομος.

Θρασύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τινὰ θρασὺν, ἐμπνέω θράσος. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. ȣ̓ μσ.) εἶμαι θρασύς. (μὲ αἰτ. ἐλλ. ἢ προθετ.) φέρομαι θρασέως πρός τινα, ἀλαζονεύομαι· (πθ. μὲ δοτ. ἐκ δ') ἔχω τὸ θάῤῥος (τὴν πεποίθησίν) μου εἴς τι, ἐνθαῤῥύνομαι ὑπό.

Θρασυξενία (ἡ). θρασύτης ξένου.

Θρασυπόλεμος καὶ Θρασυπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. θρασὺς (τολμηρὸς, ἀτρόμητος) εἰς τὸν πόλεμον.

Θρασύπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πονῶν (κοπιάζων, ἀγωνιζόμενος) εὐτόλμως (ἐπιμόνως, ἀνενδότως).

Θρασὺς, έος (εῖα, ὑ). πλήρης θράσους (ἀφοβίας), τολμηρός· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ψεκτ.) αὐθάδης, ῥιψοκίνδυνος. (ἐπὶ πραγμ.) φοβερὸς, ἀνυπόστατος, ἢ· ἐνθαῤῥυντικός. » Οὐκ ἆρ' ἐκείνῳ προσμῖξαι θρασύ; « Σοφ., δὲν εἶν' ἐπικίνδυνον;

Θρασύσπλαγχνος (ὁ, ἡ), (ȣ̓ ἐπίῤ.)-σπλάγχνως, Π. = Θρασυκάρδιος.

Θρασυστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ θρασυστομίαν, αὐθαδιάζω.

Θρασυστομία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Θρασύστομος (ὁ, ἡ), = Θρασύγλωττος, αὐθαδέστομος.

Θρασύτης (ἡ), = Θράσος, τόλμη (ἀσυλλόγιστος), αὐθάδεια.

Θρασύφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Θρασυμήδης.

Θρασυφωνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Θρασυστομέω.

Θρασυφωνία (ἡ), = Θρασυστομία.

Θρασύφωνος (ὁ, ἡ), = Θρασύστομος.

Θρασυχάρμης, ου (ὁ), = Θρασυμάχης, Θρασυπόλεμος.

Θρασύχειρ, -ειρος (ὁ, ἡ), Π. θρασὺς (τολμηρὸς) εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τȣ· ἀνδρεῖος, ἄφοβος.

Θρασυχειρία (ἡ), Π. τόλμη εἰς τὸ ἐπιχειρεῖν, ἀνδρία, ἀφοβία.

Θρασὼ, όος-οῦς (ἡ), Π. ἀντὶ Θρασεῖα, τολμηρὰ, (ἐπιθ.) ἡ Ἀθηνᾶ.

Θρᾶττα, ης (ἡ), εἶδ. ἰχθ. θαλασσ. παρδαλοῦ.

Θραττίδιον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ Θρᾶττα.

Θράττω, Μ. θράξω, Ἀττ. = Θράσσω.

Θραυλὸς [θραύω], ή, όν. Εὔθραυστος, (πρβλ. Τραυλός).

;Θραῦμα (τὸ), = Θραῦσμα.

Θραύπαλος (ὁ), [;], εἶδ. δένδρου.

Θραυπὶς [;], ίδος (ἡ). εἶδ. μικροῦ πτηνοῦ, (ἴσ.) ἡ καρδερίνα.

Θραυσάντυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. Κωμ. ὁ θραύων τὰς ἄντυγας (συντρίβων τοὺς τροχοὺς) τῆς ἁμάξης.

Θραῦσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ θραύειν, τσάκκισμα. (τρπ.) φθορὰ μεγάλη, σκοτωμὸς (εἰς μάχην), θάνατος (ἀπὸ ἐπιδημικὴν ἀσθένειαν), κτλ.

Θραῦσμα (τὸ). κομμάτι (τεθραυσμένου πράγματος), σύντριμμα.

Θραυσμὸς (ὁ), = Θραῦσις. » Θαλάσσης —, « Ἐπγρ., τὰ συντριβόμενα εἰς τὸν αἰγιαλὸν κύματα.

Θραυστὸς, ή, όν. Ὁ συντριφθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ συντριφθῇ (διὰ θραύσεως).

Θραύω [ὀνμτπ. τραχυτέρα τοῦ Θλάω καὶ συγγ. τῷ †Θρύβω, θρύπτω], Μ. θραύσω (πθ. πρκ. Τέθραυσμαι). Σπάνω, (κτυπῶν) συντρίβω, τσακκίζω· (μτφορ.) χαλνῶ, ἀνατρέπω. (ἰατρ.) μετριάζω. » Θραύομεν τὸ ψυχρὸν θερμὸν ἐπιμιγνύντες, « Γαλ.

Θρεκτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρέχειν· ὀγλίγωρος εἰς τὸ τρέξιμον.

Θρεκτὸς, ή, όν. (τόπος) Τὸν ὁπ. διέτρεξέ τις ἢ, ὅπου δύναται νὰ τρέξῃ.

Θρέμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι (κυρ. δὲ ζῶον τὸ ὁπ.) τρέφει ἢ ἀνατρέφει τις. ‖. (εἰς τὸ πλθ.) Θρέμματα (τὰ), τὰ κτήνη, (καὶ διαιτ.) τὰ σφακτὰ, τὰ πρόβατα κτλ.
2) ἀντὶ Θρέψις, ἀνατροφή. » Παίδων (» Παλλακῶν)—, « Πλάτ.

Θρεμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θρέμμα, (κυρ.) σκλαβάκι (τὸ ὁπ. ἀνέθρεψέ τις ἀπὸ μικρόν).

Θρεμματοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω θρέμματα (σφακτὰ, πρόβατα κτλ.).

Θρέξασκον, Π. ἀντὶ Ἔτρεχον, γ'. πλθ. προσ. τοῦ πρτ. ȣ̓

Θρέξομαι, μέλλ. τοῦ Τρέχω.

Θρεοκάρδιος (ὁ, ἡ), Π. [θρέω, καρδία]. τεταραγμένος, ἀνήσυχος, περίλυπος. (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Θρασυκάρδιος).

Θρέπτα (τὰ), μτγν. ἀντὶ Θρέπτρα.

Θρέπτειρα (ἡ). Π. θηλ. τοῦ

Θρεπτὴρ (ὁ), Π. ὁ τρέφων, τροφὸς, τροφεύς. » Γραῖα, φίλη θρέπτειρα, « Ἐπγρ. (ȣ̓ μτφορ.) » Δίκη θρέπτειρα πολήων, « Ὀππ.

Θρεπτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς τροφὴν, θρεπτικός. » Νηδύος θρεπτήρια, « Σοφ., τὰ τρόφιμα.
2) Π. τὸν ὁπ. τρέφει (ἐπιμελεῖται) τις. » Πλόκαμος κεφαλῆς —, « Αἰσχ. 3) (πλθ.) Θρεπτήρια, ἀντὶ Θρέπτρα, Τροφεῖα, (Ὅμ. Ὕμν. Δ'.)

Θρεπτικὸς, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων (συντείνων) πρὸς τροφήν.

Θρεπτὸς, ή, όν. Τὸν ὁπ. τρέφει ἢ δύναται ἢ πρέπει νὰ θρέψῃ τις, τρόφιμος. (ἰδιαιτ. εἰς Ἐπγρφ.) δοῦλος οἰκοτραφής.

Θρέπτρα (τὰ). τὰ διδόμενα πρὸς ἀμοιβὴν εἰς τὴν τροφὸν ἢ τὸν τροφέα.

Θρέπτρια (ἡ), = Τροφὸς, βυζάστρα.

†Θρέπτρον (τὸ), ἄχρ. ἑνικ. τοῦ Θρέπτρα.

Θρεττανελὸ, Κωμ. μίμησις τοῦ ἤχȣ τῆς λύρας, (καθὼς τὸ κοιν.) τραλαλὰ, (παρβλ. Τήνελλα).

Θρέττε (τὸ), ἄκλ. Κωμ. ἀντὶ Θράσος, τόλμη.

Θρεψήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων τοὺς ἄνδρας.

†Θρεψίππας, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἱπποτρόφος.

Θρέψις, εως (ἡ). τὸ τρέφειν ἢ τρέφεσθαι, θρέψιμον, ἀνάθρεμμα, [ἐκ τοῦ

Θρέψω, μέλλ. τοῦ Τρέφω.

Θρέω ȣ̓ (μσ. ὃ ȣ̓ μόνον κυρ. εὔχρ.) Θρέομαι (χ. Μ), Π. φωνάζω, κάμνω ταραχὴν (μὲ ταῖς φωναῖς μȣ), θρηνολογῶ.

Θρηνέρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θρηνῶν τὸν ἔρωτά του, ἐρ στῆς θρηνολογῶν.

Θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλαίω· ὀδύρομαι· (μὲ αἰτ.) μυρολογῶ· θρηνολογῶ, ἐλεεινολογῶ.

Θρήνημα (τὸ), Π. ἀντὶ Θρῆνος, μυρολόγι, ἢ ἀντικείμενον θρήνου.

Θρηνητὴρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ Θρηνητής.

Θρηνητήριος (ὁ, ἡ), = Θρηνητικὸς, θρηνώδης.

Θρηνητὴς, οῦ (ὁ). ὁ θρηνῶν (θρηνολογῶν).

Θρηνητικὸς, ή, όν, Π. (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ παρακινῶν ἢ ἐπιῤῥεπὴς πρὸς θρῆνον· λυπητερὸς, παραπονετικὸς, μεμψίμοιρος.

Θρηνητὸς, ή, όν. Θρήνου ἄξιος, ἀξιοθρήνητος.

Θρηνήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Θρηνητὴρ, μυρολογήτρα.

Θρηνήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Θρηνητής.

Θρῆνος (ὁ), [θρέω]. κλαύσιμον (μὲ ξεφωνητὰ), μυρολόγημα, μυρολόγι. » Ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ κωκύȣσα ἐξάρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπ' αὐτῷ, « Αχ.

Θρῆνυς, υος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Θρᾶνος.

Θρηνῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ ἐν εἴδει ᾠδῆς, μυρολογῶ.

Θρηνῴδημα (τὸ), = Θρηνῳδία ἢ, ἀντικείμενον θρηνῳδίας.

Θρηνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ ἐπιῤῥεπὴς πρὸς θρῆνον, θρηνητικός.

Θρηνῳδία (ἡ). ᾠδὴ μὲ θρῆνον, ἢ θρῆνος ἐν εἴδει ᾠδῆς, μυρολόγι.

Θρηνῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ θρηνῳδῶν (μυρολογῶν).

Θρησκεία (ἡ), [θρησκεύω]. ἡ πρὸς θεὸν λατρεία· πίστις τὴν ὁπ. ἔχει τις περὶ θεοῦ καὶ τῶν θείων· τελετή· δεισιδαιμονία. » Ἄλλας τε θρησκείας ἐπιτελέουσι μυρίας, « Ἡρ. » Θρησκεία τῶν ἀγγέλων, « Γρφ., ἢ (ἄλλ.) Ἐθελοθρησκεία.

Θρήσκευμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐκτελεῖ ἢ χρεωστεῖ νὰ ἐκτελῇ ὁ θρησκεύων, ἔργον (χρέος) θρησκευτικόν.

Θρησκεύσιμος (ὁ, ἡ). καθιερωμένος λόγῳ θρησκευτικῷ.

Θρήσκευσις, εως (ἡ). θρησκεία, θρήσκευμα. » Ἐκστάσιας ψυχῆς ἐπάγοντι τὰ θρησκεύσιες αὗται. « Πυθαγ.

Θρησκευτήριον (τό). μέρος ἀφιερωμένον πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων, εὐκτήριον.

Θρησκευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ φυλάττων (ἐκτελῶν) ἀκριβῶς τὰ θρησκευτικά τȣ χρέη, θρῆσκος.

Θρησκεύω [θρῆσκος], Μ. εύσω. Φρονῶ (Πιστεύω, Κανονίζω τι) θρησκευτικῶς· ἐκτελῶ θρησκευτικόν τι χρέος· (ἐν γέν.) λατρεύω τὸ θεῖον.

Θρησκίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Θρησκεία.

Θρῆσκος (ὁ, ἡ), [Θρᾷξ [ὅθεν καὶ μερικοὶ τὸ ὑπογράφουν] ἢ θρέω]. παρατηρητὴς ἀκριβὴς καὶ τῶν ἐλαχίστων θρησκευτικῶν ἐθίμων, μὲ ὑπερβολὴν εὐλαβής· (ὅθ. ἐνίοτε) δεισιδαίμων. » Εἴτις δοκεῖ θρῆσκος εἶναι ἐν ὑμῖν, μὴ χαλιναγωγῶν γλῶτταν αὐτοῦ κτλ., τούτου μάταιος ἡ θρησκεία, « Γρφ.

†Θριάζω, Μ. άσω, [θρίον]. Κόπτω (Συνάζω) τὰ φύλλα τῆς συκῆς, (εὔχρ. μόνον τὸ σύνθ. Ἀποθριάζω). 2) ἐνθουσιάζομαι. ‖. (μσ.) μαντεύομαι, [ἐκ τοῦ

Θριαὶ (αἱ). νύμφαι τινὲς τοῦ Παρνασσοῦ αἱ ὁπ. ἐφεῦρον ἢ ἐδίδαξαν εἶδός τι μαντείας μὲ λιθαράκια τὰ ὁπ. ἐξέβαλλον ὡς λαχνοὺς ἀπό τινος κάλπης· (συνκδχ.) τὰ πρὸς τοῦτο χρησιμεύοντα πετραδάκια. (κατ' ἐκτ.) μαντεία, προφητεία.

Θριαμβευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ θριαμβεύων (κάμνων [ἐμβαίνων πȣθενὰ μὲ] θρίαμβον).

Θριαμβεύω, Μ. εύσω. Κάμνω (Ἐμβαίνω πουθενὰ μὲ) θρίαμβον. (μτβτ.) φέρω τι ἢ τινα ἐν θριάμβῳ· πομπεύω, θεατρίζω. » Ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παῤῥησίᾳ, θριαμβεύσας αὐτοὺς ἐν αὐτῷ, « Γρφ. (ȣ̓ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Τῷ δὲ θεῷ χάρις τῷ πάντοτε θριαμβεύοντι ἡμᾶς ἐν τῷ Χριστῷ, « αὐτ., θριαμβεύειν ποιοῦντι.

Θριαμβικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς θρίαμβον, θριαμβευτικός.

Θριαμβὶς, ίδος (ἡ), ἐπιθ. ἀντὶ Θριαμβική.

Θρίαμβος (ὁ), [θρῖον, ἢ ἴαμβος, διθύραμβος]. ὕμνος καὶ λιτανεία εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου. (εἰς τὴν Ῥώμην) ἡ πανηγυρικὴ εἴσοδος τοῦ νικητοῦ εἰς τὴν πόλιν.

Θριάσιον (τὸ). ἡ κάλπη εἰς τὴν ὁπ. περιείχοντο αἱ θριαὶ (τὰ μαντικὰ πετραδάκια).

Θριγκίον καὶ (μτγν.) Θριγγίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Θριγκὸς καὶ (μτγν.) Θριγγὸς (ὁ), [θρὶξ;] ἡ κορυφὴ τοῦ τοίχου καὶ τὸ ἐπ' αὐτῆς σκέπασμα ἀπὸ πλάκας ἢ κεραμίδας ἐξεχούσας διὰ τὴν βροχὴν, (παρβλ. Γεῖ-

σον)· (μτγν.) περίφραγμα, περιτείχισμα, φράκτης. »Κατὰ δὲ τὴν εἰς τὸ Πρυτανεῖον ὁδὸν Ἰνοῦς ἐστιν ἡρῷον· περὶ δὲ αὐτὸ θριγκὸς λίθων,« Παυσ.

Θριγκόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω θριγκὸν εἰς τὸν τοῖχον. (μτφορ.) τελειόνω, φέρω εἰς τὸ Μὴ περαιτέρω. (ἐνίοτε) περικλείω μὲ θριγκὸν (μὲ περίφραγμα). »Αὐλὴν δείμαθ' ὕεσσι.. ῥυτοῖσι λάεσσι, καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ,« Ὀδ. Ξ.

Θριγκώδης, εος (ὁ, ἡ). θριγκῷ ὅμοιος.

Θρίγκωμα (τὸ), = Θριγκός, περίφραγμα.

Θρίγκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Θριγκόω, ἡ διὰ θριγκοῦ περίφραξις.

Θριδακηΐς, ΐδος (ἡ), Π. ἐπίθ. ἀντὶ Θριδακίνη, θρίδακι ὁμοία.

Θριδακίας, ου (ὁ). ὁ μέλας ἢ θῆλυς μανδραγόρας.

Θριδακίνη (ἡ), = Θρίδαξ (κυρ. ἡ ἀγρία).

Θριδακινίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Θριδακίνη, μαρουλάκι.

Θριδάκινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ κατεσκευασμένος ἀπὸ ἢ ὅμοιος μὲ θρίδακα.

Θριδακίσκη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Θρίδαξ, μαρουλάκι. 2) εἶδ. ζυμαρικοῦ.

Θριδακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θρίδακα, ἐκ τοῦ εἴδους τῆς θρίδακος.

Θρίδαξ, ακος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) μαροῦλι, [ἐκ τοῦ

Θρίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Θερίζω.

Θρίναξ [τρεῖς, ἀκή], ακος (ἡ). φθυάρι (δικράνι) μὲ τρεῖς μύταις διὰ τοῦ ὁπ. μεταστρέφουσι τὰ γεννήματα εἰς τὸ ἁλῶνι, (παρβλ. Τρίαινα).

Θρίξ [θρίζω], τριχὸς (ἡ), (ἡ δοτ. πληθ. Θριξί). τρίχα (τῶν γενείων, τῆς κεφαλῆς, κτλ.), (πληθ.) μαλλὶ 'γιδιοῦ κτλ., μαλλιὰ (τῆς κεφαλῆς).

Θριοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ῥίπτων, μαντεύων μὲ) τὰς θριὰς (τὰ ἐπὶ τούτῳ πετραδάκια), (κοιν.) ῥίπτων τὰ κουκκιὰ (καθὼς λέγουν αἱ γυναῖκες).

Θρῖον ἢ Θρίον (τό). τὸ συκοφύλλον [ἐκ τοῦ τρίς, διὰ τὸ τριμερές του]. (ἐν γέν.) φύλλον. 2) εἶδ. φαγητοῦ τὸ ὁπ. ἐμαγειρεύετο τυλιγμένον ἢ παρετίθετο ἐπάνω εἰς φύλλα, (ἴσ. καθὼς τῶρα) οἱ δολμάδες, ἢ ζυμαρικὸν μὲ φύλλα. 3) κομμάτι κρέατος κτλ. (κομμένον ψιλὰ ὡς ἂν φύλλον), (ἐν γέν.) τμῆμα, κομμάτι, μέρος (κυρ. ὅσον χωρεῖ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς ἓν θρῖον), (κοιν.) μιὰ βοῦκα. »Θρῖον ταρίχους,« Ἀρσφ. (Ἀχ. 1101). »Ἀλλ' ἀπολέσαιμ' ἂν ἐγκεφάλου θρία δύο,« αὐτ., (Βατρ. 134).

Θρῖος (ὁ), [ἰ], (κυρ. εἰς τὸ πληθ.) τὰ σχοινία μὲ τὰ ὁπ. [illegible] μακραίνουν τὰ πανιὰ τοῦ πλοίου ὅταν ἔχει [illegible] καὶ ἀφ' οὗ μετριάσῃ τὰ [illegible]. »Τὸ πνεῦμ' ἔλαττον γίνεται· τοὺς δὴ θρίους (ὑμεῖς ὑμᾶς ἄλλ. γρφ. ὀρθῶς. τοὺς περθρίους) παρίει,« Ἀρσφ. (Ἱππ. 440).

Θριοφόρος (ὁ, ἡ), [θριαὶ ἢ θρῖον, φέρω]. μάντις [illegible].

Θριπήδεστος (ὁ, ἡ), [θρίψ, ἔδω]. σκωληκοφαγωμένος, σαρακοφαγωμένος, (τοιαῦτα ξύλα ἐχρησίμευον καὶ ἀντὶ σφραγίδων).

Θριπόβρωτος (ὁ, ἡ), [θρίψ, βιβρώσκω], Π. ἀντὶ Θριπήδεστος.

Θριποκοπέω-ῶ [θρίψ, κόπτω], Μ. ήσω. Τρώγω (καθὼς ὁ σάρακας τὸ ξύλον).

Θριποφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) θρίπας.

Θριπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ ὑποκείμενος εἰς τὸ νὰ φαγωθῇ ἀπὸ τοὺς) θρίπας.

Θρίσσα (ἡ) καὶ

Θρίσσος (ὁ), [θρίξ], εἶδ. ἰχθ. (ποταμ. ἢ θαλασ.), (κοιν.) θρίσσα, (ὁμοιάζει τὸν τριχιόν).

Θριττίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Θρίττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Θρίσσα.

Θρίψ [τρίβω], θριπὸς (ὁ). σκώληξ τοῦ ξύλου, σάρακας (ἴδε καὶ Τερηδών).

Θροέω-ῶ [θρόος], Μ. ήσω, Π. κάμνω θροῦν (θόρυβον), ὁμιλῶ δυνατά· (μετβτ.) κοινοποιῶ, διαδίδω (φήμην, εἴδησιν), (ἐν γέν.) λέγω, διηγοῦμαι. (ἐνίοτε) μουρμουρίζω. »Θροεῖν ἐπῳδάς,« Σοφ.

Θρόησις, εως (ἡ). ταραχή, θόρυβος.

Θρομβήϊος, Ἰων. ἀντὶ Θρομβεῖος (ὁ, ἡ). Π. σχηματισμένος (πηγμένος) εἰς εἶδος θρόμβου. »(Ὠὰ) νέον θρομβήϊα,« Νίκ., τὰ ὁπ. δὲν ἐσχηματίσθησαν (κοιν. δὲν ἐτσίπωσαν) ἀκόμη.

Θρομβίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Θρόμβος.

Θρομβοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει θρόμβου, ὅμοιος μὲ θρόμβον.

Θρόμβος (ὁ, ἡ), [τρέφω]. (κυρ.) σβῶλος γάλακτος τυριασμένου ἢ αἵματος κομμένου (πηγμένου), (ἐν γέν.) κόκκι (σπυρί) ἅλατος κτλ.

Θρομβόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ῥευστόν τι (κυρ. δὲ γάλα ἢ αἷμα) νὰ σχηματισθῇ εἰς θρόμβους (νὰ κόψῃ, νὰ τυριάσῃ), πήζω.

Θρομβώδης, εος (ὁ, ἡ). σχηματισμένος εἰς εἶδος θρόμβου.

Θρόμβωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Θρομβόω, πῆξιμον (γάλακτος κτλ.).

Θρονίζω, Μ. ίσω. Θρονιάζω, ἐνθρονίζω.

Θρόνιον (τό) καὶ

Θρονίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Θρόνος, θρονί, θρονάκι.

Θρονισμός (ὁ). θρόνιασμα, ἐνθρονισμός.

Θρονιστής, οῦ (ὁ). ὁ θρονίζων (ἐνθρονίζων), θρονιστής.

Θρόνον (τό), (εὔχρ. μόνον εἰς τὸ πληθ.) Θρόνα (τά), Π. [θρώσκω;], ἄνθη, λουλούδια (μτνμ.) πλουμίδια (εἰς κέντημα)· βότανα (ἰατρικὰ ἢ μαγικά), φάρμακα.

Θρονοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων θρόνους.

Θρόνος (ὁ), [θρᾶνος, θρῆνυς]. θρονί, σκαμνὶ μὲ ἀκουμβιστήριον, (Γαλλ.) fauteuil (ἰδιαιτ.) καθέδρα βασιλέως (ἀρχοντος, δικαστοῦ κτλ.), (συνεκδ.) βασιλικὴ ἐξουσία, βασιλεία.

Θρόνωσις, εως (ἡ), = Θρονισμός (κυρ. εἰς τὰ μυστήρια τῆς Ῥέας).

Θρόος-οῦς [θρέω], όου-οῦ (ὁ). θόρυβος (κυρ. ὄχλου), βοὴ (σύμμικτος), μουρμουρητόν φήμη (ἀδέσποτος), ψίθυρον.

Θρυαλλίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Θρυαλλίς [θρύον], ίδος (ἡ). εἶδος φυτοῦ τοῦ ὁπ. τὸ βαμβακῶδες χνοῦδι ἐχρησίμευεν εἰς φιτίλια· (συνήθ.) φιτίλι (τοῦ λύχνου).

Θρυγανάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

†Θρυγανέω-ῶ, Μ. ώσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τρυγανάω.

Θρύϊνος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ θρύον.

Θρυλέω-ῶ, Μ. ήσω. (εὐχρηστότ. Ἀττ. τοῦ) Θρυλλέω.

Θρύλημα (τό), = Θρύλλημα.

Θρύλιγμα (τό), = Θρύλλιγμα.

Θρυλιγμός (ὁ), = Θρυλλιγμός.

Θρυλίζω, Μ. ίσω, = Θρυλλίζω.

Θρυλλέω-ῶ [θρύλλος], Μ. ήσω, = Θροέω, ψιθυρίζω, διαδίδω (γνωστοποιῶ) παντοῦ, διαφημίζω.

Θρύλλημα (τό). πᾶν ὅ,τι θρυλλεῖται (εὑρίσκεται εἰς ὅλων τὰ στόματα), φήμη γενική, ᾀδόμενον.

Θρύλλιγμα (τό), Π. [θρυλίσσω]. θρύμμα, κομμάτι.

Θρυλλιγμός (ὁ), [θρυλλίζω]. παραφωνία εἰς τὸ παίξιμον αὐλοῦ (κιθάρας κτλ.).

Θρυλλίζω, Μ. ίσω, = Θρυλλέω· (μτνμ.) κάμνω παραφωνίαν (παίζων κιθάραν κτλ.).

Θρυλλίσσω [θραύω, θρύπτω], Μ. ίξω, Π. σπάνω, κάμνω θρύμματα, κατασυντρίβω.

Θρύλλος καὶ (ὀρθοτ.) Θρύλος ἢ Θρῦλος (ὁ), = Θρόος, βοὴ σύμμικτος, μουρμουρητόν, θόρυβος.

Θρύμμα (τό), [θρύπτω], = Θραῦμα, κομμάτι.

Θρυμματίς [θρύμμα], ίδος (ἡ). εἶδ. ζυμαρικοῦ, (ἴσως ἡ κοιν.) τριφτάδες· (ἠμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ ἢ ὁ) τριμμένος σπιτικὸς χυλός.

Θρυόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (σκεπασμένος ἀπὸ) θρύα.

Θρύον (τό), εἶδ. φυτοῦ φυτρόνοντος εἰς βαλτώδεις τόπους, (κοιν.) βοῦρλον. 2) ὁ ἄλλ. Στρύχνος (ὁ μανικός), φυτὸν φαρμακ.

Θρυπτικός, ή, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) ἢ Ἐπιρρεπὴς πρὸς θρύψιν· τρυφηλός· μαλθακός· (ἰταλ.) ζελιγάτος· χαμαρωμένος· γυναικώδης.

Θρυπτικῶς, ἐπίρ. Γυναικωδῶς, μαλθακῶς.

Θρύπτω [τρύω, θραύω]. Μ. θρύψω (τὸ πρκ. Τέθρυμμαι, ἀόρ. πθ. Ἐτρύφθην). Σπάνω, συντρίβω, κάμνω θρύμματα. (συνήθ. μτνμ. καὶ μτφορ.) γυναικώνω, ἐκθηλύνω, (καὶ μσ.) ζῶ τρυφηλῶς (μὲ ἠλιθιότητα)· ὑπερηφανεύομαι, καμαρώνω, (κοιν.) κάμνω τσακίσματα, (παρβλ. Ἀκκίζομαι).

Θρύσκον (τό), = Ἀνδράχνη.

Θρύψις, εως (ἡ). τὸ θρύπτειν ἢ θρύπτεσθαι, τσάκισμα (μτνμ. ἢ μτφορ.) χαύνωσις· μαλθακότης, τρυφή, ἠλιθιότης· πολυτέλεια.

Θρυψίγγωνος, ωνος (ὁ, ἡ), = Τρυσιβόγγωνος.

Θρυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θρύον γεμάτος ἀπὸ θρύα.

Θρώσκω (θορ[illegible]), Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Ἔθορον), Π. πηδάζομαι, πηδῶ (ἐπὶ ζ.) βατεύω.

Θρωσμός (ὁ), Μ. [θρώσκω]. μέρος γῆς ἐξέχον εἰς πεδιάδα, ὕψωμα, γήλοφος.

Θύα (ἡ), [θύος]. εἶδ. δένδρου τῆς Ἀφρ. (ὅμοιον μὲ κέδρον ἢ κυπαρίσσι) τοῦ ὁπ. τὸ ξύλον καὶ ἡ ῥητίνη εὐωδιάζουν, (ἴσ. ἀπὸ τὸ Κέδρον τὸ ὁπ. ἔλεγαν οἱ Ῥωμ. μὲ τὸ Κίτρον καὶ ἐκ τούτου νομίζεται) κιτριὰ ἢ λεμονιά.

Θυάζω [θυάς], Μ. άσω. Ἐνθουσιάζομαι, Βακχεύω.

Θύαμα (τό), Δ. ἀντὶ Θῦμα.

Θυανία (ἁ), Δ. = Συανία, μάλωμα, 'βρισιαῖς καὶ ξυλιαῖς, (Τουρκ.) καυγάς.

Θύαρος (ὁ). τὸ φυτὸν ἢ ἧρα (αἶρα).

Θυάς [θύω], άδος (ἡ), = Μαινάς, γυνὴ ἑορτάζουσα τὰ ὄργια τοῦ Βάκχου. ‖. Π. (ἐπιθετ.) »Θυὰς ἑορτή,« Νόνν., ἡ τελουμένη μὲ θυσίας ἢ, ἐνθουσιαστική, Βακχική.

Θυάω-ῶ [θύω], Μ. άσω. (κυρ. ἐπὶ χοίρ.) Ὀργῶ πρὸς συνουσίαν.

Θυγάτηρ, θυγατρὸς καὶ Π. θυγατέρος (ἡ), (ἡ δοτ. Θυγατρὶ ἢ Π. Θυγατέρι, ἡ αἰτ. Θυγατέρα καὶ Π. Θύγατρα, ἡ κλητ. Θύγατερ· πληθ. ἡ ὀν. Θυγατέρες, ἡ γεν. Θυγατέρων καὶ Θυγατρῶν, ἡ δοτ. Θυγατράσιν, ἡ αἰτ. Θυγατέρας καὶ Π. Θύγατρας). κόρη, θυγατέρα.

Θυγατριδῆ (ἡ). ἡ θυγάτηρ τῆς θυγατρός, ἐγγόνη.

Θυγατρίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Θυγάτριον.

Θυγατριδοῦς (ὁ). ὁ υἱὸς τῆς θυγατρός, ἐγγονός.

Θυγατρίζω, Μ. ίσω. Ὀνομάζω κόρην τινὰ θυγατέρα μου.

Θυγάτριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Θυγάτηρ.

Θυγατρόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ λαβὼν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του.

Θυγατρογόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν θυγατέρας ἢ γεννήτωρ θυγατέρων.

Θυγατροθεσία (ἡ). υἱοθεσία θυγατρός.

Θυγατροθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Υἱοθετῶ θυγατέρα, (κοιν.) κάμνω ψυχοκόρην μου.

Θυγατρόπαις, παιδὸς (ὁ, ἡ). υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τῆς θυγατρός, ἐγγονὸς ἢ ἐγγόνη ἐκ θυγατρός, (Βυζ. Χων.).

Θυέεσσιν, Π. ἀντὶ Θυέσσι, δοτ. πληθ. τοῦ Θύος.

Θυεία (ἡ), [θύω]. τὸ 'γουδί, 'γδί. 2) εἶδ. λεκάνης ὅπου ἐπαίζετο ὁ κότταβος.

Θυείδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ προηγ., 'γουδάκι.

Θύελλα [θύω], ης (ἡ). ἀνεμοστρόβιλος, ἀνεμοζάλη, μπόρα, φουρτοῦνα, (παρβλ. Λαῖλαψ).

Θυέλλειος, α, ον, Π. θυέλλῃ ὅμοιος.

Θυελλήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Θυελλώδης.

Θυελλόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀελλόπους, ταχύπους (ὁρμητικὸς) ὡς ἂν θύελλα.

Θυελλοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν (προξενῶν) θύελλαν, θυελλώδης.

Θυελλοφορέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Π. φέρομαι μὲ ὁρμὴν ὡς ἡ θύελλα (Γρη. »Ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων«).

Θυελλώδης, εος (ὁ, ἡ). συνοδευμένος ἢ ὅμοιος μὲ θύελλαν.

†Θυέστης [θυεία], ου (ὁ). 'γουδόχερι.

Θυήεις [θύος], εσσα, εν, Π. μυρίζων ἀπὸ θυμίαμα ἢ καπνὸν θυσιῶν, (ἐν γέν.) εὐώδης.

Θυηκόος (ὁ), Π. = Θυοσκόος.

Θυηλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προσφέρω ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θυηλὰς (θυσίας κτλ.)

Θυηλή (ἡ), Π. [θύω]. τὸ ὁλοκαυτούμενον μέρος τοῦ θύματος· (ἐν γέν.) προσφορὰ θυσίας (ἀπαρχῶν κτλ.)· θυμίαμα ἢ πᾶν ὅ,τι ἐκαίετο ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· (συνεκδ.) ἡ διὰ τοῦ θύματος μαντεία, προφητεία. »Φρίξειο θυηλὰς στέλλομαι ὁμαλήσων,« Ἀπλλν.

Θυήλημα (τό), Π. πᾶν ὅ,τι ἐπροσφέρθη εἰς θυσίαν (θυηλῇ), θῦμα.

Θύημα (τό), = Θυηλή.

Θυηπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ἐπμ. Θυσιάζω ἢ Προφητεύω ὡς) θυηπόλος.

Θυηπολία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ θυηπόλου, ἱερουργία ἢ προφητεία.

Θυηπόλιον (τό). θῦμα· βωμός, θυσιαστήριον.

Θυηπόλης, ου (ὁ) καὶ

Θυηπόλος (ὁ, ἡ), Π. [θύος, πολέω]. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὰς θυσίας, ἱερεύς, μάντις.

Θυητής, οῦ (ὁ), Π. ὁ θυσιάζων (προσφέρων θυσίας) εἰς τὸν θεόν.

Θυητός, ή, όν. Π. καπνισμένος μὲ θυμίαμα, εὐώδης. ‖. (εἰς τὸ πληθ. οὐδ.) Θυητά, τὰ θυμιάματα, αἱ μυρωδίαι.

Θυηφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (κατατρώγων, καταναλίσκων) τὰ θύματα. »Φλὸξ —,« Αἰσχλ.

Θυία (ἡ), ἴδε Θύα.

Θυία [θυίω], ας (ἡ), (εὔχρ. κυρ. εἰς τὸ πληθ.) = Θυάς, Βάκχη.

Θυῖα (τά), [θύω]. τὰ ὄργια τοῦ Βάκχου (εἰς τὴν Ἤλιδα).

Θυΐα (ἡ), = Θυεία.

Θυιὰς καὶ Θυάς, άδος (ἡ), = Θυάς.

Θυΐδιον (τό), = Θυείδιον.

Θύϊνος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ τὸ ξύλον (ἢ Λαμβανόμενος ἀπὸ) τοῦ δένδρου θύα.

Θυῖον (τό), Π. ἀντὶ Θύον.

Θυϊός, η, ον, = Θύϊνος.

Θυΐς, ίδος (ἡ), = Θυεία.

Θυίσκη (ἡ). (μικρὸν) θυμιατήριον, καπνιστήριον, (Τουρκ.) μπουχουρδάνι.

Θυΐτης, ου (ὁ). (ἐνν. λίθος) ὀρυκτόν τι τῆς Αἰθιοπίας.

Θυίω ἢ Θυίω, Μ. θυίσω ἢ θυίσω, Π. ἀντὶ Θύω, πληροῦμαι πνεύματος μαντικοῦ, ἐνθουσιάζομαι.

Θυλάκη (ἡ), = Θυλάκιον (ἀνατρμ.) = Ὄσχεον.

†Θυλακίζω, Μ. ίσω. Ζητεύω μὲ τὸν τορβᾶν (θύλακον) εἰς τὸν ὦμον.

Θυλάκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Θύλακος.

Θυλακίς, ίδος (ἡ), = Θυλάκιον. (μτνμ.) τὸ κεφάλι τῆς παπαρούνας· (ἐν γέν.) ἡ σπερμοθήκη τῶν φυτῶν.

Θυλακίσκη (ἡ) καὶ

Θυλακίσκιον (τό), καὶ

Θυλακίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Θυλακίς, σακκουλάκι (δερμάτινον).

Θυλακίτης, ου (ὁ) ἢ Θυλακῖτις, ιδος (ἡ), -τιν

Θυλακοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) θυλάκου, (βτν.) τοῦ ὁποίου ἡ σπερμοθήκη ὁμοιάζει θύλακον.

Θυλακόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Θυλακοειδής.

Θυλακόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι (διάκενος) ὡς θύλακος. »Ὁ χίτωνες τῆς πίτυος, [illegible], θυλακοῦνται καὶ ἀποπίπτει,« Σχολ. (Ἀρσφ.)

Θύλακος (ὁ), [φυλάσσω;]. σακὶ (τὸ ὁπ. χρησιμεύει κυρ. ὡς) σακκούλι δερμάτινον, (Τουρκ.) τορβᾶς πετσένιος, τσαγρέζιον (Κωμ.) τὰ πλατειὰ βρακιὰ (αἱ ἀναξυρίδες) τῶν Περσῶν· (βτν.) τὸ λουβὶ (ἢ σπερμοθήκη) τινῶν φυτῶν. (ὑπὸ τῶν φιλοσόφων ὠνομάζετο ἐξευτελιστικῶς) »Θύλακος δερμάτινος,« τὸ ἀνθρώπινον σῶμα. »Σάκκοι καὶ θύλακοι βιβλίων,« Θεόπ. »Ὅτι με οἴει λόγων εἶναί τινα θύλακον,« Πλάτ. »Διονύσιος (χρῆσθαι ἔλεγε) τοῖς φίλοις ὡς θυλάκοις, τοὺς μὲν πλήρεις κρημνῶν, τοὺς δὲ κενοὺς ῥίπτων,« Αρτ.

†Θυλακοτρὼξ, ῶγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρυπῶν) τοὺς θυλάκους.

Θυλακοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Θυλακοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σηκόνων εἰς τὸν ὦμόν του) θύλακον, (ἰδιαιτ.) μεταλλευργός (»ὅτι θυλάκους ἐφόρουν,« Φώτ.).

Θυλακώδης, εος (ὁ, ἡ), = Θυλακοειδής.

Θύλαξ ἢ (ὀρθότ.) Θῦλαξ, ακος (ὁ), = Θύλακος.

Θυλάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Θύλαξ. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Οὐλάς.

Θυλέομαι-οῦμαι, Π. = Θυηλέομαι.

Θύλημα (τό), Π. = Θυήλημα.

Θῦμα (τό), [θύω]. (ἀρχ.) θυμίαμα· (συνήθ.) πᾶν ὅ,τι προσφέρεται ὡς θυσία, (κυρ. δὲ) ζῶον σφαγιαζόμενον ἐπὶ τούτῳ, (Τουρκ.) κουρμπάνι.

†Θυματρωκτος (ὁ, ἡ), Κωμ. χωμάτης, χονδροφάγος, ἀπολίτιστος.

Θυμαίνω, Μ. ανῶ, Π. ὀργίζομαι, θυμόνω. »Θυμαίνειν ἔφασκε· δεινὰ γὰρ πεπονθέναι,« Ἀρσφ. »Ὄμματα θυμήνασαι,« Ἡσ., ἔδειχναν τὸν θυμόν των εἰς τὰ ὄμματά των, τὰ ἠγρίευσαν.

Θυμαλγής, έος (ὁ, ἡ), Π. [θυμός, ἀλγέω]. ὁ πικραίνων τὴν καρδίαν, λυπηρός, ὀδυνηρός, δυσάρεστος.

†Θυμαλίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Τιθυμαλίς.

Θυμάλωψ [τύφω], ωπος (ὁ). ξύλον μισοκαμμένον, δαυλί.

Θυμαρέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Θυμηρέω.

Θυμαρής, έος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Θυμήρης.

Θυμάρμενος, η, ον, Π. = Θυμήρης.

Θυμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Θῦμα.

Θύμβρα [θυμβρὸς;], ας (ἡ), φυτ. ἀρωματικὸν (ἀπὸ τὸ γένος τῆς ῥίγανης), (κοιν.) θρούμπη.

Θυμβραία (ἡ), = Θύμβρα.

Θυμβρεπιδειπνος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ δειπνῶν μόνον μὲ θρούμπην ἀντὶ προσφάγιον, (δηλ.) πτωχός, πάμπτωχος.

Θυμβρίς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Θύμβρα.

Θυμβρίτης, ου (ὁ). (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ θύμβραν.

Θυμβροφάγος (ὁ, ἡ), = Θυμβρεπίδειπνος. »Θυμβροφάγον βλέπειν,« Κωμ. ἀντὶ Δριμύ.

Θυμβρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θύμβρην, ἐκ τοῦ εἴδους τῆς θύμβρης.

Θυμελαία [θύμος, ἐλαία, ἢ πιθανώτ. συγγ. τῷ Τιθύμαλος], ας (ἡ), εἶδος θάμνου τὸ ὁπ. καρποφορεῖ τοὺς Κνιδίους κόκκους. (ἄλλ.) Κνέωρον καὶ Χαμελαία.

Θυμελαΐτης, ου (ὁ). (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ φύλλα ἢ κόκκους θυμελαίας.

Θυμέλη (ἡ), [θύω]. (ἀρχ.) τόπος διὰ τὰς θυσίας, βωμός, θυσιαστήριον· (ἐν γέν.) κτίριον μεγαλοπρεπές, ναός, παλάτιον (»Θυμέλας Κυκλώπων,« Εὐρ., τὰ Κυκλώπεια τείχη τῆς Τίρυνθος κτλ.), (ἰδ. εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ Πρυτανεῖον; (εἰς τὸ θέατρον) τὸ κατωμέρον τῆς ὀρχήστρας ὑψηλὸν τετράγωνον εἰσοδήρημα ἐπὶ τὸ ὁπ. ἵστατο ὁ χορηγὸς καὶ ἠγωνίζοντο οἱ

αὐλῆται καὶ κιθαρῳδοί, κατὰ δὲ τὸν Λουκιανὸν, καὶ οἱ ὀρχησταὶ (»Καὶ ἐπὶ τοῦ παχέος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ πηδᾷν μεγάλα πειρωμένȣ, Δεόμεθα, ἔφασαν, φεῖσαι τῆς Θυμέλης«). (κατ' ἔκτ.)ἀντὶ Σκηνὴ, θέατρον. »(Οὐ χρὴ δὲ καταβαίνειν)ἐπὶ ςάδια καὶ θυμέλας ϗ τραπέζας πένητα πλȣσίοις ὑπὲρ δόξης καὶ δυναστείας διαγωνιζόμενον,« Πλ.

Θυμελικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θυμέλην, θεατρικός.

;Θυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Θυμόομαι.

Θυμηγερέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [θυμὸς, ἀγείρω]. ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου, ἔρχομαι πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου, 'ξαναςαίνω.

Θυμηδέω-ῶ, Μ. ήσω. Χαίρει ἡ ψυχή μȣ, εὐφραίνομαι, εὐχαριστοῦμαι, [ἐκ τοῦ

Θυμηδὴς [θυμὸς, ἦδος], έος (ὁ, ἡ), Π. = Θυμήρης, τερπνὸς, εὐάρεστος.

Θυμηδία (ἡ). εὐχαρίστησις (ἡδονὴ) τῆς ψυχῆς, χαρὰ, εὐφροσύνη, (Τȣρκ.) κέϊφι.

Θυμηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. εὐχαριςεῖται ἡ ψυχή μου (εὐαρεστοῦμαι) εἴς τι, [ἐκ τοῦ

Θυμήρης [θυμὸς, †ἄρω], εος (ὁ, ἡ), Π. ἀρεςὸς εἰς τὴν ψυχὴν, (κοιν.) τῆς καρδιᾶς του, καθὼς τὸν θέλει τις.

Θυμιάζω, Μ. άσω, =Θυμιάω.

Θυμίαμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι θυμιᾶται (καίεται ὡς ἂν) λιβάνι.

Θυμίασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Θυμιάω, ἀνάδοσις καπνοῦ, ἀναθυμίασις· κάπνισμα, θυμίασμα.

Θυμίασμα (τὸ), =Θυμίαμα.

Θυμιατέον, θετ. τοῦ Θυμιάω.

Θυμιατὴρ (ὁ) καὶ

Θυμιατήριον (τὸ). σκεῦος μὲ τὸ ὁπ. θυμιάζομεν, (κοιν.) θυμιατερὸν, θυμιατῆρι, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Θυμιατήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς θυμίασιν.

Θυμιατίζω, Μ. ίσω, μτγν. ἀντὶ Θυμιάω.

Θυμιατικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς θυμίασιν (ἀνάδοσιν καπνοῦ, ἀναθυμίασιν), ἀρωματικός.

Θυμιατὸς, ἡ, όν. Καπνισμένος μὲ (ἢ Δυνάμενος νὰ καῇ ὡς) θυμίαμα. ||. (οὐσ.) Θυμιατὰ, = Θυμιάματα. » Θυμιητοῖσι κακώδεσι,« Ἱππκρ., [ἐκ τοῦ

Θυμιάω-ῶ [θῦμα], Μ. άσω. Καπνίζω (μτβτ. ϗ ἀμτβτ.), ἀναδίδω ἀπ' ἐμαυτοῦ ἢ διαλύω τι εἰς καπνὸν (ἀναθυμίασιν)· (μὲ δοτ.) καίω τι (εἰς τιμήν τινος) ὡς θυμίαμα, (κοιν.) θυμιάζω. » Θυμιῶσι δὲ οἱ Ἄραβες τὸ λήδανον,« Ἡρ. (ϗ πθ.) »Ὠμὸν δὲ θυμιαθὲν (τὸ ἐλαφόκερας) ἑρπετὰ διώκει,« Δσκρ.

Θυμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θυμός.

Θυμίζω, Μ. ίσω. Ἔχω ὀσμὴν ἢ γεῦσιν θύμου. »Μέλι θυμίζον,« Ὀρειϐ.

Θυμικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὀξὺς, ὁρμητικός· θυμώδης· εὔτολμος. »Τὸ ἄῤῥεν ἰσχυρότερον καὶ θυμικώτερον,« Ἀρςτ.

Θύμινος, η, ον. Κατεσκευασμένος μὲ θύμον (θυμάρι).

Θύμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θύμος (κυρ. 3). 2) εἶδ. φυτοῦ, σμίλαξ.

Θυμίτης, ου (ὁ). κατεσκευασμένος μὲ θύμον (θυμάρι). Ἅλες θυμῖται (ϗ Δ. θυματίδαι),« Ἀρςφ., ἀνακατωμένοι μὲ θυμάρι.

Θυμοϐαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαρύνων ἢ βεϐαρημένος τὴν καρδίαν, λυπηρὸς (;) ἢ λυπημένος.

Θυμοϐλαϐὴς, έος (ὁ, ἡ), =Φρενοϐλαϐὴς ἢ (;) Ψυχοϐλαϐής.

Θυμοϐολέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ μὲ θυμὸν ἢ κατάκαρδα.

Θυμοϐορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τρώγω τὴν καρδίαν μου, τρώγομαι, τήκομαι.

Θυμοϐόρος (ὁ, ἡ), Π. [θυμὸς, βιϐρώσκω]. ὁ κατατρώγων (κατατήκων) τὴν καρδίαν.

Θυμοδακὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [θυμ. δάκνω]. ὁ ἐγγίζων κατάκαρδα.

Θυμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ειδῶς, Π. θυμώδης, ὀξύθυμος· (ἐν γέν.) ὁρμητικὸς ἢ· ζωηρός· εὔτολμος. »Ἀκρόχολοι ϗ ὀργίλοι ἀντὶ θυμοειδῶν γεγένηνται, δυσκολίας ἔμπλεῳ,« Πλάτ. »Ἀνδρεῖος δὲ ἄρα εἶναι ἐθελήσει ὁ μὴ θυμοειδὴς εἴτε ἵππος εἴτε κύων,« αὐτ. »Θυμοειδὴς καὶ πρᾷος, οἵους ὁ Πλάτων ἀξιοῖ τῆς ἑαυτοῦ πόλεως τοὺς φύλακας εἶναι,« Συν. (τὸ ὁποῖον ὅμως ἀντίκειται εἰς τὸ ἑξῆς τοῦ Πλάτωνος χωρίον:) »Ἐναντία γάρ πȣ θυμοειδεῖ πραεῖα φύσις,« Πλάτ.

Θυμόεις, εσσα, εν, Π. (τόπος) γεμάτος θύμον (θυμάρι). (ὁ Kunster τὸ νομίζει ἐσφαλμ. ἀντὶ Θυόεις).

Θυμοκτόνος (ὁ, ἡ), =Ψυχοκτόνος.

Θυμολέαινα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Θυμολέων, οντος (ὁ), Π. λεοντόκαρδος.

Θυμολιπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [θυμὸς, λείπω]. ὅλως διόλου ἀτονισμένος (ἀποκαμωμένος), λειποθυμισμένος.

Θυμόμαντις, ιος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ ψυχὴ προμαντεύει τι (ἀφ' ἑαυτῆς ὄχι κατ' ἔμπνευσιν).

Θυμομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι μὲ θυμὸν (μὲ ζέσιν, μὲ προθυμίαν μεγάλην), πολεμῶ πεισματικά· βράζει ἡ καρδιά μου διὰ πόλεμον.

Θυμομαχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Θύμον (τὸ), =Θύμος, θυμάρι.

Θυμοξάλμη (ἡ). ἔμϐαμμά τι (εἶδος σαλάτας) ἀπὸ θύμον ὄξος καὶ ἅλμην, (ἴδε Θύμος).

Θυμοπληθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πλήρης θυμοῦ.

Θυμοραϊστὴς, οῦ (ὁ), Π. [θυμὸς, ῥαίω]. (θάνατος) ὁ ἀφανίζων τὴν ζωήν· (ἐχθρὸς) θανάσιμος, (ἐν γέν.) =Θυμοφθόρος.

Θυμὸς (ὁ), [θύω], (τὸ υ μακρόν)· ψυχὴ, καρδία· (συνκδχ.) ὁρμὴ (σφοδρὸν κίνημα ἢ πάθος) τῆς ψυχῆς, ὄρεξις, προθυμία, (κυρ. δὲ) ὀργὴ, θυμός· (ἐν γέν.) διάθεσις (τῆς ψυχῆς), προαίρεσις, φρόνημα. (Π.) ζωή. »Θυμὸν ὀλέσαι (ἀπαυρεῖν κλ.),« Ὅμ. » Ἀπὸ δ' ἔπτατο (»Λίπε δ' ὀστέα) θυμὸς,« αὐτ. »Θυμὸν ἀποπνέειν,« αὐτ., ἐκπνέειν, ξεψυχᾷν. »Θυμὸν ἀγείρειν,« αὐτ., ἴδε (μονολεκτ.) Θυμηγερέω. »Ἤθελεν (»Ἤλπετο, » Πείθετο) θυμὸς,« αὐτ. »Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν,« αὐτ. (καὶ παραλλ.) »Κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,« αὐτ. »Ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,« αὐτ. »Ἀλλὰ ϗ βῆξαι, φησὶ (ὁ Ἱπποκράτης), θυμὸς αὐτοῖς γίγνεται, τουτέστι προθυμία,« Γαλ. (καὶ ἐπὶ ζ.) »Βόε, ἶσον θυμὸν ἔχοντε,« αὐτ. »Καὶ τοὺς μὲν (ἄρνας) κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ, θυμοῦ δευομένους,« αὐτ. (ϗ περιφρ.) »Οὐκ ἐς θυμὸν φέρω,« Ξεφ., δὲν ἐνθυμοῦμαι. »Ἵνα γνόω κατὰ θυμὸν,« Θκρ., νὰ ἐννοήσω, νὰ πληροφορηθῶ. »Ἐκ θυμοῦ στέργοισα,« αὐτ., ἀπὸ καρδίας. (ϗ ἐλλ.) »Ὅπα θυμὸς ἑκάστου,« αὐτ., ὅπου ἤθελεν (ἡ ψυχή τȣ, ἡ καρδιά τȣ). »Ἀπὸ θυμοῦ εἶναί (ἢ) γίγνεσθαί (ἢ) πίπτειν τινι,« Ὅμ., γίνεται μισητὸς (ἀποθύμιος) εἴς τινα. »Ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν,« αὐτ., ἄλλος στοχασμός. »Θυμὸς μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς,« Εὐρ. (καὶ παραλλ.) »Ὀργῇ ϗ θυμῷ χρώμενος,« Ἡρωδ. (καὶ κατὰ διαστολ.) »Ἀπόθεσθε, ὀργὴν, θυμὸν, κακίαν,« Γρφ. (ϗ πλθ.) »Εὐκίνητοι πρὸς τοὺς θυμοὺς,« Ἀρςτ.

Θύμος (ὁ), (τὸ υ βραχὺ), εἶδ. ἀρωματικοῦ φυτοῦ, (κοιν.) θυμάρι, (οἱ πτωχοὶ τὸ ἔτρωγαν καθὼς καὶ τώρα εἰς τὴν Ἑλλάδα σαλάταν, ὅθ. ἡ Θυμοξάλμη [ἴσως ϗ τὸ] »Ταὐτὸν θύμον φαγόντες,« Ἀρςφ., [μ' ὅλον ὅτι ὁ Σχλ. τὸ ἐξηγεῖ: 2)=Βολϐὸς, ἀγριοκρόμμυδον, (ὅθ. 3) (μτνμ.) εἶδ. ἐκφύματος (τὸ ὁπ. ὅταν ἦνε μεγαλήτερον, ὀνομάζεται) Σῦκον. 4) οἱ ἀδένες ἢ τὰ γλυκάδια τῶν νεογεννημένων ἢ τῶν κυοφορουμένων ζώων, (ἰδίως) ὁ μέγας ἀδὴν, ὁ πρὸς τῇ κεφαλῇ τῆς καρδίας, ὄπισθεν κατὰ τὸν ἕϐδομον σπόνδυλον, (ἄλλ.) Παρασφαγίς.

Θυμοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Σοφίζομαι (Ἐπινοῶ) τι ἀπ' ἐμαυτοῦ, εἶμαι θυμόσοφος.

Θυμοσοφικὸς, ἡ, ὀν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἄνθρωπον θυμόσοφον, ἴδιος θυμοσόφου.

Θυμόσοφος (ὁ, ἡ). φύσει σοφὸς (φρόνιμος), αὐτοδίδακτος· (ἐπμ.) ἐφευρετικὸς, ἐπιδέξιος.

Θυμοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. τρώγεται (φθείρεται) ἡ καρδιά μου, κατατήκομαι, στενοχωροῦμαι, [ἐκ τοῦ

Θυμοφθόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φθείρων τὴν καρδίαν (τὴν ζωὴν), καταπονῶν τὰς σωματικὰς δυνάμεις (σϐύνων τὴν ζωηρότητα, ταπεινόνων τὸ φρόνημα) τοῦ ἀνθρώπου· (ἐν γέν.) θανατηφόρος, ὀλέθριος. » Γράμματα (»Φάρμακα) θυμοφθόρα,« Ὅμ. »Πενίη—,« Ἡσ.

Θυμοφόρος (ὁ, ἡ). (γῆ) ἡ φέρουσα θύμον (θυμάρι).

Θυμόω-ῶ, Μ. ώσω. (μτϐτ. μὲ αἰτ.) Θυμόνω (ἄλλον), τὸν κάμνω νὰ θυμώσῃ, (καὶ μσ. ἢ πθ.) θυμόνω (ὁ ἴδιος). »Τὸ θυμούμενον,« Θκ., Πλ., (συνκδχ.) ἀντὶ Ὁ θυμός.

Θυμώδης (τὸ υ μακρὸν), εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ωδῶς, = Θυμοειδὴς, ὁρμητικός· ὀξύθυμος· εὔτολμος.

Θυμώδης (τὸ υ βραχὺ), εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θύμον, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ θύμου.

Θύμωμα (τὸ), Π. ὁρμὴ (κίνημα) θυμοῦ.

;Θύμωσις, εως (ἡ). τὸ θυμοῦσθαι, θύμωμα.

Θυμωτικὸς, ἡ, ὀν, =Θυμικός.

Θυνέω (παρτ. Ἐθύνεον), Π. Ἰων. ἀντὶ Θύνω

Θυννάζω, Μ. άσω. Τρυπῶ (Πειρουνιάζω) τι καθὼς τὸν θύννον μὲ τὸ καμάκι.

Θυνναῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς θύννον. ||. (οὐσ.) Θυνναῖον (ἐνν. τάριχος ἢ τέμαχος), « ἡ λακέρδα καὶ (ἐνν. θῦμα), θυσία τις τῶν θυννοθηρούντων.

Θύνναξ, ακος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Θύννος.

Θυννὰς, άδος (ἡ), = Θύννη.

Θύννειος, α, ον, = Θυνναῖος.

Θυννευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ θυννεύειν.

Θυννεύω, Μ. εύσω. Ψαρεύω θύννους.

Θύννη (ἡ). ὁ θηλυκὸς ἢ μικρὸς θύννος, (ἄλλ.) Πηλαμύς.

Θυννίζω, Μ. ίσω, = Θυννάζω.

†Θυννίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θύννος, ἢ· ἐσφαλμ. ἀντὶ Θυνναῖον.

Θυννὶς, ίδος (ἡ), = Θυννάς.

†Θυννοθηραῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θυννοθήραν, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ

Θυννοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (πιάνων, 'ψαρεύων) θύννους.

Θυννολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ὁμιλῶ) περὶ θύννων.

Θύννος (ὁ), [θύνω]. εἶδ. ἰχθ. (εἰς τὸ ὁπ. ὑπάγονται) ἡ παλαμύδα, ἡ πετσοῦδα, (κυρ. δὲ ὁ Ἰταλ.) τοῦννος ἢ τουνίνα. ||. (τὸ θηλ.) Θύννος (ἡ), = Θύννη.

Θυννοσκοπεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἵσταται ϗ παραμονεύει ὁ θυννοσκόπος, (κοιν.) ταλιάνι τῆς πετσούδας, (καὶ εἰς τὴν Ἀργολ.) θυννειόν.

Θυννοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ (Παραμονεύω) ὡς θυννοσκόπος.

Θυννοσκοπία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ θυννοσκόπȣ.

Θυννοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ σκοπῶν (παρατηρῶν, παραμονεύων) ἀπὸ τοῦ θυννοσκοπείου τοὺς θύννους.

Θυννώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θύννον, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ θύννου, (τρπ.) εὐήθης ὡς ὁ θύννος.

Θῦνον, Π. ἀντὶ Ἔθυνον, παρατ. τοῦ Θύνω.

;Θῦνος (ὁ), σπντ. ἀντὶ Θύννος.

Θύνω [θύω], Μ. θυνῶ, Π. κινοῦμαι (τρέχω) μὲ ὁρμήν.

Θυοδόκος (ὁ, ἡ), [θύος, δέχομαι]. ὁ περιέχων θυμίαμα, χρησιμεύων ὡς δοχεῖον ἀρωμάτων, (συνκδχ.) εὐώδης.

Θυόεις, εσσα, εν, Π. = Θυώδης, εὐώδης, [ἐκ τοῦ

Θύον (τὸ), Π. = Θύος, ζυμαρικὸν διὰ θυσίαν, ἄρωμα, θυμίαμα. 2) εἶδ. ἀρωματικοῦ δένδρου, (ἴσ.) = Θύα.

Θύος, εος-ους (τὸ), Π. [θύω], ἄρωμα ἢ πέμμα προσφερόμενον εἰς θυσίαν, θυμίαμα· (ἐν γέν.) θυσία. 2) ὁρμὴ μανιώδης, λύσσα.

†Θυοσκινέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (σπντ.) παρακινῶ εἰς θυσίαν, διορίζω νὰ κάμωσι θυσίας· (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ

Θυοσκοέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. θυσιάζω, ἐπιτελῶ θυσίαν· (ἀμτϐτ.) εἶμαι-

Θυοσκόος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. [θύος, †κοέω ἀντὶ νοέω], = Θυηπόλος, θύτης, ἱερεύς· μάντις, (συγχ. τῷ

Θυοσκόπος (ὁ, ἡ), [θύος, σκοπέω]. ὁ παρατηρῶν τὴν φλόγα τῶν θυμάτων καὶ μαντεύων, (ἄλλ.) Ἐμπυροσκόπος.

Θυοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (προσφέρων) θυμίαμα ἢ θυσίαν. » Χεὶρ—, « Γργ.

Θυόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. [θύον]. ἀρωματίζω. 2) (μσ.) μαίνομαι, λυσσάζω.

Θύρα [τείρω;] ας (ἡ). ἡ (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) πόρτα, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ. διὰ τὰ δύο θυρόφυλλά της). (μτνμ.) τὰ ἀνοιγοκλειόμενα ὄστρακα τῶν ὀστρακοδέρμων. 2) πανδήποτε κομμένον ἢ συνηρμοσμένον ἀπὸ σανίδια εἰς εἶδος θύρας, (δηλ.) τετράγωνον μακρουλὸν, (ὅθ. Θυρεός). 3) (συνκδχ.) ἡ αὐλὴ (ἢ ἡ ἀντικάμαρα) τοῦ παλατίου (κυρ. τῶν βασιλέων τῆς Περσίας, καθὼς τῶρα ἡ) Πόρτα καὶ Ὑψηλὴ πόρτα (τῆς Τουρκίας), (ὅθ.) » Φοιτᾷν ἐπὶ θύρας, « Ξεν., παρουσιάζεσθαι εἰς τὴν αὐλὴν, (Γαλλ.) faire sa cour au roi, (ἴδε καὶ

Θύραζε, ἐπίῤ. (ἐπὶ κινήσ.). Εἰς τὴν θύραν, ἔξω εἰς ἢ ἀπὸ τὴν θύραν, (ἐν γέν.) ἔξω. » Βῆ θύραζε, « Ἰλ. Σ. » Τοὺς ἔκϐαλε θύραζε, « Ἰλ. Φ. » Ἐκ μηροῦ δόρυ ὦσε θύραζε, « Ἰλ. Ε. » Ἔκϐασις οὔ πη φαίνεθ' ἁλὸς θύραζε, « Ἰλ. Σ (καὶ ἐνάρθρ.) » Οἱ θύραζε, « Ἀρςφ., οἱ ξένοι. » Τά τ' ἔνδον τά τε θύραζε δυστυχεῖς, « Εὐρ. (παρϐλ. Ἔξω).

†Θυράζω, Π. άσω. Στέκομαι εἰς ἢ Ἐϐγάζω τινὰ ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν.

Θύραθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ τὴν θύραν (πρὸς τὰ ἔνδον), (ἐν γέν.) ἔξωθεν.

Θύραθι, ἐπίῤ. (ἐπὶ στάσ.) Εἰς τὴν θύραν, ἔξω. » Θύρηθ' ἔα, « Ὀδ. Ξ.

Θυραῖος, α καὶ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ὢν ἔξω ἀπὸ) τὴν θύραν· ἀπών· ξένος, ἐξωτερικός. » Τὰ περὶ τὸ σῶμα καὶ τὰ θυραῖα ἀγαθὰ, « Συν. » Χειρὸς θυραίας ἀναμένειν κουφίσματα, « Εὐρ.

Θυραμάχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μαχόμενος πρὸ τῶν θυρῶν.

Θυρανοίξια (τὸ). τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας (κυρ. τοῦ ναοῦ), (ὅθ. ἐκκλησ.) τὰ ἐγκαίνια.

†Θύρασι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Θύραισι, =Θύραθι. » Εἴτις θύρασιν ἡλιαστὴς, εἰσίτω, « Ἀρςφ.

Θυραυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Αὐλίζομαι (Διατρίϐω) ἐκτὸς τοῦ οἴκου (εἰς τὸ ὕπαιθρον)· λείπω εἰς τὸν πόλεμον, διαμένω εἰς τὸ στρατόπεδον· (ἐν γέν.) εἶμαι ἀπών. »Τῇ γυναικὶ κάλλιον ἔνδον μένειν ἢ θυραυλεῖν, « Ξεν. 2) στέκω πρὸ τῶν θυρῶν τινος (προσμένωντάς τον) ἢ παρευρίσκομαι εἰς τὰς θύρας (εἰς τὴν ἀντικάμαράν) του ἵνα τὸν ὑποχρεώσω, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) νὰ τὸν κάμω τὴν κόρτε.

Θυραυλία (ἡ). τὸ θυραυλεῖν, ἡ ἐν ὑπαίθρῳ (ἐπὶ στρατοπέδου) διαμονὴ, ἢ· ἡ εἰς τὰς θύρας τινὸς προσεδρία.

Θυραυλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀναγόμενος εἰς τὴν θυραυλίαν, γινόμενος ἐκτὸς τοῦ οἴκου (ἐν ὑπαίθρῳ). (εἰς τὸν Φλςρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Θυραυλία).

Θύραυλος (ὁ, ἡ), [θύρα, αὐλή]. ὁ θυραυλῶν (διαμένων ἐκτὸς τοῦ οἴκου, εἰς τὸ ὕπαιθρον, εἰς τὸ στρατόπεδον), ἀπών. (ὡς οὐσ.) ἀγροδίαιτος, ἀγρότης.

;Θυρέασπις, ιδος (ἡ). εἶδος ἀσπίδος ὁμοίας μὲ θυρεόν.

Θυρεαφόρος (ὁ, ἡ), = Θυρεοφόρος.

Θυρεοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα θυρεοῦ, ὅμοιος μὲ θυρεὸν, ἀσπιδοειδής.

Θυρεὸς (ὁ). εἶδος μακρουλῆς τετραγώνου ἀσπίδος [ἴδε Θύρα]. 2) Π. λίθος μέγας κείμενος πρὸ τῆς (καὶ χρησιμεύων ἀντὶ) θύρας.

Θυρεοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Θυρεοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ὡπλισμένος μὲ) θυρεόν.

Θυρεπανοίκτης, ου (ὁ). ὁ ἀνοίγων τὰς θύρας, διὰ τὸν ὁπ. αἱ θύραι ὅλων τῶν οἴκων εἶνε ἀνοικταὶ, ὅλοι τὸν δέχονται ἀσμένως, (οὕτως ἐπωνομάσθη ὁ φιλόσοφος Κράτης).

Θύρετρον (τὸ), Π. ἀντὶ Θύρα ἢ, θυρόφυλλον.

†Θυρηϐόλιον (τὸ), = Ἔπαυλις, καλυϐόσπιτον.

Θύρηθεν, Ἰων. Π. ἀντὶ Θύραθεν.

Θύρηθι, Ἰων. Π. ἀντὶ Θύραθι.

Θύρηφι, ἐπίῤ. (δοτικοφαν.) Π. εἰς τὴν θύραν.

Θυρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θύρα ἢ Θυρὶς, πορτίτσα ἢ παραθυράκι.

Θυριδωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων θυρίδας.

Θύριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θύρα, πορτίτσα. σανίδωμά τι (σχεδία) εἰς σχῆμα θύρας.

Θυρὶς, ίδος (ἡ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Θύρα. (συνήθ.) παράθυρον, παραθύρι.

Θυροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θύραν.

†Θυροιγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀνοίγων τὴν θύραν, θυρωρός.

Θυροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Κτυπῶ) τὴν θύραν νὰ μοῦ ἀνοίξουν.

Θυροκοπία (ἡ). κτύπημα (κρούσιμον) εἰς τὴν θύραν.

Θυροκοπίδης, ου (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Θυροκόπος.

Θυροκοπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θυροκοπίαν ἢ, συνειθίζων νὰ θυροκοπῇ (νὰ τρέχῃ τὰ ξένα 'σπίτια). ||. (οὐσ.) Θυροκοπικὸν (μέλος), « τὸ (ἄλλ.) Κρουσίθυρον.

Θυροκόπος (ὁ, ἡ). ὁ θυροκοπῶν (περιφερόμενος ϗ κρούων ἀπὸ θύρας εἰς θύραν), ζητιάνος.

Θυροκροτέω-ῶ ϗ

Θυροκρουστέω-ῶ, Μ. ήσω, = Θυροκοπέω.

Θυροπηγία (ἡ), [θύρα, πήγνυμι]. κατασκευὴ θυρῶν.

Θυροποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων θύρας.

Θυροφύλαξ, ακος (ὁ), =Θυρωρός.

Θυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Ἀνοίγω) εἴς οἰκοδόμημά τι (ἢ Ἐφαρμόζω θυρόφυλλα εἰς) θύραν.

Θυρσάδδω, Λακων. ἀντὶ Θυρσάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω κρατῶν θύρσον εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου, θυρσοφορῶ. » Βακχᾶν θυρσαδδωᾶν, « Ἀρςφ., ἀντὶ Θυρσαζουσῶν.

Θυρσάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θύρσος.

Θυρσαχθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [θύρσ. ἄχθος]. ὁ φέρων (σηκόνων, φορτωμένος μὲ) θύρσον. (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Θυρσεγχής).

Θυρσοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (καμωμένος εἰς εἶδος) θύρσȣ, κωνοειδής. » Θυρσοειδὴς δὲ ἡ κεφαλὴ τῆς ἀκάνθης, « Δσκρ.

Θυρσόλογχος (ὁ, ἡ), Π. λόγχη χρησιμεύȣσα ἀντὶ (ἢ ἐστεφανωμένη μὲ κισσὸν κτλ. ἐν εἴδει) θύρσου.

Θυρσομανὴς, έος (ὁ, ἡ) ϗ

Θυρσοπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), [θύρσ. [illegible]],

κυριευμένος ἀπὸ βακχικὴν μανίαν, ἐνθουσιασμένος.

Θύρσος (ὁ), [θύω]. ῥάβδος τυλιγμένη μὲ κισσόφυλλα καὶ ἀμπελόφυλλα τὴν ὁπ. ἐκράτουν οἱ βακχεύοντες, (εἰς τὸ πληθ. εὕρηται Π. καὶ οὐδετ. τὰ θύρσα).

Θυρσοτινάκτης, ου (ὁ), Π. ὁ τινάζων (σείων) βακχικῶς εἰς τὴν χεῖρά του τὸν θύρσον.

Θυρσοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ εἰς τὴν χεῖρά μου) θύρσον· ἑορτάζω βακχικῶς.

Θυρσοφορία (ἡ). τὸ θυρσοφορεῖν καὶ ἑορτάζειν εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου.

Θυρσοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) θύρσον ἢ ἑορτάζων εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου.

Θυρσοχαρής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων (ἑορτάζων) εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου.

Θυρσόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Μεταβάλλω) τι εἰς σχῆμα θύρσου.

Θύρωμα (τὸ). οἴκημα (οἰκοδόμημα) μὲ θύρας, (Ἡρ. Β΄. 169). 2) θύρα ἢ θυρόφυλλον. σανὶς πλατεῖα ἢ (πιθανώτ.) δίπτυχος ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐξετίθεντο ἐγγράφως οἱ νόμοι.

Θυρὼν, ῶνος (ὁ). τὸ προαύλιον τῆς θύρας, προπύλαιον, = Πυλών.

Θυρωρεία (ἡ). τὸ ἔργον καὶ

Θυρωρεῖον (τὸ), τὸ οἴκημα (δωμάτιον) τοῦ θυρωροῦ.

Θυρωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Θυρωρὸς (ὁ ἢ ἡ), [θύρα, ὥρα]. φύλαξ τῆς θύρας, πορτάρης.

Θῦσαι (αἱ), Π. (σπντ.) ἀντὶ Θυάδες, Βάκχαι.

Θυσανηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει θυσάνου, εἰς σχῆμα φούντας ἢ σατζακιοῦ.

Θυσανοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) θυσάνου.

Θυσανόεις, εσσα, εν. Ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) θυσάνους.

Θύσανος (ὁ), [θύω]. φοῦντα ἢ κρόσσια, (Τουρκ.) σατζάκια.

Θυσάνουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὐρὰν εἰς σχῆμα θυσάνου (φουντωτὴν, μαλλιαρήν).

Θυσανώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ θύσανον, φουντωτός.

Θυσανωτὸς, ή, όν, = Θυσανόεις.

Θυσείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω διάθεσιν) νὰ θυσιάσω.

Θύσθλον (τὸ), Π. (κυρ. εἰς τὸ πληθ.) τὰ ἱερὰ (αἱ λαμπάδες, οἱ θύρσοι κτλ.) τὰ ὁπ. ἐκράτουν εἰς χεῖράς των αἱ Θῦσαι (αἱ θυάδες) εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου. (συνκδχ.) τὰ μυστήρια (τὰ ὄργια) τοῦ Βάκχου· (ἐν γέν.) θυσία, ἑορτή.

Θυσία (ἡ), [θύω]. θυμίαμα, θῦμα· σφάγιον, (Τουρκ.) κουρμπάνι· ἡμέρα θυσίας, ἑορτή.

Θυσιάζω, Μ. άσω, = Θύω, προσφέρω (κάμνω) θυσίαν· ἑορτάζω (κυρ. εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου).

Θυσιὰς, άδος (ἡ), = Θυὰς, Βάκχη. ‖. (ἐπιθετ.) ἡ ἀνήκουσα εἰς τὰς θυάδας, βακχική.

Θυσίασμα (τὸ), τὸ θυσιάζειν, θυσία ἢ θῦμα.

Θυσιαστήριον (τό). τὸ μέρος ὅπου τελεῖται ἡ θυσία· βωμός.

Θύσιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος διὰ θυσίαν.

Θύσις, εως (ἡ), Π. ὁρμή· ζέσις· βρασμός. » Θυμοῦ—, « Πλάτ.

Θυσκάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Θύσκη (ἡ), = Θυΐσκη.

Θυσκόος (ὁ, ἡ), Π. = Θυοσκόος.

Θύσσανος, Θυσσανόεις κτλ., Π. ἀντὶ Θύσανος κτλ.

Θυστὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Θυάς. ‖. (ἐπιθετ.) Βακχική.

Θυτέον, θετ. τοῦ Θύω.

Θυτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Θύτης.

Θυτήριον (τὸ). θυσιαστήριον ἢ θυμιατήριον. 2) Π. θῦμα, ἱερεῖον, [ἐκ τοῦ

Θυτήριος (ὁ, ἡ), = Θυτικός.

Θύτης, ου (ὁ). ὁ θυσιάζων (σφάζων τὰ θύματα), ἱερεὺς, μάντις.

Θυτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θύτην ἢ τὴν θυσίαν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ θύειν. ‖. (οὐσ.) » Θυτικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τοῦ θύτου, μαντική.

Θύτις (ἡ), θηλ. τοῦ Θύτης.

Θύψαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τύφω.

Θύψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Τύφω, καύσιμον, καψάλισμα, κάπνισμα κτλ.

Θύω [ὀνματπ. συγγ. τῷ θέω, σείω, σεύομαι], Μ. θύσω. (κυρ. καὶ Π. ἐπὶ ἀνέμου, πυρὸς κτλ.) βούζω, σφυρίζω· (συνκδχ.) ὁρμῶ, (ἐν γέν.) κινοῦμαι μὲ ὁρμήν· τρέχω ὡς ἐνθουσιασμένος, μαίνομαι. »Θῦνε γὰρ ἀμπεδίον ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς χειμάῤῥῳ, « Ἰλ. Ε. » Δελφῖνες τῇ ἢ τῇ ἐθύνεον ἰχθυάοντες, « Ἡσ. (καὶ δοτ.) » Ἔγχει θῦεν, « Ἰλ. Δ. » Ὀλοῇσι φρεσὶ θύει, » Ἰλ. Α., παραφρονεῖ, μαίνεται. (ἢ καταχρ.) » Δάπεδον αἵματι θῦεν, « Ὀδ. Λ., ἐκυμάτιζεν ἀπὸ τὸ αἷμα. 2) καίω (θυμίαμα)· (ἐν γέν.) κάμνω (προσφέρω) θυσίαν, θυσιάζω (ζῶον)· (συνκδχ.) ἐκτελῶ ἑορτήν· δίδω συμπόσιον (κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς θυσίας). (μσ.) παρατηρῶ μαντικῶς διὰ τοῦ ἱερέως τὰ ἐντόσθια τοῦ θύματος (ἵνα πληροφορηθῶ περὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς ἐπιχειρήσεώς μου). »Γάμους (»Εὐαγγέλια) θύειν, « Λξ. »Θύω (ἢ) Θύομαι ἐπ' ἐξόδῳ, « Λξ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Θύομαι ἰέναι, « Ξεν.

Θυώδης, εος (ὁ, ἡ), [θύος, εἶδος ἢ ὄζω], Π. = Θυήεις, εὐώδης.

Θυώεις, εσσα, εν, Π. = Θυόεις.

Θύωμα (τὸ), [θυόω]. θυμίαμα· ἄρωμα.

Θυωρὶς, ίδος (ἡ). ἡ ἱερὰ τράπεζα τῆς θυσίας, (ἴδε Θυωρός).

Θυωρίτης, ου (ὁ). ὁ ὑπηρετῶν εἰς τὴν θυωρίδα (τράπεζαν τῆς θυσίας). 2 (καταχρ.) ἀντὶ Τραπεζίτης, ἀργυρογνώμων· (ἐν γέν.) πραγματογνώμων, κριτής.

Θυωρὸς (ἡ), [θύω]. ἡ ἱερὰ τράπεζα ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐβάλλοντο τὰ διὰ τοὺς θεοὺς προσδιωρισμένα μέρη τῶν θυμάτων, (ἐν γέν.) θυσιαστήριον· (κατ' ἔκτ.) τράπεζα συμποσίου· (καταχρ.) τράπεζα κολλυβιςοῦ (σαῤῥάφη), (Ἰταλ.) μπάνκος. 2) [θύος, ὥρα], μυρεψός, (Νίκ, Θηρ. 103).

Θῶ, θῇς, θῇ, ἀόρ. β΄. τῆς ὑποτ. τοῦ Τίθημι.

Θωὴ ἢ Θωιὴ (ἡ), Π. [τίθημι]. ποινὴ, πρόστιμον· τιμωρία· ζημία· ἔγκλημα, κατηγορία.

Θωκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Θακέω.

Θῶκος (ὁ), Π. ἀντὶ Θᾶκος, θρόνος· κάθισμα· συνεδρίασις.

Θῶμα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Θαῦμα.

Θῶμαι, κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Θάομαι. Π. = Θώσσομαι, τρώγω, πίνω, (χυδ.) σβανάρω, ξεφαντόνω.

Θώμιγξ ἢ (ὀρθότ.) Θῶμιγξ, ιγγος (ὁ). κόρδα (τόξου)· κλωστὴ, σπάγγος· θηλειὰ μάστιξ, [ἐκ τοῦ

Θωμίζω [θωμὸς], Μ. ίσω. Δένω ἢ Μαςίζω μὲ σχοινί.

Θῶμισυ, Π. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Τὸ ἥμισυ.

Θωμίσσω, Μ. ίξω, Π. ἀντὶ Θωμίζω.

Θωμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Θημὼν, θημονιὰ, σωρὸς, στοίβα· τοῦφα. » Γραίας ἐρείκης θωμὸν ἅψαντες πυρὶ, « Αἰσχλ.

Θωπεία (ἡ). τὸ θωπεύειν, κολακεία.

Θώπευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐῤῥέθη ἢ ἐπράχθη πρὸς θωπείαν, κολάκευμα.

Θωπευμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θώπευμα.

Θωπευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ θωπεύων, κόλαξ.

Θωπευτικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ συνειθίζων ἢ ἐπιτήδειος νὰ θωπεύῃ, κολακευτικός.

Θωπεύω [θὼψ], Μ. εύσω. Χαϊδεύω, κολακεύω· ἀπατῶ. » Καιρὸν—, « Λξ., οἰκονομῶ, (Γρφ.) ἐξαγοράζομαι.

Θωπικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Θωπευτικός.

Θώπτω, Μ. θώψω, Π. ἀντὶ Θωπεύω.

Θωρακεῖον (τὸ), [θώραξ]. τὸ ἐξέχον μέρος τοίχου ἢ οἰκοδομήματος διὰ προφύλαξιν, ἔπαλξις, προτείχισμα, (Γαλλ.) parapet. 2) (ναυτ.) ἡ κόφφαις (Τουρκ.) τὸ τσανακλῆκι τοῦ καταρτιοῦ, (παρβλ. Καρχήσιον καὶ Φάτνωμα). 3) τὸ ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος πυργοειδὲς οἰκοδόμημα.

Θωρακίζω, Μ. ίσω. Ἐνδύω (Ὁπλίζω) μὲ θώρακα, (ἐν γεν.) ὁπλίζω, ἁρματόνω.

Θωρακικὸς, ή, όν. Ὁ πάσχων κατὰ τὸν θώρακα (τὸ στῆθος), στηθικός.

Θωράκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θώραξ. 2) ἀντὶ Θωρακεῖον.

Θωρακισμὸς (ὁ). τὸ θωρακίζεσθαι, ὁ διὰ τοῦ θώρακος ὁπλισμός.

Θωρακίτης, ου (ὁ), = Θωρακοφόρος (στρατιώτης.)

Θωρακομάχος (ὁ, ἡ). ὅστις μάχεται φορῶν (ἁρματωμένος μὲ) θώρακα.

Θωρακοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων θώρακας.

Θωρακοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν θώρακας.

Θωρακοφορία (ἡ). φόρεμα θώρακος.

Θωρακοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (ἐνδυμένος, ἁρματωμένος μὲ) θώρακα.

Θώραξ, ακος (ὁ). τὸ κορμὶ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν λαιμὸν ἕως κάτωθεν τοῦ ὀμφαλοῦ, (ἰδιαιτ.) τὸ στῆθος, τὸ ςηθοκόκκαλον. »Τὰ ἐκ θώρακος ἀνάγει, « Δσκρ., ἐκβάλλει τὰ φλέγματα. (ὅθ. 2) (συνήθ.) τὸ στρατιωτικὸν σιδηροϋποκάμισον (ἴδε Γύαλον). 3) ἡ ἔπαλξις ἢ τὸ προτείχισμα τοῦ τείχους (ἴδε Θωρακεῖον)· (κατ' ἔκτ.) τεῖχος. » Τοῦτο μὲν δὴ τὸ τεῖχος θώρηξ ἐςὶ, ἕτερον δὲ ἔσωθεν τεῖχος περιθεῖ ... στεινότερον, « Ἡρ. 4) = Προτομὴ (ἀγάλματος), (Γαλλ.) buste. 5) εἶδ. ποτηρίου (;).

Θωρηκτὴς, οῦ (ὁ), Ἰων. Π. ἀντὶ Θωρακιστής, θωρακοφόρος.

Θωρηκτὸς, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Θωρακισμένος.

Θώρηξ, ηκος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Θώραξ.

Θώρηξις, ιος (ἡ), Ἰων. θωρακισμός. 2) μέθυσμα, μεθύσι, (παρβλ. Ἀκροθώραξ), [ἐκ τοῦ

Θωρήσσω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Θωρακίζω. 2) μεθῶ, μεθοκοπῶ, (παρβλ. Θώσσομαι).

Θὼς, θωὸς (ὁ), ζ. τὸ τσακάλι. (ἐν ἄλλο εἶδ. παρδαλὸν, ἴσως) ὁ ῥῆσος, (ἴδε Λύγξ.)

Θώσασθαι, Π. ἀόρ. ά. τοῦ

Θῶσθαι, ἀπαρ. τοῦ Θῶμαι.

Θώσσομαι [θάω], Μ. θωχθήσομαι, Π. μεθῶ, μεθοκοπῶ, (παρβλ. Θωρήσσω, καὶ Θῶμαι).

Θὤτερον, Π. ἀντὶ Τὸ ἕτερον.

Θωϋκτὴρ (ὁ), Π. [θωΰσσω]. ὁ φωνάζων (βούζων, γαβγίζων) δυνατὰ, φωναχλᾶς.

Θωῦμα καὶ ὄχι Θώϋμα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Θαῦμα.

Θωυμάζω (καὶ ὄχι Θωϋμάζω), Μ. άσω, Ἰων. ἀντὶ Θαυμάζω.

Θωϋσμὸς (ὁ). φωνὴ ἢ ἐφόρμησις. » Κυνῶν—, « Ν. Χων., [ἐκ τοῦ

Θωΰσσω [θοὸς], Μ. ύξω, Π. φωνάζω (βούζω) δυνατά· (ἐνίοτε) ὁρμῶ, ἐφορμῶ. (ἡ μτβτ. μὲ δοτ.) παρορμῶ. »Ἔραμαι κυσὶ θωΰξαι, ἐλάφοις ἐγχριπτόμενος, « Εὐρ.

;Θωϋτὸς, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Θαυμαστὸς, ἀξιοθέατος.

Θὼψ [θάω], θωπὸς (ὁ, ἡ). κόλαξ, ἀπατεών· (ἐπιθετ.) ἀπατηλὸς, κολακευτικός. » Λόγος—, « Πλάτ.

Ι

Ι, ι, ἰῶτα (τὸ), (ἄκλ.), τὸ ἔννατον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖. (ἀριθμ. ι΄, δέκα (10) ἢ δέκατος, η, ον· καὶ ‚ι, δέκα χιλιάδες (10000).

Ἱ ἢ Ἶ, γεν. καὶ Ἷν ἢ Ἶν (ὅθ. τὸ Μὶν ἢ Νὶν), δοτ. ἢ αἰτ. τῆς (ἀχρ.) ἀντνμ. Ἵς (διατηρηθείσης εἰς τὸ Λτ. Is καὶ εἰς τὸ Ἑλλ. Τίς), Π. ἀντὶ Ὅς. » Ἷν αὐτῷ, « Πίνδ., ἀντὶ Ἑαυτῷ.

Ἰὰ (τὰ), Π. πληθ. οὐδ. (ἑτερογεν.) τοῦ Ἰὸς, βέλος.

Ἰᾶ, ᾶς (ἡ), Π. φωνὴ, κραυγὴ, βοή· ἦχος, θόρυβος.

Ἴα, γεν. Ἰῆς, δοτ. Ἰῇ, αἰτ. Ἴαν, Ἰων. Π. ἀντὶ Μία, θηλ. τοῦ Εἷς.

Ἴα (τὰ), πληθ. τοῦ Ἴον, μενεξές.

Ἰάζω, Μ. ἰάσω. Μιμοῦμαι (κυρ. κατὰ τὴν διάλεκτον) τοὺς Ἴωνας, Ἰωνίζω.

Ἰάζω [ἰὰ], Μ. άσω. Κραυγάζω.

Ἰάζω [ἴον], Μ. άσω. Ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ ἴου.

Ἰάθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ἰάομαι.

†Ἰαθμὸς (ὁ), = Ἰαυθμός.

Ἰαὶ, ἐπιφών. (χαίροντος ὡς ἐπὶ νίκῃ). εἰά σου!

Ἰαιβοῖ, ἐπιφών. (θρηνητ.), = Αἰβοῖ.

Ἰαίνω, Μ. ἰανῶ (ἀόρ. Ἴηνα ἢ πθ. Ἰάνθην), Π. θερμαίνω, ζεσταίνω. πυρόνω· (συνκδχ.) ἀπαλύνω· (μτφορ.) ἱλαρύνω, καταπραΰνω, τέρπω, εὐφραίνω· παρηγορῶ· ἡδύνω· (ἐνίοτε) ἰατρεύω. » Οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσιν ἰάνθη, « Ἰλ. Ο., δὲν ἐγέλασε (δὲν ἀπεσκυθρώπασε δηλ.) τὸ πρόσωπόν της.

Ἰακὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς, = Ἰωνικός.

Ἰακχαγωγός (ὁ), [Ἴακχος, φέρω]. ὁ κρατῶν τὸ ἄγαλμα τοῦ Βάκχου εἰς τὰς Βακχικὰς πομπάς.

Ἰακχάζω, Μ. άσω, Π. φωνάζω (ἀλαλάζω) καθὼς οἱ βακχεύοντες· (ἐν γέν.) κραυγάζω.

Ἰακχαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἴακχον, Βακχικός.

Ἰακχεῖον (τὸ). ναὸς τοῦ Βάκχου.

†Ἰακχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰακχάζω.

Ἴακχος (ὁ, ἡ), Π. = Ἰακχαῖος.

Ἴακχος (ὁ), [ἰάχω]. ὁ Βάκχος. (συνκδ.) τὸ ἄγαλμά του· ὕμνος εἰς τιμήν του. (ἐν γέν.) αἱ κραυγαὶ (οἱ ἀλαλαγμοὶ) τῶν Βακχευόντων. 2) ἐπίθετ. ἀντὶ Ἰακχαῖος·

Ἰαλεμίζω [ἰάλεμος], Μ. ίσω. Θρηνολογῶ, μυρολογῶ, ὀλολύζω.

Ἰαλεμίστρια (ἡ). μυρολογίστρια.

Ἰάλεμος (ὁ), [ἰή]. ὕμνος θρηνητικὸς (ἐπικήδειος), θρῆνος, μυρολόγι. ‖. (ἐπιθετ.) ψυχρὸς, μονότονος· οἰκτρὸς, ἀσήμαντος, ἄθλιος.

Ἰαλεμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἰάλεμον, ψυχρὸς, μονότονος κτλ.

Ἰάλλω [ἵημι], Μ. ἰαλῶ (ἀόρ. Ἴηλα), Π. στέλλω, ῥίπτω (» Ὀϊστὸν, «)· ἐκτείνω (» Χεῖρας)· ἐκπέμπω (» Φωνὴν, » Ὑλακὴν)· βάλλω, ἐπιβάλλω (»Δεσμὸν περὶ χερσὶν, » Ἴχνος, «). προσβάλλω (» Ἀτιμίῃσί τινα, «)· (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) κινοῦμαι ταχέως, τρέχω· πετῶ. » Μεταχθόνιαι ἴαλλον, « Ἡσ.

Ἰαλτὸς, ή, όν, Π. σταλμένος, ῥιχμένος, τιναχτός.

Ἴαμα (τὸ). μέσον πρὸς ἴασιν, ἰατρικόν.

Ἰαματικὸς, ή, όν. Ἰάματος πρόξενος, θεραπευτικός.

Ἰαμβειογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συντάττων) ἰάμβους, ποιητὴς ἰάμβων, σατυριστὴς, λοίδορος. (εἰς τὸν Δμσθν. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἰαμβειοφάγος).

Ἰαμβεῖον (τὸ). ᾆσμα ἢ ποίημα ἰαμβικὸν (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) σατυρικόν.

Ἰαμβεῖος (ὁ, ἡ). ἰαμβικὸς, ἰδιὰ στίχων ἰάμβων.

Ἰαμβειοφάγος (ὁ, ἡ), = Ἰαμβοφάγος.

Ἰαμβιάζω, Μ. άσω καὶ

Ἰαμβίζω, Μ, ίσω. Συντάττω ἰάμβους, (μτβτ.) περιγελῶ τινα δι' ἰάμβων, (ἁπλῶς) σατυρίζω. (» Γοργίας, ἀναγνοὺς τὸν ὁμώνυμον αὐτοῦ διάλογον, πρὸς τοὺς συνήθεις ἔφη·) Ὡς καλῶς οἶδε Πλάτων ἰαμβίζειν, « Ἀθ.

Ἰαμβικὸς, ή, όν. Ὁ συγκείμενος ἀπὸ (ἁρμόδιος διὰ) ἰάμβους.

Ἰαμβιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἰαμβίζων, σατυριςὴς, ἰαμβογράφος.

Ἰαμβογραφία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἰαμβογράφου.

Ἰαμβογράφος (ὁ, ἡ), = Ἰαμβειογράφος.

Ἰαμβοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἴαμβον.

Ἰαμβόπλοκος (ὁ, ἡ). πλεγμένος (συνδεμένος) ἰαμβικῶς.

Ἰαμβοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνθέτω ἰάμβους, εἶμαι -

Ἰαμβοποιὸς (ὁ, ἡ). ποιητὴς ἰάμβων.

Ἴαμβος (ὁ), [ἰάπτω;]. (εἰς τὴν μετρ.) ποῦς στίχου συγκείμενος ἀπὸ μίαν μακρὰν ἢ μίαν βραχεῖαν συλλαβήν· (κατ' ἔκτ.) στίχος ἰαμβικός· ποίημα σατυρικόν· εἶδ. αὐτοσχεδίου κωμῳδίας· (ἐνίοτε) ὁ παριστάνων τὴν τοιαύτην κωμῳδίαν(;).

Ἰαμβοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (ἀποστηθίζων ἢ διαστρέφων τοὺς) ἰάμβους, (Κωμικὸν ἐπίθετον ὑποκριτοῦ τραγῳδίας).

Ἰαμβοφανὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἰαμβοειδής. »Τὸν καθαρὸν λόγον ἰαμβοφανῆ εἶναι δεῖ, « Μ. Πλαν.

†Ἰαμβύκη (ἡ), εἶδος μουσικοῦ ὀργάνου, (ἄλλο παρὰ τὴν Σαμβύκην, πολὺ μεταγενεστέραν).

Ἰαμβώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἰαμβοειδὴς, σατυρικός.

†Ἰαμεναὶ (αἱ) καὶ

Ἴαμνοι (οἱ), Π. τόποι κάθυγροι, βάλτοι μὲ χόρτα, (παρβλ. Εἰαμεναί).

Ἰάνθην, Π. πθ. ἀόρ. τοῦ Ἰαίνω.

Ἰάνθινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἄνθους ἴου (βιολέτας), (Τουρκ.) μενεξελῆς, [ἐκ τοῦ

†Ἴανθον (τὸ). τὸ ἄνθος καὶ τὸ χρῶμα τοῦ ἴου.

Ἰάομαι-ῶμαι [ἰαίνω], Μ. ἰάσομαι (ἀόρ. Ἰασάμην καὶ πθ. Ἰάθην, πθ. πρκ. Ἴαμαι καὶ τὸ θετ. Ἰατέον). Ἰατρεύω· (μτφορ.) διορθόνω. » Ὀρθῶς ἰασάμενοι τὸ Δημοσθένους δωροδόκημα, « Αἰσχ.

Ἰαππαπαιὰξ, Κωμ. ἐπιφών. (ἐκφράζον πόνον, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν) πὸ πὸ πό!

Ἰάπτω [ἵημι], Μ. ἰάψω (πθ. ἀόρ. Ἰάφθην), Π. ῥίπτω· τινάζω· κτυπῶ· προσβάλλω· κινῶ, διεγείρω. ‖. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ὁρμῶ, κινοῦμαι ταχέως, (παρβλ. Ἰάλλω).

Ἰάπυξ, υγος (ὁ). ἄνεμος ἀρκτικοδυτικὸς πνέων ἐκ τῆς Ἰαπυγίας (μέρους τῆς Ἰταλίας), πονέντες ἢ μαΐστρος.

†Ἰαρὸς, Ἰαρόω κτλ., Δ. Βοιωτ. ἀντὶ Ἱερὸς κτλ.

Ἰὰς, άδος (ἡ). Ἰωνική. ‖. (οὐσ. ἐνν. γῆ) ἡ Ἰωνία.

Ἴασι, γ΄. πληθ. πρσ. τοῦ Εἶμι.

Ἰᾶσι, Π. γ΄. πληθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. τοῦ Ἵημι.

Ἰάσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ ἰαθῇ, δεχόμενος ἰατρείαν.

Ἰασίνη (ἡ), = Ἰασιώνη.

Ἴασις, εως (ἡ). ἰάτρευμα, ἰατρεία.

Ἰασιώνη (ὁ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τοῦ γένυς τῆς Σμίλακος), (ἴσ.) = Κισσάμπελος.

Ἰασμέλαιον (τὸ) καὶ

Ἰάσμη (ἡ), [Περσ.], ἰασουμόλαδον.

Ἰασπίζω, Μ. ίσω. Ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ ἰάσπιδος.

Ἴασπις [;], ιδος (ἡ), εἶδ. πολυτ. λίθυ, σομακὶ (τὸ γαλάζιον), ἡ (πιθανώτ.) γέσμι, (ἴδε Κύανος).

Ἰασπόνυξ, υχος (ὁ). ὄνυξ (λίθ. πολύτ.) ὁμοιάζων ἴασπιν.

Ἰαστὶ, ἐπίρ. Κατὰ τοὺς Ἴωνας, κατὰ τὴν Ἰωνικὴν διάλεκτον, Ἰωνικά.

Ἰασὼ, όος-οῦς (ἡ). ἡ θεὰ τῆς Ἰάσεως.

Ἰάτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Ἰατήρ.

Ἰατέος, α, ον, θετ. τοῦ Ἰάομαι.

Ἰατὴρ (ὁ), Π. ἰατρός.

Ἰατήριος, α ἢ ος, ον. Ἰαματικός. » Ἰατηρία (ἐνν. τέχνη), « ἡ ἰατρική, καὶ » Ἰατήριον (ἐνν. βότανον), « τὸ ἰατρικόν.

Ἰατὴς, οῦ (ὁ), = Ἰατήρ.

Ἰατικὸς, ή, όν, = Ἰαματικός.

Ἰᾶτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἰάομαι.

Ἰατορία (ἡ), Π. [ἰάτωρ]. (ἐνν. τέχνη) ἡ ἰατρική· (ἐν γέν.) ἰατρεία.

Ἰατὸς, ή, όν. Ὁ ἰαθεὶς ἢ Ἰάσιμος.

Ἰατραλείπτης, ου (ὁ). ἰατρὸς θεραπεύων μὲ τριψίματα καὶ ἀλείμματα.

Ἰατραλειπτικὴ (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ ἰατραλείπτου.

Ἰατρεία (ἡ). τὸ ἰατρεύειν ἢ ἰατρεύεσθαι, (κοιν.) γιατρειά.

Ἰατρεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου διαμένει συνήθως ἢ ἔχει ἢ τὰ ἰατρικά του ὁ ἰατρὸς (ὁ αὐτὸς καὶ φαρμακοποιὸς καὶ χειρουργός). 2) (πλθ.) τὸ διδόμενον πρὸς πληρωμὴν τοῦ ἰατροῦ, τὰ ἰατριάτικα.

Ἰάτρευσις, εως (ἡ). ἰατρεία, ἰάτρευμα, [ἐκ τοῦ

Ἰατρεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἰατρὸς, μετέρχομαι τὸν ἰατρόν. (μτϐτ.) ἐπιμελοῦμαι ἀσθενῆ, θεραπεύω. διορθόνω. » Τῆς ἀρτηρίας τὴν φαυλότητα τῆς θέσεως ἰάτρευκεν ἡ φύσις, μηχανησαμένη τὴν καλουμένην ἐπιγλωττίδα, « Ἀρστ.

Ἰάτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἰατὴρ, ἰάτρισσα, ἰάτραινα, μαμμή.

Ἰατρικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἰατρὸν ἢ εἰς τὴν ἐπιστήμην του. » Ἰατρική, « ἡ τέχνη τοῦ ἰατροῦ ἢ » Ἰατρικὸς, « Πλάτ. ὁ ἐπιτήδειος ἢ ἀσχολούμενος εἰς αὐτήν.

Ἰατρικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἰατρὸς, καθὼς οἱ ἰατροί.

Ἰατρίνη (ἡ), = Ἰάτρια.

Ἰατρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ εἰς σύγγραμμά τι (Πραγματεύομαι) περὶ ἰατρικῆς.

Ἰατρολογία (ἡ), τὸ ἰατρολογεῖν, ἡ περὶ ἰατρικῆς πραγματεία.

Ἰατρομαθηματικοὶ (οἱ), οἱ μεταχειριζόμενοι πρὸς ἰατρείαν τῶν ἀσθενειῶν τὴν ἀστρολογίαν.

Ἰατρόμαια (ἡ). ἰάτραινα, μαμμή.

Ἰατρόμαντις, εως (ὁ). ἰατρὸς ὁ αὐτὸς καὶ μάντις.

Ἴατρον (τὸ), = Ἰατρεῖον (2).

Ἰατρὸς (ὁ καὶ σπν. ἡ), [ἰάομαι]. ὁ ἰατρεύων, μετερχόμενος τὴν ἰατρικήν.

Ἰατροσοφιστὴς, οῦ (ὁ). σοφὸς (μέγας) ἰατρὸς, ἰατροφιλόσοφος.

Ἰατροτέχνης, ου (ὁ). τεχνίτης (ἐπιτήδειος) εἰς τὴν ἰατρικὴν, ἰατρός.

Ἰατταταὶ ἢ Ἰατταταιὰξ, ἐπιφών. Σχετλ. (ἐκφράζον πόνον ἢ λύπην). ἄχ! ἀλήμονον!

Ἰαῦ, Κωμ. ἐπιφών. (ἀποκριτικὸν) ἔ! τί εἶνε! 2) (ἐκφράζον χαρὰν) ἄχ! ὄχ! 3) (ἐκφρ. λύπην), ἄχ! ὄχ!

Ἰαυθμὸς (ὁ), Π. [ἰαύω]. τόπος ἀναπαύσεως, κατοικία· (ἐπὶ ζ.) κοίτη, φωλεά. σταῦλος. 2) (ἐνίοτε) ὕπνος.

Ἰαυοῖ, ἐπιφών. = Ἰαῦ (2).

Ἰαύω [αὔω], Μ. ἰαύσω, Π. (σπν. μτϐτ.) ἀναπαύω (» Πόδα δεμνίοις ἰαύων, « Εὐρ.). (συνήθ. ἀμτϐτ.) ἀναπαύομαι, κοιμοῦμαι· (ἢ ἁπλ.) ξενυκτίζω, περνῶ (» Πολλὰς ἀΰπνους νύκτας ἴαυον, « Ἰλ. Ι.). (κατ' ἔκτ.) κατοικῶ ἢ μένω πρὸς καιρὸν πυθενά. » Νῦν δέ μοι κόλπων ἔντοσθεν ἰαύει ἔρως, « Ἐπγρ.

Ἰαφέτης [ἰὸς, ἀφίημι], ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἰοβόλος.

;Ἰαχαῖος [ἰαχὴ], α, ον, Π. ἠχητικὸς, θορυβώδης, (παρϐλ. Ἰακχαῖος).

Ἰαχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ἰάχω.

Ἰαχὴ (ἡ), Π. [ἴα]. βοή, κραυγή· ἀλαλαγμός· θόρυβος· (ἐπὶ ἀψύχ.) κρότος μέγας.

Ἰάχημα (τὸ), Π. = Ἰαχή, φωνή, φώναγμα. » Κορυβαντείων ῥόπτρων ἰαχήματα, « Ἐπγρ.

Ἴαχος (ὁ), Π. = Ἰαχή.

Ἰαχρὸς, ὰ ἢ ός, όν, Π. [ἰαίνω]. μαλακωμένος· ἁπαλός· (συνκδχ.) σαπρός· (μτφορ.) χαρούμενος, εὔθυμος.

Ἰάχω [ἴα], Μ. ἰαχήσω (ἀόρ. Ἴαχον, πρκ. ἀντὶ ἐνς. Ἴαχα), Π. φωνάζω, (κοιν.) χυγιάζω, ἀλαλάζω, (ἐπὶ ἀψύχ.) βοῦζω, κάμνω κρότον· ἀντηχῶ. (μτϐτ.) κάμνω τι νὰ βοῦζῃ (νὰ ἀντηχῇ).

; Ἰάων, ωνος ἢ ονος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἴων.

Ἰαονίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ἰωνίζω.

Ἰαωνιστὶ, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἰωνιστί.

;Ἰϐανατρὶς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Ἱμονία, σχοινὶ τοῦ πηγαδιοῦ, [ἐκ τοῦ

†Ἰϐανέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραϐῶ νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι, [ἐκ τοῦ

†Ἰϐάνη (ἡ) καὶ Ἴϐανος (ὁ), [ἱμάω]. κυϐᾶς τοῦ πηγαδιοῦ, γκεράδελι, ἀνασυρτῆρι.

†Ἴϐδη, ης (ἡ) καὶ Ἴϐδης, ου (ὁ). τρύπα εἰς τὸν πάτον τοῦ πλοίου ἵνα ἀδειάζωνται τὰ νερά, (παρϐλ. Εὐδίαιος).

Ἰϐηρὶς, ίδος (ἡ), [Ἰϐηρία]. εἶδ. φυτ., ἀγριοκάρδαμον, (ἄλλ.) Λεπίδιον.

Ἶϐις [Αἰγυπτ.], ιδος ἢ ιος καὶ εως (ἡ καὶ ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (λελέκι) τῆς Αἰγύπτου.

Ἰϐίσκος (ὁ), [;], εἶδ. ἀγριομολόχας, (ἄλλ.) Ἀλθαία.

†Ἰϐύζω, Μ. ίσω, = Ἰύζω.

†Ἰϐυκινέω-ῶ, Μ. ήσω, = Βυκανάω.

†Ἴϐυξ, υκος (ὁ). εἶδ. πτηνοῦ μεγαλοφώνου, (παρϐλ. Ἴυξ.)

Ἴγδη (ἡ). 'γουδὶ ἢ (ὀρθότ.) 'γδί. 2) εἶδ. χορῦ.

Ἰγδίζω, Μ. ίσω. Κοπανίζω εἰς τὸ 'γουδί.

Ἰγδίον (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἴγδη, 'γουδάκι.

Ἴγδισμα (τὸ). κοπάνισμα εἰς τὸ 'γουδί· (μτνμ.) λόγισμα.

†Ἰγδοκόπανον (τὸ). 'γουδογέρι.

Ἶγμαι, Π. πρκ. τοῦ Ἰκνέομαι.

†; Ἴγνη (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἴσως) Ἴσατις ἢ ἀγρία.

Ἰγνύα καὶ Ἰων. Ἰγνύη καὶ Π.

Ἰγνὺς [ἴδε γόνυ], ύος (ἡ), (ἡ αἰτ. Ἰγνύα καὶ Ἰγνὺν, ἡ αἰτ. πλθ. Ἰγνῦς). ἡ ἀγκύλη (τὸ ὑποκάτωθεν) τοῦ γόνατος· ἡ ἄτζα, » Ἐν ταῖς ἰγνύσιν, ὑπὲρ τὴν γαστροκνημίαν, « Αχ.

Ἰδαῖος, α, ον. Ὁ ἐκ τοῦ ὄρους Ἴδης, (ἐν γέν.) ὀρεινός. » Θάμνος ἢ Βάτος Ἰδαία, « εἶδ. φυτοῦ, ἡ Σμεουρηά.

Ἰδάλιμος (ὁ, ἡ), Π. [ἶδος]. ὁ προξενῶν ἱδρῶτα. 2 = Εἰδάλιμος, εὔμορφος.

Ἰδανικὸς, ή, όν. Ὁ κατ' ἰδέαν (κατὰ φαντασίαν) μόνον ὑπαρκτὸς, (Γαλλ.) idéal.

Ἰδανὸς [εἴδω], ή, όν, Π. εὐειδής, εὐπρεπής, φανταχτερὸς, θεωρητικός.

Ἰδὲ, σύνδ. Π. ἀντὶ Ἠδὲ, καὶ Ἤ.

Ἴδε καὶ Ἀττ. Ἰδὲ, ἀόρ. ϐ'. τῆς πρς. τοῦ Ὁράω. ||. (ὡς ἐπίρ.) = Ἰδού.

Ἰδέα (ἡ), [εἶδος]. τὸ ἐξωτερικὸν σχῆμα, ἡ ὄψις· τὸ χρῶμα· ἡ μορφή. » Τὴν ἰδέαν πάνυ καλὸς, « Πλάτ. 2) ὁ τρόπος· τὸ εἶδος. » Προσϐαλόντες τῇ Οἰνόῃ, ἢ πᾶσαν ἰδέαν πειράσαντες, οὐκ ἠδύναντο ἑλεῖν, « Θκ. 3) (φιλοσοφ.) ἡ πρώτη (ἡ ἁπλῆ, ἡ ἀφῃρημένη) ἔννοια ἑκάστου πράγματος. » Ἰδέα ἐστὶν οὐσία ἀσώματος, αὐτὴ μὲν μὴ ὑφεστῶσα καθ' αὑτὴν, εἰκονίζουσα δὲ τὰς ἀμόρφους ὕλας ἢ αἰτία γινομένη τῆς τούτων δείξεως, « Πλ.

Ἰδέειν, Π. ἀντὶ

Ἰδεῖν, ἀόρ. ϐ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὁράω.

Ἴδεσκε, Π. ἀντὶ Ἑώρα, παρτ. τοῦ †Εἴδω.

Ἰδέμεν, Π. καὶ

Ἰδὲν, Δ. ἀντὶ Ἰδεῖν.

†Ἰδέρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐρωτευόμενος ἐκ πρώτης ὄψεως (ἅμα ἴδῃ τι καλόν).

Ἴδεσκον, ες, ε, Π. ἀντὶ Ἑώρων, παρτ. τῦ Ὁράω (†Εἴδω).

†Ἰδέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Εἰδέω-ῶ, ὑποτ. τοῦ Οἶδα.

Ἴδη (ἡ). βουνὸν τῆς Κρήτης καὶ τῆς Φρυγίας· (ἐν γέν.) βουνὸν δασῶδες· (κατ' ἔκτ.) δρυμὸς, δάσος· (συνκδχ.) ξυλική. » Ἴδη ναυπηγήσιμος, « Ἡρ.

Ἴδηαι, Ἰων. ἀντὶ Ἴδῃ, ϐ'. ἑν. πρσ. τῦ μσ. ἀόρ. ϐ'. τοῦ Ὁράω.

Ἴδηθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ (τὸ βουνὸν) τῆς Ἴδης.

Ἰδῆν, Δ. ἀντὶ Ἰδεῖν.

Ἰδησῶ, Δ. μέλλ. τοῦ †Εἴδω, ἀντὶ Ὄψομαι.

Ἰδίᾳ, δοτ. ἑν. τοῦ Ἴδιος. ||. (πολλάκις ἀντὶ) ἐπίρ., ἴδε Ἴδιος.

Ἰδιαζόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἰδιαιτέρως, ἐξαιρέτως, κατ' ἐξοχὴν, [ἐκ τοῦ

Ἰδιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι μόνος (χωρισμένος, μεμονωμένος), ἀνήκω ἰδίως εἴς τινα· Ἔχω τι ἴδιον (ξεχωριστόν)· Μένω μόνος μετά τινος, ἀνταμόνω κατ' ἰδίαν (μὲ δοτ.) Ἀσχολοῦμαι ἰδίως εἴς τι, καταϐάλλω ἰδιαιτέραν προσπάθειαν. ||. (μσ.) ἰδιοποιοῦμαι, σφετερίζομαι.

Ἰδιαίτατος, η, ον, ὑπερθετ. τοῦ Ἴδιος. ||. (τὸ οὐδ. πλθ.) Ἰδιαίτατα, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ Ἰδίως.

Ἰδιαίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Ἴδιος. ||. (τὸ οὐδ.) Ἰδιαίτερον, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ Ἰδίως.

Ἰδιασμὸς (ὁ). τὸ ἰδιάζειν (ἔχειν τι ἴδιον, ξεχωριστὸν, παράξενον)· ἰδιότης· ἰδιοτροπία.

Ἰδιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἰδιάζων (ζῶν κατ' ἰδίαν, τραϐηγμένος, μεμονωμένος).

Ἰδικὸς, ή, όν, = Εἰδικὸς, ἀνήκων ἰδίως εἴς τινα, μερικὸς, ἰδιαίτερος.

Ἰδικῶς, ἐπίρ. Ἰδίως, μερικῶς, ἰδιαιτέρως.

Ἰδιοϐουλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω κατ' ἰδίαν μου βουλὴν (χωρὶς νὰ συμϐουλευθῶ ἄλλον), (κοιν.) κάμνω τοῦ κεφαλιοῦ μου.

Ἰδιογενὴς, έος (ὁ, ἡ). (ἐπὶ ζώων) ὁ ἀνήκων εἰς (καταγόμενος (ἀπὸ) τὸ ἴδιόν τυ (μὴ ἑνούμενος μὲ ἄλλο, [ἐπμ.] ἀποτελῶν ἰδιαίτερον) γένος, (Λτν.) sui generis), (ἀντίθ. τῷ Κοινογενής).

Ἰδιόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὁμιλῶν) ἰδίαν (ἰδιαιτέραν, διαφορετικὴν) γλῶσσαν.

Ἰδιογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Ἰδιογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰδίαν (ἀκολουθῶν τὴν ἰδίαν του) γνώμην, (ἐπμ.) ἰσχυρογνώμων. » Εἰσὶ δὲ ἰσχυρογνώμονες οἱ ἰδιογνώμονες καὶ οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἄγροικοι, « Ἀρστ.

Ἰδιογονία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἰδιογενοῦς, (ἀντιθ. τῷ Κοινογονία).

Ἰδιόγραφος (ὁ, ἡ). γραμμένος ἰδιοχείρως (ὑπὸ τοῦ συγγραφέως), Αὐτόγραφος.

Ἰδιοθανατέω-ῶ Μ. ήσω, = Ἰδιοθανέω.

Ἰδιοθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ θανατωθεὶς ἰδιοχείρως.

Ἰδιοθανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποθνήσκω μὲ ἰδιαίτερόν τινα τρόπον θανάτου.

Ἰδιοθελῶς, ἐπίρ. Ἰδίᾳ θελήσει, οἰκειοθελῶς.

Ἰδιοθηρευτικὸς, ή, όν. Ὁ θηρεύων ἰδίως (πρὸς ἴδιόν του ὄφελος). ||. (οὐσ.) Ἰδιοθηρευτική (ἐνν. τέχνη), = τῷ -

Ἰδιοθηρία (ἡ). τὸ νὰ θηρεύῃ τις ὑπὲρ ἑαυτοῦ (πρὸς ἰδιαιτέραν ὠφέλειαν).

Ἰδιοθρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάθημαι εἰς ἴδιόν μου (εἰς ἰδιαίτερον) θρόνον.

; Ἰδιόκοτος (ὁ, ἡ), = Ἀλλόκοτος.

Ἰδιοκρασία (ἡ). ἡ ἰδιαιτέρα ἑκάστυ κρᾶσις, ἰδιοσυγκρασία.

;Ἰδιόκριτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰδίαν κρίσιν (ἰδιαίτερον τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι), Ἰδιογνώμων, Ἰδιόρρυθμος.

Ἰδιοκτήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἀποκτῶν ἰδιαιτέραν κτῆσιν (περιουσίαν).

Ἰδιόκτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκτηθεὶς (ἐπμ. ἀνήκων εἴς τινα) ὡς ἴδιον κτῆμα.

Ἰδιοκτήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴδιον κτῆμα.

Ἰδιόκτιστος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον ἔκτισέ τις αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Ἰδιολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὁμιλῶ ἰδιαιτέρως (κατ' ἰδίαν) μετά τινος.

Ἰδιολογία (ἡ). ἰδιαιτέρα συνομιλία· ἰδιαιτέρα ἐξέτασις (σκέψις).

Ἰδιομήκης, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴδιον (ἰδιαίτερον) μῆκος.

Ἰδιόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰδίαν (ἰδιαιτέραν) μορφήν.

Ἰδιονομία (ἡ) = Αὐτονομία.

Ἰδιοξενία (ἡ). ἡ μεταξὺ ἰδιωτῶν ὑπάρχυσα κατὰ φιλοξενίαν σχέσις, [ἐκ τοῦ

Ἰδιόξενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰδιωτικὴν (ὄχι δημοσίαν) διὰ φιλοξενίας σχέσιν μετά τινος, (παρϐλ. Πρόξενος).

Ἰδιοπάθεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ἰδιοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Ἰδιοπαθὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -θῶς. Ὁ ἔχων ἴδιον πάθος (αἴσθημα), αἰσθανόμενος ἢ πάσχων κατ' ἰδιαίτερόν τινα τρόπον.

Ἰδιοπεριόριστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴδιον ὁρισμὸν (περιορισμὸν), ἰδίως διακρινόμενος.

Ἰδιόπλαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἰδίως (ἀφ' ἑαυτοῦ) πλασθείς.

Ἰδιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι ἴδιόν τινος. ||. (μσ.) οἰκειοποιοῦμαι, λαμϐάνω ὡς ἰδιοκτησίαν μου.

Ἰδιοποίημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἰδιοποιήθη (οἰκειοποιήθη) τις.

Ἰδιοποίησις, εως (ἡ). τὸ ἰδιοποιεῖν ἢ ἰδιοποιεῖσθαι, οἰκειοποίησις.

Ἰδιοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω (Φροντίζω) διὰ τὰ ἴδιά μου πράγματα, (κοιν.) κυττάζω τὴν δουλειάν μου, ζῶ ἰδιωτικὸν βίον. 2) πράττω (ἐνεργῶ) τι αὐθορμήτως (ὄχι κατὰ παραγγελίαν ἄλλυ).

Ἰδιοπραγία (ἡ). τὸ ἰδιοπραγεῖν, ἡ περὶ τῶν ἰδίων μόνον πραγμάτων φροντίς· ὁ ἰδιωτικὸς βίος. 2) τὸ νὰ ἐνεργῇ τις αὐθορμήτως (αὐτεπαγγέλτως).

Ἰδιοπραγμονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰδιοπραγέω.

Ἰδιοπραγμοσύνη (ἡ), = Ἰδιοπραγία.

Ἰδιοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων τὰ ἑαυτοῦ μόνον πράγματα (κοιν. κυττάζων τὴν δουλειάν του), ζῶν ἰδιωτικῶς.

Ἰδιοπραξία (ἡ), = Ἰδιοπραγία.

Ἰδιοπροσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἀςρολογ.) Ἔχω ἴδιον (ἰδιαίτερον) πρόσωπον, παριςάνομαι ὑπὸ ἰδιαιτέραν μορφήν.

Ἰδιοπροσωπία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ἰδιορρυθμία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἰδιόρρυθμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ύθμως. Ὁ ἔχων (ἀκολουθῶν) ἴδιον ῥυθμὸν (ἰδιαιτέραν τάξιν βίου, ἰδικόν τυ τρόπον ζωῆς).

Ἴδιος [εἶδος ἢ ἰδέα], α, ον, (τὸ παρθτ. -αίτερος -αίτατος ἢ [μτγν.] -ώτερος, -ώτατος). Ἰδικὸς, ἐδικὸς, ἰδιόκτητος· μερικὸς, ἀτομικὸς, ἰδιαίτερος. » Ἴδια ὀνόματα, « Γρμτ., τὰ κύρια. 2) ξεχωριστὸς, διαφορετικός· παράξενος. » Ἴδιος ἄνθρωπος, « Πλ. 3) ἰδιωτικὸς, ὄχι δημόσιος ἢ ἱερός· (ἐπὶ ὕφους λογου) πεζὸς, ὄχι ποιητικός. ||. (ἡ δοτ. τοῦ θηλ.) Ἰδίᾳ, (ἐκλαμϐ.) ἐπίρ. ἀντὶ Ἰδίως, Ἰδιαιτέρως· ἰδιωτικῶς, ὄχι δημοσίᾳ. (μὲ γεν.) = Ἄνευ, χωρίς. » Ἰδίᾳ φρενὸς, « Ἀρςφ.

Ἰδιόσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰδίαν (ἰδιαιτέραν) σημασίαν.

Ἰδιόστολος (ὁ, ἡ), [ἴδ. στέλλω]. ὁ ἑτοιμασθεὶς μὲ ἴδια ἔξοδα τινός. » Ναῦς —, « Ἀθ. » Ἰδιόστολος ἔπλευσε, « Πλ., μὲ ἰδικόν του (μὲ ἴδιά του ἔξοδα ἁρματωμένον) καράϐι.

Ἰδιοσυγκρασία καὶ

Ἰδιοσυγκρισία (ἡ). ἰδιαιτέρα κρᾶσις (σύνθεσις τῶν χυμῶν) τοῦ σώματος, ἰδιοκρασία, [ἐκ τοῦ

Ἰδιοσύγκριτος (ὁ, ἡ), [ἴδ. συγκρίνω]. ὁ ἔχων ἰδιαιτέραν (ξεχωριστὴν) κρᾶσιν.

Ἰδιοσύςατος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ςάτως. Ὁ συνιστάμενος (ὑφιστάμενος ὑπάρχων) ἀφ' ἑαυτοῦ. ἔχων ἰδίαν ὑπόστασιν (σύςασιν). » Οὐχ ἕν τι καὶ ταὐτὸν τῷ ἀριθμῷ Πατὴρ ἢ Υἱὸς, ἀλλ' ἰδιοσύςατος, « Σύρ. » Πατὴρ ἐςὶν ὁ Πατὴρ καὶ Υἱὸς ὁ Υἱὸς ἰδιοσυστάτως, « αὐτ.

Ἰδιότακτος (ὁ, ἡ). γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἰδιόρρυθμος.

Ἰδιότης (ἡ). ὁ ἰδιαίτερος χαρακτὴρ (ἡ ἰδιάζουσα ποιότης) ἑκάστου πράγματος, τὸ προσὸν ἑκάςου καθ' ὃ διακρίνεται τῶν ἄλλων.

Ἰδιοτροπία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ἰδιότροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τρόπως. Ὁ ἔχων (ἀκολουθῶν) ἰδιαίτερόν τινα τρόπον, ἰδιαιτέρου χαρακτῆρος (ἰδιαιτέρων ἠθῶν ἢ φρονημάτων) ἄνθρωπος. (ἐπὶ πραγμ.) ἀσυνήθιςος, ἰδιαίτερος. » Ἰδιότροπος ἦν ἡ σύμπασα Πυθαγορικὴ ἀγωγή, « Ἰάμϐλ.

Ἰδιότροφος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος ἰδίως (ἰδιαιτέρως ἢ μὲ ξεχωριςόν τινα τρόπον, μὲ ἰδιαίτερον τροφῆς εἶδος).

Ἰδιότυπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κατεσκευασμένος μὲ) ἴδιόν τινα τύπον, ἰδιόμορφος.

Ἰδιοϋπόστατος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ (ἰδίως) ὑφιστάμενος, ἔχων ἰδίαν ὑπόστασιν.

Ἰδιοφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λάμπων μὲ) ἴδιον (ἰδικόν του) φέγγος. » Ἀντιφῶν ἰδιοφεγγῆ τὴν σελήνην φησί, « Στϐ.

Ἰδιοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰδίαν (ἰδιαιτέραν, ξεχωριστὴν) φύσιν ἢ ἰδιαίτερον σχηματισμὸν, ἰδιόμορφος.

Ἰδιόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ δι' ἰδίας (ἰδιαιτέρας) ἢ διὰ τῆς ἰδίας τινὸς φωνῆς ἐκφρασθείς.

Ἰδιόχειρος (ὁ, ἡ). ὁ καμωμένος (κυρ. δὲ γραμμένος) -

Ἰδιοχείρως, ἐπίρ. Μὲ τὸ ἴδιον χέρι τινός· (κυρ. δὲ) μὲ τὸ ἴδιόν του γράψιμον.

Ἰδιόχροος καὶ

Ἰδιόχρωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παντοῦ τὸ ἴδιον (δηλ. ὁμοειδὲς, ὁμοιόμορφον) χρῶμα. 2) ὁ ἔχων ἴδιον (αὐτοφυὲς, ὄχι ἐπίκτητον) χρῶμα.

Ἰδιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἰδιοποιῶ. ||. (μσ.) οἰκειοποιοῦμαί τι, ἢ οἰκειοῦμαι (προσηλόνω εἰς ἐμαυτόν) τινα.

Ἴδισις, εως (ἡ). ἵδρωμα, [ἐκ τοῦ

Ἰδίω [ἶδος], Μ. ίσω, Π. ἱδρόνω. » Ὥστε ἤδη τινὲς ἴδισαν αἱματώδη ἱδρῶτα, « Ἀρστ.

Ἰδίωμα (τὸ). τὸ ἰδιαίτερον χαρακτηριςικόν τινος, ἡ ἰδιότης· τὸ ἰδίως (εἰς μερικοὺς τόπους ἢ ἀπό τινας μόνον ἀνθρώπους) συνειθιζόμενον. » Περὶ τῶν Θουκυδίδου ἰδιωμάτων, « Δ. Ἀλ., (παρϐλ. Ἰδιωτισμός).

Ἰδιωματικὸς, ή, όν. Ὁ κατ' ἰδίωμα, ἰδιαίτερος.

Ἰδιωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἴδιον (ἰδιαίτερον) ὄνομα, εἶμαι -

Ἰδιώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴδιον (ἰδιαίτερον) ὄνομα.

Ἰδίως (τὸ παρθτ. -αίτερον, -αίτατα), ἐπίρ. Κατὰ τρόπον ἴδιον, εἰδικῶς· ἰδιαιτέρως, κατ' ἰδίαν, κατὰ μόνας· κυρίως, καθ' αὑτό· κατ' ἐξοχήν.

Ἰδίωσις [ἰδιόω], εως (ἡ). ἰδιοποίησις, ξεχώρισμα καὶ οἰκειοποίησις (κτήματος).

Ἰδιωτεία (ἡ). τὸ ἰδιωτεύειν, ὁ ἰδιωτικὸς βίος, Ἰδιοπραγία, (ἐπμ.) ἄγνοια τοῦ κόσμου, ἀπειρία. 2) ἀντὶ Ἰδίωμα, περιςατικὸν ἰδιαίτερον, ἰδιότης.

Ἰδιωτεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Ζῶ ὡς) -

Ἰδιώτης, ου (ὁ). ὁ ζῶν ἴδιον (ἰδιωτικὸν) βίον, ἁπλοῦς πολίτης ἢ ςρατιώτης, ὄχι ἄρχων (ἀξιωματικός)· (ἐπμ.) ἀμέτοχος ἐλευθερίου ἀνατροφῆς (καὶ ἰδιαιτ.) τῆς ἐν γυμνασίοις σωμασκίας, (ἐν γέν.) ἀμαθής, ἄπειρος τοῦ κόσμου· χυδαῖος,

ποιός. » Ἱεροποιεῖν εἰσιτήρια ὑπὲρ τῆς βουλῆς, « Δμ. 2) = Ἁγιάζω, καθιερόνω. » Ἱερὰ γράμματα, ὡς ἀληθῶς ἱεροποιοῦντα, « Κλμ. » Νῦν δὲ καὶ κολοβοὺς καὶ ἀσυμμελεῖς ἱεροποιοῦσι, « Τζ.

Ἱεροποιΐα (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἱεροποιοῦ.

Ἱεροποιὸς (ὁ). ὁ ἐκτελῶν (ἢ ἐπιστατῶν εἰς) τὰ ἱερὰ (τὰς θυσίας κτλ.). ‖. (εἰς τὰς Ἀθ. ἰδιαιτ.) ὁ διωρισμένος (εἰς ἀφ' ἑκάστης φυλῆς) ἐπιτηρητὴς τῶν ἱερείων, (ἄλλ.) Μωμοσκόπος.

Ἱερόπολις, εως (ἡ). πόλις ἱερά.

Ἱεροπομπὸς (ὁ). ὁ πεμπόμενος ὡς πρέσβυς εἰς τὴν Ῥώμην μὲ τὸν ἱερὸν φόρον τῶν Ἰουδαίων.

Ἱεροπρέπεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἱεροπρεποῦς.

Ἱεροπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ.)-πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς ἱερὸν πρόσωπον ἢ τόπον ἢ πρᾶγμα, ἀνάλογος μὲ τὴν μεγαλοπρέπειαν θρησκευτικῆς τινος τελετῆς.

Ἱεροπρόσπολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προσπελάζων εἰς τὰ ἱερά.

Ἱερόπτης, ου (ὁ). ὁ ἐποπτεύων (παρατηρῶν καὶ μαντεύων ἀπὸ) τὰ ἱερεῖα, ἱεροσκόπος.

Ἱερὸς [ἵημι, κυρ. ἀπὸ τῶν ἀφιερωμένων ζώων τὰ ὁπ. ἀφίνοντο ἐλεύθερα νὰ ὑπάγουν ὅπυ θέλουν, παρβλ. Ἐλεύθερος], ὰ καὶ (σπνт. Π) ὸς, όν. Ἅγιος, ἡγιασμένος, καθιερωμένος· θεῖος. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) ἀφιερωμένος εἰς· (Π.) μέγας. φοβερός· θαυμαςὸς, ἐξαίρετος. (ἐν γέν.) σεβαστὸς, ἔντιμος. » Βωμὸς (» Ναὸς, » Ἀγὼν κτλ.) —, « Δξ. » Πέργαμος (» Θήβη κτλ.) ἱερά, « Ὅμ. » Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο, « Θκρ. » Ἱερὰ ὁδὸς, « Παυσ., ἡ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Ἐλευσῖνα. » Ἱερὸς ἰχθὺς, » Ἰλ. Π, ὁ ἀφιερωμένος εἰς τοὺς θεούς, (κατὰ τὰς Φυσιολ.) ὁ Ἀνθίας (διότι ὅπου φαίνεται οὗτος, δὲν ὑπάρχουν θαλάσσια θηρία, ἢ) ὁ » Πομπίλος (,ὃν καλέουσιν ἀλίπλοοι ἱερὸν ἰχθύν, « Ἀθ., ἢ) ὁ Χρύσοφρυς, (ἢ) ὁ Ἔλλοψ. » Ἱερὰ ἐλαία, « Δμ., ἡ ἀφιερωμένη εἰς τὴν Ἀθηνᾶν. » Ἱεροὶ ποταμοὶ, « Ὅμ. (καὶ μὲ γεν.) » Λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος, « Θκρ. » Ἱερὸς κύκλος, « Ὅμ., ὁ τῶν δικαστηρίων ἢ συνελεύσεων. » Ἱερὴ δόσις, « Ἡσ., θεῖον δώρημα, » Ἱερὸν ἦμαρ (κνέφας), « Ὅμ., ὡς θεοῦ ποιήματα. » Ἱερὸς πόλεμος, « Δμ., Ἀρσφ., ὁ κατὰ τῶν ἱεροσύλων. » Ἱερὸς δίφρος, « Ἰλ. Ρ., ὁ διὰ τὴν κατασκευήν τυ θαυμάσιος. » Ἱερὸς ςρατὸς, « Ὀδ. Ω., ὁ φοβερὸς (διὰ τὸ πλῆθος ἢ τὴν ἀνδρίαν του). » Ἱερὰ νόσος, « Ἀρετ., ἡ ἐπιληψία. (ἐδῶ ἀναφέρυν τινὲς καὶ τὸ) » Ἱερὸς ἰχθὺς, « Ὅμ. (καὶ) » Ἱερὰ κύματα, « Εὐρ. (καὶ) » Ἱερὸν ὀσφῦν, « Πλ. (τὸ ὁποῖον ἄλλοι αἰτιολογοῦσιν ἐκ τοῦ ὅτι εἰς τὰς θυσίας ἀφιεροῦτο συνήθως εἰς τοὺς θεοὺς, κατὰ τὸ » Οἱ δὲ, τὴν ὀσφὺν ἄκραν θύσαντες, « τοῦ Μενάνδρου), καὶ » Ἱερὸν κνέφας, « Π. ‖. (ὡς ουσ. θηλ.) » Ἱερὰ (ἐνν. ἄγκυρα), « ἡ ῥιπτομένη τελευταία. (ἐνν. γραμμή), ἡ μέση τῶν πέντε τοῦ πεττευτικοῦ ἄβακος (τῆς δάμας) διότι τὰς ἐπ' αὐτῆς ψήφους ἐκίνουν εἰς καιρὸν ἀνάγκης. (ὅθ.) » Τὸν ἀφ' ἱερᾶς (ἐνν. γραμμῆς λίθον) κινεῖν, « Παροιμ., νὰ μεταχειρισθῇ τὸ τελευταῖον μέσον ὅπου τοῦ ἔμεινεν. ‖, (εἰς τὸ οὐδ.) Ἱερὸν (τὸ), (ἐν γέν.) τόπος καθιερωμένος (ἄβατος κτλ.), (ἰδιαιτ.) περίβολος ναοῦ, (παρβλ.) Τέμενος· (κατ' ἐκτ.) ναός. » Τέμενός τε καὶ ἱερὸν καὶ ναὸν Ἀρτέμιδι ᾠκοδομήσατο, « Παυσ. » Ἱερὰ κατεσκευασμένα ἀγάλμασί τε ϗ βωμοῖσι ϗ ναοῖσι, « Ἡρ. (πλθ. ὡς οὐσ.) » Ἱερὰ (τὰ), τὰ θεῖα, τὰ ἀνήκοντα εἰς τὴν θρησκείαν ἢ χρησιμεύοντα εἰς τὰς θρησκευτικὰς τελετάς, (κυρ. δὲ) τὰ ἱερεῖα, (ὅθ.) » Καλὰ (» Ἀγαθὰ) ἱερὰ, « τὰ αἴσια, τὰ σημαίνοντα (διὰ τῆς σπλαγχνοσκοπίας κτλ.) εὐτυχίαν, (καὶ) » Γίγνεται (» Προχωρεῖ χρηστὰ, [ἢ] » Οὐ γίγνεται) τὰ ἱερὰ, « Αξ. » Ἱερὰ ἐκ κίστας πεπαναμένα χερσὶν ἑλοῖσαι, « Θκρ. (ϗ ἐνικ. σπν.) » Ὄφρ' ἱρὸν ἑτοιμάσσαιατ' Ἀθήνῃ, « Ἰλ. Κ.

Ἱεροσαλπιγκτὴς, οῦ (ὁ). ὁ λαλῶν τὴν σάλπιγγα εἰς τὰς ἱερὰς τελετάς.

Ἱεροσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαντεύω ἢ θυσιάζω ὡς ἱεροσκόπος. » Τοῦ βασιλέως ἱεροσκοπησαμένου μόσχῳ καὶ καλλιερήσαντος, « Διοδ.

Ἱεροσκοπία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἱεροσκόπυ.

Ἱεροσκόπος (ὁ). ὁ παρατηρῶν τὰ ἐντόσθια τοῦ ἱερείου ϗ μαντεύων ἀπ' αὐτῶν τὸ μέλλον, (ἐν γέν.) μάντις, προφήτης.

†Ἱερόστεπτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐριόςεπτος.

Ἱεροστολιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἔχων τὴν φροντίδα καὶ ἐπιστασίαν τῆς ἐνδύσεως τῶν ἀγαλμάτων καὶ ἐν γέν. τῆς εὐκοσμίας τοῦ ναοῦ καὶ τῶν ἐν αὐτῷ.

Ἱεροσυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι (Κλέπτω ὡς) ἱερόσυλος.

Ἱεροσύλημα (τὸ). τὸ ἱεροσυληθὲν πρᾶγμα. 2) = τῷ

Ἱεροσύλησις, εως καὶ

Ἱεροσυλία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ ἱεροσύλυ.

Ἱεροσυλικὸς, ἡ, όν. Ἱεροσύλυ ἴδιος.

Ἱερόσυλος (ὁ, ἡ), [ἱερ. συλάω]. ὁ ξεγυμνόνων τοὺς ναοὺς, (ἐν γέν.) κλέπτων τὰ ἱερὰ πράγματα, ἁγιογδύτης.

Ἱεροσύλως, ἐπίρ. Δι' ἱεροσυλίας, ὡς ἱερόσυλος.

Ἱεροταμίας, ου (ὁ). ταμίας ἱερῶν χρημάτων.

Ἱεροτελεστὴς, οῦ (ὁ), = Ἱερομύστης.

†Ἱεροτελεστία (ἡ). (κυρ.) ἡ κατήχησις τῶν τελουμένων εἰς τὰ μυστήρια. (μτγν. ἐν γέν) ἱεροπραξία, ἱερουργία.

Ἱεροτελεστικὸς, ἡ, όν. Ἱεροτελεστοῦ ἴδιος ἢ ἄξιος.

Ἱερότευκτος (ὁ, ἡ), κατεσκευασμένος ὑπὸ θείας (ἱερᾶς) χειρός.

Ἱερότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἱεροῦ, θειότης, ἁγιότης.

Ἱερότροχος (ὁ, ἡ), Π. (ἅμαξα) τῆς ὁπ. οἱ τροχοὶ εἶνε ἱεροὶ, ἡ προσδιωρισμένη δι' ἱερὰν ὑπηρεσίαν.

Ἱεροτυπία (ἡ). ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἱερῶν τύπων, ἱεροτελεστία.

Ἱερότυπος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων θεῖον (ἱερὸν) τύπον. » Εἰκὼν —, « Διον. Ἀρεοπαγ.

Ἱερουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτελῶ ὡς ἱερουργὸς τὴν ἱερὰν ὑπηρεσίαν (θυσίαν ἢ ὁποιανδήποτε ἄλλην ἱεροπραξίαν)· » Εἰς τὸ εἶναί με λειτουργὸν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ ἔθνη, ἱερουργοῦντα τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, « Γρφ.

Ἱερούργημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ἱερουργίας, θῦμα.

Ἱερουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἱερουργοῦ, θυσία, ἱεροπραξία,

Ἱερουργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἱερουργὸν ἢ τὴν ἱερουργίαν.

Ἱερουργὸς (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ὁ ἐκπληρῶν ἱερὰν ὑπηρεσίαν· (ἰδιαιτ.) ἱερεὺς ἐκτελῶν θυσίαν (ἐκκλησ. τὴν θείαν λειτουργίαν) ἢ ὁποιανδήποτε ἄλλην ἱεροπραξίαν.

Ἱεροφαντέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ϗ μτбτ. Ἐξηγῶ τὰ ἱερὰ ὡς)-

Ἱεροφάντης, ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ φαίνων τὰ ἱερὰ (ἐξηγῶν τὰ περὶ τὴν θρησκείαν). (ἰδιαιτ.) ὁ προεστὼς τῶν ἐν Ἐλευσῖνι ἱερέων ὅςτις ἐδείκνυε καὶ ἡρμήνευεν εἰς τοὺς ἐπόπτας (ἴδε τὴν λέξ.) τὰ μυστήρια.

Ἱεροφαντία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἱεροφάντου.

Ἱεροφαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἱεροφάντην, ἱεροφάντου ἴδιος.

Ἱεροφαντικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἱεροφάντης, καθὼς πρέπει εἰς ἱεροφάντην.

Ἱεροφάντις, ιδος (ἡ). γυνὴ ἐκτελοῦσα ἔργα ἱεροφάντου.

Ἱεροφάντωρ, ορος (ὁ), = Ἱεροφάντης.

Ἱεροφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ ἱερὸν φέγγος.

;Ἱεροφορία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἱεροφόρου.

Ἱεροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σηκόνων, κουβαλῶν) εἰς τὰς πομπὰς τὰ ἱερὰ σκεύη ἢ θύματα.

Ἱεροφυλακεῖον καὶ Ἱεροφυλάκιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου φυλάττονται τὰ ἱερὰ σκεύη κλπ., τὸ θησαυροφυλάκιον (σκευοφυλάκιον) τοῦ ναοῦ.

Ἱεροφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φύλαξ τῶν ἱερῶν σκευῶν, ἢ ἔφορος τῆς διατηρήσεως τῶν ἱερῶν ἐθίμων.

Ἱερόφωνος (ὁ, ἡ), Π. = Ἱεροψάλτης ἢ 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἠερόφωνος.

Ἱερόχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἱερὰν χθόνα (γῆν).

Ἱεροψάλτης, ου (ὁ). ὁ ψάλλων εἰς τὰς ἱερὰς τελετὰς, ψάλτης ἱερῶν ᾀσμάτων.

Ἱερόψυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἱερὰν (θεοσεβῆ) ψυχήν.

Ἱερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁγιάζω, καθιερόνω, ἀφιερόνω. » Τᾶς γᾶς, τὰν Ἀμφικτύονες ἱάρωσαν, « Ἐπγρφ. (καὶ πθ.) » Ἱέρωντο δὲ αὐτοὶ θεῷ Ἡλίῳ, « Ἡρωδ.

Ἱέρωμα (τὸ). πρᾶγμα ἱερωμένον (καθιερωμένον)· ἀφιέρωμα.

Ἱερωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀνομάζω τι μὲ ἱερὸν ὄνομα ἢ μὲ τὴν λέξιν Ἱερός.

Ἱερωνυμία (ἡ). τὸ νὰ ἦνε τις-

Ἱερώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὀνομαζόμενος μὲ) ἱερὸν ὄνομα.

Ἱερῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἱερὸν (θεῖον, ἅγιον κτλ.), (Π.) ἱεροπρεπῶς, θαυμασίως.

Ἱερωστὶ, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἱερῶς.

Ἱερώσυνα (τὰ). τὰ εἰς τὸν ἱερέα ἀνήκοντα μέρη τοῦ ἱερείου.

Ἱερωσύνη (ἡ). τὸ ἀξίωμα (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ ἱερέως.

Ἵεσις [εἶμι], εως (ἡ). κίνησις.

Ἵεσις [ἵημι], εως (ἡ). στάλσιμον, ῥίψιμον κτλ.

Ἰεῦ, ἐπιφών. Σλευαστ. (κοιν.) Ἰοῦχα!

Ἱζάνω, Μ. ἱζήσω, = Ἵζω.

Ἵζημα (τὸ). κάθισμα· κατακάθισμα, (Γαλλ.) affaissement. » Διαστὰς ὁ ἰσθμὸς ἢ ἵζημα λαβὼν, « Στρβ.

Ἱζηματίας, ου (ὁ). ὁ προξενῶν ἵζημα (κατακάθισμα). » Σεισμὸς —, « Ι. Λυδ.

Ἵζω [ἕζω], Μ. ἱζήσω. Καθίζω, τοποθετῶ. » Βουλὴν ἷζε γερόντων, « Ἰλ. Β., συνεκρότησε συμβούλιον. ‖. (μσ. ἢ ἐλλ.) κάθημαι (» Τὸν θρόνον ἐς τὸν ἵζων ἐδίκαζε, « Ἡρ. » Δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζευ ἐμεῖο, « Ἰλ. Γ.)· εἶμαι τοποθετημένος (στρατοπεδευμένος) πουθενά (» Ἐς τὸν Ἰσθμὸν ἵζοντο, « Ἡρ.). (ἐπὶ πραγμ.) κατακάθημαι, βουλιάζω. » Πηλοῦ, ὃν ἡ νῆσος ἱζομένη παρέσχετο, « Πλάτ. » Ὑπαγομένου αὐτοῖς κάτωθεν τοῦ χώματος, καὶ ἱζάνοντος ἀεὶ ἐπὶ τὸ κενούμενον, « Θκ.

Ἰὴ, ἐπιφών. (ἐκφρ. ἀγαλλίασιν, κυρ. εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλ.) » Ἰὴ Παιάν! Πλ., εὖγε! 'γειά σου! (παρβλ. Εὐοῖ). 2) Θρηνητ. » Ἰὴ ἰὴ ἰηλέμοισιν ἐμπρεπῆ θρεομένη μέλη, « Αἰσχλ. 3) Χλευασ., ὄχ ὄχ! (Ἀρσφ. Εἰρ. 193).

Ἰὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἰὰ, φωνὴ, κραυγή.

Ἴη, ἧς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μία.

Ἵη, γ'. ἐν. προ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἵημι.

Ἴῃ, γ'. ἐν. προ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἶμι.

†Ἰηδὼν [ἰαίνω], όνος (ἡ). χαρά.

Ἰήϊος [ἰὴ], α ἢ ος, ον, Π. ὁ συνωδευμένος μὲ μεγάλας ἢ λυπηρὰς φωνάς. » Ἰήϊοι κάματοι, « Σοφ., οἱ πόνοι τῆς γέννας. » Μέλος ἰήϊον, « Εὐρ., τὸ μυρολόγι. (ἰδιαιτ.) » Ἰήϊος, « (ἐπιθετ.) ὁ Ἀπόλλων, (ὡς τιμώμενος μὲ τὸ ἐπιφώνημα, Ἰὴ παιάν), (ἴδε Ἰὴ ϗ παρβλ. Εὔϊος).

Ἰήκοπος (ὁ, ἡ), Π. [ἰὴ, κόπτω]. ὁ προξενῶν κόπους (πόνους, φωνὰς ὀδυνηράς). » Φθιῶτ' Ἀχιλεῦ τί ποτ' ἀνδροδάϊκτον ἀκούων ἰήκοπον (τὸ ὁπ. ὀρθῶς ὁ Heathius ἔγραψε κατὰ διάστασιν: ἰὴ κόπον), οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν; « Αἰσχλ.

Ἶηλα, ἀόρ. ά. τοῦ Ἰάλλω.

Ἰήλεμος, Ἰηλεμίζω κτλ. Ἰων. ἀντὶ Ἰάλεμος κτλ.

Ἴημα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ἴαμα.

Ἵημι, Μ. ἥσω (παρτ. Ἵην, ης, η ἢ Ἵουν, εις, ει, ἀόρ. Ἧκα, πρκ. Εἶκα, καὶ πθ. Εἶμαι, ἀόρ. πθ. Ἕθην ἢ Εἵθην, μέλλ. Ἑθήσομαι). Κινῶ τι ταχέως (μὲ ὁρμήν)· στέλλω· τινάζω· ἀφίνω, 'ξαπολνῶ· ἐβγάζω. » Τοῖσι δ' ἴκμενον οὖρον ἵει Ποσειδάων, « Ὅμ. » Λᾶαν ἵησιν, « αὐτ. » Ἧκας δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος, « Ἰλ. Δ. » Ἵεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχυς, « Ἀρσφ. » Τίς σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἧκεν, « Ἰλ. Σ. » Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκεν, « Ἰλ. Θ. (καὶ κατὰ δοτ.) » Ἵησι τῇ βώλῳ, « Ξεν. » Ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσιν, « Ὅμ. (καὶ λογογρφ.) » Φωνὴν ἱέναι, « Πλ., νὰ ἐβγάλῃ. » Δωρίδα γλῶσσαν ἱέντες, « Θκ., ὁμιλοῦντες. (καὶ ἐλλ.) » Ποταμὸς ἐπὶ γαῖαν ἵησιν (ἐνν. ὕδωρ), « Ὅμ., τρέχει. » Κρήνη ἵησιν, « αὐτ., πηγάζει, ἀναβρύει. » Βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἧκεν, « Ὀδ. Ψ. » Κὰδ' δὲ κάρητος ἧκε κόμας, « αὐτ., τὰς ἀφῆκε νὰ κυματοῦν. » Ἐκ δὲ ποδοῖϊν ἄκμονας ἧκε δύο, « αὐτ., ἐκρέμασε. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἧκε φέρεσθαι, « αὐτ. (καὶ λογογρφ.) » Ἵει ἅμα πάντα καὶ σκέλη καὶ χεῖρας καὶ κεφαλὴν, « Ξεν., ἐκίνει ταχέως. (καὶ μὲ γεν. ἐλλ.) » Μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς, « Σοφ., καθαπτόμενος, ἐγγίζων. ‖. (μσ.) Π. ὁρμῶ· κινοῦμαι (διευθύνομαι) πρός. (συνκδ. καὶ τρπ.) = Ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ. (μὲ γεν.) » Ἱέμενοι πόλιος, « Ἰλ. Δ. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Ἱέμενος Τροίην δε, « Ὀδ. Τ. » Ἱέμενος ποταμοῖο ῥοάων, Ὀδ. Κ., ἔχων γυρισμένην τὴν κεφαλήν του καὶ βλέπων πρός. (ϗ τρπ.) » Νίκης ἱεμένων, « Ἰλ. Ψ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἵετο Αἰνείαν κτεῖναι, « αὐτ.

Ἶηνα, Π. ἀόρ. τοῦ Ἰαίνω.

Ἰηπαιήων, ονος (ὁ). (ἐπιθετ.) ὁ Ἀπόλλων, (ἴδε Ἰήϊος καὶ

Ἰηπαιωνίζω, Μ. ίσω. Ἐπικαλοῦμαι ἢ Ἀνυμνῶ τὸν Ἀπόλλωνα ἐπιφωνῶν τὸ Ἰὴ Παιάν.

Ἵησι, γ'. ἐν. προ. τοῦ Ἵημι.

Ἴῃσι, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἴῃ, γ'. ἐν. προ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἶμι.

Ἰήσιμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἰάσιμος.

Ἴησις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἴασις.

Ἰητὴρ καὶ

Ἰητρὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἰατρός.

Ἰήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Ἰητήρ.

Ἰθαγενὴς καὶ Π. Ἰθαιγενὴς [ἰθὺς, γένος], έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἐκ νομίμου γάμου, γνήσιος, ἢ 2) αὐτόχθων, (ἐν γέν.) εὐγενὴς, εὐπατρίδης. 3) (ἐπὶ πραγμ.) = Αὐτοφυής. » Οὐκ ἰθαγενέα στόματα (τοῦ Νείλου) ἀλλ' ὀρυκτὰ, « Ἡρ.

†Ἰθαίνω, Μ. ανῶ, γρμτ. ἀντὶ Ἰαίνω, (ὅθ.

Ἰθαρὸς, ὰ, ὸν, Π. διαυγὴς, καθαρός.

Ἰθέα, Ἰων. ἀντὶ Ἰθεῖα, θηλ. τοῦ Ἰθύς.

Ἰθέως [ἰθὺς], ἐπίρ. Ἴσια, κατ' εὐθεῖαν. 2) = Εὐθέως, ἀμέσως.

Ἴθι, β'. ἐν. προ. τῆς πρς. τοῦ Εἶμι. ‖. (ὡς ἐπίρ.) Παρακελ., = Ἄγε, ἔλα! κάμε! ἔλα δά!

Ἴθμα (τὸ), Π. [εἶμι]. ἴχνος, πάτημα· προπάτημα· πέταγμα. (ἐν γέν.) κίνημα.

†Ἶθρις [;], ιος (ὁ). εὐνοῦχος.

Ἰθὺ, οὐδ. τοῦ Ἰθύς.

†Ἰθύβολος (ὁ, ἡ), = Εὐθύβολος.

Ἰθυδίκης, ου (ὁ) καὶ

Ἰθύδικος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐθύδικος.

Ἰθύδρομος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐθύδρομος,

Ἰθύθριξ, ύτριχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐθύθριξ.

Ἰθυκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐθυκέλευθος.

Ἰθυκρήδεμνος (ὁ, ἡ), Π. (ναῦς) ἡ ἔχουσα ὀρθὰ τὰ κρήδεμνα (ἀνοικτὰ τὰ πανία) της.

†Ἰθυκτίων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἴσας (εὐθείας) τὰς κτιδόνας, (οὕτως ἀνέγνω ὁ Ἀρίσταρχος τὸ τοῦ Ὁμήρυ) Ἰθυπτίων.

Ἰθυκυφὴς, έος καὶ ;Ἰθύκυφος (ὁ, ἡ). ὁ γέρνων (κύπτων) ἴσια πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, ἔχων πεταγμένην τὴν ῥάχιν, πάσχων ἐμπροσθότονον, καμπούρης.

Ἰθύλορδος (ὁ, ἡ). ὁ γέρνων (λορδὸς) πρὸς τὰ ὄπισθεν, πάσχων ὀπισθότονον.

Ἰθυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὐθυμαχέω.

Ἰθυμαχία (ἡ), = Εὐθυμαχία, [ἐκ τοῦ

Ἰθυμάχος (ὁ), = Εὐθυμάχος.

†Ἴθυμβος (ὁ), [ἰθύω]. ὕμνος καὶ χορὸς εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου.

Ἰθύνοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὐθὺν νοῦν (κρίσιν ἢ ὀρθὸν φρόνημα.

Ἴθυνσις [ἰθύνω], (ἡ), = Εὔθυνσις, διεύθυνσις.

Ἰθύντατος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἰθύτατος, ὑπερθ. τοῦ Ἰθύς. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἰθύντατα, ἐπίρ. Ὅλως διόλου ἴσια, (καὶ τρπ.) δικαιότατα. » Δίκην ἰθύντατα εἴπῃ, « Ἰλ. Σ

Ἰθύντειρα (ἡ), θηλ. τοῦ-

Ἰθυντὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Εὐθυντὴρ, διευθυντὴς κτλ.

Ἰθυντήριος, α ἢ ος, ον, = Εὐθυντήριος, ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς διεύθυνσιν.

;Ἰθυντὴς, οῦ καὶ

Ἰθύντωρ, ορος (ὁ), Π. = Ἰθυντήρ.

Ἰθύνω [ἰθὺς], Μ. υνῶ, Π. ἀντὶ Εὐθύνω, ἰσάζω· στήνω ὀρθόν· διευθύνω τι πρὸς ἢ κατά τινος· (τρπ.) διέπω, κυβερνῶ· διορθόνω· τιμωρῶ. » Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, « Ἡσ.

Ἰθυπορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Εὐθυπορέω, [ἐκ τοῦ

Ἰθυπόρος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ περιπατῶν ἴσια (ὑπάγων κατ' εὐθεῖαν), (ἐπὶ ἀνέμ.) πρύμος, οὔριος. » Ἀπόλλων —, « Ἐπγρφ., ὁ φέρων οὔριον ἄνεμον. 2) (προπαροξ.) τοῦ ὁπ. οἱ πόροι (οἱ δρόμοι, αἱ διέξοδοι) εἶνε ἴσιοι, (ἁπλῶς) ἴσιος. » Ἰθυπόροιο κελεύθου, « Νόνν.

Ἰθυπτίων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. [ἰθ. πέτομαι]. ὁ πετῶν (φερόμενος) κατ' εὐθεῖαν. (ἴδε ϗ Ἰθυκτίων.

Ἰθύῤῥοπος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέπων (τείνων) κατ' εὐθεῖαν.

Ἰθὺς, ος (εῖα, ὺ), (τὸ παρθτ. -ύτερος, -ύτατος, ϗ Π. -ύντερος, -ύντατος), = Εὐθὺς, ἴσιος· στέκων ἢ ὑπάγων ἴσια. (μτφορ.) ὀρθός· εἰλικρινὴς, ἀληθινός· δίκαιος. ‖. (τὸ θηλ.) Ἰθεῖαν (ἐνν. καθ' ὁδὸν), (ἐκλαμβ.) ἀντὶ ἐπίρ. Ἴσια, κατ' εὐθεῖαν. (ϗ τρπ.) » Ἐκ τῆς ἰθείης, « Ἡρ., εἰλικρινῶς, ἀδόλως· παῤῥησίᾳ, (κοιν.) μὲ τὴν ἰσιάδα ἢ· ὀρθὰ-κοφτά. ‖. (τὸ οὐδ.) Ἰθὺ, ἀντὶ-

Ἰθὺς, ἐπίρ. Π. ἴσια, κατ' εὐθεῖαν. (μὲ γεν.) » Ἰθὺς Δαναῶν, « Ὅμ., ἴσια κατ' ἐπάνω των. (καὶ προθετ.) » Ἰθὺς ἐπὶ Θεσσαλίας, « Ἡρ. (καὶ ἀπολύτ.) » Ἰθὺς μάχεσθαι, « Ἰλ. Ρ., (μονολεκτ.) Ἰθυμαχῆσαι.

Ἰθὺς, ύος (ἡ), Π. [ἰθύω]. ὁρμή· κίνημα ὁρμητικὸν ἴσια κατ' ἐπάνω τινός. (μτφορ.) ἔφεσις, ἐπιθυμία· σκοπός· ἐπιχείρησις.

Ἰθυσκόλιος (ὁ, ἡ). γυρτὸς κατ' εὐθεῖαν γωνίαν. » Ῥάχις —, « Ἱπποκρ., (ἴδε Ἰθυκυφής).

Ἰθυτένεια (ἡ). ἡ κατ' εὐθεῖαν τάσις (διεύθυνσις), εὐθυγραμμία, [ἐκ τοῦ

Ἰθυτενὴς [ἰθὺς, τείνω], έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-τενῶς. Ὁ ἐκτεινόμενος ἴσια (κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν), (ἐν γέν.) ἴσιος. (καὶ μτφορ.) δίκαιος. » Τὸ ἐν ταῖς κρίσεσιν ἰθυτενὲς, « Θεοφύλ.

Ἰθύτης (ἡ), [ἰθὺς], = Εὐθύτης, ἡ κατ' εὐθεῖαν φορά.

Ἰθυτμὴς, ῆτος, Π. καὶ

Ἰθύτομος (ὁ, ἡ). κομμένος ἴσια (κατ' εὐθυγραμμίαν), ἴσιος. » Ἀγυιὰ —, « Νόνν.

Ἰθύτριχες, πληθ. τοῦ Ἰθύθριξ.

Ἰθυφαλλικός, ή, όν καὶ Ἰθυφάλλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἰθύφαλλον.

Ἰθύφαλλος (ὁ), [ἰθ. φαλλός]. ὁμοίωμά τι ἀνδρικοῦ ἐντεταμένου αἰδοίου, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν οἱ Βακχεύοντες. 2) (συνκδχ.) εἶδ. ᾠδῆς ψαλλομένης εἰς τὰς τελετὰς τοῦ Βάκχου. 3) ἀσελγὴς (κακοήθης, διεφθαρμένος) ἄνθρωπος.

Ἰθυφάνεια (ἡ). ἡ κατ' εὐθεῖαν προσπίπτουσα λάμψις (ἀκτὶς φωτός).

Ἰθύφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Εὐθύφρων.

Ἰθύω, Μ. ύσω, = Θύω, κινοῦμαι μὲ ὁρμήν, φέρομαι (ὁρμῶ) κατ' εὐθεῖαν πρός τι ἢ κατά τινος· (τρπ.) ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ.

Ἰθυωρία (ἡ), = Εὐθυωρία.

Ἰίζω, Μ. ίσω. Ἔχω τὸ χρῶμα κτλ. τοῦ ἰοῦ (τῆς σκωρίας).

†Ἰκανοδοσία (ἡ), (νλγ.) ἐγγύησις ἢ ἀποζημίωσις ἀποχρῶσα, ἱκανοποίησις, [ἐκ τοῦ

†Ἰκανοδότης, ου (ὁ), (νλγ.) ὁ δίδων (παρέχων) ἀποχρῶσαν ἐγγύησιν ἢ ἱκανοποίησιν.

Ἰκανός [ἱκάνω], ή, όν. Ἀρκετός, ἀποχρῶν, (ἢ μὲ ἀπαρ.) δυνάμενος νά. φερέγγυος, ἀξιόχρεως· ἁρμόδιος· ἀρκετὰ μεγάλος (πολὺς κτλ.), (κοιν.) μεγαλούτσικος κτλ. » Ἰκανὴ γυνή, « Αξ., ἀρκετὰ εὔμορφη, εὐμορφούτσικη. » Ἰκανὸς τεκμηριῶσαι, « Θκ., ἀποχρῶν πρὸς ἀπόδειξιν. (ἢ ἐλλ.) » Ἐφ' ἱκανὸν (ἐνν. χρόνον), » Ἐξ ἱκανοῦ (ἐνν. χρόνου), « Αξ., ἀπὸ (διὰ) κἄμποσον καιρόν. » Πόρρω τοῦ ἱκανοῦ, « Αξ., ὑπὲρ τὸ δέον. » Τὸ ἱκανὸν ποιεῖν, « Πλβ., ἱκανοποιεῖν, (Γαλλ.) donner satisfaction. » Ἰκανὸν ποιοῦμαι (ἢ) τίθεμαι, « Αξ., ἀρκοῦμαι.

Ἰκανότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ἱκανοῦ, ἁρμοδιότης (ἐπιτηδειότης) πρός, ἀξιότης.

Ἰκανόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ τινὰ ἱκανὸν (ἀποχρῶντα, ἀρκετὸν πρός). ‖. (μσ.) μοὶ εἶνέ τι ἱκανὸν (ἀρκετόν), ἀρκοῦμαι, εὐχαριστοῦμαι. » Ἰκανουμένους τοῖς ἑαυτῶν κτήμασι, « Δ. Ἀλ.

Ἰκάνω καὶ (μσ.) Ἰκάνομαι (παρτ. Ἴκανον ἢ πλέον οὔ), Π. [ἵκω]. ὑπάγω, ἔρχομαι· φθάνω· ἐγγίζω, πλησιάζω. (ὅθ.) καταφεύγω (προσπίπτω) ὡς ἱκέτης, ἢ· ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, κυριεύω. » Ὅτε μιν ὕπνος ἱκάνοι, « Ἰλ. Α., (παρβλ. Ἰκνέομαι).

Ἰκανῶς, ἐπίρ. Ἀρκετά, ἀποχρώντως· καθὼς πρέπει, ὅσον χρειάζεται. » Ἰκανῶς ἔχω, « Αξ., ἀρκοῦμαι, εἶμαι ἀρκετὰ πληροφορημένος. » Ἰκανῶς ἔχω τινί, « Πλάτ., εἶμαι ἱκανὸς ν' ἀντιταχθῶ πρός, (καὶ ἀπρσ.) » Ἰκανῶς ἔχει, « αὐτ., ἀρκεῖ, (παρβλ. Ἅλις).

Ἴκελος, η, ον, Π. ἀντὶ Εἴκελος, ὅμοιος, (ὅθ.

Ἰκελόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. κάμνω τι ὅμοιον μέ, παρομοιάζω.

Ἰκέλως, ἐπίρ. Π. ὁμοίως, παρομοίως.

Ἰκέσθαι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἰκνέομαι.

Ἰκεσία (ἡ). δέησις (παράκλησις) ἱκέτου. 2) (ὡς ἐπίθ.) θηλ. τοῦ Ἰκέσιος.

Ἰκεσιάζω, Μ. άσω, = Ἰκετεύω.

Ἰκέσιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἱκέτην, ἱκετήριος. » Ζεὺς—, « Σοφ., ὁ προστατεύων τοὺς ἱκέτας. » Ἰκεσία τε γίγνομαι, « Εὐρ., ἀντὶ Ἰκέτις.

Ἰκεταδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος ἱκέτην ἢ τοὺς ἱκέτας.

Ἰκετεία (ἡ). τὸ ἱκετεύειν, ἱκεσία.

Ἰκέτευμα (τό). ἱκεσία· τρόπος ἱκεσίας.

Ἰκετευτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ γινόμενος ἐν εἴδει ἱκεσίας, παρακλητικός.

Ἰκετεύω, Μ. εύσω (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) Παρακαλῶ (κυρ. δὲ Καταφεύγω πρός) τινα ὡς ἱκέτης.

Ἰκετηρία (ἡ), θηλ. τοῦ Ἰκετήριος.

;Ἰκετηριάζω, Μ. άσω. Προτείνω ἱκετηρίαν, ἱκετεύω, [ἐκ τοῦ

Ἰκετήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἱκέτην ἢ γινόμενος πρὸς ἱκεσίαν ἢ ἐν εἴδει ἱκεσίας, ἱκετευτικός. ‖. (ὡς οὐσ.) Ἰκετηρία (ἡ), (ἐνν. ῥάβδος) ὁ κλάδος τῆς ἐλαίας τὸν ὁπ. ἐκράτει ὁ ἱκέτης, (ὅθ.) » Ἰκετηρίαν τιθέναι (ἐνν. ἐπὶ τοῦ βωμοῦ), « Ἡρ., = Ἰκετεύειν. (τὸ δὲ) » Οὐχ ἱκετηρίαν ἔθηκεν οὐδεὶς πώποθ' ὡς ἀδικούμενος παρ' ὑμῖν, « Δμ., (ἀναλογ. μὲ τὸ κοιν.) δὲν ἔρρηξεν (ἀντὶ δὲν ἔδωκεν) ἀναφοράν. (ἁπλῶς ἀντὶ Ἰκεσία) » Καὶ πρὸς ἱκετηρίας ἦσαν οἱ ἄνθρωποι, πρηνεῖς οἱ πλείους, « Συν.

Ἰκετηρίς (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ἰκετήριος, ἱκετευτική.

Ἰκέτης [ἵκω], ου (ὁ). (κυρ.) Ὁ καταφεύγων πρός τινα καὶ ζητῶν βοήθειαν ἢ καθαρισμὸν ἀπὸ μίασμα φόνου (συνήθως ἐκράτει ἱκετηρίαν καὶ ἐκάθητο εἰς τὸν βωμὸν ἢ τὴν ἑστίαν, ὅθεν ἐθεωρεῖτο ἱερὸς καὶ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ προστάτου του ἐσχηματίζετο σχέσις τις ὁμοία μὲ τὴν τῶν ξένων). » Ἴσον δ' ὅ,θ' ἱκέτην ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει, « Ἡρ., (ὅθ. 2) ὁ ὑποδεχόμενος ἱκέτην, (Ὀδ. Π. 422). 3) Π. ἀντὶ Ἰκετήριος.

Ἰκετήσιος, α, ον, = Ἰκέσιος καὶ

Ἰκετικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Ἰκετήριος.

Ἰκέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἰκέτης.

;Ἰκετοδόκος (δόχος), ου (ὁ, ἡ), = Ἰκεταδόκος.

Ἰκετώσυνος (ὁ, ἡ), = Ἰκετήριος, (ὅθ. ‖. οὐσ.) Ἰκετώσυνα (τά), (ἐνν. ἱερά), ἡ πρὸς καθαρισμὸν ἱκέτου φονέως τελουμένη θυσία.

Ἴκηαι, Ἰων. ἀντὶ Ἴκῃ, β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἰκνέομαι.

†Ἰκμαδώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἰκμαλέος, νοτερός.

Ἰκμάζω, Μ. άσω καὶ

Ἰκμαίνω, Μ. ανῶ. Νοτίζω, ὑγραίνω· μουσκεύω. (συνκδχ.) ἁπαλύνω.

Ἰκμαῖος (ὁ), (ἐπιθετ. ὁ Ζεύς, ὡς) ἐπιχέων εἰς τὴν γῆν τὴν ἰκμάδα (τὴν βροχήν, τὴν ὑγρασίαν).

Ἰκμαλέος, α, ον. Πλήρης ἰκμάδος, ὑγρός, νοτισμένος.

Ἰκμάς, άδος (ἡ). νοτίς, ὑγρασία.

†Ἰκματία (ἡ), = Ἰκμάς, ὑγρότης, ὑγρασία.

Ἴκμενος (Ἰων. ἀντὶ) Ἰκμενος [ἰκνέομαι], η, ον, Π. (κυρ. ἄνεμος) πρύμιος, οὔριος, (κατ' ἄλλ. ἀπὸ τοῦ Ἰκμάς) δροσερός, γλυκύς, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) φρέσκος, ἢ· ὑγρός, νοτερός.

Ἴκμη (ἡ), [ἰκμάς], εἶδ. φυτοῦ τὸ ὁπ. φυτρόνει εἰς ὑγροὺς (ὑδατώδεις) τόπους.

Ἴκμιος, α, ον, Π. = Ἰκμαλέος.

Ἰκμόβωλον (τό). ὑγρὸς (γλοιώδης) βῶλος χώματος.

Ἰκνέομαι-οῦμαι [ἵκω, ἱκάνω], Μ. ἵξομαι (παρτ. Ἰκνεόμην-ούμην, ἀόρ. Ἰκόμην, πρκ. Ἶγμαι). Ἔρχομαι, ὑπάγω· φθάνω (καταντῶ) που. (μὲ αἰτ. προθετ.) » Πεζὸς ἐς Κόλχους ἵκετο, « Θκρ. (ἢ ἐλλ. τῆς προθ.) » Εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο, « αὐτ » Ἑλλήσποντον ἵκοντο, « αὐτ. (ἢ μτνμ.) » Τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; « Ἰλ. Α. » Τὸ δ' ἄψ ἵκετ' Ἕκτορα, « Ἰλ., τὸν ηὗρε, τὸν ἐκτύπησε. (καὶ ἐπιρ.) » Ὅθεν ἵκετο, « Θκρ. (καὶ χ. πτ.) » Πρὶν ἔμ' ἱκέσθαι, « αὐτ. » Δεδεγμένος, ὁππόθ' ἵκοιτο, « αὐτ. (καὶ πρὸς αἰτ. ἢ δοτ. ἐλλ.) » Μὴ ὥρας ἵκοισθε, « Ἀρςφ. » Μὴ ὥραισιν ἵκοιτο! « Πλ., (φρσ.) νὰ μὴ φθάσῃ τοῦ χρόνου! 2) καταφεύγω πῃ ἢ πρός τινα ὡς ἱκέτης, (ἐν γέν.) δέομαι, προσπίπτω, ἱκετεύω. » Ἰκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, « Σοφ. (ἢ ἐλλ. τῆς προθ.) » Ταύτης ἱκνοῦμαί σε, « Εὐρ. 3) (ἀπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) συμπίπτει, συμβαίνει, ἁρμόζει, ἀνήκει· ἀφορᾷ· ἀρκεῖ. » Γαγγραινοῦσθαι ἱκνέεται τὸν πόδα, « Ἰππκρ. ἔτυχε νά. (καὶ πρὸς αἰτ. προθετ.) » Ἐς τὸν ἱκνέεται ἔχειν (αὐτήν), « Ἡρ. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) » Ἡμέας ἱκνέεται, « αὐτ. (καὶ πρὸς γεν. ἢ δοτ.) » Ὅσον ἵξεται ἀμφοῖν, « Ξεν., ὅσον πέσῃ εἰς τὴν ἀναλογίαν των. (καὶ κατὰ μτχ.) » Μέγεθος ἱκνούμενον, « Ἀρςτ., ἀρκετόν, ἀνάλογον. » Ἐτάξαντο, ἀντὶ τῶν νεῶν, τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα φέρειν, « Θκ. » Ἐν χρόνῳ ἱκνευμένῳ, « Ἡρ., ἦλθε (συνέπεσε) καιρός, » Τοῦ ἱκνουμένου χρόνου, « Πλ., εἰς τὸν πρέποντα (προσδιωρισμένον) καιρόν, (ὅθ.

Ἰκνουμένως καὶ Ἰων. Ἰκνεομένως καὶ Δ. Ἰκνευμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀνηκόντως, ἀποχρώντως, ἱκανῶς. » Καὶ γάλα πίνειν ἱκν., « Ἰππκρ.

Ἰκοίμην ἢ Δ. Ἰκοίμαν, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. ἢ

Ἰκόμην, ἀόρ. β'. τῆς ὁρς. τοῦ Ἰκνέομαι.

Ἰκρίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Ἰκρίον ἢ Ἴκριον (τό), [ἄκρις, ὄκρις]. (κυρ. εἰς τὸ πληθ.) σανίδωμα· κατάστρωμα ἢ μᾶλλον τὰ ἐγκοίλια (πλοίου) (» Ἴκρια δ' ὀρθὰ περὶ σταμίνεσσιν ὑφαίνων ὁλκάδι τοῖχον ἔτευχε, « Νόνν.)· τὸ ἐπάνω πάτωμα (ὑπερῷον) οἴκου· δῶμα (πύργου)· (συνήθ.) σκαλωσιὰ (διὰ τὰς οἰκοδομάς) καὶ πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ αὐτήν, (ὅθ.) τὸ πρόχειρον ἐκ σανίδων οἰκοδόμημα ὅπου στέκουν οἱ θεαταί, ἢ· ὅπου ἀναβιβάζουν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς κεφαλικῆς ποινῆς τοὺς καταδίκους (Γαλλ.) échafaud.

Ἰκριοπηγός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων ἴκρια.

Ἰκριόφιν, Π. ἀντὶ Ἰκρίου ἢ Ἰκρίῳ, γεν. ἢ δοτ. τοῦ Ἰκρίον.

Ἰκριόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατασκευάζω ἰκρίον ἢ ἐν εἴδει ἰκρίου, σκεπάζω μὲ σανίδωμα, πατόνω.

Ἰκρίωμα (τό). ἰκριοειδὲς κατασκεύασμα, σκαλωσιά.

Ἰκριωτήρ (ὁ). μέρος τι τοῦ πλοίου, (Ἐπιγρ. Ναυτ. 507, 583).

;Ἰκταῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἰκέσιος ἢ Ἰκετήριος.

Ἴκταρ, ἐπίρ. Π. [ἵκω]. πλησίον, ἐγγύς· ὁμοῦ, συγχρόνως· εὐθύς· ἔξαφνα. (μὲ γεν.) » Ἴκταρ ἥμενοι Διός, « Αἰσχλ. (ἢ ἀπολύτ.) » Οὐδ' ἴκταρ βάλλει, « Πλάτ., (κατὰ λέξ.) οὔτε πλησιάζει κἂν (τὸ βέλος) εἰς τὸ σημάδι, (δηλ. παροιμ.) πολλὰ μακρυά!

Ἰκτεράω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰκτεριάω.

Ἰκτερίας [ἴκτερος], ου (ὁ), εἶδ. πολυτ. κιτρινωποῦ λίθου.

Ἰκτεριάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ἴκτερον (κιτρινάδαν).

Ἰκτερικός, ή, όν. Ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος εἰς ἢ συνωδευμένος μὲ ἴκτερον.

Ἰκτεριώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἰκτερικός, ὅμοιος μὲ ἴκτερον.

Ἰκτερόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ἰκτεριώδης.

Ἰκτερόομαι-οῦμαι (χ. Μ.). Παθαίνω (Κυριεύομαι ἀπὸ) ἴκτερον.

Ἴκτερος (ὁ), [ἰκτίς] εἶδ. (ἢ μᾶλλ. σύμπτωμα) ἀσθενείας, κιτρινάδα, (ἄλλ.) χρυσῆ, (καὶ εἰς τὰς Ἀθ.) νίκτερας.

Ἰκτερόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Πάσχω (Περιπίπτω εἰς) ἴκτερον.

Ἰκτερώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἰκτεριώδης.

Ἰκτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ἰκετήρ, ἱκέτης.

Ἰκτήριος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἰκετήριος.

Ἴκτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἰκέτης.

Ἰκτίδεος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἰκτίδα. ‖. (τὸ θηλ.) Ἰκτιδῆ (ἡ), (ἐνν. δορά), δέρμα ἰκτίδος, νοῦρκα ἢ ζερδαβᾶς.

Ἰκτίν, ῖνος, ἡ (ὀρθότ.)

Ἰκτῖνος (ὁ), [ἵημι ἢ ἵκω], εἶδ. ἱερακιοῦ, περδικοϊέρακον, (Γαλλ.) milan. 2) εἶδ. λύκου ἢ τσακάλι.

Ἰκτινώδης, εος (ὁ, ἡ). ἰκτίνῳ ὅμοιος, ἁρπακτικός.

Ἰκτίς [ἵημι], ίδος (ἡ), ζ. (κοιν.) κουνάδι, ἀτσίδι.

Ἴκτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ἰκνέομαι.

Ἰκτορεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Ἰκετεύω, [ἐκ τοῦ

Ἴκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἰκέτης.

Ἵκω, Μ. ἵξω (παρτ. Ἶκον ἢ Ἶξον), Π. (πρωτότ. τοῦ) Ἥκω Ἰκάνω ἢ Ἰκνέομαι, Ἀφικνοῦμαι, ἔρχομαι, φθάνω κτλ.

Ἴλα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Ἴλη.

Ἰλαδόν. ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἰληδόν.

Ἰλάειρα (ἡ), Π. [†ἱλάω]. ἡ σελήνη.

Ἴλαθι, Π. ἀντὶ Ἰλάσθητι, πθ. ἀόρ. α. τῆς πρς. τοῦ Ἰλάσκω.

Ἴλαμαι (ὡς ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἴλημι) καὶ

Ἰλάομαι (ὡς ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἰλάω), Π. ἀντὶ Ἰλάσκομαι.

Ἴλαος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἴλεως.

Ἰλαρία (ἡ), = Ἰλαρότης. 2) (ἰδιωνυμ.) ἡ νυφίτσα.

Ἰλάρια (τά), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ (χαρμόσυνος) εἰς τιμὴν τῆς Κυβέλης (ἑορταζομένη ὑπὸ τῶν Ῥωμ. κατὰ τὴν ἐαρινὴν ἰσημερίαν, ἀναλογοῦσα κατά τι μὲ τὰ παρ' ἡμῖν Καρναβάλια).

Ἰλαροδότης, ου (ὁ). δοτὴρ ἱλαρότητος (εὐθυμίας).

Ἰλαρός [†ἱλάω], ά, όν. Φαιδρός, χαρούμενος.

Ἰλαρότης (ἡ). φαιδρότης, ἡμερότης (προσώπου).

Ἰλαροτραγῳδία (ἡ). τραγῳδία καταστρέφουσα εἰς τὸ κωμικὸν ἢ μεταπεποιημένη ἐπὶ τὸ κωμικώτερον.

Ἰλαριόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Ἰλαρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τινὰ ἱλαρόν, εὐφραίνω, καλοκαρδίζω, φαιδρύνω. » Τὸ τῶν ἐννοιῶν σκυθρωπὸν—, « Εὐς.

Ἰλάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς ἴλης (ἑνὸς τάγματος ἱππικοῦ).

Ἰλαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ἰλάρχου.

Ἰλαρῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραγῳδῶ ὡς ἱλαρῳδός.

Ἰλαρῳδία (ἡ). τραγοῦδι ἢ τραγούδημα ἱλαρῳδοῦ.

Ἰλαρῳδός (ὁ, ἡ). τραγουδηστὴς ἢ ποιητὴς ἱλαρῶν (τερπνῶν, χαροποιῶν) ᾠδῶν.

Ἰλαρῶς, ἐπίρ. Μὲ ἱλαρότητα.

Ἰλάσιμος (ὁ, ἡ), [†ἱλάω]. ἁρμόδιος (ἐπιτήδειος) πρὸς ἱλασμόν, ἐξιλεωτικός.

Ἰλάσκω [ἱλάω], Μ. ἱλάσω (νλγ.) ἀντὶ (τοῦ εὐχρ.) Ἰλάσκομαι, Μ. ἱλάσομαι (πρκ. Ἵλασμαι, ἀόρ. πθ. Ἰλάσθην καὶ μέλλ. Ἰλασθήσομαι). Κάμνω τινὰ ἵλεων (εὐμενῆ) πρὸς ἐμαυτὸν ἢ πρὸς ἄλλον, ἐξιλεόνω (καὶ πθ.) ἐξιλεόνομαι. » Ἄνασσ', ἵληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν, « Ὀδ. Γ'. (καὶ αἰτ.) » Ἰλασαμένοις αὐτὸν ἢ διαλλαγεῖσι, « Πλ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Εἰς τὸ ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ, « Γρφ. (καὶ μτνμ.) » Τί δὲ δὴ τὰ Κάδμου; .. πῶς ἱλασόμεθα καὶ τίνι λόγῳ; « Πλάτ., πῶς να τὰ ἀλληγορήσωμεν εὐσχήμως; (κοιν.) πῶς νὰ τὰ 'μβαλώσωμεν; (καὶ δοτ. ἐκ δ'. ἢ ὀργαν.) » Μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο, « Ἰλ. Α. » Θυσίῃσι αὐτὸν ἱλάσκονται, « Ἡρ. (ἢ περιποιητ.) » Ὁ Θεὸς ἱλάσθητί μοι, « Γρφ.

Ἴλασμα (τό). τὸ προσφερόμενον πρὸς ἱλασμὸν (πρὸς ἐξιλέωσιν), θυσία (ἱλαστήριος).

Ἴλασμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ἰλάσκομαι.

Ἰλασμός (ὁ). τὸ ἱλάσκεσθαι, ἐξιλέωσις. θυσία (ἢ ὁποιαδήποτε τελετὴ) γινομένη πρὸς ἐξιλασμόν.

Ἰλαστήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ γινόμενος ἢ χρησιμεύων πρὸς ἱλασμόν, ἐξιλεωτικός. ‖. (οὐσ.) » Ἰλαστήριον (τό), « Γρφ., ἡ ὑπεράνωθεν τῆς κιβωτοῦ τῆς διαθήκης χρυσῆ τράπεζα. (ἐν γέν.) θυσιαστήριον. » Τοῖς τοῦ ἱλαστηρίου προθύροις, « Ἰώσ.

Ἰλαστικός, ή, όν, = Ἰλαστήριος. » Ἰλαστικὰ (τά), « θυσία πρὸς ἐξιλασμόν.

(Ἰλάω), ἄχρ. θεματ. τοῦ Ἰλάομαι = Ἰλάσκομαι, (ὅθ. ὁ) Μ. ἱλάσω κτλ.

Ἰλέομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἰλάομαι.

Ἰλεός (ὁ), [ἴλλω], = Εἰλεός (1, 2).

Ἴλεος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἴλεως.

Ἰλεόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ἵλεων, ἐξιλεόνω, (καὶ μσ.) ἐξιλεόνομαι.

Ἴλεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἴλαος, φαιδρός, ἱλαρός· (συνκδχ. καὶ συνήθ.) εὐμενής, συμπαθητικός, εὐδιάθετος.

Ἰλέως, ἐπίρ. Εὐμενῶς.

Ἰλεωτήριον (τό), [ἱλεόω], = Ἰλαστήριον.

Ἰλεωτικός, ή, όν. Ἐξιλεωτικός, Ἰλαστήριος.

Ἴλη (ἡ), [ἴλλω], = Εἴλη, ἄθροισμα ἀνθρώπων κλπ., (ἰδιαιτ.) τάγμα (σῶμα) στρατ. (κυρ.) ἱππέων, (Γαλλ.) escadron.

Ἰληδόν, ἐπίρ. Κατ' ἴλας· σωρηδόν, ἀγεληδόν.

Ἴληθι, Ἰων. ἀντὶ Ἴλαθι.

Ἰλήκω (εὔχρ. κυρ. μόνον κατ' εὐκτ. ἢ ὑποτ.), Π. εἶμαι ἢ γίνομαι ἵλεως (εὐμενής) πρός τινα.

Ἰλιάς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἰλλάς.

Ἰλιγγιάω-ῶ, Μ. άσω. Ζαλίζομαι, σκοτίζομαι· (μτφορ.) τὰ χάνω. » Ἰλιγγιᾷ ὥσπερ μεθύουσα, « Πλάτ. » Ἰλιγγιῶ κάρα λίθῳ πεπληγμένος, « Ἀρςφ. » Ἐν οἷς τοὺς φιλοσόφους ἰλιγγιῶντας ὁρῶσι, « Πλ. [ἐκ τοῦ

Ἴλιγγος (ὁ). (ἐν γέν.) περιστροφή, στριφογύρισμα· (κυρ.) ζάλη (τῆς κεφαλῆς), σκοτοῦρα, ἀντράλα· (μτφορ.) ἀμηχανία, [ἐκ τοῦ

Ἴλιγξ [ἴλλω], ιγγος (ἡ), = Δίνη, στριφογύρισμα (νεροῦ), καταβόθρα.

Ἰλιόθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τὸ Ἴλιον (τὴν Τρῳάδα).

Ἰλιόθι, ἐπίρ. Π. εἰς τὸ Ἴλιον.

Ἰλιοῤῥαίστας (ὁ), Π. [Ἴλ. ῥαίω]. ὁ καταστρέψας τὸ Ἴλιον, πορθητὴς τῆς Τρῳάδος.

Ἰλλαίνω [ἰλλός], Μ. ανῶ. Ἀλλοιθωρίζω. στραβοκυττάζω.

Ἰλλάς [ἴλλω], άδος (ἡ). σχοινὶ (διὰ δέσιμον), τριχιά, φλαμοῦρι· εἶδ. θηλειᾶς· γιουλλάρι. 2) εἶδ. πτηνοῦ (κίχλας).

Ἰλλίζω [ἰλλός], Μ. ίσω, = Ἰλλαίνω, Ἰλλώπτω.

†Ἰλλίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ

Ἰλλός (ὁ), [ἴλλω], μύωψ (;) ἢ ἀλλοίθωρος.

†Ἴλλος (ὁ), Ἰων. ὁ ὀφθαλμός, (ἴδε Δενδίλλω).

Ἴλλω, Μ. ..; , = Εἴλλω, Εἰλέω, περιστρέφω, στριφογυρίζω· κουλουριάζω· συνάζω εἰς ἕν, κάμνω κουβάρι· δένω· περικυκλόνω.

Ἰλλώδης [ἰλλός], εος (ὁ, ἡ). ἀλλοιθωρίζων.

Ἰλλωπέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ἰλλωπίζω, Μ. ίσω καὶ

Ἰλλώπτω [ἰλλός], Μ. ώψω. Κυττάζω 'σὰν ἀλλοίθωρος ἢ μύωψ (μὲ 'μισοκλεισμένα 'μμάτια), ἀλλοιθωρίζω, στραβοκυττάζω· συχνοπαίζω τ' ὀμμάτι μου, κάμνω (νεῦμα μὲ) τ' ὀμμάτι. » Οἱ ἰλλώπτοντες ἀνδρόγυνος, « Φυσιογνμ.

Ἴλλωσις, εως (ἡ). διαστροφὴ (γύρισμα) τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλοιθώρισμα.

Ἰλυόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος ἰλὺν (βοῦρκον), λασπώδης, βορβορώδης.

Ἰλυός (ὁ), Π. = Εἰλυός, τρύπα (φωληά) θηρίου.

Ἰλύς [ἴλλω], ύος (ἡ). λάσπη ποταμοῦ, βοῦρκος, (ἐν γέν.) καταπάτι.

Ἰλυσπάομαι-ῶμαι, = Εἰλυσπάομαι.

;Ἰλύσπασις, εως (ἡ). ἡ κίνησις (τὸ σύρσιμον) τοῦ ἰλυσπωμένου ζώου.

Ἰλύω, Μ. ύσω, = Εἰλύω. 2) [ἰλύς], λασπόνω, λερόνω.

Ἰλυώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἰλυόεις.

Ἰμαῖος [ἱμάω ἢ ἱμαλιά], α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἀπὸ τοῦ φρέατος κτλ.) ἄντλησιν τοῦ ὕδατος ἢ εἰς τὸ ἄλεσμα τῶν γεννημάτων. » Ἀείδει τις ἱμαῖον (ἐνν. ᾆσμα ἢ μέλος), « Καλλμ., τὸ ὁποῖον

ἐτραγῳδοῦσαν οἱ ἀνασύροντες νερὸν ἢ ἀλέθοντες.

ἱμαλιὰ (ἡ). τὸ δικαίωμα τοῦ μυλωθροῦ, τὸ ἀλεστικόν. (ἐν γένει) τροφή· περιουσία, (ὅθ.

ἱμάλιος (ὁ, ἡ). ἄφθονος. καρποφόρος. νόστιμος, (καὶ

ἱμαλίς, ἴδος (ἡ), (παρὰ Συρακουσ. ἐπιθετ.) ἡ Δήμητρα.

ἱμαντάριον (τὸ), = ἱμάντιον.

ἱμαντελιγμὸς (ὁ), [ἱμὰς, ἑλίσσω]. εἶδ. παιγνιδίου εἰς τὸ ὁπ. πρόκειται νὰ εὕρῃ τις τὴν μέσην ἑνὸς λωρίου τυλιγμένου μὲ πολυποίκιλον τρόπον, (Τουρκ.) καΐσι, (ὅθ.

ἱμαντελικτεὺς, έως (ὁ). (μτφορ.) ὁ προτείνων πολύπλοκα ꙁ διλημματικὰ προβλήματα, σοφιστής.

ἱμαντίδιον (τὸ), = ἱμάντιον.

ἱμάντινος, η, ον. Καμωμένος (Πλεγμένος) ἀπὸ λωρία (ἱμάντας).

ἱμάντιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ ἱμὰς, λωράκι. 2) (ἰατρ.) εἶδος πάθους τῶν ὑμένων.

ἱμαντόδεσμος (ὁ), = ἱμαντοπέδη.

ἱμαντόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος μὲ ἱμάντας (λωρία).

ἱμαντομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος διὰ τῶν (περιτυλισσομένων εἰς τὰς χεῖρας) ἱμάντων, πυγμάχος.

ἱμαντοπέδη (ἡ). δεσμὸς ἀπὸ λωρὶ (ἱμάντα). » Δείσας θηρὸς (τοῦ πολύποδος) ἱμαντοπέδην, « Ἐπγρ.

ἱμαντόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας λεπτοὺς ἢ στρεπτοὺς ὡσὰν ἱμάντας. ‖. (οὐσ.) εἶδ. πτηνοῦ ἐνυδροβίου μὲ λεπτὰ ꙁ μακρυὰ ποδάρια.

ἱμαντοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Ἐβγάζω) λωρία, [ἐκ τοῦ

ἱμαντοτόμος (ὁ, ἡ), [ἱμὰς, τέμνω]. ὁ κόπτων (χωρίζων) λωρία, σκυτοτόμος.

ἱμαντόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνδέω ἢ Τυλίζω μὲ ἱμάντας.

ἱμαντώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἱμάντα (λωρὶ), πλεγμένος εἰς εἶδος λωρίου, σκληρὸς ὡς ἂν λωρὶ (κοιν. ὡς ἂν τσαρούχι). » Πράσα ἑφθὰ μὲν δυσκατέργαστα. γίνεται γὰρ ἱμαντώδη, καὶ χαλεπῶς ὑπὸ τοῦ στόματος λεαίνεται, « Ὀρειβ.

ἱμάντωμα (τὸ). τὸ σταυρωτὸν ξύλον ὅ,που κρατεῖ (δένει) τὸν τοῖχον κτλ. (ἴδε τὸ ἑπμ.).

ἱμάντωσις, εως (ἡ). δέσιμον (σφίξιμον) μὲ λωρία. 2) = ἱμάντωμα. » Ἱμάντωσις ξυλίνη ἐνδεδυμένη εἰς οἰκοδομὴν, ἐν συσσεισμῷ οὐ διαλυθήσεται, « Γρφ. 3) πάθος τοῦ σταφυλίτου.

ἱμαοιδὸς (ὁ), Π. [ἱμάω ἢ ἱμαλιά, ἀείδω]. ὁ τραγῳδῶν ἐν ᾧ ἀνασύρει νερὸν ἢ ἀλέθει, (ἴδε ἱμαῖος).

ἱμὰς [ἵημι;], άντος (ὁ). λωρί· μάστιξ (καμτσίκι) ἀπὸ λωριά· τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁπ. ἀναιβοκατεβαζαν τὸν ἐπιβλῆτα (τὸν μάνδαλον, τὸ ζεμπερέκι) τῆς θύρας· τὸ πέτσινον χειρόκτι ἢ πλεγμάτι ἀπὸ λωριὰ τὸ ὁπ. ἐφόρουν οἱ πύκται· (ἐν γέν.) σχοινί.

ἱμάσθλη (ἡ). τὸ λωρὶ τῆς μάστιγος, μάστιξ ἀπὸ λωριά, [ἐκ τοῦ

ἱμάσσω [ἱμὰς], Μ. ἱμάσω. Κτυπῶ μὲ τὸ λωρὶ (μὲ τὸ καμτσίκι), μαστίζω.

ἱματηγὸς (ὁ, ἡ). [ἱμάτιον, ἄγω]. (ναῦς) διὰ τῆς ὁπ. μεταφέρονται φορέματα (ῥουχικὰ, πανικά).

ἱματιδάριον καὶ ἱματίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ ἱμάτιον, φορεματάκι.

ἱματίζω, Μ. ίσω. Ἐνδύω.

ἱματιοθήκη (ἡ). ἁρμάρι (σενδοῦκι κτλ.) δια τὰ φορέματα.

ἱματιοκάπηλος (ὁ, ἡ). ὁ μεταπωλῶν φορέματα, μεταπράττης ἱματίων, (Γαλλ.) frippier.

ἱματιοκλέπτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων φορέματα.

†ἱματιομίσθης, ου καὶ ἱματιομισθωτής, οῦ (ὁ). ὁ δανείζων μὲ μισθὸν φορέματα (κυρ. διὰ τὸ θέατρον).

ἱμάτιον (τὸ), [εἷμα]. φόρεμα, (κυρ.) ἐπανωφόρι. (» Ἀχίτωνα ἐν ἱματίῳ, « Δ. Χρσ. » Ὥστε με θοἰμάτιον προέσθαι, ꙁ μικροῦ γυμνὸν ἐν τῷ χιτωνίσκῳ γενέσθαι φεύγοντα, « Δμ.), σκέπασμα (» Ὑπεξανισταμένου τε προσιόντι αὐτῷ, καὶ τῆς κεφαλῆς ἀπάγοντος τὸ ἱμάτιον, « Πλ.)· (ἐν γέν.) πανί. » Σακκέουσι ἱματίοισι, « Ἡρ., τὸ στραγγίζουν (τὸ περνοῦν) ἀπὸ πανί. » Ὁ ἐν ἱματίῳ βίος, « Πλ. ὁ ἐν πόλει, ὁ ἰδιωτικὸς ἢ εἰρηνικὸς, (ἀντίθ. τῷ ἐν ὅπλοις).

ἱματιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἱμάτια (ἕτοιμα φορέματα).

ἱματιόπωλις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ προηγ. ‖. (ἐπιθ.) » Ἀγορὰ —, « τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου πωλοῦνται τὰ φορέματα.

ἱματιουργικὸς, ή, όν. ἱματιουργοῦ ἴδιος. ‖. » Ἱματιουργικὴ (ἐνν. τέχνη), « Πλάτ., ἡ ῥαπτική.

ἱματιουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων (κόπτων, ῥάπτων) ἱμάτια, ῥάπτης.

ἱματιοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι διωρισμένος ἱματιοφύλαξ.

ἱματιοφυλάκιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου φυλάττονται τὰ ἱμάτια.

ἱματιοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν φύλαξιν τῶν ἱματίων.

ἱματισμὸς (ὁ). ἐνδυματία· φορέματα, ῥουχικά.

ἱματουργικὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ ἱματιουργικός.

ἱματουργὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ ἱματιουργός.

ἱμάω-ῶ [ἱμὰς;], Μ. ήσω, = Ἀνιμάω, ἀνασύρω (κυρ. νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι). » Ἱμᾶν, τὸ ἀνασπᾶν· τὸ γὰρ παλαιὸν ἱμάντας ἐνδησάμενοι ἀνίμων ἢ καθίμων, « Φώτ.

ἱμείρω καὶ (μσ.) ἱμείρομαι (χ. Μ.), (ἀόρ. ἱμέρθην), Π. [ἵεμαι]. ἐπιθυμῶ. (μὲ γεν.) » Τεύξει τοίνυν γ' ὧν ἱμείρεις· οὐ γὰρ μεγάλων ἐπιθυμεῖς, « Ἀρσφ. (ἢ ἀπαρ.) » Χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπάσθαι οὐκ ἐθέλω, « Σόλ.

ἴμεν, ά. πλθ. προσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. καὶ

ἴμεν καὶ ἴμεναι, Π. ἀντὶ ἰέναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Εἶμι.

ἱμεροδερκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἵμερος, δέρκομαι]. ὁ ἔχων ἱλαρὸν (ἐράσμιον) βλέμμα.

ἱμερόεις, εσσα, εν, Π. [ἵμερος]. θελκτικὸς, ἐρωτικὸς, ἀξιέραστος. » Γόος —, « Εὐρ., ὁ ἀναπαύων (ἀνακουφίζων) τὸν θρηνοῦντα, (κατὰ τὸ Ὁμηρ. » Ἵμερος ὦρτο γόοιο »).

ἱμεροθαλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλλων τερπνῶς, ἔχων θελκτικὴν πρασινάδαν.

ἱμερόνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ἀξιαγάπητος διὰ τὸ πνεῦμά ἢ τὸ φρόνημά του.

ἱμερόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἐρωτεύομαι· ἐπιθυμῶ· συνουσιάζω.

ἵμερος (ὁ), [ἱμείρω]. πόθος, ἐπιθυμία (κυρ. ἐρωτικὴ), (ἐν γέν.) ὄρεξις. ‖. (κατὰ προσωποπ.) ὁ Ἔρως. » Σκόπα δὲ Ἔρως ꙁ Ἵμερος καὶ Πόθος, εἰδὴ διάφορά ἐστι, κατὰ ταὐτὰ τοῖς ὀνόμασι καὶ τὰ ἔργα σφίσι, « Παυσ. ‖. (ὡς ἐπίθ.) ἐρωτικὸς, ἐπέραστος. » Ἱμερώτατον κάλλος, « Ἐπγρ. ‖. (τὸ οὐδ. ἵμερον καὶ (πλθ.) ἵμερα, ἀντὶ ἐπιῤ. » Ἵμερον αὐλήσαντι, « Ἐπγρ. » Ἵμερα δακρύσασα πυρῆς ἔπι, « αὐτ., (ἴδε ꙁ ἱμερόεις).

ἱμερόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἱμερόεσσαν (γλυκεῖαν, θελκτικὴν) φωνήν. » Ἀηδὼν —, « Ἐπγρ.

ἱμέῤῥω, Αἰολ. ἀντὶ ἱμείρω.

ἱμερτὸς, ή, όν, Π. = ἱμερόεις, ἐπιθυμητὸς, ἀξιέραστος, περιπόθητος.

ἱμερώδης, εος (ὁ, ἡ), = ἱμερόεις.

ἱμερῶπις, ιδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα θελκτικὸν βλέμμα.

ἱμῆν, Ἀττ. ἀντὶ ἱμᾶν, ἀπαρ. τοῦ ἱμάω.

ἱμητήριον (τὸ), = ἱμονία.

ἱμητὸς [ἱμάω], ή, όν. Ὁ ἀντληθεὶς ἀπὸ φρέατος, ἀνασυρτός.

ἵμμεναι, Π. ἀντὶ ἴμεναι, ἰέναι.

ἱμονιὰ (ἡ). σχοινὶ (κυρ. δερμάτινον) τοῦ πηγαδιοῦ (μὲ τὸ ὁπ. ἀνασύρουν νερόν).

ἱμονιοστρόφος (ὁ, ἡ). ὁ στρέφων τὴν ἱμονιὰν (τραβῶν νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι), ἴδε ἱμαῖος. ‖. (ἄλλοι τὸ ἐξηγοῦν) μαγγανοπήγαδον, (ꙁ τὰ » ἱμονιοστρόφου μέλη, « ἐκλαμβάνουν ἀντὶ τοῦ ἦχου τὸν ὁποῖον ἀποτελεῖ τοῦτο περιστρεφόμενον).

ἷν (τό;), ἄκλ. εἶδος μέτρου διὰ τὰ ὑγρὰ (παρ' Ἑβρ.). » Οὐδεὶς οὐ χύτραν εἶχεν, οὐχ ἷνα, « Θκρ. » Καλεῖται δὲ παρὰ Αἰγυπτίοις ὁ ξέστης ἵνιον, « Γαλ.

ἵν ἢ ἵν, ἀντνμ. Π. ἴδε ἵ.

ἵν', κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ

ἵνα [ἵν ἢ Εἰν], σύνδ. Ἀποτελεσματ. (πρὸς ὑποτ. ἢ εὐκτ. καὶ κατὰ παρατ. μόνον, εἰς μερικὰς ὑποθετ. φρσ., πρὸς ὁρς.). Γίνα ἢ γιάνα (τὸ ὁπ. μέχρι τινὸς ἐνόμιζα καὶ ἔγραφα παραλόγως καὶ ἐγὼ) διὰ νά. » Ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα, « Ἰλ. Β. » Ἵν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσι γένοιτο, « Ἰλ. Ε. (ꙁ μετὰ τοῦ Μὴ) » Ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι, « Ὀδ. Δ. (καὶ ἐπὶ παρελθ. ἀντὶ αἰτιολογ.) » Ἵνα δὲ γέλωτα παράσχῃ τοῖς ἄλλοις, αὐτὸς πολὺν χρόνον ἔκλαυσε, « Πλ. (καὶ πρὸς ὁρς.) » Ἵν', εἰ μὴ παρεδίδουν, ἐδόκουν, « Δμ. (καὶ ἐλλ.) » Ἵνα τί (ἐνν. γένηται); « διατί; 2) ἀντὶ ἐπιῤ. ἢ Τοπ., ὅπου, ἐκεῖ ὅπου. » Ἵνα πυνθάνοιτο εἶναι ἐνηβητήρια, « Ἡρ. (ꙁ πρὸς γεν.) » Ἵνα γῆς, « Σοφ. (καὶ τρπ.) » Οὐχ ὁρᾷς ἵν' εἶ κακοῦ; « αὐτ. (ἢ Χρον.) ὅτε, καθ' ὃν καιρόν. » Σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἐστιν, ἵνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν ἕννυσθαι, τὰ δὲ παρασχεῖν, « Ὀδ. Ζ.

ἷνα, αἰτ. ἐν. τοῦ ἴς.

ἰνδάλλομαι (χ. Μ.), Π. [εἶδος, εἰδάλιμος.]. φαίνομαι· ὁμοιάζω, (ὅθ.)

ἴνδαλμα (τό). φαινόμενον· ὁμοίωμα· εἰκών· φάντασμα.

ἰνδαλματίζω, Μ. ίσω, (μτγν.). Μορφόνω, εἰκονίζω.

ἰνδαλματώδης, εος (ὁ, ἡ). ἰνδάλματι ὅμοιος, φαντασιώδης.

ἰνδαλμὸς (ὁ). ὁμοίωσις, παρομοίωσις· (ἐνίοτε) ἀπὸ ἴνδαλμα, εἴδωλον.

ἰνδικοπλεύστης, ου (ὁ). ὁ πλεύσας (ταξειδεύσας) εἰς τὴν Ἰνδίαν.

ἰνδικὸς, ή, όν. Ὁ ἐκ τῆς Ἰνδίας. » Φόρτος —, « Στρβ. (ὁ Φλσρ. μετεχειρίσθη καὶ τὸ ὑπερθ.) » Λίθους.. τῶν ἰνδικωτάτων ꙁ θαυμασίων «. ‖. (οὐσ.) » Ἰνδικὴ (ἐνν. χώρα), « ἡ Ἰνδία, καὶ » ἰνδικὸν (ἐνν. φάρμακον), « εἶδ. ἰατρικοῦ ἢ βαφῆς, τὸ πιπέρι ἢ τὸ ζιγγίβερι· (μτγν.) τὸ λουλάκι.

ἰνδὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ ἰνδική.

ἰνδογενὴς, έος (ὁ, ἡ). Ἰνδὸς τὸ γένος, γεννημένος εἰς τὴν Ἰνδίαν.

ἰνδολέτης, ου (ὁ), Π. ὁ νικητὴς (κατακτητής. ἐξολοθρευτής) τῶν Ἰνδῶν ἢ τῆς Ἰνδίας.

ἰνδὸς, ή, όν. Ὁ ἐκ τῆς Ἰνδίας, κάτοικος τῆς Ἰνδίας. (ἐπὶ πραγμ.) ἰνδικός. ‖. (ὡς οὐσ.) ὁ ποταμὸς τῆς Ἰνδίας.

ἰνδοφόνος (ὁ, ἡ), = ἰνδολέτης.

ἰνδῷος, α, ον, = ἰνδικός.

ἰνέω (-άω, -όω)-ῶ, [ὅθ. τὸ Λατ. inanis], Μ. ήσω, Ἰων. (σπν.) ἀδειάζω, εὐκαιρόνω· παστρεύω, (ὅθ.

ἰνηθμὸς (ὁ). κένωσις, κάθαρσις.

†ἴνησις, εως (ἡ), γρμτ., ἐξήγ. τῷ ἰνηθμός.

ἰνίον (τὸ), [ἴς]. τὸ ὄπισθεν (οἱ δύο τένοντες) τοῦ λαιμοῦ, (κοιν.) σνίχι, σβέρκος.

ἴνιον (τὸ), ἴδε ἷν.

ἶνις, ιος (ὁ, ἡ), Π. [ἴς;], τέκνον, υἱὸς ἢ θυγάτηρ.

ἴννος ἢ ἶνος ἢ ἰννὸς (ὁ), Ζ. Γίννος.

ἰνοειδὴς καὶ (χρσ.)

ἰνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς (γεμάτος) ἶνας, νευρώδης.

ἴξ ἢ ἶξ, ἰκός (ὁ). εἶδ. σκώληκος ἢ ἐντόμου βλάπτοντος τὰς ἀμπέλους, (ἴσ.) = ἴψ.

ἰξαλῆ (ἡ). 'γιδοτόμαρον, [ἐκ τοῦ

ἴξαλος (ὁ, ἡ), Π. [ἀΐσσω]. πηδητικός· (ἐπιθ.) ἀγριοκάτσικον ἢ ζαρκάδι.

ἴξευμα (τὸ). τὸ πιασμένον διὰ τοῦ ἰξοῦ κυνήγιον.

ἰξευτὰς, Δ. καὶ

ἰξευτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ ἰξευτής.

ἰξευτήριος (ὁ, ἡ), = ἰξευτικός.

ἰξευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ μεταχειριζόμενος (πιάνων πουλιὰ μὲ τὰ) ἰξόβεργα.

ἰξευτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἰξευτὴν ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ ἰξεύειν. » Ἰξευτική, « ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ ἰξευτοῦ.

ἰξεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ ἰξευτής.

ἰξεύω, Μ. εύσω. Πιάνω πουλιὰ μὲ τὸν ἰξὸν (μὲ ταῖς ἰξόβεργαις).

ἰξία (ἡ), τὸ φυτὸν ὁ ἰξός. » Ὁ δὲ πρῖνος φέρει παρὰ τὴν βάλανον καὶ κόκκον τινὰ φοινικοῦν· ἴσχει δὲ καὶ ἰξίαν καὶ ὕφεαρ, « Θφρ. 2) = Κιρσός. » Οἱ ἰξίαν ἔχοντες ἧττον φαλακροῦνται, « Ἀρστ. 3) = τῷ

ἰξίας, ου (ὁ). εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) κολλάγκαθον καὶ (κατ' εὐφημ.) καλαγκάθι, (ꙁ εἰς μερικὰ μέρη) ἰξιά. (ἡ ῥίζα 'του εἶνε φαρμακερὰ, ὅθεν λέγεται ꙁ Οὐλοφόνον). » Τοῖς δὲ τὴν ἰξίαν πεπωκόσι βοηθεῖ ἀψίνθιον μετ' οἴνου καὶ καστορίου, « Γαλ. (ἴδε Χαμαιλέων ꙁ

ἰξίνη (ἡ), εἶδ. θάμνου ἰξοφόρου, (ἴσως) = ἰξίας. » Ἡ ἰξίνη δὲ φύεται μὲν οὐ πολλαχοῦ, ῥιζόφυλον δέ ἐστιν· ἀπὸ δὲ τῆς ῥίζης μέσης ὁ σπερματικὸς ἄκανος ἐπιπέφυκεν, ὥσπερ μῆλον εὖ μάλα ἐπικεχρυμμένον ἐπὶ (ἴσ. ὑπὸ) τῶν φύλλων· οὗτος δὲ ἐπὶ τοῦ ἄκρου φέρει τὸ δάκρυον εὔστομον· καὶ τοῦτό ἐστιν ἡ ἀκανθικὴ μαστίχη, « Θφρ.

ἰξιόεις, εσσα, εν, Π. ὁ περιέχων (κατεσκευασμένος ἀπὸ) ἰξίαν (τὸ φυτόν). » Πόμα ἰξιόεν, « Νίκ. 2) = ἰξιώδης.

ἶξις [ἵκω], εως (ἡ), Π. ἄφιξις· ὁρμή, φορά. » Κατ' ἶξιν, « Ἱππκρ., ἴσια, κατ' εὐθεῖαν ἢ κατὰ συμπάθειαν. » Οἶνος ὠκὺς ἐς τὴν ἄνω ἶξιν, « Ἀρετ. » Τὸ οὖς κατ' ἶξιν τοῦ σπληνὸς ꙁ τοῦ πλευροῦ ἤλγει, « Ἱππκρ.

ἰξοβολέω-ῶ, Μ. ήσω, = ἰξεύω, (ἐν γέν.) θηρεύω (κυρ. καὶ μτφορ.), [ἐκ τοῦ

ἰξοβόλος (ὁ, ἡ), = ἰξευτής.

ἰξοβόρος (ὁ, ἡ), [ἰξὸς, βιβρώσκω]. ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) ἰξόν.

ἰξοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ ἰξευτής.

ἶξον, Π. ἀντὶ ἷκον, παρτ. τοῦ ἵκω.

ἰξοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ γλίσχρον ὡς ἂν ἰξὸς, λειόνω.

ἰξὸς (ὁ), [ἴσχω, ὅθ. τὸ Λατ. viscus], εἶδ. παρασιτικοῦ φυτοῦ (φυτρόνοντος ἐπάνω εἰς τὰς δρῦς). (συνκδχ.) ὁ κόκκος τοῦ φυτοῦ τούτου καὶ ἡ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζομένη κόλλα (διὰ τὰ ἰξόβεργα). (ἐν γέν.) γλίντζα. » Καὶ τὸν ἰξὸν ἀφαιρέειν, « Ἱππκρ. 2) = Κιρσός. » Ἰξῶν (τὸ ὁποῖον ὅμως διορθ. ἰξιῶν) ἀνάπλεως, « Πλ.

ἰξοφάγος (ὁ, ἡ), = ἰξοβόρος.

ἰξοφορεὺς, ῆος (ὁ), Π. ἀντὶ

ἰξοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων ἢ ἀλειμμένος μὲ) ἰξόν. » Δόναξ —, « Ἐπγρ., ἡ ἰξόβεργα.

ἰξόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ ἰξόν.

ἰξυόθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ τῆς ἰξύος.

ἰξυόφιν, Π. δοτ. τοῦ

ἰξὺς [συγγ. τῷ ἰσχὺς], ύος (ἡ). τὸ ὑπὲρ τὴν ὀσφὺν καὶ τὰς λαγόνας ἢ τὸ μεταξὺ ἰσχίων καὶ ὀσφύος μέρος τοῦ σώματος, (κοιν.) τὰ μέσα, ὅπου βάλλεται τὸ ζωνάρι. » Περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυῖ, « Ὀδ. Ε. » Ἰξυῖ θηρὸς ἐπεμβεβαώς, « Ἐπγρ.

ἰξώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἰξὸν, γλοιώδης. (συνκδχ.) κολλητικός. » Ἡ πενία ἰξώδης τε καὶ εὐλαβής, « Αχ.

ἰοβάκχεια (τὰ), [ἴη, Βάκχος]. ἡ ἑορτὴ τοῦ Βάκχου.

ἰοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν βαφὴν (τὸ χρῶμα) τοῦ ἴου, (Τουρκ.) μενεξελής. (κατ' ἔκτ.) ὑπομέλανος. » Τὸ δὲ τοῦ Βορυσθένους (ὕδωρ) κατά τινας χρόνους ἰοβαφὲς, « Ἀθ., (παρβλ. ἰοδνεφὴς ἢ πορφυροῦς).

ἰοβλέφαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαῦρα ἢ θελκτικὰ βλέφαρα (ὄμματα).

ἰοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω βέλη, ἢ χύνω φαρμάκι, [ἐκ τοῦ

ἰοβόλος (ὁ, ἡ), [ἰὸς, βάλλω]. ὁ ῥίπτων βέλη, ἢ χύνων φαρμάκι, φαρμακερός.

ἰοβόρος (ὁ, ἡ), Π. [ἰὸς, βιβρώσκω]. ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) φαρμάκι, φαρμακερός. » Ἶβιν τὴν ἰοβόρον, « Ἐπιφάν., τὴν τρώγουσαν τὰ ὀφείδια.

ἰοβόστρυχος (ὁ, ἡ), Π. = ἰοπλόκαμος.

ἰόγληνος (ὁ, ἡ), = ἰοβλέφαρος, μαυρομμάτης.

ἰόδετος (ὁ, ἡ), Π. δεμένος μὲ (πλεγμένος ἀπὸ) ἴα.

ἰοδνεφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἴὸς ἢ ἴον, δνόφος], σκοτεινὸς (μελανὸς) ὡσὰν τὸ ἴον ἢ τὸν ἰὸν, σκοῦρος, (ἴδε καὶ ἰοβαφής).

ἰοδόκη (ἡ). βελοθήκη, φαρέτρα, [ἐκ τοῦ

ἰοδόκος (ὁ, ἡ), [ἰὸς, δέχομαι]. ὁ περιέχων βέλη ἢ φαρμάκι (ἰόν).

ἰοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ εἶδος (τὸ χρῶμα) τοῦ ἴου ἢ τῆς σκωρίας (τοῦ ἰοῦ), γαλαζομέλανος ἢ σκοῦρος.

ἰόεις, εσσα, εν, Π. » Σίδηρος —, « Ἰλ. Ψ., ἢ ὡς σκωρίας (ἰοῦ) ἐπιδεκτικὸς, ἢ πρὸς κατασκευὴν ἰῶν (βελῶν) ἐπιτήδειος, ἢ = ἰοειδής.

ἰόζωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) ἰοβαφῆ ἢ ἀνθηρὰν ζώνην.

ἰοθαλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλλων (στολισμένος) ἀπὸ ἴα. » Στέφανος —, « Ἐπγρ.

ἴοιμι, Εὐκτ. τοῦ Εἶμι.

ἰόκολπος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα θελκτικὸν (ἀνθηρὸν) κόλπον.

ἰολόχευτος (ὁ, ἡ), Π. [ἰὸς, λοχεύω]. ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ φαρμάκι.

ἴομεν, ά. πλθ. προσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Εἶμι.

ἰομιγὴς, έος (ὁ, ἡ), [ἰὸς, μίγνυμι]. ἐνωμένος (ἀνακατωμένος) μὲ φαρμάκι.

ἰόμωρος (ὁ, ἡ), Π. [ἰὸς ἢ ἰὴ, μῶρος]. ὁ πολεμῶν μὲ βέλη ἢ μὲ φωνὰς, (ἑπμ.) δειλὸς (ἄνανδρος) πολεμιστὴς, ὅς τις μόνον μακρόθεν νὰ ῥίπτῃ βέλη ἢ νὰ φωνάζῃ ἠξεύρει εἰς τὸν πόλεμον.

ἴον (τὸ), (τὸ ι βραχὺ), τὸ γνωστὸν εὐῶδες ἄνθος, (Τουρκ.) μενεξὲς, καὶ (Ἰταλ.) βιολέττα. (Π. ἐν γέν. καὶ κατ' ἐξοχ.) ἄνθος, (ἴδε ἴουλος καὶ ἰοστέφανος).

ἰόνθ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ ἰόντα.

ἰονθὰς, άδος (ἡ), Π. μαλλιαρὴ ἢ νέα » Αἰγὸς ἰονθάδος, « Ὀδ. Ξ., [ἐκ τοῦ

ἴονθος (ὁ). ἡ ῥίζα τῆς τριχός· αἱ τρίχες (κυρ. ὅταν πρωτοβγαίνουν). 2) τὰ σπυριὰ (ἐξανθήματα) ἃ που 'βγαίνουν εἰς τὸ πρόσωπον τῶν νέων, (ἄλλ.) Ἀκμαί.

ἰονθώδης, εος (ὁ, ἡ). ἰόνθῳ ὅμοιος.

ἰοπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μαύραις (ὡραίαις) πλεξίδαις.

ἰόπλοκος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ πλέκων στεφάνους (ꙁ προπαροξ. πλεγμένος) ἀπὸ ἴα, (ἐν γέν.) = ἰοπλόκαμος. » Ἰόπλοκ' ἁγνὰ, μειλιχόμειδε Σαπφοῖ, « Ἀλκ.

ἴορκος (ὁ). εἶδ. δορκάδος.

ἰὸς (ὁ), (τὸ ι μακρὸν), (πλθ. Π. καθ' ἑτερογέν. τὰ ἰὰ), [ἵημι]. σκωριὰ (ἐν γέν. τῶν μετάλλ. καὶ ἰδιαιτ. τοῦ χαλκοῦ). γανάδα· (κατ' ἔκτ.) φαρμάκι (κυρ. ζώου). (Π.) βέλος, σαγίττα. (ὁ δὲ Πίνδ. ὠνόμασε καὶ τὸ μέλι) » Ἰὸν μελισσᾶν, « Ὀλ. ς'., ὡς προϊὸν αὐτῶν.

ἴος, ἴα, ἴον, Π. (σπν.) ἀντὶ Εἷς, μία, ἕν. (τοῦ ἀρσ. ἀπαντᾶται μόνον ἡ δοτ., τὸ δὲ θηλ. συχνότερον).

ἰοστέφανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν στέφανον

ἀπὸ (στεφανωμένος μὲ) ἴα, (συνεχ.) ἀνθηρός, (καὶ τρπ.) λαμπρός, ἔνδοξος.

;Ἰοστεφής, έος (ὁ, ἡ), = Ἰοστέφανος.

Ἰότης (ἡ), Π. (πάντοτε σχεδὸν κατὰ δοτ. καὶ ἅπαξ μόνον κατ' αἰτ.), [ἵης]. θέλησις, ἀπόφασις· αἰτία· (ὅθ. ἐπίρ.) ἀντὶ Ἕνεκα, Ἕκητι. » Θεῶν ἰότητι, « Ὅμ., βουλήσει, συνεργείᾳ. » Μνηστήρων (» Ἀλλήλων) ἰότητι, « αὐτ., ἐξ αἰτίας. » Μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα, « Ἰλ. Ο., ἐξ αἰτίας μου.

Ἰοτόκος (ὁ, ἡ), Π. [ἰός, τίκτω]. φαρμακερός, ἰοβόλος. » Ὀδόντες—, « Νίκ.

Ἰοτυπής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἰός, τύπτω]. κτυπημένος ἀπὸ βέλος ἢ φαρμακερὸν ζῶον, φαρμακωμένος.

Ἰοῦ καὶ ;Ἰοῦ, ἐπιφών. (ἐκφράζον ἢ πόνον) Ὄχ! ἄχ! » Τί τοῦτο! Παίεις ὦ Τίμων; μαρτύρομαι· ὤ! Ἡράκλεις! ἰού, ἰού! Προκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον Πάγον, « Λκ. » Βοῶντα ὡς εἰσαγγελεῖ με καὶ γράψεται καὶ ἰοὺ ἰού! « Δμ. (ἢ μὲ γεν. ἐλλ.) » Φῦ ἰοὺ τῆς ἀσβόλου, « Ἀρσφ. ἢ 2) (χαρὰν), ὄχ, ὄχ! » Ἰού, ἰού, ὦ Γλαύκων, κινδυνεύομέν τι ἔχειν δοκεῖν ἴχνος, « Πλάτ.

Ἰουλίζω, Μ. ίσω. Ἀρχίζω νὰ ἔχω ἴουλον (τὰς πρώτας ἀνθηρὰς τρίχας τῶν γενείων).

Ἰουλίς, ίδος (ἡ), εἶδ. μικροῦ θαλασσ. ἰχθ. μὲ ἀνθηρὰ χρώματα, (κοιν.) ἥλιος καὶ γῄλιος.

Ἰουλόπεζος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς πόδας (καθὼς τὸ ἔντομον ἴουλος), πολύπους. (μτνμ.) » Ναῦς—, « Λυκ., ἡ ἔχουσα πολλὰ κωπία.

Ἴουλος (ὁ), [ἴον, οὖλος]. (ἐν γέν.) ἄνθος, (κυρ. δὲ) τὸ ἄνθος τῆς καρυδιᾶς. 2) (μτνμ.) αἱ πρῶται ἀνθηραὶ τρίχες (τὸ σγουρὸν χνοῦδι) τῶν γενείων εἰς τὰ μάγουλα τῶν νέων. 3) δεμάτι σταχύων, (ἄλλ.) Οὖλος, ὅθ. 4) ὕμνος εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος. 5) εἶδ. ἐντόμου μὲ πολλοὺς ἑκατέρωθεν πόδας, (κοιν.) σαρανταποδαρον ἢ χιλιοπόδαρον, (ὅμοιον μὲ τὸν Ὄνον καὶ τὴν Σκολόπενδραν, ἄλλα εἴδη ἐντόμων ἐπίσης πολυπόδων). 6) εἶδ. ἰχθυδίου, (ἄλλως) ἰουλίς, (Συν. ἐπιστολ. Δ').

;Ἰουλοφυέω-ῶ, Μ. ήσω, [ἴουλος, φύω], = Ἰουλίζω.

Ἰουλώ, όος-οῦς (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Δήμητρα, (ἴδε Ἴουλος).

Ἰουλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (τὸ ἔντομον ἢ τὸ ἄνθος) ἴουλον.

;Ἰοφ! ἐπιφών. (ἐκφρ. ἀποστροφὴν ἢ φρίκην καὶ δυσαρέσκειαν). (κοιν.) Οὖφ! (Γαλλ.) fi! fi donc!

Ἰοφόρος (ὁ, ἡ), Π. [ἰός, φέρω]. ὁ περιέχων φαρμάκι, φαρμακερός, ἰοβόλος.

Ἰοχέαιρα, ας (ἡ), Π. [ἰός, χαίρω]. ἡ χαίρουσα (ἐνασμενιζομένη, ἀγαπῶσα) νὰ ῥίπτῃ βέλη, (ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμ.). 2) ἡ ἔχουσα πολὺ φαρμάκι, (ἐπίθ. τῆς ἀσπίδος). 3) ἡ ἔχουσα πολλοὺς ἰοὺς (πολλὰ βέλη). » Φαρέτρα—, « Ἐπγρ., (παρβλ. Εἰροχαρής).

Ἰόω-ῶ [ἰός], Μ. ώσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τι νὰ πιάσῃ (ἢ πθ. Πιάνω) σκωριάν, σκωριάζω.

Ἰπνεύω [ἰπνός], Μ. εύσω. Ψήνω ἢ Ξηραίνω τι εἰς τὸν φοῦρνον.

Ἴπνη (ἡ), [ἴψ], εἶδ. πτηνοῦ τὸ ὁπ. σκαλόνει εἰς τὰ δένδρα καὶ τὰ κτυπᾷ μὲ τὸ ῥάμφος του θηρεῦον μύρμηκας, (ἄλλ.) Πιπώ (καὶ κοιν.) τσυμπλητάρα, (παρβλ. Δρυοκολάπτης).

Ἰπνίον (τὸ), = Ἰπνός.

Ἴπνιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἰπνὸν (τὸν φοῦρνον ἢ τὸ ἀναγκαῖον).

Ἰπνίτης, ου (ὁ). Ψημένος εἰς τὸν ἰπνὸν (εἰς τὸν φοῦρνον), φουρνιστός, (ἄλλως παρὰ τὸν Κριβανίτην). » Εὔζυμός τε καὶ καλῶς ὠπτημένος ὁ ἄρτος ἔσται κριβανίτης, οὐκ ἰπνίτης. « Γαλ.

Ἰπνοκαής, έος (ὁ, ἡ). Ψημένος (φρυγανισμένος) εἰς τὸν φοῦρνον, = Ἰπνίτης.

†Ἰπνοκήϊον (τὸ). ἡ τρύπα (τὸ στόμα) τοῦ φούρνου, ἢ φρύγανον διὰ καύσιμον τοῦ φούρνου.

Ἰπνολέβης, ητος (ὁ) ἢ Ἰπνολεβήτιον (τὸ). λεβέτι (καζάνι, γκιουγιοῦμι κτλ.) κτισμένον ἐντὸς ἢ κατεσκευασμένον εἰς εἶδος φούρνου διὰ ζέσταμα νεροῦ· (τοιοῦτον εἶνε καὶ τὸ Ῥώσσ.) σαμοβάρι, (ἢ τὸ) ἰμπρίκι τῶν σαλεπτσήδων.

Ἰπνοπλάθος καὶ Ἰπνοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων (κατασκευάζων ἀπὸ χῶμα) πράγματα τὰ ὁπ. ψήνονται εἰς τὸν ἰπνὸν (εἰς τὸν φοῦρνον, εἰς τὸ καμίνι), κεραμεύς. 2) ὁ κατασκευάζων πηλίνους φούρνους.

Ἰπνοποιός (ὁ), = Ἰπνοπλάστης (κυρ. 2).

Ἰπνός (ὁ), [ἴπος]. φοῦρνος· καμίνι· θερμάστρα τοῦ λουτροῦ, σόμπα· γωνιά, καπνοδόχη· μαγειρεῖον· (ἐνίοτε) Κοπρών· (ἐνίοτε) = Λαμπτήρ, φανάρι. » Ἀπὸ δείπνου οὗτοι βαδίζουσ', ἰπνοὺς ἔχοντες· ἐν δὲ τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ, « Ἀρσφ.

;Ἰπνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἰπνεύω, ξεροψήνω, φρυγανίζω. ||. (εἰς τὸν Αἰσχλ. Προμ. 364. τὸ διορθόνουν) Ἰπόω.

Ἰποκτόνος (ὁ, ἡ), [ἴψ, κτείνω]. ὁ φονεύων τοὺς ἀμπελοφθόρους σκώληκας.

Ἶπος (ὁ καὶ σπν. ἡ). μαγγανός (ὅπου πατοῦνται ἵνα ἰσάσωσι τὰ ῥοῦχα)· παγίδα ἡ ὁπ. πίπτει καὶ πλακόνει τοὺς ποντικοὺς κτλ., (ὅθ. ἐν γέν.) βάρος (φορτίον) ἐπικείμενον· (καὶ τρπ.) βάσανος, τιμωρία· καταπίεσις· στενοχωρία. » Αἴτναν ἶπον Τυφῶνος, « Πίνδ.

Ἰπόω-ῶ, Μ. ώσω. Π. σφίγγω εἰς τὸν μάγγανον, (τρπ.) θλίβω, στενοχωρῶ, καταπιέζω. » Ἰπούμενοι ταῖς εἰσφοραῖς, « Ἀρσφ.

Ἱππαγρέται (οἱ), [ἵππος, ἀγείρω], (ὠνομάζοντο εἰς τὴν Σπάρτην) οἱ τρεῖς ἀρχηγοὶ τοῦ ἱππικοῦ.

Ἵππαγρος (ὁ). ἵππος ἄγριος.

Ἱππαγωγός (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (ὁδηγῶν ἢ μεταφέρων) ἵππους. » Ναῦς—, « Ἡρ., Θκ.

Ἱππάετος (ὁ), ζῶον μυθῶδες (ζωγραφιζόμενον ἢ ὑφαινόμενον συνήθως εἰς τοὺς Περσ. τάπητας) εἰς σχῆμα ἵππου ἢ ἀετοῦ. 2) εἶδ. μεγάλου ἀετοῦ, (ἴδε Ἵππος).

Ἱππάζω καὶ (συνηθέστ.) Ἱππάζομαι, Μ. άσω, -ομαι. Ὑπάγω (Τρέχω) ἔφιππος, ἱππεύω.

Ἱππαιχμία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἱππομαχία, [ἐκ τοῦ

Ἱππαιχμος (ὁ, ἡ), Π. [ἵππος, αἰχμή]. ὁ πολεμῶν ἐφ' ἵππου.

Ἱππάκη (ἡ ἢ (μτνν.) Ἱππάκης, ου (ὁ). τυρὶ ἀπὸ γάλα φοράδας τὸ ὁπ. ἔτρωγον οἱ Σκύθαι. 2) εἶδ. φυτοῦ θεριώδους, (ἴσ.) τὸ τριφύλλι ἢ ἄλλο τι ἁρμόδιον πρὸς τροφὴν ἵππων.

Ἱππακοντιστής, οῦ (ὁ). ἱππεὺς ὡπλισμένος μὲ ἀκόντιον, ἀκοντιστὴς ἔφιππος.

Ἱππαλεκτρυών, όνος (ὁ). πτηνὸν μυθῶδες εἰς σχῆμα ἐξ ἡμισείας ἵππου ἢ ἀλεκτρυόνος, (ἴδε Ἱππάετος).

Ἱππαλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἱππικός.

Ἱππάνθρωπος (ὁ), = Ἱπποκένταυρος.

Ἱππαπαί, ἐπιφών. ἱππέως, (σχηματισθὲν κωμ. κατὰ τὸ) Ῥυππαπαί.

;Ἱππάρδιον (ἀντὶ Ἱπποπάρδιον) (τὸ), ζ. ἡ καμηλοπάρδαλις.

Ἱππάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἵππος, ἀλογάκι.

Ἱππαρμοστής, οῦ (ὁ), Λακων. ἀντὶ Ἵππαρχος.

Ἱππαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Ἱππάρχης, ου (ὁ), = Ἵππαρχος.

Ἱππαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱππάρχου· τὸ σῶμα (τάγμα) τῶν ἱππέων τὸ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἑνὸς ἱππάρχου.

Ἱππαρχικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἵππαρχον ἢ τὴν ἱππαρχίαν. ||. » Ἱππαρχικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τοῦ ἱππάρχου.

Ἵππαρχος (ὁ). ἄρχων (ἀρχηγός, διοικητής) τοῦ ἱππικοῦ.

Ἱππάς, άδος (ἡ), ἐπίθ. ἀντὶ Ἱππική. » Στολὴ —, « Ἡρ., ἡ τῶν ἱππέων. » Ἱππάδα (ἡ) » Εἰς ἱππάδα (ἐνν. τάξιν) τελεῖν, « Πλ., ἀνήκειν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἱππέων.

Ἱππασία (ἡ). τὸ ἱππεύειν, καβάλλα. » Ἄλλοτε μὲν μακράς, ἄλλοτε δὲ βραχείας τὰς ἱππασίας ποιεῖσθαι, « Ξεν.

Ἱππάσιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος πρὸς ἱππασίαν. (μτφορ.) » Τοῖς κόλαξιν ἀνειχῶς ἑαυτὸν ἱππάσιμον, « Πλ., ἄφηκε νὰ τὸν καβαλλικεύωσι.

Ἵππασμα (τὸ). καβάλλα, καβαλλίκευμα.

Ἱππαστήρ, Π. ἀντὶ

Ἱππαστής, οῦ (ὁ), = Ἱππεὺς ἢ Ἱππικός, χρήσιμος ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἱππασίαν. » Ἵππος—, « Ξεν. » Μύωψ ἱππαστήρ, « Ἐπγρ.

Ἱππαστί, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἱππέων, καβάλλα μὲ ἀνοικτὰ σκέλη.

Ἱππαστός, ή, όν. (ἵππος) Ὁ δυνάμενος ἱππασθῆναι, καβαλλικεύσιμος.

Ἱππάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ἱππαστήρ. » Κάμηλοι ἱππάστριαι, « Πλ., αἱ χρησιμεύουσαι διὰ καβάλλαν, (ἴδε Δρομάς).

Ἱππάφεσις, εως (ἡ). τὸ σύνορον ἀπὸ τοῦ ὁπ. ἀφίνοντο (ἐκινοῦσαν) οἱ ἵπποι καὶ τὰ ὀχήματα εἰς τὸ ἱπποδρόμιον· ἡ ἀφετηρία τοῦ ἱπποδρόμου.

Ἱππεία (ἡ), = Ἱππασία. » Πέλοπος —, « Σοφ. 2) = Ἱπποτροφία. » Θήλειαν μὴ ἐξαλλοτριοῦν, ἵνα μένοι παρὰ μόνοις τὸ γνήσιον γένος, ἐνδόξου γενομένης ἐνθένδε ἱππείας, « Στρβ. 3) θηλ. τοῦ

Ἵππειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἵππον, ἱππικός. » Δίφρος (» Φάτνη), — « Ἡσ., Ὅμ. » Ἄργος ἵππειον, « Εὐρ., τὸ ἱππό-

βοτον. » Ποσειδῶν ἵππειος, « Ἀρστφ. » Δρόμος—, « Ἡσύχ., ὁ τετραστάδιος.

Ἱππελάτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Ἱππελατήρ (ὁ), Π. ἀντὶ

Ἱππελάτης, ου (ὁ), (εὐχρηστότ. τὸ) Ἱππηλάτης.

Ἱππέλαφος (ὁ καὶ ἡ), εἶδ. μεγάλης ἐλάφου (τὸ ὁπ. μεταχειρίζονται ὡς ἵππον), (Γαλλ.) élan. (κατ' ἄλλ.) εἶδ. ἀντιλόπης (gazelle).

Ἱππεραστής, οῦ (ὁ). ἐραστὴς τῶν ἵππων.

Ἵππερος (ὁ). [ἵππος, ἔρος;] = Ἱππομανία. 2) (κατ' ἄλλ.) νόσος τις τῶν ἵππων, (σχηματισθὲν κατὰ τὸ Ὕδερος, Ἴκτερος).

Ἵππευμα (τὸ). δρόμος ἵππου, καβάλλα, ἱππασία. » Ὦ νὺξ ἱερά, ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις, « Εὐρ.

Ἱππεύς, έως (ὁ). καβαλλάρης· (ἰδιαίτ.) πολεμιστὴς ἔφιππος· (ὅθ. εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ ἔχων 300 μεδίμνων πρόσοδον ἢ ἐπμ. ἀνήκων (συντελῶν) εἰς τὸ ἱππικόν, (οἱ ἱππεῖς ἀπετέλουν τὴν 6'. τάξιν τῶν πολιτῶν).

Ἵππευσις, εως (ἡ). τὸ ἱππεύειν, καβαλλίκευμα, ἱππασία.

Ἱππευτήρ, Π. ἀντὶ

Ἱππευτής, οῦ (ὁ). ἱππεύς, ἱππαστής. » Τὸν ἱππευτὰν Ἀμαζόνων στρατόν, « Εὐρ.

Ἱππεύω, Μ. εύσω. Τρέχω (Ὑπάγω) ἔφιππος, καβαλλικεύω. » Οἱ Σκύθαι ἱππεύουσι ταῖς κυούσαις ἵπποις, « Ἀρστ. 2) εἶμαι (ὑπηρετῶ ὡς) ἱππεύς. » Τοὺς ἡγεμόνας τῶν ἱππευόντων, « Πλάτ.

Ἱππηγέτης, ου (ὁ), Π. [ἵππος, ἄγω]. ὁδηγὸς ἵππων, Ἱππηλάτης.

Ἱππηγός (ὁ, ἡ), = Ἱππαγωγός.

Ἱππηδόν, ἐπίρ. Καθὼς οἱ ἵπποι ἢ οἱ ἱππεῖς.

Ἱππηλασία (ἡ). τὸ ἱππηλατεῖν, ἱπποδρομία.

Ἱππηλάσιον (τὸ), = Ἱππηλασία, Ἱπποδρόμιον, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Ἱππηλάσιος, α, ον, = Ἱππήλατος.

Ἱππηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἱππεύω ὡς

Ἱππηλάτης [ἵππος, ἐλαύνω], ου (ὁ). ὁ διώκων (διοικῶν) ἵππον, ἱππεύς, ἱππότης ἢ ἁρματηλάτης.

Ἱππήλατος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος πρὸς ἱππηλασίαν. » Οὔ τις νήσων ἱππήλατος, « Ὀδ. Δ. » Ἔργον ἱππήλατον, « Τρυφιόδ., ὁ Δούρειος ἵππος.

Ἱππημολγοί (οἱ), [ἵππος, ἀμέλγω]. οἱ τρεφόμενοι μὲ γάλα φοράδας (καθὼς οἱ Σκύθαι).

Ἱππῆς, Ἀττ. ἀντὶ Ἱππεῖς, πληθ. τοῦ Ἱππεύς.

Ἱππιάναξ, ακτος (ὁ), Π. ἀρχηγὸς ἱππικοῦ.

Ἱππιατρία (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ ἱππιάτρου.

Ἱππιατρικός, ή, όν. Ἱππιάτρου ἴδιος. ||. » Ἱππιατρικὴ (ἐνν. τέχνη) ἢ » Ἱππιατρικὰ (ἐνν. βιβλία), τὰ περὶ ἱππιατρίας.

Ἱππίατρος (ὁ). ἰατρὸς ἵππων.

Ἱππίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἵππος, ἀλογάκι. 2) εἶδ. μικροῦ ἰχθύος, (ἴσως) = Ἵππος (4).

Ἱππικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἵππον ἢ εἰς τὸν ἱππέα· ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἱππεύειν. » Πότερον οἱ ἱππικοὶ ἢ οἱ ἄφιπποι; « Πλάτ. ||. (οὐσ.). » Ἱππικὴ (ἐν. τέχνη), « ἡ τοῦ ἱππέως καὶ » Ἱππικὸν (τό), Α'. οἱ ἱππεῖς, (κοιν.) ἡ καβαλλαρία, (καὶ Β'.) μέτρον ἐκτάσεως 4 σταδίων.

Ἱππικῶς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ ἱππεῖς.

Ἱππιλάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς ἱππιλαρχίας.

Ἱππιλαρχία (ἡ). τάγμα (λόχος) ἱππικοῦ.

Ἵππιος (ὁ, ἡ), = Ἵππειος, Ἱππικός.

Ἱππιοχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) χαίτην ἵππου (ἀλογότριχαις).

Ἱππιοχάρμης, ου (ὁ), Π. [ἵππος, χάρμη]. ὁ μαχόμενος ἐφ' ἵππου ἢ ἁμάξης.

Ἱππίσκος (ὁ), = Ἱππίδιον.

Ἱπποβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ἵππος, βαίνω]. ἔφιππος, (μτφορ.) πομπώδης, μεγαλοῤῥήμων.

Ἱπποβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (βατεύων) τὰς θηλ. ἵππους. » Ὄνος —, « Στρβ. 2) ἱππεύς, ἔφιππος. » Τοξοδάμαντές τ' ἠδ' ἱπποβάται, « Αἰσχλ., (συγχ. τῷ Ἱππιβώτης).

Ἱπποβήτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἱππιβάτης.

Ἱππόβινος (ὁ), [ἵππος, βινέω]. κτηνωδῶς ἀσελγής, κτηνοβάτης, (κωμ. παρῳδ. τοῦ ὀνόμ. Ἱππόνικος).

Ἱπποβόσιον (τὸ), = Ἱπποφόρβιον.

†Ἱπποβοσκός (ὁ), = Ἱπποφορβός.

Ἱπποβότης, ου (ὁ), = Ἱπποτρόφος, (οὕτως ὠνομάζοντο εἰς τὴν Εὔβοιαν οἱ πλουσιώτεροι πολῖται οἱ συγκροτοῦντες τὴν Ἀριστοκρατίαν, παρβλ. Ἱππεύς).

Ἱππόβοτος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου βόσκουν ἵπποι, ἁρμόδιος διὰ βοσκὴν ἵππων, (ἐπίθ. τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Σκυθίας).

Ἱπποβουκόλος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἱπποβοσκός.

Ἱππόβροτος (ὁ, ἡ), Π. = Ἱππάνθρωπος, Ἱπποκένταυρος.

Ἱππόβρωτος (ὁ, ἡ), [ἵππος, βιβρώσκω]. ὁ καταφαγωθεὶς ὑπὸ τῶν (χρησιμεύσας εἰς τροφὴν) ἵππων.

Ἱππογέρανοι (οἱ), Κωμ. ἱππεῖς ἐποχούμενοι ἀντὶ ἵππων εἰς γεράνους.

Ἱππόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλῶσσαν ἵππου (δηλ. μεγάλην). ||. (οὐσ.) Ἱππόγλωσσον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἴσ.) = Ὑπόγλωσσον.

Ἱππογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων τὰ καλὰ ἄλογα. 2) Π. ἀντὶ Μεγαλόφρων, μεγαλογνώμων, μεγαλεπήβολος.

Ἱππόγυποι (οἱ), Κωμ., ἱππεῖς ἐποχούμενοι ἀντὶ ἵππων εἰς γῦπας.

Ἱπποδαμαστής, οῦ (ὁ) καὶ

Ἱππόδαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δαμάζων τοὺς ἵππους, ἱππεὺς ἐπιτήδειος,

Ἱππόδασυς, εος (εια, υ), Π. σκεπασμένος μὲ πυκνὴν φοῦνταν ἀπὸ ἀλογότριχαις, (δὲν ἀπαντᾶται εἰμὴ μόνον τὸ θηλ. Ἱπποδάσεια, ὡς ἐπίθ. περικεφαλαίας).

Ἱππόδεσμον (τὸ), Π. δεσμὸς ἵππου, καπίστρι, χαλινάρι.

Ἱπποδέτης, ου (ὁ), Π. ὁ χρησιμεύων πρὸς δέσιμον ἵππου. » Ῥυτὴρ—, « Σοφ., τὸ καπίστρι.

Ἱπποδιώκτης, ου (ὁ), Π. = Ἱππηλάτης.

Ἱπποδρομία (ἡ). τὸ νὰ τρέχῃ τις ἔφιππος ἢ ἐφ' ἅρματος (κυρ. πρὸς ἐπίδειξιν καὶ ἀγωνισμὸν εἰς τὸ ἱπποδρόμιον).

Ἱπποδρομικός, ή, όν. Ὁ τοῦ ἱπποδρόμου ἢ τῆς ἱπποδρομίας. » Ἀγὼν—, « Συλ.

Ἱπποδρόμιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἔτρεχον μὲ τὰ ἄλογα (ποῖος νὰ περάσῃ). ||. » Ἱπποδρόμια (τὰ), ὁ ἀγὼν τῆς ἱπποδρομίας. (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ

Ἱπποδρόμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἱππόδρομον ἢ τὴν ἱπποδρομίαν. » Ποσειδῶν—, « Πινδ.

Ἱππόδρομος (ὁ), = Ἱπποδρόμιον. » Τῶν ἱπποδρόμων ὁ Φλαμίνιος, « Πλ. (ἢ Κωμ.) » Ἱππόδρομος οὗτός ἐστί σοι μαγειρικῆς, « Ποσείδ., στάδιον πρὸς ἐπίδειξιν τῆς μαγειρικῆς σου τέχνης. 2) = Ἱπποδρομία τρέξιμον μὲ τὸ ἄλογον.

Ἱπποδρόμος (ὁ). ὁ τρέχων ἔφιππος, ἱππεὺς ἐλαφροαρματωμένος.

Ἱπποζώνη (ἡ). ἡ ὄνος ἡ ἐγκαστρωθεῖσα ἀπὸ ἵππον ἢ θηλάζουσα ἡμίονον. 2) τὸ μέρος (παρὰ τὴν μασχάλην) τοῦ ἵππου ὅπου 'τὸν ζώνει τὸ κολάνι.

Ἱππόθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τοῦ ἵππου.

Ἱπποθήλης, ου (ὁ). ὄνος ἢ ἡμίονος θηλάσας ἵππον, ὄνος τρεφόμενος ἵνα ὀχεύῃ τὰς θηλ. ἵππους.

Ἱππόθορος (ὁ), [ἵππος, θόρνυμι]. (ὄνος) ὁ βατεύων τὰς θηλ. ἵππους. 2) (νόμος) σκοπὸς (τραγοῦδι) τὸ ὁπ. ἐτραγῳδεῖτο ἐνῷ ἐβατεύοντο αἱ ἵπποι.

Ἱπποθυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυσιάζω ἵππους.

Ἱπποΐατρος (ὁ), = Ἱππίατρος.

Ἵπποιϊν, Π. ἀντὶ Ἵπποιν, δυϊκ. τοῦ Ἵππος.

Ἱπποκάμπη (ἡ) καὶ Ἱππόκαμπος (ὁ), μυθῶδές τι θαλάσσιον ζῶον (Ἵππος μὲ κυρτὴν οὐρὰν ἰχθύος) ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἐζωγράφιζον συνήθως ἐποχουμένους τοὺς θαλασσ. θεούς. 2) εἶδ. τετραμόρφου μικροῦ ὀψαρίου ἢ μαλακοστράκου (καρίδος;), (Αἰλ.).

Ἱπποκάμπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἱπποκάμπη. ||. εἶδ. ἐνωτίων (σκουλαρηκίων).

Ἱπποκάνθαρος (ὁ). μέγας (ἴσα μὲ ἵππον) κάνθαρος.

Ἱπποκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων (ὁδοιπορῶν) ἔφιππος ἢ ἐφ' ἅρματος, ἱππηλάτης, ἁρματηλάτης.

Ἱπποκενταύρειος (ὁ, ἡ). ἱπποκενταύρου ἴδιος.

Ἱπποκένταυρος (ὁ). πλάσμα τι τερατῶδες τῆς μυθολογίας (ἵππος καὶ κένταυρος), (ἐν γέν.) γέννημα τῆς φαντασίας ἀνύπαρκτον.

Ἱπποκέντωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ κεντῶν τοὺς ἵππους. » Μύωψ—, « Τζ.

Ἱπποκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἐπιμελοῦμαι) ἵππον ὡς

Ἱπποκόμος (ὁ), [ἵππος κομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος ἵππον ἢ τοὺς ἵππους τινός (Τουρκ.) σεΐζης.

Ἱππόκομος (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος μὲ κόμην (χαίτην, τρίχας) ἵππου.

Ἱπποκορυστής, οῦ (ὁ), Π. [ἵπ. κορύσσω] ἐπιτήδειος πρὸς ὁπλισμὸν ἢ γύμνασιν πολεμικοῦ ἵππου, ἱκανώτατος πρὸς ἱππομαχίαν, (ἄλλ. διορθ.

Ἱπποκόρυστος (ὁ, ἡ), Π. [ἵππ. κόρυς]. ὁ φορῶν περικεφαλαίαν στολισμένην μὲ τρίχας ἵππου.

Ἱπποκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπερισχύω (Εἶμαι ἀνώτερος τοῦ ἐχθροῦ) κατὰ τὸ ἱππικόν, (συγχ. τῷ Ἱπποκροτέομαι).

Ἱπποκρατία (ἡ). τὸ ἱπποκρατεῖν, ὑπερίσχυσις εἰς ἱππομαχίαν ἢ (ἐν γέν.) κατὰ τὸ ἱππικόν.

Ἱππόκρημνος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ κρημνώδης, (μτφορ.) πομπώδης, στομφώδης· ἐπικίνδυνος διὰ τὸ παράτολμον τῆς ἐκφράσεως.

Ἱπποκροτέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀντηχῶ ἀπὸ τὸν κρότον τῶν ἵππων, [ἐκ τοῦ

Ἱππόκροτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντηχῶν ἀπὸ τὸν κρότον ἢ ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἵππων, (συνκδχ.) ὁμαλὸς, ἱππάσιμος. »Εὐάλωτος γέγονεν αὐτῶν ὁ νοῦς, καὶ οἷον ἱππόκροτος, ἤγουν εὐκατάτροχος, ἡ καρδία τοῖς πάθεσι τῆς σαρκὸς«, Κύρ., (παρβλ. Ἐπίκροτος).

Ἱππολάπαθον (τὸ), εἶδ. φυτ., λάπαθον μὲ μεγάλα φύλλα.

Ἱππολειχὴν, ῆνος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ, τὸ (ἄλλ.) Ἱπποσέλινον. (ὡς θεραπεῦον τῶν ἵππων τοὺς λειχῆνας).

Ἱππολεχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἵππ. λέχος]. ὁ συνευνασθεὶς (συνευρεθεὶς) μὲ ἵππον, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρος).

Ἱππόλοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) λόφον (φοῦνταν) ἀπὸ τρίχας ἵππου.

Ἱππομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ μέχρι μανίας (Τρελαίνομαι διὰ) τοὺς ἵππους· 2) (ἐπὶ θηλ. ἵππου) εἶμαι εἰς ὀργασμὸν, (κοιν.) σέρνω, [ἐκ τοῦ

Ἱππομανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μὲ ὑπερβολὴν (μαινόμενος διὰ) τοὺς ἵππους. 2) τὸν ὁπ. ἀγαποῦν μανιωδῶς (μὲ ὑπερβολὴν) οἱ ἵπποι. »Λειμὼν—,« Σοφ., ὁ ἔχων πολὺ χορτάρι, (παρβλ. Εἰροχαρής). 3) (φοράδα) ἡ ὁπ. εὑρίσκεται εἰς ὀργασμὸν, (κοιν.) σέρνει· (μτνμ. ἐπὶ ἀνθρ.) εἰς ἄκρον ἀσελγής. ||. (οὐδ.) Ἱππομανὲς (τὸ), μελανόν τι ἔκφυμα κρεατῶδες εἰς τὸ μέτωπον τοῦ νεογεννηθέντος πωλαρίου τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο αἱ μάγισσαι ὡς φίλτρον). (κατ' ἄλλ.) τὸ ὑγρὸν τὸ ὁποῖον ἐκρέει ἀπὸ τὸ αἰδοῖον τῆς ὀργώσης φοράδος, (Ἀρστ.). (παρβλ. Καπρία). 2) εἶδ. χόρτου (Ἀπόκυνον ἢ Κυνοκράμβη) τὸ ὁπ. ἠγάπων περιπαθῶς ἢ τρώγοντες ἐλύσσαζον οἱ ἵπποι, (ἐχρησίμευε ȣ τοῦτο ὡς φίλτρον). 3) (ἐν γέν.) ποτὸν φαρμακερὸν, ἐπιφέρον μανίαν, φίλτρον, (κοιν.) μάγια.

Ἱππομανία (ἡ). πάθος (μανία) διὰ τοὺς ἵππους.

Ἱππομάραθρον ἢ Ἱππομάραθον (τὸ). εἶδ. μεγάλου ἀγριομαράθρου.

Ἱππομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι ἔφιππος, συγκροτῶ ἱππομαχίαν.

Ἱππομαχία (ἡ). μάχη ἱππικοῦ πρὸς ἱππικόν.

Ἱππόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ πολεμῶν (μαχόμενος) ἔφιππος.

Ἱππόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. εἰδήμων (ἐπιτήδειος) τὰ περὶ τοὺς ἵππους, ἔμπειρος τῆς ἱππικῆς, (παρβλ. Ἱππογνώμων).

Ἱππομιγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σύμμικτον μορφὴν ἵππου καὶ ἀνθρώπου.

Ἱππομολγοὶ (οἱ), = Ἱππημολγοί.

Ἱππόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν ἵππου.

Ἱππομύρμηξ, ηκος (ὁ), Κωμ. ἱππεὺς ἐποχούμενος ἀντὶ ἵππου εἰς μύρμηκα.

Ἱππονομεὺς, έως (ὁ). νομεὺς (βοσκὸς) ἵππων.

Ἱππονόμος (ὁ, ἡ). (παροξ.) = Ἱππονομεύς. 2) (προπαροξ.) ὅπου βόσκουν ἵπποι, ἱππόβοτος.

Ἱππονώμας, ου (ὁ), Π. [ἵπ. νωμάω]. ὁ ὁδηγῶν (διοικῶν) ἵππους, ἱππεὺς ἢ ἁρματηλάτης.

Ἱππόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Μεταβάλλομαι εἰς ἵππον. (κατὰ τοὺς Ἀκαδημ.) φαντάζομαι (πλάττω μὲ τὴν ἰδέαν μου) ὅτι εἶνέ τις ἵππος (ἄδηλον ἂν ἦνε ἢ ὄχι).

Ἱπποπέδη (ἡ). πέδη (δεσμὸς) ἵππου, (Τουρκ.) κιοστέκι, παϊβάντι. 2) εἶδ. τρεξίματος τοῦ ἀλόγου, (ἴδε) Πέδη. 3) (μτνμ. παρὰ μθμτκ.) σχῆμά τι καμπύλης γραμμῆς.

Ἱπποπείρης, εω (ὁ), Ἰων. Π ἔμπειρος ἵππων καὶ ἱππικῆς.

Ἱπποπῆραι (αἱ). δισάκκι (Τουρκ. χεϊμπὲς) διὰ τὸ ἄλογον.

Ἱπποποίητος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα ἵππου.

Ἱπποπόλος (ὁ, ἡ), Π. [ἵππος, πολέω]. ὁ ἐνασχολούμενος περὶ τοὺς ἵππους, ἔχων ἔργον τὴν ἱππικὴν, ἐπιτήδειος ἱππεὺς ἢ ἁρματηλάτης.

Ἱππόπορνος (ὁ, ἡ), Κωμ. μέγας (ἀσελγέστατος) πόρνος, (παρβλ. Ἱππόβινος).

Ἱπποπόταμος (ὁ), εἶδ. μεγάλου ἀμφιβίου τετραπόδου, (κατὰ λέξ.) ἵππος ποτάμιος.

Ἱπποπώλης, ου (ὁ). πωλητὴς (πραγματευτὴς) ἵππων.

Ἵππος (ὁ), ζ. ἄλογον, (θηλ.) φοράδα, (καὶ μτνμ.) γυνὴ ἀσελγής. 2) τὸ ἱππικὸν, ἡ καβαλλαρία. »Διακοσία ἵππος,« Θκ. 3) (πλθ. Π.) τὸ ὄχημα μὲ τὰ ἄλογα. »Καθ' ἵππων ἆλτο,« Ὅμ. 4) εἶδ. θαλασσ. ἰχθύος. 5) πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν ἀνοιγοκλειομένων ἀδιακόπως. 6) τὸ αἰδοῖον (τοῦ ἀνδρ. καὶ τῆς γυν.). ||. (εἰς τὰς συνθ. σημαίνει καθὼς καὶ τὸ Βοῦς, τὸ μέγα, καὶ ἐπὶ φυτ. τὸ ἄγριον. ἴδε Ἵππουρος Ἱπποσέλινον κτλ.).

Ἱπποσείρης, ου (ὁ), Π. ὁ ἐμβάλλων σειρὰν (τριχιὰν, δεσμὸν) εἰς τὸν ἵππον, ἱπποδάμας, ἱππικὸς, (ἄλλ. γρφ. Ἱπποπείρης).

Ἱπποσέλινον (τὸ), εἶδ. μεγάλου (ἢ ἰατρεύοντος τοὺς ἵππους) ἀγριοσελίνου.

Ἱπποσόα (ἡ), καὶ

Ἱπποσόας ȣ Ἱπποσόος, ου (ὁ), Π. [ἵππ. σεύω], = Ἱππηλάτης, ἱππεὺς ἐπιτήδειος.

Ἱππόσταθμος (ὁ) καὶ

Ἱπποστασία (ἡ) καὶ

Ἱπποστάσιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου στέκουν οἱ ἵπποι, τὸ ἀχοῦρι.

Ἱππόστασις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Ἱπποστασία, Ἱπποστάσιον. 2) Π. ὁ καιρὸς καθ' ὃν παύουν νὰ δουλεύουν οἱ ἵπποι, τὸ βράδυ. »Ἕω φαεννὰν, ἡλίου θ' ἱπποστάσεις,« Στρβ.

;Ἱπποστράτηγος (ὁ). στρατηγὸς τοῦ ἱππικοῦ (τῆς καβαλλαρίας).

Ἱπποσύνη (ἡ), Π. ἡ τέχνη τοῦ διοικεῖν ἵππους ἢ ὄχημα· ἡ τέχνη τοῦ ἱππεύειν, ἡ ἱππική. »Ἱπποσύνας ἐδίδαξαν παντοίας,« Ἰλ. Ψ. 2) (σπν.) τὸ ἱππικὸν, ἡ καβαλλαρία. »Ἱπποσύνην τε.. ȣ πεζὸν ἰόντα .. στρατὸν,« Ἡρ. 3) (ἐνίοτε) ἱπποδρόμιον. »Δαρδανίᾳ τλάμων Γανυμήδεος ἱπποσύνα,« Εὐρ.

Ἱππόσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἱππικός.

Ἱπποτέκτων, ονος (ὁ), Π. ὁ κατασκευάσας τὸν δούρειον ἵππον.

Ἱππότης, ου (ὁ). ἱππεύς· ἱππικός.

Ἱππότιγρις, ιδος (ὁ), εἶδ. μεγάλης τίγριδος·

Ἱππότιλος (ὁ), [ἵππ, τιλάω] διάῤῥοια τῶν ἵππων.

Ἱππότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἱππότης. Ἱππική. »Ζώνη—,« Ἐπγρ.

Ἱπποτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τεκοῦσα ἵππον. »Μέδουσα—,« Νόνν.

Ἱπποτοξότης, ου (ὁ). τοξότης ἔφιππος.

Ἱπποτραγέλαφος (ὁ). ζῶον μυθῶδες σχηματισμένον εἰς εἶδ. ἵππου τράγου καὶ ἐλάφου.

Ἱπποτροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου τρέφονται καὶ πολλαπλασιάζονται ἵπποι, ἱπποφόρβιον.

Ἱπποτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω ἵππον (πολεμικὸν ἢ ἀγωνιστήριον) ἢ ἵππους (πρὸς πολλαπλασιασμὸν), ἔχω ἱπποτροφεῖον 2) μεταχειρίζομαί τι πρὸς τροφὴν ἵππου. »Τὴν μὲν πόαν ἱπποτροφοῦσι, τὸν δὲ καρπὸν σιτοποιοῦνται,« Διόσ.

Ἱπποτροφία (ἡ). τὸ τρέφειν ἵππον ἢ ἵππους (ἴδε τὸ ῥῆμα).

Ἱπποτροφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἱπποτρόφον ἢ τὴν ἱπποτροφίαν.

Ἱπποτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ἵππον ἢ ἵππους (ἴδε τὸ ῥῆμα). »Θρῄκης ἱπποτρόφου,« Ἡσ.

Ἱπποτυφία (ἡ), [ἵπ. τῦφος]. μεγάλη (ἀνυπόφερτος) ὑπερηφάνεια, (κοιν.) ξυλοπεριφάνεια, (ὁποία συνήθως ἡ τῶν ἱππευόντων). »Σωφρονητέον περὶ τὴν λέξιν, εἰδότας, ὡς ἱπποτυφία τις καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίνεται,« Ax.

Ἱππούραιον (τὸ). οὐρὰ ἵππου, (μονολεκτ.) ἀλογοουρά.

Ἱππουρεὺς, έως (ὁ), = Ἵππουρος, εἶδ. ἰχθ.

Ἵππουρις, ιδος καὶ εως (ἡ), (ἐπιθετ.) ἡ ἔχουσα (στολισμένη μὲ φοῦνταν ἀπὸ) οὐρὰν ἵππου. »Τρυφάλεια,—« Ὅμ. ||. (οὐσ.) οὐρὰ ἵππου ἢ φοῦντα (σεργοῦτσι) ἀπὸ τρίχας ἵππου. »Ζῶα.. τὸ πᾶν σῶμα λάσια, καὶ ἔχει κατὰ τῆς ἰξύος ἵππουριν,« Αἰλ. 2) εἶδ. φυτοῦ (τὸ ὁπ. φυτρόνει εἰς νερότοπους καὶ ὁμοιάζει ἀλογοουράν).

Ἵππουρος (ὁ, ἡ). (ἐπιθ.) ὁ ἔχων οὐρὰν ἵππου ἢ μεγάλην (ἴδε Ἵππος), ὅθ. 2) (οὐσ.) εἶδ. ὀψαρίου, (ἴσ. ἡ) τσιπποῦρα, (παρβλ. Χρύσοφρυς). 3) = Σκίουρος. 4) εἶδ. ἐντόμου (μυίγας). 5) = Ἵππουρις (φυτ.). »Σύμφυτον, ὃ καλοῦσιν ἵππουρον,« Ἱπιατρ.

Ἱπποφαὲς ἢ Ἱππ. φανὲς, έος καὶ

Ἱπποφαιστον (τὸ) καὶ

Ἱππόφεως [ἵππ. φάος ἢ φαίνω], εω (ὁ), εἶδ. φυτ. (ἐκ τοῦ γένους τοῦ κενταυρίου ἢ τῆς στοιβῆς). »Καθαίρειν τὴν κοιλίαν κάτω μὲν τῷ ἱπποφέῳ,« Ἰατρ. »Τῷ τοῦ ἱπποφέω ὀπῷ,« αὐτ.

Ἱπποφοβὰς, άδος (ἡ). φυτ. τὸ ὁπ. φοβίζει τοὺς ἵππους (φοβοῦνται οἱ ἵπποι).

Ἱπποφορβὰς, άδος (ἡ). ἡ βόσκουσα ἵππους. ἱπποτρόφος.

;Ἱπποφορβεῖον (τὸ), = Ἱπποφόρβιον.

Ἱπποφορβεὺς, έως (ὁ), = Ἱπποφορβός.

Ἱπποφορβία (ἡ), = Ἱπποτροφία.

Ἱπποφόρβιον (τὸ), = Ἱπποτροφεῖον. (συνκδχ.) ἀγέλη ἵππων βοσκομένων, (Τουρκ.) χεργκελές.

Ἱπποφορβὸς (ὁ, ἡ), [ἵπ. φέρβω], ὁ βόσκων ἢ τρέφων ἵππους, ἔχων ἱπποφόρβιον ἁρμόδιος πρὸς τροφὴν ἵππων. »Γῆ—,« Δ. Ἀλ.

Ἱπποφυὲς καὶ Ἱππόφυον (τὸ), = Ἱπποφαές.

Ἱπποχάρμης, ου (ὁ), Π. = Ἱππιοχάρμης.

Ἱππόω-ῶ, Μ. ώσω, (εὔχρ. μόνον τὸ πθ. Ἱππόομαι, ὅπου ἴδε).

Ἱππώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἵππου, ὅμοιος μὲ ἵππον, ἢ ἁρμόδιος εἰς ἵππον. »Κορυφὴ μὲν μείζων, ὦτα δὲ μικρότερα, ἱππωδεστέραν τὴν κεφαλὴν ἀποφαίνει,« Ξεν.

Ἱππὼν, ῶνος (ὁ), = Ἱπποστάσιον, ἀχοῦρι, ἢ 2) τόπος καθ' ὁδὸν ὅπου ἀλλάζουν τὰ ἄλογα τοῦ ταχυδρομείου, (Ἰταλ.) πόσα, (Τουρκ.) μενζὶλ-χανές.

Ἱππωνεία (ἡ). ἀγόρασμα ἵππων, [ἐκ τοῦ

Ἱππωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγοράζω ἵππους ὡς-

Ἱππώνης, ου (ὁ). ὁ ὠνούμενος (ἀγοράζων) ἵππους ἵνα τοὺς γυμνάσῃ καὶ τοὺς μεταπωλήσῃ.

Ἱππωνία (ἡ), = Ἱππωνεία.

Ἵπταμαι, Μ. πτήσομαι (ἀόρ. Ἔπτην καὶ μσ. Ἐπτάμην κτλ.). Πετῶ.

Ἵπτω, Ἀττ. ἀντὶ Ἵπτασο, β'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ἵπταμαι.

Ἵπτομαι [ἶπος], Μ. ἴψομαι, Π. θλίβω, στενοχωρῶ, (ἐν γέν.) βλάπτω· πληγόνω· τιμωρῶ, ταλαιπωρῶ.

Ἵπωσις [ἰπόω], εως (ἡ). πίεσις, ζούλιγμα.

Ἱρὰ (τὰ), Ἰων. ἀντὶ Ἱερά.

Ἱράομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Ἱεράομαι.

Ἱρεὺς, έως (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἱερεύς.

Ἱρεύω, Μ. εύσω, Ἰων. ἀντὶ Ἱερεύω.

Ἴρη (ἡ), Π. (κατ' ἄλλ. γρφ.) ἀντὶ Εἴρη, συνέλευσις, τόπος συνελεύσεως.

Ἱρηΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἱέρεια.

Ἱρήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ἱερεῖον.

Ἴρην, ενος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Εἴρην.

Ἰρίνεος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἴρινος.

Ἰρινόμικτος (ὁ, ἡ). σμιγμένος (ἀνακατωμένος) μὲ ἴρινον μῦρον.

Ἴρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ τὸ φυτὸν τὴν ἶριν. ||. (ὡς οὐσ.) Ἴρινον (ἐνν. ἔλαιον), εἶδ. μύρου.

Ἴρηξ καὶ Ἴρηξ, ηκος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἱέραξ.

;Ἰριοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὴν ἶριν, Ἰριώδης, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἡροειδής).

Ἶρις [εἴρω], ιδος ἢ ιος (ἡ). τὸ οὐράνιον τόξον τὸ φαινόμενον μετὰ τὴν βροχὴν, (κοιν.) δόξα. 2) (μτνμ.) ὁ χρωματισμένος κύκλος περὶ τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ. 3) εἶδ. ἄνθους (κρῖνος) μὲ εὐώδη ῥίζαν. 4) εἶδ. πολυτ. λίθου. 5) κατὰ τὴν μυθολογ.) θεὰ ἀγγελιαφόρος τοῦ Διὸς κτλ.

Ἰριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὴν οὐρανίαν ἶριν. »Τὸ δὲ τοῦ λύχνου φῶς.. πορφυροῦν φαίνεται κύκλῳ ȣ ἰριῶδες,« Ἀρστ.

Ἱροδρόμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἱεροδρόμος. ὁ τρέχων (ἀγωνιζόμενος ὡς δρομεὺς) εἰς τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνας. 2) (ἐπὶ ὕδατος) ὁ ῥέων (τρέχων) πρὸς ἁγιασμὸν τῶν ἀρυομένων.

Ἱρὸς, ἡ, ὸν, Ἰων. ἀντὶ Ἱερός.

Ἶρος (ὁ), [ἐρεῖν]. ὄνομα ἐπαίτου τινὸς εἰς τὴν Ὀδύσ. (ὅστις ἦτο συγχρόνως ȣ ἀγγελιαφόρος. Ὁ Βάλτερσκοτ ἐμιμήθη τὸ πρόσωπον τοῦτο κάλλιστα εἰς τὸν Ἀρχαιολόγον του). (ἐν γέν.) ζητιάνος, πάμπτωχος.

Ἱρουργίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἱερουργία.

Ἱροφάντης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἱεροφάντης.

Ἱρόχθων, ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἱερόχθων.

Ἱρῶς, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ἱερῶς.

Ἱρωστὶ, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ἱερωστί.

Ἲς (τὸ ι μακρὸν), ινὸς (ἡ), (ἡ πλθ. δοτ. Π. Ἴνεσσιν). νεῦρον. (συνκδχ.) ἰσχὺς, ῥώμη, δύναμις. (ȣ περιφρ.) »Ἲς Ὀδυσσῆος (Τηλεμάχοιο κτλ.),« Ὅμ. (καὶ παραλλ.) »Ἲς βίης Ἡρακληΐης,« Ἡσ., ἀντὶ Ὁ ἰσχυρὸς Ἡρακλ. (ἴδε Βία).

Ἴσα ἢ Ἶσα, πλθ. οὐδ. τοῦ Ἴσος. ||. (ὡς ἐπίρ.) ἴσια μὲ, παρομοίως, κτλ. (ἴδε Ἴσος).

Ἰσάγγελος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -γγέλως. Ἴσος (Ὅμοιος) μὲ τοὺς ἀγγέλους.

Ἰσάδελφος (ὁ, ἡ). ἴσος μὲ (ἀγαπώμενος, θεωρούμενος ἴσα μὲ) ἀδελφόν.

Ἰσάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι ἴσον (ὅμοιον, ἰσοβαρὲς κτλ.) μὲ ἄλλο. ||. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. καὶ μσ.) ἐξισοῦμαι. »Δητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρῄῳ,« Ἰλ. Ω.

Ἰσαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Ἴσος.

Ἰσαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Ἰσαίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Ἴσος.

Ἰσαίω, (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἰσάζω. (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ μσ. Ἰσαίομαι). »Ἤματα νυξὶν ἰσαίεται,« Ἀρ.

Ἰσάκις, ἐπίρ. Ἴσα τόσαις (ταῖς ἰδίαις) φοραίς.

†Ἰσαλῆ (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἰξαλῆ.

Ἴσαμι, Δ. ἀντὶ Ἴσημι.

Ἰσάμιλλος (ὁ, ἡ), Π. ἴσος, ἐφάμιλλος, ἰσοδύναμος. ||. (τὸ οὐδ.) Ἰσάμιλλα, ἐπίρ. Ἐξ ἴσου, ἐπίσης.

Ἴσαν, Π. ἀντὶ Ἤεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Εἶμι. 2) Δ. ἀντὶ Ἤδεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἶδα.

Ἰσανάφορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἴσου (συγχρόνως) ἀναφερόμενος (ὑψούμενος εἰς τὸν ὁρίζοντα). »Ἀστὴρ—,« Ἀςρλγ.

Ἰσάνεμος (ὁ, ἡ), Π. ἴσος (κατὰ τὴν ταχύτητα) μὲ τὸν ἄνεμον.

Ἴσαντι, Δ. ἀντὶ Ἴσασι.

Ἰσάξιος, α ἢ ος, ον. ἴσος κατὰ τὴν ἀξίαν μὲ, ἐπίσης ἄξιος, ἰσότιμος· ἀντάξιος.

Ἰσαπόστολος (ὁ, ἡ). ἴσος τῶν Ἀποστόλων.

Ἰσάργυρος (ὁ, ἡ), Π. ἴσος (ἰσότιμος) μὲ ἄργυρον. »Πορφύρα—,« Αἰσχλ.

Ἰσαριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ἰσάριθμος (ὁ, ἡ). ἴσος τὸν ἀριθμόν· ὅμοιος. »Χερμὰς χαλάζῃ ἰσήριθμος,« Π. Σιλ.

Ἰσάρτητος (ὁ, ἡ), [ἴσος, ἀρτάω]. κρεμάμενος ἰσοῤῥόπως.

Ἴσασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἴσημι.

Ἰσάσκετο, Π. ἀντὶ Ἰσάζετο, ἐξισοῦτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἢ πθ. παρτ. τοῦ Ἰσάζω.

Ἰσάστερος (ὁ, ἡ). ἴσος (ὅμοιος) μὲ (λαμπρὸς ὡς) ἄστρον.

Ἴσατι, Δ. ἀντὶ Ἴσησι, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Ἴσημι.

Ἰσάτις, ιδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (ἀπὸ τὸ ὁπ. κατασκευάζεται τὸ) λουλάκι.

Ἰσατώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (ὁμοιοχρώματος) τῆς ἰσάτιδος, γαλαζοπράσινος. »Ἡ φαιὰ χολὴ ἰσατώδης,« Γαλ.

;Ἰσαύδης [ἴσος, αὐδὴ], εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν φωνὴν (τὸν αὐτὸν ἦχον) μὲ ἄλλο τι.

Ἰσαχῶς, ἐπίρ. Κατὰ τοὺς ἴσους (τόσους) τρόπους.

Ἰσεῖον (τὸ), ὁ ναὸς (, καὶ) Ἴσεια (τὰ), αἱ ἑορταὶ τῆς Ἴσιδος.

Ἰσηγορέω-ῶ, καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ὁμιλῶ ἴσα μὲ ἄλλον τινὰ (μὲ τὴν αὐτὴν ἐλευθερίαν).

Ἰσηγορία (ἡ). ἰσότης περὶ τὸ ἀγορεύειν (ὁμιλεῖν, δημηγορεῖν), τὸ δικαίωμα τοῦ ἐλευθέρου πολίτου, ἰσονομία.

Ἰσήλικος, η, ον καὶ

Ἰσῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ). τῆς αὐτῆς ἡλικίας, τοῦ αὐτοῦ ἀναστήματος, ἰσομεγέθης, ἰσόχρονος, συνομήλικος. »Ἀναγκαῖον ἄρα καὶ τὸν χρόνον ἰσήλικα τοῦ κόσμου γεγονέναι,« Φίλ. (καὶ καταχρ.) »Τάφρον ἰσήλικον κατὰ βάθος τῶν θεμελίων,« αὐτ.

Ἰσημερία (ἡ). ἡ ἰσότης (τὸ ἰσόχρονον) τῆς ἡμέρας μὲ τὴν νύκτα, τὸ νὰ ἔχῃ ἡ ἡμέρα 12 καὶ ἡ νύκτα 12 ἐπίσης ὥρας καθὼς συμβαίνει δὶς τοῦ ἔτους καθ' ἑξαμηνίαν.

Ἰσημερινὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἰσημερίαν. ὁ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἰσημερίας.

;Ἰσημέριος, η, ον, Π. ὁ διαρκῶν τὸν ἴσον χρόνον μὲ ἄλλον.

Ἰσήμερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὰς αὐτὰς ἡμέρας μὲ ἄλλον, ἰσόχρονος, ὁμήλικος. 2) = Ἰσημερινός.

Ἴσημι (εὔχρ. μόνον εἰς μερικὰ πρόσωπα), Π. ἠξεύρω, γνωρίζω, (ἴδε Οἶδα).

Ἰσήρετμος (ὁ, ἡ), Π. [ἴσος, ἐρετμός]. ὁ ἔχων ἰσάριθμα ἢ ἰσομεγέθη μὲ ἄλλο πλοῖον ἢ ἑκατέρωθεν κωπιά.

Ἰσήρης [ἴσος, †ἄρω], εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἴσος, ὅμοιος, τῆς αὐτῆς κατασκευῆς (συναρμογῆς). ἰσόσταθμος.

Ἰσήριθμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἰσάριθμος.

Ἴσης, Π. β'. ἑν. πρσ. τοῦ Ἴσημι.

Ἴσθι, πρς. τοῦ Οἶδα, ἤξευρε, ἢ 2) τοῦ Εἰμὶ, ἀντὶ Ἔσο. 3) (μτγν. ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Ἴθι.

†Ἰσθλῆ (ἡ), γρμτ. ἀντὶ Ἰξαλῆ.

Ἴσθμια (τὰ). οἱ εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου πανηγυριζόμενοι ἀγῶνες, (κυρ. οὐδ. πλθ. τοῦ Ἴσθμιος).

Ἰσθμιάζω, Μ. άσω. Πανηγυρίζω (Λαμβάνω μέρος ὡς ἀγωνιστὴς ἢ ἁπλ. Παρευρίσκομαι ὡς θεατὴς εἰς) τὰ Ἴσθμια.

Ἰσθμιακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἢ τὰ Ἴσθμια.

Ἰσθμιὰς, άδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ἴσθμιος ȣ τοῦ

Ἰσθμιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παρευρισκόμενος ὡς θεατὴς εἰς τὰ Ἴσθμια.

Ἰσθμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰσθμόν.

Ἴσθμιον (τὸ), ἴδε Ἴσθμιος.

Ἰσθμιονίκης, ου (ὁ). ὁ νικήσας εἰς τὰ Ἴσθμια, νικητὴς στεφανωθεὶς εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν Ἰσθμίων.

Ἴσθμιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἢ εἰς τὸν λαιμὸν, (ὅθ. ||. οὐσ.) Ἴσθμιον (τὸ), ὁ λαιμὸς, ὁ λάρυγγας. 2) (συνκδχ.) λαιμοδέτι. 3) (μτνμ.) λαιμὸς ἀγγείου. (ἐν γέν.) στενὸν πέρασμα. ||. (πλθ.) ἴδε Ἴσθμια.

Ἰσθμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (...

νὸς ἐν εἴδει) ἰσθμοῦ, (συγχ. τῷ Ἰσθμοειδής).

Ἰσθμόθεν, ἐπίῤ. Π. ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ, καὶ

Ἰσθμόθι καὶ Ἰσθμοῖ, ἐπίῤ. Π. ἐν τῷ Ἰσθμῷ.

Ἰσθμός (ὁ), [εἶμι]. (ἐν γέν.) στενὴ δίοδος, πέρασμα, στενόν. (ἰδιαιτ.) τὸ μεταξὺ δύο θαλασσῶν, (καὶ κατ' ἐξοχ.) τὸ τῆς Κορίνθου, (κοιν.) ἐξαμίλι. (μτνμ.) λαιμὸς (ἀνθρ. ἢ ἀγγείου).

Ἰσθμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ἰσθμοειδής.

Ἰσιακός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἶσιν (θεὰν τῶν Αἰγυπτ.).

†Ἰσίκιον (τὸ), [ἐκ τοῦ Λατ. insicium], ἢ

† Ἴσικος (ὁ), εἶδ. φαγητοῦ ἀπὸ λιανισμένον κρέας, (Τουρκ.) κιοφτὲς κτλ.

Ἴσκω (χ. Μ.), Π. = Ἐΐσκω, ὁμοιάζω, παρομοιάζω (» Αἴ κέ σε τῷ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο, « Ἰλ. Λ.) νομίζω, ὑποθέτω, (κοιν.) λέγω μὲ τὸν νοῦν μου. » Ἠ σευ καὶ φθιμένας ὀστέα ἴσκω τρομέειν θῆρας, « Ἐπγρ. (ὅθ. 2) (κυρ. παρὰ τοῖς μτγν. Π. ἀντὶ τοῦ ἁπλ.) λέγω. » Ἴσκεν ὑποσαίνων ἀγανῇ ὀπί, « Ἀπλλν.

Ἴσμα (τὸ), Π. [ἵζω], = Ἵδρυμα, κτίσμα.

Ἴσμεν, ἀντὶ Ἴσαμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ Ἴσημι ἢ Οἶδα.

Ἰσοβαθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παντοῦ τὸ αὐτὸ (ἢ ἴσον μὲ ἄλλου) βάθος.

Ἰσοβαλλίων, ωνος (ὁ), Κωμ. ἴσος (ὅμοιος) μὲ τὸν Βαλλίωνα (διαβόητον διὰ τὴν ἀχρειότητά του), κακοηθέστατος.

Ἰσοβαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ἰσοβαρής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ βάρος, ἐπίσης βαρύς.

Ἰσοβασιλεύς, έως (ὁ). ἴσος (ὅμοιος) μὲ βασιλέα.

;Ἰσόβιος (ὁ, ἡ). ὁ διάγων τὸν αὐτὸν βίον ἢ ἔχων τὴν αὐτὴν ἡλικίαν· ἰσόχρονος.

Ἰσόβοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων (ἰσότιμος μὲ) ἕνα βοῦν (ζῶον (ἢ νόμισμα). ‖. (οὐσ.) Ἰσόβοιον (τὸ), εἶδ. ἄνθους ὁμοιάζοντος τὴν παπαροῦναν.

†Ἰσόβολος (ὁ, ἡ), = Ἰσοστάσιος.

Ἰσόγαιος (ὁ, ἡ). ἴσος κατὰ τὴν ἔκτασιν ἢ τὸ ἐμβαδὸν τῆς γῆς. 2) ἴσος (ἴσα) μὲ τὴν γῆν. » Τέμνειν ἰσόγεων, « Θφρ.

Ἰσογενής, έος (ὁ, ἡ). ἴσος ἄλλου τινὸς κατὰ τὸ γένος ἢ τὴν γέννησιν, ὁμοιογενής, ἰσόχρονος.

Ἰσόγεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ἰσόγαιος.

Ἰσογλώχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. = Ἰσογώνιος.

Ἰσογνωμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Ἰσογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). τῆς αὐτῆς γνώμης, ὁμογνώμων. σύμφωνος.

Ἰσογονία (ἡ). ἰσότης γένους ἢ γεννήσεως. » Ἡ ἰσογονία ἰσομοιρίας ὀρέγνυται, « Δ. Κάσσ.

Ἰσόγραφος (ὁ, ἡ). (παρεξ.) ὁ γράφων ἴσα μὲ (ἐπίσης πολλὰ καθώς). 2) (πρωταρχ.) γραμμένος ἐξ ἴσου (παρομοίως). (ὅθ. ‖. οὐσ.) » Ἰσόγραφον, « ἴσον ἀπαράλλακτον, ἀντίγραφον.

Ἰσογώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσας γωνίας.

Ἰσοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δοτ.) ὁ ἔχων ἴσην (τὴν αὐτὴν) μὲ ἄλλον τινὰ τύχην, ἐπίσης εὐτυχὴς ἢ δυστυχής. 2) (Χ. πτ.) = Ἰσόθεος.

Ἰσοδαίτης, ου (ὁ), [ἴσος, δαίω]. ὁ δίδων ἴσα μερίδια (μοιράζων ἐξίσου) εἰς ὅλους.

Ἰσόδενδρος (ὁ, ἡ). ἴσος (ἰσομεγέθης ἢ ἰσόχρονος) μὲ δένδρον.

†Ἰσοδιαίτης, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἰσοδαίτης.

Ἰσοδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν δίαιταν (τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦ ζῆν), τρεφόμενος παρομοίως.

Ἰσόδομος (ὁ, ἡ), [ἴσος, δέμω]. κτισμένος (οἰκοδομημένος) κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. ‖. (οὐσ.) Ἰσόδομον (τὸ), Ἀρχιτεκτ., εἶδ. κτίσματος μὲ ἰσομεγέθεις πέτρας, (ἀντιθ. τῷ Ψευδισόδομος).

Ἰσόδουλος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἀντίδουλος.

Ἰσοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω ἴσα μὲ ἄλλον τινὰ (μὲ τὴν αὐτὴν ταχύτητα), [ἐκ τοῦ

Ἰσόδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἴσα μὲ ἄλλον τινὰ ἢ μὲ τὴν αὐτὴν πάντοτε ταχύτητα. (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος.

Ἰσοδυναμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω τὴν ἴσην μὲ ἄλλον τινὰ δύναμιν, εἶμαι ἰσοδύναμος·

Ἰσοδυναμία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἰσοδύναμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -νάμως. Ὁ ἔχων τὴν ἴσην μὲ ἄλλον τινὰ ἢ ἄλλο τι δύναμιν (ἀξίαν, σημασίαν).

Ἰσοελκής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἴσ. ἕλκω]. ὁ τραβῶν ἴσα μὲ ἄλλο τι εἰς τὸ ζύγι, ἰσοβαρής.

Ἰσοεπής, έος (ὁ, ἡ). ἴσος τὸ λέγειν μὲ ἄλλον.

Ἰσοέτηρος (ὁ, ἡ). ἴσος κατὰ τὰ ἔτη, ἰσόχρονος, συνομήλικος.

Ἰσοζυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ἰσοζυγής, έος καὶ

Ἰσόζυγος (ὁ, ἡ) καὶ

Ἰσόζυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ ζευγμένος ἐξ ἴσου ἢ ζυγίζων ἴσα μέ, ἰσοβαρής. (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος.

Ἰσοθεΐα (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ἰσόθεος (ὁ, ἡ). ἴσος (ἐξισούμενος) μὲ θεὸν ἢ μὲ τὸν θεόν, θεῖος, ἔξοχος.

Ἰσόθροος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λέγων τὰ αὐτὰ μὲ ἄλλον, ὁμιλῶν ἢ ἀντηχῶν παρομοίως. » Ἠχώ —, « Νόνν.

;Ἴσοικος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ οἴκου (ἐκ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας).

Ἰσοκατάληκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καταλήγων εἰς) τὴν αὐτὴν λήγουσαν, ὁμοιοκατάληκτος.

Ἰσοκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. = Ἰσόδρομος, ὅμοιος, σύμφωνος.

;Ἰσοκέφαλος (ὁ, ἡ). ἴσος μὲ κεφαλὴν ἀνθρώπου, ἢ ἴσος τὴν κεφαλὴν μὲ ἄλλον·

Ἰσοκίνδυνος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιφέρων (ἢ εὑρισκόμενος εἰς) τὸν αὐτὸν κίνδυνον, ἐπίσης κινδυνώδης. (εἰς τὸν Θκ.) ἀντὶ Ἰσοπαλής, Ἰσόμαχος.

Ἰσοκινάμωμος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κινάμωμον (κανέλλαν). ‖. (οὐσ.) Ἰσοκινάμωμον (τό), εἶδ. φυτοῦ ὁμοιάζοντος (ὁμοιάζοντος ὀσμὴν) τὴν κανέλλαν.

Ἰσοκλεής, έος (ὁ, ἡ). ἐπίσης εὐκλεὴς (ἔνδοξος), ἐξισούμενος κατὰ τὸ κλέος (τὴν φήμην) μέ.

Ἰσοκληρία (ἡ), = Ἰσομοιρία, ἰσότης.

Ἰσόκληρος (ὁ, ἡ). ὁ λαβὼν τὸν αὐτὸν κλῆρον (τὴν αὐτὴν τύχην ἢ κληρονομίαν), ἰσόμοιρος, ἰσομέτοχος.

Ἰσοκλινής, έος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων ἴσα, ἰσόῤῥοπος.

Ἰσόκοιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσην (ἐπίσης χωρητικὴν) κοιλότητα.

Ἰσοκόρυφος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ κορυφὴ εἶνε ἴση (ἐπίσης ὑψηλὴ) μὲ ἢ ὁμαλή.

Ἰσοκραής, έος (ὁ, ἡ). (τὸ Ὁμηρ.) » Ἴσος ἴσῳ κεκραμένος, « ἀπὸ ἴσα (ἴσης ποσότητος) μερίδια συγκερασμένος.

Ἰσοκράτεια (ἡ). ἰσότης κράτους (ἐξουσίας, δικαιωμάτων κτλ.), ἰσονομία, [ἐκ τοῦ

Ἰσοκρατής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσον (τὸ αὐτὸ) μὲ ἄλλον τινὰ κράτος (τὰ αὐτὰ δικαιώματα), συμμεριζόμενος ἐξίσου τὴν ἐξουσίαν. 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἰσοκραής.

Ἰσοκρατία (ἡ), Ἰων. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Ἰσοκράτεια, ἰσονομία.

Ἰσόκρατος (ὁ, ἡ), = Ἰσοκραής.

Ἰσόκριθος (ὁ, ἡ). ἴσος (ἰσομεγέθης ἢ ἰσότιμος) μὲ κριθήν.

†Ἰσόκτιτος (ὁ, ἡ). κτισμένος ἴσα (ὅμοια) μέ.

Ἰσόκτυπος (ὁ, ἡ). ὁ βροντῶν ἴσα (ἴσος τὸν κτύπον) μέ.

Ἰσοκωλία (ἡ). τὸ νὰ ἦνε περίοδός τις λόγου-

Ἰσόκωλος (ὁ, ἡ). (περίοδος λόγου) ἡ ἔχουσα (συγκειμένη ἀπὸ) ἴσα κῶλα (μέλη).

Ἰσόλεκτος (ὁ, ἡ), = Ἰσοσύλλαβος.

Ἰσολεξία (ἡ). ἰσότης λέξεων ἰσοσυλλάβων.

Ἰσολεχής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἴσ. λέχος]. ὁ συνάψας (ἢ συναφθεὶς εἰς) ἀνάλογον γάμον, ἔχων τὰ αὐτὰ γαμικὰ δικαιώματα, (Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἄλοχος).

Ἰσολογία (ἡ), μτγν. ἀντὶ Ἰσηγορία.

†Ἰσόλυρος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἀντίλυρος.

Ἰσόμαλος (ὁ, ἡ), = Ἀγχώμαλος, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἰσόπαλος.

Ἰσομάτωρ, ορος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Ἰσομήτωρ.

Ἰσόμαχος (ὁ, ἡ). ἴσος εἰς τὴν μάχην, ἰσάμιλλος.

Ἰσομεγέθης, εος (ὁ, ἡ). ἴσος (ὅμοιος) μὲ ἄλλον τινὰ κατὰ τὸ μέγεθος.

Ἰσομερής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἴσα μέρη. 2) = Ἰσόμοιρος.

Ἰσομερῶς, ἐπίῤ. Κατ' ἰσομοιρίαν, ἐξ ἴσου.

Ἰσομέτρητος (ὁ, ἡ), = Ἰσόμετρος.

Ἰσομετρία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Ἰσόμετρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) μέτρως. Ὁ ἔχων ἴσον (τὸ αὐτὸ) μὲ ἄλλον τινὰ μέτρον, ἴσος κατὰ τὸ μέτρον, ἰσομήκης, ἰσομεγέθης.

Ἰσομέτωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσον (ὁμαλὸν ἢ ἰσομέγεθες μὲ ἄλλου τινὸς) τὸ μέτωπον (τὸ ἔμπροσθεν μέρος).

Ἰσομήκης, εος (ὁ, ἡ). ἴσος (ὅμοιος) μὲ ἄλλον τινὰ κατὰ τὸ μῆκος.

Ἰσομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ἴσος μὲ μητέρα, ἰσομεγέθης μὲ τὴν μητέρα του.

Ἰσομιλήσιος (ὁ, ἡ). ἴσος (ὅμοιος) μὲ Μιλήσιον. » Εἷμα ἰσομιλήσιον, « Διόδ., [illegible] κατὰ τὴν ποιότητα) μὲ τὰ τῆς Μιλήτου.

Ἰσομοιρέω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ γεν. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) Ἔχω τὸ αὐτὸ μὲ ἄλλον τινὰ μέρος (τὴν αὐτὴν μερίδα) εἴς τι, μετέχω ἐξίσου εἴς, » Ἢν δέ τι γένηται ἀγαθόν, οὐδ' οὕτω πάντες οὗτοι ἰσομοιροῦσι, « Ξεν. [ἐκ τοῦ

Ἰσομοιρής, έος (ὁ, ἡ), = Ἰσόμοιρος.

Ἰσομοιρία (ἡ). ἡ ἐξ ἴσου μετοχὴ ἀπό τινος, ἰσονομία. » Ἐκθηλῦναι τοὺς ἄνδρας βουλόμενος..., ὅπως μὴ συστραφέντες ἐπ' ἰσομοιρίαν ὁρμήσωσι, « Σχλ. » Ἀλλ' εἴτε χρημάτων νέμησις, ἰσομοιρίαν ἠγάπησα, « Ἡλ.

Ἰσόμοιρος καὶ Π. Ἰσόμορος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -μοίρως. Ὁ ἔχων λαμβάνων ἴσον μὲ ἄλλον τινὰ μέρος, μετέχων τινὸς ἐπίσης, (ἐπμ.) ἴσος, ἰσομεγέθης, ἰσοδύναμος, ἰσοστάσιος κτλ. (μὲ δοτ.) » Ἔργον ἀραχναίοις νήμασιν ἰσόμοιρον, « Ἐπγρ. (ἢ γεν.) » Αἴπευς ἰσόμοιρον ἐλαίῳ, « Νίκ. (καὶ χ. πτ.) » Ἦν τι ἐκ τῶν πόνων δῷ ἀγαθὸν ὁ θεός, ἰσομοίρους πάντας ποιεῖν, « Ξεν.

Ἰσόνειρος (ὁ, ἡ). ἴσος μὲ (ἐπίσης ἀνύπαρκτος καὶ μάταιος καθὼς τὸ) ὄνειρον.

Ἰσόνεκυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ἴσος μὲ νεκρόν, σχεδὸν (ὡσὰν) νεκρός.

Ἰσονέμητος (ὁ, ἡ), ὁ ἐξ ἴσου διανεμηθείς.

Ἰσονοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐννοῶ τι ἐξ ἴσου (παρομοίως).

Ἰσονομέομαι-οῦμαι Μ. ήσομαι. Διοικοῦμαι κατ' ἰσονομίαν (δημοκρατικῶς), εἶμαι πολίτης δημοκρατουμένης πολιτείας.

Ἰσονομία (ἡ). ἰσότης πολιτικῶν δικαιωμάτων, διοίκησις ἔχουσα βάσιν τὴν ἰσότητα· δημοκρατία. » Ἡ ἰσογονία ἡμᾶς ἡ κατὰ φύσιν ἰσονομίαν ἀναγκάζει ζητεῖν κατὰ νόμον, « Πλάτ.

Ἰσονομικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἰσονομίαν ἢ ζῶν εἰς ἰσονομουμένην πολιτείαν, (ἐν γέν.) φίλος τῆς ἰσονομίας, δημοκρατικός.

Ἰσονόμος (ὁ, ἡ). ὁμοιρασθεὶς (διανεμηθεὶς) ἐξ ἴσου. 2) ὁ ζῶν εἰς ἰσονομουμένην πολιτείαν. 3) (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος.

Ἰσόπαις, αιδὸς (ὁ, ἡ). ἴσος, ὅμοιος.

Ἰσόπαις, αιδὸς (ὁ, ἡ). ἴσος (ὅμοιος) μὲ παιδί, ἐπίσης ἀδύνατος (παρβλ. Ἰσοπρέσβυς).

Ἰσοπάλαιστος (ὁ, ἡ). ἴσος (ἰσομήκης) μὲ μίαν παλαιστήν.

Ἰσοπαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἰσοπαλὴς (ἰσοδύναμος, Ἐξισοῦμαι) μέ.

Ἰσοπαλής, έος καὶ Ἰσόπαλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -πάλως. Ἴσος μὲ ἄλλον τινὰ εἰς τὴν πάλην (εἰς τὸ πάλαισμα, εἰς τὸν πόλεμον κτλ.), ἐφάμιλλος, ἰσοδύναμος. (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος. » Πλήθει ἰσοπαλεῖς τοῖς ἐναντίοις, « Θκ., ἰσάριθμοι. (Ὁ Φώτ. τὸ παράγει ἐκ τοῦ Πάλος ὁ κλῆρος).

Ἰσοπαχής, έος (ὁ, ἡ). ἴσος μὲ ἄλλον τινὰ κατὰ τὸ πάχος, ἐπίσης παχὺς (χονδρός).

Ἰσόπεδος (ὁ, ἡ). ἴσος μὲ τὸ ἔδαφος (πέδον)· ἴσος (εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν τῆς ἐπιφανείας) μὲ ἄλλο τι. ὁμαλός, ἐπίπεδος. ‖. (οὐσ.) Ἰσόπεδον (τὸ), πεδιὰς ὁμαλή, ἐπίπεδον, (κοιν.) ἴσωμα. » Ὁ δὲ (λίθος) δίσι ἔμπεδον ὄφρ' ἂν ἵκηται ἰσόπεδον· τὸ δὲ οὔ τι κυλίνδεται ἐσσύμενός περ, « Ἰλ. Ν. » Οἵ τινες δ' ἐν ἰσοπέδῳ [illegible] τούτους φεύγουσι [illegible] ἐν τῷ ἰσοπέδῳ, « Ξεν.

†Ἰσοπλεθρος (ὁ, ἡ), [ἴσ. πλέθρον]. ἴσος κατὰ τὴν ἔκτασιν μὲ ἄλλο τι, ἰσομήκης.

Ἰσοπενθής, έος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἀντιπενθής.

Ἰσοπεριμέτρητος καὶ Ἰσοπερίμετρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πανταχόθεν ἴσην (ὁμαλὴν) ἢ ἴσης μὲ ἄλλο τι ἐκτάσεως περίμετρον.

Ἰσοπετής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πετῶν ἴσα μὲ ἄλλον.

Ἰσόπετρος (ὁ, ἡ), Π. σκληρὸς ὡσὰν τὴν (ἴσα μὲ) πέτραν, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἀντίπετρος).

Ἰσόπηχυς, εος (ὁ, ἡ). μακρὺς (ἴσος μὲ) μίαν πῆχυν, ἢ ἰσομήκης ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν πήχεων μὲ ἄλλον.

Ἰσοπλατής, έος (ὁ, ἡ). ἴσος κατὰ τὸ πλάτος, ἐπίσης πλατύς.

Ἰσοπλάτων, ωνος (ὁ). ἴσος (ἐφάμιλλος, ἐξισούμενος) μὲ τὸν Πλάτωνα, ἄλλος (δεύτερος) Πλάτων.

Ἰσόπλευρος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. εἶνε ἴσα (ἰσομήκη) τὰ πλευρὰ (τὰ πλάγια). » Ῥομβοειδῆ σχήματα τὰ ἰσόπλευρα μὲν οὐκ ὀρθογώνια δέ, « Γαλ.

Ἰσοπληθής, έος (ὁ, ἡ). ἴσος κατὰ τὸ πλῆθος (κατὰ τὸν ἀριθμόν, κατὰ τὴν ποσότητα). » Ποταμοὶ θαλάσσῃ ἰσοπληθεῖς, « Δ. Κάσσ.

Ἰσοπληθῶς, ἐπίῤ. Ἰσαρίθμως.

Ἰσοπολιτεία (ἡ). ἰσότης πολιτικῶν δικαιωμάτων, [ἐκ τοῦ

Ἰσοπολίτης, ου (ὁ), καὶ Ἰσοπολῖτις, ιδος (ἡ). πολίτης ἰσονομουμένης (δημοκρατουμένης) πολιτείας. 2) ἀπολαμβάνων τὰ αὐτὰ δικαιώματα μὲ τοὺς αὐτόχθονας (τοὺς καθαυτὸ) πολίτας. » Πόλις —, « Ἀπ., ἡ ἔχουσα τὸ τοιοῦτον προνόμιον, (Λατ.) municipium.

Ἰσοπραξία (ἡ). τὸ τὰ ἴσα (ἄλλῳ τινὶ) πράττειν.

Ἰσοπρέσβυς, εος (ὁ, ἡ), Π. ἴσος (ὅμοιος) μὲ πρεσβύτην, ἐπίσης ἀδύνατος ἢ φρόνιμος. (ἐν γέν.) πρεσβυτικός· γεροντικός, (παρβλ. Ἰσόπαις).

Ἰσόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσα (ἰσομεγέθη, ἰσοταχῆ) πτερά, ἢ ἴσος τὸ τάχος μὲ πτερὸν (πτερωτόν), ταχύπτερος, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἄπτερος).

Ἰσοπτυχής, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσας (δηλ. λοξὰς ἢ διαφορετικὰς) πτυχάς. » Χιτώνιον ἰσοπτυγές, « Ἐπγρ.

Ἰσόπτωτος (ὁ, ἡ), Γραμτ. = Ὁμοιόπτωτος.

Ἰσόπυργος (ὁ, ἡ). ἴσος μὲ πύργον, (Γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀντίπυργος).

Ἰσόπυρον (τὸ), [ἴσ. πυρὸς], εἶδ. φυτοῦ (ἐκ τοῦ γένους τῶν βατραχίων), (ἄλλ.) φασήολας (διὰ τὸ περιπλεκτικόν τι).

Ἰσοῤῥεπής, έος (ὁ, ἡ), = Ἰσόῤῥοπος.

Ἰσοῤῥοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἰσόῤῥοπος.

Ἰσοῤῥόπησις, εως (ἡ). τὸ ἰσοῤῥοπεῖν, ἰσοῤῥοπία.

Ἰσοῤῥοπία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ἰσόῤῥοπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ρόπως. Ὁ ῥέπων (κλίνων, γέρνων) ἴσα καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη, ἰσοβαρής, ἰσότιμος, ἰσοδύναμος, (ἐν γέν.) ἴσος. » Καὶ ἰσόῤῥοποι πολλάκις Ῥωμαίοις ἐγένοντο, « Ἡρωδ. » [illegible] ἰσόῤῥοπον πρὸς τοιαύτην [illegible], « Φίλ.

Ἴσος ἢ Π. Ἶσος [ἴσκω, εἴδω], η, ον, (τὸ συγκρ. Ἰσαίτερος). Ὅμοιος (κατὰ τὸ ποσόν, κατὰ τὸ σχῆμα, κατὰ τὴν δύναμιν κτλ. κτλ.) » Κατὰ λόχους ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους, « Σοφ. » Ἴση μοῖρα, « Ὀδ. Γ. (καὶ χ. τοῦ οὐσ.) » Δαιτὸς ἐΐσης, « [illegible] τεμβόμενος ἴσης, « Ἰλ. Λ., Ὀδ. Ι. » Ἐρίζετον περὶ ἴσης, « Ἰλ. Μ. (καὶ μὲ δοτ.) » Ἶσος ἀέλλῃ, « Ὁμ. » Ἶσος ἡρώεσσι, « Θκρ. » Ἶσον ὄρευς κορυφᾷ, « αὐτ. » Ἶσον ἴσῳ κεκραμένον, « Ἀθ. » Οὔ σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας, « Ἰλ. Α. (καὶ περιφρ.) » Εἰς τὸ ἴσον ἀφίκετο τοῖς ἡλικιώταις τῇ ἱππικῇ, « Ξεν., τοὺς ἔφθασεν (ἐξισώθη μὲ αὐτοὺς) εἰς τὴν καβάλλαν, ἔμαθε νὰ ἱππεύῃ ἐπίσης. » Τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι, « Λξ. » Ἐπὶ τοῖς ἴσοις ἢ ὁμοίοις, « Ξεν. ἢ » Ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, « Ἡρ., μὲ τὰ αὐτὰ δικαιώματα, κατ' ἰσοπολιτείαν. (ἢ ἀντὶ ἐπίῤ.) » Ἶσον κῆρι, « Ἰλ. Γ., ἴσα μέ, ὡσάν. » Ἶσον ἐμοὶ βασιλευε, « Ἰλ. Ι. » Ἶσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν, « Θκρ. (καὶ μετὰ τοῦ Καὶ) » Ἶσον καὶ Ῥήναιαν ἐφίλησεν, « αὐτ. (καὶ πλθ.) » Ἔτρεφεν ἶσα τέκεσσιν, « Ἰλ. Ε. » Ἶσα τοκεῦσιν ἐτίομεν, « Ἰλ. Ο. (καὶ μετὰ τοῦ Καὶ) » Ἶσα καὶ τοὺς υἱέας φιλῶ, « Συν. » Ἶσα καὶ [illegible], « Παυσ., ὡς ἂν νὰ κλαίῃ. (καὶ προθετ.) » Ἐξ (Ἐπὶ » Ἐκ τοῦ, « Ἀπὸ τοῦ) ἴσου, « ἢ » Ἀπὸ τῆς ἴσης. « Ἐπὶ ἴσης (καὶ) » Ἐπίσης, « Λξ. » Ἐπὶ ἴσης διαφέρειν τὸν πόλεμον, « Ἡρ., πολεμεῖν ἰσοῤῥόπως. » Ἀπὸ τῆς ἴσης (ἐνν. συντελείας) τὰς στρατείας ἐποιοῦντο, « Θκ., συνετέλουν ἐξ ἴσου. (καὶ χ. τοῦ ἄρθρου.) » Οὐδὲ γὰρ ἀπ' ἴσης ὁρῶ τοῖς τ' ἄλλοις καὶ ὑμῖν περὶ τούτων τὴν βουλὴν οὖσαν, « Δμ. » Ἐν ἴσῳ, » Ἐν ἴσῳ εἰ ἢ, « Λξ., ὡς ἂν νά. » Ἐν ἴσῳ (ἐνν. ῥήματι) πρεσβεύσαν, « Ξεν. 2) ὁμαλός, ἐπίπεδος, (κοιν.) ἴσιος. » Εἰς τὸ ἴσον καταβαίνειν, « Ξεν., εἰς τὴν πεδιάδα, εἰς τὸ ἴσωμα. 3) (μτφρ.) σύμφωνος· δίκαιος· (ἐπὶ ἀνθρ.) φιλοδίκαιος. » Ἶσον θυμὸν ἔχοντε, « Ἰλ. Ν. » Ἶσαι ψηφοφορίαι, « Γρη. » Ἴσος ἐν ἴσοις ἀνήρ, « Σοφ. » Ἐν δὲ τοῖς [illegible] ἴσος, « αὐτ. » Πῶς ἴση τούτῳ [illegible] ἢ [illegible]; « Δμ. » Πῶς ἴσον ἐπὶ τοὺς μὲν ὀργίζειν.. τοὺς δὲ [illegible]; « αὐτ. (ἢ ἀπολύτ.) » Τὸ ἴσον, « Λξ., ἡ ἰσότης, τὸ δίκαιον, ἡ ἰσονομία. (καὶ προθετ. ἀντὶ ἐπίῤ.) » Ἐξ ἴσου, « Λξ., μὲ ἰσότητα, μὲ ἀμεροληψίαν. 4) ἀντὶ Ὁ αὐτὸς (σπαν.) [illegible]. » Ἴσος ὁμόχροος, « Θφρ. » Ἴσος πρὸς τὰς αὐτοῦ δόσεις, « Κλδ.

Ἰσοσθένεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ἰσοσθενὴς (ἰσοδύναμος) μὲ ἄλλον.

Ἰσοσθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Ἰσοσθενής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -σθενῶς. Ἴσος κατὰ τὴν ἰσχὺν (κατὰ τὸ σθένος), ἰσοδύναμος, (μὲ δοτ.) » Πενίην πλούτῳ ἰσοσθενῆ, « Δμκρ. » Ταβέντων δ' ἀμφοτέρων (τῶν μυώνων) ἰσοσθενῶς, « Γαλ.

Ἰσοσθενία (ἡ), = Ἰσοσθένεια.

Ἰσοσκελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἴσα (ἰσομήκη) τὰ σκέλη· (μτγν. παρὰ μθημτ.) ἀριθ. ἰσόπλευρος (καὶ ἐπὶ ἀριθμ.) Ἄρτιος.

Ἰσοσκελία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ἰσοσκελής.

Ἰσόσπορος (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος μὲ ὄσπριον, στρογγυλὸς σὰν ῥεβίθι κτλ.

†Ἰσοσταδὴν, ἐπίῤ. Ἰσοστασίως· ἰσοῤῥόπως, ἰσοδυνάμως.

Ἰσοσταθμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰσοβαρέω.

Ἰσοσταθμία (ἡ), = Ἰσοῤῥοπία [ἐκ τοῦ

Ἰσόσταθμος (ὁ, ἡ), = Ἰσοβαρής, ζυγίζων ἴσα μέ.

σχναλέος, ξηρός. λεπτός. Περόνη—,« Μανέθ.

Ἰσχανάω, Π. ἀντὶ Ἴσχω, κρατῶ (καὶ πθ. μένω) ὀπίσω, σταματῶ, ἐμποδίζω· ἀντέχομαι, ἐπιμένω· (ὅθ. 2) (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) ἐπιθυμῶ. » Χροὸς ἀνδρομέοιο ἰσχανάα λακέειν, « Ἰλ. Ρ.

Ἰσχάνω (παρτ. Ἴσχανον καὶ πλέον οὔ), Π. = Ἴσχω, ἐπέχω, ἐμποδίζω, σταματῶ. » Αὐτὰρ ὄπισθεν Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὥσπερ πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ ὑλήεις, « Ἰλ. Ρ.

Ἰσχάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἰσχίον.

Ἰσχὰς [ἴσχω, ἰσχνὸς], άδος (ἡ). σῦκον ξηρόν. (περίφημοι ἦσαν) » Αἱ Ἀττικαὶ ἰσχάδες, αἱ καλούμεναι χελιδόνιαι καὶ χελιδόνες, ἐρυθρομέλαιναι, « Ἀθ. 2) (μτνμ.) ὁ σφιγκτὴρ τοῦ πρωκτοῦ. 3) εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Τιθυμάλλου), (ἄλλ.) Ἄπιος καὶ Χαμαιράφανος ἢ Χαμαιβάλανος. 4) Π. (ἐπιθετ.) ἡ ἄγκυρα. » Ναῦται δὲ μηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα, « Σοφ.

Ἰσχέμεν καὶ Ἰσχέμεναι, Π. ἀντὶ Ἴσχειν.

Ἰσχιαδικός, ή, όν. Ὁ πάσχων ἀπὸ (ἢ χρησιμεύων ὡς ἰατρικὸν εἰς) τὴν ἰσχιάδα νόσον. » Φθίσις ἰσχιαδική, « Ἱπποκρ.

Ἰσχιάζω, Μ. άσω. Κινῶ ἐν τῷ περιπατεῖν τὰ ἰσχία. » Ἰσχιάζουσα βωμολόχως, « Προκπ., ἐκινοῦσε πορνικώτερον τὰ ὀπίσθιά της.

Ἰσχιακός, ή, όν, = Ἰσχιαδικός.

Ἰσχιάς, άδος (ἡ). (ἐπιθ.) ἡ ἀνήκουσα εἰς τὰ ἰσχία, (ὅθ. ‖. οὐσ.) (ἐνν. νόσος), ὁ πόνος (ῥευματισμὸς) τῶν ἰσχίων, (Ἰταλ.) σιάτικα, καὶ 2) (ἐνν. βοτάνη) ἡ λευκάκανθα.

Ἰσχίον (τὸ), [ἴσχω, ἰσχὺς] ἡ κλείδωσις τοῦ γόμφου καὶ τοῦ μηροῦ, (κατ' ἐκτ.) ὁ γόμφος, (ἴδε Ἰλ. Ε. καὶ παρβλ. Ἰξὺς ※ Γλουτός).

Ἰσχιορρωγικὸς [ἰσχίον, ῥώξ], ή, όν, (κατὰ λέξ.) Ξεγοφιασμένος, (ὅθ. μτνμ.) στίχος ἰαμβικὸς ἔχων σπονδείους τοὺς ἀρτίους πόδας, (παρβλ. Χωλίαμβος).

Ἰσχναίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω· λιγνεύω. ξεπρήσκω. » Τὰ ἐν ἄρθροισι οἰδήματα καὶ ἀλγήματα.. ψυχρὸν πολλὸν καταχεόμενον ῥηΐζει τε καὶ ἰσχναίνει, « Ἱπποκρ. (καὶ μτνμ.) » Τὴν τέχνην (τὴν δραματικὴν) οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων.. ἴσχνανα, « Ἀρστφ.

Ἰσχναλέος, α, ον, Π. ἰσχνός, λιγνῆς κράσεως, ξηρακιανός.

Ἴσχνανσις, εως (ἡ). τὸ ἰσχναίνειν ἢ ἰσχναίνεσθαι, λίγνευμα.

Ἰσχναντέον, θετ. τοῦ Ἰσχναίνω.

Ἰσχναντικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἰσχναίνειν.

Ἰσχνασία (ἡ). ἰσχνότης, λιγνάδα.

Ἰσχνασμὸς (ὁ), = Ἴσχνανσις.

†Ἰσχνοεπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ λεπτομέρειαν, λεπτολογῶ.

Ἰσχνόκωλος (ὁ, ἡ), [ἰσχνός, κῶλον]. ὁ ἔχων λιγνὰ τὰ μέλη (τοῦ σώματος).

†Ἰσχνολέσχης, ου (ὁ). λεπτολόγος, σοφιστής· φλύαρος.

Ἰσχνολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰσχνοεπέω.

Ἰσχνολογία (ἡ). λεπτολογία, σοφιστικὴ περιττολογία. [ἐκ τοῦ

Ἰσχνολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μὲ (περιττὴν) λεπτολογίαν.

Ἰσχνομυθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰσχνοεπέω.

Ἰσχνομυθία (ἡ), = Ἰσχνολογία.

Ἰσχνόμυθος (ὁ, ἡ), = Ἰσχνολόγος.

Ἰσχνοπάρειος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἔχων ἰσχνὰς παρειὰς (λιγνὰ μάγουλα).

Ἰσχνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰσχναίνω.

Ἰσχνοποιὸς (ὁ, ἡ), = Ἰσχναντικός.

Ἰσχνόπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰσχνοὺς (λεπτούς, στενοὺς) πόρους.

Ἰσχνόπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰσχνοὺς πόδας.

Ἰσχνὸς [ἴσχω, ἰσχαίνω], ή, όν. Λεπτός, ξηρός, λιγνός, ἄπαχος. (μτφορ. ἐπὶ ὕφους λόγου) ξηρός, χωρὶς ῥητορικῶν καλλωπισμῶν, ἀφελὴς (οἷος ὁ τοῦ Ξενοφ.). » Ὀθόνιον ἰσχνόν, « Ἱπποκρ., τὸ (κοιν.) ψιλόν. » Ἰσχνὸν πνεῦμα, « αὐτ., τὸ ἀσθενές.

Ἰσχνοσκελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰσχνὰ (λιγνὰ) σκέλη.

Ἰσχνοσύνθετος (ὁ, ἡ). ἰσχνῶς συντεθειμένος, λεπτός. » Σχοῖνος—, « Πισ.

Ἰσχνότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ἰσχνοῦ, λιγνάδα· (ἐπὶ προφορᾶς) τὸ ἐναντίον τοῦ Πλατειασμός· (ἐπὶ ὕφους λόγου) ξηρότης ἢ ἀφέλεια μετὰ δεινότητος, (ὁ Δ. Ἁλ. ἐπαινεῖ. »Τὴν ἰσχνότητα τῆς φράσεως,« τοῦ Λυσίου).

†Ἰσχνουργής, έος (ὁ, ἡ). ἐργασμένος (δουλευμένος) μὲ λεπτότητα, (κοιν.) ψιλοδουλειά.

Ἰσχνοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ὁμιλῶ ὡς) ἰσχνόφωνος.

Ἰσχνοφωνία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις—

Ἰσχνόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰσχνὴν (ἀδύνατον, σιγανὴν) φωνήν. » Ἰσχνόφωνος ἐξ ἀσιτίας, « Γ. Πισ. » Χρυσὸς καὶ λίθος ὑπὸ πληρότητος ἰσχνόφωνα καὶ δυσηχῆ· εὔφωνος δὲ καὶ λάλος ὁ χαλκός, « Πλ. 2) ὁ προφέρων μὲ δυσκολίαν, μογιλάλος. » Διατί οἱ ἰσχνόφωνοι οὐ δύνανται διαλέγεσθαι μικρόν; ἢ ὅτι ἴσχονται τὴν φωνὴν ἐμποδίζοντός τινος.. Ὥστ' ἐπεὶ ἀνάγκη ἀποβιάζεσθαι τὸ κωλῦον, ἀνάγκη μεῖζον φθέγγεσθαι τοὺς ἰσχνοφώνους, « Ἀρστ. (ἴδε καὶ Ἰσχόφωνος).

Ἰσχνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἰσχναίνω.

Ἰσχνῶς, ἐπίρ. Μὲ ἰσχνότητα. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) ἀμυδρῶς. » Ἰσχνῶς εἰπεῖν,« Πλβ., ξηρὰ ξηρά, χωρὶς περιττολογίας, ἀκριβῶς.

Ἰσχνωτικός, ή, όν, = Ἰσχναντικός.

Ἰσχομένως, ἐπίρ. (μτχ.). Συνεσταλμένως. » Ἰσχομ. καὶ ἐμποδιζομένως, « Πλάτ.

Ἰσχουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ ἢ Κρατεῖται τὸ οὖρός μου, πάσχω ἰσχουρίαν.

Ἰσχουρία (ἡ). κράτημα τοῦ οὔρους. » Εἰ δι' ὑπερπλήρωσιν τοῦ οὔρου ἰσχουρία καταλάβοι τὴν κύστιν, « Ὀρειβ. (παρβλ. Δυσουρία).

;Ἰσχοφωνία (ἡ) ※

;Ἰσχόφωνος (ὁ, ἡ). (οὕτω διορθ. τινές, ἀναλογώτερον ὡς πρὸς τὴν ἐτυμολογ., τὸ Ἰσχνόφωνος 2).

Ἰσχύρησις, εως (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἰσχύρισις.

Ἰσχυριείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ νὰ διισχυρισθῶ εἴς τι (νὰ τὸ ὑποστηρίξω ἰσχυρογνωμόνως).

Ἰσχυρίζομαι, Μ. ίσομαι. Προσπαθῶ (Πολεμῶ) μὲ ὅλην μου τὴν ἰσχύν, βάλλω τὰ δυνατά μου (ὅλα μου τὰ δυνατά)· ἐπιμένω, ἐπιστηρίζομαι μετὰ πεποιθήσεως εἴς τι· φιλονεικῶ ἰσχυρογνωμονῶ· διϊσχυρίζομαι, διατείνομαι.

†Ἰσχυρικός, ή, όν. Τρόπον τινὰ (Ὁπωσοῦν) ἰσχυρός.

Ἰσχύρισις, εως (ἡ). ἐπιμονή, διισχυρισμός.

Ἰσχυριστέον, θετ. τοῦ Ἰσχυρίζομαι.

;Ἰσχυριστικός, ή, όν (εὕρηται μόνον τὸ ἐπίρ.) »ικῶς. Ἐπιτήδειος εἰς ἢ Διατεθειμένος πρὸς τὸ ἰσχυρίζεσθαι. » Ἰσχυριστικῶς ἔχω, « Γαλ., = Ἰσχυριείω.

Ἰσχυροβελής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἰσχυρὸς ἐναντίον τῶν βελῶν, ἀντέχων εἰς (ἀδιαπέραστος ἀπὸ) τὰ βέλη.

Ἰσχυρογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμένω ἰσχυρογνωμόνως εἴς τι.

Ἰσχυρογνωμοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἰσχυρογνώμονος, ἰσχυρογνωμία.

Ἰσχυρογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰσχυρὰν (ἐπίμονον) γνώμην, ἀμετάπειστος ἀπὸ τὸ φρόνημά (ἀπὸ τὴν ἰδέαν) του.

†Ἰσχυρόδετος (ὁ, ἡ). δυνατὰ (σφικτὰ) δεμένος.

Ἰσχυροπαθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δεινοπαθῶ. πάσχω δεινῶς (φοβερά).

Ἰσχυροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ἰσχυρὸν (στερεόν), ἐνισχύω, ἐνδυναμόνω.

Ἰσχυροποίησις, εως (ἡ). ἐνίσχυσις, ἐνδυνάμωσις.

Ἰσχυροποιὸς (ὁ, ἡ). ἰσχύος ἐμποιητικὸς (παρεκτικός), δυναμωτικός.

Ἰσχυροπότης, ου (ὁ). φοβερὸς οἰνοπότης.

Ἰσχυρόπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰσχυροὺς πόδας.

†Ἰσχυροπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων μεγάλα (φοβερὰ) ἔργα, (σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ὀβριμοεργός).

Ἰσχυρόρριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰσχυρὰς (δυνατὰς) ῥίζας.

Ἰσχυρὸς [ἰσχὺς], ά, όν, (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Δυνατός· κραταιός· (ἐπὶ πραγμ.) γερός, στερεός, διαρκής· σφοδρός, ὀχυρός, ὁρμητικός· φοβερός. » Ἰσχυρὸν ψήφισμα, « Ξεν. » Ἰσχυρὰν χθόνα, « Αἰσχλ., τὴν σκληράν. » Ἰσχυρὰ βρώματα, « Ἱπποκρ., τὰ δύσπεπτα (κατὰ τὴν ἐξήγ. τοῦ Γαλ.). (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Βάρος δ' ἐνεγκεῖν ἰσχυραὶ καὶ ἡ ἐλάτη καὶ ἡ πεύκη, « Θφρ. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) » Κατὰ τὸ ἰσχυρόν, « Ἡρ., διὰ τῆς βίας, ἀνυποστόλως.

Ἰσχυροσώματος (ὁ, ἡ). ἰσχυρὸς τὸ σῶμα.

Ἰσχυρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἰσχυροῦ, (εἰς τὸν Δ. Ἁλ. ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀχυρότης).

Ἰσχυρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ἰσχυρὸς τὸ φρόνημα, ῥωμαλεόφρων.

Ἰσχυρόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἰσχυρὰν (δυνατὴν) φωνήν.

Ἰσχυρόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Ἰσχυροσώματος.

Ἰσχυρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἰσχυροποιέω.

Ἰσχυρῶς, ἐπίρ. Δυνατά· μὲ ὁρμὴν· κατὰ πολλά, φοβερά. ‖. (τὸ συγκρ.) » Ἰσχυ-

ρότατα, « Ξεν., ἀντὶ μάλιστα, βεβαιότατα, (ἐπὶ καταφατ. ἀποκρ.).

Ἰσχὺς [ἴσχω], ύος (ἡ). δύναμις (σωματικὴ ἢ ἠθική), ἐξουσία. » Κατ' ἰσχύν, « Πλάτ., διὰ τῆς βίας.

Ἴσχυσις, εως (ἡ), = Ἰσχὺς ἢ Ἐνίσχυσις.

Ἰσχυτήριος, α, ον, = Ἰσχυροποιός.

Ἰσχύω, Μ. ύσω. Ἔχω ἢ Ἀποκτῶ ἰσχὺν (δύναμιν), εἶμαι ἢ γίνομαι ἰσχυρός· ἀκμάζω· ἀντέχω, διαρκῶ· (μὲ ἀπαρ.) ἠμπορῶ (εἶμαι ἱκανὸς ἢ κατορθόνω) νὰ, (ἐν γέν.) δύναμαι. » Ὅσον ἰσχύεις, « Σοφ.

Ἴσχω, Μ. σχήσω, (ἄλλ. σχημάτ. τοῦ) Ἔχω, (κυρ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) κρατῶ, βαστῶ, σταματῶ, ἐμποδίζω. (καὶ ἐλλ. ἢ οὐδ.) ἀράζω, (κοιν.) πιάνω (πουθενά)· (※ μσ. ἢ ἐλλ.) ἐμποδίζομαι· τραβῶ χέρι, παραιτῶ· παύω. ἐπέχω. (καὶ ἐπὶ ποτ.) στερεύω ἢ παγόνω (Γαλλ. être pris) (ἐνίοτε) πιάνω, σκαλόνω. » Λαβὼν τὸ σάκκος ἴσχε διὰ πόρπακος, « Σοφ. » Ἴσχει μέ τι μὴ στέλλειν στρατόν, « Εὐρ. » Μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω, « Σοφ. » Αἵματος ἀναγωγὴν ἴσχει, « Δσκρ. (※ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) » Ἴσχοντες πρὸς ταῖς πόλεσι, « Θκ. » Φθάνουσιν αὐτοὺς (αἱ νῆες) προκαταφυγοῦσαι ἐς τὴν Ναύπακτον, καὶ ἴσχουσαι ἀντίπρωροι κατὰ τὸ Ἀπολλώνιον, παρεσκευάζοντο εἰς, « αὐτ. » Χειμῶνος ἴσχουσιν (οἱ Ἰνδικοὶ ποταμοί), « Ἀρρ. » Ἴσχειν περί τινος, « Πλάτ., ἐπέχειν(;). (καὶ μσ.) » Ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, « Ἰλ. » Ἴσχεο, μηδ' ὀνομήνῃς, « Ὀδ. Λ. » Τὰ μὲν ὡμολόγητο αὐτοῖς, ὁμήρους δ' οὐκ ἐδίδοσαν· ἀλλ' ἐν τούτῳ ἴσχετο, « Ξεν., (κοιν.) ἐδῶ σκάλωσεν. » Ἴσχεσθαι αὐτὸ χρὴ δυσαπολύτως, « Γαλλ., νὰ πιάσῃ καλά. (καὶ μὲ γεν.) Ἴσχεο κλαυθμοῖο, « Ὀδ. Ω. » Ἴσχεσθε πτολέμου, « αὐτ. 2) κρατῶ, κυριεύω. » Ἴσχει σφέας εὐωδίη, « Ἡρ. » Ἐμὲ δέος ἴσχει, « Θκρ. (καὶ πθ.) » Φθόνῳ ἰσχόμενος, « Ἰσκρ. 3) (ἁπλ. ἀντὶ) Ἔχω, κέκτημαι. » Ῥέξω ἄρνα, τὸν ἴσχω, « Θκρ. 4) ἀποκτῶ. » Ἴσχει παῖδα, « Ἡρ. » Ἐν γαστρὶ ἴσχει, « Ἱπποκρ. (καὶ ἐλλ.) » Ἰσχίον τις ἤλγει πρὶν ἴσχειν, ἐπεὶ δ' ἔσχεν (ἴσ. ἴσχεν), οὐκέτι ἤλγει, « αὐτ. 5) ἀξίζω, (κοιν.) ἔχω. » Τάλαντον ἴσχουσι, « Πλτ. » Ἡ δὲ μνᾶ παρ' ἡμῖν ἴσχει λίτρας δύο καὶ ἥμισυ, « Ἰώσ. 6) διάκειμαι, διατίθεμαι. » Φαύλως (»Ἀσθενῶς κτλ.) ἴσχειν, « Ἀρστ. » Ἴσχειν ἐπὶ τὸ βέλτιον, « Πλάτ., βελτιοῦσθαι.

Ἰσωνία (ἡ), [ἴσος, ὠνέομαι]. ἡ αὐτὴ (ἡ ἰδία) τιμὴ εἰς τὴν ἀγορὰν τινος πράγματος. 2) τὸ δικαίωμα τοῦ ἀγοράζειν τι εἰς τὴν αὐτὴν τιμὴν (μὲ ἄλλον).

Ἰσωνυμία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις—

Ἰσώνυμος (ὁ, ἡ), = Συνώνυμος.

Ἴσως [ἴσος], ἐπίρ. Ἴσα· ἐξ ἴσου (σπν.) ὁμοίως· (τρπ.) δικαίως. » Ἐκ δὲ τοῦ.. τὰ ἐν αὐτοῖς ἴσως διοικεῖν, μεγάλην εἰκότως ἐκτήσαντο εὐδαιμονίαν, « Δμ.

2) (συχνότ.) τυχόν, πιθανῶς, ἐνδεχόμενον· σχεδόν, ὡς ἔγγιστα, περίπου. » Καὶ ἀμφισβητοῦντες προστιθέασιν ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα, « Ἀρστ. » Ἔχει γὰρ τρεῖς ἴσως ἢ τέσσαρας ὀδόντας, « Ἀρστφ. » Οὐκ ἴσως ἀλλ' ὄντως, « Πλάτ. 3) (παρὰ τοῖς Ἀττ.) ἀντὶ Βεβαίως.

Ἴσωσις [ἰσόω], εως (ἡ). ἴσασμα· ἐξίσωσις.

Ἰταμεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι μὲ ἰταμότητα.

†Ἰταμία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Ἰταμότης.

Ἰταμὸς [ἴτης], ή, όν. Θρασύς, αὐθάδης· ἀδιάντροπος.

Ἰταμότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἰταμοῦ, θρασύτης· αὐθάδεια· ἀναισχυντία.

Ἰταμῶς, ἐπίρ. Μὲ ἰταμότητα, ἀσυστόλως.

Ἴτε, β'. πλθ. προσ. τῆς προστ. τοῦ Εἶμι.

Ἰτέα (ἡ), δένδρ. (κοιν.) ἰτηά. 2) Π. (συνκδχ.) ἀσπὶς (πλεγμένη ἀπὸ κλάδους ἰτέας).

Ἰτέϊνος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἰτέαν.

Ἰτέον, θετ. τοῦ Εἶμι.

Ἰτεὼν, ῶνος (ὁ). δάσος (τόπος κατάφυτος) ἀπὸ ἰτέας.

Ἴτης [εἶμι], ου (ὁ). ὁρμητικός, ἄφοβος. (ἐπὶ κακοῦ) ἰταμός, ἀναίσχυντος.

Ἰτητέον, = Ἰτέον.

Ἰτητικός, ή, όν. Ἰταμός· ὁρμητικός.

Ἰτὸς [εἶμι], ή, όν. Πορευτός, διαβατός, ὁδεύσιμος. » Ὁδὸς—, « Ἐπγρ.

Ἰτρίνεος, α, ον, Π. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἢ ὡς ἂν ἴτριον.

Ἴτριον (τὸ), ἀντὶ Ἤτριον· (συνκδχ.) ζυμαρικὸν (μὲ φύλλα) (ὅθ.

Ἰτριοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἴτρια (ζυμαρικά), (Τουρκ.) μπουρεκτσῆς κτλ.

Ἴττω, Δ. ἀντὶ Ἴστω.

Ἴτυς, υος (ἡ). (κατὰ λέξ. καὶ ἐτυμολογ.) Βεργὶ ἀπὸ ἰτηάν, (ὅθ. ἐν γέν.) γύρος, περιφέρεια· (ἰδιαιτ.) ἡ περιφέρεια τῶν τροχῶν τῆς ἁμάξης, (※ μτγν.) ὁ γύρος (τὸ περβάζι) τῆς ἀσπίδος· (ἐν γέν.) κάθε τι τοξοειδές, (ὅθ. μτνμ.) » Ἴτυς βλεφάρων, « Ἀνκρ., τὰ καμαρωτὰ ὀφρύδια, (παρβλ. Ἀψίς).

Ἴτω, Ἀττ. ἀντὶ Ἔστω.

Ἴτω, γ'. ἑν. ※

Ἴτων, Ἀττ. ἀντὶ Ἴτωσαν, γ'. πλθ. προσ. τῆς προστ. τοῦ Εἶμι.

Ἰυγὴ (ἡ) ※

Ἰυγμὸς (ὁ), Π. [ἰύζω]. φωνὴ διαπεραστική· ξεφωνητόν· σφύριγμα (φειδιοῦ).

Ἴυγξ, ἴυγγος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Σεισοπυγίς, (κοιν.) σουσουράδα, (Γαλλ.) torcol (τὸ μετεχειρίζοντο εἰς τὰς μαγείας, ὅθ.) ἀντὶ Φίλτρον, ἑλκυστικόν, θέλγητρον· σφοδρὰ ἐπιθυμία. [ἐκ τοῦ

Ἰύζω [ἰοὺ], Μ. ἰύξω. Φωνάζω μὲ διαπεραστικὴν φωνήν· κάμνω ὁποιονδήποτε ὀξὺν ἦχον ἢ κρότον· σφυρίζω· ξεφωνίζω· (κοιν.) χουγιάζω. » Αἰετὸς ἐπέπτατο χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, ἥμερον ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰύζοντες ἕποντο ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες, « Ὀδ. Ο.

Ἰυκτά, ᾶο, Αἰολ. ※

Ἰυκτὴρ, ῆρος, Π. ἀντὶ

Ἰυκτής, οῦ (ὁ), Π. [ἰύζω]. αὐλητής, σαλπιγκτής, τραγῳδιστής, (ἐν γένει) φωνάζων μὲ διαπεραστικὴν φωνήν.

Ἰυγμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ἰυγμός.

Ἴφθιμος, η ἢ ος, ον, Π. ἀνδρεῖος, ῥωμαλέος· ἰσχυρός, κραταιός· (ὅθ. ὡς τίτλος τιμῆς) εὐγενής. [ἐκ τοῦ

Ἶφι [ἶς], ἐπίρ. Μ. μὲ δύναμιν, ἰσχυρῶς, κραταιῶς, διὰ τῆς βίας. » Βοὸς ἶφι κταμένοιο, « Ἰλ. Γ. » Ἀνέρι ἶφι δαμῆναι, « Ἰλ. Τ.

Ἰφιγέννητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς (παραχθεὶς) μὲ ὁρμὴν (μὲ δύναμιν). » Πῦρ ἰφιγέννητον, « Ὀρφ., τὸ τοῦ κεραυνοῦ.

Ἴφιος (ὁ, ἡ), Π. ἰσχυρός· μέγας· παχύς· καλοθρεμμένος.

Ἶφυον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (λαχανικοῦ) ※ ἄνθος (ἴσ. ἡ λαβάντα). » Εἰκὸς δήπου πρῶτον ἁπάντων ἶφυα φῦναι καὶ τὰς κραναὰς ἀκαλήφας, « Ἀρστφ.

Ἰχθύα (ἡ). δέρμα ξηρὸν ἰχθύος (κοιν. σαγρί) τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ἀντὶ ῥινίου. 2) χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον (εἰς σχῆμα ἰχθύος) χρήσιμον εἰς τὴν ἐμβρυοτομίαν. 3) σκεῦος ἰχθυηρόν, (Γαλλ.) poissonière.

Ἰχθυάζω, Μ. άσω, = Ἰχθυάω.

Ἰχθυάριον (τὸ), = Ἰχθύδιον.

Ἰχθυάω-ῶ καὶ (μσ.) άομαι-ῶμαι, Μ. άσω, άσομαι, (ὁ παρτ. Ἰχθυάασκον), Π. πιάνω ἰχθύας, ψαρεύω.

Ἰχθυβολεύς, έως (ὁ), Π. = Ἰχθυβόλος.

Ἰχθυβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτυπῶ μὲ τὸ καμάκι ὀψάρια. [ἐκ τοῦ

Ἰχθυβόλος (ὁ, ἡ), [ἰχθύς, βάλλω]. ὁ κτυπῶν (τρυπῶν μὲ τὸ καμάκι ἢ ἄλλο τι ὅμοιον) τὰ ὀψάρια. » Αἴθυια—, « Ἐπγρ. » Θήρα—, « αὐτ., » Δεῖπνον—, « αὐτ., τὸ δόλωμα.

Ἰχθυβόρος (ὁ, ἡ), Π. [ἰχθ. βιβρώσκω]. ὁ τρώγων (κατατρώγων) τὰ ὀψάρια, ψαροφάγος. » Λαρὶς—, « Ἐπγρ.

Ἰχθύβοτος (ὁ, ἡ), Π. [ἰχθ. βόσκω]. ὁ βοσκηθεὶς ἢ φαγωθεὶς ἀπὸ τὰ ψάρια.

Ἰχθυγόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν (παράγων) ὀψάρια.

Ἰχθύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἰχθύς.

Ἰχθυδόκος (ὁ, ἡ), Π. [ἰχθ. δέχομαι]. ὁ περιέχων ὀψάρια ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Ἰχθύη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἰχθύα.

Ἰχθυήματα (τὰ), Ἰων. ῥινίσματα, (ἴδε Ἰχθύα).

Ἰχθυηρός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ συγκείμενος ἀπὸ ἢ κατεσκευασμένος διὰ ἰχθύας. » Γάρον ἰχθυηρόν, « Σοφ. » Πινακίσκος—, « Ἀρστφ., ὁ ἰχθύων χωρητικός, ἢ ψαρωμένος. Ἀθ. (πλθ.) » Ἰχθυηρὰ (τά), (ἐνν. ὄψα ἢ ἐδέσματα), ἡ ψαρική.

Ἰχθυΐα (ἡ), = Ἁλιεία, Ψάρευμα.

Ἰχθυΐδιον (τὸ), Π. ἀντὶ Ἰχθύδιον.

Ἰχθυϊκός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ἰχθύας. » Πύλη—, « Γρφ., ὅπου ἦτον τὸ ψαροπάζαρον.

Ἰχθύϊνος, η, ον, = Ἰχθυηρός.

Ἰχθύκεντρον (τὸ). κέντρον (σουβλὶ) μὲ τὸ ὁπ. τρυποῦν καὶ πιάνουν τὰ ὀψάρια, καμάκι.

Ἰχθυμέδων, οντος (ὁ), Π. [ἰχθ. μέδων]. βασιλεὺς τῶν ὀψαρίων.

Ἰχθυνόμος (ὁ, ἡ), Π. [ἰχθ. νέμω]. διοικητὴς (ἐξουσιαστὴς) τῶν ὀψαρίων.

Ἰχθυοβολεύς, έως (ὁ), = Ἰχθυβολεύς.

Ἰχθυοβολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰχθυβολέω.

ἰχθυοβόλος (ὁ, ἡ), = ἰχθυβόλος.
ἰχθυόβρωτος (ὁ, ἡ), Π. [ἰχθ. βιβρώσκω]. ὁ φαγωθεὶς ὑπὸ τῶν ἰχθύων.
ἰχθυοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἰχθύων, ὅμοιος μὲ ὀψάριον.
ἰχθυόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης ἰχθύων, ὁ περιέχων πλῆθος ὀψάρια· (ἐν γέν.) θαλάσσιος. » ἰχθυόεντα κέλευθα, « Ὀδ. Γ., ἡ θάλασσα.
ἰχθυοθήρας, ου (ὁ), [ἰχθ. θηράω]. ἁλιεύς, ψαρᾶς.
ἰχθυοθηρευτής, οῦ (ὁ), = ἰχθυοθήρας.
ἰχθυοθηρευτικός, ή, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἰχθυοθηρευτήν. » ἰχθυοθηρευτικὴ (ἡ), (ἐνν. τέχνη), ἡ ἁλιευτική.
ἰχθυοθηρατήρ, Π. Ἰων. ξ
ἰχθυοθηρητής, οῦ (ὁ), Ἰων. ἀντὶ ἰχθυοθηρευτής.
ἰχθυοθηρία (ἡ). θήρα ἰχθύων, ἁλιευτική, ἁλιεία.
ἰχθυοθηρικός, ή, όν, = ἰχθυοθηρευτικός.
ἰχθυόθηρον (τὸ), καὶ ἰχθυόθηρος (ὁ), φυτὸν (ἄλλ. Κυκλάμινον) μὲ τὸ ὁπ. θηρεύουν ὀψάρια, (κοιν.) ψαροβότανον.
ἰχθυοκένταυρος (ὁ). ὁ ἔχων τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος ἰχθύος καὶ τὸ ἥμισυ κενταύρου (ἐπίθ. τοῦ Τρίτωνος).
ἰχθυόκεντρον (τὸ), = ἰχθύκεντρον.
ἰχθυόκολλα, ης (ἡ). ψαρόκολλα, (Τουρκ.) τουτκάλι.
ἰχθυοκτόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτείνων (σκοτόνων) ὀψάρια.
ἰχθυοληϊστήρ (ὁ), Π. λῃστὴς ἰχθύων, (δηλ.) ἰχθυοθηρευτής.
ἰχθυολκὸς (ὁ, ἡ), [ἰχθ. ἕλκω]. ψαρᾶς.
ἰχθυολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ Πραγματεύομαι περὶ ἰχθύων ὡς ἰχθυολόγος.
ἰχθυολογία (ἡ). ἡ περὶ ἰχθύων ὁμιλία ἢ πραγματεία, [ἐκ τοῦ
ἰχθυολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ συγγράφων (ἐν γέν. πραγματευόμενος) περὶ ἰχθύων, ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἰχθυολογίαν.
ἰχθυολύμης, ου (ὁ), Π. [ἰχθ. λύμη], Κωμ. ἀφανιστὴς τῶν ὀψαρίων, φοβερὸς ψαροφάγος.
ἰχθυομαντεία (ἡ). εἶδος μαντείας, [ἐκ τοῦ
ἰχθυόμαντις, εως (ὁ). ὁ μαντεύων διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν ἰχθύων.
ἰχθυόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν ἰχθύος.
ἰχθυονόμος (ὁ, ἡ), = ἰχθυνόμος.
ἰχθυοπτίς (-πτρίς), ίδος (ἡ). ἡ χρησιμεύουσα πρὸς ὄπτησιν ἰχθύων. » Ἐσχάρα —, « Αξ.
ἰχθυοπώλαινα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ ἰχθυοπώλης. γυνὴ πωλοῦσα ὀψάρια.
ἰχθυοπωλεῖον (τὸ). τὸ μέρος (ἡ ἀγορὰ) ὅπου πωλοῦνται τὰ ὀψάρια, ψαροπάζαρον.
ἰχθυοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἰχθύας (ὀψάρια).
ἰχθυοπωλία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ἰχθυοπώλη.
ἰχθυοπώλιον (τὸ), = ἰχθυοπωλεῖον.
ἰχθυοπωλίς, ιδος (ἡ), = ἰχθυοπώλαινα. ‖. » Ἀγορὰ —, « Πλ., = ἰχθυοπωλεῖον.
ἰχθυόῤῥοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥέων ἰχθύας, ἔχων μεγάλην ἀφθονίαν ψαριῶν. » Ποταμὸς —, « Αἰ.
ἰχθυοτροφεῖον (τό). μέρος περικλεισμένον (λίμνη κτλ.) ὅπου τρέφονται ὀψάρια, (κοιν.) βιβάρι.
ἰχθυοτροφικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἰχθυοτροφίαν.
ἰχθυοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (φυλάττων ἐντὸς ἰχθυοτροφείου) ἰχθύας.
ἰχθυουλκός (ὁ), = ἰχθυολκός.
ἰχθυοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι συνήθως μὲ) ὀψάρια.
ἰχθυοφαγία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -
ἰχθυοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος συνήθως μὲ) ὀψάρια.
ἰχθυοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ ἢ Παράγω) ἰχθύας.
ἰχθυοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (μεταφέρων) ἢ γεννῶν ἰχθύας. » Κρηνῖδας ἰχθυοφόρας, « Κτσ.
ἰχθυπαγής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ἰχθ. πήγνυμι]. ὁ ἐμπηγόμενος εἰς τὸν ἰχθύν. » Ἄγκιστρον —, « Ἐπγρ.
ἰχθύπρωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εἰς τὴν πρῶραν του (ἢ τὴν πρῶραν του εἰς) σχῆμα ἰχθύος.
ἰχθύς, ύος (ὁ), (ἡ αἰτ. ἰχθύα ξ συχνότ. ἰχθὺν ξ εἰς τὸ πλθ. ἰχθύες [ἰχθύας] -ῦς). ψάρι. ‖. (πλθ.) ἀντὶ ἰχθυοπωλεῖον. » Ἐν τοῖς ἰχθύσιν, « Ἀρφ.
ἰχθυσιληϊστήρ, ἴδε ἰχθυοληϊστήρ.
ἰχθυφάγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ ἰχθυοφάγος.
ἰχθυφόνος (ὁ, ἡ), Π. = ἰχθυοκτόνος.
ἰχθυώδης, εος (ὁ, ἡ), = ἰχθυοειδὴς καὶ ἰχθυόεις. » Ἐρυγὴ —, « Ἀρετ., ἰχθύων ὄζουσα.
ἰχθυωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἰχθύος.
ἴχμα (τὸ), = ἴθμα, ἴχνος.
ἰχναῖος, α, ον, Π. ὁ ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη τινός, (ἐπίθ. τῆς Νεμέσ.).
ἰχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = ἰχνεύω.
ἰχνεία (ἡ). τὸ ἰχνεύειν, ἀνίχνευσις, ἰχνηλασία.
ἰχνελάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ ἰχνηλάτης.
Ἴχνευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἀνιχνεύει ἢ ἀνίχνευσέ τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἰχνεύσεως.
ἰχνεύμων, ονος (ὁ), (κυρ.) = ἰχνευτής, ἰχνηλάτης. » Πάσης τραπέζης εὐφυεῖς ἰχνεύμονες, « Γργ. 2) (ἰδιαιτ.) εἶδ. ζῶον (κουνάδι) τῆς Αἰγύπτου τὸ ὁπ. ἀνιχνεύει καὶ ἀφανίζει τὰ ὠὰ τῶν κροκοδείλων, (ἴδε ἰχνευτής). 3) εἶδ. πτηνοῦ σκωληκοφάγου. 4) εἶδ. ἐντόμου (σφῆκας) τὸ ὁπ. κυνηγᾷ τὰς ἀράχνας.
Ἴχνευσις, εως (ἡ). τὸ ἰχνεύειν, ἀνίχνευσις, ἰχνηλασία.
ἰχνεύτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ -
ἰχνευτήρ, ῆρος, Π. ἀντὶ
ἰχνευτής, οῦ (ὁ). ὁ ἀνιχνεύων (ἀναζητῶν κατ' ἴχνος τι), (ὅθ. ‖. οὐσ.) = ἰχνεύμων. » Ὡσαύτως δὲ τῇσι κυσὶ ξ οἱ ἰχνευταὶ θάπτονται, « Ἡρ. » Μορφὴ δ' ἰχνεύταο κινωπέτου οἷον ἀμυδρῆς ἰκτίδος, « Νίκ.
ἰχνευτικός, ή, όν. Ὁ πρὸς τὸ ἰχνεύειν ἐπιτήδειος.
ἰχνευτικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἰχνευτής, μὲ ἰχνευτικὴν ἐπιτηδειότητα.
ἰχνεύω, Μ. εύσω. ἰχνηλατῶ, ἀνιχνεύω· (ἐν γέν.) ἐρευνῶ, ἀναζητῶ· κατασκοπεύω.
ἰχνέω, Π. ἀντὶ ἰχνεύω.
ἰχνηλασία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
ἰχνηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυνηγῶ τινα ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη του, [ἐκ τοῦ
ἰχνηλάτης [ἴχν. ἐλαύνω], ου (ὁ), = ἰχνευτής.
ἰχνηλάτησις, εως (ἡ), = ἰχνηλασία.
ἰχνηλατία, ἐσφαλμ. ἀντὶ ἰχνηλασία.
ἰχνηλατικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = ἰχνευτικός.
Ἴχνιον (τὸ). Π. ἀντὶ Ἴχνος.
ἰχνοβάτης, ου (ὁ). Π. ὁ βαίνων κατ' ἴχνος (ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη) τινός, ἰχνηλάτης.
ἰχνοβλαβής, έος (ὁ, ἡ), Π. βεβλαμμένος τὰ ἴχνη (τοὺς πόδας), ποδαλγός.
ἰχνογραφία (ἡ). διαγραφὴ τῶν ἰχνῶν (τῶν σημείων) τινος πράγματος, ζωγράφισμα διὰ σημείων (στιγμῶν ἢ γραμμῶν) μόνον, σχεδίασμα ζωγραφίας.
ἰχνοπέδη (ἡ), [ἴχν. πέδη]. δεσμὸς τῶν ποδῶν, σίδερα, πέδικλον.
Ἴχνος [ἱκάνω], εος-ους (τὸ). σημεῖον τοῦ ποδός, πατημασιά. » Ὅσον τ' ἐπιβᾶσα κορώνη ἴχνος ἐποίησεν, « Ἡσ. 2) (συνκδχ.) πούς· περιπάτημα. 3) τὸ πέλμα (τὸ ὑποκάτω) τοῦ ποδός. 4) 'χνάρι (ὑποδήματος), τακοῦνι, πατοῦνα. » Ἴχνος δέ τι ποιέεσθαι ἢ δέρματος μὴ ἄγαν σκληροῦ ἢ μολυβδίνου, « Ἱππκρ.
ἰχνοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ τὰ ἴχνη τινός, ἰχνηλατῶ.
ἰχνοσκοπία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἰχνηλασία.
ἰχῶ, Π. ἀντὶ ἰχῶρα, αἰτ. τοῦ
ἰχώρ, ῶρος (ὁ). τὸ ὑδατῶδες μέρος τοῦ αἵματος· αἷμα ἀσχημάτιστον ἀκόμη ἢ διεφθαρμένον (κομμένον, νερουλιασμένον)· ἔμπυον. (Π.) τὸ διαφανὲς καὶ αἰθέριον ὑγρὸν τὸ ὁπ. κυκλοφορεῖ ἀντὶ αἵματος εἰς τὰς φλέβας τῶν θεῶν. » Ἔχει δὲ ξ τὸ γάλα ἰχῶρα ὑδατώδη, ὃ καλεῖται ὀῤῥός, « Ἀρστ.
ἰχωροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἰχῶρα (αἷμα νερουλιασμένον ἢ ἔμπυον). » Γίνεται γὰρ ἰχωροειδὲς (τὸ αἷμα), ξ διοῤῥοῦται πως, « Ἀρστ.
ἰχωροῤῥοέω καὶ
ἰχωῤῥοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥέει ἀπὸ τὴν πληγήν μου ἰχὼρ (ἔμπυον).
ἰχωρώδης, εος (ὁ, ἡ), = ἰχωροειδής.
Ἴψ [ἴπτω], ἰπὸς (ὁ), (τὸ πλθ. ἶπες), σκωλήκι ἢ μαμμοῦδι τὸ ὁπ. βλάπτει (τρώγει) τὰ ξύλα τὰ κόκκαλα κτλ., σάρακας, (παρβλ. ἴξ).
ἴψαο, Π. ἀντὶ ἴψω, β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἴπτω.
ἶψος ἢ ἰψὸς (ὁ). φελλὸς (δένδρ.) ἢ κισσός.
ἰώ, ἐπιφών. Σχετλ. ἢ Κλητ. Ὄχ! ἔ! » ἰὼ ἔποψ, σέ τοι καλῶ, « Ἀρφ. » ἰὼ ἰὼ δέσποτα, μόλε νῦν ἡμέτερον ἐς θίασον, « Εὐρ. (καὶ τριπλ.) » ἰὼ ἰώ, ἰὼ δυσάγκριτος πόνος, « Αἰσχλ.
ἰῶ, κατὰ κρ. ἀντὶ ἰάου, β'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ ἰάομαι.
ἰῶ, ἰῇς, ἰῇ, ἰῶμεν κτλ., ὑποτ. τοῦ ἵημι.
ἰῷ, δοτ. ἑν. τοῦ ἰός.
ἴω, ἴῃς, ἴῃ, ἴωμεν κτλ., ὑποτ. τοῦ Εἶμι.
ἰωά (ἡ), Δ. ἀντὶ ἰωή.
ἰωγή (ἡ), Π. [ἰάω;]. σκέπη, προφύλαξις. » Βορέω ὑπ' ἰωγῇ, « Ὀδ. Ξ. εἰς μέρος προφυλαγμένον ἀπὸ τὰς πνοὰς τοῦ βορέου, (παρβλ. Ἐπιωγή).

ἰώδης, εος (ὁ, ἡ), [ἴον]. ἰόχρους, ἰοειδής. 2) [ἰός]. σκωριασμένος ἢ φαρμακερός.
ἰωή (ἡ), Π. [ἰά, ἰώ]. βοὴ (ἀνέμου)· κραυγαὶ (ἀνθρώπων)· ἦχος (φόρμιγγος)· κρότος (περιπατήματος) κτλ. (ἁπλῶς) = Φωνή· διάλεκτος. » Τόπερ καλέουσι Λατινίδι τ ί τ λ ο ν ἰωῇ, « Νόνν.
ἰῶκα, Π. ἀντὶ ἰωκήν, αἰτ. τοῦ
ἰωκή (ἡ), Π. [ἰὼ ἢ †ἰώκω=διώκω]. ἡ ἐν τῇ μάχῃ μετὰ κραυγῆς προσβολὴ ἢ καταδίωξις· (ἐν γέν.) ὁ θόρυβος τῆς μάχης.
ἰῶμαι, κατὰ κρσ. ἀντὶ ἰάομαι.
ἰῶμαι, πθ. ἢ μσ. ἐνς. τῆς ὑποτ. τοῦ ἵημι.
ἰών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Εἶμι.
ἰὼν καὶ
ἰώνγα, Βοιωτ. ἀντὶ Ἐγὼ Ἔγωγε, (ὅθεν τὸ Ἰταλ. Io.)
ἰωνιά (ἡ). μέρος (εἰς περιβόλι) κατάφυτον μὲ ἴα. 2) τὸ φυτὸν ὁλόκληρον τοῦ ἴου.
ἰωνίσκος (ὁ), παρὰ τοῖς Ἐφεσ. ὁ Χρύσοφρυς (ἰχθύς).
ἰῶξις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ ἰωκή.
†ἰωρὸς (ὁ), [ἴ, ὥρα ἢ ὧρος]. θυρωρὸς ἢ ὀροφύλαξ, (μόνον εἰς τὰς Νμ. φρσ.) » Ἐντὸς (» Ἐκτὸς) ἰωροῦ, « Σδ., Ἀπλλν., ἐντὸς (ἐκτὸς) τῶν ὁρίων.
ἴωσις [ἰόω], εως (ἡ). σκωρίασμα. » Χρυσοῦ —, « Αξ.
ἰῶτα (τὸ), ἄκλ., τὸ ὄνομα τοῦ στοιχ. Ι. » Τὸ ἰῶτα μόνον ἐκ πάντων τρισύλλαβον, « Θγνς.
ἰωτακίζω, Μ. ίσω. Μεταχειρίζομαι κατακόρως καὶ ἀλλεπαλλήλως ἢ προφέρω τραχύτερον τὸ ἰῶτα, (ἴδε καὶ
ἰωτακισμός (ὁ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ ἰωτακίζειν (εἰς τὴν προφοράν), εἶδ. χασμῳδίας διὰ τὴν ἐπάλληλον ἐπισώρευσιν πολλῶν ἰῶτα.
ἰωτογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω λέξιν τινὰ μὲ ἰῶτα (ἀντὶ ἄλλου ὁμοφυοῦς φωνήεντος).
ἰωχμός (ὁ), = ἰωκή.
ἴωψ, ἴωπος (ὁ), εἶδ. (ἀπροσδιόριστον) ἰχθύος.

ΚΑΓ ΚΑΔ ΚΑΖ

Κ, κ, κάππα (τὸ), (ἄκλ.), δέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖. (ἀριθμητ.) κ', εἴκοσι (20), καὶ ͵κ, εἴκοσι χιλιάδες (20000).
Κα, Δ. ἀντὶ Κε, σύνδ. ὑποθετ. = Ἄν.
Καβάλλη (ἡ), τὸ ὑπὸ τὰς χορδὰς τῆς κιθάρας ἢ τῆς λύρας ξυλάριον, (κοιν.) καμήλα, (Γαλλ.) chevalet.
†Καβάλλης [Λατ., ἢ Παρθ. Γκαμάλ ἢ Κάμηλος], ου (ὁ). ἄλογον ἀγωγιάτικον καὶ ἀχρεῖον, (κοιν.) παλῃάλογον.
Καβαστιών, ἴδε Καρβατιών.
Καββαίνων, Π. ἀντὶ Καταβαίνων.
Κάββαλε, Π. ἀντὶ Κατέβαλεν, (ὅθ.
Καββαλικός (ὅθ. τὸ συγκρ. Καββαλικώτερος), ή, όν. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ καταβάλλειν τὸν ἀντίπαλόν του, καλὸς παλαιστής. ‖. » Καββαλική, « Γαλ., ἡ παλαιστικὴ (ὡς μέρος τῆς γυμναστικῆς).
Καββάς, ᾶσα, άν, Π. ἀντὶ Καταβάς.
Καββάσι, Λακων ἀντὶ Κατάβηθι.
†Κάβδαλος, Ζ. Αὐτοκάβδαλος καὶ Κίβδηλος.
Καβειριάζομαι, Μ. άσομαι. Μιμοῦμαι τὰ ἔθιμα ἢ Ἑορτάζω τὰ ὄργια τῶν Καβείρων.
Καβειριάς, άδος (ἡ), = Καβειρική.
Καβειρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Καβείρους καὶ τὰ ὄργιά των.
Καβειρίς, ίδος (ἡ), = Καβειριάς.
Κάβειροι (οἱ). δαίμονές τινες υἱοὶ τοῦ Ἡφαίστου τιμώμενοι ὑπὸ τῶν Πελασγῶν ἐν Λήμνῳ καὶ Σαμοθράκῃ διὰ μυστηριωδῶν τινων τελετῶν· (κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ.) οἱ καρκῖνοι (» Καβεῖροι) τιμώμενοι ὡς θεοὶ εἰς τὴν Λῆμνον (ὅθ. καὶ Ἡφαίστου παῖδες διὰ τὸ βάδισμά των).
†Καβήξ, ηκος (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καύηξ, κήϋξ.
†Καβιόθυρα (τὰ), [Λατ. cavea, θύρα]. ἡ ἄλλ. Καταῤῥακτή, (κοιν.) κλαδανή, (Τουρκ.) κεπέγγι.
Κάβος (ὁ), [Ἑβρ. συγγ. τῷ κάδος], εἶδ. μέτρου διὰ τὰ γεννήματα, = Χοῖνιξ.
Κάγ, Π. (πρὸ τοῦ γ) ἀντὶ Κατά. » Κὰγ γόνυ, « Ἰλ. Γ. (ἄλλ. γράφ. Καγγόνυ).
Κάγαθός, κατὰ κρσ. ἀντὶ Καὶ ἀγαθός.
Καγγόνυ, ἴδε Κάγ.
Κάγκαμον (τό), [;]. κόμμι ἢ ῥητίνη Ἀσιατικοῦ τινος δένδρου (χρήσιμος εἰς τὴν ἰατρ.).
Καγκανέος (-λέος;), α, ον καὶ
Κάγκανος (ὁ, ἡ), Π. [καίω]. ξηρός. (ἐπμ.) καλὸς διὰ καύσιμον. (κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ Κατέαγα) σχισμένος, σχίζα.
Καγχάζω [ὀνμτπ. ἀλλ' ἴδε καὶ Γαγγαλίζω]. Μ. άσω. Γελῶ ἀθρόον ξ μὲ κρότον, (κοιν.) χαχλανίζω. (συνκδχ.) περιγελῶ· (ἐνίοτε) καταγαίρομαι.
Καγχαλάω-ῶ, Μ. άσω (ὅθεν ἡ μτχ., κατ' ἐπενθ. τοῦ ο, Καγχαλόων), Π. ἀντὶ Καγχάζω.
Καγχασμὸς (ὁ). τὸ καγχάζειν, χαχλάνισμα.
Καγχαστής, οῦ (ὁ). ὁ καγχάζων· περιγελαστής.
Καγχαστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν (ἐπιῤῥεπὴς) εἰς τὸ καγχάζειν.
Καγχλάζω, Μ. άσω, = Καγχάζω.
Καγχρυδίας, ου (ὁ). ὅμοιος (τὸ χρῶμα ἢ τὴν γεῦσιν) μὲ κάγχρυν. » Σῖτος —, « Θφρ. 2) κατεσκευασμένος ἀπὸ κάγχρυς. Ἄρτος —, « Αξ.
Καγχρύδιον (τό), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἄχυρα καὶ τσώφλοια τῆς κάγχρυος.
Καγχρυόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Καγχρυώδης.
Κάγχρυς, υος (ἡ). κριθάρι καψαλισμένον καὶ ξεφλουδισμένον, (κοιν.) Ψάνη. 2) ὁ καρπὸς τινων δένδρων καὶ φυτῶν ἅμα πέσῃ τὸ ἄνθος των. 3) (ἰδιαιτ.) ὁ καρπὸς τοῦ δενδρολιβάνου.
Καγχρυφόρος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ φέρων (ἀνθοφορῶν ἢ καρποφορῶν) κάγχρυν.
Καγχρυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (κατὰ τὸ σχῆμα) μὲ τὴν κάγχρυν.
Κάγώ, κατὰ κρσ. ἀντὶ Καὶ ἐγώ.
Καδαλέοιτο, Αἰολ. ἀντὶ Καταδηλοῖτο, γ'. ἑν. πρσ. τῆς Εὐκτ. τοῦ Καταδηλέομαι.
Καδδέ, Π. Αἰολ. ἀντὶ Κατὰ δέ, (ὅθ. Καδδέβαλεν ἢ Κὰδδ' ἔβαλεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Κατὰ δὲ ἔβαλε, Κατέβαλε δέ.
†Καδδίζω [κάδδος], Μ. ιξῶ, Λακων. ἀντὶ Ψηφοφορῶ, ἐκλέγω ἢ ἀποδοκιμάζω διὰ τῶν ψήφων.
†Κάδδιχος (ὁ), Λακων. ἀντὶ Καδίσκος, εἶδ. μέτρου διὰ τὰ γεννήματα (χωροῦν 4 χοίνικας).
†Κάδδος, ω (ὁ), Λακων. ἀντὶ Κάδος.
Καδδραθέτην, Αἰολ. Π. ἀντὶ Κατεδραθέτην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Καταδαρθάνω.
Καδδύναμιν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Κατὰ δύναμιν.
Καδδῦσαι, Π. ἀντὶ Καταδῦσαι, πληθ. θηλ. τοῦ Καταδύς, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καταδύομαι.
Κᾄδει, Π. ἀντὶ Καὶ ἔδει.
Κάδευ, Δ. Π. ἀντὶ Κήδου, β'. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Κήδομαι.
Κάδιον (τὸ) καὶ
Καδίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κάδος.
Καδμεία καὶ Καδμία (ἡ), (ἐνν. γῆ ἢ λίθος), εἶδ. ὀρυκτοῦ ἡμιμετάλλου (χρησίμου εἰς τὴν μεταλλουργίαν τοῦ χαλκοῦ κτλ.) τὸ ὁπ. ἀνωρύττετο εἰς τὰ πέριξ τῶν Θηβῶν (τῆς Καδμείας), (Γαλλ.) calamine.
† Καδοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων κάδους, βαρελᾶς.
Κάδος (ὁ), [χανδάνω, ἀλλ' ἴδε καὶ Κάβος, ἢ πιθανώτ. Ἑβρ. κ ά δ, ὑδρία]. ἀγγεῖον διὰ νερὸν (κρασὶ κτλ.), κουβᾶς, βαγένι (» Καὶ Φοινικηΐου οἴνου κάδον, « Ἡρ.)· ἀνασυρτῆρι, (κοιν.) καδί, σίτλος (» Τόν τε τοῦ λάκκου κάδον λύσασα ξ τὸν τοῦ φρέατος, « Αθ.). (εἰς τὴν Σπάρτ.) κάλπη διὰ τὰς ψηφοφορίας. » Ἐγὼ δὲ σοῦ γε τὸν κάδον διασχάσω, « Ἀρφ.
Κάδουλος (ὁ). παῖς ὑπηρετῶν εἰς τὰ μυστήρια τῶν Καβείρων.
Καδύτας, ου (ὁ), εἶδ. φυτοῦ (περιπλεκ.) τῆς Συρίας, (κατ' ἄλλ. Κασύτας).
Κάδωλος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Κάδουλος.
(Κάζω), ἀχρ. θεματ. (συγγ. τῷ Κήδομαι, τοῦ ὁπ. εὔχρ. μόνον ὁ πθ. πρκ. Κέκασμαι ἢ Κέκαδμαι καὶ ὁ ὑπερσ. Ἐκεκά-

σμην), Π. εἶμαι περιποιημένος (συγυρισμένος, στολισμένος, ἑτοιμασμένος), (ἐπμ. 2) ἐξέχω, ὑπερέχω. »Ἐγχείῃ ἐκέκαστο Πανέλληνας, Ἰλ. Β.

Καήμεναι, Π. ἀντὶ Καῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καίω.

Καθὰ [καθ' ἃ], ἐπίῤ.=Καθώς.

Καθ.αγιάζω, Μ. άσω, Γρφ. ἀντὶ

Καθ.αγίζω, Μ. ίσω. Προσφέρω θυσίαν (ὁλοκαύτωμα) πρὸς ἐξιλασμὸν ἄγους· κατακαίω ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τὸ θῦμα ἢ ἐπὶ τῆς πυρᾶς σῶμα νεκροῦ, (ὅθ. Π. ἀντὶ) κηδεύω, ἐνταφιάζω· (ἐνίοτε) καθαρίζω διὰ τελετῆς τόπον τινὰ βεβηλωθέντα. (ἐν γέν.) ἁγιάζω τι ὅλως διόλου· καθιερόνω, ἐγκαινιάζω (Ἀρςφ. Λυσ. 238).

Καθαγισμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καθιέρωσις· προσφορὰ ὁλοκαυτώματος πρὸς ἐξιλασμόν· καθαγίασις· κηδεία.

Καθ.αγνίζω, Μ. ίσω. Ἁγνίζω (Καθαρίζω) τι ὅλως διόλου (κυρ. ἀπὸ μίασμα ἀνοσιουργήματος). »Θανοῦσα μήτηρ πυρὶ καθήγνισται δέμας,« Εὐρ., (συγχ. συχνότ. τῷ Καθαγίζω).

Καθαιμακτὸς, ή, όν, Καταιματωμένος· (τρπ.) ἐνεχόμενος εἰς μιαιφονίαν, [ἐκ τοῦ

Καθ.αιμάσσω, Μ. άξω καὶ

Καθ.αιματόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταμολύνω μὲ αἷμα, καταιματόνω.

Κάθαιμος (ὁ, ἡ). γεμάτος αἷμα· καταιματωμένος.

Καθαίρεσις, εως (ἡ). χάλασμα, κρήμνισμα (»Τοὺς νεωσοίκους ἐπὶ καθαιρέσει ἀποδομένους,« Ἰσκρ.) (μτφορ.) ἀνατροπή, καταστροφή, χαλασμός, ἀφανισμός· (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἀναίρεσις, φόνος.

Καθαιρετέος, α, ον, θετ. τοῦ Καθαιρέω, ἄξιος καθαιρέσεως.

Καθαιρέτης, ου (ὁ). ἀνατροπεύς, ἀφανιστής.

Καθαιρετικὸς, ή, όν, Ἀνατρεπτικός, καταστρεπτικός, ἐξολοθρευτικός.

Καθαιρετὸς, ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναται νὰ χαλάσῃ (νὰ ἀνατρέψῃ) τις, [ἐκ τοῦ

Καθ.αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω ἢ β'. ελῶ (ἀόρ. β'. Καθεῖλον κτλ.). Καταιβάζω, χαμηλόνω (»Κελσάσῃσι δὲ νηυσί, καθείλομεν ἱστία πάντα,« Ὀδ. Ι.) (ὅθ. Π.) κλείω τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀποθανόντος. ῥίπτω κάτω· χαλνῶ, κρημνίζω· φονεύω· ἀφανίζω (»Σὸν οὔτι κῦδος ὁ πᾶς αἰὼν καθελεῖ,« Ἐπγρ.), Καταπονῶ (»Καὶ τοὺς σθένοντας γὰρ καθαιροῦσιν τύχαι,« Εὐρ.) ἐκθρονίζω· ἀναιρῶ· καταδικάζω (»Τὴν ψῆφον... τὴν μὲν καθαιροῦσαν,.. τὴν δὲ σώζουσαν,« Ας.) (ἐπὶ πραγμ.) Κατορθόνω (»Ὅδ' ἐκεῖνοι ἐπιστήμῃ προὔχουσι, καθαιρετέον [φρρ. καθαιρετὸν] ἡμῖν ἐστι μελέτῃ,« Θκ.). (ἐνίοτε) Κυριεύω, (παρβλ. Ἀναιρέω).

Καθαίρω [καθαρὸς], Μ. αρῶ (ἀόρ. Ἐκάθηρα, πθ. πρκ. Κεκάθαρμαι καὶ ἀόρ. Ἐκαθάρθην). Παστρεύω, καθαρίζω· (μτνμ.) δέρνω, (κριῶς) τινάζω τὴν πραγμάτεν.

Καθ.άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. (μὲ γέν.) Πηδῶ ἀπὸ πουθενὰ κάτω, ἢ κατά τινος.

Καθαλμὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [κατά, ἅλμη], πολλὰ ἢ ὁπωσοῦν ἁλμυρός.

Κάθαλος (ὁ, ἡ), Π. [κατά, ἅλς]. πολλὰ ἁλατισμένος. ‖. (συνκδχ.) »Μάγειρος —,« Ἀθ., ὁ βάλλων πολὺ ἅλας εἰς τὰ φαγητά.

Καθ.αμαξεύω, Μ. εύσω. Περνῶ συχνὰ τὸ ἁμάξι ἢ μὲ ἁμάξι ἐπάνωθέν τινος. (ὅθ. ἡ παθ. μτχ.) »Καθημαξευμένος,« ἐπάνωθεν τοῦ ὁποίου ἐπέρασαν πολλὰ ἢ πολὺν καιρὸν ἁμάξια, (ἐπμ.) πατημένος, (ἄλλ.) Τετριμμένος (κυρ. ἢ μτφορ.). »Ὁδὸς καθημαξευμένη,« Λξ. (καὶ μτφορ.) »Σκώμματα καθημαξευμένα,« Λξ., τὰ ἐξ ἁμάξης. »Γύναιον καθημαξευμένον ὑπὸ τοῦ τυγόντος,« Αἰλ. »Καθημάξευσε ταῖς συμφοραῖς,« Εὐνάπ., κατέφερεν εἰς τὸ ἔσχατον, κατεπόνεσε, (Γαλλ.) accabla par le malheur.

Κάθαμμα (τὸ), [καθάπτω]. κόμπος, κομπόδεμμα.

;Καθ.αμμίζω, Μ. ίσω, ἴδε Καταμμίζω.

Καθάπαν (ἀντὶ Καθ' ἅπαν), ἐπίῤ. Διόλου, καθόλου, ἐν γένει.

Καθάπαξ, ἐπίῤ. Μιᾷ φορᾷ μόνον. Μιᾷ φορᾷ διὰ πάντα· ἐν γένει, ὅλως διόλου· ὅλα ὁμοῦ, ἐξ ὁλοκλήρου.

Καθάπερ καὶ Καθαπερεὶ ἢ Καθαπερανεὶ, ἐπίῤ.=Καθά, καθὼς ὡς ἄν.

Καθ.απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω τι ὅλως διόλου, ἐξαπλόνω.

Καθαπτικὸς, ή, όν. Ὁ καθαπτόμενός τινος, ἐγγικτικός, πειρακτικός.

Καθαπτὸς, ή, όν. Ἐνδεδυμένος, [ἐκ τοῦ

Καθ.άπτω, Μ. άψω. (σπν. μτβτ.) Δένω (Προσάπτω, Προσαρμόζω) τι ἐπάνω εἰς. (συνκδχ.) ἐνδύω, περιβάλλω, (καὶ μσ.) φορῶ. »Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,« Θκρ. 2) (συνήθ. μσ. μὲ γεν. ἢ Π. αἰτ.) ἐγγίζω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἐπὶ κακοῦ (» Οἱ φρενητικοὶ ὀξυήκοοι, ψόφου καθαπτόμενοι,« Ἀρετ. [τὸ ὁποῖον ὁ Γαλην. ἐξηγεῖ παθητικῶς] ὧν ὁ ψόφος καθάπτεται, ὑπὸ τῶν ψόφων θορυβούμενοι ἢ ταραττόμενοι)· (ὅθ. μτφορ.) ἐγγίζω διὰ λόγων (ἢ κολακευτικῶν), χαϊδεύω, καλοπιάνω, (ἢ συχνότ. πειρακτικῶν) ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω. 3) (σπν.) ἀναφέρω τινὰ ὡς μάρτυρα τῶν λόγων μου. »Καθάπτομαι τοῦ Δημαρήτου,« Ἡρ. (Η', 65).

Καθάρειος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -είως, =Καθάριος.

Καθαρειότης (ἡ), =Καθαριότης.

Καθαρεύω καὶ Καθαριεύω (;) Μ. εύσω (μὲ γεν.) Εἶμαι καθαρὸς (καὶ τρπ. ἀθῶος) ἀπό. διάγω ἐν καθαρότητι. (Γρμτ.) γράφομαι μὲ φωνῆεν καθαρὸν (χωρὶς σύμφωνα). »Τὰ δὲ περισπώμενα καὶ αὐτὰ καθαρεύει: δρῦς, δρυός,« Ἐὐς.

Καθαρίζω, Μ. ίσω, μτγν. ἀντὶ Καθαίρω.

Καθάριος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων ἑαυτὸν καὶ τὰ περὶ ἑαυτὸν καθαρά, ἀγαπῶν τὴν καθαριότητα, παστρικός. (συνκδχ.) κομψός, (Γαλλ.) élegant. »Καθάριον εἰς ὑπερβολὴν τὸ ὄνομα (ἢ ἐπιτήδευσις),« Σχλ.

Καθαριότης (ἡ). τὸ νὰ ἦ τις καθάριος, πάστρα, παστρικοσύνη, (συνκδχ.) κομψότης, (Γαλλ.) élegance.

Καθαρισμὸς (ὁ). καθάρισμα, πάστρευμα, λαγάρισμα. (θρησκ.) ἁγνισμός, ἱλασμός.

Καθαριστήριον (τὸ). τόπος καθαρισμοῦ.

Καθαρίως, ἐπίῤ. Παστρικά, (συνκδχ.) ἐπιδέξια, μὲ νοστιμάδαν.

Κάθαρμα (τὸ). τὸ διὰ τοῦ καθαρμοῦ ἀφαιρούμενον ἢ τὸ μετὰ τὸ καθάρισμα (λαγάρισμα) ἐναπολειπόμενον, λέρα, σκουπίδι, σκύβαλον· καταπάτι. (ἰδιαιτ.) τὸ πρὸς καθαρμὸν εἰς θυσίαν προσφερόμενον καὶ ἔπειτα ἀποῤῥιπτόμενον. (ὅθ. ὑβριστ. ἐπὶ ἀνθρ.) ἀποτρόπαιος, ἀλιτήριος. »Σοὶ δὲ ἀρετῆς, ὦ κάθαρμα, ἢ τοῖς σοῖς τίς μετουσία;« Δμ.

Καθ.αρμόζω, Μ. ώσω. Ἐφαρμόζω, προσαρμόζω.

Καθαρμὸς (ὁ), =Κάθαρσις· (ἰδιαιτ.) θυσία πρὸς καθαρισμὸν ἄγους (μιάσματος θρησκευτικοῦ, μάλιστα μιαιφονίας). »Καθαρμὸν ποιεῖσθαι τῆς δυνάμεως,« Πλ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Κάθαρμα. »Καθαρμὸν τῆς χώρας ποιευμένων Ἀχαιῶν Ἀθάμαντα τὸν Αἰόλου,« Ἡρ.

Καθαρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ καθαρά, ἐκφράζομαι μὲ ἀκρίβειαν (χωρὶς περιττολογίας).

Καθαροποιέω-ῶ, Μ. ήσω, =Καθαίρω, καθαρίζω.

Καθαροπότης, ου (ὁ), =Ἀκρατοπότης.

Καθαρὸς [†κάζω], ά, όν. Παστρικός (τρπ.) γνήσιος· σαφής, ἀκριβής· ἀθῶος· ἄμεμπτος. »Καθαρὸς Τίμων,« Ἀριςφ., καθαυτό, αὐτόχρημα. »Καθαρὸς θάνατος,« Ὀδ. Χ., ὁ ἔντιμος, μὴ δι' ἀγχόνης. »Τὸ καθαρὸν τοῦ στρατοῦ,« Ἡρ., τὸ ἄνθος. »Καθαρὰ συλλαβή,« Γρμτ., ἡ χωρὶς συμφώνων. »Ἐν καθαρῷ (ἐνν. τόπῳ),« Ὁμ., Ἀρςφ., εἰς μέρος ἀνοικτὸν (ἄδειον ἀπὸ ἀνθρώπους ἢ ἄλλα ἐμπόδια).

Καθαρότης (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ καθαροῦ, πάστρα (τρπ.) σαφήνεια· ἀθωότης κτλ.

Καθαρουργικὸς, ή, όν. Καλὰ καθαρισμένος, (κοιν.) παστρικοδουλεμμένος. »Καθαρουργικὴ γῦρις,« Γεωπον., ψιλὸν ἢ παστρικὸν ἄλευρι.

Καθ.αρπάζω, Μ. άσω ἢ άξω. Ἁρπάζω μὲ ὁρμὴν (κυρ. ἀπὸ 'πάνω κάτω).

Καθάρσιος (ὁ, ἡ), =Καθαρτήριος, καθαριστικός, (τρπ.) ἐξιλεωτικός. ‖. (οὐσ.) Καθάρσιον (τὸ), (ἐνν. ἱερεῖον) τὸ πρὸς καθαρμὸν θυσιαζόμενον ἢ ἄλλ. ἱερουργούμενον. (ἐνν. φάρμακον) τὸ καθαρίζον τὴν κοιλίαν, (κοιν.) καθαρτικόν, καθάρσιον.

Κάθαρσις, εως (ἡ). τὸ καθαίρειν ἢ καθαίρεσθαι, καθάρισμα, πάστρευμα. (θρησκ.) ἁγνισμός.

Καθαρτέος, α, ον, θετ. τοῦ Καθαίρω.

Καθαρτὴρ (ὁ), =Καθαρτής.

Καθαρτήριος (ὁ, ἡ), =Καθαρτικός.

Καθαρτὴς, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ καθαίρων (παστρεύων, καθαρίζων), (ἰδιαιτ.) ἀγύρτης ὅστις ἐπαγγέλλεται ὅτι καθαρίζει διὰ τελετῶν (γητεύει, ἐξορκίζει κτλ.) τοὺς πάσχοντας.

Καθαρτικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -κῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ καθαίρειν, ἐπιτήδειος πρὸς κάθαρσιν.

Καθαρύλλος (ὁ, ἡ), ὑποκορ. τοῦ Καθαρός, παστρικούτσικος, (ὅθ.

Καθαρύλλως, ἐπίῤ. Παστρικούτσικα, μὲ ἐπιτηδειότητα.

Καθαρῶς, ἐπίῤ. Παστρικά· καθαρά, σαφῶς, εὐκρινῶς· ἀκριβῶς· γνησίως. ἀμέμπτως, κτλ.

Καθαυαίνω, Μ. ανῶ. Καταξηραίνω.

Καθαυτὸν (ἀντὶ Καθ' αὑτὸν), ἐπίῤ. Ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ Καθ' ἑαυτόν, μόνος του· αὐτοθελήτως, αὐθορμήτως.

Κάθαψις [καθάπτω], εως (ἡ). προσαρμογή.

Καθέδρα, ας (ἡ), [κατά, ἕδρα]. τόπος διὰ κάθισμα, σκαμνί, καρέγλα· θρονί (βῆμα) διδασκάλου κτλ.· καθίκι (πρὸς ἀπόπατον)· (ἐν γέν.) κάθισμα, ἀνάπαυσις· ἀργία, ἀπραξία (» Ἐν ὀργῇ ὁ ςρατὸς αὐτὸν ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχε,« Θκ.)· διαμονή· κοίτη (ζώου).

Καθέδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Καθέδρα, σκαμνάκι, καρεγλίτσα.

†Καθέδριος (ὁ, ἡ), ὁ ἐπὶ καθέδρας, καθιστικός.

Καθέζομαι, Μ. εδοῦμαι (παρτ. Ἐκαθεζόμην). Κάθημαι· μένω πουθενά, διαμένω, κατοικῶ.

Καθέηκα, Ἰων. ἀντὶ Καθῆκα, ἀόρ. ά. τῆς ὁρς. καὶ

Καθεθεὶς, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. καὶ

Καθείην, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. καὶ

Καθεῖκα, πρκ. τῆς ὁρς. τοῦ Καθίημι.

Καθεῖλον, ἀόρ. β'. τοῦ Καθαιρέω.

Καθεῖμαι, πθ. πρκ. τοῦ Καθίημι.

Καθ.είμαρμαι (πθ. πρκ. τοῦ ἀχρ. Καταμείρω), εὔχρ. μόνον τὸ ἀπαρ. Καθειμάρθαι καὶ ἡ μτχ. Καθειμαρμένος, εἶνε πεπρωμένον (προωρισμένον) ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης, πέπρωται.

Καθειμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καθίημι, (ὅθ.

Καθειμένως, ἐπίῤ. Χαμηλά, χαμηλωμένα, (τρπ.) χωρὶς τόνον, συνεςαλμένως.

Καθεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καθίημι.

Καθ.είργνυμι (-ειργνύω, -είργω), Μ. είρξω. Κλείω (Περικλείω) εἰς εἱρκτήν, φυλακόνω.

Κάθειρξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κλείσιμον εἰς τὴν εἱρκτήν, φυλάκισμα.

†Καθεὶς ἢ ;Καθεῖς, (ἡ γεν.) καθενός, (μτγν.) ἀντὶ Ἕκαςος. » Εἷς καθεῖς,« Γρφ., ἀπὸ ἕνας-ἕνας.

Καθεὶς, εῖσα, ἕν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καθίημι.

Καθεῖσα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Καθίζω.

Καθεῖτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ὑπερσ. τοῦ Καθίημι.

†Καθεκάστην, (ὀρθότ.) Καθ' ἑκάστην (ἐνν. ἡμέραν), καθημέραν.

Καθεκούσιος (ὁ, ἡ), =Ἑκούσιος.

Καθεκτέον, θετ. τοῦ Κατέχω.

;Καθέκτης [κατέχω], ου (ὁ). τὸ σηκωτὸν θυρόφυλλον ἢ παραθυρόφυλλον (Τουρκ. κεπέγκι) περιστερεῶνος.

Καθεκτικὸς, ή, όν. Ὁ δυνάμενος κατέχειν (κρατεῖν, ἀναχαιτίζειν), ἐμποδιστικός.

Καθεκτὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -εκτῶς. Τὸν ὁπ. ἠμπορεῖ τις νὰ καθέξῃ (νὰ κρατήσῃ, νὰ χωρέσῃ). ἀνεκτός. » Ἐν τῷ καθεκτῷ εἶναι,« Φλςρ., =Κατέχειν ἑαυτούς.

Καθελεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καθαιρέω.

Καθ.ελίσσω, Μ. ίξω. Τυλίζω τι ἐντελῶς (ὁλοτρόγυρα), φασκιόνω, περιτυλίζω.

Καθ.ελκόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ἕλκη, καταπληγόνω.

Καθελκυσμὸς (ὁ). τράβηγμά τινος πράγματος ἀπὸ 'πάνω πρὸς τὰ κάτω, [ἐκ τοῦ

Καθ.έλκω, Μ. έλξω ἢ ελκύσω (ἀόρ. καθείλκυσα κτλ.). Σύρω (Τραβῶ) τι ἀπὸ 'πάνω πρὸς τὰ κάτω, καταβιβάζω τραβῶν. » Τὰς ναῦς καθέλκειν,« Ἀςςφ., Ξεν. (καὶ πθ.) » Σκέλη δὲ καθείλκυςαι σταδίων περὶ δώδεκα ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ τῆς περὶ τὸ Λέχαιον,« Στρβ.

Κάθεμα (τὸ), [καθίημι]. πᾶν ὅ,τι ἀφίνει τις (κυρ. πρὸς στολισμὸν) νὰ κρέμεται πρὸς τὰ κάτω, π. χ. ἡ ἄκρα τῆς ἁλυσίδας 'που κρέμεται εἰς τὸν λαιμὸν κτλ.

;Καθ.έννυμι, ἴδε Καταέννυμι.

Καθεξῆς, ἐπίῤ. =Ἐφεξῆς, κατὰ σειρὰν ἔπειτα, ἀκολούθως.

Κάθεξις, εως (ἡ). τὸ κατέχειν ἢ κατέχεσθαι, κατοχή, κράτημα, ἐμπόδισμα κτλ. » Ἡ γὰρ τοῦ πνεύματος κάθεξις ποιεῖ τὴν ἰσχὺν τοῖς πονοῦσι,« Ἀρςτ.

Καθέξω, μέλλ. τοῦ Κατέχω.

Κάθεο, Π. ἀντὶ Κάθεσο, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Καθίημι.

Κάθερμα (τὸ), [κατά, ἕρμα]. σκουλαρῆκι, (παρβλ. Κάθεμα).

;Καθ.ερπύζω, καὶ

Καθ.έρπω, Μ. ερπύσω (ἀόρ. Καθείρπυσα κτλ.). Καταιβαίνω ἕρπων (συρόμενος), καταιβαίνω (καὶ μτνμ. ἁπλόνω, ἐκτείνομαι πρὸς τὰ κάτω) ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Κάθες, β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Καθίημι.

Κάθεσις [καθίημι], εως (ἡ). καταίβασμα, ἔμβασμα ἢ ἄφημα πρὸς τὰ κάτω, ἔμπηγμα. παράστασις (δράματος).

†Κάθεσις, έως (ἡ). τὸ καθέζεσθαι, κάθισμα. κατοίκησις.

Καθεσσάμην, Π. ἀόρ. ά. (μὲ σημασ. ἐνεργ.) τοῦ Καθέζομαι.

Καθέστηκα (παρτ. Καθεστήκειν), μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς) τοῦ Καθίστημι, εἶμαι κατασταμένος (διωρισμένος, νομοθετημένος κτλ.), εἶμαι ἐν χρήσει· ὑπάρχω· διαμένω.

Καθεστηκότως, ἐπίῤ. Μονίμως, ἀσφαλῶς· ἡσύχως· θετικῶς· συνήθως, ὡρισμένως, [ἐκ τοῦ

Καθεστηκὼς (ἴδε Καθέστηκα), υῖα, ὸς, (πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καθίσταμαι), ὑπάρχων· ὡρισμένος· ἐν χρήσει, συνήθης, τεταγμένος· ἥσυχος· βάσιμος· στερεός, μόνιμος, θετικός. ἐντὸς ἑαυτοῦ, εἰς τὰς φρένας του, (κοιν.) συγαζούμενος. »Ἐπιλεξάμενος ἄνδρας τε τοὺς κατεστεῶτας τριηκοσίους, καὶ τοῖσιν ἐτύγχανον παῖδες ἐόντες,« Ἡρ. » Ἐν ἡλικίᾳ ὄντας μέσῃ τε καὶ καθεστηκυίᾳ,« Πλβ., (ἴδε καὶ Καθεστώς).

Καθεστήξω, μέλλ. τοῦ (ἀχρ.) Καθεστήκω ἢ (μᾶλλ.) τοῦ Καθέστηκα.

Καθεστὼς, ῶσα, ὸς, =Καθεστηκώς. ‖. (συνήθ. εἰς τὸ πληθ. οὐδ.) » Τὰ καθεςῶτα (ἐνν. πράγματα),« Φώτ. ἡ παροῦσα κατάστασις τῶν πραγμάτων, οἱ ὑπάρχοντες νόμοι, ἡ καθεστῶσα διοίκησις.

Καθετὴρ (ὁ), [καθίημι]. πᾶν δήποτε ἐργαλεῖον τὸ ὁπ. ἐμβάλλει τις εἰς τὸ βάθος τινὸς σώματος ἵνα παρατηρήσῃ τὰ ἐντός, (ἰδιαιτ.) τὸ μίλι ἢ εἶδ. λεπτῆς σύριγγος τῶν χειρούργων· τὸ σκαντῆλι τῶν ναυτῶν· ἢ βόλτα τῶν 'ψαράδων, κτλ.

Καθετήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς καθετήρ.

Καθετηρισμὸς (ὁ). ἡ διὰ τοῦ (χειρουργ.) καθετῆρος πρᾶξις.

Καθέτης, ου (ὁ), =Καθετήρ.

Κάθετος (ὁ, ἡ), [καθίημι]. ἀφημένος πρὸς τὰ κάτω, καταιβασμένος. » Βοῦς —,« ὁ ἐν εἴδει θυσίας καταποντιζόμενος. » Θύρα —,« Σχλ. Εὐρ., ἡ ἄλλ. Καταῤῥακτή, (Τρκ.) κεπέγκι. » Μόλιβδος —,« Λξ., τὸ σκαντῆλι τῶν ναυτῶν ἢ, τὸ βαρύδι (ἡ στάφνη) τῶν οἰκοδόμων, (ὅθεν) » Γραμμὴ —,« Μθμτκ., ἡ πρὸς τὰ κάτω κατ' εὐθεῖαν ἀγομένη, (ἐν γέν. ‖. οὐσ.) =Καθετήρ, (ἰδιαιτ) βόλτα τῶν 'ψαράδων. » Τριχίνη —,« Ἐπγρ.

Καθ.εύδω, Μ. ευδήσω (παρτ. Καθηῦδον ἢ Ἐκάθευδον). Κοιμῶμαι.

;Καθεύρεμα ἢ Καθεύρημα (τὸ), =Ἐφεύρεμα, ἐφεύρεσις, [ἐκ τοῦ

Καθ.ευρίσκω, Μ. ευρήσω (ἀόρ. Καθεῦρον κτλ.), =Εὑρίσκω, ἐφευρίσκω.

Κάθεφθος (ὁ, ἡ), [κατά, ἕψω]. πολλὰ (καλά, ἐντελῶς) βρασμένος. » Χρυσὸς —,« Λξ., ὁ ἄλλ. Ἄπεφθος, λαγαρισμένος.

Καθεψὴς, έος (ὁ, ἡ), =Κάθεφθος.

Καθέψησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Καθ.έψω, Μ. εψήσω. Βράζω τι καλὰ (ὡς οὗ νὰ λυώσῃ)· χωνεύω, λαγαρίζω· (μτφορ.) μαλακόνω, καταπραΰνω.

Καθεώρων, ας, α, ῶμεν κτλ., παρτ. τοῦ Καθοράω.

Κάθῃ, ἀντὶ Κάθησαι, β'. ἑν. πρσ. τοῦ Κάθημαι.

Καθηγεμονικὸς, ή, όν, =Ἡγεμονικός, [ἐκ τοῦ

Καθηγεμὼν, όνος (ὁ, ἡ), =Ἡγεμών, προπορευόμενος, ὁδηγός, [ἐκ τοῦ

Καθ.ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, (μὲ γεν.) =Ἡγοῦμαι, προηγοῦμαι, προπορεύομαι· δείχνω τὸν δρόμον, ὁδηγῶ τινα πρὸς· δίδω πρῶτος τὸ παράδειγμα εἴς τι, ἀρχινῶ. (μτνμ.) εἶμαι καθηγητής (διδάσκαλός) τινος. » Νέστωρ Ἀκαδημαϊκός, ὁ Μαρκέλου καθηγησάμενος,« Στρ., χρηματίσας διδάσκαλος.

Καθηγήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Καθηγητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ

Καθηγητὴς, οῦ (ὁ), =Καθηγεμών.

Καθ.ηδύνω, Μ. υνῶ. Γλυκαίνω τι ὅλως διόλου, καταγλυκαίνω, κατανοστιμίζω.

Καθ.ηδυπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω τὴν ζωὴν (ὑγείαν, περιουσίαν) μου εἰς ἡδυπαθείας.

Καθηδυπάθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Καθῆκα, ἀόρ. ά. τοῦ Καθίημι.

Καθῆκον (τὸ), οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Καθήκω. ‖. (ὡς οὐσ.) τὸ πρέπον, τὸ ἀνῆκον εἴς τινα· τὸ ἠθικὸν χρέος ἑκάστου, (ὅθεν:

Καθηκόντως, ἐπίῤ. Πρεπόντως, ἀνηκόντως· καθὼς ἀπαιτεῖ τὸ καθῆκον τινός, [ἐκ τοῦ

Καθήκω, Μ. ήξω. (πάντοτε τρπρσπ. ἢ κατὰ μτχ.) Φθάνω (Ἐκτείνομαι, Καταντῶ) ἕως εἰς· (τρπ.) συμπίπτω συμβαίνω. (μὲ αἰτ. προθετ.) » Ὄρος καθῆκον, ἐπὶ θάλατταν,« Ξεν. » Καθῆκεν ἐς ἡμᾶς ὁ

λόγος,« Αἰσχλ., ἦλθεν ἡ ἀράδα μας νὰ ὁμιλήσωμεν. »Ὁπότε καθήκοι ὁ χρόνος,« Ξεν., ὅταν ἤθελε φθάσῃ ὁ διωρισμένος καιρός. »Ἑορτῆς εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας καθηκούσης,« Πλ., συνέπεσεν. (καὶ τρπ. κατὰ μτχ.) »Τὸ ἐκ θεοῦ, καθῆκον,« Αξ., ὅ,τι ἔλθοι ἀπὸ τὸν θεόν. »Τὰ κατήκοντα,« Ἡρ., ἡ παροῦσα τῶν πραγμάτων κατάστασις, αἱ περιστάσεις. 2) (τρπ. μὲ ἢ χ. δοτ.) ἁρμόζω, 'ταιρειάζω. Ὁ καθήκων χρόνος,« Σοφ., ὁ ἁρμόδιος ἢ ὁ διωρισμένος καιρός. (ἢ ἀπολύτ.) »Τὸ καθῆκον,« τὸ πρέπον, τὸ χρέος.

Καθ.ηλιάζω, Μ. άσω. Ἐκθέτω τι ἐντελῶς εἰς τὴν θερμότητα ἢ τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου· καταφωτίζω.

Καθ.ηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφόνω τι δυνατὰ (στερεὰ) ἐπάνω εἰς.

Καθήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Καθηλωτής, οῦ (ὁ). ὁ καρφόνων.

Καθηλωτός, ή, όν. Καρφωμένος δυνατά.

Κάθημαι (παρτ. Ἐκαθήμην). Κάθουμαι· μένω ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν μου, ἀπρακτῶ· διαμένω (χρονοτριβῶ) πουθενά· κατοικῶ. (προθετ. ἢ ἐπίρ.) »Ὧδε καθήμενος,« Θκρ. »Οἰκοδόμησον σεαυτῷ οἶκον ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ κάθου ἐκεῖ,« Γρφ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) »Καθῆστο ἐκ τοῦ μέσου,« Ἡρ., ἀνεχώρησεν, ἐτραβήχθη. (ἢ πρὸς μτχ.) »Καθῆσθαι μηδὲν ποιοῦντας,« Ξεν. (καὶ περιφρ.) »Τοιαῦτα ὀνείδη προξενῶν κάθηται,« Πλ. »Κάθηνται προσδεχόμενοι,« Διόδ. (καὶ κατὰ μτχ. ἀντὶ ἐπιθ.) »Χωρίον καθήμενον (τὸ ὁπ. ἠμπορεῖ νὰ ἦνε καὶ Καθειμένον),« Αξ., χαμηλόν, (ἴδε καὶ Καθίζω καὶ παρβλ. Ἧμαι καὶ Καθίημι).

Καθημαξευμένως [καθαμαξεύω], ἐπίρ. Μὲ τρόπον τετριμμένον (πεπατημένον, συνήθη, πρόστυχον).

Καθημέραν (ἀντὶ Καθ' ἡμέραν), ἐπίρ. Κάθε'μέραν. »Ὁ (»Ἡ »Τὸ) καθημέραν,« Αξ.,=Καθημερινός.

Καθημερία (ἡ). ἡ καθημερινὴ ἀσχολία, [ἐκ τοῦ

;Καθ.ημερεύω, Μ. εύσω,=Διημερεύω.

Καθημερινός, ή, όν. Ὁ γινόμενος καθημέραν, (μτγν. ἀντὶ

Καθημέριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος κατ') αὐτὴν τὴν ἡμέραν, σημερινός· καθημερινός.

Καθημερόβιος (ὁ, ἡ),=Ἡμερόβιος.

Καθ.ημερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἡμερόνω ἐντελῶς, ἐξημερόνω.

Καθῆστο, Ἰων. ἀντὶ Ἐκάθητο, παρτ. τοῦ Κάθημαι.

Καθ.ησυχάζω, Μ. άσω. Ἡσυχάζω ἐντελῶς, διαμένω εἰς ἄκραν ἡσυχίαν.

Καθίγνυμι, Ἰων. ἀντὶ Καθέζομαι.

Κάθιδρος (ὁ, ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Κάθιδρως.

Καθ.ιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταϊδρόνω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.), βουτῶ ἢ βουτηοῦμαι εἰς τὸν ἵδρον.

Καθίδρυμα (τὸ), =Ἵδρυμα, κτίριον· κατάστημα κτλ.

Καθίδρυσις, εως (ἡ),=Ἵδρυσις, θεμελίωσις (καταστήματος) κτλ., [ἐκ τοῦ

Καθ.ιδρύω, Μ. ύσω (πρκ. Καθίδρυμαι, ἀόρ. Καθιδρύθην καὶ Καθιδρύθην),=Ἱδρύω, καθίζω, τοποθετῶ· κατοικίζω μονίμως, ἀποκαταστήνω· κτίζω (κυρ. κατάστημα) κτλ.

Κάθιδρως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κάθιδρος, καταϊδρωμένος, βουτημένος εἰς τὸν ἱδρῶτα, ἱδρωμένος μούσκευμα.

Καθίει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Καθ.ίεμαι, πθ. ἢ μσ. τοῦ Καθίημι.

Καθ.ιερεύω, Μ. εύσω καὶ

†Καθ.ιερουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσφέρω ὁλοκαύτωμα, θυσιάζω.

Καθ.ιερόω-ῶ, Μ. ώσω,=Καθαγιάζω· καθιερόνω· ἀφιερόνω.

Καθιέρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀφιέρωσις.

Καθιερωτέος, α, ον. Ἄξιος καθιερώσεως.

Καθιερωτικός, ή, όν. Ἀφιερωτικός.

Καθ.ιζάνω, Μ. ιζήσω καὶ μσ. ιζήσομαι, =Καθίζω,-ομαι.

Καθίζησις, εως (ἡ),= Κάθισις, κάθισμα.

Καθ.ίζω, Μ. ίσω (παρτ. Ἐκάθιζον καὶ Π. Καθῖζον, ἀόρ. Ἐκάθισα καὶ Π. Καθῖσα). Βάλλω τινὰ νὰ καθήσῃ· τοποθετῶ· συγκροτῶ συνέλευσιν· Καθίστημι, διορίζω. κάμνω, γίνομαι αἴτιος νά. ‖. (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ. καὶ μτγν. μσ.) κάθουμαι, τοποθετοῦμαι ἢ μένω (διατρίβω) πουθενά. »Καθῖσαν τὸ ςράτευμα εἰς χωρίον ἐπιτήδειον,« Θκ. »Ἐνέδραν καθίζειν,« Πλ. »Βουλὴν (»Δικαςήριον) καθίζειν,« Πλάτ., Ἀρςφ. »Ἐκάθισε τὴν βουλὴν ἐπίσκοπον πάντων,« Πλ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) »Κλαίειν καθίζω τινά,« Ξεν., τὸν κάμνω νά. »Ἐκαθίσαμεν γυναῖκας ἀλλοτρίας,« Γρφ., ἐλάβομεν, ἐνυμφεύθημεν· (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) »Ἐλθόντες δ' ἐκάθιζον ἐπὶ ξεστοῖσι θρόνοισι,« Ὀδ. Π. »Πρόαγε δὴ καὶ σκόπει ὅπου καθιζησόμεθα,« Πλάτ. »Τᾷ δ' ὑπὸ τὰν κότινον καθίξας,« Θκρ. »Καὶ ὁπότε μὲν συνδειπνοῖέν τινες, οὐδ' ἐκάθιζε Γαδάτας, ἀλλ' ἐπεμελεῖτο· ὁπότε δὲ αὐτοὶ εἶεν, καὶ συνεδείπνει,« Ξεν. »Καθίζουσιν εἰς τὸ Ἡραῖον,« Θκ. (ἢ ἐλλ.) »Βωμὸν (»Ἱερὰ) καθίζειν,« Π., καταφεύγειν (ὡς ἱκέτης). »Εἰς τὸ συνέδριον οὐκ ἤθελε καθίζειν,« Ξεν., νὰ συνεδριάσῃ. »Καθίσαντες δὲ (εἰς Νηρησσὸν) ἡμέρας ἐννέα,« Αἰσχλ. »Καὶ ἐκάθισε μετ' αὐτοῦ ἡμέρας τρεῖς,« Γρφ. »Καθίζειν ἐπὶ κώπην,« Εὐς., κάθηται εἰς (δηλ. πιάνει) τὸ κωπὶ ἵνα κωπηλατήσῃ. (καὶ μτνμ.) »Ἐκάθιταν πρὸς τὸ ξηρὸν αἱ νῆες αὐτοῦ,« Πλβ. (καὶ μσ.) »Καὶ καθιεῖται (ἐνν. ἐπὶ τοῦ θρόνου) βασιλεύς,« Γρφ., (κοιν.) θὰ καθίσῃ (ἀντὶ θὰ γένῃ) βασιλῆάς.

Καθ.ίημι, Μ. καθ.ήσω (ἀόρ. Καθῆκα κτλ.). Ἀφίνω (Ξαπολνῶ) τι πρὸς τὰ κάτω· ἀφίνω τι νὰ πέσῃ ἢ νὰ κρέμεται· καταιβάζω (καὶ μσ. ἢ ἐλλ.) καταιβαίνω· χαμηλόνω· (συνκδχ.) τοποθετῶ εἰς ἐνέδραν. παραςήνω εἰς τὸ θέατρον. ςέλλω τι ἐναντίον τινός. »Καθιέναι κλίμακα,« Ἡρ. »Ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε ἵππους,« Ἰλ. Φ. »Οἶνον λευκανίης καθέηκα,« Ἰλ. Ω., (περιφρ. ἀντὶ) ἔπιον. »Σπονδὰς καθιέναι,« Εὐρ., χύνειν, σπένδειν. »Τείχη καθεῖναι εἰς θάλασσαν,« Θκ., νὰ τραβήξουν τεῖχος ἑκατέρωθεν ἕως εἰς τὴν θάλ. »Καθιέναι τὴν φωνὴν,« Αξ., χαμηλόνειν. »Μακρὸν καθειχὼς τὸ γένειον,« Ἀλκίφρ. (καὶ μσ.) »Καθίεσθαι τοὺς πλοκάμους,« αὐτ. (ἢ ἐλλ.) »Καθιέναι (ἐνν. ἑαυτὸν) ἀφ' ὑψηλοῦ,« Ξεν. »Οὐδεὶς γοῦν πώποτε καθιεὶς (ἐνν. βολίδα) εἰς τὸν Πόντον ἐδυνήθη πέρας εὑρεῖν,« Ἀρστ. (καὶ μτφορ.) »Καθιέναι πεῖραν (πρόφασιν),« Αἰλ., Ἀρςφ., προτείνειν, (Γαλλ.) sonder, (ἀπὸ μτφορ. τοῦ ναυτ. Καθετῆρος). »Ἔδοξε τοῖς πρυτάνεσι περὶ σωτηρίας γνώμας καθεῖναι,« Ἀρςφ. »Καθιέναι λόχον (σφαγέα),« Αξ. »Καθιέναι (μετὰ ἢ χ. τοῦ εἰς ἀγῶνα) ἵππους (ἅρματα, δρᾶμα), »Ἅρματα ἑπτὰ καθῆκα (Ὀλυμπίαζε),« Θκ. (καὶ μτφορ.) »Κἀγὼ πρὸς τὴν αὐτὴν ἅμιλλαν καθῆκα,« Γργ. (ἢ πθ.) »Κατίετο δὲ (ἡ στρατηλασίη) εἰς πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα,« Ἡρ. »Οὐ καθεῖτε τείχη,« Θκ., δὲν εἶχεν ἐκτεινόμενα ἕως κάτω (εἰς τὸν ποταμόν). (ἢ κατὰ μτχ.) »Χωρία καθειμένα,« Αξ., τὰ κοῖλα (χαμηλά). »Τὸ καθειμένον τῆς φωνῆς,« Ἡρωδ. (παρβλ. Κάθημαι).

Καθ.ικανόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱκανοποιῶ, εὐχαριστῶ.

Καθ.ικετεύω, Μ. εύσω. Ἱκετεύω (Παρακαλῶ) θερμῶς.

Καθ.ικνέομαι-οῦμαι, Μ. καθ.ίξομαι (ἀόρ. Καθικόμην κτλ.). (μὲ γεν. ἢ σπν. αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ὀργ. ἐκ δ'.) Ἔρχομαι (Φθάνω, Καταντῶ) ἕως εἰς· ἐγγίζω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πρὸς βλάβην, ὅθεν συνκδχ.) πλήττω, κτυπῶ, (καὶ μτφορ.) καθάπτομαι, ἐπιπλήττω. »Πικρότατα καθικόμενος αὐτοῦ,« Αἰλ. (ἢ μὲ αἰτ.) »Μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ,« Ἰλ. Ξ., μὲ ἔγγιξες κατάκαρδα.

;Καθ.ιλαρεύομαι, Μ. εύσομαι,=Καθιλαρύνομαι, μσ. ἢ πθ. τοῦ

Καθ.ιλαρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου ἱλαρὸν (εὔθυμον), εὐφραίνω.

Καθ.ιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφίνω τι πρὸς τὰ κάτω (Καταιβάζω ἢ μσ. Καταιβαίνω) μὲ σχοινὶ ἢ ὡσὰν μὲ σχοινὶ (δηλ. κατ' ὀλίγον-ὀλίγον).

Καθίμησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ σχοινίου καταβίβασις ἢ κατάβασις.

†Καθίννυμαι,=Καθίγνυμαι.

Καθιξῶ, Δ. ἀντὶ Καθίσω, μέλλ. ἐνεργ. ἢ

Καθιοῦμαι, Ἀττ. μσ. μέλλ. β'. τοῦ Καθίζω.

Καθ.ιππάζομαι, Μ. άσομαι. Τρέχω (Περνῶ) ἐπάνωθέν τινος ἔφιππος· ἀφανίζω τόπον τινὰ μὲ τὸ ἱππικόν μου· (μτφορ.) καταπατῶ, περιφρονῶ, ἐπεμβαίνω. »Καθιππάσατο τὴν Μεγαρίδα,« Ἡρ. »Καθιππάσασθαι τῆς φιλοσοφίας,« Αρτ. »Καθιππάζεται νόμυς (πρεσβύτην νέος),« Αἰσχλ. 2) πομπεύω ἔφιππος, (ὅθ.

Καθίππαξις, ιος (ά), Δ. ἡ πομπὴ τοῦ ἱππικοῦ (παρὰ Λακεδ.).

Καθίππευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Καθ.ιππεύω, Μ. εύσω,=Καθιππάζομαι, διαβαίνω ἔφιππος. »Οἱ ποταμοὶ καθιππεύονται,« Ἡρωδ., ἠμπορεῖ τις νὰ τοὺς περάσῃ (παγωμένους) καβάλλα.

Καθ.ιπποκρατέω-ῶ, καὶ

Καθ.ιππομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ (Ὑπερισχύω) εἰς ἱππομαχίαν

Καθ.ιπποτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω εἰς ἱπποτροφίας.

Καθ.ίπταμαι, Μ. καταπτήσομαι (ἀόρ. Κατέπτην κτλ.). Πετῶ πρὸς τὰ κάτω, καταβαίνω πετῶν.

Κάθισις, εως (ἡ). τὸ νὰ βάλῃ τις τινὰ νὰ καθήσῃ ἢ νὰ καθήσῃ ὁ ἴδιος, κάθισμα.

Κάθισμα (τὸ). μέρος ἢ πρᾶγμα ὅπου κάθηταί τις. 2) (μτγν.) = Κάθισις. 3) (Γλσ.) καταπάτι, κατακάθισμα.

Καθίστα, ἀντὶ Καθίσταθι, πρς. τοῦ Καθίστημι.

Καθ.ιστάνω καὶ Καθ.ιστάω-ῶ (παρτ. Καθίστανον), (μτγν.) ἀντὶ

Καθ.ίστημι, Μ. κατα.στήσω (ἀόρ. Κατέστησα καὶ β'. Κατέστην καὶ πθ. Κατεστάθην, μσ. πρκ. Καθέστηκα κτλ.). Στήνω· τοποθετῶ· βάλλω. ἱδρύω. (τρπ.) καταςταίνω, διορίζω. »Κρητῆρα καθίστα,« Ἰλ. Ι. »Νῆα κατάστησον,« Ὀδ. Μ., σταμάτησέ την. (καὶ ἐλλ.) »Καταστήσαντες (ἐνν. τὴν ναῦν ἢ ἑαυτοὺς) ἐπὶ θέαν,« Ξεν. (Οἰκον. ις', 7). (καὶ τρπ.) »Ἐπιμελητάς τινας καθιστάναι,« αὐτ. »Πότερον ἐᾷς ἄρχειν, ἢ ἄλλον καθίςης ἀντ' αὐτοῦ;« αὐτ. »Τίς σε κατέςησεν ἄρχοντα καὶ δικαστὴν ἐφ' ἡμᾶς;« Γρφ. »Καθιστάναι δημοκρατίαν (δικαςήρια),« Αξ. (καὶ μσ.) »Ἐπειδὰν καταστήσησθε τοὺς ἄρχοντας,« Ξεν. (ὅθ. ἢ μτχ.) »Καθεστηκὼς καὶ Καθεστὼς,« ὁ διωρισμένος (διατεταγμένος), συνήθης κτλ. (καὶ οὐδ.) »Τὸ Καθεστηκὸς,« ἡ τάξις, ἡ συνήθεια. 2) (προθετ.) φέρω (καὶ ἀφίνω) τινὰ εἰς, (τρπ.) τὸν κάμνω νὰ καταντήσῃ, τὸν φέρω εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν· (μσ.) φθάνω, καταντῶ. »Τούς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε ἢ εἰς Ἤλιδα καταστῆσαι,« Ὀδ. Ν. »Οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν Παῦλον ἤγαγον αὐτὸν ἕως Ἀθηνῶν,« Γρφ. (καὶ μσ.) »Καταστὰς εἰς Ῥήγιον (εἰς τὸ στρατόπεδον),« Θκ., Ἡρωδ. »Καταστὰς ἐπὶ τὸ πλῆθος,« Θκ., παρουσιασθεὶς εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ. »Καθίσταντο εἰς τοὺς Ἐπαρίτους,« Ξεν. »Ὥσπερ ἐν νηὶ διαπονεῖσθαι ἕω ἂν ἐς οὖρον καταστῶσιν,« αὐτ. (καὶ τρπ.) »Καθιστάναι τινὰ εἰς ἀσφαλὲς (ἐν ἀκινδύνῳ κτλ.) ἢ εἰς ἀνάγκην (εἰς ἀπορίαν, εἰς κίνδυνον, εἰς αἰσχύνην κτλ.),« (καὶ μσ.) »Καθίστασθαι εἰς πόλεμόν (εἰς ἀγῶνά, εἰς ἔχθραν) τινι,« Αξ. »Τοῖς ἄρτι καθισταμένοις τὸν βίον,« Βσλ., (κοιν.) ἐμβαίνουν πλέον εἰς τὸν κόσμον. »Καταςὰς εἰς φόβον,« Αξ., (ὅθ. 3) (μσ.) γίνομαι, (καὶ εἰς τὸν πρκ.) εἶμαι ἤδη, ὑπάρχω. »Φονέα με φησὶ Λαΐου καθεστάναι,« Σοφ. (ὅθ. 4) κοστίζω. »Ἂν γὰρ ἐκλογισθῇ τῶν δραμάτων ἕκαστον ὅσου κατέστη,« Πλ. (καὶ κατὰ μτχ.) »Ὥςε εἰς τάλαντον ἀργυρίου τὴν τιμὴν εἶναι τοῦ οἴνου καθεσταμένην σὺν τοῖς ἀναλώμασι,« Δμ., (παρβλ. Γίνομαι 10). 5) καταπραΰνω, καθησυχάζω· διευθετῶ, τακτοποιῶ. (καὶ μσ. ἐπὶ ῥευστ.) κατακάθομαι· (ἐπὶ ἀνέμ.) γαληνίζω, καταπέφτω, καταλογιάζω (κυρ. ἢ μτφορ.). »Καθιστάναι τὴν πόλιν ταραττομένην,« Γργ. »Καθιστάναι τινὰ ἐκ μανίας,« Βσσ. (καὶ μσ.) »Καθίστατο τὰ χωρία,« Θκ. (καὶ αὐτπθ.) »Ὅταν ἡ λίμνη καταστῇ,« Ἀρςφ. »Ἡνίκ' ἂν τὸ πνεῦμα καθεστηκὸς λάβῃς,« αὐτ. (καὶ μτφορ.) »Ἀνὴρ καθεστώσης ἡλικίας,« Αχ., μεσόκοπος, (κοιν.) συσταζούμενος.

Καθ.ιστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξετάζω ἢ μανθάνω τι (πληροφοροῦμαι) ἐντελῶς.

Καθιστόρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Καθὸ (ἀντὶ Καθ' ὅ), ἐπίρ. Καθόσον, ὅσον· ἐπειδή. »Καθὸ οἷοί τ' ἦσαν,« Διόδ.

Καθ.οδηγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀδηγῶ.

Καθοδήγησις, εως καὶ

Καθοδηγία (ἡ), = Ὀδηγία.

Καθοδηγός (ὁ), = Ὀδηγός.

Κάθοδος (ἡ). καταίβασμα· δρόμος πρὸς κατάβασιν. 2) ἐπιστροφὴ ἐξορίστου. »Ἡ τῶν Ἡρακλειδῶν—,« Πλάτ.

Καθοίμεθα, ά. πλθ. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Κάθημαι.

Καθολικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ καθόλου, γενικός.

Καθολικῶς, ἐπίρ. Ἐν γένει, γενικῶς.

Καθολκή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ καθέλκειν, τράβηγμα πρὸς τὰ κάτω. »Ἡ τῶν νεῶν καθολκή,« Αἰν. Τακτ., τὸ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν καταίβασμα τῶν πλοίων.

Καθολκός (ὁ, ἡ). ὁ σύρων (τραβῶν) πρὸς τὰ κάτω.

;Κάθολος (ὁ, ἡ). ὅλος ὁμοῦ, ὁλόκληρος.

Καθόλου (ἀντὶ Καθ' ὅλου), ἐπίρ. Γενικῶς, καθολικῶς, ἐν γένει, κατὰ πάντα. »Καθόλου μὲν οὖν εἰπεῖν,« Πλβ. »Καθόλυ μὲν οὖν ἔμοιγε φαίνεσθε ἐν μεγάλῃ εὐηθείᾳ ἔσεσθαι,« Ἐπιστ. Φιλ. (ἢ ἐνάρθρ.) »Ἡ τῶν καθόλου πραγμάτων σύνταξις,« Πλβ., ἡ τῆς γενικῆς ἱστορίας. »Ἡ καθόλου προσῳδία,« Γρμτ., ἡ γενικῶς ἐν χρήσει. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Οὐδόλως, ὁλότελα, (κοιν.) καθόλου. »Εἶναι Κυνικόν σε κἀνυπόδητον οὐδεὶς ἀντιλέγει καθόλου,« Ἐπγρ. (Α'. 153).

†Κάθομα ἢ Καθομάδα [κατὰ, ὁμὸς ὁμὰς], ἐπίρ. Ὁμοίως, παρομοίως.

Καθ.ομαλίζω, Μ. ίσω. Ὁμαλίζω (Ἰσιάζω) τι ὅλως διόλου, ἐξομαλίζω· (μτφορ.) ἐξημερόνω.

Καθ.ομηρεύω, Μ. εύσω ἢ

Καθ.ομηρίζω, Μ. ίσω. Περιγράφω ἢ Ἐγκωμιάζω τι μὲ Ὁμηρικοὺς στίχους.

Καθ.ομιλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ἑλκύω τινὰ μὲ τὴν ὁμιλίαν (μὲ τὴν συναναστροφήν) μου, δημαγωγῶ· πολιτεύομαι. »Τοὺς καιροὺς (ἤ, ἂν δὲν ἦνε σφάλμα, »Τοῖς καιροῖς) —,« Σχλ., = Ἐξαγοράζομαι. »Ἀλκιβιάδης καθομιλῶν Φαρνάβαζον, τὴν Περσικὴν ἐνεδύσατο φωνήν,« Ἀθ. 2) (πθ. κατὰ μτχ.) ὁμιλοῦμαι παρὰ πάντων, εἶμαι κοινῶς ἐν χρήσει. »Δόξα καθωμιλημένη,« Πλβ., ἡ γενικῶς παραδεδεγμένη ἰδέα, ἡ κοινὴ γνώμη.

Καθ.ομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμφωνῶ, ὑπόσχομαι μετὰ βεβαιότητος. ἀρραβωνίζω. »Καθωμολογημένος τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Πακόρῳ,« Πλ, (καὶ πθ.) »Ἰυλίαν Σκηπίωνι καθωμολογημένην,« αὐτ.

Καθ.οπλίζω, Μ. ίσω. Ὁπλίζω (Ἀρματόνω) ἐντελῶς· ἑτοιμάζω μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα.

Καθόπλισις, εως (ἡ) ἢ

Καθοπλισμός (ὁ). τὸ καθοπλίζειν ἢ καθοπλίζεσθαι, ἁρμάτωμα· ἁρματωσιά.

Καθορατικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἴς τε καθορᾶν, προικισμένος μὲ πολὺ διορατικόν.

Καθ.οράω-ῶ, καὶ Π. -οράομαι-ῶμαι, Μ. κατ.όψομαι (ἀόρ. Κατεῖδον κτλ.). Βλέπω (ἀπὸ 'πάνω) πρὸς τὰ κάτω· κυττάζω ἀσκαρδαμυκτί· παρατηρῶ μὲ περιέργειαν. »Ἐπεὶ δὲ τὰ ἄκρα εἶχον, καθεώρων τὰς οἰκήσεις,« Ξεν. »Τὸ μὲν πῦρ οἱ ἄνθρωποι ῥᾳδίως καθορῶσιν, εἰς δὲ τὸν ἥλιον οὐ δύνανται ἀντιβλέπειν,« αὐτ. (καὶ μσ.) »Καθορώμενος αἶαν,« Ἰλ. Ν. (καὶ κατὰ τμῆσ.) »Κρονίων Ἰδαίῳ, ὅς τε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται,« Ἰλ. Ω.

Καθ.ορίζω, Μ. ίσω. Προσδιορίζω μὲ ἀκρίβειαν.

Καθοριστικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς ἀκριβῆ ὁρισμόν, προσδιοριστικός, ἢ· ὡρισμένος, ὁριστικός, βέβαιος.

Καθ.ορμάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὁρμάω.

Καθ.ορμίζω καὶ (μσ.) -ορμίζομαι, Μ. ίσω, ίσομαι. Ἀράζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) εἰς τὸν λιμένα (Θκ. Δ', 13).

Καθόρμιον (τὸ), (Γρφ.). ἁλυσίδα τοῦ λαιμοῦ, χαρχάλι.

Καθ.οσιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καθιερόω, ἀφιερόνω. »Καθωσιωμένος τινὶ,« Ἡρωδ., προσηλωμένος, ἀφωσιωμένος.

Καθοσίωσις, εως (ἡ), = Καθιέρωσις, ἀφοσίωσις. 2) (μτγν.) ἡ καθ' ὁσίου (ἁγίου) τολμηθεῖσα πρᾶξις· (ὅθ.) »Καθοσιώσεως ἔγκλημα,« Νμ., τὸ κατὰ βασιλέως.

Καθόσον (ἀντὶ Καθ' ὅσον), ἐπίρ. = Καθό.

Καθότι (ἀντὶ Καθ' ὅτι), ἐπίρ. = Καθό, Καθόσον, Καθ' ὃν τρόπον, καθώς· ἐπειδή. κατὰ ποῖον τρόπον, πῶς. »Γνώμην εἰσενεγκεῖν εἰς τὸν δῆμον καθότι ἄριστα ἡ πόλις οἰκήσεται,« Θκ.

Καθ.υβρίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) Ἀτιμάζω μὲ ὑπερβολήν, περιυβρίζω· (μὲ δοτ.) ἐπεμβαίνω ὑβριστικῶς, ἐνυβρίζω. (μτφορ. ἐπὶ ἀψύχ.) μολύνω, διαφθείρω. »Τὰ πλησίον νάματα καθύβριστο ... τῶν βαρβάρων ἱπποκρατούντων,« Πλ.

†Καθ.υγιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τινὰ ἐντελῶς ὑγιῆ, (ὅθ.

Καθυγίασις, εως (ἡ). ἐντελὴς ἰατρεία (θεραπεία).

Καθ.υγραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ κάθυγρον, καταβρέχω, καταμουσκεύω,

Καθυγρασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κάθυγρος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλυ ὑγρὸς (βρεγμένος, μουσκευμένος)· ὑδατώδης.

Κάθυδρος (ὁ, ἡ), = Κάθυγρος. 2) Π. πλήρης ὕδατος.

Καθ.υλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Γαβγύζω κατά τινος.

Καθ.υλίζω, Μ. ίσω, = Διυλίζω, σουρόνω· στραγγίζω, καθαρίζω.

Καθ.υλομανέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐπὶ φυτ.) Ἐβγάζω πολλὰ (ἄχρηστα) κλαδιὰ καὶ φύλλα.

Καθ·υμνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνυμνῶ, ὑμνολογῶ συνεχῶς καὶ μεγαλοφώνως.

Καθ·υπ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Καθυπήγαγον κτλ.), = Καθυποτάσσω· καθυποβάλλω. » Πικρῷ θανάτῳ αὐτὸν καθυπήγαγε, « Κ. Μαν.

Καθ·υπ·ακούω, Μ. ούσω. Ὑπακούω ἐντελῶς, ὑπόκειμαι ὡς προθυμότατος ὑπήκοος.

;Καθ·υπ·άρχω, Μ. άρξω, = Ὑπάρχω διηνεκῶς ἢ διαρκῶς.

Καθ·υπ·είκω, Μ. είξω. Ὑπείκω (Ὑπακούω, Ὑποτάσσομαι) κατὰ πάντα.

Καθ·υπ·εμ·φαίνω, Μ. φανῶ. Σημαίνω τι ὑποκεκρυμμένως, ὑπαινίττομαι.

Καθ·υπ·εν·δίδωμι, Μ. εν·δώσω. Ἐνδίδω (Ὑποχωρῶ) ἐντελῶς.

Καθ·υπερ·ακοντίζω, Μ. ίσω, = Ὑπερακοντίζω.

Καθ·υπερ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Περνῶ παραπάνω, ἐξέχω, ὑπερέχω.

Καθ·υπερ·έχω, Μ. έξω. Ὑπερέχω καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν.

Καθ·υπερηφανέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Φέρομαι μὲ πολλὴν ὑπερηφάνειαν κατά τινος, περιφρονῶ ὅλως διόλου.

Καθύπερθε (καὶ πρὸ φων.) Καθύπερθεν, ἐπίρ. Τοπ. Ὑπεράνωθεν, ἀπὸ 'πάνω ἢ παραπάνω ἀπό. (μὲ γεν.) » Ἢ καθύπερθεν ἢ ὑπένερθε Χίου, « Ὀδ. Γ. » Δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν, « Ἰλ. Γ. (καὶ τρπ.) » Μόχθου—, « Πίνδ., ἀνώτερος, ἀκαταπόνητος. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Τῶν ἐχθρῶν καθύπερθε γενέσθαι, « Σοφ., νὰ ὑπερισχύσῃ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὰ δὲ καθύπερθε θηριώδης ἡ Λιβύη ἐστί, « Ἡρ. 2) Χρον. προτήτερα. » Καθύπερθε δὲ τουτέων, Ἡρ., πρὸ τούτων δέ, πρὶν γένωσιν αὐτά.

Καθυπέρτατος, η, ον, (ὑπερθ. τοῦ Καθύπερθε). Ὑπέρτατος, ἀνώτατος.

Καθ·υπερτερέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ὑπερβαίνω (Ὑπερτερῶ) ὅλως διόλου, εἶμαι ἢ γίνομαι καθυπέρτερός τινος, ὑπερβαίνω. » Ὅσον τὰ θεῖα τῶν ἀνθρωπίνων καθυπερτερῇ, « Ἀρέθ.

Καθυπερτέρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Καθυπέρτερος, α, ον, (συγκρ. τοῦ Καθύπερθε). Ὅλως διόλου ἀνώτερος (ὑπερτερος). » Τὰ πράγματα καθυπέρτερα γέγονεν, « Ἡρ., ὑπερίσχυσαν.

Καθ·υπερ·φέρω, Μ. οίσω. Ὑπερφέρω (Ὑπερέχω) ἐντελῶς.

Καθ·υπηρετέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπηρετῶ μὲ ἄκραν προθυμίαν, καθυποχρεόνω διὰ τῆς ὑπηρεσίας μου.

Καθ·υπισχνέομαι-οῦμαι (χ. Μ.). Ὑπόσχομαι μετὰ βεβαιότητος.

Καθυπνής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κάθυπνος.

Καθύπνιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος καθ' ὕπνους (συμβαίνων ἐν καιρῷ τοῦ ὕπνου).

Κάθυπνος (ὁ, ἡ). εὑρισκόμενος εἰς βαθὺν (βυθισμένος εἰς τὸν) ὕπνον· ὑπνώδης.

Καθ·υπνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κοιμῶμαι βαθέως, ἢ· ἀποκοιμῶμαι, μὲ 'παίρνει ὁ ὕπνος.

Καθύπνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀποκοίμησις.

Καθ·υπο·βάλλω, Μ. βαλῶ, = Ὑποβάλλω.

Καθ·υπο·γράφω, Μ. γράψω, = Ὑπογράφω.

Καθ·υποδείκνυμι, Μ. δείξω, = Ὑποδείκνυμι.

Καθ·υπο·δέχομαι, Μ. δέξομαι. Ὑποδέχομαι προθύμως.

Καθ·υπο·δύνω (δύομαι), Μ. δύσομαι. Χώνομαι ἐντελῶς ὑποκάτω εἰς, παρεισδύω, ὑπεισέρχομαι.

Καθ·υπο·ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω, = Καθυποτάσσω.

Καθ·υπό·κειμαι, Μ. κείσομαι. Ὑπόκειμαι ὅλως διόλου.

Καθ·υπο·κλέπτω, Μ. κλέψω, = Ὑποκλέπτω.

Καθ·υπο·κλίνω, Μ. κλινῶ. Ὑποκλίνω ἐντελῶς, καθυποτάσσω.

Καθ·υπο·κρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι. (μὲ αἰτ.) Θέλγω (Ἑλκύω εἰς τὸ θέλημά μου, Ὑποδουλόνω) τινὰ διὰ τῆς ἐπὶ θεάτρου ὑποκρίσεώς μου. » Ὡς καθυποκρινούμενον ὑμᾶς, « Δμ. 2) (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) ὑποκρίνομαι, μιμοῦμαι ψευδῶς τι. » Γνησίαν φιλίαν καθυποκρινόμενοι, « Φίλ.

Καθ·υπο·μένω, Μ. μενῶ. Ὑπομένω μέχρι τέλους.

Καθ·υπο·πίπτω, Μ. ὑπο·πεσοῦμαι. Ὑποπίπτω ὅλως διόλου.

Καθ·υπο·πτεύω, Μ. εύσω. Ὑποπτεύω τι κατά τινος.

† Καθύποπτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καχύποπτος.

Καθ·υπο·σαίνω (χ. Μ.). Ὑποσαίνων ἀπατῶ (ὑποδουλόνω).

Καθ·υπο·σκελίζω, Μ. ίσω. Ὑποσκελίζω ἐντελῶς.

Καθ·υπο·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Καθέλκω ἀπατηλῶς καὶ κατ' ὀλίγον.

Καθ·υπο·στιβίζω, Μ. ίσω. Βάφω τὰ ὀμματοτσύνουρα καὶ ὀφρύδιά μου μὲ στίβι ('μαύρην βαφὴν), (ἄλλ. γρφ. Καθυποστιμμίζω).

Καθ·υπο·στρέφω, Μ. στρέψω, = Ὑποστρέφω, ἐπιστρέφω.

Καθ·υπο·τάσσω (ττω), Μ. τάξω. Ὑποτάσσω ὅλως διόλου.

† Καθ·υπο·τοπέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καχυποτοπέομαι.

Καθ·υπο·τρέχω, Μ. υπο·δραμοῦμαι (ἀόρ. Καθυπέδραμον κτλ.). Κατατρέχω ἢ Ἀπατῶ κρυφίως.

Καθ·υπουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καθυπηρετέω.

Καθ·υπο·φαίνω, Μ. φανῶ, = Καθυπεμφαίνω.

Καθ·υστερέω-ῶ, Μ. ήσω ϗ

Καθ·υστερίζω, Μ. ίσω. Μένω πολλὰ ὀπίσω· (μὲ γεν.) ἔρχομαι ἢ πράττω τι ὁλοῦστερινός· (τρπ.) εἶμαι πολλὰ κατώτερός τινος.

;Καθ·υφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω τι καθ' ὁλοκληρίαν. (τρπ.) μηχανοῤῥαφῶ κατά τινος. (εἰς τὸν Ἡσύχ. φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Καθυφεῖναι, διότι 'τὸ ἐξηγεῖ' ἐνδοῦναι, ὑποχωρεῖν, καθυποβάλλειν).

Καθύφεσις, εως (ἡ). τὸ καθυφίεσθαι, παραμέλησις ἑκούσιος ἐμπεπιστευμένης ὑποθέσεως, ἐθελοκακία περὶ τὴν ἐκτέλεσιν καθήκοντος, (π. χ.) ἡ μετὰ τοῦ ἀντιδίκου συνεννόησις τοῦ δικηγόρου κτλ.

;Καθυφετὴρ καὶ Καθυφέτης (ὁ). ὁ παραβαίνων ἀπὸ ἐθελοκακίαν ἢ μυστικὴν μὲ τὸν ἐχθρὸν συνεννόησιν τὰ χρέη του παραμελῶν ἑκουσίως τὰ ἐμπιστευθέντα εἰς αὐτὸν πράγματα, [ἐκ τοῦ

Καθ·υφ·ίημι, Μ. καθ·υφ·ήσω (ἀόρ. Καθυφῆκα κτλ.). Παραμελῶ (ἀπὸ ἐθελοκακίαν) τὰ καθήκοντά μου, ἀφίνω τὸν ἐχθρὸν νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὴν εὐκαιρίαν, δικηγορῶν ἐνδίδω ἑκουσίως ἵνα κερδίσῃ ὁ ἀντίδικος μετὰ τοῦ ὁπ. συνεννοήθην, μαχόμενος ὑποχωρῶ ἀνάνδρως, (ἐν γέν.) ὑποχωρῶ, ἐθελοκακῶ.

Καθ·υφ·ίστημι, Μ. καθυποστήσω, = Ὑφίστημι.

Καθ·υφ·οράω-ῶ, Μ. υπ·όψομαι, = Καθυποπτεύω.

Καθ·ύω, Μ. ύσω. Καταβρέχω.

Καθ·ωραΐζω, Μ. ίσω. Καλλωπίζω καθ' ὑπερβολήν, καταστολίζω. ‖. (μσ.) σεμνύνομαι, καμαρόνω.

Καθώς [κατά, ὡς;], ἐπίρ. = Καθάπερ, καθ' ὃν τρόπον.

Καί, σύνδ. Συμπλ. (συνδέων ἢ λέξιν μὲ λέξιν) » Ἡ οἰκονομία ἐπιστήμη τις ἐστίν, ὥσπερ ἡ ἰατρικὴ καὶ ἡ χαλκευτικὴ καὶ ἡ τεκτονική, « Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Τε) » Ἰδὼν δὲ ὁμοῦ ὄντας Σωκράτην τε καὶ Κριτόβουλον κτλ., « αὐτ. (ἢ πρότασιν μὲ πρότασιν) » Τά τε ὄμματα φιλοφρονεστέρως ἔχουσι, καὶ τὴν φωνὴν πρᾳοτέραν ποιοῦνται, καὶ τὰ σχήματα εἰς τὸ ἐλευθεριώτατον ἄγουσιν, « αὐτ. 2) Μεταβατ. » Καὶ ἐγὼ εἶπον, « αὐτ. » Καὶ ἐγὼ ἀκούσας, « αὐτ. 3) Ἐνστατ. » Καὶ πῶς, ἔφη, οὐκ ἀπαλλάττῃ; « αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Μὴν) » Καὶ μὴν ἐπόμνυται δύο καὶ εἴκοσιν (ἔτη) εἰς τὸν ἐσόμενον μῆνα τελέσειν, « Αχ. 4) Ἐναντ. » Ἕκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι δίω, « Ἰλ. Ι. (καὶ μετὰ τοῦ Ἂν) » Καὶ ἂν Διῒ πατρὶ μάχοιτο, « Ἰλ. Ε. (καὶ μετὰ τοῦ Εἰ) » Καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν, « Ἰλ.... » Καὶ εἰ μὴ χρήματά τις τύχοι ἔχων, « Ξεν. (συνήθ. δὲ μετὰ τοῦ Τοι καὶ Περ) ἴδε Καίτοι, Καίπερ. 5) Ἀντιθετ. (ἀντὶ τοῦ Ἀλλά:) » Καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι, ϗ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει· καὶ τὸ κάλλος καλόν ἐστιν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ, « Θκρ. 6) Προσθετ. » Ναί, μὰ τοὺς θεούς, καὶ σφόδρα γε, « Ξεν. » Νὴ Δία, καὶ πολλούς γε, « αὐτ. » Ὃ δὴ καὶ καθ' ἡμᾶς διεσώζετο, « Λξ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἀλλά) » Ἀλλὰ καὶ ἔμελλον δὲ ἐγὼ τοῦτο ἐρήσεσθαι, « Ξεν. 7) Ἐπιτατ. ἢ Ἐμφαντ. (κατὰ διαφόρους ἐκδοχάς) » Καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ, « Ὀδ. Α. » Ἆρ' οὐ τοῦτό γε ἤδη καὶ λίαν μανικόν; « Ξεν. » Αὐξανόμενος γίνεται καὶ εἰς ἑπτακαίδεκα πήχεας, « Ἡρ. » Κέλεται δέ ἑ θυμὸς καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν, « Ἰλ. Μ. » Ἄχρηστοι καὶ γυναιξί, « Πλάτ. » Ἐπὶ σὲ οὗτοι. Καὶ τίνα, φησίν, ἄλλον; Πλ. » Ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ, « Ἰλ. Δ. » Ἦν δ' ἦμαρ ἤδη δεύτερον καὶ κατηγόμην, « Σοφ. (συνήθ. δὲ τὸ) » Καὶ ταῦτα, « Καὶ μάλιστα, ϗ ἐν ᾧ, καὶ μολονότι. » Καὶ ταῦτα εἰδότες ὅτι, « Ξεν. » Καὶ ταῦτα τῶν δοκούντων ἱκανωτάτων ἀνδρῶν εἶναι, « αὐτ. 8) (μετὰ τὰ Ὁμοιωματ.) ἀντὶ τοῦ Ὡς, Ὥσπερ. » Γνώμῃσι ἐχρέοντο ὁμοίῃσι καὶ σύ, « Ἡρ. ‖. (μὲ διάφορα ἄλλα μόρια ἐξηγεῖται διαφοροτρόπως, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὅμως μένει σχεδὸν ἀνεξήγητος). » Καὶ γάρ, » Καὶ γάρ τοι, » Καὶ γὰρ δή, » Καὶ γὰρ οὖν, « ἐπειδὴ τῷ ὄντι. » Καὶ δέ, » Καὶ δέ τε, » Καὶ δέ νυ, « Π., καὶ τῷ ὄντι, μάλιστα καί, καὶ πρὸς τούτοις. » Καὶ νύ κε, » Καὶ νύ κε δή, » Καὶ νύ κεν ἐξετέλεσαν, « Ὀδ. Λ., καὶ ἤθελον ἴσως (βέβαια) τὸ κατορθώσῃ. » Καὶ δή, » Καὶ δὴ δέδειγμαι, « Αἰσχλ. » Καὶ δὴ παρεῖχεν, « Εὐρ., ἰδού· θετέον, ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι. » Καὶ μέν, » Καὶ μὲν δή, » Καὶ μὲν δὴ καὶ « Λξ., ἀλλὰ προσέτι.

Καιάδας ἢ Καιάτας ἢ Καιέτας, α (ὁ), [συγγ. τῷ Κῶος]. χάσμα (βάραθρον) ὅπου ἔρριπτον εἰς τὴν Σπάρτην τοὺς κακούργους. » Τὰ γὰρ κοῖλα πάντα Καιάτας οἱ Λάκωνες προσηγόρευσαν, « Στρβ.

,Καῖαρ, ατος (τό), =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κύαρ.

Καιετάεις [καιέτας], εσσα, εν, Π. κοῖλος· χασματώδης, (κατ' ἄλλ.) Καλαμινθώδης, (ὅθ. συνκδχ.) » Ἵππους καιετάεντας ἀπ' Εὐρώταο κομίσαι, « Καλλ., μεγάλους, (ἐκτὸς ἐὰν δὲν ἦνε μᾶλλον ἀπὸ τοῦ Καίω, βουλλωμένους μὲ καυμένον σίδηρον, ἴδε Κοππατίας καὶ Σαμφόρας), (παρβλ. Κητώεις).

Καικίας, ου (ὁ). ἄνεμος βορειοανατολικός, (Ἰταλ.) γραῖβος, γραιβολεβάντες, (παρβλ. Θρασκίας).

Καινίζω, Μ. ίσω. Καινουργῶ, ἀνανεόνω· καινοτομῶ. ‖. (τρτπρσ. ϗ ἀμτβτ.) » Καί τι καινίζει στέγη, « Σοφ., καινοφανές τι συμβαίνει εἰς τὸν οἶκον. 2) Π. μεταχειρίζομαι πρῶτος καινούργιόν τι πρᾶγμα, ἐγκαινιάζω. » Καίνισον ζυγόν, « Αἰσχλ., (ἴδε καὶ Καινόω).

;Καινὶς [καίνω], ίδος (ἡ), (ἐνν. μάχαιρα) ἡ χρησιμεύουσα πρὸς σφαγὴν ζώων, (ἄλλ. διορθ. Κοπὶς).

Καίνισμα (τό), [καινίζω]. πρᾶγμα καινοφανὲς ἢ ἀνακαινισμένον, καινοτομία.

Καινισμός (ὁ). ἀνακαίνισις· νεωτερισμός, καινοτομία.

Καινιστής, οῦ (ὁ). ἀνακαινιστής· νεωτεριστής, καινοτόμος.

Καινογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συνθέτω) καινοφανῆ πράγματα.

Καινογραφής, έος (ὁ, ἡ). καινοπρεπῶς γραμμένος.

Καινογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων καινοφανῆ πράγματα.

,Καινοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω, =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καινοτομέω.

Καινοειδής, έος (ὁ, ἡ), = Καινοφανής.

Καινόλεκτος (ὁ, ἡ). καινοπρεπῶς ἐκφρασμένος, καινοφανὴς (τὴν λέξιν).

Καινολογία (ἡ). καινοφανὴς τρόπος τοῦ λέγειν, καινοτομία (νεωτερισμός) περὶ τὴν ἔκφρασιν.

Καινολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων καινοφανῆ πράγματα, ἤ, μεταχειριζόμενος καινοφανεῖς λέξεις.

;Καινοπαγής, έος (ὁ, ἡ), Π. [καινός, πήγνυμι]. νεωστὶ κατασκευασμένος, καινούργιος, (ἴδε Καινοπαθής).

Καινοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ξενοπαθῶ, [ἐκ τοῦ

Καινοπαθής, έος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἔπαθέν (ὑπέφερέ) τις πρώτην φοράν, (ἄλλ. διορθ. Καινοπαγής).

Καινοπηγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Καινοπαγής.

Καινοπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [καινός, πῆμα]. ὁ νεωστὶ (πρώτην ἤδη φορὰν) δοκιμάσας δυστυχίαν.

Καινοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἢ Ἐπινοῶ τι καινὸν (καινοφανές), καινοτομῶ ἢ, ἀνακαινίζω. » Τί καινοποιηθὲν λέγεις; Σοφ., τί νέα;

Καινοποίησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀνακαίνισις, καινοτόμησις.

Καινοποιητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπινοῶν ἢ εἰσάγων καινοφανές τι· ἀνακαινιστής.

Καινοποιΐα (ἡ). τὸ καινοποιεῖν, ἀνακαίνισις· καινοτομία, [ἐκ τοῦ

Καινοποιός (ὁ, ἡ). νεωτεριστής, καινοτόμος, ἤ· ἀνακαινιστής.

Καινοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω καινὰ (καινοφανῆ) πράγματα, καινοτομῶ, νεωτερίζω, (συγχ. τῷ Κοινοπραγέω).

Καινοπραγία (ἡ). νεωτερισμός, καινοτομία, (συγχ. τῷ Κοινοπραγίᾳ).

Καινοπραξία (ἡ), = Καινοπραγία.

Καινοπρέπεια (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Καινοπρεπής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πρεπῶς. Καινοφανής, ἀσυνείθιστος.

Καινός [καίω;] ἡ, όν. Καινούργιος. » Ἐκ καινῆς «, Θκ. ἐπίρ., ἐκ νέου, (κοιν.) ἀπὸ καινουργῆς. 2) (συνκδχ. καὶ τρπ.) καινοφανής, παράδοξος, ἀνέλπιστος. » Τὸ καινὸν (» Τὰ καινὰ) τοῦ πολέμου, « Θκ. Ἀρστ., αἱ καινοτομίαι, τὰ στρατηγήματα, (Γαλλ.) les coups de main. » Ὡς γὰρ πολέμου, καὶ ἀκροάσεως πολλὰ τὰ καινά ἐστι. Καὶ γὰρ πολιὰ τοῦ λέγοντος, καὶ πλάσματα, καὶ ὀφρῦς κτλ., « Πλ. ‖. (οὐσ. καὶ κυριωνυμ.) » Καινόν, « Ἀρστφ., μέρος τι τοῦ δικαστηρίου.

Καινόσπουδος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὰ καινὰ (τὰ καινοφανῆ) σπουδάζων, ἀγαπῶν τοὺς νεωτερισμοὺς (τὰς καινοτομίας). » Τὸ καινόσπουδον, « Λογγ., ἡ πρὸς τοὺς νεωτερισμοὺς κλίσις.

Καινοσχημάτιστος (ὁ, ἡ). σχηματισμένος μὲ τρόπον καινοφανῆ (παράξενον, ἀσυνείθιστον),

Καινόσχημος (ὁ, ἡ), = Καινοφανής.

Καινόταφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς καινὸν (καινοπρεπῶς κατεσκευασμένον) τάφον.

Καινότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ καινοῦ, καινουργοσύνη. » Δειναὶ γὰρ δακεῖν σάρκας ἁπαλὰς αἱ τῶν δερμάτων καινότητες, « Φλστρ. 2) = Καινοπρέπεια. » Ὥσπερ παρακελευόμενος τούτοις τοῖς ὀνοματοποιοῖς φυλάττεσθαι τὴν καινότητα, « Ἀθ.

Καινοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Ἀνοίγω) καινούργιον δρόμον (καινούργιον μεταλλεῖον κτλ.), (ὅθ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) εἰσάγω νέον σύστημα (νέα ἤθη, δόγματα κτλ.), νεωτερίζω. » Εἰ καινοτομεῖν ἐθελήσουσι, καὶ μὴ τοῖς ἤθεσι λίαν καὶ ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν, « Ἀρστφ. » Δέξαι τελετὴν καινήν.. ἣν τῷ πατρὶ καινοτομοῦμεν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Πάντες ὄχλοι κοῦφοι πρὸς τὰ καινοτομούμενα, « Ἡρωδ.

Καινοτόμημα (τό). τὸ καινοτομηθέν, νεωτερισμός, καινοτομία.

Καινοτομία (ἡ). τὸ καινοτομεῖν, ἄνοιγμα νέου δρόμου (νέου μεταλλείου)· (μτνμ.) εἰσαγωγὴ νέων (καινοφανῶν) δογμάτων κτλ., νεωτερισμός.

Καινοτόμος (ὁ, ἡ), [καινός, τέμνω]. ὁ εἰσάγων νέον σύστημα, ἀγαπῶν τοὺς νεωτερισμοὺς (τὰς καινοτομίας).

Καινότομος (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) καινουργιοκομμένος, (μτφορ.) νεωστὶ εἰσαχθείς, καινοτομηθείς· καινοφανής.

Καινοτόμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον καινότομον· καινοφανῶς.

Καινοτροπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Καινότροπος (ὁ, ἡ). νέου τρόπου, καινοφανής, ἀσυνήθιστος.

Καινουργέτης, ου (ὁ). ὁ καινουργήσας (ἀνακαινίσας ἢ καινοτομήσας) τι. » Ναῶν —, « Ἐφρ.

Καινουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι καινούργιον, καινουργόνω. 2) καινοτομῶ (περὶ τὰ καθεστῶτα), νεωτερίζω.

Καινούργημα (τό). τὸ καινουργηθέν, καινοτόμημα.

Καινουργής, έος (ὁ, ἡ). καινούργιος· καινουργιοκαμωμένος.

Καινούργησις, εως (ἡ), καὶ

Καινουργία (ἡ). τὸ καινουργεῖν, ἀνακαίνισις· νεωτερισμός, καινοτομία.

Καινουργίζω, Μ. ίσω, = Καινουργέω.

;Καινουργισμός (ὁ), = Καινουργία.

Καινουργός (ὁ, ἡ). ὁ καινουργῶν (ἀνακαινίζων ἢ νεωτερίζων), καινοτόμος.

Καινοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρώτην φορὰν) φανείς, νεοφανής, καινούργιος.

Καινόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς νεωτερισμοὺς (τὰς καινοτομίας). 2) ὁ ἀλλάζων συχνὰ (προτιμῶν τοὺς καινούργιους) φίλους.

Καινοφραδής, έος (ὁ, ἡ). καινῶς (καινοπρεπῶς) ἐκφρασμένος.

Καινοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι καινοφανεῖς (καινούργιας) λέξεις, νεωτερίζω περὶ τὴν φωνὴν (περὶ τὴν γλῶσσαν).

Καινοφωνία (ἡ), = Καινολογία, νεωτερισμὸς περὶ τὴν φωνὴν (περὶ τὰς λέξεις), ἔκφρασις καινοφανὴς (ἀσυνείθιστος).

Καινόφωνος (ὁ, ἡ), = Καινοφραδής.

Καινόω-ῶ, Μ. ήσω, = Καινίζω, Καινοποιῶ, καινουργόνω· ἀνακαινίζω· ἐγκαινιάζω. » Ποιησαμένην οἴκημα ὑπόγαιον, καινοῦν τῷ λόγῳ, « Ἡρ., τὸ ἐγκαινίαζε τάχα. (ϗ πθ.) » Καινοῦσθαι τὰς διανοίας, « Θκ., τὰ πνεύματα τῶν ἀνθρ. ἔκλιναν (εἶχον τάσιν) πρὸς νεωτερισμούς.

Καίνυμαι (παρτ. Ἐκαινύμην), Π. (μὲ αἰτ.) ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, (παρβλ. Κάζω), [ἐκ τοῦ

Καίνω [συγγ. τῷ Θείνω], Μ. κανῶ (ἀόρ. β'. Ἔκανον), Π. = Κτείνω, φονεύω.

Καινῶς, ἐπίρ. Μὲ καινὸν (καινούργιον, καινοφανῆ, ἀσυνείθιστον) τρόπον.

Καίνωσις [καινόω], εως (ἡ). καινούργωμα, ἀνακαίνισις· καινοτομία.

Καίπερ, σύνδ. Ἐναντιωμ., μ' ὅλον ὅτι,

κακόεκτος (ὁ, ἡ), = Κάχεκτος.

Κακοελκής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χαρακτῆρα κακοῦ (κακοήθους) ἕλκους, κακοφορμισμένος.

Κακοεξία (ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Καχεξία, κακοήθεια.

Κακοέπεια καὶ Κακοεπία (ἡ). κακὸς (ἐσφαλμένος, ἀδόκιμος) τρόπος τοῦ ἐκφράζεσθαι. 2) = Κακολογία.

Κακοεργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κακουργέω, εἶμαι-

Κακοεργής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Κακοεργός.

Κακοεργία (ἡ), Π. ἀντὶ Κακουργία.

Κακοεργός (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κακοῦργος, κακοποιός.

Κακοζηλία (ἡ). ζῆλος (μίμησις) τῶν κακῶν ἢ κακὴ (ἀνεπιτυχής). » Γίνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις οὕτω καὶ ἐν ὀρχήσει ἡ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως ἢ πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων,« Λχ. [ἐκ τοῦ

Κακόζηλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ζήλως. Ὁ ζηλῶν (μιμούμενός) τι κακῶς (ψυχρῶς, ἀνεπιτυχῶς, ἀπειροκάλως) ἢ πᾶν ὅ,τι κακὸν (ἀχρεῖον, ἀηδὲς κτλ.). » Τὸ κακόζηλον, « Λογγ., ἀντὶ Ἡ κακοζηλία. » Ἡ δὲ λέξις ἀποκεχώρηκε τῆς κατὰ φύσιν ἑρμηνείας ἐπὶ τοῦτο δὴ τὸ καλούμενον κακόζηλον, « Γαλ.

Κακοζοΐα, Π. ἀντὶ

Κακοζωΐα (ἡ). κακὴ (ἀθλία, δυστυχισμένη) ζωή, [ἐκ τοῦ

;Κακόζωος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν κακὴν (ἀθλίαν, δυστυχισμένην) ζωήν.

Κακοήθεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ κακοήθους (» Ἔστι δὲ κακοήθεια, τὸ ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνειν ἅπαντα, « Ἀρστ., πανουργία, πονηρία, δολιότης, ἀχρειότης, κακία· (ἐπὶ πληγ. κλπ.) κακοφόρμισμα.

Κακοήθευμα (τὸ). πρᾶξις ἢ λόγος κακοήθης (δόλιος), ἀποτέλεσμα κακοηθείας, ἀπάτη, πανουργία.

Κακοηθεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι ὡς-

Κακοήθης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν ἦθος (ἰδίωμα, χαρακτῆρα), πονηρός, κακότροπος, δόλιος· ἀχρεῖος· (μτνμ. ἐπὶ νόσων καὶ πληγ.) δυσίατος. (ἐπὶ πραγμ.) πανούργως (κακοτέχνως) κατεσκευασμένος. » Κλειδία κρυπτά, κακοηθέςατα, « Ἀρσφ. » Τὸ κακόηθες, « Λξ., ἀντὶ Ἡ κακοήθεια.

Κακοήθως, ἐπίῤ. Μὲ κακοήθειαν, δολίως.

Κακοηθίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κακοήθεια.

Κακοηθίζομαι, Μ. ήσομαι, = Κακοηθεύομαι, (μὲ αἰτ.) Περιγελῶ τινα κακοήθως.

Κακοήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [κ. ἦτορ]. κακῆς ψυχῆς (κακῆς διαθέσεως) ἄνθρωπος, κακότροπος, ἀχρεῖος.

Κακοηχής, έος καὶ

Κακόηχος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς ἠχῶν, ἀποτελῶν κακὸν ἦχον.

Κακοθαλπής, έος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Δυσθαλπής.

Κακοθανασία (ἡ). κακὸς (αἰσχρὸς ἢ ὀδυνηρὸς) θάνατος, [ἐκ τοῦ

Κακοθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (ἐπιφέρων) ἢ ἀποθνήσκων μὲ κακὸν (ἐπώδυνον, ἐλεεινὸν ἢ ἄτιμον) θάνατον.

;Κακοθέλεια (ἡ), = Κακοθελία.

†Κακοθελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ θέλων τὸ κακόν τινος, κακοθελητής.

;Κακοθελία (ἡ). κακὴ θέλησις.

Κακόθεος (ὁ, ἡ). ὁ λατρεύων κακοὺς (ἢ φρονῶν τοιούτους τοὺς) θεούς. 2) (σχλ.) Κακοδαίμων· Δύσθεος.

Κακοθεραπεία (ἡ). κακὴ ἰατρεία.

Κακοθέρειος (ὁ, ἡ), Π. κακὸς ἐν καιρῷ τοῦ θέρους (τῆς θερείας).

Κακοθημοσύνη (ἡ), Π. ἀταξία περὶ τὴν τοποθέτησιν ἑκάστου πράγματος, (ἀντιθέτ. τῷ Εὐθημοσύνη), [ἐκ τοῦ

;Κακοθήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [κ. τίθημι]. ὁ κακῶς (ἀτάκτως, ἀναρμόστως) τοποθετῶν ἢ τοποθετημένος, (ἐν γέν.) ἄτακτος, (ἐναντ. τῷ Εὐθήμων).

Κακοθηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εἰς κακὴν κατάστασιν, δὲν αὐξάνω, δὲν τελεσφορῶ, (ἀντίθ. τῷ Εὐθηνέω).

Κακόθροος-ους (ὁ, ἡ), Π. Δύσφημος, κακῶν προσημαντικός, ἀπαίσιος. » Λόγος —, « Σοφ.

;Κακοθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κακὴν διάθεσιν, εἶμαι κακόθυμος (κακοκαρδισμένος).

Κακοθυμία (ἡ). κακὴ (ἐχθρικὴ) διάθεσις, δυσμένεια, ἢ· = Δυσθυμία, (κοιν.) κακὴ καρδιά, [ἐκ τοῦ

Κακόθυμος (ὁ, ἡ). κακῶς (ἐχθρικῶς) διατεθειμένος κατά τινος, ἢ· κακοκαρδισμένος, δυσδιάθετος, (ἀντιθ τῷ Εὔθυμος).

Κακοθυμοσύνη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κακοθημοσύνη.

Κακόθυτος (ὁ, ἡ). ὁ προσφέρων κακὴν (εὐτελῆ, ταλαίπωρον) θυσίαν.

Κακοΐλιος (ἡ), Π. ἡ κακὴ (δυσώνυμος) Τρῳάς, τὸ ὀλέθριον Ἴλιον.

Κακοκαρπία (ἡ). κακὴ κατάστασις τῶν καρπῶν, [ἐκ τοῦ

Κακόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ παράγων κακοὺς (ἀχρείους) καρπούς, μὴ καρποφορῶν καθὼς πρέπει.

Κακοκέλαδος (ὁ, ἡ), Π. = Δυσκέλαδος, Δύσφημος.

Κακοκέρδεια (ἡ). κακὸν (ἄτιμον) κέρδος, αἰσχροκέρδεια, [ἐκ τοῦ

Κακοκερδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ κερδίζων μὲ κακὸν (ἄτιμον) τρόπον, αἰσχροκερδής.

Κακοκλεής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Δυσκλεής, δυσφημισμένος.

Κακόκναμος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ

Κακόκνημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὰς κνήμας (ἄσχημα πόδια), (ἐπίθ. τοῦ Πανός).

Κακοκοίμητος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Δυσηλεγής, Δύσκοιτος.

Κακοκρισία (ἡ). κακὴ κρίσις (σκέψις ἢ ἀπόφασις).

Κακόκριτος (ὁ, ἡ), = Δύσκριτος.

†Κακοκτερής, έος καὶ

†Κακοκτέριστος (ὁ, ἡ), [κ. κτέρεα, κτερείζω]. κακῶς ἐνταφιασμένος.

Κακόλεκτρος (ὁ, ἡ), Π. [κ. λέκτρον]. ὁ συνάψας κακὸν (ἀθέμιτον, ἐπονείδιστον) γάμον.

Κακολίμενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν (ἐπισφαλῆ) λιμένα.

Κακολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω κακοὺς λόγους περί τινος, κατηγορῶ, ὑβρίζω.

Κακολογία (ἡ). τὸ κακολογεῖν, ’βρίσιμον, λοιδορία.

Κακολογικός, ή, όν. Ὁ λεγόμενος ἢ ἐπιῤῥεπὴς πρὸς κακολογίαν, ὑβριστικός.

Κακολόγος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -λόγως. Ὁ κακολογῶν, ὑβριστής.

Κακομαθής, έος (ὁ, ἡ), = Δυσμαθής, ἢ (;) κακομαθημένος.

Κακομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Κακῶς μαίνομαι.

Κακόμαντις, εως (ὁ, ἡ). μάντις κακῶν, μαντεύων πάντοτε κακὰ (δυστυχίας).

Κακομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι κακῶς (ἀνάνδρως ἢ δολίως), (παρβλ. Ἀδικομαχέω).

Κακομαχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (ἴδε Ἀδικομαχία).

Κακομέλετος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μελῳδῶν κακὰ (δεινά, δυστυχίας).

Κακομετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ κακὰ (παρὰ κανόνας, παρὰ τὸ μέτρον).

Κακομέτρητος (ὁ, ἡ). κακομετρημένος.

Κακομετρία (ἡ). κακὸν μέτρημα. κακία περὶ τὸ μέτρον (στίχου).

Κακόμετρος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς (παρὰ κανόνας) μετρημένος. » Στίχος —, « Σχλ.

Κακομηδής, έος (ὁ, ἡ), Π. [κ. κῆδος] κακὰ βουλευόμενος, πανοῦργος, ἐπίβουλος, δόλιος.

;Κακομήτηρ, ερος (ἡ). κακὴ (δυστυχὴς ἢ ἄστοργος) μήτηρ, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Δυσμήτηρ).

Κακομήτας, α, Δ. ἀντὶ

Κακομήτης, ου (ὁ), Π. [κ. μῆτις], = Κακομηδής, πανοῦργος, δόλιος.

Κακομητίη (ἡ), Π. Ἰων. δόλος, πανουργία, κακοβουλία.

Κακόμητις, ιος καὶ (;) Κακόμητος (ὁ, ἡ) = Κακομήτης.

Κακομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ) = γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Δυσμήτωρ, ὁ ἔχων κακὴν μητέρα.

;Κακομηχανάομαι-ῶμαι Μ. ήσομαι, καὶ

Κακομηχανέω-ῶ, Μ. ήσω. Μηχανῶμαι κακά.

Κακομηχανία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐφεύρεσις κακῶν, πανουργία, [ἐκ τοῦ

Κακομήχανος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -άνως. Ὁ μηχανώμενος κακά, ἐπίβουλος, δόλιος.

;Κακομιλία (ἡ). κακὴ συναναστροφή.

Κακομίμητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) - μήτως. Ὁ κακῶς ἢ τὸ κακὸν μιμούμενος, (παρβλ.) Κακόζηλος.

Κακόμισθος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς μισθοδοτῶν ἢ μισθοδοτούμενος.

Κακομοιρία (ἡ). κακομοιριά, δυστυχία, [ἐκ τοῦ

†Κακομοίριος ἢ (ὀρθότ.)

Κακόμοιρος καὶ

Κακόμορος (ὁ, ἡ). κακότυχος.

Κακομορφία (ἡ), = Δυσμορφία, ἀσχημιά, [ἐκ τοῦ

Κακόμορφος (ὁ, ἡ) = Δύσμορφος, ἄσχημος.

Κακομουσία (ἡ). κακὴ (ἀχρεία, διεφθαρμένη) μουσική, [ἐκ τοῦ

Κακόμουσος (ὁ, ἡ). ἀνεπιτήδειος πρὸς μουσικήν, (σχεδὸν) = Ἄμουσος.

Κακόμοχθος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς (μὲ ὑπερβολήν, ἢ δυστυχῶς, ἢ ματαίως) μοχθῶν.

Κακονοέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι κακόνους (δύσνους) πρός τινα, θέλω τὸ κακόν του. 2) κακῶς ἐννοῶ τι.

†Κακονόητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κακόνους.

Κακόνοια (ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Εὔνοια, ἔχθρα, κακὴ διάθεσις πρός τινα.

Κακονομέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Διοικοῦμαι μὲ κακοὺς νόμους, ἔχω κακὴν διοίκησιν, (ἀντιθ. τῷ Εὐνομέομαι).

Κακονομία (ἡ). κακὴ νομοθεσία, κακὴ διοίκησις, (ἀντιθ. τῷ Εὐνομία).

Κακόνομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διοικούμενος μὲ) κακοὺς νόμους.

Κακόνοος-ους (ὁ, ἡ). (τὸ παρθ. -ούςερος, ούστατος), = Δύσνους, κακῶς διατεθειμένος κατά τινος, (ἀντιθ. τῷ Εὔνους).

Κακονύμφευτος καὶ Π. Κακονύμφιος, καὶ

Κακόνυμφος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς (δυςυχῶς) νυμφευθείς, κακοπανδρεμένος.

Κακόνως, Ἀττ. ἀντὶ Κακονόως, ἐπίῤ. Μὲ κακόνοιαν, ἐχθρικῶς.

Κακοξεινία (ἡ), Π. ἀντὶ Κακοξενία.

Κακόξεινος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κακόξενος.

Κακοξενία (ὁ, ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Κακόξενος (ὁ, ἡ). κακὸς πρὸς τοὺς ξένους, ἀφιλόξενος. 2) ἀτυχὴς ὡς πρὸς τοὺς ὁπ. ὑποδέχεται ξένους, φιλοξενῶν κακοὺς ξένους.

Κακοξύνετος (ὁ, ἡ). συνετὸς εἰς τὸ κακόν, πανοῦργος.

Κακοοινία ἢ Κακοινία (ἡ). κακὴ ποιότης ἢ ἀφορία οἴνου (ἀντιθ. τῷ Εὐοινία).

Κακοπάθεια (ἡ), τὸ κακῶς πάσχειν, ταλαιπωρία.

Κακοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω (Δοκιμάζω, Ὑποφέρω) κακόν τι ἢ κακὰ (δυςυχίας), κακοπαθαίνω, τυραννοῦμαι, ταλαιπωροῦμαι. » Ὑπὸ τοῦ καπνοῦ κακοπαθεῖν, « Ξεν., [ἐκ τοῦ

Κακοπαθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ κακοπαθῶν ἢ κακοπαθήσας, κακοπαθημένος, βασανισμένος, ταλαίπωρος.

Κακοπαθητικός, ή, όν. Κακοπαθείας πρόξενος.

Κακόπαθος (ὁ, ἡ), = Κακοπαθής, ἢ· Κακοπαθητικός.

Κακοπαθῶς, ἐπίῤ. Μὲ κακοπάθειαν, ταλαιπώρως.

†Κακοπαρθένευτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -εύτως. (παρθένος) Ἡ κακῶς παρθενευθεῖσα (μὲ τρόπον ἀνάρμοστον ὡς πρὸς παρθένον).

Κακοπάρθενος (ὁ, ἡ), Π. = Δυσπάρθενος. 2) ἀνάρμοστος ἢ δυστυχὴς ὡς πρὸς παρθένον. » Μοῖρα —, « Ἐπγρ.

Κακόπατρις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κακὴν (δυσφημισμένην) πατρίδα.

Κακοπερίπατος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ καλῶς περιπατῶν (ἔχων κακὴν περιπατησιάν). » Ἵππος —, « Ἱππιατρ.

Κακοπέτης, εος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς (δυσκόλως) πετῶν, (παρβλ. Κακόπτερος).

†Κακόπηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὴν πήραν (φορτωμένος κακοῤῥίζικον τορβᾶν).

Κακοπινής [κ. πῖνος], έος (ὁ, ἡ), Π. = Δυσπινής, καταλερωμένος, ῥυπαρώτατος.

Κακοπιστία (ἡ). κακὴ πίστις· (ἐκκλησ.) δυσσέβεια, [ἐκ τοῦ

Κακόπιστος (ὁ, ἡ), ἄπιςος· (ἐκκλησ.) δυσσεβής.

Κακοπλαστία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ-

Κακόπλαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -πλάςως, [κ. πλάσσω]. Κακοφθειασμένος, κακοκαμωμένος. 2) κακῶς ἐπινοημένος. 3) Π. [κ. πλάζομαι], πολυπλάνητος.

Κακοπλοέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Κακόπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς (δυςυχῶς) πλέων, κάμνων κακὸν ταξεῖδι, ἄτυχος εἰς τὸ διὰ θαλάσσης ταξείδευμα.

;Κακοπλώω (χ. Μ.), Ἰων. ἀντὶ Κακοπλοέω.

Κακόπνευστος καὶ

Κακόπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὴν (δύσκολον ἢ βαρεῖαν) ἀναπνοήν. 2) ὁ πνέων κακῶς (ὀλεθρίως). » Ζάλη —, « Κ. Μαν.

Κακοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Κάμνω (Προξενῶ) κακὸν εἴς τινα, βλάπτω. 2) (χωρὶς πτ.) κάμνω τὸ κακόν, ἁμαρτάνω, (παρβλ.) Κακουργέω.

†Κακοποίησις, εως (ἡ), = Κακοποιΐα.

Κακοποιητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἕξιν πρὸς τὸ κακοποιεῖν.

Κακοποιΐα (ἡ), τὸ κακοποιεῖν (βλάπτειν ἢ κακουργεῖν), [ἐκ τοῦ

Κακοποιός (ὁ, ἡ), [κ. ποιέω]. κακοῦργος, ἢ· βλαπτικός.

Κακοπολιτεία (ἡ). κακὴ διοίκησις, κακὴ κατάστασις τῶν πολιτικῶν πραγμάτων.

Κακοπονητικός, ή, όν. Κακὸς (Μὴ ἀντέχων) πρὸς τοὺς πόνους, ἀνίκανος ἢ ἀγύμναστος νὰ ὑποφέρῃ κόπον.

Κακόποτμος (ὁ, ἡ). καὶ ἐπίῤ.-πότμως, Π. = Δύσποτμος, κακότυχος.

Κακόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὰ (ἀδύνατα ἢ ἄσχημα) πόδια. » Ἵππος —, « Ξεν. » Καὶ τῶν ὀρνίθων εἰσί τινες κακόποδες, οἳ διὰ τοῦτο καλοῦνται ἄποδες, « Ἀρστ.

Κακοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κακῶς πράττω, δὲν ’πάγουν καλὰ τὰ πράγματά μου, δυστυχῶ (Θκ. Δ', 55). πάσχω. » Ἐπὶ σπληνὶ κακοπραγοῦντι, « Γαλ.

Κακοπράγημα (τὸ). δυστύχημα, ἀποτυχία.

†Κακοπραγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς πράττων, δυστυχής.

Κακοπραγία (ἡ), τὸ κακῶς πράττειν, δυστυχία, ἀποτυχία. » Αἱ ἐν τῷ ζῆν κακοπραγίαι, « Ἀρστ. 2) κακουργία.

Κακοπραγμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω ἢ Σκέπτομαί τι δολίως (ὡς κακοπράγμων), ῥᾳδιουργῶ, δολιεύομαι.

Κακοπραγμόνως, ἐπίῤ. Μετὰ κακοπραγμοσύνης, ὡς κακοπράγμων.

Κακοπραγμοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ κακοπράγμονος, κακία, πανουργία, ῥᾳδιουργία.

Κακοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ), = Κακομήχανος, πανοῦργος· ῥᾳδιοῦργος.

Κακοπραξία (ἡ), = Κακοπραγία.

Κακοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν (ἄσχημον) πρόσωπον, (χυδ.) κακομούτσουνος.

Κακόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὰ (μικρά, ἀδύνατα, ἀνεπιτήδεια διὰ πέταγμα) πτερά, (ἐπμ.] = Κακοπετής. 2) ὁ ἔχων ὀλέθρια πτερά. » Σφίγξ —, « Ἐπγρ.

;Κακοῤῥαφής, έος (ὁ, ἡ), = Κακόῤῥαφος.

Κακοῤῥαφέω-ῶ, Μ. ήσω. Συῤῥάπτω (Μηχανοῤῥαφῶ) κακὰ κατά τινος.

Κακοῤῥαφία (ἡ), Π. ἐπιβουλή, ῥᾳδιουργία, [ἐκ τοῦ

Κακόῤῥαφος (ὁ, ἡ). ὁ ῥάπτων (ἐνεργῶν, ὀργανίζων) κακὰ κατά τινος, ἐπίβουλος· κακοπράγμων.

Κακοῤῥέκτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ-

Κακοῤῥέκτης, [κ. ῥέζω] ου (ὁ), Π. κακοποιός, κακοῦργος.

Κακοῤῥημονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κακολογέω.

Κακοῤῥημόνως, ἐπίῤ. Μετὰ κακολογίας, ὑβριστικῶς.

Κακοῤῥημοσύνη (ἡ), = Κακολογία, [ἐκ τοῦ

Κακοῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κακολόγος· Κακόμαντις.

†Κακοῤῥήτειρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κακοῤῥέκτειρα.

Κακοῤῥοθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Κακολογέω, (ὅθ.

Κακοῤῥόθησις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Κακολογία.

Κακόῤῥυγχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν (ἄσχημον) ῥύγχος, κακομούτσουνος.

Κακόῤῥυθμος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φυλάττων ῥυθμὸν (τάξιν), ἄτακτος. » Σφυγμὸς —, « Γαλ.

†Κακοῤῥύπαρος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Κοκοπινής.

Κακόῤῥυπος (ὁ, ἡ). δεινῶς ῥυπαρός, ῥυπαρώτατος.

Κακός [χάζω], ή, όν, (τὸ συγκρ. Χείρων ἢ Κακίων καὶ Π. Κακώτερος καὶ Κακίστερος, καὶ τὸ ὑπερθ. Χείριστος ἢ Κάκιστος καὶ Π. Κακώτατος). (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀγαθός, δηλ.) Κακὸς (καθ' ὅλας σχεδὸν τῆς λέξ. τὰς σημασ., ἰδιαιτέρως δὲ 1) ἀνίκανος ἀνάξιος ἢ ἀμελὴς (εἰς τὸ ἔργον του), μὴ γνωρίζων ἢ μὴ μεταχειριζόμενος καλὰ τὴν τέχνην του, ἀνεπιτήδειος. » Κακὸς ἀλήτης, « Ὀδ. Θ. » Κακοὶ νομῆες, « Ὀδ. Ρ. » Κακὸς ἡνίοχος, « Ἰλ. Ρ. » Κακὸς ἰατρός, « Αἰσχλ. » Κακὸς ἐργάτης, « Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Κακοὶ φίλοις χρῆσθαι, « αὐτ. » Γυνὴ γὰρ.. κακὴ ἐς σίδηρον ἐσορᾷν, « Εὐρ., (κυρ. δὲ 2) ὁ ἀνεπιτήδειος διὰ πόλεμον, δηλ. 3) δειλός, ἄνανδρος. » Ἔνθ' ὅ τε δειλὸς ἀνήρ, ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη. Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ κτλ. « Ἰλ. Ν. » Οὔτε κάκιστος ὁ στρατιώτης, « Θκρ. » Πάντων τῶν τετραπόδων κάκιστόν ἐστι τὸ πρόβατον, « Ἀρστ., (ἴδε καὶ παρβλ. Ἀγαθός), (ὅθ 4) ἀγενής· πτωχός· ἀσήμαντος· δυστυχής, ἄθλιος. » Οὐ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ ἔμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι. « Θκρ. » Σὺ μὲν γάρ, οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακή, « Σοφ., (ἴδε καὶ Χέρης). 6) ἀχρεῖος, κακοήθης, κακότροπος, διεστραμμένος· κακοποιός· (ἐπμ.) = Δεινός, φοβερός, ἄγριος· (ἢ ἐπὶ οἰων. ὀνείρ. κτλ.) ἀπαίσιος. » Κακὴ μέλισσα, « Θκρ. » Κακῆς λεαίνης, « αὐτ. » Πάντων κάκιςε θηρῶν, « αὐτ. (ἢ πρὸς ἀπαρ.) » Οὐ γάρ.. κακώτερον ἄλλο θαλάσσης ἄνδρα συγχεῦαι, εἰ καὶ μάλα καρτερὸς εἴη, « Ὀδ. Ο. 6) ποταπός· ἄσχημος· σιχαμερός· (ἐπὶ πραγμ.) παλαιός, ἄχρηςος· (ἐν γέν.) ἀχρεῖος εἰς τὸ εἶδός του. » Νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα, « Ὀδ. Ξ. » Ὃς δή τοι εἶδος μὲν ἔην, κακός, ἀλλὰ ποδώκης, « Ἰλ. Κ. » Ὁποία τε ἀγαθή ἐστι γῆ ἢ ὁποία κακή, « Ξεν. ‖. (οὐσ.) τὸ Κακὸν καὶ (πλθ.) τὰ Κακὰ σημ. Α'., (ἀφῃρημένως καὶ ἀντιθέτως πρὸς τὸ Ἀγαθόν), κακία, ἀχρειότης, δειλία κτλ. » Διαγινώσκειν τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν, « Λξ, (ὅτε καὶ ἀποσιωπᾶται πολλάκις διὰ τὸ εὔφημον:) » Σοὶ γὰρ κα-

λῶν ἢ μὴ τοιούτων τίς διάγνωσις; « Δμ. (καὶ Β΄., ὡς ἀποτέλεσμα τῆς κακίας), βλάβη, ζημία, συμφορὰ, δυστυχία, νόσος, πληγὴ κτλ. » Ἄρης τυκτὸν κακὸν, « Ὅμ. » Τίς οὐ ξυνασχαλᾷ κακοῖς τεοῖσιν; « Αἰσχλ. » Ἐμὸν κακὸν, οὔ τοι ἀρέσκω; « Θκρ. (ὅθ.) » Κακὸν ποιεῖν (καὶ μονολεκτ. » Κακοποιεῖν) τινα ἢ πάσχειν ὑπό τινος, « Αξ. » Μή τι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν, « Ἰλ. Β. » Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν; « Θκρ. (καὶ κατ' ἀποσιώπησιν). » Ὅσα τῇ πόλει γέγονεν ἀγαθὰ ἢ θάτερα, ἵνα μηδὲν εἴπω φλαῦρον, « Δμ. (καὶ συγκρ.) » Τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, « Αχ. ‖ (μὲ τὸ ἐπίῤ. Κακῶς ἐπιτείνεται ἡ σημ. τοῦ ἐπιθέτου:) » Κακὸς κακῶς ὄλοιτο, « Σοφ. » Πλὴν γραμμάτων, ϗ ταῦτα μέν τοι κακὰ κακῶς, « Ἀρσφ. ‖. (εἰς τὰς συνθ. φανερόνει σφάλμα, ἢ καθ' ὑπερβολὴν ἢ κατ' ἔλλειψιν ἢ κατὰ διαςροφὴν, ϗ ἀναλογεῖ μὲ τὸ Δυσ.). ‖. (ἐπιῤῥηματικῶς) Κακὸν, ἀντὶ Κακῶς. » Κακὸν ἐξόσδει, « Θκρ., (παρβλ. Καλός).

Κακόσημος (ὁ, ἡ). ὁ σημαίνων (προμηνύων) κακὰ, ἀπαίσιος.

Κακόσινος (ὁ, ἡ), Π. καὶ Ἰων. [κ. σίνομαι]. βλαπτικώτατος.

Κακοσιτία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Κακόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀηδιάζων τὴν τροφὴν (τὰ σῖτα), τρώγων ὀλίγον (χωρὶς ὄρεξιν), (παρβλ. Δύσκολος). 2) ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) ἀχρεῖα φαγητὰ, (ἐπμ.) ἰσχνὸς, ἄπαχος.

Κακοσκελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὰ σκέλη (ἀδύνατα ἢ ἀσχημοκαμωμένα πόδια), (παρβλ. Κακόκνημος).

Κακοσκηνὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [κ. σκῆνος]. ὁ ἔχων ἄθλιον (ἀσθενὲς) σαρκίον, ἄσχημος ἢ φιλάσθενος.

Κακοσμία (ἡ), Π. κακὴ ὀσμὴ, δυσωδία, [ἐκ τοῦ

Κάκοσμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀναδίδων κακὴν ὀσμὴν, δυσώδης.

Κακόσπερμος (ὁ, ἡ). ὁ παράγων κακοὺς (μικροὺς, ζαρωμένους, κακοκαμωμένους) σπόρους.

Κακοσπλαγχνέω-ῶ, Μ. ήσω. Κακῶς ἔχω (Νοσῶ) τὰ σπλάγχνα. » Ἐκακοσπλάγχνει γὰρ, ϗ τῶν ἐγκάτων ἀῤῥώςως εἶχε, « Παχυμ. 2); Ἔχω κακὸν σπλάγχνον (ἄνανδρον καρδίαν), εἶμαι-

Κακόσπλαγχνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -σπλάγχνως. Ὁ ἔχων κακὸν σπλάγχνον (ἄνανδρον καρδίαν), δειλὸς, ὀλιγόκαρδος. » Ὡς πολίτας μὴ κακοσπλάγχνους τιθῇ, « Αἰσχλ. 2) ὁ πάσχων (νοσῶν) τὰ σπλάγχνα. » Κακοσπλάγχνως ἔχων, « Παχ.

Κακοσπορία (ἡ), Π. κακὸς (ἀχρεῖος) σπόρος.

†Κακοσσόμενος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάκ' (Κακὰ) ὀσσόμενος.

Κακοστατέω (θέω)-ῶ, Μ. ήσω, Π. δὲν στέκομαι καλά· εἶμαι ἄστατος (ἀκατάστατος).

†Κακοστένακτος (ὁ, ἡ). ὁ στενάζων πικρῶς (ἐκ βάθους καρδίας).

Κακοστομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Πάσχω ἀπὸ) κακοστομαχίαν, εἶμαι-

Κακοστόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν (ἀδύνατον ἢ χαλασμένον) στομάχι, πάσχων ἀπὸ στομάχι. 2) (ἐπὶ φαγητ.) κακὸς (βλαπτικὸς) διὰ τὸ στομάχι, βαρυστόμαχος, κακοχώνευτος.

Κακοστομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Κακολογῶ, ὑβρίζω. 2) (χ. πτ.) ἔχω κακὴν προφοράν (;).

Κακοστομία (ἡ). ὕβρις, κακολογία. 2) κακὴ προφορὰ, [ἐκ τοῦ

Κακόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν (λοίδορον) στόμα, ὑβριστὴς, φιλοκατήγορος, ἀχρειόγλωσσος. 2) ὁ κακῶς προφέρων ἢ προφερόμενος.

Κακόστρωτος (ὁ, ἡ). κακοστρωμένος, πλαγιάζων εἰς κακὸν (σκληρὸν, ἄθλιον) στρῶμα.

Κακοσυμβίβαστος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς (δυσκόλως) συμβιβαζόμενος.

Κακοσύνετος (ὁ, ἡ), ἴδε Κακοξύνετος.

†Κακοσυνθεσία (ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Κακοῤῥαφία.

Κακοσύνθετος (ὁ, ἡ). κακοσυνθεμένος.

Κακοσύστατος (ὁ, ἡ). κακῶς συστημένος (συνηρμοσμένος, συγκεκροτημένος).

Κακόσφαιρος (ὁ, ἡ). ὄχι ἀκριβῶς σφαιροειδὴς, κακοστρόγγυλος. » Μάργαρος—, « Τζ.

Κακοσφυξία (ἡ). κακὸν (ἄτακτον) κτύπημα τοῦ σφυγμοῦ.

Κακοσχημόνως, ἐπίῤ. Ἀπρεπῶς, ἄσχημα.

Κακοσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ἀπρεπὴς, ἀνάρμοστος, ἄσχημος.

Κακοσχολεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

Κακοσχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι κακῶς (Χάνω τοῦ κακοῦ) τὸν καιρόν μου, ἀργὸς ὢν ἀτακτῶ (καθὼς τὰ παιδάρια).

Κακοσχολία (ἡ). χάσιμον (κακὴ μεταχείρησις) τοῦ καιροῦ εἰς ἀταξίας, [ἐκ τοῦ

Κακόσχολος (ὁ, ἡ). ὁ μεταχειριζόμενος κακῶς ἢ ματαίως τὴν σχολὴν (τὸν καιρόν) του. 2) Π. ὁ γινόμενος αἴτιος κακοσχολίας (ἀργίας, ματαίας ἢ ὀλεθρίας ἀργοπορίας). » Ἄνεμος—, « Αἰσχλ.

Κακοσχόλως, ἐπίῤ. Ματαίως· αἰσχρῶς· πανούργως.

†Κακότακτος (ὁ, ἡ). κακῶς τεταγμένος (διατεταγμένος).

Κακοτεκνία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις κακὰ τέκνα.

Κακοτελεύτητος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς τελευτήσας, κακὰ τελειωμένος.

Κακοτέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δυσκόλως ἢ κακῶς τελειόνων (παύων), ἔχων κακὸν τέλος (τέρμα).

Κακοτεχνέω-ῶ, Μ. ήσω. Μηχανῶμαι κακὰ (Ῥαδιουργῶ, Δολιεύομαι) κατά τινος. » Κακοτεχνήσαντα ἐς Δημάρητον, « Ἡρ. 2) (μτβτ.) ἀπατῶ. » Ἐλάνθανε κακοτεχνοῦσα τοὺς νέους, « Ἀρισταίν. 3) νοθεύω (διαφθείρω) τὴν τέχνην, χαλνῶ τι θέλων νὰ τὸ κάμω τεχνικώτερον (νὰ τὸ καλλωπίσω ἔτι μᾶλλον). » Ἁρμονίαι περὶ τὰς καμπὰς τῶν φθόγγων κακοτεχνοῦσαι, « Κλμ.

Κακοτέχνημα (τὸ). ἔργον (ἀποτέλεσμα) κακοτεχνίας.

Κακοτεχνία (ἡ). δόλος, πανουργία, ῥαδιουργία. 2) νόθευσις (διαφθορὰ) τῆς τέχνης. » Κακοτεχνίας σημεῖον τὸ παρὰ τοῖς ὄχλοις εὐδοκιμεῖν, « Ἀθ.

Κακοτεχνίζω, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Κακοτεχνέω.

Κακοτέχνιον (τὸ), (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρσ.) » Κακοτεχνίου δίκη, « Ῥτρ., ἡ κατὰ ψευδομαρτυρίας.

Κακότεχνος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -έστερος, -έςατος). Πανοῦργος, δόλιος· (ἐπὶ πραγμ.) ἀπατηλός· ἐπιτετηδευμένος.

Κακοτέχνως, ἐπίῤ. Μετὰ κακοτεχνίας, ἀπατηλῶς, δολίως.

Κακότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ κακοῦ, κακία, δειλία, ἀνανδρία, ἀχρειότης· ἀνικανότης. (Π.) δεινὸν, συμφορά· ταλαιπωρία. » Ἴσαν κακότητα φέροντες, « Ἰλ. Μ. » Τὰς ἐντὸς κακότητας, « Πλάτ., τὰ ἐσωτερικὰ ἐλαττώματα.

Κακοτροπεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

Κακοτροπέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι κακοτρόπως (πρός τινα), δολιεύομαι. δυστροπῶ, ἐθελοκακῶ. » Κακοτροπέει καὶ οὐ ῥηϊδίως ἐθέλει ξυνιέναι, « Ἱππκρ.

Κακοτροπία (ἡ). κακία τρόπων (ἤθους), ἀχρειότης, μοχθηρία, δυςροπία, [ἐκ τοῦ

Κακότροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -τρόπως. Κακὸς τοὺς τρόπους, ἀχρείου χαρακτῆρος, μοχθηρὸς, διεστραμμένος. δόλιος. δύστροπος.

Κακοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κακῶς τρέφω τινά. (ἀμτβτ. ἢ πθ.) δὲν τρέφομαι καλὰ, φθείρομαι δι' ἔλλειψιν ἢ κακὴν ποιότητα τροφῆς, (κοιν.) κατσιάζω. » Δένδρα κακοτροφηθέντα, « Θφρ.

Κακοτροφία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Κακότροφος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς τρέφων ἢ τρεφόμενος· φθειρόμενος (κοιν. ζουριάζων) δι' ἔλλειψιν ἢ κακὴν ποιότητα τροφῆς.

†Κακοττεία (ἡ), [κ. ὄσσα]. δυσφημία.

Κακοτυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Κακοτυχὴς, έος (ὁ, ἡ). δυστυχὴς, κακότυχος.

Κακοτυχία (ἡ). κακὴ τύχη, δυστυχία.

Κακοτυχῶς, ἐπίῤ. Δυστυχῶς.

†Κακοϋπονόητος (ὁ, ἡ), = Δυστόπαστος, Δυστέκμαρτος. 2) = Καχύποπτος (;).

Κακουργέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Βλάπτω, κακοποιῶ· (προθετ.) δολιεύομαι, διαςρέφω τι σοφιστικῶς· ῥαδιουργῶ. (χ. πτ.) φέρομαι κακὰ, ἀτακτῶ, (ἐπὶ ἵππου) κλωτσῶ κτλ.

Κακούργημα (τὸ). ἔργον (ἔγκλημα) κακούργου, κακοπραγία. ἡ προξενηθεῖσα εἴς τι βλάβη (ζημία). πανουργία. » Περὶ τὰ ἐν τοῖς ξυμβολαίοις κακουργήματα, « Πλάτ.

Κακουργία (ἡ). τὸ κακουργεῖν, κακοπραγία· δολιότης, ῥαδιουργία κτλ. » Φρόνιμος ἄνευ κακουργίας, « Δ. Κάσσ. 2) = Κακούργημα. » Ἢ οὐ γινώσκεις ὅτι ταῦτα πάντα κακουργίαι τινὲς καὶ ἀπάται καὶ δολώσεις καὶ πλεονεξίαι; « Ξεν.

Κακουργικὸς, ή, όν. Κακούργου ἴδιος.

Κακοῦργος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων κακὰ ἔργα, κακοποιός· πανοῦργος· ῥαδιουργὸς, (ἴδε Μεγαλοπόνηρος), ταραχοποιός· (ἐν γέν.) κακότροπος, ἀχρεῖος. (ὡς οὐσ.) ἐγκλήματος ἔνοχος, (καὶ ἰδιαιτ.) λῃστής. » Οἱ γὰρ ἐκ τῶν νήσων κακοῦργοι ἀνέστησαν ὑπ' αὐτοῦ, « Θκ (ὡς ἐπίθ.) » Τότε κακουργοτάτη (ἡ ἀμαθία) καὶ αἰσχίςη, « Πλάτ. (καὶ μὲ γεν.) » Κακοῦργος μὲν τῶν ἄλλων, ἑαυτοῦ δὲ πολὺ κακουργότερος, « Ξεν.

Κακουργότροπος (ὁ, ἡ). κακοῦργος τοὺς τρόπους, πονηρός.

Κακούργως, ἐπίῤ Ὡς κακοῦργος, δολίως, κακοτρόπως.

Κακουχέω-ῶ [κακῶς, ἔχω], Μ. ήσω. Κακομεταχειρίζομαι (Τυραννῶ, Ταλαιπωρῶ) τινα. ‖. (πθ.) κακοπαθῶ, ταλαιπωροῦμαι.

Κακουχία (ἡ). κακοπάθεια, ταλαιπωρία· κακομεταχείρισμα. (ἐπὶ πραγμ.) φθορὰ, βλάβη. » Ἐν πατρῴας χθονὸς κακουχίᾳ, « Αἰσχλ.

Κακόφατις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. [κ. φάτις]. ἀπαίσιος, δύσφημος.

Κακόφατος (ὁ, ἡ), [κ. φημὶ], = Κακέμφατος, κακόηχος. » Τὸ κακόφατον, « Γρμτ., ἡ κακοφωνία ἢ, παραγωγὴ αἰσχρᾶς σημασίας.

Κακοφημία (ἡ), = Δυσφημία. 2) (ἐνεργ.). δυσφήμησις, κακολογία, [ἐκ τοῦ

Κακόφημος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -φήμως. Δύσφημος, ἀπαίσιος. 2) κακολόγος (;). 3) (πθ.) δυσφημισμένος.

†Κακόφθαρτος (ὁ, ἡ). διεφθαρμένος ὁλότελα, ἀφανισμένος.

Κακοφθορεὺς, έως (ὁ) καὶ

Κακοφθόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φθείρων τι κακὴν -κακῶς, φθοροποιὸς, ἐξολοθρευτικός.

Κακόφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν φλοιὸν (ἀχρείαν ἢ δυσώδη φλοῦδαν).

Κακοφραδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [κ. φράζομαι]. ὁ κακῶς σκεπτόμενος ἢ βουλευόμενος, ἔχων κακοὺς σκοπούς· ἀστόχαστος. (ἐνίοτε) κακολόγος.

Κακοφραδία (ἡ), Π. κακὸς σκοπός· κακὴ (ἀνόητος) σκέψις.

Κακοφραδμοσύνη (ἡ), Π. = Κακοφραδία, [ἐκ τοῦ

Κακοφράδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Κακοφραδής.

Κακόφραστος (ὁ, ἡ). κακῶς ἐκφρασμένος ἢ· κακέμφατος.

Κακοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρονῶ κακὰ, ἔχω κακοὺς σκοποὺς ἢ κακὸν (ἐσφαλμένον) φρόνημα.

Κακοφρόνως, ἐπίῤ. Μὲ κακὸν σκοπὸν (φρόνημα).

Κακοφροσύνη (ἡ). κακὸν φρόνημα, κακὸς σκοπός. ἀνοησία.

Κακόφρουρος (ὁ, ἡ). κακῶς φρουρούμενος.

Κακόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ κακῶς φρονῶν, ἔχων κακοὺς σκοποὺς ἢ· κακῶς σκεπτόμενος, ἀνόητος.

Κακοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ φυτ.) κακοκαμωμένος (μάλιστα κοντὸς, ζαρωμένος) ἐκ φύσεως, φύσει ἀνεπιτήδειος (ἄσχημος κτλ.), (ἀντιθ. τῷ Εὐφυής).

Κακοφυΐα (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις κακοφυὴς (φύσει κακοκαμωμένος ἢ ἀνεπιτήδειος).

Κακοφωνία (ἡ). φωνὴ ἢ ἦχος ἀηδὴς (δυσάρεστος εἰς τὴν ἀκοὴν), [ἐκ τοῦ

Κακόφωνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -φώνως. Ὁ ἔχων κακὴν (ἀηδῆ) φωνὴν, κακόηχος.

Κακόχαρτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων εἰς τὸ κακὸν, χαιρέκακος· ὁ προξενῶν χαρὰν εἰς τοὺς κακούς. » Ἔρις—, « Ἡσ.

Κακοχράσμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κακοχρήμων, πτωχός. 2) = Δύσχρηστος, δύστροπος.

Κακοχροέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κακὸν χρῶμα, εἶμαι κακόχρους.

Κακόχροια ἢ ;Κακοχροΐα (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Κακόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὸν χρῶμα (κακὴν ὄψιν).

Κακόχυλος (ὁ, ἡ). (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἔχων ἢ κάμνων κακὸν χυλόν. » Τῶν σύκων τὰ Χῖα κακοχυλότερα, « Δίφιλ.

Κακοχυμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Κακόχυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἔχων ἢ προξενῶν κακοὺς χυμούς. » Τῶν μήλων τὰ μήπω πέπονα, κακόχυμα· κακοχυμότερα δὲ τὰ ὀξέα, « Δίφιλ. » Τοῖς κακοχυμοτάτοις κρομμύοις, « Ἀθ.

Κακόψογος (ὁ, ἡ). κακὸς ψέκτης, εἰς ὑπερβολὴν φιλοκατήγορος.

Κακοψυχία (ἡ). ἀνανδρία, μικροψυχία, [ἐκ τοῦ

Κακόψυχος (ὁ, ἡ). δειλὸς, μικρόψυχος, ἄτολμος.

Κακόω-ῶ, Μ. ώσω. Βλάπτω, φθείρω, φέρω εἰς κακὴν κατάστασιν. Κακουχῶ, ταλαιπωρῶ. ‖. (πθ.) Κακοπαθέω. » Ἐκεκάκωτο γὰρ ὑπὸ τῆς πορείας (ὁ ἵππος), « Ξεν.

Κακτάμεναι, Π. ἀντὶ Κατακτάμεναι, κατακτάναι, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. καὶ

Κάκτανε, Π. ἀντὶ Κατέκτανε, γ΄, ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β΄. τῆς ὁρς. τοῦ Κατακτείνω.

Κάκτὸς, Ἀττ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐκτός,

Κάκτος (ὁ), [ἄγνυμι;] εἰδ. ἀκανθώδους φυτοῦ, ἀγριαγκινάρα.

Κάκυνσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Κακύνω, Μ. υνῶ, Π. = Κακόω ϗ Κακίζω.

Καχχεῦσαι, Π. ἀντὶ Καταχεῦσαι.

Κακώδης, εος (ὁ, ἡ). κακῶς ὄζων, δυσώδης, (ὅθ.

Κακωδία (ἡ), = Δυσωδία.

Κακώλεθρος (ὁ, ἡ), Π. καθ' ὑπερβολὴν ὀλέθριος.

Κακωνυμία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Κακώνυμος (ὁ, ἡ), = Δυσώνυμος

Κακῶς (συγκρ. Χεῖρον ἢ Κάκιον ϗ ὑπερθ. Χείριστα ἢ Κάκιστα), ἐπίῤ. Μὲ κακὸν (ἄγριον, ἀχρεῖον, ποταπὸν, ἐλεεινὸν κτλ.) τρόπον. » Κακῶς ἤφιει, « Ἰλ. Α. » Πολλὰ ἠπίστατο ἔργα, κακῶς δ' ἠπίστατο πάντα, « Ὅμ. » Γέγονας κακῶς, « Ἀρσφ., εἶσαι δυσγενής. » Κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο, « Συν., κακὴν-κακῶς. » Οὐδὲν ἐπίσταται, πλὴν γραμμάτων καὶ ταῦτα μέν τοι κακὰ-κακῶς, « Ἀρσφ. » Κακῶς ποιεῖν τινα (ἢ) » Κακῶς πάσχειν ὑπό τινος, « ἴδε Κακός. » Κακῶς λέγειν τινὰ, « = Κακολογεῖν. » Κακῶς ἰδεῖν γυναῖκα, « Φλςρ., μὲ κακὸν σκοπὸν, ἀσελγῶς. » Κακῶς πεινῆν, « Πλ., φοβερά. » Κακῶς γηράσκειν, « Ξεν., ἀθλίως. » Κακῶς πράττειν, «, = Δυσπραγεῖν, » Χρῆν γὰρ Κανδαύλῃ γενέσθαι κακῶς, « Ἡρ. νὰ κακοπάθῃ, (παρβλ. Εὖ καὶ Καλῶς).

Κάκωσις [κακόω], εως (ἡ). βλάβη, κακομεταχείρησις, φθορὰ, ζημία· κακουχία, κακοπάθεια, ταλαιπωρία. » Κακώσεως γραφή, « Νμ., ἡ κατὰ τῶν κακομεταχειριζομένων τὰς γυναῖκάς των (τοὺς ἐπιτροπευομένους των κτλ.). » Δολοβέλλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας, « Πλ., καταπιέσεως.

Κακωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἢ δυνάμενος νὰ προξενήσῃ κάκωσιν, βλαπτικός.

Καλαβίδια (τὰ), ἑορτὴ τῆς Ἀρτέμ. εἰς τὴν Σπάρτ. [ἐκ τοῦ

Καλαβὶς ἢ Καλλαβὶς, ίδος (ἡ). εἶδος ἀσχήμονος χοροῦ, (παρβλ. Κάλαβρος).

Καλαβρεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

Καλαβρίζω, Μ. ίσω, = Κολαυρίζω.

Καλαβρισμὸς (ὁ), = Κολαυρισμός.

Κάλαβρος (ὁ), = Κόλαβρος, εἶδ. χοροῦ.

Καλαθηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, σηκόνων) καλάθι.

Καλάθιον (τὸ) καὶ

Καλαθὶς ίδος (ἡ) καὶ

Καλαθίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κάλαθος, καλαθάκι. 2) = τῷ

;Καλαθισμὸς (ὁ), εἶδ. χοροῦ.

Καλαθοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ειδῶς Ὁ ἔχων σχῆμα (εἶδος) καλαθιοῦ.

Καλαθοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων (πλέκων) καλάθια.

Κάλαθος (ὁ), [χάλον;], καλάθι. 2) (μτνμ.) = Ψυκτήρ. 3) καλοῦπι εἰς τὸ ὁπ χύνουν τὸ σίδηρον. 4) (ἀρχιτεκτ.) τὸ μέρος τοῦ κιονοκράνου ἐπὶ τοῦ ὁπ. σχηματίζονται συνήθως ὁμοιώματα φύλλων ἀκάνθης. (ἐν γέν.) = Φάτνωμα (τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύει σαφέςερον ὁ Κεραμεὺς Θεοφάνης διὰ τοῦ: » Γλυφαῖς τισι λεπτοτέραις εἰς καλαθίσκων σχῆμα ποικιλλομέναις, «).

Καλαθόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Στολίζω ἀρχιτεκτονικῶς μὲ) κάλαθον.

Καλάθωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ καλάθων (φατνωμάτων) διακόσμησις. 2) = Κάλαθος (4).

Καλαθωτὸς, ή, όν. Πλεγμένος εἰς σχῆμα καλάθου, τρυπητὸς ἢ καφασωτός. » Θύρα—, « Σχλ. Διόδ..

Καλάϊνος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἢ Ὅμοιος τὸ χρῶμα μὲ κάλαϊν, γαλάζιος. » Τερεβινθίζων καλαΐνῳ χρώματι προσόμοιος, « Δσκρ.

Κάλαϊς [κάλλος, καλὸς], ϊδος (ὁ), εἶδ. πολυτ. κυανοῦ ἢ κυανοπρασίνου λίθου, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Τουρκ.) περουζές.

Καλαμάγρωστις, εως (ἡ). εἶδ. ἀγρώςεως (ἀγριάδας) μὲ χονδρὸν καλάμι, (κοιν.) βούλαρος ἢ ἀβούλαρος.

Καλαμαδίας, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καλαμώδης.

Καλαμαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ ζῶν εἰς τὴν καλάμην ἢ τὸν κάλαμον, καλαμήσιος. » Τέττιξ—, « Ἡσύχ. ‖. (οὐσ. θηλ.) εἶδ. ἀκρίδος, (ἄλλ.) Μάντις. 2) (μτγν.) ἀντὶ Καλάμη, (ὅθ. τὸ κοιν.) καλαμηά.

Καλαμαιὼν, ῶνος (ὁ). ὁ ὄγδοος μὴν τοῦ ἔτους κατὰ τοὺς Κυζικηνοὺς (ἀρχόμενος τῇ 24 Ἀπριλ.).

Καλαμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Συνάζω τὴν καλάμην, ςαχολογῶ, (ἐν γέν.) συνάζω τὰ ἀπομεινάρια. » Καλαμώμενος ὀπίσω τρυγητῶν, « Γρφ. (ϗ μτφορ.) » Ἐκεῖνος γὰρ ἐθέρισε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι, « Πλ.

Καλαμάριον (τὸ). θήκη τῶν γραφικῶν καλάμων (τῶν κονδυλίων κλπ.), καλαμάρι, καλαμαρῆ.

Καλαμαύλης, ου καὶ **Καλαμαυλητής**, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὸν καλάμινον αὐλὸν (τὴν φλογέραν).

Καλαμεύς, έως (ὁ). ὁ ψαρεύων μὲ τὸ καλάμι (μὲ τὸ καλαμίδι).

Καλαμευτής, οῦ (ὁ). ὁ καλαμεύων, θεριστὴς ἢ σταχολόγος. 2) ἰξευτὴς ἢ = Καλαμεύς, ψαρᾶς.

Καλαμεύω, Μ. εύσω. Θερίζω ἢ σταχολογῶ. 2) Ψαρεύω μὲ τὸ καλαμίδι· ἢ. πιάνω πουλιὰ μὲ τὰ ἰξόβεργα.

Καλάμη (ἡ), [ἴδε κάλαμος]. τὸ καλάμι (ὁ κορμὸς) τῶν ἀσταχύων καὶ ὅλων τῶν σταχυωδῶν φυτῶν, τὸ ἄχυρον, ἡ καλαμηά. (ἐνίοτε) = Κάλαμος. » Ποταμίαν καλάμην ἐπισωρεύσαντες, « Ἡλ. (ἰδιαιτ. δὲ 2) = Λινοκαλάμη. » Κολχίδος ἐκ καλάμης, « Καλλ. 3) (μτφορ.) λείψανον, ἀπομεινάρι, (ἐπμ.) σῶμα γέροντος, πτῶμα νεκροῦ κτλ., (ὅθ. αἱ παροιμ.) » Ἀπὸ τῆς καλάμης, τεκμαίρεσθαι, « Λκ. » Ἐπὶ καλάμης ἀροῦν, « Σδ., σπείρειν ἀδιακόπως τὸ αὐτὸ χωράφι, (ἐπμ.) ἀδυνατίζειν τὴν γῆν, (καὶ μτφορ.) ἀφανίζειν τινὰ κατὰ κράτος.

Καλαμηδόν, ἐπίρ. Ὡσὰν καλάμι.

Καλαμητομία (ἡ), Π. τὸ κόψιμον τῆς καλαμηᾶς (καὶ συνκδχ. τοῦ σίτου), θέρισμα, [ἐκ τοῦ

Καλαμητόμος (ὁ, ἡ), Π. [καλάμη, τέμνω]. ὁ κόπτων τὴν καλαμηὰν (τοῦ σίτου), (συνκδχ.) θεριστής.

Καλαμήτρια, ας καὶ

Καλαμητρίς, ίδος (ἡ). γυνὴ σταχολογοῦσα ἢ θερίζουσα.

Καλαμηφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (θερίζων) τὴν καλάμην.

Καλαμηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ ἢ Κουβαλῶ) καλάμην ἢ κάλαμον. 2) παρουσιάζω εἰς τὴν ἀγορὰν τὸ ἐπὶ τούτῳ σημεῖον (ἴδε Κάλαμος 6) ἵνα λάβω γέννημα.

Καλαμηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν κάλαμον ἢ κουβαλῶν (μεταφέρων) καλάμην.

Καλαμίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὸν καλάμινον αὐλόν.

Καλαμίνθη (ἡ) καὶ

Καλάμινθος (ὁ ϗ ἡ;), [καλή, μίνθη]. εἶδ. φυτοῦ ἀρωματικοῦ, ἀγριοδυόσμος ἢ ἀγριοφλησκοῦνι (διότι λέγεται ϗ γλήχων ἀγρία.)

Καλαμινθίτης, ου (ὁ), (οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ καλαμίνθην.

Καλαμινθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ γένους τῆς καλαμίνθης· ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ καλαμίνθην.

Καλάμινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ καλάμην ἢ κάλαμον, καλαμένιος.

Καλάμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάλαμος, καλαμάκι. 2) = τῷ

Καλαμίς [ἴδε Κάλαμος], ίδος (ἡ). τὸ καλάμι τῶν ψαράδων, καλαμίδι, καλαμηά. 2) ἰξόβεργα. 3) κονδύλι (κυρ. τὸ καλούμενον, [Τουρκ.] καλέμι· διότι τὸ χηνήσιον λέγεται περιφρ.) » Καλαμὶς ἀπὸ πτερῶν χηνείων, « Παῦλ. Αἰγιν. 4) καλαμάρι ἢ (μᾶλλ.) κονδυλοθήκη (καθὼς τὰ Τουρκικά); 5) ὀδοντοσκαλιστήριον. 6) εἶδος καρφίτσας ἢ κτένι πρόχειρον διὰ τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς. 7) σίδηρόν τι καλαμοειδὲς μὲ τὸ ὁποῖον σγουραίνουν τὰ μαλλιά, (Λτν.) calamistrum. 8) ἐργαλ. μὲ τὸ ὁπ. βάφουν τὰ βλέφαρα.

Καλαμίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κάλαμος, καλαμάκι· μικρὴ φλογέρα.

Καλαμίτης, ου (ὁ), καὶ **Καλαμῖτις**, ίτιδος (ἡ), = Καλαμαῖος.

Καλαμοβόας, ου (ὁ). ὁ φωνάζων μὲ τὸν κάλαμον (μὲ τὸ κονδύλι) μόνον, φιλονεικῶν ἐγγράφως.

Καλαμογλυφέω-ῶ [κάλαμος, γλύφω], Μ. ήσω. Φθειάνω κονδύλια.

Καλαμογλυφίς, ίδος (ἡ). κονδυλομάχαιρον.

Καλαμογλύφος (ὁ, ἡ). ὁ φθειάνων κονδύλια, κονδυλοφθειάστης.

Καλαμογραφία (ἡ). γράψιμον (τὸ νὰ γράφῃ τις) μὲ καλάμι.

Καλαμοδύτης [κάλαμος, δύομαι], ου (ὁ). εἶδ. πτηνοῦ τὸ ὁπ. διατρίβει (τρυπόνει μέσα) εἰς τοὺς καλαμιῶνας.

Καλαμοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κάλαμον.

Καλαμόεις, εσσα, εν, Π. καλαμένιος, ἢ· πλήρης καλάμων.

Καλαμοθήκη (ἡ). σαγιττοθήκη(;), ἢ· καλαμάριον.

Καλαμοκοπεῖον καὶ **Καλαμοκόπιον** (τὸ). τόπος ὅπου κόπτουν καλάμια.

Κάλαμος (ὁ), [κᾶλον], τὸ γνωστὸν φυτόν, καλάμι. » Κάλαμον ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενον, « Γρφ. » Ἐπὶ σιβάδων, ἃς αὐτοὶ συνεφόρουν τοῦ παρὰ τὸν Εὐρώταν πεφυκότος καλάμου, « Πλ. » Ὁ κάλαμος τοῦ σίτου, « Ξεν., ἴδε Καλάμη. 2) εἶδος αὐλοῦ, φλογέρα. » Ὁ κηροδέτας Πανὸς κάλαμος, « Εὐρ. 3) = Καλαμίς (δηλ. ψαροκάλαμον, ἰξόβεργα, κονδύλι). » Βίον εἶχον ἄπορον ἀπὸ καλάμου ϗ ὁρμιᾶς, « Λκ. 4) βέλος (κυρ. ἀπὸ μεσοκάλαμον). 5) τὸ ξυλάριον ὅπου εἶναι δεμέναι τῆς λύρας (κτλ.) αἱ χορδαί, στρηφτάρι· ἢ (κατὰ τὸν Ἡσύχ. κλπ.) » τὸ ὑποτιθέμενον τῇ λύρᾳ ἠχεῖον. » Τὸ γὰρ παλαιὸν ἀντὶ τοῦ κέρατος ὑπετίθεντο κάλαμον, « (ὅθ.) » Ὑφῃρέθη σε κάλαμος ὡσπερεὶ λύρας, « Σοφ. 6) ξύλινόν τι σύμβολον (τσέβουλα) (κυρ. ἵνα ψουνίσῃ τις σιτάρι). 7) εἶδος μέτρου (ἐκτάσεως) περιέχον 6 1/2 πήχεις. » Ὁδὸς δὲ ἡ ἐπὶ τὸν Ἀρχαγέτην ἕξει πλάτος καλάμους δύο, « Ἐπγρφ. (παρβλ. Δόναξ καὶ Ῥάβδος).

Καλαμοστεφής, έος (ὁ; ἡ), Π. στεφανωμένος (τεντωμένος ὁλοτρόγυρα) μὲ καλάμια. » Βύρσα —, « Βατρχμ.

;**Καλαμοτύπος** (ὁ, ἡ), [κάλ., τύπτω]. ἰξευτής, ὀρνιθοθήρας.

Καλαμόφθογγος (ὁ, ἡ), [κάλ., φθέγγομαι]. ὁ παιζόμενος (ψαλλόμενος) μὲ τὸν καλάμινον αὐλόν.

Καλαμοφόρος (ὁ, ἡ), = Καλαμηφόρος.

Καλαμόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στεφανωμένος μὲ ἢ σκιαζόμενος ἀπὸ) φύλλα καλάμου. ‖. (οὐσ.) » Καλαμόφυλον, « Ἱππιατρ., φύλλον καλάμου.

Καλαμόχνοος-ους (ὁ καὶ ἡ), εἶδος παρασιτικοῦ (ἐπὶ τῶν καλάμων τρεφομένου) φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἀδάρκη.

Καλαμόω-ῶ, Μ. ώσω. Δένω μὲ καλάμια τσακκισμένον κόκκαλον. 2) (πθ. ἐπὶ φυτ.) ἀποκτῶ καλάμην (καλαμηάν), καλαμόνω.

Καλαμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Καλαμοειδής. 2) γεμάτος (κατάφυτος ἀπὸ) καλάμια.

Καλαμών, ῶνος (ὁ). τόπος ὅπου εἶνε (φυτρόνουν) καλάμια, καλαμιῶνας.

Καλαμωτή (ἡ). πλέγμα ἀπὸ καλάμια.

Καλάνδρα (ἡ) καὶ

Κάλανδρος (ὁ), [καλέω, ἀνήρ], εἶδ. κορυδαλοῦ (ἴσ. διότι κηλαδῶν τὴν αὐγὴν προσκαλεῖ τοὺς γεωργοὺς εἰς τὸ θέρος. Ἴδε Θκρ. Εἰδ. Ι'. 50, 51. ϗ τὸν Σχλ.).

Καλαπόδιον (τὸ) ϗ

Καλάπους, οδος (ὁ), = Καλόπους, Καλοπόδιον.

Κάλαρις (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Κόλαρις), εως (ὁ), εἶδος πτηνοῦ τὸ ὁποῖον ἀντιμάχεται τὰς γλαῦκας κτλ. γαμψώνυχα.

Καλάσιρις, ιδος (ἡ), [;]. εἶδ. λινοῦ ποδήρους ἐνδύματος τῶν Αἰγυπτ. καὶ Περσ. μὲ κρόσσια εἰς τὸν ποδόγυρον.

Καλαυρίτης, ου (ὁ) καὶ **Καλαυρῖτις**, ιδος (ἡ). εἶδ. λιθαργύρου (φερομένου ἀπὸ τὴν Καλαυρίαν).

Καλαῦροψ [κᾶλον, αὖος, ῥέπω], οπος (ἡ). τὸ λυγιστὸν ῥαβδὶ τῶν βοσκῶν, μαγκοῦρα, στραβολέκκα.

Καλέεσκον, Π. ἀντὶ Ἐκάλουν, παρτ. ϗ

Καλέμεναι, Δ. ἀντὶ Καλεῖν, ἀπαρ. ϗ

Καλέοισα, Αἰολ. ἀντὶ Καλέουσα, οῦσα, μτχ. τοῦ Καλέω.

†**Κάλεσις**, εως (ἡ), σπντ. ἀντὶ Κλῆσις, κάλεσμα.

Καλεσσάμην, Π. ἀντὶ Ἐκαλεσάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Καλέω.

Καλεσσίχορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καλῶν (προσκαλῶν) τὸν χορόν. » Βάκχος —, « Ὀρφ. (ὅμοιον μὲ τὸ » Οἶνος, ὅς τε . . καὶ ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν, « Ὅμ.).

Καλεστής, οῦ (ὁ). Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Κλητήρ.

Καλεστός, ή, όν, Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Κλητός.

Καλεῦντο, Π. Δ. ἀντὶ Ἐκαλοῦντο, γ'. πλθ. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ

Καλέω-ῶ [συγγ. τῷ Κηλέω], Μ. καλέσω καὶ Ἀττ. καλῶ (ἀόρ. Ἐκάλεσα, πρκ. Κέκληκα καὶ πθ. Κέκλημαι, ἀόρ. πθ. Ἐκλήθην, καὶ τὸ θετ. Κλητέον). Φωνάζω ἢ Μηνῶ τινὰ (νὰ ἔλθῃ), προσκαλῶ, συγκαλῶ (εἰς συνέλευσιν κτλ.), προσκαλῶ εἰς τὴν τράπεζάν μου, (κοιν. καλνῶ. προσκαλῶ (κυρ. διὰ τοῦ κλητῆρος) εἰς τὸ δικαστήριον, ἐγκαλῶ. (ἐνίοτε = Προκαλῶ· (Π.) ἐπικαλοῦμαι. (ἐπὶ πραγμ. μτφορ.) χρειάζομαι, ἀπαιτῶ. » Δαῖτας δαίνυται· πάντες γὰρ καλέουσιν, « Ὀδ. Λ. » Πτωχὸν δ' οὐκ ἄν τις καλέοι, « Ὀδ. Ρ. » Τῆνον ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἣν καλέσωμες, « Θκρ. » Τὰν κύνα ἔσω κάλεσον, « αὐτ. » Γεῦμα τὴν ὠνὴν καλεῖ, « Εὐρ. » Τούτων μάρτυρας καλῶ θεούς, « Σοφ. » Τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ, « Αἰσχλ. » Εἰς ἀγορὴν καλέσαντα Ἀχαιούς, « Ὀδ. Α. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάασθαι, « Ἰλ. Κ. (καὶ μσ.) » Ἀγορήνδε καλέσσατο λαόν, « Ἰλ. Α. » Ἐκ Πύλου ἐλθών, καλέσσαντο γὰρ αὐτοί, « αὐτ. » Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ, » Δεῦρο, φίλον τέκος, « Ἰλ. Γ. » Καλείσθω τὸν ἔχοντα πρὸς τὴν ἀρχήν, « Πλάτ. » Καλοῦμαι Στρεψιάδην . . ἐς τὴν ἕνην τε καὶ νέαν, « Ἀρστ. » Τοὺς θεοὺς καλούμεθα, « Αἰσχλ. (καὶ πθ.) » Ὅσοι κεκλήατο βουλήν, « Ἰλ. Κ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Ἔνθα δὴ ὁ σύλλογος καλεῖται, « Ξεν., συγκροτεῖται. 2) ὀνομάζω, (ὅθ. Π. εἰς τὸ πθ.) εἶμαι, λέγομαι. » Κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσιν, « Ἰλ. Ε. (καὶ μὲ αἰτ. προσδιοριστικὴν ἐκ 3'.) » Ὄνομ' ὅττι σε κάλεον, « Ὀδ. Θ. » Καλοῦσί με τοῦτο τὸ ὄνομα, « Ξεν. » Ἀλκυόναν καλέεσκον ἐπώνυμον, « Ἰλ. Ι. » Ἄρκτον, ἣν καὶ Ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν, « Ἰλ. Σ. (καὶ πθ.) » Τί ποιῶν καλὸς ϗ ἀγαθὸς κέκλησαι; « Ξεν. » Ἡ καλουμένη φιλοσοφία, « Λξ. » Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται θεοί, « Θκρ. » Σὸς μὲν ἐγώ, σὺ δὲ ἐμὸς κεκλήσεαι, « αὐτ., (δηλ.) ἔσῃ. » Σὴ παράκοιτις κέκλημαι, « Ἰλ. Δ., εἰμί. » Παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν, καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι, « Ὀδ. Η. (καὶ περιφρ.) » Ἐμοὶ τοιός δε πόσις κεκλημένος εἴη, « Ὀδ. Ζ. » Λατοΐδα κεκλημένον πατρός, « Πίνδ.

Κάλη (ἡ), Δ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Κήλη.

Καλήμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Καλεῖν.

;**Καλήμενος**, η, ον, Π. (ἀμφ.) ἀντὶ Καλούμενος.

Κάλημι, Αἰολ. ἀντὶ Καλῶ.

Καλήτης, ου (ὁ), Δ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Κηλήτης.

Καλήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Κλήτωρ.

Καλιά (ἡ), [κᾶλον]. ξύλινος οἶκος ἢ ναός, ξυλόσπιτον, καλύβη· σιτοθήκη· (συνήθ.) φωλεά πτηνοῦ.

Καλιάς, άδος (ἡ), = Καλιά, ναὸς ξύλινος, καπέλλα.

Καλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Καλιά.

†**Καλίκιος** (ὁ), = Κάλτιος, Καλτίκιος.

Καλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κυλινδέω.

;**Καλινδήθρα** (ἡ), = Ἀλινδήθρα, (ἐνίοτε ἐσφαλμένον ἀντὶ Κάλινδήθρα, κατὰ κρσ. ἀντὶ Καὶ ἀλινδήθρα).

Καλίνδησις, εως (ἡ), = Κυλίνδησις.

Κάλινος [κᾶλον], η ἢ ος, ον, Π. (σπν.) ξύλινος.

Κάλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κᾶλον, ξυλάριον, ῥαβδάκι. 2) μικρὸς ξύλινος ναός, (ὅθ.) » Μητίχου κάλιον, « Πλδ., δικαστήριόν τι ἐν Ἀθήναις, (ἴδε καὶ τὸ ἐπμν.).

Καλιός (ὁ). οἴκημα εὐτελές, ξυλόσπιτον, (ἰδιαιτ.) ξύλινον δεσμωτήριον.

Καλίστρα, ας (ἡ), = Κυλίστρα.

Καλιστρέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. Π. ἀντὶ Καλέω.

Καλλαβίς, ίδος (ἡ), = Καλαβὶς καὶ 2) = Καλαμίς (8).

Κάλλαιον (τὸ), [κάλλος]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ λειρὶ (τὸ χαρχάλι) τοῦ πετεινοῦ » Τούτων τῶν ἀλεκτρυόνων χρόα ἐμφερὴς κόρακι, κάλλαια δὲ καὶ ὁ λόφος κατὰ ἀνεμώνην μάλιστα, « Παυσ.

Καλλάϊνος, η, ον, = Καλάϊνος.

Κάλλαϊς, ϊδος (ἡ), = Κάλαϊς.

Καλλαρίας [χελάφης;], ου (ὁ), εἶδ. ἰχθ., ὁ ἄλλ. Ὄνος, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰσπαν.) μπακαλάος, (Γαλλ.) merlan, merluche.

Καλλείβομαι, Π. ἀντὶ Καταλείβομαι.

Καλλείπω, Π. ἀντὶ Καταλείπω.

Κάλλεον (τὸ), = Κάλλαιον.

Καλλίας [καλὸς κατ' ἀντίφρ.], ου (ὁ). ὁ πίθηκος.

Καλλιαστράγαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλοὺς (καλῶς, ἐντελῶς σχηματισμένους) ἀστραγάλους, (Ἀρστ.).

Καλλίβας, αντος (ὁ), = Καλαβίς.

Καλλιβλάστητος ϗ **Καλλίβλαστος** (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (εὔμορφα) βλαστάρια, εὐθαλής.

Καλλιβλέφαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ βλέφαρα (ὡραῖα 'μμάτια). ‖. (οὐσ.) Καλλιβλέφαρον (τὸ), (ἐνν. φάρμακον) εἶδ. μελανῆς βαφῆς διὰ τὰ 'μματοτσύνουρα, (Τουρκ.) σουρμές.

Καλλιβόας, ου (ὁ), Π. καλόφωνος, εὔηχος. » Αὐλὸς —, « Ἀρστ., Σοφ.

Καλλίβοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς βοσκάς, καλὸς διὰ βοσκήν.

Καλλίβοτρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς βότρυας (ὡραῖα τσαμπιά). » Νάρκισσος —, « Σοφ.

Καλλιβῶλαξ, ακος καὶ

Καλλίβωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς βώλους (παχύ, εὔφορον ἔδαφος) γῆς.

Καλλιγάληνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πάντοτε ὡραίαν γαλήνην, γλυκύς, ἱλαρός. » Πρόσωπον —, « Εὐρ.

Καλλίγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνάψας ἢ συναφθεὶς εἰς καλὸν (εὐτυχῆ, ἔνδοξον) γάμον, καλοπανδρευμένος.

Καλλιγένεθλος (ὁ, ἡ), Π. [καλός, γενέθλη]. ὁ καταγόμενος ἀπὸ καλὴν (λαμπρὰν) γενεὰν ἤ, ἔχων καλοὺς (λαμπροὺς) ἀπογόνους.

Καλλιγένεια, θηλ. τοῦ

;**Καλλιγενής**, έος (ὁ, ἡ), Π. = Καλλιγένεθλος, εὐγενής.

Καλλιγέφυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν (ὡραίαν) γέφυραν.

Καλλίγλουτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς γλουτούς, (παρβλ. Καλλίπυγος).

Καλλίγλωσσος (τος), ου (ὁ, ἡ), = Εὔγλωττος.

Καλλίγομφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συνηρμοσμένος μὲ) καλοὺς γόμφους.

Καλλίγονος (ὁ, ἡ), Π. = Καλλιγενής.

Καλλιγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἢ Ζωγραφίζω ὡραῖα· (ἐνίοτε) ψυχιασιδόνω, (ἐν γέν.) καλλωπίζω.

Καλλιγραφία (ἡ). καλὸν (ὡραῖον) γράψιμον ἢ ζωγράφισμα, τὸ προτέρημα τοῦ νὰ ἦνέ τις καλλιγράφος.

Καλλιγραφικός, ή, όν, Καλλιγράφου ἴδιος.

Καλλιγράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (ἀντιγράφων) ἢ ζωγραφίζων εὔμορφα.

(**Καλλιγύναιξ**), αικος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ἔχων καλὰς (ὡραίας) γυναῖκας, (εὔχρ. μόνον ἡ αἰτ. καὶ δοτ.).

Καλλίδενδρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰ (ὡραῖα) δένδρα.

Καλλιδίνης, ου, (ὁ), Π. τοῦ ὁπ. εἶνε ὡραῖαι αἱ δῖναι (τὰ ῥεῖθρα, τὰ ῥεύματα).

Καλλίδιφρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ καθήμενος εἰς ὡραῖον δίφρον.

Καλλιδόναξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (σκιαζόμενος ἀπὸ) ὡραίους δόνακας (καλάμια). » Εὐρώτας —, « Εὐρ.

Καλλίδωρος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ κτῆσις εἶνε ὡραῖον δῶρον.

Καλλιέθειρα (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα καὶ

Καλλιέθειρος (ὁ), ὁ ἔχων καλὰς ἐθείρας (εὔμορφα μαλλιά). » Βάκχος —, « Ὀρφ.

Καλλιέλαιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς ἐλαίας ἢ πολὺ καὶ καλὸν ἔλαιον. ‖. (οὐσ. θηλ.) ἡ ἥμερη (φελλιασμένη, καλλιεργημένη) ἐλαία.

Καλλιέπεια (ἡ). εὔμορφος τρόπος τοῦ ἐκφράζεσθαι, λαμπρὸν (ἀνθηρὸν) ὕφος λόγου, εὐφράδεια.

Καλλιεπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ εὔμορφα (μὲ κομψότητα), ἐκφράζομαι μὲ ὡραίας (ἀνθηρὰς) λέξεις. » Λόγοι κεκαλλιεπημένοι, « Πλάτ. ‖. (τὸ μσ. εὑρίσκεται εἰς τὸ διορθωθὲν χωρίον τοῦ Θκ.) » Καὶ οὐ καλλιεπούμεθα (ἀντὶ » Καὶ οὐχ ἄλλῳ ἑπόμεθα) ὡς κτλ., « (ς', 83).

Καλλιεπής [καλός, ἔπος], έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ συνθέτων εὔμορφα (μὲ ἀνθηρὰς λέξεις).

Καλλιεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαί τι καλῶς (ἐντέχνως), ἐργάζομαι καλὰ ἔργα, (συγγ. τῷ Καλλιερέω).

Καλλιέργημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καλλιεργίας, εὔμορφον ἔργον, καλλιτέχνημα.

Καλλιεργία (ἡ). ὡραιότης ἔργου (ἐργασίας), καλλιτεχνία.

Καλλίεργος (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος τι καλῶς (εὔμορφα), τεχνίτης ἐπιτήδειος· (πθ.) καλὰ (τεχνικὰ) δουλευμένος καλλιεργημένος.

Καλλιερέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυσιάζω καλῶς (εὐπροσδέκτως)· ἡ θυσία μου δείχνει καλὰ σημεῖα. » Πρὶν ἤ γ' ἐμὲ καλλιερῆσαι ταῖς νύμφαις τὸν ἀμνόν, « Θκρ. (συνήθ. χ. πτ.) » Οὐδαμῶς ἐκαλλιέρεε διαβαίνειν μιν (τὸν ποταμόν), « Ἡρ. » Τῇ δὲ ὑστέρᾳ θύσαντες ἐκαλλιέρησαν, « Ξεν. (καὶ ἀμτβτ.) » Καλλιερησάντων τῶν ἱερῶν, « Ἡρ. » Καλλιερῆσαι θυομένοισι οὐκ ἐδύνατο, « αὐτ.

Καλλιέρημα (τὸ). τὸ καλλιερηθὲν (σφάγιον), θυσία εὐπρόσδεκτος (εὐτυχίαν προσημαίνουσα).

Καλλιζυγής, έος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ (εὔμορφα) ζευγμένος.

Καλλίζωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν καλὴν ζώνην, εὔμορφα ζωσμένος ἤ, ἔχων λεπτὴν (εὐμορφοχαμωμένην) μέσην, (ἐν γέν.) εὔμορφος.

Καλλιθέμεθλος (ὁ, ἡ), Π. [κ. θέμεθλον]. ὁ ἔχων εὔμορφον θεμέλιον (σκαρί), καλοφθειασμένος.

Καλλίθριξ, λλίτριχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς τρίχας (εὔμορφα μαλλιὰ ἢ καλὸν μαλλί).

Καλλιθυτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καλλιερέω, θυσιάζω καλὰ θύματα, [ἐκ τοῦ

Καλλίθυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καλῶς (εὐτυχῶς) θυσιασθείς· ὁ δεχόμενος καλὰ (ὡραῖα) θύματα. » Βωμὸς —, « Εὐρ.

Καλλικαρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ καλοὺς (ὡραίους) καρπούς, εἶμαι καλλίκαρπος.

Καλλικαρπία (ἡ). καρποφορία ὡραίων καρπῶν, εὐκαρπία, [ἐκ τοῦ

Καλλίκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παράγων καλοὺς (ὡραίους) καρπούς. »Ἔστι δὲ ἡ δρῦς τῶν ἀγρίων καλλικαρπότατον,« Πλ.

Καλλικέλαδος (ὁ, ἡ), Π. [καλὸς, κέλαδος]. καλόφωνος, εὔηχος· ἐπαινούμενος· περιώνυμος.

Καλλίκερως, καλλίκερω καὶ **καλλικέρωτος** (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραῖα κέρατα. ||. (οὐσ.) τὸ φυτὸν Βούκερας.

Καλλίκλαδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὡραίυς κλάδους.

;**Καλλίκοιτος**, η ἢ ος, όν. Ὁ ἔχων καλὴν ἢ κάμνων καλὴν τὴν κοίτην, (ὅθ. ||. οὐσ. θηλ.) = Παλλακίς.

Καλλίκοκκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καρποφορῶν) καλοὺς κόκκους.

Καλλίκομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν κόμην (εὔμορφα μαλλιὰ [καὶ ἐπὶ δένδρ.] φύλλα).

Καλλικοτταβέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω ὡραῖα τὸν κότταβον. »Φιλήματα . . τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια τίθημι,« (Σοφ. παρ') Ἀθ.

Καλλίκρέας, ατος καὶ ως (τὸ), τὸ μεσεντέριον, (κατὰ λέξ.) καλὸν (νόστιμον) κρέας.

Καλλικρήδεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ὡραῖον κρήδεμνον (κεφαλόδεσμον), (συνκδχ.) ὡραῖος.

Καλλίκρηνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς κρήνας (βρύσεις).

Καλλίκρουνος (ὁ, ἡ). (πηγὴ) ἡ ἔχουσα (ἀναβρύουσα ἀπὸ) ὡραίους κρουνούς.

Καλλίκτιτος (ὁ, ἡ), Π. καλοκτισμένος.

Καλλίκτυπος (ὁ. ἡ), Π. ὁ κάμνων καλὸν κτύπον (κρότον), εὔηχος.

Καλλιλαμπέτης, ου (ὁ), Π. ὁ λάμπων μὲ καλὴν (ὡραίαν) λάμψιν.

Καλλιλαμπὴς, έος (ὁ, ἡ), = Καλλιλαμπέτης.

Καλλιλεκτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καλλιεπέω, Καλλιλογέω.

Καλλιλεξία (ἡ), = Καλλιέπεια, Καλλιλογία.

Καλλιλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ καλὰ (εὔμορφα, νόστιμα), μεταχειρίζομαι καλὰς (ἀνθηρὰς) λέξεις· (ἐνίοτε) περιπαίζω τινὰ μὲ καλοὺς λόγους.

Καλλιλογία (ἡ), = Καλλιέπεια, κομψότης περὶ τὴν ἔκφρασιν, λέξεις ἀνθηραί· (ἐνίοτε) = Μεγαλαυχία.

Καλλιμαίων [κάλλιμος], ωνος (ὁ). εἷς τῶν μηνῶν κατὰ τοὺς Σμυρναίους.

Καλλιμάρτυς, υρος (ὁ, ἡ). λαμπρὸς (ἔνδοξος) μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, (Νικ. Χων.).

Καλλίμασθος (στος), ου (ὁ, ἡ). ἡ ἔχουσα ὡραίους μαστούς.

Καλλίμαχος (ὁ, ἡ). ὁ καλῶς (ἐνδόξως) μαχόμενος, λαμπρὸς μαχητής, ἀριστεύς.

Καλλιμελὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποτελῶν ὡραῖον μέλος (καλὴν μελῳδίαν), καλλίφθογγος. »Λύρα —,« Κ. Μαν.

Καλλίμηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλοὺς μηροὺς (εὔμορφα μηριά).

Καλλίμορφος (ὁ, ἡ). καλόηθος, εὔμορφος

Κάλλιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Καλὸς, κάλλιστος.

Καλλίναος (ὁ, ἡ), Π. [καλὸς, νάω]. ὁ ῥέων καλὰ (διαυγῆ) νάματα, καλλίῤῥοος.

Καλλίνικος (ὁ, ἡ). ὁ καλὴν (ἔντιμον ἢ λαμπρὰν) νίκην νικήσας, νικητὴς ἔνδοξος· ὁ ἔχων ἀντικείμενον (διδόμενος ἢ γινόμενος διὰ) τοιαύτην νίκην. ||. (οὐσ.) Καλλίνικον (τὸ), Π. λαμπρὰ νίκη· λαμπρὸν βραβεῖον, ἢ ᾆσμα ἐπινίκιον.

Καλλιοινία (ἡ). ἀφθονία ἢ ποιότης καλοῦ οἴνου.

Κάλλιον, ονος (τὸ), οὐδ. τοῦ Καλλίων. ||. (ὡς ἐπίῤ) συγκρ. τοῦ Καλῶς.

Καλλιόνως, ἐπίῤ. = Κάλλιον, Καλλιώτερα· εὐμορφότερα.

Καλλιόπη (ἡ), Π. [καλὸς, ὄψ], Π. (ἐπιθετ.) ἀντὶ Καλλίφωνος, (ὅθ. ||. κυρ.) ἡ Μοῦσα τῆς ποιήσεως.

Καλλιότερον, ἐπίῤ. = Κάλλιον.

Καλλίουλος (ὁ), [καλὸς, ἴουλος]. ὕμνος εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος.

Καλλιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω, καλλωπίζω.

;**Καλλιόω-ῶ**, Μ. ώσω. Κάμνω τι κάλλιον (καλλιώτερον, ὡραιότερον), Βελτιόω.

Καλλιπαιδία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὰ (ὡραῖα) παιδιά, Καλλιτεκνία, [ἐκ τοῦ

Καλλίπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (ὡραῖα) παιδιά, Καλλίτεκνος. ||. (οὐσ.) ὡραῖος ἢ ὡραία παῖς (υἱὸς ἢ θυγάτηρ).

Καλλιπάρηος, Ἰων. ἀντὶ Καλλιπάρειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς παρειὰς (εὔμορφα μάγουλα), εὔμορφος.

Καλλιπάρθενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς (ὡραίας) παρθένους· ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ καλὴν (ὡραίαν) παρθένον. ||. (οὐσ.) καλὴ (ὡραία) παρθένος.

Κάλλιπε, Π, ἀντὶ Κατέλιπε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ, β'. τοῦ Καταλείπω.

Καλλιπέδιλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα καλὰ (ὡραῖα) πέδιλα, εὔμορφα ὑποδεμένη.

Καλλίπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα καλὸν πέπλον (εὔμορφον σκέπασμα τῆς κεφαλῆς ἢ ἐπανωφόρι), (συνκδχ.) στολισμένη, καλοφορεμένη.

Καλλιπέτηλος (ὁ, ἡ), Π. [καλὸς, πέταλον], = Καλλίφυλλος.

Καλλίπηχυς, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς πήχεις (εὔμορφα μπράτσα).

Καλλιπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. καλὰ (εὔμορφα) πλεγμένος, ἡ· ἔχων καλοὺς πλοκάμους (εὔμορφαις πλεξίδες, εὔμορφα μαλλιά).

Καλλίπλουτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰ ȣ̈ πολλὰ πλούτη. »Πόλις —,« Πινδ.

Καλλίπνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀναδίδων καλὴν πνοὴν (ὀσμὴν ἢ ἦχον), εὔπνους ἢ εὔηχος. »Αὐλὸς —,« Ἀθ.

Καλλίπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὰς (ὡραίας, λαμπρὰς) πόλεις. ||. (οὐσ.) καλὴ (ὡραία κτλ.) πόλις.

Κάλλιπον, Π. ἀντὶ Κατέλιπον, ἀόρ. β'. τοῦ Καταλείπω.

Καλλίπονος (ὁ, ἡ), Π. [καλὸς, πονέω]. καλοκαμωμένος, εὐμορφοδουλευμένος.

Καλλιπόταμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ποτιζόμενος ἀπὸ καλὸν (ὡραῖον) ποταμόν.

Κάλλιππος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλοὺς (ὡραίυς) ἵππους.

Καλλίπρεμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὡραῖα πρέμνα (εὔμορφυς κλάδους). »Πλάτανος —,« Κ. Μαν.

Καλλιπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ), = Εὐπρεπής.

Καλλιπρόβατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων εὔμορφα πρόβατα.

Καλλιπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὡραῖον πρόσωπον, εὔμορφος.

Καλλίπρωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν (καλοκαμωμένην, εὔμορφην) πρῶραν (Π.) ἀντὶ Καλλιπρόσωπος.

Καλλίπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὡραῖα πτερά

‡**Καλλιπτόλεμος** (ὁ, ἡ), Π. ὁ καλὰ (εὔμορφα, παλληκαρήσια) πολεμῶν, (εἰς τὴν ἀνθολογ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάλλει πτόλεμος).

Καλλίπυγος (ὁ, ἡ). (γνωστὸν ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης) ἡ ἔχουσα καλὴν πυγὴν (εὔμορφα ὀπίσθια).

Καλλίπυλος (ὁ, ἡ), Π. (πόλις) ἡ ἔχουσα καλὰς (μεγαλοπρεπεῖς, εὐμορφοκαμωμένας) πύλας.

Καλλίπυργος καὶ

Καλλιπύργωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ὀχυρωμένος) μὲ καλοὺς (ὑψηλούς, εὐμορφοκαμωμένους) πύργους· (συνκδχ. καὶ τρπ.) ὑψηλὸς, μεγαλοπρεπὴς, ἢ ἀσφαλής. »Σοφία —,« Ἀρσφ.

Καλλίπωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλοὺς πώλους (εὔμορφα πωλάρια).

Καλλιρέεθρος καὶ

Καλλίροος-ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Καλλίῤῥοος.

Καλλιῤῥημονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καλλιλογέω.

Καλλιῤῥημοσύνη (ἡ), = Καλλιέπεια, Καλλιλογία.

Καλλιῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Καλλιεπής.

Καλλίῤῥοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων (ἀναβρύων) μὲ χάριν, ἔχων καλὸν (διαυγὲς, πότιμον) ῥεῖθρον.

Καλλίῤῥυτος (ὁ, ἡ), = Καλλίῤῥοος.

Καλλισθενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [καλὸς, σθένος]. ὡραῖος καὶ ἀνδρεῖος.

Καλλιστάδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σχηματίζων (χρησιμεύων ὡς) ὡραῖον στάδιον, ὁμαλὸς, ἴσιος. »Δρόμος —,« Εὐρ.

Καλλιστάφυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (παράγων) καλὰ σταφύλια.

Καλλίσταχυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (παράγων) καλοὺς στάχυας.

Καλλιστεῖον (τὸ). τὸ ἀνῆκον ἢ διδόμενον εἰς τὸν κάλλιστον (ὡραιότερον ἢ ἀγαθώτερον) βραβεῖον, τὸ ἀριςεῖον τῆς καλλονῆς ἢ τῆς ἀρετῆς (τῆς ἀνδραγαθίας).

Καλλίστερνος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα ὡραῖον στῆθος (στέρνον).

Καλλίστευμα (τὸ). τὸ προτέρημα τοῦ καλλίστου· (Π.) ἀντὶ Ὁ Κάλλιστος.

Καλλιστεύω καὶ (μσ.) **Καλλιστεύομαι**, Μ. εύσω, -ομαι. Εἶμαι ὁ κάλλιστος (ὁ ὡραιότερος) τῶν ἄλλων, ὑπερέχω κατὰ τὴν καλλονήν· (μὲ γεν.) »Καλλιςεύσει πασῶν τῶν γυναικῶν,« Ἡρ. »Τὸν καλλιστεύοντα τῶν ἐπιβατέων,« αὐτ. (καὶ μσ.) »Δῶρ' ἃ καλλιστεύεται τῶν νῦν,« Εὐρ. (καὶ ἀπολ.) »Ὅπου καλλιστευομένα Μούσειος ἕδρα,« αὐτ., ἀντὶ ἡ Καλλίστη.

Καλλιστέφανος (ὁ, ἡ). στεφανωμένος μὲ καλὸν (ὡραῖον) ςέφανον ἢ περιτειχισμένος μὲ λαμπρὰ τείχη· ὁ σχηματίζων καλὸν (εὔμορφον) στέφανον.

Κάλλιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Καλὸς, ἐντελῶς ἢ ὑπὲρ πάντας καλὸς, ἐξαίρετος, ὡραιότατος. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Κάλλιστα, ἐπίῤ. Πολλὰ (Κατὰ πάντα) καλὰ, ἐξαίρετα.

Καλλίστως, ἐπίῤ. (νλγ.) ἀντὶ Κάλλιστα.

Καλλιστρούθιον (τὸ). εἶδ. ἐκλεκτοῦ σύκου ἢ κυδωνίου, (ἴδε Στρούθιος).

Καλλισφαίρωτος (ὁ, ἡ). εὔμορφα στρογγυλευμένος (ἐσφαιρωμένος), σφαιροειδὴς μετὰ καλλονῆς.

Καλλίσφυρος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα καλὰ σφυρὰ (εὔμορφα πόδια).

Καλλιτεκνία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Καλλίτεκνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (ὡραῖα ἢ ἔνδοξα) τέκνα.

Καλλίτεξ, εκος (ἡ). ἡ τίκτουσα ὡραῖα τέκνα, Καλλιτόκος.

Καλλιτεχνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ȣ̈ μτβτ.) Ἐργάζομαί τι ὡς καλλιτέχνης.

Καλλιτέχνημα (τὸ). ἔργον καλλιτέχνου, ὡραῖον (κομψὸν) τεχνούργημα.

Καλλιτέχνης, ου (ὁ). καλὸς (ἐπιτήδειος, ὡραίων ἐργοχείρων) τεχνίτης.

Καλλιτεχνία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Καλλίτεχνος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων καλὴν τέχνην (δουλεύων τὴν τέχνην τυ πολλὰ εὔμορφα).

Καλλιτόκεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Καλλιτόκος (ὁ, ἡ), Π. ἡ τίκτουσα (γεννῶσα) ὡραῖα τέκνα.

Καλλίτοξος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὡραῖον τόξον.

Καλλιτράπεζος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων καλὴν (μὲ καλὰ καὶ πλουσιοπάροχα φαγητὰ στολισμένην) τράπεζαν.

Καλλίτριχος (ὁ, ἡ), μτγν. ἀντὶ Καλλίθριξ. ||. (οὐσ.) Καλλίτριχον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, τὸ ἄλλ. Ἀδίαντον.

Κάλλιφ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Κάλλιπε, κατέλιπε.

Καλλιφανὴς, έος (ὁ, ἡ), = Καλλιλαμπὴς, Καλλιφεγγής.

;**Καλλίφαρος** (ὁ, ἡ), Π. [καλὸς, φᾶρος]. εὔμορφα (μεγαλοπρεπῶς) ἐνδυμένος, ςολισμένος, καλοφορεμένος.

Καλλιφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων μὲ καλὸν (λαμπρὸν, ὡραῖον) φέγγος.

Καλλίφθογγος (ὁ, ἡ), Π. Καλλίφωνος, εὔηχος.

Καλλίφλοξ, ογος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀναδίδων ἐν τῷ καίεσθαι καλὴν (λαμπρὰν [ἐπμ.] αἰσίαν) φλόγα.

Καλλιφυὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. ἐπὶ φυτ.) εὐαυξὴς, ὡραίου ἀναςήματος.

Καλλίφυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰ (ὡραῖα, εὐθαλῆ) φύλλα. ||. (οὐσ.) Καλλίφυλον (τὸ), εἶδ. φυτ., = Καλλίτριχον.

Καλλιφύτευτος (ὁ, ἡ). καλὰ (εὔμορφα) φυτευμένος, κατάφυτος ἀπὸ ὡραῖα (εὐθαλῆ) φυτά.

Καλλιφωνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καλλιλογέω.

Καλλιφωνία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Καλλίφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὡραίαν φωνὴν, ὁμιλῶν νόστιμα, καλόφωνος.

Καλλίχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὰς (ὡραίας) χεῖρας.

Καλλιχέλωνος (ὁ, ἡ). (ὀβολὸς) ἔχων ἐπάνω τυ εὔμορφα χαραγμένον τύπον χελώνης.

Καλλιχεύμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ χέων (προχέων) ὡραῖα (διαυγῆ) ῥεῖθρα.

Κάλλιχθυς, υος (ὁ), εἶδ. θαλασσ. ἰχθ. (ἄλλ.) Ἀνθίας.

Καλλίχοιρος (ὁ, ἡ). (τόπος) παράγων καλοὺς χοίρους. 2) σκρόφα γεννῶσα καλὰ χοιρίδια.

Καλλίχορος (ὁ, ἡ). ὁ συγκροτῶν ἢ χρησιμεύων διὰ καλοὺς χορούς, (ὅθ. ἐπὶ τοπ.) = Εὐρύχωρος, (παρβλ. Εὐρύχορος)· ||. (οὐσ.) Π. καλὸς χορός.

Καλλίχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὡραῖον χρῶμα, εὔχρους.

Καλλίων, ονος (ὁ, ἡ). συγκρ. τοῦ Καλὸς, καλλήτερος, καλλιώτερος, ὡραιότερος. ||. (τὸ οὐδ.) Κάλλιον, ἐπίῤ. Καλλήτερα, καλλιώτερα.

Καλλιώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καλὸν (εὔμορφον) ὄνομα. ||. (οὐσ.) εἶδ. ἰχθ. (ἄλλ.) οὐρανοσκόπος· (κατὰ δὲ τὸν Κορ.) εἶδ. θαλασσινοῦ, (κοιν.) Καλόγνωμη.

Καλλιώτερος, α, ον, μτγν. καὶ σπν. ἀντὶ Καλλίων.

Καλλονὴ (ἡ), = Κάλλος, ὡραιότης.

Καλλοποιὸς (ὁ, ἡ). κάλλους ποιητικός.

Κάλλος, εος-ους (τὸ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ καλοῦ, ὡραιότης, εὐμορφία. ||. (πλθ.) πᾶν ὅ,τι κάλλιστον (εὐμορφοκαμωμένον) πρᾶγμα ἢ πρόσωπον, στολίδι· ἀριστούργημα· γυνὴ ὡραία (ὡραιότης αὐτόχρημα). »Τοιαῦτα μέν τοι τὰ Σμυρναϊκὰ κάλλη,« Αχ. »Ἐν ποικίλοις κάλλεσιν,« Αἰσχλ., στρώμασιν ἢ ἐνδύμασι· (ȣ̈ περιφρ.) »Κυπαρίττων κάλλη καὶ ὕψη,« Πλάτ., ἀντὶ Καλαὶ καὶ ὑψηλαὶ κυπάρισσοι. ||. »Ἐς κάλλος,« Λογγ., Ἀῤῥ., ἀντὶ ἐπιῤ., Εὔμορφα, ὡραιότατα. 2) εἶδος κοσμητικοῦ (μύρου ἢ ἀλείμματος). »Κάλλεϊ πρόσωπα κάθηρεν ἀμβροσίῳ, οἵῳ περ Κυθέρεια χρίεται,« Ὀδ. Σ.

Καλλοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Καλλονὴ, κάλλος.

;**Καλλόσυνος**, η, ον, Π. ἀντὶ Καλὸς, καλλεύτσικος.

Καλλυντὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Καλλυντὴς, ὁ καλλύνων (παστρεύων, συγυρίζων, στολίζων κτλ.).

Καλλυντήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καλλύνειν (στολίζειν, καλλωπίζειν), (ὅθ. ||. οὐδ.) Καλλυντήριον (τὸ), στολίδι, ȣ̈· Καλλυντήρια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ εἰς τὰς Ἀθήν. τελυμένη κατὰ τὴν ιθ'. τοῦ Θαργηλιῶνος, (παρβλ. Πλυντήρια).

;**Καλλυντὴς**, οῦ (ὁ), εὐχρηστότ. τὸ Καλλυντήρ.

Κάλλυντρον (τὸ), (κατὰ λέξ.) = Καλλυντήριον, στολίδι, (ἐν γέν.) ἐργαλεῖον πρὸς καλλωπισμὸν, (ὅθ. ἰδιαιτ.) τὸ σάρωμα, ἡ σκοῦπα.

Καλλύνω [κάλλος], Μ. υνῶ. Στολίζω, καλλωπίζω· (συνηθέστ.) συγυρίζω, παστρεύω, σκουπίζω κτλ. ||. (μσ.) σεμνύνομαι· καμαρόνω.

Καλλωπίζω [κάλλος, ὤψ], Μ. ίσω. Καλλύνω τὴν ὄψιν. στολίζω (μὲ πολλὴν ἐπιτήδευσιν). ||. (μσ.) ςολίζομαι· σεμνύνομαι. καμαρόνω· (μὲ ἀπαρ.) κάμνω τσακκίσματα, προσποιοῦμαι ὅτι.

Καλλώπισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται ἢ συντελεῖ πρὸς καλλωπισμὸν, στολίδι.

Καλλωπισμὸς (ὁ). τὸ καλλωπίζεσθαι, ςόλισμα, καμάρωμα· τσακκίσματα· ςολίδι

Καλλωπιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ καλλωπιζόμενος (στολιζόμενος ὡς ἂν γυναῖκα, ἀγαπῶν μὲ ὑπερβολὴν τὰ στολίδια). »Εἶναι βούλου τὰ περὶ τὴν ἐσθῆτα φιλόκαλος, ἀλλὰ μὴ καλλωπιστὴς, Ἰσκρ.

Καλλωπιστικὸς, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιῤῥεπὴς πρὸς καλλωπισμόν.

Καλλωπίςρια (ἡ), θηλ. τοῦ Καλλωπιςὴς, ἡ στολίζουσα (μὲ πολλὴν ἐπιτήδευσιν) ἑαυτὴν ἢ τὰς ἄλλας.

Καλοβαθρίζω, Μ. ίσω. Περιπατῶ μὲ καλόβαθρα, (ὅθ.

;**Καλοβαθριστὴς**, οῦ (ὁ), = Καλοβάτης.

Καλόβαθρον (τὸ), [κᾶλον, βαίνω]. πατῆκι ξυλοπόδαρον, (Γαλλ.) echasse.

Καλοβάμων, ονος καὶ

Καλοβάτης, ου (ὁ). ὁ περιπατῶν μὲ καλόβαθρα. »Σχοίνων —,« Μανέθ., ὁ σχοινοβάτης.

†**Καλόβιος** (ὁ, ἡ), (νλγ.) ὁ διάγων καλὸν (εὐδαίμονα ἢ ἐνάρετον) βίον.

†**Καλογνώμων**, ονος (ὁ, ἡ), (νλγ.) καλοῦ φρονήματος, καλῆς διαθέσεως, καλόγνωμος.

†**Καλοδιδάσκαλος** (ὁ, ἡ), (Γρφ.) ὁ διδάσκων (παρακινῶν εἰς) τὸ καλόν.

†**Καλοεργὸς** (ὁ, ἡ), (νλγ.) ὁ πράττων τὸ καλόν.

†**Καλοήθεια** (ἡ). τὸ προτέρημα τοῦ καλοήθους, χρηστοήθεια.

†**Καλοήθης**, εος-ους (ὁ, ἡ), (νλγ.) καλῶν ἠθῶν, χρηςοήθης.

†**Καλοιώνιστος** (ὁ, ἡ), [καλὸν, οἰωνίζομαι]. αἴσιος, καλοῤῥίζικος.

Καλοκαγαθία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἀρετὴ) τοῦ καλοκαγάθυ, ἀγαθότης, εἰλικρίνεια, τιμιότης κτλ.

Καλοκαγαθικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν καλοκάγαθον· φύσει καλοκάγαθος, ἐπιῤῥεπὴς πρὸς καλοκαγαθίαν.

;**Καλοκάγαθος** (ὁ, ἡ), (μτγν. καὶ ἀδκμ.) ἀντὶ Καλὸς κἀγαθὸς (ἴδε Καλός)· ἐνάρετος, τίμιος· (ἐνίοτε) γενναῖος· (ἐν γέν.) ἄνθρωπος καθὼς πρέπει.

†**Καλοκοπέω-ῶ**, Μ. ήσω, = Ξυλοκοπέω, [ἐκ τοῦ

Κᾶλον (τὸ), [καίω;]. ξύλον (κυρ. ξηρὸν ἢ κομμένον διὰ καύσιμον).

†**Καλοπέδιλα** (τὰ), (ἴσ. ἐσφαλμ.) ἀντὶ Καλὰ πέδιλα. 2) (εἰς τὸν Θκρ.) ξύλινα πέδικλα τὰ ὁπ. βάλλουν εἰς τὰ πόδια τῆς ἀγελάδας ὅταν τὴν ἀρμέγουν.

Καλοπόδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Καλόπους [κᾶλον, ποῦς], οδος (ὁ). (κατὰ λέξ.) ξυλοπόδαρον, (συνήθ.) τὸ καλοῦπι (καλαπόδι) τῶν κουντουράδων. »Ἐνὶ καλάποδι πάντας ὑποδέουσι,« Παροιμ.

;**Καλόπυς**, οδος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καλλίπους.

;**Καλοπρόσωπος** (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καλλιπρόσωπος.

;**Καλοῤῥημοσύνη** (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καλλιῤῥημοσύνη.

Καλὸς, ή, όν, (τὸ συγκρ. **Καλλίων** καὶ [σπν.] **Καλλιώτερος**, ȣ̈ τὸ ὑπερθ. **Κάλλιστος**) (κυρ. τὸ ἐναντ. τοῦ Αἰσχρὸς

δηλ.)=Εὔμορφος, ὡραῖος· νόστιμος· ἀξιαγάπητος· ἡδονικός· ἐκλεκτὸς κτλ. κατ'αὐτὴν τὴν σημ. ἐσυνείθιζον νὰ γράφουν εἰς τοὺς τοίχους:) »Ὁ δεῖνα καλὸς,« Ἀρσφ. »Ἔρωτι πολλάκις τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται,« Θκρ. »Καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστιν, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει,« αὐτ. » Χωρίον καλὸν, « Λξ. »Λιμὴν καλὸς,« Ὀδ. Ζ. »Καλὸς οἶνος,« Γρφ. »Ἀργύριον τό τε καλὸν ἢ τὸ κίβδηλον,« Ξεν. (ἢ εἰρων.) »Καλήν γε ὕβριν ἦμεν ἂν ὑβρισμένοι, « Δμ. 2)=Ἀγαθὸς, χρηστοήθης, δίκαιος, τίμιος, ἐνάρετος κτλ., (ὅθ.) »Καλὸς κἀγαθὸς(ἴδεΚαλοκάγαθος),« Ξεν. (Οἰκον. Στ'. 15). 3) ἁρμόδιος, πρόσφορος κτλ. »Ἐν καλῷ (ἐνν. τόπῳ) θέσθαι, « Λξ. »Θάρσει, γύναι, ἐν καλῷ εἱμὲς,« Θκρ., ἐν ἀσφαλεῖ. »Ἐν καλῷ εἴης,« αὐτ., νὰ ἦσε καλὰ, καλὸν νἄχῃς! »Ἐν καλῷ τοῦ πολέμου,« Θκ. »Εἰς καλὸν (ἐνν. καιρὸν) ἥκεις,« Πλάτ. »Ἐν καλῷ τοῦ βλάπτειν,« Ξεν. 4) ἐπαινετὸς, ἔντιμος. »Τυγχάνειν ἐν πολέμῳ καλῆς σωτηρίας,« Ξεν. ‖. (οὐδ.) τὸ Καλὸν καὶ (πλθ.)τὰ Καλὰ, Α'.(ἀφῃρημένως) ἡ ὡραιότης, τὸ Καλόν. Β'. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ἀρεστὸν ἢ ἐπιθυμητὸν ἢ πρόσφορον ἢ ἐπαινετόν. »Ὅττι καλὸν φίλον ἐςὶ, τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστὶ,« Γνμ. (ὅθ. Φιλόκαλος). Γ'. (πλθ.)αἱ ἐπαινεταὶ πράξεις, ἡ ἀρετή. »Σοὶ δὲ καλῶν ἢ μὴ τοιούτων τίς διάγνωσις;« Δμ. Δ'. αἱ εὐτυχίαι(τερπνότητες, ἀπολαύσεις, τὰ ἀγαθὰ) τοῦ βίου. »Τὰ ἐν ἀνθρώποις καλὰ,« Λξ. » Πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει μιν,« Θκρ. ‖. (ἐπιῤῥηματικῶς) Καλὸν ἢ (πλθ.) Καλὰ, ἀντὶ Καλῶς. »Καλὸν ἀείδειν,« Ὅμ. »Ὡς καλὸν ᾄσδει,« Θκρ. (καὶ ἐνάρθρ.) »Μετὰ παίδων τὸ καλὸν ἀνθούντων,« Λκ. (ἢ πλθ.) »Οὐκέτι καλὰ δόμων ἄπο δὴν ἀλάλησαι,« Ὅμ. »Καλὰ πάσχω,« Λξ.,=Εὖ πάσχω.

Κάλος(ὁ), εὐχρηςότ. τὸ Ἀττ. Κάλως,(ὅθ.

Καλοστρόφος (ὁ, ἡ),=Καλωστρόφος.

†Καλοσύμβουλος (ὁ, ἡ), (νλγ.) καλὸς σύμβουλος.

†Καλότης (ἡ), (σπντ. καὶ ἀδκμ.) ἀντὶ Καλλονὴ ἢ Ἀγαθότης.

†Καλοτίθηνος(ὁ, ἡ). ὁ καλῶς τιθηνῶν ἢ τιθηνούμενος, χαϊδεμμένος, κανακάρης

Καλοτύπος (ὁ), [κᾶλον, τύπτω], τὸ πτηνὸν Δρυοκολάπτης.

†Καλούφαντος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Εὐϋφὴς, Εὐήτριος.

Καλοφόρος (ὁ, ἡ), [κᾶλον, φέρω]. ὁ φέρων (κουβαλῶν) ξύλα καύσιμα.

†Καλόφρων, ονος (ὁ, ἡ),=Εὔφρων.

Καλπάζω [κάλπη], Μ. άσω. (ἐπὶ ἵππϐ) Τρέχω πηδῶν(μὲ τὰ τέσσαρα),(Γαλλ.) galoper, (παρβλ. Τριποδίζω).

Καλπασμὸς (ὁ). τὸ καλπάζειν, τρέξιμον καλπάζοντος, (Γαλλ.) galop.

†Κάλπασος(ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάρπασος.

Κάλπη (ἡ), [καλύπτω, καλύβη .(ἐν γέν.) =Ὑδρία, στάμνα διὰ νερὸν, κουβᾶς. 2) (ἰδιαιτ.) ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν τῆς στάκτης τοῦ καυθέντος σώματος νεκροῦ. 3) τὸ σκεῦος ὅπϐ ἔβαλλον τὰς ψήφϐς. 4) εἶδ. τρεξίματος τοῦ ἀλόγου,(Γαλλ.) galop,(ὅθ.) ‖. »Κάλπης δρόμος,« Παυσ. (Ἠλ. Α'. ἑ. 9), εἶδος ἱπποδρομίας, καθ' ἣν ὁ ἱππεὺς ὅταν ἔφθανεν εἰς διάστημά τι πλησίον τοῦ τέρματος, ἔπρεπε, χωρὶς νὰ σταματήσῃ τὸν ἵππον του, νὰ πηδήσῃ κατὰ γῆς, καὶ κρατῶν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, νὰ τὸν συνακολουθήσῃ μέχρι τοῦ σημείου.

Κάλπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κάλπις, ιδος (ἡ),=(καὶ εὐχρηστότ. τοῦ) Κάλπη.

Κάλπος (ὁ), σπντ. ἀντὶ Κάλπις.

Κάλτιος ἢ Καλτίκιος(ὁ), [Λατ. calceus], ὑπόδημα ῥωμαϊκὸν, (ὅθ. τὸ κοιν.)κάλτσα, καλτσοῦνι.

Καλύβη (ἡ), [καλύπτω]. καλύβα, τσαρδάκι· μπαράκα.

Καλύβιον (τὸ). καλυβάκι.

Καλυβίτης, ου (ὁ). ὁ κατοικῶν εἰς καλύβην.

Καλυβοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καλύβαν.

Καλυκίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (Ἐβγάζω) κάλυκας, μπουμπουκιάζω.

Καλύκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάλυξ.

Καλυκοστέφανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν (ςεφανωμένος μὲ) στέφανον ἀπὸ κάλυκας (ῥόδου).

Καλυκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κάλυκος.

Καλυκῶπις, ιδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα ὄψιν κάλυκος ῥόδου (ῥοδοκόκκινην).

Κάλυμμα (τὸ), [καλύπτω]. (ἐν γέν.)σκέπασμα,(ἰδιαιτ.)σκέπασμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, (Γαλλ.) voile,(Τουρκ.) μαχραμᾶς ἢ μαμοῦκι(ἴδεΔικαίαρχ.Βίος Ἑλλάδ.)· φλοῦδα καρποῦ ἢ δένδρου, τσώφλοιον. εἶδ. δικτύου, (ἴσ.) πεζόβολος. (Π.) ἡ πλάκα τοῦ τάφου.

Καλυμμάτιον(τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάλυμμα.

Κάλυξ [καλύπτω], υκος (ἡ καὶ σπν. ὁ). ἡ θήκη ἡ περικλείουσα τὸ ἄνθος,(κοιν.) μπουμποῦκι, (Τουρκ.) γοντζὲς (κατ' ἐξοχ. τοῦ τριανταφύλλου). 2)(μτνμ.) εἶδος στολιδίου τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, καρφίτσα ἢ σκουλαρῆκι, (παρβλ. Καλαμίς). 3) εἶδος θαλασσινοῦ (πορφύρας), (ἴσ. ἡ κοιν.) καλόγνωμη, (ἴδε Κάλχη).

Καλύπτειρα (ἡ), Π. ἀντὶ Καλύπτρα,(κυρ. δὲ) θηλ. τοῦ

Καλυπτὴρ (ὁ),= Κάλυμμα, σκέπασμα· σκεπαστή· (ἰδιαιτ.) κεραμίδι ἢ σανίδι τῆς σκεπαστῆς, (Βλχ.) σιντρίλι.

Καλυπτηριάζω, Μ. άσω, καὶ

Καλυπτηρίζω, Μ. ίσω. Σκεπάζω μὲ καλυπτῆρας. »Καλυπτηριεῖ τιθεὶς τοὺς καλυπτῆρας ὅλους ἐμ πηλῷ,« Ἐπγρφ.

Καλυπτήριον (τὸ),=Κάλυμμα.

Καλυπτὸς, ή, όν. Σκεπαστὸς, σκεπασμένος. (Π.) ὁ σκεπάζων (καλύπτων, περικαλύπτων) τι. » Σκεπαστὴ πιμελή, « Σοφ., τὸ ἐπίπλοον, (κοιν.) ἡ σκέπη.

Καλύπτρα(ἡ). σκέπη, σκέπασμα (ἰδιαιτ.) τὸ λεπτὸν σκέπασμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν,(Γαλ.)voile,(ἴδε Κάλυμμα).

;Κάλυπτρον (τὸ),=Καλύπτρα.

Καλύπτω [συγγ. τοῦ γλύφω, κλέπτω, κρύπτω], Μ. ύψω. Σκεπάζω·(συνκδχ.) κρύπτω· σκοτίζω, (μτφορ.) ἀμαυρόνω, ἀτιμάζω. »Μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας Ἀθήνας,« Σοφ.

†Κάλυψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Καλύπτω, σκέπασμα.

Καλχαίνω, Μ. ανῶ.(κατὰ λέξ.)Ἔχω βαθὺ πορφυροῦν χρῶμα·(συνκδχ.)σκοτεινιάζω· (συνήθ. μτφορ.) εὑρίσκομαι βυθισμένος εἰς συλλογὴν, μεριμνῶ· (μὲ ἀπαρ.) σχεδιάζω μὲ τὸν νοῦν μου ἢ ἐπιθυμῶ νὰ, (παρβλ. Πορφύρω), [ἐκ τοῦ

Κάλχη (ἡ), [χάλκη, κάχληξ, κόχλος]. ἡ θαλασσία πορφύρα· ἡ ἀπ' αὐτῆς κατασκευαζομένη πορφυρᾶ βαφή. 2) εἶδ. ἄνθους,(ἄλλ.)Χρυσάνθεμον ἢ Βούφθαλμον, (Λατ.) caltha. 3) ὁ ἑλικοειδὴς ἢ σπειροειδὴς ςέφανος (volute) τῶν Ἰωνικῶν κιονοκράνων.

†Καλχὶς, ἰδος(ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Χαλκίς.

Καλώδιον(τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάλως, σπάγγος.

;Καλωπὸς(ὁ). καλὸς τὴν ὄψιν, εὔμορφος.

Κάλως, κάλω καὶ (σπντ.) κάλωος (ὁ). σχοινὶ,(κυρ.) καραβόσχοινον, παλαμάρι. »Ἀπὸ κάλω πλεῖν,« Θκ.,=Ῥυμουλκεῖ. »Πάντα κάλω κινεῖν (ἐντείνειν, ἀφιέναι, ἀνασείειν κτλ.),« Παροιμ., μεταχειρίζεσθαι κάθε τρόπον.

Καλῶς (τὸ συγκρ. Κάλλιον, καὶ τὸ ὑπερθ. Κάλλιστα, ἐπίῤ. (τὸ ἐναντ. τοῦ Κακῶς, δηλ.) Καλὰ, εὔμορφα, μὲ καλὸν (εὔμορφον, νόστιμον, ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον κτλ.) τρόπον. ὀρθῶς, δικαίως, ἀξίως κτλ. »Καλῶς ἔχω,« Λξ., εἶμαι καλά. »Καλῶς ἔχει ἢ γίγνεται,(καὶ ἐλλ.) »Καλῶς,« Λξ., 'πάγει καλὰ ἢ φθάνει, εἶνε ἀρκετόν. »Καλῶς ποιεῖς.« Λξ., καλὰ κάμνεις ἢ ἔχεις δίκαιον ὁποῦ. »Καλῶς μ' εὐπέμνησας.« Φλςρ., καλὰ (κἄτι καλὰ) 'ποῦ μὲ τὸ ἐνθύμησες. »Καλῶς μάλα τοῦτο ἴσημι,« Θκρ., τὸ ξεύρω πολλὰ καλά. » Καλῶς τοῦ πολέμου καθίστασθαι, Θκ., εὐδοκιμεῖν εἰς τὸν πόλεμον. »Οἷς τὸ ψεύσασθαι καλῶς χρήσιμον,« αὐτ., ἐπιτηδείως. (ἐνίοτε ἡ φρσ.) »Καλῶς ποιεῖν (ἀναλογεῖ μὲ τὰς ἄλλ. φρσ. »Οὐδεὶς φθόνος, »Ἀπέσω Νέμεσις κτλ.). »Τῶν ἀγαθῶν ἃ καλῶς ποιοῦντες κέκτησθε,« Δμ. (δηλ. καθὼς κοινῶς λέγομεν:) νὰ τὰ ἔχετε καὶ νὰ τὰ χαίρεσθε! μὲ 'γειά σας ἢ χαρά σας! ‖. (ἐνίοτε ἐκλαμβ. εἰρων. ἢ ἀπειλητ.) »Ἀμέλει, καλῶς,« Ἀρσφ. (Βάτρ. 932), καλὰ, μὴ σὲ μέλει! νὰ τὸ θυμᾶσαι! ‖. (ὁσάκις κεῖται ἐκ παραλλ. μὲ τὸ Εὖ, ἀναλογεῖ μὲ τὸ παρ' ἡμῖν διπλ. Καλὰ καλὰ, δηλ. Πολλὰ καλὰ [σφικτὰ, δυνατὰ κτλ.]) »Εὖ καὶ καλῶς τὸν τράχηλον περιδήσας,« Πλ., (παρβλ. Εὖ).

Καλωστρόφος(ὁ, ἡ), [κάλως στρέφω],= Σχοινοστρόφος, σχοινᾶς.

Κὰμ, Π. (πρὸ τοῦ μ) ἀντὶ Κατά. »Κὰμ μὲν,« Ὀδ. Τ., »Κὰμ μέσον,« Ἰλ. Λ.

Κἄμ', Π. (κατὰ κρ. καὶ ἀποκ.) ἀντὶ Κἀμὲ, Καὶ ἐμέ.

Καμακίας [κάμαξ], ου(ὁ), εἶδ. σίτου μὲ χονδρὴν καλάμην καὶ μικρὸν στάχυν.

Καμακίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάμαξ, κονταράκι (διὰ στύλωμα).

Καμάκινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ κάμακα, (ἐπμ.) μακρὺς ἢ εὔθραυστος. » Δόρυ καμάκινον, καὶ ἀσθενὲς καὶ δύσφορόν ἐστι, « Ξεν.

Κάμαξ [καμάσσω], ακος (ἡ). (κυρ.) εἶδος μεστοκαλάμου, (παρβλ. Δόναξ). (συνήθ.) κοντάρι (κυρ. διὰ στύλωμα κλήματος ἢ δένδρϐ), ςεντωσιά· δόρυ ἐλαφρὸν, (Τϐρκ.) τζιρίτι. » Οἱ δ', ἐπεὶ λόγων ἤκουσαν, ἔσχον κάμακας, « Εὐρ. (ἅπαξ που εὑρηται καὶ ἀρσ.) » Κάμακες πεύκης οἱ πυρίφλεκτοι, « (Αἰσχλ. παρὰ) Πλδ.

Καμάρα [κάμπτω], ας (ἡ). θόλος· (συνκδχ.) κάθε οἰκοδόμημα (δωμάτιον, ἁμάξι, πλοῖον) θολωτόν· (κοιν.) κάμαρα , (Τουρκ.) ὀντᾶς· (ἀνατομ.) τὸ κοῖλον τοῦ ὠτίου. (εἰς τὸν Ἠπύχ.) ζωνάρι στρατιωτικὸν, (Τουρκ.) κεμέρι.

†Καμαρεύω, Μ. εύσω, =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καμαρόω. 2)(ἐσφαλμ. ἀντὶ)Καμμορέω, -εύω (;), ἡ 3) Καματεύω.

Καμάριον (τὸ) , ὑποκορ. τοῦ Καμάρα, καμαράκι.

Καμαροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει καμάρας, τοξοειδής.

Κάμαρος (ὁ),= Κάμμαρος.

Καμαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Σχηματίζω) τι εἰς εἶδος καμάρας. » Οἶκος κεκαμαρωμένος, « Ἐπγρφ.

Καμάρωμα (τὸ). κάθε τι εἰς εἶδος καμάρας· θόλος, καμάρα.

Καμάρωσις, εως (ἡ). λύγισμα εἰς σχῆμα καμάρας (θόλου)· κύρτωσις.

Καμαρωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων σχῆμα καμάρας, κτισμένος μὲ καμάραις, θολωτός.

Καμασὴν , ῆνος (ὁ), ἀρχ. Π. ἀντὶ Ἰχθύς. » Φεύγετ' ὅσοι λόκκας ἢ λοφνίδας ἢ καμασῆνας ᾄδετε, « Ἐπγρ., [ἐκ τοῦ

†Καμάσσω, Μ. άσω. Σείω, κουνῶ. πτερύσσομαι.

; Καματεύω, Μ. εύσω. Ἐξεργάζομαί τι μετὰ κόπου.

Καματηδὸν [κάματος] , ἐπίῤ. Π. ἐπιπόνως, κοπιαστικά.

Καματηρὸς [κάματος], ά, όν. Ἐργατικὸς, 'γιερός. 2) βαρύς· κοπιαστικὸς, ἐπίπονος. » Σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πηδήματα, « Λκ. 3) ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν κούρασιν· ταλαιπωρημένος· φιλάσθενος· ἄθλιος. » Ἁπτόμενος καματηρῶν σωμάτων, « Δ. Ἁλ.

Καματηρῶς, ἐπίῤ. Μὲ κόπον, μὲ δυσκολίαν. ἐπιπόνως, νοσερῶς.

Κάματος (ὁ), [κάμνω]. κόπος· κούρασις· δουλειὰ, ἐργόχειρον· ἡ διὰ κόπου ἀποκτηθεῖσα περιουσία. » Ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον ἔδουσιν, « Ὀδ. Ξ. 2) (ἐνίοτε) νόσος. » Οὐδ' ὑγιὴς ὅταν ᾖ, φροντίδ' ἔχει καμάτου, « Σιμωνίδ.

†Καματόω-ῶ, Μ. ώσω,= Κάμνω, κοπιάζω· κουράζομαι.

Καματώδης, εος (ὁ, ἡ),= Καματηρὸς, κοπιαστικὸς, ἐπίπονος· κουρασμένος, ἀποκαμωμένος· φιλάσθενος, νοσώδης.

†Καμβαίνω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Βαμβαίνω.

†Κάμβαλον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάββαλον.

†Καμβολίη (ἡ), Π. [καταβάλλω], ὕβρις, λοιδορία.

†Καμβρίζω, Μ. ίσω, ἀντὶ Καταβρίζω, ἀμελῶ, παραμελῶ. (λέξις ἀνύπαρκτος ἐξ ἀπροσέκτϐ ἀναγνώσεως τοῦ: »Ἔνθ' οὐκ ἄμ' βρίζοντα, « Ἰλ. Δ.).

Κάμε, Π. ἀντὶ Ἔκαμε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Κάμνω.

Καμήλειος, α, ον. Καμηλήσιος.

Καμηλέμπορος (ὁ). ὁ ἐμπορευόμενος (ταξειδεύων πρὸς ἐμπόριον καὶ μεταφέρων τὰς πραγματείας του) διὰ καμήλων.

Καμηλησία (ἡ). ἡ διὰ καμήλων ὁδοιπορία· τὸ νὰ ἦνέ τις -

Καμηλάτης [κάμηλος, ἐλαύνω], ου (ὁ). ἀγωγιάτης καμήλων, καμηλάρης.

Καμηλίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω ἢ Μιμοῦμαι τὴν κάμηλον.

Καμηλίτης, ου (ὁ). καμηλάρης, καμηλάτης.

Καμηλοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (ἱππεύων) κάμηλον.

Καμηλοβοσκὸς (ὁ). βοσκὸς καμήλων.

Καμηλοκόμος (ὁ). ἐπιμελητὴς καμήλων, καμηλάρης.

Καμηλοπάρδαλις, εως (ἡ), εἶδ. τετραπόδου (ὅμοιον κατὰ τὸν λαιμὸν μὲ τὴν κάμηλον καὶ κατὰ τὰ ποικίλματα μὲ τὴν πάρδαλιν), (Ἀραβ.) ζιράφφ.

Κάμηλος (ὁ τὸ ἀρσ. καὶ ἡ τὸ θηλ.), [ἐκ τοῦ Περσ. Γκαμέλ], ζ. καμήλα. 2)=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κάμιλος

Καμηλοσφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Σφάζω (πρὸς θυσίαν) κάμηλον ἢ καμήλους, (ὅθ.

Καμηλοσφαγία (ἡ). σφάξιμον (θυσίασμα) καμήλου ἢ καμήλων.

Καμηλοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω καμήλους.

Καμηλώδης, εος (ὁ, ἡ). καμήλῳ ὅμοιος τὸ εἶδος ἢ τὸ ἦθος.

Καμηλωτὴ (ἡ). δέρμα καμήλου· εἶδος ὑφάσματος (σαλὶ ἢ τσόχα) ἀπὸ μαλλὶ καμήλας, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) camelot.

; Κάμιλος (ὁ). χονδρὸν σχοινὶ, γούμενα, παλαμάρι (ὅθ. τὸ Γαλλ.), câble.

Καμιναῖος ἢ Καμινιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ λαμβανόμενος ἀπὸ κάμινον (καμίνι). » Αἰθάλη—, « Γρφ.

Καμινεία (ἡ). τὸ καμινεύειν, ἡ περὶ τὴν κάμινον ἀσχολία· ἡ διὰ τῆς καμίνϐ ἐργασία. 2) (συνκδχ.) ἡ φωτιὰ τοῦ καμινιοῦ.

Καμινεὺς, έως (ὁ). (ἐν γέν.) πᾶς δήποτε τεχνίτης ἐργαζόμενος εἰς κάμινον, χαλκεὺς, σιδηρουργός· κεραμεύς· ἀσβεστᾶς· (ἐνίοτε) μάγειρος κτλ.

Καμινευτὴρ, Π. ἀντὶ

Καμινευτὴς, οῦ (ὁ)= Καμινεύς.

Καμινευτικὸς, ἡ, όν. Καμινευτοῦ ἴδιος.

Καμινεύτρια (ἡ) , θηλ. τοῦ Καμινευτήρ.

Καμινεύω, Μ. εύσω. Ἐργάζομαι (Ἀσχολοῦμαι) εἰς τὴν κάμινον, εἶμαι καμινεὺς (μεταλλουργὸς, κεραμεὺς κτλ.). (μτβτ.) Ψήνω εἰς τὴν κάμινον. » Γεννᾶται δὲ ἡ καδμεία ἐκ τοῦ χαλκοῦ καμινευομένου, « Δσκρ.

Καμινιαῖος, α, ον, Ζ. Καμιναῖος.

Καμίνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάμινος, καμινάκι.

Καμινίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) Ψημένος εἰς κάμινον.

Καμινοειδὴς , έος (ὁ, ἡ). καμίνῳ ὅμοιος.

Καμινόθεν, ἐπίῤ. Π. ἀπὸ τῆς καμίνου. »Ἐν κεράμῳ νεοκμῆτι καμινόθεν, « Νίκ.

†Καμινοκαύστης, ου (ὁ) καὶ Καμινοκαύστρια (ἡ). ὁ καίων τὰς καμίνους.

Κάμινος (ἡ). καμίνι, φοῦρνος (τῶν μεταλλουργῶν, τῶν κεραμέων, τῶν ἀσβεστοποιῶν κλπ.). 2)(σπν.) γωνιὰ ἢ θερμάστρα (;).

Καμινὼ, οῦς (ἡ). (κυρ. γραῖα) ἥτις κάθηται ἀδιακόπως κοντὰ εἰς τὴν γωνιὰν (κάμινον), (κοιν.) σταχτοπαίπαιλη, παληόγρηα.

Καμινώδης, εος (ὁ, ἡ),= Καμινοειδής.

Κάμμα (τὸ) , [κύπτω]. εἶδ. ζυμαρικοῦ (τηγανήτα ἢ ψαθοῦρι) τυλιγμένου εἰς φύλλα δάφνης (τὰ ὁπ. ἐλέγοντο διὰ τοῦτο Καμματίδες), (παρβλ. Καπύριον).

Καμμαρὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κάμμαρος, καραβιδίτσα.

Καμματὶς, ίδος (ἡ), ἴδε Κάμμα.

Κάμμαρος (ὁ), [κάμπτω]. εἶδ. μικροῦ 'ςακοῦ ἢ μεγάλης θαλασσ. καραβίδας , (Γαλλ.) homard, (παρβλ. Κάραβος).

Καμμάρψαι , Π. ἀντὶ Καταμάρψαι.

†Καμμὲν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κὰμ μὲν, Π. ἀντὶ Κατὰ μέν.

Καμμένω, Μ. μενῶ, Π. ἀντὶ Καταμένω.

Κἄμμες, κατὰ κρσ. ἀντὶ Καὶ ἄμμες, Δ. ἢ Αἰολ. ἀντὶ Καὶ ἡμεῖς (Θκρ. ΙΗ', 56.) ἢ Καὶ ἡμᾶς (αὐτ. ΚΘ', 2).

Καμμονίη (ἡ), Ἰων. ἢ Αἰολ. Π. ἀντὶ Καταμονία, [καταμένω]. Ἡ ἐν τῇ μάχῃ ἐπιμονὴ καὶ ἡ διὰ ταύτης νίκη.

Καμμορέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

; Καμμορεύω, Μ. εύσω, Π. εἶμαι -

Κάμμορος (ὁ, ἡ) , Π. [κατὰ , μόρος]. κακόμοιρος, ἄθλιος, ταλαίπωρος. ‖. (οὐσ.) » Κάμμορον (τὸ),« Ἱππκρ. , Νίκ., Δσκρ., εἶδ. καταψυκτικοῦ ἰατρικοῦ, (ἴσ.) κώνειον ἢ ἀκόνιτον.

Καμμύω, Μ. ύσω, ἀντὶ Καταμύω, (σώζεται κοιν. ἡ λέξ.) καμμύζω, κλείω τὰ 'μμάτια μου

Κάμνω [δάμνημι], Μ. καμοῦμαι (πρκ. Κέκμηκα, ἀόρ. β'. Ἔκαμον καὶ Π. Ἐκαμόμην).(ἀμτβτ.) Προσπαθῶ· κοπιάζω· βάλλω τὰ δυνατά μου· (ἐπμ.) κουράζομαι, ἀποκάμνω, ἀποσθένω· κακοπαθῶ, ταλαιπωροῦμαι· ἀῤῥωστῶ· νικῶμαι· ἀφανίζομαι κατὰ κράτος· (κατὰ μτχ.) ἀποθνήσκω. » Σὺ μὲν γὰρ ἐφ' ἵππου ὀχῇ, ἐγὼ δὲ χαλεπῶς κάμνω τὴν ἀσπίδα φέρων,« Ξεν. » Οὐ δ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε.« Ἰλ. Θ. » Οὐδέ τι τόξον δὴν ἔκαμον τανύων, « Ὀδ. Φ. » Ἀπ' ἄγρας κεκμηκὼς ἀμπαύεται, « Θκρ. (καὶ πρὸς αἰτ. ἐλλ. κατὰ προσδιορ. τοῦ κάμνοντος μέλους:) » Περὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμεῖται, « Ἰλ. Β. (καὶ δοτ. προσδιοριστ. τοῦ νοσήματος:) » Ἀνδράποδον κάμνον φθόῃ, « Πλάτ. (ἢ γεν. προθετ.) » Πρεσβύτης τε ἤδη ὢν , καὶ ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος νόσου κάμνων,« Ἡρωδ. » Τοῦ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ κάμνειν τὸ στράτευμα τούτου σοι δεῖ μέλλειν, « Ξεν. » Ὅς ἂν κάμνῃ τῶν οἰκετῶν τούτων σοι ἐπιμελητέον πάντων, ὅπως θεραπεύηται , « αὐτ. » Τί ὄφελος ἰατροῦ, ὃς ἐπιμελοῖτο μὲν κάμνοντός τινος, ὅ,τι δὲ συμφέρον τῷ κάμνοντι ποιεῖν εἴη, τοῦτο μὴ εἰδείη, « αὐτ. (ἢ πρὸς μτχ.) » Μὴ κάμῃς λέγων, « Εὐρ. » Πολεμίων καμόντων, « Αἰσχλ. » Νεὼς καμούσης ποντίῳ πρὸς κύματι,« αὐτ. » Ψυχαὶ, εἴδωλα καμόντων, « Ἰλ. Ψ. »Στυ-

γνὸν πορθμῆα καμόντων, « Θκρ. » Ἐπικαλούμεθα τοὺς κεκμηῶτας, « Θκ. 2) (μτβτ.) κάμνω, φθειάνω· κατορθόνω ἢ ἀποκτῶ τι (διὰ κόπυ). » Κάμον δυωκαίδεκα βωμούς, « Θκρ. » Αὐτὴ γὰρ νῆα κάμεν, « Ἀπλλν. » Μυσοῖσιν ἄστυ καμόντα, « αὐτ. » Πέπλοι, οὓς κάμεν αὐτή, « Ὀδ. Ο. » Σκῆπτρον τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμε τεύχων, « Ἰλ. Β. (καὶ μσ.) » Νῆσον ἐκάμοντο, « Ὀδ. Ι., ἐδούλευσαν, ἐκαλλιέργησαν, (κοιν.) ἔκαμαν. » Τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα, « Ἰλ. Σ., ἀπεκτήσαμεν, (παρβλ. Ἐργάζομαι ϗ Κάματος).

Κάμοί, (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐμοί.

Καμόμεσθα, Π. ἀντὶ Ἐκαμόμεθα, ά. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β΄. τοῦ Κάμνω.

Καμπαλέος, α, ον, Π. κυρτός, ἐπικαμπής.

†Κάμπειος, α, ον, = Κάμπιος.

Καμπεσίγουνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βιάζων τινὰ νὰ κάμψῃ τὰ γόνατα (νὰ ταπεινωθῇ). » Ἐριννὺς—, « Αἰσχλ.

Καμπεσίγυιος (ὁ, ἡ), Π. [κάμπτω, γυῖον]. τοῦ ὁπ. τὰ μέλη κάμπτονται (κινοῦνται). » Καμπεσίγυια παίγνια, « Ὀρφ., (παρὰ Κλμ.), ἡ κούκλαις.

Καμπὴ (ἡ), [κάμπτω]. λύγισμα· γύρισμα· (συνκδχ.) κλείδωσις, ἁρμός. ἀγκωνή· (ὅθ. Π.) = Καμπτήρ. (» Περὶ ταῖσι καμπαῖς ἡνίοχοι πεπτωκότες, « Ἀρσφ. [καὶ μτφορ.] » Πάλιν τοι μῦθον εἰς καμπὴν ἄγω, « Εὐρ., ἐπιστρέφω τὸν λόγον σου εἰς τὸ προκείμενον). (παρὰ μουσικ. καὶ μετρικ.) στροφή. » Εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ', ἢ κάμψειέ τινα καμπήν, « Ἀρσφν. (ὅθεν τὸ παρὰ γράμμα σκῶμμα τοῦ Φερεκράτυς). » Ὥσπερ τὰς ῥαφάνους ὅλην καμπῶν με (τὴν μουσικὴν) κατεμέστωσε, « Πλ.

Κάμπη (ἡ), [κάμπτω]. ὁ τριχωτὸς σκώληξ τῶν φυτῶν, ἡ κάμπια, (ἴδε τὸ προηγ.).

Κάμπιμος, η, ον, Π. τὸν ὁπ. δύναται ἢ πρέπει τις νὰ κάμψῃ, (ὅθ.) » Δρόμος —, « Εὐρ., ὁ δίαυλος.

Κάμπιος, α, ον, = Κάμπιμος. » Δρόμος —, « Ἡσύχ. (καὶ ἑλλ.) » Οὔσης τῆς σελήνης.. ἐπὶ καμπίου, « Προκλ.

Καμπόβρωτος (ὁ, ἡ). φαγωμένος ὑπὸ κάμπης. » Φύλλον—, « Θ. Μαν.

Κάμπος (ὁ), Π. εἶδ. θαλασσ. κήτους, (ὅθ. ὁ Ἱππόκαμπος).

Καμπτὴρ (ὁ), = Καμπή, γωνία· ἀγκωνή· (κυρ.) τὸ τέρμα τοῦ σταδίου (περὶ τὸ ὁπ. ἔπρεπε νὰ κάμψωσι οἱ δρομεῖς), (ἄλλ.) Νύσσα. » Ἐπὶ τοῖς καμπτῆρσιν ἐκλύονται, « Ἀρστ. (ϗ μτφορ.) » Βίου—, « Στβ., τὸ τέλος τῆς ζωῆς.

Καμπτήριος, α, ον, = Κάμπιμος. ||. (οὐσ. θηλ. Καμπτηρία (ἐνν. στήλη), Τζ., ὁ καμπτὴρ τοῦ ἱπποδρόμου.

Καμπτικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς κάμψιν, λυγιστικός. » Δυκτάλου δέ, τὸ μὲν καμπτικὸν κόνδυλος· τὸ δὲ ἄκαμπτον φάλαγξ, « Ἀρστ.

Καμπτός, ή, όν. Λυγισμένος ἢ Δυνάμενος νὰ λυγισθῇ. ||. (οὐσ.) » Καμπτός, « Βυζ., = Καμπτήρ.

Κάμπτρα (ἡ), = Κάμψα ἢ Κάψα.

Κάμπτω [συγγ. τῷ Κάμνω], Μ. κάμψω (πθ. πρκ. Κέκαμμαι κτλ.). Λυγῶ, λυγίζω, (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) κλίνω, γέρνω. (καὶ μτφορ.) κινῶ εἰς συμπάθειαν, μεταπείθω, ἐξιλεόνω. » Γόνυ κάμπτω, « Λξ., γονυπετῶ, γονατίζω. » Ἄμφω γοῦνατ' ἔκαμψεν, χεῖράς τε, « Ὀδ. Ε. » Ὀρθοστάδην, ἄϋπνος, οὐ κάμπτων γόνυ, « Αἰσχλ. (καὶ πρὸς γεν. προθετ.) » Κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρυ, « Σοφ., (περιφρ.) ἀντὶ Κάθισον. (καὶ ἑλλ.) » Πᾷ κάμψω; « Εὐρ., ποῦ νὰ καθίσω; ποῦ νὰ εὕρω ἀνάπαυσιν; (κοιν.) ποῦ νὰ γύρω; (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ἐρινεὸς καμπτόμενος, « Θκρ. » Ἡ παῖς εἰς τοὔπισθεν καμπτομένη, τροχοὺς ἐμιμεῖτο, « Ξεν. (καὶ μτνμ. ἐπὶ μουσικ.) » Εἴτις κάμψειέ τινα καμπήν, « Ἀρσφ., ἂν κάμῃ κάμμίαν στροφὴν (κἀνένα τσάκκισμα, λύγισμα τῆς φωνῆς). (καὶ πληρέστερον.) » Κάμπτει δὲ νέας ἁψῖδας ἐπῶν, « αὐτ. (καὶ μτφορ.) » Ὑψιφρόνων τίν' ἔκαμψε βροτῶν, « Πίνδ., ἐταπείνωσε.

2) στρέφω, γυρίζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.). » Καὶ κάμψαντι τοῦτον (τὸν ἀγκῶνα τῆς γῆς) ἐντός, « Πλ. » Μαλέαν κάμψας ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε, « Στρβ. (καὶ ἑλλ.) » Περὶ νύσσαν κάμπτοντα (ἐνν. ἑαυτὸν ἢ τὸ ἅρμα ἢ τὸν ἵππον), « Θκρ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἔλλειψ.) » Τήναν τὰν λαύραν κάμψας εὑρήσεις, « αὐτ. (ϗ περιφρ.) » Κάμψειε πάλιν θυμέλας οἴκων, « Εὐρ., νὰ ἐπιστρέψῃ. (καὶ μτφορ.) » Βίον κάμπτειν, « αὐτ., πλησιάζειν εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς, (ἴδε Καμπτήρ), (ὅθ.) » Ἐγγὺς τῶν ἐμῶν κάμπτει φρενῶν, « αὐτ., πλησιάζεις εἰς τὴν ἰδέαν μου.

Καμπυλαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καμπύλον (κυρτὸν) αὐχένα, καμπυρολαίμης.

Καμπυλέομαι, Ἰων. ἀντὶ Καμπύλλομαι.

Καμπύλη (ἡ), ἴδε Καμπύλος.

†Καμπυλίζω, Μ. ίσω, ἢ

†Καμπυλιάζω, Μ. άσω, ἀντὶ

Καμπύλλομαι (ἀόρ. Ἐκαμπυλάμην), Ἰων. γίνομαι καμπύλος, γέρνω, καμπυριάζω.

Καμπυλόγραμμος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) καμπύλας γραμμάς.

Καμπυλοειδής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ειδῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα καμπύλον.

Καμπυλόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Καμπύλος.

Καμπυλόπρυμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καμπύλην (κυρτὴν) πρύμνην.

Καμπυλόῤῥιν, ινος καὶ

Καμπυλόῤῥινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καμπύλην (κυρτὴν) ῥῖνα, καμπουρομύτης.

Καμπύλος [κάμπτω], η, ον. Κυρτός, καμπουρωτός. » Καμπύλη (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) γραμμή, « Μθμτ. ||. (οὐσ.) Καμπύλη (ἐνν. ῥάβδος), ἡ ςραβολέκκα (μαγκοῦρα) τῶν βοσκῶν καὶ χωρικῶν.

†Καμπυλοσαλπιστής, οῦ (ὁ). ὁ σαλπίζων μὲ καμπύλην σάλπιγγα (μὲ κέρατον).

Καμπυλότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ καμπύλου, κυρτότης.

†Καμπυλόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. καμπύλος, καμπυλοειδής. » Κερκὶς—, « Κλμ., τὸ ἄροτρον, (ἄλλοι γρφ. Καμπύλοχος, ϗ ἐξηγοῦσιν Ἄροτρον μὲ τροχούς).

Καμπυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμπτω, λυγίζω.

Κάμψα [κάμπτω], ης (ἡ). (κυρ.) καλάθι, κοφίνι. (συνήθ.) πλεκτὸν κιβώτιον, κούφαρον, (Τουρκ.) σεπέτι, (ἐν γέν.) σανδοῦκι, (Ἰταλ.) κάσσα.

Καμψάκης, ου (ὁ), κυρ. ὑποκορ. τοῦ προηγ. ἀγγεῖον διὰ 'λάδι καὶ ἐν γένει διὰ τὰ ὑγρά, (κοιν.) σαμψάκι. 2) εἶδ. μέτρου χωροῦντος 4 ξέστας ἢ 96 οὐγγ.

;Καμψίγουνος (ὁ, ἡ), = Καμπεσίγουνος.

Καμψιδίαυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμψας τὸν δίαυλον, διατρέξας δὶς τὸ στάδιον· (συνκδχ.) ταχυκίνητος.

Καμψίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κάμψα, σεπετάκι, σανδυκάκι· κασσετάκι.

Καμψίουρος (ὁ), τὸ ζ. ὁ σκίουρος.

Καμψίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. = Καμπεσίγουνος, ἢ ταχύπους. » Ἐριννὺς—, « Αἰσχλ.

Κάμψις, εως (ἡ). τὸ κάμπτειν ἢ κάμπτεσθαι, λύγισμα.

Καμψώδυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μετ' ὀδύνης καμπτόμενος (λυγιζόμενος), πονῶν ἀπὸ τὸ πολὺ λύγισμα.

Καμψός, ή, όν. Κυρτός, καμπύλος, λυγισμένος.

Καμών, οῦσα, όν, ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Κάμνω.

Κάμων, ωνος (ὁ), Π. ἀντὶ Σκαμωνία.

Κἄν, ἀντὶ Καὶ ἂν ἢ Καὶ ἐάν. (ὑποθετ. πρὸς ὑποτ.) » Κἂν θέλῃς, « Θκρ. (καὶ πρὸς μτχ. ἐναντιωματ.) » Κἂν ἀνὴρ δοκῶν σοφός, « Μέν., καὶ μ' ὅλον ὅτι. (ϗ ἑλλ.) » Κἄν, εἰ μηδενὸς ἄλλου χάριν, ἀλλά, « Πλάτ., τοὐλάχιστον.

Κἀν, Π. ἀντὶ Καὶ ἐν.

Κάν, Π. (πρὸ τοῦ ν) ἀντὶ Κατά. » Κὰν νόμον, « Πίνδ., (ἄλλ. γρφ. Καννόμον).

Κανάβευμα (τό), = Κάνναβος.

Κανάβινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (χρησιμεύων πρὸς) κάναβον. » Σῶμα—, « Αξ., τὸ πολλὰ λιγνόν, τοῦ ὁπ. μετροῦνται ἡ φλέβαις.

Κάναβος (ὁ), [κάνναβις;]. ἀνατομικὸν σχέδιον (σκελετὸν παριστάνον τὰς φλέβας μόνον) τοῦ ἀνθρωπίνυ σώματος, (ἐν γέν.) σχέδιον, πρότυπον, (Γαλλ.) canevas, (κυρ. δὲ) τὸ πρόπλασμα (ἀπὸ κηρὶ ἢ γύψον) τῶν ἀγαλματοποιῶν, (Γαλλ.) modèle.

;Κανάζω, Μ. άξω, = Καναχέω, κάμνω κρότον (θόρυβον), (εὔχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθτ. Ἐγ[Ἐπεγ, Δια]κανάζω).

Κάναθρον (τό), [κάνη]. ἁμάξι (κυρ. διὰ γυναῖκας) σκεπασμένον μὲ ψάθινον ἢ καλάθινον πλέγμα, (Τουρκ.) κοτσί.

Κανάσσω, Μ. άξω, = Κανάζω.

†Καναστραῖον (τό) καὶ

Κάναστρον (τό), [κάνης]. παναῖρι, κάνιστρον. 2) (καταχρ.) σκεῦος πήλινο (πιάτον) εἰς σχῆμα κανίστρου.

Καναφόρος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Κανηφόρος.

Καναχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάμνω κρότον, βοΰζω, ἠχολογῶ. (μτβτ.) κάμνω νὰ ἀκουσθῇ (νὰ ἀντηχήσῃ). » Μέλος —, « Ἀπλλν., [ἐκ τοῦ

Καναχὴ (ἡ), [κανάζω], Π. βοή, κρότος κτύπος, ἦχος (ὁποιοσδήποτε), θόρυβος. » Πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχεν, « Ἰλ. Π. » Ὀδόντων καναχὴ πέλεν, « Ἡσ. » Χρυσοῦ καναχῇ, « Σοφ. (ὅθ.

Καναχηδὰ καὶ Καναχηδόν, ἐπίρ. Π. μὲ θόρυβον, μὲ κρότον, μὲ βοήν.

Καναχήπυς, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων κρότον (καναχὴν) μὲ τοὺς πόδας του. » Ἵππος—, « Ὀππ.

Καναχής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων κρότον (ταραχήν), θορυβώδης. ||. (τὸ οὐδ.) Καναχές, ἐπίρ. ἀντὶ Καναχηδόν.

Καναχίζω, Μ. ίσω, Π. = Καναχέω.

Καναχός, ή, όν, Π. = Καναχής.

Κανδαῖος (ὁ), [καίω, δαίω], Π. ἐπώνυμον τοῦ Ἄρεως.

Κάνδαυλος (ὁ), [Λυδ.]. εἶδ. φαγητοῦ ἀπὸ ἀλεῦρι γάλα ἢ τυρὶ ϗ ἄνηθον μὲ κρεατόζωμον, τυρόπηττα.

Κανδάων, ονος (ὁ), = Κανδαῖος.

†Κανδήλα (ἡ), [καίω, δαίω], Λατ. candela, λαμπτήρ, λυχνάρι σκεπαστόν, φανάρι.

Κανδύκη (ἡ), = Κάνδυς.

Κανδύλη (ἡ) ϗ

Κάνδυλος (ὁ), = Κάνδαυλος.

Κάνδυς [Περσ. συγγ. τῷ Μανδύας], υος (ὁ), εἶδ. Περσικοῦ ἐπανωφορίου μὲ μανίκια, (Τουρκ.) καφτάνι. (τοῦ Κάνδυος τὸ σχῆμα εἰκονίζεται εἰς νόμισμά τι ἀρχαῖον [τετράδραχμον] Ὀρόδου τοῦ ΙΔ' Ἀρσακίδου ἐν τῇ Ἑλλην. Εἰκονογραφίᾳ τοῦ Visconti, Tab. 49, 18).

†Κανδυνάλη(νη), ης ϗ

Κανδύταλις(νις), εως (ἡ), [κάνδυς]. ἀρμάρι ἢ κιβώτιον διὰ φορέματα, (παρβλ. Σάνδυξ).

Κανεῖν, ἀόρ. ἢ μέλλ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καίνω.

Κάνειον (τό), = Κάνεον. 2) σκέπασμα ἀγγείου (ἔχον εἰς τὴν κορυφὴν σωληνάριον ἵνα ξεθυμαίνῃ), (ἐκ τούτυ τὸ κοιν.) κανὶ (διὰ τὸ ῥοδόσταμα).

Κάνεον ϗ (κρσ.) Κανοῦν (τό), [κάννα]. παναῖρι (κυρ. ἀπὸ καλάμια), κάνιστρον· (κατ' ἔκτ.) ἀγγεῖον εἰς εἶδ. κανίστρου.

;Κάνη (ἡ), ὀρθότ. κατ' ἐτυμολογ. ἀντὶ Κάννη.

Κανῆν, Δ. ἀντὶ Κανεῖν.

Κάνης, ητος (ἡ). (ἐν γέν.) πᾶν δήποτε πλέγμα ἀπὸ καλάμια (κάννας), (ἰδιαιτ.) εἶδ. ψαθίνου σκιαδίου ἢ ὀμπρέλλας (;), (παρβλ, Θολία).

Κανήτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ προηγ., καλαθάκι ἢ ὀμπρελλίτσα(;), (ὁ Κορ. ἀπ' ἐδῶ ἐτυμολογεῖ τὸ κοιν. κανάτι).

Κανητοποιός (ὁ). ὁ πλέκων κάνητας.

Κανηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) εἰς τὰς τελετὰς τὸ ἱερὸν κανοῦν, εἶμαι κανηφόρος.

Κανηφορία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Κανηφόρος (ὁ, ἡ). (κυρ. παρθένος) ἥτις ἔφερεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της εἰς τὰς θρησκευτικὰς πομπὰς τὸ ἱερὸν κανοῦν (κάνιστρον) τὸ περιέχον τὰ διὰ τὴν τελετὴν προσδιωρισμένα σκεύη ἢ δῶρα.

;Κανθάρεως (ἡ), (ἄμπελος), εἶδ. κλήματος (ἀφ' οὗ ὁ Κανθαρίτης οἶνος τοῦ Πλινίου).

†Κανθαρίζω, Μ. ίσω, γρμτ. = Τανθαρίζω.

Κανθάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κάνθαρος (κυρ. 4).

;Κανθάριος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κανθάρεως.

Κανθαρίς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἐντόμου, (κατὰ λέξ.) μικρὸς κάνθαρος, (κοιν.) χρυσόμυιγα (τὴν ὁπ. μεταχειρίζονται εἰς τὰ βεζικατόρια).

Κανθαρίτης, ου (ὁ), (κυρ. Οἶνος), ἴδε Κανθάρεως.

Κανθαροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κανθάρου, ὅμοιος μὲ κάνθαρον.

Κάνθαρος (ὁ), [κάνθος], εἶδ. ἐντόμου, (κοιν.) σκάθαρος καὶ ἀσκάθαρος. » Αἰτναῖος—, « Ἀρσφ., Αἰλ., ὁ μέγας. 2) εἶδ. ὀψαρίου, 'μαυρόψαρον. » Ἰχθὺς κάνθαρος, ὃς πέτρῃσιν ἀεὶ λεπρῇσι μέμηλεν, « Ὀππ. (ὅπου ὁ Σχλ.) » Δύο δέ εἰσι γένη κανθάρων: τὸ μὲν ἓν ὃ καλοῦσιν οἱ πολλοὶ Τριχαῖον· τὸ δὲ ἕτερον, γομφαρίοις ὅμοιον. 3) εἶδ. πλοίου. » Ναξιουργὴς—, « Ἀρσφ. 4) εἶδ. ποτηρίου, (ἴδε Ἀθήν.).

Κανθαρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κανθαροειδής.

Κανθαρώλεθρος (ὁ). τόπος τις εἰς τὴν Θρᾴκην, ὅπυ ἐμβαίνοντες ἐξωλοθρεύοντο οἱ κάνθαροι.

Κἄνθεν, Ἀττ. κατὰ συναλοιφ. ἀντὶ Καὶ ἔνθεν.

Κανθήλιος [κάνθος], α, ον. (κυρ.) Σαμαρωμένος. » Ὄνος—, « (Ποσείδιππ. παρ') Ἀθ., (ὅθεν ||. συνήθ. ὡς οὐσ.) ὄνος μέγας, (μτνμ.) εὐήθης, ἀναίσθητος, χονδροειδέστατος ἄνθρωπος, (κοιν.) γομάρι. » Εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος εἶ· εἰ δὲ τεθέασαι, μὴ τεθήρευσαι δ', ὄνος· εἰ δ' εὐαρεσῶν ἀποτρέχεις, κανθήλιος, « Δικαίαρχ. ||. (τὸ οὐδ.) Κανθήλιον (τό), σαγμάρι. » Ἀποδόσθαι βούλομαι τὸν ὄνον αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίοις, « Ἀρσφ.

2) » Τὰ ἐν τῇ πρύμνῃ τῆς νεὼς τιθέμενα ἐπικαμπῆ ξύλα πρὸς σκηνοπηγίαν, « Ἡσύχ.

Κανθίς, ίδος (ἡ), θηλ. ὑποκορ. τοῦ

†Κάνθος (ὁ), [κάννα] βεργὶ λυγιστόν, (ὅθ.

Κανθός (ὁ). τὸ σιδηροῦν βεργὶ τῶν τροχῶν τῆς ἁμάξης, (ἄλλ.) Ἐπίσωτρον. 2) (μτνμ.) ἡ κώχη τοῦ ὀφθαλμοῦ. » Τοῦ κανθοῦ τὸ μὲν πρὸς τὴν ῥῖνα μέρος ῥαντὴρ λέγεται.. τὸ δὲ ἕτερον παρώτιον, « Σχλ. 3) Π. (κατ' ἔκτ.) ὁ ὀφθαλμός. » Δειμαίνοντες ἄνακτος ἑοῦ πυριλαμπέα κανθόν, « Ὀππ.

Κανθώδης, εος (ὁ, ἡ). λυγισμένος ἐν εἴδει κανθοῦ, καμπύλος.

Κάνθων, ωνος (ὁ), Κανθήλιος, μεγάλος γάδαρος ἢ κάνθαρος.

Κανίας, ου (ὁ). (κάλαθος) πλεγμένος ἀπὸ κάννας (καλάμια).

Κανίκλειον (τό), = Κάνειον, (μτγν.) καλαμάριον.

Κἄνις, Δ. ἀντὶ Καὶ ἄνευ.

Κανίσκιον καὶ Κάνιςρον (τό), = Κάναςρον, κανίσκι, κανιστράκι. (εἰς τοὺς Βυζ. καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς) ἀντὶ Δῶρον. » Ἀποστεῖλαι τὸν πρῶτον ἄνθρωπον μετὰ μεγάλου κανισκίου πρὸς τὸν βασιλέα, « Πορφυρογ.

Κάννα, ης (ἡ), ἴδε Κάννη.

Κανναβίζω, Μ. ίσω. Καπνίζω μὲ κανναβίδα (κανναβόσπορον).

Καννάβινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ κάνναβιν, κανναβήσιος.

Κάνναβις [κάννα], εως (ἡ), τὸ γνωστὸν φυτὸν καννάβι· (συνκδχ.) στουππὶ ἢ ὕφασμα κανναβήσ[ιο]ν, κανναβόπανον.

Κανναβίς, ίδος (ἡ). τὸ σπέρμα τῆς κανναβεως, κανναβοῦρι, κανναβόσπορος.

Κάνναθρον (τό), = Κάναθρον.

Καννεύσας, Π. ἀντὶ Κατανεύσας.

Κάννη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κάννα, [Ἑβρ. κανὲχ], (κυρ.) κάλαμος, (Λατ.) canna. 2) (συνκδχ.) πλέγμα (κυρ. διὰ περίφραγμα ἢ σκέπασμα) ἀπὸ καλάμια, (κοιν.) πλοκός, καλαμωτή. » Κοὐ μή ποτέ σου παρὰ τὰς κάννας οὐρήσω, « Ἀρσφ. 3) (ἰδιαιτ.) τὰ ἑκατέρωθεν τῶν πλοιαρίων πλέγματα πρὸς ἀποτροπὴν τῶν κυμάτων, (ἄλλ.) Πτακάλα.

Καννητοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων (πλέκων) τὰς κάννας τῶν πλοίων ἢ (ἐν γέν.) κάνητας.

†Καννόμον, Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κὰν νόμον, ἴδε Κάν.

Καννωτός, ή, όν. Πλεγμένος (Καμωμένος) ἀπὸ κάννας, καλαμένιος.

Κανονάρχης, ου (ὁ). (ἐκκλησ.) ὁ ἀρχόμενος πρῶτος τῆς ψαλμῳδίας τοῦ κανόνος, (κοιν.) καλανάρχος.

Κανονίας [κανών], ου (ὁ). (ἄνθρωπος) μακρύς, ἴσιος καὶ λεπτὸς 'σὰν καλάμι, (ἴδε Προςστέλλω).

Κανονίζω, Μ. ίσω. Ἰσάζω τι μὲ τὸν κανόνα· πράττω ἢ ἐφαρμόζω ἢ διευθετῶ τι κατὰ τοὺς κανόνας (τῆς τέχνης). διορίζω (διατάττω) τι ὡς κανόνα ἢ διὰ κανόνος. ||. (πθ.) συμφωνῶ μὲ τὸν κανόνα.

Κανονικός, ή, όν. Ὁ γινόμενος κατὰ τοὺς κανόνας· σύμφωνος μὲ τοὺς κανόνας. » Κανονικὴ τέχνη, « Μαθμτ., τὸ θεωρητικὸν μέρος (ἡ θεωρία) τῆς μουσικῆς, καὶ » Κανονικοί, « αὐτ., οἱ εἰς αὐτὴν ἀσχολούμενοι, οἱ κατὰ θεωρίαν μυσικοί. » Κανονικὰ βιβλία, « Ἐκκλησ., τὰ κανονισμένα (περιεχόμενα εἰς τὸν κανόνα, εἰς τὸν κατάλογον). » Γράμματα—, « Βυζ., τὰ ὑπὸ τῶν ἐπισκόπων πρὸς τοὺς χριστιανοὺς περί τινος κανονικοῦ ζητήματος ἢ πρὸς σύστασιν κληρικοῦ τινος ἐκδιδόμενα. ||. (οὐσ.) » Κανονικοί, « Καν., οἱ κληρικοὶ ἢ μοναχοί, καὶ » Κανονικὸν (ἐνν. τέλος), τὸ διδόμενον κανονικῶς ὑπὸ τῶν ἐνοριτῶν εἰς τὸν ἱερέα ἢ ὑπὸ τῶν ἐπαρχιωτῶν εἰς τὸν ἐπίσκοπο[ν].

Κανονικῶς, ἐπίρ. Κανονικά, κατὰ κανόνας.

Κανόνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κανών.

Κανονίς, ίδος (ἡ). ὁ κανὼν (ἡ ῥέγλα) τῶν γραφέων.

Κανόνισμα (τό), = Κανών· ἔργον ἢ σύγγραμμα κατὰ τοὺς κανόνας. 2) = Κανονίς. » Σελίδων κανόνισμα φιλόρθιον, « Ἐπγρ.

Κανονισμός (ὁ), τὸ κανονίζειν (ἰσάζειν τι μὲ τὸν κανόνα ἢ διευθετεῖν [διατάττειν] τι κατὰ κανόνας). 2) (συνκδχ.) μέρος τι τῆς οἰκίας(;).

Κανοῦν (τό), κατὰ κρσ. ἀντὶ Κάνεον.

Κἀνταῦθα, ἀντὶ Καὶ ἐνταῦθα.

Κἀντεῦθεν, ἀντὶ Καὶ ἐντεῦθεν.

Κανωβίζω, Μ. ίσω. Τρυφῶ (Ἡδυπαθῶ Ξεφαντόνω) καθὼς οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Αἰγύπτῳ πόλεως Κανώβου.

Κανωβισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κανὼν [κάννη], όνος (ὁ). (ἐν γέν.) κάθ.

ξύλον ἐντελῶς ('σὰν καλάμι) ἴσιον, τὸ ὁπ. (ἐπμ.) χρησιμεύει διὰ μέτρημα καὶ ἴσασμα ἄλλων σωμάτων· (ἰδιαιτ.) ἡ ῥέγκλα τῶν γραφέων (» Γέγονεν ὀρθότερος κανόνος, « Νίκαρχ.)· ὁ πῆχυς τῶν μαθηματικῶν καὶ τῶν οἰκοδόμων, ἡ στάθμη. » Ἐν τῇ τεκτονικῇ, ὅταν εἰδέναι βουλώμεθα τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ μὴ, τὸν κανόνα προσφέρομεν, ᾧ διαγινώσκεται, « Αἰσχ. 2) ἡ γλῶσσα τῆς ζυγαριᾶς ἢ, τὸ σίδηρον ὅπου εἶνε σημειωμένα τὰ βάρη τοῦ στατῆρος. 3) τὸ προσηρμοσμένον πλαγίως εἰς τὴν ἀσπίδα ξύλον τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ὡς πιάσιμον. 4) τὸ μασοῦρι ἢ ἡ πήχη τοῦ ὑφάντου. 5) (μτν.) (πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὡς) τύπος, ὑπόδειγμα, πρωτότυπον, (καὶ προσδιορίζει τὴν ἀκρίβειαν ἑκάστης τέχνης), (ἰδιαιτ. δὲ παρὰ μὲν τοῖς ἀγαλματοποιοῖς) ἄγαλμά τι τοῦ Πολυκλείτου, (παρὰ δὲ τοῖς μουσικοῖς) τὸ μονόχορδον. 6) (γρμτ. καὶ ῥτρ.) ὅρος γενικὸς ἀπαράβατος ἢ » Λόγος ἔντεχνος ἀπευθύνων ὁμοιότητι πρὸς τὸ καθόλου τὸ διεστραμμένον τῶν λέξεων. «

7) (ἐκκλησ. Α') τὸ εὐαγγελικὸν κήρυγμα. » Καὶ ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν, εἰρήνη ἐπ' αὐτούς, « Γρφ. (Β') διάταξις (ἀπόφασις ἔγγραφος) συνόδου, νόμος. » Οἱ ἐν τῇ συνόδῳ ἐπίσκοποι καὶ ἄλλα τινὰ ἐγγράψαντες, ἃ Κανόνας ὀνομάζειν εἰώθασι, « Σωκρ. » Ὁ κανὼν οὔτε πρόσθεσιν οὔτε ἀφαίρεσιν δέχεται, ἐπεὶ τὸ κανὼν εἶναι ἀπόλλυσι, « Χρσ. (Γ') τὸ τάγμα τῶν μοναχῶν ἢ τῶν κληρικῶν. » Οἱ ἐν τῷ κανόνι ἐξεταζόμενοι, « Καν. » Ἀλλότριος τοῦ κανόνος ἔσται, « αὐτ. (Δ') ὕμνος τις ἐκκλησιαστικὸς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν θ' ᾠδῶν τῆς Π. Γρφ. (ἴδε Σωζόμ. Α', κγ'.)· (Ε'.) φόρος, δόσιμον, (ὅθ. κοιν.) κανόνας, (ἀντὶ) ποινὴ, πρόστιμον. » Ὡς ἐμοῦ κανόνα τοῖς Αἰγυπτίοις ἐπιβαλόντος, « Ἀθανάσ.

Κανὼν, οῦσα, ὀν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καίνω.

Κάνωπον (τὸ), [;], τὸ ἄνθος τῆς κουφοξυλιᾶς.

;Κανωτὸς, ἡ, όν, = Καννωτός.

Κἀξ, Π. ἀντὶ Καὶ ἐξ.

Κὰπ, Π. (πρὸ τοῦ π. καὶ φ.) ἀντὶ Κατά. » Κὰπ πεδίον, « Ὅμ. » Κὰπ φάλαρα, « αὐτ.

Καπαγώνιος, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Καὶ ἐπαγώνιος. (εἰς τὸν Αἰσχλ. Ἀγ. 611: ὁ Σχλ. τὸ ἐξέλαβεν ἀντὶ Καὶ ἀπαγώνιος).

Καπάναξ [καπάνη], ακος (ὁ). τὸ πλαγινὸν ἀκκουμβιστῆρι τῆς καθέδρας τοῦ ἁμαξηλάτου.

Καπανεύς, έως καὶ

Καπανευτής, οῦ (ὁ). ὁ διευθύνων τὴν καπάνην, ἁμαξηλάτης.

Καπανεύω, Μ. εύσω. Διοικῶ τὴν ἅμαξαν, εἶμαι ἁμαξηλάτης, [ἐκ τοῦ

Καπάνη (ἡ), Θεσσαλ. ἀντὶ Ἀπήνη, ἅμαξα (Θεσσαλική). 2) (ἰδιαιτ.) τὸ ὄπισθεν ἀκκουμβιστῆρι τῆς καθέδρας τοῦ ἁμαξηλάτου.

Καπανίζω, Μ. ίσω, = Καπανεύω.

Καπανικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς καπάνην, ἁμαξιαῖος· (Κωμ.) μεγαλοπρεπὴς, πομπώδης.

Καπάνια (τὰ). τὰ λωρία τῆς ἁμάξης.

Κἄπειτα, Π. ἀντὶ Καὶ ἔπειτα.

Καπέτις [κάπη;], ιδος (ἡ), εἶδ. μέτρυ χωροῦν δύο κοτύλας.

Κάπετος (ἡ), Π. [σκάπτω]. λάκκος· τράφος· τάφος. (ἐν γέν.) χάσμα, κοίλωμα· χαραγμάδα.

Κάπη (ἡ), [κάπτω], Π. φάτνη (παχνὶ) ἢ ἡ ἐν αὐτῇ τροφὴ τῶν ἀλόγων.

Κάπηθεν, ἐπίῤ. Π. ἀπὸ τὴν φάτνην.

Καπηλεία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἐπιτήδευμα) τοῦ καπήλου, μεταπούλημα ἢ λιανοπούλημα διαφόρων πραγματειῶν (κυρ. δὲ οἴνου).

Καπηλεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ καπήλου (τοῦ μεταπράτου), (κυρ.) κρασοπωλεῖον.

Καπήλευμα (τὸ). νόθευσις (οἴνυ), δόλωμα.

Καπηλευτής, οῦ (ὁ), = Κάπηλος.

Καπηλευτικός, ή, όν. Καπηλευτοῦ ἴδιος, καπηλικός.

Καπηλεύω, Μ. εύσω. Πωλῶ (Ἐμπορεύομαι) ἢ Μεταπωλῶ τι ὡς κάπηλος· (συνκδχ. καὶ μτφορ.) νοθεύω ἢ προδίδω τι δι' αἰσχροκέρδειαν.

Καπηλικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κάπηλον, ἴδιος καπήλου. (μτφορ.) ἀπατεὼν, δόλιος. » Ἀγοραῖα καὶ καπηλικὰ ὀνόματα, « Ἐπγρ., (κοιν.) λόγια τοῦ καπηλειοῦ. » Καπηλικῶς χρῆσθαί τινι, « Αἰλ., ἐμπορεύεσθαι αἰσχροκερδῶς μέ.

Καπήλιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καπηλεῖον.

Κάπηλις, ίδος ἢ ιδος (ἡ). γυνὴ κάπηλος (μεταπρᾶτις ἢ καπήλισσα).

Καπηλοδύτης [καπ. δύομαι], ου (ὁ). ὅς τις κυλίεται πάντοτε εἰς τὰ καπηλεῖα, μέθυσος, ἄσωτος.

Κάπηλος (ὁ), [κάπη]. (ἐν γέν.) μεταπωλητὴς ἢ λιανοπωλητὴς (κυρ. ἐδωδίμων)· (ἰδιαιτ.) κρασοπώλης, κάπηλας· (συνκδχ. καὶ μτφορ. ‖. ὡς ἐπίθ.) δολωμένος, νοθευμένος, ἀπατηλὸς, κίβδηλος. » Κάπηλα ῥήματα, « Αἰσχλ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Καπηλικός. » Βίος—, « Δ. Ἀλ. «

†Καπήριον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καπύριον.

Καπητὸν (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐμβάλλεται εἰς τὴν κάπην (φάτνην) πρὸς τροφὴν τῶν ἀλόγων.

Κἀπὶ, Π. ἀντὶ Καὶ ἐπί.

†Κάπιον (τὸ), [κάπη;], κατὰ διάλεκτον, τὸ σκόροδον, (Λτ.) cæpa.

Καπίθη (ἡ), = Κάπετις.

†Καπναυγής [καπνὸς, αὐγάζομαι], έος (ὁ), Ἐπγρφ. ἀντὶ Καπνοσκόπος, Καπνόμαντις.

Καπνείω (χωρὶς Μ.) Π. ἀντὶ Καπνίζω.

Καπνέλαιον (τὸ), (ὠνομάζετο εἰς τὴν Κιλικίαν) ἡ αὐτοφυὴς ἢ πρωτόῤῥυτος ῥητίνη.

Κάπνη (ἡ), = Καπνοδόχη, γωνιά.

Καπνηλὸς (ὁ, ἡ), Π. καπνισμένος, βρωμῶν καπνίλαν.

Καπνηρός, ά, όν. Καπνοειδὴς, καπνόχρυς.

Καπνία (ἡ), (ἄμπελος) ἡ ἄλλ. Κάπνιος.

Καπνίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων χρῶμα ἢ γεῦσιν καπνοῦ. » Αἶθος—, « Ἀλέξ. Τραλλ. » Οἶνος—, « Ἀρσφ., ὁ κατασκευαζόμενος ἀπὸ τὴν λεγομένην καπνίαν ἄμπελον ἢ καπνιζόμενος ἐπίτηδες ἵνα εὐωδιάζῃ ἢ (συνκδχ.) ἀντὶ Παλαιὸς, (ἐν γέν.) ἐκλεκτός.

Καπνιάω-ῶ, Μ. άσω, Καπνίζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.)

Καπνίζω, Μ. ίσω. (μτβτ) Κάμνω ἢ Ἐργάζω (Ἀναδίδω) ἢ Ἐκθέτω τι εἰς ἢ Ἐνοχλῶ μὲ τὸν καπνόν. (συνκδχ.) κάμνω (ἀνάπτω) φωτιάν· μαγειρεύω. » Κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας καὶ δεῖπνον ἕλοντο, « Ἰλ. Β. » Καπνίζειν αὐτοὺς ὀψοποιουμένους τοὺς παῖδας, « Δμ. ‖. (πθ.) διαλύομαι εἰς (ἢ ἐνοχλοῦμαι ἀπὸ τὸν) καπνόν. » Οἱ ἐξώφθαλμοι καπνίζονται μᾶλλον, « Ἀρστ.

Καπνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Καπνὸς, ὀλίγος (μόλις φαινόμενος) καπνός.

Κάπνιος (ὁ, ἡ), (κυρ. ἄμπελος) τῆς ὁπ. τὰ σταφύλια φαίνονται ὡς ἂν νὰ ἔχου χρῶμα καπνοῦ.

Κάπνισις, εως (ἡ). κάπνισμα.

Κάπνισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι καπνίζεται (ὡς θυμίαμα). 2) = Κάπνισις.

Καπνιστικὸς, ή, όν. Ὁ φύσει καπνίζων

Καπνιστὸς, ή, όν. Ὁ ἐκτεθεὶς εἰς τὸν καπνὸν, καπνισθεὶς ἵνα σεγνώσῃ (ἢ 'πάρῃ τὴν μυρωδιάν).

;Καπνοβάτης, ου (ὁ), (τὸ διώρθ.) Καπνοπάτης.

Καπνοδόκη (ἡ) καὶ

Καπνοδοχεῖον (τὸ) καὶ

Καπνοδόχη (ἡ). (ἀρχ.) τρύπα εἰς τὴν ὀροφὴν τοῦ μαγειρείου ἢ τῆς κάμαρας ἵνα 'βγαίνῃ ὁ καπνός. (μτγν.) πυργοειδές τι ἐξέχον τῆς στέγης οἰκοδόμημα πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, γωνιά, (Τυρκ.) ὀτζάκι, [ἐκ τοῦ

Καπνοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος (εἰσδεχόμενος) τὸν καπνόν.

Καπνοειδής, έος (ὁ, ἡ). καὶ ἐπίῤ.-ειδῶς. Καπνῷ ὅμοιος τὸ εἶδος.

Καπνόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ καπνοῦ, (ἴδε Καπναυγής).

Καπνοπάτης, ου (ὁ), Π. [καπνὸς, πάομαι ἢ πατέομαι]. ὁ ζῶν (τρεφόμενος ἢ μεθυσκόμενος καθὼς οἱ Σκύθαι [ἴδε Ἡρ. Α', 202]) μὲ τὸν καπνὸν, (κατὰ διόρθ.) ἀντὶ Καπνοβάτης.

Καπνοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων καπνὸν (καπνίζων).

Καπνὸς (ὁ), [κάπτω]. ὁ ἐξερχόμενος ἀπὸ καιομένου σώματος ἀτμός. 2) εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Κορυδαλὶς, (κοιν.) καπνιὰ (καὶ Τουρκ.) σαχτερές.

Καπνοσφράντης, ου (ὁ), (Κωμ.) φιλάργυρος. ζῶν μὲ τὴν μυρωδιάν (μὲ τὸν καπνόν).

Καπνοτόκεια (ἡ), Π. ἡ τίκτουσα (ἐκβάλλουσα) καπνὸν, (μτφορ.) ματαία, ἀνεμώλιος.

;Καπνοῦχος (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καπνοδόχος.

Καπνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κάμνων) καπνόν.

Καπνόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Καπνίζω. διαλύω (ἢ πθ. διαλύομαι) εἰς καπνόν.

Καπνώδης, εος (ὁ), ἢ ἐπίῤ.-ωδῶς. Καπνοειδής, σκεπασμένος μὲ καπνὸν (συνκδχ.) σκοτεινός.

Καπνωδία (ἡ). ὀσμὴ καπνοῦ.

Κᾶπος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ Κῆπος.

Κάππα (τὸ), ἄκλ., τὸ ὄνομα τοῦ ςοιχείυ Κ. » Τρία κάππα κάκιστα, « παροιμ., Καππαδόκαι, Κίλικες καὶ Κρῆτες, (ἴδε Κόππα).

Καππάριον (τὸ). (κυρ.) ὁ καρπὸς τῆς κάππαρης, (ἐν γέν.) ὑποκορ. τοῦ

Κάππαρις [;], εως (ἡ), τὸ φυτὸν (ὁ θάμνος) ὅ,που καρποφορεῖ τὴν κάππαριν. (συνκδχ.) τὸ φαγώσιμον μέρος (ὁ καρπὸς, τὸ μπουμπούκι) της.

Καππαστὸς, ή, όν, Π. ἀντὶ Κατάπαστος.

Καππαύω, Π. ἀντὶ Καταπαύω.

†Καππεδίον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κὰπ πεδίον, (ἴδε Κάπ).

Κάππεσον, Π. ἀντὶ Κατέπεσον, ἀόρ. τοῦ Καταπίπτω.

Κάππιεν, Π. ἀντὶ Κατέπιεν, ἀόρ. τοῦ Καταπίνω.

Καπποφόρος (ὁ, ἡ), ὁ ἄλλ. Κοππατίας (ἵππος).

;Καππυρίσασα, ἀόρ. ά. τῆς θηλ. μτχ. τοῦ Καππυρίζω, Π. ἀντὶ Καπυρίζω. (ἄλλ. διορθ. χωρὶς ἀνάγκ. Κάππυρος εὖσα, ἀντὶ Κατάπυρος οὖσα).

†Καππώτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Καταπαύτης, ἀναπαύων.

Κάπραινα, ης (ἡ), τὸ θηλ. τοῦ Κάπρος, ἀγριογουροῦνα. (μτνμ.) γυνὴ ἀσελγής.

Καπράω-ῶ, Μ. άσω; Ὀργῶ πρὸς συνουσίαν, γαβριάζω, (κυρ. ἐπὶ σκρόφας καὶ μτνμ. ἐπὶ ἀσελγοῦς γυναικός).

Καπρέα ἢ Καπρία (ἡ). ἡ ᾠοθήκη τῆς σκρόφας καὶ τῆς καμήλας τὴν ὁπ. κόπτουν ἵνα μένῃ ἄγονον τὸ ζῶον. 2) τὸ ὑγρὸν τὸ ὁποῖον ῥέει μετὰ τὴν ὀχείαν ἀπὸ τοῦ αἰδοίου τῆς γρούνας, (Ἀρστ.), (παρβλ. Ἱππομανές).

Κάπρειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς κάπρον.

Καπριάω-ῶ, Μ. άσω, = Καπράω.

Καπρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάπρος.

Καπρίζω, Μ. ίσω, = Καπράω.

Κάπριος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κάπρειος, ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ κάπρον. » Πρῶραι —, « Ἡρ., αἱ σχηματισμέναι εἰς εἶδος ῥύγχους κάπρου. ‖. (οὐσ.) ἀντὶ Κάπρος (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Σῦς).

Καπρίσκος (ὁ). μικρὸς κάπρος. 2) εἶδ. ὀψαρ. (ἄλλ.) Μῦς, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυπρίσκος).

Καπροβόλιον (τὸ). κοντάρι (ἐμβόλιον) διὰ τοὺς κάπρους.

Κάπρος (ὁ). ὁ ἀνευνούχιστος χοῖρος (κυρ. δὲ ἀγριόχοιρος.) 2) εἶδ. (ποταμ.) ἰχθ. ὅς τις φωνάζει 'σὰν γρουνί. 3) τὸ γεννητικὸν μόριον τοῦ ἀνδρός. 4) εἶδ. ἀῤῥωστίας τῶν μελισσῶν.

Καπροφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων κάπρους ἢ φονεύσας κάπρον.

Καπρώζω, Μ. ώσω, (ἐπὶ κάπρου) = Καπράω.

†Καπτὴρ (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Καλυπτὴρ), ῆρος (ὁ). σωλὴν πήλινος, (Τυρκ.) κιούγκι.

Κάπτω [†κάπω], Μ. κάψω. Τρώγω ἢ Πίνω λαίμαργα, ἁρπάζω ἢ καταπίνω βιαστικὰ, (κοιν.) χάφτω. 2) Π. ἀναπνέω δυνατὰ, ἀσθμαίνω. (μόνον εἰς τὸν πρκ. Κέκηφα, ἢ κατὰ μτχ.) » Κεκαφηότα θυμὸν, Ἰλ. καὶ Ὀδ. Ε'. «, ἀγωνιῶντα, ψυχομαχοῦντα, (ἴδε καὶ Κάπυσσε).

Καπυρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Καπύριον.

Καπυρίζω [καπυρὸς], Μ. ίσω. Καίομαι μὲ κρότον (καθὼς τὰ ξηρὰ φρύγανα ἢ τὰ φύλλα τῆς δάφνης). 2) (μτνμ.) γελῶ δυνατὰ, χαχλανίζω, (διότι κατὰ τὸν Σειράχ. » Ὡς φωνὴ ἀκανθῶν ὑπὸ τὸν λέβητα, οὕτως ὁ γέλως τῶν ἀφρόνων, «) ἢ 3) (κατ' ἄλλ.) τρώγω καπυρὰ (τρυφερὰ) φαγητὰ, ζυμαρικὰ κτλ. (ὅθ. 4) (συνκδχ.) ξεφαντόνω (κυρ. εἰς ἐξοχὴν), (παρβλ. Ἀκτάζω).

Καπύριον (τὸ), [καπυρός]. εἶδος ἢ μέρος ζυμαρικοῦ ξηροψημένον καὶ τραγανιςὸν, (Γαλλ.) croquette, (ἀπ' ἐδῶ ἐτυμολόγησεν ὁ Κορ. τὰ καβούρια σῦκα τῆς πατρίδος του), (παρβλ. Κάμμα καὶ Ψαθύριον).

Καπυριστής, οῦ (ὁ). ὁ καπυρίζων (ξεφαντόνων εἰς ἐξοχὴν), (ἐν γέν.) ἔκδοτος εἰς τὰς τρυφὰς καὶ τὴν σπατάλην.

Καπυρὸς [κάπτω], ά, όν. Ξηραμένος (κυρ. ἀπὸ καυστικὸν ἀέρα), (ἐν γέν.) ξηρὸς, στεγνὸς, κατάξηρος. (ἐπὶ ζυμαρικῶν) ξεροψημένος, τραγανιστός. (ἐπὶ ἀσθεν.) καυστικός. (συνκδχ. ἐπὶ γέλωτος) θορυβώδης, καγχαστικὸς, (κοιν.) τραγανιςὸς, (ἴδε Καπυρίζω)· (κατ' ἐκτ.) εὐφρόσυνος, ἡδονικὸς, (παρβλ. Λαμυρός). » Καπυρὸν γελάσας, « Ἐπγρ., ξηρὰ-ξηρὰ καὶ νόστιμα, (παρβλ. Κραμβαλέος). » Καπυρὸν συρίζω, « Λκ. » Καπυρὸν στόμα, « Θκρ., τὸ ψάλλον λιγυρὰς ᾠδάς.

Καπυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξηραίνω (καὶ πθ.) Ξηραίνομαι, (ἐπὶ σανίδ.) σκεβρόνω, καμπουριάζω.

Καπυρώδης, εος (ὁ, ἡ). καπυρὸς τὸ εἶδος, ξηροψημένος.

Κάπυσσε, Π. ἀντὶ Ἐκάπυσεν (ὡς ἐκ τοῦ †Καπύω ἢ τοῦ Κάπτω), ἐξέπνευσε.

†Καπφάλαρα, Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κὰπ φάλαρα, (ἴδε Κάπ).

†Κάπων [Λατ. capo], ωνος (ὁ). εὐνουχισμένος πετεινὸς, καπόνι.

Κὰρ, Π. (πρὸ τοῦ ρ) ἀντὶ Κατά. » Κὰρ ῥόον, « Ἰλ. Μ. » Κάρ ῥα, « Ἰλ. Υ.

(Κάρ), καρὸς (ἡ ;), (τὸ α βραχὺ), [κείρω]. τρίχα (κυρ. ξουρίδι) τῆς κεφαλῆς. (μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Ἐν καρὸς αἴσῃ, « Ἰλ.., ἴσια μὲ μιὰν τρίχα, δηλ. ἴσα μὲ τὸ τίποτε, (συνήθ., ἂν καὶ παρὰ τὸ μέτρον, τὸ ἀνάγουν εἰς τὸ-

Κὰρ, Καρὸς (ὁ), (τὸ α μακρόν). (κυρ. σκλάβος ἀπὸ τὴν Καρίαν (ἐπαρχ. τῆς μικρ. Ἀσίας). (συνκδχ.) ἀξιοκαταφρόνητος, τιποτένιος.

Κάρα (τὸ), ἄκλ. Π., = Κάρη καὶ

†Κάρα, ας (ἡ). ἡ κεφαλή.

Καράβιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάραβος.

;Καραβὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κάραβος, (κοιν.) καραβίδα.

Καραβοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κάραβον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν καράβων.

Καραβοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον καράβου.

Κάραβος (ὁ), [ἀράσσω, ἄραβος]. ὁ κάνθαρος τῶν ξύλων, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) scarabée, (παρβλ. Τερηδών). 2) (συνήθ.) ὁ ἀγκαθωτὸς καὶ μικροπόδαρος σταχὸς, (Τυρκ.) μποτζέκι. 3) εἶδ. πλοίου, (ὅθεν κοιν.) καράβι, (παρβλ. Κάνθαρος).

Καραβώδης, εος (ὁ, ἡ), = Καραβοειδής.

†Καραγὸς (ὁ), (Τακτ.). ἡ διὰ τῶν ἁμαξῶν καὶ μηχανημάτων περίφραξις τοῦ ςρατοπέδου.

Καραδοκέω-ῶ [κάρα, δοκέω], Μ. ήσω. (κατὰ λέξ.) Κυττάζω (Παρατηρῶ) μὲ ὀρθὴν κεφαλήν· (ἐν γέν.) προσμένω (προσδοκῶ) ἀνυπομόνως, προσέχω (παρατηρῶ) νὰ ἰδῶ, καιροφυλακτῶ. » Καραδοκήσαντα τὴν μάχην ἢ πεσέεται, « Ἡρ. (καὶ πρὸς αἰτ. προθετ.) » Ἐκαραδόκησεν εἰ ἔμ' ἡ βουλὴ πάλιν, « Ἀρςφ.

Καραδοκία (ἡ). τὸ καραδοκεῖν, ἀπαντοχὴ προσδοκία.

†Καραιβαράω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, =(ἢ ἐσφαλμ ἀντὶ) Καρηβαρέω.

†Καρακάλλιον ἢ Καράκαλλον (τὸ), [Λατ.], εἶδος καπότας μὲ κουκκούλαν.

Καράμβιος (ὁ), = Κάραμβος (ὁ), (ἴδε Κεράμβυξ).

Καρανιστὴρ, ῆρος καὶ

Καρανιστής, οῦ (ὁ), Π. ὁ κόπτων τὴν κεφαλὴν, ἀφαιρῶν τὴν ζωὴν, θανατηφόρος. » Δίκη—, « Αἰσχλ., ἡ κεφαλικὴ, [ἐκ τοῦ

Κάρανον (τὸ), Π. Δ. = Κάρηνον.

Κάρανος (ὁ), [κάρα;]. ἀρχηγὸς, πρῶτος, (κοιν.) κεφαλὴ, (παρβλ. Κοίρανος].

Καρανόω-ῶ [κάρανον], Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Κεφαλαιόω, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ. (πρὸς δοτ ἐκ δ'.) λέγω κεφαλαιωδῶς.

Καρατομέω [κάρα, τέμνω], Μ. ήσω. Ἀποκεφαλίζω.

Καρατομία (ἡ). ἀποκεφάλισμα.

Καράτομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ ἀποκεφαλίζων. (προπαροξ) ἀποκεφαλισμένος· (Π.) κομμένος καὶ 'παρμένος ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τινος. » Καρατόμοις χλιδαῖς, « Σοφ. ταῖς κομμέναις πλεξίδαις.

†Καρβάζω, Μ. άσω ἢ

†Καρβαΐζω καὶ Καρβανίζω, Μ. ίσω. Ὁμιλῶ ὡς-

Καρβὰν, ᾶνος καὶ

Κάρβανος (ὁ, ἡ), Π. [κὰρ, βάζω;], βάρβαρος.

†Κάρβασα (τὰ). καραβόπανα, (ἴδε Κάρπασος).

Καρβάτινος, η, ον. Δερμάτινος. ‖. (οὐσ. θηλ.) εἶδ. ὑποδημάτων (τσαρούχια) ἀπὸ ἀκατέργαστον δέρμα, (ὅθ. ἡ Ἰταλ. scarpa).

†Καρβατίων, ῶνος ἢ ωνος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Καβαστίων.

Καρδαμάλη (ἡ). εἶδ. ψωμίου μὲ κάρδαμα

Καρδαμίζω, Μ. ίσω. Ἔχω γεῦσιν καρδάμου, εἶμαι δριμὺς ὡσὰν κάρδαμον. (μτφορ.) εἶμαι στρυφνοῦ (δυσκόλου) χαρακτῆρος. 2) ὁμιλῶ (φλυαρῶ) περ καρδάμων.

Καρδαμίνη καὶ

Καρδαμὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ καρδαμοειδοῦς, (ἄλλ.) Ἰβηρὶς καὶ Λεπίδιον

Καρδαμογλύφος (ὁ, ἡ). κατὰ (λέξ.) ὁ γλύφων (σκαλίζων) τὸν σπόρον τοῦ καρδάμου, (δηλ.) εἰς ὑπερβολὴν φιλάργυρος ξεροταβελόνης, (παρβλ. Κυμινοπρίστης).

Κάρδαμον (τὸ), [Περσ. χαρδάμ], τὸ γνωστὸν φυτὸν κάρδαμον· (συνκδχ.) ὁ σπό-

ρος του (τὸν ὁπ. ἔτρωγον, μάλιστα οἱ Πέρσαι, κατεσκευασμένον μὲ ξύδι, καθὼς τῶρα τὸ σινάπι, (Τυρκ. χαρδάλι), (ὅθ.) » Καρδάμου κεκομμένου καὶ σεσημένου λεπτοῦ,« Πολύαιν. ‖. » Κάρδαμον βλέπειν, « Κωμ. ἀντὶ Δριμύ, ἀγριοκυττάζειν, πῦρ πνέειν.

Καρδαμόσπορον (τὸ). ὁ σπόρος τοῦ καρδάμου.

;Καρδαμύσσω(ττω), Μ. ύξω, = Σκαρδαμύσσω.

Καρδάμωμον (τὸ), [κάρδαμον, ἄμωμον]. εἶδ. φυτοῦ ἢ σπόρου ἀρωματικοῦ, (Τυρκ.) κιακιουλές.

†Κάρδαξ [Περσ.], ακος (ὁ). στρατιώτης μισθωτός.

Καρδία (ἡ), [κῆρ, κέαρ]. ἡ καρδιά (κυρ. καὶ μτφορ.)· ἀνδρία, τόλμη· νοῦς, πνεῦμα, φρόνησις. (ἐν γέν.) διάθεσις. » Ἐν δὲ τῷ τοιούτῳ, τίνα οἴει καρδίαν ἴσχειν αὐτόν; « Πλάτ. 2) (μτνμ.) ὁ μυελὸς (ἡ ψύχα) τοῦ δένδρου, (ἄλλ.) ἐγκάρδιον. (ἐν γέν.) ἡ μέση. » Εἰς βάθη καρδίας θαλάσσης, « Γρφ. 3) (καταχρ.) τὸ ἐπάνω στόμιον τοῦ στομάχου.

Καρδιακός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ακῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν καρδίαν ἢ τὸν στόμαχον. 2) = Καρδιαλγικὸς ἢ Στομαχικός.

Καρδιαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Μὲ πονεῖ ἡ καρδιά (τὸ στομάχι) μου, ἔχω καρδιαλγίαν, [ἐκ τοῦ

Καρδιαλγής [καρδ. ἀλγέω], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόνον εἰς τὴν καρδίαν (εἰς τὸν στόμαχον).

Καρδιαλγία (ἡ). πόνος εἰς τὴν καρδίαν (δηλ. εἰς τὸ στομάχι), καρδιόπονος.

Καρδιαλγικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν ἢ πάσχων ἀπὸ ἢ συνδεμένος μὲ τὴν καρδιαλγίαν.

Καρδιᾶτις, ιδος (ἡ). (κατὰ τοὺς Πυθαγορ.) ὁ ἀριθμ. 5, ἡ πεντάς.

Καρδιάω-ῶ, Μ. άσω (;), = Καρδιώσσω.

†Καρδιοβολέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Ἐγγίζομαι κατάκαρδα, λυποῦμαι καιρίως, στενοχωροῦμαι. [ἐκ τοῦ

Καρδιοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (προσβάλλων, ἐγγίζων, ἐπενεργῶν εἰς) τὴν καρδίαν, καρδιακός.

Καρδιογνώστης, ου (ὁ). ὁ γνωρίζων τὰ ἀπόκρυφα τῆς καρδίας.

Καρδιόδηκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δάκνων (πληγόνων, θλίβων, κατατρώγων) τὴν καρδίαν.

Καρδιοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) καρδίας.

Καρδιοκολάπτης, ου (ὁ). ὁ κατατρώγων (διαφθείρων) τὴν καρδίαν, (παρῳδ. τοῦ Δρυοκολάπτης).

Καρδιόπληκτος (ὁ, ἡ). κτυπημένος εἰς τὴν καρδίαν, πληγωμένος κατάκαρδα.

†Καρδιοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πόνον (λύπην) εἰς τὴν καρδιάν, πονεῖ ἡ ψυχή μου.

Καρδιόπονος (ὁ), = Καρδιαλγία.

Καρδιοστρόφος (ὁ, ἡ). ὁ στρέφων (ἀναστρέφων ἢ μεταπείθων) τὴν καρδίαν.

Καρδιότρωτος (ὁ, ἡ), = Καρδιόπληκτος.

Καρδιουλκέω-ῶ [κ. ἕλκω], Μ. ήσω. Ἀνασπῶ τὴν καρδίαν τοῦ θυσιασθέντος ζώου ἵνα τὴν ὁλοκαυτώσω ἢ τὴν παρατηρήσω σπλαγχνοσκοπικῶς.

Καρδιουλκία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

†Καρδιουργέω-ῶ, Μ. ήσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καρδιουλκέω.

Καρδιοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καρδίαν ἐσθίω.

Καρδιοφύλαξ, ακος (ὁ). πλάκα ἀπὸ μέταλλον τὴν ὁπ. ἐφόρουν οἱ στρατιῶται εἰς τὸ στῆθος διὰ προφύλαξιν τῆς καρδίας.

Καρδιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καρδιαλγέω, μοῦ πονεῖ ἡ καρδία ἢ τὸ στομάχι. 2) = Καρδιοβολέω. » Ἐκαρδίωσας ἡμᾶς ἡ ἀδελφή μου, « Γρφ. 3) = Καρδιουλκέω.

Καρδιωγμός (ὁ), = Καρδιαλγία, [ἐκ τοῦ

Καρδιώσσω(ώττω), Μ. ώξω, = Καρδιαλγέω, ἔχω καρδιόπονον (κοψίματα μὲ ἀνακάτωσιν), ἢ 2) = Βουλιμιάω. » Τὸν στόμαχον ἐπιδάκνομαι ὑπὸ λιμοῦ, « Φώτ.

Καρδοπεῖον (τὸ). τὸ σκέπασμα τῆς καρδόπου. 2) = Πανσικάπη.

Καρδοπογλύφος (ὁ). ὁ γλύφων (σκάπτων, κατασκευάζων) καρδόπους.

Κάρδοπος (ἡ), [;]. σκάφη (σκαφίδι) ὅπου ζυμόνουν τὸ ψωμί, ζυμωταρηά. (ἐν γέν.) κάθε ξύλινον βαθουλὸν σκεῦος, καυκί, ξυλοπινάκα, 'γδί. » Καρδόπῳ ἐντρίψας,« Νίκ.

;Κάρειον (τὸ), Π. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάρηνον.

Κάρη, κάρητος καὶ καρήατος (τὸ), (πλθ. καθ' ἑτερογένειαν, Τὰ κάρα), Π. Ἰων. ἀντὶ Κάρα, κεφαλή, κορυφή. » Οὐλύμπου κάρη, « Ἡσ. » Τοῦ (ναρκίσσου) καὶ ἀπὸ ῥίζης ἑκατὸν κάρα ἐξεπεφύκει, « Ὅμ. (καὶ περιφρ.) » Ζηνὸς (» Ἰοκάστης) —, « Π., ἀντὶ ὁ Ζεὺς ἢ Ἰοκάστη, (παρβλ. Κάρηνον).

†Κάρη (ἡ), Ἰων. Π. (σπν. καὶ μτγν.) ἀντὶ Κάρα. » Κάρη δ' ἀπάτερθε κυλινδομένη πεφόρητο, « Κόϊντ.

Καρηβάρεια (ἡ), = Καρηβαρία.

Καρηβαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω βάρος εἰς τὴν κεφαλήν, βαραίνει (καὶ Π. γέρνει) τὸ κεφάλι μου, [ἐκ τοῦ

Καρηβαρής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (αἰσθανόμενος) βάρος εἰς τὴν κεφαλήν, πάσχων καρηβαρίαν.

;Καρηβάρησις, εως καὶ

Καρηβαρία (ἡ). βάρος εἰς τὴν κεφαλήν ζάλη, κεφαλόπονος. (Π.) βαρὺ κεφάλι. » Ὀζαλέη βάκτρου καρηβαρίη,« Ἐπγρ.

Καρηβαριάω-ῶ, = Καρηβαρέω, ἔχω καρηβαρίαν.

Καρηβαρικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς καρηβαρίαν.

†Καρηβοάω-ῶ, Μ. ήσω. Βούζει ἀκόμη τὸ κεφάλι μου (Εἶμαι παραζαλισμένος) ἀπὸ ταῖς φωναῖς.

Καρηκομάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [κάρη, κόμη], ἔχω μαλλιὰ εἰς τὴν κεφαλήν, δὲν ξυρίζω τὰ μαλλιά μου, (μόνον εἰς τὴν μτχ. Καρηκομέωντες, τὴν ὁπ. ἴσ. διορθ. Κάρη κομόωντες).

Καρῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κείρω.

Κάρηνον (τὸ), Π. = Κάρα, κεφάλι· κορυφή· ἀκρόπολις, πύργος κτλ. » Οὐλύμπου κάρηνα, « Ὅμ. » Πολεων κάρηνα,« αὐτ. (καὶ περιφρ.) » Βοῶν κάρηνα, « αὐτ. ἀντὶ Βόες, (καθὼς καὶ κοιν. λέγομεν) τόσα κεφάλια βώδια. » Νεκύων κάρηνα, « αὐτ., (παρβλ. Κάρη).

Κάρητι, Κάρητος, Π. δοτ. καὶ γεν. τοῦ Κάρη.

Καριδάριον καὶ Καρίδιον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ Καρίς, καριδίτσα.

Καριδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κυρτόω (Καμπουριάζω) τι ὡσὰν τὴν καρίδα.

Καρίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι (ἢ Κλίνω πρὸς) τοὺς Κᾶρας, φέρομαι καθὼς οἱ Κᾶρες.

Καρικοεργής, έος (ὁ). Καρικῶς (Ὑπὸ Καρῶν, [ἐπμ.] Εὐτελῶς) εἰργασμένος, κακοφθειασμένος.

Καρικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Κᾶρας ἢ τὴν Καρίαν. » Καρικὴ μοῦσα, « Πλάτ., ἡ ἐπικήδειος θρηνῳδία, τὸ μυρολόγι. » Καρικὸν (ἐνν. μῦρον ἢ ἔλαιον), « Ἱπποκρ., εἶδος ἀλειφῆς ἢ πομμάδας.

Καρίνη (ἡ), γυνὴ ἀπὸ τὴν Καρίαν ἡ ὁπ. συνήθως ἐμισθοῦτο ἵνα μυρολογῇ τοὺς νεκρούς, μυρολογήτρα.

†Καριόω-ῶ, Μ. ώσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καρόω ἢ Δ. ἀντὶ Κηριόω.

Καρίς, ίδος καὶ ῖδος (ἡ). τὸ γνωστὸν ὀστρακόδερμον, ἡ καρίδα ἢ γαρίδα. » Γένη δὲ πλείω τῶν καρίδων, αἵ τε κυφαί, ἢ αἱ κράγγονες, καὶ τὸ μικρὸν γένος, « Ἀρστ.

Καριστί, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον ἢ τὴν γλῶσσαν τῶν Καρῶν, καθὼς οἱ Κᾶρες.

Καρίων [Κάρ], ωνος (ὁ). (ἐπωνυμικῶς) κοντὸς στρατιώτης.

Καρκαίρω [ὀνμτπτ.], Μ. αρῶ, Π. σείομαι μὲ κρότον, (παρβλ. Γαργαίρω).

†Κάρκαρον (τὸ) καὶ Κάρκαρος (ὁ). φυλακή, δεσμωτήριον, (Λατ.) carcer, (παρβλ. Γοργύρα).

Καρκινάς, άδος (ἡ), εἶδ. γυμνοῦ καρκίνου (ὁ ὁπ. χώνεται εἰς τὰ ἄδεια καύκαυλα τῶν κοχλυδιῶν), (κοιν.) καρτσιμὸς καὶ κλιτσινάρι, (χρησιμεύει ὡς δόλωμα). παρβλ. Κύλλαρος.

Καρκινευτής, οῦ (ὁ). ὁ πιάνων (ἀγρεύων) καρκίνους.

Καρκινίδιον καὶ

Καρκίνιον (τὸ), (ἐν γέν.) ὑποκορ. τοῦ Καρκῖνος, (ἰδίως δὲ) εἶδ. κοχλιοδύτου, (ἄλλ.) Καρκινάς.

Καρκινοβάτης [καρκῖνος, βαίνω], ου (ὁ). ὁ περιπατῶν ὡσὰν τὸν κάβουραν.

Καρκίνος καὶ Καρκῖνος (ὁ). τὸ γνωστὸν ὀστρακόδερμον, ὁ κάβουρας, (ἄλλ.) τσαγανός. » Οὔποτε ποιήσεις τὸν καρκῖνον ὀρθὰ βαδίζειν,« Ἀρστφ. 2) (μτνμ.) ἓν τῶν ζωδίων. 3) πρήξιμόν τι δυσίατον (συμβαῖνον συνήθως εἰς τοὺς μαστοὺς τῶν γυναικῶν), (ἄλλ.) Καρκίνωμα. » Καρκῖνον ἢ φαγέδαιναν, « Δμ. 4) ἡ λαβίδα (τενάλλια) τῶν χρυσοχόων κλπ. 5) εἶδος μηχανῆς διὰ τῆς ὁποίας σηκόνουν πέτραις, (Γαλλ.) louve. 6) εἶδ. βαλανάγρας. 7) εἶδ. ὑποδήματος. » Καττύομαι τοὺς καρκίνους,« Φερεκρ. 8) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κίρκινος, διαβήτης.

Καρκινόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀντὶ χειρῶν καρκίνους.

Καρκινόω-ῶ, Μ. ώσω. Λυγίζω τι κατὰ τὸ σχῆμα τῶν ποδῶν τοῦ καρκίνου. » Αὐλητικῶς καρκινοῦν τοὺς δακτύλους, « (Ἀντιφάν. παρ') Ἀθήν., (παρβλ. Καριδόω). 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πθ.) Γίνομαι (Ζαρόνω ἢ Σκληρύνομαι) ὡσὰν τὸν καρκῖνον· (ἐπὶ φυτ.) περιπλέκομαι ἐν εἴδει καρκίνου· (ἰατρ.) παθαίνω (καταντῶ εἰς) καρκῖνον.

Καρκινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ καρκῖνον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν καρκίνων. » Ὁ πιννοτήρας ζῶόν ἐστι καρκινῶδες,« Πλ. 2) (ἰατρ.) κλίνων πρὸς καρκίνωσιν, καρκίνῳ ὅμοιος. » Ὄγκος —, « Γαλ.

Καρκίνωμα (τὸ), = Καρκῖνος (3).

Καρναβάδιον (τὸ), = Κάρον.

Κάρνεα καὶ Κάρνεια (τὰ), (ἐνν. ἱερά). ἑορτὴ τελουμένη ὑπὸ τῶν Δωριέων τῆς Πελοποννήσου καὶ ἰδίως τῶν Λακεδαιμον. εἰς τιμὴν τοῦ Καρνείου Ἀπόλλωνος.

Καρνεῖος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ἀπόλλων (ἀπὸ Κάρνου τοῦ μάντεως ἢ ἐρωμένου του). » Καρνεῖος μήν, « κατὰ τὸν ὁπ. ἑωρτάζοντο τὰ Κάρνεια (Αὔγ.—Σεπτέμβ.).

Καρνεονίκης, ου (ὁ). ὁ νικήσας εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν Καρνείων.

Καρνήϊος, Π. Ἰων. ἀντὶ Καρνεῖος.

Κάρνον (τὸ) καὶ

Κάρνυξ, υκος (ὁ), [Κελτ.]. ἡ σάλπιγξ τῶν Γαλατῶν.

Κάροινον (τὸ), [κάρος, οἶνος]. γλυκὺ βρασμένον κρασί.

†Κάροιον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κέροιον, = Κεροίαξ.

Κάρον (τὸ), εἶδ. σπόρου ἀρωματικοῦ, (ἄλλ.) Κύμινον Αἰθιοπικόν, (κοιν.) σισάρι, [ἐκ τοῦ

Κάρος (ὁ), [κάρη]. ὕπνος βαρύς, βύθος, ληθαργία (καρηβαρία) ἀσθενοῦς, ζάλη.

Καρός, ῶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Κηρός.

Καρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπιφέρω κάρον (σκότωσιν, καρηβαρίαν), ζαλίζω.

Καρπαία (ἡ), (ἐνν. ὄρχησις), εἶδος χοροῦ τῶν Θεσσαλ. καὶ Μακεδ. (ἴδε Ξεν. Ἀναβ. ΣΤ', ά· 7).

Καρπάλιμος (ὁ, ἡ), Π. [ἁρπάζω]. ταχύς, ὁρμητικός

Καρπαλίμως, ἐπίρ. Π. ταχέως.

Καρπάσινος, η, ον, καὶ

Καρπάσιος, α, ον, ἴδε τὸ ἑπμ.

Κάρπασος (ἡ), εἶδ. λεπτοτάτου λιναρίου τῆς Ἱσπν., (ὅθ. ‖. πλθ.) Κάρπασα ἢ Καρπάσινα, τὰ ἀπ' αὐτοῦ ὑφαινόμενα (ἴσ. εἰς τὴν νῆσον Κάρπαθον) λεπτὰ ὑφάσματα, (παρβλ. Ἀμοργὶς ἢ Κιμβερικόν).

Κάρπασος ἢ Κάλπασος (ὁ), [;], εἶδ. φυτοῦ φαρμακεροῦ, Ζ. Ὀποκάρπασος.

Καρπεία (ἡ), = Καρπισμός, ἀπόλαυσις, ἐπικαρπία.

Καρπεῖον (τὸ), Π. ἀντὶ Καρπός. » Σιδόεντος κάλυμμα καρπείου, « Νίκ., φλοῦδαν ῥοϊδίου.

Κάρπευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι καρποῦταί (ἀπολαμβάνει) τις, καρπός, ἀπόλαυσις, ὄφελος, [ἐκ τοῦ

Καρπεύω ἢ (ὀρθότ.) Καρπεύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. (μὲ αἰτ.) Καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω· ὠφελοῦμαι.

Καρπήσιον (τὸ), εἶδος ἀρωματικοῦ ξύλου τῆς Ἀσίας χρησίμου εἰς τὴν ἰατρικὴν καθὼς τὸ Ἄσαρον.

Καρπίζω καὶ (μσ.) Καρπίζομαι, Μ. ίσω. -ομαι. Συνάζω τὸν καρπόν, τρυγῶ, θερίζω· (συνκδχ.) καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω· ἐξαντλῶ τὴν γονιμότητα τῆς γῆς δι' ἀλλεπαλλήλου ἐπικαρπίας. (Π. ἐκ τοῦ ἐναντ.) κάμνω καρποφόρον τι, συντελῶ πρὸς καρποφορίαν. » Πεδία γῆς οὐ καρπίζουσ' ἀρότοις, « Εὐρ.

Καρπίζω [καρπίς], Μ. ίσω. Ἀπελευθερόνω σκλάβον (κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ῥωμ.).

Κάρπιμος, η, ον. Ὁ παράγων καρπόν, καρποφόρος· γόνιμος· ὠφέλιμος. » Ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους, « Ἀρστφ. ‖. (οὐσ. πλθ.) Κάρπιμα (τὰ), οἱ καρποὶ τῆς γῆς. » Δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἄττα μή 'στι πρῷμα, ὕδωρ γενέσθαι, « Ἀρστφ.

Καρπίον (τὸ), εἶδ. ἀρωματικοῦ φυτοῦ τῆς Ἰνδ., καρυόφυλλον, μοσχοκάρφι (;).

Καρπὶς [κάρφος], ίδος (ἡ). ἡ ῥάβδος (βαπίς) μὲ τὴν ὁπ. ἤγγιζε κατά τι ἔθιμον ὁ πραίτωρ εἰς τὴν κεφαλὴν τὸν ἀπελευθερούμενον σκλάβον, (Λατ.) vindicta.

Καρπισμός (ὁ), [καρπίζω]. σύναγμα καρπῶν, κάρπωσις, ἀπόλαυσις. 2) ἀπελευθέρωσις σκλάβου κατὰ τὸ ῥωμαϊκὸν ἔθος, (ἴδε Καρπίς).

Καρπιστεία (ἡ), = Καρπισμὸς (σκλάβου Ῥωμ.).

Καρπιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐνεργῶν τὴν (κατὰ τὸν Ῥωμαϊκὸν τρόπον) ἀπελευθέρωσιν σκλάβου, (Λατ.) vindex, (ἴδε Καρπίς).

Καρποβάλσαμον (τὸ). τὸ ἀπὸ τοῦ καρποῦ τοῦ Βαλσαμοδένδρου ἐκθλιβόμενον βάλσαμον, (παρβλ. Ὀποβάλσαμον).

Καρποβριθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ βρίθων καρπῶν, δένδρον φορτωμένον μὲ καρπούς.

†Καρπόβρωτος (ὁ, ἡ), (δένδρον) τοῦ ὁπ. ὁ καρπὸς εἶναι βρώσιμος (φαγώσιμος).

Καρπογένεθλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Καρπογόνος.

Καρπογονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καρποφορέω.

Καρπογονία (ἡ), = Καρποφορία, [ἐκ τοῦ

Καρπογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν (παράγων) καρπούς, καρποφόρος.

Καρποδέσμιος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν καρπόδεσμα (βραχιόλια).

Καρπόδεσμος (ὁ). δέσιμον τοῦ καρποῦ τῆς χειρός, (ἄλλ.) Χειροπέδη (χειρουργ.) εἶδ. δεσίματος (φασκιώματος) τῆς χειρός, (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. Καρπόδεσμα [τὰ]).

Καρποδότειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Καρποδότης.

Καρποδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (Κάμνω) καρπόν, καρποφορῶ, [ἐκ τοῦ

Καρποδοτήρ, ῆρος, Π. ἀντὶ

Καρποδότης, ου (ὁ). ὁ δίδων (χορηγῶν) ἢ παράγων καρπούς.

Καρπολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω τοὺς καρποὺς ἀπὸ τῶν δένδρων, τρυγῶ.

Καρπολογία (ἡ). σύναγμα (τρύγημα) τῶν καρπῶν, καρπολόγημα.

Καρπολόγος (ὁ, ἡ), ὁ καρπολογῶν (συνάζων τοὺς καρποὺς ἀπὸ τῶν δένδρων).

Καρπομανής [καρπ. μαίνομαι], έος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν μὲ ὑπερβολήν.

;Καρπομανία (ἡ). ὑπερβολικὴ καρποφορία.

Καρποποιός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων νὰ γεννῶνται οἱ καρποὶ (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ.).

Καρπός (ὁ). [κάρφω]. τὸ σπέρμα (τὸ προϊὸν) τῶν δένδρων καὶ τῶν φυτῶν, τὰ 'πωρικά, τὰ γεννήματα· ὁ σπόρος· (μτφορ.) ἔκβασις, ἀποτέλεσμα· κέρδος, ὄφελος, ἀπόλαυσις. (καταχρ.) » Καρπὸν εὐανθέα μήλων, « Ὀππ., τὸ μαλλὶ τῶν προβάτων. 2) [μάρπτω] τὸ ἀπὸ τὴν κλείδωσιν τοῦ βραχίονος μέχρι τῆς ἀρχῆς τῶν δακτύλων ἐπάνω μέρος τῆς χειρός. » Κῦσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,« Ἰλ. Σ. » Ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχουσαι, « Ὅμ. Ὕμν.

Καρποσπόρος (ὁ, ἡ). ὁ σπείρων καρποὺς (γεννήματα).

;Καρποτελέω-ῶ, Μ. έσω, Π. (ἀμφ.) τελεσφορῶ, εἶμαι -

Καρποτελής, έος (ὁ, ἡ), Π. [καρπ. τελέω]. ὁ τελειοποιῶν τὸν καρπόν τινος, τελεσφόρος.

Καρποτόκεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Καρποτόκος.

Καρποτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ.

Καρποτοκία (ἡ). καρποφορία, [ἐκ τοῦ

Καρποτόκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (γεννῶν) καρπούς, καρποφόρος.

Καρποτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Μεγαλόνω) τὸν καρπόν μου, εἶμαι -

Καρποτρόφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ τρέφων τοὺς καπούς ἢ μὲ καρπούς· (προπαροξ.) ὁ τραφεὶς μὲ καρπούς.

Καρποφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) καρπούς, εἶμαι -

Καρποφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) καρπούς.

Καρποφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τοὺς καρπούς.

Καρποφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Παράγω) καρπούς, εἶμαι καρποφόρος. 2) προσφέρω (ὡς ἀπαρχὴν καρπῶν), Δωροφορῶ.

Καρποφόρημα (τὸ). καρπός, προϊὸν δένδρου καρποφόρου.

Καρποφορία (ἡ). τὸ καρποφορεῖν, παραγωγὴ ἢ προσφορὰ καρπῶν, [ἐκ τοῦ

Καρποφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) καρπόν, γόνιμος, εὔκαρπος.

Καρποφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω (Γεννῶ, Παράγω) καρπόν, καρποφορῶ.

Καρποφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων τοὺς καρπούς.

Καρπόφυλλον (τὸ), = Χαμαιδάφνη.

Καρπόω-ῶ, Μ. ώσω. (μτβτ. μὲ αἰτ.) Καρποφορῶ. » Ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης, « Αἰσχλ. 2) προσφέρω (κυρ. ἀπαρχὰς καρπῶν εἰς) θυσίαν, » Οὐ τόπος τοῦ καρπῶσαι ἐνώπιόν σου,« Γρφ. 3) (μσ.) συνάζω τοὺς καρποὺς (τὰ προϊόντα) τινὸς τόπου, νέμομαι τὴν ἐπικαρπίαν. (καὶ μτφορ.) ἀπολαμβάνω τὸν καρπὸν (τὸ ἀποτέλεσμά, εἴτε καλὸν εἴτε κακὸν) τινος πράγματος. » Αὐτὸς φρενῶν καρποῖτο τὴν ἁμαρτίαν,« Αἰσχλ. 4) (πθ.) φθάνω εἰς ὡριμότητα ἢ παραγωγὴν καρποῦ, τελεσφορῶ. » Τὰ ῥιζόφυτα καρπωθέντα, « Ὄκελλ.

†Καρπύκη (ἡ), φυτ. τῆς Ἰνδ. (ὅμοιον μὲ βούγλωσσον), (παρβλ. Καρπησία).

†Κάρπω, Μ. κάρψω, γρμτ. ἀντὶ Κάρφω.

Καρπώδης, εος (ὁ, ἡ). κάρπιμος, καρποφόρος. ὠφέλιμος.

Κάρπωμα (τὸ). [καρπόω], Π. ἀντὶ Καρπός, εἰσοδιά, ἐπικαρπία· προσφορά, θυσία· (συνήθ. μτφορ.) κέρδος, ἀπόλαυσις.

;Καρπώνης [καρπ., ὠνέομαι], ου (ὁ). ὁ ἀγοράζων ὁλόκληρον τὴν ἐπικαρπίαν ὑποστατικοῦ τινος ἀπὸ τὸν οἰκοκύρην.

Καρπώσιμος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ λάβῃ καρπὸν (νὰ καρπωθῇ, νὰ ὠ-

φεληθῇ), καρποφόρος, κάρπιμος. ||. » Τὰ καρπώσιμα, « Ἀθ., ἀντὶ Οἱ καρποί.

Κάρπωσις [καρπόω], εως (ἡ). ἀπόλαυσις καρποῦ. 2) προσφορὰ καρπῶν εἰς θυσίαν.

Καρπωτὸς, ή, όν. (κυρ. χιτὼν) Τοῦ ὁπ. τὰ μανίκια φθάνουν ἕως τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς, (ἴσ. ἀπ' ἐδῶ ἐτυμολογητέα ἡ κοιν.) καρπέτα (;).

Καῤῥέζω, Π. ἀντὶ Καταῤῥέζω.

Κάῤῥοθεν, ἐπίῤ. Π. Δ. [κάῤῥων]. ἀπὸ καλλιώτερον μέρος.

†Κάῤῥον (τὸ), [Λατ.]· ἁμάξι δίτροχον, (Ἰταλ.) carro, (Γαλλ.) chariot, (κοιν.) καῤῥότσα.

Κάῤῥων [κρατὺς], ονος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Κρείσσων, καλλήτερος, ἀνδρειότερος κτλ. » Σιγῆν ἀγαθὸν ὄκκα παρέοντι κάῤῥονες, « Ἐπίχ.

†Κάρσιος, α, ον, γρμτ. ἀντὶ Ἐγκάρσιος, Ἐπικάρσιος, λοξός.

Κάρσις [κείρω], εως (ἡ). κούρευμα.

†Καρσίως, ἐπίῤ. γρμτ. ἀντὶ Ἐγκαρσίως.

Κάρτα [κράτος], ἐπίῤ. Π. Ἰων. = Λίαν, Ἄγαν κτλ., καταπολλά. (εἰς τὰς ἀποκρσ.) μάλιστα, βεβαιότατα, (ὅθ.

†Καρτάζομαι καὶ Καρταίνω, Μ. άσομαι = Δισχυρίζομαι, βεβαιόνω.

Καρταίπους οδος (ὁ, ἡ), Π. = Κραταίπους.

†Καρταλάμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

†Κάρταλος (λλυς), ου (ὁ), Γρφ. καλάθι (στενὸν πρὸς τὰ κάτω), κοφίνι, (εἰς τὴν Ἀττ.) καρτάλι.

Καρτέον, θετ. τοῦ Κείρω.

Καρτεραίχμης, ου (ὁ), Π. = Κρατεραίχμης.

Καρτεραύχην, ενος (ὁ, ἡ), Π. = Κρατεραύχην.

Καρτερέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι καρτερὸς (ἰσχυρὸς, ἀνεκτικός)· (πρὸς μτχ. ἢ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) ἀντέχω· ἐπιμένω γενναίως· (μὲ γεν.) ἐγκρατεύομαι, ἀπέχω. (μὲ ἀπαρ. ἢ μτχ.) ἀνέχομαι, ὑποφέρω. » Τίς ἂν τὰ τοιαῦτα καρτερήσειεν ἀκούων; « Αἰσχλ.

Καρτέρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ὑποφέρει ἢ εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιμένει τις μὲ καρτερίαν.

Καρτέρησις, εως (ἡ). τὸ καρτερεῖν, ἀνοχὴ, καρτερία.

Καρτερητὸς ή, όν. Ἀνεκτὸς, ὑποφερτός.

Καρτερία (ἡ). τὸ καρτερεῖν (ὑποφέρειν γενναίως), ὑπομονὴ, σταθερότης, ἀνοχή.

Καρτεριάζω καὶ (μσ.) Καρτεριάζομαι καὶ (Λακ.) Καρτεριάδδομαι, Μ. άσω, -ομαι. Ἔχω (Φέρομαι μὲ) καρτερίαν, εἶμαι ἀνεκτικός.

Καρτερικὸς, ή, όν. Ἀνεκτικὸς, ὑπομονητικός.

Καρτερικῶς, ἐπίῤ. Μὲ καρτερίαν, μὲ ὑπομονὴν, ἀνεκτικῶς, ἀνενδότως.

Καρτεροβρόντης, ου (ὁ), Π. ὁ δυνατὰ (κρατερῶς) βροντῶν.

Καρτερόθυμος (ὁ, ἡ). ἀνένδοτος, καρτερόψυχος· (ἐπὶ κακοῦ) ἰσχυρογνώμων, ἄκαμπτος, σκληρόκαρδος, ἀμετάπειστος.

Καρτεροκάρδιος (ὁ, ἡ), = Καρτερόψυχος, γενναιόκαρδος.

Καρτερόμητις (ὁ & ἡ), Π. μέγας τὸν νοῦν, μεγαλεπήβολος, (Γργ.).

Καρτερόνους (ὁ, ἡ), = Καρτερόθυμος. Καρτερόμητις.

Καρτεροπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καρτερῶς (ἰσχυρῶς) πλήττων.

Καρτερὸς [κράτος], ὰ, όν. Ἰσχυρός· κραταιός· ἀνδρεῖος· ῥιγηλός· ὀχυρός· φοβερός· σταθερὸς, ἐπίμονος, ἀμετάθετος. (μὲ γεν.) ἐξουσιαστὴς, κύριος. » Οὔτε τῶν σωμάτων ἔτι καρτεροὺς ὄντας οὔτε τῶν φρενῶν, « Δ. Ἀλ. ||. (ἐπιῤ.) » Κατὰ τὸ καρτερὸν, « Ἀρςφ. (& ἐλλ.) » Τὸ καρτερὸν, « Θκρ., ἀντὶ Καρτερῶς.

Καρτερούντως [καρτερέω], ἐπίῤ. (μτχ.). Καρτερικῶς, ἐπιμόνως, ἀνενδότως.

Καρτερόφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Κρατερόφρων, Καρτερόθυμος.

Καρτερόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κρατερὰς (στιβαρὰς) χεῖρας, ἰσχυρὸς, φοβερός.

†Καρτεροψυχία (ἡ) = Καρτερία, γενναιοψυχία, [ἐκ τοῦ

†Καρτερόψυχος (ὁ, ἡ), = Καρτερικὸς, γενναιόψυχος.

†Καρτερόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κρατύνω.

Καρτερώνυξ, υχος καὶ

Καρτερώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καρτεροὺς (ἰσχυροὺς) ὄνυχας ἢ ὁπλάς.

Καρτερῶς, ἐπίῤ. Ἰσχυρῶς, δυνατά, ἐπιμόνως, ἀνενδότως.

Κάρτιστος, η, ον, Π. ἀντὶ Κράτιστος.

Καρτὸς [κείρω], ή, όν. Κουρευόμενος ἢ Κουρευμένος. » Καρτὸν (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) κρόμμυον, « Γαλ., Γεωπον., τὸ πράσον (ἀλλ' ἴσως καὶ ἐδῶ καθὼς & εἰς τὸν Ἀθ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Καρωτόν).

Κάρτος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Κράτος.

Καρτύνω, Μ. υνῶ, Π. ἀντὶ Κρατύνω.

Καρύα (ἡ), τὸ γνωστὸν δένδρον, ἡ καρυδιὰ ἢ (ὀρθότ.) καρυά. » Τὴν καρύαν οὕτως ὠνόμασαν ὅτι πνεῦμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν ἀφιεῖσα λυπεῖ τοὺς ὑπ' αὐτὴν παρακεκλιμένους, « Πλ.

Καρυάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάρυον, καρυδάκι.

Καρυάτιδες (αἱ). αἱ γυναῖκες τῶν Καρυῶν (κώμης τῆς Λακων.). ||. (ἀρχιτεκτ.) στῆλαι εἰς σχῆμα γυναικῶν ὑποστηρίζουσαι τὰς ὀροφὰς τῶν ναῶν κτλ., (παρβλ. Ἐγκουρὰς καὶ Μάνης.)

Καρυατίζω, Μ. ίσω. Χορεύω εἶδός τι χοροῦ τὸ ὁπ. ἐχόρευον αἱ παρθένοι τῶν ἐν Λακων. Καρυῶν εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Καρυάτιδος Ἀρτέμ. 2) παίζω τὰ καρύδια. » Οἱ καρυατίζοντες εἰώθασι τρία ἐν ἐπιπέδῳ προτιθέντες κάρυα ἐπιφέρειν ἓν, σχῆμα πυραμοειδὲς ἀπογεννῶντες, « Φίλ.

Καρύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Καρύα ἢ Κάρυον, καρυδίτσα ἢ καρυδάκι.

Καρυδόω-ῶ, Μ. ώσω. Εὐνουχίζω ζῶον κατ' ἰδιαίτερόν τινα τρόπον (ἴδε Ἱππιατρ. 239, 33).

Καρύδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Καρυηδὸν, ἐπίῤ. Εἰς εἶδος καρύου, καθὼς συντρίβεται τὸ καρύδι, (ἔκφρ. χειρουργ. ἐπὶ συντρίμματος κοκκάλου).

Καρυηρὰ (τὰ). τὰ ἐκ τοῦ γένους τοῦ καρύου ἀκρόδρυα ἢ σπέρματα.

;Καρύϊνον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κάροινον.

Καρύϊνος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ καρυάν, καρυδένιος, ἢ ἀπὸ καρύδια. » Ἔλαιον —, « Γαλ., Ἱππιατρ., καρυδόλαδον. 2) ὅμοιος (τὸ χρῶμα) μὲ χλωρὸν κάρυον, πρασινοπόρφυρος ἢ κυανοπράσινος.

Καρυΐσκος (ὁ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Κάρυον καρυδάκι· (μτνμ.) κατασκεύασμά τι εἰς σχῆμα καρυδιοῦ (ἡ ἑπτάφωτος λυχνία τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου εἶχε τρία τοιαῦτα εἰς ἕκαστον κλάδον της).

Καρυΐτης, ου (ὁ), εἶδος τιθυμάλλου καρποφοροῦντος καρυδοειδῆ κεφάλια.

Καρυκάζω, Μ. άσω, = Καρυκεύω. (μτφορ.) ἀνακατόνω, (Ἰταλ.) ἰντριγκάρω.

Καρυκεία (ἡ). τὸ καρυκεύειν, ἄρτυσις φαγητοῦ, καρύκευμα.

Καρύκευμα (τὸ). καρυκευμένον (ποικίλως ἐσκευασμένον, νόστιμον) φαγητὸν, ἢ πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ τὸ κάμῃ τοιοῦτον

Καρυκευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ καρυκεύων τὰ φαγητὰ, ὀψοποιός.

Καρυκευτικὸς, ή, όν. Ὁ πρὸς τὸ καρυκεύειν ἐπιτήδειος ἢ χρήσιμος.

Καρυκευτὸς, ή, όν. Καρυκευμένος, ἀρτυμένος μὲ καρυκεύματα.

Καρυκεύω, Μ. εύσω. Κατασκευάζω μὲ πολυποίκιλα ἡδύσματα καὶ ἀρώματα τὸ φαγεῖ· (μτφορ.) καλλωπίζω λόγον ἢ σύγγραμμα μὲ πολλὴν ἐπιτήδευσιν, [ἐκ τοῦ

Καρύκη καὶ Καρύκκη (ἡ), [Λυδ.]. πολυποίκιλόν τι εἶδος ζωμοῦ (σάλτσας) κατεσκευασμένου μὲ αἷμα ζώων καὶ ἄλλα ἡδύσματα· (ἐν γέν.) ἥδυσμα (ἄρτυμα) νόστιμον φαγητοῦ, (Τουρκ.) τερμπιγὲς, κτλ.

Καρύκινος, η, ον. Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς καρύκης, σκοῦρος κόκκινος, βαθὺς μόρικος, (παρβλ. Καρυοβαφής).

;Καρύκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Καρύκη.

Καρυκοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Καρύκινος.

Καρυκοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καρυκεύω, [ἐκ τοῦ

Καρυκοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων τὴν καρύκην, μάγειρος.

†Κάρυμνον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάροινον ἢ Καρύϊνον.

Κάρυξ, υκος (ὁ), Δ. ἀντὶ Κῆρυξ.

Καρυξῶ, Δ. ἀντὶ Κηρύξω, μέλλ. τοῦ Κηρύσσω.

Καρυοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ (πράσινα) καρυδότσεφλα, σκοῦρος, ὑπόξανθος, (παρβλ. Καρύκινος).

Καρυοκατάκτης [κάρυον, κατάγνυμι], ου (ὁ). ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁπ. σπάνουν τὰ καρύδια. 2) εἶδ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Κοκκοθραύστης.

Καρυοκοκκύμηλον (τὸ), εἶδ. δαμασκήνοι (φυλλιασμένου εἰς καρυδιάν).

Κάρυον (τὸ). (ἐν γέν.) κουκκοῦτσι τὸ ὁπ περιέχει ἐντὸς αὐτοῦ φαγώσιμον ἀμύγδαλον, (ὅθ.) κάθε 'πωρικὸν μὲ σκληρὸν 'τσώφλοιον (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. χαρακτηριζόμενον μὲ ἓν ἐπίθετον, π. χ.) » Κάρυον Ποντικὸν ἢ Ἡρακλεωτικὸν ἢ λεπτόν —, « τὸ λεπτοκάρυον. » Κάρυον Εὐβοϊκὸν ἢ πλατὺ ἢ Κασταναϊκόν —, « τὸ κάστανον, κτλ. (ἁπλ.) » Κάρυα (τὰ), τὰ κουκκουνάρια. (κυρ. δὲ) τὸ καρύδι (τὸ ὁπ. καὶ ἐπιθετ.) » Βασιλικὸν —, « (λέγεται), (παρβλ. Βάλανος). 2) (μτνμ.) τὸ στρογγυλὸν μέρος μηχανῆς περὶ τὸ ὁποῖον τυλίσσεται σφαιροειδῶς σχοινί.

Καρυοναύτης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ ταξιδεύων εἰς καρυδότσεφλον ἀντὶ βάρκας.

Καρυόφυλλον (τὸ), [καρύα, φύλλον], ἀρωματικόν τι φυτ. τῆς Ἰνδ. (τοῦ ὁπ. πρᾶον

τὸ κοιν.) γαρόφαλλον, (& ἄλλ.) μοσχοκάρφι.

Καρυόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα καρυδίου, Καρυοβαφής.

†Καρυτίζομαι, Μ. ίσομαι, = Καρυατίζω, παίζω τὰ καρύδια, (ἐν γέν.) τέρπομαι. διασκεδάζω.

Καρυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κάρυον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν καρύων.

Καρυωτικὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καρυωτός.

Καρυῶτις, ιδος (ἡ), εἶδ. φοίνικος (χουρμᾶ) ἔχοντος σχῆμα καρυδίου, (ὁ αὐτὸς καὶ

Καρυωτὸς, ή, όν. Σχηματισμένος εἰς εἶδος καρύου.

Καρφαλέος [κάρφω], α, ον, Π. ξηρὸς, κατάξηρος· (συνκδχ.) διψασμένος, πτωχὸς, ἄθλιος. 2) (ἐνεργ.) ξηραντικός. » Πῦρ —, « Νίκ.

Καρφαμάτιον (τὸ), [κάρφος, ἀμάω]. ἐργαλεῖον θεριστικὸν ἢ ἀλωνιστικόν.

;Καρφεῖον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καρφίον. 2) Π. ἀντὶ Καρπος.

Κάρφη (ἡ), = Κάρφος, ξηρὸν χόρτον, ἄχυρον, φρύγανον,

;Καρφηρὸς, ὰ, ὸν, = Καρφίτης.

Καρφίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάρφος.

;Καρφὶς, ίδος (ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Καρπίς.

Καρφίτης, ου (ὁ). καμωμένος ἀπὸ κάρφη (τσάκνα, φρύγανα).

Καρφειδὴς, έος (ὁ, ἡ). λεπτὸς ἢ ἐλαφρὸς ὡς κάρφος.

Καρφολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνάζω ἀπὸ ἕνα-ἕνα τὰ κάρφη (τὰ ἄχυρα, τὰς τρίχας, κτλ.) ἀπὸ τὰ φορέματα ἐμοῦ ἢ ἄλλου, (ὅμοιόν τι κάμνουν ἐνίοτε οἱ φρενητιῶντες ὑπὸ μεγάλης θέρμης ἀσθενεῖς, ἴδε Κροκυδίζω)

Καρφολογία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κάρφος [κάρφω], εος-ους (τὸ). ξηρὸν ξυλάριον ἢ ἄχυρον ἢ φρύγανον, (κοιν.) τσάκνον, (μὲ τὰ τοιαῦτα κατασκευάζουσιν αἱ χελιδόνες τὰς φωλεάς των). 2) ξυλάριόν τι τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ὡς σύνθημα, εἶδος τσέδουλας (Πλβ. ΣΤ', λς', 3). 3) = Καρπίς. 4) Π. ἀντὶ Περικάρπιον, φλοιὸς, (Νίκ. Ἀλ. 230 καὶ 491). 5) (σπν.) ἀντὶ Καρπὸς (;).

Καρφόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κάρφω, ξηραίνω.

;Καρφυρὸς, ὰ, ὸν, = Καρφηρός.

Κάρφω [συγγ. τῷ Μάρπτω], Μ. κάρψω, Π. ξηραίνω, καταξηραίνω· μαραίνω, μαραγκιάζω· (ἐπμ.) ζαρόνω· (τρπ.) σμικρύνω, ταπεινόνω. » Ζεὺς ἀγήνορα κάρφει, « Ἡσ.

Καρφώδης, εος (ὁ, ἡ), = Καρφοειδὴς, ὅμοιος μὲ κάρφος.

Καρχαλέος καὶ Καρχαρέος, α, ον, Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καρφαλέος, ξηρὸς, κατάξηρος, (ἐπμ.) τραχὺς, σκληρός· (μτφορ.) κακός. » Κύνες καρχαρέοι, « Ἀπλλ., (ἴδε Κάρχαρος).

Καρχαρίας, ου (ὁ), εἶδ. θηριώδους ἰχθ. ἢ κήτους, σκυλόψαρον (μὲ πολλὰ καὶ σουβλερὰ ὀδόντια), (Γαλλ.) requin.

Καρχαρόδους, οντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σουβλερὰ καὶ πριονοειδῆ ὀδόντια. » Καρχαρόδοντα γάρ ἐστιν, ὅσα ἐπαλλάττει τοὺς ὀδόντας τοὺς ὀξεῖς ὁμοῦ, « Ἀρστ. (ἴδε & Ἀνεπάλλακτος). » Κύων —, « Ἰλ. Ν., Κ. (καὶ μτνμ.) » Ἅρπη —, « Ἡσ

Καρχαρόδων, οντος (ὁ, ἡ), = Καρχαρόδους.

Κάρχαρος (ὁ, ἡ), [χαράσσω;]. σκληρὸς, τραχὺς, (ἐπὶ ὀδ.) σουβλερὸς, πριονοειδὴς, κοπτερός. » Κύων —, « Λυκ., ἀντὶ Καρχαρόδους. (& μτνμ.) » Ῥήτωρ τῶν καρχάρων, « Λκ. (καὶ συνκδχ.) » Κάρχαρον δῆγμα Κερβέρου, « αὐτ.

Καρχηδόνιος (ὁ). (ἐνν. λίθος), εἶδ. πολυτ. πέτρας, (κοιν.) καρβοῦνι.

Καρχήσιον (τὸ). εἶδος ποτηρίου μὲ στενὴν μέσην. » Καρχησίῳ ἀργυρῷ, « Ἐπγρφ. (ἴδε Visconti Mus. Pioclem, T. 5, p. 186). 2) τὸ ἀλφάδι (ἡ γωνιὰ) τῶν τεκτόνων κλπ. 3) (συνήθ.) ἡ κορυφὴ τοῦ καταρτιοῦ, (Γαλλ.) calcet, ἢ ἡ ἄκρα τῆς ἀντέννας. 4) (συνκδχ.) τὸ καροῦλι (ὁ μακαρᾶς) ὅπου εἶνε δεμένος ἐκεῖ & 5) (πλθ.) τὰ σχοινιὰ 'που περνοῦν ἀπὸ τὸν μακαρᾶν αὐτόν. 6) (μτνμ.) αἱ φασκιαὶ τῶν χειρουργῶν.

Καρχήσιοι (οἱ), = Καρχήσιον (5, 6).

Καρώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ωδῶς. Βυθισμένος εἰς κάρον (εἰς λήθαργον), ὑποκείμενος εἰς κάρωσιν. (ἐνίοτε) = Καρωτικός. » Φάρμακον —, « Ἀρετ.

Κάρωσις [καρόω], εως (ἡ). σκότωσις (ζάλη) τῆς κεφαλῆς, βύθος μὲ καρηβαρίαν.

Καρωτικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ νὰ ἐπιφέρῃ κάρωσιν, (ὅθ.) » Καρωτικαὶ ἀρτηρίαι, « Ἀνατομ., αἱ ἄλλ. Καρωτίδες.

Καρωτὶς, ίδος (ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), αἱ δύο ἀρτηρίαι τῶν μηνίγγων αἱ φέρουσαι τὸ αἷμα εἰς τὸν ἐγκέφαλον καὶ προξενοῦσαι τὸν ὕπνον, αἱ ἄλλ. Σφαγίτιδες, (συγγ. τῷ Παρωτίς.)

Καρωτὸς [κάρα], ή, όν, (βτν.) = Κεφαλωτός. ||. (οὐσ.) Καρωτὸν (τὸ), ἡ ῥίζα τοῦ δαύκου, (Γαλλ.) carotte.

Κὰς, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐς ἢ Καὶ εἰς (;).

Κασαλβάζω, Μ. άσω, Κωμ. μεταχειρίζομαί τινα ὡς πόρνην, [ἐκ τοῦ

Κασαλβὰς, άδος καὶ

Κασάλβη (ἡ), [κάσσα]. πόρνη.

Κασάλβιον (ἴσ. Κασαλβεῖον) (τὸ). πορνοστάσιον.

Κάσαμον (τὸ), [;] = Κυκλάμινον.

Κάσας, α καὶ Κασᾶς, ᾶ (ὁ), [Περσ.]. πολύτιμον σκέπασμα τοῦ ἀλόγου, σάγισμα, (Τουρκ.) χασᾶς.

Κασαύρα, ας καὶ

Κασαυρὰς, άδος (ἡ), = Κασαλβὰς, πόρνη,

Κασαυρεῖον καὶ Κασαύριον (τὸ), = Κασάλβιον.

Κασαυρὶς, ίδος (ἡ), = Κασαυρὰς, πόρνη.

Κᾆσθ', Π. (κατὰ κρσ. & ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Καὶ ἔσ(σ)ιν).

Κασία (ἡ), = (& ἴσως ὀρθότ. τοῦ) Κασσία.

Κασιγνήτη (ἡ), θηλ. τοῦ Κασίγνητος, ἀδελφή.

Κασιγνητικὸς, ή, όν. Ἀδελφικὸς, [ἐκ τοῦ

Κασίγνητος (ὁ), [κάσις, γνήσιος]. ἀδελφὸς, αὐτάδελφος. 2) ἀνεψιὸς, (ἐν γέν.) συγγενὴς (ἐξ αἵματος). 3) (ἐπὶ πραγμ.) ὅμοιος. σύντροφος. » Συκῆν μέλαιναν, ἀμπέλου κασιγνήτην, « Ἱππῶναξ. 4) (ἐπιθετ.) ἀδελφικός. » Κασίγνητον κάρα, « Εὐρ., (περιφρ.) ἀντὶ Ἀδελφός (-φή).

Κασιόπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πνέων (εὐωδιάζων) ὡς ἂν κασία.

Κάσις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀδελφὸς, ἀδελφή· ἀνεψιός· συγγενής. (Λακεδ.) σύντροφος, ἐκ τῆς αὐτῆς ἀγέλης (τῶν παίδων), συνομήλικος. (καταχρ.) » Λιγνὺν μέλαιναν, αἰόλην πυρὸς κάσιν, « Αἰσχλ.

Κάσσα [κάσις], ης (ἡ). πόρνη, (ἐν γέν.) ἀσελγής.

Κασσᾶς, ᾶ (ὁ), ὀρθότ. τοῦ Κασᾶς.

Κασσία (ἡ), εἶδ. (κατώτερον) κανέλλας (δένδρ.)· (ἐνίοτε ἐπιθετ.) » Κασσία σύριγξ, « ἡ ξηρὰ φλοῦδά της (διότι [illegible] φεται εἰς εἶδος καλάμου [σύριγγος, [illegible] νης], ὅθ. τὸ κοιν. κανέλλα), (ἴδε Κιννάμωμον).

Κασσίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω (Μυρίζω ὡς ἂν) τὴν κασσίαν.

Κασσιτέρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ κασσίτερον, καλαγένιος.

Κασσιτεροποιὸς (ὁ). ὁ δουλεύων τὸν κασσίτερον, κατασκευάζων καλαγένια ἀγγεῖα.

Κασσίτερος (ὁ), εἶδος μεταλλ., (κοιν.) καλάγι.

Κασσιτερουργὸς (ὁ), = Κασσιτεροποιός.

Κασσιτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ κασσίτερον, γανόνω.

Κάσσυμα (τὸ), Ζ. Κάττυμα.

Κασύῤῥοος (συγκ.) ἀντὶ Κατασύῤῥοος (ὁ, ἡ). ὁ καταῤῥέων μετ' ἄλλου, συῤῥέων πρὸς τὰ κάτω.

Κασσύω, Μ. ύσω, Ζ. Καττύω.

Κασσωρεῖον (τὸ), = Κασαυρεῖον, [ἐκ τοῦ

Κασσωρὶς, ίδος (ἡ), = Κασαυρὶς, πόρνη.

Κᾆστ', Π. (κατὰ κρσ. καὶ ἀποκ.) ἀντὶ Καὶ ἔσ(σ)ιν).

Κασταναϊκὸς, ή, όν. Ὁ ἐκ τῶν Καστάνων (πόλεως τοῦ Πόντου ἢ τῆς Θεσσαλίας). » Κάρυον Κασταναϊκὸν, « Διόδ., τὸ κάστανον.

Καστάνειος, α, ον, = Κασταναϊκός.

Καστανεὼν, ῶνος (ὁ). δάσος καστανηῶν.

Καστανὸν ἢ

Κάστανον (τὸ), (ἐνν. κάρυον), τὸ ἄλλ. Κασταναϊκὸν, ἴδε καὶ Λόπιμος.

Κᾆστι, Ἀττ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἔστι.

Καστόρειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κάστορα (τὸ ζῶον), καμωμένος ἀπὸ τρίχας κτλ. κάστορος.

Καστορία (ἡ), (κύων), ἴδε Καστορίς.

Καστορίζω, Μ. ίσω. Ἔχω τὴν γεῦσιν ἢ τὴν ὀσμὴν τοῦ καστορίου.

Καστόριον (τό). ὕλη τις χρήσιμος εἰς τὴν ἰατρικὴν συναζομένη εἰς τὴν παρὰ τὰ αἰδοῖα τοῦ κάστορος εὑρισκομένην κύστιν (& ὄχι, καθὼς ἐνομίζετο μέχρι τινος, αἱ ὄρχεις τοῦ κάστορος), (ὅθ. κοιν.) καστόρχιον, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ

;Καστόριος (ὁ, ἡ), = Καστόρειος.

Καστορὶς, ίδος (ἡ), (κύων), εἶδ. λαγωνικοῦ (ἀπὸ Κάστορος τοῦ ἥρωος ἢ διὰ κάποιαν ὁμοιότητα μὲ τὸν κάστορα τὸ ζῶον). 2) εἶδος φώκης.

Καστόρνυμι (ὅθ. ἡ μτχ. Καστορνῦσα), Π. ἀντὶ Καταστόρνυμι.

Κάστωρ, ορος (ὁ), τετράποδόν τι ἀμφίβιον, (κοιν.) κασόρχι. 2) (συνκδχ.) ἀντὶ Καστόριον. » Πινέτω τὸν κάστορα. « Ἱπποκρ.

Κασύτας, ου (ὁ), ἴδε Καδύτας.

Κάσχεσθε, Π. ἀντὶ Κατέσχεθε, = Κατέσχε, ἐνεργ. καὶ

Κάσχετο, Π. ἀντὶ Κατέσχετο, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Κατέχω.

Κασωρεῖον (τὸ), = Κασαυρεῖον, πορνοςάσιον, ἐκ τοῦ

Κασωρεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Πορνεύω, ἐκ τοῦ

Κασωρὶς, ίδος καὶ

Κασωρῖτις, ιδος (ἡ), Π. = Κασαυρὶς, πόρνη, ἀσελγής.

Κατὰ, πρόθ. (συντ. μὲ γεν. καὶ αἰτ. καὶ σημ. ἐν μὲν συντ. μετα γεν. μὲν 1) κίνησιν (ἀπὸ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. »Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων,« Ἰλ. Α. »Κατὰ τοῦ τείχους ῥιπτεῖν,« Ἡρ. »Ταῦτα τὰ πλοῖα ἀνὰ μὲν τὸν ποταμὸν οὐ δύνανται πλέειν,.. κατὰ ῥόον δὲ κομίζεται,« αὐτ. »Δάκρυα κατὰ βλεφάρων ῥέεν,« Ὅμ. »Ἔλασέν μιν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης,« Ὀδ. Ε. »Αἱρέουσι τὴν πόλιν κατ' ἄκρης,« Ἡρ. »Δῦναι κατὰ βάθους (κατὰ γῆς),« Λξ. »Ψυχὴ κατὰ χθονὸς ᾤχετο,« Ἰλ. Ψ. (καὶ ἐλλ.) »Ὁ κατὰ γῆς,« Ξεν. ὁ ἀποθανὼν ἢ ἐνταφιασθείς. 2) Τόπον ἢ τὸ Ἐπάνω. »Κατὰ γῆς,« Ξεν. »Κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας,« Ὅμ. »Κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς,« αὐτ. »Καθ' ὕδατος γράφειν καὶ κατὰ πετρῶν σπείρειν,« Παροιμ. »Τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῶα,« Λξ. »Ὕδωρ κατὰ χειρὸς (ἐλλ. τοῦ Διδόναι),« Λξ. »Κατὰ κόρρης τύπτειν,« Λξ. »Ὀμόσαι καθ' ἱερῶν,« Λξ. (κυρ.) βάλλων τὸ χέρι του ἐπάνω, (παρβλ. Ἐπί), (καὶ τρπ.) »Ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίςου Διὸς,« Μυθ. »Κατ' ἀνθρώπου ἢ ἵππου τὸ Ζῶον λέγεται,« Φιλοσοφ., κατηγορεῖται. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) »Εὔχεσθαι κατὰ βοὸς (καθ' ἑκατόμβης, κατὰ χιλίων χιμάρων),« Λξ., τάξειν εἰς τὸν θεόν. 3) τὸ Κατεπάνω (καὶ μτφορ. Ἐναντίον) τινος. »Τοξεύειν κατὰ σκοποῦ,« Λξ. »Κατὰ Κτησιφῶντος ὁ λόγος,« Ῥτρ. 4) Σχέσιν ἢ Ἀναφοράν. »Τάττειν κατά τινος,« Δ. Ἀλ. »Ἓν κατὰ πάντων,« Πλάτ. (παρβλ. καὶ 5) Αἰτίαν (τελικ.) ἢ τὸ Οὗ ἕνεκα (ἀντὶ τῆς Περί). »Εἰ ἢ κατὰ πάντων ἐμφανὲς εἴη, ὅτι ἢ,« Ξεν. »Κατὰ πασῶν τῶν τεχνῶν,« Πλάτ. »Ἓν κοινὸν κατὰ πάντων,« Λξ. »Μέγιστον ἦν τοῦτο ἐγκώμιον καθ' ὑμῶν,« Δμ. 6) Τρόπον. »Καθ' ἱερῶν τελείων ἑστιᾶν,« Λκ. (ἢ ἐπιῤῥηματικῶς). »Κατὰ παντὸς, »Καθ' ὅλου,« ἴδε Καθόλου. ||. (μὲ αἰτ. δὲ 1) Τόπον (Α'. κατὰ κίνησιν). »Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατὰ Τηΰγετον ἢ Ἐρύμανθον,« Ὀδ. Ζ. »Ὤχετο πάντη κατὰ ςρατὸν,« Ὅμ. »Κατὰ δὲ τὴν πόλιν γυναῖκες περιιοῦσι,« Ἡρ. »Οὐκ ἐκ τῆς ἀκτῆς κατὰ τὴν πυλίδα ἐμβαίνουσιν οἱ κατ' ἐμπορίαν πλέοντες, ἀλλ' ἐκ τοῦ λιμένος,« Λυκοῦργ. »Ἕπεσθαί τινι κατὰ πόδας,« Λξ. (Β'. κατὰ στάσιν, κυρ. δὲ Καταντικρὺ) »Κεῖται δὲ ἡ Κεφαλληνία κατὰ τὴν Ἀκαρνανίαν,« Θκ. »Ἑστηκὼς κατὰ βορέαν,« αὐτ. »Κατὰ μὲν δὴ Ἀθηναίους ἐτετάχατο Φοίνικες, κατὰ δὲ Λακεδαιμονίους Ἴωνες,« Ἡρ. »Ἐτρέψαντο καθ' ἑαυτοὺς,« Ξεν. »Κατὰ πρόσωπον,« Λξ. »Οὐδεὶς ἐθέλει τυράννου κατ' ὀφθαλμοὺς κατηγορεῖν,« Ξεν. (Γ'. κατὰ προσδιορισμὸν) »Οὔτασε κατὰ στῆθος (λαπάρην, μηρὸν κτλ.),« Ὅμ. »Βάλε κατ' ἀσπίδα (ζωστῆρα κτλ.),« αὐτ. »Βέλος κατὰ καίριον ἦλθεν,« Ἰλ. Λ. (καὶ ἐλλ.) »Δεδεμένος τοὺς πόδας,« Γρφ. (Δ'. ἁπλῶς τὸ Ποῦ). »Καθ' ὁδὸν,« Λξ. »Ποῦ δὲ ἥδιον θερίσαι ἢ κατ' ἀγροὺς,« Ξεν. »Ἄν τι κατὰ πόλιν δέῃ πράττειν,« αὐτ. »Καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν,« αὐτ. (ἢ τρπ.) »Κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,« Ὅμ. (καὶ περιφρ.) »Τὰ κατὰ τὸν οὐρανὸν,« Λξ., τὰ φαινόμενα εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν. »Τὰ κατὰ τὴν Ἀμβρακίαν,« Λξ. »Τὰ κατὰ τὴν πόλιν,« Λξ. »Τὰ κατὰ τὸν πόλεμον,« Ξεν. »Οἱ κατ' ἀγορὰν,« Λξ. 2) (μτνμ.) Χρόνον. »Καθ' ἡμέραν,« Λξ. »Κατὰ Κροῖσον, »Κατὰ τὰ Τρωϊκὰ, »Καθ' ἡμᾶς,« Λξ. »Κατὰ τὸν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων πόλεμον,« Ἡρ. »Κατὰ τοὺς θανάτους τῶν βασιλέων,« αὐτ. »Κατὰ δὲ τὸν γινόμενόν σφι ἢ ἀπογινόμενον,« αὐτ., ὅταν γεννᾶται ἢ ἀποθνήσκῃ τις αὐτῶν, εἰς τὰς γεννήσεις ἢ τοὺς θανάτους. »Μάλιστα τῶν καθ' ἑαυτὸν,« Ξεν., ὑπὲρ πάντας τοὺς συγχρόνους του, (παρβλ. Ἐπί). 3) (μτφορ.) Αἰτίαν (ἢ ποιητικὴν ἀντὶ τῆς Διά). »Κατὰ θεὸν,« Ἀρςφ., κατὰ θείαν νεῦσιν, ἢ Κατὰ τύχην. »Κατὰ τὸ ἔχθος τῶν Λακεδαιμονίων,« Ἡρ. »Κατὰ τοῦ Λύκου τὴν ἐπωνυμίην Λύκιοι ἀνὰ χρόνον ἐκλήθησαν,« αὐτ. »Κατὰ τὴν ξυμμαχίαν,« αὐτ. »Οὐ κατὰ τὴν ἡμετέραν κακίαν τὸ ἡσσῆσθαι προσεγένετο,« Θκ. »Κατὰ τὸ μητρυιᾶς ὄνομα.« Δ. Ἀλ. (καὶ ἐπιῤῥηματικῶς). »Κατ' ἔχθραν, »Κατ' εὔνοιαν, »Καθ' ὃ,« (ἢ Τελικὴν δηλ. τὸ Οὗ ἕνεκα, τὸν σκοπὸν, ἀντὶ τῆς Περί). »Ἤ τι κατὰ πρῆξιν ἀλάλησθε,« Ὀδ. Γ. »Κατὰ χρέος ἐλθεῖν,« Ὀδ. Λ. »Κατὰ ληΐην ἐκπλώσαντας,« Ἡρ. »Τριήρης, ἢ κατὰ τοὺς Αἰακίδας ἀπεδήμησε,« αὐτ. »Ἀπεδήμησεν εἰς Αἴγυπτον, ἅμα κατ' ἐμπορίαν ἢ καθ' ἱστορίαν τοῦ Νείλου,« Ἐπιστ. 4) Ὁμοιότητα ἢ Ἀναλογίαν. »Κατὰ ταυτὰ τοῖσι ἄλλοισι,« Ἡρ. »Πατέρα τε καὶ μητέρα εὑρήσεις οὐ κατὰ τὸν βουκόλον καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ,« αὐτ. »Κατ' εἰκόνα ἢ καθ' ὁμοίωσιν,« Γρφ. »Λευκὸς κατὰ χιόνα,« Λξ. »Ὁρῶ αὐτοὺς (τοὺς ἁλιεῖς) κατὰ ταὐτὰ τοῖς ἐμπείροις ἀποφαινομένους περὶ τῆς ἀγαθῆς γῆς,« Ξεν. »Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα,« Καλλ. »Κατὰ τὴν ἐπιχώριον γλῶσσαν,« Δ. Ἀλ. »Κατὰ τὸν ἡμέτερον τρόπον,« Πλάτ. »Καθ' ἃ,« »Καθ' ὃ, »Καθ' ὅ,τι. (ἢ πρὸς συγκρ. μετὰ τοῦ Ἢ) »Πλείω ὅπλα ἢ κατὰ τοὺς νεκροὺς,« Θκ. »Βαθύτερα ἢ κατὰ Θρήϊκας,« Ἡρ. »Μείζων ἢ κατὰ δάκρυα,« Θκ. (ἢ πρὸς ἀπαρ.) »Μείζω ἢ κατ' ἐμὲ καὶ σὲ ἐξευρεῖν,« Πλάτ. 5) Συμφωνίαν ἢ Συνέπειαν. »Κατὰ τὰς Θεμιστοκλέους ἐντολὰς,« Ἡρ. »Κατὰ τὰ ξυγκείμενα σφίσι,« Θκ. (ἢ ἐπιῤῥηματικῶς). »Κατὰ μοῖραν, »Κατὰ κόσμον, »Κατὰ τρόπον, »Κατὰ λόγον, »Κατὰ νόον (γνώμην) τινὶ,« Ἡρ., Ξεν. »Καθ' ἡδονὴν,« (καὶ ἐνάρθρ. ἐλλ. τῆς μτχ. τοῦ ὑπαρκτ.) »Ὁ καθ' ἡδονὴν θάνατος, »Ἡ κατὰ φύσιν ἔνδεια,« Λξ. 6) Τρόπον ἢ τὸ Πῶς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπιῤῥηματικῶς). »Κατὰ μικρὸν, »Κατὰ λέξιν, »Καθ' ἡσυχίαν, »Κατὰ τάξιν, »Κατὰ τάχος, »Κατὰ σπουδὴν, »Κατὰ κράτος, »Κατὰ τὸ ἰσχυρὸν, »Κατὰ μέρος, »Κατ' ἰδίαν, »Κατ' ἐμαυτὸν, »Καθ' αὑτοὺς, »Κατὰ βάθος (μῆκος κτλ.).« 7) Προσδιορισμὸν (ἢ τόπου). »Οὖτα κατὰ λαπάρην κτλ.,« Ὅμ., ἴδε ἀνωτέρω. »Κατὰ πόδας,« Λξ. (ἢ τρπ.) »Ἡ κατὰ πόδας ἡμέρα,« Λξ., ἡ ἑπομένη. »Τὰ μὲν καθ' ἡμᾶς καλῶς ἔχει, ἀλλὰ τὰ πλάγια λυπεῖ με,« Ξεν. (ἢ Χρόνου). »Κατὰ μῆνα, Κατ' ἐνιαυτὸν, »Καθ' ἡμέραν, »Καθ' ἑκάστην ἡμέραν, (καὶ χ. τοῦ οὐσ.) »Καθ' ἑκάστην,« (καὶ ἐλλ.) »Πᾶσαν ὥραν,« Λξ. (ἢ Πράξεως). »Κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ σῶσαι οὓς δεῖ,« Πλάτ. (ἢ ἐλλ.) »Ἰωάννης τὸ ὄνομα,« Λξ. »Κεραμεὺς τὴν τέχνην,« Λξ. 8) Ἐπιμερισμὸν (μὲ τὰ ἀριθμητικά): »Κατὰ ἕνα μαχεόμενοι,« Ἡρ., ενας πρὸς ἕνα. »Διέστησαν κατὰ διακοσίους,« Θκ., ἀπὸ διακόσιοι-διακόσιοι »Ἐχωρήσαμεν πάντα κατὰ φυλὰς,« Ξεν. »Τοὺς σπίνους πωλεῖ καθ' ἑπτὰ τοῦ ὀβολοῦ,« Ἀρςφ. »Κατ' ὀλίγας (ναῦς) προσπίπτοντες,« Θκ. »Κατ' ἄνδρα,« Λξ. »Οἱ καθ' ἕνα,« Λξ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἕκαςος). »Κατὰ πόλεις (κώμας) ἑκάστας,« Ἡρ. »Καθ' ἓν ἕκαστον ἐρωτᾶν,« Ξεν. »Καθ' ἓν ἕκαςον μακρὸν ἂν εἴη γράφειν,« αὐτ. 9) Εἰκασμὸν (ἀντὶ τοῦ Σχεδόν). »Ἀπέθανον τῶν Βαρβάρων κατὰ ἑξακισχιλίους ἢ τετρακοσίους ἄνδρας,« Ἡρ. »Κατ' ἑξήκοντα ἔτεα ἢ χίλια,« αὐτ. 10) Σχέσιν ἢ Ἀναφοράν. »Κατ' ἐμὲ,« Ξεν. »Τὸ κατ' ἐμὲ,« Λξ., καθ' ὅσον ἀφορᾷ (ἀνήκει εἰς, ἐξήρτηται ἀπὸ) ἐμέ. »Τοιαῦτα μὲν τὰ κατὰ τὸν Γάλβαν,« Πλ., τὰ ἀφορῶντα αὐτόν. »Καθ' Ἡρόδοτον,« Λξ., καθὼς λέγει ὁ Ἡρ. »Τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον,« Γρφ., τὸ συγγραφὲν ὑπὸ τοῦ. ||. (ἐν δὲ συνθ. 1) κίνησιν πρὸς τὰ κάτω. »Καταβάλλω, Καταβαίνω, Κατάκειμαι, Κάθοδος. 2) τόπον ἢ τὸ ἐπί τινος. »Καθίστημι, Κατατάττω. 3) τὸ ἐναντίον. »Καταβοῶ, Καταλαλῶ, Καταψηφίζομαι, Καταδίκη. 4) ἐπίτασιν. »Κατατρώγω, Κατάδηλος, (καὶ ἐπὶ κακοῦ) Κατάτεχνος. ||. (πολλάκις καὶ μάλιςα εἰς τὴν μετὰ αἰτ. σύνταξ. ἡ Κατὰ ἐλλείπει ἐννοουμένη ἔξωθεν). »Ἀγαθὸς τὰ πολεμικὰ, »Κρὴς τὴν πατρίδα. »Ὠχρὸς τὴν ὄψιν,« κτλ. ||. (παρὰ Ποιητ. Α'. χωρίζεται τοῦ συνθέτου ῥήματος, παρεντιθεμένων ἄλλων μορίων:) »Κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν,« Ὀδ. Δ. (καὶ λογογραφ.) »Κατ' ὦν εἷλε,« Ἡρ., ἀντὶ Καθεῖλεν οὖν. (καὶ κατ' ἀναστροφὴν) »Ὅτ' ἂν εὐφροσύνη ἔχῃ κατὰ δῆμον,« Ὀδ. Ι. (ἐκ τούτου ἴσως ἐνομίσθη ὅτι συντάσσ. καὶ μὲ δοτ.) »Κατὰ συφεοῖσιν ἔεργνυ,« Ὀδ..., ἀντὶ Καθείργνυ. »Κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν,« Ὀδ. Λ., ἀντὶ Κατέδησαν (Β'. τίθεται κατ' ἀναστροφὴν, δηλ. μετὰ τὸ πτωτικὸν, ἢ ἐπέχει τόπον ἐπιῤῥήματος,

ὅτε καὶ συνήθως βαρυτονεῖται). »Εἰ μέν κε λίπω κάτα τεύχεα καλὰ,« Ἰλ. Ρ. »Πεδίον κάτα δηριάασθαι,« Ἰλ. Π. (Γ'. ἐν συντ. καὶ ἐν συνθ. ἀποβάλλει τὸ τελευταῖον α, τὸ δὲ τ μεταβάλλει κατὰ τὸ στοιχ. τῆς ἑπμ. λέξ.) »Κὰγ γόνυ, Κὰπ φάλαρα κτλ. »Κάββαλε, Κάλλιπε, Κάτθανε κτλ.

Κᾆτα, κατὰ κρσ. ἀντὶ Καὶ εἶτα.

Κατάβα, ἀντὶ Κατάβηθι, (κοιν.) καταίβα, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Καταβαίνω.

Καταβάδην [καταβαίνω], ἐπίῤ. τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀναβάδην, μὲ τὰ πόδια κάτω (τὸν κατήφορον).

Καταβαθμὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Καταβασμὸς, Καταίβασμα. 2) κατήφορος, [ἐκ τοῦ

Κατα-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. β'. Κατέβην κτλ.). Καταβαίνω (ἐν γέν. ἀπὸ 'πάνω πρὸς τὰ κάτω, ἀπὸ ὑψηλότερον εἰς χαμηλότερον μέρος, [ἑπμ.] ἀπὸ τὰ μεσόγεια ἢ τὰ ἐνδότερα πρὸς τὰ παράλια), (μὲ γεν. ἢ μόνην). »Πόλιος κατέβαν,« Ἰλ. Ω. »Καταβήσεο δίφρου,« Ἰλ. Ε. (ἢ προθετ.) »Ἐξ εὐνῆς κατέβη,« Θκρ. (καὶ μὲ αἰτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐλλ. τῆς προθ.) »Θάλαμον κατεβήσατο,« Ὀδ. Β. »καταβαίνων εἰς τὸν Πειραιᾶ,« Πλάτ. »Κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἱεριχὼ,« Γρφ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) »Κλίμακα κατεβήσατο.« Ὀδ. Α. »Κατέβαιν' ὑπερώϊα,« Ὀδ. Σ. Ψ. (καὶ πθ. σπν.) »Ὅταν ταχὺ καταβαίνηται (ὁ ἵππος),« Ξεν., ξεκαβαλικεύεται. (καὶ συνκδχ.) »Καταβαίνειν εἰς ἀγῶνα,« Σοφ. (καὶ μτφορ.) »Δεῖ τὴν ἡλικίαν εἰς τοὺς χρόνους τούτους καταβαίνειν,« Ἀρςτ., συμπίπτειν, καταντᾶν. (καὶ πρὸς μτχ.) »Λέγων δὲ ταῦτα κατέβαινε παραιτεόμενος,« Ἡρ. »Κατέβαινον συλλυπεύμενοι,« αὐτ., (ἀντὶ) Ἐπὶ τέλους. 2) (σπν. ἢ Π. μτβτ.) καταιβάζω, (μτφορ.) καταβάλλω, ταπεινόνω. »Δαίμων ἄλλον ὕπερθε βάλλει, ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν μέτρῳ καταβαίνει,« Πίνδ.

Κατα-βακχεύω, Μ. εύσω. Ἐκβακχεύω (ἢ μσ. Ἐκβακχεύομαι) ὅλως διόλου, ἐνθουσιάζομαι εἰς τὸ ἄκρον, (μὲ γεν.) καταφέρομαι (ἐπεμβαίνω) βακχικῶς κατά τινος. »Καταβακχεύει τῶν ὑπὸ χεῖρα,« Θ. Μετοχ.

Κατα-βακχιόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι; Π. = Καταβακχεύομαι.

Κατα-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Κατέβαλον κτλ.). Βάλλω (Τοποθετῶ ἢ Ῥίπτω, Κάμνω [Ἀφίνω] νὰ πέσῃ) τι κάτω, κρημνίζω ἢ καταιβάζω, χαμηλόνω· (συνκδχ.) καταπονῶ· φονεύω· (μτφορ.) ταπεινόνω· (ἐπὶ πραγμ.) καταργῶ, ἀκυρόνω. »Αἰετὸς, νεβρὸν ἔχων ὀνύχεσσι, παρ' βωμῷ κάββαλεν,« Ἰλ. Θ. »Πόντῳ ἔνι κάββαλεν,« (ἢ κατὰ τμῆσ.) »Κατ' ἀγγείῳ ἐν πυρὶ βάλλω,« Θκρ. »Καταβάλλειν (τῇ γῇ) τὸν καρπὸν,« Ξεν., σπείρειν. »Καὶ σιτία τῇ στρατιῇ καταβάλλειν ἐκέλευε, ἵνα ἐπιτηδεώτατον εἴη,« Ἡρ., νὰ ἐναποθέσουν, νὰ ἐπισωρεύσουν. »Οὔατα κάββαλεν,« Ὀδ. Ρ., κατέβασε τ' αὐτιά του. »Ἅπαξ μεθυσθεὶς, καταβαλών τε τὰς ὀφρῦς,« Εὐρ. »Κατάβαλλε τὸ λάϊον,« Θκρ., θέριζε. »Ἠκόντιζον καὶ πολλοὺς αὐτῶν κατέβαλλον,« Ξεν. »Ἄρκτον καταβάλλει,« αὐτ. (καὶ μσ.) »Ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλευ,« Θκρ. ἔπεσες, ἐπλάγιασες. (καὶ μτφορ.) »Καταβάλλειν τοὺς νόμους (τὴν πολιτείαν),« Λξ. (καὶ πθ.) »Φρόνημα καταβεβλημένον,« Λξ. »Ἔπη (»Παιδεύματα) καταβεβλημένα,« Ἀρςτ., κοινὰ, τετριμμένα, πρόςυχα. (καὶ ὡς οὐσ.) »Καταβεβλημένοι,« Ἰσκρ., οἱ ἀπεῤῥιμμένοι (καταφρονεμένοι, κοινοὶ) ἄνθρωποι. 2) πληρόνω, μετρῶ ἀμέσως τὰ χρήματα. »Τὸ ἀργύριον (»Τὰ πορθμεῖα, »Τὴν τιμὴν) καταβάλλειν,« Λξ. 3) (μσ.) βάλλω θεμέλιον, (μτφορ.) ἀρχίζω, συστήνω. »Λόγον (»Ὠδὴν) καταβάλλομαι,« Λξ. »Τὴν Κυρηναϊκὴν κατεβάλετο φιλοσοφίαν,« Στρβ.

Κατα-βαπτίζω, Μ. ίσω. Βουτῶ (Βυθίζω) τι ὅλως διόλου, καταποντίζω (κυρ. καὶ μτφορ.)

Καταβαπτισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. καταποντισμός.

;Αταβαπτιστήριον (τὸ). τόπος ὅπου βυτᾶ ἢ πνίγεταί (βουλᾷ) τις.

Καταβαπτιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ καταβαπτίζων, καταποντιστής.

Κατάβαπτος (ὁ, ἡ). βαμμένος ὅλος ἢ κατὰ βάθος.

Κατα-βάπτω, Μ. βάψω. Βουτῶ ὁλόκληρον τι μέσα εἰς· βάπτω μὲ βαθὺ χρῶμα.

Κατα-βαρβαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ὅλως βάρβαρον, Ἐκβαρβαρόω.

Κατα-βαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταθλίβω, καταβαρύνω, [ἐκ τοῦ

Καταβαρὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ βαρὺς ἢ βαρυφορτωμένος.

Καταβάρησις, εως (ἡ). ἡ διὰ πολλοῦ βάρους κατάθλιψις, καταπίεσις.

Κατα-βαρύνω, Μ. υνῶ, = Καταβαρέω.

Κατα-βασανίζω, Μ. ίσω. Ἐξετάζω παντοιοτρόπως. Βασανίζω σκληρὰ (μὲ ὑπερβολήν).

†Καταβάσιον (τὸ), = Κατάβασις· κάθοδος εἰς ὑπόγειον· κατήφορος· (ναυτ.) = Ἀποβάθρα.

Καταβάσιος (ὁ, ἡ), = Καταβάτης.

Κατάβασις, εως (ἡ), τὸ καταβαίνειν, καταίβασμα. (ναυτ.) ἀπόβασις. 2 (συνκδχ.) δρόμος κατηφορικὸς φέρων εἰς ὑπόγειον, (ἐν γέν.) κατήφορος.

Κατα-βασκαίνω, Μ. ανῶ. Βασκαίνω (Ματιάζω) μὲ ὑπερβολὴν, καταμαγεύω· »Τινὲς τοὺς φιλτάτους καταβασκαίνουσιν,« Ἠλ.

Καταβασμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Καταβαθμός.

Καταβατέον, θετ. τοῦ Καταβαίνω.

Κατα-βατεύω, Μ. εύσω, σχλ. ἐξήγ. τοῦ Καταστείβω.

Καταβάτης, ου (ὁ). στρατιώτης ὅστις καταβαίνει ἀπὸ τοῦ ὀχήματος καὶ μάχεται καὶ πεζός.

Καταβατὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. ἠμπορεῖ νὰ καταβῇ τις, κατηφορικός.

Κατα-βαΰζω, Μ. ύσω, Π (μὲ γεν.) γαβγύζω κατά τινος, καταβοῶ, καταλαλῶ.

Κατα-βαυκαλάω (έως)-ῶ, Μ. ήσω. Νανατίζων ἀποκοιμίζω, καταζαλίζω μὲ τὰ νανναρίσματά μου.

Καταβαυκάλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τὸ διὰ νανναρίσματος ἀποκοίμισμα.

Κατα-βαυκαλίζω, Μ. ίσω, = Καταβαυκαβάω. 2) [κατὰ, βαύκαλις]. καταπίνω.

Καταβδελύσσομαι (ττομαι), Μ. ύξομαι. Σιχαίνομαι (Ἀποςρέφομαι, Ἀηδιάζω) μὲ ὑπερβολήν.

Κατα-βεβαιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, Βεβαιόνω ἐντελῶς· ἐξασφαλίζω.

Καταβεβαίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσιας. τοῦ προηγ.

Καταβεβλακευμένως [καταβλακεύω], ἐπίῤ. (μτχ.). Πολλὰ ἀμελῶς, μὲ ἄκραν ἀδράνειαν.

Καταβεβλημένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Χαμερπῶς, ἀδρανῶς, τεταπεινωμένως.

Καταβείομεν, Π. ἀντὶ Καταβῶμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Καταβαίνω.

Καταβελὴς, έος (ὁ, ἡ). γεμάτος βέλη.

Καταβήσεο, Π. ἀντὶ Κατάβηθι, [ἐκ τοῦ

Καταβήσομαι, μέλλ. (ἐκλαμβ. ἐνίοτε Π. ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Καταβαίνω.

Κατα-βιάζομαι, Μ. άσομαι καὶ πθ. (σπν.) ασθήσομαι. Καταναγκάζω.

Κατα-βιβάζω, Μ. άσω. Κάμνω ἢ Ἀφίνω τι νὰ καταβῇ, καταιβάζω.

Καταβίβασις, εως (ἡ) καὶ

Καταβιβασμὸς (ὁ), τὸ καταβιβάζειν ἢ καταβιβάζεσθαι, καταίβασμα.

Καταβιβαστέος, α, ον, θετ. τοῦ Καταβιβάζω.

Κατα-βιβρώσκω, Μ. κατα-βρώσομαι. Κατατρώγω (κυρ. καὶ μτφορ.). »Οἳ καταβεβρώκασ' ἕνεκ' ἐμοῦ τὰς οὐσίας,« Ἀθ., (παρβλ. Καταβροχθίζω).

Κατα-βιόω-ῶ, Μ. ώσομαι, = Καταζάω, περνῶ (τελειόνω) τὴν ζωήν μου.

Καταβίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατα-βλακεύω, Μ. εύσω. (μὲ αἰτ.) Παραμελῶ τι ὅλως διόλου, ἀφίνω νὰ ἀφανισθῇ ἀπὸ ἀμέλειάν μου. ||. μσ.) φέρομαι μὲ ἄκραν ἀμέλειαν (ἀδράνειαν).

Κατα-βλάπτω, Μ. βλάψω. Βλάπτω καιρίως.

Κατα-βλέπω, Μ. βλέψω. Βλέπω κατὰ γῆς (χαμηλά)· (μτβτ.) = Καθοράω, παρατηρῶ, ἐξετάζω μὲ ἀκρίβειαν.

Κατάβλημα (τὸ). πᾶν ὅτι καταβάλλεται (καταβιβάζεται)· (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ παραπέτασμα τοῦ θεάτρου. »Τῶν ὑφασμάτων τὰ τελευταῖα καταβλήματα,« Ἀθ., αἱ ἄκραι τοῦ στήμονος αἱ ὁποῖαι ἀφίνονται εἰς τὰ κεφαλάρια τοῦ ὑφάσματος ὡς κρόσσια.

†Καταβλὴς, ῆτος (ὁ), = Ἐπιβλής.

Καταβλητέον, θετ. τοῦ Καταβάλλω.

Καταβλητικὸς, ή, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Συντελεςικὸς πρὸς τὸ καταβάλλειν (ῥίπτειν κάτω, ταπεινόνειν κτλ.).

Κατα-βληχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Βελάζω δυνατά.

Κατα-βλώσκω, Μ. βλώξω ἢ μολοῦμαι, Π. ἀντὶ Κατέρχομαι. »Εἰς Τέμεσσαν ναῦται καταβλώξουσι,« Λυκ.

Κατα-βοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. (μὲ γεν.) Φωνάζω κατά τινος, κατηγορῶ ἢ παραπονοῦμαι μεγαλοφώνως. 2) (μὲ αἰτ.) παραζαλίζω τινὰ μὲ ταῖς φωναῖς μου, τὸν κάμνω νὰ τὰ χάσῃ. »Καταβοήσα-

και βοῶν σε, « Ἀρσφ. (καὶ πθ.) » Κατεβοᾶτο ὡσημέραι, « Νικόλ. Δαμασκ.
Καταβοὴ καὶ
Καταβόησις, εως (ἡ). τὸ καταβοᾷν (λέγειν μεγάλα παράπονα ἢ κατηγορίας ἐναντίον) τινός· καταχραυγή· (ἐνίοτε) κρότος ἐπὶ θεάτρου, ἀνευφήμησις. » Οἳ τὰς καταβοήσεις ὥσπερ ἐπ' ἀγορᾶς πιπράσκουσι, « Φίλ.
† Καταβολὰς [καταβάλλω], άδος (ἡ). κλωνάρι ἢ κλαδί, (ὅθ. κοιν.) καταβολάδα ἢ ἄλλ. Κατώρυξ.
† Καταβολεὺς, έως (ὁ). ὁ καταβάλλων, πληρωτής, ἤ· θεμελιωτής, (Γαλλ.) **fondateur.**
Καταβολὴ (ἡ). τὸ καταβάλλειν· κατάθεσις· πληρωμὴ (ἐπὶ χεῖρας)· θεμελίωμα· (τρπ.) ἔναρξις· ἀρχή, καταγωγή· (ἰατρ.) περίοδος παροξυσμοῦ, ἤ, καταιβασιὰ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, (ἄλλ.) Καταῤῥάκτης. (ἴδε Κατηβολή). » Καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον, « Δμ. » Καταβολὴν ποιοῦμαι, « Πλδ., βάλλω θεμέλιον, ἀρχινῶ. » Ἐκ (» Ἀπὸ) καταβολῆς, « ἀπὸ καινουργῆς, (κοιν.) ἀπὸ θεμελιοῦ, (παρβλ. Δρύοχος), (καὶ τρπ.) ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς.
;Καταβολικὸς, ή, όν, = Καταβλητικός.
† Κατάβολος (ὁ, ἡ), = Καταβολεύς. ‖. (οὐσ.) = Ἀγκυροβόλιον, ἢ Ἐπίνειον. (ὅθ.) = Ὀστρεοτροφεῖον. » Εἰς καταβόλους τεθέντες, « Ξενοκρ.
Κατα·βομβέω-ῶ, Μ. ήσω. Βομβῶ (Βούζω) δυνατὰ, κάμνω νὰ ἀντηχῇ ὁ βόμβος τινὸς σώματος.
Κατα·βορβορόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταμολύνω (μὲ βόρβορον), καταλασπόνω, (ὅθ.
Καταβορβόρωσις, εως (ἡ). τὸ διὰ βορβόρου καταλέρωμα.
Καταβόρειος καὶ
Κατάβοῤῥος (ὁ, ἡ), = Πρόσβοῤῥος, ἢ 2) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) διευθυνόμενος καθὼς διευθύνεται ὁ βορέας, (δηλ.) ἔχων ὄπισθεν τὸν βορέαν.
Κατα·βόσκω, Μ. βοσκήσω. Βάλλω (Ἀφίνω) τὰ ζῶα νὰ βοσκήσωσι· (καὶ μσ.) τρώγω ὅλην τὴν βοσκὴν τινος τόπου· (μτνμ.) κατατρώγω, ἀφανίζω. » Κτήνεά φιν λοιμὸς καταβόσκεται, ἔργα δὲ πάχνη, « Καλλ.
Καταβόστρυχος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ἀπὸ τοὺς βοστρύχους (ταῖς πλεξίδαις ἢ τὰ σγουρά) του.
Κατα·βοστρυχόω-ῶ, Μ. ώσω. Στολίζω τινὰ μὲ (ἢ τοῦ Χωρίζω τὰ μαλλιὰ εἰς) πλῆθος βοστρύχων.
Κατα·βουκολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βουκολῶ ἐπὶ κακῷ, ἀποπλανῶ, ἐξαπατῶ, ξελογιάζω.
Κατα·βραβεύω, Μ. εύσω. Καταχρίνω, Καταδικάζω. 2) κακῶς βραβεύω, ἀποστερῶ τινα τοῦ ἀνήκοντος εἰς αὐτὸν βραβείου, (ἐν γέν.) ἐπηρεάζω.
Κατάβραχος (ὁ, ἡ). πλήρης βράχων (βραχέων).
Καταβραχὺ (ἀντὶ Κατὰ βραχὺ), ἐπίῤ. Κατ' ὀλίγον.
Κατα·βραχύνω, Μ. υνῶ. Σμικρύνω (Ἐλαττόνω) ὅλως διόλου.
;Κατα·βρέμω (χ. Μ.), Π. βροντῶ (βούζω, ἀντηχῶ) δυνατά, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατὰ βρέμω).

Κατα·βρενθύομαι (χ. Μ.). Ὑπερηφανεύομαι μὲ ὑπερβολήν, καμαρόνω παραπολύ.
Κατάβρεξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Κατα·βρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω (Ῥαντίζω ἢ Μουσκεύω) τι ἐντελῶς· (μτφορ.) » Καύχημα κατάβρεχε σιγῇ, « Πίνδ., κατασίγαζε, μετρίαζε.
Κατα·βρίζω, Μ. βρίσω, Π. νυστάζω ὅλως διόλου· (συνκδχ.) παραμελῶ τι ἐντελῶς.
Κατα·βρίθω, Μ. βρίσω, Π. καταβαρύνω· (μτφορ.) ὑπερνικῶ, ὑπερβαίνω. ‖. (ἀμτβτ. καὶ μάλιστα εἰς τὸν πρκ. Καταβέβριθα) εἶμαι καταφορτωμένος, γέρνω ἀπὸ τὸ πολὺ βάρος. » Ὄρπηκες βραδύλοισι καταβρίθοντες ἔραζε, « Θκρ.
;Κατα·βρογχίζω, Μ. ίσω, = Καταβροχθίζω.
Κατα·βροντάω-ῶ, Μ. ήσω. Βροντῶ δυνατά· ἐκπλήττω τινὰ διὰ τῆς βροντῆς ἢ ὡς διὰ βροντῆς, τὸν κάμνω ἐμβρόντητον. » Ὥσπερ διοβλὴς καὶ κατεβροντημένος, « Τζ.
Καταβρόξειε, Π. ἀντὶ Καταβροχθίσειεν, γ'. έν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Καταβροχθίζω, (ἴδε καὶ Καταβρόχω).
† Κατα·βροτόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. καταμολύνω μὲ αἷμα (βρότον), καταματόνω (κυρ. εἰς τὸν πόλεμον).
Καταβροχὴ (ἡ). τὸ καταβρέχειν ἢ καταβρέχεσθαι.
Κατα·βροχθίζω, Μ. ίσω. Καταπίνω λαιμάργως, κατατρώγω, καταχωνιάζω.
Καταβροχθισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καταχώνιασμα.
† Κατα·βρόχω, Μ. βρόξω, γρμτ. ἀντὶ Κατα·βροχθίζω ἢ Καταβιβρώσκω (πρὸς παραγ. τοῦ Καταβρόξειε ϗ Καταβροχθείς), (παρβλ. Ἀναβρόχω).
Κατα·βρύκω, Μ. βρύξω, Π. κατατρώγω, ροκανίζω, ξεκοκκαλίζω (κυρ. ϗ μτφορ.).
Κατα·βρυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Βρυχῶμαι (Οὐρλιάζω) φοβερά.
Κατα·βρύχω, Μ. βρύξω, = Καταβρυχάομαι ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταβρύκω.
;Κατα·βρύω, Μ. ύσω. Βρύω (Ἔχω μεγάλην ἀφθονίαν, Εἶμαι καταφορτωμένος) ἀπό. » Κισσῷ καταβρύουσαν (τὸ ὁποῖον ὅμως ὁ Porson διορθ. Κάρα βρύουσαν), « Ἀθ.
Κατάβρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κατεβρώθη (κατεφαγώθη)· φαγητόν, τροφή.
Κατάβρωσις, εως (ἡ). καταφάγωμα, [ἐκ τοῦ
;Κατα·βρώσκω, Μ. βρώσομαι, = Καταβιβρώσκω, κατατρώγω (κυρ. καὶ μτφορ.).
Κατα·βυθίζω, Μ. ίσω. Βυθίζω τι ὅλως διόλου, βουλῶ (εἰς τὸν πάτον), καταποντίζω.
Καταβυθισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., βούλημα (εἰς τὸν πάτον), καταβύθισμα.
Κατα·βυρσόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Τουρκ. Καπλαδίζω) τι πανταχόθεν μὲ βύρσαν (μὲ τομάρι). » Τὸ σῶμα τοῦ Κλεομένους κρεμάσαι καταβυρσώσαντας, « Πλ., ἐν βύρσᾳ (σάκκῳ δερματίνῳ) ἐῤῥάψαντας.
;Καταβύρσωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Κατα·βύω, Μ. βύσω. Στουππόνω ἐντελῶς. » Τὰ ὦτα —, « Θ. Σιμοκ.
Καταβώσομαι, Ἰων. ἀντὶ Καταβοήσομαι, μέλλ. τοῦ Καταβοάω.

Καταγάγω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Κατάγω.
Κατάγαιος (ὁ, ἡ), = Κατάγειος.
Κατα·γανόω-ῶ, Μ. ώσω. Γανόνω (Λαμπρύνω) τι ὅλως διόλου.
Κατ·αγαπάω-ῶ, Μ. ήσω. Κατὰ πολλὰ (Μὲ ὑπερβολὴν) ἀγαπῶ.
Κατα·γαργαλίζω, Μ. ίσω. Γαργαλίζω μὲ ὑπερβολήν.
Κανα·γαυριάομαι-ῶμαι καὶ
Κατα·γαυριόομαι-οῦμαι, Μ...; Ὑπερηφανεύομαι κατὰ πολλά.
Καταγγελεὺς, έως (ὁ). ὁ καταγγέλλων (φέρων ἢ δίδων εἴδησιν), μηνυτής.
Καταγγελία (ἡ). ἡ φανέρωσις (κοινοποίησις) εἰδήσεως. » Θέαν ἐκ καταγγελίας ἐπετέλει πανηγυρικήν, « Πλ.
Κατ·αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Γνωστοποιῶ (Ἀναγγέλλω) τι πρὸς πάντας· κηρύττω (πόλεμον)· καταμηνύω. » Συκοφάνται ἢ δοῦλοι, ὅσοι δεσπότας κατήγγελλον, « Ἡρωδ.
Κατάγγελος (ὁ,) = Καταγγελεύς.
Καταγγελτικὸς, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ καταγγέλλειν.
Κατάγγελτος (ὁ, ἡ). ὁ καταγγελθεὶς (γνωστοποιηθεὶς ἢ καταμηνυθείς). » Τοῖς πολεμίοις καταγγέλτους γίνεσθαι, « Θκ., νὰ μάθουν οἱ ἐχθροὶ (διὰ κατασκόπων ἢ αὐτομόλων) τὰ σχέδιά των.
Κατ·αγγίζω, Μ. ίσω. Βάλλω (Χύνω) τι μέσα εἰς ἀγγεῖον, βάλλω τὸ κρασὶ εἰς βουκάλια.
Κατάγειος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος κατὰ γῆς, = Ἐπίγειος ἢ Ὑπόγειος. » Στρουθοὶ κατάγειοι, « Ἡρ., οἱ χερσαῖοι, τὰ στρουθοκάμηλα. ‖. (οὐσ.) Κατάγειον (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) οἴκημα, « Ἡρ., Πλάτ., χαμώγει' ἢ ὑπόγειον, (κοιν.) κατώγι.
Καταγελάσιμος (ὁ, ἡ), = Καταγέλαστος.
Καταγέλασμα (τὸ). ἀντικείμενον καταγέλωτος, ἀναγέλασμα.
Καταγελαστικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιῤῥεπὴς πρὸς τὸ καταγελᾶν, περιγελαστής, (χυδ.) ἀναγελαστούρης.
Καταγέλαστος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -λάστως. Ὁ καταγελασθεὶς ἢ ἄξιος καταγέλωτος, γελοῖος, ἀξιογέλαστος, [ἐκ τοῦ
Κατα·γελάω-ῶ, Μ. άσομαι ἢ (σπν.) άσω. Γελῶ πρὸς περιφρόνησίν τινος, ἀναγελῶ, περιγελῶ, περιπαίζω. (μὲ γεν.) » Τῶν ποιούντων ταῦτα καταγελῶν, « Ξεν. (ἢ δοτ.) » Τὠγάλματι κατεγέλασε, « Ἡρ. (ἢ αἰτ.) » Μηδὲ καταγελασάτωσάν με οἱ ἐχθροί μου, « Γρφ.
Κατάγελος (ὁ, ἡ). (τόπος) γεμάτος ἀγέλας (κοπάδια).
Κατάγελως, ωτος (ὁ). γέλως πρὸς περιφρόνησίν τινος, περιγέλιον. » Ὁ κατάγελως τῆς πράξεως, « Πλάτ., τὸ γελοιωδέστερον μέρος.
Κατα·γεμίζω, Μ. ίσω. Γεμίζω ὡς ἐπάνω, καταφορτόνω,
Κατα·γέμω (χ. Μ). (μὲ γεν.) Εἶμαι ἐντελῶς γεμάτος ἀπό.
Κατα·γεύω, Μ. γεύσω. Δίδω τινὸς νὰ γευθῇ τι πρὸς βλάβην του, βλάπτω (ἀπατῶ) διὰ τῆς γεύσεως. ‖. (μσ.) γεύο-

μαί τι καθ' ὁλοκληρίαν, δοκιμάζω καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν· ἐρευνῶ λεπτομερῶς.
Κατα·γεωργέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεωργῶ τόπον τινὰ ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην, τὸν μεταχειρίζομαι ὅλον εἰς γεωργίαν.
Καταγεωστὴς καὶ Καταγεωτὴς, οῦ (ὁ), [κατά, γῆ]. νεκροθάπτης.
Καταγήοχα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Κατάγω.
Καταγηρᾶναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ
Κατα·γηράσκω, Μ. γηράσω, καὶ (συχνότ.) -άσομαι. Γερνῶ ὅλως διόλου, καταντῶ εἰς ἔσχατον γῆρας.
;Κατα·γηράω-ῶ, Μ. άσω, -ομαι, Π. ἀντὶ Καταγηράσκω.
Κατάγηρως (ὁ, ἡ). πολλὰ (ὅλως διόλου) γέρων, παμπάλαιος.
Κατα·γιγαρτίζω [κατά, γίγαρτον], Μ. ίσω, (Κωμ.) = Διαμηρίζω.
Κατα·γίγνομαι, Ζ. Καταγίνομαι.
Κατα·γιγνώσκω, Ζ. Καταγινώσκω.
Κατ·αγίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Καθαγίζω.
Κατ·αγινέω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Κατάγω.
Κατα·γίνομαι καὶ (ἀρχ.) γίγνομαι, Μ. γενήσομαι. Εἶμαι (Εὑρίσκομαι, Διατρίβω, Ἀσχολοῦμαι) εἰς μέρος ἢ ἔργον τι » Ἔχω χρυσωρυχεῖον, ἐν ᾧ καὶ καταγίγνομαι καὶ ἐργάζομαι, « Δμ. » Γεωμετρία ἐστὶν ἐπιστήμη περὶ ποσὸν καταγιγνομένη συνεχές, « Πλάτ. 2) καταβαίνω, καταντῶ κάτω. » Εἰς βυθὸν —, « Πλ.
Κατα·γινώσκω ϗ (ἀρχ.) γιγνώσκω, Μ. καταγνώσομαι. Παρατηρῶ· γνωρίζω τι καλῶς· πληροφοροῦμαι (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κακόν τι). (μὲ αἰτ.) » Καταγνοὺς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους, « Ἀρσφ. » Καταγνῶναι τὸ μέγεθος, « Αἰλ. » Καὶ πῶς δὴ τοῦτο κατέγνως; « Ξεν. (καὶ πρὸς μτχ.) » Ἔστιν ὅ,τι πώποτε οὐ προθύμως πράττοντά με κατέγνως; « αὐτ. 2) νομίζω· κρίνω, ἀποφασίζω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ καὶ πρὸς βλάβην τινος). (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ϗ ἀπαρ.) » Εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν δίκην, « Ἀρσφ. » Κατέγνωσαν τοῦ μὴ ἐλθεῖν, « Γρφ. » Καταγνοὺς ἑαυτὸν μὴ περιέσεσθαι, « Θκ. » Κατεγνωκότες ἀλλήλων ἀδικεῖν, « Αἰσχ. (ϗ ἀναλελυμ.) » Καταγνῶναι τοῦ δούλου ὡς ἐλεύθερός ἐστιν, « Ἀρστ. (καὶ πθ.) » Ὅπως ἂν εὖ καταγνωσθῇ δίκη, « Αἰσχλ. » Καταγνωσθεὶς πρὸς αὐτέων νεώτερα πρήσσειν πρήγματα, « Ἡρ., (ὅθ. 3) κατηγορῶ, κατακρίνω, μέμφομαι, καταδικάζω. » Ἄγνοιαν (» Προδοσίαν) καταγινώσκειν τινος, « Αξ. » Καί μου μηδεμίαν ψυχρότητα καταγνῷ μηδείς, « Δμ. » Οὐ καταγνώσομαί γε σοῦ ὅ περ τῶν ἄλλων καταγιγνώσκω, « Πλάτ. » Καταγινώσκειν τινὸς θάνατον (ἢ σπν. τινὰ θανάτου), « Διόδ. » Καταγινώσκειν τινὰ φόνου, « Λουκ. » Τῶν τετελευτηκότων παρανοίας καταγινώσκειν, « αὐτ. (ϗ παραλλ.) » Οὐκ ἐπιτήδεια καταγνόντες κατ' ἐμεῦ, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Θάνατος αὐτοῦ κατεγνώσθη, « Ξεν. » Μόνον μὴ μακρολογίαν καταγνωσθῶμεν, « Γργ. » Τὸ καταγνωσθὲν ἐκτίνειν, « Ἰσκρ., τὸ πρόστιμον εἰς τὸ ὁπ. κατεδικάσθη.
;Κατ·αγκυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου κυρτὸν (ἀγκύλον), λυγίζω ἐντελῶς.

Κατ·αγλαΐζω, Μ. ίσω. Καλλωπίζω μὲ πολλὴν ἐπιτέλειαν, κατασολίζω, καταλαμπρύνω.
Κατα·γλισχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι μὲ ὑπερβολὴν γλίσχρον (γλοιῶδες, γλιστερὸν κτλ.).
Κατάγλισχρος (ὁ, ἡ). πολλὰ (ὅλως διόλου) γλίσχρος.
Κατα·γλυκαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι πολλὰ γλυκὺ (νόστιμον), καθηδύνω, (μτφορ.) θέλγω ὅλως διόλου.
Καταγλυφὴ (ἡ). σκάλισμα (κοίλωμα) πέτρας κτλ. μὲ τὴν γλυφίδα, χαραγμάδα.
Κατα·γλωσσαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (ἢ Ὁμιλῶ μὲ) μεγάλην γλωσσαλγίαν, φλυαρῶ ἢ ἔχω διάθεσιν νὰ φλυαρῶ καὶ νὰ αὐθαδιάζω ἀδιακόπως.
Κατα·γλωττίζω (σσίζω), Μ. ίσω. (μὲ αἰτ.) Φιλῶ ἐρωτικῶς (εἰς τὸ στόμα). 2) κάμνω τινὰ μὲ τὴν πολυλογίαν μου νὰ σιωπήσῃ (νὰ τὰ χάσῃ), τὸν ἀποστομόνω. » Τὴν πόλιν πεποίηκας ὥστε νυνὶ ὑπὸ σοῦ κατεγλωττισμένην σιωπᾶν, « Ἀρσφ. 3) (μὲ γεν. ἐκ δ'.) καταλαλῶ, κατηγορῶ, διαβάλλω. » Καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου, « Ἀρσφ. 4) (συνκδχ. καὶ τρπ.) καθηδύνω, (ὅθ.) » Μέλος κατεγλωττισμένον, « Ἀρσφ., θελκτικόν, ἡδονικόν· καὶ » Ποιήματα κατεγλωττισμένα, « Εὐσ., τὰ στολισμένα μὲ ἀνθηρὰς ἢ (κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) γλωσσηματικὰς λέξεις.
Καταγλώττισμα (τὸ) καὶ
Καταγλωττισμὸς (ὁ). φίλημα ἐρωτικὸν εἰς τὸ στόμα. 2) χρῆσις σπανίων (γλωσσηματικῶν) λέξεων. 2) (ἄνθρ.) φλύαρος, (κοιν.) γλωσσᾶς.
Κάταγμα (τὸ), [κατάγω]. μαλλὶ ξασμένον (λαναρισμένον) καὶ ἕτοιμον διὰ γνέσιμον· κλωστή, γνέμα, (παρβλ. Μήρυμα).
Κάταγμα (τὸ), [κατάγνυμι]. σύντριμμα, θραῦσμα, τσάκκισμα » Πλέονες ἰδέαι γίνονται τοῦ κατήγματος ἐν τῇ τρώσι, « Ἱππκρ.
Καταγματικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κάταγμα (σύντριμμα κυρ. κοκκάλου).
; Καταγνάμπτω, Μ. γνάμψω, Π. ἀντὶ Κατακάμπτω, λυγίζω ὅλως διόλου. » Λόφον αὐχήεντα καταγνάμπτουσα τενόντων, « Ἐπγρ. (συγχ. τῷ-
Κατα·γνάπτω, Μ. γνάψω. Καταξεσχίζω. (εἰς τὸν Εὐρ. Τρ. **1252**: νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατακάμπτω).
Κατ·άγνυμι ϗ Κατ·αγνύω Μ. Κατάξω (ἀόρ. Κατέαξα, καὶ πθ. Κατεάχθην, πρκ. Κατέαγα κτλ.). Τσακκίζω ὅλως διόλου, κάμνω θρύμματα, κατασυντρίβω, (ϗ μτφορ.) χαυνόνω (ἀδυνατίζω) εἰς τὸ ἄκρον, ἐκνευρίζω. » Εἶτα κατάξειέ τις αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν μεθύων, « Ἀρσφ. (καὶ πθ.) » Ἰσχυρόν ἐστι (τὸ ἀγγεῖον), ὥς' οὐκ ἂν καταγείη ποτέ, « αὐτ. (ϗ πρὸς γεν. ἐλλ.) » Ἐξέπεσεν ἐξ ἅρματος, καί πως κατεάγη τῆς κεφαλῆς μέγα σφόδρα, « αὐτ. (ϗ μτφορ.) » Καὶ τὰ σώματα καταλυμαίνονται, καὶ τὰς ψυχὰς καταγνύουσιν (αἱ βαναυσικαὶ τέχναι), « Ξεν. (καὶ πθ.) » Μέλη κατεαγότα, « Αξ., τὰ ἄτονα καὶ ἐκλελυμένα.
; Κατα·γνυπόω [ἴδε Γνυπετός], Μ. ώσω.

Ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω ὅλως διόλου, (παρβλ. Καταγρυπόω).
Καταγνώμη (ἡ), σπν. ἀντὶ -
Κατάγνωσις [καταγιγνώσκω], εως (ἡ). μομφή, κατάκρισις, καταδίκασμα, καταδίκη. » Ἡ κατάγνωσις αὐτῶν παραδοθῇ τοῖς θεσμοθέταις ὑπὸ τοῦ γραμματέως, « Δμ » Αἰσθόμενοι δὲ αὐτοὺς οἱ Ἀθην. διὰ κατάγνωσιν ἀσθενείας σφῶν παρασκευαζομένους, « Θκ., διὰ τὸ καταγινώσκειν (ἐκείνους) αὐτῶν ἀσθένειαν.
Κατάγνωστος (ὁ, ἡ). ὁ καταγνωσθεὶς (καταδικασθεὶς) ἢ ἄξιος καταγνώσεως, ἀξιοκατάκριτος, ἀξιοκατηγόρητος.
Κατα·γογγύζω, Μ. ύσω. (μὲ γεν.) Γογγύζω (Μουρμουρύζω, Παραπονοῦμαι) κατά τινος.
Καταγογγυσμὸς (ὁ). γογγυσμὸς κατά τινος.
Κατα·γοητεύω, Μ. εύσω. Ἐξαπατῶ μὲ τὰς γοητείας μου, καταμαγεύω.
Κατάγομος (ὁ, ἡ). πολλὰ γεμάτος, παραφορτωμένος.
Κατα·γομφόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφόνω πανταχόθεν (ἐπιμ. γιερά, δυνατά), προσηλόνω· στερεόνω.
Κατ·αγοράζω, Μ. άσω. Ψουνίζω (Ἀγοράζω) διαφόρους πραγματείας μὲ δανεικὰ χρήματα, ἤ· Παίρνω πρᾶγμα ἀντὶ χρημάτων.
Καταγορασμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Καταγόρευσις, εως (ἡ). καταμήνυσις, κατηγορία, [ἐκ τοῦ
Κατ·αγορεύω, Μ. εύσω ἢ (ἀνμλ.) κατερῶ (ἀόρ. Κατηγόρευσα καὶ συνηθέστ. Κατεῖπον, πρκ. Κατείρηκα κτλ.), = Καταγγέλλω, λέγω σαφῶς, γνωστοποιῶ παντοῦ καταμηνύω. (μὲ γεν.) καταλαλῶ, κατηγορῶ, διαβάλλω. » Κατεῖπεν αὐτοῦ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, « Λουκ. » Μὴ μέν τοί μου κατείπῃς πρὸς τοὺς ἄλλους, « Πλάτ » Ἀλλ' ὅπως μου μὴ κατερῇς, « αὐτ. » Κατεῖπαι δὲ τὸν ὁμότεχνον, « Ἡρ.
Κατάγραπτος (ὁ, ἡ). καταγεγραμμένος ὅλος ζωγραφισμένος (πάρδαλος, πλουμισμένος), ἴδε καὶ Κατάγραφος.
Καταγραφὴ (ἡ). τὸ καταγράφειν ἢ καταγράφεσθαι, πέρασμα (σημείωμα) εἰς κατάστιχον κτλ., (ὅθ. κυρ. Νμ.) Ἐγγραφὴ (κτήματος), (Λατ.) **mancipatio.** 2) ζωγράφισμα (ἰχνογράφημα) τοῦ ἡμίσεος προσώπου θεωρουμένου πλαγίως, (Γαλλ.) **profil.** » Ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς στήλαις καταγραφῇ ἐκτετυπωμένοι, διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ῥῖνας γεγονότες, « Πλάτ. 3) (σπν.) περιγραφή. » Τῆς χώρας —, « Δ. Ἀλ.
Κατάγραφος (ὁ, ἡ), = Κατάγραπτος, (κυρ. δὲ) ζωγραφισμένος πλαγίως (Γαλλ. **de profil**), ἴδε Καταγραφή (2).
Κατα·γράφω, Μ. γράψω. (ἀρχ.) Καταξεσχίζω μὲ τὰ νύχια μου, κατατσουγγρανίζω, (Ἡρ. Γ'. 108). 2) γράφω τι ἐπάνω εἰς· περνῶ (σημειόνω) εἰς κατάστιχον κτλ.· στρατολογῶ. (Νμ.) Ἐγγράφω (κτῆμα πωληθέν), (Λατ.) **mancipare**· (μτνμ.) συναριθμῶ, συγκαταλέγω. (ὅθ.) λογαριάζω νομίζω ἢ ἐλπίζω τι ὡς βέβαιον, (κοιν.) τὸ ἔχω εἰς τὸ κομπόδεμα. » Καταγράφων ἑαυτῷ λύτρα πλεῖστα, « Σδ. » Κατέγραφον ἕξειν δεῖπνον, « Αἰλ. 3)

πλουμίζω (ζωγραφίζω) τι ἀπὸ 'πάνω 'ως κάτω ἢ πλαγίως (Γαλλ. de profil), ἴδε Καταγραφή. 4) (ἐνίοτε) περιγράφω. » Ῥεῖα δέ τοι καὶ τήνδε καταγράψαιμι θάλασσαν, « Διον.

;Κατ·αγρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. πιάνω (κυριεύω) ἐντελῶς.

;Κατα·γρυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου γρυπὸν (κυρτὸν, καμπύλον)· (μτφορ.) ταπεινόνω, ἐξασθενίζω. ||. (μσ.) εἶμαι σοβαρός· σκυθρωπάζω. » Αὐστηρὸν καὶ κατεγρυπωμένον, « Πλ. (κατ' ἄλλους ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταγνυπόω).

Κατα·γυιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκνευρίζω (Ἀδυνατίζω) ὅλως διόλου. » Κατέγνωσται δὲ μελίκρητον ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὡς καταγυιοῖ τοὺς πίνοντας, « Ἱππκρ.

Κατα·γυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω ἐντελῶς, ἐξασκῶ διὰ συνεχοῦς γυμνασίας. 2) ἐξοδεύω τι ὅλως διόλου (καταναλίσκω) εἰς γυμνάσματα.

Κατα·γυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Γυμνόνω ἐντελῶς.

Καταγύνης, αικος (ὁ). γυναικομανὴς, ἔκδοτος εἰς τὰς γυναῖκας.

Κατ·άγχω, Μ. άγξω. Σφίγγω δυνατὰ (ἀπὸ τὸν λαιμὸν), στενοχωρῶ παρὰ πολὺ, (κοιν.) πατῶ 'στὸν λαιμὸν, καταναγκάζω.

Κατ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Κατήγαγον κτλ.). (ἐν γέν.) Φέρω τι ἀπὸ 'πάνω κάτω (ἀπὸ ὑψηλότερον εἰς χαμηλότερον μέρος), καταιβάζω. » Κατήγαγον τὸν Δία μαγεύσαντες, « Πλ. » Ἑρμῆς ψυχὰς κατάγων, « Ὀδ. Ω. » Πομπὴν (» Θρίαμβον) κατάγειν, « Συν., Πλ., πομπεύειν, θριαμβεύειν. » Ἔρια (» Κρόκην) κατάγειν, « Αχ. (καὶ χωρὶς τῶν οὐσ.) » Ξαίνειν καὶ κατάγειν καὶ κερκίζειν, « Πλάτ., γνέθειν νῆμα, (ὅθεν Κάταγμα). (ἐξ προθετ.) » Ἐπὶ νῆας καταξέμεν, « Ἰλ, Ζ. » Εἰς ἐκκλησίαν κατάγειν, « Αἰλ., εἰσάγειν. » Σαγήνην κατάγοντες, « Πλ., τραβῶντες τὸν γρῖπον εἰς τὴν ξηράν. (ὅθ. 2) φέρω τὸ πλοῖον ἀπὸ τὸ πέλαγος εἰς τὸν λιμένα, προσορμίζω, (καὶ συνκδχ.) κυριεύω ὡς καταδρομεὺς πλοῖον καὶ τὸ φέρω ἐκεῖ ὅπου θέλω, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) κάμνω μπόνα-πρέζα. » Κρήτην δὲ κατήγαγεν ἴς ἀνέμοιο, ἱέμενον Τροίηνδε, « Ὀδ. Τ. » Κατάγειν τὰ χρήματα εἰς Χίον, « Δμ. » Κατάγειν τὰ πλοῖα, « Ξεν., Δμ. » Ἐληΐζοντο ἐξ κατῆγον τοὺς ἐμπόρους, « Πλ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Ἐς Γεραιστὸν ἐννύχιαι κατάγοντο (αἱ νῆες), « Ὀδ. Γ. (καὶ ὡς ἐκ τῶν ἐπιβατῶν) » Ἔνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηῒ κατηγαγόμεσθ' ἐς λιμένα, « Ὀδ. Κ. (ὅθ.) » Καταγόμενα, « Στρβ., τὰ ἐμπορικὰ φορτία. 3) φέρω τινὰ ὀπίσω εἰς τὸν οἶκόν του, ἀνακαλῶ ἐξόριστον εἰς τὴν πατρίδα του (βασιλέα ἔκπτωτον εἰς τὸν θρόνον του κτλ.). » Κατάγειν τοὺς φυγάδας, « Ξεν. » Κατάγειν τὴν στρατιὴν, « Ἡρ. (ἐξ πθ.) » Εἰς τὴν ἀΐδιον οἴκησιν κατήγετο, « Ξεν. 4) (μσ.) ξεπεζεύω (ἐρχόμενος ἀπὸ δρόμον) πουθενά, (συνκδχ.) κωνεύω. » Κατάγεσθαι εἰς πανδοχεῖον, « Πλ. » Προξενεῖς δὲ αὐτῶν ἐξ κατάγονται ἀεὶ παρὰ σοὶ, « Ξεν. (καὶ ἀπολύτ.) » Ὅτι βούλοιτο κατάγεσθαι, « αὐτ., (παρβλ. Καταλύω). 5) (πθ. μτφορ.) γενεαλογοῦμαι (ἔχω τὴν καταγωγήν μου) ἀπό. » Κατάγομαι ἐκ (ἢ ἀπὸ) τινος, « Βυζ.

Καταγωγεῖον (τὸ), = Καταγώγιον, κατάλυμα, κωνάκι.

Καταγωγὴ (ἡ). τὸ κατάγειν ἢ κατάγεσθαι, καταίβασμα· φθάσιμον καὶ ἄραγμα τοῦ πλοίου εἰς τὸν λιμένα· κώνευμα· ἀνάκλησις (κάθοδος) ἐξορίστου κτλ. (μτφορ.) γενεαλογία. 2) (συνκδχ.) ἀντὶ Καταγώγιον, κατάλυμα, κωνάκι. » Ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, κἀκ τοῦ πλοίου ἐς αὐτὴν μετασκευασάμενοι, ἠγοράζομεν, « Αχ.

Καταγωγικὸς, ή, όν, τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀναγωγικός.

Καταγώγιον (τὸ). μέρος εἰς τὸ ὁπ. κατάγεται (κωνεύει, ξεπεζεύει) τις, σταθμός· κατάλυμα, πανδοχεῖον, (Τυρκ.) χάνι (Θκ. Γ', 68), (Γαλλ.) pied a terre· (ἐν γέν.) ἐνδιαίτημα. 2. (πλθ.) Καταγώγια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἡ τελουμένη διὰ τὴν ἐπάνοδον εὐχαριστήριος θυσία καὶ εὐωχία. (ἰδίως εἰς τὴν Ἔφεσον) ἑορτή τις εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος.

Καταγωγὶς, ίδος (ἡ). σχοινὶ διὰ τοῦ ὁπ. σύρεταί τι πρὸς τὰ κάτω.

Καταγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατάγων (σύρων τι πρὸς τὰ κάτω), (ὅθ.) μάγος (διότι ἐπιστεύοντο ὅτι καταίβαζον τὴν σελήνην κτλ.). 2) (πθ.) ὅπου κατάγονται τὰ πλοῖα. » Λιμὴν —, « Σχλ.

Κατ·αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Καταβάλλω (Καταπονῶ) τινα εἰς τὸν ἀγῶνα, (ἐν γέν.) νικῶ, κατατροπόνω.

Καταγώνισις, εως (ἡ) καὶ

Καταγωνισμὸς (ὁ). τὸ καταγωνίζεσθαί τινα, κατατρόπωσις.

Καταγωνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ καταγωνισάμενός τινα, νικητής.

Κατα·δαίνυμι, Μ. δαίσω. Καταδαπανῶ τι πρὸς εὐωχίαν. ||. (μσ.) κατατρώγω. » Ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας, « Θκρ. (καὶ μτνμ.) » Ὠκεῖα δέ νιν φλὸξ κατεδαίσατο, « Παυσ.

Κατα·δαίομαι, Μ. δάσομαι, Π. διαμερίζω· διαμελίζω.

Κατα·δάκνω, Μ. δήξομαι, Π. δαγκάνω δυνατά.

Κατα·δακρύω, Μ. ύσω. Κλαίω μὲ ὑπερβολὴν, θρηνολογῶ διά· (μτβτ.) κινῶ εἰς δάκρυα. » Δείσας μὴ καταδακρύσειε τὸν στρατὸν ὁρῶντα, « Ἀππ.

Κατα·δακτυλίζω, Μ. ίσω, = Σκιμαλίζω, (ὅθεν:

Καταδακτυλικὸς, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταδακτυλίζειν.

Κατα·δαμάζω, Μ. άσω. Δαμάζω ἐντελῶς, καταπονῶ, ταπεινόνω, καθυποτάσσω.

Κατα·δάμναμαι, Π. ἀντὶ Καταδαμάζω.

Καταδάνειος (ὁ, ἡ). καταχρεωμένος. » Οὐσία —, « Διόδ.

Κατα·δαπανάω-ῶ, Μ. ήσω. Δαπανῶ τι ὅλως διόλου ἢ κακὴν-κακῶς, κατεξοδεύω.

Καταδαπάνη (ἡ). τὸ καταδαπανᾷν, καταδαπάνησις, κατανάλωσις.

Καταδαπανητικὸς, ή, όν. Ὁ πρὸς τὸ καταδαπανᾷν ἁρμόδιος ἢ ἐπιτήδειος, καταναλωτικός.

Κατα·δάπτω, Μ. δάψω, Π. καταξεσχίζω καὶ κατατρώγω (καθὼς τὰ θηρία).

Κατα·δαρδάπτω (ἢ -δάρπτω), Π. = τῷ προηγ.

Κατα·δαρθάνω, Μ. δαρθήσομαι (ἀόρ. Κατέδαρθον καὶ Π. Κατέδραθον ἐξ πθ. Κατεδάρθην· πρκ. Καταδεδάρθηκα)· Πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ· ἀποκοιμῶμαι. » Διηγέρθη γὰρ ἂν, ἄρτι καὶ μόγις καταδαρθεὶς, « Ὑπόθ. Ὀρ.

Καταδέδασται, πθ. ἢ μσ. πρκ. τοῦ Καταδαίνυμι.

†Καταδέδαιτο, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατεδέδεκτο.

Κατα·δεδίσσομαι (ττομαι), Μ. ίξομαι. Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολὴν, κατατρομάζω.

Καταδεὴς, έος (ὁ, ἡ). ἐλλιπὴς, ἀτελής. ||. (τὸ συγκρ.) Καταδεέστερος, α, ον, (μὲ γεν.), κατώτερος, ὑποδεέστερος, [ἐκ τοῦ

Καταδεῖ, Μ. δεήσει, ἀπρσ. Εἶνε ἐλλιπὴς, ἐλλείπει, (ἴδε Καταδέω).

Κατα·δειδίσσομαι, Μ. ίξομαι, Π. ἀντὶ Καταδεδίσσομαι.

Κατα·δείδω (εὐχρηστότ. ὁ πρκ. ἀντὶ ἐνς. Καταδέδοικα), Μ. δείσω. Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολὴν, ξυππάζομαι, τρομάζω. ||. (ἐνίοτε, κατὰ μέλλ. ἐξ ἀόρ., μτβτ.) φοβίζω, τρομάζω.

Κατα·δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω τι καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, ἀποδείχνω· καθίσημι, εἰσάγω. » Ἐπὶ τὰ κράνεα λόφους ἐπιδέεσθαι Κᾶρές εἰσι οἱ καταδέξαντες, « Ἡρ.

Κατα·δειλιάω-ῶ, Μ. άσω. Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν. (μὲ αἰτ. ἐλλ.) παραμελῶ τι ὑπὸ δειλίας. » Οὔτε κατεβλακεύσαμεν τὰ τούτου, οὔτε μὴν κατεδειλιάσαμεν οὐδὲν, ἐφ' ὅ,τι ἡμᾶς παρεκάλεσε, « Ξεν.

Κατα·δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατατρώγω (εἰς τὸ δεῖπνόν μου). » Τὸν Ἆπιν ἀποσφάξαντα καὶ καταδειπνήσαντα μετὰ τῶν φίλων, « Πλ.

;Κατάδειπνον (τὸ), Π. ἀδκμ. ἀντὶ Δεῖπνον, τροφὴ, φαγητόν. » Οἰωνῶν —, « Μανέθ.

Κατάδενδρος (ὁ, ἡ). κατάφυτος (γεμάτος) ἀπὸ δένδρα.

Κατα·δενδρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Εἶμαι ἢ Γίνομαι κατάδενδρος, γεμίζω ἀπὸ δένδρα.

Κατα·δέομαι, Μ. δεήσομαι. Παρακαλῶ θερμῶς (ἐπιμόνως).

Κατα·δέομαι-οῦμαι, Μ. δεθήσομαι, πθ. τοῦ Καταδέω.

Κατα·δέρκομαι, Μ. δέρξομαι (ἀόρ. Κατέδρακον κτλ.), Π. ἀντὶ Καθοράω, βλέπω ἀπὸ 'πάνω (ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος). » Οὐδέποτ' αὐτοὺς ἠέλιος καταδέρκεται ἀκτίνεσσιν, « Ὀδ. Λ., δὲν τοὺς βλέπει ποτὲ ὁ ἥλιος. (καὶ κατὰ τμσ.) » Κατὰ δ' ἔδρακον οὐκ ἐπίοπτα βένθεα, « Ὀππ.

Κατάδεσις [καταδέω], εως (ἡ). δέσιμον σφικτόν· μάγευμα.

Κατα·δεσμεύω καὶ Κατα·δεσμέω-ῶ, Μ. εύσω. Δένω σφικτὰ, δεσμεύω.

Κατάδεσμος (ὁ). δεσμὸς στερεὸς, κομπόδεμα. (χειρουργ.) φάσκιωμα. (συνκδχ.) μάγευμα μὲ δέσιμον κόμπου, (κοιν.) ἀμπόδεμα. » Ἐπῳδὰς καὶ καταδέσμους ἐξ ἐρωτικὰς κατανάγκας, « Συν. (καὶ πρὸς γεν.) » Ὧν λατρίδα κατάδεσμον ἥβης, « Θπμπ.

†Καταδέτης, ου (ὁ). εἶδος δεσμοῦ (δεσίματος).

Κατάδετος (ὁ, ἡ). δεμένος σφικτὰ ἢ πανταχόθεν.

Κατα·δεύω, Μ. δεύσω. Μουσκεύω ὅλως διόλου, κάμνω μούσκευμα, καταβρέχω.

Κατα·δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι μὲ εὐχαρίστησιν, ὑποδέχομαι φιλοφρόνως. ἀναλαμβάνω (ἀναδέχομαι) προθύμως· ἀνέχομαι μὲ ταπείνωσιν, ὑποφέρω (συγκατανεύω) ἀπὸ μετριότητα. (ἐπὶ φαγητῶν) σηκόνει τὸ στομάχι μου.

Κατα·δέω, Μ. δήσω. Δένω σφικτὰ (δυνατά)· (χειρουργ.) φασκιόνω. (συνκδχ.) δένω διὰ μαγικοῦ κόμπου, (κοιν.) ἀμποδένω. (μτφορ.) ἐμποδίζω, υποχρεόνω, περιορίζω· (ὅθ. μὲ ἀπαρ.) καταψηφίζομαι, ἐξελέγχω, (καθὼς καὶ τὸ Λατ. ἐξ Γαλλ.) convincere. » Ἢν μὲν καταδήσωσιν αὐτὸν ἐπιορκῆσαι.., ἢν δὲ ἀπολύσωσι, « Ἡρ.

Κατα·δέω, Μ. δεήσω. (μὲ γεν.) Εἶμαι ἐλλιπὴς κατά τι. » Ἕνδεκα μυριάδες καταδέουσαι μιᾶς χιλιάδος, « Ἡρ., ἔλειπε μιὰ χιλιάδα ἵνα ἦνε 110,000, δηλ. ἦσαν 109,000. (καὶ ἀπρσ.) » Καταδεῖ δύο νηῶν εἰς τὸν ἀριθμὸν, « αὐτ., ἐχρειάζοντο δύο καράβια ἀκόμη ἵνα ἦνε σωζὸς ὁ ἀριθμός. 2) (μτφορ.) εἶμαι κατώτερος (καταδεέστερος) τινος. » Ἀνδρὸς ἰδιώτου καταδέουσιν εἰς εὐδαιμονίαν, « Παυσ., (παρβλ. Ἐνδέω).

Καταδεῶς (τὸ συγκρ. Καταδεεστέρως καὶ Καταδεέστερον), ἐπίρ. Ἐλλειπῶς, ἀτελῶς.

Κατα·δηϊόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. = Καταδῃόω.

Κατα·δηλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Καταλυμαίνομαι, Καταβλάπτω.

Κατάδηλος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) - δήλως. Πολλὰ φανερὸς, ὁλοφάνερος.

;Κατάδημα (τὸ), [καταδέω]. τὸ ἐλλεῖπον, τὸ μεταξὺ κενὸν διάστημα.

Κατα·δημαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κερδίζω ἐντελῶς τὴν εὔνοιαν τοῦ λαοῦ μὲ τὴν δημαγωγίαν μου, ἐξαπατῶ διὰ κολακειῶν τὸν δῆμον. 2) καταστασιάζω τινὰ διὰ τῆς δημαγωγίας μου.

Καταδημαγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατα·δημηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Δημηγορῶ κατά τινος.

Κατα·δημιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταδαπανῶ τι εἰς δημιουργήματα (τεχνουργήματα).

Κατα·δημοβορέω-ῶ, Μ, ήσω. Κατατρώγω τὰ δημόσια (ἴδε Δημοβόρος). 2) καταδαπανῶ τι εἰς τὸν δῆμον. » Λαοῖσι δόντα καταδημοβορῆσαι, « Ἰλ. Σ., νὰ τὰ φάγῃ (νὰ τὰ μοιρασθῇ) ὁ λαός.

Κατα·δημοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, (χειρότερον τοῦ) Καταδημαγωγέω.

†Κατα·δημομερίζω, Μ. ίσω, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Καταδημοβορέω (2).

Κατα·δῃόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφανίζω (Ἐρημόνω) τόπον τινὰ ὡς ἐχθρός.

†Κατα·δηριάομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάτα δηριάομαι (τῆς προθ. ἀναφερομένης εἰς τὸ προηγούμενον ὄνομα, ἴδε Κατὰ, εἰς τὸ τέλος).

Κατα·διαίνω (χ. Μ.). Καταμουσκεύω.

Καταδιαίρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κατα·διαιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Καταδιεῖλον κτλ.). Μοιράζω (καὶ μσ. Μοιράζομαι μετ' ἄλλων) τι ὡς λάφυρον ἢ καθ' ὁλοκληρίαν.

Κατα·διαιτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Κρίνων ὡς διαιτητὴς καταδικάζω. ||. (μσ.) κερδίζω κατά τινος ἐνώπιον διαιτητῶν τὴν κρίσιν μου. » Οὐδὲ δίαιταν καταδιαιτησάμενος οὐδενὸς, « Λσ., (παρβλ. Καταδικάζω).

Κατα·δι·αλλάσσω (ττω), Μ. άξω. Φιλιόνω ὅλως διόλου ἢ, Ξαναφιλιόνω.

Κατα·δια·σπλεκόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διασπλεκόω.

Κατα·δια·φθείρω, Μ. φθερῶ. Φθείρω (Διαφθείρω) ἐντελῶς, καταφανίζω.

Κατα·δια·χέω, Μ. χεύσω. Διαχέω ἐντελῶς.

Κατα·διδάσκω, Μ. διδάξω. Κακῶς ἢ Ἐντελῶς διδάσκω. (εἰς τὸν Κλμ. Προτρ. Β', 13, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταδείξας).

Κατα·διδόω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Καταδίδωμι.

Κατα·διδράσκω, Μ. δράσομαι. Φεύγω κακὴν κακῶς, σκορπίζομαι ἔνθεν κακεῖθεν· ἀποφεύγω· διαφεύγω.

Κατα·δίδωμι, Μ. κατα·δώσω. Δίδω τι ἔνθεν κἀκεῖθεν, διαμοιράζω. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. ἐπὶ ποτ.) χύνομαι (ἔχω τὰς ἐκβολάς μου) εἰς. » Ἡ Προποντὶς καταδιδοῖ ἐς τὸν Ἑλλήσποντον, « Ἡρ.

Κατα·δι·ίστημι, Μ. καταδια·στήσω. Χωρίζω (Ξεχωρίζω) τι ὅλως διόλου.

Κατα·δικάζω, Μ. άσω. Δικάζω κατά τινος, ἀποφασίζω ὅτι εἶνε ἔνοχος, (ἐπμ.) ἐπιβάλλω δικαστικῶς ποινήν. » Καταδικάζειν τινὸς θάνατον (ἢ) θανάτῳ τινὰ (ἢ) θανάτου τινὸς, « Λξ. (ἴδε καὶ Κατακρίνω). ||. (μσ.) κερδίζω τὴν κρίσιν μου καὶ κάμνω νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀντίδικός μου. » Χρημάτων κατεδικάσατο ἑκατέρου τῶν Ἑλλανοδικῶν, « Παυσ. » Ἕως ἂν ἐκτίσῃ ἢ πείσῃ τὸν καταδικασάμενον, « Πλάτ.

Καταδικαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ καταδικάζων τινὰ ὡς δικαστής· ὁ κερδίζων τὴν κρίσιν διάδικος.

Καταδίκη (ἡ)· ἡ κατὰ τȣ ὑποδίκȣ ἀπόφασις καὶ ἡ ἐπιβαλλομένη εἰς αὐτὸν ποινή.

Κατάδικος (ὁ, ἡ). ὁ καταδικασθεὶς ὑπόδικος. (μὲ γεν.) » Θανάτου (» Φυγῆς κτλ.) —, « Διόδ., καταδικασμένος εἰς.

;Κατα·δικόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταδικάζω.

Κατα·διφθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω τι ὅλως διόλου (Καπλαδίζω) μὲ διφθέρας.

Κατα·διψάω-ῶ, Μ. ήσω. Διψῶ ἢ (μτβτ.) Κάμνω τινὰ νὰ διψήσῃ μὲ ὑπερβολήν.

Κατάδιψος (ὁ, ἡ). διψασμένος μὲ ὑπερβολήν.

Καταδιωκτικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ καταδιώκειν.

Κατα·διώκω, Μ· διώξομαι· Κυνηγῶ τινα κατόπιν· Κατατρέχω. (μτνμ.) θηρεύω τι μὲ πολλὴν προσπάθειαν, » Καταδιώκοντες τὴν ἐν τούτοις εὐχέρειαν, « Πλβ.

Καταδίωξις, εως (ἡ). κυνήγημα κατόπιν, καταδρομή.

Κατα·δοκέω-ῶ, Μ. δόξω (ἀόρ. πθ. Κατεδοκήθην). Ἔχω κακὴν ἰδέαν (δόξαν) περί τινος, τὸν ὑποπτεύω. » Καταδόξαντες σφέας εἶναι κλῶπας, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Καταδοκηθεὶς φονεὺς εἶναι, « Ἀντφ., (παρβλ. Καταδοξάζω).

Κατ·αδολεσχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Καταζαλίζω (Πονοκεφαλῶ) τινὰ μὲ τὴν πολυλογίαν μου. (Γρφ.) μελετῶ.

Κατα·δοξάζω, Μ. άσω, = Καταδοκέω, ἔχω κακὴν ἢ ἐσφαλμένην ἰδέαν (δόξαν) περί τινος, κρίνω κακῶς. 2) εἶμαι πεπεισμένος. 3 (ἐκκλησ.) δοξάζω μεγάλως τινὰ, αὐξάνω τὴν δόξαν του.

Κατα·δορατίζω, Μ. ίσω. Κατατρυπῶ διὰ τοῦ δόρατος, Κατακοντίζω.

Καταδουλίζομαι, Μ. ίσομαι καὶ Δ. ίξομαι, Ἐπγρφ. ἀντὶ Καταδουλόομαι, (ὅθεν:

†Καταδουλισμὸς (ὁ), ἀντὶ Καταδούλωσις.

Κατα·δουλόω-ῶ ἐξ (μσ.) δολόομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι. Κάμνω τινὰ διὰ τῆς βίας δοῦλόν (σκλάβον) μου, καθυποτάσσω εἰς δουλείαν, ὑποδουλόνω. (τρπ.) ταπεινόνω τὸ φρόνημά τινος, τὸν κάμνω ἄνανδρον.

Καταδούλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκλάβωμα διὰ τῆς βίας, ὑποδούλωσις.

Κατάδουπα (τὰ). οἱ καταῤῥάκται τοῦ Νείλου, [ἐκ τοῦ

Κατα·δουπέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. β'. Κατέδουπον), Π. πίπτω μὲ κρότον μέγαν, καταπίπτω καὶ κάμνω δοῦπον. 2) (μτβτ.) ξεκουφαίνω, παραζαλίζω.

Κατάδουποι (οἱ). οἱ καταῤῥάκται τοῦ Νείλου καὶ (;) αὐτοὶ οἱ κατοικοῦντες παρ' αὐτούς.

Καταδοχὴ (ἡ). τὸ καταδέχεσθαι, δεξίωσις· παραδοχὴ, ἀποδοχή· ἀνάκλησις ἐξορίστου.

Κατα·δράθω, Π. ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Καταδαρθάνω.

Καταδράμω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Κατατρέχω.

Κατα·δράσσομαι (ττομαι), Μ. δράξομαι. Δράττομαι ἀκριβῶς, (μτφορ.) κατανοῶ. » Τοῖς ἐπιχειροῦσι μὲν εἰς τὴν τῆς ἀληθείας γνῶσιν, μὴ καταδραττομένοις δὲ αὐτῆς ἀκριβῶς, « Πρόκλ.

Κατα·δρέπω, Μ. δρέψω. Κόπτω (Συνάζω) φύλλα κτλ. ἀπὸ δένδρον.

Καταδρομὴ (ἡ). ἐπιδρομὴ (κυρ. ἱππικοῦ), λεηλασία· καταδίωξις. (μτνμ.) καταφορὰ διὰ λόγων, σφοδρὰ κατηγορία· κατατρεγμός. 2) καταφύγιον· κρύφτρα, τρύπα (φωλεὰ) θηρίου.

Κατάδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παθὼν καταδρομὴν (ἐπιδρομὴν), κατατρεχθείς. » Μέλαθρα πυρὶ κατάδρομα δηΐῳ τε λόγχᾳ, « Εὐρ. ||. (οὐσ.) τὸ κατωφερῶς τεντωμένον σχοινὶ ἐπὶ τοῦ ὁπ. κάμνουν τὰς ἐπιδείξεις των οἱ σχοινοβάται εἰς τὸ θέατρον.

Κατα·δροσίζω, Μ. ίσω. Καταβρέχω μὲ δρόσον.

Κατάδρυμα (τὸ), [καταδρύπτω]. τὸ καταξεσχισμένον μὲ τὰ ὀνύχια μέρος, (χυδ.) τσουγγρανιά· τσουγγράνισμα.

Κατάδρυμος (ὁ, ἡ). πλήρης δρυμῶν, ὅλος γεμάτος ἀπὸ δάση.

Κατα·δρύπτω, Μ. δρύψω. Καταξεσχίζω μὲ τὰ ὀνύχια, (κοιν.) τσουγγρανίζω.

Κατα·δρυφάσσω, Μ. άξω. Περικλείω πανταχόθεν μὲ δρύφακτον (ἴδε τὴν λέξ.), περιφράσσω, ἐξασφαλίζω.

Καταδυναστεία (ἡ). ἡ διὰ τῆς βίας καταθλιψις, τυραννία, [ἐκ τοῦ

Κατα·δυναστεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Καταχρῶμαι τὴν δύναμίν (τὴν δυναστείαν) μου κατά τινος, τυραννῶ· καταθλίβω· καταπονῶ, καταναγκάζω. (πθ.) εἶμαι κυριευμένος ὑπὸ δαίμονος. » Εἰσὶν ἀπὸ θυγατέρων ὑμῶν καταδυναστευόμεναι, « Γρφ., δαιμονιζόμεναι.

Κατα·δύνω, = Καταδύομαι.

Καταδὺς, ῦσα, ὺν, ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Καταδύομαι.

Κατάδυσις, εως (ἡ). τὸ καταδύειν ἢ καταδύεσθαι, βούτημα, καταβύθισις. **2**) τόπος διὰ τρύπωμα, κρύφτρα, κρυψιῶνας.

Καταδύσεο, Π. Ἰων. ἀντὶ Κατάδυθι, [ἐκ τοῦ

Κατα·δύσομαι, μέλλ. (ἐκλαμβ. Π. ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Καταδύομαι.

Κατα·δυσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσωπῶ (καὶ μσ. Δυσωποῦμαι) μὲ ὑπερβολήν, (ἐπμ.) ἐκδυσωπῶ, ἐξιλεόνω.

Κατα·δύω, Μ. δύσω (μσ. ἀόρ. Κατέδυν κτλ.). Καταβυθίζω. » Τῶν νεῶν ἃς καταδύσειαν, « Θχ. (καὶ μτφορ.) » Καταδύειν τινὰ τῷ ἄχει, « Ξεν. ‖. (συνηθές. τὸ μσ.) βυθῶ, βουλῶ, καταβυθίζομαι, (ὅθ. ἐπὶ ἡλίου) βασιλεύω. (ἐν γέν.) χόνομαι βαθειὰ ἢ κρυφά, ἐμβαίνω· τρυπόνω· κρύπτομαι ἀπὸ τὴν ἐντροπήν μου. » Συνέβη τὴν ναῦν αὔτανδρον καταδῦναι, « Πλβ. » Τὰς καταδεδυκυίας ναῦς, « Ξεν. » Ἅμ' ἠελίῳ καταδύντι, « Ὅμ. » Ξύλον κατὰ τέφρας πολλῆς καταδεδυκός, « Πλ. » Καταδύσης αἰχμῆς εἰς βάθος, « αὐτ. » Καταδυσόμεθ' εἰς Ἀΐδαο δόμους, « Ὅμ. » Καταδύονται εἰς φάραγγας, « Ξεν. » Καταδεδυκὼς .. ἐν τῇ οἰκίᾳ τὰ πολλὰ ὡς γυνὴ ζῇ, « Πλάτ. » Ἐν μυχῷ τοῦ συμποσίου ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκώς, « Αχ. » Κατὰ τῆς γῆς καταδύομαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης ἀκούων ταῦτα, « Ξεν. (καὶ ἑλλ.) » Παρακάθηται καὶ οὐ καταδύεται τοῖς πεπραγμένοις, « Δμ. » Οἱ πρέσβεις κατεδύοντο ἐπὶ τῇ ἀγνοίᾳ, « Ζώσ. (καὶ Π.) » Δόμον (» Πόλιν) καταδῦναι, « Ὅμ. » Μάχην καταδύμεναι, « αὐτ. » Τεύχεα καταδῦναι (ἢ) καταδύσασθαι, « αὐτ. » Σπάργανα κατέδυνεν, « αὐτ., (παρβλ. Δύω).

Κατ·ᾴδω, Μ. ᾄσομαι. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Ψάλλω (Τραγουδῶ) ἔμπροσθέν τινος· περιπαίζω· γεμίζω τὸν τόπον ἢ ξεκουφαίνω μὲ τὰ τραγούδιά μου· (συνκδχ.) γοητεύων καταπραΰνω ἢ θεραπεύω, (παρβλ. Ἐπᾴδω).

Κατα·δωροδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαφθείρω (ϗ ἑλλ. ἢ πθ. Διαφθείρομαι) διὰ δωροδοκίας. » Ὁπόταν οἱ τῶν ἀδικούντων κολασταὶ κλέπτουσί τε ϗ καταδωροδοκοῦσι, « Ασ.

Κατα·είδω, Μ. αείσω, Π. ἀντὶ Κατᾴδω.

Κατα·ειμένος, η, ον, Π. ἀντὶ Καθειμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καθέννυμι ἢ τοῦ Καθίημι. » Ὄρος καταειμένον ὕλῃ, « Ὀδ. Ν., σκεπασμένον. » Ἐθείρας, αἳ οἱ ἀτημελίῃ καταειμέναι ἠερέθοντο, « Ἀπλλν., ἐκρέμοντο κυματίζουσαι. (τὸ δὲ) » Ἰσθμὸς καταειμένος, « αὐτ. (Δ΄. 939) φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατακείμενος (;).

Καταείνυον, Π. παρτ. τοῦ Καταέννυμι.

Καταείσατο, Π. ἀντὶ Καθείσατο, γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τοῦ Καθέζω ἢ (κατ' ἄλλους) τοῦ Κάτειμι.

Κατα·έννυμι, Π. ἀντὶ Καθέννυμι, σκεπάζω, κατακαλύπτω. » Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, « Ἰλ. Ψ. » Νηοὺς καπνῷ κατείνυον, « Ὀππ.

Κατ·αζαίνω, Μ. ανῶ, Π. καταξηραίνω.

Κατα·ζάω-ῶ, Μ. ζήσομαι ἢ βιώσομαι (ἀόρ. Κατεβίων κτλ.). Διάγω (Περνῶ) ὅλην μου τὴν ζωήν.

Κατα·ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω (Βάλλω εἰς τὸν ζυγὸν) διὰ τῆς βίας, (μτφορ.) καταναγκάζω. **2**) (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) ὁδοιπορῶν σταματῶ πουθενὰ (μὲ τὰ ζῶά μου) νὰ ἡσυχάσω, σταθμεύω, καταλύω, (ἐπὶ στρατ.) στρατοπεδεύω, (παρβλ. Ἀναζεύγνυμι).

Κατα·ζευγοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω τρέφων ζεύγη (ἵππων).

Κατάζευξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Καταζευγνύειν, ζεύξιμον· ἕνωσις στερεά, σύζευξις. **2**) κόνευμα, στρατοπέδευσις. » Ἅμα δὲ ϗ τοὺς μαχομένους ἀνεκαλεῖτο, καὶ κατάζευξιν ἐσήμαινεν, ὡς σκιᾶς γοῦν μεταλάβοιεν οἱ στρατιῶται, « Πλ.

Καταζήνασκε, Π. ἀντὶ Κατήζηνε, παρτ. τοῦ Καταζαίνω.

Κατα·ζοφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατασκοτίζω. » Οὐρανὸν—, « Ἰ. Δαμασκ.

Καταζυγίς, ίδος (ἡ). ξύλον ἑνόνον δύο ἄλλα.

Κατα·ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφῶ μὲ ἀκρίβειαν, ἐξεικονίζω.

†Κατα·ζωμεύω, Μ. εύσω. Ῥοφῶ ἢ Βράζω τι ὡς ἂν ζωμί. » Τὸ γάλα—, « Ἡσύχ.

Κατα·ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω πανταχόθεν, περιζώνω.

Καταζώστης, ου (ὁ). τὸ ζωνάρι (λωρί) τῆς σέλλας τοῦ ἀλόγου, (Τουρκ.) κολάνι.

Κατα·θαλασσόω(ττόω)-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω ὅλως διόλου μὲ θάλασσαν, κατακλύζω. **2**) καταποντίζω.

Κατα·θαλαττίζω, Μ. ίσω, = Καταθαλασσόω.

Κατα·θάλπω, Μ. θάλψω. Θάλπω (Ζεσταίνω) καλά.

Κατα·θαμβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐκπλήττομαι, ἐκθαμβοῦμαι, κατατρομάζω.

Κατα·θάπτω, Μ. θάψω. Θάπτω, παραχόνω, ἐνταφιάζω.

Κατα·θαῤῥέω (θαρσέω)-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Ἔχω ἢ Λαμβάνω θάῤῥος κατά τινος, ξεθαῤῥεύομαι· ἐπιχειρῶ ἀφόβως τι. ἀψηφῶ. » Ἐκ τρίτου δὲ τοῦτον (τὸν λέοντα ἡ ἀλώπηξ) θεασαμένη, οὕτως αὐτοῦ κατεθάῤῥησεν, ὡς καὶ προσελθοῦσα διαλεχθῆναι, « Μύθ.

Κατα·θαῤῥύνω (θαρσύνω), Μ. υνῶ. Ἐμπνέω θάῤῥος, ἐν(παρα)θαῤῥύνω· διεγείρω.

Κατα·θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Θεωρῶ ἀπὸ 'πάνω (ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος) πρὸς τὰ κάτω. (τρπ.) παρατηρῶ μὲ προσοχήν, καλοστοχάζομαι, ἐξετάζω.

Καταθεῖο, β΄. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β΄. τῆς εὐκτ. καὶ

Καταθείομαι, Π. ἀντὶ Καταθῶμαι, μσ. ϗ

Καταθείομεν, Π. ἀντὶ Καταθῶμεν, ἐνεργ. ἀόρ. β΄. τῆς ὑποτ. τοῦ Κατατίθημι.

Κατα·θέλγω, Μ. θέλξω. Θέλγω ὅλως διόλου, καταπραΰνω διὰ μαγείας, καταγοητεύω.

Κατάθελξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ μαγείας ἐξημέρωσις, καταγοήτευσις.

†Καταθεξῆς, ἐπίῤ. (Ἐπγρφ.) ἀντὶ Κατὰ τὸ ἑξῆς.

Κατάθεος (ὁ, ἡ). θεοσεβής, θεοφοβούμενος.

Κατα·θεραπεύω, Μ. εύσω. Θεραπεύω ἐντελῶς ἢ μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν.

Κατα·θερμαίνω, Μ. ανῶ. Ζεσταίνω παρὰ πολύ, στεγνόνω εἰς τὸν ἥλιον. » Βότρυας ἐν ὑπερῴῳ—, « Ὀρειβ.

Κατάθερμος (ὁ, ἡ). πολλὰ θερμός.

†Κατα·θέρω, Μ. θερῶ, = Καταθάλπω, Καταθερμαίνω.

;Καταθέσιον (τό). μέρος πρὸς ἐναπόθεσιν (κατάθεσιν) πραγμάτων. **2**) (μτγν.) ἀντὶ

Κατάθεσις [κατατίθημι], εως (ἡ). βάλσιμον κάτω· καταβολή, πληρωμή. (γεωργ.) χώσιμον καταβολάδος. (Νμ.) παρακατάθεσις (ὑποθήκης κτλ.). παράστασις διὰ λόγου, (Γαλλ.) déposition κτλ. (ἐνίοτε) κατάπαυσις. » Πολέμου—, « Σδ., (ἴδε ϗ τὸ ῥῆμα).

Καταθετέον, θετ. τοῦ Κατατίθημι.

Καταθέτης, ου (ὁ). ὁ καταθέτων τι, (κυρ. δὲ) παρακαταθέτης ἢ μάρτυς.

Κατα·θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω πρὸς τὰ κάτω, καταβαίνω τρέχων, (ἐπὶ πλοίων) καταπλέω μὲ οὔριον ἄνεμον. **2**) κατατρέχω, ἀφανίζω δι' ἐπιδρομῆς τόπον τινά· (μτφορ.) ἐξελέγχω διὰ σφοδρῶν ἐπιχειρημάτων. » Ἄγαν .. τὸν ἑταῖρόν μου καταθέομεν, « Πλάτ.

Κατα·θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταθεάομαι.

Καταθεώρησις, εως (ἡ). ἡ μετὰ προσοχῆς παρατήρησις.

Κατάθηαι, Ἰων. ἀντὶ Κατάθῃ, β΄. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β΄. τῆς ὑποτ. τοῦ Κατατίθημι.

Κατα·θήγω, Μ. θήξω. Ἀκονίζω τι καλῶς, τὸ κάμνω πολλὰ κοπτερὸν ἢ σουβλερόν. (μτφορ.) παροξύνω, ἐρεθίζω.

Καταθήκη (ἡ), [κατατίθημι]. παρακαταθήκη, (Λατ.) depositum.

Κατα·θηλύνω, Μ. υνῶ. Χαυνόνω ὅλως διόλου, ἐκθηλύνω. » Καρποὶ .. κατατεθηλυσμένοι καὶ ἀτελέες ὑπὸ πουλυπληθίης τοῦ ὕδατος, « Ἱππκρ.

(**Κατα·θήπω**), ἄχρ. ἐνς. πρὸς παραγ. τοῦ Κατατέθηπα.

Κατα·θλάω-ῶ, Μ. άσω. Κατασυντρίβω, κατατσακκίζω.

Κατ·αθλέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγωνίζομαι. » Ὤσασθαι παντὶ τῷ θυμῷ καὶ καταθλῆσαι τὴν ἀμαθίαν, « Πλ. **2**) γυμνάζω (καὶ πθ. γυμνάζομαι) ἐντελῶς, ἐξασκῶ, -οῦμαι. » Ἐκ τῶν ἐπιλέκτων καὶ κατηθλημένων ἐν τοῖς πολέμοις στρατιωτῶν, « Σδ.

Κατα·θλίβω, Μ. θλίψω. Σφίγγω (Στενοχωρῶ) πανταχόθεν, συνθλίβω· συμπνίγω. (μτφορ.) κατατυραννῶ, καταπιέζω.

Κατάθλιψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., στενοχώρημα· καταπίεσις.

Κατα·θνήσκω, Μ. θανοῦμαι, Π. ἀντὶ Ἀποθνήσκω. » Κάτθανε καὶ Πάτροκλος, « Ἰλ.

Φ. (καὶ καταχρ.) » Μέλι κάτθανεν ἐν κηρῷ λυπεύμενον, « Μόσχ., ἐχάλασεν.

Καταθνητός, ή, όν, Π. ἀντὶ Θνητός.

Κατα·θοινάω-ῶ, (καὶ συχνότ. μσ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι, = Κατατρώγω, Κατευωχοῦμαι.

Καταθοίνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καταφάγωμα.

Κατα·θολόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω (Σκοτίζω, Ἀμαυρόνω) ὅλως διόλου.

Κατα·θορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Θορυβῶν ἀποστομόνω τινὰ (τὸν κάμνω νὰ τὰ χάσῃ). **2**) λέγω τι μεγαλοφώνως (μὲ πολὺν θόρυβον).

Καταθορών, οῦσα, όν, ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Καταθρώσκω.

Κατα·θρασύνω, Μ. υνῶ. Ἐμπνέω θράσος, κάμνω τινὰ νὰ γένῃ (καὶ μσ. γίνομαι) πολλὰ θρασύς. » Τῆς μὲν φάλαγγος ἡμῶν κατεθρασύνοντο, τῆς δὲ ἀρετῆς τοῦ βασιλέως ἑάλωσαν, « Θμς.

Κατάθραυστος (ὁ, ἡ). κατατσακκισμένος, κοπανισμένος, [ἐκ τοῦ

Κατα·θραύω, Μ. θραύσω. Κάμνω θρύμματα, κατασυντρίβω.

Κατ·αθρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καθοράω, Καταθεάομαι.

Κατα·θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Θρηνολογῶ τινα πικρῶς.

Κατα·θριαμβεύω, Μ. εύσω. Θριαμβεύω κατά (ἐπὶ κακῷ) τινος. » Ἀηδία καταθριαμβεύει τοῦ βίου καὶ τῆς πολιτείας ἐκείνης, « Θ. Μετοχ.

Κατα·θροέω-ῶ καὶ

Κατα·θρυλέω (θρυλλέω;)-ῶ, Μ. ήσω, = Καταθορυβέω.

Κατα·θρύπτω, Μ. θρύψω. Κάμνω θρύμματα, κατασυντρίβω. Κάμνω τι ὅλως διόλου εὔθραυστον. (μτφορ.) ἐκνευρίζω, καταθηλύνω. » Καταθρύπτουσιν ἐν αὐτῷ τὸ σπλάγχνον, « Γαλ.

Κατα·θρώσκω. Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Κατέθορον). Πηδῶ ἀπὸ 'πάνω κάτω, καταβαίνω μὲ ὁρμήν. » Ῥόος .. οἴδματι παφλάζοντι καταθρώσκων, « Νόνν.

Κατ·αθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀθυμῶ (Χάνω τὴν προθυμίαν μου, Καταπίπτω) ὅλως διόλου.

Καταθύμιος, α ἢ ος, ον. Ὁ κατὰ θυμὸν (κατ' εὐχὴν) τινος ὢν ἢ γινόμενος, ἐπιθυμητός, εὐάρεστος. » Οὔτι μάλ' ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖται, « Θγν. ἢ **2**) Π. τὸν ὁπ. ἔχει τις εἰς τὸν νοῦν (εἰς τὴν μνήμην) του. » Μή τοι θάνατος καταθύμιος ἔσω, « Ἰλ. Κ., μὴ βάλῃς εἰς τὸν νοῦν σου (μὴ ἐνθυμῆσαι) τὸν θάνατον.

Καταθυμίως ἐπίῤ. Κατ' εὐχήν· εὐαρέσως.

Κατα·θυμοβορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τρώγεται ἡ καρδιά μου, κατατήκομαι (ἀπὸ λύπην, ἀπὸ συλλογὴν κτλ.).

Κατα·θυμόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Θυμόνω μὲ ὑπερβολήν, καταθυμόνω.

Κατα·θύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω, καταναλίσκω τὸ θῦμα ἢ ὡς θῦμα. καθιερόνω, ἀφιερόνω. » Τὴν δεκάτην καταθύειν ἑκάστου ἔτους, « Ξεν. **2**) (μσ.) καίω φάρμακα (θύα) πρὸς βλάβην τινός, μαγεύω.

Κατα·θωπεύω, Μ. εύσω. Ἡμερόνω (Καταπραΰνω) τινὰ μὲ τὰς κολακείας μου.

Κατα·θωρακίζω, Μ. ήσω. Καθοπλίζω μὲ θώρακα.

Καταιβασία (ἡ), Π. ἀντὶ Κατάβασις, κάθοδος, ἀπόβασις ἐχθρῶν (κυρ. εἰς τὸ παράλιον), (Γαλλ.) descente. ‖. (πλθ.) Καταιβασίαι (αἱ), ἀστραπαὶ ϗ βρονταὶ (κυρ. αἱ συνοδεύουσαι τὴν ἐμφάνισιν θεοῦ εἰς τὸ θέατρον).

Καταιβάσιος (ὁ, ἡ), = Καταιβάτης (κεραυνός).

Καταίβασις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Κατάβασις.

Καταιβάτης, ου (ὁ), Π. ὁ καταβαίνων ἢ καταβιβάζων. » Ζεὺς—, « Ἀρσφ., ὁ κεραυνοβόλος. » Ἀπόλλων —, « Σχλ. Εὐρ., ὁ εὐκολύνων τὴν κάθοδον τῶν φυγάδων ἢ τὴν εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφὴν τῶν ἀποδημούντων. » Ἀχέρων—, « Εὐρ., ὁ καταβιβάζων τοὺς νεκροὺς εἰς τὸν ᾅδην. » Κεραυνὸς —, « Αἰσχλ., ὁ ἄλλ. Σκηπτὸς καὶ Πρηστήρ. (ϗ χ. τοῦ οὐσ.) » Πληγεὶς καταιβάτῃ, « Νικ. Χρον.

Καταιβάτις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Καταιβάτης. » Κέλευθος—, « Ἀπλλν., Νόνν., ἡ κατωφερής, κατηφορική. » Σελήνης —, « Σχλ. Ἀπλλν., ἡ καταβιβάζουσα μὲ τὰς μαγείας της τὴν σελήνην.

Καταιβατός, ή, όν, Π. διὰ τοῦ ὁπ. δύναταί τις νὰ καταβῇ.

Καταΐγδην [καταΐσσω], ἐπίῤ. Π. ὁρμητικῶς, ὡς ἂν καταιγίς.

Καταιγιδώδης, ευς (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ καταιγίδα, σφοδρός, ὁρμητικός.

Κατ·αιγίζω, Μ. ήσω. Προξενῶ (Συνοδεύομαι μὲ) καταιγίδα, ἐφορμῶ (ἐπιπίπτω) ὡς καταιγίς. » Ἀνέμου λαμπροῦ καταιγίσαντος εἰς τὴν πυρὰν καὶ φλόγα πολλὴν ἐγείραντος, « Πλ. (καὶ πθ.) » Ὅταν ὑπὸ ἀνέμων καταιγίζηται ὁ Πόντος, « Ἀρετ. (καὶ μτνμ.) » Ὁκόταν δὲ καταιγίζωσι αἱ νοῦσοι, « Ἱππκρ.

;Καταίγιος (ὁ, ἡ), = Καταιγιδώδης.

Καταιγίς [καταΐσσω], ίδος (ἡ). (κυρ.) ὁ καταπίπτων ἐξαίφνης ἀπὸ τὰ νέφη σφοδρὸς ἄνεμος, (ἐν γέν.) φουρτοῦνα, ἀνεμοζάλη (κυρ. καὶ μτφορ.).

Καταιγισμός (ὁ), = Καταιγίς, (μτφορ.) ὁ σφοδρὸς καὶ δυσκάθεκτος τῶν παθῶν ἐρεθισμός.

Κατ·αιδέω-ῶ, Π. αιδέσω, = Καταδυσωπέω, κάμνω τινὰ νὰ καταεντραπῇ. ‖. (μσ.) κατεντρέπομαι ἢ μετανοῶ πολὺ διά τι· σέβομαί τινα κατὰ πολλά. » Ναί, ναί, καταιδέσθητί γε πατρῷον Δία, « Ἀρσφ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἐπεί μ' ἀφῆκε καὶ κατῃδέσθη κτανεῖν, « Εὐρ.

Κατ·αιθαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καίω τι καὶ τὸ κάμνω στάκτην· μαυρίζω μὲ καπνιάν, (χυδ.) μουντζουρόνω. (μτφορ.) κάμνω τινὰ νὰ τὰ χάσῃ, τὸν ἀποστομόνω, (κοιν., ἀπὸ τῆς αὐτῆς μεταφορᾶς) ἀποσβολόνω.

Καταῖθυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καταιγίζων, ῥαγδαῖος, ὁρμητικός. » Ὄμβρος—, « Ἡσύχ., [ἐκ τοῦ

Κατ·αιθύσσω, Μ. ύξω, Π. κυματίζω ὡς ἂν τὴν φλόγα· καταλάμπω, καταφωτίζω· ἐπιπίπτω μὲ ὁρμὴν (;).

Κατ·αίθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Κατακαίω, καταφλέγω (κυρ. καὶ μτφορ.). » Θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῶ με καταίθει, « Θκρ.

Κατ·αικίζω, Μ. ίσω. Κακομεταχειρίζομαί τι εἰς τρόπον ὥστε καταντᾷ διόλου ἀγνώριστον.

Καταίνεσις, εως (ἡ). συγκατάνευσις, συγκατάθεσις· ὑπόσχεσις κτλ. [ἐκ τοῦ

Κατ·αινέω-ῶ, Μ. έσω καὶ Π. ήσω. Στέργω, συμφωνῶ, συγκατανεύω· δίδω τὸν λόγον μου (ἰδιαιτ. εἰς ὑπανδρείαν), ὑπόσχομαι· ἐγκρίνω.

Κατάϊξ, ικος (ἡ), Π. ἀντὶ Καταιγίς.

Κατ·αιονάω(-έω)-ῶ, Μ. ήσω. Περιχύνω, καταβρέχω. (ἰατρ.) μεταχειρίζομαι πρὸς θεραπείαν σφουγγάρια μουσχευμένα ἢ περιχύματα, (Γαλλ.) bassiner, (παρβλ. Καταντλέω).

Καταιόνημα (τό). τὸ χρησιμεῦον πρὸς καταιόνησιν ὑγρόν.

Καταιόνησις, εως (ἡ). κατάβρεξις, περέχυμα, (ἰατρ.) ἐπίχυσις ἢ ἐπίθεσις ὑγροῦ πρὸς θεραπείαν, (Γαλλ.) lotion.

Κατ·αιονίζω, Μ. ίσω, = Καταιονάω.

Κατ·αιρέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Καθαιρέω.

Κατ·αίρω, Μ, αρῶ. Καταβαίνω· φθάνω διὰ θαλάσσης πουθενά, ἀράζω· (διὰ ξηρᾶς) κονεύω· στρατοπεδεύω. (ἐν γέν.) ἀφικνοῦμαι. » Ὡς διὰ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας!, « Πλάτ. (ϗ ἐπὶ ζ.) » Αἱ μέλισσαι ἐπὶ τὸν τραχύτατον θύμον καταίρουσι, « Πλ.

Κατ·αισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι. Αἰσθάνομαι καλῶς, καταλαμβάνω.

†Καταίσιμος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' αἶσαν γινόμενος, πεπρωμένος· εὔλογος, ἀνάλογος. αἴσιος.

Κατ·αισιμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ἀναισιμόω, ἀδειάζω (εὐκαιρόνω) 'ως τὸν πάτον (τὸ ποτῆρι κτλ.), καταναλίσκω. » Κατῃσίμωται πάντα τἀκροκώλια, « (Εὔβουλ. παρ') Ἀθ.

Καταίσιος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ αἴσιος (εὔλογος, καλοῤῥίζικος κτλ.).

Κατ·αΐσσω, Μ. αΐξω, Π. πηδῶ μὲ ὁρμὴν κάτω ἀπὸ ἢ κατά τινος, ῥίπτομαι ἀπὸ 'πάνω· (μὲ αἰτ.) διατρέχω ὡς ἀστραπὴ διάστημά τι ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην.

Κατ·αισχρεύομαι, Μ. εύσομαι. Αἰσχρολογῶ κατά τινος.

Καταισχυμμός (ὁ). τὸ καταισχύνειν ἢ καταισχύνεσθαι, ἀτίμασμα, κατεντρόπιασμα.

Καταισχυντήρ, Π. ἀντὶ

Καταισχυντής, οῦ (ὁ). ὁ καταισχύνων (κατεντροπιάζων) τινά.

Κατ·αισχύνω, Μ. υνῶ. (μὲ αἰτ.) Ἀτιμάζω ὅλως διόλου, κατεντροπιάζω· κάμνω τινὰ νὰ κατεντραπῇ. ‖. (μσ.) κατεντρέπομαι διά τι· συστέλλομαι ἀπό τινος. τὸν σέβομαι.

Κατα·ΐσχω, Π. ἀντὶ Κατίσχω, κατέχω.

Κατ·αιτιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι καὶ πθ. αθήσομαι. Κατηγορῶ, καταμέμφομαι, ῥίπτω ὅλον τὸ σφάλμα (τὴν αἰτίαν) εἴς τινα, τὸν κάμνω ἔνοχον » Εἰ μὴ καὶ τῶν τοξοτῶν σὺ τὰ βέλη καταιτιάσῃ, ἀλλ' οὐ τοὺς τοξεύοντας, « Γργ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἐκ δ΄.) » Χρήματα αὐτὸν εἰληφέναι κατῃτιᾶτο, « Δ. Κάσσ. (καὶ πθ.) » Τοὺς δὲ καταιτιαθέντας ἀπέκτειναν, « Θκ., (ὅθ.

Καταιτίασις, εως (ἡ). κατάμεμψις, κατηγορία.

Καταίτυξ [καταί, τεύχω], υγος (ἡ). εἶδ. περικεφαλαίας χαμηλῆς καὶ χωρὶς λόφον (φοῦνταν).

Κατ·αιωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Κρέμαμαι ἀπό τινος πρὸς τὰ κάτω, κυματίζω. » Θύσανοι κατηωρεῦντο, « Ἡσ.

Κατα·καγχάζω, Μ. άσω. (μὲ γέν.) Γελῶ δυνατὰ (Χαχλανίζω) κατά τινος, καταγελῶ, περιγελῶ.

Κατακαῆμεν, Δ. ἀντὶ Κατακαῆναι, πθ. ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κατακαίω.

;Κατα·καιάθω, Π. (σπντ.) ἀντὶ Κατακαίω.

Κατα·καίνω, Μ. κανῶ, = Κατακτείνω.

Κατακαίριος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Καίριος. » Αὐτὰρ ὁ δισκηθεὶς κατακαίριος ἔμπεσε δειλῷ πτωκὶ, « Ἐπγρ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὅμως) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατὰ καίριον.

Κατα·καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Κατέκηα ⁊ πθ. Κατεκαύθην καὶ Κατεκάην κτλ.). Καίω ὅλως διόλου.

Κατα·καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Προσκαλῶ τινα νὰ ἔλθῃ (νὰ καταίβῃ, νὰ ἔβγῃ, νὰ ἐπιστρέψῃ). » Οἰκιστὴς ἐγένετο, .. κατὰ νόμον ἐκ τῆς μητροπολεως κατακληθείς, « Θκ. ‖. (μσ.) προσκαλῶ εἰς βοήθειάν μου, ἐπικαλοῦμαι. » Τὸν θεὸν ἅμα κοινῇ κατεκαλοῦντο φωνῇ. « Πλ.

Κατα·καλλύνω, Μ. υνῶ. Στολίζω (Συγυρίζω) μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν, Καθωραΐζω.

Κατακάλυμμα (τὸ). πᾶν ὅ, τι χρησιμεύει πρὸς κατακάλυψιν, σκέπασμα, (μτφορ.) πρόσχημα, [ἐκ τοῦ

Κατα·καλύπτω, Μ. ύψω. Σκεπάζω τι ὅλως διόλȣ, (μτφορ.) κρύπτω, ἀποσκεπάζω.

Κατακάλυψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκέπασμα· (μτφορ.) κρύψιμον, προφάσισμα.

†Κατα·καμαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλον καμάραις (θόλους)· (μτφορ.) καμαρόνω παρὰ πολὺ, = Κατεναβρύνομαι.

Κατα·κάμπτω, Μ. κάμψω. Κάμπτω (Λυγίζω) τι ὅλως διόλου. σκεπάζω τι ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην (τὸ κτίζω ὅλον) μὲ καμάραις. » Ὑπονόμȣς συννόμῳ λίθῳ κατακαμφθέντας, « Στρ.

Κατάκαμψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατα·καπηλεύω, Μ. εύσω. Νοθεύω (Δολόνω) τι ὡς κάπηλος ὅλως διόλου.

Κατακάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ φθάνων ἴσια ἢ ἕως εἰς τὴν καρδίαν, ἐγγίζων κατάκαρδα. » Πληγὴ —, « Ἡρωδ. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) κατακάρδια, « ἐπίρ. ἀντὶ Κατὰ τῆς καρδίας, καιρίως, (κοιν.) κατάκαρδα.

Κατακάρπιον (τὸ). τὸ σκέπασμα (ἡ φλοῦδα) τοῦ καρποῦ.

Κατάκαρπος (ὁ, ἡ). πλήρης καρποῦ, πολλὰ καρποφόρος, πλούσιος.

Κατα·καρπόω-ῶ, Μ. ώσω, (Γρφ.) = Ὁλοκαρπόω, ὁλοκαυτόω.

Κατακάρπως, ἐπίρ. Ἀφθόνως, πλουσιοπαρόχως.

Κατακάρπωσις, εως (ἡ), (Γρφ.) = Ὁλοκάρπωσις, ὁλοκαύτωσις.

Κατα·καρυκεύω, Μ. εύσω. Κατασκευάζω τὸ φαγητὸν μὲ πολλὰ καρυκεύματα.

Κατα·κάρφω, Μ. κάρψω, Π. καταξηραίνω· καταναλίσκω.

Κατάκασσα, ης (ἡ). καταπεπορνευμένη, πόρνη τοῦ φόρου, (ἴδε Κάσσα).

Κατάκαυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κατεκάη· φουσκαλίδα καυσίματος.

Κατα·καυματόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξάπτω, κατακαίω.

Κατάκαυσις, εως (ἡ). τὸ κατακαίειν ἢ κατακαίεσθαι, ἡ διὰ τοῦ πυρὸς κατανάλωσις, πυρπόλησις.

Κατακαύτης, ου (ὁ). ὁ κατακαίων (κυρ. τοὺς νεκρούς).

Κατα·καυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ γεν.) Καυχῶμαι κατά τινος, φέρομαι πρός τινα μὲ πολλὴν ὑπερηφάνειαν, τὸν περιφρονῶ.

;Κατα·κεάζω, Μ. άσω καὶ

;Κατα·κεαίνω, Μ. ανῶ, Π. σχίζω εἰς μικρὰ κομμάτια ἢ πέρα-πέρα.

Κατακεῖαι, Π. ἀντὶ Κατακαῦσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κατακαίω.

Κατακείαται, Π. Ἰων. ἀντὶ Κατάκεινται, γ΄. πλθ. προσ. τοῦ Κατάκειμαι.

Κατακειέμεν, Π. ἀντὶ Κατακαίειν.

Κατά·κειμαι, Μ. κείσομαι. Κείτομαι ἢ Εἶμαι 'ξαπλωμένος (⁊ ἐπὶ πραγμ.) βαλμένος εἰς· (συνκδχ.) κάθομαι ἀξέννοιαστος, ἀμεριμνῶ. » Πτὼξ, θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος, « Ἰλ. Ρ. » Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής, « Ἰλ. Ω. » Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει, « αὐτ. » Δεῦρο παρ' ἐμὲ κατάκεισο, « Πλάτ. » Οὐδεὶς ἐπιμελεῖται, ἀλλὰ κατακείμεθα, ὥσπερ ἐξὸν ἡσυχίαν ἄγειν, « Ξεν., (παρβλ. Ἀνάκειμαι).

Κατα·κείρω, Μ. κερῶ. Κουρεύω βαθειὰ, κόπτω σύῤῥιζα· (μτφορ.) καταδαπανῶ, ἀφανίζω. » Βίον (» Οἶκον) —, « Ὅμ.

Κατα·κείω (χ. Μ.), Π. ὑπάγω ἢ ἔχω ὄρεξιν νὰ πλαγιάσω (νὰ κοιμηθῶ).

Κατακελευσμός (ὁ). παρακέλευσις, φώναγμα πρὸς ἐγκαρδίωσιν (παρακίνησιν), (ἐθ.) εἶδ. Παιᾶνος εἰς τιμὴν τοῦ Πυθοκτόνου Ἀπόλλωνος, [ἐκ τοῦ

Κατα·κελεύω, Μ. εύσω. Παρακινῶ μεγαλοφώνως, ἐγκαρδιόνω τινὰ μὲ τὰς φωνάς μου, (ἰδιαιτ.) διευθύνω τὰ κινήματα τῶν κωπηλατούντων ὡς -

Κατακελευστής, οῦ (ὁ), = Κελευστής.

Κατα·κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω (Ἀδειάζω, Εὐκαιρόνω) τι ὅλως διόλου ἢ καταγῆς.

Κατα·κεντάνυμι, σπντ. ἀντὶ

Κατα·κεντάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ (Σȣβλίζω) πέρα-πέρα. 2) (ῥαπτ.) τρουπόνω, καταπιάνω, (παρβλ. Διαῤῥάπτω).

Κατακέντημα (τὸ). τρύπα (τρύπημα) πέρα-πέρα· (ῥαπτ.) κατάπιασμα, τρούπωμα.

;Κατα·κεντίζω, Μ. ίσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κατακεντάω.

Κατα·κεντρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καθοπλίζω τι πανταχόθεν μὲ κέντρα, τὸ κάμνω νὰ ἦνε ἀγκαθωτόν.

Κατα·κέομαι, Π. ἀντὶ Κατάκειμαι.

Κατα·κεράννυμι, Μ. κεράσω. Σμίγω (Ἀνακατόνω) ὑγρόν τι ὅλως διόλου μὲ ἄλλο, συγκερνῶ.

Κατακέρασις, εως (ἡ). σμίξιμον (ἀνακάτωμα) ὑγρῶν, συγκέρασμα.

Κατακεραστικός, ή, όν. Ἁρμόδιος πρὸς κατακέρασιν, συγκεραστικός, (παρβλ. Ἐπικεραστικός).

Κατακεραυνοβολέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Κατα·κεραυνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κτυπῶ καὶ φονεύω ἢ ῥίπτω κάτω μὲ τὸν κεραυνόν.

Κατα·κερδαίνω, Μ. ανῶ, Κερδίζω μὲ κακὸν τρόπον, καταχρῶμαί τι δι' αἰσχροκέρδειαν.

Κατα·κερματίζω, Μ. ίσω. (ἐν γέν.) Κατακομματιάζω, χωρίζω εἰς πολλὰ μικρὰ μερίδια. (ἔθ. ἰδιαιτ.) ἀλλάζω μεγαλήτερον νόμισμα μὲ μικρότερα, (κοιν.) χαλνῶ δραχμὴν μὲ λεπτὰ κτλ.

Κατακερματισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κατακομμάτιασμα, ἄλλαγμα (κοιν. χάλασμα) μεγαλητέρου νομίσματος μὲ μικρότερα.

Κατα·κερτομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἢ γεν. καὶ σπν. δοτ.) Ἀτιμάζω τινὰ μὲ ὑβριστικοὺς λόγους.

Κατακέφαλα, ἐπίρ. Ἴσια εἰς τὸ ἢ ἀπὸ τὸ κεφάλι (καὶ τρπ. ἀπὸ τὴν ἀρχήν). 2) (κοιν.) μὲ τὸ κεφάλι τὸν κατήφορον.

Κατακεχύαται, Π. Ἰων. ἀντὶ Κατακέχυνται, γ΄. πλθ. προσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Καταχέω.

Κατακηέμεν, Π. ἀντὶ Κατακαίειν.

Κατα·κηλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταθέλγω. Ἰατρεύω ἢ ἡμερόνω (καταπραΰνω) ὅλως διόλου δι' ἐπῳδῶν, καταγοητεύω.

Κατακήλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ γοητειῶν καταπράϋνσις, Κατάθελξις.

Κατακηλητικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταπραΰνειν ἢ θεραπεύειν δι' ἐπῳδῶν καὶ γοητειῶν, θελκτικός.

Κατα·κηλιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ὅλον κηλῖδας, καταμολύνω.

Κατακήομεν, Π. ἀντὶ Κατακήωμεν, κατακαύσωμεν, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Κατακαίω.

Κατα·κηπεύω, Μ. εύσω. Καταφυτεύω κῆπον ἢ ὡς ἂν κῆπον.

Κατα·κηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω τι ἀπὸ 'πάνω ἕως κάτω μὲ κηρί.

Κατα·κηρύσσω (ττω), Μ. ύξω. Ἀναγγέλλω τι διὰ τοῦ κήρυκος, κηρύττων τι ἐπὶ δημοπρασίας τὸ παραχωρῶ εἰς ὄνομα τοῦ δεῖνος, (Γαλλ.) adjuger, (παρβλ. Κατακυρόω).

Κατα·κιβδηλεύω, Μ. εύσω. Κιβδηλεύω τι καθ' ὁλοκληρίαν.

†Κατα·κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Κουνῶ) τι δυνατά.

;Κατακίνησις, εως (ἡ). σφοδρὸν (δυνατὸν) κούνημα.

Κατα·κιρνάω-ῶ καὶ Κατα·κίρνημι, Μ. κεράσω, Π. ἀντὶ Κατακεράννυμι.

Κατα·κισσηρίζω, Μ. ίσω. Τρίβω τι μὲ κίσσηριν (ἐλαφρόπετραν) ἵνα ὑαλίσῃ.

Κατάκισσος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος μὲ κισσόν.

Κατ·ακκίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω πολλὰ τσακκίσματα.

Κατα·κλάζω, Μ. κλάγξω, Δ. ἀντὶ Καταληΐζω, Κατακλείω.

Κατα·κλαίω, Μ. κλαύσομαι. (μὲ γεν.) Κλαίω παραπονετικὰ ἔμπροσθέν τινος (ἵνα τὸν κινήσω εἰς συμπάθειαν), προσκλαίομαι. 2) (εἰς τὸν Πλάτ. Φαίδ. περὶ τὰ τέλη) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατακλάω, κινῶ εἰς οἶκτον (εἰς δάκρυα).

Κατάκλασις [κατακλάω], εως (ἡ). κατατσάκκισμα. » Βλεφάρων (» Ὄμματος) —, « Ἱπποκρ. ἢ ἄλλως Καμπυλότης, τὸ ἀκούσιον κλείσιμον.

Κατάκλαυσις [κατακλαίω], εως (ἡ). κλαύσιμον πολλὰ παραπονετικὸν καὶ κινοῦν εἰς οἶκτον.

Κατα·κλάω. Μ. κλαύσω. Τσακκίζω ὅλως διόλου, κάμνω κομμάτια (θρύμματα), κατασυντρίβω· (μτφορ.) κινῶ εἰς οἶκτον (εἰς συμπάθειαν)· χαυνόνω, ἐκνευρίζω. » Οὐκ ἔστιν ὃν τινα οὐ κατέκλασε, « Πλάτ., δὲν ἔμεινε κἀνεὶς τοῦ ὁπ. δὲν ἐῤῥάγισεν ἡ καρδιὰ (δὲν ἐπόνεσεν ἡ ψυχή). (καὶ πθ.) » Ἡμῖν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ δεισάντων, « Ὅμ., κόπηκεν ἡ καρδιά μας ἀπὸ τὸν φόβον. » Ὁ μιαρὸς, ὅς με, δοὺς τὸ πῶμα, κατέκλασεν, « Εὐρ. » Μουσικὴ δὲ ἀποπτυστέα ἡ κατακλῶσα τὰς ψυχάς, « Κλμ.

Κατακλείς, εῖδος (ἡ). ἡ κλειδαριὰ ἢ ἡ τρύπα τῆς κλειδαριᾶς. 2) (μτνμ.) ἡ κλείδωσις (ἕνωσις) τῆς ὠμοπλάτης μὲ τὸ στῆθος, (παρβλ. Κλεὶς καὶ Σφαγή). 3) (τρπ.) τὸ τέλος (τὸ συμπέρασμα, [κοιν.] τὸ κλειδὶ) τῆς ὑποθέσεως.

Κατάκλεισις, εως (ἡ). τὸ κατακλείειν, κλείσιμον μέσα, κλείδωμα, 'σφάλισμα. φυλάκωμα.

Κατάκλειστος (ὁ, ἡ). κλεισμένος ('σφαλισμένος) μέσα, κλειδωμένος καλά, φυλακωμένος· (συνκδχ.) πολύτιμος, [ἐκ τȣ̃

Κατα·κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω ('Σφαλῶ, Κλειδόνω) μέσα· πολιορκῶ· φυλακόνω. (μτφορ.) στενοχωρῶ, περιορίζω. » Νόμῳ κατακλείειν, « Δμ. » Κατακλείω τὸν λόγον εἰς ... « Δ. Ἀλ., συμπεραίνω. (⁊ ἀπολ. ἢ ἐλλ.) » Οὐ γὰρ κατακλείει διὰ τὸ ἐπάλληλον τῶν δύο εὐθειῶν, « Ἀπλλν. Γρμτ.

Κατα·κληΐζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Κατακλείω. 2) ὑπερεπαινῶ, ἐκθειάζω, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Κατακληΐς, ῖδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κατακλείς. 2) (εἰς τὸν Καλλ.) ἀντὶ Κιβώτιον. » Κοίλην κατακληῖδα βελέμνων, « Καλλ., (περιφρ.) ἀντὶ Φαρέτραν.

Κατα·κληροδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαμοιράζω διὰ κλήρων, (παρβλ. Κατακληρουχέω ⁊

Κατακληρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Μοιράζω ἢ Λαμβάνω τι ὡς κληρονομίαν ἢ διὰ κλήρου.

Κατα·κληρουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μοιράζω ἢ Λαμβάνω διὰ κλήρων (κυρ. γῆν κατακτηθεῖσαν).

Κατα·κληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μοιράζω (⁊ μσ. 'Παίρνω εἰς τὸ μερίδιόν μου) τι διὰ κλήρων.

Κατακλησία καὶ

Κατάκλησις, εως (ἡ), [κατακαλέω]. συγκάλεσις τοῦ λαοῦ (κυρ. τῶν ἔξω τῆς πόλεως οἰκούντων) εἰς ἔκτακτον συνέλευσιν, (παρβλ. Ἐκκλησία).

Κατάκλητος (ὁ, ἡ). ὁ κατακληθεὶς (συγκαλεσθεὶς ἐκτάκτως ⁊ κατὰ σπουδήν). » Ἁλία —, « Ἐπγρφ., ἡ ἔκτακτος συνέλευσις.

†Κατάκλιμα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιάλειμμα.

Κατακλινής, έος (ὁ, ἡ). κατωφερής, ἐπικλινής. 2) καθήμενος εἰς τὴν τράπεζαν, ἢ, κατακείμενος εἰς τὴν κλίνην, κατάκοιτος.

Κατακλινοβατής, έος (ὁ, ἡ), Π. (νόσος) ἡ περιπατοῦσα ἐπὶ κλίνης (ἐπὶ φορείȣ, κατάκοιτος).

Κατα·κλίνω, Μ. κλινῶ (ἀόρ. πθ. Κατεκλίθην κτλ.). Ἀκκȣμβῶ τι κατὰ γῆς· βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ εἰς τὴν κλίνην ἢ νὰ καθίσῃ (δηλ. νὰ 'ξαπλωθῇ καθὼς συνήθιζον οἱ παλ.) εἰς τὴν τράπεζαν. ‖. (μσ.) γέρνω, 'ξαπλόνομαι, πλαγιάζω (εἰς τὴν κλίνην), κάθημαι εἰς τὸ τραπέζι κτλ. » Νύκτωρ κατακλίνειν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ, « Ἀρσφ., (ἴδε Ἐγκοιμάομαι). » Σκιὰ ἐκεῖ ἐστι, καὶ πόα καθίζεσθαι, εἰ δὲ βουλώμεθα, κατακλιθῆναι, « Πλάτ. » Οὔτε κατακλίνεσθαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔθος, ἀλλὰ δαίνυνθ' ἑζόμενοι, « Ἀθ., » Ἐπὶ τῆς αἰγιαλίτιδος ψάμμου κατακλινέντες ἐν ὑπαίθρῳ μετ' οἰκείων καὶ φίλων ἑστιῶνται, « Φίλ. » Κατακλίνεται εἰς γόνατα ἡ κάμηλος, « Ἀρστ., γονατίζει. » Ἁλίσκονται δὲ αἱ θηρευόμεναι ἔλαφοι συριττόντων ⁊ ᾀδόντων, ὥστε καὶ κατακλίνεσθαι ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, « αὐτ.

Κατάκλισις, εως (ἡ). τὸ κατακλίνειν ἢ κατακλίνεσθαι, πλάγιασμα (εἰς τὴν κλίνην), κάθισμα (εἰς τὸ τραπέζι) κτλ. » Γάμου —, « Ἡρ., τὸ συμπόσιον.

Κατακλιτέον, θετ. τοῦ Κατακλίνω.

Κατάκλιτον (τὸ), = Ἀνάκλιντρον, θρονὶ εὐρύχωρον εἰς τὸ ὁπ. ἠμπορεῖ τις νὰ κατακλιθῇ (νὰ 'ξαπλωθῇ), καναπές.

Κατα·κλονέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Κλονοῦμαι ὅλος.

Κατα·κλυδωνίζω, Μ. ίσω. Καταβυθίζω ὡς ὁ κλύδων τῆς θαλάσσης, καταποντίζω.

Κατα·κλύζω, Μ. κλύσω. Σκεπάζω τι ἀπὸ νερὰ, πλημμυρίζω, βουλῶ, καταποντίζω· ξεπλύνω μὲ πολὺ νερὸν, (ἰατρ.) καθαρίζω διὰ συχνῶν κλυστήρων (;). (μτφορ.) ἀφανίζω, ἐξαλείφω. » Λαῖφος ἀκάτου τινάξας, κατέκλυσε πόνων, ὡς πόντου, κύμασιν, » Εὐρ. » Οἱ ὑετοὶ κατακλύζουσι τὰ ἴχνη, « Ξεν. » Κατάκλυζε τὴν πύελον, « Ἀρσφ. γέμισε 'ως ἐπάνω. (καὶ μτφορ.) » Κατακλύσειαν ἂν ἀφθονίᾳ τὴν ἐμὴν δαπάνην, « Ξεν. » Ταῖς περὶ τὰ θέατρα πολυτελείαις τὰς πρὸ ἑαυτοῦ κατέκλυσε φιλοτιμίας, « Πλ.

Κατάκλυσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκέπασμα (πνίξιμον) τόπου τινὸς ἀπὸ νερά· κατακλυσμὸς, πλημμύρα. (μτφορ.) ἐπισώρευσις.

Κατάκλυσμα (τὸ), (ἰατρ.) ἰατρικὸν διὰ κλυστῆρι.

Κατακλυσμός (ὁ), = Κατάκλυσις.

†Κατάκλυστρον (τὸ). μέρος ὅπου συῤῥέȣν τὰ νερὰ τῆς στέγης κτλ.

Κατακλῶθες (αἱ), Π. αἱ μοῖραι (ὡς κλώθουσαι τὴν ζωὴν καὶ τὴν τύχην τῶν ἀνθρ.), [ἐκ τοῦ

Κατα·κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω (δηλ. τρπ. Ἑτοιμάζω, Ὀργανίζω) τι κατά τινος.

Κατα·κναίω, Μ. κναίσω. Κατατρώγω, καταξεσχίζω· (μτφορ.) καταθλίβω, κατατυραννῶ, (παρβλ. καὶ

Κατα·κνάω-ῶ καὶ

Κατα·κνήθω, Μ. κνήσω. Ξύνω δυνατὰ, ξύνων τρίβω (σκορπίζω). » Κατακνησθείην ἐν μυττωτῷ μετὰ τυροῦ, « Ἀρσφ., (συγχ. τῷ Καταχναίω), ἴδε καὶ Κατακνίζω.

Κατάκνημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχείας κνήμας.

;Κατα·κνιδεύω, Μ. εύσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατακνίδδω, Δ. ἀντὶ -

Κατα·κνίζω, Μ. ίσω, = Κατακνήθω, κατατρίβω (κυρ. καὶ μτφορ.). » Τὰ ἐκ τῶν σαρκῶν εἰς λεπτὰ κατακνιζόμενα, καὶ μετὰ πεπερίδων συμπλαττόμενα, « Ἀθ. » Τοὺς λόγους ἡμῶν ἐλυμαίνοντο, παραναγινώσκοντες ὡς δυνατὸν κάκιϛα τοῖς ἑαυτῶν, καὶ διαιροῦντες οὐκ ὀρθῶς, καὶ κατακνίζοντες, καὶ πάντα τρόπον διαφθείροντες, « Ἰσκρ. » Ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι δειλάκρα, « Ἀρσφ.

Κατακνισμός (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐρεθισμός.

Κατα·κνώσσω, Μ. κνώσω. Π. κοιμοῦμαι βαθειὰ, ἀποκοιμοῦμαι.

Κατα·κοιμάω-ῶ, Μ. ήσω, = Κατακοιμίζω, ἀποκοιμίζω (κυρ. καὶ μτφορ.). » Καὶ κοτε αὐτȣ̃ κατακοιμήσαντος τὴν φυλακὴν, « Ἡρ. » Οὐδὲ μήποτε λάθᾳ κατακοιμάσῃ, « Πίνδ. ‖. (συνήθ. μσ. ἢ πθ.) κοιμοῦμαι, ἀποκοιμοῦμαι. » Κατακοιμηθέντες δὲ ἐν τῷ ἱρῷ, οὐκέτι ἀνέστησαν, « Ἡρ.

;Κατακοιμητής, οῦ (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κατακοιμιστής.

Κατακοιμητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ κατακοιμίζειν, φέρων ὕπνον.

Κατα·κοιμίζω, Μ. ίσω. Βάλλω ἢ Κάμνω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, ἀποκοιμίζω· (μτφορ.) καταπραΰνω, καθησυχάζω. » Τῆς ἡμέρας τὸ χρησιμώτατον κατακοιμίζουσα (τοὺς σεαυτῆς φίλους), « Ξεν. » Τὸ σφοδρὸν τῆς λύπης κατακοιμίζων, « Ἀνδρ. Κρτ.

Κατακοιμιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν τοῦ κοιτῶνος ὑπηρέτης.

Κατα·κοινόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Κατα·κοινωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι κοινὸν (Μεταδίδω) εἰς πολλούς· μοιράζομαί τι μὲ τοὺς συντρόφους μου ὡς λάφυρον. (μτφορ.) » Κατακοινωνήσαντες τὰ τῆς πόλεως πράγματα, « Αἰσχ.

Κατα·κοιρανέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διέπω τι ὡς κοίρανος (οἰκοκύριος ἢ κυριάρχης), (εἰς τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις τοῦ Ὁμήρȣ ἀναγινώσκεται ὀρθότερον κατὰ διάστασιν: Κάτα κοιραν.).

Κατάκοιτος (ὁ, ἡ). πλαγιασμένος εἰς τὴν κοίτην, κοιμώμενος, ἥσυχος. » Ἐμοὶ δ' ἔρως οὐδεμίαν κατάκοιτος ὥραν, « (Ἴβυκ. παρ') Ἀθ.

Κατα·κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολνῶ δυνατά, προσκολλῶ.

Κατάκολλος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ πολλὴν κόλλαν.

;Κατα·κολλυβίζω, Μ. ίσω, = Κατακερματίζω (νόμισμα).

Κατ·ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀκολουθῶ κατόπιν τινός· (τρπ.) συμφωνῶ ἐντελῶς, ὑπακούω. ἐπακούω. » Ἐπίκουρος ἔφη· Εἰ ταῖς τῶν ἀνθρώπων εὐχαῖς ὁ θεὸς κατηκολούθει, θᾶττον ἂν ἀπώλλυντο, « Γργ. 2) (σπν.) ἀντὶ Αἰσθάνομαι. » Οἱ δὲ ⁊ ξιφιδίοις τὰς ὠλένας κατατέμνοντες οὐδαμῶς κατακολουθοῦσιν, « Ἰάμβλ.

Κατα·κολούω, Μ. ούσω. Κολοβόνω (Ἀκρωτηριάζω) ὅλως διόλου· (μτφορ.) σμικρύ-

νω (ταπεινόνω) εἰς τὸ ἔσχατον, ἐξασθενίζω.

Κατα·χολπίζω, Μ. ίσω. Ἐμβαίνω μὲ πλοῖον εἰς κόλπον, δὲν περνῶ κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ ἀκρωτήριον εἰς ἀκρωτήριον ἀλλὰ κάμνω τὸν γύρον ὅλου τοῦ κόλπου. » Μὴ κατακολπίζοντι, ἀλλ' ἀπ' εὐθείας πλέοντι, « Γεωγρφ. 2) ἐμβάλλω εἰς τὸν κόλπον μου. » Πλοῦτον—.« Εὐς.

Κατακόλπισις, εως (ἡ). τὸ κατακολπίζειν, ἡ εἰς κόλπον εἴσπλευσις ἢ ἡ περίπλευσις ὁλοκλήρου τοῦ κόλπου.

Κατα.κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολυμβῶν βουτῶ εἰς τὸ βάθος ἢ πολλάκις. » Αἱ χῆνες ὀχευθεῖσαι κατακολυμβῶσιν,« Ἀρστ.

Κατακολυμβητής, ου (ὁ). κολυμβητὴς ὅστις βουτᾷ εἰς τὸ βάθος.

Κατα·κομάω-ῶ, Μ. ήσω, Ἔχω πολλὰ καὶ μακρυὰ μαλλιά. » Τὸν μύστακα κατακομᾷν ἤθελον, « Προχ., νὰ ἔχῃ μεγάλα μουστάκια. 2) (μτβτ.) κάμνω τι νὰ γένῃ κατάκομον. » Ἥρος τὴν γῆν κατακομῶντος, « Θ. Σιμοχ.

Κατακομιδὴ (ἡ). καταίβασμα (κυβάλημα) ἀπὸ 'πάνω κάτω (ἀπὸ τὰ μεσόγεια εἰς τὸ παράλιον), [ἐκ τοῦ

Κατα·κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω (Κουβαλῶ) τι ἀπὸ 'πάνω πρὸς τὰ κάτω, καταιβάζω. ‖. (μσ.) καταιβαίνω· (ναυτ.) ἀράζω· ἐπιστρέφω· φέρω (μοὶ φέρουν) τι ὀπίσω.

Κατάκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰν ἢ ἀφημένην κάτω τὴν κόμην (μακρυὰ καὶ κυματίζοντα μαλλιὰ [ἢ ἐπὶ δένδρ.] φύλλα).

Κατα·κομπάζω, Μ. άσω, καὶ

Κατα·κομπέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Κατα·κομπολακυθέω-ῶ, Μ. ήσω, (Κωμ.), Κομπάζω (Κομποῤῥημονῶ) κατὰ πολλά.

Κατα·κομψεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ γεν.) Ὁμιλῶ μὲ πολλὴν κομψότητα περὶ ἢ κατά τινος.

Κατακονὰ, ᾶς (ἁ), Δ. [κατακαίνω]. καταφθορὰ, ἀφανισμὸς, ὄλεθρος, (ἄλλ. ἀναγν. Κατακονᾷ, ὡς ἐκ τοῦ

;Κατ·ακονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκονῶ παρὰ πολὺ, (ἐπμ.) φθείρω, κατατρίβω, ἀφανίζω.

Κατα·κονδυλίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ δυνατὰ μὲ τὸν κόνδυλον (μὲ τὸν γρόνθον).

Κατ·ακοντίζω, Μ. ίσω. Κατατρυπῶ ἢ φονεύω μὲ τὸ ἀκόντιον. » Τὸν Λίχαν ὁ Ἡρακλῆς κατηκόντισεν, « Ἀπλλδ. » Τὸ ῥεῦμα τοῦ Νείλου κατακοντίζει, « Διόδ.

Κατακοπὴ (ἡ). τὸ κατακόπτειν, κόψιμον ὅλως διόλου (ἀπὸ τὴν ῥίζαν). κατακομμάτιασμα, λιάνισμα. » Κρεῶν —, « Χρσ.

Κατάκοπος (ὁ, ἡ). κατακομμένος· κατακουρασμένος, [ἐκ τοῦ

Κατα·κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω ὅλως διόλου, κόπτω εἰς μικρὰ τμήματα ἢ εἰς διάφορα μέρη, κατακομματιάζω· κτυπῶ δυνατά· κοπανίζω. (μτνμ.) κατακουράζω. » Ὡς μὴ κατακόπτωσι τοὺς ἵππους, .. διώκοντες, « Ξεν. » Τὰς χρυσᾶς πλίνθους.. κατέκοψεν εἰς νόμισμα, « Διόδ. (ἢ ἐλλ.) » Κατακόψομεν τὰς Νίκας (τὰς χρυσᾶς) εἰς τὸν πόλεμον, « Δμτρ. Φαλ.

Κατα·κορέννυμι, Μ. κορέσω. Χορταίνω καλὰ, καταχορταίνω.

Κατακορέως, ἐπίῤ. Ἰων. ἀντὶ Κατακόρως, [ἐκ τοῦ

Κατακορὴς, έος (ὁ, ἡ). (σπν. ἐνεργ.) πολλὰ χορταστικὸς, φέρων πλησμονήν. (συγντ. πθ.) πολλὰ (ἐντελῶς) χορτάτος· (ἐπὶ χρμ.) βαθὺς, (Τουρκβ.) κοΐδικος. (μτφορ.) ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος. » Κατακόροις καὶ περιέργοις ἱερουργίαις,« Πλ. » Ἐπὶ γνάθοισι ἐρύθημα οὐ κατακορὲς, ἀλλ' ἐπιεικῶς ἀνθηρὸν, « Ἱπποκρ. » Ἡ δὲ ὀῆξ, ὁτὲ μὲν ἐξέλειπε, ὁτὲ δὲ κατακορὴς ἦν μετὰ πνίγματος πολλοῦ, « αὐτ.

Κατα·κορμάζω, Μ. άσω καὶ

Κατα·κορμίζω, Μ. ίσω. Κόπτω τὰ ξύλα εἰς κορμοὺς, τὰ κάμνω κούτσουρα.

Κατάκορος (ὁ, ἡ), = Κατακορής.

Κατακόρως, ἐπίῤ. Χορταστικὰ, μέχρι κόρου, εἰς ὑπερβολὴν, ἀφθόνως. » Κατακόρως μέλας τὴν χροιὰν, « Ἀρετ. » Πτύελον κατακορέως δίαιμον, « αὐτ. » Τῇ νῦν αὐτῷ παρούσῃ τύχῃ κατακόρως χρώμενος,« Δμ., μέχρι κόρου, καταχρώμενος.

Κατα·κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω εἰς τάξιν, διευθετῶ, συγυρίζω· ἑτοιμάζω· καθησυχάζω. » Κατέχειν τὴν διάνοιαν ἢ κατακοσμεῖν, « Πλ.

Κατακόσμησις, εως (ἡ). διευθέτησις, τακτοποίησις, συγύρισμα· ἑτοίμασμα κτλ. » Ἀπτέον ἄρα Μουσικῆς εἰς τακτοποίησιν ἤθους καὶ κατασταλὴν, « Κλμ.

Κατακόσμητος καὶ

Κατάκοσμος (ὁ, ἡ). καταςολισμένος, κατακεκοσμημένος.

Κατα·κοτταβίζω, Μ. ίσω. (μὲ γεν.) Παίζω εἰς ἀνάμνησίν (πρὸς τιμήν) τινος τὸν κότταβον, (καθὼς τῶρα λέγομεν) σηκόνω ποτῆρι εἰς ὑγείαν του. (ἄλλοι τὸ ἐξηγοῦν:) ξερνῶ τι ἐπάνω τινὸς, (ἴδε Ἀποκοτταβίζω).

Κατάκουσις, εως (ἡ). τὸ κατακούειν, ἀφήγκρασμα. 2) (συνκδχ.) φήμη, ᾀδόμενον, ἄκουσμα.

†Κατακουστὴς, 'οῦ (ὁ). ὁ κατακούων (ἀκούων τι ἵνα τὸ προδώσῃ), ὠτακουςής.

Κατ·ακούω, Μ. ακούσομαι. (ἐν γέν.) Ἀκούω καλὰ (μὲ προσοχὴν), καταλαμβάνω· (συνκδχ.) ὑπακούω. (ἐπὶ κακοῦ) βάλλω αὐτὶ ν' ἀκούσω τί λέγουν, ἀφηγκράζομαι.

Κατα·κραδαίνω, Μ. ανῶ, = Κατασείω, (συνκδχ.) Καταπλήττω

Κατα·κράζω, Μ. κράξω ἢ κεκράξομαι. Παραζαλίζω τινὰ μὲ ταῖς φωναίς μου, τὸν κάμνω νὰ τὰ χάσῃ (νὰ σιωπήσῃ), τὸν νικῶ εἰς ταῖς φωναίς, φωνάζω δυνατώτερά του. » Κατακεκράξομαί σε κράζων, « Ἀρςφ.

Κατακρανία (ἡ), εἶδος νόσου (τῆς κεφαλῆς) τῶν ἵππων.

Κατάκρας (ἀντὶ Κατ' ἄκρας), ἐπίῤ. Ἀπὸ 'πάνω ἕως κάτω· κατὰ κράτος· ἐξ ὁλοκλήρου· ἐξ ἐφόδου. » Πέρσας κατάκρας πόλιν, « Αἰσχλ. (καὶ μτφορ.) » Καὶ τόνδε κατάκρας δειναὶ κλονέουσιν ἆται, « Σοφ., (ἴδε Ἄκρα).

Κατάκρασις, εως (ἡ), = Κατακέρασις.

Κατα·κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Κρατῶ δυνατά. (μτνμ.) ἔχω ἢ βάλλω εἰς τὸ χέρι, λαμβάνω (διὰ τῆς βίας) εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ἀποκτῶ (καὶ τρπ. ἐννοῶ, μανθάνω) ἐντελῶς. (ἀμτβτ.) ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω. » Ὁ Πηνειὸς τῷ ὀνόματι κατακρατέων, ἀνωνύμους τοὺς ἄλλους (ποταμοὺς) εἶναι ποιέει,« Ἡρ.

Κατακράτησις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῆς βίας καθυπόταξις· (τρπ.) ἡ διὰ κόπων ἐκμάθησις. (ἐν γέν.) ὑπερίσχυσις.

Κατακρατητικὸς, ή, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιῤῥεπὴς πρὸς τὸ κατακρατεῖν.

Κατακρατικὸς, ή, όν, = Κατακεραςικός. ἢ 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατακρατητικός.

Κατακράτος (ἀντὶ Κατὰ κράτος), ἐπίῤ. Δυνατὰ, μὲ δύναμιν, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν· ἐξ ὁλοκλήρου.

Κατα·κρατύνω, Μ. υνῶ. Κρατύνω ἔτι μᾶλλον.

†Κατα·κραυγάζω, Μ. άσω, = Καταβοῶ, Κατακράζω.

Κατακραυγὴ (ἡ), = Καταβόησις.

Κατα·κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω. Κρεμνῶ τι εἰς ἢ ἀπὸ, ἀφίνω νὰ κρέμαται. ‖. (μσ.) Κατακρέμαμαι, κρέμαμαι πρὸς τὰ κάτω. » Κώδωνες πολλοὶ κατακρέμανται τῆς ἐσθῆτος, « Πλ.

Κατακρέμαστος καὶ

Κατακρεμὴς, έος (ὁ, ἡ). κρεμάμενος πρὸς τὰ κάτω, ἐκκρεμής.

Κατα·κρεουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κομματιάζω (Λιανίζω) καθὼς ὁ μάγειρος τὸ κρέας.

Κατάκρεως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ κρέατα, κρεατωμένος, πολύσαρκος.

Κατάκρηθεν ἢ Κατακρῆθεν [κατὰ, κάρη, κάρηθεν κρῆθεν], ἐπίῤ. Π. Ἰων. ἀπὸ κεφαλῆς, ἀπὸ τὴν κορυφήν· (μτφορ.) κατὰ κράτος, ἐξ ὁλοκλήρου· (παρβλ. Κατάκρας).

Κατα·κρημνάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Κατα·κρήμνημι ἢ (μσ.) Κατακρήμναμαι, = Κατακρεμάννυμι, -κρέμαμαι.

Κατα·κρημνίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω ἀπὸ τὸν κρημνὸν (καὶ ἐν γέν. ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος) κάτω.

Κατακρημνισμὸς (ὁ). ῥίψιμον ἀπὸ τὸν κρημνὸν (κυρ. καταδίκου), (ἐν γέν.) 'γκρέμισμα ἀπὸ μέρος ὑψηλὸν κάτω.

Κατακρημνιςὴς, οῦ (ὁ). ὁ κρημνίζων (κυρ. τοὺς καταδίκους).

Κατάκρημνος (ὁ, ἡ). πολλὰ κρημνώδης, ἀπόκρημνος.

Κατάκρης, ἐπίῤ. Ἰων, ἀντὶ Κατάκρας.

Κατ·ακριβόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξεργάζομαί τι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, ἐξακριβόω.

†Κατα·κριδεύω [κατὰ, κρίδδω], Μ. εύσω. Γελῶ πολλὰ δυνατὰ, χαχλανίζω.

Κατάκριμα (τό). πᾶν ὅ,τι κατεκρίθη (ἀπεφασίσθη κατά) τινος, καταδίκη, πρόστιμον· ἀπόφασις καταδικαστικὴ, [ἐκ τοῦ

Κατα·κρίνω, Μ. ινῶ. Κρίνω (Ἀποφασίζω) κατά τινος, καταδικάζω. » Ὑπάγοντές μιν ὑπὸ δικαστήριον κατέκριναν.. τῆς ὄψιος στερηθῆναι, « Ἡρ. » Τὸ μὲν γὰρ τελευτῆσαι πάντων ἡ πεπρωμένη κατέκρινεν, « Ἰσκρ. (καὶ πθ.) » Τοῖσι κατεκέκριτο θάνατος,« Ἡρ. (ἢ ἐλλ.) » Ἦν γὰρ νῦν κατακριθῇ μοι, « Ξεν.

Κατακρίσιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος κατακρίσεως (καταδίκης), Κατάκριτος, κατάδικος.

Κατάκρισις, εως (ἡ). τὸ κατακρίνειν, καταδίκη, καταδίκασμα.

Κατάκριτος (ὁ, ἡ). ὁ κατακριθεὶς ἢ ἄξιος κατακρίσεως, κατάδικος.

Κατα·κροαίνω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ.) τρέχω (πηδῶ) 'σὰν τὸ ἄλογον ἐπάνω εἰς.

Κατ·ακροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἀκούω μὲ προσοχὴν, ἀφηγκρηοῦμαι· (τρπ.) ὑπακούω.

Κατα·κροταλίζω, Μ. ίσω. Θορυβῶ μὲ (ἢ ὡς ἂν μὲ) κρόταλον· (ἐν γέν.) ἀντηχῶ δυνατὰ, κάμνω πολὺν κρότον.

Κατα·κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω μέγαν κρότον· (συνκδχ.) ἐπικροτῶ, ἐπευφημῶ, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατακρατέω).

;Κατάκροτος (ὁ, ἡ). θορυβώδης.

Κατα·κρουνίζω, Μ. ίσω. Χύνομαι (Ἀναβρύω) κρουνηδὸν πρὸς τὰ κάτω. 2) χύνω τι κρουνηδὸν ἐπάνω εἰς. » Εἰςήκει ποτὲ κατακρουνιζόμενος, « Αρτ.

Κατάκρουσις, εως (ἡ). τὸ κατακρούειν, κτύπημα κάτω ἢ πρὸς τὰ κάτω.

Κατακρουστικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ κατακρούειν (ἀποκρούειν πρὸς τὰ κάτω). » Οἶνος —,« Ἀρςτ., ὁ ἐναντίος τῷ Ἐπιπολαστικῷ.

Κατα·κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ ἢ Κουντῶ τι πρὸς τὰ κάτω· ἐμπήγω. (ἰατρ.) χαράζω· καταθέλγω μὲ τὸ κρούσιμον. » Ἐάν τις κατακρούων οἰκειῶται (τὰς μελίσσας),« Πλάτ., κρούων χαλκοῦν τι σκεῦος τὰς φέρῃ πρὸς ἑαυτὸν (καθὼς κάμνουν οἱ μελλισσουργοί). 2) (ἐνίοτε) = Καταθορυβῶ, παραζαλίζω. » Τοὺς ἀντιλέγοντας—, « Ἐφρ. Σύρ. » Οἱ τοῖς μεγάλοις ψόφοις κατακρουόμενοι,« Βασ.

Κατακρύβδην, ἐπίῤ. Κρυφὰ, κρυφίως.

Κατα·κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω ὅλως διόλου (μὲ πολλὴν προσοχὴν), σκεπάζω· παραχόνω. (μτφορ.) συσκιάζω, συγκαλύπτω. » Κατακρύπτει δ' οὐ κόνις συγγόνων χάριν, « Πίνδ.

Κατα·κρυσταλλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι (Μεταβάλλω ὅλως διόλου εἰς) κρύςαλλον.

Κατακρυφὴ (ἡ), = Κατάκρυψις. 2) (συνκδχ.) τόπος διὰ κρύψιμον, κρυψιῶνα, καταφύγιον.

Κατάκρυψις, εως (ἡ). τὸ κατακρύπτειν ἢ κατακρύπτεσθαι, κρύψιμον· προσποίησις.

Κατα.κρώζω, Μ κρώξω. Φωνάζω κατά τινος 'σὰν τὸν κόρακα.

Κατάκρως, ἐπίῤ. (ἀδοκιμ.) ἀντὶ Κατάκρας, κατὰ κράτος, εἰς τὸ ἄκρον.

Κατακτάμεν ἢ Κατακτάμεναι, Π. Δ. ἀντὶ Κατακτεῖναι.

Κατα·κτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀποκτῶ τι ὅλως διόλου ἢ διὰ τῆς βίας· (μτφορ.) ἑλκύω τινα πρὸς τὸ μέρος μου, τὸν κάμνω ὅλως διόλου ἐδικόν μου, (παρβλ. Ἀνακτάομαι).

Κατακτὰς, ᾶσα, ὰν, Π. ἀντὶ Κατακτείνας.

Κατα·κτεατίζω καὶ (μσ.)-ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι, Π. ἀντὶ Κατακτῶμαι, ἀποκτῶ, κατορθόνω ν' ἀποκτήσω.

Κατα·κτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω, ἀποκτείνω.

Κατα·κτενίζω, Μ. ίσω. Κτενίζω συχνὰ (μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν).

Κατακτενισμὸς (ὁ). τὸ συχνὸν καὶ μετ' ἐπιμελείας κτένισμα.

†Κατάκτενος (ὁ, ἡ). καλοκτενισμένος.

Κατάκτης, ου (ὁ), [κατάγνυμι]. ὁ τσακίζων (συντρίβων), (ἴδε Καρυοκατάκτης). 2) [κατάγω] ὁ καταβιβάζων (κυρ. νῆμα ἀπὸ τὴν ῥόκαν), κλώστης.

Κατάκτησις [κατακτάομαι], εως (ἡ). ἡ ἐντελὴς ἢ διὰ τῆς βίας ἀπόκτησις, ἡ διὰ τῶν ὅπλων κυρίευσις, (Γαλλ.) conquête.

Κατακτὸς [κατάγνυμι], ή, όν. Θραυςὸς, εὐκολοτσάκκιστος. 2) [κατάγω]. εὔκολος νὰ γνεσθῇ. 3) ἄνωθεν ῥιπτόμενος. » Κότταβος—, « Ἀθ.

†Κατάκτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κατάκτης (2), ἐριουργὸς, στιβάκτρια (μαλλιοῦ, βαμβακιοῦ κτλ.).

Κατα·κτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (Κάμνω δυνατὸν κτύπον) κατά τινος.

Κατα·κυβεύω, Μ. εύσω. Καταδαπανῶ τι εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων, χάνω εἰς τὰ χαρτιὰ κτλ. (μτφορ.) » Κατακυβευθεὶς τύχαις πολέμου,« Εὐς.

Κατα·κυβιστάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἀπείρους τακλάδες (Χοροπηδῶ) ἵνα δείξω τὴν χαράν μου πρός τινα. (μὲ αἰτ. προθετ.) πηδῶ μὲ τὸ κεφάλι μέσα εἰς.

Κατα·κυδαίνω (χ. Μ.) καὶ

†Κατα·κυδρόω-ῶ, Μ. ώσω, (νλγ.). Τιμῶ (Δοξάζω) τινὰ τὰ μέγιστα.

Κατα·κυκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω ὅλως διόλου, (κοιν.) κάμνω κουρκοῦτι.

Κατα·κυκλόω-ῶ, Μ. ώσω. Περικυκλόνω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Κατα·κυλινδέω-ῶ καὶ †Κατακυλίνδω, Μ. ήσω, = Κατακυλίω.

Κατακύλισμα (τό). κύλισμα τὸν κατήφορον, (χυδ.) κατρακύλισμα, (μτφορ.) δυςύχημα.

Κατακυλιστὸς, ή, όν. Ὁ κατακυλισθείς. » Τόπος—, « Θεοφύλ.

Κατα·κυλίω, Μ. ίσω. Κυλίω τι τὸν κατήφορον, (χυδ.) κατρακυλῶ. » Κατεκύλιον ὑπερμεγέθεις ἄνωθεν πέτρας, « Δ. Ἀλ. » Καὶ ἧκον πολλοὶ αὐτῶν κατακεκυλισμένοι ἀπὸ τῶν ἵππων, « Ξεν.

Κατα·κυματόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω ὅλως διόλου (Κατακλύζω) μὲ τὰ κύματα, (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ πθ.).

Κατα·κυμβαλίζω, Μ. ίσω. Εὐφραίνω ἢ Ξεκουφαίνω τινὰ μὲ τὸν κρότον τοῦ κυμβάλου (κρούων τὸ κύμβαλον).

Κατα·κυπτάζω, Μ. άσω. Κυττάζω μὲ προσοχὴν ἀπὸ 'πάνω (ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος) πρὸς τὰ κάτω.

Κατα·κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω τὸ κεφάλι μου ἐμπρὸς, σκύπτω καλά (πολύ). » Πρέσσω κατέκυψεν, « Ὅμ. » Ἐπεὶ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος, « Λχ. (καὶ προθετ.) » Κατακύψας ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως (εἰς τὸ ἄστυ), « αὐτ.

Κατα·κυριεύω, Μ. εύσω. Κυριεύω τι ὅλως διόλου ἢ διὰ τῆς βίας, κατεξουσιάζω. » Οὐχ εἶπεν ἁπλῶς Κυρίευε, ἀλλὰ Κατακυρίευε, τὴν ἐπιτεταμένην δεσποτείαν δηλῶν, « Χρσ.

Κατα.κυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπιβεβαιῶ, ἐπικυρόνω· παραχωρῶ εἰς τὴν κυριότητα τοῦ ἀγοραστοῦ τὸ πωληθὲν, (Γαλλ.) adjuger· (ἐνίοτε) καταδικάζω. » Ψήφῳ θανάτου κατακυρωθεὶς, « Εὐρ.

Κατα·κυρτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου κυρτὸν (καμπύλον), (ὅθ.

;Κατακύρτωμα (τό). καμποῦρα.

Κατα·κωκύω, Μ. ύσω, = Καταθρηνέω.

Κατα·κωλύω, Μ. ύσω. Ἐμποδίζω τι χωρὶς νὰ πρέπῃ.

Κατα·κωμάζω, Μ. άσω, Π. (μὲ δοτ.) = Εἰσκωμάζω, ἐμβαίνω πουθενὰ διὰ τῆς βίας ἢ πρὸς βλάβην τῶν ἐνοικούντων.

Κατα·κωμῳδέω-ῶ, Μ. ώσω. Κωμῳδῶ τινα ἐπὶ κακῷ, σατυρίζω.

Κατακωχὴ (ἡ), [κατέχω]. κατάσχεσις, κυρίευσις (κυρ. ὑπὸ δαίμονος), (ἐπμ.) ἐνθουσιασμὸς, ἔμπνευσις.

Κατακώχιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ κατασχεθῇ (καὶ μτφορ.) νὰ κυριευθῇ (κυρ. ὑπὸ πάθους τινός)· ἐπιδεκτικὸς κατακωχῆς, (ἐνθουσιασμοῦ)· εὐκατάφορος, ἐπιῤῥεπὴς πρός.

†Καταλαβεὺς, έως (ὁ). παλοῦκι· ξυλοκάρφι.

Κατάλαβρος (ὁ, ἡ). πολλὰ λάβρος (ὁρμητικός).

Κατα·λαγνεύω, -ομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Εἶμαι ὅλως διόλου ἔκδοτος εἰς τὴν λαγνείαν (εἰς τὴν ἡδυπάθειαν).

Κατάλαγνος (ὁ, ἡ). πολλὰ λάγνος, ἀσελγέστατος.

Κατ·αλαζονεύομαι, Μ. εύσομαι. Καυχῶμαι μὲ πολλὴν ἀλαζονείαν περὶ ἢ κατά τινος. (μὲ γεν.) » Τοῦ θεοῦ—,« Φιλ. (ἢ αἰτ. ἐλλ.) » Τοιαῦτα καταλαζονευσάμενοι, « αὐτ. (καὶ ἀπαρ. ἀναλ.) » Καταλαζονευσάμενον ὡς οὐδὲ λεκάνη δελφῖνα χωροίη, « Πλ.

Καταλαθιστὴς, οῦ (ὁ), Δ. ἀντὶ Καταληθιστὴς, ὁ ἐξηγῶν τὴν ἀλήθειαν, ἐξηγητής.

Κατα·λαιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταπίνω.

Κατα·λακτίζω, Μ. ίσω. Κλωτσῶ δυνατὰ κατά τινος.

Κατα·λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ξεκουφαίνω ἢ Ἀποστομόνω ἢ Καταπείθω τινὰ μὲ τὴν πολυλογίαν μου. 2) (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) λαλῶ (ὁμιλῶ) κατά τινος, κατηγορῶ, κατακρίνω. » Μὴ καταλαλῆτε ἀλλήλων, « Γρφ. 3) (μὲ δοτ. ἢ ἐκ δ'.) προδίδω (διαδίδω) μυςικόν τι. » Παρακούων δεσποτῶν ἅττ' ἂν λαλῶσι καὶ ταῦτα τοῖς θύραζε καταλαλῶν,« Ἀρςφ.

Καταλαλιὰ (ἡ). τὸ καταλαλεῖν (ὁμιλεῖν κατά τινος).

Κατάλαλος (ὁ, ἡ). ὁ καταλαλῶν (ὁμιλῶν κατά τινος).

Κατα·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Κατέλαβον κτλ.). Κρατῶ διὰ τῆς χειρὸς, πιάνω. » Καταλαβὼν τῇ χειρί του τὸν ἕτερον ὀφθαλμόν.. Εἰ ὁρᾷς τὸ ἱμάτιον τῷ κατειλημμένῳ (ὀφθαλμῷ); « Πλάτ. 2) (μτνμ.) Πιάνω τινὰ ἐπάνω εἰς (ἐν ᾧ κάμνει, ἢ ἐν ᾧ εἶνε εἰς) τι· πιάνω ἔξαφνα· προφθαίνω τινὰ ἐν ᾧ φεύγει· ἐμποδίζω· προλαμβάνω, ἀναχαιτίζω· (ἐν γέν.) φθάνω, προφθάνω· πιάνω· κυριεύω. » Καταλαμβάνειν τινὰ ἐπ' αὐτοφώρῳ,« Πλ. » Ἔνδον καταλαμβάνειν τινὰ, « Ξεν. » Ὀργούμενον αὐτὸν κατέλαβον,« αὐτ. » Καταλαμβάνειν τινὰ τρέχοντα,« Βσ. (καὶ μτνμ.) » Ἔχοντες σπουδὴν πολλὴν καταλαβεῖν, « Ἡρ. (καὶ χ. πτ.)

» Τρέχετε ἵνα καταλάβητε, « Γρφ. (καὶ μτνμ.) » Ὅρκοις καταλαμβάνειν τινά,« Θκ., νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ, (κοιν.) νὰ τὸν δέσῃ. » Κατέλαβε νοῦσός μιν, « Ἡρ. (καὶ τρπ.) » Καταλαβεῖν αὐτῶν αὐξανομένην τὴν δύναμιν, « αὐτ. » Ἴσχε καὶ καταλάμβανε σεαυτόν, « αὐτ., κράτει τὸν ἑαυτόν σου. » Ὅσα μεν ἄλλοισι εἴρηται, ἐάσομεν· τὰ δὲ ἄλλοι οὐ κατελάβοντο, τουτέων μνήμην ποιήσομαι, « αὐτ., δὲν ἐπρόλαβαν νὰ τὰ εἴπωσι. » Χρὴ καταλαμβάνειν τὰς διαφορὰς, « αὐτ., νὰ τὰς προλαμβάνῃ, νὰ τὰς συμβιβάζῃ. (καὶ πθ.) » Καταλαμπτέος ἐστὶν ἡμῖν θανάτῳ, « αὐτ. » Πάντων τε ὕπνῳ κατειλημμένων, « Ἡρωδ. » Πολις κατειλημμένη, « Θκ. » Ὁ δὲ Πειραιεὺς ἦν κατειλημμένος, « Ἰσκρ. (καὶ τρπ.) » Τὸν αἴτιον τῶν γενομένων καταλαμβάνεσθαι ὑπὸ τοῦ νόμου, « Δμ., (ἴδε καὶ Καταλήψιμος). (ϗ χωρὶς πτ.) » Ἐπεὶ δὲ κατελάμβανεν ὁ τῶν ἀρχαιρεσιῶν καιρὸς,« Δ. Ἀλ., ἐπέστη, ἤγγιζεν. » Καταλαβούσης τῆς ὡρισμένης ἡμέρας, « Ἡρωδ. (παρβλ. Λαμβάνω). 2) (μτφορ.) ἐννοῶ, κατανοῶ, (κοιν.) καταλαμβάνω. » Οὐ καταλαμβάνω, « Δκ. (καὶ μσ. σπντт.) » Καταλαμβάνομαι ὅτι οὐ προσωπολήπτης ὁ θεὸς, « Γρφ. (καὶ πθ.) » Δυνάμεις οὐδαμῶς καταλαμβανόμεναι,« Φιλ. 3) (τρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) ἀφορᾷ, ἀποβλέπει, ἢ· συμβαίνει, συμπίπτει. » Ἃ καταλαμβάνει τὴν πόλιν, « Ἡρ, τὰ ἀφορῶντα. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Κατέλαβε αὐτὸν ἄπαιδα ἀποθανεῖν, « αὐτ. » Καί σφεας καταλαμβάνειν πάντας ἅμα σοὶ στρατεύεσθαι, « αὐτ. » Καταλελάβηκε ἐμὲ τοῦτο ἐς ὑμέας ἐκφῆναι, « αὐτ. (ϗ κατὰ μτχ.) » Ἀπελθὼν ἐσήμαινε αὐτῷ τὰ καταλαβόντα, » αὐτ., τὰ συμβάντα. » Ἡ ἐπὶ τοῖς καταλαβοῦσιν ἀλγηδὼν,« Ἡρωδ.

†Κατάλαμπρος (ὁ, ἡ). πολλὰ λαμπρός.

Κατα·λαμπρύνω. Μ. υνῶ. Λαμπρύνω καθ' ὁλοκληρίαν, καταφωτίζω.

Καταλαμπτέος, α, ον, Ἰων. ἀντὶ Καταληπτέος, θετ. τοῦ Καταλαμβάνω.

Κατα·λάμπω. Μ. λάμψω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Λάμπω (Προσβάλλω μὲ ὅλην μου τὴν λάμψιν) ἐπάνω εἰς, καταφωτίζω. » Τὰ δὲ φῶτα πολλὰ κατέλαμπε τοὺς στενωποὺς, λαμπάδια καὶ δᾷδας ἱστώντων ἐπὶ ταῖς θύραις, « Πλ. (καὶ πθ.) » Ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλαμπόμενοι τὰ χρώματα μελάντερα ἔχουσι, « Ξεν. ‖. (ἀμτβτ.) εἶμαι πολλὰ λαμπρὸς, ἔχω πολλὴν λάμψιν. φέγγω. » Ἔμολες ἔμολες, ὦ χρόνιος ἁμέρα, κατέλαμψας, « Εὐρ.

Κατάλαμψις, εως (ἡ). τὸ καταλάμπειν, μεγάλη ἔλλαμψις, καταφώτισις.

Κατα·λανθάνω, Μ. λήσω. (μὲ αἰτ.) Λανθάνω τινὰ (Διαφεύγω τὴν προσοχήν τυ) ὅλως διόλου.

Κατα·λαξεύω, Μ. εύσω. Λαξεύω κατὰ βάθος ἢ καθ' ὁλοκληρίαν.

Κατ·αλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλγῶ (Πονῶ καὶ τρπ. Λυποῦμαι) μὲ ὑπερβολήν.

Κατ·αλγύνω, Μ. υνῶ. Προξενῶ μεγάλους πόνους, (τρπ.) κάμνω τινὰ νὰ αἰσθανθῇ μεγάλην λύπην.

Κατα·λεαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου λεῖον (ὁμαλὸν, ὑαλιστερὸν), (μτφορ.) ἐξομαλίζω. » Θεοῦ τὴν τῶν πρακτέων ἡμῖν ὁ καταλεαίνοντος ὁδὸν,« Κλμ.

Κατάλεγμα καὶ (ὑποκορ.) Καταλεγμάτιον (τὸ). θρηνολογία εἰς ἀποθανόντα, μυρολόγιον.

Καταλέγμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Καταλεγόμενος, πλαγιασμένος, μτχ. τοῦ

Κατα·λέγω, Μ. λέξω. Λέγω κατὰ σειρὰν ἢ μὲ ἀκρίβειαν, διηγοῦμαι λεπτομερῶς, ἐπαριθμῶ, ἀραδιάζω. » Εἰ δ' ἄγε μοι ϗ κεῖνον κατάλεξον, εἴπυ ἔτι ζώει, ἢ ἤδη τέθνηκεν, « Ὀδ. Δ. » Χρέος κατέλεξε « Θκρ., διηγήθη τὸ συμβὰν ἐμπεριστάτως. » Τί πρῶτον καταλέξω ;« αὐτ. » Τοῦ ἱεροκήρυκος τὰς πατρίους εὐχὰς καταλέγοντος, « Ἀθ., (Γαλλ.) reciter. » Καταλέγοντι τοὺς ἄνω ἀεὶ πατέρας αὐτέων,« Ἡρ. (καὶ πρὸς γεν.) » Καταλέγων τῶν χρησμῶν,« αὐτ. (ϗ πθ.) » Τοὺς Δωριέων βασιλῆας καταλεγομένους ὀρθῶς ὑπ' Ἑλλήνων,« αὐτ. 2) περνῶ εἰς τὸν κατάλογον (κυρ. πρὸς στρατολογίαν)· (ἐν γέν.) βάλλω εἰς τὴν σειρὰν, συναριθμῶ·(συνκδχ.) λογαριάζω (μετρῶ) διά. » Τοὺς πλουσιωτάτυς ἐκ πασῶν τῶν πόλεων ἱπποτροφεῖν κατέλεξε, « Ξεν. (ϗ μσ.) » Ἐπεψηφίσαντο ὁπλίτας τε αὐτῶν καταλέξασθαι χιλίους, ἱππέας δὲ ἑκατὸν, τριήρεις δὲ πεντήκοντα, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Κατειλεγμένος ἱππεύειν, « Λσ. (καὶ συνκδχ.) » Εὐεργεσίαν κατέλεγεν, ὅτι κτλ.,« Ξεν., τὸ ἐμετροῦσε διὰ, (παρβλ. Καταγράφω). 3) (μσ.) Π. πλαγιάζω ἢ (μάλιστα κατὰ μέλλ.) ὑπάγω νὰ πλαγιάσω (νὰ κοιμηθῶ). » Ἔνθ' ὁ γέρων κατέλεκτο,« Ἰλ. Ι., (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Κατα·λείβω, Μ. λείψω, Π. χύνω κατὰ γῆς, (μσ.) χύνομαι ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος· καταῤῥέω· λυόνω καὶ στάζω· (μτφορ.) κατατήκω. » Γραίας ... ἄλγεσι πολλοῖς καταλειβομένης, « Εὐρ.

Κατάλειμμα (τὸ). τὸ καταλειπόμενον, ὑπόλοιπον, ἀπομεινάρι.

Κατα·λειόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταλεαίνω.

Καταλειπτέον, θετ. τοῦ Καταλείπω.

Κατάλειπτος (ὁ, ἡ), [καταλείφω]. ἀλειμμένος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, πασαλειμμένος. 2) ὁ καταλειφθεὶς (ἐναπολειφθεὶς, περισσεύσας), [ἐκ τοῦ

Κατα·λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω τι κατὰ γῆς· ἀφίνω ὅλως διόλου, παραιτῶ, παραχωρῶ εἰς τὴν διάκρισίν τινος, ἐγκαταλείπω. 2) ἀφίνω κατόπιν μου (μετὰ θάνατόν μου), ἀφίνω ὡς κληρονομίαν ἢ ὡς περίσσευμα, (ὅθ. πθ.) μένω ὡς ὑπόλοιπον ἢ καταπάτι, περισσεύω. 3) (μὲ ἀπαρ.) ἀφίνω (συγχωρῶ, συγκατανεύω) νὰ γένῃ τι.

Κατα·λειτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω τι εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν (λειτυργίαν).

Κατ·αλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω τι ὅλως διόλου (ἀπὸ 'πάνω 'ως κάτω), πασαλείφω.

Κατάλειψις, εως (ἡ). τὸ καταλείπειν ἢ καταλείπεσθαι, ἄφημα ὀπίσω ἢ περισσεύματος, παραίτησις, ἐγκατάλειψις. 2) (Γρφ.) ἀντὶ Κατάλειμμα.

Καταλείψω, μέλλ. τοῦ Κατα·λείβω ἢ τοῦ Κατα·λείπω ἢ τοῦ Κατ·αλείφω.

Καταλεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Καταλέγω

Κατάλεξις, εως (ἡ). τὸ καταλέγειν ἢ καταλέγεσθαι, (ἰδιαιτ.) στρατολογία.

Κατα·λεπτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναλύω τι μὲ πολλὴν λεπτολογίαν.

Κατα·λεπτύνω, Μ. υνῶ. Λεπτύνω (Λιγνεύω) ὅλως διόλου. » Καταλελεπτύνθαι ὑπὸ τῆς νόσου, « Συλ.

Κατα·λευκαίνω, Μ. ανῶ. Λευκαίνω (Ἀσπρίζω) τι ὅλως διόλου, τὸ κάμνω κάτασπρον· (μτφορ.) ἐξηγῶ (ἑρμηνεύω) σαφέστατα.

Κατάλευκος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς λευκὸς, κάτασπρος

;Κατα·λευκόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταλευκαίνω.

Καταλεύσιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος νὰ λιθοβοληθῇ. [ἐκ τοῦ

Κατα·λεύω, Μ. εύσω. Λιθοβολῶ, (εἰς τὸν Ξεφ. Ἑλλ. Α'. ϐ'. 13 τὸ διορθ. Καταλύω εἰς τὴν σημασ. τοῦ Ἀπολύω, καταλληλότερον ἴσως ὡς πρὸς τὴν ἱστορικὴν πιθανότητα, ἀλλ' ἐναντίον τοῦ λεκτικοῦ χαρακτῆρος τοῦ Ξενοφ.).

Κατ·αλέω, Μ. αλέσω. Ἀλέθω ὅλως διόλυ, τελειόνω τὸ ἄλεσμά μου.

Κατα·λήγω, Μ. λήξω. Παύω, τελειόνω. » Αὐτοῦ καταλήγομεν μαθεῖν, τί λέγεται,« Ἀῤῥ., εἰς τοῦτο περιοριζόμεθα μόνον. » Τὰ καταλήγοντα τοῦ πεδίου πρὸς τὸ ἱερὸν,« Πλ.

Κατα·λήθομαι, Μ. λήσομαι, Π (μὲ γεν.) λησμονῶ ὅλως διόλου.

Κατα·ληΐζομαι, Μ. ίσομαι. Καταληηλατῶ, κατερημόνω, διαρπάζω.

Κατα·ληκτικὸς, ή, όν. Ὁ καταλήγων (τελειόνων, ἔχων κατάληξιν)· τελειωτικός (;). (ἰδιαιτ. στίχος) ἐλλιπὴς ἢ περιττεύων κατὰ μίαν ἢ δύο συλλαβὰς περὶ τὸ τέλος, (ἀντιθ. τῷ Ἀκαταληκτικός).

Καταληκτικῶς, ἐπίρ. Ὅλως διόλου, τελειωτικῶς, ἀποκλειστικῶς, ἐξ ὁλοκλήρου. » Καταληκτ. ἔδωκας,« Ἀῤῥ. Ἐπίκτ. » Καταληκτ. ἔχειν περὶ ταῦτα,« αὐτ., ἀσχολεῖσθαι μόνον καὶ μόνον εἰς αὐτά.

Κατάληξις [καταλήγω], εως (ἡ). παῦσις, τέλος. (παρὰ τοῦ Μετρικοῖς) » Συλλαβὴ ἀντὶ ὅλου ποδὸς παραλαμβανομένη, ἢ ποῦς ἀντὶ ὅλης συζυγίας, « Μ. Πλαν.

Καταληπτέος, α, ον, θετ, τοῦ Καταλαμβάνω.

Καταληπτικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἕξιν τοῦ καταλαμβάνειν (πιάνειν, ἐννοεῖν κτλ.). (ἰατρ.) ὁ συνωδευμένος μὲ καταληψίαν.

Καταληπτὸς, ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ καταλάβῃ (νὰ πιάσῃ, ν' ἀποκτήσῃ, νὰ ἐννοήσῃ κτλ.). 2) (ἀπρσ.) ὁ συμβαίνων. » Πένθος θεόθεν καταληπτὸν, « Εὐρ., συμβὰν, ἐπελθὸν, (ἴδε τὸ ῥῆμα περὶ τὸ τέλος). 3) (ἰατρ.) ὑποκείμενος εἰς καταληψίαν.

Κατάληπτος (ὁ, ἡ). ὁ πιασθεὶς (συλληφθεὶς, καταληφθείς).

Κατα·ληρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Φλυαρῶ ἔμπροσθεν ἢ ἐναντίον τινός· ζαλίζω τινὰ μὲ τὰς φλυαρίας μυ. 2) (μὲ αἰτ.) φλυαρῶν (ἀσεϊζόμενος) χάνω τι. » Κατεκλήρησα τὴν ἐξωμίδα, « Ἀθ., μὲ τοὺς χωρατάδες ἔχασα τήν.

Κατα·ληστεύω, Μ. εύσω. Καταληηλατῶ, ἀφανίζω ληστρικῶς.

Καταλήψιμος (ὁ, ἡ). ὁ ὁπ. εἶνε δυνατὸν ἢ πρέπει νὰ πιασθῇ (νὰ συλληφθῇ, νὰ καταληφθῇ)· καταδικάσιμος.

Κατάληψις, εως (ἡ). τὸ καταλαμβάνειν ἢ καταλαμβάνεσθαι, πιάσιμον (» Ὡς δ' οὐκέτι ἐν καταλήψει ἐφαίνετο, ἐπανεχώρει,« Θκ.)· κυρίευσις· κατάσχεσις· ἅλωσις· (μτνμ.) προσβολὴ (ἢ εἶδός τι νευρικῆς) ἀσθενείας, καταληψία, (παρβλ. Ἐπιληψία)· (μουσικ.) ἐπιμονὴ (χρονοτριβή) εἰς φωνήν τινα, (κοιν.) κράτημα· (μτφορ.) κατανόησις· (συνκδχ.) ἡ καταληφθεῖσα (ἐννοηθεῖσα) ἰδέα. » Τέχνη ἐςὶ σύστημα ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων πρὸς κτλ.«, Δκ. » Οὕτω γὰρ αὐτοὶ (οἱ δογματικοὶ) καλοῦσι τὴν ἀληθῆ καὶ βεβαίαν γνῶσιν κατάληψιν, « Γαλ.

Κατα·λιθάζω, Μ. άσω καὶ

Κατα·λιθοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Λιθοβολῶ.

Κατάλιθος (ὁ, ἡ). γεμάτος λιθάρια, καταστολισμένος μὲ πολυτίμους λίθους.

Κατα·λιθόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταλιθοβολέω. » Μήλοις —,« Φλσρ. 2) καταστολίζω μὲ πολυτίμους λίθους.

Κατα·λιμνάζω, Μ. άσω. Γίνομαι ὅλως λίμνη, καταχαλύπτομαι ὑπὸ πλημμύρας.

Κατα·λιμπάνω, Μ. λείψω, = Καταλείπω.

Κατα·λιπαίνω, Μ. ανῶ. Καταπαχαίνω.

Κατα·λιπαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακαλῶ θερμῶς (ἐπιμόνως).

Καταλιπεῖν, ἀόρ. ϐ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καταλιμπάνω.

Κατ·αλίσκομαι, Μ. αλώσομαι, Ἰων. ἀντὶ τὶ †Καθαλίσκομαι, πιάνομαι, κυριεύομαι.

Κατα·λιχμάζομαι, καὶ Καταλιχμάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι καὶ ήσομαι. Γλείφω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, καταγλείφω, γλείφων καταπίνω. » Ἡ ἄρκτος τοὺς μύρμηκας καταλιχμωμένη ῥώννυται, « Σξτ.

Κατα·λιχνεύω, Μ. εύσω. Κατεξοδεύω εἰς λιχνεύματα (γλιγούδια).

Καταλλάγδην, ἐπίρ. Ἐν εἴδει καταλλαγῆς (ἀλλαξιᾶς)· ἐναλλὰξ, ἀμοιβαίως.

Καταλλαγὴ (ἡ), [καταλλάσσω]. ἀλλαξιὰ, ἄλλαγμα (κυρ.) νομίσματος καὶ τὸ δι' αὐτοῦ κέρδος, (Ἰταλ.) κάμπιο (ἴδε Ἀθ. ΣΤ'. 225, καὶ παρβλ. Ἐπικαταλλαγή). 2) (τρπ.) φιλίωμα, διαλλαγή.

Καταλλαγῆναι, πθ. ἀόρ. ϐ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καταλλάσσω.

Καταλλακτήριος, α ἢ ος, ον, = Καταλλακτικός.

Καταλλάκτης, ου (ὁ). ὁ καταλλάσσων (φιλιόνων), μεσίτης πρὸς διαλλαγήν. 2) (μτγν.) = Ἀργυραμοιβὸς, σαῤῥάφης.

Καταλλακτικὸς, ή, όν. Ἐπιτήδειος πρὸς καταλλαγὴν (φιλίωμα), διαλλακτικὸς, συμβιβαστικός. 2) (μτγν.) ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἀλλαγὴν νομισμάτων, Ἀργυραμοιβικός.

Κατ·αλλάσσω(ττω), Μ. αλλάξω. Ἀλλάζω ἕν τι μετ' ἄλλυ, κάμνω ἀλλαξιὰν, (ἰδιαιτ.) ἀλλάζω μὲ κέρδος νομίσματα. 2) (μτφορ.) φιλιόνω, συμβιβάζω, (καὶ μσ.) φιλιόνομαι μετά τινος. » Καταλλάσσετο τὴν ἔχθραν τοῖσι στασιώτῃσι,« Ἡρ. » Θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου, « Σοφ., (παρβλ. Διαλλάσσω).

Κατάλληλος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (ἱστάμενος) καταντικρύ τινος ὅστις ἀμοιβαίως κεῖται καταντικρὺ αὐτοῦ, (ἀντιθ. τῷ Παράλληλος), (ἐπμ. 2) (συνκδχ.) προσφυὴς, ἀνάλογος· ἁρμόδιος, σύμφωνος. (κατ' ἔκτ.) σύγχρονος.

Καταλληλότης (ἡ). ἡ θέσις (ἢ κατάστασις) δύο πραγμάτων κειμένων καταλλήλως· (συνκδχ.) ἁρμοδιότης, ἀναλογία.

Καταλλήλως, ἐπίρ. Εἰς θέσιν ἢ τρόπον κατάλληλον, προσφυῶς, ἀναλόγως, ἁρμοδίως.

Κατ·αλοάω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασυντρίβω (καθὼς τὰ στάχυα εἰς τὸ ἁλῶνι)· δέρνω δυνατὰ, στουμπανίζω, (ὑπερβολ.) σκοτόνω ἀπὸ τὸ ξύλον.

Καταλογάδην [κατὰ λόγος], ἐπίρ. Μὲ πεζὸν (ὄχι ποιητικὸν) ὕφος, εἰς πὸ πεζὸν, (ἴδε καὶ Καταλογή).

Καταλογεὺς, έως (ὁ). ὁ καταλέγων (καταγράφων εἰς τὸν κατάλογον) κυρ. στρατιώτας ἢ τοὺς φορολογουμένους, (ἐν γέν.) ὁ κρατῶν τοὺς καταλόγους, (Γαλ.) contrôleur.

Κατ·αλογέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) Δὲν λογαριάζω διὰ τίποτε, ἀψηφῶ, καταφρονῶ.

Καταλογὴ (ἡ). τὸ καταλέγειν, καταγραφὴ, διαίρεσις εἰς κλάσεις. 2) ἀνάγνωσις (καὶ ὄχι ψάλσιμον) ᾄσματος.

†Καταλογία (ἡ), ἴδε Καταλοχία.

Κατα·λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Περνῶ τι εἰς τὸν κατάλογον, συναριθμῶ, συγκαταλέγω. » Ἐν τοῖς ἀδίκοις καταλογίζεσθαι τοὺς ἀχαρίστους,« Ξεν. 2) κρατῶ (περνῶ εἰς) λογαριασμὸν, (μτφορ.) μετρῶ (λογαριάζω) ὡς. » Εὐεργεσίαν καταλογιῇ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τοσαύτῃ ὕβρει; « Δκ. ὕστερον ἀπὸ τέτοιαν ὕβριν θὰ 'πῇς ἀκόμη ὅτι καὶ μᾶς εὐεργέτησες (κοιν. θὰ μᾶς τὸ πωλήσῃς ϗ ὡς εὐεργεσίαν); » Οὐ καταλογίζομαι πρὸς ὑμᾶς τὸ εὐεργέτημα, « Δμ., δὲν τὸ περνῶ εἰς λογαριασμόν σας, δὲν τὸ ἀναφέρω ὡς τοιοῦτον. 3) = Καταλέγω, διηγοῦμαι κατὰ τάξιν. » Τὴν στρατιὰν συναγαγὼν.. κατελογίζετο αὐτοῖς τὰ ἔργα τὰ ἑαυτοῦ, « Ἀππ. 4) λογαριάζω μὲ τὸν νοῦν μου, συλλογίζομαι. » Καταλογιζομένῳ τό τε αὐτῶν πλῆθος ϗ τοὺς περιοικοῦντας, « Ξεν.

Καταλογισμὸς (ὁ). πέρασμα εἰς τὸν λογαριασμὸν (εἰς τὸν κατάλογον), ἐπαρίθμησις, λογαριασμὸς, συγκαταρίθμησις, (συγχ. τῷ Καταλοχισμός.)

Κατάλογος (ὁ). (ἐν γέν.) καταγραφὴ, κατάστιχον, (ἰδιαιτ.) ὁ πίναξ εἰς τὸν ὁπ. καταγράφονται οἱ πρὸς ὑπηρεσίαν (κυρ. στρατιωτικὴν) ἁρμόδιοι πολῖται, (ὅθ.) » Καταλόγυς ποιεῖσθαι,« Θκ., στρατολογεῖν, « Ξεν. » Οἱ ὑπὲρ τὸν κατάλογον, « Δμ., οἱ ὑπὲρ τὴν στρατεύσιμον ἡλικίαν.

Κατ·αλοιάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Καταλοάω.

Κατάλοιπος (ὁ, ἡ). ὁ καταλειφθεὶς (ἀπομείνας, περισσεύσας), ἐπίλοιπος.

Κατ·αλοχίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ὅλον αὐλακιαῖς (τσουγγρανιαῖς, χαραγματιαῖς), καταξεσχίζω (μὲ τὰ 'νύχια).

Κατάλουτος (ὁ, ἡ). περιχυμένος ὡς εἰς τὸ λουτρὸν, καταμουσχευμένος.

Κατα·λούω, Μ. λούσω. Λούω περιχύνων ἀπὸ τὸ κεφάλι, λούω ἢ ξεπλύνω μὲ πολὺ νερὸν (καθὼς οἱ περιχυνόμενοι εἰς τὸ λουτρὸν), ἢ· κατεξοδεύω εἰς λουτρά· (ἐν γέν. μτφορ.) ἐξοδεύω ἀλύπητα. (εἰς τὸν Ἀρςφ. Νεφ. 838 ὁ Βέκκερ διορθ. Καταλόει).

Καταλοφάδια, ἐπίρ. Π. [κατὰ, λόφος]. ἐπάνω εἰς τὸν αὐχένα τυ, εἰς τοὺς ὤμυς τυ.

; Καταλοχία (ἡ). λόχος ἢ διαίρεσις εἰς λόχους. » Ἐν καταλοχίαις (διορθ. » Ἐγκαταλοχίσαι) ἐν πάσῃ ἐπιγονῇ αὐτοῦ,« Γρφ. (Παραλειπ. Β', λά, 18).

Κατα·λοχίζω, Μ. ίσω. Διαιρῶ ἢ Κατατάττω εἰς λόχους, (ὅθ.

Καταλοχισμὸς (ὁ). ἡ εἰς λόχους διαίρεσις ἢ κατάταξις, (συγχ. τῷ Καταλογισμός).

Κατάλσης, εος καὶ Κάταλσος (ὁ, ἡ). γεμάτος ἀπὸ ἄλση (δάση ἔνυδρα).

Κατα·λυγίζω, Μ. ίσω. Λυγίζω ὅλως διόλου· δένω πανταχόθεν μὲ κλόνους λυγαρηᾶς.

Κατα·λυκουργίζω, Μ. ίσω. (Κωμ.), Ἐπιπικαλοῦμαι (Ἀναφέρω) συχνὰ κατά τινος τοὺς νόμους τοῦ Λυκούργου.

Κατάλυμα (τὸ). μέρος (οἴκημα) ὅπου δύναται νὰ μείνῃ (νὰ κωνεύσῃ, νὰ καταλύσῃ τις, (Τουρκ.) κωνάκι, χάνι κτλ., (ἴδε καὶ Κατάλυσις 2).

Κατα·λυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Καταβλάπτω, διαφθείρω, ἀφανίζω.

†Κατα·λυμακόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἐπγρφ., = Καλυμαίνομαι.

Καταλύμανσις, εως (ἡ). μεγάλη φθορὰ (βλάβη), ἀφανισμός.

Καταλύσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναται νὰ καταλύσῃ (νὰ χαλάσῃ, ν' ἀφανίσῃ) τις, εὔκολος νὰ καταλυθῇ (νὰ καταργηθῇ κτλ.).

Κατάλυσις, εως (ἡ). τὸ καταλύειν, κατάργησις, χάλασμα, τέλος, τελείωμα, κατάπαυσις· (τρπ.) θάνατος. 2) κώνευμα εἰς μέρος τι. 3) (συνκδχ.) ἀντὶ Κατάλυμα, Καταγώγιον, κωνάκι, χάνι κτλ. » Σταθμοί τε πανταχῇ εἰσι βασιλήϊοι ϗ καταλύσιες κάλλισται, « Ἡρ.

†Κατα·λυσσάω(ττάω)-ῶ, Μ. ήσω. Λυσσάζω μὲ ὑπερβολὴν ἢ κατά τινος.

Καταλυτήριον (τὸ), = Κατάλυμα, καταγώγιον.

Καταλυτὴς, οῦ (ὁ). ὁ καταλύων (χαλνῶν, καταργῶν) τι, ἀφανιστής.

Καταλύτης, ου (ὁ). ὁ καταλύων (κωνεύων) πουθενὰ, μένων πρὸς καιρὸν εἰς κατάλυμα, ξένος, (Τουρκ.) μισαφίρης.

Καταλυτικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ καταλύειν (χαλνᾷν, ἀφανίζειν κτλ.), (ἰατρ.) διαλυτικός.

Κατα·λύω, Μ. λύσω. Διαλύω τι εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, χαλνῶ ὅλως διόλου. ἀνατρέπω (ἐκ θεμελίων)· (τρπ.) καταργῶ· (ἐν γέν.) ἀφανίζω. » Πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα, « Ἰλ. Β. » Καταλύειν τὴν γέφυραν, « Ἡρωδ. » Μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει, « Ἡρ. » Τὸν δῆμον καταλύοντι, « Ξεν. » Ἐπεχείρησε καταλῦσαι τὴν ἀρχὴν αὐτῶν (τῶν βασιλέων),« αὐτ. (καὶ πθ.) εὐθέως κατελύθησαν, « αὐτ. 2) λύνω ὅλως διόλου· (συνκδχ.) ἀπολύω, τελειόνω· παύω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.)

ἀποθνήσκω. » Σφῶϊν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους, « Ὀδ. Δ., νὰ τοὺς ξεζεύξωμεν. » Καταλύειν τὴν στρατιὰν (τὸν πότον, τὴν φυλακὴν), « Αξ., διαλύειν. » Φυλακὴν καταλύειν νυκτερινὴν διδάσκομαι, « Ἀρςφ., λειποτακτεῖν, δραπετεύειν ἀπό· » Καταλύειν τὴν θυσίαν, « Ξεν. » Καταλύειν τὸν πόλεμον (τὸν πλοῦν, τὸν λόγον, τον βίον), « Αξ. (καὶ μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Κατελυσεν αὐτὸν τῆς ἀρχῆς, « Ξεν. (καὶ ἐλλ.) » Καταλύουσι πρὸς Ἀθηναίους, « αὐτ., κάμνουν εἰρήνην. » Μὴ πρόσθεν καταλῦσαι πρὸς τοὺς ἀντιστασιώτας πρὶν κτλ., « Ξεν., νὰ μὴ συμβιβασθῇ μὲ τούς. » Πύκτης ὢν κατέλυσεν, « Ἐπγρ., ἔπαυσε νὰ ἦνε πύκτης. » Ἡ πατρῴα δόξα ἐν σοὶ καταλύει, « Δμ. » Οἱ ἐν πολιᾷ καταλύσαντες, « Γργ., τελευτήσαντες. (καὶ μσ.) » Εἰς ἀρετὴν καταλυσάμενοι βίον, « Εὐρ. 3) (ὅθ. συνκδχ. καὶ ἐλλ. τοῦ Πορείαν) μένω (κάθημαι ν' ἀναπαυθῶ) πρὸς καιρὸν πουθενά, κωνεύω. » Εἰς πανδοχεῖον (» Παρά τινα, ἢ » Παρά τινι) καταλύειν, « Πλ. Θχ., Δμ. (καὶ ἐπίῤ.) » Πῶς οὐκ αὐτοῦ Μεγαροῖ κατέλυε; « Πλάτ.

Κατα·λωβάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκρωτηριάζω (Κολοβόνω) τινὰ καθ' ὅλα του τὰ μέλη.

Κατα·λωφάω (ἢ Ἰων. έω)-ῶ, Μ. ήσω. Παύω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ) ὅλως διόλου, καταπαύω, καθησυχάζω. ἀναπαύομαι.

;Καταμάγειον (τὸ), [καταμάσσω]. πανὶ διὰ σφούγγισμα, προσόψι, πεστεμάλι.

Κατα·μαγεύω, Μ. εύσω. Μαγεύω ὅλως διόλου.

Κατα·μαθηματικεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ αἰτ.) Διαφθείρω (ἐπιςήμην τινὰ) διὰ τῆς ἀκαταλλήλου ἐφαρμογῆς ἢ ἀναμίξεως τῶν μαθηματικῶν.

Καταμάθησις [καταμανθάνω], εως (ἡ). μάθησις ἐντελής, κατανόησις.

Καταμαθητέον, θετ. τοῦ Καταμανθάνω.

Καταμαθητικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ μάθῃ (νὰ ἐννοήσῃ) τι καλῶς (ἐντελῶς, μὲ ἀκρίβειαν).

Κατα·μαίνομαι, Μ. μανοῦμαι ἢ μανήσομαι. (μὲ γεν.) Μαίνομαι ὅλως διόλυ κατά τινος.

Κατα·μακαρίζω, Μ. ίσω. Καλοτυχίζω κατὰ πάντα.

Καταμάκτης [καταμάσσω], ου (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τὸ νὰ σφογγίζῃ τοὺς λουομένους.

Κατα·μαλακίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλυ μαλθακὸν (ἀδρανῆ, ἄνανδρον.). ‖. (μσ.) γίνομαι ὅλως διόλου τοιοῦτος.

Κατα·μαλάσσω(ττω), Μ. άξω. Μαλακόνω (Ἀπαλύνω [καὶ μτφορ.] Καταπραΰνω, Κινῶ εἰς συμπάθειαν) ὅλως διόλου.

Καταμαλδύνω, Μ. υνῶ. Π. σμικρύνω (ἀδυνατίζω) ὅλως διόλου, ἐξασθενίζω, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Κατα·μαλθακίζω, Μ. ίσω, = Καταμαλακίζω.

Κατα·μαλθάσσω, Μ. άξω, = Καταμαλάσσω.

Κατα·μανθάνω, Μ. μαθήσομαι (ἀόρ. Κατέμαθον κτλ.). Μανθάνω ἐντελῶς (μὲ ἀκρίβειαν)· παρατηρῶ μὲ προσοχήν· πληροφοροῦμαι· κατανοῶ, καταλαμβάνω. » Οὕτω λέγεις; ἢ ἐγὼ οὐκ ὀρθῶς καταμανθάνω; « Πλάτ.

Κατα·μαντεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) Μαντεύω (Προλέγω, Προφητεύω) τι περί ἢ κατά τινος· (μὲ αἰτ.) συμπεραίνω, προμαντεύω, εὑρίσκω (ἐξηγῶ) ἐξ εἰκασίας. » Ἀρίσταρχον τὸν γραμματικὸν μάντιν ἐκάλει Παναίτιος, διὰ τὸ ῥᾳδίως καταμαντεύεσθαι τῆς ποιημάτων διανοίας, « Ἀθ.

Κατα·μαραίνω, Μ. ανῶ. Μαραίνω ὅλως διόλου· (ἰατρ.) ξεπρήσκομαι, παύει ἡ φλεγμονή μου. (μτφορ.) παρακμάζω, ξεθυμαίνω. » Διὸ πολλοὶ πρὶν ἀνθῆσαι περὶ τὸ βῆμα κατεμαράνθησαν, « Πλ.

Καταμάργαρος (ὁ, ἡ). καταστολισμένος μὲ μαργαριτάρια.

Κατα·μαργάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω, = Καταμαίνομαι.

Κατα·μάρπτω, Μ. μάρψω, Π. ἀντὶ Καταλαμβάνω, πιάνω (προφθάνω) τινα, κτλ.

Κατα·μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Μαρτυρῶ κατά τινος· (μὲ αἰτ.) ἐξελέγχω, καταδικάζω, ἀποδοκιμάζω.

Καταμαρτυρία (ἡ). ἡ ἐναντίον τινὸς διδομένη μαρτυρία.

Κατα·μασάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μασῶ δυνατὰ (μὲ βίαν), κατατρώγω.

Κατάμασθος (ὁ, ἡ). ἡ ἔχουσα μεγάλους (κατωφερεῖς) μασθούς.

Κατα·μάσσω(ττω), Μ. μάξω. Σφογγίζω καλὰ (παστρικά).

Κατα·μαστεύω, Μ. εύσω. Σκαλίζω πανταχοῦ, ἀναζητῶ ἐπιμόνως.

Κατα·μαστίζω, Μ. ίξω. Κτυπῶ δυνατὰ μὲ τὴν μάστιγα· δέρνω κατὰ πρόσωπον.

Κατα·ματεύομαι(ττεύομαι), Μ. εύσομαι ἢ

Κατα·μάττομαι, Μ. μάξομαι, = Εἰσμάττομαι, ψηλαφῶ τι ἔσωθεν· » Πτερῷ —, « Ἱπποκρ., παστρεύω ἔσωθεν τὴν πληγὴν μὲ πτερὸν, (παρβλ. Κατεμματέω ἢ Καταμηλόω).

Κατ·αμαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀμαυρόνω ὅλως διόλου.

Κατα·μάχομαι, Μ. μαχέσομαι καὶ μαχήσομαι ἢ μαχοῦμαι. Καταπολεμῶ, καταπροπόνω.

Κατ·αμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. συσσωρεύω (καθὼς οἱ σκάπτοντες), ἐπισωρεύω.

†Κατ·αμβλακεύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταβλακεύω.

;Κατ·αμβλόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Κατ·αμβλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω ὅλως διόλου.

Κατ·αμβλυόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Καταμβλύνω.

†Καταμβῶ, όος-οῦς (ἁ), Δ. ἡ εἰς τὸ κάταντες φορά, κατάβασις, κατωφέρεια, (παρβλ. Ὀπισαμβῶ).

;Κατα·μεγαλαυχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Μεγαλαυχῶ κατὰ ἢ περί τινος.

Κατα·μεγαλοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταφρονῶ τι ἀπὸ μεγαλοφροσύνην ἢ ὑπερηφάνειαν.

Κατα·μεθοδεύω, Μ. εύσω. Μεταχειρίζομαι τὴν αὐτὴν μέθοδον κατά τινος.

Κατα·μεθύσκω, Μ. μεθύσω. Μεθῶ τινὰ μὲ ὑπερβολήν, καταμεθῶ. ‖. (πθ.) μεθοκοπῶ.

Κατα·μεθύω, Μ. ύσω. Εἶμαι καταμεθυσμένος.

Κατ·αμείβομαι, Μ. αμείψομαι. Ἀποκρίνομαι.

Κατα·μειδιάω-ῶ, Μ. άσω, (μὲ γεν.) Χαμογελῶ (ἀπὸ περιφρόνησιν) κατά τινος » Θανάτου —, « Ἰώσ.

Κατα·μειλίσσομαι(ττομαι), Μ. ίξομαι. Ἐξιλεόνω, καταπραΰνω.

Κατα·μελαίνω (χ. Μ.). Καταμαυρίζω.

Καταμελεϊστὶ [καταμελίζω], ἐπίῤ. Π. κομματιαστά, ἀπὸ κομμάτι-κομμάτι.

Κατα·μελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Μελετῶ (Ἐξασκῶ,-οῦμαι) καλά· μανθάνω (γυμνάζομαι εἴς) τι ἐντελῶς (ὑπερνικῶ) διὰ συχνῆς μελέτης.

Κατ·αμελέω-ῶ, Μ. ήσω· (μὲ γεν.) Ἀμελῶ ὅλως διόλου, παραμελῶ, ἀδιαφορῶ, δὲν προσέχω. » Κἂν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ, « Σοφ.

Κατα·μελίζω, Μ. ίσω. Μεληδὸν κατακόπτω.

Κατα·μελιτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω τι ἀπὸ 'πάνω 'ως κάτω μέλι, τὸ κάμνω ὅλον μέλι· (συνκδχ.) καταγλυκαίνω.

Κατα·μέλλω, Μ. μελλήσω. Ἀργοπορῶ (Ἀναβάλλω) τι χωρὶς νὰ πρέπῃ, (συγχ. τῷ Καταμελέω).

Κατα·μελῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Μελῳδῶ πρὸς βλάβην τινὸς, κατεπᾴδω, καταγοητεύω.

Κατάμεμπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ κατηγορημένος ἢ ἀξιοκατηγόρητος, ἐπίμεμπτος, [ἐκ τοῦ

Κατα·μέμφομαι, Μ. μέμψομαι. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) Μέμφομαι κατὰ πολλά, κατηγορῶ, ὀνειδίζω, ἐπιπλήττω, παραπονοῦμαι.

Κατάμεμψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. παράπονον κατά τινος, ἐπίπληξις, κατηγορία.

Κατα·μένω, Μ. μενῶ. Μένω ἐκεῖ ὅπου εὑρέθηκα, μένω εἰς τὸν τόπον μου, διαμένω.

Κατ·αμέργω, Μ, αμέρξω. Ἀρμέγω (ἢ καταχρ. Τρυγῶ) ὅλως διόλου, ξεζουμίζω· ἀποκόπτω.

Κατα·μερίζω, Μ. ίσω. Διαιρῶ εἰς πολλὰς μερίδας, κατακερματίζω· διαμοιράζω.

Καταμέρισις, εως (ἡ) καὶ

Καταμερισμὸς (ὁ). ἡ εἰς πολλὰς μερίδας διαίρεσις, κατακερματισμός, διαμοίρασις.

Καταμέστιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

†Κατάμεστος (ὁ, ἡ). μεστὸς (γεμάτος) 'ως ἐπάνω, ἐντελῶς γεμάτος.

Κατα·μεστόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ἐντελῶς ('ως ἐπάνω),

Κατα·μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τι ἐντελῶς (μὲ ἀκρίβειαν, καθ' ὅλας τὰς διαστάσεις). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) δίδω μὲ τὸ μέτρον. (ἐπὶ ποιημ.) συντάττω μετρικῶς.

Καταμέτρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κατεμετρήθη (ἐμετρήθη καλὰ ἢ ἐδόθη μὲ τὸ μέτρον). 2) = τῷ

Καταμέτρησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Καταμετρέω, μέτρημα ἀκριβές, μέτρημα τοῦ ἐδάφυς (τῆς ἐπιφανείας) τινὸς τόπυ.

Καταμετρητικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς καταμέτρησιν.

;Καταμήκεα (ὡς ἐκ τοῦ Καταμήκης, εος), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατὰ τὰ μήκεα.

Κατα·μηκύνω, Μ. υνῶ. Μακρύνω παρὰ πολύ.

Κατα·μηλόω-ῶ, Μ. ώσω. (χειρουργ.) Χώνω εἰς τὴν πληγὴν τὸ μῆλι· (ἐν γέν.) χώνω τι πουθενὰ ὡς μῆλι (παρ. χ. τὸ δάκτυλόν μου εἰς τὸν λαιμὸν ἵνα ξεράσω, ὅθ.) » Ἀναγκάζω πάλιν ἐξεμεῖν ἅττ' ἂν κεκλόφωσί μου, κημὸν καταμηλῶν, « Ἀρςφ., (δηλ.) διὰ τοῦ δικαστηρίου, διὰ τῆς δικαστικῆς κάλπης. » Λέγεται δὲ καὶ.. τὰ ἔρια καταμηλοῦν, τὸ τῷ κινήθρῳ καταδύειν, « Πλδ.

Καταμήνιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος (συμβαίνων, ἐπαναλαμβανόμενος) κατὰ μῆνα, (ὅθ. ‖. οὐσ.) Καταμήνια (τὰ), τὰ γυναικεῖα.

Καταμηνιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ τὰ καταμήνια.

Καταμήνυμα (τὸ) καὶ

Καταμήνυσις, εως (ἡ). φανέρωσις εἰς ὅλυς, κοινοποίησις· διασάφησις. 2) γνωστωποίησις μυςικοῦ· κατάδοσις κακούργου κτλ., [ἐκ τοῦ

Κατα·μηνύω, Μ. ύσω. Γνωστοποιῶ πρὸς πάντας. 2) = Καταγγέλλω, φανερόνω μυστικόν τι κατά τινος, καταδίδω εἰς τὴν ἐξουσίαν φυγόδικον κτλ., καταμαρτυρῶ. » Ὃς ἂν καταμηνύσῃ τὸν (δεῖνα), λήψεται μισθὸν τάλαντον, « Ξεν. (καὶ πρὸς γεν.) » Μάλα σευ ψευδομένω κατεμάνυσεν, « αὐτ., ἐξήλεγξε.

Κατα·μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Κατορθόνω διὰ ἢ ὡς διὰ μηχανῆς· ῥᾳδιουργῶ, μηχανοῤῥαφῶ.

Κατα·μιαίνω, Μ. ανῶ. Καταμολύνω, καταλερόνω· (πθ.) πενθηφορῶ διὰ νεκρὸν, λαμβάνω μέρος εἰς τὴν κηδείαν του, (Ἡρ. ΣΤ'. 58), (παρβλ. Λευΐτ. ΚΑ'. 1—7).

Κατα·μίγνυμι καὶ Κατα·μιγνύω, Μ. μίξω. Ἀνακατόνω ὅλως διόλου.

Καταμικρὸν (ἀντὶ Κατὰ μικρὸν), ἐπίῤ. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, βαθμηδόν.

Κατα·μιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μιμοῦμαί τι σατυρικῶς ἐπὶ τὸ γελοιότερον.

Κατα·μιμνήσκομαι, Μ. κατα·μνήσομαι. Ἐνθυμοῦμαι ἢ Ξαναενθυμοῦμαί τι καλῶς.

Κατάμιξις, εως (ἡ). ἀνάμιξις, ἀνακάτωμα ὅλως διόλου, [ἐκ τοῦ

Κατα·μίσγω, Μ. μίξω, Π. ἀντὶ Καταμίγνυμι.

Κατα·μισθοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω εἰς μισθοδοσίας (κυρ. στρατιωτῶν)· διαφθείρω (δημαγωγῶ ἢ κατορθόνω τι) διὰ μισθοδοσιῶν.

Κατα·μισθοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω ὑπερβολικοὺς μισθοὺς (κυρ. εἰς στρατιώτας), ἀφανίζω (κατεξοδεύω) εἰς μισθοδοσίας (στρατ.). » Τὰ ὑπάρχοντα —, « Αἰσχ.

Κατ·αμμίζω, Μ. ίσω. Σκεπάζω (Κουκκολόνω) μὲ ἄμμον. » Καταμμίζουσι δὲ ἑαυτοὺς καὶ ψῆττα, καὶ ῥίνη κτλ. Καὶ ὅταν ποιήσῃ ἑαυτὰ ἄδηλα, ῥαβδεύεται τοῖς ἐν τῷ στόματι τὰ ἰχθύδια, « Ἀρστ.

Κατα·μνημονεύω, Μ. εύσω. Ἐνθυμοῦμαι καλά.

Κατα·μνηστεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἀῤῥαβωνίζω.

†Κατα·μολίσκω, Μ. μολοῦμαι, Σχλ. ἀντὶ Καταβλώσκω.

Κατα·μολύνω, Μ. υνῶ. Μολύνω ὅλως διόλου, καταμιαίνω.

Κατάμορφος (ὁ, ἡ), = Κατάμεμπτος, ἀπαίσιος. 2) Π. ὁ καταμεμφόμενος.

Καταμόνας (ἀντὶ Κατὰ μόνας), ἐπίῤ. Κατ' ἰδίαν, μόνος, ὁλομόναχος, καταμόναχος.

Καταμονὴ (ἡ). τὸ καταμένειν, ἀργοπόρημα εἰς τόπον τινὰ, διαμονή. ἐπιμονὴ (ἴδε Καμμονίη).

Κατα·μονομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγωνίζομαί τινα εἰς μονομαχίαν.

Κατάμονος (ὁ, ἡ). ὁ καταμένων (διαμένων), διαρκής, μόνιμος. » Καὶ τὰ ψηφίσματα τὰ πρότερον γεγονότα αὐτοῖς .. κατάμονα εἶμεν, « Ἐπγρφ.

Κατα·μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Σχηματίζω) ἐντελῶς, ἐντυπόνω ἀκριβῶς.

Καταμόσχευσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Κατα·μοσχεύω, Μ. εύσω. Πολλαπλασιάζω τὸ εἶδος φυτοῦ τινος διὰ μοσχεύσεως (μεταφυτεύσεως τῶν παραφυάδων του).

Κατα·μουσόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταστολίζω τι μὲ τὰς χάριτας τῶν Μουσῶν (τῆς παιδείας, τῆς ποιήσεως κτλ.).

Κατάμπελος (ὁ, ἡ). πλήρης ἀμπέλων, ὅλος ἀμπελόφυτος.

Κατ·αμπέχω καὶ Κατ·αμπίσχω, Μ. αμφέξω. Ἐνδύω (Σκεπάζω) τι ὅλως διόλυ.

Κατα·μυέω-ῶ, Μ. ήσω. Μυῶ (Κατηχῶ) ἐντελῶς.

Κατα·μυθολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Διασκεδάζω ἢ Ἐξαπατῶ τινα μὲ μυθολογίας.

Κατα·μυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μυκῶμαι (Μουγγρίζω) κατά τινος.

†Κατα·μυκτηρίζω, Μ. ίσω. Περιγελῶ ὅλως διόλου.

Κατ·αμύνομαι, Μ. αμυνοῦμαι. Ἐκδικοῦμαι διά τι ἢ κατά τινος.

Κατα·μυρίζω, Μ. ίσω. Καταβρέχω μὲ μῦρα (μὲ ἀρώματα).

Κατα·μυσάττομαι, Μ. μυσαχθήσομαι. Βδελύττομαι (Σιχαίνομαι) καθ' ὑπερβολήν, ἀποστρέφομαι.

Κατάμυσις, εως (ἡ). τὸ καταμύειν, κλείσιμον τῶν ὀμμάτων.

Κατ·αμύσσω(ττω), Μ. ύξω. Χαράζω βαθειά, κατατσουγγρανίζω, καταξεσχίζω.

Κατα·μυττωτεύω, Μ. εύσω. Κατατρίβω τι ὡς μυττωτόν.

Κατα·μύω, Μ. μύσω. Κλείω τὰ 'μμάτια μου, ἀποκοιμοῦμαι ἢ ἀποθνήσκω. » Ἢν ὁ γέρων μόνον καταμύσῃ, « Αχ. » Τὰ δὲ βέβρωταί τε καὶ πέποται θᾶττον ἢ καταμύσαι, « Φλςρ.

Κατ·αμφιέννυμι, Μ. αμφιέσω, = Καταμπέχω, περικαλύπτω.

†Κατ·αμφίζομαι, Μ. ίσομαι. Διαιροῦμαι, διακόπτομαι.

Κατα·μωκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Περιγελῶ, περιπαίζω.

Καταμώκησις, εως (ἡ). χλευασμός, περιγέλασμα.

Κατα·μωλύνω, Μ. υνῶ, = Καταμβλύνω, καταπραΰνω (τοὺς πόνους).

Κατα·μωλωπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τὸ σῶμά τινος ὅλον μώλωπας (κτυπῶντάς τον).

Καταμωλώπισις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατα·μωμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Καταμέμφομαι, κατηγορῶ πικρῶς (μὲ σαρκασμούς), (συγχ. τῷ Καταμωκάομαι).

Κατα·μωραίνω, Μ. ανῶ. Καταδαπανῶ τι εἰς μωρίας ἢ ἀπὸ μωρίαν.

Κατ.ανα·γινώσκω, Μ. ανα·γνώσομαι (ἀόρ. Κατανέγνων κτλ.). Ἀναγινώσκω καθ' ὁλοκληρίαν (ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους).

Κατ·αναγκάζω, Μ. άσω. Ἀναγκάζω παρὰ πολὺ, στενοχωρῶ, καταθλίβω, καταπιέζω. (χειρουργ.) ἐμβάζω εἰς τὸν τόπον των τὰ ἐξαρθρωμένα κόκκαλα.

Κατανάγκασις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (ἰδιαιτ.) τὸ διὰ τῆς βίας ἔμβασμα τῶν ἐξηρθρωμένων κοκκάλων εἰς τὸν τόπον των.

Καταναγκαστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ καταναγκάζειν.

Κατανάγκη (ἡ), = Κατανάγκασις. 2) εἶδ φυτ. (ὀρνιθόπους ἢ ἀστράγαλος) τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο ὡς φίλτρον, (ὅθ. 3) (ἐν γέν.) φίλτρον, θέλγητρον. » Ἐρωτικαὶ κατανάγκαι, « Συν.

†Κατανάθεμα (τὸ). (ἐκκλησ.) καταναθεμάτισμα, κατάρα.

Κατ·ανα·θεματίζω, Μ. ίσω. Ἀναθεματίζω φοβερὰ, καταρῶμαι ἐπαναλαμβάνων πολλάκις τὸ Ἀνάθεμα.

†Κατ·αναιδεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ γεν.) Ἀναισχυντῶ ὅλως διόλου (Φέρομαι μὲ ἄκραν ἀναίδειαν) κατά τινος.

†Κατ·αναιδίζομαι, Μ. ίσομαι, = Καταναιδεύομαι.

;Καταναιδιστήρ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατονειδιστήρ.

Κατα·ναιετάω-ῶ, Π. = Καταναίω, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάτα ναιετάω.

Κατ·αν·αισιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταδαπανῶ, κατεξοδεύω.

Κατ·αναισχυντέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταναιδεύομαι.

Κατα·ναίω καὶ Κατα·ναίομαι, Μ. νάσομαι (ἀόρ. Κατενασάμην), Π. κατοικῶ, ἀποκαταστήνομαι πουθενὰ ὡς κάτοικος ἢ ἄποικος, (καὶ εἰς τὸν ἀόρ.) κατοικίζω.

†Κατ·ανα·λείχω, Μ. λείξω. Καταγλείφω, καταναλίσκω γλείφων.

Κατ·αν·αλίσκω, Μ. αλώσω. Καταδαπανῶ κατατρώγω. » Τοῦτον (τὸν ἰχθὺν) οἱ θηρεύσαντες οὔτε πωλεῖν ἠξίουν οὔτε καταναλίσκειν, « Ἀγαθαρχ.

Κατανάλωσις, εως (ἡ). τὸ καταναλίσκειν ἢ καταναλίσκεσθαι.

Κατα·ναρκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ναρκόνομαι (Μουδιάζω) ὅλως διόλου, κυριεύομαι ἀπὸ ἐντελῆ νάρκωσιν. 2) (μὲ γεν.) παραμελῶ, ἢ παραβαρύνω. » Οὐδενὸς κατενάρκησα, « Γρφ.

†Κατ·ανα·σκύλλω, Μ. σκυλῶ. Κατενοχλῶ, στενοχωρῶ παραπολύ, πειράζω μὲ κάθε τρόπον, (εἰς τοὺς Αἰσ. μύθ. διορθ. Κατεβοσκήσω),

Κατα·νάσσω, Μ. νάξω. Κτυπῶ δυνατά τι νὰ πατηθῇ.

Κατα·ναυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ διὰ ναυμαχίας.

Κατάνδρα (τὸ). ὁ ὀνομαστικὸς κατάλογος, τὸ κατάστιχον (ἐργατῶν, φορολογουμένων κτλ.).

Κατ·ανδραποδίζω, Μ. ίσω, = Ἐξανδραποδίζω.

Κατ·ανδρίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ γεν.) Ὑπερνικῶ, καταγωνίζομαι.

†Κατανδρολογία (ἡ). ἡ κατ' ἄνδρα συλλογή, (ἄλλ. ἀναγν. Κατ' ἀνδρολογίαν).

Κατα·νεανιεύομαι, Μ. εύσομαι. Νεανιεύομαι (Φαντάζομαι κτλ.) μὲ ὑπερβολήν. (μὲ γεν.) φέρομαι μὲ νεανικὴν θρασύτητα κατά τινος.

;Κατα·νείσσομαι, Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κατανίσσομαι.

Κατα·νεκρόω-ῶ, Μ. ώσω. Νεκρόνω ἐντελῶς, ἀπονεκρόνω.

Κατανεμέσησις, εως (ἡ). μεγαλη δυσαρέσκεια, ἀγανάκτησις.

Κατανέμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κατανέμω.

Κατάνεμος (ὁ, ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Κατήνεμος.

Κατ·ανεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατασείω φυσῶν (ἀνεμίζων).

Κατα·νέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω (καὶ μσ. Μοιράζομαί ἢ Νέμομαί) τι ἐξ ἴσου ἢ ἐξ ὁλοκλήρου, διαιρῶ, διαμοιράζω. 2) (σπν.) βόσκω ζῶα. (μσ. ἐπὶ ζώων) κατατρώγω (κυρ. ϗ μτνμ.). » Τὸ πῦρ κατανέμεται τὴν ὕλην, « Λξ.

Κατανενῆσθαι, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Κατανέω (νήθω).

Κατανενυγμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μετὰ κατανύξεως.

Κατα·νέομαι καὶ Κατα·νεῦμαι (χ. Μ.), Π. = Κατανίσσομαι (τοῦ ὁπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλων).

Κατάνευρος (ὁ, ἡ). γεμάτος νεῦρα.

Κατανεύσιμος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁπ. δύναταί τις νὰ συγκατανεύσῃ.

Κατάνευσις, εως (ἡ). σκύψιμον τῆς κεφαλῆς πρὸς σημεῖον συγκαταθέσεως· (ἐν γέν.) στέρξιμον, συγκατάθεσις, [ἐκ τοῦ

Κατα·νεύω, Μ. εύσω. (σπν. μτβτ.) Κλίνω τι πρὸς τὰ κάτω. » Τὴν κεφαλὴν κατανεύειν, « Πλδ. (συνήθ. ἐλλ.) γέρνω· (κυρ. δὲ) σκύπτω (κάμνω νεῦμα μὲ) τὸ κεφάλι μου (ἵνα δείξω ὅτι) συγκατατίθεμαι, γέργω, συγκατανεύω. (μὲ αἰτ. ἐλλ. ἐκ δ'.) » Ὑποσχεσίην κατανεύμεν, « Κόϊντ. (καὶ μὲ δοτ. ὀργ.) » Ὅ,τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω (καὶ μσ.) κατανεύσομαι, « Ἰλ. Α. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἵππους δωσέμεναι κατένευσεν, « Ἰλ. Κ. » Ὑπό τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν δωσέμεναι, « Ἰλ. Ν. (καὶ δοτ. περιπ.) » Ὁ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ, « Ὀδ. Ο.

Κατάνεφος (ὁ, ἡ). κατὰ πολλὰ συννεφιασμένος.

Κατα·νεφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ πυκνὰ νέφη, συννεφιάζω ἐντελῶς.

Κατα·νέω (νήω), Μ. νήσω. Ἐπισωρεύω.

Κατα·νέω (νήθω), Μ. νήσω. Κλώθω (Γνέθω) καλά.

†Κατάνη (ἡ), (κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Σικελ.) ὁ τυροτρίφτης, (παρβλ. Κάτανος).

Κατανήσας, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Κατανέω.

Κατα·νήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ ἀκολουθῶν τὸν ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ.

Κατ·ανθεμόω-ῶ, Μ. ώσω, καὶ

Κατ·ανθίζω, Μ. ίσω. Καταστολίζω μὲ ἄνθη, (μτνμ.) πλουμίζω μὲ πολυποίκιλα χρώματα ἢ πολύχροα κεντίδια.

Κατ·ανθρακίζω, Μ. ίσω καὶ

Κατ·ανθρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατακαίω τι καὶ τὸ κάμνω κάρβουνον, ἀφανίζω διὰ τοῦ πυρός.

Κατα·νίζω, Μ. νίψω, (εὐχρηστότ. τοῦ) Κατανίπτω.

Κατα·νικάω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ κατὰ κράτος, κατατροπόνω.

Κατάνιμμα (τὸ), [κατανίπτω]. νερὸν διὰ νίψιμον.

Κατανίπτης, ου (ὁ). ὁ χύνων νίψιμον ἢ πλύνων (ξεπλύνων), (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθήνας) ὁ ἀποπλύνων τὰ κάτω τοῦ πέπλου τῆς Ἀθηνᾶς ῥυπαινόμενα.

Κατα·νίπτω, Μ. νίψω. Νίπτω καλά, ξεπλύνω· καταβρέχω, περιχύνω. » Χόνδρος γάλακτι κατανενιμμένος, « Ἀθ. (ὁ Λουκιανὸς ἐν Λεξιφάνῃ παίζει μὲ τὸν μέλλ. τοῦ ῥήματος τούτου συγχεόμενον τῷ τοῦ Κατανίφω).

Κατα·νίσσομαι (χ. Μ. ἴδε Κατανέομαι), Π. ἔρχομαι κάτω (καταβαίνω) ἀπό. ἐπιστρέφω.

Κατ·αν·ίσταμαι, Μ. κατ.αναστήσομαι. (μὲ γεν.) Σηκόνομαι κατά τινος. (τρπ.) ἐπαναστατῶ, (ἐν γέν.) ἀντιστέκομαι. » Ὁ δὲ, διὰ τὸ τάχος τῆς εἰρεσίας ἀπέπλευσε, καταναστὰς μιᾷ νηῒ παντὸς τοῦ τῶν ἐναντίων στόλου, « Πλδ.

Κατα·νίφω, Μ. νίψω. Χιονίζω πολύ, σκεπάζω τὸν τόπον ὅλον ἀπὸ τὸ πολὺ χιόνι. (μτνμ.) ῥίπτω τι ὡς ἂν χιόνι.

Κατα·νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ μὲ τὸν νοῦν μου· ἐννοῶ, καταλαμβάνω. μανθάνω. » Τῆς Περσίδος γλώσσης ὅσα ἠδύνατο κατενόησε καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων τῆς χώρας, « Θκ. 2) (ἀμτβτ.) εἶμαι ἢ ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν μου (εἰς τον ἑαυτόν μου, εἰς τὰς φρένας μου), (Ἱππκρ.).

Κατανόημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κατενόησέ τις, παρατήρησις, ἰδέα. » Χρηματικὸν —, « Ἀρστ., κερδοσκοπικὸν ἐπιχείρημα ἢ σχέδιον, (Γαλλ.) spéculation.

Κατανόησις, εως (ἡ). τὸ κατανοεῖν, ἡ διὰ τοῦ νοὸς παρατήρησίς ἡ ἀντίληψίς (γνῶσίς) τινος πράγματος. (ἁπλῶς) ἡ μετὰ περιεργείας θεωρία.

Κατανοητικός, ή, όν. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ κατανοεῖν, ἀντιληπτικὸς (διὰ τοῦ νοός), ὀξύνους.

Κατανομή (ἡ). βόσκημα, τόπος διὰ βόσκημα.

Κατα·νομιστεύω, Μ. εύσω. Μεταβάλλω (Κατακόπτω) εἰς νομίσματα· κάμνω νὰ περνᾷ (νὰ ἔχῃ πέρασιν) τι παντοῦ ὡς νόμισμα.

Κατα·νομοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Νομοθετῶ τι ἐναντίον τινὸς ἢ τὰ ἐναντία.

Κατάνομος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ νόμον, σύμφωνος μὲ τὸν νόμον, νόμιμος.

†Κάτανος (ὁ), εἶδος μαγειρικοῦ σκεύους, τηγάνι ἢ κατσαρόλα, (ὅθ. τὸ Λατ.) catinus, (παρβλ. Κατάνη).

Κατάνοσος (ὁ, ἡ). νοσηματικός, φιλάσθενος.

Κατα·νοστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιστρέφω (κυρ. ἀπὸ τὴν ἐξορίαν), ἐπανέρχομαι (εἰς τὴν πατρίδα μου), (παρβλ.) Κατέρχομαι.

Κατα·νοσφίζομαι, Μ. ίσομαι. Κρατῶ διὰ τὸν ἑαυτόν μου χωρὶς νὰ πρέπῃ, οἰκειοποιοῦμαι ἀδίκως τὸ ξένον πρᾶγμα, 'παίρνω (κλέπτω) κρυφὰ ἀπ' ὅ,τι διαχειρίζω.

Κατανοτιαῖος, α, ον. Ὁ βλέπων κατὰ νότον, μεσημβρινός.

Κατα·νοτίζω, Μ. ίσω. Καθυγραίνω, Καταβρέχω (Εὐρ. Ἰφ. Τ. 814—15).

Κατα·νουθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Νουθετῶν σωφρονίζω, καθοδηγῶ μὲ τὰς συχνὰς νουθεσίας μου.

Κάταντα [κατά, ἄντα], ἐπίῤ. Κατηφορικά, τὸν κατήφορον. » Ἄναντα, κάταντα, πάραντά τ' ἦλθον, « Ἰλ. Ψ., ἀναιβοκαταιβηκαν βουνὰ καὶ λαγκάδια, (Γαλλ.) par mons et par vaux.

Κατ·αντάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. προθετ.) Φθάνω τέλος πάντων (Τελειόνω [κοιν.] Κατασταλάζω) εἰς· (ἐνίοτε μτβτ.) κάμνω τι νὰ καταντήσῃ εἰς, τὸ φέρω τέλος πάντων εἰς κατάστασιν νά. (ἀπρσ.) συμβαίνω, (ὅθ.

Κατάντημα (τὸ). συμβάν· ἔκβασις, ἀποτέλεσμα. πέρας, μέρος ὅπου καταντᾷ τις.

Κατάντην, ἐπίῤ. = Κάταντα, [ἐκ τοῦ

Κατάντης [κατά, ἄντα], εος (ὁ, ἡ). κατηφορικός· (μτφορ.) ἐπιῤῥεπής, (ἐπ' πραγμ.) εὔκολος.

Κατάντηστιν [κατά, ἀντὶ], ἐπίῤ, Π. κατέναντι, κατάντικρα.

Καταντία (ἡ). κατήφορος, κατηφορικὸς τόπος. (εἰς τὸν Ἱππκρ.) κατάβασμα (τῶν μελῶν τοῦ σώματος). ||. (τὸ θηλ.) Καταντίαν ἢ (οὐδ. πλθ.) Καταντία, ἐπίῤ. Π, = Καταντίον. » Οὐδ' ἀλέγουσι δελφίνων· μοῦναι δὲ καταντία δηριόωνται, « Ὀππ.

Κατ·αντι·βολέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακαλῶ θερμῶς, καθικετεύω.

Καταντικρύ, ἐπίῤ. Ἴσια ἀντίκρυ (πρὸς ἢ ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν μέρος), κατάντικρα.

Καταντίος, α, ον. Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) καταντικρύ τινος. Ἐναντίος. ||. (τὸ οὐδ.) Καταντίον, ἐπίῤ. = Καταντικρύ, Ἐναντίον. (μὲ γεν.) » Τὸν καταντίον τῆς ἀκροπόλεως ὄχθον Ἀθηναῖοι καλέουσι Ἀρήϊον πάγον, « Ἡρ. (καὶ μὲ δοτ.) » Ἀβύδῳ καταντίον, « αὐτ.

Καταντιπέρας, ἐπίῤ. Καταντικρύ, εἰς (ἀπὸ) τὸ πέρα (τὸ ἀντικρυνὸν) μέρος. (μὲ γεν.) » Ἐν Χερσοννήσῳ τῇ καταντιπέρας Ἀβύδου, « Ξεν.

;Κατ·αντι·πνέω, Μ. πνεύσω, = Ἀντιπνέω.

Κατ·αντλέω (άω;)-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω ὑγρόν τι ἐπάνω εἰς, περιχύνω. (ἰδιαιτ.) χύνω (ἢ ἐπιθέτω σφογγάρι κτλ. μὲ) ζεστὸν νερὸν εἰς πονεμένον μέρος πρὸς θεραπείαν, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) κάμνω φομέντα. » Ὕδωρ καταντλεῖν τινος (ἢ) » Ὕδατι καταντλεῖν τινα, « Λξ. » Καταντλεῖν ὕδατι τὸ πεπονθὸς μόριον, « Δσκρ., (παρβλ. Καταιονάω). (καὶ μτνμ.) » Γέλωτα καταντλεῖν τινος «, Πλάτ., = Καταγελᾶν. (καὶ πθ.) » Δοκεῖτέ μοι σφοδροῖς κατηντλῆσθαι λόγοις, « Ἀθ., κατεζαλίσθητε, τὰ ἐχάσετε.

Κατάντλημα (τὸ). τὸ χυνόμενον ἢ ἐπιτιθέμενον ὑγρὸν πρὸς ἰατρ. κατάντλησιν, (Λατ.) fomentum.

Κατάντλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Καταντλέω, περίχυμα, (ἰατρ.) ἐπίχυσις ἢ ἐπίθεσις ὑγροῦ πρὸς θεραπείαν, (Ἰταλ.) φομεντατσιόνε.

Κάταντλος (ὁ, ἡ), = Ὑπέραντλος.

†Καταντυγώδης, εος (ὁ, ἡ), (νλγ.). στρογγυλὸς (περιφερὴς) εἰς σχῆμα ἄντυγος

†Κατανυκτικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν κατάνυξιν, γοερός, λυπητερός.

Κατάνυξις, εως (ἡ). ὀδυνηρὸν κέντημα. (μτφορ.) διέγερσις ἐσωτερικῆς θλίψεως (πόνου ψυχικοῦ), (ἐκκλησ.) ἡ ζωηρὰ λύπη τῆς ψυχῆς τοῦ μετανοοῦντος διὰ τὸ γεγονὸς ἁμάρτημα, (τὸ δὲ τοῦ Ἀποστόλου:) » Ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς πνεῦμα κατανύξεως, ὀφθαλμοὺς τοῦ μὴ βλέπειν, « (Ῥωμ. [ΙΑ', 8], ἐξηγεῖται μᾶλλον) πώρωσιν καρδίας (κατὰ τὸν θεῖον Χρσ.), [ἐκ τοῦ

Κατα·νύσσω (ττω), Μ. νύξω. Κεντῶ εἰς τρόπον ὥστε προξενῶ δριμὺν πόνον. (μτφορ.) ἐγγίζω καιρίως τὴν καρδίαν τινός, κινῶ εἰς δάκρυα (εἰς συμπάθειαν), (ἐκκλησ.) φέρω εἰς κατάνυξιν (ἴδε τὴν λέξ.). (ἐνίοτε) προσηλόνομαι εἰς μέρος τι, μένω ἀκίνητος (ἀναίσθητος, ἐκπεπληγμένος). » Ὅπως ἂν ψάλλῃ σοι ἡ δόξα μου, καὶ οὐ μὴ κατανυγῶ, « Ψαλμ.

Κατα·νυστάζω, Μ. άξω. Νυστάζω (κυρ. ϗ μτφορ.) μὲ ὑπερβολήν. (ἐνίοτε μτβτ.) προξενῶ μεγάλην νύσταν (νάρκωσιν).

Κατ·ανύττω (ἀνύω), Μ. ύσω. Τελειόνω, ἀποτελειόνω· κατορθόνω· συμπληρῶ. (μτνμ.) φονεύω, ἀφανίζω. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) φθάνω, καταντῶ. (πθ.) λαμβάνω ἔκβασιν, ἐκπληροῦμαι, πραγματοποιοῦμαι. (μὲ αἰτ.) » Πόσην ἂν ὁδὸν ἵππος κατανύττοι τῆς ἡμέρας ἐλαυνόμενος, « Ξεν., πόσον δρόμον ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ (νὰ 'πάρῃ). (ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐλλ. τῆς ἐκ γ'. αἰτ. μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) » Νηῒ κατανύσας ἐκ Χερσονήσου ἐς τὴν Λῆμνον, « Ἡρ. (ϗ κατ' ἄλλ. ἔλλ. Π.) » Φίλης προξένου (ἐνν. εἰς δόμον) κατήνυσαν, « Σοφ. (καὶ πθ.) » Τὸ τέρας κατηνύσθη εἰς, « Φωτ.

Κατ·άνω, Μ. ανύσω, Π Ἰων. ἀντὶ Κατανύω. » Τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται, « Ὀδ. Β', καταναλίσκονται.

Κατανωτιαῖος, α, ον. Ὁ φερόμενος κατὰ νώτων (ἐπὶ τῶν ὤμων), Κατωμάδιος, (συγχ. τῷ Κατανοτιαῖος).

Κατα·νωτίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ αἰτ.) Ἔχω ἢ Φέρω τι κατὰ νώτων (ἐπὶ τῶν ὤμων). » Δέρμα λέοντος —, « Πλ. 2) στρέφω τὰ νῶτα (ταῖς πλάταις) πρός τινα, (συνκδχ.) καταφρονῶ, περιφρονῶ, ἀψηφῶ. » Τὴν σύλληψιν ϗ κόλασιν —, « Σιμπλ., (ὅθεν:

Κατανωτιστής, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) καταφρονητής.

Κατα·ξαίνω, Μ. ξανῶ (πθ. πρκ. Κατέξαμμαι, ἀόρ. πθ. Κατεξάνθην). Κατασπαράττω (ὡσὰν τὸ μαλλὶ εἰς τὴν λανάραν), καταξεσχίζω, (χυδ.) κατατσουγγρανίζω. (μτνμ.) κατατρίβω. (μτφορ.) κατατυραννῶ, κατατήκω. » Καταξαίνειν τινὰ εἰς φοινικίδα, « Ἀρστφ., νὰ τοῦ καταματώσῃ τὸ σῶμα ἀπὸ τὸ κτύπημα, (κοιν.) νὰ τοῦ τινάξῃ (νὰ τοῦ ξάνῃ) τὴν προβγάν. (καὶ μτνμ.) » Δάκρυσι παρειὰς καταξαίνειν, « Ἐπγρ. » Τῇ βαρύτητι τῶν ἔργων κατέξαινον τὴν ταλαιπωρίαν, « Διόδ., ἐρέθιζον (ηὔξανον) ἔτι μᾶλλον, (παρβλ. Ἀναξαίνω). (καὶ πθ.) » Πέτροις (» Βολαῖς) καταξανθέντες, « Εὐρ., λιθοβοληθέντες. » Κατεξάνθην πόνοις, « αὐτ. » Τὰ ὅπλα κατέξανται, « Διόδ., κατεφαγώθησαν ὑπὸ τῆς σκωρίας (τῆς πολυκαιρίας). » Πέτρα κατεξαμμένη, « αὐτ., καταφαγωμένη, κατατρυπημένη.

Κατάξανσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κατασπάραξις.

Κατα·ξενόω-ῶ, Μ. ώσω. Φιλοξενῶ, ὑποδέχομαι ϗ περιποιοῦμαί τινα ὡς ξένον.

Κατα·ξέω, Μ. ξέσω. Ξύνω (Πελεκῶ) τι καθὼς οἱ λεπτουργοὶ κτλ., κατασκευάζω (καλλωπίζω) διὰ τεχνικῆς ξέσεως 2) = Καταξαίνω. » Καταξεόμενος εἰς οἶνον, « Γαλ.

Κατα·ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω ὅλως διόλου, [ἐκ τοῦ

Κατάξηρος (ὁ, ἡ). πολλὰ (ἐντελῶς) ξηρός.

Κατ·αξιοπιστεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ γεν.) Ἀμφιβάλλω διὰ (Ὑποπτεύω) τὸ ἀξιόπιστόν τινος, ἢ· καταχρῶμαι τὸ ἀξιόπισόν μου πρὸς βλάβην τινός· ἀπαιτῶ (ἀξιῶ) νὰ μὲ πισεύουν ἀνεξετάστως εἰς ὅ,τι λέγω κατά τινος.

Κατάξιος, α ἢ ος, ον. Πολλὰ (Τῷ ὄντι) ἄξιος. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Κατάξια, ἐπίῤ. ἀντὶ Κατ' ἀξίαν.

Κατ·αξιόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ γεν.) Κρίνω πολλὰ (τῷ ὄντι) ἄξιόν τινα ἢ τι διά. 2) ἐγκρίνω (θέλω, ἀποφασίζω) οὕτως ἢ ἄλλως. 3) παρακαλῶ θερμῶς, ἢ ἀπαιτῶ (ἔχω μεγάλας ἀξιώσεις διά) τι.

Κάταξις [κατάγνυμι], εως (ἡ). θραῦσις ἐντελής, κατατσάκκισμα.

Καταξίως, ἐπίῤ. (μὲ γεν.) Κατ' ἀξίαν, ἐπαξίως.

Καταξίωσις, εως (ἡ), τὸ κρίνειν τῷ ὄντι ἄξιόν τινα διά τι, ὑπόληψις μεγάλη περὶ ἑαυτοῦ ἢ ἄλλου, (ἐπμ.) ἀπαίτησις (Γαλλ.) prétention.

Κατάξυλος (ὁ, ἡ). πλήρης ξύλων (δένδρων, ξυλικῆς).

Κατα·ξυράω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυρίζω καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Κατάξυσις, εως (ἡ) καὶ

Καταξυσμός (ὁ). σκάλισμα (πελέκημα) λεπτουργήματός τινος, [ἐκ τοῦ

Κατα·ξύω, Μ. ξύσω, = Καταξέω.

Κατάξω, μέλλ. τοῦ Κατάγω καὶ τοῦ Κατάγνυμι.

;Κατᾴορος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Κατήορος.

Κατα·παγιδεύω, Μ. εύσω. Στήνω πανταχόθεν παγίδας κατά τινος, προσπαθῶ νὰ τὸν παγιδεύσω παντοιοτρόπως.

Καταπάγιος (ὁ, ἡ). πολλὰ στερεός, μόνιμος, (ὅθ.

Καταπαγίως, ἐπίῤ. Μονίμως, σταθερῶς.

Κατα·παγκρατιάζω, Μ. άσω. Καταγωνίζομαί τινα παγκρατιάζων.

Καταπαθής, έος (ὁ, ἡ) = Περιπαθής.

Κατα·παιδεραστέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασωτεύω (Κατασπαταλῶ) τι διὰ παιδεραστίαν.

Κατα·παίζω, Μ. παίξομαι. (μὲ γεν.) Ἐμπαίζω, περιπαίζω.

Κατα·παίω, Μ. παίσω. Κτυπῶ δυνατὰ (καταχέφαλα) τινα.

Καταπακτός [καταπήγνυμι], ή, όν. Ὁ ἐφαρμοζόμενος καλὰ ἐπάνω εἴς τι, (ὅθεν:) » Θύρη καταπακτή, « Ἡρ., ἢ ἄλλ. Καταῤῥακτὴ (ἴδε Καταῤῥακτός).

Κατα·πακτόω-ῶ, Μ. ώσω. Στουππόνω καλὰ (Καλαφατίζω) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Κατα·παλαιόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι πολλὰ παλαιὸς (παμπάλαιος) παληόνω ὅλως διόλου, (ἐπμ.) καταντῶ ἄχρηστος πλέον.

Καταπάλαισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κατα·παλαίω, Μ. παλαίσω. Νικῶ παλαίων, καταγωνίζομαι (καταβάλλω) τὸν ἀντίπαλόν μου.

Κατα·πάλλω (καὶ μσ.) πάλλομαι, Μ. παλῶ. Πάλλω (Σπαρταρῶ, Καρδιοκτυπῶ) δυνατά.

Κατα·πάλλω, Μ. παλῶ. Τινάζων ῥίπτω (Σφενδονίζω καὶ μσ. Τινάζομαι) πρὸς τὰ κάτω. » Οὐρανοῦ κατέπαλτο, « Ἰλ. Τ. » Κίρκον ὑπὲρ τέγεος καταπάλμενον (ὅπου ἄλλ. γρφ. κατεπάλμενον), « Ὀππ.

Καταπάλμενος, Π. ἀντὶ Καταπαλόμενος, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καταπάλλω.

Κατα·παννυχίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ νὰ περάσῃ (καὶ μσ. Περνῶ) ὅλην τὴν νύκτα ἄγρυπνος.

Κατα·πανουργεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ γεν.) Ἐξαπατῶ μὲ τὰς πανουργίας μου (Φέρομαι πανούργως πρός) τινα. (μὲ αἰτ.) ὑπερβαίνω κατὰ τὰς πανουργίας.

Κατάπαρσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Καταπείρω, τρύπημα πέρα πέρα, περόνιασμα. 2) (συνκδχ.) τὸ μέρος (ἡ τρύπα) δι' οὗ κατεπάρη τι.

Κατάπασμα (τό). πᾶν ὅ,τι (κυρ. δὲ σκόνι ἰατρικὴ ἡ ὁπ.) πασπαλίζεται ἐπάνω εἴς τι, [ἐκ τοῦ.

Κατα·πάσσω (ττω), Μ. πάσω Κουκκίζω (Πασπαλίζω) τι ἐπάνω εἰς. » Κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν, « Ἀρστφ. (καὶ μσ.) » Κατεπάσατο γῆν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. « Γρφ. (καὶ γεν. ἐλλ. ἐκ δ'.) » Πάντα ταυτὶ καταπάσω βουλευματίων καὶ γνωμιδίων, « Ἀρστφ.

Καταπαστέον, θετ. τοῦ Καταπάσσω, (ὅθ.

Κατάπαστος (ὁ, ἡ). ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἐκουκκίσθη (ἐπασπαλίσθη) τι· (μτνμ.) ὅλος κεντημένος μὲ ῥηχτὰ κλαδιὰ (μὲ τρέμουσαις κτλ.).

Κατα·πατέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Πατῶ δυνατά, πατῶν κατασυντρίβω, τσαλαπατῶ. (μτφορ.) καταφρονῶ, περιφρονῶ. παραβαίνω. » Καταπατήσας τὰ ἡμέτερα γράμματα, « Πλάτ. (ϗ κατὰ τμσ.) » Κατὰ δ' ὅρκια πιστὰ πάτησαν, « Ἰλ. Δ.

Καταπάτημα (τὸ). πᾶν ὅτι καταπατεῖται ἢ κατεπατήθη, ἀντικείμενον ἐπιδρομῆς (καταφρονήσεως).

Καταπάτησις, εως (ἡ). τὸ καταπατεῖν ἢ καταπατεῖσθαι, τσαλαπάτημα, (μτφορ.) καταφρόνησις.

Κατάπαυμα (τὸ). μέσον (ἀφορμὴ) πρὸς κατάπαυσιν. 2) = Κατάπαυσις.

Καταπαύσιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος πρὸς κατάπαυσιν, ἀναπαύσιμος.

Κατάπαυσις, εως (ἡ), τὸ καταπαύειν ἢ καταπαύεσθαι, παῦσις ἐντελής· κατάργησις· καθαίρεσις (ἄρχοντος). ἀνάπαυσις· ἡσυχία.

Καταπαυστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν εἰς τὸ καταπαύειν, ἐνεργῶν (συντελῶν) πρὸς κατάπαυσιν.

Κατα·παύω, Μ. παύσω. (ἐνίοτε μὲ γεν. ἐκ δ'.) Κάμνω τι ἢ τινα νὰ παύσῃ ὅλως διόλου, τελειόνω· ξεκόπτω, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω· καταργῶ· καθησυχάζω. ||. (μσ. ἢ ἐλλ.) παύω ἐντελῶς, (πρὸς μτχ.) παύω τοῦ νὰ κάμνω τι, σταματῶ, τραβῶ χέρι ἀπό.

;Κατα·πεδάω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταδεσμεύω. (πάντοτε κατὰ τμσ.) » Χαλεπὴ δ' ἐ θεοῦ κατὰ Μοῖρ' ἐπέδησε, « Ὀδ. Λ.

;Κατα·πεδιλόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω καθ' ὁλοκληρίαν μὲ πέδιλα.

Κατα·πεζεύω, Μ. εύσω. Πεζεύω κατὰ γῆς, ξεπεζεύω.

Κατα·πεζομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ ἐντελῶς διὰ πεζομαχίας.

Καταπειθής, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ εὐπειθής, [ἐκ τοῦ

Κατα·πείθω, Μ. πείσω. Κάμνω τινὰ νὰ πεισθῇ ἐντελῶς· πληροφορῶ.

Κατ·απειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβερίζω ἐντόνως.

;Κατάπεινος (ὁ, ἡ). πολλὰ πεινασμένος.

Κατάπειρα (ἡ). δοκιμή, ἀπόπειρα.

Κατα·πειράζω, Μ. άσω. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) Δοκιμάζω ἂν ἠμπορῶ νὰ κατορθώσω τι, κάμνω ἀπόπειραν, (Γαλλ.) sonder.

Καταπειρασμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κατάπειρα.

Καταπειρατὴρ ϗ Ἰων. Καταπειρητὴρ (ὁ) ϗ Καταπειρατηρία καὶ Ἰων. Καταπειρατηρίη (ἡ), ἡ ἄλλ. Βολὶς (τῶν ναυτῶν), (κοιν.) σκανδῆλι.

Κατα·πείρω, Μ. περῶ (πθ. ἀόρ. Κατεπάρην κτλ.). Τρυπῶ πέρα-πέρα, σουβλίζω. »Ἄκανθαι τῇ φάρυγγι καταπαρθεῖσαι (ἢ) καταπαρεῖσαι, « Π. Αἰγ.

Κατάπεισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Καταπείθω.

Κατα·πελεκάω-ῶ, Μ. ήσω. Πελεκῶ καταλεπτῶς.

Κατα·πελματόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω ἀλλεπάλληλα πέλματα ('γνάρια) εἰς παλαιὸν ὑπόδημα, τὸ καταμπαλλόνω.

Κατα·πελτάζω καὶ (μτ.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι. Ἀφανίζω τόπον τινὰ διὰ πελταστῶν (εὐζώνων στρατιωτῶν) ἢ ὡς πελταστής.

Καταπελταφέτης, ου (ὁ). ὁ ῥίπτων (τινάζων) τὰ βέλη διὰ τοῦ καταπέλτου, [ἀφίημι καὶ -

Καταπέλτης [κατὰ, πάλλω;], ου (ὁ). εἶδ. μηχανῆς πολεμικῆς διὰ τῆς ὁπ. ἀκοντίζονται μέγιστα βέλη. 2) εἶδ. βασανιστηρίου ὀργάνου.

Καταπελτικός, ή, όν. Ὁ ἀκοντιζόμενος διὰ ἢ ἀνήκων εἰς τὸ εἶδος τοῦ καταπέλτυ.

Καταπεμπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Καταπέμπω.

Κατάπεμπτος (ὁ, ἡ). σταλμένος ἀπὸ τῶν ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω, [ἐκ τοῦ

Κατα·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω (Ἀφήνω τι νὰ ὑπάγῃ, Κουντῶ, Τινάζω) πρὸς τὰ κάτω. » Ἐπακοῦσαι ἣν βασιλεὺς εἰρήνην καταπέμποι, « Ξεν., ἀπὸ 'πάνω (ἀπὸ τῆς Περσ.) κάτω (εἰς τὴν Ἑλλ.).

Κατα·πενθέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ πικρῶς.

Κα·τα·πεπαίνω Μ ανῶ. Ὡριμάζω ἐντελῶς.

Καταπεπόσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καταπίνω.

Καταπεπταμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καταπετάννυμι.

Καταπεπτηώς, υῖα, ὀς, Π. ἀντὶ Καταπεπτηχώς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καταπτήσσω ἢ τοῦ Καταπτώσσω.

Κατα·πέπτω, Μ. πέψω. Χωνεύω ἐντελῶς. (μτφορ.) ὑποφέρω. » Χόλον —, « Ἰλ. Δ., (κοιν.) βράζω μέσα μου.

Καταπεπυκασμένως [καταπυκάζω], ἐπίρ. (μτχ.). Φρονίμως· πανούργως.

Κατάπερ, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Καθάπερ.

Κατα·περαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Περνῶ ἀντικρύ, διαβαίνω ἢ διαβιβάζω εἰς τὸ πέραν μέρος. 2) = Καταλήγω, περατοῦμαι.

Καταπεραίωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς τὸ πέραν διάβασις ἢ διαβίβασις. 2) = Κατάληξις (λέξεως).

Κατα·περάω-ῶ, Μ. άσω. Τρυπῶ πέρα-πέρα, διατρυπῶ (μὲ τὸ κοντάρι κτλ.).

Κατα·πέρδω (ἢ ὀρθότ.) Κατα·πέρδομαι, Μ. παρδήσομαι (ἀόρ. Κατέπαρδον κτλ.). (μὲ γεν.) Κλάνω κατά τινος, (δηλ.) τὸν περιφρονῶ.

Κατα·περί·ειμι, Μ. περιέσομαι. (μὲ γεν.) Ὑπερτερῶ κατὰ πολλά, εἶμαι πολὺ ἀνώτερος, ὑπερνικῶ.

†Καταπερίξυσις, εως (ἡ). ξύσιμον (πελέκημα) ὁλοτρόγυρα.

Κατα·περονάω-ῶ, Μ. ήσω. Καρφόνω τι στερεῶς διὰ περόνης.

Κατα·περπερεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι μὲ πολλὴν γυναικεῖαν ματαιότητα, κάμνω πολλαῖς κερατσιτσιαῖς (καθὼς λέγυν οἱ Πολῖται).

Κατα·πέσσω, Αἰολ. ἀντὶ Καταπέττω.

Κατα·πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω τι ὅλως διόλυ (Ἐξαπλόνω) ἐπάνω εἰς, (ἐπμ.) σκεπάζω μέ. » Ἵπποι φοινικίσι καταπεπταμένοι, « Ξεν. » Ὅσον ἂν τόπον ἐπίσχῃ καταπετασθὲν τὸ τῆς νεὼς ἱστίον, « Πλ.

Καταπέτασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε ἁπλωμένον ἐπάνω εἴς τι ὡς σκέπασμα (Τυρκ.) περδές.

Κατα·πέτομαι, Μ. πτήσομαι, = Καθίπταμαι, πετῶ κάτω, καταβαίνω πετῶν.

Κατα·πετροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασυντρίβω τι ὡς πέτραν (μὲ τὸ σφυρὶ τοῦ πετροκόπου) ἢ ἐπάνω εἰς ταῖς πέτραις (εἰς τοὺς βράχους).

Κατα·πετρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταλιθοβολῶ. 2) Καταχρημνίζω.

Κατα·πέττω, Μ. πέψω, Ἀττ. ἀντὶ Καταπέπτω.

(Κατα·πέφνω), ἄχρ. θεμ. πρὸς παραγ. τοῦ μόνου εὐχρ. ἀορ. β'. Κατέπεφνον (ὅθ. ἡ μτχ. Καταπέφνων ἀντὶ Καταπεφνών), ἴδε Πέφνω.

Καταπεφρονηκότως, ἐπίρ. (μτχ.). Καταφρονητικῶς, μὲ πολλὴν καταφρόνησιν.

Καταπεφρονημένως, ἐπίρ. (μτχ.) Καταφρονεμένα, εἰς ἄκραν καταφρόνησιν.

Κατα·πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω βαθειά· προσηλόνω. 2) πήζω (παγόνω) ὅλως διόλου.

Κατα·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ἀπὸ 'πάνω κάτω, καταιβαίνω πηδῶν.

Καταπήδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πήδημα ἀπ' 'πάνω κάτω.

Κατάπηλος (ὁ, ἡ). καταλασπωμένος.

Κατα·πημαίνω, Μ. ανῶ, Π. καταβλάπτω.

Κατάπηξ [καταπήγνυμι], ηγος ἢ ῆγος (ὁ) παλοῦκι 'μπηγμένον εἰς τὴν γῆν. 2) μέρος τι τῆς θύρας, (ἴσ.) = Ἐπιβλής. 3) = Ἐπίπηξ, κλαδὶ διὰ φέλλιασμα, ἀμπόλι.

Κατάπηρος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου πηρὸς (σακάτης).

Κατα·πήσσω(ττω), Μ. πήξω, μτγν. ἀντὶ Καταπήγνυμι.

Κατα·πιαίνω, Μ. ανῶ. (πθ. πρκ. Καταπεπίασμαι). Καταπαχαίνω.

Κατα·πιέζω, Μ. έσω. Ζυλίζω δυνατά. (τρπ.) στενοχωρῶ παρὰ πολύ, κατατυραννῶ, Καταθλίβω.

Καταπίεσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κατάθλιψις.

Κατα·πιθανεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τινὰ νὰ πιστεύσῃ (νὰ πεισθῇ εἴς) τι μὲ τὰς πιθανολογίας μου.

Κατα·πικραίνω, Μ. ανῶ. Πικραίνω (ϗ μτφορ.) Λυπῶ καθ' ὑπερβολήν.

Κατάπικρος (ὁ, ἡ). πολλὰ (ὅλως διόλου) πικρός.

Κατα·πιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Τυλίζω (Σκεπάζω) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· (μσ.) διπλόνομαι μὲ φορέματα ἵνα μὴ κρυόνω.

Καταπίμελος (ὁ, ἡ). πολλὰ παχύς.

Κατα·πίμπλημι, Μ. κατα·πλήσω. Γεμίζω, ἐντελῶς ('ως ἐπάνω).

Κατα·πίμπρημι, Μ. κατα·πρήσω. Κατακαίω.

Κατα·πίνω, Μ. πίομαι. Καταιβάζω διὰ τοῦ λάρυγγος φαγητὸν ἢ ποτόν. (μτφορ.) κατασπαταλῶ, κατατρώγω. » Τὴν πατρῴαν οὐσίαν, — « Αἰσχ. (ϗ πθ.) » Μήπως τῇ περισσοτέρᾳ λύπῃ καταποθῇ ὁ τοιοῦτος, « Γρφ., ἀπελπισθῇ ὁλότελα.

Κατα·πιπράσκω, Μ. περάσω. Πωλῶ τι ἐξ ὁλοκλήρου ἢ κακὴν κακῶς.

Κατα·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω κατὰ γῆς, πίπτω ὅλως διόλου (μὲ ὅλον μυ τὸ βάρος), καταπέφτω· (μτφορ.) ἐκπίπτω ὅλως διόλου, χάνω ὅλην τὴν προτέραν μου δύναμιν (προθυμίαν κτλ.), ἐξασθενῶ, παρακμάζω. » Στόμαχος καταπεπτωκώς, « Ἀλέξ. Τραλλ., ἀτονισμένος, ἀδυνατισμένος. » Καὶ ταῖς ψυχαῖς ϗ τοῖς σώμασι καταπεπτωκότας, « Θμς.

Κατα·πισσόω(ττόω)-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω τι μὲ πίσσαν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, πισσόνω καλά. (συνκδχ.) = Παρατίλλω. (Κωμ.) = Βινέω, (καθὼς καὶ τῶρα λέγουν πολλοὶ) καλαφατίζω. » Ὄψει γὰρ αὐτήν... παρὰ τοῖσι δεσμώταισι καταπιττουμένην, « (Κρατῖν. παρὰ) Σδ.

Κατα·πιστεύω, Μ. εύσω. Ἐμπιστεύομαι.. (πθ. μὲ αἰτ.) μοὶ ἐμπιστεύονταί τι.

Κατα·πιστόω-ῶ, Μ. ώσω. Λαμβάνω τὰ πιστὰ (ὅρκον, ἐγγύησιν) παρά τινος. (μσ.) δίδω τὰ πιστά, πιστοποιῶ, ὑπόσχομαι, ἐγγυῶμαι. 2) πιστεύω τι κατά τινος

Καταπίστωσις, εως (ἡ). ἡ δι' ὅρκου (ἐγγυήσεως κτλ.) ἐξασφάλισις, πιστοποίησις.

Κατα·πιττόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἀττ. ἀντὶ Καταπισσόω.

Καταπίττωμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς πίσσης ἀλειμμένον πρᾶγμα, τόρτσα.

Καταπίσσωσις, εως (ἡ). τὸ διὰ τῆς πίσσης ἄλειμμα, πίσσωμα

†Κατα·πιτύσκω (πιττύω), ἴδε Καταπυτίσκω.

Καταπλαγὴς [καταπλήσσω], έος (ὁ, ἡ). ἐκπεπληγμένος, ἐκστατικός, κατατρομαγμένος, (ἴδε Καταπλήξ).

†Καταπλαγία (ἡ). ἔκπληξις, κατάπληξις.

Κατάπλασις, εως (ἡ), τὸ καταπλάσσειν, ἐπίθεσις καταπλάσματος.

Κατάπλασμα καὶ ὑποκορ. Καταπλασμάτιον (τὸ). πᾶν ὅ,τι καταπλάσσεται (ἐπιτίθεται ὡς ἀλοιφή) ἐπάνω εἴς τι.

Κατα·πλάσσω (ττω), Μ. πλάσω. Ἀλείφω (Ἐπιθέτω τι) ὡς κατάπλασμα. 2) πλάττω τι κατὰ τὸ σχῆμα ἄλλυ, πλάττω μὲ πολλὴν ἐπιτηδειότητα· (μτφορ) ἐπινοῶ καὶ διηγοῦμαί τι ὡς ἀληθές, (ὅθεν

Καταπλαστός, ή, όν. Ὁ ἐπιτιθέμενος ἢ δυνάμενος νὰ ἐπιτεθῇ ὡς κατάπλασμα. 2) = τῷ

Κατάπλαστος (ὁ, ἡ). ἐπίπλαστος προσποιημένος, ψευδεπίπλασος, » Καταπλάστῳ βαρύτητι, « Πλ.

Καταπλαστύς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κατάπλασις· (συνκδχ.) κατάπλασμα.

Κατα·πλάττω, Μ. πλάσω, Ἀττ. ἀντὶ Καταπλάσσω.

Κατα·πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω ἕνα μετ' ἄλλου, συμ(ἐμ, περὶ)πλέκω· (μτφορ.) ἐμπερδεύω (ἴδε Καταπλήσσω). 2) τελειόνω τὸ πλέξιμόν μου, (ἐν γέν.) τελειόνω. » Τὴν ζόην —, « Ἡρ.

Κατα·πλεονεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ὑπερισχύω πλεονεκτικῶς κατά τινος, τὸν ἐξαπατῶ, (ἐν γέν.) Καταχρῶμαι πρὸς ἴδιον ὄφελος τὴν πρὸς αὐτὸν ὑπεροχήν μυ.

Κατάπλεος (ὁ, ἡ), ἴδε Κατάπλεως.

Κατα·πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω πρὸς τὰ κάτω (δηλ. κατὰ τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ ἢ ἀπὸ τὸ πέλαγος πρὸς τὴν ξηράν), (ὅθ.) φθάνω ἢ ἐπιστρέφω πάλιν μὲ τὸ πλοῖόν μυ εἰς, προσορμίζομαι, ἀράζω. » Ὅθεν ἐξέπλευσε τὸ πλοῖον, ἐνταῦθα καὶ καταπλεῖν αὐτό, « Δμ. 2)(;) πλέω κατὰ ιαφόρους διευθύνσεις, διαπλέω, περιπλέω.

Κατάπλεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κατάπλεος, ἐντελῶς ('ως ἐπάνω) γεμάτος, ἔμπλεως. (μὲ γεν. καὶ σπντ. δοτ.) » Χωρίον ὀχετοῖς βαθέσι κατάπλεων, « Ἀππ.

Καταπληγής, έος (ὁ, ἡ), = Καταπλαγής.

†Καταπληγμὸς (ὁ), Γρφ. ἀντὶ Κατάπληξις

Κατα·πλήθω (χ. Μ.). (μὲ γεν. ϗ σπν. δοτ.) Εἶμαι γεμάτος ἀπό.

Καταπληκτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ προξενῶν κατάπληξιν (ἔκπληξιν), τρομακτικός. » Πειρατέον καταπληκτικὸν μᾶλλον τοῖς ὑπηκόοις ἢ φοβερὸν θεωρεῖσθαι, « (Μουσόν. παρὰ) Στβ.

Κατάπληκτος (ὁ, ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Καταπληκτικός.

Καταπλὴξ [καταπλήσσω], ῆγος (ὁ, ἡ). κατατρομαγμένος· ξυππασμένος· φύσει δειλὸς (εὐπτόητος, ἄτολμος)· ἠλίθιος, χαμένος.

Κατάπληξις, εως (ἡ). ἔκπληξις κτλ., [ἐκ τοῦ

Κατα·πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω· (κατὰ λέξ.) Κτυπῶ κατακέφαλα, (ἐπμ.) παραζαλίζω. (συνήθ.) φέρω εἰς ἔκστασιν, κατατρομάζω. ||. (μσ.) μένω ἔκθαμβος, (κοιν.) τὰ χάνω ὅλως διόλου. » Μὴ καταπλῆξαι (ἄλλ. ἀναγν. καταπλέξαι) αὐτὸν προδοσίῃ, « Ἡρ., νὰ μὴ τὸν στιγματίσουν (παραδειγματίσουν) ἐπισήμως ὡς προδότην. (καὶ μσ.) » Καταπληξάμενος τοὺς ἔνδον, παρέλαβε τὴν πόλιν, « Διόδ. » Τῇ καινολογίᾳ καταπληττόμενοι τὸν ἰδιώτην, « Δ. Ἀλ. (καὶ πθ. μὲ αἰτ. ἐλλ. ἐκ δ'.) » Κατεπλήγη (Ἀττ. » Κατεπλάγη) φίλον ἦτορ, « Ἰλ. Γ. » Ψυχῆς ὑπὸ φόβων καταπεπληγμένης, « Ξεν., (παρβλ. Ἐκπλήσσω).

Καταπλήσω, μέλλ. τοῦ Καταπίμπλημι.

Κατα·πλιγμέω-ῶ [κατὰ, πλίγμα], Μ. ήσω. Μετακινῶ τὸν ἀντίπαλόν μου ἀπὸ τὴν θέσιν του ϗ οὕτω τὸν καταβάλλω.

Καταπλοκὴ (ἡ), τὸ καταπλέκειν, ἐμπλοκή, περιπλοκή· (ἰδιαιτ. δὲ παρὰ μυσικ.) συνέχεια φωνῶν κατιουσῶν, καταίβασμα τῆς φωνῆς ὀλίγον κατ' ὀλίγον, (ἀντθ. τῷ Ἀναπλοκή).

Κατάπλοος-ους (ὁ), τὸ καταπλέειν, κατάπλευσις (φθάσιμον καὶ ἄραγμα εἰς τὸν λιμένα) πλοίου· ἐπιςροφὴ διὰ θαλάσσης.

Κατα·πλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἐλλ.) Εἶμαι ἢ Γίνομαι πολλὰ πλούσιος ἀπό.

Κατα·πλουτίζω, Μ. ίσω. Κάμνω πολλὰ πλούσιόν τινα.

Κατα·πλουτομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγωνίζομαι διὰ τοῦ πλούτυ τὸν ἐναντίον μυ.

Κατάπλυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κατεπλύθη, ξέπλυμα. 2) = Κατάπλυσις.

Κατα·πλύνω, Μ. πλυνῶ. Πλύνω καλά, πλύνω μὲ πολὺ νερόν· ξεπλύνω· (μτνμ.) ἐξευτελίζω. » Νῦν δὲ ἤδη καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα, « Αἰσχλ., ἐξέπεσεν ἡ ὑπόληψίς του, κατήντησε πρόστυχον.

Κατάπλυσις, εως (ἡ). πολὺ (μὲ πολὺ νερὸν) πλύσιμον, ξέπλυμα.

†Κατάπλυσος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατάπτυσος.

Κατα·πλώω, Μ. πλώσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Καταπλέω.

†Κατα·πνείω, Π. ἀντὶ Καταπνέω.

;Κατάπνευμα (τὸ). τὸ καταπνεόμενον (ἐμπνεόμενον). » Λωτοῦ —, « Εὐρ., ὁ αὐλός.

Κατα·πνέω, Μ. πνεύσω. (μὲ αἰτ.) Φυσῶ ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός· φυσῶ πανταχόθεν. (τρπ.) ἐμπνέω. » Θεός.. ἥκων καταπνεῖ σε, « Εὐρ.

Κατα·πνίγω, Μ. πνίξω. Πνίγω μὲ ὁρμὴν ἢ ὅλως διόλου. » Γόγγρον.. κατέπνιξ' ἐν ἅλμῃ, « Ἀθ.

Κατάπνιξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Καταπνοὴ (ἡ). τὸ καταπνέειν, φύσημα ἐπάνω εἰς, πνοὴ ἀνέμου.

Κατάπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ καταπνεόμενος (περιπνεόμενος πανταχόθεν), ἐκτεθειμένος εἰς τὰς πνοὰς τῶν ἀνέμων.

Καταπόδα καὶ Καταπόδας (ἀντὶ Κατὰ πόδα, -δας), ἐπίρ. Κατόπιν ἀμέσως, (κοιν.) καταπόδι· παρευθύς.

Καταποθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Καταπίνω.

;Καταπόθρα (ἡ), ἀντὶ Καταπότρα.

Κατα·ποικίλλω, Μ. ιλῶ. Πλουμίζω (Στολίζω) τι πανταχόθεν, καλλωπίζω μὲ πολυποίκιλα χρώματα ἢ πλουμίσματα.

Κατ·απο·λαύω, Μ. λαύσω. (μὲ γεν.) Ἀπολαμβάνω κατακόρως, κάμνω κατάχρησιν τῆς ἀπολαύσεως.

Κατα·πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφανίζω (Καταπονῶ) τινὰ διὰ τοῦ πολέμου, νικῶ κατὰ κράτος, κατατροπόνω.

Καταπολέμησις, εως (ἡ), ἡ διὰ πολέμου καταπόνησις, κατατρόπωσις.

Κατα·πολιορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολιορκῶ ςενῶς, (τρπ.) καταστενοχωρῶ.

Κατα·πολιτεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἀντιπολιτευόμενος (Ἀντενεργῶν) πολιτικῶς πρός τινα ὑπερισχύω, καταπολεμῶ διὰ πολιτικῶν μέσων. 2) βλάπτω τὰ συμφέροντά τινος διὰ τῆς κακῆς πολιτικῆς μου

Καταπολὺ (ἀντὶ Κατὰ πολύ), ἐπίρ. Κατὰ πολλά.

Κατα·πομπεύω, Μ. εύσω. (μὲ αἰτ.) Φέρω τι μὲ πομπὴν (παράταξιν). 2) (μὲ γεν.) ὁμιλῶ μὲ πομπώδη ἔμφασιν (κομπάζω) κατὰ ἢ περί τινος.

Κατα·πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ ἀποκάμῃ ἀπὸ τὸν κόπον, (ἐπμ.) καταγωνίζομαι, καταβάλλω. » Τῇ ἐνδείᾳ τῆς τροφῆς καταπονήσαντες τὴν ἀλκὴν τοῦ θηρίου, « Διόδ., (ὅθ.

Καταπόνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατάπονος (ὁ, ἡ). ἀτονισμένος ἀπὸ τὸν πολὺν κόπον, ἀποκαμωμένος· (ἐπὶ πραγμ. μτφορ.) κατορθωμένος μὲ πολὺν κόπον, (ἐπμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) βεβιασμένος, ἐπιτετηδευμένος.

Κατα·ποντίζω [κατὰ, πόντος], Μ. ίσω. Ῥίπτω τι εἰς τὸ βάθος (εἰς τὴν μέσην) τοῦ πελάγους, (ἐν γέν.) καταβυθίζω.

Καταπόντισις, εως (ἡ) καὶ

Καταποντισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.: πνίξιμον εἰς τὸ πέλαγος, (ἐν γέν.) καταβύθισις.

Καταποντιστής, οῦ (ὁ). ὁ καταποντίζων τὰ πλοῖα ἢ τοὺς συλλαμβανομένους εἰς αὐτά, πειρατής.

Καταποντιστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν συνήθειαν τῦ καταποντίζειν.

Κατα·ποντόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταποντίζω.

Κατ·απο·πέρδω ἢ (ὀρθότ.) -πέρδομαι, Μ. περδήσομαι, Κωμ. = Καταπέρδω.

Κατα·πορεύομαι, Μ. εύσομαι, = Κατέρχομαι, ἐπιστρέφω (κυρ. ἀπὸ τὴν ἐξορίαν).

Κατ·απορέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλάπτω τι ἀπὸ ἀπορίαν (ἀμηχανίαν ἢ ἀμφιβολίαν) μου.

Κατα·πορθέω-ῶ, Μ. ήσω. Λεηλατῶν ἀφανίζω ὅλως διόλου (ἐρημόνω).

Καταπόρνευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κατα·πορνεύω, Μ. εύσω. Βιάζω ἢ Ἀφίνω γυναῖκά τινα νὰ πορνευθῇ ὑπὸ τοῦ τυχόντος. 2) = τῷ

Κατα·πορνοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταδαπανῶ ἀσώτως εἰς τὰς πόρνας.

;Κατα·πορσαίνω, Μ. υνῶ, Π. ἑτοιμάζω (εὐτρεπίζω, συγυρίζω) μὲ ἐπιμέλειαν. » Ἄλοχοι κατὰ δώματα πορσαίνουσιν, « Ὁμ. (Ὕμν. Δήμ. 156), διευθετοῦσι, διοικοῦσι, (ἄλλ. ἀνάγουσι τὴν πρόθ. εἰς τὸ ὄνομα), ἴδε καὶ

†Κατα·πορσύνω, (εἰς τὸν Ξεν.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κακὰ πορσύνω.

Καταπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὅλος πορφυροῦς, κατακόκκινος.

Κατάποσις, εως (ἡ), τὸ καταπίνειν. 2) ὁ λάρυγξ, (κοιν.) καταπιῶνας. » Τοὺς περὶ τὰ παρίσθμια καὶ τὴν κατάποσιν πόρους, « Δσκρ.

Καταπότης, ου (ὁ). ὁ καταπίνων, πολυφάγος, πολυπότης.

Καταπότιον καὶ **Κατάποτον** (τό). (κυρ. ἰατρ.) τὸ ὁπ. καταπίνεται ἀμάσητον, (κοιν.) χάπι.

Καταπότρα [καταπίνω], ας (ἡ). τὸ κάτω μέρος τοῦ φάρυγγος, (κοιν., καταπιῶνας.

Κατ·απο·φαίνομαι, Μ. φανοῦμαι. Ἀποφαίνομαι κατά τινος, καταδικάζω.

Κατα·πραγματεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ γεν.) Ἐφευρίσκω καὶ Μεταχειρίζομαι παντοίους τρόπους κατά τινος.

Καταπρακτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) νὰ καταπράξῃ (νὰ πραγματοποιήσῃ) τι, κατορθωτικός, δραστήριος.

Καταπρανής, έος (ὁ ά), Δ. ἀντὶ Καταπρηνής.

Κατάπραξις, εως (ἡ). κατόρθωσις, ἐκτέλεσις, [ἐκ τοῦ

Κατα.πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Ἐκτελῶ, φέρω εἰς πέρας τὸν σκοπόν (τὴν ἐπιχείρησίν) μου, πραγματοποιῶ, κατορθόνω.

Καταπραΰνσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κατα.πραΰνω, Μ. ὑνῶ. Πραΰνω (Ἡμερόνω) ὅλως διόλου, κατευνάζω, καθησυχάζω. » Τοὺς μὲν γὰρ ἄλλους ἐν τοῖς προοιμίοις ὁρῶ καταπραΰνοντας τοὺς ἀκροατάς, « Ἰσκρ. (καὶ γεν. ἐλλ. ἐκ δ') » Κατεπράϋνε τῆς ὀργῆς αὐτόν, « Θμς.

Κατάπρεμνος (ὁ, ἡ). γεμάτος πρέμνα (ῥιζόκλαδα, κωλοῤῥίζια).

Κατα·πρεσβεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν.) Στέλλομαι ἢ Ἐνεργῶ ὡς πρέσβυς κατά τινος.

Κατα·πρήθω, Μ. πρήσω, = Καταπίμπρημι.

Καταπρηνής, έος (ὁ, ἡ). Γυρισμένος προύμυτα. » Χειρὶ καταπρηνεῖ, « Ὅμ., μὲ τὴν παλάμην κάτω.

Κατα·πρηνίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τινὰ προύμυτα τὸν κατήφορον, καταχρημνίζω.

Κατα·πρηνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταπρηνίζω.

Κατάπρησις [καταπίμπρημι], εως (ἡ). πυρπόλησις, κατάφλεξις.

Καταπρηΰνω, Μ. υνῶ, Ἰων. ἀντὶ Καταπραΰνω.

Κατα·πρίζω καὶ

Κατα·πρίω, Μ. πρίσω. Κόπτω (Χωρίζω) μὲ τὸ πριόνι ἢ ὡσὰν μὲ πριόνι, πριονίζω κατὰ μῆκος, » Τὸν κύμινον —, « Θκρ., (ἴδε Κυμινοπρίστης).

Κατα·προ·δίδωμι, Μ. προ·δώσω. Προδίδω ὅλως διόλου, ἐγκαταλείπω ὡς προδότης.

Καταπροήσεσθαι, μσ. μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ

Κατα·προ·ΐημι, Μ. προήσω. Ῥίπτω (Ἀφίνω) τι ἀπὸ ὀργὴν κατά τινος. (μσ.) ἀφίνω ὅλως διόλου (παραμελῶ) πρὸς βλάβην τινός, προδίδω, ἐγκαταλείπω.

Κατα·προΐξομαι καὶ Ἰων. **Κατα·προΐξομαι** [κατά, προῖξ], μέλλ. ἀχρ. ἐνς. Θέλω κάμει τι χωρὶς ἀνταμοιβήν, θέλω μείνει ἀτιμώρητος. (πάντοτε μὲ ἀρν. καὶ ἐπὶ κακοῦ). » Ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται, « Ἀρχίλ., δὲν θέλει μὲ βλάψει (μὲ περιπαίξει κτλ.) ἀτιμωρήτως, θέλει λάβει τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας του, θέλω τὸν ἐκδικηθῆ· (καὶ πεζὸς μτχ.) » Οὐ λωβησάμενος ἐμὲ καταπροΐξεται, « Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) » Οὔτοι καταπροΐξει, « Ἀρσφ.

Κατα·προ·λείπω, Μ. λείψω, Π. Ἀφίνω ὅλως διόλου, παραιτῶ, ἐγκαταλείπω.

Κατα·προ·νομεύω, Μ. εύσω. Προνομεύω (Διαρπάζω) ὅλως διόλου, καταλεηλατῶ, κατερημόνω διὰ προνομῶν.

Κατα·προ·πίνω, Μ. πίομαι. Καταχρῶμαι (Καταδαπανῶ) προπίνων, κατασπαταλῶ εἰς πότους κτλ., προδίδω.

Κατα·προτερέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Πράττω τι πολὺ πρότερόν τινος, τὸν προλαμβάνω, ἠξεύρω νὰ ὠφεληθῶ ταχύτερον καὶ καλλήτερον ἀπὸ τὰς περιστάσεις, (ἐν γέν.) ὑπερτερῶ.

Κατα·προ·χέω, Μ. χεύσω, Π. (ἐνίοτε μὲ γεν. ἐκ δ'.) χύνω τι ἀφθόνως ἀπό. » Δάκρυα πηρειῶν —, « Ἀπλλν.

Κατα·πρυτανεύω, Μ. εύσω. Ἐπικρατῶ.

Κατα·πρωκτίζω, Μ. ίσω, σχλ., = Καταπυγίζω.

Κατάπρωκτος (ὁ, ἡ), = Καταπύγων.

Καταπτακὼν (καὶ ὄχι Καταπτακώς), Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καταπτήσσω, -πτώσσω.

Καταπτάς, ᾶσα, άν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καθίπταμαι.

Κατάπτερος (ὁ, ἡ). ὅλος πτερωτός.

Κατα·πτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω πτερὰ εἴς τι, τὸ κάμνω πτερωτὸν (κατάπτερον).

Καταπτήσομαι, μέλλ. τοῦ Καθίπταμαι.

Κατα·πτήσσω, Μ. πτήξω (πρκ. Καταπέπτηχα καὶ Κατέπτηχα, ἀόρ. Π. Κατέπτακον). Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν, τὰ χάνω, (ἐπμ.) ζαρόνω ἀπὸ φόβον, καταπίπτω, κατατρομάζω. » Νεβρὸς καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ, « Ἰλ. Χ. » Τὼ δ' ἵππω, δείσαντε, καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφιν, « Ἰλ. Θ. (καὶ κατὰ τμῆσ.) » Κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ, « Ὀδ. Θ. (καὶ μὲ ἐπίῤ. Τοπ.) » Καὶ νῦν ὅδ' ἐνθάδ' ἐςί που καταπτακών, « Αἰσχλ. (καὶ μὲ δοτ. αἰτιολογ.) » Λιμῷ καταπεπτηυῖαι, « Ἡσ. (καὶ αἰτ. ἐλλ.) » Κατεπτηχέναι τὴν ἐπίκλυσιν, « Ἡλ., (ἴδε καὶ Καταπτώσσω).

Καταπτήτην, Π. ἀντὶ Κατεπτηξάτην ἢ Κατεπτήτην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Καταπτήσσω ἢ τοῦ Καθίπταμαι.

Καταπτοῖο, β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Καθίπταμαι.

Κατα·πτίσσω, Μ. πτίξω. Κοπανίζω δυνατὰ καὶ πολλὴν ὥραν.

Κατα·πτοέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω μὲ ὑπερβολήν, καταφοβίζω. ||. (πθ. ἢ μσ.) = Καταπλήττομαι, κατατρομάζω.

Κατ·άπτομαι, Μ. ἅψομαι, Ἰων. ἀντὶ Καθάπτομαι.

Καταπτέσθαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καταπέτομαι.

Κατάπτυσμα (τό). πτύσμα ῥιπτόμενον κατά τινος.

Κατάπτυστος (ὁ, ἡ), [καταπτύω]. τὸν ὁπ. πρέπει τις νὰ πτύσῃ κατὰ πρόσωπον· ἄξιος ἀποστροφῆς, σιχαμερός· ἀχρεῖος. » Αἱ κατάπτυστοι κόραι, « Αἰσχλ., αἱ Εὐμενίδες.

Καταπτυχὴς [κατά, πτυχή], έος (ὁ, ἡ). (κυρ. φόρεμα) τὸ ὁπ. κάμνει πολλαῖς δίπλαις (λόξαις), πλατύ.

Κατα·πτύω, Μ. πτύσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Πτύω κατὰ πρόσωπον· (συνκδχ.) καταφρονῶ μὲ ὑπερβολήν, ἀποστρέφομαι.

Κατάπτωμα (τό), [καταπίπτω]. τὸ καταπεσόν, ἐρείπιον. 2) ἀντὶ -

Κατάπτωσις, εως (ἡ), τὸ καταπίπτειν πέσιμον κάτω, κρήμνισμα· (ἰατρ.) ἄκρα ἀδυναμία (καταπέσιμον) ἀσθενοῦς.

Κατα·πτώσσω, Μ. πτώξω, Π. ἀντὶ Καταπτήσσω, ζαρόνω ἀπὸ φόβον. » Καταπτώσσουσι, κύνες ὣς ἀμφὶ λέοντα, « Ἰλ. Ε.

Κατάπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ καταπεσὼν ἢ καταπίπτων, (οἶκος) κρημνισμένος ἢ ἑτοιμόῤῥοπος.

Κατα·πτωχεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τινὰ πάμπτωχον. ||. (πθ.) γίνομαι (καταντῶ) πάμπτωχος. » Τῶν μὲν ἐν δόξῃ κατεπτωχευμένων εἰς θέατρα κτλ., « Πλ.

Καταπυγής, έος (ὁ, ἡ), = Καταπύγων.

Κατα·πυγίζω, Μ. ίσω, = Πυγίζω.

Κατάπυγος (ὁ, ἡ), = Καταπύγων.

Καταπυγοσύνη (ἡ). ἡ κακοήθεια τοῦ καταπύγωνος. 2) (ὡς ἐπίθ.) θηλ. τοῦ

Καταπυγόσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ

Καταπύγων [κατά, πυγή], ονος ἢ ωνος (ὁ, ἡ), (τὸ συγκρ. Καταπυγωνέστερος). Ὁ παρὰ φύσιν ἀσελγής, πασχητιῶν, κίναιδος.

Κατα·πύθω, Μ. πύσω. Σαπίζω ὅλως διόλου. » Ξύλον δρυὸς ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ, « Ἰλ. Ψ.

Κατα·πυκάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω τι μὲ πυκνὸν σκέπασμα· γεμίζω καλά, πατόνω, παραγεμίζω.

Κατάπυκνος (ὁ, ἡ). πολλὰ πυκνὸς (ἐπμ. σκληρός). » Κοιλίη —, « Ἱππκρ. 2) πολλὰ συχνός. » Ἡ γὰρ διάλεκτος κατάπυκνος ἐπὶ τὴν τοῦ τ χρῆσιν, « Γρμτ.

Κατα·πυκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι πολλὰ πυκνὸν (κατάπυκνον), αὐξάνω, πληθύνω, ἐπισωρεύω, πατόνω, παραγεμίζω (;).

Καταπύκνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., αὔξησις, ἐπισώρευσις κτλ.

Κατα·πυκτεύω, Μ. εύσω. Νικῶ τὸν ἀνταγωνιστήν μου πυκτεύων.

Κατα·πυργιόω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀχυρόνω πανταχόθεν διὰ ἢ ὡς διὰ πύργων

;**Καταπυρίζω**, Μ. ίσω, ἴδε Καππυρίζω.

Κατάπυρος (ὁ, ἡ). ὅλος πῦρ, καταπυρωμένος, διάπυρος.

Κατα·πυρπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Πυρπολῶ ἀφανίζω, κατακαίω.

Κατάπυῤῥος (ὁ, ἡ). πολλὰ πυῤῥὸς (ξανθός), κατακόκκινος.

Κατα·πυρσεύω. Μ. εύσω. Καταφωτίζω διὰ ἢ ὡς διὰ πυρσοῦ.

Κατα·πυτίσκω, Μ. πυτίσω. Καταῤῥαντίζω (κυρ. μὲ τὸ στόμα μου), καταδαπανῶ ὑγρόν τι ῥαντίζοντάς το.

Καταπώγων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὸν καὶ πυκνὸν γένειον (πώγωνα).

;**Κατα·πωλέω-ῶ**, Μ. ήσω, = Καταπιπράσκω.

Κατα·πωμάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω (Στουππόνω, Πουμόνω) καλά.

Κατάρα (ἡ). ἀρὰ κατά τινος.

Κατα·ραθυμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταῤῥαθυμέω.

Κατα·ραΐζω, -ομαι = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καταῤῥαΐζω, -ομαι.

Καταραιρημένος, Ἰων. ἀντὶ Καθῃρημένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καθαιρέω.

;**Κατα·ρακόω-ῶ**, Μ. ώσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καταῤῥακόω.

Καταράκτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Καταῤῥάκτης, (ἴδε Καταράσσω).

Καταρακτικὸς [καταράσσω], ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Σφοδρός, ὁρμητικός.

Κατ·αράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ. ϗ Γρφ. αἰτ. ἐκ γ'. καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) Κατεύχομαι, καταρηοῦμαι.

Καταράσιμος (ὁ, ἡ). κατάρας ἄξιος.

Κατάρασις, εως (ἡ). τὸ καταρᾶσθαι,

Κατ·αράσσω, Μ. αράξω. Προσβάλλω (Ἐπιπίπτω) μὲ ὁρμὴν ἐπάνω εἴς τι, πίπτων συντρίβω τι μὲ κρότον. » Ὁ παῖς γὰρ ἐμπεσὼν κατήραξε (τὴν κύλικα), « Ἀθ. (καὶ πθ.) » Καὶ τὸ στράτευμα, νικηθέν, κατηράχθη ἐς τὰ τειχίσματα, « Θκ., ἐῤῥίφθη κακὴν κακῶς, (συγχ. τῷ

Κατα·ράσσω(ττω), Μ. ράξω, εὐχρηστότ. τὸ Καταῤ·ράσσω.

Κατάρατος (ὁ, ἡ), (τὸ παραθετ.) -ότερος, -ότατος. Κατηραμένος ἢ Ἄξιος κατάρας· ἀλιτήριος.

;**Κατα·ραψῳδέω**, Μ. ήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καταῤῥαψῳδέω.

Κατάρβυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φθάνων ἕως τὰς ἀρβύλας (τὰ ὑποδήματα), μακρύς. » Χλαῖνα —, « Σοφ., ἢ ἄλλ. ποδήρης.

Κατ·αργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τι ὅλως διόλου ἀργὸν (ἄχρησον, ἀνενέργητον)· ἀναιρῶ, ἀκυρόνω. » Τοὺς καιροὺς —, « Σδ., δὲν ἠξεύρω νὰ μεταχειρισθῶ (νὰ ὠφεληθῶ ἀπὸ) τὴν εὐκαιρίαν.

Κατάργησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀναίρεσις, ἀκύρωσις, ἀθέτησις.

Καταργητέον, θετ. τοῦ Καταργέω.

Κάταργμα (τό), [κατάρχω]. τὸ πρὸ τῆς καθαυτὸ θυσίας προσφερόμενον, Πρόθυμα, (σύθ. πλθ.) = Ἀπαρχαί.

Κατάργυρος (ὁ, ἡ). ὅλος ἀργυροῦς (ἀσημένιος) ἢ ἀσημωμένος.

Κατ·αργυρόω-ῶ, Μ. ώσω, Κάμνω τι κατάργυρον, ἀσημόνω. (μτφορ.) » Καὶ ταῦτ' ἄθρησον εἰ κατηργυρωμένος λέγω, « Σοφ., δωροδοκηθείς.

Κατάρδευτος (ὁ, ἡ). καταβρεγμένος, ποτισμένος, μουσκευμένος.

Κατ·αρδεύω, Μ. εύσω. Καταβρέχω, καταποτίζω.

Κατ·άρδω (χ. Μ.), = Καταρδεύω· (συνκδχ.) εὐφραίνω, κατατέρπω.

Κατα·ρέζω, Μ. ρέξω, Π. ἀντὶ Καταῤῥέζω.

Κατ·αρέομαι, Ἰων. ἀντὶ Καταράομαι.

Καταρέσαντος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταινέσαντος.

Κατάρης, εος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Κατήρης.

Καταρθῆναι, πθ. ἀορ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καταίρω.

Κατ·αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Διαρθρόω ἢ Ἐξαρθρόω.

Καταριγηλὸς (ἀντὶ Καταῤῥιγηλός), ή, όν, Π. φρικτός, ἀποτρόπαιος.

Κατ·αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τι ἔμπροσθέν τινος ἓν πρὸς ἕν, ἀπαριθμῶ· συναριθμῶ.

Καταρίθμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐπαρίθμησις, συγκαταρίθμησις.

Κατα·ριπίζω, Μ. ίσω. Καταπνέω.

;**Κατα·ριπτάζω**, Μ. άσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καταῤῥιπτάζω.

Κατ·αριστάω-ῶ, Μ. ήσω. Κατατρώγω τι εἰς τὸ ἄριστόν μου (εἰς τὸ γεῦμά μου).

Κατ·αριστεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν.) Ἀριστεύω (Ἀνδραγαθῶ) κατά τινος.

Κατ·αρκέω-ῶ, Μ. έσω. Ἐξαρκῶ, φθάνω, [ἐκ τοῦ

Καταρκής, έος (ὁ, ἡ). ἱκανός, ἀρκετός· πλήρης· ἐντελής.

Καταρκτικὸς [κατάρχω], ή, όν. Ὁ δίδων τὴν ἀρχήν. » Αἴτιον καταρκτικόν, « Πλ., ἡ πρώτη (ἀρχικὴ) αἰτία.

Κατ·αρμόζω, Μ. όσω, Ἰων. ἀντὶ Καθαρμόζω.

Κατ·αρνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀρνοῦμαι ὅλως διόλου. » Φὴς ἢ καταρνῇ μὴ δεδρακέναι τάδε; « Σοφ.

Κατ·αρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀργόνω ὅλως διόλου.

Καταῤῥαγείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καταῤῥήγνυμι.

Καταῤῥαγὴ (ἡ), = Κατάῤῥηξις, σπάσιμον, ξέσχισμα κτλ.

Καταῤ·ῥαθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Χάνω ἢ Βλάπτω τι ἐξ αἰτίας τῆς ῥαθυμίας μου, παραμελῶ. (ἀμτβτ.) γίνομαι ὅλως διόλου ἀμελὴς (ῥάθυμος).

Καταῤ·ῥαΐζω, Μ. ίσω. Κατευνάζω, καταπραΰνω.

Καταῤ·ῥαίνω, Μ. ῥανῶ. Ῥαντίζω ὅλως διόλου, καταβρέχω.

Καταῤ·ῥακόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταξεσχίζω, κατακουρελιάζω.

Καταῤῥακτήρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ

Καταῤῥάκτης, ου (ὁ). (ἐπιθ.) ὁ καταῤῥάσσων (καταπίπτων, καταφερόμενος μὲ ὁρμήν), Καταῤῥακτός. » Ὁδὸς (= Οὐδὸς) —, « Σοφ., χάσμα γῆς ἢ εἴσοδος κρημνώδης χάσματος. ||. (οὐσ. 1) κρήμνισμα νεροῦ ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος. 2) θυρόφυλλον, τὸ ὁπ. πίπτει ἀπὸ 'πάνω καὶ κλείει τὴν θύραν, (Τουρκβαρβ.) κανάτι κλαβανῆς ἢ κεπέγκι. 3) κλεῖθρον ποταμοῦ ἢ διώρυχος. 5) εἶδ. θαλασσίου ὀρνέου, (Γαλλ.) goéland ἢ frégate.

Καταῤῥακτικός, ή, όν. Ὁ ἐν εἴδει καταῤῥάκτου, ὁρμητικός.

Καταῤῥακτός, ή, όν. Ὁ καταῤῥασσόμενος (ἀφινόμενος νὰ καταπέσῃ μὲ ὁρμήν). » Θύρα καταῤῥακτή, « Πλ., ἡ κλειομένη μὲ καταῤῥάκτην, (κοιν.) κλαβανή.

Καταῤῥαντέον, θετ. τοῦ Καταῤῥαίνω.

Καταῤ·ραντίζω, Μ. ίσω, = Καταῤῥαίνω.

;**Καταῤ·ραπίζω**, Μ. ίσω. Ῥαπίζω δυνατά, καταμαστίζω, (εὕρηται μόνον τὸ θετ. Καταῤῥαπιστέον).

Καταῤ·ράπτω, Μ. ῥάψω. Ῥάπτω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ῥάπτω τι καλὰ μέσα εἰς. (μτφορ.) μηχανοῤῥαφῶ κατά τινος. » Πενθεῖ καταῤῥάψας μόρον, « Αἰσχλ.

Καταῤ·ράσσω(ττω), Μ. ῥάξω. (κατὰ λέξ.) = Καταῤῥήσω, (συνήθ.) ῥήχνω τι ἢ πίπτω (ῥήχνομαι) μὲ ὁρμὴν κατά τινος. » Ἐπάραξ κατέῤῥαξάς με, « Γρφ. (καὶ ἐλλ.) » Εἰς τοῦτο τὸ χάσμα καταῤῥάττων ὁ ποταμὸς μετὰ πολλοῦ ψόφου ἀφρώδης γίνεται, « Διόδ., (παρβλ. Καταράσσω καὶ Καταῤῥήγνυμι.

Καταῤῥαφὴ (ἡ). τὸ καταῤῥάπτειν. (ἰδιαιτ. παρὰ χειρουργ.) ῥάψιμον σχισίματος τοῦ κάτω 'μματοφύλλου, (ἀντιθ. τῷ Ἀναῤῥαφή).

Κατάῤῥαφος (ὁ, ἡ). ῥαμμένος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ὅλος βελονιαῖς (ῥαφαῖς), καταμπαλλωμένος.

Καταῤ·ραχίζω, Μ. ίσω. Σχίζω διὰ τῆς ῥάχεως, = Ῥαχίζω.

Καταῤ·ραψῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Συῤῥάπτω ῥαψῳδίας, φλυαρῶ ἀδιακόπως. (μτβτ.) καταζαλίζω τινὰ μὲ τὰς φλυαρίας μου.

Καταῤ·ρέζω Μ. ῥέξω, Π. καταβάλλω, (ἰδιαιτ.) ἰσάζω μὲ τὸ χέρι τὰς ὀρθὰς ἢ ἀνωμάλους τρίχας, (ἐπμ.) χαϊδεύω, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) caresser.

Καταῤ·ρεμβεύω, Μ. εύσω. Περιφέρω ἔνθεν κακεῖθεν, περιπλανῶ, ἀποπλανῶ.

Καταῤῥεπής, έος (ὁ, ἡ). κλίνων πρὸς τὰ κάτω, κατωφερής, [ἐκ τοῦ

Καταῤ·ρέπω, Μ. ῥέψω. (μτβτ. ϗ ἀμτβτ.) Κλίνω (Γέρνω) πρὸς τὰ κάτω. » Τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχη καταῤῥέπει, « Σοφ.

Κατάῤῥευσις, εως (ἡ). τὸ καταῤῥέειν, τρέξιμον ὑγροῦ.

Καταῤ·ρέω, Μ. ῥεύσω ἢ ῥυήσομαι (ἀόρ. Κατέῤῥευσα ἢ Κατεῤῥύην κτλ.). Χύνομαι ἀπὸ 'πάνω ἢ ἀπό τινος, περιχύνομαι. (μτνμ.) καταπίπτω. (τρτπρσ.) καταντῶ, πίπτω εἰς τὸ μερίδιόν τινος. » Αἷμα καταῤῥέον ἐξ ὠτειλῆς, « Ἰλ. Δ. » Ἱδρῶτι καταῤῥέων ἢ καταῤῥεόμενος, « Ξεν., βουτημένος εἰς τὸν ἵδρον. » Κατεῤῥύη πρὸς τοὔδαφος, « Πλ. (ϗ ἀπολύτ.) » Συνετρίβη τῆς κεφαλῆς καταῤῥυείς, « Ἀρσφ. » Καταῤῥέουσι τὰ φύλλα (αἱ τρίχες), « Λξ. » Ξηρανθέντα καταῤῥεῖ τὰ ὄσπρια, « Θφρ. » Τοῖχος ὑπὸ χρόνου καταῤῥέων, « Λξ. » Εἰς σὲ καταῤῥεῖ ἢ χίμαρος, « Θκρ.

Καταῤ·ρήγνυμι, Μ. ῥήξω (μσ. πρκ. Κατέῤῥωγα, καὶ ἀόρ. Κατεῤῥάγην). Σπάνω (Σχίζω) μὲ ὁρμὴν ἢ εἰς πολλὰ κομμάτια, κατασπάνω, κατασχίζω· κατακρημνίζω. ||. (πθ. ἢ μσ. αὐτπθ.) σκάνω (σχίζομαι) μὲ κρότον, ξεσπάνω. πίπτω (χύνομαι) μὲ ὁρμήν. » Τὴν γαστέρα καταῤῥῆξαι, « Δσκρ., νὰ κινήσῃ διὰ σφοδροῦ καθαρτικοῦ, (καὶ πθ.) » Τὸ δὲ οἴκημα, λαβὸν μεῖζον ἄχθος, ἐξαπίνης κατεῤῥάγη, « Θκ. » Ἡ γαστὴρ κατεῤῥάγη, « Αἰλ., ἔπαθε σφοδρὰν διάῤῥοιαν. » Κατεῤῥήγνυντο τὰς γαστέρας, « Ἀππ. » Ὄμβρου καταῤῥαγέντος, « Παρθ. (καὶ μὲ γεν.) » Κατεῤῥάγη μου δάκρυον, « Σοφ. » Πολλοὺς κατέῤῥηξεν ἡμῶν γέλωτας, « Ἡσύχ. (καὶ πθ.) » Γέλωτος πολλοῦ καταῤῥαγέντος, « Ἀθ. » Τηλικοῦτος κρότος κατεῤῥάγει, « Πλβ. » Χειμῶνα (λέγεται) καταῤῥαγῆναι, « Ἡρ. » Βρονταὶ καταῤῥαγεῖσαι, « Ὑπόθ. Αἰσχλ. Προμ. (καὶ μτνμ.) » Πόλεμος ἡμῖν κατεῤῥάγη, « Ἀρσφ. » Κἀντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατεῤῥάγη, « αὐτ., (παρβ. Ἐκρήγνυμι).

Καταῤῥηκτικὸς, ή, όν. Ὁ προξενῶν κατάῤῥηξιν (κυρ. καταιβάζων τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος). » Φάρμακα καταῤῥηκτικὰ φυσέων, « Ἀρετ.

Κατάῤῥηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Καταῤῥήγνυμι, σπάσιμον (σκάσιμον, σχίσιμον) βίαιον. ῥήξιμον ἢ πέσιμον κάτω μὲ ὁρμήν. » Κοιλίης —, « Ἱππκρ., σφοδρὰ διάῤῥοια.

†Κατάῤῥησις [κατερεῖν], εως (ἡ). καταλαλιὰ, κατηγορία, δυσφημία.

;Καταῤ·ῥήσσω, Μ. ῥήξω, = Καταῤῥήγνυμι, (ἴδε Καταῤῥάσσω).

Καταῤ·ῥητορεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν.) Ῥητορεύω κατά τινος. (μὲ αἰτ.) ἀποστομόνω (κάμνω ἀναπολόγητόν) τινα μὲ τὴν ῥητορικήν μου. 2) ἐκθέτω μὲ ῥητορικὴν ἔμφασιν. » Καί τις τῶν ὀψιγόνων καταῤῥητορεύσει ταῦτα, « Εὐμάθ.

Καταῤ·ῥιγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολὴν, τρέμω ὅλος ἀπὸ φόβον.

Κατάῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς (γεμάτος ἀπὸ) ῥίζας.

Καταῤ·ῥιζόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ῥιζώσῃ βαθέως (νὰ κάμῃ πολλαῖς ῥίζαις).

Καταῤ·ῥικνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ῥικνὸν (ὅλον ῥυτίδας), καταζαρόνω, κατασκεβρόνω.

Κατάῤῥιν, ῥινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κατωφερῆ τὴν ῥῖνα.

Καταῤ·ῥινάω (έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ῥινίζω τι καλῶς, ξύνω (λεπτύνω) μὲ τὸ ῥινί. (ἔθ. συνκδχ.) » Βραχίων εὖ κατεῤῥινημένος, « Αἰσχλ., ἁρματωμένος καλὰ (μὲ ὀξὺ βέλος). (καὶ μτφορ.) » Εἰπεῖν τι κατεῤῥινημένον, « Ἀρσφ., μὲ ὀξύνοιαν (Ἰταλ. μὲ φινέτσαν).

Καταῤ·ῥινέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταῤῥινόω ἢ

Καταῤ·ῥινίζω, Μ. ίσω, = Καταῤῥινάω.

Κατάῤῥινος (ὁ, ἡ), = Κατάῤῥιν.

;Καταῤ·ῥινόω-ῶ [κατὰ, ῥινὸς], Μ. ώσω, = Καταβυρσόω, (συνκδχ.) καθοπλίζω (μὲ ἀσπίδα), (ἴδε Καταῤῥινάω).

Καταῤ·ῥιπίζω, Μ. ίσω. Κινοῦμαι τῇδε κἀκεῖσε ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, παρακυλίομαι.

Καταῤ·ῥιπτάζω, Μ. άσω καὶ

Καταῤ·ῥιπτέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ

Καταῤ·ῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω κάτω, καταβάλλω, κατεδαφίζω.

Κατάῤῥις, ινος (ὁ, ἡ), = Κατάῤῥιν.

Κατάῤῥιψις, εως (ἡ). ῥίψιμον κατὰ γῆς.

Καταῤῥοὴ καὶ

Κατάῤῥοια (ἡ), = Κατάῤῥους.

Καταῤ·ῥοιβδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ (Καταπίνω) μὲ κρότον καὶ ὁρμὴν, καταβροχθίζω.

Καταῤ·ῥοιζέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. σφυρίζω δυνατά.

Καταῤ·ῥοΐζομαι, Μ. ίσομαι. Πάσχω κατάῤῥουν, (κοιν.) καταῤῥοϊάζομαι.

Καταῤῥοϊκὸς καὶ Καταῤῥοϊτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ κατάῤῥουν.

Κατάῤῥοος-ους (ὁ, ἡ). Ὁ ῥέων μὲ ὁρμὴν (καταῤῥέων). » Ποταμὸς —, « Φιλόστρ. ||. (οὐσ. ἀρσ.) τὸ καταῤῥέειν, ἡ πρὸς τὰ κάτω φορὰ τοῦ ῥεύματος (ἴδε Ῥοῦς)· τρέξιμον τῶν ὑγρῶν (κυρ. τῆς κεφαλῆς), συνάχι, καταῤῥοή, (κυρ.) στηθοκατάῤῥοον.

Καταῤῥεπία (ἡ). κλίσις (ῥοπὴ) πρὸς τὰ κάτω, κατωφέρεια, [ἐκ τοῦ

Κατάῤῥοπος (ὁ, ἡ), = Καταῤῥεπής. » Νοῦσος —, « Ἱππκρ., ἡ ῥέπουσα πρὸς ὕφεσιν, ἀρχίζουσα νὰ ἐνδίδῃ.

Καταῤ·ῥοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ καὶ καταπίνω, ῥοφῶ ὅλως διόλου.

Καταῤῥοώδης, εος (ὁ, ἡ), = Καταῤῥοϊκὸς, ὑποκείμενος εἰς κατάῤῥουν.

Καταῤῥυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ καταῤῥέων ἢ καταῤῥεύσας, λυωμένος, ἢ καταβρεγμένος ἀπὸ καταῤῥεῦσάν τι ὑγρόν.

Καταῤ·ῥυθμίζω, Μ. ίσω. Κανονίζω τι ἀκριβῶς πρὸς τὸν ῥυθμὸν τῆς μουσικῆς. ||. (πθ.) εἶμαι -

Κατάῤῥυθμος (ὁ, ἡ). πολλὰ (μὲ ὑπερβολὴν) ῥυθμικὸς, τονισμένος ἀκριβέστατα πρὸς τὸν ῥυθμὸν, (ἐπμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) πληκτικὸς, μονότονος.

Καταῤ·ῥυπαίνω, Μ. ανῶ καὶ

Καταῤ·ῥυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Ῥυπόνω ὅλως διόλου, καταλερόνω.

Κατάῤῥυσις, εως (ἡ), = Κατάῤῥευσις.

Καταῤ·ῥυσόομαι, Μ. ωθήσομαι. Ῥυσοῦμαι ἐντελῶς, γίνομαι ὅλος ῥυτίδες.

Κατάῤῥυτος (ὁ, ἡ). ὁ καταῤῥεόμενος (ποτιζόμενος πανταχόθεν) ἀπὸ νερὰ τρεχάμενα· (μτφορ.) ἄφθονος ἢ, ἔχων ἀφθονίαν ἀπὸ (;). 2) διὰ τοῦ ὁπ. καταῤῥέει εὐκόλως τὸ νερὸν, κατηφορικός. » Κεραμωτὸν κατάῤῥυτον, « Πλδ.

Κατ·αῤῥωδέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Κατοῤῥωδέω.

Καταῤῥὼξ [καταῤῥήγνυμι], ῶγος (ὁ, ἡ). καταξεσχισμένος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἢ, καταχρημνισμένος. » Πέτρα —, « Ἡσύχ., ἀπότομος, ἀπόκρημνος, (παρβλ. Ἀποῤῥώξ).

Κάταρσις, εως (ἡ). τὸ καταίρειν, (κυρ. ἐπὶ πλοίων) κατάπλους, ἄραγμα. 2) (συνκδχ.) τόπος διὰ ἄραγμα.

Κατ·αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι ἐπάνω εἰς, κρεμῶ εἰς τὸν ἀνήκοντα τόπον. (ἐπμ.) = Καταρτίζω, διευθετῶ. » Πρωῒ κατήρτητο, « Ἱππκρ., ἦτον εἰς τὰς φρένας τυ.

Κατάρτησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κρέμασμά τινος πράγματος εἰς τὸν τόπον του, (ἐπμ.) = Κατάρτισις, διευθέτησις.

Καταρτία (ἡ), = Κατάρτιος.

Καταρτίζω, Μ. ίσω. Βάλλω εἰς τάξιν, διευθετῶ· ἰσάζω. συμβιβάζω. (χειρουργ.) βάλλω τὸ ἐξαρθρωθὲν κόκκαλον εἰς τὸν τόπον του. (ἐν γέν.) διορθόνω· μπαλλόνω, (Τουρκ.) μεραμετίζω.

Κατάρτιον (τὸ) καὶ

Κατάρτιος (ἡ), μτγν. ἀντὶ Ἱστὸς (πλοίου), (κοιν.) κατάρτι.

Κατάρτισις, εως (ἡ), = Καταρτισμός.

Κατάρτισμα (τὸ). τὸ κατηρτισμένον (δουλευμένον, ἑτοιμασμένον) πρᾶγμα· (ἰδίως) τὸ νῆμα ἢ τὸ ὕφασμα.

Καταρτισμὸς (ὁ). τὸ καταρτίζειν, τακτοποίησις, διευθέτησις· συμβιβασμός. (χειρουργ.) βάλσιμον ἐξαρθρωθέντος κοκκάλου εἰς τὸν τόπον του· μπάλλωμα, μεραμέτισμα. (ἐν γέν.) διόρθωσις.

Καταρτιστὴρ, ῆρος καὶ

Καταρτιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ καταρτίζων, διορθωτὴς, συμβιβαστὴς, μεσίτης πρὸς εἰρηνοποίησιν, αἱρετοκριτὴς, (παρβλ. Ἁρμοστής).

Κατάρτυσις, εως (ἡ). ἑτοιμασία, ἀνατροφὴ, παιδαγωγία, [ἐκ τοῦ

Κατ·αρτύω, Μ. ύσω. Ἀρτύω (Καρυκεύω τι φαγεῖ) μὲ πολλὰ ἀρτύματα (» Παραιτεῖσθαι τὰ κατηρτυμένα τῶν ἐδεσμάτων, « Διοσκορ.). Ἑτοιμάζω μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα, τελειοποιῶ· βάλλω εἰς τάξιν· γυμνάζω ἐντελῶς, (ἔθ. ||. (ἡ μτχ. ἀμτβτ.) Κατηρτυκὼς, υῖα, ὁς, (κυρ. ἐπὶ ἵππου κλπ.) τέλειος τὴν ἡλικίαν· γυμνασμένος ἐντελῶς. (ἐνίοτε μὲ γεν.) » Κατηρτυκὼς κακῶν, « Εὐρ., συνειθισμένος εἰς, (παρβλ. Καθίστημι).

Κατ·αρχαιρεσιάζω, Μ. άσω. Ἀντενεργῶ· κάμνω νὰ ἀποτύχῃ τις εἰς τὰς ἀρχαιρεσίας.

Καταρχὰς (ἀντὶ Κατ' ἀρχὰς), ἐπίῤ. Εἰς τὴν ἀρχήν.

Καταρχὴ (ἡ). τὸ κατάρχεσθαι, ἔναρξις, ἀρχή. 2) ἡ πρὸ τῆς θυσίας σπονδὴ ἢ 3) = Ἀπαρχή.

Κατ·άρχω, Μ. άρξω. (μὲ γεν.) Κάμνω ἀρχὴν, κάμνω τι πρῶτος, ἀρχινῶ. » Ὁδοῦ —, « Σοφ., προηγοῦμαι, προπορεύομαι. (καὶ μὲ αἰτ.) » Ἡ φιλοτιμία κατάρχει τὴν ἡλικίαν,, « Διόδ., προέλαβε· (καὶ μσ.) » Κατάρχομαι στεναγμὸν, « Εὐρ. » Οὐ πρᾴως μου κατήρξατο, « Αχ., μὲ ἄρχισε μὲ τὸ ξύλον. (καὶ ἀπολ.) » Καθάπερ κορυφαίου κατάρξαντος συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορὸς, « Ἀρστ. 2) (μσ. μὲ γεν. ἢ αἰτ.) ἀρχίζω διὰ τῶν διωρισμένων ἐπὶ τούτῳ τελετῶν τὴν θυσίαν, (δηλ.) πασπαλίζω τὸ ἱερεῖον μὲ τὰς οὐλὰς (κριθὰς), κόπτω καὶ ῥίπτω εἰς τὸν βωμὸν μέρος τῶν τριχῶν του κτλ., (ἐνίοτε) θυσιάζω, (ἐν γέν.) σφάζω. (συνκδχ.) ἀφιερόνω, καθιερόνω· ἐγκαινιάζω. » Κατάρχομαι τῶν ἱερῶν, « Δμ. » Μὴ κατάρξῃ τοῦ τράγου, « Ἀρσφ. » Ἐκέλευσε τῶν νεανίσκων κατάρξασθαι καὶ καθιερῶσαι πάντας ὠμηστῇ Διονύσῳ, « Πλ. (καὶ μὲ δοτ. ὀργαν.) » Στείχω δ' ἐπ' αὐτὴν, ὡς κατάρξομαι ξίφει, « Εὐρ. (καὶ ἀπολύτ.) » Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει, « αὐτ. (καὶ συνκδχ.) » Ὡς κατηργμένης αὐτοῦ φιλοσοφίας, « Πλ. (ἢ κωμ.) » Σκυτάλην λαβὼν κατήρξατο μου, « Αχ., (κοιν.) μὲ ἐχειροτόνησε, (παρβλ. Ἀπάρχομαι).

Κατ·αρωματίζω, Μ. ίσω. Καταμυρίζω μὲ ἀρώματα.

Κατάσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς σάρκας (κρέατα), σωματώδης.

Κατα·σαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ κατάσαρκον (σωματώδη), παχύνω. » Ὑπερπιαίνων σαυτὸν καὶ κατασαρκῶν, « Χρσ.

Κατασάρκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατα·σαρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταξαίνω.

Κατα·σάττω, Μ. σάξω. Πατόνω καλὰ παραγεμίζω.

Κατα·σβέννυμι, Μ. σβέσω. Σβύνω ὅλως διόλου. (μτνμ. ἐπὶ ὑγρῶν) στερεύω. (ἐπὶ βοῆς) κατασιγάζω. (μτφορ.) καταπαύω, κατευνάζω· ταπεινόνω. (μσ. ἢ πθ.) σβύνω, παύω, τελειόνω.

Κατάσβεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σβύσιμον· κατάπαυσις· ἀφανισμὸς κτλ.

;Κατ·ασβολόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἀσβόλην, κατακαίω· ἀφανίζω.

Κατάσεισις, εως (ἡ) καὶ

Κατασεισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Κατα·σείω, Μ. σείσω. Σείω δυνατὰ, σείων ῥίπτω κάτω· συνταράττω· κατατρομάζω. (ἑλλ. μὲ δοτ. ἐκ δ'.) κάμνω σημεῖον πρός τινα κουνῶν τὸ χέρι μου. (ἐνίοτε) μεθῶ μὲ ὑπερβολὴν, κονδυλῶ ἀπὸ τὸ μεθύσι.

Κατα·σεμνύνω, Μ. υνῶ. Σεμνοποιῶ τι κατὰ πολλὰ, ὑπερσεμνύνω.

Κατα·σεύομαι, Μ. συθήσομαι, Π. ὁρμῶ (τρέχω) πρὸς τὰ κάτω. » Χερσὶν ὀμόρξαντο κατεσσύμενόν περ ἱδρῶτα, « Κοΐντ.

Κατα·σήθω, Μ. σήσω. Κοσκινίζω καλά.

Κατα·σημαίνω, ανῶ. Σημαδεύω καλὰ, βάλλω σημάδι εἴς τι· βουλλόνω, σφραγίζω. ||. (μσ.) εἰκάζω· συμπεραίνω· παρατηρῶ.

Κατασημαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων εὐκρινῆ σημασίαν, σημαίνων ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα.

Κατα·σήπω, Μ. σήψω. Σαπίζω τι (Τὸ ἀφίνω νὰ σαπήσῃ) ὅλως διόλου. ||. (ὁ β'. πρχ. Κατασέσηπα ἔχει πθ. σημασ. καὶ ἐκλαμβ. ἀντὶ ἐνς.).

Κατ·ασθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδυνατίζω ὅλως διόλου, ἐξασθενίζω.

Κατ·ασθμαίνω, Μ. ανῶ. (μὲ γεν.) Φυσῶ δυνατὰ ἐπάνω εἴς τι ἢ κατά τινος.

Κατα·σιγάζω, Μ. άσω. Κάμνω (Βιάζω, Προστάζω) τινὰ νὰ σιωπήσῃ· (μτφορ.) Κατευνάζω, καθησυχάζω.

Κατα·σιγάω-ῶ, Μ. ήσω ἢ ήσομαι. Σιωπῶ ὅλως διόλου, φυλάττω ἄκραν σιωπήν· ἀποσιωπῶ. 2) (μτβτ.) ἀντὶ Κατασιγάζω.

Κατα·σιδηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω τι πανταχόθεν (Καπλαδίζω) μὲ σίδηρον.

Κατα·σιελίζω, Μ. ίσω. Ἀλείφω ὅλον μὲ σίαλον, κατασαλιόνω.

Κατα·σικελίζω, Μ. ίσω, Κωμ. Κατατρώγω προϊόν τι (π. χ. τυρὶ) τῆς Σικελίας.

Κατα·σιλλαίνω, Μ. ανῶ. Καταχλευάζω, κωμῳδῶ, σατυρίζω.

†Κατάσιμος (ὁ, ἡ). πολλὰ σιμός.

;Κατα.σινάζω, Μ. άσω ꝁ

Κατα·σίνομαι, Μ. σινοῦμαι, Π. καταβλάπτω.

Κατα·σιτέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Κατεσθίω, κατατρώγω.

Κατα·σιωπάω-ῶ, Μ. ήσομαι, = Κατασιγάω. 2) (μτβτ.) = Κατασιγάζω. 3) νικῶ ἢ καταισχύνω τινὰ διὰ τῆς σιωπῆς μου. » Κατασιωπήσας ἡμῶν τὴν πόλιν, « Δ. Χρσ. (ꝁ πθ.) » Ἐγγυτέροις κατασιωπηθῆναι τοῖς παραδείγμασι, « Φώτ.

;Κατα·σχάζω, Μ. σχάσω. Κουτσαίνω πολύ.

Κατα·σκαίρω, Μ. σκαρῶ. Πηδῶ ἐπάνω εἴς τι. (μτνμ.) κυματίζω. » Λευκαί με κατασκαίρουσιν ἔθειραι, « Ἐπγρ., (ἴδε Κατασπείρω).

Κατα·σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτω ὅλως διόλου, σκάπτω βαθειά· σκάπτων κρημνίζω (ἀνατρέπω) ἐκ θεμελίων, κατεδαφίζω. » Τά τε μακρὰ τείχη κατέσκαψαν ἑλόντες εἰς ἔδαφος, « Θκ.

Κατα·σκαριφάω-ῶ, Μ. ήσω. Σκαλίζω (σὰν τὴν ὄρνιθα) μὲ τὰ 'νύχια μου ἢ τσουγγρανίζω.

Κατασκαφὴ (ἡ). τὸ κατασκάπτειν, κρήμνισμα ἐκ θεμελίων, κατεδάφισμα· ἀφανισμὸς, ἐξολόθρευσις. » Ἰλίου κατασκαφὰν, « Εὐρ. 2) Π. θάψιμον, παράχωμα· τάφος. » Ζῶσ' εἰς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφὰς, « Σοφ.

Κατασκαφὴς, έος (ὁ, ἡ). κατεσκαμμένος, κατεδαφισμένος· ἀφανισμένος. 2) σκαμμένος (ἢ παραχωμένος) βαθειά. ||. » Οἴκησις —, « Σοφ., ὁ τάφος.

Κατα.σκεδάζω καὶ

Κατα·σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω καὶ (Ἀττ.) σκεδῶ. (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ. ἐκ δ'.) Χύνω τι ἐπάνω εἰς· περιχύνω. » Ἐτόλμησαν δὲ καὶ Φιλίππου τοῦ βασιλέως ἀμίδας κατασκεδάσαι, « Δ. Χρσ. (καὶ μτνμ.) » Πᾶσαν ὕβριν αὐτοῦ κατασκεδαννύντος, « Πλ. 2) (μτνμ.) διαδίδω. » Λόγος ἐν τῇ πόλει κατεσκέδασται, « Ασ., ᾄδεται, διεδόθη.

Κατασκεδῶ, ᾷς, ᾷ, Ἀττ. ἀντὶ Κατασκεδάσω, μέλλ. τοῦ Κατασκεδάννυμι.

Κατα·σκελετεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου σκελετὸν ἀπὸ τὴν λιγνάδα, κατατήκω, καταξηραίνω. » Ἐκ μακρᾶς καὶ φθινώδους νόσου κατεσκελετευμένον, « Φίλ. (καὶ μτνμ.) » Τὰ μεγαλοφυῆ.. ταῖς τεχνολογίαις κατεσκελετευμένα, « Λογγ.

Κατασκελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ μεγάλα (μακρυὰ) σκέλη, (μτνμ. ἐπὶ ὕφ. λόγου) συγκείμενος ἀπὸ πολλὰς σχοινοτενεῖς περιόδους, (ἐπμ.) ἄτονος, ἄχαρις, ἡ· 2) πολλὰ λιγνὸς (ξηρὸς), κατεσκελετευμένος, [ἐκ τοῦ

Κατα·σκέλλω, Μ. σκελῶ. Κατατήκω, καταξηραίνω· (συνκδχ.) ταλαιπωρῶ, κατατυραννῶ. (ὁ πρκ. [ἐκλαμβ. ἀντὶ ἐνς.] Κατέσκληκα ꝁ ὁ ἀόρ. Κατέσκλην, ἔχουν πθ. σημασ.).

Κατα.σκεπάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), προφυλάττω.

Κατα·σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ (Στοχάζομαι, Ἐξετάζω) μὲ προσοχὴν· Κατασκοπεύω. » Προαπέστειλε κατασκεψομένας δύο ναῦς, « Πλδ.

Κατα·σκέπω (παρτ. Κατέσκεπον), = Κατασκεπάζω.

Κατα·σκευάζω, Μ. άσω. Κάμνω, φθειάνω, κτίζω. (ἐν γέν.) ἑτοιμάζω· προμηθεύω· ἁρματόνω· στολίζω, συγυρίζω· κατορθόνω· πλάττω (ψευδῶς)· συστήνω, ὀργανίζω. ἐφευρίσκω. (ῥτρ.) ἀποδεικνύω (δι' ἐπιχειρημάτων). γυμνάζω. » Κατεσκευασμένος ὑπὸ τοῦ Περικλέους εἰς οἰκονομίαν, « Πλ. ||. (μσ.) κατοικῶ, (κατὰ λέξ.) τοποθετῶ τὰ σκεύη μου πουθενά. ἀνοίγω ἐργαστῆρι, (συνκδχ.) μετέρχομαι τὴν τέχνην μου. » Κατεσκευάσαντο δὲ καὶ ἐν τοῖς πύργοις τῶν τειχῶν πολλοὶ, καὶ ὡς ἕκαστός που ἐδύνατο, « Θκ. » Κατασκευάζεσθαι, ὡς αὐτοῦ που οἰκήσοντας, « Ξεν. » Τέχνην μυρεψικὴν κατασκευάζομαι, « Ασ.

;Κατα·σκευασείω (χ. Μ.). Προσπαθῶ ἢ Ἐπιθυμῶ νὰ κατασκευάσω (νὰ φθειάσω, νὰ κατορθώσω κτλ.).

Κατασκεύασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κατεσκευάσθη, ἐργόχειρον, οἰκοδόμημα. (μτφορ.) τρόπος, τέχνασμα, ἐπίνοια· σόφισμα ||. (πλθ.) τὰ σκεύη (ἔπιπλα) τοῦ οἴκου, (κοιν.) τὸ 'νοικοκυρειόν.

Κατασκευασμὸς (ὁ), = Κατασκευὴ, (κυρ. μτφορ.) ἐπίνοια, σκευωρία, τέχνασμα.

Κατασκευαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κατασκευάζων (κατορθόνων κτλ.), (ἰδιαιτ.) ἐφευρετὴς (σκευωρίας).

Κατασκευαστικὸς, ή, ὸν (ꝁ ἐπίῤ.) -ικῶς Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατασκευάζειν (κατορθόνειν, ἀποδεικνύειν κτλ.). » Λόγος —, « Χρσ., ὁ δι' ἐπιχειρημάτων ἀποδεικτικός.

Κατασκευαστὸς, ή, όν. Κατασκευασμένος διὰ τέχνης, χειροποίητος ὄχι φυσικός. » Κατασκευαστοὶ δ' αὐτῷ ἄνδρες ἐπηγγείλαντο ὅσον ἐξοίσει αὐτῶν ἕκαστος, « Ἀρστ., βαλμένοι ἐπίτηδες.

Κατασκευάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κατασκευαστής.

Κατασκευὴ (ἡ). φθειάσιμον· ἑτοίμασμα, ἑτοιμασία· ἁρμάτωμα· συγύρισμα, τοποθέτησις (σκευῶν)· καλλωπισμός· ὀργανισμός· σκευωρία κτλ. (συνκδχ.) οἰκοδόμημα. ἀποσκευή. 'νοικοκυρειόν. » Κατασκευῇ, ἐν ᾗ κατοικοῦμεν, « Ἰσκρ. » Εἰ ἡ πόλις ἐρημωθείη, ληφθείη δὲ τῆς κατασκευῆς τὰ ἐδάφη, « Θκ. » Παυσανίαν, ὁρῶντα τὴν Μαρδονίου κατασκευὴν χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ καὶ παραπετάσμασι ποικίλοισι κατεσκευασμένην, « Ἡρ. » Τῇ τῶν θεῶν κατασκευῇ δυνάμενος ἀλύπως χρῆσθαι, « Ξεν., (ὅμοιον τῷ) » Μόνος ᾀεὶ χρῆσθαι ταῖς ὑπὸ θεοῦ κεκραμέναις ὥραις πεφυκὼς, « Πλ. (καὶ τῷ) » Θεοῦ κατασκευὴν βίῳ δόντος τοιαύτην, « Εὐρ. (ꝁ μτνμ.) (» Λόγον) ἁπλοῦν καὶ ἄνευ κατασκευῆς, « Αἰλ., χωρὶς τέχνην, ἀκαλλώπιστον.

Κατάσκεψις, εως (ἡ). τὸ κατασκέπτεσθαι, ἡ μετὰ προσοχῆς παρατήρησις ἢ ἐξέτασις· κατασκόπευσις.

Κατ·ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνάζω ἐντελῶς, ἐξασκῶ.

Κατα·σκηνάω (νέω;)-ῶ καὶ (μσ.) άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι ꝁ

Κατα·σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. (προθετ. ἢ ἐπίῤ.) Στήνω τὴν σκηνήν μου (Κωνεύω. Μένω, Στρατοπεδεύω) πουθενά. ὑπάγω εἰς τὴν σκηνὴν (εἰς τὸ κατάλυμά) μου. ||. (ἐνίοτε μτβτ.) δέχομαι εἰς τὴν σκηνὴν (εἰς τὸν οἶκόν) μου τινά.

Κατασκήνωμα (τὸ), Π. σκέπασμα· καταπέτασμα.

Κατασκήνωσις, εως (ἡ). στήσιμον τῶν σκηνῶν, στρατοπέδευσις· κώνευμα (κατοίκησις) εἰς σκηνήν. 2) (ἁπλῶς) οἴκημα. » Αἱ ἀλώπεκες φωλεὰς ἔχουσι, ꝁ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις, « Εὐαγγ.

Κατα·σκήπτω, Μ. σκήψω. Ἀκκουμβῶ δυνατὰ ἐπάνω εἴς τι· (μτφορ.) παρακαλῶ ἐπιμόνως τινὰ, (κοιν.) πέφτω ἐπάνω τυ. » Ἱκνοῦμαι καὶ κατασκήπτω λιταῖς, « Σοφ. 2) (συνήθ. ἑλλ. μὲ δοτ. ἢ προ-

θετ. αἰτ. ἐκ δ') πίπτω (ῥήγνομαι) μὲ ὁρμὴν ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός, (τρπ.) καταντῶ εἰς. » Λέγεται κεραυνὸν εἰς τὸν τάφον κατασκῆψαι, « Πλ. » Τοῖσι Λακεδαιμονίοισι μῆνις κατέσκηψε,« Ἡρ. » Κατέσκηπτε γὰρ (τὸ νόσημα) ꞁ ἐς τὰ αἰδοῖα καὶ ἐς ἄκρας χεῖρας καὶ ἐς πόδας, « Θκ., (κοιν.) ἐκτυποῦσε. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) » Πρὶν κατασκῆψαί τινα, « Εὐρ., πρὶν ξεθυμάνῃ κατά τινος. » Ὁ πόλεμος εἰς τοῦτο τὸ τέλος κατέσκηψε,« Δ. Ἀλ. » Κατέσκηψεν εἰς ὠμότητα, « Παρθ. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Ἔγνωσαν, αὐτοῦ που κατασκήψαντες, « Ἠλ., (παρβλ. Ἐπισκήπτω).

Κατάσκηψις, εως (ἡ). τὸ κατασκήπτειν (ἐπιπίπτειν μὲ ὁρμὴν), προσβολὴ (ἀσθενείας κτλ.)· τέλος, ἔκβασις (;).

Κατα·σκιάζω καὶ Π. **Κατα·σκιάω**, Μ. άσω. Σκιάζω (ἐν γέν. Σκεπάζω) τι ὅλως διόλου. » Κατεσκίαον δὲ Χάρυβδιν (οἱ κλάδοι τοῦ ἐρινεοῦ), « Ὀδ. Μ.

Κατα·σκίδναμαι, Π. ἀντὶ Κατασκεδάννυμαι.

Κατάσκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σκιαζόμενος ἀπό, καὶ Π. κάμνων) παχὺν ἴσκιον. (ἐν γέν.) σκεπασμένος ὅλως διόλου ἀπό. (μὲ δοτ.) » Κήρυκα.. κατάσκιον κλάδοις ἐλαίας, « Αἰσχλ. (καὶ σπντ. γεν.) » Κράναν τ' αἰγείροιο κατάσκιον, « Ἐπγρ.

Κατα·σκιρόω (σκιῤῥόω)-ῶ, Μ. ώσω. Σκληρύνω ὅλως διόλου.

Κατα·σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Πηδῶ (Χοροπηδῶ) ἐπάνω εἴς τι· (μτφορ.) καταφρονῶ, περιπαίζω, (παρβλ. Κατοργέομαι).

†**Κατα·σκλητεύω**, Μ. εύσω, γλσ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατασκελετεύω.

Κατασκόπευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Κατα·σκοπεύω, Μ. εύσω, = Κατασκοπέω καὶ Κατασκέπτομαι. (κυρ.) παρατηρῶ (παραμονεύω) ὡς κατάσκοπος.

Κατα·σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ (Παρατηρῶ) ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος· (ἐπμ.) παρατηρῶ καλὰ (μὲ ἀκρίβειαν)· παραφυλάττω· (ἐπὶ κακοῦ) κατασκοπεύω.

Κατασκοπὴ καὶ

Κατασκόπησις, εως (ἡ). τὸ κατασκοπεῖν, παρατήρησις προσεκτικὴ ἢ ἐπὶ κακῷ, κατασκόπευσις.

Κατασκοπικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς κατασκοπήν.

Κατασκόπιον (τό). (κυρ. πλοῖον) διωρισμένον πρὸς κατασκοπὴν (κατασκόπευσιν), (Γαλλ.) **aviso**.

Κατάσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ κατασκοπῶν (παρατηρῶν μὲ προσοχὴν, παραφυλάττων κτλ.)· ‖. (οὐσ. ἀρσ.) ὁ ςελλόμενος πρὸς κατασκόπευσιν, (Ἰταλ.) σπιόνος, (Τουρκ.) τσασίτης.

Κατα·σκορπίζω, Μ. ίσω. Σκορπίζω τι ὅλως διόλου ἢ κακὴν κακῶς, διασκορπίζω, Διαῤῥίπτω.

Κατα·σκοτίζω, Μ. ίσω. Σκοτίζω ὅλως διόλου.

Κατα·σκυθρωπάζω (καὶ) -σκυθρωπάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Σκυθρωπάζων δείχνω τὴν δυσαρέσκειάν μου κατά τινος.

Κατα·σκυλεύω, Μ. εύσω. Λαφυραγωγῶ (Ξεγυμνόνω) ὅλως διόλου.

Κατα·σκύλλω, Μ. σκυλῶ. Καταξεσχίζω. χαλνῶ ὅλως διόλου.

Κατα·σκώπτω, Μ. σκώψω. Περιγελῶ πικρῶς, καταχλευάζω.

;**Κατα·σμικρίζω**, Μ. ίσω, = Κατασμικρύνω.

Κατα·σμικρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατηγορῶ τινα ὡς σμικρολόγον (φειδωλόν).

Κατα·σμικρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω (Παραστήνω) τι ὅλως διόλου σμικρὸν (εὐτελές).

Κατάσμυρνος (ὁ, ἡ). γεμάτος (μυρίζων ὅλος) σμύρναν.

Κατα·σμυρνόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταρωματίζω μὲ σμύρναν.

Κατα·σμύχω, Μ. σμύξω. Κατακαίω (κυρ. μὲ κρυφὸν [καπνῶδες] πῦρ), (μτφορ.) κατατήκω. » Σεσηρός τι καὶ κατεσμυγμένον ὑποβλέψασα,« Ἡρ., μὲ πικρὸν χαμογέλασμα.

Κατα·σμώχω, Μ. σμώξω, Π. τρίβω (κοπανίζω) καλά.

Κατα·σοβαρεύομαι. Μ. εύσομαι. (μὲ γεν.) Φέρομαι μὲ πολλὴν σοβαρότητα (ὑπερηφάνειαν) κατά τινος.

Κατα·σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζων φυγαδεύω (πρὸς τὰ κάτω).

Κατα·σοφίζω (καὶ συχνότ. μσ.) Κατα·σοφίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Νικῶ ἢ Ἀπατῶ ἢ Ἀποφεύγω μὲ σοφίσματα.

Κατασοφισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ σοφισμάτων ἐξαπάτησις ἢ ἀποφυγή.

Κατα·σοφιστεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν.) Φιλονεικῶ. (μὲ αἰτ.) Νικῶ σοφιστικῶς (μὲ σοφίσματα).

Κατ·ασπάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀγκαλιάζω (Δεξιοῦμαι) τινα φιλικώτατα.

Κατα·σπαθάω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω ἀσώτως.

Κατα·σπαθίζω, Μ. ίσω. Κατακόπτω διὰ τῆς σπάθης, (Γαλλ.) **sabrer**. » Τοὺς δὲ πρὸς φυγὴν τρεπομένους κατεσπάθιζον,« Παχυμ.

Κατα·σπαράσσω(ττω), Μ. άξω. Καταξεσχίζω.

Κατα·σπαργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Φασκιόνω σφιγκτά, καταφασκιόνω.

Κατάσπασις, εως (ἡ). τὸ κατασπᾷν (καθέλκειν), τράβηγμα πρὸς τὰ κάτω.

Κατάσπασμα (τό). τὸ κατασπασθὲν, κομμάτι, ξέσχισμα.

Κατασπασμὸς (ὁ), = Κατάσπασις.

Κατασπαστικὸς, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατασπᾷν (καθέλκειν).

Κατα·σπαταλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω εἰς ἀσωτίας (εἰς σπατάλας).

Κατα·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Σύρω (Τραβῶ) πρὸς τὰ κάτω, Καθέλκω, καταιβάζω· καταπίνω· κρημνίζω, καταςρέφω. » Πόλις κατεσπασμένη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, « Στρβ. (εἰς τὸν Πορφ., Πτολ., Ἀρμ., ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατασπεύδω).

;**Κατα·σπειράω**-ῶ, Μ. ήσω. Τυλίζω καλὰ (σφικτά), περιτυλίζω. » Φῶς κατεσπειραμένον, « Αρτ., πυκνόν (;).

Κατα·σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω παντοῦ ἢ κακὴν-κακῶς, (μτνμ.) γεννῶ (εἰς μάτην). **2**) = Διασπείρω, διασκορπίζω. » Λευκαί με κατασπείρουσιν ἔθειραι, « Ἐπγρ., (ἴδε Κατασκαίρω).

Κατάσπεισις, εως (ἡ). χύσιμον σπονδῆς. ἡ διὰ ῥαντίσματος καθιέρωσις (τοῦ θύματος), (ὅθ.) ἡ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τινὸς μέχρι θανάτου ἀφοσίωσις, [ἐκ τοῦ

Κατα·σπένδω, Μ. σπείσω. Προσφέρω σπονδὴν, χύνω ἐν εἴδει σπονδῆς· ῥαντίζω, καταβρέχω. (ἰδιαιτ.) καθιερόνω διὰ ῥαντίσματος τὸ προσδιωρισμένον εἰς θυσίαν ζῶον. (ὅθ. ἐν γέν.) ἀφιερόνω (ꞁ πθ. εἶμαι ἀφωσιωμένος) ὅλως διόλου. » Μούσαις κατεσπείσθη πᾶς ὁ βίοτος,« Ἐπγρ.

Κατα·σπέρχω, Μ. σπέρξω. Κατεπείγω, ἐπιταχύνω. (συνκδχ.) παραζαλίζω, κατατρομάζω. » Ὁρᾶτε ἔργῳ μὲν βραχὺ ὂν, ὄψει δὲ καὶ ἀκοῇ κατασπέρχον, « Θκ. (ꞁ πθ.) » Ὅσον οἷόν τε ἦν.. ἀνθρώπῳ κατασπερχομένῳ τοῖς ὑπὲρ αἰχμαλωσίας καὶ τοῦ ζῆν φόβοις, « Ἰώσ.

Κατα·σπεύδω, Μ. σπεύσω. Παρορμῶ, ἐπιταχύνω. (ἀμτβτ.) βιάζομαι.

Κατάσπευσις, εως (ἡ). μεγάλη βία (ταχύτης).

Κατα·σπιλάζω, Μ. άσω, = Κατασπιλόω. **2**) ἐπιπίπτω ὡς σπιλὰς (ἄνεμος αἰφνίδιος).

Κατάσπιλος (ὁ, ἡ). πλήρης σπίλων (κηλίδων).

Κατα·σπιλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταλερόνω καταλεκιάζω.

†**Κατα·σπλεκόω**-ῶ, Μ. ώσω, = Κατελαύνω (ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας).

Κατα·σποδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω κάτω (εἰς τὴν σκόνην)· φονεύω, ἀφανίζω· (ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας) = Κατελαύνω.

†**Κατα·σποδόω** ῶ, ώσω, = Κατασποδέω.

Κατασπορὰ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κατασπείρω.

Κατα·σπουδάζω ꞁ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι. (μὲ γεν.) Ἐπιμελοῦμαί τι μὲ πολλὴν προσπάθειαν, καταβάλλω πολλὴν σπουδὴν (πολὺν κόπον) διά. (χ. πτ.) ἀσχολοῦμαι ἀνενδότως. (πθ.) εἶμαι τὸ ἀντικείμενον διηνεκοῦς καὶ συντόνου σπουδῆς (ἐνασχολήσεως), (ὅθ.) » Κατεσπουδασμένος, « Ἡρ., Προκ., πολλὰ πρόθυμος, δραστήριος ἢ περισπούδαστος.

Κατασ·σεύομαι, Μ. συθήσομαι, Π. ἀντὶ Κατασεύομαι, (ὅθ.

Κατάσσυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καταπίπτων (καταφερόμενος) μὲ ὁρμήν.

Κατ·άσσω, Μ. άξω, = Κατάγνυμι.

Κατασταγμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κατα·στάζω, Μ. στάξω. Στάζω (Χύνομαι) ἐπάνω εἴς τι. (μὲ γεν.) » Αἵματος ῥοαὶ τάφου καταστάζουσιν, « Εὐρ. (καὶ χ. πτ.) » Δάκρυα καταστάζοντα,« Ξεν. ‖. (μτβτ.) καταῤῥαντίζω, καταβρέχω. (μὲ αἰτ.) » Ἀφρῷ καταςάζοντα Καδμίαν χθόνα, « Εὐρ.

Κατα·ςαθμεύω, Μ. εύσω. Τοποθετῶ τοὺς στρατ. εἰς τοὺς σταθμούς (εἰς τὰ κωνάκια) των, δίδω κωνάκι· (ἐπὶ ζώων) φέρω (ἐμβάζω) εἰς τὸν σταῦλον, μανδρίζω. **2**) καταθλίβω τοὺς πολίτας μὲ ςρατ. σταθμοὺς (μὲ κωνάκια).

Κατα·σταθμίζω, Μ. ίσω. Ζυγίζω· μοιράζω μὲ τὸ ζύγι.

Κατασταθμισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μοίρασμα μὲ τὸ ζύγι.

Κατάστακτος (ὁ, ἡ). καταςαλαγμένος.

Κατα·σταλάζω, Μ. άξω, ꞁ

Κατα·σταλάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Καταςάζω.

Κατάσταλσις, εως (ἡ). τὸ καταστέλλειν (κατευνάζειν, καταπραΰνειν κτλ.).

Κατασταλτικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν εἰς τὸ καταστέλλειν (κατευνάζειν κτλ.), καταπραϋντικός.

Κατα·σταμνίζω, Μ. ίσω. Μεταγγίζω τὸν οἶνον ἀπὸ τῶν πιθων εἰς σταμνία, (κοιν.) τὸν βάλλω εἰς μπουκάλια.

Κατασταμνισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατάσταξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Καταστάζω.

Κατα·στασιάζω, Μ. άσω. Σχηματίζω ςάσιν (φατρίαν) κατά τινος. Νικῶ διὰ ςάσεως (φατρίας) τὸν ἀντιπολιτευόμενόν μου, ὑπερισχύει ἡ φατρία μου κατὰ τῆς ἄλλης ἢ κατά τινος.

Καταστασιαστικὸς, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταστασιάζειν, δημεγερτικός, φατριαστικός.

Κατάστασις [καθίστημι], εως (ἡ). (μτβτ. ἐν γέν.) Βάλσιμον, τοποθέτησις· (ἰδιαιτ.) παρουσίασις πρέσβεως (κτλ.) εἰς συνέλευσιν, (Γαλλ.) **audience**. διορισμὸς (εἰς ὑπηρεσίαν), (Γαλλ.) **installation** (Θκ. Β',72). (συνκδχ.) προκαταβολὴ χρηματικὴ ἢ σύνταξις τὴν ὁπ. ἐλάμβανον εἰς τὰς Ἀθ. οἱ ἱππεῖς, (Γαλλ.) **frais d'équippement**. » Κατάςασιν λαμβάνων, πρὶν καὶ μαθεῖν τὴν ἱππικὴν, « Εὐπ. » Ψηφίσασθαι τοὺς φυλάρχους ἀπενεγκεῖν τοὺς ἱππεύσαντας, ἵνα τὰς καταςάσεις ἀναπράξητε παρ' αὐτῶν, « Λσ. **2**) (ἀμτβτ.) ὁ τρόπος καθ' ὃν εἶνέ τι διατεθειμένον, ἡ ςάσις εἰς τὴν ὁπ. εὑρίσκεται· (ἰδιαιτ.) τὸ πολιτικὸν σύστημα (τὸ εἶδος τῆς διοικήσεως) τινὸς τόπου. » Κορινθίοισι γὰρ ἦν πόλιος κατάςασις τοιήδε: ἦν ὀλιγαρχίη κτλ., « Ἡρ. » Λέγεις δὲ.. τὴν ποίαν κατάςασιν ὀλιγαρχίαν,« Πλάτ. » Οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ ἐν Ἄργει καταστάσει, « Θκ. » Λοιμικὴ κατάστασις, « Πλβ. » Ἐχρῆτο δὲ καταστάσι πρηγμάτων τοιῇδε,« Ἡρ. » Ἀέρος κατάστασις, « Θφρ., Γαλ. **3**) ἡσυχία, καταλόγιασμα. (μτνμ.) τὸ νὰ ἦνέ τις εἰς τὰς φρένας του. » Ὥς περ ἐν καταςάσει.. οὕτω καὶ ἐν μανίᾳ, « Σξτ. » Νυκτὸς ἐν καταστάσει, « Εὐρ., (παρβλ. Ἀμολγός).

Καταστατέον, θετ. τοῦ Καθίστημι.

Καταστάτης, ου (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ καθιςῶν (ἀποκαθιστῶν, βάλλων εἰς τάξιν).

Καταστατικὸς, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καθιστᾷν (κατευνάζειν, καθησυχάζειν), συντελῶν πρὸς κατάστασιν (κατάπαυσιν, ἀποκατάστασιν κτλ.).

Κατα·στεγάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω τι καλῶς μὲ στέγην.

Καταστέγασμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὡς στέγη (σκέπη, ὀροφή).

Κατάστεγνος (ὁ, ἡ), = Κατάςεγος· ςεγανῶς κλεισμένος (σκεπασμένος), (Γαλλ.) **hermétiquement fermé**.

Κατα·στεγνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταστεγάζω· κλείω (σκεπάζω) στεγανῶς.

Κατάςεγος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος πέρα-πέρα μὲ στέγην.

Καταστείβω, Μ. στείψω. Πατῶ ἐπάνω, καταπατῶ.

Κατα·στείχω, Μ. στείξω, Π. ἀντὶ Κατέρχομαι, καταιβαίνω· ἐπιςρέφω. » Ἀσκίπων δ' εἰς ἄστυ κατέστιχον, « Ἐπγρ.

Κατα·στέλλω, Μ. στελῶ. Χαμηλόνω, καταιβάζω· (συνκδχ. καὶ μτφορ.) κατευνάζω, καθησυχάζω. **2**) στολίζω, εὐτρεπίζω, συγυρίζω, ἁρματόνω.

Κατα·στενάζω καὶ

Κατα·ςένω, Μ. ςενάξω. Στενάζω πικρῶς· (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) κλαίω (θρηνολογῶ, ἀναστενάζω) διά. » Τίς ἄν σ' ὁρμώμενον εἰς προῦπτον ᾅδην οὐ καταστένοι; « Σοφ.

Καταστεπτέον, θετ. τοῦ Καταστέφω.

Κατ·αστερίζω, Μ. ίσω. Στολίζω μὲ ἄςρα. **2**) τοποθετῶ μεταξὺ τῶν ἀστέρων.

Καταστέρισις, εως (ἡ) καὶ

Καταστερισμὸς (ὁ). ἡ δι' ἀστέρων καταστόλισις. **2**) ἡ μεταξὺ τῶν ἀστέρων τοποθέτησις· ἀστροθέτησις.

Κατάστερος (ὁ, ἡ). ὅλος γεμάτος (στολισμένος μὲ) ἄστρα· λάμπων ἀπὸ τὰ πολλὰ ἄστρα.

Κατα·στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεφανόνω μὲ πολλοὺς στεφάνους ἢ μὲ μεγαλοπρεπῆ στέφανον.

Καταστεφὴς, έος (ὁ). σκεπασμένος (ςεφανωμένος) πανταχόθεν » Ἡμερίδες χλοεροῖσι καταστεφέες πετάλοισιν, « Ἀπλλν., [ἐκ τοῦ

Κατα·στέφω, Μ. στέψω, = Καταςεφανόω. **2**) σκεπάζω πανταχόθεν.

Κατα·στηλιτεύω, Μ. εύσω. Γράφω τι κατά τινος ἐπὶ στήλης, ἀτιμάζω διὰ ςηλογραφίας· (ἐν γέν.) καταισχύνω, θεατρίζω.

Κατα·στηλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταστηλιτεύω.

Κατα·ςηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στολίζω τι ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ἕως τὴν ἄλλην μὲ ςήλας. Στήνω ἑκατέρωθεν δημοσίου δρόμου δηλωτικὰς τῶν διαστημάτων ςήλας.

Κατάστημα (τό). πᾶν ὅ,τι κατεστήθη (ἐσυστήθη, ἐτοποθετήθη κτλ.), καθίδρυμα. **2**) ἀντὶ Κατάστασις (κυρ. τοῦ καιροῦ, τῆς ἀτμοσφαίρας). **3**) φρόνημα καθεστηκός, ἐμβρίθεια, (ὅθεν:

Καταστηματικὸς, ή, όν. Πλήρης καταστήματος (φρονήματος ἐμβριθοῦς), φύσει καθεςηκὼς (βαρὺς, ἀτάραχος), (Γαλλ.) **posé**.

; **Κατάστημος** (ὁ, ἡ). ὑφασμένος μὲ πυκνὸν καὶ δυνατὸν στημόνι.

†**Καταστηριγμὸς**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατασερισμός.

Κατα·στηρίζω, Μ. ίξω, = Κατασκήπτω.

Καταστιγὴς, έος (ὁ, ἡ), = Κατάστικτος.

†**Κατάστιγμα** (τό). τὸ διὰ στίξεως ἐγχαραχθὲν ἐπάνω εἴς τι, [ἐκ τοῦ

Κατα·ςίζω, Μ. ςίξω. Κάμνω τι ὅλον ςίγματα, καταζωγραφίζω διὰ τῆς ςίξεως.

Κατάστικτος (ὁ, ἡ). ὅλος (γεμάτος) στίγματα· κατακεντημένος διὰ στίξεως.

Κατα·ςιλβόω-ῶ, Μ. ώσω. Στιλβόνω καλά.

Κατα·στίλβω, Μ. στίλψω, = Καταλάμπω, ἀκτινοβολῶ· (μτβτ.) κάμνω νὰ λάμψῃ. » Πρηῢ κατάςιλψον σέλας ὑψόθεν, « Ὕμ. Ὕμν., κατάπεμψον.

Κατα·στοιχειόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

;**Κατα·στοιχίζω**, Μ. ίσω. Ἐκθέτω ἢ Διδάσκω ἢ Συνθέτω τι στοιχειωδῶς (κατὰ τὰ πρῶτα στοιχεῖα), (ὅθ. ζωγραφ.) = Ἰχνογραφῶ, σχεδιάζω.

Καταστολὴ (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ καταστέλλειν (κατευνάζειν κτλ.), καθησύχασις· (κυρ.) χαμήλωμα (καταίβασμα) τοῦ ἐνδύματος, τὸ νὰ φορῇ τις πλατεῖα καὶ μακρυὰ φορέματα, (ἐν γέν.) ἐνδυμασία. (συνκδχ.) μεγαλοπρέπεια· σεμνότης, συστολή· τρόπος καθεστηκὼς, ἐμβρίθεια· ἀταραξία. » Καταστολὴ πρὸς οὐδὲν ἐκταραττομένη πάθος ἐν τῷ λέγειν,« Πλ. (καὶ πλθ.) » Ἔρχῃ μοι καταςολὰς ποιήσας ὡς σοφός, « Ἐπικτ., μὲ ὕφος σοβαρὸν, (κοιν.) μὲ κάμνεις τὸ βαρύ.

Κατα·στολίζω, Μ. ίσω. Ἐνδύω (Στολίζω) ἀπὸ 'πάνω ἕως κάτω.

Κατα·στομίζω, Μ. ίσω, = Ἐπιστομίζω, κλείω τὸ στόμα τινὸς, τὸν ἀποστομόνω.

Καταστομὶς, ίδος (ἡ), = Ἐπιστομὶς (κυρ. τοῦ αὐλοῦ), (παρβλ. Φορβειὰ καὶ Ὑφόλμιον).

Κατα·ςομόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀκονίζω καλῶς.

Κατα·στοναχέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Κατα·στοναχίζω, Μ. ίσω, Π. = Καταςένω.

Κατα·στορέννυμι, Μ. στορέσω. Στρώνω (Ἁπλόνω) τι ἐπάνω εἰς, στρώνω (σκεπάζω ἀπὸ πάνω) μέ· στρώνω (ἐξαπλόνω) κατὰ γῆς, φονεύω. (μτνμ.) γαληνίζω. (μτφορ.) κατευνάζω, καταπραΰνω.

Καταστόρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πλάγιασμα (» Τῶν ἀμπέλων—, « Γεωπον.). κατεύνασις » Παθῶν—, « Δξ.

Κατα·στοχάζομαι, Μ. άσομαι. (μὲ γεν.) Βλέπω ꞁ ῥίπτω εἰς τὸ σημάδι. (μτφορ.) ἐπιτυχαίνω (εὑρίσκω) ἐξ εἰκασίας, μαντεύω, συμπεραίνω. » Πόθεν δ' ἐγὼ καταστοχάζομαι τοῦτο; « Πλβ. (συχνότ. δὲ γεν.) » Οἱ δὲ τοῦ μέλλοντος συνέσει καταστοχάζονται, « Σδ., (ὅθεν·

Καταστοχασμὸς (ὁ). συμπερασμὸς ἐξ εἰκασίας· ἐπιτυχία.

Καταστοχαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συμπεραίνων ὀρθῶς, εὑρίσκων τὴν ἀλήθειαν ἐξ εἰκασίας. » Δεινοὶ δὲ ἄνθρωποι τοῦ μέλλοντος καταστοχασταί, « Σδ.

Καταστοχαστικὸς, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταστοχάζεσθαι (συμπεραίνειν κτλ.).

Κατα·στραγγίζω, Μ. ίσω. Στραγγίζω ὅλως διόλου, ξεζουμίζω.

Κατ·αστράπτω, Μ. άψω. Ἀστράπτω δυνατὰ ἢ κατά τινος, ἀστράπτων φωτίζω ἢ θαμβόνω τινὰ, κατατρομάζω ἢ καταφωτίζω μὲ τὴν λάμψιν ἀλλεπαλλήλων ἀστραπῶν.

Κατα·στρατεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ γεν.) Ἐκστρατεύω κατά τινος· (ἐν γέν.) ἐναντιοῦμαι. **2**) (μὲ αἰτ.) περιέρχομαι τόπον τινὰ ὡς στρατιώτης. » Κατεστρατευμένος ἐκ πολλοῦ τὸν Πόντον, « Ἐπςλ.

Κατα·στρατηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ καὶ Νικῶ τὸν ἐχθρὸν διὰ στρατηγήματος.

Καταστρατηγία (ἡ). ἡ διὰ στρατηγήματος ἐξαπάτησις καὶ καταπάλαισις τοῦ ἐχθροῦ.

Καταστρατοπεδεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κατα·στρατοπεδεύω, Μ. εύσω. Τοποθετῶ τοὺς (καὶ μσ. Τοποθετοῦμαι ὡς) στρα-

τιώτ. εἰς (ἢ ὡς εἰς) στρατόπεδον, (παρβλ. Κατασταθμεύω).

Κατα·στρεβλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατατυραννῶ, καταβασανίζω.

Καταστρεπτικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ καταςρέφειν.

Κατα·στρέφω, Μ. στρέψω (πθ. ἢ μσ. πρχ. Κατέστραμμαι, ἀόρ. Κατεστράφην κτλ.). (σπντ.) Στρέφω (Κλώθω) καλά. » Νῆμα —,« Θκρ. 2) (συνήθ.) στρέφω (γυρίζω) τὸ ἐπάνω κάτω, ἀναποδογυρίζω. » Κἂν ἡ δικότυλος λήκυθος, καταστρέφω, « (Σωτάδ. παρ') Ἀθ., τὴν ἀδειάζω. » Ἀναφέρεται (ὁ ναυτίλος) κατεςραμμένῳ τῷ ὀστράκῳ, « Ἀρςτ. 3) (συνκδχ.) ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. (μσ.) κυριεύω, καθυποτάσσω. » Εἷλε τὴν Κύπρον καὶ κατεστρέψατο ἐς φόρυ ἀπαγωγὴν,« Ἡρ. (καὶ πθ.) » Οἱ Λυδοὶ κατεστράφατο ὑπὸ Περσέων, « αὐτ. » Ἀποστάντες δὲ ὀπίσω κατεστράφθησαν, μάχῃ νικηθέντες, « αὐτ., (παρβλ. Ἀναστρέφω καὶ Ἀνατρέπω). 4) τελειόνω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.)· (ὅθ. μετὰ καὶ χ. τοῦ Βίου) ἀποθνήσκω· (μὲ αἰτ. προθετ.) καταντῶ. » Καταστρέφω τὸν λόγον, « Πλ. (καὶ ἀμτβτ.) » Τοῦ ἐνιαυτοῦ καταστραφέντος, « Παυσ. (καὶ μσ.) » Εὖ τὴν νόσον καταστρέφυ, « Εὐρ., οἰκονόμησέ την φρόνιμα 'ως τὸ τέλος. (καὶ προθετ.) » Ἐς ὕδρωπα κατέστρεψεν ἡ νοῦσος, « Ἀρετ. » Αἱ φθοραὶ τῶν παρθένων εἰς γάμους καταστρέφουσι, « Πλ. ‖. (πθ.) » Λέξις κατεςραμμένη, « Ἀρςτ., ἡ κομματική, (ἀντιθ. τῷ Εἰρομένη). 5) (σπν.) ἀντὶ Ἐπιςρέφω, (Λβ.).

Κατα·στρηνιάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Ἀπειθῶ (κυρ. 'σὰν τὸ ζῶον ὅταν δὲν δέχεται τὸ χαλινάρι ἢ τὸν ζυγὸν) κατά τινος.

Καταστροφὴ (ἡ). τὸ καταστρέφειν, ἀνατροπή, ἀναποδογύρισμα· τέλος, λύσις (δράματος)· (μετὰ καὶ χ. τοῦ Βίου) θάνατος· ὑποδούλωσις, καθυπόταξις.

Καταστροφικῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει καταστροφῆς (δραματικῆς).

Κατάστρωμα (τὸ). στρωσίδι, σκέπασμα (στρώματος). 2) (συνήθ.) τὸ πάτωμα τοῦ πλοίου, (Ἰταλ.) ἡ κουβέρτα, [ἐκ τοῦ

Κατα·στρώννυμι, Μ. στρώσω = Καταστορέννυμι, ςρώνω (ἁπλόνω) κατὰ γῆς. (συνκδχ.) σκοτόνω· στρώνω τὸ ἔδαφος μὲ (φύλλα κτλ.). (μτνμ.) κατευνάζω κτλ. (μτγν.) ἐγγράφω, καταχωρίζω. » Κατεστρωμένον οὕτω ῥητῶς ἐν τοῖς Ἐρεννίου Φίλωνος, « Εὐς.

Κατάστρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., στρώσιμον ('ξάπλωμα) κατὰ γῆς, στρώσιμον (σκέπασμα) ἀπὸ 'πάνω μὲ, κτλ.

Καταστρωτέον, θετ. τοῦ Καταστρώννυμι. » Τὸ ἔδαφος πλίνθοις καταστρωτέον, « Γεωπον.

Κατα·στυγέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Κατέστυγον), Π. τρομάζω ἢ λυποῦμαι μὲ ὑπερβολὴν, φρίττω, ἀποστρέφομαι. ‖. (μτβτ. μόνον εἰς τὸν ἀόρ. ά.) καθιςῶ τινα μισητὸν ἢ φρικώδη (ἀποτρόπαιον).

Κατα·στυννάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι-

Κατάστυγνος (ὁ, ἡ). πολλὰ σκυθρωπὸς, περίλυπος.

Καταστύφελος καὶ **Κατάστυφλος** (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ τραχὺς (σκληρὸς), κατάξηρος.

Κατα·στύφω, Μ. στύψω. Κάμνω τι ὅλως διόλου στυφὸν (καὶ μτφορ.) στρυφνὸν, δύστροπον. » Τοῦ Κάτωνος τὸ αὐστηρὸν καὶ κατεστυμμένον, « Πλ., ἡ πικρία τοῦ ἤθους, ἡ δυστροπία.

Κατα·στωμύλλω καὶ (συχνότ. μσ.) **Καταστωμύλλομαι**, Μ. υλῶ, -οῦμαι. Ῥητορεύω (ἀκαίρως), φλυαρῶ, πολυλογῶ, (κοιν.) κόφτει ἡ γλῶσσά μου 'σὰν τὸ ψαλίδι. » Φλήναφόν τινα (καὶ) κατεστωμυλμένον, « Εὐπ.

Κατα·συβωτέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω καὶ παχύνω 'σὰν τὸν χοῖρον.

Κατα·συλάω-ῶ, Μ. ήσω. Γδύνω (Ξεγυμνόνω) ὅλως διόλου.

Κατα·συλ·λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω συλλογισμὸν κατά τινος, νικῶ διὰ συλλογισμῶν.

Κατα·συρίττω, Μ. ίξω. (μὲ γεν.) Σφυρίζω κατά τινος, (συγχ. τῷ -

Κατα·σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω τι κατὰ γῆς ἢ πρὸς τὰ κάτω· σβαρνίζω, ξεσχίζω· λεηλατῶ, διαρπάζω. (πθ. ἐπὶ ποτ.) καταῤῥέω. » Τῆς διὰ μεσσατίης κατασύρεται ὕδατα Ῥήνου, « Διον.

Κατασφαγὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Κατα·σφάζω (ἢ Ἀττ.) -σφάττω, Μ. σφάξω. Σφάζω 'σὰν τὸ πρόβατον, φονεύω.

Κατασφακτικὸς, ή, όν. Ἐπιῤῥεπὴς ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατασφάζειν, αἱμοβόρος, φονικός.

Κατ·ασφαλίζω, Μ. ίσω. Δένω ἢ Κλείω τι ἀσφαλέστατα· σφαλνῶ καλά. (συνκδχ.) ἐξασφαλίζω.

Κατ·ασφαλτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη) μὲ ἄσφαλτον.

Κατα·σφάττω, Μ. σφάξω, = Κατασφάζω.

Κατα·σφενδονάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Σφενδονῶ κατά τινος, πετροβολῶ μὲ τὴν σφενδόνην· (μὲ αἰτ.) σφενδονῶν καταβάλλω.

Κατα·σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφόνω γερεὰ, σφίγγω μὲ ξυλοκάρφια. (μτφορ.) στενοχωρῶ, (συγχ. τῷ

Κατα·σφηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη μὲ σφῆνας δένω σφικτά· ἑνόνω ἐντελῶς, συναρμόζω.

Κατα·σφίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω δυνατά, Καταθλίβω.

Κατάσφιγκτος (ὁ, ἡ). πολλὰ σφιγκτὸς (σφιγμένος), στενός.

Κατάσφιγξις, εως (ἡ). σφίγξιμον δυνατόν.

Κατα·σφραγίζω, Μ. ίσω. Βουλλόνω καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Κατα·σχάζω, Μ. άσω. Χαράζω μὲ ξυράφι ἢ νυστέρι· κάμνω ὅλον χαραγματιαίς.

Κατάσχασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ κατασχάζειν, χάραγμα (μὲ τὸ ξυράφι). » Σικύας τῷ ἰνίῳ προσβάλλειν μετὰ κατασχασ. « Ῥοῦφ.

Κατάσχασμα (τὸ). χαραγματιὰ (μὲ ξουράφι ἢ νυστέρι).

Κατασχασμὸς (ὁ), = Κατάσχασις.

Κατασχαστέον, θετ. τοῦ -

Κατα·σχάω-ῶ, Μ. σχάσω, = Κατασχάζω.

Κατα·σχεδιάζω, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Ὁμιλῶ ὅ,τι τύχοι (ὅ,τι μὲ καταίβῃ) κατὰ ἢ περί τινος, Καταψεύδομαι.

Κατα·σχέθω, Π. ἀντὶ Κατέχω.

Κατασχεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κατέχω.

Κατάσχεσις, εως (ἡ). τὸ κατασχεῖν ἢ κατασχεθῆναι, πιάσιμον· κράτησις, ἐμπόδισμα· κυρίευσις· κυριότης (κτήματος), (παρβλ.) Κατοχή. » Ἔδωκεν αὐτοῖς κατάσχεσιν ἐν γῇ Αἰγύπτου,« Γρφ.

Κατασχετέος, α, ον, θετ. τοῦ Κατέχω.

Κατασχετικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ κατέχειν.

Κατα·σχετλιάζω, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Ἀδημονῶ (Ἀγανακτῶ) κατά τινος, (συγχ. τῷ Κατασχεδιάζω).

Κατάσχετος (ὁ, ἡ), = Κάτοχος, κυριευμένος, ἐνθουσιασμένος. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. γεν.) » Μανίαις (» Ἐκ νυμφῶν) —,« Σοφ., Παυσ.

Κατα·σχηματίζω, Μ. ίσω. Δίδω σχῆμα καὶ μορφὴν εἴς τι, μορφόνω, σχηματίζω.

Κατ·ασχημονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Φέρομαι πολλὰ ἄσχημα (μὲ πολλὴν περιφρόνησιν) κατά τινος.

Κατα·σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω τι ὅλως διόλου, κάμνω κομμάτια.

Κατάσχισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατάσχισμα (τὸ). τὸ κατεσχισμένον μέρος ἢ κομμάτι, σχίσιμον.

Κατάσχιστος (ὁ, ἡ). κατασχισμένος, καταξεσχισμένος.

Κατα·σχολάζω, Μ. άσω. Χάνω εἰς μάτην (τὸν καιρόν). (μὲ γεν.) φλυαρῶ κατά τινος (πρὸς διασκέδασιν, ἵνα περνᾷ ἡ ὥρα).

Κατ·ασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσχολῶ (Ἐνασχολῶ) τινα ὅλως διόλου ἢ ἐπὶ ματαίῳ ‖. (μσ. ἢ πθ.) εὑρίσκομαι εἰς πολλὴν ἢ ἀδιάκοπον ἀσχολίαν.

Κατασχόμενος, η, ον, μσ. καὶ

Κατασχὼν, ἐνεργ. ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Κατέχω.

Κατα·σωρεύω, Μ. εύσω. Κάμνω μέγαν σωρὸν, ἐπισωρεύω.

Κατ·ασωτεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Καταδαπανῶ ἀσώτως, κατεξοδεύω εἰς ἀσωτίας.

Κατα·σώχω (Ἰων. ἀντὶ Καταψώχω), Μ. σώξω. Τρίβω (Ἀλέθω, Κοπανίζω) ψιλά, (συγχ. τῷ) Κατασμώχω.

Κατα·ταινιόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυλίζω πανταχόθεν μὲ ταινίας.

Κατατάκερος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου τακερὸς (λυωμένος, χυλωμένος).

Καταταχτέον, θετ. τοῦ Κατατάσσω.

Κατα·τάμνω, Δ. ἀντὶ Κατατέμνω.

Κατα·τανύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Κατατείνω.

Καταταξεῖς, Δ. ἀντὶ Κατατήξεις, β΄. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Κατατήκω.

Κατάταξις, εως (ἡ) τὸ κατατάττειν ἢ κατατάττεσθαι, τοποθέτησις, κτλ.

Κατα·ταράσσω (ττω), Μ. άξω. Ταράττω ὅλως διόλου, προξενῶ (βάλλω εἰς) μεγάλην ταραχὴν (σύγχυσιν, ἀνησυχίαν), κάμνω (φέρω) ἄνω-κάτω.

Κατα·ταρταρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατακρημνίζω εἰς τὸν τάρταρον.

Κατάτασις, εως (ἡ). τὸ κατατείνειν ἢ κατατείνεσθαι, τέντωμα δυνατὸν ἢ πρὸς τὰ κάτω· σύντονος (ἄκρα) προσπάθεια κτλ.

Κατατάσσω (ττω), Μ. τάξω. Τοποθετῶ εἰς

τάξει (εἰς τὸν ἀνήκοντα τόπον)· διαιρῶ εἰς τάξεις (εἰς τάγματα), διορίζω τὸν δεῖνα εἰς τὴν δεῖνα τάξιν, ἢ καθένα εἰς τὴν σειρὰν (εἰς τὸν κατάλογον), συναριθμῶ, καταγράφω. 2) (μσ. Νμ.) παρακαταθέτω εἰς τὸ δικαστήριον ἢ εἰς τρίτον χέρι (ἐν γέν. ἀσφαλίζω τὸν δανειστὴν διὰ) τὴν διαφιλονεικουμένην ποσότητα. » Κατατάξασθαι τοῖς φυλέταις ὑπὲρ τοῦ ὀφλήματος, « Δμ.

Κατα·ταχέω-ῶ, Μ. ήσω. (αἰτ. ἢ ἀπαρ. ἢ μτχ.) Ὑπερβαίνω κατὰ τὴν ταχύτητα, προφθάνω, προλαμβάνω· (ἐν γέν.) κάμνω ὀγλίγωρα.

Κατα·ταχύνω, Μ. υνῶ, = Κατασπεύδω, Καταταχέω.

Κατα·τέγγω, Μ. τέγξω. Καταβρέχω, καταμουσκεύω.

Κατατεθαῤῥηκότως [καταθαῤῥέω], ἐπίῤ. (μτχ.). Πολλὰ θαῤῥετά, μὲ ἄκραν τόλμην.

Κατα·τέθηπα (πρχ. ἀντὶ ἐνς.). Εἶμαι ἔκθαμβος διά τι, θαυμάζω, θεωρῶ μὲ ἔκπληξιν καὶ σέβας.

Κατατεθνει(θνη)ὼς, υῖα, ὸς, Π. πρχ. τῆς μτχ. τοῦ Καταθνήσκω.

Κατα·τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω δυνατὰ ἢ πρὸς τὰ κάτω· ἐκτείνω (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) ἐκτείνομαι (φθάνω) ἕως εἰς. » Τείχη κατατείνοντα εἰς θάλασσαν, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Λόγων κατατεινομένων, « Εὐρ., διεξοδικῶν. (καὶ ἐλλ.) » (Ὁ λέων) τρέχει κατατείνας, καὶ οὐ πηδᾷ· τὸ δὲ δρόμημα συνεχῶς, ὥσπερ κυνός ἐστι κατατεταμένον, « Ἀρςτ., τρέχει χωρὶς νὰ σταθῇ. (καὶ μτνμ.) » Κατατείνων λέγω,« Πλάτ., ὁμιλῶ χωρὶς διακοπὴν, μακρηγορῶ. 2) τραβῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω· (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἐναντιοῦμαι, ἀντιτείνω. 3) κατατυραννῶ, βασανίζω. » Κατέτεινέ με πάλιν διηγούμενος τὴν μάχην, « Λβν. 4) (μσ.) βάλλω ὅλα μου τὰ δυνατὰ, προσπαθῶ. » Εἰ κατατενεῖται ὑπὲρ μιᾶς βώλου πρὸς τοὺς γειτνιῶντας, « Θμστ.

;**Κατα·τειχίζω**, Μ. ίσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐντειχίζω.

†**Κατα·τειχογραφέω-ῶ**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατατοιχογραφέω.

†**Κατατελέα**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατὰ τέλεα.

Κατα·τελευτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. προθετ.) Περατοῦμαι, καταντῶ.

Κατα·τεμαχίζω, Μ. ίσω. Κόπτω εἰς τεμάχια (τμήματα), κομματιάζω, κατακόπτω.

Κατα·τέμνω, Μ. τεμῶ, (ἐν γέν.) = Κατακόπτω· διαιρῶ εἰς πολλὰ τμήματα (» Ἅπασα [ἡ πόλις] ὁδοῖς κατατέτμηται, « Στρ.)· κατακερματίζω· (ἰδιαιτ.) κατατρυπῶ τὴν γῆν ἵνα ἀνοίξω μεταλλεῖον, (παρβλ. Ἐπικατατέμνω).

†**Κατα·τέρπω**, Μ. τέρψω. Εὐφραίνω κατὰ πολλά.

Κατα·τετραίνω, Μ. ανῶ, Ἀττ. ἀντὶ Κατατιτραίνω.

Κατατετρύσθαι, πθ. πρχ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κατατρύχω

Κατα·τεύχω, Μ. τεύξω, Π. κάμνω, κατορθόνω.

Κατα·τεφρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω ὅλως διόλου μὲ στάκτην (τέφραν). 2) κάμνω (μεταβάλλω εἰς) στάκτην, Ἀποτεφρόω.

Κατα·τεχνάζομαι, Μ. άσομαι. Κατορθόνω (Κατασκευάζω) διὰ τῆς τέχνης μου.

;**Κατατεχνικὸς**, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Πολλὰ τεχνικός· μὲ πολλὴν τέχνην καμωμένος.

Κατα·τεχνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ Προσδιορίζω τι κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης· ἀνάγω τι εἰς (τὸ περιγράφω κατὰ) κανόνας.

Κατάτεχνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -τέχνως. Πολλὰ τεχνικὸς, μὲ πολλὴν τέχνην καμωμένος. (ὅθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) βεβιασμένος, ἐπιτετηδευμένος. » Ὅταν ἐκ τῶν πανηγυρικῶν ἢ κατατέχνων εἰς τὸν ἁπτόμενον ἤθους καὶ πάθους λόγον μεταβῶσι, « Πλ.

Κατα·τήκω, Μ. τήξω. Λυόνω (κυρ. καὶ μτνμ.) ὅλως διόλου· (συνκδχ.) καταδαπανῶ. (μτφορ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πθ.) μαραίνομαι (φθείρομαι) ὁλότελα, ἐξασθενῶ.

Κατα·τίθημι, Μ. κατα·θήσω (ἀόρ. Κατέθηκα κτλ.). Βάλλω (Ἀφίνω) τι κάτω (κατὰ γῆς) ἢ ἐπάνω ἢ μέσα εἴς τι. » Καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς, « Ἰλ. Γ. » Καί μ' εὕδοντ' ἐν νηῒ ἄγοντες, κάτθεσαν ἐς Ἰθάκην, « Ὀδ. Π. » Στέφανον καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον, « Θκρ. » Χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα,« αὐτ. (καὶ τρπ.) » Ἃ δ' ὑπέσχεο, ποῖ καταθήσεις; « Σοφ. (καὶ μσ.) » Ἱερὰ κατέθεντο ἐπὶ βωμῶν,« Θκρ. 2) (συνκδχ.) ἐβγάζω, ἀφίνω· παραιτῶ. » Καταθεὶς τὰ ὅπλα,« Ξεν. (καὶ μσ.) » Κατάθου θοιμάτιον, « Ἀρςφ. (καὶ μτνμ.) » Καταθέσθαι τὴν μοναρχίαν,« Πλ. 3) βάλλω τι κάτω ὡς ςοίχημα· πληρόνω ἐπὶ χεῖρας (εἰς μετρητά)· » Χρῄσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;« Θκρ. » Σύριγγα κατθείην, τὰ δὲ τῶ πατρὸς οὐ καταθησῶ, « αὐτ. » Εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμὰς, « Ἀρστφ. » Μηδὲν καταθεὶς αὐτῶν, « Ξεν., (παρβλ. Καταβάλλω). 4) κάμνω τι τὸ ὁπ. νὰ μένῃ (νὰ στέκῃ) διὰ πάντα· (ἐν γέν.) πράττω, κατορθόνω, οἰκονομῶ, διορθόνω. » Σόλων νόμους κρατίστους τῇ πόλει κατέθηκε, « Ξεν. » Ἔργον ἅπασι κοινὸν κατατιθέναι, « Πλ. » Σπονδὰς (» Πεῖραν) καταθεῖναι,« Εὐρ., Γργ. (καὶ μσ.) » Μεγάλην χάριτα καταθήσεται, « Ἡρ. (καὶ μὲ δοτ.) » Χάριν τῇ πόλει καταθέσθαι, « Λσ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Ἔχθραν φανερὰν πρὸς ἐκείνους καταθέσθαι, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ξυμφορᾶς μετρίως κατατιθεμένης, « Θκ., οἰκονομουμένης. 5) (μσ.) βάλλω τι νὰ μένῃ πουθενὰ δι' ἄλλον καιρὸν, ἀποθέτω, ἀποταμιεύω· βάλλω ὡς παρακαταθήκην. » Γαστέρες τὰς ἐπὶ δόρπῳ κατθέμεθα, « Ὀδ. Σ. » Τροφὴν κατατίθεσθαι, « Ξεν. » Αἰσθόμενοι προσιόντας τοὺς πολεμίους, τὴν λείαν ἅπασαν κατέθεντο εἰς τοὺς ἀστυγείτονας, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) » Δόξαν κατατίθεσθαι, « Θκ. 6) (ἐν γέν.) βάλλω τι εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην θέσιν· οἰκονομῶ, διαθέτω. » Βουλόμενος ἀσφαλῶς καταθέσθαι τὰ περὶ αὐτὸν, « Ἰσκρ. (καὶ περιφρ.) » Κατατίθεμαί τινα ἐν ἀμελείᾳ, « Αξ.

Κατα·τιλάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Χέζω (Τσιρλίζω) ἐπάνω εἰς.

Κατα·τίλλω, Μ. τιλῶ. Κατατσουμαδῶ, ξεφτίζω. » Ῥάκος παλαιὸν —, « Ἱππκρ.

Κατα·τιτραίνω καὶ

Κατα·τιτράω, Μ. κατα·τρήσω. Κατατρυπῶ, διατρυπῶ.

Κατα·τιτρώσκω, Μ. κατα·τρώσω. Καταπληγόνω.

Κατα·τιτύσκομαι (χ. Μ.), Π. σημαδεύω (σαγιττεύω) κατά τινος.

Κατα·τοιχογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Γράφω κατά τινος εἰς τοὺς τοίχους· τοιχοκολλῶ σάτυραις, (Γαλλ.) **placarder**, (παρβλ. Καταστηλιτεύω).

Κατα·τοκίζω, Μ. ίσω. Ἀφανίζω (Καταπτωχύνω) τινὰ ἐξ αἰτίας τῶν ὑπερβολικῶν τόκων.

Κατα·τολμάω-ῶ. Μ. ήσω. (μὲ ἀπαρ.) Ἀποτολμῶ. (μὲ γεν ἢ αἰτ. ἐλλ.) ἀψηφῶ, περιφρονῶ.

Κατατομὴ (ἡ). τὸ κατατέμνειν, κόψιμον. 2) (συνκδχ.) ἐντομή, χαραγματιά. 3) μέρος τι τοῦ (Ἀττικοῦ ἰδίως) θεάτρου, ἡ ὀρχήστρα ἢ τὸ διάζωμα.

Κατ·ατονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτονῶ ὅλως διόλου, ἐξατονῶ.

Κατάτονος (ὁ, ἡ), [κατατείνω]. πολλὰ κάτω τραβηγμένος (καταιβασμένος), χαμηλότερος ἀπ' ὅσον πρέπει.

Κατα·τοξεύω, Μ. εύσω. Κτυπῶ (Κατατρυπῶ) μὲ τὰ τόξα μου.

Κατα·τορνεύω, Μ. εύσω. Τορνεύω ἐντελῶς, ἐξεργάζομαι διὰ τοῦ τόρνου.

Κατα·τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιγράφω τι μὲ τραγικὴν ἔμφασιν (μὲ ὑπερβολάς): ἐκτραγῳδῶ.

Κατα·τραυματίζω, Μ. ίσω. Καταπληγόνω, (μτνμ.) κατατρυπῶ.

Κατα·τρέπω καὶ (μσ.) -τρέπομαι, Μ. τρέψω, -ομαι. Τρέπω ἐντελῶς εἰς φυγὴν (τὸν ἐχθρὸν), κατατροπόνω.

Κατα·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Κατέδραμον). Τρέχω κάτω ἢ πρὸς τὰ κάτω, καταβαίνω τρέχων. » Καταδραμοῦσα τὴν θύραν ἄνοιξον, « Ἀρςφ. » Ἐμπορίοις.. εἰς ἃ σχεδὸν ἁπάσης τῆς οἰκουμένης κατατρέχουσιν οἱ πλέοντες εἰς Ἰταλίαν, « Πλβ. 2) (συνήθ.) τρέχω κατά τινος, καταδιώκω· λεηλατῶ τόπον τινὰ εἰσβάλλων (κυρ. μὲ ἱππικόν)· (ἐν γέν.) προσβάλλω· (μτνμ.) καταφέρομαι ἐγγράφως ἢ προφορικῶς κατὰ τοῦ ἀντιδίκου μου. » Πολλὰ καὶ τὸν Καίσαρα κατέδραμε, « Δ. Κάσσ. » Πικρῶς Ἀλκιβιάδου κατατρέχει ὡς οἰνόφλυγος,« Ἀθ.

Κατάτρησις [κατατιτράω], εως (ἡ). τρύπημα πέρα-πέρα, κατατρύπημα. » Τερηδών ἐστιν ὀδοῦ κατάτρησις ἀπὸ φθορᾶς, « Γαλ. 2) (συνκδχ.) τρύπα, χάσμα. » Αἱ τῶν σφηκῶν (ἴσ. σφηκιῶν) κατατρήσεις, « Ἡσ. » Πύκνωμα κισσηροειδὲς ταῖς κατατρήσεσι, « Πλ.

Κατα·τριακοντουτίζω, Μ. ίσω, (Κωμ.). Μεταχειρίζομαι ὡς πόρνας τὰς τριακοντούτιδας σπονδάς.

Κατατριβὴ (ἡ), = Κατάτριψις · (ἰδιαιτ.) φυκιασίδωμα· (μτφορ.) ἀφανισμός, ὄλεθρος, ἡ· χρονοτριβὴ ματαία. » Διογένης τὴν Πλάτωνος διατριβὴν κατατριβὴν ἀπεκάλει, « Αρτ., [ἐκ τοῦ

Κατα·τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω τι ἐπάνω εἴς, τρίβω δυνατά· (συνκδχ.) φθείρω διὰ τῆς τρίψεως, (ἐν γέν.) καταδαπανῶ· καταπονῶ, ἐξασθενίζω, (πθ.) ἀφανίζομαι, ἀποκάμνω, (παρβλ. Ἐπιτρίβω καὶ Κατακνίζω).

Κατα·τρίζω, Μ. τρίξω. Φωνάζω δυνατὰ (ʽσὰν τὸν ποντικόν, τὴν νυκτερίδα κτλ.).

†Κατατρίχιος (ὁ, ἡ). λεπτὸς ʽσὰν τρίχα.

Κατάτριψις, εως (ἡ). τὸ κατατρίβειν ἢ κατατρίβεσθαι, τρίψιμον δυνατά, (συνκδχ.) χάλασμα, λυώσιμον· ἀφανισμός.

†Κατα·τροπόομαι-οῦμαι, Μ. ὤσομαι, (νλγ.) ἀντὶ Κατατρέπω, κατατροπόνω, [ἐκ τοῦ

†Κατάτροπος (ὁ ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κατάῤῥοπος, κατωφερής· ῥέπων (βλέπων) πρὸς φυγήν.

†Κατατρόπωσις, εως (ἡ). τροπὴ (νίκη) ἐντελής.

Κατα·τροχάζω, Μ. άσω, = Κατατρέχω, στρέφομαι (τρέχω) ὡς τροχός, κυκλοφορῶ.

†Κατα·τροχίζω, Μ. ίσω. Φονεύω διὰ τοῦ (;)τροχοῦ ἢ τῶν τροχῶν τῆς ἁμάξης.

Κατα·τρύζω, Μ. τρύξω, (κατὰ λέξ.) = Κατατρίζω· (μὲ γεν.) φλυαρῶ κατά τινος, τὸν ζαλίζω μὲ τὰς φλυαρίας μου.

Κατα·τρυπάω-ῶ, Μ. ήσω, = Κατατιτράω.

Κατα·τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐντρυφῶ, ἀπολαμβάνω· ἐνδιατρίβω ἀσμένως εἴς τι. (μὲ γεν.) » Τοῦ τῆς ἱστορίας λωτοῦ κατατρυφᾶν τοῖς φιλολόγοις διδόντες, « Εὐς.

†Κατατρυφή, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταχρυφή.

Κατα·τρύχω καὶ Κατα·τρύω, Μ. τρύσω, = Κατατρίβω, (μτφορ.) Καταθλίβω, παρενοχλῶ, καταβαρύνω · κατατυραννῶ, κατακουράζω· (πθ.) ὑποφέρω μεγάλην ταλαιπωρίαν (κακοπάθειαν). » Ἦσαν δὲ μάλα πιεζόμενοι διὰ τὸ κατατετρύσθαι (ἄλλ. κατατετρύχθαι) ὑπὸ τῆς πορείας, « Ξεν.

Κατα·τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. β΄. Κατέτραγον κτλ.). Τρώγω ὅλως διόλου, (κοιν.) τρώγω ʽως τὸ κόκκαλον, (μτφορ.) ἀφανίζω, καταναλίσκω. » Τὸν Μίλωνα ταῦρόν φασι καταφαγεῖν, « Ἀθ. (ἐκ κατὰ τμσ.) » Ἐπὰν κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν. « Ἰλ. Β. » Καταφάγεται αὐτὰ ὁ σκώληξ, « Γρφ. » Σῦς κατέφαγε τὸ ὁλοκαύτωμα, « αὐτ. (ἐκ μτνμ.) » Ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με, « αὐτ.

Κατα·τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Κατέτυχον κτλ.). (μὲ γεν.) Ἐπιτυγχάνω· ἀποκτῶ, ἀπολαμβάνω.

Κατα.τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυπόνω (Ἐντυπόνω) κατὰ βάθος.

Κατατύπωσις, εως (ἡ). ἡ κατὰ τύπους ἔκθεσις, μίμησις.

Κατα·τυραννέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Τυραννῶ ἀπανθρώπως, καταθλίβω διὰ τῆς τυραννίας μου.

Κατάτυρος (ὁ, ἡ). ὅλος (γεμάτος) τυρί.

Κατα·τυφλόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυφλόνω ὅλως διόλου, ἀποτυφλόνω.

Κατα·τωθάζω, Μ. άσω. (μὲ γεν.) = Καταγελῶ, περιπαίζω.

Κατ·αυαίνω, Μ. ανῶ. Καταξηραίνω.

Κατ·αυγάζω, Μ· άσω, = Καταλάμπω, φεγγοβολῶ, ἀκτινοβολῶ· (μτβτ.) καταλαμπρύνω· καταφωτίζω. » Ἡλίου τὰς ἀκρωρείας καταυγάζοντος, « Ἡλ. 2) (μσ.) βλέπω, θεωρῶ, καθορῶ. » Φῶς ὁ λόγος ἀνθρώποις, δι' οὗ καταυγαζόμεθα τὸν θεόν, « Κλμ.

Καταυγασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἔλλαμψις, καταφώτισις.

Καταυγάστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Καταυγαστὴρ (ὁ), Π. ὁ καταυγάζων (καταφωτίζων, καταλαμπρύνων).

Καταύγεια (ἡ), μεγάλη λάμψις, φῶς ζωηρόν, [ἐκ τοῦ

; Καταυγής, έος (ὁ, ἡ). πλήρης αὐγῆς (φωτός, φέγγους), κατάφωτος.

Κατ·αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κοινοποιῶ τι πρὸς βλάβην τινός, προδίδω μυστικόν, καταμηνύω, (παρβλ. Κατειπεῖν).

Καταύδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., διακήρυξις· (ἐν γέν.) κραυγαί· φωνασκίαι.

Κατ·αυθαδίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ γεν.) Φέρομαι μὲ αὐθάδειαν ἢ ἰσχυρογνωμίαν κατά τινος· ἀντιτείνω αὐθαδῶς.

Κατ·αυθεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξουσιάζω.

†Καταῦθι, Π. ἀντὶ Καταυτόθι, ἐκεῖ, αὐτοῦ, εἰς τὸ ἴδιον μέρος, εἰς τὸν τόπον, (ὀρθότ. διῃρημ. Κατ' αὖθι).

Κατ·αυλακίζω, Μ. ίσω, = Καταλοχίζω.

Κατ·αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω ἔμπροσθέν τινος τὸν αὐλόν, διασκεδάζω ἢ ἐνθουσιάζω τινὰ μὲ (ἢ ὡσὰν μὲ) τὸν αὐλόν, (ἐν γέν.) Καταθέλγω. (πθ.) τέρπομαι ἀκούων παιζόμενον ἐμπρός μου τὸν αὐλόν· (ἐπὶ ἀψύχ.) ἀντηχῶ ἀπὸ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ. » Ἡ δὲ νῆσος κατηυλεῖτο καὶ κατεψάλλετο, « Πλ.

Καταύλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τοῦ αὐλοῦ διασκέδασις ἢ ἐνθουσίασις.

Κατ·αυλίζομαι, Μ. ίσομαι. Αὐλίζομαι (Μένω, Κωνεύω) πουθενά.

†Κάταυλος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Κατηυλημένος. 2) (ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) Καταπεπταμένος, (ἴσ. πρέπει νὰ γραφῇ Καταύλαιος).

Καταύστηρος (ὁ, ἡ). πολλὰ αὐστηρός.

†Καταύστης [καταύω], ου ἢ οῦ (ὁ). ὁ κατακαίων (καταξηραίνων), ἀφανιστής.

†Καταυτίκα, ἐπίρ. Π. τώρα ἀμέσως (παρευθύς), (εἰς τὸν Θκρ. ὀρθότ. διῃρημ. Κατ' αὐτίκα, τῆς προθ. ἀναφερομ. εἰς τὸ ῥῆμα).

†Καταυτό, ἐπίρ. ἀντὶ Κατ' αὐτό, παρομοίως, ἀπαραλλάκτως, ἤ· τῷ ὄντι, ἀκριβῶς.

†Καταυτόθι, ἐπίρ. Π. (ἐκ ἴσ. ἐσφαλμ.) ἀντὶ Κατ' αὐτόθι, Ζ. Καταῦθι.

†Κατ·αυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατακαυχάομαι.

Καταυχένιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τοῦ αὐχένος. » Πλόκαμος —, « Ἐπγρ.

Κατ·αυχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) καυχῶμαι (κομπάζω) διά τι.

Κάταυχμος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου αὐχμώδης (ξηρός, ἄνυδρος).

Κατ·αύω, Μ. αὔσω, Π. κατακαίω, (μτφορ.) ἀφανίζω.

;Κατα,αγᾶς, ᾶ (ὁ) καὶ

;Καταφαγάς, άδος (ὁ, ἡ). πολυφάγος, λαίμαργος, ἀχόρταγος, [ἐκ τοῦ

Καταφαγεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κατατρώγω ἢ Κατεσθίω.

Κατα·φαιδρύνω, Μ. υνῶ. Καταλαμπρύνω » Λαμπάδες μυριοπληθεῖς τὴν ἑορτὴν κατεφαίδρυνον, « Γργ.

Καταφαίην, εὐκτ. τοῦ Κατάφημι.

Κατα·φαίνομαι, Μ. φανήσομαι. Φαίνομαι καλὰ (καθαρά)· ὁμοιάζω κατὰ πολλὰ φαίνομαι πολλὰ πιθανός.

Κατα·φαμίσδω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Καταφημίζω.

Καταφάνεια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Καταφανής, έος (ὁ, ἡ). φαινόμενος καθαρά, πολλὰ φανερός, προφανής, ὁλοφάνερος. » Ἐστρατοπεδεύσαντο ἐν περιτεταφρευμένῳ μέν, καταφανεῖ δέ, « Ξεν. » Μὴ καταφανεῖς γένωνται.. ἐρημωθέντες, « Θπμπ.

Κατα·φαντάζω, Μ. άσω. Παριστάνω ἐναργῶς, ἐβγάλλω εἰς τὸ φανερὸν ὅλως διόλου.

Καταφαντικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἁρμόδιος εἰς τὸ καταφαίνειν ἢ καταφάσκειν, καταφατικός.

Κατάφαντος [κατάφημι], ἡ ἢ ος, ὂν ἢ ον. Τὸν ὁπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ συνομολογήσῃ τις ὡς βέβαιον (νὰ ἐκφράσῃ καταφατικῶς), (παρβλ. Ἀπόφαντος.)

Καταφανῶς, ἐπίρ. Πολλὰ φανερά· προφανῶς, ὀφθαλμοφανῶς.

Κατάφαρκτος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κατάφρακτος.

Κατα·φαρμακεύω, Μ. εύσω καὶ

Κατα·φαρμάσσω, Μ. άξω. Καταφαρμακόνω· καταγοητεύω, καταμαγεύω. 2) δίδω πολλὰ ἰατρικὰ (εἰς τὸν ἀσθενῆ). 3) καταφυκιασιδόνω.

Κατάφασις, εως (ἡ). τὸ καταφάσκειν, βεβαίωσις, συγκατάθεσις.

Κατα·φάσκω, = Κατάφημι.

Κατα·φατίζω, Μ. ίσω. Ὑπόσχομαι (Τάζω) μετὰ βεβαιότητος, βεβαιόνω μεθ' ὅρκου.

Καταφατικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ σημαίνων (ἐκφράζων) κατάφασιν, δηλωτικὸς συγκαταθέσεως.

Κατα.φαυλίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου φαῦλον (ποταπόν, πρόστυχον), σμικρύνω, ἀτιμάζω, ἐξουθενῶ, ἐξευτελίζω.

†Κατα.φέγγω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταφεύγω.

Καταφέρεια (ἡ), = Κατωφέρεια, [ἐκ τοῦ

Καταφερής, έος (ὁ, ἡ), = Κατωφερής, [ἐκ τοῦ

Κατα·φέρω, Μ. κατοίσω (ἀόρ. Κατήνεγκα, πθ. πρκ. Κατενήνεγμαι, ἀόρ. Κατηνέχθην κτλ.). Φέρω τι πρὸς τὰ κάτω, καταιβάζω. » Ἆχος με κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω, « Ἰλ. Χ. 2) καταιβάζω μὲ ὁρμήν· ῥίπτω, κρημνίζω. (καὶ πθ.) σύρομαι κάτω χωρὶς νὰ θέλω, πίπτω· βυθίζομαι. » Καταφέρειν (μετὰ καὶ γ. τοῦ) πληγήν, « Πλ. » Σκάπτει.. βαθείας καταφέρων, « Αχ. (καὶ πθ.) » Κατενεχθέντος τοῦ πύργου, « Πλβ. » Ὄρος ἐξ οὗ ὁ ποταμὸς καταφέρεται, « Ἡσύχ.

» Ὧν ἐν τῷ πυρέσσειν αἱ κοιλίαι καταφέρονται, « Ὀρειβ., ἔχουν διάῤῥοιαν. » Τῶν ᾠῶν τὸ μὲν ἀποδέον ἐπιπολάζει, τὸ δὲ πλῆρες καταφέρεται (κάτω), « Γεωπον. » Εἰς ὕπνον (» Εἰς κάρον [καὶ τρπ.] » Εἰς πάθη) καταφερόμενος, « Αξ. » Λύχνος καταφερόμενος, « Πλ., ὁ κοντεύων νὰ σβύσῃ (;). » Καταφερομένου τοῦ ἡλίου, « Θφρ., δύοντος. 3) πληρώνω εἰς μετρητά, Καταβάλλω. » Τάλαντον κατήνεγκε, « Πλβ. 4) (μσ. ἢ πθ.) ἔρχομαι (φθάνω) εἰς τὸν λιμένα, Κατάγομαι. » Καὶ λέμβος ἄρτι κατεφέρετο, « Ἠλ. 5) φέρομαι μὲ ὁρμὴν κατά τινος, (μτφορ.) ἐλέγχω πικρῶς, (ὅθ. Καταφορά).

Κατα·φεύγω, Μ. φεύξομαι. (μὲ αἰτ. προθετ.) Φεύγω πρός τινα ἢ εἰς μέρος τι νὰ γλυτώσω.

Καταφευκτήριον (τό). μέρος πρὸς κατάφευξιν, καταφύγιον.

Κατάφευξις, εως (ἡ), = Καταφυγή, καταφύγιον.

Κατά·φημι, Μ. φήσω. Λέγω (ἀποφασιστικῶς καὶ ὡρισμένως) τὸ Ναί, βεβαιόνω (ὁμολογῶ) ὅτι οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, συγκατανεύω.

Κατα·φημίζω, Μ. ίσω (πθ. πρκ. Καταπεφήμισμαι). Διαδίδω φήμην, διαθρυλλῶ, διαφημίζω· (μὲ γεν.) κηρύττω τι περὶ ἢ κατά τινος· δυσφημίζω. 2) ἀφιερόνω (εἰς τὸ ὄνομά τινος), καθιερόνω. » Θρόνον Ἀλεξάνδρῳ καταπεφημισμένον, « Πλ.

Κατάφημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κακὴν φήμην, δυσφημισμένος.

Κατα·φθάνω, Μ. φθάσω. Φθάνω ἔξαφνα (ἐν ᾧ γίνεται ἢ πρὶν ἀκόμι γένῃ τι), προφθάνω· προλαμβάνω.

;Κατα·φθατοῦμαι, Π. ἀντὶ Καταφθάνω.

Κατα·φθείρω, Μ. φθερῶ. Φθείρω ὅλως διόλου, διαφθείρω, ἀφανίζω.

Καταφθίμενος, η, ον, Π. πθ. ὑπερσ. ἀντὶ ἀορ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Καταφθίω.

Κατα·φθινέω-ῶ, Μ. ήσω (ὅθ. ὁ πρκ. Κατεφθινηκώς), καὶ

Κατα·φθινύθω, Μ. φθίσω, Π. = Καταφθίω.

Κατα·φθίνω, Μ. φθινῶ, Π. ἀντὶ Καταφθείρομαι, χάνομαι ὅλως διόλου ἢ κατ' ὀλίγον, ἀφανίζομαι, τελειόνω, ἐκλείπω, φθείρομαι, χαλνῶ. ‖. (μτβτ. ἀντὶ-

Κατα·φθίω, Μ. φθίσω, Π. ἀντὶ Καταφθείρω, χάνω, ἀφανίζω· κατατρώγω, καταναλίσκω. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. καὶ πθ. ἢ μσ.) χάνομαι, ἀφανίζομαι, τελειόνω, κτλ. » Ἤϊα κατέφθιτο, « Ὀδ. Δ., ἐτελείωσαν, ἐφαγώθησαν. » Ἐπεὶ δὲ φέγγος ἡλίου κατέφθιτο, καὶ νὺξ ἐπῄει, « Αἰσχλ., ἐξέλιπεν. » Ὡς καταφθίσθαι ὤφελες, « Ὀδ. Β. (καὶ κατὰ μτχ.) » Καταφθίμενος (ἀντὶ Κατεφθιμένος), η, ον. Χαμένος, ἀφανισμένος, τελειωμένος· ἀποθαμένος. » Νεκύεσσι καταφθιμένοισιν, « Ὀδ. Α.

Καταφθορὰ (ἡ), [καταφθείρω]. παντελὴς φθορά, ἀφανισμός· διαφθορά· ἐξουδένωσις, καταισχύνη.

Κατ·αφ·ίημι, Μ. καταφ·ήσω. Ἀφίνω τι νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ χέρι μου κάτω ἢ κατά τινος.

Κατα·φιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλῶ μὲ πόθον (ἐγκαρδίως), γλυκοφιλῶ.

Καταφίλημα (τό). φίλημα ἡδονικόν.

Κατα·φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Συλλογίζομαι ἢ Ἀποφαίνομαι φιλοσοφικῶς κατά τινος. (μὲ αἰτ.) ὑπερβαίνω κατὰ τὴν σοφίαν (κατὰ τὴν φρόνησιν).

†Κατα·φλάω-ῶ, Μ. άσω, Αἰολ. ἀντὶ Καταθλάω, κατακόπτω, κατασυντρίβω.

Κατα·φλέγω, Μ. φλέξω. Κατακαίω, πυρπολῶ.

Κατάφλεκτος (ὁ, ἡ). κατακαϋμένος.

Καταφλεξίπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καταφλέγων τὰς πόλεις.

Κατάφλεξις, εως (ἡ). τὸ καταφλέγειν, πυρπόλησις.

Κατα·φλυαρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Φλυαρῶ κατά τινος, ζαλίζω μὲ τὰς φλυαρίας μου.

Κατα·φοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταφοβίζω. ‖. (μσ. αὐτπθ.) φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν, κατατρομάζω.

Κατάφοβος (ὁ, ἡ). κυριευμένος ἀπὸ μέγαν φόβον, καταφοβισμένος, κατατρομαγμένος. (μὲ αἰτ. ἐλλ.) » Οὕτως ἦσαν κατάφοβοι τοὺς ἐλέφαντας, « Πλβ., ἀντὶ Κατεπεφόβηντο.

Κατα.φοιβάζω, Μ. άσω. Κατενθουσιάζω· ὁμιλῶ (προφητεύω) μὲ μέγαν ἐνθουσιασμόν.

Κατα·φοινίσσω, Μ. ίξω. Κάμνω (Βάφω) τι κατακόκκινον.

Κατα·φοιτάω (καὶ Ἰων. -έω) -ῶ. Μ. ήσω. Καταιβαίνω (συχνάκις).

Καταφοίτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Καταφοιτάω, καταίβασμα, κάθοδος.

Κατα·φονεύω, Μ. εύσω. Φονεύω μὲ σκληρὸν τρόπον ἢ χωρὶς ν' ἀφήσω κἀνένα.

Κατάφονος (ὁ, ἡ). ἄξιος φόνου (θανάτου).

Καταφορὰ (ἡ), [καταφέρω]. πέσιμον (καταίβασμα, κτύπημα) ὁρμητικόν· βασίλευμα τοῦ ἡλίου· (ἰατρ.) τάσις βιαία καὶ ἀκατανίκητος πρὸς ὕπνον, (σχεδὸν) ληθαργία, κάρωσις. (μτφορ.) σφοδρὰ (κυρ. κατὰ τοῦ ἀντιδίκου) προσβολὴ (ἐπίπληξις).

Κατα·φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Σύρω, Κουβαλῶ) τὸν κατήφορον, καταιβάζω.

Καταφορικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ γινόμενος μὲ καταφοράν, σφοδρός, ὁρμητικός· (ὅθ. ἰατρ.) ληθαργικός.

Κατάφορος (ὁ, ἡ), = Κατωφερής, Εὐκατάφορος· (συνκδχ.) τεταραγμένος, ἀνήσυχος.

Κατα·φορτίζω, Μ. ίσω. Φορτόνω παρὰ πολύ, καταφορτόνω.

†Καταφορτικός, ή, όν. Πολλὰ φορτικὸς (βαρύς, ἐνοχλητικός), ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταφορικός.

Κατάφορτος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) πολὺ (βαρειὰ) φορτωμένος, καταφορτωμένος.

Καταφορώδης, εος (ὁ, ἡ), = Καταφορικός.

Κατάφραγμα (τό). [καταφράσσω]. χαράκωμα, ὀχύρωμα· (ἐν γέν.) σκέπασμα ἢ κτίριον στερεὸν διὰ προφύλαξιν.

Κατα·φράγνυμι, Μ. φράξω, = Καταφράσσω.

Κατα·φράζομαι, Μ. άσομαι, Π. κατανοῶ, παρατηρῶ μὲ προσοχήν, καλοστοχάζομαι.

Κατα·φράζω, Μ. άσω, Π. λέγω (διηγοῦμαι) παντοῦ ἢ μὲ ἀκρίβειαν.

Καταφράκτης [καταφράσσω], ου (ὁ). θώραξ ὁλοσίδηρος.

Κατάφρακτος (ὁ, ἡ). ὠχυρωμένος (σκεπασμένος μὲ σίδηρον κτλ.) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· θωρακισμένος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, (ἴδε Ἠλ. Θ΄. ις), [ἐκ τοῦ

Κατα·φράσσω (ττω), Μ. φράξω. Φράζω (Σκεπάζω, Ὀχυρόνω) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· θωρακίζω ἀπὸ 'πάνω ἕως κάτω.

;Καταφρονέστερον, ἐπίρ. Καταφρονητικώτερον, μὲ πλειοτέραν καταφρόνησιν, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταφανέστερον).

Κατα·φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ ἀρχαιότ. αἰτ.) Φρονῶ κακὰ (σμικρά, εὐτελῆ) περί τινος, φρονῶ ὅτι εἶνε τίποτε (τὸ οὐδέν), ἀψηφῶ, περιφρονῶ. » Καταφρονεῖ με καὶ Θήβας ὅδε, « Εὐρ. » Κρύους ἐκ θάλπους ὁμοίως καταφρονῶν, « Ἡρωδ. 2) (μὲ ἀπαρ.) φρονῶ μετὰ βεβαιότητος (ἔχω πεποίθησιν) ὅτι, (ἐν γέν.) φρονῶ, νομίζω, ὑπολαμβάνω. » Καταφρονήσαντες Ἀρκάδων κρέσσονες εἶναι, « Ἡρ. 3) (σπν. μὲ αἰτ.) κατανοῶ, παρατηρῶ (μὲ προσοχήν), καλοστοχάζομαι· (ἁπλ.) βάλλω κατὰ νοῦν, σχεδιάζω. » Καταφρονήσας τὴν τυραννίδα, « Ἡρ. (ὅθ. 4) (χ. πτ.) εἶμαι ἢ ἔρχομαι ἐντελῶς εἰς τὰς φρένας μου, σωφρονῶ, (ἐναντ. τῷ Παραφρονῶ). » Ἐξαναστάντες οὐ κατεφρόνησαν, « Πλ.

Καταφρόνημα (τό). τὸ αἴσθημα τὸ ὁποῖον ἔχει ὁ καταφρονῶν τι, φρόνημα τὸ ὁπ. ἐμπνέει εἴς τινα ἡ συναίσθησις τῆς ὑπεροχῆς του, θάῤῥος, πεποίθησις.

Κατα·φρονηματίζω, Μ. ίσω. Πληρῶ καταφρονήματος.

Καταφρόνησις, εως (ἡ). τὸ καταφρονεῖν, περιφρόνησις, ἀψηφησία.

Καταφρονητής, οῦ (ὁ). ὁ καταφρονῶν (περιφρονῶν) τι.

Καταφρονητικός, ή, όν. Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ καταφρονεῖν, θρασύς, αὐθάδης.

Καταφρονητικῶς, ἐπίρ. Μὲ καταφρόνησιν (ἀψηφησίαν), μὲ περιφρονητικὸν τρόπον.

;Κατάφρονις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Καταφρόνησις, ἴδε Φρόνις.

Κατα·φροντίζω, Μ. ίσω. Φροντίζω κατὰ πολλά, εἶμαι εἰς μεγάλην φροντίδα· μελετῶ (σπουδάζω) κατὰ βάθος, καλοσυλλογίζομαι. 2) (Κωμ. μὲ αἰτ.) καταδαπανῶ εἰς ματαίας φροντίδας (ἐξ αἰτίας κενοσπουδίας).

Καταφρύαγμα (τό). ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία, μεγαλαυχία, [ἐκ τοῦ

Κατα·φρυάσσομαι (ττομαι), Μ. άξομαι. (κυρ. ἐπὶ ἵππω) Φυσῶ (Χρεμετίζω) κατὰ τοῦ χαλινοῦ. (συνήθ. μτφορ.) ἀπειθῶ, μεγαλαυχῶ, αὐθαδιάζω, φέρομαι μὲ ὑπερηφάνειαν κατά τινος.

Κατα·φρύγω (φρύσσω, -ττω), Μ. φρύξω Ξεροψήνω, κατακαίω, καταξηραίνω.

Κατα·φυγγάνω, Μ· φεύξομαι, = Καταφεύγω

Καταφυγὴ (ἡ). τὸ καταφεύγειν. 2) (συνκδχ.) ἀντὶ -

Καταφύγιον (τό). μέρος εἰς τὸ ὁποῖον καταφεύγει τις, τόπος καταφυγῆς· (μτνμ.) μέσον πρὸς σωτηρίαν.

Καταφυλαδόν, ἐπίρ. Κατὰ φυλάς, κατὰ γένη.

Κατα·φυλάσσω (ττω), Μ. άξω. Φυλάττω

καλά (μὲ προσοχήν)· παρατηρῶ, παραφυλάττω.

Κατα·φυλλοροέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίπτουν (Χύνονται) ὅλως διόλου τὰ φύλλα μου, (μτφορ.) μαραίνομαι, παρακμάζω.

Κατάφυλλος (ὁ, ἡ). γεμάτος φύλλα (λαχανικά;). » Κῆπος —, « (Στράττ. παρ') Ἀθ.

Καταφύξιμος (ὁ, ἡ). ὅπου δύναταί τις νὰ καταφύγῃ, ἁρμόδιος διὰ καταφύγιον.

Κατα·φύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Κατέφυν), = Φύομαι, γεννῶμαι.

Κατα·φυράω-ῶ, Μ. άσω, = Φυράω, ζυμόνω καλά.

Κατα·φύρω, Μ. φυρῶ. Καταμολύνω.

Κατα·φυσάω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ γεν.) Φυσῶ ἐπάνω εἴς τι. (μὲ αἰτ.) Φυσῶν γεμίζω τι μὲ ἀέρα, φουσκόνω, (παρβλ. Ἐμφυσάω).

Καταφύσημα (τὸ). φύσημα ἐπάνω τινός· φούσκωμα.

Κατάφυσις, εως (ἡ), = Ἔμφυσις.

Καταφύτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κατα·φυτεύω, Μ. εύσω. Φυτεύω τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ πιάσῃ (νὰ αὐξήσῃ)· γεμίζω τόπον τινὰ ἀπὸ φυτὰ (ἀπὸ φυτείας), τὸν κάμνω κατάφυτον. » Τὴν ἀγορὰν πλατάνοις καταφυτεύσας, « Πλ.

Κατάφυτος (ὁ, ἡ). ὅλος φυτευμένος, γεμάτος (σκεπασμένος ἀπὸ) φυτά.

Κατα·φυτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τόπον τινὰ κατάφυτον διὰ τῆς καλλιεργείας μου.

Κατα·φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεμίζω τόπον τινὰ μὲ (Κάμνω νὰ ἀντηχῇ ἀπὸ) τὰς φωνάς μου.

Καταφώνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατα·φωράω-ῶ, Μ. άσω. Πιάνω ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἐξελέγχω, ἀποδεικνύω (ἔνοχον). (ἐν γέν.) κατανοῶ· ἀνακαλύπτω, [ἐκ τοῦ

Κατάφωρος (ὁ, ἡ). ὁ πιασθεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ· (ἐν γέν.) προφανής, ἀποδεδειγμένος.

Κατα·φωτίζω, Μ. ίσω. Φωτίζω ἐντελῶς, κάμνω τι πλῆρες φωτός.

Κατα·χαίνω, Μ. χανοῦμαι. (μὲ γεν.) Χάσκω κατά τινος, τὸν περιγελῶ μὲ ἀνοικτὸν στόμα.

Κατα·χαίρω, Μ. χαρήσομαι, (μὲ γεν.) Χαίρω διά τι ἢ κατὰ (διὰ τὴν δυσυχίαν) τινος, Χαιρεκακῶ, Ἐπιχαίρω.

Κατα·χαλαζάω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω χάλαζαν (ἢ λίθους κτλ. ὡς χάλαζαν) κατά τινος.

Κατα·χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Καταιβάζω τι ἀπὸ πουθενὰ μὲ τὸ σχοινί. » Σχοίνοις ἑαυτὸν διὰ τοῦ τείχους καταχαλάσας, « Παχυμ.

Κατα·χαλκεύω, Μ. εύσω. Δουλεύω τι μὲ τὸ σφυρὶ ἢ μὲ τὸ πῦρ ὡσὰν χάλκωμα. 2) = Καταχαλκόω. » Τὸν τοπον κατεχάλκευσαν θυρίσι, « Ἡρακλδ., τὸν ἔκλεισαν πανταχόθεν μὲ σιδηρένια παράθυρα.

Κατάχαλκος (ὁ, ἡ). ὅλος γεμάτος ἢ σκεπασμένος ἀπὸ χαλκὸν (καὶ συνκδχ.) ἀπὸ στρατιώτας ὡπλισμένους.

Κατα·χαλκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω τι ὁλοτρόγυρα μὲ χάλκωμα. » Τὰς στοὰς τοῖς ἐκ τῶν σκύλων προσηλωθεῖσι καταχαλκῶσαι, « Διόδ

Κατα·χαράσσω (ττω), Μ. άξω. Χαράζω (Σκαλίζω μὲ τὸ σφυρὶ κτλ.) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Κατα·χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κακόν) τι πρὸς χάριν τινός, χαρίζομαι εἴς τινα παρὰ τὸ δίκαιον, (ἐν γέν.) χαρίζω (θυσιάζω) τὰ πάντα. (μὲ αἰτ.) » Καταχαρ. τὸν ἀγῶνα. « Αἰσχ., παραιτῶ (παραμελῶ) χάριν τινὸς τὴν κρισολογίαν τὴν ὁποίαν ἄλλως ἤθελα νὰ κερδίσω, (ἄλλ. διορθ. Καταχειρίζομαι). (καὶ μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Καταχαριζόμενος τἀληθὲς τοῖς πολίταις, « Αἰλ., δὲν λέγει (θυσιάζει) τὴν ἀλήθειαν πρὸς χάριν τῶν πολιτῶν.

Καταχαριστικός, ή, όν. Πρόθυμος (Ἐπιῤῥεπής) εἰς τὸ καταχαρίζεσθαι, ἀγαπῶν νὰ κάμνῃ χάριν (νὰ χαρίζῃ) εἰς τὸν καθένα.

Κατα·χαριτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι πλῆρες χάριτος, καθηδύνω.

Κατάχαρμα (τὸ). διὰ τὸ ὁποῖον καταχαίρει τις, πᾶν ὅ,τι γίνεται ἀντικείμενον χαρᾶς εἰς τὸν ἐχθρόν.

Κατα·χάσκω, Μ. χανοῦμαι. (μὲ γεν.) Κυττάζω τι (ἀπὸ ἐπιθυμίαν) μὲ ἀνοικτὸν στόμα, προσμένω χάσκων, (παρβλ.) Καταχαίνω.

Κατάχασμα (τὸ). χάσμα μέγα. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κατάχαρμα.

Κατα·χασμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μτνμ.) Σχίζομαι εἰς δύο, ἀνοίγω, σκάνω. 2) (μὲ γεν.) = Καταχαίνω, περιγελῶ χάσκων, (ὅθ.

Καταχάσμησις, εως (ἡ), = Καταχήνη.

Κατα·χέζω, Μ. χέσομαι. (μὲ γεν.) Χέζω κατά τινος, τὸν χ. ἀπὸ 'πάνω ἕως κάτω ἢ ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος.

Κατα·χειρίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀφίνω τι ἀπὸ τὸ χέρι μου, ἀφίνω νὰ μοῦ διαφύγῃ, παραμελῶ, (ἴδε Καταχαρίζομαι). 2) ἀντὶ Διαχειρίζομαι, φονεύω.

Καταχείριος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἁρμόζων (ἐρχόμενος καλὰ) εἰς τὴν χεῖρά τινος, (κοιν.) τοῦ χεριοῦ του.

Κατα·χειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἐκ γ'. καὶ αἰτ. ἀλλ. ἐκ δ'.) Καταδικάζω τινὰ (κυρ. διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν ἢ παμψηφεὶ) εἰς. » Θάνατον καταχειρ. τινός, « Δμ.

Καταχειροτονία (ἡ). καταδίκασμα (καταψήφισις) διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν.

Κατα·χεύομαι, Μ. εύσομαι, Π. ἀντὶ

Κατα·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Κατέχεα καὶ Π. Κατέχευα κτλ.). Χύνω τι (κυρ. εἰς πολλὴν ποσότητα) ἐπάνω τινός, περιχύνω· χύνω (καὶ μτνμ. σκορπίζω, ἀφίνω ἢ κάμνω νὰ πέσῃ τι) κατὰ γῆς. χύνω σωρηδόν· ἀναλύω. » Ψιάδας κατέχευεν ἔραζε, « Ἰλ. Π. (ἢ μτνμ.) » Πλοῦτον κατέχευε Κρονίων, « Ἰλ. Β., ἔβρεξε. » Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, « Ἰλ. Ζ. » Τεῖχος ἀναῤῥήξας, εἰς ἅλα πᾶν καταχεῦαι, « Ἰλ. Η. (καὶ μτνμ.) » Πέπλον κατέχευεν ἐπ' οὔδει, « Ἰλ. Ε. (ἢ μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Ὣς σφῶϊν ἔλαιον χαιτάων κατέχευεν, « Ἰλ. Ψ. » Τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυταίνῃ πλουθυγίειαν, « Ἀρσφ. (ἢ μὲ δοτ.) » Ἀχλὺν οἱ κατέχευεν, « Ὀδ. Η. » Ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην, « Ἰλ. Γ. (καὶ τρπ.) » Σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύῃ, « Ἰλ. Ψ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῦαν, « Ὀδ. Χ. (καὶ μσ.) » Καταχεάμενο, χρυσὸν, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Ὁ χῶρος οὗτος, ἐν τῷ αἱ ἄκανθαι καταχεχύαται, « Ἡρ., εἶνε χυμέναι σωρηδόν. (ἢ καταχρ.) » Ἱστὸς δ' ὅπλα τε πάντα εἰς ἄντλον κατέχυνθ', « Ὀδ. Μ.

Καταχήνη (ἡ), [καταχαίνω]. περιγέλασμα (μὲ ἀνοικτὸν στόμα), περιφρόνησις, ὕβρις.

Κατα·χηρεύω, Μ. εύσω. Διάγω τὸν ἐπίλοιπόν μου βίον ἐν χηρείᾳ, καταγηράσκω χηρεύων ἢ χηρεύουσα.

Καταχής, έος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Κατηχής.

Κατ·αχθέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταβαρύνω, καταφορτόνω, [ἐκ τοῦ

Καταχθής, έος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) καταφορτωμένος ἀπό. » Καρποῖο , « Ἀρ.

;Κατ·άχθομαι, Μ. αχθεσθήσομαι. Λυποῦμαι (Στενοχωροῦμαι) μὲ ὑπερβολὴν, αἰσθάνομαι μέγα βάρος εἰς τὴν καρδίαν μου.

Καταχθόνιος (ὁ, ἡ), Π. ὑπόγειος, ὑποχθόνιος. 2) ἐπίγειος, γήϊνος (;).

Κατα·χιονίζω, Μ. ίσω, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Κατανίφω.

Κατα·χλαινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνδύω (Περιτυλίζω) μὲ χλαῖναν.

Κατα·χλευάζω, Μ. άσω. Περιγελῶ πικρῶς (παρὰ πολύ).

Καταχλευαστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ καταχλευάζειν· κακὸς περιγελαστής.

Καταχλεύαστος (ὁ, ἡ). ἄξιος νὰ καταχλευάζηται, καταγέλαστος.

Κατα·χλιδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἐντρυφῶ κατά τινος, κατατρυφῶ, κάμνω ἐπίδειξιν τῆς πολυτελείας μου (ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἰς τὸ πεῖσμά τινος).

Κατα·χλοάζω, Μ. άσω. Εἶμαι-

;Κατάχλοος (ὁ, ἡ). καταπράσινος, (ἄλλ. διορθ. Κατάχολος).

Κατάχλυσις, εως (ἡ). ἡ δι' ἀχλύος (ὁμίχλης) κατακάλυψις, σκοτείνιασμα ἐξ αἰτίας καταχνιᾶς ἢ συννεφιᾶς.

Κατάχολος (ὁ, ἡ). ὅλος χολὴ, πράσινος 'σὰν χολὴ, (ἴδε Κατάχλοος).

Κατα·χορδεύω, Μ. εύσω. Κατακόπτω (Καταλιανίζω) καθὼς ὁ ἀλαντοποιὸς τὰς χορδὰς (τὰ ἔντερα κτλ.), (παρβλ. Κατακρεουργέω). 2) (συνκδχ.) κατατέρπω μὲ τὸν ἦχον τῆς κιθάρας (λύρας κτλ.), (παρβλ. Καταυλέω).

Καταχορδέω-ῶ, Μ. ήσω, = τῷ προηγ.

Καταχόρευσις, εως (ἡ), τὸ καταχορεύειν, χορὸς ἐπινίκιος (κυρ. εἰς τιμὴν τοῦ Πυθ. Ἀπόλλ.).

Κατα·χορεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν.) Χορεύω ἀπὸ τὴν χαράν μου (κυρ. διὰ τὴν δυστυχίαν καὶ πρὸς περιγέλιον τοῦ ἐχθροῦ μου), (παρβλ. Κατορχέομαι).

Κατα·χορηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταδαπανῶ εἰς χορηγίας, (παρβλ. Καταλειτουργέω). (ἐν γέν.) ἐξοδεύω πλουσιοπαρόχως, χαρίζω μὲ μεγαλοδωρίαν.

Κατα·χραίνω, Μ. χρανῶ. Καταμολύνω.

Κατα·χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. (μὲ δοτ. ἢ σπν. αἰτ.) Κάμνω ἐντελῆ (κυρ.

ὅμως κακὴν ἢ ὑπερβολικὴν) χρῆσίν τινος πράγματος, μεταχειρίζομαι παρὰ τὸ δέον (καταχρηστικῶς) ἢ κατακόρως· κακομεταχειρίζομαι· κατεξοδεύω· ἀφανίζω· φονεύω. » Τὰ δὲ δουλικὰ σώματα κατεχρήσαντο, « Πλδ., (παρβλ. Διαχράομαι).

Κατ·αχρειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι πάντῃ ἀχρεῖον (ἄχρηστον), ἐξαχρειόνω.

Κατα·χρεμετίζω, Μ. ίσω. Χρεμετίζω (ἢ μτνμ. Καταφέρομαι ὡς ἵππος) κατά τινος.

Κατα·χρέμπτομαι, Μ. χρέμψομαι. (μὲ γεν.) Φτύνω τινὰ εἰς τὸ πρόσωπον (κυρ. μὲ ῥόχαλα).

Κατάχρεος καὶ Ἀττ. Κατάχρεως (ὁ, ἡ). βουτημένος (πνιγμένος) εἰς τὸ χρέος, καταχρεωμένος.

Κατάχρη, Μ. χρήσει (παρτ. Κατέχρην ἢ Κατέχρα, ἀόρ. Κατέχρησε), = Ἀπόχρη, εἶνε ἀρκετὸν, ἀρκεῖ, ἐξαρκεῖ.

Κατάχρησις, εως (ἡ), τὸ καταχρᾶσθαι, συχνὴ (ἐπμ.) κακὴ (ἀνάρμοστος ἢ ὑπέρμετρος) χρῆσις· κακομεταχείρησις. (γρμτ.) χρῆσις μὴ κυρίας λέξεως.

Καταχρηστέον, θετ. τοῦ Καταχράομαι.

Καταχρηστικός, ή, όν. Ὁ γινόμενος-

Καταχρηστικῶς, ἐπίῤ. Μὲ κατάχρησιν.

Κατάχρισις, εως (ἡ). τὸ καταχρίειν ἢ καταχρίεσθαι, χρίσιμον (τοίχου κτλ.), ἄλειμμα, πασάλειμμα.

Κατάχρισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς κατάχρισιν, ἀλοιφὴ, μύρον κτλ.

Κατάχριστος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου χρισμένος (ἀλειμμένος, πασαλειμμένος).

Κατα·χρίω, Μ, χρίσω. Χρίω ὅλως διόλου, ἀλείφω ἀπὸ 'πάνω ἕως κάτω, πασαλείφω. » Ὁ νεανίσκος ἔδοξε καταχρίεσθαι τὸ πρόσωπον ὥσπερ αἱ γυναῖκες, « Ἀρτμδρ.

Κατάχρυσος (ὁ, ἡ). ὅλος χρυσωμένος, μέσ' τὸ χρυσάφι βουτημένος. 2) περιέχων πολὺν (γεμάτος ἀπὸ) χρυσόν. » Γῆ —, « Πλδ. 3) (μτνμ.) ἄριστος. » Εὖγ' ὁ κατάχρυσος εἶπε πόλλ' Εὐριπίδης, « (Δίφιλ. παρ') Ἀθ.

Κατα·χρυσόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κατάχρυσον, βουτῶ εἰς τὸ μάλαμμα, μαλαμματόνω. (μτνμ.) ὑπερεπαινῶ, ἐκθειάζω. » Εὐθὺς κατεχρύσου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην, « Ἀρσφ.

Κατα·χρώννυμι. Μ. χρώσω. Βάφω καλὰ, χρωματίζω μὲ πυκνὴν ἢ ἀνεξίτηλον βαφήν. (μτνμ.) » Κατὰ δ' αἰθάλου κηλῖδα κέχρωσαι, « Εὐρ., κατηθαλώθης.

;Κατάχρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Καταχύδην [καταχέω], ἐπίῤ. Χύνοντας ἀπὸ 'πάνω· περιχυτά. » Κ. πίνειν, « Ἀθ., ἴδε Ἀμυστί.

Κατάχυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χύνεται ἐπάνω τινὸς ἢ ἀπὸ 'πάνω, νερὸν διὰ περέχυμα κτλ., (ἴδε καὶ Κατάχυσμα).

Κατάχυσις, εως (ἡ), τὸ καταχέειν ἢ καταχέεσθαι, χύσιμον ἀπὸ 'πάνω, περέχυμα. 2) (συνκδχ.) ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁπ. χύνουν νερὸν κτλ., (Τουρκ.) ἰμπρίκι.

Κατάχυσμα (τὸ), = Κατάχυμα· (ἰδιαιτ.) ὁ καρυκευμένος ζωμὸς (σάλτσα, αὐγολέμονον κτλ.) μὲ τὸν ὁπ. περιχύνουν τὰ φαγητά. (πλθ.) » Καταχύσματα, « τὰ καρύδια, σῦκα καὶ ἄλλα τοιαῦτα τραγήματα, μὲ τὰ ὁπ. ἐσυνείθιζαν νὰ ῥαίνωσι τοὺς νεωνήτους δούλους καὶ τοὺς νεονύμφους.

Καταχυσμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κατάχυσμα, ζωμίδιον, σαλτσίτσα.

Κατάχυτλον (τὸ). ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁπ. περιχύνονται εἰς τὸ λουτρόν.

Κατα·χυτρίζω, Μ. ίσω, = Ἐγχυτρίζω· (συνκδχ.) ἀφανίζω.

Κατα·χωλεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τινὰ ὅλως διόλου χωλόν· (ἀμτβτ.) εἶμαι (περιπατῶ ὡς)-

Κατάχωλος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου χωλός.

Κατα·χωνεύω, Μ. εύσω. Λυόνω τι ὅλως διόλου εἰς τὸ χωνευτήριον. (μὲ γεν.) χύνω ὡς εἰς χωνευτήριον. » Τοῦ στόματος αὐτοῦ κατεχώνευσε χρυσίον, « Ἀππ.

Κατα·χώννυμι, Μ. χώσω. Σκεπάζω ἢ Γεμίζω τι ὅλως διόλου μὲ χῶμα, παραχόνω. » Πολλάκι ναυηγοῖο δέμας κατέχωσεν ὁδίτης, « Γρη. (ἢ κατὰ τμσ.) » Κατά σε χώσομεν τοῖς λίθοις, « Ἀρσφ. (ἢ μτνμ.) » Εἰ δὲ μὴ, πλείω ἀεὶ ἐπιῤῥέοντα καταχώσει ἡμῶν τὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Τὰ πρῶτα ὀνόματα τεθέντα κατακέχωσται ἤδη ὑπὸ τῶν βουλομένων τραγῳδεῖν αὐτὰ, « αὐτ.

;Κατα·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παραχωρέω, (συγχ. τῷ-

Κατα·χωρίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τι κατὰ χώραν (εἰς τὸν τόπον του ἢ κατὰ μέρος), τοποθετῶ ἀνηκόντως, κατατάττω, καταγράφω. » Τὴν ἐπιστολὴν κατεχωρίσαμεν εἰς τὰ δημόσια γράμματα, « Ἰωσ.

Καταχωρισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατὰ χώραν τοποθέτησις, κατάταξις· καταγραφή.

Κατάχωσις [καταχώννυμι], εως (ἡ). σκέπασμα ἢ γέμισμα μὲ χῶμα, παράχωμα.

Κατα·ψαίρω, Μ. ψαρῶ. Κινοῦμαι (Κυματίζω) ἐλαφρά.

Κατα·ψακάζω, Μ. άσω, Ἀττ. ἀντὶ Καταψεκάζω.

Κατα·ψάλλω, Μ. ψαλῶ. Καταθέλγω τινὰ ψάλλων (παίζων) τὴν κιθάραν (λύραν κτλ.), (πθ.) ἀντηχῶ ἀπὸ τὸν ἦχον τῆς κιθάρας κτλ., (ἴδε Καταυλέω). (μτγν.) μὲ ψάλλουν καθὼς τοὺς νεκρούς.

Καταψάω-ῶ, Μ. ψήσω. Χαϊδεύω ψαύων. » Καταψῶν αὐτὸν, ὥσπερ πωλίον, « Ἀρσφ. » Τὰς ὑπήνας καταψήσαντες ἄκροις τοῖς δακτύλοις, « Εὐνάπ., (παρβλ. Καταψήχω).

Κατα·ψεκάζω, Μ. άσω. Ψεκάδας ῥίπτω (ψηχαλίζω) ἐπάνω εἴς τι, βρέχω ψιλὴν βροχὴν, ῥαντίζω.

Κατα·ψελλίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ὅλως διόλου ψελλός (τσηβδός).

Κατα·ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. (μὲ γεν.) Λέγω ψεύματα περὶ ἢ κατά τινος· ἐξαπατῶ μὲ τὰ ψεύματά μου.

Κατα·ψευδομαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ψευδομαρτυρῶ κατά τινος.

Κατάψευσις, εως (ἡ), τὸ καταψεύδεσθαι, ἡ διὰ ψευδολογιῶν ἐξαπάτησις.

Κατάψευσμα (τὸ). τὸ κατὰ ἢ περί τινος ψευδῶς ῥηθὲν, ψεῦσμα πρὸς ἐξαπάτησιν.

Καταψευσμός (ὁ), = Κατάψευσις.

† Κατα·ψέφω, Μ. . . . ; γλσ., = Κατασκοτίζω.

Κατα·ψηφίζω, σπν. ἀντὶ Κατα·ψηφίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ γεν.) Δίδω τὴν ψῆφόν μου κατά τινος, καταδικάζω (ἢ πθ. καταδικάζομαι) διὰ ψηφοφορίας· (ἐν γέν.) ἀποφασίζω θετικῶς.

Καταψήφισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καταδίκασμα (διὰ ψηφοφορίας).

Καταψήφισμα (τὸ). καταδίκη, ἀπόφασις ὁριστική.

Καταψηφισματέον, σπντ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταψηφιστέον, θετ. τοῦ Καταψηφίζομαι.

Καταψηφισμός (ὁ), = Καταψήφισις.

Κατα·ψηφοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καταψηφίζομαι.

Κατα·ψηφόω-ῶ, Μ. ώσω, = Καταστολίζω διὰ ψήφων (διὰ ψηφιδωτοῦ).

Κατα·ψήχω, Μ. ψήξω. Τρίβω (Ξύνω) μὲ τὴν ψήκτραν, βουρτσίζω, τιμαρεύω· χαϊδεύω, (παρβλ. Καταψάω)· (ἐν γέν.) ξύνω· (συνκδχ.) ξύνων ἢ τρίβων λεπτύνω (καὶ πθ.) τρίβομαι (λυόνω) ὅλως διόλου. » Κέδρος πουλυόδευσι καταψηχθεῖσα γενείοις (πρίονος), « Νίκ.

Κατα·ψιθυρίζω, Μ. ίσω. (μὲ γεν.) Ψιθυρίζω (Κρυφομιλῶν βάλλω σκάνδαλα) κατά τινος, διαβάλλω κρυφίως.

Κατα·ψιλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τινὰ ὅλως διόλου ψιλὸν (γυμνὸν, φαλακρόν).

Κατα·ψοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεμίζω τόπον τινὰ (Κάμνω ν' ἀντηχῇ) ἀπὸ τὸν ψόφον (κρότον) τινὸς πράγματος, (παρβλ. Καταφωνέω).

Καταψυκτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ καταψύχειν, συντελῶν πρὸς κατάψυξιν, δροσιστικός.

Κατάψυκτος (ὁ, ἡ). κατεψυγμένος, κατακρυωμένος, καταδροσισμένος.

Κατάψυξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Καταψύχω, κρύωμα ἐντελὲς, πάγωμα. » Ὁ φόβος κατάψυξίς τις ἐστὶν, « Ἀρστ.

Κατα·ψυχραίνω, Μ. ανῶ, = Καταψύχω.

Κατάψυχρος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου (μὲ ὑπερβολὴν) ψυχρὸς, ἐντελῶς κρύος.

Κατα·ψύχω, Μ. ψύξω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὅλως διόλου ψυχρὸν (κρύον), δροσίζω, καταδροσίζω· στεγνόνω ἐντελῶς εἰς τὸν ἀέρα· καταξηραίνω ἀπὸ τὴν ψύχραν (ὅθ. » Ἡ κατεψυγμένη ζώνη, « Γεωγρφ.)· (ἀμτβτ.) κρυόνω ὑπερβολικά· καταδροσίζομαι· (μτφορ.) εὑρίσκω ἄνεσιν (ἀναψυχήν).

;Κατάωρα, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Καθ' ὥραν, καθ' ἡλικίαν, ἢ· ἀδιακόπως· (ἄλλ. γρφ.) Κατῴωρα ἀντὶ Κατῄορα, (ἢ ἄλλοι ἄλλως).

Κατέαγα, Ἀττ. μσ. (μὲ σημασ. πθ.) πρκ. ἢ

Κατέαξα, ἐνεργ. ἀόρ. ά. τοῦ Κατάγνυμι.

Κατέαται, Ἰων. ἀντὶ Κάθηνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Κάθημαι.

Κατέβην, ἀόρ. β'. τοῦ Καταβαίνω.

Κατεβλακευμένως [καταβλακεύω]. ἐπίῤ. (μτγ.). Πολλὰ νωθρῶς (ἀμελῶς), μὲ ἄκραν ἀδράνειαν (ἀφροντισίαν).

Κατεβλήθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Καταβάλλω.

Κατ·εγγυάω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Κατηγγύησα καὶ Κατεγγύησα). Ὑποχρεόνω (Ἀναγκάζω) τινὰ νὰ δώσῃ ἐγγύησιν· λαμβάνω ἐγγύησιν παρά τινος, δίδω μὲ ἐγγύησιν, τάζω (ὑπόσχομαι) βεβαίως, (ὅθ

ἀῤῥαβωνίζω. ‖. (μσ.) ἐγγυῶμαι· ἀναδέχομαί (ἐπιχειρίζομαί) τι διὰ τὸ ὀπ. εἶμαι ἢ νομίζω ὅτι εἶμαι ἱκανὸς (ἐχέγγυος, ἀξιόχρεως). » Οἶμαι πολλοὺς κατεγγυηθήσεσθαι τὴν ὑπόθεσιν, « Πλδ.

Κατεγγύη (ἡ). ἡ δι' ἐγγυήσεως ὑποχρέωσις, ὑπόσχεσις. ἀῤῥαβώνισμα (;).

†Κατεγγυητικὰ (τὰ), (ἐνν. γράμματα ἢ ἱερὰ) τὰ γινόμενα διὰ τὸν ἀῤῥαβῶνα, προικοσύμφωνον ἢ ἱερολογία.

;Κατεγγὺς, ἐπίῤ. Πολλὰ κοντὰ (ἐγγύς).

Κατ·εγ·καλέω-ῶ, Μ. έσω. Ἐγκαλῶ, κατηγορῶ, Καταμέμφομαι.

Κατ·έγ·κειμαι, Μ. κείσομαι.(μὲ γεν.) Λίαν ἔγκειμαι, ἐπιμένω μὲ πολλὴν προσπάθειαν· (εἰς τὸν Ἱπποχρ.) = Κατάκειμαι (;).

Κατέγκλημα (τὸ), [κατεγκαλέω]. ἀφορμὴ μέμψεως ἢ ἐπὶ δικαστηρίου ἐγκαλέσεως, παράπονον.

Κατ·εγ·κονέω-ῶ, Μ. ήσω. Λίαν ἐγκονῶ, ἐπείγομαι, σπεύδω.

Κατέγνων, ἐνεργ. ἀόρ. β'. καὶ

Κατεγνώσθην, πθ. ἀόρ. ά. καὶ

Κατέγνωσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Καταγιγνώσκω.

Κατ·εγ·χαίνω, Μ. χανοῦμαι. (μὲ δοτ.) = Καταχαίνω, καταχλευάζω.

Κατ·εγ·χειρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγχειρῶ (Ἐπιχειρῶ) κατά τινος.

Κατ·εγ·χειρίζω, Μ. ίσω. Ἐγχειρίζω τι εἴς τινα.

Κατ·εγ·χέω, Μ. χεύσω. Χύνω κρουνηδὸν μέσα εἰς.

Κατ·εγ·χλιδάω-ῶ, Μ. ήσω. Π. (μὲ δοτ.) ἀντὶ Κατεντρυφάω.

Κατεδάην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Καταδιδάσκω.

Κατεδαίσατο, γ'. έν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Καταδαίνυμι.

Κατέδαρθον, ἀόρ. β'. τοῦ Καταδαρθάνω.

Κατεδάσατο, γ'. έν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Καταδαίομαι ἢ τοῦ Καταδαίνυμι.

Κατεδασσάμεθα, Π. ἀντὶ Κατεδασάμεθα, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Καταδαίομαι.

Κατ·εδαφίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τι κατὰ γῆς (κατὰ τοῦ ἐδάφους)· κρημνίζω ἐκ θεμελίων (ἴσια μὲ τὴν γῆν).

Κατεδέδεκτο, Ἰων. ἀντὶ Κατεδέδεικτο, γ'. έν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Καταδείκνυμι.

Κατεδήδοκα, πρκ. τοῦ Κατεσθίω.

Κατέδραμον, ἀόρ. β'. τοῦ Κατατρέχω.

Κατέδυν, ἀόρ. β'. τοῦ Καταδύομαι.

Κατ·έδω, Μ. κατέδομαι, Π. ἀντὶ Κατεσθίω.

Κατέηγα, Ἰων. ἀντὶ Κατέαγα.

Κατ·εθίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Συνεθίζω τινὰ εἴς τι.

Κάτει, β'. έν. πρσ. τοῦ Κάτειμι.

Κατ·είβω, Π. ἀντὶ Καταλείβω, κατασάζω. » Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, « Ὀδ. Ε. 2) (συνκδχ.) λυόνω, κατατήκω, ἢ· καταπραΰνω. » Τῇ δ' ἔντοσθε κατείβετο θυμὸς ἀκουῇ, « Ἀπλλν.

Κατεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ Καθοράω.

Κατείδωλος (ὁ, ἡ). πλήρης εἰδώλων.

Κατεῖεν, Π. ἀντὶ Κατῄει, γ'. έν. πρσ. τοῦ πρτ. τοῦ Κάτειμι.

Κατ.εικάζω, Μ. άσω. Συμπεραίνω τι ὡς ἔγγιστα· ὑποπτεύω. (πθ.) γίνομαι ἐντελῶς ὅμοιος.

Κατεικὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἐπιεικής.

Κατείλεχα, πρκ. τοῦ Καταλέγω.

Κατ·ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Στρυμόνω εἰς ἓν μέρος, συγκλείω. » Κατειληθέντες ἐς Μέμφιν, « Ἡρ. » Ὥστε τὸ μὲν πλεῖστον ἀποκρύπτεσθαι, τὸ δ' ὁρώμενον δοκεῖν ὑπὸ δέους εἰς χωρία προσάντη κατειλῆσθαι, « Πλ. » Κατειλούμενος εἴσω ἐρευγμὸς, « Ἱπποκρ. 2) τυλίζω καλῶς (πανταχόθεν), φασκιόνω, περιτυλίζω. » Κατειλεῖ τὴν πληγὴν, « Αἰλ. » Κατειλημένος ταινίαις τὴν κεφαλὴν, « Αχ., (παρβλ. Κατειλύω).

Κατείλημμαι, πθ. πρκ. τοῦ Καταλαμβάνω.

Κατείλησις [κατειλέω], εως (ἡ). σρύμωμα, κλείσιμον πουθενά.

Κατείλισις, ιος (ἡ). τύλιγμα, φάσκιωμα, περιτύλιγμα, [ἐκ τοῦ

Κατ·ειλίσσω, Ἰων. ἀντὶ Καθελίσσω.

Κατειλίχατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Κατειλίσσω.

Κατ·είλλω, = Κατίλλω ἢ Κατειλέω.

Κατείλοχα, Ἀττ. ἀντὶ Κατείλεχα.

Κατ·ειλυσπάομαι-ῶμαι (κυρ. εὔχρ. μόνον κατ' ἐνς. καὶ παρτ.). Καταιβαίνω 'γλιστρῶν.

Κατ·ειλύω, Μ. ύσω. Περιτυλίζω πανταχόθεν, σκεπάζω ὅλως διόλου. » Καδδέ μιν αὐτὸν εἰλύσω ψαμάθοισιν, « Ἰλ. Φ. » Ὄρος πέτρινον ψάμμῳ κατειλυμένον, « Ἡρ.

Κατ·ειλωτίζω, Μ. ίσω. Φέρω τινὰ εἰς κατάστασιν εἵλωτος, ὑποδουλόνω.

Κατειμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καθέννυμι.

Κάτ·ειμι, Μ. ειμι, = Κατέρχομαι, καταβαίνω· ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα μου (ἀπὸ τὴν ἐξορίαν) κτλ.

Κατεῖναι, Ἰων. ἀντὶ Καθεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καθίημι.

Κατ·είνυμι, Π. ἀντὶ Καθέννυμι.

Κατεῖπον, ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τοῦ Καταγορεύω.

Κατ·είργνυμι καὶ

Κατ·είργω, Μ. είρξω. Κατακλείω· σενοχωρῶ, καταναγκάζω. (κατα)δυναστεύω (» Ἀεὶ καθεστῶτος, τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι, « Θκ.)· ἐμποδίζω. » Ἐν τοῖς περὶ Ἑλλάδα τόποις ἐξήνθησαν αἱ κακίαι, οὐδενὸς πιέζοντος οὐδὲ κατείργοντος, « Πλ. » Κήρυσσε, κῆρυξ, καὶ σρατὸν κατειργαθοῦ, « Αἰσχλ.

Κατείρηκα, πρκ. (ἀνμλ.) τοῦ Καταγορεύω.

†Κατ·ειρόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἐπγρφ. ἀντὶ Κατιρόω, = Καθιερόω, (ὅθεν:

†Κατείρωσις, Ἐπγρφ. ἀντὶ Καθιέρωσις.

Κατ·ειρύω, Μ. ύσω, Ἰων. ἀντὶ Κατερύω.

Κατ·ειρωνεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ γεν.) Περιγελῶ ἢ Ἀπατῶ τινα μὲ εἰρωνείαν· (μὲ αἰτ.) ὑποκρύπτω.

Κατ·εισ·άγω, Μ. άξω. Φανερόνω, ἀποδεικνύω, προδίδω.

Κατεκλάξατο, Δ. ἀντὶ Κατεκλῄσατο, Κατεκλείσατο, γ'. έν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. καὶ

Κατεκλᾴσθην, Δ. ἀντὶ Κατεκλῄσθην, Κατεκλείσθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Κατακλείω.

Κατ·εκ·λύω, Μ. λύσω. Ἐκλύω (Ἀτονίζω, Ἐκνευρίζω) ὅλως διόλου.

Κατ·εκ·πλύνω, Μ. πλυνῶ. Πλύνω (Ξεπλύνω) ὅλως διόλου.

Κατέκτα, Π. ἀντὶ Κατέκτεινε, γ'. έν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. καὶ

Κατέκταθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Κατεκτάθησαν, γ'. πλθ. τοῦ πθ. ἀορ. τοῦ Κατακτείνω.

Κατέκταν, Π. ἀντὶ Κατέκτεινα, ά. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Κατακτείνω.

Κατέλαιος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πολὺ ἔλαιον, γεμάτος 'λάδι.

Κατέλασμα (τὸ). τρέξιμον μὲ τὸ ἄλογον εἰς κατήφορον, [ἐκ τοῦ

Κατ·ελαύνω, Μ. ελάσω. Διώκω (καὶ μτνμ. Κουντῶ) πρὸς τὰ κάτω, ἐμπήγω· τρέχω ἔφιππος (τὸν κατήφορον)· (μὲ γεν.) ὁρμῶ κατά τινος· καταφέρομαι, (παρβλ. Καθιππάζομαι)· (ἐπὶ αἰσχρ. ἐνν.) = Περαίνω. (ἐνίοτε) σφυρηλατῶν καταλεπτύνω; » Κατήλασε (ἄλλ. ἀναγν » Κατήλεσε) λεπτὸν (τὸν μόσχον ὃν ἐποίησαν), « Γρφ.

Κατ·ελέγχω, Μ. έγξω. Ἐλέγχω κατὰ πρόσωπον· ἐβγάλλω ψεύστην· ἀποδεικνύω τὸ ἐναντίον. » Σὲ δὲ μή τι νόον κατελεγχέτω εἶδος, « Ἡσ., ἡ μορφή σου (τὸ ἐξωτερικόν σου) νὰ μὴ ἀναιρῇ τὸ φρόνημά σου, (δηλ.) νὰ μὴ φαίνεσαι ἄλλος παρ' ὅ,τι εἶσε.

Κατ·ελεέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐσπλαγχνίζομαί (Λυποῦμαί) τινα ἀπὸ καρδίας.

Κατελεῖν, Ἰων. ἀντὶ Καθελεῖν.

Κατέλευσις [κατέρχομαι], εως (ἡ). Κάθοδος, ἴδε καὶ Κατήλυσις.

Κατελεύσομαι, μέλλ. τῆς ὁρς. καὶ

Κατελθεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κατέρχομαι.

Κατ·ελίσσομαι, Μ. ίξομαι, Ἰων. ἀντὶ Καθελίσσομαι.

Κατ·ελκύω, Μ. ύσω, Ἰων. ἀντὶ Καθελκύω.

Κατελόμενος, Κατελὼν, Ἰων. ἀντὶ Καθελόμενος, Καθελὼν, μσ. καὶ ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Καθαιρέω.

Κατ·ελπίζω, Μ. ίσω. Ἐλπίζω βεβαίως.

Κατελπισμὸς (ὁ). ἐλπὶς βεβαία, πεποίθησις, (ἄλλ. διορθ. Κατεπελπισμός).

Κατ·εμ·βλέπω, Μ. βλέψω, -ομαι. (μὲ δοτ.) Βλέπω κατὰ πρόσωπον.

Κάτεμεν, Ἰων. Π. ἀντὶ Καθεῖμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Καθίημι.

Κατ·εμέω-ῶ, Μ. έσω. (μὲ γεν.) Ξερνῶ (ἢ μτφορ. Ξεστομίζω κακοὺς λόγους) κατά τινος.

Κατ·εμ·ματέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Καταματεύομαι. » Χεῖρα —, « Νικ., χόνωντας τὸ χέρι μέσα.

†Κατ·εμπάζω, Μ. άσω. Ἐμβάλλω εἰς μεγάλην φροντίδα, στενοχωρῶ, κατεπείγω, ἢ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κατοπάζω.

Κατ·εμ·πεδόω-ῶ, Μ. ώσω. Βεβαιόνω (Ἀσφαλίζω) τι μὲ ὅλους τοὺς δυνατοὺς τρόπους.

Κατ·εμ·πίμπλημι (πίπλημι), Μ. εμ·πλήσω. Γεμίζω καθ' ὁλοκληρίαν.

Κατ·εμ·πίμπρημι (πίπρημι), Μ. εμ·πρήσω, Π. πυρπολῶ ἐξ ὁλοκλήρου, κατακαίω.

Κατ·εμ·φορέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Γεμίζω κατὰ κόρον τὴν κοιλίαν μου, καταχορταίνω.

Κατ·εν·αβρύνομαι, Μ. αβρυνθήσομαι, ἴδε Καταχαμαρόω.

Κατ·εναίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. Κατένηρα ἢ Κατήναρα καὶ μσ. Κατενηράμην), Π. φονεύω, ἀποκτείνω.

Κατέναντα καὶ Κατέναντι, = τῷ

Κατεναντία καὶ Κατεναντίον, ἐπίῤ. (μὲ γεν. καὶ σπν. δοτ.) Καταντικρὺ ἢ Ἐναντίον τινος.

Κατ·εναρίζω, Μ. ίσω, Π. = Κατεναίρω.

Κατένασσα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Καταναίω.

Κατενδεὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἐνδεὴς (ἐλλιπής)· πάμπτωχος.

Κατ·εν·δύνω ἢ Κατ·εν·δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Κατενέδυν κτλ.). Ἐνδύομαι (Φορῶ) τι· χώνομαι μέσα εἰς, σκεπάζομαι ἀπό.

Κατένεξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Καταφέρω, καταίβασμα.

Κατενεχθεὶς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Καταφέρω.

Κατ·εν·εχυράζω, Μ. άσω. Παίρνω (Κρατῶ) ἢ Βάλλω (Δίδω) τι ἐνέχυρον.

Κατενεχυρασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατενήνοθα, Π. πρκ. ἀντὶ ἐνς. τοῦ †Ἐνόθω, (εὔχρ. μόνον τὸ γ'. έν. μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) ἐκυμάτιζεν ἐπάνω εἰς, (ἴδε Ἐνήνοθα).

Κατενθεῖν ἢ Κατενθὲν, Δ. ἀντὶ Κατελθεῖν.

Κατενιαύσιος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' ἐνιαυτὸν (κατ' ἔτος) ἀνανεούμενος. ‖. (οὐσ.) ἀξίωμά τι εἰς τὴν Σικελίαν.

Κατ·εν·τείνομαι, Μ. τενοῦμαι. Ἐντείνομαι (Ἀγωνίζομαι) μὲ ὑπερβολὴν, προσπαθῶ μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις.

Κατεντευκτὴς [κατεντυγχάνω], οῦ (ὁ). ὁ κατηγορῶν τινος (παραπονούμενος) πρός τινα.

Κατ·εν·τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἐντρυφῶ (Ἀπολαμβάνω) κατὰ κόρον. 2) (μὲ δοτ.) Ἐντρυφῶ κατά τινος, τὸν κάμνω ὅπως θέλω γνωρίζων τὴν περὶ ἐμὲ ἀδυναμίαν του (Τουρκβαρβ. ὅτι περνοῦν τὰ νάζιά μου).

Κατ·εν·τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Κατενέτυχον). (μὲ δοτ. ἐκ γ'. ἢ γεν. ἐκ δ'.) Παραπονοῦμαι πρός τινα ἢ προσεύχομαι κατά τινος, κατηγορῶ, διαβάλλω. » Κατεντυγχάνων τοῦ λαοῦ, « Εὐσ. (καὶ πθ.) » Οὔτε κατεντευχθεὶς ὑπό τινος, οὔτε αἰτιασάμενος ἕτερον, « Θεοδώρ.

;Κατ·εν·τύνω, Μ. υνῶ. Π. (μὲ γεν. ἐλλ. ἐκ δ'.) ἑτοιμάζω τι κατά τινος.

Κατενῶπα ἢ Κατένωπα, Π. ἀντὶ

Κατενώπιον, ἐπίῤ. (μὲ γεν.) = Κατέναντι.

Κατεξανάστασις, εως (ἡ). τὸ κατεξανίσασθαι, σήκωμα κατεπάνω τινὸς, ἐπανάστασις, ἐναντίωσις.

Κατεξανασατικὸς, ή, όν. Ἐπιῤῥεπὴς ἢ Συντελεστικὸς πρὸς κατεξανάστασιν.

Κατ·εξ·αν·ίσταμαι, Μ. ανα·στήσομαι (ἀόρ. Κατεξανέστην κτλ.). (μὲ γεν.) Σηκόνομαι (Σηκόνω κεφάλι) κατά τινος, (ἐν γέν.) ἀπειθῶ, ἀνθίσταμαι, ἀντιφέρομαι.

Κατ·εξ·εράω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Ξερνῶ (Φτύνω, [ἐν γέν.] Χύνω ὁποιονδήποτε βρωμερὸν ὑγρὸν) κατά τινος. » Αἱ δὲ χελιδόνες καὶ τῶν ὀρνέων τὰ πλεῖσα κατεξερῶσιν αὐτῶν τῶν ἀγαλμάτων εἰσπετώμενα, « Κλμ.

Κατ·εξ·ετάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω ἀκριβῶς (καθ' ὅλας τὰς λεπτομερείας), δοκιμάζω (καὶ πθ. δοκιμάζομαι) εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις. » Ἄνδρα πολλοῖς κατεξητασμένον πολέμοις, « Γ. Ἀκροπολ. » Τῇ νόσῳ κατεξετασθεὶς καὶ πᾶν τὸ σῶμα κατασκελετευθεὶς, « αὐτ.

Κατ·εξ·ευμαρίζω, Μ. ίσω. Εὐκολύνω τι καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, τὸ καθιστῶ εὐκολώτατον.

Κατ·εξ·ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὀρχοῦμαι κατὰ (πρὸς περιγελῶν) τινος, καταφρονῶ, περιπαίζω. » Ἡ λήθη τῆς μνήμης κατεξωρχήσατο, « Θ. Ὑρτακ.

Κατ·εξ·ουσιάζω, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Δείχνω (Μεταχειρίζομαι) ὅλην μου τὴν ἐξουσίαν κατά τινος, ἐξουσιάζω δεσποτικῶς.

Κατεξουσιαστικὸς, ή, όν. Δηλωτικὸς ἐντελοῦς ἐξουσίας ἢ Συντελῶν πρὸς ἐνέργειαν αὐτῆς. » Ῥάβδος —, « Κλμ.

; Κατεξούσιος (ὁ, ἡ), = Αὐτεξούσιος.

Κατεπαγγελία (ἡ). ὑπόσχεσις βεβαία, [ἐκ τοῦ

Κατ·επ·αγγέλλομαι, Μ. αγγελοῦμαι. Ὑπόσχομαι θετικῶς (μετὰ βεβαιότητος) ἢ πρὸς βλάβην τινός. » Κατεπαγγέλλεται γὰρ πρὸς αὐτοὺς, ἐργολαβῶν ἐφ' ὑμᾶς, .. λήσειν μεταλλάξας τὸν ἀγῶνα, « Αἰσχ. » Τὸ παρὸν λυμαινόμενος, τὸ δὲ μέλλον κατεπαγγελλόμενος, « αὐτ.

Κατ·επ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Κατεπήγαγον κτλ.). Ἐπιφέρω τι κατά τινος, ἐπιβάλλω (τιμωρίαν κτλ.), (συγχ. τῷ Κατεπείγω).

Κατ·επ·ᾄδω, Μ. άσομαι. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Ψάλλω (Ἐπαναλαμβάνω τι) συνεχῶς ἔμπροσθέν τινος· ἀποκοιμίζω (καταγοητεύω) δι' ἐπῳδῶν. » Γοητεύεις με ἢ φαρμάττεις ἢ ἀτεχνῶς κατεπᾴδεις, « Πλάτ. (καὶ γεν.) » Τοῦτο τὸ πνεῦμα, ἂν ποιμένα λάβῃ, ψάλτην ποιεῖ, πνευμάτων πονηρῶν κατεπᾴδοντα, « Γρηγ. (καὶ πθ.) » Τοῦτό σοι τὸ ῥῆμα (τὸ Πρόσεχε σεαυτῷ) ὑπὸ περιστάσεων πιεζομένῳ ἐν καιρῷ ἂν γένοιτο τῇ καρδίᾳ κατεπᾳδόμενον, « Βασ.

Κατ·επ·αίρομαι, Μ. αρθήσομαι (μὲ γεν.) Σηκόνομαι (Σηκόνω κεφάλι) ἢ Ὑπερηφανεύομαι (Ἐπαίρομαι) κατά τινος.

†Κατεπακολούθημα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατ' ἐπακολούθημα.

Κατεπάλληλος (ὁ, ἡ), = Ἐπάλληλος, ἀλλεπάλληλος.

Κατεπάλμενος, Π. ἀντὶ Κατεφαλόμενος, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Κατεφάλλομαι (ἄλλ. διορθ. Καταπάλμενος).

Κατέπαλτο, Π. ἀντὶ Κατεπάλετο, ἢ Κατεφήλατο (;), γ'. έν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Καταπάλλω ἢ τοῦ Κατεφάλλομαι (;).

Κατ·επ·αν·ίσταμαι, ανα·σήσομαι (ἀόρ. Κατεπανέστην κτλ.). Ἐπανίσταμαι κατά τινος. » Κακία κατεπανισταμένη τῆς ἀρετῆς, « Μάξ.

Κατ·επ·εγείρω, Μ. εγερῶ. Ἐπεγείρω (Διεγείρω) τι κατά τινος. » Κλυδώνιόν μοι κατεπεγείρει, « Εὐμάθ.

Κατ·επ·είγω, Μ. είξω. Λίαν ἐπείγω, ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω· στενοχωρῶ, βιάζω· (ἐπὶ πργμ. τρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) δὲν ἐπιδέχομαι ἀναβολήν. ‖. (μσ. μὲ γεν.) βιάζομαι νὰ κατορθώσω ἢ ν' ἀποκτήσω τι, ὑπερεπιθυμῶ. » Ἐβουλόμην ἄν σε.. ἢ λίαν ἀντὶ τῶν ἵππων κιναίδους ἄγειν. Τούτων γὰρ ὁ νῦν βασιλεὺς κατεπείγεται, « Πλβ.

Κατέπειξις, εως (ἡ). τὸ κατεπείγειν, βία, ταχύτης.

Κατεπέκεινα, ἐπίῤ. = Ἐπέκεινα, ἀκόμη παρέκει, ἀκόμη περισσότερον ἢ ὑστερώτερα.

Κατ·επ·εμ·βαίνω, Μ. εμ·βήσομαι (ἀόρ. Κατεπενέβην κτλ.). Ἐπεμβαίνω μὲ ἄκραν ὕβριν κατά τινος. » Κειμένων τῶν εἰκόνων ἀδαημοσύνῃ τοῦ καλοῦ κατεπεμβαίνοντες, « Νικ. Χων.

Κατ·επ·ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ ἐπανειλημμένως, ἐρωτῶ καὶ 'ξαναρωτῶ.

;Κατεπεισόδιος (ὁ, ἡ), = Ἐπεισόδιος.

;Κατ·επ·ευφημίζω, Μ. ίσω, = Κατεπιφημίζω.

Κατ·επ·ι·δείκνυμαι, Μ. δείξομαι. Κάμνω ἐπίδειξιν κατὰ ἢ περί τινος.

Κατ·επι·θυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθυμῶ καταπολλὰ, ὑπερεπιθυμῶ.

†Κατεπιθύμιος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐπιθυμητὸς ἢ καταθύμιος.

†Κατεπίθυμος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ κατὰ πολλὰ ἐπιθυμῶν τι.

Κατ·επι·λαμβάνομαι, Μ. λήψομαι. Πιάνω καλὰ, περιλαμβάνω, ἀγκαλιάζω.

Κατ·επι·ορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ ἢ Νικῶ τινα δι' ἐπιορκίας.

Κατ·επι·σκήπτω, Μ. σκήψω. Ῥίπτω (Ἀκουμβῶ) τι μὲ ὁρμὴν ἐπάνω εἰς· (τρπ.) παραγγέλλω ἐπιμόνως ἢ ἐντόνως.

Κατ·επι·σπεύδω, Μ. σπεύσω. Σπεύδω κατὰ πολλὰ νὰ κάμω τι.

Κατεπιτήδευμα (τὸ). πρᾶξις ἢ λόγος κατ' ἐπιτήδευσιν (πολλὰ ἐπιτετηδευμένος), [ἐκ τοῦ

Κατ·επι·τηδεύω, Μ. εύσω. Πράττω ἢ Λέγω τι μὲ πολλὴν ἐπιτήδευσιν.

Κατ·επι·τίθημι, Μ. κατεπι·θήσω. Ἐπιθέτω εἰς. ‖. (μσ.) ἐπιπίπτω (ἐπεμβαίνω) κατά τινος.

Κατ·επι·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινός.

;Κατ·επι·φεύγω, Μ. φεύξομαι. Καταφεύγω πρός.

;Κατ·επι·φημίζω, Μ. ίσω. Ἀφιερόνω τι εἰς τὸ ὄνομά τινος.

†Κατ.επιχειρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω χέρι ἐπὶ ἢ κατά τινος, καταπιάνομαι· προσβάλλω, ἐφορμῶ. » Καὶ θεοῦ αὐτοῦ κατεπιχειρήσει, « Εὐς.

Κατ·επι·χέω, Μ. χεύσω. Χύνω κρουνηδὸν τι ἐπάνω εἰς, περιχύνω.

; Κατ·επι·χρώννυμι, Μ. χρώσω. Βάφω (Χρωματίζω, Ζωγραφίζω) τι ὅλως διόλου ἢ ἀπὸ 'πάνω.

Κατ.επ·ομβρίζω, Μ. ίσω. Χύνω τι ἐν εἴδει ὄμβρου ἐπάνω εἰς, (μτφορ.) χορηγῶ ἀφθόνως.

Κατ·επ·οπτεύω, Μ. εύσω. Βλέπω ἀπὸ 'πάνω, θεωρῶ ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος.

Κατεπτηχότως [καταπτήσσω], ἐπίῤ. μτχ. Μὲ ἄκραν συστολὴν, δειλῶς, πεφοβισμένως.

Κατ·εράω-ῶ, Μ. άσω. Χύνω τι ὅλως διόλου ἢ ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο ἀγγεῖον, τραβῶ ὅλον τὸ κρασὶ (κτλ.) ἀπὸ τὸ βαγένι· ἀδειάζω.

Κατ·εργάζομαι, Μ. άσομαι. Τελειόνω

(Τελειοποιῶ) τὸ ἔργον μου· ἐργάζομαι δουλεύω, καλλιεργῶ) τι ἐντελῶς, (ὅθ. κοιν.) ἀργάζω· (ἐπὶ τροφ.) χωνεύω, (παρβλ. Ἐξεργάζομαι)· κατορθόνω· καταφέρνω· καταπονῶ, καθυποτάσσω. ἑλκύω εἰς τὸ θέλημά μου. φονεύω, (παρβλ. Διεργάζομαι). » Κατειργάσατο τὸν λέοντα. « Ξεν. » Ἑαυτὸν κατειργάσατο, « Λξ. » Τὴν Ἑλλάδα κατεργάσασθαι, « Ἡρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Εἴ τινα βούλοιο κατεργάσασθαι καλεῖν σε ἐπὶ δεῖπνον, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Οὐκ ἐδύνατο κατεργασθῆναι αὐτῷ, « Ἡρ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Γῆ κατειργασμένη « Λξ.

Κατ·εργάθω καὶ (μσ.) Κατ·εργάθομαι, Π. ἀντὶ Κατείργω, ἴδε τὸ ῥῆμα.

Κατεργασία (ἡ), [κατεργάζομαι]. ἐργασία ἐντελής· τελειοποίησις ὁποιουδήποτε ἔργου· κατόρθωσις, ἀπόκτησις· χώνευσις. (ἐπὶ τεχνητ.) δούλευμα, ἄργασμα. » Ἡ τοῦ ἀργυρίου (» Ἡ τῆς τροφῆς) κατεργασία, « Πλβ., Ἀρστ. » Τὸ ἁλυκὸν ὕδωρ πλείονος δεῖται κατεργασίας, « Ἀθ.

Κατεργαστικὸς, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατεργάζεσθαι, κατορθωτικός. φθαρτικός. » Αἱ μετὰ σιγῆς ἀθυμίαι .. κατεργαστικαί, « Ἱππκρ.

;Κατέργαστὸς, ος ἢ ή, ον ἢ όν. Κατειργασμένος, δουλευμένος μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν (μὲ ἐντέλειαν).

Κάτεργος (ὁ, ἡ). κατειργασμένος, ἐντελῶς ἐργασμένος (δουλευμένος, ὠργωμέμένος κτλ.)· ἐξασθενισμένος ὑπὸ τῆς ἐργασίας (εἰς τὴν σημασ. ταύτην ὀξυτονεῖται παρὰ τῷ Ἡσυχ.). ‖. (οὐσ.) » Κάτεργον, « Γρφ., τὸ ἔργον, ἡ ἐργασία.

Κατ·έργω, Μ. έρξω, Ἰων. ἀντὶ Κατείργω.

Κατ·ερεθίζω καὶ Κατ·ερέθω (χ. Μ.), Μ. ίσω. Κατὰ πολλὰ ἐρεθίζω.

Κατ·ερείδω, Μ. είσω. Στυλόνω καλὰ, (ἀμτβτ.) ἀκκουμβῶ δυνατά. (συνκδχ.) προσβάλλω (μὲ ὁρμὴν), ἀντιπίπτω. » Ὄψει γὰρ . . , κατερείσαντος ἀνέμου, κλύδωνα ἰσχυρὸν, « Δ. Χρσ.

;Κατερειχτὸς, ή, όν. Συντεθραυσμένος, κατατετριμένος. ‖. (οὐσ. οὐδ.) » Κατερεικτὰ, « τὰ κατερεικόμενα ὄσπρια ἢ γεννήματα, [ἐκ τοῦ

Κατ·ερείκω, Μ. είξω, Π. καταξεσχίζω, κατασυντρίβω (ὡς εἰς τὸν μύλον), (συνκδχ.) λεπτύνω, μετριάζω. » Καττύπτεσθε κόραι καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας, « Π. (παρ' Ἡφαιστ.). » Ἁπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερεικόμεναι, « Αἰσχλ. » Θυμὸν κατερεῖξαι, « Ἀρσφ.

†Κατ·ερειπόω-ῶ, Μ. ώσω, (νλγ.) ἀντὶ

Κατ·ερείπω, Μ. ερείψω (μσ. πρκ. Κατερήριπα, καὶ πθ. Κατερήριμμαι, ἀόρ. β΄. Κατήριπον). Καταχρημνίζω· ἀνατρέπω· ἀφανίζω. (ἀμτβτ.) κρημνίζομαι ἐκ θεμελίων, καταπίπτω. » Τεῖχος κατερήριπεν, « Ἰλ. Ξ. (καὶ μτφορ.) » Γάμου καὶ παιδοποιίας, ἃ καὶ σὲ κατερείπει τὸν ἐῤῥωμενέστατον, « Πλ.

Κατ·ερεύγω ἢ (ὀρθότ.) -ερεύγομαι, Μ. εύξω. -ομαι. (μὲ γεν.) Ῥεύγομαι (Ξερνῶ, [καὶ μτνμ.] Φλυαρῶ, Καταλαλῶ) κατά τινος.

†Κατερεφὴς, έος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατηρεφής.

Κατ·ερέφω, Μ. έψω, Π. σκεπάζω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ ὀροφήν. » Τὰς σκηνὰς κλήμασι κατερέφουσι, « Πλ. (ἢ μσ.) » Κεράμῳ κατερέψεται ἑρκίον ἀνήρ, « Ἀπλλν.

Κατ·ερέω, Ἰων. ἀντὶ Κατερῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Καταγορεύω.

Κατερήριπα, Π. πρκ. τοῦ Κατερείπω.

Κατ·ερημόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐρημόνω ἐντελῶς, κατερημόνω. (μτνμ.) ἀφαιρῶ, ξεγυμνόνω.

Κατ·ερητύω, Μ. ύσω, Π. κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω.

Κατ·εριθεύομαι, Μ. εύσομαι. Καταπονῶ διὰ ῥᾳδιουργιῶν, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Κατεριχτὸς, ή, όν, = Κατερειχτός.

†Κατ·εριπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κατερειπόω, (ὅθεν :

†Κατερίπωσις, εως (ἡ), (νλγ.). ἀνατροπὴ, καταχρήμνισμα.

Κατερνὴς [κατὰ, ἔρνος], έος (ὁ, ἡ), Π. ὅλος (γεμάτος) κλαδιά.

Κατεῤῥάδατο, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Καταῤῥαίνω.

Κατ·ερυθραίνω, Π. ανῶ. Βάφω (Κάμνω) κατακόκκινον.

Κατ·ερυθριάω-ῶ, Μ. άσω. Καταχοκκινίζω (ἀπὸ ἐντροπὴν), γίνομαι-

Κατέρυθρος (ὁ, ἡ). κατακόκκινος.

Κατ·ερυθρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κατερυθραίνω.

Κατ·ερυκάνω, Π. ἀντὶ

Κατ·ερύκω, Μ. ερύξω (ἀόρ. Κατερύκακον), Π. = Κατερητύω, ἐμποδίζω. (μσ.) μένω, ἀπομένω.

Κατ·ερύω, Μ. ερύσω, Π. ἀντὶ Καθέλκω, καταιβάζω (σύρων). » (Ναῦν) ποτὶ κῦμα κατειρύσαι, « Ἀπλλν. » Κατείρυσεν οὔθατα μόσχου πρωτογόνου, « Νίκ.

Κατ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Κατῆλθον κτλ.). Καταβαίνω· ἐπιστρέφω (κυρ. ἀπὸ τὴν ἐξορίαν εἰς τὴν πατρίδα μου).

Κατέρωτα, ἐπίῤ. Αἰολ. ἀντὶ Καὶ ἑτέρωθε, καὶ ἄλλοτε· ἄλλως τε.

Κατ·εσθίω καὶ Κατ·έσθω, Μ. κατέδομαι καὶ (Γρφ.) κατα·φάγομαι (ἀόρ. Κατέφαγον κτλ.), = Κατατρώγω. » Οἱ Μασσαγέται τὼς γονέας κατακόψαντες κατέσθοντι, « Πυθαγορ. (καὶ μτνμ.) » Τὰ κοινὰ πρὶν λαχεῖν κατεσθίεις, « Ἀρσφ.

Κατεσκεμμένως, ἐπίῤ· (μτχ.) Λίαν ἐσκεμμένως, μὲ πολλὴν σκέψιν (στόχασιν, φρόνησιν).

Κατέσκληκα, πρκ. ἀντὶ ἐνς. τοῦ Κατασκέλλω.

Κατεσπεικὼς, υῖα, ὸς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Κατασπεύδω.

Κατεσπευσμένως [κατασπεύδω], ἐπίῤ. (μτχ.). Μετὰ μεγάλης σπουδῆς, πολλὰ βιαστικά.

Κατεσπουδασμένως [κατασπουδάζω], ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ πολλὴν σπουδὴν (προθυμίαν), μὲ πολὺν ζῆλον.

†Κατέσσυμα, ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάσσυμα = Κάττυμα.

Κατέσσευτο, Π. γ΄. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. (ἀντὶ ἀόρ.) τοῦ Κατασεύομαι.

Κατέσταθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Κατεστάθησαν, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. καὶ

Κατεστεὼς, Ἰων. ἀντὶ Καθεστεὼς = Καθεστὼς, μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καθίστημι.

Κατεστραμμένως [καταστρέφω], ἐπίῤ. (μτχ.). Ἀντιστρόφως, ἀνάποδα, 'ξανάστροφα.

Κατεστράφατο, Ἰων. γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Καταστρέφω.

Κατ·εσχαρόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἐπὶ πληγ.) Σκεπάζω (καὶ πθ. Σκεπάζομαι μὲ) πέτσαν, τσυπώνω, καρκαδιάζω.

Κατ·ευ·αρεστέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὐαρεστῶ.

Κάτευγμα (τὸ), Π. [κατεύχομαι]. εὐχὴ ἢ κατάρα· ἀφιέρωμα (τὸ ὀπ. ἔταξέ τις εἰς τὸν θεόν). » Ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῖς δε σὺν κατεύγμασι, « Σοφ.

Κατ·ευδαιμονίζω, Μ. ίσω. Κατὰ πολλὰ εὐδαιμονίζω (καλοτυχίζω) τινά.

Κατ·ευδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐγκρίνω (Ἀποδέχομαί) τι καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, εἶμαι ὑπερευχαριστημένος.

Κατ·ευδοκιμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Εὐδοκιμῶ ὑπὲρ ἄλλον τινὰ, φαίνομαι πλέον εὐδόκιμος, (εὐυπόληπτος).

Κατ·ευδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐοδοῦμαι, κατευοδοῦμαι.

Κατ·ευεργετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐεργετῶ πλουσιοπαρόχως.

Κατ·ευημερέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Εὐτυχῶ (Εὐδοκιμῶ) ὑπὲρ ἄλλον τινά. » Κατευημεροῦντος τῆς ἀληθείας τοῦ ψεύδους, « Βασ.

Κατ·ευθικτέω-ῶ, Μ. ίσω. Ἐγγίζω (Κτυπῶ) καιρίως, ἐπιτυχαίνω εἰς τὸ κτύπημα.

Κατευθὺ (ἀντὶ Κατ' εὐθὺ), ἐπίῤ. Κατ' εὐθεῖαν, ἴσια ἐμπρός. » Τὸ κατευθὺ μόνον ὁρῶσι, « Ξεν., τὸ εὑρισκόμενον ἴσια καταντικρύ.

Κατευθυντὴρ, ῆρος καὶ

Κατευθυντὴς, οῦ (ὁ). ὁ κατευθύνων (ἰσάζων, διευθύνων) τι, διορθωτής.

Κατευθυντήριος, α ἢ ος, ον. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατευθύνειν (ἰσάζειν κτλ.), (ὅθ. ‖. οὐσ.) Κατευθυντηρία (ἐνν. σανὶς ἢ σχοῖνος), ὁ κανὼν τῶν γραφ. ἢ ἡ στάθμη τῶν οἰκοδόμων κλπ.

Κατ·ευθύνω, Μ. υνῶ. Ἰσάζω· διοικῶ, ὁδηγῶ, διευθύνω· διορθόνω· τιμωρῶ. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. καὶ μσ.) διευθύνομαι πρὸς· (μτφορ.) ἐπιτυχαίνω, εὐοδοῦμαι· εὐδοκιμῶ, εὐτυχῶ.

Κατευθυσμὸς (ὁ). διεύθυνσις, ὁδηγία.

Κατ·ευκαιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὑρίσκω (Ἐπιτυχαίνω) εὐκαιρίαν. (μτνμ. ἢ συνκδχ.) εὐπορῶ.

Κατ·ευκηλέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κατασιγάζω, καθησυχάζω.

Κατευκτικὸς, ή, όν. Ὁ γινόμενος ἢ προφερόμενος·

Κατευκτικῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει κατευχῆς (ταξίματος εἰς τὸν θεὸν ἢ κατάρας).

Κάτευκτὸς (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἐπέσυρέ τις εἰς ἑαυτὸν ἢ ἠξιώθη δι' εὐχῆς. 2) ταγμένος (κυρ. νὰ φονευθῇ ὑπέρ τινος).

Κατ·ευλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐλογῶ καταπολλὰ, ὑπερεπαινῶ.

Κατ·ευμαρίζω, Μ. ίσω, = Κατεξευμαρίζω, εὐκολύνω κατὰ πάντα, ἐξομαλίζω.

Κατ·ευμεγεθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ὑπερβαίνω κατὰ τὸ μέγεθος (κατὰ τὴν δύναμιν), ὑπερτερῶ, ὑπερισχύω,

Κατ·ευμενίζω, Μ. ίσω, = Ἐξευμενίζομαι, ἐξιλεόνω.

Κατ·ευμοιρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὐμοιρέω, εὐτυχῶ.

Κατ·ευνάζω, Μ. άσω. Βάλλω τινὰ εἰς τὴν εὐνὴν (εἰς τὸ κρεββάτι) νὰ πλαγιάσῃ· κοιμίζω, ἀποκοιμίζω. (μτφορ.) καταπραΰνω, καταπαύω, καθησυχάζω, (κοιν.) καταλογιάζω. » Κατὰ δ' εὔνασε πόντον, « Ἀπλλν. » Κατὰ δ' εὔνασε θηρὸς ἐρωὴν, « Ὀππ. (καὶ μὲ γεν. ἐλλ.) » Μόχθων δ' οὐδ' Ἀΐδης με κατεύνασεν, « Ἐπγρ.

Κατευνασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀποκοίμισμα· (μτφορ.) καταλάγιασμα.

Κατευναστὴρ (ὁ), = Κατευναστής.

Κατευναστήριον (τὸ), (ἐνν. δωμάτιον), κάμαρα διὰ πλάγιασμα, κοιτὼν, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Κατευναστήριος, α ἢ ος, ον. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατευνάζειν (ἀποκοιμίζειν, καταπραΰνειν κτλ.).

Κατευναστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κατευνάζων (ἀποκοιμίζων κτλ.). ‖. (οὐσ.) ὑπηρέτης τοῦ κοιτῶνος.

Κατευναστικὸς, ή, όν, = Κατευναστήριος.

Κατευνάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κατευναστήρ.

Κατ·ευνάω-ῶ, Μ. ήσω, Μ. ἀντὶ Κατευνάζω.

Κατευνήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

;Κατευνητὴρ, ῆρος καὶ

;Κατευνητὴς, οῦ (ὁ), Π. ἀντὶ Κατευναστήρ.

Κατ·ευοδόω-ῶ, Μ. ώσω. Φέρω (Ὁδηγῶ) εἰς πολλὰ καλὸν δρόμον· (μτφορ.) προξενῶ καλὴν ἔκβασιν (ἐπιτυχίαν). (πθ.) τελειόνω εὐτυχῶς τὸ ταξεῖδί μου, φθάνω εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον μου· (μτφορ.) ἐπιτυχαίνω, τελεσφορῶ, προοδεύω, (κοιν.) 'πάγω καλά. » Πάντα ὅσα ἂν ποιῇ κατευοδωθήσεται, « Γρφ.

Κατευόδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καλὴ ἔκβασις, ἐπιτυχία.

Κατ·ευορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁρκίζομαι ἐπισήμως τὴν ἀλήθειαν.

;Κατ·ευορκίζω. Μ. ίσω, = τῷ προηγ.

Κατ·ευπαθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Καθηδυπαθῶ, ζῶ μὲ πολλὴν εὐπάθειαν (τρυφήν). κατεξοδεύω εἰς τρυφάς.

Κατ·ευπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μεγάλην εὐπορίαν (πολλοὺς τρόπους) κατά ἢ περί τινος.

†Κατ·ευρύνω, Μ. υνῶ. Πλατύνω ὅλως διόλου.

Κατ·ευστοχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Κτυπῶ τὸ σημάδι πολλὰ εὐστόχως· (μτφορ.) ἐπιτυγχάνω ἐντελῶς.

Κατ·ευτελίζω, Μ. ίσω, = Ἐξευτελίζω.

;Κατ·ευτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πολὺν τόνον (δύναμιν)· (μὲ γεν.) ὑπερισχύω κατά τινος.

Κατ·ευτρεπίζω, Μ. ίσω. Βάλλω εἰς τάξιν, διευθετῶ.

Κατ·ευτυχέω, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἐπιτυχαίνω (Κατορθόνω εὐτυχῶν) τι. ὑπερισχύω κατά τινος.

Κατ·ευφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιφωνῶ εὐφημίας εἴς τινα, ὑποδέχομαι μὲ ἀνευφημήσεις.

Κατ·ευφραίνω, Μ. ανῶ. Χαροποιῶ μὲ ὑπερβολὴν, κατατέρπω.

Κατ·ευχειρίζω, Μ. ίσω. Καθιστῶ τι ὅλως διόλου εὐχερὲς (εὐοικονόμητον, εὔκολον), = Κατευμαρίζω.

Κατευχὴ (ἡ). εὐχὴ (προσευχὴ, τάξιμον εἰς τὸν θεὸν) περί τινος.

Κατ·εύχομαι, Μ. εύξομαι. (μὲ δοτ. ἐλλ. ἢ ἀπαρ.) Εὔχομαί τι εἴς τινα, εὔχομαι ἐγκαρδίως· ὑπερεπιθυμῶ. 2) (μὲ γεν. ἐλλ.) εὔχομαι κατά τινος, καταρῶμαι. 3) (μὲ δοτ. ἢ ἀπαρ.) ὑπόσχομαι (τάζω) εἰς τὸν θεόν· καυχῶμαι, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν). 4) Π. (μὲ αἰτ.) παρακαλῶ τινα (ὁρκίζοντάς τον πρὸς θεοῦ κτλ.).

Κατ·ευωχέω-ῶ, Μ. ήσω. (σπν. μτβτ.) Φιλεύω τινὰ πλουσιοπαρόχως. (συνήθ. μσ.) τρώγω κατὰ κόρον ὡς εἰς εὐωχίαν, ξεφαντόνω μὲ μεγάλην ὄρεξιν.

Κατ·εφ·άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. (μὲ δοτ.) Πηδῶ μὲ ὁρμὴν κάτω ἢ κατεπάνω τινός, (συγχ. τῷ Καταπάλλω).

;Κάτεφθος (ὁ, ἡ), = Κάθεφθος.

Κατ·εφ·ίστημι, Μ. κατεπι·στήσω (μσ. ἀόρ. Κατεπέστην κτλ.). (μὲ γεν. ἐκ δ΄.) Ἀντιτάττω τι (καὶ μσ. Ἀντιστέκομαι) κατά τινος.

Κατ·εχθραίνω, Μ. ανῶ. Ἐχθρεύομαι (Μισῶ) μὲ ὑπερβολήν.

Κατ·εχμάζω, Μ. άσω., Π. ἀντὶ Κατέχω, κρατῶ δυνατὰ, δένω σφικτὰ, (ἐν γέν.) ἐμποδίζω.

Κατέχοντι, Δ. ἀντὶ Κατέχουσι, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ Κατέχω.

Κατέχυνθ', Π. (κατ' ἀποχ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Κατεχέχυντο, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Καταχέω.

Κατ·έχω, Μ. καθ·έξω ἢ κατα·σχήσω (ἀόρ. Κατέσχον κτλ.). Βαστῶ (δυνατά)· κρατῶ· σταματῶ, ἐμποδίζω. (ὅθ. ἐλλ.) στέκομαι, μένω πουθενὰ, κωνεύω, (ναυτ.) ἀράζω, (κοιν.) πιάνω· καταιβαίνω. (τρπ.) ἐμπνέω, ἐνθουσιάζω. » Ἢν τοὺς τοιούτους (ἵππους) δύνανται κατέχειν, « Ξεν. » Μή μ' ἀέκοντα κατάσχῃ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ, « Ὀδ. Ο. » Κελεύων κατασχεῖν (τοὺς πρέσβεις) καὶ μὴ ἀφεῖναι, πρὶν κτλ., « Θκ. (καὶ μτνμ.). » Κατασχεῖν τὴν ἀρχὴν, « Πλ. (καὶ μσ.) » Παρεὸν κατασχέσθαι (τὰ χρήματα), οὐκ ἐθέλησε, « Ἡρ., νὰ τὰ σφετερισθῇ, νὰ τὰ κατακρατήσῃ. (ἢ μτφορ.) » Κατέχειν τὴν ὀργὴν (τὸν γέλωτα), « Λξ., νὰ βαστάξῃ τὰ γέλια. » Οὐ καθέξει τὴν φιλίαν, « Ξεν. (καὶ ἐλλ.) » Κανέσχεν (ἐνν. τὴν ναῦν) ἐς Δῆλον, « Ἡρ. » Προξένων δ' ἐν τῷ κατέσχες (ἐνν. τὸν ἵππον ἢ τὸ ἅρμα); « Εὐρ. (ἢ μτνμ.) » Παρὰ παιδὶ τερείνῃ ἄλλος ἀνὴρ κατέχει, « Θγν. (ἴδε καὶ 3). (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ὡς ὁ μὲν ἔνθα κατέσχετ', ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο, « Ὀδ. Γ. » Ἐνθαῦτα δὴ κατεχόμενοι, « Ἡρ. » Μανέντι καὶ κατασχομένῳ, « Πλάτ., (κοιν.) ὅταν τὸν πιάσῃ (ἐνν. τὸ δαιμόνιον). » Πάντες οἱ ἐκ θεῶν του κατεχόμενοι, « Ξεν. » Πάντες οἱ ἀγαθοὶ ποιηταὶ, οὐκ ἐκ τέχνης, ἀλλ' ἔνθεοι ὄντες καὶ κατεχόμενοι, πάντα ταῦτα τὰ καλὰ λέγουσι ποιήματα, « αὐτ. (καὶ μὲ ἀκριβές. προσδιορ.) » Καρδίαν κατέσχετο ἔρωτι, « Εὐρ. 2) (συνκδχ.) κρύπτω, σκεπάζω. » Νὺξ κάτεχ' οὐρανὸν, « Ὀδ. Ν. (καὶ περιφρ.) » Πρὶν καί τινα γαῖα καθέξῃ, « Ἰλ. Π. (ἢ πθ.) » Οὐδὲ σελήνη οὐρανόθεν προὔφαινε· κατείχετο γὰρ νεφέεσιν, « Ὀδ. Σ. (ἢ μσ.) » Κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα, « Ὀδ. Τ. » Κατασχομένη ἀργῆτι ἑανῷ, Ἰλ. Γ. 3) (μτφορ.) κυριεύω· (χ. πτ.) ἐπικρατῶ. συνειθίζομαι. » Κατεῖχεν αὐτοὺς ὁ φόβος, « Ἡρωδ. » Κατεῖχε πᾶν τὸ στρατόπεδον δυσφημίαις, βοῶν, στενάζων, « Σοφ. » Μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς, « αὐτ. » Ὄλβιος, ὃν φᾶμαι κατέχοντ' ἀγαθαί, « Πίνδ. » Ἤ τινα λάθα κατέχει, « αὐτ. » Τῶν τότε μιν κατεχόντων πρηγμάτων, « Ἡσ. » Τοιαῦτ(αὐτοὺς ἐπυνθάνετο κατέχοντα, « αὐτ., εἰς τοιαύτην ἦσαν κατάστασιν. » Κατέχων πολλὸν τοὺς ἄλλους ὁ Ἱπποκλείδης, « αὐτ., ὑπερέχων, εὐδοκιμῶν ὑπὲρ τοὺς ἄλλους. (καὶ χ. πτ.) » Ὄμβρος κατέχει, « Πλ. » Ὅταν ἐπομβρίαι κατάσχωσι, « Θφρ. » Λόγος κατέχει, « Θκ., ᾄδεται. » Παρὰ παιδὶ τερείνῃ ἄλλος ἀνὴρ κατέχει, « Θγν., ὑπερισχύει, ἔχει τὰ πρωτεῖα (ἴδε καὶ 1). (καὶ τρπ.) » Εὖ κατασχήσει, « Σοφ., θὰ ἔβγῃ εἰς καλὸν, θὰ λάβῃ εὐτυχῆ ἔκβασιν. 4) = Ἀντιλαμβάνομαι, ἐννοῶ, καταλαμβάνω. » Οὐ σφόδρα κατέχω τί βούλεται φράζειν, « Πλάτ. 5) (πρὸς μτχ.) ἐπιμένω, ἐξακολουθῶ (δὲν παύω τοῦ) νά. » Μάλα κατεῖχον βάλλοντες καὶ ἀκοντίζοντες, « Ξεν. » Κατεῖχε διώκων, « Πλ. (ἢ ἀπολ.) » Ἰσχυρὰν τὴν φυγὴν τοῖς πολεμίοις κατέχων ἐποίει, « Ξεν. 6) περιέχω. » Τὰς βουνώδεις (πόλεις) πλείους οἰκίας ὑπολαμβάνουσι κατέχεσθαι τῶν ἐπιπέδων, « Πλβ. 7) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) Προσορμίζομαι, ἀράζω, (κοιν.) πιάνω, (εὐχρηστότ. τὸ) Κατίσχω. » Ἀπὸ δὲ τοῦ αἰγιαλοῦ τούτου, ἔνθα αἱ νῆες κατέσχον, « Θκ., (παρβλ. Ἔχω 3).

Κατεψευσμένως, ἐπίῤ. (μτχ.) Πάντη ψευδῶς.

Κατέψησις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Καθέψησι., [ἐκ τοῦ

Κατ·έψω, Μ. εψήσω, Ἰων. ἀντὶ Καθέψω.

Κατ·ηβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. μὲ πιάνει παροξυσμὸς (ἐπιληψία κτλ.), πίπτω εἰς λειποθυμίαν, [ἐκ τοῦ

Κατηβολὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Καταβολὴ, προσβολὴ (περίοδος) πυρετοῦ· λειποθυμία· ἐπιληψία (;).

;Κατηβολὶς, ίδος (ἡ), γλσ. ἀντὶ Κατηβολή.

Κατηγεμὼν, όνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Καθηγεμών.

Κατ·ηγέομαι, Ἰων. ἀντὶ Καθηγέομαι.

Κατ·ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἐν γέν.) Λέγω (Ὁμιλῶ) κατά τινος, κατακρίνω, μέμφομαι. » Κατηγοροῦσί τινες ἡμῶν, « Ἰσκρ. » Ἀγαθῇ γε (οὐχ ὁρᾷς;) τύχῃ συμβεβιωκὼς, τῆς ἐμῆς ὡς φαύλης κατηγορεῖς, « Δμ. 2) (ἰδιαιτ. μὲ γεν. ἐκ γ΄. καὶ αἰτ. ἐκ δ΄. ἢ τὸ ἀνάπαλιν) καταμηνύω (παραπονοῦμαι κατά τινος) εἰς τὸ δικαστήριον, ἐγκαλῶ. » Πολλὰ καὶ

δεινὰ αὐτοῦ κατηγορῶν, « Αξ. » Κατηγορεῖν τινα κλοπῆς, « Αξ. (καὶ μὲ δύο αἰτ.) » Πῶς οὐκ ἄν τις προδοσίαν ὑμῶν τοῦτο κατηγοροίη; « Ξεν. (ξ πθ.) » Τὰ κατηγορημένα μευ,« Πλάτ. 3) (μτφορ. μὲ αἰτ.) προδίδω, φανερόνω, ἀποδεικνύω. »Τὸ δὲ βάδισμα νωθρὸν ἔκλυσιν τῆς ψυχῆς κατηγορεῖ, « Βασ. » Ἐμφαίνεταί τι αὐτοῖς (τοῖς νέοις) νεαρόν, ὃ κατηγορεῖ τὴν ὀλιγοετίαν, « Ξεν. »Αὐτὸ κατηγορέει τὸ οὔνομα ὥς ἐστι Ἑλληνικόν, « Ἡρ. 4) (μὲ αἰτ.) ἀποφαίνομαί τι περί τινος, λέγω θετικῶς ὅτι οὕτως ἔχει· ἐφαρμόζω (προσδιορίζω) λέξιν τινὰ εἰς πρᾶγμά τι. » Οἱ τὴν γέννησιν τοῦ κόσμου κατηγοροῦντες, « Φίλ. (καὶ πθ.) »Ἐφ' ὧν σημαινομένων τὰ ὀνόματα κατηγορεῖται, « Ἀρστ. » Οὐδὲ κατηγορητέον, ὡς ὁ μὲν κάμνων ἀμαθής, ὁ δὲ ὑγιαίνων σοφός, « Πλάτ.

Κατηγόρημα (τό). τὸ ἔγκλημα (τὸ ἐλάττωμα) διὰ τὸ ὁποῖον κατηγορεῖταί τις, ἡ αἰτία τῆς κατηγορίας του. ‖. (λογικ. καὶ φιλοσοφ.) ἡ προσδιορισμένη ἰδιότης (τὸ ποσόν, τὸ χαρακτηριστικόν) προσώπου ἢ πράγματος, Λατ. praedicatum, (Γαλλ.) attribut. » Ὁ δὲ ἐπικεκυφὼς τράχηλος μωροῦ ἀνδρὸς κατηγόρημα, « Φυσιογνμ., (ἴδε καὶ Συντακτός).

Κατηγορησείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω διάθεσιν) 'νὰ κατηγορήσω.

Κατηγορητέος, α, ον, θετ. τοῦ Κατηγορέω.

Κατηγορία (ἡ). μομφὴ (παράπονον) κατά τινος, (ἰδιαιτ.) καταμήνυσις εἰς τὸ δικαστήριον. 2) = Κατηγόρημα, (ὅθ.) »Αἱ δέκα κατηγορίαι τοῦ Ἀριστοτέλους,« Λογικ. (ἀμφοτέρων τῶν σημασιῶν παράδειγμα φέρεται τὸ ἑξῆς σκῶμμα τοῦ Δημώνακτος. » Εἰδώς γάρ τινα παγκάκιστον μὲν ὄντα καὶ μυρία κακὰ ἐργαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ διὰ στόματος καὶ αὐτοῦ τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς ἄξιος εἶ δέκα κατηγοριῶν,« Λκ.

Κατηγορικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς κατηγορίαν, γενόμενος ἐν εἴδει κατηγορίας· χρησιμεύων ὡς κατηγόρημα. »Πρότασις κατηγορική,« Ῥτρ., ἢ (ἄλλ.) Ἀποφαντική. 2) ὁ ἔχων ἐπάγγελμα (ἢ τάσιν πρὸς) τὸ κατηγορεῖν, μεμπτικὸς ἢ συκοφάντης. »Ἀπόνιόν τινα τῶν κατηγορικῶν, « Πλ.

Κατήγορος (ὁ, ἡ). ὁ κατηγορῶν τινα (κυρ. εἰς τὸ δικαστήριον), καταμηνυτής· προδότης. » Τῶν τοι ματαίων ἀνδράσι φρονημάτων ἡ γλῶσσ' ἀληθὴς γίγνεται κατήγορος, « Αἰσχλ.

Κατῆκαν ἢ Κατέηκαν, Ἰων. ἀντὶ Καθῆκαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. ά. τοῦ Καθίημι.

Κατῆκον, οντος (τό), Ἰων. ἀντὶ Καθῆκον, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Καθήκω.

Κατήκοος (ὁ, ἡ), [καταχούω]. ὁ προσεκτικῶς ἀκούων (βάλλων αὐτί, ἀφηγκραζόμενος), (ὅθ. ‖. οὐσ.) = Ὠτακουστής, κατάσκοπος, (Ἡρ.). 2) ὁ προθύμως ὑπακούων, εὐπειθής, (ὅθ. ‖. οὐσ.) ὑπήκοος, (Γαλλ.) sujet. »Ἀθηναίων κατήκοοι ὄντες, « Παυσ. 3) ὁ ἐπακούων τὰς δεήσεις τινός. » Εὐχωλῆσι—,« Ἐπγρ.

Κατηκριβωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν.

Κατ·ήκω, Ἰων. ἀντὶ Καθήκω.

Κατῆλιψ, ιφος (ἡ). τὸ παρὰ τὴν ὀροφὴν κατωγείου οἰκήματος σανίδωμα (πάτωμα) ὅπου κοιμοῦνται ἢ ἀποθέτουν διάφορα πράγματα.

;Κατ·ηλογέω, Ἰων. ἀντὶ καταλογέω.

Κάτηλυς, υδος (ὁ, ἡ), Π. [κατέρχομαι]. κατηφορικός.

Κατηλυσία καὶ

Κατήλυσις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Κατέλευσις, κατάβασις, κάθοδος, δρόμος κατηφορικός. »Ἐς Ἀΐδην ἰθεῖα κατήλυσις,« Ἐπγρ.

Κατηλωκυῖα, Ἰων. ἀντὶ Καθηλωκυῖα, θηλ. τοῦ πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Καταλίσκομαι.

Κατῆμαρ, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Κατ' ἦμαρ, καθημέραν.

Κατημελημένως [καταμελέω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ἄκραν ἀμέλειαν (ἀδιαφορίαν, περιφρόνησιν).

Κατήμενος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Καθήμενος, μτχ. τοῦ Κάθημαι.

Κατ·ημύω, Μ. ύσω, Π. κλίνω τι ὅλως διόλου πρὸς τὰ κάτω, (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) καταπίπτω.

Κατηναγκασμένως [καταναγκάζω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐξ ἀνάγκης, βεβιασμένως.

Κατήνεμος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος καταντικρὺ (ἐκτεθειμένος) εἰς τὰς προσβολὰς τοῦ ἀνέμου.

Κάτηξις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κάταξις.

Κατῄορος (ὁ, ἡ), Π. [κατά, αἰωρέω ἢ ἀείρω;]. κρεμάμενος πρὸς τὰ κάτω (καταγής).

Κατηπειγμένως [κατεπείγω], ἐπίρ. (μτχ.), = Κατεσπευσμένως, μὲ μεγάλην βίαν.

Κατ·ηπιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. καταπραΰνω. (πθ. κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) » Ὀδύναι κατηπιόωντο, « Ἰλ. Ε.

Κατήρειγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Κατερείκω.

;Κατ·ηρεμέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Κατ·ηρεμίζω, Μ. ίσω. Καθησυχάζω.

Κατήρεον, Ἰων. ἀντὶ Καθῄρουν, παρτ. τοῦ Καθαιρέω.

Κατηρεφής [κατερέφω], έος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη)· σκεπασμένος μὲ ἢ ὡσὰν μὲ ὀροφήν. (Π.) ὁ σχηματίζων ὀροφήν, κυρτὸς ἐν εἴδει ὀροφῆς. » Στέγῃ κατηρεφεῖς δόμοι, « Εὐρ. » Σπέος δάφνῃσι κατηρεφές, « Ὀδ. Ι. (καὶ μτνμ.) » Τράπεζα κατηρεφής,« Ἀθ., γεμάτη (σκεπασμένη) ἀπὸ φαγητά. » Μέγα κῦμα, κατηρεφές,« Ὀδ. Ε., κυρτόν. » Τίθησιν ὀρθὸν ἢ κατηρεφῆ πόδα, « Αἰσχλ., (περιφρ. ἀντὶ) ἵσταται ἢ κάθηται.

Κατήριπον, ἀόρ. β'. τοῦ Κατερείπω.

Κατήρης [κατά, †ἄρω], εος (ὁ, ἡ). ἁρματωμένος (ἐφωδιασμένος) μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα, ἕτοιμος. » Πλοῖον κατῆρες, « Ἡρ., (κοιν.) εἰς τὰ κωπιά. (καὶ μὲ δοτ.) » Χλανιδίοις κατήρης, « Εὐρ., ἐνδυμένος, στολισμένος. (καὶ καταχρ.) » Ποτὸν ὀσμῆς κατῆρες,« αὐτ., πλῆρες ὀσμῆς, εὐωδέστατον.

Κατήφεια καὶ Π. Κατηφείη (ἡ), [κατηφής]. σκυθρωπότης, (χυδ.) κατσοῦφα (συνκδχ.) ἐντροπὴ ἢ λύπη.

Κατ·ηφέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. σκυθρωπάζω γίνομαι.

Κατηφής [κατά, φάος;], έος (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) ὁ ἔχων χαμηλωμένα τὰ ὄμματα (κοιν. καταιβασμένα τὰ μοῦτσα), σκυθρωπός, (χυδ.) κατσουφιασμένος. (συνκδχ.) λυπημένος ἢ κατῃσχυμμένος.

Κατηφιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Κατηφέω (χυδ.) κατσουφιάζω.

Κατηφίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κατήφεια.

Κατηφών, όνος (ὁ), Π. πρόξενος αἴσχους (κατηφείας) ἤ, κατῃσχυμμένος.

Κατ·ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νὰ ἀντηχῇ τι ἀδιακόπως εἰς τὰς ἀκοάς τινος, ξεκουφαίνω ἢ καταγοητεύω. » Μύθοις κατηχοῦσι τοὺς ἀκούοντας, « Λκ., (παρβλ. Κατᾴδω). 2) (συνήθ.) διδάσκω διὰ ζώσης φωνῆς, ἐντυπόνω ἐπαναλαμβάνων συνεχῶς τι εἰς τὰς ἀκοάς τινος. (ὅθ.) » Κατηχούμενοι, « Ἐκκλησ., οἱ διδασκόμενοι (μυούμενοι) τὰ δόγματα τῆς πίστεως. 3) (πθ. ἢ μσ.) = Ἐνηχοῦμαι, Ἐνωτίζομαι, ἀκούω. » Κατηχηθεὶς δὲ περὶ τῶν συμβεβηκότων ὁ Εὔηνος,« Πλ. 4) (ἀμτβτ.) ἀποτελῶ ἦχον ἀνάρμοστον, δὲν ἀντηχῶ καλά. »Τόποι κατηχοῦντες, « Βιτρούβ., οἱ διακόπτοντες (σβύνοντες) τὸν ἦχον, (ἐναντ. τῷ Συνηχοῦντες).

Κατήχημα (τό). πᾶν ὅ,τι ἀντηχεῖ (ἢ ἐπαναλαμβάνεται συνεχῶς ἵνα ἐντυπωθῇ) εἰς τὰς ἀκοάς τινος· ἀντικείμενον κατηχήσεως.

Κατηχής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντηχῶν ἀπό, πλήρης ἤχου. » Τὸ καταχὲς τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ,« Θκρ.

Κατήχησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κατηχέω, ἡ διὰ πολλοῦ ἤχου παραζάλισις ἢ καταγοήτευσις· ἡ διὰ ζώσης φωνῆς διδασκαλία (κυρ. τῶν θρησκευτικῶν δογμάτων καὶ μυστηρίων).

Κατηχητήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς κατήχησιν, κατηχητικός.

Κατηχητής, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) διδάσκαλος· (ἰδιαιτ.) διδάσκαλος τῶν θρησκευτικῶς κατηχουμένων.

Κατηχητικός, ή, όν, = Κατηχητήριος.

Κατήχητος (ὁ, ἡ). ὁ κατηχηθείς, μεμυημένος.

Κατ·ηχίζω, Μ. ίσω, (Ἐκκλησ.) = Κατηχῶ.

Κατηχισμός (ὁ), (Ἐκκλησ.) = Κατήχησις.

Κατηχιστής, οῦ (ὁ), = Κατηχητής.

Κατηχιστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κατηχισμόν, γινόμενος ἢ λεγόμενος πρὸς (θρησκευτ.) κατήχησιν.

Κατηχουμενεῖα καὶ Κατηχουμένια (τά), (Ἐκκλησ.), τὸ μέρος ὅπου ἵσταντο εἰς τὰς ἐκκλησίας οἱ κατηχούμενοι, (κοιν.) τὰ κατηχούμενα.

Κάτθανε, Π. ἀντὶ Κατέθανε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Καταθνήσκω.

Κατθάψαι, Π. ἀντὶ Καταθάψαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καταθάπτω.

Κατθέμεν, Αἰολ. ἀντὶ Καταθεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Κάτθεο, Π. ἀντὶ Κατάθου, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Κατατίθημι.

Κἄτι, Π. ἀντὶ Καὶ ἔτι.

;Κατιάδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κατιάς.

Κατ·ιάπτω, Μ. ιάψω, Π. Καταβλάπτω, καταχαλνῶ.

Κατιάς, άδος (ἡ), [κατίημι], εἶδος χειρουργ. καθετῆρος (Γαλλ. sonde) χρησιμεύοντος εἰς ἐσωτερικὰς διατομάς.

Κατίασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Κάτειμι.

Κατιᾶσι, Ἰων. ἀντὶ Καθιᾶσι, γ', πλθ. πρσ. τοῦ Καθίημι.

Κατιδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Καθοράω.

Κατίει, Ἰων. ἀντὶ Καθίησι, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Καθίημι.

Κατ·ίζω, Ἰων. ἀντὶ Καθίζω.

Κατ·ίημι, Μ. κατ·ήσω, Ἰων. ἀντὶ Καθίημι.

Κατιθὺ ἢ Κατιθύς, ἐπίρ. Π. (μὲ γεν.) κατ' εὐθεῖαν (ἴσια) ἐμπρὸς ἢ ἀντικρύ τινος.

Κατ·ιθύνω, Μ. υνῶ, Ἰων. Π. ἀντὶ Κατευθύνω.

Κατ·ικετεύω, Μ. εύσω, Ἰων. ἀντὶ Καθικετεύω.

Κατ·ικμάζω ξ

Κατ·ικμαίνω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Καθυγραίνω, καταμουσκεύω· ἀπαλύνω ὅλως διόλου διὰ τῆς ὑγρασίας. »Καὶ χρόα λυσιπόνοισι κατικμαίνουσα λοετροῖς,« Νόνν.

Κατ·ιλιγγιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἰλιγγιῶ ὅλος, καταζαλίζομαι.

;Κατ·ιλλαίνω καὶ (μσ) -αίνομαι, Μ. ανῶ, ανοῦμαι (ἀόρ. Κατιλλάνθην). (μὲ δοτ.) Κυττάζω περιφρονητικῶς (μὲ τὴν ἄκραν τοῦ 'μματιοῦ ἢ μὲ 'μισοκλεισμένα 'μμάτια), (ἴδε καὶ Κατιλλώπτω), (ὅθεν.

;Κατιλλαντής, οῦ (ὁ). περιφρονητής, ὑπερήφανος, ἀκατάδεκτος, ἤ· περιγελαστής. » Οἱ κατιλλανταὶ ὡραϊσταί, « Φυσιογν.

Κατ·ίλλω, Μ. ειλήσω, = Κατείλλω ἢ Κατειλέω. »Φωνὴ κατίλλουσα, « Ἱππκρ., πιασμένη (δεμένη).

Κατ·ιλλώπτω, Μ. ώψω. Ἀνοίγω (χυδ. Γκουρλόνω) ἢ 'Μισοκλείω (καθὼς οἱ μύωπες) τὰ 'μμάτιά μου ἵνα ἰδῶ καλλήτερα. » Εὖ κατιλλώψας ἄθρει, « Ἀρστφ. 2) (μὲ δοτ.) παίζω (γνέφω μὲ) τὸ 'μμάτι, (κοιν.) κάμνω 'μμάτι. » Τῇ θεραπαίνῃ κατιλλώπτων, « Φιλήμ., (παρβλ. Διαπληκτίζομαι).

Κατ·ιλύω, Μ. ύσω. Κατασκεπάζω μὲ ἰλὺν (λάσπην, βοῦρκον), καταλασπόνω.

Κατίμεν, Δ. Π. ἀντὶ Κατεῖναι, ἀόρ. β'. ἢ Κατιέναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κάτειμι.

Κατ·ιμονεύω, Μ. εύσω, Ἰων. ἀντὶ Καθιμονεύω, Καθιμάω.

Κατ·ιόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ἀπὸ ἰὸν (σκωριάν, γανάδαν), κατασκωριάζω.

Κατ·ιππάζομαι, Μ. άσομαι, ἀντὶ Καθιππάζομαι.

Κατ·ίπταμαι, Μ. καταπτήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Καθίπταμαι.

Κατ·ιρόω, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ Καθιερόω.

Κάτισθι, β'. ἐν. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Κάτοιδα.

Κατίστασθαι, Ἰων. ἀντὶ Καθίστασθαι.

Κατιστέατο, Ἰων. ἀντὶ Καθίσταντο.

Κατ·ισχναίνω, Μ. ανῶ. Καταξηραίνω. »Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα κατισχναίνοντι, « Καλλ. » Ὑδροποτῶν καὶ κατισχναινόμενος, « Πλάτ., [ἐκ τοῦ

Κάτισχνος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἰσχνός (λιγνός), κατάξηρος.

Κατ·ισχνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κατισχναίνω.

Κατ·ισχύω, Μ. ύσω. (μὲ γεν.) Καταπονῶ διὰ τῆς ἰσχύος μου, ὑπερισχύω. » Καὶ πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς, « Εὐαγγ. 2) (μὲ αἰτ.) ἐπιφέρω βίαν, παραβιάζω, καταδυναστεύω, καταπιέζω. » Διαδέξασθαι τὴν βασιλείαν, οὐ βίᾳ κατισχύσαντα τὸν πατέρα, « Δ. Ἁλ. (ξ πθ.) » Κατισχυομένων ἔτι τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν θηρίων, « Διόδ. 3) ἐνισχύω, ἐνδυναμόνω· (ξ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) λαμβάνω (ἀποκτῶ) ἰσχύν, δυναμόνω. » Κατίσχυσε δέμας, « Σοφ.

Κατ·ίσχω, Μ. κατασχήσω, = Κατέχω, κρατῶ, ἐμποδίζω· (ἀμτβτ. ἢ μσ.) σταματῶ· ἀράζω· καταιβαίνω. » Λέγουσι σέλας ἐπ' αὐτὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατίσχειν, « Ἡρ. » Καὶ ὁ πεζὸς ἅμα αὐτοῖς παρεβοήθει, ᾗπερ ξ αἱ νῆες κατίσχοιεν,« Θκ.

Κατιτήριος (ὁ, ἡ), [κάτειμι]. ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος διὰ) τὴν κάθοδον. » Κατιτήρια (ἐνν. ἱερά), « Ἡσύχ., τὰ τελούμενα διὰ τὴν εὐτυχῆ ἐπιστροφήν τινος.

;Κατ·ιχνηλατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰχνηλατέω.

Κατιών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Κάτειμι. ‖. (ὡς οὐσ.) » Κατιόντες, οἱ ἐξ ἡμῶν γενόμενοι, οἱ ἀπόγονοι, «

Κάτοδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κάθοδος.

Κατ·οδυνάω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ (ξ πθ. Αἰσθάνομαι) μεγάλον πόνον.

Κατ·οδύρομαι, υροῦμαι. Κλαίω (Ὀδύρομαι) πικρῶς.

Κατ·όζω, Μ. οζήσω. (μὲ γεν.) Καταβρωμίζω.

Κατοιάδες (αἱ), [κατά, ὄϊς]. αἱ προηγούμεναι τῶν ποιμνίων αἶγες.

Κάτοιδα, Μ. κατείσομαι. Ἠξεύρω καλά.

Κατοίησις [κατοίομαι], εως (ἡ). μεγάλη οἴησις (ἔπαρσις). 2) ἰδέα περὶ τῆς ὁποίας ἔχει τις πεποίθησιν.

Κατοικάς, άδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Κατοικίδιος.

†Κατοικεσία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Κατοίκησις.

Κατοικέσια (τά), (ἐνν. ἱερά). ἑορτὴ ἐτήσιος πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατοικήσεως τόπου τινός.

Κατ·οικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἢ προθετ. δοτ. ἢ ἐπίρ. τοπ. ἐκ δ'.) Ἔχω ἢ Κάμνω μονίμως τὴν κατοικίαν μου πουθενά. » Οὐχ ὁ ὕψιστος ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ, « Γρφ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Τὰς Ἀθήνας, ὡς κατῴκηνται καλῶς,« Σοφ. » Τοὺς τὴν μεσόγειαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους, « Θκ.

Κατοίκησις, εως (ἡ). τὸ κατοικεῖν· κατοικία. » Τὴν κατοίκησιν εἶχεν ἐν τοῖς μνημείοις, « Εὐαγγ.

Κατοικητήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κάτοικος.

Κατοικητήριον (τό). μέρος πρὸς κατοίκησιν, ἐνδιαίτημα, κατοικία, (κυρ. οὐδ. τοῦ

;Κατοικητήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς κατοίκησιν, κατοικήσιμος.

Κατοικία (ἡ). τὸ μέρος (τὸ κτίριον) ὅπου κατοικεῖ τις. » Τόπος εὐφυὴς πρὸς κατοικίαν, « Πλβ. » Ἵνα ᾖ πάντων εὐφραινομένων κατοικία,« Διονύσ. 2) (συγν.) = Ἀποικία. » Εἶθ' ἑξῆς ἀπ' αὐτῆς τῆς Λατίνης εἰσὶν ἐπίσημοι κατοικίαι καὶ πόλεις, Φερέντιον κτλ., « Στρβ.

Κατοικίδιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων (διαμένων) εἰς τὴν οἰκίαν, οἰκιακός. » Θεοὶ κατοικίδιοι, « Διόδ., οἱ Λτν. Lares. »Ὄρνις κατοικίδιος, « Ἀλ. Ἀφροδ. »Πάτον στρουθεῖο κατοικάδος, « Νίκ.

Κατ·οικίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ πουθενά, τοποθετῶ μονίμως· κάμνω νὰ κατοικηθῇ τόπος τις, τὸν γεμίζω ἀπὸ κατοίκους· φέρω τινὰ πάλιν ὀπίσω (τὸν ἀποκαθιστῶ) εἰς τὴν κατοικίαν του.

Κατοικίς, ίδος (ἡ), Π. = Κατοικάς.

Κατοίκισις, εως (ἡ), καὶ

Κατοικισμός (ὁ). τὸ κατοικίζειν ἢ κατοικίζεσθαι, ἀποκατάστασις ἀποίκων εἰς τόπον τινά, γέμισμα τόπου τινὸς ἀπὸ κατοίκους.

Κατοικιστής, οῦ (ὁ). ὁ κατοικίζων τόπον τινά, θεμελιωτὴς ἀποικίας.

Κατ·οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεμίζω τόπον τινὰ μὲ οἰκοδομάς. 2) κατεξοδεύω εἰς οἰκοδομάς. 3) = Ἐγκατοικοδομέω.

Κατ·οικονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι (Ἐξοδεύω μὲ) μεγάλην οἰκονομίαν. (μτφορ.) οἰκονομῶ (μὲ πολλὰ ἐπιτήδειον τρόπον) τὰς περιστάσεις.

Κάτοικος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν πουθενά, ἐγκάτοικος.

Κατ·οικοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφανίζω ἐξ ὁλοκλήρου τὴν περιουσίαν καὶ τοὺς ἀνθρώπους τινὸς οἴκου. » Κατοικοφθόρησε τὴν πόλιν, « Πλ., ἀφάνισε τὴν κατάστασιν ὅλων τῶν οἰκογενειῶν.

Κατ·οικτείρω, Μ. οἰκτειρήσω. (μὲ αἰτ. ἐλλ.) Κινοῦμαι εἰς οἶκτον (εἰς συμπάθειαν) διά, καταλυποῦμαί τινα.

Κατ·οικτίζω, Μ. ίσω, = Κατοικτείρω. ‖. (μσ.) προσκλαίομαι (παραπονοῦμαι) πικρῶς ἵνα κινήσω εἰς οἶκτον.

Κατοίκτισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συμπόνεσις, ἐλεεινολογία.

Κατ·οιμώζω, Μ. ώξω. Θρηνολογῶ (Ἐλεεινολογῶ) πικρῶς.

Κάτοινος (ὁ, ἡ). πλήρης οἴνου, μεθυσμένος.

Κατ·οινόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταμεθῶ τινα.

Κατ·οίομαι, Μ. οιήσομαι. Ἔχω πολλὴν οἴησιν (ἔπαρσιν), φαντάζομαι πῶς εἶμαι μέγας ξ πολύς. » Ὁ κατοιόμενος βελτίωσιν οὐκ ἀνέχεται, « Φίλ.

Κατοίσομαι, μσ. μέλλ. τοῦ Καταφέρω.

;Κατ·οιστρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. οἰστρηλατῶ, διεγείρω.

Κατ·οίχομαι, Μ. οιχήσομαι. Ὑπάγω (Ἀναχωρῶ) πρὸς τὰ κάτω· ἀποθνήσκω, (ὅθεν) » Κατοιχόμενοι, « Πλ., οἱ ἀποθαμμένοι.

Κατ·οιωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐκλαμβάνω τι ὡς οἰωνόν.

Κατ·οκλάζω καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι, = Ὀκλάζω, γονατίζω.

Κατ·οκνέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραμελῶ τι (ἀπὸ ὀκνηρίαν ἢ δειλίαν) ὅλως διόλου, βαρύνομαι, δὲν τολμῶ ἢ δὲν ταχύνω νά. » Εἰ ἐβουλήθησαν μὴ κατοκνῆσαι, ῥᾳδίως ἂν ἐγένετο, « Θκ.

Κατοκωχὴ (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κατοχὴ, ἐνθουσιασμὸς, ἔμπνευσις.

Κατοκώχιμος (ὁ, ἡ), = Κατακώχιμος.

;Κατόλεθρος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κατώλεθρος.

Κατ-ολιγωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Παραμελῶ ὅλως διόλου.

Κατ-ολισθαίνω. Μ. ολισθήσω. Γλιστρῶ ϗ πίπτω κάτω. (μτνμ.) ἐξοκέλλω· καταντῶ. » Κλεοπάτρα, εἰς ἣν κατολισθαίνει τῶν Πτολεμαίων ἡ διαδοχὴ, « Σδ.

Κατ-όλλυμι, Μ. κατ-ολέσω (πρκ. Κατόλωλα κτλ.). Χάνω (καὶ μσ. Χάνομαι) ὅλως διόλου, ἀφανίζω,-ομαι.

Κατ-ολολύζω, Μ. ύξω, Π. (μὲ γεν.) ὀλολύζω κατά ἢ περί τινος, καταρῶμαι ὀλολύζων.

Κατ-ολοφύρομαι, Μ. υροῦμαι. Θρηνολογῶ πικρῶς.

Κατ-ομβρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ῥαγδαίαν βροχήν· χύνομαι ἐν εἴδει (ἢ πλημμυρῶ ἐξ αἰτίας) ῥαγδαίας βροχῆς.

†Κατομβρία (ἡ). πλημμύρα ἐξ αἰτίας ῥαγδαίας βροχῆς.

Κατ-ομβρίζω, Μ. ίσω. Χύνω ἐν εἴδει ῥαγδαίας βροχῆς. » Μύροις αὐτοὺς κατομβρίσας, « Σιμοκ.

Κατόμβρισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κάτομβρος (ὁ, ἡ). καταβρεγμένος ὑπὸ ῥαγδαίας βροχῆς ἢ ὑποκείμενος εἰς συχνὰς καὶ ῥαγδαίας βροχὰς, (ἐν γέν.) κάθυγρος. » Κάτομβρα γὰρ ὄμματ' ἐρώντων, « Ἐπγρ.

Κατ-όμνυμι, Μ. ομοῦμαι (ἀόρ. Κατώμοσα κτλ.). Κάμνω ὅρκον περὶ ἢ κατά (δηλ. εἰς τὸ ὄνομά) τινος, βεβαιόνω μεθ' ὅρκου. » Τῶν θεῶν (ἢ » Τοὺς θεοὺς) κατομ., « Λξ. » Κατόμοσον ταῦτά μοι, « Ἀρσφ. 2) (μσ. μὲ γεν.) ὁρκίζομαι κατά τινος, κατηγορῶ ἐνόρκως. » Κατόμνυται Δημαρήτου, « Ἡρ.

Κατομφάλιος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον ἢ μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ.

Κατόναι', κατ' ἀποκ. ἀντὶ Κατόναιο, β'. ἑν. πρσ. τοῦ, μσ. ἀορ. τῆς εὐκτ. τοῦ Κατονίνημι.

Κατ-ονειδίζω, Μ. ίσω. Ὑβρίζω πικρῶς, ὀνειδίζω κατὰ πρόσωπον, (ὅθεν,

Κατονειδιστὴρ (ὁ), Π. ὑβριστὴς, λοίδορος.

Κατ-ονεύομαι, Μ. εύσομαι. Τεντόνω τι μὲ τὸν ἀργάτην (ὄνον).

Κατ-ονίνημι, Μ. ονήσω. Ὠφελῶ τὰ μέγιστα. ‖. (μσ. μὲ γεν.) ὠφελοῦμαι πολὺ ἀπό. » Οὕτω σαυτῆς κατόναιο, « Ἀρσφ. (εἶδ. ὅρκȣ), ἔτσι νὰ χαρῇς τὴν ζωήν σȣ!

Κατ-ονομάζω, Μ. άσω. Ἐπονομάζω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἀφιερόνω τι εἰς (ὀνομάζω μὲ) τὸ ὄνομά τινος, λέγω ὅτι εἶναι τοῦ ἐκείνου, (ὅθ.) ἀῤῥαβωνίζω.

Κατ-όνομαι, Μ. ονόσομαι, Ἰων. Π. καταμέμφομαι· καταφρονῶ. » Τῶν μηδὲν κατόνοσσο, « Ἀρ. » Κατόνοντο αὐτὸν, ϗ ἐν οὐδεμιῇ μοίρῃ εἶχον, « Ἡρ.

Κατονόμαξις, ιος (ἁ), Δ. ἀντὶ

Κατονομασία (ἡ). ἐπονομασία· ἀφιέρωσις εἰς τὸ ὄνομά τινος.

Κάτοξος (ὁ, ἡ), [κατὰ, ὄξος]. πολλὰ 'ξοινός. ‖. » Μάγειρος —, « Ἀθ., ὁ βάλλων πολὺ 'ξεῖδι εἰς τὰ φαγητά.

Κατ-οξύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι πολλὰ ὀξὺ (σουβλερὸν ἢ ταχὺ), ἐπιταχύνω.

Κάτοξυς ἡ (ὀρθότ.) Κατοξὺς, εος (εῖα ύ). πολλὰ ὀξὺς (σουβλερὸς ἢ ταχὺς). » Νόσημα κάτοξυ, « Ἱππκρ.

Κατ-οπάζω, Μ. άσω, Π. τρέχω κατόπιν, κυνηγῶ ἐκ τοῦ πλησίον· στενοχωρῶ· καταπονῶ.

Κατόπιν καὶ

Κατόπισθε καὶ (πρὸ φων.)-σθεν, ἐπίρ. Ὀπίσω· (μὲ γεν.) ἀπ' ὀπίσω· καταπόδι. (ἐπὶ χρόνου) ἔπειτα, μετά. » Κατόπιν ἑορτῆς, « Παροιμ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Ὁ κατόπιν χρόνος, « Χρσ., ὁ μετὰ ταῦτα. » Τοῦ κατόπιν ἐνιαυτοῦ, « Δ. Ἀλ.

Κατοπίσθιος, α, ον, Π. ὁ ἐρχόμενος κατόπισθεν. » Ἄνεμος —, « Ἐπγρμ., ὁ οὔριος.

Κατ-οπτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψήνω πολὺ, καταξηραίνω εἰς τὴν φωτιὰν ἢ εἰς τὸν ἥλιον.

Κατοπτεία καὶ

Κατόπτευσις, εως (ἡ). τὸ κατοπτεύειν, παρατήρησις (ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος), κατασκόπευσις.

Κατοπτευτήριος (ὁ, ἡ). ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατοπτεύειν, ἁρμόδιος εἰς κατόπτευσιν. ‖. (οὐσ.) Κατοπτευτήριον (τὸ), μέρος ἀπὸ τοῦ ὁπ. δύναταί τις νὰ κατοπτεύσῃ, Σκοπιά.

Κατ-οπτεύω, Μ. εύσω. Βλέπω καθαρὰ ϗ μὲ περιέργειαν, παρατηρῶ, ἐξετάζω· κατασκοπεύω.

Κατοπτὴρ (ὁ), Π. [κατὰ, ὀπτὴρ]. παρατηρητὴς, κατάσκοπος. ‖. (οὐσ.) ἐργαλ. χειρουργ., (ἄλλ.) Ἑδροδιαστολεύς.

Κατοπτήριος (ὁ, ἡ), = Κατοπτευτήριος.

Κατόπτης, ου (ὁ), Π. = Κατοπτήρ. ‖. (ὡς οὐσ. εἶδος ἀξιώματος) Ἐπόπτης, ἔφορος. » Πεδὰ τῶν πολεμάρχων καὶ τῶν κατοπτάων, « Ἐπγρφ.

Κατόπτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κατοπτάω.

†Κατοπτία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατοπτεία.

Κατ-οπτίλλομαι, Μ. ιλοῦμαι, Δ. φαίνομαι.

Κάτοπτος (ὁ, ἡ), [κατὰ, ὄψομαι]. ὁρατὸς πανταχόθεν· προφανής. » Τοῦ χωρίου γωνιώδη τὴν περιβολὴν ἔχοντος, ὥστε τὰ ἐν τῷ ἐπέκεινα αὐτοῦ γινόμενα μὴ κάτοπτα εἶναι, « Θκ. (Η', 104).

Κάτοπτος (ὁ, ἡ), [κατοπτάω]. πολλὰ 'ψημένος.

Κατ-οπτρίζω, Μ. ίσω. Δείχνω εἰς ἢ ὡς εἰς καθρέπτην (κάτοπτρον). ‖. (μσ.) κυττάζομαι εἰς τὸν καθρέπτην. (τροπ.) βλέπω φανερά.

Κατοπτρικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ κάτοπτρον. » Κατοπτρικὴ (ἡ), ἡ περὶ τῆς ἀνταναχλάσεως τοῦ φωτὸς πραγματευομένη ἐπιστήμη (μέρος τῆς ὀπτικῆς).

;Κατοπτρὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Κάτοπτρον.

Κατοπτροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ

Κάτοπτρον (τὸ), [κατὰ, ὄπτομαι). καθρέπτης.

Κατ-οράω, Ἰων. ἀντὶ Καθοράω.

Κατ-οργανίζω, Μ. ίσω, Π. ἐμψυχόνω τόπον τινὰ μὲ τὸν ἦχον μουσικῶν ὀργάνων, (παρβλ. Καταυλέω)

Κατοργὰς, άδος (ἡ), = Ὀργὰς, ἄρουρα.

†Κατ-οργάω-ῶ, Μ. άσω, = Ὑπερακμάζω.

Κατ-οργιάζω, Μ. άσω. Εἰσάγω τινὰ εἰς τὰ ὄργια (εἰς τὰ μυστήρια), ἐνθουσιάζω.

Κατ-ορέγομαι, Μ. ορεχθήσομαι. Ὀρέγομαι κατὰ πολλὰ, ὑπερεπιθυμῶ.

Κατ-ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τι εἰς θέσιν ὄρθιον, ἰσάζω· (τρπ.) τακτοποιῶ φέρω εἰς καλὴν ἔκβασιν, κατορθόνω ‖. (ἀμτβτ. καὶ πθ.) ἐπιτυγχάνω· εὐοδοῦμαι, εἶμαι εἰς καλὴν κατάστασιν. » Ὥστε πολλάκις καὶ τοὺς φρονίμους ἀτυχεῖν, καὶ τοὺς ἀνοήτους κατορθοῦν, « Ἰσκ. » Τοὺς ὀλίγα μὲν κατορθοῦντας, πολλὰ δὲ ἐξαμαρτάνοντας, « αὐτ. » Μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστι θεῶν καὶ πάντα κατορθοῦν, « Ἐπγρ. » Νῦν γὰρ ἐπισκοτεῖ τούτοις τὸ κατορθοῦν, « Δμ., ἡ ἐπιτυχία. » Κατορθοῦντος φρένα, « Σοφ., ἔχοντος σῶας (ὀρθὰς) τὰς φρένας. (καὶ πθ.) » Δρᾶν κατώρθωσαι φρενὶ, « Αἰσχλ. ἀπεφάσισες. (καὶ κατὰ μτχ.) » Ξόανον μεγέθει καὶ κάλλει σφόδρα κατωρθωμένον, « Στρβ. (καὶ ἀντὶ οὐσ.) » Τὰ κατωρθωμένα, « Λξ., τὰ κατορθώματα.

Κατόρθωμα (τὸ). τὸ κατορθωθὲν, ἀνδραγάθημα· ἐπιτυχία.

Κατόρθωσις, εως (ἡ). τὸ νὰ κατορθώσῃ τις ἢ νὰ κατορθωθῇ τι, εὐτυχὴς ἔκβασις, ἐπιτυχία· βελτίωσις· στερέωσις. » Δικαιοσύνη καὶ κρίμα κατόρθωσις θρόνου. « Ψαλμ.

Κατορθωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κατορθόνων (φέρων εἰς καλὴν ἔκβασιν ἢ κατάστασιν) τι.

Κατορθωτικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατορθόνειν, εὐτυχὴς εἰς ὅ,τι ἐπιχειρήσῃ.

Κατ-ορούω, Μ. ορούσω, Π. ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω, καταιβαίνω δρομαῖος (μὲ ὁρμήν).

Κατ-οροφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω πανταχόθεν μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ ὀροφὴν, καταστεγάζω.

Κατ-ορρωδέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν.

Κατορυκτὸς [κατορύσσω], ἡ, όν. Παραχωμένος.

Κατόρυξις, εως (ἡ). παράχωμα, [ἐκ τοῦ

Κατ-ορύσσω(ττω), Μ. ύξω (πρκ. Κατορώρυχα ϗ πθ. Κατορώρυγμαι). Παραχόνω. » Περσέων δυόδεκα ζώοντας ἐπὶ κεφαλὴν κατώρυξε, « Ἡρ. » Ὅπου τῆς γῆς χρυσίον πλεῖστον κατορώρυκται, « Πλάτ. » Κατορυχησόμεσθα ποῦ γῆς; « Ἀρσφ.

Κατορυχὴ (ἡ), = Κατόρυξις. 2) (συνκδχ.) λάκκος, τάφος. θησαυρός· (παρβλ. Κατῶρυξ).

Κατ-ορφνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. κατασκοτίζω.

Κατ-ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ αἰτ.) Καταγοητεύω (ἐπμ. Κάμνω ὑποχείριόν) τινα διὰ τοῦ χοροῦ. » Ὁ Διόνυσος τοὺς Ἰνδοὺς.. φῦλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῦ θιάσοις κατωρχήσατο, « Λκ. 2) (μὲ γεν.) χορεύω εἰς τὸ πεῖσμα ϗ πρὸς περιφρόνησίν τινος, (ἐν γέν.) περιφρονῶ, ἐνυβρίζω. » Κατωρχέοντο καὶ κατέσκωπτον Δαρεῖον ϗ τὴν στρατιὴν αὐτοῦ, « Ἡρ. 3) (χ. πτ.) χορεύω παρὰ πολὺ.

» Καταυλουμένων καὶ κατορχουμένων ἀναίδην, « Στρβ.

Κατορχίτης [;], ου (ὁ). οἶνος κατασκευαζόμενος (κυρ. εἰς τὴν Κύπρον) ἀπὸ ξηρὰ σῦκα.

Κατ-όσσομαι, Μ. όψομαι, Π. ἀντὶ Καθοράω, Κατοπτεύω.

;Κατότι, Ἰων. ἀντὶ Καθότι (διορθ. Κατ' ὅ,τι).

Κατουδαῖος (ὁ, ἡ), Π. [κατὰ, οὖδας], = Καταχθόνιος, ὑπόγειος.

Κατουλὰς [κατὰ, οὖλος], άδος (ἡ), Π. πολλὰ σκοτεινὴ, (ἐπίθ. τῆς νυκτός).

Κατ-ουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἰατρεύω ἐντελῶς πληγὴν (ὥστε μένει μόνον τὸ σημάδι, ἡ οὐλή).

Κατούλωσις, εως (ἡ). ἴατρευμα (κλείσιμον) πληγῆς.

Κατουλωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἰατρεύειν ἐντελῶς τὰς πληγάς.

†Κατουρανόθεν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατ' οὐρανόθεν.

Κατ-ουρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Κατουρῶ ἐπάνω τινός· (συνκδχ.) περιφρονῶ.

Κατ-ουρίζω, Μ. ίσω, = Ἐπουρίζω, πνέω οὔριος, ἢ· πλέω μὲ οὔριον ἄνεμον. (μτφορ.) λαμβάνω καλὴν ἔκβασιν, (ἐπὶ χρησμ. κλπ.) ἐκπληροῦμαι.

Κατ-ουρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πλέω μὲ οὔριον ἄνεμον, (ναυτ.) πρυμνίζω.

Κατ-ουτάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Οὐτάω, πληγόνω (καιρίως).

Κατ-οφείλω, Μ. οφειλήσω, = Ὀφείλω.

Κατ-οφρυάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι καὶ

Κατ-οφρυόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Ἔχω μεγάλα (πυκνὰ, κρεμαστὰ) ὀφρύδια· (συνκδχ. καὶ μτφορ.) εἶμαι πολλὰ σκυθρωπὸς ἢ ἀκατάδεκτος. (μὲ γεν.) φέρομαι πολλὰ σοβαρὰ (μὲ πολὺ ὕφος) κατά τινος. » Λόγος κατωφρυωμένος, « Λκ., ὁ στομφώδης (ϗ καθὼς λέγει ὁ Ἀρσφ.) » Ὀφρῦς ἔχων καὶ λόφους, «.

Κάτοφρυς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ (κάτω κρεμάμενα) ὀφρύδια.

†Κάτοχα (τὰ), ἴδε Κάτοχος.

Κατοχεὺς, έος (ὁ), Π. ὁ κρατῶν (κατέχων) τι. ‖. (οὐσ.) ὁ σύρτης (μάνδαλος κτλ.) τῆς θύρας.

Κατ-οχεύω, Μ. εύσω. Βάλλω ζῶα νὰ ὀχευθοῦν (νὰ βατευθοῦν). » Τὰ κτήνη σου οὐ κατοχεύσεις ἑτεροζύγῳ, « Γρφ.

Κατοχὴ (ἡ). τὸ κατέχειν ἢ κατέχεσθαι, πιάσιμον, κράτημα, ἐμπόδισμα· (μτνμ.) κυριότης κτήματος· (ἰδιαιτ. δὲ) ἐνθουσιασμὸς, ἔμπνευσις· (ἰατρ.) εἶδ. καταληψίας, ὕπνος μὲ ἀνοικτὰ 'μμάτια.

Κατόχιμος (ὁ, ἡ), = Κάτοχος, πιασμένος, κυριευμένος· ἐμπνευσμένος, ἐνθουσιασμένος, (παρβλ.) Κατακώχιμος. (Γρφ.) τοῦ ὁπ. δύναταί τις νὰ ἔχῃ (ἢ νὰ λάβῃ) τὴν κατοχήν.

Κατόχιον (τὸ). μέσον πρὸς κατοχὴν (κράτησιν).

Κατ-οχμάζω, Μ, άσω, = Κατεχμάζω.

Κάτοχος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν. ἐνεργ.) ὁ κατέχων (κρατῶν στερεῶς, [καὶ μτνμ.] ἐνθυμούμενός) τι. » Κατόχους τινὰς λέγουσιν οἱ παιδοτρίβαι, « Γρμτ. » Γίνεται κάτοχος τῶν διαβάσεων, « Σιμοκ. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) λάρναξ τάφου (νεκροδόχος). (θηλ.) = Κατοχὴ, καταληψία. (οὐδ.) ἡ λαβὴ (τὸ χέρι) τοῦ τρυπάνου. 2) (πθ.) ὁ κατεχόμενος ὑπό (ὢν εἰς τὴν ἐξουσίαν, εἰς τὴν κατοχήν) τινος· (ἰδιαιτ.) ἐμπνευσμένος ἀπὸ ὑπερφυσικὴν δύναμιν ἢ· κυριευμένος ἀπὸ τὸ πάθος τῆς κατοχῆς. » Ὕπνῳ —, « Σοφ. » Γυναῖκά τινα κάτοχον ἐκ τοῦ θείου γιγνομένην, « Ἀῤῥ. » Κάτοχος ἤδη τῷ πόθῳ τούτου γεγενημένη, « Πρκπ.

Κατ-οχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυρόνω καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Κατόχως, ἐπίρ. Καθεκτικῶς, στερεά. (μτνμ.) μνημονικῶς. 2) ἐν εἴδει κατοχῆς (ἐμπνεύσεως ἢ καταληψίας). » Κατόχως παρακρούοντες, « Ἱππκρ.

Κατοψὲ, ἐπίρ. Πολλὰ 'ξώρας (ἀργὰ) τὸ ἑσπέρας, κατάβραδα.

Κατόψιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπ' ὄψιν (πρὸ ὀφθαλμῶν). (μὲ γεν.) ὁ καταντικρύ τινος.

Κατόψομαι, μέλλ. τοῦ Καθοράω.

Κατ-οψοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατεξοδεύω τὴν περιουσίαν μου εἰς καλὰ φαγητά.

Κατοψοφαγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κατρεὺς [;], έως (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (παγῶνι) τῆς Ἰνδίας.

Καττάδε, Δ. ἀντὶ Κατὰ τάδε.

Καττάνυσαν, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Κατετάνυσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Κατατανύω.

Καττίτερος (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Κασσίτερος.

Κάττυμα (τὸ), [καττύω]. τὸ προσραπτόμενον ὑποκάτωθεν τῶν ὑποδημάτων χονδρὸν δέρμα, (Τουρκ.) κιοσελές· τακοῦνι· (συνκδ.) ὑπόδημα. (μτφορ.) σκευωρία, μηχανοῤῥαφία.

Καττύπτεσθαι, Π. ἀντὶ Κατατύπτεσθαι.

†Καττὺς, ύος (ἡ). κομμάτι (κοψίδι) ἀπὸ παλιοτόμαρον, [ἐκ τοῦ

Καττύω [κατὰ, †σύω = ῥάπτω], Μ. ύσω. Συῤῥάπτω (κυρ. δέρματα). 'μπαλλόνω ὑποδήματα κτλ., (μτφορ.) κάμνω ῥαδιουργίας, μηχανοῤῥαφῶ.

Καττῶ, Δ. ἀντὶ Κατὰ τοῦ.

Κατύπερθε, Ἰων. ἀντὶ Καθύπερθε.

Κατυπέρτερος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Καθυπέρτερος.

Κατ-υπνόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ Καθυπνόω.

Κάτω [κατὰ], ἐπίρ. (Τοπ.). Κατὰ γῆς· χαμηλά· τὸν κατήφορον. » Ἥστο κάτω ὀρόων, « Ὀδ. Ψ. » Κάτω διεχώρει αὐτοῖς, « Ξεν., τοὺς ἔπιασε διάῤῥοια, (κοιν.) τοὺς 'πήγαινε ἀπὸ κάτω. (καὶ μὲ γεν.) » Πετρῶν ὦσαι κάτω, « Εὐρ. (ϗ ἐνάρθρ.) » Οἱ κάτω, « Λξ., οἱ κατοικοῦντες τὰ παράλια ἢ τὰ πεδινὰ (σχετικ. ὡς πρὸς τοὺς κατοίκους τῶν μεσογείων ϗ ὀρεινῶν). » Τοὺς κάτω (νεκροὺς ἢ θεοὺς), « Λξ., τοὺς ἐν τῷ ᾅδῃ. » Οἰκίδιον διπλοῦν, ἴσα ἔχον τὰ ἄνω τοῖς κάτω. « Λσ. (καὶ χρον.) » Οἱ κάτω (μετὰ καὶ χ.) τοῦ χρόνου (ἐνν. γεγενημένοι), « Αἰλ., οἱ μεταγενέστεροι. (καὶ τρπ.) » Τέως μὲν κάτω ἐτέτακτο, « Λξ., εἶχε τὴν κατωτέραν τάξιν. » Ἄνω καὶ κάτω (ἢ ἀσυνδ.) » Ἄνω κάτω, « Λξ., ἴδε Ἄνω.

Κατωβλέπων, οντος (ὁ) καὶ

Κατώβλεπον, οντος (τὸ) καὶ

Κατώβλεψ, εος (ὁ), εἶδος ζώου (δορκάδος ἢ ταύρου) τῆς Ἀφρ. μὲ μεγάλην ϗ πάντοτε σκυμμένην κεφαλήν.

†Κατώγειος καὶ Ἀττ.

Κατώγεως (ὁ, ἡ), = Κατάγειος.

†Κατ-ωδυνάω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κατοδυνάω.

Κατώδυνος (ὁ, ἡ). ὁ αἰσθανόμενος μέγα πόνον.

Κάτωθε καὶ (πρὸ φων.)-θεν, ἐπίρ. (Τοπ.) Ἀπὸ κάτω· ἀπὸ τὰ κάτω (τὰ χαμηλότερα) μέρη. (μὲ γεν.) ὑποκάτωθεν ἢ παρακάτω ἀπό. » Θησαυροὺς κάτωθεν τοῦ ποταμοῦ κεκρυμμένους, « Τζ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Ὥς περ οἰκίας καὶ πλοίου τὰ κάτωθεν ἰσχυρότατα εἶναι δεῖ, « Δμ.

Κατ-ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω καὶ ώσω. Σπρόχνω (Κουντῶ) πρὸς τὰ κάτω, κουντῶν ῥίπτω.

Κατῶκαρ (;) καὶ Κατωκάρα, ἐπίρ. Π. μὲ τὸ κεφάλι τὸν κατήφορον, κατακέφαλα.

Κατώκισθεν, Αἰολ. ἀντὶ Κατῳκίσθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Κατοικίζω.

;Κατώλεθρος (ὁ, ἡ). παντάπασιν ὀλέθριος.

Κατωμάδιος, η ἢ ος, ον, Π. ὁ εὑρισκόμενος (φερόμενος, κρεμασμένος) εἰς τοὺς ὤμους. » Πήρην εἶχε κατωμαδίην, « Ἐπγρ. » Δίσκος κατωμάδιος, « Ἰλ. Ψ., τὸ λιθάρι τὸ ὁποῖον ἀγωνιζόμενοι ῥίπτουν ὄπισθεν τῶν ὤμων ἢ φέροντες τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ὦμον.

Κατωμαδὸν, ἐπίρ. Π. ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ τοὺς ὤμους. » Ἰοδόκη τετάνυστο κατωμαδὸν, « Ἀπλλν. » Τὰς ἁπάντων φροντίδας κατωμαδὸν ἀράμενος, « Συν. » Μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους, « Ἰλ. Ο. Ψ., σηκόνοντας τὸ χέρι πρὸς τὸν ὦμον, (δηλ.) μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν.

Κατ-ωμίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τὸν ὦμόν μȣ ὑποκάτω ἵνα σηκώσω τι· 'παίρνω εἰς τοὺς ὤμους μου· (ἐπὶ ἵππου) ῥίπτω τὸν καβαλάρην πρὸς τὸ ἔμπροσθεν μέρος· (χειρουργ.) ἐμβάζω εἰς τὸν τόπον του (ἀνασηκόνων μὲ τὸν ὦμόν μου) τὸ ἐξαρθρωμένον μέλος.

Κατωμὶς, ίδος (ἡ). σκέπασμα τῶν ὤμων ἐπανωφόρι, (οὕτω διορθ. τὸ Κατωτίς).

Κατωμισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Κατωμίζω, (ἰδιαιτ.) εἶδ. χειρουργ. ἐργασίας πρὸς ἐμβολὴν τοῦ ἐξαρθρωμένου ὤμου ἢ διὰ τῆς ὑποβολῆς τοῦ ὤμου.

Κατωμιστὴς, οῦ (ὁ). (ἵππος) ὁ ῥίπτων τὸν ἐπιβάτην πρὸς τὸ ἔμπροσθεν μέρος.

Κάτωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τοὺς ὤμους κάτω (χαμηλούς).

Κατωμοσία (ἡ), [κατόμνυμι]. ἡ δι' ὅρκȣ βεβαίωσις· ἔνορκος καταμαρτυρία ἢ κατηγορία.

;Κατώμοσις, εως (ἡ), = Κατωμοσία.

Κατωμοτικὸς, ἡ, ὸν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ γινόμενος ἐν εἴδει κατωμόσεως, ἐκφράζων τὴν δι' ὅρκου βεβαίωσιν, [ἐκ τοῦ

Κατώμοτος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος διὰ κατωμόσεως.

Κατωνάκη (ἡ), [κάτω, νάκος]. εἶδος δουλικοῦ φορέματος μὲ προφύλι ἀπὸ προβηὰν εἰς τὸν ποδόγυρον.

Κατωνακοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν κατωνάκην.

Κατωπαδὶς [κατὰ, ὤψ], ἐπίῤ. -Κατενώπιον, (παρβλ.) Ἐνωπαδίς.
Κατ-ωπιάω-ῶ, Μ. άσω, -Κατηφιάω, [ἐκ τοῦ
Κατωπὸς (ὁ, ἡ), [κατὰ, ὤψ], -Κατηφής.
Κάτωρ [κάζω], ορος (ὁ), Π. -Κάστωρ, ἀρχηγὸς, διοικητής.
Κατώρα, Ἰων. ἀντὶ Καθεώρα, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Καθοράω.
Κατ-ωραΐζομαι, Μ. ίσομαι, Ἰων. ἀντὶ Καθωραΐζομαι.
†Κατωρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ κάτω ῥέπων κρεμαςὸς, (ὅθ. ‖. οὐσ. πληθ.) ἐνώτια ἢ ἄλλα τοιαῦτα κοσμήματα. »Κατωρήδεε δύο,« Ἐπγρφ., (παρβλ. Κάθεμα).
Κατώρυξ ἢ Κατῶρυξ, υχος (ὁ, ἡ), [κατορύσσω], Π. παραχωμένος. » Πέτραι (» Λᾶες) κατωρυχέες, « Διονύσ., Ὅμ., ‖. (οὐσ. θηλ.) λάκκος, ὑπόγειον· θησαυρός. » Χρυσοῦ —, « Εὐρ. 2) καταβολάδα. » Καὶ ἀπὸ.. αἱ τῶν θεμελίων κατώρυγες καθιέμεναι, « Θφρ.
Κατ-ωρύομαι, Μ. ύσομαι. Οὐρλιάζω δυνατά.
Κατώρυχα [κατώρυξ], ἐπίῤ. Π. ὑπὸ γῆν.
Κατωρυχέεσσι, Π. ἀντὶ Κατωρυχέσι, δοτ. πληθ. τοῦ
Κατωρυχὴς, έος καὶ
Κατώρυχος (ὁ, ἡ), Π. -Κατώρυξ.
Κατώτατος [ἀνμλ. ὑπερθ. τοῦ Κάτω], η, ον. Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) -
Κατωτάτω, ἐπίῤ. (ὑπερθ. τοῦ Κάτω]. Εἰς τὴν ὅλως διόλου κάτω θέσιν, (κοιν.) κάτω-κάτω.
Κατωτερικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ κάτω μέρη· (ἰατρ.) ὁ κινῶν ἀπὸ κάτω, [ἐκ τοῦ
Κατώτερος [ἀνμλ. συγκρ. τοῦ Κάτω], α, ον. Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) -
Κατωτέρω, ἐπίῤ. (συγκρ. τοῦ Κάτω). Πλέον κάτω, παρακάτω (κυρ. καὶ μτφορ.).
Κατωτέρωθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ τὸ παρακάτω μέρος.
;Κατωτὶς, ίδος (ἡ). ἐπανωφόρι ὅ,που σκεπάζει καὶ τὰ αὐτιὰ, καπῶτα (!), (ἴδε Κατωμίς).
Κατωφαγᾶς, ᾶ (ὁ). πολυφάγος, (κατὰ λέξ.) πεσμένος κατακέφαλα εἰς τὸ φαγεῖ', (ὁ Ἀρσφ. παίζει εἰς τὴν λέξιν μὲ τὸ Σκατοφάγος).
;Κατωφελὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὠφέλιμος.
Κατωφέρεια (ἡ). ἡ ἰδιότης (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ κατωφεροῦς, τὸ κατηφορικὸν τῆς θέσεως· (μτφορ.) κλίσις ἔμφυτος· ῥοπὴ πρὸς ἀσέλγειαν.
Κατωφερὴς [κάτω, φέρω], έος (ὁ, ἡ), (ℨ ἐπίῤ.) -φερῶς. Κατηφορικός· (μτφορ.) ἐπιῤῥεπὴς (κυρ. πρὸς ἀσέλγειαν), φιλήδονος.
Κατώφορος (ὁ, ἡ). πρὸς τὰ κάτω φερόμενος. »Τὸ γὰρ βαρὺ κατώφορον,« Ἀλ. Ἀφρ.
†Κατωχάνης, ου (ὁ), -Κάτοχος (ὁ τοῦ τρυπάνου).
Κατ-ωχράω-ῶ, σπντ. ἀντὶ
Κατ-ωχριάω-ῶ, Μ. άσω. Γίνομαι κατακίτρινος, χλωμιάζω ὅλως διόλου.
Καύαξ, ακος (ὁ), εἶδ. θαλασσ. ἀδδηφάγου πτηνοῦ, (ἄλλ.) Κῆϋξ καὶ Κήξ, (Λατ.) gavia.

Καυάξαις, Αἰολ. Π. ἀντὶ Κατάξαις, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Κατάγνυμι.
Καύηξ, ηκος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Καύαξ.
Καυθμὸς (ὁ). καύσιμον· εἶδος ἀσθενείας τῶν φυτῶν (ἀπὸ ψύχραν ἢ καῦσιν).
Καυκαλάω-ῶ, -Βαυκαλάω.
Καυκαλίας, ου (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (;).
Καυκάλιον (τὸ), -Βαυκάλιον, (κοιν.) καυκί.
Καυκαλὶς [καῦκος], ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, καυκαλήθρα.
Καύκαλον (τὸ), -Βαύκαλον.
Καυκαλόω-ῶ, Μ. ώσω, -Βαυκαλόω.
Καυκὶς, ίδος (ἡ), -Βαυκίς.
Καῦκος (ὁ), -Δαῦκος, (ὅθ. 2) -Καυκαλίς.
;Καυλέω-ῶ, Μ. ήσω. (βτν.) Ἔχω ἢ Ἀποκτῶ καυλὸν (κοτσάνι), (ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκκαυλέω).
Καυληδὸν, ἐπίῤ. (χειρουργ.) Καθὼς πόπτεται ὁ καυλὸς (τὸ κοτσάνι), (δηλ.) χωρὶς ἀγκίδας, (κοιν.) 'σὰν τὸ ἀγγοῦρι, (ἄλλ.) Ῥαφανηδὸν καὶ Σικυηδόν.
Καυλίας, ου (ὁ). (ὀπὸς) ὁ λαμβανόμενος ἀπὸ τὸν καυλὸν τοῦ φυτοῦ.
Καυλίζω, Μ. ίσω. Βάλλω (Ἀρματόνω μὲ) καυλόν. » Λόγχην —, « Ἀρσφ.
Καυλικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ προσηρμοσμένος εἰς τὸν καυλόν.
Καυλίνης, ου (ὁ), Ζ. Καυλίον.
Καύλινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ καυλὸν φυτοῦ, (παρβλ. Καυλίας).
Καυλίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Καυλός. 2) εἶδος θαλασσ. φυτοῦ, (ὅθεν οἱ Καυλῖναι, [πιθανῶς καθὸ τρυφεροὶ] κωβιοὶ, Ἀθ.).
Καυλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Καυλός.
Καυλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ καυλὸν, φυτρόνων ἐν εἴδει καυλοῦ.
Καυλοκινάρα (ἡ). εἶδος ἀγκινάρας τῆς ὁποίας τρώγεται μόνον ὁ καυλὸς (τὸ κοτσάνι).
Καυλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, -Καυλοτομέω.
Καυλοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν καυλοὺς (τρυφερὰ βλαστάρια φυτῶν), λαχανοπώλης.
Καυλὸς (ὁ), [αὐλός]. τὸ κοτσάνι τῶν φυτῶν (καὶ ἰδιωνυμ.) τοῦ σιλφίου. (μτνμ.) ἡ ἄκρα τοῦ δόρατος ὅπου ἐμβαίνει εἰς τὴν ἐπιδορατίδα· ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους· τὸ καλάμι τῶν πτερῶν· τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός· ἡ οὐρὰ τῶν ζώων.
Καυλοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐνουχίζω (διὰ τῆς ἀποτομῆς τοῦ καυλοῦ).
Καυλώδης, εος (ὁ, ἡ), -Καυλοειδής.
Καυλωτὸς, ή, όν. (ἐπὶ φυτ.) Ὁ ἔχων καυλὸν, κοτσανάτος.
Καῦμα (τὸ), [καίω]. σημάδι τοῦ καυσίματος, καύσιμον, (ἐπὶ φυτ.) -Καυθμός. 2) ζέστη ὑπερβολικὴ, καῦσις· ἡλιόκαυμα, θέρμη (παροξυσμοῦ). (μτφορ.) φλόγα τοῦ ἔρωτος.
†Καυμασία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Καυσία.
Καυματηρὸς, ά, όν. Ὁ προξενῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς καῦμα· καυτερός.
†Καυματίας, ου (ὁ), -Καυματηρός. » Ἥλιος —, « Θφρ.
Καυματίζω, Μ. ίσω. Καίω, ξηραίνω, τσουρουφλίζω. ‖. (πθ.) -τῷ
Καυματόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Αἰσθάνομαι μεγάλην καῦσιν, καυσόνω. φλογίζομαι ὑπὸ ἔρωτος.

Καυματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς ἢ συνωδευμένος μὲ καῦσιν. »Ὁδὸς —,« Λόγγ. »Νότος —,« Ἀρστ. »Ῥήγεα καυματώδεα, « Ἱππκρ., (συγχ. τῷ Κωματώδης).
;Καυμὸς (ὁ), -Καυθμός.
Καυνάκη (ἡ) καὶ
Καυνάκης, ου (ὁ), [Περσ.]. κακουμόγουνα ἢ σεντζαπόγουνα.
Καυνιάζω, Μ. άσω. Ῥίπτω λαχνὸν, (εὐχρηστότ. τὸ) Διακαυνιάζω, [ἐκ τοῦ
Καῦνος (ὁ), -Κλῆρος, λαχνός.
†Καυρὸς, ά, ὸν καὶ Καῦρος, α, ον, γλσ. ἀντὶ Κακὸς, δειλὸς, ἄνανδρος, (ὅθ. ‖. οὐσ.) ὁ λαγώς.
;Καυσαλὶς, ίδος (ἡ). φουσκαλίδα ἀπὸ καύσιμον.
†Καύσησις, εως (ἡ). καύσιμον (φαγητοῦ), καήλα, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Καῦσις.
Καυσία (ἡ), [καῦσις; ἢ Περσ. καυούκ]. εἶδος μαλλίνου σκιαδίυ Μακεδονικοῦ μὲ πλατέα πτερύγια.
Καύσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ καῇ, ἁρμόδιος διὰ καύσιμον. » Ὕλη —, « Θφρ. (καὶ ὡς οὐσ.) »Τούτοις καυσίμοις χρῶνται,« αὐτ.
Καῦσις, εως (ἡ). τὸ καίειν ἢ καίεσθαι, καύσιμον. 2) -Καύσων.
Καῦσος (ὁ), -Καύσων, καῦσις. (συχν.) θέρμη (πυρετοῦ). » Ὑπὸ καύσου ἐχομένῳ ἐπιγενομένυ ῥίγεος λύσις,« Ἱππκρ. 2) ἔδαφος γῆς κατακεκαυμένον. 3) εἶδος ὄφεως, (ἄλλ.) Διψάς.
Καυσόω-ῶ, Μ. ώσω, (εὔχρ. μόνον τὸ πθ.) -Καυματόομαι, καυσόνω.
Καύστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Καύστης.
;Καυστειρὸς, ά, ὸν, Π. -(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Καυστηρός.
Καυστὴρ (ὁ), -Καυτήρ.
Καυστηριάζω, Μ. άσω, -Καυτηριάζω.
Καυστήριον (τὸ), -Καυτήριον, 2) (εἰς τὸν Ἀρτεμίδ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κασαυρεῖον.
Καυστηρὸς, ά, ὸν, Π. καυστικὸς, καυτερός· (μτνμ.) ἀφανιστικὸς ἢ σφοδρός. »Μάχη,« Ἰλ. Δ., Μ.
Καύστης, ου (ὁ). ὁ καίων ἢ καύσας τινά. » Νεκρῶν, — « Λξ.
Καυστικὸς, ή, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ καίειν, ἴδε Καυστός. 2) (πθ.) ὁ πάσχων καῦσιν πυρετοῦ. »Ἐπιπυρετήναντες οὗτοι καυστικοὶ ὀξέως ἀποθνήσκουσιν, « Ἱππκρ.
†Καῦστις, εως (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Γράςις.
Καυστὸς, ή, ὸν, -Καύσιμος. » Ξύλα πολὺ καυστότερα, « Θφρ. »Ὥστε δεῖ πρότερον καυστὸν εἶναι πρὶν καίεσθαι, καὶ καυστικὸν πρὶν κάειν,« Ἀρστ. ‖. (οὐσ.) » Καυστὸν, « Φώτ., (ἐνν. θῦμα), τὸ ὁλοκαύτωμα.
Καύστρα, ας (ἡ). τὸ μέρος ὅπου ἔκαιαν τοὺς νεκροὺς καὶ (ἐν γέν.) τὰ πτώματα.
Καυσώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ωδῶς. Πάσχων ἀπὸ καῦσιν ἢ καῦσον.
Καύσωμα (τὸ), -Καῦσος, καῦσις.
Καύσων, ονος (ὁ). ζέση ὑπερβολικὴ, καῦσις. 2) ἄνεμος καυστικὸς (κυρ. τῶν φυτῶν).
Καυτὴρ (ὁ), (ἐπίθ.) -Καύτης. ‖. (συνήθ. οὐσ.) -Καυτήριον.

Καυτηριάζω, Μ. άσω. Καίω (Σημαδεύω) μὲ -
Καυτήριον (τὸ). τὸ σίδηρον μὲ τὸ ὁποῖον (ἀφοῦ τὸ καύσουν) σημαδεύουν τὰ ζῶα κλπ. 2) τὸ σημάδι τοῦ τοιούτου καυσίματος, (κυρ. δὲ οὐδ. τοῦ
Καυτήριος (ὁ, ἡ), -Καυστικός.
Καύτης, ου (ὁ, ἡ), -Καύστης.
Καυτικὸς, ή, ὸν, Καυστικός.
Καυτὸς, ή, ὸν, -Καυστός.
Καὐτὸς, ἡ, ὸν, Π. ἀντὶ Καὶ αὐτός.
Καυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, (μὲ δοτ. προθετ. ἢ αἰτ. ἐλλ. ἢ ἀπαρ.) Αὐχέω, κομπάζω, μεγαλοῤῥημονῶ.
;Καυχὰς, άδος (ἡ). ἡ καυχωμένη, καυχησιάρα.
Καυχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Καυχάομαι, (Θκρ. Ε'. 77).
Καύχη (ἡ), Π. ἀντὶ Καύχησις.
Καύχημα (τὸ). πᾶν δήποτε διὰ τὸ ὁποῖον καυχᾶταί τις, ἀφορμὴ καυχήσεως. καύχησις.
Καυχηματίας, ου (ὁ). καυχησιάρης.
Καύχησις, εως (ἡ). τὸ καυχᾶσθαι, μεγαλοῤῥημοσύνη.
Καυχητὴς, οῦ (ὁ). ὁ καυχώμενος, κομπαστὴς, καυχησιάρης.
Καφὰν, ᾶνος (ὁ), Δ. ἀντὶ Κηφήν.
Καφώρη ἢ Σκαφώρη (ἡ), [;]. ἡ θηλυκὴ ἀλωποῦ.
Κάχ', Π. (κατ' ἀπςρφ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Κακά.
Καχάσδω, Μ. αξῶ, Δ. ἀντὶ Καγχάζω.
Καχεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κακὴν ἕξιν (κρᾶσιν ἢ διάθεσιν ψυχ.), εἶμαι καχεκτικὸς (ἀδυνάτου κράσεως) ἢ διεφθαρμένος (τὴν ψυχήν). » Τοὺς μὲν νοσοῦντας πάντας καχεκτεῖν, οὐ πάντας δὲ τοὺς καχεκτοῦντας καὶ νοσεῖν ἤδη, « Σδ. (καὶ μτνμ.) » Τὸ τοῦ μύθου καχεκτοῦν, « Εὐστ. » Τῆς ἀνατολῆς καχεκτούσης, « Γ. Παχυμ.
Καχέκτημα (τὸ). κακὴ ἕξις (διάθεσις ψυχ. ἢ σωματ.).
Καχέκτης, ου (ὁ). ὁ κακῶς ἔχων (τὴν ψυχ. ἢ τὸ σῶμα ἢ τὴν κατάστασιν), ἀδυνάτυ κράσεως, καχεκτικός· πτωχός· (τρπ.) διεφθαρμένος (τὰ ἤθη)· σασιώδης, φιλοτάραχος..
Καχεκτικὸς, ή, όν. Πάσχων ἀπὸ καχεξίαν, ἀδυνάτου κράσεως, φιλάσθενος.
;Κάχεκτος (ὁ, ἡ), -Καχέκτης.
;Καχελκὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ κάμνων κακὰ ἕλκη (κακοήθεις, δυσιάτους πληγάς).
Καχεξία (ἡ). τὸ κακῶς ἔχειν, ἡ κακὴ ἕξις (κατάσταστις ἢ διάθεσις) τοῦ σώματος ἢ τῆς ψυχῆς ἢ τῶν περιστάσεων. » Τὴν ἀρχὴν τῶν ὑδρωπικῶν παθῶν καχεξίαν καλεῖν εἰώθαμεν, « Π. Αἰγιν. (καὶ μτνμ.) » Νῦν δὲ καὶ καχεξία τις ὑποδέδυκε τοὺς ὄχλους, αἱ κρίσεις θ' ἡμῶν νοσοῦσι, « (Δίφιλ. παρ') Ἀθ.
Καχέσπερος (ὁ, ἡ), [κακὸς, ἑσπέρα]. σκοτεινὸς, ζοφερός.
Καχεταιρία (ἡ), Π. κακὴ συντροφιὰ, κακὴ συναναστροφὴ, σχέσις μὲ κακοὺς ἑταίρους.

Καχήμερος (ὁ ἡ), Π ὁ διάγων κακὰς ἡμέρας (ταλαίπωρον βίον).
Κἀχθὲς, Π. ἀντὶ Καὶ ἐχθές.
Καχλάζω [ὀνμτπ.], Μ. άσω. Βούζω καθὼς τὸ νερὸν ὅταν βράζῃ (τὰ κύματα ὅταν κτυποῦν εἰς τὸ παράλιον, ἡ βροχὴ ὅταν πίπτῃ, τὸ κρασὶ ὅταν κιρνᾶται κτλ.), χοχλακίζω, (παρβλ. Παφλάζω).
Καχλαίνω, Μ. ανῶ ἢ άσω. Κάμνω τι νὰ κινῆται μὲ καχλασμὸν (νὰ ἀναβράζῃ), ταράττω μὲ κρότον, (παρβλ. Καλχαίνω).
Κάχλασμα (τὸ) καὶ
Καχλασμὸς (ὁ). ἡ κίνησις καὶ ὁ κρότος τοῦ ἀναβράζοντος ὕδατος (τῶν κυμάτων κτλ.), χοχλάκισμα· ἀνάβλυσις πηγῆς.
Κάχληξ, ηκος καὶ
Κάχλιξ [συγγ. τοῦ κόχλος], ικος (ὁ). λιθάρι τοῦ ποταμοῦ ἢ τῆς ἀκρογιαλιᾶς, χαλίκι, (Τουρκ.) τσακίλι.
Καχορμισία (ἡ). κακὸν (δυστυχὲς ἢ ἐπικίνδυνον) ἔμβασμα εἰς ὅρμον (ἐλλιμένισμα).
Καχρυδίας, ου (ὁ), -Καγχρυδίας.
Καχρύδιον (τὸ), -Καγχρύδιον.
Καχρυόεις, έσσα, εν, -Καγχρυόεις.
Κάχρυς, υος (ἡ), -Κάγχρυς.
Καχρυφόρος (ὁ, ἡ), -Καγχρυφόρος.
Καχρυώδης, εος (ὁ, ἡ), -Καγχρυώδης.
Καχυπονόητος καὶ Καχυπόνοος-ους (ὁ, ἡ), -Καχύποπτος.
Καχυποπτεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι-
Καχυπόπτης, ου (ὁ) καὶ
Καχύποπτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπονοῶν (ὑποπτεύων) τὰ πάντα· (πθ.) πολλὰ ὕποπτος(;). »Εἰσὶ δὲ καχύποπτοι (οἱ γέροντες) διὰ τὴν ἀπιστίαν, ἄπιστοι δὲ διὰ τὴν ἐμπειρίαν, « Ἀρστ.
Καχυποτοπέομαι (ἄλλ. γρφ. διῃρημ. Κάχ' ὑποτοπέομαι)-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὑποπτεύω (Συμπεραίνω) κακὰ, εἶμαι-
Καχυπότοπος (ὁ, ἡ), -Καχύποπτος.
Καχυποψία (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ καχυπόπτου.
Κάψα, ας (ἡ), -Κόμψα, κάσσα, σανδοῦκι κτλ.
;Καψάκης, ου (ὁ), -(ἢ ἐσφαλ. ἀντὶ) Καμψάκης.
Καψάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κάψα.
†Καψιδρώτιον (τὸ), [κάπτω, ἱδρώς]. μανδύλι διὰ τὸν ἵδρον.
†Καψικίδαλος (ὁ), -Ἐγκαψικίδαλος.
Κάψις, εως (ἡ). τὸ κάπτειν (τρώγειν ἢ πίνειν λαιμάργως), χάψιμον, χαψιά. »Ἡ δ' ἄρκτος οὔτε σπάσει πίνει, οὔτε λάψει, ἀλλὰ κάψει, « Ἀρστ.
Κάω (παρτ. Ἔκαον), Ἀττ. ἀντὶ Καίω.
Κε [συγγ. τῷ Γε], Π. μόρ. ἐγκλ. (Διστακτ. ἢ Ὑποθετ.) ἀντὶ Ἄν.
Κεάζω, Μ. άσω, Π. κτυπῶν σχίζω (χωρίζω) εἰς τὴν μέσην ἢ εἰς πολλὰ κομμάτια· συντρίβω. » Ἢ ὅλμῳ κεάσας, ἢ ῥωγάδι πέτρῃ, « Νίκ., κοπανίσας.
Κεάνωθος (ὁ), εἶδ. ἀκανθώδους φυτοῦ.
Κέαρ, ατος (τὸ), Π. ἡ καρδιὰ, (ὅθ. τὸ Λατ. Cor ℨ τὸ Γαλλ. cœur)· (συνκδχ.) ὁ νοῦς· (κατ' ἔκτ.) φρόνημα, θέλησις, σκοπὸς, κτλ., (ἴδε Καρδία),
†Κέαρνον (τὸ), [κεάζω], γλσ. ἀντὶ Σκέπαρνον.

†Κέασμα (τὸ). σχίσιμον, θραῦσμα, κομμάτι.
Κέαται, Κέατο, Ἰων. Π. ἀντὶ Κεῖνται, Ἔκειτο, ἐκ τοῦ Κεῖμαι.
†Κέβλη ἢ Κεβλὴ (ἡ), Μακεδ. ℨ Ἀλεξ. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Κεφαλή.
Κεβλήγονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων τὸν σπόρον (γόνον) του ἐντὸς κεφαλῆς. » Μήκων, —, « Νίκ.
Κεβλήπυρις, ιδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ ἀγνώστου, (κατὰ λέξ.) κοκκινοκέφαλος.
Κέβλος (ὁ), ἀντὶ Κέφαλος (ὀψάρ.).
Κεβριόνης [;], ου (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ.
Κεγχραλέτης, ου (ὁ). ὁ ἀλέθων κεχρὶ ἢ τὴν κέγχρον τῶν μετάλλων.
Κεγχραμιδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κεγχραμίδα ἢ, περιέχων κεγχραμίδας.
Κεγχραμὶς [κέγχρος], ίδος (ἡ). ὁ σπόρος τοῦ σύκυ. 2) τὸ κουκκοῦτσι τῆς ἐλῃᾶς.
Κέγχρειος (ὁ), Π. ἀντὶ Κέγχρος.
Κεγχρεὼν, ῶνος (ὁ). τὸ μέρος ὅπου στεγνόνουν ἢ ἀλέθουν ἢ καθαρίζουν τὴν μεταλλικὴν κέγχρον (ἄμμον).
Κεγχριαῖος, α, ον. Χονδρὸς ἴσα μ' ἕνα σπυρὶ κεγχρί.
Κεγχρίας, ου (ὁ). σπυρωτὸς ὡσὰν κεχρί. »Ἕρπης —, « Ἰατρ., εἶδ. λειχῆνας. » Ὄφις —, « Λξ., ὁ ἄλλ. Κεγχρίνης.
Κεγχριδίας, ου (ὁ), -Κεγχρίας.
Κεγχρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κέγχρος.
Κεγχρίνης, ου (ὁ), εἶδ. ὄφεως τοῦ ὁπ. τὰ στίγματα ὁμοιάζουν σπυριὰ κεχριοῦ.
Κέγχρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ κεχρί. ‖. (οὐσ. θηλ.) εἶδ. ζωμοῦ ἀπὸ κεχρὶ ξεφλουδισμένον.
Κεγχρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἱέρακος, ἴδε Κερχνηΐς. 2) εἶδ. πτηνοῦ κεγχροφάγου. 3) εἶδ. ὄφεως, (ἄλλ.) Κεγχρίνης.
Κεγχρίτης, ου (ὁ) καὶ Κεγχρῖτις, ίτιδος (ἡ). ὁ περιέχων κέγχρους ἢ κεγχροειδεῖς κόκκους. » Λίθος —, « Λξ., (Λατ.) lapis miliaris. » Ἰσχὰς —, « Ἐπγρ.
;Κεγχροβόλος (ὁ, ἡ). ὁ ῥίπτων ἢ σπείρων (σκορπίζων) κεγχρί.
Κεγχροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ ἰσομεγέθης μὲ κεγχρί.
Κέγχρος (ὁ καὶ σπν. ἡ), [συγγ. τῷ Κέρχνος]. εἶδ. γεννήματος, κεγχρί. 2) (μτνμ.) ὁ σπόρος τοῦ σύκου, (ἄλλ.) Κεγχραμίς. 3) οἱ κόκκοι (τὰ ψήγματα) τῶν μετάλλων, ἡ μεταλλοῦχος ἄμμος τῶν μεταλλείων. 4) τὸ σπυράκι ὅ,πυ 'βγαίνει εἰς τὰς ἄκρας τῶν βλεφάρων, (κοιν.) κριθαράκι. 5) στρογγυλόν τι χρυσοῦν ἢ ἀργυροῦν κόσμημα τὸ ὁπ. κεντᾶται εἰς τὰ ὑφάσματα, (κοιν.) τρέμουσα, (Τυρκ.) ποῦλι. 6) εἶδος ὄφεως, (ἄλλως) Κεγχρίνης.
Κεγχροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κάμνων, παράγων) κέγχρον.
Κεγχρώδης, εος (ὁ, ἡ), -Κεγχροειδής.
Κέγχρωμα (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πληθ.) τὰ μικρὰ καρφιὰ ἢ τρύπαι εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς ἀσπίδος.
Κέγχρων, ωνος (ὁ). ἄνεμός τις φυσῶν εἰς τὸν Φάσιν ποταμὸν, (ἴσ. πρέπει νὰ γραφῇ Κέρχνων).
Κεγχρωτὸς, ή, όν. Σπυρωτὸς εἰς εἶδ. κεγχριοῦ, φακωτός. 2) -(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κερχνωτός.

Κεδάζω, καὶ

Κεδαίω, καὶ

Κεδάω Μ. άσω, Π. ἀντὶ Σκεδάννυμι.

Κέδμα (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), πόνοι ῥευματικοὶ ἢ πρηξίματα χρονικὰ κυρ. περὶ τὸ ἰσχίον ꙃ τοὺς μηρούς. » Ἔσχεν βουβῶνα καὶ κέδματα, « Ἱπποκρ. » Ὑπὸ τῆς ἱππασίης αὐτέης κέδματα λαμβάνει, « αὐτ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἀνεύρυσμα, (Ἀρετ.)

Κεδματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ συνωδευμένος μὲ κέδματα.

Κεδνὸς [κήδομαι], ἡ, όν, Π. λόγῳ (φροντίδος) ἄξιος, σεβαστός, ἔντιμος, ἔνδοξος, ἀξιότιμος· (ἐνεργ.) στοχαστικός, φρόνιμος, (ἐπὶ πραγμ.) λαμπρόν, ἐπίσημον· δίκαιον. (ἐν γέν.) καλόν, ἀγαθόν. » Οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα, « Σοφ. » Εἴτε κεδνόν, εἴτε μή, « Αἰσχλ.

Κεδραία καὶ

Κεδρέα (ἡ), = Κεδρία.

Κεδρέλαιον (τὸ). λάδι ἢ ῥετσίνη τοῦ κέδρου, κατράνι.

Κεδρελάτη (ἡ). ἡ μεγάλη κέδρος.

Κεδρία (ἡ). ἡ ῥητίνη ἢ τὸ λάδι τοῦ κέδρου, κατράνι, (παρβλ. Κεδρέλαιον).

Κεδρίνεος, α, ον, Π. ἀντὶ

Κέδρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ κέδρον (ξύλον κέδρου). » Κέδρινον ἔλαιον, « Ἱπποκρ., τὸ μονολεκτ. Κεδρέλαιον.

Κέδριον (τὸ), = Κεδρέλαιον.

Κεδρίς, ίδος (ἡ). ὁ καρπὸς τῆς κέδρου, κεδροκούκουτσον, (παρβλ. Ἀρκευθίς).

Κεδρίτης, ου (ὁ). (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ κεδροκούκκουτσα.

;Κεδρόμηλον (τὸ). ὁ καρπὸς (ἢ κουκκουνάρα) τοῦ κέδρου, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κιτρόμηλον).

Κέδρος (ἡ), τὸ γνωστὸν δένδρον, ὁ κέδρος, (παρβλ. Ἄρκευθος). 2) (συνκδχ.) τὸ ξύλον τῆς κέδρου καὶ πᾶν δήποτε σκεῦος (κυρ. δὲ σανδοῦκι) ἀπὸ τοιοῦτο ξύλον.

Κεδροχαρής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (ἀσχολούμενος πάντοτε μὲ) τὰ ξύλα τῆς κέδρου, (ἐπίθετ. λεπτουργοῦ καὶ ἰδιαιτ. σοροπηγοῦ).

Κεδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω (Ἀβαλσαμόνω) μὲ κεδρέλαιον.

;Κεδρών, ῶνος (ὁ). δάσος κέδρων. (Ὁ ἐν Ἱεροσολύμοις χείμαρρος Κεδρὼν [καὶ ὄχι τῶν Κέδρων] ἑρμηνεύεται Ἑβραϊστὶ [ὡς ἀπὸ τῆς χροιᾶς τῶν ὑδάτων του, ῥέοντος μεταξὺ βουνῶν,] Μέλας, καὶ δὲν ἔχει τι κοινὸν μὲ τὰς Κέδρους).

Κέδρωστις, εως (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, ἢ ἄλλ. Λευκάμπελος.

Κεδρωτός, ή, όν. Ἀλειμμένος μὲ λάδι ἢ ῥητίνην ἤ· Καμωμένος ἀπὸ ξύλα κέδρου.

Κέεσθαι, Π. Ἰων. ἀντὶ Κεῖσθαι, ἀπαρ. ꙃ

Κέεται, Π. Ἰων. ἀντὶ Κεῖται, γ'. ἑν. πρσ. τῆς ὁρσ. καὶ

Κέηται, γ'. ἑν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Κεῖμαι.

Κειάμενοι καὶ Κείαντες, Π. ἀντὶ Κηάμενοι, Κήαντες, μσ. καὶ ἐνεργ. ἀόρ. ά. τοῦ Καίω.

Κείαται, Κείατο, Π. Ἰων. ἀντὶ Κεῖνται, Ἔκειντο, ἐκ τοῦ Κεῖμαι.

Κεῖθεν, ἐπίρ. Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐκεῖθεν.

Κεῖμαι [ἴδε Ἐκεῖ], Μ. κείσομαι (παρτ. Ἐκείμην, πρς. Κεῖσο, κείσθω κτλ., εὐκτ. Κεοίμην, ὑποτ. Κέωμαι, ἀπαρ. Κεῖσθαι, καὶ ἡ μτχ. Κείμενος). Κείτομαι (πλαγιασμένος, κοιμισμένος· πληγωμένος· ἀποθαμμένος, ἀπεῤῥιμένος κτλ.). κάθημαι ἀργός, ἡσυχάζω, ἀπρακτῶ. (ἐπὶ πραγμ.) εἶμαι βαλμένος (ἀποτεθειμένος, ἀνατεθειμένος κτλ.) πουθενά· εἶμαι (εὑρίσκομαι) τοποθετημένος εἰς, κατέχω τοιαύτην θέσιν· (τρπ.) εἶμαι προσδιωρισμένος (νομοθετημένος κτλ.)· πρόκειμαι· ἀπόκειμαι· συνίσταμαι (περιέχομαι) εἰς· (ἐν γέν.) εἶμαι. (μὲ δοτ. προθετ. ἢ ἐπίρ. τοπ.) » Ἴομεν κείοντες, « Ἰλ. Ξ., ὑπάγωμεν νὰ πλαγιάσωμεν. » Κείμαν δ' ἐν κλιντῆρι, « Θκρ. » Ἄνα, μηδ' ἔτι κεῖσο, « Ἰλ. Σ. » Εὗρε δ' αὐτὸν ἥμενον, οὐδ' ἔτι κεῖτο, « Ἰλ. Ο. » Κεισεῦμαι πεσών, « Θκρ. » Κείσομ' ἐπεί κε θάνω, « αὐτ. » Κεῖται Πάτροκλος, « Ἰλ. Σ. » Ἐν νηυσὶ κέαται βεβλημένοι, « Ἰλ. Λ. » Νῆσός τις εἰν ἁλὶ κεῖται, « Ὀδ. Η. (καὶ μὲ αἰτ. προθετ.) » Ἀλλ' εἰς ἀνάγκην κείμεθα, « Εὐρ. (καὶ ἐλλ. τοῦ προθετ.) » Τόπον ὅντινα κεῖται, « Σοφ. » Ἡ πόλις αὐτῶν, αὐτάρκη θέσιν κειμένη, « Θκ. » Ἕλε δίφρον κείμενον, « Ὀδ. Ρ. » Ὀβελίσκοι, οἱ μὲν ἑστῶτες ἀκμήν, οἱ δὲ καὶ κείμενοι, « Στρ. » Εἰς θάλαμον, ὅθι οἱ δέμνι' ἔκειτο, « Ὀδ. Θ. » Οἶκος ἐγγύθι κεῖται, « Ὀδ. Ω. » Παυσάμενος ἔργοιο, τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο, « Θκρ. » Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, « Ὅμ., εἶναι εἰς τοῦ θεοῦ τὸ χέρι. » Τόξον, τό, μνῆμα φίλοιο, κέσκετ' ἐνὶ μεγάροισιν, « Ὀδ. Φ. » Τόσσα οἱ ἐν Μεγάροις κειμήλια κεῖτο, « Ὀδ. Ξ. » Τί κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς κείμενος; « Θκρ. » Ἡ εἰς τὸν ἐνιαυτὸν κειμένη δαπάνη, « Ξεν. » Παιδὸς γάρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο, « Ὀδ. Ω. » Μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον, « Παρ. » Νόμος τις ἐνθάδ' ἐστὶ κείμενος, « Ἀρς. » Κώμη, τῇ οὔνομα Ἀνθήλη κεῖται, « Ἡρ. » Ἡνίδε κεῖται ὤριφος, « Θκρ. (ꙃ δοτ. περιπ.) » Ἄεθλα γὰρ οἷς κεῖται ἀρετῆς, « Θκ. » Τρισχίλιαί σοι κεῖνται παρὰ τῷ δεῖνι (τραπεζίτῃ), « Πλ. (καὶ ἐλλ.) » Δραχμῆς αὐτῷ κειμένης, « Θφρ. » Κἄν τι πηρώσω γέ σοι τὸν παῖδα τύπτων, τἀργύριόν σοι κείσεται, « Ἀρσφ., θὰ πληρωθῇς ἀμέσως τὸ ἀντίτιμόν του. (ꙃ μτφορ) » Οὐ κακῶς σοι κείσεται ὅ,τι ἂν ἡμᾶς εὐεργετήσῃς, « Πλάτ. » Τὰ ῥέδα κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι, « Θκρ., ἀνετέθησαν, ἀφιερώθησαν. (παρὰ Γρμτκ.) » Κεῖται ἢ οὐ κεῖται, « Ἀθ., σώζεται εἰς ἀρχαῖον σύγγραμμα. » Παρὰ τίνι κεῖται τὸ Ταχερόν; « αὐτ., (ὅθεν Κείμενον).

Κειμηλιάρχης καὶ Κειμηλίαρχος, ου (ὁ). ἐπιστάτης (ἔφορος) τῶν κειμηλίων, θησαυροφύλαξ.

Κειμηλιαρχεῖον καὶ

Κειμηλιάρχιον (τό). τὸ μέρος ὅπου φυλάττονται (εἶν' ἐναποτεθειμένα) τὰ κειμήλια, θησαυροφυλάκιον.

Κειμήλιος (ὁ, ἡ), Π. [κεῖμαι]. ὁ ἀποτεθειμένος καὶ φυλαττόμενος ἢ ἄξιος νὰ φυλάττηται ὡς ‖. (οὐσ.) Κειμήλιον (τό), κάθε πρᾶγμα σπάνιον καὶ πολύτιμον τὸ ὁπ. φυλάττει τις ὡς θησαυρόν, διαμαντικόν, κτλ. » Δῶρον, ὅ σοι κειμήλιον ἔσται ἐξ ἐμεῦ, « Ὀδ. Α. (καὶ τρπ.) » Μέγιστον ἐν βίῳ κειμήλιον κρίνας σε, « Εὐρ.

Κειμηλιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποθέτω ꙃ φυλάττω τι ὡς κειμήλιον· θησαυρίζω. (ἀπο)ταμιεύω.

Κειμηλίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐναποταμίευσις κειμηλίου ἢ ἐν εἴδει κειμηλίου, θησαύρισμα.

Κείνῃ, ἐπίρ. Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐκείνῃ.

Κεῖνος, η, ο, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐκεῖνος.

Κεινός, ή, όν, Ἰων. Π. ἀντὶ Κενός.

Κεινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἰων. ἀντὶ Κενόω.

Κείνως, ἐπίρ. Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐκείνως.

;Κεῖπος (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κῆπος, εἶδ. πιθήκου.

Κειρία (ἡ), [κεῖρος], δέμα, φασκιά, ταινία· σχοινὶ ἢ λουρὶ τοῦ κρεββατιοῦ.

Κεῖρις, εως (ἡ) καὶ

Κειρύλος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ. (Λατ.) ciris (ἄλλ.) Κηρύλος, [ἐκ τοῦ

Κείρω, Μ. κερῶ (ἀόρ. Ἔκειρα, πθ. πρκ. Κέκαρμαι καὶ ἀόρ. β'. Ἐκάρην). Κουρεύω. » Ἐν χρῷ κείρειν, « Πλ. (καὶ μσ) » Κείρασθαι κόμην, « Ὀδ. Δ. (καὶ δοτ. περιπ.) » Κείρονται δὲ ταύτῃσι καὶ αἱ κόραι καὶ οἱ παῖδες, « Ἡρ., εἰς τιμὴν τῶν. 2) (μτνμ.) κόπτω. (ἰδιαιτ.) δενδροτομῶ. (συνκδχ.) ἀφανίζω, ἐρημόνω. » Δεῦρ' ἐλάτης κέρσαντες, « Ἰλ. Ω. » Ἔκειρε τὸ εὖρος, ἵνα ταύτῃ διεξίῃ ἡ στρατιή, « Ἡρ. » Πάντα ἐνέφλεγον καὶ ἔκειρον, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἐπεί τε ἐκείρετο ἡ Ἀττικὴ ὑπὸ τοῦ πεζοῦ, « αὐτ., (παρβλ. Κεραΐζω). 3) κόπτω μὲ τοὺς ὀδόντας· κατατρώγω (κυρ. καὶ μτφορ.). » Γῦπες ἔκειρον τὸ ἧπαρ, « Ὀδ. Λ. » Κτήματα κείρειν, « Ὀδ. Β. 4) (τρπ.) σμικρύνω· ματαιόνω· ἀμαυρόνω. » Μάγχης ἐπὶ μήδεα κείρει, « Ἰλ. Ο. » Δόξαν τινὸς κείρειν, « Ἐπγρ. 5) (μσ.) 'παίρνω, ἀπολαμβάνω, (ἀπὸ μτφορ. τοῦ) τρυγῶ, θερίζω. » Ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν, « Π.

Κείς, Π. ἀντὶ Καὶ εἰς.

Κεῖσε, ἐπίρ. Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐκεῖσε.

Κεισεῦμαι, Δ. ἀντὶ Κείσομαι, μέλλ. τοῦ Κεῖμαι.

Κείω (χ. Μ.), Π. ἐπιθυμῶ ἢ ὑπάγω νὰ πλαγιάσω (νὰ κοιμηθῶ). (σπν.) κείτομαι, εἶμαι πλαγιασμένος.

Κείω, Π. ἀντὶ Κεάζω ἢ Καίω (;).

Κεκαδήσομαι, Π. μέλλ. τοῦ Κήδομαι.

Κεκαδήσω, Π. μέλλ. τοῦ †Κήδω, (μτβτ. μὲ γεν.) στερήσω, ἀφαιρήσομαι.

Κεκαδμένος, α, ον, Δ. ἀντὶ Κεκασμένος ἴδε Κάζω, καὶ Κέκασμαι.

Κεκάδοντο, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β' τοῦ Χάζομαι.

Κεκαδών, οῦσα, όν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ †Κήδω, (μτβτ. μὲ γεν.) στερήσας, ἀφαιρέσας.

Κεκάμω, Π. ἀντὶ Κάμω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Κάμνω.

Κέκαρμαι, πθ. πρκ. τοῦ Κείρω.

Κέκασμαι, Π. πθ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Κάζω ἢ τοῦ Καίνυμαι ἢ τοῦ Κήδομαι, εἶμαι στολισμένος (ἐφωδιασμένος) μέ.

Κέκαυμαι, πθ. πρκ. τοῦ Καίω.

Κεκαφηώς, Π. Ἰων. ἀντὶ Κεκηφώς, ἴδε Κάπτω.

Κεκεύθει, Π. ἀντὶ Ἐκεκεύθει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Κεύθω.

Κεκινδυνευμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ῥιψοκινδύνως.

Κεκινέαται, Κεκινέατο, Ἰων. ἀντὶ Κεκίνηνται, Ἐκεκίνηντο, πθ. πρκ. ꙃ ὑπερσ. τοῦ Κινέω.

;Κέκλασμμαι, ἀντὶ Κέκλεμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Κλέπτω.

Κέκλασμαι, πθ. πρκ. τοῦ Κλάω.

Κεκλέαται, Ἰων. ἀντὶ Κέκληνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Καλέω.

Κέκλεισμαι, πθ. πρκ. τοῦ Κλείω.

Κέκλετο, Π. ἀντὶ Ἐκέκλετο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. καὶ

Κέκλευ, Δ. Π. ἀντὶ Κέλου, κάλεσον, πρς. τοῦ Κέλομαι.

Κεκλήαται, Κεκλήατο, Ἰων. ἀντὶ Κέκληνται, Ἐκέκληντο, πθ. πρκ. ꙃ ὑπερσ. τοῦ Καλέω.

Κέκληγα, Π. πρκ. τοῦ Κλάζω.

Κέκληκα, Κέκλημαι, ἐνεργ. ꙃ πθ. πρκ. ꙃ

Κεκλήσομαι, μετ' ὀλίγ. μέλλ. τοῦ Καλέω.

Κεκλίαται, Κεκλίατο, Ἰων. ἀντὶ Κέκλινται, Ἐκέκλιντο, πθ. πρκ. ꙃ ὑπερσ. τοῦ Κλίνω.

Κεκλόμενος, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτ. τοῦ Κέλομαι.

Κέκλυθι, Κέκλυτε, Π. ἀντὶ Κλῦθι, Κλῦτε, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Κλύω.

Κεκμακώς, υῖα, ός, Δ. ἀντὶ Κεκμηκώς, μτχ. τοῦ

Κέκμηκα, πρκ. τοῦ Κάμνω, (ὅθεν:

Κεκμηκότως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ κόπον, δυσκόλως, ἐπιπόνως.

Κεκμηώς, ῶτος καὶ ότος, Π. ἀντὶ Κεκμηκώς.

Κεκολασμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετρίως.

Κέκονα, Π. μσ. πρκ. τοῦ Κτείνω.

Κεκοπώς, Π. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Κόπτω.

Κεκόρεσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Κορέννυμι.

Κεκορεσσάμενος, Π. ἀντὶ Κορεσάμενος.

Κεκόρημαι, Π. ἀντὶ Κεκόρεσμαι.

Κεκορηώς, ότος, Π. Ἰων. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Κορέννυμι.

Κεκορυθμένος, Π. πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Κορύσσω.

Κεκοσμημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κοσμίως.

Κεκράανται, Κεκράαντο, πθ. πρκ. ꙃ ὑπερσ. τοῦ Κραίνω.

Κέκραγα, μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Κράζω.

Κέκραγμα (τὸ) καὶ

Κεκραγμός (ὁ). κραυγή, φωναί, ξεφωνητά.

Κεκράκτης, ου (ὁ). φωναχλᾶς.

Κέκραμαι, πθ. πρκ. τοῦ Κεράννυμι, (ὅθεν:

Κεκραμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετρίως, συγκερασμένως.

†Κέκραξ, ακος (ὁ), = Κεκράκτης.

Κεκραξιδάμας, α (ὁ), Κωμ. ὁ ὑπερισχύων μὲ τὰς κραυγάς του, φοβερὸς φωναχλᾶς.

Κεκράξομαι, μέλλ. τοῦ Κράζω.

Κεκρατημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Βεβαίως, θετικῶς, ἀκριβῶς.

Κεκράχαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Κράζω.

Κέκραχθι, πρς. τοῦ Κέκραγα.

†Κέκρηγα, Ἰων. ἀντὶ Κέκραγα.

Κέκρητο, Ἰων. ἀντὶ Ἐκέκρακτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Κεράννυμι.

Κέκριγα, μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Κρίζω.

Κεκριμένως [κρίνω], ἐπίρ. (μτχ.). Εὐκρινῶς, διακεκριμένως· μὲ κρίσιν (διάκρισιν).

Κεκροτημένως [κροτέω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ἁρμονίαν· εὐρύθμως, εὐφραδῶς.

Κεκρυμμένως [κρύπτω], ἐπίρ. (μτχ.). Κρυφά, μυστικά.

Κεκρυφάλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κεκρύφαλος.

Κεκρυφαλοπλόκος (ὁ). ὁ πλέκων κεκρυφάλους.

Κεκρύφαλος (ὁ). [κρύπτω, παρβλ. Κροκύφαντος]. δικτυοειδές τι κεφαλόδεμα (εἶδ. σκουφιας) τῶν γυναικῶν. 2) ὁ σάκκος τοῦ δικτύου. 3) (μτνμ.) ὁ δεύτερος στόμαχος τῶν μηρυκωμένων ζώων, (Γαλλ.) le bonnet. 4) τὸ περὶ τὸ μέτωπον καὶ τὰ ὦτα μέρος τοῦ χαλινοῦ, (Τουρκ.) μπασλῆκι.

Κεκρύφαται, Ἰων. ἀντὶ Κεκρυμμένοι εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Κρύπτω.

†Κέκρωψ, οπος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κέρκωψ.

Κέκτημαι, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Κτάομαι. ‖. (ἡ μτχ.) ὁ Κεκτημένος, ἡ Κεκτημένη, (ἐκλαμβ. οὐσ.) ἀντὶ Ὁ δεσπότης, ἡ δέσποινα.

Κεχύθωσι, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. ἢ τοῦ πρκ. τῆς ὑποτ. τοῦ Κεύθω.

Κεκυφώς, υῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Κύπτω.

Κελαδεινὸς καὶ Αἰολ. Κελαδεννὸς [κέλαδος], ή, όν, Π. θορυβώδης.

Κελαδέω-ῶ, Μ. ήσω ἢ ήσομαι, Π. φωνάζω δυνατά· θορυβῶ. (ἐπὶ πραγμ.) βοΐζω. (ἐπὶ πτ.) κηλαειδῶ. (μτβτ.) κάμνω νὰ ἀντηχῇ τι· ἀνυμνῶ (καὶ ἐνίοτε, ἐπικαλοῦμαι) μεγαλοφώνως.

Κελάδημα (τὸ), Π. βοή, κραυγή. ὕμνος.

Κελαδῆτις, ιδος (ἡ), Π. ἡ κελαδοῦσα (ἀντηχοῦσα), εὔηχος.

Κελαδόδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων μετ' ἤχου, κυνηγῶν μὲ φωνάς.

Κέλαδος (ὁ), Π. [συγγ. τῷ Καλέω ꙃ Κέλομαι]. βοή, κραυγή, θόρυβος· ἦχος μουσικῆς, μέλος.

Κελάδω, Π. κελαδέω, βοΐζω, ἀντηχῶ, (εὔχρ. κυρ. μόνον ὁ ἐνς. τῆς μτχ.).

Κελαινεγχής, έος (ὁ), Π. [κελαινός, ἔγχος]. τοῦ ὁπ. τὸ κοντάρι εἶνε μαῦρον ἀπὸ τὸ αἷμα.

Κελαινεφής, έος (ὁ, ἡ), [κελαινός, νέφος]. (κατὰ λέξ.) σκεπασμένος μὲ μαῦρα σύννεφα. (ἐν γέν.) 'μαῦρος, σκοτεινός. μυντός. (ὡς ἐπίθ. τοῦ Διός) ὁ σκεπάζων τὸν οὐρανὸν ἢ (πθ.) σκεπασμένος μὲ νέφη, ἢ (ἀλληγορ.) ἀόρατος.

Κελαινιάω-ῶ (ὅθ. ἡ μτχ. κατ' ἐπένθ. τοῦ ο Κελαινιόων), Π. εἶμαι ἢ φαίνομαι ὡσὰν μελανὸς (μαῦρος).

Κελαινόβρωτος (ὁ, ἡ), Π. [κελ. βιβρώσκω]. 'μαῦρος ꙃ φαγωμένος.

Κελαινόῤῥινος (ὁ, ἡ), Π [κελ. ῥινός]. ὁ ἔχων μαῦρον δέρμα.

Κελαινός, ή, όν, Π. ἀντὶ Μέλας (ὅθ. τὸ θηλ. Μέλαινα), μαῦρος· σκοτεινός· (συνδχ.) φρικτός, φοβερός.

†Κελαινότης (ἡ). μελανότης, 'μαυράδα, 'μαυρίλα.

Κελαινοφαής, έος (ὁ, ἡ), Π. 'μαῦρος, σκοτεινός.

Κελαινόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [κελ. φρήν]. κρυψίνους, δόλιος, κακότροπος, (κοιν.) 'μαύρην ψυχὴν ἔχων.

Κελαινόχροος-ους καὶ

Κελαινοχρώς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μαῦρον χρῶμα ἢ δέρμα, 'μαῦρος.

Κελαινόω-ῶ, Μ. ώσω. 'Μαυρίζω.

Κελαινώπης, ου (ὁ) καὶ Κελαινῶπις, ιδος (ἡ), Π. [κελ. † ὤψ], 'μαῦρος τὴν ὄψιν σκοτεινός· (τρπ.) φοβερός, ἄγριος.

Κελαινώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), = Κελαινώπης.

Κελάρυζα, ης (ἡ), Π. = Λακέρυζα, λάλος θορυβώδης, κρώζουσα ἀδιακόπως. » Κορώνη — « Ἡσ.

Κελαρύζω [κέλαδος], Μ. ύσω καὶ ύξω, Π. βοΐζω (κυρ. καθὼς τὸ νερὸν ὅταν τρέχῃ), (ἐν γέν.) ἠχολογῶ· θορυβῶ. (ἐπὶ ζ.) συγνοφωνάζω.

Κελάρυξις, ιος (ἡ) καὶ

Κελάρυσμα (τὸ) καὶ

Κελαρυσμός (ὁ), Π. τὸ κελαρύζειν, κρότος (νεροῦ τρέχοντος), βοή, ταραχή.

Κελέβειον (τὸ) καὶ

Κελέβη (ἡ), [συγγ. τῷ Λέβης ꙃ Κύπελλον]. ἀγγεῖον διὰ νερὸν κτλ., σταμνί, καβανόζι ἤ· καυκί, ποτῆρι.

Κελεβήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Κελέβειον.

Κελέοντες (οἱ), [κᾶλον, κῆλον]. τὰ μακρυὰ ξύλα (ποδαρικὰ) τοῦ ὀρθοῦ ἐργαλειοῦ, (ἄλλ.) Ἱστόποδες.

Κελεός (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, (ἴσ.) δρυοκολάπτης, ἢ ἐρωδιός.

Κέλευθα (τά), ἑτερογεν. πλθ. τοῦ Κέλευθος.

†Κελεύθειος, α ἢ ος, ον, = Ἐνόδιος.

†Κελευθέω (θείω), Π. ἀντὶ Ὁδεύω, ὁδοιπορῶ.

†Κελευθιάω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κελευτιάω.

Κελευθίτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ὁδίτης, ὁδοιπόρος.

Κελευθοποιός (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁδοποιός, ὁ προπορευόμενος καὶ ἀνοίγων τὸν δρόμον.

Κελευθοπόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁδοιπόρος.

Κέλευθος (ἡ), (πλθ. αἱ κέλευθοι καὶ τὰ κέλευθα), Π. [†κέλλω ἢ (πιθανότ.) †ἐλεύθω], ὁδός, δρόμος. ὁδοιπορία· ἄφιξις, προχώρησις. (μτφορ.) μέσον πρὸς κατόρθωσιν· τρόπος τοῦ ζῆν, ζωή, δίαιτα. » Θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους, « Ἰλ. Γ., (παρβλ. Ἦθος καὶ Οἶμος).

† Κέλευμα (τὸ), γλσ. ἀντὶ Κέλευσμα.

Κέλευσις, εως (ἡ). τὸ κελεύειν, πρόσταγμα· προτροπή, παρακίνησις.

Κέλευσμα (τὸ). (κυρ.) τὸ παράγγελμα τοῦ κελευστοῦ, (ἐν γέν.) προσταγή, παραγγελία· προτροπή. » Ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν, κέλευσμα δ' ἦν κατ' ἄστυ Τροίας τόδ', Ὦ παῖδες Ἑλλάνων κτλ., « Εὐρ. » Ἐξ ἑνὸς (» Ἀφ' ἑνός, » Ὥσπερ ἐξ ἑνός, » Ὥσπερ ἀφ' ἑνός) κελεύσματος, « Φρσ., ὁμοθυμαδόν. ‖. » Κελεύματα, « εἶδος παιδιᾶς. Ἡσύχ. » Ὡς ἕκαστον ἐν μέρει προστάξαι τοῖς συμπόταις ἃ βούλοιτο, « Φρύν.

Κελευσμός (ὁ), καὶ

Κελευσμοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Κέλευσις, προσταγή.

Κελευστάνωρ, ορος (ὁ), Π. [κελεύω, ἀ-

νὴρ]. ὁ προςάζων (διοικῶν, ἐξουσιάζων) ἀνθρώπους, ἀρχηγός.
Κελευστὴς, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ κελεύων (προστάζων, κτλ.), διοικητής, ἀρχηγός. (ἰδιαιτ. εἰς τὰ πλοῖα) ὁ διωρισμένος νὰ παρακινῇ τοὺς κωπηλάτας καὶ νὰ δίδῃ τὸ σύνθημα τῆς κωπηλασίας. » Οἱ γὰρ κελευςαὶ πολλάκις σιωπὴν παραγγέλλειν εἰώθασι, Σιώπα λέγοντες, « Σχλ. Ἀρςφ. Ὄρν. 1273 (καθὼς τῶρα οἱ κωπηλάται τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ Σῖγα ὅταν ἀράζωσι τὸ πλοῖον).
;Κελευστιάω-ῶ, = Κελευτιάω.
Κελευστικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ προςάζειν (παρακινεῖν κτλ.), προςακτικός.
Κελευστικῶς, ἐπίῤ. Προστακτικῶς.
Κελευστὸς, ἡ, όν. Προσταγμένος, παραγγελμένος, παρακινημένος κτλ.
Κελεύστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Κελευστής.
Κελευτὴς, οῦ (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κελευστής.
Κελευτιάω-ῶ (ὅθ. ἡ μτχ., κατ' ἐπένθ. τοῦ ο, Κελευτιόων), Π. προστάζω (παραγγέλλω) ἀλλεπαλλήλως.
Κελεύτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Κελευστής.
Κελεύω [κέλλω, κέλομαι], Μ. εύσω (πθ. πρκ. Κεκέλευσμαι, ἀόρ. Ἐκελεύσθην, ϗ τὸ θετ. Κελευστέον). (κυρ. καὶ Π.) Βάλλω εἰς κίνησιν, παρορμῶ. » Ὁ μὲν ἡνιόχει, ὁ δὲ μάστιγι κέλευεν, « Ἰλ. Ψ., ἐδίωκε τοὺς ἵππους. 2) (συνήθ.) προστάζω, παραγγέλλω· (ἢ ἁπλ.) παρακινῶ, λέγω, προτρέπω· συμβουλεύω. (ἐνίοτε) παρακαλῶ. (μὲ αἰτ.) » Πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις, « Ὀδ. Λ. » Εἰ ᾤμην πείσειν ὑμᾶς, ἐκέλευον ἄν, « Θκ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Ἐκέλευον συνδειπνεῖν, « Δσ. » Ἃ παρ' ὑμῶν κελεύω (γενέσθαι), « Δμ. » Ὁδὸν ἤτεον, ἠδ' ἐκέλευον πεμπέμεν, « Ὀδ. Κ. (καὶ ἐνν. τοῦ ἀπαρ.) » Κελεύσαντες ἐπὶ τὰ ὅπλα (ἐνν. ἰέναι), « Ξεν. » Ἐκέλευσε (διορθ. » Ἐκάλεσε) τοὺς ἕνδεκα ἐπὶ τὸν Θηραμένη, « αὐτ. » Χρυσόγονος μὲν ηὔλει τὸ τριηραρχικόν.. Καλλιπίδης δὲ ὁ τραγῳδὸς ἐκέλευε, « Ἀθ., διεύθυνε τὴν κωπηλασίαν ὡς κελευστής. (καὶ μὲ δοτ.) » Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι, « Θκρ. (καὶ μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ.) » Κηρύκεσσι κέλευε κηρύσσειν, « Ἰλ Β. » Δμωῇσι κέλευσε ςορέσαι λέχος, « Ἰλ. Ι. (ϗ πθ.) » Κελευόμενος ᾄδειν, « Πλ. » Τὸ κελευόμενον ποιεῖν, « Δμ.
†Κελέων, οντος (ὁ), ἄχρ. ὀνμς. τοῦ Κελέοντες.
Κέλης [κέλλω], ητος (ὁ). (μετὰ ϗ χωρὶς τοῦ ἵππος) ἄλογον διὰ καβάλαν (ϗ ὄχι δι' ὄχημα), (ἀπὸ τὸ Δωρ. Κέληρ, ἔγινε τὸ Λατ. celeres ϗ τὸ Βλαχ. καλαρὰς, ἔφιππος ταχυδρόμος). 2) εἶδ. ταχυπλόου, καΐκι, τρεχαντῆρι.
Κελητίζω, Μ. ίσω. Καβαλλικεύω, (Τρέχω μὲ) κέλητα ἵππον.
Κελήτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κέλης (2), καϊκάκι, τρεχαντηράκι, (Τουρκ.) πιαντές.
†Κελλὸς, ἡ, όν, γλσ. ἀντὶ Κυλλὸς, κουλὸς, (καταχρ.) τυφλός. (ἐν γέν.) μυσαρὸς, σακάτης.
Κέλλω, Μ. κέλσω, Π. πλησιάζω τὸ ἢ μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν, ἀράζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.), (παρβλ. Ὀκέλλω.
Κέλομαι, Μ. κελήσομαι (ἀόρ. Ἐκεκλόμην καὶ μσ. Ἐκελησάμην), Π. ἀντὶ Κελεύω, προστάζω, παρορμῶ, παρακινῶ, κράζω ἐξ ὀνόματος, προσκαλῶ· ὀνομάζω. » Κέκλετο δ' Ἥφαιστον, εἶπέ τε μῦθον· Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε, « Ἰλ. Σ. » Κέκλου ἐπώνυμον Αἴαντα, « Πίνδ., ὀνόμασέ το..
Κέλσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κέλλω.
Κελύφανον (τὸ), = Κέλυφος.
†Κελυφανώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κελυφώδης.
Κελύφη (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Κέλυφος.
Κελύφινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ κέλυφος.
Κελύφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Κέλυφος [γλύφω, καλύπτω], εος-ους (τὸ). τὸ κοῖλον καὶ σκληρὸν σκέπασμα (τσώφλοιον) τῶν καρπῶν, τῶν ὀστρακοδέρμων, τοῦ αὐγοῦ κτλ. » Κέλυφος ὄμματος, « Ἐπγρ., τὸ Βλέφαρον.
Κελυφώδης, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κέλυφος.
†Κέλω, Μ. κελῶ, εὔχρ. μόνον τὸ μσ. Κέλομαι.
Κέλωρ, ωρος (ὁ), Π. (σπντ.) παῖς, υἱός, (ὅθ.
†Κελώριον (τὸ), γλσ. παιδίον.
Κεμαδοσσόος (ὁ, ἡ), Π. [κεμὰς, σεύω]. ὁ κυνηγῶν τὰς ἐλάφους, κυνηγός.
Κεμὰς, άδος (ἡ), Π. νέα δορκὰς ἢ ἔλαφος· ἢ εἶδ. ἐλάφου ἢ δορκάδος, (ἴσ.) ὁ πύγαργος (τοῦ Λινν.).
;Κέμμα (τὸ), Δ. Π. [κεῖμαι]. κοίτη, τόπος διαμονῆς, κωνάκι, 'λημέρι.
Κεμμὰς, άδος (ἡ), Π. = Κεμάς.
;Κέμφος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Κέπφος
Κεν, (πρὸ φων.) ἀντὶ Κε.
†Κεναγγέω-ῶ, Μ. ήσω, Ζ. Κενεαγγέω.
Κεναγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κενόνων (ἀδειάζων) τὰ ἀγγεῖα. » Ἄπλοια —, « Αἰσχλ., ἐξ αἰτίας τῆς ὁπ. τελειόνουν τὰ ἐφόδια.
Κεναγγία (ἡ), = Κενεαγγείη.
Κενανδρία (ἡ), Π. = Λειψανδρία, [ἐκ τοῦ
Κένανδρος (ὁ, ἡ). κενὸς ἀνδρῶν, ἔρημος, ἀκατοίκητος.
Κεναυχὴς [κενὸς, αὐχέω], έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καυχώμενος ἐπὶ ματαίῳ, (Γαλλ.) fanfaron.
;Κένδυλα, ης (ἡ), Π. ἀντὶ Σχενδύλη.
Κενεαγγείη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κενεαγγεία, τὸ νὰ ἦνε κενὰ (ἄδεια) τὰ ἀγγεῖα τοῦ σώματος, (ἐπμ.) ἀτονία. » Οἱ παραλόγως κενεαγγείης μὴ ἐούσης ἀδύνατοι, κακὸν, « Ἱππκρ. » Φλεγμονῆς δὲ κενεαγγείη λύσις, « Ἀρετ.
Κενεαγγέω-ῶ, Μ. ήσω, (Ἰων.). Εἶνε κενὰ (ἄδεια) τὰ ἀγγεῖα τοῦ σώματός μου, (ἐπμ.) εὑρίσκομαι εἰς ἀτονίαν.
Κενεαγκητέον, θετ. τοῦ Κενεαγγέω.
Κενεαγγικὸς, ή, όν. Ὁ συνωδευμένος μὲ κενεαγγίαν. » Αἱ παρὰ λόγον κενεαγγικαὶ ἀδυναμίαι, οὐκ ἐούσης κενεαγγείης, κακόν, « Ἱππκρ.
Κενεαγγικῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει ἢ Εἰς κατάστασιν κενεαγγίας (ἀτονίας), μετὰ κενεαγγείας. » Ἀδύνατοι κενεαγγικῶς, « Ἱππκρ.
Κενεαγορία (ἡ), Π. ἀντὶ Κενολογία.
Κενεαύχημα (τὸ). κενὸν (μάταιον) καύχημα.
Κενεαυχὴς, έος (ὁ), Π. Ἰων. = Κεναυχής.
†Κενέβρεια ἢ ;Κενέβρια (τὰ). τὰ ψόφια κρέατα. (συνκδχ.) τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου ἐπωλοῦντο τὰ τοιαῦτα, τὸ κρεατοπάζαρον, [ἐκ τοῦ.
†Κενέβρειος καὶ Κενέβριος (ὁ, ἡ), = Θνησιμαῖος, ἀνήκων εἰς θνησιμαῖον (ψοφίμι). » Κρέας —, « Αἰλ., Πλδ.
Κενεγκράνιος (ὁ, ἡ). κενὸς τὸ ἔνδον τοῦ κρανίου, χωρὶς ἐγκράνιον (ἐγκέφαλον, νοῦν), ξεμυαλισμένος.
Κενεηγορίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κενεηγορία, κενολογία, [ἐκ τοῦ
Κενεηγόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κενολόγος.
Κενεμβατέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ τοῦ χειρουργ. καθετῆρος, ὅταν ἐμβαλλόμενος εἰς τὴν πληγὴν δὲν εὑρίσκει 'γιερὸν μέρος). Πατῶ (Ἀκκουμβῶ) εἰς μέρος ἄδειον· (συνήθ. μτφορ.) σφάλλω, παραπατῶ ἢ περιπατῶ εἰς τὰ εὔκαιρα (εἰς τὰ χαμένα), ματαιοπονῶ.
Κενεμβάτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (κυρ. ἐπὶ χειρουργ. διὰ τοῦ καθετῆρος ἐργασίας). » Μέχρι κενεμβατήσεως, « Λξ., 'ως οὗ δὲν εὑρίσκει 'γιερὸν μέρος νὰ ἀκκουμβήσῃ. (μτφορ.) παράπτωμα, παραπάτημα, ἢ· ματαιοπονία.
Κενεολογίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κενολογία.
Κενεὸς, ἡ, όν, Ἰων. Π. ἀντὶ Κενός.
Κενεότης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κενότης.
Κενεόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Κενόφρων.
Κενεὼν [κενεὸς], ῶνος (ὁ), Π. (ἐν γέν.) κάθε κενὸν διάστημα· κοίλωμα· χάσμα· χαράδρα. » Οὐράνιος —, « Ἐπγρ. 2) ἀγγεῖον μὲ κοιλίαν, σταμνὶ κτλ. » Γλαφυρῷ κενεῶνι, « Νόνν., (παρβλ. Γάσρα). 3) (συνήθ.) τὸ μεταξὺ πλευρῶν ϗ λαγόνων κενὸν μέρος τοῦ σώματος, (ἄλλ.) Λαπάρα, (Τουρκ.) μπὸσ-γερί.
Κενεώπρησις [κενεὼν, πίμπρημι], εως (ἡ). πρήξιμον ἢ φλόγωσις τῆς κάτω κοιλίας (κυρ. τῶν ἵππων).
Κενήριον (τὸ), [κενὸς, ἠρίον], = Κενοτάφιον.
Κενοβουλία (ἡ). κενὴ (ματαία) βουλὴ ἢ συμβουλή.
Κενογάμιον (τὸ). σκιὰ (τύπος) μόνον γάμου, (παρῳδ. τοῦ Κενοτάφιον).
Κενοδοντὶς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Κενόδους.
Κενοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κενὴν (χωρὶς βάσιν) ἰδέαν περί τινος. 2) εἶμαι κενόδοξος.
Κενοδοξία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -
Κενόδοξος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -δόξως. Ὁ ἔχων ματαίας δόξας (ἰδέας), ματαιόφρων. 2) ὁ ἀγαπῶν τὴν ματαίαν δόξαν, προσπαθῶν νὰ δοξασθῇ διὰ μάταια καὶ μηδαμινὰ πράγματα.
;Κενόδους, οντος (ὁ, ἡ). κενὸς ὀδόντων, χωρὶς ὀδόντια, νωδός.
Κενοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω εἰς τὰ εὔκαιρα (εἰς τὰ χαμένα), ματαιοπονῶ. (ἀςρλγ.) κυκλοφορῶ χωρὶς ἐπισημασίαν.
Κενοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω εἰς μάτην, ματαιοπονῶ.
Κενόκρανος (ὁ, ἡ), = Κενεγκράνιος.
Κενολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μάταια (χαμένα) λόγια, μωρολογῶ, φλυαρῶ.

Κενολογία (ἡ). ματαία (χωρὶς νόημα) ὁμιλία, φλυαρία, [ἐκ τοῦ
Κενολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν χωρὶς νόημα (εἰς τὸν ἀέρα), μωρολόγος, φλύαρος.
Κενοπάθεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-
Κενοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω αἰσθήματα μάταια (μὴ ἀναγόμενα εἰς κἀνὲν πραγματικὸν ἀντικείμενον).
Κενοπάθημα (τὸ). αἴσθημα κενὸν (χωρὶς ἀντικείμενον).
†Κενόπρισις, εως (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κενεώπρησις.
Κενοῤῥημοσύνη (ἡ), = Κενολογία.
Κενὸς [χαίνω ἴδ. Κιδνὸς], ἡ, όν, (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος). Ἄδειος, εὔκαιρος· (τρπ.) μάταιος, ἀνενέργητος, χωρὶς ἀποτέλεσμα, (κοιν.) κούφιος. (μὲ γεν.) γυμνὸς, ἐστερημένος. » Κενὸν δένδρων πεδίον, « Πλάτ. » Κενὸς πάντων, « Ξεν. » Κενὸς νοῦ, « Ξεν. » Κενὸς σφυγμὸς, « Ἰατρ., ὁ ἀδύνατος. » Κεναῖς χώραις (ςρατιωτῶν), « Αἰσχλ., ταῖς μισθοδοτουμέναις χωρὶς νὰ ὑπάρχωσι οἱ στρατιῶται, καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν σήμερον τὰ καλότυχα ταγίνια. » Κεναὶ ἐλπίδες, « Αἰσχλ., Ἰσκρ. κτλ. » Κενὴ μακαρία, « Λχ., (Γαλλ.) chateaux en Espagne. » Ἥκεις γὰρ οὐ κενή γε, « Σοφ., (κοιν.) μὲ ἄδεια χέρια. » Κενὴν κατηγορεῖν τινος (ἀπόντος), « Ἀρςτ. (καὶ ἀπολύτ.) » Τὸ κενὸν, « Φλσφ, τὸ χάος, τὸ ἄπειρον, (ἀνατομ.) ὁ Κενεών. (ϗ ἀντὶ ἐπιῤ.) » Εἰς κενὸν, « Λξ., εἰς μάτην, (κοιν.) εἰς τὰ εὔκαιρα. » Οὐκ εἰς κενὸν ἔδραμον, οὐδὲ εἰς κενὸν ἐκοπίασα, « Γρφ.
Κενόσαρκος (ὁ, ἡ). κενὸς σαρκῶν, λειπόσαρκος, ἄπαχος.
Κενοσοφία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
Κενόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνωφελῶς (χωρὶς καρπὸν) σοφὸς, ἢ· Δοκησίσοφος.
Κενοσπουδέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπουδάζω (Καταγίνομαι μετὰ σπουδῆς) εἰς μάταια ϗ ἀνωφελῆ πράγματα.
Κενοσπουδία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
Κενόσπουδος (ὁ, ἡ). ὁ σπουδάζων (ἀσχολούμενος σπουδαίως) εἰς μάταια πράγματα.
Κενοσπούδως, ἐπίῤ. Μὲ ἀνωφελῆ σπȣδὴν (προσπάθειαν, προθυμίαν), εἰς μάτην.
Κενοταφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ἐκτελῶ ταφὰς πρὸς τιμήν τινος τοῦ ὁπ. τὸ νεκρὸν σῶμα κεῖται ἀλλοῦ· θάπτω εἰς κενοτάφιον. (μτφορ.) » Τὸν βίον κενοταφεῖν, « Πλ., τὸ νὰ ζῇ τις μόνον διὰ τὸν τύπον, νὰ ἦνε τρόπον τινὰ θαμμένος ζωντανός.
Κενοτάφιον (τὸ). τάφος μὴ περιέχων τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ ἀλλ' ἀνεγερθεὶς πρὸς τιμὴν μόνον τοῦ ἀποθανόντος εἰς ξένον τόπον ἢ τοῦ ὁπ. τὸ σῶμα δὲν εὑρέθη.
;Κενόταφος (ὁ, ἡ). ὁ τιμηθεὶς μὲ κενοτάφιον, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Καινόταφος.
Κενότης (ἡ). τὸ ἀφηρημ. οὐσ. τοῦ Κενοῦ· (μτφορ.) ματαιότης, ἀσημαντότης.
†Κενοτομία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Καινοτομία.
†Κενοτομέω-ῶ, Μ. ήσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καινοτομέω.
Κενοφροσύνη (ἡ). ματαιοφροσύνη, [ἐκ τοῦ
Κενόφρων, ονος (ὁ, ἡ). κενὸς τὰς φρένας ἢ τὸ φρόνημα, ματαιόφρων.
Κενοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω (ὁμιλῶ) εἰς μάτην ἢ περὶ ματαίων.
Κενοφωνία (ἡ). ματαία (χωρὶς νόημα) ὁμιλία, Κενολογία, [ἐκ τοῦ
Κενόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ φωνάζων χωρὶς νόημα (εἰς τὰ χαμένα), Κενολόγος.
Κενόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Ἀδειάζω, εὐκαιρόνω· ἐξαντλῶ· στερῶ ὅλως διόλου, ἀπογυμνόνω. (Γρφ.) ματαιόνω. » Ἵνα μὴ κενωθῇ ὁ ςαυρὸς τοῦ Χριστοῦ, « Παῦλ.
Κένσαι, Π. ἀντὶ Κεντῆσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Κένταςε, Δ. Π. ἀντὶ Ἐκέντησε, ἀόρ. τῆς ὁρς. τοῦ Κεντέω.
Κενταύρειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς κένταυρον ἢ εἰς τὸν Χείρωνα κένταυρον, (ὅθ.) » Κενταυρεία πόα ἢ βοτάνη, « τὸ ἄλλ. Κενταύριον.
Κενταυρίδης, ου (ὁ). υἱὸς κενταύρου.
Κενταυρικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κένταυρον, ἴδιος κενταύρȣ· (συνκδχ.) σκαιὸς, χωριάτης.
Κενταυρικῶς ἐπίῤ. Ὡς κένταυρος, κατὰ τὸν τρόπον τῶν κενταύρων· χωριάτικα.
Κενταύριον (τὸ) καὶ
Κενταυρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (πικροτάτου), (κοιν.) θερμασιβότανον (διότι ὠφελεῖ εἰς τὸν παροξυσμόν).
Κενταυρίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κένταυρος. (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κενταυρικός).
Κενταυροκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) τοὺς κενταύρους ἢ κένταυρον.
Κενταυρομαχία (ἡ). μάχη κατὰ τῶν κενταύρων.
Κενταυροπληθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πλήρης κενταύρων, συγκροτούμενος ἀπὸ πλῆθος κενταύρων.
Κένταυρος (ὁ), [κινέω, ταῦρος]. (μυθολογ.) τέρας ἐξ ἡμισείας ἵππος καὶ ἄνθρωπος, (ἄλλ.) ἱπποκένταυρος· (Ἱστορ.) κάτοικος τοῦ μεταξὺ Πηλίου καὶ Ὄσσης μέρους τῆς Θεσσαλίας (ὅπου κατὰ πρῶτον ἐγνώσθη ἡ ἱππασία)· (ἐτυμολογ.) = Ταυρελάτης (διὰ τὰς συνεθιζομένας εἰς τὴν Θεσσαλ. ἔκπαλαι ταυρομαχίας). (συνκδχ.) κτηνώδης· ἀκόλαστος.
;Κεντάω, σπντ. καὶ ἀμφ. ἀντὶ
Κεντέω-ῶ [κοντὸς ἢ κενός;], Μ. ήσω. Τρυπῶ (μὲ τὸ κεντρὶ), σουβλίζω. » Τὸν κλέπτην ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντησε μέλισσα, « Θκρ. 2) σφάζω, φονεύω. » Κεντεῖτε, μὴ φείδεσθε, « Εὐρ. 3) (;) συῤῥάπτω ἢ ποικίλλω μὲ τὴν βελόνην, (κοιν.) κεντῶ, (ὅθεν Κεντητός).
Κέντημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς κέντησιν ἢ γίνεται διὰ κεντήσεως, σȣβλὶ, ἀγκάθι κτλ., ςίγμα (σημάδι) κεντήματος· (μτνμ.) πόνος δριμὺς, (ϗ τρπ.) ἐρεθισμός.
Κέντησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κεντέω, τρύπημα (μὲ κεντρὶ), σούβλισμα κτλ.
Κεντητήριον (τὸ). ἐργαλεῖον διὰ κέντημα, σουβλὶ, κεντρὶ κτλ.
Κεντητικὸς, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κεντᾷν (σουβλίζειν κτλ.) » Ὀξύτερα γὰρ καὶ κεντητικώτερα τὰ τοῦ ἄῤῥενος φύλλα, « Θφρ.
Κεντητὸς, ή, όν. Τρυπημένος μὲ τὸ κεντρὶ (μὲ τὸ σουβλὶ, κτλ.)· κεντημένος, (Ἐπικτ. 39).
Κεντρήεις, εσσα, εν, Π. ἁρματωμένος μὲ κεντρὶ, κεντρωτός.
Κεντρηνεκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [κέντρον ἐν εγκεῖν] ὁ βιαζόμενος μὲ τὸ κέντρον νὰ προχωρῇ. » Ἵππος —, « Ἰλ. Ε., Θ.
Κεντρίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ τὸ κεντρὶ, σουβλίζω, (τρπ.) ἐρεθίζω.
Κεντρικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ κέντρον (περιφερείας).
Κεντρίνης, ου (ὁ). εἶδ. ἐντόμου (κανθάρȣ ἢ κώνωπος). 2) εἶδ. θαλασσ. ἰχθύος (γαλεοῦ). » Ἐκ τοῦ πρὸς τῇ πρώτῃ λοφιᾷ ἔχειν κέντρον, των ὁμοειδῶν οὐκ ἐχόντων, « Ἀθ.
Κέντριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κέντρον, κεντράκι. 2) (;) τὸ μέρος ὅπου κεντᾶται μὲ τὰ πτερνιστήρια ὁ ἵππος.
†Κεντριόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κεντρίζω. 2) κεντρόνω, ἐγκεντρίζω (;).
Κεντρὶς, ίδος (ἡ), = Κέντριον (2). 2) εἶδ. ὄφεως (διψάδος).
Κεντρίσκος (ὁ), εἶδ. ποταμ. ἰχθ. (κατὰ τὸν Σχνεϋδέρον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κεςρινίσκος).
;Κεντρίτης, ου (ὁ), = Κεντρίνης.
Κεντρῖτις, ιδος (ἡ), = Κεντρὶς (2).
Κεντροβαρὴς, έος (ὁ, ἡ). (μθμτκ.) ὁ περιστρεφόμενος περὶ ἢ στηριζόμενος εἰς τὸ κέντρον τῆς ἰδίας του βαρύτητος.
Κεντροβαρικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος, (ὅθ. ‖ οὐσ.) Κεντροβαρικὴ, « ἡ τέχνη, καὶ » Κεντροβαρικὰ (ἐνν. βιβλία) «, τὰ πραγματευόμενα περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν εὑρίσκεται τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος.
Κεντροβριθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ βαρύνων (ῥέπων ὑπὸ τȣ ἰδίȣ βάρȣς) πρὸς τὸ κέντρον.
Κεντροδάλητος (ὁ, ἁ), Δ. Π. ἀντὶ Κεντροδήλητος [κέντρον δηλέω]. ὁ βλάπτων (βασανίζων) τινὰ μὲ ἢ ὡσὰν μὲ κεντρί. » Ὀδύνη —, « Αἰσχλ.
Κεντρομανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μανιωδῶς κεντῶν, (ἄλλοι διορθ. Κεντροπαγής).
Κεντρομυρσίνη (ἡ), εἶδος θάμνου, ἴδε Ὀξυμυρσίνη.
Κέντρον (τὸ), [κεντέω]. κεντρὶ, ἀγκάθι· βοικέντρι· πτερνιστῆρι, (Τουρκ.) μαχμοῦζι· τὸ πλῆκτρον τοῦ πετεινοῦ· ὁ ῥόζος τῶν ξύλων καὶ τῶν μαρμάρων. (μθμτκ.) τὸ μεσαίτατον σημεῖον σχήματος ἢ σώματος. (μτφορ.) πᾶν ὅ,τι ἐρεθίζει (διεγείρει), λόγος ἐγγικτικός· θέλγητρον. » Τοσοῦτόν ἐστι κέντρον πειθοῦς ἐν τοῖς γράμμασι, « Συν.
;Κεντροπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐμπήγων τὸ κέντρον.
Κεντροτυπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. κτυπημένος ὑπὸ κέντρου· κεντούμενος διὰ τοῦ μύωπος, = Κεντρηνεκής. (ἐπὶ κακοῦ) στιγματίας.
Κεντρότυπος (ὁ, ἡ), Π. = Κεντροτυπής.
Κεντροτύπος (ὁ, ἡ). ὁ κτυπῶν (σουβλίζων) μὲ κεντρί.
Κεντροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ὡπλισμένος μὲ) κέντρον ἢ κέντρα. 2) γρμτ. παρφρ. τοῦ Κεντρηνεκής.
Κεντρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι σουβλερὸν (ὡς κέντρον)· ὁπλίζω μὲ κέντρον ἢ

κέντρα. 2)=Κεντέω(;). 3) (μτθμτ.) τοποθετῶ εἰς τὸ κέντρον.

Κεντρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κέντρον ἤ, ἔχων κέντρον ἢ κέντρα· σουβλερός· ἀγκαθωτός.

Κέντρων [κεντέω], ωνος (ὁ). (χιτὼν) συνεῤῥαμένος ἀπὸ διάφορα κομμάτια, (ὅθ.) ποίημα συνθεμένον ἀπὸ στίχους διαφόρων ποιητῶν (καθὼς τὰ Ὁμηρόκεντρα), (Γαλλ.) centon. 2) (Κωμ.)=Μαστιγίας, ἀχρεῖος ἄνθρωπος.

Κέντρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (κυρ.) ἡ εἰς τὸ κέντρον τοποθέτησις.

Κεντρωτός, ἡ, όν. Τρυπημένος μὲ τὸ κεντρί. 2) ἔχων κέντρον ἢ κέντρα.

†Κεντυρίων, ωνος (ὁ), τὸ Λατ. centurio, ἑκατόνταρχος.

Κέντωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ κεντῶν (σουβλίζων, μυωπίζων). (μτφορ.) ἐγγιχτικός, ἐρεθιστικός. »Μῦθος—,« Νόνν.

Κένωμα (τό). τὸ κενὸν μέρος (διάστημα), τὸ κενωθὲν μέρος ἢ πρᾶγμα· περίττωμα.

Κενῶς, ἐπίῤ. Εὔκαιρα· (μτφορ.) εἰς μάτην, εἰς τὰ χαμένα.

Κενώσιμος (ὁ, ἡ). ὁ συντελῶν πρὸς κένωσιν (τοῦ σώματος), καθαρτικὸς (τῶν περιττωμάτων), Νικ. Χων.

Κένωσις [κενόω], εως (ἡ). ἄδειασμα, εὐκαίρωμα.

Κενωτέον, θετ. τοῦ Κενόω.

Κενωτικός, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν κένωσιν· (ἰατρ.) κινητικὸς τῆς κοιλίας.

Κεοίμην. εὐκτ. τοῦ Κεῖμαι.

Κέονται, Π. ἀντὶ Κεῖνται.

Κεπφαττελεβώδης, εος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὅμοιος μὲ κέπφον καὶ ἀττέλεβον, κοῦφος Κεπφώδης, εὐήθης, ἀναίσθητος.

Κεπφόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἀπατῶμαι (Δελεάζομαι) εὔκολα ὡς ὁ-

Κέπφος (ὁ). [συγγ. τῷ Κοῦφος]. θαλάσσιόν τι πτηνὸν πολλὰ εὐαπάτητον, (κοιν.) λοῦφος, (Λατ.) sula, (Γαλ.) fou ἢ nigaud, (ἐκ τοῦ γέν. τοῦ) cormoran. »Κέπφος ὠδίνει,« Παροιμ.,= Ὤδινεν ὄρος. 2) (μτνμ.) εὐήθης, κοῦφος, εὐαπάτητος. »Ὦ κέπφε,« Ἀρσφ.

Κεπφώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κέπφον, εὐήθης (εὐαπάτητος) ὡς ὁ κέπφος.

Κέρα, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Κέραα, πλθ. ἢ Κέραε, δυϊκ. καὶ

Κέρᾳ, ἀντὶ Κέραϊ, δοτ. τοῦ Κέρας.

Κεραβάτης, εος (ὁ, ἡ),=Κεροβάτης.

Κεράεις (εντος), εσσα, εν, Π.=Κερασφόρος.

Κεραελκής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τῶν κεράτων σύρων (ἕλκων). »Βοῦς—,« Καλλ., (παρβλ. Κεραλκής).

Κεραία (ἡ), [κέρας]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι προέχει (ἐξέχει) ὡσὰν κέρατον. (ἰδιαιτ.) ἡ ἀντέννα τοῦ καταρτιοῦ (ὅθ. »Ἐκ κεραίας διαδραμεῖν,« Αχ., ἀρμενίζειν ὄρτσα)· τὸ σκέλος τοῦ διαβήτου· τὸ κέρατον τοῦ ἀστακοῦ κτλ.· αἱ ἄκραι τῆς νέας σελήνης· τὸ ἐπιτιθέμενον (πρὸς τονισμὸν ἢ πνευματισμὸν) εἰς τὰς λέξεις σημεῖον (ὅθ. »Τὸ διὰ πάσης κεραίας ἦχον πικρὸν καὶ νοερόν.« Δ. Ἀλ., ἡ ἐνυπάρχουσα καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα τοῦ λόγου μόρια καὶ εἰς τοὺς τόνους σχεδὸν αὐτοὺς πικρία). (ἐνίοτε) τὰ σημεῖα τῆς στενογραφίας, (κοιν.) ἡ τσίφρα. »Γραμμάτων σπαραγμοῖς (ἴσως σπαράγμασι) καὶ κεραίαις οἱ σπεύδοντες γράφουσι,« Πλ. »Τὰς τοῦ στρατηγοῦ ἱστορήσας κεραίας,« Θ. Σιμοκ., τὰς διὰ σημείων ἐπιστολάς. 2) Π. ἀντὶ Κέρας. »Καπνείων ἐλάφοιο πολυγλώχινα κεραίην,« Νίκ.

Κεραΐζω [κείρω], Μ. ίσω, Π. καὶ Ἰων. λεηλατῶ, διαρπάζω, κτλ. (ἐπὶ πλοίων) κατατρυπῶ, καταβυθίζω· (ἐπὶ ἐμψύχ.) φονεύω, (ἐν γέν.) ἀφανίζω. »Οἱ λέοντες τὰς καμήλους ἐκεράϊζον μούνας,« Ἡρ. (καὶ πθ.) »Τὸ δὲ πλῆθος τῶν νεῶν ἐν τῇ Σαλαμῖνι ἐκεραΐζετο, αἱ μὲν ὑπ' Ἀθηναίων διαφθειρόμεναι, αἱ δὲ ὑπὸ Αἰγινητέων,« αὐτ., (παρβλ. Κείρω 2).

Κεραιοῦχος (ὁ, ἡ), [κεραία, ἔχω]. (ἐνν. κάλως) τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. ἀναιβοκαταιβάζεται ἢ μεταστρέφεται ἡ κεραία τοῦ πλοίου, (ἄλλ.) Κεροίαξ, (καὶ κοιν.) σκότα ἢ ἀπλῆ, (παρβλ. Πούς).

†Κεραίρω, Π.=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κεραΐω.

Κεραῒς (τὸ α μακρ.), ἴδος (ἡ), Π. (ἐπιθ. ἐν γέν.) ἡ κεραΐζουσα (ἀφανίζουσα), (ὅθεν. 2) (οὐσ.) βώτρυδα. 3)=Κεράς, προβατίνα ἢ 'γίδα δύο χρόνων.

Κεραΐσις, εως (ἡ) καὶ

Κεραϊσμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Κεραΐζω, ἀφανισμός.

Κεραϊστής, οῦ (ὁ), Π. ὁ κεραΐζων (ἀφανίζων), ληστής.

Κεραΐτις, ιδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Βούκερας καὶ Αἰγόκερας, (ἴδε Τῆλις).

Κεραίω, Μ. κεράσω, Π. ἀντὶ Κεράννυμι, κιρνάω.

Κεραλκής, έος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ ἀλκὴ (ἡ δύναμις) ὅλη εἶνε εἰς τὰ κέρατα. »Βοῦς—,« Καλλ., (παρβλ. Κεραελκής).

;Κεραμαῖος, α, ον,=Κεράμειος.

;Κεράμβηλον (τὸ) καὶ Κεράμβηλος (ὁ) ἢ Κέραμβον (τό), γλσ. ἀντὶ

Κεράμβυξ [κάραμβος], υκος (ὁ), εἶδ. κανθάρου ξυλοφάγου μὲ μεγάλα κέρατα. 2) τὸ φόβητρον (σκιάντζαρον) ὅ,που στένουν εἰς τὰ δένδρα οἱ κηπουροὶ κλπ.

Κεραμεία (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ κεραμέως, ἡ κατασκευὴ πηλίνων ἀγγείων. 2) ἄθροισμα (φορτίον) κεραμίνων ἀγγείων.

Κεραμεικός, ἡ, όν,=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κεραμικός. ‖. (οὐσ.) τόπος (πλατεῖα) εἰς τὰς Ἀθ. ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ ἄστεος.

Κεραμεῖον (τό). ἐργαστήριον κεραμέως, κεραμιδάδικον, κεραμιδαρειόν.

Κεράμειος, α, ον καὶ

Κεράμεος-ους (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ κέραμον, πήλινος, ὀστράκινος.

Κεραμεύς, έως (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος τὸν κέραμον, τσουκαλᾶς, κεραμιδᾶς.

†Κεραμευτής, οῦ (ὁ), μτγν. ἀντὶ Κεραμεύς.

Κεραμευτικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κεραμέα ἢ εἰς τὴν κεραμείαν. »Κεραμευτική (ἡ), ἡ τέχνη τοῦ κεραμέως.

Κεραμεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κεραμευτής. ‖. (ἐπιθετ.) »Χεὶρ—,« Ἀννμ., ἡ τοῦ κεραμέως, δημιουργική.

Κεραμεύω, Μ. εύσω. Ἐργάζομαι τὸν κέραμον, κατασκευάζω πήλινα ἀγγεῖα. »Τὰ τρυβλία κακῶς κεραμεύει,« Ἀρσφ. (καὶ πθ.) »Εἴπερ ἡ χύτρα κεκεραμευμένη εἴη ὑπ' ἀγαθοῦ κεραμέως,« Πλάτ.

Κεραμεών, ῶνος (ὁ). σωρὸς κεράμων.

Κεραμήϊον (τό), Π. Ἰων. ἀντὶ Κεράμιον [ἐκ τοῦ

Κεραμήϊος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Κεράμειος.

Κεραμηΐς, ίδος (ἡ), Π. Ἰων. θηλ. τοῦ Κεράμειος.

;Κεραμία (ἡ),=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κεραμεία.

Κεραμίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κεράμιον.

Κεραμιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ κεραμίδας, κεραμιδόνω.

Κεραμικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κέραμον ἢ κεραμέα, τσουκαλάδικος, κεραμιδάδικος.

Κεράμινος, η, ον,=Κεράμειος, πήλινος.

Κεράμιον (τό). ἀγγεῖον πήλινον (κεράμινον)· κεραμιδοκόμματον· (κυρ. ὑποκορ. τοῦ Κέραμον ἢ οὐδ. τοῦ

;Κεράμιος, α, ον,=Κεράμειος.

Κεραμίς, ίδος (ἡ), (ἐπιθ. ἐνν. γῆ)=Κεραμῖτις. »Ὅταν ἀμμώδης ἡ κεραμὶς ἢ κατακεκαυμένη τυγχάνῃ,« Θφρ. 2) (οὐσ.) κεραμίδα. »Κατέβαλέ τις ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων κεραμίδα,« Θκ. 3)=Κεράμιον. »Εἰς μολιβδίνην κεραμίδα ἐμβαλὼν κατεπόντωσεν,« Ἀθ.

Κεραμῖτις, ιδος (ἡ). (κυρ. ἐνν. γῆ) ἡ χρησιμεύουσα πρὸς κατασκευὴν κεράμων. »Ἡ γὰρ κεραμῖτις, φύσιν ἔχουσα λιπαρὰν καὶ πυκνήν,« Πλ. »Μέταλλον γῆς κεραμίτιδος,« Γαλ.

Κέραμον (τό). ἀγγεῖον πήλινον (κεράμινον). (ἐν γέν.) ἀγγεῖον, (ὅθ.) »Δεῖπνα κεράμῳ παντὶ χορηγούμενα ἀργυρῷ,« Ἀθ.

Κεραμοποιός (ὁ),=Κεραμεύς.

Κεραμοπωλεῖον (τό). μέρος ὅπου πωλεῖται ὁ κέραμος (τὰ πήλινα ἀγγεῖα).

Κεραμοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Κεραμοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κέραμον (πήλινα ἀγγεῖα).

Κέραμος (ὁ), [κεράννυμι ἢ †ἔρα ἢ [πιθανώτ.] συγγ. τῷ Κέρας]. ἡ κεραμῖτις γῆ. »Σκεύη κεράμου πεποιημένα,« Ἡρωδ. 2) (συνήθ.) κάθε πήλινον ἀγγεῖον, πιθάρι, λαγύνι, κουμάρι κλ., (ἰδιαιτ.) κεραμίδι. (ἐν γέν.) ἀγγεῖον. (ὅθ.) »Ὁ χρυσοῦς καὶ ἀργυροῦς κέραμος τῆς Κλεοπάτρας,« Ἀθ. 3) Π. (κατά τινα διάλεκτον τῶν Κυπρ.) δεσμωτήριον. (πιθανώτ.) πύργος κτισμένος ἀπὸ πλίνθους ὀπτὰς (τούβουλα). »Χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας,« Ἰλ. Ε. 4) κεραμιδοκόμματον. »Κεράμῳ καὶ λίθοις βάλλειν,« Παυσ.

Κεραμουργός (ὁ)=Κεραμεύς, κεραμοποιός.

Κεραμόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ κέραμον, κεραμιδόνω. »Κεραμώσει δὲ τὴν στέγην Λακωνικῷ κεράμῳ,« Επιγρφ. (καὶ μτνμ.) »Κεραμώσαντες τὸν στρατὸν ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀσπίδων,« Ἰούλ. Ἀφρ. (ὅθεν:

Κεράμωσις, εως (ἡ). σκέπασμα μὲ κέραμον, κεραμίδωμα. 2) (συνκδχ.) τὰ κεραμίδια τῆς στέγης.

Κεραμωτός, ἡ, όν. Σκεπασμένος μὲ κέραμον, κεραμιδωμένος ἢ στρωμένος μὲ κεραμιδοκόμματα. ‖. (οὐσ.) Κεραμωτὸν (τό), τὸ κορασάνι ἤ, ἔδαφος στρωμένον μὲ κορασάνι, (παρβλ. Κλιβανωτόν).

Κεράννυμι καὶ Κεραννύω [κεράω], Μ. κεράσω (πθ. πρκ. Κεκέρασμαι καὶ Κέκραμαι, ἀόρ. πθ. Ἐκράθην). Σμίγω, ἑνόνω (κυρ. δύο ὑγρὰ καὶ ἰδιαιτ. κρασὶ καὶ νερὸν ὁμοῦ)· συγκερνῶ, μετριάζω. βάλλω κρασὶ καὶ νερὸν εἰς τὸ κροντῆρι κτλ., (συνκδχ. μὲ δοτ.) κερνῶ εἴς τινα νὰ πίῃ. (ἐν γέν.) χύνω. »Κέρασσε νέκταρ,« Ὀδ. Ε. »Κερῶντας οἶνον,« Ὀδ. Ω. »Σὺ πίε, σὺ κέρασον,« Ἐπκτ. (καὶ μσ.) »Οἴνου κρητῆρα κεράσσατο,« Ὀδ. Γ. (καὶ μὲ δοτ.) »Τοῖσιν δὲ κρητῆρα κεράσσατο,« Ὀδ. Σ. »Λοῦεν ἐκ τρίποδος κεράσασα κατὰ κρατός τε καὶ ὤμων,« Ὀδ. Κ. (καὶ πθ.) »Κύλικος ἴσον ἴσῳ κεκραμένης,« Ἀρσφ. »Λίμνην αἵματι κερασθεῖσαν,« Πλ. (καὶ μτνμ.) »Φωνὴ μὲν μεταξὺ τῆς τε Χαλκιδέων καὶ Δωρίδος ἐκράθη,« Θκ. »Ὥρας μετριώτατα κεκραμένας,« Πλάτ. (καὶ τρπ.) »Πλοῦτον ἀρετᾷ κεκραμένον,« Πίνδ. »Μὴ πραέσιν ἤθεσι κεκραμένους,« Πλάτ.

Κεραννυτέον, σπν. θετ. τοῦ Κεράννυμι.

Κεραοξόος (ὁ), Π. ἀντὶ Κερατοξόος.

Κεραός, ἡ, όν, Π. ὁ ἔχων κέρατα. »Τράγος (»Βοῦς) —,« Θκρ., Ἐπγρ. 2) = Κεράτινος. »Τοῖχος—,« Καλλ.

Κεραοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κεροῦχος.

Κεράρχης, ου (ὁ), = Κερατάρχης.

Κεραρχία (ἡ), = Κεραταρχία.

Κέρας [συγγ. τῷ Κάρη ἢ; Κείρω], ατος ἢ αος-ως (τό). κέρατον. »Ἐχόμενος τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ,« Δξ. 2) (συνκδχ.) κέρατον δουλευόμενον (διὰ τοῦ πυρὸς) πρὸς κατασκευὴν διαφόρων πραγμάτων. »Ὀφθαλμοὶ ὡσεὶ κέρα ἕστασαν ἠὲ σίδηρος,« Ὀδ. Τ. »Πύλαι αἱ μὲν κεράεσσι τετεύχαται, αἱ δ' ἐλέφαντι,« αὐτ. 3) (ἐν γέν.) σκεῦος κατεσκευασμένον ἀπὸ κέρατον, (ἰδιαιτ. δὲ) τόξον. »Κέρας ὑγρὸν ἑλών, κοίλην τε φαρέτρην,« Θκρ. »Τοξότα, κέρᾳ ἀγλαέ,« Ἰλ. Λ. 4) ποτῆρι ἀπὸ κέρατον ἢ εἰς σχῆμα κέρατος. »Καὶ πλῆρες ἐκπιόντι χρύσεον κέρας,« Σοφ. (παρβλ. Ῥυτόν). 5) εἶδος αὐλοῦ ἢ σάλπιγγος, (ἄλλ.) Βυκάνη, (Γαλλ.) cor ἢ cornet (à bouquin). »Κέρατι αὐλεῖν Τυῤῥηνοὶ νομίζουσι,« Πλδ., Ἀθ., (ὅθ. Κεραύλης). 6) (ἁλιευτ.), ἴ. Κέρσιμον. 7) (μτνμ.) πᾶν ὅ,τι προέχει (ἐξέχει) ὡς ἂν κέρατον, ἄκρα, ἀγκωνή. »Ἐπὶ τῶν κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου,« Γρφ. 8) = Κεραία. »Τὸ κέρας ἐτετρίγει, καὶ ἡμεῖς ᾠόμεθα προτονίζειν τὴν ναῦν,« Συν. »Τὰ κέρατα τῆς σελήνης,« Λξ. »Τοῦ σταυροῦ τὰ κέρατα,« Τρπρ. 9) εἶδος κατσαρώματος τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς, σγουρόν, (ὅθ. Κεροπλάστης. Ἐδῶ ἀνάγουν τινὲς καὶ τὸ) »Κέρᾳ ἀγλαέ,« Ἰλ. Λ. 10) βραχίων (ἀπόῤῥοια) ποταμοῦ. »Ὠκεανοῖο κέρας,« Ησ., (ὅθεν καὶ ἀνεπλάττοντο κερασφόροι οἱ ποταμοί, καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἀπέσπασε τὸ κέρας τοῦ Ἀχελῴου). »Τριήρεις πλέουσαι ἐς Αἴγυπτον, ἔσχον κατὰ τὸ Μενδήσιον κέρας,« Θκ. 11) πτέρυξ στρατεύματος. »Ἐπὶ κέρως, »Κατὰ κέρας,« Τακτ., εἰς τὴν γραμμήν. »Ἐπὶ κέρας ἀνάγειν τὰς νῆας,« Ἡρ. 12) = Κερατίνη, εἶδος σοφίσματος. 13) (μτφορ.) ἰσχύς, δύναμις· ὑπεροχή, (Γρφ.).

Κερὰς, άδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Κεραός, ἡ ἔχουσα κέρατα. 2) = Κεραΐς.

;Κερὰς [κεράω], ἐπίῤ. Π. συγκεραστά. »Ἐκ δ' ἔχεεν κελέβην, μετὰ δ' αὖ κερὰς ἠφύσατ' ἄλλος,« Π., κατὰ τμσ. ἀντὶ Μετάκερας.

Κερασβόλος (ὁ, ἡ), [κέρας βάλλω]. (κατὰ λέξ.) ὁ κτυπήσας ἐπάνω εἰς κέρατον, (ὅθεν ἐπὶ ὀσπρίων) κακόβραστος (ἐπειδὴ οἱ χωρικοὶ ἐπίστευον ὅτι ἐγίνοντο τοιαῦτα ὅσα προσέβαλλον εἰς τὰ κέρατα τῶν βοῶν ἐν ᾧ ἐσπείροντο)· (μτφορ.) σκληρός, ἄκαμπτος, (παρβλ.) Ἀτέραμνος.

Κερασέα ἢ Κερασία (ἡ), = Κέρασος.

Κεράσιον (τό). ὁ καρπὸς τοῦ κεράσου (τῆς κερασηᾶς), κεράσι.

Κέρασμα (τό), = Κρᾶμα, Κρᾶσις, μίγμα (ὑγρῶν), ποτὸν συγκερασμένον.

Κέρασος (ὁ καὶ μτγν. ἡ), δένδρ., ἡ κερασηά.

Κεραστὴς [κεράννυμι], οῦ (ὁ). ὁ κερνῶν (συγκερνῶν κτλ.). »Ζεὺς δὲ πάντων ἐσὶ κεραστής,« Ὀρφ.

Κεράστης, ου (ὁ). (ἐπίθ.) ὁ ἔχων κέρατα, κερασφόρος. »Ἔλαφος —,« Σοφ., τοῦ ὁπ. ηὔξησαν ἐντελῶς τὰ κέρατα. »Ἔριφον ἤδη κεράστην,« Λογγ. ‖. (οὐσ.) εἶδ. συκοφάγου κανθάρου ἢ σκώληκος ξυλοφάγου. 2) εἶδ. ὄφεως ὅστις φαίνεται ὡς ἂν νὰ ἔχῃ κέρατα.

Κεραστικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συγκερνᾷν.

Κεράστις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κεράστης.

Κεραστός, ἡ, όν. Κεκραμένος, συγκερασμένος.

Κερασφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Κερασφόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φέρων) κέρατα· κερατᾶς.

Κερατάρχης, ου (ὁ). (τακτ.) ἀρχηγὸς 32 ἐλεφάντων.

Κεραταρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ κερατάρχου καὶ τὸ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας του σῶμα τῶν ἐλεφάντων.

Κερατaύλης, ου (ὁ), = Κεραύλης.

Κερατέα ἢ Κερατεία ἢ Κερατία (ἡ), δένδρ., ἡ ξυλοκερατηά.

Κεράτειος (ὁ, ἡ), = Κεράτινος ἢ Κερατοειδής.

Κερατίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων κέρατα· κερατᾶς.

Κερατίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ τὰ κέρατα, (μτφορ.) καταπονῶ, προσβάλλω. »Ἐν σοὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν κερατιοῦμεν,« Γρφ.

Κερατίνης, ου (ὁ). εἶδ. σοφίσματος (ψευδοῦς συλλογισμοῦ) δι' οὗ ἀποδεικνύει τις τὸν ἐναντίον του κερασφόρον, (»Ὃ οὐκ ἀπώλεσας ἔχεις· κέρατα οὐκ ἀπώλεσας· ἄρα κέρατα ἔχεις,«). »Οὐρισικὸς δ' Εὐβουλίδης κερατίνας ἐρωτῶν,« Αρτ. »Κερατίναν ἢ σωρείτην,« Λχ.

Κεράτινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ κέρατον. »Ἔπινον κερατίνοις ποτηρίοις,« Ἀθ. »Κερατίνη (μετὰ καὶ χ. τοῦ) σάλπιγξ,« ἢ ἄλλ. Βυκάνη καὶ Κέρας. »Καὶ ἐσάλπισεν ἐν τῇ κερατίνῃ,« Γρφ.

Κεράτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κέρας, κερατάκι. 2) (μτνμ. ἐπὶ φυτ.) λουβί, σποροθήκη, (ὅθ. 3) (συνήθ.) τὸ ξυλοκέρατον, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἀραβ.) χαροῦμπα ἢ χαροῦπι. 4) τὸ φυτὸν Βούκερας. 5) εἶδ. βάρους, τὸ γ'. τοῦ ὀβολοῦ, (Γαλλ.) silique, (κοιν.) κράτι.

Κερατὶς, ίδος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κερατίνης.

Κεράτισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κερατίζω, κτύπημα μὲ τὰ κέρατα.

Κερατιστής, οῦ (ὁ). ὁ κερατίζων (κτυπῶν μὲ τὰ κέρατα).

Κερατίτης, ου (ὁ) καὶ Κερατῖτις, ίτιδος (ἡ). ὁ ἔχων κέρατα (καὶ βτν.) λουβιὰ εἰς σχῆμα κέρατος. »Μήκων—,« Δσκρ., εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Γλαύκιον.

Κερατογλύφος (ὁ), = Κερατοξόος.

Κερατοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα ἢ διαφάνειαν) κέρατος. »Γωνία —,« Ἰώσ. »Χιτὼν ἢ »Ὑμὴν—,« Ἀνατομ., ἡ δευτέρα μεμβράνα τοῦ ὀφθαλμοῦ. 2) ἠχῶν ὡς ἂν κέρατον (5). »Ὁ τοῦ Ν καὶ Μ ἦχος κερατοειδής,« Δ. Ἀλ.

Κερατοξόος (ὁ, ἡ). ὁ ξέων (πελεκῶν, δουλεύων) κέρατα· (ἰδιαιτ.) ὁ κατασκευάζων τόξα ἀπὸ κέρατα.

Κερατοπλήκτωρ, ορος (ὁ). ὁ πλήττων (κτυπῶν) μὲ τὰ κέρατα. »Ταῦρος—,« Κ. Μαν.

Κερατοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Κεράω.

Κερατοποιός (ὁ, ἡ), γρμτ. (ἀθλία) ἐξήγ. τοῦ Κεραοξόος.

Κερατόπους, οδος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. οἱ πόδες εἶνε ἀπὸ κέρατον (καθὼς τοῦ ἀλόγου, τοῦ τράγου κτλ.), γρμτ. ἐξηγ. τοῦ Κεροβάτης.

Κερατουργὸς (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Κεραοξόος.

Κερατοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (κατατρώγων) τὸ κέρατον. »Σκώληξ—,« Ἡσύχ.

Κερατοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κερασφορέω, [ἐκ τοῦ

Κερατοφόρος (ὁ, ἡ), = Κερασφόρος.

Κερατοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυτρόνω (Ἐβγάζω) κέρατα, [ἐκ τοῦ

Κερατοφυής, έος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἀρχίζουν νὰ φυτρόνουν τὰ κέρατα. »Τὸν Διόνυσον κερατοφυῆ ἀναπλάττουσιν,« Ἀθ.

Κερατόφωνος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ φωνὴ (ὁ ἦχος) ὁμοιάζει τὴν φωνὴν τοῦ κέρατος. »Μάγαδις—,« Ἀθ.

Κερατόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς (Σκληρύνω ὡσὰν τὸ) κέρατον.

Κερατώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κερατοειδής.

Κερατών, ῶνος (ὁ). ὁ ἐκ κεράτων κατεσκευασμένος βωμὸς τοῦ ἐν Δήλῳ Ἀπόλλωνος.

Κερατωνία (ἡ), = Κερατέα.

Κερατῶπις, ιδος (ἡ). ἡ ὁμοιάζουσα ὡς ἂν νὰ ἔχῃ κέρατα, »Μήνη—,« Μανέθ.

Κεραύλης, ου (ὁ). ὁ αὐλῶν (σαλπίζων) μὲ τὸ κέρατον, λαλῶν τὸν κεράτινον αὐλόν.

Κεραυλία (ἡ). τὸ λάλημα (ὁ ἦχος) τοῦ κερατίνου αὐλοῦ, ἡ διὰ τοῦ κέρατος αὔλησις.

Κεραύνειος (ὁ, ἡ), = Κεραύνιος.

Κεραυνίας, ου (ὁ). κεραυνωμένος, κεραυνοκτυπημένος. ‖. (οὐσ. ἐνν. λίθος) εἶδ. πολυτ. πέτρας (τὴν ὁπ. ἴσως ἐνόμιζον, καθὼς καὶ τῶρα πολλοὶ νομίζουν ὅτι πίπτει μὲ τὸν κεραυνὸν καὶ ἐπμ. [κατὰ τὴν συνήθη περὶ τὰ τοιαῦτα συνέπειαν] ὅτι φορουμένη τὸν ἀποτρέπει).

Κεραύνιον (τὸ), ὑποκορ· τοῦ Κεραυνός· (ἰδιαιτ.) σημεῖόν τι (ἄλλ. Ὀβελὸς) μὲ τὸ ὁπ. ἐσημείωνον οἱ κριτικοὶ τὰ διεφθαρμένα χωρία.

Κεραύνιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ προερχόμενος ἀπὸ ἢ ὡπλισμένος μὲ) τὸν κεραυνόν. » Ζεὺς —, « Ἐπγρ., Αρστ. » Φλὸξ κεραυνία, « Αἰσχλ. » Κεραύνιος (λίθος), « Γαλ., ὁ ἄλλ. Κεραυνίτης. ‖. (οὐσ.) Κεραύνιον (τὸ), τὸ ὕδνον (διότι, καθὼς λέγουν, αὐξάνει ἐξ αἰτίας τοῦ κεραυνοῦ). 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Κεραυνόβλητος. » Καπανέως κεραύνιον δέμας, « Εὐρ. (ὅθ. καὶ τὰ) » Κεραύνια ὄρη, « Γεωγρφ.

Κεραυνίτης, ου (ὁ). εἶδ. λίθου, (ἄλλ.) Κεραυνίας. » Ἀντὶ κεραυνίου (ἴσ. διορθ. κεραυνίτου) λευκογραφίς, « Γαλ.

Κεραυνοβλής, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Κεραυνόβλητος (ὁ, ἡ). ὁ βληθεὶς (κτυπηθεὶς) ὑπὸ κεραυνοῦ. Ἐμβρόντητος.

Κεραυνοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω κεραυνούς· (μτβτ.) κτυπῶ μὲ ἢ ὡσὰν μὲ κεραυνόν

Κεραυνοβολία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κεραυνοβόλησις.

Κεραυνοβόλιον (τὸ). τόπος ὅπου ἔπεσε κεραυνός. 2) πέσιμον κεραυνοῦ (;).

Κεραυνόβόλος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ κεραυνοβολῶν· (προπαροξ.) = Κεραυνόβλητος.

Κεραυνοβρόντης, ου (ὁ), Π. ὁ βροντῶν καὶ κεραυνοβολῶν. » Ζεὺς—, « Ἀρσφ.

Κεραυνομάχης, ου (ὁ), Π. ὁ μαχόμενος διὰ τῶν κεραυνῶν.

Κεραυνοπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), [κεραυνός, πλήσσω], = Κεραυνόβλητος.

Κεραυνὸς (ὁ), [κείρω, αὔω;]. ἀστραποπελέκι, (καὶ κοιν.) ἀστροπελέκι.

Κεραυνοσκοπεῖον (τὸ). μηχανὴ τοῦ θεάτρυ διὰ τῆς ὁπ. ἐφαίνετο ὡς ἂν νὰ πίπτῃ κεραυνός. 2) τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁπ. παρετήρουν τοὺς κεραυνούς.

Κεραυνοσκοπία (ἡ). ἡ παρατήρησις τῶν κεραυνῶν καὶ ἡ ἐκ τούτου μαντεία.

Κεραυνοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὴν ἐξουσίαν του ἢ κρατῶν εἰς τὰς χεῖράς τυ τὸν κεραυνόν.

Κεραυνοφαής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων μὲ λάμψιν κεραυνοῦ.

Κεραυνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) τὸν κεραυνόν.

Κεραυνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κτυπῶ μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ κεραυνόν.

Κεραύνωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κεράω-ῶ, Μ. άσω, Π. σχηματίζω τι (κυρτὸν) εἰς εἶδος κέρατος. » Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖαι μορφαὶ κερόωσι σελήνην, « Ἀρ. 2) (Τακτ.) ςέκομαι εἰς τὸ κέρας (εἰς τὴν πτέρυγα) τοῦ ςρατεύματος.

Κεράω-ῶ [κέρας], Μ. κεράσω, Π. ἀντὶ Κεράννυμι.

;Κεράω-ω, Ἀττ. ἀντὶ Κεράσω, μέλλ. τοῦ Κεράννυμι.

Κεραώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σχῆμα κεράτων. » Σελήνη —, « Μανέθ.

†Κερβολέω-ῶ [κῆρ, βάλλω], Μ. ήσω, = Σκερβολέω, Κερτομέω.

Κερδαίνω, Μ. κερδανῶ ἢ κερδήσω καὶ μσ. κερδήσομαι (πρκ. Κεκέρδηκα ἢ Κεκέρδακα). Κερδίζω, ὠφελοῦμαι· ἀπολαμβάνω (ἐπὶ καλοῦ καὶ κακοῦ).

Κερδαλέη (ἡ), ἴδε Κερδαλῆ.

Κερδαλέος, έα, έον. (ἐπὶ πραγμ.) Ὁ φέρων (προξενῶν) κέρδος, ἐπικερδής, ὠφέλιμος. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) πανοῦργος, ἠξεύρων νὰ κερδίζῃ (νὰ ὠφελῆται)· φρόνιμος.

Κερδαλεότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ κερδαλέου (ἀνθρ.), ἐπιτηδειότης εἰς τὸ κερδίζειν, πανουργία· φρόνησις.

Κερδαλεόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Κερδαλέος, πανοῦργος· φρόνιμος.

Κερδαλέως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον κερδαλέον (ἐπικερδῆ). » Ἀθηναίους ἑλόμενοι δικαίως μᾶλλον ἢ ὑμᾶς κερδαλέως.« Θκ.

Κερδαλῆ (ἡ), (κατὰ κρσ· ἐκ τοῦ Κερδαλέη), (ἐνν. δορά). τὸ δέρμα τῆς ἀλώπεκος (κερδοῦς), Ἀλωπεκῆ.

†Κερδάλη (ἡ), γλσ. ἀντὶ Κερδώ.

Κερδαντέον, θετ. τοῦ Κερδαίνω.

Κερδαντὴρ (ὁ), Π. φιλοκερδής.

Κερδαντὸς, ή, όν. Τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ κερδήσῃ (ν' ἀπολαύσῃ).

Κερδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κέρδος, μικρὸν (εὐτελὲς) κέρδος.

†Κερδεία (ἡ), γρμτ. ἀντὶ Φιλοκέρδεια ἢ πονηρία, (κοιν.) ἀλεπουδιά.

Κερδέμπορος (ὁ), Π. ὁ προξενῶν κέρδος εἰς τοὺς ἐμπόρους, (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ).

†Κερδητικὸς, ή, όν, γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Κερδαλέος.

†Κερδία (ἡ), = Κερδεία.

Κέρδιστος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Κερδίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ· (ἀνμλ.) ἀντὶ Κερδαλεώτερος, -ώτατος, ἐπικερδέςερος, -έςατος, ὠφελιμώτερος. (ἐπὶ ἀνθρ.) πανουργότερος· (φρονιμώτερος), -ώτατος. » Ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη, « Ὅμ., καλλιώτερον, προτιμότερον.

Κερδογαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Νυμφεύομαι (γυναῖκα) διὰ κέρδος.

†Κέρδον (τὸ), γλσ. τὸ φυτὸν Στρούθιον, (Λατ.) gerdius.

Κέρδος [ἔρδω], εος-ους (τὸ). τὸ προσγινόμενον ὄφελος, ἀπόλαυσις (χρηματική), διάφορον, (παρβλ. Ἔργον). (Π.) πανουργία, τέχνασμα, ςρατήγημα· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) » Πολλοὶ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν, « Ὀδ. Ψ.

Κερδοσυλλέκτης, ου (ὁ). ὁ συλλέγων κέρδη, θησαυρίζων.

Κερδοσύνη (ἡ), Π. = Κερδαλεότης.

Κερδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων κέρδος, ἐπικερδής.

Κερδύφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κέρδος, Κερδάριον.

Κερδὼ [κέρδος], όος-οῦς (ἡ). ἡ ἀλώπηξ. 2) (σπντт.) ἡ νυφίτσα.

Κερδῷος, α ἢ ος, ον, Π. πανοῦργος ὡς ἡ ἀλώπηξ (κερδώ). κερδοῦς (ἀλώπεκος) ἴδιος. » Κεύθει κερδῴην ἔνδοθε δουλοσύνην, « Γργ. 2) ἔφορος τοῦ (ἐμπορ.) κέρδους. » Ἑρμῆς —, « Λκ.

Κέρεα (τὰ), Ἰων. ἀντὶ Κέρατα.

Κερεαλκής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Κεραλκής.

Κερέειν, Ἰων. ἀντὶ Κερεῖν, μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κείρω.

Κέρθιος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (δρυοκολάπτου) τὸ ὁποῖον ἀναβαίνει εἰς τὰ δένδρα, (Γαλλ.) grimperau.

Κερκέτης [κέρκος], ου (ὁ). εἶδος μικρᾶς ἀγκύρας ἡ ὁποία ἐχρησίμευε καὶ ὡς ὅπλον ἐν καιρῷ ναυτικῆς συμπλοκῆς, (παρβλ. Δελφίς).

Κερκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κερκίς.

Κερκιδοποιϊκὴ καὶ Κερκιδοποιητικὴ (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ Κερκιδοποιοῦ.

Κερκιδοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων (τὰς ὑφαντικὰς) κερκίδας.

Κερκίζω, Μ. ίσω. Ὑφαίνω ἢ κτυπῶ τὸ πανὶ μὲ τὴν κερκίδα.

;Κερκιθαλλίς, ίδος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ (ἐρωδιοῦ ἢ ἀγριόπαππιας), (Γαλλ.) cercelle.

Κερκὶς [κρέκω], ίδος (ἡ). ἡ σαγίττα ἢ τὸ κτένι (ἡ σπάθη) τοῦ ὑφάντου· (συνκδχ.) πανί, ὕφασμα. » Κερκίδ' Ἠδωνῆς γερός, « Εὐρ. » Κερκίδος φωνή, « Ἀρστ., τὸ ὕφασμα τῆς Φιλομήλας. 2) κτένι τοῦ κεφαλιοῦ, διαλυςῆρι. 3) (μτνμ·) παλοῦκι· ξύλον διὰ ἀνακάτωμα. (γεωργ.) = Ἔνδρυον. 4) τὸ πλῆκτρον τῶν ἐντατῶν μουσικῶν ὀργάνων, δοξάρι ἢ (Τουρκ.) μισδράπι. 5) (ἀνατομ.) τὸ μεγάλον κόκκαλον τῆς κνήμης τοῦ ποδὸς, (κοιν.) καλάμι, (Λατ.) radius, (παρβλ. Περόνη). 6) μέρος τι (τῶν βάθρων) τοῦ θεάτρυ, (Λτν.) cuneus. » Δεῖν ἐνταῦθα περὶ τὴν κερκίδα ὑμᾶς καθιζούσας θεωρεῖν ὡς ξένας, « Ἀλεξ. (ἐν Γυναικοκρατ.). 7) (μθ-μτκ.) ἡ ἀπὸ τοῦ κέντρου πρὸς τὴν περιφέρειαν ἐκτεινομένη γραμμή, ἡ ἡμιδιάμετρος τοῦ κύκλυ, (ἢ πιθανώτ.) ἡ σχηματιζομένη ἀπὸ δύο τοιαύτας γραμμὰς ἀκτὶς (καθότι τῷ ὄντι ἡ ὑφαντικὴ κερκὶς ἔχει τὸ σχῆμα δύο τοιούτων ἀκτίνων ἡνωμένων κατὰ τὰς βάσεις). 8) εἶδ. αἰγείρου (λεύκου), (Γαλλ.) tremble, (διὰ τὸ πυραμιδοειδὲς σχῆμά του ἢ τὸν ἦχον τῶν φύλλων τυ· ἢ διότι ἀπ' αὐτοῦ κατεσκευάζοντο αἱ ὑφαντικαὶ κερκίδες). » Τὼ μοι ἀνεδραμέτην ἅτε κερκίδες, « Ἐτυμολ.

Κέρκισις, εως (ἡ). τὸ κερκίζειν (ὑφαίνειν ἢ κτυπᾷν τὸ πανὶ μὲ τὴν κερκίδα).

Κερκιστικὴ (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ κερκίζειν ὑφαντική.

Κερκίων [κέρκω ἢ κρέκω], ονος (ἡ) καὶ

;Κερκοκορώνη (ἡ), εἶδος πτηνοῦ μεταβατικοῦ.

Κερκοπίθηκος (ὁ). μαϊμοῦ μὲ μακρυὰν οὐρὰν (κέρκον), (κοιν.) σεμπέκα (ἀπὸ τοῦ τόπου Quebec).

;Κερκορώνη (ἡ), (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κερκοκορώνη.

Κέρκος (ἡ), [κίρκος ἢ ἔρκος]. ἡ οὐρὰ τῶν ζώων. 2) (μτνμ.) τὸ χέρι (πιάσιμον) τῶν ἀγγείων. 3) εἶδος ἐντόμου ἢ μυὸς ἢ (;) ὄρνιθος ἀμπελοφθόρου. 4) τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρὸς, (παρβλ. Οὐρά). 5) εἶδος τρίποδος.

Κέρκουρος ἢ ;Κερκοῦρος (ὁ), [κέρκος, κείρω]. εἶδος ἐλαφροῦ πλοίου μὲ κωπιά. (τῆς περιφήμου τριήρους τοῦ Ἱέρωνος τὸ ἐφόλκιον ἦτον) » Κέρκουρος τρισχίλια τάλαντα δέχεσθαι δυνάμενος, « Ἀθ. (εἰς σχόλιον δέ τι τῆς Ἀνθολογ. φέρεται ὅτι) » Λέμβιον καὶ Κερκούριόν εἰσιν ὀνόματα μικρῶν καραβίων, τῶν παρ' ἡμῖν σανδαλίων. « 2) εἶδος ἰχθύος.

Κερκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὐρὰν (κέρκον).

Κέρκω, Π. σπντт. (κατὰ μετάθ.) ἀντὶ Κρέκω.

Κερκώπειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κέρκωπα, ἴδιος κέρκωπος, (συνκδχ.) ἀπατηλὸς, πανοῦργος, δόλιος.

Κερκώπη (ἡ), [κέρκωψ], εἶδος τέττιγος ἢ ἀκρίδος (μὲ οὐράν;). » Κερκώπης λαλιστέρα, « Λβ.

Κερκωπίζω, Μ. ίσω. Φέρομαι ὡς κέρκωψ, πιθηκίζω· (συνκδχ.) δολιεύομαι ἢ ἀσελγαίνω.

Κέρκωσις, εως (ἡ). πρήξιμόν τι συμβαῖνον περὶ τὸ στόμιον τῆς μήτρας.

Κέρκωψ [μεγεθυντ. τοῦ κέρκος], ωπος (ὁ), εἶδος μεγάλου κερκοπιθήκου· (συνκδχ.) ἄνθρωπος πανοῦργος ἢ ἀσελγής. 2) = Κερκώπη.

Κέρμα (τὸ), [κείρω]. (κατὰ λέξ.) τμῆμα, κομμάτι· (συνήθ.) ψιλὴ μονέδα, νόμισμα. (πλθ.) χρήματα, ἄσπρα. » Τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων, « Ἀρσφ.

Κερματίζω, Μ. ίσω. Κόπτω εἰς κέρματα, κομματιάζω· διαιρῶ. (ὅθ.) ἀλλάζω μεγαλήτερον νόμισμα μὲ μικρότερα, (κοιν.) χαλνῶ δραχμὴν κτλ.

Κερμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κέρμα.

Κερματιστὴς [κερματίζω], οῦ (ὁ), = Κολλυβιστής, Ἀργυραμοιβός, (Τουρκ.) σαρῥάφης. » Καὶ τῶν κερματιστῶν (οὓς εὗρεν ἐν τῷ ἱερῷ καθημένους ὁ Ἰησοῦς) ἐξέχεε τὸ κέρμα, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψεν, « Εὐαγγ.

Κερμοδότης, ου (ὁ) = Κερματιστής.

Κέρνος (ὁ) καὶ

Κέρνον ἢ Κέρνος, εος-ους (τὸ), [κεράννυμι]. πήλινόν τι πλατὺ ἀγγεῖον μὲ πολλὰ χωρίσματα (κοτυλίσκους) περιέχοντας διάφορα προϊόντα τῆς γῆς τὸ ὁποῖον ἐφέρετο ἐν πομπῇ εἰς τὰς τελετὰς τῶν Κορυβάντων. 2) ἴδε Κυνόλοφα·

Κερνοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Κερνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τὸ κέρνον (τὸ ἱερὸν σκεῦος) εἰς τὰς τελετὰς τῶν Κορυβάντων.

Κεροβάτης, ου (ὁ), Π. = Κερατόπους. » Πὰν —, « Ἀρσφ.

Κεροβόας, ου (ὁ), ὁ ἠχῶν ὡσὰν τὸ κέρατον. » Αὐλὸς —, « Ἐπγρ., ὁ Φρύγιος.

Κερόδετος (ὁ, ἡ), Π. κατεσκευασμένος (δεμένος) ἀπὸ κέρατον ἢ κέρατα. » Τόξον —, « Εὐρ.

Κεροειδής, έος (ὁ, ἡ), = Κερατοειδής.

Κερόεις, εσσα, εν, Π. Κερασφόρος ἢ Κερατοειδής. » Αὐλὸς —, « Καλλ., ὁ κεράτινος ἢ = Κεροβόας. (καταχρ.) » Ὄχος —, « αὐτ., ὄχημα συρόμενον ὑπὸ κερασφόρων ζώων (ἐλάφων).

Κεροίαξ [κέρας, οἴαξ], ακος (ὁ), ὁ ἄλλ. Κεραιοῦχος κάλως, τὸ σχοινὶ διὰ τοῦ ὁποίου διευθύνεται ἡ κεραία τοῦ πλοίυ.

Κεροπλάστης [κέρας, πλάσσω], ου (ὁ), Π. ὁ σχηματίζων (σγυραίνων πρὸς καλλωπισμὸν) τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς.

Κερόκωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κώπην (λαβὴν) ἐκ κέρατος. » Ξίφος —, « Λξ.

Κερόστρωτος (ὁ, ἡ). στρωμένος (δουλευμένος) εἰς εἶδος Μωσαϊκοῦ μὲ ποικιλοβαφῆ λεπτότατα τμήματα κέρατος.

Κεροτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Τύπτω (Κτυπῶ) μὲ τὰ κέρατα, κουτρίζω, Κερατίζω. » Νᾶυς γὰρ πρὸς ἀλλήλαισι κεροτυπούμεναι βίᾳ χειμῶνι.. ᾤχοντ' ἄφαντοι, « Αἰσχλ.

Κερουλὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα οὖλα (στρημμένα) κέρατα. » Αἲξ —, « Θκρ. (ἄλλ. ἀνάγν.

Κερουλκὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἀπὸ τῶν κεράτων ἑλκομένη, » Αἲξ —, « Θκρ. (ἐν γεν. θηλ. τοῦ

Κερουλκὸς (ὁ, ἡ), (ἐνεργ.) = Κεραελκής. 2) ὁ ἕλκων τὸ κέρας (τὴν κεραίαν) τοῦ πλοίου. » Κάλως —, « Λξ., ἴδε Κεραιοῦχος. 3) ὁ σύρων τὸ κέρας (τὸ τόξον), (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.) 4) (πθ.) Π. ὁ συρόμενος (τεντονόμενος) ἀπὸ τὰς δύο ἄκρας (τὰ κέρατα). » Τόξον —, « Εὐρ.

Κερουτίας, ου (ὁ), = Κερατίας, (συνκδχ.) ἀλαζών, ἀπρόσιτος.

Κερουτιάω-ῶ, Μ. άσω. Προτείνω (Φοβερίζω μὲ) τὰ κέρατα· (μτφορ.) ὑπερηφανεύομαι, γαυριῶ, ἴδε καὶ Κορυνιάω.

Κερουχὶς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Κεροῦχος (ὁ, ἡ), = Κερασφόρος. 2) = Κεραιοῦχος (κάλως).

Κεροφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κερασφόρος.

Κερόχρυσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶ ἢ χρυσωμένα κέρατα.

Κερόω κατ' ἐπένθ. τοῦ ο ἀντὶ Κεράω.

Κέρσαι, Π. Αἰολ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κείρω.

Κέρσιμον (τὸ). τὸ περιτιθέμενον εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁρμιᾶς ἢ τῆς καλαμηᾶς τῶν ἁλιέων κέρατον (τὸ μὲν ἵνα προφυλάττηται ἀπὸ τὰ ὀδόντια, τὸ δὲ ἵνα μὴ τσακκίζηται ὑπὸ τοῦ βάρους τοῦ ψαριοῦ), (γράφεται καὶ Γέρσιμον καὶ Γέντιμος, κατὰ διάλεκτ.).

;Κερτόμεος (ὁ, ἡ), σπντт. ἀντὶ Κερτόμιος.

Κερτομέω-ῶ [κέρτομος;], Μ. ήσω. Ἐγγίζω κατάκαρδα μὲ πικροὺς λόγους (μὲ σαρκασμούς, μὲ ὕβρεις), λοιδορῶ, κακολογῶ, γλευάζω, περιπαίζω. » Ἐκερτόμησας δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντα με, « Αἰσχλ.

Κερτόμημα (τὸ), = Κερτομία καὶ

Κερτόμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κερτομέω, ὑβρίσιμον, ἀτίμασμα (ἔγγιγμα) μὲ πικροὺς λόγυς. γλευασμὸς, περίπαιγμα.

Κερτομία (ἡ). πικρὸς (ἐγγικτικὸς) λόγος, ὑβρισιὰ, λοιδορία.

Κερτομίας, ου (ὁ). ὑβριστής, λοίδορος.

Κερτόμιος καὶ

Κέρτομος (ὁ, ἡ), Π. [κῆρ, τέμνω]. (κυρ. λόγος) ἐγγικτικὸς, πικρὸς, γλευαςικὸς, ὑβριστικὸς, (κοιν.) σφάζων (καίων) τὴν καρδιάν. » Κερτομίοις ἐπέεσσιν, « Ὅμ. (καὶ ὡς οὐσ.) » Κέρτομα βάζειν, « Ἡσ., (παρβλ. Δακέθυμος). 2) τερπνὸς, εὐφρόσυνος, ἀςεῖος. » Χαρὰ (» Ἁρμονία) —, « Εὐρ., Ἐπγρ. » Θυσίῃσί τε τὰ ἀγάλματα καὶ χοροῖσι κερτόμοισι ἱλάσκοντο, « Ἡρ. » Μετὰ χορείας γαμηλίου τε καὶ κερτόμου, « (Αἰλ. παρὰ) Σδ.

Κερχαλέος [κέρχω], η, ον, Ἰων. (κυρ. ἐπὶ ἤχου) τραχὺς, βραγχώδης. » Ἀπόχρεμψις πυώδης, βὴξ κερχαλέη περὶ φάρυγγα καὶ ῥεγχώδης, « Ἱππκρ.

Κερχάω-ῶ, Μ. ήσω, = Κέρχω, ἐκπέμπω ἦχον (ὁμιλῶ μὲ φωνὴν) βραγχώδη.

Κερχναλέος, η, ον, Ἰων. = Κερχαλέος.

Κερχνασμὸς (ὁ). τραχύτης (κυρ. τῆς φωνῆς), βραχνάδα, βράχνιασμα, [ἐκ τοῦ

Κερχνάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, = Κερχάω.

Κέρχνη, ης καὶ

Κερχνηΐς, ηίδος καὶ (κρσ.) Κερχνῃς, ῇδος (ἡ), εἶδ. ὀρνέου (ἴσως διὰ τὴν βραγχώδη του φωνήν), (χυδ.) ἀνεμογάμης, (Γαλλ.) crécerelle, (παρβλ. Κεγχρηΐς καὶ Κίρκος).

Κερχνὸς, ή, όν, = Κερχνώδης, ξηρὸς, τραχύς.

Κέρχνος (ὁ), [κέρχω]. τραχύτης (κυρ.) τοῦ λάρυγγος, (ἐπμ.) τῆς φωνῆς, βραχνάδα. » Τραχὺς χελώνης κέρχνος ἐξανίσταται, « Σοφ. » Ὥσπερ τῶν ἐμέτων αἱ ναυτίαι προηγοῦνται, τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦ βήττειν τὸ κέρχνειν· καὶ μέν γε καὶ ὥσπερ ἐναυτίασαν μέν τινες, οὐκ ἔμεσαν δέ· κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὁ μὲν κέρχνος αὐτοῖς ἐγένετο, βὴξ δὲ οὐκ ἠκολούθησε, διὰ σμικρότητα τῆς αἰτίας, « Γαλ. 2) (κατὰ μετάθ. ςοιχ.) = Κέγχρος (ὄσπριον ἢ ἄμμος μεταλλείου).

Κερχνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κερχνὸν, τραχύνω. πλουμίζω μὲ λεπτὰ (κεγχροειδῆ) ἀνάγλυπτα τορεύματα, (ὅθεν οἱ Κερχνωτοὶ πίνακες, καὶ τὰ Κερχνωτὰ ποτήρια).

Κέρχνω, = Κέρχω.

Κερχνώδης, εος (ὁ, ἡ). κερχνὸς (ὁπωσοῦν), βραχνός. » Αὐτοί τε δύσπνοι γίγνονται καὶ κερχνώδεες· ἧσσον γὰρ εὐρυχωρίην ἔχουσιν αἱ κοιλίαι αἱ τὸ πνεῦμα δεχόμεναι καὶ προπέμπουσαι, « Ἱππκρ. 2) κέρχνου (βράγχους) πρόξενος. » Βρώματα λιπαρὰ καὶ κερχνώδεα, « Ἱππκρ., (τὸ ὁπ. ἑρμηνεύων ὁ Γαλ. λέγει εἶναι » Ὅσα βρώματα τραχύνοντα τὸν φάρυγγα, βραχεῖαν βῆχα κινεῖ, [καὶ προσθέτει] τοῦτο ἕπεσθαι τοῖς λιπαροῖς καὶ ὀξέσι καὶ δριμέσι, «).

Κέρχνωμα (τὸ). (ἐν γέν.) τραχύτης, (ἰδιαιτ.) βραχνάδα. 2) ἡ πλουμιστὴ περιφέρεια ἀσπίδος ἢ ἀγγείου, (ἴσ. καὶ) ὁ χαρακωτὸς γῦρος τῶν νομισμάτων.

Κερχνωτὸς, ή, όν. (ἐπὶ νομισμάτων κλπ.) Πλουμιςὸς, χαρακωτὸς, (ἴδε Κερχνόω).

Κέρχω [συγγ. τῷ κάρφω καὶ κρέκω], Μ. κέρξω. Ξηραίνω, τραχύνω, (κυρ. ἐπὶ φων.) βραχνιάζω. » Τὸ σίαλον ἐν τῇ φάρυγγι δοκέει ἐνέχεσθαι, καὶ κέρχνει αὐτὸν, « Ἱππκρ. (καὶ οὐδ.) » Βὴξ ξηρὴ καὶ ὁ φάρυγξ δοκέει κέρχνειν, « αὐτ. (ἐν πθ.) » Κέρχεται (» Κέρχνεται) ἡ φάρυγξ οἷον ὑπὸ λιπαροῦ, « αὐτ., (ἴδε καὶ Κέρχνον).

;Κερχώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κερχνώδης.

Κερῶ, εῖς, εῖ, μέλλ. τοῦ Κείρω.

δεμὼν ἢ ξυγγενὴς εἶναί τις, ὅς τις δὴ τοιαῦτ' ἐνουθέτει, « Ἀρσφ.

Κήδεος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κήδειος.

†Κήδεσαι, Π. β'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς πρς. τοῦ Κηδέω.

Κήδεσκον, Π. ἀντὶ Ἔκηδον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Κήδω.

Κηδεστὴς [κῆδος], οῦ (ὁ). συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας (ἐξ ἐπιγαμίας), πενθερὸς, συμπένθερος, γυναικάδελφος, γαμβρός. » Σῶσον τὸν κηδεστὴν, ὃς ἔχει σου τὴν μόνην ἀδελφὴν, « Ἀνδκδ. » Κηδεστὴν ἐμαυτοῦ, ᾧ ἐγὼ δέδωκα τὴν θυγατέρα,« Ἀντιφ., (ἴδε καὶ Κήδιστος).

Κηδεστία (ἡ). ἡ ἐξ ἐπιγαμίας συγγένεια (οἰκειότης), συμπεθερειόν.

Κηδεστικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κηδεστίαν ἢ τὸν κηδεστὴν, κηδεστοῦ ἴδιος, συγγενικός.

Κηδέστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κηδεστὴς, συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας, πενθερὰ, ἀνδραδέλφη, γυναικαδέλφη κτλ.

Κηδέστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Κηδεμών.

Κήδευμα (τὸ), = Κῆδος, φροντὶς, ἐπιμέλεια 2) = Κηδεία νεκροῦ. 3) = Κηδεστία. 4) Π. ἀντὶ Κηδεστής. » Ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως, « Σοφ.

Κηδεύσιμος (ὁ, ἡ). κηδεύσεως ἢ κηδεμονίας ἄξιος, Κήδειος.

Κήδευσις, εως (ἡ), = Κηδεία.

Κηδευτὴς, οῦ (ὁ), = Κηδεμών· νεκροθάπτης. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κηδεστὴς, [ἐκ τοῦ

Κηδεύω [κῆδος], Μ. εύσω. (μὲ αἰτ.) Ἐπιμελοῦμαι, θεραπεύω, περιποιοῦμαι· συγυρίζω νεκρὸν, ἐκτελῶ τὰ τῆς ταφῆς του. » Ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας, « Σοφ. 2) συνάπτω γάμον ἢ εἰς γάμον, ὑπανδρεύω. (μὲ δοτ. ἢ χ. πτ.) συγγενεύω (ἐξ ἐπιγαμίας), συμπεθεριάζω. « Τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῷ, « Αἰσχλ., τὸ καλλιώτερον ἀπ' ὅλα εἶνε τὸ νὰ συμπεθεριάζῃ τις μὲ τοὺς ὁμοίους του.

Κηδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κήδω.

;Κηδίστατος, (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ

Κήδιστος [κῆδος], η, ον, ὑπερθ. καὶ

Κηδίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Κήδειος, προσφιλέστατος· οἰκειότατος. » Ἤ τίς τοι καὶ πηὸς ἀπώλετο.. γαμβρὸς ἢ πενθερὸς, οἵ τε μάλιστα κήδιστοι τελέθουσι μεθ' αἷμά τε καὶ γένος ἀνδρῶν, « Ὀδ. Θ.

Κήδομαι, ἴδε Κήδω.

Κῆδος [κήδω], εος-ους (τὸ), (Π. καὶ ἀρχ.) μέριμνα, φροντίς· συλλογὴ, ἀνησυχία· θλίψις. » Ἀπήμων κραδία κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον, « Πίνδ. » Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται ἐκ Διὸς, « Ἰλ. Β. (ὅθ. συνήθ.) πένθος διὰ νεκρόν· (κατ' ἔκτ.) κηδεία. » Ἐπὶ μὲν τὸ κῆδος οὐκ ἠξίωσεν ἀφικέσθαι, « Ἰσκρ. » Κᾶδος ὡσεί τε φθιμένου δνοφερὸν ἐν δώμασι θηκάμενοι, « Πίνδ. 3) (συνκδχ.) συγγένεια ἐξ ἐπιγαμίας, συμπεθερειόν. » Κῆδος συνάπτειν ἢ συνάπτεσθαι, « Εὐρ., Θκ.

Κηδοσύνη (ἡ), Π. = Κῆδος, θλίψις, ἀνησυχία. φροντίς.

Κηδόσυνος (ὁ, ἡ), Π. ἔμφροντις, 'νοιασμένος, ἢ· Ἐπιμελητικὸς, θεραπευτικός.

Κήδω [ἴδε †Κάζω], Μ. κηδήσω ἢ κεκαδήσω (μσ. πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Κέκηδα, ἀόρ. Ἐκέκαδον), Π. ἐμβάλλω εἰς φροντίδα (εἰς ἀνησυχίαν, εἰς συλλογὴν), θλίβω· βλάπτω. » Χειμὼν μῆλα κήδει, « Ἰλ. Ξ. (ὅ μσ.) » Πᾶσα κέκηδε πόλις πόθῳ,« Θγν. » Δύνασαι δέ τε πάντοσ' ἀκούειν ἀνέρι κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει, « Ἰλ. Π. 2) (μὲ γεν. ἐκ δ'.) σεβῶ. » Πολλοὺς τόδε τόξον κεκαδήσει ψυχῆς, « Ὀδ. Φ., (παρβλ. Χάζομαι). 3) (μσ.) εἶμαι εἰς ἀνησυχίαν περί τινος, ἐννοιάζομαι, φροντίζω. (μὲ γεν.) » Οὐκέτι Ἀχαιῶν ὀλλυμένων κεκαδησόμεθα,« Ἰλ. Θ. » Κηδόμενοι ἀθανάτων αὐτοὶ πλέον ἔχουσι βροτοί,« Ἐπγρ., τιμῶντες, θεραπεύοντες. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἀναλελ.) » Μὴ ἀπόλωνται κηδόμενοι,« Ἡρ.

Κἤδωκε, Δ. ἀντὶ Καὶ ἔδωκε.

Κηδωλὸς [κῆδος], ή, όν, Π. ἀντὶ Κηδόμενος, Κηδεμών.

Κῆεν, Π. ἀντὶ Ἔκαιεν.

Κηθάριον καὶ

Κηθίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κήθιον (τὸ) καὶ

Κηθὶς [χάω, χανδάρω], ἴδος (ἡ). ἀγγεῖον (κουτὶ) ὅπου ἐβάλλοντο αἱ ψῆφοι, (παρβλ. Κημός). πλεκτόν τι σκεῦος εἰς τὸ ὁπ. ἐμβάλλοντες ἐκουνοῦσαν τὰ ζάρια (εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων) πρὶν τὰ ῥίψουν, (Γαλλ.) cornet. » Καὶ πρὸς κύβους ἕστηκ' ἔχων τὸ κήθιον,« (Ἑρμιππ. παρὰ τῷ) Σχλ. Ἀρσφ.

Κἢκ, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐκ.

Κἦκα, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ αἶκα.

Κηκάζω, Μ. άσω, Π. ὑβρίζω, κακολογῶ, ὀνειδίζω, [ἐκ τοῦ

Κηκὰς [κακὸς], άδος (ἡ), Ἰων. Π. κακὴ, κακοποιὸς, βλαπτική. » Βότρυν ἐσίνατο κηκὰς ἀλώπηξ, « Νίκ. » Γλῶσσα —, « Καλλ., ἡ λοίδορος.

Κηκασμὸς (ὁ), Π. [κηκάζω]. λοιδόρησις, ὀνειδισμὸς, κακολογία.

†Κηκίβαλος (ὁ), εἶδ. θαλασσινοῦ, μύδι(;).

Κηκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κηκίς.

Κηκιδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων κηκῖδας.

Κηκὶς, ῖδος (ἡ). τὸ γνωστὸν βαφικὸν προϊὸν τῆς δρυὸς, κηκίδι. » Κυπαρισσίνη —, « Θφρ., (διὰ τὴν ὁμοιότητα) τὸ κυπαρισσόμηλον. 2) (κυρ. καὶ Π.) ἡ ἀναδιδομένη ἀτμὶς ἢ ὑγρασία. » Πορφύρας —, « Αἰσχλ., τὸ ὑγρὸν (ὁ χυλος) της, [ἐκ τοῦ

Κηκίω, Μ. ίσω, Π. (ἐπὶ ὑγρ.) ἀναβλύζω, ἀναβρύω, (ἐπὶ καπνοῦ κλπ.) ἀναδίδομαι, ἐβγαίνω. » Κήκιε λιγνὺς θυέων,« Ἀπλλν. » Αἷμα κηκίον, « Σοφ. (καὶ ἀμτβτ.) » Ἀφρῷ ἐκήκιεν ἅλμη, « Ἀπλλ. (καὶ μσ.) » Αἱμάδα κηκιομέναν ἑλκέων, « Σοφ.

Κηλαίνω, Μ. κηλήσω, Π. = Κηλέω.

Κηλὰς [κηλὶς], άδος (ἡ). (ἡμέρα) συννεφιασμένη, χειμωνιάτικη· (σύννεφον) προμηνύον ἄνεμον, ξηρόν· ('γίδα) ἔχουσα κιτρινωπὸν ἢ νεφελῶδές τι κηλίδωμα εἰς τὸ μέτωπον, (παρβλ. Κνηκίς).

;Κήλας [κήλη], α (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, ὁ Πελεκάν(;).

Κηλάστρα (ἡ) καὶ

Κήλαστρον (τὸ) καὶ

Κήλαστρος (ἡ), [κῆλον;], εἶδ. θαμνώδους ἀειθαλοῦς φυτοῦ, (παρβλ. Κόνναρος).

Κήλειος καὶ

Κήλεος (ὁ, ἡ), Π. [καίω]. φλογερός· καυστικὸς ἢ λαμπρός.

Κηλέστης, ου (ὁ), = Κηλητὴς, γόης, ἀπατεὼν, [ἐκ τοῦ

Κηλέω-ῶ [συγγ. τῷ Κήλεος], Μ. ήσω. Θέλγω (κυρ. δι' ἐπῳδῶν), γοητεύω· (ἐπμ.) μετριάζω· καταπραΰνω, (παρβλ.) Θεραπεύω· παρηγορῶ· ἡμερόνω· ἑλκύω (εἰς τὸ θέλημά μου), δελεάζω, ἀπατῶ. » Τὴν κόρην.. ὕμνοισι κηλήσαντα, « Εὐρ.

Κήλη (ἡ), [χαλάω;]. (ἐν γέν.) πρήξιμον· (ἰδιαιτ.) σπάσιμον (εἰς τὰ χαμνά).

Κηληδὼν, όνος (ἡ), Π. [κηλέω]. σειρήν· (συνκδχ.) θέλγητρον.

Κηληθμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Κήλησις, γοήτευσις· ἢ ἐξ αἰτίας ἄκρας ἡδονῆς ἔκστασις.

Κήληθρον (τὸ), = Θέλγητρον.

Κηλήκτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Κηλητής.

Κήλημα (τὸ), = Θέλγητρον.

Κήλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κηλέω, θέλξις, γοήτευσις· δελέασμα.

Κηλήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

;Κηλητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κηλητής.

Κηλητήριον (τὸ). μέσον πρὸς κήλησιν, θέλγητρον, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Κηλητήριος, α, ον, = Κηλητικός.

Κηλητὴς [κηλέω], οῦ (ὁ). ὁ θέλγων (καταπραΰνων, παρηγορῶν, ἢ δελεάζων, μαγεύων, ἀπατῶν κτλ.).

Κηλήτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων (πάσχων ἀπὸ) κήλην, σπασμένος.

Κηλητικὸς, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κηλεῖν, θελκτικὸς, γοητευτικὸς κτλ.

Κηλήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Κηλητής.

;Κηλιδιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω κηλῖδας, εἶμαι λεκιασμένος, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυλοιδιάω).

Κηλιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Μολύνω μὲ κηλῖδας, λεκιάζω.

Κηλιδωτὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων κηλῖδας, λεκιασμένος.

Κηλὶς [καίω], ῖδος ἢ ῖδος (ἡ). ῥῦπος, λέρα, μόλυσμα, (Τουρκ.) λεκές· (μτφορ.) μῶμος, ἀτιμία (» Ἐστάθη τὴν ἀσπίδα ἔχων, ὃ δοκεῖ κηλὶς εἶναι τοῖς σπουδαίοις Λακεδαιμονίων, « Ξεν.). (ἐνίοτε) πληγή. » Βροτοφθόρους κηλῖδας, « Αἰσχλ.

Κῆλον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Κᾶλον, ξύλον (διὰ καύσιμον)· (κατ' ἔκτ.) βέλος ἢ ἀκόντιον. (μτνμ.) » Ἠελίου χρύσεα κῆλα,« Ἐπγρ., αἱ ἀκτῖνες. 2) (εἰς τὸν Πίνδ. Πύθ. Δ', 21) = Θέλγητρον (;).

†Κηλόνειον (νιον), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κηλώνειον.

Κηλοτομία (ἡ). κόψιμον (σχίσιμον χειρουργ.) κήλης, [ἐκ τοῦ

Κηλοτόμος (ὁ, ἡ), [κήλη, τέμνω]. ὁ κόπτων (σχίζων χειρουργ.) τὸ πρήξιμον σπασμένου.

;Κηλόω-ῶ [κῆλον], Μ. ώσω, Π. πυρπολῶ, κατακαίω. 2) = Κηλέω. 3) = Ὀχεύω, βατεύω, [ἐκ τοῦ

Κήλων [κήλη], ωνος (ὁ). (κυρ. ὄνος) βαρβάτος· (μτνμ. ἐπὶ ἀνθρ.) ἀσελγὴς, ὀχευτικός. (ὅθ. ἐπιθ. ὁ Πάν). 2) [κῆλον] = τῷ

Κηλώνειον καὶ Κηλώνιον (τὸ), [κήλων 2]. ἡ μηχανὴ διὰ τῆς ὁπ. τραβοῦν νερὸν ἀπὸ τὰ πηγάδια, γεράνι.

Κηλωνεύω, Μ. εύσω. Ἀντλῶ διὰ ἢ ὡς διὰ κήλωνος· στήνω τι εἰς εἶδος κήλωνος, (γερανίου).

Κηλωνήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Κηλώνειον.

Κηλώνιον (τὸ), = Κηλώνειον.

Κηλωστὸς (ἴσ. Κηλωτὸς), ή, όν, Π. [κηλόω 3]. πορνευόμενος. » Νυμφεῖα κηλωστὰ, « Λυκ., τὰ πορνοστάσια.

Κἠμαυτὸν, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐμαυτόν.

Κἠμὲ, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐμέ.

Κῆμος (ὁ), [;]. εἶδ. μαγικοῦ φυτοῦ, λεοντοπόδιον.

Κημὸς (ὁ), [χάω]. κωνοειδές τι ψαροκόφινον. 2) τὸ σκέπασμα τῆς δικαστικῆς κάλπης διὰ τοῦ ὁπ. ἐρρίπτοντο εἰς αὐτὴν αἱ ψῆφοι, (παρβλ. Κηθίς). 3) πλεκτόν τι μετάλλινον τὸ ὁποῖον ἐβάλλετο περὶ τὸ στόμα τῶν ἵππων κλπ. ἵνα μὴ δαγκάνουν. » Ὁ γὰρ κημὸς ἀναπνεῖν μὲν οὐ κωλύει, δάκνειν δὲ οὐκ ἐᾷ,« Ξεν., (συγχ. μὲ τὸ Φιμὸς, ὅπου ἴδε). 4) εἶδ. κοσμήματος γυναικείου.

Κημόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τὸν κημὸν εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου.

Κήμωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κἢν, Δ. ἀντὶ Καὶ ἐν.

Κἂν, Δ. ἀντὶ Καὶ ἄν.

Κῆνος, α, ον, Αἰολ. ἀντὶ Κεῖνος, Ἐκεῖνος.

Κῆνσος (ὁ). Λατ. cencus, ὁ κατ' ἐκτίμησιν τῆς περιουσίας πληρονόμενος φόρος, κεφαλιάτικον.

Κὴξ, κηκὸς (ἡ), εἶδ. χελιδονοειδοῦς θαλασσ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Κήϋξ.

Κἠξαπίνης, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐξαπίνης.

Κήομεν, Π. ἀντὶ Καίωμεν, πλθ. α'. πρσ. τοῦ ἀορ. α'. τῆς ὑποτ. τοῦ Καίω.

Κηπαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ φυόμενος εἰς ἢ φέρων πρὸς τὸν κῆπον. ||. (οὐσ. θηλ.) εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γένος τῆς ἀντράκλας), (Γαλλ.) orpin.

Κηπάριον (τὸ), = Κηπίδιον.

Κἦπε, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ εἶπε.

Κἠπεὶ, Κἤπειτα, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐπεὶ, Καὶ ἔπειτα.

Κηπεία (ἡ), [κηπεύω], = Κηπουρία, καλλιέργεια (περιποίησις) φυτοῦ εἰς κῆπον.

Κήπειος, η, ον, Π. ἀντὶ Κηπαῖος.

Κηπέμυσ', Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Καὶ ἐπέμυσα, ἀόρ. τοῦ Ἐπιμύω.

Κήπευμα (τὸ), τὸ εἰς κῆπον φυτευθὲν ἢ καλλιεργηθὲν φυτόν.

Κηπεὺς, έως (ὁ), = Κηπουρός.

Κηπεύσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ καλλιεργήσῃ εἰς κῆπον.

Κήπευσις, εως (ἡ), = Κηπεία.

Κηπευτὴς, οῦ (ὁ), = Κηπεὺς, κηπουρός.

Κηπευτικὸς, ή, όν. Κηπευτοῦ ἴδιος, κηπουρικός. ||. (οὐσ.) Κηπευτικοὶ, « οἱ κηπουροί.

Κηπευτὸς, ή, όν. Ὁ καλλιεργούμενος ἐντὸς κήπου, [ἐκ τοῦ

Κηπεύω, Μ. εύσω. Φυτεύω καὶ περιποιοῦμαι φυτὰ εἰς κῆπον, καλλιεργῶ ὡς κηπουρός. » Τὰς ἀπυρήνους ῥοὰς Ἐρύθραι κηπεύουσι, « Θφλκτ. (καὶ μτνμ.) » Ὃν πόλλ' ἐκήπευσ' ἡ τεκοῦσα βόστρυχον, « Εὐρ.

Κἠπὶ, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐπί.

Κηπίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κῆπος, κηπαράκι, περιβολάκι.

Κήπιον (τὸ), = Κηπίδιον. 2) (μτνμ.) εἶδ. κουρεύματος καὶ συγυρίσματος τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς.

Κηπὶς, ίδος (ἡ), = Κηπαία. » Νύμφη —, « Ἀρισταίν.

Κηποκόμας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Κηποκόμης, τοῦ ὁπ. ἡ κόμη εἶνε κουρευμένη εἰς σχῆμα κήπου.

Κηποκόμος (ὁ). [κῆπος κομέω], Κηπουρός.

Κηπολόγος (ὁ). ὁ λέγων (διδάσκων) ἐν κήπῳ, (ἐπίθ. τοῦ Ἐπικούρου).

Κηποποιία (ἡ). φύτευμα ἢ σχημάτισμα κήπου.

Κῆπος (ὁ), [ἴδε Σκάπτω]. τόπος περιφραγμένος πρὸς καλλιέργειαν φυτῶν ἢ δένδρων (ἰδίως δὲ) λαχανικῶν, περιβόλι, (Τουρκ.) μπαχτσὲς ἢ μποστάνι. » Κῆπος Ἀδώνιδος, « Σχλ. Θκρ., παναῖρι ἢ γλάστρα μὲ χόρτα καὶ ἄνθη φυτευόμενα ἐν εἴδει κήπου εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀδώνιδος. » Οἱ ἀπὸ τῶν κήπων, « Σξτ., οἱ Ἐπικούρειοι. 2) (μτνμ.) εἶδος κουρεύματος ἢ σχηματισμοῦ τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς. 3) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον (ὅθ. Μανιόκηπος). 4) = Κῆβος, εἶδ. κερκοπιθήκου.

Κηποτάφιον (τό). τάφος ἐντὸς κήπου.

Κηπουργέω-ῶ, Μ. ήσω. = Κηπουρέω.

Κηπουργία (ἡ), = Κηπουρία.

Κηπουργικὸς, ή, όν, = Κηπουρικός.

Κηπουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Καλλιεργῶ κῆπον ὡς) κηπουρός.

Κηπουρία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ κηπουροῦ.

Κηπουρικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κηπουρὸν ἢ τὴν κηπουρίαν.

Κηπουρὸς (ὁ), [κῆπος, οὖρος]. ὁ καλλιεργῶν (ἐπιμελούμενος) κῆπον, περιβολάρης, (Τουρκ.) μπαχτσεβάνης.

Κηποφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ (ἐπιστάτης) κήπου.

Κηπωρέω-ῶ, Κηπωρία, Κηπωρικὸς, Κηπωρὸς, [κῆπος, ὤρα], = Κηπουρέω, κτλ.

Κὴρ [κείρω;], κηρὸς (ἡ). ἡ κακὴ τύχη (μοῖρα), τὸ πεπρωμένον εἴς τινα δυστύχημα, συμφορά· φθορὰ, βλάβη, ὄλεθρος· θάνατος. » Τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι,« Ἰλ. Β. » Κηρὶ δαμεὶς Ἀϊδόσδε βεβήκει,« Ὀδ. Γ. » Ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν, « Ἰλ. Ε. 2) κηλὶς, ἄγος, μίασμα· κακία, ἐλάττωμα. » Ὅλως δὲ ἕκαστοι τῶν τόπων ἰδίας ἔχουσι κῆρας, οἱ μὲν ἐκ τοῦ ἐδάφους, οἱ δ' ἐκ τοῦ ἀέρος, οἱ δ' ἐξ ἀμφοῖν,« Θφρ. » Προσεῖναι δέ τινας ἑκάστῃ (τῶν πολιτειῶν) κῆρας συμφύτους, « Δ. Ἀλ.

Κῆρ, κῆρος (τὸ), (χ. πλθ.), Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Κέαρ, καρδία.

Κηραίνω, Μ. ανῶ, Π. [κὴρ]. βλάπτω, φθείρω. 2) [κῆρ;] μεριμνῶ, ἀγωνιῶ· ἀγανακτῶ.

Κηραμύντης, ου (ὁ), Π. [κὴρ ἀμύνω]. ὁ ἀποτρέπων (προφυλάττων ἀπὸ) συμφορὰν (ὄλεθρον, θάνατον), ἀλεξίκακος.

Κηράνθεμον (τὸ), εἶδ. ἄνθος τῆς ἀνοίξεως, (ἴσ.) = Ἠράνθεμον, (παρβλ. Κήρινθον).

Κηραφὶς, ίδος (ἡ), Π. = Χηραφὶς, Καραβίς.

Κηραχάτης, ου (ὁ). εἶδος ἀχάτου (λίθου) ἔχοντος χρῶμα κιτρινωπὸν ('σὰν τὸ κηρί).

;Κηρεία (ἡ), = Κηρία.

Κηρέλαιον (τὸ). ἀλοιφὴ ἀπὸ μίγμα ἐλαίου καὶ κηροῦ, κηραλοιφή.

Κηρεμβροχὴ (ἡ). ἐπίθεσις ὑγροῦ ἐμπλάστρου ἀπὸ κηρί.

†Κηρέσιος (ὁ, ἡ), [κὴρ]. ὀλέθριος.

†Κηρεσιφόρος (ὁ, ἡ), [κὴρ, φέρω], βλάβης πρόξενος, φθοροποιὸς, θανατηφόρος.

Κηρεσσιφόρητος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁπ. ἔφερον πουθενὰ αἱ κῆρες (ἡ κακὴ μοῖρά τινος, ἢ ὀργὴ τοῦ θεοῦ).

Κηρία (ἡ), = Κειρία, φασκιὰ διὰ σαβάνωμα.

Κηριάζω, Μ. άσω. Κατασκευάζω κηρίον (κηρήθραν). » Τὰ κηριάζοντα τῶν ὀστρακοδέρμων, οἷον πορφύραι καὶ κήρυκες, « Ἀρστ., (ἴδε Μελικηρίς). 2) (;) ἔχω χρῶμα κηρίου ἢ σχῆμα κηρήθρας.

Κήρινθον (τὸ), εἶδ. ἐαρινοῦ εὐώδους ἄνθους, (ἴσ.) = Κηράνθεμον, [ἐκ τοῦ

Κήρινθος (ὁ), = Ἐριθάκη, (κοιν.) ψωμὶ τῶν μελισσῶν.

Κήρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ κηρὶ, κηρένιος. » Κήρινον πλάσμα, « Πλάτ. (ἢ τρπ.) » Μακρὰν ἀπὸ τοῦ ἡλίου ὑπάγετε, μέχρις ἂν κηρίνας τὰς ὑπολήψεις ἔχητε,« Ἐπίκτ. ||. (οὐσ.) » Κηρίνη,« εἶδ. μάστιγος. 2) κίτρινος σὰν τὸ κηρί.

Κηροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κηρὶ ἢ κηρήθραν 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κιρροειδής.

Κηριοκλέπτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων τὰ κηρία τῶν μελισσῶν (ταῖς μελόπηττταις).

Κηρίον (τὸ). κηρήθρα, μελόπηττα. (συνκδχ.) κερὶ ἢ μέλι· (μτνμ.) εἶδ. ψωρώδους δυσιάτου ἐξανθήματος, (ἄλλως) Μελικηρίς. » Ὑγιάζει δὲ καὶ κηρία καταπλασθεῖσα μετὰ μέλιτος, « Δσκρ.

Κηριοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων κηρία (κηρήθρας).

Κηριόω-ῶ, Μ. ώσω. = Κηρόω, φονεύω. 2) (πθ.) γίνομαι κίτρινος 'σὰν τὸ κηρί. (συνκδχ.) λειποθυμῶ, (κοιν.) κερόνω.

;Κηρὶς, ίδος (ἡ), = Κιρρίς.

Κηρίτης, ου (ὁ), (ἐνν. λίθος) πέτρα πολύτ. ἔχουσα χρῶμα κηρίου, (ἴδε Κηραχάτης).

Κηριτρεφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [κὴρ, τρέφω]. ὁ γεννηθεὶς ἵνα ὑποφέρῃ τὰς ἀποφάσεις τῆς σκληρᾶς τύχης (τῆς εἱμαρμένης). 2) (ἐνεργ.) ὁ τρέφων (αὐξάνων) τὸν θάνατον, φθοροποιὸς, ὀλέθριος. » Δαίμων (» Μέριμνα) —, « Συν.

Κηρίφατος (ὁ, ἡ), Π. [κηρ. πέφνε]. ὁ φονευθεὶς (ἀποθανὼν) μὲ βίαιον θάνατον.

Κηριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κηρίον (κηρήθραν).

Κηρίων, ωνος (ὁ). χονδρὴ λαμπάδα ἢ τόρτσα, (Λατ.) cereus. 2) = Κηρίνη (μάστιξ);

Κηρογονία (ἡ). σχηματισμὸς (κατασκευὴ) κηρίου. » Αἱ μέλισσαι περὶ τὰς κηρογονίας ἀπαμύνονται τοὺς προσιόντας,« Ἰώσ.

Κηρογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω διὰ τοῦ κηροῦ (εἶδ. σμάλτου).

Κηρογραφία (ἡ). ἡ διὰ τοῦ κηροῦ ζωγραφία, (ἄλλ.) Ἐγκαυστική.

Κηρόγραφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ ζωγραφίζων

(κηροπαρὸξ. ζωγραφισμένος) ἐγκαυστικῶς (διὰ τοῦ κηροῦ).

Κηροδέτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ

Κηρόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος (κολλημένος) μὲ τὸ κηρί. » Αὐλὸς—,« Εὐρ., ἡ σύριγξ. (συνκδχ.) » Πνεῦμα—,« Θκρ., ὁ ἦχος τῆς σύριγγος.

Κηροδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. οἰκοδομῶ μὲ κηρόν, κατασκευάζω κηρήθραν.

Κηροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κηρόν. » Διὰ τὸ μελιτόχρους εἶναι, ἤγουν κηροειδεῖς,« Σχλ. Νίκ. » Ἁπαλά τε ὄντα ϗ οἷον κηροειδῆ τὰ τῶν βρεφῶν ὀστᾶ, « Γργ.

Κηρόθεν, ἐπίρ. Π. [κῆρ]. ἐκ καρδίας, ἀπὸ καρδίας.

Κηρόθι, ἐπίρ. Π. ἐγκαρδίως, καρδιακά.

Κηροπαγὴς [κηρὸς, πήγνυμι], έος (ὁ, ἡ), = Κηρόδετος.

Κηροπήγιον (τὸ). κανδηλέρι.

Κηρόπισσος (ἡ). ἀλοιφὴ ἀπὸ κηρὶ ϗ πίσσαν, (παρβλ. Πισσόκηρος).

Κηροπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω (Κατασκευάζω) τι ἀπὸ ἢ ὡς ἂν ἀπὸ κηρί. » Οἱ γὰρ θέλοντες σκεύη κατασκευάσαι καὶ ἐνυφᾶναι ζώδια, πρῶτον κηροπλαστοῦσι, « Μακάρ.

Κηροπλάστης, ου (ὁ). ὁ κατασκευάζων κηρένια ἀγάλματα κλπ.

Κηροπλαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κηροπλάστην. » Κηροπλαστική (ἡ), ἡ τέχνη τοῦ κηροπλάστου.

Κηρόπλαστος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ κηρὶ, κηρένιος, ἢ 2) ἀλειμμένος μὲ κηρὶ, φυκιασιδωμένος.

Κηροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κηρὶ ἢ ἀπὸ κηρὶ (καθὼς αἱ μέλισσαι).

Κηροπώλης, ου (ὁ). πωλῶν κηρὶ ἢ κεριά.

Κηρὸς (ὁ). κηρί, ἁγιοκέρι. » Κηροῦ πλασάμενοι εἰκόνα, « Ἡρωδ. ‖. (πλθ.) κεριά, λαμπάδες. » Κηρούς τε καὶ δᾷδας ἀψάμενοι, « Ἡλ. 2) εἶδος ἀλοιφῆς κοσμητικῆς, (ὅθεν τὸ Λτν.). cerussa » Τὸ φυκίον καὶ ὁ κηρὸς, « Φλςρτ.

Κηροτέχνης, ου (ὁ), = Κηροπλάστης.

;Κηροτρεφὴς, έος (ὁ, ἡ), = Κηριτρεφής.

Κηροτρόφος (ὁ, ἡ), Π. [κὴρ, τρέφω]. φθοροποιὸς, θανατηφόρος. » Ὄφις—,« Νίκ.

Κηρότροφος (ὁ, ἡ), Π. θρεμμένος μὲ κηρὶ ἢ εἰς τὸ κηρί.

Κηρουλκὸς (ὁ ἡ), Π. [κὴρ, ἕλκω]. ὁ σύρων (φέρων) εἰς τὴν φθορὰν (εἰς τὸν θάνατον).

Κηροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι—

Κηροφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (κρατῶν) τοὺς κηροὺς εἰς τὰς τελετάς. » Σαγομάντιον, ὅπερ φοροῦσιν οἱ κηροφηροι (τὸ ὁποῖον δὲν ἠξεύρω διατὶ διώρθωσαν Κηρυκιοφόροι).

Κηροχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. σκεπασμένος (ἐνδυμένος) μὲ κηρὶ, φορῶν χιτῶνα κήρινον. » Λαμπὰς—,« Ἐπγρ.

Κηροχρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρῶμα κηριοῦ, ξανθός.

Κηροχυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω εἰς τὸ καλοῦπι ὡσὰν κηρὶ, [ἐκ τοῦ

Κηρόχυτος (ὁ, ἡ), [κηρὸς, χέω]. κατεσκευασμένος ἀπὸ λυωμένον (χυτὸν) κηρί. » Μείλιγμα κηρόχυτον, « (Καστορ. παρ') Ἀθ., (παρβλ. Κηρόδετος).

Κηρόω-ῶ [κὴρ], Μ. ώσω. Φονεύω, θανατόνω 2) ἀλείφω μὲ κηρί. » Πινακίδιον κεκηρωμένον, « Τρφ.

;Κηρύβιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυρήβιον.

Κήρυγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κηρύττεται (ἀναγγέλλεται διὰ τοῦ κήρυκος, προκηρύττεται), εἴδησις, προσταγή· βραβεῖον.

Κηρυγμὸς (ὁ), = Κήρυξις.

Κηρύκαινα, ης (ἡ), Κωμ. θηλ. τοῦ Κῆρυξ. 2) (εἰς τὴν Ἀλεξάνδρ.) γυνὴ διωρισμένη νὰ συνάζῃ τὰ φυλάκια τῶν γυναικῶν καὶ νὰ τὰ ῥίπτῃ εἰς τὴν θάλασσαν.

Κηρυκεία (ἡ). τὸ ἔργον τὸ ἀξίωμα τοῦ κήρυκος.

Κηρυκειοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καμωμένος εἰς) εἶδος κηρυκείου.

Κηρύκειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς κήρυκα. ‖. (οὐσ.) Κηρύκειον (τὸ), ἡ ῥάβδος τὴν ὁπ. ἐκράτουν συνήθ. οἱ πολεμ. κήρυκες καὶ οἱ ἱκέται (τοιαύτην κρατεῖ ϗ ὁ Ἑρμῆς). ‖. (πλθ.) ὁ μισθὸς (ἡ πληρωμὴ) τοῦ κήρυκος.

Κηρύκευμα (τὸ), Π. ἀντὶ Κήρυγμα.

Κηρύκευσις, εως (ἡ), = Κηρυκεία.

Κηρυκευτικὸς, ἡ, ὸν = Κηρυκικός.

Κηρυκεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τὸ ἔργον τοῦ κήρυκος. ὑπηρετῶ ὡς κῆρυξ· κηρύττω. » Ἐλευθέροις νῦν ἐσθλὰ κηρυκευέτω, « Αἰσχλ.

Κηρυκηΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κηρυκεία.

Κηρυκήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Κηρύκειος.

Κηρυκικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κήρυκα.

;Κηρύκινος, η, ον, = Κηρυκικός. » Ῥάβδος —, « Σδ., τὸ κηρύκειον.

Κηρύκιον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κηρύκειον. 2) ὑποκορ. τοῦ Κῆρυξ (θαλασσ.)

Κηρυκιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) κηρύκιον, (ἴδε Κηροφόρος).

Κηρυκτὴς, οῦ (ὁ), Π. ἀντὶ Κῆρυξ.

Κηρυκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν (θαλασσ.) κηρύκων, ὅμοιος κήρυκι, (Ἀρστ.).

Κηρύλος (ὁ), εἶδ. θαλασσ. πτηνοῦ, (κατά τινας) τὸ ἄρσεν. τῆς ἀλκυόνος, (γράφεται καὶ Κειρύλος).

Κῆρυξ ἢ (κατὰ τὸν Οὐόλφ.) Κήρυξ [γῆρυς], υκος (ὁ). διαλαλητὴς, (Τυρκ.) τελλάλης· (ἀρχ. ἐν γέν.) ὑπηρέτης δημόσιος, (ἰδιαιτ.) πρέσβυς (ἀπεσταλμένος) ἐν καιρῷ πολέμυ· (εἰς μερικὰς Ἑλλην. πόλεις) ἱερεὺς ἢ ὑπηρέτης εἰς τὰς θυσίας. 2) (συνκδχ. καὶ μτνμ.) εἶδ. ἀγκαθωτοῦ μεγάλυ θαλασσίου κοχλίου (τοῦ ὁπ. τὸ ὄςρεον μετεχειρίζοντο ἀντὶ σάλπιγγος), (κοιν.) κήρυκας (Γαλλ.) buccin.

Κήρυξις, εως (ἡ). τὸ κηρύττειν, ἡ διὰ κήρυκος δημοσίευσις, διαλάλημα.

Κηρύσσω (ττω), Μ. ύξω, [γηρύω]. Φωνάζω (Διαλαλῶ, ἢ Δημοπρατῶ) τι ὡς κῆρυξ ἢ διὰ τοῦ κήρυκος (» Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς, « Ἰλ. Β. » Σὺ δ' αὐτὸς πότερον ἤθελες; ὁ νικῶν Ὀλυμπιάσιν ἢ ὁ κηρύσσων τοὺς νικῶντας εἶναι;« Πλ. » Αἱ πόλεις σοι κηρύττουσιν ἀσφάλειαν καὶ προσιόντι καὶ ἀπιόντι,« Ξεν. [καὶ πθ.] » Χρήματα αὐτοῦ κηρυσσόμενα ὑπὸ τοῦ δήμυ,« Ἡρ.)· μετέρχομαι τὸ ἔργον τοῦ κήρυκος (» Κηρύσσων γήρασκεν, « Ἰλ. Ρ.)· (ἐν γέν.) κοινοποιῶ, δημοσιεύω· προκηρύττω· (ἐνίοτε) προσκαλῶ ἢ ἐπικαλοῦμαι μεγαλοφώνως. » Ἐγὼν καρυξῶ γα Δικαιόπολιν: Ὦπα Δικαιόπολις; ἢ λῆς πρίασθαι χοιρία; « Ἀρςφ.

Κηρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κηροειδής, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κηριώδης.

Κήρωμα (τὸ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε καμωμένον ἀπὸ ἢ ἀλειμμένον μὲ κηρί. (ἰδιαιτ.) πινακίδα κερωμένη διὰ γράψιμον, σκέδα. 2) = Κηρωτόν. 3) = Κυψελὶς (τῶν αὐτιῶν). 4) εἶδ. ἀλοιφῆς (κηρέλαιον) δια τοὺς ἀθλητάς. 5) (συνκδχ.) = Παλαίστρα, ἀθλητήριον. » Τὸ σπήλαιον τοῦτο κήρωμά ἐστι, « Μόσχ. Λειμωνάρ.

Κηρωματίζω Μ. ίσω. Ἀλείφω μὲ κήρωμα (4).

Κηρωματικὸς, ἡ, όν. Ἀλειμμένος μὲ κήρωμα (κηραλοιφήν).

Κηρωματιστὴς [κηρωματίζω], οῦ (ὁ), = Ἀλείπτης (τῶν ἀθλητῶν).

Κηρὼν, ῶνος (ὁ). τὸ κοφφίνι (κυψέλι) τῶν μελισσῶν, ἢ ἡ τρύπα τῆς κηρήθρας.

Κήρωσις [κηρόω], εως (ἡ). κέρωμα, (ἴδε Κώνησις). 2) τὸ ἀκατέργαστον ϗ ῥητινῶδες κηρὶ μὲ τὸ ὁποῖον χρίουν πρῶτον αἱ μέλισσαι τὰς κυψέλας των, (ἄλλ.) πρόπολις, (παρβλ. Κήρινθος καὶ Ἐριθάκη).

Κηρωτοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κηρωτόν.

Κηρωτομάλαγμα (τὸ). εἶδος μαλακτικοῦ ἰατρικοῦ (καταπλάσματος) ἀπὸ κηρωτόν.

Κηρωτὸς, ἡ, όν. Ἀλειμμένος ἢ Ἀνακατωμένος μὲ κηρὶ, (ὅθ. ‖. οὐσ. Κηρωτὴ (ἡ) ἢ Κηρωτὸν (τὸ), ἔμπλαστρον ἀπὸ κηραλοιφὴν καὶ ἄλλα εἴδη, (Ἰταλ.) τσερότο, (ἐχρησίμευε καὶ ὡς) φυκιασίδι. » Κάτοπτρον, ψαλίδα, κηρωτὴν, λίτρον,« Ἀρςφ., (ἴδε Κηρὸς 2).

Κῆς, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ ἐς.

Κῆται, Π. ἀντὶ Κέηται, γ΄. ἑν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Κεῖμαι.

Κῆτε, Δ. ἀντὶ Καὶ εἶτε.

Κητεία (ἡ). τὸ ὀψάρευμα τῶν κητῶν (τῶν μεγάλων ἰχθύων).

†Κήτειον (τὸ), γρμτ. κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Γήθυον.

Κήτειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰν τὰ κήτη. » Κητείοις νώτοισιν ἐφήμεναι (αἱ Νηρηΐδες) ἐστιχόωντο,« Μόσχ. 2) ὅμοιος μὲ κῆτος, ὑπερμεγέθης. » Πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι κήτειοι κτείνοντο,« Ὀδ. Λ. (τὸ ὁποῖον ὅμως ἄλλοι ἄλλως ἐξήγησαν, καθὼς καὶ τὸ Κητώεις).

Κήτημα (τὸ). κομμάτι κήτους (θύννου) παστωμένον, λακέρδα, Ὠμοτάριχον.

Κητήνη, (ἡ). καράβι πολλὰ μεγάλον (ἴσα μὲ κῆτος).

Κητόδορπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων ἢ χρησιμεύσας εἰς τροφὴν τῶν κητῶν.

Κητοθηρεῖον (τὸ), ἴδε τὸ ἑπμ.

Κητοθηρία (ἡ). τὸ ὀψάρευμα (ἡ θήρα) τῶν κητῶν. 2) τὸ μέρος (ἡ ἀποθήκη) ὅπου φυλάττονται τὰ πρὸς τοῦτο ἀναγκαῖα ἐργαλεῖα. (ὁ Γ. Διντόρφ. καὶ ὁ Ἰακώβσ. διορθ. Κητοθηρεῖα).

Κῆτος, εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) μέγα ὀψάριον· (ἰδιαιτ.) ἡ μπαλαίνα, ἢ φώκη κτλ. 2) (μτνμ.) ἀστερισμός τις. ‖. (εἰς τὰς συνθ. ἀναλογεῖ μὲ τὸ Κῦτος, βαθύτης, κοιλότης).

Κητοτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων κήτη.

Κητοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κήτη.

Κητοφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων τὰ κήτη. » Τρίαινα—, « Ἐπγρ.

Κητόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι μέγας (αὐξάνω) ἴσα μὲ κῆτος.

Κητώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα ἢ μέγεθος κήτους, (ἴδε Κήτειος καὶ

Κητώεις, εσσα, εν, Π. μέγας ἴσα μὲ κῆτος· εὐρύχωρος. 2) (ὡς ἐπίθ. τῆς Λακεδαίμ. κατά τινας) ἀντὶ Καιετάεις, κοῖλος ἢ βαραθρώδης.

Κητῷος, α, ον, Π. ἀντὶ Κητώδης.

Κηὖ, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ εὖ.

Κήϋξ, ϋκος (ὁ), εἶδ. θαλασσ. πολυφάγου πτηνοῦ, ψαροποῦλι.

Κῆφ', Δ. (πρὸ φων.) ἀντὶ Καὶ εἶπέ.

Κῆφα, Δ. ἀντὶ Καὶ ἔφη.

Κηφὴν, ῆνος (ὁ). ἡ ἄκεντρος (καὶ, κατά τινας, ἀρσενικὴ) μέλισσα ἡ ὁπ. τρέφεται ἀπὸ τοὺς κόπους τῶν ἄλλων μελισσῶν χωρὶς νὰ ἐργάζεται, (ὅθ. κοιν.) ἀργός· (διὰ τὸ ἄκεντρόν της ἐπονομάζεται ϗ Κόθουρος, κολοβὸς, ὅθ. 2) (ὡς ἐπίθ. μτνμ.) ἄπτερος (μαδημένος) ἀπὸ γῆρας, (ἑπμ.) ἀνίκανος πρὸς ἐργασίαν. » Γραῦς —,« Εὐρ.

Κηφήνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κηφήν. 2) ἡ κηρήθρα (χωρὶς μέλι) τῶν κηφήνων ἢ ἄλλων ὁμοίων ἐντόμων.

Κηφηνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κηφῆνα, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κηφήνων.

Κήφθα, Δ. ἀντὶ Καὶ ἤφθη, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ἅπτω.

Κῆχος, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Κῆ χθονὸς (Πῆ γῆς); ἢ κατὰ συγκ. ἀπὸ τοῦ Κήναχος (παράγ. τοῦ Κῆνος = Ἐκεῖνος), κατὰ τὸ Κύμβαχος, Ὀψιχὰ = Ὀψὲ, Ἀλλαχοῦ κτλ. (καὶ μετὰ τοῦ Ποῖ) » Ποῖ κῆχος; εὐθὺ Σικελίας, « Ἀρςφ. » Ποῖ κῆχος; εἰς τὸν οὐρανὸν, « αὐτ.

Κηώδης, εος (ὁ, ἡ) καὶ

Κηώεις, εσσα, εν, Π. [καίω], = Θυόεις, εὐωδιάζων ἀπὸ καπνὸν θυμιάματος καὶ ἄλλων ἀρωμάτων, (ἐν γέν.) εὐώδης. » Τῷ καὶ γειναμένῳ κηώδεα φύετο πάντα, « Διον. » Γαῖα δὲ κηώεσσαν ἀναπτύξασα λοχείην, « Νόνν.

Κιάθω (χ. Μ.), Π. πορεύομαι, ὑπάγω, (ἴδε †Κίω).

Κιβδηλεία (ἡ). τὸ κιβδηλεύειν, νόθευσις (κυρ. νομίσματος), (Τουρκ.) καλπουζανλίκι. (μτφορ.) ψευτιά, δολιότης.

Κιβδήλευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκιβδηλεύθη (ἐδολώθη κτλ.), πρᾶγμα κίβδηλον. (μτφορ.) ψεῦδος, ἀπάτη· δολιότης.

Κιβδηλεύω, Μ. εύσω. Κάμνω (κυρ. πολύτιμον μέταλλόν) τι κίβδηλον, δολόνω, νοθεύω, ψευτίζω· (μτφορ.) διαφθείρω, διαστρέφω.

Κιβδηλία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ κιβδήλου (κυρ. καὶ μτφορ.), δόλος, διαφθορά.

Κιβδηλιάω-ῶ, Μ. άσω. Ὁμοιάζω (κατὰ τὸ χρῶμα) κίβδηλον νόμισμα, εἶμαι χλωμός (ἰκτερικός).

†Κίβδηλις, ἡ (ὀρθότ.) Κίβδηλις, εως (ἡ). σκωρία, (ὅθεν:

Κίβδηλος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ πολυτ. μετάλλ.) νοθευμένος, (ἐπὶ νομισμ.) κάλπικος, (ἐν γέν.) δολωμένος· (μτφορ.) ἀπατηλός· δόλιος, μὴ γνήσιος, [ἐκ τοῦ

†Κίβδης, ου (ὁ). ἀπατεὼν, δόλιος.

Κίβη(βι, βυ)σις, εως (ἡ), = Κύβησις, σακκοῦλα, τορβᾶς.

Κιβώριον (τὸ), [Αἰγυπτ.]. ἡ σποροθήκη τοῦ Αἰγυπτιακοῦ κυάμου (εἴδους νουφάρου), (τὰ φύλλα του ἐχρησίμευον ὡς καυκία, ὅθεν 2) εἶδ. ποτηρίου.

Κιβωτάριον καὶ

Κιβώτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κιβωτὸς, κασσελάκι, σανδουκάκι.

Κιβωτοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κιβωτοῦ.

Κιβωτοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων κιβωτοὺς, κασσελλᾶς.

Κιβωτὸς (ἡ), [συγγ. τῷ Κίβησις]. ξύλινον σανδοῦκι, κασσέλλα.

Κιγκλίζω [κίγκλος], Μ. ίσω. Κινῶ τι συχνὰ καὶ ὀγλίγωρα, σείω, κουνῶ (καὶ μσ.) κουνηοῦμαι· (συνκδχ.) μετακινῶ, μεταβάλλω. » Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν· τὸν δὲ κακὸν κινεῖν, « Θγν. 2) (μτγν.) κλείω (περικλείω) μὲ κιγκλίδας.

Κιγκλὶς [κλεὶς;], ίδος (ἡ). κάγκελλον, θύρα διπλῆ (καγκελλωτὴ), περίφραγμα ἢ διάφραγμα ἀπὸ κάγκελλα, (κυρ. ἐπὶ δικαστηρ.) = Δρύφακτος. (εἰς τὸν Πλ. Λούκ. 20) εἶδ. στρεβλώσεως. (μτφορ.) » Κιγκλίδες διαλεκτικαὶ, « Ἰουλ., αἱ πλεκτάναι (αἱ περιστροφαὶ) τῆς διαλεκτικῆς.

Κίγκλισις, εως (ἡ) καὶ

Κιγκλισμὸς (ὁ). τὸ κιγκλίζειν ἢ κιγκλίζεσθαι, κούνημα συνεχὲς καὶ ἐλαφρὸν, διακίνησις.

Κιγκλοβάτης, ου (ὁ), Π. ὁ βαίνων (περιπατῶν) ὡς ὁ κίγκλος, κουνούμενος ἐν τῷ περιπατεῖν. » Ῥυθμὸς —, « Ἀρςφ., ὁ τῶν χορευτῶν.

Κίγκλος (ὁ), εἶδ. πτηνῦ παρυδατίυ, (Γαλλ.) νεροκότσυφας· (κοιν.) σουσουράδα τοῦ νεροῦ (ἐπειδὴ κουνεῖ ἀδιακόπως τὴν οὐράν του). » Πτωχότερος κίγκλου,« παροιμ. (ἐπειδὴ δὲν κάμνει, καθὼς λέγουν, φωλεάν).

;Κιγχάνω, = (καὶ κατὰ τὸν Εὐςάθ. ἀναλογώτερον τοῦ) Κιχάνω.

†Κίδαβος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κίκκαβος.

Κίδαλον (τὸ), [;]. τὸ κρομμύδι ἢ εἶδ. κρομμυδιοῦ.

Κίδαρις [Περσ.], εως (ἡ). εἶδος Περσικοῦ σκεπάσματος τῆς κεφαλῆς, κισυλάφι ἢ μπερέτα (οἱ βασιλεῖς τὴν ἐφοροῦσαν ὀρθὴν, ἴδε Ἑλλην. Εἰκονολογ. Visconti, Εἰκ. ΜΕ', 3, καὶ ΜΘ', 1, 2, 6—10, ϗ παρβλ. Τιάρα). 2) εἶδος χοροῦ τῶν Ἀρκάδων.

†Κιδαφεύω, Μ. εύσω. Φέρομαι πανούργως καὶ δολίως ὡς ἡ

†Κιδάφη (ἡ), [κίω, κινέω· κίναδος]. ἡ ἀλώπηξ, (ὅθ.

†Κιδάφιος καὶ Κίδαφος (ὁ, ἡ). πανοῦργος (ὡς ἡ ἀλώπηξ), δόλιος.

Κίδναμαι, Π. ἀντὶ Σκεδάννυμαι.

†Κίδνη (ἡ), » ἡ ἔγχωρος (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ἐγχώριος) πεφρυγμένη κριθὴ, « Ἡσύχ., (κοιν.) ψάνη, (παρβλ. Κάχρυς).

Κιδνὸς [κεδάω ἢ κενός;], ἡ, ὸν, Π. = Ἀκιδνὸς, ἀδύνατος, ἀσήμαντος.

Κιθάρα (ἡ), εἶδ. μουσικ. ἐντατοῦ ὀργάνυ, (κοιν.) ἅρπα. 2) (μτνμ.) = Κίθαρος.

Κιθαραοιδὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Κιθαρῳδός.

Κιθαρίζω, Μ. ίσω. Παίζω κιθάραν ἢ ὁποιονδήποτε ὄργανον ἐντατόν. » Συνηρμοσμένη τῇ λύρᾳ πρὸς τὸν αὐλὸν ἐκιθάρισεν ὁ παῖς, « Ξεν. ‖. (πθ.) ἀκούω παιζομένην ἐμπρός μου (ἢ παίζομαι ὡς τραγοῦδι ἢ σκοπὸς εἰς) τὴν κιθάραν. » Κιθαριζόμενον ποίημα, « Πλ.

;Κιθάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κιθάρα. (εἰς τὸν Ἀθ. ΙΒ', 550) ἐσφαλμ. ἀντὶ Καθάριον.

Κίθαρις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Κιθάρα. 2) = Κιθαριστὺς, κιθαρῳδία.

Κιθάρισις, εως (ἡ). τὸ κιθαρίζειν, παίξιμον κιθάρας.

Κιθάρισμα (τὸ). ὁ ἦχος τῆς κιθάρας· τραγοῦδι ἢ σκοπὸς παιζόμενος μὲ τὴν κιθάραν.

Κιθαρισμὸς (ὁ), = Κιθάρισις.

Κιθαριστὴρ (ὁ), = Κιθαριστής.

Κιθαριστήριος, α, ον, = Κιθαριστικός.

Κιθαριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κιθαρίζων (παίζων τὴν κιθάραν). » Κιθάραν λέγοντες, λέγουσι καὶ κιθαριστήν· λύραν δὲ λέγοντες, λυριστὴν οὐ λέγουσιν, « (Ἑλλάδ. παρὰ) Φωτ.

Κιθαριστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κιθαρίζειν. » Κιθαριστικὴ (ἡ), « ἡ τέχνη τοῦ κιθαριστοῦ.

Κιθαρίστρια, ας καὶ

Κιθαριστρὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κιθαριστής.

Κιθαριστὺς, ύος (ἡ), Π. ἡ τέχνη τοῦ κιθαρίζειν.

Κίθαρος (ὁ), (μτνμ. ἀπὸ τῆς κιθάρας), τὰ κόκκαλα τοῦ στήθους, (ἄλλ.) Θώραξ, (παρβλ. Χέλυς). 2) εἶδ. ἰχθύος (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ ψησιοῦ ἢ τῆς γλώσσας). » Τὴν χρόαν ὑπόχρυσος, μελαίναις τε γραμμαῖς ἐς τὸ οὐραῖον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἄκρας καταγέγραπται, εἴποι τις ἂν αὐτὰς εἶναι χορδὰς ἐντεταμένας, ἔνθεν τοι ϗ κιθαρῳδὸς (ἴσως Κίθαρος) κέκληται, « Αἰλ. (εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Πτωχοποδρ. ἐλέγετο κοινῶς) κίθαργος.

Κιθαρῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω τὴν κιθάραν καὶ ἐνταυτῷ τραγουδῶ.

Κιθαρῴδησις, εως καὶ

Κιθαρῳδία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κιθαρῳδέω.

Κιθαρῳδικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κιθαρῳδὸν ἢ τὴν κιθαρῳδίαν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ κιθαρῳδεῖν.

Κιθαρῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ παίζων τὴν κιθάραν καὶ τραγουδῶν, (ἐν γέν.) = Κιθαριστής.

Κιθὼν, ῶνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Χιτών.

Κίκαμα (τὰ), εἶδ. λαχανικῶν, καυκαλήθραις ἢ ῥαδίκια, (παρβλ. Κιχώριον).

Κίκι, εως (τὸ), [Αἰγυπτ]. ὁ καρπὸς τοῦ Σιλλικυπρίου, (ἄλλ.) Κρότων, (Λατ.) ῥίτσινον.

†Κίκιμον (τὸ). τὸ κόπριον τῆς κορώνης.

Κίκιννος καὶ (σπν.) Κίκινος (ὁ). τὰ σγουρὰ (κατσαρὰ) τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς.

Κίκινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ κίκι. »Ἔλαιον—,« Δσκρ., τὸ ῥιτσινόλαδον.

†Κίκιῤῥος (ὁ), [ὀνμτπ.], Θεσσαλ. ὁ πετεινὸς, (ὅθεν κοιν.) κόκορας.

Κικκαβαῦ, μίμησις τῆς φωνῆς τῆς κουκκουβάϋας, (ὅθεν

Κικκάβη (ἡ), [ὀνμτπτ.]. ἡ κουκκουβάϋα, (παρβλ. Κακκάβα).

Κικκαβίζω, Μ. ίσω. Φωνάζω 'σὰν τὴν κουκκουβάϋαν.

Κίκκαβος (ὁ), εἶδος λεπτοῦ νομίσματος (τούτων ὀκτὼ ἀπετέλουν τριώβολον), [ἴσως ἐκ τοῦ κικκάβη, ὡς φέρον τύπον γλαυκός].

Κίκκος (ὁ). (ἐν γέν.) 'τσώφλοιον, (κυρ.) ἡ μέσα λεπτὴ φλοῦδα τῶν ῥῳδιῶν, (ὅθεν Λατ. συνκδχ. καὶ τρπ.) τὸ μηδὲν τίποτε, (παρβλ. Κόκκυ).

Κικλήσκω (παρτ. Ἐκίκλησκον, ϗ ἀναυξ. Κίκλησκον καὶ πλέον οὔ), Π. ἀντὶ Καλέω.

†Κικλισμὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κιχλισμός.

†Κικοβαυλῖτις, ιδος (ἡ), = Κηκίβαλος,

Κικράω-ῶ, Μ. κεράσω, Π. Δ. ἀντὶ Κεράννυμι.

Κίκυβος (ὁ) καὶ

Κικυμὶς, ἴδος (ἡ) καὶ

Κίκυμος (ὁ), = Κικκάβη, κουκκουβάϋα, (ὅθεν:

Κικυμώσσω(ττω), Μ. ώξω; Ἀμβλυωπῶ ('σὰν τὴν κουκκουβάϋαν), δὲν καλοβλέπω.

Κίκυς ἢ Κῖκυς [κίω ἢ κηκίς;], υος (ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Ἰσχὺς, δύναμις ἢ, ἰκμάς, ζωτικὸς χυμός· (ἐν γέν.) δραστηριότης, (ὅθ. Ἄκικυς).

†Κικύω [κίκυς], Μ. ύσω. Ἰσχύω· ταχύνω.

Κιλικίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τοὺς Κίλικας (λῃστὰς διαβοήτους), (κυρ.) φονεύω ἐπάνω εἰς τὸ μεθύσι, (ἐν γέν.) πονηρεύομαι.

Κιλίκιον (τὸ). χονδρὸν μάλλινον (τράγινον) ὕφασμα, ἀμπᾶς, σαγιάκι, ῥάσον.

Κιλικισμὸς (ὁ). τὸ κιλικίζειν, φόνος ἐκ παροινίας.

Κιλλακτὴρ (ὁ), [κίλλος, ἄγω]. ὀνηλάτης.

†Κιλλαμαρύζω [ἰλλὸς, ἀμαρύσσω], Μ. ύσω, = Κατιλλώπτω.

†Κίλλης, ου (ὁ), = Κίλλος.

Κιλλίβας [κίλλος, βαίνω], αντος (ὁ). κινητόν τι ξύλινον κατασκεύασμα (ὡσὰν ποδαρικὸν τραπεζιοῦ) ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἀκκουμβοῦσαν διάφορα πράγματα (ἰδιαιτ. δὲ) ὅπλα· ὑποστήριγμα πολεμικῶν μηχανῶν, (καθὼς τῶρα τὸ) ἀκκουμβιστῆρι τοῦ κανονιοῦ, (Γαλλ.) affût, (παρβλ. Ὀκρίβας καὶ Ὄνος).

Κίλιξ ἢ Κίλλιξ [κίλλω], ικος (ὁ). βῶδι τοῦ ὁπ. τὸ ἓν κέρατον εἶνε γυρισμένον ὀπίσω.

Κίλλιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ὄνον, γαδουρήσιος. »Χρῶμα κίλλιον,« Αξ., τὸ σταχτομέλανον, [ἐκ τοῦ

Κίλλος (ὁ), Δ. ὁ ὄνος. 2) (συνκδχ.) ἀστράγαλος ὄνου ἢ ἀπὸ κόκκαλον ὄνου, (ἀλλ' ἴδε μᾶλλον Ὄνος).

Κιλλὸς, ή, όν, = Κίλλιος.

Κίλλουρος (ὁ), [κίλλω, οὐρὰ], εἶδος ἢ μᾶλλ. γένος πτηνῶν, (ἄλλ.) Σεισοπυγὶς, (καὶ κοιν.) σουσουράδα.

†(Κίλλω), = Ἴλλω, στρέφω, περιστρέφω κτλ. (εὔχρ. μόνον εἰς μερικὰ σύνθετα).

;Κιμβάζω, Μ. άσω, = Σκιμβάζω.

Κιμβεία (ἡ), = Κιμβικεία.

Κιμβερικὸν (τὸ), [Ἰβηρικὸν ἢ Κιμβρικὸν, παρβλ. Κάρπασος], εἶδος γυναικείου (λινοῦ) πολυτελοῦς ἐνδύματος.

Κιμβέριον (τὸ), = Κιμβερικόν.

;Κιμβία καὶ

Κιμβικεία (ἡ), [κίμβιξ]. ἄκρα φιλαργυρία.

Κιμβικεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι κίμβιξ (ῥυπαρῶς φιλάργυρος), φιλαργυρεύομαι.

Κίμβιξ, ικος (ὁ). εἶδος ἐντόμου, τσιμποῦρι, ἢ σκνίπα· (μτνμ.) καθ' ὑπερβολὴν φιλάργυρος, (παρβλ.) Σκνιφός.

Κιμωλία (ἡ). (μετὰ καὶ χ. τοῦ γῆ) ἀσπρόχωμα ἢ κοκκινόχωμα τὸ ὁπ. ἐφέρετο κυρ. ἀπὸ τὴν νῆσον Κίμωλον καὶ ἐχρησίμευε διὰ πλύσιμον (καθὼς τῶρα ὁ) πηλὸς, (ἴδε καὶ Κίνοα).

Κινάβαρι, εως (τό), = Κιννάβαρι.

Κινάβρα (ἡ), [συγγ. τῷ Κενέβριον]. ἡ δυσωδία τῶν τράγων καὶ τῆς μασχάλης (ἄλλ. Γράσος), (ἐν γέν.) βρῶμα, δυσωδία, (ὅθεν:

Κιναβράω-ῶ, Μ. ήσω. Βρωμῶ 'σὰν τὸν τράγον.

Κινάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κίναδος, εος-ους (τὸ) ϗ ;Κίναδος (ὁ), [ἴδε Κιδάφη], Σικελ. ἡ ἀλώπηξ, (ἐν γεν.) θηρίον· (συνήθ. μτφορ.) ἄνθρωπος πανοῦργος, ἀχρεῖος, (Ἰταλ.) bestia.

†Κιναθίζω, Μ. ίσω, = Κινέω, (ὅθεν:

Κινάθισμα (τὸ), Π. κίνημα, κυμάτισμα· (συνκδχ.) θόρυβος.

Κιναιδεία (ἡ). ἡ διαγωγὴ καὶ ἡ αἰσχουργία τοῦ κιναίδου.

Κιναιδεύομαι, Μ. εύσομαι, = Κιναιδίζομαι.

Κιναιδία (ἡ), = Κιναιδεία.

Κιναιδίζομαι, Μ. ίσομαι. Εἶμαι (Φέρομαι ὡς) κίναιδος.

Κιναίδιον (τὸ), τὸ πτν. Ἴυγξ ἢ Σεισοπυγὶς, διὰ τὸ πανταχοῦ στρέφειν ϗ λυγίζειν τὴν πυγήν.

Κιναίδισμα (τὸ). ἔργον ἢ λόγος (ἐν γέν. τρόπος) κιναίδου.

Κιναιδογράφος (ὁ). συγγραφεὺς κιναιδολογιῶν (αἰσχροτήτων).

Κιναιδολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ὡς κιναιδολόγος, αἰσχρολογῶ.

Κιναιδολογία (ἡ). αἰσχρολογία, [ἐκ τοῦ

Κιναιδολόγος (ὁ, ἡ). αἰσχρολόγος, [ἐκ τοῦ

Κίναιδος (ὁ), [κινέω = βινέω], = Καταπύγων, γυναικοπαθὴς, (Τουρκ.) πούστης.

Κιναιδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κίναιδον, κιναίδου ἴδιος, θηλυδρίας, ἀσελγής.

Κίναμον καὶ

Κινάμωμον (τὸ), Π. ἀντὶ Κιννάμωμον.

Κινάρα (ἡ). τὸ γνωστὸν φυτὸν, ἡ ἀγκινάρα, (ἴδε Κυνάρα).

Κιναρηφάγος (ὁ, ἡ). ἀγκιναροφάγος.

Κίνασις, ιος (ἁ), Δ. ἀντὶ Κίνησις,

Κιναχύρα (ἡ), [κινέω, ἄχυρον]. κόσκινον, δρυμόνι, λιχνηστῆρι.

Κινδάλιον, Κινδαλισμὸς, Κίνδαλος κτλ., Ζ. Κυνδάλιον, Κύνδαλος.

†Κίνδαξ, ακος (ὁ, ἡ), = Σκίναξ. ‖. (οὐσ.) ἀντὶ Κίνδυνος.

;Κινδαψὸς (ὁ), = Σκινδαψός.

Κινδύνευμα (τὸ) πρᾶξις ἢ λόγος κινδυνώδης, (ἐν γέν.) κίνδυνος. »Πλεῖστ' ἐπὶ ξένης ἤθλησα κινδυνεύματ' ἐν τώμῷ κάρᾳ,« Σοφ.

Κινδυνευτὴς, οῦ (ὁ). τολμηρὸς, ῥιψοκίνδυνος.

Κινδυνευτικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν (διάθεσιν) εἰς κινδυνώδεις ἐπιχειρήσεις, ῥιψοκίνδυνος· (ἐπὶ πραγμ.) ἐπικίνδυνος.

Κινδυνεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Εὑρίσκομαι) εἰς κίνδυνον· κοντεύω νὰ (πάθω κακό τι). (μὲ ἀπαρ.) »Ἡ πόλις ἐκινδύνευσε ἁλῶναι,« Πλ. (ϗ μὲ αἰτ. ἑλλ.) »Κινδυνεύων τὴν ἀπ' αὐτοῦ διάστασιν,« Γργ. (ϗ ἀπολύτ.) »Κινδυνεύοντι ἀμύνειν,« Πλ. 2) ἐμβαίνω εἰς κίνδυνον, ἀγωνίζομαι (μάχομαι) ἐπικινδύνως, διακινδυνεύω, ῥιψοκινδυνεύω. »Ἐφ' ἵππων (»Πρὸς τοὺς πολεμίους) κινδυνεύειν,« Θx. (καὶ μτνμ.) »Περὶ (»Ὑπὲρ) τῆς ἀρχῆς κινδυνεύειν,« Αξ. (καὶ ἐπὶ κριτηρίου) »Ὑπὲρ προδοσίας κινδυνεύειν,« Ἀντφ. »Ψευδομαρτυριῶν (ἢ) »Ψευδομαρτυρίαν κινδυνεύειν,« Δμ. (καὶ πθ.) »Καὶ μὴ ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι,« Θx. »Διὰ τῶν πολιτευομένων τὰ μέγιστα κινδυνεύεται τῇ πόλει,« Δμ. (ϗ κατὰ μτχ.) »Τὰ κεκινδυνευμένα,« Αξ., τὰ διὰ κινδύνου κατορθωθέντα ἢ ἐπιχειρηθέντα. 3) (τρπ. μὲ ἀπαρ.) κοντεύω (πλησιάζω, καταντῶ) νὰ, φαίνομαι ἢ φοβοῦμαι σχεδὸν ὅτι. »Νῦν δὴ κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις,« Πλάτ. »Κινδυνεύεις τοῦτο παρ' Ὁμήρου μεμαθηκέναι,« αὐτ. »Κινδυνεύσει καὶ ἡ πόλις αὐτοῖς ἐναντία γενέσθαι,« Ξεν. »Κινδυνεύουσιν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι γόητες εἶναι,« Ἡρ. »Κινδυνεύεις δυσαρεστότερος εἶναι τῶν ἀῤῥωστούντων,« Ξεν. »Κινδυνεύει ἀναμφιλογώτατον ἀγαθὸν εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν,« αὐτ. »Κινδυνεύει ἔαρος εἶναι τούτου τοῦ ἔργου (τοῦ ἀροῦν τὴν γῆν) ἀρκτέον,« αὐτ. (καὶ ἀπρσ.) »Κινδυνεύει ἡμῖν δράσειν,« Πλάτ., εἴμεθα σχεδὸν ἀναγκασμένοι νὰ, [ἐκ τοῦ

Κίνδυνος (ὁ), [κινέω, ἀπὸ τὸ κούνημα καὶ ῥίψιμον τῶν κύβων]. ἡ κατὰ συνέπειαν ἀποτυχίας ἐνδεχομένη ἢ ἄφευκτος ζημία εἰς δύσκολον ἐπιχείρησιν· (συνκδχ. ἐν γέν.) πρᾶξις ἐπίφοβος (ἀπαιτοῦσα τόλμην μεγάλην), (ἰδιαιτ.) μάχη ἄνισος, (μτνμ.) κρίσις θανατική· δαπάνη μεγάλη πρὸς ἄδηλον ἐπιτυχίαν σκοποῦ τινος, κτλ. »Κίνδ. ἄρασθαι (ἀναλαβέσθαι, ὑποδύεσθαι, ἀναῤῥιπτεῖν),« Αξ. »Τὸν ὑπὲρ τῶν ὅλων κίνδ. ἄρασθαι,« Δμ. »Ἑλομένη πάντα κίνδυνον ἀναῤῥίψαι μᾶλλον ἢ ἰδιωτεύειν,« Ἡρωδ. »Μηδεὶς οὖν ὑμῶν ὀῤῥωδείτω μετὰ τοῦ δικαίου ποιούμενος τοὺς κινδύνους,« Ἰσκρ.

Κινδυνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπαπειλῶν (συνδεδεμένος μὲ) κίνδυνον, ἐπικίνδυνος. »Μὴ προχωρούσης γὰρ τῆς λανθανούσης ἐπιβολῆς, ἀναγκαίαν ἡγήσατο τὴν κινδυνώδη τε καὶ ἀπεγνωσμένην,« Ἡρωδ. »Κινδυνῶδες νόσημά ἐστι τὸ ῥοπὴν ἴσην ἔχον καὶ πρὸς ὄλεθρον καὶ πρὸς σωτηρίαν,« Γαλ.

Κινδυνωδῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον κινδυνώδη, ἐπικινδύνως.

Κινέω-ῶ [†Κίω], Μ. ήσω. (ἐν γέν.) Βάλλω εἰς κίνησιν, κουνῶ, σαλεύω· μετακινῶ, μετατοπίζω, (τρπ. καὶ συνκδχ.) μεταβάλλω· σκαλίζω, ταράττω, ἀνακατόνω (κυρ. καὶ μτφορ.). παρακινῶ, διεγείρω· (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) ἀρχίζω τὴν ὁδοιπορίαν μου, ἐβγαίνω εἰς τὸν δρόμον· (μτφορ. ἐν γέν.) ἀρχινῶ. (ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐνν.) = Βινέω (καθὼς καὶ τὸ Ἐλαύνω). »Κινήσας δὲ κάρη,« Ὅμ. »Ἄγε κινήσας,« αὐτ. »Κινήσαντες τῶν Ὀλυμπιάσι χρημάτων,« Θx. »Μὴ κινέειν τὸν ἀνδριάντα,« Ἡρ. »Μὴ κινείτω γῆς ὅρια μηδεὶς,« Πλάτ. »Ἃ δ' ἐξάγιστα μηδὲ κινεῖται λόγῳ αὐτὸς μαθήσει,« Σοφ. »Μὴ κίνει τὸν ἀνάγυρον,« Παροιμ. »Σκληρὰ τοῦ θέρους ἡ γῆ ὥστε κινεῖν τῷ ζεύγει,« Ξεν. »Κινεῖν δόρυ (ὅπλα, πόλεμον),« Αξ. »Καὶ εἶπον, κινήσας αὐτὸν, Σώκρατες, καθεύδεις;« Πλάτ. »Γέλωτα ἐκίνησεν,« αὐτ. »Κινεῖν (ἐνν. τὴν κοιλίαν) ἔξεστι τοῖς ἰατροῖς,« Ἀρστ. »Κινεῖν τὴν ῥητορικὴν,« Κυΐντλ. »Τὸ κινεῖν διὰ μακροτέρων, μειρακιώδους ἐστὶ φιλονεικίας,« Πλ. »Ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους αὐτῶν,« Δμ. »Κινεῖν πόδα,« Εὐρ. »Οὐκ ἄλλᾳ πόδα κινήσεις;« αὐτ. (καὶ καταχρ. ἢ μτνμ.) »Νόστιμον ναῦς ἐκίνησεν πόδα,« αὐτ. (καὶ ἑλλ.) »Οὐδέπω κεκινηκότων ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Κελτῶν,« Πλ. »Καὶ ἐκίνησεν ἐκεῖθεν Ἄβραμ εἰς γῆν πρὸς Λίβα,« Γρφ. (καὶ μσ.) »Κινεῦ δὴ,« Θκρ., (κοιν.) σάλευε (κάμε) δά! κουνήσου! (ϗ πθ.) »Κινήθη δ' ἀγορὴ, ὡς κύματα,« Ὅμ. (καὶ μτφορ.) »Ἡ Ἰβηρία, καίπερ εἰρηνεύσασα, ἐκινήθη,« Δ. Κάσσ. (καὶ τρπ.) »Ἐπέγνως τι ἐκ τούτων κεκινημένην αὐτὴν μᾶλλον πρὸς τὴν ἐπιμέλειαν;« Ξεν.

Κινηθμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Κίνησις.

†Κίνηθρον (τὸ), = Κίνητρον.

Κίνημα (τό). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κινήσεως, ὁ τρόπος καθ' ὃν κινεῖταί τι. 2) = τῷ

Κίνησις, εως (ἡ). τὸ κινεῖν ἢ κινεῖσθαι, κούνημα, σάλευμα, ἀνακάτωμα (κυρ. ϗ μτφορ.), ταραχὴ, σήκωμα εἰς τὸ ποδάρι· μεταβολὴ, κτλ. »Ἡδονὴ μᾶλλον ἐν ἠρεμίᾳ ἐστὶν ἢ ἐν κινήσει,« Ἀρστ. »Ὥσπερ δὲ τὰ σώματα ἐκ τῶν κινήσεων κρίνεται, οὕτω καὶ τὰ ἤθη,« αὐτ. »Κίνησίς τε μεγίστη πᾶσι τοῖς ὑπὸ Ῥωμαίοις ἐγένετο,« Ἡρωδ.

Κινησιφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (μεταδίδων εἴς τι) κίνησιν, κάμνων νὰ κινῆταί τι.

Κινησίχθων, ονος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἐνοσίχθων.

Κινητέος, α, ον, θετ. τοῦ Κινέω.

Κινητὴρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ Κινητὴς, ὁ κινῶν τι. »Γαίης—,« Πίνδ., ὁ Ποσειδῶν.

Κινητήριος, α, ον. Ἁρμόδιος εἰς τὸ κινεῖν, παρακινητικὸς, διεγερτικός. »Μύωψ—,« Αἰσχλ.

Κινητὴς, οῦ (ὁ), ἴδε Κινητήρ.

Κινητιάω-ῶ, Μ. άσω, = Βινητιάω.

Κινητικὸς, ή, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Πρόθυμος εἰς τὸ κινεῖν (ἐρεθίζειν κτλ.), διεγερτικός· (μτφορ.) φιλοτάραχος. »Πᾶν τὸ κινητικὸν καὶ στασιῶδες,« Πλβ. 2) (ἐνίοτε) καμωμένος φύσει ὥστε 'να κινῆται, αὐτοκίνητος. »Τῶν ὀστρακοδέρμων τὰ μὲν, κινητικά· τὰ δ', ἀκίνητα,« Ἀρστ.

Κινητὸς, ή, όν. Ὁ κινηθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ κινηθῇ (νὰ μεταπεισθῇ κτλ.).

Κίνητρον (τὸ), (κατὰ συγκ. ἀντὶ Κινητήριον), ἐργαλεῖον πρὸς τὸ κινεῖν (ἀνακατόνειν) χρήσιμον.

Κινθήλιον (τὸ), = Κυνδάλιον.

Κἰννα, ης (ἡ), εἶδος χόρτου (ἀγριάδα) τῆς Κιλικίας.

Κιννάβαρι, εως (τὸ). κόκκινόν τι μεταλλικὸν (ὀρυκτὸν καὶ τεχνητὸν) ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατασκευάζεται ὁ ὑδράργυρος, (Τουρκ.) ἄλ-σουλιγέν. 2) κόκκινόν τι κόμμι δένδρου τῆς Ἀσίας, (ἄλλ.) Αἷμα δράκοντος.

Κινναβαρίζω, Μ. ίσω. Ἔχω χρῶμα κινναβάρεως.

Κινναβάρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ κιννάβαρι· ἔχων χρῶμα κινναβάρεως. ‖. (οὐσ.) Κινναβάρινον (τὸ), εἶδος ἰατρικοῦ (κολλυρίου) ἀπὸ κιννάβαρι.

†Κινναβάριον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κινναβάρινον.

Κιννάβαρις, εως (ὁ), σπν. ἀντὶ Κιννάβαρι.

Κιννάβευμα (τὸ) καὶ

Κίνναβος (ὁ), = Κάναβος.

Κινναμολόγος (ὁ). πτηνόν τι τῆς Ἰνδ. τὸ ὁποῖον κατασκευάζει τὴν φωλεάν τυ ἀπὸ ξύλα κινναμώμου (κανέλλας).

Κίνναμον (τὸ), μτγν, ἀντὶ Κιννάμωμον.

Κινναμωμέλαιον (τὸ). κινναμώμινον ἔλαιον, κανελλόλαδον.

Κινναμωμίζω, Μ. ίσω. Ἔχω γεῦσιν ἢ ὀσμὴν κινναμώμου.

Κινναμώμινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἢ Ὅμοιος τὸ χρῶμα μὲ κιννάμωμον.

Κινναμωμὶς, ιδος (ἡ), εἶδος (κατώτερόν) τι κινναμώμου, (ἄλλ.) Ψευδοκιννάμωμον.

Κιννάμωμον (τὸ). ἀρωματικόν τι ξύλον τῆς Ἀσίας (κατὰ λέξ. ἄμωμον [ἄρωμα] τῆς Κίννας), (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) κανέλλα (ἴδε Κασσία), (ϗ Τυρκ.) δάρ-τσίν.

Κιννάμωμος (ὁ), ὁ ἄλλ. Κινναμολόγος, (πτηνόν).

Κινναμωμοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) κιννάμωμον.

Κινούρης καὶ Κινούρας, ου (ὁ). (ἵππος) ὁ κινῶν ἐν τῷ βαδίζειν τὴν οὐρὰν, (ἐπμ.) ἀχρεῖος.

Κίνυγμα (τὸ), Π. [κινύσσω]. σῶμα κινούμενον (σειόμενον).

Κίνυμαι (παρτ. Ἐκινύμην καὶ πλέον οὔ), Π. ἀντὶ Κινέομαι.

Κινύρα (ἡ), [κινυρός]. εἶδος μουσικοῦ δεκαχόρδου Ἀσιατικοῦ ὀργάνου (τὸ ὁποῖον κρουόμενον διὰ πλήκτρου ἐκδίδει λυπηρόν τινα ἦχον).

Κινύρομαι (παρτ. Ἐκινυρόμην καὶ πλέον οὔ). Παραπονοῦμαι μὲ κλαυθμηρὰν φωνήν· (μτβτ.) θρηνολογῶ τινα. (ἐν γέν.) ἐκπέμπω λυπηρὸν ἦχον, [ἐκ τοῦ

Κινυρὸς, ά, όν, = Μινυρὸς, κλαυθμηρὸς, παραπονετικός. (Π.) παραπονούμενος μὲ κλαυθμηρὰν φωνήν.

Κινύσσω, Μ. ύξω, Π. (σπν) ἀντὶ Κινέω, σείω, κουνῶ.

Κινώπετον (τὸ), Π. [κινέω, κνώψ]. θηρίον, (παρβλ. Κνώδαλον καὶ Κίναδος).

Κινωπη(πι)στὴς, οῦ (ὁ), Π. = Κινώπετον.

†Κιξαλλεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

†Κιξαλλεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι -

Κιξάλλης [ἰξὸς, γλίσχρος], ου (ὁ). κλέπτης.

Κίον ἢ Ἔκιον, Π. ἀντὶ Ἴον, ἀόρ. β'. τοῦ Εἶμι, (ἴδε †Κίω).

Κιονηδὸν, ἐπίῤ. Π. ἐν εἴδει κίονος.

Κιονικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κίονα. 2) (ἰατρ.) ὁ ὑποκείμενος εἰς τὰ πάθη τῆς κιονίδος (τοῦ λάρυγγος).

Κιόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κίων.

Κιονὶς, ίδος (ἡ), = Κιόνιον. 2) (ἀνατομ.) ἡ (ἄλλ.) Ἐπιγλωττὶς τοῦ λάρυγγος, (κοιν.) σταφυλίτης.

Κιονίσκος (ὁ), = Κιόνιον.

Κιονοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κίονος, (συγχ. τῷ Κωνοειδής).

Κιονόκρανον (τὸ), [κίων, κρανίον]. κεφαλοκόλωνον. »Πίπτει τὸ κιονόκρανον (ὅπου ὅμως γράφεται Κιόκρανον) ἀπὸ τοῦ κίονος,« Ξεν.

Κιονοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Ὑποστηρίζω) τι ἐν εἴδει κίονος.

;Κιονοφορία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κιονοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ὑποστηρίζων) τι ἐν εἴδει κίονος.

Κιρκαία (ἡ), εἶδος φυτοῦ (τοῦ ὁποίου τὴν ῥίζαν μετεχειρίζοντο εἰς μαγείας), (ἄλλ.) Διρκαία, (ἴσ. τὸ κοιν.) σταθῶρι, [ἐκ τοῦ

Κιρκη (ἡ), (κυρ. θηλ. τοῦ Κίρκος), εἶδος ἱέρακος· (κατὰ τὴν μυθολογ.) μάγισσα περίφημος.

Κιρκήλατος (ὁ, ἡ), Π. [κίρκος, ἐλαύνω]. ὁ κυνηγούμενος ὑπὸ ἱέρακος.

†Κιρκήσια (τὰ), (ἐνν. ἀγωνίσματα) τὰ τελούμενα εἰς τὸν Ῥωμ. κίρκον, (Λατ.) ludi circenses.

Κίρκινος (ὁ). ὁ μαθηματ. διαβήτης καὶ ὁ δι' αὐτοῦ διαγραφόμενος κύκλος, (Λατ.) circinus, [ἐκ τοῦ

Κίρκος (ὁ), = Κύκλος· Κρίκος. 2) εἶδος ἱέρακος (διὰ τὰς ἐναερίους περιστροφάς του), (κοιν.) κιρκινέλι ἢ κιρκινέζι, (παρβλ. Κερχνηΐς). 3) τὸ Ῥωμαϊκὸν ἀμφιθέατρον, (Λατ.) circus.

Κιρκόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κρικόω, δένω ὁλοτρόγυρα εἰς εἶδος κρίκου.

Κίρναις, Π. Αἰολ. ἀντὶ Κιρνὰς = Κιρνῶν, μτχ. τοῦ

Κιρνάω-ῶ καὶ

Κίρνημι, Π. ἀντὶ Κεράννυμι.

Κιῤῥὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Κιῤῥά, θηλ. τοῦ Κιῤῥός.

Κιῤῥὶς [κιῤῥὸς;], ίδος (ἡ), εἶδος θαλασσ. ἰχθύος, (κατὰ τὸν Κορ.) ὁ τσῆρος. (ἀλλ' αὐτὸς πιθανώτερον ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ Ξηρός).

Κιῤῥοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). κιῤῥὸς τὸ εἶδος.

Κιῤῥὸς, ά, όν. Κιτρινωπὸς ('σὰν τὸ κηρί), ὑπόξανθος. »Οἶνος—,« Γαλ., τὸ ἄσπρον κρασί. »Οὐδεὶς κιῤῥὸς οἶνος ἄκρως ἐστὶ γλυκὺς,« αὐτ. »Μηδένα τῶν παλαιουμένων οἴνων διαμένειν λευκὸν, κἂν ὅτι

μάλιστα κατ' ἀρχὰς ὑπάρξῃ τοιοῦτος, ἀλλ' ἀεὶ καὶ μᾶλλον ἑαυτοῦ κιῤῥότερον γίγνεσθαι, τελευταῖον δὲ καὶ ξανθὸν, « αὐτ.

Κιῤῥώδης, εος (ὁ, ἡ), =Κιῤῥοειδής.

Κίρσιον (τὸ), εἶδος ἀγκαθ. φυτοῦ (ζοχοῦ) τὸ ὁποῖον ὠφελεῖ εἰς τοὺς κιρσούς.

Κιρσοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κιρσόν.

Κιρσοκήλη (ἡ). πρήξιμον τῶν περὶ τὰ αἰδοῖα φλεβῶν, [κήλη καὶ

Κιρσὸς (ὁ). φλεγμονὴ (πρήξιμον) φλεβὸς (κυρ. περὶ τὰ σκέλη), (Γαλλ.) varice.

Κιρσόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (καὶ πθ. Μεταβάλλομαι) εἰς κιρσόν.

Κιρσώδης, εως (ὁ, ἡ), =Κιρσοειδής.

Κὶς, κιὸς (ὁ). σκωλῆκι τοῦ σιταριοῦ καὶ τῶν ξύλων, σιταρόψειρα.

Κίσηρις, εως (ἡ), =Κίσσηρις.

Κισηροειδής, έος (ὁ, ἡ), =Κισσηροειδής.

Κίσθαρος καὶ

Κίσθος (ὁ), =Κίστος.

Κίσσα (ττα), ης (ἡ). εἶδος (λάλου ἢ μιμηλοῦ) πτηνοῦ. 2) πάθος τι τῶν ἐγγαστρωμένων γυναικῶν (ἀηδία διὰ μερικὰ καὶ ὄρεξις παράλογος δι' ἄλλα φαγητὰ), (κοιν.) κακοψυχία. » Ταῖς ἐπιθυμούσαις γῆν ἐσθίειν, ὡς ἐν τῇ καλουμένῃ κίσσῃ, « Π. Αἰγιν.

Κισσαβίζω, Μ. ίσω. Φωνάζω 'σὰν τὴν κίσσαν.

Κισσάμπελος (ἡ) καὶ

Κισσάνθεμον (τὸ), εἶδος φυτοῦ (κυκλαμίνου, τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα ὁμοιάζουν τὸν κισσὸν) ἀπὸ τὸ γένος τῆς Ἐλξίνης, (κοιν.) κλεμαξίδα, (εἰς αὐτὸ ὑπάγεται καὶ τὸ Τουρκ.) φοὺλ-μπαχάρι, (ἴδε καὶ Κυκλάμινον).

Κίσσαρος (ὁ), = Κίσθαρος, Κίστος.

Κισσάω (ττάω)-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω τὸ πάθος κίσσαν (κακοψυχία)· (συνκδχ. μὲ αἰτ.) ἐγγαστρόνομαι, συλλαμβάνω. » Ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου, « Γρφ. 2) (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) ὑπερεπιθυμῶ ('σὰν 'γγαστρωμένη). » Οἱ κιττῶντες τῆς εἰρήνης, « Ἀρσφ.

Κισσεὺς, έως (ὁ), ἐπίθετ. (ἀπὸ τοῦ κισσοῦ) ὁ Βάκχος.

Κισσήεις, εσσα, εν. Σκεπασμένος ἀπὸ ἢ ὅμοιος μὲ κισσὸν, κισσοειδής.

Κισσηρεφὴς [κισσὸς, ἐρέφω], έος (ὁ, ἡ), Π. σκεπασμένος μὲ κισσόν.

Κισσήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. = Κισσήεις, κατάφυτος ἀπὸ κισσόν.

Κισσηρίζω, Μ. ίσω. Τρίβω τι μὲ τὴν κίσσηριν (ἐλαφρόπετραν) ἵνα ὑαλίσῃ.

Κίσσηρις [κὶς, σαίρω], ιδος καὶ εως (ἡ). ἐλαφρόπετρα, (καὶ εἰς τὴν νῆσον Θήραν. ἡ ὁπ. εἶνε ὅλη σχεδὸν ἀπὸ τοιαύτην πέτραν) κίσσαρη. » Λεάντειραν κίσσηριν, « Ἐπγρ.

Κισσηροειδής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ειδῶς, = Κισσηρώδης.

Κισσηρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Μεταβάλλομαι εἰς κίσσηριν.

Κισσηρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κίσσηριν, σπογγοειδής.

Κίσσησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κισσάω, σύλληψις, ἢ· ἐπιθυμία.

Κισσητὸς, ἡ, όν. Ἐπιθυμητός.

†Κισσινοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑσγινοβαφής.

Κίσσινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἢ Σκεπασμένος (Στολισμένος) μὲ κισσόν.

Κισσίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κισσὸς, κλαδάκι κισσοῦ.

Κισσίβρυος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βρύων κισσοῦ, σκεπασμένος (στεφανωμένος) μὲ κισσόν.

Κισσοδέτας, α (ὁ), Δ. Π. ἀντὶ

;Κισσόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος (στεφανωμένος) μὲ κισσὸν, (παρβλ. Κηροδέτης).

Κισσοειδής, έος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.)-ειδῶς. Ὅμοιος μὲ κισσὸν, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κισσοῦ.

Κισσοκόμης, ου (ὁ), Π. στεφανωμένος μὲ κισσόν.

Κισσοκόρυμβος (ὁ). ἡ κορυφὴ (φοῦντα) τοῦ κισσοῦ.

Κισσόπληκτος (ὁ, ἡ), Π. [κισσὸς, πλήττω]. κτυπημένος μὲ τὸν κισσοσεφῆ θύρσον τοῦ Βάκχου, (δηλ.) ἐνθουσιασμένος ἢ ἐνθουσιαστικός.

Κισσοποίητος (ὁ, ἡ), Π. καμωμένος ἀπὸ κισσόν.

Κισσὸς (ὁ), [ἴσχω, συγγ. τῷ Ἰξὸς], τὸ γνωστὸν ἀειθαλὲς ἢ ἱερὸν τοῦ Βάκχȣ φυτόν.

Κισσοστέφανος καὶ

Κισσοστεφὴς, έος (ὁ, ἡ). στεφανωμένος μὲ κισσόν.

Κισσοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) τοὺς κόκκους τοῦ κισσοῦ.

Κισσοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ στέφανον ἀπὸ ἢ Κρατῶ θύρσον στεφανωμένον μὲ κισσόν· (συνκδχ.) ἐνθουσιῶ, [ἐκ τοῦ

Κισσοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν κισσοστεφῆ θύρσον ἢ στεφανωμένος μὲ κισσὸν, (συνκδχ.) Βακχικός.

Κισσόφυλλον (τὸ). τὸ φύλλον τοῦ κισσοῦ. 2) εἰδ. φυτοῦ (ἴσ. κυκλάμινον) τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα ὁμοιάζουν τοῦ κισσοῦ, (παρβλ.) Κισσάμπελος).

Κισσοχαίτης, ου (ὁ), Π. = Κισσοκόμης.

Κισσοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὸν κισσόν.

Κισσοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ἐνδυμένος (σκεπασμένος) μὲ κισσόν.

Κισσόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Στεφανόνω) μὲ κισσόν.

Κισσύβιον (τὸ). σκεῦος ποιμενικὸν (καυκὶ ἢ καρδάρι) κυρ. ἀπὸ ξύλον κισσοῦ (»Σκύφος τε κισσοῦ παρέθετ' εἰς εὖρος τριῶν πήχεων, βάθος δὲ τεσσάρων ἐφαίνετο,« Εὐρ. Κύκλ. 389-390) ἢ ἔχον περιγεγλυμμένα φύλλα κισσοῦ. » Τὸ δὲ κισσύβιον κισσὸς περιέθει, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα,« Πλδ., (ἴδε καὶ Θκρ. Α', 27).

Κισσώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κισσοειδής. 2) γυνὴ πάσχουσα ἀπὸ ἢ ὑποκειμένη εἰς τὸ πάθος κίσσαν.

Κισσὼν, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ κισσὸν, δάσος κισσῶν.

Κίσσωσις [κισσόω], εως (ἡ). ἡ διὰ κισσοῦ στεφάνωσις.

Κισσωτὸς, ἡ, όν. Περιτυλιγμένος (Στεφανωμένος) μὲ κισσόν.

Κίσταρος (ὁ), = Κίστος.

Κίστη (ἡ). σανδοῦκι πλεκτὸν, σεπέτι, κȣτί· καλάθι μὲ σκέπασμα.

;Κιστηφόρος (ὁ, ἡ), = Κιστοφόρος.

Κιστίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κιστὶς, κουτάκι, καλαθάκι.

Κιστὶς, ίδος ἢ ιδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κίστη, κȣτάκι, καλαθάκι. » Ξηρήνας εἰς χαλκῆν κιστίδα, τούτῳ χρῶ, « Ἱππκρ.

Κιστοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κίστης. » Πλέγμα κιστοειδὲς, « Ἡσύχ.

Κίστος (ὁ), εἰδ. φυτοῦ ἢ θάμνου (μὲ ἀκανθώδη φύλλα καὶ ἄνθη ῥοδοειδῆ ἢ λευκά), (;εἶδος τούτου εἶνε) ἡ λαδανιά.

†Κισοφάγος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κισσοφάγος.

Κιστοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν κυρ. εἰς τὰς τελετὰς) τὴν ἱερὰν κίστην. ‖. (οὐσ.) νόμισμά τι φέρον ἐγκεχαραγμένην κίστην, (συγχ. τῷ Κιττοφόρος).

;Κίταρις, εως (ἡ), = Κίδαρις.

Κιτρέα ἢ Κιτρία (ἡ), δένδρ. ἡ κιτριὰ ἢ ἡ λεμονιά.

Κιτρίζω (κατὰ διορθ. ἀντὶ Κιτρινίζω), Μ. ίσω. Ἔχω τὸ χρῶμα ἢ τὸ σχῆμα ἢ τὴν ὀσμὴν τοῦ κίτρου.

Κιτρινοειδής, έος (ὁ, ἡ) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κιτριοειδής.

Κίτρινος, η, ον. Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κίτρου, κίτιρνος. 2) κατεσκευασμένος ἀπὸ κίτρον.

Κιτρινόχροος-ους (ὁ, ἡ). κίτρινος (τὸ χρῶμα).

Κιτριοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ εἶδος (τὸ σχῆμα ἢ τὸ χρῶμα) τοῦ κίτρου.

Κίτριον (τὸ). ὁ καρπὸς ἢ ἡ φλοῦδα τῆς κιτριᾶς, (ἄλλ.) Κιτρόμηλον, (ἢ παλαιότ.) Μῆλον Μηδικόν. 2) = Κιτρέα.

Κιτρόμηλον (τὸ). κίτρον ἢ λεμόνι.

Κίτρον (τὸ), = Κιτρόμηλον.

Κιτρόφυλλον (τὸ). φύλλον τῆς κιτριᾶς. 2) (μτνμ.) τὸ μελισσόχορτον.

Κιτρόφυτος (ὁ, ἡ). φυτευμένος ἀπὸ κιτριάν. ‖. (οὐσ.) Κιτρόφυτον (τὸ), = Κιτρέα.

Κιτρόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κίτρου, κίτρινος.

Κιτρόφυτον (τὸ), = Κιτρέα.

Κίττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κίσσα.

Κιτταβίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ἀντὶ Κισσαβίζω, (συγχ. τῷ Κικκαβίζω).

†Κιττάριον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κυτάριον.

Κιττάω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Κισσάω, (ὅθεν:

Κίττησις, εως (ἡ), = Κίσσα (2).

Κιττὸς, Κιττοφάγος κτλ., Ἀττ. ἀντὶ Κισσὸς κτλ.

Κιτὼν, ῶνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Χιτών.

Κιχάνω [κίω], Μ. κιχήσω (ἀόρ. Ἔκιχον ἢ Ἐκίχην), Π. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) ἀπαντῶ. φθάνω· εὑρίσκω, ἐπιτυγχάνω. » Εἴσιδον νέα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι, Ὀδ. Π. » Νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει, « Ἰλ. Χ. » Μή σε, γέρον, παρὰ νηυσὶ κιχείω.. αὖτις ἰόντα, « Ἰλ. Α. » Ἄδμητον ἐν δόμοισιν ἆρα κιγχάνω; « Εὐρ., (παρβλ. Ἱκάνω).

Κιχεὶς, εῖσα, ἐν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Κιχάνω.

Κιχηλᾶν, Δ. γεν. πλθ. τοῦ

Κιχήλη (ἡ), Δ. (Σικελ.) ἀντὶ Κίχλη.

Κιχήμεναι ἢ Κιχῆναι, Π. ἀντὶ Κιχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κιχάνω.

Κίχησις [κιχάνω], εως (ἡ), Π. ἀπάντησις, πρόφθασμα· ἐπίτευξις.

†Κίχητος (ὁ ἢ τὸ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Κηθὶς, κουτὶ (κυρ. διὰ τὸ θυμίαμα).

Κίχλη (ἡ), [ὀνμτπ.), εἰδ. πτηνοῦ, κίχλα. 2) (μτνμ. διὰ τὸ μελανόστικτον) εἰδ. ἰχθ., κίχλα.

Κιχλίζω, Μ. ίσω. Γελῶ ἡδονικῶς (ἐρωτικῶς). 2) τρώγω (τρέφομαι μὲ) κίχλας, (δηλ.) καλοτρώγω, τρυφῶ, ξεφαντόνω.

;Κιχλίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κίχλη.

Κιχλισμὸς (ὁ). τὸ κιχλίζειν, ὁ ἡδονικὸς τῶν ἐρωτοληπτων (κυρ. κορασίων) γέλως. 2) τρυφὴ (πολυτέλεια) περὶ τὴν τράπεζαν.

Κίχορα ἢ Κιχόρεια καὶ Κιχόρια (τὰ), ἀγριολάχανα, Ζ. Κιχώριον

Κιχράω-ῶ, σπν. καὶ μτγν. ἀντὶ

Κίχρημι, Μ. χρήσω (ἀόρ. Ἔχρησα, πθ. πρκ. Κέχρημαι.). Δανείζω, (καὶ μσ.) Δανείζομαι, (παρβλ. Κιχράω).

Κιχώρη (ἡ) καὶ

Κιχώριον (τὸ), [κιχάνω], εἰδ. ἀγριολαχάνου, (κοιν.) ῥαδίκι, (καὶ εἰς μερικὰ μέρη) τσιχῶρι, (παρβλ. Πικρίς).

Κιχωριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κιχώριον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κιχωρίων.

†Κίω (παρτ. ἢ ἀόρ. β'. Ἔκιον καὶ ἀναυξ. Κίον, ὅθ. τὸ εὐκτ. Κίοιμι καὶ ἡ μτχ. Κιὼν), Π. ἀντὶ (†Ἴω =) Εἶμι, πορεύομαι, ὑπάγω.

Κίων [κίω], ονος (ὁ καὶ ἀρχ. ἡ). στήλη, κολώνα, (Π.) βουνόν· (ἀνατομ.) = Κιονὶς, ὁ σταφυλίτης τοῦ στόματος καὶ τὸ διάφραγμα (τὸ τραγανὸν) τῆς μύτης.

Κλαγγάζω καὶ

Κλαγγάνω καὶ

Κλαγγέω-ῶ, Μ. κλάγξω, Π. = Κλάζω, φωνάζω καθὼς τὰ σκυλιὰ εἰς τὸ κυνῆγι· φωνάζω 'σὰν ἀετὸς ('σὰν γερανὸς) κτλ., [ἐκ τοῦ

Κλαγγὴ (ἡ), [κλάζω]. ἡ ἄναρθρος φωνὴ διαφόρων ζώων (σκύλων, χοίρων κλπ.)· ἡ φωνὴ ἢ ὁ ἦχος τῶν πτερῶν τοῦ ἀετοῦ (τοῦ γερανοῦ κτλ.)· ὁ ἦχος τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου (ὅταν τινάζεται τὸ βέλος)· (ἐν γέν.) φλοῖσβος, κρότος, θόρυβος.

Κλαγγηδὸν, ἐπίρ. Π. Μετὰ κλαγγῆς.

Κλαγγὶ, Π. κατὰ μεταπλασμ. ἀντὶ Κλαγγῇ, δοτ. τοῦ Κλαγγή.

Κλαγγὸς, ἡ, ὸν, Π. ἀντὶ Κλαγερὸς καὶ

Κλαγγώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κλαγγήν. » Φωνὴ —, « Ἱππκρ., ἡ τραχεῖα, βραγχώδης.

Κλαγερὸς, ἀ, ὸν καὶ

Κλαγκτὸς, ἡ, ὸν, Π. ὁ ἀποτελῶν κλαγγὴν, ἠχῶν ἐν εἴδει κλαγγῆς· θορυβώδης. » Γέρανος —, « Ἐπγρ.

Κλάδα, Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Κλάδον.

Κλαδαρόμματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κλαδαρὰ (ἴδε τὴν λέξ.) ὄμματα, θελκτικὸν (ἐρωτικὸν) βλέμμα.

Κλαδαρόρυγχος (ὁ), εἰδ. πτηνοῦ (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ δρυοκολάπτου ἢ τοῦ τροχίλȣ), (Γαλλ.) bec-croisé ἢ bec-courbé, [ῥύγχος καὶ

Κλαδαρὸς [κλάω], ἀ, όν. Τσακκισμένος ἢ Εὔθραυστος ἢ Εὐλύγιστος. » Δόρατα λεπτὰ καὶ κλαδαρὰ, « Πλβ., (παρβλ. Κραδαλός). 2) (μτνμ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν) λιγωμένος ἀπὸ ἡδονὴν ἢ νύσταν, (κοιν.) κλαρωμένος, (Τουρκ.) μαχμούρικος, (ὅθ.) » Κλαδαρὸν περιβλέπειν, « Κλμ., μὲ ἐρωτικὸν βλέμμα.

Κλάδας, Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Κλάδȣς.

Κλᾷδας, Δ. ἀντὶ Κλεῖδας, αἰτ. πλθ. τοῦ Κλείς.

Κλαδάσσω, Μ. άξω, Π. σείω (κουνῶ) 'σὰν τὸ κλαδὶ, ταράττω, (παρβλ. Κραδαίνω). » Αἷμα κλαδασσόμενον, « Ἐμπδκλ., τεταραγμένον.

Κλαδάω (έως)-ῶ, Μ. άσω, = Κλαδεύω. 2) = Κλαδάσσω, Κραδάω.

Κλαδεία καὶ

Κλάδευσις, εως (ἡ). κλάδεμμα.

Κλαδευτὴρ (ὁ). κλαδευτής.

Κλαδευτήριον (τὸ). δρεπανάκι διὰ κλάδεμμα, κλαδευτῆρι, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Κλαδευτήριος, α, ον. Ὁ εἰς τὸ κλαδεύειν ἐπιτήδειος ἢ χρήσιμος. » Δρέπανον κλαδευτήριον, « Ἡσύχ., τὸ κλαδευτῆρι.

Κλαδευτὴς, οῦ (ὁ), = Κλαδευτήρ.

Κλαδεύω, Μ. εύσω, = Κλαδάω (1).

Κλαδεὼν, ῶνος (ὁ), Π. κλαδὶ χονδρὸν, κλώρα.

Κλαδηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ) κλάδον δένδρου.

Κλαδηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) μετὰ χεῖρας κλάδον.

Κλαδὶ, Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Κλάδῳ.

Κλᾳδὶ, Δ. ἀντὶ Κλειδὶ, δοτ. τοῦ Κλείς.

Κλαδίον (τὸ) καὶ

Κλαδίσκος (ὁ). κλαδάκι, ὑποκορ. τοῦ

Κλάδος (ὁ), (ἡ δοτ. Π. [καθ' ἑτερογέν.] Κλαδὶ, ἡ αἰτ. Κλάδα, πλθ. ἡ δοτ. Κλάδεσι καὶ Κλαδέεσσι, ἡ αἰτ. Κλάδας), [κλάω]. κλαδὶ, κλωνάρι· (μτφρ.) υἱὸς, ἀπόγονος.

Κλαδοῦχος (ὁ, ἡ), = Κλαδοφόρος.

Κλᾳδοῦχος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Κλειδοῦχος.

Κλαδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς κλάδους.

Κλαδὼν, όνος (ὁ), Π. = Κλαδεών.

Κλάζω [ὀνμτπτ. συγγ. τῷ Κλάω], Μ. κλάγξω (ἀόρ. β'. Ἔκλαγον, πρκ. ἀντὶ ἐνς. Κέκλαγγα καὶ Π. Κέκληγα). Κάμνω κλαγγὴν, βροντῶ (καθὼς τὰ συγκρουόμενα ὅπλα, τὰ πτερὰ τῶν πετώντων ὀρνέων, ἡ χόρδα τοῦ τόξου, τὸ τιναζόμενον βέλος κτλ.), βούζω ('σὰν τὸν ἄνεμον), (ἐπὶ ἐμψύχ.) γαβγύζω ('σὰν λαγωνικὸν), (σπν. ἐπὶ ἀνθρ.) φωνάζω. (Π. ἢ ἀμτβ.) κάμνω νὰ βούσῃ (νὰ βροντήσῃ) τι. » Ἔκλαγξε βροντὰν, « Πίνδ.

(Κλᾴζω), Μ. κλᾳξῶ, Δ. ἀντὶ Κλῄζω, κλείω.

Κλαιήσω, Ἀττ. ἀντὶ Κλαύσομαι.

Κλαῒς, ΐδος (ἁ), Δ. ἀντὶ Κληῒς, κλείς.

Κλαῖστρον καὶ Κλάϊστρον (τὸ), Δ. ἀντὶ Κλεῖθρον.

Κλαίω [συγγ. τοῦ Κλάζω], Μ. (σπν.) κλαύσω καὶ (συνήθ.) κλαύσομαι ἢ κλαυσοῦμαι καὶ Ἀττ. κλαήσω (πθ. πρκ. Κέκλαυσμαι καὶ Κέκλαυμαι, ἀόρ. Ἐκλαύσθην, καὶ τὸ θετ. Κλαυστέον). Κλαίω, χύνω δάκρυα, (συνκδχ.) λυποῦμαι, μετανοῶ. » Κλαύσεται,« Λξ., (φρσ.) θὰ τὸ μετανοιώσῃ! » Ἁλμυρὰ κλαύσεις,« Θκρ. » Κλαίων τις αὐτῶν ἐμοῦ γε θίξεται, « Εὐρ. » Ἐπικούρῳ καὶ δόξαις ταῖς ἐκείνου κλάειν ἔλεγε, « Σδ., ἀπεσκοράκιζε, (παρβλ. Οἰμώζω). 2) (μὲ αἰτ. ἐλλ.) θρηνῶ (θρηνολογῶ) τινα ἢ διά τι. » Κλαίεις τὸν βωκόλον, « Θκρ. » Πενίην κλαίων, « αὐτ.

Κλαμβὸς [κλάω], ἡ, ὸν, = Κολοβὸς, πεπηρωμένος.

Κλᾷξ, ᾳκὸς (ἁ), Δ. ἀντὶ Κλείς.

Κλᾳξῶ, Δ. μέλλ. τοῦ Κλᾴζω, Κλείω.

†Κλάπη (ἡ), [Λατ.]. ξυλίνη ἐμβὰς, πατῆκι, γαλέντζα, (παρβλ.) Καλόβαθρον.

Κλαπεὶς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. καὶ

Κλαπῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κλέπτω.

†Κλαρίας, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Καλλαρίας.

Κλαρίον (τὸ), Δ. ἀντὶ Κληρίον, ὁμολογία.

Κλάριος, α, ον, Δ. ἀντὶ Κλήριος. » Ζεὺς —, « Αἰσχλ., ὁ ἔχων εἰς χεῖράς τȣ τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων.

Κλαρονομέω, Δ. ἀντὶ Κληρονομέω.

Κλᾶρος (ὁ), Δ. ἀντὶ Κλῆρος.

Κλαρόω-ῶ, Μ. ώσω, Δ. ἀντὶ Κληρόω.

Κλαρῶται (οἱ). οἱ εἵλωτες (σκλάβοι, χωρικοὶ) τῆς Κρήτης.

Κλασαυχενεύομαι, Μ. εύσομαι ἢ

Κλασαυχενίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. [κλάω, αὐχήν]. γέρνω (πότ' ἀπ' ἐδῶ, πότ' ἀπ' ἐκεῖ) τὸν λαιμόν μου, κάμνω τσακκίσματα.

Κλασθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κλάω.

Κλασιβῶλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. [κλάω, βῶλαξ]. ὁ συντρίβων τοὺς σβώλους (τοῦ χώματος).

Κλάσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κλάω, τσάκκισμα, σπάσιμον. » Ἀμπέλων —,« Θφρ., τὸ κλάδευμα ἢ τὸ βλαστοκόπημα. » Ἄρτου —, « αὐτ., τὸ κόψιμον τοῦ ψωμιοῦ μὲ τὸ χέρι, (συνκδχ.) τὸ δεῖπνον, (παρβλ. Κλῆσις).

Κλάσμα (τὸ), [κλάω]. θραῦσμα, κομμάτι.

Κλασμὸς (ὁ), = Κλάσις.

Κλαστάζω, Μ. άσω, Π. = Κλάω, τσακκίζω (κυρ. τὰ βλαστάρια δένδρου), βλαστοκοπῶ· (μτφορ.) ταπεινόνω.

Κλαστὴρ (ὁ). ὁ βλαστοκοπῶν (κορφολογῶν) τὰς ἀμπέλους κτλ.

Κλαστήριον (τὸ). κλαδευτῆρι (κυρ. διὰ τὸ κορφολόγημα τῶν ἀμπέλων).

†Κλάστης, ου (ὁ), = Κλαστήρ.

Κλαστὸς [κλάω], ἡ, όν. Τσακκισμένος· (ἐπὶ ἀμπέλ. κλπ.) κορφοκομμένος.

Κλαυθμονὴ (ἡ) καὶ

Κλαυθμὸς (ὁ). τὸ κλαίειν, κλαύσιμον, θρῆνος.

;Κλαυθμυριάω-ῶ, Μ. άσω καὶ

Κλαυθμυρίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι. Μ. ίσω, -ομαι. Κλαίω ('σὰν μωρὸ παιδὶ), κλαίω παραπονετικὰ καὶ σιγανά.

Κλαυθμυρισμὸς (ὁ). κλαύσιμον μωροῦ παιδιοῦ.

Κλαυθμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ ἔχων διάθεσιν πρὸς κλαυθμὸν, παραπονετικὸς ἢ παραπονιάρης.

Κλαυθμὼν, ῶνος (ὁ), Γρφ. τόπος κλαυθμοῦ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Κλαυθμός.

Κλαῦμα (τὸ). κλαυθμὸς, κλάϋμα, αἴτιον κλαυσίματος, πρᾶγμα ἄξιον κλαυθμοῦ.

†Κλαυμονὴ, (ἡ) = Κλαυθμονή.

†Κλαυμυρίζομαι Μ. ίσομαι, = Κλαυθμυρίζομαι.

Κλαύσασκε, Π. ἀντὶ Ἔκλαιε.
;Κλαυσείω (χ. Μ.) καὶ
Κλαυσιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω διάθεσιν νὰ κλαύσω, παραπονοῦμαι· (μτνμ.) τρύζω. »Τὸ θυρίον κλαυσιᾷ,« Ἀρσφ.
Κλαυσίγελως, ωτος (ὁ). γέλια μὲ κλαΰματα, (ὅμοιον μὲ τοῦ Ὁμήρ.) »Δακρυόεν γελάσασα,« Ἰλ. Ζ.
Κλαυσίθυρος (ὁ, ἡ), Ζ. Παρακλαυσίθυρον.
Κλαυσίμαχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλαίων ἐξ αἰτίας μάχης ἤ, κάμνων ἄλλους νὰ κλαίωσιν ἐν τῇ μάχῃ.
†Κλαύσιμος, η, ον. Κλαυθμοῦ ἄξιος, παραπονετικὸς ἤ, κλαυσιάρης.
Κλαύσομαι καὶ
Κλαυσοῦμαι, μέλλ. τοῦ Κλαίω.
Κλαυστὴρ (ὁ), Π. ὁ κλαίων, θρηνητικός, κλαυσιάρης.
Κλαυστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ κλαίειν. »Κλαυστικῶς ἔχω,« Αξ., =Κλαυσείω.
Κλαυστὸς καὶ Κλαυτός, ή, όν. Κλαυμένος ἢ Ἀξιοθρήνητος.
Κλάω, Ἀττ. ἀντὶ Κλαίω.
Κλάω-ῶ [ὀνμτπτ.], Μ. κλάσω (πθ. πρκ. Κέκλασμαι, ἀόρ. Ἐκλάσθην). (κυρ. Λυγίζων) τσακκίζω, (ὅθ.) κόπτω τὰ βλαστάρια τῆς ἀμπέλου κτλ., κορφοκοπῶ ἢ κλαδεύω· κόπτω (μὲ τὸ χέρι μου) ψωμί. (μτφορ.) χαυνόνω, ἐκλύω. »Ἁβρᾷ καὶ κεκλασμένῃ τῇ φωνῇ,« Δ. Κάσσ. »Κεκλασμένῳ τῷ βαδίσματι,« Φίλ.
Κλέβδην, ἐπίῤ. Π. κρυφίως, (κοιν.) κλεφτάτα.
Κλεεινὸς καὶ Δ. Κλεεννός, Π. ἀντὶ Κλεινός.
Κλεηδών, όνος (ὁ), Π. ἀντὶ Κληδών.
Κλεῖα, Π. ἀντὶ Κλέεα, κλέα, ὀνμς. καὶ αἰτ. πλθ. τοῦ Κλέος.
Κλειδίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλείς, κλειδάκι. (μτνμ.) ἡ ἐπιγλωττίς (τὸ ἀνοιγοκλειόμενον σκέπασμα τῆς τρύπας) μουσικ. ὀργ. ἢ μηχανῆς, (Γαλλ.) soupape.
Κλειδοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων κλεῖδας (κλειδιά), κλειδαρᾶς.
†Κλειδουχέω (εὔχρ. μόνον τὸ Ἀττ. Κληδουχέω)-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Βαστῶ) τὰ κλειδιά, εἶμαι -
Κλειδοῦχος, ου (ὁ). ὁ ἔχων (κρατῶν) τὰς κλεῖδας, κλειδοφύλαξ.
Κλειδοφόρος (ὁ, ἡ), =Κλειδοῦχος.
Κλειδοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Φυλάττω τι ὡς)-
Κλειδοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φυλάττων) τὰ κλειδιά· δεσμοφύλαξ.
†Κλειδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω μὲ τὸ κλειδί, κλειδόνω.
†Κλείδωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κλειδόνεται, κλειδονιά.
†Κλείδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κλειδόω, κλείδωμα.
Κλείζω, Μ. ίσω, Π. φημίζω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω.
†Κλείθρη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κλήθρη.
Κλειθρία καὶ (Ἰων.) Κλειθρίη (ἡ). ἡ τρύπα τῆς κλειδαριᾶς. 2) (κατ' ἄλλ.) παραθυράκι ἢ πολεμίστρα, (Τουρκ.) μασγάλι.
Κλειθρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλειθρία.
Κλειθρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλεῖθρον.

;Κλειθριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς (ἢ καμωμένος εἰς σχῆμα) κλειθρίας.
Κλεῖθρον (τὸ), [κλείω]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι κλείει (κλείεται), θύρα· (συνήθ.) κλειδαριά. (μτνμ.) »Κλεῖθρον τὸ ἐπὶ τῷ βρόγχῳ,« Ἱππ., ἡ ἐπιγλωττίς.
Κλειθροποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων κλεῖθρα (κλειδονιαῖς), κλειδαρᾶς.
Κλείθρωσις, εως (ἡ), =Κλείδωσις.
Κλεινὸς [κλέος], ή, όν, Π. ἔνδοξος, περίφημος.
Κλεῖξαι, Δ. ἀντὶ Κλεῖσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κλείζω.
Κλεῖος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Κλέος.
Κλεὶς [κλείω], κλειδὸς (ἡ), (ἡ αἰτ. Κλεῖδα καὶ Κλεῖν, πλθ. ἡ ὀνμς. Κλεῖδες καὶ Κλεῖς, καὶ ἡ αἰτ. Κλεῖδας καὶ Κλεῖς). Κλειδί· (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς κλείσιμον (καὶ ἐπμ. εἰς ἄνοιγμα) θύρας κτλ., σύρτης ὁ ὁποῖος σύρεται ὄπισθεν ἤ, σίδηρον τὸ ὁπ. περνᾷ μεταξὺ τῶν κρικοειδῶν καρφίων τῆς θύρας (παρβλ. Ἐπιβλής). »Θύρας κληΐσσαι κληῗδι,« Ὀδ. Φ. 2) (μτνμ.) κόπτσα, θηλυκωτῆρι. »Περόναι, κληῗσιν εὐγνάμπτοις ἀραρυῖαι,« Ὀδ. Σ. 3) (ἀνατομ.) τὸ μεταξὺ λαιμοῦ στήθους καὶ ὤμου κόκκαλον, τὸ κλειδοκόκκαλον. »Παρ' ὦμον, ὅθι κληῒς ἀποέργει αὐχένα τε στῆθός τε,« Ἰλ. Θ. »Τὴν κλεῖν κατεαγότα,« Δμ. (καὶ ἐπὶ ζ.) »Κλεῖδες μὲν ὀπταὶ δύο παρεσκευασμέναι.—Αἷς τὰς θύρας κλείεσι; —Θύννου μὲν οὔν,« (Ἀριστοφῶν παρ') Ἀθ. 4) Π. (πλθ.) τὰ καθίσματα τῶν κωπηλατῶν. »Δησάμενοι δ' ἐπὶ κληῗσιν ἐρετμά,« Ὀδ. Θ 5) πορθμός. »Πόντου κληῒς,« Εὐρ., ὁ Βόσπορος ἢ ὁ Ἑλλήσποντος.
Κλεῖς, κατὰ συγκοπ. ἀντὶ Κλεῖδες ἢ Κλεῖδας, ὀνμστ. ἡ αἰτ. τοῦ Κλείς.
Κλεισίαι καὶ Κλεισιάδες (αἱ). τὰ θυρόφυλλα (κυρ. ἀγροτικῆς μεγάλης θύρας). (συνκδχ.) εἴσοδος, ἔμβασμα· τόπος δι' οὗ ἐμβαίνει τις· (μτνμ.) κλειδὶ (κλεῖθρον) διώρυγος, [ἐκ τοῦ
†Κλείσιον (τὸ), =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κλίσιον, αὐλόγυρος ἀγροτικῆς οἰκίας, καλυβόσπιτον. »Ἐρείπια πολὺ ταπεινότερα τῶν κλεισίων, οἷς ὑποδύεται τὰ πρόβατα,« Δ. Χρσ. »Τῶν δ' ἄλλων τότε θυρῶν εἴσω τῆς οἰκίας εἰς τὸ κλεισίον ἀναγομένων, ἐκείνης μόνης τῆς οἰκίας ἐποίησαν ἐκτὸς ἀπάγεσθαι τὴν αὔλειον,« Πλ.
Κλεῖσις, εως (ἡ). κλείσιμον, κλείδωμα. »Ὄρους—,« Γ. Ἀκροπολ., =Κλεισώρεια.
Κλεῖσμα (τὸ), =Κλεῖσις ἢ Κλεῖθρον.
†Κλεισμὸς (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κλισμός.
†Κλείσουρα (ἡ), Ζ. Κλεισώρεια.
Κλειστός, ή, όν. Κλεισμένος ἢ Δυνάμενος νὰ κλεισθῇ (νὰ κλειδωθῇ). »Λιμὴν κλειστὸς τριήρεσι,« Στρβ. »Κληϊσταὶ σανίδες.. δικλίδες,« Ὀδ, Β'., τὰ θυρόφυλλα.
†Κλεῖστρον (τὸ), =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κλεῖθρον.
†Κλεισώρεια (ἡ), [κλείω, ὄρος]. (μτγν.) στενὸν (πέρασμα) μεταξὺ δύο βουνῶν καὶ τὸ πρὸς φύλαξιν αὐτοῦ φρούριον ἢ ὀχύρωμα, (Λατ.) clausura, (κοιν.) κλεισοῦρα.

†Κλειτόπωλος (ὁ, ἡ), =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κλυτόπωλος.
Κλειτοριάζω, Μ. άσω. καὶ Κλειτορίζω, Μ. ίσω. Ἅπτομαι ἀκολάστως τῆς κλειτορίδος.
Κλειτορὶς [κλείω], ίδος (ἡ). σαρκῶδές τι μόριον (εἶδος ἐπιγλωττίδος) τοῦ γυναικείου αἰδοίου.
Κλειτός, ή, όν, Π. [κλείω, κλείζω], =Κλεινός, περίφημος, ἐξαίρετος, (παρβλ.) Κλυτός.
Κλεῖτος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Κλιτύς, Κλίτος.
Κλείω [εἰλέω ἢ κλάω], Μ. κλείσω (πθ. πρ. Κέκλεισμαι καὶ Π. Κέκλειμαι, ἀόρ. Ἐκλείσθην, καὶ τὸ θετ. Κλειστέον). Σφαλνῶ· (κατὰ λέξ.) κλειδόνω. (μτφορ.) ὑποχρεόνω, (κοιν.) δένω. »Ὅρκοις κεκλήμεθα,« Εὐρ.
Κλείω, Π. ἀντὶ Κλέω, Κλείζω, φημίζω· ἀνυμνῶ. (ἁπλ.) ὀνομάζω, »Ἐγὼ δ' ἂν σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν,« Ὀδ. Ρ. »Τὴν τ' ἀκίδα κλείουσιν,« Ὀππ. (καὶ πθ.) »Ἔνθα περ ἀκταὶ κλείονται Παγασαὶ Μαγνήτιδες,« Ἀπλλν.
Κλέμμα (τὸ). πρᾶγμα κλεμμένον, κλεψιμαῖον. 2) κλοπή, κλεψιά. (μτνμ.) ἀπάτη, δολιότης· στρατήγημα, (ἐν γέν.) πρᾶξις ἐκτελουμένη κρυφίως.
Κλεμμάδιος (ὁ, ἡ). κλεμμένος, κλοπιμαῖος. ‖. »Κλεμμάδιον (τὸ), Πλάτ., κλεψιμαῖον.
Κλεμματικός, ή, όν. Κλεπτικός, ἀπατηλός, ὕπουλος.
;Κλεμμάτιον (τὸ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Κλέμμα, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κλεμμάδιον).
Κλεμματιστής, οῦ (ὁ). κλέπτης, ἢ κλεπταποδόχος (;).
Κλεμμὺς [χέλυς, ἐμύς], ύος (ἡ). ἡ χελώνη.
Κλέομαι, Π. πθ. τοῦ Κλέω, ἀκούομαι· εἶμαι ὀνομαστὸς (περίφημος), ἐπαινοῦμαι. (ἁπλ.) καλοῦμαι, ὀνομάζομαι.
Κλέος [κλέω, κλύω], εος-ους (τὸ). φήμη, δόξα. (Π.) πρᾶξις περίφημος, ἀριστεία, ἀνδραγάθημα. »Ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν,« Ἰλ. Ι.
Κλέπος, εος-ους (τὸ), Π ἀντὶ Κλέμμα, κλεψιμαῖον.
Κλεπτέλεγχος (ὁ, ἡ). ὁ ἐλέγχων (ἀνακαλύπτων) τοὺς κλέπτας.
Κλέπτεσκεν, Π. ἀντὶ Ἔκλεπτεν.
Κλεπτήρ, Π. ἀντὶ
Κλέπτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων, κλέφτης· (ἐν γέν.) ὁ πράττων τι κρυφίως, ὕπουλος.
†Κλεπτίδης, ου (ὁ), Κωμ. πατρνμ. τοῦ Κλέπτης.
Κλεπτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κλέπτην, κλέφτικος· ἐπιῤῥεπὴς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κλέπτειν. »Κλεπτική,« Εὐρ., ἡ τέχνη τοῦ κλέπτου, κλεφτοσύνη.
Κλεπτικῶς. ἐπίῤ. Ὡσὰν κλέπτης, κλέφτικα· κρυφά, κλεφτάτα.
Κλέπτις, ιδος (ἡ). κλέφτρα, κλέφτισσα.
Κλεπτίστατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
Κλεπτίστερος, α, ον, συγκρ. Κωμ. τοῦ Κλέπτης.
Κλεπτομάστιξ, ιγος (ὁ, ἡ). ὁ φοβίζων ἢ τιμωρῶν τοὺς κλέπτας, μάστιξ τῶν κλεπτῶν.

Κλέπτον, οὐδ. τῆς μετχ. τοῦ Κλέπτω. ‖. (ἐπίῤ.) ἀντὶ Κλεπτικῶς. »Κλέπτον βλέπειν,« Ἀρσφ., (κατ' ἄλλ.) Κλεπτόν, ὡς οὐδ. τοῦ
;Κλεπτός, ή, όν. Κλεμμένος ἢ Δυνάμενος νὰ κλεφθῇ (νὰ κρυφθῇ).
Κλεπτοσύνη (ἡ), Π. τὸ ἔργον τοῦ κλέπτου, ἡ πρὸς τὸ κλέπτειν ἕξις ἢ ἐπιτηδειότης· πανουργία, δολιότης.
Κλεπτοτελωνέω, Μ. ήσω. Κλέπτω ἀπὸ τοῦ τελωνείου, ὑπεκκλέπτω τὰ τελωνητέα εἴδη, λαθρεμπορῶ. »Σειρομάστης, σιδήριον τῶν τελωνῶν, ὡς μέγας ὀβελίσκος, ᾧ πλήττοντες τοὺς σάκκους, τὰ κλεπτοτελούμενα νοοῦσι καὶ κρατοῦσι.« Τζέτζ. (Χιλ. ΙΣΤ', 492).
Κλεπτοτελώνημα (τὸ). τὸ κλεπτοτελωνηθὲν ἐμπόρευμα, λαθρεμπόριον.
†Κλεπτοτόκος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Κλωποπάτωρ.
Κλέπτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κλέπτης, κλέφτρα.
Κλέπτω [καλύπτω, κρύπτω], Μ. κλέψω καὶ (μσ.) κλέψομαι, (πρκ. Κέκλοφα, καὶ πθ. Κέκλεμμαι, ἀόρ. πθ. Ἐκλέφθην καὶ β'. [εὐχρηστότ.] Ἐκλάπην). Κλέφτω, 'παίρνω κρυφὰ τὸ ξένον πρᾶγμα· (ἐν γέν.) στερῶ, ἀφαιρῶ, πράττω τι κρυφίως (μὲ σκοπὸν νὰ ἀπατήσω), προσποιοῦμαι· κρύπτω, ὑποκρύπτω· ἀπατῶ, ξελογιάζω. »Κλέπτειν τὰ τῆς πόλεως,« Ξεν. »Γάμον ἐκλέψατε δώροις,« Θκρ. τὸν κατορθώσατε μὲ ἀπάτην. »Οὐ κλέπτω τὴν νίκην,« Πλ. »Κλέπτειν τὴν ἀκρόασιν,« Αἰσχ., ἀπατᾶν τὸν ἀκροατήν. »Κλέψεν Μήδειαν,« Πίνδ., τὴν ἀπάτησε. »Πάρφασις ἔκλεψε νόον,« Ἰλ. Σ. »Ψήφοις παίζειν, τὴν ὄψιν κλεπτούσαις τῷ τάχει τῆς μεταθέσεως,« Γρ. (παρβλ. Παροφθαλμιστής). »Κλέψας σεαυτὸν ἀπὸ τῶν δημοσίων,« Συν., ἀπασχολήσας. »Κλέπτουσι μύθους,« Σοφ., διαδίδουν κρυφίως ψευδεῖς φήμας. »Πόλλ' ἂν κακῶς λάθρα σὺ κλέψειας κακά,« αὐτ., κρυφίως σκευάσειας. »Μὴ κλέπτε νόῳ,« Ἰλ. Α., μὴ φρονῇς νὰ ἀπατήσῃς. »Κλέπτοισα θεοῖο γόνον,« Πίνδ., κρύπτουσα. (καὶ πθ.) »Κλέπτεται αἰδὼς κέρδει,« αὐτ. »Οὐδὲ κλέπτομαι φρένας πράξειν τι,« Εὐρ., δὲν ἀπατῶμαι ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ὅτι. »Τὸ πρόσω αἰεὶ κλεπτόμενος,« Ἡρ., ἀπατώμενος πάντοτε ἵνα προχωρῇ.
Κλέτας (τὸ), Π. (σπντ.) ἀντὶ Κλίτος.
Κλεψίαμβος (ὁ), εἶδος στίχων, (ἴσ.) =Χωλίαμβος (;). 2) εἶδος μουσ. ὀργάνου εἰς τὸ ὁποῖον ἐπαίζοντο τοιοῦτοι στίχοι.
Κλεψιγαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι κλεψίγαμος, παραβαίνω τὴν γαμικὴν πίστιν, μοιχεύω.
Κλεψιγαμία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ κλεψιγάμου.
Κλεψίγαμος (ὁ, ἡ). ὁ κλέπτων (φερόμενος ἀπίστως ἢ ἀθεμίτως) περὶ τὸν γάμον, μοιχὸς ἢ μοιχαλίς.
Κλεψίθυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμβαίνων κρυφὰ (ὡς κλέπτης).
Κλεψιμαῖος, α, ον, =Κλοπιμαῖος.
Κλεψιμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλέπτω τὴν μάχην, πολεμῶ δολίως.

Κλεψίνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. κρυψίνους, ὕπουλος, ἀπατηλός.
Κλεψίνυμφος (ὁ, ἡ), Π. =Κλεψίγαμος.
Κλεψιποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλέπτω (Ἀπατῶ) ἐν τῷ πίνειν, προσποιοῦμαι ὅτι πίνω ἵνα ἀπατήσω τοὺς συμπότας μου, [ἐκ τοῦ
Κλεψιπότης, ου (ὁ). ὁ προσποιούμενος ὅτι πίνει χωρὶς νὰ πίνῃ.
Κλεψίῤῥυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥέων ὑπογείως (χωρὶς νὰ φαίνεται) ἢ ἐκ διαλειμμάτων (καθὼς μερικαὶ πηγαί). »Ὕδωρ —,« Ἡσύχ., τὸ τῆς ἐν Ἀθήν. Κλεψύδρας καλουμένης πηγῆς.
Κλεψίσοφος (ὁ, ἡ). ὁ κλέπτων (ἀπατῶν) διὰ τῶν σοφισμάτων του, ἤ· κλέψας (ἀποκτήσας ἀναξίως) τὸ ὄνομα σοφός, δοκησίσοφος.
Κλεψιτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα κρυφίως, κρύπτουσα τὰ μικρά της (καθὼς συνηθίζουν τὰ πλειότερα θηλυκὰ ζῶα).
Κλεψιφάγος (ὁ, ἡ), =Λαθροφάγος.
Κλεψίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. =Κλεψίνους.
Κλεψίχωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρύπτων (κλέπτων) τὴν χωλότητά του, χωλαίνων χωρὶς νὰ φαίνεται.
Κλεψύδρα [κλέπτω, ὕδωρ], ας (ἡ). εἶδ. ὡρολογίου μὲ νερὸν (καθὼς ἐκεῖν' ὅ,που μεταχειρίζονται εἰς τὰ πλοῖα τὴν σήμερον μὲ ἄμμον, εὔχρηστον κυρίως εἰς τὰ δικαστήρια, ὅθεν :) »Πρὸς κλεψύδραν λέγειν (καὶ Κωμ.) πίνειν,« Ἀρσφ., = Πρὸς μεμετρημένον ὕδωρ, (ἐπμ.) συντόμως, ὀλίγον. »Οἱ ἀπὸ τῆς κλεψύδρας,« Φλσρ., οἱ δικολόγοι. 2) (ἰδιωνυμ.) πηγή τις ἐν Ἀθ. καὶ Μεσσην. τῆς ὁπ. τὸ ὕδωρ ἔῤῥεεν ἐκ διαλειμμάτων, (ἄλλ.) Ἐμπεδῶ, (παρβλ. Κλεψίῤῥυτος).
Κλεψύδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλεψύδρα.
Κλέω (παρτ. Ἔκλεον καὶ πλέον οὔ), Π. κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Καλέω, Κλείζω, φημίζω· ἀνυμνῶ, ἐγκωμιάζω· (ἁπλ.) ὀνομάζω. »Καί μιν ἐπωνυμίην φαέθοντα ἔκλεον,« Ἀπλλν. (καὶ πθ.) »Ἡδ' ὅπερ ὄρνιθος κλέεται γάλα,« Νίκ. (εὐχρηστότ. τὸ Κλείω, ὅπου ἴδε).
Κλεῶα, Λακων. ἀντὶ Κλείουσα, κλείζουσα, ὑμνοῦσα, ἀνευφημοῦσα.
Κλῇδες (αἱ), Ἀττ. ἀντὶ Κληῗδες, κλεῖδες.
Κλήδην, ἐπίῤ. Π. [καλέω], ὀνομαστί, ἐξ ὀνόματος.
;Κληδονέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Κληδονίζω (ἢ κατὰ τὸν Ἐτυμολ. ὀρθότ. χωρὶς ὑπογεγραμμ.) Κληδονίζω, Μ. ίσω. Διαδίδω κληδόνα (φήμην), μαντεύω (;). ‖. (μσ.) μαντεύομαι (κυρ. ἀπὸ φωνῆς). »Καὶ ἐκληδονίζετο, καὶ οἰωνίζετο,« Γρφ. ‖. (πθ.) φημίζομαι. »Γλώσσης πικροῖς κέντροις κληδονούμενοι (ἄλλ. γφρ. κληδουχούμενοι),« Εὐρ., δυσφημιζόμενοι, λοιδορούμενοι.
Κληδόνισμα (τὸ). τὸ δοθὲν ἢ ληφθὲν ἐν εἴδει κληδόνος, μάντευμα.
Κληδονισμὸς (ὁ). τὸ κληδονίζειν ἢ κληδονίζεσθαι, μαντεία.
Κληδονιστής, οῦ (ὁ). ὁ κληδονιζόμενος (ἐξηγῶν τὰς κληδόνας), μάντις.
Κληδονιστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ κληδονίζεσθαι, μαντικὸς διὰ κληδόνων.

†Κληδὸς (ὁ), =Χλῆδος, (συγχ. τῷ
†Κλῆδος [κλῄζω 2], εος-ους (τὸ). φασμός.
Κληδουχέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Κλειδουχέω, [ἐκ τοῦ
Κληδοῦχος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κλειδοῦχος.
Κληδὼν καὶ (ὀρθότ.) Κληδὼν (καθὸ καὶ Κλεεδὼν καὶ Κληηδών), όνος (ἡ). φήμη, εἴδησις, ᾀδόμενον. »Κληδὼν γὰρ ἦλθεν εἰς.. πόλιν ὡς,« Εὐρ. »Ἤλυθον, εἴ τινά μοι κληδόνα πατρὸς ἐνίσποις,« Ὀδ. Δ. 2) δόξα, ὑπόληψις. »Καλὴ (»Αἰσχρὰ)—,« Σοφ., Εὐρ. 3) (συνήθ.) φωνὴ (λέξις ἢ φράσις) ἐκλαμβανομένη ὡς οἰωνός, μαντεία, (ὅθ. καὶ κοιν.) κλήδονας (τὸν ὁπ. ἐβγάλλουν αἱ γυναῖκες τοῦ ἁγ. Ἰωάννου Ἰουν. 24). »Κληδόνας τε δυσκρίτους ἐγνώρισ' αὐτοῖς,« Αἰσχλ. »Οὐκέτι ἐπὶ κληδόνας καὶ οἰωνοὺς ἵετο,« Φίλ. »Μαντικὴ δὲ καθέστηκεν αὐτόθι ἀπὸ κληδόνων, ᾗ δὴ καὶ Σμυρναίους μάλιστα Ἑλλήνων χρωμένους οἶδα· ἔστι γὰρ καὶ Σμυρναίοις ὑπὲρ τὴν πόλιν κατὰ τὸ ἐκτὸς τοῦ τείχους κληδόνων ἱερόν,« Παυσ. 4) (σπν. καὶ Π.) ἀντὶ Κλῆσις, κάλεσμα, προσκάλεσμα. »Πόῤῥωθεν ἐξήκουσα κληδόνος βοήν,« Αἰσχλ., [ἐκ τοῦ
Κλήζω, Π. ἀντὶ Κληΐζω ἢ Κλείζω. 2) Ἀττ. ἀντὶ Κλείω.
Κληηδών, όνος (ἡ), Π. ἀντὶ Κληδών.
Κλήθρα, ας (ἡ), εἶδ. δένδρου παρυδατίου, (κοιν.) σκλῆθρος, (Γαλλ.) aune. [Κλείω, διότι, κατὰ τὸν Πλίνιον, ΣΤ', 37, στερεόνουσα μὲ τὰς ῥίζας της τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν, τοὺς κρατεῖ κλεισμένους ἐντὸς τοῦ κύτους των].
Κλήθρη, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κλήθρα.
Κλῆθρον (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Κλεῖθρον.
Κλῆθρος (ὁ), =Κλήθρα.
Κληΐδιον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Κλειδίον.
Κληϊδοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κλειδοφόρος.
Κληΐζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Κλείζω ἢ 2) Καλέω. »Τὰν Διὸς κόραν κληΐσωμεν Ἄρτεμιν,« Εὐρ. »Θανὼν δὲ κληΐζεται καθ' Ἑλλάδα,« αὐτ. »Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κληΐζεται,« Σοφ. »Οἱ δὲ Περσεῖδαι ἀπὸ Περσέως κληΐζονται,« Ξεν.
Κληΐθρη ἢ (ὀρθότ.) Κληϊθρίη, Ἰων. ἀντὶ Κλειθρίη.
Κλήϊθρον (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Κλεῖθρον.
Κληῒς, ΐδος ἢ ῖδος (ἡ), Π. ἀντὶ Κλείς.
Κληϊστός, ή, όν, Π. Ἰων. ἀντὶ Κλειστός.
Κληΐω, Μ. ΐσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Κλείω.
Κλῆμα (τὸ), [κλάω]. (ἐν γέν.) κλαδὶ κλωνάρι, (ἰδιαιτ.) τὸ κλαδὶ τῆς ἀμπέλου, (ὅθ.) ἡ ῥάβδος τῶν ἑκατοντάρχων τῆς Ῥώμης, (ἐν γέν.) ῥαβδί, βέργα.
Κληματηδόν, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει κλήματος.
Κληματίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κληματίον.
Κληματικός, ή, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς κλῆμα.
Κλημάτινος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ κλῆμα ἢ κλήματα. »Φλὸξ —,« Θφρ.
Κλημάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κλῆμα κληματάκι.
Κληματὶς, ίδος (ἡ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Κλῆμα· (συνήθ.) κληματαΐδα, κλημα-

τόδεργα. 2) (μτνμ.) = Κληματῖτις, εἶδ. φυτοῦ.

Κληματῖτις, ιδος (ἡ). ὁμοία μὲ κλῆμα, (ὅθ. ||. οὐσ.) εἶδ. ἢ γέν. φυτοῦ (περιπλεκομένου ὡς ἂν τὸ κλῆμα, (κοιν.) Κλεμαξίδα.

Κληματοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει κλήματος. ||. (οὐσ.) Κληματοειδὲς, = ἡ Κληματῖτις.

Κληματόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Κληματώδης ἢ Κλημάτινος. » Τέφρα —, « Νίκ.

Κληματόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Κάμνω (Ἐβγάζω, Γεμίζω ἀπὸ) κλήματα.

Κληματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κλῆμα ἢ γεμάτος κλήματα.

Κληρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς κλήρους (τὰς κληρονομίας) ἢ πραγματευόμενος περὶ αὐτῶν. » Ἰσαίῳ λόγος —, « Ἀρπκρ. 2) (Ἐκκλησ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κλῆρον (εἰς τὸ ἱερατεῖον). ||. (οὐσ.) ἱερωμένος.

Κληρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλῆρος, μικρὰ κληρονομία. 2) κατάστιχον χρέους ἢ χρεωστικὴ ὁμολογία, (Πλ. Ἀγ. 13).

Κληροδοσία (ἡ). μοιρασιὰ διὰ κλήρου. 2) δωρεὰ κατὰ διαθήκην, κληρονομία, [ἐκ τοῦ

Κληροδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω κατὰ κλῆρον (διὰ λαχνοῦ). 2) ἀφίνω (χαρίζω) ὡς κληρονομίαν, [ἐκ τοῦ

Κληροδότης, ου (ὁ). ὁ δίδων διὰ κλήρου ἢ ὡς κληρονομίαν.

;**Κληροθεσμοθετέω-ῶ**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κλήρῳ θεσμοθετῶ.

Κληρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ σπν. αἰτ.) Παίρνω τὸ μερίδιόν μου (κυρ. διὰ κλήρου) ἀπὸ, μετέχω· λαμβάνω κληρονομίαν ἢ κατὰ κληρονομίαν, γίνομαι κληρονόμος τινός· (σπν. μτβτ.) κάμνω (ἀφίνω) κληρονόμον μου. » Δίκαιος κληρονομήσει υἱοὺς υἱῶν, « Γρφ.

Κληρονόμημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐμοιράσθη διὰ κλήρου ἢ ἀφέθη κατὰ κληρονομίαν.

Κληρονομία (ἡ). τὸ κληρονομεῖν· τὸ διὰ κλήρου ἢ διαδοχικῶς λαμβανόμενον, (Τουρκβαρβ.) μοιράσι.

Κληρονομιαῖος, α, ον καὶ

Κληρονομικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (διδόμενος ἢ λαμβανόμενος κατὰ) κληρονομίαν, διαδοχικός.

Κληρονόμος (ὁ, ἡ). ὁ κληρονομῶν τι ἢ τινα.

Κληροπαλής, έος (ὁ, ἡ), Π. [κλ. πάλλω]. ὁ διὰ κλήρου διανεμηθεὶς ἢ διανεμητέος.

Κλῆρος (ὁ), [κλάω, διότι κατ' ἀρχὰς μετεχειρίζοντο τμήματα ξύλων]. λαχνός· ῥίψιμον (ἐβγάλσιμον) λαχνοῦ. τὸ πετραδάκι ἢ ὅ,τι ἄλλο χρησιμεύει ὡς σημεῖον τοῦ λαχνοῦ. » Ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο· πάλλ' Ἀχιλλεύς· ἐκ δὲ κλῆρος θόρεν Ἀντιλόχου, « Ἰλ. Ψ. 2) (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι μοιράζεται ἢ λαμβάνεται μὲ λαχνόν, (ἰδιαιτ. δὲ) μέρος γῆς (μάλιστα καταχτηθείσης) παραχωρούμενον διὰ λαχνοῦ εἰς κληροῦχον· (κατ' ἔκτ.) κληρονομία (κυρ. εἰς γῆν)· (ἐν γέν. καὶ τρπ.) ἡ κατάστασις (τὸ ἐπάγγελμα, τὸ εἶδος τοῦ βίου) ὅ,που ἔφθασέ τις νὰ εὑρεθῇ ἢ νὰ διορισθῇ, (Γαλλ.) condition. 3) (ἐν γέν.) ψῆφος, (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ μαντική. » Κλήροις θεοπροπέων, « Πίνδ. 4) = Κύβος. » Ἔπαιζον κλήροις, « Ἐπγρ. 5) (συνκδχ.) ἡ ὁμὰς τῶν μάντεων (τῶν οἰωνοσκόπων κτλ.). 6) (ἐκκλησ.) τὸ σύστημα τῶν ἀφιερωμένων εἰς τὴν θείαν ὑπηρεσίαν, οἱ κληρικοὶ καὶ τὸ ἱερατεῖον.

Κλῆρος (ὁ), [;]. εἶδ. σκώληκος ὁ ὁποῖος ἀφανίζει τὰ μελίσσια, (ἄλλ.) Πυραύσης.

Κληρουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Λαμβάνω) εἰς τὴν ἐξουσίαν μου μέρος γῆς ὡς κληροῦχος. ||. (μτβτ.) μοιράζω γῆν εἰς κληρούχους. » Πάσας τὰς νήσους εἰς εἴκοσιν ἔτη διελόμενοι, πάλιν κληρουχοῦσιν ὅταν ὁ χρόνος οὗτος διέλθῃ, « Διόδ.

Κληρούχημα (τὸ). τὸ κληρουχηθὲν (παραχωρηθὲν κατὰ κλῆρον ἢ εἰς κληροῦχον) μερίδιον, κληροδότημα.

Κληρουχία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ἢ νὰ ἐξουσιάζῃ (νὰ νέμεται) τι ὡς κληροῦχος. ἡ διὰ κλήρων διανομὴ (κυρ. καταχτηθείσης) γῆς καὶ τὸ ἐπ' αὐτῆς δικαίωμα τοῦ κληρούχου, (ἐν γέν.) κτῆσις, ἰδιοκτησία· (συνκδχ.) ἀποικία (συγκειμένη ἀπὸ κληρούχους). » Τὰς κληρουχίας ἃς ἡμεῖς εἰς τὰς ἐρημουμένας τῶν πόλεων φυλακῆς ἕνεκα τῶν χωρίων ἐξεπέμπομεν, « Ἰσκρ.

Κληρουχικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κληροῦχον. » Γῆ —, « Ἀρσφ.

Κληροῦχος (ὁ, ἡ), [κλῆρος, ἔχω]. (ἐν γέν.) ἰδιοκτήτης κτήματος ἢ ὁποιουδήποτε πράγματος κληροδοτηθέντος. (ἰδιαιτ.) ἄποικος ἢ ἔποικος λαβὼν διὰ κλήρου καὶ νεμόμενος γῆν (κυρ. καταχτηθεῖσαν)· (ἁπλ.) ἀντὶ Μέτοχος. » Πολλῶν ἐτῶν κληροῦχος, « Σοφ. 2) (μτβτ.) ὁ διωρισμένος νὰ διανέμῃ τὴν γῆν εἰς τοὺς κληρούχους, (ἐν γέν.) κληροδότης. » Ἧδον εἰς τὸν κληροῦχον θεὸν καὶ τὸν ἀληθῶς ἡγεμόνα τῆς ἀποικίας, « Φίλ. 3) (σπν. πθ.) ὁ ἀνήκων εἰς κληροῦχον. » Γῆ —, « Δ. Ἀλ.

Κληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω κλῆρον (λαχνόν)· (μτβτ.) δίδω (παραχωρῶ, ἀποφασίζω, [καὶ μσ.] λαμβάνω) τι διὰ κλήρου· (Π. ἐν γέν.) δίδω, ἐκδίδω. » Οὓς ἐκλήρωσεν πάλος, « Εὐρ. » Ὃς ὀμφὰν κληροῖς, « Εὐρ., χρησμοδοτεῖς. (καὶ πθ.) » Ἵν' ἐκληρώθην, « αὐτ.

Κλήρωμα (τὸ). τὸ κληρωθὲν, κληρούχημα, κληροδότημα.

Κλήρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ῥίψιμον κλήρου· διανομὴ (ἐκλογὴ κτλ.) διὰ κλήρου. » Ἐν μὲν γὰρ τῇ κληρώσει τὴν τύχην βραβεύειν, « Ἰσκρ.

Κληρωτήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐγίνοντο αἱ διὰ κλήρου ἐκλογαὶ τῶν δικαστῶν κλπ., ἢ τὸ ἀγγεῖον (ἄλλ. Κληρωτίς) ὅπου ἐβάλλοντο αἱ πρὸς τοῦτο ψῆφοι, (ἐν γέν. πλθ.) ἀντὶ Ἀρχαιρεσίαι. 2) (σπν.) τὸ μέρος τοῦ θεάτρου ὅπου ἐκάθηντο οἱ κληρωτοὶ δικασταὶ ἢ ἄρχοντες.

Κληρωτής [κληρόω], οῦ (ὁ). ὁ βάλλων κλήρους (ἐκλέγων [μοιράζων κτλ.] διὰ κλήρων). 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Κληροῦχος, μέτοχος. » Ἀρετῆς —, « Μακάρ.

Κληρωτί, ἐπίρ. Διὰ κλήρου.

Κληρωτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς κλήρωσιν.

Κληρωτίς, ὀρθότ. τὸ Κληρωτρίς.

Κληρωτός [κληρόω], ή, όν. Ὁ δοθεὶς (ἐκλεχθεὶς, ἀποφασισθεὶς ἢ ἐκλεκτὸς κτλ.) διὰ κλήρου. » Τὰς ἀρχὰς οὐ κληρωτὰς, ἀλλ' αἱρετὰς ποιήσαντες, « Ἰσκρ.

Κλωρωτρίς, ίδος (ἡ), (ἐνν. κάλπη ἢ ὑδρία), τὸ ἀγγεῖον ὅπου ἐβάλλοντο οἱ κλῆροι (αἱ ψῆφοι) διὰ τὰς ἀρχαιρεσίας κτλ.

Κληρωτῶς, ἐπίρ. Διὰ κλήρων, κατ κλήρωσιν.

Κλής, κληδὸς (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κλείς.

Κλῆσις [καλέω], εως (ἡ). κάλεσμα, προσκάλεσμα. » Κλῆσις εἰς τὸ πρυτανεῖον τῶν πρέσβεων ὑπὸ τῆς βουλῆς, « Δμ. » Ἐπαινοῦντες τὴν κλῆσιν, οὐχ ὑπισχνοῦντο συνδειπνήσειν, « Ξεν. 2) κάλεσμα εἰς τὸ δικαστήριον, ἐγκάλεσμα. » Τὴν κλῆσιν εἰς δύ' ἡμέρας ἔθηκεν, εἴς τε τὴν ἕνην τε καὶ νέαν, « Ἀρσφ. 3) ὀνομασία. » Βάρβαρον μιᾷ κλήσει προσειπόντες αὐτὸ, « Πλάτ. 4) (ἀπὸ τὸ Δ. Κλᾶσις ὅθεν τὸ Λατ. classis) ἡ εἰς τάξεις διαίρεσις (κυρ. τῶν συγκαλουμένων εἰς συνέλευσιν πολιτῶν τῆς Ῥώμ.), (ὅθεν τὸ κοιν.) κλάσις (ἢ Κλασικὸς συγγραφεύς, ὁ ὁποῖος χρησιμεύει εἰς μαρτυρίαν, Γαλλ. qui fait autorité, ἢ παραδίδεται συνήθως εἰς τὰς κλάσεις τῶν σχολείων). 5) (Γρφ.) ἡ ἐκλογὴ τῶν πιστῶν (τῶν κλητῶν) καὶ ἡ πρὸς αὐτοὺς ἰδιαιτέρα χάρις τοῦ θεοῦ.

Κλῇσις, εως (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ (τοῦ ἀρχ.) Κλεῖσις, κλείσιμον.

Κλῆσον, Π. ἀντὶ Κάλεσον, ἀόρ. ά. τῆς προστ. τοῦ Καλέω.

Κλῇσον, Ἀττ. ἀντὶ Κλεῖσον, ἀόρ. ά. τῆς προστ. τοῦ Κλείω.

Κλητέος, α, ον, θετ. τοῦ Καλέω.

;**Κλήτευσις**, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Κλητεύω [κλητός], Μ. εύσω. Ἐγκαλῶ εἰς τὸ κριτήριον (κυρ. διὰ κλητῆρος ἢ ὡς κλητήρ, ἴδε τὴν λέξ.). 2) = Ἐκκλητεύω, κινῶ ἀγωγὴν ἢ διαμαρτύρομαι κατὰ τοῦ ἀρνουμένου νὰ μαρτυρήσῃ εἰς τὴν δίκην μου. » Ἀναγκάσω αὐτὸν ἢ μαρτυρεῖν, ἢ ἐξόμνυσθαι, ἢ κλητεύσω αὐτὸν, « Δμ. 3) (ἀμτβτ.) μαρτυρῶ ὡς-

Κλητήρ (ὁ), [καλέω, κλῆσις]. (ἐν γέν.) ὁ στελλόμενος νὰ προσκαλέσῃ, καλεστής, κῆρυξ. 2) (ἰδιαιτ.) ὁ προσκαλῶν εἰς τὸ κριτήριον τοὺς ἐγκαλουμένους, κλήτωρ δικαστηρίου ἢ συμπαραλαμβανόμενος (παρευρισκόμενος) ὡς μάρτυς εἰς τὴν τοιαύτην κλῆσιν. » Κλητῆρα ἐπιγράφομαι, « Ῥτρ., (ἴδε Ἀρσφ. Νεφ 1217-1246).

Κλητήρ (ὁ), (ἴσ. ὀρθότ. Κλιτήρ). σαμάρι γαδάρου. (συνκδχ.) γάδαρος διὰ σαμάρωμα, γομάρι, (ὅθεν τὸ Λατ. clitellae), (παρβλ. Κανθήλιος).

Κλητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς κλῆσιν (προσκάλεσμα), (ὅθ.) » Κλητική, « Γρμτ., ἡ πέμπτη πτῶσις.

Κλητός, ή, όν. Ὁ κληθεὶς (προσκληθεὶς) ἢ ἄξιος νὰ προσκληθῇ (νὰ καλεσθῇ εἰς συμπόσιον, νὰ ἐκλεχθῇ ὀνομαστὶ κτλ.). » Πολλοὶ κλητοὶ, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοὶ, « Γρφ., (παρβλ. Κλῆσις 4).

Κλήτωρ, ορος (ὁ), = Κλητήρ (κυρ. δικαστηρίου)· κῆρυξ.

Κλῄω, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. Κληΐω, κλείω.

†**Κλιβάδιον** (τὸ), = Κλυβάδιον.

Κλιβανεύς, έως (ὁ). ὁ ἔχων ἢ ἀνάπτων κλίβανον, φουρνάρης.

Κλιβανίτης, Κλιβανοειδής, Κλίβανος, Κλιβανωτός, ἴδε Κριβανίτης κτλ.

Κλιβανοφόρος (ὁ). στρατιώτης κατάφρακτος, (Λτν.) clibanarius, (Γαλλ.) cuirassier.

;**Κλιδόν**, ἐπίρ. Π. [κλίνω], = Ἐγκλιδόν.

Κλίμα (τὸ), [κλίνω], = Κλίσις, κατωφέρεια· = Κλιτύς, (κοιν.) πλαγιὰ βουνοῦ, » Ἕως κλιμάτων τῶν καταβαινόντων ἀπὸ πόλεως Δαβίδ, « Γρφ. (ὅθ. 2) (Γεωγρφ.) τὸ πλαγίασμα τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ ἰσημερινοῦ πρὸς τοὺς πόλους καὶ ἡ ἐκ τούτου διαφορὰ ὡς πρὸς τὴν κρᾶσιν τῆς ἀτμοσφαίρας ἑνὸς τόπου πρὸς ἄλλον· (ἐν γέν.) μέρος ὁποιονδήποτε τῆς γῆς σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν ἀπὸ τοῦ πόλου καὶ τοῦ ἰσημερινοῦ ἀπόστασίν του. » Τοῦτο τὸ κλίμα νέμονται τῆς Ἰταλίας, « Πλβ.

Κλιμάζω, Μ. άσω, = Κλιμακίζω.

Κλιμακηδόν (κιδόν;), ἐπίρ. Ἐν εἴδει κλίμακος, βαθμηδόν.

Κλιμακίζω, Μ. ίσω. Προσπαθῶ νὰ καταβάλω τὸν ἀντίπαλόν μου πεδικλώνοντάς τον, (ἐπμ.) παλαίω μὲ δολιότητα, (ὅθ. μτφορ.) παρεξηγῶ, διαστρέφω. » Ὅταν οὖν κλιμακίζῃ (ἄλλ. γρφ. κλιμάζῃ, ὅθ. κατὰ τὸν Φώτ. ἴσ. βλιμάζῃ, = θλίβῃ, βιάζηται) ἢ παράγῃ τοὺς νόμους, « Δεῖν., (παρβλ. Σκελίζω).

Κλιμάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλίμαξ, σκαλίτσα ἢ σκαλοπατάκι.

Κλιμακίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κλίμαξ, σκαλίτσα· (μτνμ.) σκλάβα ἡ ὁπ. σκύπτουσα γίνεται ὡσὰν σκάλα ἵνα ἀναίβῃ ἡ κυρά της εἰς τὸ ὄχημα, (παρβλ. Ἀνδράποδον).

Κλιμακίσκος (ὁ), = Κλιμάκιον, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ-

Κλιμακισμός (ὁ). τὸ κλιμακίζειν, ἀπατηλὸς τρόπος παλαίσματος (ἴσ. διὰ συμποδισμῶν).

Κλιμακοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κλίμακος, κλιμακώδης,

Κλιμακόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Κλιματωτὸς, (ἐν γέν.) ὑψηλός.

Κλιμακοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σηκόνων, κουβαλῶν) κλίμακα (κυρ. νεκροκράββατον).

Κλιμακτήρ (ὁ). ἡ βαθμὶς τῆς κλίμακος, σκαλοπάτι. » Χωρὶς γὰρ ἐγκοπῶν καὶ κλιμακτήρων οὐχ οἷόν τε ἐπιβαίνειν, « Σδ. 2) (μτφορ.) κρίσιμος περίστασις, κίνδυνος. » Κλιμακτῆρσι πολλοῖς περιπίπτουσι, « Σιμπλ., (ὅθεν ἀστρλγ. ἀντὶ-

Κλιμακτηρικός, ή, όν, (κυρ.) Ἐνιαυτὸς, « ὁ καθ' ἑπταετίαν ἢ ἐνναετίαν (καὶ κατ' ἐξοχὴν ὁ μετὰ ἐννέα ἑπταετίας, δηλ. ὁ 63) τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρ., διότι (κατὰ τοὺς ἀστρλγ.) ὑποτίθεται κρίσιμος ὡς πρὸς τὴν ζωὴν ἢ τὸν θάνατον.

Κλιμακτηρίζομαι, Μ. ισθήσομαι. Περιπίπτω εἰς κλιμακτηρικὸν ἔτος.

Κλιμακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κλίμακα, δηλ.-

Κλιμακωτός, ή, όν. Κατεσκευασμένος εἰς εἶδος κλίμακος, ὑψούμενος βαθμηδὸν, ἀναβαινόμενος μὲ σκαλοπάτια.

Κλίμαξ [κλίνω], ακος (ἡ). (ἐν γέν.) σκάλα (διὰ τὸ ἀναιβοκαταίβασμα). » Ἑλικτὴ (» Στυππίνη κτλ.) —, « Λξ. 2) = Ἀποβάθρα. » Πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἄνδρες ἔβαινον ἀπὸ νηὸς, « Θκρ., (ὅθ. 3) (συνκδχ.) = Ἐμπόριον. » Κατέστησεν αὐτὸν στρατηγὸν ἀπὸ τῆς κλίμακος Τύρου ἕως τῶν ὁρίων Αἰγύπτου, « Γρφ. 4) σκαλὶ, σκαλοπάτι. 5) ξυλοκρέββατον. 6) κάθε περίφραγμα καγγελωτὸν (εἰς εἶδος σκάλας), (ἐπμ. 7) τὸ τριγυρινὸν τῆς ἁμάξης. 8) εἶδος χειρουργ. ἢ βασανιστικοῦ ὀργάνου, (ἄλλ.) Κλιμάκιον καὶ Κλινοστρόφιον. 9) εἶδ. παλαίσματος, ἴδε Κλιμακίζω. 10) (μτνμ.) εἶδος σχήματος ῥητορικοῦ, (ἄλλ.) Κλιμακωτόν.

Κλιματίας, ου (ὁ), εἶδος σεισμοῦ, (ἄλλ.) Ἐπικλίντης.

Κλινάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλίνη, κρεββατάκι.

Κλινάρχης, ου (ὁ), = Ἀρχιτρίκλινος.

Κλινάς, άδος (ἡ), = Κλιντήρ, καναπὲς, σοφᾶς.

†**Κλινέγερτος** (ὁ, ἡ). ὁ ἐγερθεὶς ἀπὸ τῆς κλίνης του.

Κλίνειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κλίνην, τοῦ κρεββατιοῦ.

Κλίνη (ἡ), [κλίνω]. (ἐν γέν.) μέρος (πρᾶγμα) διὰ πλάγιασμα (ἀκκούμβημα, 'ξάπλωμα), σοφᾶς, καναπὲς, (ἰδιαιτ. δὲ) κρεββάτι τοῦ ὕπνου· τὸ κάθισμα τῆς ἁμάξης, ὁ δίφρος· φορεῖον, (Ἰταλ.) σένδια. » Ἱερὰ κλίνη, « Λξ., τὸ προσκεφάλαιον ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἐβάλλοντο τὰ προσφερόμενα εἰς τοὺς θεοὺς, (Λτ.) pulvinar. 2) σχῆμά τι εἰς τὴν ὁπλασκίαν, (ἴσ. τὸ Γαλλ.) parade.

Κλινήρης, εος (ὁ, ἡ). ὁ μένων εἰς τὴν κλίνην, ἀσθενής, κατάκοιτος.

†**Κλινηφόρος** (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σηκόνων, κουβαλῶν) κλίνην (φορεῖον κτλ.).

Κλινίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλίνη, κρεββατάκι, κτλ.

Κλινικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος παρὰ τὴν κλίνην· = Κλινήρης. ||. (οὐσ. ἀρσ.) ἰατρὸς θεραπεύων τοὺς ἀσθενεῖς ἐπὶ κλίνης (δηλ. τακτικὰ, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης), μεθοδικὸς, καὶ » Κλινική, « ἡ μέθοδος τοῦ τοιούτου ἰατροῦ, τὸ μέρος τῆς ἰατρικῆς τὸ πραγματευόμενον περὶ τῆς τοιαύτης θεραπείας.

Κλινίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κλίνη (κυρ. τῆς ἁμάξης).

Κλινοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κλίνης.

†**Κλινοκαθέδριον** (τὸ), εἶδος ἀναπαυτικῆς καθέδρας (ἡ ὁπ. χρησιμεύει καὶ ὡς φορεῖον), (Γαλλ.) fauteuil à porteur.

Κλινοκοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγυρίζω τὰς κλίνας (τὰ κρεββάτια, τοὺς καναπέδες), καταγίνομαι εἰς τοῦτο.

Κλινοπάλη (ἡ). πάλαιμα ἐπὶ τῆς κλίνης (εὐφήμ.) συνουσία.

Κλινοπετής [κλίνη, πίπτω], έος (ὁ, ἡ). κατάκοιτος, κλινήρης.

Κλινοπηγία (ἡ). ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) καὶ

Κλινοπήγιον (τὸ), τὸ ἐργοστάσιον τοῦ κλινοπηγοῦ.

;**Κλινοπηγός** (ὁ), [κλίνη, πήγνυμι]. ὁ κατασκευάζων κλίνας (κρεββάτια, φορεῖα κτλ.).

Κλινοπόδιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (βλησκονίῳ), (ἄλλ.) Ὠκιμοειδὲς, ἀγριοβασιλικὸς(;) ἢ παρθενοῦδι.

Κλινοποιϊκός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κλινοποιόν. » Κλινοποιϊκή, = Κλινοπηγία.

Κλινοποιός (ὁ), = Κλινοπηγός.

Κλινόπους, οδος (ὁ). τὸ ποδάρι (ποδαρικὸν) τοῦ κρεββατιοῦ.

Κλινοστρόφιον (τὸ), ἴδε Κλίμαξ (8).

Κλινότροχον (τὸ), εἶδ. δένδρου (σφενδάμνου).

Κλινουργός (ὁ), = Κλινοπηγός.

Κλινοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Σηκόνω) κλίνην. » Ὁ παράλυτος κλινοφορεῖν ἐκελεύετο, « Ψευδοχρυστμ.

Κλινοφόρος (ὁ, ἡ), = Κλινηφόρος.

Κλινοχαρής, έος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (εὐχαριστούμενος νὰ μένῃ, νὰ κείτεται) εἰς τὴν κλίνην.

Κλιντήρ (ὁ) καὶ

Κλιντήριον (τὸ). κάθισμα ἀναπαυτικὸν (διὰ 'ξάπλωμα), σκαμνὶ (κυρ. τοῦ τραπεζιοῦ) μὲ ἀκκουμβιστήρια, καναπὲς, (Γαλλ.) fauteuil, [ἐκ τοῦ

Κλίνω, Μ. κλινῶ (πθ. πρκ. Κέκλιμαι, ἀόρ. πθ. Ἐκλίθην καὶ β'. Ἐκλίνην καὶ Π. Ἐκλίνθην). Κάμνω τι νὰ γύρῃ· τοποθετῶ πλαγίως, καθίζω (ἐπὶ κλίνης κτλ.)· (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) γέρνω (κυρ. καὶ μτφορ.). (μσ. ἢ πθ.) εἶμαι γυρμένος (πλαγιασμένος), κείτομαι, 'ξαπλόνομαι, πλαγιάζω. (Π.) εἶμαι χυμένος (σκορπισμένος) κατὰ γῆς, ἐκτείνομαι, (ἐπὶ τόπ.) κεῖμαι. (μτφορ. κυρ. παρὰ Π.) τρέπω εἰς φυγὴν, (κοιν.) τσακκίζω, ταπεινόνω, καταβάλλω. ἀνατρέπω. (Γρμτ.) μετασχηματίζω τεχνολογικῶς τὴν λέξιν. » Ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα, « Ἰλ. Τ. » Ἱστία λυσάμενοι, περιμήκεά τε κλίναντες ἱστὸν, « Ἀπλλν. » Ὅσσε πάλιν κλῖνεν, « Ἰλ. Γ., ἐγύρισεν ἀλλοῦ τὰ 'μμάτιά της. » Σάκε' ὤμοισι κλίναντες, « Ἰλ. Χ., συνασπίσαντες ἵνα μὴ τοὺς κτυποῦν ἀπὸ τοῦ τείχους πρὸς τὸ ὁπ. ἐπλησίαζον. » Κλίνατέ μ', οὐ σθένω, « Εὐρ. » Κλῖνόν μ' ἐς εὐνὴν αὖθις, « αὐτ. » Οὐ χωρὶς ἑκατέρους κλῖναι, ἀλλ' ἀνὰ δύο ἐν κλίνῃ ἑκάστῃ, « Ἡρ. » Μαλακῶν ἔκλινεν ἐπὶ λέκτρων, « Θκρ. (καὶ μτφορ.) » Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοὶ, « Ἰλ. Ε. » Ἔκλινε μάχην, « Ἰλ. Ξ. » Ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων, « Γρφ. » Κλίνει ἡμέρα τἀνθρώπεια, « Σοφ. (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) » Ἡλίου κλίνοντος, « Ἀπλλδρ. » » Ὅτι πρὸς ἑσπέραν ἐστὶ, καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα, « Γρφ. (ἢ τρπ.

»Ἡ πόλις πρὸς τὸ χεῖρον ἔκλινε,« Ξεν. (καὶ μσ.) »Ἥσυχα κεκλιμένος,« Ἐπγρ. »Παρὲξ ὁδοῦ κλινθήτην,« Ἰλ. Κ. »Κλίνθη κεκμηώς,« Ἰλ. Ψ. »Ἐκλίνθη καὶ ἀλεύατο κῆρα,« Ἰλ. Γ. »Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος,« Θκρ. »Ἐν χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,« αὐτ. »Ἐπὶ κλωνὸς κεκλιμένος,« Ἐπγρ. »Ἔντεα δέ σφιν χθονὶ κέκλιτο,« Ἰλ. Κ. »Πάντῃ φύλλων κεκλιμένων,« Ὀδ., πεσμένων, χυμένων. (καὶ μτνμ.) »Λίμνῃ κεκλιμένος,« Ἰλ. Ε., κατοικῶν (ἔχων τὰ ὑποστατικά του) πλησίον της. »Οἳ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίαται,« Ἰλ. Π., εἶνε ἀκκουμβισμένοι εἰς (ἔχουν ὄπισθέν των) τὸν αἰγιαλόν. »Νήσων αἵ θ' ἁλὶ κεκλίαται, Ὀδ. Δ. »Θάλασσαν κεκλιμένην ἀγκῶνος ὑπὲρ προὔχοντος,« Ἀπλλν. (ἢ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) »Ναῦς κεκλιμένη,« Θγν., ἡ ὁπ. ἐξέπεσεν (ἔχασε τὰ νερά της). »Ἀσπίσι κεκλιμένοι,« Ἰλ. Γ. (ἢ πθ. μτφορ.) »Πατρίδα δούρατι κεκλιμένην,« Ἐπγρ.

Κλισία (ἡ), [κλίνω]. τόπος διὰ πλάγιασμα ἢ κάθισμα· (ἰδιαιτ.) καλύβα, καλυβόσπιτον, (Ἰταλ.) μπαράκα (ἀπὸ πολλὰς τοιαύτας συνίστατο τὸ Ὁμηρ.) στρατόπεδον, (ὅθεν μτγν. ἀντὶ) σκηνὴ στρατοπέδου. »Μία δ' ἐκ κλισίας ἀνδρῶν ἴλη τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω,« Σοφ., (ἴδε καὶ Κλίσιον). 2) = Κλισμός, Κλιντήρ. »Τῇ παρὰ μὲν κλισίην πυρὶ κάτθεσαν, ἔνθ' ἄρ' ἔφιζε, δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ,« Ὀδ. Τ. 3) = Κατάκλισις. »Ἐλθόντι δὲ νέμων κλισίην ἄτιμον,« Πλ. »Κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα,« Εὐαγγ.

;Κλεισιάς, άδος (ἡ), = Κλεισιάς.

Κλισίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κλισία, (ὅθεν:

Κλισίηθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τὴν καὶ

Κλισίηνδε, ἐπίρ. Π. πρὸς τὴν κλισίαν (σκηνήν).

Κλίσιον (τὸ), = Κλισία, καλυβόσπιτον· σειρὰ τοιούτων οἰκημάτων διὰ τοὺς δούλους (τὰ ζῶα κτλ.) περὶ τὴν αὐλὴν ὑποστατικοῦ, (Γαλλ.) hangar, (ἴδε καὶ Κλεισίον). 2) (εἰς τὸν Δμ.) πορνοστάσιον, (κοιν.) καλυβάκια, (παρβλ. Οἴκημα).

Κλίσις, εως (ἡ). τὸ κλίνειν ἢ κλίνεσθαι, πλάγιασμα· γύρισμα, κατωφέρεια. (μτφορ.) ῥοπὴ (τάσις) πρός. (Γρματ.) μεταποίησις τεχνολογικὴ τῶν λέξεων. (Π.) ἀντὶ Κλίνη, κοίτη, (Ὀππ.). = Κλίμα. »Αἱ δ' αὖτε (νῆσοι γεγάασι) περὶ κλίσιν Εὐρωπείης,« Διον.

Κλισμὸς (ὁ), Π. σκαμνὶ ἀναπαυτικὸν μὲ ἀκκουμβιστήρια, θρονί, (Γαλλ.) fauteuil.

Κλιτέον, θετ. τοῦ Κλίνω.

†Κλιτός, ή, όν. Ἐπικλινής, κατωφερής. 2) (γρματ.) ἐπιδεκτικὸς κλίσεως, (ἀντιθ. τοῦ Ἄκλιτος).

Κλίτος ἢ Κλῖτος, εος-ους (τὸ) καὶ

Κλιτύς, ύος (ἡ), Π. ἀντὶ Κλίσις, κατωφέρεια. (ἰδιαιτ.) τὸ πλαγινὸν μέρος (κοιν. πλαγιὰ) βουνοῦ ἢ λόφου, (συνκδχ.) γεώλοφος. (ἐν γέν.) πλευρά, (ὅθ. ἐπὶ στρατ.) πτέρυξ. »Τοῦ εὐωνύμου κλίτους ἡγήσασθαι,« Θ. Σιμ. »Κατὰ τὰ κλίτη τῆς αὐλῆς,« Γρφ. 2) (σπν.) ἀντὶ Κλίμα(;).

Κλοιός (ὁ), [κλείω] (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. καὶ Κλοιά). σιδηροῦν λαιμοδέτι διὰ τοὺς σκύλους καὶ τοὺς κακούργους, σίδερα εἰς τὸν λαιμόν, (Τυρκ.) μπουκαγιάς.

Κλοιοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ κλοιὸν (μπουκαγιὰν ἢ περιδέραιον).

Κλοιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν κλοιὸν (μετάλλινον λαιμοδέτι πρὸς τιμωρίαν ἢ στολισμόν).

Κλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω κλοιὸν εἰς τὸν λαιμόν τινος.

Κλοιώτης, ου (ὁ). δεμένος μὲ κλοιόν, δεσμώτης, ἢ

Κλοιωτός, ή, όν. Ὁ φορῶν κλοιόν.

Κλονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. προξενῶ κλόνον, σείω, κουνῶ δυνατά, κλονίζω· (συνκδχ.) βάλλω εἰς σύγχυσιν καὶ ἀταξίαν στράτευμα (ἀγέλην ζώων κτλ.), τρέπω εἰς φυγήν, καταδιώκω, (ἐν γέν.) ἐμπνέω τρόμον, φέρω ἄνω-κάτω.

Κλόνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.) κλονισμός, κούνημα δυνατόν· (μτφορ.) ταραχή, σύγχυσις, θροῦς, θόρυβος. »Σφήκεσσιν ἐοικότες, οἵ τε κλονήσει χηραμοῦ ἐκποτέονται,« Κόϊντ.

†Κλονίζω, Μ. ίσω, μτγν. ἀντὶ Κλονέω.

Κλόνις, ιος (ἡ), Π. τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, (ὅθ. τὸ Λατ. clunis, ὁ πρωκτός)· (κατ' ἔκτ.) ἡ ῥάχις· ἡ ὀσφύς· τὸ ἰσχίον· ἡ γαστήρ.

†Κλονόεντα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κλονέοντα.

Κλονοκάρδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλονῶν (ταράττων, συγκινῶν) τὴν καρδίαν.

Κλόνος (ὁ), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) Π. [κλίνω;] σφοδρὸν κούνημα, κλονισμός· σεισμός. (ἐν γέν.) ταραχή, κρότος, θόρυβος (κυρ. τοῦ πολέμου), τροπή, φυγή.

Κλονώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν εἴδει κλόνου, σεισμώδης. »Εἰ τὸ ῥῖγος ἐπὶ τριταίῳ μὴ κλονῶδες, ἀλλὰ μᾶλλον φρικῶδες,« Ἱππκρ.

Κλοπαῖος, α, ον, = Κλοπιμαῖος.

Κλοπεία (ἡ), = Κλωπεία.

Κλοπεύς, έως (ὁ), = Κλώψ, κλέπτης

Κλοπεύω, Μ. εύσω, = Κλωπεύω.

Κλοπή (ἡ). τὸ κλέπτειν, κλεψιά, κλέψιμον. »Ὄφλων γὰρ ἁρπαγῆς τε ἢ κλοπῆς δίκην,« Αἰσχλ. 2) (μτνμ.) ἀπάτη, δόλος, τέχνασμα, στρατήγημα. »Κλοπῇ δ' ἀφῖγμαι διαφυγοῦσα πολεμίους,« Εὐρ. »Ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι,« Σοφ., (περιφρ.) φυγεῖν κρυφίως.

Κλοπιμαῖος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.) -αίως. Ὁ γινόμενος ἢ λαμβανόμενος διὰ κλοπῆς (ἐν γέν. κρυφίως). ||. (οὐδ.) Κλοπιμαῖον (τὸ), κλεψιμηόν, [ἐκ τοῦ

Κλόπιμος, η ἢ ος, ον, καὶ ἐπίρ. -ίμως. = Κλοπιμαῖος καὶ

Κλόπιος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ γινόμενος διὰ κλοπῆς, κλεπτικός. (ἐν γέν.) κρυφός· (μτφορ.) ἀπατηλός, ὕπουλος. »Μύθων κλοπίων,« Ὀδ. Ν. »Ζώει κλοπίμων ἀπὸ χειρῶν,« Φωκυλ.

Κλοπὸς (ὁ), Π. (σπν.) ἀντὶ Κλώψ, κλέπτης.

Κλοποσπορία (ἡ), Π. σπορὰ νόθων τέκνων, μοιχεία.

Κλοποφορέω-ῶ, Μ. ήσω, (μτγν.) ἀντὶ Κλοπεύω, κλέπτω, (ὅθ.

Κλοποφόρημα (τὸ), = Κλέμμα, κλεμμένον πρᾶγμα, κλεψιμηόν.

Κλοτοπεύω [κλέπτω, ἔπος;], Μ. εύσω. Π. ἀργολογῶ, φλυαρῶ, χασομερῶ ματαιολογῶν.

;Κλυβάδιον (τὸ) καὶ

Κλύβατις, ιος (ἡ). εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γένος τῆς Κληματίτιδος), (ἄλλ.) Ἑλξίν.,

Κλύδα, Π. αἰτ. ἑν. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ Κλύδων, (ὅθεν:

Κλυδάζομαι, Μ. άσομαι, = Κλυδωνίζομαι (ὅθεν:

Κλυδασμὸς (ὁ). ὁ κρότος (ὁ βρασμός, ἡ ταραχή) τῶν κυμάτων.

;Κλυδάττομαι, Μ. άξομαι, = Κλυδάζομαι.

†Κλύδιος, α, ον, Π. κλυδωνιζόμενος, φουρτουνιασμένος.

Κλύδων [κλύζω], ωνος (ὁ). ὁ βρασμὸς (ἡ ὁρμή) τῶν κυμάτων· (συνκδ.) θαλασσοταραχή, φουρτοῦνα (κυρ. καὶ μτφορ.). (ἰατρ.) ὁ κλυδασμὸς (τὸ κλοῦ κλοῦ) τῶν ἐντὸς τοῦ σώματος ὑγρῶν. »Ἐν τῇσι τοῦ ἀνθρώπου τῇδε ἢ τῇδε ἐπιστροφῇσι ἐς τὰς μετακλίσιας, τὸ ὑγρὸν κλύδωνα ποιέει, ἐσακούειν τε καὶ τοῦ κλύδωνος,« Ἀρετ.

Κλυδωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ταράττομαι ὑπὸ τοῦ κλύδωνος, παραδέρνω μέσα εἰς τὰ κύματα· βράζω (καθὼς ἡ φουρτουνιασμένη θάλασσα), (μτφορ.) κυμαίνομαι, ἀνησυχῶ.

Κλυδώνιον (τὸ). ὁ σάλος (ἡ ταραχή) τῆς θαλάσσης μετὰ τὴν φουρτοῦναν, (κοιν.) φουσκοθάλασσα. 2) Π. (συνκδχ.) τὸ μέρος τῆς ἀκρογιαλιᾶς ὅπου κτυποῦν τὰ κύματα, (ἄλλ.) Κλύσμα, (Εὐρ. Ἑκ. 48.).

Κλυδωνισμὸς (ὁ). τὸ κλυδωνίζεσθαι, κυματισμός κλύδωνος (φουρτούνας), φουρτούνιασμα.

Κλύζω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Κλάζω], Μ. κλύσω (πθ. πρκ. Κέκλυσμαι, ἀόρ. Ἐκλύσθην). Βρέχω ἢ Σκεπάζω μὲ πολὺ νερόν· περιχύνω· κατακλύζω. (συνκδχ.) ξεπλύνω, (ὅθ. ἰατρ.) καθαρίζω διὰ κλυστῆρος. ||. (πθ.) φουσκόνω, πλημμυρῶ. φουρτουνιάζω. »Ὁ ποταμὸς ὑπὸ τῶν διαβαινόντων ἐκλύσθη,« Πλ. »Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα,« Ἰλ. Ξ.

Κλῦθι, Π. 6'. ἑνικ. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Κλύω.

Κλύμενον (τὸ) καὶ Κλύμενος (ὁ), εἶδ. φυτ. (ἴσ. τὸ Γαλλ.) souci, (ἴδε Περικλύμενον), [ἐκ τοῦ

Κλύμενος, η, ον, πθ. μτχ. τοῦ Κλύω. ||. (ὡς ἐπίθ.) ὀνομαστός, ἐξακουσμένος, γνωστός, ἐπίσημος.

(Κλῦμι), γρμτ. ἀντὶ Κλύω, (ὅθ. Κλῦθι Κλῦτε κτλ.).

(Κλύς), κλυδὸς (ἡ), ἄχρ. ὀνμστ. τῆς μόνης εὔχρ. αἰτ. Κλύδα.)

Κλύσις, εως (ἡ). τὸ κλύζειν ἢ κλύζεσθαι, ξέπλυμα (μὲ πολὺ νερόν), (ἰατρ.) καθάρισμα διὰ κλυστῆρος.

Κλύσμα (τὸ). ὑγρὸν τὸ ὁπ. χρησιμεύει πρὸς (ἰατρ.) κλύσιν, κλυστῆρι. »Χρῆσθαι κλύσμασι καὶ φλεβοτομίαις,« Ἱππκρ. 2) τὸ μέρος τὸ ὁπ. κλύζεται ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἢ τῆς παλιρροίας. »Παρὰ τὴν ἠόνα ἐπ' αὐτῷ τῷ κλύσματι,« Αχ.

Κλυσμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλύσμα, κλυστηράκι.

Κλυσμὸς (ὁ), = Κλύσμα.

Κλυστέον, θετ. τοῦ Κλύζω.

Κλυστὴρ (ὁ), [κλύζω]. τὸ ὄργανον δι' οὗ

ἐμβάλλεται τὸ κλύσμα, κλυστῆρι. »Ἐπεὰν τοὺς κλυστῆρας πλήσωνται τοῦ ἀπὸ τοῦ κέδρου ἀλείφατος,« Ἡρ. 2) = Κλύσμα, (ἄλλ.) Ἔνεμα. »Κλυστῆρα προσθέμενος,« Ἀρτμδρ.

Κλυστηρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κλυστήριον (τὸ), = Κλυστήρ, κλυστῆρι.

Κλῦτε, Π. 6'. πλθ. προ. τῆς πρς. τοῦ Κλύω.

Κλυτόβουλος (ὁ, ἡ), Π. περίφημος διὰ τὰς βουλὰς (τὰς ἐπινοίας, τὰ σχέδιά) του.

Κλυτόδενδρος (ὁ, ἡ), Π. περίφημος διὰ τὰ δένδρα του.

Κλυτοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. = Κλυτοτέχνης, περίφημος διὰ τὰ ἔργα (ἐργόχειρά) του.

Κλυτόκαρπος (ὁ, ἡ), Π. περίφημος διὰ τοὺς καρπούς του. »Στέφανος —,« Πίνδ., τοῦ ὁπ. ὁ καρπὸς εἶνε ἡ δόξα.

Κλυτόμαντις, ιος (ὁ), Π. περίφημος μάντις.

Κλυτομήτης, ου (ὁ) καὶ

Κλυτόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. = Κλυτόβουλος. περίφημος διὰ τὸν ἐφευρετικὸν νοῦν (διὰ τὴν σύνεσίν) του.

Κλυτόμοχθος (ὁ, ἡ), Π. περίφημος διὰ τοὺς μόχθους (διὰ τὰ πονήματά) του.

Κλυτόνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. περίφημος διὰ τὸν νοῦν (διὰ τὴν φρόνησίν) του.

Κλυτόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. περίφημος διὰ τὰ τέκνα του.

Κλυτόπωλος (ὁ, ἡ), Π. περίφημος διὰ τοὺς ἵππους (πώλους) του, ἱππεὺς ἔνδοξος.

Κλυτός, ἡ ἢ ός, όν, Π. [κλύω]. ὁ ἀκουόμενος μακράν, ἐξάκουστος. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) περίφημος, ἔνδοξος· (ἐπὶ πραγμ.) ἐκλεκτός, ἐξαίρετος, λαμπρός, ὡραῖος.

Κλυτοτέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τελειόνων ἐνδόξως (κυρ. τὴν ζωήν του), (παρβλ. Βιοτέρμων).

Κλυτοτέχνης, ου (ὁ), Π. περίφημος διὰ τὴν τέχνην του, τεχνίτης ἐξακουστός.

Κλυτότοξος (ὁ, ἡ), Π. περίφημος εἰς τὸ τοξεύειν, τοξότης ἔνδοξος.

Κλυτοφεγγής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀγλαοφεγγής.

Κλυτόφημος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λαμπρὰν φήμην ἤ, λαμπρὸς ἐκ φήμης, (ἐν γέν.) περίφημος.

Κλύω [κλέω], Μ. κλύσομαι; (παρτ. ἢ ἀόρ. 6'. Ἔκλυον, ὅθ. τὸ πρς. Κλῦθι ἢ Κέκλυθι, καὶ πλθ. Κλῦτε καὶ Κέκλυτε), Π. (μὲ γεν. ἐκ γ'. καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) ἀκούω· (μὲ γεν. ἢ δοτ. ἐκ δ'.) ἐπακούω, (σπν.) ὑπακούω· (συνκδχ.) ἐννοῶ, καταλαμβάνω. (ἐπιῤῥημ.) ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην φήμην. (πθ.) ὀνομάζομαι, (κοιν.) ἀκούομαι. »Κακῶς κλύω πρός τινος,« Σοφ., κακολογοῦμαι· δυσφημοῦμαι. (καὶ πθ.) »Κλύεται γάλα,« Νίκ.

Κλωβίον (τὸ). κλουβάκι, ὑποκορ. τοῦ

Κλωβὸς (ὁ), [κλῳός]. τὸ καφασωτὸν σπιτάκι τῶν οἰκοτραφῶν πτηνῶν, κλουβί.

Κλωγμὸς (ὁ), [κλώζω]. ἡ φωνὴ τῆς κλώσσας (τῆς κούρκας κτλ.), (συγχ. τῷ Κρωγμός). 2) ὁ διὰ τῆς γλώσσης περὶ τὸν οὐρανίσκον κρότος διὰ τοῦ ὁπ. οἱ ἱππεῖς κλπ. παρακινοῦσι τὰ ζῶά των νὰ περιπατῶσι, (ἴδε Ποππυσμός). 3) σφύρισμα (γιούχα!) εἰς τὸ θέατρον κτλ.

Κλώδωνες (αἱ), Μακεδον. αἱ Βάκχαι, (ἄλλ.) Μιμαλλόνες, (ἴδε Πολύαιν. Δ'.).

Κλώζω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Κλάζω ἢ Κρώζω], Μ. κλώξω; Φωνάζω (Κάμνω κλοῦ κλοῦ) 'σὰν τὴν κλῶσσαν κτλ. 2) ἐμψυχόνω τὸν ἵππον κτλ. (ἵνα περιπατῇ) κάμνων μὲ τὴν γλῶσσάν μου τοιοῦτόν τινα ἦχον, (ὅθεν 3) δείχνω τὴν δυσαρέσκειάν μου (σφυρίζω) εἰς τὸ θέατρον κτλ.

†Κλῶθες (αἱ), γρμτ. αἱ Μοῖραι, (συνήθ.) Κατακλῶθες, [ἐκ τοῦ

Κλώθω, Μ. κλώσω (πθ. πρκ. Κέκλωσμαι καὶ ἀόρ. Ἐκλώσθην). Στρήφω νῆμα, γνέθω. »Τὰ κεκλωσμένα τινί,« Φλστρ., τὰ ὑπὸ τῶν Μοιρῶν ἀποφασισμένα, (κοιν.) γραμμένα.

Κλωθώ, όος-οῦς (ἡ), (τὸ πλθ. Π. Κλωθῶες), ἐπιθετ. ἡ κλώθουσα· (ὅθ. ἰδιωνυμ.) ἡ μία ἀπὸ τὰς τρεῖς Μοίρας (ὡς κλώθουσα τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων). »Ἀλλ', οἶμαι, τὰ πραχθέντα οὐδὲ Κλωθὼ ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν,« Αχ.

†Κλωκυδά, ἐπίρ. = Ὀκλάξ, ἀνακούρκουδα.

Κλωμακόεις, εσσα, εν, Π. πετρώδης [ἐκ τοῦ

Κλῶμαξ, ακος (ὁ), Π. = Κρῶμαξ, σωρὸς πετρῶν, τόπος πετρώδης (γεμάτος βράχους), σκόπελος. »Κλώμακες ἀηδόνων,« Λυκ., οἱ σκόπ. τῶν Σειρήνων.

Κλὼν [κλάω], κλωνὸς (ὁ). κλωνί, κλωνάρι.

;Κλῶναξ, ακος (ὁ) καὶ

Κλωνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλών, κλωναράκι.

Κλωνίζω, Μ. ίσω. Κόπτω τοὺς περιττοὺς τοῦ δένδρου κλώνους, βλαστοκοπῶ, κλαδεύω.

Κλωνίον (τὸ), = Κλωνάριον.

Κλωνίτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς κλῶνα, ἢ ἔχων κλῶνας.

Κλωνοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κλωνίζω.

Κλωνοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω κλῶνας (κλωνάρια).

Κλῳομάστιξ, ιγος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ δεθεὶς εἰς τὸν κλῳὸν καὶ μαστιγωθείς.

Κλῳὸς (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Κλοιός.

Κλωπάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Κλέπτω· πράττω τι κρυφίως.

Κλωπεία (ἡ). κλεψιά, (παρβλ.) Κρυπτεία, [ἐκ τοῦ

Κλωπεύω [κλώψ], Μ. εύσω, = Κλέπτω.

Κλωπήϊος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Κλοπαῖος.

Κλωπικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κλῶπα (κλέπτην), κλέφτικος· κρυφός· ἀπατηλός.

Κλώπιμος, η, ον, = Κλωπικός.

Κλωποπάτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ ἔχων πατέρα κλέπτην ἢ κρυφὸν (ἄγνωστον), νόθος.

Κλῶσις, εως (ἡ). τὸ κλώθειν, κλώσιμον, γνέσιμον. 2) Π. ἀντὶ -

Κλῶσμα (τὸ). νῆμα κλωσμένον (στρημμένον), κλωστή. »Αὐτὰς μὴν σικύας τμήγων ἀνὰ κλώσμασι πείραις,« Νίκ. 2) κρόσσι, ξέφτυσμα. »Ἐπιθήσετε ἐπὶ τὰ κράσπεδα τῶν πτερυγίων κλῶσμα ὑακίνθινον,« Γρφ.

Κλωσμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κλῶσμα, κλωστίτσα.

;Κλωσμὸς (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κλωγμὸς ἢ Κρωγμός, [ἐκ τοῦ

†Κλώσσω, γλσ. ἀντὶ Κλώζω.

Κλωστήρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ Κλώστης, (ἐπίθ.) ὁ κλώθων, (ὅθ. ||. οὐσ.) τὸ ἀδράκτι. »Οἷον ὅτε κλωστῆρα γυνὴ ταλαεργὸς ἑλίσσει,« Ἀπλλν. 2) Π. ἀντὶ Κλωστός, κλωσμένος, (ὅθ. ||. οὐσ.) = Κλῶσμα, κλωστή, νῆμα. »Λίνου μεστὸν ἄτρακτον εἱλίσσουσα χεροῖν, κλωστῆρα ποιοῦσα.«

Κλωστήριος, α, ον. Κλωστῆρος ἴδιος, πρὸς κλῶσιν χρήσιμος. ||. (οὐσ.) Κλωστήριον (τὸ), = Κλῶσμα, κλωστή.

Κλώστης, ου (ὁ), ἴδε Κλωστήρ.

†Κλωστόμαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στρημμένα (κλωσμένα, σγουρά) μαλλιά, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Στρεψίμαλλος).

Κλωστός, ή, όν. Κλωσμένος, γνεσμένος, στρημμένος. ||. (οὐσ.) κλωστή, νῆμα. »Κλωστοῦ λῖνον,« Εὐρ., σχοινὶ στρημμένον.

Κλώψ [κλοπός], κλωπὸς (ὁ), = Κλέπτης.

†Κμέλεθρον (τὸ), κατὰ διάλεκτ. (Παμφυλ.) ἀντὶ Μέλαθρον.

Κμητὸς [κάμνω], ή, όν, Π. φθειασμένος, δουλεμμένος, (εὐχρηστότ. εἰς τὰ σύνθ.)

Κναδάλλω, Μ. αλῶ. Ξύνω, τρίβω, γαργαλίζω, [ἐκ τοῦ

Κναίω, Μ. κναίσω, = Κνάω, (εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.).

Κνακίας, Κνακός, Κνάκων, Δ. ἀντὶ Κνηκίας κτλ.

Κνάμα (ἁ), Δ. ἀντὶ Κνήμη.

Κναμίς, ῖδος (ἁ), Δ. ἀντὶ Κνημίς.

Κναμὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Κνημός.

Κνάμπτω, Μ. κνάμψω, = Γνάμπτω.

Κνάπτω [κνάω], Κνάφαλον, Κναφεῖον, Κναφεύς, Κναφεύω, Κναφικός, κτλ., Ζ. Γνάπτω, Γνάφαλον κτλ. [ἐκ τοῦ -

Κνάφος ἢ Γνάφος (ὁ), [κνάω]. εἶδος ἀκανθώδους (κιναροειδοῦς) φυτοῦ, μὲ τὰ λαναροειδῆ κεφάλια τοῦ ὁποίου κναφεύουν τὰ μάλλινα ὑφάσματα, (Γαλλ.) chardon à foulon.

Κνᾶσαι, Δ. ἀντὶ Κνῆσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ -

Κνάω-ῶ, Μ. κνήσω (ἀόρ. πθ. Ἐκνήσθην, τὸ ἀπαρ. κτλ. Κνῆσθαι, Ἀττ. ἀντὶ Κνᾶσθαι). Ξύνω, τρίβω· τρώγω (καθὼς τὸ ῥινὶ τὸν σίδηρον κτλ.), (συνκδχ.) φθείρω. »Κνῇ τυρὸν κνήστι χαλκείῃ,« Ἰλ. Λ. (ἢ πθ. ἢ μσ.) »Κνῶμαι τὴν κεφαλήν,« Πλ. »Οὐδ' ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς σχολὴν ἄγων,« Αχ. (παρβλ. Κνήθω ἢ Κνίζω, μὲ τὰ ὁπ. πολλάκις συγχ.).

Κνεφάζω, Μ. άσω, Π. [κνέφας]. σκοτίζω.

Κνεφαῖος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.) -φαίως, Π. [κνέφας], = Σκοταῖος, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπίρ.) »Ὁ δ' ἀνεφάνη κνεφαῖος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι,« Ἀρστφ., μὲ τὸ σκοτάδι, (χυδ.) σούρουπα.

†Κνέφαλον (τὸ), = Κνάφαλον, γνάφαλον.

Κνέφαος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κνεφαῖος.

Κνέφας [νόφος, γνόφος], κνέφεος-ους ἢ κνέφαος καὶ κνέφατος (τὸ), (ἡ δοτ. Κνέφαϊ-Κνέφᾳ καὶ σπν. Κνέφεϊ), Π. σκότος (κυρ. τὸ μετὰ τὴν δύσιν ἢ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου), (συνκδχ.) ἡ νύξ. »Κεῖνο μὲν οὖν Κρήτῃ ἔνι κνέφας ηὐλίζοντο,« Ἀπλλν. »Ἠέλιος κατέδυ ἢ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,« Ὁμ. »Ἅμα κνέφᾳ,« Ξεν., μὲ τὸ σκοτάδι ἀκόμη (τὸ πρωΐ).

(Κνέφος), ἄχρ. ἀντὶ Κνέφας, (ὅθ. ἡ γεν. καὶ δοτ.).

Κνεφώδης, εος (ὁ, ἡ), = Γνοφώδης, σκοτεινός.

Κνέωρον (τὸ) καὶ

Κνέωρος (ὁ), [κνάω], εἶδ. θάμνου τοῦ ὁπ. οἱ σπόροι ἐχρησίμευον ὡς ἰατρικὸν (καθαρτικόν), (ἄλλ.) Θυμελαία, Χαμελαία καὶ Κνῆστρον.

Κνῆ, Π. ἀντὶ Ἔκνη, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Κνάω.

†Κνηθιάω-ῶ, γλωσ. ἀντὶ Κνησιάω.

Κνηθμὸς (ὁ), = Κνησμός, φαγοῦρα, [ἐκ τοῦ

Κνήθω, Μ. κνήσω, = Κνάω, ξύνω· προξενῶ φαγοῦραν· (μτφορ.) ἐρεθίζω, διεγείρω. ||. (πθ. ἢ μσ.) αἰσθάνομαι φαγοῦραν, (κοιν.) μὲ τρώγει πουθενά· ξύνομαι. (μτφορ.) »Κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν,« Πλάτ., ἐπιθυμοῦντες μὲ ὑπερβολὴν νὰ ἀκούσουν τι, περίεργοι.

Κνηκάνθιον (τὸ), τὸ ἄνθος τοῦ κνήκου.

Κνήκειος (ὁ, ἡ), = Κνηκός. ||. (οὐσ.) εἶδος ξανθοῦ ἀετοῦ.

Κνηκέλαιον (τό). Ἀλάδι (τῶν σπόρων) τοῦ κνήκου.

Κνηκίας, ου (ὁ), = Κνηκός. ||. (οὐσ.) ὁ λύκος (διὰ τὸ χρῶμά του). »Ὁ δ' (ὄνος) ἐκλυθεὶς πόνων τε κακίας πάσης, τὸν κνηκίαν χάσκοντα λακτίσας φεύγει,« Βαβρ.

Κνήκινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ κνῆκον. »Ἔλαιον —,« Ἰατρ., τὸ (μονολεκτ.) Κνηκέλαιον.

Κνηκὶς [κνηκὸς], ἴδος (ἡ). (ἐν γέν.), κηλὶς κιτρινωπή. (ἰδιαιτ.) μαυρίλα εἰς τὸν οὐρανόν, συννεφάκι θολὸν (προσημαῖνον κακοκαιρίαν). (μτνμ.) πάθος τι τοῦ ὀφθαλμοῦ, (κοιν.) ἀνεφέλα, (παρβλ. Ἄργεμα). 2) εἶδ. ἐλάφου (ὄρυγος).

Κνηκοειδής, έος (ὁ, ἡ), = Κνηκός.

; Κνηκόπυρος (ἴσως ὀρθότ.) Κνηκόπυῤῥος (ὁ, ἡ), Π. σιτόχρους.

Κνηκὸς [Ἀραβ. χεννὰ ἢ κοιν. κνὰ], ἡ, όν. (κατὰ λέξ.) Βαμμένος μὲ κνᾶν, ξανθός, κιτρινωπός, (σώζεται ἡ λέξις) κνηκάτος. ||. (οὐσ.) ὁ τράγος (διὰ τὸ σύνηθες χρῶμά τυ), (ὅθεν:

Κνῆκος (ὁ), εἶδ. ἀκανθώδους (ἀγκιναροειδοῦς) φυτοῦ (τοῦ ὁπ. τὰ κνηκάτα ἄνθη χρησιμεύουν εἰς τὴν τυροποιΐαν ἀντὶ πυτιᾶς καὶ εἰς τὴν βαφικὴν ἀντὶ κρόκου), (ἴσ. τὸ Γαλλ.) carthame ἢ safran bâtard.

Κνηκώδης, έος (ὁ, ἡ), = Κνηκοειδής. »Ῥόδου τὸ σπέρμα κνηκῶδες,« Θφρ.

Κνήκων, ωνος (ὁ), = Κνηκός, ξανθός.

Κνῆμα (τὸ), [κνάω], = Κνίσμα.

Κνημαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κνήμην.

Κνήμαργος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀργὰς (λευκὰς ἢ ἀργοκινήτους) κνήμας. »Ταῦρος —,« Θκρ., (παρβλ. Εἰλίπους).

Κνήμη (ἡ), [συγγ. τῷ Γόνυ]. τὸ ἀπὸ τοῦ γόνατος μέχρι τῶν ἀστραγάλων μέρος τοῦ ποδός, (κοιν.) ἄντζα. (ἰδιαιτ.) τὸ μεγαλήτερον (ἐσώτερον) τῶν δύο τῆς κνήμης κοκκάλων, (Λτν.) tibia, (παρβλ. Περόνη). 2) (μτνμ.) = τῷ

Κνημία (ἡ). ἡ ἀκτὶς (κοιν. τὸ ἀδράκτι) τοῦ τροχοῦ, (Γαλλ.) rais. 2) ποδαρικὸν ἢ διέρεισμα σκαμνιοῦ κτλ. 3) = Κνημός.

Κνημιαῖος, α, ον, = Κνημαῖος.

Κνημιδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν κνημῖδας.

;Κνημιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνδύω μὲ κνημῖδας, (ὅθεν:

Κνημιδωτός, ή, όν. Ὁ φορῶν (σκεπασμένος μὲ) κνημῖδας.

Κνημίς, ῖδος (ἡ). σκέπασμα τῆς κνήμης, καλτσοῦνι ἢ τουζλοῦκι. 2) = Κνημία (τοῦ τροχοῦ). 3) = Κνημός (ὅθεν οἱ Ἐπικνημίδιοι Λοκροί).

Κνημοπαχής, έος (ὁ, ἡ). χονδρὸς ὡσὰν (ἴσια μὲ) τὴν κνήμην.

Κνημὸς (ὁ), Π. πλευρὰ (πλαγιά, ⸗ ἰδιαιτ. τὰ κοῖλα καὶ δασώδη μέρη) βουνοῦ.

†Κνημόω-ῶ, Μ. ώσω. Στηρίζω μὲ κνήμας, (ἐν γέν.) ὀχυρόνω, ἀσφαλίζω. 2) [κνημὸς] χάνω, ἀσφαλίζω, (κοιν.) χαντακόνω.

Κνημώδης, εος (ὁ, ἡ), = Παχύκνημος.

†Κνημώρεια (ἡ). κνημὸς ὄρους.

Κνῆν, Ἀττ. ἀντὶ Κνᾶν, ἀπαρ. τοῦ Κνάω.

Κνησείω (χ. Μ.) καὶ

Κνησιάω-ῶ, Μ. άσω. Αἰσθάνομαι κνῆσιν (φαγοῦραν), ἔχω ἐπιθυμίαν νὰ ξυσθῶ. »Ψωριῶντα καὶ κνησιῶντα,« Πλάτ.

† Κνησέρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κρησέρα.

Κνῆσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κνάω, ξύσιμον. 2) = Κνησμός.

Κνησίτοκος (ὁ, ἡ), [κνάω, τόκος]. ἡ ἀποβάλλουσα τὸ ἔμβρυον γυνή.

Κνησίχρυσος (ὁ, ἡ), Π. [κνάω, χρυσός;]. ὁ τρίβων (ξύνων) τὸν χρυσόν. »Ῥινη —,« Ἐπγρ., τὸ ῥινὶ τοῦ χρυσικοῦ.

Κνῆσμα (τὸ). τὸ ξυσμένον μέρος, ξύσιμον, (συγχ. τῷ) Κνίσμα. δάγκαμα. »Φαλαγγίου —,« Αἰλ. 2) = Κνῆσις, ξύστρα.

Κνησμονὴ (ἡ) καὶ

Κνησμὸς (ὁ), [κνάω, κνήθω]. φαγοῦρα, (συγχ. τῷ) Κνισμός.

Κνησμώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ωδῶς. Ὁ αἰσθανόμενος (ἢ προξενῶν, ἢ συνωδευμένος μὲ) κνησμόν. »Οἱ ἅλες κνησμώδεις,« Στρβ.

Κνηστὴρ (ὁ) καὶ

Κνηστήριον (τὸ), [κνάω]. ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁπ. ξύνομεν, ξύστρα, τυροτρίφτης κτλ.

Κνήστι, Π. Ἰων. ἀντὶ Κνήστει, δοτ. τοῦ Κνῆστις.

Κνηστιάω-ῶ, Μ. άσω, = Κνησιάω.

Κνῆστις [κνάω], εως καὶ ιος (ἡ), = Κνηστήρ, ξύστρα 2) Π. ἀντὶ Κνησμός. 3) = Καλαμίς (6, 7).

Κνηστός, ή, όν. Ξυσμένος, λιανισμένος (τριμμένος) μὲ τὸν τυροτρίφτην, συγκοπτός.

Κνῆστρον (τὸ), = Κνηστήριον. 2) = Κνέωρον.

Κνήφη (ἡ), = Κνησμός.

Κνίδα, Π. (καθ' ἑτερογέν. ἢ μεταπλασμ.) ἀντὶ Κνίδην, αἰτ. τοῦ Κνίδη.

Κνιδάω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ μὲ κνίδην (τσουκνίδαν)· (συνκδχ.) αἰσθάνομαι κνησμὸν (φαγοῦραν).

Κνίδειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κνίδην. »Κνίδειον ἔλαιον,« Δσκρ., τὸ –

Κνιδέλαιον (τὸ). λάδι ἀπὸ Κνιδίυς κόκκυς.

Κνίδη (ἡ), [κνίζω]. τὸ γνωστὸν φυτόν, ἡ τσουκνίδα. 2) (μτνμ.) εἶδ. θαλασσινοῦ, Ζ. Ἀκαλήφη (2).

Κνίδιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς πόλεως Κνίδυ. ||. »Κόκκος —,« Ἰατρ., ὁ καρπὸς τῆς θυμελαίας, (κοιν.) χολοκοῦκκι, (χρήσιμον ὡς καθαρτικόν).

Κνιδόκοκκος (ὁ), ἴδε τὸ προηγ.

Κνιδόσπερμα, ατος καὶ

Κνιδόσπερμον (τὸ). σπέρμα κνίδης (τσουκνίδας).

Κνιδόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κνιδάω, (ὅθεν:

Κνίδωσις, εως (ἡ), = Κνισμός, φαγοῦρα, (χυδ.) τσούξιμον.

;Κνιζός, ή, όν, = Κνιστός, χαραγμένος, χαρακτός, (ἐπμ., ἀπὸ τῶν συκομόρων τῆς Αἰγύπτ. [ἴδε Ἀθ. Β΄, 51]) ὥριμος. »Κνιζὴ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ »Κνίζη) τις καὶ πέπειρα γίνομαι σὴν διὰ μαργοσύνην,« (Ἀνακρ. παρ') Εὐς. ἢ 2) = Κνιπός, ῥυσσός, τσιμπλός, (ἴδε Κνυζόω).

Κνίζω [κνάω], Μ. κνίσω, = Κνήθω, ξύνω· τσυμπῶ· κόπτω μὲ τὰ 'νύχια· (συνκδχ.) προξενῶ φαγοῦραν (καύσιμον), τσούζω· (μτφορ.) διεγείρω αἴσθημα ὀχληρόν, πειράζω, ἐγγίζω. »Ἔκνιζεν αὐτὸν τῆς γυναικὸς ὁ ἔρως,« Ἡρ. »Τὰ σμικρὰ (ζῷα) οὐδέν μιν (τὸν θεὸν) κνίζει,« αὐτ., δὲν τὸν ἐρεθίζουν. (καὶ πθ.) »Τῆς ποτ' ἐκνίσθη,« Θκρ.

†Κνικὶς, ἴδος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κνηκίς.

Κνιπεία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις κνιπός, ῥυπαρία, φιλαργυρία· ἔνδεια.

Κνιπολόγος (ὁ), [κνίψ, λέγω], εἶδ. μικροῦ πτηνοῦ (δρυοκολάπτυ), (κοιν.) τσυμπλητάρα.

Κνιπὸς [κνίψ], ή, όν. Ὁ πάσχων πτίλωσιν περὶ τοὺς ὀφθαλμούς, τσιμπλός, (ἴδ. Κνυζόω καὶ πρβλ. Κνιζὸς καὶ Κνύος). 2) (συνήθ.) μικροπρεπής, φιλάργυρος (σμικρολόγος) εἰς τὸ ἄκρον, ῥυπαρός, (Κωμ.) ἑξηνταβελώνης, (παρβλ. Κίμβιξ, Κυμινοπρίστης κτλ.).

Κνιπότης (ἡ), = Κνισμός, τσούξιμον (κυρ. τῶν ὀφθαλμῶν).

†Κνιπόω (ἴσ. -άω)-ῶ. Εἶμαι Κνιπός, (φιλάργυρος) ἢ· Πάσχω κνιπότητα.

;Κνίσα καὶ Ἰων. Κνίση (ἡ), = Κνίσσα.

Κνίσδω, Μ. κνιξῶ, Δ. ἀντὶ Κνίζω.

Κνίσμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κνισμοῦ, τσυμπιά· κοψίδι (κυρ. διὰ τῶν ὀνύχων)· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) πείραγμα ἢ κάκιωμα ἐρωτικὸν (διεγερτικὸν ἐπιθυμίας), τσακκίσματα ἐρωμένων, (συγχ. τῷ) Κνῆσμα.

Κνισμὸς (ὁ). τὸ κνίζειν ἢ κνίζεσθαι, φαγοῦρα· τσύμπημα· τσούξιμον, (μτφορ.) ἔγγιγμα (μὲ λόγους), ἐρεθισμός· κάκιωμα προσωρινόν, ζηλοτυπία κτλ., (συγχ. τῷ) Κνησμός.

Κνισμώδης, εος (ὁ), = Κνησμώδης, προξενῶν κνισμὸν (τσούξιμον, φαγοῦραν).

;Κνισοκόλαξ, Κνισολοιχός, Κνισόω-ῶ κτλ. ἀντὶ Κνισσοκόλαξ κτλ.

Κνίσσα [κνίζω], ης (ἡ). ὁ καπνὸς (ἢ μυρωδιά, [χυδ.] ἡ τσίκνα) καιομένου κρέατος ἢ πάχους. »Ἡ πίονος θυμίασις, λιγνύς· ἡ δὲ λιπαροῦ, κνίσσα,« Ἀρστ. 2) Π. τὸ δικτυῶδες παχὺ περικάλυμμα (κοιν. ἡ σκέπη) τῶν ἐντέρων, (ἐν γέν.) λίπος, πάχος. »Λέβης ζεῖ.. κνίσσῃ μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο,« Ἰλ. Φ.

Κνισσαλέος, α, ον, = Κνισσήεις, γεμάτος κνίσσαν.

Κνισσᾶντι, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Κνισσήεντι, δοτ. τοῦ Κνισσήεις.

Κνισσάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κνίσσα.

Κνισσάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεμίζω τὸν τόπον ἀπὸ κνίσσαν (μυρωδιὰν καιομένου κρέατος), προσφέρω θυσίαν (ὁλοκαύτωμα)· (ἀμτβτ.) ἀναδίδω ὀσμὴν κρέατος 'ψηνομένου, καπνίζω σὰν 'ψητὸν (τσηγαριστὸν), (παρβλ. Κνισσόω).

Κνισσήεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος κνίσσαν (καπνὸν 'ψηνομένου κρέατος).

Κνισσηρός, ά, όν, = Κνισσήεις, τσηγαρισός.

Κνισσοδιώκτης, ου (ὁ), [κνίσσα, διώκω]. ὁ τρέχων κατόπιν τῆς ὀσμῆς τῶν τσηγαριζομένων κρεάτων.

Κνισσοκόλαξ, ακος (ὁ). ὁ κολακεύων διὰ τὴν κνίσσαν (διὰ τὸ καλὸν φαγεῖ'), παράσιτος.

Κνισσολοιχία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις –

Κνισσολοιχὸς (ὁ, ἡ). ὁ ξηρογλειφόμενος διὰ τὴν κνίσσαν, λαίμαργος.

†Κνίσσος, εος-ους (τὸ), = Κνίσσα.

Κνισσός, ή, όν, = Κνισσήεις, Κνισηρός. »Ὁ δὲ ἀπὸ τηγάνου (ἄρτος).. διὰ τὸ κνισσόν, κακοστομαχώτερος,« Ἀθ. 2) λαίμαργος, ἀγαπῶν τὰ τσηγαριστὰ κρέατα. »Κνισσότερος ὢν τοῦ Ὀδυσσέως Μελανθίου,« Ἀθ.

Κνισσοτηρητής, οῦ (ὁ). ὁ παρατηρῶν πόθεν ἐβγαίνει ὀσμὴ κρέατος 'ψημένου ἵνα τρέξῃ ἐκεῖ, παράσιτος.

Κνισσόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κνισσάω, τσηγαρίζω ἢ καίω (χυδ. τσικνίζω) τὸ μαγείρευμα. »Ὑπεροπτώμενος ὁ ἰχθὺς κνισσοῦται καὶ ἀφανίζεται,« Ἀλέξ. Ἀφροδ.

Κνισσώδης, εος (ὁ, ἡ). μυρίζων κνίσσαν, τσηγαρισμένος ἢ τσικνισμένος, χαλασμένος. »Πέψεις οὐ κνισσώδεις, οὐδ' ὀξώδεις,« Γαλ. »Ἐρυγὴ κνισσώδης,« αὐτ. »Μήτε κνισσῶδες γενέσθαι τοὔλαιον, αὐτ.

Κνισσωτός, ή, όν, = Κνισσώδης, Κνισηρός.

†Κνιστὴρ (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κνηςήρ.

Κνιστὸς [κνίζω], ή, όν, = Κνηστός, λιανισμένος, ψιλοκομμένος.

†Κνιφός, ή, όν, = Κνιπός, Σκνιφός.

†Κνιφότης (ἡ), = Κνιπότης, Σκνιφότης.

Κνίψ [κνίζω], κνιπὸς (ὁ καὶ σπντt. ἡ), (τὸ πλθ. Κνῖπες), εἶδος μικροτάτου (συνήθ. πτερωτοῦ) ἐντόμου, (κοιν.) σκνίπα. »Ἐγγίνονται ⸗ κνῖπες ἔν τισι τῶν δένδρων, ὥσπερ ἐν τῇ δρυῒ καὶ συκῇ, καὶ δοκοῦσιν ἐκ τῆς ὑγρότητος συνίςασθαι, τῆς ὑπὸ τὸν φλοιὸν συνισταμένης,« Θφρ. »Φασὶ δὲ ἐρινάζειν καὶ.. τοὺς τῆς πτελέας κυπάρους· ἐγγίνεται γὰρ ⸗ ἐν τούτοις θηρίδι' ἄττα, κνίπες· οἵ, ὅταν ἐν ταῖς συκαῖς γίνωνται, κατεσθίουσι τοὺς ψῆνας,« αὐτ. (παρβλ. Ἴψ). 2) πάθος τι περὶ τὸν ὀφθαλμόν, εἶδος πτιλώσεως ἢ 'ξηροφθαλμίας, (ὅθεν Κνιπός).

Κνοὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Χνοή.

†Κνόος-οῦς (ὁ). ὁ κρότος τῶν τροχῶν καὶ τοῦ ἄξονος τῆς ἁμάξης· τὸ κτύπημα τῶν ποδῶν ἐν τῷ περιπατεῖν, (ἐν γέν.) θόρυβος, (παρβλ.) Χνόος, [ἐκ τοῦ

†Κνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κνάω.

Κνῦ, ἄκλ. = Γρῦ. »Οὐδὲ κνῦ,« Ἡσύχ., οὔτε γρῦ.

Κνύζα [κνύω], ης (ἡ), = Κνησμός, φαγοῦρα, ψώρα.

Κνῦζα, ης (ἡ), κατὰ συγχ. ἀντὶ Κόνυζα, εἶδος φυτοῦ.

Κνυζάω (έω)-ῶ [ὀνμτπ.], Μ. ήσω. Μουγρίζω (Μουρμουρύζω) σιγανὰ ὡσὰν τὰ σκυλιὰ ὅταν χαϊδεύουν ἢ τὰ μωρὰ παιδιὰ ὅταν κλαίουν, (ὅθεν

Κνυζηθμὸς (ὁ) καὶ

Κνύζημα (τὸ). ἡ λεπτὴ φωνὴ (τὸ μουρμουρητὸν) τῶν σκυλιῶν ⸗ ἄλλων ζώων ὅταν χαϊδεύουν· φωνὴ μωροῦ παιδιοῦ.

†Κνυζός, ή, όν, γρμτ. πρὸς παραγ. τοῦ

Κνυζόω [ἴδε γόνυ], Μ. ώσω, Π. συςέλλω, συγκάμπτω, (ἐπμ.) σμικρύνω· (ἐπὶ ὀφθαλμ.) σκοτίζω, θολόνω ἢ τσιμπλιάζω, ἢ ζαρόνω. »Κάρψε μέν οἱ χρόα καλὸν.. κνύζωσεν δέ οἱ ὄσσε πάρος περικαλλέ' ἐόντε,« Ὀδ. Ν., (ἄλλοι τὸ παράγ. ἀπὸ τοῦ Κνύος), ἴδε Κνιζὸς ⸗ Κνιπός.

†Κνύζω, Μ. κνύσω, = Κνύω ἢ Κνίζω.

Κνῦμα (τὸ), [κνύω]. ξύσιμον ἐλαφρὸν (κυρ. εἰς τὴν θύραν ἵνα ἀνοίξουν), ὁ κρότος τοῦ τοιούτου ξυσίματος, (παρβλ. Τρηδονάω).

Κνύος, εος-ους (τὸ), Π, = Κνησμός, φαγοῦρα· (ἰδιωνυμ.) πάθος τι (λειχὴν, ψώρα, μαδάρωσις) τῆς κεφαλῆς, (Τουρκ.) σάτσ-κιράνι, (ἄλλο παρὰ τὴν) κασσίδαν, [ἐκ τοῦ

Κνύω, Μ. κνύσω, = Κνάω, ξύνω ἐλαφρά. »Οὗτος πόθῳ μου ἔκνυεν ἕλκων τὴν θύραν,« Ἀρςφ.

Κνωδακίζω, Μ. ίσω. Στυλόνω (Καρφόνω) μὲ κνώδακας. 2) (πθ.) στρέφομαι πέριξ κνώδακος (ἴδε τὴν λέξ.).

Κνωδάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κνώδαξ.

Κνώδαλον (τὸ), Π. [κινέω]. ζῶον ἄγριον, θηρίον, (ἐν γέν.) ζῶον. (ἐνίοτε) σκωλήκιον, ἔντομον. »Κείσομαι σηπόμενος, εἰς εὐλὰς ⸗ κνώδαλα μεταβάλλων,« Πλάτ. »Κώνωπες, νυκτὸς κνώδαλα,« Ἐπγρ., (παρβλ. Κνώψ).

;Κνωδαλός, ή, όν, Π. [κνώσσω], = Νωχελής, ἀργοκίνητος, 'μισοκοιμισμένος. »Γέροντα κνωδαλόν,« Ὁμ. Ὕμν.

Κνωδαλώδης, εος (ὁ, ἡ). κνωδάλῳ ὅμοιος, ζωώδης, θηριώδης.

Κνώδαξ, ακος (ὁ). καρφί, ξυλοκάρφι· βίδα, (ἴδε Ἐμπυελίς)· τύλος, ἔμβολον· τὸ κέντρον ἄξονος, (Γαλλ.) pivot. »Ἐν ᾧ (τῷ πρώτῳ σπονδύλῳ) καθάπερ ἐπὶ κνώδακος τῆς τοῦ δευτέρου σπονδύλου ἀποφύσεως ἡ κεφαλὴ εἴς τε τὰ πλάγια ἐπιστρέφεται, ἀνανεύει τε καὶ ἐπινεύει, Γαλ. 2) ὄργανόν τι χρυσοχοϊκόν, [ἐκ τοῦ

Κνώδων [ὀδούς;], οντος (ὁ). (ἐν γέν.) σίδηρον σουβλερὸν (τὸ δόρυ τοῦ κυνηγοῦ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἑκατέρωθεν δύο τοιαῦτα)· μαχαῖρι τοῦ κυνηγιοῦ· (κατ' ἔκτ.) σπαθί. ἢ (πιθανώτ.) ἡ κόψις (τὸ στόμα) τοῦ σπαθιοῦ, (ὅθ.) »Ξίφους διπλοῖ κνώδοντες,« Σοφ., τὸ δίστομον ξίφος.

Κνωπόμορφος (ὁ, ἡ), [κνώψ, μορφή], Π. ἀντὶ Θηριόμορφος.

Κνώσσω (χωρὶς ἄλλ. χρόν.), Π. [κνόω], κοιμῶμαι, (κατὰ λέξ.) ῥοχαλίζω.

Κνώψ, κνωπὸς (ὁ, καὶ ἡ), Π. = Κινώπετον, κνώδαλον. 2) (Γλωσσ.) = Κνιπός, τυφλός.

Κοάλεμος (ὁ), [κοέω, ἠλεὸς ἠλέματος], Π. Κωμ. μωρός, ἠλίθιος. (παρβλ. Κόβαλος).

Κοάξ, Κωμ. μίμησις τῆς φωνῆς τῶν βατράχων.

Κοβαλεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κοβαλεύω, εύσω. Εἶμαι (Φέρομαι ὡς) κόβαλος· πανουργεύομαι, κολακεύω· ἀπατῶ.

Κοβαλία (ἡ), = Κοβαλεία.

Κοβαλίκευμα (τὸ). ἔργον κοβάλου, ἀπάτη, πανουργία κτλ., [ἐκ τοῦ

Κοβαλικεύω, Μ. εύσω, = Κοβαλεύω.

Κόβαλον (τὸ). ἔργον κοβάλου, πανούργευμα. »Καὶ νὴ Δί', ἄλλα γ' ἐστί μου κόβαλα παιδὸς ὄντος· ἐξηπάτων γὰρ τοὺς μαγείρους ἐπιλέγων τοιαυτί· Σκέψασθε, παῖδες, οὐχ ὁρᾶθ'; ὥρα νέα, χελιδών. Οἱ δ' ἔβλεπον, κἀγὼ 'ν τοσούτῳ τῶν κρεῶν ἔκλεπτον,« Ἀρςφ.

Κόβαλος (ὁ), [κόπτω, κύβη ἢ συγγ. τῷ Κοάλεμος]. μῖμος, γελοιαστής, βωμολόχος, (κοιν.) μασκαρᾶς· κόλαξ, παράσιτος· ἀπατεών, πανοῦργος. »Ἔστι δὲ (τὸ πτηνὸν ὁ Ὦτος) κόβαλος (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Κολοβὸς) καὶ μιμητής, καὶ ἀντορχούμενος ἁλίσκεται, περιελθόντος θατέρου τῶν θηρευτῶν,« Ἀρςτ., (ἴδε ⸗ τὸ προηγ. ⸗ παρβλ. Κόπις).

Κογχάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κόγχη (ἡ), [ἴδε Κόγχος]. ἡ μεγάλη ἀχηβάδα· (συνκδχ.) τὸ καύκαλόν της, (τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευε καὶ ὡς) εἶδος μέτρου (κυρ. διὰ τὰ ὑγρά). (μτνμ.) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα κόγχης, (π. χ.) τὸ κοῖλον τῆς ἀσπίδος· τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κρανίου, (κοιν.) καύκαλον· τὸ τύμπανον τοῦ ὠτίου· τὸ καρύδι τοῦ γόνατος· τὸ ἐπιτιθέμενον διὰ προφύλαξιν εἰς τὰς σφραγίδας τῶν γραμμάτων κλπ. (τὸ συνειθίζουν οἱ Τοῦρκοι). [»Τῇ κόγχῃ πάνυ σεμνῶς τοῖς σημείοισιν ἐπούσῃ« Ἀρςφ.], ὅθεν καὶ τὸ Ἀνακογχυλιάζειν). (ἀρχιτεκτ.) κοίλωμα καμαρωτὸν ἐντὸς τοῦ τοίχου, (κοιν.) χηβάδα (ὁποία ἡ τοῦ ἁγίου βήματος), (ὅθεν καὶ ἡ) κόχη.

Κογχίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόγχη.

Κογχίτης, ου (ὁ). (λίθος) συγκείμενος ἀπὸ συντρίμματα ἢ περιέχων μόρια (ἀπολιθώσεις) κόγχων, (ἴδε Παυσαν. Ἀττ. Α΄, 44, 6.).

Κογχοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς) κόγχης.

Κογχοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (πιάνων) κόγχας.

Κόγχος (ὁ, ἡ), [ὄγκος, ἄγγος], = Κόγχη, Κογχύλη. 2) εἶδες μαγειρεύματος τῶν Ῥωμ., φακὴ ἄτριπτος. »Λιτῇ καὶ αὐαλέῃ ἐνὶ κόγχῳ,« Τίμ.

Κογχυλευτής, οῦ (ὁ). ὁ συλλέγων κογχύλας (κυρ. πορφύρας), Κογχοθήρας.

Κογχυλευτικός, ή, όν. Ὁ πρὸς τὸ κογχυλεύειν ἐπιτήδειος ἢ χρήσιμος, κογχυλευτοῦ ἴδιος. »Κογχυλευτικὴ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) τέχνη,« ἡ τοῦ κογχυλευτοῦ.

†Κογχυλεύω, Μ. εύσω. Συλλέγω κογχύλας (καὶ ἰδίως) πορφύρας. 2) (;) ἐβγάζω τὴν κογχύλην ἀπὸ τὸ καύκαλόν της.

Κογχύλη (ἡ), = Κόγχη, (ἰδιαιτ.) ἡ παράγουσα τὴν πορφύραν, (ὅθ.) »Κογχύλης αἷμα,« Λξ., (καταχρ.) τὸ ὑγρὸν τοῦ ὀστρέου τούτου δι' οὗ ἐβάφετο ἡ πορφύρα.

Κογχυλιάζω, Μ. άσω, =Ἀνακογχυλιάζω.

Κογχυλίας καὶ

Κογχυλιάτης, ου (ὁ), (λίθος) =Κογχίτης.

Κογχυλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κογχύλιον.

Κογχυλιευτής, οῦ (ὁ), =Κογχυλευτής, Κογχοθήρας, [ἐκ τοῦ

Κογχυλιεύω, Μ. εύσω. Πιάνω ('Ψαρεύω) κογχύλια, Κογχυλεύω.

Κογχύλιον (τὸ), =Κογχύλη. (κυρ. δὲ) τὸ ὄστρεον τῆς κογχύλης. » Ἀντὶ λύρας κογχύλια καὶ ὄστρακα συγκρούοντας, εὔρυθμόν τινα ἦχον ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις, « Ἀθ. 2) ἡ ἀπ' αὐτῆς συναζομένη βαφὴ (πορφύρα) καὶ 3) (κατ' ἔκτ.) μαλλὶ ἢ ὕφασμα βαμμένον μὲ πορφύραν. » Κογχυλίῳ ἔμφρασσε τὸ οὖς, « Ἱπποκρ.

Κογχυλιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κογχυλίου, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κογχυλίων.

Κογχυλιωτός, ή, όν. Βαμμένος μὲ πορφύραν κογχυλίων, πορφυροῦς.

Κογχώδης, εος (ὁ, ἡ), =Κογχοειδής.

†Κοδαλεύομαι [;], Μ. εύσομαι, =Οἰκουρέω.

Κοδομεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ κοδομέως, καβούρδισμα (κριθῆς).

Κοδομεῖον (τὸ). ἀγγεῖον ὅπου ἐκαβούρδιζαν τὸ κριθάρι, (ἐν γέν.) καβουρδιςῆρι.

Κοδομεύς, έως (ὁ), ὁ κοδομεύων (καβουρδίζων) τὴν κριθὴν κτλ.

Κοδομευτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κοδομεύς.

Κοδομεύτρια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Κοδομευτήρ.

Κοδομεύω, Μ. εύσω. Φρύγω (Καβουρδίζω) κριθάρι, (ἐν γέν.) ξεροψήνω, ξεροτηγανίζω, [ἐκ τοῦ

Κοδομὴ (ἡ), =Κοδομεύτρια.

Κοδομήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Κοδομεῖον.

†Κοδράντης, ου (ὁ), Λατ. quadrans, τὸ τέταρτον τοῦ ἀσσαρίου, εἶδος νομίσματος, λεπτὸν ἢ δίλεπτον, (κοιν.) καδρίνι.

Κοδύμηλον (τὸ), (Κρητ.) εἶδος μήλου ἢ κυδωνίου.

Κοέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Νοέω, ἀκούω, αἰσθάνομαι, ἐννοῶ.

Κοθαρίσδω. Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Καθαρίζω, ἐκ τοῦ

Κοθαρός, ά, όν, Δ. ἀντὶ Καθαρός.

Κόθορνος (ὁ), εἶδος ὑποδήματος μὲ πολλὰ ὑψηλαῖς πατούναις (ὅθ. χρήσιμον κυρίως εἰς τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς), (ἀπ' ἐδῶ παρεφθάρη ἡ) κουντοῦρα. (μτφορ.) ἄνθρωπος διπρόσωπος (διότι ὁ Κόθορνος ἥρμοζεν ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς δύο πόδας ἢ καὶ εἰς ἄνδρας καὶ εἰς γυναῖκας.

†Κόθουρις, ίδος ἢ ιδος (ἡ), =Κόλουρις ἢ ἀλώπηξ, [ἐκ τοῦ

Κόθουρος (ὁ, ἡ), Π. [κόπτω, οὐρὰ], Κόλουρος, κολοβός, (κοιν.) κουτσονούρης. »Κηφὴν—,« Ἡσ., =Ἄκεντρος.

Κοΐ, Κωμ. μίμησις τῆς φωνῆς χοιριδίων.

†Κοία (ἡ), (γλσ.) ἡ Σφαῖρα, ἡ λίθος ςρογγύλος.

Κοΐζω, Μ. ίσω καὶ Δ. ΐξῶ. Φωνάζω 'σὰν γρουνάκι, κάμνω κοΐ κοΐ.

Κοίη, Ζ. Κοῖος.

Κοΐκινος [κόϊξ], η, ον. Πλεγμένος ἀπὸ φύλλα κόϊκος, (Ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κούκινος).

Κοικυλίων, ωνος (ὁ), εἶδος πιθήκου· (μτνμ.) εὐήθης, χάχας, ἀνόητος, [ἐκ τοῦ

Κοικύλλω [κύλλω], Μ. υλῶ. Κυττάζω ὁλοτρόγυρα 'σὰν τὸν χάχαν.

Κοιλάδιος, α, ον. Ὁ τῆς κοιλάδος. »Σῦκα —, « Ἀθ.

Κοιλαίνω, Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐκοίληνα καὶ Ἐκοίλανα, πθ. πρκ. Κεκοίλασμαι). Κάμνω τι κοῖλον, βαθουλόνω (» Κοιλάναντες τὰς χεῖρας, « Ἀθ. » Σῶμά μευ κοίλου, « Θκρ., σκάψε μου τὸν τάφον. (συνκδχ.) ἀδειάζω, εὐκαιρόνω (» Κοιλήναντα τὸ ὠὸν,« Ἠρ.). μτφορ.) πτωχύνω. (μσ. ἢ πθ.) ἔχω (διακόπτομαι ἀπὸ) πολλὰς κοιλότητας. »Κόρινθος ὀφρυῆ τε ἢ κοιλαίνεται, « (Ἡγήσ. παρὰ) Στρβ.

Κοιλαῖος, α, ον, =Κοῖλος.

Κοίλανσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κοιλαίνω, βαθούλωμα κτλ.

Κοιλαντικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος ἢ χρήσιμος εἰς τὸ κοιλαίνειν.

Κοιλάς, άδος (ἡ), Π. (ἐπιθ.) ἀντὶ Κοίλη. » Δρῦς (» Πέτρη) —, « Φωκυλ., Νόνν. (συνήθ. ‖. οὐσ.) βαθούλωμα (κυρ. μεταξὺ βουνῶν), ἴσωμα τριγυρισμένον ἀπὸ βουνὰ, κοιλάδα. » Στεινῆς διὰ κοιλάδος, « Τρυφιόδ.

Κοίλασμα (τὸ), [κοιλαίνω]. βαθούλωμα, τρύπα.

Κοιλέμβολον (τὸ). σχηματισμός τις τοῦ παρατεταγμένου στρατεύματος (ἐναντ. τῷ Ἔμβολον).

Κοίλη (ἡ), Π. ἀντὶ Κοιλότης· Κοιλάς.

Κοιλία (ἡ). (ἐν γέν.) κοιλότης (»Κοιλίας τρεῖς ἔχει ἡ καρδία, « Ἀρςτ.). (ἰδιαιτ.) ἡ περιέχουσα τὰ ἔντερα, (ἄλλ.) γαςὴρ, (κοιν.) κοιλιά, στομάχι, (ἐν γέν.) τὰ ἐντόσθια τῆς κάτω κοιλίας (» Κοιλίην μὲν πᾶσαν ἐξ ὧν εἶλον, σπλάγχνα δὲ αὐτοῦ λείπουσιν ἐν τῷ σώματι, « Ἠρ.)· (κατ' ἔκτ.) ἡ μήτρα τῆς κυοφορούσης (ὅθ. » Καρπὸς κοιλίας, « Γρφ., τὸ τέκνον). (συνκδχ.) κόπρος, ἀποπάτημα. » Κοιλίαι σπυραδώδης, « Ἱπποκρ.

Κοιλιακός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ακῶς. Ὁ ὑποκείμενος εἰς τὰ πάθη τῆς κάτω κοιλίας, ἐνοχλούμενος συχνὰ ὑπὸ κακοχωνευσίας καὶ διαῤῥοίας.

Κοιλιαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλγῶ τὴν κοιλίαν, ἔχω κοιλιόπονον.

Κοιλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κοιλία.

Κοιλιοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ θεοποιῶν (λατρεύων ὡς δαίμονα) τὴν κοιλίαν του, λαίμαργος, κοιλιόδουλος.

†Κοιλιόδεσμος (ὁ). ζωνάρι ὅ,που ζώνει τὴν κοιλίαν.

Κοιλιόδουλος (ὁ, ἡ). δοῦλος τῆς κοιλίας του, λαίμαργος.

Κοιλιολάτρης, ου (ὁ). λάτρις τῆς κοιλίας του, θεοποιῶν αὐτὴν, κοιλιόδουλος.

Κοιλιολυσία (ἡ). σφοδρὰ διάῤῥοια, λυσεντερία.

Κοιλιολυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω κοιλιολυσίαν.

Κοιλιολυτικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν κοιλιολυσίαν.

Κοιλιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κοιλίας ζώων, (Τουρκ.) σκεμπετζῆς.

Κοιλιοστροφία (ἡ). στρέφος τῆς κοιλίας, κοιλιόπονος.

Κοιλιόσυρτος (ὁ, ἡ). ὁ συρόμενος μὲ τὴν κοιλίαν, χωλός.

†Κοιλιούχιον (τὸ), [κοιλία, ἔχω]. κιβώτιον χρημάτων, κάσσα. (εἰς τὸν Θφρ διορθ. τινὲς Κυνούχιον).

Κοιλιοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω ἐντὸς τῆς κοιλίας μου (ἔμβρυον), εἶμαι ἔγκυος.

†Κοιλίς, ίδος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυλίς.

Κοιλίσκος (ὁ), εἶδ. χειρουργ. ἐργαλ., (ἄλλ.) Κοῖλος (ἀντίθ. τῷ Σμιλωτὸς), ἐκκοπεὺς, μαχαιρίδιον κοῖλον πρὸς τὸ ἔμπροσθεν μέρος.

Κοιλισκωτός, ή, όν. Καμωμένος εἰς σχῆμα κοιλίσκου.

Κοιλιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοιλίαν (κοιλότητα), σχηματισμένος εἰς εἶδος κοιλίας.

†Κοιλίωσις [κοιλιόω], εως (ἡ), νλγ. ἀντὶ Κοιλότης, κοίλωμα, βαθούλωμα.

Κοιλογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοίλην (κενὴν) γαστέρα, πεινασμένος, (ἐπὶ πραγμ.) κοῖλος (ἄδειος) ἔσωθεν.

Κοιλογένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοῖλον τὸ γένειον (κοίλωμα εἰς τὸ πηγοῦνι).

Κοιλοκρόταφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοίλους τοὺς κροτάφους (τὰ μηλίγγια).

†Κοιλομάσχαλος (ὁ, ἡ), βτν. ὁ ἔχων κοίλην (κοιλότητα εἰς) τὴν μασχάλην.

;Κοιλονεύριος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὰ νεῦρα δὲν φαίνονται (εἶνε μέσα, βαθειά).

Κοιλόπεδος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος εἰς κοῖλον ἐπίπεδον (εἰς κοιλάδα).

Κοῖλος καὶ Αἰολ. Κόϊλος [χύω, γύω], η, ον. Σκαμμένος (Κούφιος) μέσα· βαθουλός. σκαλιςός. »Τῶν κεράτων τὰ πλεῖα κοῖλα, τὰ δὲ τῶν ἐλάφων μόνα ςερεά,« Ἀρςτ. » Κοῖλον δόρυ, « Ὀδ. Θ., ὁ δούρειος ἵππος. » Ποιήσασθαι βοῦν ξυλίνην κοίλην, « Ἠρ. » Καλὸν ἄντρον ἐνοικῶ κοίλαις ἐν πέτρῃσιν, « Θκρ. » Ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι ςαθμὰ κοῖλα θυράων,« αὐτ., (παρβλ. Κοιλόσταθμος). » Κοίλη Λακεδαίμων, « Ὀδ. Δ., κειμένη ἐντὸς κοιλάδος, τριγυρισμένη ἀπὸ βουνὰ, (παρβλ. Κητώεις). (καθὼς καὶ) » Κοίλη Συρία, « Γεωγρφ., ἡ (μονολεκτ.) Κοιλοσυρία. » Ἐν κοίλῳ χωρίῳ ἐνήδρευσε, « Ξεν. » Κοίλη φλὲψ, « Ἀνατομ., ἡ τοῦ ἥπατος. » Κοίλη ναῦς, « Δμ., τὸ ἀμπάρι τοῦ καραβιοῦ. » Κοῖλος χρυσὸς (ἄργυρος), « Λχ., ὁ ἐξειργασμένος εἰς χρυσᾶ (ἀργυρᾶ) σκεύη. » Κοῖλος ποταμὸς, « Θκ., ὁ ἔχων ὀλίγον νερὸν, (ἐπμ.) ὑψηλὰς ὄχθας, ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) βαθὺς, φουσκωμένος, (καθὼς καὶ) » Κοίλη θάλασσα, « Πολύαιν., ἡ (κοιν.) φουσκοθάλασσα. » Τὴν χέρα μοι κοίλην προσενήνοχε,« Ἐπγρ., (παρβλ. Κυλλός). » Τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς, « Πλδ., ἡ φοῦχτα. » — τοῦ ποδὸς, « Λξ., τὸ ὑπὲρ τὴν πατοῦναν μέρος, (ὅθεν :) » Δεῖξαι τὸ κοῖλον τοῦ ποδὸς, « Παροιμ., νὰ φύγῃ μὲ τὰ τέσσερα, (κοιν.) νὰ δείξῃ τὴν ῥάχην του. (πλθ.) » Τὰ κοῖλα, « Ἀρςτ., τὰ παρὰ τὰς πλευρὰς ἢ τὰς λαγόνας μέρη τοῦ σώματος, (παρβλ.) Κενεών. (καταχρ.) » Κόχλον ἑλὼν μηχάσατο κοῖλον,« Θκρ., βαθὺ, βροντῶδες, (ἴδε Κοιλόςομος). » Κοῖλος μὴν, « Σχλ., ὁ ἔχων 29 ἡμέρας, (ἀντιθ. τῷ Πλήρης).

†Κοιλοσταθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω τι κοιλόσταθμον (θολωτὸν ἢ φατνωματικόν). » Ἐκοιλοστάθμησε τὸν οἶκον φατνώμασι, « Γρφ.

†Κοιλόσταθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοίλους (δουλευμένους, σκαλιστοὺς) τῶν θυρῶν τοὺς σταθμοὺς, (ἐπμ.) μεγαλοπρεπὴς, ἴδε καὶ Κοῖλος.

Κοιλοστόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοῖλον (κενὸν) τὸν στόμαχον.

Κοιλοστομία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Κοιλόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοίλην φωνὴν (βαθειὰν προφορὰν), ὁμιλῶν ἀπὸ τὸν λάρυγγα (καθὼς οἱ Ἄραβες κλπ.), ἴδε Κοῖλος (εἰς τὸ τέλος). 2) (Τακτ.) » Διφαλαγγία—, « ἡ ἔχουσα ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους (ἢ ἐκ δεξιῶν ἢ ἐξ εὐωνύμων) τεταγμένους ἑκατέρους τοὺς ἡγεμόνας.

†Κοιλόσυρτος (ὁ, ἡ), =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κοιλιόσυρτος.

Κοιλοσώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοῖλον (βαθουλὸν, γαστρῶδες) σῶμα.

Κοιλότης (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ κοίλου, βαθουλότης. 2) = Κοίλωμα. » Τόποι πολλὰς ἔχοντες περικλάσεις καὶ κοιλότητας, « Πλβ.

Κοιλοφθαλμία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις κοιλόφθαλμος.

Κοιλοφθαλμιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι-

Κοιλόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοίλους (βαθουλοὺς, χωμένους μέσα) ὀφθαλμοὺς, (ἀντιθ. τῷ Ἐξόφθαλμος).

Κοιλοφυής, έος (ὁ, ἡ), Π. κοῖλος (βαθουλὸς) ἐκ φύσεως. » Χῶρος—, « Ὀππ.

Κοιλόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ ἔχων κοῖλα (βαθουλὰ) φύλλα.

Κοιλόφωνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φώνως, = Κοιλόστομος, (παρβλ.) Ληκυθιστής.

Κοιλοχείλης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κοῖλα χείλη (κενὴν ἔνδοθεν περιφέρειαν). »Κύμβαλα κοιλοχείλεα, « Ἐπγρ.

Κοιλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κοιλαίνω.

Κοιλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ὅμοιος μὲ)-

Κοίλωμα (τὸ). τὸ βαθουλωμένον (κοῖλον) μέρος, κοιλότης, βαθούλωμα· κούφωμα.

Κοιλῶνυξ, υχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοίλωμα ὑπὸ τοὺς ὄνυχας. » Ἵππος—,« Στησίχ.

Κοιλώπης, ου (ὁ) ἢ Κοιλῶπις, ιδος (ἡ) ἢ

Κοιλωπός (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κοίλην πρόσοψιν, (ἐν γέν.) κοῖλος, βαθουλός. » Πέτρη—, « Ἐπγρ. » Κοιλώπεας αὐγάς, « Νίκ., κοῖλα ὄμματα.

Κοιμάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω [κεῖμαι, συγγ. τῷ Κομέω]. Βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ (νὰ κοιμηθῇ), κοιμίζω, ἀποκοιμίζω. (μτφορ.) κατευνάζω, καταπραΰνω· καθησυχάζω. » Κοίμησε δὲ κύματα δαίμων, « Ὀδ. Μ. » Κοιμῶντες φλόγα, « Αἰσχλ. » Κοίμησον, ὦ τάλαινα, στόμα, « αὐτ. ‖. (μσ.) πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ, ἀποκοιμοῦμαι, ὑπνώττω (» Ποῖόν τινα ὕπνον ἐκοιμῶ, « Ξεν. » Ὡς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον,« Ἰλ. Λ.). (μὲ δοτ. προθετ.) συγκοιμῶμαι. (συνκδχ.) ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω· ἀποθνήσκω. » Εὖτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς Μυρτίλος ἐκοιμάθη,« Σοφ., (ὅθεν) »Κοιμώμενοι,« (Καλλ.) καὶ » Κεκοιμημένοι (Γρφ.), « οἱ ἀποθαμμένοι.

†Κοιμήθρα (ἡ). τόπος διὰ κοίμημα, (γραμτ. ἐξήγ. τοῦ) Ἰαυθμός.

Κοίμημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κοιμήσεως, ὕπνος. (σπν.) συγκοίμησις, (ὅθ:) » Αὐτογέννητα κοιμήματα, « Σοφ., ἡ αἱμομιξία τοῦ Οἰδίποδος.

Κοίμησις, εως (ἡ). τὸ κοιμᾶσθαι· ὕπνος· (μτνμ.) θάνατος.

Κοιμητήριον (τὸ). μέρος διὰ κοίμημα, κάμαρα τοῦ ὕπνου. (ἐκκλησ.) ταφεῖον, πολυάνδριον. » Διὰ τοῦτο καὶ.. κοιμητήριον ὠνόμασται, ἵνα μάθῃς ὅτι οἱ τελευτηκότες καὶ ἐνταῦθα κείμενοι οὐ τεθνήκασιν, ἀλλὰ κοιμῶνται καὶ καθεύδουσι, « Χρσ.

Κοιμήτωρ, ορος (ὁ), = Κοιμιστής.

Κοιμίζω, Μ. ίσω, = Κοιμάω.

Κοιμιστής, οῦ (ὁ). ὁ κοιμίζων (ἀποκοιμίζων), Κατακοιμιστής.

Κοινᾶν, ᾶνος (ὁ), Δ. ἀντὶ Κοινών.

Κοινανέω, Μ. ασῶ, Δ. ἀντὶ Κοινωνέω.

Κοινάω-ῶ, Μ. ασῶ, Δ. Π. ἀντὶ Κοινόω.

†Κοινεῖον ἢ Κοινίον (τὸ). τόπος κοινὸς ὅπου συνάζονται, πανδοχεῖον· πορνοςάσιον.

;Κοινεὼν, ῶνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κοινὼν, Κοινωνὸς, (εἰς τὸ Εὐρ. τὸ διορθ. Τοινεὼν;)

Κεινῇ, ἐπίρ. Κοινῶς, (μὲ δοτ.) ὁμοῦ, (ἴδε Κοινός).

Κοινηλογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Κοινολογέομαι.

†Κοινισμός (ὁ), [κοινίζω]. ἕνωσις (ἀνάμιξις) διαφόρων διαλέκτων ἐν τῷ ὁμιλεῖν ἢ γράφειν.

Κοινοβιακός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κοινόβιον (ἀφορῶν τὰς διατάξεις ἢ τὴν ζωὴν τοῦ κοινοβίου).

Κοινοβιάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς (πρῶτος, ἡγούμενος) κοινοβίου.

†Κοινοβιάτης, ου (ὁ). ὁ ζῶν εἰς κοινόβιον μοναχός.

Κοινόβιος (ὁ, ἡ), [κοινὸς, βιόω]. ὁ ζῶν κοινῶς (μαζῆ) μὲ ἄλλους, (ὅθ. ἐκκλησ. ‖. οὐσ.) Κοινόβιον (τὸ), τὸ ἄθροισμα (ἡ κοινότης) καὶ τὸ καταγώγιον τῶν συζώντων καὶ μηδὲν ἴδιον ἀλλὰ κοινὰ τὰ πάντα ἐχόντων μοναχῶν.

;Κοινοβιότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις κοινόβιος (νὰ ζῇ εἰς κοινόβιον), ἡ ζωὴ τοῦ κοινοβιάτου.

Κοινοβλαβής, έος (ὁ, ἡ). ὁ βλάπτων τὸ κοινὸν, κοινῶς (εἰς ὅλους) ἐπιβλαβής.

Κοινοβουλευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κοινοβούλιον, γινόμενος κατὰ κοινοβουλίαν.

Κοινοβουλέω-ῶ, Μ. ήσω. Βουλεύομαι κοινῶς (ὁμοῦ) μετά τινος, συσκέπτομαι, συμβουλεύομαι.

Κοινοβούλης, ου (ὁ). ὁ κοινῶς βουλευόμενος, μέλος (σύνεδρος) τοῦ κοινοβουλίου, σύμβουλος τῆς κοινότητος, γερουσιαςὴς κτλ.

Κοινοβουλία (ἡ). τὸ κοινῶς (μετ' ἄλλων) βουλεύεσθαι, σύσκεψις περὶ κοινῶν πραγμάτων εἰς τὸ

Κοινοβούλιον (τὸ). ἡ σύνοδος (συνέλευσις) τῶν κοινοβούλων καὶ τὸ μέρος ὅπου συνεδριάζουν, παρλαμέντον, σενάτον κτλ.

Κοινοβωμία (ἡ). ἡ προσφερομένη κοινῶς εἰς διαφόρους θεότητας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βωμοῦ θυσία (λατρεία), (ἴδε Ἀγώνιος).

Κοινογαμία (ἡ). κοινότης περὶ τοὺς γάμους, τὸ νὰ ἦνε κοιναὶ αἱ γυναῖκες. » Τὴν Πλάτωνος κοινογαμίαν, « Ἰ. Δαμασ.

Κοινογάμια (τὰ). ἡ μεταξὺ διαφόρων γενῶν καὶ τάξεων ἐπιγαμία, συμπεθερειὸν μεταξὺ εὐγενῶν καὶ ἀγενῶν ἀδιαφόρως, (παρβλ. Κυνογάμια).

Κοινογενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἑνούμενος καὶ γεννῶν μὲ ἄλλου γένους ζῶον, (ἀντιθ. τῷ Ἰδιογενής). » Κοινογενές ἐςι τὸ τῶν ἵππων καὶ ὄνων γένος, ὅτι ἐξ ἀλλήλων γεννῶσι, « Πλάτ.

Κοινογονία (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ κοινογενοῦς, τὸ φυσικὸν διαφόρων ζώων εἰς τὸ νὰ ἑνόνωνται μεταξύ των πρὸς πολλαπλασιασμόν.

Κοινογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω τι κατὰ τὸν κοινὸν (τὸν συνήθη) τρόπον.

Κοινοδημεὶ, ἐπίρ. Πανδημεί· δημοσίως.

;Κοινοδήμιον (τὸ). τὸ δημόσιον ταμεῖον ἢ δικαστήριον.

Κοινόδημος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ δήμου κοινὸς, πάνδημος.

†Κοινοδίκαιον (τὸ). τὸ κοινὸν (τὸ καθόλου, τὸ γενικὸν) δίκαιον· (καὶ καθὼς λέγουν οἱ Γαλλίζοντες) τὸ δίκαιον τῶν ἐθνῶν, ἤ· τὰ μεταξὺ διαφόρων συμμάχων πόλεων κοινὰ δικαιώματα.

†Κοινόδικος (ὁ, ἡ). ὁ μετέχων (ἀπολαμβάνων) τοῦ κοινοῦ δικαίου.

†Κοινοδρομέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυνοδρομέω.

Κοινοεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι κοινῶς (Ἐνεργῶ ἐκ συμφώνου) μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων.

Κοινοεργής, έος καὶ

Κοινοεργός (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος κοινῶς (ἐνεργῶν ἐκ συμφώνου) μετ' ἄλλων.

Κοινοθυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κοινὸν θύλακον (ἕνα πουγγεῖ) μὲ ἄλλον, ἐξοδεύω ἐκ συμφώνου.

†Κοινολαΐτης, ου (ὁ). ἄνθρωπος τοῦ κοινοῦ λαοῦ, ἁπλοῦς πολίτης.

Κοινολεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ κοινολέκτως, μεταχειρίζομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν μου κοινὰς (ἁπλὰς, δημώδεις) λέξεις, ὁμιλῶ τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ.

Κοινόλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ λεγόμενος (λαλούμενος) κοινῶς (ὑπὸ τοῦ κοινοῦ λαοῦ).

Κοινόλεκτρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοινὸν λέκτρον (κοιμώμενος εἰς μίαν κλίνην) μετ' ἄλλου, ὁμόλεκτρος, σύνευνος.

Κοινολέκτως, ἐπίρ. Κατὰ τὸν κοινὸν (τὸν ἰδιωτικὸν) τρόπον τοῦ λέγειν, κατὰ τὸ οἰκιακὸν ὕφος, καθὼς ὁμιλεῖ ὁ κοινὸς λαός.

Κοινολεξία (ἡ). ἡ γλῶσσα τοῦ κοινοῦ λαοῦ, τὸ ἰδιωτικὸν (οἰκιακὸν) ὕφος.

Κοινολεχής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Κοινόλεκτρος. 2) μοιχός, (Σοφ. Ἠλ. 97).

Κοινολογέομαι-οῦμαι, Π. ήσομαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Κοινολογῶ τὸν σκοπόν μου πρός τινα, συμβουλεύομαι ἢ λαμβάνω ὁμιλίαν μετά τινος, (Γαλλ.) s'aboucher. » Κοινολογησάμενος τοῖς Σαμίοις, « Ἠρ. » Καὶ ὡς θεάσαιτό τις αὐτὸν, .. παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὖς αὐτῷ κοινολογούμενος, « Λχ.

;Κοινολόγημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς κοινολογίας. 2) = τῷ

Κοινολογία (ἡ). ἡ πρὸς ἀνακοίνωσιν σκοποῦ τινος συνδιάλεξις, συνομιλία. » Ἑτέρους (ἰατροὺς) εἰσάγειν ἕνεκα τοῦ ἐκ κοινολογίης ἱστορῆσαι τὰ περὶ τὸν νοσέοντα, « Ἱππκρ. 2) Γρμτ. ἀντὶ Κοινολεξία.

†**Κοινολογίζομαι**, Μ. ίσομαι, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κοινολογέομαι.

Κοινονοημοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Κοινονοήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν (φροντίζων διὰ) τὸ κοινὸν καλὸν, φίλος τοῦ κοινοῦ συμφέροντος, δημοτικός.

Κοινοπάθεια (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριςικὸν) τοῦ κοινοπαθοῦς, μετριοπάθεια.

Κοινοπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων κοινῶς (συμπάσχων) μετ' ἄλλων, συναισθανόμενος τὰ κοινὰ πάθη, (ἐπμ.) μετριοπαθὴς, (ἀντίθ. τῷ Ἰδιοπαθής).

Κοινόπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων κοινῶς (ὁμοῦ) μετ' ἄλλων, σύμπλους. » Ὁμιλία —, « Σοφ., ἡ μεταξὺ συμπλεόντων ἢ συμπλευσάντων.

Κοινοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κοινόω.

Κοινοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κοινοποιέω, ἀνακοίνωσις.

Κοινοπολιτεία (ἡ). κοινὴ (ἀνήκουσα κοινῶς εἰς διαφόρους) πολιτεία, συμπολιτεία.

Κοινοπολιτικὸς, ή, όν. Ὁ κατὰ κοινοπολιτείαν.

Κοινόπους, ποδος (ὁ, ἡ), Π. συνοδοιπόρος. » Παρουσία —, « Σοφ., ὁ σύγχρονος ἐρχομὸς δύο ἢ πλειοτέρων συνοδοιπόρων.

Κοινοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω τι κοινῶς (ἐκ συμφώνου) μετ' ἄλλων, λαμβάνω μέρος (μετοχὴν) εἰς πρᾶξίν τινα, συμπράττω. (μὲ δοτ.) » Τῶν τούτοις κοινοπραγούντων, « Διόδ., τῶν συνεργῶν των.

Κοινοπραγία καὶ **Κοινοπραξία** (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συμμέθεξις εἰς πρᾶξίν τινα, σύμπραξις.

Κοινοπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πρεπῶς. Ὁ κοινῶς εἰς δύο ἢ ἢ πλειότερα πρόσωπα ἁρμόζων.

Κοινὸς [σὺν, ξυνὸς], ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ διαφέρων εἰς πολλοὺς ἢ εἰς ὅλους· συντροφικὸς, ἐνταμικός· γενικός· δημόσιος. » Τρεῖς κυνόμορφοι (αἱ Φορκίδες), κοινὸν ὄμμ' ἐκτημέναι, « Αἰσχλ. » Κοινὰ τὰ τῶν φίλων, « Εὐρ. » Κοινὸς ὁ Ἑρμῆς, « Παροιμ. » Τὸ κοινόν, « Δξ., ἡ κοινότης, τὸ ὅλον τοῦ λαοῦ τοῦ συγκροτοῦντος τὴν πολιτείαν ἢ, ἡ ἀντιπροσωπεύουσα τὴν κοινότητα κυβέρνησις (κυρ. δημοκρατίας ἢ ἀριστοκρατίας), ἡ διοικοῦσα ἀρχή. » Ἡ γεωργία πολίτας ἀρίςυς παρέχεσθαι δοκεῖ τῷ κοινῷ, « Ξεν. » Πέμψας παρὰ τὸ κοινὸν τῶν Ἀκαρνάνων, « αὐτ. » Ἀφικνεῖται (πρέσβυς) πρὸς τὸ κοινὸν τῶν Λακεδ., « αὐτ. (ἢ πλθ.) » Τὰ κοινὰ πράττειν (μεταχειρίζεσθαι), « Πλ., Δμ. » Τῶν κοινῶν προστῆναι, « Αἰλ. (καὶ μὲ γεν.) » Ἄνευ τοῦ πάντων κοινοῦ πορευόμενον, « Θχ. χωρὶς τὴν εἴδησιν ἢ συγκατάθεσιν τοῦ πλήθους. (καὶ μὲ δοτ.) » Τὸ τῆς πόλεως ξύμπασι κοινὸν αὔξετε, « αὐτ., τὸ δημόσιον συμφέρον. » Ὅσα μοι ἐστὶν, ἅπαντα εἰς τὸ κοινὸν ἀποφαίνω, « Ξεν., τὰ βάλλω 'στὴν μέσην. » Κοινὴ συλλαβὴ, « Γρμτ., ἡ συγκειμένη ἀπὸ δίχρονον φωνῆεν. » Λέξις κοινὴ, « αὐτ., ἡ μὴ ἀνήκουσα ἐξαιρετικῶς εἰς καμμίαν διάλεκτον. » Κοινὸς τόπος, « Ῥτρ., (Γαλλ.) lieu commun. ||. (ἡ δοτ. τοῦ θηλ.) Κοινῇ καὶ (ἡ αἰτ. πλθ. τοῦ οὐδ.) Κοινὰ, ἐπίρ. ἀντὶ Κοινῶς, ἐκ συμφώνυ· (μὲ δοτ.) ὁμοῦ. » Κοίν' ἐμοὶ, « Σοφ., ἀντὶ Σὺν ἐμοὶ (ἴδε τὴν ἐτυμολογ.). (καὶ προθετ.) » Κοινῇ σὺν τοῖς φίλοις (ἢ) μετὰ τῶν φίλων, « Ξεν. (καὶ κατ' ἐπιμερ.) » Κοινῇ διά τε τῆς ψυχῆς καὶ διὰ τοῦ σώματος, « αὐτ. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) εὐπρόσιτος, καταδεκτικὸς, ὑποχρεωτικὸς ἢ· δίκαιος, ἴσος πρὸς πάντας· (ἐν γέν.) δημοτικός. » Κοινὸς ἢ ἐπιεικὴς, « Δ. Κάσ. 3) (ἐπὶ πραγμ.) εὐτελὴς, πρόςυχος· (τρπ.) χαμερπὴς, οὐτιδανός. (Γρφ.) βέβηλος, ἀκάθαρτος. » Ἰδόντες αὐτοὺς κοιναῖς χερσὶ, τυτέστιν ἀνίπτοις, ἐσθίοντας ἄρτον, ἐμέμψαντο, « Γρφ. (Εὐαγγ. Μάρκ. Ζ'. 2).

4) Π. ἀδελφικὸς ἢ συγγενικός. » Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα, « Σοφ. » Ἠθέλησε δ' αἵματος κοινοῦ πάσασθαι, « αὐτ.

†**Κοινόστομον**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυνόσομον.

Κοινοτάφιον (τὸ). κοινὸς (εἰς πολλοὺς κοινῶς ἀνήκων) τάφος.

Κοινότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ κοινοῦ. » Ἦτε τῶν γυναικῶν καὶ παίδων καὶ τῆς οὐσίας κοινότης, « Ἀρστ.

2) ὁ ὑποχρεωτικὸς τρόπος, τὸ κοινωνικὸν, τὸ εὐπρόσιτον, ἡ δημοτικότης.

3) (συνκδχ.) τὸ κοινὸν, οἱ ὁμοῦ συζῶντες ἢ συμπράττοντες, συντροφία, συμπολιτεία, κτλ.

Κοινότοκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν καταγωγὴν (τοὺς αὐτοὺς γονεῖς) μὲ ἄλλον, ἀδελφός.

Κοινοτροφία (ἡ). τὸ κοινῶς (ὁμοῦ μετ' ἄλλων) τρέφεσθαι ἢ ἀνατρέφεσθαι.

Κοινοτροφικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κοινοτροφίαν.

Κοινοφαγία (ἡ), (Γρφ.) τὸ τρώγειν κοινὰ (ἀκάθαρτα κατὰ τὸν Μωσ. νόμον) φαγητά.

Κοινοφιλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τι κοινῶς μὲ ἄλλον, ἔχων τὰς αὐτὰς συμπαθείας, ἢ· ἀγαπῶν τὸ κοινὸν καλόν. (εἰς τὸν Αἰσχλ. Εὐμ. διορθ. Κοινωφελής).

Κοινόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ὁμόφρων, σύμφωνος (τὸ φρόνημα).

Κοινοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοινὴν (τὴν αὐτὴν) μετ' ἄλλου καταγωγήν.

Κοινοχρησία (χρηστία), ας (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τι κοινὸν εἰς πολλοὺς ἢ εἰς ὅλους, κοινῶς χρήσιμον.

Κοινόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κοινὸν ἢ εἰς ἄλλον ἢ εἰς ὅλους, μεταδίδω· (ἐπὶ λόγ.) κοινοποιῶ τὸν σκοπόν μου εἴς τινα (ἵν' ἀκούσω τὴν γνώμην του), = Κοινολογέομαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) » Τῷ πλήθει ἐκοίνωσαν, « Θχ. » Τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω, « Εὐρ. » Κοίνωσον μῦθον ἐς ἡμᾶς, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Θυομένῳ δὲ αὐτῷ τῷ Ἡρακλεῖ, καὶ κοινουμένῳ, πότερα κτλ., « Ξεν. » Τῷ μὲν θεῷ οὐδὲν ἐκοινώσαντο, ὅπως ἂν ἡ εἰρήνη γένοιτο, « αὐτ., δὲν ἐσυμβουλεύθησαν τὸ μαντεῖον περὶ τοῦ πῶς, (παρβλ. Ἀνακοινόομαι). 2) (μσ.) = Κοινωνῶ, λαμβάνω μέρος (μετέχω ἢ ἐγὼ) ἀπὸ· συντροφεύω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) » Ἐπεὶ προθυμεῖ τοῖςδε κοινοῦσθαι φυγῆς, « Εὐρ. » Οἷόν τε δὴ. συνισταμένυς καὶ κοινουμένους τὴν τύχην, ἀσφαλέστερον κινδυνεύειν, « Ξεν. » Ἐγὼ δὲ κείνων λύρα μιν (τὸν ὕμνον) κοινάσομαι, « Πίνδ., θὰ ἑνώσω. (ἢ πθ. μὲ δοτ.) » Οὐχ ἑκοῦσα τῷδ' ἐκοινώθη λέχει, « Εὐρ. 3) (Γρφ.) θεωρῶ τι κοινὸν (ἀκάθαρτον, βέβηλον). « Ἃ ὁ θεὸς ἐκαθάρισε, σὺ μὴ κοίνου, « Πράξ.

Κοίνωμα (τὸ). μέσον πρὸς σύνδεσιν· (μτφορ.) σχέσις, συντρόφισμα· μίξις σαρκική.

Κοινωμάτιον (τὸ). μικρὸς δεσμὸς, ἁλυσιδίτσα κτλ., (παρβλ. Προσκοινόω).

Κοινὼν, ῶνος (ὁ), = Κοινωνὸς, μέτοχος, σύντροφος. (Π.) συνεργὸς, σύμβουλος. » Κοινᾶνι παρ' εὐθυτάτῳ, « Πίνδ.

Κοινωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι κοινωνὸς (μέτοχος, σύντροφος) εἴς τι, ἔχω τι κοινὸν μετά τινος, λαμβάνω μέρος (μετέχω) καὶ ἐγὼ ἀπό, ἢ· μεταδίδω. » Συνεληλύθαμεν, ὦ γύναι, ὡς καὶ τῶν σωμάτων κοινωνήσοντες ἀλλήλοις, « Ξεν. » Ἅτε κεκοινωνηκότες πολλῶν πόνων καὶ κινδύνων ἀλλήλοις, « Πλάτ., (παρβλ. Κοινόω). 2) εἶμαι σύμφωνος μετά τινος, ὁμολογῶ. » Πότερον, κοινωνεῖς καὶ ξυνδοκεῖ σοι, « Πλάτ. » Κοινωνεῖν ἀλλήλοις οὐκ ἐθέλουσιν, « αὐτ.

Κοινώνημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς κοινωνήσεως, μέσον πρὸς κοινωνίαν (σχέσιν, συντροφίαν, ληψοδοσίαν)· συνάλλαγμα. » Συμβόλαια δὲ λέγεις κοινωνήματα, ἢ τι ἄλλο; — Κοινωνήματα δῆτα, « Πλάτ.

Κοινώνησις, εως (ἡ). τὸ κοινωνεῖν, μέθεξις ἢ μετάδοσις.

Κοινωνητικὸς, ή, όν. Πρόθυμος ἢ ἐπιτήδειος πρὸς κοινώνησιν, μεταδοτικός· (ὅθ. ἐπὶ νοσημ.) κολλητικός.

Κοινωνία (ἡ). τὸ κοινωνεῖν, ἕνωσις· συμμέθεξις· συμβίωσις, συναναστροφὴ, ἐπιμιξία (» Ὅτῳ δὲ μὴ ἔνι κοινωνία, φιλία οὐκ ἂν εἴη, « Πλάτ.)· συντροφιὰ, ἑταιρία (» Καὶ ἡ παροιμία, Κοινὰ τὰ φίλων, ὀρθῶς· ἐν κοινωνίᾳ γὰρ ἡ φιλία, « Ἀρστ.)· ἡ μεταξὺ συζύγων σχέσις· (ἐκκλησ.) ἡ μεταξὺ τῶν πιστῶν οἰκειότης καὶ ἡ πρὸς ἀλλήλους μετάδοσις τῶν ὑπαρχόντων (» Τῆς δὲ εὐποιίας ἢ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε, « Παῦλ.)· (συνήθ. δὲ) ἡ μετάληψις τῶν θείων μυςηρίων, (Παῦλ. πρὸς Κορ. Α', 10, 16.).

Κοινωνικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ πρόθυμος (ἐπιτήδειος) πρὸς κοινωνίαν, ἄνθρωπος τῆς συναναστροφῆς, ὑποχρεωτικὸς, (μὲ γεν.) μεταδοτικός· (Νομ. καὶ ἐμπορ.) συντροφικός. » Κοινωνικὴν ἀρετὴν εἶναί φαμεν τὴν δικαιοσύνην, « Ἀρςτ. » Ἐν τῇ φύσει τοῦ ἀνθρώπου περιέχεται τὸ κοινωνικὸν, « Ἐπίκτ.

Κοινωνικῶς, ἐπίρ. Μὲ κοινωνικὸν (ὑποχρεωτικὸν κτλ.) τρόπον, μεταδοτικῶς· ἐκ συμφώνου μετ' ἄλλων, συντροφικά. » Κοινωνικῶς χρῆσθαι τοῖς εὐτυχήμασι, « Πλάτ.

†**Κοινωνοποιέω-ῶ**, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ κοινωνόν (μέτοχόν) τινος, μεταδίδω.

Κοινωνὸς (ὁ, ἡ). (μὲ γεν. καὶ δοτ.) ὁ ἔχων τι κοινὸν ἢ πράττων τι κοινῶς μετ' ἄλλυ, μέτοχος, σύντροφος, συμπράκτωρ, συνεργάτης. » Πάντες οἱ τοῦ πολέμυ κοινωνοὶ γενόμενοι, « Πλάτ. » Πρὶν ἀνοσίων αὐτοῖς ἔργων γενέσθαι κοινωνὸς, « αὐτ. » Ὅθεν γ' ἰδών σε δαιτὶ κοινωνὸν καλεῖ, « Εὐρ. 2) (ἐνίοτε ἐπιθετ.) ἀντὶ Κοινὸς, συντροφικός. » Μητέρα κατειργάσαντο κοινωνῷ ξίφει, « Εὐρ.

Κοινῶς, ἐπίρ. = Κοινῇ, ὁμοῦ, ἐκ συμφώνου, συντροφικά. » Τοὐμὸν λέγουσα, καὶ τὸ σὸν κοινῶς λέγεις, « Εὐρ. 2) μὲ κοινὸν (ἁπλοῦν, συνήθη, δημοτικὸν) τρόπον. » Οὐδὲ κοινῶς οὐδὲ πολιτικῶς οὐδεπώποτ' ἐβίωσαν, « Ἰσκρ. 3) (ἐπὶ λόγ.) ἰδιωτικῶς, Κοινολέκτως.

Κοίνωσις, εως (ἡ), = Κοινοποίησις· 2) (Γρφ.) μολυσμὸς, βεβήλωσις.

Κοινωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Κοινόω.

Κοινωφέλεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Κοινωφελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὠφελῶν τὸ κοινὸν (κοινῶς ὅλους), γενικῶς ὠφέλιμος.

Κοινωφελία (ἡ), εὐχρηστότ. τοῦ Κοινωφέλεια.

; **Κοινωφέλιμος** (ὁ, ἡ), = Κοινωφελής.

Κοινωφελῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον κοινωφελῆ, πρὸς ὄφελος τοῦ κοινοῦ.

Κόϊξ [Αἰγυπτ.], ϊκος (ὁ καὶ ἡ). φοῖνιξ (χουρμαδιὰ) τῆς Αἰγύπτ., (συνκδχ.) ζεμπίλι πλεγμένον ἀπὸ τὰ φύλλα τυ. » Ἢ θύλακον βόειον, ἢ κόϊν φέρειν, ἢ κωρυκίδα, « (Ἐπίχ. παρὰ) Πλδ., (παρβλ. Κοῦκι).

†**Κοῖος** (ὁ), Μακεδ., ὁ ἀριθμὸς, [ἐκ τοῦ

Κοῖος, α, ον, Ἰων. ἀντὶ Ποῖος;

Κοιράνειος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς κοίρανον, κυριαρχικός.

Κοιρανέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ γεν. δοτ. ἢ αἰτ.) εἶμαι ἢ πράττω τι ὡς κοίρανος, ἄρχω, διέπω, διατάττω, διοικῶ, ἐξουσιάζω. » Πιερίῃ κοιρανέοντα, « Ἀπλλν. » Θεοὶ κοιρανέοισιν χοροὺς, « Πίνδ.

Κοιρανῆος, α, ον, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ -

Κοιρανήϊος, α, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Κοιράνειος.

Κοιρανία (ἡ), Π. ἐξουσία, κυριότης· κυριαρχία.

Κοιρανίδης, ου (ὁ). Π. = Κοίρανος, κυριάρχης, (κατὰ λέξ.) υἱὸς κοιράνου, ἀρχηγὸς ἐκ προγόνων (κατὰ διαδοχήν).

Κοιρανικὸς, ή, όν. Κοιράνου ἴδιος, αὐτοκρατορικὸς, κυριαρχικός.

Κοίρανος (ὁ καὶ σπντ. ἡ), Π. ἀντὶ Κύριος, ἀρχηγὸς, ἡγεμὼν, ἐξυσιαςὴς, (παρβλ. Τύραννος), (ἐν γέν.) πρῶτος (ἐξέχων) εἴς τι. » Τέχνης —, « Ἀνακρ.

Κόϊς, μτγν. ἀντὶ Κόϊξ.

†**Κοισυρόομαι-οῦμαι**, Μ. ώσομαι, (εὔχρ. μόνον τὸ σύνθ.) Ἐγκοισυρόομαι.

Κοιτάζω, Μ. άσω. Βάλλω τινὰ εἰς τὴν κοίτην νὰ πλαγιάσῃ. ||. (μσ.) πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ, ἢ· εἶμαι πλαγιασμένος, κοιμοῦμαι, κοίτομαι. (ἐπὶ πτν.) φωλεύω.

Κοιταῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ κείμενος (πλαγιασμένος) εἰς τὴν κοίτην. » Ἐν τῇ πόλει (» Ἐν τῇ χώρᾳ) κοιταῖον γίγνεσθαι, « Δμ., Πλβ., νὰ μένῃ τὴν νύκτα, νὰ κοιμᾶται. ||. (οὐσ.) » Τὸ κοιταῖον, « Πλ., ἀντὶ Ἡ κοίτη (ζώου). (πλθ.) » Κοιταῖα (τὰ), « Ἠλ., αἱ πρὸ τῆς κοίτης (τοῦ πλαγιάσματος) τελούμεναι συνήθως σπονδαί. 2) ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν καιρῷ τῆς κοίτης. » Κοιταίους ἔρχεσθαι, « Πλβ., (παρβλ. Κνεφαῖος).

†**Κοιτασία** (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Κοίτη, πλάγιασμα, (κυρ. δὲ) συγκοίμησις.

Κοίτη (ἡ), [κεῖμαι]. τὸ μέρος ὅπου κεῖταί (κοιμᾶταί ἢ ἀναπαύεταί) τις, τόπος διὰ πλάγιασμα, ςρῶμα, κρεββάτι· φωλεὰ (συνήθης διαμονὴ) ζώου· (μτνμ.) ςρῶμα ποταμοῦ· (συνκδχ.) πλάγιασμα, συγκοίμησις ἀνδρογύνου. » Μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις, « Γρφ. » Ῥεββέκα ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα, Ἰσαὰκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν, « αὐτ. 3) (σπν.) ἀντὶ Κοιτὶς, σανδοῦκι, σεπέτι.

Κοιτίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κοιτὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κοίτη, κούνια (νηπίου), (ὅθ. ὁ Γαζῆς τὸ in cunis vagire τοῦ Κικέρωνος, μετέφρασεν:) » Ἐν κοιτίδι βαβάζειν. « 2) = Κυτὶς, Κίστη, κουτάκι, καλαθάκι.

†**Κοιτονητὴς**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κοιτωνίτης.

†**Κοιτοπετὸν**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κινώπετον.

Κοῖτος (ὁ), Π. ἀντὶ Κοίτη, κρεββάτι· πλάγιασμα, ὕπνος. » Κοῖτον ἐποιέετο, « Ἡρ., ἐπλάγιασε νὰ κοιμηθῇ.

Κοίτος (ὁ), ἐφαλμ. ἀντὶ Κόττος, εἶδ. ἰχθ. (Ἀρςτ. Ζ'. δ', 8).

Κοιτοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθείρω τὴν γαμικὴν κοίτην τινὸς, μοιχεύω.

Κοιτὼν, ῶνος (ὁ). ἡ κάμαρα τοῦ κρεββατιοῦ (τοῦ ὕπνου), (Τουρκ.) γιατάκι.

Κοιτωνίτης, ου (ὁ). ὑπηρέτης τοῦ κοιτῶνος, (Ἰταλ.) Καμαριέρος.

Κοιτωνοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τοῦ κοιτῶνος, (γρμτκ. μετάφρσ. τοῦ) θαλαμηπόλος.

Κοῖφι, Ζ. Κῦφι.

†**Κοκκάζω**, Μ. άσω, (νομίζ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κοκκύζω ἢ Κακκάζω.

Κοκκάλια (τὰ), εἶδος κοχλιῶν, (Ἀρς. Ζ. Ἰς. Δ', δ'.), [ἐκ τοῦ

Κόκκαλος (ὁ), [κόκκος]. ὁ καρπὸς τῆς στροβιληᾶς, τὸ κουκκουνάρι.

Κοκκίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τοὺς κόκκους (τὰ σπυριὰ ἢ τὰ κουκκούτσια), ἐκκοκκίζω.

Κοκκινοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ), = Κοκκοβαφής.

Κόκκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ (Βαμμένος μὲ) κόκκον, ἄλοικος. ||. (οὐσ.) Κόκκινον (τὸ), ἡ πορφύρα.

Κοκκίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόκκος, (ὅθ. κοιν.) κουκκὶ, σπυράκι· χάπι. » Κοκκία βηχικὰ, « Ἀλέξ. Τραλλ.

Κοκκὶς, ίδος (ἡ), = Κοκκίον.

Κοκκοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ κόκκον (πρινοκόκκι), ἄλοικος ἢ φέσ-ρενγκί.

Κοκκοβόας, ου (ὁ), Π. ὁ φωνάζων κούκκου, κόκκορας.

Κοκκοθραύστης, ου (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (τὸ ὁπ. σπάνει [θραύει] μὲ τὸ ῥάμφος του τὰ κοκκούτσια), (Γαλλ.) gros-bec.

Κοκκολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω κόκκους.

Κόκκος (ὁ), [κόγχος]. κουκκοῦτσι, κουκκὶ, σπυρί· (ἰδιαιτ.) τὸ πρινοκόκκι, (συνκδχ.) τὸ ἀπ' αὐτοῦ βαπτόμενον κόκκινον χρῶμα ἢ ὕφασμα (» Ὑπὲρ τὸν Βαβυλώνιον κόκκον καὶ τὴν Τυρίαν πορφύραν, « Φλςρ.)· (ἐν γέν.) κάθε τι στρογγυλὸν μικρὸν σῶμα· (ὅθεν ἰατρ.) χάπι (» Κάθαρσις διὰ κόκκων ἐχόντων κολοκυνθίδα, « Ἀλέξ. Τραλ.). (Κωμ.) οἱ ὄρχεις 2) (συνκδχ.) ἀντὶ Ἐλάχιστον. » Νοῦ δέ μοι οὐκ ἔνι κόκκος, « Τίμ. Σιλλ. (κοιν.) κουκκοῦτσι, (παρβλ. Στίλη).

Κόκκος (ἡ). τὸ δένδρον (εἶδος πρίνου) ἀπὶ τοῦ ὁπ. συνάζουν τὸ πρινοκόκκι.

Κόκκυ, ἄκλ. ἡ φωνὴ τοῦ κούκκου (τοῦ πετεινοῦ κτλ.), κούκκου. 2) (Κωμ.) ἐπιφών. κλητ., ἔ! χού! 3) ἀντὶ Κόκκος, τὸ ἐλάχιστον, (Σχλ. Ἀρςφ.), ἴδε Κόκκος καὶ παρβλ. Κίκκος.

Κοκκυγέα (ἡ), εἶδος δένδρου (ἴσ. Κοκκυμηλέας ἢ Ῥοῦς) τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν εἰς βαφήν.

Κοκκυγίας, ου (ὁ). ἄνεμός τις (βέβαια τῆς ἀνοίξεως) παρὰ Κροτωνιάταις.

Κοκκύγινος, η, ον. Βαμμένος μὲ κοκκυγέαν, βαθὺς κίτρινος ἢ κόκκινος, πορφυροῦς, (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) φλογοειδὴς, (κατὰ τὸν Sibthorp, ἂν ἡ Κοκκυγέα ἦνε τὸ κοιν. Χρυσόξυλον).

Κοκκυγόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάφω τι κοκκύγινον.

Κοκκύζω [κόκκυ], Μ. ύσω. Φωνάζω 'σὰν τὸν κοῦκκον ἢ τὸν κόκκοραν (» Καὶ νομάδα παχεῖαν ἔψε, καὶ νεοσσοὺς τῶν ἤδη κοκκυζόντων, « Ἀθ.), (ἐν γέν.) φωνάζω κουκκου (κόκκυ) ὡς σύνθημα εἰς τὸ νὰ γένῃ τι. » Μὴ μεθεῖσθον, πρὶν ἂν ἐγὼ σφῷν κοκκύσω, « Ἀρςφ.

Κοκκυμηλέα (ἡ), δένδρ., δαμασκηνιὰ, [ἐκ τοῦ

Κοκκύμηλον (τὸ), [κόκκυξ, μῆλον], εἶδ. ὀπωρ., δαμάσκηνον.

Κοκκύμηλος (ἡ), = Κοκκυμηλέα.

Κοκκυμηλὼν, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ κοκκυμηλέας.

Κόκκυξ [ὀνμτπ.], υγος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ, ὁ κοῦκκος· (ὡς ὑβριστικὴ λέξ. μτφορ.) ἠλίθιος ἢ κερατᾶς (διότι ὁ κοῦκκος γεννᾷ τὰ αὐγά τυ εἰς ξέναις φωληαίς). 2) ἀγριόσυκον τὸ ὁπ. ὡριμάζει τὴν ἄνοιξιν. 3) εἶδ. ἰχθ. θαλασσ., (κοιν. παρὰ τοῖς Βυζ.) φιλομήλα. 4) (ἀνατομ.) τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, (κοιν.) κωλοκούκκουρον, (παρβλ. Κοχώνη).

Κοκκυσμὸς (ὁ). τὸ κοκκύζειν, ἡ φωνὴ τοῦ κούκκου· (μουσ.) εἶδ. φωνῆς πολλὰ λεπτῆς (ὁμοία τοῦ πάσχοντος κουκκίτην βῆχα), (παρβλ. Βηχία).

Κοκκυστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κοκκύζων (φωνάζων 'σὰν τὸν κοῦκκον ἢ τὸν κόκκοραν), (ἐν γέν.) = Κεκράκτης.

Κόκκων, ωνος (ὁ), = Κόκκος (ἰδιαιτ. ὁ Κνίδιος). (συνήθ.) ῥοϊδόκοκκον· (ἐνίοτε) ὁ σπόρος (τὸ κουκκὶ) τοῦ ἰξοῦ.

Κοκκωτὸς, ή, όν. Ὅμοιος μὲ κόκκον ἢ συγκείμενος ἀπὸ κόκκους, σπυρωτὸς,

(ὅθεν ||. οὐσ.) »Κοκκωτὸν (τὸ), τὸ ῥῶδι, ἢ » Κοκκωτὴ (ἡ), ἡ βάλανος (4).

†Κοκύαι (οἱ, αἱ), Ἰων. ἀρχ., οἱ πρόγονοι, προπάτορες ἢ προμήτορες.

†Κολαβέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐγκολλαβίζω, [ἐκ τοῦ

;Κόλαβος (ὁ), = Κόλλαβος, βοῦκκα.

Κολαβρεύομαι, Μ. εύσομαι. Χορεύω τὸν κόλαβρον.

Κολαβρίζω, Μ. ίσω, = Κολαβρεύομαι. (συνκδχ.) περιπαίζω ἀναισχύντως, περιϋβρίζω, (παρβλ.) Κατοργέομαι, (εἰς τὸν Ἰὼβ, Ε'. 4, ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κολαφίζω.

Κολαβρισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ

†Κόλαβρος (ὁ), εἶδ. πολεμικοῦ ἢ ἀσελγοῦς χοροῦ, καὶ τὸ τραγοῦδι μὲ τὸ ὁπ. συνωδεύετο, (παρβλ. Κόλαφος). 2) = Μολόβριον, χοιρίδιον.

Κολάζω [κολούω], Μ. άσω καὶ (εὐχρηστότ.) άσομαι καὶ (Ἀττ. σπνττ.) κολῶ. (κυρ.) Κόπτω τὰ περιττὰ κλαδιὰ τοῦ δένδρου, κλαδεύω. (ὅθ. μτφορ.) τιμωρῶ ἢ ἐπιπλήττω (κυρ. πρὸς σωφρονισμὸν), (κοιν.) συμμαζόνω, ταπεινόνω, περιορίζω· μετριάζω, διορθόνω. (ἐν γέν.) στενοχωρῶ, βασανίζω. » Λέων σκόλοπι περιπαρεὶς, καὶ κολαζόμενος, « Αἰλ. » Ἡ ἅλμη κολάζεται μιγνυμένη τοῖς ἀνάλμοις, « Ξεν., μετριάζει.

Κολακεία (ἡ). τὸ κολακεύειν, ὁ χαρακτὴρ τοῦ κόλακος. » Φόβος κολακηΐην ἐργάζεται, « Δμκρτ..

Κολάκευμα καὶ (ὑποχορ.) Κολακευμάτιον (τὸ). τὸ γινόμενον ἢ λεγόμενον πρὸς κολακείαν.

Κολακευτής, οῦ (ὁ). ὁ κολακεύων, κόλακας.

Κολακευτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κολακεύειν.

Κολακευτικῶς, ἐπίῤ. Μὲ κολακευτικὸν τρόπον, μὲ κολακείας.

Κολακεύω, Μ. εύσω. Χαϊδεύω (Ἀπατῶ) τινα ὡς κόλαξ. » Μηδένα ἀνθρώπων κολακεύειν, μήτε Ἕλληνα, μήτε βάρβαρον; ἀλλ' ἑαυτοῖς ἱκανοὺς εἶναι τὰ ἐπιτήδεια πορίζεσθαι ὅθεν περ κάλλιςον, « Ξεν.

Κολακία (ἡ), = Κολακεία.

Κολακικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς κόλακα, ἴδιος κόλακος· Κολακευτικός.

Κολακὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κόλαξ.

Κολακώνυμος (ὁ), Κωμ. παρῳδ. τοῦ Κλεώνυμος, [ὄνομα καὶ

Κόλαξ [κόλον ἢ μολέω ἢ κέλλω], ακος (ὁ). ὁ χαϊδεύων (ἐπαινῶν) δι' ἀπόλαυσιν, κόλακας· (κατὰ λέξ. καὶ ἀρχ.) παράσιτος. » Κόλακος δὲ βίος μικρὸν χρόνον ἀνθεῖ. οὐδεὶς γὰρ χαίρει πολιοκροτάφῳ παρασίτῳ, « (Ἀλεξ. παρ') Ἀθ.

Κολαπτὴρ (ὁ). τὸ σφυρὶ τῶν λιθοξόων, πετροκόπι, [ἐκ τοῦ

Κολάπτω [γλάφω], Μ. άψω. Κτυπῶν κοιλαίνω· σκάπτω (σκαλίζω) πέτραν κτλ., σφυροκοπῶ. λαξεύω, ἐγκολάπτω. » Κατὰ φλοιοῦ γράμμ' ἐκόλαψεν, « Ἐπγρ.

;Κόλαρις, εως (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάλαρις.

†Κόλαρος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κόλαβρος.

†Κολασία (ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ

Κόλασις, εως (ἡ). τὸ κολάζειν ἢ κολάζεσθαι, (κυρ. ἐπὶ δένδρ.) κούρευμα, κλάδευμα. (συνήθ. μτφορ.) περιορισμός· τιμωρία (κυρ. πρὸς σωφρονισμόν).

Κόλασμα (τὸ). τὸ γινόμενον πρὸς κόλασιν, τιμωρία.

Κολασμὸς (ὁ), = Κόλασις.

Κολάστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Κολαστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κολαστής.

Κολαστήριον (τὸ). τόπος ἢ ὄργανον κολάσεως (τιμωρίας), βασανιςήριον· (ἐν γέν.) βάσανον, τιμωρία, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Κολαστήριος (ὁ, ἡ). χρήσιμος ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κολάζειν, κολαστικός. » Ξύλον κολαστήριον, « Εὐσ., τὸ (Τουρκ.) τομρούκι.

Κολαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κολάζων (τιμωρῶν κτλ.), βασανιστής.

Κολαστικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων ἢ πρόθυμος εἰς τὸ κολάζειν, τιμωρητικός· σωφρονιστικός.

Κολαστικῶς, ἐπίῤ. Μὲ κολαστικὸν τρόπον, τιμωρητικῶς. » Ἰατρικῶς, μὴ κολαστικῶς, « Σειρ.

Κολάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κολαστής

Κόλαστρον (τὸ), = Κολαστήριον.

Κολαφίζω, Μ. ίσω. Δίδω κόλαφον (μπάτσον), ῥαπίζω· (συνκδχ.) περιϋβρίζω. 2) = Κολλαβίζω.

Κολάφισμα (τὸ), = Κόλαφος καὶ

Κολαφισμὸς (ὁ). τὸ κολαφίζειν, καταίβασμα (κτύπημα) μπάτσου.

Κολαφιστικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ γινόμενος πρὸς κολαφισμόν.

Κόλαφος (ὁ), [κολάπτω]. κτύπημα μὲ τὸ κοῖλον τῆς παλάμης εἰς τὸ ὄπισθεν τοῦ λαιμοῦ ἢ εἰς τὸ μάγουλον, μπάτσος, (παρβλ.) Κόνδυλος.

Κολάω-ῶ ἢ Κολάομαι-ῶμαι, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Κολάζω.

†Κολεάζω, Μ. άσω. Βάλλω εἰς τὸν κολεὸν (εἰς τὸ θηκάρι), (ὅθεν:

†Κολεασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., θηκάρωμα.

;Κολέκανος ἢ Κολοκάνος (ὁ), Κωμ., ὁ μακρὺς καὶ λιγνὸς, (κοιν.) κολέκας (;), μακρολέλεκας.

Κολεὸν (τὸ), = Κολεός.

Κολεόπτερος (ὁ, ἡ). (ἐπιθ.) γένος ἐντόμων (ἐξ ὧν καὶ ὁ κάνθαρος) τῶν ὁπ. τὰ πτερὰ ἀσφαλίζονται ὑπὸ σκληρόν τι ἐπικάλυμμα ὡς ἐντὸς θήκης (κολεοῦ).

Κολεὸς (ὁ), [κοῖλος]. θήκη σπαθιοῦ (μαχαιριοῦ κτλ.), θηκάρι 2) = Λάρναξ· ὑδρία· κάλπη.

Κολερὸς [κόλος, ἔριον], ά, όν. Ὁ ἔχων κοντὸν (ὡσὰν κουρεμμένον) μαλί.

Κολετράω-ῶ, Μ. ήσω. (λέξ. παλαιστ.) Κλωτσῶ εἰς τὴν κοιλιάν· τσαλαπατῶ.

†Κολίανδρον (τὸ), νλγ. ἀντὶ Κορίανον.

Κολίας [κέλλω, [διὰ τὸ συναγελαστικόν του], παρβλ. Κολοιός], ου (ὁ), εἶδ. ἰχθ., (κοιν.) κολιός.

Κόλλα, ης (ἡ). ἡ χρησιμεύουσα πρὸς ἕνωσιν δύο σωμάτων ὕλη, (κοιν.) κόλλα.

Κολλαβίζω [κόλαφος], Μ. ίσω. Παίζω τὸ παιγνίδι εἰς τὸ ὁπ. μὲ κλεισμένα 'μμάτια ἢ πεσμένος τὰ 'πίστομα πρέπει νὰ εὕρω μὲ ποῖον χέρι μ' ἐκτύπησαν.

Κολλαβισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., εἶδος παιδιᾶς.

Κόλλαβος (ὁ), = Κόλλοψ (τῆς λύρας). 2) (μτνμ.) εἶδος λεπτοῦ τετραγώνου ψωμιοῦ ἢ ζυμαρικοῦ, φραντζέλλα. » Πυρῶν ἐκ γένους τριμήνων γαλακτοχρῶτας κολλάβους θερμούς, « (Φιλαδ. παρ') Ἀθ.

†Κολλάμφακον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κολύμβατος.

Κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἑνόνω μὲ κόλλαν, κολνῶ· (ἐν γέν.) συνδέω, συναρμόζω, προσκολλῶ. » Σικύη ἐς τὰ μετάφρενα κεκολλήσθω, « Ἀρετ. (καὶ μτνμ.) » Ἐκολλήθη ἑνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης, « Εὐαγγ.

Κολλέψης, ου καὶ

Κολλεψὸς (ὁ), [κόλλα, ἕψω]. ὁ βράζων (κατασκευάζων) τὴν κόλλαν.

Κολλήεις, εσσα, εν, Π. κολλητὸς, κολλημένος, συνηρμοσμένος.

Κόλλημα (τὸ). τὸ κολλημένον πρᾶγμα ἢ μέρος. 2) = Κόλλησις.

†Κόλληξ, ηκος (ὁ), = Κόλλιξ.

Κόλλησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ κολλᾷν, κόλλημα.

Κολλητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κολλητής.

†Κολλητήριος, α, ον, = Κολλητικός.

Κολλητὴς, ου (ὁ). ὁ κολνῶν (συγκολλῶν κτλ.).

Κολλητικὸς, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς κόλλησιν, ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ κολλᾷν (συνδέειν κτλ.). » Δύναμιν ἔχει κολλητικὴν τραυμάτων, « Δσκρ.

Κολλητὸς, ή, όν. Κολλημένος, συνηρμοσμένος, κατεσκευασμένος ἀπὸ διάφορα κομμάτια ἐντέχνως συνηνωμένα.

†Κολλίζω, Μ. ίσω, ἀδκμ. ἀντὶ Κολλάω.

Κολλίκιος, α, ον. (ἄρτος) Κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα κόλλικος.

Κολλικοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων κόλλικας, τρεφόμενος μὲ κρίθινον ψωμί.

Κόλλιξ [κόλος], ικος (ὁ). εἶδος κριθίνου ἄρτου, (ὅθεν τὸ κοιν.) κουλλῆκι.

†Κολλοβαφὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Χολοβαφής.

Κολλομελέω-ῶ [κολλα, μέλος], Μ. ήσω, (Κωμ.) Συνθέτω ᾠδὰς (ᾄσματα), στιχουργῶ, μελοποιῶ.

Κολλοπεύω, Μ. εύσω. Γίνομαι (Φέρομαι ὡς) κόλλοψ (4), ἐξαντλοῦμαι πρόωρα ἐξ αἰτίας φαυλοβιότητος.

Κολλοπίζω, Μ. ίσω. Τεντόνω (Κουρδίζω) τὴν λύραν κτλ. ςρήφων τοὺς κόλλοπας.

†Κολλοποδιώκτης, ου (ὁ), [κόλλοψ, διώκω]. παιδεραστής.

Κολλοπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κολλάω.

Κολλοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κόλλαν.

†Κολλούριον (τὸ), = Κολλύριον.

Κόλλουρος (ὁ), [κόλος ἢ κόλλα, οὐρά], εἶδ. (ἀπροσδιόριστον) ἰχθ.

Κόλλοψ [κόλος, κόλλα], οπος (ὁ). τὸ χονδρὸν δέρμα ἢ γάγγλιον τοῦ λαιμοῦ τῶν βῳδιῶν κλπ. ἀπὸ τὸ ὁπ. κατεσκευάζετο ἡ κόλλα, (καθὼς τῶρα ἀπὸ) τὰ νεῦρα τῆς μουρούνας κτλ. » Καπριδίου νέα κολλοπά τινα, « Ἀρςφ. 2) (συνκδχ.) τὸ στρηφτάρι (διὰ τοῦ ὁπ. τεντόνονται αἱ χορδαὶ) τῆς λύρας κτλ. (μτφορ.) » Τῆς ὀργῆς τὸν κόλλοπα ἀνεῖμεν, « Ἀρςφ., μετριάζομεν τὸν θυμόν μας. 3) τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁπ. σφίγγεται ὁ μάγγανος.

4) (μτνμ.) νέος γηράσας (σκληρυνθεὶς) παράκαιρα ἐξ αἰτίας καταχρήσεων, (ἄλλ.) Λάσταυρος.

Κολλυβάτεια (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἴσ.) = Κλύβατις, (παρβλ.) Κολύμβατον.

Κολλυβίζω, Μ. ίσω, Κερματίζω.

Κολλυβισσὴς [κόλλυβον], οῦ (ὁ), = Ἀργυραμοιβὸς, σαρράφης, τραπεζίτης.

Κολλυβιστικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κολλυβιστὴν καὶ εἰς τὸ ἐπιτήδευμά τυ. » Κολλυβιςικὰ σύμβολα, « Θ. Μάγ., εἶδ. συναλλαγματικῶν ἢ τραπεζιτικῶν γραμματίων, (Γαλλ.) billets de banque.

†Κόλλυβον (τὸ) καὶ

Κόλλυβος (ὁ), [κόλος ἢ Ἑβρ.]. εἶδ. μικροτάτου νομίσματος ἢ βάρους, λιανὸν (» Ἐλάχιςτον δὲ [βάρους] γίνεται κριθὴ, εἶτα κόλλυβος, « Θφρ.) ἢ τέγγι (» Προτοῦ οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου· νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν αὔτ' ἐμπολῶ, « Ἀρςφ.), (ἐν γέν.) ψιλὴ μονέδα, (παρβλ. Κέρμα). 2) (πλθ. οὐδ. μτνμ.) στραγάλια ἢ ἄλλα τοιαῦτα γλιγούδια τρωγόμενα μετὰ τὴν τράπεζαν, (ὅθεν τὰ κοιν.) κόλλυβα. » Κολλύβων, φοινίκων, τρωγαλίων, ἰσχάδων, « Ἀρςφ.

Κολλύρα (ἡ), εἶδ. ψωμιοῦ, (παρβλ.) Κόλλιξ, (ὅθ. κοιν.) κουλλοῦρα.

Κολλυρίζω, Μ. ίσω. Ζυμόνω (Πλάττω) κολλύρια ἢ κολλυρίδας.

Κολλύριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κολλύρα, κουλλουράκι. 2) (συνήθ. ἰατρ.) εἶδος ἀλοιφῆς (κυρίως μὲν διὰ τὰ 'μμάτια, ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ τοὺς μυκτῆρας κτλ., ὅθεν ἢ) ὑποθετόν. » Ποιήσας κολλούρια, εἰς τὴν ἕδραν ἔμβαλε, « Ἱππιατρ. 3) μίγμα τι ἀπὸ πίσσαν ἢ ἄλλα τοιαῦτα εἴδη ἑνωμένα μὲ ἄργιλλον (τὸ ὁπ. ἐχρησίμευε σχεδὸν ὡς) βουλλοκέρι, (ἴδε Κολλυρόω).

Κολλυριοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κολλυρίζω.

Κολλυρὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κολλύρη, κουλλουρίτσα, ἢ τηγανήτα, (ἴδε Ἕψω).

Κολλυρίτης, ου (ὁ). (ἄρτος) εἰς σχῆμα κολλύρας.

†Κολλυρίων, ονος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κορυλλίων.

;Κολλυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀσπρίζω τι μὲ κολλύραν (εἶδ. ἀργίλλου).

Κόλλυς, ἴδε Σκόλλυς.

†Κολλύχνιον (τὸ), γλσ. καρυδότσεφλον.

Κολλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κόλλαν, γλίσχρος, ἰξώδης.

Κολοβανθέω, Κολοβανθὴς, = Κολοβοανθέω, -βοανθής.

Κολοβὴ (ἴσως Κολόβη), ης (ἡ), = τῷ

Κολόβιον (τὸ). χιτωνίσκος χωρὶς (ἢ μὲ κοντὰ) μανίκια, χαμιζόλλα.

Κολοβίων, ωνος (ὁ), = Κολόβιον.

Κολοβοανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Κολοβοανθὴς, έος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων ἄνθη κολοβὰ (ὡς ἂν τῆς πεταλούδας τὰ πτερά).

Κολοβοκέρατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κολοβὰ κέρατα.

Κολοβόκερκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κολοβὴν οὐρὰν (κέρκον), κουτσουνούρης.

Κολοβοκέρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Κολοβοκέρατος.

†Κολοβομάχη (ἡ). κολοβὴ (ἡμιτελὴς, διακοπεῖσα) μάχη, (οὕτως ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ γρμτκ.) τὸ Θ. τῆς Ἰλιάδος.

Κολοβόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κολοβοὺς πόδας. » Στίχος—, « Τζ., ὁ Καταληκτικός.

Κολοβόῤῥινος καὶ

Κολοβόῤῥιν (ρὶς), ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κολοβὴν ῥῖνα, κουτσομύτης.

Κολοβὸς (ὁ, ἡ), [κολούω]. τοῦ ὁπ. ἐλλείπει (εἶνε κομμένον) ἓν ἀπὸ τὰ ἄκρα μέλη, ἀκρωτηριασμένος, (ἐπμ.) κοντὸς, ἐλλειπὴς, (κυρ. δὲ) » Χειρῶν (ἢ » Τὰς χεῖρας) —, « Ἀρστ., κουλοχέρης. » Οὐχ ὅπως ἐξ ἀργυρωμάτων ἢ χαλκῶν ἔχων πίνειν, ἀλλ' ἐκ κεραμέων καὶ τούτων ἐνίοτε κολοβῶν, « Θπμπ. » Τεῖχος κολοβώτερον τοῦ τῶν πολεμίων, « Ἀππ.

Κολοβόσταχυς, υος (ὁ, ἡ), (βτν.), τοῦ ὁπ. τὰ 'στάχια εἶνε κοντὰ (κολοβά).

Κολοβότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ κολοβοῦ. » Πνεύματος—, « Πλ., ἡ βραχύτης τῆς ἀναπνοῆς (ἴδε Κολοβωτής).

Κολοβοτράχηλος (ὁ, ἡ), = Βραχυτράχηλος, κοντολαίμης.

Κολοβοῦρος (ὁ, ἡ), = Κόλουρος, κουτσουνούρης.

Κολοβόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). κολοβὸς τὴν χεῖρα ἢ τὰς χεῖρας, κουλοχέρης.

Κολοβόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τι κολοβὸν (κοντὸν, μυσερὸν), κολοβόνω, ἀκρωτηριάζω. (μτνμ.) συντέμνω. » Εἰ μὴ Κύριος ἐκολόβωσε τὰς ἡμέρας ἐκείνας, « Εὐαγγ.

†Κολοβώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων κολοβὸς, παραμύσερος, κοντοκομμένος.

Κολόβωμα (τὸ). πρᾶγμα ἢ μέλος κολοβωμένον (ἐλλειπὲς ἢ ἀποκομμένον).

Κολοβῶς, ἐπίῤ. Κολοβά· ἀτελῶς. Ὅσα μὴ σαφῶς, ἀλλὰ κολ. ἐρωτᾶται, « Ἀρστ.

Κολόβωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κολοβόω, κολόβωμα, σακάτευμα ἢ σα_τλῆκι (μτνμ. ἔλλειψις).

Κολοβωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κολοβόνων (κόπτων, κονταίνων, σακατεύων). (μτνμ.) ὁ προφέρων 'μισὰς τὰς λέξεις ἢ ἀτελεῖς τὰς περιόδους (διὰ βραχύτητα πνεύματος).

Κολοιάρχης ἢ Κολοίαρχος, ου (ὁ), Κωμ. παρῳδ. τοῦ Πολιτάρχης (εἰς τὴν 'Ορνιθόπολιν τοῦ Ἀρςφ.).

†Κολοιάω-ῶ, Μ. άσω. Φωνάζω 'σὰν τὸν κολοιὸν, θορυβῶ, (γρμτ. παράφρ. τοῦ) Κολῳάω.

Κολοιὸς (ὁ), [κέλλω [διὰ τὸ συναγελαστικόν του], παρβλ. Κολίας], εἶδ. πτηνοῦ, (κοιν.) χαλοιακοῦδα ἢ χαρακάξα, (καὶ Τουρκ.) κάργχ. » Ἀεὶ κολοιὸς πρὸς κολοιὸν ἱζάνει, « Παροιμ.

Κολοιτέα (ἡ), [κόλος, ἰτέα], εἶδ. δένδρ. φέροντος λοβοὺς, » Ὃ ἐάν τις κολούσῃ, ἀποθνήσκει, « κατὰ τὸν Θφρ. (κατὰ τὸν Ruell. τὰ φύλλα του εἶνε τὸ γνωστὸν ἰατρικὸν) σιναμική, (Γαλλ.) séné, (ἀλλ' αὐτὴ εἶνε φυτὸν σπειρόμενον κατ' ἔτος).

Κολοιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κολοιὸν, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κολοιῶν. » Σύννομον ἡ φιλία ζῶον, οὐκ ἀγελαῖον οὐδὲ κολοιῶδες, « Πλ.

Κολοκάνος (ὁ), Ζ. Κολέκανος.

Κολοκασία (ἡ) καὶ

Κολοκάσιον (τὸ). ἡ ῥίζα τοῦ Αἰγυπτ. κυάμου. 2) εἶδ. ἄλλου φυτοῦ (ἐκ τοῦ γένους τοῦ ἄρου), (κοιν.) κολοκάσι, (Γαλλ.) topinambour.

Κοροκορδόκολα (τὰ), Κωμ. τὰ ἔντερα ὅσα πωλοῦνται διὰ μαγείρεμμα.

Κολόκυμα (τὸ). κόλον (κολοβὸν, μακρὺ, ἀργοκίνητον καὶ χωρὶς ἀφρὸν) κῦμα, (κοιν.) κωφὸν (ὁποῖα τὰ σχηματιζόμενα συνήθως περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς πρὶν τοῦ κλύδωνος καὶ μετ' αὐτὸν), (κοιν.) φουσκοθάλασσα.

Κολόκυνθα ἢ Κολοκύνθη, ης (ἡ), [Περσ.]. κολοκύθι (κυρ. τὸ στρογγυλὸν), (παρβλ. Σικύα).

Κολοκυνθιὰς, άδος (ἡ). μαγειρευμένη μὲ ἢ ὡσὰν κολοκύθι. » Βρωτὺς—, « Ἐπγρ., μαγείρευμα ἀπὸ κολοκ.

Κολοκύνθινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ κολοκύνθην, κολοκυθένιος.

Κολοκυνθὶς, ίδος (ἡ). (ἰατρ.) πικροκολοκυθιὰ ἢ ἀγριοκολοκυθιὰ (τὸ φυτ. καὶ ὁ καρπός).

Κολοκύντη (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κολοκύνθη.

Κολοκύντιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κολοκύντη, κολοκυθάκι.

Κόλον (τὸ). φαγητὸν, τροφή. (μόνον εἰς τὸ παράγ. Κόλαξ καὶ τὰ σύνθ. Ἄκολος, Βουκόλος καὶ Δύσκολος). 2) = Κῶλον, κωλάντερον. 3) = Φρύγανον.

Κόλος (ὁ, ἡ), Π. [συγγ. τῷ Κυλὸς], ἀντὶ Κολοβὸς, κοντοκομμένος· (ἰδιαιτ.) κομμένος τὰ κέρατα, (Γαλλ.) écorné. » Ἤτοι ὁ μὲν (κεράστης) κόλος ἐστιν, ὁ δ' αὖ κεράεσσι πεποιθὼς, « Νίκ.

†Κολοσσαῖος, α, ον, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κολοσσιαῖος.

Κολοσσηνὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῶν βαφομένων εἰς τὴν πόλιν Κολοσσὸν μαλλιῶν.

Κολοσσιαῖος, α, ον. Ὅμοιος (Ἰσομεγέθης) μὲ κολοσσὸν, ὑπερμεγέθης, ὑπερύψηλος.

Κολοσσικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐξισούμενος μὲ κολοσσόν.

Κολοσσοβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [κολοσσὸς, βαίνω]. ὁ σταθεὶς ἐν εἴδει κολοσσοῦ (εἰς ἀναλογίας κολοσσιαίας).

Κολοσσοποιὸς, καὶ (Π.) Κολοσσοπόνος (ὁ). ὁ κατασκευάζων κολοσσοὺς (κολοσσιαῖα ἀγάλματα).

Κολοσσὸς (ὁ), [συγγ. τῷ Κολωνὸς = τῷ Κολυττὸς]. ἄγαλμα ὑπερμέγεθες. (ἐν γέν.) ἀνδριὰς (ἀφομοίωμα ὁποιονδήποτε) ὑπερβαίνων τὸ σύνηθες ἀνάστημα τοῦ εἰκονιζομένου.

Κολοσσουργία (ἡ). ἐργασία (κατασκευὴ) κολοσσοῦ (καὶ ἐν γέν.) κολοσσιαίων ἔργων, μεγαλουργία.

Κολοσυρτὸς (ὁ), Π. [κέλλω, κολῳός]. θόρυβος· (συνκδχ.) ὄχλος, (ὅθ. Κωμ.) ἀντὶ Δῆμος. » Οὐχὶ προδώσω τὸν Ἀθηναίων κολοσυρτὸν, ἀλλὰ μαχοῦμαι περὶ τοῦ πλήθους ἀεί, « Ἀρςφ.

;Κολουραῖος [κόλουρος], α, ον, Π. ἀντὶ Ἀπορρὼξ, ἀπότομος. » Πέτρα—, « Καλλ.

Κολουρὶς, ιος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Κόλουρος (ὁ, ἡ), [κόλος, οὐρά]. κολοβὸς, κουτσουνούρης· (συνκδχ.) πανοῦργος ἢ κακὸς (ὁποῖαι τῷ ὄντι γίνονται αἱ ἀλώπεκες ὅταν χάσωσι εἰς παγίδα τὴν οὐράν των. τὸ ἴδιον λέγεται παροιμιωδῶς

καὶ διὰ τὰ 'φείδια), (ἴδε καὶ) Κόθουρος. ‖. (οὐσ.) » Κόλουροι, « Γεωγρφ., οἱ διὰ τοῦ ἰσημερινοῦ καὶ τῶν πόλων περιζωννύοντες τὴν γῆν δύο ὑποθετικοὶ κύκλοι.

Κολούρωσις [κόλουρος], εως (ἡ), ἀντὶ Κόλουσις, εως (ἡ). τὸ κολούειν, κολόβωσις, κόντεμμα, ἐλάττωσις κτλ.

Κόλουσμα (τὸ), = Κολόβωμα, τμῆμα, κλάσμα.

Κολουστέος, α, ον, θετ. τοῦ Κολούω.

Κολουτέα (ἡ), = Κολοιτέα.

Κολούω [κόλος], Μ. ούσω (πθ. πρκ. Κεκόλουσμαι καὶ Κεκόλουμαι, ἀόρ. πθ. Ἐκολούσθην ἢ Ἐκολούθην). Κολοβόνω, κοντοκόπτω· (κυρ. ἐπὶ δένδρ.) κλαδεύω, Ἐπικόπτω (» Συμβαίνει δὲ ταῖς κολουσθείσαις [ἀμυγδαλαῖς], ἂν πρεσβύτεραι γενόμεναι πάλιν ἐπικόπτωνται ἢ διακαθαίρωνται, γλυκύτεραι γίνεθαι,« Θφρ.)· (συνκδχ. καὶ μτφορ.) ἀφίνω ἡμιτελές, διακόπτω· σμικρύνω· ταπεινόνω (» Φιλέει ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα κολούειν, « Ἡρ. » Καὶ τὴν μὲν ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ βουλὴν Ἐφιάλτης ἐκόλουσε ἢ Περικλῆς,« Ἀρστ.)· περισέλλω· ἐμποδίζω. » Μηδὲ τὰ δῶρα οὕτω χρηΐζοντι κολούετε, « Ὀδ. Λ.

Κολοφὼν [συγγ. τῷ Ὄλυμπος], ῶνος (ὁ), = Κορυφὴ (κυρ. βουνοῦ), (παρβλ. Κολωνός)· (συνκδχ. καὶ μτφορ.) τὸ ἀνώτατον, ἡ κορωνίς, τὸ τέλος, (Γαλλ.) comble. » Ἐπιτιθέναι (» Ἐπάγειν) τὸν κολοφῶνα, « Αρτ., Αἰλ. 2) (εἰς τὸν Πλ.) εἰδ. σφαίρας διὰ παίξιμον.

Κολοφώνιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς Ἰων. πόλεως Κολοφῶνος. ‖. (οὐσ. θηλ.) εἰδ. ῥητίνης· (οὐδ. πλθ.) εἰδ. ὑποδημάτων.

Κολόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κολοβόχειρ.

Κολπίας, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων (σχηματίζων) κόλπους, κολπώδης. » Πέπλος, « Αἰσχλ. 2) ὁ πνέων ἀπὸ κόλπου (θαλάσσ.). » Ἄνεμος —, « Ἀχιλ. Τάτ. ‖. (τοῦ δὲ Σαγχωνιάθωνος τὸ » Ἐξ οὗ οἱ πρῶτοι ἐγένοντο ἄνθρωποι, « Εὐσέβ., ἐξηγεῖ ὁ Βοχάρτος ἀπὸ τοῦ Ἑβρ. Κ ὸ λ π ὶ ἰ ά χ, φωνὴ στόματος θεοῦ, οὗ τῷ λόγῳ καὶ τῷ ἐμφυσήματι ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν.)

Κολπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (Σχηματίζω) κόλπον ἤ τι εἰς εἶδος κόλπου.

Κολπίτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων ἢ κατοικῶν εἰς κόλπον (θαλ.).

Κολποειδής, έος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κόλπου.

Κόλπος (ὁ), [κολάπτω]. (ἐν γεν.) κοίλωμα, βάθος (» Δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον, « Ἰλ. Σ.). (ἰδιαιτ.) μέρος θαλάσσης προχωροῦν καὶ περατούμενον ἐντὸς τῆς ξηρᾶς (» Αργολικὸς [» Ἰόνιος κτλ.] κόλπος, « Γεωγρφ. » Ἡ δὲ Σινούεσα ἐν κόλπῳ ἵδρυται, ἀφ' οὗ ἢ τοὔνομα. Σ ί ν ο ς γὰρ ὁ κόλπος, « Στρβ.)· (ἐπὶ ξηρᾶς) κοιλὰς ἔχουσα μίαν μόνην διέξοδον (» Ἔλαθε ςρατοπεδευσάμενος εἰς τὸν ὄπισθεν κόλπον τῆς Μαντινικῆς,« Ξεν.). (μτνμ.) φούσκωμα φορέματος (κυρ. γυναικείου), ποδιὰ (ἴδε Βαθύκολπος καὶ Κολπόω). (συνήθ.) τὸ σχηματιζόμενον περὶ τὸ στῆθος διὰ τοῦ σταυρώματος ἢ ζωσίματος τοῦ χιτῶνος, (κοιν.) κόρφος. » Ἐνδὺς κιθῶνα μέγαν, καὶ κόλπον πολὺν καταλιπόμενος τοῦ κιθῶνος, « Ἡρ. » Ὡς μὴ βασκανθῶ δέ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον, « Θκρ.). (συνκδχ.) τὸ στῆθος ἢ αἱ ἀγκάλαι (κυρ.) γυναικὸς (» Κόλπον ἀνιεμένη, « Ἰλ. Χ. » Παῖδ' ἐπὶ κόλπον ἔχουσα νήπιον, « Ἰλ. Ζ. [ὅθ. μτφορ.] » Οἱ κόλποι τοῦ Ἀβραάμ,« Ἐκκλ.) ἡ γαστὴρ (κυοφορούσης). (» Ἔνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων,« Καλλ.). (χειρουργ.) πληγὴ δυλεύουσα ὑπὸ τὸ δέρμα, φίστουλας, (Γαλ. Ζ', 316).

Κολπόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος κόλπου, φουσκόνω. » Κολπωθείσης τῆς ὀθόνης (ἢ συνκδχ. τῆς νεὼς),« Αχ. » Κολπωθείσης δὲ τῆς ἐσθῆτος, κατῆλθε (ἡ Ἰόλη ἀπὸ τοῦ τείχους) μηδὲν παθοῦσα, « Ἀπλλδρ.

Κολπώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κολποειδής, (ἐπὶ λόγ.) ἀνώμαλος ἢ διεξοδικὸς (διὰ τὰς πολλὰς παρεκβάσεις). » Ἡ ἐναγώνιος λέξις στρογγύλη τ' εἶναι βούλεται καὶ συγκεκροτημένη, ἢ μηδὲν ἔχουσα κολπῶδες, « Δ. Ἀλ.

Κόλπωμα (τὸ). τὸ σχηματισμένον εἰς εἶδος κόλπου, κοίλωμα, φούσκωμα (φορέματος), κόρφος, φόρεμα πλατὺ (σχηματίζον πολλοὺς κόλπους).

Κόλπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κολπόω, σχημάτισμα κόλπου. » Ἱστίων —,« Ἡρωδ., τὸ φούσκωμα τῶν πανιῶν (τοῦ καραβιοῦ ἀπὸ τὸν ἄνεμον).

Κολπωτός, ή, όν, = Κολπώδης. » Χιτὼν —, « Πλ., πλατύς, (ἐπμ.) σχηματίζων πολλοὺς καὶ μεγάλους κόλπους.

Κολύβδαινα, ης (ἡ), εἰδ. καρκίνου ἢ καρῖδος· (κατὰ τὸν Νίκ.) ἡ θαλασσία βάλανος, (κοιν.) καλόγνωμη.

†Κολύβριον (τὸ), = Μολύβριον.

Κόλυθρον (τὸ). τὸ ὥριμον σῦκον.

Κόλυθρος (ὁ), = Ὄρχις, (Ἀρστ. Προβλ. ις', 4).

Κυλυμβάς, άδος (ἡ). (ἐπιθ.) ἡ κολυμβῶσα. » Ἐλαία —, « Ἀθ., ἡ πλέουσα εἰς τὴν ἅλμην, (κοιν.) κολυμβητή. ‖. (οὐσ.) εἰδ. θάμνου ἢ φυτοῦ, (συνήθ.) Στοιβή, (παρβλ. πρὸς τὸ ἐπμ.).

Κολύμβατος (ἡ), εἰδ. φυτοῦ (φυτρόνοντος εἰς μέρη κάθυδρα), (ἴσ.) = Κολλυβάτεια.

Κολυμβάω-ῶ [κόλυμβος], Μ. ήσω. Κολυμπῶ.

Κολυμβήθρα (ἡ). γοῦρνα (δεξαμενή, [Τουρκ.] χαβοῦζι) διὰ κολύμβημα, (Ἐκκλησ.) τὸ ἱερὸν βαπτιστήριον.

Κολύμβησις, εως (ἡ). τὸ κολυμβᾷν, κολύμβημα, βούτημα. (συνκδχ.) διὰ κολυμβήσεως ἁλίευσις. » Ἐν ᾧ (κόλπῳ) κολύμβησις πιννικοῦ, « Ἀῤῥ.

Κολυμβητήρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ

Κολυμβητής, οῦ (ὁ). ὁ κολυμβῶν (ἐπιτήδειος εἰς τὸ κολύμβημα), κολυμπηστής, βουτηκτής.

Κολυμβητικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων ἕξιν (ἐπιτηδειότητα) ἢ διάθεσιν εἰς τὸ κολυμβᾷν. ‖. (οὐσ.) » Κολυμβητική, « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ κολυμβητοῦ.

Κολυμβίς, ίδος (ἡ), ἐπιθετ. = Κολυμβάς. » Αἴθυια —, « Νίκ. ‖. (οὐσ.) εἰδ. μικροῦ θαλασσ. πτηνοῦ, (κοιν.) βουτανάρι, (παρβλ.) Αἴθυια.

Κολυμβος (ὁ), (ἐπιθ.) = Κολυμβητής, (ὅθ. ‖. οὐσ.) = Κολυμβίς. 2) = Κολύμβησις

; Κολύμφατος (ἡ), = Κολύμβατος.

Κολυτέα (ἡ), εἶδος δένδρου, (ἀγνοῶ καὶ ἀπορῶ διατὶ λέγουν ὅτι εἶνε ἄλλο παρὰ τὸ) Κολουτέα.

Κόλυτρον (τὸ), = Κόλυθρον.

Κολύφανον, ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Κελύφανον, (παρβλ. Κολλύχνιον).

Κολχικὸν (τὸ), [κολχίς], εἰδ. φαρμακ. φυτοῦ, (ἄλλ.) βολβὸς ἄγριος, ἢ Ἐφήμερον, (κοιν.) σκυλοβότανον καὶ κουρουνοβότανον, (Γαλλ.) tue-chien.

Κολῶ, ᾷς, ᾷ, Ἀττ. ἀντὶ Κολάσω, μέλλ. τοῦ Κολάζω.

Κολῳάω-ῶ [κολῳός], Μ. άσω, Π. κάμνω θόρυβον (ὀχλοβοήν), φωνάζω, (ἴδε Κολοιάω).

Κολώνη (ἡ), = Κολωνός, ὕψωμα γῆς, λόφος, τάφος, κτλ.

†Κολωνία (ἡ), (κατὰ τοὺς Ἑλ.) ἀντὶ Κολώνη, τάφος.

†Κολωνίτης, ου (ὁ). ἐργάτης, ἡμερομισθιάρης, (διότι οἱ τοιοῦτοι διέτριβον συνήθως εἰς τὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν Κολωνόν).

Κολωνειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κολωνοῦ (λόφου).

Κολωνὸς (ὁ). [κέλλω]. ὕψωμα γῆς, λόφος (κυρ. εἰς πεδιάδα), γήλοφος, (Γαλλ.) colline· σωρὸς λίθων, τάφος εἰς σχῆμα λόφου, τύμβος, (Λτν.) tumulus. (ἐν γέν.) ὄρος, (ἰδίως) ἀκρώρεια, (κατ' ἔκτ.) ἀκρόπολις· (ἰδιωνυμ.) δῆμός τις τῆς Ἀττ. (πατρὶς τοῦ Σοφοκλ., ὅθ.) » Οἰδίπους ὁ ἐπὶ Κολωνῷ, « (ἢ ἄλλος Κολωνὸς πλησίον τῆς ἀγορᾶς τῶν Ἀθηνῶν, ἔνθα τὸ Ἡφαίστειον καὶ τὸ Εὐρυσάκειον, ὅπου συνήθως διέτριβον οἱ μισθαρνοῦντες, ὅθεν:) » Ὄψ' ἦλθες, ἀλλ' εἰς τὸν Κολωνὸν ἵεσο, « Παροιμ. (καὶ τρίτος ἄλλος πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ καλούμενος Τῶν ἱππέων). » Ἐς Κολωνὸν ἤμην, οὐ τὸν ἀγοραῖον, ἀλλὰ τὸν τῶν ἱππέων,« Φερεκρ., (παρβλ. Κολοσσὸς ἢ Κολοφών).

Κολῳὸς (ὁ), Π. [ἴδε Κολοιός]. θόρυβος, κραυγή, ὀχλοβοή. » Κολῳὸν ἐλαύνω, « Ὅμ., = Κολῳάω.

Κολώτης, ου (ὁ), ἴδε Κωλώτης.

Κόμαρον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς κουμαρηᾶς, κούμαρον, (ἄλλ.) Μιμαίκυλον.

Κόμαρος (ἡ καὶ ὁ), [κομάω ἢ κομέω], εἰδ. χαμοδένδρου, κουμαρηά. » Ὁ συκάμινος συκάμιν', ὁρᾷς, φέρει· ὁ πρῖνος, ἀκύλους· ὁ κόμαρος, μιμαίκυλα,« (Ἀμφ. παρ') Ἀθ.

Κομαροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κούμαρα. » Τά τε κομαροφάγα (πτηνά), « Ἀρσφ.

Κομάτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Κομήτης.

Κομάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κόμην (μακρυὰ μαλλία [καὶ μτνμ. ἐπὶ δένδ. καὶ φυτ.] πολλὰ φύλλα, κλαδιά, ἄνθη κτλ.). » Οἱ ἱρέες τῇ ἄλλῃ κομέουσι, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ξυρεῦνται, « Ἡρ. » Τὰ ὀπίσω κομέουσι τῆς κεφαλῆς, « αὐτ. » Ἄβαντες, ὄπισθεν κομόωντες, « Ἰλ. Β. (ἴδε καὶ Καρηκομάω). » Παρ' Ἕλλησιν ἐν πένθει κείρονται μὲν αἱ γυναῖκες, κομῶσι δὲ οἱ ἄνδρες, « Πλ. (ὅθ.) » Αὐχμηρὸν καὶ κομῶντα, « Ἀρστ. (καὶ καταχρ.) » Πρὶν ἂν τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσῃς, « Ξεν. (καὶ μὲ δοτ. ἐπὶ ἵππ.) » Ἐθείρῃσιν κομόωντες, « Ἰλ. Θ. (καὶ ἐπὶ τῶν τριχῶν αὐτῶν.) » Ἐκ δ' ἄρα δειρῆς καὶ γενύων ἑκάτερθε θοαὶ κομόωσιν ἔθειραι, « Ὀππ. (καὶ μτνμ.) » Ταναοῖσι κομήσειν ἀσταχύεσσιν, « Ὅμ. Ὕμν. » Ἁ νάρκισσος κομάσαι, « Θκρ. (ἢ πθ.) » Ὄρος κεκομημένον ὕλῃ,» Καλλ. » Ἀστέρες κομόωντες, « Ἀρ., οἱ Κομῆται. 2) (συνκδχ. καὶ μτφορ.) καμαρόνω· ὑπερηφανεύομαι· φαντάζομαι. » Ἐπὶ τῷ κομᾷς, καὶ κομψὸς εἶναι προσποιεῖ; « Ἀρσφ. » Οὗτος ἐπὶ τυραννίδι ἐκόμησε, « Ἡρ., ἐφαντάσθη νὰ γένῃ τύραννος.

Κομβίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόμβος, κουμπάκι· κομποδεματάκι, (ὅθ. τὸ Ἐπικόμβιον).

Κομβολύτης, ου (ὁ), [κόμβος, λύω], = Βαλαντιοτόμος.

Κόμβος (ὁ), [κύμβη]. δεσμός, (κοιν.) κόμπος· κομπόδεμα· (συνκδχ.) πουγγί, (ὅθ. Κομβολύτης).

†Κομβόω-ῶ, Μ. ώσω. Κομποδένω, κουμπόνω, (συνήθ. ἐν συν.) Ἐγκομβόω, (συνκδχ. ἀπὸ τῶν κομβολυτῶν) ἀπατῶ, ξεγυμνόνω, (ἴδε Κομβωτής).

†Κόμβωμα (τὸ), (συνήθ. τὸ σύνθ.) Ἐγκόμβωμα.

Κόμβωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κομβόω, κούμπωμα, δέσιμον κόμπου, (συνκδχ.) ἐξαπάτησις.

†Κομβωτής, οῦ (ὁ). ἀπατεών, ἀγύρτης, (κυρ. ὁ Τουρκ.) γκιόζ-μπαγχιτζῆς.

Κομέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Κομάω.

Κομέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιποιοῦμαι, συγυρίζω, (ἐπὶ ἵππ.) τιμαρεύω, (ἐπὶ φυτ.) καλλιεργῶ κτλ., [ἐκ τοῦ

Κόμη (ἡ). μαλλιὰ μακρυὰ καὶ περιποιημένα (» Ὡς μὴ δοκεῖν κόμην εἶναι, ἀλλὰ ἀτρίχωμα,« Ἀρτμδρ. » Κόμη δι' αὔρας ἀκτένιστος ᾄσσεται, « Σοφ. » Ἔπειτα δῆτα δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις; Ἀρσφ.)· (ἐπὶ ἵππ.) χαίτη· (μτνμ. ἐπὶ δένδρ. καὶ φυτ.) φυλλάς, χλόη· (κυρ. δὲ) τὸ ἀνθισμένον μέρος. » Θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον, « Θκρ. (ὅθ.) » Οὔλας κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας, « Ὀδ. Ζ.

Κομήτης, ου (ὁ) καὶ Κομῆτις, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων κόμην (μακρυὰ μαλλιὰ [ἢ μτνμ. ἐπὶ δένδρ. καὶ φυτ.] φύλλα), (ἐν γέν.) δασύς, φουντωτός, (ἐπὶ ἀνθρ.) μαλλιαρός. » Λειμὼν —,« Εὐρ., χλοώδης, κατάφυτος. » Ἰὸς —,« Σοφ., τὸ πτερωτὸν βέλος. » Θύρσος κισσῷ κομήτης, « αὐτ. ‖. (οὐσ.) ἄστρον μὲ οὐράν.

Κομιδή (ἡ). τὸ κομίζειν, φέρσιμον, κουβάλημα· συγκομιδὴ (καρπῶν)· (συνκδχ.) 'νοιάσιμον, περίθαλψις, συγύρισμα, ἐπιμέλεια. (ἐνίοτε) ἐρχομός, ἐπιστροφή· ἀνάκτησις· σωτηρία. » Κομιδὰν πατρός,« Πίνδ. (ὅθ. ἡ δοτ.) » Κομιδῇ καὶ (χωρὶς τοῦ ὑπογεγραμμ.)

Κομιδῆ, ἐπίρ. Ἐπιμελῶς, ἀκριβῶς· τῷ ὄντι· ἐντελῶς, κατὰ πολλά, ὅλως διόλου· (καὶ εἰς τὰς ἀποκρ.) βεβαιότατα, μάλιστα· (ἐνίοτε) ὡς ἔγγιστα, σχεδὸν (;), (παρβλ. Ἀκμήν).

Κομίζω, Μ. ίσω, (Π.) = Κομέω, θεραπεύω, 'νοιάζομαι, ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι, (κοιν.) συγυρίζω. » Γηράσκοντα κομίζω,« Ἰλ. Ω., (μονολεκτ.) Γηροκομῶ. » Ἄναξ οὔ σε κομίζει, « Ὀδ. Ω. » Τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, « Ἰλ. Ζ. (κοιν.) κύτταζε τὴν δουλειάν σου. (ἢ μσ.) » Δημήτερος ἀκτὴν εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν,« Ἡσ., νὰ ἀποθέσῃ, νὰ καλοθέσῃ. (ἢ πθ.) » Οὔ τι κομιζόμενός γε θάμιζεν, « Ὀδ. Ο., δὲν ἐλούετο (δὲν ἐσυγυρίζετο) συχνά.

2) σηκόνω καὶ 'παίρνω τι (κυρ. ἵνα τὸ 'νοιασθῶ, τὸ συμμαζεύσω, τὸ φυλάξω)· (ἐν γέν.) κουβαλῶ, φέρνω ἢ 'παίρνω μαζῇ μου, ὁδηγῶ (ἀπὸ τὸ χέρι). » Ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε θέων, τὴν δ' ἐκόμισσεν κῆρυξ ὅς οἱ ὀπήδει, « Ἰλ. Β. » Νεκροὺς κομίζετε; « Εὐρ. » Τὴν μὲν χιλὸν ἔπεμπε κομίζειν, ἡ δὲ ἄλλη σῖτον τ' ἔφερε καὶ οἶνον, « Ὀδ. Ν. » Κόμιζε νῦν παῖδα τὸν ἐμὸν ὡς ἴδω, « Σοφ. » Καὶ σύ, παῖ, κόμιζέ με, « αὐτ. » Εἰς τὴν αὐτῶν πόλιν φιλίως κομίσαντες,« Θκ. » Ὁ ἵππος πρωῒ κομίζων τὸν δεσπότην εἰς, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Σίντιες ἄνδρες κομίσαντό με πεσόντα,« Ἰλ. Α. » Κομίζεται αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν, « Ἀνδκδ., τὴν νυμφεύεται (;), (κοιν.) τὴν 'παίρνει. (καὶ πθ.) » Χρῆν δὲ τὴν σιτοπομπείαν ὅπως.. κομισθήσεται προϊδέσθαι,« Δμ. » Περὶ ὧν δὲ ᾔτησας πεμφθῆναι παρ' ἡμῶν ἢ κομισθῆναι, τὰ δυνατὰ πάντως ἢ πεμφθήσεται ἢ κομισθήσεται,« Συν. 3) (ἐν γέν.) 'παίρνω, λαμβάνω, ἀπολαμβάνω, ἀποκτῶ· (ἐνίοτε) 'παίρνω ὀπίσω, Ἀνακτῶμαι. » Ἕλον δ' ἄνδρα, κόμισσα δ' ἵππους, « Ἰλ. Λ. » Ἀλλά τις κόμισσε χροῒ ἄκοντα, « Ἰλ. Ξ. » Ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσαι, « Πίνδ. (καὶ μσ. λογογρφ.) » Ἐκομισάμην τὴν ἐπιςολήν,« Δμ. » Τῆς φιλανθρωπίας τοὺς καρποὺς κεκόμισθε, « αὐτ. » Χάριν κομίσασθαι,« Θκ. » Ζῆν οὐκ ἄξιον ἡμῖν, εἰ μὴ κομιούμεθα τὴν ἡμετέραν βασιλείαν, « Ἀρσφ. » Τριάκοντα ναῦς τῶν πολεμίων λαβόντες, καὶ ἃς αὐτοὶ ἀπώλεσαν κομισάμενοι, « Ξεν. » Ἃ νῦν διὰ πολέμου ἀπολαβεῖν οὐ δυνάμεθα, ταῦτα διὰ πρεσβείας ῥᾳδίως κομιούμεθα, « Ἰσκρ. » Ἢ ἀναμένειν ὁπότε παρὰ τούτου κομιεῖσθαι ἔμελλεν εὐπορήσαντος, « Δμ. » Ὁ μὲν γάρ, οἰόμενος κομιεῖσθαι, ἐδάνεισεν ἐπιεικεῖ ὄντι,« Ἀρστ., (ὅθ. 4) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) ἐπανέρχομαι, ἐπιςρέφω, (ἢ ἁπλ.) ὑπάγω (κυρ. ὡς ταξειδιώτης). » Κατὰ τάχος ἐκομίζοντο ἐπ' οἴκου,« Θκ. » Ἐπεὰν κομίζωνται ἐς τὴν πόλιν, « Ἡρ. » Πεζῇ κομιζόμενος, « αὐτ. » Κατ' ἡσυχίην κομίζει, « αὐτ.

Κόμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόμη. 2) = Προκόμιον.

Κόμισις, εως (ἡ), μτγν. καὶ ἀδκμ. ἀντὶ Κομιδή.

Κομιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Κομίζω.

†Κομιστὴ (ἴσ. Κομιστύς, ύος) (ἡ), ἀντὶ Κομιδή, ἐπιμέλεια, τροφή.

Κομιστήρ, Π. ἀντὶ

Κομιστής, οῦ (ὁ). ὁ κομίζων (φέρων, κουβαλῶν ἢ ἐπιμελούμενός) τι. » Νεκρῶν —, « Εὐρ., ὁ νεκροθάπτης.

Κομιστικός, ή, όν. » Ἐπιτήδειος ἢ Πρόθυμος εἰς τὸ κομίζειν. (ἰατρ.) δυναμωτικός, ἀναληπτικός. » Κομιστικὰ δὲ κολοκύντη καὶ τεῦτλα καὶ βλῆτα ἢ λάπαθα, « Ἱππκρ.

Κομιστός, ή, όν. Περιποιημένος, συγυρισμένος, ἤ· Φερτός, κουβαλητός.

Κομίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κομιστής.

Κόμιστρον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ διδομένη διὰ τὴν κομιδήν (τὸ φερσιμόν, τὸ κουβάλημά ἢ τὴν σωτηρίαν) τινὸς προσ. ἢ πράγμ. ἀμοιβή. » Ψυχῆς κόμιστρα,« Αἰσχλ., τὰ (ἄλλ.) Σῶστρα.

Κόμμα (τὸ), [κόπτω]. κομμάτι, τμῆμα. τὸ λεπτότατον τοῦ ἀχύρου. » Κόμματα καὶ κυρήβια,« Δείν. 2) τομή, κόψιμον· (ἐπὶ νομισμ.) τύπωμα, χάραγμα· (ὅθ. τρπ.) ἦθος, χαρακτήρ. » Τοῦ πονηροῦ κόμματος, « Ἀρσφ. 3) (γρμτ.) μέρος τῆς περιόδου (μικρότερον τοῦ Κώλου)· (συνκδχ.) = Ὑποστιγμή. » Ἔςι γὰρ περίοδος ἐκ κώλων ἢ κομμάτων εὐκαταςρόφων πρὸς τὴν διάνοιαν τὴν ὑποκειμένην ἀπηρτισμένων, « Δημήτρ. 4) ἡ ἀρχὴ τῆς Παραβάσεως τῶν δραματ. χορῶν.

Κομματίας, ου (ὁ). ὁ μεταχειριζόμενος πολλὰ κόμματα (κομματικὰς φράσεις) εἰς τὸν λόγον του.

Κομματικός, ή, όν. (λόγος) Περιέχων (Συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰ κόμματα, διακεκομμένος. » Κομματικὸς καὶ ἀσύνδετος λόγος,« Εὐς. » Ἔστι δὲ τὸ βιβλίον (Φρυνίχου τοῦ Ἀραβίου, ἐπιγραφόμενον Σοφιστικὴ παρασκευή) λέξεών τε συναγωγὴ καὶ λόγων κομματικῶν, ἐνίων δὲ ἢ εἰς κῶλα παρατεινομένων, « Φώτ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν θεατρ. κομμόν. » Μέλος —,« Ἀρστ.

Κομματικῶς, ἐπίρ. Μὲ κόμματα (μικρὰς καὶ διακεκομμένας φράσεις).

Κομμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόμμα, κομματάκι. (κυρ.) μικρὰ περικοπὴ δραματικοῦ χωρίου. » Ποτὲ ᾄδων τουτὶ τὸ κομμάτιον: Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς, « Πλ. » Ἔστι δὲ κομμάτιον δύο στίχων ἢ τριῶν, οὐδέποτε δὲ ὑπερβάλλον εἰς τὸν τέταρτον,« Σχλ. Ἀρσφ.

Κόμμι, εως (τὸ). κόλλα (δάκρυον πηκτὸν) δένδρου, κομμίδι. (ἐνίοτε εἶνε ἄκλιτον) » Τῷ κόμμι ὑποχρίειν, « Ἡρ.

Κομμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόμμι.

Κομμιδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κομμίδι. » Ἐν ταῖς ἀμυγδαλαῖς ἡ ὑγρότης κομμιδώδης, « Θφρ.

Κομμίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ὡς ἂν (Ἔχω ὁμοιότητα μὲ τὸ) κομμίδι.

(Κόμμις), εως ἢ ιδος (ἡ), μτγν. ἀντὶ Κόμμι.

Κομμιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κομμιδώδης.

Κομμὸς (ὁ), [κόπτω], Π. κτύπημα. 2) = Κοπετός, κτύπημα τοῦ στήθους, θρῆνος, (ὅθ. ‖. οὐσ.) ᾆσμά τι (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. θρηνητικὸν) εἰς τὰ θέατρα, εἶδος ςιχηρᾶς μονῳδίας.

Κομμὸς (ὁ), [κομέω, κόσμος ἤ; κόμμι, παρβλ. Κηρός]. στολισμὸς (περιποίησις

τοῦ σώματος, καλλωπισμός, (Γαλλ.) toilette, (ὅθεν.

Κομμόω-ῶ, Μ. ώσω. Στολίζω (κατ' ἐπιτήδευσιν), καλλωπίζω.

Κομμώ, όος-οῦς (ἡ). ἡ περιποιουμένη (συγυρίζουσα) τὸν ναὸν καὶ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια.

Κόμμωμα (τό). στόλισμα, στολίδι· φυκιασίδι· (ὅθ. μτφορ.) καλλωπισμὸς ἐπιτετηδευμένος. » Τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ποιητικῆς κομμώματα εἰσάγειν, « Λχ.

Κόμμωσις [κομμόω], εως (ἡ). ὁ κατ' ἐπιτήδευσιν καλλωπισμός, (ἴδε Κομμός).

2) (παρὰ τοῖς μελισσουργοῖς) ἡ τοῦ σμήνους διάχρισις, (τὸ ὁποῖον, ἂν δὲν ἦν' ἐσφαλμ. ἀντὶ Κώνησις, ἐτυμολογητέον ἐκ τοῦ Κόμμι).

Κομμωτήρ, Π. ἀντὶ

Κομμωτής, οῦ (ὁ). ὁ κατ' ἐπιτήδευσιν στολίζων (καλλωπίζων), ὁ ἔχων ἔργον (τέχνην) τοῦτο, (Γαλλ.) coiffeur.

†Κομμωτίζω, Μ. ίσω, = Κομμόω.

Κομμωτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἔχων ἰδιαιτέραν κλίσιν εἰς τὴν κόμμωσιν, καλλωπιστής, καλλωπιστικός. » Κομμωτική, « ἡ τέχνη τοῦ κομμωτοῦ, = Κοσμητική (εἰς τοὺς παλ. ἀπετέλει μέρος τῆς ἰατρικῆς)· »Κομμωτικὰ (τά), τὰ χρησιμεύοντα ἢ ἀναγόμενα εἰς τὴν τέχνην αὐτήν.

Κομμώτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κομμωτής, ἡ ἔχουσα τέχνην (ἐπάγγελμα) τὸ καλλωπίζειν τὰς γυναῖκας, χνουδίστρα, φυκιασιδοῦ κτλ., (Γαλλ.) coiffeuse.

†Κομμωτρίδιον (τό). ὄργανόν ἢ πρᾶγμά τι χρήσιμον εἰς τὴν κομμωτικήν.

Κομοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Τρέφω κόμην, Κομάω.

Κομόωντες, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Κομῶντες, μτχ. πλθ. καὶ

Κομόωντι, Δ. ἀντὶ Κομῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τῆς ὁρσ. τοῦ Κομάω.

Κομπάζω, Μ. άσω, = Κομπέω· (συνήθ. μτφορ.) καυχῶμαι, διηγοῦμαι (λέγω τι) καυχώμενος. » Οὐ κομπάσαιμ' ἂν θεσφάτων γνώμων ἄκρος εἶναι, « Αἰσχλ. (καὶ ἀναλελυμ.) » Πρὸς ταῦτα Κράσσου κομπάσαντος, ὡς ἐν Σελευκείᾳ δώσει τὰς ἀποκρίσεις, γελάσας ὁ πρεσβευτὴς κτλ.,« Πλ.

Κομπασεύς, έως (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Κομπαστής.

Κόμπασμα (τό). τὸ λεγόμενον πρὸς καύχησιν, μεγάλος λόγος.

Κομπασμός (ὁ). τὸ κομπάζειν, καύχησις.

Κόμπασος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Κομπαστής.

Κομπαστής, οῦ (ὁ). ὁ κομπάζων, καυχησιάρης, (Γαλλ.) fanfaron.

Κομπαστικός, ή, όν. Ὁ συνήθως κομπάζων, πλήρης κομπασμοῦ.

Κομπαστικῶς, ἐπίρ. Μὲ κομπασμόν.

Κομπέω-ῶ [κόμπος], Μ. ήσω. Κάμνω κρότον, βοῦζω, ἀντηχῶ (κυρ. καθὼς τὸ κρουόμενον πήλινον ἢ μετάλλινον ἀγγεῖον). » Ὥς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσι βαλλομένων,« Ἰλ. Μ. 2) (μτφορ.) ὁμιλῶ μεγάλα λόγια, διηγοῦμαι μὲ ἔμφασιν, καυχῶμαι, Κομπάζω. » Φάμενοι αὐτὴν κομπέειν ἄλλως, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Οὐδ' ὁπλῖται οὔτ' ἐκείνοις ὅσοιπερ κομποῦνται διεφάνησαν, « Θχ.

Κομπηγόρος (ὁ, ἡ), = Κομπορρήμων.

Κομπηρός, ά, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ρῶς, = Κομπώδης.

Κομπισμός (ὁ), [†Κομπίζω]. σχηματισμός τις τεχνικὸς (Γαλλ. trille) τοῦ ἤχου μουσικοῦ ὀργάνου, (παρβλ. Μελισμός).

Κομπολακέω-ῶ [κόμπος, ληκέω], Μ. ήσω, Κωμ. ἀντὶ Κομπάζω, μωρολογῶ κομπάζων, (ὅθεν:

Κομπολακυθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κομπολακέω, [ἐκ τοῦ

Κομπολακύθης, ου (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Κομπορρήμων.

Κομπολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κομπάζω.

Κομπολογία (ἡ), = Κομπορρημοσύνη.

Κομπορρηματοχρηματομετεωροφέναξ, ακος (ὁ). ὁ κομπορρημονῶν καὶ μετεωριζόμενος ἐπὶ χρήμασι φέναξ, (Κωμ. ἐπίθ. τοῦ Κροίσου παρὰ τῷ Τζ.).

Κομπορρημόνως, ἐπίρ. Μετὰ κομπορρημοσύνης, ὡς κομπορρήμων.

Κομπορρημοσύνη (ἡ), = Κομπασμός, μεγαλαυχία.

Κομπορρήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Κομπαστής, μεγαλορρήμων, [ῥῆμα καὶ

Κόμπος (ὁ), [κόπτω]. κρότος (κυρ. δύω σωμάτων συγκρουομένων)· (μτνμ.) φήμη, (ὅθ. σπν. καὶ Π.) ὕμνος, ἔπαινος (» Μὴ φθόνει κόμπον τὸν ἐοικότ' ἀοιδᾷ κιρνάμεν, « Πίνδ.). (συνήθ.) καύχησις, ἀλαζονεία, μεγάλα (παχεῖα) λόγια, (Γαλλ.) fanfaronnade. » Οὐ λόγων ἐν τῷ παρόντι κόμπος τάδε μᾶλλον ἢ ἔργων ἐστὶν ἀλήθεια, « Θχ.

Κομπός (ὁ), Π. ἀντὶ Κομπαστής.

Κομποφακελορρήμων, ονος (ὁ, ἡ), Κωμ. ἀντὶ Κομπορρήμων, (κατὰ λέξ.) ὁ συνθέτων δεμάτια ἀπὸ κομπώδεις λέξεις.

Κομπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κομπέω.

Κομπώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης κόμπου (ἀλαζονείας), πομπώδης.

Κομπωδία (ἡ), = Κομπορρημοσύνη.

Κομπωδῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον κομπώδη, μὲ ἔμφασιν.

Κομψεία (ἡ), [κομψεύω], = Κομψότης, κομψὸς (ἀγχίνους) τρόπος τοῦ πράττειν ἢ λέγειν, (Ἰταλ.) φινέτσα, (κοιν.) μαργιολειά. ||. (εἰς τὸ πλθ.) λεπτολογίαι, περιττολογίαι, περιττὰ καλλωπίσματα ἢ καρυκεύματα, (ἴδε καὶ Κοψίχειος).

Κόμψευμα (τό). τὸ κομψῶς πραχθὲν ἢ λεχθέν, ἔργον ἢ λόγος μὲ πνεῦμα, ἀστειότης, νοστιμάδα, διαβολιά. » Ῥητόρων κομψεύματα,« Σωφρόν. » Καὶ τὰ μαγείρων μαγγανεύματα καὶ κομψεύματα, « Γργ.

;Κομψευριπικῶς, ἢ Κομψευριπιδικῶς, ἐπίρ. Κωμ. Κατὰ τὸν ἐπιτετηδευμένον καὶ εὐριπίστον κομψὸν τρόπον τοῦ Εὐριπίδου.

Κομψευτός, ή, όν. Κομψῶς τετορνευμένος, ἐπιτετηδευμένος, [ἐκ τοῦ

Κομψεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τι κομψὸν (χαρίεν), καλλωπίζω. » Τόρνῳ χρῆται καὶ διαβήτῃ καὶ στάθμῃ καί τινι προσαγωγίῳ κεκομψευμένῳ, « Πλάτ. ||. (μσ.) πράττω ἢ λέγω τι κομψῶς, ὁμιλῶ ἢ φέρομαι μὲ κομψότητα (μὲ χάριν, μὲ πνεῦμα, μὲ φινέτσαν), ἀστεΐζομαι. » Κομψευσάμενός τι βωμολοχικόν, « Γαλ.

Κομψοέπεια (ἡ), = Κομψολογία, [ἐκ τοῦ

Κομψοεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μὲ κομψότητα (μὲ πνεῦμα, ἢ μὲ ἀνθηρόν, ἐπιτετηδευμένον ὕφος).

Κομψολεσχέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Κομψολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κομψεύομαι ὁμιλῶ μὲ κομψότητα.

Κομψολογία (ἡ). κομψὴ (κεκαλλ[ω]πισμένη ἢ ἐπιτετηδευμένη) ὁμιλία, [ἐκ τοῦ

Κομψολόγος (ὁ, ἡ), = Κομψοεπής, (ἐπὶ κακοῦ) ἀλαζών, τσαρλατάνος.

Κομψοπρεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ κομψότητος εὐπρεπής, πιθανός, ἐπιτετηδευμένος.

Κομψός [κομέω], ή, όν. (κατὰ λέξ.) Καλλωπισμένος, καλοσυγυρισμένος, (Τουρκ.) ζαρίφης· (τρπ.) χαρίεις, πνευματώδης, νόστιμος, (Γαλλ.) élégant (» Ὃ δ' ἂν καταγελάσειεν οὐχ ὁ σεμνός, ἀλλ' ὁ κομψός, ὅτι καὶ χύτρας φασὶν εὔρυθμον φαίνεσθαι εὐκρινῶς κειμένας,« Ξεν.), (παρβλ.) Καθάριος· (ἐνίοτε) χρηστός, τίμιος (»Τῶν πενήτων οἱ κομψοί,« Πλ.)· (ἐπὶ πραγμ.) γλαφυρός, νοστιμοκαμωμένος (» Εἴ τις σου τὰ κομψὰ ταῦτα χλανίσκια περιελόμενος,« Αἰσχ.). (ἐπὶ κακοῦ) πανοῦργος, ἀπατηλός· ἐπιτετηδευμένος. » Κομψὸς λόγος καὶ ὁ ἀγαθὸς καὶ ὁ πιθανότητι ὑποδυόμενος τὴν ἀλήθειαν, « Πλάτ.

Κομψότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ κομψοῦ, χάρις, πνεῦμα, νοστιμάδα, (Γαλλ.) élégance. (ἐπὶ κακοῦ) πανουργία, (κοιν.) πολιτική, διπλωματικὴ κτλ. » Τὰς δὲ ἄλλας.. σοφίας τε καὶ δεινότητας, κομψότητας (οἶμαι) προσαγορεύων, ὀρθῶς ὀνομάζειν,« Πλάτ.

Κομψοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος κομψός, κομψὸς τὸ ἐξωτερικόν.

Κομψῶς, ἐπίρ. Μὲ κομψότητα, μὲ χάριν, μὲ πνεῦμα, νόστιμα, (Τουρκ.) ζαρίφικα. » Μὴ κομψῶς ἀλλ' ἁπλῶς περὶ τούτων διελθών, « Ἰσκρ. »Τοὺς ἐπὶ τῶν ἀσθενούντων λέγοντας ὅτι κομψότερον διάκεινται μέμφονται, « Γρμτ.

Κομωτής, Κομώτρια, ἴδε Κομμωτής, -μμώτρια.

Κοναβέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [κόναβος]. κάμνω κρότον, βοῦζω, ἀντηχῶ.

Κοναβηδόν, ἐπίρ. Π. μὲ κρότον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀντηχῇ τὸ περιέχον.

Κοναβίζω, Μ. ίσω, Π. = Κοναβέω.

Κόναβος (ὁ), Π. [κόμπος]. κρότος (ξηρῶν σωμάτων).

;Κόναρος (ὁ), = Κόνναρος.

;Κόνδαξ, ακος (ὁ), κτλ, = Κόνταξ ἢ Κύνδαλος.

†Κόνδιτον (τό), ἰατρική τις σκευασία, (Τουρκ.) ματζοῦνι, [ἐκ τοῦ

†Κονδῖτος (ὁ), Λατ. conditus, (κυρ.) οἶνος κατεσκευασμένος μὲ ἀρώματα.

Κοντρίλη, ἴδε Χονδρίλη.

Κόνδυ [Περσ.], υος (τό), εἶδος μεγάλου ποτηρίου, (ἀναλογ. τῷ) Σκύφος. 2) εἶδος μέτρου διὰ τὰ ῥευστὰ (ἐχώρει 10 κοτύλας).

†Κονδύλη (ἡ). πρήξιμον ἀπὸ γρονθιὰν (κόνδυλον), (συγγ. τῷ) Κορδύλη.

Κονδυλίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ κόνδυλον (γρονθιάν).

Κονδύλιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κόνδυλος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κογχύλιον.

Κονδυλισμός (ὁ), [κονδυλίζω]. γροθοκόπημα, (ἐν γέν.) κακομεταχείρισις.

Κονδυλόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Σχηματίζομαι ὡς ἂν ῥόζος, πρήσκομαι, [ἐκ τοῦ

Κόνδυλος (ὁ), [συγγ. τῷ κόμβος;]. ἁρμός, κλείδωσις (κυρ. τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς ὅταν ἦνε κλεισμένη), (ὅθ.) ὁ σχηματιζόμενος διὰ τῆς συγκάμψεως τῶν ἁρμῶν ὄγκος, (ἐν γέν.) κόμπος, ῥόζος. πρήξιμον σκληρόν· (συνήθ.) γροθιά, κτύπημα μὲ τὴν γρονθιάν. »Κόνδυλον ἐνέτριψε.« Πλ., Λχ.

Κονδυλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κόνδυλον, πρησμένος καὶ σκληρός.

Κονδύλωμα (τό). πρήξιμον σκληρὸν (εἰς εἶδος κονδύλου), ῥόζος. (ἰατρ.) εἶδ. σκιῤῥώδους ζωχάδος. » Κονδύλωμά ἐστι δακτυλίου στολίδος ἐπανάστασις μετὰ φλεγμονῆς, « Γαλ.

Κονδύλωσις, εως (ἡ). σχηματισμὸς κονδύλου (ῥόζου), πρήξιμον σκληρόν.

;Κόνδυς, υος (ὁ), = Κόνδυ.

†Κονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἰων. (ἀρχ.) ἀντὶ Πονέω, καταγίνομαι, σπεύδω· (εὔχρης. συνήθ. τὸ σύνθ.) Ἐγκονέω, (ἴσως καὶ τὸ) Διακονέω. »Ἀκόνη.. παρὰ τὸ Κονῶ, τὸ Ἐνεργῶ, « Ἐτυμολ.

†Κονή (ἡ), [καίνω]. σφαγή, φόνος.

†Κονήτης [κονέω], οῦ ἢ ου (ὁ), = Διάκονος, ὑπηρέτης.

Κονία (ἡ), [κόνις]. χῶμα λεπτότατον, σκόνι (» Κατέπεσεν ἐν κονίῃσιν, « Ὅμ. [καὶ παλαιστ.] »Ἄνευ κονίας,« Λξ. = Ἀκονητί)· ἄμμος (»Ποταμὸς λάβρος ῥέων κονίην ὑπέρεπτε ποδοῖϊν,« Ἰλ. Φ.)· στάκτη. (»Ἕζετ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν πὰρ πυρί,« Ὀδ. Η.)· θολόστακτη, ἀλυσίβα, (ἄλλ.) Ῥύμμα (» Ἔλουσαν ἡμᾶς ἄνευ κονίας, « Ἀρσφ. »Πονηρότατος βαλανεύς, ὁπόσοι κρατοῦσι κυκησιτέφρου ψευδονίτρου κονίας καὶ Κιμωλίας γῆς,« αὐτ. (» Κονία στακτὴ [πηλοποιητικὴ ἢ πιλοποιητική, σαπωναρικὴ κτλ.],« Γαλ. Δσκρ.)· ἀσβέστης, χορῆγι ἢ ἀσβεστόνερον (διὰ ἄσπρισμα τοίχων, δηλ.) = Κονίαμα. »Τὰ δὲ (τείχη) οὐκ ἀσφάλτῳ οὐδὲ πλίνθῳ ὀπτῇ δέδμηται, οὐδὲ κονίᾳ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Κόνει) στιλπνὰ ἕστηκεν, « Ἀριστείδ.

Κονίαμα (τό). μίγμα κονίας (ἀσβέστου) διὰ σουβάδισμα, σουβᾶς. » Ὥσπερ ὅταν ἀποπέσῃ τὸ ἐναλειφθὲν τοῦ κονιάματος.« Ἀρστ. 2) μέρος (τεῖχος) κεκονιαμένον. » Τὰ κονιάματα ἡγεῖ μᾶλλον,« Ἀρστ. 3) λάκκος ὅπου λειόνεται κονίαμα. » Καταπεσόντος ἔν τινι κονιάματι,« Ἀθ. 4) ἀντὶ Κονίασις· (συνκδχ.) ἐπισκευὴ (καὶ μτφορ. διόρθωσις) ἐκ τοῦ προχείρου (ἐπιπόλαιος), (Ἰταλ.) παλλιατίβα.

Κονίασις [κονέω], εως (ἡ). ἡ διὰ κονίας ἢ κονιάματος ἐπάλειψις, ἀσβέστωμα, σουβάδισμα. » Τὴν κονίασιν τοῦ παστοφορείου καὶ τὴν γραφὴν τῶν τε τοίχων καὶ τῆς ὀροφῆς, καὶ τὴν ἔγκαυσιν τῶν θυρῶν, « Ἐπγρφ. » Χώματος—,« αὐτ. (ὅθ. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κώνισις. »Τινὲς δὲ καὶ οὖρον μιγνύουσιν εἰς τὴν κωνίασιν,« Γεωπον.

Κονιατής, οῦ (ὁ). ὁ ἀσβεστόνων (ἀλείφων μὲ κονίαν), σουβατζῆς.

Κονιατός, ή, όν. Ἀλειμμένος μὲ κονίαν (χορῆγι), ἀσβεστωσμένος, σουβαδισμένος. »Λάκκος—,« Ξεν., [ἐκ τοῦ

Κονιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀλείφω μὲ κονίαν (χορῆγι), ἀσβεστόνω, σουβαδίζω· (μτνμ.) φυκιασιδόνω. »Τὰς ἐπάλξεις ἃς κονιῶμεν,« Δμ. »Φυράσαντες δὲ τῷ ὕδατι τοῦ Ἀλφειοῦ (τὴν τέφραν), κονιῶσιν οὕτω τὸν βωμόν,« Παυσ. » Κεκονίαται δὲ (τὸ ἱερὸν) τὰ ἐντός, « αὐτ. 2) πασπαλίζω μὲ κόνιν (σκόνιν), Κονίω. » Οἵ γε καλούμενοι φασιανοί, ἐὰν μὴ κονιῶνται (διορθ. κονίωνται), διαφθείρονται ὑπὸ τῶν φθειρῶν, « Ἀρστλ. (ὅθεν ἡ σημασ. αὕτη φαίνεται ἀμφίβολος). 3) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κωνίζω.

;Κονιβατία ἢ Κονιβασία (ἡ), [κόνις, βαίνω]. περιπάτημα εἰς τὴν σκόνιν (εἰς τὴν ἄμμον) πρὸς σωμασκίαν, (ἄλλ. διορθ. Σχοινοβατία).

Κονιδιίς, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, = Ψύλλιον.

Κονίζω, Μ. ίσω, = Κονίω.

Κονίαμα (τό), Ἰων. ἀντὶ Κονίημα.

Κόνικλος (ὁ), Λατ. cuniculus, εἶδος λαγοῦ, κουνέλι.

Κονίλη (ἡ), [κόνις], εἶδος ὀριγάνου ἢ θρούμπης.

;Κόνιλος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κόνικλος.

Κονιόπους, οδος (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) ὁ ἔχων (περιπατῶν μὲ) σκονισμένους πόδας, (δηλ.) χωρικός, ἀγροδίαιτος, (Γαλλ.) pied-poudreux, (ὅθ. εἰς τὴν πολιτ. τῶν Ἐπιδαυρίων) ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, δημότης, ἰδιώτης, (παρβλ. Κονιορτός). ||. (οὐσ.) εἶδος λεπτοῦ ὑποδήματος τὸ ὁποῖον δὲν ἐσκέπαζεν ὅλον τὸν πόδα, (Τουρκ.) τερλίκι ἢ (Γαλλ.) pantoufle. » Γέρων δὲ χωρεῖ χλανίδα καὶ κονίποδας ἔχων, « Ἀρσφ.

†Κονιορτόπους, οδος (ὁ, ἡ), = Κονιόπους, ἰδιώτης.

Κονιορτός (ὁ), [κόνις, ὄρνυμι]. σκόνι ἢ στάχτη ὑψωμένη εἰς τὸν ἀέρα, κορνιαχτός, (Τουρκ.) τόζι, (καὶ εἰς τὴν Πελοπόνν.) μπουχός. (μτφορ.) ἄνθρωπος ῥυπαρὸς (φιλάργυρος ἢ ἀχρεῖος, (Τουρκ.) μπαλδὶρ-τσιπλάκης, σουρτούκης, κιυλχανής κτλ. » Τὸν μιαρὸν καὶ λίαν εὐχερῆ, τὸν κονιορτὸν Εὐκτήμονα, « Δμ. » Χαίρει τις αὐχμῶν ἢ ῥυπῶν; κονιορτὸς ἀναπέφηνεν, « (Ἀναξανδρίδ. παρ') Ἀθ., (παρβλ. Κονίσαλος).

Κονιορτόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω (Σκεπάζω μὲ) κονιορτόν, σκονίζω, κορνιαχτίζω. » Οἱ νικώμενοι τῶν παλαιστῶν κονιορτοῦνται, « Ἐτυμλγ.

Κονιορτώδης, εος (ὁ, ἡ). γεμάτος κονιορτόν, κορνιαχτισμένος. » Ὁ κονιορτώδης σῖτος θᾶττον σήπεται, « Θφρ. 2) λεπτὸς (ἢ κινούμενος εἰς τὸν ἀέρα) ὡς ἂν κονιορτός. » Ἀπομάττοιτο τὸ ἐπιτρεφόμενον αὐτοῖς κονιορτῶδες, « Γαλ.

Κόνιος, α, ον, Π. γεμάτος κόνιν. » Κονίᾳ χέρσῳ, « Πίνδ. Π. (ὡς ἐπίθ. τοῦ Διός) ὁ σηκόνων κονιορτόν.

Κονιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κονίω, σηκόνω σκόνιν (κονιορτόν).

Κονίπους, οδος (ὁ, ἡ), = Κονιόπους.

;Κονίπτω, Μ. ίψω, Π. = Κονίω.

Κόνις [κάω, κένω], εως (ἡ). σκόνι· στάκτη· κορνιαχτός, (παρβλ. Κονία), (ὅθ.

Κόνις ἢ (ὀρθότ.) Κονίς, ιδος ἢ ίδος (ἡ). τὰ αὐγὰ τῶν φθειρῶν (ψύλλων, κορέων κτλ.), (κοιν.) κόνιδα.

Κονισα(σσα)λέος, α, ον, Π, γεμάτος σκόνιν, σκονισμένος, [ἐκ τοῦ

Κονίσαλος καὶ (;)Κονίσσαλος (ὁ). σκόνι· κορνιαχτός. 2) ἡ λέρα (πιτυρίδα) τοῦ κεφαλιοῦ καὶ τοῦ κορμιοῦ εἰς τὸ λουτρόν, (ἄλλ.) Γλοιός. 3) (τρπ.) ἀχρεῖος, φαυλόβιος, διεφθαρμένος, (κοιν.) βρῶμα, μαγάρα, (παρβλ. Γλοιὸς καὶ Κονιορτός), (ὅθ. ἐπίθ.) ὁ Πρίαπος καὶ ἄλλοι τοιούτου εἴδους θεοὶ (εἰς τὰς Ἀθ.).

†Κόνισις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κώνησις.

Κονιστήριον (τό), = Κονίστρα (κυρ. εἰς τὰ γυμνάσια διὰ τοὺς παλαιστάς).

Κονιστικός, ή, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ κυλίεται εἰς τὴν σκόνιν (χαρακτηριστικὸν τινων πτηνῶν). » Τῶν ὀρνίθων ὅσοι μὴ πτητικοί, ἀλλ' ἐπίγειοι, κονιστικοί, οἷον ἀλεκτορίς, πέρδιξ, ἀτταγήν, φασιανός, κορυδαλός, « Ἀρστ.

Κονίστρα (ἡ). μέρος στρωμένον μὲ σκόνιν (χῶμα ψιλὸν ἢ ἄμμον) ὅπου κυλίονται τὰ ζῶα ἢ οἱ ἀθληταί, (ἄλλ.) Κυλίστρα· (συνκδχ.) παλαίστρα· (κατ' ἔκτ.) τὸ κάτω ἔδαφος τοῦ θεάτρου, (Γαλλ.) le parterre. » Μετὰ δὲ τὴν θυμέλην ἡ κονίστρα, « Σδ., [ἐκ τοῦ

Κονίω, Μ. ίσω (πθ. πρκ. Κεκόνιμαι καὶ Κεκόνισμαι). Πασπαλίζω μὲ σκόνιν, σκονίζω, κορνιαχτίζω· (ἐν γέν.) κουκκίζω (» Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος,« Θκρ., ἔχων μεταξὺ σκορπισμένα [ῥηχτὰ] καὶ ἄνθη ἑλιχρύσου). (μσ.) τρίβομαι, (πασπαλίζομαι) μὲ ἢ κυλίομαι εἰς τὴν κόνιν (καθὼς τὰ ζῶα ἢ οἱ ἀθληταί)· (συνκδχ.) ἑτοιμάζομαι νὰ παλαίσω (νὰ φιλονεικήσω κτλ. ἢ ἁπλ. νὰ κάμω τι), (κοιν.) ἀνασκουμπόνομαι. 2) κάμνω (σηκόνω) σκόνιν· (συνκδχ.) τρέχω, κάμνω 'γλίγωρα, σπεύδω. »Χωρεῖ, κονίει,« Αἰσχλ. »Κόνισαι λαβὼν λέκιθον,« Ἀρσφ., (παρβλ. Ἐγκονέω).

Κονιώδης, εος (ὁ, ἡ). κονίᾳ ὅμοιος. »Οὖρα κονιώδεα, « Ἱππκρ.

;Κόνναρον (τό). ἀγριοτζίντζυφον, (ὡς καρπὸς τοῦ

Κόνναρος (ὁ), [κόννος]. εἶδος δένδρου ἀκανθώδους (παλιούρου), ἀγριοτζιντζυφηά, (παρβλ. Κήλαστρος).

Κοννέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἰων. (σπντ.) = Κοέω, νοέω, γνωρίζω, ἐννοῶ, ἠξεύρω.

Κόννος ἢ Κόνος (ὁ), [κῶνος]. εἶδος ἐνωτίου, σκουλαρῆκι. » Ἐδωρεῖτο δὲ.. τοῖς μὲν παισὶ κόννους καὶ ψέλλια, « (Πλδ. παρὰ) Σδ., (ὅπου ἴσως διορθωτ. Κώνους). 2) τοῦφα τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς (Τουρκ. περτσές) ἢ τῶν γενείων. ||. (εἰς τὴν παροιμ.) » Κόννου ψῆφος, « εἶνε κύριον ὄνομα (τοῦ ὁπ. ὑποκορ. εἶνε τὸ Κόννιχος).

Κόνταξ, ακος (ὁ), (κυρ.) ὑποκορ τοῦ Κοντός, (ὅθ. ὡς) εἶδ. παιδιᾶς, = Κυνδα-

λισμός. (μτνμ.) » Κόντακα παίζειν, « Ἐπγρ., = Συνουσιάζειν.

Κοντάριον (τό), (νλγ.) ὑποκορ. τοῦ Κοντός, κονταράκι.

Κοντοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω (Τινάζω ἤ· Κτυπῶ μὲ) τὸ κοντάρι, (Τουρκβαρβ.) παίζω τζιρίτι, [βάλλω ℥

Κοντός (ὁ), [καίνω, κεντῶ]. ξύλον μακρύ, κοντάρι (κυρ. ἐκεῖν' ὅ,που μεταχειρίζονται εἰς τὰ πλοῖα ὡς ἄν) κωπὶ ἢ καμάκι, (κοιν.) κάντζα (ὅταν ἔχῃ καὶ σίδηρον γυριστὸν ἢ σουβλερὸν εἰς τὴν ἄκραν), (ἴδε Κοντόω)· εἶδ. κοντοῦ δόρατος (κυρ. διὰ τὸ κυνῆγι, τὸ ὁπ. ἐῤῥίπτετο καὶ μακρόθεν, καθὼς τῶρα τὸ Τουρκ.) τζιρίτι, (ὅθεν

Κοντοφόρος (ὁ). ὁ φέρων (κρατῶν, ἁρματωμένος μὲ) κοντάρι, δορυφόρος.

Κοντόω-ῶ, Μ. ώσω. Τρυπῶ μὲ τὸν κοντὸν (μὲ τὸ καμάκι), 'ψαρεύω.

Κόντωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., 'ψάρευμα μὲ τὸ καμάκι.

Κοντωτός, ή, όν. (κυρ. πλοῖον) Ἁρματωμένον ('Εφωδιασμένον) μὲ κοντοὺς ἀντὶ κωπιῶν.

Κόνυζα [κόνις, παρβλ. κόρυζα], ης (ἡ), εἶδ. ἢ γένος φυτοῦ (μὲ βαρεῖαν μυρφδιάν), (κοιν.) κορυζόχορτον ἢ ἀγριοθρύμπη ἢ ψυλλοβότανον, (καὶ εἰς τὴν Ἀττ.) ἀκόνυζον, (παρβλ. Ψύλλιον).

Κονυζήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων τὴν βαρεῖαν ὀσμὴν ἢ ἀνήκων εἰς τὸ γένος τῆς κονύζης.

Κονυζίτης, ου (ὁ). (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ἓν εἶδος κονύζης.

Κοπάζω [κόπτω], Μ. άσω, Ἰων. κουράζομαι, ἀποκάμνω· (ὅθ. κυρ. ἐπὶ ἀνέμυ) παύω, (κοιν.) πέφτω, (ἐν γέν.) μετριάζω. » Κοπάσαντος τοῦ καύματος, « Λογγ. » Καὶ ἐδόκει κοπάσαι (ὁ νοσῶν) ὀλίγον χρόνον, « Ἱππκρ., ἡσυχάσαι.

†Κόπαιον (τό). κομμάτι, τέμαχος.

Κοπανίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ τὸν κόπανον, στουμπίζω.

Κοπανιστήρ (ὁ). ὁ κοπανίζων, (ὅθεν:

Κοπανιστήριον (τό). ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁπ. κοπανίζομεν, κόπανος.

†Κοπανιςός, ή, όν, (νλγ.). Κοπανισμένος ἢ Ὑποκείμενος εἰς κοπάνισμα.

Κόπανον (τό), [κόπτω], = Κοπανιστήριον, κόπανος. 2) Π. = Κοπίς, μάχαιρα, κόφτης.

Κοπάριον (τό). χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον (μαχαιρίδιον).

Κοπάς, άδος (ἡ). (συκῆ, ἐλαία κτλ.) κλαδεμμένη, κοντοκομμένη.

Κοπῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κόπτω.

Κοπετός (ὁ), [κόπτω]. κτύπημα τοῦ ςήθους ἀπὸ ὑπερβολὴν λύπης, θρῆνος, κλαυθμός, μυρολόγι.

Κοπεύς, έως (ὁ), ἐργαλ. λιθοξοϊκόν, (ἄλλ.) Ἐγκοπεὺς ἢ Σμίλη.

Κοπή (ἡ). τὸ κόπτειν, τομή, κόψιμον· κοπάνισμα ἤ· κτύπημα· (συνκδχ.) σφαγή, φόνος. 2) (μτνμ.) μέρος δύσβατον, χαράδρα ἢ ἀνήφορος, (εἰς ταύτην τὴν σημασ. κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκοπή). 3) = Κόμμα, τμῆμα, κομμάτι.

†Κόπηθρον (τό), εἶδος ἀγριολαχάνου.

Κοπηρός, ά, όν, = Κοπιαρός, κοπιαστικός.

†Κοπία (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Κόπος, ἢ 2) κατάπαυσις.

Κοπιάζω, Μ. άσω, = Κοπιάω.

Κοπιαρός, ά, όν. Κοπιαστικός, [ἐκ τοῦ

Κοπιάω-ῶ, Μ. άσω. Ὑποφέρω ἢ Αἰσθάνομαι κόπον, κοπιάζω· κουράζομαι, ἀποκάμνω. » Ὥστε παρέσται κοπιᾷν ὑμῖν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν· οὕτω πλουτήσετε πάντες, « Ἀρσφ. 2) (μτβτ.) = Κόπτω, (ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) ἐνοχλῶ. » Κἂν καταδάρθωμεν, παίζουσαι καὶ κοπιῶσαι, « Ἀρσφ. (ἐδῶ ἀναφέρουσι τινὲς καὶ τό:) » Τί κοπιᾶτε, ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις εὐχρηστούμενοι; « Πλ. (ἀλλὰ φυσικώτερον ἀνάγεται εἰς τὴν 1: σημασ. 3) (;) Π. = Κοπάζω, παύω.

Κοπιδερμία (ἡ), (Βυζ.) περιτομή, (συνκδχ.) δουλαγωγία, (ἐν γέν.) προσηλυτισμός.

Κοπίζω [κόπις], Μ. ίσω. Ἀπατῶ διὰ σοφισμάτων ℥ κομπασμῶν. 2) (Λακων.) κάμνω συμπόσιον, φιλεύω ξένους, εὐωχοῦμαι, [ἐκ τοῦ

Κοπίς [κόπτω], ίδος (ἡ), (ἐπιθετ.) ἡ κόπτουσα, κοπτερή. » Μάχαιρα —, « Εὐρ. ‖. (συνήθ. ἑλλ. ὡς οὐσ.) μαχαῖρι τοῦ μαγειριοῦ, κόφτης, (Τουρκ.) σατῆρι· (ὅθ.) εἶδ. σπάθας Περσ., γιαταγάνι. 2) (Λακων.) συμπόσιον, εὐωχία (κυρ. μὲ σφακτόν). » Θύουσι δ' ἐν ταῖς κοπίσιν αἶγας, ἄλλο δ' οὐδὲν ἱερεῖον. « Ἀθ.

Κόπις, ιδος (ὁ). σοφιστής, ἀλαζών, ἀπατεών, τσαρλατάνος, (ὅθεν τὸ) Δημοκόπος, ‖. (οὐσ.) τὸ κέντρον (πλῆκτρον) τοῦ πετεινοῦ κλπ.

Κοπιώδης, εως (ὁ, ἡ), = Κοπώδης.

Κόπος (ὁ), [κόπτω]. ἀποκαμωμός, κούρασις. » Ὁ πόνος τοῦ κόπου αἴτιος, « Πλν. » Βαρύτητες καὶ κόποι αὐτόματοι νοῦσον φράζουσιν, « Ἱππκρ. 2) (συνκδχ.) ἔργον ἐπίπονον, δυσκολία. » Τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον, « Ἀρσφ. 3) Π. = Κοπετός, κτύπημα (τοῦ στήθους).

Κοπόω-ῶ, Μ. ώσω. Κουράζω (℥ πθ.) Κουράζομαι.

Κόππα (τό), ἄκλ. τὸ στοιχ. Κάππα, Κ. (τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ὡμοίαζε τὸ Λατ. q), (ὅθ. συνήθ.) τὸ ἀριθμ. σημεῖον ϟ (90), (ὅθεν:

Κοππατίας, ου (ὁ) καὶ

Κοππαφόρος (ὁ, ἡ). ἵππος φέρων (ἐγκεχαραγμένος) τὸ στοιχεῖον Κόππα.

Κοπραγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ κοπριάν, [ἐκ τοῦ

Κοπραγωγός (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (κουβαλῶν, μεταφέρων) κοπριάν, ἢ χρησιμεύων πρὸς μετακόμισιν αὐτῆς.

Κόπρανον (τό). κόπρος ἀνθρώπου, περίττωμα τῆς κοιλίας.

Κόπρειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κόπρον ἢ ἄξιος διὰ τὰ κόπρια (διὰ τὰ σκυπίδια), βρωμερός, σιχαμερός· ἀχρεῖος, (κοιν.) σκατάνθρωπος.

Κοπρεύω, Μ. εύσω, = Κοπρίζω.

;Κοπρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Κοπρεύω.

Κοπρία (ἡ). σωρὸς κόπρυ ἢ κοπρίων, (κοιν.) κοπριά.

Κοπρίας, ου (ὁ). αἰσχρὸς γελωτοποιός, μασκαρᾶς, (παρβλ. Κόπρειος).

Κοπρίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω κόπρον (κοπριάν) πρὸς ὠφέλειαν τῆς γῆς.

Κοπριήμετος (ὁ, ἡ), [κόπρος, ἐμέω]. ὁ 'ξερνῶν κόπρον (τὴν κόπρον του).

;Κόπρινος, η, ον, καὶ

Κόπριος, α, ον = Κόπρειος. ‖. » Κόπριον (τό), « κόπρος· σκουπίδι.

Κόπρισις, εως (ἡ) καὶ

Κοπρισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Κοπρίζω, κόπρισμα.

Κοπριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ κοπρίαν, λερωμένος.

Κοπριών, ῶνος (ὁ). κοπροκάνθαρος. » Σκώληξ —, « Ἱππκρ., σκωλῆκι τῆς κοπριᾶς.

Κοπροβολεῖον καὶ

Κοπροδοχεῖον καὶ

Κοπροθέσιον (τό). τὸ μέρος ὅπου ῥίπτουν (ἐπισωρεύουν) τὴν κοπριάν, κουμουλιά, κοπριά.

Κοπρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (Μαζόνω) κοπριάν, εἶμαι -

Κοπρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συνάγων κοπριὰν ἢ τὰ κόπρια· σκουπιδᾶς. ‖. (μτφορ.) = Κοπρίας ἢ Κόπρειος.

Κόπρος (ἡ), [κόπτω]. περίττωμα τῆς κοιλίας· κοπριά· κόπριον, σκυπίδι (κυρ. καὶ μτφορ.), σκόνι, χώματα (» Πάντας δ' ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, « Ἰλ. Χ. » Ἀμφὶ δὲ πολλὴ κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος, « Ἰλ. Ω.), (συνκδχ.) σωρὸς κοπριᾶς ἢ κοπρίων (» Κύων κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ, « Ὀδ. Ρ., καθὼς τῶρα τὰ κοπρόσκυλα). (Π.) ἔπαυλις, σταῦλος. » Βοῦς ἀγελαίας ἐλθούσας ἐς κόπρον (κατ' ἄλλ. κοπρόν), ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται, « Ὀδ. Κ.

Κοπρόστομος (ὁ, ἡ). βρωμόστομος, αἰσχρολόγος, ἀχρειόστομος.

Κοπρόσωρα (τά). σκουπίδια, κόπρια.

Κοπροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω κόπρον ὡς -

Κοπροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κόπρον.

Κοπροφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κοπραγωγέω, (μτβτ.) ῥίπτω κατά τινος κόπρον ἢ κόπρια, ἤ· τὸν ῥίπτω ἔξω ὡς κόπριον, [ἐκ τοῦ

Κοπροφόρος (ὁ, ἡ), = Κοπραγωγός. » Κόφινος —, « Λξ.

Κοπρόφυρτος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ κόπρον ἢ κόπρια, βρωμερός.

Κοπρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κοπρίζω. 2) μολύνω μὲ κόπρον, λερόνω.

Κοπρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κοπριώδης, κόπρῳ ὅμοιος· δυσώδης, βρωμισμένος.

Κοπρών, ῶνος (ὁ). κοπροδοχεῖον· ἀπόπατος, ἀναγκαῖον. » Ἀποπατεῖν δ' ἐν κοπρῶνι καθήμενον ἢ ἐπὶ λασάνου, « Ἀρτμδ. » Εἰς κοπρῶνα θυμιᾷν, « Παροιμ.

Κοπρώνης [κόπρος, ὠνέομαι], ου (ὁ). ὁ ἐργολαβῶν τὴν κόπρον (τὴν ἐκφόρησιν τῶν ἀκαθαρσιῶν) τῆς πόλεως.

Κόπρωσις [κοπρόω], εως (ἡ), = Κοπρισμός.

Κοπτάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κοπτόν.

Κοπτή (ἡ), θηλ. καὶ

Κοπτόν (τό), οὐδ. τοῦ

Κοπτός, ή, όν. Κομμένος, κοπανισμένος ἢ λιανισμένος, (κοιν.) κοφτός. ‖. (οὐσ. θηλ. ἢ οὐδ.) εἶδος ζυμαρικοῦ ἀπὸ διάφορα μίγματα συγκεκομμένα (κοπανισμένα μάζῃ), (καθὼς τὸ Γαλλ.) massepain, (ὁ Τυρκ.) μπακλαβᾶς, (ἴσ. κατὰ παραφθορ. καὶ ὁ) κιοφτές, (καὶ τὸ κοιν. ὑποκορ.) κοφτοῦρι (εἶδος μουστόπητας). » Κοπτῆς πλάκες ℥ μελιχρὰ σήσαμα, « Ἐπγρ. » Κοπτὴν ἐξ ἀμυγδάλων μετρίως πεφωγμένων, « Ἀέτ. 2) εἶδ. πράσσου, (παρβλ.) Καρτός, [ἐκ τοῦ

Κόπτω, Μ. κόψω (ὁ πρκ. τῆς μτχ. Κεκοπώς). Κτυπῶ, πλήττω. (ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐνν.) περαίνω. (ἐνίοτε) κοπανίζω. » Κόπτειν τὴν θύραν, « Ἀρσφ. » Ἵππων ἐπεβήσατο, κόπτε δὲ τόξῳ, « Ἰλ. Κ. » Ὅς τις σ' ἀμφὶ κάρη κεκοπὼς χερσί, δώματος ἐκπέμψῃσιν, « Ὀδ. Σ. » Οἱ δέ τ' ὄπισθεν κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμους, « Ὀδ. Θ. (καὶ ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐνν.) » Κἀκόπτετ' ἐγκεκυφώς, « Ἀρσφ., (ὅθεν ‖. μσ.) κτυπῶ τὸ στῆθός (τὸ κεφάλι) μυ εἰς σημεῖον πένθους, κτυπηοῦμαι, δέρνομαι, (συνκδχ.) μυρολογῶ. » Ὤμωξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὅ γε κόψατο χερσίν, « Ἰλ. Χ. (καὶ μὲ αἰτ. ἑλλ.) » Μηκέτι κόπτου τὸ παιδίον, « Ἐπγρ. » Καὶ ἐκόψαντο αὐτὸν κοπετὸν μέγαν, « Γρφ. (καὶ πθ.) » Παταγεῖ δὲ θάλασσα κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ χαλάζαις, « Θκρ. 2) (συνκδχ.) = Τέμνω, (κοιν.) κόφτω· σφάζω· κομματιάζω, συντρίβω, κοπανίζω. τρυπῶ, (μτνμ.) τρώγω (καθὼς οἱ σκώληκες τὰ γεννήματα κλπ.). » Κεφαλὴν δ' ἀπὸ δειρῆς κόψεν, « Ἰλ. Ν. » Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν ῥῖνάς τε καὶ οὔατα χαλκῷ τάμνον, χεῖράς τ' ἠδὲ πόδας κόπτον, « Ὀδ. Χ. » Κόπτειν τὰ δένδρα, « Ξεν., = Δενδροτομεῖν. (καὶ συνκδχ.) » Κόπτων καὶ κάων τὴν χώραν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Τοῦ στρατεύματος ἐν τῇ πολεμίᾳ ὄντος, καὶ κοπτομένης τῆς χώρας, « αὐτ. » Κόπτοντες τοὺς βοῦς καὶ ὄνους, « αὐτ., (κυρ.) κτυπῶντες αὐτοὺς μὲ ῥόπαλα εἰς τὴν κεφαλήν, (Γαλλ.) assomer. » Ὅπως τὸ δεόμενον κόψουσι καὶ ὁμαλιεῖται ὁ ἀλυητός, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) » Τὸν ὕπνον ἁ φροντὶς κόπτοισα, « Θκρ., διακόπτουσα. (καὶ ἐπὶ νομισμ.) » Κόπτειν νόμισμα, « Ἀρστ. » Δεσμοὺς κόπτειν, « Ὀδ. Θ., σφυρηλατεῖν, χαλκεύειν. (καὶ μσ.) » Κοψάμενοι νόμισμα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Χαλκίοις κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι, « Ἀρσφ. » Γράμμα κέκοπται, « Ἐπγρ., ἐχαράχθη ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ. » Αἱ νῆες κόπτονται, « Λξ. » Ὁ σῖτος κόπτεται, « Θφρ. » Ὄσπρια κεκομμένα, « Λξ, σκυληκοφαγωμένα. (καὶ μτνμ. μὲ γεν.). » Φρενῶν κεκομμένος, « Αἰσχλ., (κοιν.) ἔξω φρενῶν. 3) (συνκδχ.) κατακουράζω· (μτφορ.) στενοχωρῶ, πονοκεφαλῶ. » Ἵππος τὸν ἀναβάτην κόπτει, « Ξεν. » Κόπτων αὐτὸν ἐρωτήμασιν ἀκαίροις, « Πλ.

Κοπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν κόπον (κούρασιν), κοπιαστικός, (μτνμ.) ὀχληρός, βαρετός. » Ὕδωρ βαρὺ καὶ κοπῶδες, « (Ἀλεξ. παρ') Ἀθ. » Αἴσθησις —, « Γαλ., ἀποκαμωμός. » Ἔφερον δ' ἄν σοι παραδείγματα τῶν εἰρημένων, εἰμὴ κοπώδης ἔμελλον φανήσεσθαι, « Δ. Ἀλ.

Κόπωσις [κοπόω], εως (ἡ). κούρασμα, κούρασις.

Κόρα (ἁ), Δ. ἀντὶ Κόρη.

Κοράκειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ ('μαῦρος 'σὰν τὸν) κόρακα.

†Κορακεύομαι, Μ. εύσομαι, = Κοράττω.

Κορακεύς, έως (ὁ), = Κορακῖνος.

Κορακίας, ου (ὁ), = Κορακώδης. ‖. (οὐσ.) εἶδος κολοιοῦ.

;Κορακίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κοράκιον.

Κορακινίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Κορακῖνος (ὁ), εἶδος (μελανόχρου) ἰχθύος, (κοιν.) 'μαυρόψαρον. 2) = Κοράκιον(;).

Κοράκινος, η, ον, = Κοράκειος.

Κοράκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κόραξ, κορακόπουλον. 2) (μτνμ.) εἶδ. φυτοῦ, κορακοβότανον (;).

Κορακίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κόραξ.

Κορακιστί, ἐπίῤ. Κατὰ τὸν τρόπον (ἰδίως δέ, Κατὰ τὸν τρόπον τῆς φωνῆς) τῶν κοράκων, (κοιν.) κορακίστικα. » Μὴ κορακιστὶ φθέγγεσθε, ὦ ἀνόητοι, καθάπερ τὰ παιδία, « Χρσ.

Κορακόπους, οδος (ὁ), = Κορωνόπους.

Κορακοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κόρακα, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κόρακος.

Κορακόφωνος (ὁ, ἡ). κορακώδης τὴν φωνήν, κράκτης, φλύαρος

Κορακώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κορακοειδής.

Κοραλλίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω (Εἶμαι κόκκινος ὡς) τὸ-

Κοράλλιον (τό), [κόρη;]. τὸ κόκκινον κοράλλι, (Τουρκ.) μερτζάνι. 2) (ἐν γέν. καὶ ἐτυμολογικώτερον) = Κόσμημα (κόρης), κορδέλλα. » Γέλγια . . κουράλια, « Ἡσύχ., (ὅθεν τὰ κοιν.) κουρέλια, (Γαλλ.) chiffons.

Κοραλλιοπλάστης, (ὁ). ὁ πλάττων (κατασκευάζων) ἀγαλμάτια ἀπὸ κοράλλιον.

Κόραξ [κράζω, κρώζω], ακος (ὁ). εἶδος πτηνοῦ, κόρακας. » Ἄπαγε (» Βάλλ') ἐς κόρακας! « Ἀρσφ., (εἶδ. κατάρ.) ἄμε 'ς τ' ἀνάθεμα! δὲν 'πᾷς 'ς τὸν διάβολον; κτλ. » Πάντα τάδ' ἐν κοράκεσσι ℥ φθόρῳ, « Θγν., (κοιν.) ὀργὴ θεοῦ! » Κόραξ (ὁ θαλάσσιος), « Ἀρστ., εἶδ. πτηνοῦ παρυδατίου, (Γαλλ.) cormoran. 2) (μτνμ. ὡς ἀπὸ τοῦ χρώμ.) εἶδος ἰχθ., (ἴσ.) = Κορακῖνος. 3) (ὡς ἀπὸ τοῦ σχήμ.) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ τὸ ῥάμφος τοῦ κόρακος, (Τουρκ.) τσεγκέλι, (ἰδιαιτ. 4) τὸ ῥόπτρον (τοκμάκι) τῆς θύρας, (παρβλ. Κορώνη). 5) εἶδ. μηχαν. πολεμικῆς (παρβλ. Θκ. Β'. 76). 6) εἶδος τιμωρητικοῦ κλοιοῦ (ἀλυσίδας, μπουκαγιᾶ). » Κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενος, « Λχ., (παρβλ. Κύφων).

Κοραξός, ή, όν, = Κοράκειος, μαῦρος 'σὰν τὸν κόρακα. ‖. (οὐσ.) εἶδος ἰχθ., (ἴσ.) = Κόραξ (2).

Κορασίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Κοράσιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κόρη, κορητσάκι. 2) (μτνμ.) κουκλίτσα.

Κορασιώδης, εος (ὁ, ἡ). ἴδιος κορασίων, παιδαριώδης.

†Κοράττω, Μ. άξω. Ἀπαιτῶ (Παρακαλῶ) ἐπιμόνως (κατὰ λέξ. ὡς ἂν διακονιάρης κτυπῶν τὸν κόρακα τῆς θύρας).

Κορδακίζω, Μ. ίσω. Χορεύω τὸν κόρδακα.

Κορδακικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κόρδακα. » Ῥυθμὸς —, « Αρστ.

Κορδάκισμα (τό). τὸ ἄσεμνον λύγισμα εἰς τὸν χορὸν Κόρδακα.

Κορδακισμός (ὁ). τὸ κορδακίζειν.

Κόρδαξ [χορδή, παρβλ. Λορδός], ακος (ὁ) εἶδ. κωμικοῦ (μὲ ἄσεμνα κινήματα) χοροῦ. » Κόρδακα, ὅν φασιν ἰδιωτικῶς Κάρυδαν (γρφ. Καρυδᾶν), « Σχλ. Λχ. (τὸν κόρδακα ὀρχουμένους παριστάνουσι τὰ ἐν τῇ Συλλογῇ τῶν ἀρχαιοτήτων τοῦ Caylus εἰκόνια, Τόμ. 4, σελ. 31: ℥ Τόμ. 3, σελ. 277, καὶ τὰ ἔκτυπα τῆς μαρμαρίνης λεκάνης τοῦ Πιοκλεμαντ. Μουσείου τοῦ Visconti, Τόμ. 4, σελ. 58).

†Κορδινάομαι-ῶμαι [κόρυς = κάρη, δινέω], Μ. ήσομαι, = Καρηβαρέω, (κατὰ λέξ.) γυρνᾷ τὸ κεφάλι μου, (ἐπμ.) τεντόνομαι καὶ χασμουρηοῦμαι, (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ) Σκορδινάομαι. (ὅθ.

†Κορδίνημα (τό), = Σκορδίνημα.

;Κορδυβαλλώδης [κορδύλη, βάλλω], εος (ὁ, ἡ), Π. Κωμ. κτυπημένος μὲ τὴν κορδύλην. » Ἔδαφος —, « Λχ., τὸ ςρωτόν, (Γαλλ.) pavé.

Κορδύλη (ἡ), [κόρυς, κόρυδος]. ῥόπαλον (κεφαλωτόν), τοκμάκι, τοποῦζι· ὁ κόπανος μὲ τὸν ὁπ. κτυποῦν ℥ στρόνουν τοὺς δρόμους. 2) πρήξιμον. 3) εἶδος κεφαλοδέσμου (σερβέτα, σαρίκι) τῶν Κυπρ., (ὅθεν κατὰ παραφθορ. ἡ) κορδέλα. 4) εἶδ. μικρῆς παλαμύδας, (εἰς τὸν Βόσπορ.) κατσηβέλα (ἴσως καὶ τοῦ Πτωχοπροδρ. ἡ) τζερδέλα, (παρβλ. Θυννίς).

Κορδυλίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κορδύλη (4) καὶ

Κορδύλος (ὁ), εἶδ. ἰχθ., σαυρεῖδι μεγάλον. 2) εἶδος σαύρας (γουστέρας) ἀμφιβίου, (Ἀρστ.).

Κορεία (ἡ), [κορέω]. σκούπισμα, πάςρεμμα. 2) [κορέννυμι]. πλησμονή, χορτασμός. 3) ἡ κατάστασις τῆς κόρης, παρθενία, (κυρ. θηλ. τοῦ

Κόρειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς κόρην, παρθενικός, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Κορεῖα (τά), (ἐνν. ἱερὰ) τὰ τελούμενα πρὸς τιμὴν τῆς Κόρης (τῆς Περσεφ.).

Κορέννυμι [κόρος], Μ. κορέσω καὶ Π. κορέω (πθ. πρκ. Κεκόρεσμαι καὶ Π. Κεκόρημαι, ἀόρ. Ἐκορέσθην). (μὲ γεν. ἢ δοτ. ἐκ δ'.) Χορταίνω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) ἀπό. » Ἦ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς σάρκεσσιν, « Ἰλ. Θ. (καὶ μσ.) » Οἴνοιο κορεσσάμενος ℥ ἐδωδῆς, « Ἰλ. Τ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Κλαίουσα κορέσσατο ὃν κατὰ θυμόν, « Ὀδ. Υ.

Κόρεσκον, Π. παρτ. τοῦ Κορέννυμι.

Κορεστός [κορέννυμι], ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναται νὰ χορτάσῃ τις.

Κορεστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Χορταστικός.

Κόρευμα (τό), Π. = Κορεία, παρθενία.

Κορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ζῶ ὡς παρθένος, παρθενεύομαι. » Σὺ δ', ὦ τέκνον μοι, πῶς κορευθήσῃ καλῶς; « Εὐρ., (τὸ ὁπ. ὅμως ἄλλοι ἀνάγουσιν εἰς τό-

†Κορεύω, Μ. εύσω. = Διακορεύω.

Κορέω-ῶ [κόρος], Μ. ήσω. Σαρόνω, σκυπίζω, ξεφραχνίζω, (ἐν γέν.) παστρεύω, καθαρίζω.

Κόρη (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Κόρος = Κοῦρος· κορήτσι· παρθένος· (μὲ γεν. κυρ. ὀνόμ.) θυγάτηρ. (κατ' ἐξοχ.) ἡ Περσεφόνη. 2) (μτνμ.) κοῦκλα. » Ὥσπερ οἱ τὰς κόρας ταύτας ὠνούμενοι τοῖς παισί, « Δ. Χρσ. 3) τὸ καταμεσῆς τοῦ 'μματιοῦ (διὰ τὴν σχηματιζομένην ἐν αὐτῷ μικρὰν εἰκόνα). 4) τὸ μακρὺ μανίκι τοῦ Περσ. φορέματος (καθὼς τῶρα τῆς τατάρικας). 5) εἶδος νομίσματος (φέροντος ἐντετυπωμένην τὴν Ἀθηνᾶν, ὅθεν ἐλέγετο ἢ) Παλλάς, (ἴδε Πλδ. Θ', οδ').

Κόρηθρον (τὸ), [κορέω], = Σάρωθρον, σκοῦπα.

Κόρημα (τὸ), [κορέω]. σαρίδι, σκουπίδι. » Ἐπὶ τοῦ κορήματος καθίζομαι χαμαί, « (Ἀρστφ. παρὰ) Πλδ. 2) = Κόρηθρον, σκοῦπα. » Τουτὶ λαβὼν τὸ κόρημα τὴν αὐλὴν κόρει, « (Εὔπολ. παρὰ) Πλδ.

Κορημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόρημα, σκουπίτσα.

Κορθύλη (ἡ), = Κόρθυς.

Κορθύλος (ὁ), [κόρυς-υθος], εἶδος μικροῦ πτηνοῦ (κορυδαλοῦ), (ἄλλ.) Βασιλίσκος, (Γαλλ.) roitelet.

Κορθύνω, Μ. υνῶ, Π. ὑψόνω, κορυφόνω, ἐπισωρεύω, [ἐκ τοῦ

Κόρθυς [κόρυς], υος (ἡ), Π. σωρός, θημωνιά. » Ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν ἢ ζέφυρον βλεπέτω, « Θκρ.

Κορθύω, Μ. ύσω, Π. = Κορθύνω.

Κόρι (τὸ), πρωτοτ. τοῦ Κόριον, = τῷ-

Κορίαννον καὶ **Κορίανον** (τὸ), [κόριον ἢ κόρις, διότι ὁ σπόρος του χλωρὸς βρωμᾷ 'σὰν κόρυζα], εἶδος φυτοῦ καὶ ὁ ἀρωματικὸς αὐτοῦ σπόρος, (κοιν.) κόλιανδρον.

Κορίδιον (τὸ), = Κοράσιον.

Κορίζομαι [κόριον], Μ. ίσομαι. Χαϊδεύω (καθὼς χαϊδεύει τις μικρὸν παιδί), (παρβλ.) Κουρίζομαι, (εὐχρηστότ. τὸ) Ὑποκορίζομαι.

Κορικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ κόρην, κορητσίστικος, τρυφερός, δελικάτος.

Κορινθιάζω, Μ. άσω. Ζῶ (τρυφηλῶς καὶ ἀσελγῶς) καθὼς οἱ Κορίνθιοι.

Κορινθιουργής, έος (ὁ, ἡ). εἰργασμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ Κορινθιακὸν χαλκὸν ἢ κατὰ τὸν Κορινθιακὸν τρόπον.

;**Κοριοειδής**, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ-

Κόριον (τὸ), = Κοράσιον· (μτνμ.) κουκλίτσα. 2) = Κορίαννον. 3) [illegible] (τὰ), = [illegible], (ἴδε [illegible]).

Κόρις [κείρω], εως καὶ (σπν.) [illegible] (ὁ καὶ σπν. ἡ). τὸ γνωστὸν ἔντομον, ὁ κοριός ἡ κόριζα. (Τουρκ.) [illegible]. 2) εἶδ. φυτοῦ, ἴδε Ὑπερικόν. 3) εἶδ. ἰχθ., ἴδε [illegible].

Κορίσκη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κόρη, κορητσάκι.

Κορίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κορίσκη.

Κορίσκω, Ἰων. ἀντὶ Κορέννυμι.

Κοροειδής, έος (ὁ, ἡ), = Κοριοειδής.

Κόρκορος (ὁ), εἶδ. εὐτελεστάτου ἀγριολαχάνου (ἀπὸ τὸ γέν. τῆς ἀνδράχλης) [illegible]

[illegible]

ρον ἠμυόεντα. « 2) (κατὰ τὸν Ἡσύχ., ἀπατηθέντα ὑπὸ τοῦ Λυκόφρ.) εἶδ. ἰχθυδίου, (ἀλλὰ τοῦτο, κατὰ τὸν Ἐρατοσθ. εἶνε σφάλμα τοῦ Ποιητοῦ).

†**Κορκορυγέω-ῶ**, Μ. ήσω, = Βορβορύζω, (εὔχρ. μόνον εἰς τὸ σύνθ. Διακορκορυγέω), [ἐκ τοῦ

Κορκορυγή (ἡ) καὶ

Κορκορυγμός (ὁ), = Βορβορυγμός, γουργουρητόν, (ἐν γέν.) θόρυβος. » Κορκορυγαὶ δ' ἀν' ἄστυ, « Αἰσχλ.

Κόρμα (τὸ), ἄχλ., = Κοῦρμι.

Κορμάζω, Μ. άσω· Κόπτω τι-

Κορμηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει κορμοῦ, ὡς ἂν κούτσουρον.

Κορμός (ὁ), [κείρω]. στέλεχος δένδρου· κούτσουρον.

Κορνοπίων, ωνος (ὁ), ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλ. (ὡς ἀποδιώξαντος τὰς ἀκρίδας), [ἐκ τοῦ

Κόρνοψ (νωψ), οπος (ὁ), = Πάρνοψ, ἀκρίς, ἢ εἶδος ἀκρίδος.

†**Κόροιφος** (ὁ), [κόρη, οἰφάω]. παρθενοφθόρος.

†**Κοροκόσμιον** (τὸ), (νλγ.). στολίδι ἢ παιγνίδι κόρης, κορδέλλα κτλ., ἡ κούκλα-

;**Κοροκότας**, ου ἢ α (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κροκότας.

Κοροπλαθικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κοροπλάθον. ||. » Κοροπλαθική (ἡ), « ἡ τέχνη τοῦ κοροπλάθου.

Κοροπλάθος (ὁ, ἡ), [κόρη, πλάσσω]. ὁ κατασκευάζων (ἀπὸ κηρί, γύψον κτλ.) κούκλας.

Κοροπλάστης, ου (ὁ), = Κοροπλάθος.

Κόρος (ὁ), [;]. πλησμονή, χορτασμός· (συνκδχ.) ἀηδία. » Πάντων κόρος ἐστίν, « Ἰλ. Ν. » Κόρος ὕβριν τίκτει, « Θγν. (ὡς προθετ. ἀντὶ ἐπιρ.) » Εἰς κόρον (» Ἄχρι κόρου), « Λξ., = Κατακόρως.

Κόρος (ὁ), [κείρω]. βλαστός· κλωνάρι. (ὅθ. μτνμ.) = Κοῦρος, παιδί, (κοιν.) ἀγόρι, παλληκάρι.

Κόρος (ὁ), [Ἑβρ.]. εἶδ. μέτρου (χωρ. 41 μεδίμν. ἢ 6 μεδίμν. Ἀττ. ἢ 30 μοδ.).

Κόῤῥη καὶ Ἀττ. **Κόρση** (ἡ), [κείρω], Π. ἡ κεφαλή· (σπν.) τὰ μαλλιά. (συνήθ.) ὁ κρόταφος, τὰ μηλίγγια· τὰ μάγουλα. » Ἐπὶ (» Κατὰ) κόρρης παίειν, « Λξ., κτυπᾶν μπάτσους ἢ κατακεφαλιαῖς.

;**Κορσεῖον** ἢ **Κόρσεον** (τό), Ἰων. ἀντὶ Κόρσιον.

Κόρση (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κόῤῥη.

Κορσήεις, εσσα, εν, Π. ὅμοιος μὲ κόρσην (κεφαλὴν ἢ κόμην), χαιτήεις.

Κόρσης [κείρω], ου (ὁ). ξυρισμένος, κεκαρμένος.

Κορσήεις, εσσα, εν, Π. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κορσίεις.

Κόρσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόρση, κεφάλιον, κρόταφος. 2) (μτνμ.) = Κιβώριον, ἡ ῥίζα τοῦ ἐνύδρου λωτοῦ καὶ εἶδ. νομίσμ. παρ' Αἰγυπτίοις.

Κορσίππιον (τὸ), = Κόρσιον (2).

Κορσόω-ῶ [κόρση], Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ Κείρω, κουρεύω.

Κορσωτεύς, έως καὶ

Κορσωτήρ (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Κουρεύς, μπαρμπέρης.

Κορσωτήριον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Κουρεῖον, μπαρμπερεῖον.

†**Κορσωτός**, ή, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κροσσωτός.

Κορυβαντεῖον (τὸ), = Κορυβάντιον.

Κορυβάντειος (ὁ, ἡ), = Κορυβαντικός.

Κορυβαντιασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κορυβαντιάω-ῶ, Μ. άσω. Μιμοῦμαι (Ἐνθουσιῶ ὡσὰν) τοὺς Κορύβαντας.

Κορυβαντίζω, Μ. ίσω. Ἐκτελῶ τὰ ὄργια (ἢ Τελῶ τινα εἰς τὰ μυστήρια ἤ, Καθαρίζω [Ἰατρεύω] τινὰ διὰ τῶν τελετῶν) τῶν Κορυβάντων. » Ὁ δ' αὐτὸν ἀπέλουε, κἀκάθαιρε·.. μετὰ ταῦτ' ἐκορυβάντιζ'· ὁ δ', αὐτῷ τυμπάνῳ ᾄξας, ἐδίκαζεν, « Ἀρστφ.

Κορυβαντικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Κορύβαντας, ἴδιος Κορυβάντων.

Κορυβάντιον (τὸ). ναὸς ἢ κεφαλόδεμα τῶν Κορυβάντων. (εἰς τὴν πρώτην σημασ. ἴσως διορθωτέον Κορυβαντεῖον).

Κορυβαντίς ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κορύβας.

Κορυβαντισμός (ὁ). τὸ κορυβαντίζειν, μύησις εἰς τὰ μυστήρια ἢ ἁγιασμὸς διὰ τῶν τελετῶν τῶν Κορυβάντων.

Κορυβαντιώδης ἢ **Κορυβαντώδης**, εος (ὁ, ἡ), = Κορυβαντικὸς ἢ Κορυβαντιῶν.

Κορύβας [κόρυς, κορυφή], αντος (ὁ). ἱερεὺς τῆς Ῥέας ἢ Κυβέλης εἰς τὴν Φρυγίαν (ἴδε Στράβ. Ι'. 16), (ὅθ. ἐν γέν.) ἐνθουσιῶν, μανιώδης· (ἐνίοτε ἀντὶ) ἐνθουσιασμός. » Τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, « Λχ.

Κορυδαλή καὶ

Κορυδαλίς (λλίς), ίδος (ἡ) καὶ

Κορυδαλός (λλός;), (ὁ) = Κόρυδος.

†**Κορύδηλις**, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Κορδυλίς (ὀψάρ.). » Ἢ μύας, ἢ ἵππους, ἠὲ γλαυκὴν κορύδηλιν, « Νουμέν.

Κόρυδος (ὁ). [κόρυς], εἶδ. μικροῦ κελαδιστικοῦ πτηνοῦ (μὲ λόφον εἰς τὴν κεφαλήν), (κοιν.) σκορδαλός.

Κορύδων, ωνος (ὁ), = Κορυδαλὸς ἢ εἶδος αὐτοῦ.

Κόρυζα [κόρυς], ης (ἡ). μύξα· καταῤῥοὴ (καὶ ἡ ἐκ τούτου) ἀδράνεια τῶν ὀργάνων τῆς ὀσφρήσεως καὶ γεύσεως· (ὅθ. ἐν γέν.) μωρία, ἀναισθησία· (κατ' ἔκτ.) εὐήθης κενοδοξία, ψωροπερηφάνεια.

Κορυζᾶς, ᾶ (ὁ), Κωμ. μυξιάρης· εὐήθης, (παρβλ. Βλεννός).

Κορυζάω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω κόρυζαν (καταῤῥοήν), τρέχουν αἱ μύξαις μου (» Ὑγροκέφαλοί τε εἰσι, καὶ πολλάκις κορυζῶσιν, « Ἀρστ.)· (μτφορ.) μωραίνω. » Πᾶσαι μὲν [illegible] αἱ πόλεις, « Πλδ.

†**Κορύζω** [κείρω], Μ. ύσω, = Ξαίνω.

Κορυζώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ ἢ ὑποκείμενος εἰς κόρυζαν.

Κορυθάιξ [κόρυς, ἀίσσω], ἴκος καὶ

Κορυθαίολος (ὁ, ἡ), Π. [κόρυς, αἰόλλω]. πολεμιστὴς τοῦ ὁποίου ἡ φοῦντα τῆς περικεφαλαίας κυματίζει, (ἄλλ.) ὁρμητικός, ἀνδρεῖος.

Κορύθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόρυς.

;**Κόρυθος** (ὁ), = Κόρυδος ἢ Κορθίλος.

Κόρυθος, γεν. τοῦ Κόρυς.

[illegible]

Κόρυμβα (τὰ), Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Κόρυμβοι, (κυρ.) τὰ ἀκροστόλια τῶν πλοίων.

Κορυμβὰς [κόρυς], άδος (ἡ). τὸ περὶ τὸ χεῖλος τοῦ δικτύου σχοινίον διὰ τοῦ ὁπ. συγκλείεται, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) γραντί, (παρβλ. Κορυφάς).

Κορύμβη (ἡ), Π. ἀντὶ Κόρυμβος.

Κορυμβήθρα (ἡ) καὶ

Κορυμβηλὸς καὶ

Κορυμβίας, ου (ὁ). κισσὸς φορτωμένος μὲ κορύμβους (τσαμπιά).

Κορυμβοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει κορύμβου.

(**Κόρυμβον**) (τὸ), ἄχρ. ἑν. τοῦ Κόρυμβα.

Κόρυμβος (ὁ), [κόρυς]. κορυφή, (ἐν γέν.) ἄκρη. » Οὔρεος —, « Ἡρ. » Νεῶν κόρυμβα, « Ὁμ., Εὐρ., (παρβλ. Κορώνη). 2) πλεξίδα τυλιγμένη εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, (Τουρκ.) περτσές, (ἄλλ.) Κόσυμβος, (παρβλ.) Κρώβυλος, (ὅθ. 3) (μτνμ.) ἡ φοῦντα τοῦ ἄνθους τῶν φυτῶν, (καὶ ἰδιαιτ.) ὁ σταφυλοειδὴς καρπὸς τοῦ κισσοῦ, (ὅθεν:

Κορυμβοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων κορύμβους, ἀνθίζων (καρποφορῶν) εἰς εἶδος κορύμβου.

Κορυμβόω-ῶ Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος κορύμβου.

Κορυμβώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κορυμβοειδής.

Κορυνάω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ φυτ.) Κάμνω (Ἐβγάζω) κορύνην, μπουμπουκιάζω.

Κορύνη (ἡ), [κόρυς]. ῥόπαλον μὲ χονδρὴν (κεφαλοειδῆ) ἄκραν, (Ἰταλ.) ματσοῦκα, (Τουρκ.) σόπα, τοποῦζι, (ὅθ. 2) (βτν.) ὁ κόμπος (τὸ μπουμπούκι) τῶν φυτῶν· τὸ παρὰ τὴν ῥίζαν ὀζῶδες μέρος τοῦ κλάδου (παρβλ. Κορωνός). τὸ ἀρσ. μέρος τοῦ ἄνθους.

Κορύνησις [κορυνάω], εως (ἡ), (βτν.). μπουμπούκιασμα.

Κορυνήτης, ου (ὁ). ὁ κρατῶν (ἁρματωμένος μὲ) κορύνην.

Κορυνηφόρος (ὁ, ἡ). δορυφόρος κρατῶν κορύνην.

Κορυνιάω-ῶ, Μ. άσω, (εὔχρ. μόνον ἡ μτχ. Κορυνιῶν) Π. (ἐπὶ φυτ.) ἔχω σχῆμα κορύνης, εἶμαι-

Κορυνόεις, εσσα, εν, Π. = Κορυνώδης.

Κορυνῖτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κορυνίτης, = Κορυνώδης· (ὡς ἐπιθ. τῶν Νυμφῶν ἐσφαλ. ἀντὶ Κρουνῖτις).

Κορυνομάχος (ὁ), = Κορυνήτης, μαχητὴς κορυνηφόρος.

Κορυνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κορύνην, ἔχων σχῆμα κορύνης.

†**Κορυπτιάω**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κερυπτιάω.

Κορυπτίλος (ὁ), Π. ὁ κτυπῶν μὲ τὰ κέρατα, [ἐκ τοῦ

Κορύπτω, Μ. ύψω. Κτυπῶ μὲ ὁρμὴν τὴν κεφαλήν· (ἐπρ.) = Κορίσσω, κτυπῶ μὲ τὰ κέρατα, κουτρίζω, [ἐκ τοῦ

Κόρυς [συγγ. τῷ κάρα καὶ γόρδος], υθος (ἡ), (ἢ αἰτ. Κόρυθα καὶ Κόρυν), (κυρ. ἢ ἀρχ.) ἡ κεφαλή. 2) (συνήθ.) περικεφαλαία. » Ἱπποκόμοις κορύθεσσι, « Σοφ. 3) (σπν.) ἀντὶ Κόρυδος, κορυδαλός.

Κορύσσω [κόρυς], Μ. ύσω ἢ ύξω (μτ. ὀφρ. Ἐκορύξατο καὶ Ἐκορυσσάμην), πθ. πρκ. (τῆς μτχ. Κεκορυθμένος), Π. (κυρ.) ἐνδύω μὲ περικεφαλαίαν, (ἐν γέν.) ὁπλίζω, ἁρματώνω· ἐτοιμάζω (καὶ μσ. ἐτοι-

[illegible]

μάζομαι) εἰς πόλεμον, διεγείρω· (τροπ.) ἀνορθόνω· (μσ.) ὑψοῦμαι, κορυφοῦμαι. » Κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο (ὁ ποταμός), ὑψόσ' ἀειρόμενος, « Ἰλ. Φ. » Κῦμα κορύσσεται, « Ἰλ. Θ. » Νέφη κορύσσεται ἄλλα ἐπ' ἄλλοις, « Θκρ., ὑψοῦνται εἰς τὸν ὁρίζοντα. (καὶ μσ.) » Ταῦρος ἐκορύξατο, « Ἱππκρ., ὠρθώθη (ἑτοιμάσθη) ἵνα κερατίσῃ. » Δίκην ἀλεκτρυόνος κορύξασθαι, « Ἀθ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Δοῦρε κεκορυθμένα χαλκῷ, « Ἰλ. Γ., Λ., ὡπλισμένα με σιδηρᾶς αἰχμάς. (ἢ τρπ.) » Βίον κορυσσέμεν ὀρθοβούλοις μηχαναῖς, « Πίνδ.

Κορυστής [κορύσσω], οῦ (ὁ), Π. πολεμιστὴς ὡπλισμένος μὲ περικεφαλαίαν, (παρβλ.) Χαλκοκορυστής.

Κορυσός, ή, όν. Γεμάτος ὑπὲρ τὸ χεῖλος, σωρευμένος. » Μέδιος —, « Λξ., (ἀντίθ. τῷ Ψηκτός).

;**Κορυττίλλος** (ὁ), (κατὰ διόρθ.) ἀντὶ Κορυπτίλος.

Κορυφαγενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῆς κορυφῆς, (ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς).

Κορυφαία (ἡ). τὸ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ἢ περὶ τὰ ὦτα μέρος τοῦ χαλινοῦ, (Τουρκ.) μπασλῆκι, (Γαλλ.) têtière, (κυρ. θηλ. τοῦ Κορυφαῖος).

Κορύφαινα (ἡ), εἶδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Ἵππουρος.

Κορυφαῖον (τὸ). τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ (κυνηγ.) δικτύου, (παρβλ. Κορυμβάς), κυρ. οὐδ. τοῦ

Κορυφαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων (κείμενος. Ὑποτεθειμένος) εἰς τὴν κορυφήν. » Ὑ[illegible]λος —, « Πλ., ὁ τῶν ἐν Ῥώμῃ Φλαμίνων. » Ζεύς —, « Παυσ., ὁ ὑπέρτατος κυβερνήτης τοῦ παντός, (παρβλ.) Ὕψιστος. » Κορυφαία φύσις, « Στβ., ἡ ἀρχική. (καὶ ὑπερθ. μτγν.) » Τῶν Περιπατητικῶν ὁ κορυφαιότατος, « Πλ. » Ὁ κορυφαιότατος τῶν ἀποστόλων, « Τρεπ. (ὁ Λουκιανὸς καὶ ὁ Φρύνιχος τὸ ἀποδοκιμάζουν). ||. (οὐσ.) ὁ πρωτοστάτης τοῦ χοροῦ (κυρ. τοῦ ἡμιχορίου), (παρβλ.) Χορηγός. » Καθάπερ ἐν χορῷ κορυφαίου κατάρξαντος, συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορός, « Ἀρστ. (ἐν γέν.) πρῶτος, προεστώς, ἀρχηγός. » Ἐν τῷ βαλανείῳ κορυφαῖος ἑστηκὼς θέρου, « Ἀρστφ. » Αὐτὸς ἕκαστος βουλόμενος κορυφαῖος εἶναι, « Ἡρ.

Κορυφάς, άδος (ἡ). ἡ ἄκρα (τὸ σύμφωμα) τοῦ ὀμφαλοῦ, (παρβλ. Κορυμβάς).

Κορυφή (ἡ), [κορύπτω]. τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς κεφαλῆς, (κοιν.) ἡ κορφή. (μτνμ.) ἀκρώρεια, (κοιν.) κορφοβούνι· (ἐν γέν.) ἄκρα· (μτφορ.) ἡ κορωνίς, ὁ κολοφών· ὁ ἐπίλογος ἢ τὸ [illegible], [illegible] ἡ ἀκμή. » Ἵνα δὲ κορυφὴν ὁ λόγος [illegible] ἑαυτῷ τελέσηται, « Πλάτ., (παρβλ. Κεφαλή). » Κορυφὰς ἀρετᾶν ἀπο[illegible], « Πνδ., (παρβλ. Λωτόν). » Ὁ [illegible] καιρὸς, ὁμοίως παντός, ἔχει κορυφάν, « αὐτ. » Ἐπὶ κορυφῆς τοῦ χαλκοῦ [illegible]

[illegible]

φὴν τῆς στέγης· (μτφορ.) συμπληρῶ » Τὸ δ' ὀπαῖον ἐπὶ τοῦ ἀνακτόρου [τοῦ ἐν Ἐλευσῖνι] Ξενοκλῆς ἐκορύφωσε, « Πλ. 2) σχηματίζω (ὑψόνω) τι ἐν εἴδει κορυφῆς, σωρεύω. » Κορυφοῦν τὴν περὶ τὰ πρέμνα γῆν προσήκει, « Γεωπον. 3) (μτνμ.) συμμάζω· (συνκδχ.) συντέμνω, γενικεύω· (παρβλ.) Κεφαλαιόω. » Κορυφούμενος εἰς ἓν ἀριθμός, « Ἐπγρ.

Κορυφώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματίζων κορυφήν, ἐξέχων (ὑψούμενος) ἐν εἴδει κορυφῆς.

Κορύφωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τιδήποτε ὑψούμενον ἐν εἴδει κορυφῆς, ὀξύτης ἐξέχουσα εἰς ὕψος.

Κορύφωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κορυφόω, σχηματισμὸς κορυφῆς· (μτνμ.) συμπλήρωσις, κεφαλαίωσις.

Κορυφωτός, ή, όν. Ὁ ἔχων (λήγων εἰς) κορυφήν.

Κόρχορος (ὁ), = Κόρκορος.

Κορωνεκάβη (ἡ), Κωμ. γραῖα ὑπέργηρως (ὡς τὴν κορώνην καὶ τὴν Ἑκάβην), (κοιν.) χιλιοχρονοῦσα.

Κορώνεως, εω (ἡ), εἶδ. συκῆς ἢ ἀμπέλου καρποφορούσης μαῦρα σῦκα (τὰ καλούμενα Κορωναῖα ἢ Κορωνεα) ἢ μαῦρα σταφύλια, [ἐκ τοῦ

Κορώνη (ἡ), [κορωνός]. εἶδ. πτηνοῦ, νεροκόρωνα. » Κορῶναι εἰνάλιαι, « Ὁμ., εἶδος θαλασσίου πτηνοῦ (μάλλας). 2) (μτνμ. ἀπὸ τοῦ κυρτοῦ ῥάμφους τοῦ πτηνοῦ) τὸ ῥόπτρον ἢ ἐπίσπαστρον τῆς θύρας· τὸ κυρτὸν ἄκρον τοῦ τόξου (Θκρ. ΚΕ'. 212)· ἡ κυρτὴ ἄκρα τῆς πρύμνης πλοίου· τὸ [illegible] τῆς ἄκρας τοῦ ζυγοῦ, (ὅθεν [illegible] ἀπὸ τοῦ Λτν.) cercone, (ἴδε καὶ [illegible]) Κορωνὶς ἢ παρβλ. Κορωνίς. 3) (μτφορ.) = Κορωνίς. » Χρυσῇ [illegible] χρυσῆν κορώνην ἐπιθεῖναι, « Λχ. 4) Ἀνατομ. = Κορώνιον. 5) (εἰς τὸν Ὀππ. Κυν. Δ', 153) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κορώνη.

Κορωνίας, ου (ὁ), (ἵππος) γαυριῶν, ὑψαύχην, (ὅθ.

Κορωνιάω-ῶ, Μ. άσω. Κυρτοῦμαι εἰς τὴν ἄκραν ὡς ἂν τὸ ῥάμφος τῆς κορώνης. » Κορωνιόωντα [illegible] » Κορωνιόωντα [illegible], « Ἡσ. 2) (ἐπὶ ἵππ.) [illegible] γαυριῶ. » [illegible] χαλκεοδάϊδαλον τέχνῃ κορωνιῶν ἔστηκε. [illegible] γὰρ βλέπων ὑψαυχενίζει, « Ἐπγρ. (καὶ μτφορ.) » Ἐκορωνία καὶ [illegible] πρὸς τοὺς ἐπιφανεῖς ἄνδρας, « Πλδ.

Κορωνίδεὺς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τῆς κορώνης, κορωνόπουλον.

;**Κορωνίης**, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Κορωνίας.

Κορωνίζω, Μ. ίσω. Συνάζω διὰ τὴν κορώνην (καθὼς συνάθροιζον τινες περιερχόμενοι τὰς οἰκίας ἢ τραγῳδοῦντες μὲ μίαν κορώνην εἰς τὰς χεῖρας), (ἴδε Αἰ. Η'. 359, καὶ παρβλ. Χελιδονίζω).

†**Κορώνιος** (ὁ, ἡ), = Κορωνός. » Βοῦς —, « [illegible]

[illegible]

ἐπιστολῶν), (ὅθ. 2) (μτφορ.) τὸ τέλος (τὸ συμπέρασμα) ὁποιασδήποτε πράξεως, (παρβλ.) Κολοφών. » Τοῖς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἱδρῶσι ταύτην ἐπιθεὶς κορωνίδα, « Γργ. 3) (ἀρχιτεκτ.) κόσμημά τι τῶν ἐπιστυλίων, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) corniche. 4) (Γρμτ.) εἶδος ἀποστρόφου ἐπὶ τῶν κατὰ κρσ. συναρμοζομένων λέξεων, (οἷον Τὸ ἐμὸν Τοὐμόν). 5) = Στέφανος, (κοιν.) κορώνα. » Ἴων τε κορωνίδας οὔλας, « (Στησίχ. παρ') Ἀθ.

Κορώνισμα (τὸ). τὸ ᾆσμα (τραγοῦδι) τῶν κορωνιστῶν.

Κορωνιστής, οῦ (ὁ). ὁ κορωνίζων (τραγουδῶν [καὶ συνάζων διὰ] τὴν κορώνην).

Κορωνίτης, ου (ὁ), = Στεφανίτης. » Ἵππος —, « (Σιμ. παρὰ τῷ) Ἐτυμλγ. (ἐν λέξ. Διασαυλούμενος), ὁ ἀθλοφόρος, (ἄλλοι διορθ. Κορωνίης, Ἰων. ἀντὶ Κορωνίας).

Κορωνοβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτυπῶν τὰς κορώνας (ὅθ. ‖. οὐσ.) Κορωνοβόλον (τὸ), εἶδος σφενδόνης.

Κόρωνὸν (τὸ). ἡ ἀπόφυσις τοῦ ὀστοῦ τοῦ πήχεως, ἴδε Κορωνὸς καὶ Κύβιτον.

Κορωνοπόδιον (τὸ), = Κορωνόπους.

Κορωνοποδοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κορωνόποδος.

Κορωνόπους, οδος (ὁ), (κατὰ λέξ.) τὸ ποδάρι τῆς κουρούνας, (ὅθεν συνήθ.) εἶδος φυτ. (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ πενταneύρου ἢ τῆς ἀγριάδας), (κοιν.) κορακοπόδι (;).

Κορωνὸς [κόρυς, χορὸς], ἡ, ὸν, Π. κυρτὸς, καμπύλος. » Βοῦς —, « Ἀρχίλ., (παρβλ. Κορωνίς). ‖. (οὐσ.) » Ὀστέω τὸ κορωνὸν, « Ἱππκρ., τὸ κυρτὸν ἢ ὀζῶδες μέρος του, (παρβλ. Κορύνη καὶ Κοτύλη). » Βραχίονας, κορωνὰ, καρπούς, « Αχ., τοὺς ἁρμοὺς (τοὺς κόμπους) τῶν δακτύλων, (ἀπ' ἐδῶ παράγεται ὁ-

Κόρωνος (καὶ ὄχι Κορωνὸς), ου (ὁ), ὄν. κύρ. (ἀπὸ τοῦ ὁπ. κατὰ συγκπ. ὁ) Κρόνος.

Κοσκινεύω, Μ. εύσω, = Κοσκινίζω.

Κοσκινηδὸν, ἐπίρ. Ὡς ἂν κόσκινον ἤ, Ὡς ἂν μὲ κόσκινον.

Κοσκινίζω, Μ. ίσω. Περνῶ τι ἀπὸ τὸ κόσκινον, κρησαρίζω.

Κοσκίνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόσκινον, κοσκινάκι.

Κοσκίνισις (καὶ ὄχι Κοσκίνησις), εως (ἡ). κοσκίνισμα.

Κοσκινόγυρος (ὁ). ὁ γῦρος (τὸ στεφάνι) τοῦ κοσκίνου.

Κοσκινοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κόσκινον.

Κοσκινομαντεία καὶ

Κοσκινομαντικὴ (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ κοσκινομάντεως.

Κοσκινόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων μὲ κόσκινον, μεταχειριζόμενος τοῦτο ὡς ὄργανον τῆς ἀγυρτείας του.

Κόσκινον (τὸ), [κινέω]. τὸ γνωστὸν ὄργανον τοῦ κοσκινίσματος.

Κοσκινοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων καὶ

Κοσκινοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν κόσκινα, κοσκινᾶς.

Κοσκινόρινος (ὁ, ἡ), Π. [κόσκ. ῥινὸς]. τοῦ ὁπ. τὸ δέρμα εἶνε κατατρυπημένον ὡς ἂν κόσκινον. ‖. (οὐσ.) δέρμα τρυπημένον πρὸς κατασκευὴν κοσκίνου.

†Κοσκίνωμα (τὸ). κοσκινοειδὲς (δικτυωτὸν) κατασκεύασμα.

Κοσκυλμάτιον (τὸ), [σκύλλω, σκύλμα] (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἄχρηστα κοψίδια τῶν σκυτοτομικῶν δερμάτων. (μτφορ.) λεπτολογίαι, μικροπρεπεῖς κολακεῖαι.

Κοσμαγὸς καὶ Κοσμαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (διέπων, διοικῶν ἢ φέρων ἐν ἑαυτῷ) τὸν κόσμον. » Ὁλκὰς —, « Κ. Μανασσ., ἡ φέρουσα τὸν αὐτοκράτορα.

Κοσμάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόσμος, ϛολίδιον.

Κοσμέω-ῶ [κόσμος], Μ. ήσω. Βάλλω εἰς (Διαιρῶ κατὰ) τάξιν, διευθετῶ, διέπω, διατάττω. (ἐν γέν.) ἑτοιμάζω. » Κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας, « Ἰλ. Β » Δόρπον ἐκόσμει, « Ὀδ. Η. » Κοσμῆσαι ἀοιδὴν, « Ὅμ. Ὕμν. (καὶ τρπ.) » Ἔργα μέτρια κοσμεῖν, « Ἡσ. (ϗ μσ.) » Κοσμησάμενος πολιήτας, « Ἰλ. Β. (καὶ πθ.) » Ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι, « Ἰλ. Γ., παρετάχθησαν. » Πένταχα κοσμηθέντες, « Ὅμ. » Ἐπὶ τάξεις πλεῦνας ἐκεκοσμέατο, « Ἡρ. » Ἐς τὸν Αἰγύπτιον νομὸν αὗται (αἱ χῶραι) ἐκεκοσμέατο, « αὐτ., ἐτέλουν, ἀνῆκον, ἦσαν κατατεταγμέναι. 2) ἄρχω, διοικῶ. » Κοσμῆσαι τόνδε, « Σοφ. » Οἱ κοσμοῦντες, « Ἀρστ., οἱ ἄρχοντες, οἱ προεστῶτες, (ὅθεν:) » Κοσμοῦντος ἐν Γορτύνῃ Κύδα τοῦ Ἀντιτάλκους, « Πλβ., = Κοσμητεύοντος. 3) στολίζω, καλλωπίζω. » Οὕτω ποτὲ καὶ αἱ ἅγιαι γυναῖκες ἐκόσμουν ἑαυτάς, « Γρφ. (καὶ τρπ.) » Τιμαῖς κοσμεῖν, « Ἡρ. » Πόλιν κοσμεῖν, « Θγν., φέρειν (προξενεῖν) τιμήν. » Κοσμήσας τὴν ψυχὴν οὐκ ἀλλοτρίῳ, ἀλλὰ τῷ αὐτῆς κόσμῳ, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Χρυσῷ κοσμηθεῖσα, « Ὅμ. Ὕμν.

Κόσμηθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐκοσμήθησαν.

Κόσμημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ (συντελεῖ πρὸς) κόσμον, στολίδι.

Κόσμησις, εως (ἡ). τὸ κοσμεῖν ἢ κοσμεῖσθαι, διευθέτησις, διακόσμησις, στολισμός. » Ἡ κόσμησις, παρὰ φύσιν οὖσα διάθεσις, ἀκοσμία τῷ ὀρθῶς λογιζομένῳ φανήσεται, « (Ἱεροκλ. παρὰ) Φωτ.

Κοσμήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Κοσμητὴρ, (ὅθ. εἰς τὴν Ἔφεσον) ἡ κοσμητεύουσα (ἐκτελοῦσα χρέη κοσμητοῦ) γυνή.

Κοσμητεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι κοσμητής.

Κοσμητὴρ, Π. ἀντὶ Κοσμητής.

Κοσμητήριον (τὸ). πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς κόσμησιν, Καλλυντήριον.

Κοσμητὴς, οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ κοσμῶν (διέπων, διατάττων, κτλ.), διευθυντὴς, διοικητής. (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ἔφορος τῆς εὐκοσμίας τῶν νέων (κυρ. εἰς τὰ γυμνάσια). » Ἔφηβος γέγονεν, ἔμπαλιν τὸν κοσμητὴν φοβεῖται, « Στβ. 2) ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος στολίζων, = Κομμωτής. » Τοὺς κοσμητὰς, οἱ ὑποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτούς, « Ξεν.

Κοσμητικὸς, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κοσμεῖν. ‖. » Κοσμητικὴ (ἡ), ἡ τέχνη τοῦ κοσμητοῦ (2), = Κομμωτική.

Κοσμητὸς, ή, όν. Κεκοσμημένος, βαλμένος εἰς τάξιν, καλὰ διῃρημένος· ϛολισμένος, εὐπρεπισμένος.

Κοσμήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κοσμητὴς, = Κομμώτρια.

Κόσμητρον (τὸ), = Κάλλυντρον, Κοσμητήριον.

Κοσμήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Κοσμητής.

Κοσμιαῖος, α, ον. Μέγας ἴσα μὲ τὸν κόσμον.

†Κοσμικὸς, ή, όν. (Γρφ.) Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κόσμον (ὢν ἐκ τοῦ κόσμου), κοινὸς, λαϊκὸς, μὴ καθιερωμένος. » Κοσμικὸν ἅγιον, « Γρφ., τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ναοῦ (πρὸς διαστολὴν τοῦ ἁγίου τῶν ἁγίων).

Κοσμικῶς, ἐπίρ. Ὡς κοσμικὸς, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κόσμου.

Κόσμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόσμος, ϛολίδιον. 2) (κυρ.) οὐδ. τοῦ

Κόσμιος [κόσμος], α ἢ ος, ον. Καλοσυγυρισμένος· (τρπ.) συνεσταλμένος, σεμνὸς, εὔτακτος· χρηστοήθης, τίμιος. μετριόφρων, πρᾶος, ἥσυχος· (ἐν γέν.) ἄνθρωπος τοῦ κόσμου (καθὼς πρέπει).

Κοσμιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἀρετὴ) τοῦ κοσμίου, τιμιότης, εὐσχημοσύνη, μετριοφροσύνη, σεμνότης, εὐταξία κτλ.

Κοσμιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σεμνὸν (κόσμιον) ἐξωτερικὸν, κόσμιος τὸ εἶδος.

Κοσμίως, ἐπίρ. Μὲ κοσμιότητα, σεμνῶς, εὐτάκτως, εὐσχημόνως κτλ.

Κοσμόβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ κόσμου.

;Κοσμογένεια καὶ Κοσμογένεσις, εως, = Κοσμογονία.

Κοσμογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ κόσμῳ γεννηθείς,

;Κοσμογενία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) -

Κοσμογονία (ἡ). ἡ γένεσις (παραγωγὴ, δημιουργία) τοῦ κόσμου.

Κοσμογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννήσας (παραγαγὼν, δημιουργήσας) τὸν κόσμον.

Κοσμογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιγράφω τὸν κόσμον ἢ τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου.

Κοσμογραφία (ἡ). περιγραφὴ τοῦ κοσμου ἢ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου.

Κοσμογράφος (ὁ, ἡ). ὁ περιγράφων τὸν κόσμον ἢ τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου.

Κοσμοδιοικητικὸς, ή, όν. Ὁ ἀφορῶν τὴν διοίκησιν τοῦ κόσμου.

Κοσμοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος (ἐν ἑαυτῷ) τὸν κόσμον. » Ἐν τῷ κ. κήτει τοῦ ᾅδου, « Ἐπιφ.

Κοσμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ κόσμου, ὅμοιος τὸ εἶδος μὲ τὸν κ.

Κοσμοθέτης, ου (ὁ). ὁ διέπων (διευθετῶν) τὸν κόσμον.

Κοσμοκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ κινῶν τὸν κόσμον.

Κοσμοκόμης, ου (ὁ), Π. ὁ κοσμῶν (διευθετῶν) τὴν κόμην.

Κοσμοκράτης, ου (ὁ), = Κοσμοκράτωρ.

Κοσμοκρατορία (ἡ). τὸ κράτος (ἡ ἐξουσία) τοῦ κοσμοκράτορος, παντοκρατορία.

Κοσμοκρατορικὸς, ή, όν. Κοσμοκράτορος ἴδιος, παντοκρατορικός.

Κοσμοκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (ἐξουσιάζων) τὸν κόσμον, παντοκράτωρ,

Κοσμοκτίστωρ, ορος (ὁ). ὁ κτίσας τὸν κόσμον, κτίστης (δημιουργὸς) τοῦ κοσμου

Κοσμοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων, ἀφανίζων) τὸν κ.

Κοσμολαμπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φωτίζων μὲ τὴν λάμψιν του τὸν κόσμον.

Κοσμόλεθρος (ὁ, ἡ), = Κοσμολέτης.

Κοσμολέτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Κοσμολέτης, ου (ὁ), Π. ὀλετὴρ (ἀφανιϛὴς) τοῦ κόσμου.

Κοσμολογία (ἡ). πραγματεία (διδασκαλία) περὶ τῶν φυσικῶν νόμων διὰ τῶν ὁπ. διοικεῖται ὁ κόσμος.

Κοσμολογικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κοσμολογίαν, πραγματευόμενος περὶ αὐτῆς.

Κοσμομανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ μανία ἐκυρίευσε (ἐξετάθη εἰς ὅλον) τὸν κόσμον.

Κοσμοπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ τὰ πάθη τοῦ κόσμου.

;Κοσμοπατὴρ, -τέρος (ὁ), Π. ὁ πατὴρ τοῦ κόσμου.

Κοσμοπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω (Δημιουργῶ) τὸν κόσμον ὡς-

Κοσμοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάστης (δημιουργὸς) τοῦ κόσμου.

Κοσμοπληθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πληρώσας τὸν κόσμον.

Κοσμοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ στολίζων τὸν κόσμον.

Κοσμοπόθητος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ποθεῖ ὁ κόσμος.

Κοσμοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω τὸν κόσμον ἢ, Πραγματεύομαι (Φιλοσοφῶ) περὶ τῆς Κοσμοποιίας.

Κοσμοποιητικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὴν κοσμοποιίαν.

Κοσμοποιία (ἡ). ἡ κτίσις (δημιουργία) τοῦ κόσμου.

Κοσμοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ποιητὴς (δημιȣργὸς) τοῦ κόσμου. » Τὸ κοσμοποιὸν, « Στβ., ἡ δημιουργικὴ τοῦ παντὸς δύναμις. 2) ὁ κατορθόνων τάξιν (εὐταξίαν). » Ἡ ἀνάγκη κοσμοποιὸν, « Πλ.

Κοσμόπολις, ιδος (ὁ). ὁ κοσμῶν (διέπων) τὴν πόλιν, (ἀξίωμά τι εἰς τοὺς Λοκρούς), (παρβλ. Κοσμητής).

Κοσμοπολίτης, ου (ὁ) ϗ Κοσμοπολῖτις, ιδος (ἡ). πολίτης ὅλου τοῦ κόσμου, (δηλ.) μὴ γνωρίζων ἢ μὴ θέλων νὰ γνωρίσῃ ἰδιαιτέραν πατρίδα.

Κοσμοπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀνάλογος μὲ τὸ μέγεθος ἢ μὲ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ κόσμου.

Κοσμορύστης, ου (ὁ), Π. [κόσμ. ῥύομαι]. λυτρωτὴς (σωτὴρ) τοῦ κόσμου.

Κόσμος (ὁ), [κομέω]. τάξις, εὐταξία. εὐθημοσύνη· εὐκοσμία· εὐσχημοσύνη. » Τοὶ δὲ κάθιζον ἐπὶ κληῖσιν ἕκασοι κόσμῳ, « Ὀδ. Ν. » Ἔφευγον οὐδενὶ κόσμῳ (ἢ) οὐδένα κόσμον, « Ἡρ., πάντῃ ἀκόσμως. » Καὶ πολλοὶ ἀπέθανον αὐτῶν, ἀτάκτως καὶ οὐδενὶ κόσμῳ προσπίπτοντες, « Θκ. » Οὐ κατὰ κόσμον ἄνδρα παρετρέψασθε, « Θκρ. 2) διάταξις, διακόσμησις. (ἐνίοτε) ἡ καθεστῶσα διοίκησις. » Βουλομένῳ μεταστῆσαι τὸν κόσμον, καὶ ἐς δημοκρατίαν τρέψαι, « Θκ. (Δ. 76). » Ἵππου κόσμον ἄεισον δουρατέου, « Ὀδ. Θ. 3) στολισμός· (μτφορ.) τιμή, δόξα. » Ὡς νύμφην κατεκόσμησέ με κόσμῳ, « Γρφ. » Τῇ δρυῒ αἱ βάλανοι κόσμος, « Θκρ. » Ἑλένῃ Λακεδαίμονι κόσμος, « αὐτ. » Γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει, « Σοφ. » Οἷς κόσμος καλῶς τοῦτο δρᾶν, « Θκ. (καὶ πλθ.) » Καὶ τοὺς περὶ τὸ σῶμα κόσμους εἴασε χαίρειν, « Πλάτ. » Τοῖς μὲν γὰρ ποιηταῖς πολλοὶ δίδονται κόσμοι.. τοῖς δὲ περὶ τοὺς λόγους οὐδὲν ἔξεστι τῶν τοιούτων, « Ἰσκρ. (ὅθ. 4) τὸ πᾶν, ἡ κτίσις. » Κόσμος ἐστι σύστημα ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ τῶν ἐν τούτοις περιεχομένων φύσεων, « Ἀρστ. » Ποταγορεύεται δὲ κόσμος ἀπὸ τᾶς τῶν συμπάντων διακοσμάσιος, « Στβ. » Σοὶ δὴ πᾶς ὅδε κόσμος ἑλισσόμενος περὶ γαῖαν πείθεται, « Σωτάδ. Ὕμν. » Ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, « Γρφ. 5) (μτγν.) οἱ ἄνθρωποι, τὸ ἀνθρώπινον γένος· (ἰδιαιτ.) οἱ κοσμικοί. » Ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, ϗ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ ἐγένετο, ϗ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω, « Γρφ. » Ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστὲ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος, « αὐτ. » Ὁ τότε κόσμος ὕδατι κατακλυσθεὶς ἀπώλετο, « αὐτ. » Ἴδε ὁ κόσμος ὀπίσω αὐτοῦ ἀπῆλθεν, « αὐτ. 6) τὰ ἀγαθὰ (αἱ ἀπολαύσεις) τοῦ κόσμου. » Τί ὠφελήσει ἄνθρωπος, ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον; « Εὐαγγ. » Οἱ χρώμενοι τῷ κόσμῳ τούτῳ, « Ἀπος. 7) (εἰς τὴν Κρήτ.) ἀξίωμά τι ἀνάλογ. μὲ τῶν Λακεδ. τοὺς Ἐφόρους, (ἴδε Κοσμητής).

Κοσμοσάνδαλον (τὸ), (οὕτως ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν Δωρ.) ὁ ὑάκινθος.

Κοσμοσώστης, ου (ὁ). ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου.

Κοσμοσωτήριος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος πρὸς σωτηρίαν τοῦ κόσμου.

Κοσμοσώτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Κοσμοσώστης.

Κοσμοτέχνης, ου (ὁ), = Κοσμοπλάστης.

Κοσμοτεχνῆτις, ιδος (ἡ). δημιουργὸς τοῦ κόσμου.

Κοσμοτερπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ τέρπων (εὐφραίνων, χαροποιῶν) τὸν κόσμον.

Κοσμοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων τὸν κόσμον (τὰ ὄντα).

Κοσμουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημιουργῶ τὸν κόσμον.

Κοσμουργία (ἡ). ἡ δημιουργία τοῦ κόσμȣ.

Κοσμουργὸς (ὁ). δημιουργὸς τοῦ κόσμου.

Κοσμοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φανεὶς (ἐπιφανεὶς) εἰς τὸν κόσμον.

Κοσμοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τὸν κόσμον.

Κοσμοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω ἐν ἐμαυτῷ τὸν κόσμον. » Ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε κοσμοφοροῦσα, « Γρφ.

Κοσμὼ, όος-οῦς (ἡ), = Κομμώ.

Κόσος, η, ον, Ἰων. Αἰολ. ἀντὶ Πόσος.

;Κοσσιζω, Π. ίσω, = Κολαφίζω, [ἐκ τοῦ

Κόσσος (ὁ), [κόπτω), = Κολαφισμός.

Κοσσύμβη (ἡ), = Κοσύμβη.

Κοσσυφίζω, Μ. ίσω. Κηλαειδῶ ὡς ἄν-

Κόσσυφος ϗ Ἀττ. Κόττυφος (ὁ), [ὄττοβος, κότταβος], εἶδ. πτην., (κοιν.) κότσυφας, κοτσύφι. 2) εἶδ. μελανοῦ ἰχθύος. 3) (εἰς τὴν Βοιωτ.) ὁ πετεινὸς, ἢ εἶδ. πετεινοῦ, (καὶ ἂν δεχθῶμεν ὡς ἐτυμολογ. ῥίζαν τὸ Κόπτω, πιθαν.) καπῶνι, (καθ' ὅσον μάλιστα καὶ ὁ Παυσ. [Βοιωτ. ΚΒ', 4] διακρίνει) » Γένη δύο ἀλεκτρυόνων, οἵ τε μάχιμοι καὶ οἱ κόσσυφοι, « (Ἀλλ' αὐτοὶ ἴσως ὠνομάσθησαν οὕτω μᾶλλον διὰ τὸ χρῶμά των).

;Κοστάριον (τὸ). εἶδος ἢ ῥίζα κόστου.

†Κοστὴ (ἡ), [κόπτω;], = Ἀκοστὴ, (κατὰ διάλεκτ.) ἡ κριθή.

Κόστος (ὁ), εἶδ. ἀρωματικοῦ φυτοῦ τῆς Ἰνδ.

Κοσύμβη (ἡ) καὶ

Κόσυμβος (ὁ), [κόρυμβος]. τοῦφα μαλλιῶν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, (Τουρκ.) περτσὲς, (παρβλ.) Κρώβυλος. 2) φοῦντα, κρόσσι· φλόκος (ὅθ. ὁ Κοσυμβωτὸς χιτών). 3) στεφάνι, περβάζι, (Γαλλ.) bordure. (ἐπὶ φορεμ.) κενάρι. » Οἱ δὲ κόσυμβοι τῶν χιτώνων ἐκ βύσσου, « Γρφ.

;Κοσυμβόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω εἰς φόρεμα κόσυμβον (κρόσσια ἢ κενάρια), (ὅθεν:

Κοσυμβωτὸς, ή, όν. (κυρ. χιτὼν) Ὁ ἔχων κοσύμβους, (κοιν.) φλοκάτα.

;Κοταίνω (χ. Μ.), = Κοτέω.

Κοτὲ, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ποτέ.

Κοτεινὸς, ή, όν, Π. = Κοτήεις.

Κότερος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Πότερος.

Κοτέω-ῶ [κότος], Μ. κοτέσομαι καὶ κοτέσσομαι (ἀόρ. Ἐκότεσα[σσα] καὶ μσ. Ἐκοτεσά[σσά]μην, καὶ ὁ πρκ. τῆς μτχ. Κεκοτηὼς), Π. (μὲ δοτ.) θυμόνω (κοιν. βράζω) μέσα μου, παροργίζομαι, πεισμόνω· φυλάττω πάθος (μνησικακῶ) κατά τινος, ἐχθρεύομαι· φθονῶ. » Κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων, « Ἡσ.

Κοτήεις [κότος], εσσα, εν, Π. μνησικακῶν ἢ παρωργισμένος κατά τινος, (ἐν γέν.) δυσμενὴς, ἐναντίος.

Κοτινὰς, άδος (ἡ). ἐλῃὰ φυλλιασμένη εἰς κότινον (ἀγριλῃάν)· ὁ καρπὸς τῆς τοιαύτης ἐλῃᾶς. (ἄλλ.) Στράβηλος. 2) ὁ καρπὸς (ἡ ἐλῃὰ) τοῦ κοτίνου, ἀγριοελῃά. » Νήστει δίδου ἄνθος χαλκοῦ ὅσον κοτινάδα, « Ἱππκρ.

Κοτινοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων, κατάφυτος ἀπὸ) κοτίνους.

Κότινος (ὁ καὶ ἡ), [κότος;], εἶδ. σκληροτάτου δένδρ., ἀγριλῃά.

Κοτινοτράγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων τὸν καρπὸν τοῦ κοτίνου (τῆς ἀγριλῃᾶς).

Κοτόεις, εσσα, εν, Π. = Κοτήεις.

Κοτὶς, ίδος (ἡ), = Κοττίς.

Κότος (ὁ), [συγγ. τοῦ Χώομαι], Π. ὀργὴ ἔμμονος· ἐχθροπάθεια· μνησικακία· (μτγν.) φθόνος.

†Κόττα (Συρακ. Κοδδὰ) (ά), [κόπτω], Δ. (κυρ.) τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς (τὸ ὁπ. κουρεύεται)· (ἐν γέν.) ἡ κεφαλὴ, (παρβλ. Κόρση), (ὅθ. Κοττὶς, Κοττὸς, Κοττάναθρον, Κόττυφος, Προκόττας κτλ., τὰ ὁπ. ἴδε καὶ παρβλ.).

Κοτταβεῖον (τὸ). τὸ σκεῦος εἰς τὸ ἢ μὲ τὸ ὁπ. παίζεται ὁ κότταβος. » Ἄνω γὰρ ὥσπερ κοτταβεῖον αἴρομαι, « (Εὐβ. παρ') Ἀθ. 2) τὸ βραβεῖον τοῦ κοττάβου. » Παίζωμεν· ἀγεννῶς δ' οὐκ ἐῶ παίζειν· τίθεμαι δὲ κοτταβεῖα σφῶν ἐγὼ τασδὶ γε τὰς κρηπῖδας, « (Πλάτ. παρ') Ἀθ.

Κοτταβικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κότταβον. » Ῥάβδος — , « Ἕρμιππ.

Κοττάβιον (τὸ), = Κοττάβεῖον.

Κοτταβὶς, ίδος (ἡ), (ἐπίθ.) ἀντὶ Κοτταβική. » Κύλιξ —, « Ἀθ. (ὅθ. ||. οὐσ. ἐνν. τοῦ Κύλιξ), εἶδ. ποτηρίου διὰ τὸν κότταβον. » Ἐν κεραμέᾳ κοτταβίδι.

Κοττάβισις, εως (ἡ) καὶ

Κοτταβισμὸς (ὁ), τὸ κοτταβίζειν, παίξιμον τοῦ κοττάβου. (ἰατρ.) ἡ ῥαγδην γινομένη ἐπίχυσις ὑγροῦ, (Γαλλ.) la douche.

Κότταβος (ὁ), [ὄττοβος ἢ κόπτω;]. εἶδ. πολυσπουδάστου παιδιᾶς συνειθιζομένης εἰς τὰ συμπόσια ἢ μεταφερθείσης ἀπὸ τῆς Σικελ. εἰς τὰς Ἀθ. (Ἐκ τῶν ἐννέα σχεδὸν τρόπων, καθ' οὓς ἔφθασε μὲ τὸν καιρὸν νὰ παίζηται, ὁ συνηθέστερος ἢ ἁπλούστερος ἦτον ὁ ἑξῆς: Στάζων τις εἰς ἐπίτηδες λεκάνην καὶ μὲ ἰδιαιτέραν τέχνην τὸ ἐναπολειφθὲν εἰς τὸ ποτήριόν του κρασὶ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς ἐνθύμησιν φίλου, ἀπὸ τὸν κρότον τῶν σταλαγμῶν καὶ ἐνίοτε τὴν δι' αὐτῶν καταδύθισιν τῶν ἐπιπλεόντων εἰς τὴν λεκάνην ποτηρίων, ἐμάντευεν ἂν ἀγαπᾶται ἢ ἐλάμβανε τὸ ἐπὶ τούτῳ προκείμενον βραβεῖον). 2) (συνκδχ.) τὸ κρασὶ τὸ ὁπ. ἐχύνετο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, (ἄλλ.) Λάταξ. 3) τὸ ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁπ. ἐχύνετο, (ἄλλ.) Κοτταβεῖον. » Κότταβος ἐκ Σικελῆς ἐςι χθονὸς, εὐπρεπὲς ἔργον, ὃν σκοπὸν ἐς λαταγῶν τόξα καθιστάμεθα, « Ἐπγρ.

Κοττάναθρον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου κοιμῶνται ἡ κότταις, τὸ κυμάσι τῶν ὀρνίθων.

Κοττάνη (ἡ), ἁλιευτικόν τι ἐργαλεῖον, (Αἰλ.).

Κόττανον (τὸ), εἶδ. μικρῶν σύκων.

†Κόττη (ἡ), = Κοττα.

†Κοττίζω, M. ίσω. (Βυζ.). παίζω τὸ

†Κοττίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόττος (4), (ὅθ. τὸ κοιν.) κότσι.

Κοττὶς καὶ Κοτὶς, ίδος (ἡ), τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς [κόττας], τὸ ἰνίον. » Ἢν σφακελίσῃ ὁ ἐγκέφαλος, ὀδύνη λάζεται ἐκ τῆς κοτίδος ἐς τὴν ῥάχιν, « Ἱππκρ.

Κοττισμὸς (ὁ), τὸ κοττίζειν, παίξιμον τοῦ κόττου.

Κοττιςής, οῦ (ὁ). ὁ κοττίζων (παίζων τὸν κόττον).

Κοττοβολέω-ῶ, M. ήσω, = Κοττίζω, (ἄλλ. διορθ.

;Κοττοπολέω-ῶ, M. ήσω, (διότι ὁ Ἡσύχ. τὸ ἐξηγεῖ) » Παρατηρῶ (μαντικῶς) ὄρνιν τινα, οἰωνοπολέω.

†Κόττος (ὁ), = Κόττη. 2) (συνκδχ.) ὁ πετεινὸς (διὰ τὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του λόφον, ὅθ. κοιν. κόττα ἡ ὄρνιθα, ἴδε Κοττάναθρον). 3) εἶδ. μικροῦ ἰχθ. (κωβιοῦ ἢ κεφάλου), (Ἀρςτ. Ζ'. Ἱστορ. Δ'. 8). 4) (Βυζ.) ὁ ἀστράγαλος, τὸ κότσι, (ἐν γέν.) τὰ ζάρια.

Κόττυφος (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Κόσσυφος.

Κοτυλαῖος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κοτυλιαῖος.

Κοτύλη (ἡ), [κύτος]. (ἐν γέν.) κοιλότης, (ἰδιαιτ. 2) (ἀνατομ.) τὸ κοῖλον μέρος τοῦ κοκκάλου (κυρ. τοῦ γόφου) εἰς τὸ ὁπ. ἐναρμόζεται καὶ περιστρέφεται τὸ κεφαλωτὸν μέρος τοῦ ἄλλου, (ἴδε Κορωνὸς), (ὅθ. μτνμ. ἡ κοιν.) κουτάλα. 3) (συνήθ.) εἶδ. ποτηρίου, καυκὶ, (Λτν.) scutella, (ὅθ. τὸ κοιν.) σκουτέλι. (ὅθ.) » Χαλκόδετοι κοτύλαι, « Αἰσχλ., τὰ κύμβαλα. 4) (συνκδχ.) εἶδ. μέτρου διὰ τὰ ῥευστὰ (χωρ. 7 ½ οὐγγ.), (ἄλλ.) Ἡμίξεστον, (Γαλλ.) chopine, (παρβλ. Κύαθος).

Κοτυληδονώδης, εος (ὁ, ἡ). κοτυληδόνι ὅμοιος.

Κοτυληδὼν, όνος (ἡ), = Κοτύλη (τῶν κοκκάλων). 2) τὰ βυζιὰ τοῦ πλοκάμου (ἢ κατ' ἔκτ. ὁλόκληρος ὁ πλόκαμος) τῶν ὀκταποδίων καὶ πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ αὐτά. 3) εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) κυμβάλιον καὶ σκυτάλιον, (Γαλλ.) ὀμφαλὸς τῆς Ἀφροδ. (» Φύλλον δὲ ἔχει ὥσπερ ὀξύβαφον, περιφερὲς, λεληθότως κοῖλον, « Δσκρ.).

Κοτυλήρυτος (ὁ, ἡ), Π. [κοτύλη, ἀρύω]. (ἐπὶ ῥευς.) τόσον πολὺς (ἄφθονος) ὥστε δύναταί τις νὰ ἀντλήσῃ ἀπ' αὐτοῦ μὲ τὴν κοτύλην ἢ μὲ τὸ κοῖλον (τὴν κοτύλην) τῆς χειρός. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ

Κοτυλιαῖος, α, ον. Ἴσος (τὴν ποσότ. ἢ τὸ βάρος) μὲ ὅσον χωρεῖ μία κοτύλη. » Ποτήριον κοτυλιαῖον, « Αρτ.

Κοτυλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κοτύλιον.

Κοτυλίζω, M. ίσω. Πωλῶ μὲ τὴν κοτύλην (κοιν. μὲ τὴν ὀκᾶν, λιανοπούλι). 2) (;) παίζω τοὺς χοκκάδες.

Κοτύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κοτύλη.

Κοτυλὶς, ίδος καὶ

Κοτυλίσκη (ἡ) καὶ

Κοτυλίσκιον (τὸ) καὶ

Κοτυλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κοτύλη.

Κοτυλιστὴς, οῦ (ὁ), εἶδ. θαυματοποιοῦ, (Τουρκ.) χοκκαμπάζης, (Γαλλ.) joueur de gobelets.

Κοτυλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κοτύλην, ἔχων σχῆμα κοτύλης.

Κότυλος (ὁ), Ἰων. = Κοτύλη, καυκί. » Εἰ δέ ποτε πιεῖν βουληθεῖεν (οἱ Λακεδ. εἰς τὰ φειδίτιά των), προσπαρετίθεσαν τοὺς καλουμένους κοτύλους, κάλλιστα ἢ εὐποτώτατα ἐκπωμάτων, « Ἀθ.

Κοτυλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κοτυλοειδής.

Κοτύλων, ωνος (ὁ), Κωμ. ἐπίθ. μεθύσου, (κοιν.) κρασοκανάτας.

Κοὔ, Π. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Καὶ οὔ.

Κοῦ, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ποῦ.

†Κουβαρὶς, ίδος (ἡ), (νλγ.) = Ὀνίσκος, (κοιν.) κουβαρίδα, (ἔντ.).

Κουκέθ', Π. (πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ

Κοὐκέτι, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Καὶ οὐκέτι.

Κοῦκι (τὸ), (ἄκλ.), εἶδ. δένδρ. (φοίνικος) ἢ ὁ καρπός του, (Ἱσπαν.) coco, (Τουρκ.) καρύδι τῆς Ἰνδ.

;Κουκίμηλον (τὸ). ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου κοῦκι.

Κούκινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ Κατεσκευασμένος ἀπὸ τῶν φύλλων ἢ τοῦ καρποῦ τοῦ δένδρ. κοῦκι.

Κουκιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν ὡς τὸ δένδρ. κοῦκι.

†Κουκούλιον (τὸ), (νλγ.) ὁ βόμβυξ (τὸ κουκοῦλι) τοῦ μεταξισκώληκος.

†Κουκούμιον (τὸ), ἀγγ. τοῦ μαγειριοῦ, Λατ. cucuma, (Τουρκ.) γκιουγιοῦμι.

Κουκοῦφας (ὁ), Αἰγυπτ., ὁ πελαργὸς ἢ ὁ ἔποψ ἢ ἡ γλαὺξ (κουκουβάγια).

Κουλεὸν (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Κολεόν.

Κουλεόπτερος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κολεόπτερος.

Κουλεὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Κολεός.

†Κουλιβάτεια (ἡ), = Κολλυβάτεια.

†Κουμάσιον (ἢ καθὼς εἶνε γραμμένον εἰς τὸν Κώδ.) Κουμᾶσι (τὸ), [κοιμῶμαι;]. ὁ ὀρνιθὼν (Ἡσύχ.).

†Κούνικλος (ὁ), = Κόνικλος.

Κουρὰ (ἡ), [κείρω]. κούρευμα, ψαλίδισμα (κυρ. τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς). » Ἐν χρῷ κουρὰ, « Λκ., τὸ ξύρισμα. 2) = Ἐντομὴ, χαραγματιὰ, ἡ κοψίδι, πελεκοῦδι. » Μικραῖς τοῦ ξύλου κουραῖς συνέχεται, « Παλ. Μθμτκ.

Κουράλιον ἢ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Ζ. Κοράλλιον.

†Κουρὰς, άδος (ἡ), Ζ. Ἐγκουράς.

Κουραφροδίτη (ἡ). ἡ Ἀφροδ. (ἡ χάρις, τὰ θέλγητρα) κόρης.

Κουρεακὸς, ή, όν. Κουρέως ἴδιος. » Λαλιὰ κουρεακὴ, « Πλδ.

Κουρία (ἡ), = Κουρά.

Κουρεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ κουρέως, (Ἰταλ.) μπαρμπερειὸν, (εἰς τοὺς παλ. ἐχρησίμευε καὶ πρὸς συνομιλίαν καὶ διασκέδασιν, καθὼς τῷρα τὰ καφφενεῖα).

Κούρειον (τὸ), [κοῦρος]. τὸ προσφερόμενον εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀπατουρίων θῦμα, (ἄλλ.) Μεῖον. » Οὐθ' οἱ φράτορες εἰσεδέξαντο, ἀλλ' ἀπηνέχθη τὸ κούρειον, « Ἰσ., (ἴδε καὶ Κουρεῶτις).

Κουρείω (χ. Μ.), = Κουριάω.

Κουρεὺς [κουρὰ], έως (ὁ), = Κουρευτὴς (κυρ. τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς), (Ἰταλ.) μπαρμπέρης. 2) εἶδος πτηνοῦ (τοῦ ὁπ. ἡ φωνὴ ὁμοιάζει τὸν ἦχον τῆς κουρευτικῆς ψαλίδος).

Κουρεύσιμος (ὁ, ἡ), = Κούριμος.

Κουρευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κουρεύων, = Κουρεύς.

Κουρευτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸν κουρευτήν.

Κουρεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κουρευτής.

†Κουρεύω, M. εύσω, Σχλ. ἀντὶ Κείρω.

Κουρεῶτις, ιδος (ἡ). ἡ πρώτη ἢ (κατ' ἄλλ.) ἡ τρίτη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀπατουρίων καθ' ἣν ἐνεγράφοντο εἰς τοὺς φράτορας καὶ συγχρόνως ἐκούρευον πρώτην φορὰν καὶ τὰ μαλλία των τὰ τέκνα τῶν πολιτῶν.

Κούρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κόρη.

Κουρὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κουρά.

Κουρήϊος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Κόρειος.

†Κουρήσιμος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ Κούριμος.

Κούρητες (οἱ), Π. [κοῦρος] ἀντὶ Νεανίαι, παλληκάρια.

Κουρῆτες (οἱ), [κουρά]. οἱ ἱερεῖς τῆς Κυβέλης, (παρβλ.) Κορύβαντες.

Κουρητίζω, M. ίσω. Μιμοῦμαι τοὺς Κουρῆτας, ἐκτελῶ τὰ ὄργιά (τὰ μυστήριά) των.

Κουρητικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Κουρῆτας, τῶν Κουρητῶν ἴδιος.

Κουρῆτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κουρήτης, ἱέρεια τῆς Κυβέλης.

Κουρητισμὸς (ὁ). τὸ κουρητίζειν, ἡ λατρεία τῆς Κυβέλης.

Κουρίας, ου (ὁ). κουρεμμένος, μὲ κουρεμμένα μαλλιὰ, (παρβλ.) Κόρσης. » Ἐν χρῷ κουρίας, « Συν., ὁ ξυρισμένος.

Κουριάω-ῶ, M. άσω. Χρειάζομαι κούρευμα (κουρὰν), εἶμαι ἀξούριστος (ἀκούρευτος), ἔχω πολλὰ μαλλιὰ ἢ γένεια.

Κουρίδιος [κοῦρος, κούρη], η, ον, Π. ὁ ἢ ἡ ἐκ παρθενίας σύζυγος, μικροπανδρεμμένος, (ἐπμ.) ἀγαπητὸς, ἀχώριςος. (ἐπὶ πραγμ.) ὁ ἀνήκων εἰς τοιοῦτον ἢ τοιαύτην σύζυγον, (ἐν γέν.) νυμφικὸς, γαμήλιος. » Χιτὼν —, « Ἐπγρ. » Δῶμα κουρίδιον, « Ὀδ. Τ.

Κουρίζω [κοῦρος], M. ίσω, Π. = Κουροτροφέω, (ἐν γέν.) περιποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαι· χαϊδεύω, (παρβλ. Κορίζομαι). 2) (ἀμτβτ.) εἶμαι νέος (παλληκάρι) ἢ φέρομαι ὡς τοιοῦτος. » Σάκος.. Λαέρτεω, ὃ κουρίζων φορέεσκε, « Ὀδ. Χ.

Κουρίζω [κουρὰ], M. ίσω. Κουρεύω. » Κυπάρισσος κουριζομένη, « Θφρ.

†Κουρικὸς, ή, όν, = Κουρευτικὸς, χρησιμεύων εἰς τὸ κούρευμα.

Κούριμος, η, ον. Ὁ συνήθως κουρευόμενος ἢ, κουρευμένος. » Δάφνη —, « Λξ. » Θρὶξ (» Κάρη) —, « Εὐρ. ||. (οὐσ. θηλ.) προσωπεῖον παριστάνον κόρην μὲ κουρευμένα μαλλιὰ, (παρβλ. Ἐγκουράς). 2) Π. ἀντὶ Κουρικὸς, κουρευτικός. » Σίδηρος —, « Εὐρ.

Κουρὶξ, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τὰ μαλλιά. » Κουρὶξ ἑλκομένη πλοκάμους, « Ἀπλλν.

Κούριος, η, ον, Π. ἀντὶ Κόρειος.

Κουρὶς [κουρά], ίδος (ἡ), (ἐνν. μάχαιρα) ἐργαλ. διὰ κούρευμα, ψαλίδι ἢ ξουράφι. 2) = Κουρεύτρια, Κομμώτρια. 3) Δ. = Κωρὶς, Καρίς.

†Κούρισσα, ης (ἡ), = Κουρεύτρια, χνουδίστρια.

Κοῦρμι (τὸ), ἄκλ., εἶδ. ζύθου (μπίρας) μὲ μέλι.

Κουροβόρος (ὁ, ἡ), Π. [κοῦρος, βιβρώσκω]. τεκνοφάγος, παιδοκτόνος.

Κουρογονίη (ἡ), Ἰων. γέννησις κούρων (ἀγοριῶν), ἀῤῥενοτοκία.

Κουροθάλεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Κουροθαλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλλων (ἀκμάζων) ὡς κοῦρος ἢ ἐξ αἰτίας συχνοῦ κουρεύματος (κορφοκοπήματος), (ἐν γέν.) εὐθαλὴς, τρυφερὸς, νεαρός.

Κοῦρος (ὁ), [κείρω, κουρά]. παῖς (κυρ. εἰς ἡλικίαν καθ' ἣν ἀρχίζει νὰ κείρεται), παλληκαράκι, (ἐν γέν.) νέος (ὅθ. καὶ τὸ συγκρ. Κουρότερος), (κατ' ἔκτ.) νήπιος, βρέφος (Ἰλ. Ζ, 59). (κατ' ἄλλ. συγγ. τῷ Κῦρος, κύριος) ὁ υἱὸς τοῦ οἰκοδεσπότου, (Λατ.) filii familias, (παρβλ.) Δεσπόσυνος, (ἴδε καὶ Κόρος).

;Κουροσόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὰ τέκνα.

Κουροσύνη (ἡ), Π. νεότης, (κυρ. θηλ. τοῦ

Κουρόσυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς κοῦρον (νέον), ἴδιος νέου, νεανικός. » Θρὶξ —, « Ἐπγρ., ἡ κούριμος. ||. (οὐσ.) Κουρόσυνα (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) ἡ τελουμένη κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀπατουρίων θυσία, (ἴδε Κούρειον καὶ Κουρεῶτις).

Κουρότερος, α, ον, Π. συγκρ. τοῦ Κοῦρος, νεώτερος, (πάντοτε σχεδὸν ἀντὶ ἁπλ. θετ.) νέος.

Κουροτοκέω-ῶ, M. ήσω, Π. τίκτω κούρους (ἀγόρια), εἶμαι

Κουροτόκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀῤῥενοτόκος.

Κουροτροφέω-ῶ, M. ήσω. Εἶμαι κουροτρόφος, τρέφω (ἀνατρέφω) τέκνα.

Κουροτροφία (ἡ). ἀνατροφὴ ἀῤῥένων τέκνων, [ἐκ τοῦ

Κουροτρόφος (ὁ, ἡ), Π. [κοῦρος, τρέφω]. ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) τοὺς νέους, συντελῶν πρὸς αὔξησιν ἢ μόρφωσιν τῆς νεολαίας (ἐπίθ. τῆς Δήμ. καὶ τῆς Ἀφροδ.). (χώρα, πόλις) ἡ ἔχουσα καλὰ παλληκάρια. » Γυνὴ —, « Ἀρετ., ἡ βυζάνουσα ἀρσ. παιδίον. » Ἐλπὶς —, « Πίνδ. ἡ τρέφουσα (παρηγοροῦσα) τὸν ἄνθρ. » Εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος, « Ἡσ.

Κουρόφιλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλόπαις.

†Κουστοδία (ἡ), Λτν. custodia, (σῶμα στρατ. διωρισμένον ὡς) φρουρά.

†Κουφαγωγὸς (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυφαγωγός.

Κουφίζω [κοῦφος], M. ίσω. Ἐλαφρόνω. (συνκδχ.) σηκόνω ἐπάνω, ὑψόνω, ἀνασηκόνω, μετεωρίζω. (μὲ γεν.) ἀπαλλάττω, ἀνακουφίζω. (ἀμτβτ.) εἶμαι ἢ γίνομαι ἐλαφρὸς, ἐλαφρόνομαι.

Κούφισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐλάφρωσις, ἀνασήκωμα· ἀνακούφισις, παρηγορία.

Κούφισμα (τὸ). τὸ κουφισθὲν (ἀνυψωθὲν, ἀνακουφισθέν). 2) = τῷ

Κουφισμὸς (ὁ), = Κούφισις, ἀνακούφισις, ὕφεσις (νόσου), ξεφόρτωμα. » Νεὼς —, « Νικηφ.

Κουφιστὴρ (ὁ). ὁ κουφίζων (ἀνακουφίζων, ἀνασηκόνων).

Κουφιστικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν ἕξιν τοῦ ἀνακουφίζειν κτλ., ἐλαφρυντικός.

Κουφογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). κοῦφος τὴν γνώμην, ἄστατος, ἐλαφρογνωμος.

Κυφοδοξία (ἡ), = Κενοδοξία.

Κουφόλιθος (ὁ), εἶδ. λευκοῦ λίθου τὸν ὁπ. μετεχειρίζοντο εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ ζωγραφικοῦ κινναβάρεως, (κατὰ λέξ.) ἐλαφρόπετρα.

Κουφολογέω-ῶ, M. ήσω. Ὁμιλῶ χωρὶς στόχασιν (χωρὶς βάσιν), φλυαρῶ.

Κουφολογία (ἡ), = Κενολογία, (κοιν.) κούφια λόγια, (παρβλ. Ἀνεμώλιος).

Κουφολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν χωρὶς ςόχασιν (χωρὶς βάσιν), μωρολόγος, φλύαρος.

Κουφόνοια (ἡ). κουφότης νοὸς, ἐλαφρογνωμία, [ἐκ τοῦ

Κουφόνοος-ους (ὁ, ἡ). κοῦφος τὸν νοῦν, ἐλαφρόμυαλος.

Κουφονόως καὶ Κουφόνως, ἐπίρ. Μὲ κουφόνοιαν, χωρὶς στόχασιν.

†Κουφόνωτος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυφόνωτος.

Κουφοποιὸς (ὁ, ἡ). ἐμπνέων οἴησιν, κουφότητος ποιητικός.

Κουφόπτερος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων ἐλαφρὰ πτερὰ, πετῶν ἐλεύθερα ἢ ὀγλίγωρα.

Κοῦφος [†κύβη, κυφὸς, κόφινος], η, ον. (κατὰ λέξ.) Κοῖλος καὶ Κενὸς, (ὅθ. τὸ κοιν.) κούφιος, (συνήθ.) ἐλαφρὸς (κυρ. καὶ μτφορ.). » Κοῦφα σπέρματα, « Θφρ. » Κοῦφα σοι χθὼν ἐπάνωθε πέσοι, γύναι, « Εὐρ. » Ἐκείνῳ μὲν δὴ, ἐπειδὴ μακαρίτης ἐγένετο, κούφη γῆ, καθάπερ λόγος, « Ἰούλ. » Ἐν κούφῳ πυρὶ ἕψειν, « Δσκρ., μετρίῳ. » Κοῦφαι σικύαι, « Ἰατρ., αἱ ἀχάρακτοι, (κοιν.) κωφαί. » Κούφων καὶ πτηνῶν λόγων, « Πλάτ. » Κούφη ἐλπὶς, « Θκ., ματαία, χωρὶς βάσιν, ἢ ἀμυδρά. » Τὸ τοῦ δήμου κοῦφον, « Ἡρωδ., ἡ κουφότης, ἡ ἀστασία. » Φύσει τε κοῦφον τὸ Σύρων ἔθνος, ἐς καινοτομίαν τε τῶν καθεστηκότων ἐπιτήδειον, « αὐτ. » Κουφότεραι ἀπειράτων φρένες, « Πίνδ. » Βαρύτατος ἀνταγωνιςὴς ἦν, κουφότατος δὲ κρατήσας, « Ξεν., μετριώτατος. (ἢ ἀντὶ ἐπίρ.) » Κοῦφα ποσὶ προβιβὰς, « Ἰλ. Ν., ἐλαφρὰ, ὀγλίγωρα.

Κουφόσκευος (ὁ, ἡ). ἐλαφρὰ ἁρματωμένος, εὔζωνος.

Κουφότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ κούφου, ἐλαφρότης (κυρ. καὶ μτφορ.). » Φερόμενα ὑπὸ κουφότητος ἄνω, « Πλάτ. 2) Π. ἀντὶ Κούφισις, ἀνακούφισις. » Ὁ κάμνων, δακρύων μεταδοὺς, ἔχει κουφότητα μόχθων, « Εὐρ.

Κουφοφορέομαι-οῦμαι, M. ήσομαι. Κινοῦμαι (Μεταφέρομαι) εὐκόλως ὡς ἐλαφρόν τι σῶμα.

Κουφόω-ῶ, M. ώσω, σπν. ἀντὶ Κουφίζω.

Κούφως, ἐπίρ. Ἐλαφρά· εὔκολα· (τρπ.) ἀστάτως, ἀσκέπτως· χωρὶς βάσιν· μετρίως, ἀγογγύστως. » Κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς, « Εὐρ.

Κοφινηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει κοφίνου.

Κοφίνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κόφινος, κοφινάκι.

Κοφινοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων (κατασκευάζων) κοφίνους.

Κόφινος (ὁ), [ἴδε κοῦφος]. κοῦφα, κοφίνι, καλάθι. 2) (εἰς τὴν Βοιωτ.) εἶδ. μέτρ. διά τε τὰ ξηρὰ καὶ τὰ ῥευστὰ (χωρ. 3 χοᾶς). » Τὰ δ' ἄλφιθ' ὑμῖν πῶς ἐπώλουν; τεττάρων δραχμῶν μάλιστα τὸν κόφινον, « (Στράττ. παρ') Ἀθ.

Κοφινόω-ῶ, M. ώσω. Σκεπάζω (Κουκκουλόνω) μὲ κόφινον, (εἶδ. τιμωρίας εἰς τὴν Βοιωτ. κατὰ τῶν χρεωκόπων).

Κοφινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κοφίνου.

Κοχλαδὸν, ἐπίρ. Μετὰ κοχλασμοῦ, χοχλακίζωντας, [ἐκ τοῦ

Κοχλάζω, M. άσω, = Καχλάζω, χοχλακίζω.

Κοχλακώδης, εος (ὁ, ἡ). γεμάτος κόχλακας (λιθάρια).

Κόχλαξ, ακος (ὁ), = Κάχληξ, λιθάρι, (Τουρκ.) τσακίλι.

†Κόχλαι (αἱ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κόγχαι.

Κόχλασμα (τὸ), = Κάχλασμα, χοχλάκισμα.

Κοχλιάξων [κοχλίον, ἄξων], ονος (ὁ), εἶδ. χειρουργ. ἐργαλ.

Κοχλιάριον (τὸ), [κοχλίον]. χουλιάρι, κουτάλι. (συνκδχ.) χουλιαριὰ, κουταλιά.

Κοχλίας [κόχλος], ου (ὁ), = Κόχλος, κοχλιός. » Αἷμα Τυρίου κοχλίεω, « Στφ., ἡ πορφύρα. 2) (ὁ χερσαῖος ἢ σέσιλος), σάλιαγκος, σαλίγκαρος. » Ἀπιστότερος εἶ τῶν κοχλιῶν πολλῷ πάνυ, οἳ περιφέρουσ' ὑπ' ἀπιστίας τὰς οἰκίας, « (Ἀναξίλ. παρ') Ἀθ. 3) (μτνμ.) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα ἑλικοειδὲς, (κυρ. δὲ) μηχανή τις ὑδραυλικὴ, εἶδος μαγγανοπηγάδου. » Ἀπὸ δὲ τοῦ ποταμοῦ τροχοὶ καὶ κοχλίαι τὸ ὕδωρ ἀνάγουσιν, « Ἀθ. (ἢ 4) σκά-

λα γυριστὴ (ἑλικοειδής). » Ἀπὸ δὲ τοῦ παλατίου εἰς τὸν Ἱππόδρομον ἄνοδος διὰ τοῦ καλουμένου (ἀπὸ τῆς ἰδέας καθόλου κυκλοτεροῦς οὔσης) Κοχλίου, « Πρκπ. (ἐν γέν. 5) = Ἕλιξ, βίδα. ||. (εἰς τὸν Θκρ.) ΙΔ', 17, ἀνεγινώσκετο (ὡς ἐπίθετ.) » Βολβὸς κοχλίας, « ὃ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς πολλὰς καὶ ποικίλας ἑρμηνείας, ἄχρις ὅτου ἀντικατέστη ἡ γνησία γραφὴ διὰ προσθήκης τοῦ Τε) »Βολβὸς κοχλίας τ' ἐξηρέθη «.

Κοχλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κοχλίον, (κοιν.) κοχλίδι, εἶδ. μικροῦ θαλασσ. σαλιάγκου.

Κοχλιοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κοχλίου, ἑλικοειδής.

Κοχλιοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει κοχλίου, ἑλικοειδῶς.

Κοχλίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κόχλος, χοχλίδι, σαλιγκάρι. 2) κοχλιδότσεφλον, (ὅθ.) κοχλιάριον. 3) μικρὴ βίδα ἢ ἑλικοειδὴς μηχανή, μάγγανον. » Ῥόδα ἐκπιέσας ἐν κοχλίῳ, « Γεωπον.

Κοχλὶς, ίδος (ἡ), = Κοχλίδιον.

Κοχλίτης, ου (ὁ), λίθος ὁ ἄλλ. Κογχίτης.

Κοχλιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κοχλιοειδής. »Τὸ τοῦ ὠτίου κοχλιῶδες, « Πλ.

Κοχλιώρυχον (τὸ), [κοχλίον, ὀρύσσω], = Κοχλιάριον.

Κοχλογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἐκ κόχλου, (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).

Κοχλοειδής, έος (ὁ, ἡ), = Κοχλιοειδής.

Κόχλος (ὁ καὶ σπν. ἡ). [συγγ. τῷ Κόγχη, Κογχύλη], εἶδ. θαλασσ. ὀςρ., (κοιν.) κοχλιός. » Εἵματα δ' εἰναλίης ἐρυθαίνεται αἵματι κόχλου, « Στβ., τῇ πορφύρᾳ. 2) (κυρ. καὶ ἐτυμολογ.) τὸ καύκαλον τοῦ κοχλιοῦ ἢ τῆς κογχύλης. » Κόχλον ἑλὼν μυκάσατο κοῖλον, « Θκρ. » Κόχλος ἡ μαργαροφόρος, « Φυσ. Ἱςορ., (κοιν.) μαργαριταρόῤῥιζα, (καὶ Τουρκ.) σεδέφι. 2) εἶδος κοσμητικοῦ, = Στίμμι ἤ, ἀσπράδι, σουλιμᾶς.

Κοχύω [χέω], Μ. ήσω, Π. ῥέω (χύνομαι) ἀφθόνως καὶ μὲ κἄποιον κρότον, ἀναβρύω κρουνηδόν.

Κοχώνη (ἡ), [κόκκυξ ἢ ἔχω]. τὸ μεταξὺ τῶν ἰσχίων (τῶν κωλομηρίων). »Ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰ κοχώνα (δυϊκῶς, ὅθεν παρήχθη τὸ ἐσφαλμ. οὐδέτ. Κόχωνον), « Ἀρςφ. 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ.) = Κόκκυξ, τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. 3) (ἐνίοτε) = ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Χώνη, (μτνμ.) μέθυσος γυνή.

†Κόχωνον, ἴδε Κοχώνη.

;Κόψιμος (ἡ), εἶδος δένδρυ, (ἴσως τὸ Γαλλ.) nerprun, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κότινος).

Κοψίχειος (ὁ, ἡ). κοψίχου (κοσσύφου) ἴδιος. » Κοψίχεια (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Κομψεία), τὰ τῶν κοσσύφων κρέα, « Φρύν.

Κόψιχος (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Κόσσυφος.

(Κράας), άατος (ὁ ἢ τὸ) (ἡ δοτ. Κράατι ἢ πλθ. Κράατα), Π. (ἄχρ. κατ' ὀνμς.) ἀντὶ Κάρη, Κεφαλή.

Κραββάτιον ἢ Κραβάτιον (τὸ). κρεββατάκι, (ὑποκορ. τοῦ

Κράββατος ἢ Κράβατος (ὁ), [Μακεδ. κάρη, βαίνω ἢ Ἑβρ.]. κρεββάτι, (κυρ.) ξυλοκρέββατον.

Κράγγη, ης καὶ

Κραγγὼν, όνος (ἡ), εἰδ. καρίδος. 2) = Κραγών.

Κραγέτης, ου (ὁ), = Κεκράκτης, φωνακλᾶς. » Κολοιός—, « Πίνδ.

Κραγὸν [κράζω], ἐπίρ. (μτγ.). Μὲ κραυγὰς, μεγαλοφώνως.

Κραγὼν, όνος (ἡ), ἡ κίσσα, (πτν.).

Κραδαίνω [κράδη], Μ. ανῶ. Κουνῶ, σείω (καὶ πθ.) σείομαι, κλονοῦμαι. (μτφορ.) ταράττω, τρομάζω. »Τοσαύτην δύναμιν, ἣ καὶ τοὺς πέραν Βάκτρων Ἰνδοὺς ἐφόβησε, καὶ πᾶσαν ἐκράδανε τὴν Ἀσίαν, « Πλ. » Ὅλης δὲ κραδαινομένης ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῶν δεινῶν τῆς πόλεως, « Δ. Ἀλ.

†Κράδαλος (ὁ), = Κράδος

Κραδαλὸς [κραδάω], ἡ, όν. Εὔσειστος, (παρβλ. Κλαδαρὸς ἢ Ῥαδαλός).

Κραδάμωμον (τὸ), Π. ἀντὶ Καρδάμωμον.

Κράδανσις ἢ Κράδασις, εως (ἡ) καὶ

Κραδασμὸς (ὁ). σείσιμον, κούνημα, κλονισμός, [ἐκ τοῦ

Κραδάω-ῶ, Μ. άσω, Π. = Κραδαίνω, κουνῶ, (ὅθ. τὸ κοιν.) τραντάζω, (παρβλ. Κλαδάω).

Κραδάω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐπὶ φυτ.) Πάσχω τὸ πάθος κράδην ἢ κράδον.

Κράδεμνον (τὸ), Δ. ἀντὶ Κρήδεμνον.

†Κραδεύω, Μ. εύσω. γλσ. ἀντὶ Κραδάω, [ἐκ τοῦ

Κράδη (ἡ). κλάδος (κυρ. τῆς συκῆς). » Προσπηγνύναι κράδαις ἐριναῖς, « Εὐρ. »Φυτεύεται δὲ ἡ συκῆ, ἐάν τις κράδην παχεῖαν ἀποξύνας, σφύρᾳ παίῃ ἄχρις οὗ ἂν ἀπολίπῃ μικρὸν ὑπὲρ τῆς γῆς, εἶτ' ἐπ' αὐτῆς ἄμμον βαλὼν ἄνωθεν ἐπιχώσῃ, « Θφρ. 2) (κατ' ἔκτ.) συκῆ. » Σὺν δὲ κράδης κνέουσαν ἀποτμήξαιο κορύνην, « Νικ. 3) = Κράδος, πάθος τινῶν δένδρων. »Ἐνίοις δὲ καὶ οἷον κράδαι γίνονται, καθάπερ πτελέᾳ καὶ δρυῒ καὶ μάλιστα πλατάνῳ, « Θφρ. 4) μηχανή τις τῶν παλ. θεάτρων πρὸς μετεωρισμὸν τῶν ὑποκριτῶν (ὅταν ἤθελον νὰ παραστήσουν ἱπτάμενα πρόσωπα).

Κραδηφορία (ἡ). τὸ φέρειν (κρατεῖν) κράδας συκῆς καὶ ῥαβδίζειν δι' αὐτῶν πρὸς ἁγιασμὸν τοὺς προσιόντας εἰς ἑορτήν τινα τοῦ Διονύσου.

Κραδία (ἁ), Δ. ἀντὶ Καρδία.

Κραδιαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Καρδιαῖος, ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὴν καρδίαν (εἰς τὸ κέντρον), μεσαίτατος. »Κύκλος—, « Πρόκλ.

Κραδίας [κράδη], ου (ὁ). (τυρὸς) πηγμένος μὲ γάλα συκῆς. 2) (νόμος) σκοπός τις ψαλλόμενος εἰς τὴν τελετὴν τῶν Κραδηφορίων.

Κραδίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Καρδία.

Κραδίης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Κραδίας.

Κραδοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κράδας ἢ φύλλα συκῆς (τὰ ὁποῖα μετεχειρίζοντο εἰς τὰ μαγειρεύματα οἱ παλαιοί, καθὼς ἡμεῖς τῶρα, τὰ ἀμπελόφυλα), (ἴδε Θρῖον).

Κράδος (ὁ), = Κλάδος, (παρβλ. Ῥάδιξ). 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κράδη, συκόφυλλον. 3) (ἰδιαιτ.) πάθος τι τῶν κλάδων τῆς συκῆς (ὅταν 'μαυρίζουν ἢ ξηραίνωνται), (ἴσ.) = Κράμβος. »Ἁλίσκεται δὲ συκῆ μάλιστα καὶ σφακελισμῷ καὶ κράδῳ. Καλεῖται δὲ σφακελισμὸς μὲν, ὅταν αἱ ῥίζαι μελανθῶσι· κράδος δὲ, ὅταν οἱ κλάδοι· καὶ γὰρ καλοῦσί τινες κράδους, ὅθεν τοὔνομα τῇ νόσῳ, « Θφρ.

Κραδοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κράδας· (ἐν γέν.) πτωχὸς ἢ φιλάργυρος ἢ ἄγροικος.

Κράζω [ὀνμτπ.], Μ. κράξω (ἀόρ. β'. Ἔκραγον, μσ. πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Κέκραγα, ὅθ. ὁ μετ' ὀλίγ. μέλλ. Κεκράξομαι, ὁ ἀόρ. [Γρφ.] Ἐκέκραξα ἢ ὁ β'. Ἐκέκραγον καὶ τὸ πρς. Κέκραχθι.). (κυρ. ἐπὶ τῆς φωνῆς τοῦ κόρακος) Φωνάζω κρᾶ κρᾶ· (ἐν γέν.) φωνάζω δυνατὰ, κραυγάζω. (μτβτ. μὲ αἰτ.) ζητῶ τι μὲ θορυβώδεις φωνὰς (μὲ κραυγάς).

Κραθεὶς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. ἢ

Κραθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κεράννυμι.

Κραιαίνω, Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐκρήηνα [ὅθ. τὸ πρς. Κρήηνον καὶ τὸ ἀπαρ. Κρηῆναι], γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. Κεκράανται, ὑπερσ. Κεκράαντο, ἢ πθ. ἀόρ. Ἐκραάνθην), Π. (κατ' ἐπέκτ.) ἀντὶ

Κραίνω [†κράας-κρᾶς, κάρηνον], Μ. κρανῶ καὶ πθ. κρανέομαι (ἀόρ. Ἔκρηνα ἢ πθ. Ἐκράνθην), Π. φέρω τι εἰς πέρας, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ· ἐξεργάζομαι· τελειοποιῶ· (ὅθ. τρπ.) ἐκφράζω, ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ, (καὶ ἐκ τούτυ τὸ κοιν.) κραίνω (ἀντὶ λέγω)· (ἀμτβτ.) λαμβάνω ἔκβασιν, ἐκπληροῦμαι· καταντῶ. »Κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ ἔπος, ὅττι κεν εἴπω, « Ὀδ. Γ. »Οἵ μευ φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῆναί τε, « Ὀδ. Ε. (καὶ τρπ.) »Κραίνων ἀθανάτους τε θεοὺς καὶ γαῖαν ἐρεμνὴν, ὡς τὰ πρῶτα γένοντο, καὶ ὡς λάχε μοῖραν ἕκαστος, Ὅμ. Ὕμν., ἐξιστορῶν. » Ἀγχόνας κραίνουσι, « Ἱππκρ. (καὶ ἀμτβτ.) » Κραινόντων εἰς ὀστέα, « αὐτ., Ἀρετ. »Ποῖ δῆτα κρανεῖ; ποῖ καταλήξει; « Αἰσχλ. (ἢ πθ.) »Ποῖ τελευτᾷ καὶ κρανοῦται, « αὐτ. » Οὔ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ τῇδε γ' ὁδῷ κρανέεσθαι, « Ἰλ. Ι. »Τάλαρον ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο, « Ὀδ. Δ. 2) (μὲ γεν. ἢ δοτ.) ἄρχω, ἐξουσιάζω, κυριεύω, εἶμαι πρῶτος (ἀρχηγός). »Δώδεκα κατὰ δῆμον βασιλῆες ἀρχοὶ κραίνουσι, τρισκαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτὸς, « Ὀδ. Θ. (καὶ πρὸς γεν.) »Ποῦ 'σθ' ὁ κραίνων τῆς χώρας; « Σοφ.

Κραιπαλάω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω (Εἶμαι ζαλισμένος ἀπὸ) κραιπάλην· μεθοκοπῶ. (μτφορ. ἐν γέν.) μαίνομαι. »Τὸν δὲ Σέσωστριν ἐπὶ τοσοῦτον κραιπαλᾶν, ὥστε ἁρμάμαξαν συμπήξασθαι.. καὶ ἐφιζάνοντα ζευγνύειν τοὺς ἡττημένους βασιλεῖς, « Σδ.

Κραιπάλη (ἡ), [†κρᾶς, πάλλω]. ζάλη (καρηβαρία) μέθης· (ἐν γέν.) μέθη, μεθυσειό.

;Κραιπαλίζω, Μ. ίσω, = Κραιπαλάω, μεθοκοπῶ.

Κραιπαλόβοσκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βόσκων (τρεφόμενος, αὐξάνων) εἰς τὴν κραιπάλην.

Κραιπαλόκωμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κραιπαλῶν καὶ κωμάζων, διάγων εἰς κραιπάλας ἢ κώμους.

Κραιπαλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (ἢ

βυθισμένος εἰς τὴν) κραιπάλην, μεθυστικὸς ἢ μέθυσος.

;Κραιπνοβάτης, ου (ὁ) καὶ

Κραιπνοβάτις, ιδος (ἡ), Π. [κραιπνῶς, βαίνω], = τῷ

Κραιπνοπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπατῶν ταχέως.

Κραιπνὸς [αἶψα, αἴφνης], ἡ, όν, Π. ὀξὺς, ταχὺς, (κοιν.) ἀψύς· σφοδρὸς, ὁρμητικός. ||. (τὸ οὐδ.) Κραιπνὰ, ἐπίρ. ἀντὶ Κραιπνῶς. » Κραιπνὰ ποσὶ προβιβὰς, « Ὀδ. Ρ.

Κραιπνόσσυτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -σσύτως, Π. [κραιπνὸς, σεύομαι]. ὁρμητικὸς, ταχυκίνητος.

Κραιπνοσύνη (ἡ), Π. [κραιπνός]. ταχύτης.

Κραιπνοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταχέως (ὁρμητικῶς) φερόμενος, ταχὺς, [φέρω καὶ

Κραιπνῶς, ἐπίρ. Π. ταχέως, μὲ ὁρμήν.

Κραῖρα, ας (ἡ), Π. [†κρᾶς, κεραία]. ἄκρα ἐξέχουσα, κορυφὴ, κεφαλή.

†Κράκτης, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κεκράκτης.

Κρακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἰδιότητα ἢ κλίσιν εἰς τὸ κράζειν, φωνακλᾶς.

Κρᾶμα (τὸ), [κεράννυμι]. μίγμα διαφόρων ὑγρῶν ἢ ῥευστῶν, (π. χ.) κρασὶ μὲ νερόν· χαλκοῦ μὲ χρυσὸν κτλ., (Γαλλ.) amalgame. 2) = Κρᾶσις, (Γαλλ.) tempérament.

Κραμβαλέος, α, ον, Π. = Κραμβὸς, (κυρ.) » Γέλως—, « ὁ ἄλλ. Καπυρὸς, ἴδε Κραμβὸς, (ὅθ.

†Κραμβαλιάζω, Μ. άσω. Γελῶ ξηρὰ-ξηρὰ καὶ δυνατὰ (τραγανιστὰ), ἴδε ἢ παρβλ. Καπυρίζω, (ὅθ.

Κραμβαλιαστὺς, ύος (ἡ). γέλως ξηρὸς ἢ δυνατὸς (κραμβαλέος).

†Κραμβαλίζω, Μ. ίσω, = Κραμβαλιάζω.

Κραμβεῖον (τὸ). ποτὸν (δεκόκτον) ἀπὸ κράμβην. (εἰς τὴν Σικελ.) φαρμακερόν τι ποτὸν τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο ὡς τὸ Κώνειον.

Κράμβη (ἡ), [κραμβὸς], εἶδος φυτοῦ, (κυρ. τὸ Τουρκ.) καρὰ-λάχανον, (καὶ εἰς μερικὰ μέρη) κραμπὶ, (τὸ ὁποῖον καλλιεργούμενον σχηματίζει τὸ κατ' ἐξοχ.) λάχανον, (καὶ εἰς τὴν Πελοπόνν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) μάππα, (καὶ αὐτὴ φαίνεται νὰ ἦνε ἡ καλουμένη Σελινουσία, διὰ τὴν οὐλότητα τῶν φύλλων 'της, ἢ καὶ νοστιμωτέρα τῶν ἄλλων δύο εἰδῶν). »Δὶς κράμβη θάνατος, « Παροιμ., διότι εἶνε κακοχώνευτος. 2) (κατά τινας ὠνομάζετο οὕτω καὶ) ἡ ῥάφανος (ἴσως ὡς ἀντιμεθυστικὰ ἀμφότερα). » Οἶδ' ὅ,τι καλοῦμεν ῥάφανον, ὑμεῖς δ' οἱ ξένοι κράμβην, « (Ἀπολλόδ. παρ') Ἀθ.

Κραμβήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἐκ κράμβης ἢ κράμβῃ ὅμοιος.

Κραμβίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κραμβίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κράμβη. 2) = Κραμβεῖον.

Κραμβὶς, ίδος (ἡ). ἡ κάμπη (καὶ ἔπειτα πεταλοῦδα) τῆς κράμβης.

Κραμβὸς [καῦρος], ἡ, όν. Ξηρὸς, ξηραμένος· ξεροψημένος· (ἐπμ.) τραγανιστός. (ἐπὶ φυτ.) καϋμένος (ἴδε Κράμβος). (μτνμ.) » Γέλως—, « Ἡσύχ., ὁ ξηρὸς (τραγανιστός). » Κραμβότατον στόμα, « Ἀρςφ., ἴδε Καπυρός.

Κράμβος (ὁ). πάθος τι τῶν ὀπωρ. (κυρ. τῶν σταφυλιῶν) ὅταν μετὰ τὴν ψηχάλαν τὰ κτυπήσῃ ὁ ἥλιος, (παρβλ. Ἐρυσίβη καὶ Κράδος).

Κραμβοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κράμβας.

Κράνα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Κρήνη.

Κραναήπεδος (ὁ, ἡ), Π. [κραναὸς, πέδον]. ὁ ἔχων σκληρὸν (λιθῶδες) ἔδαφος.

;Κρανάϊος, η, ον, = Κρανέϊνος.

Κραναὸς, ἡ, όν, Π. [κράνος]. τραχὺς, σκληρὸς, πετρώδης· ἄκαρπος.

Κρανέα (ἡ), = Κρανεία.

Κρανέεσθαι, Π. μσ. (ἀντὶ πθ.) μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κραίνω.

Κράνεια (ἡ). τὸ γνωςὸν δένδρ., ἡ ἀκρανειά. 2) (συνκδχ.) ξύλον (κοντάρι) ἀπὸ ἀκρανειάν.

Κρανέϊνος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ξύλον κρανείας, ἀκρανήτικος.

Κράνειος καὶ Κράνιος, α, ον, = Κρανέϊνος. ||. (οὐσ.) Κράνειον καὶ Κράνεον (τὸ), = Κρᾶνον. 2) γυμνάσιόν τι (ὅπου ἴσ. ἦτον ποτὲ καὶ δάσος ἀπὸ ἀκρανειαῖς) εἰς τὴν Κόρινθον.

Κρανεὼν, ῶνος (ὁ). δάσος κρανεῶν.

Κρανία (ἡ), = Κρανεία.

;Κράνινος, η, ον, = (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ) Κράνειος.

†Κρανιόλειος (ὁ, ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Λειοκάρηνος, λεῖος τὸ κρανίον, φαλακρός.

Κρανίον (τὸ), [κράνος]. τὸ σφαιροειδὲς κόκκαλον τῆς κεφαλῆς, (κοιν.) καύκαλον.

Κράνιον (τὸ), = Κράνειον.

Κρανοκολάπτης, ου (ὁ). εἶδος φαρμακεροῦ φαλαγγίου, (ἄλλ.) Κεφαλοκρούςης, [κολάπτω καὶ

†Κρᾶνον (τὸ), γλσ. ἀντὶ Κάρηνον.

Κράνον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς κρανείας, (ἄλλ.) πίτταξις, (κοιν.) ἀκράνι.

Κρανοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω περικεφαλαίας, [ἐκ τοῦ

Κρανοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων κράνη (περικεφαλαίας).

Κράνος, εος-ους (τὸ), [κρᾶς, κρᾶνον]. περικεφαλαία.

Κράνος (ἡ), [παρβλ. Κράταιγος], = Κρανεία.

Κρανουργία (ἡ). κατασκευὴ περικεφαλαιῶν, [ἐκ τοῦ

Κρανουργὸς (ὁ), = Κρανοποιός.

Κράντειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Κραντὴρ (ὁ), Π. [κραίνω]. ἐκτελεστὴς, ἐκπληρωτής. 2) = Κράντωρ, ἀρχηγὸς, ἐξουσιαστής· ἡγεμὼν, κύριος. 3) (λογογρφ.) ὁ τελευταῖος τῶν μασσητήρων (τῶν ὀπισινῶν) ὀδόντων, (ἄλλ.) Σωφρονιστήρ. (Π. ἐν γέν.) ὀδόντι.

Κραντήριος (ὁ, ἡ), Π. [κραντήρ]. ἐκτελεστικὸς, δραστήριος.

Κράντης, ου (ὁ), = Κραντὴρ, ἐκτελεστής.

Κράντωρ, ορος (ὁ), Π. = Κραντὴρ, ἡγεμὼν, ἀρχηγός.

Κραπάταλος (ὁ), [;]. εἶδος ζυμαρικοῦ ἢ λεπτοῦ νομίσματος, (ἄλλ. γραφ. Κραπάπαλος).

Κρᾶς ἢ Κρὰς (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ †κράας), ατὸς (ὁ, ἡ, τὸ), (ἡ αἰτ. Κρᾶτα), Π. = Κάρη, ἡ κεφαλή. (ἐν γέν.) τὸ ἀνώτατον μέρος, ἡ κορυφή. »Ἀπὸ κρατὸς Οὐλύμποιο, « Ἰλ. Ω. » Ἐπὶ κρατὸς λιμένος, « Ὀδ. Ι. Ν.

Κρᾶσις [κεράννυμι], εως (ἡ). ἕνωσις, ἀνακάτωμα (κυρ. ῥευστῶν)· συγκέρασμα· (ἔθ. γρμτ.) ἡ κατὰ συναλοιφὴν ἕνωσις τῶν φωνηέντων ἢ διφθόγγων, (ἄλλο παρὰ τὴν Συναίρεσιν: »Ἡ μὲν γὰρ κρᾶσις ὅταν δύω φωνήεντα συναλοίφωνται εἰς ἓν οἷον, Ἀληθέα ἀληθῆ. Συναίρεσις δὲ ὅταν διατηρούμενα ἀμφότερα ἀποτελῶσι δίφθογγον, οἷον: Ἀληθέϊ ἀληθεῖ. Ἀλλ' ὁ Ἐτυμολ. ἐκλαμβάνει αὐτὰ ἀδιαφόρως:) »Παρὰ τὸ Ἐΰς.. τὸ Ἐῢ ἢ κράσει Εὖ. » 2) ἡ κατάστασις τοῦ σώματος ἢ τῆς ἀτμοσφαίρας, (Γαλλ.) tempérament; température. » Ἐκ συμμέτρου κράσεως ἡ ὑγεία, « Ἀλέξ. Ἀφροδ.

Κρασπεδίτης, ου (ὁ). ὁ τελευταῖος τοῦ χοροῦ. » Ὥσπερ χοροῦ τοῦ συμποσίου τὸν κρασπεδίτην τῷ κορυφαίῳ συνήκοον ἔχοντος, « Πλ., [ἐκ τοῦ

Κράσπεδον (τὸ), [κρηπὶς]. ἡ ἄκρα τοῦ φορέματος, ποδιὰ, ποδόγυρος, ἢ· οὔγια, κενάρι. (ἐν γέν.) ἄκρη. (ὅθ. ἐπὶ ποτ.) ὄχθη, (ἐπὶ βουν.) οἱ πρόποδες, (κοιν.) ῥιζοβοῦνι. 2) πάθος τι τοῦ σταφυλίτου.

Κρασπεδόω-ῶ, Μ. ώσω. Στολίζω ἢ Ἀσφαλίζω τι μὲ κράσπεδον (κενάρι, περβάζι), μαργελλόνω.

;Κρασέρα (ἁ), Δ. ἀντὶ Κρησέρα, ἀλευρότησις, (οὕτω διορθωτέον νομίζω τοῦ Ἡσυχ. τὸ » Κράσσεα, ἀλευρωτὶς, «).

Κράσσων, ονος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Κρείσσων.

Κραστήριον (τὸ), [κράστις]. τὸ ἐπὶ τῆς φάτνης ξύλον ὅπου ἐμβαίνει τὸ χορτάρι τῶν ζώων. 2) (πλθ.) ἡ βάσις (τὰ ποδαρικὰ καὶ πλαγινὰ) σκαμνιοῦ ἢ κρεββατιοῦ, (ἄλλ.) Ἐνήλατον.

;Κραστίζω, Μ. ίσω, = Γραστίζω, [ἐκ τοῦ

Κράστις, εως (ἡ), = Γράστις, γρασίδι.

Κρᾶτα, αἰτ. τοῦ Κρᾶς, καὶ (εἰς τὸν Σοφ. μόνον) =

Κρᾶτα (τὸ), ἄκλ. ἀντὶ Κάρη. » Νῦν δ' εἰς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη. « Σοφ.

Κραταιβόλος (ὁ, ἡ), Π. [κρᾶς ἢ κράτος, βάλλω]. ὁ κτυπῶν δυνατὰ ἢ τὴν κεφαλήν. » Κάλαμος—, « Γργ.

†Κραταίγονον (τὸ), = Κραταιόγονον, (συγχ. τῷ

Κράταιγος (ὁ), [κραταιὸς, διὰ τὴν σκληρότητα τοῦ ξύλου του, παρβλ. Κράνος], εἶδ. δένδρ. (σουρβηᾶς), ἀγριομουσμουλιά.

Κραταιγύαλος (ὁ, ἡ), Π. [κρατ. γύαλον]. ςερεός. 'γιερὸς, ἄῤῥηκτος. » Θώραξ—, « Ἰλ. Ι.

;Κραταιγὼν, όνος (ὁ), = Κράταιγος.

;Κραταιὶς, ίδος (ἡ), Π. = Κράτος, ἰσχύς, ῥοπὴ, βάρος, (ἄλλ. γρφ. » κραταί' [ἀντὶ Κραταιὰ] ἴς, « μεγάλη δύναμις).

Κραταίλεως (ὁ, ἡ), Π. [κραταιὸς, λᾶς]. πετρώδης, ὅλος πέτρα.

Κραταιόγονον (τὸ), [κρατ. γονὴ, διότι ἐνομίζετο συντελοῦν πρὸς ἀῤῥενοτοκίαν], εἶδ. φυτοῦ, (ἴσ.) = Ὑπέρεικόν. » Κραταιογόνου τῆς πόας ὁ καρπὸς καὶ δριμὺς γευομένοις ἐστὶ καὶ σφοδρὸς χρω-

μένοις, κέγχρῳ παραπλήσιος ὑπάρχων,« Γαλ.

Κραταιὸς [κράτος], ά, όν. Ἰσχυρός,(παρβλ.) Κρατερός. »Δεσμὸς—,« Φίλ. »Χεὶρ—,« Ἐπγρ.

Κραταιότης (ἡ),=Κράτος, ἰσχύς.

Κραταιόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). κραταιὸς τὰς χεῖρας.

Κραταιόω-ῶ, Μ. ώσω, (Γρφ.) ἀντὶ Κρατύνω, ἰσχυροποιῶ.

Κραταίπεδος (ὁ, ἡ), Π. [κρατ. πέδον]. ὁ ἔχων σκληρὸν (στερεὸν) ἔδαφος.

Κραταίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κραταιοὺς (γερούς, ἰσχυρούς) πόδας. »Ἡμίονος—,« Ὅμ.

Κραταίρινος (ὁ, ἡ), Π. [κρατ. ῥινός]. ὁ ἔχων σκληρὸν δέρμα. »Χελώνη—,« Ἡρ.

Κραταίωμα (τό). τὸ γινόμενον ἢ συντελοῦν πρὸς κραταίωσιν, στήριγμα, ὀχύρωμα.

Κραταιῶς, ἐπίῤ. Ἰσχυρῶς.

Κραταίωσις [κραταιόω], εως (ἡ). ἰσχυροποίησις, ἐνδυνάμωσις.

Κρατάνιον (τό), [κρᾶσις ἢ κράταιγος], εἶδ. ποτηρίου.

Κραταρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄρχω (Βασιλεύω) ὡς

Κρατάρχης, ου (ὁ). κραταιὸς μονάρχης, κυριάρχης.

Κραταρχία (ἡ). κραταιὰ μοναρχία, κράτος μονάρχου.

Κράταρχος (ὁ),=Κρατάρχης.

Κρατεραίχμης, ου (ὁ), [κρατερός, αἰχμή]. ἀνδρεῖος πολεμιστής.

Κρατεραλκής, έος (ὁ, ἡ). κρατερὸς τὴν ἀλκήν, μεγαλοδύναμος.

Κρατεραύχην, ενος (ὁ, ἡ), Π. κρατερὸς (ἰσχυρὸς) τὸν αὐχένα.

Κρατερὸς [κράτος], ά, όν, Π. ἰσχυρός, ῥωμαλέος· γερός, στερεός· κραταιός· σκληρός, βίαιος. »Χῶρος—,« Ὅμ. Ὕμν., ὁ πετρώδης. (καὶ τρπ.) »Μῦθος—,« Ἰλ. Α. »Ἀνάγκη—,« Ἰλ. Ζ. »Δεσμὸς—,« Ἰλ. Ε.

Κρατερόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀνδρεῖος, γενναιόφρων, ἀτρόμητος· ἀνένδοτος· ἀκαταδάμαστος· σκληρός, ἄκαμπτος.

Κρατερόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ),=Κραταιόχειρ.

Κρατερόχροος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σκληρὸν (δυνατὸν) δέρμα.

;**Κρατερόω-ῶ**, Μ. ώσω,=Κρατύνω, (ὅθ.

†**Κρατέρωμα** (τό). μίγμα κασσιτέρου ἢ χαλκοῦ (τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ὡς) τσελίκι.

Κρατερῶνυξ, υχος καὶ

Κρατερώνυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δυνατοὺς ὄνυχας ἢ ὁπλάς. »Λύκοι (»Λέοντες, »Ἵπποι)—,« Ὅμ.

Κρατερῶς, ἐπίῤ. Π. ἰσχυρῶς, στερεῶς· σκληρῶς· ἐντόνως, ἀποτόμως. »Ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσε,« Ἰλ. Θ.

Κράτεσφι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ Κρᾶς.

Κρατευταὶ(αἱ) καὶ **Κρατευτήρια** (τά). τὰ ὑποστηρίγματα ἐπὶ τῶν ὁπ. στρέφεται ἡ σοῦβλα μὲ τὸ ψητόν, [ἐκ τοῦ

Κρατέω-ῶ [κράτος], Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Κυριεύω, ἐξουσιάζω. »Πάντων Ἀργείων κρατέει,« Ἰλ. Α. »Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,« αὐτ. »Πολλῆς κρατέει γῆς, πολλῆς δὲ θαλάσσης,« Θκρ. »Ἐπεὶ δὲ ἀπέβη, ἐκράτει τε τῆς γῆς καὶ ἐδῄου,« Ξεν. (καὶ τρπ.) »Κρατεῖν τοῦ μὴ πείθεσθαι τοῖς νόμοις,« αὐτ. (καὶ πθ.) »Ὑπ' οὐδενὸς τούτων ἐκρατήθη,« αὐτ. 2) εἶμαι ἢ γίνομαι ἀνώτερος, πρωτεύω, ὑπερέχω· νικῶ, ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω· διαρκῶ· συνειθίζομαι. »Τί δ' ἄν, κρατήσας δεσπότην, πλέον λάβοις,« Εὐρ. »Πολέμῳ κρατήσαντες τοὺς βαρβάρους,« Ἰσκρ. (ἢ χ. πτ.) »Ἐμὸς κεκλήσεαι, εἶχε κρατήσω,« Θκρ. »Αὐτοί τε κρατέοντες ἢ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν,« αὐτ. »Ὁ μὴ πειθόμενος κρατεῖ,« Πλάτ., δικαιοῦται. »Ἤλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί,« Ὀδ. Ν. Ο. (καὶ μὲ δοτ. ἐλλ.) »Ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,« Ὀδ. Π. (καὶ περιποιητ.) »Πάσαις (ἐνν. ταῖς ψήφοις) πλὴν μιᾶς κρατήσας,« Αχ. »Ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ,« Σοφ. 3) (μὲ αἰτ.) βαστῶ, (κοιν.) κρατῶ, πιάνω· (συνκδχ.) ἀποκτῶ· (τρπ.) ἐντυπόνω ἢ φυλάττω τι εἰς τὴν μνήμην μου. »Τόξα χερσὶ κρατεῖ,« Θκρ. »Ὡς ἐμὲ σκῆπτρα κρατοῦντα, τῆς δ' ἄνακτ' εἶναι χθονός,« Εὐρ. »Κρατήσας αὐτὸν τῆς χειρός,« Εὐαγγ. »Ἐκράτησαν αὐτοῦ τοὺς πόδας,« αὐτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) »Ἀποστείλας ἐκράτησε τὸν Ἰωάννην,« αὐτ. (καὶ μτνμ.) »Κρατοῦντες τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων,« αὐτ. (καὶ χ. πτ.) »Οὐκ ἐκράτησεν ἡ ἐμβολάς,« Αξ., δὲν ἔπιασε τὸ φέλλισμα.

Κράτημα (τό). πᾶν ὅ,τι κρατεῖ ἢ κρατεῖται· πλεονέκτημα (μάχης). 2) ἀντὶ Κράτησις, κράτημα· (μουσ.) ἡ διάρκεια τοῦ μέλους καὶ τὸ πρὸς τοῦτο σημεῖον.

Κρατὴρ (ὁ), [κεράννυμι]. τὸ ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁπ. ἐγίνετο ἡ κρᾶσις τοῦ οἴνου καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκερνοῦσαν, (ὅθεν τὸ κοιν.) κροντῆρι. »Κρητῆρα στήσασθαι ἢ κεράσασθαι,« Ὅμ., (κοιν.) νὰ 'βγάλῃ κρασὶ (πρὸς περιποίησιν φίλου). (καὶ μτφορ.) »Θεοῖς κρητῆρα στήσεσθαι ἐλεύθερον,« Ἰλ. Ζ.,=Σπεῖσαι θεοῖς ἐλευθερίοις (Δούκ. παράφρ.). 2) (μτνμ.) τὸ χάσμα (ἡ τρύπα) Ἡφαιστείου ὄρους. »Τῶν ἐν Αἴτνῃ κρατήρων ἀναῤῥαγέντων,« Ἀρστ. »(Ἐμπεδόκλεις) πῦρ ἀπὸ κρητήρων ἔκπιες ἀθανάτων,« Ἐπγρ.

;**Κρατηρία** (ἡ),=Κρατήρ, κανάτα.

Κρατηρίδιον(τό), ὑποκορ. τοῦ Κρατῆρος.

Κρατηρίζω, Μ. ίσω. Πίνω μὲ τὸν κρατῆρα (μὲ τὴν κανάταν), πίνω πολύ,(κοιν.) τσανάρω, (παρβλ.) Κωθωνίζομαι. (εἰς τὸν Δμ. περὶ στεφ.) κερνῶ ἢ περιχύνω ἀπὸ κρατῆρος τοὺς τελουμένους.

Κρατήριον (τό), καὶ **Κρατηρίσκος** (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κρατήρ, κροντηράκι.

Κρατηροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ μεταφέρων) κρατῆρα.

Κρατησιβίας, ου (ὁ), Π. ὁ διὰ τῆς βίας κρατῶν.

Κρατησίμαχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν ἐν ταῖς μάχαις, ἀνδρεῖος, νικητής.

Κρατησίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (νικῶν) εἰς τὸ τρέξιμον.

Κρατήσιππος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (νικῶν) διὰ τῆς ταχύτητος τῶν ἵππων, νικητὴς εἰς τὴν ἱπποδρομίαν.

Κράτησις, εως (ἡ). τὸ κρατεῖν ἢ κρατεῖσθαι, πιάσιμον, κράτημα· κυρίευσις· ἀπόκτησις· ὑπερίσχυσις κτλ.· (Νμ.) κατοχὴ κτήματος. »Μηδεμιᾶς κρατήσεως μηδὲ κυριείας τινὸς ἐγγαίου περιγινομένης αὐτῷ,« Πάπυρ.

Κρατητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ ἕξιν ἢ κλίσιν εἰς τὸ κρατεῖν· ἐξουσιαστικός· ὑπεροχικὸς κτλ.

Κρατί, Π. δοτ. τοῦ Κρᾶς.

†**Κρατίς**, ίδος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Γράςις.

Κρατιστεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἢ Νομίζομαι κράτιστος, ἔχω τὰ πρωτεῖα, (μὲ γεν. καὶ αἰτ.) ὑπερέχω τινὸς (τὸν ὑπερβαίνω) κατά τι, (παρβλ.) Ἀριςεύω. »Τῶν ἐν ἡμῖν τὸ κρατιστεῦον, ὁ νοῦς,« Φίλ.

Κρατιςίνδην, ἐπίῤ. =Ἀριςίνδην, [ἐκ τοῦ

Κράτιστος [κράτος], η, ον. (ὑπερθ. τοῦ Κρατύς), Ἰσχυρότατος, ἀνδρειότατος. ἱκανώτατος· (ἐπὶ πραγμ.) στερεώτατος· (ἐν γέν.) κάλλιςος, ἐξαίρετος. »Κάρτισοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίςοις ἐμάχοντο φηρσὶν ὀρεσκῴοισι,« Ἰλ. Α. »Ἆθλα προὔθηκεν, οἵτινες κράτιστοι τὰ προσήκοντα ἔργα φαίνοιντο,« Ξεν. »Νομίζουσι Σωκράτην προτρέψασθαι μὲν ἀνθρώπους ἐπ' ἀρετὴν κράτιςον γεγονέναι, προαγαγεῖν δὲ ἐπ' αὐτὴν οὐχ ἱκανόν,« αὐτ. »Καρτίστην τὴν δε μάχην φάτο δύμεναι,« Ἰλ. Ζ. »Τὸ κράτιστον γάλα πίνω,« Θκρ. »Καί, ὅπερ κράτιστον, κυβερνήτας ἔχομεν πολίτας,« Θκ. (ἢ πρὸς γεν.) »Ἵν' αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνει κράτιστος ὤν,« Πλ. ||. (τὸ οὐδ.) Κράτιστα, ἐπίῤ. Ἄριστα, κάλλιστα. »Ἥτις κράτιστα ἂν ἱππεύοι,« Ξεν.

Κρατοβρώς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. [κρᾶς, βιβρώσκω], ὁ κατατρώγων τὴν κεφαλήν· ὁ φαγὼν τὸν ἐγκέφαλόν τινος.

Κρατογενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῆς κεφαλῆς (κρατός).

Κρατόδετος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δενόμενος εἰς (περὶ) τὴν κεφαλήν. »Σφενδόνη—,« Ἡσύχ.

Κρατορία (ἡ),=Κράτος, αὐτοκρατορία.

Κρατός, Π. γεν. τοῦ Κρᾶς.

Κράτος [κραίνω], εος-ους (τό). ἰσχύς, δύναμις, ἐξουσία, ὑπεροχή· νίκη. (ἐνίοτε) βιαιοπραγία. »Τὸν ἔπεφνε δόλῳ οὔτι κράτεΐ γε,« Ἰλ. Π. »Πόλιν ἑλεῖν κατὰ κράτος,« Ξεν., ἐξ ἐφόδου, (παρβλ. Ἄκρα). »Καὶ οὕτως ἤδη κατὰ κράτος ἡ Ποτίδαια ἀμφοτέρωθεν ἐπολιορκεῖτο,« Θκ. »Ἐλαύνειν ἀνὰ κράτος,« Ξεν., τρέχειν μὲ τὰ τέσσερα (ὅσον ἠμπορεῖ). »Διαμάχεσθαι ἀνὰ κράτος,« αὐτ.,=Ἰσχυρῶς.

Κρατυντὴρ (ὁ), Π. ὁ κατισχύων, νικητής.

Κρατυντήριος (ὁ, ἡ) καὶ

Κρατυντικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ κρατύνειν (ἰσχυροποιεῖν, στηρίζειν), συνεκτικός, καθεκτικός, δυναμωτικός. »Σκελῶν κρατυντικὸς καὶ νεύρων,« Ὀρειβ.

Κρατύνω, Μ. υνῶ. (μὲ αἰτ.) Ἰσχυροποιῶ, [illegible] (»Ἀντίγονος [illegible] τοὺς πεζοὺς [illegible] κρατύνειν,« Ξεν.)· στερεόνω· ὀχυρόνω (»Ἐκράτυνεν αὐτοῖς τὴν πόλιν

μετὰ τὰ Μηδικὰ κρατῦναι,« Θκ. (ἢ μσ.) »Τὴν ναῦν ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην,« Αχ.). ἀσφαλίζω. (μσ. μὲ δοτ. προθετ.) ἐπιστηρίζομαι εἰς. »Τὰς εἰς σφᾶς αὐτοὺς πίστεις οὐ τῷ θείῳ νόμῳ μᾶλλον ἐκρατύνοντο ἢ τῷ κοινῇ τι παρανομῆσαι,« Θκ. 2) Π. (μὲ γεν. ἢ σπν. αἰτ.)=Κρατῶ, ἄρχω, δεσπόζω. »Ἀλλ' ὦ κρατύνων, Οἰδίπους, χώρας ἐμῆς,« Σοφ. »Τὸ δήμιον, τὸ πόλιν κρατύνει,« Αἰσχλ., [ἐκ τοῦ

Κρατὺς, έος (ὁ), (τὸ συγκρ. Κάῤῥων καὶ τὸ ὑπερθ. Κράτιςος). Π. ἀντὶ Κραταιός.

Κρατυσμὸς (ὁ), [κρατύνω]. στήριξις, ςερέωσις, ἐνδυνάμωσις.

Κράτωρ, ορος (ὁ). ὁ κρατῶν, μονάρχης, αὐτοκράτωρ, βασιλεύς.

Κραυγάζω [κραυγή], Μ. άσω,=Κράζω, φωνάζω· τσυρίζω.

Κραυγάνομαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Κραυγάζω, τσυρίζω ('σὰν μωρὸν παιδί).

Κραυγασμὸς (ὁ). τὸ κραυγάζειν, φωναί, κραυγαί, (ὁ Φρύν. τὸ ἀποδοκιμάζει).

†**Κραύγασος** καὶ

Κραυγαστής, οῦ (ὁ). φωνακλᾶς.

Κραυγαστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ κραυγάζῃ, φωνακλᾶς.

†**Κραυγάστρια** (ἡ), θηλ. τοῦ Κραυγαςής.

Κραυγὴ (ἡ), [κράζω]. φωνὴ μεγάλη, ξεφωνητόν. »Προεῖπον δὲ ταῖς γυναιξὶ μὴ ποιεῖν κραυγήν, ἀλλὰ σιγῇ τὸ πάθος φέρειν,« Ξεν. »Κραυγὴ πολλὴ ἢ θόρυβος ἦν τῶν Ἀμφικτυόνων,« Αἰσχ.

†**Κραυγίας**, ου (ὁ). (ἵππος) ξυπαζόμενος ὑπὸ κραυγῆς.

†**Κραυγός**, οῦ καὶ **Κραυγών**, όνος (ὁ), γλσ. ὁ δρυοκολάπτης.

Κραῦρα [κραῦρος], ας (ἡ). ἀῤῥωστία τις τῶν βωδιῶν, τῶν χοίρων καὶ τῶν μελισσῶν, (Γαλλ.) gourme.

Κραυράω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω τὸ ἀνωτέρω πάθος.

Κραῦρος [θραύω], α, ον. Ξηρός, τραχὺς (τὴν ἐπιφάνειαν)· εὔθραυστος. »Ἡ φύσις τῶν ὀστέων κραυροτέρα,« Πλάτ.

Κραυρότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνε τι κραῦρον (εὔθραυστον), ξηρότης, τραχύτης.

Κραυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ κραῦρον (εὔθραυστον), ξηραίνω.

Κραύρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Κραυρόω, ξήρανσις.

Κρεάγρα [κρέας, ἀγρέω], ας (ἡ). ἐργαλ. μαγειρικὸν (τσιγκέλι) μὲ τὸ ὁπ. ἐβγάζουν τὰ κρέατα ἀπὸ τὴν χύτραν, πειρούνι. »Κρεάγρα τριόδους,« Γρφ.

Κρεάγραπτος (ὁ, ἡ), Π. [κρέας, γράφω]. ὁ ξεσχίζων (τσουγγρανίζων) τὸ δέρμα, (ἄλλ. γρφ. Κρεάγρευτος).

Κρεαγρίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κρεάγρα, πειρουνάκι.

Κρεάδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κρέας, κομματάκι κρέας, κρεατάκι. (ἁπλῶς ἀντὶ) κρέας μαγειρευμένον ἢ διὰ μαγείρευμα. »Ὅτε μὲν οὖν ὀκνοῖεν λάχανα ἢ τάριχος, ἀνεχώρουν· ὅτε δὲ ὅτι κρεάδιον, εἰσῄεσαν,« Ἀθ.

†**Κρεαδοσία** (ἡ),=Κρεωδοσία.

†**Κρεαδοτέω-ῶ**, Μ. ήσω,=Κρεωδοτέω.

Κρεανομέω-ῶ, Μ. ήσω. Μοιράζω κρέας (κυρ. ἱερείου), (ὅθ.

Κρεανομία (ἡ). μοίρασμα κρέατος (κυρ. ἱερείου), Κρεωδαισία, [ἐκ τοῦ

Κρεανόμος (ὁ, ἡ). Ὁ μοιράζων κρέας. ||. (οὐσ.)=Κρεωδαίτης.

Κρέας [συγγ. τῷ Κριὸς ἢ Κρείων ἢ Χράομαι], κρέατος-κρέως (τό), (ἡ δοτ. Κρέατι-Κρέᾳ, πλθ. Κρέατα-Κρέα, Κρεάτων-Κρεῶν, Κρέασι). τὸ σαρκῶδες μέρος τοῦ σώματος, (κοιν.) κρέας. (συνκδχ.) κομμάτι κρέατος. »Ἐγένετο ἑκάστῳ τρία κρέα, ἢ ἢ πλείω,« Ξεν. 2) Κωμ. ἀντὶ Σῶμα. »Ὦ δεξιώτατον κρέας,« Ἀρςφ. »Δοῦλον οὐκ ἄγω εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν,« αὐτ., (ἐνν.) μάχην, τὴν περὶ τῶν ὅλων, περὶ τοῦ σώματος, περὶ ζωῆς ἢ θανάτου, (ὅθεν καὶ ἡ παροιμ.) »Τὸν περὶ κρεῶν θέειν,« Ζηνόβ., ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κυνηγουμένου λαγοῦ.

Κρεγμὸς (ὁ), [κρέκω]. τὸ διὰ τοῦ μουσ. πλήκτρου ἢ τῆς ὑφαντ. κερκίδος κρούσιμον καὶ ὁ δι' αὐτοῦ ἀποτελούμενος κρότος, (ἐν γέν.) κάθε ἦχος ὅμοιος μὲ τὸν τῆς κόρδας.

Κρέεσσι, Π. ἀντὶ Κρέασι, δοτ. πλθ. τοῦ Κρέας.

Κρεηδόκος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κρεωδόχος.

Κρεηφαγέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Κρεωφαγέω.

Κρεηφαγίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κρεωφαγία.

Κρεῖας (τό), Π. ἀντὶ Κρέας, (ὅθ. τὸ κοιν.) κρειάσι.

Κρειοδόκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κρεωδόχος.

Κρείοισα (ά), Δ. ἀντὶ Κρείουσα.

Κρεῖον (τό), Π. τὸ μαγειρικὸν σκεῦος ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἐκόπτετο καὶ ἐσκευάζετο τὸ κρέας. (τὸ »Ἐν πυρὸς αὐγῇ,« ἐξηγεῖται ὀρθότ. πλησίον εἰς τὸ φῶς τῆς γωνιᾶς ἵνα βλέπῃ τί θὰ κάμῃ).

Κρεῖον, Π. κλητ. τοῦ Κρείων.

Κρεῖος (ὁ), (ἐν γέν.)=Κρείων, ὑπερέχων, ἄριστος· (ἰδίως) εἶδός τι ἐκλεκτῶν (μεγάλων κτλ.) ἐρεβίνθων, καὶ 2) εἶδός τι μεγάλης κόγχης ἢ χηβάδας.

Κρείουσα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Κρείων, κυρία, δέσποινα, βασίλισσα, ἡ· (ἐν γέν.) ἐξέχουσα, ὑπερέχουσα, (ἴδε Κρείων).

Κρειοφάγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κρεωφάγος.

Κρεισσόνως [κρείσσων], ἐπίῤ. Π.=Κρεῖσσον, βέλτιον, κάλλιον.

Κρεισσότεχνος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁπ. ἔχει τις καλλιώτερον (κρεῖσσον) παρὰ τὰ τέκνα του.

Κρείσσων [κράτος], ονος (ὁ, ἡ). (συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Ἀγαθός), ἰσχυρότερος· [illegible] (ἐν γέν.) ἀνώτερος, καλλιώτερος· προτιμότερος. (ἢ ἐπὶ κακοῦ) χειρότερος. »Γαστρὸς—,« Ξεν., ἐγκρατής, ὄχι κοιλιόδουλος. »Χρημάτων—,« Ἰσ., μὴ ξυπαζόμενος ὑπὸ (περιφρονῶν τὰ) χρήματα, ἀδωροδόκητος. »Λόγου—,« Ξεν., ὑπὲρ λόγον, ἀνεκδιήγητος. »Ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος,« Αἰσχλ. »Ἔργα κρείσσον' ἐγχέους,« Σοφ. (καὶ ἐπὶ κακοῦ) »Ἀχάλκωτος ὄχλος κρείσσων πυρός,« Εὐρ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἢ) »Κρείττων ἢ κατ' ἄνθρωπον,« Ξεν., ὑπερφυής, ὑπὲρ ἄνθρ. (καὶ ὡς οὐσ. χ. πτ.) »Τὸν κρείττω τοῦ ἥττονος ἄρχειν καὶ πλέον ἔχειν,« Πλάτ. (καὶ ἀπολ.) »Οἱ κρείττονες,« Πλάτ., οἱ θεοί, αἱ οὐράνιαι δυνάμεις, (καὶ ἑν.) »Τὸ κρεῖττον,« Σύν., ὁ θεός, (παρβλ. ἢ Κρείων). ||. (τὸ οὐδ.) Κρεῖσσον, ἐπίῤ. Κάλλιον ἢ Μᾶλλον.

Κρειττόνως, ἐπίῤ. Ἀττ. ἀντὶ Κρεισσόνως.

;**Κρειττόομαι-οῦμαι**, Μ. ωθήσομαι, (ἐπὶ ἀμπέλ.) Πάσχω (Ὑποπίπτω εἰς) κρείττωσιν, [ἐκ τοῦ

Κρείττων, ονος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κρείσσων.

Κρείττωσις, εως (ἡ). πάθος τι τῆς ἀμπέλου ὅταν ἐβγάλλῃ πολλὰ καὶ πρώϊμα βλαστάρια τὰ ὁπ. ἔπειτα ξηραίνονται· ἤ, δαπανωμένου εἰς αὐτὰ τοῦ ὑγροῦ, ἀτροφοῦσι καὶ ἀποῤῥέουσιν αἱ ῥᾶγες.

Κρείων [κάρη, κραίνω], οντος (ὁ), Π. ἀντὶ Κρέων, Κράντωρ, ἀρχηγός, βασιλεύς, κύριος· (ἐν γέν.) πρωτεύων, ὑπερέχων, ἔξοχος· καλλήτερος, (παρβλ.) Κρείσσων. »Κρείουσα γυναικῶν,« Ἰλ. Χ.

Κρειῶν, Π. ἀντὶ Κρεῶν, γεν. πλθ. τοῦ Κρεῖας.

Κρέκα, αἰτ. τοῦ Κρέξ.

Κρεκάδιον (τό), [κρέκω]. ὕφασμα (κυρ. κρουστόν, γερόν), (ὅθ.) »Αὐλῆς κρεκάδια,« Ἀρςφ., αἱ αὐλαῖαι, τὰ καταπετάσματα, (Γαλλ.) les tentures, les tapisseries.

Κρεκτός, ή, όν. Ὁ ψαλλόμενος (παιζόμενος εἰς τὴν λύραν). »Νόμος—,« Αἰσχλ., [ἐκ τοῦ

Κρέκω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Κράζω, Κρίζω, Κρούω κτλ.], Μ. κρέξω. (ἐν γέν.) Κτυπῶ τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ κάμῃ κρότον. (κυρ. δὲ) κτυπῶ τὸ ὕφασμα μὲ τὴν κερκίδα, ὑφαίνω· κρούω μὲ τὸ πλῆκτρον τὴν λύραν κτλ., κιθαρίζω, (καταχρ.) παίζω τὸν αὐλόν. (ἀμτβτ.) κάμνω κρότον, ἀντηχῶ.

Κρεμάθρα, ας (ἡ). καλάθι ἢ ἄλλο τι παρόμοιον σκεῦος κρεμαστὸν πρὸς ἐναπόθεσιν (κυρ.) τροφίμων. (εἰς τὸ θέατρ.) μηχανὴ πρὸς μετεωρισμὸν τῶν ὑποκρινομένων ἐναέρια πρόσωπα. 2) (βτν.) τὸ τσουνὶ (πιάδι) τῶν ἀνθ. καὶ καρπ., [ἐκ τοῦ

Κρέμαμαι, Μ. κρεμήσομαι (ἀόρ. Ἐκρεμάσθην). Εἶμαι κρεμασμένος, (κοιν.) κρέμουμαι, (καὶ μτφορ.) εἶμαι μετέωρος, ἢ· ἐξήρτημαι ἀπό, [ἐκ τοῦ

Κρεμάννυμι καὶ **Κρεμμανύω**, [ἀκρέμων], Μ. κρεμάσω ἢ Ἀττ. κρεμῶ (ὅθ. τὸ Π. κρεμόω) ἀόρ. Ἐκρέμασα καὶ μσ. [σπν.] Ἐκρεμασάμην, καὶ πθ. Ἐκρεμάσθην). Κρεμνῶ, ἐξαρτῶ. (μτφορ.) κρατῶ μετέωρον (εἰς ἀμφιβολίαν).

†**Κρεμάς**, άδος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐρημάς. »Πέτρα —,« Αἰσχλ.

Κρέμασις, εως (ἡ),=Κρεμασμός.

Κρέμασμα (τό). πᾶν ὅ,τι κρέμαται, κρεμαστόν. 2)=τῷ

Κρεμασμὸς (ὁ). τὸ κρεμᾶν ἢ κρέμασθαι, κρέμασμα.

Κρεμαστὴρ (ὁ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ κρέμασμα (εἰς τὸ νὰ κρατῇ τι κρεμάμενον), καρφί, τσιγκέλι διὰ τὸ κρέας κτλ., (παρβλ. Ἀρτήρ.) ||. (πλθ.) »Κρεμαστῆρες,« Ἀνατομ., μυῶνές τινες τοῦ σώματος (ἰδιαιτ. τῶν ὄρχεων).

Κρεμαστήριος (ὁ, ἡ), ὁ χρησιμεύων ἢ δια-

Κριθοπομπία (ἡ). μετακόμισις ἢ παραπομπὴ κριθῆς.

Κριθοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κριθάρι.

Κριθοτράγος (ὁ, ἡ), Π.=Κριθοφάγος.

Κριθοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) κριθήν.

Κριθοφαγία (ἡ). τὸ τρώγειν κριθὴν,(εἶδ. τιμωρίας τῶν Ῥωμ. στρατ., τροφοδοτουμένων ἀντὶ σίτου μὲ κριθήν).

Κριθοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κριθήν.

Κριθοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) κριθήν. »Κριθοφόρος ἀρίςη ἡ Ἀττική,« Θφρ.

Κριθοφυλακία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστασία) τοῦ κριθοφύλακος.

;Κριθοφύλαξ, ακος (ὁ). (εἰς τὰς Ἀθ.) ἄρχων τις διωρισμένος νὰ ἐπιτηρῇ τὴν ἐξαγωγὴν τῆς κριθῆς.

Κριθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἢ περιέχων πολλὴν) κριθὴν, κρίθινος.

Κριθώλεθρος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ τρώγων (ἀφανίζων) ἀνωφελῶς τὸ κριθάρι, τρεφόμενος εἰς μάτην.

;Κρίκε, Π. (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κρίγε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Κρίζω. » Τὸ δὲ Κρίζω ἡμαρτημένον ἀόριστον παραλαμβάνει τὸ Κρίκε. Ἡμεῖς δὲ οὔ φαμὲν ἡμαρτῆσθαι, ἀλλὰ πεποιῆσθαι,« (Ζηνόδ. παρὰ τῷ) Ἐτυμολ.

Κρικηλασία (ἡ), [κρῖκος, ἐλαύνω]. εἶδος παιδιᾶς (ποιὸς νὰ περάσῃ τὸ ξύλον εἰς κρικέλλαν).

Κρικίον καὶ Κρικίλλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρίκος, κρικέλλιον.

Κρικοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει κρίκου, κρικελλοειδής.

Κρικοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Σχηματίζω) τι εἰς εἶδος κρίκου.

Κρίκος (ὁ), (κατὰ μετάθ.) ἀντὶ Κίρκος, κύκλος· (ἰδιαιτ.) κρικέλλα, (Τροχ.) χαλκάς· βραχιόλι. »Φησὶ δὲ Ἐρατοσθένης (τὸν Δημοσθ.) ἐν κρίκῳ κοίλῳ τὸ φάρμακον φυλάσσειν· τὸν δὲ κρίκον εἶναι τοῦτον αὐτῷ φόρημα περιβραχιόνιον,« Πλ.

Κρικόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος κρίκȣ. 2) περνῶ κρικέλλαν (χαλκᾶν) εἴς τι. » Κεκρίκωνται τὸ χεῖλος χαλκῷ (οἱ Αἰθίοπες),« Στρβ.

Κρίκωμα (τὸ). τὸ διὰ κρίκȣ συνεσφιγμένον πρᾶγμα (τεχνούργημα). 2)=τῷ-

Κρίκωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ ἢ ὡς διὰ κρίκου περίσφιγξις, (ἰατρ.) πάθος τι τῆς ἀκροποσθίας, (παρβλ.) Φίμωσις.

Κρικωτός, ή, όν. Συγκείμενος ἀπὸ κρίκους ἢ, Ἔχων σχῆμα κρίκου. »Θώραξ —,« Εὐστ., ὁ (ἄλλ.) Ἁλυσιδωτός. »Σφαῖρα —,« Γεμιν.

Κρῖμα ἢ Κρίμα (τό). τὸ ἀντικείμενον ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κρίσεως· ἀπόφασις κριτοῦ, (συνκδχ.) τιμωρία, καταδίκη· (Φιλοσοφ.) δόγμα, δόξα. »Οὐκ εὔκριτον τὸ κρῖμα, μή μ' αἱροῦ κριτήν,« Αἰσχ. »Ἐν ᾧ γὰρ κρίματι κρίνετε, κριθήσεσθε,« Γρφ. »Ἀπὸ τῶν κριμάτων σου οὐκ ἐξέκλινα,« αὐτ. »Κρῖμα ἑαυτῷ ἐσθίει,« αὐτ. »Ἔχουσαι κρῖμα, ὅτι τὴν πρώτην πίστιν ἠθέτησαν,« αὐτ. »Παρέδωκαν αὐτὸν εἰς κρίμα θανάτου,« αὐτ.

Κριμνατίας καὶ

Κριμνίτης, ου (ὁ). ἄρτος κατεσκευασμένος ἀπὸ-

Κρίμνον (τό), [κρίνω]. ἀλεῦρι χονδραλεσμένον, σεμιγδάλι (;). » Κρίμνα χειρῶν,« Πλ., τριφτάδες (ἀπὸ τὰς ὁποίας γίνεται ἡ χιλοπήττα).

Κριμνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κρίμνον. »Καὶ κριμνώδη κατανίφοι,« Ἀρςφ. » Κριμνώδεες δὲ ἐν τοῖσι οὔροισι αἱ ὑποστάσιες πονηραί,« Ἱπποκρ.

Κρινάνθεμον (τό), εἶδος φυτοῦ, ἀμάραντος. 2)=Ἡμεροκαλλίς.

Κρίνεα, Ἰων. ἀντὶ Κρίνα, αἰτ. τοῦ Κρίνον.

Κρινέλαιον (τό). ἔλαιον ἐσκευασμένον ἀπὸ ἄνθη κρίνου.

Κρίνεσι, Ἰων. ἀντὶ Κρίνοις, δοτ. πλθ. τοῦ Κρίνον.

Κρίνινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἄνθη κρίνου. »Ἔλαιον —,« Γαλ., τὸ (μονολεκτ.) Κρινέλαιον ἢ (ἄλλ.) Σούσινον.

Κρινοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κρίνον.

Κρινόμυρον (τό). μύρον ἀπὸ ἄνθη κρίνȣ, ἴδε Κρίνινος.

Κρίνον (τό), εἶδος ἡ (μᾶλλ.) γέν. ἄνθους, (κοιν.) κρίνος, (εἶδος αὐτοῦ εἶνε) τὸ ζαμπάκι, τὸ τεμπέρι, (παρβλ. Λείριον)· (διὰ τὴν ὁμοιότητα καὶ) τὸ ἄνθος τῆς κολοκύνθης. »Ἢ κρίνον ἢ κολοκύνθην,« Παροιμ., ἢ τεθνηκότα ἢ ὑγιῆ. »Ἐν ἡμέραις αὐτὸς ἑπτά σοι, γέρον, θέλω παρασχεῖν ἢ κολοκύντην ἢ κρίνον,« (Δίφιλ. παρὰ) Ζηνοβ.

Κρινοστέφανος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν στέφανον κρίνων, ςεφανωμένος μὲ κρίνα, (ἐπίθ. τῶν Μουσῶν παρ' Αὔσον.).

Κρινόχρους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κρίνου, ἄσπρος 'σὰν κρίνος.

Κρίνω [συγγ. τῷ κραίνω;], Μ. κρινῶ (ἀόρ. Ἔκρινα καὶ μσ. Ἐκρινάμην, πρκ. Κέκρικα ἢ πθ. Κέκριμαι, ἀόρ. πθ. Ἐκρίθην καὶ τὸ θετ. Κριτέον). Χωρίζω, διαχωρίζω (συνκδχ.) ἐκλέγω. »Κρίνειν καρπόν τε καὶ ἄχνας,« Ἰλ. Ε. »Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας,« Ἰλ. Β. »Κρίνας ἐκ Λυκίης φῶτας ἀρίςους,« Ἰλ. Ζ. (ἢ μσ.) »Κρινάμενος κατὰ λαὸν ἄνδρας ἀρίστους,« Ἰλ. Ι. (ἢ πθ.) »Κριθέντες οἱ ἄριςοι,« Ἰλ. Ν. »Ἄνεμος κεκριμένος,« Ἰλ. Ξ., ὁ βέβαιος, (ἴδε Λαμπρός). 2) (μτνμ.) διακρίνω. »Τὰ δὲ σκληρὰ καὶ μαλακά, καὶ κοῦφα ἢ βαρέα, ὅλῳ τῷ σώματι κρίνομεν,« Ξεν. »Τὰς διαφορὰς τῶν χρωμάτων κρίνειν,« Ἀρςτ., (ὅθ. 3) (τρπ.) ἀνακρίνω, ἐξετάζω. »Σέ τοι, σὲ κρίνω,« Σοφ. » Μὴ κρῖνε, μὴ 'ξέταζε,« αὐτ. » Σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην;« Γρφ., (παρβλ. 8). 4) συγκρίνω. » Παρέχουσιν ἑαυτὰς κρίνεσθαι πρὸς ἐκείνας,« Ξεν. »Καὶ πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν κάλλη κρίνεσθαι οὐδ' ὁπωστιοῦν ἄξια,« Πλάτ. (ὅθ. 5) (ἐπὶ ὀνείρ. ἢ λπ.) ἐξηγῶ, (κοιν.) ξεδιαλύζω. » Ἄρ' ἔμαθες κρίνειν ἐνύπνια;« Θκρ. (καὶ μσ.) »Τοῖς οὐκ ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους,« Ἰλ. Ε. (ὅθ. 6) (συνήθ.) κάμνω (θεωρῶ) κρίσιν, δικάζω, (ἢ μσ.) δικάζομαι, κρισολογοῦμαι (πρός τινα), (μτνμ.) φιλονεικῶ, (Γαλλ.) vider une querelle· (συνκδχ.) ἀποφασίζω. »Ἀγορῆθεν ἀνέστη κρίνων νείκεα δικαζομένων,« Ὀδ. Μ. »Βίῃ ἐν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνουσι θέμιστας,« Ἰλ. Π. »Τάχιστα ἔκριναν νεῖκος πολέμοιο,« Ὀδ. Σ. »Ὁ τὰς θεὰς κρίνας,« Εὐρ. » Τίς ἄμμε κρινεῖ;« Θκρ. » Μήτ' ἐμὲ ἐν χάριτι κρίνῃς, μήτε τοῦτον,« αὐτ. »Βουλεῦσαι δ' ἂν βέλτιστα τοὺς ξυνετούς, κρῖναι δ' ἂν ἀκούσαντας ἄριστα τοὺς πολλούς,« Θκ. » Τέως μὲν ἐκρινόμεθ'· εἶτα τῷ χρόνῳ κοινῇ ξυνέβημεν,« Ἀρςφ., διεφωνοῦμεν. (ἢ μτνμ.) » Κρίνειν διὰ μάχης τὸν πόλεμον,« Διόδ. (καὶ μσ.) »Πανημέριοι ἄρηϊ κρινώμεθα,« Ἰλ. Β. »Τιτήνεσσι κρίναντο,« Ἡσ., (καὶ πθ.) » Ἐκρίνετο περὶ θανάτου,« Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Ἐκρίθη τὸ νόσημα,« Ἰατρ. »Ἐπ' ἀμφοτέρων τάττεται τὸ κρίνεσθαι, τῶν τ' ἐπ' ἀγαθῷ ἢ τῶν ἐπὶ κακῷ τὴν μεταβολὴν ποιουμένων,« Γαλ. »(Γυνὴ) κεκριμένη τῇ ἡλικίᾳ,« Κέβ., 'μεσόκοπη, (Γαλλ.) d'un âge mûr. 7) δικαιόνω· ἐγκρίνω. » Τοῖς κριταῖς, ἢν κρίνωσ' ἡμᾶς, ὅσ' ἀγαθὰ δώσομεν,« Ἀρςφ. »Διαχειροτονουμένων δὲ τῶν γνωμῶν, τὸ μὲν πρῶτον ἔκριναν τὴν ἐκείνου, εἶτα δὲ τὴν τῆς βουλῆς,« Ξεν., (ἢ 8) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) κατακρίνω, καταδικάζω. » Μὴ κρίνετε ἢ οὐ μὴ κριθῆτε,« Γρφ., (παρβλ. 2). 9) εἰσάγω (καθυποβάλλω) εἰς δίκην, κατηγορῶ, ἐγκαλῶ. »Ἔκρινε Δολαβέλλαν κακώσεως ἐπαρχίας,« Πλ. » Κρίνω προδόντα αὐτὸν τοὺς νεώς,« Λυκοῦργ. »Κατηγορεῖ μὲν ἐμοῦ, κρίνει δὲ τουτονί,« Δημ. 10) εὑρίσκω εὔλογον, ἐγκρίνω, προτιμῶ. »Ἐκεῖ γὰρ κέκρικα παραχειμάσαι,« Γρφ. »Εὔτολμος εἶναι κρίνε, τολμηρὸς δὲ μή,« Γνμ. (ὅθ. πθ.) »Μετὰ τὸν κιθαρῳδὸν ὁ παράσιτος κρίνεται,« Ἀθ., τάττεται. (ἢ ἐπὶ ἀψύχ.) »Ἀσπὶς πολέμῳ κεκριμένη,« Ἐπγρ., δοκιμασμένη. 11) φρονῶ, νομίζω. »Πολέμιον κρίνειν τινά,« Αξ. »Ἐν τέρασι ταῦτα κρίνουσιν,« Ἀρςτ. »Ὡς ἐγὼ κρίνω,« Δμ. (καὶ πθ.) »Ὡς παρ' ἐμὶν κέκριται,« Θκρ.

Κρινών, ῶνος (ὁ). μέρος (εἰς περιβόλι) κατάφυτον μὲ κρίνους· φυτώριον κρίνων.

Κρινωνιά (ἡ). τὸ φυτὸν τοῦ κρίνȣ. »Φύεται δὲ ἡ κρινωνιὰ καὶ ἡ ῥοδωνιὰ καὶ ὅλου τοῦ καυλοῦ τεθέντος,« Θφρ. 2) =Κρινών.

†Κρινωτός, ή, όν. Σχηματισμένος εἰς εἶδος κρίνου, (Γαλλ.) liliace.

†Κριξός (ὁ). Δ. ἀντὶ Κρισσός=Κιρσός.

Κριοβόλος (ὁ, ἡ), Π. [κριός, βάλλω]. ὁ σφάζων ἢ κάμνων νὰ σφάζωνται εἰς θυσίαν κριάρια. »Τελετὴ —,« Ἐπγρ., (παρβλ. Ταυροβόλος).

Κριοδόκη (χη), ης (ἡ). τὸ ἴκριον ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἐκινεῖτο ὁ κριός (ἡ πολιορκ. μηχανή).

Κριοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (ἢ κατεσκευασμένος ἐν εἴδει) κριοῦ.

Κριοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κεφαλὴν κριοῦ.

Κριοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ τὸ τεῖχος μὲ τὸν κριὸν (τὴν μηχανήν).

Κριομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ καθὼς τὰ κριάρια ἢ διὰ τῆς μηχανῆς τοῦ κριοῦ.

Κριομαχία (ἡ). μάχη κριῶν ἢ διὰ κριῶν.

Κριόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν κριοῦ.

Κριομύξης, ου (ὁ) καὶ

Κριόμυξος (ὁ), ἡ). μυξιάρης (εὐήθης) ὡς ἂν κριάρι.

Κριοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον (ἢ τὸ ἔμπροσθεν μέρος σχηματισμένον εἰς εἶδος) κριοῦ.

Κριόπρῳρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κριόμορφον πρῷραν, (μτνμ.) Κριοπρόσωπος.

Κριός (ὁ), [κρίνω, κρῖος]. τὸ ἄρσεν. (ἀμουνούχιςον) πρόβατον ἢ κριάρι. » Κριοῦ τροφεῖα,« Παροιμ., ἐπὶ ἀχαρίστων· » Οὐ δεινὸν οὖν κριοὺς ἔμ' ἐκγεννᾶν τέκνα;« (Εὔπολ. παρ') Ἀθ. 2) (μτνμ.) μηχανὴ πολεμ. εἰς σχῆμα κριοῦ. » Μηχανὰς ἐποιεῖτο καὶ κριούς, ὡς τῶν μὴ πειθομένων ἐρείψων τὰ τείχη,« Ξεν. 3) ἀστερισμός τις ἐν τῷ Ζωδιακῷ. » Πότερ' ἐν Κριῷ γεγένηται ἢ Διδύμοις;« Ἐπγρ. 4) κερατοειδές τι κόσμημα τοῦ Κορινθ. καὶ Ἰων. ἐπιστυλίου, (ἄλλ.) Ἕλιξ καὶ (Λτν.) voluta.

†Κρῖος ἢ (κατὰ τὸν Ἀρίςαρχ. ἢ τὰ χειρόγρφ. ὀρθότ.) Κρίος (ὁ), =Κρεῖος=Κρείων, ἐκλεκτός, ἄριστος, (ὅθεν Κριό;, ὁ παιδαγωγὸς τοῦ Φρίξου κτλ.).

;Κριόςασις, εως (ἡ), = Κριοδόχη, (παρβλ. Βελόστασις).

Κριοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (δεχόμενος εἰς θυσίαν) κριούς.

Κριοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, σηκόνων) κριόν. » Μηχανὴ —,« Πλβ. »Ἑρμῆς —,« Παυσ.

Κρίσιμος, η ἢ ος, ον. Ὁ ἐπιφέρων ἢ ἐπιδεχόμενος κρίσιν, κριτικός, ἀποφασιστικός, (Γαλλ.) décisif, ἢ· δικάσιμος, ἀμφισβητήσιμος. (κυρ. παρ' ἰατρ.) »Κρίσιμοι ἡμέραι,« Ἱππκρ., Γαλ. κλπ., καθ' ἃς γίνεται κρίσις τοῦ νοσήματος. »Κρίσιμοι αἱ περιτταὶ τῶν ἡμερῶν,« Ἡράκλ., (ἴδε καὶ Κριτικός).

Κρισίμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον κρίσιμον. » Ἱδροῦν —,« Ἱππκρ.

Κρίσις, εως (ἡ). τὸ κρίνειν ἢ κρίνεσθαι, ξεχώρισμα, ξεδιάλεγμα· (μτφορ.) σκέψις· ἀπόφασις· δίκη, κρισολογία (» Ἔδοξε κρίσιν ποιῆσαι αὐτῷ, καὶ πέμπουσι δικαστάς,« Ξεν. » Ἐπὶ κρίσιν καλούμενος, οὐχ' ὑπήκουσε,« Πλ. » Ἀλλὰ πρὸς Εὐτυχίδην ἔχομεν κρίσιν,« Ἐπγρ.). πέρας, ἔκβασις (» Κρίσιν μὴ λαβούσης τῆς μάχης,« Πλ.). (ἰατρ.) μεταβολὴ τῆς ἀσθενείας ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἢ χεῖρον. » Οὐδὲν ἄλλο τὴν κρίσιν, ὅτι μὴ λύσιν ὀνομάζειν τοῦ νοσήματος ἐπὶ σωτηρίαν ἢ ὄλεθρον,« Ἱππκρ.

;Κρίσκρανον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κιονόκρανον.

†Κρισμός (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κριγμός.

Κρισσός (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Κιρσός, (ὅθ.

Κρισσώδης, εος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κιρσώδης.

Κριτέον, θετ. τοῦ Κρίνω.

Κριτήρ, ῆρος (ὁ), = Κριτής. (ἰδίως) » Κριτῆρες ὀδόντες,« Ἀρςτ., (οἱ ἄλλ.) Κραντῆρες.

Κριτήριον (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς κρίσιν, τὸ μέσον δι' οὗ κρίνει τις, σημεῖον ἢ κανών. (φιλοσοφ.) ἡ δύναμις τοῦ νοὸς εἰς τὸ κρίνειν (σκέπτεσθαι, διακρίνειν). 2) (συνήθ.) δικαστήριον. » Κοινὸν ἐκ πάντων τῶν Ἑλλήνων καθίσας κριτήριον,« Πολβ.

Κριτής, οῦ (ὁ). ὁ κρίνων (ἐξετάζων καὶ ἀποφασίζων) τι, ξεδιαλύζων τὰς διαφοράς, δικαστής. » Ἐνυπνίων —,« Αἰσχλ., ὀνειροκρίτης.

Κριτικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κρίνειν (» Γίνεσθαι γὰρ ὡς τὸ πολὺ τὰς μὲν περιττὰς [ἡμέρας] κριτικὰς τῶν ὀξέων νοσημάτων, τὰς δὲ ἀρτίους τῶν χρονίων,« [Γαλ. παρὰ] Στβ. » Ὄψις ὤτων κριτικωτέρα πᾶσι,« Σχλ. Ὁμ.). (ἰδιαιτ.) ὁ ἔχων τὴν ἕξιν τοῦ κρίνειν σύγγραμμα (κυρ. ἀρχαῖον), (ὅθ.) » Κριτικοί,« οἱ ἀσχολούμενοι εἰς τὴν ἀνάκρισιν τῶν ἀρχ. συγγραμμάτων καὶ ἰδίως τῶν ποιημάτων, καὶ » Κριτική,« ἡ τοιαύτη ἐπιςήμη. » Οἱ γοῦν κριτικοὶ ὑποτάσσουσι τῇ κριτικῇ τὴν γραμματικήν,« Σξτ.

Κριτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ κριτικὴν ἕξιν, καθὼς οἱ κριτικοί. »Κρ. ἔχειν τινός,« Ἀρτ. » Ὁ κρ. τῶν λεγομένων ἀκούων,« Γργ.

Κριτίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κριτής. » Ἡ γὰρ φαντασία κριτὶς τῶν κατ' ἀρετὴν πράξεων,« Ἀλέξ. Ἀφρ.

Κριτός, ή, όν. Ὁ κριθεὶς (ἐγκριθείς), ἐκλεκτός, ἄριστος. »Ταύτας . . ἐξείλεθ', αὐτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς κριτόν,« Σοφ.

;Κριτόχειρος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. εἶνε χωρισμένα (διακεκριμένα) τὰ δάκτυλα τῶν χειρῶν.

Κριώδης, εος (ὁ, ἡ). κριῷ ὅμοιος τὸ εἶδος, ἐριστικός.

Κροαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Κρούω, (κυρ. ἐπὶ ἵππ.) κτυπῶ τὴν γῆν μὲ τοὺς πόδας μου, σκιρτῶ. » Θέοι πεδίοιο κροαίνων,« Ἰλ., διατρέχει τὴν πεδιάδα χοροπηδῶν. (καὶ μτνμ.) » Κροαίνειν ἐν τοῖς τῶν ὑποθέσεων χωρίοις,« Φλςρ., παρεκβαίνειν ἢ ἐνδιατρίβειν.

Κρόκα, Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Κρόκην.

Κροκαλέος, α, ον. Π. = Κρόκαλος.

Κροκάλη (ἡ), [κρόκη]. λιθάρι ποταμοῦ ἢ αἰγιαλοῦ, χαλίκι· (συνκδχ.) παραιγιάλιον.

;Κρόκαλος, ἡ ἢ η, ὸν ἢ ον, Π. γεμάτος κρόκας, χαλίκια. (μτφορ.) τριμμένος, πανοῦργος.

Κρόκεος, η, ον, Π. = Κροκοβαφής.

Κρόκες, Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Κρόκαι, θηλ. πλθ. τοῦ

Κρόκη (ἡ), [κρέκω]. ἡ λεπτὴ (λεπτοτέρα παρὰ τὸ στημόνι) κλωστὴ τοῦ ὑφάντου, 'φάδι, νῆμα. » Συνθεὶς τὴν τομὴν, κρόκῃ διπλῇ κατειλίξαι πᾶσαν αὐτήν,« Ἱππκρ. » Τρίβωνες ἐκβαλόντες οἴχονται κρόκας,« (Εὐρ. παρ') Ἀθ. » Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι,« Ἡσύχ. 2) = Κροκάλη. » Διατί περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς αἱ καλούμεναι κρόκαι στρογγύλαι εἰσὶν ἐκ μακρῶν τῶν λίθων καὶ ὀστράκων τὸ ἐξ ὑπαρχῆς ὄντων;« Ἀρςτ.

Κροκήϊος, η, ον, Π. = Κρόκειος ἢ Κρόκινος.

Κροκίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων (κλίνων πρὸς) τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου.

Κροκιδίζω, Μ. ίσω, ἴδε Κροκυδίζω.

Κροκιδισμός (ὁ), ἴδε Κροκυδισμός.

Κροκίζω καὶ ;Κροκινίζω. Ἔχω (ἢ Κλίνω πρὸς) τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου. » Τὴν ἡμέραν ὁρᾷς ῥοδοειδῆ τε ἢ κροκινίζουσαν,« Θεοφύλ.

Κρόκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἢ Κίτρινος ὡσὰν τὸν κρόκον, Κρόκεος. » Τὰ δὲ τῶν Ἰώνων ἱμάτια πορφυρᾶ καὶ κρόκινα ῥόμβοις ὑφαντά,« Δμκρτ. »Κρόκινον (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ) μύρον,« Ἀθ. » Διέρραγκα τὴν κοίτην μου κροκίνῳ,« Γρφ.

;Κρόκιος (ὁ, ἡ), = Κρόκεος ἢ Κρόκινος.

Κροκίς, ίδος (ἡ), ἴδε Κροκύς.

Κροκόβαπτος καὶ

Κροκοβαφής, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ κρόκον ἢ κατὰ τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου.

Κροκοβαφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κροκοδειλέα ἢ Κροκοδειλεία (ἡ). ἡ κόπρος τοῦ χερσ. κροκοδείλου (εἴδους σαύρας) τὴν ὁπ. μετεχειρίζοντο ὡς φυκιασίδι, (ἴδε Ψιμμύθιον).

Κροκοδειλιάς, άδος (ἡ), = Κροκοδειλία, ἢ Κροκοδείλιον.

Κροκοδειλίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι (Κλαίω προσποιητῶς ὡσὰν) τὸν κροκόδειλον.

Κροκοδείλινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κροκόδειλον. ||. »Κροκοδειλίνη (ἡ), εἶδος συλλογισμοῦ, (ἄλλ.) Κροκοδειλίτης.

Κροκοδείλιον (τό), εἶδος φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γεν. τοῦ γαειδουράγκαθȣ), (ἄλλ.) Δίψακον, ἢ· τὸ ξύλον τοῦ εὐώδ. ἀσπαλάθου, ἢ ἡ εὐώδης κόπρος τοῦ χερσαίου κροκοδείλȣ, (ἄλλ.) Κροκοδειλία (ἴδε Πλίν. ΚΖ', 8, καὶ ΚΗ', 8).

Κροκοδειλίτης, ου (ὁ). (ἐνν. λόγος) εἶδος σοφιστικοῦ συλλογισμοῦ (τοῦ ὁποίου ὑπόθεσις εἶνε ὁ κροκόδειλος).

Κροκοδειλοπάρδαλις, εως (ἡ), μυθῶδες ζῶον (εἰς σχῆμα κροκοδείλου ἢ παρδάλεως) τοῦ ὁποίου ἡ εἰκὼν εὕρηται ἔν τινι ψηφοθετήματι τῆς Πραινέστου.

Κροκόδειλος (ὁ), [κρόκη, εἴλη ἢ δείελος, ὡς διατρίβων εἰς τοὺς ξηροτοίχȣς], Ἰων. ἡ σαῦρα (γουστερίτσα) ἢ, εἶδος σαύρας. 2) (συνήθ.) εἶδος τερατώδους ἀμφιβίȣ, μεγάλη σαῦρα τοῦ ποταμοῦ (κυρ. τοῦ Νείλου). 3) (εἰς τὴν διαλεκτ.) εἶδ. σοφιστικοῦ συλλογισμοῦ, (ἄλλ.) Κροκοδειλίτης.

†Κροκοδίλη (ἡ), παρασχημ. τοῦ Κροκίς, κροκίδι, ἢ ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Κροκοτύλη.

Κροκοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ἢ τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου.

Κροκοείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν κροκοβαφῆ ἱμάτια (εἵματα).

Κροκόεις, εσσα, εν, Π. = Κρόκεος. ||. (οὐσ.) = Κροκωτός.

Κροκόμαγμα (τό), [κρόκος, μάσσω]. τὰ τσήπουρα τοῦ κρόκου τοῦ ὁποίου ἔβγαλαν τὸ 'λάδι (τὸ κρόκινον).

Κροκόμηλον (τό). μῆλα ἢ κυδώνια βρασμένα μὲ κρόκον.

Κροκονητική (ἡ), [κρόκη, νήθω]. ἡ τέχνη τοῦ γνέθειν κρόκην (ψιλὴν κλωστήν).

Κροκόπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα κρο-

χοβαφῆ ἢ κροκωτὸν πέπλον, (ἐπίθ. κυρ. τῆς Ἠοῦς)·

Κρόκος (ὁ, καὶ ἡ), [κρύος;], εἶδος κρομμυδοειδοῦς φυτοῦ μὲ κίτρινα εὐώδη ἄνθη, (κοιν.) κρόκος καὶ ζαφουρᾶς (ἀπὸ τοῦ Τουρκ.) σαφράν. »Ἄνθεα μὲν φορέουσιν ἐν εἴαρι.. χείματι δὲ κρόκον ἡδὺν,« Καλλ. 2) (μτνμ.) τὸ κιτρινάδι τοῦ αὐγοῦ, (κοιν.) κροκὸς (καθὼς τὸ γράφει ꝁ ὁ Ἐτυμολογ.). 3) (εἰς τὸν Θφρ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Βρόμος.

Κροκότας ἢ Κροκόττας ἢ Κροκούτας, α (ὁ), εἶδος ζώου τῆς Ἰνδ. καὶ Αἰθιοπ. (ἴσ.) ἡ Ὕαινα, (ἄλλ.) Κυνόλυκος. (ἡ εἰκὼν αὐτοῦ εὕρηται ἐν τῷ ψηφοθετήματι τῆς Πραινέστου).

Κροκοτύλη (ἡ). τύλη (στρωμάτιον) ἀπὸ κροκύδας (γνάφαλα).

Κροκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) κρόκον.

Κροκόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου, Κρόκεος.

Κροκόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάφω ἢ Στέφω μὲ κρόκον. 2) [κρόκη] ὑφαίνω ἢ δένω μὲ κρόκην (κλωστήν).

Κροκυδίζω καὶ ;Κροκιδίζω, Μ. ίσω. Ἐκβάλλω (Διαλέγω, Πάστρεύω) τὰς κροκύδας ἀπὸ τὸ λινάρι. »Τὸ κάταγμα κροκυδίζουσαν αὐτὴν κατέλαβον,« Φιλύλλ. (τὸ ὁποῖον ὁ Πλδ. ἐξηγεῖ, »ἐκλέγουσαν τὸ τραχύ.«). 2) συνάζω τὰς κροκίδας ἀπὸ τὸ φόρεμά τινος, (ἐπμ.) κολακεύω, (ἴδε Κροκὺς), (ὅθ. 3) (συνήθ. ἐπὶ ἀσθεν.) = Καρφολογέω, (ὅθ.

Κροκυδισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (ἰδίως ἐπὶ ἀσθενῶν) = Καρφολογία (σπασμωδικόν τι σύμπτωμα τῶν λοιμικῶν πυρετῶν).

Κροκυδολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κροκυδίζω, καρφολογέω.

†Κροκυλεγμὸς (ὁ), γλσ. ἐξήγ. τοῦ Κροκυδισμὸς, [λέγω καὶ

Κροκὺς, ύδος (ἡ). τὸ λεπτὸν χνοῦδι ἢ κλῶσσι τὸ ἐξέχον τῆς κρόκης (τοῦ ὑφάσματος), ξέφτισμα· ξαντόν. (ὅθ. συνήθ.) τριχίτσα ἢ κλωστίτσα, τὴν ὁποίαν μεταφέρει ὁ ἄνεμος καὶ προσκολλᾷ ἐνίοτε εἰς τὰ φορέματα· φλόκκος (τουλούπα) μαλλιοῦ κτλ., (κοιν.) κροκίδι. »Ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κροκύδα,« Θφρ. »Εἴ τίς σε κολακεύει παρὼν, καὶ τὰς κροκύδας ἀφαιρῶν,« Ἀρσφ. »Ὁκόσοισι ἐν πυρετοῖσι ὀξέσι.. κροκύδας ἀπὸ τῶν ἱματίων ἀποτιλλούσας·, πάσας εἶναι κακὰς ꝁ θανατώδεας,« Ἱππκρ. »Ἀπέκειρε γὰρ, ἐν τῷ γναφείῳ καθήμενος, ὁπόσον περιττὸν τοῖς ἱματίοις τῶν κροκύδων ἐπανθεῖ,« Ακ. »Ἀνήσει κροκύδα μαστιγουμένη,« Ἀρσφ., (κοιν.) θὰ σηκώσῃ χνοῦδι, θὰ 'τὰ ξεφτίσῃ. »Κροκὺς κογχυλίου (πορφύρας),« Γαλλ., Δσκρ., τὸ πιννόμαλον. »Περιδεσμείσθω δὲ κροκύδι στερεᾷ ἡ βάλανος, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς κροκύδος ἔξω ἀπολαμβανέσθω, ἵνα μετὰ τὴν κάθαρσιν ἐξῇ κομίσασθαι τὴν βάλανον,« Π. Αἰγιν.

Κροκύφαντος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος ἀπὸ κρόκην (λεπτότατον νῆμα). ||. (οὐσ.) Κροκύφαντον (τὸ), κεφαλοδέσμιον γυναικεῖον, (Τουρκ.) τουλπάνι. »Κροκύφαντον λαβὼν οἷον θέλεις ἀπὸ κεφαλῆς γυναικὸς,« Γαλ., (παρβλ. Κεκρύφαλος).

Κροκώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κροκοειδής. 2) ὅμοιος μὲ (λεπτὸς ὡς τὴν) κρόκην.

Κροκωτίδιον καὶ

Κροκώτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κροκωτὸν (τὸ), = τῷ

Κροκωτὸς, ή, όν. Ὑφασμένος μὲ λεπτοτάτην κρόκην ἢ (;) βαμμένος μὲ κρόκον ἢ εἰς τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου. ||. (οὐσ. ἀρσ.) εἶδος πολυτελοῦς φορέματος τῶν γυναικῶν καὶ τοῦ Διονύσου, (φαίνεται δὲ ὅτι ἐχρησίμευεν ὡς ὑποκάμισον, ὅθεν:) »Τὸν κροκωτὸν πρῶτον ἐνδύου λαβὼν,« (Ἀγάθ. παρ') Ἀθ. (καὶ ἦτον καὶ λεπτότατον, ὅθεν:) »Γαλῇ κροκωτὸν,« Παροιμ.

Κροκωτοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ κροκωτὸν, ἐνδύομαι ὡσὰν γυναῖκα.

Κροκωτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν κροκωτὸν φόρεμα, ἐνδυμένος γυναίκεια.

†Κρομβὸς, ή, όν, = Κραμβὸς, ξεροψημένος, (ὅθεν:

Κρομβόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεροψήνω, ψήνω εἰς τὸν φοῦρνον. »Παρατίθημι χοιρίδια περιφόρεινα, κρομβώσας ὅλα,« (Δίφιλ. παρ') Ἀθ.

†Κρομμύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρόμμυον, κρομμυδάκι.

Κρομμυογήτειον (τὸ), εἶδος πρασουλίδας (γητείου) ἡ ὁποία ὁμοιάζει μὲ τὸ

Κρόμμυον καὶ Κρόμυον (τὸ). τὸ γνωστὸν βολβόρριζον φυτὸν, κρομμύδι. »Κρόμμυα ἐσθίειν (ἢ) »Κρομμύων ὀσφραίνεσθαι,« Φρσ., = Κλάειν, οἰμώζειν. »Κρόμμυόν γάρ' οὐκ ἔδει,« Ἀρσφ., »κλαύσει καὶ χωρὶς τοῦ κρομμύου,« Σχλ. 2) (συνκδχ.) ἀντὶ Κρομμυοπώλιον. »Παρῆλθον ἐς τὰ σκόροδα καὶ τὰ κρόμμυα,« (Εὔπολ. παρ') Ἀθ.

Κρομμυοξυρεγμία (ἡ). ῥέψιμον ἀπὸ κακοχώνευτα κρομμύδια.

Κρομμυοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κρομμύδια.

Κρομμυοπώλιον (τὸ). μέρος (τῆς ἀγορᾶς) ὅπου πωλοῦνται κρόμμυα, κρομμυδοπάζαρον.

Κρομμυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κρομμύου, ὅμοιος μὲ κρόμμυον.

Κρομμυὼν, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ κρομμύδια.

Κρόμυον (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Κρόμμυον κτλ.

Κρόνια (τὰ), ἴδε Κρόνιος.

Κρονιάδες (αἱ), (ἐνν. ἡμέραι), τὰ Κρόνια.

Κρονίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρόνου, (πατρωνυμ.) ὁ Ζεύς.

Κρονικὸς, ή, ὸν καὶ

Κρόνιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων (ἀφιερωμένος) εἰς τὸν Κρόνον· (συνκδχ. ꝁ Κωμ.) παμπάλαιος, σκουριασμένος· ἁπλοῦς, μωροπίστευτος· 'ξαναμωραμένος (παρβλ. Διιπολιώδης). »Μὴν Κρόνιος,« Πλ., ὁ (ὑστερώτερα) Ἑκατομβαιὼν (εἰς τὰς 12 τοῦ ὁποίου ἑωρτάζοντο τὰ ||. »Κρόνια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) ἑορτὴ ἀρχαία ἐν Ἀθήν. εἰς τιμὴν τοῦ Κρόνου· (εἰς τὴν Ῥώμην) τὰ Σατουρνάλια (ἀναλογ. κατά τι μὲ τὰ ἐδικά 'μας Καρναβάλια). ||. »Κρονίων ὄζειν,« Ἀρσφ., τὸ νὰ ἔχῃ τις σκουριασμέναις ἰδέαις (προλήψεις τοῦ παλῃοῦ καιροῦ, χιλιοχρονήτικαις).

Κρόνιππος (ὁ). λίαν κρονικὸς, παλῃόγερως, 'ξαναμωραμένος.

Κρονίων, ωνος (ὁ), = Κρονίδης.

Κρονοδαίμων, ονος (ὁ), Κωμ. = Σοροδαίμων, παλῃόγερως.

Κρονόληρος (ὁ), Κωμ. γέρος 'ξαναμωραμένος, παλῃόγερος, [λῆρος καὶ

Κρόνος (ὁ), [χρόνος ἢ κορωνος]. (μυθολογ. ὁ θεὸς τοῦ καιροῦ, πατὴρ τοῦ Διὸς κτλ. 2) (Κωμ.) παμπάλαιος· κουτὸς, 'ξαναμωραμένος, μωροπίστευτος. »Οὕτως εἶ Κρόνος,« Πλάτ.

Κρονότεκνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τέκνον τὸν Κρόνον, (δηλ.) ὁ Οὐρανός.

(Κρὸξ), ἄχρ. ὀνμς. τοῦ Κρόκα καὶ Κρόκες, = Κρόκη.

Κρόσση (ἡ), [κόρση ἢ κρὸξ]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἐπάνω στεφάνια τειχοκάστρου, αἱ βάσεις ἢ αἱ ἀκτῖνες τῶν ἐπάλξεων, (παρβλ. Κάρηνον). (ἐν γέν.) τὸ ἐξέχον ἐν εἴδει βαθμίδος (ζωνάρι) εἰς τοῖχον. »Ἐποιήθη δὲ ὧδε αὕτη ἡ πυραμὶς ἀναβαθμῶν τρόπον, τὰς μετεξέτεροι κρόσσας (ἄλλ. κρώσσας;), οἱ δὲ βωμίδας ὀνομάζουσι,« Ἡρ., (παρβλ. καὶ

Κροσσὸς (ὁ), [κρόσση]. (κυρ.) τὰ ἐξέχοντα νήματα εἰς τὸ τέλος καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ὑφάσματος, (ὅθ. τὰ κοιν.) κρόσσια καὶ κλόσσια, (Τουρκ.) σατζάκια, (ἐν γέν.) φοῦντα, (συγχ. τῷ Κροσσός).

†Κροσσόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω εἰς τὸ φόρεμα κρόσσια (σατζάκια).

Κροσσωτὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων εἰς τὰς ἄκρας (Στολισμένος μὲ) κρόσσια. »Χιτὼν—,« = Θυσανωτὸς, (συγχ. τῷ Κροκωτός). ||. (οὐσ.) Κροσσωτοὶ ἢ (πιθανώτ.) Κροσσωτὰ (τά), = Κροσσοὶ, κρόσσια. »Παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου, κροσσωτοῖς χρυσοῖς περιβεβλημένη,« Ψαλμ. »Κροσσωτοὶ δὲ λέγονται οἱ ἐπὶ τῷ ἄκρῳ τοῦ ὑφάσματος περιττεύοντες στήμονες,« Ἑρμην. 2) σχηματισμένος κατὰ κρόσσας, κλιμακωτός. »Σταυροῖσι κροσσωτὴ πτέρυξ,« Λυκ.

;Κρόσφος (ὁ), = Γρόσφος.

Κροσωτὸς, ή, όν, = Κροσσωτός.

Κροταίνω (χ. Μ.), Π. (σπν.) ἀντὶ Κροτέω.

Κροτάλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρόταλον. ||. (πλθ.) Κροτάλια (τὰ), σκουλαρήκια ἀπὸ κρεμαστὰ (καὶ ἐπμ. συγκρουόμενα) μαργαριτάρια.

Κροταλίζω, Μ. ίσω. Κρούω (ἐπμ. Κάμνω νὰ ἠχῇ) τι ὡς κρόταλον, (ἐν γέν.) κάμνω κρότον· χειροκροτῶ· (κοιν.) κρουταλῶ καὶ κουρταλῶ. »Τῶν γυναικῶν τινες κρόταλα ἔχουσαι κροταλίζουσι,« Ἡρ. »Κροταλιζομένου ποτέ τινος τῶν αὐλητῶν,« Ἀθ.

Κροτάλισμα (τὸ) καὶ

Κροταλισμὸς (ὁ). τὸ κροταλίζειν· ὁ ἦχος τοῦ κροτάλου· χειροκρότημα.

Κροταλιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κροταλίζων (εὐθυμῶν), χαροκόπος. »Τὰ ταντάλιστῶν φάγονται κροταλισταί,« Παροιμ.

Κρόταλον (τὸ), [κρότος, κροτέω]. (ἐν γέν. πᾶν ὅ,τι κινούμενον κάμνει κρότον, κωδοῦνι κτλ., (ἰδιαιτ.) ξύλινόν τι κατασκεύασμα τὸ ὁποῖον περιστρεφόμενον κάμνει κρρρρ, (κοιν.) κρουτάλι καὶ κουρτάλι, (Γαλλ.) crecelle. 2) τὸ χαρβάλι τοῦ μύλου, (Γαλλ.) claquet, traquet, (ὅθ. 3) (μτνμ.) λάλος, φλύαρος, (καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν τοῦ Ἀσώτου) ῥοδάνης, (Γαλλ.) craquet de moulin, ἢ 4) = Κρότημα, περίτριμμα κτλ.

†Κρόταλος (ὁ), (νλγ.). ὁ φαρμακερώτατος ὄφις τῆς Ἀμερικῆς, (Γαλλ.) serpent à sonnettes.

Κροταφιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ συμβαίνων εἰς τὸν κρόταφον. »Πληγὴ—,« Συν.

Κροταφίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ εἰς τὸν κρόταφον.

Κροταφικὸς, ή, ὸν καὶ

Κροτάφιος, α, ον. Ὁ τοῦ κροτάφου, κροταφιαῖος.

Κροταφὶς, ίδος (ἡ). εἶδ. μυτεροῦ σφυριοῦ, = Κέστρα.

Κροταφίτης, ου (ὁ). ὁ τοῦ κροτάφου, κροτάφιος. »Μῦς—,« Ἀνατομ.

Κρόταφος (ὁ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ πλάγια τοῦ μετώπου, τὰ μηλίγγια. »Εἴπερ τὸν ἐγκέφαλον ἐν τοῖς κροτάφοις, ἀλλ' οὐκ ἐν ταῖς πτέρναις φορεῖτε,« Δμ. 2) (μτνμ.) Π. ἡ ὀφρὺς ὄρους. »Οἵ ποτ' ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ἑλικῶνος,« Στφ. 3) τὸ κεφάλι τοῦ σφυριοῦ. ||. »Σχῆμα κατὰ κρόταφον,« Παλ. Μθμτκ., (Γαλλ.) de profil(;), [ἐκ τοῦ

Κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐν γέν.) Κτυπῶ μὲ κρότον. »Κροτεῖν τὼ χεῖρε,« Ξεν., τὸ (μονολεκτ.) Χειροκροτεῖν. (καὶ ἐλλ.) »Ὁρῶντες δὲ, οἱ μὲν ἐκρότουν, οἱ δὲ ἐβόων,« αὐτ. »Ἀναστὰς κρότησον αὐτὸν, ἐγὼ γὰρ ὀργίζομαι,« Αρτ., δεῖρέ τον. 2) (ἰδιαιτ.) κρούω κιθάραν κτλ., κροταλίζω (καθὼς ὁ πελαργὸς μὲ τὸ ῥάμφος του). (ὅθ. μτνμ.) ὁμιλῶ μὲ ἔμφασιν ἢ μεγαλοφώνως, (κοιν.) κοπανίζω· »Κἂν πιθανωτέρους λόγους τούτων κροτήσῃς,« Αἰσχλ. 3) κτυπῶ τὸ ὕφασμα μὲ τὴν σπάθην (»Σινδὼν λίαν κεκροτημένη,« Στρ., πολλὰ κρουστὴ, πυκνὰ ὑφασμένη)· σφυροκοπῶ, χαλκεύω. (συνκδχ.) ἐκτελῶ, βάλλω εἰς πρᾶξιν (εἰς ἐνέργειαν), συγκροτῶ. »Κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς,« Π. »Εὐθὺς τὸ πρᾶγμα κροτείσθω,« Ἐπγρ. (καὶ τρπ.) »Ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες,« Θκρ. συγκείμενοι ἀπὸ ψευτιαῖς, παμπόνηροι. 4) (χ. πτ.) κάμνω κρότον, ἠχῶ, κωδωνίζω κτλ. 5) μετρῶν ἀπατῶ, (ἄλλ.) Κρουσιμετρέω ꝁ Παρακρούομαι. »Κροτῆσαι, τὸ μὴ πλῆρες δοῦναι,« Θμς.

Κρότημα (τὸ) = Κρότος, χειροκρότημα. 2) (μτφορ.) ἄνθρωπος τριμμένος (πολύπειρος, διαβολεμμένος), (παρβλ.) Παιπάλημα.

Κρότησις, εως (ἡ). τὸ κροτεῖν ἢ κροτεῖσθαι, κροῦσις, κτύπημα, χειροκρότημα κτλ.

;Κροτησμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Κρότησις.

Κροτητὸς, ή, όν. Κτυπημένος· (ἐπὶ ἐδάφ.) πατημένος· (ἐπὶ ὑφάσμ.) κρουστός. (ἐπὶ μουσ. οργ.) παιζόμενος διὰ κρούσεως· (Π.) κάμνων κρότον. »Ἅρματα κροτητὰ,« Σοφ. ||. (οὐσ. πλθ.) »Κροτητὰ,« τὰ τραγανιστὰ (ξεροψημένα) ζυμαρικὰ ἢ, τρωγάλια.

Κροτοθόρυβος (ὁ). θόρυβος χειροκροτήματος ἢ, θορυβώδης χειροκρότησις.

Κροτοπαίγνιον (τὸ). παίγνιον κάμνον κρότον, (π. χ.) κρουτάλι, κουδοῦνι κτλ.

Κρότος (ὁ), [κρούω]. ὁ γινόμενος ἀπὸ κτύπημα ἦχος. (μτνμ.) θόρυβος λέξεων, πολυλογία χωρὶς νόημα· χειροκρότησις, ἔπαινος. »Θόρυβον καὶ κρότον τοιοῦτον, ὡς ἂν ἐπαινοῦντές τε καὶ συνησθέντες ἐποιήσατε,« Δμ. »Εἰ κρότῳ ἀνοήτῳ χαίρεις, καὶ τοὺς πελαργοὺς, ἐπειδὰν παριόντες ἡμᾶς κροτῶσιν, ἡγοῦ δῆμον, τοσούτῳ σωφρονέστερον τοῦ Ἀθηναίων, ὅσῳ μηδὲ αἰτοῦσι μηδὲν ὑπὲρ τοῦ κροτεῖν,« Φλςρ.

Κρότων, ωνος (ὁ). εἶδος ἐντόμου αἱμοβόρου, (ἄλλ.) Κυνοραΐστης, (κοιν.) τσιμποῦρι. 2) τὸ φυτὸν καὶ ὁ σπόρος τοῦ ῥιτσίνου, (Αἰγυπτ.) κίκι. »Κρότωνος ὑγιέστερος,« Παροιμ., ἐντελῶς ὑγιὴς, (κοιν.) 'σὰν τὸ ῥεπάνι. 3) εἶδος ἰατρικοῦ (ματζοῦνι) ἀπὸ ῥιτσινόλαδον (;) καὶ μέλι.

Κρυτώνη (ἡ), = Γόγγρος (2).

Κροτωνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὸν κρότωνα (τὸ ἔντομ.), ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κρότωνος. ||. (οὐσ.) Κροτωνοειδὲς, τὸ φυτὸν κίκι.

Κροῦμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κρούσεως, κτύπος, κρότος· κτύπημα (»Λίθον ἀντιτύπῳ κρούματι πυρσοτόκον,« Ἐπγρ.). ἦχος ἢ τρόπος κρούσεως μουσ. ὀργάνου. (ἐνίοτε) σκοπὸς, τραγοῦδι. »Κιθάρας κρούσματα Δηλιάδος,« Ἐπγρ., (παρβλ. Κροῦσις).

Κρουματικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων ἀντικείμενον) τὰ κρούματα τῆς μουσικῆς. »Μουσικὴ—,« Λξ., ἡ διὰ τῶν ἐντατῶν ὀργάνων, (Γαλλ.) la musique instrumentale. »Λέξις—,« Πλβ. ἡ χωρὶς νόημα.

Κρουμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κροῦμα, ᾀσμάτιον.

;Κρουματογραφία (ἡ). ἡ περὶ τῶν μουσ. κρουμάτων πραγματεία.

Κρουματοποιὸς (ὁ), (Κωμ.). αὐλητὴς, (κυρ.) μελοποιὸς, (Γαλλ.) compositeur de musique.

Κρουναῖος, α, ον, = Κρηναῖος, ἀναβρύων ἀπὸ τοῦ κρουνοῦ.

Κρουνεῖον (τὸ), εἶδ. ποτηρίου κρουνοειδοῦς, (ἴδε Κρουνίζω καὶ παρβλ.) Ῥυτόν.

Κρουνηδὸν, ἐπίρ. Ὡς ἀπὸ κρουνοῦ.

Κρουνία (ἡ), = Κρουνεῖον.

Κρουνίζω, Μ. ίσω. Χύνω κρουνηδὸν, ἀναβλύζω ὡς ἀπὸ κρουνοῦ. »(Τὰ δὲ ῥυτὰ καλούμενα ποτήρια), κέρασιν ὅμοια εἶναι, διατετρημένα· ἐξ ὧν, κρουνιζόντων λεπτῶς κάτωθεν, πίνουσιν,« Ἀθ. (ὅθ.) »Καὶ τῶν ῥυτῶν τὰ μέγιστα τῶν ὄντων τρία πίνειν δεήσει σήμερον πρὸς κλεψύδραν κρουνιζόμενον,« Δίφιλ.

Κρουνίον (τὸ) καὶ

Κρουνίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κρουνὸς, (Τουρκβαρβ.) μουσλουκάκι.

Κρούνισμα (τὸ), [κρουνίζω]. τὸ ἀναβλύζον ἀπὸ ἢ ὡς ἀπὸ κρουνοῦ. 2) ἀντὶ Κρουνὸς, (ὅθεν:

Κρουνισμάτιον (τὸ) = Κρουνίσκος.

Κρουνίτης, ου (ὁ) καὶ Κρουνῖτις, ιδος (ἡ), = Κρουναῖος. »Νύμφαι κρουνίτιδες,« Ὀρφ. αἱ ἄλλ. Κρηναῖαι.

Κρουνὸς (ὁ), [κρήνη;]. πηγὴ ἀναβρυστικοῦ ὕδατος, (κοιν.) μάννα τοῦ νεροῦ, (ꝁ ἄλλ.) κρουνιὰ, (ἐν γέν.) βρύσις. 2) (μτνμ.) σουληνάρι ἢ μαστάρι τῆς βρύσης, (Τουρκ.) μουσλοῦκι. »Θαῤῥῶν τὸν κρουνὸν ἀφίει,« Ἀρσφ.

Κρουνοχυτρολήραιον (τὸ), Κωμ. φλύαρος, ἀνόητος, (παρβλ.) Κρονόληρος.

;Κρούνωμα (τὸ), = Κρούνισμα.

;Κρούπαλον ἢ Κρούπανον (τὸ) καὶ

Κρούπεζα (ἡ), [κρούω, πέδον]. ξύλινον ὑπόδημα, (Γαλλ.) sabot, (παρβλ. Κρηπίς).

Κρουπέζιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κρούπεζα.

Κρουπεζοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν κρουπέζας, (δηλ.) αὐλητὴς θεάτρου.

;Κρουπεζοβάμων, ονος (ὁ), = Κρουπεζοφόρος.

Κρουπεζόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑποδένω μὲ κρουπέζας.

Κρουσιδημέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακρούομαι (Ἀπατῶ) τὸν δῆμον, (Κωμ. κατὰ τὸ Κρουσιμετρέω).

Κρουσίθυρος (ὁ, ἡ). ὁ κρούων τὰς θύρας, = Θυροκόπος. ||. (οὐσ.) Κρουσίθυρον (τὸ), εἶδ. σκοποῦ ἢ χοροῦ, (ἄλλ.) Θυροκοπικὸν, (παρβλ. Παρακλαυσίθυρον).

Κρουσιλύρης, ου (ὁ), Π. ὁ κρούων (παίζων) τὴν λύραν.

Κρουσιμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. (κατὰ λέξ.) Κτυπῶ τὸ κοιλὸν μετρῶν ἵνα χύνεται ἔξω τὸ γέννημα, ἢ Κτυπῶ τὴν ζυγαριὰν ἵνα γέρνῃ, (ἐν γέν.) ἀπατῶ (κυρ. δὲ) εἰς τὸ μέτρημα, (παρβλ.) Παρακρούομαι.

Κρουσιμέτρης, ου (ὁ) καὶ

Κρουσίμετρος (ὁ, ἡ). ὁ κτυπῶν τὸ κοιλὸν ἢ τὴν ζυγαριὰν ἵνα ἀπατήσῃ, μετρῶν λειψὰ (ἐξίκι).

Κροῦσις, εως (ἡ). τὸ κρούειν, κτύπημα· τὸ διὰ τοῦ κτυπήματος δοκίμασμα ἀγγείου ἂν ἦνε ῥαγισμένον. (Ῥτρ.) ἔγγιγμα ἐκεῖ ὅπου πρέπει, νύξις, ἐντύπωσις· (ἰδιαιτ.) κρούσιμον μουσ. ὀργάνου. »Τῶν ἰαμβείων τὰ μὲν λέγεσθαι παρὰ τὴν κροῦσιν, τὰ δὲ ᾄδεσθαι,« Παλ. Μουσ., ἄλλα προφέρονται ἀργὰ (recitativa, [ἀπαράλλ. σχεδὸν καθὼς τὸ ἐδικόν μας] κανοναρχοῦνται) καὶ ἄλλα ψάλλονται. »Κροῦσις ὑπὸ τὴν ᾠδὴν,« Ἀρστ., συντρόφευμα τῆς φωνῆς μὲ ὄργανον. (ὅθ.) »Τῆς περὶ τὴν κροῦσίν τε ꝁ λέξιν θεωρίας,« Πλ.

Κροῦσμα (τὸ), = Κροῦμα, (ὅθ.

Κρουσματικὸς, ή, όν, = Κρουματικός.

†Κρουσμὸς (ὁ), = Κροῦσις, (σχλ. ἐξήγ. τοῦ Κροτησμός).

†Κρουσολύρης, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κρουσιλύρης.

Κρουστέον, θετ. τοῦ Κρούω.

Κρουστικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κρούειν. (»Κρουστικὸν φύσει ζῶόν ἐστιν [ὁ κριός],« Φίλ. (κυρ. ἐπὶ ῥητόρ.) ἐγγίζων ἐκεῖ ὅπου πρέπει, εὔστοχος εἰς τὰς προσβολάς του, κάμνων ἐντύπωσιν, (παρβλ. Συντακτικός).

†Κρουστὸς, ή, όν, = Κροτητός. »Κρουστὰ γράμματα,« Φωτ., τὰ ἀνεκφώνητα, [ἐκ τοῦ

Κρούω [ὀνμτπ.], Μ. κρούσω. Κτυπῶ, κτυπῶν κάμνω κρότον. » Κρούων τοῖς ποσὶ τὴν γῆν,« Ἀῤῥ. » Χεῖρας κρούειν,« Εὐρ., = Χειροκροτεῖν. » Κρούσας τὴν θύραν,« Ξεν. (καὶ ἑλλ.) » Τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται,« Γρφ. » Τὸ κρεμβάλοις κρούειν κ ρ ε μ β α λ ί ζ ε ι ν εἴρηκεν,« Ἀθ. » Κέραμον κρούειν,« Πλ., δοκιμάζειν διὰ τῆς κρούσεως πήλινον ἀγγεῖον ἂν ἦνε ῥαγισμένον. » Μέτρον κρούειν,« Ἀρπκρτ., τὸ (μονολεκτ.) Κρουσιμετρεῖν, παρακρούεσθαι. » Κρούειν σταθμὸν ἑτερόζυγον,« Φωκυλ. (καὶ ἑλλ.) » Ὡς μήτε κρούσῃς μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βάλῃς,« Σοφ. » Πέπλον κρούειν,« Εὐρ., (ἀσελγ. ἔκφρ.) = Στύεσθαι, (Λατ.) tunicam tundere. » Ἡ κνίσσα τὴν ῥῖνα κρούει,« Ἀθ., προσβάλλει. (μσ.) » Πρύμναν κρούω (καὶ συνηθέστ. κρούομαι),« Θκ., Πλδ., = Ἀνακρούομαι, σιγάρω, ποδίζω, (ἐν γέν.) ὀπισθοδρομῶ, ἀποσύρομαι. » Ὡς δὲ καματηρά τε ἦν τὰ θηρία, καὶ οὐκέτι αὐτοῖς ἐῤῥωμέναι αἱ ἐκδρομαὶ ἐγίγνοντο, .. ὥσπερ αἱ πρύμναν κρουόμεναι νῆες, ἐπὶ πόδα ὑπεχώρουν,« Ἀῤῥ. » Κρούεσθαι τὸ πτερὸν,« Αἰλ. (ὅθ. τρπ.) » Διπλᾶ κρούειν,« Ἀρςδ., ἐπαμφοτερίζειν.

†Κρυβάζω, Μ. άσω, γλσ. ἀντὶ Κρύπτω.

Κρύβδα, Π. καὶ

Κρύβδην, ἐπίῤ. Κρυφὰ, κρυφίως. (μὲ γεν.) κρυφὰ ἀπό. » Κρύβδα Διὸς,« Ἰλ. Σ.

Κρυβῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κρύπτω.

†Κρύβηλος (ὁ, ἡ), γλσ. ἀντὶ Κρυπτὸς, κρυμμένος.

†Κρυβησία (ἡ), γλσ. ἀντὶ Κρύψις, θάψιμον.

†Κρυβήτης, ου (ὁ), γλσ. θαμμένος, ἀποθαμμένος.

Κρυερὸς, ὰ, όν (καὶ ἐπίῤ.)-ερῶς. Ὁ προξενῶν κρύος (ῥῖγος), ψυχρός. (συνκδχ.) φρικώδης, τρομερός. Ἄδης (» Γόος) —,« Ἡσ., Ὅμ.

Κρυμαλέος [κρυμὸς], α, ον, Π. κατάψυχρος, παγωμένος.

Κρυμοπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. παγωμένος (κοκκαλιασμένος) ἀπὸ τὸ κρύον.

Κρυμὸς (ὁ), [κρύος]. ψῦχος ὑπερβολικὸν, παγωνιά· ῥῖγος παροξυσμοῦ.

Κρυμοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων (εὐχαριστούμενος) εἰς τὸ ψῦχος.

Κρυμώδης, εος (ὁ, ἡ). κατάψυχρος, παγετώδης. (ἰατρ.) συνωδευμένος μὲ ῥῖγος. » Κρυμώδης δὲ (πυρετὸς), ὁ τὸ μὲν βάθος ἔχων καιόμενον, τὰ δὲ ἄκρα κρυμώδη τε καὶ ψυχρὰ δίκην κρυστάλλου,« Α. Φιλόσ.

†Κρυμώσσω, Μ. . . ; Ῥιγῶ, κρυόνω, τρεμουλιάζω.

Κρυόεις, εσσα, εν, Π. = Κρυερός.

Κρύος, εος-ους (τό). ψῦχος, ψύχρα, (κοιν.) κρύον· ῥῖγος, φρίκη.

Κρυόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ κρυώσῃ (νὰ παγώσῃ), (πθ.) παγόνω, (κοιν.) κρυόνω.

Κρυπτάδιος, η, ον, Π. ἀντὶ Κρύφιος, κρυφός. ||. (ἡ θηλ. δοτ.) Κρυπταδίῃ (ϗ τὸ πλθ. οὐδ.) Κρυπτάδια, ἐπίῤ. = Κρύβδην, κρυφίως.

Κρυπτάζω, Μ. άσω. Κρύπτω μὲ προσοχὴν, (ὅθ.

Κρύπτασκε, Π. ἀντὶ Ἐκρύπταζεν, Ἔκρυπτεν.

Κρυπτεία (ἡ). ἡ περὶ τὸ κλέπτειν καὶ κρύπτειν γύμνασις τῶν παλ. Σπαρτιατῶν, (ἀπὸ τὸν Ἰσκρ. ὀνομάζεται) Κλοπεία, (ἡ ὁπ. ἐνίοτε κατανετοῦσεν, ἂν δὲ ἦνε ὑπερβολὴ, καὶ) δολοφονία.

Κρυπτέον, θετ. τοῦ Κρύπτω.

Κρυπτεύω, Μ. εύσω, Π. ἐνεδρεύω, [ἐκ τοῦ

Κρύπτη (ἡ). δρόμος ὑπόγειος. (ἀρχιτεκτ.) κρυψιῶνα.

;Κρυπτηρία (ἡ) καὶ

Κρυπτήριον (τό). κρυψιῶνα, (κυρ. θηλ. ϗ οὐδ. τοῦ

Κρυπτήριος, α ἢ ος, ον. Ἁρμόδιος ἵνα κρυφθῇ τις εἰς αὐτόν. » Ἄντρον —,« Παυσ.

Κρυπτία (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κρυπτεία.

Κρυπτικὸς, ἡ, ὸν, (ϗ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κρύπτειν ἢ κρύπτεσθαι, (τρπ.) κρυψίνους, ὕπουλος.

Κρυπτίνδα, ἐπίῤ. (ὡς ὄνομα), εἶδος παιδιᾶς, (ἄλλως) Ἀποδιδρασκίνδα, (ϗ κοιν.) κρυβητόν.

Κρυπτὸς, ἡ, όν. Κρυφὸς, κρυμμένος ἢ δυνάμενος νὰ κρυφθῇ. » Κρυπτὸς ἐν ἄντροις,« Σοφ. » Τὸ κρυπτὸν πρότερον διὰ φόβον μῖσος,« Ἡρωδ. » Κρυπτὴν κληΐδα,« Ὅμ., Πίνδ., τὴν δυσεπιχείρητον τοῖς ἐπιβουλεύουσι. » Κρυπτὸς περίπατος,« Ἀθ., ὁ μὴ φαινόμενος, ὑπόγειος. ||. (ὡς οὐσ.) Κρυπτὸν,« τὸ μυστικὸν, τὸ ἀπόῤῥητον. » Ἀποκαλύψει Κύριος τὰ κρυπτά σου,« Γρφ. » Ἐνώπιον ἀλλοτρίȣ μὴ ποιήσῃς κρυπτὸν,« αὐτ., [ἐκ τοῦ

Κρύπτω [συγγ. τῷ Κόρυμβος ϗ Ὀροφὴ], Μ. κρύψω. Σκεπάζω· κρύβω. (τρπ.) φυλάττω τι κρυφὸν (μυστικὸν) ἀπό τινος. » Ὁ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκεν,« Ἰλ. Θ. » Κρύψασ' ἑαυτὴν ἔνθα μή τις εἰσίδοι,« Σοφ. » Γῇ (ἢ » Ὑπὸ γῆν, ἢ Κατὰ γῆς) κρύπτειν,« Ἡρ., Θκ., Πλ. θάπτειν, παραχόνειν. » Οὐ γάρ ἐστι τἀμφανῆ κρύπτειν,« Σοφ. (καὶ μὲ δύω αἰτ., τὴν μὲν τοῦ πράγμ., τὴν δὲ [ἑλλ.] τοῦ πρσ.) » Μή τί με κρύψῃς τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν,« Αἰσχλ. » Ὁ δὲ τὴν μὲν θυγατέρα ἔκρυπτε τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς,« Ασ. (καὶ ἑλλ.) » Κρύπτων Ἥρην,« Ὅμ. Ὕμν. (καὶ μσ.) » Ἅπανθ' ὁ μακρὸς χρόνος.. τὰ φανέντα κρύπτεται,« Σοφ. (καὶ πθ.) » Θάμνοισιν ἐκρύφθην,« Θκρ. » Ὑφ' εἵματος κρυφεὶς,« Σοφ.

Κρυπτῶς, ἐπίῤ. Κρυφίως.

Κρυσταίνω [κρύος], Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Κρυσταλλόω, πήζω.

Κρυσταλλίζω, Μ. ίσω. Ὑαλίζω (Εἶμαι διαφανὴς) ὡς ὁ κρύσταλλος.

Κρυστάλλινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ κρύσταλλον, διαφανὴς ὡς κρύσταλλος.

Κρυσταλλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ειδῶς. Ὅμοιος μὲ κρύσταλλον, ψυχρὸς ἢ διαφανὴς ὡς ὁ κρύσταλλος.

Κρυσταλλόπηκτος (ὁ, ἡ). παγωμένος ὡς ἂν κρούσταλλον, κρουσταλλιασμένος.

Κρυσταλλοπὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. = Κρυσταλλόπηκτος.

Κρύσταλλος (ὁ), [κρυσταίνω]. νερὸν παγωμένον, κρύσταλλον. (μτνμ.) ὑαλὶ, κρυστάλλι, (ἐν γέν.) πετράδι διαφανές. (Π.) φρίκη, μούδιασμα. » Τοῖος γὰρ κρύσταλλος ἐνίζεται αὐτίκα χειρὶ,« Ὀππ.

Κρυσταλλόστερνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν (ὡς ἂν κρύσταλλον) στῆθος.

Κρυσταλλοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). διαφανὴς ὡς ὁ κρύσταλλος, Κρυσταλλοειδής.

Κρυσταλλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι διὰ τῆς πήξεως εἰς κρύσταλλον, (πθ.) κρουσταλλιάζω. (μτφορ.) παγόνω ἀπὸ φόβον.

Κρυσταλλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κρυσταλλοειδής.

;Κρύσταλλος (ὁ), = Κρύσταλλος.

Κρύφα, ἐπίῤ. Κρυφίως, κρυφά.

Κρυφᾶ, ἐπίῤ. Δ. ἀντὶ Κρυφῆ, κρυφά.

Κρυφάδις, ἐπίῤ. Π. Κρυφίως.

Κρυφαῖος, η, ον, = Κρύφιος, κρυφός.

Κρυφαίως, ἐπίῤ. = Κρυφίως.

†Κρυφανδὸν (κατὰ τὸ Ἀναφανδὸν), ἐπίῤ. Κρυφίως.

Κρυφεὶς, Π. ἀντὶ Κρυβεὶς, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Κρύπτω,

Κρυφῆ, ἐπίῤ. Κρυφά.

Κρυφηδὸν, ἐπίῤ. Π. = Κρυφανδόν.

Κρυφιαῖος, α, ον, = Κρυφαῖος.

Κρυφιαστὴς, οῦ (ὁ). ἐξηγητὴς τῶν ἀποῤῥήτων, ὀνειροκρίτης κτλ.

;Κρυφιμαῖος, α, ον, (καὶ ἐπίῤ.) -αίως καὶ

Κρύφιμος (ὁ, ἡ), = τῷ Κρύφιος.

Κρυφιογνώστης, ου (ὁ). ὁ γνωρίζων τὰ κρύφια, καρδιογνώστης.

Κρυφιομύστης, ου (ὁ) καὶ Κρυφιομύστις, ιδος (ἡ), καὶ ἐπίῤ. -μύστως. Μύσης (Διδάσκαλος) τῶν ἀποῤῥήτων, ἑρμηνεὺς τῶν θείων μυστηρίων.

Κρυφιοπευστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω) καὶ μανθάνω κρυφίως.

Κρυφιοπευστὶ, ἐπίῤ. Διὰ κρυφίας ἐξετάσεως.

Κρυφιόπευστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξετασθεὶς ϗ μαθητευθεὶς κρυφίως.

Κρύφιος, α ἢ ος, ον. Ὁ γινόμενος κρυφὰ, κρυφὸς, μυστικός. » Κρυφίων ἐπιμάρτυρα λύχνον ἐρώτων,« Μουσ. » Οὐ ναῦς κρύφιος ἦν ὡρμισμένη,« Εὐρ.

Κρυφιότης (ἡ). τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ προηγ., μυστικότης, ἀδηλότης.

Κρυφιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κρύφιος.

Κρυφιωδῶς καὶ

Κρυφίως, ἐπίῤ. Κρυφὰ, μυστικὰ, μὲ κρυφὸν τρόπον.

†Κρυφόνους (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Κρυψίνους.

Κρύφος, εος-ους (τό), Π. ἀντὶ Κρύψις ἢ Κρυφιότης. 2) (λογογραφ.) = Κρύπτη κρυψιῶνα.

Κρυψίβουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν κρυπτῷ βουλευόμενος, κρυψίνους.

Κρυψιγαμία (ἡ), = Κλεψιγαμία.

Κρυψίγονος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ γέννησις εἶνε κρυφὴ (ἄγνωστος).

Κρυψίδομος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ κατοικία εἶνε κρυφὴ (οὕτω διορθ. τινὲς τὸ

Κρυψίδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπατῶν κρυφίως (κρύπτων τὸν δρόμον του).

Κρυψίλογος (ὁ, ἡ). ὁ κρύπτων λόγον (μυστικὸν), ἐχέμυθος.

Κρυψιμέτωπος (ὁ, ἡ), Αξφν. ὁ κρύπτων (σκεπάζων) τὸ μέτωπον.

Κρυψίνοια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις·

Κρυψίνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ κρύπτων τὸν νοῦν (τὸν σκοπόν, τὸ φρόνημά) του, κρυφός. » Τοὺς κρυψινόους ὥσπερ ἐνέδρας ἐφυλάττετο, Ξεν.

Κρυψίπτερος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου τὰ πτερὰ εἶνε κρυμμένα (σκεπασμένα).

Κρύψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κρύπτω, κρύψιμον· προσποίησις. (ἀςρνμ.) ἀφάνεια ἀστέρος. » Κρύψιν γὰρ καλοῦμεν ὅταν ἄρχηταί τις ἀστὴρ ὑπὸ τὰς αὐγὰς γινόμενος τῶν φώτων ἀφανίζεσθαι,« Πτολεμ.

Κρυψίφρων, ονος (ὁ, ἡ), = Κρυψίνους.

Κρυψίχολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρύπτων τὸν θυμόν του, φυλάττων πάθος, (τὸ ὁπ. ὁ Ὅμ. εἶπε) » Μετόπισθεν ἔχων χόλον,« Ἰλ. Α.

Κρύψορχις, εως (ὁ), (Ἀνατομ.) τοῦ ὁπ. οἱ ὄρχεις εἶναι κρυμμένοι ἐντὸς τοῦ σώματος (καθὼς τῶν πτηνῶν).

Κρυώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κρυμώδης.

†Κρυωτήριον (τό), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ψυκτὴρ, (κοιν.) κρουτῆρι.

Κρώβυλος (ὁ). [κόρυμβος, κορύμβηλος]. τύλιγμά (πλέξιμόν) τι τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς περὶ τὴν κορυφὴν εἰς εἶδος φούντας. (μτνμ.) » Κράνη κρωβύλον ἔχοντα κατὰ μέσον,« Ξεν.

Κρωβυλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κρώβυλον, πλεγμένος (σχηματισμένος) εἰς εἶδος κρωβύλου.

Κρωγμὸς (ὁ). ἡ φωνὴ τοῦ κόρακος ἢ τῆς κουρούνας, [ἐκ τοῦ

Κρώζω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Κράζω], Μ. κρώξω. Φωνάζω κρὸ κρὸ σὰν τὴν κουρούναν κτλ., (μτνμ.) φλυαρῶ. » Τοῦτο μὲν, ὦ γραῦ, σαυτῇ κρώξαις,« Ἀρςφ.

†Κρωκαλέος, ἐσφαλμ. ἀντὶ; Κροκαλέος.

Κρωκτικὸς, ἡ όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ κρώζειν.

Κρωμακίσκος (ὁ), [γρομφὰς]. γουρουνάκι, γρουνόπουλον.

Κρωμακόεις, εσσα, εν, Π. καὶ

Κρωμακωτὸς, ἡ, ὸν, = Κλωμακόεις, κρημνώδης, πετρώδης, [ἐκ τοῦ

Κρώμαξ, ακος (ὁ). σωρὸς πετρῶν, κρημνὸς, βράχος.

Κρώπιον (τό). δρεπανάκι, ὑποκορ. τοῦ

†Κρῶπος (ὁ), [δρέπω]. δρέπανον ἢ, πέλεκυς δίστομος.

Κρῶσσα (ἡ), = Κρώσση.

Κρώσσιον (τό). σταμνάκι, λαγυνάκι, (ὑποκορ. τοῦ

Κρωσσὸς (ὁ). στάμνα, λαγύνα, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) cruche (καὶ τὸ Γερμ.) Krous (ἰδιαιτ.) ὑδρία πρὸς ἐναπόθεσιν τῆς στάκτης τοῦ νεκροῦ. » Ἕνα χρύσειον ἐς ὀστέα κρωσσὸν ἁπάντων λέξαντες κατέθαψαν,« Μόσχ.

Κτὰ, Αἰολ, Π. ἀντὶ Ἔκτα = Ἔκτανε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὁρς. καὶ

Κτάμεν καὶ Κτάμεναι, Π. ἀντὶ Κτεῖναι, ἀόρ. τῆς ὁρς. καὶ ἀπαρ. καὶ

Κτάμενος, η, ον, Π. μσ. (ἀντὶ πθ.) ἀόρ. β'. τῆς μτχ. καὶ

Κτὰν, Π. ἀντὶ Ἔκταν = Ἔκτανον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὁρς. καὶ

Κτανέοντες, Ἰων. ἀντὶ Κτανοῦντες, πλθ. τοῦ μέλλ. τῆς μτχ. καὶ

Κτάνθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐκτάνθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Κτείνω.

Κτάντας, α (ὁ), Δ. Π. ἀντὶ Κτάντης, ὁ κτείνας, φονεύς.

Κτάομαι-ῶμαι [† τάω], Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ. (μὲ δοτ. περιπ. ἐκ δ'.) προμηθεύω. » Παρ' οὗ ἐγὼ τὸν πλοῦτον τοῦτον ἐκτησάμην,« Ξεν. » Ἐπιορκήσας, πολεμίους τοὺς θεοὺς ἐκτήσατο,« αὐτ. (ϗ δοτ. περιπ. ἐκ δ'.) » Ἔτι δὲ πρὸς τούτοις ἐπιςήμην κτήσῃ αὐτῷ,« αὐτ. » Ἐμοὶ δ' ἐκτήσατο κεῖνος,« Ὀδ. Υ. (καὶ δοτ. ὀργ.) » Χορῷ δ' ἐκτήσατο νίκην,« Θκρ. (καὶ πθ.) » Οὐ δίκαιον, ἃ τῇ ἀπορίᾳ ἐκτήθη, τῇ περιουσίᾳ ἀπολέσαι,« Θκ. ||. (ὁ πρκ. Κέκτημαι καὶ Π. Ἔκτημαι καὶ ὁ ὑπερσ. Ἐκεκτήμην, ἐκλαμβ. ἀντὶ ἐνς. καὶ παρτ.) ἔχω, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. » Λαβὼν ταῦτα πάντα.. κέκτησο, καὶ χρῶ ὅπως βούλει αὐτοῖς,« αὐτ. » Οὐδ' ὅσα φασὶν Ἴλιον ἐκτῆσθαι,« Ἰλ. Ι. » Καὶ ἐχθροὺς κέκτηνταί τινες,« Ξεν. (ὅθ. ἡ μτχ.) » Ὁ κεκτημένος, » Ἡ κεκτημένη, (οὐσ.) ἀντὶ Ὁ δεσπότης, Ἡ δέσποινα. » Τὸν δεσπότην, τὸν ἄνδρα τῆς ἐμῆς κεκτημένης,« Ἀρςφ.

Κτὰς, ᾶσα, ὰν, Π. ἀντὶ Κτείνας, ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ

Κτάσθαι, Π. (μσ. ἀντὶ πθ.) ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κτείνω.

Κτᾶσθαι, ἐνες. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κτάομαι.

Κτάτο, Π. ἀντὶ Ἔκτατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. (ἀντὶ πθ.) ἀόρ. β'. τοῦ Κτείνω.

Κτᾶτο, Π. ἀντὶ Ἐκτᾶτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. Κτάομαι.

†Κτεανισμὸς (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κτεατισμός.

Κτέανον (τό), Π. [κτέομαι] ἀντὶ Κτῆμα· Κτῆνος.

;Κτέαρ, ατος (τό), Π. = Κτέανον, (εὔχρ. κυρ. μόνον ἡ δοτ. πλθ.).

Κτεάτειρα (ἡ), Π. ἀντὶ Κτήτωρ, (ἰδιοκτῆτις. » Νὺξ, μεγάλων κόσμων κτεάτειρα,« Αἰσχλ., ἡ ἔχουσα ὡς κτῆμά της τὸν στολισμὸν τῶν ἄστρων.

Κτεάτεσσι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ Κτέαρ.

Κτεατίζω, Μ. ίσω, Π. [κτέαρ], = Κτάομαι, ἀποκτῶ, (ὅθ.

Κτεατισμὸς (ὁ), Π. = Κτῆσις, ἀπόκτησις.

Κτεατιστὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀποκτηθείς.

Κτείνω [θείνω], Μ. κτενῶ (ἀόρ. β'. Ἔκτανον, πρκ. Ἔκτονα, πθ. Ἔκταμαι, ϗ ἀόρ. Ἐκτάθην ϗ Ἐκτάνθην). Σκοτόνω, φονεύω, ἀποκτείνω.

Κτεὶς [κέω, κεάζω], κτενὸς (ὁ), (ἡ δοτ. πλθ. Κτένεσι, Ἀρςτ.). τὸ γνωστὸν ὀδοντωτὸν ἐργαλ., κτένι καὶ χτένι, (ϗ μτνμ.) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ αὐτὸ, (ὅθ. 2) ἡ τσουγγράνα τῶν γεωργῶν. 3) τὸ κτένι τοῦ ὑφαντικοῦ ἐργαλειοῦ. 4) (πλθ.) τὰ ἐμπροσθινὰ ὀδόντια. 5) τὸ χώρισμα τῶν δακτύλων καὶ (;) τῶν πλευρῶν. » Πλευρῇσι γὰρ ἀμφὶς ἔχȣσι τῶν ἄλλων πλέονα σπαθίην κτένα· τοὔνεκέν εἰσι πάσσονες εἰσιδέειν,« Ὀππ. 6) τὸ Ἐφήβαιον. » Οὐδ' οἷσιν ἐπὶ κτενὸς ἦλθον ἔθειραι,« Καλλ. 7) τὸ μέρος τῆς κιθάρας ὅπου δένονται αἱ χορδαί. 8) εἶδ. ὀστρέου διθύρου, (κοιν.) χτένι. » Ἐὰν δ' (οἱ κανθοὶ) οἷον οἱ κτένες κρεῶδες ἔχωσι τὸ πρὸς τῷ μυκτῆρι,« Ἀρςτ.

Κτενίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κτένιον.

Κτενίζω, Μ. ίσω. Καθαρίζω (Εὐτρεπίζω) μὲ τὸ κτένι, κτενίζω, (μτνμ.) ἐπεξεργάζομαι, καλλωπίζω.

Κτένιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κτεὶς, κτενάκι.

Κτένισμα (τό) καὶ

Κτενισμὸς (ὁ). τὸ κτενίζειν, χτένισμα. » Πλόκος κτενισμοῖς θῆλυς,« Εὐρ.

Κτενιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κτενίζων.

Κτενιστὸς, ἡ, όν. Κτενισμένος ἢ Ἐπιδεκτικὸς κτενίσματος.

Κτενοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ειδῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα (καμωμένος εἰς εἶδος) κτενίου. » Τὸ ὑπὲρ κεφαλῆς κτενοειδὲς ἐρυθρὸν σαρκίον τῶν ἀλεκτρυόνων,« Σχλ. Κλμ.

;Κτενοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων καὶ

Κτενοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν κτένια.

Κτενῶ, μέλλ. τοῦ Κτείνω.

Κτενώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κτενοειδής.

Κτενωτὸς, ἡ, όν. Κτενισμένος, λαναρισμένος. 2) ὑφασμένος. » Χιτωνίσκιον κτενωτὸν λεῖον,« Ἐπγρφ. 3) καμωμένος εἰς σχῆμα κτενίου, ὀδοντωτός.

Κτέομαι, Ἰων. ἀντὶ Κτάομαι.

Κτέρας, ατος (τό), Π. = Κτέαρ, κτῆμα· δῶρον, (ὅθ.

Κτέρεα (τὰ), Π. τὰ προσφερόμενα εἰς κηδείαν (ἐπιφερόμενα εἰς τιμὴν) νεκροῦ, (ἐν γέν.) κηδεία, ἐνταφιασμὸς, (ὅθ.

Κτερείζω Μ. ίξω καὶ

Κτερίζω, Κ. ίσω, Π. κηδεύω (ἐνταφιάζω) μὲ τὰς ἀνηκούσας τιμὰς, (ὅθ.

Κτέρισμα (τό). τὸ προσφερόμενον εἰς κηδείαν καὶ πρὸς τιμὴν νεκροῦ. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) » Εἰ πλουσίων τις τεύξεται κτερισμάτων,« Εὐρ., (ἴδε Κτέρεα).

Κτεριστὴς, οῦ (ὁ), [κτερίζω]. ἐνταφιαςής.

Κτέωμεν, Ἰων. ἀντὶ Κτῶμεν, Π. = Κτείνωμεν, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Κτείνω.

Κτηδὼν [κτεὶς, κεάζω], όνος (ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ κτενοειδὲς ὕφασμα τῶν φλεβῶν τοῦ ξύλου καὶ τοῦ μαρμάρου. 2) φλόκος μαλλίȣ. 3) (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) = Τρίαινα.

Κτῆμα (τό). πᾶν ὅ,τι κέκτηταί ἢ ἐκτήσατό τις, ἰδιοκτησία. (πλθ.) περιουσία, (παρβλ. Χρῆμα.)· (ἰδιαιτ.) ὑποστατικόν. » Εἰς τὰ ποῤῥωτάτω τῆς πόλεως κτήματα ἀπεδίδρασκον,« Ἡρωδ.

Κτηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων κτήματα (ὑποστατικὰ, ἰδιοκτησίας), κτηματίας. » Τὸ ἴσον.. καὶ τοῖς κτηματικοῖς ἀρέσκει καὶ τοῖς ἀκτήμοσι,« Πλ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ὡς κτῆμα. » Θρέμματα κτηματικά,« Εὐς. » Κώμη κτηματική,« Γαζ.

Κτημάτιον καὶ Κτηματίσκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Κτῆμα, κτηματάκι.

Κτηματίτης, ου (ὁ), = Κτηματικὸς, κτηματίας.

Κτηματολογία (ἡ). ἡ περὶ κτήματος (κτήσεως) ὁμιλία ἢ πραγματεία.

Κτήνειος (ὁ, ἡ). κτήνους ἴδιος.

Κτηνηδὸν, ἐπίῤ. Ὡσὰν τὰ κτήνη.

Κτηνίατρος (ὁ). ἰατρὸς τῶν κτηνῶν.

Κτηνίτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς κτῆνος ἢ εἰς τὰ κτήνη, ἴδιος τῶν κτηνῶν.

Κτηνοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσελγαίνω ὡς-

Κτηνοβάτης [κτ. βαίνω], ου (ὁ). ὁ συνευρισκόμενος μὲ κτῆνος.

Κτηνοβατία (ἡ). ἡ μετὰ κτήνους συνουσία.

Κτηνομίσθιον (τὸ). μισθὸς (ἀγώγιον) κτήνους.

Κτηνόμορφος (ὁ, ἡ). κτηνώδης τὴν μορφήν.

Κτηνόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι κτῆνος, (εὐχρηστότ. τὸ) Ἀποκτηνόομαι.

Κτηνοπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς κτῆνος, κτήνους ἴδιος.

Κτῆνος [κτάομαι], εος-ους (τὸ). ζῶον διὰ φόρτωμα ἢ σφάξιμον, βῶδι, πρόβατον, (ἐν γέν.) οἰκιακὸν ζῶον. » Τὸν νομέα χρὴ εὐδαίμονα τὰ κτήνη ποιοῦντα (ἢ δὴ προβάτων εὐδαιμονία), χρῆσθαι αὐτοῖς,« Ξεν. 2) Π. ἀντὶ Κτῆμα. »Πάντα δὲ πύργων κτήνη πρόσθε τὰ δημιοπληθῆ μοῖρ' ἀλαπάξει, « Αἰσχλ.

Κτηνοστάσιον (τὸ). σταῦλος (μανδρὶ κτλ.) διὰ τὰ κτήνη.

Κτηνοτροφεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου τρέφονται τὰ κτήνη, Κτηνοστάσιον.

Κτηνοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω κτήνη, ἔχω ἔργον (ἀσχολοῦμαι εἰς) τὴν κτηνοτροφίαν.

Κτηνοτροφία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ κτηνοτρόφου.

Κτηνοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων καὶ τρέφων κτήνη.

Κτηνοφθόρος (ὁ, ἡ), = Κτηνοβάτης.

Κτηνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) κτήνη, ἁρμόδιος πρὸς κτηνοτροφίαν.

Κτηνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἀνόητος ἢ κακοήθης ὡσὰν) κτῆνος, (Γαλλ.) brutal.

Κτηνωδία (ἡ). τὸ ἦθος τοῦ κτηνώδους, (Γαλλ.) brutalité.

Κτηνωδῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον κτηνώδη.

Κτησείδιον (τὸ), = Κτησίδιον.

Κτησίβιος (ὁ, ἡ). [κτάομαι βίος]. ὁ ἔχων μὲ τί νὰ ζήσῃ.

Κτησίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κτῆσις, μικρὰ (ὀλίγη) περιουσία. 2) = Κτημάτιον.

Κτήσιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κτῆσιν (εἰς τὴν περιουσίαν), οἰκιακός. (ἐπὶ θεῶν) = Ἐφέστιος ἢ Πλουτοδότης. » Βοτὸν κτήσιον, « Σοφ., τὸ κτῆνος. » Ζεὺς —, « Ἀθ., ὁ ἄλλ. Ἑρκεῖος. (καὶ συνκδχ.) » Βωμὸς —, « Αἰσχλ., ὁ ἀφιερωμένος εἰς αὐτόν. » Ἑρμῆς —, « Πλ., ὁ Κερδῷος. »Κύπρις —,« Ἐπγρ., ἡ πλουτίζουσα τὰς ἑταιρίδας.

Κτήσιππος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κεκτημένος (ἔχων ἰδιοκτησίαν) ἵππους.

Κτῆσις [κτάομαι], εως (ἡ). ἀπόκτησις· κυριότης κτήματος· ἰδιοκτησία, περιουσία. (ἐνίοτε) = Κτῆμα. » Δούλου φρονοῦντος μᾶλλον ἢ φρονεῖν χρεών.. οὐκ ἔστι.. κτῆσις κακίων οὐδ' ἀνωφελεστέρα,« Εὐρ.

Κτητέον, θετ. τοῦ Κτάομαι.

Κτητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἐπιτήδειος ἢ συντελεστικὸς εἰς τὸ ἀποκτᾶν. » Τοὺς μὲν γὰρ οὔτε κτητικοὺς εἶναι τῶν οὐκ ὄντων, οὔτε φύλακας δεινοὺς τῶν ὑπαρχόντων,« Ἰσκρ. 2)(γρμτ.) ὁ σημαίνων ὅτι τὸ πρᾶγμα περὶ οὗ ὁ λόγος ἀνήκει εἴς τινα (εἶνε κτῆμά του). » Ἡ γενικὴ κτητική ἐστι, καὶ δεσπόζει ἀεί, « Γρμτ.

Κτητικῶς, ἐπίρ. Εἰς κτητικὴν σημασίαν.

Κτητὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀποκτηθεὶς ἢ δυνάμενος ν' ἀποκτηθῇ ὡς κτῆμα. (ὅθ. ‖. οὐσ.) » Κτητὴ, « Ἡσ., ἡ ἀγορασμένη σκλάβα.

Κτήτωρ, ορος (ὁ), Π. [κτάομαι]. ἐξουσιαστὴς κτήματος, ἰδιοκτήτης. (συγχ. διότι καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ Κτίτωρ).

Κτίδεος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἰκτίδιος, (ὅθ. ‖. οὐσ.) » Κτιδέη, « Ἰλ. Κ., ἀντὶ Ἰκτιδέη (ἐνν. δορά), δέρμα ἰκτίδος.

Κτιδὼν, όνος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κτηδών.

Κτίζω [κτάομαι], Μ. κτίσω (πθ. πρκ. Ἔκτισμαι). Οἰκοδομῶ, (κοιν.) χτίζω. κατοικίζω· καλλιεργῶ.κατασκηνῶ. (Γρφ.) δημιουργῶ. (Π. ἐν γέν.) κάμνω, κατορθόνω. » Καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χεὶρ γυναικεία κτίσαι; « Σοφ. » Πολλὰς Περσίδων ἔκτισαν ἀνάνδρους, « Αἰσχλ.

Κτιλεύω, Μ. εύσω, = Κτιλόω, ἡμερόνω, [ἐκ τοῦ

Κτίλος [κτίζω], η, ον, Π. ἡμερωμένος, οἰκιακὸς, (παρβλ.) Κτήσιος· (ἐν γέν.) πρᾶος, ἥμερος· χαϊδεμένος, (ὅθ.) »Ὤεα κτίλα, « Νικ., τὰ κλωσσημένα αὐγά. ‖. (οὐσ.) ἀντὶ Κριὸς (κυρ. ὁ προπορευόμενος τῶν προβάτων), (ὅθεν:

Κτιλόω-ῶ καὶ (μσ.) Κτιλόομαι-οῦμαι, Μ. ώσω,-ομαι. Ἡμερόνω (Οἰκειοῦμαι εἰς ἐμαυτὸν) τινά.

Κτίμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἐκτισμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Κτίζω. (εὔχρ. μόνον εἰς τὰς συνθ.).

Κτίννυμι ἢ Κτιννύω, = Κτείνω, (εὔχρ. κυρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.).

Κτίσις [κτίζω], εως (ἡ). κτίσιμον· κατοίκισις, θεμελίωσις· καλλιέργεια. (Π.) ἐκτέλεσις, κατόρθωσις (» Κατ' ἔργου κτίσιν, « Σοφ.)· δημιουργία· (συνκδχ.) ἀντὶ Κτίσμα (» Ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα, « Γρφ.)· (ἐν γέν.) τὸ σύμπαν τῶν κτισμάτων, ὁ κόσμος. » Κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει,« Γρφ. » Πρωτότοκος πάσης κτίσεως, « αὐτ. »Ὅπερ ἥλιος ἐν τῇ κτίσει, τοῦτο ὀφθαλμὸς ἐν τῷ σώματι,« Βασ. 2) Γρφ. ἀντὶ Διορισμὸς, κατάστασις, (συνκδχ.) αὐτὸ τὸ καθεστὼς πρᾶγμα ἢ πρόσωπον. »Ὑποτάγητε πάσῃ ἀνθρωπίνῃ κτίσει διὰ τὸν Κύριον, « Γρφ.

Κτίσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐκτίσθη, κτίριον, οἰκοδόμημα· κατάστημα· (Γρφ.) δημιούργημα.

Κτισματολατρεία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Κτισματολατρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Κτισματολάτρης, ου (ὁ), (ἐκκλησ.). ὁ λατρεύων ὡς θεὸν τὰ κτίσματα.

Κτιστέον, θετ. τοῦ Κτίζω.

Κτιστὴρ, Π. ἀντὶ

Κτίστης, ου (ὁ). ὁ κτίσας τι, θεμελιωτής· (Γρφ.) Δημιουργός.

Κτιστικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ πρὸς τὸ κτίζειν ἐπιτήδειος, δημιουργικός.

Κτισολάτρης, ου (ὁ), = Κτισματολάτρης.

Κτιστὸς, ἡ, όν. Ὁ κτισθεὶς (οἰκοδομηθεὶς, δημιουργηθεὶς)· κατασκευαστὸς, χειροποίητος.

Κτιστὺς, ύος (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Κτίσις.

Κτίστωρ, ορος καὶ

Κτίστης, ου καὶ

Κτίτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Κτίστης, καθιδρυτὴς, θεμελιωτής. » Ζήνων ὁ τῆς στοᾶς —, « Ἀθ.

Κτόνος (ὁ), [κτείνω]. σκότωμα, φόνος.

Κτυπέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. β'. Ἔκτυπον). (μτβτ.) = Τύπτω, (κοιν.) χτυπῶ. » Χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι, νύσσοντες χηλῇσιν, « Ἡσ. ‖. (ἀμτβτ.) κάμνω κτύπον (κρότον), βροντῶ, βοΐζω, ἀντηχῶ ἢ κάμνω νὰ ἀντηχῇ τι. » Ἅπασα στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν, « Εὐρ. (καὶ πθ.) » Ἀμφὶ δέ σοι κτυπεῖται Ἠχώ, « Ἀρσφ. (καὶ συνκδχ.) »Κτυπεῖν φόβον, « Ἡσ., βροντῶ φοβερὰ, βροντῶν ἐμπνέω φρίκην.

Κτύπημα (τὸ). κρότος, βροντὴ κτυπήματος· (ἐν γέν.) κτύπος.

Κτύπος (ὁ), [ὀνμτπ. συγγ. τῷ τύπτω]. κρότος κτυπήματος, (Δ.) γδοῦπος. »Βροντῆς ὑπερβάλλοντα καρτερὸν κτύπον, « Αἰσχλ.

;Κυάθειον (τὸ), = Κυάθιον.

Κυαθίζω, Μ. ίσω. Ἀντλῶ ἢ Πίνω ἢ Πωλῶ μὲ τὸν κύαθον (μὲ τὴν γαβάθαν). »Ὥσπερ κυαθίζουσ' ἐνίοθ' ἡμῖν ἡ τύχη, ἓν ἀγαθὸν ἐπιχέασα, τρί' ἐπαντλεῖ κακά,« (Δίφιλ. παρὰ) Στβ., (παρβλ. Κοτυλίζω καὶ Κωθωνίζομαι).

Κυάθιον (τὸ) καὶ

Κυαθὶς, ίδος (ἡ) καὶ

Κυαθίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ

Κύαθος (ὁ), [κύω, κύτος]. εἶδ. ποτηρίου, κουκὶ, γαβάθα, (παρβλ.) Κώθων, (ἐχρησίμευε καὶ ὡς) βεντοῦζα. (ὅθ.) » Κύαθον αἰτήσεις,« Ἀρσφ., θὰ δαρθῇς εἰς τρόπον ὥστε θὰ ζητῇς βεντούζαις. 2) εἶδ. μέτρου (χωρ. 2 κόγχας καὶ 4 μύστρα, ἢ ἓν ἕκτον τῆς κοτύλης).

Κυαθότης (ἡ), Κωμ. ἡ οὐσία τοῦ κυάθου.

Κυαθώδης, εος (ὁ, ἡ). σχηματισμένος εἰς εἶδος κυάθου.

Κυάμειος (ὁ). λίθος τις εἰς σχῆμα κυάμου.

Κυαμευτὴς [κυαμεύω], οῦ (ὁ). ὁ ψηφηφορῶν διὰ κυάμων.

Κυαμευτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀποφασισθεὶς (ἐκλεχθεὶς) διὰ κυάμων (δηλ. διὰ ψηφηφορίας), [ἐκ τοῦ

Κυαμεύω, Μ. εύσω. Ἐκλέγω τινὰ ἢ Ἀποφασίζω τι (ἐν γέν.) Ψηφηφορῶ διὰ κυάμων. » Καὶ ὅσοι μετὰ τῶν ἐννέα ἀρχόντων κυαμεύονται ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ,« Δμ.

Κυαμιαῖος, α, ον. Ἰσομεγέθης μὲ κύαμον.

†Κυαμίζω [κύαμος 4], Μ. ίσω. (ἐπὶ κορασ.) Εἶμαι (Ἔφθασα) εἰς γάμου ἡλικίαν. 2) = Κυαμεύω (;).

Κυάμινος, η, ον. Ὁ τοῦ κυάμου, κατεσκευασμένος ἀπὸ κυάμους. »Ἔτνος κυάμινον, « Ἀθ.

Κυάμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κύαμος, κουκκάκι.

; Κυαμισὸς, ἡ, όν, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κυαμευτός.

Κυαμίτης, ου (ὁ), ἥρως τις ἐν Ἀθήναις, (ἴσως διότι ἦτον ἱδρυμένος παρὰ τὴν ἀγορὰν τῶν κυάμων [τὴν ἄλλ. Κυαμῖτιν], ἢ διότι παρ' αὐτῷ ἐκληροῦντο οἱ κυαμευτοὶ ἄρχοντες). «Ἐπὶ τὴν κυαμῖτιν πορευομένοις, κατὰ τὴν Ἱερὰν Ὁδὸν τὴν εἰς Ἐλευσῖνα, « Πλ.

Κυαμοβόλος (ὁ, ἡ), = Κυαμευτὴς, [βάλλω καὶ

Κύαμος (ὁ), εἶδος ὀσπρίου, κουκκί. »Κύαμος [illegible]ἰγύπτιος, « Ἱππκρ., εἶδος φυτοῦ (ν[illegible]φαίας) τῆς Αἰγύπτου ϗ ὁ καρπὸς αὐτ[illegible], (ἄλλ.) Λωτός. 2)(συνκδχ.) ψῆφος. [illegible] Οἱ ἀπὸ τοῦ κυάμου βουλευταὶ, « Θκ., [illegible] ἄλλ. Κυαμευτοί. 3) (μτνμ.) ὄρχις, (ὅθ. κατά τινας, ἡ ἀποχὴ τῶν Πυθαγορ. ἀπὸ τοὺς κυάμους, τὸ ὁποῖον κατ' ἄλλους σημαίνει τὸ μὴ πολιτεύεσθαι, ὡς ἐκ τῆς 2 δηλονότι σημασ.). 4) τὸ περὶ τὰς θηλὰς τῶν ἐν ἀκμῇ κορασίων σκληρυνόμενον πρωτόγαλα. 5) βάρος τι διὰ ζύγισμα (κυρ.) ἰατρικῶν.

Κυαμοτρὼξ, ῶγος (ὁ), Κωμ. ὁ τρώγων (τρεφόμενος) μὲ κυάμους, (δηλ.) πωλῶν τὴν ψῆφόν του, δεκαζόμενος.

Κυαμοφαγία (ἡ). τὸ τρώγειν κυάμους.

Κυαμὼν, ῶνος (ὁ). τόπος (ἀγρὸς) φυτευμένος μὲ κυάμους.

Κυαναιγὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ὡπλισμένη μὲ κυανῆν (μαύρην, φοβερὰν) αἰγίδα.

Κυανάμπυξ, υκος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα κυανοῦν (μελανὸν) ἄμπυκα, (ἐπιθ. τῆς νήσου Δήλου).

Κυανάντυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανῆν ἄντυγα (γαλάζιαν περιφέρειαν). »Οὐρανὸς —,« Συν.

Κυαναυγέτις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Κυαναυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑαλιστερὸν μαῦρον ἢ κυανοῦν χρῶμα.

Κυαναύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανὰς αὔλακας (μαῦρον χῶμα).

Κυανέθειρος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα κυανᾶς ἐθείρας (μαῦρα μαλλιά).

Κυάνειος, α, ον, Π. ἀντὶ Κυάνεος.

Κυανέμβολος (ὁ, ἡ), Π. (ναῦς) ἡ ἔχουσα κυανοῦν (μαῦρον, δηλ. σιδηροῦν) ἔμβολον.

Κυάνεος, α καὶ η, ον, καὶ (κρσ.) Κυανοῦς, ῆ, οῦν. Βαθὺς γαλάζιος, σκοτεινογάλαζος. (» [Ὁ μέροψ] τὸ μὲν ὑποκάτω τῶν πτερῶν ἔχει ὠχρὸν, τὸ δὲ ἐπάνω, ὥσπερ τῆς ἀλκυόνος, κυάνεον, « Ἀρστ. » Τοῦ νότου πνέοντος, ἡ θάλαττα κυανέα γίγνεται,« αὐτ.)· (συχνότ.) μαῦρος ἢ μαυρειδερός (» Κυανέα χελιδοῖ, « Σιμων. »Κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων,« Ἰλ. Ρ. »Ἀνδρῶν κυανέων,« Νόνν.)· (συνκδχ.) σκοτεινός. (» Νυκτὸς κυανέας, « Μόσχ. »Κυανέας λόχμας,« Πίνδ. »Κυανέην κάπετον, « Ἰλ. Σ.)· (ἐπμ.) φοβερός. »Κυάνεον θανάτου νέφος,« Ἐπγρ. »Κῆρες κυάνεαι, « Ἡσ. (καὶ συγκρ.) » Ὁ δὲ πτύελος κυανώτερος θανάτου, « Φιλοπάτρ. ‖. (ἰδιωνυμ.) »Κυάνεαι, (ἐνν. πέτραι),« αἱ περὶ τὸ στόμιον τοῦ Εὐξείνου Πόντου μαῦροι σκόπελοι.

Κυανέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Κυανίζω.

;Κυανήτης, ου (ὁ), Π. κυανίζων, κυανοειδής.

Κυανίζω, Μ. ίσω. Ἔχω (ἢ Κλίνω πρὸς τὸ) κυανοῦν χρῶμα, εἶμαι μαυρειδερὸς ἢ σκοτεινογάλαζος. »Τὸ κυανίζον τοῦ ἴου,« Γρη. » Κρίνα ἀλλήλοις προσκεκλικότα καὶ κυανίζοντα,« Χρσ. »Καὶ κυανίζουσαν ὥρᾳ γαλήνης τὴν θάλατταν,« Θεοφύλ.

Κυανῖτις, ιδος (ἡ), Π. κυανίζουσα, κυανοειδής. »Αἱ ὄψεις αἱ διεφθαρμέναι αὐτόμαται κυανίτιδες γιγνόμεναι,« Ἱππκρ.

Κυανοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ κυανοῦν χρῶμα.

Κυανοβενθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου τὸ βάθος φαίνεται κυανοῦν, (δηλ.) πολλὰ βαθύς.

Κυανοβλέφαρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανᾶ βλέφαρα (μαῦρα ματοτσύνουρα), μαυρομμάτης.

Κυανοβόστρυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κυανοῦς βοστρύχους μαύραις πλεξίδαις.

Κυανοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Κυάνεος, κλίνων πρὸς τὸ κυανοῦν χρῶμα, μαυρειδερὸς ἢ μελανογάλαζος.

Κυανόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανᾶς τρίχας (μαῦρα μαλλιά).

;Κυανοκευθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Κυανοβενθής.

Κυανοκρήδεμνος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα κυανοῦν (μαῦρον) κρήδεμνον.

Κυανόπεζα, ης (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα κυανοὺς (μαύρους ὑαλιστεροὺς) πόδας. » Τράπεζα —,« Ἰλ. Λ.

Κυανόπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα κυανοῦν (μαῦρον) πέπλον.

Κυανοπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα κυανοὺς πλοκάμους (μαῦρα μαλλιὰ, μαύραις πλεξίδαις).

Κυανοπρώρειος καὶ

Κυανόπρωρος (ὁ, ἡ), Π. (ναῦς) ἡ ἔχουσα κυανῆν (μαύρην ἢ γαλάζιαν;) πρῴρην, (παρβλ.) Κυανέμβολος.

Κυανόπτερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανᾶ (μαῦρα ὑαλιστερὰ) πτερά. »Τέττιξ —,« Ἡσ.

Κύανος (ὁ). εἶδος (ὀρυκτὸν καὶ τεχνητὸν) μεταλλικῆς τινος ὕλης. 2) (συνκδχ.) τὸ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζόμενον (βαθὺ γαλάζιον [Τουρκ. λατζιβέρτι] ἢ, μαῦρον ὑαλιστερὸν [κοιν. μαῦρον ζῆνα, ἴδε Κυανόπτερος]) χρῶμα. 3) εἶδος πολυτίμου λίθου, (κοιν.) λαζοῦρι, (καὶ Τουρκ.) λατζιβέρτ-τασί. (ἐνίοτε) ὁ γαλάζιος Ἴασπις. »Περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο, « Ὀδ. Η. 4) εἶδος ἄνθους μὲ κυανᾶ ἄνθη (φυτρόνοντος συνήθ. μεταξὺ τῶν σπαρτῶν), (Γαλλ.) bluet. 5) εἶδος κοσσύφου, (κοιν.) πετροκότσυφας.

†Κυανὸς, ἡ ἢ ος, ον ἢ όν, (ὅθ. τὸ παραθετ. -ώτερος, -ώτατος), = Κυάνεος.

Κυανόστολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐνδυμένος κυανῆν στολὴν, μαυροφόρος.

Κυανοῦς, ῆ, οῦν, κατὰ κρ. ἀντὶ Κυάνεος.

Κυανόφρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανᾶ (μαῦρα ὑαλιστερὰ) ὀφρύδια, μαυροφρύδης.

Κυανοχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων κυανῆν (μαύρην ὑαλιστερὴν) χαίτην ἢ κόμην. (ἐπίθ. κατ' ἐξοχ. τοῦ Ποσειδῶνος, διὰ τὸ κυανοῦν χρῶμα τῆς θαλάσσης, ὅθεν ἔκτοτε καὶ ἀντὶ προσηγορικοῦ:) »Τῇ δὲ μιγῆ παρελέξατο κυανοχαίτης,« Ἡσ.

†Κυανοχετὴς (;), έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανοῦν (δηλ. βαθὺν) ὀχετόν.

Κυανόχροος-ους καὶ

Κυανόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυανοῦν χρῶμα (μαυρειδερὴν ἐπιφάνειαν). »Κυανόχρως ἀμίας, « (Μάτρ. παρ') Ἀθ.

Κυανώπης, ου (ὁ) καὶ Κυανῶπις, ιδος (ἡ), Π. [κυανὸς, †ὤψ], μαυρομμάτης ἢ (ἐν γέν.) κυανόχρους. »Ναῦς —,« Αἰσχλ.

Κυανωπὸς, ἡ ἢ ός, όν, Π. = Κυανώπης, μαυρειδερός.

Κυάνωσις, εως (ἡ). τὸ κυανοῦν χρῶμα.

†Κυανώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Κυανὸς = Κυάνεος.

Κύαρ [κύω, κύτος], ατος (τὸ). (ἐν γέν.) κοιλότης, (παρβλ. Κῶος). (ἰδιαιτ.) ἡ τρύπα τοῦ αὐτιοῦ καὶ τοῦ βελονιοῦ. τὸ κοίλωμα τῆς σφενδόνης.

Κύβδα [κύπτω], ἐπίρ. Π. σκυφτὰ, μὲ τὸ κεφάλι κάτω.

†Κύβεθρον (τὸ), = Κυψέλη.

Κυβεία (ἡ). τὸ κυβεύειν, παίξιμον τῶν κύβων, (καθὼς τώρα λέγουν) χαρτοπαιξία. (μτφορ.) διακινδύνευσις, ἡ πανουργία, ἡ ματαιοπονία. » Ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας, ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδείαν τῆς πλάνης,« Γρφ.

†Κυβείας, ου (ὁ), Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυβίας.

Κυβεῖον (τὸ), = Κυβευτήριον.

Κυβέλειον (τὸ), ναὸς τῆς Κυβέλης.

Κυβερνάω-ῶ [κύβη], Μ. ήσω. Διευθύνω (κυρ. τὸ πλοῖον μὲ τὸ τιμόνι), (ἐν γέν. ϗ μτφορ.) διέπω, διοικῶ, (ὅθ. τὸ Λτ.) guverno. » Πλοῖον (καὶ μτνμ. » Ἅρμα, » Ἵππον) κυβερνᾶν, « Πλάτ., Ἡρωδ. (ϗ τρπ.) » Διὸς νόος κυβερνᾷ δαίμον' ἀνδρῶν, « Πίνδ. (καὶ πθ.) » Ἡ βασιλεία, τῇ γνώμῃ τὸ πλεῖον ἢ φόβῳ καὶ βίᾳ κυβερνωμένη, « Πλβ.

Κυβερνήσια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτή τις ἐν Ἀθ. εἰς τιμὴν τῶν κυβερνητῶν τοῦ Θησέως.

Κυβέρνησις, εως (ἡ). τὸ κυβερνᾶν, ἡ διὰ τοῦ πηδαλίου διεύθυνσις τοῦ πλοίου, (ἐν γέν. ϗ μτφορ.) διοίκησις. » Πολίων κυβερνάσιες, « Πίνδ.

Κυβερνήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Κυβερνητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κυβερνήτης.

Κυβερνητήριος (ὁ, ἡ), = Κυβερνητικός.

Κυβερνήτης, ου (ὁ). ὁ κυβερνῶν (κυρ. πλοῖον), τιμονιέρης, καραβοκύρης· (ἐν γέν. καὶ μτφορ.) διευθυντὴς, διοικητής, (Λτ.) guvernator.

Κυβερνητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κυβερνήτην (ἢ ἐπιτήδειος εἰς κυβέρνησιν) πλοίου, (ἐν γέν. καὶ μτφορ.) ἀρχικὸς, διοικητικός. » Κυβερνητικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ κυβερνᾶν (κυρ. πλοῖον), ϗ » Γράμμα κυβερνητικὸν, « Λξ., τὸ πραγματευόμενον περὶ τούτου.

Κυβερνητικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὴν κυβερνητικὴν τέχνην, ὡς κυβερνήτης.

Κυβερνῆτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κυβερνήτης.

†Κυβερνισμὸς (ὁ), Γρφ. ἀντὶ Κυβέρνησις.

†Κύβερνος (ὁ), Π. ἀντὶ Κυβερνήτης.

†Κύβετον (τὸ), = Κύβεθρον.

Κύβευμα (τὸ). ἡ παιδιὰ τῶν κύβων.

Κυβευτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κυβευτής.

Κυβευτήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου συνάζονται ϗ παίζουν τοὺς κύβους, (Γαλλ.) maison de jeu, [ἐκ τοῦ

Κυβευτήριος (ὁ, ἡ), = Κυβευτικός.

Κυβευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κυβεύων (παίζων τὰ ζάρια, [καὶ ἐν γέν.] τυχηρὰ παιγνίδια), χαρτοπαίκτης. » Ὁ μέν τοι κυβευτὴς καὶ ὁ λωποδύτης καὶ ὁ λῃστὴς τῶν ἀνελευθέρων ἐστὶν, « Ἀρστ.

Κυβευτικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κυβευτὴν ἢ τὴν κυβείαν· ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ κυβεύειν, (μτφορ.) φιλοκίνδυνος.

Κυβεύω, Μ. εύσω. Παίζω τοὺς κύβους (τὰ 'ζάρια κτλ.), (μτφορ.) διακινδυνεύω. » Τοὐμὸν πνεῦμ' ἐκύβευσεν Ἔρως, « Ἐπγρ.

Κυβεὼν, ῶνος (ὁ), = Κυβευτήριον.

†**Κύβη** (ἡ), [κύω, κύτος]. ἡ κεφαλὴ ἢ ἡ κοιλότης τῆς κεφαλῆς, (λέξ. πρωτότ. πολλῶν παραγ.), (παρβλ. Κύπη).

Κυβήβη (ἡ), Π. ἡ Κυβέλη.

Κύβηβος (ὁ). ἱερεὺς (ἢ ἐνθουσιασμένος καθὼς οἱ ἱερεῖς) τῆς Κυβήβης, (ἐν γέν.) θεοβλαβὴς, φανατικός.

Κυβηλίζω, Μ. ίσω, Π. κτυπῶ μὲ τὸν πέλεκυν, [ἐκ τοῦ

Κύβηλις [ῐ;], ιος (ἡ), Π. ὁ πέλεκυς (ἰδίως) ὁ πρὸς σφαγὴν τῶν βοῶν, (ὅθ.) » Ταυροκτόνον στεῤῥὰν κίβηλιν, « Λυκ. » Ὁρῶ μαγείρους καὶ κίβηλιν καὶ σκάφην, « (Φιλήμ. παρὰ) Πλδ.

Κυβηλιστὴς, οῦ (ὁ). ἱερεὺς τῆς Κυβέλης, μητραγύρτης. (ἐν γέν.) ἀγύρτης, τσαρλατάνος.

†**Κυβήριον** (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυρήβιον.

Κυβησίνδα [κύβδα], ἐπίῤ. (εἶδ. παιδιᾶς) = Ἐγκοτύλη, (ἴσ. ὅμως ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυβιστίνδα).

†**Κύβησις** [κύω, κύβω], εως (ἡ), = Κίβυσις, σακκοῦλα, τορβᾶς.

Κυβίας [κύβιον], ου (ὁ), εἶδ. θύννȣ, (ἄλλ.) τεμαχίτης, (κοιν.) πετσοῦδα.

Κυβίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω τι εἰς κύβον· (ἀριθμτ.) λογαριάζω κυβικῶς. 2) (εἰς τὸν Συν.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐγκυβιστάω. » Αἱ πονηραὶ φύσεις ἐνεκυβίσθησαν (γρφ. ἐνεκυβίστησαν), «.

Κυβικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κύβον, ἔχων σχῆμα κύβου· (ἀριθμ.) ὁ σχηματίζων κύβον.

Κυβικῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει ἢ Εἰς σχῆμα κύβου. (ἀριθμτ.) πέρνοντας τὸν κύβον ἑνὸς ἀριθμοῦ.

Κύβιον (τὸ). κομμάτι τετράγωνον ἀλατισμένου θύννου, (κοιν.) παλαμηδοκόμματον, λακέρδα. 2) = Κυβίας, (ὅθεν:

Κυβιοσάκτης [κυβίον, σάττω], ου (ὁ). ὁ παστόνων καὶ φορτόνων λακέρδαν, ταριχέμπορος, ταριχοπώλης, (ἐπμ.) βάναυσος.

Κυβισμὸς (ὁ). τὸ κυβίζειν, ἡ εἰς κύβον διάθεσις, κύβου σχηματισμός.

Κυβιστάω-ῶ [κύβη], Μ. ήσω. Πίπτω ἢ Βουτῶ (κολυμβῶν) μὲ τὸ κεφάλι, κάμνω τούμπαις (ταχλάδες). » Τὰ κυνίδια κυβιστᾷν μανθάνει, « Ξεν., (ὅθεν:

Κυβίστημα (τὸ). γύρισμα μὲ τὸ κεφάλι κάτω, (κοιν.) τούμπα, κουντρουβάλα, (Τουρκ.) τακλᾶς.

Κυβίστησις, εως (ἡ). τὸ κυβιστᾷν (κάμνειν τακλάδες, πίπτειν κατακέφαλα).

Κυβιστητὴρ (ὁ). ὁ κυβιστῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο· χορευτὴς, (Ἰταλ.) σαλτατόρος, (Τουρκ.) τακλανζῆς· (ἐνίοτε) βουτηχτὴς, (ὅθ. 2) εἶδ. ἰχθύος.

Κυβιστίνδα, ἐπίῤ. —παίζειν, « Εὐστ., = Κυβιστᾷν.

Κυβιτίζω, Μ. ίσω, = Ὠλεκρανίζω, κτυπῶ μὲ τὸν ἀγκῶνα, (Γαλλ.) coudoyer, [ἐκ τοῦ

Κύβιτον (τὸ), [κύβη]. ἡ γωνία τοῦ ἀγκῶνος, (ἄλλ.) Ὠλέκρανον, (Λτ.) cubitus, (ἴδε καὶ τὸ ἐπμ.).

Κυβοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κύβου. » Κυβοειδὲς ὀστοῦν, « Γαλ., τὸ Κύβον.

Κύβος (ὁ), [κύω, κύβη]. (κυρ.) ὁ σπόνδυλος τοῦ ῥαχοκοκκάλου καὶ τῶν ἰσχίων, (ὅθ. 2) (Γεωμετρ.) σῶμα ἢ σχῆμα ἑξάεδρον. »! Ἐκ τῶ τετραγώνω γεννᾶσθαι τὸν κύβον, ἑδραιότατον.. σῶμα, « Τίμ. » Τὸ δ' ἄλλο σῶμα (τῆς σηπίας) κατατεμὼν πολλοὺς κύβους, « (Ἀλέξ. παρ') Ἀθ. (ἴδε καὶ Κύβιον), (ὅθ. 3) (συνήθ.) τὸ 'ζάρι (ὅ,που παίζουν), (καὶ ἰδιαιτ.) ἡ πλευρὰ ὅ,που ἔχει τὸ 1 σημεῖον, ὁ ἄσος. » Ἢ τρὶς ἓξ, ἢ τρεῖς κύβους, « Παροιμ., ἢ τὸ μέγιστον ἢ τὸ ἐλάχιστον, ἢ τὸ πᾶν ἢ μηδέν. (παρβλ. Κῷος). 4) (συνκδχ.) τὸ παίξιμον τοῦ 'ζαριοῦ καὶ ὅλων τῶν τυχηρῶν παιγνιδίων, (ἐπμ. καὶ ἡ ἠθικὴ πανοῦκλα τοῦ καιροῦ 'μας) ἡ χαρτοπαιξία. » Ἐν πότοις καὶ κύβοις τὰ πολλὰ διημερεύειν, « Πλ. » Ἀνεῤῥίφθω κύβος, « Παροιμ., εἰς τὴν τύχην, ἂς γένῃ ὅ,τι γένῃ. » Καὶ τοῦτο δὲ τὸ κοινὸν τοῖς εἰς τύχας ἐμβαίνουσιν ἀπόρους καὶ τόλμας προοίμιον ὑπειπὼν (ὁ Καῖσαρ μέλλων νὰ διαβῇ τὸν ποταμὸν Ῥȣβίκωνα), Ἀνεῤῥίφθω κύβος, ὥρμησε πρὸς τὴν διάβασιν, « Πλ. 5) (ἀριθμτ.) ὁ κυβικὸς ἀριθμός. » Ἡ ὀγδοὰς κύβος ἀπ' ἀρτίου (τῆς δυάδος) πρῶτος, « Πλ.

†**Κύγχραμος** (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ τὸ ὁπ. συνοδεύει τὰ ὀρτύκια, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κέγχραμος).

Κυδάζω καὶ (μσ.)-άζομαι, Μ. άσω, -σμαι, Π. [κῦδος]. δυσφημῶ, κακολογῶ, ὀνειδίζω, (παρβλ.

Κυδαίνω, Μ. ανῶ, Π. [κῦδος]. δοξάζω, τιμῶ, ἐπαινῶ. παρηγορῶ, εὐφραίνω. » Ὣς φάτο, κύδηνεν δὲ Πηλείωνα, « Ἰλ. Ψ. (καὶ μσ.) » Οἱ ἐπὶ πατράσι κυδαινόμενοι, « Ὀνήσ. (καὶ πθ.) » Τὸ θεῖον γαννύσκεται κυδαινόμενον, « Συν.

Κυδάλιμος, η, ον, Π. [κῦδος]. περίφημος, ἔνδοξος, (ἐπμ.) εὐγενὴς, (συνκδχ.) γενναῖος· (ἐν γέν.) μέγας.

Κυδάνω, Μ. ανῶ, Π. = Κυδαίνω, τιμῶ, δοξάζω. 2) (ἀμτβτ.) = Κυδιάω, ὑπερηφανεύομαι.

Κυδέστερος, α, ον, Π. ἀντὶ Κυδίων.

Κυδήεις, εσσα, εν, Π. [κῦδος]. περίφημος, ἔνδοξος. ἀγέρωχος, ὑπερήφανος.

Κυδηθῆναι, Π. πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Κυδαίνω.

Κυδιάνειρα (ἡ), Π. [κῦδος, ἀνήρ]. ἡ τιμῶσα (δοξάζουσα) τοὺς ἄνδρας. » Μάχη (» Ἀγορὰ)—, « Ὅμ. 2) περίφημος διὰ τοὺς ἄνδρας της. » Σπάρτη—, « Ἐπγρ.

Κυδιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. [κῦδος]. ὑπερηφανεύομαι, καμαρόνω, γαυριῶ, χαίρομαι. » Οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιόωντες, « Ἰλ. Φ. » (Ἵππος) κυδιόων, ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει. « Ἰλ. Ζ. » Μέγα κυδιάασκον ἀνὰ φρένας, εὖτ' ἐσίδοντο περθόμενον ἄστυ, « Κόϊντ. (καὶ δοτ.) » Κυδιόωσα.. ἐθείραις, « Ἐπγρ.

Κύδιμος (ὁ, ἡ), Π. = Κυδάλιμος.

Κυδιόων, ωσα, ων, Π. ἀντὶ Κυδιῶν, μτχ. τοῦ Κυδιάω.

Κύδιστος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Κυδίων, ωνος (ὁ, ἡ), (συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Κυδνὸς), Π. ἐνδοξότερος, -τατος. ἐπωφελέστερος, -έςατος, (ἐν γέν.) καλλιώτερος. » Τί κύδιόν μοι ζῆν; « Εὐρ., τί μὲ ὠφελεῖ νὰ ζῶ;

Κυδνὸς, ἡ, ὸν, Π. = Κυδρὸς, Κύδιμος, (παρβλ. Κεδνός).

Κυδοιδοπάω-ῶ [κυδοιμὸς, δοῦπος], Μ. ήσω, Κωμ. ἀντὶ -

Κυδοιμέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάμνω θόρυβον (ταραχὴν), (μτβτ.) ταράττω, κάμνω ἄνω-κάτω, [ἐκ τοῦ

Κυδοιμὸς (ὁ), Π. [κῦδος]. βοὴ, θόρυβος (κυρ. μάχης)· συμπλοκὴ, πόλεμος. (μτφορ.) σύγχυσις, ταραχὴ, ἀνησυχία. » Ποῖ χρὴ βοηθεῖν; ποῖ κυδοιμὸν ἐμβαλεῖν; « Ἀρσφ.

Κυδοιμοτόκος (ὁ, ἡ), Π. [κυδοιμὸς, τίκτω]. ταραχῆς πρόξενος. » Τετρήχει δὲ θάλασσα κυδοιμοτόκοισιν ἀήταις, « Γργ.

Κῦδος, εος-ους (τὸ), Π. φήμη (εἴτε καλὴ, εἴτε κακὴ), δόξα, τιμή· καύχημα. (ἐπὶ κακοῦ) ἀτιμία, δυσφημία, (ὅθεν τὸ Κυδάζομαι). (εἰς τὴν δευτέραν ταύτην σημασ. κατά τινας ὀξύνεται).

Κυδρὸς, ὰ, ὸν, Π. [κῦδος], = Κυδάλιμος, περίφημος, ἔντιμος. (ἐπὶ ἵππου) γαῦρος. » Κεῖνος τῶν ἄλλων κυδρότερον πίεται, « (Ἴων παρ') Ἀθ., = Ζωρότερον, πλειότερον, (κοιν.) 'γιερώτερα.

Κυδρόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. = Κυδαίνω, δοξάζω. 2) (μσ.) = Κυδιάω, καμαρόνω, γαυριῶ. » Κρατήσας δὲ (ὁ ἀλέκτωρ), γαῦρός ἐςι καὶ κυδρουμένῳ ἔοικεν, « Αἰλ.

Κυδωναῖος, α, ον, = Κυδώνιος. ‖. » Σῦκα —, « Ἀθ., τὰ χειμωνιάτικα, (ἴδε Κωδωναῖος).

Κυδωνέα ἢ **Κυδωνία** (ἡ), (ἐνν. μηλέα), δένδρ., ἡ κυδωνιά.

Κυδωνιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (Εἶμαι φουσκωμένος εἰς) σχῆμα κυδωνίου. » Μαζὸς —, « Ἐπγρ.

Κυδώνιον (τὸ), (μῆλον), εἶδ. ὀπωρ., τὸ κυδῶνι, (οὐσ. οὐδ. τοῦ

Κυδώνιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς ἐν Κρήτῃ πόλεως Κύδωνος. 2) ὅμοιος μὲ κυδῶνι.

Κυδωνίτης, ου (ὁ). (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ἢ ἀπὸ κυδώνια.

Κυδωνόμελι, ιτος (τὸ). μέλι ἐσκευασμένον μὲ κυδώνια.

Κυέω-ῶ [κύω], Μ. ήσω, = Κύω, εἶμαι ἔγκυος, κυοφορῶ· (κατ' ἐκτ.) γεννῶ. » Ἤδη δὲ καὶ δίδυμα κυοῦσά τις ἐπεκύησε τρίτον, « Ἀρστ. » Ἃ πάλαι ἐκύει, τίκτει καὶ γεννᾷ, « Πλάτ. » Εἰσὶ γὰρ οἳ καὶ ἐν ταῖς ψυχαῖς κυοῦσιν ἔτι μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς σωμασιν, ἃ ψυχῇ προσήκει καὶ κυεῖν καὶ κυῆσαι, « Πλάτ. (ὅθ.

Κύημα (τὸ). τὸ κυοφορούμενον, ἔμβρυον. (κατ' ἐκτ.) τὸ ἀποκυηθὲν, γέννημα. » Τοὺς λόγους τεκεῖν, καὶ δεῖξαι τοῖς ἄλλοις τὰ κυήματα, « Ἱμέρ.

Κύησις [κυέω], εως (ἡ). σύλληψις, κυοφορία, (κοιν.) 'γγαστριά. » Οὐ γὰρ γῆ γυναῖκα μιμεῖται κυήσει καὶ γεννήσει, « Πλάτ. » Πόσος ὁ τῆς τῶν ἀνθρώπων κυήσεως χρόνος, « Ἰατρ.

Κυητήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ συντελῶν πρὸς κύησιν (σύλληψιν ἢ γέννησιν).

Κυητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συλλαμβάνειν καὶ γεννᾷν ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.

Κύθε, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Κεύθω.

Κύθρα, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Χύτρα, (ὅθ.

Κύθρινος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Χύτρινος.

†**Κυθρόγαυλος** (ὁ), = Χυτρόγαυλος.

Κύθρος (ὁ,), Ἰων. ἀντὶ Χύτρος.

†**Κύϊξ**, ικος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κόϊξ.

Κυΐσκω (χ. Μ.). (σπν.) Ἐγγαστρόνω (» Καὶ ὁ μὲν ἐδεῖτο γονῆς, ἡ δὲ τοῦ κυΐσκειν μέλλοντος, « Ἱμέρ.). ‖. (συνήθ.) συλλαμβάνω, ἐγγαστρόνομαι, ἢ = Κύω, κυοφορῶ. » Αἱ ἵπποι σφίσιν ἐκύϊσκον ἐκ τῶν ὄνων, « Παυσ. » Ἐν πάσαις τετταράκοντα ἡμέραις κυΐσκει καὶ τίκτει ϗ θάλπει ϗ ἐκτρέφει (ἡ περιςερὰ), « Γεωπον. (συχνότ. μσ.) » Τὰ πρόβατα κυΐσκεται ἐν τρισὶν ἢ τέτταρσιν ὀχείαις, « Ἀρστ. » Ἐπεὰν προσίῃ ἡ ὥρη κυΐσκεσθαι τὰς ἵππους, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Τὰ μετὰ τροπὰς κυϊσκόμενα (πωλάρια) δυσγενῆ γίνεται καὶ ἄχρεια, « Γεωπον.

Κυκανάω-ῶ, Μ. ήσω, Κωμ. ἀντὶ

Κυκάω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐν γέν.) Ἀνακατόνω (» Τὸν βόρβορον—, » Ἀρσφν. [ϗ πθ.] » Λέβης ὡς ἐν πυρὶ πολλῷ πᾶσ' [ἡ χάρυβδις] ἀνεμορμύρεσκε κυκωμένη, « Ὀδ. Μ. » Ὥσπερ εἴς τινα δίκην ἐμπεσόντες κυκῶνται, « Πλάτ.). (ἰδίως) κατασκευάζω κυκεῶνα ἢ ὡς ἂν κυκεῶνα (» Ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνὴ οἴνῳ πραμνείῳ, Ἰλ. Λ. » Ἄλμην κύκα τούτοισι, « Ἀρσφ.). (μτφορ.) ταράττω, φέρω (καὶ μσ. γίνομαι) ἄνω-κάτω (» Τὴν βουλὴν κυκήσω, « Ἀρσφ. [καὶ πθ.] » Θυμὲ θύμ' ἀμηχάνοισι κήδεσιν κυκώμενε, « Ἀρχίλ.) (σπν. μσ.) κάμνω καὶ πίνω κυκεῶνα. » Καὶ τὸν θύμον τρίβων κυκῶμαι, « Ἀρσφ.

†**Κυκεία** (ἡ), = Κύκησις.

Κυκειῶ, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ῑ) ἀντὶ Κυκεῶνα.

;**Κυκέω**, Ἰων. ἀντὶ Κυκάω.

Κυκεῶ, Ἀττ. ἀντὶ Κυκεῶνα, αἰτ. τοῦ

Κυκεὼν [κυκέω], ῶνος (ὁ). (ἐν γέν.) μίγμα· (ἰδιαιτ.) εἶδος ποτοῦ ἀπὸ διάφορα εἴδη (κυρ. δὲ ἀλεῦρι, νερὸν ἢ κρασὶ ἢ γάλα καὶ μέλι μὲ φλησκοῦνι) ἀνακατωμένα, κουρκοῦτι, χιλοπήτταις, μποζᾶς κτλ. (ἐνίοτε) καθάρσιον, (ὅθ.) » Κυκεῶνα πιὼν, εἰς ἐκκλησίαν πορεύεσθαι, « Θφρ., (παρβλ, Συρμαία). 2) (μτφορ.) μίγμα διαφόρων (ἄλλως ἀσυμβιβάστων) ἰδεῶν ἢ πραγμάτων ἢ προσώπων, (ἐν γέν.) σύγχυσις, τύρβη, ἀνωμαλία. » Τοῦ μὲν ἐμπορευομένου, τοῦ δὲ λῃστεύοντος, τοῦ δὲ μαστιγουμένου, τοῦ δὲ δικαζομένου, καὶ πάντων τούτων ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος ἐφαίνετο, « Λχ.

†**Κυκήθρα**, ας (ἡ) καὶ

Κύκηθρον (τὸ). ξύλον ἢ κουτάλι διὰ ἀνακάτωμα. (μτφορ.) ἄνθρωπος ἀνακατωτούρης, σκανδαλοποιὸς, (χυδ.) σκατοχούλιαρον.

Κύκημα (τὸ), = Κυκεὼν, (μτφορ.) σύγχυσις, ἀταξία.

Κύκησις [κυκάω], εως (ἡ). ἀνακάτωμα. (μτφορ.) ταραχὴ, σύγχυσις.

Κυκησίτεφρος (ὁ, ἡ), Κωμ. [κυκάω, τέφρα]. ἀνακατωμένος μὲ στάκτην. » Κονία—, « Ἀρσφ., ἡ θολόσταχτη.

Κυκητὴς [κυκάω], οῦ (ὁ). ἀνακατωτούρης, ταραχοποιός.

Κύκλα (τὰ), πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Κύκλοι.

Κυκλάζω, Μ, άσω; Γλσ. Κυκλοφορῶ, κύκλω περιέρχομαι.

Κυκλάμινον (τὸ) καὶ

Κυκλάμινος (ἡ) καὶ

Κυκλαμὶς, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ μὲ ςρογγυλὴν ῥίζαν καὶ φύλλα κισσοειδῆ (ὅθεν καὶ Χαμαίκισσος), (κοιν.) λαγόψωμον, (Γαλλ.) pain de pourceau. (ἓν εἶδος 'του ἐλέγετο καὶ Κισσάνθεμον).

Κυκλάνεμον (τὸ). στρογγυλὸν ἀνεμιστήριον.

Κυκλὰς, άδος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματίζων κύκλον, περιφερὴς, στρογγυλὸς, ἢ· κείμενος κύκλω τινὸς, ἢ· κυκλοφορῶν, (ἐν γέν.) = Κυκλικός. » Ὧραι κυκλάδες, « Εὐρ., Ὀρφ. » Πορφύρα—, « Λξ., ἡ περὶ τὴν χλαῖναν, ‖. (ἰδιωνυμ. δὲ) » Κυκλάδες, « Ἰσκρ., αἱ περὶ τὴν Δῆλον νῆσοι τοῦ Αἰγαίου, (κοιν.) τὰ Δωδεκάννησα.

Κυκλεύω, Μ. εύσω, = Κυκλόω, περικυκλόνω, ἢ· περιέρχομαι, κυκλοφορῶ. » Τὴν γῆν περιιὼν καὶ κυκλεύων ὁ ἥλιος, « Κλεομήδ.

Κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κινῶ (στρέφω) τι κυκλοειδῶς, περιφέρω, περιςρέφω (» Ἐπισκοπεῖν κυκλοῦσαν ὄμμα χρὴ χοροῦ κατάστασιν, « Ἀρσφ). μετακομίζω δι' ἁμάξης. (» Αὐτοὶ δὲ κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν, « Ἰλ. Η.). (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) κινοῦμαι (ςρέφομαι) εἰς σχῆμα κύκλου, κυκλοφορῶ, περιστρέφομαι, περιέρχομαι. » Ὁ λόγος τὸ πᾶν σημαίνει καὶ κυκλεῖ καὶ πολεῖ ἀεὶ, « Πλάτ. » Κυκλεῖσθαι στρεφόμενον τὸν ἄτρακτον, « αὐτ. » Νύκτες ἡμέραι τε κυκλοῦσι, « Σοφ., παρέρχονται, (κοιν.) κατρακυλοῦν. (καὶ πθ.) » Κῦμα κυκλεῖταί με, « αὐτ., μὲ περικυκλόνει.

Κυκληδὸν, ἐπίῤ. Ἐν κύκλῳ, ὁλόγυρα.

Κύκλησις [κυκλέω], εως (ἡ). περιςροφὴ, κυκλοφορία.

Κυκλιὰς, άδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κυκλὰς, κυκλοτερὴς, στρογγυλός. » Τυρὸς—, « Ἐπγρ.

Κυκλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κύκλον, ἢ· γινόμενος ἐν κύκλῳ, ἢ· ἔχων σχῆμα κύκλου, στρογγυλός. ‖. » Κυκλικοὶ, « ὠνομάσθησαν οἱ ἐπικοὶ ποιηταὶ τῶν ὁποίων τὰ ποιήματα ἐσχημάτιζον τὴν ἐγκύκλιον σειρὰν τῆς μυθώδους παλ. ἱστορίας. » Τοὺς κυκλικοὺς τούτους τοὺς Αὐτὰρ ἔπειτα λέγοντας μισῶ, λωποδύτας ἀλλοτρίων ἐπέων, « Ἐπγρ., (ἴδε Κύκλος ϗ παρβλ. Κύκλιος).

Κυκλικῶς, ἐπίῤ. Εἰς σχῆμα κύκλου. 2) (Γρμτ.) κατὰ τὸν τρόπον καὶ τὸ σύςημα τῶν καλουμένων Κυκλικῶν, (δηλ.) κοινῶς ἢ καταχρηστικῶς.

Κυκλιοδιδάσκαλος (ὁ). ποιητὴς κυκλίων (κυρ. δὲ διθυραμβικῶν) ποιημάτων, [ἴδε Διδάσκαλος καὶ

Κύκλιος, α ἢ ος, ον, = Κυκλικὸς, κυκλοειδής. ‖. » Χορὸς—, « Ξεν., (κυρ.) ὁ περὶ τὸν βωμὸν, (ἐπμ.) κυκλοτερὴς, (Γαλλ.) ronde. » Τοὺς μὲν κριτὰς τοὺς ἐκ Διονυσίων, ἐὰν μὴ δικαίως τοὺς κυκλίους χοροὺς κρίνωσι, ζημιοῦτε, « Αἰσχ. » Μέλη κύκλια, « Ἀρσφ., τὰ λυρικὰ καὶ (ἰδιαιτ.) τὰ διθυραμβικὰ (» τὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἔχοντα, « Σχλ. ἢ » ἐπεκτεταμένα, « ἄλλ. ἢ » κατάτεχνα, ποικίλα, « ἄλλ.) καὶ » Αὐληταὶ κύκλιοι, « Λχ., οἱ αὐλοῦντες εἰς τοὺς κυκλίȣς χοροὺς (κυρ. τῶν Διονυσίων). » Ποιηταὶ κύκλιοι, (καὶ ἁπλ.) » Κύκλιοι, « οἱ ἄλλ. Κυκλικοί. ‖. (τὸ οὐδ.), Κύκλιον ϗ » Κύκλια, Π. ἀντὶ Κύκλῳ, κυκλοειδῶς. » Σὸν περὶ βωμὸν.. κύκλιον ὠρχήσαντο, χοροῦ δ' ἡγήσατο Θησεὺς, « Καλλ. » Εἱλισσόμεναι κύκλιοι, ἐχόρευσαν, « Εὐρ.

Κυκλίσκιον (τὸ). τροχοῦλι.

Κυκλίσκομαι, Π. ἀντὶ Κυκλέομαι.

Κυκλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κύκλος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κοιλίσκος, (ὅθ.

†**Κυκλισκωτὸς**, ἡ, ὸν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κοιλισκωτός.

Κυκλοβορέω-ῶ, Μ. ήσω, Κωμ. θορυβῶ, βούζω ὡς χείμαῤῥος, [ἐκ τοῦ

Κυκλοβόρος (ὁ), [κύκλω, βιβρώσκω]. χείμαῤῥος (ὅςτις κατατρώγει τὰς ὄχθας του), (ἰδιωνυμ.) χαράδρα τις πλησίον τῶν Ἀθηνῶν. » Ὤμην δ' ἐγὼ τὴν Κυκλοβόρον κατιέναι, « Ἀρσφ. (ἀποσπάσμ.).

Κυκλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Σχηματίζω) κύκλον. (Ῥτρ.) γράφω κύκλȣς (περιόδους, στρογγυλὰς φράσεις) ἢ κατ' ἔκτασιν, [ἐκ τοῦ

Κυκλογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (σχηματίζων) κύκλον. 2) συγγραφεὺς ἢ ποιητὴς Κυκλικός.

Κυκλοδίωκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κινούμενος (περιστρεφόμενος ἢ περιφερόμενος) κυκλικῶς.

Κυκλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίῤ.) -ειδῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα κύκλου, στρογγυλὸς, περιφερής.

Κυκλόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Κυκλικὸς, ςρογγυλός. » Κυκλόεσσαν ἴτυν, « Ἐπγρ.

Κυκλοέλικτος (ὁ, ἡ), Π. [κύκλ. ἑλίσσω]. ὁ κινούμενος (περιστρεφόμενος) κύκλω, κυκλοφορῶν.

Κυκλόθεν, ἐπίῤ. Ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ὁλοτρόγυρα.

;**Κυκλομόλιβδος** (ὁ), Π. τὸ μολυβοκόνδυλον (κυρ. τοῦ διαβήτου).

;**Κυκλοπαιδία** (ἡ), = Ἐγκυκλοπαιδία.

Κυκλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Σχηματίζω) κύκλον. (εἰς τὸν Ξεν. ἴσως ὀρθότ. Κύκλον ποιησάμενοι).

Κυκλοπορεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Κυκλοπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ κυκλοειδῶς (διὰ γυριστῶν δρόμων), (ἀντιθ. τῷ Εὐθυπορῶ).

†**Κυκλόπους**, οδος (ὁ), εἶδος στρογγυλῶν

(ἀπὸ πλεκτὰ στεφάνια κατεσκευασμένων) ὑποδημάτων διὰ τοὺς περιπατοῦντας ἐπὶ τῆς χιόνος, (κοιν.) πατήκια (;)

Κύκλος (ὁ), [συγγ. τῷ Κυλὸς καὶ Κοῖλος]. (ἐν γέν.) σῶμα ἢ σχῆμα περιφερὲς, (π. χ.) κρικέλλα, στεφάνι· δίσκος (» Ἡλίου—,« Αἰσχλ.), (ὅθ. Π.) ὁ ὀφθαλμός. (ἰδιαιτ.) τροχὸς (» Ἐπαξονίου κύκλα δίφρου,« Θκρ.). γύρος, περιφέρεια (» Ἀσπίδος—,« Αἰσχλ.). περίβολος πόλεως (» Φύλακας ἄλλοτ' ἄλλῃ τοῦ περιτετειχισμένου κύκλου, « Ξεν.)· σύναξις ἀνθρώπων, (Γαλλ.) cercle, attroupement (» Σύλλογοι ἐγίγνοντο, ϗ κύκλοι συνίσταντο,« Ξεν.), (ὅθ.) συνέλευσις (» Κύκλος ἰατρῶν συνῄει,« Ι. Κίνν., συμβούλιον), βουλευτήριον, ἀγορὰ (» Οἱ δὲ γέροντες εἵατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ,« Ἰλ. Σ.). (εἰς τὰς Ἀθ. ἰδιωνυμ.) τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου ἐπωλοῦντο τὰ σκεύη ϗ τὰ ἀνδράποδα. »'Ωνομάσθησαν δὲ, κατὰ τὸν Ἁρπκρ., ἀπὸ τοῦ κύκλῳ περιεστάναι τοὺς πωλουμένους). (Λογικ.) εἶδος συλλογισμοῦ. (Ῥτρχ.) σχῆμα λόγου (ὅταν εἰς τὴν ἀρχὴν ϗ τὸ τέλος τῆς περιόδου βάλλεται ἡ αὐτὴ λέξις. » Σοὶ μὲν γὰρ κλέπτης ἦν ὁ πατὴρ, εἴπερ ἦν ὅμοιός σοι,« Δμ.)· (Γρμτ.) συλλογὴ τῶν ἀρχαιοτέρων ἐπικῶν μυθογράφων τῶν καλουμένων διὰ τοῦτο Κυκλικῶν (» Διονύσιος ἐν τῷ Α', Ε' κτλ. τοῦ Κύκλȣ,« Σχλ.). »Κύκλοι προσώπȣ,« Ἱππκρ., τὰ ἄλλ. Μῆλα τοῦ προσ. »'Ομμάτων κύκλοι, « Σοφ. (καὶ ἁπλ.) » Ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων,« αὐτ., τῶν ὀφθαλμῶν του. ‖. (ἡ δοτ.) Κύκλῳ (μετὰ ϗ χωρὶς τῆς Ἐν), ἀντὶ ἐπίῤ. Τριγύρω, πέριξ, ὁλόγυρα. » Κλῄειν κελεύω πάντα πύργον ἐν κύκλῳ, « Εὐρ. » Κάτιδε τὰς νήσους ἁπάσας ἐν κύκλῳ, « Ἀρςφ. » Κύκλῳ ἀπάντῃ, « Ὀδ. Θ. » Ἔχων κύκλῳ πάντα καὶ φίλια καὶ πολέμια,« Ξεν. (καὶ μὲ γεν.) » Κύκλῳ αὐτοῦ,« Γρφ. (ϗ αἰτ.) » Ἐπιστήσαντες κύκλῳ τὸ σῆμα ἱππέας,« Ἡρ. (ϗ ἐναρθρ.) » Τὰ κύκλῳ τῆς Ἀττικῆς, « Δμ. 2) (ὡς ἐπίθ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Χορὸς) ἀντὶ Κύκλιος. » Ἐχορήγησε κύκλῳ,« Λξ. 3) κίνησις κυκλικὴ, κυκλοφορία. » Ἐνιαυτοῦ ἢ Ἐνιαύσιος—,« Εὐρ., (ὅθ. 4) (ἁπλ.) ἀντὶ Ἐνιαυτὸς, ἔτος. » Ὄφελλε δὲ μυρία κύκλα ζώειν, « Ἐπγρ.

Κυκλόσε, ἐπίῤ. Π. = Κύκλῳ, ὁλόγυρα, ὁλοτρόγυρα.

Κυκλοτερὴς [κύκλος, τείρω], έος (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) τορνευτός· (ἐπμ.) ςρογγυλὸς, περιφερής.

Κυκλοτερῶς, ἐπίῤ. Εἰς σχῆμα κύκλου.

Κυκλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Περιφέρω [καὶ πθ.] Κινοῦμαι, Περιστρέφομαι) κυκλικῶς.

Κυκλοφορητικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ κυκλοφορεῖν (κινεῖσθαι -

Κυκλοφορητικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ κυκλοφορίαν.

Κυκλοφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ κυκλοφορούμενος (κινούμενος κυκλικῶς).

Κυκλοφορία (ἡ). ἡ κατὰ κύκλον φορὰ (κίνησις).

Κυκλοφορικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κυκλοφορίαν ἢ κινούμενος.

Κυκλοφορικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ κυκλοφορίαν.

Κυκλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φερόμενος ἐν κύκλῳ, κυκλικός.

Κυκλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στρέφω ἢ Λυγίζω τι (καὶ πθ. ἢ μσ. Λαμβάνω, Τοποθετοῦμαι πέριξ τινὸς) εἰς σχῆμα κύκλου· περικυκλόνω. » Ἐκύκλωσαν αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι, « Εὐαγγ. (ϗ μσ.) » Οἱ ἱππεῖς τῶν Συρακȣσίων ἐκυκλοῦντό τε ῥᾷον αὐτοὺς, δίχᾳ δὴ ὄντας, καὶ ξυνῆγον ἐς ταὐτὸ, « Θκ. » Φαιδροί τε οἱ πολλοὶ οὐ πάνυ ἐφαίνοντο, ἐκυκλοῦντό τε, καὶ μεστὰ ἦν πάντα ἀλλήλους ἐρωτώντων καὶ διαλεγομένων,« Ξεν. (καὶ πθ.) »Κυκλοῦτο δ' (ὁ κλάδος) ὥστε τόξον, « Εὐρ.

Κυκλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κυκλοειδής.

;**Κύκλωθεν**, ἐπίῤ. (μτγν.) ἀντὶ Κυκλόθεν.

Κύκλωμα (τὸ), [κυκλόω], = Κύκλος, σῶμα κυκλοτερὲς (στρογγυλόν).

Κυκλώπειος, α, ον καὶ

Κυκλωπικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς κύκλωπα, ἴδιος κύκλωπος.

Κυκλωπικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν κυκλώπων.

Κυκλώπιον (τὸ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Κύκλωψ. 2) οὐδ. τοῦ

Κυκλώπιος, α ἢ ος, ον, = Κυκλωπικός. ‖. (οὐσ. οὐδ.) τὸ ἀσπράδι τοῦ 'μματιοῦ.

Κυκλωπὶς, ἴδος (ἡ), Π. ἀντὶ Κυκλωπεία. Κυκλωπική.

Κύκλωσε, ἐπίῤ. (Ἐν) κύκλῳ, ὁλοτρόγυρα.

Κύκλωσις [κυκλόω], εως (ἡ). περικύκλωσις.

Κυκλωτὸς [κυκλόω], ή, όν, = Κυκλοτερής.

Κύκλωψ [κύκλος, †ὤψ], ωπος (ὁ), Π. (ὡς ἐπίθ.) στρογγυλός. » Σελήνη—, « Κλμ. » Κόρη—, « Ἐμπεδ., ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ. ‖. (οὐσ. κατὰ τὴν μυθολογ.) ἀγριάνθρωπος ἔχων ἕνα μόνον στρογγυλὸν ὀφθαλμὸν καταμεσῆς τοῦ μετώπου. (μτγν.) κτίστης ἢ χαλκεύς.

Κύκνειος, α ἢ ος, ον. Ὁ τοῦ κύκνου. » Τὸ κύκνειον (ἐνν. μέλος ἢ ᾆσμα), « Ἀθ. » Εἶπε θέλειν ὥσπερ τὸ κύκνειον ᾄσας ἀποθανεῖν, « αὐτ.

Κυκνίας, ου (ὁ). ὅμοιος μὲ (λευκὸς ὡς ἂν τὸν) κύκνον. » Ἀετὸς—, « Παυσ.

Κυκνίτης, ου (ὁ) καὶ Κυκνῖτις, ιδος (ἡ), = Κύκνειος.

Κυκνογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ κύκνου.

Κυκνόθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ τραφεὶς ἢ ἀνατραφεὶς ὑπὸ κύκνου.

Κυκνοκάνθαρος (ὁ), εἶδ. πλοίου (ἴδε Κύκνος καὶ Κάνθαρος).

Κυκνόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν κύκνου.

Κυκνόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πτερὰ κύκνȣ, (ἁπλ.) κύκνειος.

Κύκνος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (χῆνας μὲ μακρὺν λαιμὸν), (κοιν.) τσυκνιᾶς. (μτνμ.) ποιητὴς, ἀοιδός. » Τὸν χαρίεντ' Ἀλκμᾶνα, τὸν ὑμνητῆρ' ὑμεναίων κύκνον, « Ἐπγρ. 2) εἶδ. πλοίου (ἴσ. διότι ἡ πρῶρα του ἦτον κυρτὴ ὡς τὸν λαιμὸν τοῦ κύκνου). » Ἡ ναῦς δὲ πότερ' εἰκόσορός ἐστιν, ἢ κύκνος, ἢ κάνθαρος; « (Νικόςρ. παρ') Ἀθ.

Κύκνοψις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κυκνόμορφος.

†**Κυκοιδοπάω-ῶ**, Μ. ήσω. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυδοιδοπάω.

Κύλα (τὰ) καὶ

Κυλάδες (αἱ). τὰ περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς (ὑπεράνωθεν καὶ κάτωθεν τῶν βλεφάρων) κοιλώματα, [ἐκ τοῦ

†**Κυλὰς** [κοῖλος], άδος (ἡ), ἄχρ. ὀνμς. τοῦ προηγ.

Κυλικεῖον (τὸ). τὸ ἀρμάρι ἢ τραπέζι ὅπȣ ἐναποτίθενται αἱ κύλικες (τὰ ποτήρια), (Γαλλ.) buffet. 2) (συνκδχ.) = Συμπόσιον. » Μόλις εἰς τὸ κυλικεῖον ἐνεγράφην,« (Κρατῖν. παρ') Ἀθ., [ἐκ τοῦ

Κυλίκειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κύλικα, = Παροίνιος, Ἐπικυλίκειος. » Ζητήματα κυλίκεια, « Πλδ.

Κυλικηγορέω-ῶ [κύλιξ, ἀγορεύω], Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ τὸ ποτῆρι εἰς τὸ χέρι (ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι), [ἐκ τοῦ

Κυλικηγόρος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν (ῥητορεύων) ἐν συμποσίῳ.

Κυλικήρυτος (ὁ, ἡ), Π. [κύλιξ, ἀρύω]. ὁ ἀντλούμενος ἢ δυνάμενος νὰ ἀντληθῇ μὲ ποτῆρι, (παρβλ.) Κοτυλήρυτος.

Κυλίκιον (τὸ) καὶ

Κυλικὶς, ίδος (ἡ) καὶ

Κυλίκνη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κύλιξ, ποτηράκι, κουτάκι (κυρ. διὰ ἰατρικά). πινάκι. » Τὸ δ' ἔτνος ἐν ταῖς κυλίχναις τουτὶ θερμὸν,« Πλδ.

Κυλικοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Μεταφέρω) τι ἐντὸς κύλικος.

Κυλικοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) κύλικα.

Κυλικώδης, εος (ὁ, ἡ). κυλικοειδὴς τὸ σχῆμα.

Κυλινδέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι, = Κυλίω, -ομαι (κυρ. ϗ μτφορ.). » Ἐκ παιδὸς ἐν τηλίᾳ ϗ κύβοις ϗ καπηλείοις καλινδηθεὶς, « Συν.

Κυλινδήθρα [κυλινδέω], ας (ἡ). ὁ τόπος ὅπου κυλίονται τὰ ζῶα ἢ οἱ ἀθληταὶ, (ἴδε Ἀλινδήθρα).

Κυλίνδησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Κυλινδέω, κύλισμα· (μτφορ.) διατριβὴ, ἡ· γύμνασις· ἕξις. » Ἡ ἐν τοῖς λόγοις—, « Πλάτ.

Κυλινδρικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς καὶ

Κυλινδροειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα κυλίνδρου.

Κύλινδρος (ὁ), [κυλίνδω]. σῶμα μακροστρόγγυλον μὲ βάσεις ἐπιπέδους ἑκατέρωθεν, κολῶνα τὴν ὁποίαν κυλίοντες ἰσάζουν τὸ ἔδαφος, κύλιντρος. 2) χειρόγραφον παλαιὸν τυλιγμένον εἰς σχῆμα κυλίνδρου, (καθὼς τῶρα λέγομεν) τόμος. 3) (μτνμ.) = Ὄρχις, (ὅθ.

Κυλινδροφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάσσων (ἐμπεριέχων) τοὺς κυλίνδρους. » Θύλακος —,« Νικ. Χων., τὸ Ὄσχεον.

Κυλινδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἰσάζω ἐπίπεδόν τι μὲ τὸν κύλινδρον.

Κυλινδρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κυλινδροειδής.

Κυλινδρωτὸς, ή, όν. Ὁ ἐπιπεδωθεὶς διὰ τοῦ κυλίνδρου, κυλιντρωμένος.

Κυλίνδω, = Κυλινδέω, κυλίω.

Κύλιξ [κυλίω ἢ κοῖλος], ικος (ἡ). ποτῆρι.

†**Κυλὶς**, ίδος (ἡ), = Κυλὰς, (εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.).

Κύλισις, εως (ἡ), = Κυλίνδησις, κύλισμα.

;**Κυλίσκη** (ἡ) καὶ

,**Κυλίσκιον** (τὸ), = Κυλίχνη, -ιον.

Κύλισμα (τὸ), = Κύλισις. 2) = Κυλινδήθρα.

Κυλισμὸς (ὁ), = Κύλισις.

Κυλιστικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ συνιςάμενος ἢ γυμνασμένος εἰς τὸ κυλίεσθαι (κυρ. καθὼς οἱ παλαισταί).

Κυλιστὸς, ή, όν. Τὸν ὁποῖον δύναται νὰ κυλίσῃ τις. »Στέφανος—,« Ἐπγρ.

Κυλίστρα, ας (ἡ), = Κυλινδήθρα.

Κυλίχνη (ἡ) καὶ

Κυλίχνιον (τὸ) καὶ

Κυλιχνὶς, ίδος (ἡ) καὶ

Κύλιχνος (ὁ), = Κυλίκνη.

Κυλίω [κυλὸς], Μ. ίσω. Κυλῶ, κατρακυλῶ, (πθ. ἢ μσ.) κυλιοῦμαι (κυρ. καὶ μτφορ.). »Ταῖς ἀκάνθαις ἀναιροῦνται λιθίδια, καὶ ἔχουσιν ἕρμα, καὶ οὐ ῥᾳδίως κυλίονται,« Αἰλ. » Περὶ τὴν ἀγορὰν ϗ τὸ ἄστυ κυλίεσθαι, « Ἀρςτ., ἴδε Κυλινδέω.

Κυλλαίνω, Μ. ανῶ, = Κυλλόω.

,**Κύλλαρος** (ὁ), [κυλλὸς], εἶδος γυμνοῦ καρκίνου, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ τὰ κενὰ τῶν κόχλων ὄστρεα, (κοιν.) κλιτσινάρι, (καὶ ἄλλ.) καρτσιμὸς, (ὁ Camus τὸ μετέφρασε) petit boiteux, (διότι, κατὰ τὸν Ἀρςτ., » τὸν μὲν δεξιὸν τῶν ποδῶν ἔχει μικρὸν, τὸν δὲ ἀριστερὸν μέγαν, καὶ ποιεῖται τὴν βάδισιν μᾶλλον ἐπὶ τούτῳ.«)

Κυλλάστις καὶ Ἰων. Κυλλῆστις, ιος (ὁ). ὁ ἐξ ὀλύρας ἄρτος τῶν Αἰγυπτ.

Κυλλοίπους, οδος (ὁ, ἡ) καὶ

Κυλλοπόδης, ου (ὁ) καὶ

Κυλλοποδίων, ωνος (ὁ) καὶ

Κυλλόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. χωλὸς, στραβοπόδης, (ἰδιωνυμ.) ὁ Ἥφαιστος, [ποῦς ϗ

Κυλλὸς [συγγ. τῷ Κοῖλος ϗ Ἀγκύλος, ἴδε Κυλὸς], ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Καμπύλος· στρεβλός. (ὅθ. κυρ.) χωλὸς ἢ κουλός· (ἐν γέν.) ἐξαρθρωμένος, ἡ· κολοβὸς, 'μισερός. »Κυλλὸν ἐστι τὸ οὖς, καὶ μεῖον τοῦ ἑτέρου, « Ἱππκρ. (καὶ ἐλλ.) »Ἔμβαλε κυλλῇ,« Ἀρςφ, δὸς ἕνα λεπτὸν τῷ κουλῷ, (φρσ. τῶν ζητιάνων). »Κυλλοὶ (τὸ ὁποῖον ἄλλοῦ εἶπε » Κυλλαινόμενοι, καὶ ἄλλ. »Καμπύλοι) κατὰ τὸν κενεῶνα, « αὐτ., οἱ ξεγοφιασμένοι. (καὶ συγκρ.) » Ὁ μηρὸς κυλλότερος γίνεται,« αὐτ.

Κυλλότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ κυλλοῦ, χωλότης, κουλαμάρα.

Κυλλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κυλλὸν (κυρτὸν), κλίνω· στραβόνω· (κοιν.) κουλαίνω, (ἐν γέν.) σακατεύω. »Κυλλαίνων ὦτα,« Σοφ., μὲ καταιβασμένα αὐτιὰ, (ἴδε Καταβάλλω).

Κύλλωμα (τὸ). ἐλάττωμα ἀπὸ κυλλώσεως.

Κύλλωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., χώλωσις, σακάτευμα.

Κυλοιδιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶνε πρησμένα τὰ 'μμάτια μου (ἀπὸ ἀγρυπνίαν ἢ κακοπάθειαν), [οἰδέω καὶ

†**Κύλον** (τὸ), [κοῖλος], Ζ. Κύλα.

Κυλὸς [κύω, κοῖλος, γυλὸς], ή, όν, = Κυλλός.

Κῦμα (τὸ), [κύω]. τὸ σχηματιζόμενον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ὑπὸ τοῦ ἀνέμου· (μτφορ.) συμφορὰ, προσβολὴ (ἐναντιότης) τῆς τύχης. 2) ἀντὶ Κύημα, ἔμβρυον. 3) τὸ τρυφερὸν βλαςάρι τῆς κράμβης κτλ. 4) (ἀρχιτεκτ.) = Κυμάτιον.

Κυμαγωγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φέρομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, παραδέρνω μέσ' 'ς τὰ κύματα.

Κυμαγωγὴ καὶ **Κυμαγωγία** (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυματωγή.

Κυμαίνω, Μ. ανῶ. Σηκόνω κύματα, κυματίζω. (μτνμ.) κινοῦμαι κυματοειδῶς· περιπατῶ καθὼς οἱ χωλοί. (μτφορ.) ταράττω (καὶ ἀμτβτ. ἢ πθ. ταράττομαι) σφοδρῶς, εἶμαι εἰς βρασμὸν (εἰς ἀνησυχίαν). » Ἥβας ἄνθος κυμαίνει, « Πίνδ., βράζει, ἀκμάζει. » Ἔπη κυμαίνοντα, « Αἰσχλ., θρασέα, βλάσφημα.

†**Κυμάκτυπος** (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κυματόκτυπος.

Κύμανσις, εως (ἡ). τὸ κυμαίνειν ἢ κυμαίνεσθαι, κυμάτισμα· κυματοειδὴς κίνησις· (μτφορ.) ταραχὴ, ἀνησυχία.

†**Κυμὰς**, άδος (ἡ), = Ἔγκυος.

Κυματηδὸν, ἐπίῤ. Κυματοειδῶς.

Κυματηρὸς, ά, όν. Ὅλος κύματα, πλήρης κυμάτων.

Κυματίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων ἢ διεγείρων κύματα, (μτφορ.) τεταραγμένος.

Κυματίζω, Μ. ίσω. Σηκόνω (καὶ πθ. Ταράττομαι ἀπὸ) κύματα.

Κυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κῦμα, κυματάκι· βλασταράκι τρυφερόν· (ἀρχιτεκτ.) τὸ κυματοειδῶς ἐξέχον πρὸς καλλωπισμὸν εἰς τοῖχον ἢ οἰκοδόμημα, (Γαλλ.) cymaise. (ἐπὶ σκευῶν) χεῖλος.

Κυματοαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [κῦμα, ἄγνυμι]. ὁ κτυπῶν καὶ σπάνων (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) ὡς ἂν κῦμα.

Κυματοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ ῥίπτων (τινάζων) κύματα.

Κυματόδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων ἐπὶ ἢ διὰ τῶν κυμάτων.

Κυματοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος κύματος, ὅμοιος μὲ κῦμα.

Κυματόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Κυματώδης.

Κυματόκλυστος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων κλυζόμενος, κυματόπληκτος.

Κυματόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντηχῶν ἀπὸ τὸν κτύπον τῶν κυμάτων ἢ = τῷ

Κυματοπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. [κῦμα, πλήσσω]. κτυπημένος ἀπὸ τὰ κύματα, (κοιν.) θαλασσοδαρμένος.

;**Κυματοπληγὴς**, έος (ὁ, ἡ), Π. = Κυματοπλήξ.

Κυματότροφος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ τρέφων (κάμνων) κύματα. »Βυθὸς—,« Ὕμν. Ἐκκλ. (παρβλ. Τροφόεις)· 2) (προπαροξ.) ὁ τρεφόμενος (ζῶν) εἰς τὰ κύματα, (κατὰ διόρθ. ἀντὶ

;**Κυματοφθόρος** (ὁ, ἡ), Π. φθόρος (λυμεὼν) θαλάσσιος, πειρατής. » Ἁλιαίετος—, « Εὐρ.

Κυματόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κυματίζω, κάμνω κύματα, (πθ.) κυματόνω, φουρτουνιάζω. (τρπ.) κυμαίνομαι.

Κυματωγὴ (ἡ), [κῦμα, ἄγνυμι], Ζ. Ἀκτή.

Κυματώδης, εος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ωδῶς, = Κυματοειδής· γεμάτος κύματα.

Κυμάτωσις [κυματόω], εως (ἡ). κυμάτωμα, φουρτούνιασμα.

Κυμβαλίζω, Μ. ίσω. Κρούω (Παίζω) τὸ κύμβαλον.

Κυμβαλικὸς, ή, όν. Ὁ ἐν εἴδει κυμβάλου. »Θόλος—,« Ἀρχιτ., ὁ (ἄλλ.) Σκυφικός.

Κυμβάλιον (τὸ), = Κοτυληδὼν (φυτ.).

Κυμβαλισμὸς (ὁ). τὸ κυμβαλίζειν, παίξιμον τοῦ κυμβάλου.

Κυμβαλιστὴρ καὶ

Κυμβαλιςὴς, οῦ (ὁ). ὁ κυμβαλίζων (κρούων τὸ κύμβαλον).

Κυμβαλίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Κυμβαλιςής.

Κυμβαλῖτις, ιδος (ἡ), = Κυμβαλικὴ. »Πόα —,« Γαλ., = Κυμβάλιον.

Κυμβαλοκρούστης, ου (ὁ), = Κυμβαλιστής.

Κύμβαλον (τὸ), [κύμβη], εἶδος μουσικοῦ ὀργάνου, (Τουρκ.) τουμπελέκι ἢ ζίλι, (συγγ. τῷ

Κύμβαχος (ὁ, ἡ), Π. [κύμβη]. ὁ πίπτων ἢ πεσμένος μὲ τὸ κεφάλι κάτω. »Ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος ἐν κονίῃσιν, « Ἰλ. Ε., (παρβλ. Κυβιστάω).

Κύμβαχος (ὁ). τὸ ἐπάνω μέρος τῆς περικεφαλαίας ὅπου ἐμπήγεται ὁ λόφος.

Κυμβεῖον (τὸ), = Κυμβίον.

Κύμβη (ἡ), [κύβη]. (ἐν γέν.) καυκὶ, ποτῆρι· (ἰδιαιτ.) εἶδος ποτηρίου ἢ σκεῦȣς τῆς τραπέζης ('ξυδερὸν ἢ ἀλατερὸν) εἰς σχῆμα πλοίου· (ὅθ.) βάρκα, φελοῦκα, (παρβλ.) Σκῦφος. (κατ' ἔκτ.) σακκοῦλα, ταγιρτζίκα. 2) Π. ἀντὶ Ὄρνις. »Πτεροβάμων—,« Ἐμπεδ.

Κυμβητιάω-ῶ, Μ. άσω, = Κυβιστάω.

Κυμβίον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ κύμβη, ποτῆρι. (ἀρχιτεκτ.) = Κυμάτιον (;).

Κύμβος (ὁ), = Κύμβη, Κυμβίον, (ἐν γέν.) βυθὸς, κοιλότης· πάτος (πυθμὴν) ἀγγείου.

Κύμη (ἡ), Π. ἀντὶ Κύημα. »Βατραχέη κύμη,« Νίκ.

Κύμινδις (ἡ ϗ ὁ), Ἰων. τὸ πτηνὸν Χαλκὶς, χαλκοκουρούνα, ἢ εἶδ. γλαυκὸς, ἱέραξ ὁ νυκτινόμος.

Κυμινεύω, Μ. εύσω', Λξφν. Κουκκίζω μὲ κύμινον.

Κυμίνινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἢ καμωμένος ἀπὸ κύμινον.

Κυμινοδόχη (ἡ) καὶ

Κυμινοθήκη (ἡ). τὸ σκεῦος τοῦ τραπεζιοῦ ὅ,που περιέχεται τὸ κύμινον.

Κυμινοκίμβιξ, ικος (ὁ), Κωμ. = Κυμινοπρίστης.

Κύμινον (τὸ), (Ἑβρ.), εἶδ. φυτοῦ μὲ ἀρωματ. σπόρον, (κοιν.) κύμινος.

Κυμινοπρίστης, ου (ὁ), Κωμ. (κατὰ λέξ.) ὁ πριονίζων εἰς τὴν μέσην (λόγῳ οἰκονομίας) 'ως καὶ τὸ κύμινον, (δηλ.) εἰς τὸν ἔσχατον βαθμὸν φιλάργυρος, ἑξηνταβελόνης.

Κυμινοπριστία (ἡ), Κωμ. ὁ χαρακτὴρ τοῦ κυμινοπρίστου, ὑπερβολικὴ φιλαργυρία.

Κυμινοπριστοκαρδαμογλύφος (ὁ, ἡ), Κωμ. εἰς ἄκρον φιλάργυρος, (ἴδε) Κυμινοπρίστης καὶ Καρδαμογλύφος.

;**Κυμινότριβος** (ὁ, ἡ), Π. τριμμένος μαζὺ μὲ κύμινον. » Ἅλας—, « Ἀθ.

Κυμινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κύμινον, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κυμίνου.
Κυμοδέγμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος (κτυπούμενος, βρεχόμενος ἀπὸ) τὰ κύματα. » Ἀκτή, —« Εὐρ.
Κυμοθαλής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλλων (ἀκμάζων, πλούσιος) εἰς κύματα.
Κυμόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κυματόκτυπος.
Κυμοπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), = Κυματοπλήξ.
Κυμόῤῥοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κυματόῤῥοος, ὁ ἔχων κυματώδη ῥοῦν.
Κυμοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (σχίζων, διατέμνων) τὰ κύματα. ||. (οὐσ.) τὸ ἐξέχον εἰς τὰς γεφύρας καὶ τοὺς μόλους τῶν λιμένων τρίγωνον ἵνα κόπτῃ τὰ κύματα καὶ τοὺς πάγους.
Κυναγός (ὁ), Δ. ἀντὶ Κυνηγός.
Κυνάγχη (ἡ), [κύων, ἄγχω], = Κλοιὸς (σκύλου). 2) (μτνμ.) πρήξιμον μὲ φλόγωσιν τῶν ἀδένων τοῦ λαιμοῦ, (Γαλλ.) esquinancie, (ὅθ. τὸ κοιν.) σκαραντσία, (παρβλ. Συνάγχη).
Κυνάγχης, ου (ὁ). σκυλοπνίκτης (καθὼς τὸ ἐξηγεῖ ὁ Τζέτζης), (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὡς φονεύσαντος τὸν Ἄργον = Κύνα).
Κυναγχικός, ή, όν. Ὁ πάσχων συχνὰ ὑπὸ κυνάγχης.
Κύναγχον (τὸ), φυτ. φαρμακ., (ἄλλ.) Ἀπόκυνον.
Κυναγωγός (ὁ). ὁ ὁδηγῶν (σέρνων κατόπιν του μὲ τὸ λυτάρι) τοὺς θηρευτικοὺς κύνας, κυνηγός, (Γαλλ.) piqueur.
Κυνάκανθα καὶ Κυνακάνθη (ἡ) καὶ
Κυνάκανθος (ὁ), εἶδ. θάμνου, (ἄλλ.) Κυνόσβατος, (κατὰ λέξ.) σκυλάγκαθον, (κοιν.) ἀγριοτριανταφυλλιά.
Κυνακτής [κύων, ἄγω], οῦ (ὁ). τὸ σχοινὶ με τὸ ὁπ. σύρονται δεμένα ἀνὰ δύο τὰ λαγωνικὰ σκυλιά, (κοιν.) λυτάρι.
Κυναλώπηξ, εκος (ὁ), εἶδ. (κυνηγ.) σκύλου ἔχοντος μορφὴν (ἴσ. καὶ καταγομένου ἀπὸ) ἀλώπεκος, (ἄλλ.) Ἀλωπεκίς. 2) (μτνμ.) ἄνθρωπος ἀναιδὴς καὶ πανοῦργος.
Κυνάμυια (ἡ), Π. (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Κυνόμυια, σκυλόμυιγα· (μτνμ.) ἀναιδεστάτη (ὡς ἂν τὴν σκύλαν καὶ τὴν μυῖγαν).
Κυνάνθρωπος (ὁ, ἡ) = Λυκάνθρωπος.
Κυνάρα (ἡ), Ζ. Κύναρος.
Κυνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κύων, σκυλάκι.
Κύναρος (ἡ), » —ἄκανθα, « Ἀθ., ἡ ἄλλ. Κυνόσβατος. » Ἐν δὲ τοῖσι οὔροισι δένδρεα ἔνι ἄγρια, ἄκανθα κυνάρα, ἰτέα, μυρίνη, « Ἑκατ. Μιλ. 2) (μτγν.) ἀντὶ Κινάρα. » (Ὁ δὲ λευκὸς χαμελαίων) ἀφίησιν ἐκ τοῦ μέσου ἄκανθαν ὁμοίαν ἐχίνῳ θαλασσίῳ ἢ κινάρᾳ, « Δσκρ. » Καλοῦσι δ' αὐτὴν πάντες οἱ φεύγοντες τὸ σύνηθες, οὐ διὰ τοῦ κ καὶ ι τὴν πρώτην συλλαβὴν ὀνομάζοντες, ἀλλὰ διὰ τοῦ κ καὶ τοῦ υ, « Γαλ.
Κυνάς, άδος (ἡ), (ὡς ἐπίθ.) = Κυνεία, σκυλήτικη. » Ἡμέραι—,« Πλ., τὰ κυνικὰ καύματα. ||. (οὐσ.) = Κυνάκανθα. 2) σκυλόμαλλον, χονδρὸν (ἀδρύ, ἀχρεῖον) μαλλί. 3) = Ἀπομαγδαλιά. 4) χονδρὸν χαρφὶ (ξυλοχάρφι), = Κύνδαλος.
Κύναστρον (τὸ). τὸ ἄστρον Κύων.
Κυνάω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐπὶ κυνῶν) Ὀργῶ πρὸς συνουσίαν. 2) = Κυνίζω.

;Κυνδάλη (ἡ), = Κύνδαλος.
†Κυνδάλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κύνδαλος, χαρφάκι (κυρ. διὰ τὰ πέταλα τῶν ἵππων).
Κυνδαλισμός (ὁ), εἶδ. παιδιᾶς (ἐπροσπάθουν κτυπῶντες νὰ ἐκβάλωσι παλούκιόν τι [κύνδαλον] 'μπηγμένον κατὰ γῆς εἰς τρόπον ὥστε νὰ ξαναμπηχθῇ μόνον του· ἀναλογ. κατά τι μὲ τὸ Τουρκ.) τσελὶκ-τσομάκ.
Κυνδαλοπαίκτης, ου (ὁ). ὁ παίζων τὸν κύνδαλον.
†Κύνδαλος (ὁ), [κόνδαξ]. παλοῦκι· ξυλοχάρφι.
Κυνέη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Κυνῆ, (κυρ. θηλ. τοῦ
Κύνειος καὶ Π. Κύνεος, η, ον. Ἴδιος κυνός, σκυλήτικος. (μτνμ.) ἀναιδὴς ὡς ὁ κύων. » Οὐ δ' ἂν ἔμοιγε τετλαίη, κύνεός περ ἐών, ἐς ὦπα ἰδέσθαι, « Ἰλ. Ι.
Κυνέω-ῶ [†κύω], Μ. κύσω (ἀόρ. Ἔκυσα καὶ μσ. Ἐκυσάμην). Φιλῶ. » Χεῖρας ἔκυσσεν,« Ὀδ. Φ. (ὅθ. τὸ Γερμ. Küssen)· (καὶ μσ.) » Κυσσάμεναι (αἱ περιστεραί), « Ἀρστ., ἀφοῦ φιληθοῦν, (λογογρφ. εὔχρ. τὸ Προσκυνῶ). » Ἡ Νέμεσιν δεινὴν οὐχὶ κύσασα θεόν, « Ἐπγρ.
Κυνῆ (ἡ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Κυνέη (ἐνν. δορά), τὸ δέρμα τοῦ σκύλου, σκυλοτόμαρον. (συνκδχ.) περικεφαλαία (κυρ. ἀπὸ δέρμα ϗ ἀπὸ πάνω μέταλλον), (ἐν γέν.) σκέπασμα τῆς κεφαλῆς, σκοῦφια, σκιάδιον. » Αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχεν, Ὀδ. Ω. » Ἰκτιδέην κυνέην,« Ἰλ. Κ. » Κυνέην χαλκείην, « Ἡρ. » Κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει, « Σοφ. » Δῦν' Ἄϊδος κυνέην, μή μιν ἴδοι Ἄρης, « Ἰλ. Ε., (ὅθ. ἡ μυθολογία ὅτι οἱ φοροῦντες αὐτὴν ἐγίνοντο ἀόρατοι).
Κυνηγεσία (ἡ). κυνήγιον (κυρ. μὲ σκυλιά).
Κυνηγέσιον (τὸ). κυνῆγι (καὶ τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ ζῶον καὶ ὁ τόπος). » Ὑπάγειν τὸ κυνηγέσιον, « Ξεν. » Ἀπιέναι ἐκ τοῦ κυνηγεσίου, « αὐτ. 2) (συνκδχ.) συνοδία κυνηγῶν μὲ σκυλιὰ κτλ., (καταχρ.) κοπάδι λύκων. » Τὸ κυνηγέσιον πᾶν συμπέμψω, « Ἡρ. » Ἀνθρωποφαγοῦσι δ' οἱ μονοπεῖραι τῶν λύκων μᾶλλον ἢ τὰ κυνηγέσια, « Ἀρστ.
Κυνηγετέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυνηγῶ (κυρ. μὲ σκυλιά). » Μηδεὶς θηρευτὰς κωλυέτω ὅπου καὶ ὅπῃ περ ἂν ἐθέλωσι κυνηγετεῖν, « Πλάτ.
Κυνηγέτημα (τὸ), = Κυνήγιον, Κυνηγέσιον.
Κυνηγέτης [κυνηγέω], ου (ὁ). κυνηγός.
Κυνηγετικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κυνηγὸν ἢ εἰς τὸ κυνῆγι· ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ κυνῆγι. » Κυνηγετικὸς (ἐνν. λόγος) ϗ » Κυνηγετικὰ (ἐνν. πράγματα),« Ξεν., σύγγραμμα ἢ ποίημα περὶ κυνηγεσίας.
Κυνηγέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κυνηγέτης.
Κυνηγέω-ῶ [κυνηγός], Μ. ήσω, = Κυνηγετέω (κυρ. καὶ μτφορ.).
Κυνηγετὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κυνηγέτης.
Κυνηγία (ἡ), = Κυνηγεσία.
Κυνήγιον (τὸ), = Κυνηγέσιον.

Κυνηγός (ὁ), [κύων, ἡγοῦμαι], = Κυνηγέτης.
Κυνηδόν, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν κυνῶν, ὡσὰν τὰ σκυλιά.
Κυνηλασία (ἡ), Π. = Κυνηγεσία, [ἐκ τοῦ
Κυνηλατέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [κύων, ἐλαύνω], = Κυνηγετέω.
Κυνήποδες (οἱ). τὰ κόκκαλα εἰς τὴν κάτω-κάτω κλείδωσιν τοῦ ποδὸς τῶν ἵππων, (ἄλλ.) Σφυρά, (Γαλλ.) poulets. » Ἀνωτέρω μὲν τῶν ὁπλῶν, κατωτέρω δὲ τῶν κυνηπόδων, « Ξεν.
Κυνητίνδα, ἐπίρ. (» παίζειν, « Πλδ.) εἶδ παιδιᾶς ὅπου φιληοῦνται.
Κυνία (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, = Κυνοκράμβη.
†Κυνίας ου (ὁ), = Κύνειος. » Πῖλος—. » Ἡσύχ., = Κυνῆ. » Θὴρ —, « αὐτ., εἶδος σκαντζοχοίρου(;).
Κυνίδιον (τὸ), = Κυνάριον, σκυλάκι.
Κυνίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι (Ὁμοιάζω, [κυρ. δὲ ἐπὶ ἵππ.] Περιπατῶ ὡσὰν) τὸν σκύλον. 2) (μτνμ.) εἶμαι (ζῶ ὡς) Κυνικὸς φιλόσοφος. » Σωκράτους ἀκούσας Ἀντισθένης ἐκύνισε, « Κλμ.
Κύνικλος (ὁ), = Κούνικλος.
Κυνικός, ή, όν, ϗ (ἐπίρ.) -ικῶς, = Κύνειος, σκύλινος. » Σπασμὸς —, « Ἰατρ., ὅταν στραβόνῃ τὸ στόμα ϗ ἐβγαίνῃ ἡ γλῶσσα. ||. (συνήθ.) » Κυνικοὶ (φιλόσοφοι), « οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ σύστημα τοῦ Ἀντισθένους, τοῦ Διογένους ϗ ἄλλων, (κατὰ λέξ.) ζῶντες ὡσὰν τὰ σκυλιά, (ἴδε Κύων).
Κυνικῶς, ἐπίρ. Κυνὸς τρόπον, ὡσὰν τὰ τὰ σκυλιά, (δηλ.) ἀναιδῶς ἢ σκληρῶς. » Ἐπιδεικνύοντες τὰ αἰδοῖα κυνικώτερον, « Πλ. » Ἐπὶ τῶν κυνικῶς σπωμένων, « Ἰατρ.
Κυνίσκη (ἡ). μικρὴ σκύλα, σκυλίτσα ϗ
Κυνίσκος (ὁ). μικρὸς σκύλος. 2) εἶδ. ἰχθ. (σκυλόψαρον;).
Κυνισμός (ὁ), [κυνίζω]. τὸ σύστημα (ὁ τρόπος, ἡ ζωὴ) τῶν Κυνικῶν φιλοσόφων. » Εἶναι γὰρ τὸν κυνισμὸν σύντομον ἐπ' ἀρετὴν ὁδόν, « Αρτ.
Κυνιστέον, θετ. τοῦ Κυνίζω. » Πρὸς κυνικὸν περὶ τοῦ πῶς κυνιστέον, « Ἰουλ.
Κυνιστί, ἐπίρ. = Κυνηδὸν ἢ Κυνικῶς.
Κυνοβαίμων, ονος (ὁ, ἡ) καὶ
Κυνοβάτης, ου (ὁ), (κυρ. ἵππος) ὁ περιπατῶν ὡσὰν τὸν σκύλον μὲ ἀνοικτὰ σκέλη (κυρ. » Ὁ προφέρων τὰς ὁπλὰς εἰς τὸ ἐντὸς τῶν κυνηπόδων, καὶ ἕλκων [ἄλλ. ἑλκῶν] τοὺς πόδας, καὶ χωλαίνων ἐν αὐτοῖς, «), (Γαλλ.) fourbu.
Κυνοβλώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), = Κυνώπης.
Κυνόβρωτος (ὁ, ἡ), [κ. βιβρώσκω]. σκυλοφαγωμένος.
Κυνογάμια (τὰ). οὕτως ὠνόμασεν ὁ κυνικὸς Κράτης τὸν μετὰ τῆς Ἱππαρχίας γάμον του τελεσθέντα ἐν τῇ Ποικίλῃ.
Κυνόγλωσσον (τὸ), (κατὰ λέξ.) γλῶσσα σκυλιοῦ, (ὅθ. μτνμ.) εἶδ. χόρτου (ὅμοιον μὲ τὸ πάζι), (ἴσως) Ἀρνόγλωσσον (τὸ μέγα).
Κυνόγλωσσος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (ἄλλο παρὰ τὸν Βούγλωσσον). 2) = Κυνόγλωσσον, (φυτ.).
Κυνογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος, ἢ σκληροκάρδιος(;), (κατὰ λέξ.) σκυλόγνωμος.

Κυνοδέσμη (ἡ). δέσιμόν τι δερμάτινον διὰ τοῦ ὁπ. ἔδενον διὰ τὸ εὐσχημότερον τὴν ἀκροποσθίαν των οἱ παλαίοντες ἢ ἄλλως ἐπιδεικνύμενοι γυμνοί.
Κυνόδεσμος (ὁ). χαπίστρι ἢ λυτάρι τῶν σκύλων.
Κυνόδηκτος (ὁ, ἡ), [κ. δάκνω]. σκυλοδαγκασμένος. » Κυνόδηκτον (τὸ),« Ἰατρ., δάγκασμα σκύλου.
Κυνόδους, οντος (ὁ). τὸ μεταξὺ τῶν ἐμπροσθινῶν ϗ ὀπισινῶν σουβλερὸν δόντι, σκυλόδοντον.
Κυνοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω κυνηγῶν μὲ τὰ σκυλιά, ἢ σκαλίζω 'σὰν τὸ σκυλί, ἰχνηλατῶ. » Ὁ τῆς ἄγρας ἐρωτικός, ἀνιχνεύσας, κυνοδρομήσας, αἱρεῖ τὸ θηρίον, « Κλμ.
Κυνοδρομία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κυνήγημα μὲ τὰ σκυλιά.
Κυνοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὴν μορφὴν ἢ τὸ ἦθος) μὲ σκύλον. ||. (οὐσ.) Κυνοειδές, τὸ φυτὸν Ψύλλιον, (ἄλλ.) Κυνοκεφάλιον.
Κυνόζολον (τὸ), [κ. ὄζω], εἶδ. φυτοῦ (βρωμᾷ 'σὰν σκυλί), = Χαμαιλέων (ὁ Μέλας).
Κυνοθαρσής, έος (ὁ, ἡ) καὶ
Κυνοθρασύς, έος (εῖα, ύ), Π. ὁ ἔχων τὸ θάρσος ἢ θράσος τοῦ κυνός, τολμηρὸς ἢ προπετὴς 'σὰν τὸν σκύλον.
Κυνοκάρδαμον (τὸ), εἶδ. καρδάμου.
Κυνόκαυμα (τὸ). ἡ ζέστη τῶν κυνικῶν καυμάτων.
†Κυνόκεντρον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, Κυνάκανθος(;).
Κυνοκεφάλιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ψύλλιον.
Κυνοκεφαλοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ κυνοκέφαλον.
Κυνοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κεφαλὴν κυνός, σκυλοκέφαλος. ||. (οὐσ.) εἶδ. πιθήκου, (ἴσ. ὁ Γαλλ.) papion.
Κυνοκλόπος (ὁ, ἡ). ὁ κλέπτων σκύλους ἢ κλέψας σκύλον (καθὼς ὁ Ἡρακλῆς τὸν Κέρβερον).
Κυνοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμελοῦμαι (Τρέφω) σκύλους.
Κυνοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυλοκοπῶ 'σὰν τὸ σκυλὶ (ἀλύπητα, σκυλήτικα).
Κυνοκράμβη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) σκαρολάχανον (ἀντὶ) σκυλολάχανον, (ἄλλ.) Λινόζωστις ἀγρία, καὶ Ἀπόκυνον.
Κυνοκτονία (ἡ). σκότωμα σκύλων, [ἐκ τοῦ
Κυνοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων τοὺς κύνας, (ὅθ. ||. οὐσ.) Κυνοκτόνον (τὸ). εἶδος ἢ γένος φαρμ. φυτῶν, (κυρ. δὲ) τὸ Ἀκόνιτον ἢ Κολχικόν, (κοιν.) σκυλοβότανον, (ἴδε καὶ Ἀπόκυνον).
;Κυνολέσχης, ου (ὁ), = Κυσολέσχης, αἰσχρολόγος.
Κυνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ περὶ τοῦ ἄστρου κυνὸς ἢ ὡς κυνικός, (παρῳδ. τοῦ Κοινολογέομαι).
Κυνόλοφα (τὰ). ἀποφύσεις τινὲς τῶν σπονδύλων τοῦ ῥαχοκοκκάλου, (ἄλλ.) Κέρνα.
Κυνόλυκος (ὁ), εἶδ. ζώου, (ἄλλ.) Κροκόττας.

Κυνόλυσσος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων λύσσαν σκύλου.
Κυνόμαλον (τὸ), Δ. ἀντὶ Κυνόμηλον, τὸ Κοκκύμηλον.
Κυνομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι μὲ σκύλον ἢ σκύλους.
Κυνόμαχον (τὸ), ὁ μέλας χαμαιλέων, (φυτ.).
Κυνομόριον (τὸ), ἡ ὀροβάγχη, (φυτ.).
Κυνόμορον (τὸ). ὁ καρπὸς τοῦ κυνοσβάτου, (κοιν.) ὀρνιθοκωλος.
Κυνόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν κυνός, κυνοπρόσωπος.
Κυνόμυια (ἡ), εἶδ. μυίγας, σκυλόμυιγα, (ἴδε Κυνάμυια).
Κυνόπρηστις, εως (ἡ), εἶδ. ἐντόμου φαρμακεροῦ διὰ τοὺς σκύλους.
Κυνοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον σκύλου, σκυλομούτσουνος.
Κυνοπτικόν (τὸ), [κύων, ὄψις], εἶδ. ἰατρικοῦ (κολλυρίου) διὰ τὰ 'μμάτια.
Κυνοραιστής καὶ
Κυνοῤῥαιστής, οῦ (ὁ), Π. [κ. ῥαίω]. τὸ ἔντ. Κρότων, (κοιν.) τσιμποῦρι.
Κυνόροδον ἢ Κυνόῤῥοδον (τὸ), τὸ ἄνθος τοῦ Κυνοσβάτου. 2) εἶδος ἐρυθροῦ κρίνου.
Κυνόσβατον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς κυνοσβάτου, (ἄλλ.) Κυνόμορον.
Κυνόσβατος (ἡ ϗ ὁ), εἶδ. θάμνου ἀκανθ. (βάτου), = Κυνάκανθος. 2) (κατὰ τὸν Δσκρ. Δ', 144) ἡ τραχεῖα Σμίλαξ.
Κυνόσουρα (ἡ). ἀστερισμός τις, (ἄλλ.) Μικρὰ ἄρκτος, (κατὰ λέξ.) σκυλονουρά.
Κυνόσουρον (τὸ), (ᾠόν) τὸ (ἄλλ.) Οὔρινον ϗ Ὑπηνέμιον.
Κυνοσουρίς, ίδος (ἡ), εἶδ. λαγωνικοῦ (καταγομένου ἀπὸ τὰ Κυνόσουρα τῆς Λακωνικ.). 2) = Κυνόσουρα.
Κυνοσπάρακτος (ὁ, ἡ). ὁ σπαραχθεὶς (ξεσχισθεὶς) ὑπὸ τῶν κυνῶν.
Κυνοσπάς, άδος (ἡ), = Κυνοσπάρακτος.
Κυνόσπαστος (ἡ καὶ ὁ), = Κυνόσβατος.
Κυνοσσόος (ἡ), Π. [κ. σεύω]. ὁ ἐρεθίζων (ἢ τρέχων μὲ) τοὺς σκύλους, κυνηγός.
Κυνόσομον (τὸ). μέτρον τι ἐκτάσ., (ἄλλ.) Διχάς.
Κυνοσφαγής, έος (ὁ, ἡ), Π. εἰς τιμὴν τοῦ ὁπ. σφάζονται (θυσιάζονται) σκύλοι, (ἄλλ. διορθ.
;Κυνοσφανής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Κυνόμορφος.
Κυνοτροφικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς κυνοτροφίαν. » Κυνοτροφική, « ἡ τέχνη τοῦ ἀνατρέφειν κύνας.
Κυνοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) κύνας.
Κυνουλκός, ή, όν, Π. [κ. ἕλκω], = Κυναγωγός.
Κύνουρα ϗ Κυνούρια (τὰ), Π. βράχοι εἰς τὸ παράλιον.
Κυνούχιον (τὸ). σακκὶ δερμάτινον (κυρ. ἀπὸ σκυλοτόμαρον), τσάντα, ταγριτζίκα, [ἐκ τοῦ
Κυνοῦχος (ὁ), [κ. ἔχω], = Κυνόδεσμος. 2) = Κυνούχιον, τσάντα. » Κυνοῦχος μόσχειος, « Ξεν.
Κυνοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω σκυλιά, τρέφομαι μὲ κρέας σκύλων.
Κυνοφθαλμίζομαι, Μ. ίσομαι. Βλέπω μὲ ἀναιδὲς βλέμμα ('σὰν τὸ σκυλί).

Κυνοφόντις, ιδος (ἡ). ἑορτή τις τῶν Ἀργείων καθ' ἣν ἐφόνευαν σκύλους.
Κυνόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Κυνογνώμων ἀδιάντροπος ('σὰν τὸν σκύλον).
Κύντατος, ὑπερθ ϗ
Κύντερος, η, ον, Π. συγκρ. (ἀνμλ. ἐκ τοῦ Κύων), θρασύτερος-τατος, ἀναιδέστερος-τατος, (ἐν γέν.) χειρότερος. » Τέτλαθι δὴ κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης,« Ὀδ. Υ. (εἶπαν καὶ Κυντερώτερος, -ώτατος· εἰς δὲ τὸν Ἀρστ. περὶ Ποιητ. εὕρηται ϗ » Τὸ πάντων κυντότατον, «).
; Κυνυλαγμός (ὁ). ὑλαγμὸς (γαύγισμα) σκύλου.
Κυνώδης, εος (ὁ, ἡ), καὶ (ἐπίρ.) -ωδῶς, = Κυνοειδής, σκυλήτικος.
Κυνώπης, ου (ὁ) καὶ Κυνῶπις, ιδος (ἡ), Π. [κ ὤψ]. ὁ ἔχων 'μμάτια (βλέμμα) σκύλου, = » Κυνὸς ὄμματ' ἔχων, « Ἰλ. Α., ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος. » Κυνώπιδες θεαί, « Εὐρ., αἱ Ἐριννύες.
Κύνωψ, ωπος (ὁ), τὸ φυτ. Ψύλλιον.
;Κυογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην (ὡς ἐγκύου) γαστέρα.
Κύος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Κύημα.
Κυοτοκία (ἡ), [κύος, τίκτω]. γέννησις.
Κυοτροφία (ἡ). τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ θρέψιμον τοῦ ἐμβρύου.
Κυοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἔγκυος, ἐγκυμονῶ.
Κυοφόρημα (τὸ). τὸ κυοφορούμενον, ἔμβρυον.
Κυοφόρησις, εως (ἡ), = Κυοφορία.
Κυοφορία (ἡ). τὸ ἐν γαστρὶ φέρειν, (κοιν.) 'γγάστρι, [ἐκ τοῦ
Κυοφόρος (ἡ), [κύος, φέρω]. ἔγκυος, ἐγγαστρωμένη. (μτνμ.) εὔφορος. » Δίφρος —,« Ψευδοκαλλισθ., ὁ χρησιμεύων εἰς τὰς τικτούσας.
Κυπαρίς, ίδος (ἡ), = Κύτταρος, σποροθήκη φυτοῦ.
Κυπαρίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κύπαρος.
Κυπαρισσίας, ου (ὁ), εἶδος τιθυμάλλου (διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν φύλλων του).
Κυπαρίσσινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ξύλον κυπαρίσσου, κυπαρισσένιος.
Κυπαρισσόροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κυπαρισσίνην ὀροφήν. » Θάλαμος—,« Ἀθ.
Κυπάρισσος (ἡ), [κύπαρος], εἶδος δένδρου, κυπαρίσσι.
Κυπαρισσοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (παράγων) κυπαρίσσους.
Κυπαρισσών, ῶνος (ὁ). δάσος κυπαρίσσων
Κυπάριττος, Κυπαρίττινος κτλ. Ἀττ. ἀντ Κυπάρισσος.
Κύπαρος (ὁ), [κύβη], = Κύτταρος.
;Κυπάς, άδος (ἡ), Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ
Κύπασις, εως (ὁ ϗ σπντρ. ἡ), Π. [κύπη], εἶδ. χιτῶνος γυναικείου καὶ ἀνδρῴου.
Κυπασσίσκος (ὁ) καὶ
Κυπάσσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κύπασσις.
Κυπειρίζω, Μ. ίσω. Ἔχω γεῦσιν ἢ ὀσμὴν κυπείρου.
Κυπειρίς, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (ὅμοιον μὲ τὸ
Κύπειρον (τὸ) καὶ
Κύπειρος (ὁ καὶ ἡ), [;], εἶδ. ἀρωματ. φυτοῦ (ἀγριάδας ἢ σχοίνου φυομένου εἰς ὑγροὺς τόπους), (κοιν.) κύπερη, (Γαλλ.) souchet, (εἶδ. αὐτοῦ εἶνε καὶ τὸ Ἀραβ.)

γάμπου-λεζίζ καί(;) τὸ Ζιγγίβερι. »Ἠὲ φιλοζώοιο κυπειρίδος ἠὲ κυπείρου, « Νίκ.

Κυπελλίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κύπελλον.

Κυπελλομάχος (ὁ, ἡ). ὁ φιλονεικῶν (συνεριζόμενος) πρός τινα ποῖος νὰ πίῃ πλειότερον. [μάχομαι καὶ

Κύπελλον (τὸ), Π. [κυρ. ὑποκορ. τοῦ Κύπη], ποτῆρι, (κοιν.) κοῦπα.

Κυπελλοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων κύπελλα (ποτήρια). » Τράπεζα —, « Νόνν.

Κυπελλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (βαστάζων) κύπελλον, οἰνοχόος. »Ἥφαιστος κυπελλοφόρος τῇ Ἥρᾳ γίνεται, « Εὐστ.

†Κυπελλοχάρων, ωνος (ὁ), Κωμ. [κύπελλ. χαίρω]. οἰνοπότης.

;Κυπερίς, ίδος (ἡ), = Κυπαρίς.

Κύπερος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Κύπειρος.

Κύπη (ἡ), [κύω, κύτος]. (ἐν γέν.) κοιλότης. (ἰδιαιτ.) εἶδος ποτηρίου, (ὅθ. κοιν.) κοῦπα. (μτνμ.) εἶδ. πλοίου, βάρκα, (ἄλλ.) Σκύφος, (παρβλ. Γύπη καὶ Κύμβη), (ὅθεν :

†Κυπόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀνατρέπω, (εὔχρ. μόνον εἰς τὸ σύνθ.) Ἀνακυπόω.

Κυπριάζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυπρίζω.

Κυπρίδιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Κύπριν (τὴν Ἀφροδ.), Ἀφροδίσιος ἤ· Ἐπαφρόδιτος.

Κυπρίζω [κύπρις], Μ. ίσω. Ἀνθῶ (κυρ. ἐπὶ ἀμπέλ. καὶ ἐλ.).

Κύπρινον (τὸ), (ἐνν. ἔλαιον), εἶδ. μύρου κατεσκευασμένου ἀπὸ ἄνθη κύπρου.

Κυπρῖνος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (ποταμ.), (Τουρκ.) σαζάνι, (καὶ εἰς τὴν Προῦσαν καὶ ἀλλοῦ) κιουμπρίν, (κοιν.) γρεβάδι, (Γαλλ.) carpe.

Κύπρις, ιδος (ἡ). ἡ Ἀφροδ. (ὡς τιμωμένη κατ' ἐξοχ. εἰς τὴν Κύπρον). Π. νεᾶνις ὡραία (χαριτωμένη). 2) (μτνμ.) ἔρως, ἡδονή. ἀπόλαυσις ἐρωτική. θέλγητρον. » Ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πεινῶντι δ' οὔ, « Πλ. 3) τὸ ἄνθ. τῆς ἀμπέλ. καὶ τῆς ἐλαίας, (ὅθ.

Κυπρισμὸς (ὁ), [κυπρίζω]. τὸ ἄνθισμα τῆς ἐλ. καὶ ἀμπέλου

Κυπρογένεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Κυπρογενής, έος (ὁ, ἡ). ἡ γεννηθεῖσα εἰς τὴν Κύπρον, (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).

Κύπρος (ὁ καὶ ἡ), [κύπαρος], εἶδ. δένδρου τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα ἢ ἡ φλοῦδα εἶνε, λέγου, ἡ γνωστὴ βαφὴ κνᾶ, (Ἀραβ.) Χεννὰ, (Γαλλ.) troène, (ἀπὸ τὰ ἄνθη του κατεσκευάζετο τὸ Κύπρινον καλούμενον μύρον ἢ ἔλαιον, τὸ, μονολεκτ., Κυπρινέλαιον καὶ, ὁμωνύμως τῷ δένδρῳ, Κύπρος). » Τῆς κύπρου ἡ ἐργασία παραπλησία τῇ τοῦ ῥοδίνου, « Θφρ. 2) εἶδ. μέτρου (χωρ. 2 μόδια ἢ 5 χοίνικας).

Κυπτάζω [κύπτω], Μ. άσω. Σκύπτω συχνὰ ἢ Εἶμαι σκυμμένος πολλὴν ὥραν (ὡς νὰ σκαλίζω ἢ νὰ παραμονεύω), (συνκδχ.). παρατηρῶ, (ὅθ. τὸ κοιν.) κυττάζω, περιεργάζομαι· καταγίνομαι· χρονοτριβῶ.

Κυπτὸς, ἡ, όν. Σκυφτὸς, σκυμμένος, (συγγ. τῷ Κρυπτός).

Κύπτω [κύβη], Μ. κύψω. Γέρνω ἐμπρὸς, (κοιν.) σκύφτω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.). (εἰς τὴν πρχ.) εἶμαι σκυμμένος, κυρτός. » Κέρεα κεκυφότα ἐς τὸ ἔμπροσθεν, « Ἡρ. 2) κρεμάομαι, ἀπάγχομαι. » Κύψαντες ὕβριν ἀθρόην ἀπέφλυσαν, « Ἀρχίλ.

;Κύρβαιος, α, ον, Π. ἀντὶ Κυρηβαῖος. »Μάζα—, « Ὅμ, Εὐρ., ἀπὸ χονδρὸν ἀλεῦρι, ψωμὶ 'σπιτικὸν, (ἄλλ. διορθ. Γυραίη καὶ ἄλλ. Τυρβαίη).

Κύρβας, αντος (ὁ), Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Κορύβας.

Κυρβασία καὶ

Κύρβασις [κύρβας], εως (ἡ), εἶδ. Περσ. τιάρας, μπερέτα ἢ κιουλάφι, (παρβλ. Κίδαρις. » Οἱ Παλατῖνοι.., τοὺς καλουμένους ἄπικας ἐπικείμενοι ταῖς κεφαλαῖς, πίλους ὑψηλοὺς εἰς σχῆμα συναγομένους κωνοειδὲς, οὓς Ἕλληνες προσαγορεύουσι κυρβασίας, « Δ. Ἀλ. 2) (μτνμ.) ἡ κορώνα τοῦ πετεινοῦ. 3) σακκοῦλι εἰς σχῆμα κυρβασίας. »Θάλψιες ἐν κυρβασίῃσι, « Ἀρετ.

Κύρβις [κόρυς, κόρυμβος], εως (ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πληθ.) αἱ πυραμιδοειδεῖς ξύλιναι στῆλαι ἐπὶ τῶν ὁπ. (στρεφομένων περί τινα ἄξονα) ἦσαν γραμμένοι οἱ παλαιοὶ θεσμοὶ καὶ τὰ θρησκευτ. ἔθιμα (τὸ κανονικὸν δίκαιον) τῶν Ἀθην. » Ὡς χρὴ θύειν τὰς θυσίας τὰς ἐκ τῶν κύρβεων ἢ τῶν στηλῶν κατὰ τὰς συγγραφὰς, « Λσ., (παρβλ. Ἄξων). 2) (Κωμ.) ἔμπειρος τῶν νόμων, (τρόπον τινὰ) κώδηξ ἔμψυχος. »Εὑρεσιεπὴς, περίτριμμα δικῶν, κύρβις, κρόταλον, « Ἀρσφ. 3) (ἐν γέν.) πίναξ, σύγγραμμα ἢ ποίημα (ἀρχαῖον). » Κύρβεας, οἷς ἔνι πᾶσαι ὁδοὶ καὶ πείρατ' ἔασιν ὑγρῆς τε τραφερῆς τε, « Ἀπλλν.

Κυρεία (ἡ). κῦρος, κυριότης, ἐξουσία, [ἐκ τοῦ

Κυρέω-ῶ [κῦρος], Μ. κυρήσω καὶ κύρσω (ἀορ. Ἐκύρησα καὶ Ἔκυρσα, καὶ β'. Ἔκυρον), Π. (μὲ γεν. ἢ δοτ. ἢ σπντ. αἰτ.) εὑρίσκω (κατὰ συγκυρίαν), συναπαντῶ, ἐπιτυγχάνω. » Ἔκυρσας, ὥς τε τοξότης ἄκρος σκοποῦ, « Αἰσχλ. » Μελάθρου κῦρε κάρη, « Ὅμ. Ὕμν., ἔφθασεν, ἤγγισεν. » Βασιληΐης ταφῆς κυρῆσαι, « Ἡρ., θὰ ἀξιωθῇ. » Τῶν μεγίστων ἀγαθῶν κεκυρηκὼς, « Πλάτ. (ἢ προθετ.) » Λέων ἐπὶ σώματι κύρσας, « Ἰλ. Γ. (καὶ αἰτ.) »Ἐπ' ἀκταῖς νιν κυρῶ, « Εὐρ. (καὶ ἀμτβτ.) » Ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ; « Σοφ., εἰς ποίαν κατάστασιν εὑρίσκεται; (καὶ ἀπρσ.) » Κακὸν κυρεῖν τι τῷ στρατεύματι ἔοικεν, « Εὐρ., συνέβη. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ἄλλοτε μὲν ὅγε κακῷ κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ, « Ἰλ. Ω., περιπίπτει εἰς. 2) (ὡς βοηθητ. ῥῆμα μὲ μτχ.) = Τυγχάνω. » Ἐχθρὸς ὢν κυρεῖ, « Σοφ., ἔτυχε (συνέπεσε) νὰ ἦνε. » Εἰρηκὼς κυρεῖ, « αὐτ. » Βωμῷ παρ' ᾧ θύων ἔκυρον, « αὐτ.

Κυρηβάζω, Μ. άσω, = Κυρίσσω, Κυρίζομαι.

Κυρήβιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πληθ.) τὰ τσώφλοια τῶν ὀσπρίων, πίτυρα, ἄχυρα. »Ἡ ἤλεκτρος.. τὰ κυρήβια καὶ τὰ κάρφη συνανασπᾷ, κολλωμένη τούτοις, « Προβλ. » Ἔφευγεν εὐθὺ τῶν κυρηβίων, « Ἀρσφ., κατὰ τὸν ἄνεμον.

Κυρηβιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν κυρήβια (πίτυρα).

Κύρημα (τὸ), [κυρέω], Π. εὕρημα, συνάντημα, ἕρμαιον. συμβεβηκὸς(;).

Κυρία (ἡ), θηλ. τοῦ Κύριος (ἴδε τὴν λέξ.). 2) = Κυρεία, κυριότης, ἐξουσία· δύναμις. » Πρῶτον μὲν οὐκ ἔχει (παρὰ Ῥωμαίοις) οἴνου κυρίαν ἡ γυνὴ, « Πλβ., (ὅθ. φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυρεία).

Κυριακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κύριον (καὶ ἐκκλησ. εἰς τὸν Χριστὸν), (ὅθ.) »Κυριακὴ (ἐνν. ἡμέρα), « ἡ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ἢ »Κυριακὸν (τὸ), ἡ μεγαλητέρα ἢ κεντρικωτέρα ἐκκλησία ἢ τὸ (ἄλλ.) καθολικὸν τοῦ ναοῦ (ὅπου συνήρχοντο ἢ ἐλειτούργουν (κυρ. τὰς κυριακὰς, πρὸς διαφορὰν τῶν παρεκκλησίων). »Κυριακὰ, « Καν., τὰ ἐκκλησιαστικὰ κτήματα.

Κυριαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄρχω (Βασιλεύω) ὡς-

Κυριάρχης, ου (ὁ). ἐξουσιαστὴς, μονάρχης.

Κυριάρχησις, εως καὶ

Κυριαρχία (ἡ). κράτος (ἐξουσία) κυριάρχου. 2) (Ολγ.) ἡ ἀρχὴ (πηγὴ) πάσης κυριότητος.

Κυριαρχικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Κυριάρχου ἴδιος, μοναρχικός.

†Κυριβάζω, Μ. άσω, = Κυρηβάζω.

Κύριγμα (τὸ), = Κύριξις.

Κυριεία (ἡ), = Κυρεία, κυριότης, ἐξουσία.

Κυρίευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Κυριεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν.) Εἶμαι ἢ Γίνομαι κύριός τινος, λαμβάνω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ἐξουσιάζω, ἀποκτῶ. ἐπικρατῶ. »Κυριευέτωσαν οἱ πρόεδροι μέχρι 50 δραχμῶν, « Αἰσχ., ἐχέτωσαν τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐπιβάλλειν πρός μον. » Κυριεύων, « Ἐπίκτ., εἶδος συλλογισμοῦ.

Κυρίζομαι, Μ. ίξομαι, = Κυρίσσω, κτυπῶ μὲ τὰ κέρατα, (ἐν γέν.) μάχομαι, φιλονεικῶ.

†Κυρίλλιον (τὸ). [;] ἀγγεῖόν τι στενόλαιμον, = Βομβύλιος.

Κύριξις [κυρίσσω], εως (ἡ). κτύπημα μὲ τὰ κέρατα, κούτρισμα

Κυριοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. (Ἐκκλησ.) Γίνομαι κυριοκτόνος.

Κυριοκτονία (ἡ). (Ἐκκλησ.). τὸ ἔγκλημα τοῦ κυριοκτόνου.

Κυριοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) τὸν κύριόν του ἢ τὸν Κύριον τοῦ παντὸς (τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν), (ἄλλ.) Θεοκτόνος.

Κυριολεκτέω-ῶ. Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι κυριολεξίαν, ὁμιλῶ ἢ γράφω -

Κυριολεκτικῶς, ἐπίρ. Μὲ κυριολεξίαν, χωρὶς μεταφορὰς (τροπολογίας).

Κυριόλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ κυρίως (κατὰ κυριολεξίαν, ὄχι τροπικῶς ἢ καταχρηστικῶς) λεγόμενος.

Κυριολέκτως, ἐπίρ. = Κυριολεκτικῶς.

Κυριολεξία (ἡ). ἡ κυρία σημασία τῆς λέξεως, ἤ· ἡ χρῆσις τῆς λέξεως εἰς τὴν κυρίαν της σημασίαν, (ἀντιθ. τῷ Τροπολογία).

Κυριολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κυριολεκτέω.

Κυριολογία (ἡ), = Κυριολεξία.

Κυριολογικὸς, ή, όν. Ὁ κατὰ κυριολογίαν, κυριολεκτος. » Τῆς ἱερογλυφικῆς ἡ μὲν ἐστι διὰ τῶν πρώτων στοιχείων κυριολογικὴ, ἡ δὲ συμβολικὴ, « Κλμ.

Κύριος [κῦρος], α, ον. (ἐπὶ ἀνθρ.) Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἄδειαν νὰ πράξῃ τι, ἐξουσιαστής· οἰκοκύρης, πληρεξούσιος. (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ ἀνὴρ τῆς γυναικὸς ἢ ὁ κηδεμὼν τῆς ἀνηλίκου, (ἐν γέν.) ἐπίτροπος ἢ (κυριώτερον κατὰ τὴν παραδεδεγμένην παρ' ἡμῖν λέξιν). ἐπιτροποκηδεμών. (μὲ γεν.) » Ζεὺς ὁ πάντων κύριος, « Πινδ. » Τούτου ἡ βουλὴ κυρία, « Δμ. (καὶ ἀναλελ.) » Ὑμᾶς τοὺς κυρίους οὓς τινας δεῖ ἀποθνήσκειν, καὶ οὕς τινας μὴ, « Ξεν. (καὶ χ. πτ.) » Ἐπεμψαν πρέσβεις παρὰ Ἆγιν. ὁ δὲ αὐτοὺς εἰς Λακεδ. ἐκέλευεν ἰέναι· οὐ γὰρ εἶναι κύριος αὐτὸς, « αὐτ. » Σίτου εἰς Ὠδεῖον εἶναι δικάσασθαι ὑπὲρ τῆς γυναικὸς τῷ κυρίῳ, « Δμ. (ὅθεν εἰς τὰ δικαστήρια ὅταν ἐκρισολογεῖτο ἀνδρόγυνον, ἔκραζεν ὁ κλητήρ. Ἡ δεῖνα ἢ Κύριος·) » Διώξει Σμικυθὴν καὶ Κύριον, « Ἀρσφ. » Κύριον ἐπιγραψάμενος τὸν ἀδελφὸν τὸν ἑαυτοῦ· ἐμοὶ γὰρ οὐκέτι ἦν κυρίῳ ἐπιγεγράφθαι, εἰσπεποιηκότι τὸν παῖδα εἰς τὸν οἶκον τοῦ Εὐβουλίδου, « Δμ. (καὶ συγκρ.) » Κυριώτεροι κριταὶ περὶ τῶν τοιούτων, « Πλάτ., ἁρμοδιώτεροι. (ὅθ. || οὐσ. ἀρσ.) αὐθέντης, οἰκοδεσπότης, ἰδιοκτήτης. (καὶ ὡς τίτλ. τιμῆς ὡς τὸ Γαλλ.) seigneur, monsieur, (Γερμ.) herr, (κοιν. κατ' ἀποκ.) κὺρ, (ἢ κατὰ τοὺς Βυζ.) κυρὸς (παρβλ. Ἐκυρὸς), (ὅθ. τὸ θηλ.) κυρὰ, κοκκώνα, (Γαλλ.) madame. (ἐκκλ.) » Ὁ κύριος ἡμῶν (ὁ Ἰησοῦς Χριστός). » Ὑμεῖς φωνεῖτέ με Ὁ διδάσκαλος καὶ Ὁ κύριος, « αὐτ. » Αἱ γυναῖκες εὐθὺς ἀπὸ 14 ἐτῶν ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν Κυρίαι καλοῦνται, « Ἀῤῥ. Ἐπικτ. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ὁ ἔχων κῦρος, ἐπικυρωμένος, ὡρισμένος, ἀποφασισμένος, (ἐπμ.) μόνιμος· βέβαιος. » Κύριος μὴν, « Πινδ., ὁ τελευταῖος τῆς κυοφορίας. » Τοὺς νόμους κυρίους εἶναι, « Αἰσχ., Πλ., νὰ ἰσχύουν, (Γαλλ.) être en vigueur. » Ἔστω τὰ κριθέντα ὑπὸ τοῦ διαιτητοῦ κύρια, « Δμ. » Κύριαι κτήσεις, « Ἰσκρ., αἱ ἀνεγνωρισμέναι (ἀναμφισβήτητοι). » Κύριαι δόξαι, « Αρτ., αἱ παραδεδεγμέναι ὡς βάσιμοι. » Κυρία (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐνν.) ἡμέρα, « Ῥτρ., ἡ (ἄλλ.) Προθεσμία, ἡ προσδιωρισμένη, (κυρ. Νμ.) ἡ δικάσιμος, (Γαλλ.) jour de l'assignation. » Ἐπεί τε δὲ ἡ κυρίη ἡμέρη (ἄλλ. τῶν ἡμερέων) ἐγένετο, « Ἡρ. (ἢ μτφορ.) » Εἰ προσπελάσειεν αὐτῷ τὸ χρεὼν ἢ ἡ κυρία παρεῖναι δοκεῖ, « Συν. » Κυρία ἐκκλησία, « Ῥτρ., ἡ κανονικὴ (τακτικὴ) συνέλευσις τοῦ λαοῦ, (ἀντιθ. τῷ Σύγκλητος), ἴδε Ἐκκλησία. 3) ὁ κατ' ἐξοχὴν, οὐσιώδης, καθ' αὐτό. (ἐπὶ λέξ.) φυσικὸς, ὄχι μεταφορικὸς ἢ τροπικός. »Ἅπαν ὄνομά ἐστιν ἢ κύριον ἢ γλῶττα ἢ μεταφορά.. Λέγω δὲ κύριον μὲν ᾧ χρῶνται ἕκαστοι· γλῶσσα δὲ, ᾧ ἕτεροι, « Ἀρστ. » Κύρια ὀνόματα οἷα δηλοῦν οἷον ἕκαστόν ἐστι τῶν ὄντων, ἢ οἷα ἡ φύσις τέθεικε σύμβολα τοῖς πράγμασι, « Δ. Ἀλ. (ὅθ.) »Κύριον ὄνομα, « Γρμτ., τὸ κυριωνυμούμενον ἐξαιρετικῶς καὶ ἰδιαιτέρως εἰς ἕκαστον ἄτομον. (καὶ μὲ γεν.) Ὁ ἀὴρ τοῦ ψόφου κύριος οὐκ ἔστιν, « Ἀρσ., δὲν εἶν' ἡ κυρίως καὶ καθαυτὸ αἰτία. (καὶ παραθετ.) » Τὸ κυριώτατον ἐν φιλοσοφίᾳ, « Αξ (συγχ. τῷ Καίριον:) »Ὁ κυριώτατος (;) τόπος τῆς χώρας, « Πλ.

Κυριότης (ἡ), (Γρφ.). ἡ δύναμις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ κυρίου, ἐξουσία, (Γαλλ.) domination.

Κυρίσσω (ττω), Μ. ίξω. [κέρας]. Κτυπῶ μὲ τὰ κέρατα, κουτρίζω, Κερατίζω. » Ἐγὼ καὶ βόας μόσχον πολλάκις εἶδον κυρίττοντα πρὶν φῦσαι τὰ κέρατα, « Γαλ. (καὶ μτφορ.) » Ἐν τούτῳ δὲ τῆς ἡλικίας. .κυρίττειν τε καὶ κυρίττεσθαι παντελῶς ἄωρον καὶ φιλόνεικον, « Γργ.

†Κυρίττιλος (ὁ), (Ἰσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Κορυπτίλος.

Κυριώδης, εος (ὁ, ἡ) = Κύριος, οὐσιώδης.

Κυριωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Χαρακτηρίζομαι μὲ) κύριον ὄνομα, εἶμαι κυριώνυμος. 2) (μτγν.) ὀνομάζομαι (λαμβάνω τὸν τίτλον) Κύριος.

Κυριωνυμία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Κυριώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κύριον (ἰδιαίτερον) ὄνομα. (ἐπὶ λέξ.) κυριολεκτούμενος. 2) (μτγν.) ὁ φέρων τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν, (ὅθ.) »Ἡμέρα — Βυζ.«, ἡ Κυριακή.

Κυριωνύμως, ἐπίρ. Κατὰ κυριωνυμίαν.

Κυρίως, ἐπίρ. Μὲ κῦρος, (ἐπμ.) βεβαίως (» Τὰς πόλεις οὕτω κυρίως παρείληφαν, ὥστε τὰς μὲν αὐτῶν κατασκάπτειν, ἐν δὲ ταῖς ἀκροπόλεις τειχίζειν, « Ἰσκρ.)· ὡρισμένως· καθαυτὸ, θετικῶς. (ἐπὶ λέξ.) ἀκριβῶς, κυριολέκτως, κτλ. (ἴδε Κύριος) » Κυρίως διδόναι (κτᾶσθαι κτλ.), « Ῥτρ., νομίμως, κατὰ τοὺς παραδεδεγμένους καὶ ἀπαιτουμένους τύπους. » Ἀθηναῖον ὄντα, καὶ κυρίως ἐγγραφέντα, « Ἰσ., (συγχ. καὶ πολλάκις ἰσοδυναμεῖ τῷ Καιρίως).

Κυρκανάω-ῶ, Μ. ήσω, = Κυκανάω, Κυκάω, ἀνακατόνω.

Κύρμα (ἢ ὀρθότ.) Κῦρμα (τὸ), Π. (κατ' ἀποχ.) ἀντὶ Κύρημα, τυχηρὸν εὕρημα, ἕρμαιον· λάφυρον. 2) (συνκδχ.) πανοῦργος (πολύπειρος) ἄνθρωπος. » Πυκινώτατον κίναδος, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημ' ὅλον, « Ἀρσφ.

Κῦρος [συγγ. τοῦ κάρη καὶ κόρυς], εος-ους (τὸ). ὑπεροχὴ, κυριότης· δύναμις· βεβαίωσις, ἐπικύρωσις. τὸ κεφάλαιον, τὸ οὐσιῶδες τοῦ πράγματος· βάσις, ἀρχή. » Ἡ νῦν ἡμέρα πολλῶν ὑπάρξει κῦρος καλῶν, « Σοφ.

Κυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νὰ ἔχῃ (Δίδω εἴς) τι κῦρος, ἐπικυρόνω· ἀποφασίζω ὁριστικῶς. » Δίκην —, « Αἰσχλ.

Κύρσαι ἢ Κῦρσαι, Π. Αἰολ. ἀόρ. ά. (ἀνμλ.) τοῦ Κυρέω.

†Κυρσάνιος, ω (ὁ), Λακ. ἀντὶ Νεανίας, μειράκιον, (ἴδε Κοῦρος).

Κύρσω, Π. Αἰολ. μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Κυρέω.

Κυρταίνω (χ. Μ.). Εἶμαι κυρτὸς, γέρνω, καμπουριάζω.

Κυρταύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κυρτὸν (γυρτὸν) αὐχένα, καμπουρολαίμης.

Κυρτεία (ἡ). ἡ διὰ τοῦ κύρτου ἁλιεία, ψάρευμα μὲ καλάθια.

Κυρτεὺς, έως καὶ

Κυρτευτὴς, οῦ (ὁ). Ψαρᾶς (κυρ. ὁ ψαρεύων μὲ κύρτους).

Κύρτη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Κύρτος.

;Κυρτία (ἡ), = Κύρτος. 2) εἶδ. ἀσπίδος 3) = Κυρτεία.

;Κυρτιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. = Κυρταίνω. »Ἀσθενέας.. νῶτά τε κυρτιόωντας, « Μανέθ.

Κυρτίδιον (τὸ) καὶ

Κυρτίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κύρτος. »Κυρτίδες ἠβαιαὶ ταλάροισιν ὁμοῖαι, « Ὀππ. 2) = Ἠθμὸς, σραγγιστῆρι. » Χυλίζεται δὲ κοπεῖσα ἡ ῥίζα καὶ διὰ κυρτίδος, « Δσκρ.

Κυρτοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ κυρτός.

Κυρτοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κύρτου ἢ κυρτόν.

Κύρτος (ὁ). καλάθι (διὰ ψάρευμα), ψαροκόφινον, (κοιν.) κιοῦρτος· κλωβὶ (διὰ πουλιά). » Λυγοτευχέα κύρτον, « Ἐπγρ., [ἐκ τοῦ

Κυρτὸς [γυρὸς, γυρόω], ή, όν. Γυρτὸς, σκυφτὸς, καμπύλος. » Δύο.. ἀχώριστα πεφυκότα, καθάπερ ἐν τῇ περιφερείᾳ τὸ κυρτὸν καὶ τὸ κοῖλον, « Ἀρστ.

Κυρτότης (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καμπούριασμα, καμπυλότης. » Φανερῶς γὰρ ἐπιπροσθεῖ τοῖς πλέουσιν ἡ κυρτότης τῆς θαλάσσης, « Στρβ. » Τὴν Πλάτωνος κυρτότητα καὶ τὸν Ἀριστοτέλους τραυλισμὸν, « Πλ.

Κυρτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κυρτὸν (καμπύλον, θολωτὸν), (πθ. ἢ μσ.) καμπουριάζω. »Ἡ δέ τε κυρτοῦται μετὰ τὴν ῥάχιν, « Ὀππ.

Κύρτωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἔγινε κυρτὸν (καμπύλον, θολωτὸν), καμάρα· (ἰατρ.) πρήξιμον· καμπούρα.

Κύρτων, ωνος (ὁ), Π. κυρτὸς τὰ νῶτα, καμπούρης.

Κύρτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κυρτόω, καμπύλωσις, καμπούριασμα· σχηματισμὸς καμάρας κτλ.

Κύρω, Μ. κύρσω, Π. (σπν.) ἀντὶ Κυρέω. » Δένδρον αἰθέρι κῦρον, « Καλλ. » Βασιλήϊον ἐς δόμον ὦρτο Αἰσονίδης, οἱ δ' ἄλλοι ὅποι κύρσειεν ἕκαστος, « Ἀπλν.

Κύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κυρόω, ἐπικύρωσις, πραγματοποίησις· = Κῦρος.

Κυρωτὴρ (ὁ). ὁ διδων κῦρος εἴς τι, ἐπικυρωτής.

Κυρωτικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἐπικυρόνειν (ἀποφασίζειν ὁριστικῶς).

Κύσθος (ὁ), [κύω, κύστις]. (ἐν γέν.) κοίλωμα· (συνήθ.) ὁ πρωκτός· τὸ γυναικ. αἰδοῖον, (χυδ.) χύστρον.

Κυσιάω-ῶ, Μ. άσω. Κυσοδακνιάω

Κυσοβάκχαρις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀλείφων τὰ κρύφια μέλη (τὸν κυσὸν) του μὲ βάκχαριν.

Κυσοδακνιάω-ῶ, Μ. άσω. Αἰσθάνομαι δηγμὸν (φαγοῦραν) εἰς τὸν κυσόν.

Κυσοδόχη (ἡ). τιμωρητικόν τι ὄργανον διὰ τὰς πόρνας καὶ τοὺς σκλάβους.

Κυσολαμπὶς, ίδος (ἡ), = Πυγολαμπὶς, κωλοφωτιά, (ἔντ.).

Κυσολέσχης, ου (ὁ). αἰσχρολόγος.

Κυσονίπτης, ου (ὁ) καὶ Κυσονίπτρια (ἡ) πόρνος, πόρνη, ἀσελγής, [νίπτω καὶ

Κυσὸς (ὁ), = Κύσθος.

Κυσσαμένη, Π. μσ. ἀόρ. τῆς θηλ. μτχ. τοῦ Κύω.

Κύσσεν, Π. ἀντὶ Ἔχυσεν, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Κυνέω.

Κύσσαρος καὶ

Κυσσός (ὁ), = Κύσθος.

†**Κυσσοχήνη** (ἡ), = Κυσσόχη.

Κύστη (ἡ), = Κύστις. 2) = Κύσθος.

Κύστιγξ, ιγγος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κύστις.

Κύστιον (τὸ), τὸ φυτ. Ἀλικάκαβον (διότι ὁ καρπός του περιέχεται εἰς κύστιν), ὅθεν καὶ Φυσαλίς.

Κύστις [κύω, κῦτος], εως (ἡ). φοῦσκα (κυρ. ἡ περιέχουσα τὴν χολὴν καὶ μάλιστα τὸ οὖρος). »Ὅσα μὲν κύστιν ἔχει, ϗ κοιλίαν ἔχει· ὅσα δὲ κοιλίαν ἔχει, οὐ πάντα κύστιν ἔχει,« Ἀρστ. 2) πουγγὶ (δερμάτινον), σακκοῦλα. »Ὁ δὲ λύων κύστιν ὑείαν κἀξαιρῶν τοὺς δαρεικούς,« (Ἀρσφ. παρὰ) Πλδ.

Κυτίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κυτίς, κυτάκι.

Κύτινος (ὁ), [κῦτος]. ὁ κάλυξ (τὸ μπουμποῦκι, τὸ ἄνθος πρὶν ἀνοίξῃ) τῆς ῥωδιᾶς.

Κυτινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα κυτίνου.

Κυτίς [ὑποκορ. τοῦ κῦτος], ιδος (ἡ). καλαθάκι, κουτί.

Κυτισηνόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεμόμενος (βόσκων, τρεφόμενος μὲ) τὸν κύτισον.

Κύτισος (ὁ), εἶδ. θάμνου, (ἄλλ.) ἀρνόφυλλον. »Ἁ αἶξ τὸν κύτισον διώκει,« Θκρ.

Κυτμίς, ἰδος (ἡ), εἶδ. ἐμπλάστου (ἀκόπυ).

Κύτος [κύω], εος-ους (τό). (ἐν γέν.) κοίλωμα, κοιλότης, τὸ ἐντὸς κενὸν, ὁποιυδήποτε σώματος (ἀγγείου κτλ.). »Σμικρὸς ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει,« Σοφ. »Τὸ κύτος τοῦ ποταμοῦ,« Λξ., τὸ στρῶμα, (ἄλλ.) Ἔλυτρον. »Τὸ κύτος τοῦ πλοίου,« Ἀθ., Πλδ, τὸ ἀμπάρι. »Χελώνης (»Κόγχου)—,« Διόδ., τὸ καύκαλον, (ὅθ. Σκῦτος ϗ Λτ. cutis, τὸ δέρμα).

Κύτρα, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Χύτρα.

Κύτρος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Χύτρος.

Κυττάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κύτταρον (τὸ) καὶ

Κύτταρος (ὁ), [κύτος]. (ἐν γέν.) κοίλωμα· (ὅθ.) θόλος (»Οὐρανοῦ—,« Ἀρσφ.)· (ἰδιαιτ.) ἡ τρύπα τῆς κηρήθρας. (κατ' ἔκτ.) τὸ κυψέλι τῶν μελισσῶν· ἡ δακτυλήθρα τοῦ βαλανιδιοῦ· ἡ σποροθήκη μερικῶν φυτῶν· τὸ ἀρσεν. ἄνθος τῆς κουκκουναριᾶς. »Τὸ πόσθιον στρεβλὸν ὥσπερ κύτταρον,« Ἀρσφ.

Κυτώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κύτος (κοιλότητα), βαθὺς, χωρητικός.

Κυφαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένον, [ἐκ τοῦ

Κυφαγωγός (ὁ, ἡ), [κυφός, ἄγω]. ὁ κρατῶν συνήθως σκυμμένον τὸ κεφάλι του ἐν ᾧ περιπατεῖ. »Ἵππος—,« Ξεν.

Κυφαλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Κυφός.

Κύφελλον (τὸ), [κύπη, κύπελλον]. (ἐν γέν.) κυρτὸν ἢ κοῖλον, (ὅθ. ἰδιαιτ.) τὸ κοῖλον τοῦ ὠτίου, (κατ' ἔκτ.) τὸ αὐτί. 2) νέφος, νεφέλη »Κύφελλα δ' ἰῶν τηλόθεν ῥοιζουμένων,« Λυκ.

†**Κύφη** (ἡ), = Κύβη, ἡ κεφαλὴ, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) chef (καὶ τὸ Γερμ.) Kopf.

Κῦφι [Αἰγυπτ.], εως (τὸ), εἶδος θυμιάματος σύνθετον ἀπὸ διάφορα ἀρώματα.

Κυφοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὸ Αἰγυπτ. κῦφι. 2) κυφὸς (κυρτὸς) τὸ εἶδος.

Κυφόνωτος (ὁ, ἡ). κυφὸς τὰ νῶτα, καμπούρης.

Κυφός [κύπτω], ή, όν. Κυρτὸς, σκυφτὸς, καμπούρης. »Γήραϊ κυφὸς,« Ὀδ. Β. »Τρίγλας (»Καρῖδας) κυφὰς,« Ἐπίχ., Ἐπγρ.

Κῦφος, εος-ους (τὸ), = Κύφωμα, καμπούρα. 2) = Σκύφος, ποτῆρι· βάρκα. 3) = Κύφων, τιμωρητικὸν ὄργανον.

Κυφότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ κυφοῦ, κυρτότης, καμπυλότης, καμπούρα.

Κυφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ τινὰ κυφὸν, Κυρτόω, καμπουριάζω.

Κύφωμα (τὸ). κύρτωμα, καμπούριασμα, καμπούρα.

Κύφων [κῦφος], ωνος (ὁ). (ἐν γέν.) ξύλον κυρτὸν (λυγισμένον)· (ἰδιαιτ.) τὸ κυρτὸν μέρος τοῦ ζυγοῦ, ὁ ζυγός· (συνήθ.) ὄργανον τιμωρητικὸν, (Γαλλ.) carcan, pilori, (συνκδχ.) ἄνθρωπος ἄξιος τοῦ κύφωνος, (κοιν.) κατεργάρης, (παρβλ. Βάραθρος).

;**Κυφωνίζω**, Μ. ίσω. Βασανίζω μὲ τὸν κύφωνα, (ὅθ.

Κυφωνισμός (ὁ). ἡ διὰ τοῦ κύφωνος τιμωρία.

Κύφωσις [κυφόω], εως (ἡ). κύρτωσις, καμπούριασμα.

†**Κύχραμος** (νος), ου (ὁ), = Κύγχραμος.

Κυψέλη (ἡ), [κύπη]. (ἐν γέν.) κοίλωμα, (ἰδιαιτ.) τὸ κοῖλον τοῦ ὠτίου ϗ ἡ ἐκεῖ συναζομένη ὕλη. »Διατί αἱ κυψέλαι, φύσει οὖσαι πικραὶ, γλυκεῖαι γίνονται ἐπὶ τῶν ἀπολλυμένων,« Προβλ. Ἰατρ. 2) τ' ὀσπίτι τῶν μελισσῶν, (κοιν.) γυψέλι ἢ κοφίνι. 3) μέτρον χωρητ. διὰ γεννήματα, κουβέλι. 4) (ἐν γέν.) κουτί, σανδοῦκι.

Κυψελίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τὸν τύραννον τῆς Κορίνθου Κύψελον, διοικῶ (φέρομαι) τυραννικῶς. (εἰς τὸν Θγν. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυψελιδῶν).

Κυψέλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κυψέλη.

Κυψελίς, ἰδος (ἡ), = Κυψέλιον. »Τίκτουσι δ' (οἱ ἄποδες) ἐν κυψελίσιν, ἐκ πηλοῦ πεπλασμέναις, μακραῖς, ὅσον εἴσδυσιν ἐχούσαις,« Ἀρστ. 2) (ἰδίως) ἡ βρῶμα τοῦ ὠτίου. »Κυψελίδα παγεῖαν ἐν τοῖς ὠσὶν ἐντραφῆναι,« Λδν.

Κυψελόβυστος (ὁ, ἡ), [κυψέλη, βύω]. τοῦ ὁπ. τὰ αὐτιὰ εἶνε γεμάτα (στουπωμένα ἀπὸ) λέραν, (Λξρν.).

Κύψελος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Δρεπανὶς, (κοιν.) πετροχελίδονον. 2) = Κυψελίς.

Κύω [γύω], Μ. κύσω (ἀόρ. Ἔκυσα ϗ μσ. Π. Ἐκυσάμην). (ἐν γέν. καὶ γρμτ.) Χωρῶ, περιέχω (ὅθεν Κύτος κτλ). (ὅθ. συνήθ.) εἶμαι ἔγκυος, κυοφορῶ· (μσ. Π.) συλλαμβάνω. »Οὓς τέκε κυσσαμένη,« Ἡσ.

(**Κύω**), γρμτ. ἄχρ. θεμ. τινῶν χρόνων τοῦ Κυνέω.

Κύων [κύω; ἢ ὀνμτπ.], κυνὸς (ὁ καὶ ἡ), (ἡ δοτ. πλθ. Κυσὶ καὶ Π. Κύνεσσι), ζ. ὁ σκύλος, (ἡ) ἡ σκύλα. »Κύων ἐπὶ φάτνης,« Παροιμ., ἐπὶ τῶν μήτε χρωμένων μήτε ἄλλοις ἐπιτρεπόντων. »Διδι κύνες,« Σοφ., αἱ Ἅρπυιαι· αἱ Ἐρινύες· ἡ Σφίγξ κτλ. ‖. (μτνμ.) »Ξυλίνη κύων,« Χρησμ., ὁ Κυνόσβατος. 2) εἶδος ἰχθ., σκυλόψαρον. »Δελφῖνάς τε κύνας τε, καὶ εἴποτε μεῖζον ἕλῃσι κῆτος,« Ὀδ. Μ. »Ξιφίας κύων,« (Ἀναξιππ. παρ') Αἰλ. »Γαλεώτας, οὓς καὶ ξιφίας λέγεσθαι καὶ κύνας φασὶ,« Πλδ. 3) ἀστερισμός τις (μυθολογ. ὁ καταστερισθεὶς σκύλος τοῦ Ὠρίωνος), (ἄλλ.) Σείριος (ἀστὴρ), (ὅθεν τὰ κυνικὰ καύματα). »Ὑπὸ κύνα οὔσης τῆς ὥρας,« Διόδ. »Φασὶ δὲ οὐ βλαστάνειν αὐτὴν (τὴν δρῦν) ἅμα ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ μετὰ κύνα,« Θφρ. 4) = Κυνήπους. 5) = Κυνὰς, Κύνβαλος. 6) τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρὸς, (Ἀνατομ.) τὸ ῥάμμα τὸ συνέχον τὸ ἀκροπόσθιον μὲ τὴν βάλανον. 7) εἶδος ἢ σύμπτωμα νόσου, σπασμὸς κυνειος. 8) ὄνομα ἀτυχοῦς τινος κυβευτικοῦ βόλου, (ἄλλ.) Χῖος. 9) ὁ ἐκ τοῦ σφυροκοπήματος τοῦ πυρωμένου σιδήρυ τιναζόμενος σπινθήρ. 10) (μτφορ.) ἄνθρωπος ἀναιδὴς (θρασὺς, ἀπόκοτος), ἴδε Κύνεος. 11) (Κωμ.) κυνικὸς φιλόσοφος. »Διογένεος τόδε σῶμα, σοφοῦ κυνὸς,« Ἐπγρ. »Διογένης ἐρωτηθεὶς, διατὶ Κύων καλοῖτο, τοὺς μὲν διδόντας, ἔφη, σαίνων· τοὺς δὲ μὴ διδόντας ὑλακτῶν· τοὺς δὲ πονηροὺς δάκνων,« Αρτ.

Κω, Ἰων. ἀντὶ Πω.

Κῶας [οἶς ἢ κεῖμαι], κώεος (τὸ), Π. προβηὰ (διὰ κάθισμα ἢ σκέπασμα), Κώδιον.

Κώβαλος (ὁ), σπν. ἀντὶ Κόβαλος.

Κωβιδάριον καὶ

Κωβίδιον (τὸ). γουβιδάκι, ὑποκορ. τοῦ

Κωβιὸς ἢ **Κωβιος** (ὁ), [κύβη, κωδία], εἶδ. ἰχθ. (μὲ μεγάλην κεφαλὴν), (κοιν.) γουβίδι καὶ (τὸ μεγάλον) γωβιός.

Κωβίτης, ου (ὁ) καὶ **Κωβῖτις**, ιδος (ἡ), καὶ

Κωβιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κωβιὸν, ἐκ τοῦ γένους τοῦ κωβιοῦ. (ἰδίως) »Ἀφύη κωβῖτις,« Ἀθ., ἡ ἐκ τῶν μικρῶν ϗ φαύλων κωβιδίων, τῶν ἐν τῇ ἄμμῳ καταδυομένων.

Κωδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώδιον.

Κώδεια, Π. καὶ

†**Κώδη** καὶ

Κωδία (ἡ), [†κόττα]. (ἐν γέν.) ἡ κεφαλὴ χωρὶς τοῦ σώματος· (ἰδίως) ἡ κεφαλὴ τῆς παπαρούνας (τοῦ λωτοῦ κτλ.). (ὅθ.) »Ἡ διὰ κωδιῶν (ἀντίδοτος),« Ἰατρ.

Κώδιον (τὸ), (κυρ. ὑποκορ. τοῦ Κῶας), προβηὰ (ἰδίως ἡ χρησιμεύουσα ὡς) στρῶμα καὶ πάπλωμα ἢ γοῦνα. »Περιέζωνται μικρὰ κώδια,« Στρβ. »Τοῦ μὲν θέρυς ἡτοιμασμένον ψίαθον ἐφ' ἑκάστης κλίνης, τοῦ δὲ χειμῶνος κώδιον,« Αρτ. 2) = Κωδία. »Βολβοῦ—,« Θφρ.

Κωδιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (ἐνδυμένος μὲ) κώδιον.

†**Κωδύα** (ἡ), = Κωδία.

Κώδων [†κώδη, κώθων], ωνος (ὁ ϗ Ἀττ. ἡ). κουδοῦνι· καμπάνα· (συνκδχ.) ἡ νυκτερινὴ φρουρὰ, ὁ περίπολος (διότι ἔκρουον κουδοῦνι εἰς τὸ ὁπ. ἔπρεπε ν' ἀποκριθῇ ὁ φρουρὸς ἂν ἦτον ἄγρυπνος), (ὅθεν) »Τοῦ κώδωνος παρενεχθέντος,« Θκ., (Τουρκ.) ἀφ' οὗ πέρασε τὸ κόλι. 2) τὸ πλατὺ μέρος σάλπιγγος, (συνκδχ.) ἡ σάλπιγξ. »Χαλκοστόμου κώδωνος Τυρσηνικῆς,« Σοφ. 3) (μτνμ. καὶ ὡς ἐπίθ.) λάλος, φλύαρος. »Ἡ κώδων ἀκαλανθίς,« Ἀρσφ. (Εἰρ. 1078), (ὅπυ ὁ Σχολ. σημειοῖ:) »Κώδων εἶπεν ὅτι λάλον τὸ ζῶον,« (παρβλ. Κρόταλον). 4) (βτν.) = Κωδία.

Κωδωναῖος, α, ον. Κώδωνι ὅμοιος, κουδυνιστός. »Κωδωναῖα σῦκα,« Εὐς., τὰ χειμωνιάτικα, (ἴσως) = Κυδωναῖα, (ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τὸν Ἡσύχ. γράφεται Κοδώνεα, πιθανώτερον νομίζω ὅτι εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ Κορώνεα).

Κωδωνεῖον, ῶνος (ὁ). θήκη διὰ τοὺς κώδωνας.

Κωδωνίζω, Μ. ίσω. Κρούω τὸν κώδωνα, κουδυνίζω· σαλπίζω. (συνδχ.) δοκιμάζω (κυρ. τὴν φρουρὰν διὰ τοῦ κώδωνος ἂν ἦνε ἄγρυπνος· τὸν ἵππον διὰ τῆς σάλπιγγος ἂν ὑποφέρῃ θόρυβον· νόμισμα ἂν ἦνε κίβδηλον· ἀγγεῖον πήλινον ἂν ἦνε ῥαγισμένον), (ἐν γέν.) δοκιμάζω, (συγχ. τῷ Κωθωνίζω).

Κωδώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώδων, κυδουνάκι.

Κωδωνόκροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κροτῶν ὡς κώδων ἢ διὰ κώδωνος. »Ἀσπὶς—,« Σοφ., ἡ ἔχουσα κρεμασμένα κουδούνια (;) ἡ ἀντηχοῦσα ὡς κώδων.

Κωδωνοφαλαρόπωλος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ ἔχων εἰς τὰ φάλαρα τῶν ἵππων του προσηρτημένους κώδωνας.

Κωδονοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ κώδωνα ἢ Φορῶ κουδούνια· περιέρχομαι τὴν νύκτα ὡς κωδωνοφόρος (περίπολος). (πθ.) συνοδεύομαι ὑπὸ κωδωνοφόρων (σαλπιγκτῶν). »Τοὺς βασιλέας κωδωνοφορεῖσθαι καὶ τυμπανίζεσθαι κατὰ τὰς ἐξόδους,« Στρβ.

Κωδωνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν κώδωνα ἢ φορῶν κώδωνας, (ἵππος ἢ στρατιώτης) περίπολος.

Κώεα, Π. πλθ. ὀνμσ. ϗ αἰτ. τοῦ Κῶας.

Κωθάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κῶθος (ὁ). Δ. (Σικελ.) ὁ Κωβιός

Κώθων [†κώδη, κώδων], ωνος (ὁ), εἶδος ξυλίνου (κυρ. Λακεδ. ϗ ςρατ.) ποτηρίυ, καυκὶ (μὲ χερούλια ϗ γυριστὰ πρὸς τὸ μέσα μέρος χείλη), τάσι. 2) (συνκδχ.) = Κωθωνισμὸς, μεθύσι. »Τοῦ δὲ κώθωνος εὖ μάλα προβεβηκότος,« (Ἡγήσ. παρ') Ἀθ. 3) = Κῶθος. »Ἢ σκάρον ἢ κῶθον τροφίην,« Νουμέν. Ἀλ.

Κωθωνίζω ϗ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Πίνω μὲ τὸν κώθωνα, (συνκδχ.) πίνω πολὺ, (χυδ.) σβανάρω.

Κωθωνίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κωθωνισμός.

Κωθώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώθων, τασάκι.

Κωθωνισμός (ὁ), [κωθωνίζω]. μεθύσι, πολυποσία, (χυδ.) σβανάρισμα.

Κωθωνιστήριον (τὸ). μέρος ἁρμόδιον ἢ προσδιωρισμένον διὰ κωθωνισμὸν, καπηλειόν.

Κωθωνιστής, οῦ (ὁ). ὁ συνειθίζων νὰ κωθωνίζῃ, φιλοπότης.

Κωθωνοειδής, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κώθωνος.

Κωθωνοπλύτης, ου (ὁ). ὁ πλύνων (ξεπλύνων) τοὺς κώθωνας, ποτηροπλύτης, ἢ ὀψαροπλύτης.

Κωθωνοποιός (ὁ). ὁ ποιῶν (κατασκευάζων) κώθωνας.

;**Κωκάλια** (τὰ), = Κοκκάλια.

Κώκυμα (τὸ). ἀντικείμενον κωκυτοῦ (θρήνου), (ἐν γέν.) = τῷ

Κωκυτός (ὁ). θρῆνος, ὀδυρμὸς, ξεφωνητὸν, μυρολόγι, [ἐκ τοῦ

Κωκύω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Ὀχθέω], Μ. ύσω. Κλαίω μὲ φωναῖς, ξεφωνίζω.

;**Κωλαγρέτης**, ου (ὁ), διορθ. ἀντὶ Κωλακρέτης.

Κωλακρετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι—

Κωλακρέτης [κωλῆ, ἀγείρω], ου (ὁ). ἄρχων τις ἐν Ἀθήν. (διωρισμένος νὰ συνάζῃ τὰ δικαστικὰ δικαιώματα καὶ νὰ πληρώνῃ ἀπ' αὐτῶν τοὺς δικαστὰς καὶ τὰ ἔξοδα τῶν ἱερείων τῶν ὁπ. ἐλάμβανεν ὡς ἀμοιβὴν τὰς κωλὰς), = Ἀποδέκτης. »Κωλακρέτου γάλα,« Ἀρσφ., ἡ μισθοδοσία τῶν δικαστῶν (Κωμ. ἀντὶ Ὀρνίθων γάλα).

Κωλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κῶλον.

Κωλέα (ἡ), [κῶλον], ἀσυναίρ. ἀντὶ Κωλῆ.

Κωλεός (ὁ) καὶ

Κωλῆ (ἡ), (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Κωλέα) τὸ σαρκῶδες τοῦ μηροῦ, κωλομέρι· τὸ ὀπισινὸν τετάρτι τοῦ σφαγμένου ζώου, (κυρ.) χοιρομέρι. 2) (εἰς τὸν Ἀρσφ. ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ψωλή.

Κωλῆν, ῆνος (ὁ), = Κωλῆ, χοιρομέρι.

Κωληνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κωλήν.

Κωλήπιον ϗ **Κωκήριον** (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Κώληψ [κῶλον], ηπος (ἡ). τὸ ὄπισθεν τοῦ γόνατος, (ἄλλ.) Ἀγκύλη ϗ Ἰγνύς. »Κόψ' ὄπισθεν κώληπα τυχὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα,« Ἰλ. Ψ. 2) ἀστράγαλος. »Ἤτοι ὅτ' ἐν κώληπος ἢ ἐν ποδὸς ἴχνεϊ τύψῃ,« Νίκ.

Κωλία (ἡ), = Κωλέα-Κωλῆ.

Κωλιάς, άδος (ἡ), ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ. καὶ τῆς Δήμητρ. 2) (οὐσ.) ἀκρωτήριόν τι εἰς τὴν Ἀττικὴν (ὅπου ἦτον καλλίςη ἄργιλλος πρὸς κεραμείαν).

Κωλίζω, Μ. ίσω. Διαιρῶ (τὸν στίχον, τὴν φράσιν) κατὰ κῶλα.

Κωλικεύομαι, Μ. εύσομαι. Πάσχω (Ὑπόκειμαι εἰς) κωλικόπονον, [ἐκ τοῦ

Κωλικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ συμβαίνων εἰς τὸ κῶλον (τὸ κωλάντερον), (ὅθεν) »Κωλικὸν (ἐνν.) νόσημα,« καὶ »Κωλικὴ (ἐνν.) νόσος,« Ἰατρ., ὁ κώλικας, κωλικόπονος, (ἄλλ. »Κώλου ἄλγημα,« Αλ.). (συνκδχ.) »Κωλικός,« ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) κώλικα καὶ »Κωλικὰ (φάρμακα),« τὰ χρησιμεύοντα εἰς τὸν κωλικόπονον.

†**Κωλοβαθρίζω**, Μ. ίσω, γλσ. ἀντὶ Καλοβαθρίζω, [ἐκ τοῦ

†**Κωλόβαθρον** (τὸ), γλσ. ἀντὶ Καλόβαθρον

Κωλοειδής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ειδῶς. Σχηματισμένος (Συνθεμένος) ὡς κῶλον.

Κωλομετρία (ἡ). ἡ διαίρεσις καὶ καταμέτρησις τῶν λυρικ. ςίχων εἰς κῶλα.

Κῶλον (τὸ), [κέλλω, κόλος]. (ἐν γέν.) μέρος, τμῆμα (»Διαύλου θάτερον κῶλον,« Αἰσχλ., τὸ ἄλλο ἥμισυ τὸ ἀπὸ τοῦ τέρματος πρὸς τὴν βαλβίδα), (ὅθεν) πλευρὰ οἰκοδομήματος (»Κῶλον δὲ ἕκαστον τῆς πυραμίδος τριῶν πλέθρων, ἐούσης τετραγώνου,« Ἡρ.), (παρβλ. Φάρσος). 2) μέλος (σώματος, κυρ. δὲ) πόδι ἢ χέρι, (ὅθεν καταχρ.) κλαδὶ, κλῆμα. 3) (ἀνατομ.) τὸ μεγάλον ἔντερον, (κοιν.) κωλάντερον. 4) (μτνμ.) μέρος (διαίρεσις) περιόδου (στίχου κτλ.).

Κωλοτομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [κῶλον, τέμνω]. ἀκρωτηριάζω· διαμελίζω, (ἄλλ. γρφ. Βωλοτομέω).

Κώλυμα (τὸ), [κωλύω]. ἐμπόδιον.

Κωλυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ., μικρὸν ἐμπόδιον. 2) (Μηχαν.) = Χελωνάριον.

Κωλύμη (ἡ), σπν. ἀντὶ Κώλυμα ἢ Κώλυσις.

Κωλυσανέμας, ου (ὁ) καὶ

Κωλυσάνεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κωλύων (ἐμποδίζων, ἀποτρέπων) τοὺς ἀνέμους.

Κωλυσίδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποδίζων (γινόμενος αἰτία νὰ ἀναβάλλεται) τὸ δεῖπνον, (ἴδε Ζοφοδορπίδης).

Κωλυσίδρόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κωλύων (ἐμποδίζων) τὸν δρόμον. »Ποδάγρα—,« Λκ.

Κωλυσιεργέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἐπιφέρω κώλυμα (πρόσκομμα) εἰς ἔργον τι.

†**Κωλυσιεργία** (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Κωλυσιεργός (ὁ, ἡ). ὁ κωλύων (ἐμποδίζων) τὸ ἔργον.

Κώλυσις, εως (ἡ). τὸ κωλύειν ἢ κωλύεσθαι, ἐμπόδισμα.

Κωλυτέον, θετ. τοῦ Κωλύω.

Κωλυτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Κωλυτής.

Κωλυτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δύναμιν ἢ ἕξιν εἰς τὸ κωλύειν, ἐμποδιστικός. ‖. (οὐσ.) Κωλυτήριον (τὸ), = Κώλυμα. ‖. »Κωλυτήρια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), θυσία τελουμένη πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ.

Κωλυτής, οῦ (ὁ). ὁ κωλύων (ἐμποδίζων, ἀποτρέπων κτλ.).

Κωλυτικός, ή, όν, = Κωλυτήριος.

Κωλυτός, ή, όν. Ἐμποδισμένος ἢ Δυνάμενος νὰ ἐμποδισθῇ, [ἐκ τοῦ

Κωλύω [κόλος, κολούω], Μ. ύσω. (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ. ἑλλ. ἐκ δ'.) Ἐμποδίζω· ἀποτρέπω.

Κωλώτης [κῶλον], ου (ὁ), = Ἀσκαλαβώτης.

Κωλωτοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (κατάστικτος ὡσὰν τὸν) κωλώτην.

Κῶμα (τὸ), [κεῖμαι, κοιμάομαι ἢ Ἰων. ἀντὶ Καῦμα, ὡς Τρῶμα = Τραῦμα]. ζάλη νύστας, κλίσις πρὸς ὕπνον· ὕπνος βαρὺς ϗ διαρκὴς, βῦθος, (παρβλ.) Κάρωσις.

Κωμάζω, Μ. άσω. Ἐκτελῶ κῶμον, πομπεύω (πανηγυρίζω) βακχικῶς, (ὅθ. συνήθ.) περιέρχομαι μεθύων μὲ μυσ. ὄργ. κλπ. τὰς οἰκίας, (κοιν.) κάμνω πατινάδαν. (μὲ αἰτ. Π.) ἀνυμνῶ, ἐγκωμιάζω· (ἐν γέν. ἢ χωρὶς πτ.) τέρπομαι· ἑορτάζω). (μὲ αἰτ. προθετ.) ἐμβαίνω μὲ πομπὴν (πανηγυρικῶς). »Ἐκ πυρὸς εἰς Ὄλυμπον ἐκώμασας,« Ἐπγρ.

Κωμαίνω, Μ. ανῶ. Εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ κῶμα (νύςαν), δὲν 'μπορῶ νὰ ἀνοίξω τὰ 'μμάτια μου ἀπὸ τὸν ὕπνον.

Κώμακον (τὸ), [;], εἶδ. ἀρωματικοῦ φυτοῦ, μοσχοκάρφι ἢ μοσχοκάρυδον.

Κῶμαξ [κωμάζω], ακος (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὰς εὐθυμίας (τὰς ἀστειότητας).
Κωμάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώμη, χωροπούλα.
Κωμάρχης καὶ Κώμαρχος, ου (ὁ). πρῶτος (προεστὼς) κώμης.
Κωμάσδω, Μ. αξῶ, Δ. ἀντὶ Κωμάζω.
Κωμασία (ἡ), = Κῶμος, πομπὴ Βακχική.
†Κωμαστήριον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πωμαστήριον.
Κωμαστής, οῦ (ὁ). ὁ κωμάζων (πανηγυρίζων βακχικῶς ἢ περιερχόμενος τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς οἰκίας μὲ παιγνίδια κτλ.), (ἐν γέν.) παραλυμένος, μέθυσος.
Κωμαστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κωμάζειν, κωμαστοῦ ἴδιος.
Κωμάστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Κωμαστής.
Κωματίζομαι, Μ. ίσομαι. Κυριεύομαι ὑπὸ κώματος (βύθους), πάσχω κάρωσιν, (Ἱππκρ.).
Κωματοδότειρα (ἡ). ἡ προξενοῦσα κῶμα (κάρωσιν).
Κωματώδης, εος (ὁ, ἡ). συνωδευμένος μὲ ἢ ὑποκείμενος εἰς κῶμα (βῦθος).
Κώμαυλος (ὁ, ἡ). ὁ αὐλιζόμενος ἐν κώμῃ, κώμης κάτοικος.
Κώμη [κεῖμαι, κοιμάομαι], ης (ἡ). μικρὰ ἢ ἀτείχιστος πόλις, χώρα, (Γαλλ.) bourg, bourgade· μαχαλᾶς, ἐνορία. » Διελόμενος τὴν μὲν πόλιν κατὰ κώμας, τὴν δὲ χώραν κατὰ δήμους, « Ἰσκρ.
Κωμηδόν, ἐπίρ. Κατὰ κώμας.
Κωμήτης, ου (ὁ). ὁ κατοικῶν εἰς κώμην ἢ εἰς τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον κώμην, χωριανὸς ἢ (Τουρκ.) μαχαλελῆς, (ἐν γέν.) κάτοικος. » Ξένοι, Φεραίας τῆσδε κωμῆται χθονός, « Εὐρ.
;Κωμητικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς κωμήτην, χωρικός.
Κωμῆτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Κωμήτης.
Κωμήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Κωμήτης.
Κωμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώμη.
Κωμικεύομαι, Μ. εύσομαι. Πράττω ἢ Λαλῶ ὡς -
Κωμικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς κωμῳδίαν, περιγελαστικός, ἀστεῖος· (ἐπὶ κακ.) γελοῖος. ||. (οὐσ.) ποιητὴς ἢ ὑποκριτὴς κωμῳδιῶν, (καὶ κατ' ἐξοχ. ἐνάρθρ.) ὁ Ἀριστοφάνης.
Κωμικῶς, ἐπίρ. Μὲ κωμικὸν τρόπον, ἀστείως· γελοίως.
Κώμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώμη, χωρίον.
Κωμογραμματεύς, έως (ὁ). γραμματεὺς κώμης.
†Κωμοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κωμάζω, τρέχω τοὺς δρόμους ὡς κωμαστὴς ἢ ὡς -
Κωμοδρόμος (ὁ). ὁ περιτρέχων τὰς κώμας.
Κωμόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Κυριεύομαι ἀπὸ κῶμα (βῦθος), (συγχ. τῷ) Κωφόομαι.
Κωμόπολις, εως (ἡ). μεγάλη κώμη, (Τυρκ.) κασαμπᾶς, (Γαλλ.) gros bourg.
Κῶμος (ὁ), [κώμη]. (κυρ. ἢ ἀρχ.) πομπὴ Βακχική. (ἐν γέν.) ὅμιλος, συνοδία· (ἐπὶ ζ.) κοπάδι. (συνήθ.) ἡ μὲ παιγνίδια κλπ. περιοδεία νέων συμποσιαζόντων ἢ αὐτοὶ οἱ τοιουτοτρόπως περιερχόμενοι, (κοιν.) πατινάδα. (ἐν γέν.) πανήγυρις, συμπόσιον, εὐθυμία (συνκδχ.) ᾠδὴ ψαλλομένη εἰς πανηγυρικὴν πομπὴν (καθὼς αἱ τοῦ Πινδ.).
Κωμύδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώμη.
Κώμυς [κώμη], υθος (ἡ). χερόβολον χόρτου. 2) πολλὰ καλάμια φυτρωμένα μαζῇ, τοῦφα καλαμιῶν. 3) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κόρος, κορυδαλός.
Κωμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Συντάττω ἢ Παριστάνω κωμῳδίας, εἶμαι κωμῳδός. (μτβτ.) περιγελῶ τινα εἰς (ἢ ὡς εἰς) κωμῳδίαν. (ἐν γέν.) χλευάζω, περιπαίζω. » Ἄσκρῃ, ἣν καὶ κεκωμῴδηκεν αὐτὸς (ὁ Ἡσίοδος),.. λέγων.. Ἄσκρῃ, χεῖμα κακῇ κτλ., « Στρβ.
Κωμῴδημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι λέγεται ἢ γίνεται διὰ περίπαιγμα, σκῶμμα κωμικόν· σάτυρα.
Κωμῳδία (ἡ). ᾆσμα ἢ δρᾶμα κωμικόν· (ἐν γέν.) περίπαιγμα, περιγέλασμα.
Κωμῳδιακός, ή όν, (καὶ ἐπίρ.) -ακῶς, ἢ
Κωμῳδικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς κωμῳδίαν, κωμικός.
;Κωμῳδιογράφος ἢ
; Κωμῳδιοποιός (ὁ), = Κωμῳδογράφος, -ποιός.
Κωμῳδόγελως, ωτος (ὁ), Π. κωμικὸς ὑποκριτής, γελωτοποιός, (Ἰταλ.) παλιάτσος τοῦ θεάτρου.
Κωμῳδογράφος (ὁ). ὁ γράφων (συντάττων) κωμῳδίας, ποιητὴς κωμῳδιῶν.
Κωμῳδοδιδασκαλία (ἡ). παράστασις (ἢ διδασκαλία περὶ) κωμῳδίας, [ἐκ τοῦ
Κωμῳδοδιδάσκαλος (ὁ). ποιητὴς (ὁ αὐτὸς καὶ γυμναστὴς τῶν ὑποκριτῶν) κωμῳδίας.
Κωμῳδολειχέω-ῶ, Μ. ήσω, Κωμ. εἶμαι ἢ γίνομαι παράσιτος (γελωτοποιός) τινος ἵνα γλείφω τὰ πινάκια.
Κωμῳδοποιητής, οῦ (ὁ), = Κωμῳδοποιός.
Κωμῳδοποιΐα (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ κωμῳδοποιοῦ, σύνθεσις κωμῳδιῶν. » Τὴν κωμῳδοποιΐαν οὕτως ἄσεμνον ἡγοῦντο ἢ φορτικόν, ὥστε νόμος ἦν μηδένα ποιεῖν κωμῳδίας Ἀρεοπαγίτην, « Πλ.
Κωμῳδοποιός (ὁ). ποιητὴς κωμῳδιῶν.
Κωμῳδός (ὁ), [κῶμος ἢ κώμη, ᾄδω]. ὑποκριτὴς (κατ' ἀρχὰς δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ποιητὴς) κωμῳδίας. » Ὡς κωμῳδοὺς οὐκ ἀπὸ τοῦ κωμάζειν λεχθέντας, ἀλλὰ τῇ κατὰ κώμας πλάνῃ ἀτιμαζομένους ἐκ τοῦ ἄστεως, « Ἀρστ. » Ἡ πολλοῦ κωμῳδὸς ἐωνημένος ἐπιτρίβει Μένανδρον, « Πλ.
Κωμῳδοτραγῳδία (ἡ). δρᾶμα τραγικοκωμικόν, (παρβλ. Ἱλαροτραγῳδία).
Κωμῳδοτραγῳδός (ὁ). ὑποκριτὴς ἢ ποιητὴς κωμῳδοτραγῳδίας.
Κωνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κῶνος.
Κωνάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ περιστρέφηται ὡς κῶνος. 2) = Κωνίζω.
Κωνειάζομαι, Μ. άσομαι. Πίνω (Φαρμακόνομαι μὲ)-
Κώνειον (τὸ), [κῶνος 4], εἶδ. φαρμακ. φυτοῦ, (Ἰταλ.) τσικοῦτα, (καὶ εἰς τὰς Ἀθ.) καρωνάκι.
Κώνησις, εως (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κώνισις.
Κωνίας, ου (ὁ). (οἶνος) διατηρούμενος εἰς ἀγγ. πισσωμένα ἢ (πιθανώτ.) κατεσκευασμένος μὲ κώνους, (δηλ.) ρετσινάτος.
Κωνίζω, Μ. ίσω. Ἀλείφω μὲ πίσσαν ἢ ῥητίνην, πισσόνω.
Κωνικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ κῶνον. » Ὑδρία κωνική, « Μάρμ. Ὀξών.
Κωνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κῶνος.
;Κώνιον (τὸ), = Κώνειον.
Κωνίς, ίδος (ἡ) ἀγγεῖόν τι κωνοειδὲς διὰ νερὸν κτλ., (Τουρκ.) ματαρᾶς.
Κώνισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Κωνίζω, χρίσιμον μὲ πίσσαν κτλ., πίσσωμα. ἄλειμμα μὲ κηρί.
Κωνήτης, ου (ὁ) ἢ Κωνῖτις, ιδος (ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ κώνους (πίτυος). » Πίσσα —, « Ἐπγρφ.
Κωνοειδής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κώνου.
Κῶνος (ὁ), [χώνη]. (ἐν γέν.) σῶμα μὲ κυκλικὴν βάσιν καὶ σουβλερὴν κορυφήν, (ὅθεν ἰδιαιτ. 2) ἡ κορυφὴ τῆς περικεφαλαίας. 3) ὁ καρπὸς (ἡ κουκκουνάρα) τῆς πίτυος, (ἄλλ.) Στρόβιλος· (συνκδχ.) τὸ δένδρ. ἡ πίτυς· (κατ' ἔκτ.) ἡ πίσσα. 4) ὁ σβοῦρος (τὸ τοπάτσι) μὲ τὸ ὁποῖον παίζουν τὰ παιδιά, (ἄλλ.) Βέμβιξ.
Κωνοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μθμτκ.) Τέμνω (Κόπτω, Διαιρῶ) κῶνον ἢ ἐν εἴδει κώνου.
Κωνοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. (βτν.) Εἶμαι-
Κωνοφόρος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ φέρων (καρποφορῶν) κώνους, Στροβιλοφόρος. 2) = Θυρσοφόρος. » Κάμαξ —, « Ἐπγρ., ὁ θύρσος.
Κωνωπεῖον (τὸ) καὶ
Κωνωπεών, ῶνος (ὁ). σκέπασμα (περιπέτασμα) διὰ τοὺς κώνωπας, κωνωπιέρα, κωνωπολόγος.
Κωνώπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώνωψ, κουνουπάκι. » Ψῆνες, κωνώπια τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις τοῖς ἄρσεσιν, « Ἱππκρ.
Κωνωποειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) κώνωπος.
Κωνοποθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων κώνωπας. ||. (οὐσ.) εἶδος πτηνοῦ, = Κνιπολόγος (;).
Κωνωπώδης, εος (ὁ, ἡ), = Κωνωποειδής.
Κώνωψ [κόναβος ἢ κνώψ], ωπος (ὁ). εἶδ. ἐντ., κουνοῦπι.
Κῶος ἢ Κῷος (ὁ), [†γῶ ἢ κεῖμαι, συγγ. τῷ κύβῃ]. τρύπα (φωλεὰ) θηρίου κτλ., δεσμωτήριον (παρβλ. Καιάδας)· (ἐν γέν.) κοίλωμα, (ὅθεν τὸ κοιν.) γοῦβα, (ὅθ. 2) τὸ κοῖλον μέρος τοῦ ἀστραγάλου (τὸ ὁπ. εἰς τὸ παιγν. τῶν κύβων ἄξιζεν ἕξ), ἴδε Χῖος.
†Κώπαιον (τὸ). ἡ λαβὴ τῆς κώπης, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κωπεών.
Κωπεύς, έως (ὁ), = Κωπεών, ξύλον διὰ κωπί.
Κωπεύω, Μ. εύσω. Ἀρματόνω ἢ Κινῶ (τὸ πλοῖον) μὲ κωπιά· ἑτοιμάζω τὸ στράτευμα εἰς μάχην (εἰς τρόπον ὥστε ὁ στρατιώτης νὰ ἔχῃ τὸ χέρι εἰς τὴν κώπην τοῦ ξίφους).
;Κωπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κωπεύω.
Κωπεών, ῶνος (ὁ). ξύλον ἁρμόδιον πρὸς κατασκευὴν κωπιοῦ.
Κώπη (ἡ), [κύπη]. (κυρ.) τὸ χονδρὸν μέρος (τὸ κεφάλι, τὸ πιάσιμον) τοῦ κωπιοῦ, (συνκδχ.) τὸ κωπί. (ἐν γέν.) λαβὴ (ἰδιαιτ.

δὲ) τοῦ σπαθιοῦ καὶ τοῦ χερομύλου, (ὅθ. ἐνίοτε) χερόμυλος.
Κωπήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων ἢ ἔχων μεγάλην κώπην (λαβήν).
Κωπήϊον (τὸ). τὸ θολωτὸν σκέπασμα (ἀπὸ βεργιὰ) τῆς ἁμάξης, (γράφεται καὶ Κουπήϊον, ὅθεν ἴσ. ὁ Τουρκ. Κουμπές).
Κωπηλασία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Κωπηλατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κώπην ἐλαύνω, τραβῶ κουπί, (κοιν.) 'λάμνω, [ἐκ τοῦ
Κωπηλάτης, ου (ὁ). ὁ τραβῶν κουπί.
Κωπηλατικός, ή, όν. Κωπηλάτου ἴδιος
Κωπηλάτις, ιδος (ἡ), = Κωπηλατικὸς ἢ Κωπήλατος. » Κώπη —, « Πρόδρ.
Κωπήλατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κωπηλατούμενος (κινούμενος διὰ τῶν κωπιῶν). 2) δουλευμένος (κατεσκευασμένος) ὡς ἂν κωπί.
Κωπήρης [κώπη, †ἄρω], εος (ὁ, ἡ), Π. ἁρματωμένος μὲ κωπιὰ ἢ· κρατῶν τὴν κώπην (τὴν λαβὴν) τοῦ ξίφους, (ἐν γέν.) ἕτοιμος.
Κωπητὴρ καὶ Κωπητής (ὁ). τὸ χεῖλος τοῦ πλοίου ὅπου ἀκκουμβοῦν καὶ κινοῦνται τὰ κουπιά, (κοιν.) κουπαστή.
Κωπίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Κώπη, κουπάκι.
†Κωπωτὴρ (ὁ), = Κωπητήρ.
Κώρα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Κόρη.
Κωράλιον (τὸ), σπν. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Κοράλιον. 2) = τῷ-
Κωραλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Κῶρος.
Κώριον (τὸ), Δωρ. ἀντὶ Κόριον, θυγάτριον.
Κῶρος (ὁ), Δ. ἀντὶ Κοῦρος, παῖς.
Κωροσύνα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Κουροσύνη.
Κωρυκαῖος (ὁ). (μτνμ.) ὠτακουστής, κατάσκοπος· προδότης (καθὼς ἦσαν οἱ κάτοικοι τοῦ ἐν Κιλικ. ἀκρωτ. Κωρύκου, γνωστοποιοῦντες εἰς τοὺς πειρατὰς τοὺς ἀπόπλους τῶν ἐμπόρων).
Κωρυκίδιον καὶ Κωρύκιον (τὸ) καὶ
Κωρυκὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Κώρυκος, θυλάκιον. (βτν.) πρήξιμόν τι σχηματιζόμενον ἀπὸ τὸ δάγκαμά τινων ἐντόμων εἰς τὰ φύλλα τῶν δένδρων.
Κωρυκιώτης, ου (ὁ), = Κωρυκαῖος.
Κωρυκοβολία καὶ
Κωρυκομαχία (ἡ), εἶδ. σωμασκίας, ἴδε
Κώρυκος (ὁ), [συγγ. τῷ γωρυτός]. σακκὶ δερμάτινον, θύλακος, (χυδ.) ταγιρτζίκα. (εἰς τὰ γυμνάσια) σάκκος γεμάτος ἄμμον ἢ κεγχραμίδας κρεμάμενος ἀπὸ τὴν ὀροφὴν τὸν ὁπ. πιάνοντες ἔσειον οἱ ἀθληταὶ πρὸς σωμασκίαν. (ὅθ:) » Πρὸς κώρυκον γυμνάζεσθαι, « Παροιμ., = Σκιαμαχεῖν, ματαιοπονεῖν.
Κωρυκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κώρυκον ἢ κωρυκίδα.
Κῶς ἢ Κως, Δ. ἀντὶ Πῶς ἢ Πως.
Κῶς, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Κῶας.
Κὠσπώτην, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Καὶ οἱ σπώτην.
;Κώταλις, ίδος (ἡ), [κόπτω ἢ κοτύλη;]. κουτάλα (διὰ ἀνακάτωμα), ξύλον τοῦ γλυκοῦ, (παρβλ. Λάκτις).
Κωτιλὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Κωτίλη. ||. (οὐσ.) ἡ χελιδών.
Κωτιλία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ κωτίλου, λαλιά, πολυλογία (κυρ. πρὸς κολακείαν).
Κωτίλλω [κόπτω], Μ. ιλῶ (ἀόρ. Ἐκώτιλα). Λαλῶ πολλά, (κοιν.) κόπτει ἡ γλῶσσά μου, (μτβτ.) ἐνοχλῶ ἢ προσπαθῶ νὰ δελεάσω τινὰ μὲ κολακευτικὴν πολυλογίαν.
Κωτίλος, η, ον (καὶ ἐπίρ.) -ίλως. Λάλος, πολύλογος (κυρ. μὲ κάποιαν χάριν). ἀπατηλός, (ὅθεν) » Κωτίλα ὄμματα, « Αξ., (κοιν.) παιγνιδιάρικα.
Κωφάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ κωφὸν (βουβόν, ἄφωνον), (ἐν γέν.) ἀμβλύνω, βλάπτω, σακατεύω. (οὐδ. αὐτπθ.) κουφαίνομαι, παραζαλίζομαι ἀπὸ δυνατὸν κρότον, ξεκουφαίνομαι.
Κώφευσις, εως (ἡ), = Κώφωσις.
Κωφεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἢ Στέκω σὰν κωφὸς ἢ βουβός, δὲν ἀκούω ἢ σιωπῶ· (ἐν γέν.) ἀναισθητῶ.
†Κωφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κωφάω, βλάπτω, σακατεύω.
Κωφίας, ου (ὁ), εἶδ. ὄφεως, ὁ ἄλλ. Τυφλίας.
Κωφὸς [κόπτω ἢ κοῦφος, κέπφος], ή, όν. (κυρ.) Ἀμβλύς, ἀνίσχυρος (» Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος, « Ἰλ. Λ.). (συνήθ. ἐπὶ ἀνθρ.) βωβός, ἄλαλος, (ὁ αὐτὸς ὡς ἐπὶ τὸ πλ. καὶ) κουφὸς (» Ἤκουσας; ἢ κωφῇ λέγω; « Αἰσχλ.). (ἐπμ.) ἀναίσθητος, ἠλίθιος, (παρβλ.) Ἐμβρόντητος· (ἐν γέν.) Ἀνάπηρος· (μτφορ.) κενός, μάταιος, (κοιν.) κούφιος. » Κωφὸς λιμήν, « Αξ., ὅπου δὲν ἀκούεται ὁ φλοῖσβος τῶν κυμάτων, ἀκύμαντος, ἄκλυστος.
Κωφότης (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ πάθος) τοῦ κωφοῦ, στέρησις φωνῆς ἢ ἀκοῆς, (ἐν γέν.) ἀμβλύτης τῶν αἰσθήσεων· (συνκδχ.) εὐήθεια, ἠλιθιότης.
Κωφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κουφαίνω ἢ Βουβαίνω· (ἐν γέν.) ἀμβλύνω· σακατεύω.
Κώφωμα (τὸ), = Κωφότης.
Κώφωσις, εως (ἡ). τὸ νὰ καταστήσῃ τις τινὰ κωφὸν ἢ βωβὸν ἢ (ἐν γέν.) μυσερὸν ἢ ἀναίσθητον. » Ὀφθαλμῶν —, « Ἱππκρ., τὸ ἀδυνάτισμα τῆς ὁράσεως.
Κῴχεθ', Π. (κατὰ κρσ. ἢ ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Κᾠχετο, Καὶ ᾤχετο.
;Κωχεύω, Μ. εύσω, Π. (σπν.) ἀντὶ Ὀχωχεύω, μετεωρίζω, σηκόνω, ἀνασηκόνω, (εὔχρ. κυρ. τὸ σύνθ. Ἀνακωχεύω).
†Κώψ, κωπὸς (ὁ), Σχλ. ἀντὶ Σκώψ.

Λ

ΛΑΒ ΛΑΒ ΛΑΒ

Λ, λ, λάβδα καὶ λάμβδα ἢ λάμδα (τὸ), ἄκλ., τὸ ἑνδέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ||. (ἀριθμητ.) λʹ, τριάκοντα (30), καὶ ͵λ, τριάντα χιλιάδες, 30000.
†Λα ἢ Λαι ἢ Λʼ, μόρ. ἐπιτατ. (συνθ. ἀχωρ. μὲ μερικ. λέξεις), ἀντὶ Λίαν ἢ Λα.
Λᾶας [†λᾶ = δᾶ, γῆ, παρβλ. λαός], λᾶος (ὁ καὶ σπντ. ἡ;), (ἡ δοτ. Λᾶϊ, ἡ αἰτ. Λᾶαν ἢ σπν. Λᾶα. πλθ. Λᾶες, Λάων, Λάεσσι, Λᾶας), Π. ἀντὶ Λίθος, πέτρα· βράχος. » Λᾶες Σειρήνων, « Ἐπγρ. » Ἔτευξεν ἀκτὴν λάεσι μαρμαρέοις, « αὐτ. » Σκορπίος. . ὀλίγῳ ὑπὸ λᾶϊ λοχήσας, « Νίκ.
Λαβαντίς, ίδος (ἡ), τὸ φυτ. Ἴφυον ἢ ἡ Λυχνίς.
Λαβάργυρος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ λαμβάνων ἀργύριον, μισθωτός.
Λάβδα (τὸ), ἄκλ. = Λάμβδα. » Ὀλισθαίνει γὰρ μάλιστα ἐν τῷ λάβδα ἡ γλῶσσα, « Πλάτ. 2) (Κωμ.) ἀντὶ Λεσβιασμός, ἀρρητοποιΐα
Λαβδακίζω, Μ. ίσω, = Λαμβδακίζω, μεταχειρίζομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν μου συχνὰ ἢ ἀλλεπαλλήλως ἢ προφέρω κακῶς (μὲ κάποιαν ὑγρότητα ἢ ὡς διπλοῦν) τὸ λ.
Λαβδακισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ συχνὴ καὶ ἀλλεπάλληλος χρῆσις ἢ ἡ κακὴ προφορὰ τοῦ λ.
Λαβδοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ Λ, (ἄλλως) Ὑοειδής.
Λάβδωμα (τὸ), σχῆμά τι μαθηματικ. ὅμοιον τῷ Λ.
Λαβεῖν, ἀόρ. βʹ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λαμβάνω.
Λαβὲν, Αἰολ. ἢ Δ. ἀντὶ Λαβεῖν.
Λάβεν, Π. ἀντὶ Ἔλαβεν καὶ
Λάβεσκον, Π. ἀντὶ Ἔλαβον, ἀόρ. βʹ. τοῦ Λαμβάνω.
Λαβή (ἡ). τὸ λαμβάνειν ([illegible]ειν κτλ.), = Λῆψις. » Ἀργύρου —, « Αἰσχλ. 2) (συνκδχ.) τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁπ. πιάνεται ἢ ἠμπορεῖ νὰ πιασθῇ τι, χερούλι, πιάσιμον. » Ξίφους —, « Πλ. 3) (μτφορ.) ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν (καταδίωξιν κτλ.). » Ὅπως μήποτε τοῖς ἐπιβουλεύουσι λαβὴν δώσητε, « Δμ. » Οὗτοι δ', ὡς ἅπαξ παρέδωκεν λαβὴν Ὑπέρβολος, τοῦτον δείλαιον κολετρῶσ' ἀεί, « Ἀρσφ.
Λαβῇν ἢ Λαβῆν, Δ. ἀντὶ Λαβεῖν.
Λάβῃσι, Π. ἀντὶ Λάβῃ, γʹ. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. βʹ. τῆς ὑποτ. τοῦ Λαμβάνω.
Λαβίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λαβίς.
Λαβιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Πιάνω ἢ Συνδέω τι διὰ λαβίδος.
Λάβιον (τὸ), = Λαβίδιον, ὑποκορ. τοῦ
Λαβίς [λαμβάνω], ίδος (ἡ). (ἐν γέν.) ἐργαλ. διὰ τοῦ ὁπ. πιάνομέν τι, (π. χ.) πυράγρα, τσιμπίδα. 2) κόπτσα, θηλυκωτῆρι. 3) = Λαβή (;), πιάσιμον, χερούλι.
†Λάβρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαύρα.
Λαβραγόρας, ου (ὁ), Π. [λάβρος, ἀγορεύω]. αὐθάδης φλύαρος, (ὅθ.
Λαβραγορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. προπετῶς φλυαρῶ.
Λαβραγόρης, ου (ὁ), Π. = Λαβραγόρας.

Λαβράζω, Μ. άσω, Π. = Λαβρεύομαι.

Λαβράκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λάβραξ.

Λαβράκτης [λαβράζω], ου (ὁ), = Λαβραγόρης

Λάβραξ [λάβρος], ακος (ὁ), εἶδ. ἀδηφάγου ἰχθ., (κοιν.) λαυράκι.

Λαβρεία (ἡ), = Λαυροστομία, [ἐκ τοῦ

Λαβρεύομαι [λάβρος]. Μ. εύσομαι, Π. = Λαβραγορέω, ὁμιλῶ μὲ θρασύτητα.

Λαβρηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Λαβραγορέω.

Λαβροπόδης, ου (ὁ), Π. ταχύπους, ὁρμητικός. » Χείμαῤῥος—, « Ἐπγρ.

Λαβροποσία (ἡ), = Πολυποσία, (οὐσ. τοῦ -

Λαβροποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω λάβρως, εἶμαι -

Λαβροπότης, ου (ὁ). ὁ λαύρως (ἀμέτρως) πίνων, πολυπότης.

Λάβρος (ὁ, ἡ), [†λα, λάω, λάπτω, λαμυρός]. σφοδρός, ὁρμητικός· ῥαγδαῖος· ἀδηφάγος, λαίμαργος· (τρπ.) θρασύς, βίαιος. » Βουλεύου δὶς καὶ τρὶς ὅ τοί κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ· ἀτηρὸς γὰρ ἀεὶ λάβρος ἀνὴρ τελέθει, « Θγν.

Λαβρέσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [λ. σεύομαι]. ὁ τρέχων ἢ διωκόμενος μὲ ὁρμήν.

Λαβροστομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λαβραγορέω, αὐθαδιάζω, φλυαρῶ.

Λαβροστομία (ἡ). αὐθαδίασμα, πολυλογία, [ἐκ τοῦ

Λαβρόστομος (ὁ, ἡ). αὐθάδης, φλύαρος.

Λαβροσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ -

Λαβρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ λάβρου, ὁρμή, σφοδρότης· λαιμαργία, ἀδηφαγία· φλυαρία.

Λαβροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω λαιμάργως.

Λαβρόομαι, Μ. ώσομαι, Π. φέρομαι (κινοῦμαι) μὲ ὁρμήν, ὑψοῦμαι. » Χεῦμα Κωκυτοῖο λαβρωθὲν σκότῳ Στυγός, « Λχ.

†Λάβρυς, υος (ἡ), (κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Λυδ. καὶ Καρ.) πέλεκυς.

†Λαβρύσσω, Μ. ύξω, Π. ἀντὶ Λαβρεύομαι.

Λαβρωνία (ἡ) καὶ

Λαβρώνιον (τὸ) καὶ

Λαβρώνιος (ὁ), εἶδ. μεγάλου ποτηρίου, (Λτ.) labrum.

Λάβρως, ἐπίρ. Σφοδρῶς, μὲ ὁρμήν, βιαστικά, ἁρπακτικά. » Λάβρως τὸ δέλεαρ καταπίνει, « Σχλ. » Οὐχ ὕει ἀλλ' ἢ δι' ἐτῶν τεττάρων, ἢ τότε λάβρως, « Θφρ.

Λάβυζος (ὁ ἢ ἡ), εἶδ. ἀρώματος ἢ θυμιάματος.

Λαβυρίνθειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ λαβύρινθον, Λαβυρινθώδης.

Λαβύρινθος (ὁ). κτίριον (οἰκοδόμημα) μὲ πολλοὺς ἑλικοειδεῖς περὶ ἑαυτοὺς στρεφομένους δρόμους, ὥστε ὅταν ἔμβῃ τις εἰς αὐτὸ δὲν εὑρίσκει πόθεν νὰ ἔβγῃ. (ὅθ. μτνμ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε κατεσκευασμένον εἰς τοιοῦτον τρόπον, (ὅθ.) » Ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι, « Θκρ., οἱ ἁλιευτικοὶ κύρτοι.

Λαβυρινθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ λαβύρινθον, σκολιός· δυσεξίτητος· (μτφορ.) δυσνόητος· πολύπλοκος.

Λάβω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. καὶ

Λαβών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Λαμβάνω.

†Λαγανίζομαι, Μ. ίσομαι. Τρώγω λάγανα.

;Λαγανίζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαγγαρίζω.

Λαγάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Λάγανον (τὸ), [λαγαρός]. (ἐν γέν.) φύλλον ζυμαρικοῦ. » Λάγ. ἐλκύω, « Ἀθ., ἀνοίγω φύλλα (διὰ ζυμαρικόν). 2) (ἰδιαιτ.) τηγανήτα, λαλαγγήτα. » Κολλυρίδα.. καὶ λάγανον ἀπὸ τηγάνου, « Γρφ.

Λαγανώδης, εος (ὁ, ἡ). λαγάνῳ ὅμοιος, λαγανοειδής, ἴδε Λαγαρώδης.

Λαγαρίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ λαγαρόν, ἐκλύω, χαυνόνω (καὶ μσ.) χαυνόνομαι, ἀδυνατίζω. (εἰς τὸν Ἀρστ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαγανίζομαι).

Λαγαροειδής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ειδῶς. Λαγαρὸς (Χαῦνος) τὸ εἶδος, (ἐπὶ στίχ.) ὁμοιάζων λαγαρός.

Λαγαρόκυκλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λαγαρὸν (λεπτὸν ἢ ὄχι ἐντελῶς στρογγυλὸν) κύκλον. » Λύρα—, « Εὐς., ἡ κατεσκευασμένη ἀπὸ ὄστρακον χελώνης.

Λαγαρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, = Λαγαρίζομαι, χαυνοῦμαι. » Ἴχνος λαγαρούμενον, « Ἐπγρ., κλονούμενον βάδισμα. » Ποταμὸς λαγαρούμενος, « αὐτ., ὁ ἀρχίζων νὰ ξεπαγόνῃ.

Λαγαρὸς [λαπαρός, ἴδε Λαγὼν], ά, όν. Χαῦνος, χαλαρός· λεπτός, ἀδύνατος· Διάκενος. » Λύχην (ἵππου) λαγαρὸς τὰ κατὰ τὴν συγκαμπήν, « Ξεν. (Γαλλ.) échancré profondément en dessous, à l'endroit de l'inflection, (Courier). » Στήλη —, « Πλ., ἡ πολλὰ λεπτή. » Τῆς πέτρας τὸ λαγαρώτατον, « αὐτ., τὸ μᾶλλον εὐεπίβατον, (παρβλ. Λαγών). » Τῶν ἀραχνίων οἱ λαγαρώτατοι, τεχνικώτεροι περὶ τὸν βίον, « Ἀρστ., οἱ ἔχοντες λεπτότερα πόδια. (μτνμ.) » Στίχος λαγαρός, « Γρμτ., ὁ ἔχων (κυρ. ἐν τῷ μέσῳ) ἀντὶ μακρᾶς βραχεῖαν συλλαβήν.

Λαγαρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ λαγαροῦ, χαυνότης, λεπτότης κτλ.

Λαγαρύζομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαγαρίζομαι.

Λαγαρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λαγαροειδής. » Ἄρτος —, « Σχλ. (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λαγανώδης.

Λαγαρῶς, ἐπίρ. Χαύνως, χαλαρῶς.

Λαγάρωσις, εως (ἡ), = Λαγαρότης.

†Λάγβατος (ὁ, ἡ), = Λακπάτητος. » Ὄρκος —, « Γρμτ.

†Λαγγάζω (άω ἢ έω-ῶ), Μ. ήσω. καὶ

Λαγγαρίζω, Μ. ίσω. Χρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ· γίνομαι ἀμελής· σβύνει ἡ προθυμία μου, ἐνδίδω, χαυνοῦμαι, (Γαλλ.) languir, (παρβλ.) Στραγγεύομαι.

†Λαγγούριον (τὸ), = Λυγκούριον.

†Λαγγώδης, εος (ὁ, ἡ) καὶ

†Λαγγών, ῶνος (ὁ). ὀκνός; ἀμελής, νωθρός, ἀργοκίνητος, (Γαλλ.) languissant.

Λάγδην, ἐπίρ. Π. = Λάξ.

Λάγειος (ὁ, ἡ), = Λαγῷος.

Λαγέτης, ου (ὁ), Π. ἡγεμὼν λαοῦ.

Λαγήνιον (τὸ). λαγηνάκι, ὑποκορ. τοῦ

Λάγηνος (ἡ), [λαγών;]. λαγήνα, λαγύνι, στάμνα.

Λαγηνοφόρια (τά). ἑορτή τις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καθ' ἣν ἕκαστος ἔφερε τὸ φαγεῖ' του καὶ τὴν κρασολαγήναν του εἰς τὸ σύνδειπνον.

Λαγιδεύς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τοῦ λαγοῦ ἢ μικρὸς λαγώς, λαγουδάκι.

Λαγίδινος, η, ον. Ὁ ἀπὸ

Λαγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λαγός, λαγουδάκι.

Λαγίνης, ου (ὁ), Π. = Λαγωός.

Λάγινος, η, ον, = Λαγῷος.

Λαγίδιον (τὸ), = Λαγιδεύς, Λαγίδιον.

†Λαγκία (ἡ), (Λατ.) lancea, λόγχη.

Λαγνεία (ἡ). τὸ λαγνεύειν, ἀφροδισιασμός· ἀσέλγεια.

Λάγνευμα (τὸ). ἀφροδισιασμός, σαρκικὴ συνουσία.

Λαγνεύω [λάγνος], Μ. εύσω. Συνουσιάζομαι, ἀφροδισιάζομαι. » Οἱ εὐνοῦχοι οὐ λαγνεύουσιν, « Ἱππκρ.

Λάγνης, ου (ὁ), = Λάγνος.

Λαγνικός, ή, όν. Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὴν λαγνείαν, ἀσελγής.

Λάγνος [λαγώς, ἢ λαγαρός], η, ον, (τὸ παρθτ. Λαγνίστερος καὶ Λαγνιαίτερος, Λαγνίστατος). καταφερὴς εἰς τὰ ἀφροδίσια, ἀσελγής.

Λαγοβόλον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λαγωβόλον.

Λαγοδαίτης, ου (ὁ), Π. [λ. δαίνυμι]. ὁ τρώγων λαγούς.

Λαγοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (κυνηγῶν) λαγούς.

Λαγοθηράω-ῶ καὶ Λαγοθηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θηρεύω (Κυνηγῶ) λαγούς.

Λαγοθήρης, ου (ὁ), = Λαγοθήρας.

Λαγοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτείνω (σκοτόνω) λαγούς.

Λαγὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Λαγώς.

Λαγοσφαγία (ἡ), ἴδε Λαγωσφαγία.

Λαγυνίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ -

Λαγύνιον (τὸ) καὶ

Λαγυνίς, ίδος (ἡ), = Λαγήνιον.

Λαγυνίων, ωνος (ὁ), Κωμ. ὄνομα παρασίτου, (κοιν.) κρασοκανάτας, [ἐκ τοῦ

Λάγυνος (ἡ), μτγν. ἀντὶ Λάγηνος, (ὅθεν

Λαγυνοφόρια (τά), = Λαγηνοφόρια.

Λαγχάνω [συγγ. τῷ Λάζομαι], Μ. λήξομαι (ἀόρ. Ἔλαχον, πρκ. Εἴληχα ἢ Λέλογχα, πθ. ὑπερσ. Εἰλήγμαι). Βάλλω (Ῥίχνω) λαχνόν. » Ἀμφὶ τιμὴν ἔλλαχεν, « Ὕμν. Ὅμ. 2) (συνήθ.) λαμβάνω (κυρ.) διὰ λαχνοῦ ἢ κατὰ τύχην, (ὅθ.) 'παίρνω (μὲ πέφτει) εἰς τὸ μερίδιόν μου· κληρονομῶ· (ἐν γέν.) ἀποκτῶ, ἔχω ἢ μετέχω. » Κλήρῳ (» Πάλῳ) λαχεῖν, « Ὅμ. (ἢ χ. τῆς δοτ.) » Τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς, « Ἰλ. Δ. » (Ὁ Ποσειδῶν) ἔλαχεν πολιὴν ἅλα ναιέμεν, « Ἰλ. Ο. » (Ὁ Πᾶν) πάντα λόφον νιφόεντα λέλογχεν, « Ὅμ. Ὕμν. (καὶ μὲ γεν.) » Ὥς κεν Ἀχιλλεὺς δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, « Ἰλ. Ω. » Ἐξαιρέτου κατασκευῆς ἔλαχε, « Φίλ., (ὅθ. 3) (τρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) ἐβγαίνει τι διὰ λαχνοῦ, πίπτει εἰς τὸ μερίδιόν τινος, (ἐν γέν.) τυχαίνει, (κοιν.) λαχαίνει. » Ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο, ἔλαχε δὲ κρείων Εὔμηλος, « Ἰλ. Ψ. » Ἐκληρώσαντο, καὶ ἔλαχεν Ἀβραδάτης, « Ξεν. » Εἰς δὲ ἑκάστην (νῆα) ἐννέα λάγχανον αἶγες, « Ὀδ. Ι. » Τὸ λαχὸν μέρος, « Πλάτ. » Λαχὼν ἱερεύς, « Δμ. » Λαγχάνει βουλεύειν (πολεμαρχεῖν), « Δμ., Ἡρ. (ἢ ἄλλ.) » Ὁ τῷ κυάμῳ λαχών, « Λξ. (ὅθ.) » Λαγχάνειν δίκην τινί, « Ἰσ., ἐγκαλεῖν τινα εἰς τὸ δικαστήριον, κινεῖν κρίσιν κατά τινος (διότι εἰς

τὰς Ἀθ. καὶ οἱ κριταὶ διωρίζοντο ἢ αἱ ὑποθέσεις ἐθεωροῦντο διὰ λαχνοῦ), (παρβλ. Κληρόω). 4) (Π. καὶ σπν. μτβτ.) ἀντὶ Μεταδίδωμι, κάμνω τινὰ μέτοχόν τινος. » Πυρὸς λελάχωσι θανόντα, « Ἰλ. Η., (παρβλ. Λανθάνω).

Λαγῶ, γεν. καὶ Ἀττ. αἰτ. καὶ

Λαγῴ, ὀνμς. πλθ. καὶ

Λαγῷ, δοτ. ἑν. τοῦ Λαγώς.

Λαγωβολεῖον (τὸ). τόπος διὰ λαγοβολίαν. 2) = Λαγοβόλον (;).

Λαγωβολία (ἡ). κυνήγημα λαγῶν μὲ τὸ

Λαγωβόλον (τὸ). ῥαβδὶ μὲ τὸ ὁπ. τινάζοντες ἐσκότοναν λαγούς, (ἐχρησίμευε καὶ ὡς) ῥάβδος ποιμενική, (κοιν.) λαγγοῦσα, [ἐκ τοῦ

Λαγωβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (κτυπῶν, σκοτόνων) λαγούς.

Λαγωδάριον (τὸ), = Λαγίδιον.

Λαγωδίας, ου (ὁ), εἶδ. νυκτ. πτηνοῦ (μὲ μαλλιαροὺς σὰν τοῦ λαγοῦ πόδας, ὅθ. ἄλλ.) Λαγώπους, = Ὦτος.

Λαγώδιον (τὸ), = Λαγίδιον.

Λαγώδους, ώδοντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀδόντας (ὡσὰν τοῦ) λαγοῦ.

Λαγώειος, α, ον, = Λαγῷος.

Λαγωθήρας, ου (ὁ), = Λαγοθήρας.

Λαγών, όνος (ἡ ἢ ὁ). (ἐν γέν.) κοίλωμα, (ὅθ.) » Πρός τινι λαγόνι παλινσκίῳ τοῦ κρημνοῦ, « Πλ., (παρβλ. Λαγαρός). 2) (συνήθ.) τὸ μεταξὺ πλευρῶν καὶ γόμφων λαγαρὸν μέρος τοῦ σώματος. (ἄλλ.) Λαπάρα, (ἢ κοιν.) λαγγόνια, (παρβλ.) Κενεών, (ὅθ. 3) (μτνμ.) κοιλιὰ ἀγγείου, ὁ σάκκος τοῦ γρίπου. » Καὶ φύγον ἀγκίστρων τε βίας λαγόνας τε πανάγρων, « Ὀππ.

Λαγωοβόλον (τὸ), Π. = Λαγωβόλον.

Λαγωὸς (ὁ), Ἰων. Π. ἀντὶ Λαγώς.

Λαγῷος, α, ον. Ὁ ἀπὸ λαγωόν, λαγήσιος. » Λαγῷα (ἐνν. κρέατα), Ἀρστφ.

Λαγωόφθαλμος (ὁ, ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Λαγώφθαλμος.

Λαγωοφόνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λαγωφόνος.

Λαγώπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας λαγοῦ (δηλ. μαλλιαρούς), (ὅθ. ||. οὐσ.) εἶδ. πτηνοῦ, ἴδε Λαγωδίας. 2) εἶδ. χόρτου. λαγωπόδαρον, κατά τινας = τῷ

Λαγώπυρον (τὸ), [λ. πυρός]. εἶδ. φυτοῦ, ἴδε Λαγώπους (2).

Λαγὼς [συγγ. τῷ Λαγὼν], ὼ (ὁ), (ἡ δοτ. Λαγῷ, ἡ αἰτ. Λαγὼ ἢ Λαγών, πλθ. Λαγῴ, ῶν, ῷς, ώς). τὸ γνωστὸν (δειλότατον, ταχύτατον καὶ πολυγονώτατον) ζῶον, ὁ λαγός. » Λαγὼ βίον ζῶν, δεδιὼς καὶ τρέμων καὶ ἀεὶ πληγήσεσθαι προσδοκῶν, « Δμ. 2) εἶδ. ἰχθ. (ὑποτιθεμένους) θανατηφόρου. 3) εἶδ πτην. (ἄλλ.) Λαγωδίας.

Λαγωσφαγία (ἡ), Π. σφαγὴ (σκοτωμός, κυνήγιον) λαγῶν.

Λαγωτροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου φυλάττουν καὶ τρέφουν λαγούς, (Γαλλ.) garenne.

Λαγωτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω λαγούς, ἔχω λαγωτροφεῖον ἢ πλῆθος λαγωῶν.

Λαγωφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρωγω (Τρέφομαι συνήθως μὲ) λαγούς.

Λαγωφαγία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Λαγωφθαλμία (ἡ). πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν (ὅταν δὲν κλείουν καλὰ τὰ ὀμματόφυλλα, καὶ ἐπμ. κοιμᾶται ὁ ἄνθρ. μὲ ἀνοικτὰ 'μμάτια 'σὰν τὸν λαγών), [ἐκ τοῦ

Λαγώφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μμάτια σὰν τοῦ λαγοῦ (δηλ. πεταχτὰ ἢ μὴ κλειόμενα ἐν καιρῷ τοῦ ὕπνου).

Λαγωφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων λαγούς. (ἐπίθ. τοῦ Μελαναιέτου).

Λαγώχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχισμένον χεῖλος ('σὰν τοῦ λαγοῦ).

Λάδανον (τὸ), = Λήδανον.

Λᾶδος, εος-ους (τὸ), Δ. ἀντὶ Λῆδος.

Λάε, Π. ἀντὶ Ἔλαε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Λάω.

Λᾶε, Π. δυϊκ. ὀνμ. ἢ αἰτ. τοῦ Λᾶας-Λᾶς.

Λαεργής, έος (ὁ, ἡ), Π. [λᾶς, ἔργον]. λίθινος.

†Λαέρτης [λᾶας, αἴρω, ἀερτάζω], ου (ὁ). εἶδ. μύρμηκος καὶ σφηκός, (Αἰλ.).

Λάζεο, Π. καὶ

Λάζευ, Δ. πρς. τοῦ Λάζομαι.

†Λαζίνης, ου (ὁ). τὸ πτην. χαραδριός. 2) ὁ ἰχθ. Καλλαρίας, (ἴσως ἐσφαλμ.) ἀντὶ Μαζίνης.

Λαζοίατο, Ἰων. Π. ἀντὶ Λάζοιντο, πλθ. τῆς εὐκτ. τοῦ

Λάζομαι ἢ Λάζυμαι (παρτ. Ἐλαζόμην, -ύμην ἢ πλέον οὔ), Π. ἀντὶ Λαμβάνω, πιάνω, 'παίρνω. » Πάλιν λάζετο μῦθον, « Ὅμ.. ἔπιασεν ἀλλέως τὴν ὁμιλίαν, ἐγύρισε τὰ λόγια τυ, (παρβλ. Λαμβάνω 2).

(Λάζω), Μ. λάξω, σπν. ἀντὶ Λακτίζω.

†Λαήμεναι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Δαήμεναι.

Λάθα, ας (ά), Δ. ἀντὶ Λήθη.

;Λαθάνεμος (ὁ, ἡ), Π. Δ. = Νήνεμος. » Λαθάνεμος ὥρα, « Σιμων., αἱ ἀλκυονίδες ἡμέραι.

Λάθαργος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Λήθαργος, (κυρ. ἐπὶ κυνῶν) λαθροδήκτης, (μτφορ.) ἐπίβουλος. » Σαίνεσα δάκνεις ἢ κύων λαίθαργος εἶ, « (Σοφ. παρ') Εὐς. 2) (οὐσ.) ἀρσ.) τὰ ξύσματα τῶν βυρσοδεψουμένων δερμάτων, (Νίκ. Θηρ. 422).

Λαθεῖν καὶ Δ. Λαθέμεν, ἀόρ. β' τῆς ἀπαρ. τοῦ Λανθάνω.

Λαθήβης, ου (ὁ). ὁ λησμονήσας τὴν ἥβην (τὴν νεότητά) του, ὑπέργηρως.

Λαθητικός, ή, όν. Ὁ ἀγαπῶν (ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ) νὰ κρύπτεται.

Λαθικηδής, έος (ὁ, ἡ), Π. [λανθάνω, κῆδος]. ὁ προξενῶν λήθην τῶν δεινῶν (τῶν φροντίδων, τῶν θλίψεων). » Ἑορτή —, « Π. Σιλεντ.

Λαθίνοστος (ὁ, ἡ), Π. [λ. νόστος]. λησμονῶν νὰ ἐπανέλθῃ, χρονίζων πουθενά.

Λαθιπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [λ. πῆμα], = Λαθικηδής.

Λαθίποινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λησμονῶν ἢ ἀποφεύγων τὴν ποινὴν (τὴν ἐκδίκησιν).

Λαθίπονος (ὁ, ἡ), Π ὁ λησμονῶν ἢ κάμνων νὰ λησμονῇ τις τοὺς πόνους. 2) ὁ προξενῶν κρυφὸν πόνον.

Λαθιπορφυρίς, ίδος (ἡ), εἶδ. πτην. (ἴσ.) = Πορφυρίων (διότι κατὰ τὸν Ἀθ., τρώγει κρυφά). » Αἰολόδειροι λαθιπορφυρίδες, « (Ἴδ. παρ') Ἀθ., ὅπου ὅμως ἡ γνησία ἀνάγνωσις εἶνε: » Αἰολόδειροί θ' ἁλιπορφυρίδες «.

Λαθίφθογγος (ὁ, ἡ), Π. [λ. φθογγή]. ὁ κάμνων τινὰ ἄλαλον. » Θάνατος —, « Ἡσ.

Λαθιφροσύνη (ἡ), Π. λήθη, ἔλλειψις φρονήσεως, ἀφροσύνη, [ἐκ τοῦ

Λαθίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἐπιλήσμων, ἀνόητος, (κοιν.) ξεχασμένος.

Λάθος, εος (τὸ), Δ. ἀντὶ Λῆθος, Λήθη.

Λαθοσύνα, ας (ά), Δ. ἀντὶ Ληθοσύνη.

Λαθόσυνος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ληθόσυνος.

Λάθουρος (ὁ), ἀντὶ Λάθυρος, (Κωμ. παρωνύμιον Πτολεμαίου τοῦ Η', τοῦ ὁπ. ἡ ἀπὸ τοῦ Λα θοῦρος ἐτυμολογία μοὶ φαίνεται κανενὸς τῶν τότε λογιωτάτων κολακεία, ἂν δὲν ἦνε ἀγχίνους εἰρωνεία).

Λάθρα [λαθεῖν], ἐπίρ. Κρυφά, κρυφίως, μυστικά. » Λάθρα ἀπολῦσαι αὐτήν, « Γρφ. (καὶ μὲ γεν.) » Λάθρα φίλων γονέων, « Ὅμ. Ὕμν.

Λαθραῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι λάθρα, κρυφός· δόλιος.

Λαθραιότης (ἡ). μυστικότης.

Λαθραίως, ἐπίρ. = Λάθρα, μὲ κρυφὸν (μυστικὸν) τρόπον.

Λάθρη, ἐπίρ. Ἰων. Π. ἀντὶ Λάθρα.

Λαθρηδὰ ἢ Λαθρηδόν, Π. ἀντὶ Λαθραίως.

Λαθρίδιος, η, ον, Π. ἀντὶ Λαθραῖος.

Λαθριδίως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Λαθραίως.

Λαθριμαῖος, α, ον, = Λαθραῖος, (συνκδχ.) νόθος.

Λάθριος, α, ον, = Λαθραῖος. ||. (οὐσ.) ἡ Ἀφροδίτη, (ἄλλ. Σκοτία).

Λαθρίως, ἐπίρ. = Λαθραίως.

Λαθροβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων (ῥίπτων καὶ κτυπῶν) λαθραίως.

Λαθρογαμία (ἡ). κρυφὴ ὑπανδρεία, ἡ = Κλεψιγαμία.

Λαθροδάκνης καὶ Λαθροδάκτης καὶ

Λαθροδήκτης, ου (ὁ), Π. ὁ δαγκάνων κρυφά.

Λαθροπόρος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -πόρως. Ὁ πορευόμενος λαθραίως, ἐπίβουλος, ὕπουλος.

Λαθρόνυμφος (ἡ), Π. κρυφοπανδρεμμένη ἡ = Κλεψίγαμος.

Λαθροδιδασκαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Διδάσκω λαθραίως (ἐν παραβύστῳ).

Λαθροκακουργία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Λαθροκακοῦργος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -κούργως. Ὁ λάθρα κακοῦργος, λαθροδήκτης, ὕπουλος.

Λαθροκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Κλεψιγαμέω, μοιχεύομαι.

Λαθροκοιτία (ἡ). μοιχεία, κλεψιγαμία.

Λαθρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν κρυφίως (χωρὶς νὰ 'νοιώθεται).

Λαθροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω κρυφά.

Λαθροφαγία (ἡ). τὸ λαθροφαγεῖν.

Λαθροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων κρυφά.

Λαθροφονευτής, οῦ (ὁ) καὶ

Λαθροφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων κρυφίως, δολοφόνος.

Λαθυρίς, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (εἰς αὐτὸ ἠμπορεῖ νὰ ὑπαχθῇ καὶ ἡ μπάμια, (ἢ τὸ) κνᾶ-τσιτσέκι, [ἐκ τοῦ

Λάθυρος (ὁ), [ἴδε παρώνυμος], εἶδ. ὀσπρίου· (κοιν.) λαθοῦρι. » Δυσεψητότεροι τῶν λαθύρων εἰσὶν οἱ ἄρακοι, « Γαλ.

Λάθω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. καὶ

Λαθών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Λανθάνω.

†Λαι, κατ' ἀποχ. (διὰ τὸ εὐφ.) ἀντὶ Λαικάς.

Λαία (ά), Δ. ἀντὶ Λεία. 2) = Λεά.

†Λαϊβολέω-ῶ, Μ. ήσω, νλγ. ἀντὶ Λιθοβολέω.

†Λαϊβολία (ἡ), νλγ. ἀντὶ Λιθοβολία.

Λάϊγξ [λᾶας], ιγγος (ἡ), Π. πέτρα, λιθάρι, χαλίκι. » Βαρείας ὀχλίζων λάϊγγας,« Ἀπλλν.

†Λαιδάριον (τὸ), = Ληδάριον, ὑποκορ. τοῦ

†Λαῖδος, εος-ους (τὸ), = Λῆδος.

Λαιδρός, ά, όν, Π. [λαιὸς ἢ λαμυρός]. θρασὺς, ἀναιδὴς, ἀπόκοτος.

Λαίθαργος (ὁ, ἡ), = Λάθαργος.

Λαικάζω, Μ. άσω Πορνεύω. 2) (μτγν.) ἀπατῶ, [ἐκ τοῦ

Λαικὰς [ληκάζω ἢ; λαϊκὸς], άδος (ἡ). πόρνη, δημοσία.

Λαικαστὴρ, ῆρος καὶ

Λαικαστής, οῦ (ὁ). πόρνος, ἀσελγής.

Λαικάστρια (ἡ), = Λαικάς.

Λαικάτα, ας (ἁ), Δ. (Ἐπγρφ.) συνέλευσις τοῦ λαοῦ, ἐκκλησία.

Λαϊκὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λαόν· (ἐκκλησ.) = Κοσμικός, (ὅθ.

†Λαϊκόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἐκκλησ.) Κάμνω τι ἢ τινὰ λαϊκὸν, καθαιρῶ, βεβηλόνω. » Καὶ ἐγενόμην λελαϊκωμένη (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Λελακκωμένη) ἀνδρὶ,« Γρφ.

Λαιλαπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ διατεθειμένος πρὸς ἢ συνωδευμένος μὲ λαίλαπα, (Γαλλ.) orageux. »Οὐρανὸς—,« Ἱππκρ., ὁ θολωμένος, φουρτουνιασμένος.

Λαίλαψ ἢ Λαῖλαψ, απος (ἡ). σφοδρὰ ἀνεμοζάλη μὲ βροχὴν, Καταιγὶς, (κοιν.) μπόρα.

;Λαῖμα (τὸ), = Λῆμα. 2) (εἰς τὸν Ἀρσφ.) σύνθ. ἀπὸ τὸ λαιμὸς καὶ αἷμα.

Λαιμάζω, Μ. άξω, = Λαιμάσσω.

Λαιμαργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι λαίμαργος.

Λαιμαργία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Λαίμαργος (ὁ, ἡ), [λαιμὸς, ἀργὸς = ταχυκίνητος]. λιμάρης, ἀχόρταγος.

Λαιμαργότης (ἡ), = Λαιμαργία.

Λαιμάργως, ἐπίρ. Μὲ λαιμαργίαν.

Λαιμάσσω(ττω), Μ. άξω. Πεινῶ μὲ ὑπερβολὴν, (κοιν.) λιμάζω, ἤ· τρώγω λαιμάργως.

Λαιμάω-ῶ, Μ. άσω, Π. = Λαιμάσσω.

Λαιμητόμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λαιμοτόμος.

†Λαιμία (ἡ), γρμτ. (τάχα) ἐξήγ. τοῦ Λαμία.

Λαιμίζω, Μ. ίσω, Π. (σπν.) ἀντὶ Λαιμοτομέω, ἤ· Ἄγχω, Πνίγω.

Λαιμοδακὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δάκνων (σκαλόνων εἰς) τὸν λαιμόν. » Ἀκὶς ἀγκίστρου —,« Ἐπγρ.

Λαιμοπέδη (ἡ), [λ. πέδη]. λαιμοδέτι σκυλιοῦ· θηλιὰ (βρόχι) διὰ τὰ πουλιά.

Λαιμόρρυτος καὶ Λαιμόρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥέων ἐκ τοῦ λαιμοῦ. » Αἷμα—,« Εὐρ.

λαιμὸς (ὁ), [λάμος]. τὸ γνωστὸν μέλος τοῦ σώματος δι' οὗ καταπίνομεν κτλ.

Λαιμότμητος (ὁ, ἡ). [λαιμὸς, τέμνω]. σφαγμένος.

Λαιμοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὸν λαιμὸν, σφάζω.

;Λαιμοτόμητος (ὁ, ἡ), = Λαιμότμητος.

Λαιμοτόμος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ κόπτων τὸν λαιμὸν (σφάζων)· (προπαρ.) = Λαιμότμητος.

Λαιμώσσω(ττω), Μ. ώξω, = Λαιμάσσω. 2) μοῦ πονεῖ ὁ λαιμὸς, (κοιν.) ἔχω λαιμά.

Λαῖνα, ης (ἡ), = Χλαῖνα, (ὅθ. Λατ.) læna.

Λαΐνεος καὶ

Λάϊνος, η, ον, Π. [λᾶας]. λίθινος, πέτρινος. »Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα,« Ἰλ. Γ., (περιφρ.) ἤθελες λιθοβοληθῇ.

Λάϊον (τὸ), Δ. ἀντὶ Λήϊον.

Λαιὸς, ά, όν, = Ἀριστερὸς, (Λτν.) laevus. (συνκδχ.) ἀπαίσιος· ἀδέξιος.

Λάϊος (ὁ), [λᾶας], εἶδος πτηνοῦ (κοσσύφου), (ἴσ.) = Λαΐς.

Λαιοτομέω-ῶ, Μ. ήσω, Δ. Π. [λαῖον, τέμνω]. θερίζω.

Λαῒς, ΐδος (ἁ), Δ. ἀντὶ Ληΐς.

Λαῒς [λᾶας], ΐδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ, (κοιν.) πετρίτης, (παρβλ. Ὑπολαΐς).

Λαισαιοφόρος (ὁ). ὁ φέρων (κρατῶν)-

Λαισήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Λαισαῖον [λαιὸς ἢ λάσιος], εἶδος ἐλαφρᾶς δερματίνης ἀσπίδος.

†Λαίσθη (ἡ), = Λάσθη.

Λαίσκαπρος (ὁ, ἡ), Π, [†λαι, κάπρος]. πολλὰ ἀσελγής.

Λαίσπαις [†λαι, παῖς], αιδος (ὁ), = Βούπαις.

Λαισποδίας [†λαι, σποδέω], ου (ὁ), Κωμ. λάγνος, ἀσελγέστατος. 2) [λαιὸς, ποῦς], = Σκαιὸς, (χυδ.) κατσηποδιάρης.

Λαῖσμα (τὸ), Π. [λαιμός]. χάσμα, βάθος, βυθὸς θαλάσσης, ἄβυσσος.

Λαΐτος καὶ Λαῖτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λαὸν, δημόσιος.

Λαιφάζω, Μ. άξω, Π. = Λαφύσσω.

Λαίφη (ἡ), = Λαῖφος.

Λαιφόπτερος (ὁ, ἡ), Π. ἐπτερωμένος μὲ λαίφη (πανιά). »Ἄκατος—,« Κ. Μανασσ.

Λαῖφος, εος-ους (τὸ), Π. [λώπη, λῶπος]. (κυρ.) κομμάτι πανιοῦ, παλγόπανον· παληορουχον· (ἐν γέν.) φόρεμα· πανὶ τοῦ καραβιοῦ, (παρβλ. Λῖτος)· (ἐνίοτε) δέρμα. » Λυγκὸς—,« Ὅμ. (ὕμν. εἰς Πᾶνα)·

Λαιψηρόδρομος καὶ

Λαιψηροκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὀγλίγωρος εἰς τὸν δρόμον (εἰς τὸ τρέξιμον), [ἐκ τοῦ

Λαιψηρὸς, ά, όν, (ἢ ἐπίρ.) -ρῶς. Π. [†λα, αἰψηρός]. ταχὺς, ὀγλίγωρος, ἐλαφρὸς, εὐκίνητος.

Λακάζω, Μ. άσω, Π. = Λάσκω, κράζω, φωνάζω, κραυγάζω.

Λακάθη (ἡ), [;], εἶδος δένδρου (σφενδάμνου ἢ φιλλύρας).

Λάκαινα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Λάκων. ‖. (ἐνν. κύλιξ) εἶδος ποτηρίου.

Λακάνα (ἁ), Δ. ἀντὶ Λεκάνη.

†Λακάρη (ἡ), = Λακάθη.

Λακαταπύγων, ονος (ὁ, ἡ), Κωμ. = Λίαν καταπύγων.

Λακατάρατος (ὁ, ἡ). τρισκατάρατος ἢ = Λαοκατάρατος.

;Λάκαφθον (τὸ), ἀρωματικός τις φλοιὸς χρήσιμος εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ Κῦφι, (ἄλλ. γρφ. Λάπαθον καὶ ἄλλ. Νάρκαφθον).

Λάκε, Π. ἀντὶ Ἔλακε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Λάσκω.

Λακεδὼν [λάσκω], όνος (ἡ), Π. φωνή· (συνκδχ.) ἀπαγγελία· διδασκαλία.

Λακεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λάσκω.

Λακερολογία (ἡ). φλυαρία, [λέγω καὶ

Λακερὸς [λακεῖν, λακὸς], ά όν. Θορυβώδης, φλύαρος. 2) (συνκδχ.) ξεσχισμένος, (ὅθ.) ἀχρεῖος, ἄχρηστος.

Λακέρυζα [λακερὸς], ης (ἡ), Π. = Κελάρυζα, λάλος, θορυβώδης, κρώζουσα (γαυγίζουσα κτλ.) ἀδιακόπως.

†Λακέρυζος (ὁ), νλγ. ἀρσ. τοῦ προηγ.

†Λακερύζω, Μ. ύσω, = Κελαρύζω, γαυγύζω, θορυβῶ.

Λακέω-ῶ, Μ. ήσω, Δ. ἀντὶ Ληκέω ἢ Λάσκω. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λακίζω. » Καὶ πρηνὴς γενόμενος ἐλάκησε μέσος καὶ ἐξεχύθη πάντα τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ,« Γρφ.

Λακιδόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Λακίζω, Μ. ίσω. Σχίζω μὲ κρότον, σπαράττω, ξεσχίζω. ‖. (ἀμτβτ.) σπάνω, σκάνω, ἴδε Λακέω.

Λακὶς [λάσκω], ίδος (ἡ) ἢ

Λάκισμα (τὸ). σχίσμα (κυρ. μὲ κρότον), σπάραγμα, κομμάτι πανιοῦ, κουρέλλι.

Λακιστὸς, ή, όν, Π. [λακίζω]. ξεσχισμένος, κομματιασμένος.

Λακκαῖος, α, ον. Ὁ διατηρούμενος εἰς λάκκον. » Ὕδωρ—,« Ἀθ., νερὸν τῆς στέρνας.

Λακκευτὸς, ή, όν. Ὁ ἐν λάκκῳ τρεφόμενος, σιτευτός. » Σῦς—,« Ν. Χων.

Λακκίζω, Μ. ίσω. Σκάπτω λάκκον. » Λακκίσας εὔθετον γῆν,« Εὐς. 2) βάλλω εἰς λάκκον (κυρ. ζῶον ἵνα παχύνῃ). » Λιπαίνεται . . εἰς ὅσον οὐδὲ τὰ λακκιζόμενα τῶν θρεμμάτων,« Εὐς.

Λακκόπεδον (τὸ), = Ὀρχίπεδον, Ὄσχεον.

Λακκόπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρὼν θησαυρὸν εἰς λάκκον (καθὼς ὁ Καλλίας εἰς τὰς Ἀθήν.), (ἐν γέν.) ὑπέρπλουτος, (καθὼς τῶρα λέγομεν) ἔχων στέρναις γεμάταις τάλληρα.

Λακκοποιὸς (ὁ). ὁ κτίζων λάκκους (στέρνας).

Λακκοπρωκτία (ἡ), Κωμ. Εὐρυπρωκτία, [ἐκ τοῦ

Λακκόπρωκτος καὶ

Λακκόπυγος (ὁ), Κωμ. = Εὐρύπρωκτος.

Λάκκος (ὁ), [λάσκω]. (ἐν γέν.) βόθρος, ὄρυγμα, (ἰδιαιτ.) στέρνα διὰ νερὸν (κρασὶ κλπ.), (ἐνίοτε) δεξαμενὴ, (Τουρκ.) χαβοῦζα (» Ὄρνιθας λιμναίους ἔτρεφον ἐν λάκκοισι,« Ἡρ.)· (Γρφ.) τάφος. »Ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον,« Ψαλμ.

Λακκοσχέας, ου (ὁ). ὁ ἔχων χαλαρὸν (κρεμάμενον κάτω) τὸ ὄσχεον, (ἴδε Ῥάκωσις).

Λακκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λάκκους ἢ σχῆμα λάκκου.

†Λάκος (ὁ), σπν. ἀντὶ Λάκκος.

Λάκος (ὁ), [λάσκω]. κρότος (κυρ. πράγματος σχιζομένου ἢ σπάνοντος).

Λάκος, εος-ους (τὸ), = Ῥάκος, Λακίς.

†Λακπατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λὰξ πατέω, (κοιν.) τσαλαπατῶ, (ὅθ.

Λακπάτητος (ὁ, ἡ), Π. καταπατηθεὶς, (κοιν.) τσαλαπατημένος.

Λακτίζω [λὰξ], Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ τὰ ποδάρια, κλωτσῶ· τσαλαπατῶ. (ἐν γέν.) σκιρτῶ, σπαρταρῶ. »Κραδίη φόβῳ φρένα λακτίζει,« Αἰσχλ., σπαράζει, κτυπᾷ, (παρβλ. Ὑλακτέω). » Φλὸξ αἰθέρα λακτίζοισα καπνῷ,« Πίνδ., φθάνει (ἐγγίζει) ἕως. » Ποτὶ κέντρον λακτιζέμεν,« αὐτ., = Πρὸς κέντρα λακτίζειν,« Γρφ., (παροιμ.) ἀνθίσταται εἰς μάτην.

Λακτικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ λακτίζειν, (ὅθεν) » Λακτικὴ,« Εὐσ., ἡ περὶ τοῦτο τέχνη, μέρος τῆς παλαιστικῆς, (ἀντιθετ. τῷ Πυκτικῇ).

Λάκτις, ιος (ἡ), Π. ξύλον μὲ τὸ ὁποῖον στουμπίζουν ἢ ἀνακατόνουν τι, (καθὼς τῶρα τὸ) ξύλον τοῦ γλυκοῦ.

Λάκτισις, εως (ἡ), = Λακτισμὸς καὶ-

Λάκτισμα (τὸ). κτύπημα μὲ τὸ ποδάρι, κλωτσιά.

Λακτισμὸς (ὁ). τὸ λακτίζειν, κλώτσημα.

Λακτιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ λακτίζων (κλωτσῶν, τσαλαπατῶν). » Ληνοῦ,« Ἐπγρ., ὁ πατῶν σταφύλια.

Λακτιστικὸς, ή, όν. Ὁ συνειθίζων (ἔχων τὸ ἰδίωμα) νὰ λακτίζῃ, ἀπειθής, (Γαλλ.) récalcitrant.

Λάκυθος (ἁ), Δ. ἀντὶ Λήκυθος.

Λακωνίζω, Μ. ίσω Μιμοῦμαι τοὺς Λάκωνας ἢ Εἶμαι μὲ τὸ μέρος των· (ἰδ αιτ.) γράφω ἢ ὁμιλῶ συντόμως ἢ εὐστόχως καθὼς οἱ παλ. Λάκωνες. » Τὸ λακωνίζειν οὐ τοῦτό ἐστιν, ὅπερ οἴει, ὀλίγας συλλαβὰς γράφειν, ἀλλὰ περὶ πλείστων ὀλίγας,« Γρη (ὅθεν:

Λακωνικὸς, ή, όν. Τῶν Λακώνων ἴδιος, λιτὸς, ἀφελὴς, (κυρ. δὲ ἐπὶ ὕφους λόγου) σύντομος καὶ ἐνταυτῷ καίριος (κάμνων ἐντύπωσιν). » Τρίβων (» Κύων)—,« Λξ. » Ἀγρὸν . . ἐλάττω ἐπιστολῆς Λακωνικῆς,« Κωμ. » Ἦν γὰρ οὐδὲν ἐν τῷ τρόπῳ Λακωνικὸν οὐδ' ἁπλοῦν ἔχων, ἀλλὰ πολὺ τὸ πανοῦργον ἢ θηριῶδες,« Ἀθ.

Λακωνικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (τὰ ἤθη, [ἰδίως δὲ] τὸ ὕφος τοῦ ἐκφράζεσθαι, τὴν βραχυλογίαν) τῶν Λακώνων, συντόμως καὶ εὐθίκτως, ἁπλῶς, ἀφελῶς κτλ. » Τοὺς εἰς μικρὰ κομιδῇ συστέλλοντας ἑαυτοὺς, ὡς στρογγύλως καὶ λακωνικῶς βιωσομένους,« Πλ.

Λακωνισμὸς (ὁ). τὸ Λακωνίζειν, (ἰδιαιτ.) ἡ ἐμφαντικὴ τῶν Λακώνων βραχυλογία.

Λακωνομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἐνθουσιασμένος (Τρελαίνομαι) διὰ τὰ ἤθη (τὴν διοίκησιν κτλ.) τῶν Λακώνων.

†Λαλάγγη (ἡ) καὶ

†Λαλάγγιον (τὸ), γλσ. = Κολλύριον, (ὅθεν αἱ κοιν.) λαλαγγήταις, (παρβλ. Λάγανον).

Λαλαγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάμνω κρότον (θόρυβον), βούζω· λαλῶ ἀδιακόπως. » Τέττιγες λαλαγεῦντες,« Θκρ. » Χελιδὼν λαλαγεῦσα,« Ἐπγρ, (εἰς τὸν Ὀππ. Κυνηγ. Γ. 332) » Λαλαγεῦσιν ὀδόντες (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Σαλαγεῦσιν), [ἐκ τοῦ

Λαλαγὴ (ἡ), Π. [λαλάζω]. φωνὴ ἄναρθρος, βοὴ, θόρυβος.

Λαλάγημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι λαλαγεῖ, κρόταλον, κύμβαλον κτλ.

Λαλαγήτης, ου ἢ οῦ (ὁ), Π. = Λάλαξ, φλύαρος.

Λαλάζω [λαλέω], Μ. άξω, Π. = Λαλαγέω, βούζω, (παρβλ.) Ἀλαλάζω. » Κῦμα—,« Ἀνακρ., (ὅθ.

†Λάλαξ, αγος (ὁ), = Λάλος, φωνακλᾶς, πολύλογος. » Βάτραχος—,« Γλσ. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λαλαγή.

Λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐν γέν.) Ἐβγάζω (κυρ. ἀσαφῆ καὶ ἄναρθρον) φωνὴν, λαλῶ πολλὰ πλὴν χωρὶς νόημα. (σπν. ἢ μτνμ.) ὁμιλῶ· (πθ.) θρυλλοῦμαι. » Λαλοῦσι μὲν (οἱ πιθῆκοι κτλ.), οὐ φράζουσι δὲ,« Πλάτ. » Ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι,« Θκρ. (καὶ δοτ.) » Ἀλλάλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι,« αὐτ. (καὶ ὀργαν.) » Κὴν αὐλῷ λαλέω, κὴν δύνακι,« αὐτ. » Ὡς τρυφερὸν λαλέεις,« αὐτ. » Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες,« αὐτ. » Παρακούων δεσποτῶν ἅττ' ἂν λαλῶσιν,« Ἀρσφ. » Καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις,« Γρφ. (ὅθεν) » Λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν,« Εὐρπ. (καὶ πθ.) » Ὁ λαλούμενος Ὀδυσσεὺς,« Εὐς, [ἐκ τοῦ

†Λάλη (ἡ), = Λαλιά, (Λξφν.).

Λάληθρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λάλος. » Τὴν λάληθρον κίσσαν,« Λυκ. » Λάληθρον θῆλυ γένος,« Εὐρ.

Λάλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι λαλεῖται ἢ ἐλαλήθη, λόγος, φήμη, ᾀδόμενον. » Ἐγένετο λάλημα εἰς γυναῖκας,« Γρφ. 2) ἀντὶ Λαλιά. » Τὸ λάλημα τὸ μελιγον,« Ἐπγρ. 3) Π. ἀντὶ Λάλος. » Οἴμ' ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ,« Σοφ., (ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐξήγ. τοῦ Σχλ.), φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἄλημα = Παιπάλημα.

Λάλησις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ Λαλιά.

Λαλητέος, α, ον, θετ. τοῦ Λαλέω

;Λαλητὴς, οῦ (ὁ). λάλος, φλύαρος.

Λαλητικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων δύναμιν ἢ ἕξιν ἢ κλίσιν εἰς τὸ λαλεῖν.

Λαλητὸς, ή, όν. Ὁ λαληθεὶς ἢ ἄξιος (ἢ δυνάμενος) νὰ λαληθῇ.

Λαλητρὶς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Λαλητής.

Λαλιὰ (ἡ). τὸ λαλεῖν· φωνὴ, προφορὰ, (κοιν.) λαλιά. » Γαλιλαῖος εἶ, ἢ ἡ λαλιά σου δῆλόν σε ποιεῖ,« Γρφ. 2) φήμη, ᾀδόμενον. ὁμιλία. » Ποιήσει σε ἐχθροῖς λαλιὰν,« Γρφ. 3) ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἐλάττωμα) τοῦ λάλου, ἀδολεσχία. » Κουρεακὴ—,« Πλβ., (ἴδε ἢ Θφρ. Χαρ. ΣΓ).

Λαλικὸς, ή, όν. Λαλιᾶς ἴδιος, κοινολεκτικός.

Λαλιὸς, ή, όν, Π. ἀντὶ Λάλος, λαλητικός.

Λαλίστατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Λαλίστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Λάλος.

;Λάλλη (ἡ), Π. = Κάχληξ, πέτρα τοῦ νεροῦ, χαλίκι.

Λαλόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ-

Λάλος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. Λαλίστερος, -ίστατος). Ὁ πολλὰ λαλῶν, πολύλογος, φλύαρος. » Ἠχὼ—,« Ἐπγρ. » Τὸ γῆρας λάλον,« αὐτ. (καὶ μτνμ.) » Τὸ τῆς Κασταλίας ὕδωρ λάλον ἦν,« Σχλ. »Ὅτι τρύζοι αὐτῆς τὸ ὑπόδημα καὶ λίαν εἴη λάλον,« Φλστ.

Λᾶμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Λῆμα.

Λάμαχος (ὁ, ἡ), Π. [†λα, μάχη]. ὁ πάντοτε ἢ ἀνδρείως μαχόμενος.

Λαμβάνω [λάω], Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ἔλαβον [ὅθεν τὸ πρς. Λαβὲ] καὶ μσ. Ἐλαβόμην, πρκ. Εἴληφα καὶ πθ. Εἴλημμαι ἀντὶ Λέλημμαι, ἀόρ. Ἐλήφθην, μέλλ. Ληφθήσομαι, ἢ τὸ θετ. Ληπτέον) (ἐν γέν.) Πιάνω, (ὅθεν ἐπὶ φυτ. χ. πτ.) ῥιζόνω. » Χειρὶ χεῖρα λαβόντες,« Ἰλ. Φ. » Λαβὼν κύσε χεῖρα,« Ὀδ. Ω (καὶ μὲ γεν.) » Κόρυθος (» Πτέρυγος, » Γούνων κτλ.) λάβεν,« Ὅμ. » Γεσόντα ποδὸς λάβεν,« Ἰλ. Δ. (καὶ ἐπ ῥ.) »Ἀγκὰς λαβέτην ἀλλήλων,« Ἰλ. Ψ. (ἢ μὲ προθετ.) » Ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν,« Ἰλ. Λ. (καὶ ἐπὶ φυτ.) »Ἵνα τὰ σπέρματα λαμβάνωσι,« Θφρ., νὰ πιάνουν. » Οὐ γὰρ φασι τὸν θύμον δύνασθαι φύεσθαι καὶ λαμβάνειν,« αὐτ., (παρβλ. Ἀντιλαμβάνομαι). (καὶ μσ.) » Λαβόμενος τοῦ ἱματίου,« Πλάτ. »Καί μου λαβόμενος τῆς χειρὸς,« αὐτ. »Λαμβάνεσθαι τῶν ἱερῶν,« Ἀνδκ. (ἢ συνκδχ.) » Τὴν Ἴδην λαβὼν εἰς ἀριστερὴν χέρα,« Ἡρ. » Ὁππότερος κατὰ νῶτον λάβῃ φάος ἠελίοιο,« Θκρ. (ἢ μσ) »Λαβόμενοι τῶν ὀρῶν διαφεύγουσιν ἐς τὰς Ἀθήνας,« Θκ. (παρβλ. Ἀπείργω). (καὶ τρπ.) » Ἐὰν λάβωμαι σχολῆς,« Συν., = »Καιροῦ λαβόμενος,« Λξ., ἂν εὕρω εὐκαιρίαν. 2) ἐπαίρνω, κυριεύω· πατῶ (πλακόνω) ἔξαφνα, πιάνω, (παρβλ.) Καταλαμβάνω. » Ἄλγος (» Ἀμφασίη, »Κάματος, » Πένθος, » Πόθος, » Φόβος κτλ.) μιν λάβεν,« Ὅμ. » Τοὺς δ' ἔλαβ' ὕπνος,« Θκρ. » Λέγειν τι ἡμῖν, ἵνα ἡμᾶς ὕπνος λάβῃ,« Θφρ. » Ἀλλ' ἡ ὀδύνη σε εἴληφε;« Ξεν. » Ὅταν μὲν ἡ λίμνη καταστῇ, λαμβάνουσιν οὐδὲν,« Ἀρσφ. » Πόλεις λαμβάνειν,« Δμ. » Λαμβάνειν τοὺς πολεμίους ἀτάκτους,« Ξεν. » Λαμβάνειν τινὰ πίστει καὶ ὁρκίοισι,« Ἡρ. » Μέμαεν δὲ μιν ἐξερέεσθαι, ἄψ δ' ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,« Θκρ., (παρβλ. Λάζυμαι). »Κἂν λάβῃς μ' ἐψευσμένον,« Σοφ. (ἢ μσ.) »Χαλεπῶς λαμβάνεσθαί τινος,« Ἡρ., (κοιν.) τὸν πιάσθηκε κακά. » Λαμβάνονταί σοι τινὲς,« Γργ., (παρβλ. Ἐπιλαμβάνομαι) (καὶ πθ.) » Μοιχὸς ληφθεὶς,« Ἰσ. » Ληφθεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ,« Λξ. » Πυρετῷ λαμβάνεσθαι,« Πλ. »Θεῷ λαμβάνεσθαι,« Ἡρ. (ἴδε Ἐνθουσιάω καὶ Κατέχω). »Λαβέσθαι ἑαυτοῦ,« Πλ., νὰ νικήσῃ (νὰ ἔλθῃ εἰς) τὸν ἑαυτόν του, νὰ κρατηθῇ. (ἢ χωρὶς πτ.) » Ἐπειδὴ καιρὸς ἐλάμβανε,« Θκ., ἐπέστη, ἔφθασεν, (παρβλ. Καταλαμβάνω). 3) (ὡς πθ) ἐπαίρνω (ἐπάνω μου), (ὅθ.) φορῶ· (ἐνίοτε) ἀγοράζω· (Γρφ.) = Συλλαμβάνω. (συνκδχ.) δέχομαι· ἀποκτῶ· ἀπολαμβάνω. » Φρεσὶ (» Νοῷ, [καὶ λογογραφ.] » Ἐν νῷ) λαβεῖν,« Ὅμ., ἐννοῆσαι, καταλαβεῖν. »Ὄψει λαβεῖν,« Λξ., ἰδεῖν. » Ἐσθῆτα λαβ.,« Ἡρ. » Λαμβάνειν τι ὀβολοῦ,« Ἀρσφ. » Ἑπτὰ δραχμῶν πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς,« Θκρ. »Ἐν γαστρὶ ἔλαβεν,« Εὐαγγ. » Μισθὸν (» Ἀργύριον) λαμβ.,« Λχ. » Λαμβάνειν μᾶλλον ἢ διδόναι,« Θκ. »Λαμβάνομεν ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν,« Ξεν. » Πληγὰς λαμβ.,« Δμ. » Κακὰ λαμβ., Ξεν., » Κακοπαθαίνειν. » Μή τι κακὸν λάβῃ παρ' ἡμῶν ἀμελοῦσα,« αὐτ. » Γυναῖκα λαμβ.,« Ἡρ. » Λαμβάνειν τινὸς τὴν θυγατέρα,« Ξεν. » Ὕψος (ἢ τρπ. »Ἐπίδοσιν) λαμβ.,« Θκ., Ἰσκρ. » Δίκην (καὶ ἑλλ. » Τὴν ἀ-

ξίαν) λαβεῖν παρά τινος,« Αξ., (ὅθ. 4) (μτφορ.) = Ἐκλαμβάνω, ἐννοῶ (οὕτως ἢ ἄλλως)· νομίζω, θεωρῶ. » Πρὸς ὀργὴν (» Ἐν ὀργῇ, » Δι' ὀργῆς [καὶ ἐλλ.] » Ὀργῇ) λαμβάνειν τι, « Αξ. » Τοῦτο πρὸς ἀτιμίαν ὁ δῆμος ἔλαβε, « Πλ. » Ποῖα οὖν δεινὰ ἢ ποῖα οἰκτρὰ φαίνεται τῶν συμπιπτόντων, λάβωμεν, « Ἀρστ., ἂς ἴδωμεν, ἂς ἐξετάσωμεν· (ὅθ. Φιλοσοφ.) » Λαμβανόμενα, « τὰ διδόμενα ἢ προβαλλόμενα, (παρβλ. Αἱρέω, Ἁλίσκομαι ϗ Ἅπτομαι).

Λάμβδα (τό), [Ἑβρ.], ἄκλ. τὸ ὄνομα τοῦ ςοιχ. Λ.

Λαμβδακίζω, Λαμβδακισμός, Λαμβδοειδής, ἴδε Λαβδακίζω κτλ.

Λάμια (ἡ), [λάμος]. τέρας μυθῶδες τὸ ὁπ. τρώγει ἀνθρώπους καὶ ἰδιαιτ. παιδία, (κοιν.) δρακόντισσα. » Λαμίας καὶ τὰ τοιαῦτα φάσματα, « Συλ. 2) εἶδ. ἰχθ., σκυλόψαρον θηριῶδες, (ἄλλ.) Καρχαρίας. » Σελάχη ἐστι.. βοῦς καὶ λάμια, « Ἀρςτ. 3) (συνκδχ.) ἀδηφαγία, (κοιν.) λάμια. » Ἄνθρωπον λάμιαν ἔχοντα βυλόμενοι σημῆναι, σκάρον ζωγραφοῦσιν, « Ὡραπόλλ.

Λαμιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (εἶδος) λαμίας, τερατώδης.

Λάμνα, ης (ἡ), Π. ἀντὶ Λάμια (2), (κοιν.) λάμνια.

†Λάμος (ὁ), [λάω, λαμβάνω]. τρύπα, χάσμα, βάραθρον, καταβόθρα.

Λαμπαδαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Λαμπαδάρχης, ου (ὁ), = Λαμπάδαρχος.

Λαμπαδαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ λαμπαδάρχου· ἡ προεδρία ἢ ἐφορία εἰς τὰ λαμπαδηφόρια.

Λαμπάδαρχος (ὁ). ὁ διωρισμένος ἄρχων (ἐπιστάτης) εἰς τὰ λαμπαδηφόρια.

Λαμπαδεύω, Μ. εύσω. Κάμνω λαμπάδαις, μεταχειρίζομαί τι ὡς λαμπάδα. » Τὰς ναῦς —, « Δ ὀδ. 2) (μσ.) = Λαμπαδηφορέω. » Τὸ τῆς ἀρετῆς φέγγος λαμπαδευόμενον ἐπαλλήλοις διαδοχαῖς ἰσόχρονον γενήσεται τῷ κόσμῳ, « Φίλ.

Λαμπαδηδρομία (ἡ), εἶδ. ἀγωνίσματος εἰς τὸ ὁπ. ἔτρεχον λαμπαδηφόροι καὶ ἐνικοῦσεν ὅποιος ἔφθανε πρῶτος εἰς τὸ σημεῖον μὲ τὴν λαμπάδα ἀναμμένην. » Λαμπαδηδρομίαι γίνονται τρεῖς ἐν τῷ Κεραμεικῷ, Ἀθηνᾶς, Ἡφαίστου, Προμηθέως, « Συλ., (ἴδε καὶ Παυσ. Ἀττικ.).

Λαμπαδηκόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔργον τὴν ἐπιμέλειαν τῶν λαμπάδων, κανδηλάπτης.

Λαμπαδηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ (κυρ. εἰς τελετήν τινα) ἢ Τρέχω (ἀγωνιζόμενος νὰ φθάσω πρῶτος) μὲ ἀναμμένην λαμπάδα.

Λαμπαδηφορία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ

Λαμπαδηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν (κυρ. εἰς τελετήν τινα) ἢ τρέχων (εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς λαμπαδηδρομίας) μὲ λαμπάδα ἀναμμένην.

Λαμπαδίας, ου (ὁ), = Λαμπαδηφόρος. 2) (οὐσ.) λαμπρόν τι μετέωρον, εἶδ. κομήτου. 3) (ἀςρνμ.) τὸ λαμπρότερον ἄςρον τῶν ὑάδων, (Ἀραβ.) ἀλδεβαράν.

Λαμπαδίζω, Μ. ίσω, = Λαμπαδιοδρομέω.

Λαμπαδικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος μὲ λαμπάδα. » Ἀγὼν —, « Συλ., ἡ λαμπαδηδρομία.

Λαμπαδιοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λαμπαδοδρομέω.

Λαμπάδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Λαμπάς. 2) (ἰατρ.) φτίλι διὰ πληγήν. 3) εἶδ. πλεξίδας τῶν Θηβ. γυναικῶν.

Λαμπαδιστής, οῦ (ὁ). ἀγωνιστὴς εἰς τὰ λαμπαδοδρόμια. ‖. » Ἀγὼν –, « Συλ., = Λαμπαδοδρομία.

Λαμπαδιδρομία (ἡ) ϗ Λαμπαδιδρόμια (τά), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λαμπαδηδρομία, -δρόμια.

Λαμπαδοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (Ἀγωνίζομαι) εἰς τὰ λαμπαδοδρόμια.

Λαμπαδοδρομία (ἡ), = Λαμπαδηδρομία, (συγχ. τῷ -

; Λαμπαδοδρόμια (τά). ἡ ἑορτὴ τῆς λαμπαδοδρομίας.

Λαμπαδοδρομικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν λαμπαδοδρομίαν. » Ἀγὼν —, « Συλ., = Λαμπαδοδρομία.

Λαμπαδόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Λαμπαδηφόρος (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ.).

Λαμπαδουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ λαμπάδα.

Λαμπαδουχία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ

Λαμπαδοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν λαμπάδα, Λαμπαδηφόρος. » Οἷα πλανῆται ἐν νυκτὶ ἐπὶ τὸν λαμπαδοῦχον καὶ ὁδηγὸν συνδραμεῖν, « Νικ. Γρηγορ.

Λαμπαδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λαμπαδουχέω.

Λαμπαδοφανής, ές (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -φανῶς. Ὁ φαίνων (φέγγων) ὡς λαμπάς.

Λαμπαδοφόρος (ὁ, ἡ), = Λαμπαδηφόρος.

Λαμπάζω, Μ. άσω. Π. ἀντὶ Λάμπω, [ἐκ τοῦ

Λαμπάς [λάμπω], άδος (ἡ). λαμπάδα (κυρ. ἀπὸ δαδὶ πισσωμένον), φάκλα, (Ἰταλ.) τόρτσα· (ἴσ. καὶ) φανός, (Γαλλ.) lampe. » Πιόντες δὲ μετρίως, ἀπίασι δίχα λαμπάδος· οὐ γὰρ ἔξεστι πρὸς φῶς βαδίζειν, « Πλ. 2) = Λαμπαδηδρομία. » Λαμπὰς ἔσται πρὸς ἑσπέραν ἀφ' ἵππων τῇ θεῷ, « Πλάτ. » Οἱ τὴν ἱερὰν λαμπάδα διαθέοντες, « Πλ. » Γεννᾷν ϗ ἐκτρέφειν παῖδας, καθάπερ λαμπάδα τὸν βίον παραδιδόντας ἄλλοις ἐξ ἄλλων, « Πλάτ. 3) Π. ἀντὶ Λαμπηδών, λάμψις, φῶς, (ὅθ.) » Λαμπάδος ὄμμα, « Σοφ., ὁ ἥλιος. 4) = Λαμπαδίας (2). 5) εἶδ. μηχανῆς πολεμ. 6) (ἐπιθετ.) Π. ἀντὶ Λαμπομένη, φωτιζομένη (ὑπὸ λαμπάδων). » Ἀκτὴ λαμπάς, « Σοφ., ἡ τῆς Ἐλευσῖνος.

Λάμπισκε, Π. ἀντὶ Ἔλαμπε.

;Λαμπαυγέτις, ιδος (ἡ), Π. = Λαμπραυγέτις.

Λαμπετάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Λάμπω, (μόνον εἰς τὴν μτχ. Λαμπετόων).

Λαμπέτης, ου (ὁ) καὶ Λαμπέτις, ιδος (ἡ), Π. λαμπρά, λάμπουσα.

Λαμπετόων, όωσα, όων, Π. Ἰων. μτχ. τοῦ Λαμπετάω.

;Λαμπεύω, Μ. εύσω, Π. (ἀμφ.) ἀντὶ Λάμπω.

Λάμπη (ἡ), = Λάπη, λύμφα· μοῦχλα (κυρ. ἡ σχηματιζομένη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν χαλασμένου κρασιοῦ κτλ.), (ἐν γέν.) ἀκαθαρσία. (Π.) ὑπόγειον ὑγρὸν καὶ σκοτεινόν, ᾅδης.

;Λαμπηδικόμος (ὁ, ἡ), = Λαμπαδηκόμος.

Λαμπηδών, όνος (ἡ). λάμψις, ἀκτὶς φωτός.

Λαμπήνη (ἡ), (κατὰ διάλεκτ.) ἀντὶ Ἀπήνη, ἁμάξι σκεπαστόν, (Τουρκ.) κοτσί, (ἴδε τὸ ἑπόμ.).

Λαμπηνικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ λαμπήνην. » Ἐξ ἁμάξας λαμπηνικάς, « Ἀριθμ. (ὅπου ὁ Συλ. » Τὰς διτρόχους λέγει, ἅς τινες Βιρώτια [Λτν. birota] καλοῦσι. «).

Λαμπηρός, ά, όν. Ὁ ἔχων λάμπην (ἀκαθαρσίαν), μουχλιασμένος.

Λαμπουρίς, ίδος (ἡ), Π. (ὡς οὐσ.) ἡ ἀλώπηξ. » Τῆς Σισυφείας δ' ἀγκύλης λαμπυρίδος, « Λυκ., τοῦ πανούργου Ὀδυσσέως. 2) (ὡς ἐπίθ.), θηλ. τοῦ -

Λάμπουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λαμπρὰν (λευκὴν ἢ πυῤῥὰν) οὐράν. » Κύων —, « Θκρ.

Λαμπραυγέτις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Λαμπραυγής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Λαμπροφαής.

Λαμπρειμονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λαμπροφορέω.

Λαμπρειμονία (ἡ), = Λαμπροφορία, [ἐκ τοῦ

Λαμπρείμων [λαμπρ. εἷμα], ονος (ὁ, ἡ), = Λαμπροφόρος.

Λαμπρίζω, Μ. ίσω, σπν. ἀντὶ Λαμπρύνω, καλλύνω, στιλβόνω κτλ.

Λαμπρόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν μὲ λαμπρότητα.

Λαμπροδόμητος (ὁ, ἡ). λαμπρῶς κτισμένος (ᾠκοδομημένος).

Λαμπροείμων, ονος (ὁ, ἡ), = Λαμπρείμων.

Λαμπρόζωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λαμπρὰν (μεγαλοπρεπῆ) ζώνην, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀβρομίτρης.)

Λαμπρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ λαμπρῶς ἢ περὶ λαμπρῶν ἀντικειμένων, μεγαλαυχῶ.

Λαμπρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λαμπροὺς (λαμπροσολισμένους) πόδας, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀργυρόπεζα).

Λαμπροπρεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς λαμπρότητα ἑορτῆς κτλ.

Λαμπροπυρσόμορφος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ μορφὴ λάμπει ὡς πυρσὸς (ἀκτινοβολεῖ).

Λαμπρός, ά, όν. Ὁ λάμπων, φωτεινός· (ἐπὶ χρωμ.) ζωηρός, ἀνθηρὸς (» Οἱ προσιόντες ἐλέφασι ϗ ταύροις ἐσθῆτα λαμπρὰν οὐ λαμβάνουσιν, οὐδὲ φοινικίδας, « Πλ.)· φαιδρός· (ἐπὶ ὑδάτ.) διαυγής, (Γαλλ.) limpide· (ἐπὶ φων.) τρανός, εὔηχος, (Γαλλ.) sonore· (ἐν γέν.) σαφής· καθαρός, ἀμιγής, εὐκρινής· (ὅθ. ἐπὶ ἀνέμ.) ὁ πνέων μόνος (παρβλ. Κρίνω) ϗ ἐν καιρῷ αἰθρίας, ὁμαλὸς καὶ διαρκής, (ἐπμ.) οὔριος, ἁρμόδιος· (μτφορ.) μεγαλοπρεπής, ἐπιδεικτικός, (κοιν.) φαντακτερός· φιλότιμος, ἐλευθέριος ἢ· περίφημος, ἐπίσημος, ἔνδοξος. » Οἱ δὲ Ἀλκμαιονίδαι ἔσαν μὲν καὶ τὰ ἀνέκαθεν λαμπροὶ ἐν τῇσι Ἀθήνῃσι, ἀπὸ δὲ Μεγακλέος ἐγένοντο καὶ κάρτα λαμπροί, « Ἡλ. » Ἐν τίσιν οὖν σὺ νεανίας καὶ πηνίκα λαμπρός; « Δμ. » Ἤδη μὲν ἦν ταῖς ἐλπίσι λαμπρός, « Πλ. » Τί δ' ἂν γυναῖκες φρόνιμον ἐργασαίατο ἢ λαμπρόν; « Ἀρςφ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Λαμπρὸν τρόπαιον, « Ξεν. » Ἐγίγνετο μάχη λαμπρά, « Πλδ. ‖. (τὸ οὐδ.) Λαμπρόν, ἐπίῤ. ἀντὶ Λαμπρῶς. » Ἀστὴρ, ὅς τε μάλιστα λαμπρὸν παμφαίνῃσι, « Ἰλ. Ε.

Λαμπρόσπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ λαμπροῦ (ἐνδόξου) σπέρματος, λαμπρὸς τὸ γένος (τὴν καταγωγήν).

Λαμπροστόλιστος (ὁ, ἡ). λαμπρῶς ἐστολισμένος.

Λαμπρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ λαμπροῦ· πολυτέλεια· μεγαλοπρέπεια, φιλοτιμία· ἐπισημότης κτλ. » Αἱ γὰρ ἐπιφάνειαι καὶ λαμπρότητες οὐκ ἐκ τῆς ἡσυχίας, ἀλλ' ἐκ τῶν πολέμων ϗ τῶν ἀγώνων γιγνόμεναι, « Ἰσκρ.

Λαμπρότοξος (ὁ, ἡ), (γρμτ.). ὁ ἔχων λαμπρὸν τόξον.

Λαμπροφαής καὶ Λαμπροφανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαμπρῶς (φαίνων), φαεινότατος, ἀκτινοβόλος.

Λαμπρόφθαλμος (ὁ, ἡ), (γρμτ.) ὁ ἔχων λαμπροὺς ὀφθαλμούς.

Λαμπροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ λαμπρὰ (μεγαλοπρεπῆ ἢ λευκὰ ἢ ἀνθηρὰ) φορέματα. » Οἱ φωτιζόμενοι ἑπτὰ ἡμέρας λαμπροφοροῦσι, « Φωτ.

Λαμπροφορία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ

Λαμπροφόρος (ὁ, ἡ). λαμπρῶς (πολυτελῶς, μεγαλοπρεπῶς) ἐνδυμένος, (ἐν γέν.) λαμπρός, ἐπίσημος. » Ἡμέρα —, « Ἐκκλησ., ἡ τοῦ Πάσχα.

Λαμπροφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Ὁμιλῶ μὲ) λαμπρὰν φωνήν.

Λαμπροφωνία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Λαμπρόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λαμπρὰν (βροντώδη καὶ εὐκρινῆ) φωνήν.

Λαμπροψυχία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Λαμπρόψυχος (ὁ, ἡ). γενναιόφρων, μεγαλόψυχος.

Λαμπρυντής, οῦ (ὁ). ὁ λαμπρύνων ἢ λαμπρυνόμενος (καμαρόνων), (κυρ. ἐπὶ ἵππ.) ὑψαύχην, ἀγέρωχος.

Λαμπρυντικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ λαμπρύνειν ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ λαμπρύνεσθαι, ἀγαπῶν τὰς ἐπιδείξεις.

Λαμπρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι λαμπρὸν (στιλπνόν, φωτεινὸν ἢ σαφές). » Λαμπρύνουσι δὲ τῇ Κρητικῇ γῇ τὰ ῥυπαρὰ τῶν ἀργυρωμάτων, « Γαλ. » Λελάμπρυνται κόρας, « Ἀρςφ., ἐφωτίσθησαν οἱ ὀφθαλμοί του. » Ἐν ἡμῖν ὁ ψόγος λαμπρύνεται, « Εὐρ., κατηγορούμεθα παῤῥησίᾳ. 2) (μσ.) πράττω τι πρὸς ἐπίδειξιν· ὁμιλῶ μὲ ὕφος· (κοιν.) μεγαλοπιάνομαι, καμαρόνω· (ἐνίοτε) φαντάζω, διαπρέπω. » Ἐν τοῖς μικροῖς πολλὰ ἀναλίσκει ϗ λαμπρύνεται, « Ἀρςτ. » Ὅσα αὖ ἐν τῇ πόλει χορηγίαις ἢ ἄλλῳ τῳ λαμπρύνομαι, « Θκ. » Θουκυδίδης γοῦν τὸν Ἀθηναῖον ποιῶν.. πολλὰ περὶ τῶν Μηδικῶν λαμπρυνόμενον ἔργων, « Πλ.

Λάμπρυσμα (τό). πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς τὸ λαμπρύνειν ἢ λαμπρύνεσθαι, ςολίδι· Ἀγλάϊσμα.

Λαμπρῶς, ἐπίῤ. Μὲ λαμπρότητα· (συνκδχ. καὶ μτνμ.) πολυτελῶς, μεγαλοπρεπῶς, πλουσιοπαρόχως κτλ. (μφορ.) σαφῶς, προφανῶς. » Λελυμένων λαμπρῶς τῶν ...νδῶν, « Θκ. » Λαμπρῶς κοὐδὲν αἰνικτηρίως προσηγορεύθης, « Αἰσχλ.

Λαμπτήρ (ὁ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ἀνάπτεται γίνα φέγγῃ· (ὅθ. ἀρχ.) ἐσχαροειδές τι κατασκεύασμα μὲ δαδιὰ ἀναμμένα, Πυρσός, (Τουρκ.) μασαλᾶς (» Λαμπτῆρας τρεῖς ἔστασαν ἐν μεγάροισιν ὄφρα φαείνοιεν, περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν.. καὶ δαΐδας κατέμισγον, « Ὀδ. Σ.)· λυχνάρι (» Σὺ δὲ λαμπτῆρος φάος ἀμπετάσας δέλτον γράφεις, « Εὐρ.), φανάρι. » Λαμπτὴρ δέρμα τὸ κύκλῳ ἔχων, « Ἀρςτ. » Ἡ δὲ γαστὴρ οἰδυδρος καὶ μεγάλη ὥσπερ λαμπτήρ, « Ἱππκρ. » Οἱ λαμπτῆρες, τουτέστι τὰ διαφανῆ κέρατα, οἷς ἐντίθενται αἱ λαμπάδες νύκτωρ, « Ὀλυμπιάδ.

Λαμπτηροκλέπτης, ου (ὁ), Π. ὁ κλέψας τὸν λαμπτῆρα (τὸ φῶς), ὁ Περσεὺς (παρὰ Λυκόφρ., ὡς ὑφαιρέσας τὸν κοινὸν ὀφθαλμὸν τῶν Φορκίδων).

Λαμπτηρουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ λαμπτῆρα, φέγγω.

Λαμπτηρουχία (ἡ). τὸ κρατεῖν λαμπτῆρα, τὸ διατηρεῖν λαμπτῆρας (πυρσοὺς) πρὸς διάδοσιν ἀγγελίας.

Λαμπτηροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν λαμπτῆρα, (Τουρκ.) μασαλατζῆς.

Λαμπυρίζω, Μ. ίσω. Λάμπω ἐκ διαλειμμάτων καθὼς ἡ λαμπυρίς, ὑαλίζω. » Οἰόμενος ἔχειν τὴν ἄμμον χρυσίον διὰ τὸ λαμπυρίζειν, « Θφρ.

Λαμπυρίς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἐντ., κωλοφωτιά, [ἐκ τοῦ

Λάμπω [λάω], Μ. λάμψω. Ἐκπέμπω λάμψιν, φέγγω, ἀκτινοβολῶ, ὑαλίζω. » Ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον, « Ἰλ. Ν. » Τῆλε δὲ χαλκὸς λάμφ' ὥστε ςεροπή, « Ἰλ. Κ. (καὶ μσ.) » Λάμπετο δουρὸς αἰχμὴ χαλκείη, « Ἰλ. Ζ. (καὶ μτνμ. ἐπὶ φων.) » Παιὰν δὲ λάμπει, « Σοφ., ἀντηχεῖ, ἴδε Δαίω. (καὶ τρπ.) » Κλέος (» Ἀρετὰ) λάμπει, « Πίνδ. » Οὐδ' εἰ Κλέων γ' ἔλαμψε τῆς τύχης χάριν, « Ἀρςφ. ‖. (σπν. καὶ Π. μτβτ.) κάμνω νὰ λάμψῃ τι. » Δόλιον ἀστέρα λάμψας, « Εὐρ., ὑψώσας πυρσόν. (ὅθ. πθ.) » Ὡς τούτῳ τῷ πυρσῷ κατὰ τὴν τοῦ βίου νυκτομαχίαν λαμπώμεθα, « Ν. Χων.

Λαμπώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λαμπηρός.

Λαμυρεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι ἢ Ὁμιλῶ λαμυρῶς, φλυαρῶ, αὐθαδιάζω.

Λαμυρία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ λαμυροῦ, θρασύτης (ἐπίχαρις), ζωηρότης, (κοιν.) σερπετάδα, (Γαλλ.) pétulence.

Λαμυρίζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαμπυρίζω ἢ Λαμπρίζω.

;Λαμυρίς, ίδος (ἡ), = Λωγάνιον.

Λαμυρός [λάμος], ά, όν. Θρασὺς (μὲ κἄποιαν ὅμως χάριν), (κοιν.) σερπετός· (ἰδίως ἐπὶ ὁμιλ.) στωμύλος· (ἐν γέν.) ἀναιδής, αὐθάδης, ἀπότομος, (ὅθ.) σκληρός· φοβερός· » Λαμυροὺς δὲ χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας (ὁ λέων), « Θκρ. » Γαστήρ, ἧς οὐ λαμυρώτερον οὐδέν, « Ἀθ. (παρβλ. Ἀναιδής). » Θάλασσα —, « Ἐτμλγ.

Λαμυρῶς, ἐπίῤ. Θρασέως, ἰταμῶς, ἀποτόμως. » Εἰ δὲ λαμυρώτερον λέγω, μὴ θαυμάζετε· ὁ νάρ οἶνος συνεπαίρει, « Ξεν.

Λάμφ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Λάμπεν, ἔλαμπε.

Λαμφθῆναι, Ἰων. ἀντὶ Ληφθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λαμβάνω.

Λαμψάνη (ἡ), = Λαψάνη.

Λάμψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Λάμπω, λαμπηδών, φεγγοβολία.

Λάμψομαι, Ἰων. ἀντὶ Λήψομαι, μέλλ. τοῦ Λαμβάνω.

†Λανθάνεμος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαθάνεμος.

Λανθανόντως, ἐπίῤ. (μτχ.), = Λεληθότως, κρυφίως, [ἐκ τοῦ

Λανθάνω [λήθω], Μ. λήσομαι καὶ (σπντ.) λήσω (ἀόρ. Ἔλαθον ϗ μσ. Ἐλαθόμην, πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Λέληθα, καὶ πθ. Λέλησμαι). (ἀμτβτ. μὲ αἰτ. ἐλλ. ϗ ἐνίοτε μτχ. ἐκ δ'.) Πράττω ἢ Παθαίνω (Μοὶ συμβαίνει) τι ἀνεπαισθήτως (χωρὶς νὰ μὲ 'νοιώσουν ἢ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω ὁ ἴδιος), (ἐν γέν.) ἀγνοῶ, ἢ ἀγνοοῦμαι, μένω ἄγνωστος, δὲν μὲ ἠξεύρει κἀνείς. » Ἔλαθον ἡμᾶς ἀποδράντες, « Ξεν., ἔφυγαν χωρὶς νὰ τοὺς 'νοιώσωμεν. » Πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων, « Ὅμ. » Πόθεν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος; « Ἀρςφ., πῶς ἐμβῆκες εἰς τόσον χρέος χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς; » Μὴ λάθω τι παρανομήσας, « Ξεν., μήπως παρανομήσω τι ἐξ ἀγνοίας. (ϗ ἀναλελ.) » Οὔ με λήθεις ὅττι θεῶν τίς σ' ἦγεν ἐπὶ νῆας, « Ἰλ. Ω. » Καὶ ὅτι πονηρότατοί εἰσιν οὐδὲ σὲ λανθάνουσι, « Ξεν. Οἷος ὢν ῥήτωρ ἐλελήθεις με, « Λκ. » Οἵοις ἄρ' ἀνθρώποις ξυνὼν ἐλάνθανον, « Ἀρςφ. » Τουτί μ' ἐλελήθει, « αὐτ., τοῦτο δὲν τὸ ἤξευρα. » Δουλεύων λέληθας, « αὐτ., εἶσαι σκλάβος χωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρῃς. » Οἴομαι δὲ καὶ λεληθέναι πολλὰ σεαυτὸν ἐπιστάμενον αὐτῆς, « Ξεν. » Λασῶ μανεὶς ποκα, « Θκρ., θὰ τρελλαθῶ ἔξαφνα. (καὶ μσ.) » Λησόμενοι τοὺς πολεμίους, « Λκ., νὰ μὴ τοὺς 'νοιώσουν οἱ ἐχθροί. (καὶ χ. πτ.) » Οὐδ' αὐτὸς λαθεῖν ἐζήτησε, « Ξεν., νὰ μὴ φανῇ, νὰ μὴ 'νοιωσθῇ. » Οἱ ἐπιφανέστατοι τῶν ἀνθρώπων ἥκιςα λανθάνουσιν ὅτι ἂν ποιῶσιν, « αὐτ. » Τὸ μὲν οὖν τὸ πλῆθος περὶ τούτων λεληθέναι οὐ θαυμάζω, « αὐτ. » Γνώμη λανθάνουσα, « Ἡρωδ., ἡ ἀπόκρυφος. 2) (μσ. μὲ γεν.) λησμονῶ ἢ κάμνω λάθος, (κοιν.) λαθεύω. » Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης λανθανόμην, « Ὀδ. Μ. » Πῶς κεν Ὀδυσῆος λαθοίμην, « Ἰλ. Κ. (καὶ ἀναλελ.) » Λελασμένος, ὅσσ' ἐπεπόνθει, « Ὀδ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Λάθοιο οἴκαδ' ἀπελθεῖν, « Θκρ. (καὶ χ. πτ.) » Ἦ λάθετ', ἢ οὐκ ἐνόησεν, « Ἰλ. Ι. » Μὴ λαθόμην; « Θκρ. (εἰς τὸ πεζ. εὐχρηςότ. τὸ Ἐπιλανθάνομαι). ‖. (ὁ κατ' ἀναδιπλ. Π. ἀόρ. Λελάθω, Λελαθέσθαι. ἔχει ἐνίοτε μτβτ. σημασ.) κάμνω τινὰ νὰ λησμονήσῃ τι, προξενῶ λήθην. » Πόλιν τε τάνδε βαρυφρόνων λελάθοιτε συντυχιᾶν, « Στβ., (ἴδε Ἐκλανθάνω καὶ παρβλ. Λαγχάνω).

Λανός (ὁ), Δ. ἀντὶ Ληνός.

Λάξ, ἐπίῤ. (Κτυπῶντας) μὲ τὸ ποδάρι, κλωτσῶντας. » Τὸν παρςὰς ἀνήγειρε.. λὰξ ποδὶ κινήσας, « Ἰλ. Κ. » Ὁ δὲ λὰξ

ἐν στήθεσι βαίνων, ἐκ χροὸς εἷλκε δόρυ,« Ἰλ. Π. »Πῶλον ἐν ποσὶ λᾶξ παίοντα τοίχους,« Ἐπγρ. »Καὶ πάντα ταῦτα λὰξ ὁρῶ πατούμενα,« Αἰσχλ. »Οὐδὲ πὺξ ἐντενεῖν, οὐδὲ λὰξ ἐναλεῖσθαι τῶν ἐπιεικεστέρων τινί,« Συν.

Λάξευμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς λαξεύσεως, σκάλισμα εἰς πέτραν κτλ.

Λάξευσις, εως (ἡ). τὸ λαξεύειν, σκάλισμα (πελέκημα) πέτρας.

Λαξευτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Λαξευτής, (ὅθ.

Λαξευτήριον (τὸ). ἐργαλ. λιθοξοϊκόν.

Λαξευτής, οῦ (ὁ). ὁ λαξεύων (πελεκῶν πέτρας), λιθοξόος.

Λαξευτικός, ή, όν. Λαξευτοῦ ἴδιος, λιθοξοϊκός.

Λαξευτός, ή, όν. Πελεκητὸς ἀπὸ ἢ μέσα εἰς πέτραν, [ἐκ τοῦ

Λαξεύω [λᾶας, ξέω], Μ. εύσω. Πελεκῶ (Δουλεύω) πέτραν. »Ἃ πάνθ' ὁ τεχνίτης ἐκ Πεντέλης ἐλάξευσεν,« Εὐμ.

Λῆξις, ιος (ἡ), Ἰων. καὶ

Λᾶξις, ιος (ἁ), Δ. ἀντὶ Λῆξις, κλῆρος, μοῖρα, μερίς.

Λάξομαι, Ἰων. μέλλ. τοῦ Λαγχάνω.

†Λαξπάτητος (ὁ, ἡ), (κανονικώτερον τὸ) Λακπάτητος.

Λαοβόρος (ὁ, ἡ). ὁ κατατρώγων τὸν κόσμον.

Λαοβότειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Λαοβοτήρ (ὁ), Π. ὁ βόσκων (τρέφων) τὸν λαόν· βοτὴρ (ποιμὴν, ἡγεμὼν) λαοῦ.

Λαόβοτος (ὁ, ἡ), Π. = Λαοβοτήρ, (παρβλ. Λεοντόβοτος).

;Λαογραφία (ἡ). καταγραφὴ τοῦ λαοῦ.

Λαοδάμας, αντος (ὁ), Π. ὁ δαμάζων (νικῶν, καθυποτάττων) τοὺς λαούς, νικητὴς λαῶν (στρατευμάτων).

Λαόδικος (ὁ, ἡ). Π. ὁ δικασθεὶς (κριθείς, ἀποφασισθείς) ὑπὸ τοῦ λαοῦ.

Λαοδογματικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀκολουθῶν ἢ σύμφωνος μὲ τὸ δόγμα τοῦ λαοῦ (τὴν κοινὴν γνώμην).

Λαοηγησία (ἡ), (νλγ. ἀδκμ.). τὸ νὰ ἐξουσιάζῃ τις λαόν, ἡγεμονία λαοῦ.

Λαοθαμβής, έος (ὁ, ἡ). ὁ θαμβόνων (καταπλήττων) τὸν λαόν.

Λαοκατάρατος (ὁ, ἡ). κατηραμένος ὑπὸ τοῦ λαοῦ, Δημοκατάρατος, (ἄλλ. ἀνγν. Λακατάρατος).

Λαοκρατέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι, = Δημοκρατέομαι.

Λαοκρατία (ἡ), = Δημοκρατία.

Λαομέδων, οντος (ὁ), Π. ἡγεμὼν (διοικητής) λαοῦ, βασιλεύς.

Λᾷον (τὸ), Δ. Π. ἀντὶ Λήϊον.

Λαοξοϊκός, ή, όν, = Λιθοξοϊκός, [ἐκ τοῦ

Λαοξόος (ὁ, ἡ), Π. [λᾶας, ξέω]. ὁ πελεκῶν τὴν πέτραν. ||. (οὐσ.) = Λαξευτής, λιθοξόος.

Λαοπαθής, έος (ὁ, ἡ), Π. (συμφορὰ) τὴν ὁπ. ἔπαθεν ὅλος ὁ λαός.

Λαοπλάνος (ὁ, ἡ). ὁ πλανῶν (ἀπατῶν) τὸν λαόν.

Λαοπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων πρὸς διάβασιν τοῦ λαοῦ, διὰ τοῦ ὁπ. περνᾷ ὁ λαός. »Μηχανὴ—,« Αἰσχλ., ἡ γέφυρα.

Λαός (ὁ), [†λᾶ = Δᾶ, γῆ, παρβλ. Λᾶας ἢ Δῆμος]. πλῆθος ἀνθρώπων, δῆμος· ἔθνος· στράτευμα· (ἐν γέν.) ὅμιλος. ||. (πλθ. ἐν γεν.) οἱ ἄνθρωποι· (σχετ. ὡς πρὸς τοὺς ἡγεμ.) οἱ πολῖται, οἱ ὑπήκοοι ἢ οἱ στρατιῶται. »Ἔθνος λαῶν,« Ἰλ. Ν., πλῆθος (σῶμα) στρατιωτῶν. (ἢ ἰδιαιτ.) »Λαός τε καὶ ἵπποι,« Ἰλ. Σ., πεζοὶ ἢ ἱππεῖς.

Λᾶος, Π. γεν. τοῦ Λᾶας.

Λαοσεβής, έος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁποῖον σέβεται (τιμᾷ) ὁ λαός.

Λαοσσόος (ὁ, ἡ), Π. [λ. σεύω]. ὁ ὁ εγείρων εἰς μάχην τὸν λαόν, καὶ 2) (μόνον εἰς τὸν Νόν.) ὁ σώζων τὸν λαόν.

Λαοτέκτων, ονος (ὁ), Π. [λᾶας, τέκτων]. κτίστης (;) ἢ λιθοξόος.

Λαοτίνακτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τιναχθεὶς (σεισθείς, κλονισθείς) ὑπὸ λίθου (λᾶος). »Ὕδωρ—,« Ἐπγρ.

;Λαοτόμος (ὁ), = Λατόμος.

Λαότορος (ὁ, ἡ), Π. [λᾶας, τείρω]. παροξυτ.) ὁ τρυπῶν τοὺς λίθους. (προπαροξυτ.) ὁ διὰ λίθων τορευθείς, λίθινος. »Τοῖχος—,« Π. Σιλεντ.

Λαότροφος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ τρέφων τὸν λαὸν (πλῆθος ἀνθρώπων), πολυάνθρωπος. »Πόλις—,« Πινδ. 2) (προπαροξ.) ὁ τρεφόμενος (αὐξάνων) ὑπὸ τοῦ λαοῦ. »Τιμή—,« Πινδ.

Λαοτύπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτυπῶν (πελεκῶν) πέτρας. ||. (οὐσ.) λιθοξόος.

Λαοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (ἀφανίζων ἢ διαφθείρων) τὸν λαόν.

Λαοφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων ἢ φονεύσας λαὸν (πλῆθος ἀνθρώπων).

Λαοφόρος (ὁ, ἡ), (εὐχρηστότ. τὸ) Λεωφόρος.

Λαοχαρής, έος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν χαρὰν εἰς τὸν λαόν.

Λάπαγμα (τὸ). περίττωμα.

Λαπαγμός (ὁ), = Λάπαξις.

Λαπαδνός, ή, όν, Π. = Ἀλαπαδνός, χαῦνος, (Αἰσχλ.).

Λαπάζω [λάπη], Μ. άξω. Ἀπαλύνω (κυρ. τὴν κοιλίαν διὰ μαλακτικῶν), προξενῶ εὐκοιλιότητα, (συνκδχ.) ἐξαντλῶ, (ὅθ. Π.) = Ἀλαπάζω, λαφυραγωγῶ, διαρπάζω.

Λαπάθη (ἡ), = Λάπαθον.

Λαπαθοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ λαπάθου, λαπάθῳ ὅμοιος. »Φύλλον—,« Διοσκορ.

Λάπαθον (τὸ), [λαπάζω], εἶδος φυτοῦ (λαπακτικοῦ τῆς κοιλίας), (κοιν.) λάπατον, (καὶ ἄλλ.) παζὶ, (τοῦ ὁποίου εἶδος εἶνε καὶ τὸ) βλίτον.

Λάπαθος (ὁ). λάκκος ἵνα πίπτωσι μέσα καὶ πιάνωνται ἀγρίμηα.

Λαπακτικός [λαπάσσω], ή, όν. Μαλακτικὸς τῆς κοιλίας, προξενῶν εὐκοιλιότητα, (Γαλλ.) laxatif, [ἐκ τοῦ

Λάπαξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λαπάσσω, μαλάκωμα καὶ κένωσις τῆς κοιλίας·

Λαπάρα, ας (ἡ). τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ ἰσχίου ἁπαλὸν μέρος, (ἄλλ.) Λαγὼν καὶ Κενεών, [ἐκ τοῦ

Λαπαρός [λαπάσσω], ά, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ῶς. Κενός. (ἐπιμ.) χαῦνος· μαλακός· εὐκοίλιος· (παρβλ.) Λαγαρός.

Λαπαρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ λαπαροῦ, χαυνότης, ἁπαλότης. »Κοιλίης—,« Ἱπποκρ., εὐκοιλιότης.

Λαπάσσω(ττω), Μ. άξω, = Λαπάζω.

Λάπη (ἡ), [λάπτω]. μύξα, γλίντζα, (ἰατρ.) λύμφα, (παρβλ.) Λάμπη.

Λαπῆναι, πθ. ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λάπτω.

†Λαπίζω (ἀντὶ Λαπιθίζω), Μ. ίσω. Εἶμαι ἀγέρωχος ἢ μεγάλαυχος ὡς οἱ Λαπίθαι, (ὅθ.

†Λάπισμα (τὸ). πρᾶξις ἢ λόγος ἀγέρωχος, μεγαλαυχία.

†Λαπιστής, οῦ (ὁ). ἀλαζὼν, μεγάλαυχος, ἀγέρωχος.

Λαπτικός, ή, όν, = Λαπακτικός, [ἐκ τοῦ

Λάπτω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Λάσκω, Λάβρος κτλ.], Μ. λάψω. Πίνω μὲ τὴν γλῶσσαν (Χάφτω τὸ νερὸν) καθὼς οἱ σκύλοι κτλ., (συνκδχ.) πίνω μὲ ὁρμὴν, ῥουφῶ· ἀδειάζω.

Λαπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ ὅμοιος μὲ λάπην (λύμφαν).

Λάρβατον (τὸ), [;], = Στίμμι.

Λάριμνον καὶ Λάριμον (τὸ), [;], εἶδος θυμιάματος τῆς Ἰνδ.

Λαρινεύω, Μ. εύσω. Παχύνω, [ἐκ τοῦ

Λαρινός [λαρός], ή, όν, Π. παχύς, θρεμμένος, εὐτραφής. ||. (οὐσ.) εἶδος θαλασσ. ἰχθ.

Λάριξ, ικος (ὁ καὶ ἡ), εἶδος δένδρ. (μελίας).

Λαρίς, ἴδος (ἡ), Π. = Λάρος.

Λαρισσαιοποιός (ὁ). χυτροποιός, [ἐκ τοῦ

Λαρισσαῖος (ὁ), εἶδ. (χαλκ.) λέβητος κατασκευαζομένου συνήθως εἰς ἢ φερομένου ἀπὸ τὴν Λάρισσαν.

Λαρκαγωγός (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ κουβαλῶν) λάρκον, καλαθοφόρος.

Λαρκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Λάρκος (ὁ), [ἄρριχος]. ζεμπίλι ἢ καλάθι (κυρ. διὰ κάρβουνα).

Λαρκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) λάρκον (καλάθι μὲ κάρβουνα).

Λαρνακίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-

Λαρνάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λάρναξ, κιβώτιον, σανδυκάκι.

Λαρνακόγυιος (ὁ, ἡ), Π. [λάρναξ = χηλή, γυῖον]. ὁ ἔχων διχήλους πόδας, (ἐπιθ. τοῦ Πανός).

Λαρνακοειδής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) λάρνακος.

;Λαρνακοφθόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φονεύων ἢ φονευθεὶς ἐντὸς λάρνακος, (ἄλλ. διορθ.

;Λαρνακόφορος (ὁ, ἡ) Π. ὁ φερθεὶς (μετακομισθείς) ἐντὸς λάρνακος.

Λάρναξ, ακος (ἡ καὶ μτγν. ὁ). κιβωτός, σενδοῦκι· (ἐν γέν.) ἀγγεῖον, θήκη, (ὅθ.) κάλπη πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν λειψάνων νεκροῦ.

Λαροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ λάρον.

Λάρος (ὁ), [συγγ. τοῦ Λάβρος], εἶδος θαλασσ. πτηνοῦ, (κοιν.) γλάρος· (μτφορ.) ἅρπαξ, πλεονέκτης.

Λαρός [λάω], ά, όν, (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος καὶ Π. ώτερος, -ώτατος). Ἡδύς, νόστιμος· εὐώδης· εὔμορφος, (ἐν γέν.) εὐάρεστος.

Λαρυγγιάω-ῶ, Μ. άσω καὶ

Λαρυγγίζω, Μ. ίσω. Φωνάζω ὅσον ἠμπορῶ· ὁμιλῶ ἀπὸ τὸν λάρυγγα (δηλ.) μὲ φωνὴν λαμπρὰν ἢ ἐπιτετηδευμένην· (μτβτ.) κάμνω νὰ ἔβγῃ τινὸς ὁ λάρυγγας φωνάζοντος, ἀποστομόνω μὲ ταῖς φωναῖς μου. 2) (μτβτ.) κόπτω ἢ σφίγγω τινὸς τὸν λάρυγγα, σφάζω, πνίγω. »Ὁ κύων, ὁ λαρυγγίζων τοὺς λύκους,« Συν.

Λαρυγγικός, ή, όν. Ὁ τοῦ λάρυγγος ἢ περὶ τὸν λάρυγγα. »Δεσμός—,« Σχλ.

Λαρύγγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λάρυγξ.

Λαρύγγισμα (τὸ) καὶ

Λαρυγγισμός (ὁ). φωνὴ ἀπὸ τὸν λάρυγγα (δηλ. ἐπιτετηδευμένη ἢ ὅσον δίδεται μεγάλη), κραυγή. »Κοράκων λαρυγγισμοῖς,« Πλ.

Λαρυγγιστής, οῦ (ὁ). ὁ λαρυγγίζων (κράζων μεγαλοφώνως).

Λαρυγγοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (ἢ χειρουργ.) Σχίζω τὸν λάρυγγά τινος, (ὅθ.

Λαρυγγοτομία (ἡ). κόψιμον ἢ (χειρουργ.) σχίσιμον τοῦ λάρυγγος.

Λαρυγγόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φωνὴν λαρυγγίζουσαν.

Λάρυγξ [λάω], υγγος (ὁ). τὸ ἐπάνω μέρος τῆς τραχ. ἀρτηρίας (δι' ἧς ἀναπνέομεν), ὁ λάρυγγας· (καταχρ.) ὁ φάρυγξ (δι' οὗ καταπίνομεν).

;Λαρύζω, Μ. ύξω καὶ

;Λαρύνω, Μ. υνῶ. Φωνάζω (ἐντὸς τοῦ λάρυγγός μου) καθὼς τὸ περιστέρι, (Γαλλ.) roucouler.

;Λᾶς, λᾶος (ὁ), (ἡ δοτ. λᾶϊ, ἡ αἰτ. λᾶν, καὶ πλθ. λᾶς), Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Λᾶας, λίθος, βράχος.

Λάσανον (τὸ), = Χυτρόπους, πυρωστιά. 2) (συνήθ.) τὸ οὐροδόχον καὶ κοπροδόχον ἀγγεῖον, καθῆκι, κατουροκάνατον, (ὅθ.

Λασανοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) τὸ κατουροκάνατον.

Λάσαρ καὶ

Λάσαρον (τὸ), εἶδ. ἰατρ., ὁ ὀπὸς τοῦ σιλφίου, Lases.

Λάσας, Δ. Π. ἀντὶ Ἔλησας, ἀόρ. ά. τοῦ Λανθάνω.

Λάσδεο, Δ. πρς. τοῦ Λάζομαι.

Λασεῦμαι, Δ. ἀντὶ Λήσομαι, μέλλ. τοῦ Λανθάνομαι.

Λασθαίνω, Μ. ήσω; Ἰων. ὑβρίζω, ὀνειδίζω, ἀτιμάζω, [ἐκ τοῦ

Λάσθη (ἡ), Ἰων. [λάζομαι]. ὕβρις, ὀνειδισμός, ἀτιμία.

Λασθῆμεν, Δ. ἀντὶ Λησθῆναι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λανθάνομαι.

Λασιαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λάσιον (μαλλιαρὸν) αὐχένα. »Ἄρκτος—,« Ὁμ. Ὕμν.

Λασιόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ), = Δασύθριξ.

Λασιόκνημος (ὁ, ἡ), = Δασύκνημος.

Λασιόκωφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τόσον πυκνὰς τρίχας περὶ τὰ ὦτά του ὥστε καταντᾷ κωφός.

†Λασιόμαλον (τό). μαλλιαρὸν (μὲ χνοῦδι) μῆλον, κυδώνιον.

Λασιόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Εἶμαι ἢ Γίνομαι λάσιος (μαλλιαρός, πυκνός).

Λασιόπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λασίους (μαλλιαροὺς) πόδας. »Λαγωός—,« Βαβρ.

Λάσιος [δασύς], α καὶ ος, ον. Μαλλιαρός, δασύτριχος· (μτνμ. ἐπὶ τόπ.) σύνδενδρος· (ἐπὶ δένδρ.) φουντωτός, πυκνόφυλλος. ||. (οὐσ.) Λάσιον (τὸ), = Λασιών.

Λασιόστερνος (ὁ, ἡ), Π. [λάσιος, στέρνον]. ὁ ἔχων μαλλιαρὸν στῆθος.

Λασιότης, ητος (ἡ). τὸ νὰ ἦνε τις λάσιος, δασύτης (πυκνότης) τριχῶν κτλ.

Λασιότριχος (ὁ, ἡ), = Δασύτριχος.

†Λασίοφρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλλιαρὰ ὀφρύδια.

Λασιοχαίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων λασίαν (πυκνὴν, μαλλιαρὰν) χαίτην ἢ κόμην.

Λασιώδης, εος (ὁ, ἡ). λάσιος τὸ εἶδος, πυκνός.

Λασιών, ῶνος (ὁ), Π. τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους, (ἐν γέν.) τόπος σύνδενδρος.

Λασκάζω, Μ. άσω καὶ

Λάσκω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Γαλλ. claquer], Μ: λακήσω καὶ (μσ.) λακήσομαι (ἀόρ. β΄. Ἔλακον. πρκ. Λέλακα). Κάμνω κρότον (καθὼς ὅταν σπάνῃ ἢ σχίζεταί τι, ἴδε Λακέω 2), (ἐν γέν.) βούζω, ἀντηχῶ (»Λάκε δ' ἀσπίς,« Ἰλ. Ψ.)· φωνάζω ('σὰν τὸ ἱεράκι, 'σὰν τὸ σκυλὶ κτλ.), γαυγύζω (»Σκύλλη, δεινὸν λελακυῖα,« Ὀδ. Μ.)· (ἐπὶ ἀνθρ.) ὁμιλῶ μεγαλοφώνως, (ὅθ. κυρ.) χρησμοδοτῶ. »Φοῖβος ἔλακεν,« Εὐρ., (ἴδε καὶ Ληκέω).

Λασταυροκάκκαβος (ὁ), εἶδ. φαγητοῦ διὰ τοὺς τρυφηλούς, [κάκκαβος καὶ

Λάσταυρος (ὁ), [λάσιος, ταῦρος], (κατὰ λέξ.) = Δασύπυγος, (κατὰ σημασ.) = Κίναιδος.

†Λάστρις, ιδος (ὁ), = Λάσταυρος, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Γάστρις).

Λασῶ, Δ. ἀντὶ Λήσω, μέλλ. τοῦ Λανθάνω.

Λαταγεῖον (τὸ). ἀγγεῖον ὅπου χύνεται ἡ λάταξ.

Λαταγέω-ῶ, Μ. ήσω, Λξφ. ἀντὶ Κοτταβίζω· (ἐν γέν.) κάμνω κρότον ὡς ἡ λάταξ, (παρβλ.) Πλαταγέω, [ἐκ τοῦ

Λαταγή (ἡ). τὸ ὑγρὸν τὸ χυνόμενον ὡς (καὶ ὁ ἦχος τὸν ὁποῖον κάμνει πίπτουσα ἡ)-

Λάταξ [λάσκω], αγος (ἡ). ἡ καταπίπτουσα μετὰ κρότου εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ ἀγγεῖον ῥανὶς εἰς τὸ παιγνίδι τοῦ κοττάβου. 2) εἶδ. τετραπόδου ἀμφιβίου, (κοιν.) σκυλοπόταμον, (καταχρ. ἀντὶ) ποταμόσκυλον. »Ἡ δὲ καλουμένη λάταξ ἐστὶ πλατύτερον ἐνυδρίδος, καὶ ὀδόντας ἔχει ἰσχυρούς,« Ἀρστ.

Λάτις, ;ιδος (ὁ), = Λάτος.

Λατομεῖον (τὸ). τόπος ὅπου κόπτουν καὶ ἐβγάζουν πέτραν, Λιθοτομεῖον, [ἐκ τοῦ

Λατομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω ἀπὸ τὸ βουνὸν ἢ Πελεκῶ πέτραν, (ὅθ.

Λατόμημα (τὸ). πέτρα κομμένη ἀπὸ τὸ βουνὸν ἢ πελεκητή, (Γαλλ.) moellon.

Λατομητός (ὁ, ἡ). ὁ λατομηθείς, κομμένος ἀπὸ ἢ σκαμμένος ὡς ἂν λατομεῖον, (ἐν γέν.) λαξευτός. »Κλίμαξ—,« Στρβ.

Λατομία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λατομεῖν, κόψιμον ἢ πελέκημα πέτρας. 2) (πλθ.) = Λατομεῖον (τὸ ὁπ. εἰς τὰς Συρακ. καὶ ἀλλοῦ ἐχρησίμευεν ὡς) δεσμωτήριον.

Λατομικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λατομεῖν, λατόμου ἴδιος.

Λατόμιον (τὸ), = Λατομεῖον.

Λατομίς, ίδος (ἡ). ἐργαλεῖον λατομικὸν, λαξευτήριον, πετροκόπι.

Λατόμος (ὁ, ἡ), [λάας, τέμνω]. ὁ κόπτων (πελεκῶν) πέτραν, (ὅθ. ||. (οὐσ.) πετρᾶς, λιθοξόος ἢ 2) τὸ ἐργαλ. τοῦ λιθοξόου, (κοιν.) πετροκόπι.

Λάτος (ὁ), εἶδ. (θαλασσ. καὶ ποταμ.) ἰχθ. ὁμοίου μὲ τὸν γλάνιν

Λατρεία (ἡ). ἡ κατάστασις καὶ ἡ ὑπηρεσία τοῦ λάτριος (τοῦ μισθωτοῦ). »Αἱ Δαναΐδες.. ἀπαλλαγεῖσαι τῆς περὶ τὸν πίθον λατρείας,« Πλ. 2) (ἰδιαιτ.) τὸ πρὸς τὸν θεὸν ἀπονεμόμενον σέβας (διὰ τελετῶν κλπ.). »Διὰ τῆς πρὸς τὸν θεὸν λατρείας,« Ἀθ.

Λάτρευμα (τὸ). ἔργον ἢ τόπος λατρείας· ναὸς ἢ ὑπηρεσία (ἐνίοτε ἀντὶ) Λάτρις, (Εὐρ. Τρ. 1105).

Λατρεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Λάτρις.

Λατρευτέον, θετ. τοῦ Λατρεύω.

Λατρευτής, οῦ (ὁ), = Λάτρις, ὑπηρέτης (μισθωτός), δοῦλος. (Ἐκκλησ.) προσκυνητής.

Λατρευτικός, ή, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ πρόθυμος εἰς τὸ λατρεύειν· ὁ γινόμενος ἐν εἴδει λατρείας. »Ἡ λατρευτικὴ προσκύνησις ἐπὶ Θεοῦ μόνον,« Θ. Στδ.

Λατρευτός, ή, όν (καὶ ἐπίρ.) -τῶς. Λατρείας ἄξιος.

Λατρεύω, Μ. εύσω. (χ. πτ.) Εἶμαι λάτρις (δοῦλος, ὑπηρέτης ἢ στρατιώτης μισθωτός), (παρβλ.) Θητεύω. (μὲ δοτ.) ὑπηρετῶ τινα ὡς τοιοῦτος (δηλ. μὲ μισθόν), (ἐν γέν.) ὑπόκειμαι (»Τοῖς νόμοις λατρεύων,« Ξεν). (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) τιμῶ (θεραπεύω, προσφέρω τὸ σέβας μου εἰς) τὸν θεὸν διὰ τελετῶν κλ. »Λατρεύειν θεῷ ζῶντι,« Γρφ. »Ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα,« αὐτ. (καὶ πθ) »Οὐ λατρεύεται ἡ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ὁ ἐν αὐτῇ προσκυνούμενος Χριστός,« Θ. Στδ.

Λάτριος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λάτριν ἢ τὴν λατρείαν.

Λάτρις [λάζομαι], ιος καὶ ιδος (ὁ, ἡ). ὑπηρέτης ἢ στρατιώτης μισθωτός, (ἐν γέν.) θεράπων, -αινα· (ἐνίοτε) σκλάβος. »Τὴν θεῶν λάτριν Ἶριν,« Εὐρ. »(Κασσάνδραν) τὴν Ἀπόλλωνος λάτριν,« αὐτ. (καὶ μτνμ.) »Μίτου λάτριν ἄτρακτον,« Ἐπγρ.. »Λάτρις τὸ ἁπλοῦν διὰ τοῦ ι, εἰδωλολάτρης δὲ τὸ σύνθετον διὰ τοῦ η,« Σδ., (παρβλ. Θής).

Λάτρον (τὸ). ὁ μισθὸς τοῦ λάτριος, πληρωμὴ (ῥόγα) δούλου.

(Λάττω;), Μ. λάξω, = Λακτίζω, (Νίκ. Χων.).

Λατυπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λατομέω.

Λατύπη (ἡ). τὰ θρύμματα τῆς κοπτομένης ἢ πελεκωμένης πέτρας. »Οἱ χαλκεῖς τῷ πυρουμένῳ καὶ ἀνατηκομένῳ σιδήρῳ μάρμαρον καὶ λατύπην παραπάσσουσιν,« Πλ

Λατυπικός, ή, όν. Λατύπου ἴδιος, λιθοξοϊκός.

Λατύπος (ὁ, ἡ), [λάας, τύπτω], = Λατόμος. ||. (οὐσ.) λιθοξόος.

Λατύσσω καὶ (μσ.) Λατύσσομαι, Μ. ύξω -ημαι, Π. κτυπῶν (κυρ. εἰς μαλακὸν σῶμα) κάμνω κρότον, (παρβλ.) Πλαταγέω. »Λατ. πτερύγεσιν,« Ὀππ., = Πτερυγίζω.

Λαυκανία (ἡ), Π. [λάω, παρβλ. λωγάνιον]. φάρυγξ, οἰσοφάγος, (ἐν γέν.) λαιμός.

Λαῦρα ἡ (ὀρθότ.) Λαύρα, [λευρός]. δρόμος ἡ ῥύμη πόλεως, (Τουρκ.) σοκάκι ἡ μαχαλᾶς, (ἐν γέν.) στενωπός, δίοδος. »Τήναν τὰν λαύραν κάμψας, « Θκρ. (ὗ). 2) ὀχετός. » Τούς τε κοπρῶνας καὶ τὰς λαύρας, « Ἀρσφ. 3) (ἰδιαιτ.) ὁδὸς ὑπόστεγος χρησιμεύουσα ὡς ἀγορὰ (καθὼς τῶρα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τὰ Βεζεστένια), (ἄλλως) Ἔμβολος, (ὅθεν): » Ἡ Σαμίων καὶ Ἀλεξανδρέων λαύρα, ἐν ᾗ πάντα τὰ πρὸς τρυφὴν ἐπωλεῖτο,« Ἀθ. 4) (Βυζ.) μοναστήριον.

Λαυρομήλη (ἡ), νλγ. ἀντὶ Λευρομήλη, εἶδ. χειρουργ. ἐργαλ., μίλι πλατὺ εἰς τὴν ἄκραν.

†Λαῦρος, α, ον, νλγ. ἀντὶ Λάβρος ἡ Λευρός.

†Λαυροστάται (οἱ). οἱ τοποθετημένοι εἰς τὴν μέσην τοῦ χοροῦ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. οἱ ἀνεπιτηδειότεροι).

Λαφρία (ἡ), [λάφυρον], ἐπίθ. ἡ Ἄρτεμις.

Λάφυγμα (τὸ) καὶ

Λαφυγμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Λαφύσσω, καταβρόχθισις· ἀδηφαγία. (ἐν γέν.) σπατάλη, ἀσωτία.

Λαφύκτης, ου (ὁ). ὁ χάφτων λαιμάργως, φαγᾶς. ἄσωτος.

Λαφυκτικός, ή, όν. Λαφύκτου ἴδιος, ἁρπακτικός.

Λάφυξις, εως (ἡ), = Λαφυγμός.

Λαφυραγωγέω ῶ, Μ. ήσω. Παίρνω (Κάμνω) λάφυρα· (μτβτ.) διαρπάζω, λεηλασῶ, (κοιν.) διαγουμίζω.

Λαφυραγώγημα (τὸ). τὸ λαφυραγωγηθέν, λάφυρον.

Λαφυραγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λαφυραγωγέω, διαρπαγή, λεηλασία, (κοιν.) διαγούμισμα, [ἐκ τοῦ

Λαφυραγωγός (ὁ, ἡ), [λάφυρον, ἄγω]. ὁ κάμνων λάφυρα (διαρπάζων πόλιν κτλ.).

;Λαφυρεύω, Μ. εύσω καὶ

Λαφυρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λαφυραγωγέω, [ἐκ τοῦ

Λάφυρον (τὸ), [λάπτω, λαφύσσω]. πᾶν ὅ,τι ἁρπάζει ὁ ἐχθρὸς ἐν καιρῷ πολέμου, (Ἀλβαν.) πλιάτσικα· (παρβλ.) Σκῦλον. » Ἐπικηρύττειν τινὶ (ἢ κατά τινος) λάφυρον, « Πλβ., παραδίδειν εἰς διαρπαγήν, (παρβλ. Ῥύσιος).

Λαφυροπωλεία (ἡ). πώλησις λαφύρων.

Λαφυροπωλεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου πωλοῦνται τὰ λάφυρα.

Λαφυροπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ λάφυρα ἢ ὡς λάφυρον. »Τοὺς αἰχμαλώτους λαφυροπωλήσας, « Διόδ., [ἐκ τοῦ

Λαφυροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (διωρισμένος νὰ πωλῇ τὰ γενόμενα) λάφυρα.

Λαφυροπώλησις, εως (ἡ), = Λαφυροπωλεία.

Λαφυροπώλιον (τὸ), = Λαφυροπωλεῖον.

Λαφύσσω [λάπτω], Μ. ύξω. Τρώγω μὲ ὁρμὴν (καθὼς τὰ θηρία), σπαράττω, κατατρώγω, καταβροχθίζω. (μτφορ.) ἐξαντλῶ· καταδαπανῶ, καταναλίσκω, (παρβλ.) Ἀφύσσω. » Οὗτοι οἱ ἀετοὶ λαφύξουσι τῶν ἐλεφάντων τὰ σπλάγχνα,« Αἰλ. » Τὴν δὲ (ἄρκτον) λαφύξαι τοῖς ὄνυξι τοῦ δειλαίου τὴν γαστέρα, « Αξ. (καὶ μτνμ.) » Ἱκανὴ γὰρ ἡ νοῦσος τὰ πάντα λαφύξαι, « Ἀρετ.

Λαφύστιος, ον, Π. [λαφύσσω], = Λαφύκτης, ἀδηφάγος. 2) (πθ.) καταφαγωμένος, κατηναλωμένος. » Κτῆσίν τε θοίναις Πρωνίων λαφυστίαν, « Λυκ.

Λαχαίνω [λαχή], Μ. ανῶ, Π. κάμνω (ἀνοίγω) λάκκον, (ἐν γέν.) σκάπτω.

Λαχανάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λάχανον, λαχανάκι.

Λαχανεία (ἡ). φυτεία (καλλιέργεια) λαχάνων. 2) = Λαχανισμός. 3) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λαχανιά.

Λαχάνειος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος πρὸς λαχανείαν. » Γῆ—, « Γεωπον.

Λαχάνευμα (τὸ). φυτὸν λαχανευόμενον (καλλιεργούμενον εἰς κῆπον), λαχανικόν.

Λαχανεύς, έος (ὁ). ὁ πωλῶν ἢ καλλιεργῶν λάχανα, κηπουρὸς ἢ λαχανοπώλης.

Λαχανευτός, ή, όν. Καλλιεργημένος ἢ δυνάμενος νὰ καλλιεργηθῇ ὡς λάχανον ἢ διὰ λάχανον, κηπευτός.

Λαχανεύω, Μ. εύσω. Καλλιεργῶ καὶ Μεταχειρίζομαι ὡς λάχανον ἢ Φυτεύω μὲ λάχανα. » Ἱστορεῖται δέ τινα (πεδία) ϗ λαχανεύεσθαι τῷ τετάρτῳ σπόρῳ,« Στρβ.

Λαχανηλόγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συλλέγων λάχανα, κηπουρός.

Λαχανηρός, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ λάχανα, ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν λαχάνων. »Λαχανηρά,« Γεωπον., τὰ λαχανικά.

Λαχανηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) λάχανα.

Λαχανιά (ἡ). μέρος τοῦ κήπου φυτευμένον ἢ φυτευόμενον μὲ λαχανικά.

Λαχανίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λάχανον, λαχανάκι, χορταράκι.

Λαχανίζομαι, Μ. ίσομαι. Μαζόνω λάχανα.

Λαχανικός, ή, όν, = Λαχανηρός.

Λαχάνιον (τὸ), = Λαχανάριον.

Λαχάνιος, α, ον, = Λαχάνειος.

Λαχανισμός (ὁ). τὸ λαχανίζεσθαι (συνάζειν λάχανα).

;Λαχανίτης, ου (ὁ). ὁ συνάζων ἢ καλλιεργῶν λάχανα, κηπουρός.

Λαχανοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ λάχανον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν λαχάνων.

Λαχανοθήκη (ἡ). πανάρι ἢ πιάτον διὰ λαχανικά, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαχανοθήκη).

Λαχανοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Καλλιεργῶ λάχανα, εἶμαι λαχανοκόμος (κηπουρός).

Λάχανον (τὸ), [λαχαίνω]. χόρτον φυτρόνον εἰς καλλιεργημένον (σκαμμένον) τόπον, χόρτον φαγώσιμον (διὰ μαγείρευμα), λαχανικόν, (Τουρκ.) ζαβζαβάτι. ‖. (πλθ.) Λάχανα (τὰ), τὸ λαχανοπωλεῖον. » Καὶ ταῖσι χύτραις καὶ τοῖς λαχάνοισιν ὁμοίως περιέρχονται,« Ἀρσφ.

Λαχανόπτερος (ὁ, ἡ), (Κωμ.) ὁ ἔχων πτερὰ ἀπὸ λαχανόφυλλα (μαρουλόφυλλα)

Λαχανοπωλεῖον (τὸ). τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου πωλοῦνται τὰ λάχανα.

Λαχανοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ λάχανα, εἶμαι-

Λαχανοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν λάχανα (λαχανικά), (Τουρκ.) ζαβζαβατσῆς.

Λαχανοπωλητήρ (ὁ), = Λαχανοπώλης.

Λαχανοπωλία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ λαχανοπώλου.

Λαχανοπώλιον (τὸ), = Λαχανοπωλεῖον.

Λαχανόπωλις, ιδος (ἡ). γυνὴ πωλοῦσα λάχανα.

Λαχανοφαγία (ἡ). τὸ τρώγειν συνήθως (τρέφεσθαι μὲ) λάχανα. » Γίγνεται δὲ ἐκ λαχανοφαγίης, μάλιστα δὲ πράσων καὶ κρομμύων, « Ἱπποκρ.

Λαχανοφόρος (ὁ, ἡ), = Λαχανηφόρος.

Λαχανώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λαχανοειδής.

Λάχε, Π. ἀντὶ Ἔλαχε, γ. ἑν. προσ. τοῦ ἀορ. β΄. τοῦ Λαγχάνω.

;Λάχεια (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐλάχεια, θηλ. τοῦ Ἐλαχύς, μικρά, ἡ 2) [λαχαίνω] εὔκολος νὰ καλλιεργηθῇ, εὔγεως, ἡ 3) (πιθανώτ.) δασώδης. (παρβλ. Λάχνη, Λόχμη, Λάσιος).

Λαχειδής, έος (ὁ, ἡ), Π. δασὺς (λαχνήεις) τὸ εἶδος μαλλιαρός, (παρβλ. Λαχύφλοιος).

Λαχεῖν, ἀορ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λαγχάνω.

†Λαχεῖον (τὸ), [λαγχάνω]. τὸ μέρος ὅπου ἐβγάζουν τὸν λαχνὸν (τὸν λότον), λοταρία.

Λάχεσις [λαγχάνω], εως (ἡ). ἡ τύχη, τὸ πεπρωμένον· (ἰδιωνυμ.) μία ἀπὸ τὰς τρεῖς Μοίρας.

;Λαχή (ἡ), Π. [λάσκω, λακίς]. σκάψιμον, (πιθανώτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ

Λάχη (ἡ), Π. = τῷ

Λαχμός (ὁ), Π [λαγχάνω]. λαχνός, (Ἰταλ.) λότος.

Λαχμός (ὁ), Π. [λάξ], = Λακτισμός. »Λαχμὸν δ' οὐ δείδιεν ἵππων, « (Ἀντίμαχ. παρὰ τῷ) Ἐτμλγ.

†Λαχμός (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Λάχνος.

Λαχνάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Λαχνήεις.

Λαχναῖος, α, ον, Π. = Λαχνήεις.

Λάχνη (ἡ), Π. [χνοῦς. ἄχνη ϗ συγγ. τῷ λῆχνος καὶ χλαῖνα]. μαλλὶ (τρίχωμα) πυκνόν, χνοῦδι· (ἐπὶ δένδρ.) φυλλάς, (Γαλλ.) feuillage. » Πηγάνου—,« Ὀππ.

Λαχνήεις, εσσα, εν, Π. = Δασύς, μαλλιαρός, δασύτριχος, λάσιος. » Δέρματι λαχνήεντι, « Ἰλ. Ι. » Στήθεα λαχνήεντα,« Ἀπλλν. »Ὄροφον λαχνήεντα, « Ἰλ. Ω, ἐσκεπασμένον μὲ φύλλα (καλάμια κλπ.).

Λαχνόγυιος (ὁ, ἡ), Π. [λάχνη, γυῖον]. ὁ ἔχων μαλλιαρὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Λάχνος (ὁ), Π. = Λάχνη.

Λαχνόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. κάμνω τι ν' ἀποκτήσῃ χνοῦδι (νὰ γένῃ μαλλιαρόν). ‖. (πθ.) ἀποκτῶ λάχνην (τρίχας, χνοῦδι), μαλλιάζω.

Λαχνώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. = Λαχνήεις, σκεπασμένος μὲ χνοῦδ. (ϗ μτνμ. μὲ χλόην).

Λάχνωσις [λαχνόω], εως (ἡ). τρίχωσις, μάλλιασμα. » Γενείου—, « Φιλ.

Λαχοίην, Ἀττ. ἀντὶ Λάχοιμι, εὐκτ. τοῦ Λαγχάνω.

Λάχος [λαχεῖν], εος-ους (τὸ), Π. τύχη. λαχνός. μερίδιον (κυρ. τὸ ὁπ. ἔλαβέ τις διὰ λαχνοῦ). (ἁπλ.) μερίς, μέρος. » Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἵσταται, « Μόσχ.

;Λάχος (ὁ), Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) τοῦ προηγ.

Λαχύφλοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δασὺν (μαλλιαρὸν) φλοιόν. » Κάστανον—, « Νικ., (ἴδε Λάχεια).

Λαχών, οῦσα, όν, ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Λαγχάνω.

Λαψάνη (ἡ), [†λα, ἕψω; ἡ κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Ῥαφάνη], εἶδος φυτοῦ (λαχάνου), (κοιν.) βροῦβα ἢ ῥεπανίδα, (καὶ εἰς τὴν Ἑλλ.) λαψάνη.

Λαψεῦμαι, Δ. ἀντὶ Λήψομαι, μέλλ. τοῦ Λαμβάνω.

Λάψις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Λάπτω, λάφυξις.

Λάω (παρτ. Λάον ἢ Ἔλαον καὶ πλέον οὔ), Π. βλέπω. » Αἰετὸς ὀξὺ λάων, « Ὁμ. Ὑμν.

(Λάω), [†λα], θεματ. πρωτότ. διαφόρων λέξ. (ὡς εὔχρ. διεσώθη μόνον εἰς τὸ) Λῶ, λῇς, λῇ, Δ. ἀντὶ Θέλω, εις, ει.

Λαώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν λαόν, δημοτικός.

Λεά (ἡ), [λᾶας]. ἡ κρεμωμένη εἰς τὰς ἄκρας τοῦ στήμονος πέτρα ἵνα τὸν κρατῇ τεντωμένον, (ἄλλ.) Ἄγνυς. » Οὐθὲν γάρ εἰσι μόριον τῶν πόρων οἱ ὄρχεις, ἀλλὰ πρόσκεινται καθάπερ τὰς λαιὰς (ἄλλ. Λαῖας) προσάπτουσιν αἱ ὑφαίνουσαι τοῖς ἱστοῖς, « Ἀρστ.

Λέαινα (ἡ), τὸ θηλυκὸν λεοντάρι.

Λεαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι λεῖον, ἰσάζω, ὁμαλύνω· στιλβόνω. (μτφορ.) παριστάνω τι ὡς εὔκολον ἢ ἐπωφελές· ἡδύνω. »Τὴν ἀκοήν τινες ἦχοι τραχύνουσι καὶ λεαίνουσι, « Δ. Ἀλ. 2) τρίβω, κοπανίζω. (συνκδχ. καὶ μτφορ.) ξεῤῥιζόνω, ἀφανίζω. » Ἐστρατοπεδεύοντο τὰ ἐκ τῆς γῆς φυόμενα λεαίνοντες, « Ἡρ.

Λέανσις, εως (ἡ). τὸ λεαίνειν ἢ λεαίνεσθαι, ὁμάλυνσις, τρίψιμον. (μτνμ.) »Λέξεως—, « Τζ.

Λεάντειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Λεαντήρ, ἡ ὁμαλύνουσα (τρίβουσα κτλ.).

Λεαντήρ, ῆρος (ὁ). ὁ λεαίνων (ὁμαλύνων κτλ.). ‖. (οὐσ.) τρίφτης, κόπανος, 'γδόχερον.

Λεαντικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ λεαίνειν, γλυκαντικός, καταπραϋντικός κτλ.

Λεβηριδωτός, ή, όν. Ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) λεβηρίδα.

Λεβηρίς [λέπω], ίδος (ἡ). τὸ δέρμα τὸ ὁπ. ἀλλάζουν τὰ ὀφείδια (τὰ ὀστρακόδερμα καὶ μερικὰ ἔντομα), (ἄλλ.) Γῆρας· (ἐν γέν.) φλοῦδι, λέπυρον. » Κενώτερος (» Λεπτότερος, » Τυφλότερος) λεβηρίδος, « Παροιμ.

†Λεβηρίς, ίδος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λέπορις, κουνέλι, (παρβλ. Λειρός).

Λέβης [λέπω ἢ λείβω], ητος (ὁ). ἀγγεῖον χάλκινον διὰ μαγείρευμα, (κοιν.) λεβέτι, (Τουρκ.) καζάνι. » Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ, « Ἰλ. Φ. 2) λεκάνη διὰ πλύσιμον τῶν χειρῶν ἢ τῶν ποδῶν. » Γρηῢς δὲ λέβηθ' ἕλε παμφανόωντα, τῷ πόδας ἐξαπένιζεν, ὕδωρ δ' ἐπεχεύατο πουλύ, « Ὀδ. Τ. 3) κάλπη πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν λειψάνων νεκροῦ. » Ἡ μὲν ἐς τάφον λέβητα κοσμεῖ, « (Σοφ. παρ') Ἀθ. 4) (εἰς τὴν Σπάρτ.) εἶδ. τυμπάνου. » Κατὰ τὴν πόλιν περιιοῦσαι (αἱ Σπαρτιάτιδες, ἀποθανόντος τοῦ βασιλέως,) λέβητα κροτέουσι, « Ἡρ.

Λεβητάριον (τὸ), = Λεβήτιον.

Λεβητίζω, Μ. ίσω, Π. (σπν.) βράζω (μαγειρεύω) τι εἰς-

Λεβήτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λέβης, λεβετάκι, καζανάκι.

Λεβητοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κατεσκευασμένος εἰς) εἶδος λέβητος.

;Λεβητοχάρης, ου καὶ

Λεβητοχάρων [λέβης, χαίρω ἢ Χάρων], οντος (ὁ), Κωμ. παράσιτος, λαίμαργος, (κατὰ λέξ.) φίλος ἢ ἀφανιστὴς τῶν λεβετιῶν.

Λεβητώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λεβητοειδής.

Λεβίας [λεπίς;], ου (ὁ), εἶδος ἰχθ., (ἄλλ.) Ἥπατος, (ἴσ.) ὁ κοιν. λεπιδὸς (» ὅμοιος φάγρῳ μονήρης, καρχαρόδους καὶ σαρκοφάγος, « Ἀθ.).

†Λέβινθος (ὁ), (κατὰ διαλεκτ.) ἀντὶ Ἐρέβινθος.

†Λεγεὼν [λέγω = Ἐκλέγω], ῶνος (ἡ), τάγμα (σῶμα) στρατ., (Λατ.) legio, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) légion.

†Λέγμα (τὸ), [λέγω]. λόγος, ἔκφρασις.

Λέγνη (ἡ) καὶ

Λέγνον (τὸ), [λέγω, λέχριος]. οὖϊα (φορέματος), σειρῆτι, (Τουρκ.) κενάρι· (ἐν γέν.) ἄκρα.

Λεγνόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω εἰς τὰς ἄκρας ὑφάσματος λέγνον (σειρῆτι), μαργελλόνω, (ὅθεν

Λεγνώδης, εος (ὁ, ἡ) καὶ

Λεγνωτός, ή, όν. (χιτὼν) Ὁ ἔχων εἰς τὰς ἄκρας λέγνον (κενάρι ἢ σειρῆτι).

Λέγω, Μ. λέξω (πρκ. Εἴλοχα καὶ Εἴλεχα καὶ μσ. Λέλογα καὶ πθ. Λέλεγμαι καὶ [Ἀττ.] Εἴλεγμαι, ἀόρ. Ἐλέχθην καὶ β΄. Ἐλέγην, καὶ τὸ θετ. Λεκτέον). (ἡ πρώτη καὶ ἀρχαιοτ. σημασ. εἶνε) Βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ (νὰ κοιμηθῇ), (συνκδχ.) ἀποκοιμίζω, (ϗ μσ. ὅ ϗ συνηθές.) πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ ἢ, εἶμαι πλαγιασμένος, (ἐπμ.) ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι. » Λέξον με τάχιστα, « Ἰλ. Ω. »Ἐγὼ μὲν (ὁ Ὕπνος) ἔλεξα Διὸς νόον, « Ἰλ. Ξ. (καὶ μσ.) » Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, « Ἰλ. Ω. » Σὺ δ' αὐτόθι λέξεο, « Ἰλ. Ι. » Λέξομαι εἰς εὐνήν, « Ὀδ. Ρ. » Ὅθ' ἡδεῖ λέξεται ὕπνῳ, « Ἰλ. Δ. (ἐκ τούτου καὶ ἡ παραγωγὴ τοῦ Λέχος, Λέκτρον, Λεχώ, Λόχος κτλ.). 2) = Συλλέγω, συνάζω, συναθροίζω. » Ὀστέα Πατρόκλοιο λέγωμεν, « Ἰλ. Ψ. (καὶ μσ.) » Ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε, « Ἰλ. Θ. » Αἱμασιάς τε λέγων, « Ὀδ. Σ., (δηλ.) λίθους λογάδας δι' αἱμασιὰν ἢ, ἐκ λίθων λογάδων αἱμασιάν. 3) (μσ.) = Ἐκλέγω, διαλέγω. » Δυώδεκα λέξατο κούρους, « Ἰλ. Φ. (καὶ πθ.) » Εἰ γὰρ νῦν λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι, « Ἰλ. Ν. 4) = Καταλέγω, μετρῶ, λογαριάζω, ἢ = Συγκαταλέγω, συναριθμῶ. » Λέκτο ἀριθμόν,« Ὀδ. Δ. » Ἐν δ' ἡμέας λέγε κήτεσιν, « αὐτ. » Τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι; Ἰλ. Ν., ἀπαριθμεῖν. (καὶ πθ.) » Ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην,« Ὀδ. Ι. »Ἀνδρῶν ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω, « Θκρ. »Ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις λεγόμενόν σε ἐπιστάμεθα,« Ξεν., (ὅθ. 5) (ἡ συνήθ. τῆς λέξ. σημασ.) ἐκθέτω διὰ λόγων, διηγοῦμαι, ὁμιλῶ, λέγω (μὲ κάποιαν διαφορὰν τοῦ Λαλῶ). » Λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν,« Εὐρ. » Λέγειν τε ϗ πράσσειν δυνατώτατος (ὁ Περικλῆς),« Θκ. (ὅθ.) » Λέγοντες, « Δμ., οἱ δημηγοροῦντες, οἱ ῥήτορες. » Ψεύδεα λέγειν,« Ἡσ. » Κακὰ ἢ Κακῶς λέγειν τινά,« Αξ., = Κακολογεῖν. » Μὴ λέγειν κακῶς τὸν τεθνεῶτα, » Νόμ. Σόλ. » Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα τοιαῦτα, « Θκρ. » Ταυτὶ λέγεις σὺ τὸν στρατηγόν; Ξεν. » Ἀλλήλους τὰ ἔσχατα λέγουσιν,« αὐτ. » Λέγ', εἴ τι λέγεις, « Θκρ. (καὶ μετὰ τοῦ Καὶ) » Λέγε ὅ,τι ϗ λέγεις, « Ἡρ. » Τί δεῖ λέγειν; « Πλάτ. » Λέγω τί; « Σοφ., εἶνε ἆρά γε ἀληθὲς αὐτὸ 'που λέγω; »Ἔδοξέ τι λέγειν τῷ Ἀστυάγῃ, « Ξεν. » Κινδυνεύεις τι λέγειν, « Πλάτ. » Οὐδὲν λέγεις, « Ἀρσφ., αὐτὰ 'που λέγεις εἶνε τίποτε. (καὶ ὡς ἐπεξηγημ.) » Τοῦτον, τὸν μέγιστον λέγω, « Αξ. (ϗ πλεονας.) » Ἔφη λέγων, « Ἡρ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ. μτνμ.) » Τὰ γράμματα λέγει τάδε, « Ἡρ. » Ἐνυπνίων τινῶν ἀποπειρώμενος τί λέγοι,« Πλάτ. » Ὡς ὁ νόμος λέγει, « Δμ. (καὶ μσ. ἀντὶ τοῦ Συνομιλῶ) » Μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, « Ἰλ. Ν., (τὸ ὁπ. ὁ Κορ. καὶ Δούκ. ἐξηγοῦν) Καυχώμεθα. (ϗ πθ.) »Λέγεται (ἐνν. ὑπὸ τῶν ἀνθρ.), « Αξ., ᾄδεται λόγος, λέγουν οἱ ἄνθρωποι, » Λέγεται ὁ Κῦρος πατρὸς γενέσθαι Καμβύσου, « Ξεν. (καὶ μὲ ἄλλ. ἔλλειψ.) » Ἀλέξανδρος δέ, ὡς οἱ λέγοντες (ἐνν. ἔλεγον), ἐν Ἰνδοῖς ἦν, « Δμ. (καὶ κατὰ μτχ.) »Ὁ λεγόμενος, Ἡ λεγομένη, Τὸ λεγόμενον, « Αξ. » Ἡ λεγομένη εὐδαιμονία, « Αξ. » Οἱ εἰς τὸν τετρημένον πίθον ἀντλεῖν λεγόμενοι, « Ξεν. » Τὸ δὴ λεγόμενον (ἐλλ. τῆς Κατὰ), « Πλάτ., καθὼς λέγει ὁ λόγος (ἡ παροιμία, ὁ κόσμος). 6) φρονῶ, νομίζω, ὑποθέτω, (κοιν.) μετρῶ, λογαριάζω. » Καὶ μείζον' ὅς τις ἀντὶ τῆς αὑτοῦ πάτρας φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω,« Σοφ. 7) ὑμνῶ διὰ λόγων. » Θέλω λέγειν Ἀτρείδας, θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν,« Ἀνκρ. 8) ἀναγινώσκω (μεγαλοφώνως), ἐκφωνῶ. » Λέγε τοίνυν μοι τὸ ψήφισμα τουτὶ λαβών, « Δμ. » Καί τοι μ' οὐ λέληθεν ὅσον διαφέρουσι τῶν λόγων. . οἱ λεγόμενοι τῶν ἀναγινωσκομένων, « Ἰσκρ.

Λεηλασία (ἡ). λεηλάτισμα, διαρπαγή, λαφυραγωγία, κούρσευμα, (ὡς οὐσ. τοῦ -

Λεηλατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λείαν ἐλαύνω, διαρπάζω, λαφυραγωγῶ, διαγουμίζω.

;Λεηλάτης, ου (ὁ). ὁ λεηλατῶν (διαρπάζων κτλ.).

Λεηλάτησις, σεως (ἡ), = Λεηλασία, λεηλάτισμα.

Λεηλατικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ λεηλατεῖν.

Λεία (ἡ), [λάω ἢ λαός]. πρᾶγμα (καὶ ἰδιαιτ. θρέμμα, βόσκημα) ἁρπαγμένον, λάφυρον· (ἐν γέν.) κοπάδι. » Ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν λείας ἁπάσας ϗ κατηναρισμένας, « Σοφ. » Ποτίζουσι δὲ καὶ τὴν λείαν δι' ἡμερῶν τριῶν,« Διόδ. » Λείαν ποιοῦμαί τι, « Θκ., Πλ., Συν. » Λεηλατῶ. » Μυσῶν λεία, « Παροιμ., πρᾶγμα ἢ μέρος εὔκολον νὰ διαρπαγῇ (ἀπροστάτευτον), ἕρμαιον.

ʒΛεία (ἡ), = Λέα, (ἐν γέν.) βαρύδι, κρεμαστάρι.

Λειαίνω, Μ. ανῶ, Ἰων. Π. ἀντὶ Λεαίνω.

Λείανσις, Λειάντειρα, Λειαντήρ, Ἰων. Π. ἀντὶ Λέανσις κτλ.

Λείαξ, αχος (ὁ). νέος ἀγένειος (λεῖος) ἀκόμη.

Λειαυστηρός, ά, όν. Λεῖος καὶ αὐστηρὸς ἐνταυτῷ, γλυκόξυνος, γλυκότσουχτος.

†Λείβδην, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει λοιβῆς, σάγδην.

Λειβέμεν, Π. ἀντὶ Λείβειν.

Λειβήθρον (τό). ὀχετὸς ἢ πηγὴ ὕδατος· κρουνὸς, αὐλάκι· τόπος κάθυδρος, ἄλσος, λιβάδι, (ὅθ.) » Λειβήθρα, « μέρος τῆς Θρᾴκ. ὅπου διέτριβεν ὁ Ὀρφεὺς (καὶ ἐκ τούτου Λειβηθρίδες, αἱ Μοῦσαι), [ἐκ τοῦ

Λείβω, Μ. λείψω. Χύνω (κυρ. ὀλίγον κατ' ὀλίγον), στάζω· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) = Σπένδω. (πθ.) τήκομαι (κυρ. ξ μτφορ.), λυόνω. » Οἶνον (» Δάκρυα) λείβειν, « Ὅμ. » Θεοῖς λείβειν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἀφρὸς περὶ στόμα λείβεται, « Ἡσ., τρέχει ἀπό. (καὶ δοτ. ὀργαν.) » Λείβομαι δακρύοις κόρας, « Εὐρ., (κοιν.) χύνονται τὰ 'μμάτια μου ἀπὸ τὰ δάκρυα. » Κατὰ μικρὰ λειβόμενος ἀποθνήσκει, « Αξ. » Ἀμέλγεις σὺ τῶν ξένων τοὺς καρπίμους· ὁ δὲ λείβεται θεώμενος, « Ἀρςφ.

Λειεντερέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω λειεντερίαν.

Λειεντερία (ἡ), [λεῖος, ἔντερον]. διάῤῥοια (σύμπτωμα ἢ ἀποτέλεσμα δυσεντερίας).

Λειεντερικὸς, ἡ, ὸν καὶ

Λειεντεριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) ἢ συνωδευμένος μὲ λειεντερίαν.

Λειεῦμαι, Δ. ἀντὶ Λειοῦμαι, πθ. τοῦ Λειόω.

Λείζομαι, Ἰων. Π. ἀντὶ Ληΐζομαι.

Λείηναν, Π. ἀντὶ Ἐλέηναν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. ά. τοῦ Λειαίνω.

Λειχνάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Λεῖχνον.

Λειχνίζω, Μ. ίσω, = Λιχνίζω, λιχνίζω ἢ χουνῶ μὲ τὸ

Λεῖχνον (τό), = Λίκνον.

Λείκτης, ου (ὁ), ἴδε Λίκτης.

Λειμακὶς [λείμαξ], ίδος (ἡ). νύμφη τῶν λειμώνων, (ἄλλ.) Λειμωνιάς.

Λειμακώδης, εος (ὁ, ἡ). κάθυγρος ἢ χλοώδης ὡς-

Λείμαξ ἢ Λεῖμαξ, αχος (ὁ καὶ ἡ), = Λειμών. » Μαλακῶν τ' ἴων λείμακα καὶ τριφύλλου, « (Φερεκρ. παρ') Ἀθ. (ὅθεν τὸ συγκρ.) » Λειμακέστερος, « Ἱππκρ., (ἐσφαλμ. κατά τινας ἀντὶ Λειμακωδέστερος).

Λείμαξ ἢ Λεῖμαξ, αχος (ὁ). ὁ γυμνοσάλιαγκος, (Γαλλ.) limace.

Λειμάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Λειμών.

Λεῖμμα (τό), [λείπω], = Λείψανον, ὑπόλοιπον, ἀπομεινάρι· (μουσ.) = Δίεσις, (ὅθεν:

Λειμματιαῖος, α, ον. Ὁ κατὰ (μουσ.) λείμματα, κατὰ διέσεις.

Λειμόδωρον (τό), εἶδος φυτοῦ (ὀροβάγχης ἢ τήλεως) φυτρόνοντος εἰς λειμῶνας ξ μεταξὺ τοῦ κυμίνου.

Λειμὼν [λείβω], ῶνος (ὁ). τόπος χλοώδης ἀνθηρὸς καὶ κάθυδρος, λιβάδι. » Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἄρ δρόμοι εὐρέες, οὔτε τι λειμών, « Ὀδ. Δ. (καὶ μὲ γεν.) » Ῥόδων —, « Μουσ. (ξ μτφορ.) » Ἐκ τῶν Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους λειμώνων δρεψαμένῳ ἄνθη ἀκήρατα στεφάνους πλέξαι, « Θμς.

Λειμωνήρης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς λειμῶνα.

Λειμωνιάς, άδος (ἡ). (Νύμφη) κάτοικος ἢ ἔφορος τῶν λειμωνων.

Λειμωνιάτης, ου (ὁ) καὶ

Λειμωνιᾶτις, ιδος (η), εἶδος πρασίνου (πολυτ.) λιθου.

Λειμώνιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενα εἰς λειμῶνας, λειβαδήσιος, (ὅθεν ||. οὐσ. θηλ. καὶ οὐδ.) εἶδ. ἀνεμώνης.

Λειμωνὶς, ίδος (ἡ), = Λειμωνιάς.

Λειμωνίτης, ου (ὁ) καὶ Λειμωνῖτις, ιδος (ἡ), = Λειμωνιάτης.

Λειμωνοειδής, έος (ὁ, ἡ). χλοερὸς ἢ ἀνθηρὸς καὶ κάθυδρος ἐν εἴδει λειμῶνος.

Λειμωνόθε(θεν), ἐπίῤ. Π. ἐκ τοῦ λειμῶνος.

Λεῖξις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λείχειν, γλείψιμον.

Λειόβατος (ὁ, ἡ), [λεῖος, βαίνω]. ὁμαλὸς, εὐκολοπεριπάτητος. 2) εἶδος ἰχθ. σελαχ. (βάτος) χωρὶς ἀγκάθια.

Λειογένειος (ὁ). ὁ ἔχων λεῖον (ἄτριχον) τὸ γένειον, σπανὸς, ἀγένειος.

Λειόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεῖαν (γλυκειὰν) γλῶσσαν, κόλακας.

Λειογραφία (ἡ). λεία (ὄχι ἐξέχουσα) ζωγραφία.

Λειοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). λεῖος τὸ εἶδος.

Λειοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. [λ. κάρηνον]. φαλακρός.

Λειόκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων λεῖον καυλόν. » Τὰ λειόκαυλα, κρόμμυον, πράσον, σκόροδον, « Θφρ.

Λειοκονία (ἡ). λεία (ὁμαλὴ) κονία, (ἀπ' ἐναντ. τῷ Ἀμμοκονία).

Λειοκυμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Λειοκύμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεῖα (ὁμαλὰ) κύματα. » Θάλασσα—, « Αχ., ἡ μόλις κυματίζουσα.

Λειόμιτος (ὁ, ἡ), Π. ἡ λειαίνουσα (ἰσάζουσα) τοὺς μίτους τοῦ ὑφάσματος.

Λειοντῆ (ἡ), Π. ἀντὶ Λεοντῆ.

Λειοντοκόμος, Λειοντομάχης, Λειοντοπάλης, Π. ἀντὶ Λεοντοκόμος κτλ.

Λειοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειόω.

Λειοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Λειόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λείους (ἀτρίχους) πόδας.

Λειοπώγων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων λεῖον (ἄτριχον) τὸν πώγωνα, ἀγένειος.

Λεῖος [συγγ. τῷ Λείχω], α ἢ ος, ον. Ὁ ἔχων ἴσην ἐπιφάνειαν, ὁμαλὸς, ὑαλιστερός· 'γλιστερός· (ἐπὶ ἐδάφ.) ἐπίπεδος, ἄδενδρος. (ἐπὶ θαλάσσ.) ἀκύμων, γαλήνιος· (ἐπὶ ὑφασμ.) χωρὶς πλουμίδια· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἄτριχος· (ἐνίοτε) ψιλοκοπανισμένος· (μτφορ.) ἱλαρὸς, ἤπιος· (ἐπὶ λόγ.) γλυκὺς, ἀπατηλὸς, κολακευτικὸς, (Γαλλ.) coulant. ||. (οὐσ.) εἶδος ἰχθ. (χωρὶς λέπια), (ἴσ.) = Γλῆνος ἢ Λειόβατος.

Λειόστρακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεῖον ὄστρακον (καθὼς π. χ. τὸ μύδι).

Λειόστρειον καὶ Λειόστρεον (τό), εἶδος στρειδιῶν (μὲ λεῖον ὄστρακον).

Λειοσώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεῖον (γλιστερὸν) σῶμα. » Ἔγχελυς —, « (Εὐβ. παρ') Ἀθ.

Λειότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ λείου, ὁμαλότης.

Λειοτριβέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρίβω (Κοπανίζω) ψιλά.

Λειοτριβής, έος (ὁ, ἡ). ψιλοκοπανισμένος.

Λειοτριχέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Λειοτριχιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω λείας (ὁμαλάς, ὄχι σγουράς) τρίχας, ἢ Εἶμαι λεῖος (ἄτριχος), δὲν ἔχω διόλου τρίχας.

Λειουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειοποιέω.

Λείουσι, Π. ἀντὶ Λέουσι, δοτ. πλθ. τοῦ Λέων.

Λειόφλοιος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων λεῖον (ὁμαλὸν) φλοιὸν καὶ

Λειόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεῖα (ὁμαλὰ) φύλλα.

Λειόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Λειοσώματος.

Λειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι λεῖον (ὁμαλὸν), λουστράρω, ὑαλίζω· ἐβγάλλω ταῖς τρίχαις, μαδῶ, γνουδίζω. (ἰατρ.) κοπανίζω ψιλά, (κοιν.) λειόνω.

Λειπανδρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἔλλειψιν ἀνδρῶν (ἀνθρώπων).

Λειπανδρία (ἡ), = Λειψανδρία.

Λειπανθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειπανδρέω.

Λειπανθρωπία (ἡ), = Λειψανδρία.

;Λειπεργάτης, ου (ὁ). ὁ λείπων (ἀφίνων παραμελῶν) τὸ ἔργον του, (ἄλλ. διορθ. Λιπερνήτης).

Λειποβοτανέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω βοτάνην (χόρτα), ἔχω ἔλλειψιν (σπάνιν) χόρτου.

Λειπογάλακτος (ὁ, ἡ). ὁ στερηθεὶς (ἀποκοπεὶς) τοῦ γάλακτος, (ἄλλος) Λειπόθηλος, (ὅπου ἴδε).

Λειπόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐγκαταλιπὼν τὸν γάμον (τὸν ἢ τὴν σύζυγόν του).

Λειπόγεως (ὁ, ἡ). ὁ ἐγκαταλείψας τὴν γῆν (τὴν πατρίδα) του.

Λειπογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). (ἵππος κτλ.) τοῦ ὁπ. ἔλειψαν πλέον οἱ γνώμονες (οἱ φανερόνοντες τὴν ἡλικίαν) ὀδόντες.

Λειπογράμματος (ὁ, ἡ). (ποίημα) τοῦ ὁπ. 'λείπει διόλου ἓν γράμμα, (παρβλ. Ἀσιγμος).

;Λειποδεὴς, έος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. 'λείπουν τὰ ἀναγκαῖα, ἐνδεής.

Λειποδερμέω-ῶ, Μ. Μ. ήσω. Εἶμαι-

Λειπόδερμος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. λείπει τὸ δέρμα (κυρ. ἡ ἀκροβυστία), περιτετμημένος.

Λειποδρανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Λειποδρανὴς [λ. δράω], έος (ὁ, ἡ). ἀσθενὴς, ἀδρανὴς, ἀνίσχυρος.

Λειπόθηλος (ὁ, ἡ). στερημένος τῆς θηλῆς (τοῦ μαστοῦ), ἀπογαλακτισμένος (πρόωρα). » Τὰ δὲ τικτόμενα διὰ χειμῶνος λειπόθηλα γίνεται διὰ τὴν δυσκρασίαν τοῦ ἀέρος, « Γεωπον.

Λειποθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίπτω εἰς λειποθυμίαν, λιγοθυμῶ. (Σημ. ὅτι τὰ ἐκ τοῦ Λείπω σύνθετα γραπτέον κατά τινας ὀρθότ. διὰ τοῦ ι).

Λειποθύμημα (τό) καὶ

Λειποθυμία (ἡ). λιγοθυμιά.

Λειποθυμικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὑποκείμενος (Εὐκατάφορος) εἰς λειποθυμίας.

Λειπόθυμος (ὁ, ἡ), [λ. θυμός]. λιγοθυμισμένος.

Λειποθυμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λειποθυμικός.

Λειπόκρεως (ὁ, ἡ). λιγνὸς, ξηρακιανὸς, χωρὶς κρέας.

Λειπομαρτύριον (τό). (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρ.) » Λειπομαρτυρίου δίκη, « ἡ ἐναντίον τοῦ μὴ παρουσιασθέντος ὡς μάρτυρος.

Λειπόναυς (χ. γεν.), Π. καὶ

Λειποναύτης, ου (ὁ). ὁ παραιτῶν τὴν ναῦν (τὸ καράβι) ἢ τὴν ναυτικὴν ὑπηρεσίαν, λειποτάκτης τοῦ ναυτικοῦ.

Λειποναύτιον (τό). (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρ.) » Λειποναυτίου δίκη, « ἡ ἐναντίον τοῦ λειποτακτήσαντος ἀπὸ τὸ ναυτικόν.

Λειπόνεως (ὁ, ἡ), = Λειποναύτης.

Λειπόπατρις, ιδος (ὁ, ἡ), = Λιπόπατρις.

Λειποπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ παραιτῶν (ἐγκαταλείπων) τὸν πατέρα του.

Λειπόπνοος-ους (ὁ, ἡ), ἴδε Λιπόπνοος.

Λειποπυρίας, ου (ὁ), Ζ. Λειπυρίας.

Λειποπωγωνία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

;Λειποπώγων, ωνος (ὁ). ὁ μὴ ἔχων (τρίχας εἰς τὸν) πώγωνα, σπανὸς, ἀγένειος.

Λειπόσαρκος (ὁ, ἡ), = Λειπόκρεως, λιγνὸς, χωρὶς σάρκας.

Λειποσιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἔλλειψιν σίτου ἢ σιτίων (τροφῶν).

Λειποστρατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειποτακτῶ.

Λειποστρατία (ἡ) καὶ

Λειποστράτιον (τό). λειποταξία στρατιώτου.

Λειποστράτιος καὶ

Λειποστρατιώτης, ου (ὁ), = Λειποτάκτης.

Λειποτακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι-

Λειποτάκτης, ου (ὁ). ὁ παραιτῶν (ἐγκαταλείπων) τὴν τάξιν του στρατιώτης, (Γαλλ.) déserteur.

Λειποταξία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ λειποτάκτου.

Λειποτάξιον (τό), = Λειποταξία. ||. » Λειποταξίου δίκη, « Νμ., ἡ ἐναντίον λειποτάκτου.

;Λειποτάξιος (ὁ), = Λειποτάκτης.

Λειποτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Χάνω μέρος τοῦ τόνου (τῆς δυνάμεώς) μου.

Λείπουρος (ὁ, ἡ). κολοβὸς, χωρὶς οὐράν, κουτσονούρης.

Λειποψυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειποθυμέω. (ἐπὶ φυτ.) μαραίνομαι, μαραγγιάζω, (Ἱπποκρ.). 2) (εἰς τὸν Ἡρ. Ζ', 229) δειλιῶ, μικροψυχῶ.

Λειποψυχία (ἡ), = Λειποθυμία. 2) δειλία, μικροψυχία, [ἐκ τοῦ

;Λειπόψυχος (ὁ, ἡ), = Λειπόθυμος. 2) δειλὸς, μικρόψυχος.

Λειποψυχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὑποκείμενος εἰς ἢ συμβαίνων ἐν εἴδει λειποψυχίας. » Λειποψυχώδεα (ἐνν. συμπτώματα), πονηρά, « (Ἱππκρ.)

Λειπτέον, θετ. τοῦ Λείπω.

Λειπυρία (ἡ) καὶ

Λειπυρίας, ου (ὁ), ἀντὶ Λειποπυρίας (ἐνν. πυρετὸς), τοῦ ὁπ. τὸ μὲν ῥῖγος εἶν' ἀρκετὰ ἐπαισθητὸν, ἡ δὲ ἐπ' αὐτῷ θέρμη οὐκ ἔκδηλος, ὡς ἔξεστι καὶ ἐξ αὐτοῦ εἰδέναι τοῦ ὀνόματος. λείπεται γὰρ πυρὸς, ἤτοι θέρμης, « Ἀκτ.

Λειπυρικὸς, ή, ὸν καὶ

Λειπυριώδης, εος (ὁ, ἡ). ἀντὶ Λειποπυριώδης, ὁ πάσχων ἢ χαρακτηριζόμενος μὲ λειπυρίαν. » Πυρετὸς —, « Ἱππκρ.

Λείπω [συγγ. τῷ Λίπος], Μ. λείψω (ἀόρ. Ἔλιπον καὶ μτγν. σπν. Ἔλειψα, καὶ μσ. Ἐλιπόμην, πρκ. Λέλοιπα καὶ πθ. Λέλειμμαι, ἀόρ. Ἐλείφθην). ἀφίνω, παραιτῶ· ἐγκαταλείπω. ἀφίνω κατόπιν μου (μετὰ τὸν θάνατόν μου). (καὶ πθ.) μένω, ἀπομένω· μένω ὀπίσω. εἶμαι ἐλειπὴς (ὀλιγώτερος [καὶ μτφορ.] κατώτερος) κατά τι, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· ἐλαττοῦμαι, νικῶμαι· (ἐνίοτε) ἀγνοῶ. (τρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) ἐκλείπω, χάνομαι. τελειόνω. » Εἰς σπέος ἤλασε μῆλα πάντα μάλ', οὐδέ τι λεῖπειν ἔκτοθεν αὐλῆς, « Ὀδ. Ι. » Λείπειν τὴν τάξιν, « Αἰσχ., = Λειποτακτεῖν. » Λίπεν ὀςέα θυμὸς, « Ἰλ. Μ., ἐβγῆκεν ἡ ψυχή του, ἀπέθανε. (καὶ μὲ δοτ. προθετ.) » Χερσὶν ὑπὸ Τρώων λείψειν φάος ἠελίοιο, « Ἰλ. Σ. (καὶ ἐλλ.) » Ψυχὴ λέλοιπεν, « Ὀδ. Ξ. » Νήπιον υἱὸν ἔλιπες, « Θκρ. » Δῶρον μοι τὴν σύριγγα ἔλιπε, « Θκρ. (καὶ μσ.) » Μηδ' ἡμῖν ὀπίσω πῆμα λίποιτο, « Ἰλ. Γ. » Μνημόσυνα λιπέσθαι εἰς τὸν ἅπαντα ἀνθρώπων βίον, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Τοῖο δ' ἀοσσητὴρ ἐγὼ μετόπισθε λελείμμην, « Ἰλ. Χ. (καὶ δοτ. περιπ.) » Ὀλίγων σφι ἡμερέων λείπεται σιτία, « Ἡρ. (ξ μὲ γεν.) » Μενέλαος Ἀντιλόχοιο λείπετο, « Ἰλ. Ψ. (καὶ προθετ.) » Πῶς ἂν ἀπὸ σεῖο λιποίμην οἶος, « Ἰλ. Ι. » Ὥστε μὴ λείπεσθαι τοῦ κήρυκος, « Θκ. (ξ τρπ.) » Λειπόμενος ξύνεσιν οὐδενὸς, « αὐτ. » Καμήλους ταχυτῆτα οὐ λειπομένας ἵππων, « Ἡρ. » Λειπόμενος παρὰ πολὺ τῆς ἀξίας, « Πλβ. » Οὐδὲν ἐμοῦ λείπῃ γιγνώσκων, « Ξεν., τὰ ξεύρεις ἴσα μ' ἐμένα. » Ὅπως μὴ λείψομαι τῶν πρότερον γενομένων ἐν τιμῇ τῇδε, « Ἡρ. » Τὸ ναυτικὸν τὸ ἡμέτερον λείψεσθαι τοῦ ἐκείνων, « αὐτ. (ξ χ. πτ.) » Λείπονται Ῥωμαῖοι μάχῃ μεγάλῃ, « Πλβ., ἐνικήθησαν. » Ὁ τοῦ λείπεσθαι καιρὸς, « αὐτ., ὁ καιρὸς καθ' ὃν πρέπει νὰ ὑποχωρῇ τις. » Τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται τὠςέα, « Θκρ., ἔμειναν μόνον τὰ κόκκαλα. » Λέλειμμαι τῶν ἐν Ἕλλησιν νόμων, « Εὐρ., δὲν γνωρίζω τὰ ἔθιμα τῶν Ἑλλ. » Λελειμμένος λόγου, « Σοφ., μὴ ἀκούσας ἢ μὴ ἐννοήσας. (καὶ τρτπρσ.) » Τυρὸς οὐ λείπει με, « Θκρ., δὲν μὲ λείπει ποτὲ, ἔχω πάντοτε. » Λίπον ἰοὶ ἄνακτα, « Ὀδ. Χ., τελείωσαν τὰ βέλη του. (καὶ μὲ ἀπαρ. ἐκ δ'.) » Τοσοῦτον λείπει ἄγονος εἶναι, « Πλ. (καὶ μὲ γεν.) » Παντὸς λείπει, « αὐτ. » Τριάκοντα ἔτη λείποντα δυοῖν, « Πλβ. » Οὐ λείπει τῶν 100 σταδ., « αὐτ. » Λείπει μικρὸν τοῦ θήλεος τὴν ἰδέαν, « Αξ., διαφέρει πολλὰ ὀλίγον. (καὶ χ. πτ.). » Τὰ λίνα πάντα λελοίπει ἐκ Μοιρῶν, « Θκρ. » Ἤν περ μὴ λίπωσιν αἱ δίκαι, « Ἀρςφ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὸ λεῖπον ἀντεισάγειν, « Γαλ., (παρβλ. Ἐκλείπω καὶ Ἐλλείπω).

Λειπώδιν [λ. ὠδίν], ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἐλευθερωθεὶς ἢ ἐλεύθερος ἀπὸ τοὺς πόνους τῆς γέννας.

Λείρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἢ ὅμοιος μὲ λείριον. » Τὸ χρῖσμα δ' τινὲς λείρινον, οἱ δὲ σούσινον καλοῦσι, « Διοσκ.

Λειριοειδής, ές (ὁ, ἡ), γρμτ. ἔξης τοῦ

Λειριόεις, εσσα, εν, Π. ὅμοιος μὲ (ἀνθηρὸς, λαμπρὸς, γλυκὺς, τερπνὸς ὡς τὸ.

Λείριον (τό). τὸ λευκὸν κρίνον, (Τουρκ. ζαμπάκι, (Γαλλ.) lis. (ἐνίοτε) νάρκισσος (ἴσ. καὶ ὁ Τουρκ.) λαλές. (Π. ἐν γέν.) ἄνθος. » Ὡς δ' ὅτε λείρια καλὰ περιβρομέουσι μέλισσαι, « Ἀπλλν., [κυρ. οὐδ. τοῦ

Λείριος (ὁ, ἡ), Π. [λειρὸς], = Λειριόεις.

Λειριώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λειριοειδής.

†Λειρὸς [λεῖος, λευρὸς], ά, όν. Λεπτὸς, τρυφερὸς, δελικάτος, (συγγ. τῷ Λιρός). ||. (οὐσ.) ὁ ἄσπρος Λαγὼς, ἴδε Λεβηρίς.

†Λειρόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκὰ (θελκτικὰ) ἢ ἀναιδῆ 'μμάτια.

Λεϊστὸς, ή, όν, Ἰων. Π. ἀντὶ Ληϊστός.

†Λέϊτος ξ Λεῖτος (ὁ, ἡ), γρμτ. = Λήϊτος. λαϊκὸς, δημόσιος.

Λειτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτελῶ (κυρ. δαπανῶν ἐξ ἰδίων μου) τὴν ὁπ. ἐπεφορτίσθην ἢ ἀνεδέχθην δημοσίαν ὑπηρεσίαν. (ἐν γέν.) ὑπηρετῶ τὴν πολιτείαν (τὸ δημόσιον). (Ἐκκλησ.) ἱερουργῶ τὴν θείαν λειτουργίαν.

Λειτούργημα (τό). ὑπούργημα τὸ ὁπ. ἐξετέλεσεν ἢ ἀνέλαβέ τις ὑπὲρ τοῦ δημοσίου, (ἁπλ.) ὑπηρέτημα.

Λειτουργησία καὶ

Λειτουργία (ἡ). δημόσιος ὑπηρεσία (τὴν ὁπ. εἰς τὰς δημοκρατ. πόλεις ἐπεφορτίζοντο ἢ ἀνεδέχοντο κατὰ τάξιν, δαπανῶντες ἐξ ἰδίων, οἱ εὐκατάστατοι πολῖται), (ἐν γέν.) ἔργον κοινωφελὲς, (ὅθ.) » Ὁ ἐπὶ τῶν λειτουργιῶν, « Πλβ., ὁ ἐπιστατῶν εἰς τοὺς τεχνίτας (ἐργάτας) τοῦ στρατοῦ. » Ἡγούμενος ταύτην εἶναι τὴν λειτουργίαν ἐπιπονωτάτην διὰ τέλους, τὸν πάντα χρόνον κόσμιον εἶναι ξ σώφρονα, « Λυσ. 2) (ἐκκλησ.) ἡ ἱερουργία τῆς θείας εὐχαριστίας, (κοιν.) λειτουργία. » Τὴν ἑσπερινὴν λειτουργίαν συνήθως ἐπιτελέσας, « Θεοδώρ.

Λειτουργικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λειτουργὸν ἢ τὴν λειτουργίαν.

Λειτουργὸς (ὁ, ἡ), [†λεῖτος, ἔργον], (κυρ.) = Δημιουργὸς, τεχνίτης, χειροτέχνης. (ἰδιαιτ. καὶ μάλιστα εἰς τὰς δημοκρατ.) ὁ ἐκτελῶν (ἰδίαις δαπάναις) δημοσίαν ὑπηρεσίαν, (ἐν γέν.) ὑπηρέτης, ὑπουργὸς, (ὅθ. ἐκκλησ.) ἱερουργός. » Τῶν ἁγίων λειτουργὸς καὶ τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, « Γρφ.

Λειφαιμέω-ῶ, Μ. ήσω. Χάνω τὸ αἷμά μου, γίνομαι —

Λείφαιμος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἔλειψεν (ἐχύθη) τὸ αἷμα, χλωμός.

Λειχάζω, Μ. άσω, = Λείχω, γλείφω.

Λειχὴν [λείχω], ῆνος (ὁ), εἶδ. βρύου (μούσκουλης, μούχλας) τὸ ὁπ. ἐβγαίνει κυρ. εἰς ταῖς φλούδαις τῶν δένδρων, ψῶρα. (ὅθ. ἐπὶ ἀνθρ. ἵππου κτλ.) εἶδ. πιτυρώδους ἢ τυλώδους ἐξανθήματος, λειχῆνα. » Λειχὴν ἄφυλλος, « Αἰσχλ., αὐχμὸς, ξηρασία.

Λειχηνιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω λειχῆνα. » Λειχηνιᾷ τῇ ἐλαίᾳ συμβαίνει, « Θφρ.

Λειχηνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων λειχῆνα.

Λειψανδρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειπανδρέω.

Λείχω [συγγ. τῷ λεῖος], Μ. λείξω. Γλείφω.

Λειψανδρία (ἡ). ἔλλειψις ἀνδρῶν (ἀνθρώπων), (Γαλλ.) depopulation.

Λειψανηλόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων τὰ λείψανα (τὰ ἀπομεινάρια).
Λείψανον (τὸ), [λείπω]. τὸ ἐναπολειφθὲν, ἀπομεινάρι· τεμάχιον διασωθὲν συγγράμματος ἢ ποιήματος.
Λεῖψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λείπω, ἄφημα, παραίτημα. ἔλλειψις.
Λειψιφαὴς, έος καὶ Λειψίφως, ωτος, καὶ Λειψίφωτος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἐκλείπει (χάνεται κατ' ὀλίγον) τὸ φῶς. » Μήνη —, « Μανέθ.
;Λειψόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ), = Λιπόθριξ.
†Λειψοσέληνος (ὁ, ἡ). ὁ πρὶν ἢ μετὰ τὴν πανσέληνον. ‖. (οὐσ. οὐδ.) χασοφεγγαριά.
Λειψυδρέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ἔλλειψιν ὕδατος, στερεύω.
Λειψυδρία (ἡ). ἔλλειψις ὕδατος, ξηρασία, ἀνυδρία.
Λειψύδριον (τὸ). μέρος ἄνυδρον, [ἐκ τοῦ
;Λείψυδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔλλειψιν ὕδατος, ἄνυδρος.
Λειώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λεῖος, ὁμαλός.
Λείωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐλειώθη (ἐτρίφθη ψιλὰ, ἐκοπανίσθη), (ὅθ. ἰδια.τ.) ἡ κυανῆ βαφὴ τῶν ζωγράφων.
(Λείων), οντος (ὁ), Π. (ἄχρ. εἰς τὴν ὀνμς.) ἀντὶ Λέων.
Λείως, ἐπίῤ. Ὁμαλῶς, χωρὶς τραχύτητος.
Λείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λειόω, ἴσασμα, (Ἰταλ.) λουστράρισμα· (ὅθ. ἐνίοτε) φαλάκρωσις. 2) κοπάνισμα ψιλὸν, (κοιν.) λειώσιμον.
Λειωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Λειόω.
Λεκανάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Λεκάνη (ἡ), [λέκος]. ἀγγεῖον διὰ φαγεῖ' ἢ νίψιμον, σκουτέλι, (κυρ. Τουρκ.) ταβᾶς ἢ γκιουβέτσι.
Λεκανίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Λεκάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λεκάνη, πιάτον τοῦ φαγιοῦ ἢ, λεκανάκι. »Κἀμοὶ λεκάνιον τῶν λαγῴων δὸς κρεῶν,« Ἀρσφ.
Λεκανὶς, ίδος καὶ
Λεκανίσκη (ἡ), = Λεκάνιον.
Λεκανοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος λεκάνης.
Λεκανομαντεία (ἡ), εἶδος μαντείας, [ἐκ τοῦ
Λεκανόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων διὰ λεκάνης, μεταχειριζόμενος ὡς ὄργανον τῆς ἀγυρτίας του λεκάνην μὲ νερόν.
Λεκανοσκοπία (ἡ). κύτταγμα μέσα εἰς τὴν λεκάνην, λεκανομαντεία.
Λεκάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λέκος, λεκάνιον.
Λεκιθίτης, ου (ὁ). (ἄρτος) κατεσκευασμένος μὲ λέκιθον (κρόκον αὐγοῦ ἢ ἄλευρον ὀσπρίων).
Λεκιθοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Λεκιθώδης.
Λεκιθολαχανόπωλις, ιδος (ἡ), Κωμ. ἡ πωλοῦσα λεκίθους (αὐγὰ) καὶ λάχανα.
Λεκιθοπώλης, ου (ὁ) καὶ Λεκιθόπωλις, ιδος (ἡ). ὁ πωλῶν ὄσπρια ἀλεσμένα (διὰ φάβαν) ἢ αὐγὰ, [ἐκ τοῦ
Λέκιθος (ἡ), [λέκος;]. κροκάδι (κιτρινάδι) τοῦ αὐγοῦ, (ὅθ. διὰ τὸ ὁμόχροον. 2) (ὁ) ὁ ξεφλουδισμένος ὀρνιθᾶς (Ἑλλ. Μισιριώτικη φακῆ) καὶ ἡ ἀπ' αὐτοῦ κατεσκευασμένη φάβα, (παρβλ. Ἔτνος).
Λεκιθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ λέκιθον (κρόκον αὐγοῦ). »Ἦν δὲ οἷον λεκιθοειδὲς ἀποῤῥυῇ τῇ πρώτῃ, « Ἱππκρ.
Λεκὶς, ίδος (ἡ) καὶ
Λεκίσκιον (τὸ) καὶ
Λεκίσκος (ὁ), = Λεκάριον, ὑποκορ. τοῦ
Λέκος [λέπος], εος-ους (τὸ) καὶ Λεκὸς (ὁ). πινάκι, πιάτον, σκουτέλι, (παρβλ.) Λοπάς.
†Λεκρὸς (ὁ), = Λικρός.
Λεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Λέγω.
†Λέκτης, ου (ὁ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν), ῥήτωρ.
Λεκτικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λέγειν (ὁμιλεῖν), ἐκφραστικός. » Τῶν μέτρων μάλιστα λεκτικὸν τὸ ἰαμβεῖόν ἐστι,« Ἀρς. » Λεκτικὸς λόγος,« Δμ. (Ἐρωτικ. Προοιμ.), ὁ καμωμένος ἵνα ἐκφωνηθῇ (ὁμιληθῇ).
Λέκτο, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ἐλέλεκτο, μσ. ὑπερσ. τοῦ Λέγω.
Λεκτὸς, ή, όν. Ὁ λεχθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ λεχθῇ (νὰ ἐκφρασθῇ). »Ὄλβον οὔτε λεκτὸν οὔτε πιστὸν, « Ἀρσφ. » Λεκτὰ, « Πλ., ὅσα πράγματα συνίστανται μόνον εἰς τὸ λέγεσθαι (χωρὶς πραγματικῶς νὰ ὑπάρχουν), ἀφῃρημένα. 2) (σπν.) ἀντὶ Ἐκλεκτός. » Λεκτοί τ' Ἀχαιῶν ἔκκριτοι νεανίαι, « Εὐρ.
Λέκτριος (ὁ, ἡ), Π. [λέκτρον]. κλινοπετής, κλινήρης.
Λεκτρίτης [λέκτρον], ου (ὁ). (θρόνος) ἀναπαυτικὸς ὡς ἂν κρεββάτι, καναπές.
Λεκτροκλόπος (ὁ, ἡ), Π. = Γαμοκλόπος.
Λέκτρον (τὸ), [λέγω], = Λέχος, κρεββάτι· (συνκδχ.) γάμος· συγκοίμησις ἀνδρογύνου· ἀφροδισιασμὸς, (ὅθ.
Λεκτροχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὸ λέκτρον. (συνκδχ.) φιλήδονος.
Λελαβέσθαι, Π. ἀντὶ Λαβέσθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Λελάβῃσι, Π. ἀντὶ Λάβῃ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Λαμβάνω.
Λελάθω, Λελάθοισι, Λελαθέσθαι κτλ., Π. ἀντὶ Λάθω κτλ.
Λέλακα, Π. πρκ. καὶ
Λελάκοντο, Π. ἀντὶ Ἔλακον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Λάσκω.
Λέλασμαι, Αἰολ. Π. ἀντὶ Λέλησμαι, πθ. πρκ. τοῦ Λανθάνω.
Λελάχω, Π. ἀντὶ Λάχω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Λαγχάνω.
Λέλειμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Λείπω.
Λελειχμότες, Π. (σπν.) ἀντὶ Λελειχότες ἢ Λελιχμηκότες, πλθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Λείχω ἢ τοῦ Λιχμάομαι.
Λελέχθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λέγω.
Λέληθα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Λανθάνω, (ὅθ.
Λεληθότως, ἐπίῤ. (μτχ.), = Λάθρα, κρυφίως, ἀνεπαισθήτως.
Λέληκα, Π. πρκ. τοῦ Λάσκω.
Λέλημμαι, Π. ἀντὶ Εἴλημμαι, πθ. πρκ. τοῦ Λαμβάνω.
†Λέλῃσμαι, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Λελῄσμαι, πρκ. τοῦ Ληΐζομαι.
Λέληφα, Π. ἀντὶ Εἴληφα, πρκ. τοῦ Λαμβάνω.
Λελίημαι, Π. πρκ. (εὔχρ. μόνον κατὰ μτχ.) καὶ
Λελίητο, Π. ὑπερσ. τοῦ Λιλαίομαι.
Λελιμμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Λίπτω.
Λελογισμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ σκέψιν, μὲ στόχασιν.
Λέλογχα, μσ. πρκ. τοῦ Λαγχάνω.
Λέλοιπα, μσ. πρκ. τοῦ Λείπω.
Λελύμασμαι, πρκ. τοῦ Λυμαίνομαι.
Λελυμένως [λύω], ἐπίῤ. (μτχ.). Ἐκλύτως, νωθρῶς, ἀτόνως, ἢ 2) σαφῶς, 'ξάστερα.
Λελῦτο, Π. ἀντὶ Λελυμένος εἴη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρκ. τῆς εὐκτ. τοῦ Λύω.
Λεμβάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λέμβος.
Λέμβαρχος (ὁ). ἀρχηγὸς (κυβερνήτης) λέμβου.
Λέμβος (ἡ καὶ μτγν. τὸ· εἰς δὲ τὸν κατὰ Λεωκρ. λόγον τοῦ Λυκούργου φέρεται κατ' ἀρσ. τύπον), [λέπω, λοβός;]. εἶδ. πλοίυ (μὲ σουβλερὴν πρῶραν), κότερον, σαλοῦπα, φελοῦκα. » Ὄπισθεν ἀκολουθεῖ κόλαξ τῳ, λέμβος ἐπικέκληται, « (Ἀναξανδρ. παρ') Ἀθ.
Λεμβώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα λέμβου.
Λέμμα (τὸ), [λέπω], = Λέπισμα, φλοῦδι, τσώφλοιον. (ἐν γέν.) περικάλυμμα.
Λέμνα (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (φυτρόνοντος εἰς σεσηπότα(?) νερὰ), φακῆ τοῦ νεροῦ.
Λέμφος (ὁ), [συγγ. τῷ Λάμπη]. μύξα· (συνκδχ.) εὐήθεια, (παρβλ.) Κόρυζα. ‖. (ὡς ἐπίθ.) μυξιάρης, (συνκδχ.) εὐήθης, ἠλίθιος.
Λεμφώδης, εος (ὁ, ἡ). μυξώδης.
†Λέντιον (τὸ), Λατ. linteum, λινοῦν ὕφασμα (διὰ σφούγγισμα), προσόψι, πεστεμάλι.
Λεξείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λέξις.
Λεξείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω ὄρεξιν) νὰ ὁμιλήσω (ἐφετ. τοῦ Λέγω).
Λέξεο, Π. ἀντὶ Λέξου, μσ. ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ Λέγω, πλαγιάζω.
Λεξιγράφος (ὁ). συγγραφεὺς λεξικοῦ, λεξικογράφος.
Λεξίδιον (τὸ), = Λεξείδιον.
Λεξίθηρ, ηρος καὶ
Λεξιθήρας καὶ Λεξίθηρος, υ (ὁ). ὁ θηρεύων (ἐξ ἐπαγγέλματος ἢ κατ' ἐπιτήδευσιν) σπανίας λέξεις.
Λεξιθηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θηρεύω (Σκαλίζω νὰ εὕρω) ἀσυνειθίστους λέξεις.
Λεξιθηρία (ἡ). ἡ κατ' ἐπιτήδευσιν ἀναζήτησις σπανίων λέξεων.
Λεξικογράφος (ὁ, ἡ). συγγραφεὺς (συντάκτης) λεξικοῦ.
Λεξικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ καταγινόμενος εἰς τὰς λέξεις, (ὅθ. ‖. οὐσ. ἀρσ.) = Λεξικογράφος. (οὐδ.) βιβλίον (κατάλογος) τῶν λέξεων τινος γλώσσης.
Λέξις, εως (ἡ). τὸ λέγειν, ἔκφρασις, ὁμιλία. (συνήθ.) λεκτικὸν ὕφος (» Ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως,« Πλάτ.) (ἢ συνηθέστ.) εἷς καὶ μόνος (ἕκαστος) λόγος (» Πολλάκις ἐν αὐτῷ τῷ λέγειν ζητοῦντα καὶ συντιθέντα τὰς λέξεις, ἐνίσχεσθαι καὶ διαπίπτειν,« Πλ.)· (ἐνίοτε) χωρίον συγγραφέως, ῥῆσις. » Ἐπειδὰν ἀφίκηται ἐν τῇ διηγήσει ἐπὶ λέξιν τινὰ ἢ πρᾶξιν ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, « Πλάτ.
Λέξο, Π. ἀντὶ Λέξεο ἢ Λέλεξο, πλάγιασε.
Λέξον, ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ Λέγω.
;Λεξύδριον (τὸ), = Λεξείδιον.

Λεοντάγχονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄγχων (πνίγων) τοὺς λέοντας.
Λεοντέη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Λεοντῆ.
Λεόντειος, α ἢ ος, ον ἢ (Π.) Λεόντεος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς λέοντα.
Λεοντῆ (ἡ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Λεοντέη (ἐνν. δορὰ), δέρμα λέοντος.
Λεοντηδὸν, ἐπίῤ. Ὡσὰν λεοντάρι.
†Λεοντιαῖος, α, ον. Ἴσος (Ἰσομεγέθης) μὲ λέοντα.
Λεοντιάω-ῶ, Μ. άσω. Μιμοῦμαι (ἢ Προσπαθῶ νὰ μιμηθῶ, [κοιν.] Κάμνω) τὸν λέοντα.
Λεοντιδεὺς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τοῦ λεονταριοῦ, λεονταράκι.
Λεοντικὴ (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Κακαλία.
Λεοντικὸς, ή, όν καὶ
Λεόντιος, α, ον, = Λεόντειος.
Λεοντίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Λέων, λεονταράκι.
Λεοντοβάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βάσεις (πόδας, ποδαρικὰ) λέοντος.
Λεοντόβοτος (ὁ, ἡ). ὁ βόσκων (τρέφων) λέοντας. » Κυβέλη —,« Νόν. 2) ὅπου βόσκουν (κατοικοῦν) λέοντες.
Λεοντόγνωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γνώμην (διάθεσιν) λέοντος, σκληρόκαρδος.
Λεοντοδάμας, αντος (ὁ), Π. ὁ δαμάζων (καταπονῶν) τοὺς λέοντας ἢ καταδαμάσας λέοντα.
Λεοντοδέρης, ου (ὁ), εἶδ. (πολυτ.) λίθου ἔχοντος τὸ χρῶμα τῆς δορᾶς τοῦ λέοντος.
Λεοντόδιφρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὀχούμενος ἐπὶ δίφρου συρομένου ὑπὸ λεόντων.
Λεοντοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος λέοντος, ὅμοιος μὲ λέοντα.
Λεοντόθυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θυμὸν (καρδίαν) λέοντος, λεοντόκαρδος.
Λεοντοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κεφαλὴν λέοντος.
Λεοντοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμελοῦμαι (Τρέφω) λέοντας ὡς-
Λεοντοκόμος (ὁ, ἡ), Π. [λ. κομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος (τρέφων κτλ.) λέοντας.
Λεοντομάχης, ου (ὁ). ὁ πολεμῶν ἢ πολεμήσας μὲ λέοντα.
Λεοντομιγὴς [λ. μίγνυμι], έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ λέοντα ἢ ἄλλο ζῶον, ἐξ ἡμισείας λέων.
Λεοντόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν λέοντος.
Λεοντοπάλης, ου (ὁ), Π. ὁ παλαίσας μὲ λέοντα.
Λεοντόπαρδος (ὁ), = Λεόπαρδος.
Λεοντοπέταλον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, = Λεοντική (;) ἢ Λεοντοπόδιον (;).
Λεοντοπίθηκος (ὁ), εἶδ. πιθήκου μὲ χαίτην λέοντος.
Λεοντοπόδιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (γναφάλιον, [ἐκ τοῦ
Λεοντόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας (ὁμοίους μὲ τοῦ) λέοντος.
Λεοντοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον λέοντος.
Λεοντοτροφία (ἡ). τὸ νὰ τρέφῃ (νὰ ἔχῃ) τις λέοντας.
Λεοντοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λέοντας ἢ λέοντα. » Τοῦ ἐν οὐρανῷ καλουμένου λέοντος τὴν πηγὴν Λεοντοῦχον ὁ Χαλδαῖος καλεῖ, « Ψελλ.
Λεοντοφόνος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φονεύσας ἢ φονεύων λ., (προπαροξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπὸ λέοντος.
Λεοντοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (διὰ τοῦ ὁποίου μεταφέρονται) λέοντες.
Λεοντοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ ἢ ἔχων φύσιν λέοντος.
Λεοντόχλαινος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (ἀντὶ χλαίνης) δέρμα λέοντος.
Λεοντόχορτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαγωθεὶς ὑπὸ λέοντος.
Λεοντόψυχος (ὁ, ἡ), = Λεοντόθυμος.
Λεοντώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λεοντοειδής.
Λεοντωδῶς, ἐπίῤ. = Λεοντηδόν.
Λεοντώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄνομα Λέοντος.
Λεόπαρδος (ὁ). εἶδος θηρίου (μεταξὺ λέοντος, καὶ πάρδου).
†Λεουργὸς (ὁ, ἡ), γλσ. ἀντὶ Λεωργός.
Λεπαδεύομαι, Μ. εύσομαι. Συνάζω λεπάδας (πεταλίδας).
Λεπάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λεπάς.
Λεπαδνιστὴρ (ὁ). ἡ ἄκρα τοῦ λεπάδνου.
Λέπαδνον (τὸ), [λέπω]. τὸ πλατὺ λουρὶ μὲ τὸ ὁποῖον εἶνε δεμένος ὁ ῥυμὸς τῆς ἁμάξης εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἵππου, (κοιν.) γάμουρον. (Π.) ζυγὸς, ἅλυσος. (μτφορ.) »Ἐπεὶ δ' ἀνάγκας ἔδυ λέπαδνον,« Αἰσχλ.
Λεπαῖος, α, ον, Π. [λέπας]. πετρώδης, ἀπόκρημνος.
Λέπαμνον (τὸ), μτγν. ἀντὶ Λέπαδνον.
Λέπαργος (ὁ, ἡ), Π. [λέπος, ἀργός]. λευκὸς τὸ δέρμα (τὴν ἐπιφάνειαν), ἄσπρος.
Λέπας, αος (τὸ), Π. [λέπω]. βουνὸν πετρῶδες καὶ ἄδενδρον, βράχος.
Λεπὰς [λέπος], άδος (ἡ), εἶδος ὀστρέου μονοθύρου τὸ ὁποῖον προσκολλᾶται εἰς τὰς πέτρας, πεταλίδα. 2) » Λεπὰς ἀγρία,« Ἀρστ. ἄλλο εἶδος κογχυλίυ, ἴδε Οὖς θαλάσσιον.
Λεπαστὴ (ἡ), (κυρ. ἐπιθ. τοῦ Κύλιξ), εἶδος μεγάλου ποτηρίου εἰς σχῆμα λεπάδος, (κοιν.) γαβάθα, (καὶ εἰς τὴν Πελοπόνν.) μουχρούτα.
†Λεπαστὶς, ίδος (ἡ), γλσ. ἀντὶ Λεπαστή.
Λέπαστρον (τὸ). ἁλιευτικόν τι ἐργαλεῖον (διὰ τὰς λεπάδας).
Λεπίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λεπίς. 2) εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἰβηρὶς ἢ Γιγγίδιον.
Λεπιδοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα λεπίδος.
†Λεπιδόχαλκος (ὁ). χαλκὸς σφυρηλατημένος λεπτὰ εἰς εἶδος λεπίδος.
Λεπιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι λεπιδωτὸν (ὅλον λέπια). » Διὰ τὸ λεπιδοῦσθαι τὰ ὀστέα καταξηρανθέντα,« Ἱππκρ.
Λεπιδωτὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων λεπίδας (λέπια), φολιδωτός. ‖. (οὐσ.) εἶδος ἰχθύος (κυπρῖνος) τοῦ Νείλου, (ἴσ.) = Λεπίας.
Λεπίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάλλω τὰ λέπια ἢ τὸ λέπος (τὴν φλοῦδαν), καθαρίζω, ξεφλουδίζω, 'γδέρνω.
Λέπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λέπος.
Λεπὶς, ίδος (ἡ), = (ἢ κατὰ τὸν τύπον μόνον ὑποκορ. τοῦ) Λέπος, λέπι 'ψαριοῦ· (ἐν γέν.) φλοῦδα· τσώφλοιον. » Κοῖλον, ὥσπερ τοῦ ὠοῦ τὴν λεπίδα,« Σχολ. »Κάρυον χλωρῶν ἐκφανὲς ἐκ λεπίδων,« Ἐπιγρ.
Λέπισμα (τὸ), [λεπίζω]. φλοῦδα ἐβγαλμένη ἀπὸ 'πωρικὸν, τσώφλοιον.
Λεπισμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ Λεπίζω, ξεφλούδισμα.
Λεπιστὸς, ή, όν. Ξεφλουδισμένος.
Λέπορις, ιος (ὁ), Αἰολ. ὁ λαγωὸς, (ὅθ. τὸ Λατ.) lepus, oris.
Λέπος [λέπω], εος-ους (τὸ). φλοῦδα, τσώφλοιον· λέπι 'ψαριοῦ· (ἐν γέν.) δέρμα, περικάλυμμα.
Λέπρα, ας (ἡ). πάθος τι τοῦ δέρματος (τὸ ὁποῖον τραχύνεται καὶ κάμνει ὡσὰν λέπια), (ὁ ἔσχατος βαθμὸς τούτου εἶνε ἡ κοιν.) λῶβα.
Λεπρὰς, άδος (ἡ), Π. (ἐπιθετ.) ἀντὶ Λεπρὰ, ξεγδαρμένη, φαγωμένη. » Πέτρα —, Θκρ. ‖. (οὐσ. ἐνν. νόσος) ἀντὶ Λέπρα.
Λεπράω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ Ἀποκτῶ λέπραν· (ἐπὶ δένδρ.) κάμνω λειχῆνα, μουχλιάζω, ψωριάζω. (ἐπὶ οἴνυ) κόπτω, 'ξαινίζω.
Λεπριάω-ῶ, Μ. άσω, = Λεπράω.
Λεπρικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων (ὡς ἰατρικὸν) εἰς τὴν λέπραν.
Λεπρὸς [λέπω, λεπυρὸς], ά, όν. Ὁ ἔχων λέπια ἢ ὡς ἂν λέπια, (ἐπμ.) τραχύς. (ἐπὶ βράχ.) ἀπόκρημνος· (συνήθ.) ὁ πάσχων ἀπὸ λέπραν, λωβός.
Λεπρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ λεπροῦ.
Λεπρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ λεπρὸν (τραχὺ κτλ.), (πθ.) γίνομαι λεπρὸς (λωβὸς), λεπριάζω.
Λεπρύνω, Μ. υνῶ, Π. = Λεπρόω.
Λεπρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων λεπρὸς, τραχὺς τὴν ἐπιφάνειαν· ἐκ τοῦ εἴδους τῆς λέπρας.
Λεπτακινὸς, ή, όν καὶ
Λεπταλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Λεπτὸς, ψιλούτσικος· λιγνούτσικος. »Ἄειδεν φωνῇ λεπταλέῃ,« Ἰλ. Σ.
Λεπτεπίλεπτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθ' ὑπερβολὴν λεπτὸς (ψιλὸς, λιγνός). ‖. (οὐσ.) » Λεπτεπίλεπτον,« τὸ λεπτὸν τοῦ λεπτοῦ, λεπτὸν δεύτερον τῆς ὥρας.
Λεπτηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λεπτολογέω.
;Λεπτίζω, Μ. ίσω, σπν. ἀντὶ Λεπτύνω.
Λεπτὶς, ίδος ἢ Λεπτῖτις, ιδος (ἡ), (ἐνν.) κριθὴ ψιλὴ ἢ εὐκολοξεφλούδιστος.
Λεπτίστερος (ἀντὶ Λεπτότερος), α, ον, (σπν.) συγκρ. τοῦ Λεπτός.
;Λεπτοβαθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. μετρίως (ὄχι τόσον) βαθὺς, ῥηχός.
Λεπτόβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐβγάλλων) λεπτὰ βλαστάρια.
;Λεπτοβόης, ου (ὁ), = Λεπτόφωνος.
Λεπτόβυρσος (ὁ, ἡ), = Λεπτόδερμος.
Λεπτόγαιος (γειος) καὶ
Λεπτόγεως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὴν (ἄπαχον) γῆν.
Λεπτογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). λεπτοῦ πνεύματος ἄνθρωπος, ὀξύνους.
Λεπτογραμμία (ἡ). ψιλογραμμία, [ἐκ τοῦ
Λεπτόγραμμος (ὁ, ἡ). ψιλογραμμένος.
Λεπτογράφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ γράφων (ἢ προπαροξ. γραμμένος) μὲ ψιλογραμμένα(?).
Λεπτοδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰ (λεπτοκαμωμένα) δάκτυλα.
Λεπτοδέρματος (ὁ, ἡ), = Λεπτόδερμος.
Λεπτοδερμία (ἡ). τὸ νὰ ἦνε τις -

Λεπτόδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν (ψιλὸν) δέρμα.
Λεπτόδομος (ὁ, ἡ), Π. [λεπτός, δέμω]. λεπτοκαμωμένος.
Λεπτοεπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λεπτολογέω.
Λεπτόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰς τρίχας (ψιλὸν μαλλί).
Λεπτόθριος (ὁ, ἡ), Π. [λ. θρῖον], = Λεπτόφυλλος.
Λεπτόϊνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰς ἶνας.
Λεπτοκάλαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ψιλὸν καλάμι. ||. (οὐσ.) εἶδ. καλάμου.
Λεπτόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ παράγων λεπτὸν (ἀδύνατον) καρπόν, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Λεπτόκαρφος).
Λεπτοκαρύϊνος, η, ον. Ὁ ἐκ ξύλου λεπτοκαρύας.
Λεπτοκάρυον (τό), τὸ (ἀλλ.) Ποντικὸν κάρυον, (κοιν.) λεπτόκαρον, φουντοῦκι.
Λεπτόκαρφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰ κάρφη (τσάκνα, κλαδιά).
Λεπτόκαυλος (ὁ, ἡ). (βτν.) ὁ ἔχων λεπτὸν καυλὸν (τσοῦνι, στέλεχος).
Λεπτόκνημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰς (λιγνὰς) κνήμας.
Λεπτοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω ἢ Κοπανίζω(;) ψιλά.
;Λεπτολέσχης, ου (ὁ), = Λεπτολόγος.
;Λεπτολεσχία (ἡ), = Λεπτολογία.
Λεπτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ Ἐξετάζω τι μὲ πολλὴν (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. περιττήν, σοφιστικὴν) λεπτομέρειαν.
Λεπτολόγημα (τό). τὸ λεχθὲν ἢ ἐξετασθὲν μὲ περιττὴν λεπτολογίαν, σόφισμα.
Λεπτολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λεπτολογέω, ἡ περιττὴ ἐξέτασις ἢ ἀνάπτυξις καὶ τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν, (κοιν.) ψιλολογία. 2) = Μικρολογία.
Λεπτολογιστής, οῦ (ὁ) καὶ
Λεπτολόγος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λόγως. Ὁ ὁμιλῶν ἢ ἐξετάζων τι μὲ πολλὴν (σοφιστικὴν) λεπτολογίαν, (Γαλλ.) minutieux.
Λεπτομέρεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ λεπτομεροῦς.
Λεπτομερής, έος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἐκ λεπτῶν μερῶν (μορίων)· ὁ θεωρηθεὶς (ἐξετασθεὶς) μὲ λεπτομέρειαν.
Λεπτομεριμνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις –
Λεπτομέριμνος (ὁ, ἡ). ὁ μεριμνῶν ἢ περὶ τῶν ἐλαχίστων, ὕποπτος.
Λεπτομερῶς, ἐπίρ. Μὲ λεπτομέρειαν, (Γαλλ.) en détail.
Λεπτόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὀξύνους, διαβολεμένος.
Λεπτόμιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑφασμένος μὲ λεπτὸν μίτον (ψιλὴν κλωστήν).
Λεπτομυθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λεπτολογέω.
Λεπτόνευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰ νεῦρα.
Λεπτόνητος ἢ Λεπτόπηνος (ὁ, ἡ), Π. ψιλὰ κλωσμένος ἢ ὑφασμένος.
Λεπτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λεπτύνω.
Λεπτοπόσιμος, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ [illegible]
Λεπτόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτοὺς (λιγνοὺς) πόδας.
Λεπτοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν πρόσωπον (λεπτὰ μοῦτρα).

Λεπτόπυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὴν πυγὴν (λιγνὰ ὀπίσθια).
Λεπτόραξ (ῥὰξ), αγος (ὁ, ἡ). ψιλόῤῥωγος. » Σταφυλὴ —, « Πλίν.
Λεπτόῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰς ῥίζας.
Λεπτόῤῥυτος (ὁ, ἡ). (νερὸν) τὸ ὁπ. τρέχει ἀπὸ λεπτὴν φλέβα, (κοιν. 'σὰν κλωστή).
Λεπτὸς [λέπω], ή, όν, (τὸ συγκρ. σπν. Λεπτίστερος). Ψιλὸς ('σὰν χαρτὶ ἢ 'σὰν τρίχα), λιανός. 2) ψιλοκομμένος. 3) λιγνός, ἰσχνός, ἄπαχος (» Ψῦχος γὰρ ἦν, ἐγὼ δὲ λεπτὴ κἀσθενής, « Ἀρσφ.)· (ἐπὶ ὑγρῶν) ἀραιός, ὄχι πηκτός. 4) (μτνμ.) στενός. » Τρίβος, — « Θκρ., τὸ μονοπάτι. » Λεπτὸν (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ἔντερον, « Ἀνατομ., τὸ ἀπὸ τῆς κάτω κοιλίας ἄχρι τοῦ λεγομένου τυφλοῦ. » Στρόφοι περὶ τὸ λεπτὸν ἐμπίπτοντες, « Ἱππκρ. 5) (συνκδχ.) μικρός· μικροκάμωτος. τρυφερός, δελικάτος· ἀδύνατος· εὔθραυστος. ἐλαφρὸς κτλ. » Τὰ λεπτὰ πλοῖα, « Θκ. (καὶ τρπ.) » Λεπτή τις ἐλπίς ἐστ' ἐφ' ἧς ὀχούμεθα, « Ἀρσφ. 6) (ἐνίοτε) πτωχός. » Τῷ λεπτῷ δήμῳ, « Ἀρσφ. 7) (τρπ.) ὀξύνους· μὲ ἀγχίνοιαν ἐκφρασμένος. » Ῥῆσις —, « Καλλ. (ἴδε καὶ Παχύς). ||. (οὐσ.) Λεπτὸν (τό), τὸ μικρότερον νόμισμα, (κοιν.) λιανόν, (ἢ μαθηματ.) τὸ ἑξηκοστημόριον τῆς ὥρας ἢ τῆς μοίρας, (Ἰταλ.) μινοῦτον. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Λεπτὸν ἢ Λεπτά, (ἐλλ. ἀντὶ) ἐπίρ. Ψιλά, εἰς λεπτὰ τμήματα. (συνκδχ.) ἀμυδρῶς. » Λεπτὰ γὰρ λεύσσω κόραις, « Εὐρ. » Τιττυβίζεθ' ὧδε λεπτόν, « Ἀρσφ., μὲ λεπτὴν φωνήν.
Λεπτόσαρκος (ὁ, ἡ), = Λειπόσαρκος, λιγνός, ἄπαχος.
Λεπτοσκελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰ (λιγνὰ) σκέλη ἢ πόδια.
Λεπτοσοφιστής, οῦ (ὁ), = Λεπτολογιστής, σοφιστής, λεπτολόγος.
Λεπτοσπάθητος (ὁ, ἡ), Π. [λ. σπαθάω]. λεπτὰ ὑφασμένος, ψιλός.
Λεπτόσπερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κάμνων) λεπτοὺς σπόρους.
Λεπτόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν (μικρόν, στενὸν) στόμα ἢ στόμιον.
Λεπτοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Λεπτότης.
Λεπτόσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ Λεπτός.
Λεπτοσύνθετος (ὁ, ἡ). λεπτῶς (ἀπὸ λεπτὰ φύλλα κτλ.) συνθεμένος, ψιλοκαμωμένος.
Λεπτοσχιδής, έος (ὁ, ἡ). λεπτὰ σχισμένος.
Λεπτόσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν (λιγνόν, δελικάτον) σῶμα.
Λεπτότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ λεπτοῦ, ψιλάδα· λιγνάδα· (Ἰταλ.) δελικατέτσα· (μτφορ.) ὀξύνοια, (Ἰταλ.) φινέτσα.
Λεπτοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω ψιλά· λιανίζω.
Λεπτοτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν τράχηλον (λαιμόν), (εἰς τὸν Αθ. νομίζεται ὑπό τινων ἐσφαλμ. ἀντὶ Λευκοτράχηλος).
Λεπτότρητος (ὁ, ἡ), [λ. τιτράω]. τρυπημένος μὲ ψιλὰς τρύπας. » Κόσκινον —, « Διοσκ.
Λεπτότριχος (ὁ, ἡ), = Λεπτόθριξ.

Λεπτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι τι (κυρ. ὡς λεπτουργός) μὲ λεπτότητα (κοιν. ψιλοδουλειάν). 2) = Λεπτολογέω.
Λεπτουργής, έος (ὁ, ἡ). δουλευμένος μὲ λεπτότητα (ψιλὴν δουλειάν).
Λεπτουργία (ἡ). λεπτὴ ἐργασία, (κοιν.) ψιλοδουλειά, [ἐκ τοῦ
Λεπτουργὸς (ὁ, ἡ). (κυρ. ξυλουργὸς) ὁ ἐργαζόμενος λεπτὰ ἐργόχειρα ἢ μὲ λεπτὴν ἐργασίαν.
Λεπτουφής, έος (ὁ, ἡ). ψιλὰ ὑφασμένος, λεπτοΰφαντος.
Λεπτοφανὴς (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Λεπτοφαής), έος (ὁ, ἡ). ψιλός, (ἐπμ.) διαφανής.
Λεπτόφλοιος (ὁ, ἡ). ψιλόφλουδος.
Λεπτοφυής, έος (ὁ, ἡ). φύσει λεπτὸς (ψιλός).
Λεπτόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰ φύλλα.
Λεπτοφωνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις –
Λεπτόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὴν (ψιλὴν) φωνήν, ἰσχνόφωνος. » Τὰ θήλεα λεπτοφωνότερα, « Ἀρστ.
Λεπτοχειλής, έος καὶ
Λεπτόχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὰ χείλη ἢ λεπτὸν γῦρον.
Λεπτόχρως, ωτος (ὁ). ὁ ἔχων λεπτὸν (δελικάτον) δέρμα.
Λεπτόχυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν (ὀλίγον ἢ ἀραιὸν) χυλόν.
Λεπτόχυτος (ὁ, ἡ). λεπτῶς κεχυμένος (διακεχυμένος).
†Λεπτόω-ῶ, Μ. ώσω, = Λεπτύνω.
Λέπτυνσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λεπτύνειν (λιγνεύειν, ἐξασθενίζειν κτλ.), ἐλάττωσις, ὀλιγόστευσις.
Λεπτυντικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ ἱκανότητα εἰς τὸ λεπτύνειν.
Λεπτύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Λελέπτυσμαι). Κάμνω τι νὰ γένῃ λεπτόν, λιγνεύω· σμικρύνω, ὀλιγοστεύω, ἐξασθενίζω.
Λεπτυσμὸς (ὁ), = Λέπτυνσις.
†Λεπτύχανον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λεπύχανον.
Λεπτῶς, ἐπίρ. Λεπτά, ψιλά· (τρπ.) μὲ λεπτομέρειαν.
Λεπυρίζω, Μ. ίσω, = Λεπυρόω.
Λεπύριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Λέπυρον, τσώφλοιον.
†Λεπυριόω-ῶ, Μ. ώσω, = Λεπυρόω.
Λεπυριώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λεπυρώδης.
Λέπυρον (τό), = Λέπος, φλοῦδα (ὀσπρίου, 'πωρικοῦ, αὐγοῦ κτλ.), τσώφλοιον.
Λεπυρός, ά, όν, Π. ὁ ἔχων (περιεχόμενος εἰς) λέπυρον.
Λεπυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐβγάζω τὸ ἢ ἀπὸ τὸ λέπυρον, καθαρίζω ('πωρικὸν ἢ αὐγόν), ξεφλουδίζω.
Λεπυρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ περιεχόμενος εἰς λέπυρον· συγκείμενος (καθὼς τὸ κρομμύδι) ἀπὸ λέπυρα.
Λεπύχανον (τό), = Λέπυρον, (ἰδιαιτ.) κρομμυδότσεφλον.
Λέπω, Μ. λέψω. Ἀφαιρῶ τὸν φλοιὸν (τὸ περικάλυμμα) οἱουδήποτε πράγματος, ξεφλουδίζω· ξελεπίζω· 'γδέρνω· (ὅθ. Κωμ.) δέρνω, ξυλίζω. (ἢ μσ.) = Λέπομαι.
Λεπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ὅμοιος μὲ λέπος.
Λεσβιάζω, Μ. άσω. Μιμοῦμαι τὰς γυναῖ-

κας τῆς Λέσβου, αἰσχρουργῶ (διὰ τοῦ στόματος) ὡς –
Λεσβιάς, άδος (ἡ), γυνὴ ἀπὸ τὴν νῆσον Λέσβον· (συνκδχ.) αἰσχροποιός, ἀῤῥητοποιὸς (καθὼς ἐδυσφημίζοντο αἱ Λεσβιάδες), ἴδε Φοινικίζω.
Λεσβίζω, Μ. ίσω, = Λεσβιάζω, [ἐκ τοῦ
Λεσβίς, ίδος (ἡ), = Λεσβιάς.
Λέσβιον (τό). ἡ δευτέρα τρόπις τοῦ πλοίου. 2) εἶδος ἀρχιτεκτον. τινος στολίσματος (παρβλ. Κυμάτιον) καὶ ὁ πρὸς τοῦτο χρησιμεύων μολύβδινος κανών. 3) εἶδ. μεγάλου ποτηρίου.
Λεσπίς, ίδος (ἡ), Π. = Ἐλεσπίς.
Λεσχάζω καὶ ;Λεσχαίνω, Μ. άσω, Π. Λεσχηνεύω.
†Λεσχαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἁρμόδιος πρὸς λέσχην· φλύαρος.
Λέσχη (ἡ), [λέγω]. ὁμιλία, συνομιλία (κυρ. ἵνα περνᾷ ὁ καιρός), (Γαλλ.) causerie· (ἐνίοτε) συμβούλιον, συνέλευσις πρὸς σύσκεψιν. » Σύγκλητον λέσχην γερόντων προτίθεσθαι, « Σοφ. 2) (συνκδχ.) τὸ μέρος ὅπου συνήρχοντο ἢ συνωμίλουν ἢ καὶ ξενυκτοῦσαν (κυρ. οἱ ἀργοὶ καὶ οἱ πτωχοί, καθὼς εἰς τὴν Τουρκ. τὰ καφφενεῖα ἢ τῶν λουτρῶν τὰ κιουλχάνια. Ἡ περίφημος λέσχη τῶν Δελφῶν, ὅπου » συνιόντες τὸ ἀρχαῖον [κατὰ τὸν Παυσ.], τάτε σπουδαιότερα διελέγοντο καὶ ὁπόσα μυθώδη, « ἀναλογεῖ μὲ τὰ casini τῶν Ἰταλ. τὰ Klubb τῶν Γερμ. καὶ τὰ scholæ porticum τῶν Ῥωμ., παρβλ. Στοά).
;Λέσχημα (τό). φλυαρία, ἡ ὁμιλία.
Λεσχηνεία (ἡ). τὸ λεσχηνεύειν, συνομιλία (πρὸς διασκέδασιν)· φλυαρία, ἀδολεσχία.
Λεσχηνευτής, οῦ (ὁ). ἀδόλεσχος, φλύαρος, (Τουρκ.) λαφαζάνης, [ἐκ τοῦ
Λεσχηνεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Ὁμιλῶ, συνομιλῶ (κυρ. ἵνα περνᾷ ὁ καιρός)· φλυαρῶ πρὸς διασκέδασιν.
†Λεσχηνίτης, ου (ὁ), = Λεσχηνευτής.
Λεσχηνόριος (ὁ). ὁ προστατεύων τὰς λέσχας, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.).
Λεσχηνώτης, ου (ὁ). ὁ συχνάζων εἰς τὴν λέσχην, ἀκροατής, μαθητής, ὁμιλητής. » Σὺ δὲ εἶ καταθύμιος μὲν Κροτωνιήτῃσι, καταθύμιος δὲ καὶ τοῖσι ἄλλοισι Ἰταλιώτῃσι· φοιτέουσι δέ τοι λεσχηνῶται καὶ ἐκ Σικελίης, « Ἐπις. Πυθαγ.
†Λεσχηρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λεσχηνεύω.
†Λέσχης, ου (ὁ). ῥήτωρ· φλύαρος.
†Λεσχομάχων, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τε ςοναχῶν.
Λευγαλέος [λοιγός, λυγρός], α, ον, Π. ὀλέθριος, δεινός, φοβερός· ἄθλιος. » Πτωχὸς (» Θάνατος, » Πόλεμος) —, « Ὁμ.
Λευγαλέως, ἐπίρ. Π. δεινῶς, ἐλεεινῶς, φοβερά.
Λευκάζω, Μ. άσω. Εἶμαι λευκὸς (ἀσπρειδερός).
Λευκαία (ἡ). ἡ φλοῦδα τοῦ λεύκου (χρήσιμος διὰ σχοινία, φλαμουρόσχοινα).
Λευκάκινη (ἡ). εἶδ. καστάνου (ἀπὸ τὸ Λευκ. χωρ. τῆς Κρήτης).
Λευκαίνω, Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐλεύκανα ἢ πθ. πρκ. Λελεύκασμαι). Κάμνω τι λευκόν, ἀσπρίζω. ||. (ἀμτβ. ἢ πθ.) γίνομαι λευκός, ἀσπρίζω. » Τοῖχοι δ' ἀχλυόεντες ἐλευκαίνοντο μελάθρου, « Νόνν.

Λευκάκανθα (ἡ), εἶδος θάμνου ἀκανθώδους, (Γαλλ.) aubépine.
Λευκάλφιτος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων λευκὰ ἄλφιτα (ἄσπρον ἀλεῦρι).
Λευκάμπυξ, υκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) λευκὸν ἄμπυκα.
Λευκανθεμίς, ίδος (ἡ) καὶ
Λευκάνθεμον (τό), εἶδος φυτοῦ ἢ ἄνθους (ἐκ τοῦ γέν. τῶν χαμομήλων), ἀσπρολούλουδον.
Λευκανθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰ ἄνθη (» Ἄγνος —, « Νίκ.). (Π. ἐν γέν.) λευκός. » Καπνὸς —, « Πίνδ., (ὅθ.
Λευκανθίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι λευκός, ἔχω λευκὴν ἐπιφάνειαν, ἀσπρίζω. » Οἰκία γύψῳ λευκανθίζουσα, « Στβ. (καὶ πθ.) » Τίς αὕτη ἡ ἀναβαίνουσα λελευκανθισμένη; « Γρφ.
Λευκανίη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Λευκανία, = Λαυκανία, (ὅθ.
Λευκανίηθεν, ἐπίρ. Π. ἀπὸ (καὶ
Λευκανίηνδε, ἐπίρ. Π. εἰς) τὸν λάρυγγα.
Λεύκανσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λευκαίνειν, λεύκασμα, ἄσπρισμα.
Λευκαντής, οῦ (ὁ). ὁ λευκαίνων (ἀσπρίζων)· γναφεύς· σουβατζῆς κτλ.
Λευκαντικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ λευκαίνειν.
Λευκάργιλλος (λος), ου (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἀσπρόχωμα, Λευκόγεως. ||. (οὐσ. θηλ.) λευκὴ ἄργιλλος, ἀσπρόχωμα.
Λευκάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Λευκή. » Χαίτη —, « Νόνν. 2) (οὐσ.) εἶδ. φυτοῦ, (ἴσως) Λευκάκανθα ἢ Λευκάνθεμον.
Λεύκασμα (τό) καὶ
Λευκασμὸς (ὁ), = Λεύκανσις.
Λεύκασπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κρατῶν) λευκὴν ἀσπίδα.
Λευκαυγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἄσπρος 'σὰν τὸ φῶς ('σὰν τὸ χιόνι), κάτασπρος, (Γαλλ.) d'une blancheur éclatante.
Λευκαχάτης, ου (ὁ). λευκὸς ἀχάτης, εἶδ. πολυτ. λίθου.
;Λευκέα (ἡ), = Λευκαία.
Λευκερινεὸς (ἡ). εἶδ. ἐρινεοῦ (ἀγριοσυκῆς) μὲ ἄσπρα φαγώσιμα σῦκα.
Λευκέρυθρος (ὁ, ἡ). ἀσπροκόκκινος.
Λευκερυθρόχροος-ους (ὁ, ἡ). λευκέρυθρος τὸ χρῶμα.
Λευκερυθροφωσφόρος (ὁ, ἡ). λευκέρυθρος μετὰ λαμπρότητος.
Λευκερώδιος (ὁ). ὁ λευκὸς ἐρωδιός, εἶδ. πτηνοῦ.
Λεύκη (ἡ), εἶδ. ὑψηλοῦ δένδρου (μὲ ἄσπρην φλοῦδαν καὶ φύλλα), (κοιν.) λεῦκος, (Τουρκ.) ἀκτσὲ-καβάκ, (παρβλ.) Αἴγειρος. 2) εἶδ. λειχηνώδους ἐξανθήματος (ἀρχὴ λέπρας), (παρβλ.) Ἀλφός. 3) ἡ λευκὴ κηλὶς τῶν ὀνύχων.
Λευχηπατίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων λευκὸν ἧπαρ· δειλὸς ἢ εὐήθης.
Λευχήρειμος (ὁ, ἡ), = Λευκόγεως.
Λευχήρετμος (ὁ, ἡ), Π. [λευκός, ἐρετμός]. ὁ ἔχων ἄσπρα κουπιά.
Λευχήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [λ. †ἄρω]. λευκός.
Λευχίζω, Μ. ίσω. Κλίνω πρὸς τὸ λευκόν, ἔχω λευκότερον (τοῦ δέοντος) τὸ χρῶμα.

Λεύκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ φύλλα (κτλ.) λεύκου.
Λεύκιππος (ὁ, ἡ). ὁ ὀχούμενος ἐπὶ ἢ συρόμενος ὑπὸ λευκ. ἵππ.
Λευκίσκος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ κεφάλου), (Γαλλ.) able, ablette (ἀπὸ τὰ λέπια τοῦ κατασκευάζονται τὰ τεχνητὰ μαργαριτάρια), (κατὰ τὸν Βελλόνιον) vendoise.
Λευκίτης, ου (ὁ) καὶ ; Λευκῖτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Λευκός.
Λευκοβαφής, έος (ὁ, ἡ). λευκὸς τὸ χρῶμα.
Λευκοβραχίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκοὺς βραχίονας.
Λευκόγαιος (γειος) καὶ
Λευκόγεως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ καμωμένος ἀπὸ λευκὴν γῆν (χῶμα).
Λευκογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἢ Ἰχνογραφῶ μὲ λευκὸν χρῶμα.
Λευκογραφίς, ίδος (ἡ), εἶδος ἄσπρου χώματος χρησίμου πρὸς λευκογραφίαν, (Τουρκ.) τεμπεσίρι.
Λευκοδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκοὺς δακτύλους.
Λευκοδέρματος καὶ Λευκόδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ καπλαδισμένος μὲ) λευκὸν δέρμα.
Λευκοδίφθερος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λευκὴν διφθέραν, ἢ = Λευκοδέρματος.
Λευκόδους, όδοντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄσπρα δόντια.
Λευκοείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Λευχείμων.
Λευκοέρυθρος (ὁ, ἡ), = Λευκέρυθρος.
;Λευκόζωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κάμνων) λευκὸν ζωμόν.
Λευκόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰς τρίχας (ἄσπρα μαλλιὰ ἢ γένεια).
Λευκοθώραξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) λευκὸν θώρακα.
Λευκόϊνος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ
Λευκόϊον (τό). λευκὸν ἴον, εἶδος (ἄσπρ.) μενεξὲ ἢ δενδροΐας.
Λευκόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καρποφορῶν) λευκὸν καρπόν.
Λευκόκαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν καυλόν.
Λευκοκέρατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰ κέρατα, (συνκδχ.) » Βοῦς —, « Ἡσύχ., ὁ λευκός.
Λευκοκέφαλος (ὁ, ἡ). ἀσπροκέφαλος.
Λευκόκηρος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ λευκὸν κηρί.
Λευκοκόμης καὶ
Λευκόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὴν κόμην (ἄσπρα μαλλιά).
Λευκοκράμβη (ἡ), εἶδος κράμβης, ἀσπρολάχανον, (Τουρκ.) καρναμπῖτι.
Λευκόκρας, κρατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λευκοκέφαλος.
Λευκόκρεως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν κρέας.
;Λευκόκυμα (τό). ἄσπρον (ἀφρισμένον) κῦμα.
Λευκοκύμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκ. (ἀφρισμένα) κύματα.
Λευκόλιθος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ (τὸν)
Λευκόλιθον (τό), ἄσπρον μάρμαρον.
Λευκόλινον (τό). (κατὰ λέξ.) ἄσπρον λινάρι, εἶδος καναβιοῦ (διὰ παλαμάρια), (παρβλ. Λευκαία).
Λευκολόφας, ου (ὁ), Π. ἀντὶ

Λευκόλοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (εἰς τὴν περικεφαλαίαν του) λευκὸν λόφον. ||. (οὐσ. οὐδ.) λόφος (γεώλοφος) ἀπὸ ἀσπρόχωμα, ἀσπρειδερός.

Λευκομαινίς, ἴδος (ἡ), εἶδος ἰχθ. (μαινίδος), (ἄλλ.) Βόαξ, γοῦπα.

Λευκόμαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄσπρον μαλλί.

Λευκομελανίζω, Μ. ίσω. Ἔχω χρῶμα μεταξὺ μέλανος καὶ λευκοῦ.

Λευκομέλας, ανος (αινα, αν). ἀσπρόμαυρος. » Φαιὸς ὁ λευκομ., « Ἡρωδ.

Λευκομέτωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν μέτωπον.

Λευκόμορφος (ὁ, ἡ). λευκὸς τὴν μορφήν.

Λευκομφάλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν ὀμφαλὸν, (ἰδιωνυμ.) εἶδ. σύκου.

Λευκόνοτος (ὁ). ὁ νότος ἄνεμος (ὅταν, φυσῶν ἀπὸ Μ. Δ., κάμνῃ καλὸν καιρὸν, δὲν ἔχῃ σύννεφα).

Λευκοόπωρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λευκόπωρος.

Λευκοπάρειος καὶ Ἰων.

Λευκοπάρῃος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰς παρειὰς (ἄσπρα μάγουλα).

Λευκοπάρυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ φορῶν χιτῶνα μὲ λευκὴν παρυφὴν (ἄσπρον κενάρι), (ἐπμ.) ἀφελής, ἀπέριττος.

Λευκόπεπλος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λευκὸν πέπλον (voile).

Λευκοπέταλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰ φύλλα (πέταλα).

Λευκόπετρα, ας (ἡ) καὶ

Λευκόπετρον (τὸ). ἄσπρη (γυμνὴ) πέτρα, ξηρὸς βράχος.

Λευκόπηχυς, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λευκοὺς πήχεις (βραχίονας).

†Λευκόπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰ πλευρὰ (πλαγινά).

Λευκοπληθής, έος (ὁ, ἡ). (τόπος) περιέχων πλῆθος λευκοφόρων.

Λευκοποίκιλος (ὁ, ἡ), = Λευκόστικτος.

Λευκοπόρφυρος (ὁ, ἡ). ἀσπροκόκκινος.

Λευκόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκοὺς ἢ γυμνοὺς πόδας, ἀσποπόδης ἢ ξυπόλυτος.

Λευκοπρεπής, έος (ὁ, ἡ). εὐπρεπὴς (διαπρέπων) διὰ τὴν λευκότητά του.

Λευκοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ἀσπροπρόσωπος.

Λευκόπρωκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν πρωκτὸν (ὀπισινόν), (συνκδχ.) ἐσκιατραφημένος, ἄνανδρος ἢ κίναιδος. (ἀντίθ. τῷ Μελάμπυγος).

Λευκόπτερος καὶ

Λευκοπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄσπρα πτερά. (Π. ἐν γέν.) λευκός, λαμπρός. » Νιφὰς (» Ἡμέρα) —, « Αἰσχλ., Εὐρ. » Πορθμὸς —, « Εὐρ.

Λευκόπυγος (ὁ, ἡ), = Λευκόπρωκτος.

Λευκόπυρος (ὁ, ἡ). (σεμιδάλις) καμωμένη ἀπὸ ||. (οὐσ. ἀρσ. ἢ οὐδ.) ἀσπρόσιτι.

Λευκόπυρρος (ὁ, ἡ). λευκὸς καὶ πυῤῥός, ἀσπρόξανθος.

Λευκόπωλος (ὁ, ἡ), Π. = Λεύκιππος.

Λευκόπωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καρποφορῶν) λευκὴν ὀπώραν. » Συκῆ —, « Αθ., ἡ ἀσπροσυκιά, (ὀρθότ. τὸ Λευκοόπωρος).

Λευκόρειθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν (διαυγές) ῥεῖθρον.

Λευκόρινος (ὁ, ἡ), = Λεύκασπος.

Λευκόροδον καὶ Λευκόῤῥοδον (τὸ). τὸ ἄσπρον τριαντάφυλλον.

Λευκὸς [λεύσσω], ἡ, όν. Ἄσπρος. » Χιὼν (» Γάλα, » Κρίνον, » Μέτωπον, » Ἄλευρον κτλ.) —, « Θκρ. 2) λαμπρός, καθαρός, διαφανής, ὑαλιστερός. » Ἥλιος (» Ἡμέρα, » Αἴθης, » Ὕδωρ κτλ.) —, « Ὅμ. 3) συνκδχ.) τερπνός, χαρίεις, εὐάρεστος, εὔθυμος. » Ἔαρ (» Γαλήνη κτλ.) —, « Ἐπγρ. 4) (ἐπὶ ἀνθρ.) χλωμός, ἐσκιατραφημένος, δειλός, χαῦνος, ἄνανδρος. » Οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ὄφελος, « Παροιμ. » Λευκαὶ φρένες, « Πινδ. 5) (μτφορ.) σαφής, εὐκρινής, εὔληπτος. (ἐπὶ φωνῆς) τρανός, εὔηχος, (Γαλλ.) claire, sonore. » Γιγνώσκοιμ', ὅσα λευκὸν ἔχει στίχον· ἡ δὲ μέλαινα ἱστορίη τήκει, « Ἐπγρ. » Λευκὸς ἔλεγχος, « Αξ. » Λευκότερον διασαφήσας, « Αξ. 6) Π. γυμνός. » Πούς, « Εὐρ., (ἴδε ἐ Λευκόω).

Λευκόσαρκος (ὁ, ἡ), = Λευκόκρεως ἢ Λευκοσώματος.

Λευκοστεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. στεφανωμένος (περιτυλιγμένος) μὲ λευκὸν σέμμα· ἔχων λευκὸν γῦρον.

Λευκόστικτος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ λευκὰ στίγματα.

Λευκόστολος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος λευκὴν στολήν, ἀσπροφορεμένος.

Λευκόσφυρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λευκόπους.

Λευκοσώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν σῶμα.

Λευκόταρσος (ὁ, ἡ), = Λευκόπους.

Λευκότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ λευκοῦ, ἀσπράδα, στιλπνότης κτλ., (μτνμ.) σαφήνεια.

Λευκοτριχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἄσπραις τρίχαις, εἶμαι-

Λευκότριχος (ὁ, ἡ), = Λευκόθριξ.

Λευκότροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος (αὐξάνων) λευκὸς ἢ μὲ λευκὸν ἄνθος. » Μύρτον —, « Αἰσχ.

Λευκουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Λευκαίνω, ἀσπρίζω.

Λεύκουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὴν οὐράν.

Λευκουφής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὑφασμένος μὲ λευκὸν ὑφάδι, (ἐν γέν. ἐπὶ ὑφάσμ.) λευκός.

Λευκοφαής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Λευκαυγής. » Μάργαρος —, Εὐς.

Λευκόφαιος (ὁ, ἡ). φαιὸς (σκοῦρος) κλίνων πρὸς τὸ ἄσπρον (ὄχι τόσον βαθύς), σταχτερός.

Λευκοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος λευκὸς (λαμπρός), = Λευκοφαής.

Λευκόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄσπρα (ἀσπρειδερὰ) μμάτια.

Λευκοφλεγματέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω λευκοφλεγματίαν.

Λευκοφλεγματία (ἡ), εἶδ. νόσου, χλωμάδα (ἀρχὴ ἢ σύμπτωμα) ὑδρωπικίας.

Λευκοφλέγματος (ὁ, ἡ) καὶ

Λευκοφλεγματίας, ου (ὁ). ὁ πάσχων ἢ συνοδευόμενος μὲ λευκοφλεγματίαν » Ὕδερος —, « Γαλ.

Λευκοφλεγματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ ἢ ὅμοιος μὲ λευκοφλεγματίαν.

Λευκόφλεγμος (ὁ, ἡ), = Λευκοφλέγματος.

Λευκόφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν φλοιὸν (ἄσπρην φλοῦδαν).

Λευκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ ἄσπρα φορέματα, εἶμαι-

Λευκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λευκὰ φορέματα, ἀσπροφόρος· (μτνμ.) » Ἄμπελος —, « Ἐπγρ., ἡ καρποφοροῦσα ἄσπρα σταφύλια.

Λεύκοφρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἄσπρα ὀφρύδια (καὶ μτνμ.) λευκὸν περίβολον ἢ λευκὰς (μαρμαρίνους) στοὰς ὁλοτρόγυρα. » Ἀγορὰ —, « Ἡρ.

Λευκοφυής, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λευκοφαής.

Λευκόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰ φύλλα

Λευκόχειρ, χειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰς χεῖρας.

Λευκοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λευκὸν χιτῶνα.

Λευκόχλωρος (ὁ, ἡ). πράσινος ἀνοικτὸς (ἀσπρειδερός), (Ἀρετ.)

Λευκόχριστος (ὁ, ἡ). χρισμένος μὲ λευκὴν ὕλην, ἀσβεστωμένος.

Λευκοχροέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι λευκόχρως.

Λευκόχροια (ἡ), τὸ νὰ ἦνε τις -

Λευκόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν χρῶμα, λευκός.

Λευκόχρυσος (ὁ, ἡ). ἄσπρος μὲ χρυσᾶς φλέβας.

Λευκοχρώματος (ὁ, ἡ), = Λευκόχροος.

Λευκόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν χρῶμα ἢ δέρμα.

Λευκόψαρος (ὁ, ἡ). ψαρὸς (σταχτερὸς) ἀνοικτός, (Τουρκ.) γκιουμουσής, ἢ ψαρὸς μὲ λευκὰ στίγματα.

Λευκόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀσπρίζω τι (κυρ. μὲ ἄσπρην βαφήν), (παρβλ.) Λευκαίνω. (Π.) γυμνόνω, ξεσκεπάζω. » Πόδα —, « Ἐπγρ.

Λευκώλενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὰς ὠλένας (ἄσπρα μπράτσα).

Λεύκωμα (τὸ), [λευκόω]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶν' ἀλειμμένον μὲ ἄσπρην βαφήν, (ἰδιαιτ. δὲ) ἀσπρισμένον σανίδι ἢ ἄλλο ὅμοιον ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἐγράφοντο τὰ ὀνόματα τῶν ἀρχόντων καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔπρεπε νὰ γνωστοποιηθῇ εἰς τὸ δημόσιον· (τώρα ἠμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ) τὸ (Γαλλ.) album, τὸ (Τουρκ.) μπεγιάζι (καὶ Ἰταλ.) carta bianca. 2) τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ. 3) κηλὶς λευκὴ σχηματιζομένη εἰς τὸν ὀφθαλμόν, (ὅθ.

Λευκωματίζω, Μ. ίσω. Παθαίνω λεύκωμα (εἰς τ' ὀμμάτι).

Λευκωματώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος εἰς ἢ ὅμοιος μὲ λεύκωμα (τοῦ ὀφθαλμοῦ).

Λευκών, ῶνος (ὁ). δάσος ἀπὸ λεῦκα.

Λευκώπης καὶ

Λευκωπίας, ου (ὁ), Π. = Λευκοφανής, λευκὸς τὴν ὄψιν.

Λευκῶπις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Λευκώπης.

Λευκῶς, ἐπίρ. (πάντοτε σχεδὸν μτνμ.) Σαφῶς, εὐκρινῶς, (ἐπὶ φωνῆς) τρανῶς.

Λεύκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λευκόω, ἄσπρισμα, ἀσβέστωμα. 2) (ἰατρ.) = Λεύκωμα.

Λευρομήλη (ἡ), Ζ. Λαυρομήλη.

Λευρός, ά, όν, Π. ἀντὶ Λεῖος, ὁμαλός, ἐπίπεδος· εὐρύχωρος. (τρπ.) ἁπλοῦς, ἄκακος, (κοιν.) ἴσιος.

†Λεῦς (ὁ), Δ. ἀντὶ Λᾶας, λίθος.

Λεύσιμος, η, ον, Π. [λεύω]. ὁ ἄξιος (ἢ ἐκτελούμενος διὰ) λιθοβολίας. » Θάνατος —, « Εὐρ., (παρβλ. Λευστήρ).

Λευσμός (ὁ), Π. λιθοβολία.

Λεύσσω Μ. λεύσω; Π. [λάω, γλαύσσω]. βλέπω.

Λευστήρ (ὁ), Π. [λεύω]. ὁ λιθοβολῶν ἢ ἄξιος νὰ λιθοβοληθῇ. » Μόρος —, « Αἰσχλ., ὁ διὰ λιθοβολίας, (ἄλλ.) Λεύσιμος

Λευστός, ή, όν, Π. [λεύσσω]. ὁρατός. » Λευστῶν νοουμένων τε, « Δξ., ἢ 2) [λύω] = Λεύσιμος (;).

Λεύσω, Π. μέλλ. τοῦ Λεύσσω (;) καὶ τοῦ Λεύω.

Λευχειμονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λευκοφορέω, [ἐκ τοῦ

Λευχείμων [λευκός, εἷμα], ονος (ὁ, ἡ), = Λευκοφόρος.

Λευχηπατίας, ου (ὁ), = Λευκηπατίας.

Λεύω, Μ. λεύσω, Π. [†λεύς]. λιθοβολῶ, καταλεύω.

Λεχαίνω, Μ. ανῶ. Ἐπιθυμῶ λέχους (γάμου).

Λεχαῖος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἢ χρησιμεύων ὡς λέχος (κρεββάτι κτλ.), (συγχ. τῷ Λοχαῖος).

Λεχεποίης, ου (ὁ), Π. [λέχος, πόα]. τόπος κατάφυτος μὲ πολὺν χόρτον (ὥστε νὰ πλαγιάσῃ τις ἐπάνω ὡς ἂν εἰς στρῶμα).

Λεχήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [λέχος, †ἄρω], = Κλινήρης.

†Λεχήριον (τὸ) καὶ

†Λεχμός (ἡ), = Ἐνήλατον ἐ Ἤλεκτρον, ποδαρικὸν ἢ πλουμίδι κρεββατιοῦ.

Λεχοί, πληθ. ὀνμς. καὶ

Λεχοῖ, δοτ. ἑν. τοῦ Λεχώ.

Λέχος [λέγω], εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Κλίνη, στρῶμα, κρεββάτι· γάμος· συνουσία· (ὅθ. συνκδχ.) σύζυγος. » Ἔκανε Τυνδαρὶς ἃ λέγεα, « Εὐρ.

Λέχοσδε, ἐπίρ. Π. εἰς τὸ κρεββάτι.

Λέχριος, α, ον, Π. ὁ κείμενος πλάγια (εἰς ὁριζόντιον θέσιν), λοξός, ἐγκάρσιος, [ἐκ τοῦ

Λέχρις [λέγω, λέχος], ἐπίρ. Πλαγίως, δίπλα, πλάγια, ἐκ πλαγίου. » Λέχρις δ' αἰπύτεροι δόμοι ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν, « Ἀπλλν.

Λεχὼ [λέχος], όος-οῦς (ἡ). γυνὴ γεννήσασα, λεχῶνα, λεχοῦσα.

Λεχωΐας, άδος (ἡ), Π. = Λεχώ.

Λεχώϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν λεχῶνα ἢ τὴν λοχείαν. ||. (οὐσ.) » Λεχώϊον (τὸ), « Καλλ., τὸ λέχος, ἡ κοίτη.

Λεχωΐς, ΐδος (ἡ), Π. = Λεχώ.

Λεῴ, Ἀττ. ἀντὶ Λαοί, πληθ. κλητ. τοῦ Λεώς.

Λεώβατος (ὁ, ἡ). Π. [λεώς, βαίνω], = Λεωφόρος (ὁδός).

† Λεώδης, εως (ὁ, ἡ), = Λαώδης.

†Λεωκόρητος (ὁ, ἡ), [λεώς, κορέω], = Λεώλεθρος.

Λεωλεθρία (ἡ). ἀφανισμὸς ὁλοκλήρου λαοῦ, πανωλεθρία, [ἐκ τοῦ

Λεώλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀφανισθεὶς κατὰ κράτος (μὲ ὅλον τὸν λαόν, πανωλεθρία).

Λεωλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω ἢ Καταμετρῶ τὸν λαόν, (ἄλλ. διορθ. Λεπτολογέω).

Λέων [λᾶς], οντος (ὁ), Ζ. τὸ λεοντάρι. 2) (συνκδχ.) = Λεοντῆ. 3) εἶδ. κήτους (φώκηας). 4) εἶδος ὄφεως, (ἄλλ.) Κεγχρίνης. 5) εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ὀσπριολέων. 6) (ἰατρ.) εἶδ. σκίῤῥου ἢ καρκίνου (σπυρίου), (Τουρκ.) σερ-πεντσές.

Λεωπάτητος (ὁ, ἡ). γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Λεώβατος. 2) (εἰς τὸν Σοφ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Λαξαπάτητος.

;Λεωπέτρα καὶ

†Λεωπετρία (ἡ), ἀντὶ Λεῖα πέτρα, (ἄλλ.) Λισσὰς (ἴδε τὴν λέξ.).

Λεωργός (ὁ, ἡ). ὁ κατεργαζόμενος τὸν λαόν, λαοφθόρος, (ἐν γέν.) κακοῦργος.

Λεώς, ὼ, Ἀττ. καὶ Ἰων. ἀντὶ Λαός.

Λέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Λίαν ἢ (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Τελέως.

Λεωσφέτερος, α, ον. Ὁ πολιτογραφηθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ, δημοποίητος.

Λεωφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων λαόν, διὰ τοῦ ὁποίου διέρχεται συνήθως ὁ λαός. » Ὑπὲρ τῶν μάλιστα λεωφόρων πυλέων τοῦ ἄστεος, « Ἡρ. ||. (συνήθ. μόνον μετὰ καὶ [ὡς οὐσ.] χωρὶς τοῦ Ὁδός), ὁ μεγάλος (βασιλικός) δρόμος, (κοιν.) δημοσιά. » Καταλιπόντες τὰ σώματα ἐῤῥιμμένα ἐπὶ τῆς λεωφόρου, « Αξ.

†Λήβολος (ὁ, ἡ), γλσ. ἀντὶ Λιθόβλητος.

Λήγω [λέγω], Μ. λήξω. Παύω (ἢ ἄλλον ἢ [συνηθέστ.] ἐμαυτόν), καταπαύω· τελειόνω. περατοῦμαι. (μὲ αἰτ.) » Οὐ λῆγε μένος, « Ἰλ. Ν. (καὶ γεν. ἐλλ. ἐκ δ'.) » Οὐ λήξαιμι χεῖρας φόνοιο, « Ὀδ. Χ. (καὶ ἐλλ.) » Λῆγ' ἔριδος, « Ἰλ. Α. » Ἐπεὶ οἱ Ἀθην. τῆς ἀρχῆς ἔληξαν, « Ξεν. (ἐ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) » Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρχομαι, « Ἰλ. Ι. » Ἡ δὲ ἀτραπὸς αὕτη ἄρχεται μὲν ἀπὸ.., λήγει δὲ κατὰ Ἀλπηνὸν πόλιν, « Ἡρ. (ἐ πρὸς μτχ.) » Ὁπότε λήξοιεν ἀείδων, « Ἰλ. Ι. (καὶ χ. πτ.) » Οὐ λήξω, πρίν.., « Ἰλ. Τ. (ἢ μτχ.) » Τὰ λήγοντα, « Ἡρ., ἀντὶ Τὰ πέρατα.

Λήδανον (τὸ). ἀρωματικὴ τις ὕλη (ῥητίνη) συναζομένη ἀπὸ τῶν φύλλων τοῦ φυτοῦ λήδου, (κοιν.) λάδανον.

;Λήδανος (ὁ), = Λῆδος.

Ληδάριον καὶ Λήδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λῆδος.

Λῆδον (τὸ), Π. ἀντὶ Λῆδος, δίκτυον, (ὅθ. διορθ. τινὲς) λῖνον. 2) = τῷ

Λῆδος (ὁ), [λᾶς;] εἶδ. θάμν. (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ Κυτίσου), (κοιν.) λαδανιά.

Λῆδος [λεῖος], εος-ους (τὸ), Π. ὕφασμα λεπτὸν καὶ ἐλαφρόν, καλοκαιρινὸν φόρεμα. » Φυκιόεν —, « Θκρ., τὸ δίκτυ'.

Λήζομαι, Π. ἀντὶ Ληΐζομαι.

Ληθαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν λήθην ἢ εἰς τὸν ποτ. τῆς Λήθης. » Ὕδωρ (» Πόμα) ληθαῖον, « Ἡσύχ., Συν. 2) λήθης πρόξενος. » Ληθαῖον μιν (λίθον τινὰ) ἐφήμισαν οὕνεκεν αἰεὶ μεμνῆσθαι κακότητος ἀπερύκει θνητούς, « Ὀρφ. » Ληθαῖ .. πρὶν ὕπνου, « Νόνν., Καλλ. 3) [illegible] ἀντὶ Λαθραῖος (;).

Ληθάνεμος (ὁ, ἡ), ἴδε Λαθάνεμος.

Ληθάνω, Μ. ...; Π. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) λήθην ἐμποιῶ, κάμνω τινὰ νὰ λησμονήσῃ τι.

Ληθαργέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Λησμονῶ (ὑπὸ ἀργίας). » Ληθαργοῦντες τῆς ἑαυτῶν πατρίδος, « Ι. Μαλ. (ἐ πθ.) » Τὸν ἀνανεωτὴν τῶν ληθαργηθεισῶν τέρψεων, « Ἐπγρφ.

Ληθαργία (ἡ). ὕπνος μὲ ἐντελῆ ἀναισθησίαν.

Ληθαργίζω, Μ. ίσω. Πίπτω εἰς (καὶ μτβτ Προξενῶ) ληθαργίαν.

Ληθαργικός, ή, όν. Ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς ἢ συνωδευμένος μὲ) ληθαργίαν.

Λήθαργος (ὁ, ἡ), [λήθη, ἀργός]. (μὲ γεν.) Ἐπιλήσμων. » Λήθαργε φιλούντων, « Ἐπγρ. 2) νωθρός, ἀργοκίνητος, (κοιν.) κοιμισμένος. 3) (ἐπὶ θηρ.) κρυφός, κρυφοδαγκανιάρης. ||. (οὐσ. ἀρσ.) = Ληθαργία.

Ληθαργώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ληθαργικός.

Ληθεδανός, ή, όν, = Ἐπίληθος, προξενῶν λήθην, = Ληθαῖος.

Ληθεδών, όνος (ἡ), Π. ἀντὶ

Λήθη (ἡ), [λήθω]. λησμόνημα, ξέχασμα. » Ὁ ποταμὸς τῆς λήθης, « Στρ. » Καθάπερ τὸ λήθης ὕδωρ ἐκπιών, « Λουκ.

;Ληθηκής, έος (ὁ, ἡ), = Ληθεδανός.

†Ληθήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ἐπιλήσμων.

†Λήθιος (ὁ, ἡ), = Ληθαῖος, λαθραῖος.

Ληθομέριμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λησμονῶν ἢ κάμνων νὰ λησμονῇ τις τὰς μερίμνας (τὰς θλίψεις) του.

Λῆθος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Λήθη.

Ληθοσύνη (ἡ), Π. = Ληθεδών.

Λήθω, Μ. λήσω (ἀόρ. Ἔλαθον), Π. ἢ σπν. ἀντὶ Λανθάνω. » Ἀτακτῶν τις τοὺς θεοὺς οὐ λήθει, « Ξεν. ||. (μσ.) Λήθομαι, Ζ. Λανθάνομαι.

Ληθώδης, εος (ὁ, ἡ). λήθης πρόξενος.

Ληϊάνειρα (ἡ), Π. [ληΐζομαι, ἀνήρ]. ἡ αἰχμαλωτίζουσα τοὺς ἀνθρ., (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).

Ληϊάς, άδος (ἡ), Π. [ληΐζομαι]. γυνὴ αἰχμάλωτος.

Ληϊβότειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Ληϊβοτήρ, ῆρος (ὁ) καὶ

Ληϊβότης, ου (ὁ), Π. [λήϊον, βόσκω]. ὁ κατατρώγων (ἀφανίζων) τὰ σπαρτά. » Σῦς —, « Ὀδ. Σ.

Ληϊδάριον καὶ Ληΐδιον (τὸ), Π. ἀντὶ Ληδάριον καὶ Λήδιον.

Ληΐδιος, α, ον, Π. [ληΐς]. ὁ ληφθεὶς ἐν καιρῷ λεηλασίας, αἰχμάλωτος.

Ληΐζω καὶ (συχνότ.)

Ληΐζομαι [ληΐς], Μ. ίσω, ίσομαι. Λεηλατῶ, λαφυραγωγῶ· ἁρπάζω ὅ,τι εὕρω. (ἐν γέν.) 'παίρνω, ἀποκτῶ. » Οὔ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ' ἄμεινον τῆς ἀγαθῆς, « Ἡσ. » Ὁ κὰκ θανάτου κέρδεα ληϊζόμενος, « Ἐπγρ. (ἐ πθ.) » Ἐκ γῆς βαρβάρου λελῃσμένη, « Εὐρ.

Ληΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Λεία.

Ληϊνόμος (ὁ, ἡ), Π. [λήϊον, νέμω]. ὁ κατοικῶν εἰς τοὺς ἀγρούς.

Λήϊον (τὸ), [λαὸς ἢ †γήϊον, ἴδε Λᾶας]. χωράφι διὰ θέρισμα· (ἐν γέν.) τὰ σπαρτὰ (πρὶν θερισθοῦν). » Ἄφθη τὸ λήϊον ἀνέμῳ βιώμενον, « Ἡρ.

Ληΐς, ΐδος (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Λεία, λάφυρα. (ἐν γέν.) βοσκήματα, ἀγέλαι, ποίμνια, (ἁπλ.) περιουσία, κτήματα. » Εἰ κεν ἐπιτρέψητε δήμους καὶ ληΐδα πᾶσαν ὑμετέρην ξείνοισι.. μέλεσθαι, « Ἀπλλν. ||. (ἐπίθ.) ἀντὶ Ληϊάς, αἰχμάλωτος.

Ληϊσμός (ὁ). τὸ ληΐζεσθαι, λεηλασία.

Ληϊστήρ, ῆρος καὶ

Ληΐστης [ληΐζομαι], οῦ (ὁ), Π. ἀντὶ Λῃστής, πορθητής, πειρατής.

;Ληϊστεία (ἡ), = Ληστεία.

Ληϊστὸς [ληΐζομαι], ή, όν. Ὁ ἁρπαγθεὶς ἢ δυνάμενος ν' ἁρπαχθῇ εἰς τὸν πόλεμον (ὡς λάφυρον) ἢ νὰ λῃστευθῇ.

Ληϊστὺς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ληστεία.

Ληΐστωρ, ορος (ὁ), = Ληϊστὴρ, (συνκδχ.) λῃστρικός. (μτφορ.) ἀπατηλός. » Μῦθος —, « Νόνν.

Ληΐτις, ιδος (ἡ), Π. ἡ προςατεύουσα (συνεργοῦσα εἰς) τὴν λείαν, (ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς), (παρβλ.) Ἀγελείη. 2) (πθ.) = Ληϊὰς, αἰχμάλωτος.

†Ληϊτάρχης, ου (ὁ), = Λήταρχος.

Λήϊτος, η, ον, Ἰων. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λαόν, δημόσιος, (ὅθ.) » Λήϊτον (ἐνν. δῶμα ἢ οἴκημα), « Ἡρ., τὸ πρυτανεῖον, τὸ βουλευτήριον, (Γαλλ.) l'hôtel de ville, (ὅθ.

Ληϊτουργέω, = Λειτουργέω καὶ

Ληϊτουργὸς (ὁ, ἡ), = Λειτουργός.

Ληκάζω, Μ. άσω, = Λαικάζω.

Ληκαλέος, α, ον, = Λαικαστήρ.

Ληκάω-ῶ, Μ. άσω, = Λαικάζω.

Ληκέω-ῶ καὶ (Δωρ.) Λακέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κρότον, κτυπῶ· βούζω, (ἴδε Λάσκω). 2) (Κωμ.) = Περαίνω. » Μάλισθ' ὅταν ὑπό του ληκώμεθα τὴν νύχθ' ὅλην, « Ἀρσφ., (ὅθεν

Λήκημα ἢ Λήκισμα (τὸ). ἀφροδισιασμός, λαγνεία.

Ληκτήριος, α, ον, Π. ὁ πανταχόθεν λήγων (περατούμενος), περιωρισμένος ὁλοτρόγυρα. » Νῆσος —, « Λυκ.

Ληκτικὸς, ή, όν. Ὁ περὶ τὴν λῆξιν (τὸ τέλος), ἀκροτελεύτιος.

Ληκύθειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ λήκυθον. (μτνμ. ἐπὶ λόγ.) πομπώδης, ὀγκώδης, (Γαλλ.) ampoulé. » Διὸ (διὰ τὸν τραγικὸν τοῦ Εὐριπιδείου μέτρου ὄγκον) καὶ Καλλίμαχος Μοῦσαν ληκυθίαν (γρφ. ληκυθείαν) τὴν τραγῳδίαν λέγει, « Σχλ. (ὁ Τζέτζ. φαίνεται ἐτυμολογῶν τὴν λέξιν δι' ἄλλην αἰτίαν ἀπὸ τὰ δακρυῤῥόα ἀγγεῖα [ληκύθια] τὰ προσφερόμενα ἢ συνθαπτόμενα τοῖς νεκροῖς:) » Διόπερ καὶ Καλλίμαχος λέγει τὴν τραγῳδίαν, Διὰ τοὺς θρήνους ἢ κλαυθμοὺς, καὶ Ληκυθείαν Μοῦσαν. «

†Ληκυθιάδες (αἱ), εἶδος ἐνωτίων (διὰ τὸ σχῆμά των).

Ληκυθίζω, Μ. ίσω. (κατὰ λέξ.) Ἀλείφω μὲ μῦρον (κτλ.) ἀπὸ τὴν λήκυθον, φυκιασιδόνω· (μτνμ.) καλλωπίζω δι' ἐπιτετηδευμένων καλλωπισμῶν. 2) ὁμιλῶ μὲ ἔμφασιν (μὲ τραγικὸν καὶ ἐπιτετηδευμένον ὕφος), λαρυγγίζω.

Ληκύθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λήκυθος.

Ληκυθισμὸς (ὁ). τὸ ληκυθίζειν, καλλωπισμὸς βεβιασμένος· λαρυγγισμὸς, φωνασκία.

Ληκυθιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ληκυθίζων (λαρυγγίζων, ὁμιλῶν μὲ τραγικὴν ἔμφασιν).

Ληκυθοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων καὶ

Ληκυθοπώλης, ου (ὁ), ὁ πωλῶν ληκύθους.

Λήκυθος (ἡ), [ληκέω]. σκεῦος (φιάλη) πρὸς ἀναπόθεσιν ἐλαίου (μύρου κτλ.), λαδικάκι. » Σκυτίνη στενόστομος —, « Ἱπποκρ. » Ἔλαιον χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ, « Ὀδ. Δ. III » Ὤχου καταλιποῦσα, ὥσπερεὶ προκειμένου, μονονοῦ στεφανώσασ' οὐδ' ἐπιθεῖσα λήκυθον, « Ἀρσφ. (ὅθ. συνκδχ.) » Ἱπποτροφίαν οὐ λακύθα ὀπαδεῖν, « Πλ., δὲν ἁρμόζει εἰς ἐλαιοφόρους τόπους. 2) (μτφόρ.) ἡ περὶ τὸν λόγον ἐπιτήδευσις, ῥητορικὸς καλλωπισμὸς, (ὅθεν ὁ Κικέρ. λέγει που περὶ τοῦ Ἰσοκράτους ὅτι πᾶσαν τὴν λήκυθον τῶν αὐτοῦ λόγων κατεκένωσεν). 3) (μτνμ.) τὸ καρύδι τοῦ λαιμοῦ, ὁ γούργουλας, (ὅθ.) = Λαρυγγισμός.

Ληκυθουργὸς (ὁ, ἡ), = Ληκυθοποιός.

†Ληκὼ, οῦς (ἡ), = Πέος.

Λῆμα (τὸ) Π. [λάω]. (ἐν γέν.) θέλησις· ἀπόφασις· διάθεσις τῆς ψυχῆς, φρόνημα· (ἰδιαιτ.) θάρσος, εὐτολμία, μεγαλοφροσύνη. » Λήματος πλέως, « Ἡρ. » Ἔργα χειρῶν τε καὶ λήματος, « αὐτ.

Λημαλέος [λήμη], α, ον. Τσιμπλιασμένος. (συνκδχ.) ἀμβλυωπῶν.

Ληματίας, ου (ὁ). πλήρης λήματος (φρονήματος), θαῤῥαλέος, μεγαλόφρων.

Ληματιάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. εἶμαι πλήρης λήματος (φρονήματος, εὐτολμίας), ἔχω πεποίθησιν εἰς ἐμαυτὸν (εἰς τὰς δυνάμεις μου).

†Ληματόω-ῶ [λῆμα], Μ. ώσω. Ἐμπνέω (καὶ πθ. Λαμβάνω) θάῤῥος.

Λημάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω τσίμπλαις εἰς τὰ 'μμάτιά μου, (ἐπμ.) ἀμβλυωπῶ, δὲν καλοβλέπω. » Χύτραις (» Κολοκύνταις) λημᾶν, « Κωμ., ἐντελῶς ἀμβλυώττειν, [ἐκ τοῦ

Λήμη (ἡ), [Αἰολ. γλάμα, γλία]. ἡ ἐκρέουσα καὶ πήζουσα περὶ τὸν ὀφθαλμὸν ὕλη, (κοιν.) τσίμπλα. (μτφορ.) πρόληψις σκοτίζουσα τὸν νοῦν.

;Λημία (ἡ) καὶ

Λημίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λήμη. » Λημία μικρὰ περὶ αὐτὰς (τὰς ὄψιας), « Ἱπποκρ.

Λῆμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι λαμβάνει (παίρνει) τις ὡς δῶρον, δωροδόκημα· (ἁπλ.) κέρδος, εἰσόδημα, πρόσοδος. » Ἔργον δὲ αὐτῷ (τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ ὀνομαζομένῳ Ξυλεῖ) τὰ ἐς τὰς θυσίας ξύλα τεταγμένου λήμματος παρέχειν, « Παυσ. 2) (εἰς τὴν Λογικ.) τὸ διδόμενον, ἡ μείζων πρότασις ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα· θέσις (πρὸς ἀπόδειξιν), (ὅθεν Δίλημμα· ἴδε Ἐπιφορά). 3) τίτλος (ἐπιγραφή, περίληψις) συγγράμματος ἢ ποιήματος. » Λῆμμα Νινευῆ, βιβλίον ὁράσεως Ναούμ, « Γρφ.

†Λημματίζομαι [λῆμμα], Μ. ίσομαι, (νλγ.) ἀντὶ Λαμβάνομαι, παράγομαι.

Λημματικὸς, ή, όν. Ὁ ἠξεύρων νὰ ὠφελῆται (νὰ κερδίζῃ).

Λημμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λῆμμα.

†Λημματισμὸς (ὁ), (νλγ.) κέρδος, κερδοσκοπία, δωροδοκία.

Λημνίσκος (ὁ), [λῆνος]. φασκιὰ (κορδέλλα) ἀπὸ μαλλί. » Καθ' ὅλην ἐξίπταντο τὴν ὁδὸν (ὄρνεις) λημνίσκοις τοὺς πόδας δεδεμέναι πρὸς τὸ ῥᾳδίως ὑπὸ τῶν θεωμένων ἁρπάζεσθαι, « Ἀθ. » Λημνίσκος διάσυρτος, « Ἰατρ., κορδέλλα διαπερωμένη εἰς τὸ δέρμα πρὸς ἐμπύωσιν, (Γαλλ.) séton. 2) (;) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μηνίσκος.

Λημώδης, εος (ὁ, ἡ). λήμῃ ὅμοιος ἢ λήμης ἔμπλεως.

Λῆν, Δ. ἀπαρ. τοῦ Λάω (θέλω).

Λῆναι (αἱ), Π. αἱ Βάκχαι.

Λήναια (τὰ), τὰ Διονύσια, ἴδε Λήναιος.

Ληναΐζω, Μ. ίσω. Ἑορτάζω ἢ Ἀγωνίζομαι (ὡς ποιητὴς) εἰς τὰ Λήναια, (ἐν γέν.) = Βακχεύω.

Ληναϊκὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (γινόμενος) εἰς τὰ Λήναια, Βακχικός.

Ληναῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος ἐπάνω εἰς τὸν ληνόν, (ὅθ. ἐπιθετ.) ὁ Διόνυσος. ‖. » Λήναια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), τὰ μικρὰ (τὰ κατ' ἀγροὺς, τὰ ἐν Λίμναις ἢ ἐπὶ Ληναίῳ) Διονύσια.

Ληναΐτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ληναῖος ἢ Ληναϊκός.

Ληναιὼν, ῶνος (ὁ). ὁ 6'. μὴν τοῦ χειμῶνος (κατὰ τοὺς Ἴωνας) καθ' ὃν ἑωρτάζοντο τὰ Λήναια.

Ληνὰς, άδος (ἡ), = (ἢ πιθανώτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ληνὸς (3).

Ληνεὼν, ῶνος (ὁ). ὁ τόπος ὅπου εἶναι οἱ ληνοί.

Ληνὶς, ίδος (ἡ), = Ληνὴ (ἴδε Λῆναι). 2) = Ληνὸς (3).

Ληνοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Πατῶ εἰς τὸν ληνὸν σταφύλια, [ἐκ τοῦ

Ληνοβάτης [ληνὸς, βαίνω], ου (ὁ). ὁ πατῶν εἰς τὸν ληνὸν σταφύλια, (συγχ. τῷ Λινοβάτης).

Ληνὸς (ὁ ἢ ἡ), [†λᾶ, λᾶας]. (ἐν γέν.) κοίλωμα, γοῦρνα· στέρνα· σκάφη· λάρναξ (νεκροῦ). » Ληνὸν Ἀσσίαν τῆς σαρκοφάγου λίθου, « Ἐπγλ. Πλάτ., (ἰδιαιτ. 2) τὸ κάθισμα τοῦ ἁμαξηλάτου. 3) ἡ τρύπα ὅπου ἐμπήγεται τὸ κατάρτι, (παρβλ.) Μεσόδμη. 4 (συνήθ.) τὸ πατητῆρι τῶν σταφυλιῶν, (κοιν.) ληνὸς, κάδη· (ὅθ. Π.) ὁ τρυγητός.

Λῆνος, εος-ους (τὸ), Π. [συγγ. τῷ Λάχνη καὶ Χλαῖνα]. μαλλὶ, (ὅθ. τὸ Λατ.) lana ἢ læna.

Ληξιαρχεῖον (τὸ). τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον.

Ληξιαρχία (ἡ). ἡ εἰς τὸ ληξιαρχεῖον ἐγγραφή.

Ληξιαρχικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ληξίαρχον, (ὅθ.) » Ληξιαρχικὸν (ἐνν. βιβλίον ἢ γραμματεῖον), « Δμ., ὁ κώδηξ εἰς τὸν ὁποῖον ἦσαν καταγεγραμμένοι οἱ πολῖται ἢ τὸν ὁποῖον ἐκράτει ὁ.

Ληξίαρχος (ὁ), (εἰς τὰς Ἀθ.) ἄρχων τις (συνήθως ὁ δήμαρχος) ὅς τις κατέγραφεν εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ κώδηκα τοὺς ἐνηλίκους ἤδη καὶ δυναμένους νὰ ἐξουσιάζωσιν εἰς τὸ ἑξῆς τὰ κτήματά των [λῆξις, ἄρχω] πολίτας.

Ληξιπύρετος (ὁ, ἡ). ὁ λήγων (καταπαύων) τὸν πυρετόν, (Γαλλ.) fébrifuge.

Λῆξις [λαγχάνω], εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἐκλογὴ ἢ διανομὴ διὰ κλήρου, Κλήρωσις, Διακλήρωσις. » Ὡς Λιβύης ἁπάσης ἐν τῇ λήξει τῶν τριῶν ἀνδρῶν Καίσαρι γενεμημένης, « Ἀππ. 2) (συνκδχ.) τὸ διὰ λαχνοῦ ληφθὲν (ἢ κατὰ κληρονομίαν ἀνῆκον ἑκάστῳ) μερίδιον, κτῆμα· κατοικία, (ὅθ.) » Θεῶν λήξεις, « Φώτ., τὰ τεμένη. » Ἡ περίγειος (» Ἡ καθ' ὕδατος, » Ἡ ἀέριος) —, « Ἀχ. » Ἡ ἀκήρατος (» Ἡ ἀγήρως, » Ἡ ἀθάνατος, » Ἡ ἐκεῖσε) —, « Ἐκκλησ., ὁ μετὰ θάνατον βίος. » Ὁ τῆς θείας (τῆς εὐσεβοῦς κτλ.) λήξεως, « αὐτ., ὁ μακαρίτης. 3) (Νμ.) ἡ διὰ κλήρου παρουσίασις τῆς δικασίμου ὑποθέσεως· (ἐν γέν.) ἀγωγὴ, κρισολογία. » Τῆς πρός με λήξεως, « Ἰσ., τῆς κατ' ἐμοῦ. » Πρὶν γενέσθαι τὰς λήξεις τῶν δικῶν ἡμῖν, « αὐτ.

Λῆξις [λήγω], εως (ἡ). παῦσις· τέλος.

Λήξομαι, μέλλ. τοῦ Λαγχάνω.

Ληὸς (ὁ), Ἰων. (σπντ.) ἀντὶ Λαός.

Ληπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Λαμβάνω.

Ληπτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ

Λήπτης, ου (ὁ). ὁ λαμβάνων, (εὐχρηστότ. εἰς τὰ σύνθ.).

Ληπτικὸς, ή, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ λαμβάνειν. » Πλουτεῖν δὲ οὐ ῥᾴδιον τὸν ἐλευθέριον, μήτε ληπτικὸν ὄντα μήτε φυλακτικόν, « Ἀρστ.

Ληπτὸς, ή, όν. Ὁ ληφθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ληφθῇ.

†Ληραίνω καὶ

Ληρέω-ῶ [λῆρος], Μ. ήσω. Φλυαρῶ, μωρολογῶ· παραλαλῶ· ἀνοηταίνω. » Εἰ δεῖ μὴ ληρεῖν, « Δμ., ἵνα εἴπῃ τις τὴν ἀλήθειαν.

Λήρημα (τὸ). πρᾶξις ἢ λόγος ληροῦντος (ἀνόητος).

Λήρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ληρέω, φλυαρία, μωρολογία· ξαναμωραμός.

Ληρολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ληρέω, ὁμιλῶ ὡς —

Ληρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων λήρους (φλυαρίας), μωρολόγος.

Λῆρος (ὁ, ἡ). μάταιος, ἀσήμαντος, ἀνόητος, (ὅθ. οὐσ.

Λῆρος (ὁ). φλυαρία, μωρολογία. » Ὅλως δὲ λῆρός ἐστι τῷ Πλάτωνι τὸ συμπόσιον, « Ἀθ. » Τί ταῦτα ληρεῖς φληναφῶν ἄνω κάτω Λύκειον, Ἀκαδήμειαν, Ὠδεῖον, Πύλας, λήρους σοφιστῶν; « (Ἀλέξ. παρ') Ἀθ. 2) (συνκδχ.) φλύαρος· ἀνόητος· (κοιν.) μασκαρᾶς. » Τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι, « Λκ. 3) πρᾶγμα μάταιον (ψεύτικον, περιττὸν, ἀσήμαντον), (κυρ. δὲ) στολίδι γυναικεῖον, φαλμπαλᾶς κτλ. » Λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας, τὸν πλοῦτον ἐᾷ παρ' αὐτῷ, « Ἀρσφ. » Τὰς ὁδοὺς ἂς ἐπισκευάζομεν καὶ κρήνας καὶ λήρους, « Δμ. » Καί τοι ἐκείνῳ γε λῆρος πάντα δοκεῖ εἶναι πρὸς τὸ ἀργύριον, « Ξεν. (καὶ εἰς ταύτην τὴν σημασ. ἴσ. ἡ λέξις συγγενεύει καὶ ἐνίοτε συγχέεται μὲ τὸ Λείριον).

Ληρόσοφος (ὁ, ἡ). λῆρος (φλύαρος) σοφιστής.

Ληροσχεδοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων (συῤῥάπτων ἐκ τοῦ προχείρου, αὐτοσχεδιάζων) λήρους.

Ληρῳδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ληρέω.

Ληρώδης, εος (ὁ, ἡ). μωρολόγος, μασκαρᾶς, μάταιος.

Ληρωδία (ἡ), = Λῆρος, φλυαρία, μωρολογία.

Ληρωδῶς, ἐπίρ. Ματαίως, ἀνοήτως.

Λῇς, Δ. Π. ἀντὶ Θέλεις (ὁρς.) ἢ Θέλῃς (ὑποτ.), 6'. ἑν. πρσ. τοῦ Λάω.

Λησίκακος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποιῶν λήθην τῶν κακῶν, Λαθικηδὴς, (συγχ. καὶ ἰσοδυν. τῷ Λυσίκακος).

Λησίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. [λήθω, βροτός]. ὁ ἀπατῶν τοὺς ἀνθρώπους, κλέπτης, λαοπλάνος.

Λησίπονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποιῶν λήθην τῶν πόνων, Λαθικηδὴς, (συγχ. καὶ ἰσοδυν. τῷ Λυσίπονος).

Λῆσις [λήθω], εως (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Λῆστις, λήθη. 2) (γλσ.), [λάω], = Θέλησις.

Λησμοσύνη (ἡ), Π. = Ληθοσύνη, λήθη.

Λήσμων [λήθω, λέλησμαι], ονος (ὁ, ἡ), = Ἐπιλήσμων, ξεχανιάρης.

Λήσομαι, μέλλ. τοῦ Λανθάνομαι.

Λῃστάρχης καὶ Λῄσταρχος, ου (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς τῶν λῃστῶν, πρωτοκλέπτης.

Λῃστεία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λῃστεύειν, τὸ ἔργον τοῦ λῃστοῦ (τοῦ πειρατοῦ). » Ἀποκναιόμενοι (οἱ Ἀθην.) καὶ χρημάτων εἰσφοραῖς, καὶ λῃστείαις ἐξ Αἰγίνης, « Ξεν.

Λῄστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Λῃστὴρ, λῃστρική. » Ναῦς —, « Αἰλ.

Λῄστευμα (τὸ). ἔργον λῃστοῦ, λῄσευσις.

Λῃστεύω, Μ. εύσω. Κλέπτω (Ἁρπάζω, Γυμνόνω κτλ.) ὡς λῃστής. » Λῃστεύειν ἀνάγκη, καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ τοῦ πολέμου χρῆσθαι τὴν πρώτην, « Δμ. (καὶ μτνμ.) » Λῃστεύων τελώνης, « Πλδ. (καὶ πθ.) » Χώρα λῃστευομένη, « Θκ. » Λελῄστευμαι καὶ τοὔνομα, « Ἀχ. Τάτ.

Λῃστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Λῃστής.

Λῃστήριον (τὸ). φωλεὰ (καταφύγιον) ἢ σῶμα (συμμορία) λῃστῶν.

Λῃστὴς [ληΐζομαι], οῦ (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ λεηλατῶν (ἁρπάζων, ξεγυμνόνων κτλ.), (ὅθ. ἰδιαιτ.) κλέπτης (κυρ. τοῦ βουνοῦ) ἢ πειρατής. » Λῃσταί τινες κατέσχον ἢ κλῶπες χθόνα, « Εὐρ.

Λῃστικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς λῃστὴν, ἴδιος λῃστοῦ, κλέπτικος. » Σκάφος —, « Ἀππ. 2) ἐπιῤῥεπὴς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λῃστεύειν. » Βίαιον ἄνδρα καὶ λῃστρικὸν γενόμενον, καὶ περικόψαντα πολλοὺς, μόλις ἁλῶναι καὶ κολασθῆναι, « Πλ. ‖. » Τὸ λῃστικὸν, « Θκ., (περιληπτ.) οἱ λῃσταὶ, ἡ συμμορία τῶν λῃστῶν.

Λῃστικῶς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ λῃσταὶ, μὲ λῃστικὸν τρόπον.

Λῆστις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Λήθη. » Λῆστιν ἴσχειν, « Εὐρ., λησμονεῖν.

Λῃστοδίωκτος (ὁ, ἡ). ὁ διωκόμενος (κυνηγούμενος) ὑπὸ λῃστῶν.

Λῃστοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος (ὑποδεχόμενος καὶ κρύπτων) τοὺς λῃστὰς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Οἶκος —, « Σωκρ.

Λῃστοκράτωρ, ορος (ὁ), = Λῄσταρχος.

Λῃστόκτονος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φονεύων τοὺς λῃστάς· (προπαροξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπὸ λῃστῶν.

Λῃστὸς, ή, όν, (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ληϊστός.

Λῃστοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω λῃστὰς ἢ ἀπὸ λῃστείας.

Λῃστρικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Λῃστικός.

Λῃστρὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Λῃστής, κλέπτισσα. 2) (ἐπιθ.) ἀντὶ Λῃστρική. » Ναῦς —, « Δμ. (καὶ χωρὶς τοῦ οὐσ.) » Δώδεκα λῃστρίσι τοὺς πλέοντας ληϊζόμενον, « Δ. ὁδ.

Λήσω, μέλλ. τοῦ Λήθω ἢ Λανθάνω.

Λήταρχος (ὁ), Π. [†λῆτος, ἄρχω]. ἀρχιερεύς.

Λητογένεια (ἡ), θηλ. τοῦ

Λητογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. υἱὸς ἢ θυγάτηρ (γεννηθεὶς, -εῖσα ἐκ) τῆς Λητοῦς.

Λητοΐδης, ου (ὁ), = Λητογενής.

†Λῆτος, η, ον, σπν. ἢ ἄχρ. ἀντὶ Λήϊτος, ἱερεὺς (λειτουργὸς) τοῦ θεοῦ, (ὅθ.

†Λητουργέω-ῶ, Λητουργὸς κτλ., ἀντὶ Λειτουργέω κτλ.

Λητωϊὰς, άδος καὶ

Λητῷος (κατὰ κρσ. ἀντὶ Λητώϊος), α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Λητώ. ‖. (οὐσ.) Λητῷον (τὸ), (ἐνν. ἱερὸν), ὁ ναὸς τῆς Λητοῦς.

Ληφθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λαμβάνω.

Ληχμὸς (ἡ), Π. ἀντὶ Λῆξις, κλήρωσις, λαχνός.

Ληψικέρματος [λαμβάνω, κέρμα] καὶ

Ληψίμισθος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων μισθὸν, μισθωτός.

Λῆψις, εως (ἡ). τὸ λαμβάνειν, πιάσιμον· 'πάρσιμον. ἅλωσις (» Πόλεως —, « Θκ.). (ἰατρ.) εἰσβολὴ περιοδικοῦ πυρετοῦ. (λογικ.) = Λῆμμα, θέσις, πρότασις. (πλθ.) εἰσόδημα, ἀπολαβή.

Ληψοδοσία (ἡ). λῆψις καὶ δόσις, συναλλαγή, (Τουρκ.) ἀλίσ-βερίσ.

Ληψολιγόμισθος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ λαμβάνων ὀλίγον μισθόν.

Λήψομαι, μέλλ. τοῦ Λαμβάνω.

Λιάζω, Μ. άσω, Π. κλίνω, λυγίζω· (συνκδχ.) ἀφίνω τι νὰ πέσῃ, ῥίπτω. ‖. (συνήθ. πθ.) γέρνω· (συνκδχ.) ἐκκλίνω, μακρύνομαι, παραμερίζω· ἀναχωρῶ· ἀποφεύγω· (μὲ αἰτ. προθετ.) προσφεύγω· (σπν.) πίπτω, καταπίπτω. » Πρηνὴς ἐλιάσθη, « Ἰλ. Ο. » Σὺν δὲ πτερὰ λίασθεν, « Ἰλ. Ψ., κατέπεσον.

Λίαν, ἐπίρ. Ἐπιτ. = Πάνυ, κατὰ πολλὰ· κατ' ἐξοχὴν· μὲ ὑπερβολήν. » Λίην μέγα, « Ὅμ. » Ὥστ' οὐδ' οὐ πεπλασμένος ὁ κόμπος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος, « Αἰσχλ. (ἢ ἐνάρθρ.) » Ἡ λίαν φιλότης, « Αἰσχλ. Σωκρ., ἡ ὑπερβάλλουσα. » Τὴν λίαν ὕβριν τούτου, « Ξεν. » Τὸ λίαν ἧσσον ἐπαινῶ τοῦ μηδὲν ἄγαν, « Εὐρ. » Μέθετον τὸ λίαν, « αὐτ. (καὶ πρὸς ὑπερθ.) » Βέλτιστα λίαν πράττει, « Πλάτ. (ἢ μὲ πρόθ.) » Ὑπὲρ λίαν, « Γρφ., ὑπὲρ πάντα λόγον, (παρβλ. Ἄγαν).

; Λιανθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [†λι, ἄνθος]. πολλὰ ἀνθηρὸς, γεμάτος ἄνθη, (ἄλλ. διορθ. Ἁλιανθής).

Λιαρὸς [λιάζω], ά, όν, Π. ἀντὶ Χλιαρὸς, συγκερασμένος· (συνκδχ.) τερπνὸς, εὐάρεστος. (ἐπὶ ἀνέμ.) = Λιγύπνοος· (ἐν γέν.) γλυκύς. » Γάλα —, « Θκρ., (παρβλ. Λαρὸς καὶ Ἱλαρός).

†Λίασμα (τὸ), = Χλίασμα, νερὸν χλιαρόν.

Λίβα, αἰτ. τοῦ Λίψ. 2) Π. ἀντὶ Λιβάδα, αἰτ. τοῦ Λιβάς.

Λιβάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λιβάς. » Περὶ Φενεὸν δ' ἐστὶ καὶ τὸ καλούμενον Στυγὸς ὕδωρ, λιβάδιον ὀλεθρίου ὕδατος, « Στρβ. » Ὀρύττοντες παρὰ τὸν αἰγιαλὸν, ἐντυγχάνουσι ποτίμοις λιβαδίοις, « Πλ. 2) (μτγν.) = Λειμὼν, τόπος κάθυδρος.

καὶ (ἐπιμ.) πάντοτε χλοάζων, λιβάδι.

Λιβάζω [λιβὰς], Μ. άσω, = Λείβω, χύνω, (καὶ πθ.) χύνομαι, στάζω· ἀναβλύζω. (συνκδχ.) καταῤῥέω, φθείρομαι.

Λιβανίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λίβανος.

Λιβανίζω, Μ. ίσω. Μυρίζω 'σὰν λιβάνι.

Λιβανικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὸν λίβανον.

Λιβάνινος, η, ον. Κατεσκευασμένος μὲ (ἀπὸ) λιβάνι.

Λιβανοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Λιβανώδης.

Λιβανοκαΐα (ἡ). τὸ νὰ καίῃ τις λιβάνι.

Λιβανομάννα (ἡ). μάννα τῆς λιβάνου, λιβανωτός.

Λιβανομαντεία (ἡ). ἡ ἀγυρτεία τοῦ λιβανομάντεως.

Λιβανόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ καπνοῦ τοῦ λιβάνου.

Λιβανοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν λίβανον.

Λίβανος (ὁ καὶ σπν. ἡ), [Ἑβρ.], εἰδ. δένδρου ἀπὸ τοῦ ὁπ. στάζει ὁ 2) = Λιβανωτὸς, τὸ λιβάνι. » Συρίας δ' ὡς λιβάνου καπνὸς, « Εὐρ. 3) Π. ἀντὶ Λιβανωτίς. » Σαμψύχου λιβάνου τε νέους κλάδας, « Νίκ.

Λιβανοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) λίβανον. 2) (εἰς τὴν Αἴγυπτ.) ὁ προσφέρων τὸν εἰς τὰς θυσίας λίβανον.

Λιβανόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα λιβάνου.

Λιβανόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκευάζω (Ἀνακατόνω) μὲ λίβανον.

Λιβανώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ λιβάνου, ὅμοιος μὲ λίβανον.

Λιβανωτίζω, Μ. ίσω. Καπνίζω μὲ λιβάνι. 2) = Λιβανίζω.

Λιβανώτινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ λιβανωτὸν ἢ λιβανωτίδα.

Λιβανώτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λιβανωτός.

Λιβανωτὶς, ίδος (ἡ), εἶδος ἀρωματ. φυτοῦ, (κοιν.) δενδρολίβανον, (Λατ.) ῥοσμαρίν. 2) ἄλλο εἶδος φυτοῦ σκιαδοφόρου, (Δσκρ. Γ. 87 καὶ Θφρ. Θ'. 126). 3) (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λιβανωτρίς.

Λιβανωτὸν (τὸ), = Λιβανωτός. 2) = Λιβανωτρίς, θυμιατήριον.

Λιβανωτοπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Λιβανωτοπώλης, ου (ὁ), = Λιβανοπώλης.

Λιβανωτὸς (ὁ καὶ σπν. ἡ), τὸ κόμμι τῆς λιβάνου, λιβάνι, θυμίαμα. » Λιβανωτὸν δεῦρό τις καὶ πῦρ δότω, ὅπως ἂν εὔξωμαι, « Ἀρστφ. 2) (συνκδχ.) τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου ἐπωλεῖτο ὁ λιβανωτός. » Περιῆλθον εἰς τὰ σκόροδα ϗ τὰ κρόμμυα ϗ τὸν λιβανωτὸν, « (Εὐπ. παρὰ) Πλδ.

Λιβανωτοφόρος (ὁ, ἡ), = Λιβανοφόρος.

Λιβανωτρὶς, ίδος (ἡ). κουτὶ διὰ λιβάνι, λιβανοθήκη, ἢ θυμιατήριον.

Λιβὰς [λείβω], άδος (ἡ). σταλαγμὸς ὁποιουδήποτε ὑγροῦ, (ἐν γέν.) πηγὴ ὕδατος. » Λιβάδας καλεῖσθαι τὰ ἀπὸ τῶν ὀμβρίων ὑδάτων διηθούμενα καὶ κατὰ γῆς ἐν στεγνοῖς ϗ σκιεροῖς τόποις συνεστηκότα, καθάπερ ἐν ἀγγείοις, « Γλσ. Γεωπον. » Δακρύων (» Γάλακτος, » Ἠλέκτρου) λιβάδας, « Εὐρ., Ἀπλλν.

Λίβηθρον (τὸ), = Λείβηθρον.

†Λίβον (τὸ), Λατ. libum, πλακούντιόν τι προσφερόμενον εἰς τὰς θυσίας.

Λιβόνοτος (ὁ). ἄνεμός τις δυτικονότιος, (ἄλλ.) Λευκόνοτος.

Λίβος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Λιβάς. 2) = Λίβον.

Λιβοφοῖνιξ, ικος (ὁ), = Λιβόνοτος.

Λιβρὸς [λείβω], ά, όν, Π. ὑγρὸς, σταλάζων, κάθυγρος. 2) (συνκδχ.) ζοφώδης, ὁμιχλώδης.

Λιβυὸς (ὁ), εἰδ. πτηνοῦ. 2) εἰδ. ὄφεως, (ἄλλ.) Λίβυς.

Λιβυρνὶς, ίδος (ἡ), [Ἐθν.], εἰδ. ταχυπλόου, κάτεργον, (Γαλλ.) galère.

Λίβυς, υος (ὁ). κάτοικος τῆς Λιβύας. 2) = Λιβυκός· 3) (οὐσ.) εἰδ. ὄφεως μὴ φαρμακεροῦ.

Λίβυσσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Λίβυς, Λιβυκή.

Λίγα, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Λιγέως.

Λιγαίνω, Μ. ανῶ, Π. φωνάζω (ψάλλω, ἠχῶ) μὲ λιγυρὰν φωνήν.

Λιγγούριον (τὸ), = Λυγκούριον.

Λίγδα, ης (ἡ), Π. = Λίγδος.

Λίγδην, ἐπίρ. Π. [λίζω]. ἀκροθιγῶς, ἐπιπολαίως. (χυδ.) τσουγγρανιστά.

Λίγδος (ὁ), [λίζω;]. = Ἴγδη, γουδί, (Τυρκ.) χαβάνι. 2) χωνευτήριον ἢ καλοῦπι τῶν μεταλλουργῶν, (ἄλλ.) Χοάνη.

Λίγειος, α, ον, = Λιγὺς, (ἐπὶ φων.) ὀξὺς, διαπεραστικός.

Λιγέως [λιγὺς], ἐπίρ. Μὲ λιγυρὰν (διαπεραστικὴν ἢ μελῳδικὴν) φωνήν.

;Λιγήϊος, ΐη, ϊον, Ἰων. ἀντὶ Λίγειος.

†Λίγνον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Λέγνον.

;Λιγνυόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Λιγνυώδης, [ἐκ τοῦ

Λιγνὺς [συγγ. τῷ Λύγη], ύος (ἡ). φλόγα μὲ καπνόν· καπνὸς μαῦρος ϗ πυκνὸς (καθὼς ὁ τῶν κεραμικῶν καμίνων ἴδε Κνίσσα)· καπνιά. » Ἄλλο ὑγρὸν ἐπίχεε, ἕως ἂν αἰθαλώσῃς λιγνὺν αὐτάρκη, « Δσκρ.

Λιγνυώδης, εος (ὁ, ἡ). γεμάτος ἀπὸ ἢ ὅμοιος μὲ λιγνὺν (καπνὸν ἢ καπνιάν). » Γλῶσσα —, « Ἱπποκρ. » Λιγνυώδεα πτύελα, « αὐτ.

†Λιγνωτὸς, ἡ, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λεγνωτός.

Λίγξε, Π. ἀντὶ Ἔλιγξεν, ἀόρ. τοῦ Λίζω.

Λιγουροκώτιλος, η, ον, Δ. ἀντὶ Λιγυροκώτιλος.

Λιγουρὸς, ἡ, όν, Δ. ἀντὶ Λιγυρός.

Λιγυηχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λιγέως ἠχῶν, λιγυρὸς, μελῳδικός.

Λιγύθροος-ους (ὁ, ἡ), Π. = Λιγύφωνος.

Λιγύκροτος (ὁ, ἡ), Π. = Λιγυηχής.

Λιγύμολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μέλπων (ᾄδων) μὲ λιγυρὰν φωνήν.

†Λιγύμοχθος, ἐσφαλμ. ἀντὶ

Λιγύμυθος (ὁ, ἡ), Π. = Λιγύφθογγος.

Λιγυπνείων (ἢ Λιγὺ πνείων), ουσα, καὶ

Λιγύπνοιος, ἀντὶ

Λιγύπνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. (ἄνεμος) ὁ πνέων μὲ λιγυρὰν (σφυρίζουσαν ἢ γλυκεῖαν) πνοὴν, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) φρέσκος, (παρβλ.) Λαμπρός.

Λιγυπτερόφωνος καὶ

Λιγυπτέρυγος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. τὰ πτερὰ κάμνουν λιγυρὸν ἦχον. » Τέττιξ, « Ἐπγρ.

Λιγυρίζω, Μ. ίσω, = Λιγαίνω.

Λιγυρόθροος-ους (ὁ, ἡ), = Λιγύθροος.

;Λιγυρόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = Λιγυηχὴς, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Λυρόκτυπος).

Λιγυροκώτιλος, η, ον, Π. ὁ φλυαρῶν (κωτίλλων) μὲ λιγυρὰν φωνήν.

Λιγυρόπνοος-ους (ὁ, ἡ), = Λιγύπνοος.

Λίγυρος (ὁ), εἶδος πολυτ. λίθυ (ἠλέκτρυ) εὑρισκομένου εἰς ἢ φερομένου ἀπὸ τὴν Λιγουρίαν, (ἴσως) = Λυγκούριον ἢ (τὸ κοιν.) Λαζοῦρι, (καὶ Σημ. ὅτι καὶ παρὰ τοῖς Βυζαντ. τὸ κυανοῦν [Λαζοῦρι] χρῶμα ἐλέγετο παρομοίως Βένετον, ἀπὸ τοῦ τόπου ὅπου κατ' ἐξοχὴν ἐσκευάζετο).

Λιγυρὸς, ά, όν, (ϗ ἐπίρ.) -υρῶς, = Λιγύς.

Λιγυρόφωνος (ὁ, ἡ), = Λιγύφωνος.

Λιγυρῶς, ἐπίρ. Λιγέως.

Λιγὺς, εια, ὺ, Π. [λίζω]. (κυρ. ἐπὶ ἤχου) ὀξὺς, λεπτὸς, διαπεραστικὸς· καθαρὸς, μελῳδικὸς, (Γαλλ.) sonore, (ἴδε Ἀρστ. περὶ Ἀκους. 804, 21, ϗ παρβλ.) Λαμπρὸς, (ὅθ. ἐπὶ ῥητόρ.) εὐφραδής· (ἐπὶ ἀνέμου) = Λιγύπνοος· (ἐν γέν.) γλυκὺς, εὐάρεστος, νόστιμος, (ὅθ. τὸ κοιν.) λιγερή. » Σύμβιον ἁπάντων ἥδιστον ϗ λιγυρώτατον, « Ἰσκρ. (εἰς τὸν Ξενοφ.) » Οὐρὰ λιγυρὰ, « Κυνηγ. Δ. ά., = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λυγηρὰ, εὐλύγισος, (καθὼς καὶ τὸ) » Μάστιξ λιγυρὰ, « Ὁμ., Σοφ.

Λίγυς, υος (ὁ). ὁ ἐκ τῆς Λιγουρίας, (ὅθ.

Λιγυστικὸν (τὸ), εἰδ. φυτοῦ, (Γαλλ.) livêche.

Λιγύφθογγος (ὁ, ἡ), Π. = Λιγύφωνος.

† Λιγυφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Λιγύφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λιγυρὰν (καθαρὰν, λαμπρὰν, μελῳδικὴν κτλ.) φωνήν. » Ἀηδὼν —, « Θκρ.

Λίζω [ὀνμτπ.], Μ. λίγξω, (κυρ.) κάμνω λὶγξ (καθὼς τὸ τιναζόμενον βέλος), σφυρίζω. (συνκδχ.) σχίζω ἐπιπολαίως (περνῶν ἐπάνωθέν τινος), τσυγγρανίζω.

Λίην, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Λίαν.

Λῖθ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Λῖτα.

Λιθαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (μεταφέρων) λίθους ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Λιθάζω, Μ. άσω, = Λιθοβολῶ. 2) = Λιθοποιῶ.

Λίθαξ, ακος (ἡ καὶ ὁ). σκληρὸς, πετρώδης. ||. (οὐσ.) ὑποκορ. τοῦ Λίθος, λιθάρι· πετράδι.

Λιθαργύρεος, α, ον, Π. ἀντὶ

Λιθαργύρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ λιθάργυρον.

Λιθάργυρος (ἡ). ὁ ἑνωμένος μετὰ τοῦ ἀργύρου καὶ ὑελοποιούμενος εἰς τὴν χώνευσιν αὐτοῦ μόλιβδος, (ἄλλ.) ἀφρὸς ἢ ἄνθος ἀργύρου, (Τουρκ.) μουρτεσέγκι. » Λιθάργυρος λευκὴ, « Γλσ., τὸ Ψιμύθιον. 2) μίγμα τι ἀργύρου καὶ μολίβδυ πρὸς κατασκευὴν ἀγγείων, (ἄλλ.) Ψευδάργυρος. 3) Π. ἀντὶ Λιθαργύρινος. » Ὄλπη —, « Ἀθ.

Λιθαργυροφανὴς, έος (ὁ, ἡ). λιθαργύρῳ ὅμοιος.

Λιθαρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Λιθάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λίθος, πετράδι (πολύτ.), πετραδάκι.

Λιθὰς, άδος (ἡ), Π. = Λίθαξ, λιθάρι.

Λιθασμὸς (ὁ), [λιθάζω]. λιθοβόλημα.

Λιθαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ λιθάζων (λιθοβολῶν).

Λιθαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἢ χρησιμεύων πρὸς λιθασμόν.

Λιθάω-ῶ, Μ. .. ; Ἔχω (Περιέχω) λίθους ἢ (εἰς τὴν κύστιν) λίθον, (κατὰ τὸν Φωτ. εὐχρηστότ. τοῦ) Λιθιάω.

Λιθεία (ἡ). ὕλη πετρῶν δι' οἰκοδομάς. 2) (Γρφ.) λίθοι πολύτιμοι, πετράδια.

Λίθειος, α ἢ ος, ον, = Λίθινος.

Λιθένδυτος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος (σκεπασμένος [Τουρκ.] καπλαδισμένος) μὲ λίθους.

Λίθεος, α, ον, Π. ἀντὶ Λίθινος.

Λιθηλογὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. κτισμένος μὲ λίθους λογάδας.

Λιθία (ἡ), = Λιθεία.

Λιθιαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Λιθώδης ἢ Λίθινος.

Λιθιακὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τοὺς (πολυτ.) λίθους. (ὅθ.) » Λιθιακὰ (ἐν. βιβλία), « σύγγραμμα (πραγματεία) περὶ πολυτ. λίθων.

Λιθίασις, εως (ἡ). νόσος τις περὶ τὴν κύστιν, (κοιν.) πέτρα. 2) ὑπερσάρκωσίς τις σκληρὰ σχηματιζομένη εἰς τὰ βλέφαρα, [ἐκ τοῦ

Λιθιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ἀπὸ πέτραν (λίθον) εἰς τὴν φοῦσκαν ἢ ἀπὸ ἀρθρῖτιν.

Λιθίδιον (τὸ), = Λιθάριον.

Λιθίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω λίθον.

Λιθικὸς, ἡ, όν, = Λιθιακός.

Λίθινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ λίθον, πέτρινος. « Λίθινος θάνατος, « Πίνδ. » Λίθινος ἀνδριὰς, « Αχ. » Λίθινος κόρη, « Ἀθ. (καὶ ἐλλ. ὡς οὐσ.) » Τιμῆς εἵνεκα τῶν λιθίνων, « Ἐπγρ.

Λιθίνως, ἐπίρ. Ὡς λίθινος.

Λίθιον (τὸ), = Λιθάριον.

Λιθὶς, ίδος (ἡ), = Λιθάς.

Λιθοβλὴς, ῆτος καὶ

Λιθόβλητος (ὁ, ἡ), = Λιθοβόλητος. 2) Π. = Λιθοκόλλητος.

Λιθοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Πετροβολῶ· φονεύω διὰ τῆς λιθοβολίας.

Λιθοβολήσιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος νὰ λιθοβοληθῇ, ἢ = τῷ

Λιθοβόλητος (ὁ, ἡ). ὁ λιθοβοληθεὶς ἢ ἐκτελούμενος διὰ λιθοβολίας, (παρβλ.) Λεύσιμος.

Λιθοβολία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λιθοβολεῖν, λιθοβόλημα.

Λιθοβόλος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ λιθοβολῶν. ||. (οὐσ. 1) στρατιώτης ῥίπτων λίθους, (ἄλλος παρὰ τὸν σφενδονήτην, ἴδε Θκ. ΣΤ', 69) καὶ 2) (;θηλ.) μηχανὴ διὰ τῆς ὁπ. σφενδονίζουν λίθους. 3) (προπαροξ.) = Λιθόβλητος. » Λιθόβολον αἷμα, « Εὐρ., ὁ διὰ λιθοβολίας θάνατος.

Λιθόγληνος (ὁ, ἡ), Π. = Λιθοδερκής. » Μέδουσα —, « Νόνν.

Λιθογλύπτης, ου (ὁ). ὁ γλύφων (σκαλίζων γράμματα κτλ. ἐπάνω εἰς) λίθους.

Λιθογλυφὴς, έος (ὁ, ἡ). γλυμμένος (σκαλισμένος) εἰς λίθον.

Λιθογλυφία (ἡ). σκάλισμα διὰ τῆς γλυφίδος ἐπάνω εἰς λίθον, [ἐκ τοῦ

Λιθόγλυφος (ὁ), (παροξ.) = Λιθογλύπτης; (προπαροξ.) = Λιθογλυφής.

Λιθογλώχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λιθίνας γλωχῖνας (ὀξεῖς λίθους).

Λιθογνωμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λιθογνώμονα καὶ τὴν τέχνην του, (ὅθ.) » Λιθογνωμικὸν (ἐνν. βιβλίον), « Σδ., σύγγραμμα περὶ τούτου.

Λιθογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων ἐξ ἐπαγγέλματος ἢ κατ' ἐμπειρίαν τοὺς πολυτ. λίθους.

Λιθογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν λίθον (προξενῶν λιθίασιν). » Ὕδωρ —, « Δσκρ.

Λιθόδενδρον (τὸ). τὸ κοράλλιον, (κατὰ λέξ.) δένδρον ἀπολιθωμένον ἢ δενδροειδὴς ἀπολίθωσις.

Λιθοδερκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [λίθος, δέρκομαι]. ὁ ἀπολιθόνων μὲ μόνον τὸ βλέμμα του.

Λιθόδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λίθινον ἢ λιθῶδες δέρμα (ὄστρεον ἢ ὄστρακον ἀντὶ δέρματος). » Χελώνη —, « Ἐμπεδ.

†Λιθοδικτέω-ῶ, Μ. ήσω. [λίθ. δικεῖν], = Λιθοβολέω.

Λιθόδμητος, κατὰ συγκ. ἀντὶ

Λιθοδόμητος (ὁ, ἡ). λιθόκτιστος.

Λιθοδόμος (ὁ, ἡ). ὁ οἰκοδομῶν μὲ λίθους, κτίστης.

Λιθοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος λίθου, ὅμοιος μὲ λίθον.

Λιθοεργὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μεταβάλλων εἰς λίθον. » Μέδουσα —, « Ὀππ.

Λιθοεργὸς (ὁ, ἡ), = Λιθοεργής. 2) (οὐσ. ἀρσ.) = Λιθουργός, λιθοξόος.

;Λιθοθλάστης, ου (ὁ), [λιθ. θλάω]. ἐργαλ. (σφυρὶ) μὲ τὸ ὁπ. συντρίβουν λίθους.

Λιθοκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λιθίνην καρδίαν, σκληρόκαρδος.

Λιθοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λιθώδη (σκληρὰν) κεφαλήν.

Λιθοκόλλα, ης (ἡ). μίγμα τι πρὸς συγκόλλησιν λίθων.

Λιθοκόλλητος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κολλημένους ἐπάνω του πολυτ. λίθους (πετράδια)· (ἐνίοτε) σκεπασμένος μὲ μάρμαρα.

Λιθόκολλος (ὁ, ἡ), = Λιθοκόλλητος.

Λιθοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Πελεκῶ) λίθους.

Λιθοκοπία (ἡ). κόψιμον (πελέκημα) λίθων. 2) = Λιθοβολία.

Λιθοκοπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λιθοκόπον ἢ τὴν λιθοκοπίαν. » Λιθοκοπική, « ἡ τέχνη τοῦ λιθοκόπου.

Λιθοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων (πελεκῶν) λίθους. ||. (οὐσ.) πετρᾶς, λιθοξόος.

Λιθοκρήδεμνος (ὁ, ἡ), Π. [λ. κρήδεμνον]. ςεφανωμένος (τριγυρισμένος) μὲ πέτραις.

Λιθοκτονία (ἡ). ὁ διὰ λιθοβολίας θάνατος.

Λιθολάβος (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς λιθουλαίαν.

Λιθολαμπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων διὰ τοὺς ἐπ' αὐτῷ πολυτ. λίθους.

Λιθολευστέω, Μ. ήσω. Λιθοβολῶ, (πθ.) γίνομαι-

Λιθόλευστος (ὁ, ἡ), [λ. λεύω], = Λιθόβλητος ἢ Λιθοβολήσιμος. » Ἄρης —, « Σοφ., = Λιθοκτονία.

Λιθολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (σύνηθ. δὲ Κτίζω μόνον μὲ λογάδας) λίθυς, κτίζω ξερολίθι.

Λιθολόγημα (τὸ). τοιχίον κτισθὲν διὰ λιθολογίας (μὲ λίθους λογάδας), ξερολίθι. (ἐνίοτε) ψηφοθέτημα.

Λιθολογία (ἡ). συλλογὴ καὶ συναρμογὴ λίθων πρὸς οἰκοδομήν.

Λιθολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων ἢ ἐκλέγων καὶ συναρμόζων πρὸς οἰκοδομὴν λίθυς. κτίστης, τοιχοποιός.

Λιθομανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἄχρι μανίας (τρελλαινόμενος διὰ) τοὺς πολυτ. λίθους.

†Λιθομυλία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Λιθωμυλία.

Λιθόξεστος (ὁ, ἡ), [λ. ξέω]. σκαμμένος μέσα εἰς (ἢ κατεσκευασμένος ἀπὸ πελεκητὴν) πέτραν.

Λιθοξόανος (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος μὲ λίθινα ξόανα ἢ μὲ λίθους ἐπὶ τῶν ὁπ. εἶνε σκαλισμένα ἀνάγλυφα.

Λιθοξοεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ λιθοξόου, πετράδικον.

Λιθοξοέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λαξεύω.

Λιθοξοϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ ξέειν (πελεκᾶν) λίθους. ||. (οὐσ.) πετρᾶς.

Λιθοπλίνθινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἐκ λιθοπλίνθων.

;Λιθόπλινθος (ἡ). πλίνθος λίθου ἢ λιθίνη, τούβουλον.

Λιθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ (Τὸν μεταβάλλω εἰς) λίθον, ἀπολιθόνω, [ἐκ τοῦ

Λιθοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ μεταβάλλων τι ἢ τινὰ εἰς λίθον, ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀπολιθόνειν. (ἰατρ.) λιθογόνος.

Λιθοπρίστης, ου (ὁ). ὁ πρίζων (πριονίζων) λίθους, πριονιστὴς μαρμάρων.

Λιθόῤῥινος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λιθόδερμος.

Λίθος (ὁ, ϗ ἡ). πέτρα· βράχος, λιθάρι. (ἰδιαιτ. θηλ.) πέτρα πολύτιμος, πετράδι ἢ μάρμαρον. (ἰατρ.) ἡ πέτρα τῆς φούσκας (ὅθ. Λιθίασις)· (ἰδιωνυμ. εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ πέτρινον βῆμα ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἐδημηγόρουν εἰς τὴν Πνύκα· ἡ πέτρα ἐπὶ τῆς ὁπ. ἐκήρυττεν εἰς τὴν ἀγορὰν ὁ κῆρυξ (ἐπ' αὐτῆς ἔδιδον τὸν ὅρκον καὶ οἱ θεσμοθέται). » Χυτὴ λίθος, « Ἡρ., ἡ ὕελος. » Λυδία —, « Σοφ., ἡ (ἄλλ.) Βάσανος. » Ἡ μαργαρῖτις λίθος, « Ἀθ., Θφρ. » Παρία —, « Θκρ., τὸ λευκότατον μάρμαρον. » Τὸν ἀπὸ γραμμῆς κινεῖ λίθον, « αὐτ., ἴδε Γραμμή.

Λιθοσπαδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [λ. σπάω]. (τρύπα) σχηματισθεῖσα διὰ τῆς ἀποσπάσεως λίθου.

Λιθόσπερμον (τὸ), εἰδ. φυτοῦ (τοῦ ὁπ. τὸ σπέρμα εἶνε σκληρὸν ὡς λίθος), (Γαλλ.) grémil.

Λιθοσσόος (ὁ, ἡ), Π. [λ. σεύω]. ὁ διώκων (ἀποσοβῶν) τινὰ μὲ λίθους.

Λιθοστεγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ςέγην (ὀροφὴν) ἐκ λίθων.

Λιθοστερέμνιος (ὁ, ἡ). σκληρὸς (ςερέμνιος) ὡς λίθος.

Λιθόστρωτος (ὁ, ἡ). στρωμένος μὲ λίθους (Τυρκ. καλδιρίμι) ἢ μὲ πετραδάκια (καθὼς τὸ Μωσαϊκόν).

†Λιθοτομεῖον (τὸ), = Λατομεῖον.

Λιθοτομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λατομέω. ||. (πθ.) μὲ σχίζουν ἵνα μοῦ ἐκβάλουν λίθον (τῆς κύστεως).

Λιθοτομία (ἡ), = Λατομία, κόψιμον (βγάλσιμον) πέτρας καὶ αὐτὴ ἡ κομμένη πέτρα, (συνκδχ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) = Λατομεῖον. (ἐνίοτε χειρυργ.) ἡ διὰ τομῆς ἐξαγωγὴ τῆς πέτρας ἀπὸ τὴν κύστιν.

Λιθοτομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ

ἐπιτήδειος πρὸς λιθοτομίαν. » Λιθοτομικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ λιθοτόμου.
Λιθοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (κόπτων) λίθους, πετρᾶς. (χειρουργ.) ὁ κόπτων καὶ ἐκβάλλων τὴν ἐν τῷ σώματι πέτραν. ‖. (οὐσ.) Λιθοτόμον (τὸ), τὸ πρὸς λιθοτομίαν χρήσιμον χειρουργ. ἐργαλεῖον.
Λιθότομος (ὁ,ἡ). κομμένος (πελεκημένος) μέσα εἰς ἢ ἀπὸ τὴν πέτραν.
Λιθοτράχηλος (ὁ, ἡ), (μτφορ.) = Σκληροτράχηλος.
Λιθοτριβικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρίψιμον (δούλευμα, ὑάλισμα) τῶν πολυτ. λίθων.
Λιθότροπος (ὁ, ἡ). λιθώδης (σκληρὸς) τὸν τρόπον, ἀπότομος, ἄσπλαγχνος.
Λιθουλκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἕλκω (Τραβῶ, Ἐβγάζω) λίθους ἀπὸ τὸ λατομεῖον.
Λιθουλκὸς (ὁ, ἡ). ὁ τραβῶν (ἐβγάζων) ἀπὸ τὸ λατομεῖον λίθους. ‖. (οὐσ.) εἶδ. μηχανῆς πρὸς τοῦτο. (ἰατρ.) = Λιθοτόμον.
;Λιθουργεῖον (τὸ), εὐχρηστότ. τὸ Λιθούργιον.
Λιθουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (Δουλεύω) πέτραν. 2) = Λιθοποιέω.
Λιθουργὴς, έος (ὁ, ἡ). χαμωμένος ἀπὸ πέτραν.
Λιθουργία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ λιθουργοῦ. 2) (πλθ.) = Λατομεῖον.
Λιθουργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λιθουργόν· ὁ χρησιμεύων πρὸς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὴν λιθουργίαν.
Λιθούργιον (τὸ). ἐργαστήριον λιθουργοῦ.
Λιθουργὸς (ὁ,ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) πέτρας ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. ‖. (οὐσ.) λιθοξόος.
Λιθουρία (ἡ). τὸ νὰ κατουρῇ τις λίθους (ἄμμον).
Λιθοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) λίθους, [ἐκ τοῦ
Λιθοφόρος (ὁ,ἡ). ὁ κουβαλῶν (μεταφέρων) λίθους ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
Λιθόχροος-ους (ὁ, ἡ), Π. λίθῳ ὅμοιος.
Λιθόχρυσος (ὁ,ἡ). χρυσοῦς ἢ λιθοκόλλητος.
Λιθόψωκτος (ὁ, ἡ), Π. [λ. ψώχω]. ὁ τρίβων (ὑαλίζων, δουλεύων) τοὺς πολυτ. λίθους.
Λιθόω-ῶ, Μ. ώσω, = Λιθοποιέω, ἴδε Βροτόω.
Λιθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (σκληρὸς ὡς ἂν τὸν) λίθον, πετρώδης. (μτφορ.) λιθοκάρδιος.
Λιθωδία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ λιθώδους, σκληρότης λίθου.
Λιθωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει λίθου.
Λίθωμα (τὸ). λιθῶδες φῦμα, ῥόζος, τύλος.
Λιθωμότης, ου (ὁ). ὁ ὀμόσας (ὁρκισθεὶς) εἰς τὸν ἐν τῇ Πνυκὶ λίθον, ῥήτωρ δημόσιος.
Λιθώπης, εος (ὁ) καὶ Λιθῶπις, ιδος (ἡ), Π. ὁ ἔχων ὄψιν λίθου, λιθοειδής.
Λίθωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λιθόω, ἀπολίθωσις. 2) = Λιθεία (2).
;Λιθωτὸς, ἡ, όν. Ἀπολιθωμένος ἢ Λίθινος ἢ Λιθοκόλλητος.
Λιχμαίνω, Μ. ήσω, = Λιχμάω.
Λιχμαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προσατεύων τοὺς λιχμῶντας τὸν σῖτον κτλ.
Λιχμὰς, άδος (ἡ), = Θρίναξ, λιχμητήριον.
Λιχμάω-ῶ [λιχμὸς], Μ. ήσω, = Λιχμίζω. (ἐν γέν.) ξεχωρίζω, ξεδιαλέγω.
Λίχμησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., λίχνισμα.
Λιχμητὴρ, (ὁ), Π. ἀντὶ Λιχμητής.
Λιχμητήριον (τὸ). τὸ ἐργαλεῖον (φτυάρι κτλ.) μὲ τὸ ὁπ. λιχνίζουν, λιχνιστῆρι.
Λιχμητηρὶς, ίδος (ἡ), = Λιχμητήριον.
Λιχμητὴς, οῦ (ὁ). ὁ λιχμίζων, λιχνιστής.
Λιχμητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λιχμίζειν.
Λιχμητὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις καὶ ὁ καιρὸς τοῦ λιχνίσματος.
Λιχμήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Λιχμητής.
Λιχμίζω, Μ. ίσω. Ἀνακατόνω τὸ γέννημα εἰς τὸ ἁλῶνι ἵνα χωρισθῇ ἀεριζόμενον ἀπὸ τὰ ἄχυρα, λιχνίζω, [ἐκ τοῦ
Λιχμὸς (ὁ), [λίκνον], = Λιχμητήριον.
Λικμοφόρος (ὁ, ἡ), = Λικνοφόρος.
Λικνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λίκνον.
†Λικνίζω, Μ. ίσω, = Λιχμίζω.
Λικνίτης, ου (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Διόνυσος (ὡς τιμώμενος ὑπὸ τῶν Λικνοφόρων).
Λικνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καμωμένος εἰς) εἶδος λίκνου.
Λίκνον (τὸ), [λέγω]. κόσκινον πλεκτὸν ἀπὸ λυγαριὰν διὰ λίχνισμα, (κοιν.) δερμόνι. 2) σκεῦος ἱερὸν ἐντὸς τοῦ ὁπ. ἐπροσφέροντο αἱ ἀπαρχαὶ τῶν καρπῶν εἰς τοὺς θεούς. » Φορηθὲν πολλάκι μιτροδέτου λεῖκνον ὕπερθε κόμης, « Ἐπγρ. 3) κούνια μικροῦ παιδιοῦ. » Σὲ δὲ κοίμισεν λίκνῳ ἐνὶ χρυσῷ, « Καλλ.
Λικνοστεφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λικνοφορέω, [ἐκ τοῦ
Λικνοστεφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του (στεφανωμένος μὲ) λίκνον, (δηλ.) = Λικνοφόρος.
Λικνοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Λικνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του) τὸ ἱερὸν λίκνον εἰς τὰς Βακχικὰς πομπάς.
Λικριφὶς, ἐπίρ. Π. [λέχριος]. πλάγια, πρὸς ἢ ἀπὸ τὸ πλάγι.
Λικροὶ (οἱ). τὰ κλαδιὰ τῶν ἐλαφοκεράτων.
Λίκτης, ου (ὁ). ὁ λείχων (γλείφων).
Λιλαίομαι (χ. Μ.), (παρτ. Ἐλιλαιόμην, πρκ. Λελίημαι), Π. [λέω]. (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολὴν (κοιν. λαχταρῶ) καὶ προσπαθῶ ν' ἀπολαύσω τι. » Δόρποιο (» Πολέμοιο) λιλ., « Ὁμ., Ἡσ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Λιλαιομένη χροὸς ἆσαι, « Ἰλ. Φ. » Προτὶ ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι, « Ὀδ. Ο. (ἢ προθετ.) » Φόωσδε λιλαίεο, « Ὀδ. Λ. (ἢ ἀπολ. κατὰ μτχ.) » Βὰν ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι, « Ἰλ. Μ. Π., πρόθυμοι, σπεύδοντες.
Λιμαγχέω-ῶ [λιμὸς, ἄγχω], Μ. ήσω, = Λιμοκτονέω, (ὅθεν
;Λιμάγχησις, εως καὶ
Λιμαγχία (ἡ), = Λιμοκτονία, (ἰατρ.) αὐστηροτάτη δίαιτα.
Λιμαγχικὸς, ἡ, όν. Ὁ λιμοκτονῶν ἢ λιμοκτονούμενος.
Λιμαγχονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λιμαγχέω.
Λιμαγχόνη καὶ
Λιμαγχόνησις, εως (ἡ), = Λιμαγχία.
Λιμαίνω, Μ. ανῶ. Πάσχω ὑπὸ λιμοῦ, ἔχω ἔλλειψιν τροφῶν, πεινῶ.
;Λιμακώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λειμακώδης.
†Λιμβεία (ἡ), νλγ. ἀντὶ Λιχνεία, [ἐκ τοῦ
†Λιμβεύω, Μ. εύσω, νλγ. ἀντὶ Λιχνεύω, [ἐκ τοῦ
†Λιμβὸς, ἡ ἢ ος, ὸν ἢ ον, νλγ. ἀντὶ Λίχνος.
Λιμβρὸς, ά, ὸν, Π. = Λιβρὸς (2).
Λιμενάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων (ἐπιστάτης) τοῦ λιμένος.
Λιμεναρχία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ λιμενάρχου.
Λιμενήοχος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ ἔχων (σχηματίζων) λιμένα· (προπαροξ.) ὁ περιεχόμενος ἐντὸς λιμένος.
Λιμενήρης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λιμένα, εὐλίμενος.
Λιμενίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω λιμένα.
Λιμένιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λιμὴν, λιμανάκι.
Λιμένιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς λιμένα, ἢ ἐφορεύων (ἐπμ. τιμώμενος εἰς) τοὺς λιμένας.
Λιμενίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Λιμενίσκος (ὁ), = Λιμένιον.
Λιμενίτης, ου (ὁ) καὶ Λιμενῖτις, ιδος (ἡ), = Λιμένιος.
Λιμενοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα λιμένος.
†Λιμενοποιΐα (ἡ). κατασκευὴ τεχνητοῦ λιμένος.
Λιμενοποιϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ συντελῶν πρὸς λιμενοποιΐαν. » Λιμενοποιϊκὰ (ἐνν. βιβλία), « Μθμτκ. παλ., σύγγραμμα (διδασκαλία) περὶ λιμενοποιΐας.
Λιμενορμίτης, ου (ὁ), Π. ὁ εὑρισκόμενος ἢ τιμώμενος εἰς τοὺς λιμένας ἢ ὅρμους. (ἐπίθ. τοῦ Πριάπου κλπ.).
Λιμενοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν ἢ ἐπιτηρῶν τοὺς λιμένας. ‖. (οὐσ.) ἔφορος λιμένος, λιμενάρχης.
Λιμενουργία (ἡ), = Λιμενοποιΐα.
Λιμενοφυλακία (ἡ). τὸ ἀξίωμα (ἢ ἐπιστασία) τοῦ λιμενοφύλακος.
Λιμενοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ λιμένος.
Λιμὴν [συγγ. τῷ Λίμνη], ένος (ὁ). λιμηῶνας, λιμάνι· (μτνμ. καὶ μτφορ.) ἄσυλον, καταφύγιον, (παρβλ. Ὅρμος).
Λιμηρὸς [λιμὸς], ά, όν. Πεινασμένος, λιμασμένος, ψοφῶν τῆς πείνας, (Γαλλ.) famélique.
Λιμνάζω, Μ. άσω. Σχηματίζω λίμνην, στέκω ἀκίνητος ἐν εἴδει λίμνης. » Λιμνάζοντα ὕδατα, « Λξ., τὰ (κοιν.) στεκάμενα. 2) (σπν. μτβτ.) ἀντὶ Λιμνόω. » Οἱ ποταμοὶ λιμνάζουσι τὸν τόπον, « Δ. Χρσ.
Λιμναῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος ἢ διαιτώμενος εἰς λίμνην. 2) (ὡς ἐπίθ. τοῦ Διονύσου) ὁ λατρευόμενος εἰς τὰς ἐν Ἀθ. Λίμνας. ‖. Λιμναία, Π. (κατὰ παραγωγ.) ἀντὶ Λίμνη.
†Λιμνακὶς, ίδος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Λειμακίς.
Λιμνὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Λιμναία.
Λιμνασία (ἡ). λίμνασμα νεροῦ πλημμυρήσαντος. (οὕτω διορθ. ὁ Κορ. τὸ Γυμνασία τοῦ Στρβ. Γ. 6.).
Λίμνασμα (τὸ) καὶ
Λιμνασμὸς (ὁ), = Λιμνασία.
Λιμνάτας, α (ὁ). Δ. ἀντὶ Λιμνήτης καὶ
Λιμνᾶτις, ιδος (ἁ). Δ. ἀντὶ Λιμνῆτις.
Λιμνεία καὶ
Λίμνευσις, εως (ἡ), = Λιμνασία.
Λίμνη (ἡ), [λείβω]. νερὸν στεκάμενον, μπάρα· βάλτος· (Π.) κόλπος θαλάσσης, λιμήν. ‖. (εἰς τὰς Ἀθ.) τέμενός τι τοῦ

Διονύσου (πιθανῶς προτοῦ βάλτος) πλησίον τοῦ ἄστεος (ὅθ. τὰ ἐν Λίμναις Διονύσια).
Λιμνηγενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς εἰς τὰς ἐν Ἀθ. Λίμνας, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀρτέμ.).
Λίμνηθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ ἢ ἀπὸ τῆς λίμνης (τῆς θαλάσσης).
Λιμνῆστις, ιδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ λιμναίου, (ἄλλ.) Ἀδάρκη ἢ Ἀφάρκη.
Λιμνήτης, ου (ὁ) καὶ Λιμνῆτις, ιδος (ἡ), = Λιμναῖος.
Λιμνιάζω, Μ. άσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λιμνάζω.
Λιμνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λίμνη.
Λιμνόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν εἰς λίμνην ἢ ἀπὸ προϊόντα (ὀψάρια) λίμνης.
Λιμνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα λίμνης, ὅμοιος μὲ λίμνην.
Λιμνοθάλασσα, ης (ἡ). λίμνη σχηματισθεῖσα ἀπὸ θαλάσσια νερὰ, (Γαλλ.) lagune.
Λιμνομάχης, ου (ὁ). δραματικὸς ποιητὴς συναγωνιζόμενος εἰς τὰ ἐν Λίμναις Διονύσια. » Παῖδες λιμνομάχαι, « Ἡσύχ., οἱ ἐν ταῖς Ἀθήνησι Λίμναις πυγμαχοῦντες.
Λιμνόστρεον (τὸ). ὄστρεον φυλαττόμενον ἢ ἀγρευόμενον εἰς λίμνην (κόλπον) θαλάσσης, (αὐτὸ κυρ. εἶνε τὸ γνωστὸν) 'στρεῖδι.
Λιμνοσώματος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. τὸ σῶμα ἐτράφη (ἐσχηματίσθη) εἰς λίμνην. » Ἔγχελυς—, « (Εὐβ. παρ') Ἀθ. (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Λειοσώματος).
Λιμνουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος εἰς κόλπον θαλάσσης ἢ λίμνην, ἁλιεύς.
Λιμνοφυὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννώμενος ἢ φυτρόνων εἰς λίμνην.
Λιμνοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (εὐχαριστούμενος, διατρίβων ἀσμένως) εἰς τὰς λίμνας.
Λιμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Πλημμυρῶν σχηματίζω λίμνην, κατακλύζω.
Λιμνώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λιμνοειδής· πλήρης λιμνῶν, βαλτώδης.
Λιμοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολὴν (Κάμνω σὰν λιμασμένος διὰ) τὴν δόξαν.
Λιμοδοξία (ἡ). λιμὸς (ὑπερβολικὴ ἐπιθυμία) διὰ δόξαν, φιλοδοξία ἀκόρεστος, δοξομανία.
†Λιμόδωρον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Λειμόδωρον.
Λιμοθνὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποθνήσκων τῆς πείνας.
Λιμοκίμβιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ ψοφῶν τῆς πείνας (λιμάζων) ἀπὸ φιλαργυρίαν.
Λιμοκόλαξ, ακος (ὁ). ὁ κολακεύων ἀπὸ πεῖναν, παράσιτος.
Λιμοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτείνω (Φονεύω) διὰ τοῦ λιμοῦ, βιάζω ἢ ἀφίνω τινὰ ν' ἀποθάνῃ (καὶ ἀμτβτ. ἀποθνήσκω) τῆς πείνας, (ἰατρ.) καθυποβάλλω εἰς παντελῆ ἀσιτίαν.
Λιμοκτόνησις, εως καὶ
Λιμοκτονία (ἡ). τὸ λιμοκτονεῖν, ἡ διὰ τοῦ λιμοῦ τιμωρία, (ἰατρ.) παντελὴς ἀσιτία.
Λιμοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων (ἑαυτὸν ἢ ἄλλον) διὰ τῆς πείνας.
Λιμομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι πρὸς τὸν λιμόν.
†Λιμόξηρος (ὁ, ἡ). ξηρὸς (σκέλεθρον) ἀπὸ τὴν πεῖναν.
Λιμὸς (ὁ καὶ Δ. ἢ Π. ἡ), [λείπω]. πεῖνα (δι' ἔλλειψιν τροφῆς), πεῖνα μεγάλη, (κοιν.) λίμα. (ἰατρ.) βουλιμία. » Λιμὸν θώρηξις λύει, « Ἱππκρ.
Λιμοφορεὺς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ
Λιμοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν) πεῖναν. » Δίσκος—, « Ἐπγρ., ὁ χωρὶς φαγητῶν καὶ δι' ἐπίδειξιν μόνον προτιθέμενος εἰς τὴν τράπεζαν.
Λιμόψωρος (ὁ ἢ ἡ), εἶδος ψώρας ἐξ αἰτίας πείνας (κακοτροφίας, δυστυχίας).
Λιμπάνω, Μ. λείψω, σπν. ἀντὶ Λείπω.
†Λιμφεύω, Μ. εύσω, = Λιμβεύω, [ἐκ τοῦ
†Λιμφὸς, ἡ, ὸν, = Λιμβὸς, κόλαξ, παράσιτος, (συγγ. τῷ Λέμφος).
Λιμώδης, εος (ὁ, ἡ). ψοφῶν τῆς πείνας, λιμασμένος. » Λιμῶδες ἐρυγγάνειν, « Ἀλκίφρ.
Λίμωξις, εως (ἡ). πεῖνα μεγάλη, λίμασμα, [ἐκ τοῦ
Λιμώσσω(ττω), Μ. ώξω. Εἶμαι πολλὰ πεινασμένος (κοιν. ψόφιος τῆς πείνας), λιμάζω. » Λυσιτελῶς λιμώττει χρυσοῦ τὸ ἀνθρώπειον γένος· ἐντεῦθεν γὰρ καὶ τέχναι τῷ βίῳ εἰσήχθησαν καὶ πόλεις ᾠκίσθησαν, « Θεοφύλ.
Λῖν, Π. αἰτ. τοῦ Λῖς.
;Λιναγέρτης καὶ
Λιναγρέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Λινάγρετος [λίνον, ἀγρεύω], πιασμένος εἰς τὰ δίκτυα. 2) (ἐνεργ.) 'ψαρᾶς.
Λιναῖος, α, ον, = Λίνεος, λινός. ‖. (οὐσ.) Λιναία, = Λινέα, κλωστὴ λινῆ.
Λινάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λίνον, λιναράκι.
;Λινάω-ῶ [λίνον], Μ. ήσω. Στήνω (ἢ Πιάνω τι εἰς τὰ) δίκτυα, (εὔχρ. κυρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.).
Λινέα (ἡ). κλωστὴ (σχοινὶ) ἀπὸ λινάρι, (ὅθ. τὸ Λατ.) linea, [ἐκ τοῦ
Λίνειος, α, ον καὶ
Λίνεος-οῦς, έη-ῆ, εον-οῦν. Καμωμένος ἀπὸ λίνον (λινάρι), λινὸς, λιναρήσιος.
Λινεργὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λίνεος-οῦς.
Λινεὺς, έως (ὁ). ἁλιεὺς (κυρ. ὁ ψαρεύων μὲ δίκτυα). 2) εἶδ. κεφάλου, (ἄλλ.) Κεστρεύς.
Λινευτὴς, οῦ (ὁ). 'ψαρᾶς ἢ κυνηγὸς, [ἐκ τοῦ
Λινεύω, Μ. εύσω. Ψαρεύω ἢ Κυνηγῶ μὲ λῖνα (δίκτυα), (ἐν γέν.) ἁλιεύω. » Γυργάθοις λινεύοντες, « Ἀρρ.
†Λινὶς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ληνίς (2).
Λινίσκος (τὸ), = Λινάριον, σχοινάκι, σπάγγος.
Λινοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (δεμένος) ἐπὶ λίνου. » Βότρυς—, « Λξ., σταφύλι κρεμασμένον διὰ τὸν χειμῶνα (συγχ. τῷ Ληνοβάτης).
Λινόδεσμος (ὁ). δεσμὸς (σχοινὶ, κλωστὴ κτλ.) ἀπὸ λινάρι. 2) (ἐπιθ.) Π. ἀντὶ-
Λινόδετος (ὁ, ἡ), Π. δεμένος μὲ σχοινὶ (κτλ.) ἀπὸ λινάρι. » Σχεδία—, « Αἰσχλ., ἡ ὑπὸ τοῦ Ξέρξου στηθεῖσα ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου.
Λινόδρυς, υος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Χαμαίδρυς.
Λινοεργὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Λινεργὴς, (συγχ. τῷ-
Λινοερκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [λίνον, ἕρκος]. περικλεισμένος ἢ περικλείων εἰς τὰ δίκτυα.
Λινόζευκτος (ὁ, ἡ), Π. [λίνον, ζεύγνυμι]. δεμένος μὲ (ἢ πλεγμένος ἀπὸ) σχοινί.
Λινόζωστις, ιος (ἡ), εἶδ. φυτ., (κοιν.) παρθενοῦδι, (Γαλλ.) mercuriale.
Λινοθήρας, ου (ὁ), Π. [λίνον, θηράω]. ὁ κυνηγῶν μὲ δίκτυα.
Λινοθώρηξ, ηκος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Λινοθώραξ, ὁ φορῶν λινοῦν θώρακα.
Λινοκαλάμη καὶ
Λινοκάλαμις, ιδος (ἡ). τὸ καλάμι (ἢ καλαμιὰ) τοῦ λιναριοῦ, (δηλ.) λινάρι ἀκοπάνιστον ἢ στουππὶ, κροκίδι.
Λινοκάρυξ, υκος (ὁ), Δ. ἀντὶ Λινοκήρυξ, ὁ πωλῶν (διαλαλῶν τὸ πωλούμενον) λινάρι ἢ σχοινιὰ κτλ.
Λινόκλωστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλώθων (ἢ κλωσμένος ἀπὸ) λινάρι. » Ἠλακάτη—, « Ἐπγρ.
;Λινόκομα (τὸ), = Λινόσπερμα.
Λινόκροκος (ὁ, ἡ), Π. ὑφασμένος ἀπὸ λινὴν κρόκην (κλωστήν).
Λίνον (τὸ). λινάρι (τὸ φυτὸν καὶ τὸ προϊὸν [αἱ ἶνες] τῆς καλάμης του). (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε καμωμένον ἀπὸ λινάρι, (π. χ.) κλωστὴ, σχοινί· πανὶ, ὕφασμα· δίκτυον· (μτφορ.) ἡ ζωὴ καὶ ἡ τύχη τοῦ ἀνθρώπου.
Λινόπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα λινοῦν πέπλον (voile).
;Λινοπηνὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [λ. πήνη]. ὑφασμένος ἀπὸ λινάρι, λινός.
;Λινόπλεκτος (ὁ, ἡ). πλεγμένος ἀπὸ λινάρι, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Λινόπληκτος).
Λινοπληγέστατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Λινοπλήξ.
Λινόπληκτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ ζώων) ὁ πιασθεὶς καὶ διασυρων (ἐπμ., τρομάζων) ἀπὸ τὰ δίκτυα, (ἐν γέν.) φοβοδεὴς, ξυπνασμένος, (παρβλ.
Λινοπλὴξ [λίνον, πλήσσω], ῆγος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἰχθὺς) ὅς τις πιασμένος εἰς τὸ δίκτυον κτυπᾷ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἵνα 'γλυτώσῃ. (μτφορ.) ἄνθρ. περίφοβος, ξυππασμένος, = Φρενοπλὴξ, (παρβλ.) Λινόπληκτος (καὶ Μεθυπλήξ).
Λινόπλοκος (ὁ, ἡ). (παροξ.) = Σχοινοπλόκος ἢ Δικτυοπλόκος. 2) (προπαροξ.) = Λινόπλεκτος.
†Λινοπλύνος, ου (ὁ). ὁ πλύνων τὰ λινὰ πανιὰ ἢ τὰ δίκτυα, λευκαστὴς ἢ ἁλιεύς.
Λινοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων λινὰ ἐργόχειρα, ὑφάντης ἢ σχοινοπλόκος.
Λινοπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεμίζων τὰ πανιὰ τοῦ πλοίου. » Αὔρα—, « Εὐρ., (παρβλ. Πρῆθω).
†Λινοπτάζω καὶ
Λινοπτάω-ῶ καὶ (μτ.) -άομαι -ῶμαι, Μ. άσω, -ομαι. Παρατηρῶ (Ἔχω τ' ὄμμα τι μου εἰς) τὰ δίκτυα μήπως ἐπιασθῇ τίποτε, (ὅθεν ἐν γέν.) κυττάζω ὁλοτρόγυ-

ρα 'σὰν ξυππασμένος. (παρβλ. 'Επιλινάω).

Λινόπτερος καὶ

Λινοπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πτερὰ (πτέρυγας) ἀπὸ λινάρι (δηλ.) πανιά. » Ναῦς—, « Αἰσχλ.

Λινόπτης [λίνον †ὄπτομαι], ου (ὁ). ὁ παρατηρῶν (παραμονεύων) ἵνα δώσῃ εἴδησιν ἂν ἐπιάσθη τι εἰς τὰ δίκτυα. (ἐν γέν.) φύλαξ, (καὶ ἰδιαιτ.) οἰκοφύλαξ.

Λινοῤῥαφής, έος ἢ Λινόῤῥαφος (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Λινογράφος), ου (ὁ, ἡ), Π. συνεῤῥαμμένος ἀπὸ λινὰ πανιά. » Δόμος—, « Αἰσχλ., πλοῖον τῆς Αἰγύπτου. » Τυλεῖον —, « Σοφ. 2) (ἐνεργ.) ὁ ῥάπτων (συῤῥάπτων) τὰ λινᾶ δίκτυα. » Ἁλιεύς—, « Νόνν.

Λίνος ἢ Αἶνος (ὁ), εἶδος ᾠδῆς παραπονετικῆς (ἐφευρεθεῖσα ὑπὸ ἢ ἔχουσα ἀντικείμενον τὸν θάνατον τοῦ ποιητοῦ Λίνου).

Λινόσαρκος (ὁ, ἡ), = Ἁπαλόσαρκος.

Λινόσπαρτον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (σπάρτου) τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ὡς λινάρι.

Λινόσπερμα καὶ

Λινόσπερμον (τὸ). λιναρόσπορος.

Λινοστασία (ἡ). στήσιμον τῶν κυνηγ. δικτύων καὶ τὸ μέρος ὅπου στήνονται, [ἐκ τοῦ

Λινοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Στήνω (Κυνηγῶ μὲ τὰ) δίκτυα.

Λινοστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ λινᾶ φορέματα.

Λινοστολία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ

Λινόστολος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λινᾶ φορέματα.

Λινόστροφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ στρήφων (κλώθων) λινάρι, σχοινοπλόκος. 2) (προπαροξ.) καμωμένος ἀπὸ στρημμένον λινάρι. ‖. (οὐσ.) Λινόστροφον (τὸ), εἶδος βοτάνης, marrubium.

Λινοτειχής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λινᾶ (ἀπὸ πανὶ) τείχη.

Λινοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων σχοινὶ ἢ κλωστὴν ἀπὸ λινάρι. ‖. (οὐσ.) θαυματοποιὸς ὅς τις, ἀφ' οὗ κόψῃ τὸ σχοινί, τὸ δείχνει πάλιν ἀκέραιον.

Λινουλκός (ὁ, ἡ), Π. [λίνον, ἕλκω]. καμωμένος ἀπὸ γνεσμένον λινάρι (ἀπὸ λινὴν κλωστήν).

Λινουργεῖον (τὸ). ἐργοστάσιον λινῶν ὑφασμάτων.

Λινουργέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εργάζομαι τὸ λινάρι· κάμνω ἀπ' αὐτοῦ ὑφάσματα, σχοινιὰ κτλ.

Λινουργία (ἡ). ἡ ἐργασία τοῦ λιναρίου καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ γινόμενα ἐργόχειρα (πανιὰ κτλ.).

Λινουργός (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) λινάρι. ‖. (οὐσ.) ὑφαντὴς ἢ σχοινοπλόκος. 2) εἶδ. πτηνοῦ (χῆνας).

Λινοῦς, ῆ, οῦν, (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Λίνεος, λινός.

Λινουφεῖον (τὸ). ἐργοστάσιον λινῶν ὑφασμάτων.

Λινουφής, έος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος ἀπὸ λινάρι, λινός.

Λινοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ψαρεύων ἢ κυνηγῶν μὲ) δίκτυα.

Λινοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (σχίζων) τὰ πανιά.

Λινοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ λινᾶ φορέματα.

Λινοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λινοῦν χιτῶνα.

Λινοχλαίνης καὶ Λινόχλαινος, ου (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν λινῆν χλαῖναν.

Λινόχρυσος (ὁ, ἡ). λινοῦς χρυσοΰφαντος.

Λινόω-ῶ, Μ. ώσω. Δένω μὲ κλωστὴν ἢ σχοινί, (ἁπλῶς) δένω.

Λινυφεῖον (τὸ), = Λινουφεῖον.

Λίνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λινόω, δέσιμον (μὲ κλωστὴν ἢ σχοινί).

;Λίξις, εως (ἡ), = Λεῖξις, γλείψιμον.

Λίπα, ἐπίρ. Ἰων. Μὲ λίπος (ἄλειμμα). » Λίπα ἠλείψαντο, « Θκ., ἀλείφθησαν μὲ· (ἢ κατὰ προσδιορ. τοῦ εἴδους) » Λίπ' ἐλαίῳ, « Ὅμ., μὲ ἐλαιόλαδον. » Τῷ μύρῳ τῷ ῥοδίνῳ ἀλειφέσθω λίπα, « Ἱππκρ.

Λιπάδελφος (ὁ, ἡ). ἐλλιπὴς (ἐστερημένος) ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῶν.

Λιπάζω, Μ. άσω καὶ

Λιπαίνω, Μ. ανῶ. Ἀλείφω μὲ λίπος (ἄλειμμα), (συνκδχ.) φαιδρύνω. 2) παχύνω· (ὅθεν γεωργ.) κοπρίζω

Λιπαλγής, έος (ὁ, ἡ), Π. [λείπω, ἄλγος]. ἄμοιρος λύπης (θλίψεως).

Λίπανσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Λιπαντικός, ή, όν. 'Ο ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ λιπαίνειν.

Λιπαράμπυξ, υκος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα λιπαρὰν (λαμπρὰν, μεγαλοπρεπῆ) ἄμπυκα.

Λιπαραυγής, έος (ὁ, ἡ), Π. στιλπνός, ὑαλιστερός.

Λιπαρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) 'Επιμένω εἴς τι. (μὲ αἰτ.) παρακαλῶ λιπαρῶς (ἐπιμόνως).

Λιπαρέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Λιπαρῶς.

Λιπαρής, έος (ὁ, ἡ), = Λιπαρός, λιγδωμένος (Πιναρὸς) ἢ στιλπνός. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. συνκδχ.) ἐκτενής· ἐπίμονος (κυρ. εἰς τὸ παρακαλεῖν), (κοιν.) κολλητσίδα.

Λιπάρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λιπαρέω, παράκλησις ἐπίμονος.

Λιπαρητέον, θετ. τοῦ Λιπαρέω,

Λιπαρία (ἡ), = Λιπαρότης, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. συνκδχ.) ἐπιμονή, προσκαρτερία.

Λιπαροβώλαξ, ακος (ὁ, ἡ), = τῷ

Λιπαρόγειος καὶ

Λιπαρόγεως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λιπαρὰν γῆν.

Λιπαρόζωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λιπαρὰν ζώνην (λαμπρὸν κύκλον).

Λιπαρόθρονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λιπαρὸν (λαμπρὸν) θρόνον ἢ βωμὸν ἐπὶ τοῦ ὁπ. καίονται λιπαρὰ θύματα.

Λιπαροκρήδεμνος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα λιπαρὸν (λαμπρὸν, μεγαλοπρεπὲς) κρήδεμνον.

Λιπαρόμματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λιπαρὰ (λαμπρὰ) ὄμματα. » Λιπαρόμματε μᾶτερ.. Ὑγεία, « Σξτ.

Λιπαροπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λιπαροὺς (στιλπνοὺς ἢ πιναροὺς) πλοκάμους.

Λιπαρός, ά, όν. Ἀλειμμένος μὲ λίπος (λάδι κτλ.)· παχύς, εὐτραφής· (συνκδχ.) σφριγῶν, εὔρωστος· φαιδρός, ζωηρός· (ἐπὶ πραγμ.) στιλπνός· λαμπρός, ἀνθηρός· πολυτελής· μεγαλοπρεπής· πλουσιοπάροχος· εὔκαρπος. » Ὅρμος—, « Καλλ., ὁ πάντοτε γαληνιῶν, (κοιν.) 'σὰν τὸ λάδι. » Λιπαρὰ γαλήνη, « Αχ. » Λιπαρὰ παλαίστρα, « Θκρ., (συνκδχ. ἀπὸ τῶν ἀλειφομένων παλαιστῶν). » Λιπαραὶ Ἀθῆναι, « Πίνδ., αἱ εὐδαίμονες, (ἴσως καὶ) ἐλαιοφόροι. » Λιπαρὸν γῆρας, « Ὅμ., τὸ ἐν ἀνέσει ἢ χωρὶς νόσων. 2) (σπν.) ἀντὶ Λιπαρής, ἐπίμονος. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥυπαρός. » Ἄρτον λιπαρὸν (γρφ. ῥυπαρὸν) καὶ ῥάφανον φέροντι, « Στβ.

Λιπαροστέλεχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λιπαρὸν (ὡς ἂν τὸ ἐλάδι) στέλεχος.

Λιπαρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ λιπαροῦ, πάχος, παχύτης, εὐσαρκία κτλ.

Λιπαροτράπεζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παρέχων ἢ συνιστάμενος εἰς λιπαρὰν (πλουσιοπάροχον) τράπεζαν. » Δεῖπνον—, « Κ. Μαν.

Λιπαρόχροος-ους καὶ

Λιπαρόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. λιπαρός (στιλπνός, λαμπρός) τὴν ὄψιν.

Λιπαρῶς, ἐπίρ. Μετὰ λίπους, παχέως. » Λιπαρῶς ἠρτυμένον, « Ἱππιατρ. 2) (μτφορ.) 'Εκτενῶς, ἐπιμόνως. » Λιπαρῶς ἔχω, « Πλ., προσπαθῶ, ἐπιμένω. 3) ἐν ἀνέσει καὶ χωρὶς νόσων, εὐτυχῶς. » Λιπαρῶς γηράσκειν, « 'Οδ. Δ. 4) 'Ησύχως, ἁπαλῶς. » Χρὴ δὲ καὶ ἀνατρίβειν τὸν ὦμον ἡσυχέως καὶ λιπαρῶς, « Ἱππκρ. » Ἕψειν λιπαρῶς, « αὐτ.

Λιπαρώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. = Λιπαρός. » Τράπεζα—, « Ἀθ., λαμπρά, πλουσιοπάροχος.

Λίπας, αος (τὸ), = Λίπος. » Λίπαϊ ἐλαίης, « Ἀρετ. » Χρίειν οἰνανθίνῳ ἢ κροκίνῳ λίπαϊ, « αὐτ., (εὕρ. κυρ. κατ' αἰτ. καὶ ἐλλ. ἀντὶ ἐπιῤῥ., ἴδε Λίπα).

Λίπασμα (τὸ). πᾶν ὅ, τι ὁμοιάζει ἢ χρησιμεύει ὡς λίπος. » 'Οφθαλμῶν—, « 'Επίκουρ., τὸ δάκρυον.

Λιπασμός (ὁ), [λιπάζω]. ἡ πρᾶξις τοῦ παχύνειν, ἄλειψις (μὲ λίπος), κόπρισμα γῆς κτλ.

Λιπαυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Χάνω τὸ φῶς μου, τυφλόνομαι, [ἐκ τοῦ

Λιπαυγής, έος (ὁ, ἡ), Π. [λείπω, αὐγή]. ὅστις ἔχασε τὸ φῶς, τυφλός· σκοτεινός. » 'Οφθαλμὸς (» Τάρταρος) —, « Σδ., 'Ορφ.

Λιπαυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δὲν ἔχω (Δὲν περιπνέομαι ἀπὸ) αὔρας.

Λιπάω-ῶ, Μ. ...; Ἔχω λίπος (πάχος)· εἶμαι λιπαρὸς (παχὺς ἢ στιλπνὸς), ὑαλίζω. » Λιπόωντα πέμματα, « 'Επγρ. » Λιπόων κεκρύφαλος, « αὐτ. » Θεσπέσιον λιπόωντες, « Διον. 2) Π. (μτβτ.) ἀλείφω (μὲ λίπος). » Εἰς τεῦχος.. κεδρίδας ἐνθρύπτων λιπόοις εὐηρέα γυῖα, « Νίκ. 3) (βτν.) = Λοπάω. » Ὥρα δὲ καὶ πρὸς τὸ τέμνεσθαι τὰ ξύλα τότε, διὰ τὸ λιπᾶν· ἐν γὰρ τοῖς ἄλλοις καιροῖς οὐκ εὐπεριαίρετος ὁ φλοιός, « Θφρ.

Λιπεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λείπω.

Λιπερνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Λιπερνής, έος (ὁ, ἡ) καὶ

Λιπερνής, ῆτος (ὁ) καὶ

†Λιπερνήτης, ου (ὁ) ἢ †Λιπερνῆτις, ιδος (ἡ), Π. [λείπω, φερνὴ ἢ ἔρνος;]. ἀνέστιος, φυγάς, ξεπεσμένος, ἐγκαταλελειμμένος, πάμπτωχος. (ἐπὶ καρπ.) ἄτροφος, (κοιν.) πτωχός.

Λιπεσήνωρ, ορος (ἡ), Π. [λείπω, ἀνήρ.] ἡ παραιτοῦσα τὸν ἄνδρα της.

Λιπήμερος (ὁ, ἡ), = Ἀλιτήμερος.

;Λιπόβιος (ὁ, ἡ), Π. [λείπω, βίος]. ὁ ἀποβιώσας, νεκρός.

Λιποβλέφαρος (ὁ, ἡ), Π. [λείπω, βλέφαρον]. ὁ χωρὶς ὀφθαλμῶν, τυφλός, ἄομματος.

†Λιπογάλακτος (ὁ, ἡ), = Λειπογάλακτος.

Λιπόγαμος (ὁ, ἡ), = Λειπόγαμος.

Λιπόγληνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χωρὶς γλῆνας (κόρας ὀφθαλμῶν), τυφλός.

Λιπόγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χωρὶς γλῶσσαν.

Λιπογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Λειπογνώμων.

Λιπόγυιος (ὁ, ἡ), Π. ἐλλειπὴς τὰ γυῖα (μέλη τοῦ σώματος), χωλός.

;Λιπόδερμος (ὁ, ἡ), = Λειπόδερμος.

;Λιποδρανέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειποδρανέω.

Λιπόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Λιπαρός, παχύς.

Λιπόζυγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παραιτήσας ἢ ἀπολέσας τὸ 'ταῖρί του· μόνος.

Λιπόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χωρὶς τρίχας, φαλακρός, ἄτριχος.

Λιπόθροος (ὁ, ἡ), Π. [λείπω, θρόος]. ἄλαλος, ἄφωνος.

;Λιποθυμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειποθυμέω.

Λιποθυμία (ἡ), = Λειποθυμία.

Λιποκτέανος (ὁ, ἡ), Π. [λείπω, κτέανον]. ἀκτήμων, πτωχός.

;Λιπόκωπος (ὁ, ἡ), Π. χωρὶς κώπην (λαβήν).

;Λιπομαρτυρία (ἡ), = Λειπομαρτύριον.

Λιπόμαστος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων μαστούς.

Λιπομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐγκαταλείψας (ἢ ἐγκαταλειφθεὶς ἀπὸ) τὴν μητέρα του.

;Λιπόνας, Δ. ἀντὶ

;Λιπόναυς, αος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ

Λιποναύτης, ου (ὁ), = Λειποναύτης.

Λιπόνεως (ὁ, ἡ), = Λειπόνεως.

Λιπόνηρος (ὁ, ἡ). λίαν πονηρός.

Λιπόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χωρὶς παίδων, ἄτεκνος.

Λιπόπατρις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐγκαταλείψας ἢ κάμνων τινὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πατρίδα του. » Λωτοφάγων ἐδωδὴ —, « 'Επγρ.

Λιπόπνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου ἐξέλιπεν (ἐκόπη) ἡ ἀναπνοή, νεκρὸς ἢ λειπόθυμος.

Λιποπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. λειποτάκτης.

Λιπόπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐγκαταλιπὼν τὴν πόλιν.

Λιπόῤῥινος (ὁ, ἡ), Π. [λείπω ἢ λίπος, ῥινός]. ὁ μὴ ἔχων ἢ ἔχων παχὺ (ἐλαιῶδες) δέρμα, ξεγδαρμένος, (ὅθ.) » Νομεὺς —, « Νόνν., ὁ Μαρσύας.

Λίπος [συγγ. τῷ Λείπω], εος-ους (τό). πάχος (ζώου καὶ δένδρου)· λίγδα· ἄλειμμα. » Ἀλοιφαῖον—, « Λυκ.

Λιποσαρκέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ἀντὶ Λειποσαρκέω, εἶμαι ἢ γίνομαι -

Λιποσαρκής, έος καὶ

Λιπόσαρκος (ὁ, ἡ), = Λειπόσαρκος, ἰσχνός, ἄπαχος.

Λιποσθενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀσθενής, ἀνίσχυρος.

Λιπόσκιος (ὁ, ἡ), Π. χωρὶς σκιάν, φωτεινός, (καὶ μτφορ.) σαφής, εὐκρινής.

Λιποστέφανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐγκαταλείψας (πεσὼν ἀπὸ) τὸν στέφανον. » Φύλλον —, « Ἀθ.

;Λιποστρατεία, Λιποστράτιος, = Λειποστρατεία κτλ.

Λιποτακτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειποτακτέω, [ἐκ τοῦ

Λιποτάκτης, ου (ὁ), = Λειποτάκτης.

Λιποταξία (ἡ) καὶ

Λιποτάξιον (τό), = Λειποταξία, Λειποτάξιον.

Λιποτριχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Λιποτριχής, έος καὶ

Λιπότριχος (ὁ, ἡ), = Λιπόθριξ.

Λίπουρος (ὁ, ἡ), = Λείπουρος.

Λιποφεγγής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Λιπαυγής, σκοτεινός.

Λιπόφθογγος (ὁ, ἡ), Π. [λ. φθογγή], = Λιπόθροος, ἄφωνος.

Λιποψυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειποψυχέω.

Λιπόων, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Λιπῶν, μτχ. τοῦ Λιπάω.

Λίπτω καὶ (μσ.) Λίπτομαι, Μ. λίψω, -ομαι, Π. (μὲ γεν.) = Γλίχομαι, ἐπιθυμῶ.

Λιπυρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Λειπυρία, καὶ

Λιπυρίης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Λειπυρίας (πυρετός).

Λιπυριώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λειπυριώδης.

Λιπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ὅμοιος μὲ λίπος, ἐλαιώδης.

†Λιραίνω, Μ. ανῶ. Εἶμαι λιρὸς (ἀναιδής), ἀναισχυντῶ.

†Λίριον κτλ., ἐσφαλμ. ἀντὶ Λείριον.

Λιρός, ά, όν, (τὸ συγκρ. -ότερος, -ότατος), Π. (μτνμ.) ἀναιδής, (παρβλ. Λειρός).

Λιρόφθαλμος (ὁ, ἡ), = Λειρόφθαλμος.

Λῖς καὶ Λίς, ιός (ἡ αἰτ. Λῖν, [καὶ μτγν.] πλθ. ἡ ὀνμς. Λῖες καὶ ἡ δοτ. Λίεσσι), Π. ἀντὶ Λέων.

Λίς, Π. (κατ' ἀποκοπ.) ἀντὶ Λισσή, θηλ. τοῦ Λισσός, λεία, ὁμαλή, (ἴδε Λισσάς)

Λίσαι, ἀόρ. ά. τῆς πρς. καὶ

Λισάσκετο, Ἰων. ἀντὶ 'Ελίσετο, γ'. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὁρς. τοῦ Λίσσομαι.

†Λισγάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ

†Λίσγος (ὁ), [συγγ. τῷ Λίσρον], ἐργαλ. γεωργ., λισγάρι. » Θετταλοὶ δὲ ἰσχυρότερον ἔτι δικέλλης ὄργανον ἔχουσιν, ὃ καλοῦσι λ ί σ γ ο ν (κατὰ διόρθ. τοῦ Κορ. ἀντὶ Μίσχον), « Θφρ.

Λίσῃ, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Λίσσομαι.

Λίσπη (ἡ), Ζ. Λίσπος.

Λισπόπυγος (ὁ, ἡ), = Κίναιδος ἢ Ἰσχνὸς τὰ ὀπίσθια, [πυγὴ καὶ

Λίσπος [λισσός], η, ον. Τριμμένος, (ἐπμ.) λεῖος, ὁμαλός· ἰσχνός, λιγνός· (μτφορ.) πονηρός, μοχθηρός. ‖. (οὐσ.) Λίσπαι (αἱ), εἶδ. ἀστραγάλων χωρισμένων εἰς τὴν μέσην, τῶν ὁπ. ἑκάτερος δύο ξένων (φίλων) διετήρει ἓν ἡμίτομον πρὸς ἐνθύμησιν καὶ (ἐν δέοντι) ἀναγνώρισιν τῆς ξενίας των.

;Λισσάνιος (ὁ, ἡ), [λιτή, λίσσομαι], Λακων. ἀντὶ Ἀγαθός, (εἰς τὸν Ἀρσφ. εἶχε γραμμένον, ἴσ. κατὰ Κωμ. παραφθοράν, Λυσσάνιος).

Λισσάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Λισσή (θηλ. τοῦ Λισσός), λεία. ὁμαλή. ‖. (οὐσ. ἐνν. πέτρα) βράχος ἀπότομος (ἀπρόσβατος).

Λίσσασθαι, Π. ἀντὶ Λίσασθαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Λισσέσκετο, Π. ἀντὶ 'Ελίσσετο, παρτ. τοῦ

Λίσσομαι [λίπτω], Μ. λίσομαι (ἀόρ. 'Ελισάμην καὶ β'. 'Ελιτόμην), Π. παρακαλῶ (λιπαρῶς, ἐπιμόνως), καθικετεύω. ἐξαιτοῦμαι. » 'Ελθοῦσ' Οὔλυμπόνδε Δία λίσαι, « Ἰλ. Α. » Μή, λίσσομαί σ', αὔδα τάδε, « Σοφ. » Μόνην δὲ μὴ πρόλιπε. λίσσομαι, πάτερ, « Αἰσχλ. » Λίσσομαι, νεῦσον, Κρονίων, « Πίνδ. (καὶ μὲ ἄλλην αἰτ. ἐλλειπτ. ἐκ δ'.) » Λίσσομαι ὑμέας ταῦτα, « 'Οδ. Β. (καὶ γεν. προθετ.) » Πρός νῦν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν ἐμοὶ πιθέσθαι, « Σοφ. » Λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς ἢ γούνων σῶν τε τοκήων, « Ἰλ. Χ. (ἢ ἐλλειπτ.) » Λίσσομαι ἠμὲν Ζηνὸς 'Ολυμπίου ἠδὲ Θέμιστος.. σχέσθε, φίλοι, « 'Οδ. Β.

Λισσός, ή, όν, Π. ἀντὶ Λεῖος, ὁμαλός, ὀλισθηρός, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) lisse. » Πέτρα —, « Ὅμ., ἴδε Λισσάς.

;Λισσόω-ῶ, Μ. ώσω, (οὐχ εὕρηται, ἀλλὰ μόνον τὰ ἀπ' αὐτοῦ -

Λίσσωμα (τὸ) καὶ

Λίσσωσις, εως (ἡ), [ἑλίσσω], τὸ χώρισμα (ἡ χωρίστρα) τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς, (Ἀρστ. Ζ. Ἱς. ά, 7).

Λιστραίνω, Μ. ήσω (;) καὶ

Λιστρεύω, Μ. εύσω. Κάμνω λάκκον (σκάπτων ἢ συσσωρεύων τὸ χῶμα) περὶ τὴν ῥίζαν φυτοῦ μὲ τὸ λίστρον.

Λίστριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Λίστρον (τὸ), [λισσός], ἐργαλ. γεωργ., φθυάρι σιδηροῦν, ξυστρί· λισγάρι (;). (μαγειρ.) = Τηγανοστρόφιον.

Λιστρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἰσάζω (Ὁμαλίζω) μὲ τὸ λίστρον, (ὅθ. τὸ Ἰταλ.) lustrare.

Λιστρωτός, ή, όν, Π. Ξυσμένος (Ἰσασμένος) μὲ τὸ λίστρον, λεῖος, ὁμαλός, (ὅθ. τὸ Ἰταλ.) lustrato.

Λίσφος, η, ον, Ἀττ. ἀντὶ Λίσπος, (ὅθεν:

Λισφόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Ελαττόω.

†Λίσχρός, ὰ ἢ η, ὸν ἢ ον, (ἢ ἐπίρ.) -σχρῶς, = Γλίσχρος. ‖. (οὐσ.) Λίσχροι (αἱ), χόρτα τὰ ὁπ. ἐν ᾧ ἀνθοῦν ἀναποδογυρίζονται ὑπὸ τῶν γεωργῶν ἵνα παχύνωσι τὸ χωράφι.

Λῖτα, Π. αἰτ. πλθ. τοῦ Λῖτον, σενδόνι.

Λιτάζομαι, Μ. άσομαι, Π. ἀντὶ Λιτανεύω, παρακαλῶ, ἱκετεύω.

Λιταίνω, Μ. ανῶ, Π. = Λιτάζομαι.

Λιτανεία (ἡ). τὸ λιτανεύειν, παράκλησις, δέησις, ἱκεσία.

Λιτανευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος ἢ πρόθυμος εἰς τὸ λιτανεύειν, ἱκετευτικός.

Λιτανευτός, ή, όν. Τὸν ὁπ. παρακαλεῖ τις, ἢ ἀποκτᾷ (κατορθόνει) μὲ παρακλήσεις, ἢ ἄξιος διὰ λιτάνευσιν, παρακαλεστός, [ἐκ τοῦ

Λιτανεύω, Μ. εύσω. Παρακαλῶ ὡς -

Λιτανός, ή, όν, Π. [λιτή, λιταίνω]. ἱκέτης· (ἐπὶ πραγμ.) = Λιτανευτικός, ἱκετήριος.

Λιταργίζω, Μ. ίσω. Π. [λίταργος]. σπεύδω, κάμνω τι (ἢ ὑπάγω που) ὀγλίγωρα, (ὅθ.

Λιταργισμός (ὁ), Π. τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

†Λίταργος (ὁ, ἡ), [†λι, ἀργός]. ταχύς, ὀγλίγωρος.

†Λιτασμός (ὁ), νλγ. [λιτάζομαι]. παράκλησις, ἱκεσία.

Λιτέσθαι, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Λίσσομαι.

Λιτὴ (ἡ), [λίπτω, λίσσομαι], Π. δέησις, ἱκεσία. (Ἐκκλησ.) λιτανεία. ‖. (πλθ εἰς τὸν Ὅμ. αἱ Λιταί, προσωποποιημέναι, ὡς θυγατέρες τοῦ Διὸς ἀκολουθοῦσαι τὴν Ἄτην κτλ.

†Λιτὴρ, ῆρος (ὁ) = Λιτανευτικὸς, ἱκέσιος.

Λιτήσιος (ὁ, ἡ), Π. = Λίτανος, ἱκέτης· ἱκέσιος, » Λὐχὴν —, « Νόνν.

Λιτί, Π. δοτ. ἑν. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ Λῖτον.

Λιτόβιος καὶ

Λιτοβόρος, Π. [λιτὸς, βορὰ], καὶ

Λιτοδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φυλάττων) λιτὴν δίαιταν, ζῶν μὲ λιτότητα.

Λιτοίμην, Π. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Λίσσομαι.

;Λίττομαι, Π. (σπν.) ἀντὶ Λίσσομαι.

Λῖτον (τὸ), (ἡ δοτ. καθ' ἑτερογέν. Λιτὶ ἀντὶ Λίτῳ), Π. [λεῖος]. ὕφασμα χωρὶς πλουμίδια, σινδόνι ἄσπρον (ἐλαφρόν).

Λιτὸς [λίσσομαι], ἡ, όν, Π. ἀντὶ Λιτανευτὸς ἢ Λιτανευτικός.

Λιτὸς [λισσὸς, λεῖος], ἡ, όν, (κατὰ λέξ.) ἴσιος, ὁμαλός· χωρὶς ποικίλματα, ἀκαλλώπιστος· (ἐπμ.) ἁπλοῦς· ὀλιγαρκής· ἀφελής. (ἐπὶ πραγμ.) εὐτελής, αὐτοσχέδιος, πρόχειρος. » Λιτὴ σικύη, « Ἰατρ. » Λιτὴ ἡ διὰ κωδύων (ἢ διὰ μόρων), « αὐτ., ἁπλῆ τὴν σκευασίαν, χωρὶς ἄλλα ἀρώματα. ‖. (οὐσ.) Τὸ λιτὸν, « ἀντὶ Ἡ

Λιτότης (ἡ). ἁπλότης, ὄχι ποικιλία καὶ πολυτέλεια, ἀφέλεια, ὀλιγάρκεια κτλ. (Ῥτρ.) τὸ παριστάνειν τὰ πράγματα μικρότερα παρ' ὅ,τι εἶνε.

Λιτουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ῥᾳδιουργέω, (ὅθ.

Λιτούργημα (τὸ), = Ῥᾳδιούργημα, [ἐκ τοῦ

Λιτουργὸς (ὁ, ἡ), Π. [λέϊτον, ἔργον], = Λεωργὸς, κακοῦργος ἢ πανοῦργος.

Λιτοφαγία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ τις λιτὰ (ἁπλᾶ) φαγητά, λιτότης περὶ τὴν τροφήν. » Ὡραία νηστεία ἡ λιτοφαγίαν ἔχουσα, « Θαλάσσ.

Λίτρα (ἡ), εἶδος νομίσματος (1 $^{2}/_{3}$ Ἀττ. ὀβολοῦ) ἢ βάρους (12 οὐγγ. ἢ 96 δράμ.), Λτ. libra, (ὅθεν κατὰ παρεξήγ. μτγν.) τὸ Ζώδιον τοῦ Ζυγοῦ.

Λιτραῖος καὶ Λιτριαῖος, α, ον. Ἰσοβαρὴς ἢ ἰσότιμος μὲ μίαν λίτραν.

Λιτρίζω, Μ. ίσω. Μετρῶ ἢ Διαιρῶ κατὰ λίτρας, (ὅθεν

†Λιτρισμὸς (ὁ). ἡ κατὰ λίτρας διαίρεσις ἢ ἀρίθμησις.

†Λιτροδόχη (ἡ), = Νομισμοδόχη.

Λίτρον (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Νίτρον, (ὅθ. κοιν.) λατρόνι.

Λιτροσκόπος (ὁ), [λίτρα, σκοπέω], = Ἀργυρογνώμων, (Τουρκ.) σαρράφης.

Λιτρώδης, εος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Νιτρώδης.

Λιτυέρσης, ου (ὁ), ᾆσμά τι ἀγροτικὸν (τῶν θεριστῶν) ἀπὸ τοῦ ὀνόματος ἑνὸς υἱοῦ τοῦ Μίδα.

Λιτῶς, ἐπίρ. Μὲ λιτότητα, ἁπλῶς, ἀφελῶς, κτλ.

;Λιφαιμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λειφαιμέω.

;Λίφαιμος (ὁ, ἡ), = Λείφαιμος.

;Λιφερνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Λιπερνέω.

;Λιχάζω, Μ. άσω, = Γλίχομαι, ὑπερεπιθυμῶ, (κοιν.) λαχταρῶ.

†Λιχάζω [λιχὰς], Μ. άσω. Κατακρημνίζω (ἀπὸ βράχον).

Λιχανὸς (ὁ), [λείχω]. τὸ δεύτερον δάκτυλον τῆς χειρὸς (μὲ τὸ ὁπ. δείχνομεν), Λτ. index.

Λίχανος (ἡ). μία τῶν χορδῶν τῆς κιθάρας (διότι ἐπαίζετο μὲ τὸν λιχανὸν δακτ.) καὶ ὁ ἀπ' αὐτῆς ἀναδιδόμενος ἦχος (ὁ ὕπατος).

†Λιχὰς, άδος (ἡ), = Λισσὰς, πέτρα ἀπότομος, βράχος. 2) (μετρ.) = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Διχάς.

Λιχὴν, ῆνος (ὁ), = Λειχήν.

Λιχμάζω, Μ. άσω καὶ

Λιχμαίνω, Μ. ανῶ, Π. = Λιχμάω.

Λιχμὰς, άδος (ἡ), Π. [λείχω]. γλειμμένη.

Λιχμάω-ῶ καὶ (μσ. δ καὶ εὐχρηστότ.) Λιχμάομαι-ῶμαι, Μ, ήσω, -ομαι, Π. [λείχω]. γλείφω, γλείφομαι· ξερογλείφομαι· περιστρέφω τὴν γλῶσσάν μου ἐκτὸς τοῦ στόματος (καθὼς τὰ 'φείδια).

Λιχμήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ξερογλειφόμενος μὲ τὴν γλῶσσαν ἔξω ('σὰν τὰ 'φείδια)· λαίμαργος, (κοιν.) λιμάρης.

Λιχμόων, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Λιχμῶν, μτχ. τοῦ Λιχμάω.

Λιχνάω-ῶ, Μ. ήσω, = Λιχνεύω.

Λιχνεία (ἡ). τὸ λιχνεύειν, λαιμαργία, ὄρεξις ἀκράτητος πρὸς τὰ καλὰ φαγητά, λειχουρία. 2) (πλθ.) Λιχνεῖαι, ἀντὶ Λιχνεύματα, γλιγούδια.

Λίχνευμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς λιχνείας, φαγεῖ' ὀρεκτικὸν, (κοιν.) γλιγοῦδι, (Γαλλ.) friandise.

Λιχνεύω, Μ. εύσω. Τρώγω γλιγούδια, (ἐπμ.) τρώγω λαιμάργως (γλείφων καὶ τὰ δάκτυλά μου). 2) (μσ. πρὸς αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) εἶμαι ἢ κάμνω ὡς ἂν λιμασμένος (κοιν. τρέχουν τὰ σάλια μου, ξερογλείφομαι) διά τι, ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολήν. » Ἰσχύειν μὲν γὰρ διὰ λόγου τὸν πολιτευόμενον ἀναγκαῖον, ἀγαπᾶν δ' ἀγενὲς καὶ λιχνεύειν τὴν ἀπὸ τοῦ λόγου δόξαν, « Πλ.

;Λιχνοβόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων λιχνεύματα (γλιγούδια).

Λιχνόγραυς, αος (ἡ), Π. λίχνη (λαίμαργος) γραῦς.

Λίχνος [λείχω], η ἢ ος, ον. Ὁ ἀγαπῶν (ἐπιθυμῶν μὲ ὑπερβολὴν) τὰ καλὰ φαγητά, (ἐν γέν.) λαίμαργος, (μτνμ.) περίεργος· ἄπληστος. » Κούρῃσιν ἐπ' ὄμματα λίχνα φέροντες, « Ἐπγρ. » Τό τ' ἄρσεν ἀεὶ τοῦ κεκρυμμένου λίχνον, « Στβ. (καὶ καταχρ.) » Λίχνα βρώματα, « Κλμ., τὰ λιχνεύματα.

Λιχνοτένθης, ου (ὁ), [λίχνος, τένθης], = Λίχνος, (Ἰταλ.) bon buccone.

†Λιχνότης (ἡ), = Λιχνεία.

Λιχνοφιλάργυρος (ὁ, ἡ). λαίμαργος καὶ φιλάργυρος.

Λιχνώδης, εος (ὁ, ἡ). ἐπιρρεπὴς πρὸς λιχνείαν.

Λίχνως, ἐπίρ. Μὲ λαιμαργίαν.

Λὶψ, λιβὸς (ὁ). ἄνεμος δυτικονότιος, (Τουρκ. καὶ Ἰταλ.) γαρμπῆς, (καὶ εἰς τὴν Ἑλλ.) λίβας. » Τῶν ζεφύρων λὶψ ἄνεμος ὁ ἀπὸ τῆς χειμερινῆς δύσεως πνέων, « Ἀρστ. » Ἡλίκον ἀνίσταται κῦμα καὶ μάλιστα περὶ τὸν λίβα, ὁπόταν ἐπιλάβῃ καὶ τοῦ νότου, « Λχ.

Λὶψ, λιβὸς (ἡ), Π. = Λιβὰς, σταγὼν· ὑγρὸν χυμένον· σπονδή. 2) = Λισσὰς, Λιχὰς, βράχος.

†Λὶψ, ιβὸς (ἡ), [λίπτω]. ἐπιθυμία.

Λιψουρία (ἡ), [λίπτω, οὐρέω]. ἐπιθυμία πρὸς τὸ οὐρῆσαι.

†Λιψύδριον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Λειψύδριον.

Λό', (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Λόε, Π. ἀντὶ Ἔλουε.

Λοβιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Λοβὸς (ὁ), [λέπω]. ἡ σποροθήκη (κυρ. τῶν ὀσπρίων ἢ ἰδιαιτ. τῶν φασουλιῶν), (κοιν.) λουβί. » Ἐνί τινες κέχρηνται σπέρματι τοῖς λοβοῖς, οὐ σπέρμα μᾶλλον ἢ λάχανον αὐτὸ νομίζοντες, « Ἰουλ. 2) (μτνμ.) ἡ κάτω ἄκρα τοῦ αὐτιοῦ. » Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι, « Ἰλ. Ξ. 3) τὸ αὐτὶ τοῦ σηκωτιοῦ (τὸ ὁπ. παρετήρουν οἱ μάντεις). » Λοβὸς μὲν οὐ προσῆν σπλάγχνοις, « Εὐρ.

Λοβόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω (Χωρίζω) τι εἰς εἶδ. λοβοῦ. » Ὄφις εἰς ὁλκοὺς λοβούμενος (ἀλλὰ μήπως τοῦτο ἦνε μᾶλλον Λορδούμενος;), « Νικ. Χων.

Λοβώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (εἶδος) λοβοῦ, ὅμοιος μὲ λουβί (ὀσπρ.).

Λογάδην [λογὰς], ἐπίρ. Κατ' ἐκλογήν. » Ἔρυμα . . λίθων λογάδην πεποιημένον, « Θκ. » Παρέπεμπον αὐτὸν λογάδην ἱππεῖς, « Πλ. 2) = Καταλογάδην, εἰς τὸ πεζόν.

Λογαδικὸς, ή, όν. Λογάδος ἴδιος, ἐκλεκτός.

Λογαῖος, α, ον, Π. = Λογὰς, διαλεκτός.

Λογαοιδικὸς, ή, όν. Ὁ πλησιάζων εἰς τὸ πεζὸν (εἰς τὸ λογογραφικὸν), ὁ μεταξὺ πεζοῦ λόγου καὶ ποιήσεως (ἀοιδῆς). » Μέτρον —, « Ἡφαιστ., τὸ ἀναπαιστικὸν, τὸ Ἀρχιλόχειον κτλ.

†Λογαριάζω, Μ. άσω, νλγ. ἀντὶ Λογίζομαι, (ὅθ.

†Λογαριασμὸς (ὁ), νλγ. ἀντὶ Λογισμὸς ἢ

†Λογαριαστὴς, οῦ (ὁ), νλγ. ἀντὶ Λογιστής.

Λογάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λόγος, λογάκι.

Λογὰς [λέγω], άδος (ὁ, ἡ). διαλεγμένος, ἐκλεκτός· μαζωμένος ἀπὸ ἕνα ἕνα, (ἐπὶ στρατ.) = Ἐπίλεκτος. » Λογάδα στρατιήν, « Ἐπγρ. » Λίθοι λογάδες, « Αἰ., οἱ ἀπελέκητοι ἐκ τῶν ὁπ. συναρμολογουμένων κατ' ἐκλογὴν κτίζονται τὰ χωρὶς πηλοῦ τείχη (ὁποῖα τὰ τῆς Τίρυνθος κτλ.). ‖. (πλθ.) οἱ ὀφθαλμοὶ, τὰ λευκὸν τῶν ὀφθαλμῶν. » Ὅς τις ἀλιτροὺς αὐγάζειν καθαραῖς οὐ δύναται λογάσι, « Καλλ. (γράφεται καὶ Λοχὰς καὶ Λογχάς).

Λογάω-ῶ (χ. Μ.), Λξφν. Ἐπιθυμῶ νὰ ὁμιλήσω.

Λογγάζω, Μ. άσω, = Λαγγάζω, σταματῶ, ἀργοπορῶ, (ὅθ.

†Λογγασία (ἡ) καὶ

†Λογγάσιος (ὁ, ἡ) καὶ

Λογγάσιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). πέτρα τρυπημένη εἰς τὸ παράλιον ἵνα δένουν τὰ πρυμνήσια (παράγγεια) τῶν πλοίων.

†Λογγὼν, ῶνος (ὁ), = Λογγάσιον.

†Λογεία (ἡ), = Λογία.

Λογεῖον (τὸ). ὁ ὀκρίβας τοῦ θεάτρου ὅπου ἀνέβαινον καὶ ὡμίλουν οἱ ὑποκριταί. (κατ' ἔκτ.) τὸ δικαστικὸν βῆμα. 2) (Γρφ.) τὸ ἐγκόλπιον τοῦ ἀρχιερέως τῶν Ἰουδαίων μὲ τοὺς 12 πολυτ. λίθους (διότι ἐπ' αὐτοῦ βλέπων προέλεγε τὰ μέλλοντα).

Λογέμπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπορευόμενος τοὺς λόγους του, ζῶν ἀπὸ τῶν συγγραμμάτων ἢ τῶν μαθημάτων του.

Λογεὺς, έως (ὁ). ῥήτωρ· λογογράφος.

Λογεύω, Μ. εύσω. Συλλέγω (κυρ. ἔρανον ἢ ἐλεημοσύνην), φορολογῶ, εἰσπράττω. » Προσομολογοῦμεν . . μήτε λογεύσειν μήτε οἶνον μήτ' ἄλλο μηθὲν καθ' ὀντιναοῦν τρόπον . . τοὺς κατοικοῦντας ἐν ταῖς ἀλλήλων κώμαις, « Ἐπγρφ. (ἢ πθ.) » Ὃ δὲ ἂν παρὰ τὸ δίκαιον λελογευμένον ἢ πεπραγμένον ᾖ, « αὐτ.

Λογία (ἡ). (Γρφ.) σύναξις ἐλεημοσύνης (συνεισφορὰ) διὰ τοὺς πτωχοὺς, (Γαλλ.) collecte ἢ quête.

Λογίατρος (ὁ). ἰατρὸς μὲ τὰ λόγια μόνον.

Λογίδιον καὶ ;Λογίδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λόγος, μικρὸς λόγος ἢ μῦθος. » Ἔστιν ἡμῖν λογίδιον γνώμην ἔχον, « Ἀρσφ.

Λογιεὺς, έως (ὁ), = Λογεύς.

Λογίζομαι [λόγος], Μ. ίσομαι. Μετρῶ, λογαριάζω· κρατῶ (περνῶ εἰς τὸν) λογαριασμόν· (τρπ.) σκέπτομαι, συλλογίζομαι. νομίζω (τι αἴτιόν τινος). » Εὗρον λογιζόμενος, ἀργυρίου 2000 ἐούσας μοι ταλάντων, « Ἡρ. » Τὸν Πᾶνα τῶν ὀκτὼ θεῶν λογίζονται εἶναι, « αὐτ. » Μίαν ἄμφω τούτω τὼ ἡμέρα λογίζονται, « Ξεν. » Τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας, λογίσασθαι δώδεκα, « Ἀρσφ. » Ἡ ἀγάπη οὐ λογίζεται τὸ κακόν, « Γρφ. » Λογίζεσθε ἑαυτοὺς νεκροὺς μὲν εἶναι τῇ ἁμαρτίᾳ, ζῶντας δὲ τῷ θεῷ, « αὐτ. » Τούτου θεὸν ἡγεμόνα λογίζομαι, « Σὐν. » Τὰ τῶν παίδων τῷ πατρὶ λόγισαι, « Γργ. » Ταῦθ' ἰὼν εἴσω λογίζου, « Σοφ. (καὶ χ. πτ.) » Ἢν ὀρθῶς λογίζῃ, « Ξεν. » Ὅς τις εὖ λογίζεται, « Εὐρ. » Ἀνδρὶ λογίζεσθαι τοιούτων πέρι οἵῳ τε ἐόντι, « Ἡρ. (καὶ δοτ. ὀργ.) » Μὴ ψήφοις λόγισαι, « Ἀρσφ. (καὶ πθ.) » Ὁπλῖται δὲ ἐλογίσθησαν οὐκ ἐλάττους δισμυρίων, « Ξεν. » Τὸ χρυσίον τρισκαιδεκαστάσιον (τοῦ ἀργυρίου) λογιζόμενον, « Ἡρ. » Ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς, « Γρφ.

Λογικεύομαι, Μ. εύσομαι (νλγ.) Συλλογίζομαι (κατὰ τοὺς κανόνας τῆς λογικῆς), συμπεραίνω, [ἐκ τοῦ

Λογικὸς [λόγος], ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ συνιστάμενος ἢ ἁρμόδιος (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ λέγειν ἢ συλλογίζεσθαι· ὁ μετέχων λόγου· ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι μὲ λόγον, στοχαστικός· λογογραφικὸς (ἀντίθ. τῷ Ποιητικὸς), ῥητορικὸς, δεινὸς εἰς τὸ λέγειν, διαλεκτικός. (παρβλ.) Λόγιος. » Λογική, « ἡ ἐπιστήμη τοῦ συλλογίζεσθαι (συμπεραίνειν κατὰ κανόνας), ἢ » Λογικὸν (τὸ), « ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς εἰς τὸ συλλογίζεσθαι. » Ὁ μὲν ἥρως (παῖς) σεμνὸς καὶ οὐ λογικὸς, « Δ. Ἁλ., ἀντὶ [illegible] μοστος διὰ τὸν πεζὸν λόγον. » Καὶ οὗτοι μὲν λογικοὶ, ποιηταὶ δὲ κτλ., « Ἀρτ. λογογράφοι.

Λογικότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ λογικοῦ, (συγχ. τῷ Λογιότης).

Λογικῶς, ἐπίρ. Διὰ λόγων. μὲ λόγον, μὲ σκέψιν· κατὰ τοὺς κανόνας τῆς λογικῆς.

Λόγιμος, η, ον. Λόγου ἄξιος, ἐλλόγιμος· ἐπίσημος. » Τοὺς λογιμωτάτους (τῶν αἰχμαλώτων) ἀποσφάξας, τοὺς ἄλλους ἐπώλησε, « Δ. Κάσσ.

Λόγιον (τὸ), (κατὰ λέξ.) ὑποκορ. τοῦ Λόγος, μικρὸς (σύντομος) λόγος, (ὅθ. συνήθ.) λόγος θεοῦ, ἀπόκρισις μαντεία (κυρ. ὄχι διὰ στίχων ἀλλ' εἰς τὸ πεζόν). » Καὶ πολλὰ μὲν λόγια ἐλέγετο, πολλὰ δὲ χρησμολόγοι ᾖδον, « Θκ. » Ὅρα τὸ χρῆμα, τὰ λόγι' ὡς περαίνεται, « Ἀρσφ. » Ἐν τῇ (Σαλαμῖνι) ἡμῖν καὶ λόγιόν ἐστι τῶν ἐχθρῶν κατύπερθε γενέσθαι, « Ἡρ. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λογεῖον.

Λόγιος, α, ον. Εἰδήμων λόγων· δεινὸς (ἐπιτήδειος) περὶ τὸ λέγειν· πολυμαθὴς, πολυΐστωρ, πεπαιδευμένος· εὔγλωττος. (ὅθ. ὡς οὐσ.) ῥήτωρ ἢ ἱστορικὸς, (ἐν γέν.) λογογράφος· (ἰδιαιτ.) διαλεκτικός. » Καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς, « Πίνδ. » Πλατεῖαι πάντοθεν λογίοισιν ἐντὶ πρόσοδοι νᾶσον εὐκλέα τάνδε κοσμεῖν, « αὐτ. 2) ἄξιος λόγου, λόγιμος, ἐλλόγιμος. 3) στοχαστικὸς, φρόνιμος, (κοιν.) ἄνθρωπος μὲ λόγον, (παρβλ.) Λογικός. 4) (ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀθηνᾶς), προστάτης τῶν λόγων (τῆς ῥητορικῆς, ἐν γέν. τῆς παιδείας).

Λογιότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (τὸ προτέρημα) τοῦ λογίου, (ἰδιαιτ.) ἡ ῥητορικὴ εὐφράδεια.

Λόγισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐλογίσθη (ἐλογαριάσθη), τὸ ἀποτέλεσμα (συμπέρασμα) τοῦ λογαριασμοῦ.

Λογισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ λογίζεσθαι, λογαριασμός. (πλθ.) ἡ πρακτικὴ ἀριθμητική. (μτφορ.) σκέψις, στοχασμὸς, συλλογισμός· συμπερασμός. ἰδέα, ἔννοια. (ὅθ. πλθ.) τὸ λογικόν. » Οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἐν ἀνθρώπου φύσει μεῖζον λογισμοῦ, « Μένανδρ. » Οἱ λογισμῷ ἐλάχιστα χρώμενοι, θυμῷ πλεῖστα εἰς ἔργον καθίστανται, « Θκ. » Ἄν τις ἀφνω τὸν λογισμὸν φθάσας, ἐξαχθῇ τι πρᾶξαι, « Δμ. » Ἐντὸς (ἢ « Ἐπὶ) τῶν λογισμῶν εἶναι, « Πλ., Βασ., ἐνν. εἰς τὰ λογικά του. » Τίς οὕτω κοινῶν ἔξω λογισμῶν, « Γργ., στερημένος τοῦ (Γαλλ.) sens commun.

Λογιστεία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ λογιστοῦ.

Λογιστέον, θετ. τοῦ Λογίζομαι.

Λογιστεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Θεωρῶ, Ἐξετάζω λογαριασμοὺς ὡς) λογιστὴς, (ἐν γέν.) ἐξακριβόνω, ἢ καθάπτομαι, (Ἰταλ.) κριτικάρω. » Μὴ λογιστεύειν τοὺς τὸν ἡμέτερον τρόπον μὴ φρονοῦντας, « Σωκρ.

Λογιστήριον (τὸ). τὸ ἀρχεῖον τῶν ἐν Ἀθήν. λογιστῶν, (καθὼς τώρα) τὸ Ἐλεγκτικὸν συνέδρ., (Γαλλ.) cour des comptes. 2) σχολεῖον ὅπου ἐπαιδεύοντο τὴν πρακτικὴν ἀριθμητικὴν, ἢ 3) εἶδος λέσχης ἢ ἀκροατηρίου διὰ τὰς φιλοσοφικὰς συνδιαλέξεις. » Καὶ οἶσθά τινας ἐν λογιστηρίοις ἀποδύντας . . ἐν μεσημβρίᾳ τοῦ βίου, « Συν. 4) » Στρατιωτικὸν —, « Στρ., τὸ μέρος ὅπου ἐγίνετο ἡ καταμέτρησις ἢ μισθοδοσία τῶν στρατιωτῶν. 5) (ἐνν. ξύλον ἢ ἀβάκιον) τὸ σανίδι ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλογάριαζαν ἢ τὸ διπλοῦν ξύλον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐσημείονον δι' ἐντόμων τὰ δανειζόμενα, (κοιν.) τσέδουλα. » Δοῦλος καὶ μονονοῦ μετὰ χεῖρας ἔχων ἔτι τὸ λογιστήριον, « Διόδ., (κυρ. οὐδ. τοῦ

Λογιστήριος, α, ον. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λογίζεσθαι (λογαριάζειν κτλ.), λογιστικός. » Τράπεζα —, « Πλδ., τὸ ἀβάκιον τῶν λογιστῶν.

Λογιστὴς [λογίζομαι], οῦ (ὁ), (ἐν γέν.) λογαριαστής· (ἰδιαιτ.) διδάσκαλος τῆς πρακτ. ἀριθμητικῆς (τοῦ λογαριασμοῦ). (συνήθ. εἰς τὰς Ἀθήν.) μέλος τοῦ λογιστηρίου, εἷς τῶν δώδεκα κληρωτῶν ἐλεγκτῶν οἱ ὁποῖοι συνεκρότουν τὸ Ἐλεγκτικὸν συνέδριον, (ἄλλ.) Εὔθυνος (Γαλλ.) vérificateur (réviseur) des comptes. (ἐπὶ τῶν Ῥωμ.) ἐπιστάτης (κυρ. τῶν προσόδων) πόλεως, (Λατ.) curator urbium.

Λογιστία (ἡ), = Λογιστεία.

Λογιστικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ (ἢ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ) λογίζεσθαι, (κοιν.) ἄνθρωπος μὲ μέτρα, στοχαστικός. » Οὐ μέν τοι λογιστικός γε οὐδὲ φρόνιμος πάνυ ἐδόκει εἶναι, « Ξεν. ‖. (ὡς οὐσ.) Λογιστικὸς, ὁ μαθηματικός. » Κερκίδος οὐ χρήζεις ὁ λογιστικὸς, « Ἐπγρ. » Λογιστική, « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ λογαριάζειν, ἡ πρακτικὴ ἀριθμητική. » Λογιστικόν, « Ἀρστ. τὸ λογικόν. » Τοῦ ἀκροθώρακος ἔτι μὲν ἰσχύειν τὸ φανταστικὸν, ἤδη δὲ τεταράχθαι τὸ λογιστικόν, « Πλ.

†Λογισονόμος (ὁ, ἡ), Π. (ἀδκμ.) ἀντὶ Λογιστήριος. » Ἔργα —, « Μανέθ., τὰ τοῦ λογιστοῦ.

Λογίως, ἐπίρ. Μετὰ λόγου, ὡς λόγιος.

Λογογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγγράφω εἰς τὸ πεζὸν (ὡς λογογράφος). (μτγν.) γράφω λόγους (ὁμιλίας).

Λογογράφημα (τὸ). λογογραφικὸν σύγγραμμα.

Λογογραφία (ἡ). τὸ λογογραφεῖν, λογογραφικὴ σύνθεσις, συγγραφὴ (εἰς τὸ πεζόν). σύνθεσις δικανικῶν λόγων, συνηγορία ἔγγραφος. » Προσελθὼν δὲ ταῖς κοινοῖς οὐκ εἰς δίκας καὶ τὴν ἀπὸ τῆς λογογραφίας ἐργασίαν ἔθηκα τὸν πόνον, « Αἰσχ. » (Ὁ δὲ Πλάτων) τὸ διαλεκτικὸν εἶδος τῆς λογογραφίας ἐπετήδευσε, « Πλ.

Λογογραφικὸς, ή, όν (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ λογογραφεῖν. » Λογογραφική, « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ λογογράφου. » Δημήτριος τὸ περὶ λογογραφικῆς ἰδέας βιβλίον συγγράψας καὶ Περὶ ἑρμηνείας αὐτὸ ἐπιγράψας, ἀξιοῖ καλὴν ἑρμηνείαν τὴν λογογραφικὴν τέχνην, « Αὐτ.

Λογογράφος (ὁ, ἡ). ὁ [illegible] εἰς τὸ πεζὸν, [illegible] ἱστορικὸς, ἱστοριογράφος, [illegible]

γράφων δικανικοὺς λόγους, δικογράφος. (ἐν γέν.) συγγραφεὺς (ἀντιθ. τῷ Ποιητής). »Λογογράφους καὶ σοφιστὰς ἀποκαλῶν τοὺς ἄλλους, καὶ ὑβρίζειν πειρώμενος, αὐτὸς ἐξελεγχθήσεται τούτοις ὢν ἔνοχος,« Δμ. » Καὶ γάρ τις αὐτὸν (τὸν Λυσίαν) ἔναγχος τῶν πολιτικῶν τοῦτ' αὐτὸ ἐγκαλῶν ὠνείδιζε καὶ διὰ πάσης τῆς λοιδορίας ἐκάλει λογογράφον,« Πλάτ. » Διατρέχουσι δέ τινες ἐν τῇ πόλει λογογράφοι, σείοντες τοὺς παρεπιδημοῦντας καὶ εὐπόρους τῶν ξένων,« Δικαίαρχ., (παρβλ. Λογοποιός). 2) ὁ κάμνων ἢ κρατῶν λογαριασμόν, (παρβλ.) Λογοθέτης.

Λογοδαίδαλος (ὁ, ἡ). ὁ ποικίλων ἐντέχνως τοὺς λόγους του, μεταχειριζόμενος ὅλα τὰ τεχνάσματα τοῦ λόγου, δεινὸς (ἐπιτήδειος) ῥήτωρ.

Λογόδειπνον (τὸ). δεῖπνον λόγων (ὅπου ἀντὶ φαγητῶν προτίθενται εἰς ἀκρόασιν καὶ συζήτησιν λόγοι), συμπόσιον φιλολόγων, (Γαλλ.) banquet littéraire.

Λογοδηρία (ἡ), [λόγος, δῆρις], = Λογομαχία, (συγχ. καὶ διορθ. τῷ-

Λογοδιάῤῥοια (ἡ). διάῤῥοια λόγων, ἀκράτητος πολυλογία.

Λογοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). διδάσκαλος λόγων (ῥητορικῆς).

Λογοείδεια (ἡ). τὸ ἐλάττωμα (τὸ χαρακτηριστικὸν) ποιήματος λογοειδοῦς.

Λογοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων μὲ πεζὸν λόγον, (Γαλλ.) prosaïque. 2) ὁ φαινόμενος ὅτι γίνεται μὲ λόγον (μὲ λογικόν). » Τὸ λογοειδὲς τῶν ζώων,« Θμς.

;Λογοειδία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λογοείδεια.

Λογοειδῶς, ἐπίρ. Μὲ λογοειδὲς (λογογραφικὸν) ὕφος.

Λογοθεσία (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λογοθετεῖν, θεώρησις (ἐξακρίβωσις) λογαριασμῶν. 2) σύνθεσις (συνθήκη κυρ. ῥητορικοῦ) λόγου, ὕφος λεκτικόν.

Λογοθέσιον (τὸ). 'πάρσιμον λογαριασμοῦ καὶ τὸ μέρος ὅπου δίδεται ἢ 'παίρνεται ὁ λογαριασμός, κριτήριον. 2) σημειωματάριον, ἐφημερίς, (Λτν.) rationarium. » Ἀνελίξας σὺ τὸ τῆς ψυχῆς λογοθέσιον, καὶ ἡμᾶς ἐγγράπτους ὀφειλέτας ἐφευρηκώς, βαρὺς ἐμπίπτεις,« Εὐς.

Λογοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ζητῶ ἢ 'παίρνω λογαριασμὸν παρά τινος ὡς λογοθέτης, εὐθύνω, κρίνω.

Λογοθέτης [λόγος, τίθημι], ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ λαμβάνων λογαριασμὸν (θεωρῶν τοὺς λογαριασμούς). (ἰδιαιτ. εἰς τοὺς Βυζ.) ὁ γενικὸς λογιστὴς τοῦ δημοσίου ταμείου, (ἀναλογ. τῷ τῶν Εὐρωπ.) ἀρχικαγγελάριος (ὁ ὁποῖος ἔπειτα κατήντησεν) ἀρχιγραμματεύς, πρωθυπουργός.

Λογοθεώρητος (ὁ, ἡ). ὁ λόγῳ (κατὰ νοῦν) μόνον θεωρητός, ὑψηλὸς, ἰδανικός, (Γαλλ.) rationnel, (ἴσως ὀρθότ. κατὰ διαστολήν) Λόγῳ θεωρητός.

Λογοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων λόγους (φράσεις ἢ λέξεις καὶ ὄχι πράγματα).

Λογοϊατρεία (ἡ). ἡ διὰ λόγων μόνον ἰατρεία ἢ θεωρία (τὸ θεωρητ. μέρος) τῆς ἰατρικῆς.

Λογοκλοπεία (ἡ). ἡ κλοπὴ (ἰδιοποίησις) ξένων λόγων (συγγραμμάτων), (Γαλλ.) plagiat.

Λογοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Καταζαλίζω) τινὰ μὲ τοὺς λόγους μου, (κοιν.) κοπανίζω λέγων καὶ 'ξαναλέγων τι.

Λογολεσχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀδολεσχέω, φλυαρῶ ὡς-

Λογολέσχης, ου (ὁ). ὁ φλυαρῶν (πολυλογῶν) περὶ λέξεων, προτείνων γραμματικὰς ἀπορίας.

Λογομάγειρος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. οἱ λόγοι εἶνε μαγειρικῶς χαρυκευμένοι (ἐπιτετηδευμένοι), Κωμ. παρῳδ. τοῦ Λογοδαίδαλος.

Λογομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ μανιωδῶς (Τρελλαίνομαι διὰ) τοὺς λόγους (τὰ γράμματα, τὰς ἐπιστήμας).

Λογομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι διὰ ἢ περὶ λόγων, φιλονεικῶ.

Λογομαχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φιλονεικία διὰ ἢ περὶ λόγων.

Λογομάχος (ὁ, ἡ). ὁ λογομαχῶν, σοφιστής, φιλόνεικος, (Γαλλ.) chicaneur.

Λογόμιμος (ὁ). μῖμος λόγων (προφορᾶς) διαφόρων ἀνθρώπων, γελωτοποιός.

†Λογομύθιον (τὸ). μυθῶδες διήγημα.

Λογοπλάθος (ὁ, ἡ). ὁ πλάττων λόγους, λογοποιός.

Λογοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω ἢ διαδίδω λόγους (μύθους, εἰδήσεις ἀνυπάρκτους). » Ἐνθένδε οἱ ἄνδρες οὔτε ὄντα οὔτε ἂν γενόμενα λογοποιοῦσι,« Θκ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἀναλελ.) » Καὶ λογοποιοῦσί τινες περιιόντες ὡς Ἐλάτειαν τειχιεῖ,« Δμ. 2) προφασίζομαι, προτείνω πρόσχημα (ἀφορμήν). » Κρέων.. τοὺς πεσόντας οὐκ ἔδωκεν εἰς ταφὴν κτλ., ἐφ' ὧν μὲν οὐ φυλάξας τὸν ἀνθρώπινον νόμον, ἐφ' ὧν δὲ τὴν ὀργὴν λογοποιήσας,« Ὑπόθ. Εὐρ. Φοιν.

Λογοποίημα (τὸ). πλαστὴ διήγησις, μῦθος.

Λογοποιητικός, ή, όν, = Λογοποιικός.

Λογοποιία (ἡ). τὸ λογοποιεῖν (ἐφευρίσκειν καὶ διαδίδειν πλαστὰς εἰδήσεις), τὸ ἔργον τοῦ λογοποιοῦ.

Λογοποιικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λογοποιὸν ἢ τὴν λογοποιίαν. » Λογοποιικὴ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) τέχνη,« Πλάτ., ἡ τοῦ λογοποιοῦ.

Λογοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν (συνθέτων) λόγους, πεζογράφος (ἀντιθ. τῷ Ἐποποιός)· (ἰδιαιτ.) ἱστορικός. » Ἑκαταῖος ὁ λογοποιός,« Ἡρ. » Ποιηταὶ καὶ λογοποιοί,« Πλάτ., (παρβλ. Λογογράφος). 2) ὁ συντάττων ῥητορικοὺς (δικηγορικοὺς) λόγους. » Ὁρῶ τινας λογοποιούς, οἳ τοῖς ἰδίοις λόγοις, οὓς αὐτοὶ ποιοῦσιν, οὐκ ἐπίστανται χρῆσθαι,« Πλάτ. 3) ὁ συνθέτων μύθους, μυθοποιός. 4) (ἐπὶ κακοῦ) ὁ πλάττων καὶ διαδίδων ψευδεῖς εἰδήσεις, μυθολόγος, (ἴδε Θφρ. Χαρ. Η').

Λογοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττομαι λόγον, 'παίρνω λογαριασμόν, εὐθύνω, ἀνακρίνω.

Λογοπραγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., 'πάρσιμον λογαριασμοῦ, εὐθύναι.

†Λογοπραγμονέω-ῶ, Μ. ήσω, ἐπν. ἀντὶ Λογοπραγέω.

Λογοπράτης καὶ

Λογοπώλης, ου (ὁ), = Λογέμπορος, δικηγόρος κτλ. 2) (ἐκκλησ.) ὁ πωλήσας τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, (ἐπίθ. τοῦ Ἰούδα).

Λόγος (ὁ), [λέγω]. (ἐν γέν.) ἡ προφορικὴ ἔκφρασις τῆς ἐννοίας. » Λόγου κρείσσων,« Θκ. » Ὑπὲρ λόγον,« Γργ. » Τί δεῖ λόγων;« Ἀρςφ. (ἰδιαιτ. δὲ 2) ὁμιλία, διήγησις· συνομιλία. » Τὸν ἔτερπε λόγοισιν,« Ἰλ. Ο. » Εἰς λόγους ἐλθεῖν (συνελθεῖν, ἰέναι, ἀφικέσθαι κτλ.) τινί,« Λξ. » Ταύτῃ διὰ λόγων ἐν Σάρδεσι γενόμενος,« Πλδ. » Ἔξω τοῦ λόγου λέγειν,« Πλάτ. » Ἄλλως ἕνεκα λόγου ἐλέγετο,« αὐτ. 3) = Λέξις. » Θᾶττον ἢ λόγος,« Συν. » Ὡς εἰπεῖν λόγῳ,« Λξ. » Ἑνὶ (» Οὐ πολλῷ) λόγῳ,« Ἡρ. 4) = Λόγιον, χρησμός, παροιμία, ἀπόφθεγμα, γνωμικόν, ῥητόν. » Ὁ γὰρ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει,« Πλ. 5) φήμη, ὄνομα, ὑπόληψις. (ἐπμ.) φροντὶς ἐπιμέλεια. » Λόγου ἄξιος,« Θκρ. » Λόγον ποιεῖσθαί τινος,« αὐτ. » Εἴπερ ἢ δόξης ἢ προγόνων ἢ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος εἶχε λόγον,« Δμ. » Πολὺν λόγον ἐχόντων περὶ αὐτοῦ τινῶν ἤκουον,« Ξεν. » Καλὸν λόγον κτήσῃ πρὸς ἀστῶν,« Εὐρ. » Ἐν λόγῳ εἶναι,« Λξ. » Λόγου οὐδενὸς γενόμεθα πρὸς Περσέων,« Ἡρ. 6) φήμη, ᾀδόμενον. » Λόγος ἔχει (κατέχει, διῆλθεν, ἐστὶ κτλ.),« Λξ. » Κλεισθένην λόγος ἔχει (ἢ κατ' ἐναλλαγ. » Κλεισθένης λόγον ἔχει) τὴν Πυθίαν ἀναπεῖσαι,« Ἡρ. » Παρ' ἡμέας περὶ σέο λόγος ἀπῖκται πολλός,« αὐτ. » Ἦν δὲ ἢ λόγος, ὑπὸ τοῦ Πιτθέως διαδοθείς, ὡς ἐκ Ποσειδῶνος τεκνωθείη (ὁ Θησεύς),« Πλ. (καὶ ἀλλ.) » Ὡς λόγος,« Λξ. 7) (ἀντιθ. τῷ Ἔργον), λόγος ψιλὸς (ἀνίσχυρος, ἀδέσποτος, χωρὶς ἀποτέλεσμα), (ἐπμ.) = Μῦθος, διήγησις ψευδὴς καὶ πεπλασμένη. » Ἐγίγνετό τε λόγῳ δημοκρατία, ἔργῳ δὲ μοναρχία,« Θκ. » Εἰ δὲ ταῦτα λόγους ἢ φλυαρίας εἶναι φήσει, ἐκεῖνό γε οὐ λόγος,« Δμ. » Εἶτα οὐ λέγεις αὐταῖς τὸν τοῦ κυνὸς λόγον;« Ξεν. (ἐκ τούτου ἢ Λογοποιὸς ὁ Αἴσωπος), (ἢ ἐκ τοῦ ἐναντ. 8) (ἀντιθ. τῷ Ἔπος καὶ ἐπμ. τῷ Μῦθος), πεζὸς λόγος, (ὅθ.) διήγησις ἀληθής, (δηλ.) ἱστορία, (ὅθ. Λογογράφος ἢ Λογοποιὸς ὁ Ἡρόδοτος). » Ὡς δεδήλωταί μοι ἐν τῷ προτέρῳ τῶν λόγων,« Ἡρ. » Ἑτέρα λόγου καὶ ποιήσεως λέξις ἐστίν,« Ἀρςτ. 9) (συνκδχ.) σύγγραμμα (κυρ. πεζόν)· δημηγορία, ὁμιλία εἰς δημόσιον μέρος. » Ἐρωτικὸς λόγος,« Δμ. » Παῖδας ἐγὼ λόγους ἐγεννησάμην,« Συν. » Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποιησάμην περὶ κτλ.,« Γρφ. 10) = Λογισμός, λογαριασμός. (ὅθ.) ἀπολογία. » Λόγον αἰτεῖν (ἀπαιτεῖν, συναίρειν κτλ.),« Λξ. » Λόγον αἰτοῦμαι,« Λξ. » Λόγου τυγχάνειν,« Λξ. » Ὅπως δύνῃ λόγον διδόναι καὶ λαμβάνειν,« Ξεν. » Ἐμοὶ πρὸς τούτους λόγος ἐστί, τούτοις δὲ ὁ λόγος ἔστω πρὸς τὸν ναύκληρον,« Δμ. » Ὑμεῖς δὲ οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ,« Χρησμ. (καὶ τρπ.) » Λόγον ἑαυτῷ διδόναι,« Δμ., συλλογίζεσθαι καθ' ἑαυτόν. 11) (συνκδχ.) κατάστιχον λογαριασμοῦ. » Ἠρώτων αὐτόν, εἰ ὁ λόγος αὐτῷ εἴη τῆς τριηραρχίας· ὁ δὲ ἔφασκεν εἶναι· καί, ἐλθόντες οἴκαδε, εὕρομεν,« Λσ. 12) σειρά, τάξις, ἀράδα, τόπος. » Ἐν ἀνδρὸς λόγῳ,« Αἰσχ. » Ἐν ἀνδραπόδων (συμμάχων, φαρμάκου, ἀργυρίου κτλ.) λόγῳ,« Ἡρ. » Ὑμεῖς δὲ οὔτ' ἐν λόγῳ οὔτ' ἐν ἀριθμῷ,« Χρσμ. (παρβλ. Μοῖρα). 13) ὁ ὀρθὸς λόγος, τὸ λογικόν. » Τὰ λόγου μετέχοντα,« Λξ. » Τὰ λόγῳ νοητά,« Λξ. » Τῷ λόγῳ ἕπεσθαι,« Πλ. » Τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν ἄλογοί εἰσιν, αἱ δὲ μετὰ λόγου,« Ἀρςτ. » Διαφέρει τὸ κατὰ λόγον ζῆν τοῦ κατὰ πάθος,« αὐτ. » Ὁ λόγος αἱρεῖ,« Λξ. 14) αἰτία (κυρ. εὔλογος), σκοπός, (φιλοσοφ.) ὁρισμός. » Λόγον ἔχει,« Λξ. » Οὔτε τιν' ἔχων πρόφασιν, οὔτε λόγον εὐτράπελον,« Ἀρςφ. » Ἦ καὶ διαλεκτικὸν καλεῖς τὸν λόγον ἑκάστου λαμβάνοντα τῆς οὐσίας;« Πλάτ. » Ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἀπώλοντο,« Ἡρ. » Ἐξ οὐδενὸς λόγου,« Σοφ. » Ἐπὶ λόγῳ,« Λξ. » Ἐπὶ τοῖσδε τοῖς λόγοις,« Ἡρ., μὲ αὐτὴν τὴν συμφωνίαν. (ὅθ.) » Κατὰ λόγον,« = Εὐλόγως, καὶ » Παρὰ λόγον,« = Ἀλόγως, παραλόγως. 15) (γεωμετρ. καὶ ἀριθμητ.) σχέσις (δύο ποσῶν), ἀναλογία. » Τοῦτο τὸ μόριον φαίνεται μεῖζον ὂν ἢ κατὰ λόγον τοῦ ὅλου σώματος,« Ἀρςτ. » Ὅ, συγκεφαλαιούμενον εἰς ἀργυρίου λόγον, εἶναι μνῶν τρισχιλίας καὶ διακοσίας μυριάδας,« Διόδ. » Καὶ τἆλλα δήπου ἀνὰ λόγον τούτοις (ἢ) τούτων,« Πλάτ. » Τοῦτον πρὸς ἥλιον ἔχουσα τὸν λόγον ὃν ἡ γῆ ἔχει πρὸς σελήνην,« Πλ. 16) γνώμη, ἰδέα, φρόνημα· συμπέρασμα. (λογικ.) συλλογισμός· ἐπιχείρημα. » Κατὰ τὸν ἐμόν γε λόγον,« Γργ. » Ὥς γε δὴ ὁ ἐμὸς λόγος,« αὐτ. » Τὸν ἥττω λόγον οὐ δύναμαι κρείττω ποιεῖν,« Ξεν. 17) (πληθ.) (ἐν γέν.) τὰ γράμματα, αἱ ἐπιστῆμαι, (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ Ἱστορία, ἡ Ῥητορικὴ καὶ ἡ Φιλοσοφία, (ὅθεν) » Οἱ θύραθεν λόγοι,« Ἐκκλησ. » Οἱ περὶ (ἀμφὶ) τοὺς λόγους,« Λξ., οἱ λόγιοι, οἱ γραμματισμένοι. 18) (ἐνίοτε) ὑπόσχεσις, (καθὼς καὶ κοιν. λέγομεν) λόγος, (Γαλλ.) parole. » Λόγον ἐν τῷ δήμῳ παρέσχε μὴ πόλεμον ἡμῖν.. ποιήσειν,« Θκ., Ἰσ. » Ὑπέμεινεν ἡ ψυχή μου εἰς τὸν λόγον σου,« Γρφ. 19) ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ. » Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο,« Γρφ.

Λογοσκόπος (ὁ, ἡ). κατάσκοπος τῶν λόγων (τῶν λεγομένων ὑπὸ) τινος.

Λογότροπος (ὁ). εἶδ. ὑποθετ. συλλογισμοῦ (κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Στωϊκῶν).

Λογοφίλης, ου (ὁ) καὶ

Λογόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ λέγῃ (νὰ φλυαρῇ). » Ζήνων τῶν μαθητῶν ἔφασκε τοὺς μὲν φιλολόγους εἶναι, τοὺς δὲ λογοφίλους,« Στβ. » Μηδ' εἶναι φιλόλογον, λογόφιλον δὲ μᾶλλον, μέχρι λαλιᾶς ἐπιπολαίου προβαίνοντα,« αὐτ.

Λογόω-ῶ, Μ. ώσω, (θλγ.). Κάμνω τινὰ λογικὸν ἢ ὅμοιον τοῦ Θεοῦ Λόγου.

Λογύδριον (τὸ), = Λογίδριον.

Λογχαῖος, α, ον. Ὁ μετὰ ἢ διὰ λόγχης.

Λογχάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λόγχη.

Λογχεύω, Μ. εύσω, (νλγ.). Τρυπῶ μὲ τὴν λόγχην.

Λόγχη (ἡ), [λαγχάνω;]. (κυρ.) ἡ σιδηρᾶ τρίγωνος ἄκρα (μύτη) τοῦ κονταρίου (» Δόρυ μίαν λόγχην ἔχον,« Ξεν.). (κατ' ἐκτ.) τὸ κοντάρι (» Οἱ Θρᾷκες, πρὶν εἰς ἐφικτὸν ἐλθεῖν, ἠκόντισαν τρεῖς λόγχας ἕκαστος,« Ἐπς. Χίωνος). (συνκδχ.) τάγμα στρατ. λογχοφόρων. » Οἳ νῦν ξὺν ἑπτὰ τάξεσι ξὺν ἑπτά τε λόγχαις τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεστᾶσι πᾶν,« Σοφ. (ὅπου ὅμως δὲν εἶνε πάντη ἀπίθανον νὰ ἐννοῇ καὶ τὰς σημαίας τῶν ἑπτὰ ταγμάτων, παρβλ. Αἰχμή).

Λογχήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [λόγχη, †ἄρω]. ὡπλισμένος μὲ λόγχην.

Λογχηφόρος (ὁ), μτγν. ἀντὶ Λογχοφόρος.

Λογχίας, ου (ὁ). εἶδος κομήτου ἢ μετεώρου, (ἄλλ.) Δοκίς.

Λογχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λόγχη.

Λόγχιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ ἢ μετὰ λόγχης. » Ὁπλισμὸς—,« Αἰσχλ.

Λογχίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Λόγχη,

Λογχίτης, ου (ὁ) καὶ Λογχῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ λόγχην. ‖. (οὐσ. θηλ.) εἶδ. φυτοῦ (πτερίδος καὶ ἴριδος).

Λογχοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Κτυπῶ, Τρυπῶ) μὲ τὴν λόγχην, λογχεύω.

Λογχοδρέπανον (τὸ), = Δορυδρέπανον.

Λογχοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) λόγχης.

Λογχοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων λόγχας.

Λογχοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, ὡπλισμένος μὲ) λόγχην.

Λογχόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Ἐναρμόζω) εἰς τὸ κοντάρι σιδηρᾶν ἄκραν (λόγχην), (ὅθεν

Λογχωτός, ή, όν. Ὁ ἔχων ἐφηρμοσμένην εἰς τὴν ἄκραν του λόγχην (αἰχμὴν σιδηρᾶν). 2) ὁ ἔχων σχῆμα λόγχης, (Γαλλ.) lancéolé. » Χιτὼν—,« Ι. Λυδὸς (ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Α'. 17).

Λογώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λογοειδής.

Λόγωσις [λογόω], εως (ἡ), (θλγ.) τὸ νὰ γένῃ τις ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸν αἰώνιον ἢ τὸν Θεὸν Λόγον. » Ἡ τῆς σαρκὸς θέωσις καὶ λόγωσις,« Κύρ.

Λόε, Π. ἀντὶ Λοῦε = Ἔλουε, παρτ. καὶ

Λοέσσαι, Π. ἀντὶ Λοῦσαι, ἀορ. τῆς ἀπαρ. ἢ

Λοέσσας καὶ (μσ.) Λοεσσάμενος, Π. ἀντὶ Λούσας, -άμενος, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Λούω.

Λοετρὰ (τὰ), Π. ἀντὶ Λουτρά.

Λοετροχόος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λουτροχόος.

Λοιβαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς λοιβήν. » Κύλιξ—,« Ἀθ.

Λοιβάσιον (τὸ), = Λοιβεῖον.

†Λοιβάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Λείβω.

Λοιβεῖον (τὸ). ἀγγεῖον πρὸς λοιβὴν ἐπιτήδειον, σπονδεῖον.

Λοιβή (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ λείβειν, σπονδή. (Π.) ἀντὶ Λιβάς, ῥεῖθρον, νᾶμα.

Λοιβίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Λοιβεῖον.

Λοιγαῖος, α, ον, Π. = Λοίγιος, ὀλέθριος, (συγγ. τῷ Λυγαῖος).

†Λοιγάω-ῶ, Μ. ήσω, (Ἐπγρφ.). Βλάπτω, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Λυπέω).

Λοιγήεις, εσσα, εν καὶ

Λοιγής, έος (ὁ) καὶ

Λοίγιος (ὁ, ἡ), Π. = Λυγρός, φθοροποιός, ὀλέθριος. » Λοίγι' ἔργα,« Ὅμ., κακὴ δουλειά! [ἐκ τοῦ

Λοιγός (ὁ), Π. [συγγ. τῷ Λοιμός]. φθορά, ὄλεθρος, θάνατος. ‖. (ἐπιθετ.) = Λοίγιος, ὀλέθριος. » Λοιγὸς ἄρης,« Ἐπγρ.

Λοιδορέω-ῶ [λοίδορος], Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. καὶ μσ. μὲ δοτ.) Κακολογῶ, ὑβρίζω, ὀνειδίζω. » Τῇ Τύχῃ, ἣν τυφλὴν λοιδοροῦμεν,« Πλ. (καὶ πθ.) » Λοιδορηθεὶς εἰς τὴν τῶν ὀμμάτων ἀσθένειαν,« αὐτ. (καὶ μσ.) » Ἐνταῦθα μέν τοι καὶ ὁ θεῖος αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο,« Ξεν. (ἢ ἀλληλπθ.) » Λοιδορεῖσθαι δ' οὐ θέμις ἄνδρας ποιητὰς ὥσπερ ἀρτοπώλιδας,« Ἀρςφ.

Λοιδόρημα (τὸ). λόγος ὑβριστικός, 'βρισιά. » Τὸν πτωχὸν λοιδόρημα ποιοῦνται,« Πλ., νομίζουν ὕβριν τὸ Πτωχός.

Λοιδορημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ.

;Λοιδόρησις, εως (ἡ), = Λοιδορία.

;Λοιδορησμός (ὁ), Π. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Λοιδορισμός.

Λοιδορητικός, ή, όν. Ὁ λεγόμενος ἢ ἐπιῤῥεπὴς πρὸς λοιδορίαν, ὑβριστικός.

Λοιδορία (ἡ). τὸ λοιδορεῖν (ἀτιμάζειν διὰ λόγων), 'βρίσιμον, 'βρισιά, κακολογία.

†Λοιδορίζω, Μ. ίσω καὶ ιῶ, μτγν. ἢ ἀδόκιμ. ἀντὶ Λοιδορέω, (ὅθεν:

†Λοιδορισμός (ὁ), = Λοιδορία.

Λοίδορος (ὁ, ἡ), [λαιδρός]. ὑβριστής, κακολόγος ἢ, ὑβριστικός. » Ἔρις—,« Εὐρ. » Γραμματεῖον λοίδορον,« Συν. ‖. » Τὸ λοίδορον,« ἀντὶ Ἡ λοιδορία. » Δημοσθένης ἐν τῷ δικανικῷ τὸ λοίδορον ἔχει μόνῳ, οἱ δὲ Φιλιππικοὶ καθαρεύουσι καὶ σκώμματος ἢ βωμολοχίας ἁπάσης,« Πλ.

Λοιδόρως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον λοίδορον, ὑβριστικῶς.

;Λοιμέη (ἡ), Ἰων. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Λοιμίη, λύμη, ὄλεθρος, φθορά, βλάβη.

†Λοιμεύομαι, Μ. εύσομαι, (Γρφ.). Φέρομαι ὡς λοιμὸς (λυμεών).

†Λοίμη (ἡ), = Λύμη ἢ

Λοιμίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Λοιμός, λοιμώδης νόσος, πανώλη, ἡ· ὄλεθρος, φθορά.

Λοιμικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λοιμόν, λοιμώδης, φθοροποιός. » Νοῦσος ἡ καλουμένη λοιμική,« Ἱπποκρ.

Λοιμικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἢ Εἰς κατάστασιν λοιμοῦ.

Λοιμός (ὁ), [λύμη]. ἀσθένεια κολλητικὴ καὶ θανατηφόρος, πανοῦκλα, θανατικόν, ἐπιδημία (ἐν γέν.) φθορά, ὄλεθρος. 2) (συνκδχ.) ἄνθρωπος ὀλέθριος, Λυμεών. (εἰς ταύτην τὴν σημασ. εὕρηται καὶ τὸ θηλ. Λοιμή) » Μὴ δῷς τὴν δούλην σου εἰς θυγατέρα λοιμήν,« Γρφ.

Λοιμοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν) λοιμόν, φθοροποιός, θανατηφόρος.

Λοιμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ λοιμόν, συνωδευμένος μὲ συμπτώματα λοιμοῦ, κολλητικός, ἐπιδημικός, θανατηφόρος. » Νόσος—,« Πλ., λοιμική.

Λοίμωξις, εως (ἡ). ἡ ὑπὸ λοιμοῦ προσβολή, χρούσιμον θανατικοῦ, [ἐκ τοῦ

Λοιμώσσω (ττω), Μ. ώξω. Πάσχω ἀπὸ λοιμόν, ἔχω πανοῦκλαν.

†Λοιπαδάριον (τὸ), Γλσ. ὑποκορ. τοῦ Λοιπάς, ἀπομεινάριον.

†Λοιπάζομαι, Μ. άσομαι, μτγν. ἀντὶ Λείπομαι, μένω (ὡς ὑπόλοιπον), ἀπομένω. (ἰδίως ἐπὶ χρέους) μένω ὀφειλόμενον, [ἐκ τοῦ

†Λοιπάς, άδος (ἡ). τὸ ἐναπολειφθὲν (λείψανον) χρέους, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) ῥέστον. » Περὶ συγχωρήσεως λοιπάδων ἢ

μυστίων, « Νμ. » Ὁ βασιλεὺς λοιπάδας χρημάτων ἀφίησι, « Χρσ.

Λοιπασμὸς (ὁ). καθυστέρησις χρέους (λοιπάδος).

†Λοιπογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Ἐγγράφω) ὡς λοιπάδα, σημειόνω εἰς λογαριασμόν τινος τὰ ῥέστα χρέους.

†Λοιπογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Λοιπὸς [λείπω], ή, όν. Ὁ ἐναπολειπόμενος, ἐπίλοιπος, (χυδ.) ἀποδέλοιπος. » Λοιπὸν ἂν εἴη ἡμῖν ἀποδεικνύναι, « Ξεν. » Λοιπὸν οὖν ἐστιν οὐδὲν ἄλλο πλὴν κτλ., « Ἰσκρ. » Τοῦ λοιποῦ (ἐνν. χρόνου) ἢ » Εἰς τὸ λοιπὸν (ἐνν. μέρος τοῦ χρόνου), « (καὶ ἐλλ.) » Τὸ λοιπόν, (ἢ ἁπλ.) » Λοιπόν, « Λξ., ἐπίρ., εἰς τὸ ἑξῆς· ἄρα· ἔπειτα · (Γαλλ.) au reste. » Καὶ τὰ λοιπά, « Λξ. (φρσ.) et cætera.

Λοισθεύς, ῆος (ὁ). (ἐσφαλμ.) ἀντὶ

Λοισθήϊος (ὁ, ἡ), Π. = Λοίσθιος.

†Λοίσθημα (τὸ). τὸ ἔσχατον, πέρας.

Λοίσθιος, α, ον καὶ

Λοῖσθος (ὁ, ἡ), (τὸ ὑπερθ. Λοισθότατος), Π. τελευταῖος, ὁλοΰστερινός, ὁλοσχρινός, ἔσχατος. » Τὸ λοίσθιον (ἢ) » Τὰ λοίσθια, « ἐπίρ., Τελευταῖον· τέλος πάντων, ἐπὶ τέλους. » Καὶ νῦν μὲ τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας, « Θκρ.

Λοῖφ', Π. (κατ' ἀποκοπ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Λοιπά.

Λόκκη (ἡ), Π. (σπνττ.) ἀντὶ Χλαμύς, φλοκκάτα (;).

†Λοκὸς ἢ Λοκρὸς (ὁ.), Γλσ. φαλακρός· (συνκδχ.) μαλθακός· ἄμυαλος, κουτός.

Λομδὸς (ὁ), Γλσ. ὁ ἀπεσκολυμμένος.

Λόξευμα (τὸ). λοξὴ (πλαγία) θέσις ἢ τοποθέτησις, πλάγιασμα, [ἐκ τοῦ

Λοξεύω, Μ. εύσω, = Λοξόω.

Λοξίας, ου (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ἀπόλλων (ἢ διὰ τοὺς λοξοὺς χρησμούς του ἢ διὰ τὴν λοξότητα τοῦ Ζωδιακοῦ).

Λοξιάς, άδος (ἡ) (ἐνν. γραμμή). ὁ Ζωδιακὸς κύκλος, ἡ Ἐκλειπτική.

Λοξοβαδιστικός, ή, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ λοξοβατῇ.

Λοξοβάμων, ονος καὶ

Λοξοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (περιπατῶν) λοξὰ ὥσαν τὸν κάβουραν. » Ἡ καὶ λοξοβάμοσι (γρφ. λοξοβάμοσι) καὶ ὀκταπόδοισι καρκίνοις, « Γργ.

Λοξοβλεπτέω (πέω)-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω λοξὰ · ἀλλοιθωρίζω · (τρπ.) στραβοκυττάζω.

Λοξοδρόμος (ὁ, ἡ), = Λοξοβάμων, λοξοκινητός.

Λοξοειδής, έος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. ῶς. Λοξὸς τὸ εἶδος, σκολιός.

Λοξοεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι λοξὰ ἔργα (κακὰς πράξεις).

Λοξοκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ κινούμενος λοξὰ (πλάγια).

†Λοξοπολέω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ

Λοξοπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ λοξά, καρκινοβατῶ.

Λοξὸς [λέγω], ή, όν. Πλάγιος· (στραβός· (τρπ.) πανήφ. κακός, ὕπουλος· (ἐπὶ πραγμ.) σκολιός, οὐκ ἡγματικός, ἀμφίβολος. ‖. (τὸ οὐδ.) Λοξὸν καὶ (πληθ.) Λοξά, ἐπιρ. ἀντὶ Λοξῶς. » Ὕπλα, πλάγια ἢ στραβὰ βλέπω, « Λξ. = Λοξοβλεπτέω. » Νῦν δέ μοι χολούμενοι λοξὸν ὀφθαλμοῖς ὁρῶσι πάντες ὥστε δήϊον, « Σολ. (ἢ τρπ.) » Λοξότερον ἔχειν πρός τινα, « Πλβ., ὑποπτεύειν, ὑποβλέπειν.

Λοξοτενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἐκτεινόμενος εἰς) λοξὴν διεύθυνσιν, σκολιός. » Κέλευθος—, « Π. Σιλ.

Λοξότης (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ λοξοῦ, σκολιότης· (τρπ.) ἀσάφεια. » Χρησμῶν—, « Πλ.

Λοξοτροχίς, ιος (ἡ), Π. [λοξός, τρέχω], ἡ ὁμιλοῦσα λοξὰ (σκοτεινά, ἀμφίβολα).

Λοξοφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λοξοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλοίθωρος.

Λοξοχρήσμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διδὼν λοξοὺς (σκολιούς, ἀμφιβόλους) χρησμούς.

Λοξόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι λοξὸν (κυρτόν, σκολιόν), στραβόνω.

Λοξῶς, ἐπίρ. Λοξά, ἴδε Λοξός.

Λόξωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λοξόω. » Ἡ τοῦ Ζωδιακοῦ—, « Πλ., Συν.

Λοπαδάγχης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ ἄγχων (πνίγων ἤ, πνιγόμενος ἀπὸ τὴν βίαν του ἐπάνω εἰς) τὰς λοπάδας· παράσιτος, ἀδηφάγος.

Λοπαδαρπαγίδης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ ἁρπάζων τὰς λοπάδας (τὰ φαγητά), παράσιτος, λαίμαργος.

Λοπαδεύω, Μ. εύσω. Κενόνω ἢ Ψήνω φαγητὸν εἰς λοπάδα. » Κόγγος ἐστὶ βρωμάτιόν τι λοπαδευόμενον, « Λξ.

Λοπάδιον (τὸ) καὶ Λοπαδίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Λοπάς.

Λοπαδοφυσητής, οῦ (ὁ). ὁ φυσῶν τὰς λοπάδας, (Κωμ. ἐπίθ. αὐλητοῦ ἀδηφάγου).

Λοπὰς [λέπω, λεπάς], άδος (ἡ). πιάτον (βαθουλὸν) τοῦ φαγιοῦ· (ἐχρησίμευε καὶ ὡς) τηγάνι ἢ κατσαρόλα (» Γόγγρον ἕψοντος, καὶ αὐτοῦ τὴν λοπάδα σείοντος, « Πλ.). (συνκδχ.) φαγητὸν μαγειρευμένον εἰς λοπάδα. » Ἐν λοπάδι πεπνιγμένον, « Ἀρσφ., (Τουρκ.) καδυρμᾶς ἢ γιαχνί. 2) Κωμ. ἀντὶ Σορός. 3) ἀρρωστία τις τῶν δένδρ. καὶ ἰδιαιτ. τῆς ἐλαίας, (ἄλλ.) Ἧλος καὶ Μύκης.

Λοπάω-ῶ [λοπός], Μ. ήσω, (βτν.). Ἀλλάζω τὴν φλοῦδάν μου, ξεφλουδίζομαι εὐκόλως (καθὼς τὰ δένδρα ὅταν ἦνε φουσκωμένα τὴν ἄνοιξιν), ἴδε Λιπάω (ἀντὶ τοῦ ὁποίου νομίζουσί τινες ἐσφαλμ. τὸ Λοπάω), ὅθεν

Λοπητὸς (ὁ). ὁ καιρὸς καθ' ὃν φουσκόνουν τὰ δένδρα, (κοιν.) φουσκοδενδριά.

Λοπιάω-ῶ, Μ. άσω, = (ἢ ὀρθότ. κατά τινας τοῦ) Λοπάω, [ἐκ τοῦ

Λοπία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ φουσκωμένου ἢ (ἐπμ.) εὐκόλως ξεφλουδιζομένου δένδρου.

Λοπίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ τὸν λοπὸν (τὴν φλοῦδαν), ξεφλουδίζω, (ὅθ.

Λόπιμος, η, ον. Ὁ δυνάμενος νὰ λοπισθῇ (νὰ ξεφλουδισθῇ), εὐκολοξεφλούδιστος. » Κάρυον—, « Ἀθ., τὸ κάστανον (ἢ ἰδίως τὸ Εὐβοϊκὸν ἢ Ποντικόν, καθὼς λέγομεν τώρα, Κρητικόν, Προυσιανὸν κτλ.). » Ἄρισται δὴ τῶν βαλάνων πασῶν εἰσὶν αἱ καστάνειαι, καὶ (τούτων) αἱ λόπιμοι ὀνομαζόμεναι, « Ἀέτ.

Λοπίς, ίδος (ἡ), = Λεπίς.

Λόπισμα (τὸ) [λοπίζω], = Λέπυρον, τσώφλιον.

Λοπὸς (ὁ), [λέπω], = Λέπος, φλοῦδα· (ἐπὶ ζ.) δέρμα, (ἴδε Λοφος 4).

Λορδαίνω, Μ. ανῶ, = Λορδόω.

Λορδός, ή, όν. Ὁ γέρνων (καμπουριάζων) πρὸς τὰ ὄπισθεν, (ἀντιθ. τῷ Κυρτὸς καὶ Κυφός). » Ὥστε μὴ διεστράφθαι ἢ τῇ ἢ τῇ, μήτε λορδὸν μήτε κυφὸν εἶναι, « Ἱπποκρ.

Λορδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι λορδόν, γέρνω (καμπουριάζω) πρὸς τὰ ὄπισθεν.

Λόρδωμα (τὸ). τὸ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἐξέχον κύρτωμα.

Λόρδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λορδόω, καμπούριασμα πρὸς τὰ ὄπισθεν. » Ὀπίσω μὲν ἀποχωρούντων κύφωσις, εἰς τὰ πρόσω δὲ ἰόντων ἡ λόρδωσις, « Γαλ.

Λοτὸς (ὁ), = Λωτός.

Λουέω, Π. ἀντὶ Λούω.

Λοῦμα (τὸ), Βυζ. ἀντὶ Λουτρόν.

Λοῦμαι, Ἀττ. ἀντὶ Λούομαι.

Λοῦσις, εως (ἡ), τὸ λούειν ἢ λούεσθαι, λούσιμον.

Λοῦσσον (τὸ). ἡ ῥητινώδης καρδία (τὸ δαδί) τῆς ἐλάτης.

Λούστης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ λούεται συχνά.

Λουτὴρ (ὁ). ἡ γοῦρνα ὅπου ἐμβαίνουν καὶ λούονται.

Λουτηρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Λουτήριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λουτήρ.

Λουτηρίσκος (ὁ), = Λουτηρίδιον.

Λουτιάω-ῶ, Μ. άσω, (Λξφν.). ἐπιθυμῶ νὰ λουσθῶ.

Λουτρεὼν (ὁ), = Λουτρών.

Λουτρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων διὰ τὸ λουτρόν.

Λούτριον (τὸ). τὸ ἀπόγυμα τοῦ λουτροῦ, τὸ νερὸν εἰς τὸ ὁπ. ἐλούσθη τις, ἀπόλουμα.

Λουτρίς, ίδος (ἡ). τὸ πεστεμάλι τοῦ λουτροῦ ἤ, τὸ λουτροποκάμισον. » Τὴν δὲ περιζωσάμενος ὤαν λουτρίδα κατὰ δεσμὸν ἥβης περιπέτασον, « Θπμπ. 2) (πληθ.) Λουτρίδες, « αἱ λούουσαι τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς δύο παρθένοι, (ἄλλως) Πλυντρίδες καὶ Ἀντλητρίδες.

Λουτροδάϊκτος (ὁ, ἡ), Π. [λ. δαΐζω]. ὁ φονευθεὶς εἰς τὸ λουτρόν.

Λουτρὸν (τὸ). νερὸν διὰ λούσιμον. 2) = Λοῦσις, πλύσιμον. 3) (πληθ.) Π. ἀντὶ Ῥεῖθρον, (ὅθεν) = Χοή.

Λοῦτρον (τὸ), = Λούτριον. 2) ὁ μισθὸς τοῦ λουτροῦ, τὰ λουστικά.

Λουτροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) νερὸν διὰ τὸ λουτρόν, εἶμαι—

Λουτροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) νερὸν διὰ τὸ λουτρόν. ‖. (οὐσ.) ὁ παῖς ὅστις ἔφερεν ἀπὸ τῆς Καλλιρρόης τὸ νερὸν διὰ τὸ λουτρὸν τοῦ νεανύμφου. ‖. (θηλ.) ἡ μαύρη ὑδρία τῆς ὁπ. ἔστηναν εἰς τοὺς τάφους τῶν ἀγάμων.

Λουτροχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω νερὸν εἰς τὸ λουτρόν, εἶμαι—

Λουτροχόος (ὁ, ἡ). ὁ χύνων νερὸν (ὑπηρετῶν) εἰς τὸ λουτρόν. » Τρίπους—, « Ὅμ. τὸ σκεῦος εἰς τὸ ὁπ. ἐζέσταινον τὰ νερὸν τοῦ λουτροῦ.

Λουτρών, ῶνος (ὁ). τὸ μέρος ὅπου λούονται, λουτρός.

Λούω [λύω, ἴδε Λῦμα], Μ. λούσω (πθ. πρκ

Λέλουμαι ἢ ἅπαξ μόνον εἰς τὸν Λυκόφρ. Λέλουσμαι, ὁ ἀόρ. Ἐλούσθην καὶ Ἐλούθην. Τὰ τρίτα πθ. πρσ. καὶ τὸ ἀπαρ. ἢ ἢ ἀττ. συναιροῦνται). Ἀφαιρῶ διὰ τοῦ νεροῦ τὴν ἀκαθαρσίαν ἀπὸ τὸ σῶμά τινος, (κοιν.) λούγω καὶ λούζω. » Πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ θάλασσαν ἤγομεν, ἔπειτ' ἐλοῦμεν, « Ἀρσφ. » Ἀμφοτέρους λοῦσασα, « Θκρ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Λοῦται δὲ πάσης ἡμέρης ἀπὸ ῥύπου δίς, « Σιμ. » Ἐλούετό τε εἰς τοὺς κοινοὺς λουτρῶνας, « Ἀθ. (καὶ ἐλλ.) » Λελουμένος Ὠκεανοῖο, « Ἰλ. Ε. (καὶ μτνμ.) » Λελουμένος τῷ φόνῳ, « Λκ., πλέων (βυτημένος) εἰς τὸ αἷμα.

†Λοφάδια, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταλοφάδια.

Λοφάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Φορῶ) λόφον περικεφαλαίας. 2) (Κωμ.) ἐπιθυμῶ (νὰ φορέσω) λόφον, ἢ 3) ἔχω πλῆθος λόφων διὰ πώλημα, (καὶ ἐπμ.) στενοχωροῦμαι διότι δὲν πωλοῦνται, (ἴσως καὶ κατὰ παρωδ. τοῦ Λοπάω).

Λοφεῖον (τὸ). θήκη (κουτὶ) διὰ τὸν λόφον τῆς περικεφαλαίας· θήκη καθρέπτου.

Λοφιὰ (ἡ). ὁ λαιμὸς μὲ τὰς ἐπ' αὐτῷ τρίχας τοῦ χοίρου (τοῦ ἵππου κτλ.). 2) τὰ πτερύγια τῆς ῥάχης τῶν ἰχθύων. 3) = Λόφος, γήλοφος. » Καὶ ἐγενήθη αὐτῶν τὰ ὅρια.. ἀπὸ τῆς λοφιᾶς τῆς φερούσης ἐπὶ λίβα, « Γρφ.

Λοφίας, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων λόφον (λοφιάν). » Φάγρος—, « Ἀθ.

Λοφίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λοφίον.

;Λοφίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω λόφον, ἔχω (ὑψοῦμαι εἰς) σχῆμα λόφου.

Λοφιήτης, ου (ὁ), Π. κάτοικος τῶν λόφων.

Λοφίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λόφος (ἰδίως ἐπὶ πτηνῶν). 2) = Λοφεῖον.

Λοφίς, ίδος (ἡ). τὸ σωληνοειδὲς μέρος τῆς περικεφαλαίας εἰς τὸ ὁπ. ἐνηρμόζετο ὁ λόφος, ἤ· 2) = Λοφεῖον.

Λοφνία (ἡ), = Λοφνίς.

Λοφνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Λοφνὶς [λοπός], ίδος (ἡ). λαμπὰς (τόρτσα) ἀπὸ φλούδας κλημάτων.

Λοφόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος λόφους, λοφώδης, λοφωτός. » Κυνέη—, « Διον.

Λοφόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ὑψοῦμαι εἰς σχῆμα λόφου.

Λοφοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων λόφους (διὰ τὰς περικεφαλαίας).

Λοφοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ λόφους (διὰ περικεφαλαίας).

Λόφος (ὁ), [λέπω]. ὁ τράχηλος (κυρ. τῶν ὑποζυγίων), (ἴδε Δύσλοφος καὶ παρβλ.) Δέρη. (συνκδχ.) αἱ ἐπὶ τοῦ αὐχένος τρίχες ἢ χαίτη (ἐπὶ ἀνθρ.) ἡ πλεξίδα τῆς κορυφῆς, (Τουρκ.) ὁ περτσὲς (ὅθ. » Λόφον κείρεσθαι, « Ηρ.) (ἐπὶ πτην.) σκούφια, κουκκούλα, κορώνα (τοῦ πετεινοῦ). 2) (μτνμ.) ἡ φούντα (ἀπὸ τρίχας ἢ πτερά) τῆς περικεφαλαίας, (Τουρκ.) σερβοῦτσι, (Γαλλ.) panache. 3) Ὕψωμα γῆς, βουνάκι, (κοιν.) λόφος. » Τὸ δὲ Σεπτομούντιον (Septimontium) ἄγουσιν ἐπὶ τῷ τὸν ἕβδομον λόφον τῇ πόλει προσκατανεμηθῆναι, καὶ τὴν Ῥώμην ἑπτάλοφον γενέσθαι, « Πλ. 4) (ἐνίοτε) ἀντὶ Λέπος, δέρμα. » Καρχηδόνιος—, « Ἱπποκρ., τὸ τελατίνι, (Γαλλ.) maroquin. (ἀλλ' ἴσως τοῦτο ἐσφαλμ. ἀντὶ Λοπός).

Λόφουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὐρὰν μὲ λόφον (μὲ μακρὰς τρίχας) ἢ λοφιὰν καὶ οὐράν. » Τῶν λοφούρων κοινόν ἐστιν ὕβρις, « Φυσιογνμ. » Ἡ τῶν λ. κόπρος ὅτι κουφοτάτη, « Θφρ. » Χρησίμη πρὸς τὰ ζυγὰ τῶν λ., « αὐτ.

Λοφοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) λόφον· (ἐπὶ πτην.) σκουφάτος.

Λοφώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λόφους ἢ ἐν εἴδει λόφου. 2) = Λοφωτός (;).

Λόφωσις, εως (ἡ). ὁ λόφος (ἢ σκούφια) τῶν πτηνῶν.

Λοφωτός, ή, όν. Ὁ ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λόφον, σκουφάτος.

Λοχαγέτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Λοχηγέτης, λοχαγός.

Λοχαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ (Διοικῶ) λόχον, εἶμαι λοχαγός.

Λοχαγία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ λοχαγοῦ.

Λοχαγὸς (ὁ). ὁ ἄγων (ὁδηγῶν, διοικῶν) λόχον, ἀρχηγὸς ἑνὸς (στρατ.) λόχου.

Λοχάδην [λοχάω], ἐπίρ. Ἐνεδρευτικῶς· δολίως, ἐπιβούλως.

Λοχάζω (ομαι), Μ. άσω, ομαι, Π. ἀντὶ Λοχάω, -ομαι.

Λοχαῖος, α, ον, = Λοχεῖος. » Δίφρος—, « Ἀρτμδρ., τὸ σκαμνὶ τῆς γέννας. 2) (συνκδχ. ἐπὶ φυτ.) εὐθαλής, εὐτραφής, πυκνός, μεστωμένος. » Σῖτος—, « Ἡσύχ. » Σχῖνος—, « Ἀρ., (ἴδε Λόχος καὶ παρβλ. Λεχεποίης).

Λοχάρχης ἢ Λόχαρχος, ου (ὁ), = Λοχαγός.

†Λοχάδες (αἱ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Λογάδες.

Λοχάω-ῶ, Μ. ήσω. Παραφυλάττω εἰς λόχον (εἰς ἐνέδραν), κάμνω καρτέρι, (ἐν γέν.) ἐνεδρεύω, παραμονεύω. » Ὑπ' ἐκείνοις, ἔφη, τοῖς λόφοις Πάρθοι πανστρατιᾷ λοχῶσιν ὑμᾶς, « Πλ. (καὶ χ. πτ.) » Λοχήσαντες εἷλον τὴν νῆα πλήρεα ἀνδρῶν, « Ηρ. » Ὅθι σφίσιν εἶχε λοχῆσαι, « Ἰλ. Σ. (καὶ ἐλλ.) » Ἐλόχησαν τὴν ὁδόν, « Ηρ. (καὶ τρπ.) » Τὴν πρὸς Ῥωμαίους φιλίαν λοχῶντες, « Πλβ., καιροφυλακτοῦντες νὰ τὴν διαλύσουν. (καὶ μσ.) » Οἷά τε θῆρα λοχώμενοι, « Ἀπλλν. » Καθ' ἕλος λελοχημένοι, « αὐτ. (εἰς τὸν Πλ. Θ. 7.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Λοχίζω.

Λοχεία (ἡ), [λοχεύω]. τοκετός, γέννα, γέννησις. » Τὴν Λουκίναν Ἥραν νομίζοντες ἐν ταῖς λοχείαις καὶ ὠδῖσι βοηθεῖν, καλοῦσιν ὥσπερ καὶ τὴν Σελήνην, « Πλ. 2) ἀντὶ Λόχευμα, τέκνον, γέννημα. » (Νιόβης) δωδεκάπαιδα λοχείαν, « Επγρ.

Λοχεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιστατῶν ἢ χρησιμεύων εἰς τὴν γένναν. » Δίφρος—, « Ἀρτμδ., τὸ σκαμνὶ τῆς γέννας. » Ἄρτεμις—, « Εὐρ. » Λοχεῖαι ἡμέραι, « Ηλ. » Λοχείη κάθαρσις, « Ἱπποκρ., = τῷ ‖. Λοχεῖα (τά), τὰ ἐκρέοντα ὑγρὰ μετὰ τὴν γένναν, (ἄλλ.) Λόχια. » Ποθεῖσα δὲ (ἡ κληματῖτις ἀριστολοχία) μετὰ πεπέρεως καὶ σμύρνης, τὰ ἐν μήτρᾳ συνιστάμενα λόχια κλπ. ἐκβάλλει, « Δσκρ. 2) (συνκδχ.) ἀντὶ Λοχεία, γέννα. » Λοχείων ἔμπειρος, « Ἱπποκρ. » Μαῖα δ' ἐμοὶ λοχείων αὐτὴ φύσις, « Επγρ. 3) (ἐνίοτε) τὸ μέρος ὅπου ἔγινεν ἡ γέννα. » Φέρε Ἶνιν (» Φέρεν Ἶνιν) ἀπὸ δειράδος εἰναλίας λοχεῖα κλεινὰ λιποῦσα, « Εὐρ., τὴν Δῆλον ὅπου ἐλοχεύθη.

Λοχεὸς (ὁ), Π. (σπν.) ἀντὶ Λόχος, ἕδρα.

Λόχευμα (τὸ), [λοχεύω]. τὸ γεννηθέν, γέννημα. 2) = Λοχεία, γέννησις. » Ἤκουσας, οἶμαι, τῶν ἐμῶν λοχευμάτων, « Εὐρ.

Λοχεύτρια (ἡ). ἡ τεκοῦσα, γεννήτρια. 2) ἡ λοχεύουσα, μαιεύτρια.

Λοχεύω [λόχος], Μ. εύσω, Π. = Μαιεύω, ξεγεννῶ. » Τίς λοχεύει σ'; ἢ μόνη μοχθεὶς τάδε, « Εὐρ. » Αὐτὴ λόχευον κἄτεκον μόνη βρέφος, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ὅταν ἡ γυνὴ τέκῃ, ταύτης μὲν οὐδεμία γίνεται περὶ τὴν λοχείαν ἐπιμέλεια, ὁ δ' ἀνὴρ αὐτῆς ἀναπεσὼν ὡς νοσῶν λοχεύεται τακτὰς ἡμέρας, « Διόδ. 2) γεννῶ (καὶ πθ.) γεννῶμαι. » Τελαμῶνα τόν ῥ' ἐλόχευσεν Αἰακῷ Αἴγινα, « Ὀρφ. (καὶ μτνμ.) » Κίονες, οὓς ποτε Θήβη ἐλόχευσαν ἐρεῖπναι, « Π. Σιλ. (καὶ μσ.) » Ἴστρος τοιαύτας παρθένους λοχεύεται, « Αἰσχλ. (καὶ πθ.) » Ἐκ σέο δ' ἀθανάτων τε γένος θνητῶν τ' ἐλοχεύθη, « Ὀρφ. 3) (σπν.) ἀντὶ Λοχάω. » Τὰς ἐν τεύχεσι λοχευομένας, « Ἀρσφ.

;Λοχηγετέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Λοχηγέω, [ἐκ τοῦ

Λοχηγέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Λοχαγός.

Λοχηγέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Λοχαγέω, [ἐκ τοῦ

Λοχηγὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Λοχαγός.

Λόχησις, εως (ἡ). τὸ λοχᾶν, ἐνέδρευσις.

Λοχητικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ λοχᾶν, ἐνεδρευτικός.

Λοχία (ἡ), = Λοχεία.

Λόχια (τά), = Λοχεῖα.

†Λοχιάς, άδος (ἡ), (ἐνν. ὕλη) = Λόχμη.

Λοχίζω, Μ. ίσω. Διαιρῶ εἰς λόχους, Καταλοχίζω. 2) τοποθετῶ εἰς λόχον (εἰς ἐνέδραν), βάλλω καρτέρι. » Τοῦ δὲ... λοχήσαντος (γρφ. λοχίσαντος) εἰς λάσια χωρία καὶ ὑλώδη πολλοὺς ὁπλίτας, « Πλ. (καὶ πθ.) » Λοχισθέντες ὑπὸ τῶν Φλ. διεφθάρησαν, « Θκ. (ἢ κατὰ μτχ.) » Ἐμπεσόντες εἰς τὰ λελοχισμένα, « Δ. Κάσσ.

Λόχιος, η, ον, Π. ἀντὶ Λοχεῖος.

Λοχισμὸς (ὁ). τὸ λοχίζειν, λόχησις, ἐνέδρευσις.

Λοχίτης, ου (ὁ) καὶ Λοχῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς λόχον ἢ εἰς τὸν αὐτὸν λόχον. » Ἐκκλησία—, « Δ. Ἁλ., ἡ comitia centuriata τῶν παλ. Ῥωμ. 2) ὁ τοποθετημένος (ἐνεδρεύων) εἰς λόχον.

Λοχμαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ διατρίβων εἰς λόχμην.

Λόχμη (ἡ). δάσος ἀπὸ πυκνὰ χαμόδενδρα (κατὰ λέξ.) τόπος ἁρμόδιος διὰ λόχους (καρτέρι).

Λόχμιος, α ἢ ος, ον, = Λοχμαῖος. ‖. (οὐσ.) Λόχμια (τά), = Λόχμη.

Λοχμόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Πυκνοῦμαι εἰς εἶδος λόχμης, Ἀπολοχμοῦμαι.

Λοχμώδης, εος (ὁ, ἡ). πυκνὸς (δασὺς) ὡς ἡ λόχμη· γεμάτος ἀπὸ πυκνοὺς θάμνους.

Λοχὸς (ἡ), κοινολεκτ. ἀντὶ Λεχώ.

Λόχος (ὁ), Π. ἀντὶ Λοχεία, γέννα, γέννησις. » Ἄρτεμιν δ' ἑκάταν γυναικῶν λόχους ἐφορεύειν, « Αἰσχλ.

Λόχος (ὁ), [λέγω, λέχος]. ἐνέδρα, καρτέρι. (καὶ ὁ τόπος καὶ ἡ πρᾶξις). » Ἐκ λόχου

ἀμπήδησεν, « Ἰλ. Δ. (καὶ μτνμ.) » Κοῖλος λόχος, « Ὀδ. Θ., ὁ Δούρειος ἵππος. » Αὐτὴ νῦν φράζευ λόχον γέροντας, « Ὀδ. Δ. 2) σῶμα (τάγμα, συνήθ. μία κατοστὺς) ςρατιωτῶν (κυρ.) πεζῶν, (ὅθ. τὸ Λατ.) centurias. (ἐν γέν.) τάξις πολιτῶν, φρατρία, συμμορία. » Τοὺς τριηράρχους καλεῖσθαι ἐπὶ τὴν τριήρη συνεκκαίδεκα ἐκ τῶν ἐν τοῖς λόχοις συντελειῶν, « Δμ. (ἴδε Bœckh. Oeconom. Ath. vol. 2, p. 102, 103). » Διήρηνται ἅπασαι αἱ πόλεις αἱ μὲν κατὰ φυλὰς (καθὼς οἱ Ἀθ.), αἱ δὲ κατὰ μοίρας (καθὼς οἱ Λακεδ.), αἱ δὲ κατὰ λόχους (καθὼς οἱ Θηβ. καὶ Ἀργ.), « Ξεν. 3) (ἐν γέν.) κοπάδι. » Ἐλάφων κεραὸς λόχος, « Ἐπγρ.

Λόχος (ὁ), (Κατὰ τοὺς Μακεδ.) ὁ μὴν Μαιμακτηριών.

,Λόω, Π. ἀντὶ Λούω.

Λύα (ἡ), Π. [λύω]. στάσις, διαίρεσις, διχόνοια, (ὅθ.

†Λυάζω, Μ. άσω. Στασιάζω. διαφθείρομαι.

Λυαῖος (ὁ), ἐπιθ. ὁ Διόνυσος ὡς λύων (διαλύων) τὰς φροντίδας.

Λυάω, = Λυάζω.

Λυγαῖος, α, ον, (ϗ ἐπίῤ.)-αίως, Π. [λύγη]. μαῦρος, σκοτεινός.

Λυγγαίνω ἢ Λυγγάνω, Μ. . . .; γλσ. ἀντὶ Λύζω, ἔχω λόξυγγα ἢ ἀναφυλλητόν.

Λυγγικὸς, ή, όν. Λυγγὸς ἴδιος ἢ Λυγγὶ ὅμοιος. » Λυγγικὸν βλέπειν, « Γαλεομ.

Λυγγώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λυγμώδης, ὑποκείμενος εἰς ἢ συνωδευμένος μὲ λύγγα (λόξυγγα). » Πυρετὸς —, « Ἀρετ.

Λύγδην, ἐπίῤ. Π. [λύζω]. μὲ ἀναφυλλητόν.

Λυγδίνεος, α, ον καὶ

Λύγδινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ λύγδον, μαρμαρένιος.

Λύγδος (ὁ καὶ ἡ), [λύκη, λευκός]. εἶδ. (τὸ ὡραιότερον) μαρμάρου, (παρβλ.) Ἀλάβαστρος.

Λύγειος, α, ον, = Λυγαῖος.

Λύγη (ἡ), Π. [συγγ. τῷ Λύκη καὶ Νύξ]. σκότος, σκοτία.

;Λυγηρὸς, ά, όν. Εὐλύγιστος ὡς ἂν τὴν λύγον (λυγαρηάν), ἴδε Λιγυρός.

Λυγίζω [λύγος], Μ. ίσω. Κάμπτω· κλίνω· (μτφορ.) καταπονῶ, καταδαμάζω. (μσ.) λυγῶ. » Ἄρθρον ἢ λυγίζεται, « Σοφ.

Λύγινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ λύγον (λυγαρηάν).

Λύγισμα (τό). πᾶν ὅ,τι λυγίζεται ἢ εἶνε λυγισμένον· κλείδωσις. 2) = Λυγισμός. » Ἐμμελῆ λυγίσματα, « Γρy., τὰ τσακίσματα τῆς φωνῆς τῶν τραγῳδούντων ἄνανδρα ἄσματα. » Ἀνδρόγυνα λυγίσματα, « αὐτ., τὰ τῶν ἀσέμνως ὀρχουμένων.

Λυγισμὸς (ὁ). τὸ λυγίζειν ἢ λυγίζεσθαι, λύγισμα· στραγγούλισμα. (μτγμ.) ῥητορικὴ στροφὴ ἡ, τσάκκισμα τῆς φωνῆς. » Ἀκροώμενοι τῶν λυγισμῶν, ὑπερεμάνησαν, « Ἀρσφ.

†Λυγιστὴς, οῦ (ὁ), = Λυγοπλόκος.

Λυγιστικὸς, ή, όν. Εὐλύγιςος, εὔκαμπτος.

Λυγιστὸς, ή, όν. Πλεκτὸς, λυγισμένος ἢ εὐλύγιστος.

Λύγκειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ (κυρ. ὀξυδερκὴς ὡς ἂν) τὸν λύγκα.

Λυγκικὸς, ή, όν, = Λυγγικός.

Λυγκίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Λύγξ.

Λυγκούριον (τό), [Λιγουρία ἢ, λύγξ, οὐρὰ ἢ οὐρέω], εἶδ. κοκκινοκίτρινου ἠλέκτρου ἢ λίθου διαφανοῦς (Ὑακινθίτου), ἴδε Λίγυρος.

Λυγμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Λύζω, λόξυγγας.

Λυγμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς ἢ συνωδευμένος μὲ λυγμόν.

Λὺγξ [λύζω], λυγγὸς (ἡ). λόξυγγας ἢ· ἀναφυλλητόν.

Λὺγξ [συγγ. τῷ Λύκος], λυγκὸς καὶ (σπν. καὶ μτγν. ἢ ἐσφαλμ.) λυγγὸς (ὁ), εἶδ. σαρκοφάγου ζώου φημιζομένου διὰ τὴν ὀξυδέρκειάν του (ὅμοιον μὲ ἀγριόγατον), ῥῆσος.

Λυγόδεσμος (ὁ, ἡ). δεμένος μὲ λυγαρηάν.

Λυγοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος λύγῳ (λυγαρηᾷ) τὸ εἶδος.

Λυγοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων διάφορα σκεύη ἀπὸ λυγαρηάν, καλαθοποιός.

Λύγος (ἡ). (ἐν γέν.) κλωνάρι (βεργίον) εὐλύγιςον καὶ δύσθραυστον διαφόρων δένδρων (» Ἡ δὲ ἄγνος λύγος καὶ αὐτὴ κατὰ ταὐτά ἐστι τῇ ῥάμνῳ, « Παυσ.)· ἢ (ἁπλ.) κλαδὶ εὐλύγιςον, βέργα. » Συμπλέκοντες τὰς τῶν θάμνων λύγους, « Στρβ. (ἰδιαιτ. δὲ 2) εἶδ. θαμνώδους φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἄγνος, (κοιν.) λυγαρηά. 3) εἶδ. τεκτον. ἐργαλ. (μάγγανος) τὸ ὁπ. κρατεῖ τὸ σανίδι ἵνα μὴ κινῆται ἢ νὰ μὴ σκεβρώνῃ. 4) Π. (ἐπιθ.) τρυφερὸς, εὐλύγιστος, ἢ· λύγινος. » Δίδη μόσχοισι λύγοισιν, « Ἰλ. Λ.

Λυγοτευχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [λύγος, τεύχω], καμωμένος (πλεγμένος) ἀπὸ λυγαρηάν. » Κύρτος —, « Ἐπγρ.

†Λυγόφως, ωτος (τό), = Λυκόφως.

Λυγόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Λυγίζω. 2) δένω.

Λυγρὸς, ά, όν, Π. [λύζω], λυπηρὸς, ἐλεεινὸς, δεινὸς, φθοροποιὸς, ὀλέθριος· ἄθλιος· (ἐν γέν.) κακὸς, (ὅθ.) δειλὸς, ἄνανδρος.

Λυγρῶς, ἐπίῤ. Π. κακῶς, μὲ κακὸν τρόπον, δεινῶς, ἐλεεινῶς.

Λυγώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ λυγαρηὰν ἢ βέργαν, εὐλύγιστος.

Λύδιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς Λυδίας. » Λίθος Λυδία, « Θφρ., ἢ ἄλλ. Βάσανος, (Τουρκ.) μεχέγκι.

Λυδιστὶ, ἐπίῤ. Κατὰ τὰ ἤθη (τὸν τρόπον) ἢ τὴν γλῶσσαν τῶν Λυδῶν.

Λυδοπαθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἡδυπαθὴς (καθὼς οἱ Λυδοί).

Λύζω [ὀνμτπ.] Μ. λύξω. Ἔχω λόξυγγα ἢ ἀναφυλλητόν.

Λύη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Λύα.

Λύθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐλύθησαν.

Λυθρόβαπτος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ λύθρον, αἱματωμένος.

Λύθρον (τό), Π. [λύω, λούω], (ἐν γέν.) = Λῦμα, (ἰδιαιτ.) αἷμα πληγῆς, αἷμα μὲ σκόνιν, (ἄλλ.) Βρότος, (ὅθ.

†Λύθρος (ὁ). τὸ αἱματόχρουν ὑγρὸν τῆς πορφύρας.

Λυθροστάλακτος (ὁ, ἡ). ὁ στάζων (σταλάζων) λύθρον.

;Λυθροφόρητος (ἴσως) Λυθροφόρυκτος καὶ

Λυθρόφυρτος (ὁ, ἡ). πεφυρμένος μὲ λύθρον, αἱμοφόρυκτος.

;Λυθροχαρὴς (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Λυτροχαρὴς), έος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (εὐχαριστούμενος) εἰς τὰ λύθρα, αἱμοχαρής.

Λυθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μολύνω μὲ λύθρον (αἷμα καὶ σκόνιν), (ὅθ.

Λυθρώδης, εος (ὁ, ἡ). λύθρῳ ὅμοιος ἢ Λυθρόφυρτος.

Λυκάβαν, Π. ἀντὶ Λυκάβαντα, αἰτ. τοῦ Λυκάβας.

Λυκαβαντὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ διαρκοῦσα ἓν ἔτος ἢ ἐπανερχομένη κατ' ἔτος, (ἐν γέν.) ἐνιαύσιος, [ἐκ τοῦ

Λυκάβας [λύκη, βαίνω], αντος (ὁ), Π. ὁ ἐνιαυτός· ὁ χρόνος.

Λυκάγχη (ἡ), = Κυνάγχη.

Λύκαια (τά), (ἐνν. ἱερά). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Λυκαίου Διός. (εἰς τὴν Ῥώμ.) τὰ lupercalia, ἑορτὴ τοῦ Πανός.

Λύκαινα, ης (ἡ). ὁ θηλυκὸς λύκος.

Λυκαινὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Λύκαινα.

Λυκαινόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν λυκαίνης.

Λυκαῖος, α, ον. Ὁ κατοικῶν ἢ βασιλεύων ἢ τιμώμενος εἰς τὸ Λύκαιον (ὄρος τῆς Ἀρκαδ.), (ἐπιθ. τοῦ Διὸς ϗ τοῦ Πανός).

Λυκανθρωπία (ἡ). ἀσθένειά τις καθ' ἣν ὁ πάσχων νομίζει ὅτι εἶνε (καὶ ἐπμ. οὐρλιάζει ὡς ἂν) λύκος, [ἐκ τοῦ

Λυκάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων τὸ ἀνωτέρω πάθος. ||. (οὐσ. θηλ.) = Λυκανθρωπία.

Λυκαυγὴς [λύκη, αὐγή], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φέγγων μὲ) ἀμυδρὸν φῶς, (ὅθ.) » Λυκαυγὲς, « ἡ μεταξὺ σκότους ϗ φωτὸς ἑσπερινὴ ἢ πρωϊνὴ κατάστασις τοῦ ὁρίζοντος, (κοιν.) σουρούπιασμα ἢ γλυκοχάραγμα, ἴδε καὶ Λυκόφως.

Λύκαψος (ὁ), = Λύκοψις.

Λυκέη (ἡ), Ἰων. ἴδε Λυκῆ.

Λύκειος, α, ον. Ὁ ἐκ λύκου. ||. (οὐσ.) ὁ Ἀπόλλων ὡς λυκοκτόνος, (τὸ ὁποῖον ἄλλοι ἐτυμολογοῦσιν ἐκ τοῦ Λύκη. ἴδε καὶ Λυκηγενής). ||. Λυκεία (ἐνν. δορά), = Λυκῆ, λυκοτόμαρον. ||. Λύκειον, ἓν τῶν τριῶν ἐν Ἀθήν. Γυμνασίων ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ἀριστοτέλης κειμένου πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος.

;Λυκεργὴς, έος (ὁ, ἡ), = Λυκιεργὴς ἢ Λυκεργής.

Λυκῆ (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) Λυκέη (ἡ), (ἐνν. δορά), δέρμα λύκου, λυκοτόμαρον.

Λύκη (ἡ), (σπντ.) ἀντὶ φῶς (κυρ. τὸ λυκαυγὲς), (πρωτότ. διαφόρ. λέξεων ϗ κυρ. τοῦ Λευκὸς καὶ τοῦ Λτ. lux).

Λυκηγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. λύκη ἢ Λυκία, γένος], = Λύκειος, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος).

Λυκηδὸν, ἐπίῤ. Ὡς ἂν λύκος, ὡς ἂν τοὺς λύκους.

†Λυκηθμὸς (ὁ). ἡ φωνὴ (τὸ οὔρλιασμα) τοῦ λύκου.

Λυκιδεὺς, έως (ὁ). κουτάβι λύκου, λυκόπουλον.

†Λύκινος, η, ον, Γλσ. = Λύκειος.

Λυκιοεργὴς, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Λυκιουργής.

Λύκιον (τό), εἶδ. θάμνου ἀκανθώδους (ἄλλ. Πυξάκανθα) τῆς Λυκίας καὶ ὁ ἐξαγόμενος διὰ τῆς ἀφεψήσεως τῶν κλάδων αὐτοῦ χυλός.

ύκιος, α, ον, = Λύκειος.

Λύκιος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Λύκος.

Λυκιουργὴς, έος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος (εἰργασμένος) εἰς τὴν Λυκίαν ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Λυκίων, (οὕτω διώρθ. τὸ Λυκοεργής).

†Λυκὶς, ίδος (ἡ), = Λυκαινίς.

†Λυκίσκος (ὁ). τροχιλιὰ χωρὶς ἄξονα (;).

†Λυκοβατίας [λ. βαίνω], ου (ὁ). (δρυμὸς) πατούμενος ὑπὸ λύκων, (κατ' ἄλλ. ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Λυκαβήττιος).

Λυκόβρωτος (ὁ, ἡ), [λ. βιβρώσκω]. λυκοφαγωμένος, (ἴδε) Λυκοσπάς.

Λυκοδίωκτος (ὁ, ἡ). κυνηγημένος ὑπὸ λύκου. » Δάμαλις —, « Αἰσχλ.

;Λυκόδους, οντος (ὁ), = Κυνόδους.

Λυκοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ λύκου, ὅμοιος μὲ λύκον,

Λυκοεργὴς [λ. ἔργω], έος (ὁ, ἡ). ὁ κατεργαζόμενος (φονεύων) τοὺς λύκους, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Λυκιουργής).

Λυκοθαρσὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θάρσος λύκου, τολμηρὸς 'σὰν τὸν λύκον.

Λυκοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (κυνηγῶν) λύκους.

Λυκοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκοτόνω λύκους· [ἐκ τοῦ

Λυκοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) λύκους. ||. (οὐσ.) Λυκοκτόνον (τό), εἶδος φαρμ. φυτοῦ (ἴσ. τὸ Ἀκόνιτον), ἴδε Κυνοκτόνον.

Λυκόκτονος (ὁ, ἡ). ὁ φονευθεὶς ὑπὸ λύκου ἢ λύκων.

Λυκόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν λύκου.

Λυκόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Τρώγομαι ἢ Δαγκάνομαι ὑπὸ λύκου.

Λυκοπάνθηρ, ηρος (ὁ), εἶδ. ζώου τὸ ὁποῖον ἔχει σχῆμα (ἢ καὶ ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν μίξιν) λύκου καὶ πάνθηρος, (κατὰ τοὺς Σχλ.) ὁ Θῶς, τὸ τσακάλι.

Λυκοπερσικὸν καὶ Λυκοπέρσιον (τό), [λ. πέρθω]. εἶδος φυτοῦ (Αἰγυπτ.) τὸ ὁποῖον φαρμακόνει (ἐξολοθρεύει) τοὺς λύκους, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ —

†Λυκοπέρδιον (τό), [λ. πέρδω], εἶδος ἀμανίτου ἀπὸ τὸ ὁποῖον (ὅταν σπάσῃ) τινάζεται εἰς εἶδος καπνοῦ ἡ ἐν αὐτῷ περιεχομένη σκόνι, (ὅθ. κοιν.) πορδομανίταρον, (καὶ Γαλλ.) vesse de loup.

Λυκόποδες (οἱ). ἐπωνομάσθησαν οἱ καταστρέψαντες τὴν τυραννίαν τῶν Πεισιστρατιδῶν Ἀλκμαιονίδαι ἢ (κατ' ἄλλ.) οἱ δορυφόροι τῶν τυράννων τούτων (ἴσ. διότι ἐφόρουν πεδύματα ἀπὸ λυκοτόμαρον), (κατ' ἄλλ.) = ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Λευκόποδες.

Λυκορραίστης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Λυκοκτόνος, [ῥαίω καὶ

Λύκος (ὁ), [λύκη διὰ τὸ λευκόφαιον χρῶμά του], τὸ γνωστὸν σαρκοφάγον ζῶον. 2) εἶδ. ἰχθ. (ἄλλ.) Ἀνθίας. 3) εἶδος ἀράχνης. 4) εἶδ. πτηνοῦ (κολοιοῦ), (ἄλλ.) Λύκιος. 5) εἶδος φυτοῦ διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ ἄνθους του μὲ στόμα λύκου, (ἄλλ.) Ὀροβάγχη, (κοιν.) λύκος. 6) (μτνμ.) ἀντὶ Ἁρπάγη, (Τουρκ.) τσεγκέλι, (ὅθ. 7) (ἐπὶ θύρ.) = Κόραξ, μάνδαλος. 8) (ἐπὶ φρέατ.) = Γέρανος. 9) εἶδ. χαλινοῦ διὰ τὰ σκληρόστομα ἄλογα, (ἄλλ.) Ἐχῖνος. 10) εἶδος μηχανῆς πολεμικῆς.

†Λυκοσκόροδον (τό), = Ἀμπελόπρασον.

Λυκοσκυτάλιον (τό). τὸ φυτὸν Σησαμοειδὲς (τὸ μέγα).

Λυκοσπὰς, [λ. σπάω], άδος (ὁ, ἡ). ὁ δαγκασθεὶς ἢ σπαραχθεὶς ὑπὸ λύκου. » Ἵππος —, « ὁ ἄλλ. Λυκοφόρος καὶ Ἐνετὸς, (εἶδος σκληροτάτων ἵππων τῆς Ἰταλ. διὰ τοὺς ὁποίους εἶν' εὔχρηστος ὁ χαλινὸς ὁ καλούμενος Λύκος). 2) εἶδ. σφηκὸς (;). » Σκήνεσι πυθομένοισι λυκοσπάδες ἐξεγένοντο, « Νίκ. (Θηρ. 742).

Λυκόσπαστος (ὁ, ἡ), = Λυκοσπάς.

Λυκόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στόμα λύκου (δηλ. μέγα ἢ καρχαρόδουν), (ὅθ. ||. οὐσ.) εἶδ. σαρδέλας, (παρβλ.) Ἐγκρασίχολος.

Λυκόφανος (ὁ), εἶδ. ἀκανθ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἐχινόπους, (ἴσ. ἡ κοιν.) Ἀφάνα.

Λυκόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς λύκου. ||. (οὐσ.) εἶδος πολυτ. λίθου,

Λυκοφιλία (ἡ). φιλία λύκου (δηλ. ὕπουλος ἢ διὰ τὸ συμφέρον μόνον).

Λυκοφίλιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ίως. Ὅμοιος μὲ τὴν φιλίαν τοῦ λύκου, (δηλ.) δόλιος, ἄπιστος. ὕπουλος, ὕποπτος.

Λυκοφόρος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἵππος) ὁ ἔχων ἐπὶ τοῦ δέρματός του ἐγκεκαυμένον σχῆμα λύκου, (παρβλ.) Λυκοσπάς.

Λυκόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φρόνημα (καρδίαν) λύκου, θρασὺς ἢ ἄγριος.

Λυκόφως, ωτος (τό). τὸ ἀμυδρὸν (μεταξὺ νυκτὸς καὶ ἡμέρας) φῶς, (ἄλλ.) Λυκαυγὲς, (Γαλλ.) l'entre chien et loup.

Λυκόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα λύκου, λευκόφαιος.

Λυκοψία (ἡ), Π. ἀντὶ Λυκόφως.

Λύκοψις, εως (ἡ), εἶδος φυτ. (ὑπὸ τὸ γέν. τοῦ βουγλώσσου), (ἄλλ.) Ἄγχουσα

Λυκόω-ῶ, Μ. ώσω. ||. (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ πθ.) Λυκόομαι.

Λυκώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λυκοειδής.

Λῦμα (τό), Π. [λύω, λούω, λύμη]. ῥύπος, λέρα, ἀκαθαρσία· (τρπ.) κηλὶς, μίασμα. 2) (συνκδχ.) βδελυρὸς (ἀχρεῖος) ἄνθρωπος, (κοιν.) λέρα, (παρβλ.) Κάθαρμα. 3) (σπν.) ἀντὶ Λύμη.

Λυμαίνομαι [λύμη], Μ. ανοῦμαι (πρκ. Λελύμασμαι). (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Βλάπτω· πειράζω· χαλνῶ, διαφθείρω· καταισχύνω, ἀτιμάζω. (ὅθ. ἐπὶ νεκρ.) ἀκρωτηριάζω· (ἐν γέν.) κακομεταχειρίζομαι.

†Λυμαίνω, Μ. ανῶ, (νλγ.) ἀντὶ Λυμαίνομαι.

Λύμανσις, εως (ἡ), = Λύμη.

Λυμαντὴρ (ὁ). φθορεὺς, λυμεὼν, ἀφανιςής.

Λυμαντήριος (ὁ, ἡ). φθοροποιὸς, βλαπτικὸς, ὀλέθριος.

Λυμαντὴς, οῦ (ὁ), = Λυμαντήρ.

Λυμαντικὸς, ή, όν, = Λυμαντήριος.

Λυμάντωρ, ορος (ὁ), Π. = Λυμαντήρ.

Λῦμαρ, ατος (τό), Π. ἀντὶ Λῦμα ἢ Λύμη.

Λύμασις [λυμαίνομαι], εως (ἡ), Π. ἀντὶ Λύμη.

Λυμεὼν, ῶνος (ὁ). φθορεὺς, ἀφανιστὴς, [ἐκ τοῦ

Λύμη (ἡ), [συγγ. τῷ Λοιμὸς, Λύπη ϗ Λώβη]. βλάβη, χάλασμα, φθορὰ, ὄλεθρος· ὕβρις, ἀτίμασμα, κακομεταχείρησις. 2) = Λῦμα, ῥύπος, ἀκαθαρσία· (τρπ.) ἄνθρωπος ἀχρεῖος, λυμεὼν, ἀλιτήριος.

Λύμην, Π. ἀντὶ Ἐλελύμην, πθ. ὑπερσ. (ἀντὶ πθ. ἀορ.) τοῦ Λύω.

;Λυμήρης, εος (ὁ, ἡ) ἢ Λυμήτης, ου (ὁ), Π ἀντὶ Λυμαντήρ.

;Λυμώδης [λῦμα ἢ λύμη], εος (ὁ, ἡ), βδελυρὸς, ἀκάθαρτος, ἢ· φθοροποιὸς, ὀλέθριος.

;Λυπαλγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάσχων ὑπὸ λύπης, περίλυπος.

Λυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ λύπην, πικραίνω· βλάπτω, πειράζω, ἐνοχλῶ. » Λῃσταὶ τὴν Λακωνικὴν ἧσσον ἐλύπουν ἐκ θαλάσσης, « Θκ. » Μὴ αἴτει μεγάλα, ἵνα μὴ, δυεῖν θάτερον, ἢ τυγχάνων λυπῇς, ἢ μὴ τυγχάνων λυπῇ «. » Οὐδὲν ἐλύπησεν ὥςε μὴ οὐχὶ . . δηλῶσαι, « Πλάτ., ἀντὶ Ἐμπόδισε. » Τὸ λυποῦν ἢ » Τὸ λυπούμενον, « Αξ. ἀντὶ Ἡ —

Λύπη (ἡ), [ἴδε λύμη]. πίκρα, θλίψις, ἀθυμία. » Λύπης ἁπάσης ἐστὶν ἰατρὸς χρόνος, « Γνμ. 2) (ἐνεργ.) πείραξις, ἐνόχλησις. ὕβρις.

Λύπημα (τό). ἀντικείμενον (ἀφορμὴ) λύπης. » Λυτήριον λύπημα, « Σοφ., ἀντὶ Λυτήριον λύπης.

Λυπηρὸς, ά, όν. Λύπης πρόξενος, θλιβερὸς, ὀχληρός· δυσάρεστος, ἐχθρός. » Βασιλεῖ ἐξεῖναι ἀεὶ ἐπὶ τοὺς αὐτοῦ λυπηροὺς τοὺς ἑτέρους ἐπάγειν, « Ξεν.

Λυπηρῶς, ἐπίῤ. Μὲ λύπην. » Λ. ἔχει, « Σοφ., Εὐρ., εἶναι λυπηρόν.

Λυπησίλογος (καὶ ὄχι) Λυπησιλόγος (ὁ, ἡ). ὁ λυπῶν (ἐνοχλῶν) μὲ τοὺς λόγους του, βαρετὸς διὰ τὴν πολυλογίαν του.

Λυπητέον, θετ. τοῦ Λυπέω.

Λυπητήριον (τό), = Λύπημα, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Λυπητήριος, α, ον καὶ

Λυπητικὸς, ή, όν. Ὁ προξενῶν ἢ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ νὰ προξενῇ λύπην. 2) ὑποκείμενος (ἐπιῤῥεπὴς) εἰς λύπην.

Λυπρόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν λυπρὸν (ςενοχωρημένον, ταλαίπωρον) βίον.

Λυπρόγαιος καὶ (Ἀττ.) Λυπρόγεως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λυπρὰν (ὄχι λιπαρὰν) γῆν.

Λυπρὸς [συγγ. τῷ Λυγρὸς], ά, όν, (κατὰ συγκ.) Π. ἀντὶ Λυπηρός. » Τῶν γὰρ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον κρείσσων νομισθεὶς, λυπρὸς ἐν πόλει φανεῖ, « Εὐρ. (ὅθ. 2) (συνήθ. εἰς τὸ πεζ.) πτωχικός· εὐτελής· ταλαίπωρος, ἄθλιος· (κυρ. ἐπὶ γῆς) φτενὸς, ἄπαγος. » Λυπρὸν ὀρεσκῴων οὖδας Ἐρεμβῶν, « Διον.

Λυπρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (κατάστασις) τοῦ λυπροῦ.

Λυπρόχωρος (ὁ, ἡ), = Λυπρόγεως.

Λυπρῶς, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Λυπηρῶς. » Παιδὸς στερηθεὶς τῇ πόλει μὲν εὐτυχῶς, ἰδίᾳ δὲ λυπρῶς, « Εὐρ. 2) πενιχρῶς, πτωχικά. » Λ. πράττων καὶ κακῶς διατρέφων τοὺς μισθοφόρους, « Πλ.

Λύρα [ὀνμτπ.], ας (ἡ). ὄργ. μουσ. μὲ χορδάς. » Κέλαδον ἑπτατόνου λύρας, « Εὐρ. » Ἀναλαμβάνων τὴν λύραν ἐκιθάριζεν, « Ἀθ. » Ὥσπερ εἰ τοῦ κιθαρίζειν λαμπρῶς αἰτιῷτο τὴν λύραν μᾶλλον τῆς τέχνης, « Ἀρστ. 2) (συνκδχ.) ἡ λυρικὴ ποίησις. » Ἐγκωμίων τε μελέων λύραν τε τυγχανέμεν, « Πινδ. 3) (μτνμ.) εἶδ. (θαλασσ.) ἰχθ. (ὁ ὁποῖος κατὰ τὸν Ἀριστοτ. » ἀφ-

ἠχῶν ὥσπερ γρυλλισμόν»)· 4) ἀστεϊσμός τις.

Λυραῖος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ἑρμῆς ὡς ἔφορος τῆς μουσικῆς ἡ ἐφευρέτης τῆς λύρας.

Λυρασιδὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Λυρῳδός.

Λυρίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὴν λύραν.

Λυρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἡ ἁρμόζων ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὴν λύραν. »Λυρικοὶ (ἐνν. ποιηταὶ),« οἱ συνθέτοντες ᾠδὰς αἱ ὁποῖαι ἐτραγῳδοῦντο μὲ τὴν λύραν. »Γράμματα τῶν λυρικῶν,« Ἐπγρ., τὰ σημεῖα (αἱ νόται) τῆς μουσικῆς.

Λύριον (τὸ) καὶ

Λυρὶς, ἴδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Λύρα.

Λυρισμὸς (ὁ). τὸ λυρίζειν, παίξιμον τῆς λύρας.

Λυριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὴν λύραν.

Λυρογηθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [λ. γηθέω]. ὁ ἀγαπῶν (χαίρων νὰ παίζῃ ἡ ν' ἀκούῃ παιζομένην) τὴν λύραν.

Λυρόδμητος (ὁ, ἡ), Π. [λ. δομέω]. ὁ κτισθεὶς διὰ τῆς λύρας. »Θήβη—,« Νόνν.

Λυρόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἡ ὅμοιος μὲ λύραν. »Λυρόεν τι μελίζεται,« Ἐπγρ.

Λυροεργὸς (ὁ, ἡ), = Λυροποιός. 2) Π. ἀντὶ Λυραοιδός.

Λυροθελγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θέλγων ἡ θελγόμενος διὰ τῆς λύρας.

Λυροκράτης, ου (ὁ). ὁ κρατῶν λύραν.

Λυρόκτιστος καὶ (Π.) Λυρόκτιτος (ὁ, ἡ), Π. κτισμένος μὲ τὸν ἦχον τῆς λύρας. »Θήβη—,« Ἐπγρ.

Λυροκτύπης, ου (ὁ), = Λυροκτύπος.

Λυροκτυπία (ἡ), Π. ἀντὶ Λυρισμὸς, [ἐκ τοῦ

Λυροκτύπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παίζων τὴν λύραν.

Λυροπηγὸς (ὁ), [λ. πήγνυμι], = Λυροποιός.

Λυροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Φθειάνω) λύρας, εἶμαι λυροποιός.

Λυροποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὴν λυροποιΐαν, (ὅθ.) »Λυροποιητική,« ἡ τέχνη τοῦ λυροποιοῦ.

Λυροποιϊκὸς, ἡ, όν, = Λυροποιητικός.

Λυροποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων λύρας.

Λυροφοίνιξ, ικος (ὁ), εἶδος λύρας ἐφευρεθείσης εἰς τὴν Φοινίκην.

;Λύρτος (ὁ, ἡ τὸ), (κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Ἠπειρ.) ὁ σκύφος.

Λυρῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραγῳδῶ παίζων τὴν λύραν.

Λυρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Λυρόεις.

Λυρῳδία (ἡ). τραγούδισμα μὲ τὴν λύραν, [ἐκ τοῦ

Λυρῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ παίζων τὴν λύραν καὶ τραγουδῶν, (ἐν γέν.) λυριστής.

†Λυρωνία (ἡ), Π. ἀγόρασμα λύρας.

Λυσαλγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [λύω, ἄλγος]. ὁ διαλύων (καταπαύων) τοὺς πόνους. »Ὕπνος—,« Νικ. Εὐγ.

Λυσανίας, ου (ὁ), Π. [λύω, ἀνία]. ὁ διασκεδάζων τὰς λύπας (τὰ δεινά).

Λυσέρως, ωτος (ὁ). ὁ λύων (ἐλευθερόνων ἀπὸ) τὸν ἔρωτα.

Λυσήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [λύω, ἀνήρ]. ὁ ἐκλύων (χαυνόνων, ἐκνευρίζων) τὸν ἄνθρωπον.

Λυσίγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (διαλύων) τὸν γάμον.

Λυσιγυῖα ἡ Λυσιγυΐα (ἡ). ἔκλυσις, χαύνωσις, [ἐκ τοῦ

Λυσίγυιος (ὁ, ἡ), Π. [λύω, γυῖα]. ὁ ἐκνευρίζων τὰ μέλη τοῦ σώματος, προξενῶν χαύνωσιν, (κοιν.) κόπτων τὰ ἥπατα. »Ὕπνος (»Ἔρως κτλ.)—.«

Λυσίδικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαλύων τὰς δίκας (τὰς διαφορὰς) ἡ ἀναιρῶν (καταργῶν) τὴν δικαιοσύνην.

Λυσιέθειρα (ἡ), Π. [λύω, ἔθειρα], = Λυσίθριξ.

Λυσιζώνη (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Λυσίζωνος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ὁ λύων τὴν ζώνην, (ὅθ. κόρη) ἡ διαπαρθενευθεῖσα, (γυνὴ) ἡ ἐλευθερωθεῖσα διὰ τῆς γέννας. (ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμ. ἡ τῆς Εἰλειθυίας) ἡ προστατεύουσα (βοηθοῦσα) τὰς τικτούσας. (στρατιώτης) ὁ λαβὼν τὴν ἄφεσίν του ἡ χάσας τὸν βαθμόν του (γενόμενος ἔκπτωτος), (Λατ.) discinctus.

Λυσίθριξ, λυσίτριχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λυμένας τὰς τρίχας (ξέπλεκα τὰ μαλλιὰ) τῆς κεφαλῆς του.

Λυσίκακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (ἀπαλλάττων ἀπὸ) τὰ δεινά.

Λυσίκομος (ὁ, ἡ), Π. = Λυσίθριξ.

Λυσίκοπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (ἀναπαύων ἀπὸ) τοὺς κόπους. ‖. (οὐσ.) ἡ Ἀρτεμισία (βοτάνη).

;Λυσιλαΐς, ΐδος (ἁ), (Λακων.) ὁ θέρμος, τὸ λουπινάρι.

Λυσιμάχεια (ἡ) καὶ

Λυσιμάχειον (τὸ), εἶδος (ἰατρ.) φυτοῦ (ἀπὸ τοῦ εὑρετοῦ Λυσιμάχου).

Λυσίμαχος (ὁ, ἡ). ὁ λύων (καταπαύων) τὴν μάχην.

Λυσιμελέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὰ ἥπατα ἡ Κόπτονται τὰ ἥπατά μου, [ἐκ τοῦ

Λυσιμελὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Λυσίγυιος.

Λυσιμέριμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διασκεδάζων τὰς μερίμνας (τὰς λύπας, τὰς φροντίδας).

Λύσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁποῖον δύναται ἡ πρέπει τις νὰ λύσῃ, εὔκολος νὰ λυθῇ (νὰ ἐξοφληθῇ). »Ἐνέχυρον—,« Πλάτ. 2) (πλθ.) »Λύσιμα (τὰ),« Ἐπγρ., αἱ διακοπαὶ (τῶν δικαστηρίων κλπ.).

Λυσίνομος (ὁ, ἡ). Π. ὁ λύων (καταλύων, ἀθετῶν) τοὺς νόμους.

Λύσιος, α ἡ ος, ον. Ὁ λύων (λυτρόνων, ἀπαλλάττων) ἡ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ λύειν κτλ., Λυτήριος, σωτήριος. »Λύσιοι θεοὶ,« Πλδ., οἱ (ἄλλ.) Ἀλεξίκακοι.

Λυσιπαίγμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (ἀφίνων ἐλεύθερον) τὸ παίζειν, (ἄλλ. γρφ. Ληισιπαίγμων ἢ ἄλλ. διορθ. Λυροπαίγμων ἡ-

Λυσιπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [λύω, πῆμα]. ὁ λύων (ἀπαλλάττων ἀπὸ) τὰ δεινὰ (τὰς θλίψεις).

Λυσίποθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (ἀναπαύων) τὸν πόθον.

Λυσιπόνιον (τὸ), εἶδος ἰατρικοῦ (ἐμπλάστρου), [ἐκ τοῦ-

Λυσίπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (ἀπαλλάττων ἀπὸ) τοὺς κόπους ἡ, καταπαύων τοὺς πόνους. »Θεράπων (»Ὕπνος)—,« Πίνδ., Νόνν.

Λύσις, εως (ἡ). τὸ λύειν, λύσιμον. (μτνμ.) ξεδιάλυσμα (ἀπορίας)· ἐξαγόρασις (αἰχμαλώτου)· ἐξόφλησις (χρέους)· διάλυσις (γάμου)· ἄφεσις (ἁμαρτήματος)· (ἐν γέν.) ἀπαλλαγὴ, σωτηρία.

Λυσισωματέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶνε ἀτονισμένον (ἐκνευρισμένον) τὸ σῶμά μου, εἶμαι ἀποκαμωμένος, [ἐκ τοῦ

;Λυσισώματος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. εἶν' ἐκλελυμένον (ἀτονισμένον ὅλως διόλου) τὸ σῶμα (κοιν. κομμένα τὰ ἥπατα).

Λυσιτέλεια (ἡ). κέρδος, συμφέρον, ὠφέλεια.

Λυσιτελέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὠφελῶ, εἶμαι -

Λυσιτελὴς [λύω, τέλος], έος (ὁ, ἡ). (κατὰ λέξ.) ὁ πληρόνων (ἀξίζων) τὰ ἔξοδα, εὐθηνός· ἐπικερδὴς, (ἐν γέν.) ἐπωφελής.

Λυσιτελῶς καὶ

Λυσιτελούντως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἐπωφελῶς, ἐπικερδῶς, συμφερόντως.

Λυσίτοκος (ὁ, ἡ). Π. ὁ λύων (ἀπαλλάττων ἀπὸ) τοῦ τοκετοῦ τοὺς πόνους.

Λυσιφλεβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λύων (ἀνοίγων) τὴν φλέβα.

Λυσιφρόντις, ιδος (ὁ, ἡ), = Λυσιμέριμνος.

Λυσίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [λύω, φρήν]. ὁ ἀπαλλάττων τὴν ψυχὴν ἀπὸ φροντίδας, ἀφίνων ἄνετον τὸν νοῦν.

Λυσιχαίτης, ου (ὁ), Π. = Λυσίθριξ, Λυσίκομος.

Λυσιχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν λυτὸν (ἄζωστον) χιτῶνα.

Λυσιῳδὸς (ὁ, ἡ). παντομῖμος ὅστις ὑπεκρίνετο εἶδός τι θεατρικῆς παραστάσεως (farce) τῆς ὁπ. ἐφευρετὴς ἦτον ὁ ποιητὴς Λύσις, (παρβλ. Μαγῳδός).

Λύσσα [λύω], ης (ἡ), εἶδ. ἀσθενείας (κυρ. τῶν σκύλων κλπ.) τῆς ὁπ. σύμπτωμα ἡ ὑδροφοβία· (ἐν γέν.) ὁρμὴ μανιώδης, παραφορὰ, σφοδρότης πάθους. 2) ὁ σκώληξ τὸν ὁπ., καθὼς λέγεται, ἔχουν οἱ σκύλοι ὑπὸ τὴν γλῶσσάν των καὶ διὰ τοῦτο λυσσάζουν.

Λυσσαίνω, Μ. ήσω, = Λυσσάω, λυσσιάζω (μὲ δοτ.) μαίνομαι κατά τινος.

Λυσσαλέος, α, ον. Λυσσῶν, λυσσασμένος (ἐν γέν.) μανιώδης.

†Λυσσάνιος (ὁ, ἡ), Ζ. Λισσάνιος.

Λυσσὰς, άδος (ἡ), Π. = Λυσσώδης, μανιώδης.

Λυσσάω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ἀπὸ λύσσαν, εἶμαι λυσσασμένος, λυσσάζω· (ἐν γέν.) μαίνομαι ἀπὸ ὁποιονδήποτε πάθος.

Λυσσηδὸν, ἐπίρ. Μανιωδῶς, ὡς ἂν λυσσασμένος.

Λυσσήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Λυσσαλέος.

Λύσσημα (τὸ), Π. λύσσιασμα, λύσσα, μανία.

Λυσσήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. = Λυσσήεις, λυσσαλέος.

Λύσσησις, εως (ἡ), = Λύσσα, λύσσασμα.

Λυσσητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ

Λυσσητὴς, οῦ (ὁ), = Λυσσαλέος.

Λυσσητικὸς, ἡ, όν. ὁ πάσχων ἡ ὑποκείμενος εἰς ἡ προξενῶν λύσσαν.

Λυσσόδηκτος (ὁ, ἡ). δαγκασμένος ἀπὸ λυσσασμένον ζῶον (καὶ ἰδιαιτ.) σκύλον.

†Λυσσοδίωκτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ληστοδίωκτος.

Λυσσομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Λυσσομανὴς, έος (ὁ, ἡ). μανιώδης ἀπὸ λύσσαν, (ἐν γέν.) παράφορος.

Λυσσομανία (ἡ). λυσσώδης μανία.

Λυσσόων, ῶσα, ῶν, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Λυσσῶν.

Λυσσόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμπνέω λύσσαν (μανίαν), (εὔχρηστον κυρίως μόνον τὸ πθ.) »Μὴ μεγαληγορίῃσι τρυφῶν, φρένα λυσσωθείς,« Φωκυλ.

Λυσσώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἡ κινούμενος ὡς ἀπὸ λύσσαν, μανιώδης.

Λυσσῶπις, ιδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα βλέμμα λυσσασμένου (μανιῶδες, ἄγριον).

;Λύσωμα (τὸ) καὶ

;Λύσωσις (ἡ), ἴδε Λίσσωμα, Λίσσωσις.

Λύτειρα, ας (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Λυτὴρ, = Σώτειρα.

Λυτέον, θετ. τοῦ Λύω.

Λυτὴρ (ὁ), Π. ὁ λύων (διαλύων, ἀπαλλάττων κτλ.), σωτὴρ, ῥύστης, συμβιβαστὴς, αἱρετοκριτής· ἐξηγητής.

Λυτηριὰς, άδος (ἡ), Π. = Λύτειρα.

Λυτήριος, α ἡ ος, ον. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ λύειν (διαλύειν, ἀπαλλάττειν κτλ.), σωτήριος· ἀφετήριος.

†Λύτης, ου (ὁ), (Βυζ.) νομικὸς ὅστις ἐσπούδασε κατὰ τάξιν 4 ἔτη ἢ ἠδύνατο ἤδη νὰ ἐξετασθῇ (νὰ λύσῃ τὰς ὁπ. ἤθελον τῷ προτείνῃ νομικὰς ἀπορίας), (ἀναλογ. ὡς ἔγγιστα μὲ τὸ Γαλλ.) bachelier, (παρβλ. Προλύτης).

Λυτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἡ τὴν ἕξιν τοῦ λύειν (διαλύειν κτλ.), λυτήριος. (ἰδιαιτ.) »Λυτικοὶ,« ἐλέγοντο οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος λύοντες τὰς φιλολογικὰς (κυρ.) ἀπορίας.

Λυτὸς, ἡ, όν. Λυμένος ἡ Δυνάμενος νὰ λυθῇ (νὰ διαλυθῇ), ἐπιδεχόμενος λύσιν. »Νίτρον καὶ ἅλας λυτὰ ὑγρῷ,« Ἀρστ. (εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ περὶ Τάβλης ἐπιγράμματος τοῦ Ἀγαθίου [Ἀνθολογ. Πλανδ. Θ', 482]. »Εἰς τὰ λυτὰ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως,« νομίζω, ἀλλὰ πολὺ ἐπέχων, ὅτι πρέπει νὰ γραφῇ ἡ ἰσοδυναμεῖ τῷ Λοῦδα. »Λοῦδα γὰρ τὰ παίγνια παρὰ Ῥωμαίοις,« κατὰ τὸν Ζωναρᾶν).

Λύτρον (τὸ). (ἐν γέν.) = Λυτήριον (»Συμφορᾶς—,« Πίνδ.). (ἰδιαιτ. δὲ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ διδόμενον πρὸς λύσιν (ἐξαγορὰν) αἰχμαλώτου κτλ., (Γαλλ.) rançon. »Ζῶντα λαβόντες, ἀφῆκαν ἄνευ λύτρων,« Ξεν. »Καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν,« Γρφ.

Λυτροχαρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων εἰς τὰ (ἀγαπῶν νὰ λαμβάνῃ) λύτρα, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Λυθροχαρής).

Λυτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφίνω τινὰ ἐλεύθερον λαμβάνων λύτρον. ‖. (μσ.) ἐλευθερόνω (ἐξαγοράζω) τινὰ πληρόνων λύτρον.

Λύτρωμα (τὸ), = Λύτρωσις.

†Λυτρὼν, ῶνος (ὁ). μέρος πρὸς ἀπόπατον, χρεία, ἀναγκαῖον, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) latrines, (συγχ. τῷ Λουτρών).

Λύτρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λυτρόω, ἡ διὰ λύτρων ἀπαλλαγὴ (ἐλευθέρωσις), ἐξαγόρασμα.

Λυτρωτέον, θετ. τοῦ Λυτρόω.

Λυτρωτὴς, οῦ (ὁ). ἐλευθερωτὴς (κυρ. διὰ λύτρων), ἐξαγοραστὴς, (ἐν γέν.) ῥύστης, σωτήρ.

Λύττα, Λυττάω κτλ., Ἀττ. ἀντὶ Λύσσα κτλ.

Λύτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Λυτήρ. (συγχ. τῷ Ῥύτωρ).

Λυτῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον λυτὸν (ἐπιδεχόμενον λύσιν).

Λυχναῖος, α, ον, = Λυχνιαῖος. ‖ (οὐσ.) ἐνν. λίθος, = Λυχνίτης.

Λυχνάπτης, ου (ὁ). ὁ ἅπτων τοὺς λύχνους (τοὺς φανοὺς), κανδηλανάπτης.

Λυχνάπτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Λυχνάπτης.

Λυχναψία (ἡ). ἄναμμα λύχνου ἡ λύχνων, = Λυχνοκαΐα.

Λυχνεῖον (τὸ). λυχνοστάτης. »Τῶν ἀκοντίων συνδοῦντες ὀρθὰ τρία, λυχνείῳ χρώμεθα,« (Ἀντιφάν. παρ') Ἀθ.

Λυχνέλαιον (τὸ). ἔλαιον λύχνου.

Λυχνεὺς, έως (ὁ). φανὸς, φανάρι. 2) = Λυχνίτης (λίθος).

Λυχνεύω, Μ. εύσω. Φέγγω μὲ τὸν λύχνον.

Λυχνεὼν, ῶνος (ὁ). ὁ τόπος ὅπου ἐναποθέτονται (εἶνε μαζωμένοι) οἱ λύχνοι.

Λυχνία (ἡ). λυχνοστάτης· κανδηλέρι. »Λυχνίαν χαλκῆν σαλπιγγωτὴν,« Ἐπγρφ. »Λυχνίαι μετὰ λύχνων,« αὐτ.

Λυχνιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς λύχνον. »Φλὸξ—,« Ἀλέξ. Ἀφρ.

Λυχνίας, ου (ὁ), (ἐνν. λίθος) = Λυχνίτης.

Λυχνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Λύχνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λύχνος, λυχναράκι. 2) (κατὰ τοὺς Ἀττικίζοντας) = καὶ εὐχρηστότ. τοῦ Λυχνία. »Ὥσπερ λύχνος ὁμοιότατα καθεῦδ' ἐπὶ τοῦ λυχνιδίου,« Πλδ.

Λυχνικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῶν ἡ διὰ τῶν λύχνων. »Λυχνικὸς ὕμνος,« Χρσ. = τῷ ‖. (οὐσ.) »Λυχνικὸν,« Ἐκκλησ., ᾆσμα ψαλλόμενον τὸ ἑσπέρας (ὅταν ἀνάπτουν τοὺς λύχνους).

Λυχνὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (φλόμου;) τοῦ ὁπ. τὰ χνουδωτὰ φύλλα μετεχειρίζοντο ὡς φτίλια εἰς τοὺς λύχνους. 2) εἶδ. πολυτίμου λίθου, (ἄλλ.) Λυχνίτης. »Λυχνὶς (ἄλλ. γρφ. »Λύχνις) τε πυρὸς φλογὶ πάμπαν ὁμοῖος,« Διον.

Λυχνίσκος (ὁ), = Λυχνίδιον.

Λυχνίτης, ου (ὁ) καὶ Λυχνῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς λύχνον. »Φλομὶς —,« Δσκρ., ἡ ἄλλ. Λυχνίς. ‖. (οὐσ.) εἶδ. διαφανοῦς λίθου ἀπὸ τὸν ὁπ. κατεσκεύαζαν φανοὺς (λύχνους), καὶ 2) εἶδ. πολυτ. λίθου, (ἴσ.) = Ἄνθραξ.

Λυχνόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν μὲ τὸ φῶς τοῦ λύχνου (ἐργαζόμενος τὰς νύκτας).

†Λυχνοβόρος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λιχνοβόρος.

Λυχνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). λύχνῳ ὅμοιος. »Φῶς λυχνοειδὲς,« Ἰάμβλ.

Λυχνοκαΐα (ἡ). ἄναμμα λύχνων (κανδηλῶν), φωτοχυσία.

Λυχνοκαυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνάπτω (Καίω) λύχνους, κάμνω φωτοχυσίαν.

Λυχνοκαυτία (ἡ), = Λυχνοκαΐα.

Λύχνα (τὰ), πληθ. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Λύχνοι.

Λυχνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω λύχνους, εἶμαι -

Λυχνοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων λύχνους.

Λυχνόπολις, εως (ἡ), Κωμ. πόλις κατοικουμένη ὑπὸ λύχνων.

Λυχνοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ λύχνους ὡς -

Λυχνοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν λύχνους.

Λύχνος (ὁ), [λύκη]. λυχνάρι· κανδήλα, κανδῆλι, φανάρι. »Περὶ λύχνων ἁφὰς,« Ἡρ., τὸ βράδυ ὅταν ἀνάπτουν τοὺς λύχνους. »Ἂν σωθῇς, λύχνους ἅψω,« Ἀρρ., θὰ κάμω φωτοχυσίαν. ‖. (πλθ.) »Λύχνοι,« Ἀττ., τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου ἐπωλοῦντο οἱ λύχνοι.

Λυχνουργὸς (ὁ), = Λυχνοποιός.

Λυχνοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαίνων (φέγγων) ὡς λύχνος.

Λυχνοῦχος (ὁ), [λ. ἔχω]. λυχνοστάτης· κανδηλέρι· φανάρι. »Ὁ πρῶτος εὑρὼν μετὰ λυχνούχου περιπατεῖν τῆς νυκτὸς,« (Ἀλεξ. παρὰ) Πλδ. »Ὑποδεῖται βοῶν ταχὺ, καὶ (ἴσως γραπτέον: βοῶν· Ταχὺ, παῖ,) τὸν λυχνοῦχον ἅπτειν,« Πλ.

Λυχνοφορέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ (Λακων.) Λυχνοφορίω. Φέρω (Κρατῶ. Περιπατῶ κρατῶν τὸν) λύχνον ὡς -

Λυχνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν λύχνον (φανάρι) καὶ προπορευόμενός τινος.

†Λύχνωμα (τὸ). πανὶ διὰ φτίλι (λύχνου ἡ πληγῆς), παρβλ. Λαμπάδιον.

Λύω [συγγ. τῷ Λούω, ἴδε Λῦμα], Μ. λύσω (καὶ τὰ λπ. ὁμαλῶς). Λύνω (κόμπον, δέσιμον). »Λύειν τὸ σύναμμα,« Πλ. »Λύειν (καὶ μσ. »Λύεσθαι) ζώνην,« Αξ., ἴδε Ζώνη. »Λύειν πρυμνήσια νηὸς,« Ὅμ. (ἢ ἐλλ.) »Λύσαντες (ἐνν. τὰ πρυμνήσια) ἐκ Βενδιδείου,« Συν., (δηλ.) κινήσαντες, σηκωθέντες. »Λῦε, κυβερνῆτα,« Ἐπγρ., (παρβλ. Αἴρω). »Λύειν ἀσκὸν,« Ὀδ. Κ. »Δέλτον (»Τὰ γράμματα, »Διαθήκας) λύειν,« Εὐρ., Δ. Κάσσ., ἀνοίγειν, ξεβουλλώνειν. »Λύσασαι κόμην,« Θκρ. »Λύειν τὰς τρίχας,« Ἡρωδ. (καὶ πθ.) »Κλῄθρων λυθέντων,« Αἰσχλ. (διότι οἱ παλαιοὶ ἔδεναν ἀντὶ νὰ κλειδώνουν τὰς θύρας των). 2) = Ἀπολύω, λύνω (ἐλευθερόνω) ἀπὸ τὸ δέσιμον (καὶ συνκδχ.) ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν (καὶ ἐν γέν.) ἀπὸ κάθε στενοχωρίαν, (ὅθ.) = Λυτροῦμαι καὶ Λύομαι, ξεσκλαβόνω ἡ ἐξαγοράζω. »Βόε λῦσαι,« Ἡσ. (καὶ μσ.) »Ἵππους λύεσθαι,« Ἰλ. Ψ. »Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω,« Ἰλ. Α. (καὶ μσ.) »Λυσόμενος θύγατρα,« αὐτ. (καὶ μὲ γεν. προθετ.) »Ἠ σ' ἔλυσεν ἐκ τόκων,« Εὐρ. »Λέλυσαι ἀπὸ γυναικὸς,« Γρφ. (ἢ ἐλλειπτ. τῆς προθέσ.) »Λῦσον τῷ σχοίνῳ με,« Θκρ. »Λῦσαί με τῶν δεσμῶν τῶνδε,« Αἰσχλ. »Λύειν κακότητος,« Ὅμ. (καὶ μτνμ.) »Λύειν τὰς ἁμαρτίας (τὸ παράνομον),« Ἀρσφ. »Τοὺς μὲν ἔλυσε τῆς ἀρχῆς, ἑτέρους δ' εἵλετο στρατηγοὺς,« Διόδ., ἔπαυσεν, (εὐχρηστότ. τὸ) Παρέλυσε. (καὶ πθ.) »Πᾶς ὁ παρὼν φόβος λελύσεται,« Δμ. 2) = Ἀνα (Ἀπο, Δια, Κατα)λύω, λυόνω· (συνκδχ.) χαλνῶ· κρημνίζω, σκορπίζω· ἀφανίζω. (τρπ.) ἀκυρόνω, παραβαίνω κτλ. »Λύειν γλυκεῖ τοὺς κυκλίσκους,« Γαλ. »Λύειν τὴν γέφυραν,« Πλ. »Θέμις ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει, ἠδὲ καθίζει,« Ὀδ. Β. »Ζεὺς πολλῶν πολήων ἔλυσε κάρηνα, ἠδ' ἔτι λύσει,« Ἰλ. Β. »Λύειν τὰς σπονδὰς (τὸν νόμον),« Δμ. (καὶ πθ.) »Δοῦρα σέσηπε νεῶν καὶ σπάρτα λέλυνται,« Ἰλ. Β. »Τοῦ δ' αὐτοῦ λῦντο γυῖα (λυτομένος) κτλ.,« Ὅμ. »Πρὶν παντάπασιν ἡ ἀγορὰ λυθῇ,« Ξεν., νὰ σκορπίσῃ τὸ πλῆθος

-κό. 4) (ἰδιαιτ.)=Διαλύω· ἐξηγῶ, ξεδιαλύζω· πληρόνω, ἐξοφλῶ. (τρπ.) συμβιβάζω· (ἐν γέν.) καταπαύω, διορθόνω. »Λύειν ὀνείρως (αἰνίγματα),« Λξ. »Λύειν τέλος.« Ξεν. (ὅθ. τὸ μονολεκτ.) Λυσιτελεῖν. »Μισθὸν οὐδέτερος λύσει (τὸ διορθοῦσιν οἴσει ἢ δώσει) τοῖς Ἕλλησιν, οὔτε ἀγορὰν παρέξει,« Ξεν. »Λύειν νόμον,« Πλ. »Ἔχθεα λῦσαι,« Θκρ., (Γαλλ.) vider la querelle. »Λύων μελεδήματα θυμοῦ,« Ὅμ.

Λῶ, ῇς, ῇ, Δ. ἀντὶ Λάω, θέλω, ἐπιθυμῶ.

Λωβάομαι-ῶμαι [λώβη], Μ. ήσομαι, (μὲ αἰτ. ἢ σπντ. δοτ.)=Λυμαίνομαι, βλάπτω· ἀτιμάζω· ἀκρωτηριάζω· (ἐν γέν.) κακοποιῶ.

Λωβάω-ῶ, Μ. ήσω. Π. (σπντ.) ἀντὶ Λωβάομαι. 2) (λογογρφ.) εἶμαι λωβός, ἔχω λώβαν.

†Λωβεία (ἡ),=Λώβη, λέπρα.

Λώβευσις, εως (ἡ),=Λώβη, βλάβη.

Λωβεύω, Μ. εύσω,=Λωβάομαι, πειράζω· περιπαίζω. ἀπατῶ.

Λωβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι,=Λωβάομαι.

Λώβη (ἡ), [συγγ. τῷ Λύμη]. βλάβη· αἰκία· ὕβρις, ἀτιμία· (ἐν γέν.) κακοποίησις. (ἰδιαιτ.) ἀκρωτηριασμός, (ὅθ. 2) (Βυζ.) εἶδ. λέπρας, (κοιν.) λώβα.

Λωβήεις, εσσα, εν, Π. αἰσχρὸς, ἐπονείδιστος ἢ ὑβριστικὸς, ἀτιμαστικός· (ἐν γέν.) βλαπτικὸς, φθοροποιός.

Λώβημα (τὸ),= Λώβη, βλάβη, αἶσχος, ζημία, ἀτιμία.

Λώβησις [λωβάομαι], εως (ἡ). αἰκισμός· ἀτίμασμα· βλάψιμον, κακοποίησις.

Λωβήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Λωβητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Λωβητής· φθορεύς· ὑβριστής· κακοποιὸς, βλαπτικός· (ἐν γέν.) λυμεών.

Λωβητὸς, ἡ, ὸν, Π. βεβλαμμένος, ἀτιμωμένος, κατησχυμένος, ἢ· πρόξενος βλάβης (αἴσχους), ὑβριστικὸς, ἀτιμαστικός. »Ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη,« Σοφ.

Λωβήτωρ, ορος (ὁ), Π.=Λωβητήρ.

†Λωβόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Περιπίπτω εἰς λώβην, λωβιάζω, [ἐκ τοῦ

†Λωβὸς (ὁ), γλσ. ἀντὶ Λελωβημένος, ἀκρωτηριασμένος, (ὅθ. Βυζ.) λεπρὸς, (κοιν.) λωβιάρης, λωβιασμένος. »Λωβὰ ῥήματα,« Θμς., τὰ μισά, (τὸ διορθοῦσιν, ἀλλὰ χωρὶς ἀνάγκης) κολοβά.

†Λωγάνιον (τὸ), τὸ χαλαρὸν [λαγαρὸν] δέρμα ὅ,που κρέμαται ὑπὸ τὸν λαιμὸν τῶν βωδιῶν, (Γαλλ.) fanon.

†Λωγάνιος (ὁ), γλσ. ἀντὶ Λάγνος, ἴδε τὸ προηγ.

Λωγὰς, άδος (ἡ),=Λαικὰς, λάγνος (ἀσελγής) γυνή· (ἐτυμολογ.) παληοαγελάδα, (ὅθ.

†Λώγασος (ὁ),=Ταυρεία, μάστιξ ἀπὸ βωδοτόμαρον.

Λωΐστος, η, ον, Π. ἀντὶ Λῷστος, ὑπερθ. ἢ

Λωΐτερος, α, ον καὶ

Λωΐων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Λῴων, συγκρτ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀγαθὸς, καλλιώτερος (συμφερώτερος, προκριτότερος, ἐπιθυμητότερος κτλ.), -ότατος κτλ., [λάω -λῶ].

Λῶμα (τὸ), [συγγ. τῷ Λῶπος]. οὖϊα, σειρῆτι, κενάρι, (παρβλ.) Λέγνον.

Λωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Λῶμα, σειρητάκι κτλ.

Λῶμες, Δ. ἀντὶ Λῶμεν, θέλομεν καὶ

Λῶντι, Δ. ἀντὶ Λῶσι, θέλουσι, πλθ. τοῦ Λάω-ῶ. 2) ἀντὶ Θέλοντι, δοτ. τῆς μτχ. τοῦ Λάω. »Ἐξέστω καὶ ἄλλῳ τῷ λῶντι,« Ἐπγρφ.

;Λῶντο, Π. ἀντὶ Ἐλοῦντο=Ἐλούοντο.

Λῷον, οὐδ. τοῦ Λῴων.

Λῶος (ὁ). ὁ μεταξὺ Ἑκατομβ. καὶ Βοηδρομ. μὴν τῶν Μακεδόνων.

Λωπὰς, άδος καὶ

Λώπη, ης (ἡ), Π. ἀντὶ Λῶπος, (ὅθ.

Λωπίζω, Μ. ίσω, Π. σκεπάζω· ἐνδύω, (εὔχρ, κυρ. εἰς τὰ σύνθ.).

Λώπιον (τὸ), Π. ὑποκορ. τοῦ Λῶπος, ἱματίδιον.

Λωποδυσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λωποδυτέω, γδύσιμον (ξεγύμνωμα) ὑπὸ κλέπτου.

Λωποδύσιον (τὸ), (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρσ.) »Λωποδυσίου δίκη,« Ἑρμγ., ἡ κατὰ λωποδύτου.

Λωποδυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Γδύνω τινὰ ὡς-

Λωποδύτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων (εἰς τὸ λουτρὸν ἢ εἰς τὸν δρόμον) φορέματα, (ἐν γέν.) κλέπτης. »Ἀλλοτρίων λωποδύτας ἐπέων,« Ἐπγρ., τοὺς λογοκλόπους. [δύομαι καὶ

Λῶπος [λέπω, λοπὸς], εος-ους (τὸ), Π. δέρμα, (κυρ.) προβηά, (ὅθ. ἐν γέν.) φόρεμα (κυρ. μάλλινον), ῥοῦχον.

†Λωρίζω, Μ. ίσω. Δέρνω μὲ τὸ λωρὶ, μαστίζω.

†Λωρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-

†Λῶρον (τὸ) καὶ Λῶρος (ὁ), νλγ. [Λτ.] λωρί.

†Λωροπεδέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω μὲ λωρίον.

†Λωροτομέω-ῶ [λῶρον, τέμνω], Μ. ήσω. Κόπτω (Ἐβγάζω, Χωρίζω τὸ τομάρι εἰς) λωριά.

†Λωροτόμος (ὁ). ὁ χωρίζων τὸ τομάρι εἰς λώρους, Σκυτοτόμος.

Λῷστος (κατὰ κρσ. ἀντὶ Λώϊστος), η, ον, ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀγαθὸς, βέλτιστος, ἄριστος. »Ὦ λῷστε,« Φρσ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) εἰρων. (καθὼς κοιν. τὸ) εὐλογημένε!

Λώταξ [λωτὸς], αγος (ὁ). αὐλητὴς, ἀγύρτης, ἐπαίτης.

Λωτεῦντα, Δ. ἀντὶ Λωτόεντα, πλθ. οὐδ. τοῦ Λωτόεις.

Λωτὴρ, Λωτήριον κτλ. Δ. ἀντὶ Λουτὴρ κτλ.

Λωτίζω. Μ. ίσω, Π. [λωτός]. ἀνθολογῶ. (μσ. τρπ.) ἐκλέγω καὶ παίρνω τὸ κάλλιστον (τὸ ἄνθος).

Λώτινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ξύλον ἢ ἄνθη λωτοῦ. »Αὐλὸς—,« Πλί. »Κολεὸς—,« Θκρ.

Λώτισμα (τὸ), Π. [λωτίζω]. τὸ ἄνθος, ὁ ἀθέρας. »Ἑλλάδος λωτίσματα,« Εὐρ., οἱ ἐκλεκτότεροί της.

;Λωτόβοσκος (ὁ, ἡ). ὁ βόσκων (τρεφόμενος ἀπὸ) λωτόν.

Λωτοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). λωτῷ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Λωτόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης λωτοῦ· (ἐν γέν.) ἀνθηρὸς, ἀνθισμένος.

Λωτὸς (ὁ), εἶδος φυτοῦ (τριφύλλι) διὰ βοσκὴν τῶν ζώων, (παρβλ.) Μελίλωτον. 2) εἶδ. φυτοῦ (νούφαρον μὲ καρποὺς ἢ ῥίζαν φαγώσιμον) τῆς Αἰγύπτου. 3) εἶδος δένδρ. (τζιντζιφηὰ) τῆς Ἀφρ. (τὸν καρπὸν τοῦ ὁποίου διεφήμισεν ὁ Ὅμ.). 4) εἶδ. δένδρ., (Γαλλ.) micocoulier, (ἀπὸ τὸ ξύλον τοῦ ὁπ. κατεσκεύαζον αὐλοὺς), ὅθ. 5) Π. ἀντὶ Αὐλός.

Λωτοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἔχων ἄφθονον) λωτὸν διὰ βοσκήν.

Λωτοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφομαι μὲ λωτὸν καθὼς οἱ Λωτοφάγοι.

Λωτοφαγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Λωτοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) λωτὸν, ζῶν ἀπὸ τὸν καρπὸν τοῦ (Ἀφρικ.) λωτοῦ.

Λωτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων, καρποφορῶν) λωτὸν, λωτοτρόφος.

Λωτροχόος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Λουτροχόος.

Λώφαρ (Δ. ἀντὶ Λῶφας), ατος (τὸ), Π. ἀντὶ Λώφημα, ἀνάπαυσις, ἄνεσις, [ἐκ τοῦ

Λωφάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. (κατὰ λέξ.) Ξεκουράζομαι (κυρ. ἐπὶ ὑποζυγίων ἀπὸ τῶν ὁποίων τὸν λόφον [τὸν λαιμὸν] ἔβγαλαν τὸν ζυγόν). (ἐν γέν.) ἀναπαύομαι, εὑρίσκω ἄνεσιν (»Ἀπὸ νόσου καὶ πολέμου βραχύ τι λελωφήκαμεν,« Θκ. [καὶ ἐλλ.] »Ἐμὸν δὲ κῆρ λωφήσειε κακῶν,« Ὀδ. Ι). ‖. (μτβτ.) ἀπαλλάττω. (ἐν γέν.) ἀναπαύω, (ἢ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) κατευνάζομαι, μετριάζω, παύω, (ὅθ. τὸ κοιν.) λουφάζω. »Ὕδωρ ᾧ ἀπὸ δίψαν λωφήσομεν,« Ἀπλλν. (καὶ μὲ γεν. ἐκ δ'.) »Λωφήσῃ πόθου,« Αἰσχλ. »Κἄπειτ' ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν φόνου,« Σοφ. (ἢ χ. πτ.) »Ἡ λύπη ἐλώφησε.« Λξ. »Καὶ ἐὰν μέν σοι δρῶντι ταῦτα λωφᾷ τι τὸ νόσημα,« Πλάτ.

Λωφήϊος, α ἢ ος, ον, Π. κατευναστικὸς, ἐξιλεωτικὸς, (ὅθ.) »Ἱερὰ—,« Ἀπλλν., θυσία πρὸς ἐξιλασμόν.

Λώφημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ (ἢ γίνεται πρὸς) λώφησιν.

Λώφησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Λωφάω, παῦσις, ἀνάπαυσις, ἄνεσις.

Λῴων, ονος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) Λωΐων, κρείττων, βελτίων, κτλ.

Μ

Μ, μ, μῦ (τὸ), ἄκλ., τὸ δωδέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖. (ἀριθμ.) μ', τεσσαράκοντα (40), ἢ ,μ, σαράντα χιλιάδες, (40,000).

Μ', (πρὸ φων.) ἀντὶ Με ἢ (σπν. ἢ Π.) Μοι.

Μὰ, μόρ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) Ἀπομωτ. »Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα,« Ἰλ. Α. »Μὰ Δία,« Ἀττ. (ἀλλὰ ἢ Κατομωτ.) »Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον,« Ἰλ. Δ. »Νὴ μὰ τὸν Δία,« Ἀττ.

Μᾶ, Δ. καὶ Αἰολ. (κατ' ἀποχ.) ἀντὶ Μήτηρ ἢ Μῆτερ. »Μᾶ γᾶ,« Αἰσχλ. (καὶ ἐνείδει ἐπιφων.) »Μᾶ, πόθεν ἄνθρωπος!« Θκρ., (παρβλ. Βᾶ). 2) (ἐπιθετ.) ἡ Ῥέα.

Μαγαδεύω, Μ. εύσω καὶ

Μαγαδίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὴν μάγαδιν, συμψάλλω εἰς τὸν διὰ πασῶν τόνον (Ἰταλ. all'ottavo).

Μαγάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μαγάς.

Μάγαδις [μαγὰς], εως ἢ ιδος (ἡ), εἶδος μουσ. ὀργ. μὲ 20 χορδὰς τῶν ὁπ. αἱ 10 ἦσαν εἰς τὸν διὰ πασῶν τόνον τῶν ἄλλων, (παρβλ. Ἐπιγόνειον καὶ Πηκτίς). 2) εἶδ. αὐλοῦ συνᾴδοντες τῇ μαγάδι ἢ ἀποτελοῦντος ὀξὺν καὶ βαρὺν ἐν ταὐτῷ φθόγγον.

†Μαγάζω, Μ. άσω, = Μαγαδίζω.

Μαγαρικὸς (ὁ), (ἐνν. κέραμος) ἀγγεῖον πήλινον ἀπὸ τὰ κεραμεῖα τῶν Μεγάρων, (ὅθεν

Μαγαρίσκος (ὁ), = Πινακίσκος.

Μάγαρον (τὸ), = Μέγαρον (2).

Μαγὰς, άδος (ἡ). τὸ τύμπανον ἢ ἡ καμήλα (ἴδε Καβάλλη) τῶν ἐγχόρδων μουσ. ὀργάνων, (Γαλλ.) le chevalet.

Μαγγάνα, ας (ά), Δ. βουτσὶ, βαρέλλα.

Μαγγανεία (ἡ). τὸ μαγγανεύειν, μαγεία, μάγευμα· (ἐν γέν.) ἀπάτη, γοητεία.

Μαγγάνευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται πρὸς μαγγανείαν, ἔργον μάγου· ἀπάτη, γοητεία.

Μαγγάνευσις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῶν (πολεμικῶν) μαγγάνων προσβολή.

Μαγγανευτήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου γίνονται αἱ μαγγανεῖαι (τὰ μάγεια).

Μαγγανευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ μαγγανεύων (κάμνων μάγεια), μάγος· (ἐν γέν.) ἀπατεὼν, γόης.

Μαγγανευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαγγανεύειν.

Μαγγανεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μαγγανευτής.

Μαγγανεύω, Μ. εύσω. Κάμνω μάγεια, ἀπατῶ διὰ γοητειῶν, μαγεύω, [ἐκ τοῦ

Μάγγανον (τὸ), [μάσσω, μάγος]. φάρμακον ἢ ὅ,τι δήποτε ἄλλο μαγικὸν ἢ ἀπατηλὸν μέσον· (ἐν γέν.) δέλεαρ· μηχάνημα, (ὅθ. 2) δίκτυον ἢ παγὶς, (παρβλ.) Γάγγαμον. 3) κλεῖθρον, μάνδαλος. 4) εἶδος πολεμ. μηχανῆς, (κυρ. δὲ 5) ὁ ἄξων τοῦ Πολυσπάστου μηχανήματος, (ὅθεν ὁ Τουρκ.) Μέγγενες καὶ τὸ Γερμ. Mangel.

Μαγγανόω-ῶ, Μ. ώσω, = Μαγγανεύω, (ὅθ.

Μαγγάνωμα (τὸ), = Μαγγάνευμα.

Μαγδαλιὰ (ἡ), [μάσσω]. ἡ ψίχα τοῦ ψωμιοῦ μὲ τὴν ὁπ. ἐπάστρευαν μετὰ τὸ φαγεῖ' τὰ χέριά των, (ἄλλ.) Ἀπομαγδαλιά.

Μαγεία (ἡ). τὸ μαγεύειν, ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ μάγου· ἡ θρησκεία τῶν Μάγων τῆς Περσ.

;Μαγεῖον (τὸ), [μάσσω], = Ἐκμαγεῖον.

Μαγείραινα, ης (ἡ), = Μαγείρισσα.

Μαγειρία (ἡ). τὸ μαγειρεύειν, μαγείρευμα (φαγητοῦ).

Μαγειρεῖον (τὸ). τὸ μέρος καὶ (Μακεδ.) τὸ ἀγγεῖον ὅπου μαγειρεύουν, (κοιν.) μαγειρειόν.

Μαγείρευμα (τὸ). φαγεῖ' μαγειρευμένον, (κοιν.) μαγέρεμμα.

Μαγειρευτικὸς, ἡ, ὸν, = Μαγειρικός.

Μαγειρευτὸς, ἡ, όν. Μαγειρευμένος ἢ Δυνάμενος νὰ μαγειρευθῇ.

Μαγειρεύω, Μ. εύσω. Κάμνω (Ἑτοιμάζω) τὸ φαγεῖ', εἶμαι (ὑπηρετῶ ὡς) μάγειρος, (ἐπμ.) σφάζω. »Ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς σου ἐμαγείρευσας, οὐκ ἐφείσω,« Γρφ.

Μαγειρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μάγειρον ἢ εἰς τὸ ἔργον του. »Μαγειρική,« ἡ τέχνη τοῦ μαγείρου, καὶ »Μαγειρικὸν (ἐνν. οἴκημα),« τὸ μαγειρεῖον. »Τὰ χαλκία τὰ ποτὶ τῷ μαγειρικῷ,« Ἐπγρφ. »Οὐ ποιησοῦντι δὲ βυρσοδέψιον οὐδὲ μαγειρικὸν οἱ μισθωσάμενοι τὸ ἐλαιοκόμιον,« αὐτ.

Μαγειρικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν μαγείρων, ὡς ἂν μάγειρος. »Ὅπως μαγειρικῶς σφάξῃς τὸν οἶν,« Ἀρσφ.

Μαγειρίσκος (ὁ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Μάγειρος.

Μαγείρισσα, ης (ἡ). γυνὴ μάγειρος, μαγέρισσα, θηλ. τοῦ

Μάγειρος (ὁ), [μάσσω]. μάγερας· (σπν.) κρεωπώλης (ἀλλ' ἴσως μαγειρευμένων κρεάτων), ἴδε Ἀθ. ΣΤ', 43.

Μαγειρώδης, εος (ὁ, ἡ). μαγείρῳ ὅμοιος.

†Μαγέτης, ου (ὁ), = Μαγευτικός.

Μάγευμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται διὰ μαγείας, ἔργον μαγικόν· (ἐν γέν.) τέχνευμα, γοήτευμα· (ὅθεν) καρύκευμα πολυποίκιλον.

Μαγεὺς, έως (ὁ), [μάσσω]. ὁ ζυμόνων ἢ· 2) σφουγγίζων. »Σπόγγος—,« Ἐπγρ.

Μαγευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ μαγεύων, μάγος.

Μαγευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαγεύειν.

Μαγεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μαγευτὴς, μάγισσα.

Μαγεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι μάγος· κάμνω μάγεια. (μτβτ.) ἐνεργῶ κατά τινος μὲ τὰς μαγείας μου, ἀπατῶ, γοητεύω. »Ὑπ' ἐκείνης τῆς καταράτου μεμάγευται,« Δ. Κάσσ.

Μαγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μαγὶς, σκαφίδι.

Μαγίη (ἡ), Π. ἀντὶ Μαγεία.

Μαγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μάγον ἢ εἰς τὴν μαγείαν, μαγευτικός.

Μαγὶς [μάσσω], ίδος (ἡ), = Μάζα, ζυμάρι ἡ ψίχα ψωμιοῦ ζυμωμένη· εἶδ. ζυμαρικοῦ. 2) = Μάκτρα. σκάφη διὰ ζύμωμα ζυμωταρηά· (συνκδχ.) τράπεζα. 3) = Μάχαιρα, κοπὶς (μαγειρική). »Ὁ βοῦς ἐκεῖνος χὴ μαγὶς καὶ τἄλφιτα,« Κρατῖν.

†Μάγισσα (ἡ), γλσ. ἀντὶ Μαγεύτρια.

Μάγμα (τὸ), [μάσσω]. ζυμάρι ἢ πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ (εἶνε πηκτὸν ὡς ἂν) ζυμάρι.

Μαγμὸς (ὁ), [μάσσω]. σφούγγισμα, καθαρισμός.

Μάγνης, ητος (ὁ) καὶ

Μαγνήσιος, α ἢ ος, ον καὶ

Μαγνήτης, ου (ὁ) καὶ Μαγνῆτις, ιδος (ἡ). ὁ ἐκ τῆς Μαγνησίας. ‖. (οὐσ. ἐνν. λίθος) ὁ μαγνήτης. 2) εἶδος ὀρυκτοῦ ἢ ἡμιμετάλλου ἀργυροειδοῦς, mica alba. »Τὴν μαγνῆτιν λίθον πλανᾷν τὴν ὄψιν, ὡς εἴη ἀργύρῳ ἐμφερὴς,« Πτλμ.

Μάγος (ὁ), [συγγ. τῷ Μέγας]. ἱερεὺς (θεολόγος, ὀνειροκρίτης, [ἐν γέν.] σοφὸς) τῶν Περσῶν, Μάντις. »Εἴρετο τοὺς μάγους τί θέλει προφαίνειν τὸ φάσμα,« Ἡρ. 2) ὁ μετερχόμενος τὴν μαγείαν· (ἐν γέν.) πλάνος, ἀπατεών. »Οὐδεὶς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος ἢ γόης ἐγένετο,« Αἰσχ. (καὶ θηλ.) »Μάγος γάρ ἐστι δεινὴ,« Λκ. 3) (ἐπιθ.) ἀντὶ Μαγικός· μαγευτικός. »Τέχνη—,« Φλστρ, (καὶ συγκρ.) »Καὶ κεστοῦ φωνεῦσα μαγωτέρα,« Ἐπγρ., θελκτικωτέρα.

Μαγοφόνια (τὰ) καὶ Μαγοφονία (ἡ). ἑορτὴ εἰς ἀνάμνησιν τοῦ φόνου τῶν ἐν Περσ. μάγων.

Μαγύδαρις [ξεν.], εως (ἡ), ἡ ῥίζα ἢ ὁ σπόρος τοῦ σιλφίου, (παρβλ. Μάσπετον). 2) εἶδος ἄλλου (ἀγνώστου) φυτοῦ, »μανώτερόν τε καὶ ἧττον δριμὺ τοῦ σιλφίου, καὶ τὸν ὀπὸν οὐκ ἔχον,« Θφρ.

Μαγῳδὴ καὶ Μαγῳδία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ παντομιμ. παράστασις) τοῦ μαγῳδοῦ.

Μαγῳδὸς (ὁ), [μάγος, ᾄδω]. εἶδ. παντομίμου παριστάνοντος μὲ γυναικεῖα φορέματα ἀνδρῷα πρόσωπα.

;Μαδαγένειος (ὁ, ἡ), = Μαδηγένειος.

Μαδαῖος, α, ον, Π. = Μυδαλέος. »Ἕλκος—,« Λξ.

†Μαδάλλω, γλσ. ἀντὶ Μαδάω.

Μαδαρὸς, ά, όν. Μαδημένος· φαλακρός. 2) = Μυδαλέος. »Ἕλκος—,« Ἱππκρ.

Μαδαρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ μαδαροῦ, φαλακρότης.

Μαδαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ μαδαρὸν (φαλακρὸν), μαδῶ.

Μαδάρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μάδημα τῶν τριχῶν, φαλάκρωσις.

Μαδάω-ῶ [μαδος], Μ. ήσω. Πίπτουν αἱ τρίχες (τὰ μαλλιά, τὰ πτερά) μου, μαδῶ. 2) = Μυδάω (ὅθ. τὸ Λτν.) madere. »Νοσεῖ δὲ συκῆ καὶ ὅταν ἐπομβρία γένηται· τὰ γὰρ πρὸς τὴν ῥίζαν ὥσπερ μαδᾷ,« Θφρ. 3) (μτβτ.) = Μαδαρόω, μαδῶ, τσουμαδῶ. »Εὔειν τὸ μαδῶν ὕδατι ζέοντι,« Εὐς.

Μάδδα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Μάζα.

Μαδηγένειος (ὁ), [μαδάω, γένειον]. σπανὸς, ἀγένειος.

Μάδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μαδάω, πέσιμον (μάδημα) τῶν τριχῶν κτλ. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μύδησις. »Συμβαίνειν δὲ νόσημά τι περὶ τὰς ῥίζας (κτλ.) . ., οἷον μάδησίν τινα τῶν ῥιζῶν, ᾗ μικρὸν ἐπάνω, διὰ τὴν πολυϋδρίαν,« Θφρ.

;**Μαδίζω**, Μ. ίσω, = Μαδαρόω, ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαδάω. » Καὶ ἣν μαδίσῃ (Γρφ. μαδήσῃ), κύμινον ἔμπλασσε, « Γαλ.

,**Μάδισις**, εως (ἡ), = Μάδησις.

Μαδιστήριον (τὸ). ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἐβγάλλουν (μαδοῦν) ταῖς τρίχαις, τσιμπήστρα.

Μάδὸν (τὸ), = Μαδωνία, [ἐκ τοῦ

Μαδὸς [συγγ. τῷ Μυδὸς], ἡ, όν. Μαδαρὸς, ἄτριχος.

Μάδος (ὁ). τὸ ὑγρὸν εἰς τὸ ὁπ. βάλλονται ἵνα βυρσοδεψηθοῦν τὰ δέρματα, (κοιν.) ἄργασις.

Μάδρυον (τὸ), (κατὰ συγχ.) ἀντὶ Μαλόδρυον, βράμηλον, κορόμηλον.

Μαδωνία (ἡ), [μαδὸς], εἶδος φυτοῦ ᾗ ἄνθ., (ἄλλ.) Νυμφαία.

Μάζα ἢ **Μᾶζα** [μάσσω], ης (ἡ). ζυμάρι, φύραμα. (ἐν γέν.) ὄγκος ὁποιασδήποτε ζυμαροειδοῦς ὕλης, (Λτ.) massa. 2) (ἰδιαιτ.) μπομπότα ἢ μαμαλίγγα (κυρ.) ἀπὸ κριθαρένιον ἀλεῦρι. » Μᾶζα ἀμολγαίη, « Ἡσ., ἡ ποιμενική. » Φυστὴ (»Τριπτὴ, κτλ.) —, « Ἀθ., τριφτάδες, χιλοπήτταις, φιδὲς, μάτσι κτλ. » (Σόλων) τοῖς ἐν πρυτανείῳ σιτουμένοις μᾶζαν παρέχειν κελεύει, ἄρτον δὲ ταῖς ἑορταῖς προσπαρατιθέναι, « Ἀθ.

Μαζαγρέτας [μάζα, ἀγείρω], ου (ὁ), Κωμ. ψωμοζήτης.

Μαζάω-ῶ καὶ (μσ.) άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι, = Μάττω, ζυμόνω. 2) = Τρυφῶ, (παρβλ. Κριθιάω καὶ Ὑπερμαζάω).

Μαζηρὸς, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μάζαν. » Πίναξ —, « Πλδ., = Μαζονόμιον.

Μαζίνας (νης) καὶ **Μάζινος** [;], ου (ὁ), εἶδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Ὀνίσκος καὶ Καλλαρίας (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυξῖνος).

Μάζινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ μάζαν.

Μάζιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μαζός. 2) = τῷ

Μαζίσκη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Μάζα.

Μαζοβόλιον (τὸ), [μάζα, βάλλω] καὶ

Μαζονόμιον καὶ **Μαζονόμον** (τὸ) καὶ

Μαζονόμος (ὁ), [μ. νέμω] ξυλοπινάκα ἢ ταψὶ διὰ τὴν μάζαν (μπομπόταν κτλ.)· πινακωτὴ (διὰ τὸ ψωμί)· (ἐν γέν.) πιάτον, ἀπλάδα.

Μαζοπέπτης [μ. πέπτω], ου (ὁ). ὁ ψήνων μάζαν (ζυμαρικά), (Γαλλ.) patissier.

Μαζοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθειάνω μάζαν, εἶμαι-

Μαζοποιὸς (ὁ, ἡ), = Μαζοπέπτης.

Μαζὸς (ὁ), [συγγ. τῷ Μάσσω ᾗ Μασάω]. βυζὶ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀνδρός)· (Π.) βυζάστρα.

Μαζούσιος [μαζὸς, οὐσία], α, ον, (νλγ.) = Μαστοειδής.

Μαζοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) μάζαν, εἶμαι-

Μαζοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) μάζαν.

Μαζοφορὶς, ίδος (ἡ), = Μαζονόμιον· ἀπλάδα.

Μαζῶν [μάζα], ῶνος (ὁ). (εἰς τὴν Ἀρκαδ.) συμπόσιον εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου.

Μαθαλὶς, ίδος (ἡ), = Μασταλὶς, εἶδ. ποτηρίου.

Μαθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Μανθάνω.

†**Μάθη** (ἡ), Π. σπν. ἀντὶ Μάθησις.

Μάθημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἔμαθεν ἢ μανθάνει τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς μαθήσεως. »Ὅσα εἰς ἱππικὴν μαθήματα συντείνει, « Πλάτ. » Τὰ παθήματα μαθήματα, « Ἡρ. 2) (ἰδιαιτ.) τὰ εἰς τὸ σχολεῖον παραδιδόμενα. » Ἀνθεστηριῶνα μῆνα ὅλον μὴ πέμπειν αὐτοὺς (τοὺς υἱοὺς) εἰς τὰ μαθήματα διὰ τὸ θέας εἶναι πολλὰς, ἵνα μὴ τὸν μισθὸν ἐκτίνῃ, « Θφρ. (Χαρ.) 3) τὰ μαθηματικὰ (καὶ ἰδιαιτ.) ἡ ἀστρολογία. » Γένει μὲν ἦν Χαλδαῖος, πατρὸς δὲ ἀστρονομικοῦ, τῶν περὶ τὰ μαθήματα διατριβόντων, « Φίλ. » Τῶν ἐξ Αἰγύπτου τις περὶ τὸ καλούμενον μάθημα (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Μεθ' ἡμᾶς) συντεταμένων, « Ἀππ. » Ποῦ σὺ τοῦτον ἔχεις τὸν κύκλον ἐν τοῖς σοῖς μαθήμασι; « Γρηγ. 4) (Ἐκκλησ.) τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως. » Τοῦ ἁγίου μαθήματος κατὰ τὸ σύνηθες λεχθέντος, « Συνοδ.

Μαθηματικεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἀστρολογοῦμαι περὶ (Ἐπαγγέλλομαι) τὰ μαθηματικά, εἶμαι-

Μαθηματικὸς, ή, όν. Ὁ πρόθυμος ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μανθάνειν. » Τοιούτων τινῶν μαθηματικοὺς, « Πλάτ. 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἔμπειρος εἰς τὰ μαθήματα (εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ ἰδιαιτ. εἰς τὴν ἀριθμ. καὶ ἀστρλγ.) » Μαθηματική, « ἡ ἐπιστήμη τῶν μαθημάτων (ἀριθμητ. γεωμετρ. κτλ.), (μτγν.) ἀστρολογία. » Ἐλοιδορεῖτο γὰρ ὡς μαθηματικὴν ἀσκούμενος, « Σωκρ.

Μαθηματικῶς, ἐπίρ. Μὲ μαθηματικὸν τρόπον, γεωμετρικῶς κτλ., (ἐν γέν.) ἐπιστημονικῶς. »(Θέων ὁ Σμυρναῖος ἔγραψε) Περὶ τῶν μαθηματικῶς λεγομένων παρὰ Πλάτωνι, «

Μαθηματοπωλικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πώλησιν τῶν μαθημάτων (εἰς τὸ ἐμπορεύεσθαι τὴν διδασκαλίαν, τὰς ἐπιστήμας).

Μάθησις, εως (ἡ). τὸ μανθάνειν, μάθημα· γνῶσις· ἐπιστήμη· ἐμπειρία· συνήθεια. »Λέγειν ἀκούειν θ' ὧν μάθησιν οὐκ ἔχει, « Εὐρ. »Θαυμάζειν τὴν τῶν παλαιῶν περὶ ἅπαν μάθησιν ᾗ σπουδὴν, « Ἀρσδ.

Μαθήσομαι, μέλλ. τοῦ Μανθάνω.

Μαθητεία (ἡ). τὸ μαθητεύειν.

Μαθητέον, θετ. τοῦ Μανθάνω.

Μαθητεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι μαθητής τινος. » Ἐμαθήτευσε δ' αὐτῷ (τῷ Ἰσοκράτει) καὶ Θεόπομπος ὁ Χῖος, καὶ Ἔφορος ὁ Κυμαῖος, « Πλ. 2) (μὲ αἰτ.) ἔχω ἢ κάμνω μαθητήν μου τινὰ, διδάσκω. » Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, « Εὐαγγ.

Μαθητὴς, οῦ (ὁ). ὁ μανθάνων (διδασκόμενός) τι παρά τινος. » Πολλοὶ μαθηταὶ κρείσσονες διδασκάλων, « Παροιμ.

Μαθητιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐπιθυμῶ (Ἔχω προθυμίαν) νὰ μάθω τι ἢ νὰ γένω μαθητής τινος. » Καὶ τήν γε φύσιν ἐμακάριζον ᾗ ἐμαθητίων πολλοὶ, « Συν. 2) (μτγν. μὲ δοτ.) ἀντὶ Μαθητεύω. » Ὡς τῷ παντάπασιν ἀτελεῖ ἀντ' Ἀριστοτέλους μαθητιᾷν, « Ἀνών.

Μαθητικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ πρόθυμος ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μανθάνειν. »Τὸ ἦθος τὸ τῶν θηλειῶν μαθητικώτερον, « Ἀρστ.

Μαθητὸς, ή, όν. (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) Πᾶν ὅ,τι εἶνε δυνατὸν νὰ μάθῃ τις, διδακτόν.

Μαθήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μαθητής, μαθήτρα. » Τὰς τέχνας μαθητρίας γενομένας τῆς φύσεως, « Διόδ.

Μαθητρὶς, ίδος (ἡ), = Μαθήτρια.

Μάθος, εος-ους (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Μάθησις ἢ Μάθημα.

Μαθὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Μανθάνω.

Μαῖα [†μάω], ας (ἡ), (κυρ. Δ.) ἡ μάμμη, ἡ μήτηρ τοῦ πατρὸς, (κοιν. εἰς τὴν Ἑλλ.) κυροῦλα, (καὶ Τουρκ.) γιαγιά. 2) (ἐν γέν. ὡς τιμητ. προσφών. γερόντισσας καὶ ἰδιαιτ. βυζάστρας ἢ [Τουρκ.] νταντᾶς) μάννα, κερά, (καὶ εἰς τὴν Ἑλλ.) θειά. »Μαῖα, τί νυ μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτὴ τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ, « Ὀδ. Τ. 3) (συχνότ.) μαμμή. »Αἱ μαῖαι ταῖς δυστοκούσαις φαρμάκια διδοῦσι, « (Πλάτ, παρὰ) Πλδ. 4) (μτνμ.) εἶδ. μεγάλου θαλασσ. καβούρου, (κοιν.) παγουρομάννα. »Μέγιστον μὲν οὖν (τῶν καρκίνων γένος) ἐστὶν ἃς καλοῦσι μαίας, « Ἀρστ., (παρβλ. Γραῖα).

Μαίανδρος (ὁ). ποταμός τις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μὲ πολλὰς περιστροφὰς, (ὅθ. 2) σχῆμα ἑλικοειδές· στολισμός τις τῶν ἀρχ. τεχνουργημάτων. » Μαίανδρος ἐν κρατῆρσι πηχυαῖος τὸ ὕψος ἐξείργαστο κατὰ σύνθεσιν λίθων παντοίων τὴν ἰδέαν, « Ἰώσ. 3) (ἐν γέν.) περιστροφή, σκολιότης. »Μαιάνδρους πολλοὺς ἑλίττει, σελίνου βρύοντας, ἀγαθοὺς ναυτίλλεσθαι τοῖς ὄρνισι τοῖς ὑγροῖς, « Φλστρ., (ὅθ.

Μαιανδρώδης, εος (ὁ, ἡ). μαιάνδρῳ ὅμοιος, ἑλικοειδής.

Μαιὰς, άδος (ἡ), ἀντὶ Μαῖα, μαμμή. 2) (ἐπιθετ.) ἀντὶ Μαιευτική. » Τέχνη —, « Νόνν.

Μαιεία (ἡ). τὸ μαιεύειν, τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τῆς μαμμῆς.

Μαίευμα (τὸ), [μαιεύω], = Λόχευμα, γέννημα.

Μαίευσις, έως (ἡ). τὸ μαιεύειν, ξεγέννημα.

Μαιευτὴρ, ῆρος καὶ **Μαιευτὴς**, οῦ (ὁ), ὁ μαιεύων, μάμμος.

Μαιευτικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαιεύειν. »Μαιευτικὴ (τέχνη), « ἡ τῆς μαίας, ἡ μαμμοσύνη.

Μαιεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μαιευτήρ, μαμμή.

Μαιεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -σομαι. Ξεγεννῶ (ὡς μαμμή). (μτνμ.) » Ὄρνιθας —, « Σδ., βάλλω κλώσσαις νὰ 'βγάλουν πουλιά.

Μαιήϊος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μαιευτικός.

Μαιήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Μαιευτής.

;**Μαιμάζω**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαιμάσσω.

Μαιμακτήρια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἑορτή τις εἰς τιμὴν τοῦ Διὸς Μαιμάκτου, (ὅθ.

Μαιμακτηριὼν, ῶνος (ὁ). ὁ πέμπτος μὴν (15 Δεκ. — 15 Ἰαν.) τῶν Ἀθην.)

Μαιμάκτης, ου (ὁ). ταραχώδης, θυελλώδης (ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὡς αἰτίου τῆς κακοκαιρίας τοῦ χειμῶνος), [ἐκ τοῦ

Μαιμάσσω, Μ. άξω, Π. [μαίομαι]. (μὲ γέν.) ἐπιθυμῶ σφοδρῶς (περιπαθῶς). (χ. πτ.) κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν (μὲ ἀγῶνα, μὲ παραφορὰν πάθους)· ταράττομαι, ἐνθουσιῶ, μαίνομαι.

†**Μαίμαχος** (ὁ, ἡ), = Μαιμάκτης, ἄγριος, (παρβλ.) Ἀμαιμάκετος.

Μαιμάω, Μ. ήσω καὶ

Μαιμώσσω, Μ. .; καὶ

Μαιμώω ἢ **Μαιμώομαι** (χ. Μ.), Π. = Μαιμάω.

Μαινὰς, άδος (ἡ), Π. (ἐν γέν.) ἀντὶ Μαινομένη, μανιώδης ἢ· μανίαν ἐμπνέουσα. (ἰδιαιτ.) ἡ Βακχικῶς ἐνθουσιῶσα. (ὅθ. ‖. οὐσ.) = Βάκχη.

Μαίνη (ἡ), [;], = Μαινίς.

Μαινίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Μαινὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἰχθ. (ἀπὸ τὸ γέν. τῆς ἀφύης), (κοιν., ἀπὸ τοῦ Λτν. mænula,) μαινοῦλι καὶ (κατὰ παραφθορ.) μανόλι καὶ (ἄλλ.) γρέτσα, (εἰς τὸ Βυζ.) στρογγύλα, (καὶ Τουρκ.) μεζίκι, (Γαλλ.) mendole.

Μαινόλης, ου (ὁ) καὶ

Μαινόλιος, ου (ὁ, ἡ), Π. μαινόμενος, μανιώδης. (σπν.) μανίας πρόξενος.

Μαινολὶς ἢ **Μαινόλις**, ίδος ἢ ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Μαινόλης.

Μαίνομαι [συγγ. τῷ μαιμάω], Μ. μανήσομαι ἢ μανοῦμαι (ἀόρ. Ἐμάνην, πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Μέμηνα καὶ πθ. [εἰς τὸν Θκρ. μόνον] Μεμάνημαι). Εἶμαι κυριευμένος ὑπὸ μανίας ἢ ἐνθουσιασμοῦ (ἐν γέν.) ὑπὸ σφοδροῦ πάθους· τρελλαίνομαι. (συνεχδχ.) κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν (ὡς μανιώδης)· (μὲ ἀπαρ.) ἐπιθυμῶ (κοιν. κάμνω 'σὰν τρελλὸς) νά. »Ἐμαινόμην φιλῆσαι, « Θκρ. ‖. » Δάφνη ἡ μαινομένη, « Διοσκδ. Βυζ., ἡ μανίας πρόξενος, (παρβλ. Μανικός).

†**Μαινομένη** (ἡ), (μτγν.) ἀντὶ Μαίνη, (ὅθ.

†**Μαινομένια** (τὰ). τὰ παστὰ μαινίδια, (Ἰταλ.) ἀντζοῦγαις.

†**Μαίνω** (χ. Μ.). Τρελλαίνω, (εἰς τὸ πεζὸν εὔχρ. κυρ. τὸ σύνθ.) Ἐκμαίνω. »Ἣ θνητοὺς μαίνει φαντάσμασιν ἠερίοισιν, « Ὀρφ.

Μαίομαι [†μάω], Μ. . .; (πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Μέμαα), Π. (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) προσπαθῶ ἐπιμόνως· ἐπιθυμῶ μὲ σφοδρὰν ἔφεσιν· κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν (σπεύδω) πρὸς. ζητῶ, ἐρευνῶ, ἀναζητῶ. (ἐν γέν.) προθυμοῦμαι. »Μαιομένῳ κομιδῆς, « Ἀπλλν. » Κῶας ἄγειν κριοῖο μεμαῶτας, « αὐτ. » Ἀλλ' οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι μαίεσθαι προτέρω, « Ὀδ. Ξ. » Πῇ μέματον; « Ἰλ. Θ. (ᾗ ἀπολ., μάλιστα εἰς τὴν μτχ.) » Ἂλτ' ἐπὶ οἱ μεμαώς, « Ἰλ. Φ. » Κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο ὠκέα Ἶρις, « Ἰλ. Ο.

Μαιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, = Μαιεύω, -ομαι, ξεγεννῶ· (Π.) τίκτω ἢ γαλακτοτροφῶ (;).

Μαῖρα (ἡ), [μαρμαίρω]. ὁ Σείριος (ἄλλ. Κύων) ἀστήρ, (ὅθ. 2) (εἰς τὸν Λυκόφρ.) ἡ Ἑκάβη (ὡς μεταβληθεῖσα εἰς κύνα).

†**Μαίσων**, ωνος (ὁ). ὁ παριστάνων εἰς τὸ θέατρον συνήθως τὸ πρόσωπον τοῦ μαγείρου, ὑποκριτὴς (ὁ ἀστειότερος τῶν ἄλλων), (ἀνάλογ. μὲ τὸ Ἰταλ.) παλιάτσος, [ἀπὸ τοῦ πρώτου ἐφευρετοῦ], (ὅθ. ἐν γέν. εἰς τὰς Ἀθ.) μάγειρος (κυρ. ὁ ἐντόπιος), (ὅθ.

Μαισωνικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς μαίσωνα, ἴδιος μαίσωνος. » Σκῶμμα —, « Ἀθ.

Μαίωσις, εως (ἡ), = Μαίευσις.

Μαιωτικὸς, ή, όν, = Μαιευτικός.

Μαιωτιστὶ, ἐπίρ. Κατὰ τὰ ἤθη ἢ τὴν γλῶσσαν τῶν κατοίκων τῆς Μαιώτιδος, Σκυθιστί.

Μαίωτρον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ διδόμενον πρὸς ἀμοιβὴν εἰς τὴν μαῖαν, ἡ πληρωμὴ τῆς μαμμῆς.

Μάχαιρα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ

Μάκαρ [μᾶκος], αρος (ὁ καὶ σπν. ἡ, καθὼς καὶ οὐδ. τὸ), (τὸ παρθτ. Μακάρτερος, -άτατος). (κατ' ἐτυμολ.) = Μέγας, ἐπίσημος· (ὅθ. συνήθ.) εὐδαίμων, μακάριος, εὐτυχισμένος· πλούσιος. »Ὥς' ἀμητῆρες . . . ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν, « Ἰλ. Λ. » Μακάρων ἐξ ἐτέων κτέανα, « Ἐπγρ. (πλθ.) » Μάκαρες, « (κατ' ἐξοχ. καὶ ἐνίοτε ὡς οὐσ.) οἱ θεοὶ ᾗ οἱ ἀποθανόντες δίκαιοι, (ὅθ.) » Μακάρων νῆσοι, « Ἡσ., Πίνδ., ὁ παράδεισος τῶν ἀρχ.

Μακαρία (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Μακάριος. ‖. (οὐσ.) = Μακαριότης, εὐδαιμονία. »Κενὴ —, « Λκ., (φρσ. ἀναλογ. μὲ τὸ Γαλλ.) châteaux en Espagne. 2) τόπος εὐδαιμονίας (μακαριότητος), (κυρ.) αἱ νῆσοι τῶν Μακάρων, (ὅθ.) »Βάλλ' εἰς μακαρίαν, « (καὶ ἑλλ.) » Ἐς μακαρίαν τὸ λουτρόν, « Ἀθ., (φρσ.) ἂς 'πάγῃ 'ς τὸ καλὸν (δηλ. κατ' εὐφημ.) 'ς τὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ! 3) εἶδος φαγητοῦ ἀπὸ ἀλεῦρι, μέλι, σταφίδαις καὶ σταγάλια τὸ ὁποῖον ἐμοιράζετο εἰς τὰς ἱεροποιΐας, (καθὼς τώρα ἡ ἐδική μας) μακαριὰ ᾗ τὰ κόλλυβα, ἢ (ἀκριβέστερον) τὸ κολυβοζοῦμι (διότι ὁ Ἡσύχ. τὸ ἐξηγεῖ:) »Βρῶμα ἐκ ζωμοῦ καὶ ἀλφίτων, « (ἐκ τούτου καὶ τὰ Ἰταλ.) μακαρόνια.

Μακαρίζω, Μ. ίσω, = Εὐδαιμονίζω, καλοτυχίζω, (ὅθ. ‖. πθ.) ἀποθνήσκω, γίνομαι-

Μακάριος, α, ον. Εὐτυχὴς, καλότυχος, (ὅθ.) = Μακαρίτης. »Τί γὰρ τούτου μακαριώτερον, τοῦ τῇ γῇ μιχθῆναι; « Ξεν. 2) πλούσιος, divitiis beatus (καθὼς λέγει ὁ Ὡράτ.). » Τὴν μακαριωτάτην πόλιν Καπύην, « Πλβ.

Μακαριότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ μακαρίου, εὐτυχία, εὐδαιμονία.

;**Μακαρὶς**, ίδος (ἡ), ἀντὶ Μακαρία.

Μακαρισμὸς (ὁ). τὸ μακαρίζειν ἢ μακαρίζεσθαι, καλοτύχισμα. » Ἔστι δὲ οὐ μία φύσις, ἀλλ' ἕτερον ἑκάτερον, μακαρισμὸς καὶ ἔπαινος· μακαρίζεται μὲν γάρ τις ἐπὶ τοῖς ἔξωθεν, ἐπαινεῖται δὲ ἐπὶ τοῖς ἔνδοθεν, « Συν.

Μακαριστὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ιστῶς. Ἄξιος μακαρισμοῦ, ζηλωτὸς, μακάριος.

Μακαρίτης, ου (ὁ) καὶ **Μακαρῖτις**, ιδος (ἡ), (ἐν γέν.) = Μακάριος. » Ὡς μακαρίτην τὸν βίον αὐτοῦ κατέλεξας, « Ἀρσφ., (ὅθεν 2) (κατ' εὐφημ.) ὁ ἀποθανὼν, (ἴδε Μάκαρ).

Μακαρίως, ἐπίρ. Εὐτυχῶς, εὐδαιμόνως. » Ζῆν ὡς οἷόν τ' ἐστὶν ἀνθρώπων μακαριώτατα, « Πλάτ.

Μακαρτὸς, ή, όν, Π. ἀντὶ Μακαριστός.

Μακεδνὸς, ή, όν, Π. ἀντὶ Μακεδανὸς, μακρὺς, ὑψηλός.

†**Μακελεῖον** (τὸ), [μάκελον]. κρεοπωλεῖον.

Μακέλη, Ἰων. καὶ

Μάκελλα, ης (ἡ), Δ. Π. [μία, κέλλω]. σκαφεῖον, τσάπα. (μτνμ.) » Διὸς —, « Αἰσχλ., ὁ κεραυνός.

†**Μακελλικὸς**, ή, όν. Μακέλλου ἴδιος. » Κύων —, « Ἀθαν.

†**Μάκελλον** ἢ **Μάκελον** (τὸ), [Λτ.]. (ἐν γέν.) περίφραγμα, (ἰδιαιτ.) ἀγορὰ (κυρ. τῶν τροφίμων καὶ ἰδιαιτ. τῶν κρεάτων). » Πᾶν τὸ ἐν μακέλλῳ πωλούμενον, « Γρφ.

Μάκερ (τὸ), ἄκλ., εἶδος ἀρώματος (κανέλλας) τῆς Ἰνδ.

Μακεσίκρανος (ὁ, ἡ), Π. [μᾶκος, κρᾶνον]. ὁ φορῶν ὑψηλὴν κουκκοῦλαν (σκούφιαν). » Ἔποψ —, « Ἀρσφ.

Μακεστὴρ (ὁ), Π. [μῆκος]. μακρὺς, διεξοδικὸς, ἐκτεταμένος. » Μῦθος —, « Αἰσχλ., (ἴδε καὶ

Μακιστὴρ (ὁ), Π. (μὲ γεν.). ὁ μακρόθεν καθαπτόμενός τινος, δηκτικὸς, ἐγγικτικός.

Μάκιστος, α, ον, Δ. ἀντὶ Μήκιστος.

Μακκοάω-ῶ, Μ. ήσω, Κωμ. [μή, κοέω]. εἶμαι ἢ φέρομαι ὡς ἠλίθιος (εὐήθης), ἀνοηταίνω, (κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ

Μακκὼ, κοῦς (ἡ), = Ἀκκώ.

Μᾶκος, εος (τὸ), Δ. ἀντὶ Μῆκος. ‖. (ἑλλ. προθ.) ἀντὶ Μακράν.

†**Μακρὰ**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μάκτρα.

Μακράδρομος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μακρόδρομος.

Μακραίων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. [μακρὸς, αἰών]. μακρόβιος· μακροχρόνιος. » Βίος —, « Σοφ.

Μακρὰν, (κυρ.) αἰτ. θηλ. τοῦ Μακρός. ‖. (ἑλλ. τοῦ ὁδὸν) ἐπίρ. Τοπ. εἰς μακρὰν ἀπόστασιν, μακρυά· (καὶ Χρν.) πολλὴν ὥραν, (ὅθ.) » Οὐκ εἰς μακρὰν, « Λκ., μετ' οὐ πολὺ, ἐντὸς ὀλίγου. » Μακρὰν χαίρειν φράσας, « (φρσ.), ἀδιαφορήσας ἐντελῶς.

Μακραύχην [μ. αὐχήν], ενος (ὁ, ἡ). μακρολαίμης, (Π.) μακρὺς, ὑψηλός.

Μακρηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ πολλὰ (διεξοδικά), μακρολογῶ.

Μακρηγορὴς, έος (ὁ, ἡ), = Μακρήγορος.

Μακρηγορία (ἡ), τὸ μακρηγορεῖν, ἐκτεταμένη (διεξοδικὴ) ὁμιλία, μακρολογία.

Μακρηγόρος (ὁ, ἡ), [μακρὸς, ἀγορεύω]. ὁ ὁμιλῶν διεξοδικὰ, μακρολόγος.

Μακρήγορος (ὁ, ἡ). (λόγος) διεξοδικὸς, διεξοδικῶς ἐκφρασμένος.

Μακρηγόρως, ἐπίρ. Μετὰ μακρηγορίας, διεξοδικά.

Μακρημερία (ἡ). μεγάλη (καλοκαιρινή) ἡμέρα.

;**Μακρήμερος** (ὁ, ἡ), = Μακροήμερος.

Μακροβάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ βαίνων (περιπατῶν) μὲ μακρὰ βήματα.

Μακρόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἢ διαρκῶν πολὺν καιρόν. » Αἰὼν —, « Αἰσχλ.

Μακροβιότης (ἡ). τὸ νὰ ζῇ τις πολὺ, μακροζωΐα.

Μακροβίοτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μακρόβιος.

Μακροβιόω-ῶ, Μ. ώσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι μακρόβιος, ζῶ πολλοὺς χρόνους.
†Μακροβίωσις, εως (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Μακροβιότης.
Μακροβίωτος (ὁ, ἡ), = Μακροβίοτος.
Μακροβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Μακρὰν βάλλω (σφενδονίζω), εἶμαι μακροβόλος.
Μακροβολία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Μακροβόλος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ βολὴ (τὸ ῥίψιμον) φθάνει μακράν.
;Μακρόβωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰς (μεγάλας) βώλους· εὔγεως.
Μακρογένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὺ πηγοῦνι (γένειον) ἢ μακρὰν γενειάδα, μακρογένης.
Μακρόγενυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰς γένυς (σιαγόνας).
Μακρόγηρως (ὁ, ἡ). ὁ φθάσας εἰς μακρὸν γῆρας, μακρόβιος.
Μακρογόγγυλος (ὁ, ἡ). ὠοειδὴς ἢ κυλινδροειδής, μακροστρόγγυλος. » Σωλὴν —, « Ἀθ.
Μακροδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ δάκτυλα.
†Μακροδαπὴς [μακρός, δάπεδον], έος (ὁ, ἡ), (νλγ). ξένος ἀπὸ μακρυνὸν τόπον. » Μακροδαπὲς (τό), « μακρὺ διάστημα.
Μακροδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων (διὰ μιᾶς) πολὺν δρόμον.
Μακροειδής, έος καὶ
Μακροείκελος (ὁ, ἡ). μακρὸς ὁπωσοῦν, μακρὺς μᾶλλον ἢ πλατύς, (Γαλλ.) oblongue.
Μακροζωΐα (ἡ), = Μακροβιότης.
Μακροημέρευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Μακροημερεύω, Μ. εύσω. Γίνομαι-
Μακροήμερος (ὁ, ἡ), = Μακρόβιος, μακροχρόνιος.
Μακρόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ μακράν.
Μακρόθι, ἐπίρ. Εἰς μακρὰν ἀπόστασιν, μακρυά.
Μακρόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰς τρίχας.
Μακροθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ Λαμβάνω ὑπομονήν, εἶμαι μακρόθυμος.
Μακροθυμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Μακρόθυμος (ὁ, ἡ), [μακρός, θυμός]. ὑπομονητικός, ἀνεκτικός· μεγαλόψυχος.
Μακροθύμως, ἐπίρ. Μὲ μακροθυμίαν, ἀνεκτικῶς.
Μακροκάματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπαιτῶν ἢ ἐκτελεσθεὶς μὲ πολὺν κόπον (μακρὸν κάματον).
Μακροκαμπυλαύχην, ενος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων μακρὸν καὶ καμπύλον αὐχένα, μακρολαίμης καὶ καμπουρολαίμης. » Ἐρωδιός —, « Ἀθ.
Μακροκαταληκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Μακροκατάληκτος (ὁ, ἡ). (λέξις) ἔχουσα τὴν τελευταίαν συλλαβὴν μακράν.
Μακροκαταληξία (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικόν) τοῦ μακροκαταλήκτου
Μακρόκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων μακρὸν καυλόν.
Μακρόκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὺ κεντρὶ (μακρὰν ἀκωκὴν κτλ.).
Μακρόκερκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰν οὐρὰν (κέρκον).
Μακροκέφαλος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων μακρὺ κεφάλι

†Μακροκοίμητος (ὁ, ἡ). ὁ πολὺν καιρὸν κοιμώμενος, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Τανυλεγής).
Μακροκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
;Μακρόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰν κόμην (μακρυὰ μαλλιά).
Μακρόκομπος (ὁ, ἡ). μακρὸς ἢ κομπώδης. » Λόγος —, « Τζ.
Μακροκωλία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Μακρόκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ κῶλα (μέλη τοῦ σώματος ἢ μέρη τῆς φράσεως), μακροσκελής. » Μακρόκωλον (τό), « Κικ., μεγάλη κόλλα χαρτίου, (Γαλλ.) papier royal.
Μακρόκωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ κωπιὰ ἢ μακρὰν λαβὴν (κώπην).
Μακρόλεκτρος (ὁ, ἡ). ὁ μένων ἢ κρατῶν πολὺν καιρὸν εἰς τὸ κρεββάτι.
Μακρόλοβος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ ἔχων μακροὺς λοβούς.
Μακρολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μακρηγορέω.
Μακρολογία (ἡ), = Μακρηγορία.
Μακρολόγος (ὁ, ἡ), = Μακρηγόρος.
;Μακρόμαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὺ μαλλί, (οὕτω διώρθ. ὁ Κορ. τὸ Ἀκρόμαλλος).
Μακρονοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω μακρὰν (χρονίαν, διαρκῆ) νόσον.
Μακρονοσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Μακροπαραληκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Μακροπαράληκτος (ὁ, ἡ). (λέξις) ἔχουσα μακρὰν τὴν παραλήγουσαν.
†Μακροπαροίνιος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ παροινία (τὸ μεθύσι) διαρκεῖ πολύ.
Μακρόπεπλος (ὁ, ἡ). ἡ φοροῦσα μακρὸν πέπλον (voile).
Μακρόπνοια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Μακρόπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰν (διαρκῆ) πνοήν, ἀνασαίνων ἀργά. 2) Π. ἀντὶ Μακροχρόνιος. » Ζωὴ μακρόπνους (ἄλλ. γρφ. μακρόπους), « Εὐρ.
Μακροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι μακρόν, ἐκτείνω.
†Μακροπόνηρος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων πολὺν καιρὸν τὴν κακίαν του (τὸ πάθος του), μνησίκακος.
Μακροπονία (ἡ). μακρὰ (διαρκὴς) φιλοπονία.
†Μακροπόρευτος (ὁ, ἡ). ὁ μακρὰν πορευόμενος (φθάνων, ἐκτεινόμενος).
Μακροπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω μακρὺ ταξεῖδι.
Μακροπορία (ἡ). μακρὺ (μακρυνὸν) ταξεῖδι, μακρὺς δρόμος.
Μακρόπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὸν πόρον (πέρασμα), μεταξὺ τοῦ ὁποίου περνᾷ πολὺ διάστημα, (ἐν γέν.) μακρός. 2) ὁ μακρὰν πορευόμενος, ἔχων μακρὸν βάδισμα. » Ἔλαφος —, « Ἀπολλινάρ.
Μακρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακροὺς πόδας, (συνκδχ.) = Μακροβάμων· (ἐν γέν.) μακρός, διαρκής. » Ζωὴ —, « Εὐρ., ἴδε Μακρόπνοος. ‖. (οὐσ.) εἶδος ἐντόμου.
Μακροπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὸν πρόσωπον, μακρομούρης.
Μακρόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ πτερά.
;Μακροπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μακρόθεν πολεμῶν, (παραφρ. τοῦ Τηλέμαχος).
Μακροπτύστης καὶ (Κωμ.) Μακροπτυστος, ου (ὁ). ὁ πτύων μακράν. (συνκδχ.) ἀγέρωχος, ὑπερήφανος.

†Μακρόπυλος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Τηλέπυλος.
Μακροπώγων, ωνος (ὁ), = Μακρογένειος.
Μακρορριζία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-
Μακρόρριζος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ ἔχων (θάμνων) μακρὰς ῥίζας.
Μακρόρρις, ινος καὶ †Μακρόρρινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰν ῥῖνα, μακρομύτης.
Μακρόρρυγχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὺ ῥύγχος.
Μάκρος, εος-ους (τό), (μόνον εἰς τὸν Ἀρςφ.) ἀντὶ Μῆκος.
Μακρὸς [μᾶκος], ά, όν, (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος, καὶ Π. [ἀνμλ.] Μάσσων, Μήκιστος). Μακρύς· διεξοδικός, ἐκτεταμένος· (ἐνίοτε) μακρυνός· (ἐπὶ χρόν.) διαρκής· (Π.) ὑψηλός· βαθύς· (ἐν γέν.) μέγας· πολύς. » Μακροὺς εἴλιξαν ἱμάντας, « Θκρ. » Μακρὴν κέρκον, « αὐτ. » Μακρὰ πλοῖα, « Θκ., τὰ πολεμικά. » Μακρὰ (ἐνν. γραμμή), « Ἀρςφ., ἡ καταδικάζουσα, ἡ μέλαινα ψῆφος. » Μακρὰν ὁδόν, « Ἰσκρ. (καὶ ἐλλ. ἀντὶ ἐπίρ.) » Μακράν, « ἴδε τοῦτο. » Μακρὰν καὶ διαπόντιον στρατείαν, « Πλ. (ἢ μτνμ.) » Μακρὸς λόγος, « Λξ. (καὶ ἐλλ.) » Ὥς τοι μὴ μακρὰ θρυλέοιμι, « Θκρ. (καὶ προθετ. ἀντὶ ἐπίρ.) » Διὰ μακροτέρων, « Ἰσκρ., μὲ μακρολογίαν. » Ἐς τὰ μακρότατα προθυμηθέντος, « Θκ., τὰ μέγιςα. (καὶ ἐπὶ χρόν.) » Ἁ φροντὶς μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ, « Θκρ. » Ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο, « αὐτ. (καὶ προθετ. ἀντὶ ἐπίρ.) » Διὰ μακροῦ (ἐνν. χρόνου), « Αχ., ἴδε Διά. » Εἰς (» Ἐπὶ) μακρόν, « Λξ., ἐπὶ πολύ. » Οὐκ εἰς μακρόν, « Ἀλκίφρ., μετ' οὐ πολύ. » Ὅσον (ἐπὶ) μακρότατον, « Ἡρ. (ὅθ. γρμτ.) » Μακρὰ συλλαβή, « Ἀρςτ., ἡ προφερομένη μὲ διαρκῆ φθόγγον. » Οὔρεα (» Δένδρεα, » Τείχεα) μακρά, « Ὅμ. » Μακρὸν Ὄλυμπον, « αὐτ. » Φρείατα μακρά, « Ἰλ. Φ. » Κύματα —, « Ὅμ. » Μακρὸν ἐέλδωρ, « Ὀδ. Ψ., τὸ πρὸ πολλοῦ. » Μακρὰς οὐσίας κεκτῆσθαι, « Ἀρςτ., μεγάλας. ‖. (ἡ δοτ. ἐλλ. προθ.) Μακρῷ (ἐνν. μέτρῳ), (ἢ τὸ οὐδ.) Μακρὸν καὶ (πλθ.) Μακρά, ἀντὶ ἐπίρ. Πολύ, κατὰ πολλά· κατ' ἔκτασιν· δυνατά, μεγαλοφώνως κτλ. » Μακρῷ πλείους, « Λξ. » Πλουσιώτερος μακρῷ, « Πλάτ. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Μακρῷ ῥᾷον, « Πλ. » Μακρῷ μάλιςα, « Ἡρ. » Μακρὸν ἀΰτεῖν, « Θκρ. » (Ταῦρος) μακρὰ μεμυκώς, « Ἰλ. Σ. » Μακρὰ βιβάς, « Ὅμ., περιπατῶν μὲ μεγάλα βήματα.
Μακροσίδηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) μακρὸν σίδηρον.
Μακροσκελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰ σκέλη· (μτνμ. ἐπὶ λόγου) συγκείμενος ἀπὸ μακρὰς περιόδους (φράσεις).
Μακρόσκιος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων μακρὰν (μακρὰν ἐκτεινομένην) σκιάν.
Μακροστελέχης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὸν στέλεχος (κορμόν).
Μακρόστιχος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἐκ πολλῶν στίχων, σχοινοτενής, διεξοδικός.
Μακροσύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) μακρὰς συλλαβάς.
Μακρότατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Μακρὸς (ὅθ
Μακροτάτω, ἐπίρ. (ὑπερθ. τοῦ Μακράν), Πολλὰ μακρυά, ὅσον τὸ δυνατὸν μακρύτερα.

Μακροτενής, έος (ὁ, ἡ), ὁ ἐκτεινόμενος μακράν, διεξοδικός, σχοινοτενής.
Μακροτένων, οντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τείνων (ἐκτεινόμενος) μακράν, (ἐν γέν) μακρύς. » Ἧλος —, « Ἐπγρ.
Μακρότερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Μακρός, ὅθ:
Μακροτέρω, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ Μακράν), Πλέον μακρυά, μακρύτερα.
Μακρότης (ἡ), τὸ ἀφῃρ. τοῦ Μακρός, μῆκος, ἔκτασις· (ἐπὶ χρόν.) διάρκεια. » Μακρότης ἡμερῶν, « Γρφ., ἡ μακροβιότης.
Μακροτομέω-ῶ [μ. τέμνω], Μ. ήσω. Κλαδεύων ἀφίνω μακρὰς τὰς κληματίδας, δὲν κλαδεύω βαθειά, [ἐκ τοῦ
Μακρότομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ κλαδεύων (ἢ προπαροξ.) κλαδευμμένος ὄχι βαθειά.
;Μακροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Μακρότονος (ὁ, ἡ). πολλὰ τεντωμένος, (ἐπμ.) ἔχων πολὺν τόνον (μεγάλην ἐλαστικότητα), (ὅθ.) = Μακροβόλος. 2) Π μακρύς, ἐκτεταμένος.
Μακροτόνως, ἐπίρ. Μὲ μακρὸν τόνον (προσῳδίαν).
Μακροτράχηλος (ὁ, ἡ), = Μακραύχην, μακρολαίμης.
†Μακροϋπνία (ἡ). τὸ νὰ κοιμᾶταί τις πολὺ (πολλαῖς ὥραις).
Μακροφάρυγξ, υγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὺν ἢ μεγάλον φάρυγγα. » Λάγυνος —, « Ἐπγρ.
Μακροφλυαρητής, οῦ (ὁ), Π. πολλὰ φλύαρος (μωρολόγος).
Μακροφυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φυόμενος (αὐξάνων) εἰς μάκρος· φύσει μακρύς.
Μακρόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων μακρὰ φύλλα.
Μακροφωνέω-ῶ, Μ. ήσω Εἶμαι ἢ Φωνάζω ὡς-
Μακρόφωνος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. ἡ φωνὴ ἀκούεται μακράν, μεγαλόφωνος.
Μακρόχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα χείλη, (συγχ. τῷ Μακρόχηλος.)
Μακρόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰς χεῖρας.
Μακρόχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰς χηλὰς (μακροὺς ὄνυχας).
Μακροχρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι μακροχρόνιος.
Μακροχρονίζω, Μ. ίσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μακροχρονέω.
Μακροχρόνιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἢ διαρκῶν πολλοὺς χρόνους, πολυχρόνιος.
Μακροχρονιότης (ἡ). πολυχρονιότης, μακροβιότης.
Μακρόχρονος (ὁ, ἡ), = Μακροχρόνιος.
Μακροψυχία (ἡ), = Μεγαλοψυχία, (παρήχ. τοῦ Μικροψυχία).
Μακρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Μακρύνω.
†Μάκρυμμα (τό), (Γρφ.), ἀντικείμενον μακρύνσεως (ἀποστροφῆς), βδέλυγμα.
Μάκρυνσις, εως (ἡ). μάκρυμμα, ἔκτασις· ἀπομάκρυνσις κτλ., [ἐκ τοῦ
Μακρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ μακρόν, ἐκτείνω, τραβῶ εἰς μάκρος· παρατείνω, (ἐπμ.) μεγαλοποιῶ, (γρμτ.) μηκύνω (κατὰ χρόνον). 2) φέρω ἢ στέλλω μακράν, ἀπομακρύνω.

Μάκρων, ωνος (ὁ). μακροκέφαλος.
Μακρῶς, ἐπίρ. Διεξοδικά (» Μακρῶς καὶ ἀσαφῶς ἐξηγούμενος, « Πλδ.). (γρμτ.) μὲ μακρὸν φθόγγον. » Τῶν διχρόνων ὅταν μακρῶς ἐκφέρηται, « Δ. Ἀλ.
Μάκρωσις, εως (ἡ), = Μάκρυνσις.
Μακρώτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων μακρὰ ὦτα. » Μίδας —, « Τζ.
Μακτὴρ (ὁ), = Μάκτης. 2) = Μάκτρα.
Μακτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ μάσσειν ἢ ἐκμάσσειν, (ὅθ.) » Μακτήριον (τό), ἐργαλ. τοῦ ζυμώματος ἢ 2) τὸ ἱερὸν κάλυμμα τοῦ ἱκέτου.
Μάκτης [μάσσω], ου (ὁ). ζυμωτής.
Μακτός, ή, όν. Ζυμωμένος, ζυμωτός.
Μάκτρα [μάσσω], ας (ἡ). ἡ σκάφη ὅπου ζυμόνουν, ζυμωταρηά. 2) (καταχρ.) = Λουτήρ. » Κάθιζε εἰς μάκτραν (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Μακράν) καὶ ἀπόνιπτε, « Γαλ. 3) τὸ ἀγγ. ὅπου τρίβουν (ἀνακατόνουν) τὰ ἰατρικά, (ὅθ.
Μακτρισμὸς (ὁ), εἶδ. γελοιώδους χοροῦ, (καθὼς τώρα ὁ λεγόμενος » Πῶς τὸ τρίβουν τὸ πιπέρι, «).
Μάκτρον (τό), [μάσσω]. πανὶ διὰ σφούγγισμα, σφουγγιστῆρι.
Μακύνω, Δ. ἀντὶ Μηκύνω.
Μακών, οῦσα, όν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Μηκάομαι.
Μάκων, ωνος (ἁ), Δ. ἀντὶ Μήκων.
Μάλα (τὸ συγκρ. Μᾶλλον καὶ τὸ ὑπερθ. Μάλιστα), ἐπίρ. Ἐπιτάσ. = Λίαν, Ἄγαν, πολλά, κατὰ πολλά. » Μάλα πολλά, « Ἰλ. Α., πάμπολλα. » Βόες μάλα μυρίαι, « Θκρ. » Μάλα πᾶσαν, « Ἰλ. Ν, σύμπασαν. » Κτήματα πάντα μάλα, « Ἰλ. Χ., ἁπαξάπαντα. » Μάλα γάρ τε κατεσθίει (ὁ λέων τὸν ἔλαφον), « Ἰλ. Γ., ἁρπακτικά, μὲ ὁρμήν. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Εὖ μάλα, « Ὀδ. Χ. » Μάλα δ' εὖ οἶδα, « Ὀδ. Ψ. » Αὐτίκα μάλα, « Ἡρ., ἀμέσως, τώρα (μετ' ὀλίγον). » Μάλα γε ὀψὲ ἀφικόμενος, « Πλάτ. » Μάλ' αἰεί, « Ἰλ. Ψ., ὁλονέν, ἀδιακόπως. » Ἄχρι μάλα κνέφαος, « Ὀδ. Σ., ὡς οὗ ἐσκοτείνιασε καλὰ (ἐντελῶς). » Μάλ' ὧδε, « Ὀδ. Ζ., ἀπαράλλακτα ἔτσι. » Μάλα τοῖον, « Ὀδ. Υ., ἐντελῶς τοιοῦτον. (καὶ πρὸς συγκρ.) » Ἐμέο πρότερος μάλα, « Ἰλ. Κ., πολὺ προτήτερα. (ἢ πρὸς ὑπερθ. ἐκ παράλλ.) » Πάγχυ μάλα, « Ὅμ. (καὶ πρὸς ἄρν.) » Μάλ' οὔπως ἐςιν, « Ὀδ. Ε. (ἢ ἀπολ.) » Ἀλλ' ἴομεν μάλα πρὸς μιν, « Θκρ., ἀμέσως. 2) (μετὰ τοῦ Δή, Ἠ, κτλ. ἢ εἰς τὰς ἀποκρ.) Βεβαιωτ. ἀντὶ τοῦ Πάντως, Μάλιςα· τῷ ὄντι· βέβαια, βεβαιότατα. » Ἦ μάλα, » Ἦ μάλα δή, » Ἦ δήπου μάλα, « Ὅμ. » Μάλα τοι, φάναι τὸν Περικλέα, « Πλάτ. 3) (μετὰ τοῦ Καὶ) Προσθετ. » Λοκροὺς καὶ Βοιωτούς, καὶ μάλα Καρυστίους τε καὶ Ἀνδρίους κτλ., « Ἡρ.
Μαλαβάθρινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἢ Κατεσκευασμένος ἀπὸ-
Μαλάβαθρον (τό), [Μαλαβάρ], ἀρωματικὸν φύλλον τῆς Ἰνδ., (ἰσ.) τὸ μέτελ-
Μάλαγμα (τό), [μαλάσσω], (ἰατρ.) μαλακτικὸν (ἔμπλαστρον) κατάπλασμα. (Τακτ.) σῶμα μαλακὸν κατὰ τὸ ὁποῖον ἔχαναν τὸν τόνον των αἱ προσβαλλουσαὶ πολιορκητικαὶ μηχαναί. (ὅθ.) τὰ παρὰ τὰς πλευρὰς τῶν ἀραγμένων πλοίων ἐξαρτώμενα σχοινίων πλέγματα ἵνα μὴ βλάπτωνται ἐκ τῆς πρὸς ἄλληλα συγκρούσεως, (Ἀγγλ.) fenders. » Διΐστημι δὲ καὶ φιλολοιδόρους καὶ ὀξυθύμους ἀλλήλων, τινὰ παρεντιθεὶς μέσον ὥσπερ μάλαγμα τῆς ἀντιτυπίας, « Πλ.
Μαλαγματίζω, Μ. ίσω. Θεραπεύω διὰ μαλαγμάτων (μαλακτικῶν καταπλασμάτων).
Μαλαγματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει μαλακτικοῦ.
†Μάλαθρον (τό), ἀντὶ Μάραθρον.
Μαλακαίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μαλακόπους, ὁ ἔχων ἀπαλοὺς (τρυφεροὺς) πόδας, (ἐπμ.) περιπατῶν ἐλαφρὰ (σιγανά). » Ὧραι μαλακαίποδες (ἄλλ. γρφ. μαλακαὶ πόδας), « Θκρ., αἱ ἀνεπαισθήτως διαβαίνουσαι ἢ (κατὰ τὴν μτφρ. τοῦ Διδότου) ἀργοκίνητοι (;).
;Μαλακαύγητος (ὁ, ἡ), Π. [μ. αὐγή]. ὁ ἔχων λιγωμένα (ἢ λιγόνων) τὰ μμάτια, (παρβλ.) Κλαδαρόμματος. » Ὕπνος —, « Ἀθ., (ἄλλ. γρφ. Μαλακαύχητος (;) καὶ ὁ Κορ. Μαλακεύνητος).
;Μαλάκειον (τό), = Μαλάκιον.
Μαλακευνέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλαγιάζω (Κοιμοῦμαι) εἰς μαλακὸν στρῶμα, (ὅθ.
;Μαλακεύνητος (ὁ, ἡ), ἴδε Μαλακαύγητος.
†Μαλακευτικός, ή, όν. Μαλακτικός· (μτνμ.) πραϋντικός, [ἐκ τοῦ
†Μαλακεύω, Μ. εύσω. Ἀπαλύνω, μαλακόνω.
Μαλακία (ἡ). ἡ κατάςασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ μαλακοῦ, χαυνότης, μαλθακότης, ἀνανδρία. 2) μικρὰ (ἐλαφρὰ) ἀσθένεια, (Τουρκ.) ζαϊφλῆκι, (ἰδιαιτ.) κακοψυχία τῶν γυναικῶν. 3) γαλήνη, νηνεμία. 4) (πλθ.) χάδια, κολακεῖαι. » Παράγων ἄνδρα πρεσβύτερον θεραπείαις ἢ μαλακίαις, « Ἰσ.
Μαλακίας, ου (ὁ). μαλθακός, θηλυδρίας.
Μαλακιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ γίνομαι μαλακὸς (δελικάτος, ἀδυνάτου κράσεως, φιλάσθενος), (εἰς τὸν Ξεν. ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαλκιάω.
Μαλακίζω, Μ. ίσω. Χαυνόνω, ἐκθηλύνω ἀδυνατίζω. ‖. (μσ.) χαυνοῦμαι· ἀσθενῶ (κυρ. Τουρκ.) ζαϊφλανδίζω· (μὲ αἰτ προθετ.) ὀκνῶ (δὲν τολμῶ) νά.
Μαλάκιον (τό), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ θαλασσινὰ ὅσα δὲν ἔχουν οὔτε ὄστρακον οὔτε λέπι ἀλλὰ μαλακὸν δέρμα, (π. χ.) τὰ ὀκταπόδια κτλ. 2) εἶδ. ςολίσματος γυναικείου, (παρβλ. Μαλάχιον). 3) (Βυζ.) εἶδος μικροῦ σκεύους πλεκτοῦ, σπυρίδιον, (Τουρκ.) ζεμπιλάκι. (εἰς τὴν σημασ. ταύτην εὕρηται καὶ ὑποκορ. Μαλακίσκιον).
Μαλακίων, ωνος (ὁ), Κωμ. = Μαλακίας.
Μαλακόγειος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μαλακὴν γῆν.
Μαλακόγναθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὴν (εὐδιάθετον) γνάθον. » Ἵππος —, « Πλδ. (ἀντιθ. τῷ Σκληρόστομος).
Μαλακογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μαλακὴν γνώμην, πρᾶος, ἄτολμος.

Μαλακόδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὸν δέρμα.

†**Μαλακοειδὴς**,έος(ὁ,ἡ). μαλακὸς (χαῦνος,ἄτονος)τὸ εἶδος,θηλυπρεπής. »Ῥυθμὸς—,« Γρματ., (παρβλ. Λογοειδής).

Μαλακόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὰς τρίχας.

Μαλακόκαρδος (ὁ,ἡ). μαλακὸς(εὐαίσθητος ἢ ἄτονος) τὴν καρδίαν.

Μαλακόκισσος (ὁ),εἶδ. φυτοῦ,(ἄλλ.)Σμίλαξ λεῖα.

Μαλακοκόλαξ, ακος (ὁ), Κωμ. ὁ κολακεύων τινὰ μαλθακὸν ἢ φιλάσθενον ϗ (ἐπμ.) ἐξομοιούμενος πρὸς ἐκεῖνον.

Μαλακοκρανεὺς, έως (ὁ), εἶδος (ἀπροσδιορ.) πτηνοῦ μὲ μαλακὸν κρανίον.

Μαλακοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαλακόνω. (τρπ.) πραΰνω ἢ ἐκθηλύνω, [ἐκ τοῦ

Μαλακοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ μαλακόνων(ἀδυνατίζων· καταπραΰνων κτλ.), μαλακτικός.

Μαλακόπους, οδος (ὁ, ἡ), ἴδε Μαλακαίπους.

Μαλακοπτυχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (περιτυλιγμένος μὲ) ἁπαλὰς πτύχας. »Ἄρτος—,« Ἀθ.

Μαλακοπύρηνος (ὁ, ἡ). (ὀπωρικὸν) τοῦ ὁπ. ὁ πυρὴν εἶνε μαλακὸς (εὔθραυστος).

Μαλακὸς [μαλάσσω], ή, όν. Ἁπαλός· τρυφερός· (ἐν γέν.)εὐάρεστος εἰς τὴν αἴσθησιν, ἀναπαυτικός. »Εὐνὴ—,« Ὅμ. »Πόκος (» Χόρτος)—, « Θκρ. »Τάπητες ὕπνω μαλακώτεροι , αὐτ. » Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις,« αὐτ. »Μαλακώτερον σπογγιᾶς, « Πλ. (καὶ ἀντὶ οὐσ.) »Κατέαξε τὸ ἀμύγδαλον ϗ κατήσθιε τὸ μαλακὸν,« Ἀρστ. » Πρόβατα μαλακὰ,« Δμ.,Πλδ.,τὰ τρεφόμενα ἐντὸς ςαύλων(διὰ σφάξιμον),ὄχι τὰ ὀρεσίτροφα. 2)(μτνμ.)ἡδονικὸς,θελκτικός· (ἐπὶ λόγ.) γλυκὺς, κολακευτικός· (ἐν γέν.)ἐλαφρὸς,μέτριος.»Μαλακὰ ἔπεα,« Ὅμ., Ἡσ. »Μαλακοὺς ἔρωτας προσπνείει,« Θκρ. »Μαλακαὶ ζημίαι,« Θκ. »Μαλακὸν οὐδὲν ἐνδιδόναι,« Ἡρ., Ἀρςφ. (καὶ πλθ.) »Μαλακὰ,« Ξεν.,αἱ εὐστάθειαι, ἡ καλοπέρασις. »Μὴ τὰ μαλακὰ μῶεο,« Ἐπίγ. »Ἐκ τῶν πόνων ϗ τὰ μαλακὰ γίγνεται,« Ξεν. 3) (ἐπὶ ἀνθρ.) φιλάσθενος, ἀδυνάτου κράσεως, (Ἰταλ.) δελικάτος· (τρπ.) δειλὸς, μαλθακός· τρυφηλός· ἀδρανὴς, ἄτονος. (καὶ ἐπὶ καλοῦ) πρᾶος, ἤπιος. »Μαλακοὶ ϗ πολέμου ἄπειροι,« Ἰσκρ. » Αὐτοὶ μὲν ἀεὶ μαλακώτεροι ἐγίγνοντο, οἱ δὲ πολέμιοι θρασύτεροι,« Ξεν. (καὶ ἐπὶ καλοῦ) » Μαλακωτέροις χρήσονται τοῖς Ἀθηναίοις,« Θκ. »Μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς, τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος,« Πνδ.

Μαλακόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὴν σάρκα(τρυφερὸν κρέας), Ἀπαλόσαρκος.

Μαλακόστρακος(ὁ,ἡ). ὁ ἔχων μαλακὸν (εὔθραυστον) ὄςρακον (καθὼς οἱ ἄςακοὶ καὶ αἱ καρίδες).

Μαλακότης(ἡ). ἡ κατάςασις τοῦ μαλακοῦ, ἁπαλότης, μαλθακότης.

Μαλακότριβος (ὁ, ἡ). (ὁδὸς) ἡ μαλακῶς τριβομένη (ὁδευομένη), εὐδιόδευτος.

†Μαλακόφθαλμος (ὁ, ἡ),= Μαλακογέτης. 2) (εἰς τὸν Ἀθ. ἴσ.)ἐσφαλμ. ἀντὶ Μελανόφθαλμος.

Μαλακόφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὸν φλοιὸν (ἁπαλὴν φλοῦδαν).

Μαλακοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ μαλακὰ φορέματα.

Μαλακόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π.= Μαλακογνώμων.

Μαλακόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὴν (γλυκεῖαν) φωνήν.

Μαλακόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαλακὸν (ἐλαφρὸν) χέρι.

Μαλακοψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Μαλακόψυχος (ὁ, ἡ). δειλὸς, μικρόψυχος, ἄτολμος.

Μαλακτὴρ (ὁ). ὁ μαλάσσων (μαλακόνων) διὰ τῆς ἐργασίας τι.

Μαλακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ μαλακόνειν.

Μαλακτὸς, ἡ, όν. Ὁ μαλαχθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ μαλαχθῇ. »Μαλακτὰ δ' ἐστὶ τῶν πεπηγότων ὅσα μὴ ἐξ ὕδατος,« Ἀρστ.

Μαλάκυνσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Μαλακύνω, Μ. υνῶ. Ἁπαλύνω, μαλακόνω.

Μαλακώδης, εος (ὁ, ἡ),=Μαλακοειδής.

Μαλακῶς, ἐπίρ. Μαλακά· ἀναπαυτικά. » Αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῄσδοντι καθεύδειν,« Θκρ. » Πίομαι μαλακῶς,« αὐτ.,ἡδέως. 2)ἀτόνως,ἀσθενῶς.»Μαλακῶς ἔχω,« Ακ., εἶμαι ὀλίγον ἀνήμπορος. »Ἂν μὴ μαλακώτερόν τις ἅπτηται τῆς ζητήσεως,« Συν.

Μάλαξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Μαλάσσω(ττω), Μ. άξω. Μαλάζω.(κυρ. ἐπὶ δερμ.) ἀργάζω· (ἐπμ.) ἁπαλύνω, μαλακόνω· (συνκδχ.) χαυνόνω, ἐκνευρίζω· (τρπ.) πραΰνω,ἐξιλεόνω. μετριάζω, καταπραΰνω. » Χρόνος μαλάξει· νῦν δ' ἔθ' ἡβάσκει κακὸν,« Εὐρ.

Μαλάχη (ἡ), [μαλάσσω]. τὸ γνωςὸν φυτὸν, ἡ μολόχα.

Μαλάχιον (τὸ). φόρεμα γυναικεῖον (μὲ χρῶμα μαλάχης), (ἴσ.)=Μαλάκιον.

Μαλερὸς [μάλα], ά, όν, Π. σφοδρός· (μτνμ.) ζωηρός. (κυρ ἐπὶ πυρὸς) καταβρωτικός· (ἐπὶ πολέμου) ἐξολοθρευτικός· (πθ.) ὁ γινόμενος παρανάλωμα πυρὸς (»Μαλερὰ μέλαθρα,« Εὐρ.)· (ὅθ.) ἄτονος, ἀνίσχυρος,= Μαλθακός. »Μαλεραὶ φρένες,« Ἡσύχ.

Μάλη (ἡ),=Μασχάλη (μόνον εἰς τὴν φρ.) »Ὑπὸ μάλης, καὶ (μτγν.) » Ὑπὸ μάλην,« κρυφίως, (Γαλλ.) sous main. »Οὐχ ὑπὸ μάλης ἡ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ,« Δμ.

Μάλθα [μαλάσσω], ης (ἡ). μίγμα κηροῦ καὶ πίσσης ἢ ἀμόργης κτλ. διὰ καλαφάτισμα τῶν πλοίων καὶ ἄλειμμα τῶν γραφικῶν πινακίδων,(ὅθ. τὸ κοιν.)σμάλτος. 2) εἶδ. θαλασσ. κητώδες ἰχθύος.

Μαλθαίνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Μαλθάσσω.

Μαλθακευνία (ἡ). τὸ νὰ κοιμᾶταί τις εἰς μαλακὸν στρῶμα.

Μαλθακεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι ὡς μαλθακός.

Μαλθακηρὸς,ἐσφαλμ. ἀντὶ Μάλθα κηρός.

Μαλθακία (ἡ), Π. ἀντὶ Μαλακία.

Μαλθακίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. ἀντὶ Μαλακίζομαι, χαυνοῦμαι, ὀκνῶ. »Δεῖν ἐμὲ πλεῖν καὶ μὴ μαλθακίζεσθαι,« Πλάτ.

Μαλθάκινος, η, ον, Π. ἀντὶ-

Μαλθακὸς, ή, όν,= Μαλακὸς, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπ.) τρυφηλὸς, χαῦνος, ἄνανδρος. »Μαλθακὸν ὕδωρ,« Ἱππκρ., τὸ σύγλιον.

Μαλθακότης (ἡ),= Μαλακότης, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπ.) χαυνότης, ἀνανδρία.

Μαλθακόφωνος (ὁ, ἡ),=Μαλακόφωνος.

Μαλθακόω-ῶ, Μ. ώσω,=Μαλακόω.

Μαλθακτήριος,α,ον καὶ

Μαλθακτικὸς, ή, όν,=Μαλακτικός.

Μαλθακύνω (χ. Μ.). Κάμνω μαλθακόν τι, τρέπω ἐπὶ τὸ μαλθακώτερον.

Μαλθακώδης, εος(ὁ, ἡ). μαλακούτσικος· (τρπ.) κλίνων πρὸς τὴν μαλθακότητα.

Μαλθακῶς, ἐπίρ. Ἠπίως, τρυφηλῶς· τρυφερά.

Μάλθαξις, εως (ἡ),=Μάλαξις, [ἐκ τοῦ

Μαλθάσσω, Μ. άξω,= Μαλάσσω, (τρπ.) γλυκομιλῶ, κολακεύω. πραΰνω.

Μάλθη (ἡ),=Μάλθα.

†Μαλθόω-ῶ, Μ. ώσω, γλσ.=Μαλθακόω.

Μαλθώδης,εος(ὁ, ἡ). ἰξώδης (ὡς ἂν μάλθα).

Μάλθων,ωνος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Μαλθακός.

†Μαλιασμὸς (ὁ) καὶ

†Μαλίη (ἡ),=Μάλις.

Μαλιναθάλλη (ἡ), [;] εἶδ. φυτοῦ, κύπειρος φαγώσιμος τῆς Αἰγύπτου, (Ἀραβ.) χάμπ-οὐλ-λεζίζ.

Μάλινος, α, ον, Δ. ἀντὶ Μήλινος.

Μάλιον(τὸ),ὑποκορ. τοῦ Μαλλὸς,σγουρόν.

†Μᾶλις,ιος(ἡ), [Λτ. maleus], νόσος τις (ἄσθμα ἢ καταῤῥοὴ) τῶν ὄνων, τῶν ἵππων κλπ.

Μαλὶς, ίδος (ά), Δ. ἀντὶ Μηλὶς, μηλιὰ, ἢ· Μηλιὰς (νύμφη).

Μάλιστα, ἐπίρ. (ὑπερθ. τοῦ Μάλα), ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον, ὑπερβαλλόντως, πρὸ πάντων, κατ' ἐξοχήν. »Μουσάων μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας,« Θκρ. »Πᾶσι,μάλιςα δ'ἐμοὶ,« Ὅμ. »Πρῶτον μὲν... μάλιστα δὲ...« Αξ. »Μάλιςα μὲν τὴν ὁμόνοιαν διατηρεῖν, εἰ δὲ μή...« Αμ. »Μάλιστα μὲν διὰ τοὺς θεοὺς, ἔπειτα δὲ καὶ διὰ τοὺς δικάζοντας ὑμῶν ἐσώθην,« Δμ. (ϗ πρὸς ἐπίρ.) »Ἄγχι μάλιστα,« Ἰλ. Ξ. (ϗ μὲ γεν.) »Εὔνουν τῷ πλήθει τοῖς μάλισθ' ὁμοίως,« Ἡρ. »Ὀρνίχων μάλιςα,« Θκρ. (ϗ ἐνάρθρ.) »Τὰ μάλιςα,« Αξ. »Σέβουσι τὴν πίςιν ὁμοῖα τοῖσι μάλιστα,« Ἡρ. (ϗ προθετ.) »Ἐς (»Ἐπὶ)μάλιςα,« Αξ. (ϗ προσκειμ. τοῦ ἄρθρ.) »Ὠμὸς ἐν τοῖς μάλιστα,« Αξ. (ϗ μὲ ἐπιτ. μόρ.) »Ὡς (»Ὅτι, »Ὅσον) μάλιστα,« Αξ. 2) (μὲ ἀριθμ. ϗ ποσότ. σημαντ. ἢ ὁμοιωματ. ὀνόματα) ὡς ἔγγιςα· σχεδὸν, (κοιν.) τὸ πολὺ-πολύ. » Ἔτει ἑκατοστῷ μάλιστα,« Θκ. »Κατ' ἴχνος μάλιςα ἀνθρώπου,« Αξ. (ϗ μετὰ τοῦ Που καὶ Πη.) » Μάλιστά που κατὰ μέσον,« Αξ. »Ὡς ἀνδρῶν τρισμυρίων μάλιστά κη,« Ἡρ. 3) (εἰς τὰς ἀποκρ.) βεβαιότατα. »Ἆρ' οὖν τεχνῖται εἰσί; μάλιστα, (καὶ μετὰ τοῦ Γε) μάλιστά γε,« Πλάτ. (καὶ μὲ γεν.) »Πάντων μάλιστα,« αὐτ., ἴδε Μᾶλλον. 4) (καταχρ.) ἀντὶ τοῦ Μᾶλλον. (μὲ γεν.) » Ταύτην μάλιστα τῆς κόρης ἀσπάζεται,« Εὐρ. (καὶ πρὸς δοτ.) μετὰ τοῦ Ἤ) »Ὕμμι μάλιστα ἢ ἐμοὶ,« Ἀπλλν.

Μαλκάω (έω καὶ Π. είω)-ῶ, Μ. ήσω. Ναρκοῦμαι (Κοκκαλιάζω)ἀπὸ ψύχος, [ἐκ τοῦ

Μάλκη (ἡ), [μαλακός]. νάρκωσις (μούδιασμα) ἐξ αἰτίας ψύχους, κοκκάλιασμα.

†Μαλκιάω-ῶ, Μ. άσω, = Μαλκάω.

†Μάλκιος (ὁ, ἡ), (τὸ ὑπερθ. Μαλκιώτατος καὶ Μαλκίστατος), Γλσ. ὁ προξενῶν μάλκην, ναρκωτικός· (ἐπμ.) ψυχρότατος.

†Μαλκὸς, ή, όν, Γλσ. ἀντὶ Μαλακὸς ἢ Μάλκιος.

Μαλλόδετος (ὁ, ἡ), Π. δεμένος μὲ μάλλινον δέμα (μὲ τριχιάν).

Μᾶλλον, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ Μάλα), πλέον, πλειότερον, περισσότερον. » Ἐραστὴς ἐξ ὀργῆς μᾶλλον ἐρεθίζεται,« Θκρ. » Ὁ μὲν μᾶλλον, ὁ δὲ ἧττον, « Πλ. (καὶ μὲ ἐπιτατ.) » Πολὺ (» Πολλῷ, »Ἔτι, » Τοσούτῳ) μᾶλλον, « Αξ. « Τί μᾶλλον ; « Πλ., τί ἐκ τούτου ; » Οὐδὲν (» Οὐδέν τι) μᾶλον, « Αξ., ἐπίσης, οὐχ ἧττον. (ϗ πρὸς γεν.) » Ἔξεστι δὲ ἡμῖν μᾶλλον ἑτέρων, « Θκ. » Μᾶλλον τοῦ δέοντος, « Ξεν. » Παντὸς μᾶλλον, « Πλάτ., μάλιστα, βεβαιότατα, (καὶ ἑπομένης ἀρν.) ὁλότελα. » Παντὸς μᾶλλον τά γε ῥήματα οὐκ ἐξέμαθον, « αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἤ) » Μᾶλλον ἔτι ἢ τὸ πάροιθεν, « Ὀδ. Α. » Ἄμεινον ἀνθρώπῳ τεθνάναι μᾶλλον ἢ ζώειν, « Ἡρ. » Οὐ γέλωτα κινεῖ μᾶλλον ἢ καταγελᾶται, « Λογγ. (καὶ μετὰ τοῦ Οὐ) » Οὐδέν τι μᾶλλον ἐπ' ἡμέας ἢ οὐ καὶ ἐπ' ὑμέας, « Ἡρ. » Πόλιν διαφθεῖραι μᾶλλον ἢ οὐ τοὺς αἰτίους, « Θκ. » Οὐδὲν μᾶλλον τὴν σὴν ἐσθῆτα ἢ οὐ καὶ τὴν ἐμὴν, « Ἡρ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἀλλὰ) » Μᾶλλον αἱροῦνται συνεῖναι τοῖς.., ἀλλ' οὐ τοῖς.., « Ἰσκρ. (καὶ μετὰ τοῦ Οὕτως—Ὡς) » Οὐκ ἔσθ' ὅ,τι μᾶλλον πρέπει οὕτως, ὡς.., « Πλάτ. (καὶ μετὰ τοῦ Τι) » Μᾶλλόν τι ἤδη διορᾶν ἢ πρόσθεν, « Ξεν. (ϗ παραλλ.) » Μᾶλλον δὲ μᾶλλον πρὸς πέτρας ἄγει σκάφος,« Εὐρ. (ϗ πρὸς συγκρ.) » Ῥηΐτεροι μᾶλλον, « Ἰλ Ω. » Γέροντας γιγνομένους, μᾶλλον ὀξυφωνοτέρους γενέσθαι, « Ἀρστ. 2) κάλλιον, καλλιώτερον. » Εἰκὸς, μᾶλλον δ' ἀναγκαῖον, « Δμ. » Μᾶλλον μὲν οὖν, « Αξ.

Μαλλὸς (ὁ), [μᾶλον]. μαλλὶ (κυρ. προβάτου)· πλεξίδα τῶν μαλλιῶν.

Μαλλότερον, Δ. ἀντὶ Μᾶλλον.

Μαλλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σκεπασμένος ἐκ φύσεως μὲ) μαλλί.

Μαλλόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ μαλλὶ, (ὅθ.

Μάλλωσις, εως (ἡ). μάλλιασμα. 2) = Μαλλὸς, σκέπασμα ἀπὸ μαλλί.

Μαλλωτὸς, ή, όν. Μαλλιασμένος· γουνωμένος· (ἐν γέν.) μαλλιαρός. 2) (Π.) σκεπασμένος ὑπὸ πλῆθος προβάτων. » Ἴδη —, « Ἡσύχ.

Μαλόβαθρον (τὸ), ἴδε Μαλάβαθρον.

Μαλοδροπεὺς, ῆος, Δ. ἀντὶ Μηλοδροπεὺς, έως (ὁ), Π. ὁ δρεπόμενος (τρυγῶν) μῆλα,« Σπφ.

Μᾶλον (τὸ), Δ. ἀντὶ Μῆλον.

Μαλοπάρηος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Μηλοπάρειος.

;Μαλὸς (ὁ), σπντ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαλλός.

Μαλὸς, ή, όν, Π. μαλλιαρὸς, (παρβλ.) Ἀμαλός.

Μαλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, Δ. ἀντὶ Μηλοφορέω, [ἐκ τοῦ

Μαλοφόρος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Μηλοφόρος.

Μᾶμα (τὸ). φαγεῖ', (κοιν.) μαμά.

Μαμηρὰ ἢ Μαμιρὰ (ἡ) καὶ Μαμιρᾶς, ᾶ (ὁ), [ξεν.]. εἶδος φυτοῦ (ἰατρ.), Δορύκνιον τὸ Ῥωμαϊκὸν, ἢ Χελιδόνιον τὸ μικρόν.

Μάμμα ἢ Μάμμη, ης (ἡ). (κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν μικρῶν παιδιῶν, καὶ ὡς εἶδος οἰκιακ. προσφων.) ἡ μητέρα, (κοιν.) μάννα, (Γαλλ.) maman. 2) (μτγν.) = Μαῖα, (Τουρκ.) γιαγιὰ, ἢ 3) (ἐνίοτε) παραμάννα.

†Μαμμαία (ἡ), Σγλ. ἀντὶ Μαμμία.

Μαμμάκουθος καὶ Μαμμάκυθος (ὁ), Κωμ. [μάμμα, κεύθω]. εὐήθης, μωρὸς, κουτός.

Μαμμᾶν, (φωνὴ συνήθης τῶν νηπίων ὅταν ζητοῦν) φαγεῖ'.

;Μαμμάριον (τὸ), = Μαμμίδιον.

Μάμμη (ἡ), ἴδε Μάμμα.

Μαμμία (ἡ), = Μάμμα, μάννα, ἢ· κυροῦλα καὶ (ἄλλ.) μανιά.

Μαμμίδιον καὶ Μαμμίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μαμμία, μαννίτσα, μαννοῦλα.

Μαμμόθρεπτος (ὁ, ἡ), (κατὰ λέξ.) ἀναθρεμμένος ὑπὸ τῆς μάμμης (τῆς κυρούλας) του, (ἐπμ.) χαϊδεμμένος, (Γαλλ.) enfant gâté, (ὅθεν ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) = Μαμμάκυθος.

†Μαμμωνυμικὸς, ή, όν. Ὁ ἀπὸ τῆς μάμμης (προμάμμης) του παρωνυμούμενος.

Μὰν, Δ. καὶ Π. ἀντὶ Μὴν, σύνδ. Βεβ., Συλλογ., Ἐναντ. κτλ. » Ἦ μὰν, »Οὐ μὰν, » Ἔστε μὰν, ὅτε. . , » Ἄγρει μὰν,« Ὅμ. » Καὶ μὰν, ἐς στομάλιμνον ἐλαύνεται,« Θκρ.

Μὰν, μανὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Μήν.

Μανάκιον (τὸ), = Μαννάκιον.

Μανάκις [μανὸς], ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ὀλιγάκις, σπανίως, (κοιν.) ἀραιὰ καὶ ποῦ.

Μανδάκη (ἡ), [;]. τρόπος τις τοῦ καίειν πρὸς θεραπείαν τοὺς ἵππυς, (ἴδε τὸ ἐπμ.).

Μανδακηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει μανδάκης, (δηλ.) ἐν χρῷ, μέχρι τοῦ δέρματος.

Μάνδαλος (ὁ). ὁ ὀχεὺς (τὸ ζύγωθρον) τῆς θύρας, (ὅθεν

Μανδαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Κλείω μὲ) τὸν μάνδαλον, μανδαλόνω.

Μανδαλωτὸς, ή, όν. Κλεισμένος μὲ ἢ ὡσὰν μὲ μάνδαλον. » Φίλημα μανδαλωτὸν, « Ἀρςφ., τὸ στόμα μὲ στόμα.

;Μανδοειδὴς, εος (ὁ, ή). ὁ ἐν εἴδει μανδύα.

Μάνδρα (ἡ). τόπος περιφραγμένος διὰ πρόβατα κτλ., (ἐκκλησ.) μοναστήριον.

Μανδραγόρας, ου (ὁ), εἶδος φυτοῦ ναρκωτικοῦ καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζόμενον ὑπνωτικὸν ποτόν.

Μανδραγορίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ.) Κάμνω νὰ πίῃ τις (τὸν ποτίζω) μανδραγόραν.

Μανδραγορικὸς, ή, ὸν καὶ Μανδραγόρινος η, ον. Ὁ τοῦ μανδραγόρου.

Μανδραγορίτης, ου (ὁ) (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ μανδραγόραν.

Μάνδρευμα (τὸ). μανδρί·(ἐκκλησ.)μοναςήρι, [ἐκ τοῦ

Μανδρεύω, Μ. εύσω. Κλείω εἰς μάνδραν ἢ μοναστήριον, μανδρίζω.

†Μανδρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μάνδρα, μανδράκι.

Μανδύας, ου καὶ α (ὁ) καὶ Μανδύη ϗ Μανδὺς, ύος (ἡ), [Περσ.], = Χλαμὺς, μάλλινον χονδρὸν ἐπανωφόρι.

Μανδυοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). μανδύᾳ ὅμοιος.

Μανδυοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ μανδύαν.

Μανέρως [κυρ. ὄνομα], έρωτος (ὁ), θρηνητικόν τι ᾆσμα παρ' Αἰγυπτίοις.

Μανῆς ἢ Μάνης [Φρύγ. ὅθ. ἴσ. = Μάγνης], οῦ ἢ ου (ὁ), ὄνομα δούλου εἰς τὰς κωμῳδίας· (ἐν γέν.) δοῦλος. » Ἐξ ὧν γὰρ ἐκομίζετο (τὰ ἀνδράποδα) ἢ τοῖς ἔθνεσιν ἐκείνοις ὁμωνύμως ἐκάλουν τοὺς οἰκέτας, . . ἢ τοῖς ἐπιπολάζουσιν ἐκεῖ ὀνόμασι προσηγόρευον, ὡς Μάνην ἢ Μίδαν τὸν Φρύγα, Τίβιον δὲ τὸν Παφλαγόνα,« Στρβ. 2) εἶδ. ποτηρίου, ἢ κανδηλερίου ἢ χαλκοῦ ἀνθρωπομόρφου σκεύους χρησίμου εἰς τὴν παιδιὰν τοῦ κοττάβου. » Καλοῦνται δὲ τὰ ἀνδριαντάρια Μάνεις, « Σχλ. (παρβλ. Καρυᾶτις). 3) βόλος τις κυβευτικός.

Μανθάνω [†μάω, ματέω], Μ. μαθήσομαι (ἀόρ. Ἔμαθον , πρκ. Μεμάθηκα καὶ τὸ θετ. Μαθητέον). (κυρ.) Ἐξετάζω ἢ Παρατηρῶ νὰ πληροφορηθῶ. » Ἐθηῆτο τὸ στρατόπεδον, καὶ τὸ πλῆθος ἐμάνθανε,« Ἡρ. 2) (συνήθ.) λαμβάνω γνῶσιν ἢ ἕξιν τινὸς πράγματος, μαθαίνω, πληροφοροῦμαι. (μὲ αἰτ.) » Πῶς εἶδε γράμματα μὴ μεμαθηκώς; « Γρφ. » Τί δὴ μαθὼν τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς ; « Ἀρςφ., τί σὲ φάνηκε (πῶς σε ἦλθε) καί ; » Εἰ μὴ ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν, εἶπον ἄν σοι Εἰς κεφαλὴν, ὅτι μαθὼν ἐμοῦ ϗ τῶν ἄλλων καταψεύδει τοιοῦτο πρᾶγμα, « Πλάτ. (ὅπου τὸ Μαθὼν ἐπέχει τόπον ἁπλοῦ ἐμφαντικοῦ μορίου, ϗ φαίνεται ὡς νὰ περιττεύῃ, καθὼς παρ' ἡμῖν τὸ Μαθὲς), (παρβλ. Πάσχω). (καὶ πρὸς μτχ. ἐκ δ'.) » Μαθὼν δέ μιν ἀποθωμάζοντα, « Ἡρ. » Ἐπειδὴ ἔμαθε ἀπολωλότας τοὺς Πέρσεας, « αὐτ. (ϗ μὲ γεν. προθετ.) » Παρ' ἡμῶν μαθὼν, « Ἰσκρ. (ϗ ἐλλ. τῆς προθ.) » Μάθε δέ μου ϗ τάδε,« Πλ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς, « Ἰλ. Ζ., ἐσυνείθισα. » Οὐ μεμάθηκα ἀγροίκως φιλέειν, « Θκρ. (καὶ πθ.) » Ὅταν τὰ μαθήματα ἐκ νέων μανθάνηται, « Πλάτ. 3) ἐννοῶ, καταλαμβάνω· (ἐπμ.) ἠξεύρω. » Κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις, « Πλάτ. » Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν, « Θκρ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Διαβεβλημένος ὑπ' Ἀμάσιος οὐ μανθάνεις, « Ἡρ. »Μάνθανε ὢν,« Σοφ., ἠξευρε ὅτι. (καὶ χ. πτ.) » Οὐ μανθάνω, « Ἀρςφ., δὲν καταλαμβάνω. 4) (σπν.) ἀντὶ Συνεθίζω. » Ἓν ἐκ πλεόνων μεμάθηκε φύεσθαι, « Ἐμπεδ. (ὅθ. ἡ μτχ.) » Τὸ μεμαθηκὸς, « ἀντὶ Τὸ σύνηθες. » Τὰ ἐπιμήνια πρότερον ἢ ὕστερον τοῦ μεμαθηκότος γίνεται, « Ἱπποκρ.

Μανία (ἡ), [μαίνομαι]. τρέλα, παραφρο-

σύνη. (ἐν γέν.) ὁρμὴ (σφοδρότης, παραφορὰ) πάθους· ἐνθουσιασμός.

Μανιάκης [μάνος], ου (ὁ). στολίδι τοῦ λαιμοῦ, λαιμοδέτι, περιδέραιον, (παρβλ. **Μηνίσκος**).

Μανιάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ.

Μανιάς, άδος (ὁ, ἡ, τὸ), Π. ἀντὶ Μανιώδης. »Μανιάσι λυσσήμασιν,« Εὐρ.

Μανιάω-ῶ, Μ. . . ; σπν. ἀντὶ Μαίνομαι.

Μανικός, ή, όν. Μανιώδης, παράφρων, παράφορος· (ἐπὶ πραγμ.) ὑπέρμετρος, ὑπερβολικός. (ἐνίοτε) μανίας πρόξενος (»Στρύχνος—,« Δσκρ.)· ἐνθουσιαστικός. »Λόγος—,« Ἀρσδ. ||. (τὸ οὐδ.) Μανικὸν, ἀντὶ Μανικῶς.

Μανικώδης, εος (ὁ, ἡ). μανικῷ ὅμοιος, μανιώδης.

Μανικῶς, ἐπίρ. Μανιωδῶς, ὡς ἂν τρελλός. »Μ. ἔχω (διάκειμαι),« Σοφ., Πλάτ., = Μαίνομαι.

†**Μανιόκηπος** (ὁ, ἡ). [μανία, κῆπος]. λάγνος, ἀσελγής· (ἐπὶ γυν.) πάσχουσα νυμφομανίαν.

Μανιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μανιουργέω, [ἐκ τοῦ

Μανιοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν μανίαν.

Μανιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ τρελαθῇ, ἐμπνέω μανίαν.

Μανιώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ωδῶς. Ὁ ἐν εἴδει ἢ εἰς κατάστασιν μανίας, τρελλὸς ἢ ὡς ἂν τρελλός. »Κύων—,« Ξεν. »Ὄρχησις—,« Ἀθ. »Ἔγνωκα εἶναι μανιώδη πάντα τἀνθρώπων ὅλως,« (Ἀλεξ. παρ') Ἀθ.

Μάννα (τὸ ἢ ἡ;), [Ἑβρ.], σπυρὶ λιβανωτοῦ ἢ ὁποιουδήποτε ἀρώματος· λιβάνι καθαρὸν (δάκρυ)· (Γρφ.) ἡ θεόπεμπτος τροφὴ τῶν Ἑβρ. εἰς τὴν ἔρημον. 2) (θηλ.) = Μάμμη, μήτηρ, (ὅθ. τὸ ὑποκορ. Μαννάριον).

Μαννάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μάννος, Μανιάκιον.

Μαννάριον (τὸ), = Μαμμίδιον.

†**Μαννοδοτέω-ῶ**, Μ. ήσω. Τροφοδοτῶ διὰ τοῦ μάννα.

†**Μαννοδότης**, ου (ὁ), Π. ὁ δοὺς (τροφοδοτήσας τοὺς Ἑβρ. μὲ) τὸ μάννα.

†**Μάννος** (ὁ), Δ. περιδέραιον ἢ βραχιόλιον, (ὅθ.

Μαννοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν περιδέραιον. »Νεβρὸς—,« Θκρ. 2) ὁ φέρων (περιέχων) τὸ μάννα. »Στάμνος ἡ—,« Δαμασκ.

Μαννώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος τῷ μάννα.

Μανοειδής, έος (ὁ, ἡ). μανὸς (ἀραιὸς) τὸ εἶδος. »Οὐρὰ—,« Ἀρστ.

Μανόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μανοὺς (ὀλίγους, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ) καρπούς.

Μανός, ή, όν, (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος). Ἀρὺς, ἀραιός· χαλαρὸς, ἄτονος· σποράδην κείμενος, σπάνιος.

†**Μάνος** (ὁ), = Μάννος.

Μανοσπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω ἀραιὰ, [ἐκ τοῦ

Μανόσπορος (ὁ, ἡ). ἀραιὰ σπαρμένος, (Γαλλ.) clairsemé.

Μανόστημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μανὸν (ἀραιὸν) στημόνι.

Μανότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ μανοῦ, ἀραιότης.

Μανόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιὰ (μανὰ) φύλλα.

Μανόχροος (ὁ, ἡ), [μανὸς, χρόα]. ἀραιόσαρκος.

Μανόω-ῶ [μανὸς], Μ. ώσω, = Ἀραιόω.

Μαντεία (ἡ). τὸ μαντεύεσθαι, ἐρώτησις ἢ ἀπόκρισις μαντείου, χρησμοδότησις, προφητεία. (συνκδχ.) λόγος σκοτεινὸς (δυσνόητος, χρῄζων ἐξηγήσεως).

Μαντεῖον (τὸ). μαντεία, χρησμός. »Καί τι καὶ Πυθικοῦ μαντείου ἀκροτελεύτιον,« Θκ. »Θεῶν ἀληθέα μαντήϊα παρεχομένων,« Ἡρ. 2) (συνήθ.) τόπος (ναὸς) ὅπου δίδονται χρησμοί. »Ἔτι δ' ἤκμαζεν ἐμοῦ παρόντος καὶ τὸ Μόψου καὶ τὸ Ἀμφιλόχου μαντεῖον,« Πλ. [κυρ. οὐδ. τοῦ

Μαντεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μάντιν ἢ τὴν μαντείαν, μαντικός. »Ἀπόλλων—,« Ἀπλλν. »Ἄντρον μαντεῖον,« Μξμ.

Μάντευμα (τὸ). ἀπόκρισις μαντείου, χρησμός.

Μαντεύομαι, Μ. εύσομαι. Προλέγω (Προφητεύω) ὡς μάντις, χρησμολογῶ, χρησμοδοτῶ. εὑρίσκω μὲ τὸν νοῦν μου (μὲ συμπερασμὸν), φαντάζομαι, προβλέπω, ὀνειρεύομαι. »Ὄφρα δαῶμεν εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται,« Ἰλ. Β. »Μαντεύομαι γὰρ ὡς ἂν ἡγῆται θεὸς,« Αἰσχλ. »Ἐν ὕπνοις πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται,« Θκρ. 2) ἐρωτῶ (συμβουλεύομαι) τὸ μαντεῖον. »Εἰς Δελφοὺς ἐλθὼν, ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύσασθαι,« Πλάτ.

;**Μαντευτής**, οῦ (ὁ). μάντις. (εἰς τὸν Ἡλιόδ. Αἰθ. Θ', 1. ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαντευτὸς ἢ Μαντευτικός).

Μαντευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαντεύεσθαι.

Μαντευτός, ή, όν. Ὁ χρησμοδοτηθεὶς ὑπὸ μαντείου.

Μαντεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μαντευτής, μάντισσα.

;**Μαντεύω**, Μ. εύσω, (μτγν. καὶ ἀδκμ.) ἀντὶ Μαντεύομαι, χρησμοδοτῶ, προλέγω.

Μαντηΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μαντεία.

Μαντήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Μαντεῖον.

Μαντήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Μαντεῖος.

Μαντικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μάντιν ἢ τὴν μαντείαν, προφητικός· ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαντεύειν, μαντευτικός. »Μαντικὴ (ἡ),« ἡ τέχνη τοῦ μάντεως, τὸ χάρισμα τοῦ μαντεύειν.

Μαντικῶς, ἐπίρ. Ὡς μάντις.

Μαντιπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαντεύω, προφητεύω, εἶμαι-

Μαντιπόλος (ὁ, ἡ), = τῷ

Μάντις [μαίνομαι ἢ μηνύω], εως (ὁ καὶ ἡ). ὁ προβλέπων καὶ προλέγων τὰ μέλλοντα, προφήτης. »Μάντις ἄριστος ὅς τις εἰκάζει καλῶς,« Γνμ. »Ἐνὶ ὀνόματι αἱ θήλειαι μάντιδες ὠνομάσθησαν Σίβυλλαι,« Ἀνών. (καὶ μὲ γεν.) »Μάντι κακῶν,« Ἰλ. Α. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) »Μάντιδα δάφνην,« Χρσμ. »Μάντις οὐξ ὀνειράτων φόβος,« Αἰσχλ. 2) (ἡ) εἶδος ἀκρίδος πρασίνης κινούσης ἀδιακόπως τὰ ἐμπροσθινά της πόδια. (κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ.) καὶ ὁ ἐν τοῖς κήποις βάτραχος.

Μαντιχώρας, ου (ὁ), εἶδ. ζ. τετραπόδου (ἴσ. ἀκανθόχοιρος) τῆς Ἰνδ.

Μαντοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Μαντικὴ ἢ Μαντεία. (κυρ. θηλ. τοῦ

Μαντόσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ Μαντεῖος ἢ Μαντικός.

Μαντώδης, εος (ὁ, ἡ) καὶ

Μαντῷος, α, ον, Π. = Μαντεῖος.

Μάνυσις, ιος (ἁ), Δ. ἀντὶ Μήνυσις.

Μανυτάς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Μηνυτής.

Μανύω, Μ. υσῶ, Δ. ἀντὶ Μηνύω.

Μανώδης, εος (ὁ, ἡ), = Μανοειδής, ἢ 2) = Μαννώδης (;).

Μανῶς, ἐπίρ. Ἀραιὰ, σπανίως.

Μάνωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Μανόω, ἀραίωσις.

Μάομαι, Π. = Μαίομαι.

Μαπέειν, Ἰων. Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Μάρπτω.

Μάραγδος (ὁ), Π. ἀντὶ Σμάραγδος.

Μάραγνα, ης (ἡ), Π. ἀντὶ Σμάραγνα, μάστιξ, καμτσίκι.

Μάραθον (τὸ) καὶ

Μάραθος (ὁ), = Μάραθρον.

Μαραθρίτης, ου (ὁ). (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ μάραθρον.

Μαραθροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μαράθρου, ὅμοιος μὲ -

Μάραθρον (τὸ), [μάρον, μαραίνω;], τὸ γνωστὸν φυτὸν, μάλαθρον.

Μαραθών (θρών), ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος μὲ μάραθρον.

Μαραθωνομάχης (-μάχος), ου (ὁ). ὁ πολεμήσας εἰς τὸν Μαραθῶνα τῆς Ἀττ., (ἐπμ.) ἀνδρεῖος (περίφημος) πολεμιστής.

Μάραυνα, ης (ἡ), Π. = Μάραγνα.

Μαραίνω [μάρη], Μ. ανῶ (πθ. πρκ. Μεμάραμμαι, ἀόρ. Ἐμαράνθην). Σβύνω (κυρ.) διὰ χειραψίας (τὴν φλόγα τοῦ πυρὸς, [καὶ μτνμ.] τὴν ζωηρότητα φυτοῦ ἢ ἄνθους)· (ἐν γέν.) ἀδυνατίζω· ἀφανίζω. »Ἀνθρακιὴν ἐμάρανεν,« Ὅμ. Ὕμν. »Τὸ ῥόδον ὁ χρόνος μαραίνει,« Θκρ. »Τὸ κάλλος ἡ νόσος ἐμάρανεν,« Ἰσκρ. »Πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει,« Σοφ. (καὶ μσ. σπν.) »Νέους δ' ἐμαρήνατο δαίμων ἄμφω πρωθήβας,« Ἐπγρφ. (καὶ πθ.) »Τὰ ἐγχώρια ῥεύματα τῶν ποταμῶν μαραίνεται,« Ἡρ., στερεύουν. »Πῦρ ἐὰν μή τις κινῇ, μαραίνεται,« Ἀρστ. »Αὐτὴν ἐὰν περὶ αὐτὴν μαραίνεσθαι τὴν ἀκμὴν τοῦ Ἀννίβου, καθάπερ φλόγα λάμψασαν ἀπὸ μικρᾶς καὶ κούφης δυνάμεως,« Πλ.

Μάρανσις, εως (ἡ). τὸ μαραίνειν ἢ μαραίνεσθαι.

Μαραντικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μαραίνειν.

† **Μάραον** (τὸ) καὶ **Μάραος** (ὁ), γλσ. τὸ ἀχράνι.

Μαρασμός (ὁ). μάρανσις· σβύσιμον (κυρ. τῶν ζωτικῶν δυνάμεων), ἀδυνάτισμα (γέροντος ἢ φθισικοῦ).

Μαρασμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ συνωδευμένος μὲ μαρασμόν. »Πυρετὸς (»Διάθεσις)—,« Ἰατρ.

Μαράσσω, Μ. άξω, Π. = Σμαραγέω, (παρβλ.) Ἀράσσω.

Μαραυγέω [ἀμέρδω, αὐγὴ], Μ. ήσω. Θαμβόνομαι (ἀπὸ τὸ πολὺ φῶς), σκοτίζονται τὰ 'μμάτια μου.

Μαραυγία (ἡ). θάμβωμα (τῶν ὀφθαλμῶν ἐξ αἰτίας λάμψεως.

Μαργαίνω, Μ. ήσω, = Μαργάω.

†**Μαργαρίς**, ίδος (ἡ), νλγ. ἀντὶ

Μαργαρίτης, ου (ὁ) καὶ

Μαργαρῖτις, ιδος (ἡ), = Μάργαρος.

Μαργαριτοειδής, έος (ὁ, ἡ). μαργαρίτῃ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Μαργαριτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων ἢ περιέχων) μαργαρίτας.

Μαργαροειδής, έος (ὁ, ἡ), = Μαργαριτοειδής.

Μάργαρον (τὸ). τὸ μαργαριτάρι, [ἐκ τοῦ

Μάργαρος (ὁ καὶ ἡ), [μαρμαίρω]. ἡ μαργαριτοφόρος κόχλος· (ἐνίοτε) = Μαργαρίτης.

Μαρμαρόστερνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στιλπνὸν καὶ λεῖον (ὡς ἂν μάργαρον) στῆθος.

Μαργαροφόρος (ὁ, ἡ), = Μαργαριτοφόρος.

Μαργαρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ μάργαρον, μαργαριτοειδής.

Μαργάω, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ φέρομαι ὡς μάργος, μαίνομαι· θρασύνομαι, ἀτακτῶ. »Συσὶν ἐπὶ φορυτῷ μαργαινούσαις,« Πλ. »Ἔσχε μαργῶντ' αὐτὸν,« Εὐρ. »Ἵπποι μαργῶσαι φρένας,« αὐτ. »Γνάθος μαργῶσα,« Ἀθ., (ὅθεν Λαίμαργος).

Μαργέλλιον (τὸ), [Περσ. ναργκὲλ], ὁ καρπὸς εἴδους τινὸς φοίνικος τῆς Ἰνδ., (ἴσ.) τὸ Μαλδιβικὸν κάρυον. 2) μαργαριτάρι.

Μαργήεις, εσσα, εν, Π. = Μάργος, μωρὸς, τρελλοπερήφανος.

;**Μαργηλίς**, ίδος (ἡ), = Μαργέλλιον.

Μάργης, ου (ὁ), = Μάργος, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαργῆς, κατὰ κρσ. ἀντὶ Μαργήεις.

Μαργίτης, ου (ὁ). μωρός τις κατὰ τοῦ ὁπ. ἔκαμε, λέγουν, ὁ Ὅμηρος σατυρικόν τι ποίημα τοῦ ὁπ. σώζονται μερικοὶ στίχοι, [ἐκ τοῦ

Μάργος [συγγ. τῷ Μῶρος], η ἢ ος, ον, Π. (ἡ σπν. παρὰ λογογράφ.) μωρός· ἀνόητος· θρασὺς, αὐθάδης· ἄτακτος· ἄσωτος· ἄπληστος. »Γαστὴρ—,« Ὀδ. Σ. »Πάρες τὸ μάργον σῆς γνάθου,« Εὐρ. (ὅθ. Λαίμαργος).

Μαργοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ

Μαργότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μάργου, μωρία· θρασύτης, προπέτεια· ἀκολασία. »Σοδόμων . . , ἣν διὰ μαργοσύνην ξείνῳ πυρὶ δῃωθέντων,« Γργ.

;**Μαργόω-ῶ**, Μ. ώσω, Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μαργάω.

Μάρη (ἡ), Π. ἡ χείρ.

Μαριθάν, ᾶνος καὶ Μαριθεύς, έως (ὁ), εἶδ. λίθου ὅς τις βρεχόμενος καίεται ὡς ὁ ἀσβέστης.

Μαριλευτής, οῦ (ὁ), = Μαριλοκαύτης, [ἐκ τοῦ

†**Μαριλεύω**, Μ. εύσω. Κάμνω μαρίλην (καρβουνιάν).

Μαρίλη (ἡ). ψιλὰ κάρβουνα, σκόνι καρβούνων· καρβουνιά.

†**Μαριλοκαύτης**, ου (ὁ). ὁ καίων κάρβουνα (μαρίλην), καρβουνιάρης.

Μαριλοπότης, ου (ὁ), Π. Κωμ. ὁ καταπίνων μαρίλην (σκόνην καρβούνων)· καρβουνιάρης ἢ χαλκεύς.

Μαρῖνος (ὁ), [Λτ.], εἶδ. θαλασσ. ἰχθύος, (ἄλλ.) Κίθαρος.

Μάρις, εως (ὁ), εἶδ. μέτρου διὰ τὰ ῥευστὰ (χωρ. 6 κοτύλας ἢ ὀρθότ. 10 χόας Ἀττικούς).

Μαρμαίρω, Μ. αρῶ. Λάμπω (κυρ. κινούμενος), ἀκτινοβολῶ. »Χαλκῷ μαρμαίροντες,« Ὅμ. »Ὄμματα (»Τεύχεα) μαρμαίροντα,« αὐτ. »Χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίρουσιν οἶκοι,« (Βακχυλ. παρ') Ἀθ. »Χρυσῷ χαίταν μαρμαίρων,« Εὐρ.

Μαρμάρειος καὶ (Π.) **Μαρμάρεος**, α, ον. Λαμπρὸς ἢ Λευκὸς ὡς μάρμαρον. »Δίπλακα μαρμαρέην (ὅπου ἄλλ. γρφ. πορφυρέην),« Ἰλ. Χ. »Ἄστρων μαρμαρέων,« Ὀρφ. 2) = Μαρμάρινος. »Μαρμάρεαί τε πύλαι καὶ λάϊνος οὐδὸς,« Ἡσ.

Μαρμαρίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω (Εἶμαι στιλπνὸς ἢ σκληρὸς ὡς) μάρμαρον.

Μαρμάρινος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ μάρμαρον, μαρμαρένιος. 2) (ἐπὶ σιδηρῶν τεχνουργημάτων), ἴδε Μάρμαρος.

Μαρμαρῖτις, ιδος (ἡ). (πέτρα) μαρμαροειδής, μαρμαρίζουσα.

Μαρμαρογλυφία (ἡ). τὸ γλύφειν (σκαλίζειν, δουλεύειν) μάρμαρα.

Μαρμαρόεις, εσσα, εν, Π. [μαρμαίρω]. λάμπων· ἀκτινοβόλος.

Μαρμαροκονία (ἡ). κονία ἀπὸ μάρμαρον, (Τουρκ.) μερμέρ-κιρέτσ. »Πάντας (τοὺς λίθους) τήκεσθαι πλὴν τοῦ μαρμάρου· τοῦτον δὲ κατακαίεσθαι, καὶ κονίαν ἐξ αὐτοῦ γίνεσθαι,« Θφρ.

;**Μάρμαρον** (τὸ), Π. ἀντὶ Μάρμαρος (λίθος).

Μαρμαροποιός (ὁ). ὁ δουλεύων μάρμαρα (κατασκευάζων ἀγάλματα ἀπὸ μάρμαρον).

Μάρμαρος (ὁ, ἡ), Π. (ἐν γέν.) = Μαρμάρεος, στιλπνός. (ὅθ. συνήθ.) »Μάρμαρος λίθος,« Στρ., τὸ μάρμαρον. (καὶ ἀντὶ οὐσ.) »Μαρμάρου δέ ἐστι τῆς τε Ὑμηττίας καὶ τῆς Πεντελικῆς,« αὐτ. »Μάρμαρος ὀκριόεις,« Ὅμ., πέτρα σκληρὰ, κομμάτι βράχου, (ἴδε καὶ Μαρμαροκονία). 2) (συνκδχ.) σκεῦος (γδὶ κτλ.) ἐκ μαρμάρου. »Μάρμαρον ἀπὸ βασανίτου λίθου,« Κσμ. Ἰνδ. 3) σκόνι (θρύμματα, Λατύπη) μαρμάρου, (ὅθεν »Τροχοὶ μαρμάρινοι,« Διόδ., οἱ διὰ παραμίξεως τοιαύτης λατύπης χαλκουργηθέντες). 4) (Ἱππιατρ.) εἶδος σκληροῦ ἐκφύματος περὶ τὰς ὁπλὰς τῶν ἵππων.

Μαρμαρουργός (ὁ), = Μαρμαροποιός.

Μαρμαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς μάρμαρον. 2) (Βυζ.) στρώνω (σκεπάζω) μὲ μάρμαρα ἢ μὲ ἀσβέστην μαρμάρων.

Μαρμαρυγή (ἡ), [μαρμαρύσσω]. λάμψις (κυρ. σώματος κινουμένου), ἀκτινοβόλισμα, (κατ' ἐναλλαγ.) κίνησις ταχεῖα στιλπνοῦ σώματος. »Μαρμαρυγὰς θηῆτο ποδῶν (τῶν χορευτῶν), θαύμαζε δὲ θυμῷ,« Ὀδ. Θ.

Μαρμαρυγώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει μαρμαρυγῆς, λαμπρὸς, ἀκτινοβόλος.

Μαρμαρύζω, Μ. ύσω καὶ

Μαρμαρύσσω, Μ. ύξω, = Μαρμαίρω. »Ὄμματα μαρμαρύσσοντα,« Φυσιογνμ.

Μαρμαρώδης, εος (ὁ, ἡ). μαρμάρῳ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Μαρμαρῶπις, ιδος (ἡ) καὶ

Μαρμαρωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [μαρμαίρω, ὤψ], τοῦ ὁποίου ἀκτινοβολοῦν τὰ 'μμάτια ἢ ἡ ὄψις. 2) ὁ ἀπολιθόνων μὲ τὸ βλέμμα του (καθὼς ἡ Γοργόνα).

Μαρμάρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Μαρμαρόω (2).

Μαρμαρωτός, ή, όν. Σκεπασμένος μὲ μάρμαρα.

Μάρναμαι (χ. Μ.), Π. [μάρη]. μάχομαι, φιλονεικῶ· ἀγωνίζομαι, προσπαθῶ.

Μάρον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (κοιν.) μαντζουράνα.

Μάρπτις, ιος (ὁ), Π. ἅρπαξ, ὑβριστής, [ἐκ τοῦ

Μάρπτω, Μ. μάρψω (ἀόρ. β'. Ἔμαπον καὶ Μέμαρπον καὶ [χωρὶς τοῦ ρ] Μέμαπον, πρκ. Μέμαρπα), Π. [μάρη ἢ ἅρπη]. (μὲ αἰτ. καὶ σπντ. γεν.) πιάνω· ἁρπάζω· (συνκδχ.) φθάνω, ἐγγίζω. »Δόρυ χειρὶ μεμαρπώς,« Ἀπλλν. »Ἕνα μάρψας ἑταίρων,« Ὀδ. Κ. »Ἀγκὰς ἔμαρπτεν,« Ἰλ. Ξ. »Τὸν ὕπνος ἔμαρπτεν,« Ἰλ. Ω. »Ὡς τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν,« Ἰλ. Χ. »Οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖϊν,« Ἰλ. Ξ. »Ὃν δὲ πρῶτον μεμάποιεν κείμενον ἢ πίπτοντα νεούτατον,« Ἡσ.

†**Μάῤῥον** (τὸ), [Λτν.], τσαπὶ, δικέλλι.

Μαρσίπιον (πειον) καὶ **Μαρσύπιον** (τὸ). πουγγεῖ, σακκοῦλι, (κυρ. ὑποκορ. τοῦ

Μάρσιπος καὶ **Μάρσυπος** (ὁ), [συγγ. τῷ Ἀῤῥιχος, Ἄρσιχος]. σακκὶ δερμάτινον, (Τουρκ.) τσαμαντάνι.

;**Μαρτιχώρας**, ου (ὁ), = Μαντιχώρας.

Μάρτυρ, υρος (ὁ, ἡ), = Μάρτυς.

Μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἐκ δ'.) Βεβαιόνω τι ὡς μάρτυς, δίδω μαρτυρίαν περί ἢ ὑπὲρ τινος. (ἐκκλησ. χωρὶς πτ.) γίνομαι μάρτυς ὑπὲρ Χριστοῦ.

Μαρτύρημα (τὸ). τὸ μαρτυρηθὲν ἢ λεγόμενον (ἀναφερόμενον) πρὸς μαρτυρίαν.

Μαρτυρία (ἡ). τὸ μαρτυρεῖν, μαρτύρημα, ὁμολογία μάρτυρος. »Ἐπεὶ δὲ τυγχάνει ὢν ὑπερόριος, ἐν γράμμασιν αὐτοῦ μαρτυρίαν κατατιθέμεθα,« Συν.

Μαρτυρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς Μάρτυρα (κυρ. Χριστοῦ).

Μαρτυρικῶς, ἐπίρ. Ὡς Μάρτυς (Χριστοῦ).

Μαρτύριον (τὸ), = Μαρτυρία ἢ Μαρτύρημα (»Δεῖ γὰρ ὑπὲρ τῶν ἀφανῶν τοῖς φανεροῖς μαρτυρίοις χρῆσθαι,« Ἀρστ.)· (ἐκκλησ.) ὁ θάνατος καὶ τὰ βάσανα Μάρτυρος καὶ τὸ μέρος ὅπου ἐμαρτύρησεν ἢ ἐναπόκεινται τὰ λείψανά του.

Μαρτυρογράφιον καὶ

Μαρτυρολόγιον (τὸ). ἔγγραφον ὑπόμνημα τῆς βιογραφίας καὶ τῶν ἄθλων Μάρτυρος (Χριστοῦ).

Μαρτύρομαι, Μ. υροῦμαι, (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ γεν. ἐκ δ'.) Φέρω (Ἐπικαλοῦμαι) τινὰ ὡς μάρτυρα· βεβαιόνω τι ὡς μάρτυς ἢ διὰ μαρτύρων, (παρβλ.) Διαμαρτύρομαι. »Ὁρᾷς ἃ ποιεῖ; ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι. — Ἀλλ' οἴχεται φεύγων ὃν ἦγες μάρτυρα,« Ἀρσφ. (καὶ ἀπαρ.) »Ὑμᾶς δ' ἀκούειν ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι,« Αἰσχλ. »Μαρτύρομαι δὲ παντὶ ἀνθρώπῳ περιτεμνομένῳ ὅτι ὀφειλέτης ἐστὶν ὅλον τὸν νόμον ποιῆσαι,« Γρφ.

†**Μαρτυροποιέομαι-οῦμαι**, Μ. ήσομαι, (νλγ.) Φέρω μάρτυρα· πιστοποιῶ διὰ μαρτύρων, (ὅθ.

†**Μαρτυροποίημα** (τὸ) καὶ **Μαρτυροποίη**

(ἡ). τὸ φέρειν μάρτυρας· ἢ διὰ μαρτύρων πιστοποίησις.

Μάρτυρας (ὁ), Π. (σπν. ἐν.) ἀντὶ Μάρτυς [ἀρτὺς, ἄρτιος], υρος (ὁ, ἡ), (ἡ αἰτ. Μάρτυρα καὶ σπν. Μάρτυν, ἡ δοτ. πλθ. Μάρτυσι). ὁ μαρτυρῶν περί ἢ ὑπέρ τινος, μάρτυρας. » Ἐμοὶ γὰρ εἴη μήτε λανθάνειν καλὰ μήτ' αἰσχρὰ δρῶσῃ μάρτυρας πολλοὺς ἔχειν,« Εὐρ. » Καὶ μάρτυρες παρῆσαν ὅτ' ἐδανειζόμην,« Ἀρσφ. (καὶ γεν.) » Ἐγώ σοι τούτου μάρτυς,« αὐτ. (ꝁ ἀπαρ. ἀναλελ.) » Ὡς ταῦτα ἀληθῆ πᾶσα μάρτυς ἡ πόλις,« Ξεν.

Μαρύκαμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Μηρύκημα.

Μαρυκάομαι, Δ. ἀντὶ Μηρυκάομαι.

Μαρύομαι, Δ. ἀντὶ Μηρύομαι.

Μασάομαι-ῶμαι [μάσσω], Μ. ήσομαι. Μασσῶ, ξερομασσῶ. (» Μαστίχην μασσωμένῳ,«. » Ὑπὸ τρυφῆς σιτεῖσθαι μὲν μέχρι γήρως ἐκ τοῦ τῆς τιτθῆς στόματος, ἵνα μὴ μασσώμενος πονήσειεν, « Ἀθ.)· (συνκδχ.) τρώγω (» Δίδου μασᾶσθαι Ναξίας ἀμυγδάλας,« [Εὐπ. παρ'] Ἀθ.)· (εἰς τὸν Φλςρ. ἐν βίῳ Ἀπλλν.) κινῶ κλεισμένον τὸ στόμα μου καὶ μουρμουρίζω πρὸς χλεύην τινός.

Μάσασθαι, Π. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ († Μάω) Μαίομαι ἢ Μάσσομαι.

Μάσδα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Μάζα.

Μασδὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Μαζός.

Μάσημα (τὸ). τὸ μασηθὲν ἢ μασσώμενον. » Μασῶνται τὸν πάπυρον . ., καὶ τὸν μὲν χυλὸν καταπίνουσι, τὸ δὲ μάσημα ἐκβάλλουσι,« Θφρ.

Μάσησις, εως (ἡ). τὸ μασᾶν, μάσημα.

Μασητὴρ (ὁ). ὁ μασῶν. » Μῦς —,« Ἀνατομ., ὁ μυὼν τῆς σιαγόνος.

Μασητικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μασᾶν.

Μασθαλὶς [μασθὸς], ίδας (ἡ), εἶδος ποτηρίου.

Μάσθλη (ἡ), = Ἱμάσθλη, λουρί, (ὅθ.

Μάσθλημα (τὸ). δέρμα ἀργασμένον (διὰ λωριά), τομάρι.

Μάσθλης, ητος (ὁ), = Μάσθλημα (μτφορ.) ἄνθρωπος πανοῦργος ἢ χαμερπής.

Μασθλήτινος [μάσθλη], η, ον. Δερμάτινος ἀπὸ (κόκκινον) τομάρι.

Μασθὸς (ὁ), = Μαζὸς ἢ Μαστός.

Μασὶ καὶ (πρὸ φων.) Μασὶν, Δ. ἀντὶ Μησὶν, δοτ. πλθ. τοῦ Μήν.

† Μασίγδουπος (ὁ, ἡ), (γλσ.) ἀντὶ Μαχεσίδουπος, = Ἐρίγδουπος.

† Μασμάνας, α, (ὁ), (γλσ.) εἰς τὸν ἔσχατον βαθμὸν μανιώδης.

Μάσμα (τὸ), Π. [μαίομαι], = Μάσευμα, ζήτημα.

Μασουχᾶς, ᾶ (ὁ), εἶδος (ἰατρ.) φυτοῦ.

Μάσπετον (τὸ). τὸ ἀρωματικὸν φύλλον τοῦ σιλφίου (ἄλλ. Μαγύδαρις) ἢ τοῦ σύρφιος (Τουρκ. μεντζουδί).

Μασσάομαι, Μάσσημα, Μάσσησις, Μασσητήρ, Ζ. Μασάομαι κτλ.

Μασσόνως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Μειζόνως, πλειότερον.

Μασσότερον, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ Μασσόνως, (παρβλ. Μαλλότερον).

Μάσσω [† μάω], Μ. μάξω. Ἐγγίζω μὲ τὰ χέρια μου, πιάνω, μαλάζω· (ὅθ. συχνότ.) ζυμόνω. » Ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα, τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάξαντες, μάζας γενναίας ꝁ ἄρτυς,« Πλάτ. (ꝁ πθ.) » Φύστη ἐνὶ γρώνῃ μασσομένη παλάμαις,« Ἐπγρ.

Μάσσων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Μακρὸς, μακρύτερος· μεγαλήτερος· ἀνώτερος. ‖. (τὸ οὐδ.) Μᾶσσον, ἐπ.ρ. ἀντὶ Μασσόνως.

Μαστάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Μασάομαι, μασῶ.

Μάσταξ, ακος (ἡ). ἡ σιαγὼν (διὰ τῆς ὁποίας μασῶμεν)· τὸ στόμα· τὸ ἐπάνω χεῖλος, (ὅθ.) ὁ μύσταξ. 2) Π. τροφὴ (κυρ. ἡ ὑπὸ τῶν πτηνῶν μεταφερομένη διὰ τοῦ στόματος εἰς τὰ νεογνά των). 3) (σπν.) εἶδος ἀκρίδος.

Μαστάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μαστός.

Μασταρύζω, Μ. ύσω. Μασουλίζω (καθὼς οἱ γέροντες δι' ἔλλειψιν ὀδόντων).

Μάστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Μαστήρ.

Μάστευμα (τὸ), [μαστεύω]. ἀντικείμενον ἐρεύνης, ζήτημα.

Μάστευσις, εως (ἡ). τὸ μαστεύειν, ἔρευνα, ἀναζήτησις.

Μαστευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ μαστεύων (ἀναζητῶν), ἐξεταστής.

Μαστεύω [μαίομαι], Μ. εύσω. (μὲ αἰτ.) Σκαλίζω, ἐξετάζω· (μὲ ἀπαρ.) ἐπιθυμῶ ἢ προσπαθῶ νά. » Ὃς ἐν παντὶ μαςεύει πλέον ἔχειν,« Ξεν.

Μαστὴρ (ὁ), (ἐν γέν.) = Μαστευτὴς, ἐξεταστής· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν ἀναζήτησιν τῆς δημευτέας περιουσίας τῶν καταδικασθέντων εἰς ἀειφυγίαν.

Μαστήριος, α, ον, Π. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μαστεύειν (ἀναζητεῖν).

Μάστι, Π. ἀντὶ Μάστιγι.

Μαστιάω (ὅθ. ἡ μτχ. Μαστιόων), Π. ἀντὶ Μαστίζω, μαστιγόω.

; Μαςιγεὺς, έως (ὁ), = Μαςικτήρ, (εἰς τὸν Ἡρόδ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Στιγεύς).

Μαστιγέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Μαςιγόω.

Μαστιγίας, ου (ὁ). (κυρ. δοῦλος) ὁ συχνὰ μαςιζόμενος ἢ ἄξιος νὰ μαστίζεται, ἀχρεῖος.

Μαστιγιάω-ῶ, Μ. άσω. Κωμ. Ἔχω ὄρεξιν νὰ δαρθῶ μὲ τὴν μάςιγα, (κοιν.) μὲ τρώγει ἡ ῥάχη μου.

Μαστίγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μάςιξ, καμτσικάκι, (Μ. Ἀντ. Ι', 38).

; Μάστιγμα (τὸ), σημάδι μάστιγος (μαςιγώσεως), (εἰς τὸν Πλούτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Στίγμα).

Μαστιγονομέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Διοικοῦμαι ὑπὸ μαστιγονόμων (δηλ. τυραννικῶς).

Μαστιγονόμος (ὁ), = Μαστιγοφόρος.

Μαστιγοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ ὡς)-

Μαστιγοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) μάστιγα. ‖. (οὐσ.) ὑπηρέτης ἀστυνομικὸς, ῥαβδοῦχος.

Μαστιγόω-ῶ, Μ. ώσω. Δέρνω (Κτυπῶ) μὲ τὴν μάστιγα.

Μαστιγώσιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος μαςιγώσεως.

Μαςίγωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Μαςιγόω, δάρσιμον μὲ τὴν μάστιγα.

Μαστιγωτέος, α, ον, = Μαστιγώσιμος.

Μαστίζω, Μ. ίξω. Κτυπῶ μὲ τὴν μάςιγα·

Μαστικτὴρ (ὁ). ὁ μαστίζων (κτυπῶν μὲ μάστιγα).

Μαστίκτωρ, ο, ς (ὁ), Π. = τ. προηγ.

Μάστιν, Π. ἀντὶ Μάστιγα, αἰτ. τοῦ

Μάστιξ [ἱμὰς], ιγος (ἡ). λουρὶ διὰ κτύπημα, (Τουρκ.) καμτσίκι· (μτφορ.) συμφορὰ θεήλατος· τιμωρία, (Γαλλ.) fléau. » Ἴσθι ὑγιὴς ἀπὸ τῆς μάστιγός σου,« Εὐαγγ.

Μαστίσδω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Μαστίζω.

Μαστιστὴς, οῦ (ὁ), = Μαστικτήρ.

Μαστιχάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτυπῶ τὰ ὀδόντια μου ὡς ἂν νὰ μασῶ.

Μαςιχέλαιον (τὸ). λάδι ἐβγαλμένον ἀπὸ τὰ τσύκκουδα τοῦ μαςιχοφόρου σχίνου.

Μαςίχη (ἡ), [μάςαξ]. ἡ ῥητίνη τοῦ σχίνου, (κοιν.) μαστίχα. » Ἀκανθίνη —,« Θφρ., ἴδε Ἰξίνη.

Μαστίχινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ μαστίχην.

Μαστιχοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) μαστίχην.

Μαστίω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Μαστίζω.

Μαστόδεσμος (ὁ) καὶ

Μαστόδετον (τὸ), = Στηθόδεσμος, στηθοπάνι.

Μαςοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) μαστοῦ.

Μαστὸς (ὁ). βυζὶ (κυρ. γυναικὸς ἢ θηλ. ζώου)· (μτνμ.) βουνὸς (εἰς σχῆμα μαςοῦ), λόφος. (εἰς τὸν Ξεν. Κυνηγ. Β', 7) κομπί. » Τὰ δὲ ἐνόδια ἐχέτω μαστοὺς, τὰ δὲ δίκτυα δακτυλίους «.

Μαστοφαγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων μαςοὺς ἢ γάλα ἀπὸ μαστῶν, (ὅθ. ‖. οὐσ.) εἶδ. νυκτινόμου πτηνοῦ, (ἄλλ.) Αἰγοθήλης.

Μαστροπεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ μαςροποῦ, (Τουρκβαρβ.) πεζεβεγκλίκι. » Μαστροπείας ἀκόλουθος ἡ προαγωγεία,« Ξεν. [ἐκ τοῦ

Μαστροπεύω, Μ. εύσω καὶ

Μαστροπέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι μαστροπὸς, προαγωγεύω.

Μαστροπικὸς, ή, όν, (ꝁ ἐπίρ.) -ικῶς. Μαστροποῦ ἴδιος.

Μαστρόπιον (τὸ). τόπος μαςροπείας, πορνοστάσιον.

Μαστροπὶς, ίδος (ἡ). γυνὴ μαςροπὸς, (Ἰταλ.) ῥουφιάνα.

Μαστροπὸς (ὁ, ἡ), [μαστὴρ, † ὤψ]. προξενήτης πορνείας, προαγωγὸς, (Τουρκ.) πεζεβέγκης, (Ἰταλ.) ῥουφιάνος.

† Μαστρὸς (ὁ), γλσ. ἀντὶ Μαστήρ.

Μαστρυλλεῖον καὶ Μαστρύλλιον (τὸ), Ματρυλλεῖον.

Μάστρυς, υος (ὁ), = Ματρύλλη, μαςροπός.

Μαστρωπὸς κτλ., Ζ. Μαστροπὸς κτλ.

Μαστὺς, ύος (ἡ), Π. ἀντὶ Μάστευσις.

Μαστώδης, εος (ὁ, ἡ), = Μαστοειδής.

Μάστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Μαστήρ.

Μασύντης ꝁ Μασυντίας, ου (ὁ), [μασσάομαι]. παράσιτος.

† Μασχαλάω-ῶ, Μ. ήσω, (Γλσ.). Δένω τὴν ἄγκυραν εἰς τὴν μασχάλην τοῦ πλοίου.

Μασχάλη (ἡ), [ἄγω]. τὸ ὑποκάτω τοῦ ὤμου κοῖλον, ἡ ἀμασχάλη. » Ἔχων τὰς μασχάλας λόχμης δασυτέρας,« Ἀρσφ. 2) (μτνμ.) τὸ περὶ τὴν ἔκφυσιν τῶν κλάδων καὶ τῶν φύλλων τοῦ δένδρου κοίλωμα. » Ῥάβδοις ἄνευ μασχαλῶν καὶ ἀνόζοις,« Θφρ. 3) (κατ' ἔκτ.) κλαδὶ τρυφερὸν, βλαστάρι (ἰδιαιτ. τοῦ φοίνικος), (παρβλ. Θαλίς). 4) (ἐν γέν.) κοιλότης τὴν ὁπ. σχηματίζει πᾶν δήποτε κυρτούμενον σῶμα· (ὅθ. 5) τὸ περὶ τὴν καμπὴν τῆς πρώρας κοίλωμα ὅπου ἐδένετο ἡ ἄγκυρα. 6) (ἐπὶ τόπου) = Ἀγκὼν, κόλπος. » Πὰρ τὰν Βυβλίναν μασχάλαν καὶ πὰρ τὰν διώρυγα,« Ἐπγρφ.

; Μασχαλιαία (ἡ). (πλίνθος) εἰς σχῆμα μασχάλης, ὑπόκοιλος ἢ ἀμφίκυρτος.

Μασχαλίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τι ὑπὸ τὴν μασχάλην· (ἰδιαιτ.) ἀκρωτηριάζω τὰ μέλη τοῦ φονευθέντος καὶ συνδέων κρεμῶ αὐτὰ διὰ τῆς μασχάλης ἀπὸ τῶν ὤμων του (καθὼς ἐσυνείθιζον οἱ παλαιοὶ πρὸς ἀποτροπὴν δῆθεν τοῦ φόνου). » Ὑφ' ἧς (τῆς Κλυταιμν. ὁ Ἀγαμ.) θανὼν, ἄτιμος ὥςε δυσμενὴς, ἐμασχαλίσθη,« Σοφ.

Μασχάλιος (ὁ, ἡ) καὶ Μασχάλινος, η, ον. Πλεγμένος ἀπὸ μασχάλας (τρυφερὰς βέργας) φοίνικος.

Μασχαλὶς, ίδος (ἡ), = Μασχάλη (κυρ. 2). 2) = Μασχαλιστήρ.

Μασχάλισμα (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ μιάσματος τοῦ φόνου ἀκρωτηριασθέντα μέλη τοῦ φονευθέντος, (ἴδε Μασχαλίζω). 2) τὰ ὁλοκαυτούμενα κομμάτια ἀπ' ὅλα τὰ μέλη τοῦ ἱερείου, (ἄλλ.) Ἐξάργματα.

Μασχαλιςὴρ (ὁ). τὸ πλατὺ λωρὶ (ζωνάρι) τοῦ ἐζευγμένου ἵππου· ὁ τελαμὼν τῆς σπάθης ἢ τῆς ἀσπίδος τοῦ στρατιώτυ, (Γαλλ.) baudrier.

Ματάζω ἢ Ματᾴζω ꝁ Ματαιάζω, Μ. άσω ꝁ Ματαΐζω, Μ. ίσω, Π. = Ματάω, μωραίνω, ἀνοηταίνω· ματαιοφρονῶ· δὲν χρησιμεύω.

† Ματαιοβαστάκτης, ου (ὁ), Γλσ. μετάφρ. τοῦ Λτ. nugigerulus, μωρολόγος· ξεμυαλισμένος.

; Ματαιοβουλία (ἡ), = Εἰκαιοβουλία.

† Ματαιόκομπος (ὁ, ἡ). ὁ κομπάζων ἐπὶ ματαίῳ, ἀλαζὼν, κενόδοξος.

Ματαιόκροτος (ὁ, ἡ). ὁ ματαίως κροτῶν (ἠχῶν), μάταιος. » Λόγος —,« Κ. Μανασσ.

Ματαιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μάταια λόγια ἢ ἐπὶ ματαίῳ.

Ματαιολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ματαιολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μάταια, φλύαρος, μωρολόγος.

Ματαιομοχθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ματαιοπονέω.

Ματαιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ματαιοπονέω, [ἐκ τοῦ

Ματαιοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποιῶν (ἐμπνέων) ματαιότητα, ματαιοφροσύνης πρόξενος. » Ὁ οἶνος —,« Συλ.

Ματαιοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω (Προσπαθῶ) εἰς μάτην.

Ματαιοπόνημα (τὸ). τὸ γενόμενον ἐπὶ ματαίῳ.

Ματαιοπονία (ἡ). κόπος εἰς μάτην.

Ματαιοπόνος (ὁ, ἡ). ὁ πονῶν (κοπιάζων) ἐπὶ ματαίῳ.

Ματαιοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ματαιοπονέω.

Ματαιοπραγία (ἡ), = Ματαιοπονία.

Ματαιοπώγων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων εἰς μάτην πώγωνα (γένεια).

Μάταιος [μάτη], α ἢ ος, ον. Μωρὸς, κοῦφος, ἀστόχαστος, (Ἰταλ.) matto· (ἐπὶ πραγμ.) ἀνωφελὴς, χωρὶς βάσιν, ἄχρηστος. (ὅθ.) = Ἀχρεῖος. (ἐν γέν.) χαμένος.

Ματαιοσπουδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ματαιοπονέω.

Ματαιοσπουδία (ἡ), = Κενοσπουδία, ματαιοπονία, [ἐκ τοῦ

Ματαιόσπουδος (ὁ, ἡ), = Κενόσπουδος.

Ματαιοσύνη (ἡ), = Ματαιότης.

Ματαιόσχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὰ μάταια.

Ματαιότεκνος (ὁ, ἡ), (γρμτ.) ὁ ἔχων ἢ γεννήσας τέκνα ἐπὶ ματαίῳ (χωρὶς ὄφελος).

Ματαιοτεχνία (ἡ). ματαία (ἀνωφελὴς) φιλοτεχνία. » Τῆς ἀμφὶ τὰ πέμματα ματαιοτεχνίας,« Κλμ., [ἐκ τοῦ

Ματαιότεχνος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων ἢ μετερχόμενος ματαίαν τέχνην.

Ματαιότης (ἡ), τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ Μάταιος.

Ματαιουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν (ἐργαζόμενος) τι εἰς μάτην, ματαιοπόνος.

; Ματαιοφιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μάταια φιλοτιμέομαι.

Ματαιοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ματαιόφρων.

Ματαιοφροσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ματαιόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν μάταια, χαμένος, ἀνόητος.

Ματαιοφωνία (ἡ), = Κενοφωνία, [ἐκ τοῦ

Ματαιόφωνος (ὁ, ἡ), (γρμτ.). ὁ φωνάζων (ὁμιλῶν) ματαίως.

Ματαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ μάταιον, ματαιώνω. ‖. (πθ.) = Μετριάζω.

Ματαϊσμὸς (ὁ), [ματαΐζω]. πρᾶξις ἢ λόγος μάταιος, ἀχρειότης, ἀταξία. (ἰατρ.) ἔκτρωσις.

Ματαίως, ἐπίρ. Εἰς μάτην, ἀνωφελῶς, χωρὶς σκοπὸν, χωρὶς νόημα.

Μάταν, Δ. ἀντὶ Μάτην.

Μάταξα, ης (ἡ), = Μέταξα.

Ματάω-ῶ [μάτη], Μ. ήσω, Π. πράττω τι εἰς μάτην· κινοῦμαι ἀτάκτως (χωρὶς σκοπόν)· ἀργοπορῶ, χάνω καιρόν· (ὅθ. μὲ γεν.) ἀποτυγχάνω.

Ματευτὴς, οῦ (ὁ), Π. = Μαστευτὴς, [ἐκ τοῦ

Ματεύω, Μ. εύσω καὶ (σπν.)

Ματέω-ῶ [μάτος], Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Μαστεύω, ἀναζητῶ κτλ. » Ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον μάτης,« Θκρ.

Μάτη (ἡ), Π. [ἄτη]. σφάλμα, πταῖσμα, μωρία. » Ἀλλ' εἴφ' ὁμοίως καὶ πατρὸς τοῦ σοῦ μάτας «, Αἰσχλ. (ὅθ.

Μάτην, ἐπίρ. = Ματαίως. παραλόγως· χωρὶς νόημα ἢ σκοπὸν, τοῦ κάκου. » Ὡς ἤδη μάτην εἶναι τὸ μεμνῆσθαι,« Ἰσκρ. » Λέγοντες εἴτ' ἀληθὲς εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην,« Σοφ.

Μάτηρ, ματρὸς (ἁ), Δ. ἀντὶ Μήτηρ.

Μάτης, Αἰολ. ἀντὶ Ματεῖς, β'. ἐν. πρσ. τοῦ Ματέω.

Ματία καὶ Ματίη (ἡ), Π. Ἰων. = Μάτη, μωρία, ἀνοησία· λάθος, σφάλμα.

Ματίζω, Μ. ίσω, Π. = Ματεύω.

† Μάτιον (τὸ), εἶδ. μέτρυ, (παρβλ.) Σάττον.

† Μάτος [μαίομαι], εος-ους (τὸ), γλσ. ἀντὶ Μάστευσις, ἔρευνα, ἀναζήτησις.

Ματρόξενος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Μητρόξενος.

Ματρύλη καὶ Ματρύλλη (ἡ), = Μαςροπὸς, πορνοβοσκὸς, μαυλίστρια, (ὅθ.

Ματρύλιον (λλιον) καὶ Ματρυλλεῖον (τὸ). πορνεῖον, πορνοστάσιον.

Μάτρως, ωος (ὁ), Δ. ἀντὶ Μήτρως.

Ματρωσμὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Μητρωσμὸς, -ωασμός.

† Ματταβέω-ῶ, Μ. ήσω, γλσ. ἀντὶ Ματαιάζω, [ἐκ τοῦ

† Μάτταβος (ὁ, ἡ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Μάταιος.

Ματτύα (ἡ), [μάττω], εἶδ. ζυμαρικοῦ μὲ κρέας ἀγρίων πτηνῶν καὶ μυρωδικὰ, (Γαλλ.) pâté. (ἐν γέν.) φαγεῖ' πολυποίκιλον ꝁ νόστιμον, γλιγοῦδι. » Τὰ παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις ἐπαίκλια, ὃ σημαίνει τὰς ἐπιδειπνίδας, ματτύας φασὶ λέγεσθαι παρὰ τοῖς ἄλλοις,« Ἀθ. » Ἔστι δὲ καί τις ὄρνιθος ματτύης,« αὐτ. » Μακεδονικὸν δὲ τὸ βρῶμα εὕρημα, ᾧ ἐχρῶντο μεσοῦντος τοῦ πότου, ὄρνις καὶ τὰ ἐκ τοῦ ζωμοῦ αὐτοῦ λάχανα περιφερόμενα,« Πλδ., (ὅθ.

Ματτυάζω, Μ. άσω. Τρώγω ματτύαν, εὐωχοῦμαι.

Ματτύη (ἡ) καὶ Ματτύης, ου (ὁ), = Ματτύα.

Ματτυολοιχὸς (ὁ), Κωμ. [ματτύα, λείχω]. λαίμαργος, κοιλιόδουλος.

Μάττω, Μ. μάξω, Ἀττ. ἀντὶ Μάσσω.

† Ματύλλη (ἡ), εἶδ. σάλτσας, = Ματτύη.

Μαυλία (ἡ), = Μαυλίς.

† Μαυλίζω, Μ. ίσω, = Μαςροπεύω, Προαγωγεύω, [ἐκ τοῦ

Μαυλὶς [αὐλίζω], ίδος (ἡ), = Μαστροπός. 2) Π. μαχαῖρι, κοπίς.

Μαυλιστήριον (τὸ). καταγώγιον μαυλιστοῦ, πορνεῖον.

Μαυλιστὴς, οῦ (ὁ) ꝁ Μαυλίστρια (ἡ), κοινολεκτ. ὁ Μαστροπός.

Μαυρόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαύρας τρίχας.

Μαυρὸς ἢ Μαῦρος, ά, όν, Π. ἀντὶ Ἀμαυρὸς, (ὅθ.

Μαύροφρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαῦρα ὀφρύδια, μαυροφρύδης.

Μαυρόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ἀμαυρόω.

Μάχαιρα [μάχη], ας (ἡ). (κυρ.) τὸ κυρτὸν σπαθὶ, (κοιν.) μαχαίρα, (Τουρκ.) γιαταγάνι (» Ὡς δὲ τοὺς ἐναντίους βλάπτειν, μάχαιραν μᾶλλον ἢ ξίφος ἐπαινοῦμεν· ἐφ' ὑψηλοῦ γὰρ ὄντι τῷ ἱππεῖ, κοπίδος μᾶλλον ἡ πληγὴ ἢ ξίφους ἀρκέσει,« Πλδ.). (εἰς τὸν Ὅμ.) = Παραξιφὶς (» Ἀτρείδης δὲ, ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν, ἥ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄορτο, ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων τάμνε τρίχας,« Ἰλ. Γ.). (ἐνίοτε) ξουράφι. (ἐν γέν.) μαχαῖρι. (Π.) μάχη. » Διπλῆ (ἡ) » Κυρὶς —,« Πλδ., Κρατ., τὸ ψαλίδι.

Μαχαιρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-

Μαχαίριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-

Μαχαιρὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Μάχαιρα, μαχαιράκι, ξουράφι. (πλθ.) ψαλίδι. » Ὄψει τοὺς μὲν τεχνίτας αὐτῶν (τῶν κουρέων) ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας καὶ κάτοπτρον ἔχοντας,« Λκ. » Μαχαιρὶς ὀξυβελὴς,« Ἱππκρ., τὸ νυστέρι.

; Μαχαιριωτὸς, ή, όν, = Μαχαιρωτός.

† Μαχαιροδέτης, ου (ὁ). τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁπ. δένουν εἰς τὴν μέσην των τὴν μάχαιραν.

Μαχαιρομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ μὲ μάχαιραν (μὲ τὸ γιαταγάνι).

Μαχαιρομαχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μαχαιροποιεῖον (τὸ). τὸ ἐργοστάσιον τοῦ μαχαιροποιοῦ.

Μαχαιροποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων μαχαίρας (μαχαίρια).

Μαχαιροπωλεῖον (τὸ). τὸ ἐργαςήριον τοῦ μαχαιροπώλου.

Μαχαιροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν μαχαίρας (μαχαίρια).

Μαχαιροπώλιον (τὸ), = Μαχαιροπωλεῖον.

Μαχαιρουργὸς (ὁ), = Μαχαιροποιός.

Μαχαιροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ μάχαιραν (μαχαῖρι, γιαταγάνι).

;Μαχαιροφορία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μαχαιροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν μάχαιραν.

Μαχαιρώνιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ξίφιον.

Μαχαιρωτὸς, ἡ ὀν. Ὁ ἔχων (καμωμένος εἰς) σχῆμα μαχαίρας.

Μαχανὰ (ά), Δ. ἀντὶ Μηχανή.

Μαχάταρ, Δακ. καὶ

Μαχατάς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Μαχητής.

Μαχάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθυμῶ μάχην.

Μαχείομαι, Π. ἀντὶ Μάχομαι.

Μαχέομαι-οῦμαι, μέλλ. β'. Ἀττ. τοῦ Μάχομαι.

Μαχεούμενος, Π. ἀντὶ Μαχούμενος, μέλλ. τῆς μτχ. τοῦ Μάχομαι.

Μαχέσσομαι, Π. μέλλ. τοῦ Μάχομαι.

Μαχετέον, σπν. ἀντὶ Μαχητέον.

Μάχη (ἡ), [ἀχὴ, αἰχμή]. συμπλοκὴ (σύγκρουσις) δύο στρατῶν, πόλεμος. (ἐν γέν.) ἔρις, φιλονεικία. (συνκδχ.) ὁ τόπος τῆς μάχης. » Ἐξ Ἐφέσου μέχρι τῆς μάχης,« Ξεν.

Μαχήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. πολεμικὸς, φιλοπόλεμος, ἡ ἐμπειροπόλεμος.

Μαχησμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Μάχη.

Μαχητέον, θετ. τοῦ Μάχομαι.

Μαχητὴς, οῦ (ὁ). πολεμιστής.

Μαχητικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μάχεσθαι, πολεμικός.

Μαχητὸς, ἡ, όν. Κατὰ τοῦ ὁπ. ἠμπορεῖ τις νὰ κάμῃ μάχην. » Κακόν. . ἀργαλέον τε ϗ ἄγριον, οὐδὲ μαχητόν, « Ὀδ. Μ.

Μάχιμος, η ἡ ος, ον. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) διὰ μάχην, πολεμικός. » Ἡλικία μάχιμος, « Πλ. » Τῶν γεωργούντων ϗ τῶν μαχίμων,« Ξεν. » Καὶ ἀλεκτρυὼν μαχιμώτερος ὁ τὰ κάλλαια ἐγηγερκὼς,«Φλςρ.

Μαχιμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Μάχιμος.

Μαχίμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον μάχιμον, ὡς μάχιμος.

†Μαχισμὸς (ὁ), νλγ. = Μαχησμός.

Μαχλὰς, ἀδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Μάχλος, ἀσελγὴς, πορνικὴ » Χαίτη —, « Νόνν. ‖. (οὐσ.) πόρνη.

Μαχλάω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μάχλος (ἀσελγής), κινοῦμαι ἀπὸ αἰςρὸν ἀκολασίας.

†Μαχλεύω, Μ. εύσω, Π. σπν. ἀντὶ Μαχλάω.

Μάχλης (ὁ), = Μάχλος.

Μαχλικὸς, ἡ, όν. Μάχλου ἴδιος, πορνικός.

Μαχλὶς, ἴδος (ἡ), = Μαχλάς.

Μάχλος (ὁ, ἡ), [ἴδε Μύχλος]. ἀσελγὴς, ἀκόλαστος (κυρ. ἐπὶ γυναικός). (μτφ.) » Ἄμπελος —, « Αἰσχλ. ἡ ὑλομανοῦσα ἡ ῥοάς.

Μαχλοσύνη (ἡ). ἀσέλγεια, ἀκολασία, (κυρ. θηλ. τοῦ

Μαχλόσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ Μάχλος.

Μαχλότης (ἡ), = Μαχλοσύνη.

Μαχοίατο, Ἰων. ἀντὶ Μάχοιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ

Μάχομαι, Μ. μαχήσομαι ἡ μαχέσομαι ἡ μαχοῦμαι (ἀόρ. Ἐμαχεσάμην καὶ σπν. Ἐμαχέσθην, πρκ. Μεμάχημαι, καὶ σπν. Μεμάχεσμαι, καὶ τὸ θετ. Μαχητέον καὶ Μαχετέον). (μὲ δοτ. ἡ προθετ. αἰτ.). Μάχην συνάπτω κατά τινος, κτυπηοῦμαι, πολεμῶ· (ἐν γέν.) ἐρίζω, φιλονεικῶ, ἐναντιοῦμαι, ἀντιφάσκω.

Μαχομένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ἀντιφάσκοντα.

Μᾶχος, εος (τὸ), Δ. ἀντὶ Μῆχος.

Μὰψ [μάρπτω, †μαπέω], ἐπίρ. Π. (κυρ.) βιαστικὰ, (ἐπμ.) χωρὶς σκέψιν, ἁπλῶς ϗ ὡς ἔτυχεν, (ὅθ.) ἀνωφελῶς, εἰς μάτην.

Μαψαῦρα (ἡ), Π. [μὰψ, αὖρα], ἄνεμος ἀκατάστατος· ἀνεμοςρόβιλος. ‖. (ἐπιθετ.) » Μαψαῦραι σιόμφοι, « Λυκ., μεγάλα λόγια εἰς τὸν ἀέρα (χωρὶς βάσιν).

Μαψίδιος, η, ον, Π. [μὰψ]. μάταιος, (ὅθ.

Μαψιδίως, ἐπίρ. Ματαίως, χωρὶς σκοπὸν, χωρὶς αἰτίαν, παραλόγως.

Μαψιλάκας [μὰψ, λάσκω], α (ὁ), Δ. Π. = Μαψιλόγος, (συγχ. τῷ Μαψυλάκας).

Μαψιλόγος (ὁ, ἡ), [μὰψ, λέγω]. ὁ ὁμιλῶν εἰς μάτην (χωρὶς νόημα).

Μαψιτόκος (ὁ, ἡ), Π. [μὰψ, τίκτω], = Ματαιότεχνος.

Μαψίφωνος (ὁ, ἡ), Π. = Μαψιλόγος, Ματαιόφωνος.

Μαψυλάκας, α (ὁ), Δ. Π. [μὰψ, ὑλάω]. ὁ γαυγύζων (φωνάζων, φλυαρῶν) εἰς μάτην.

Μαψύλακτος, η, ον, Π. = Μαψυλάκας.

(Μάω), ἄχρ. θεματ. τοῦ Μαίομαι.

Με, ἐγκλ. ἀντὶ Ἐμὲ, αἰτ. τοῦ Ἐγώ.

Μεγα, οὐδ. τοῦ Μέγας.

;Μεγαβαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ βαρὺς (βαρεῖα ἁρματωμένος).

Μεγαβρεμέτης, ου (ὁ), Π. = Μεγαλοβρεμέτης.

Μεγάδωρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μεγαλόδωρος.

Μεγαθαμβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὅλος ἔκθαμβος.

Μεγαθαρσὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ θαρραλέος, ἀνδρειότατος.

Μέγεθος, εος (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Μέγεθος.

Μεγάθυμος (ὁ, ἡ). μεγαλόψυχος, μεγαλόφρων· γενναιόκαρδος.

Μεγαθύνω, Μ. υνῶ, Ἰων. ἀντὶ Μεγεθύνω.

Μεγαίρω [μέγας], Μ. αρῶ (ἀόρ. Ἐμέγηρα), Π. (μὲ δοτ. ἐκ γ'. καὶ αἰτ. ἡ γεν. ἐλλ. ἐκ δ'.). (κυρ.) θαυμάζω διὰ τὸ μέγεθός τινος πράγματος, (ἐπμ.) φθονῶ, ζηλεύω. (συνκδχ.) ἐμποδίζω (στερῶ) τι ἀπὸ φθόνον (μὲ αἰτ. ἐκ γ'.) βασκαίνω. » Ἐχθοδοποῖσιν ὄμμασι Τάλω ἐμέγηρεν ὀπωπάς, « Ἀπλλν. » Ἀλλ' ἤτοι μνηςῆρας οὔτι μεγαίρω ἔρδειν ἔργα βίαια· νῦν δ' ἄλλῳ δήμῳ νεμεσίζομαι, « Ὀδ. Β. » Ἀνὴρ, ὃν οὐδὲ κεν αὐτὸς ἀεῖδεν Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι, « Θκρ., μέμφοιτο.

Μεγακήτης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλα κήτη ἡ μέγα κύτος (κοιλότητα), (ἐν γέν.) μέγας. » Πόντος (» Δελφὶν) —, « Ὀδ. Γ., Ἰλ. Φ.

Μεγακλεὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέγα κλέος (μεγάλην δόξαν).

Μεγακλέπτωρ, ορος (ὁ), Π. μέγας κλέπτης.

Μεγακρατὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Μεγαλοκρατής.

Μεγάκροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μέγαν κρότον, περίφημος, πολύκροτος.

Μεγακυδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [μέγα, κῦδος]. ἐνδοξότατος.

Μεγάκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων μεγάλους κύκλους, κυκλοφορῶν εἰς μακρὰ διαςήματα. » Ὀλυμπιάς —, « Τζ.

Μεγάλα, πλθ. οὐδ. τοῦ Μέγας.

Μεγαλαδικητικὸς, ἡ, ὀν καὶ

Μεγαλάδικος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων μεγάλας ἀδικίας.

Μεγάλαθλος (ὁ, ἡ). ὁ κατορθώσας μεγάλους ἄθλους (μεγάλας ἀνδραγαθίας).

Μεγαλαλκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην ἀλκὴν (ἰσχὺν), πολλὰ ἰσχυρός.

Μεγαλάμφοδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλας ἀμφόδους, μέγας, εὐρύχωρος.

Μεγαλανορία (ά), Δ. ἀντὶ Μεγαληνορία, [ἐκ τοῦ

Μεγαλάνωρ, Δ. ἀντὶ Μεγαλήνωρ.

Μεγαλάρτια (τὰ). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος (καθ' ἣν ἐπρόσφεραν μεγάλας ἄρτους).

;Μεγαλάρχης, ου (ὁ). ἐξουσιαςτὴς μεγάλης ἀρχῆς (μεγάλα κράτους), (συγχ. τῷ Μεγαλαυχής).

Μεγαλαυχέω-ῶ, καὶ (μσ. δ καὶ εὐχρηςότ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, κομπάζω.

Μεγαλαύχημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς μεγαλαυχήσεως.

Μεγαλαυχὴς, εος (ὁ, ἡ), = Μεγάλαυχος.

Μεγαλαύχησις, εως (ἡ), τὸ μεγαλαυχεῖν, κομπασμὸς, μεγαλαυχία.

Μεγαλαυχητέον, θετ. τοῦ Μεγαλαυχέω.

Μεγαλαύχητος (ὁ, ἡ), = Μεγάλαυχος.

Μεγαλαυχία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Μεγάλαυχος (ὁ, ἡ), [μ. αὐχέω]. καυχησιάρης, ὑπερήφανος. » Τὸ μεγάλαυχον,« Ξεν., ἀντὶ Ἡ μεγαλαυχία.

Μεγαλαύχως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον (Μὲ ὕφος) μεγάλαυχον.

Μεγαλεῖος, α, ον. Μεγαλοπρεπής. » Ἐκόσμησε τὰς γνώμας ἔτι μεγαλειοτέροις ῥήμασι, « Ξεν. ‖. (ϗ ὡς οὐσ.) » Οὐχ οἶδ' ὅ,τι οὗτος μεγαλεῖον ἐστι διαπεπραγμένος. « Σδ. » Λαλούντων αὐτῶν τὰ μεγαλεῖα τοῦ θεοῦ, « Γρφ., τὰ θαύματα, τὰ μεγαλουργήματα. ‖. » Μεγαλεῖον, « Ἀθ., Ηλδ., εἶδος πολυτίμου μύρου (εἴτε διὰ τὸ μεγαλοδάπανον τῆς κατασκευῆς του, εἴτε ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐφευρετοῦ Μεγάλου τοῦ Σικελιωτȣ, ὅθεν γράφεται [καὶ ὀρθότερον ἴσως] καὶ Μεγάλιον ἡ Μεγάλλιον). » Τὸ μεγαλεῖον, « ἀντὶ Ἡ-

Μεγαλειότης (ἡ). μεγαλοπρέπεια.

Μεγαλείωμα (τὸ), Γρφ. ἀντὶ Μεγαλειότης.

Μεγαλείως, ἐπίρ. Μεγαλοπρεπῶς, μεγάλως. » Μεγ. ἐχάρησαν, « Πλ6. » Μεγαλειοτέρως (» Μεγαλειότερόν) σου τις ἂν ποτε γήμειε; « Ξεν.

†Μεγαλέμπορος (ὁ, ἡ). μέγας ἔμπορος (πραγματευτής).

Μεγαλεπήβολος (ἀντὶ) Μεγαλεπίβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιχειριζόμενος καὶ κατορθόνων μεγάλα πράγματα.

Μεγάλευκτος (ὁ, ἡ), = Πολύευκτος.

Μεγάλη, θηλ. τοῦ Μέγας.

Μεγαληγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μεγάλα λόγια ἡ μὲ μεγάλας (ἐμφαντικὰς, μεγαλοπρεπεῖς) λέξεις· καυχῶμαι. (μτβτ.) μεγαλοποιῶ τι διὰ τῶν λόγων μου.

Μεγαληγορία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μεγαλοῤῥημοσύνη.

Μεγαληγόρος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μεγάλα λόγια ἡ ἐκφραζόμενος μὲ ἐμφαντικὰς (μεγαλοπρεπεῖς) λέξεις.

Μεγαληγόρως, ἐπίρ. Μὲ μεγαληγορίαν.

Μεγαληνορία (ἡ), Π. μεγαλοφροσύνη, μεγαλοψυχία· ὑπερηφάνεια, [ἐκ τοῦ

Μεγαλήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [μ. ἀνήρ], ἀνδρεῖος, μεγαλόφρων· ἀγέρωχος, ὑπερήφανος. 2) (ἐνεργ.) ὁ μεγαλύνων (ὑψῶν) τὸ φρόνημα τοῦ ἀνθρώπȣ, ἐμπνέων μεγαλοφροσύνην. » Πλοῦτος —, « Πίνδ., (συγχ. τῷ-

Μεγαλήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [μ. ἦτορ]. ἀνδρεῖος, μεγαλόκαρδος.

Μεγαλήφατος (ὁ, ἡ), Π. [μ. φημὶ], = Μεγαληγόρος, ἐμφαντικός.

Μεγαλίζω, Μ. ίσω, = Μεγαλύνω. ‖. (πθ. ἡ μσ.) μεγαλοποιῶ ἐμαυτὸν, ὑπερηφανεύομαι, (κοιν.) μεγαλοπιάνομαι. » Μαρίη μεγαλίζεται, ἀλλὰ μετέλθοις κείνης, πότνα Δίκη, κόμπον ἀγηνορίης, « Ἐπγρ.

;Μεγάλιςος (ὁ, ἡ), Π. [μ. λίσσομαι], πολλὰ παρακαλεστικὸς, (οὕτω διώρθ. ὁ Ἕρμανν. τὸ » Λήνει μεγίστῳ, « τοῦ Αἰσχλ., ὄχι μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν καὶ χωρὶς ἀνάγκης, νομίζω, ἀφ' οὗ εἰς τὸν πρὸ αὐτοῦ στίχον εἶνε, » Ὑψιγέννητος κλάδος, «).

;Μεγαλίστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ἵστωρ (εἰδήμων, ἔμπειρος) μεγάλων πραγμάτων, πολύπειρος.

Μεγάλλιον (τὸ), ἴδε Μεγαλεῖος.

Μεγαλοβόας, ου (ὁ), Π. ὁ μεγάλα βοῶν, μεγαλόφωνος.

†Μεγαλόβουλος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Διπυμήτης.

Μεγαλοβραχίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλον βραχίονα, κραταιὸς, μεγασθενής.

Μεγαλοβρεμέτης καὶ

Μεγαλόβρομος, ου (ὁ, ἡ), Π. [μ. βρέμω]. ὁ βοῦζων δυνατὰ (κάμνων μέγαν κρότον).

Μεγαλόβρυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βρυχώμενος ἡ μυκώμενος (μουγγρίζων) δυνατά.

†Μεγαλέβωλος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἐριβῶλαξ.

†Μεγαλογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην γαστέρα (κοιλίαν).

Μεγαλογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ μεγάλου γένους.

Μεγαλογκία (ἡ). τὸ νὰ ἦνε σῶμά τι πολλὰ ὀγκῶδες, μεγάλη βαρύτης.

Μεγαλογνωμέω (ἀντὶ Μεγαλογνωμονέω) -ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μεγάλα (εὐγενῆ) φρονήματα, εἶμαι μεγαλογνώμων.

Μεγαλογνωμόνως, ἐπίρ. Μεγαλοφρόνως.

Μεγαλόγνωμος (ὁ, ἡ), = Μεγαλογνώμων.

Μεγαλογνωμοσύνη (ἡ), = Μεγαλοφροσύνη, [ἐκ τοῦ

Μεγαλογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Μεγαλόφρων· Μεγαλόνους· Μεγαλόψυχος.

†Μεγαλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω μεγάλα ἡ μὲ μεγάλα γράμματα· γράφω συλλαβήν τινα μὲ ω ἀντὶ ο.

Μεγαλογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., 2) (ἰδιαιτ.) ζωγραφία μεγάλης (ἐκτεταμένης) ἱστορικῆς ὑποθέσεως.

Μεγαλοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). μέγας θεός.

Μεγαλοδάπανος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ἡ ἀπαιτῶν μεγάλας δαπάνας, πολυέξοδος.

Μεγαλόδενδρος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συνιστάμενος ἀπὸ) μεγάλα δένδρα.

Μεγαλοδοξία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Μεγαλόδοξος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -δόξως. Ὁ ἔχων ἡ προξενῶν μεγάλην δόξαν, πολλὰ ἔνδοξος.

Μεγαλόδουλος (ὁ, ἡ). μεγάλος (ἐπίσημος) δοῦλος.

Μεγαλόδουπος (ὁ, ἡ), εὐτελὴς παράφρασις τοῦ Βαρύγδουπος.

Μεγαλόδους, όδοντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλους ὀδόντας.

;Μεγαλοδυναμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μέγα δύναμαι, εἶμαι-

†Μεγαλοδύναμος (ὁ, ἡ), (νλγ.) ὁ ἔχων μεγάλην ἰσχὺν (δύναμιν).

Μεγαλοδωρεὰ (ἡ). μεγάλη (πλουσιοπάροχος) δωρεά.

Μεγαλοδωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χαρίζω μεγάλα δῶρα, εἶμαι μεγαλόδωρος.

Μεγαλοδωρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Μεγαλόδωρος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -δώρως. Ὁ χαρίζων μεγάλα (πλούσια, μεγαλοπρεπῆ) δῶρα, ἐλευθέριος, πλουσιοπάροχος.

Μεγαλοεργὴς, έος (ὁ, ἡ), = Μεγαλουργός.

Μεγαλοεργία (ἡ), = Μεγαλουργία.

†Μεγαλόζηλος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἀγάζηλος.

†Μεγαλόηχος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἐρίβρομος.

†Μεγαλόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλαις καὶ χονδραῖς τρίχαις.

Μεγαλόθροος-ους (ὁ, ἡ), = Μεγαλόηχος.

Μεγαλόθυμος (ὁ, ἡ), = Βαρύθυμος ἡ Θυμοειδής. » Πόθεν ἅμα πρᾶον καὶ μεγαλόθυμον ἦθος εὑρήσομεν; « Πλάτ.

Μεγάλοιτος (ὁ, ἡ), Π. [μ. οἶτος]. πολλὰ δυστυχής.

Μεγαλοκαμπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην καμπήν. » Ἄγκιστρον —,« Ὀρειβ.

Μεγαλόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων μεγάλȣς καρπούς.

Μεγαλόκαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλον καυλόν.

Μεγαλόκερως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα κέρατα.

Μεγαλοκευθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [μ. κεύθω], ὁ περιέχων μεγάλην ἔκτασιν, εὐρύχωρος. » Θάλαμος —, « Πίνδ.

Μεγαλοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην κεφαλήν.

Μεγαλοκῆρυξ, υκος (ὁ). κῆρυξ μεγαλόφωνος (Νικ. Χων.).

Μεγαλοκίνδυνος (ὁ, ἡ). τολμηρὸς πρὸς τὰς μεγάλας καὶ μὲ μεγάλους κινδύνȣς συνωδευμένας ἐπιχειρήσεις.

Μεγαλόκλονος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων μέγαν κλόνον (θόρυβον). » Σάλπιγξ —, « Κλμ.

†Μεγαλοκμὴς, ῆτος (ὁ, ἡ). ὁ λίαν καταπονῶν, πολλὰ ἐπίπονος.

Μεγαλοκοίλιος (ὁ, ἡ), = Μεγαλογάστωρ.

Μεγαλόκολπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγαν κόλπον.

Μεγαλόκορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς μὲ μεγάλας κόρας. » Οἱ μελανόφθαλμοι φύσει μεγαλόκοροι, « Ἀέτ.

Μεγαλοκόρυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλας κορυφάς.

†Μεγαλόκοτος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ζάκοτος.

†Μεγαλοκότως, ἐπίρ. = Βαρυθύμως.

†Μεγαλόκραχτος (ὁ, ἡ). ὁ κράζων δυνατά.

Μεγαλοκρατὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέγα κράτος (μεγάλην ἰσχὺν).

;Μεγαλοκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ.

Μεγαλοκύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων μεγάλα κύματα.

Μεγαλόκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα κῶλα (μέλη σώματος ἡ περιόδους λόγου).

†Μεγαλόλαλος (ὁ, ἡ), γλσ. = Μεγαλοῤῥήμων.

†Μεγαλομανὴς, έος (ὁ, ἡ). κυριευμένος ἀπὸ μεγάλην μανίαν, θεότρελλος.

Μεγαλομάρτυς, υρος (ὁ, ἡ), (ἐκκλησ.). μέγας (ἔνδοξος, ἐπίσημος) μάρτυς τοῦ Χριστοῦ.

Μεγαλόμασθος (ὁ, ἡ). ἡ ἔχουσα μεγάλȣς μαστούς.

Μεγαλομάτηρ, ματρὸς (ἁ), Δ. ἀντὶ Μεγαλομήτηρ.

Μεγαλομέρεια (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ μεγαλομεροῦς· (ἐν γέν.) μέγεθος.

Μεγαλομερὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) μεγάλα μέρη (μόρια)· (ἐν γέν.) μέγας· μεγαλοπρεπὴς, (ὅθ.

Μεγαλομερῶς, ἐπίρ. Μεγαλοπρεπῶς.

Μεγαλομερία (ἡ), = Μεγαλομέρεια.

Μεγαλομέτωπος (ὁ, ἡ), = Εὐρυμέτωπος.

Μεγαλομήτηρ, μητρὸς (ἡ). ἡ μήτηρ τοῦ πατρὸς ἡ τῆς μητρὸς, (Γαλλ.) grand' mère.

Μεγαλόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. [μ. μῆτις], μεγαλόφρων, μεγαλόβουλος.

Μεγαλόμικρος (ὁ, ἡ). ἐνταυτῷ μέγας καὶ μικρὸς, (δηλ.) κατά τι μὲν μέγας, κατά τι δὲ μικρὸς, (κατὰ τὸν Οὐολταῖρον) μικρομέγας.

Μεγαλόμισθος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων (πληρονόμενος) μεγάλον μισθὸν, κοστίζων πολὺ (ἀκριβά).

Μεγαλόμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα ὀμμάτια.

Μεγαλομοιρία (ἡ), = Μεγαλοδωρία, (συγχ. τῷ [καὶ ἴσ. εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ] Μεγαλομερεία), μεγαλοπρέπεια.

†Μεγαλομυκήτης, ου (ὁ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἐρίμυκος.

Μεγαλόνικος (ὁ, ἡ). ὁ κατορθώσας μεγάλας νίκας, μέγας νικητής.

Μεγαλόνοια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Μεγαλόνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγαν (ἔξοχον) νοῦν, μεγαλοφυής. 2) = Μεγαλόφρων.

Μεγαλοπάθεια (ἡ). ὑπομονὴ, μακροθυμία.

Μεγαλόπετρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλας πέτρας (μεγάλους βράχους).

Μεγαλόπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλας πλευρὰς, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ) Βαθύπλευρος.

Μεγαλοπληθὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ. -πληθῶς, = Πολυπληθής.

†Μεγαλοπλούσιος, γρμτ. ἀντὶ-

Μεγαλόπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα πλούτη, πολλὰ πλούσιος· (Κωμ.) πολλὰ παχύς. » Θύννων ὑπογάστρια —, « (Εὔβ. παρ') Ἀθ.

Μεγαλόπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ μεγάλα (δυνατὰ) πνέων.

†Μεγαλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, γλσ. = Μεγαλύνω.

Μεγαλοπόλεμος (ὁ, ἡ). μέγας (περίφημος) εἰς τὸν πόλεμον ἢ διὰ τοὺς πολέμους του.

Μεγαλόπολις, εως (ἡ). μεγάλη (περίφημος ἢ πολυάνθρωπος) πόλις.

†Μεγαλοπολίτης, ου (ὁ). πολίτης μεγάλης πόλεως (μεγαλοπόλεως).

Μεγαλοπόνηρος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων μεγάλας πονηρίας (μεγάλα κακουργήματα). » Γίνονται γὰρ οἱ μὲν ὑβρισταὶ καὶ μεγαλοπόνηροι, οἱ δὲ κακοῦργοι καὶ μικροπόνηροι λίαν, « Ἀρστ.

Μεγαλόπονος (ὁ, ἡ). ὁ διεξαγόμενος ἢ κατορθούμενος διὰ μεγάλων πονων (κόπων). » Βίος —, « Κ. Μανασσ.

†Μεγαλόπορνος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἱππόπορνος.

Μεγαλόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλας πόδας.

Μεγαλοπραγία (ἡ), = Μεγαλουργία.

Μεγαλοπραγμοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις =

Μεγαλοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων ἢ ἐπιχειριζόμενος ἢ σχεδιάζων μεγάλα πράγματα.

Μεγαλοπρέπεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μεγαλοπρεποῦς; λαμπρότης, μεγαλοδωρία κτλ.

†Μεγαλοπρεπεύομαι, Μ. εύσομαι, (νλγ.) Φέρομαι ὡς μεγαλοπρεπής, (κοιν.) μεγαλοπιάνομαι, καμαρόνω.

Μεγαλοπρεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) ἢ ζῶν (φερόμενος) μὲ τρόπον ἁρμόζοντα εἰς μέγαν ἄνθρ., λαμπρός, πολυτελής· (ἰδιαιτ. ἐπὶ ἀνθρ.) ἐλευθέριος, μεγαλόδωρος κτλ.

Μεγαλοπρεπῶς, ἐπίρ. Μὲ μεγαλοπρέπειαν, λαμπρῶς, πολυτελῶς κτλ.

;Μεγαλοπτέρυγος καὶ

Μεγαλοπτέρυξ, ὑγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλας πτέρυγας.

Μεγαλόπτολις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Μεγαλόπολις.

Μεγαλόπτωχος (ὁ, ἡ). μέγας (ἐπίσημος) πτωχός.

Μεγαλόπυλος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Τηλέπυλος.

Μεγαλοπύρηνος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων μεγάλον πυρῆνα (χονδρὸν κουκκοῦτσι).

Μεγαλοπώγων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (τρέφων) μέγαν πώγωνα.

Μεγαλορέκτης, ου (ὁ). ὁ μεγάλων ὀρεγόμενος, πλεονέκτης ἢ φιλόδοξος, (συγχ. τῷ Μεγαλορρέκτης).

Μεγαλόρραξ, αγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλας ῥάγας (ῥώγαις).

Μεγαλορρέκτης [μ. ῥέζω], ου (ὁ), (νλγ.) μεγαλουργός.

Μεγαλορρημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μεγάλα λόγια (ῥήματα).

;Μεγαλορρημονία (ἡ), = Μεγαλορρημοσύνη.

Μεγαλορρημόνως, ἐπίρ. Μὲ μεγαλορρημοσύνην.

Μεγαλορρημοσύνη (ἡ). μεγάλα λόγια, μεγαλαυχία ἤ· 3) ἐμφαντικὴ (μεγαλοπρεπὴς) ἔκφρασις, μεγαληγορία. » Τῆς Θουκυδίδου μεγαλορρημοσύνης, « Φώτ., [ἐκ τοῦ

Μεγαλορρήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μεγάλα λόγια, ἀλαζών, μεγάλαυχος.

Μεγαλόρριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κάμνων) μεγάλας ῥίζας.

Μεγαλόρρινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην ῥῖνα (μύτην). 2) ὁ ἔχων χονδρὸν ῥινὸν (δέρμα).

;Μεγαλόσαρκος (ὁ, ἡ), Γρφ. = Πολύσαρκος.

Μεγαλοσθενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγα σθένος (μεγάλην σωματ. ἰσχύν).

Μεγαλοσμάραγος (ὁ, ἡ), = Ἐρισμάραγος.

Μεγαλοσοφιστής, οῦ (ὁ). μέγας σοφιςής, περίφημος φιλολόγος.

Μεγαλόσπλαγχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα (πολλὰ ἀνεπτυγμένα, πρησμένα) σπλάγχνα ἢ μέγα σπλάγχνον (καρδίαν) ἢ· συντελῶν εἰς τὸ νὰ κάμνῃ μεγάλα (νὰ πρήσκῃ) τὰ σπλάγχνα. » Οἶνος γλυκὺς μεγαλόσπλαγχνος σπληνὸς ϗ ἥπατος, « Ἱπποκρ. 2) (τρπ.) = Μεγαλόψυχος.

Μεγαλοστάφυλος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐριστάφυλος.

Μεγαλόσταχυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κάμνων) μεγάλα στάχυα.

;Μεγαλοστένακτος (ὁ, ἡ), = Μεγαλόςονος.

Μεγαλόστερνος (ὁ, ἡ), = Εὐρύστερνος.

Μεγαλοστομία (ἡ), = Μεγαλορρημοσύνη.

Μεγαλόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλον ςόμα.

Μεγαλόστονος (ὁ, ἡ). = Βαρύστονος.

†Μεγαλοσύνη (ἡ), (νλγ.). μέγεθος, μεγαλεῖον, μεγαλειότης.

;Μεγαλοσφάραγος (ὁ, ἡ), Π. = Μεγαλοσμάραγος.

Μεγαλόσφυκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγαν (δυνατὰ κτυπῶντα) σφυγμόν.

Μεγαλόσχημος καὶ

Μεγαλοσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). μέγας τὸ σχῆμα, μεγαλοπρεπής, (ἐν γέν.) μέγας.

Μεγαλοσώματος καὶ

Μεγαλόσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγα σῶμα, σωματώδης.

Μεγαλότεχνος (ὁ, ἡ). μέγας τὴν τέχνην. μέγας (μεγαλουργὸς) τεχνίτης. » Τὸ μεγαλότεχνον, « Δ. Ἀλ., μέγεθος (ὕψος, λαμπρότης) τέχνης.

Μεγαλότης (ἡ), = Μεγεθος, Μεγαλειότης.

Μεγαλότιμος (ὁ, ἡ). μεγάλης τιμῆς ἄξιος ἢ μέτοχος, πολλὰ ἔντιμος ἢ πολύτιμος.

Μεγαλοτίμως, ἐπίρ. Μὲ μεγάλας τιμάς, πολλὰ ἐντίμως.

Μεγαλότολμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -τόλμως. Ὁ ἔχων μεγάλην τόλμην, πολλὰ τολμηρός.

Μεγαλότοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (μεταχειριζόμενος) μέγα τόξον.

Μεγαλοτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δυνατὸν τράχηλον, (Σχλ. ἐξηγ. τοῦ Ἐριαύχην).

Μεγαλουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω μεγάλα ἔργα.

Μεγαλούργημα (τό). μεγαλουργίας ἀποτέλεσμα, ἔργον μεγαλουργοῦ.

Μεγαλουργής, έος (ὁ, ἡ), = Μεγαλουργός.

Μεγαλουργία (ἡ). μέγεθος ἔργου ἤ, μέγα ἔργον, μεγάλη ἐπιχείρησις.

Μεγαλουργικός, ή, όν. Μεγαλουργοῦ ἢ μεγαλουργίας ἴδιος.

Μεγαλουργός (ὁ, ἡ). ὁ κατορθόνων ἢ ἐπιχειριζόμενος μεγάλα ἔργα. » Τὸ μεγαλουργὸν, « ἀντὶ Ἡ μεγαλουργία.

Μεγαλουργῶς, ἐπίρ. Μετὰ μεγαλουργίας.

†Μεγαλοφανής, έος (ὁ, ἡ), (γρμτ.). ὁ φαινόμενος μέγας, μεγαλοπρεπής.

†Μεγαλοφεγγής, έος (ὁ, ἡ), (γρμτ.). ὁ ἐκπέμπων μέγα φέγγος, πολλὰ φωτεινός.

Μεγαλόφθαλμος (ὁ, ἡ), = Μεγαλόμματος. » Οἱ μεγαλόφθαλμοι νωθροί, « Φυσιογνμ.

Μεγαλόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλους (ἰσχύοντας) φίλους.

Μεγαλόφλεβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλας (χονδρὰς) φλέβας.

Μεγαλόφορτος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ χωρῶν μέγα φορτίον, εὐρύχωρος.

Μεγαλοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) Φρονῶ μεγάλα, ὑψηλοφρονῶ, ὑπερηφανεύομαι. (γ. πτ.) ἔχω μέγα (γενναῖον) φρόνημα, εἶμαι μεγαλόφρων.

Μεγαλοφρόνως, ἐπίρ. Μὲ μεγαλοφροσύνην.

Μεγαλοφροσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μεγαλόφρονος, μέγεθος φρονήματος, γενναιοφροσύνη· ὑψηλοφροσύνη.

Μεγαλόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγα (γενναῖον ἢ ἀγέρωχον) φρόνημα, γενναιόφρων ἢ ὑπερήφανος. » Τὸ μεγαλόφρον, « Ξεν., ἀντὶ Ἡ μεγαλοφροσύνη.

Μεγαλοφυής, έος (ὁ, ἡ). μεγάλου νοὸς (μεγάλων φρονημάτων) ἄνθρωπος.

Μεγαλοφυΐα (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ ἰδιότης) τοῦ μεγαλοφυοῦς.

Μεγαλόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα φύλλα.

Μεγαλοφυῶς, ἐπίρ. Μὲ μεγαλοφυΐαν.

Μεγαλοφωνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις =

Μεγαλόφωνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φώνως. Ὁ ἔχων μεγάλην (δυνατὴν) φωνήν.

Μεγαλοχάσμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέγα χάσμα (στόμα).

†Μεγαλόψοφος (ὁ, ἡ), (σχλ.). ὁ κάμνων μέγαν ψόφον (κρότον).

Μεγαλοψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μεγαλόψυχος, δείκνω μεγαλοψυχίαν.

Μεγαλοψυχία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις =

Μεγαλόψυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην ψυχὴν (γενναῖον φρόνημα), γενναιόκαρδος.

Μεγαλοψύχως, ἐπίρ. Μὲ μεγαλοψυχίαν.

Μεγαλύνω, Μ. υνῶ. Μεγαλόνω, αὐξάνω (Θκ. Ε', 98)· μεγαλοποιῶ· ἐκθειάζω, ἐγκωμιάζω· (μσ.) σεμνύνομαι, καμαρόνω, ὑπερηφανεύομαι.

†Μεγαλώδυνος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἐριώδυνος.

Μεγαλώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ προξενῶν μέγα ὄνομα, ὁ ἐπιλεγόμενος (ἢ παρωνυμούμενος ἀπὸ τοῦ) Μέγας.

Μεγαλῶπις [μ. ὤψ], ἡ, όν, Π. ἀντὶ Μεγαλόφθαλμος.

Μεγάλως, ἐπίρ. Πολλά, κατὰ πολλά,

» Τοὺς μεγάλους μεγάλως λέγουσι, « Πλάτ. » Μεγάλως ἤλιτες ἀθανάτους, « Θγν. (ἴδε Μέγας).

Μεγαλωστί, ἐπίρ. Ὡς μέγας· εἰς μεγάλην ἔκτασιν· μεγαλοπρεπῶς. » Ὑπεδέξατο αὐτὸν μεγαλωστί, « Ἡρ. » Μεγαλωστὶ προσέπταισε, « αὐτ.

†Μεγαλωσύνη (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Μεγαλοσύνη.

Μεγαλωφελής, έος (ὁ, ἡ). μεγάλης ὠφελείας πρόξενος, πολλὰ ἐπωφελής.

†Μεγάμυκος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἐρίμυκος.

Μεγάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. = Μεγαλήνωρ.

;Μεγαπενθής, έος (ὁ, ἡ). ἄξιος ἢ αἴτιος μεγάλου πένθους.

Μεγαρίζω, Μ. ίσω. Κατασκευάζω εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Θεσμοφορίων μέγαρον (ἴδε τὴν λέξ.). 2) μιμοῦμαι τοὺς Μεγαρεῖς, εἶμαι μὲ τὸ μέρος των.

Μεγαρόθεν, ἐπίρ. (Τοπ.). Ἀπὸ τὰ Μέγαρα.

Μεγαροῖ, ἐπίρ. (Τοπ.). Εἰς τὰ Μέγαρα.

Μέγαρον (τό), [Ἑβρ.]. (ἐν γέν.) ὑπόγειον οἴκημα (κυρ. πρὸς λατρείαν θεοῦ)· (ἰδιαιτ.) τὸ εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Θεσμοφορίων κατασκευαζόμενον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔρριπτον χοιρίδια. » Χθονίοις καὶ ἥρωσιν ἐσχάρας, ὑποχθονίοις δὲ βόθρους καὶ μέγαρα ἱδρύσαντο, « Πορφ. » Δρῶσιν (τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρῃ) ἄλλα τε ὁπόσα καθέστηκε σφίσι, καὶ ἐς τὰ μέγαρα καλούμενα ἀφιᾶσιν ὗς τῶν νεογνῶν, « Παυσ. 2) (κατ' ἔκτ.) ἡ μεγαλητέρα κάμαρα τοῦ ὀσπιτίου, τὸ (Ἰταλ.) σαλόνι· (ὅθ.) τὸ καθολικὸν (τὸ καθαυτὸ) τοῦ ναοῦ, (ἄλλ.) ἀνάκτορον. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) οἶκος μέγας (ὑψηλὸς ἢ μὲ πολλαῖς κάμαραις), παλάτι, πύργος. » Εὖ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν, « Ὀδ. Χ. » Εἰς τὸ μέγαρον, ἔνθα δήπου τῷ ἱεροφάντῃ μόνῳ παρελθεῖν θεμιτὸν ἦν, « Σδ. » Ἐν τῷ ἱρῷ τῆς Ἀθηναίης ἀγχοτάτω τοῦ μεγάρου, « Ἡρ. 3) (ἐν Ἐπγρ.) ἀντὶ Σταῦλος.

†Μέγαρσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεγαίρω, φθόνος, βάσκαμμα.

†Μεγαρτός, ή, όν. Φθόνου ἄξιος, ζηλωτός, ἐπίφθονος, (εὔχρ. μόνον τὸ σύνθ. Ἀμέγαρτος).

Μέγας [Ζενδ. ἢ Χαλδ. συγγ. τῷ Μάγος καὶ Μέδω], μεγάλη, μέγα (ἡ αἰτ. Μέγαν, τὰ δὲ λοιπὰ ὁμαλῶς ἀπὸ τοῦ ἀχρ. Μεγάλος, ον. Ἡ κλητ. Μεγάλε εὕρηται ἅπαξ μόνον εἰς τὸν Αἰσχλ. Τὸ παρθτ. Μείζων, Μέγιστος). (ἐπὶ ἀνθρ.) Μεγάλος (ἐπὶ ὁποιουδήποτε μεγέθους, δηλ. Α'. κατὰ τὴν ἡλικίαν) » Ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα· νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμί, « Ὀδ. Β. (Β'. κατὰ τὸ ἀνάςημα), ὑψηλός. » Ἠΰς τε μέγας τε, « Ὅμ. » Μεγάθεϊ μέγας, « Ἡρ. » Γυνὴ καλή τε μεγάλη τε, « Ὀδ. Ο. (Γ'. μτφορ. κατὰ τὴν ἠθικ. ἢ κοινωνικ. δύναμιν, δηλ.) ἰσχυρός, σημαντικός, ἔνδοξος κτλ. » Οὕτω δ' ἴσχυσέ τε καὶ μέγας ἦν τότε καὶ πολύς, « Ἀρσφ. (παρβλ. Δυνατός). » Ζεῦ μέγιστε, « Ὅμ. » Σμικροὶ μεγάλων χωρὶς σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται, « Σοφ. 2) (ἐπὶ πραγμ. Δ'. κατὰ τὸ μῆκος, δηλ.) ἐκτεταμένος, πλατύς, εὐρύχωρος. » Μέγας οὐρανός, « Ὅμ. » Μέγας αἰγιαλός, « αὐτ. » Μέγα λαῖτμα θαλάσσης, « αὐτ. » Σπλὴν μέγας, « Γαλ., ὁ ἐξωγκωμένος. » Μεγάλη πόλις, « Πλ. » Μεγάλη τάφρος, « Ὅμ. (Β'. τρπ.) πολύς, ὑπερβολικός· σφοδρός· φοβερός· ἔξοχος. (ἐπὶ φωνῆς) δυνατός κτλ. » Μέγα πένθος, « Ἰλ. Α. » Μέγας ζέφυρος, « Ὅμ. » Πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει, « Σοφ. » Μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι, « Ἰλ. Α. » Λόγον ἀφῆκα μέγαν, « Πλ. (ϗ ἐλλ.) » Λίην μέγα εἶπας, « Ὀδ. Π. » Μέγα φρονεῖν, « Αξ. » Ἐπὶ μέγα ἐχώρησαν δυνάμεως, « Θκ. » Μέγιςοι καιροί, « Δμ., οἱ οὐσιωδέςατοι. » Μεγάλη νόσος, « Ἰατρ., ἡ ἐπιληψία. » Τὰ τῶν βαρβάρων μεγάλα ποιεῖν, « Ἰσκρ. ‖. (τὸ οὐδ.) Μέγα καὶ (τὸ παρθτ.) Μεῖζον, Μέγιστον καὶ (πλθ.) Μεγάλα, ἐπίρ. (ἀντί, καὶ εὐχρηστότ. τοῦ) Μεγάλως, πολλά, κατὰ πολλά. » Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, « Ὀδ. Ω. » Χαῖρ' ὡς μέγιστα, « Σοφ. » (Τοῦτο δὲ) μέγα φέρειν οἰόμεθα εἰς πολιτείαν, ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς γιγνόμενον, « Πλάτ. » Ὦ μέγ' εὐδαίμων κόρη, « Αἰσχλ. » Τὸν μέγα στυγούμενον, « αὐτ. » Ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει, « Ὅμ. (καὶ πρὸς παρθτ.) » Μέγ' ἀμείνων (ἄριστος, ἔξοχος κτλ.), « Ὅμ. » Μέγα νήπιος, « Ἰλ. Π. (καὶ ἀνάπαλιν). » Μάλα (» Λίην) μέγα, « Ἰλ. Ο., Π. (ἐπὶ φωνῆς) δυνατά, μεγαλοφώνως. » Μέγα ἀΰτειν (ὀχθεῖν κτλ.), « Ὅμ. » Οὑτοσὶ μὲν καλὸν ϗ μέγα φθέγγεται, φαῦλον δ' ἐγώ, « Δμ. » Φθέγγεται μέγιστον ἁπάντων, « αὐτ. » Ἀνακλαύσας μέγα, « Ἡρ. (ϗ πλθ.) » Μεγάλα στενάχοντες, « Ὀδ. Ξ. (ϗ ἐπὶ διαςήματος τόπου). » Μέγα προθορών, « Ἰλ. Ξ. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Μέγα ἄνευθεν, « Ἰλ. Χ., πολλὰ μακράν.

Μεγασθενέτης, ου (ὁ) καὶ

Μεγασθενής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Μεγαλοσθενής.

†Μεγασχιδής, έος (ὁ, ἡ), (Γλσ.). ὁ ἔχων μεγάλας σχισμάδας· πολλὰ ἢ βαθειὰ σχισμένος.

Μεγάτιμος καὶ Μεγατίμιος (ὁ, ἡ), Π. μεγάλης τιμῆς ἄξιος ἢ πρόξενος· βαρύτιμος.

Μεγάτολμος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ τολμηρός, Μεγαλότολμος.

Μεγαυχής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Μεγαλαυχής.

Μεγαφρονίμως, ἐπίρ. Πολλὰ φρονίμως, φρονιμώτατα.

Μεγάφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μεγαλόφρων.

Μεγάφωνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -φώνως, = Μεγαλόφωνος.

Μεγεθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεγαλοποιέω, [ἐκ τοῦ

Μεγεθοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποιῶν (προξενῶν) εἰς τὰ πράγματα μέγεθος, μεγέθους ποιητικός.

Μέγεθος, εος-ους (τό). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ μεγάλου, ὕψος, ὄγκος, ἔκτασις κτλ., (τρπ.) μεγαλεῖον, μεγαλοφροσύνη. » Πρὸς τοῦτο λέγεται τὸν Ἀλέξανδρον οὕτω θαυμάσαι, καταφρονηθέντα, τὴν ὑπεροψίαν καὶ τὸ μέγεθος τοῦ ἀνδρὸς (τοῦ Διογέν.), ὥςε κτλ. « Πλ.

Μεγεθουργία (ἡ), = Μεγαλουργία, ἢ· Μεγαλοποίησις.

†Μεγεθόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Μεγεθύνω, Μ. υνῶ, = Μεγαλύνω, μεγαλοποιῶ. (Γρμτ.) ἐκτείνω δι' αὐξήσεως. » Οἱ τὸ ο μεγεθύνοντες, « Σχλ.

Μεγήρατος (ὁ, ἡ), Π. = Πολυήρατος, ἢ (κατ' ἄλλ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ

Μεγήριτος (ὁ, ἡ), Π. [μ. ἔρις]. πολλὰ περιμάχητος.

Μεγιςᾶνες (οἱ), [μέγιςος]. οἱ μεγαλήτεροι ἑνὸς τόπου, οἱ πρόκριτοι, οἱ ἄρχοντες.

Μεγιστεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι μεταξὺ τῶν ἄλλων ὁ μέγιστος, ἐξέχω, ὑπερέχω.

Μεγιστόπολις, εως (ὁ, ἡ), Π. ἐξ αἰτίας τοῦ ὁπ. γίνονται μέγισται (ἀκμάζουσιν) αἱ πόλεις.

Μέγιστος, η, ον, ὑπερθετ. τοῦ Μέγας.

Μεγιστότιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τιμώμενος τὰ μέγιστα.

Μεγιστόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγίςους ὀφθαλμούς.

Μεγιστόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγίςην φωνήν, μεγαλοφωνότατος.

Μεγίστως, ἐπίρ. ὑπερθ. τοῦ Μεγάλως, (εὐχρηστότ. τὸ) Μέγιστον.

Μεδείς, εῖσα, ἕν, Αἰολ. καὶ

Μεδέων, ουσα, ον, Ἰων. Π. (μὲ γεν.) ὁ φροντίζων (κηδόμενός) τινος· (ἐν γέν.) προστάτης, ἄρχων, βασιλεύς, (κυρ. μτχ. τοῦ ἀχρ. Μεδέω ἢ †Μέδημι = Μήδομαι).

Μεδιμναῖος, α, ον. Ὁ γεμίζων (χωρῶν εἰς, ἴσος μὲ) ἕνα μέδιμνον.

Μέδιμνος (ὁ καὶ Ἰων. ἡ). τὸ σύνηθες μέτρον διὰ τὰ γεννήματα (χωρ. 48 χοίνικας), κοιλόν, (ὁ Σικελικὸς ἦτον ἓν ἐκτημόριον μικρότερος).

Μεδοίατο, Ἰων. ἀντὶ Μέδοιντο, πλθ. τῆς εὐκτ. τοῦ

Μέδομαι, Μ. μεδήσομαι, Π. = Μήδομαι, ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι, φροντίζω, σχεδιάζω, μελετῶ. (μὲ γεν.) » Κοίτοιο μεδώμεθα· τοῖο γὰρ ὥρη, « Ὅμ. » Ζεῦ, Δωδώνης μεδέων, « αὐτ. (ἡ αἰτ.) » Κακὰ Τρώεσσι μεδέσθην, « αὐτ.

Μέδουσα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Μέδων.

Μέδω, Μ. μεδήσω, Π. (σπντ.) ἐξουσιάζω, βασιλεύω, (εὔχρ. κυρ. μόνον ἡ μτχ.

Μέδων, οντος (ὁ), Π. = Μεδέων. ‖. (οὐσ.) ἡγεμών, βασιλεύς.

Μέζεα (τά), Π. = Μήδεα, τὰ αἰδοῖα.

Μεζόνως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Μειζόνως. [ἐκ τοῦ

Μέζων, ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μείζων.

Μεθ-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Μεθεῖλον κτλ.). Πιάνω τι ϗ ἐγὼ ἀπὸ τοῦ μέρους μου· πιάνω τι μετέωρον (πρὶν πέσῃ κατὰ γῆς). 2) μεταβάλλω(;).

Μεθ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ ὑπεράνωθεν ἢ κατεπάνω ἢ κατόπιν τινός.

Μεθαμέριος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Μεθημέριος.

;Μεθ-ανδάνω, Μ. αδήσω, Π. ἀρέσκω (φαίνομαι ἀρεστὸς) κατ' ἄλλον τρόπον (τρπ. πρσ. μὲ δοτ.) = Μεταδοκέω.

Μεθ-άπτω, Μ. άψω, = Προσάπτω (Προσαρμόζω) ἐκ μεταβολῆς. » (Ὁ δὲ ἰσὸς) ἰςία μεθῆπται ἁλουργῆ, « Φλςρ.

Μεθ-αρμόζω, Μ. όσω. Συναρμόζω (Διορθόνω) τι κατ' ἄλλον τρόπον, μεταβάλλω, (θ

Μεθάρμοσις, εως (ἡ). ἡ κατ' ἄλλον τρόπον διόρθωσις, μεταβολή.

Μεθ-αρμόττω, Μ. όσω, Ἀττ. ἀντὶ Μεθαρμόζω.

Μεθέηκε, Π. ἀντὶ Μεθῆκεν, ἀόρ. τοῦ Μεθίημι.

Μεθεῖλον, ἀόρ. β'. τοῦ Μεθαιρέω.

Μεθεῖμαι, πθ. πρκ. τῆς ὁρς. καὶ

Μεθεῖναι ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Μεθεῖτε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁρς. καὶ

Μεθείω, Ἰων. Π. ἀντὶ Μεθῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Μεθίημι.

Μεθεκτέον, θετ. τοῦ Μετέχω.

Μεθέκτης, ου (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ μετέχων τινὸς, μέτοχος.

Μεθεκτικὸς, ή, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ λάβῃ μετοχὴν εἴς τι.

Μεθεκτὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -εκτῶς. Τοῦ ὁπ. μετέσχεν ἢ μετέχει ἢ δύναται νὰ μεθέξῃ τις.

Μεθέλεσκε, Π. ἀντὶ Μεθῄρει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πρτ. τοῦ Μεθαιρέω.

Μεθ-έλκω, Μ. έλξω (ἀόρ. Μεθείλκυσα κτλ.). Τραβῶ ἀπὸ ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. »Μεθέλκοντες πρὸς ἑαυτοὺς τῆς ἐκκλησίας ὅσον ὀρθόδοξον,« Γργ.

Μεθέμεν, Δ. ἀντὶ Μεθεῖναι.

Μέθεν, Δ. Π. ἀντὶ Ἐμέθεν, ἐμοῦ.

Μέθεξις, εως (ἡ). τὸ μετέχειν, μετοχή.

Μεθ-εορτάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω μετὰ τὴν ἑορτήν.

Μεθέορτος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ τὴν ἑορτήν.

Μεθ-έπω, Μ. έψω; (ἀόρ. Μετέσπον [ὅθ. ἡ μτχ. Μετασπὼν] καὶ μσ. Μετεσπόμην), Π. (μὲ αἰτ.) ὑπάγω κατόπιν τινὸς, ἕπομαι, ἀκολουθῶ· σκαλίζω (μὲ τὰ 'μμάτια), κυττάζω νὰ εὕρω· ἔρχομαι (φθάνω) πουθενά. (συνκδχ. ἢ καταχρ.) σηκόνω τι ἐπάνω μου (εἰς τὸν ὦμόν μου), (μτβτ. μὲ αἰτ. ἢ δοτ. προθετ. ἐκ δ'.) κινῶ (κάμνω νὰ ὁρμήσῃ) τι κατά τινος. »Τυδείδην μέθεπεν (»Πατρόκλῳ μέθεπεν) ἵππους,« Ἰλ. Ε, Π. (καὶ μσ.) »Ἀπιόντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ,« Ἰλ. Ν. (καὶ τρπ.) »Φυγόδεμνος, ἀεὶ μεθέπουσα χορείην,« Νόνν., (παρβλ. Ἐφέπω ἢ Μετέρχομαι).

Μεθερμήνευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεθερμηνεύω, μετάφρασις.

Μεθερμηνευτικὸς, ή, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς μεθερμήνευσιν.

Μεθ-ερμηνεύω, Μ. εύσω. Ἑρμηνεύω (Ἐξηγῶ) τι ἀπὸ μίαν γλῶσσαν εἰς ἄλλην, μεταφράζω.

Μεθ-ερπύζω καὶ

Μεθ-έρπω, Μ. ερπύσω (ἀόρ. Μεθείρπυσα), Π. σύρομαι (ὑπάγω) κατόπιν τινὸς, τὸν φθάνω.

Μέθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεθίημι, ἄφεσις, παραίτησις· ἐγκατάλειψις· ὕφεσις, ὑποχώρησις.

Μεθεστάναι, κατὰ συγκ. ἀντὶ Μεθεστηκέναι, μσ. πρκ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Μεθεστὼς, ῶσα, ὼς, κατὰ συγκ. ἀντὶ Μεθεστηκὼς, μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Μεθίστημι.

Μεθετέον, θετ. τοῦ Μεθίημι.

Μεθετικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Εὔκολος πρὸς μέθεσιν, ἐνδίδων εὐκόλως, ὑποχωρητικός.

Μέθη (ἡ). [μέθυ]. μεθύσι· μεθυσιό. »Σφαλλόμενον ὑπὸ μέθης,« Πλάτ. »Εἰς μέθας καὶ κύβους καὶ τὴν τοιαύτην ἀκολασίαν,« Πλβ. 2) = Μέθυ, οἶνος. »Μέθης εὐώδεος,« Ἱππκρ.

Μεθ-ήκω, Μ. ήξω, Π. ἀντὶ Μετέρχομαι, ἔρχομαι ἢ ὑπάγω κατόπιν τινὸς, ἀκολουθῶ. »Ἔμελλε δ' ἄρα καὶ τοῦτον ἡ δίκη μεθήξειν,« Δ. Κάσσ.

;Μεθηλικιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Μεταβαίνω ἀπὸ μίαν ἡλικίαν εἰς ἄλλην, (ὅθ.

Μεθηλικίωσις, εως (ἡ). ἡ ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην ἡλικίαν μετάβασις.

Μέθ-ημαι (παρτ. Μεθήμην), Π. (μὲ δοτ.) κάθημαι μεταξύ τινων.

Μεθημερινὸς, ή, όν καὶ Μεθημέριος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος τὴν ἡμέραν ἢ καθημέραν, καθημερινός. (ἐνίοτε) σημερινὸς, (κοιν.) τῆς ἡμέρας.

Μεθημοσύνη (ἡ), Π. τὸ νὰ ἦνέ τις –

Μεθήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μεθετικὸς, ἀμελής.

Μεθίδρυμαι, πθ. πρκ. τοῦ Μεθιδρύω.

Μεθίδρυσις, εως (ἡ). μετάθεσις, μετατόπισις κτλ., [ἐκ τοῦ

Μεθ-ιδρύω, Μ. ύσω. Μεταθέτω, μετατοπίζω. ||. (πθ.) ἀλλάζω θέσιν, μεταβαίνω ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον, (ἐν γέν) = Μεθίστημι, -ίσταμαι.

Μεθίει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. ἢ

Μεθιέμεν καὶ

Μεθιέμεναι Π. ἀντὶ Μεθιέναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. καὶ

Μεθίεν, Π. ἀντὶ Μεθίεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. τοῦ Μεθίημι.

Μεθ-ιζάνω, Μ. ιζήσω, Π. ἀντὶ Μεθιδρύω, μετατοπίζω.

Μεθ-ίημι, Μ. μεθ-ήσω (ἀόρ. Μεθῆκα ἢ μσ. Μεθηκάμην, πρκ. πθ. Μεθεῖμαι ἢ ὑπερσ. Μεθείμην κτλ.), = Ἀφίημι, ἀφίνω, παραιτῶ· ἐγκαταλείπω· συγχωρῶ· παραχωρῶ· ἐβγάζω τι ἀπὸ 'πάνω μου (ἀπὸ μέσα μου), (ὅθ.) φωνάζω, δακρύζω, κτλ., (συνκδχ.) ἐλαφρόνω, ἀπαλλάττω. ||. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. καὶ μσ. μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· παραμελῶ· παραιτοῦμαι. (χ. πτ. ἢ ἐλλ.) παύω· ἀμελῶ. »Ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων,« Ἰλ. Ο. »Μεθῆκεν οὖν ὁ κυβερνήτης ἐκ τῶν χειρῶν τὸ πηδάλιον,« Συν. (ἢ δοτ.) »Μέθες χεροῖν τὴν παῖδα,« Σοφ. (καὶ παραλλ.) »Εἴ σε νῦν ἀπολύσομεν, ἠὲ μεθῶμεν,« Ἰλ. Κ. »Μή μ' ἔρεθε, μή σε μεθείω,« Ἰλ. Γ. (καὶ μσ.) »Τὸν δ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι,« Ἀρσφ. (ἢ μτνμ.) »Εἴ με μεθείη ῥῖγος,« Ὀδ. Ε. (ἢ [;] πθ.) »Οὐ γὰρ μετίετο ὁ Γύγης, οὐδέ οἱ ἦν ἀπαλλαγὴ οὐδεμία,« Ἡρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἐκ δ'.) »Μέθες με ἰέναι ἐπὶ τὴν θήρην,« αὐτ. (ἢ αἰτ. προθετ.) »Μετίει (τὸ ἄγκιστρον) ἐς μέσον τὸν ποταμὸν,« αὐτ. (καὶ μτνμ.) »Μετίει πολλὰ τῶν δακρύων,« αὐτ., ἔχυνε. »Περσίδα γλῶσσαν μετείς,« αὐτ., λαλήσας. (καὶ τρπ.) »Τὸν φόρον μετίει τῇσι πόλισι,« αὐτ., τὸν ἐχάρισε. »Τὰς ἁμαρτάδας αὐτοῖσι πάσας μετίημι,« αὐτ. »Εἰ μετήσει τὴν ἀρχὴν, ἄλλος τις ἀντ' αὐτοῦ τύραννος καταστήσεται,« αὐτ. (καὶ μὲ γεν. ἐλλ. ἐκ γ'.) »Οὔ σ' ἔτι μεθήσω τειρομένοιο,« Ἰλ. Δ. »Μετίεσαν τῆς χρησμοσύνης τὸ παράπαν,« Ἡρ. »Μεθιέμεναι πολέμοιο (ἀλκῆς),« Ὅμ. »Τῆς ἀπάτης οὐ μεθίει,« Ἀππ. (καὶ ἐλλ.) »Ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο,« Ἰλ. Δ. »Μεθιεῖ τε, καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι,« Ἰλ. Κ. (ἢ μσ.) »Τοῦ δ' οὐ μεθήσομαι νεκροῦ,« Εὐρ. »Ἡνίκα τῶν γυμνασίων μεθίενται,« Πλάτ. (ἢ πρὸς ἀπαρ.) »Ἑκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν,« Ἰλ. Ψ. »Μεθίησι μάχεσθαι,« Ἰλ. Ν. (ἢ μὲ γεν. ἢ δοτ. ἐκ δ'.) »Κῆρ ἄχεος μεθέηκα,« Ἰλ. Ρ., ἐλάφρωσα. »Μεθῆκαν ἑαυτοὺς τῶν ἔργων,« Αἰλ. »Εἰ τόνδε Τρώεσσι μεθήσομεν,« Ἰλ. Ρ. »Μεθίεμεν Ἕκτορι νίκην,« Ἰλ. Ξ. »Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον,« Ἰλ. Α., νὰ ξεκακιώσῃ μαζῇ του. (καὶ χ. πτ.) »Κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεθέηκεν,« Ἰλ. Ω.

Μεθ-ιππεύω, Μ. εύσω. Μεταβαίνω ἔφιππος.

Μεθ-ίπταμαι, Μ. μεταπτήσομαι. Μεταβαίνω πετῶν.

Μεθ-ιστάνω, μτγν. ἀντὶ

Μεθ-ίστημι, Μ. μεταστήσω (ἀόρ. Μετέστησα καὶ μσ. Μετέστην καὶ πθ. Μετεστάθην, μσ. πρκ. Μεθέστηκα κτλ.). Ἀλλάζω τὴν στάσιν (τὴν θέσιν) τινὸς (προσ. ἢ πράγμ.), μεταφέρω, μεταθέτω, μετατοπίζω· ἐξορίζω. (τρπ.) μεταβάλλω. ||. (μσ.) ἀλλάζω τόπον (καὶ τρπ.) τύχην ἢ γνώμην (φρόνημα, σύστημα), μεταβαίνω ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, ἀναχωρῶ, (ὅθ. μτνμ.) ἀποθνήσκω. (τρπ. ἐν γέν.) μεταβάλλομαι. »Μεθιστάναι τινὰ πρὸς τὴν ὑπερορίαν,« Χρσ. (καὶ μσ.) »Μεταστησάμενος τὸν Σπιθριδάτην,« Ξεν. »Τοὺς ἐναγεῖς μετεστήσαντο,« Αἰσχ. (ἢ μσ. αὐτπθ.) »Μετισταμένους ἐκ τῆς τάξιος,« Ἡρ. »Μεθίστασθαι ἐπὶ πόδα,« Πλβ., ὀπισθοδρομεῖν. »Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἔξω τῆς ἄρκτου καὶ τῆς οἰκουμένης ὀλίγου δεῖν μεθειστήκει,« Αἰσχ. (καὶ μτνμ. ἐπὶ ἀψύχ.) »Χωρία πρὸς Λακεδαιμονίους μεθεστηκότα,« Ξεν. (ἢ τρπ.) »Εἰς τὸν ἀδελφὸν μετέστησε τὴν ἀρχὴν,« Παυσ. »Μεταστήσων εἰς ἑαυτὸν ἅπαν τὸ κράτος,« Γργ. »Μεταστῆσαι γνώμην ἐξ ὀργῆς,« Ἀντφ. »Οὐ ῥᾴδιον τὰ ἐκ παλαιοῦ τοῖς ἤθεσι κατειλημμένα μεταστῆσαι,« Ἀρστ. »Ἐγώ τοι ταῦτα μεταστήσω,« Ὀδ. Δ. »Μεταστῆσαι τὴν πολιτείαν (τοὺς νόμους, τὰ πράγματα),« Ξεν., Θκ. (ἢ ἐλλ.) »Μετέστησαν (ἐνν. ἑαυτοὺς) εἰς δουλείαν,« Πλ. (ἢ πρὸς γεν.) »Μεθίστημι (ἐνν. ἐμαυτὸν) τοῦ χρώματος,« Ἀρστ., ἀλλάζει ἡ ὄψις μου. »Ὦ Ζεῦ, βλέψον πρὸς ἡμᾶς, καὶ μετάστησον κακῶν,« Εὐρ. »Καί σε δαίμονες νόσου μεταστήσειαν,« Σοφ. (ἢ μσ.) »Ἐκ τοῦ ψεύδους εἰς τὸν ἀληθῆ λόγον μετάστηθι,« Πλ. »Ἡ δημοκρατία μεθίσταται ἐς βίαν,« Πλβ. (καὶ ἐλλ.) »Μεταστῆναι βίου (λύπης),« Εὐρ. »Φρενῶν μεθέστηκας,« (καὶ πθ.) »Μετασταθεὶς τῶν πάρος φρενῶν,« αὐτ., ἐβγῆκεν ἀπὸ τὰς φρένας του. »Μεθέστηχ' ὧν πρότερον εἶχε τρόπων,« Ἀρσφ. (καὶ ἀπολ.) »Ὁ μὲν, ταῦτα εἴπας, μετεστήκεε,« Ἡρ. »Μεθίσταται πνεύματα,« Εὐρ. »Ψηφίσασθαι τοῖς μεθεστῶσι κάθοδον,« Δμ. 2) Π. (μὲ δοτ.) στέκομαι ἐν τῷ μέσῳ (μεταξύ) τινων. »Αἰνείας δ' ἑτάροισι μεθίστατο,« Ἰλ. Ε.

;Μεθὸ (ἀντὶ Μεθ' ὃ), ἐπίρ. Ἔπειτα· ἀφ' οὗ.

†Μεθοδεία (ἡ), (Γρφ.) καὶ

†Μεθόδευμα (τὸ), (νλγ.), = Μέθοδος, τρόπος, τέχνη· (τρπ.) ἀπάτη, πανουργία.

Μεθοδευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ μεθοδεύων (ἀκολουθῶν [ἢ μετερχόμενός τι μὲ] μέθοδον).

Μεθοδευτικὸς, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ μεθοδεύειν ἢ μεθοδεύεσθαι· μεθοδικός.

Μεθ-οδεύω, Μ. εύσω. Ὁδεύω κατόπιν τινος, ἰχνηλατῶ· (τρπ.) ἀναζητῶ (μετέρχομαι, πραγματεύομαι) τι μεθοδικῶς (μὲ τρόπον ἐπιτήδειον ἢ κατὰ κανόνας). τεχνάζομαι. προφασίζομαι. ἀπατῶ. »Τοὺς μεθοδεύοντάς τι τῶν χρησίμων,« Διόδ. (καὶ μσ.) »Ὁ μὲν ἀπεδεδώκει τὰς τριήρεις, ὁ δὲ ἔτι μεθοδευόμενος ἦν,« Δμ. (καὶ πθ.) »Οὐκ οἶδας πῶς μεθοδεύεται γυνὴ, παρακλήσεσιν, ἐπαίνοις, ἐπαγγελίαις,« Χαρίτ.

Μεθ-οδηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ τινα ἐκτὸς τοῦ δρόμου του, τὸν κάμνω νὰ παραστρατίσῃ.

Μεθοδικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι μὲ μέθοδον (μὲ τρόπον ἁρμόδιον, κατὰ κανόνας).

†Μεθόδιον (τὸ), (Ἐπγρφ.) = Ἐφόδιον.

†Μεθοδίτης, ου (ὁ), γλσ. = Μεθοδευτὴς, μεθοδικὸς (τεχνίτης).

Μέθοδος (ἡ). τὸ ὑπάγειν κατόπιν (πρὸς ἀναζήτησίν) τινος· (τρπ.) ἔρευνα (κυρ. ἐπιστημονικοῦ ἀντικειμένου)· (συνκδχ.) ὁ τακτικὸς (κατὰ κανόνας) τρόπος τὸν ὁπ. μεταχειρίζεταί τις πρὸς τοῦτο ἢ ἡ περὶ τούτου διδασκαλία (πραγματεία). »Καθάπερ εἴρηται ἐν τῇ μεθόδῳ τῇ πρὸ ταύτης,« Ἀρσ.

Μεθολκὴ (ἡ). τὸ μεθέλκειν (σύρειν πρὸς τὸ ἄλλο μέρος). »Περισπασμὸς ἢ μεθολκὴ τῆς πολυπραγμοσύνης,« Πλ.

Μεθομιλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀναστρέφομαι (Διαιτῶμαι) μεταξύ τινων, συναναστρέφομαι.

Μεθορία (ἡ), Ζ. Μεθόριος.

†Μεθ-ορίζω, Μ. ίσω. Συνορεύω μέ· μετέχω ἀπό.

Μεθόριος, α ἢ ος, ον. Ὁ μεταξὺ τῶν ὁρίων δύω τινῶν τόπων. »Ἡ δὲ Θυρεᾶτις γῆ μεθορία τῆς Ἀργείας καὶ Λακωνικῆς,« Θκ. (καὶ μτνμ.) »Ἦν δὲ.. μεθόριος τῆς μέσης κωμῳδίας καὶ τῆς παλαιᾶς,« Σδ. ||. (οὐσ.) »Μεθορία (ἐνν. χώρα) (ἡ) καὶ »Μεθόρια (τὰ), τὰ σύνορα.

Μεθ-ορκόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τὸν σκοπὸν (τὸ ἀντικείμενον) τοῦ ὅρκου τινὸς, τὸν ὑποχρεόνω νὰ ὁρκισθῇ περὶ ἄλλου προσώπου.

Μεθ-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νὰ ὁρμήσῃ τι (καὶ μσ. Ὁρμῶ) κατόπιν τινός.

Μεθ-ορμίζω, Μ. ίσω. (ναυτ.) Σηκόνω καὶ μεταφέρω τὸ πλοῖον (καὶ ἐλλ. ἢ μσ. Σηκόνομαι καὶ μεταβαίνω) ἀπὸ τοῦτον τὸν ὅρμον εἰς ἄλλον· (ἐν γέν.) ἀλλάζω θέσιν (καὶ τρπ.) τύχην. (μὲ γεν.) ἀπαλλάττω (καὶ μσ.) ἀπαλλάττομαι. »Τοῦ νῦν σκυθρωποῦ μεθορμιεῖ σε πίτυλος σκύφου,« Εὐρ.

Μέθυ, υος (τὸ), Π. οἶνος (κυρ. ὁ γλυκὺς ἢ ὁ ἐκ μέλιτος). »Ἐκ κριθῶν μέθυ,« Αἰσχλ., (ὅθ.

Μεθυδότης, ου (ὁ), Π. ὁ δοτὴρ τοῦ οἴνου, (ἐπιθ. ὁ Διόνυσος).

Μεθυδριὰς [μετὰ, ὕδωρ], άδος (ἡ). νύμφη (θεὰ) τῶν ὑδάτων, νεράϊδα.

Μεθυδρὶς, ίδος (ἡ), εἶδος μικροῦ πτηνοῦ.

Μεθυδώτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μεθυδότης.

Μεθύμνιον (τὸ). τὸ μετὰ τὸν ὕμνον.

Μεθυπαλλαγὴ (ἡ), Γρμτ., σχῆμα λόγου, εἶδος ὑπαλλαγῆς.

†Μεθύπαρξις, εως (ἡ). ἡ μετὰ ταῦτα (μετὰ τὸν βίον τοῦτον) ὕπαρξις, ἡ μέλλουσα ζωὴ, [ἐκ τοῦ

†Μεθ-υπ-άρχω, Μ. άρξω. Ὑπάρχω μετὰ ταῦτα, ὑφίσταμαι μετὰ θάνατον.

;Μεθυπέρβατος (ὁ, ἡ), (γρμτ.) λόγος μὲ ὑπερβατὰ σχήματα.

Μεθυπίδαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀναβλύζων ὡς ἐκ πίδακος μέθυ (ὡς ἀπὸ πηγῆς οἶνον).

Μεθυπλανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Μεθυσφαλής.

Μεθυπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. κτυπημένος ἀπὸ τὸ κρασὶ, μεθυσμένος.

Μεθ-υπο-δέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀλλάζω τὰ ὑποδήματά μου, φορῶ ἄλλα ἢ ἄλλου.

Μεθ-υπο-δύομαι, Μ. δύσομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μεθυποδέομαι.

Μεθυπόστρωσις, εως (ἡ). ἄλλαγμα τοῦ στρώματος.

†Μεθύσης, ου (ὁ), Λξφν. ἀντὶ Μέθυσος.

Μέθυσις, εως (ἡ). τὸ μεθύσκειν ἢ μεθύσκεσθαι, μεθύσι ἢ μέθυσμα.

Μεθύσκω [μέθυ], Μ. μεθύσω καὶ πθ. μεθυσθήσομαι (ὁ ἀόρ. Ἐμεθύσθην). Μεθῶ τινα (« Διατί τὸ γλεῦκος ἥκιστα μεθύσκει; « Πλ.)· (μτνμ.) ποτίζω (μουσκεύω) τι κατὰ κόρον. »Τέφρην μεθύσκων,« Ἐπγρ. (καὶ πθ.) »Μεθυσθήσεται ἡ γῆ ἀπὸ τοῦ αἵματος,« Γρφ. ||. (πθ.) μεθῶ, μεθοκοπῶ. »Πίνων οὐ μεθύσκεται,« Ξεν. (καὶ μτφορ.) »Τὸ ἐν μέρει τὸν αὐτὸν ἄρχειν τε καὶ ἄρχεσθαι.. οὐκ ἐᾷ μεθύσκεσθαι τῆς ἐξουσίας τὰ ἤθη,« Διονύσ. (παρβλ. Μεθύω).

Μέθυσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι μεθύσκει, ποτὸν μεθυστικόν.

Μεθυσοκότταβος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ μεθοκοπῶν, (κοιν.) μεθύστακας, [;κόπτω καὶ

Μέθυσος, η ἢ ος, ον. Ἔκδοτος εἰς τὴν μέθην, (Τουρκ.) μπεκρῆς.

†Μεθυσοχάρυβδις, εως (ἡ), Κωμ. ἡ καθ' ὑπερβολὴν μέθυσος.

Μεθυστὰς, άδος (ἡ). γυνὴ μέθυσος.

Μεθύστερον, ἐπίρ. Π. μετὰ ταῦτα, ἔπειτα, μετέπειτα, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Μεθύστερος [μετὰ, ὕστερος], α, ον, Π. ἀντὶ Ὕστερος.

Μεθυστὴς, οῦ ἢ Μεθυστὴρ, ῆρος (ὁ), = Μέθυσος.

Μεθυστικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μεθύσκειν, ἢ· ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ μεθύσκεσθαι.

Μεθύστρια (ἡ), Θηλ. τοῦ Μεθυστής.

Μεθυσφαλέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κλονοῦμαι (κονδυλῶ) ὑπὸ μέθης, [ἐκ τοῦ

Μεθυσφαλὴς [μέθυ, σφάλλω], έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κονδυλῶν (παραφερόμενος) ὑπὸ μέθης.

Μεθυτρόφος (ὁ, ἡ), Π. [μέθυ, τρέφω], = Οἰνοφόρος.

Μεθυχάρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [μέθυ, χαίρω]. ὁ ἀγαπῶν τὸν οἶνον.

Μεθύω (παρτ. Ἐμέθυον ἢ πλέον οὔ). [μέθυ]. Εἶμαι μεθυσμένος. »Νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικὼς,« Ὀδ. Σ. (καὶ μτνμ.) »Πληγαῖς μεθύων,« Θκρ., ζαλισμένος ἀπό. (καὶ γεν. προθετ.) »Μεθύων ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης,« Ξεν. (καὶ μτφορ.) »Μεθύει τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων,« Δμ., (παρβλ. Μεθύσκω). 2) (μτνμ. μὲ δοτ.) εἶμαι καλὰ ποτισμένος (μουσκευμένος) ἀπό. »Βοείην μεθύουσαν ἀλοιφῇ,« Ἰλ. Ρ.

Μεθῴδιον (τὸ). τὸ μετὰ τὴν ᾠδὴν, μεθύμνιον.

Μειαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Προσφέρω ἢ Παρατηρῶ ἂν ἦνε σωστὸν εἰς τὸ ζύγι) τὸ ἱερεῖον τῶν Ἀπατουρίων τὸ λεγόμενον Μεῖον (ἴδε τὴν λέξ.). »Μειαγωγήσω σου τὰς τραγῳδίας,« Ἀρσφ., θὰ σοῦ τὰς ζυγίσω καθὼς ἐζύγιζαν τὸ Μεῖον. 2) (ἀμτβτ.) τραβῶ ὀλιγώτερον (εἶμαι ἐλαφρότερος) εἰς τὸ ζύγι, (Συν. ἐπς. 147).

Μειαγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μειαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ προσφέρων τὸ Μεῖον.

Μειδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Μειδιάω, (ὅθ.

Μείδημα (τὸ), Π. ἀντὶ

Μειδίαμα (τὸ). χαμογέλασμα.

Μειδίασις, εως (ἡ). τὸ μειδιᾷν, χαμογέλασμα.

Μειδίασμα (τὸ), σπν. ἀντὶ Μειδίαμα.

†Μειδιασμὸς (ὁ), γλσ. ἀντὶ Μειδίασις.

Μειδιαστικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μειδιᾷν.

Μειδιάω-ῶ, Μ. άσω. Χαμογελῶ. (μτνμ.) εἶμαι φαιδρὸς (γαληνιῶν κτλ.). (συνκδχ.) ἀντὶ Σαίρω, σέσηρα. »Κάρχαρον μειδήσας,« Βαβρ., δείξας τὰ 'δόντια, [ἐκ τοῦ

†Μεῖδος [συγγ. τῷ ἦδος], εος-ους (τὸ). (ἄχρ.) ἀντὶ Γέλως.

†Μειζονάκις [μείζων], ἐπίρ. (νλγ.) ἀντὶ Πλεονάκις.

†Μειζονότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ μείζονος, ἡ κατὰ τὸ ποσὸν ὑπεροχὴ, (ἀντιθ. τῷ Ἐλαττονότης).

Μειζόνως [μείζων], ἐπίρ. = Μᾶλλον· πλειότερον, δυνατώτερα. »Βῆξαι μεζόνως ἢ ὡς ἐώθεε,« Ἡρ.

†Μειζότερος, α, ον, Γρφ. ἀντὶ

Μείζων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. τοῦ Μέγας, μεγαλήτερος· ἀνώτερος· προτιμότερος. ||. (τὸ οὐδ.) Μεῖζον, ἐπίρ. ἀντὶ Μειζόνως.

Μείλας, Π. (σπντ.) ἀντὶ Μέλας.

Μείλιγμα (τὸ), [μειλίσσω]. πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς εὐχαρίστησιν (θεραπείαν, ἐξιλέωσιν κτλ.), θέλγητρον· (ὅθ.) = Μέλισμα.

Μειλικτήριος (ὁ, ἡ), [μειλίσσω]. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ καταπραΰνειν, ἐξιλεωτικός. »Μειλικτήριον (τὸ), (ἐνν. ἱερὸν) τὸ προσφερόμενον πρὸς ἐξιλασμὸν, ἱλαστήριον.

Μειλικτικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Μειλικτήριος.

Μειλικτὸς [μειλίσσω], ή, όν. Τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἐξιλεώσῃ (καταπραΰνῃ κτλ.).

Μείλικτρον (τὸ), Π. = Μείλιγμα.

Μειλίνεος, α, ον, Π. ἀντὶ Μελέϊνος, Μείλινος ἢ 2) Μέλας.

†Μειλινόεις, εσσα, εν, Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μηλινόεις ἢ -τῷ

Μείλινος, η, ον, Π. γλυκὺς ('σὰν τὸ μέλι), =Μείλιχος.

Μείλινος, η, ον, Π. ἀντὶ Μελέϊνος.

Μείλιξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Μειλίσσω, ἐξιλέωσις.

Μείλιον (τὸ), Π. [μέλι], (ἅπαξ μόνον εἰς τὸ ἑν.) πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἡδονὴν (εὐχαρίστησιν) ἢ δίδεται πρὸς ἐξιλέωσιν ἢ ὑποχρέωσιν, (ἐν γέν.) δῶρον· κειμήλιον.

Μειλίσσειο, Π. ἀντὶ Μειλίσσεο-μειλίσσȣ, πρς. πθ. τοῦ

Μειλίσσω [μέλι], Μ. ίξω, Π. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἢ [σπν.] γεν. ἢ ἀπαρ. ἐκ δ'.), (κατὰ λέξ.) γλυκαίνω, ἡδύνω· (μτνμ.) γλυκομιλῶ, παρακαλῶ, (ἐπμ.) καταπραΰνω, ἐξιλεόνω· ὑποχρεόνω· καταπείθω.

Μειλίχη (ἡ). τὸ λουρὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἐτύλιξαν τὴν χεῖρά των οἱ πύκται.

Μειλιχία (ἡ), [μείλιχος]. πραότης, ἱλαρότης· φιλοφροσύνη. (εἰς τὸν πόλεμον) μαλθακότης, ῥαθυμία. »Ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο, « Ἰλ. Ο., τὸ τοῦ πολέμȣ ὄφελός ἐστιν ἐν τῷ πράττειν οὐκ ἐν τῷ μείλιχα λέγειν.

Μειλίχιος, α ἢ ος, ον, (κυρ. καὶ Π.) Γλυκὺς ('σὰν τὸ μέλι)· (ὅθ. μτφορ.) χαϊδευτικὸς, κολακευτικὸς, ὑποχρεωτικός· ἐξιλεωτικός· (ἐπὶ ἀνθρ.) γλυκὺς, ἱλαρὸς, ἤπιος. »Ζεὺς—,« Παυσ., Πλ., εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐθυσιάζοντο τὰ » Μειλίχια (ἐνν. ἱερὰ),« Ἀπλλ., τὰ πρὸς ἐξιλασμὸν ὁλοκαυτούμενα.

Μειλιχίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον μειλίχιον (γλυκὺν, ὑποχρεωτικὸν κτλ.), προσηνῶς.

Μειλιχόβουλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μείλιχα (προσηνῆ) βουλευόμενος.

Μειλιχόγηρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. [μείλιχος, γῆρυς]. γλυκόφωνος· γλυκομίλητος.

Μειλιχόδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δωρούμενος γλυκὰ (προσηνῆ) δῶρα· προξενῶν εὐφροσύνην. » Οἶνος—, « Ἀθ.

Μειλιχομειδὴς, έος καὶ Μειλιχόμειδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γλυκὰ χαμογελῶν.

Μειλιχόμητις [μειλ. μῆτις], ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πρᾶον φρόνημα, =Μειλιχόβȣλος.

Μειλιχόμυθος (ὁ, ἡ), Π. γλυκομίλητος.

Μείλιχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μειλίχιος, πρᾶος, γλυκὺς, ὑποχρεωτικὸς, ἤπιος. » Πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι, « Ἰλ. Ρ. »Τοῦ δ' ἔπε' ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα,« Θγν. » Γλώσσῃ δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέστω, « αὐτ. » Μείλιχος Ζεὺς, « ἴδε Μειλίχιος.

Μειλιχόφωνος (ὁ, ἡ), Π. =Μειλιχόγηρυς.

Μειλίχως, ἐπίρ. =Μειλιχίως.

Μεῖον (τὸ), οὐδ. τοῦ Μείων, μικρότερον, ὀλιγώτερον, (ὅθ. ||. οὐσ.) τὸ ἱερεῖον (συνήθ. πρόβατον) τὸ ὁποῖον ἐπρόσφερε κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀπατουρίων ὁ πατὴρ τοῦ καταγραφομένου παιδὸς εἰς τοὺς φράτορας (διότι συνείθιζον οὗτοι νὰ φωνάζουν ὅτι εἶνε Μεῖον [μικρότερον] τοῦ προσδιωρισμένου βάρους).

;Μεῖον (τὸ), =Μῆον, εἶδος φυτοῦ.

Μειονεκτέω-ῶ [μεῖον, ἔχω], Μ. ήσω. Ἔχω ἢ Ἦρα (εἰς τὸ μερίδιόν μου) ὀλιγώτερον τοῦ δέοντος, (ἐπμ.) ζημιοῦμαι, (μὲ γεν.) =Ἐλαττοῦμαι. εἶμαι κατώτερος, (Γαλλ.) avoir le dessous. » Πλεονεκτεῖν μὲν πόνοις, μειονεκτεῖν δὲ τιμῶν, « Συν. (καὶ πθ.) » Οἶμαι τὴν ἰσομοιρίαν φιλοσοφίας τῆς πολιτικῆς οὐ μάλα μειονεκτεῖσθαι, εἰ μή τι καὶ μᾶλλον ὀνίνησιν, « Ἀγαθ. (καὶ ἀπολ.) » Ὡς καὶ ἐντεῦθεν αὔξεσθαι μὲν τὰ ἡμέτερα, μειονεκτεῖσθαι δὲ τὸ πολέμιον, « Εὐστάθ. (ὅθεν

Μειονέκτημα (τὸ). τὸ καθ' ὃ ἐλαττοῦταί τις ἄλλου, (Γαλλ.) désavantage.

Μειονέκτης, ου (ὁ). ὁ μειονεκτῶν (ἐλαττούμενος) ἄλλου, ἐλλειπής· κατώτερος.

Μειονεξία (ἡ). τὸ μειονεκτεῖν, ἔλλειψις.

Μειόνως [μείων], ἐπίρ. =Ἔλαττον, ὀλιγώτερον.

Μειοπυρεξία (ἡ). μείωσις (ἐλάττωσις) τοῦ πυρετοῦ.

Μειότερος, α, ον, Π. ἀντὶ Μείων, μικρότερος, ὀλιγώτερος. » Ἄλλοτε μείζων, ἄλλοτε μειοτέρη,« Ἐπγρ. » Τοῖσι πλειοτέροις, τοῖσί τε μειοτέροις, « Γργ.

Μειουρία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ μειούρου, τὸ νὰ ἦνέ τις μείουρος.

Μειουρίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι μείουρος.

Μειουρισμὸς (ὁ). τὸ μειουρίζειν, μειουρία.

Μείουρος (ὁ, ἡ), [μείων, οὐρά]. κολοβὸς (τὴν οὐρὰν), κουτσονούρης· (σφυγμὸς) διακεκομμένος. (συνήθ. στίχος) ἐλλιπὴς κατὰ μίαν συλλαβὴν εἰς τὸ τέλος. »Δεῖ δὲ καὶ τὰ κῶλα καὶ τὰς περιόδους μήτε μειούρους εἶναι μήτε μακρὰς, « Ἀρστ. » Πύργος εἰς μείουρον ἀνιὼν ἀπὸ εὐρυτέρου τοῦ κάτω, « Παυσ.

†Μειόφρων [μείων, φρήν], ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον (κοιν. κοντὸν) νοῦν, ὀλιγόμυαλος.

Μειόω-ῶ [μείων], Μ. ώσω, =Ἐλαττόω, σμικρύνω.

Μειρακεύομαι, Μ. εύσομαι, =Μειρακιεύομαι.

Μειρακίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μειράκιον.

Μειρακιεξαπάτης, ου (ὁ). ὁ ἐξαπατῶν τὰ μειράκια.

Μειρακιεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι ὡς μειράκιον, νεανιεύομαι. » Πρεσβύτȣ μειρακιευομένου, « Ἀλκ.

Μειρακίζομαι, Μ. ίσομαι, =Μειρακιόομαι.

Μειρακικὸς, ή, όν. Μειρακίου ἴδιος.

Μειράκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μεῖραξ, παλληκαράκι (ἀπὸ 14—21 ἐτῶν).

Μειρακιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Γίνομαι μειράκιον, μεταβαίνω ἀπὸ τῆς παιδικῆς εἰς τὴν τῶν μειρακίων ἡλικίαν.

Μειρακίσκη (ἡ), ὑποκορ τοῦ Μεῖραξ.

Μειρακίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-

Μειρακίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Μεῖραξ.

Μειρακιώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ωδῶς. Ὁ ἁρμόζων εἰς ἢ φερόμενος ὡς μειράκιον, μειρακίου ἴδιος. » (Λέγεται δὲ τὸν Πλάτωνα) λόγον πρῶτον γράψαι τὸν Φαῖδρον· καὶ γὰρ ἔχει μειρακιῶδές τι τὸ πρόβλημα, « Λρτ.

Μειρακιωδία (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ μειρακιώδους.

Μειρακυλλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-

Μειρακύλλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μειράκιον.

Μεῖραξ [εἴρω, εἴρην], ακος (ἡ ἢ μεταγεν. ὁ). (κυρ.) κόρη (14-18 ἐτῶν), (ἐπὶ ἀρρέν. κωμ. ἀντὶ) Μειράκιον, παλληκάρι.

Μείρομαι, Π. (μὲ γεν.) ἀντὶ Ἀμείρομαι στεροῦμαι, ἢ· Ἱμείρομαι, ἐπιθυμῶ.

Μείρομαι (χ. Μ.), (ἀόρ. Ἔμμορον, πρκ. Ἔμμορα καὶ σπν. Μεμόρηκα, καὶ πθ. Μεμόρημαι), Π. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) λαμβάνω τὸ μέρος μου, συμμερίζομαι, μετέχω (» Ἀροτήσιον ὥρην τριπλόα μείρονται, μέσσην καὶ ἐπ' ἀμφότερ' ἄκρα, « Ἀρ. » Ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς,« Ἰλ. Ι). λαμβάνω (καὶ μτγν. μοιράζω) διὰ κλήρου, λαγχάνω (» Σινέεσσί τε, τοῖσιν ἕκαστος ἀνθρώπων μεμόρηται ὑπ' ἄστρασι κινυμένοισι,« Μανέθ.) (ὅθεν ||. πθ. πρκ.) »Εἵμαρται ἢ » Μέμαρται καὶ ὑπερσ. »Εἵμαρτο, εἶνε ἢ ἦτο πεπρωμένον (κοιν. γραπτὸν, τῆς τύχης). » Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι, « Ὅμ. » Εἵμαρτό μοι κλέψαι· ἀλλὰ καὶ δαρῆναι, ἔφη, « Πλ. (ἢ κατὰ μτχ.) » Εἱμαρμένος καὶ (Π.) » Μεμορημένος καὶ » Μιμορμένος, η, ον. Ἀποφασισμένος ὑπὸ τῶν Μοιρῶν, (ὅθ.) » Εἱμαρμένη, « ἡ τύχη (ἄλλ. πεπρωμένη), τὸ γραπτὸν, τὸ ῥιζικόν. » Εἱμαρμένον γὰρ τῶν κακῶν βουλευμάτων κακὰς ἀμοιβάς ἐστι καρποῦσθαι βροτοῖς, « Π. » Τὸν τῆς εἱμαρμένης καὶ τὸν αὐτόματον θάνατον, « Δμ. » Τὸν μεμορμένον πότμον,« Αχφρ.

Μεὶς (ὁ), Αἰολ. ἢ Ἰων. ἀντὶ Μὴν, μηνός. » Ἄκλιτον εἶναι λέγουσι τὸ Μείς.. εἰ γὰρ ἐκλίνετο, φασὶ, Μενὸς εἶχεν εἶναι ἡ γενικὴ, ὥσπερ κτείς, κτενὸς,« Χοιροβ.

Μείωμα (τὸ), [μειόω]. τὸ ἐλλεῖπον.

Μείων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Μικρὸς, μικρότερος, κοντότερος, ὀλιγώτερος, (καὶ μτφορ.) κατώτερος, ὑποδεέστερος. » Αἴας μείων, οὔτι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος, « Ἰλ. Β. » Χὼ μὲν νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγὼς τὸν πρόσθε γεννηθέντα θρόνων ἀπεστέρισκε, « Σοφ. » Οὐ μείους τρισμυρίων, « Ξεν. » Ἀπέχοντες παρασάγγην ἢ μεῖον, « αὐτ. » Ἐκ μειόνων γαμεῖν, « αὐτ. » Μεῖον ἔχω, « αὐτ., =Μειονεκτῶ. » Λελώβηνται τῶν Ὁμηρικῶν λιτῶν οὐδὲν μεῖον, « Γαλ. » Καὶ ἐπὶ τὸ μεῖζον καὶ ἐπὶ τὸ μεῖον,« Ἱππκρ.

Μειώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρότερον ὄνομα (παρωνυμούμενος ἀπὸ μείονος ἀριθμητ. ὅρου).

Μείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μειόω, ἐλάττωσις.

Μειωτικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ δυνάμενος νὰ προξενήσῃ (χρησιμεύων πρὸς) μείωσιν, ἐλαττωτικός.

Μειωτὸς, ή, όν. Ὁ δυνάμενος ἐλαττωθῆναι, ἐπιδεκτικὸς μειώσεως.

Μελάγγαιος (γειος) καὶ Ἀττ.

Μελάγγεως (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ γῆ εἶνε μελανὴ ('μαύρη [ἐπμ.] ἐλαφρά).

Μελάγγληνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μελανόφθαλμος.

;Μελαγγραφὴς, έος (ὁ, ἡ), =Μελεγγραφής.

Μελάγγυιος (ὁ, ἡ), Π. [μέλας, γυῖον] τοῦ ὁπ. τὰ μέλη εἶνε 'μαῦρα.

Μελάγκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (παράγων) μέλανας καρπούς.

Μελάγκερος ἢ (Ἀττ.) Μελάγκερως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαῦρα (μέλανα) κέρατα.

,Μελαγκευθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. 'μαῦρος, σκοτεινός.

Μελάγκολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέλανα κόλπον ('μαῦρα στήθη), 'μαῦρος.

;Μελάγκορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μελαίνας τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμ., μελανόφθαλμος, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ-

;Μελάγκορσος (ὁ, ἡ), Π. =Μελαγκόρυφος.

Μελαγκορυφίζω, Μ. ίσω. Κελαδῶ ὡς-

Μελαγκόρυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέλαιναν κορυφὴν ('μαῦρον κεφάλι), (ὅθεν ||. οὐσ. ἀρσ.) εἶδος πτηνοῦ (ἐκ τοῦ γένους τῶν συκοφάγων), (κοιν.) καλογρῆτσα.

Μελαγκραΐνος ἢ Μελαγκράνιος (ὁ, ἡ), Π. καμωμένος (πλεγμένος) ἀπὸ μελάγκρανιν.

Μελάγκρανις [μέλας, κράνος], ιος (ἡ), εἶδος βρούλου (σχοίνου) 'μαύρου εἰς τὴν κορυφήν.

Μελαγκρήδεμνος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα 'μαῦρον κρήδεμνον (μπαγλαμᾶν).

†Μελαγκρήπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν 'μαύρας κρηπῖδας. » Στρατὸς—,« Π. Σιλεντ.

Μελάγκροκος (ὁ, ἡ), Π. καμωμένος ἢ ἔχων πανιὰ ἀπὸ μέλαιναν κρόκην ('μαῦρον ὑφάδι).

†Μελάγκωπος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Μελάνδετος.

Μελάγριον (τὸ), =Μελεάγριον.

Μελαγχαίτης, ου (ὁ). Π. ὁ ἔχων μέλαιναν χαίτην ('μαῦρα μαλλιὰ ἢ φύλλα).

Μελάγχειμος καὶ Μελάγχιμος (ὁ, ἡ). (κυρ. μέρος γῆς) τὸ ὁπ. μένει τὸν χειμῶνα 'μαῦρον (δηλ. ἀχιόνιστον) ἐν ᾧ τὰ πέριξ αὐτοῦ εἶνε ἄσπρα. (Π. ἐν γέν.) μέλας, 'μαῦρος. » Νὺξ (» Στολὴ)—, « Αἰσχλ. » Λευκοῖς τε γὰρ μόροισι καὶ μελαγχίμοις καὶ μιλτοπρέπτοις βρίθεται ταὐτοῦ χρόνου, « Ἀθ.

Μελαγχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν 'μαῦρον χιτῶνα, 'μαυροφερομένος· λυπημένος.

Μελάγχλαινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν 'μαύρην χλαῖναν, 'μαυροφορεμένος.

Μελάγχλωρος (ὁ, ἡ). 'μαυροπράσινος ἢ 'μαυροκίτρινος, (εἰς τὸν Πλάτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μελίχλωρος).

Μελαγχολάω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω (παραφρονῶ) ὑπὸ μελαγχολίας.

Μελαγχολία (ἡ). ἀσθένεια (παραφροσύνη) ἐξ αἰτίας τῆς μελαίνης χολῆς, (κοιν.) ὑποχονδρία.

Μελαγχολικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ πάσχων ἀπὸ ἢ ὑποκείμενος εἰς ἢ ὑπαγόμενος εἰς τὴν μελαγχολίαν.

Μελάγχολος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος μὲ ἢ πικρὸς (φαρμακερὸς ὡς ἂν τὴν μέλαιναν χολήν. »Ἰὸς—,« Σοφ.

Μελαγχολόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω μελαγχολικόν τινα, προξενῶ μελαγχολίαν.

Μελαγχολώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων πρὸς τὴν μελαγχολίαν, μελαγχολικὸς τὴν κρᾶσιν ἢ τὸ εἶδος.

Μελαγχρὴς ἢ Μελαγχροὴς καὶ Μελαγχροιὴς, έος, Π. ἀντὶ-

Μελάγχροος-ους (ὁ, ἡ). μελαγχροινὸς, μαυρειδερὸς, (ἁπλῶς) 'μαῦρος.

Μελάγχρως, ωτος ἢ Μελάγχρωτος (ὁ, ἡ), =Μελάγχροος. » Μελαγχρῶτες Εὐμενίδες, « Εὐρ.

Μελάγχυλος καὶ

Μελάγχυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μαῦρον (μέλανα) χυμὸν ἢ χυλόν.

Μέλαθρον (τὸ), [μελαίνω]. ἡ ὀροφὴ (σκεπὴ) τοῦ οἴκου· (κυρ.) ἡ μεγάλη δοκὸς ἡ κρατοῦσα τὴν ὀροφὴν, (παρβλ. Μεσόδμη)· (κατ' ἔκτ.) οἶκος ἢ δωμάτιον.

Μελαθρόφιν, Π. ἀντὶ Μελάθρου.

†Μελαθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Στηρίζω τι διὰ μελάθρων (δοκῶν).

Μέλαινα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Μέλας.

Μελαινίδες (αἱ), εἶδος μαυρειδερῶν κογχυλίων.

;Μελαινόριν, ινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέλαιναν ῥῖνα (ἢ ῥάμφος ἢ πρῶραν).

Μελενόφαιος (ὁ, ἡ). φαιὸς (σκοῦρος) κλίνων πρὸς τὸ μέλαν.

Μελαίνω [μέλας], Μ. ανῶ. 'Μαυρίζω· (μτνμ.) σκοτίζω. » Τὴν φράσιν—, « Δ. Ἀλ. (μσ.) »Μελαίνομαι τὰς τρίχας· τὴν κόμην), « Αξ. βάφω τὰ γένεια μȣ κτλ. »Τὸ φάρμακον,.. ᾧ Λυσικράτης μελαίνεται,« Ἀρσφ.

Μελαμβαθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. 'μαῦρος ἐξ αἰτίας βάθους, πολλὰ βαθὺς, σκοτεινὸς, (συγχ. τῷ

Μελαμβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ 'μαῦρον χρῶμα, 'μαῦρος.

Μελάμβιος (ὁ, ἡ), γρμτ. (τάχα) ἐξήγ. τοῦ Ἀμαυρόβιος.

Μελαμβόρειος (εος), ου (ὁ, ἡ), [μέλας, βορέας]. ἄνεμός τις ψυχρὸς καὶ συννεφώδης, (Τουρκ.) καρὰ-γελής.

Μελάμβροτος (ὁ, ἡ), Π. [μέλας, βροτός]. ὁ ἔχων (κατοικούμενος ἀπὸ) 'μαύρȣς ἀνθρώπους. ||. (οὐσ.) =Αἰθίοψ.

Μελάμβωλος (ὁ, ἡ), Π. (γῆ) ἡ ἔχουσα 'μαύρους βώλους, μελάγγεως.

Μελαμπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π, 'μαῦρος καὶ πηκτὸς (σκληρός). »Χαλκὸς—,« Αἰσχλ.

Μελάμπεδος (ὁ, ἡ), =Μελάγγειος.

Μελάμπεπλος (ὁ, ἡ). ἡ φοροῦσα μέλανα πέπλον (voile), 'μαυροφόρος. (ἁπλῶς) 'μαῦρος. »Στολὴ—,« Εὐρ.

Μελαμπέταλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μελάμφυλλος.

Μελαμπόδιον (τὸ). ὁ μέλας ἐλλέβορος (ἀπὸ τοῦ ἰατροῦ Μελάμποδος ὅς τις τὸν μετεχειρίσθη πρῶτος ὡς καθάρσιον).

Μελαμπόφυρος (ὁ, ἡ). βαθὺς πορφυροῦς (μόρικος).

Μελάμπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαῦρα πόδια, 'μαυροπόδαρος, (ἁπλῶς) 'μαῦρος. »Νὺξ—,« Νικ. Εὐγ.

Μελλαμπράσιον (τὸ). τὸ μέλαν πράσιον (marrubium), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Βαλλωτή.

Μελάμπτερος (ὁ, ἡ), =Μελανόπτερος.

Μελάμπυγος (ὁ, ἡ), [μέλας, πυγή]. ὁ ἔχων μαῦρα (τετριχωμένα) ὀπίσθια, (κοιν.) μαλλιαρόκωλος, (συνκδχ.) ἀνδρεῖος, τολμηρὸς, παλληκαρᾶς, (ἀντιθ. τῷ Λευκόπυγος).

Μελάμπυρον (τὸ). ζιζάνιόν τι τὸ ὁποῖον φυτρόνει μεταξὺ τοῦ σίτου, (κατὰ λέξ.) 'μαυροσίταρον, (Γαλλ.) blé de vache, (παρβλ. Αἰγίπυρον).

Μελαμφαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαινόμενος 'μαῦρος· σκοτεινός.

Μελαμφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ μέλανα ἱμάτια, 'μαυροφορῶ.

Μελαμφορία (ἡ). τὸ μελανοφορεῖν, 'μαυροφορία.

Μελαμφόρος (ὁ, ἡ). ὁ μελαμφορῶν, 'μαυροφόρος.

Μελάμφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαῦρα (μελανὰ) ἢ πυκνὰ φύλλα, δασὺς, κατάσκιος. ||. (οὐσ.) Μελάμφυλλον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ ἀκανθ., (ἄλλ.) Παιδέρως.

Μελάμφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀμαυρὰν (βραχνὴν) φωνήν.

Μελαμψήφις, ῖδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 'μαύρας ψηφῖδας (χαλίκια, πετραδάκια). »Ποταμὸς—, « Καλλ.

Μέλαν, ανος (τὸ), οὐδ. τοῦ Μέλας. ||. (οὐσ.) τὸ μελάνι κτλ., ἴδε Μέλας.

Μελαναθὴρ, έρος (ὁ). εἶδος ὀψίμου σίτου (μὲ 'μαύρους ἀθέρας), 'μαυροσίτι.

Μελάναιγις, ίδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν 'μαύρην (φοβερὰν) αἰγίδα ἢ συνωδευμένος μὲ σκοτεινὴν καταιγίδα. (ἐν γέν.) 'μαῦρος ἢ φρικτός.

Μελαναίετος (ὁ). ὁ 'μαῦρος ἀετός. (ἄλλ.) Λαγωφόνος.

†Μελαναιθὴρ, έρος (ὁ), =Μελαναθήρ.

Μελαναυγέτις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Μελαναυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. =Μελαμφαής.

†Μελάνδειρος (ὁ), [μέλας, δειρή], εἶδος πτηνοῦ μὲ 'μαῦρον λαιμόν.

Μελάνδετος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ λαβὴ ἢ ὁ γῦρος (ἐν γέν.) τὸ δέσιμον εἶνε μαῦρον ἢ σιδηροῦν. » Ἀσπὶς (» Ξίφος)—, « Αἰσχλ., Ὅμ.

Μελανδίνης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων μελαίνας (δηλ. βαθείας) δίνας. »Ποταμὸς,—« Διον.

Μελανδόκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μελανοδόχος, περιέχων μελάνην.

Μελανδρύας, ου (ὁ), ἴδε

Μελάνδρυον (τὸ), τὸ μέλαν (ἡ καρδία) τῆς δρυός. 2) (μτνμ. ὡς ἐκ τοῦ χρώμ.) κομμάτι θύνȣ παστωμένον, λακέρδα, (ἄλλ.) Μελανδρύας.

Μελάνδρυος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπὶ δένδρ.) ὁ ἔχων μελάνδρυον, (δηλ.) παλαιός.

Μελάνδρυς, υος (ὁ). ὁ μεγάλος θύννος, (κοιν.) πετσοῦδα, (ἴδε Μελάνδρυον).

Μελανειμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μελανείμων, 'μαυροφορῶ.

Μελανειμόνησις, εως καὶ

Μελανειμονία (ἡ). μαυροφόρεμα.

Μελανείμων [μέλαν, εἶμα], ονος (ὁ, ἡ). 'μαυροφόρος, 'μαυροφορεμένος.

Μελανέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Μελαίνομαι, μαυρίζω.

Μελάνζωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν μέλαιναν ζώνην.

†Μελανήφατος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μεγαλήφατος.

Μελανηφορέω-ῶ, Μ. ήσω, =Μελανοφορέω.

Μελανηφόρος (ὁ, ἡ), =Μελανοφόρος.

Μελανθέλαιον (τὸ). Ἔλαιον μελανθίου.

Μελάνθεμον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ χαμομήλου).

Μελανθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. μέλας τὸ ἄνθος (τὸ χρῶμα), 'μαῦρος.

Μελάνθινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ-

Μελάνθιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (μὲ βαθειὰ μόρικα ἄνθη), (ὁ σπόρος του εἶνε τὸ κοιν.)

μαυροκαῦκαι ἢ μαύρη μυρωδιά, (Τουρκ.) τσουρέ-οτού.

Μελάνθριξ, τριχος (ὁ, ἡ), = Μελάντριχος.

†Μελάνθρυον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μελάνθιον.

Μελανία (ἡ). 'μαυρίλα.

Μελανίζω, Μ. ίσω. Κλίνω πρὸς τὸ μελανόν, εἶμαι ὀλίγον μελανός.

Μελάνιον (τὸ). μέλαν ἴον, ὁ μόρικος μενεξές.

Μελάνιππος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (εἰς τὸ ἀμάξι του) μέλανας ἵππους.

Μελανόγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ σχεδιασμένος μὲ μελανὰς γραμμάς.

Μελανοδέρματος(ὁ,ἡ). ὁ ἔχων μέλαν('μαῦρον) δέρμα, (Ἀρστ.)

Μελανοδοχεῖον (τὸ). ἡ μελανοθήκη, τὸ καλαμάρι.

Μελανοειδής, έος (ὁ, ἡ). 'μαυρειδερός.

;Μελανοείμων, ονος (ὁ, ἡ), = Μελανείμων.

Μελανόζυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. (ναῦς) μὲ 'μαῦρα ζυγὰ (καθίσματα τῶν κωπηλατῶν).

Μελανόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέλανας τρίχας ('μαῦρα μαλλιά).

Μελανοκάρδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέλαιναν ('μαύρην) καρδίαν, φρικτὸς ἢ σκληρός. » Πέτρα —, « Ἀρσφ.

Μελανοκόμης καὶ Μελανόκομος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέλαιναν κόμην ('μαῦρα μαλλιά).

Μελανόμαλλος(ὁ,ἡ). ὁ ἔχων 'μαῦρον μαλλί.

Μελανόμματος (ὁ, ἡ). 'μαυρομμάτης.

;Μελανονεκυοείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. Κωμ. ὁ φορῶν 'μαῦρα (νεκρικὰ, πένθιμα) φορέματα, (ἐν γέν.) φοβερὸς, ἄγριος.

†Μελανονεφής, έος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Κελαινεφής.

Μελανοπλόκαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαύρους (μέλανας) πλοκάμους.

Μελανοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τι νὰ γένη 'μαῦρον.

Μελανόπους, ποδος (ὁ, ἡ), γραμτ. ἐξήγ. τοῦ Κυανόπεζα.

Μελανόπτερος καὶ Μελανοπτέρυγος καὶ Μελανοπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαῦρα πτερά.

;Μελανορράβδωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαύραις ῥαβδαις.

;Μελανόρριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαύραις ῥίζαις.

;Μελανόσαρκος (ὁ,ἡ). ὁ ἔχων 'μαύρην σάρκα ('μαῦρον κρέας), (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ.) — ἀντὶ Μαλακόσαρκος.

;Μελάνοσσος (ὁ, ἡ), Π. [μ. ὄσσε], = Μελανόφθαλμος, (ἴδε Μελάνοσσος).

Μελανόστερνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαῦρον (τεμπελιασμένον) στῆθος.

Μελανόστεφος (ὁ, ἡ), Π. σκεπασμένος μὲ 'μαῦρα δέρματα (στέφος).

Μελανόστολος (ὁ, ἡ), [μ. στολή], ἐνδυμένος 'μαῦρα, 'μαυροφορεμένος.

;Μελανόστεος, ἀντὶ Μελανόστεος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαῦρα ὀστᾶ (κόκκαλα). » Δ' ἐτοῦ μελανόστεον (ἄλλ. μελανόστεος) θηρητῆρος, « Ἰλ. Φ. 252. (ἄφορ. ἀκάγγαρ. ἀντὶ » Μέλανος τοῦ θηρητῆρος).

Μελανοσυρμαῖος (ὁ, ἡ). Κωμ. ἐπίθ. τῶν Αἰγυπτίων διὰ τὴν 'μαύρην (ἀπὸ 'μαῦρα ῥεπάνια κατασκευαζομένην) συρμαίαν τὴν ὁπ. ἐσυνήθιζαν νὰ πίνουν ὡς καθάρσιον.

;Μελανοτειχής, έος (ὁ, ἡ), = Μελαντειχής.

Μελανότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μέλανος, 'μαυρίλα, 'μαυράδα.

Μελανουρίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ

Μελάνουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαύρην οὐρὰν, (ὅθ. || οὐσ.) εἶδ. ἰχθ., μελανοῦρι. 2) εἶδ. (φαρμακ.) φειδιοῦ.

Μελανόφαιος (ὁ, ἡ). φαιὸς ἢ μέλας, σκοῦρος, μελανὸς, 'μαυρειδερός.

Μελανόφθαλμος (ὁ, ἡ). 'μαυρομμάτης.

Μελανόφλεψ, εβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μελανὰς φλέβας.

Μελανοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ 'μαῦρα, [ἐκ τοῦ

Μελανοφόρος (ὁ, ἡ). 'μαυροφόρος.

Μελανόφρυς, υος (ὁ, ἡ). 'μαυροφρύδης.

†Μελανόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαύρην (σκληρὰν, ἀγρείαν) ψυχήν.

Μελανόφυλλος (ὁ, ἡ), = Μελάμφυλλος.

Μελανόχλωρος (ὁ, ἡ), = Μελάγχλωρος.

Μελανόχροες, Π. (πλθ. ἀνμλ.) τοῦ

Μελανοχροής, έος, Π. ἀντὶ

Μελανόχροος-ους καὶ

Μελανόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Μελάγχροος.

Μελανόω-ῶ, Μ. ώσω, = Μελαίνω.

Μέλανσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μελαίνω, 'μαύρισμα.

Μελάνσπερμον (τὸ), = Μελάνθιον.

Μελάνστερνος (ὁ, ἡ), = Μελανόστερνος.

Μελαντειχής, έος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. τὰ τείχη εἶνε 'μαῦρα, σκοτεινός.

Μελάντατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Μελάντερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Μέλας.

Μελαντηρία (ἡ). ἡ μεταλλικὴ (ὀρυκτὴ) μελάνη τῶν ὑποδηματοποιῶν κλπ., (Τουρκ.) καρὰ-μπογιὰ, (παρβλ.) Χάλκανθος.

Μελαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μελαίνειν.

Μελαντραγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέλαν χρῶμα καὶ τρωγόμενος (ἐπίθ. τῶν σύκων).

Μελάνυδρος (ὁ, ἡ) (πηγὴ) τῆς ὁπ. τὸ ὕδωρ εἶνε ἢ φαίνεται διὰ τὸ βάθος 'μαῦρον.

;Μελάνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Μελαίνομαι.

Μελανώδης, εος (ὁ, ἡ), = Μελανοειδής.

Μελάνωμα (τὸ), = Μελανία, 'μαυράδι.

Μελανωπὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέλαιναν ὄψιν, 'μαυρειδερός.

Μελάνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μελανόω, 'μαύρισμα.

;Μελανώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Μέλας.

Μελάρρινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 'μαῦρον δέρμα (ῥινόν).

Μέλας, ανος (ὁ), (τὸ θηλ. Μέλαινα καὶ τὸ οὐδ. Μέλαν, τὸ δὲ παραθ. Μελάντερος ἢ [σπν.] Μελανώτερος, -τατος). Μαῦρος· (ἐν γέν.) βαθὺς τὸ χρῶμα· σκοτεινός· (συνεκδχ.) φοβερὸς, (μτφορ.) δυσνόητος. » Λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις, « Θκρ. » Ναῦς (» Γαῖα) μέλαινα, « Ὅμ. » Μελάντερον ἠΰτε πίσσα, « αὐτ. » Οἶνος (» Κισσὸς) μέλας, « Αξ. » Μέλαν αἷμα, « Ὅμ., Θκρ. » Μέλαινα (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) χολή, « Ἰατρ. » Μέλαιναν (ὅπου ἄλλ. ἀνγνσ. » Μέλαν) ἐμέτρησαν τρυγα, « Ἱππκρ. » Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντὶ ἢ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος, « Θκρ. » Μέλαν ὕδωρ, « αὐτ., τὸ βαθύ. » Μέλας θάνατος, « Ὅμ. » Ὀδύναι Μέλαιναι, « αὐτ. » Φρένες μέλαιναι, « αὐτ. » αἱ βαθεῖαι. » Μέλαν φώνημα, « Δ. Κάσ., τὸ ἀμυδρὸν, (ἀντίθ. τῷ Λαμπρὸν). » Μέλαινα ἱστορία, « Ἐπγρ., ἡ ἀσαφὴς ἢ περὶ ἀσαφῶν. || (τὸ οὐδ.) Μέλαν (οὐσ.), τὸ μελάνι· τὸ 'μαυράδι τοῦ 'μματιοῦ· τὸ μελάνδρυον κτλ.

Μέλασμα (τὸ). 'μαυράδι, 'μαυρίλα· μελανιά.

Μελασμὸς (ὁ). τὸ μελαίνειν, 'μαύρισμα.

Μέλδω (χ. Μ.), Π. τήκω, λυώνω, ἀναλύω.

Μέλε, Π. ἀντὶ Ἔμελε, γ'. πρσ. τοῦ πρτ. τοῦ Μέλει.

Μέλε, ἀντὶ Μέλεε, κλητ. τοῦ Μέλεος, (πάντοτε χαϊδευτικῶς) πτωχὲ, καϋμένε! (καὶ εἰς τὴν Πελοπόνν.) δόλεε!

Μελεάγριον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ μὲ φαγωσίμους ῥίζας, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μηλάγριον).

Μελεαγρίς, ίδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ, κοῦρκα ἡ Μισιριώτικη ὄρνιθα, (Γαλλ.) pintade.

Μελεάζω, Μ. άσω. Σχηματίζω τὴν φωνήν μου κατὰ τὸ μέλος, μελῳδῶ, (Γαλλ.) moduler.

Μελέγγραφής, έος (ὁ, ἡ). ἐγγεγραμμένος διὰ μελάνης. » Διφθέρα —, « Εὐρ.

Μελεδαίνω (χ. Μ. ὁ πθ. ἀόρ. Ἐμελεδάνθην), Ἰων. ἢ Π. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) μοὶ μέλει, φροντίζω. (μὲ ἀπαρ.) ἐπιθυμῶ. (μὲ αἰτ. ἢ γεν.) περιποιοῦμαι. » Τῷ ἰητρῷ τῷ μελεδαίνοντι αὐτέου, « Ἱππκρ. » Μελεδαίνειν τὴν ἄνθρωπον ὅκως ἄγηται τὰ ἐπιμήνια, « Ἀρετ. (καὶ πθ.) » Ἡ νοῦσος θανατώδης, καὶ ὀλίγαι καὶ μελεδαινόμεναι διαφεύγουσιν αὐτήν, « αὐτ., [ἐκ τοῦ

Μελέδη (ἡ), Ἰων. φροντίς· 'νοιάσιμον.

Μελέδημα (τὸ), Π. τὸ ἀντικείμενον τῆς φροντίδος· ἔννοια, σύλληψη.

Μελεδήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π (μὲ γεν.) ὁ φροντίζων περί τινος ἢ ἀσχολούμενος εἴς τι.

Μελεδών, ῶνος (ἡ) = Μελεδώνη. 2) = τῷ

Μελεδωνεύς, έως (ὁ), Π. = Μελεδωνός.

Μελεδώνη (ἡ), Π. μέριμνα, φροντίς· πρόνοια, ἐπιμέλεια, κηδεμονία. » Πν ἕλκεα ἐν τῇσι μήτρῃσι ᾖ, δέεται πολλῆς μελεδώνης, « Ἱππκρ.

Μελεδωνὸς (ὁ). κηδεμὼν· ἐπιστάτης· ἐπιμελητής. » Μελεδωνοὶ ἀποδεδέχαται τῆς τροφῆς ἢ ἄρσενες ἢ θήλεαι, « Ηρ.

Μελεθρὸν (τὸ), Π. (σπν.) ἀντὶ Μέλαθρον ἤ. 2) [μέλος] δεσμὸς, πέδη.

Μέλει ἢ Μέλεται, Μ. μελήσει, μελήσεται (πρκ. Μεμέληκε), ἀπρσ. (μὲ δοτ.) 'νοιάζομαι, μὲ 'νοιάζει κτλ. ἴδε Μέλω

Μελεΐζω, ίσω, Π. ἀντὶ Μελίζω.

Μελέϊνος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ξύλον μελίας.

Μελεϊστὶ, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Μεληδὸν, κομματιαστά.

Μελεναυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Μελανοφορῶ, 'μαυροφορῶ.

Μελεοπαθής, έος (ὁ, ἡ), Π. μέλεος (ἄθλιος) διὰ τὰ παθήματά του.

Μελεόπονος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ.

Μέλεος, α ἢ ος, ον, Π. ἄθλιος ἢ ἐλεεινός, μάταιος· κουτός· ἐλεεινὸς, ἄξιος οἶκτου· ἄθλιος.

Μελεόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἄθλια (οἰκτρά, λύπης ἄξια) φρονῶν· ἢ ὁ ὅστις ἄθλια φρονεῖ (ἔχει κακὰ νοῦν).

Μελεσίπτερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ [illegible] τῶν πτερῶν του. » Ἀκρὶς —, « Ἐπγρ.

Μέλεται, Μ. μελήσεται, ἴδε Μέλει.

Μελετάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ (Ἀττικῶτ.) ήσομαι. Ἐννοιάζομαι, ἐπιμελοῦμαι (» Τοῦτον ὁκόταν οὕτως ἔχῃ, μελετῆν τοῖσι αὐτοῖσι φαρμάκοισι ἢ ἐδέσμασι, « Ἱππκρ. παρβλ. Μελεδαίνω). φροντίζω· σκέπτομαι· ἀσχολοῦμαι ἐπιμελῶς εἴς τι (τὸ κάμνω ἢ τὸ ἔχω ἔργον, [κοιν.] τὸ μελετῶ) ἵνα τὸ μάθω, [ἐν γέν.] γυμνάζομαι. » Οὔτε τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων οὔτ' ἂν σοφίαν μελετῴη οὐδείς, « Ἀρστ. » Μελετήσομεν ἢ ἡμεῖς ἐν πλείονι χρόνῳ τὰ ναυτικὰ, « Θκ. [καὶ δοτ.] » Τόξῳ μελετᾶν καὶ ἀκοντίῳ, « Ξεν. [ἢ μτβτ] » Οὓς ἀναβαίνειν ἐπὶ τοὺς ἵππους μελετᾷ Φείδων, « [Μνησίμ. παρ'] Ἀθ. [καὶ πθ.] » Τὸ ναυτικὸν τέχνης ἐςι, ἢ οὐκ ἐνδέχεται, ὅταν τύχῃ, ἐκ παρέργου μελετᾶσθαι, « Θκ.)· (συνεκδχ.) ἀπαγγέλλω ἐπὶ ἀκροατηρίου λόγον τὸν ὁπ. ἐμελέτησα (ἐσύνθεσα), παραδίδω μάθημα (» Προσεγράφετο δὲ τῷ τόκῳ τὸ Καὶ μελετῶντος ἀκροᾶσθαι· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐφοίτα εἰς τὰς ἀκροάσεις, « Φλσρ.)· (τρτπρσ.) ἀντὶ Εἴωθε. » Μεμελέτηκε δὲ τὸ τ εἰς θ τρέπεσθαι, « Σχλ., [ἐκ τοῦ

Μελέτη (ἡ), [μέλει]. φροντὶς, μέριμνα· πρόνοια, ἐπιμέλεια· σπουδὴ, ἐνασχόλησις· γύμνασις, ἄσκησις (ἐνίοτε) συνήθεια. » Μελέτη πᾶν, « Γνμ. » Μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει, « Ἡσ. » Μελέτην ποιεῖσθαι τῶν ἑλκέων, « Ἱππκρ. » Οἱ ἐν χαλκείῳ κατακτυπούμενοι τὰς ἀκοὰς ἐν μελέτῃ γίνονται τῶν ψόφων, « Στ6. 2) ἀντὶ Μελέτημα, (ἰδιαιτ.) λόγος τὸν ὁπ. συνθέτει τις διὰ γύμνασιν ἢ πρὸς ἐπίδειξιν. » Λιβανίου (» Ἱμερίου) μελέται.

Μελέτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι μελετᾷ (ἔχει κατὰ νοῦν) τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς (ἢ τὸ γινόμενον χάριν) μελέτης, γύμνασμα.

Μελετηρὸς, ά, όν. Ὁ πρόθυμος εἰς ἢ συντελῶν πρὸς μελέτην, μελετητικός. » Συνουσίαι μελετηραὶ, « Φλσρ., συναναστροφαὶ σπουδαῖαι.

Μελέτησις, εως (ἡ). τὸ μελετᾶν, ἐξάσκησις.

Μελετητέον, θετ. τοῦ Μελετάω.

Μελετητήριον (τὸ). τόπος μελέτης, σπουδαστήριον. 2) ὕλη πρὸς μελέτην.

Μελετητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Πρόθυμος εἰς μελέτην.

Μελετητὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. πρέπει ἢ ἠμπορεῖ τις νὰ μελετήσῃ (νὰ μάθῃ διὰ μελέτης).

Μελέτω, γ'. ἐν. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Μέλει.

Μελέτωρ, ορος (ὁ). = Μελεδωνὸς, κηδεμών.

Μέλη (ἡ), [;], εἶδ. ποτηρίου.

Μεληδὸν, ἐπίρ. Κατὰ μέλη, (κόπτοντας) ἀπὸ κομμάτι-κομμάτι.

Μεληδών, όνος (ἡ), = Μελεδών, φροντίς. 2) μέλος, μελῳδία.

Μέλημα (τὸ), [μέλω]. τὸ ἀντικείμενον τῶν φροντίδων (τῆς ἀγάπης) τινός. 2) = Μέλησις, φροντίς.

Μελήσει, μέλλ. τοῦ Μέλει.

Μελησίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. περὶ τοῦ ὁπ. φροντίζουν (ἰντερεσσάρονται ἢ ἔχουν νὰ κάμουν) οἱ ἄνθρωποι, ὀνομαστός.

Μέλησις [μέλει], εως (ἡ). φροντίς· πρόνοια, ἐπιμέλεια. » Σὺ δ', εἴ σοι μέλει, ἔργῳ δείξεις οὐ λόγῳ τὴν μέλησιν, « Θεδδ. Ὑρτακ.

Μελητέον, θετ. τοῦ Μέλει.

Μέλι, ιτος (τὸ). ὁ γνωστὸς γλυκὺς χυλὸς τὸν ὁπ. συνάζουν αἱ μέλισσαι ἀπὸ τὰ ἄνθη. » Μέλιτος γλυκίων αὐδή, « Ὅμ. » Καὶ τὸ μέλι κόρον ἔχει, « Παροιμ. » Μέλι τὸ καλάμινον, « Ἀῤρ., ἡ ζάχαρη. » Ὕον μέλι, « Πολύαιν., τὸ μάννα τῶν Περσ.

Μελία (ἡ), εἶδ. δένδρου (ἀπὸ τὸ ὁπ. στάζει ἡ ἰατρ. μάννα), (κοιν.) μέλεγος, (Γαλλ.) melèze, (espèce de) frêne. 2) (συνεκδχ.) κοντάρι ἀπὸ ξύλον μελίας. 3) (πλθ.) = Μελιάς.

Μελιάγριον (τὸ), = Μελεάγριον.

Μελιαδής, έος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Μελιηδής.

Μελιὰς, άδος (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) αἱ νύμφαι τῶν δασῶν, (ἄλλ.) Ἀμαδρυάδες.

Μελιβόας ου (ὁ), Π. = Ἡδυβόας, γλυκόφωνος.

Μελίβρομος (ὁ, ἡ), Π. [μέλι, βρέμω]. ὁ γλυκὰ ἠχῶν (μουρμουρίζων).

Μελιγαθὴς (Δ. ἀντὶ Μελιγηθής), έος (ὁ, ἡ), Π. [μ. γηθέω]. γλυκὺς (εὐάρεστος) 'σὰν τὸ μέλι.

Μελίγαρυς, υος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Μελίγηρυς.

Μελίγδουπος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ὁ κτύπος (ὁ ἦχος) εἶνε εὐάρεστος.

Μελίγηρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. [μ. γῆρυς]. γλυκόφωνος.

Μελίγληνος (ὁ, ἡ), Π. [μ. γλήνη]. ὁ ἔχων γλυκὰ (θελκτικὰ) 'μμάτια.

Μελίγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. γλυκόγλωσσος, εὔγλωττος.

Μέλιγμα (τὸ), Δ. Π. ἀντὶ Μέλισμα.

Μελίδουπος (ὁ, ἡ), Π. = Μελίγδουπος.

†Μελιειδής, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μελιηδής.

Μελίεφθος (ὁ, ἡ), [μ. ἕψω]. βρασμένος μὲ μέλι.

Μελίζω, Μ. ίσω. Κόπτω μεληδὸν, διαμελίζω. » Ἐμέλισεν αὐτὴν εἰς δώδεκα μέλη, « Γρφ. 2) σχηματίζω τὰ μέλη τοῦ σώματος, διαρθρόω. » Τίκτει δ' ἡμιτέλεστα καὶ οὐ μεμελισμένα τέκνα, « Ὀππ., ἡ· 3) (συχν.) τονίζω (ῥυθμίζω) τὴν φωνήν μου κατὰ τὸ μέλος, (Γαλλ.) moduler· (ἐν γέν. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κατὰ μσ. διάθ.) ψάλλω, μελῳδῶ. » Σύριγγι μελίσδω, « Θκρ. (καὶ μσ.) » Καλὰ μελιζόμενος νόμιον μέλος, « Ἀπλλν. 4) (οὐδ.) ὁμοιάζω (μιμοῦμαι) μέλος, ἔχω ῥυθμὸν (ἁρμονίαν) μέλους. » Ἔστω δ' ἡ ἁρμονικὴ λέξις μελίζουσα μὲν, οὐ μὴν μέλος, « Δ. Ἀλ.

Μελίζωρος (ὁ, ἡ), Π. = Μελίκρατος. 2) (σπν.) = Μελιηδής.

Μελιηγενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς (βλαστήσας) ἐκ μελίας.

Μελιηδής, έος (ὁ, ἡ), Π. γλυκὺς 'σὰν τὸ μέλι.

Μελίθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ τραφεὶς ἢ τρεφόμενος μὲ μέλι.

Μελίθροος-ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μελίφωνος, γλυκόφωνος.

;Μελίϊνος, η, ον, = Μελέϊνος.

Μελικαρίς, ίδος (ἁ), Δ. ἀντὶ Μελικηρίς, εἶδος ζυμαρικοῦ.

;Μελικήρα (ἡ), = Μελίκηρον (κογχύλης).

Μελικηρία (ἡ), = Μελικηρίς.

Μελικήριον (τὸ), = Μελίκηρον

Μελικηρίς, ίδος (ἡ), εἶδ. σπυριοῦ (τῆς κεφαλῆς) ἀπὸ τὸ ὁπ. τρέχει ὕλη τις ὡσὰν μέλι, (Ἱππιατρ.) ἴδε Παράπρησμα, [ἐκ τοῦ

Μελίκηρον (τὸ). ἡ κηρήθρα τοῦ μέλιτος, μελόπηττα. 2) (μτνμ.) τὰ αὐγὰ τῆς πορφύρας καὶ ἄλλων κογχυλίων.

Μελίκομπος (ὁ, ἡ), Π. = Μελίφθογγος.

Μελικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ψαλλόμενος (ἢ ψάλλων) μὲ μέλος. » Τοῖς μελικοῖς ποιηταῖς, οὓς ἔνιοι λυρικοὺς ὀνομάζουσι, « Γαλ.

Μελικρὰς, ᾶτος (τὸ), = Μελίκρατον.

Μελίκρατος καὶ Ἰων. Μελίκρητος (ὁ, ἡ). κεκραμμένος (ἀνακατωμένος) μὲ μέλι. || (οὐσ.) Μελίκρατον (τὸ), μίγμα (ποτὸν) τι ἀπὸ μέλι ἢ νερὸν, (ἄλλ.) Ὑδρόμελι, (Τουρκ.) σερμπέτι.

Μελίκταινα, ης (ἡ), Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Μελίταινα.

Μελικτὰς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Μελιστής.

Μελικῶς, ἐπίρ. Μετὰ μέλους, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς μελοποιίας.

Μελιλώτινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ

Μελίλωτον (τὸ), = τῷ

Μελίλωτος (ὁ), εἶδος φυτοῦ (λωτοῦ, τριφύλλου) τοῦ ὁπ. τὸ ἄνθος μυρίζει 'σὰν μέλι.

Μελίμηλον (τὸ), εἶδ. μήλου, γλυκόμηλον.

Μελίνη (ἡ), εἶδ. γεννήματος κεγχροειδοῦς, καλαμπόκι(;), (παρβλ.) Ἔλυμος.

Μέλινον (τὸ), = Μελίταινα.

Μέλινος, η, ον, = Μελέϊνος.

Μέλινος (ὁ), = Μελίνη.

Μελινοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) μελίνην.

Μελίπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. παιδὶ (γέννημα, προϊὸν) τοῦ μέλιτος, ἢ· ὁ γεννῶν μέλι. » Σίμβλον —, « Ἐπγρ.

Μελίπηκτον (τὸ), εἶδος γλυκύσματος ἀπὸ μέλι πηγμένον (δεμένον), (Τουρκ.) πελτὲς, ῥετσέλι, χαλβᾶς κτλ. » Οἱ προτιθέντες τοὺς λόγους ὤνια, ὥσπερ οἱ τοῦ μέλιτος ἑψηταὶ τὰ μελίπηκτα, « Αθν.

Μελίπνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γλυκεῖαν μυρωδιὰν, = Ἡδύπνοος, (ἐν γέν.) γλυκὺς, νόστιμος. » Μολπὴ —, « Νόνν.

;Μελιπτέρωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πετῶν γλυκὰ (νόστιμα). » Μέλος μουσῶν —, « Ἀθ.

Μελίπτορθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γλυκεῖς πτόρθους (βλαστούς). » Γλυκόρριζα —, « Γαλ.

Μελιρραθάμιγξ, ιγγος, Π. ἀντὶ

Μελίρροος-ους καὶ

Μελίρρυτος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων (στάζων) μέλι, γλυκὺς 'σὰν τὸ μέλι.

Μελίσδω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Μελίζω, ᾄδω, μελῳδῶ.

Μελίσκιον (τὸ), = Μελύδριον.

Μέλισμα (τὸ), [μελίζω]. μέλος, ᾆσμα, μελῳδία.

Μελισμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μέλισμα.

Μελισμὸς (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ μελίζειν, διαμελισμός. 2) (μουσ.) ψάλσιμον ἢ (τὸ κοιν.) τρίλλισμα, (Γαλλ.) modulation.

Μελίσπονδος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. αἱ σπονδαὶ γίνονται μὲ μέλι (μελίκρατον).

Μέλισσα, ης (ἡ). τὸ γνωστὸν ἔντομον. 2) (μτνμ. καὶ μυστηρ.) ἱέρεια (κυρ. τῆς

Δήμητρος), (ἴδε Μελισσονόμος ἢ παρβλ. Ἐσσήν). (ἐν γέν.) ψυχὴ καθαρά (ὁποία ἡ τῶν μεμυημένων). 3) Π. (συνκδχ.) ἀντὶ Μέλι.

Μελισσαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος ἀπὸ τὰς μελίσσας. ||. (θηλ.) Π. ἡ μέλισσα.

Μελισσεῖον (τό), = Μελισσών, μελίσσιον.

Μελίσσειος (ὁ, ἡ), = Μελισσαῖος. »Τὰ κηφήνια (κηρία) ἐλάττω ἐστὶ τῶν μελισσείων,« Ἀρστ.

Μελισσεύς, έως (ὁ), = Μελισσουργός· μελισσονόμος.

Μελισσηδόν, ἐπίρ. Καθὼς αἱ μέλισσαι, ὡς ἂν μελίσσαι.

Μελισσήεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (πλούσιος ἀπὸ) μελίσσια.

Μελίσσιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Μέλισσα. 2) σμῆνος ἢ σίμβλον μελισσῶν, (κοιν.) μελίσσι, [ἐκ τοῦ

;Μελίσσιος (ὁ, ἡ), = Μελίσσειος.

Μελισσοβότανον (τό), = Μελίτταινα.

Μελισσόβοτος (ὁ, ἡ). (προπαροξ.) ὁ βοσκηθεὶς ἢ βοσκόμενος ὑπὸ τῶν μελισσῶν, (ὅθεν ||. οὐσ. οὐδ.) = Μελισσοβότανον. 2) (παροξ.) = τῷ

Μελισσοκόμος (ὁ, ἡ), = Μελισσουργός.

;Μελισσοκράς, ᾶτος (ὁ, ἡ), Π. = Μελιτόκρας.

Μελισσονόμος (ὁ, ἡ), = Μελισσοκόμος. 2) (εἰς τὸν Ἀρστφ.) ἡ πρωτεύουσα τῶν ἱερειῶν τῆς Ἀρτέμιδος, (ἴδε Μέλισσα).

Μελισσοπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Μελισσοπόλος ἢ

Μελισσοπόνος (ὁ, ἡ), = Μελισσοκόμος.

Μελισσόρρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥέων ἐκ τῶν μελισσῶν. »Νασμοὶ μελισσόρρυτοι,« Ὀρφ., νάματα (ῥεῖθρα) μέλιτος.

Μελισσοσόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων (προστατεύων) τὰς μελίσσας.

Μελισσοτευκτος (ὁ, ἡ), Π. κατεσκευασμένος ὑπὸ μελισσῶν. »Κηρίον —,« Πίνδ.

Μελισσοτόκος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ γεννῶν ἢ (προπαροξ.) ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ μελίσσας· (Π.) γλυκύς, μελίρρυτος. »Ὕμνος —,« Ἐπγρ.

Μελισσοτροφεῖον (τό), = Μελισσουργεῖον, [ἐκ τοῦ

Μελισσοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων μελίσσας, μελισσουργός, ἢ (τόπος) ἐπιτήδειος πρὸς βοσκὴν μελισσῶν.

Μελισσουργεῖον (τό), τὸ μέρος ὅπου εἶνε τοποθετημένα τὰ μελίσσια.

Μελισσουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μελισσουργός, μετέρχομαι τὴν μελισσουργίαν.

Μελισσουργία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ μελισσουργοῦ.

Μελισσουργικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μελισσουργίαν.

Μελισσουργός (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔργον τὴν ἀνατροφὴν καὶ ἐπιμέλειαν τῶν μελισσῶν.

Μελισσοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων τὰς μελίσσας ἢ μέλι.

Μελισσοφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων τὰς μελίσσας.

Μελισσόφυλλον καὶ

Μελισσόχορτον (τό), = Μελίταινα.

Μελίσσω, Μ. ίξω, Π. ἀντὶ Μελίζω.

;Μελισσώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μελίσσης.

Μελισσών, ῶνος (ὁ). τὸ σίμβλον τῶν μελισσῶν.

Μελισταγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ στάζων μέλι, μελίρρυτος.

Μελίστακτος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Μελιστής, οῦ (ὁ). ὁ μελίζων (μελῳδῶν), τραγουδιστής.

Μέλιτα, ας (ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Μέλισσα, (ὅθ.

Μελίταινα, ης (ἡ), εἶδος ἀρωματ. φυτοῦ (τοῦ ὁπ. τὴν ὀσμὴν ἀγαποῦν αἱ μέλισσαι), μελισσόχορτον.

Μελιταῖος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς νήσου Μελίτης. ||. (οὐσ.) Μελιταῖον (ἐνν. κυνίδιον), εἶδ. μικροῦ σκυλιοῦ.

Μελίτεια (ἡ), = Μελίταινα.

Μελίτειον (τό), εἶδ. ὑδρομέλιτος.

Μελιτερπής, έος (ὁ, ἡ), Π. τερπνὸς (γλυκὺς) ὡς ἂν τὸ μέλι.

†Μελιτήμερον (τό). καλὴ (ὡραία) ἡμέρα, καλὸς καιρός.

;Μελιτήρειος, α, ον καὶ

Μελιτηρός, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ τὸ μέλι.

;Μελιτίζω, Μ. ίσω, = Μελιτόω.

Μελίτινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ καμωμένος ἀπὸ μέλι, μελένιος.

;Μελίτιον (τό), = Μελίτειον.

Μελιτισμός (ὁ). τὸ μελιτίζειν, χρῆσις μέλιτος (κυρ. εἰς ἰατρικά).

Μελιτίτης, ου (ὁ). (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ μέλι. 2) (λίθος) εἶδ. πολυτ. πέτρας (τοπάζιον) μὲ χρῶμα καὶ γεῦσιν μέλιτος.

Μελιτόβρυτος (ὁ, ἡ). ὁ βρύων μέλι, μελισταγής.

Μελιτοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (ποιότητα) μέλιτος.

Μελιτόεις, εσσα, εν, Π. μελιτοειδής· γλυκὺς ὡς ἂν τὸ ἢ κατεσκευασμένος μὲ μέλι, (ὅθ.) »Μελιτόεσσα,« Ἡρ., = Μελιτοῦττα.

Μελιτόκρας, ᾶτος (ὁ, ἡ, τό), = Μελίκρατος.

Μελιτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω μέλι. »Ταῖς Ἰνδικαῖς καλάμοις, ἅς μελιτοποιεῖν φασιν,« Εὐς.

Μελιτοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Μελιτοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν μέλι, μελᾶς.

Μελιτοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω μὲ μέλι.

Μελιτοτροφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μελιτοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (κάμνων, παράγων) μέλι.

Μελιτουργεῖον (τό). ἐργαστήριον (κατασκευαστήριον) μέλιτος.

Μελιτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Κατασκευάζω) μέλι.

Μελιτουργία (ἡ). ἐργασία (κατασκευή) μέλιτος.

Μελιτουργός (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (κατασκευάζων) τὸ μέλι. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μελιττουργός.

Μελιτοῦττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Μελιτοῦσσα (κατὰ κρᾶ. ἐκ τοῦ Μελιτόεσσα (ἐνν. μάζα), πήττα (ζυμαρικόν) μὲ μέλι.

;Μελιττοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) μέλι, (ὅθ.) = Μελιττοφόρος.

Μελιτόχροος-ους (ὁ, ἡ), = Μελίχροος.

Μελιτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω ἢ ἀνακατόνω τι μὲ μέλι, γλυκαίνω.

Μέλιττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Μέλισσα.

;Μελίτταινα, ης (ἡ), = Μελίταινα.

Μελίττιον (τό), = Μελίσσιον.

;Μελιττίς, ίδος (ἡ), = Μελίταινα.

†Μελιττοπτηγέω-ῶ [μέλιττα, πτήσσω], Μ. ήσω. Κάμνω κρότον ἵνα φοβηθῶσιν αἱ μέλισσαι καὶ μὴ πετάξωσι.

Μελιττοτροφεῖον κτλ., = Μελισσοτροφεῖον κτλ.

Μελιττώδης, εος (ὁ, ἡ), = Μελισσώδης. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ-

Μελιτώδης, εος (ὁ, ἡ), = Μελιτόεις. ||. (εἰς τὸν Θκρ.) ἐπιφών. τῆς Δήμητρος, (ἴδε Μέλισσα).

Μελίτωμα (τό). ζυμαρικὸν ἀπὸ μέλι, γλύκισμα.

Μελίτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μελιτόω.

Μελίφθεγκτος καὶ

Μελίφθογγος (ὁ, ἡ), Π. = Μελίφωνος, (ἐν γέν.) γλυκύς, νόστιμος.

Μελίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γλυκαίνων (εὐφραίνων) τὴν καρδίαν, (ἐν γέν.) γλυκύς. »Οἶνος (»Ὕπνος) —,« Ὅμ.

Μελίφυλλον (τό), = Μελισσόφυλλον.

Μελίφυρτος (ὁ, ἡ), Π. ζυμωμένος (ἀνακατωμένος) μὲ μέλι.

Μελίφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γλυκεῖαν ('σὰν τὸ μέλι) φωνήν.

Μελίχλωρος (ὁ, ἡ), Π. κίτρινος 'σὰν τὸ μέλι, χλωμὸς ἢ μελαχροινὸς πλὴν νόστιμος.

Μελιχρόγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. = Μελίγλωσσος, γλυκομίλητος.

Μελίχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα (χρόαν) μέλιτος, (συγγ. τῷ Μελιχρός).

Μελιχροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ μελιχρόν, γλυκαίνω.

Μελιχρός, ά, όν. Γλυκὺς 'σὰν τὸ μέλι. 2) κατεσκευασμένος μὲ μέλι.

Μελιχρότης (ἡ). ἡ ποιότης τοῦ μελιχροῦ, γλυκύτης μέλιτος.

Μελίχρυσος (ὁ, ἡ). κίτρινος 'σὰν τὸ μέλι καὶ τὸ χρυσάφι.

Μελιχρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα ἢ γεῦσιν μέλιτος.

;Μελίχρωος καὶ

Μελίχρως, ωτος ἢ ῶτος (ὁ, ἡ), = Μελίχροος.

Μέλκα [Γερμ.], ης (ἡ), εἶδ. δροσιστικοῦ φαγητοῦ ἀπὸ γάλα, (ἴσ.) = Ὀξύγαλα.

†Μελλέβιος (ὁ, ἡ). (ἀσθενὴς) ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὰ λοίσθια.

Μελλείρην [μέλλω, εἴρην], ένος (ὁ), Λακ. ἀντὶ Μελλέφηβος.

Μελλέποσις, εως (ὁ, ἡ), [μ. πόσις], = Μελλόγαμος.

Μελλέπταρμος (ὁ, ἡ), = Μελλόπταρμος.

Μελλέφηβος (ὁ, ἡ). ὁ μέλλων (πλησιάζων) νὰ γένῃ ἔφηβος.

Μέλλημα (τό). πρόφασις πρὸς μέλλησιν (ἀργοπορίαν).

Μέλλησις, εως (ἡ). τὸ νὰ μέλλῃ τι νὰ γένῃ ὅσον οὔπω πλὴν ἀορίστως) χρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ.

Μελλησμός (ὁ), = Μέλλησις.

Μελλήσω, μέλλ. τοῦ Μέλλω.

Μελλητής, οῦ (ὁ). ὁ συνειθίζων νὰ ἀναβάλλῃ πάντοτε τὸν καιρὸν (νὰ ἀργοπορῇ).

Μελλητιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι φύσει μελλητής, ἀγαπῶ (ἔχω διάθεσιν) νὰ μακρύνω τὸν καιρόν.

Μελλητικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιρρεπὴς πρὸς μέλλησιν (χρονοτριβήν), ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ ἀναβάλλῃ πάντοτε τὸν καιρόν.

Μελλιέρη (ἡ). ἡ μέλλουσα νὰ ἱερωθῇ, δόκιμος.

Μελλόγαμβρος (ὁ). ὁ μέλλων ἐντὸς ὀλίγου νὰ γένῃ γαμβρός τινος.

Μελλόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ μέλλων ὅσον οὔπω νὰ ὑπανδρευθῇ.

Μελλοδειπνικός, ή, όν. Ὁ γινόμενος ἐν ᾧ μέλλει νὰ ἀρχίσῃ (περιμένεται) τὸ δεῖπνον.

†Μελλοθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ μέλλων ὅσον οὔπω νὰ ἀποθάνῃ, πολλὰ γέρων.

Μελλονικιάω-ῶ, Μ. άσω, Κωμ. ἀναβάλλω πάντοτε τὸν καιρὸν καθὼς ὁ στρατηγὸς Νικίας εἰς τὴν κατὰ τῆς Σικελ. ἐκστρατείαν.

Μελλονύμφη (ἡ) καὶ

Μελλονύμφιος (ὁ), = τῷ

Μελλόνυμφος (ὁ, ἡ). ὁ μέλλων ἐντὸς ὀλίγου νὰ νυμφευθῇ.

†Μελλόπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὰ 10 ἔτη παῖς.

Μελλόποσις, εως (ὁ, ἡ), = Μελλόγαμος.

Μελλόπταρμος (ὁ, ἡ). ὁ μέλλων (ἑτοιμαζόμενος) νὰ πταρμισθῇ.

Μέλλω [συγγ. τῷ Μέλω καὶ τῷ Λτ. vello], Μ. Μελλήσω (παρτ. Ἔμελλον καὶ Ἀττ. Ἤμελλον, ἀόρ. Ἐμέλλησα ἢ Ἀττ. Ἠμέλλησα). Ἔχω σκοπὸν (Ἑτοιμάζομαι ἢ Εἶμαι εἰς τὴν ἀκμὴν) νά. »Πάντ' εἴδ', ἃ σύ γε μέλλεις με δρᾶν,« Εὐρ. »Μελλόντων δὲ συνάπτειν μάχην,« Ἡρ. »Τῆς νεὼς ἐκπλεῖν μελλούσης,« Πλβ. »Μέλλων καταλύειν τὸν βίον,« Μυθ. (ἢ ἀλλ.) »Ὅ,τι δὲ μέλλετε (ἐνν. πράττειν), εὐθὺς πράττετε,« Θκ. »Τὰς μὲν ἐπόρθουν, τὰς δὲ ἔμελλον, τὰς δὲ ἠπείλουν τῶν πόλεων,« Ξεν. 2) ὀφείλω (πρέπει, εἶν' ἑπόμενον ἢ ἐνδεχόμενον ἢ δυνατὸν ἢ πεπρωμένον) νά. »Μέλλεις ἴδμεναι,« Ὀδ. Δ. »Ὦ μέλλεις εὔχεσθαι,« Ἰλ. Δ., Ψ. »Ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι,« Ἰλ. Δ., ἕπεται ὅτι. »Τί ἔμελλον κελεύειν;« Δμ., τί ἔπρεπε; (ἢ ἐπὶ παρελθ.) »Ἄλλοτε δή ποτ' ἐρωῆσαι πολέμοιο μέλλω,« Ἰλ. Ν., ἐνδέχεται ἄλλοτε νὰ ἀπέφυγα τὸν πόλεμον. »Τάδε μέλλετ' ἀκουέμεν,« Ὀδ. Δ., ἴσως (ἢ πρέπει νὰ) τὰ ἠκούσατε, θὰ τὰ ἠκούσατε βέβαια. »Μέλλω ἀθανάτους ἀλιτέσθαι,« Ὀδ. Δ., συμπεραίνω ὅτι πρέπει νὰ ἔσφαλα εἰς τοὺς θεούς. »Ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι,« Ὀδ. Ι., ἤμην ἴσως ἢ βέβαια καὶ ἐγώ ποτε. »Οὐκ ἔμελλεν ἄψ ἀπονοστήσειν, ἀλλ' αὐτοῦ πότμον ἐφέψειν,« Ὀδ. Ω. »Τὰ δ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλεν,« Ὀδ. Β. (καὶ ἀλλ.) »Ἔμελλεν ἄρα,« Δκ. (καὶ εἰς τὰς ἀποκρ.) »Ἑώρακας αὐτόν; Τί δ' οὐ μέλλω;« Ξεν., καὶ πῶς ἠμπορῶ νὰ μή; (ἢ) καὶ τί; δὲν ἔπρεπε; διατί ὄχι; (ἢ τρπρσ.) »Οὔκουν ὑποβλητέα ἂν εἴη τῷ φυτῷ γῆ. Τί δ' οὐ μέλλει; ἔφην ἐγώ;« αὐτ., ἢ πῶς (ἠμπορεῖ νὰ γένῃ) ἀλλέως. 3) θέλω, (δηλ.) εἶν' ἑπόμενον ὅτι πρέπει νὰ θέλω. »Δεῖ τοῖς μέλλουσιν ἕξειν ὅ,τι εἰσφέρωσιν, ἔχειν τοὺς ἐργαζομένους,« Ξεν. »Πρακτέον χρήματα, εἰ μέλλοιμεν ἕξειν δαπανᾶν εἰς τὰ δέοντα,« αὐτ. 4) (τρπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) 'πάγει νὰ (κοιν. θὰ) γένῃ εἰς τὸ ἑξῆς τι. »Τὰ δ' οὐ μέλλει,« Σοφ. »Τοῖς μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν,« Θκ. (καὶ ἀπολ.) »Οἶδα τὸ μέλλον,« Θκρ. »Οἶδε τὰ παρόντα καὶ τὰ μέλλοντα εἰκάζει,« Γρφ. (ὅθ.) »Ὁ μέλλων (χρόνος),« Γρμτ. (καὶ ὡς βοηθητ.) »Μέλλει περιέξειν,« Ἰώσ., θὰ περιέχῃ. 5) ἀναβάλλω τὸν καιρόν, χρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ. »Οὐδὲν ἐμέλλησεν, ἀλλ' ἀντιπαρετάξατο,« Ξεν. »Οὔκουν ἔφασαν χρῆναι μέλλειν ἔτι,« Θκ. »Τί μέλλομεν;« Ἡρωδ. (καὶ πθ.) »Ὡς μὴ μέλλοιτο, ἀλλὰ περαίνοιτο τὰ δέοντα,« Ξεν. (καὶ κατὰ μτχ.) »Κίνησιν μεμελλημένην τε καὶ βραδύνουσαν,« Γαλ.

Μελλώ, οῦς (ἡ), Π. ἀντὶ Μέλλησις.

Μελογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω τὰ μέλη σώματος. »Τί μελογραφεῖς τὸν ἀσώματον;« Καισάρ. 2) Συνθέτω ᾠδάς, εἶμαι μελογράφος.

Μελογραφία (ἡ). Σύνθεσις ᾠδῶν, μελοποιία, [ἐκ τοῦ

Μελογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συνθέτων) ᾠδάς, μελοποιός.

Μελοθεσία (ἡ). διάθεσις (διευθέτησις) τῶν μελῶν τοῦ σώματος.

Μελοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω μεληδόν, διαμελίζω.

;Μελοκόπησις, εως καὶ

Μελοκοπία (ἡ). διαμελισμός.

Μελοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων τὰ μέλη ἢ κατὰ μέλη.

Μέλομαι, Ζ. Μέλω.

Μελοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνθέτω μέλη (ᾠδάς), τονίζω ᾠδήν, εἶμαι μελοποιός.

;Μελοποιητής, οῦ (ὁ), = Μελοποιός.

Μελοποιία (ἡ). σύνθεσις ἢ τόνισμα μέλους (ᾠδῆς), [ἐκ τοῦ

Μελοποιός (ὁ, ἡ). ὁ συνθέτων ἢ τονίζων μέλη (ᾠδάς), ποιητὴς λυρικὸς ἢ μουσικός.

Μέλος, εος-ους (τό). μέρος (μόριον) σώματος. 2) ὕμνος, ᾆσμα, ῥυθμὸς μουσικῆς, μελῳδία, (ὅθ.) »Παρὰ μέλος,« Πλάτ., μὲ παραφωνίας, (ἢ μτφορ.) παρὰ λόγον, παρὰ τὸ δέον.

Μελοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω μεληδόν, διαμελίζω.

Μελοτυπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτυπῶ τὸν ῥυθμὸν (τὸ μέλος), (δηλ.) ψάλλω ἢ τραγουδῶ.

Μελουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μελοποιέω. 2) = Μελιτουργέω.

Μελούργημα (τό). ᾆσμα μελουργηθέν, μελῴδημα.

Μελουργία (ἡ), = Μελοποιία. 2) = Μελιτουργία.

Μελουργικός, ή, όν. Μελουργοῦ ἢ Μελουργίας ἴδιος.

Μελουργός (ὁ), = Μελοποιός. (μὲ γεν.) παγνιδιάτωρ.

Μέλπηθρον (τό), Π. [μέλπω]. ἀντικείμενον χαρᾶς, παίγνιον.

Μελπήτωρ, ορος (ὁ), Π. ψάλτης, τραγουδιστής, [ἐκ τοῦ

Μέλπω ἢ Π. Μέλπομαι [μέλος], Μ. μέλψω, -ομαι. Ψάλλω, τραγουδῶ, ἀνυμνῶ. »Οἶδα μέλπεσθαι Ἄρηϊ,« Ἰλ. Η., μάχεσθαι ᾀσμένως (καθὼς τώρα λέγομεν τραγουδῶντας).

†Μελπῳδός (ὁ, ἡ), = Μελῳδός.

Μελύδριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Μέλος, ᾀσμάτιον, τραγουδάκι.

Μέλω [ἔλω, θέλω], Μ. μελήσω (ἀόρ. ἀπρσ. Ἐμέλησε, πρκ. Μεμέληκε καὶ Π. [ἀντὶ ἐνς.] Μέμηλεν, ὅθ. ἡ μτχ. Μεμηλώς). (μὲ δοτ. ἐκ γ'. καὶ γεν. ἐλλ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) Φροντίζω, ἐνοιάζομαι· ἐπιμελοῦμαι· (ἀπρσ.) μοὶ μέλει, μ' ἐννοιάζει· (σπν. εἰς τὸ Α'. πρσ.) εἶμαι τὸ ἀντικείμενον τῆς φροντίδος τινός, (Ἰταλ. interessarmi.) »Ἀνθρώποισι μέλω,« Ὀδ. Ι., φροντίζουν περὶ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι, εἶμαι ἐξακουστὸς μεταξὺ τῶν ἀνθρ. »Ὦ λαοί τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλεν,« αὐτ. »Ἑσπερίδας, αἷς μῆλα χρύσεα μέλουσιν,« Ἡσ. »Σοὶ χρὴ μέλειν ἐπιστολάς,« Αἰσχλ. »Ἄμμιν ἀσυχία μέλοι,« Θκρ. »Πᾶσιν ἑορταὶ μέλουσι,« Πλάτ. »Ὅταν πολλοῖς περὶ τῶν ὠφελίμων μέλῃ, ἀνάγκη, εὑρίσκεσθαί τε μᾶλλον καὶ ἐπιτελεῖσθαι,« Ξεν. (ἢ καταχρ.) »Οὐκ ἔφα τις θεοὺς βροτῶν μέλειν,« Αἰσχλ. »Μηδέ τι οἱ θάνατος μελέτω,« Ἰλ. Ω. »Μή τοι ταῦτα μελλόντων,« Ἰλ. Σ. »Μέλει μὲν ἡμῖν τοῦ θεοῦ, μέλει δὲ ἡμῶν τῷ θεῷ,« Συν. (καὶ μὲ ἀπαρ.) »Ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι,« Ἀνακρ. (καὶ ἀναλ.) »Μέλει σοι ὅπως πλουτῇς,« Ξεν. »Οὐ μέλειν οἱ ὅτι ἀποθνήσκει,« Ἡρ. »Ὁμολογῶ μεμεληκέναι μοι, οἵτινες ἕκαστα ἐπιστημονέστατοί εἰσι τῶν ἐν τῇ πόλει,« Ξεν. (καὶ προθετ.) »Τῇ συγκλήτῳ μέλει περὶ τούτων,« Πλβ. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) »Μελέτω σοι τοῦ πλήθους,« Ἰσκρ. »Ἡμῖν οὐ μελητέον τοῦ λανθάνειν,« Πλάτ. »Τί ἡμῖν τῆς τῶν πολλῶν δόξης μέλει;« αὐτ. »Πλούτου (»Πολέμου) μεμηλώς,« Ἰλ. Ε, Ν. (ἢ δοτ.) »Ἀρεταῖσι μεμαλότας,« Πίνδ., ἀντὶ Ἐναρέτους. (καὶ ἀπολ.) »Μεμηλότα ἔργα,« Ἡσ., ἐπιμελῶς καλλιεργημένα κτήματα. »Μελούσῃ καρδίᾳ,« Εὐρ., πλήρει φροντίδων. »Πολλῶν ἀντάξια ταῦτα μέμηλας,« Ὁμ. Ὕμν., ἐσκέφθης, ἐπενόησας. (καὶ μσ.) »Φίλοι δαίμονες, μέλεσθ' ἱερῶν δημίων, μελόμενοι δ' ἀρήξατε,« Αἰσχλ. (καὶ πθ.) »Ἀνακτορίη μελέσθω σοι,« Ἐπγρ., ἂς ἦνε τὸ ἀντικείμενον τῶν φροντίδων σου. (καὶ μσ. ἀντὶ πθ.) »Ἐμοὶ ταῦτα μελήσεται,« Ἰλ. Α. »Τὰ δ' ἂν κοίνεσι μέλοιτο,« Διον. »Μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πῆρας οὔτε φυτῶν τοσσῆνον,« Θκρ. »Ῥανίσιν αἱμοσταγέσι μελόμενον,« Εὐρ. (παρφρ. ἀντὶ αἱματοσταγῆ, κατῃματωμένον. (ἢ κατὰ μτχ. ἀπολ.) »Οὐδὲν ἐμοῦ μέλον,« Δεσφ. (καὶ ἀντὶ οὐσ.) »Τοῖς δ' ἔσται μέλον,« Σοφ., αὐτοὶ θέλουν φροντίσει περὶ τούτου, εἶναι 'δική των φροντίς.

Μελῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄδω (Τραγουδῶ ἢ Ψάλλω) μετὰ μέλους.
Μελῴδημα (τό). ἆσμα ψαλλόμενον μετὰ μέλους.
†**Μελῴδης**, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰ μέλη (μόρια).
Μελῳδητικός, ή, όν. Ὁ πρὸς μελῳδίαν ἐπιτήδειος.
Μελῳδητός, ή, όν. Τὸν ὁποῖον μελῳδεῖ ἢ δύναται νὰ μελῳδήσῃ τις, ψαλτός.
Μελῳδία (ἡ). τὸ μελῳδεῖν, ἡ μετὰ μέλους ψαλμῳδία. »Τὴν μουσικὴν πάντες εἶναί φαμεν τῶν ἡδίστων καὶ ψιλὴν οὖσαν ἢ μετὰ μελῳδίας,« Ἀρστ.
Μελῳδικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ μετὰ μελῳδίας.
Μελῳδός (ὁ, ἡ). ὁ μελῳδῶν (ψάλλων ἢ συνθέτων μετὰ μέλους ὕμνους), ψάλτης, τραγῳδιστής. »Δαβὶδ ὁ μελῳδός,« Χρσ. »Τὰν ἀειδοτάταν ὄρνιθα μελῳδόν,« Εὐρ. »Ἠχὼ —,« (Ἀντίπ. παρ᾽) Ἀθ.
Μέμαα (πλθ. Μέμαμεν, ατε κτλ.), Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ †Μάω, Μαίομαι.
Μέμαθ᾽, Π. κατ᾽ ἀποκ. ἀντὶ Μέματε, πλθ. β᾽. πρσ. τοῦ Μέμαα.
Μεμάθηκα, πρκ. τοῦ Μανθάνω.
Μεμαίκυλος (ὁ), = Μιμάκυλον.
Μεμακώς, υῖα, ός, Π. ἀντὶ Μεμηκώς, μτχ. τοῦ Μέμηκα.
Μεμαλώς, Δ. ἀντὶ Μεμηλώς.
Μέμαμεν, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Μεμάαμεν, α᾽. πλθ. πρσ. τοῦ Μέμαα.
Μεμάποιεν, Π. ἀόρ. β᾽. τῆς ὑποτ. τοῦ Μάρπτω.
Μέμαρται, ἴδε Εἵμαρται.
Μέμαρπα (ὅθ. ἡ μτχ. Μεμαρπώς), Π. πρκ. ἢ
Μέμαρπον, Π. ἀόρ. β᾽. τῆς μτχ. τοῦ Μάρπτω.
Μέμασαν, Π. γ᾽. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. ἢ
Μέματον, δυϊκ. τοῦ πρκ. τῆς ὁρς. καὶ
Μεμάτω, γ᾽. πρσ. τῆς π. ὁρς. καὶ
Μεμαώς, υῖα, ός (ἡ γεν. ῶτος καὶ ότος), Π. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ †Μάω, Μαίομαι.
Μέμβλεσθε, Π. ἀντὶ Μεμέλεσθε καὶ
Μέμβλεται καὶ Μέμβλετο, Π. ἀντὶ Μεμέληται καὶ Μεμέλητο, πρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ Μέλομαι.
Μέμβλωκα, Π. ἀντὶ Μεμόληκα, πρκ. τοῦ †Μολέω ἀντὶ Βλώσκω.
Μεμβράδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Μεμβράς.
Μεμβραδοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν μεμβράδας.
Μεμβράνα [Λατ.], ης (ἡ). (ἐν γένει) δέρμα λεπτόν (ἰδιαιτ.) τὸ χρησιμεῦον ὡς χαρτί, (Γαλλ.) parchemin, (δηλ.) Περγαμηνόν.
Μέμβραξ, ακος (ὁ), εἶδος τέττιγος.
Μεμβράς, άδος (ἡ), εἶδος μικροῦ καὶ ποταποῦ ὀψαρίου (ἀθερίνας), (κοιν.) γαύρος. »Ἐκ τῆς φάληρικῆς ἀφύης γίνονται μεμβράδες,« Ἀρστ.
Μεμβράδιον (ἡ), εἶδος μεμβράδος.
Μεμελετηκότως καὶ **Μεμελετημένως**, ἐπίρ. (μτχ.) Ἐπιμελῶς, μετὰ μελέτης,
Μεμελημένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἐπιμελῶς, πεφροντισμένως ὄχι ἐν παρέργῳ.
Μεμένηκα, πρκ. τοῦ Μένω.
Μεμεριμνημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ μερίμνης, πεφροντισμένως.

Μεμερισμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Χωριστά, διῃρημένως, κατὰ μέρη.
Μεμετιμένος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Μεθειμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Μεθίημι.
Μεμετρέαται, Ἰων. ἀντὶ Μεμέτρηνται, γ᾽. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. τοῦ Μετρέω.
Μεμετρημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τὸ μέτρον, μετρημένα, μετρίως.
Μέμηκα, πρκ. τοῦ Μηκάομαι.
Μέμηλα, Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) καὶ
Μεμήλει, Π. ἀντὶ Ἐμεμήλει, γ᾽. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Μέλω.
Μέμηνα, πρκ. τοῦ Μαίνομαι.
Μεμηνιμένως [μηνίω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ὀργήν, μὲ θυμόν, μὲ πάθος.
Μεμηνότως, ἐπίρ. (μτχ.). Μανιωδῶς.
Μεμηχανημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Δολίως, μὲ πανουργίαν.
Μεμίαγκα, πρκ. τοῦ Μιαίνω.
Μεμιασμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον μιαρόν, ῥυπαρῶς.
Μέμιγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Μίγνυμι, (ὅθ.
Μεμιγμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Φύρδην, ἀνάκατα.
Μεμνέῳτο, Π. ἀντὶ Μεμνῷτο, γ᾽. ἐν. πρσ. τοῦ πρκ. τῆς εὐκτ. καὶ
Μέμνημαι, πρκ. τῆς ὁρς. καὶ
Μεμνήμην, ῇο, ῇτο κτλ., Π. πρκ. τῆς εὐκτ. τοῦ Μιμνήσκομαι.
†**Μεμνόνια** (τά), [μέμνων], Ἀττ. ἀντὶ Ὄνεια (ἐνν. κρέα), γαϊδουρινὸν κρέας (συνεκδ.) τὸ παζάρι ὅπου ἐπωλοῦντο τοιαῦτα κρέατα.
Μεμνονίς, ίδος (ἡ), εἶδος μαύρου μικροῦ πτηνοῦ (ἀπὸ τοῦ ἥρωος Μέμνονος) τῆς Ἀσίας, (ἴσως) τὸ κατατρῶγον τὰς ἀκρίδας, (παρβλ. Σελευκίς).
Μέμνων [μέμονα], ονος (ὁ), Ἀττ. ὁ ὄνος (ἴσ. διὰ τὴν ὑπομονήν του). 2) = Μεμνονίς.
Μεμνῶτο, γ᾽. ἐν. πρσ. τοῦ πρκ. τῆς εὐκτ. τοῦ Μιμνήσκομαι.
Μεμοιραμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ μοῖραν, διὰ κλήρου.
Μεμόλυμμαι ἢ **Μεμόλυσμαι**, πθ. πρκ. τοῦ Μολύνω.
Μέμονα [μένος], Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Μενεαίνω, θέλω ἐπιμόνως, ἔχω στερεὰν ἀπόφασιν, ἐπιθυμῶ.
Μεμονωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Χωριστὰ καθ᾽ ἕν, (Γαλλ.) isolement.
Μεμόρηται καὶ **Μέμορται** (ὅθ. ἡ μτχ. Μεμορμένος), Π. ἀντὶ Μέμαρται, γ᾽. ἐν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Μείρομαι, (ἴδε Εἵμαρται).
Μεμπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Μέμφομαι.
Μεμπτικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς μέμψιν.
Μεμπτός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -πτῶς. Ἄξιος ἢ ἐπιδεκτικὸς μέμψεως. 2) Π. ὁ μεμφόμενός τινα.
Μέμυκα, πρκ. τοῦ Μυκάομαι.
Μέμφεια (ἡ), Π. (σπνιτ.) ἀντὶ Μέμψις.
Μεμφίμοιρος, α, ον, Π. ὁ μεμφόμενος.
Μέμφομαι [ἴσως ὅθεν μομφή], Μ. μέμψομαι (ἀόρ. ἐμεμψάμην ἢ ἐμέμφθην). Ψέγω, κατηγορῶ, ἔχω παράπονον (εἰμαι δυσαρεστημένος) περί, ἢ κατά τινος. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ. ἐκ γ᾽.) »Μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος,« Θκρ. »Ἁ μήτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ,« αὐτ. (καὶ αἰτ. ἐλλ. ἐκ δ᾽.) »Μεμφόμενος τοῖσι Αἰγινήτῃσι τὴν ἑωυτοῦ ἐξέλασιν,« Ἡρ. »Τῷ Λοξίᾳ μέμψιν μέμφομαι ταύτην, ὅτι κτλ.,« Ἀρσφ. »Τὸ βραδὺ ὃ μέμφονται μάλιστα ἡμῶν,« Θκ. (ἢ γεν.) »Εἰπεῖν ὡς, ὧν πρόσθεν ἐποίουν, μέμφοιντο αὐτοῖς,« Ξεν. (καὶ ἀπαρ. ἀναλ.) »Μεμψομένους αὐτοῖσι, ὅτι περιεῖδον,« Ἡρ. (καὶ πθ.) »Κιθαρῳδοῦ πρὸς πάντων μεμφομένου,« Ἀρτ.
Μεμφωλή (ἡ), γλσ. ἀντὶ Μέμψις.
Μεμψιβολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μέμφομαι, ψέγω.
Μεμψιμοιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μέμφομαι (Παραπονοῦμαι ἀπὸ) τὴν μοῖράν μου, γογγύζω, μουρμουρίζω, (ἐν γέν.) παραπονοῦμαι.
Μεμψιμοιρία (ἡ). τὸ νὰ μεμψιμοιρῇ (νὰ μουρμουρίζῃ, νὰ παραπονῆται) τις.
Μεμψίμοιρος (ὁ, ἡ). ὁ συνήθως μεμψιμοιρῶν, φύσει ἀνευχάριστος, παραπονιάρης. »Τὸ γῆρας μεμψίμοιρον,« Ἰσκρ. »Γυνὴ ἀνδρὸς μεμψιμοιρότερον,« Ἀρστ.
Μέμψις, εως (ἡ). τὸ μέμφεσθαι, παράπονον, κατηγορία.
Μεμώς, ῶσα, Π. ἀντὶ Μεμαώς, μτχ. τοῦ Μέμαα.
Μὲν [συγγ. τοῦ Μήν], σύνδ. Συμπλ. καὶ (κατὰ σημασ.) Βεβαιωτ. (ἔχων συνήθως ἐπακολουθοῦντα τὸν Δέ, παρὰ Π. δὲ καὶ τὸν Ἀλλὰ καὶ ἄλλα τοιαῦτα μόρια, οὐδέποτε δὲ ἀρκτικὸς λόγου). »Πρῶτον μέν, ἔπειτα δέ,« Δμ. »Καὶ ταῦτα οὐκ εἶπον μέν, οὐκ ἔγραψα δέ,« αὐτ. »Τοῦτο μέν, τοῦτο δέ,« Ἡρ. (καὶ μὲ ἄλλα μόρ.) »Πατρὸς μὲν δὴ λέγεται ὁ Κῦρος γενέσθαι Καμβύσου, μητρὸς δὲ Μανδάνης,« Ξεν. »Τοῦτο μέν γ᾽ ἤδη σαφές,« Ἀρσφ. »Μνημονεύεις μέν που,« Πλάτ., ἴδε ἢ Μέντοι καὶ Μενοῦν. »Παῦρα μὲν ἀλλὰ μάλα λιγέως,« Ἰλ. Γ. »Οἱ μὲν κρίθεν, ἀτὰρ Ἰάσων κτλ.,« Πίνδ. (καὶ ἐπὶ ὅρκ. ἀντὶ τοῦ Μήν) »Τοῦτον ἐξορκοῖ, ἦ μὲν διηκονήσειν οἱ ὅ,τι ἂν δεηθῇ,« Ἡρ. »Ὀμνύντας, μὴ μὲν ἕξειν αὐτήν,« αὐτ. »Ἀπαρνεόμενος, μὴ μὲν νοσέειν,« αὐτ. (καὶ χ. τοῦ Δέ) »Ὡς μὲν λέγουσιν,« Εὐρ. (Ὀρ. 8). »Ἦ σοὶ μὲν ἡμεῖς φίλοι,« Σοφ. (Ἀντ. 629). (καὶ παραλλ.) »Τοῦ θείου ἡ προνοίη ὅσα μὲν ψυχήν τε δειλὰ ἢ ἐδώδιμα, ταῦτα μὲν πολύγονα πεποίηκεν ὅσα δὲ κτλ.,« Ἡρ.
Μεναίχμης (ὁ, ἡ), Π. = Μενέμαχος.
Μένανδρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιμένων ἀφόβως τὸν ἐχθρόν.
Μενεαίνω, Μ. ανῶ (πρκ. Μέμαα), Π. [μένος]. ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, θέλω ἐπιμόνως, ἔχω στερεὰν ἀπόφασιν. (μὲ ἀπαρ.) »Ἀψ ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων,« Ἰλ. Γ. (καὶ γεν.) »Μάχης ἄμοτον μενεαίνων,« Ἡσ. (καὶ ἐλλ.) »Οὐδ᾽ ἔτε καταφθῖσαι, μάλα περ μενεαίνων,« Ὀδ. Ε. 2) (μὲ δοτ. ἐκ γ᾽ καὶ ἐνίοτε αἰτ. ἐκ δ᾽.) θυμαίνω θυμωμένως ἢ μελετῶ τι κατά τινος. »Νήπιοι οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν,« Ἰλ. Ο. (καὶ γχ πτλ.) »Νῦν δ᾽ ἐγὼ παύω χόλον, οὐδέ τι με χρὴ αἰεὶ μενεαινέμεν,« Ἰλ. Τ. »Ὡς ὁ μὲν Ἕκτορα ἀείκιζεν μενεαίνων,« Ἰλ. Ω. (καὶ δοτ. ὀργ.) »Ὅτε

νῷϊ ἔριδι μενεήναμεν,« Ἰλ. Τ., (παρβλ. Μενοινάω).
Μενέγχης, εος (ὁ, ἡ), Π. = Μεναίχμης.
Μενεδάϊος, Δ. ἀντὶ
Μενεδήϊος (ὁ, ἡ), Π. = Μενεπτόλεμος.
Μενέδουπος καὶ
Μενέκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μένων (μὴ ξυπαζόμενος ἀπὸ) τὸν κτύπον τῆς μάχης.
Μενεμάχος καὶ
Μενεπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μένων εἰς (μὴ φεύγων ἀπὸ) τὴν μάχην, ἀνδρεῖος (ἀτρόμητος) πολεμιστής.
Μενετέον, θετ. τοῦ Μένω.
Μενετικός, ή, όν. Ὁ ἔχων ἰδίωμα νὰ μένῃ (νὰ προσμένῃ ἢ νὰ ἐπιμένῃ), σταθερός, καρτερικός.
Μενετός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ μένῃ (νὰ προσμένῃ). »Οἱ θεοὶ μενετοί,« Ἀρσφ., μακρόθυμοι, βραδεῖς εἰς τὸ τιμωρεῖν. »Τοῦ πολέμου οἱ καιροὶ οὐ μενετοί,« Θκ., δὲν περιμένουν· ἀλλὰ πρέπει νὰ τοὺς ἁδράξῃ τις.
Μενεφύλοπις, ιδος (ὁ, ἡ) καὶ
Μενεχάρμης, ου (ὁ) καὶ
Μενέχαρμος (ὁ, ἡ), Π. = Μενεπτόλεμος.
†**Μενητέον**, ἀδκμ. ἀντὶ Μενετέον.
†**Μενθῆραι** ἢ **Μένθηρες** (αἱ), γλσ. [μένος, θράω], = Μέριμναι, (ὅθεν
†**Μενθηρίζω**, Μ. ίσω, γλσ. = Μεριμνηρίζω.
Μενί, Ἀττ. ἀντὶ Μέν.
Μενοείκης, έος (ὁ, ἡ), Π. [μένος, ἔοικα], = Θυμήρης, εὐάρεστος.
Μενοινάω καὶ (Ἰων.) **Μενοινέω-ῶ**, Μ. ήσω, Π. ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ᾽.) μελετῶ τι κατὰ ἢ περί τινος (ἐν γέν.) ἔχω ὅλην μου τὴν προσοχὴν εἴς τι, προσπαθῶ ὅλαις δυνάμεσιν, ἐπιθυμῶ. (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ. ἐκ γ᾽.) »Πολλὰ μενοινήτην (ἄλλ. γρφ. μενοινήσειεν),« Ἰλ. Ο. »Μενοινάᾳ πτολεμίζειν,« Ἰλ. Τ. »Οἷα μενοινᾷς ἔρδειν,« Ὀδ. Χ. (ἢ δοτ. ἐκ δ᾽.) »Κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα,« Ὀδ. Δ. (καὶ δοτ. ὀργαν.) »Νόφι ἐν ὅτε πολλὰ μενοίνα,« Θκρ. »Ὅσσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς,« Ὅμ. (ἢ δοτ. ἐκ γ᾽.) »Χρήμασι μενοινᾶν,« Θγν. (παρβλ. Μενεαίνω), [ἐκ τοῦ
Μενοινή (ἡ), Π. [μένος]. σκοπός, σχέδιον· ἐπιθυμία.
Μενοινώω, Π. ἀντὶ Μενοινάω.
Μένος, εος-ους (τό), Π. [συγγ. τῷ Μένω]. ἰσχύς, ἀνδρία (ἐν γέν.) ὁρμή, ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς, θυμός, σφοδρὰ ἐπιθυμία, προθυμία, σκοπός, διάθεσις, φρόνημα, (ὅθεν τὸ Λατ. mens καὶ τὸ Εὐμενής, Δυσμενής). »Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή,« Ἰλ. Ι. »Ἀφαυρότερος χεῖράς τε μένος τε,« Ἰλ. Η. »Μένεος φρένες πίμπλαντο,« Ἰλ. Α., θυμοῦ. »Μένος ἄλλαβε θυμὸν (ἵππων),« Ἰλ. Ψ. »Καὶ μένος ἑκάστῳ ἐμπέσῃ,« Ξεν. »Τῷ δ᾽ ἐνὶ θυμῷ θῆκε μένος καὶ θάρσος,« Ὀδ. Α. »Ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου,« Ἰλ. Ε. »Τοῦ δ᾽ αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε,« Ἰλ. Ε. (καὶ πλθ.) »Μένεα πνείοντες,« Ἰλ. Β., Γ. »Ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς,« Ἰλ. Θ., τῶν σχεδίων μου. (καὶ ἐπὶ ζ.) »Οὔτε λέοντος, οὔτε κάπρου τόσσον μένος,« Ἰλ. Ρ. »Ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος,« αὐτ. »Πέλεκυς ἀπέκοψε τένοντας αὐχενίους βοός, λῦσε δὲ μένος,« Ὀδ. Γ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) »Οἴνου (»Πυρός, »Ἠελίοιο, »Ἀνέμων, »Ποταμοῦ κτλ.) μένος,« Ὅμ., Ἡσ. (καὶ περιφρ.) »Μένος Ἀτρείδαο κτλ., »Ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,« Ὅμ., ἀντὶ Ὁ ἀνδρεῖος Ἀτρείδης κτλ., (παρβλ. Βία). (ἢ ἐπὶ ζ.) »Κούρην δὲ προτὶ ἄστυ φέρεν μένος ἡμιονοῖιν,« Ὀδ. Η.
Μενοῦν καὶ **Μενοῦνγε**, μόρ. Βεβαιωτ., καὶ Ἐναντ. (κυρ. εἰς τὰς ἀποκρ.) »Οὐκ ἀχθεσθήσῃ μοι ἀκούων τ᾽ ἀληθῆ; Ἡσθήσομαι μὲν οὖν,« Ξεν., ὄχι μόνον δέν, ἀλλὰ (ἐκ τοῦ ἐναντίου μάλιστα) καί. »Τὴν χύτραν συντρίψετε. Σὲ μὲν οὖν καταλεύσομεν,« Ἀρσφ. »Ἑρομένου τινὸς αὐτὸν (τὸν Ἑρμοκρ.), ὁπότε ἄγοι τὰ ἀνακαλυπτήρια, Ἐγκαλυπτήρια μὲν οὖν, ἔφη, τοιαύτην λαμβάνων,« Φλστ. (Β. Σοφισ.). »Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε. Μενοῦνγε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ,« Γρφ., (παρβλ. καὶ
Μέντοι καὶ **Μέντοιγε**, μόρ. Ἐναντ. ἢ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὰς ἀποκρ.) Βεβαιωτ. (μὲ κάποιαν ἔμφασιν). Ὅμως· πλήν· μάλιστα, καὶ βέβαια· τῷ ὄντι. »Ἐγὼ μὲν οἶμαι εὑρεῖν μοι τὰ ὄντα πάντα πέντε μνᾶς· τὰ μέντοι σὰ πλέον ἢ ἑκατονταπλάσιονα τούτου,« Ξεν. »Τά γε ῥήματα οὐκ ἔμαθον, τὴν μέν τοι διάνοιαν σχεδὸν ἁπάντων οἶδ᾽ εἰμι,« Πλάτ. »Περιγίγνεσθαι αὐτῷ μηδέν, μὴ μέντοι μηδ᾽ ἐπιλείπειν,« Ἀρσφ. »Λέγουσι μέν τι, οὐ μέντοι γε ὅσον οἴονται,« Πλάτ. (καὶ παραλλ.) »Ὅμως γε μέν τοι σοι δι᾽ αἰνιγμῶν ἐρῶ,« Ἀρσφ. »Ὦ γέρον, αἶνος μέν τοι ἀμύμων,« Ὀδ. Ξ. »Τί με ὀτρύνεις; οὐ μέν τοι παύομαι,« Ἰλ. Θ. »Οὐκοῦν ἀφεκτέον καὶ τούτου; Ἀφεκτέον μέν τοι,« Ξεν.
Μένω, Μ. μενῶ (ἀόρ. Ἔμεινα, πρκ. Μεμένηκα καὶ Π. Μέμονα, καὶ τὸ θετ. Μενετέον). Στέκω ἀκίνητος ἢ ἀργός· δὲν σαλεύω ἀπὸ τὸν τόπον μου· δὲν φεύγω. (μὲ αἰτ. ἐλλ. ἢ δοτ. προθετ. ἢ ἀπαρ.) προσμένω· ἀντέχω· ἐπιμένω. (μτγν.) κατοικῶ μονίμως, διαμένω. »Οἴκοι (»Ἔνδον, »Αὖθι) μένειν,« Ὅμ., Θκρ. »Στήλη μένει ἔμπεδον,« Ἰλ. Ρ. »Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι μένει,« Ἰλ. Ξ. »Μένειν κατὰ χώρην,« Ἡρ. »Μένοντες ἐν τοῖς δόγμασιν,« Ἀρστ. »Τῶν τοιούτων γὰρ μένει τὰ βουλήματα, καὶ οὐ μεταρρεῖ, ὥσπερ εὔριπος,« αὐτ. »Σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες,« Γρφ. »Ἐλπίδων οἱ δοῦλοι δέονται, ὅπως μένειν ἐθέλωσι,« Ξεν. »Μένων ἄπο ἧς ἀλόχοιο,« Ἰλ. Β. »Μαθόντος τοῦ μένει;« Μαλαλ. »Μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθέμεν,« Ἰλ. Δ. »Μένον δ᾽ ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν,« Ὀδ. Α. »Μέμονεν μάχεσθαι,« Ὀδ. Υ. (καὶ ἀναλ.) »Μένοντες ἕως σφίσι κἀκεῖνοι ποιήσειαν τὰ εἰρημένα,« Θκ. »Μένει σε δίκη,« Αἰξ. (καὶ δοτ. περιπ.) »Τοῦτο (τὸ κλέος) Ἀτρείδαισι μένειν τὰ δὲ μυρία χῆναι, ἀέρυπα κέκρυπται,« Θκρ. »Ἄστρα μένοντα, (Συναμ. τὰ ἀπλανῆ).
Μεράρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων ἑνὸς στρατ. μέρους (2084 ἀνδρῶν).
Μεραρχία (ἡ). ὁ βαθμὸς (ἡ ἀξία) τοῦ μεράρχου καὶ τὸ τάγμα τὸ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν του.
Μεραρχικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μεράρχην ἢ τὴν μεραρχίαν.
†**Μερεία** (ἡ), = Μερίς (ἰδιαιτ.) τὸ δέκατον μόριον τῆς φυλῆς.
†**Μερητικός**, ή, όν, = Μερικός. »Γῆ —,« Ἡσύχ., ἡ δουλευομένη ὑπὸ κολλήγων (μὲ μερτικόν).
Μεριδάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων μιᾶς μερίδος (ἑνὸς τμήματος) χώρας ἢ στρατοῦ.
Μεριδαρχία (ἡ). ἡ ἐπιστασία τοῦ μεριδάρχου καὶ τὸ ὑπ᾽ αὐτὸν διατελοῦν (στρατ. ἢ διοικ.) τμῆμα.
Μερίζω, Μ. ίσω. Διαιρῶ εἰς μερίδας, χωρίζω. »Στασιάσαντες πρὸς σφᾶς, ἐμερίσθησαν, οἱ μὲν πρὸς τόν, οἱ δὲ πρὸς τήν,« Πλδ. »Μεμερισμένον ἄρα, εἴπερ μὴ ὅλον,« Πλάτ. ‖ (μσ.) μοιράζομαί τι πρός τινα. »Πότερα μεμερισμένος εἴη πρὸς τὸν ἀδελφόν, ἢ κοινὴ οὐσία εἴη αὐτοῖς,« Δμ. »Ἐπειδὴ τῶν τοῦ ἀδελφοῦ ἐμερίσατο,« Ἰσ. (μτγν.) »Μερίζεσθαί τινι ἤ τινος,« Ἀππ.
†**Μερικεύω**, Μ. εύσω, (μτγν.) = Μερίζω, διαιρῶ, [ἐκ τοῦ
Μερικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μέρος (καὶ ὄχι εἰς τὸ ὅλον), ἰδιαίτερος, ὄχι κοινός.
Μερικῶς, ἐπίρ. Κατὰ μέρος, ἰδιαιτέρως.
Μέριμνα [μερίζω], ης (ἡ). φροντίς, ἔννοια, συλλογή, ἀνησυχία· πρόνοια, κηδεμονία.
Μεριμνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μέριμναν (ἀνησυχίαν) περί τινος, φροντίζω· σκέπτομαι, συλλογίζομαι· μελετῶ· ἐξετάζω· προνοῶ. »Οἱ περὶ τῆς τῶν ὄντων φύσεως μεριμνῶντες,« Ξεν. »Ὁ ἐσχεμμένος ἢ μεριμνήσας τὰ δίκαια λέγειν,« Δμ. (καὶ πθ.) »Τράπεζαι πολυτελῶς μεμεριμνημέναι,« Ἀθ.
Μερίμνημα (τό). ἀντικείμενον μερίμνης (φροντίδος κτλ.), (παρβλ.) Μέλημα.
Μεριμνηματικός, ή, όν. Ὁ μετὰ μεριμνήματος.
Μεριμνητής, οῦ (ὁ). ὁ μεριμνῶν (φροντίζων, σκεπτόμενος) περί τινος. »Λόγων —,« Εὐρ., ῥήτωρ δεινός.
Μεριμνητικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιρρεπὴς εἰς τὰ μεριμνᾶν.
Μεριμνήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μεριμνητής.
†**Μεριμνοποιέω-ῶ**, Μ. ήσω. Ἐμποιῶ μέριμναν (ἀνησυχίαν).
†**Μεριμνοσοφιστής**, οῦ (ὁ), = Μεριμνοφροντιστής.
Μεριμνοτόκος (ὁ, ἡ), Π. [μ. τίκτω], ὁ προξενῶν (ἐμβάλλων εἰς) φροντίδας.
Μεριμνοφροντιστής, οῦ (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Φροντιστής, σοφιστής.
Μερίς, ίδος (ἡ). τμῆμα, μερίδιον, (Γαλλ.) portion. »Πρὸς μερίδας δειπνεῖν,« Πλ. »Ἔθυσεν εὐαγγέλια, καὶ διέπεμψε μερίδας τοῖς φίλοις ἀπὸ τῶν τεθυμένων,« αὐτ. 2) φατρία, (Ἰταλ.) partito (συνεκδ.) βοήθεια, ὑποστήριγμα. »Μεγάλη ῥοπὴ ἀδικοῦσι μερὶς ἡ ὑμετέρα πράττης,« Δμ. »Ἀπεχωρίσθησαν τῆς Ξενοφῶντος μερίδος,« Ἀρρ.
Μέρισις, εως (ἡ), = Μερισμός.
Μέρισμα (τό), Π. τμῆμα, μερίδιον.

Μερισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ μερίζειν, διαίρεσις, χώρισμα, μοίρασμα.

Μεριστής, οῦ (ὁ). ὁ μερίζων (διαιρῶν, χωρίζων), μοιραστός.

Μεριστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μερίζειν.

Μεριστός, ή, όν, καὶ (ἐπίῤ.) -ιστῶς. Ὁ δυνάμενος μερισθῆναι, μερισμοῦ ἐπιδεκτικός, διαιρετός.

Μερίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μεριστής.

† Μεριτεύομαι, Μ. εύσομαι, Γρφ. ἀντὶ Μερίζομαι, μοιράζομαί τι, [ἐκ τοῦ

Μερίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων μέρος ἀπό τινος, μέτοχος.

Μερμαίρω (χ. Μ.), Π. = Μερμηρίζω.

;Μερμέριος, α, ον, Π. (σπνττ.) ἀντὶ

Μέρμερος (ὁ, ἡ), Π. [μείρω]. ὁ ἔχων ἢ παρέχων πολλὴν φροντίδα (μέριμναν), ἀνήσυχος· (ἐπὶ πραγμ.) δύσκολος. (ἐν γέν.) δεινός, φοβερός.

Μέρμηρα (ἡ), Π. φροντίς, μέριμνα, (ὅθ.

Μερμηρίζω, Μ. ίσω, Π. μεριμνῶ, φροντίζω· (μὲ αἰτ.) σχεδιάζω μὲ τὸν νοῦν μου, μελετῶ, (ἐν γέν.) σκέπτομαι, συλλογίζομαι.

Μέρμιθας (ὁ) καὶ

Μέρμις, ιθος (ἡ), Π. [εἴρω, ἕρμα], = Μήρινθος, σχοινὶ λεπτόν, σπάγγος, γαειτάνι.

;Μέρμνης, ου (ὁ) καὶ

Μερμνὸς [;], οῦ (ὁ), εἶδος ἱέρακος, (ἄλλ.) Τριόρχης, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Περκνός, Περκνόπτερος, παρβλ. Πτερνίς).

Μερόπειος καὶ Μεροπήιος, α ἢ ος, ον, Π. μερόπων ἴδιος, ἀνθρώπινος.

Μεροπηΐς, ΐδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ προηγ.

Μεροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαμβάνω μέρος ἀπό, οἰκειοποιοῦμαι.

Μεροποσπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπείρων μέροπας (ἀνθρώπους) ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.

Μέρος [μείρω], εος-ους (τό). μόριον, μερίδιον. » Τοῦ ναυτικοῦ μέγα μέρος, « Θκ. » Πόσον μέρος; « Ξεν. » Τὸ τρίτον (» Τὸ πολλοστὸν) μέρος, « Θκ., Ξεν. » Τὰ δύο μέρη, « Θκ. » Τὸ λαχὸν (» Τὸ γιγνόμενον) μέρος, « Ξεν. » Τοῦτο γὰρ ἐν βιότῳ σπάνιον μέρος, « Ἐπγρ., σπανίως συμπίπτει. » Ἀπὸ τῶν μερῶν τὰ ὅλα εἰδέναι, « Αχ. (καὶ ἀντὶ ἐπίῤ.) » Ἐν μέρει, » Ἐπὶ μέρους, « κατὰ μέρος, ξεχωριστά. » Ἐν μέρει ἕκαστος ἐμάχοντο, « Ἡρ. » Οἱ ἐπὶ μέρους, « Πλ., οἱ μερικοί. » Τὰ ἐπὶ μέρους, « αὐτ., αἱ λεπτομέρειαι. 2) ἀράδα, τάξις, (μτγν.) θέσις. » Σὸν μέρος, ἔφη, λέγειν, « Ξεν. » Ἐπεί τε αὐτῷ μέρος ἐγίνετο τῆς ἀπίξιος παρὰ τὸν μάγον, « Ἡρ. » Τοὐμὸν (» Τὸ σόν, » Τοὐκείνης κτλ.) μέρος, « Φρσ., ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ κτλ. » Ἐν ἄλλῳ μέρει, « Αθ. (καὶ ἀντὶ ἐπίῤ.) » Ἐν μέρει, » Κατὰ μέρος, » Πρὸς μέρος, » Παρὰ μέρος, » Ἀνὰ μέρος, « (καὶ ἀλλ.) » Τὸ μέρος, « Γρφ. » Μέρος τι, « αὐτ., » Προσιὼν ἐν μέρει παρ' ἑκάστην ναῦν, « Ξεν. » Ἀράμενος καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει τὸν ὄνον φέρε, « Ἀρσφ. » Ἐν παιδιᾶς μέρει δεξάμενος, « Στρβ. » Ἐν μέρει εὐεργεσίας τοῦτ' ἀριθμήσει, « Δμ. » Ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει, « αὐτ. » Ἐν μέρει ποιεῖσθαί τινα, « Ἀρςξ., ἔχειν εἰς ὑπόληψιν, (παρβλ. Μοῖρα).

Μέροψ [† μείρω, † ὄψ], οπος (ὁ), Π. (πληθ.) οἱ ἄνθρωποι (ὡς ἔχοντες μεμερισμένην [διηρθρωμένην] φωνήν. 2) εἶδ. πτην. μελισσοφάγος.

Μεσάβοιον καὶ Μέσαβον (τό) καὶ

Μέσαβος (ὁ), Π. [μέσος, βοῦς]. τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένος εἰς τὸν ζυγὸν ὁ ῥυμὸς τοῦ ἀρότρου, (ἄλλ.) Ζυγόδεσμον, (ὅθ.

Μεσαβόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. δένω εἰς τὸν ζυγόν, ζεύγω.

;Μεσάγκεια (ἡ), [μέσος, ἄγκος], κοιλάς, (παρβλ.) Μισγάγκεια.

Μεσάγκυλον (τό), εἶδ. ἀκοντίου τὸ ὁπ. ἔχει κατὰ τὸ μέσον ἀγκύλην (λωρί, ἢ κοίλωμα [ἐν γέν.] πιάσιμον).

Μεσαγκών, ῶνος (ὁ). μέρος τι τῶν πολεμ. μηχανῶν εἰς σχῆμα ἀγκῶνος.

;Μεσάγριος (ὁ, ἡ). μισὸς (σχεδὸν) ἄγριος.

Μεσάγροικος (ὁ, ἡ). μισὸς (σχεδὸν) χωριάτης (ἄγροικος).

Μεσάζω, Μ. άσω. Εἶμαι (Εὑρίσκομαι) εἰς τὴν μέσην. » Καὶ πότερον ἄρχοιτο τὸ πάθος, ἢ μεσάζοι, ἢ λήγοι, « Ἱππκρ.

Μεσαίγεως (ὁ, ἡ), Π. = Μεσόγεως.

Μεσαῖος, α, ον. Ὁ ἐν τῷ μέσῳ.

Μεσαιπόλιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μεσοπόλιος, ὁ ἔχων (ἀρχίζων νὰ ἔχῃ) ἤδη ἀνάμεσα καὶ ἄσπραις τρίχαις.

Μεσαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Μεσαίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Μέσος.

Μεσαίχμιον (τό), = Μεταίχμιον.

† Μέσακλον (χμον, κνον) καὶ Μεσάκτιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μεσάντιον.

;Μεσάκτιος καὶ

Μέσακτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῷ μέσῳ ἀκτῆς ἢ μεταξὺ δύο ἀκτῶν κείμενος, (ἐν γέν.) μέσος.

Μεσαμβρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μεσημβρία.

Μεσαμέριος, α ἢ ος, ον, Δ. ἀντὶ Μεσημέριος, μεσημερινός.

Μεσάντιον (τό). τὸ μεσαῖον (τὸ μεγαλήτερον) ἀντίον τοῦ ὑφαντ. ἐργαλειοῦ.

Μεσαραϊκός, ή, όν, (ἀνατομ.), Ὁ τοῦ μεσαραίου.

Μεσάραιον (τό), [μέσος, ἀραιά]. τὸ μεσεντέριον.

Μεσαραῖος, α, ον, = Μεσαραϊκός.

Μεσαρίστερος (ὁ, ἡ). ὁ μέσος ἐκ τῶν ἀριστερῶν.

Μεσασμὸς (ὁ). τὸ μεσάζειν, ἢ ἐν τῷ μέσῳ στάσις.

;Μεσάστυλον (τό), = Μεσόστυλον.

Μεσάτιος (ὁ, ἡ) καὶ

Μέσατος, η, ον, Π. ἀντὶ Μέσος.

Μεσαύλη (ἡ), = Μέσαυλον.

Μεσαυλικὸν καὶ

Μεσαύλιον (τό). τὸ παιζόμενον ὑπὸ τῶν αὐλητῶν ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ ᾄσματος.

Μεσαύλιος καὶ

Μέσαυλος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματίζων ἢ ἀνήκων εἰς μεσαίαν αὐλὴν ἢ ὁ μεταξὺ δύο αὐλῶν. ‖. (οὐσ.) » Μέσαυλος (ἡ), ἡ θύρα ἡ φέρουσα ἀπὸ τὴν ἔξω εἰς τὴν ἔσω αὐλὴν (δηλ. ἀπὸ τὴν αὐλὴν εἰς τὸν οἶκον), (παρβλ. Αὔλειος), ἢ » Μέσαυλον ἢ » Μεσαύλιον (τό), ἡ ἔχουσα ἑκατέρωθεν οἰκήματα (συνήθ. δὲ ἡ μεταξὺ τῆς ἀνδρωνίτιδος καὶ γυναικωνίτιδος) αὐλή, (ἴδε Ἀπλλν. Γ. 235.)· (κατ' ἐκτ.) = Ἔπαυλις, μάνδρα, (ἐν γέν.) ἀγροτικὸν ἢ ποιμενικὸν οἴκημα. » Ὅς (ὁ Πάρις) νείκεσσε θεάς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο, « Ἰλ. Ω.

Μεσαύχην, ενος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἀσκὸς) δεμένος ἀπὸ τὸ μέσον τοῦ λαιμοῦ του.

Μεσαφέτης, ου (ὁ). (ἵππος ἢ ἀγωνιστής) ὁ ἀφιέμενος πρὸς ἐπίδειξιν εἰς τὸ μέσον τοῦ Ἱπποδρόμου.

Μέσδων, ονος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Μείζων.

Μεσεγγυάω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (καὶ μσ. Κάμνω νὰ βαλθῇ) τι εἰς μεσέγγυον (κοιν. εἰς τρίτον χέρι), (Γαλλ.) consigner.

Μεσεγγύη (ἡ), = Μεσεγγύησις ἢ 2) = τῷ

Μεσεγγύημα (τό). τὸ κατατεθὲν εἰς μεσέγγυον (εἰς τρίτον χέρι).

Μεσεγγύησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Μεσεγγυάω, παρακατάθεσις εἰς μεσέγγυον, (Γαλλ.) consignation.

Μεσεγγυητής, οῦ (ὁ) καὶ

Μεσέγγυος (ὁ, ἡ), [μέσος, ἐγγύη]. ὁ τρίτος (ὁ μεσάζων) εἰς τὸν ὁπ. παρακατατίθεταί τι ἵνα δοθῇ εἰς ὁποῖον ἀποδειχθῇ ὅτι ἀνήκει, (ἐπμ.) ἐγγυητής· μεσίτης. » Θέσθαι τι παρὰ μεσεγγύῳ, « Αξ. 2) (οὐδ.) Μεσέγγυον (τό), = Μεσεγγύημα. » Μεσέγγυον τὴν μείρακα καταθέσθαι, « (Ἀρςφν. παρὰ) Πλδ.

Μεσεμβαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω ἢ Ῥίπτω τι εἰς τὸ μέσον, (Γαλλ.) intercaler.

Μεσεμβόλημα καὶ Μεσέμβολον (τό). τὸ μεσεμβοληθὲν (βαλθὲν εἰς τὸ μέσον).

Μεσεντέριον καὶ Μεσέντερον (τό). τὸ μεταξὺ (ἀναμέσον) τῶν ἐντέρων λεπτὸν δέρμα διὰ τοῦ ὁπ. συγκρατοῦνται.

† Μεσέρκιος (ὁ, ἡ). (Ζεὺς) ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἕρκους (τῆς αὐλῆς) ἱδρυμένος, (ἴδε Ἑρκεῖος).

Μεσευθύς, έος (ὁ). (ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν Πυθαγορ.) ὁ ἀριθμὸς 6 ὡς μέσος τῶν δύο εὐθέων ἀριθμῶν τοῦ 2 καὶ τοῦ 10.

Μεσεύω, Μ. εύσω (μὲ γεν.). Εἶμαι εἰς τὸ μέσον (μεταξύ), κατέχω τὴν μεσαίαν θέσιν. (τρπ.) εἶμαι οὐδέτερος (ἀδιάφορος).

Μεσηγὺ καὶ Μεσηγύς, ἐπίῤ. Π. ἐν μέσῳ, ἐν τῷ μέσῳ, καταμεσῆς. (μὲ γεν.) ἀναμεταξύ. (ἐπὶ χρόνου) εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα (τὸ μεταξύ). (τρπ.) ἀντὶ Μετρίως. » Οὔτε τι λίην ψυχρός, οὔτ' ἔμπυρος, ἀλλὰ μεσσηγύς, « Ὀρφ. » Τῷ δὲ μεταστραφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν, ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν, « Ἰλ. Θ. » Μεσσηγὺς κόρυθός τε ἢ ἀσπίδος, « Ἡσ. » Μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε, « Ὀδ. Δ. (καὶ χρον.) » Μή τι μεσηγὺς πάθῃσι, πρὶν κτλ., « Ὀδ. Π. (ἢ ἐνάρθρ.) » Ταχέως δὲ διήνυσε πᾶν τὸ μεσηγύ, « Ὁμ. Ὕμν. » Ἤματος ἦν τὸ μεσηγύ, « Θκρ., μεσημέρι.

Μεσήεις, εσσα, εν, Π. μεσαῖος.

Μεσηλικιότης (ἡ). ἡ τῆς ἡλικίας μεσότης· ἡ τοῦ μεσήλικος κατάστασις.

Μεσῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ). μεσαίας ἡλικίας, μεσόκοπος.

Μεσημβρία (ἡ). τὸ μεσημέρι. (Γεωγρφ.) τὸ νότιον μέρος τῆς γῆς.

Μεσημβριάζω, Μ. άσω. Ἡσυχάζω (Ἀναπαύομαι, Σταλίζω καθὼς τὰ πρόβ.) τῷ μεσημέρι, (Γαλλ.) faire la meridienne ou la sieste. 2) (ἐπὶ ἡλίου, = Μεσουρανέω.

Μεσημβριάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Μεσημβρινή.

Μεσημβριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. καὶ

Μεσημβρίζω, Μ. ίσω, μτγν. ἀντὶ Μεσημβριάζω.

Μεσημβρινός, ή, όν. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν μεσημβρίᾳ, μεσημεριάτικος. » Μεσημβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἀσυχία, « Καλλίμ. (καὶ ἐπιῤῥ.) » Κἂν ἔγρῃ μεσημβρινός, « Ἀρςφ. » Οὐ θέμις τὸ μεσαμβρινὸν ἄμμιν συρίσδεν, « Θκρ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ κείμενος πρὸς μεσημβρίαν. » Μεσημβρινοί, « Γεωγρφ., οἱ διερχόμενοι διὰ τῶν πόλων καὶ τοῦ Ἰσημερινοῦ κύκλοι (διότι ὅταν φθάνῃ ἐπ' αὐτῶν ὁ ἥλιος γίνεται μεσημέρι εἰς τοὺς περιεχομένους ὑπ' αὐτῶν τόπους).

;Μεσημερινός, ή, όν καὶ

Μεσημέριος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μεσημβρινός.

Μεσήπειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν τῷ μέσῳ ἠπείρων κείμενος, μεσόγειος.

Μεσηρεύω, Μ. εύσω. Π. εἶμαι -

Μεσήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μέσος, μεσαῖος. (τρπ.) οὐδέτερος.

Μέσης, ου (ὁ). ὁ μεταξὺ βορέου ἢ καικίου ἄνεμος, (κοιν.) γραιβοτραμουντάνα.

;Μεσήτιος (ὁ, ἡ), = Μεσίδιος.

† Μεσιδιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, γλσ. ἀντὶ Μεσεγγυάομαι.

Μεσίδιος (ὁ, ἡ). μέσος, οὐδέτερος· (ἐπμ.) μεσάζων· μεσίτης· διαιτητής· μεσέγγυος.

Μεσιτεία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Μεσιτεύω, Μ. εύσω. Γίνομαι (Ἐμβαίνω εἰς τὴν μέσην [καὶ μτβτ.] Κατορθόνω τι ὡς) -

Μεσίτης, ου (ὁ) ἢ Μεσῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἐμβαίνων εἰς τὴν μέσην (μεσολαβῶν) ἵνα συμβιβάσῃ τινὰς ἢ διαπραγματευθῇ τι, μεσάζων· διαιτητὴς ἢ Μεσέγγυος.

Μεσίτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μεσίτης.

Μεσοβασιλεία (ἡ). τὸ μεταξὺ τοῦ θανάτου τοῦ πρώην καὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου βασιλέως διάστημα ἢ ἡ καθεστῶσα τότε διοίκησις, (Λτ.) interregnum.

Μεσοβασίλειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μεσοβασιλείαν.

Μεσοβασιλεύς, έως (ὁ). ὁ διοικῶν ἐν καιρῷ μεσοβασιλείας.

Μεσόβλημα (τό), = Μεσεμβόλημα, (ἀνατομ.) = Μεσεντέριον.

Μεσόβοιον (τό) = Μεσάβοιον.

Μεσόγαιος, α ἢ ος, ον, = Μεσόγειος. » Μεσόγαια (ἐνν. χώρα), « Ἡρ., Ξεν. τόπος (ἐπαρχία) μεσόγειος. » Νέμονται δὲ οἱ Ἀρκάδες τὸ μεσόγαιον τῆς Πελοποννήσου, « Παυσ.

† Μεσογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), = Ζωνογάστωρ. ‖. (οὐσ.) = Μεσονεως.

Μεσόγειος, α καὶ ος, ον. Ὁ κείμενος ἐν μέσῳ γαιῶν (ξηρᾶς), περιτριγυρισμένος ἀπὸ ἠπείρους.

;Μεσογειότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ μεσογείου.

Μεσογενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μεταξὺ δύο γενεῶν, μεσῆλιξ.

Μεσόγεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Μεσόγειος.

† Μεσογεώτης, ου (ὁ) καὶ

† Μεσογεωτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ κατοικῶν εἰς τὰ μεσόγεια.

Μεσογονάτιον καὶ Μεσογόνιον (τό). τὸ μεταξὺ δύο γονάτων (κόμπων καλαμιοῦ κτλ.) διάστημα.

Μεσόγραφος (ὁ, ἡ), (Γεωμετρ.). ἡ διὰ τοῦ μεσολάβου εὑρισκομένη μεσαία (ἀναλογική) γραμμή.

Μεσοδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ μεταξὺ (ἀναμέσον) τῶν δακτύλων. ‖. (οὐσ.) » Μεσοδάκτυλα, « Δσκρ., τὰ μεταξὺ τῶν δακτ.

Μεσοδερκής, έος (ὁ, ἡ), Π. [μ. δέρκομαι]. ὁ φαινόμενος ἀνάμεσα ἢ ἐξ ἡμισείας. » Ἀστὴρ —, « Μανέθ.

Μεσόδικος (ὁ, ἡ), = Μεσίδιος.

Μεσόδμη (ἡ), [μέσος, δόμος]. ἡ μεσαία δοκὸς ἐπὶ τῆς ὁπ. (πλαγίως βαλμένης) στηρίζονται αἱ ἄλλαι· (συνκδχ.) ἡ ὀροφή, τὸ (Τουρκ.) ταβάνι. (ναυτ.) = Μεσόκοιλον.

Μεσόζευγμα (τό). τὸ συνδέον κατὰ μέσον δύο τινὰ πρὸς ἄλληλα· (ὅθ. γρμτ.) λέξις παρεντιθεμένη πρὸς ἕνωσιν δύο προτάσεων.

Μεσοζύγιος (ὁ). (ἐρέτης) ὁ κωπηλατῶν ἐπὶ τοῦ μέσου ζυγοῦ τῆς τριήρους, (ἄλλ.) Μεσόνεως.

Μεσόθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ τὴν μέσην, καὶ

Μεσόθι, ἐπίῤ. Εἰς τὴν μέσην.

Μεσόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεσαίας (οὔτε κοντὰς οὔτε μακρυὰς) τρίχας.

Μέσοι, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Μεσόθι, ἐν (τῷ) μέσῳ. » Γαίας καὶ νιφόεντος ὠρανῶ μέσοι, « Ἀλκ.

Μεσοικέτης, ου (ὁ). ὁ κατοικῶν ἐν τῷ μέσῳ. 2) Ἀττ. ἀντὶ Μέτοικος.

;Μεσοκάρπιον (τό), = Μετακάρπιον.

Μεσοκήπιον (τό). κηπίον ἐν μέσῳ οἰκίας.

Μεσόκλαστος (ὁ, ἡ), [μ. κλάω]. τσακισμένος εἰς τὴν μέσην.

Μεσόκληρος (ὁ, ἡ). ὁ λαχὼν (κληρωθεὶς) τὸ μέσον, μεσαῖος.

Μεσοκνήμιον (τό). τὸ μέσον τῆς κνήμης, (ἄλλ.) Γαστροκνημία.

Μεσόκοιλος (ὁ, ἡ). κοῖλος (βαθουλὸς) κατὰ τὸ μέσον. ‖. (οὐσ.) Μεσόκοιλον (τό), (κυρ. εἰς τὸ πληθ.) ἡ τρύπα ὅπου ἐμβαίνει τὸ κατάρτι.

Μεσόκοπος (ὁ, ἡ), [μ. κόπτω]. μέτριος τὸ μῆκος, οὔτε μακρὺς οὔτε κοντός. » Αὐλὸς —, « Αθ., (ἄλλ.) Ἡμίοπος. 2) (συχνότ.) = Μεσῆλιξ.

Μεσόκουρος (ὁ, ἡ). ὁ κουρευόμενος τὸ ἥμισυ (δηλ. τὸ ἔμπροσθεν) τῆς κεφαλῆς.

Μεσόκρανον (τό). τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς (τοῦ κρανίου).

Μεσοκρινής [μ. κρίνω], έος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς χώρισμα εἰς τὴν μέσην. » Κίων —, « Πλ.

Μεσοκύνιον (τό). τὸ κατώτατον (παρὰ τὴν ὁπλὴν) μέρος τοῦ ποδὸς τοῦ ἵππου, (Γαλλ.) paturon.

Μεσόκωλον (τό). τὸ μεσεντέριον ὅπου συγκρατεῖ τὸ κῶλον (τὸ κωλάντερον).

Μεσολαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Πιάνω τι ἀπὸ ἢ εἰς τὴν μέσην (καταμεσῆς)· κόπτω τὸν δρόμον· διακόπτω· σταματῶ· ἐμποδίζω.

Μεσολάβημα (τό). τὸ χρησιμεῦον πρὸς μεσολάβησιν.

Μεσολαβής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πιάνων ἢ πιανόμενος (;) ἀπὸ τὴν μέσην.

Μεσολάβησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ μεσολαβεῖν, πιάσιμον ἀπὸ τὴν μέσην.

Μεσολάβιον καὶ ;Μεσόλαβον (τό). μαθηματικόν τι ἐργαλεῖον πρὸς εὕρεσιν τῶν μέσων (συνεχῶν, ἀναλογικῶν) γραμμῶν.

Μεσόλευκος (ὁ, ἡ), = Διάλευκος, μὲ ἄσπραις ἀράδαις (παρβλ. Ὀξύλευκος).

† Μεσομηνία (ἡ) καὶ

† Μεσομήνιον (τό), γλσ. τὸ μέσον τοῦ μηνός, (Λτ.) idus.

Μεσομήρια (τά). τὰ μεταξὺ τῶν μηρῶν, (ἄλλ.) Κόχωνα.

Μεσομφάλιος καὶ Μεσόμφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὸ μέσον ὀμφαλὸν ἢ εἶδος ὀμφαλοῦ· ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸ μέσον ὡς ὀμφαλός, (ἐν γέν.) μέσος, (ὅθ. ‖. οὐσ.) » Μεσόμφαλον, « ὁ ὀμφαλὸς (τὸ κέντρον) ὁποιουδήποτε κυκλοτεροῦς σώματος. » Λόχνου —, « Βτρχμ., ὁ πάτος.

Μεσόνεως (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πληθ.) οἱ κωπηλατοῦντες εἰς τὸ μέσον τῆς νεώς, (ἄλλ.) Ζυγῖται, (παρβλ. Θαλαμίτης).

† Μεσονήστιμος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.) ὁ ἀνήκων ἢ συμπίπτων εἰς τὸ μέσον τῆς νηστείας, (ὅθ. ‖. (οὐσ.) (ἐνν. ἑβδομὰς) τὸ μισοσσαράκοστον.

Μεσονύκτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος εἰς τὸ μέσον τῆς νυκτός. ‖. (οὐσ.) Μεσονύκτιον (τό), τὰ μεσάνυκτα.

Μεσοπαγής, έος (ὁ, ἡ), Π. μπηγμένος ἕως εἰς τὴν μέσην, (οὕτω διορθ. ἀντὶ

Μεσοπαλής, έος (ὁ, ἡ), Π. [μ. πάλλω]. ὁ κρατούμενος ἀπὸ τὴν μέσην καὶ σειόμενος. » Ἔγχος —, « Ἰλ. Φ. 172.

Μεσοπεντηκοστή (ἡ), (Ἐκκλησ.) ἡ μεταξὺ τοῦ Πάσχα ἢ τῆς Πεντηκοστῆς ἑορτή.

Μεσοπερσικός, ή, όν. Ἐξ ἡμισείας Πέρσης (Περσικός).

;Μεσοπετής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πετῶν ἢ πίπτων ἀνάμεσα (μεταξύ), μεσαῖος.

Μεσόπλατος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ μέσον πλατὺς ἢ ἐπίπεδος.

Μεσοπλεύριος καὶ Μεσόπλευρος (ὁ, ἡ) ὁ μεταξὺ (ἀναμέσον) τῶν πλευρῶν. ‖. (οὐσ.) Μεσόπλευρα καὶ Μεσοπλεύρια (τά), τὰ μεταξὺ τῶν πλευρῶν.

;Μεσόπλουτος (ὁ, ἡ). μετρίως πλούσιος, οὔτε πτωχὸς οὔτε πλούσιος.

† Μεσοπόλιος (ὁ, ἡ), Ζ. Μεσαιπόλιος.

† Μεσόπολις, εως (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μητρόπολις.

Μεσοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εἰς τὸ μέσον τοῦ ἔργου (τοῦ πόνου) μου.

Μεσοπόνηρος (ὁ, ἡ). μετρίως (ὄχι ἐντελῶς) πονηρός.

;Μεσοπορεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Μεσοπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ ἀπὸ τὴν μέσην, ἢ εἶμαι εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοιπορίας μου, [ἐκ τοῦ

Μεσοπόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκολουθῶν (περνῶν ἀπὸ) τὴν μέσην ὁδὸν (περιπατῶν καταμεσῆς).

Μεσοπόρφυρος (ὁ, ἡ). πορφυροῦς ἀνάμεσα, μὲ πορφυραῖς ἀράδαις. » Στρόφιον οὐχ ὅλον λευκόν, ἀλλὰ μεσοπόρφυρον, « Πλ.

Μεσοποτάμιος, α, ον. Ὁ μεταξὺ (ἐν τῷ μέσῳ) ποταμῶν, (ὅθ. ‖. οὐσ.) Μεσοποταμία

(ἐνν. γῆ ἢ χώρα), ἡ μεταξὺ τοῦ Τίγρεως καὶ Εὐφράτου.

Μεσοποταμίτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τῆς μεσοποταμίας.

Μεσοπτερύγια (τὰ). τὰ κατὰ τὸ μέσον τῆς πτέρυγος πτερά.

Μεσοπύγιον (τὸ). τὸ μεταξὺ τῶν πυγῶν (τῶν ὀπισθίων).

Μεσόπυκνος (ὁ, ἡ). μεσαίως (μετρίως) πυκνός. (μουσ.) ἴδε Πυκνός.

Μεσοπύλη (ἡ) καὶ Μεσόπυλον (τὸ). ἡ μεσαία (καταμεσῆς) πύλη.

Μεσοπύργιον (τὸ). τὸ μεταξὺ δύο πύργων διάστημα.

Μεσοπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εἰς τὸ μέσον τοῦ φθινοπώρου, (εἰς τὸν Δσκρδ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μεσοπορέω).

Μεσόριον (τὸ), = Μεθόριον, σύνορον.

Μέσορος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς μεσόριον (σύνορον).

Μεσορραγής, έος (ὁ, ἡ). Π. σχισμένος (ραγισμένος) εἰς τὴν μέσην.

Μέσος, η καὶ (σπν.) ος, ον, (τὸ παρθτ. Μεσαίτερος, -αίτατος). Ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸ κέντρον (εἰς τὴν μέσην, μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων ἢ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ τέλους). (μτνμ.) μεσαῖος, μέτριος, (τρπ.) οὐδέτερος, ἀδιάφορος. » Καὶ πρῶτος, καὶ πύματος, καὶ μέσος, « Θκρ. » Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα, « Ἡσ. » Μέσον ἦμαρ, « Ὅμ. » Μέση ἡμέρα, « Ἡρ. » Τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, « Ξεν. τὸ μεσημέρι καὶ » Μέσαι νύκτες, « Ἀρσφ., τὰ μεσάνυκτα. » Χείματι μέσῳ, « Θκρ. » Ἔτη δὲ Χρυσὶς τοῦ πολέμου τοῦδε ἐπέλαβεν ὀκτώ, καὶ ἔνατον ἐκ μέσου, « Θκ. » Μέσην (ἐνν. ὁδὸν) τέμνω ἢ βαδίζω, « Γρηγ., = Μεσοπορέω. (καὶ μετὰ τοῦ οὐσ.) » Μηδὲν ἄγαν ἄσχαλλε. μέσσην δ' ἔρχου τὴν ὁδόν, « Θγν. » Ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ, « Δμ. » Γενομένοις δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον, « Αξ. » Ἤδη οὖσα μέσον καθ' ἁμαξιτόν, « Θκρ. » Μέση (ἐνν. χορδή), « Μουσ., ἡ μεταξὺ τῆς νήτης καὶ ὑπάτης (εἰς τὸ ἀρχαιότ. τρίχορδον). (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Μέσον ἔχω λαβών σε, « Ἀρσφ. » Καὶ μετ' αὐτοῦ ἐσταύρωσαν ἄλλους δύο, ἐντεῦθεν καὶ ἐντεῦθεν, μέσον δὲ τὸν Ἰησοῦν, « Γρφ. (καὶ μτνμ.) » Τῶν ὀφθαλμῶν οἱ μὲν μεγάλοι, οἱ δὲ μικροί, οἱ δὲ μέσοι, « Ἀρστ. » Ἐπεὶ πολλαχῶς τὸ μέσον· ἢ γὰρ τὸ κεκραμένον τῶν ἀκράτων μέσον, ὡς λευκοῦ καὶ μέλανος τὸ φαιόν, « Πλ. (καὶ τρπ.) » Μέσος δικαστής, » Αξ., ὁ ἀμερόληπτος (ἀδιάφορος, κατὰ τὸ) » Ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, « Ἰλ. Ψ. » Μέσος πολίτης, « Θκ., μετρίας καταστάσεως ἢ ἐπισημότητος, (Γαλλ.) de la moyenne classe. (ἀναλογ. μὲ τὸ) » Τὼν ἂμ πάλιν εὑρίσκων τὰ μέσα μακροτέρῳ ὄλβῳ τεθαλότα, « Πινδ. ‖. (τὸ οὐσ.) Μέσον (τὸ) καὶ πληθ. Μέσα (τά), ἡ μέση, τὸ κέντρον· τὸ μεταξὺ διάστημα. » Πολὺ τὸ μέσον, « Εὐρ., ἢ » Πολὺ τοὐν μέσῳ, « Ἡρ. ἢ » Πολλῷ (» Μακρῷ) τῷ μέσῳ, « Αξ. (φρσ.) = Πολλοῦ γε καὶ δεῖ. » Τὰ μέσα φέρεσθαι, « Φιλ., = Μεσεύειν. » Φέρειν (» Τιθέναι) τι ἐν μέσῳ ἢ εἰς τὸ μέσον, « Αξ. » Εἰς τὸ μέσον (ἢ Ἐς μέσον) παριέναι, « Αξ. (καὶ μὲ δοτ.) » Εἰς τὸ μέσον ἀμφοτέροις κατέθηκε, « Ξεν. » Ἐκ τοῦ μέσου καθῆσθαι (ἐξίστασθαι), « Ἡρ., Ξεν. » Ἐκ τοῦ μέσου ἡμῖν ἔξεσθαι, « Ἡρ., τραβηχθῆτε ἀπὸ τὴν μέσην· μὴ ἀνακατόνεσθε. » Ἀναιρῶ ἐκ μέσου, « Δμ., σηκώνω (ἐβγάλλω) ἀπὸ τὴν μέσην. » Ἐν μέσῳ (καὶ πλ. » Ἐν μέσοις) κεῖσθαι, « Δμ., Ὅμ. » Ἐν μέσῳ κεῖται ταῦτα τὰ ἀγαθὰ ἆθλα ὁπότεροι ἂν ἡμῶν ἄνδρες ἀμείνονες ὦσι, « Ξεν. » Ἐν μέσῳ πυρός τε καὶ γῆς, « Πλ. » Ἵνα τἀν μέσῳ παραλείπω, « Δμ. » Τί δ' ἐν μέσῳ ἐστὶ τοῦ συμμίξαι; « Ξεν. (καὶ χρον.) » Διὰ μέσου, « Θκρ., εἰς αὐτὸ τὸ μεταξύ, (τὸ διάστημα). (καὶ γρμτ.) » Διὰ μέσου, « ἡ ἐν παρενθέσει λέξις ἢ φράσις. (καὶ ἐλλ.) » Μέσσῳ ἀμφοτέρων, « Ἰλ. Η. » Μέσσα δ' αἰετὸς οὐρανοῦ ποτᾶται, « Εὐρ. (καὶ χ. πτ.) » Μέσσῳ γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα, « Ὀδ. Λ. (ἢ ἐλλ. τῆς Κατά, ἀντὶ ἐπίρ.) » Σφῆνες μέσον αἰόλοι, « Ἰλ. Μ. ‖. (εἰς τὰς συνθ. ἰσοδυναμεῖ ἐνίοτε τῷ Ἥμισυς, ἴδε τὴν λέξιν.).

†Μεσοσέληνον (τὸ). ἡ νέα σελήνη, (κοιν.) 'μισοφέγγαρον.

Μεσοσκέλιον (τὸ). τὸ μεταξὺ (ἐν μέσῳ) τῶν σκελῶν, (ἄλλ.) Μεσομήριον.

Μεσοστάτης, ου (ὁ). (ἀρχιτεκτ.) ὁ στύλος (τὸ στύλωμα) τῆς μέσης, ὁ μεσαῖος παραστάτης.

Μεσόστενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὴν μέσην.

Μεσοστή(στύ)λιον ἢ Μεσοστη(στυ)λον, ου (τὸ). τὸ μεταξὺ τῶν στηλῶν (τῶν στύλων) διάστημα, (Γαλλ.) entre colonnement, (παρβλ. Μεσοστύλιον).

Μεσοσυλλαβέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεσολαβέω, πιάνω (συλλαμβάνω) τινὰ ἀπὸ τὴν μέσην ἢ ἐν τῷ μέσῳ.

Μεσόσφαιρον (τὸ). τὸ μεσαῖον εἶδ. τοῦ Ἰνδ. μαλαβάθρου.

Μεσοσχιδής, έος (ὁ, ἡ). σχισμένος εἰς τὴν μέσην ἢ 'μισοσχισμένος ('μισοσκασμένος).

†Μεσοταγής, έος (ὁ, ἡ), (νλγ.) ὁ τεταγμένος (τοποθετημένος) ἐν τῷ μέσῳ.

Μεσοτείχιον (τὸ). τὸ μεταξὺ τῶν τειχῶν (τῶν ὀχυρωμάτων) τοῦ στρατοπέδου διάστημα.

Μεσότης (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ μέσου· μετριότης· οὐδετερότης, (ἐν γέν.) ποιότης, (οθ.) » Ἐπιρρήματα μεσότητος, « Γρμτ.

Μεσότοιχος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς ‖. (οὐσ.) Μεσότοιχον (τὸ), ὁ μεσαῖος (ὁ μεταξὺ δύο οἰκημάτων) τοῖχος, (Γαλλ.) mur mitoyen.

Μεσοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω εἰς τὴν μέσην ἢ ἀπὸ τὴν μέσην, [ἐκ τοῦ

Μεσότομος (ὁ, ἡ), κομμένος εἰς τὴν μέσην.

Μεσοτριβής, έος (ὁ, ἡ). 'μισοτριμμένος, 'μισοφορεμένος, (κοιν.) 'μισότριβος.

Μεσουρανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (καθὼς ὁ ἥλιος τὸ μεσημέρι) εἰς τὴν μέσην τοῦ οὐρανοῦ, φθάνω εἰς τὸν μεσημβρινὸν (κύκλον).

Μεσουράνημα (τό), = Μεσουράνιον καὶ

Μεσουράνησις, εως (ἡ). ἡ εἰς τὸν μεσημβρινὸν (εἰς τὴν μέσην τοῦ οὐρανοῦ) ἄφιξις τοῦ ἡλίου, (ἐπμ.) μεσημέρι, μεσημέριασμα.

Μεσουράνιος (ὁ, ἡ). ὁ φθάνων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὸ ‖. (οὐσ.) » Μεσουράνιον (τὸ), τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, (δηλ.) τὸ Ζενὶθ ἢ ὁ μεσημβρινός.

†Μεσουρίαι (οἱ), [μ. οὖρος], (ἐνν. κάλοι) τὰ σχοινιὰ διὰ τῶν ὁπ. κατεβάζουν τὰ πανιὰ τοῦ καραβιοῦ.

Μεσούριον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Μεθόριον.

Μεσοφάλακρος (ὁ, ἡ). φαλακρὸς κατὰ τὸ μέσον ἢ τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς.

Μεσοφανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαινόμενος ἀνάμεσα, καταμεσῆς.

†Μεσοφαράγγιον (τό), ἐξήγ. τοῦ Μεσάγκεια.

;Μεσόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεσαίους (μετρίου μεγέθους) ὀφθαλμούς.

†Μεσοφλέβιον (τὸ). τὸ μεταξὺ δύο φλεβῶν διάστημα.

Μεσόφρυον (τὸ). τὸ μεταξὺ τῶν ὀφρύων διάστημα.

Μεσόχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μεσόγειος.

Μεσόχλοος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἡμισείας χλοάζων (πράσινος).

Μεσόχορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ μέσῳ (ἢ ἄλλ. Κορυφαῖος) τοῦ χοροῦ.

;Μεσοχρόνιος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ μέσον τοῦ χρόνου, ὁ διαιρῶν τὸν χρόνον εἰς τὸ παρελθ. καὶ τὸ μέλλ.

Μεσόχροος-ους (ὁ, ἡ). μεσαίου (μετρίου) χρώματος· 'μισοχρωματισμένος.

Μεσόχωρος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος εἰς τὸ ‖. (οὐσ.) Μεσόχωρον (τὸ), τὸ μέσον (τὸ μεταξὺ διάστημα) τινὸς τόπου.

Μεσόω-ῶ, Μ. ώσω. Εἶμαι (Φθάνω) εἰς τὴν μέσην. » Μεσούσης τῆς ἡμέρας, « Ἡρ. (καὶ μὲ γεν.) » Μεσοῦντι δέ κου τῆς ἀναβάσιος, « αὐτ. (καὶ αἰτ.) » Ὅτι μεσοῦντα αὐτὸν τὴν ἀρχὴν ἔγραψε στεφανοῦν, « Αἰσχ. 2) ἐμβαίνω εἰς τὴν μέσην (ὡς μεσάζων), μεσιτεύω(;).

Μεσπίλη (ἡ), εἶδ. δένδρου, μουσμουλιά.

Μέσπιλον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς μεσπίλης, τὸ μούσμουλον.

Μεσπιλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μεσπίλου, ὅμοιος μὲ μέσπιλον.

Μέσσαβον, Μεσσαβόω, Π. ἀντὶ Μέσαβον κτλ.

Μεσσάτιος, Μέσσατος, Μέσσαυλος, Μεσσηγύς, Π. ἀντὶ Μεσάτιος κτλ.

Μεσσηγυδορποχέστης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ χέζων (ἀπὸ λαιμαργίαν) ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ δείπνου (δόρπου) ἵνα φάγῃ πλειότερον.

Μεσσήεις, Μεσσαγενής, Μεσσόγεως, Μεσσόθεν, Μέσσος κτλ., Π. ἀντὶ Μεσήεις, Μέσος κτλ.

Μεστοκάλαμος (ὁ, ἡ), εἶδ. καλάμου τοῦ ὁπ. τὰ μέσα εἶνε μεστὸν (γεμᾶτον), (ἄλλ.) Ναστὸς κάλαμος, (κοιν.) τσουποκάλαμον.

Μεστός, ή, όν. Γεμᾶτος· χορτάτος (κυρ. ἢ μτφρ.). (μὲ γεν.) » Μεστοὺς ὄντας αὐτοῦ, « Πλ., τὸν ἐχόρτασαν, τὸν ἐβαρέθησαν. (καὶ μτχ.) » Μεστὸς ἐγένετο ἀγανακτῶν, « Δμ.

Μεστότης (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ μεστοῦ, πλησμονή.

Μεστόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω· χορταίνω.

Μέστωμα (τὸ). πλήρωμα, γέμισμα.

Μέστωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεστόω, γέμισμα· χόρτασμα.

Μεσύμνιον (τὸ), Ζ. Μεθύμνιον.

Μέσφα καὶ Μέσφι, ἐπίρ. Π. [μέσος], = Μέχρις, ἕως. (μὲ γεν.) » Μέσφα γονάτων, « Ἀρ. » Μέσφ' ἠοῦς ἠριγενείης, « Ἰλ. Θ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Μέσφα παρ' αὐτὴν οὐρήν, « Ἀρ. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Μέσφα τοι ἐχθές, « Θκρ. (καὶ πρὸς ῥῆμα) » Ἐτάκετο μέσφα.. ὀστέα μοῦνον ἐλείφθεν, « Καλλ. (καὶ πρὸς ὑποτ. μετὰ τοῦ Κε) » Μέσφα κε δεῖπνα χάσσηται, « Ὀππ., μέχρις ὅτου, ἕως νά.

Μεσῳδικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μεσῳδόν.

Μεσῳδός (ἡ). τὸ μεταξὺ τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς περιεχόμενον μέρος ᾠδῆς ἢ ποιήματος.

Μέσωρος (ὁ, ἡ). [μ. ὥρα]. ὁ μεταξὺ νεανικῆς καὶ ἀνδρικῆς ἡλικίας.

Μέσως, ἐπίρ. Μεσαίως, μετρίως. » Φόβον παρέσχεν οὐ μέσως ὅδε κτύπος «, Εὐρ. » Οὐ μέσως, ἀλλ' εἰς ὑπερβολήν, « Ἰσκρ. (καὶ πρὸς γεν.) » Μέσως ἔχειν ἀρετῆς ἢ κακίας, « Γργ. 2) (σπν.) ἐν τῷ μέσῳ(;).

Μεσωτήρ (ὁ), Π. μεσίτης, μεσάζων.

Μέτα, ἀντὶ Μέτεστι, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Μέτειμι. 2) (κατ' ἀντστρφ.) ἀντὶ τῆς

Μετὰ [μέσος], πρόθ. (συντ. μὲ γεν. καὶ αἰτ. καὶ [Π. μόνον] μὲ δοτ., καὶ σημ. ἐν μὲν συντ., μετὰ γεν. μὲν 1) τὸ Ὁμοῦ, μαζῆ, (κοιν.) Μέ. » Μεθ' ἑαυτοῦ, « Ξεν. » Ὅτι προσπλεῖ μετὰ νεῶν διακοσίων, « Αξ. » Μετά τινος εἶναι, « Αξ., εἶναι μὲ τὸ μέρος του. » Οὐδὲ μεθ' ἑτέρων ἦσαν, « Θκ., ἦσαν οὐδέτεροι. » Τὸν ἀγῶνα μεθ' ἡμῶν μᾶλλον ἢ πρὸς ἡμᾶς ἑλόμενοι ποιήσασθαι, « Δμ. » Γενόμενος μετὰ τοῦ ξυνετοῦ καὶ δυνατός, « Θκ. » Καὶ σώφρονες μετὰ ἀνδρίας, καὶ ἀνδρεῖοι μετὰ σωφροσύνης, « Ἀρστ. 2) (ἀντὶ ἐπίρ.) Τρόπον ἢ τὸ Πῶς. » Μεθ' ὅπλων, « Θκ. » Τολμᾶν μετὰ κινδύνων τὰ βέλτιστα, « αὐτ. » Μετὰ καιροῦ γίγνεσθαι, « αὐτ., ἐγκαίρως, (κοιν.) μὲ τὸν καιρόν. » Ἀγαθὸν ἐστι μετὰ καιροῦ βασανίζειν τὰ πράγματα, « Ἀντφ. » Μεθ' ὁτουοῦν τρόπου, « αὐτ. » Ὧν μὴ μετὰ νόμων ἡμαρτεν, « αὐτ., οὐ κατὰ νόμους. » Μετὰ λογισμοῦ, » Μετὰ τοῦ δικαίου, « Δμ. ‖. (μετὰ αἰτ. δέ. 1) τὸ Κατόπιν τινός, (ἐπμ.) ὕστερον, ἔπειτα ἀπό, (ἐν γέν. Π.) κίνησιν πρὸς ἢ διά τι ἢ κατά τινος, (ἐπμ.) τὴν τελικὴν αἰτίαν, τὸν σκοπόν. » Ἔρχεο νῦν μεθ' Ἕκτορα, « Ἰλ. Ο. » Πλέων ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν, « Ὀδ. Α. » Ἔβη ἐς Πύλον μετὰ πατρὸς ἀκουήν, « Ὀδ. Β. » Μεθ' ὕδωρ ἔρχεσθε κρήνην δέ, « Ὀδ. Υ. (καὶ μὲ ἀκριβέστ. προσδιορ.) » Μετὰ δόρυ ἦεν οἰσόμενος, « Ἰλ. Ν. (καὶ μτνμ.) » Πόλεμον μετὰ θωρήσσοντα, « Ἰλ. Γ. » Αἰσσων, ὥς τ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας, « Ἰλ. Ρ. » Ἀχιλεὺς ἔπονθ' ὡσεὶ τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα, « Ἰλ. Ν. (καὶ χρν.) » Αὐτίκα τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος, « Ἰλ. Σ. » Μετὰ τὸν δ' ἔλαχεν Εὔμηλος, « Ἰλ. Ψ. » Τὴν δὲ μετ' Ἀντιόπην εἶδον.. » Τὴν δὲ μετ' Ἰφιμέδειαν, « Ὀδ. » Πρῶτω τοι μετ' ἐμέ, « Ἰλ. Θ. » Σωτῆρα μετὰ θεοὺς ἐκάλουν, « Ξεν. » Μετὰ ταῦτα, « Αξ. (τὸ ὁποῖον εὕρηται γραφόμενον καὶ Μεταταῦτα). » Τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον, « Ξεν. (καὶ παραλλ.) » Μετὰ ταῦτα ὕστερον, « Δμ. » Μετὰ μικρόν, « Ἀχιλλ. Τάτ. » Μετ' ὀλίγον, ἢ » Μετ' ὀλίγα, « Αξ. » Μετ' οὐ πολύ, « Αχ. (καὶ ἐπιφερομ. μτχ.) » Μετὰ δὲ Σόλωνα οἰχόμενον, « Ἡρ., ἀντί: Σόλωνος δὲ οἰχομένου. (καὶ τρπ.) » Κάλλιστος ἀνὴρ μετὰ Πηλείωνα, « Ἰλ. Β. » Βορυσθένης, ποταμὸς μέγιστος τούτων μετὰ Νεῖλον καὶ Ἴστρον, « Ἡρ. 2) τὸ Μεταξύ, ἀνάμεσα. » Μετὰ πληθύν, « Ἰλ. Β. » Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει, « αὐτ. » Καί σέ φασι μεθ' ὁμήλικας ἔμμεν' ἄριστον, « Ὀδ. Π. » Ἔχειν (» Φέρειν) τι μετὰ χεῖρας, « Αξ. (καὶ χρν.) » Μεθ' ἡμέραν, « Ἡρ., Δμ., Αἰσχλ., ἐν καιρῷ (εἰς τὸ διάστημα τῆς) ἡμέρας. ‖. (μετὰ δοτ. δὲ Π. 1) τὸ Μεταξύ, ἀνάμεσα, ἀναμεταξύ. (ἐν γέν.) τὸ Ἔν τινι. » Πίπτειν μετὰ ποσίν, « Ἰλ. Τ. » Κεῖσθαι μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσιν, « Ἰλ. Ο. » Ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν, « Ὀδ. Γ. » Θῆκε μετὰ φρεσίν, » Ἔχειν μετὰ χερσίν, « Ὅμ. » Αἶγα λέοντε.. μετὰ γαμφηλῇσιν ἔχοντε, « αὐτ. » Μετὰ γάρ τε ἢ ἄλγεσι τέρπεται ἀνήρ, « Ὀδ. Ο. » Ἀριθμὸν ἔθεντο μετὰ σφίσιν, « Ἀπλλν. » Ὁτὲ μὲν μετὰ πρώτοισιν, ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισιν, « Ἰλ. Λ. » Μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἄνασσεν, « Ἰλ. Α. » Μετὰ πᾶσιν ἔειπεν, « Ὅμ. (καὶ ἀντιστρφ.) » Τοῖς δὲ μέτα, « Θκρ. ‖. (ἐν δὲ συνθ. 1) Μετοχήν. » Μεταδίδωμι, Μεταλαμβάνω. 2) τὸ Μεταξύ. » Μεταπύργιον, Μεταχειρίζομαι, Μεταδαίνυμαι. 3) τὸ Κατόπιν ἢ Ἔπειτα. » Μεταδιώκω, Μέτειμι, Μεταδόρπιος. 4) τὸ Ὀπίσω, (ἐπμ.) τὸ Ἀνάπαλιν, ὅθεν (ἐν γέν.) μετατόπισιν, (καὶ τρπ.) μεταβολήν. » Μετάφρενον, Μεταστρέφω, Μεταβαίνω, Μεταμόρφωσις, Μεταβουλεύομαι. ‖. (παρὰ Π. Α'. τίθεται κατ' ἀναστροφήν, ὅτε καὶ συνήθ. βαρυτονεῖται) » Ἑτάρους μέτα, « Ἰλ. Ν. » Πολλῶν μέτα, « Εὐρ. » Τὸν δὲ μέτ', « Ἰλ. Ρ. » Θεοῖσι μέτ', « Ἰλ. Ο. (Β'. χ. πτ. ἀντὶ) ἐπίρ. Τοπ. ἢ Χρν., μεταξὺ ἢ κατόπιν, ἔπειτα κτλ. » Ἡγεμόνες, μετὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων, « Ἰλ. Β. » Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ πεζοί, « Ἰλ. Ψ. » Πρῶτος ἐγώ, μετὰ δ' ὕμμες, « Ὀδ. Φ.

Μετα-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Μετέβην κτλ.). Ὑπάγω ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, (μτνμ.) περνῶ ἀπὸ ἓν ἀντικείμενον εἰς ἄλλο, (ἐν γέν.) μετατοπίζω. (καὶ μτν.) μεταβάλλομαι. » Μεταβάντες ἐς ταῦτα τὰ χωρία, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον, « Ὀδ. Θ. » Ὡς μεταβαίνει τυραννὶς ἐκ δημοκρατίας, « Πλάτ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει, « Ὀδ. Μ. 2) Π. (μὲ αἰτ.) = Μετέρχομαι, καταγίνομαι εἰς τι, τὸ ἔχω ἔργον, (Ὀππ.). ‖. (ἐνεργ. μόνον εἰς τὸν μέλλ. Μεταβήσω καὶ εἰς τὸν ἀόρ. Μετέβησα), = Μεταβιβάζω.

Μετα-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Μετέβαλον κτλ.). Βάλλω τι ἀλλέως (εἰς ἄλλην θέσιν, ἀνάποδα), γυρίζω· ἀλλάζω· μετατοπίζω. (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ. καὶ μσ.) κάμνω ἀλλαξιάν, (ἐπμ.) ἐμπορεύομαι· (τρπ.) ἀλλάζω γνώμην (τρόπον τοῦ λέγειν, σύστημα κτλ.). » Μεταβάλλειν ἐν τῷ θέρει τὴν γῆν, « Ξεν., νὰ τὴν ἀναποδογυρίζῃ σκάπτων, (ἄλλ.) Βωλοστροφέω (καὶ κατὰ τμσ. Π.) » Μετὰ νῶτα βαλών, « Ἰλ. Θ. » Ἅμα τῇ χώρῃ καὶ τὸ οὔνομα μετέβαλον, « Ἡρ. » Μεταβάλλειν τὴν τροφήν, « Ἀλέξ. Ἀφρ., χωνεύειν. » Μεταβαλόντα τοὺς τρόπους, εἶναι πανοῦργον, ἄδικον κτλ., « Ἀρσφ. (καὶ ἐλλ.) » Εἰς τὰ κυνηγέσια μεταβάλλοντα ἄγειν, « Ξεν., ὄχι πάντα εἰς τὸ ἴδιον μέρος. » Ἐκ τούτου μεταβαλὼν ἔλεγεν, « αὐτ. » Μεταβάλλουσιν ἐκ τῶν Σκυθικῶν ἐλῶν εἰς τὰ τῆς Αἰγύπτου, « Ἀρστ., μεταβαίνουσι. (καὶ τρπ.) » Μετέβαλον ἐς εὐνομίην, « Ἡρ. (ἢ μσ.) » Τὰ ἱμάτια μεταβάλλομαι, « Ἀρσφ., Ξεν. » Μεταβαλλομένους (τὰ ὅπλα) ὄπισθεν ἡμῶν, « Ξεν. » Μεταβαλόμενος τὰ ἀφορον, « Ἀρσφ. νὰ τὸ μεταφέρῃ (νὰ τὸ 'πάρῃ) εἰς τὸν ἄλλον ὦμον. (καὶ μὲ γεν. ἐλλ.) » Σιγὴν λόγων μεταβάλοιτο, « Σοφ. » Λιβανωτὸν δὲ καὶ σμύρναν ἢ τὰ ἄλλα ἀρώματα μεταβάλλονται τοῖς ἐμπόροις, « Στρ. (καὶ ἐλλ.) » Οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ μεταβαλλόμενοι, « Ξεν., ἐμπορευόμενοι, οἱ μεταπωληταί. (καὶ τοπ.) » Ἀπὸ Ἀντωνίου μεταβαλόμενος, « Πλ.

Μετα-βάπτω, Μ. βάψω. Βάπτω ἀλλέως (εἰς ἄλλο χρῶμα), βάπτων μεταβάλλω. » Ὠχροὶ ἅπαντες, ὑπὸ δέους μεταβαφέντες, « Αχ.

Μετα-βασανίζω, Μ. ίσω. Ἐξετάζω ἐκ νέου (ἐπανειλημμένως).

Μετάβασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεταβαίνω, μεταβολὴ θέσεως, μετατόπισις.

Μεταβατέον, θετ. τοῦ Μεταβαίνω.

†Μεταβάτης, ου (ὁ). ὁ μεταβαίνων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον.

Μεταβατικός, ή, όν, (ἢ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ ἱκανότητα ἢ συνήθειαν νὰ μεταβαίνῃ. (γρμτ.) ὁ μεταβιβάζων τὴν ἐνέργειαν.

Μετα-βιάζομαι, Μ. άσομαι. Βιάζω τινὰ νὰ μεταβληθῇ, μεταβάλλῃ τι διὰ τῆς βίας. » Τὴν φύσιν —, « Ἀρετ.

Μετα-βιβάζω, Μ. άσω. Κάμνω νὰ μεταβῇ τι ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, μεταφέρω.

†Μετα-βιόω-ῶ, Μ. ώσομαι. Ζῶ νέαν ζωήν, μεταβαίνω ἀπὸ βίου εἰς βίον, ξαναζῶ.

Μετα-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Ἐβγάλλω νέους βλαστούς· ξαναβλαστάνω ὑπὸ ἄλλην (νέαν) μορφήν.

Μεταβλαστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μεταβλαστάνειν. » Φύσις —, « Στβ. 2) (κατ' ἄλλ.) = τῷ

Μεταβλατικός, ά, όν, Δ. ἀντὶ Μεταβλητικός.

Μετα-βλέπω, Μ. βλέψω, Π. (μὲ αἰτ.) ῥίπτω βλέμμα ἐπάνω εἰς τι, ἐμβλέπω.

Μετάβλημα (τὸ), Π. ἀντὶ Μεταβολή.

Μεταβλητέον, θετ. τοῦ Μεταβάλλω.

Μεταβλητικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν ἕξιν τοῦ μεταβάλλειν. » Μεταβλητική, « Ἀρστ.,

ἡ τέχνη τοῦ μεταβολέως, τὸ διὰ συναλλαγμάτων ἐμπόριον.

Μεταβλητός, ἡ, όν. Ὑποκείμενος εἰς ἀλλοίωσιν, ἐπιδεκτικὸς μεταβολῆς.

Μετα-βοθρεύω, Μ. εύσω. Μεταφυτεύω (ἀπὸ ἕνα βόθρον εἰς ἄλλον).

Μεταβολεύς [μεταβάλλω], έως (ὁ). πραγματευτής (κυρ. ὁ πωλῶν λιανικῶς), μεταπράτης.

Μεταβολή (ἡ). τὸ μεταβάλλειν ἢ μεταβάλλεσθαι, μετατόπισις· (ἐν γέν.) τροπή, ἀλλοίωσις. » Χρημάτων—, « Ἀρστ., τὸ διὰ συναλλαγῆς ἐμπόριον. » Καὶ ὅσα ἐπὶ μεταβολῇ τις ἢ ἔμπορος ἢ στρατιώτης ἔχων ἔπλει, « Θχ.

†Μεταβολία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Μεταβολή, ἐμπόριον.

Μεταβολικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς μεταβολήν, (κυρ.) ἐμπορικός.

Μετάβολος (ὁ, ἡ), = Μεταβλητός. 2) (οὐσ.) = Μεταβολεύς.

Μετα-βουλεύομαι, Μ. εύσομαι (σπν. καὶ Π. εἰς τὸ ἐνεργ.). Βουλεύομαι (Σκέπτομαι καὶ Ἀποφασίζω) ἀλλέως, ἀλλάζω γνώμην ἢ σκοπόν.

Μεταβουλία (ἡ). μεταβολὴ γνώμης (σκοποῦ), μεταμέλεια, [ἐκ τοῦ

Μετάβουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀλλάζων ἢ ἀλλάξας βουλὴν (γνώμην, ἀπόφασιν), παλίμβολος.

Μετάγγελος (ὁ, ἡ), Π. = Ἄγγελος, ἀγγελιαφόρος, (ἄλλ. γρφ. διῃρημ. Μετ' άγγελος).

Μετ-αγγίζω, Μ. ίσω. Μεταχύνω τι ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο ἄγγος (ἀγγεῖον).

Μεταγγισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μετάγγισμα.

Μεταγείτνια (τά), [μετά, γείτων]. ἑορτή τις εἰς τὰς Ἀθ., (ἄλλ.) Μετοίκια, (ὅθ.

Μεταγείτνιος (ὁ), ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων (ὡς τιμώμενος εἰς τὰ Μεταγείτνια) καὶ

Μεταγειτνιών, ῶνος (ὁ), ὁ β' μὴν τῶν Ἀθ. (Αὐγ.—Σεπτ.) καθ' ὃν ἑώρταζον τὰ Μεταγείτνια καὶ μετοικίζοντο (ἀπὸ τῶν ἀγρῶν εἰς τὴν πόλιν).

Μεταγενής, έος (ὁ, ἡ), ὁ γεννηθεὶς ἔπειτα (ὑστερώτερα), νεώτερος, (ὅθ. τὸ συγκρ.) Μεταγενέστερος.

Μετα-γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναγεννῶ· μεταποιῶ. ἀνανεόνω.

Μετα-γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι. Γεννῶμαι ἢ Γίνομαι ἔπειτα (ὑσερώτερα) ἢ κατ' ἄλλον τρόπον ἢ μεταξὺ (ἀνάμεσα), ἢ 2) μετοικίζομαι, μεταναστεύω. (ὅθ. ‖. ἡ μτχ.) » Μεταγενόμενοι, « Γρφ., οἱ μεταγενέστεροι, ἢ μεταναστεύσαντες.

Μετα-γιγνώσκω (γινώσκω), Μ. γνώσομαι. Ἀλλάζω γνώμην, Μετανοῶ, Μεταβουλεύομαι. » Ἐν δὲ τῇ ὑσέρα ἃ μετέγνωσαν (οἱ Ἀθην.), « Θχ. (καὶ αἰτ. ἐλλ.) » Μετέγνων τὰ πρόσθ' εἰρημένα, « Εὐρ. (καὶ δοτ. προθετ.) » Μετεγίγνωσκον ἐπὶ τῷ ἀνόπλως ἐλθεῖν, « Ἡρωδ. 2) ἐννοῶ τι ἔπειτα (μετὰ ταῦτα) » Ἄταν δ' ἀπάτα μεταγνούς, « Αἰσχλ.

Μετάγχεια (ἡ), = Μετάγκεια.

Μετα-γλωττίζω, Μ. ίσω. Μεταφέρω ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην γλῶσσαν, μεταφράζω, (ὅθ.

Μεταγλωττιστής, οῦ (ὁ). μεταφραστής.

Μετάγνοια (ἡ), Π. καὶ

Μεταγνώμη (ἡ) καὶ

Μετάγνωσις, εως (ἡ). τὸ μεταγιγνώσκειν (μεταβουλεύεσθαι), ἄλλαγμα γνώμης, μετάνοια· ἀποσκίρτησις.

Μετα-γομφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τοὺς γομφίους ὀδόντας εἰς

Μετα-γραμματίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τὰ γράμματα λέξεως, γράφω αὐτὴν κατ' ἄλλον τρόπον.

Μεταγραμματισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μεταγραφεύς, έως (ὁ), ἀντιγραφεύς.

Μεταγραφή (ἡ). ἀντιγραφή.

Μεταγραφικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μεταγραφήν.

Μετα-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω τι ἀλλέως, μεταβάλλω τὴν γραφὴν (τὴν ἐπιγραφὴν κτλ.). » Μεταγράφειν ἀντὶ Θηβαίων Βοιωτοὺς ὀμωμοκότας, « Ξεν. 2) = Μεταγραμματίζω. 3) ἀντιγράφω. » Τοῖς πίναξιν ὥσπερ τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς μεταγράφειν τὰ ἐκείνου καλά, « Βιογρφ. Εὐθ. 4) μεταφράζω (ἔγγραφον). » Τὰς ἐπιστολὰς μεταγραψάμενοι ἐκ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων ἀνέγνωσαν, « Θχ.

Μετ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Μετήγαγον κτλ.). Φέρω τι ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, μεταφέρω, μεταβιβάζω. 2) ὑπάγω (κυρ. μὲ στρατ.) κατόπιν τινός, (Ξεν. Κυροπ. Ζ').

Μεταγωγή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μεταφορά, μετακόμισις.

;Μεταγωγός (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς μεταγωγήν.

Μετα-δαίνυμαι, Μ. δαίσομαι, Π. (μὲ γεν.) τρώγω τὸ μερίδιόν μου ἀπό τινος (Ἰλ. Ψ, 207). 2) (μὲ δοτ.) τρώγω μετά τινος ἢ μεταξὺ τινων, συνευωχοῦμαι, (Ἰλ. Χ, 468).

Μετα-δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Δειπνῶ ἔπειτα ἢ παρὰ τὸ σύνηθες.

Μεταδετέον, θετ. τοῦ Μεταδέω.

Μετα-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαί τι ἐκ μεταβολῆς ἢ ἔπειτα.

Μετα-δέω, Μ. δήσω. Λύνω τι ἀπ' ἐδῶ καὶ τὸ δένω (τὸ 'ξαναδένω) ἀλλοῦ.

Μεταδήμιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπάρχων ἢ συμβαίνων μεταξὺ τοῦ δήμου, Ἐνδήμιος. » Οὐ γάρ ἔθ' Ἥφαιστος μεταδήμιος, ἀλλά που ἤδη οἴχεται εἰς Λῆμνον, « Ὀδ. Θ.

Μετα-διαιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβάλλω δίαιταν (τρόπον ζωῆς).

Μεταδιαίτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μεταβολὴ τῆς διαίτης (τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς).

Μετα-διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω ἀλλέως ἢ ἄλλο τι. » Χαλεποῦ δὲ ὄντος τοῦ διδάσκειν, τῷ παντὶ χαλεπώτερον τὸ μεταδιδάσκειν, « Δ. Χρσ. (καὶ πθ.) » Τὴν διάλεκτον τὴν Δωρίδα μετεδιδάχθησαν, « Παυσ.

Μετα-δίδωμι, Μ. μεταδώσω. (μὲ αἰτ. καὶ ἐλλ. γεν. ἐκ γ' καὶ δοτ. προσ. ἐκ δ') Δίδω μέρος ἀπό τινος εἴς τινα, τὸν κάμνω μέτοχόν τινος. » Μετάδος φίλοισι σοῖσι σῆς εὐπραξίας, « Εὐρ. » Χρὴ τοῦ βάρους μεταδιδόναι τοῖς φίλοις, « Ξεν. 2) Π. δίδω τι ἔπειτα (ὑσερώτερα).

Μετα-δίομαι (χ. Μ), Π. ἀντὶ Μεταδιώκω.

Μεταδίωκτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ μεταδιώξῃ τις.

Μετα-διώκω, Μ. διώξω -ομαι (μὲ αἰτ.) Τρέχω κατόπιν τινὸς ἵνα τὸν προφθάσω (τὸν πιάσω). 2) (χ. πτ.) ἐπισρέφω ἔφιππος ἀμέσως (κοιν. κτυπῶ) ὀπίσω, (Ξεν Ἑλλ. Δ', ε', 12).

Μεταδίωξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μετα-δοκέω-ῶ, Μ. ήσω. (συνήθ. τρπρσ. μὲ δοτ.) Ἀλλάζω γνώμην (σκοπόν). » Μετέδοξέ σοι ταῦτα βελτίω εἶναι, « Αχ. » Δείσασα μὴ σφι μεταδόξῃ, « Ἡρ (καὶ πθ.) » Μεταδεδογμένον μοι μὴ σρατεύεσθαι, « αὐτ.

Μετα-δοξάζω, Μ. άσω. Ἀλλάζω δόξαν (ἰδέαν, φρόνημα).

Μεταδόρπιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι μεταξὺ τοῦ δείπνου ἢ μετὰ τὸ δεῖπνον (δόρπον). » Μεταδόρπια (τά), τὸ ἐπίδειπνον.

Μετάδοσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις καὶ

Μεταδοτέον, τὸ θετ. τοῦ Μεταδίδωμι.

Μεταδοτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ πρόθυμος εἰς τὸ μεταδιδόναι, ἐλευθέριος.

Μεταδοτός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος μεταδοθῆναι, μεταδόσιμος.

Μετάδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μεταξὺ κείμενος (κατὰ σύμπτωσιν, χωρὶς νὰ συντελῇ τι).

Μεταδρομάδην, ἐπίρ. Π. τρέχων κατόπιν, [ἐκ τοῦ.

Μεταδρομή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μετατρέχω, καταδρομή, καταδίωξις· ἐπιδρομή.

Μετάδρομος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) ὁ τρέχων κατόπιν τινός. ἐκδικητής.

Μεταδροπάδην, ἐπίρ. [μεταδρέπομαι]. Σταχολογῶν κατόπιν.

;Μετα-δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Μετέδυν κτλ.). Χώνομαι (Παρεισδύομαι) ἔπειτα, (εἰς τὸν Ἀρ. ἀναγνωςέον: Μέτα δύεται).

†Μέταζε [μετά], ἐπίρ. Χρν. μεταξύ, ἐν τῷ μεταξὺ ἢ μετέπειτα(;).

Μετα-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο ὄχημα.

Μεταθέμενος, η, ον, μτχ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Μετατίθημι.

Μετάθεσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ μετατιθέναι ἢ μετατίθεσθαι, μετατόπισις· μεταβολή.

Μεταθετέον, θετ. τοῦ Μετατίθημι.

Μεταθετικός, ή, όν, καὶ (ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ κατὰ μετάθεσιν.

Μετάθετος (ὁ, ἡ). ὁ μετατεθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ μετατεθῇ, ἐπιδεκτικὸς μεταθέσεως, μεταβλητός.

Μετα-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω κατόπιν τινός, προφθάνω, πιάνω. 2) (ἐνίοτε) τρέχω πρὸς ἄλλο μέρος ἢ τῇδε κἀκεῖσε.

;Μετάθροα, ἐπίρ. ἀντὶ Ἀθρόως.

;Μετα-θωρήσσομαι, Μ. ήξομαι, Π. (μὲ αἰτ.) ὁπλίζομαι (ἑτοιμάζομαι) διά τι ἢ κατά τινος. (ἄλλ. ἀναγν. Μέτα θωρήσσομαι.)

Μεταΐγδην, ἐπίρ. Π. [μεταΐσσω]. ὁρμῶν κατόπιν.

Μετα-ΐζω, Μ. ίζω, Π. καθίζω (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) κάθημαι μετὰ ἢ μεταξὺ τινων, συνεδριάζω.

Μετ-αίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. Μετῆρα κτλ.). Σηκόνω καὶ μεταφέρω τι ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, μεταθέτω· μεταβάλλω. ‖. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) μεταβαίνω· ἀναχωρῶ, (παρβλ.) Ἀπαίρω.

Μετ-αΐσσω, Μ. ίξω, Π. (μὲ αἰτ.) ὁρμῶ κατὰ ἢ κατόπιν τινος, ἐφορμῶ.

Μετ-αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. καὶ ἐλλ. μὲ γεν.) Ζητῶ καὶ ἐγὼ μέρος ἀπό τινος· ζητεύω, ζητῶ ὡς -

Μεταίτης, ου (ὁ), = Ἐπαίτης, ζητιάνος.

Μεταίτιος, α ἢ ος, ον. (μὲ γεν.) Συναίτιος, συνένοχος, (ἐν γέν.) μέτοχος ἢ ἔνοχος. » Αὐτὸς σὺ τούτων οὐ μεταίτιος πέλεις, ἀλλ' εἰς τὸ πᾶν ἔπραξας, ὡς παναίτιος, « Αἰσχλ.

†Μέταιτος (ὁ), μτγν. ἀντὶ Μεταίτης.

†Μεταίφνιος (ὁ, ἡ), = Αἰφνίδιος.

†Μετ-αιχμέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω, προσπαθῶ, (κοιν.) πολεμῶ.

Μεταίχμιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὸ ‖. (οὐσ.) Μεταίχμιον, τὸ μεταξὺ δύο ςρατευμάτων μέρος (διάςημα), (ἐν γέν.) τὸ μεταξὺ (ἐν μέσῳ). » Ἦσαν ςάδιοι τὸ μεταίχμιον αὐτέων ὀκτώ, « Ἡρ. (καὶ μτφορ.) » Εἰσί τινες ἐν μεταιχμίῳ τῶν τε πολλῶν καὶ τῶν φιλοσόφων, « Αχ. » Νωθρὸς ἀπ' ἰξύος ἐς πόδας ἄκρους, .. ζωῆς καὶ θανάτοιο μεταίχμιον, « Ἐπγρ. » Λοξὸς εἶ καὶ γριφώδης, καὶ πολλὰ εἰς τὸ μεταίχμιον ἀποῤῥίπτεις, « Αχ., ἐν ἀμφιβόλῳ, διφορούμενα.

Μετα-καθέζομαι Μ. εδοῦμαι. Κάθημαι ἀλλέως· ἀλλάζω θέσιν (κάθισμα).

Μετα-καθίζω, Μ. ίσω. Καθίζω τινὰ (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. Κάθημαι) ἀλλοῦ ἢ ἀλλέως, μετατοπίζω.

Μετα-καθοπλίζω, Μ. ίσω. Ὁπλίζω (Ἀρματόνω) τινὰ ἀλλέως.

Μετα-καινίζω, Μ. ίσω. Ἀνακαινίζω, ἀνανεόνω.

Μετα-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Μηνῶ (Προσκαλῶ) τινὰ εἰς ἄλλο μέρος, ἀνακαλῶ. ‖. (μσ.) προσκαλῶ τινα νὰ ἔλθῃ πρός με. 2) (μτγν.) = Μετονομάζω, (ἴδε Μετακλείω).

Μετακάρπιον (τό). τὸ μεταξὺ τοῦ καρποῦ (τῆς χειρὸς) καὶ τοῦ βραχίονος (ὅπου ἐμβαίνουν τὰ βραχιόλια).

Μετα-κατα-χέω, Μ. χεύσω. Περιχύνω ἔπειτα.

Μετα-κατα-ψύχω, Μ. ψύξω. Κρυόνω τι ἔπειτα.

Μετά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι (Εἶμαι βαλμένος) ἀλλοῦ ἢ ἀλλέως, εἶμαι μετατοπισμένος (μεταβεβλημένος). » Ἐφ' ἡμῶν δὲ μετάκειται τὸ ἔθος: οὐ γὰρ ἡ βουλὴ διαγινώσκει τὰ ψηφισθέντα ὑπὸ τοῦ δήμου, τῶν δ' ὑπὸ τῆς βουλῆς γνωσθέντων ὁ δῆμός ἐστι κύριος, « Δ. Ἀλ. » Ἡ μεταφορὰ μετάκειται ἀπρεπῶς, « Δμτρ., μετεφέρθη ἀπὸ εὐτελὲς ἀντικείμενον.

Μετα-κελητίζω, Μ. ίσω. Ἀλλάζω, (Μεταβαίνω εἰς ἄλλο) ὄχημα ἢ ἵππον.

Μετα-κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω (Ἀδειάζω) τι ἀλλοῦ, μεταγγίζω.

Μετα-κεντρίζω, Μ. ίσω. Ἐγκεντρίζω (Ἐμβολιάζω) εἰς ἄλλο δένδρον.

Μετα-κεράννυμι, Μ. κεράσω. Μεταγγίζω ὑγρόν τι ἵνα ἀνακατωθῇ· συγκιρνῶν μεταβάλλω.

Μετάκερας, ατος (ὁ, ἡ, τό)· συγκεκρασμένος, χλιαρός.

Μετακέρασμα (τό). μῖγμα (κυρ. ὑγρῶν), κρᾶμα.

Μετα-κηπεύω, Μ. εύσω. Μεταφυτεύω ἀπὸ κήπου εἰς κῆπον.

Μετα-κιάθω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ.) ὑπάγω κατόπιν (πρὸς ἀναζήτησιν ἢ καταδίωξίν) τινος. (ἐν γέν.) ὑπάγω πρός (ἐπὶ ἀψύχ.) διέρχομαι. » Πᾶν πεδίον μετεκίαθον, « Ἰλ. Λ.

Μετα-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶν μεταθέτω, μετατοπίζω. (τρπ.) μεταβάλλω.

Μετακίνημα (τό). τὸ μετακινηθὲν (μετατοπισθὲν) πρᾶγμα. 2) = τῷ

Μετακίνησις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ μετακινεῖν, μετάθεσις, μετατόπισις· μεταβολή.

Μετακινητός, ή, όν. Ὁ μετακινηθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ μετακινηθῇ, ἐπιδεκτικὸς μετατοπίσεως, (τρπ.) μεταβλητός.

Μετα-κιρνάω-ῶ, Μ. κεράσω, Π. ἀντὶ Μετακεράννυμι.

Μετα-κλαίω, Μ. κλαύσομαι, Π. κλαίω (λυποῦμαι) ἔπειτα.

Μετα-κλείω καὶ Μετα-κληΐζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Μετακαλέω, Μετονομάζω. » Τὸν μὲν καὶ Περσῆα μετεκλήϊσαν Ἀχαιοί, οὕνεκεν ἄσεα πέρθεν ἀπειρεσίων ἀνθρώπων, « Ἐτυμλ.

Μετάκλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μετακαλέω, ἡ διὰ μηνύματος πρόσκλησις ἢ ἀνάκλησις.

Μετάκλητος (ὁ, ἡ). ὁ μετακληθεὶς (προσκαλεσθεὶς νὰ ἔλθῃ ἢ νὰ ὑπάγῃ).

Μετα-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κάμνω τι νὰ κλίνῃ ἀλλοῦ ἢ ἀλλέως, μετατρέπω, μεταβάλλω. ‖. (μσ. αὐτπθ.) πλαγιάζω ἀλλέως, μεταβάλλω θέσιν ἐντὸς τῆς κλίνης μου.

Μετάκλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. μετατροπή· μεταβολή.

Μετα-κλύζω, Μ. ύσω. Βάλλω ἔπειτα (Ξαναβάλλω) καὶ ἄλλο κλύσμα.

Μετα-κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω ἀλλέως ἢ ἐκ νέου, 'ξανακλώθω, ἢ ξεκλώθω, (παρβλ. Μεταπλέκω).

Μετα-κοιμίζω, Μ. ίσω. Κοιμίζω ἀλλοῦ (εἰς ἄλλο μέρος). ἀπομακρύνω καὶ κατευνάζω.

Μετάκοινος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἢ μετὰ τοῦ ὁπ. ἔλαβέ τις μέρος, κοινωνός, μέτοχος.

†Μετακοίνωνος (ὁ, ἡ), γλσ. = Συγκοινωνός.

;Μετα-κοιτίζω, Μ. ίσω. Ἀλλάζω (Μεταβάλλω) κοίτην.

Μετακομιδή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Μετα-κομίζω, Μ. ίσω, = Μεταφέρω.

Μετακόμισις, εως (ἡ), = Μετακομιδή.

Μετακομιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Μετακομίζω.

Μετακόνδυλα (τὰ) καὶ Μετακόνδυλοι (οἱ), τὰ μετὰ τοὺς κονδύλους (ἁρμοὺς, κόμπους) τῶν δακτύλων μέρη. » Τὰ ἐπὶ τῷ μετακαρπίῳ πρὸ τῶν κονδύλων, « Πλδ.

Μετα-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω (κυρ. νόμισμα) κατ' ἄλλον τρόπον, τὸ 'ξανακόπτω μὲ διαφορετικὸν χάραγμα.

Μετα-κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Διευθετῶ κατ' ἄλλον τρόπον, μεταῤῥυθμίζω.

Μετακόσμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μεταῤῥύθμισις. (ἐν γέν.) μεταποίησις.

Μετακόσμιος (ὁ, ἡ). ὁ μεταξὺ ἢ ἐκτὸς τοῦ ἰδικοῦ μας κόσμου. » Μετακόσμια (τά), « Ἐπίκουρ., ὁ μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς ἄλλος κόσμος.

Μετα-κρούω, Μ. κρούσω, (ναυτ.) = Πρύμναν κρούομαι, (κοιν.) ποδίζω. (μτφορ.) μεταβουλεύομαι.

Μετακτέον, θετ. τοῦ Μετάγω.

Μετα-κτίζω, Μ. ίσω. Κτίζω (Ξανακτίζω) τι ἀλλοῦ ἢ ἀλλέως.

Μετακύβευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Μετα-κυβεύω, Μ. εύσω. Μεταβάλλω τι ἐν εἴδει κύβων, μετατρέπω. » Φύσει τὸ πιστὸν ἔχειν δοκούντων, καὶ μὴ πρὸς τὸ συμπίπτον τῆς τύχης τὰς γνώμας μετακυβεύεσθαι, « Νικ.

Μετα-κυκλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀλλάζω κυκλικῶς θέσιν, κυκλοφορῶ εἰς ἄλλον κύκλον· περιπλανῶμαι.

Μετα-κυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυλίω τι πρὸς ἄλλο μέρος, μεταφέρω κυλίων.

Μετακυμία (ἡ). ἡ μετὰ τὴν τρικυμίαν κατάστασις τῆς θαλάσσης, καὶ

Μετακύμιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μετὰ τὸ κῦμα (μετὰ τὴν τρικυμίαν), (ἐπμ.) γαλήνιος. ‖. (οὐσ.) Μετακύμιον (τό), Ἡσύχ., τὸ μεταξὺ τῶν κυμάτων διάστημα (μεταίχμιον).

Μετακύνιον (τό), = Μεσοκύνιον.

Μετα-λαγχάνω, Μ. λήξομαι (ἀόρ. Μετέλαχον κτλ.), (μὲ αἰτ. καὶ ἐλλ. μὲ γεν.) = Μετέχω, Μεταλαμβάνω. 2) (ἐνεργ.) = Μεταδίδωμι, (Πλ. Ἀρις. 6).

Μετα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Μετέλαβον κτλ.). (μὲ αἰτ. καὶ ἐλλ. μὲ γεν.) Λαμβάνω μέρος ἢ τὸ μέρος μου ἀπό τινος· μετέχω· ἀπολαμβάνω. » Οὐδεμίαν ψῆφον μετέλαβεν, « Ἰσκρ. » Ὅθεν καὶ τοὔνομα μετέλαβε, « Θφρ. » Τῆς λήξης (» Τῆς ὠφελείας) μεταλαμβάνει, « Ἡρ., Ἀρςτ. 2) λαμβάνω τι ἀντὶ (εἰς ἀνταλλαγὴν) ἄλλου, μεταλλάζω. » Ἱμάτιον μεταλαβεῖν, « Ξεν. » Ἡμέραν μεταλαβεῖν, « Πλ., νὰ ἐπ' ἔξουν ἄλλην. » Πόλεμον ἀντ' εἰρήνης μεταλαμβάνειν, « Θχ. Μετέλαβον τὴν Ἑλληνικὴν κατασκευὴν τῶν ὅπλων, « Πλβ. 3) λαμβάνω τι μετὰ (ἔπειτα ἀπὸ) ἄλλον, διαδέχομαι. » Μεταλαβεῖν τὴν ἀρχήν, « Αξ. » Μεταλαβὼν (μετὰ καὶ χ. τοῦ) λόγον, « Πλβ., ἐπῆρε τὸν λόγον ἵν' ἀποκριθῇ. (καὶ ἀπρσ.) » Ἅμα τῷ μεταλαβεῖν τὸ τῆς νυκτός, « αὐτ., ἅμα διεδέχθη ἡ νὺξ τὴν ἡμέραν. 4) = Ἐκλαμβάνω· ἐννοῶ ἀλληγορικῶς· ἑρμηνεύω. » Τὸν Ὀδυσσέα εἰς φιλόσοφον οἱ παλαιοὶ μεταλαμβάνουσιν, « Εὐς. 5) (μσ.) = Ἀντέχομαι, (Γαλλ.) revendiquer. » Μεταλαμβάνονται τοῦ οὐνόματος, « Ἡρ.

Μετα-λαμπαδεύω, Μ. εύσω, Μεταδίδω τὴν λαμπάδα εἰς τὸν διάδοχόν μου ἵνα τὴν δώσῃ καὶ κεῖνος εἰς τὸν ἄλλον καθὼς οἱ ἀγωνιζόμενοι εἰς τὰ λαμπαδηφόρια.

Μετα-λαξεύω, Μ. εύσω. Μεταποιῶ λαξεύων.

Μετ-αλγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. πονῶ ἔπειτα, (συνκδχ.) ἀναβάλλω.

Μετ-αλδήσκω, Μ. αλδήσω, Π. φυτρόνω (βλαςάνω) μεταξὺ ἢ ὑπὸ ἄλλην μορφήν.

Μετα-λήγω, Μ. λήξω, Π. (μὲ γεν.) παύω ἀπό.

Μεταληπτέον, θετ. τοῦ Μεταλαμβάνω.

Μεταληπτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος (ἱκανὸς) πρὸς μετάληψιν.

Μεταληπτικῶς, ἐπίρ. Διὰ ἢ Ἐν εἴδει (γρμτ.) μεταλήψεως.

Μεταληπτός, ή, όν. Τοῦ ὁπ. μετέλαβεν ἢ δύναται νὰ μεταλάβῃ (νὰ μεθέξῃ) τις.

Μετάληψις, εως (ἡ), τὸ μεταλαμβάνειν, ἡ ἐν μέρει ἢ ἀντ' ἄλλυ (κατ' ἐναλλαγὴν) λῆψις, μέθεξις· διαδοχή. (γρμτ.) ἡ κατ' ἄλλον τρόπον ἔκδοσις ἢ ἑρμηνεία. (Νμ.) εἶδος παραγραφῆς.

Μεταλλαγή (ἡ), τὸ μεταλλάσσειν ἢ μεταλλάσσεσθαι, μεταβολή, ἀλλαξιά (κυρ. κτήματος).

Μεταλλακτέον, θετ. τοῦ Μεταλλάσσω.

Μεταλλακτήρ (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ μεταλλάσσων (μεταβάλλων) τι.

Μεταλλακτός (ὁ, ἡ). ὁ μεταλλαχθεὶς ἢ ἐπιδεκτικὸς μεταλλαγῆς, μεταβλητός.

Μετάλλαξις, εως (ἡ), = Μεταλλαγή.

Μεταλλάρχης, ου (ὁ). ἄρχων (ἐπιστάτης) μεταλλείου.

Μεταλλάσσω(ττω), Μ. άξω. Ἀλλάζω τι μετ' (ἀντ') ἄλλου, κάμνω ἀλλαξιάν· μεταβάλλω. »Τόπον (»Χώραν) —,« Αξ. (καὶ μτνμ.) »Μεταλλάσσειν (μετὰ καὶ χ. τοῦ) τὸν βίον,« Ἰσκρ., ἀποθνήσκειν. »Οὔτε περὶ τοὺς ζῶντας, οὔτε περὶ τοὺς μετηλλαγότας,« Πλάτ.

Μετάλλατος (ὁ, ἡ), Π. περὶ τοῦ ὁπ. δύναταί τις νὰ ἐρευνήσῃ (νὰ ἐξετάσῃ), [ἐκ τοῦ

Μετ.αλλάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [ἴδε Μέταλλον]. ἐρευνῶ (περιέργως), ἐρωτῶ, ἐξετάζω.

Μεταλλεία (ἡ), τὸ μεταλλεύειν, ἄνοιγμα μετάλλου (μεταλλείου ἢ ὑπονόμου)· τρύπημα τῆς γῆς πρὸς ἀναζήτησιν ὕδατος κτλ.

Μεταλλεῖον (τό). τρύπα εἰς τὴν γῆν (λαγοῦμι) πρὸς ἀνόρυξιν μετάλλου, (Τουρκ.) μαδένι, (ἐν γέν.) = Μέταλλον. »Σίδηρος καὶ χαλκὸς καὶ πάντα τὰ μέταλλεῖα,« Πλάτ.

Μεταλλεύς, έως (ὁ), = Μεταλλευτής. 2) εἶδος μύρμηκος.

Μετάλλευσις, εως (ἡ), = Μεταλλεία, ἄνοιγμα καὶ δούλευμα μεταλλείου.

Μεταλλευτήρ, ῆρος (ὁ), Π. ἀντὶ-

Μεταλλευτής, οῦ (ὁ). ὁ μεταλλεύων (δουλεύων ἢ ἀνοίγων μέταλλον), (Τουρκ.) μαδεντζῆς ἢ λαγουμτζῆς.

Μεταλλευτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μεταλλεύειν. »Μεταλλευτική,« ἡ τέχνη τοῦ μεταλλευτοῦ.

Μεταλλευτός, ή, όν. Ὁ μεταλλευθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ μεταλλευθῇ (νὰ ἀναζητηθῇ καὶ ἀνορυχθῇ ὡς μέταλλον).

Μεταλλεύω, Μ. εύσω. Τρυπῶ τὴν γῆν ζητῶν μέταλλα, ἀνοίγω μέταλλον (μεταλλεῖον ἢ ὑπόνομον), μεταλλευγῶ· (τρπ.) = Μεταλλάω, ἀνερευνῶ, ἐξετάζω. 2) = Μεταλλίζω.

Μεταλ.λήγω, Μ. λήξω, Π. ἀντὶ Μεταλήγω.

Μεταλλίζω, Μ. ίσω. Καταδικάζω τινὰ νὰ δουλεύῃ εἰς τὰ μέταλλα (εἰς τὰ μεταλλεῖα).

Μεταλλικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἀνορυττόμενος ὡς μέταλλον »Νόμος —,« Δμ., ὁ περὶ τῶν μεταλλείων.

†**Μετάλλιον** (τό), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μεγάλλιον (μῦρον).

Μεταλλίτης, ου (ὁ) καὶ **Μεταλλῖτις**, ιδος (ἡ). ὁ περιέχων μέταλλον, μεταλλικός.

Μετ.αλλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι πάντη ἀλλοῖον, μεταβάλλω.

Μεταλλοίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μέταλλον (τό), [μαίομαι]. (ἐν γέν.) τρύπα ὑποκάτωθεν τῆς γῆς (Τουρκ. λαγοῦμι) πρὸς ἐξαγωγὴν ὁποιουδήποτε ὀρυκτοῦ ἢ ἀνατροπὴν κτιρίου, (ἰδιαιτ. καὶ συνήθ.) = Μεταλλεῖον. »Χρύσεά τε καὶ ἀργύρεα μέταλλα,« Ἡρ. »Ἁλὸς (»Λίθων) μέταλλον,« αὐτ. 2) (μτγν.) ἡ ἀνορυττομένη ἐκ τοῦ μεταλλείου ὕλη, ὀρυκτόν, μεταλλικόν. (ἰδιαιτ. δὲ) μέταλλον (δηλ. χρυσός, ἄργυρος κτλ.).

Μεταλλουργεῖον (τό). τὸ μέρος ὅπου κατεργάζονται τὰ μέταλλα, μεταλλεῖον.

Μεταλλουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι μέταλλα, εἶμαι μεταλλουργός.

Μεταλλουργία (ἡ). ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ μεταλλουργοῦ.

Μεταλλουργός (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) τὰ μέταλλα.

Μεταλλόχρυσος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων μέταλλον χρυσοῦ.

;**Μεταλλώδης**, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν μετάλλων, ὅμοιος μὲ μέταλλον.

Μετάλμενος, Π. Ἰων ἀντὶ Μεθαλόμενος, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Μεθάλλομαι.

Μετα.λογίζομαι, Μ. ίσομαι, = Μεταβουλεύομαι.

Μετα.λωφάω (καὶ Ἰων. -έω) -ῶ, Μ. ήσω, Π. παύω ἐν τῷ μεταξύ, κάμνω διακοπήν.

Μεταμάζιος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸ »Μεταμάζιον (τό),« τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν μέρος τοῦ σώματος.

Μετα.μαίομαι (χ. Μ.) Π. ἀκολουθῶ κατόπιν ἀναζητῶν τι, ἀνερευνῶ, ἀνιχνεύω.

Μετα.μανθάνω, Μ. μαθήσομαι (ἀόρ. Μετέμαθον κτλ.). Μανθάνω ἄλλο ἀντ' ἐκείνου τὸ ὁπ. ἤξευρα. »Ἅμα τῇ μεταβολῇ τῇ ἐς Ἕλληνας καὶ τὴν γλῶσσαν μετέμαθον,« Ἡρ.

Μετ.αμείβω, Μ. αμείψω. Μεταλλάσσω· μεταβάλλω, (ὅθ.

Μετάμειψις, εως (ἡ). μεταλλαγή· μεταβολή.

Μεταμέλει, Μ. μελήσει, (τρπρσ. μὲ δοτ.) = Μεταμέλομαι, μετανοῶ. »Μετέμελεν αὐτῷ τὸ εἰρημένον,« Ἡρ., μετενόησε δι' ἐκεῖν' ὅ,που εἶπε, (ἢ συχν. μὲ μτχ. ἐκ δ'.) »Μετεμέλησέ σφι οὐ σχοῦσι τὴν πόλιν,« αὐτ., διότι δὲν. »Οὔ μοι μεταμέλει οὕτως ἀπολογησαμένῳ,« Πλάτ. (καὶ κατὰ μτχ. ἀπολύτ.) »Μεταμέλον (»Μεταμελῆσαν) αὐτῷ,« Ἰσκρ.

Μεταμέλεια (ἡ). τὸ μεταμέλεσθαι, μετάνοια· μετάγνωσις.

;**Μετα.μελέομαι-οῦμαι**, Μ. ηθήσομαι (ἀόρ. Μετεμελήθην κτλ.), = Μεταμέλομαι.

Μεταμελητικός, ή, όν. Ἐπιρρεπὴς πρὸς μεταμέλειαν.

Μεταμελητός, ή, όν. Διὰ τὸ ὁπ. μεταμελεῖται (μετανοεῖ) τις.

Μεταμελίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μεταμέλεια.

Μετα.μέλομαι, Μ. μελήσομαι. Μετανοῶ διά τι. (μὲ δοτ. ἢ γεν. προθετ.) »Μεταμέλονται ἐπὶ τῇ καταδίκῃ,« Ξεν. (καὶ μτχ.) »Καί μι μεμέλοντο τὰς σπονδὰς οὐ δεξάμενοι,« Θκ. (καὶ ἀναλελ.) »Μετεμελήθην ὅτι ἐποίησα αὐτούς,« Γρφ. (καὶ ἀντὶ οὐσ.) »Τὸ μεταμελησόμενον,« Ξεν ἀντὶ Ἡ μεταμέλεια, (ἴδε ἢ Μεταμέλει,

Μεταμέλον, μτχ. ἀπολυτ., ἴδε Μεταμέλει

;**Μετάμελος** (ὁ, ἡ). μετανοημένος.

Μετάμελος (ὁ), = Μεταμέλεια.

Μετα.μέλπομαι, Μ. μέλψομαι, Π. (μὲ δοτ. ψάλλω μετὰ ἢ μεταξὺ ἄλλων. (ὀρθότ. κατὰ διάστασ. »Μέτα Μέλπεται,«).

Μεταμεμελημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ μεταμελείας.

Μεταμήθεια (ἡ), τὸ ἐνα τ. τοῦ Προμήθεια ἡ μετὰ τὴν πρᾶξιν σκέψις, ὑστεροβουλία, Ἐπιμήθεια.

Μετα.μίγνυμι, Μ. μίξω (μὲ δοτ.) Σμίγω (Ἀνακατόνω) τι μετ' ἄλλου, συγχέω.

Μεταμίξ, ἐπίρ. = Ἀναμίξ.

Μετάμιξις, εως (ἡ), = Ἀνάμιξις· (συνκδχ.) σύγχυσις, [ἐκ τοῦ

Μετα.μίσγω, Μ. μίξω, Π. = Μεταμίγνυμι.

Μετα.μορφάζω, Μ. άσω, μτγν. ἀντὶ-

Μετα.μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τὴν μορφήν τινος, μεταμορφόνω.

Μεταμόρφωσις, εως (ἡ). μεταβολὴ τῆς μορφῆς τινος.

Μεταμόσχευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Μετα.μοσχεύω, Μ. εύσω. Μεταφυτεύω διὰ μοσχεύσεως.

Μετ.αμπίσχω (ἀόρ. Μετήμπισχον) καὶ

Μετ.αμφιάζω, Μ. άσω, = Μεταμφιέννυμι.

Μεταμφίασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Μετ.αμφιέννυμι, Μ. αμφιέσω, = Μετενδύω. (ἐν γέν. καὶ τρπ.) μεταβάλλω.

Μεταμώλιος καὶ

Μεταμώνιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀνεμώλιος, ἀνεμοφόρητος· (συνκδχ. καὶ τρπ.) μάταιος, ἀνωφελής, χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Μετ.ανα.γιγνώσκω, Μ. αναγνώσομαι, Π. ἀντὶ Μεταπείθω.

Μεταναιέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μετανάστης.

Μεταναστάσιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μετανάστατος, (συγχ. μετά, καὶ ἴσ. καὶ παρέφθαρται ἐκ τοῦ Μετανάστιος).

Μετανάστασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ μετανίστασθαι, (Γαλλ.) émigration.

Μετανάστατος (ὁ, ἡ). ὁ παθὼν μετανάστασιν· ὁ μεταφερθεὶς ἀλλοῦ ἢ ἀπ' ἀλλοῦ ὡς μετανάστης.

Μετανάστευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Μετ.ανα.στεύω ἢ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Ἀφίνω (Σηκόνομαι ἀπὸ) τὸν τόπον μου ἢ ὑπάγω νὰ κατοικήσω ἀλλοῦ, γίνομαι —

Μετανάστης [μετά, ναίω], ου (ὁ). ὁ μετοικῶν ἀπὸ τοῦ τόπου (τῆς πατρίδος) του ἀλλοῦ, (Γαλλ.) émigré, (παρβλ.) Μέτοικος. (καταχρ.) »Ἀστὴρ —,« Ἀρ., ὁ πλανήτης.

Μετανάστιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς μετανάστην. 2) (σπν.) ἀντὶ Μετανάστης.

Μετανάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μετανάστης.

;**Μετα.νείσσομαι**, = Μετανίσσομαι.

Μετα.νέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω τι μεταξύ τινων, διανέμω.

Μετα.νέομαι (ὅθ. ἢ μτχ. Ἰων. Μετανεύμενος), Μ. νεύσομαι, = Μετανίσσομαι.

Μετ.ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβάλλω τὸ ἄνθος (καὶ μτγν. τὸ χρῶμά) μου.

Μετ.ανθρωπίζομαι, Μ. ίσομαι. Μεταβάλλομαι εἰς ἄλλον ἄνθρωπον, ἀλλάζω φύσιν.

Μετα.νίζω, Μ. νίψω. Χύνω ἢ Νίπτω τι ἀλλοῦ ἢ ἔπειτα ἀπό, (ὅθ.

Μετανιπτρίς, ίδος (ἡ), (ἐνν. κύλιξ), καὶ

Μετάνιπτρον (τό), (ἐνν. πόμα). τὸ πινόμενον μετὰ τὸ νίψιμον, (κοιν.) ἀπολοκάνι.

Μετα.νίσσομαι (χ. Μ.), Π. μεταβαίνω (πρὸς αἰτ., ἢ μόνην) »Καρκίνον ἠέλιος μετανίσσεται,« Ἐπγρ. (ἢ προθετ.) »Ῥοδανοῖο, ὅς τ' εἰς Ὠκεανὸν μετανίσσεται,« Ἀπλλν. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) »Ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,« Ὀδ. Ι.

Μετ.αν.ίστημι, Μ. μετανα.στήσω (μσ. ἀόρ. Μετανέστην κτλ.). Σηκόνω ἢ μεταφέρω τι (ἢ μσ. Μεταβαίνω) ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος. μετατοπίζω. (ἰδιαιτ.) ἀφίνω τὸν τόπον (τὴν πατρίδα) μου ἢ μετοικῶ ἀλλοῦ, μεταναστεύω, (Γαλλ.) émigrer. »Οὐκ ἔσθ' ὅπως ἂν ἐνθάδε μείναιμι, ἀλλὰ... μεταναστήσομαι,« Πλάτ. (καὶ μὲ προσδιορ. τοῦ τόπου). »Μετανίσταται Πελοποννήσου,« Κόν. »Εἰς Εὔβοιαν μετανάστῆναι,« Διόδ.

Μετα.νοέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεταγινώσκω. Μεταβουλεύομαι (κοιν.) μετανοιόνω. »Οὐ μετανοεῖν, ἀλλὰ προνοεῖν χρὴ τὸν ἄνδρα τὸν σοφόν,« (Ἐπίγ. παρὰ) Στβ.

Μετανοητικός, ή, όν. Ὁ δεικνύων (ἢ ἀνήκων εἰς) μετάνοιαν, πρόθυμος εἰς τὸ μετανοεῖν.

Μετάνοια (ἡ). τὸ μετανοεῖν, μετάγνωσις, μεταμέλεια.

Μετα.νοστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιστρέφω ὀπίσω, μεταστρέφομαι.

Μετ.αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίρνω ὑγρόν τι μὲ τὸ ἄντλημα ἀπὸ ἓν μέρος καὶ τὸ ἀδειάζω (τὸ χύνω) εἰς ἄλλο, μεταγγίζω.

†**Μέταξα**, ης (ἡ), [ξεν.], (νλγ.). τὸ νῆμα τῶν κουκουλίων, τὸ μετάξι.

†**Μετάξιον** (τό), ὑποκορ. τοῦ Μέταξα.

†**Μεταξοποιός** (ὁ). ὁ κατασκευάζων τὴν μέταξαν, μεταξουργός. »Σκώληξ —,« Μαν. Φιλ.

Μεταξύ [μετά], ἐπίρ. Τοπ. ἢ Χρον., ἀναμεταξύ, ἀνάμεσα, ἐν ᾧ. »Πολλὰ μεταξὺ οὔρεα,« Ἰλ. Α. »Φίλος ἢ ἐχθρὸς ἢ μεταξύ,« Αρστ. (καὶ μὲ γεν.) »Πολλὰ μεταξὺ κύλικος καὶ χείλεος,« Παροιμ. »Μεταξὺ τῆς Ξέρξου ἀναχωρήσεως καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦδε τοῦ πολέμου,« Θκ. »Τὰ μεγέθη μεταξὺ μακρῶν καὶ βραχέων,« Ξεν. »Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων,« Πλάτ. (φρσ.) ἐν τοσούτῳ, (Γαλ.) à propos. »Μεταξὺ τοῦ ὑμᾶς λέγειν, οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον, ἄν τις παρείρειε,« Ξεν. (ἢ ἐλλειπτ.) »Οὐ προσέχω, Ἀλλὰ μεταξύ, πρὸς Διός, εἶμε φιλεῖς, Πάμφιλε, μή με φίλει,« Ἐπγρ. (καὶ ἀνάρθρ.) »Τὸ μεταξύ,« Ἡσ., τὸ ἐν μέσῳ (εἴτε χρον. εἴτε τοπ.) διάστημα. »Τοῖς μεταξὺ Μακεδονικοῖς βασιλεῦσι,« Πλ. (ἢ πρὸς μτχ.) »Μεταξὺ θύσσων ἐπαύσατο,« Ἡρ. »Μεταξὺ πορευομένους μήτ' ἐσθίειν, μήτε πίνειν,« Πλάτ. (ἢ κατ' ἀναστρφ.) »Πολλάκις μὲ ἐπέσχε λέγοντα μεταξύ,« αὐτ.

Μεταξυλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω παρεκβάσεις μεταξὺ τῶν λόγων μου, (ὅθ.

Μεταξυλογία (ἡ). παρέκβασις μεταξὺ λόγου, παρεμπίπτων (ἐν παρενθέσει) λόγος. »Ἀναληπτέος γὰρ ἐξ οὗ εἰς μεταξυλογίαν μετῆλθεν ὁ λόγος,« Θ. Στδ.

Μεταξύτης (ἡ). τὸ ἀφηρημένον τοῦ Μεταξὺ (τόπ. ἢ χρν.).

Μεταξυτριγλύφιον (τό), Ἀρχιτεκτ. τὸ μεταξὺ τῶν τριγλύφων διάστημα.

Μετα.παιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Μετα.παιδεύω, Μ. εύσω. Παιδαγωγῶ κατ' ἄλλον τρόπον, μεταδιδάσκω (τὸν ἤδη παιδαγωγηθέντα).

Μετα.παιφάσσομαι (χ. Μ.), Π. ὁρμῶ (διευθύνομαι) πότ' ἐδῶ πότ' ἐκεῖ (Γαλλ. en zig-zag) καθὼς ἡ ἀστραπή.

;**Μετα.πάλλομαι**, Μ. παλοῦμαι, Π. ῥίπτω λαχνὸν μετ' ἄλλων, (ὀρθότ. διηρημ. Μέτα πάλλομαι).

Μετα.παρα.δίδωμι, Μ. παραδώσω. Παραδίδω τι ἀλληλοδιαδόχως· μεταδίδω κατὰ παράδοσιν.

Μετα.παρα.λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Παραλαμβάνω τι ἀλληλοδιαδόχως, διαδέχομαι κατὰ παράδοσιν.

Μετα.παύομαι, Μ. παύσομαι. Παύω ἐν τῷ μεταξύ, κάμνω ἐναλλὰξ διακοπήν.

Μεταπαυσωλή (ἡ), Π. ἡ ἐν τῷ μεταξὺ γινομένη παῦσις, διακοπή.

Μετα.πείθω, Μ. πείσω. Μεταβάλλω τὴν γνώμην τινός, τὸν καταπείθω ἀλλέως παρ' ὅ,τι ἦτο πεπεισμένος.

Μετα.πειράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι (ἀόρ. Μετεπειράθην). Δοκιμάζω ἀλλέως (κατ' ἄλλον τρόπον), κάμνω νέαν πεῖραν (δοκιμήν).

Μετάπειστος (ὁ, ἡ). ὁ μεταπεισθείς.

Μετάπειστός, ή ἢ ός, όν. Ὁ δυνάμενος μεταπεισθῆναι.

Μεταπεμπτέος, ά, ον, θετ. τοῦ Μεταπέμπομαι.

Μετάπεμπτος (ὁ, ἡ). ὁ μηνυθεὶς νὰ ἔλθῃ (προσκληθεὶς) δι' ἀπεσταλμένου, [ἐκ τοῦ

Μετα.πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω κατόπιν τινός. ‖. (συνήθ. μσ.) στέλλω καὶ μηνῶ τινα νὰ ἔλθῃ ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ, προσκαλῶ δι' ἀπεσταλμένου· στέλνω ἢ φέρνω. »Πέμπω σοι χρήματα· κἂν ἄλλων δέῃ, μεταπέμπου,« Ξεν. »Συμβουλεύω σοι, ὅταν τινὰ βούλῃ πρός σὲ ταχὺ ἐλθεῖν, μὴ ἀπειλοῦντα μεταπέμπεσθαι,« αὐτ.

Μετάπεμψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μετα.περι.σπάω-ῶ, Μ. άσω. Τραβῶ τι πρὸς ἄλλο μέρος.

Μετα.πεσσεύω (ττεύω), Μ. εύσω. Μετατοπίζω ταῖς πέτραις (τοὺς πεσσοὺς) τῆς δάμας ἢ ἄλλου τοιούτου παιγνιδίου· (μτφορ.) μετατρέπω, μεταβάλλω.

Μετα.πέταμαι (πέτομαι), Μ. πτήσομαι, = Μεθίπταμαι.

Μετα.πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω (Στήνω) τι ἀλλοῦ. »Τὰ ὄρνεα τῆς γλαυκὸς ἐδεῖτο πρὸς τὰ δένδρα τὴν καλιὰν μεταπήγνυσθαι,« Δ. Χρσ. 2) μεταβάλλω διὰ τῆς πήξεως. »Εἰς λίθου στερρότητα μεταπήγνυται,« Σδ.

Μετα.πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος· μεταβαίνω πηδῶν.

Μεταπήδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ πηδήματος μετάβασις.

Μετα.πίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Μετέπιον κτλ.). Πίνω ἔπειτα (ἀπὸ πάνω)

Μετα.πιπράσκω, = Μεταπωλῶ.

Μετα.πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Μετέπεσον κτλ.). Πίπτω ἀλλέως ἢ εἰς ἄλλο μέρος· (συνκδχ. ἢ τρπ.) μεταβαίνω (κατὰ σύμπτωσιν) ἀλλοιοῦμαι, μεταβάλλομαι, (ὅθ.) = Ἐκπίπτω, νοθεύομαι. »Εἰς ὀξίνην —,« Χρσ. »Ἀνθρώπῳ ζῶντι μὲν ἐλπὶς ἐκ τοῦ κακῶς πρᾶξαι μεταπεσεῖν,« Λυκοῦργ. »Ἐξ οὗπερ ἡ Ῥωμαίων δυναστεία μετέπεσεν εἰς μοναρχίαν,« Ἡρωδ. »Ὀστράκου μεταπεσόντος,« Πλάτ., ἂν γυρίσῃ ἡ τύχη, (κοιν.) ἀλλάξουν τὰ πράγματα, (παροιμ. ἀπὸ τῆς παιδιᾶς Ὀστρακίνδα). »Μεταπίπτων λόγος,« Ἀρ. Ἐπίκτ., εἶδος συλλογισμοῦ.

Μετάπλασις, εως (ἡ) καὶ

Μεταπλασμός (ὁ). μετασχηματισμός, μεταποίησις· (ἰδιαιτ. παρὰ γρμτ.) ἡ μεταβολὴ τῆς κλίσεως ὀνόματος ἢ ῥήματος κατὰ παραγωγὴν ἀπ' ἄλλου (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἀχρήστου, [ἐκ τοῦ

Μετα.πλάσσω (ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω τι ἀλλέως, μεταποιῶ, μετασχηματίζω, (παρὰ Γρμτ.) μεταβάλλω τὸν σχηματισμὸν λέξεως κατὰ μετάπλασιν (ἴδε τὴν λέξ.).

Μετα.πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω κατ' ἄλλον τρόπον. ξεπλέκω. »Τοῦ γὰρ πλέκοντός ἐστι καὶ μεταπλέκειν,« Γρη.

Μετα.πλέω, Μ. πλεύσομαι καὶ πλευσοῦμαι, (εὐχρηστότ. τὸ) Μεταπλώω.

†**Μεταπλόμενοι** (οἱ), Γλσ. [μετά, πέλομαι]. οἱ μεταποιηθέντες (κυρ. ἀποθεωθέντες).

Μετα.πλώω, Μ. πλώσω, Π. ἀντὶ Μεταπλέω, πλέων ἀλλάζω δρόμον, παίρνω ἄλλην διεύθυνσιν.

Μετα.πνέω, Μ. πνεύσω. Ξαναπαίρνω ἀναπνοήν, ξανάσαινω (μὲ γεν. τρπ.) ἀνακουφίζομαι, (ὅθ.

Μεταπνοή (ἡ). ξανάσασμα (κυρ. ἢ μτφορ.)

Μετα.ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι ἀλλέως (κατ' ἄλλον τρόπον), μεταφθειάνω, μεταβάλλω. 2) (μσ. μὲ γεν.) = Ἀντιποιοῦμαι, ἰδιοποιοῦμαι, (Ἰταλ.) πρετενδέρω. »Οἱ ἀρετῆς τι μεταποιούμενοι,« Θκ. (Γαλλ.) ceux qui se piquaient de vertu.

Μεταποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φθειάσιμον κατ' ἄλλον τρόπον, μεταβολή· μεταρρύθμισις.

;**Μεταποιητής**, οῦ (ὁ). ὁ μεταποιῶν τι.

Μεταποιητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μεταποιεῖν.

†**Μεταποίνιος** (ὁ, ἡ), (γλσ. [μετά, ποινή]. ὁ τιμωρῶν κατόπιν (ὕστερον), ἐκδικητής.

Μετα.ποιπνύω, Μ. ύσω, Π. (μὲ αἰτ.) ὑπηρετῶ τινα στοχόμενος ἐπ' αὐτῷ τοῦτο πλησίον του, (παρβλ.) Ἀμφιπολεῦω. (ὀρθότ. κατὰ διάστασ.) Μέτα ποιπνύω.

Μεταπομπή (ἡ), = Μετάπεμψις.

†**Μεταπόντιος** (ὁ, ἡ), γλσ. = Πελάγιος, Διαπόντιος.

†**Μεταπορεύομαι**, ἐπίρ. ...

Μετα.πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπάγω κατόπιν τινός, ἀναζητῶ· καταδιώκω ...

νμ.) προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω (νὰ κατορθόσω) τι· ζητῶ ἐκδίκησιν, (παρβλ.) Μετέρχομαι.

Μετα-πορθμεύω, Μ. εύσω. Μεταφέρω (κυρ. διὰ πορθμείου, διὰ θαλάσσης ἢ λίμνης ἢ ποταμοῦ).

Μετα-ποροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἰατρ.) Ἀνοίγω τοὺς πόρους τοῦ σώματος κατ' ἄλλον τρόπον καὶ πρὸς ἄλλον σκοπόν, (ἴδε Μετασυγκρίνω).

Μεταποροποίησις, εως καὶ

Μεταποροποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἡ τῶν πόρων μεταποίησις, (κατὰ τὴν ἑρμην. τοῦ Πλ.).

Μεταποτέον, θετ. τοῦ Μεταπίνω.

Μετάπρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεταπιπράσκω, μεταπώλημα (κυρ. λιανικῶς).

†Μεταπράτης, ου (ὁ). ὁ μεταπιπράσκων, μεταπωλητής, (ὅθεν τὸ χυδ.) ματραπάζης.

Μεταπρεπής, έος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δοτ.) ὁ διαπρέπων μεταξὺ τινῶν, [ἐκ τοῦ

Μετα-πρέπω (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ. ἢ δύο δοτ.) διαπρέπω (διακρίνομαι) μεταξὺ τινῶν κατά τι.

Μεταπτάμενος, η, ον, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Μεθίπταμαι.

Μετα-πτοιέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Μεταπτοέω, φοβίζω (ξυππάζω) καὶ φυγαδεύω τινα: (οὐδ. αὐτπθ.) τρομάζω (ξυππάζομαι) καὶ μεταβαίνω ἀλλοῦ.

Μετάπτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεταπίπτω, μεταβολὴ θέσεως (καταστάσεως), διαφορετικὴ σύμπτωσις πραγμάτων· (ἰατρ.) ἀλλοίωσις τῶν συμπτωμάτων, (παρβλ.) Μετάστασις.

Μεταπτωτικός, ή, όν. Ὁ ὑποκείμενος ἢ ἐπιρρεπὴς εἰς μετάπτωσιν, εὐμετάβλητος, ἄστατος. » Ἡ ἄγνοια φαντασία ἐστὶ μεταπτωτικὴ ὑπὸ λόγου, « Κλμ.

Μεταπτωτός, ή, όν. Μεταβλητός, εὐμετάπτωτος.

Μεταπτωτῶς, ἐπίρ. Εὐμεταπτώτως.

Μεταπύργιον (τό), = Μεσοπύργιον.

Μετα-πωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξαναπωλῶ, εἶμαι-

Μεταπωλητής, οῦ (ὁ), = Μεταπράτης.

Μετ-αρδεύω, Μ. εύσω. Στρέφω τὸ αὐλάκι τοῦ ποτιστικοῦ νεροῦ πρὸς ἄλλο μέρος, Μεταχετεύω.

Μεταρίθμιος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δοτ.) ὁ συναριθμούμενος μεταξὺ τινῶν, Ἐναρίθμιος.

Μεταῤ-ῥάπτω, Μ. ῥάψω. Ῥάπτω (Συῤῥάπτω) κατ' ἄλλον τρόπον, ῥάπτων μετασκευάζω.

Μεταῤ-ῥέπω, Μ. ῥέψω. Κλίνω (Γέρνω) πρὸς ἄλλο μέρος.

Μεταῤ-ῥέω, Μ. ῥεύσω ἢ ῥεύσομαι. Τρέχω (Χύνομαι) πρὸς ἄλλο μέρος, λαμβάνω (βάνω) ἄλλην διεύθυνσιν (μτνμ.) μεταβαίνω ἀλλοῦ (εἰς ἄλλα ἀντικείμενον). » Ἀπὸ τοῦ Περιπάτου εἰς τοὺς σοφιστὰς μεταῤῥύη, « Φλστ. (καὶ μτφτ.) » Οἷα τὰ ἐν τοῖς κατόπτροις τῆς ὄψεως πάθη, δεξιὰ εἰς ἀριστερὰ μεταῤῥεούσης, « Πλάτ.

Μεταῤ-ῥιζόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεῤῥιζόνω.

Μεταῤ-ῥιπίζω, Μ. ίσω. Ῥιπίζων μεταφέρω τι ἀλλοῦ (μεταῤῥίπτω). ‖. (πθ.) = Μεταπίπτω.

Μεταῤ-ῥιπτάζω, Π. ἀντὶ

Μεταῤ-ῥιπτέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ

Μεταῤ-ῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω τι ἀλλέως ἢ ἀλλοῦ· (τρπ.) μεταβάλλω. ‖. (πθ.) = Μεταπίπτω. » Ὀλίγῳ χρόνῳ δὲ πάντα μεταῤῥίπτει θεός, « Σιμωνίδ. » Ὥσπερ ἐν πεδίῳ ψήφων, ἄλλοτε εἰς ἄλλους μεταῤῥιπτούμενα καὶ μετατιθέμενα, « Γρη.

Μεταῤῥοὴ καὶ

Μετάῤῥοια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεταῤῥέω, παλίῤῥοια.

;Μεταῤ-ῥυθμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεταῤῥυθμίζω, (ὅθεν

Μεταῤῥύθμησις, εως (ἡ), = Μεταῤῥύθμισις.

Μεταῤ-ῥυθμίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τὸν ῥυθμὸν (τὴν τάξιν, τὴν κατάστασιν) τινὸς πράγματος, μεταποιῶ (κυρ. ἐπὶ τὸ κρεῖττον). » Ἵνα καὶ μεταῤῥυθμίσῃς με, ἐάν τί σοι μὴ καλῶς δοκῶ ποιεῖν, « Ξεν. » Τὰ τραγικὰ μεταῤῥυθμίζων ἐς τὸ γελοῖον, « Ἀθ.

Μεταῤῥύθμισις, εως (ἡ). μεταβολὴ (κυρ. ἐπὶ τὸ κρεῖττον), μετασχημάτισις, (Γαλλ.) réforme.

†Ματαῤ-ῥυθμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Μεταῤῥυθμίζω.

;Μεταῤ-ῥυΐσκομαι, Μ. ῥυήσομαι, = Μεταῤῥέω.

Μετάῤῥυσις, εως (ἡ), = Μετάῤῥοια.

;Μεταρσία (ἡ), = Μετάρσις.

Μεταρσιολεσχέω-ῶ, Μ. ήσω, (περιφρονητ.) ἀντὶ Μετεωρολογέω, φλυαρῶ περὶ ἀφῃρημένων πραγμάτων.

Μεταρσιολέσχης, ου (ὁ). ὁ φλυαρῶν περὶ τῶν μεταρσίων, ἰδεολόγος.

Μεταρσιολεσχία (ἡ). ἡ περὶ ἀφῃρημένων πραγμάτων ματαιολογία, ἰδεολογία.

Μεταρσιολογέω-ῶ, Μεταρσιολογία, = Μεταρσιολεσχέω-ῶ, κτλ.

Μεταρσιολογικός, ή, όν. Ὁ περὶ μεταρσιολογίας, μεταρσιολόγου ἴδιος.

Μεταρσιολόγος (ὁ), = Μεταρσιολέσχης.

Μετάρσιος, α ἢ ος, ον, [μεταίρω]. (ἐν γέν.) σηκωμένος ἐπάνω (ὑψηλά) (» Ναῦς ἄρμενα ἔχοισα μετάρσια, « Θκρ. » Δεξιτερὴν γὰρ ἀνέσχε μετάρσιον, « Ἐπγρ.) (θθ. ἰατρ.) πρησμένος (» Χρῶμα ἀφνῶδες καὶ τὸ πρόσωπον μετάρσιον, « Ἱππκρ.) (ἰδιαιτ.) ὁ εἰς τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος (τῆς ἀτμοσφαίρας), (ναυτ.) ἀραγμένος ἢ ἀρμενίζων ἀνοικτά, = Πελάγιος, (παρβλ. Μετέωρος. (τρπ.) ὑπερόπτης, οἰηματίας, ὑπερήφανος (» Ἡ πάρος ἀγλαΐῃσι μετάρσιος, « Ἐπγρ.) (ἐπὶ πραγμ.) ἀνεμώλιος, μάταιος. » Μετάρσια, « Πλάτ., τὰ φαινόμενα τῆς ἀτμοσφαίρας.

Μετ-αρσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑψόνω, = Μετεωρίζω.

Μέταρσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μεταίρω, ὕψωσις· σήκωμα καὶ ἄρσιμον· μετατόπισμα· ἀναχώρησις· (ἐν γέν.) μεταποίησις.

Μεταρσίως, ἐπίρ. Εἰς μετάρσιον θέσιν, ὑψηλά.

Μετα-σαλεύω, Μ. εύσω. Μετακινῶ, παρασαλεύω.

Μετα-σεύομαι (χ. Μ.), Π. ὁρμῶ (ὑπάγω μετὰ σπουδῆς) κατόπιν ἢ πλησίον ἢ ἐναντίον τινός· ἀκολουθῶ, συνοδεύω.

Μετα-σκαίρω (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) πηδῶ ἀνάμεσα. (εἰς τὸν Ἀρ. ἄλλ. ἀνάγν. Μέτα σκαίροντα).

Μετα-σκευάζω, Μ. άσω. Φθειάνω (Κατασκευάζω) τι κατ' ἄλλον τρόπον, μεταποιῶ, μεταῤῥυθμίζω. ‖. (μσ.) μεταφέρω τὰ σκεύη μου ἀλλοῦ, ἢ ἀλλάζω τὴν σκευήν (τὰ φορέματά) μου.

Ματασκεύασις, εως (ἡ), τὸ μετασκευάζειν ἢ μετασκευάζεσθαι, μετασκευὴ μεταποίησις.

Μετασκευαστικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς μετασκευήν.

Μετασκευή (ἡ). μεταποίησις, μεταῤῥύθμισις.

Μετα-σκευωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μεταβάλλω τι ὅλως δι' ὅλου, μεταποιῶ ἐντελῶς, μετασκευάζω.

Μετα-σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταφέρω τι ἢ (ἐλλ.) Μεταβαίνω εἰς ἄλλην σκηνὴν ἢ Μεταφέρω τὴν σκηνήν μου ἀλλοῦ, (ἐν γέν.) μετοικῶ, μετατοπίζω.

Μετα-σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Σκιρτῶν μεταβαίνω (μετατοπίζω), ἀποσκιρτῶ.

Μετα-σοβέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεταδιώκω.

Μετα-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Σύρω (Τραβῶ) τι πρὸς ἄλλο μέρος· προσπαθῶ νὰ μετατοπίσω (καὶ τρπ. νὰ μεταπείσω) τινά.

Μετασπόμενος, Π. μσ. καὶ

Μετασπών, ἐνεργ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Μεθέπω.

Μέτασσαι (αἱ), Π. μεσαῖαι τὴν ἡλικίαν ἀμνάδες, [ἐκ τοῦ

Μέτασσος, η, ον, Π, [μετά, μεταξύ]], = Μεσῆλιξ.

Μετασ-σεύομαι, Π. ἀντὶ Μετασεύομαι, (ὅθ.

;Μετάσσυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁρμῶν κατόπιν (πρὸς καταδίωξιν) τινός.

Μετάστασις [μεθίστημι], εως (ἡ). μετάθεσις, μετατόπισις· ἀπομάκρυνσις· ἀναχώρησις· μετανάστευσις· (μτνμ.) θάνατος· (ἐν γέν.) μεταβολή, (ἰδιαιτ.) μεταῤῥύθμισις τοῦ πολιτεύματος (τῆς διοικήσεως), (Γαλλ.) révolution. (ἰατρ.) ἡ μετάβασις τῆς νόσου ἀπὸ ἓν μέρος τοῦ σώματος εἰς ἄλλο, (παρβλ. Ἀπόστασις καὶ Μετάπτωσις).

Μεταστατέον, θετ. τοῦ Μεθίστημι, -ίσταμαι.

Μεταστατικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιῤῥεπὴς πρὸς μετάστασιν.

Μετάστατος (ὁ, ἡ). ὁ παθὼν (μετατοπισθεὶς κατὰ) μετάστασιν.

Μετα-στείχω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ.) = Μεταπορεύομαι, ὑπάγω κατόπιν ἢ πρὸς ἀναζήτησίν τινος.

Μετα-στέλλομαι, Μ. στελοῦμαι, = Μεταπέμπομαι.

Μετα-στένω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ. ἢ γέν. ἐλλ.) στενάζω (λυποῦμαι, μετανοῶ) διά τι ἢ ἔπειτα ἀπό.

Μετα-στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεφανόνω πάλιν ἢ ἔπειτα, ξαναστεφανόνω.

Μεταστήθιος (ὁ, ἡ). ὁ μεταξὺ τοῦ στήθους ἢ μετὰ τὸ στῆθος (τὸ πιγοῦ) τοῦ ἀστήγερος.

Μεταστοιχεί, ἐπίρ. Π. κατὰ στοῖχον, κατὰ σειράν, εἰς τὴν γραμμήν, εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Μετα-στοιχειόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι ἀναλύων καὶ συνθέτων κατ' ἄλλον τρόπον τὰ συστατικὰ αὐτοῦ μόρια (τὰ στοιχεῖά του).

Μεταστοιχείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μεταστοιχί, ἐπίρ. Π. = Μεταστοιχεί.

Μετα-στοιχίζω, Μ. ίσω, Π. = Μεταστοιχειόω.

Μεταστοναγίζω, Μ. ίσω, Π. = Μεταστένω.

Μετα-στρατεύομαι, Μ. εύσομαι. Μεταβαίνω (ὡς στρατιώτης) ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην σημαίαν.

Μετα-στρατοπεδεύω, Μ. εύσω. Μεταφέρω (ἢ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. ἢ μσ. Μεταβαίνω μὲ) τὸ στρατόπεδόν μου ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος.

Μεταστρεπτέον, θετ. τοῦ Μεταστρέφω.

Μεταστρεπτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μεταστρέφειν.

Μετα-στρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω τι ἢ ἐμαυτὸν ἀλλέως (πρὸς ἄλλο μέρος), γυρίζω· (συνκδχ. καὶ τρπ.) μεταβάλλω, μετατρέπω· (μὲ γεν.) φροντίζω. » Ἐκ χόλου μεταστρέψειεν ἦτορ, « Ἰλ. Κ. (ἢ ἐλλ.) » Μεταστρέφειν (ἐνν. ἑαυτὸν) πρὸς τὸ μαλθακώτερον, « Ἀρσφ. (καὶ μσ.) » Μεταστραφεὶς πρὸς τοὺς λοχίτας, ἔφη, « Ξεν. » Πυκνὰ μεταστρεφόμενος ὡς φοβούμενος, « αὐτ. » Τῷ δὲ, μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν, « Ὅμ. (καὶ μὲ γεν.) » Οὔτε χερὸς, οὔθ' ὑποδέσμων μεταστρέφουσαι, « Εὐρ., φροντίζουσαι, (παρβλ. Ἐπιστρέφομαι).

Μεταστροφάδην, ἐπίρ. Ἐκ μεταστροφῆς, γυρίζωντας ὀπίσω.

Μεταστροφή (ἡ), τὸ μεταστρέφειν ἢ μεταστρέφεσθαι, γύρισμα ὀπίσω (πρὸς τὸ ἄλλο μέρος), μεταβολή.

Μετα-στρωφάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Μεταστρέφω.

Μεταστύλιον (τό). οἰκοδόμημα μὲ πολλοὺς κατὰ σειρὰν στύλους, (Γαλλ.) galerie.

Μετα-στυφελίζω, Μ. ίξω. Σείων δυνατὰ μετατοπίζω.

Μετα-συγ-κρίνω, Μ. κρινῶ. (ἰατρ.) Ἀνανεόνω τὴν κρᾶσιν τοῦ σώματος διὰ τῆς διαφορήσεως τῶν νοσοποιῶν χυμῶν, (ὅθ.

Μετασύγκρισις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῆς διαφορήσεως τῶν νοσοποιῶν χυμῶν ἀνανέωσις τοῦ σώματος.

Μετασυγκριτικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς μετασύγκρισιν. » Φάρμακον —, « Ἰατρ.

Μετα-συμ-βάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. Συνεργῶ (Συντελῶ) κατά τι, βοηθῶ, (εἰς τὸν Ἱππκρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μέγα συμβάλλ.).

Μετα-συν-τίθημι, Μ. συνθήσω. Ξανασυνθέτω τι κατ' ἄλλον τρόπον.

Μετα-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω τι πρὸς ἄλλο μέρος, Μεθέλκω.

Μετα-σφαιρίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω (Ἀντικρούω) τὴν σφαῖραν πρὸς ἄλλο μέρος.

Μετασφαιρισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μετάσχεσις, εως (ἡ), = Μετοχή, μέθεξις.

Μετα-σχηματίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τὸ σχῆμα (τὴν μορφήν) τινὸς πράγματος, μεταποιῶ, μετασκευάζω.

Μετασχημάτισις, εως (ἡ) καὶ

Μετασχηματισμός (ὁ). μεταβολὴ τοῦ σχήματος, μεταμόρφωσις.

Μετάταξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Μετα-τάσσω (ττω), Μ. τάξω. Μεταβάλλω τὴν τάξιν (κυρ. στρατ.), βάλλω κατ' ἄλλον τρόπον εἰς τάξιν. ‖. (μσ. μὲ αἰτ. πρόθετ.) περνῶ (μεταβαίνω) ἀπὸ τὴν ὁποῖαν εἶμαι τάξιν εἰς ἄλλην, περνῶ πρὸς τὸ μέρος τινός.

Μετα-τίθημι, Μ. μεταθήσω. Τοποθετῶ τι ἀλλέως ἢ εἰς ἄλλο μέρος, μεταθέτω· μεταβάλλω. ‖. (μσ.) μετατάσσομαι, ἀλλάζω γνώμην (σύστημα), μεταβάλλομαι. » Τὸν βίον μετέθηκε, « Αρτ., ἀπέθανε. (καὶ μσ.) » Τὴν γνώμην (ἢ » Γνώμης) μετατίθεμαι, « Ἡρ., Ἀππ. » Μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα, « Ξεν. (καὶ ἀπολ.) » Γνοὺς πρόσθεν οὐκ εὖ, μετετέθην εὐβουλίᾳ, « Εὐρ. (ὅθ. ἐλλ.) » Μεταθέμενος (ἐπωνομάσθη ὁ Ἡρακλεώτης Διονύσιος ὡς μεταβὰς ἀπὸ τῶν Στωϊκ. εἰς τοὺς Κυρηναϊκούς).

Μετα-τίκτω, Μ. τέξομαι, Π. γεννῶ ἔπειτα (ὑστερώτερα).

Μετα-τρέπω, Μ. τρέψω. Γυρίζω ἀλλέως (πρὸς τὸ ἄλλο μέρος)· μεταβάλλω, (μσ. μὲ γεν.) φροντίζω. » Τῶν οὔ τι μετατρέπομ', οὐδ' ἀλεγίζω, « Ἰλ. Μ., (παρβλ.) Μεταστρέφω.

Μετα-τρέφω, Μ. θρέψω, Π. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) τρέφω (ἀνατρέφω) τινὰ μεταξὺ τινῶν.

Μετα-τρέχω, Μ. θρέξω ἢ θρέξομαι ἢ δραμοῦμαι. Τρέχων μεταβαίνω ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος. (μὲ αἰτ.) τρέχω κατόπιν τινὸς ἢ διά τι. » Βούλει Διοπείθη μεταδράμω; « Ἀρσφ.

†Μετα-τροπάζομαι, Μ. άσομαι, (γλσ.) ἢ

Μετα-τροπαλίζομαι, Μ. ισθήσομαι, Π. = Μετατρέπομαι, (ἰδιαιτ.) φεύγων γυρίζω ὀπίσω νὰ ἰδῶ ἂν μὲ κυνηγοῦν. » Οὔ τι μετατροπαλίζεο φεύγων, « Ἰλ. Υ., ἔφευγες ἀμεταστρεπτί, (παρβλ. Ἐντροπαλίζομαι).

Μετατροπὴ καὶ (Π.) Μετατροπία (ἡ). τὸ μετατρέπειν ἢ μετατρέπεσθαι, μεταβολή.

Μετάτροπος (ὁ, ἡ). ὁ μετατραπεὶς ἢ μετατρεπόμενος, ἀνάποδος. » Δαίμων —, « Αἰσχλ., ἡ μεταβολὴ τῆς τύχης. » Ἔργα μετάτρεπτα, « Ἡσύχ., τὰ δι' ἐκδικήσεως ἀνταποδιδόμενα.

Μετα-τρωπάω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ἀντὶ Μετατρέπω.

Μετα-τρωχάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Μετατρέχω.

Μετα-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταποιῶ τι κατ' ἄλλον τύπον, μετασχηματίζω.

Μετατύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μετασχημάτισις. (ἰδιαιτ. παρὰ Γραμ.) ἡ ἀπὸ συνθέτου εἰς ἁπλῆν μεταποίησις λέξεως (οἷον: Θέης ἄξιος, ἀντὶ Ἀξιοθέατος, Μέση ποταμῶν, ἀντὶ Μεσοποταμία κτλ.).

Μετ-αυγάζω, Μ. άσω, Π. βλέπω (διακρίνω) τι μακρόθεν ἢ ἀναμεταξύ. (ἀμτβτ.) λάμπω (φαντάζω) ἀνάμεσα εἰς.

Μετ-αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) ὁμιλῶ (δημηγορῶ) μεταξὺ τινῶν. (μὲ αἰτ.) ὁμιλῶ (ἀποτείνομαι) πρός τινα, (Γαλλ.) s'adresser.

Μεταῦθις, ἐπίρ. Π. ἔπειτα, μετέπειτα.

Μέταυλος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Μέσαυλος.

Μεταύριον, ἐπίρ. Μεθαύριον. » Ἡ μεταύριον (ἐνν. ἡμέρα), « ἡ μεθαυρινή.

Μεταυτίκα, ἐπίρ. Εὐθὺς μετὰ ταῦτα.

Μεταῦτις, Ἰων. ἀντὶ Μεταῦθις.

†Μέταυτος, Ἐπγρφ. ἀντὶ Μετά.

Μεταυγένιος (ὁ, ἡ). ὁ μεταξὺ ἢ ἐπὶ τοῦ αὐχένος.

Μετα-φέρω, Μ. μετοίσω (ἀόρ. Μετήνεγκα κτλ.). Φέρω τι ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο μέρος, μετακομίζω. (» Ὁ βαδίζων) μεταφέρει τὰ σκέλη, « Θφρ. (καὶ μσ.) » Μεταθείτωσαν δὲ (αἱ κύνες).. πυκνὰ μεταφερόμεναι, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Ἔστω τὸ ἐρώτημα, περὶ τοῦ αὐτοῦ μὲν, μετενηνεγμένον δὲ εἰς ποίησιν, « Πλάτ. 2) (ρτρ.) ἐκφράζω τι διὰ μεταφορᾶς. » Διὸ μεταφέρων φαίη τις ἂν αὐτὴν ἀρετὴν εἶναι φιλίαν, « Ἀρστ. » Αἰνιττόμενοι καὶ μεταφέροντες, « Δ. Χρσ.

Μετά-φημι, Μ. φήσω (ἀόρ. Μετέφην ἢ Μετέειπον κτλ.), Π. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) = Μεταυδάω, ὁμιλῶ μεταξὺ τινῶν ἢ πρός.

Μετα-φημίζω, Μ. ίσω καὶ Π. ίξω, = Μετονομάζω.

Μετα-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπάγω ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον, μεταβαίνω.

Μεταφοίτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μετάβασις.

Μεταφορά (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ μεταφέρειν, μετακόμισις. (ἰδιαιτ. ρτρ.) ἡ μεταγωγὴ λέξεως εἰς ἄλλην παρὰ τὴν συνήθη ἢ κυρίαν αὐτῆς σημασίαν (π. χ. Νέφος ἀντὶ Πλῆθος, Βλάστημα ἀντὶ Γέννημα κτλ.).

Μετα-φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεταφέρω.

Μεταφόρητος, ἡ ἢ ός, ον ἢ όν. Ὁ συνήθως μεταφερόμενος (μετακομιζόμενος) ἢ ἐπιδεκτικὸς μετακομίσεως. » Κατοικίδιος ὀπώρα οὐ μεταφορητή, « Εὐς.

†Μεταφορίζω Μ. ίσω. Ὁμοιάζω ὡς ἂν εἰ μετεφέρθην ἀπ' ἄλλου (εἶμαι παρμένος ἀπ' ἄλλου σύγγραμμα).

Μεταφορικός, ή, όν. Ἐκφρασμένος διὰ μεταφορᾶς. 2) (σπν.) ὁ μεταχειριζόμενος μεταφοράς.

Μεταφορικῶς, ἐπίρ. Διὰ μεταφορᾶς.

Μετα-φορτίζω, Μ. ίσω. Φορτόνω ἀντὶ τοῦ πρώτου ἄλλο φόρτωμα.

Μετα-φράζομαι, Μ. φράσομαι, Π. σκέπτομαι (στοχάζομαι) τι ἔπειτα ἢ (ἢ) μετ' ἄλλου.

Μετα-φράζω, Μ. φράσω. Ἐκφράζω τι ἀλλέως, τὸ μεταβάλλω κατὰ τὸ λεκτικὸν ὕφος, μεθερμηνεύω.

Μετάφρασις, εως (ἡ). ἡ κατ' ἄλλον τρόπον ἔκφρασις, ἡ μεταβολὴ τῆς φράσεως (τοῦ λεκτικοῦ ὕφους) λόγου· μεθερμήνευσις.

Μεταφραστής, οῦ (ὁ). ὁ μεταφράζων (μεταβάλλων [μεταφέρων κυρ. ἐπὶ τὸ σαφέστερον] τὴν φράσιν).

Μεταφραστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ συντελῶν πρὸς μετάφρασιν.

Μετάφρενον (τό), [μετά, φρήν]. τὸ ἐπάνω μέρος τῆς ῥάχης τὸ ἀντικρύζον εἰς τὸ διάφραγμα. (κατὰ δὲ τὸν θλγ. Γρη.) » Τὸ μεταξὺ νώτου ἢ ὀσφύος κατὰ τὴν τῶν νεφρῶν πρόσφυσιν, «

Μετα-φρίσσω (ττω), Μ. φρίξω. Ἀνατριχιάζω ἔπειτα.

Μεταφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβάλλω γνώμην (φρόνημα).

Μετα·φρουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω ὡς φρουρὸς ἢ Φυλάττομαι εἰς φρουρὰν ἄλλου, μεταβάλλω φρουράν.

Μεταφρούρησις, εως (ἡ). μεταβολὴ φρουρᾶς.

;Μεταφυσικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἀσχολούμενος εἰς τὰ μετὰ τὰ φυσικά.

Μεταφυτεία καὶ Μεταφύτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Μετα·φυτεύω, Μ. εύσω. Ἐβγάλλω φυτόν τι ἀπὸ πουθενὰ καὶ τὸ φυτεύω (τὸ ξαναφυτεύω) ἀλλοῦ.

Μετα·φύω, Μ. φύσω (μσ. ἀόρ. Μετέφυν κτλ.). Φυτρόνω ἢ Γεννῶμαι ἔπειτα. ‖. (μσ.) ἀλλάζω φύσιν, μεταπλάττομαι. » Φασὶ τὰς Ἠλιάδας ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ μεταφῦναι, « Φλσρ.

Μετα·φωνέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) = Μεταυδάω, λαλῶ μεταξύ τινων ἢ πρός τινα.

Μετα·φωτίζω, Μ. ίσω. Φωτίζω ἐξ ὑπαιμαιδῆς.

Μετα·χάζομαι (χ. Μ.), Π. ὑποχωρῶ, ὀπισθοδρομῶ.

Μεταχάλκευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Μετα·χαλκεύω, Μ. εύσω. Χαλκεύω ἢ Ξαναχαλκεύω (μέταλλόν) τι κατ' ἄλλον τρόπον, ξαναχύνω εἰς ἄλλο σχῆμα.

Μετα·χαρακτηρίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τὸν χαρακτῆρα (τὰ χαρακτηριστικά) τινος.

Μεταχαρακτηρισμός (ὁ). ἡ μεταβολὴ τοῦ χαρακτῆρος, ὁ κατ' ἄλλον τρόπον χαρακτηρισμός.

Μεταχάραξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Μετα·χαράσσω(ττω), Μ. άξω, (κυρ. ἐπὶ νομίσμ.) = Μετακόπτω. (ὅθ. μτφορ.) Μεταχαρακτηρίζω. » Πᾶν ὅσον ἐξ ὑπαιτίου τροφῆς καὶ διαίτης ἐν ταῖς ψυχαῖς κεκιβδήλευται μεταχαραττόμενοι πρὸς τὸ δόκιμον, « Φίλ.

Μεταχάσσεαι, Π. β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Μεταχάζομαι.

Μεταχείμασις, εως (ἡ). ὑστερινὸς (ὄψιμος) χειμών.

†Μεταχείρησις, εως (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μεταχείρισις.

Μετα·χειρίζω καὶ (μσ.) -ιζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Ἔχω ἢ Λαμβάνω τι μετὰ χεῖρας (ἀνὰ χεῖρας), = Διαχειρίζω, (κοιν.) μεταχειρίζομαι. » Λόγον δώσεις, τῶν μετεχείρισας χρημάτων, « Ἡρ. » Τὸν ἑαυτῶν φονέα μεταχειριζόμενοι, « Ἀντφ. » συναναστρεφόμενοι φιλικῶς, (παρβλ. Χρῶμαι). 2) (σπν.) μεταβάλλω τὴν χρῆσίν τινος πράγματος, τὸ μεταχειρίζομαι ἀλλέως. » Πρῶτοι Κορίνθιοι λέγονται ἐγγύτατα τοῦ νῦν τρόπου μεταχειρίσαι τὰ περὶ τὰς ναῦς, « Θκ.

Μεταχείριος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἔχει τις ἀνὰ χεῖρας (μετὰ χεῖρας).

Μεταχείρισις, εως (ἡ) καὶ

Μεταχειρισμός (ὁ). τὸ μεταχειρίζειν ἢ μεταχειρίζεσθαι, διαχείρισις.

Μετα·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Μετέχεα). Χύνω τι ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο μέρος, μεταχύνω.

Μεταχθόνιος (ὁ, ἡ), Π. = Μετέωρος, Μετάρσιος, (ἴδε καὶ Μεταχρόνιος ἢ παρβλ. Μετακόσμιος). 2) (σπν.) ἀντὶ Χθόνιος. γήϊνος, (Νόνν. Ἰωάνν. Κ', 18).

Μετάχοιρον (τὸ) καὶ †Μετάχοιρος (ὁ). τὸ μετὰ καιρὸν γεννηθὲν (ἐπιμ. βεβλαμμένον) χοιρίδιον.

Μετα·χρηματίζω, Μ. ίσω, = Μετονομάζω.

Μεταχρόνιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Μεταχθόνιος, μετέωρος (χρόνος γὰρ ὁ οὐρανός, κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ Ἡσ. Θεογ. 269). 2) = τῷ

Μετάχρονος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἀργὰ (μετὰ χρόνον) ἢ ἀνήκων εἰς τὸν μετέπειτα χρόνον, μέλλων. ὄψιμος. » Μεταχρόνιον τὸ τῶν ψήφων εὕρημα, « Εὐς.

Μετα·χρωματίζω, Μ. ίσω, = τῷ-

Μετα·χρώννυμι, Μ. χρώσω. Βάπτω τι εἰς ἄλλο χρῶμα· (ἐν γεν.) τῷ δίδω ἄλλην μορφὴν (ἄλλο σχῆμα).

Μεταχρωστέον, θετ. τοῦ Μεταχρώννυμι.

Μετα·χυμίζω, Μ. ίσω. Μεταβάλλω τὸν χυμόν τινος πράγματος.

Μετα·χωνεύω, Μ. εύσω. Χύνω (σκεῦός τι μετάλλινον) εἰς ἄλλο σχῆμα.

Μετα·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβαίνω εἰς ἄλλην θέσιν (χώραν), ἀναχωρῶ ἀλλοῦ. » Σπείρειν μὲν ὅταν γέρανος κρώζουσ' ἐς τὴν Λιβύην μεταχωρῇ, « Ἀρσφ. (καὶ κατὰ διάλυσ.) » Τόπων μετά ποι χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς, « Αἰσχλ. (καὶ μτνμ.) » Ὅταν ἄρξηται πήγνυσθαι καὶ εἰς δεξάχου φύσιν μεταχωρεῖν, « Αἰλ.

Μεταχώρησις, εως (ἡ). ἡ εἰς ἄλλο μέρος μετάβασις, ἀναχώρησις.

Μετα·ψαίρω, Μ. ψαρῶ, Π. μετακινῶ τι ἐλαφρὰ (χωρὶς δυσκολίας), (ἴδε καὶ

†Μετα·ψαλάσσω, Μ. άξω. Μετατοπίζω (Παραμερίζω) τι ἐγγίζοντάς το ἐλαφρά.

Μετα·ψηφίζομαι, Μ. ίσομαι. Μεταφέρω τι εἰς ἄλλον διὰ ψηφίσματος.

Μεταψήφισις, εως (ἡ). μεταβολὴ κατὰ συνέπειαν ψηφίσματος.

†Μετάψυξις, εως (ἡ), Γλσ. [μετά, ψύχω]. = Ἀνάψυξις, (κοιν.) ξανάσασμα.

;Μεταψύχωσις, εως (ἡ). = Μετεμψύχωσις.

Μετ·εγ·γράφω, Μ. γράψω. Ἀντὶ τοῦ ἤδη ἐγγεγραμμένου (καταγεγραμμένου) γράφω ἄλλο ἢ ἄλλον. » Ἵνα μὴ ἀλειφθῇ τὰ πονηρὰ γράμματα μόνον, ἀλλὰ καὶ μετεγγραφῇ τὰ βελτίονα, « Γργ.

Μετεγγυητής, οῦ (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Μεσεγγυητής.

Μετέγγυος (ὁ, ἡ). Ἀττ. ἀντὶ Μεσέγγυος.

Μετ·εγείρομαι, Μ. εγερθήσομαι. Σηκώνομαι ἐπάνω, ἐξυπνῶ.

Μετ·εγ·κεντρίζω, Μ. ίσω. Φυλλιάζω (Μβολιάζω) κατ' ἄλλον τρόπον ἢ ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο δένδρον.

Μετεγρόμενος, Π. μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Μετεγείρομαι.

Μετ·εγ·κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω (Ἐγκλίνω) τι πρὸς ἄλλο μέρος.

Μετέγκλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μετ·εγ·χέω, Μ. χεύσω, = Μεταχέω, μεταγγίζω.

Μετέειπον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ ἀχρ. Μετέπω ἀντὶ Μετάφημι.

Μετέησι, Π. Ἰων. ἀντὶ Μετῇ, γ'. ἑν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ

Μέτ·ειμι [μ. εἰμί]. Μ. μετέσομαι (παρτ. Μετῆν κτλ.). Εἶμαι (Ὑπάρχω, Εὑρίσκομαι) μεταξύ τινων, (καὶ ἐπὶ πραγμ.) γίνομαι ἐν τῷ μεταξύ. » Ζωοῖσι (» Φθιμένοισι. » Ἀθανάτοισι) μετεῖναι, « Ὁμ. » Οὐ γὰρ πανσωλή γε μετέσσεται, « Ἰλ. Β. 2) (τριτπρσ. ἢ κατὰ μτχ. μὲ γεν. ἢ δοτ.) μετέχω ἀπὸ ἢ ἔχω δικαίωμα εἴς τι, μοὶ ἀνήκει. » Ἀρετῆς οὐδὲν μέρος μέτεστι τοῖς πονηροῖς, « Ἰσκρ. » Τούτοισι μὲν δὴ μέτεστι (τοῦ ἱροῦ)· ὅσοι δὲ ἄλλου ἔθνεός εἰσι, τούτοισι δὲ οὐ μέτα, « Ἡρ. » Ὡς οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδάμνου, « Θκ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Οὐ μετῆν αὐτοῖς κτανεῖν, « Σοφ.

Μέτ·ειμι [μ. εἶμι], Μ. μέτειμι (παρτ. Μετῄειν κτλ.), = Μετέρχομαι (τοῦ ὁπ. ὁ ἐνεστ. σημαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ μέλλ.).

Μετεῖναι, ἀπαρ. τοῦ Μέτειμι (μετά, εἰμί).

Μετείς, Ἰων. ἀντὶ Μεθείς, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Μεθίημι.

Μετεισάμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Μετελθών, μσ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Μέτειμι (μετέρχομαι).

Μετ·εισ·βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐβγαίνω ἀπὸ ἓν καὶ ἐμβαίνω εἰς ἄλλο μέρος.

Μετ·εισ·δύνω καὶ (μσ.) δύομαι, Μ. δύσω, -ομαι (ἀόρ. Μετεισέδυν κτλ.). Τρυπόνω (Χώνομαι, Περνῶ μὲ τρόπον) ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, μεταβάλλω ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην φωλεὰν (ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἄλλο ὄστρεον) καθὼς οἱ κοχλιοδύται.

Μετ·εισ·έρχομαι, Μ. εισελεύσομαι (ἀόρ. Μετεισῆλθον κτλ.). Ἐμβαίνω ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο μέρος, = Μετεισδύνω.

Μετείω, Π. Ἰων. ἀντὶ Μεθῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Μεθίημι.

Μετ·εκ·βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐβγαίνω ἀπὸ καὶ ἐμβαίνω εἰς. » Μεταβὰς ἐκ τοῦ ἅρματος εἰς τὴν ναῦν, « Ἡρ. (;) » Μετεκβαίνεσκε ἐκ τοῦ ἅρματος εἰς ἁρμάμαξαν (Ἡρ. Ζ, 41) ». (ἢ μτφρ.) » Εἰ μετεκβαῖμεν εἰς ἕτερόν τινα νόμων πέρι λόγον, « Πλάτ.

Μετ·εκ·βιβάζω, Μ. άσω. Ἐβγάζων ἀπὸ μεταβιβάζω εἰς, (συγχ. τῷ Μετεμβιβάζω).

Μετεκβολή (ἡ). ἐκβολὴ καὶ μεταβολή.

Μετεξειλόμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Μετεξαιρέομαι.

Μετ·εκ·δέχομαι Μ. δέξομαι, Π. δέχομαί τι ἀμέσως παρ' ἄλλου, διαδέχομαι. (μτφορ.) ἕπομαι μετέπειτα.

Μετ·εκ·δίδωμι, Μ. εκδώσω. Τὸ ἐκδοθὲν εἰς ἐμὲ παρ' ἄλλου ἐκδίδω καὶ ἐγὼ πάλιν εἰς ἄλλον.

Μετέκδυμα (τὸ). φόρεμα διὰ μετάλλαγμα, (πλθ.) ἀλλαξιαῖς φορέματα, [ἐκ τοῦ

Μετ·εκ·δύομαι, Μ. δύσομαι. Ἐκδύομαι ἓν φόρεμα καὶ ἐνδύομαι ἄλλο, μεταλλάζω συχνὰ φορέματα.

Μετ·εκ·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Μετεξέλαβον κτλ.). Λαμβάνω μέρος ἀπό τινος, Μεταλαμβάνω.

Μετ·εκ·μισθόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκμισθῶ εἰς ἄλλον, (ἢ καθὼς ἐσυνειθίσαν νὰ λέγωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα) ὑπενοικιάζω.

Μετ·εκ·πνέω, Μ. πνεύσω, Π. (μὲ δοτ.) ἐκπνέω μεταξὺ (ἐν τῷ μέσῳ) τῶν.

;Μετ·εκ·φέρω, Μ. εξοίσω (ἀόρ. Μετεξήνεγκα κτλ.). Ἐβγάλλω καὶ μεταφέρω τι ἀπό. » Τὰς δὲ μετεξέφερον (ἐξέφερον. » Τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον), « Ἰλ. Ψ.

Μετ·εγ·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεταχωρέω.

;Μετ·ελέγχω, Μ. ελέγξω. Δι' ἐλέγχων μεταπείθω.

Μετελεύσομαι, μέλλ. καὶ

Μετελευστέον, θετ. τοῦ Μετέρχομαι.

Μετ·εμ·βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐμβαίνω (Μεταβαίνω) εἰς ἄλλο πλοῖον. » Δότε μοι σῶμα καὶ μετεμβήσομαι, « Φλσρ.

Μετ·εμ·βιβάζω, Μ. άσω. Ἐμβάζω τι ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο πλοῖον ἢ ἀντὶ τοῦ προϋπάρχοντος ἐντὸς αὐτοῦ ἄλλο. » Ἐρέτας—, « Πολύαιν.

Μετέμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Μετεῖναι.

;Μετ·εμ·πολάω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεταπωλέω.

Μετέμφυτος (ὁ, ἡ). φυτευμένος ἢ μβολιασμένος ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλο μέρος, μεταφυτευμένος.

Μετ·εμ·ψυχόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβιβάζω τὴν ψυχὴν ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο σῶμα.

Μετεμψύχωσις, εως (ἡ). ἡ μετάβασις τῆς ψυχῆς ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο σῶμα.

Μετένδεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μετενδέω.

Μετ·εν·δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Μετ·εν·δέω-ῶ, Μ. δήσω. Λύνω τι ἀπὸ πουθενὰ καὶ τὸ δένω ἀλλοῦ (εἰς ἄλλο δεσμωτήριον).

Μετ·εν·διδύσκω καὶ

Μετ·εν·δύω, Μ. δύσω (μσ. ἀόρ. Μετενέδυν κτλ.). Ἐνδύω (ἢ μσ. Ἐνδύομαι) ἀλλέως (μὲ ἄλλο ἔνδυμα), ἀλλάζω τὰ ἐνδύματά (μου ἢ ἄλλου), μεταλλάζω. 2) (μσ. ἢ αὐτπθ.) = Μετεισδύνω. » Ὡς μετενδυομέναν τᾶν ψυχᾶν ἐς γυναικῆα σκάνεα, « Τίμ. Λκρ.

Μετενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Μετενεκτέον, θετ. καὶ

Μετενήνοχα, πρκ. τῆς ὁρσ. τοῦ Μεταφέρω.

Μετ·εννέπω (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) = Μετάφημι, ὁμιλῶ μεταξύ τινων ἢ πρός.

Μετ·εν·σωματόω-ῶ, Μ. ώσω. Μετεμβιβάζω ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο σῶμα.

Μετενσωμάτωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἀπὸ σώματος εἰς σῶμα μετάβασις, μετεμψύχωσις.

Μετ·εν·ταφιάζω, Μ. άσω. Μεταβάλλω τὰ ἐντάφιά τινος, τὸν ἐνταφιάζω ἀλλοῦ ἢ ἀλλέως.

Μετ·εν·τίθημι, Μ. ενθήσω. Ἐμβάλλω ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος.

Μετ·εξ·αιρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Μετεξειλόμην κτλ.). Ἐβγάλλω τι ἀπὸ πουθενὰ καὶ τὸ μεταφέρω ἀλλοῦ.

Μετ·εξ·αν·ίστημι, Μ. αναστήσω, = Μετανίστημι, βιάζω τινὰ νὰ μεταναστεύσῃ, μετατοπίζω διὰ τῆς βίας.

Μετ·εξ·αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω (Ἀδειάζω) τὸ νερὸν ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος.

Μετεξάρτυσις, εως (ἡ). τὸ κατ' ἄλλον τρόπον στήσιμον, διόρθωμα (ἴσασμα) μηχανῆς ἢ ὁπ. δὲν εἶνε καλῶς στημένη.

Μετεξειλόμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Μετεξαιρέομαι.

Μετεξέτερος, η, ον, Ἰων. Π. ἄλλος (ἑτερός) τις· (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) τινὲς ἐξ αὐτῶν, μερικοί. » Λόπιμον κάρυον Εὐβοέες, βάλανον δὲ μετεξέτεροι καλέσαντο, « Ἀθ. » Ἐπιτήδεια δὲ πρὸς τὰ τοιαῦτα ἢ τῶν ἐναίμων μετεξέτερα, « Ἱππκρ.

Μετεόν, Ἰων. ἀντὶ Μετόν, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Μέτειμι.

Μετέπειτα, ἐπίῤ. Π. = Ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, ὑστερώτερα.

Μετ·επι·γράφω, Μ. γράψω. Ἐπιγράφω ἀλλέως, ἀλλάζω τὴν ἐπιγραφήν.

Μετεπίδεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Μετ·επι·δέω, Μ. δήσω. Δένω (κυρ. πληγήν) μὲ ἄλλο (νέον) δέσιμον, ἀλλάζω τὸ δέσιμον (Γαλλ. l'appareil) τῆς πληγῆς.

;Μετ·επι·τηδεύω, Μ. εύσω. Ἀλλάζω τρόπον ζωῆς (ἐπιτηδεύματος).

(Μετ·έπω), Π. = Μετάφημι, (ἄχρ. ἐνς. τοῦ Μετέειπον).

Μετ·εράω-ῶ, Μ. άσω, = Μεταχέω.

Μετ·έρχομαι, Μ. μετ·ελεύσομαι (ἀόρ. Μετῆλθον κτλ.). Ὑπάγω (Μεταβαίνω) πρός. (μὲ αἰτ. προθετ.) » Μετελθὼν πρὸς Ἀντωνῖνον, « Ἡρωδ. » Ἀπὸ τῶν πραγμάτων εἰς τοὺς ἄνδρας μετεληλυθώς, « Αχ. » Ἄρης πολεμόνδε μέτεισιν, « Ἰλ. Ν. (καὶ ἐλλ.) » Ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι, « Αχ. » Ἐν ᾧ δὲ τούτους μετῄεσαν, « Ἡρ. » Ἐκέλευσα τὴν ἄνθρωπον τὴν ὑπακούσασαν μετελθεῖν αὐτὸν ὅπου εἴη, « Δμ. » Ὡς δὲ ἀφικνεῖται ὁ Θεόφημος μετελθούσης αὐτὸν τῆς ἀνθρώπου, « αὐτ. (ἢ πρὸς μτχ.) » Μετῄεσαν ἄξοντες, « αὐτ. (καὶ δοτ. Π.) » Κούρῃσιν ἐϋπλοκάμοισι μετελθών, « Ὀδ. Ζ. » Λέων ἀγέληφι μετελθών, « Ἰλ. Π. 2) ὑπάγω κατόπιν (ἐναντίον ἢ πρὸς ἀπόκτησίν) τινος, ζητῶ· καταγίνομαι εἴς τι· κυνηγῶ, καταδιώκω· (συνῃδχ.) ἐκδικοῦμαι· τιμωρῶ. » Μετῆλθον δέρας, « Σοφ. » Μετέλθετε τοὺς φῶρας ῥινηλατοῦντες, « Συν. » Πατρὸς ἐμοῦ κλέος μετέρχομαι, « Ὀδ. Γ. (ἢ χ. πτ.) » Ἴθ', ἐγὼ δὲ μέτειμι, « Ἰλ. Ζ., ἔρχομαι κατόπιν. (ἢ μτνμ.) » Ἀγορανομίαν (» Ὑπατείαν) μετῄει, « Πλ. » Μετῆσαν χρώματα, « Ἀρσφ. » Ἔργα γάμοιο μετέρχεο, « Ἰλ. Ε. » Μετέρχομαι τὸν φονέα τοῦ πατρός, « Ἀρσφ. » Μετελθεῖν γάμους Ἑλένης ὑβρισθέντας, « Εὐρ. » Πληγαῖς μετῆλθε τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, « Συν. 3) (τρπ. μὲ δοτ. ὀργ. ἐκ δ'.) μεταχειρίζομαι (φέρομαι πρὸς) τινα οὕτως ἢ ἄλλως. » Ἐπεί με λιτῇσι μετέρχεαι, « Ἡρ., μὲ παρακαλεῖς. (καὶ ἐλλ.) » Μετέρχομαί σε πρὸς θεῶν εἰπεῖν τἀληθές, « αὐτ. » Θυσίῃσι σφέας μετῄισαν, « αὐτ., ἐτίμων με. » Ἀπάτῃ μετῆλθον αὐτούς, ὡς κτλ., « Παυσ., τοὺς ἠπάτησαν.

Μετέσπον, Π. ἀόρ. β', τοῦ Μεθέπω.

Μετέσσυτο, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Μετασεύομαι.

Μετεστεώς, ῶσα, ώς, Ἰων. ἀντὶ Μεθεστηκώς.

Μέτεστι, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Μέτειμι (μετά, εἰμί).

Μετέστιχον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Μεταστείχω.

Μετέσχηκα, πρκ. τοῦ Μετέχω.

†Μετεύαδε, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μέγ' εὔαδε.

Μετ·εύχομαι, Μ. εὔξομαι, Π. εὔχομαι ἀλλέως, ἀλλάζω τὴν εὐχήν μου.

Μετ·έχω, Μ. μεθέξω (ἀόρ. Μετέσχον κτλ.). (μὲ αἰτ. ἢ ἐλλ. μὲ γεν.) Ἔχω ἢ Λαμβάνω μέρος ἀπό τινος, γίνομαι μέτοχος, συναπολαμβάνω. ‖. (οὐσ.) » Μετέχον (τό), « Ἀρστ., τὸ συγκεκριμένον.

Μετέω, ἀντὶ Μετῶ, ὑποτ. τοῦ Μέτειμι (μετά, εἰμί).

Μετεωρία (ἡ). ῥεμβασμός, ἀπροσεξία, (Γαλλ.) distraction.

Μετεωρίζω [μετέωρος], Μ. ίσω. Σηκόνω τι ὑψηλὰ (εἰς τὸν ἀέρα), ὑψόνω, ἀνυψόνω (κυρ. καὶ μτφορ.)· (ναυτ.) ἐβγαίνω (ἢ ἐλλ. ἀρμενίζω) εἰς τὸ πέλαγος· (ἰατρ.) πρήσκω, -ομαι. ‖. (μσ.) εἶμαι μετέωρος (ἀμφίβολος ἢ ἄστατος ἢ ὑπερήφανος)· ἐπαίρομαι· ξεπαίρνομαι. » Μετεωρισθέντων δὲ τῶν Βοιωτῶν διὰ τὴν εὐημερίαν, « Σδ. » Ὑπὸ γὰρ λόγων ὁ νοῦς τε μετεωρίζεται ἐπαίρεταί τ' ἄνθρωπος, « Ἀρσφ.

Μετεώρισις, εως (ἡ) καὶ

Μετεώρισμα (τὸ) καὶ

Μετεωρισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὕψωσις (εἰς τὸν ἀέρα)· (μτφορ.) ἔπαρσις· ἀστασία· ἀβεβαιότης.

Μετεωριστής, οῦ (ὁ). ὁ συνειθίζων νὰ μετεωρίζεται, ὑψηλόφρων, οἰηματίας, ὑπερήφανος. » Συρακόσσαις πεδωριστὰ πόλει, « Θκρ.

Μετεωροβάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ βαίνων (περιπατῶν) μετέωρος, ἀεροβατῶν, ὑψηλόφρων ἢ κοῦφος, κενόδοξος.

Μετεωροδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μεγάλας ἐλπίδας.

Μετεωροθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων μετέωρος εἰς τὸν ἀέρα (χαρακτηριστικὸν τινῶν ἱεράκων).

Μετεωροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, Κωμ. ἀντὶ Μετεωρολογέω, ὁμιλῶ ἀδιακόπως (κοπανίζω ὁλονέν) περὶ μετεώρων, ἀεροβατῶ,

Μετεωρολεσχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μεταρσιολεσχέω, [ἐκ τοῦ

Μετεωρολέσχης, ου (ὁ), = Μεταρσιολέσχης, Μετεωρολόγος.

Μετεωρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ πραγματεύομαι περὶ τῶν μετεώρων (τῶν φαινομένων τῆς ἀτμοσφαίρας, [ἐν γέν.] τῶν οὐρανίων).

Μετεωρολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ περὶ τῶν μετεώρων ὁμιλία ἢ πραγματεία.

Μετεωρολογικός, ή, όν (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὴν μετεωρολογίαν.

Μετεωρολόγος (ὁ). ὁ ὁμιλῶν ἢ πραγματευόμενος περὶ τῶν μετεώρων (τῶν οὐρανίων ἢ ὑπερκοσμίων πραγμάτων [καὶ ἰδιαιτ.] τῶν φαινομένων τῆς ἀτμοσφαίρας), ἀστρονόμος ἢ ἀστρολόγος· (συνκδχ.) μεγαλορρήμων, ἀγύρτης. » Ἐλήλεγκται γὰρ ἡ πλάνος τῶν μετεωρολόγων τέχνη περὶ τὸ μέλλον τυφλώττουσα, « Νικηφ. Οὐραν.

Μετεωροποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μετεωρίζω.

Μετεωροπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγίνομαι (Ἐνδιατρίβω) εἰς τὴν ἔρευναν τῶν μετεώρων (οὐρανίων) πραγμάτων, (συγχ. τῷ Μετεωροπορέω).

Μετεωροπόλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἔρευναν τῶν μετεώρων (οὐρανίων) πραγμάτων.

Μετεωροπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ μετέωρος (ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα).

Μετεωροπορία (ἡ). ἡ μετέωρος πορεία, ἀεροπορία. » Ἡ Βελλεροφόντου, « Εὐς.

Μετεωροπόρος (ὁ, ἡ). ὁ πορευόμενος διὰ τοῦ ἀέρος (μετέωρος), (συνκδχ.) ἀεροβατῶν, ὑψηλοφρονῶν.

;Μετεωρόρριζος (ὁ, ἡ). (βτν.) ὁ ἔχων μετεώρους (ἐπιπολῆς) τὰς ῥίζας.

Μετέωρος (ὁ, ἡ), [μετὰ ἀείρω]. ὁ ὑπεράνω ἢ ὑπεράνωθέν τινος, ὑψηλός. » Οἰκήματα διπλᾶ, τὰ μέν, ὑπόγαια, τὰ δέ, μετέωρα ἐπ' ἐκείνοισι, « Ἡρ. » Εἰς τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως καταφεύγει, « Θκ. » Ἀπὸ τοῦ μετεώρου, « αὐτ., ἀπὸ τοῦ ὕψους. 2) σηκωμένος ἐπάνω (εἰς τὸν ἀέρα), ὑψωμένος· πρησμένος, φουσκωμένος· ἐπιπόλαιος. (ναυτ.) ἀραγμένος ἢ πλέων ἀνοικτὰ (εἰς τὸ πέλαγος). » Ἅρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πίλνατο, ἄλλοτε δ' αἴξασκε μετήορα, « Ἰλ. Ψ. » Ἄρας μετέωρον ἐς τὸ βέραθρον ἐμβαλῶ, « Ἀρςφ. » Μετεώρους ἐξεκόμισαν τὰς ἁμάξας, « Ξεν. » Ἵππος μετέωρος, « αὐτ. σηκωμένος εἰς τὰ 'πισινά του πόδια, (ἐν γέν.) γαῦρος, ὑψαύχην. » Φλέβες μετέωροι καὶ βατεταμέναι, « Γαλ. » Μετέωρα καὶ οὐ βαθύρριζά ἐστι, « Θφρ. » Μετεωρότερον πνεῦμα, « Γαλ., κοντὴ ἀναπνοή. »Ὀλκὰς ὥρμει μετέωρος, « Θκ. » Καθορῶσι τὰς ναῦς τῶν Κερκ. μετεώρους τε καὶ ἐπὶ σφᾶς πλεούσας, « αὐτ. (καὶ μτφορ.) » Τινὰ τῶν Καλλισθένους ὄντα οὐχ ὑψηλά, ἀλλὰ μετέωρα, « Λογγ. ‖. (ἰδιαιτ. δὲ καὶ συνήθ.) » Μετέωρα (τὰ), τὰ οὐράνια σώματα, ἢ τὰ φαινόμενα τῆς ἀτμοσφαίρας. 3) (μτνμ.) ἐκκρεμής· ἀμφιρρεπής· ἀνήσυχος (καρδιοκτυπῶν) διὰ τὴν ἔκβασίν τινος πράγματος· ἄστατος, (κοιν.) ξεπαρμένος. (ἐνίοτε) ὑπερήφανος. » Ἔτι γὰρ τῶν πραγμάτων ὄντων μετεώρων, καὶ τοῦ μέλλοντος ἀδήλου, « Δμ. » Ὁ δὲ μετέωρος ἦν πρὸς πᾶσαν καινοτομίαν, « Σδ. » Δίκη-, « Ἡρωδ. » Ἀρχὴ -, « αὐτ., ἡ μεσοβασιλεία. » Πόλεις μετέωροι πρὸς ἀπόστασιν, « Σδ. » Ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πραττομένων μετέωρος, « Λκ. » Γαῦρος τε γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι, « αὐτ. » Μὰψ αὔτως κεν ἔπειτα μετήορα τε θρυλίζοι, « Ὁμ. Ὕμν., —Ἀνεμώλια βάζοι.

Μετεωροσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ τὰ μετέωρα (τὰ φαινόμενα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς ἀτμοσφαίρας).

Μετεωροσκοπικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὴν παρατήρησιν τῶν μετεώρων.

Μετεωροσκόπιον (τὸ). μαθηματικόν τι ἐργαλεῖον πρὸς παρατήρησιν τοῦ ὕψους (ἐξάρματος) τῶν ἀστέρων.

Μετεωροσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν τὰ μετέωρα (τὰ φαινόμενα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς ἀτμοσφαίρας).

Μετεωροσοφιστής, οῦ (ὁ), Κωμ. φιλόσοφος μετεωρολέσχης, σοφιστὴς ἰδεολόγος.

Μετεωροσύνη (ἡ), Π. = Μετεωρία.

Μετεωροφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος μετέωρος, ὑπερύψηλος.

Μετεωροφέναξ, ακος (ὁ), Κωμ. ὁ φενακίζων (ἐξαπατῶν) τοὺς ἀκροατὰς του διὰ σοφιστικῆς μετεωρολογίας.

Μετεωροφρονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑψηλοφρονέω.

Μετεώρως, ἐπίρ. Ἐν μετεώρῳ ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα. (τρπ.) ἀμφιρρεπῶς, (Γαλλ.) en suspens.

Μέτηλυς [μετά, ἔρχομαι], υδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐλθὼν (μετοικήσας) ἀπ' ἄλλον τόπον » Κόλχοι, μετήλυδας Αἰγύπτοιο, « Διον.

Μετημάτιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Μεθημερινός.

Μετηνέμιος (ὁ, ἡ), Π. ἐναέριος. 2) ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος.

Μετήορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μετέωρος.

Μετήσεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Μεθήσεσθαι, μσ. μέλλ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Μετίει ἢ (ὀρθότ.) Μετ' εἶ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. καὶ

Μετίετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἢ πθ. παρτ. τοῦ

Μετίημι, Μ. μετήσω, Ἰων. ἀντὶ Μεθίημι.

Μετίσχω, Μ. μετασχήσω, Ἀττ. ἀντὶ Μετέχω.

Μετιτέον, θετ. τοῦ Μέτειμι (μετέρχομαι).

;Μετοιακίζω, Μ. ίσω. Μεταστρέφω τὸ πλοῖον διὰ τοῦ οἴακος.

Μετοικεσία (ἡ), = Μετοίκησις ἢ Μετοικία.

;Μετοικέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μέτοικος.

Μετοικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλλάζω (Μεταβαίνω εἰς) ἄλλην κατοικίαν, εἶμαι (κατοικῶ πουθενὰ ὡς) μέτοικος. » Ἄνδρα τὸ μὲν γένος Μεγαρέα, μετοικοῦντα δ' Ἀθήνησι, « Δμ. » Πολὺ γὰρ ἀθλιώτερον παρὰ τοῖς αὐτοῦ πολίταις ἠτιμωμένον οἰκεῖν ἢ παρ' ἑτέροις μετοικεῖν, « Ἰσκρ. (καὶ πρὸς γεν.) » Μετοικεῖν τῆσδε γῆς ἡμᾶς, « Αἰσχλ., μετέχειν αὐτῆς (ὡς μετοίκους;).

Μετοίκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μετάβασις εἰς ἄλλην κατοικίαν, μετανάστευσις.

Μετοικία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις (νὰ κατοικῇ πουθενὰ ὡς) μέτοικος. » Πάντες ἂν οἱ ἀπόλιδες τῆς Ἀθήνησι μετοικίας ὀρέγοιντο, « Ξεν. 2) = Μετοίκησις (;). » (Τὴν δὲ Ἀττικὴν) διὰ τὰς μετοικίας ἐς τὰ ἄλλα μὴ ὁμοίως αὐξηθῆναι, « Θκ.

Μετοικίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (Ὑποχρεόνω) τινὰ νὰ μετοικήσῃ, μεταφέρω τοὺς κατοίκους τόπου τινὸς εἰς ἄλλον, τοὺς κατοικίζω ἀλλοῦ, (ἐν γέν.) μετατοπίζω. ‖. (μσ.) = Μετοικῶ.

Μετοικικός, ή, όν καὶ

Μετοίκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς μέτοικον. » Ζεὺς —, « Φρύν., ὁ προστατεύων τοὺς μετοίκ. ‖. (οὐσ.) Μετοίκιον (τὸ), (ἐνν. τέλος), τὸ πληρονόμενον κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν μετοίκων καὶ » Μετοίκια (τὰ), ἡ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἀπὸ τῶν χωρίων εἰς τὴν πόλιν μετοικήσεως τῶν Ἀθηναίων τελουμένη ἑορτή.

Μετοίκισις, εως (ἡ), = Μετοικισμός, (συγχ. τῷ Μετοίκησις).

Μετοικισμός (ὁ). τὸ μετοικίζειν ἢ μετοικίζεσθαι.

Μετοικιστής, οῦ (ὁ). ὁ μετοικίζων τοὺς κατοίκους ἑνὸς τόπου εἰς ἄλλον.

Μετοικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκοδομῶ ἐκ νέου ἢ ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλο μέρος.

;Μετοικοδόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μετοικήσας ἀπό τινων ὡς μέτοικος εἰς τὸν ἴδιον του οἶκον (δόμον).

Μέτοικος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ὁ κατοικῶν ἀλλαχοῦ (ὄχι εἰς τὴν πατρίδα του). (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ξένος καταστημένος (ἐπὶ πληρωμῇ φόρου) εἰς τὸν τόπον, μὴ πολίτης. » Ἰσηγορίαν καὶ τοῖς δούλοις πρὸς τοὺς ἐλευθέρους ἐποιήσαμεν, ἢ τοῖς μετοίκοις πρὸς τοὺς ἀστούς, « Ξεν.

Μετοικοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ διωρισμένος νὰ ἐπιτηρῇ (νὰ ἐπιστατῇ εἰς) τοὺς μετοίκους.

Μετοίσω, μέλλ. τοῦ Μεταφέρω.

Μετοίχομαι, Μ. οιχήσομαι, Π. (μὲ αἰτ.) = Μετέρχομαι, ὑπάγω κατόπιν (πρὸς ἀναζήτησιν ἢ καταδίωξιν) τινος, ἀπέρχομαι πρός.

Μετοιωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Μεταβάλλω τὸν οἰωνὸν (ἀπὸ κακοῦ εἰς καλόν).

Μετοκλάζω, Μ. άσω, Π. συχνοκάθημαι ἀνακούρκουδα, λυγοῦν πολλάκις ἐν τῷ μεταξὺ τὰ γόνατά μου. »Τί ποτε μετακλάζεις πωτωμένη ὄζον ἀπ' ὄζω; « Ἐπγρ.

†Μετοκωχή (ἡ), γλσ. ἀντὶ Μετοχή.

Μετολισθαίνω, Μ. ολισθήσω. Ὀλισθαίνων μεταβαίνω.

Μετόν, μτχ. οὐδ. τοῦ Μέτεστι.

Μετονομάζω, Μ. άσω. Μεταβάλλω τινὸς τὸ ὄνομα· (γρμτ.) μεταχειρίζομαι ἄλλο οὐσιαστ. ὄνομα ἀντὶ ἄλλου, (ὅθεν

Μετονομασία (ἡ). μεταβολὴ τοῦ ὀνόματος· (γρμτ.) χρῆσις ἄλλου ἀντ' ἄλλου οὐσιας. ὀνόματος, (παρβλ. Μετωνυμία).

;Μετόπη (ἡ), [μετά, ὀπή], (ἀρχιτεκτ.) τὸ μεταξὺ τῶν τριγλύφων διάστημα.

Μετόπιν, ἐπίρ. = Μετόπισθε.

Μέτοπις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μέτ' ὄπις.

Μετόπισθε (σθεν), ἐπίρ. Κατόπιν, ἀπ' ὀπίσω· (χρν.) ἔπειτα, μετέπειτα.

Μετόπωρα, ας (ἡ), = Μετόπωρον.

Μετοπωρίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω μετόπωρον.

Μετοπωρινός, ή, όν. Φθινοπωρινός, ἀνήκων εἰς τὸ -

Μετόπωρον (τὸ), [μετά, ὀπώρα]. τὸ φθινόπωρον, (κυρ.) τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου, [ἐκ τοῦ

Μετόπωρος (ὁ, ἡ), = Μετοπωρινός.

Μετορμίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Μεθορμίζω.

Μετόρχιον (τὸ), [μετά, ὄρχος]. τὸ μεταξὺ δύω σειρῶν δένδρων ἢ κλημάτων διάστημα.

†Μετοσσέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. [μετά, ὄσσε]. γυρίζω τὰ 'μμάτια μου ἀλλοῦ.

Μετουσία (ἡ), [μέτειμι]. μετοχή, μέθεξις, ἀπόλαυσις.

Μετουσιασμός (ὁ), = Μετουσία.

Μετουσιαστικός, ή, όν. Ὁ ἐμφαίνων μετουσίαν· (γρμτ.) ὁ συνεμφαίνων διὰ τῆς παραγωγῆς καὶ μετοχὴν τῆς οὐσίας τοῦ πρωτοτύπου του, (π. χ. Λίθινος).

;Μετουσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τὴν οὐσίαν τινὸς πράγματος· τὸ μεταβάλλω κατ' οὐσίαν (ὄχι κατ' εἶδος), (Θθ.

;Μετουσίωσις, εως (ἡ). ἡ τῆς οὐσίας (ἡ κατ' οὐσίαν μόνον καὶ ὄχι κατ' εἶδος) μεταβολή.

Μετοχέτευσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Μετοχετεύω, Μ. εύσω. Μεταφέρω δι' ὀχετοῦ τὸ νερὸν εἰς ἄλλο μέρος.

Μετοχή (ἡ). τὸ μετέχειν, μέθεξις, κοινωνία· (γρμτ.) ἓν ἀπὸ τὰ μέρη τοῦ λόγου (ὡς μετέχον καὶ τοῦ ῥήματος καὶ τοῦ ὀνόματος).

Μετοχικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) μετοχήν. »Μετοχικόν, « Γρμ., ἡ μετοχή.

Μετοχλίζω, Μ. ίσω, Π. μετατοπίζω τι διὰ τοῦ μοχλοῦ ἢ ὡς διὰ μοχλοῦ (δηλ. μὲ δύναμιν).

Μετοχμάζω, Μ. άσω, Π. μεταφέρω ἀλλοῦ, μετατοπίζω.

Μέτοχος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ μετέχων τινός.

†Μετραπατάω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μητραγυρτέω.

Μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίρνω τὸ μέτρον τινὸς πράγματος· (μτνμ.) περνῶ, διαβαίνω· (τρπ.) κρίνω· ἐξετάζω. » Παρασάγγαις μετρεῖν, « Πλ. (καὶ μτνμ.) »Πέλαγος μετρήσαντες, « Ὀδ. Γ., διαπλεύσαντες. (καὶ ἀλλ.) »Προτέρω ἐμέτρεον, « Ἀπλλν., ἔπλεεν παρεμπρός· (καὶ τρπ.) »Τῇ γὰρ αὐτῶν ἀκακίᾳ τοὺς πέλας μετροῦσιν, « Ἀρςτ. » Τῇ γαστρὶ μετρεῖν τὴν εὐδαιμονίαν, « Δμ., φρονεῖν ὅτι συνίσταται εἰς τὸ τρώγειν καὶ πίνειν. (καὶ μσ.) »Μετρεῖσθαι ἴχνη τινός, « Σοφ., ἀνιχνεύειν. (καὶ πθ.) » Μακροὶ μετρηθεῖεν ἂν χρόνοι, « αὐτ., πολλὰ χρόνια εἶνε περασμένα. 2) δίδω (καὶ μσ. 'παίρνω) τι μὲ τὸ μέτρον. » Ἐὰν ἐξ ἐπικλήρου τις γένηται, κρατεῖν τῶν χρημάτων, τὸν δὲ σῖτον μετρεῖν τῇ μητρί, « Δμ. »Τὴν ἴσην μετρεῖν τινι, « Παροιμ., ἀνταμείβειν διὰ τῶν ἴσων, (Γαλλ.) rendre la pareille. (καὶ μσ.) » Καθ' ἡμίεκτον μετρούμενοι τὰ ἄλφιτα, « Δμ. » Τὸν κάκιστον μετρουμένους σῖτον τοὺς στρατιώτας, « Πλ.

Μετρηδόν, ἐπίρ. Μὲ ἢ Κατὰ τὸ μέτρον. » Ἔπος ἔγραφε μετρηδόν, « Νόνν., ἐμμέτρως, διὰ στίχων.

Μέτρημα (τὸ). τὸ διδόμενον ἢ λαμβανόμενον μὲ τὸ μέτρον, (ἰδιαιτ.) ταγῆνι.

Μέτρησις, εως (ἡ). μέτρημα, καταμέτρησις.

Μετρητής, οῦ (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τὸ νὰ μετρᾷ. 2) εἶδ. μέτρου διὰ τὰ ὑγρὰ (χωρ. 12 χόας).

Μετρητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς μέτρησιν (καταμέτρησιν).

Μετρητικῶς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ μετρηταί.

Μετρητός, ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ μετρήσῃ. » Οὐ μετρητός, « Εὐρ., = Ἀμέτρητος.

Μετριάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι μέτριος (μετριώτερος), φέρομαι μετρίως (μὲ μετριοφροσύνην). ‖. (μτβτ.) κάμνω τι ἢ τινὰ μετριώτερον, περιορίζω. 2) (Γρφ.) ἀσθενῶ (ὀλίγον), εἶμαι ἀνήμπορος, (Μένανδρ.). 3) (Βυζ.) ἀσειεύομαι, μετωρίζομαι.

Μετρίασις, εως (ἡ), τὸ μετριάζειν, ἡ ἐπὶ τὸ μετριώτερον ἀναγωγή, μετρίασμα.

†Μετριασμός (ὁ), τὸ μετριάζειν (κυρ. κατὰ τὴν 3 σημασ.), ἀστεϊσμός.

†Μετριαστικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς μετριασμόν, μετωριστικός.

†Μετριάω-ῶ, Μ. αξῶ (;), Δ. ἀντὶ Μετρέω.

;Μετριεύομαι, Μ. εύσομαι, = Μετριάζω.

Μετρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὰ μέτρα (κυρ. τῶν συλλαβῶν). » Μετρική, « ἡ τέχνη τοῦ μετρεῖν κατὰ προσῳδ. τὰς συλλαβάς, ἢ » Μετρικοί, « οἱ εἰς τοῦτο ἀσχολούμενοι.

Μετρικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τοὺς κανόνας τῆς μετρικῆς.

Μετριολόγος (ὁ, ἡ). μέτριος εἰς τοὺς λόγους του.

Μετρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μέτρον.

Μετριοπάθεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Μετριοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Μετριοπαθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μετριάζων (ἢ μέτριος εἰς) τὰ πάθη του, εὐσυμπάθητος, εὐδιάλλακτος, κτλ.

;Μετριόπλουτος (ὁ, ἡ). μετρίως πλούσιος.

Μετριοποσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Μετριοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω μετρίως, εἶμαι-

Μετριοπότης, ου (ὁ), (τὸ ὑπερθ. Μετριοποτίστατος, η, ον). Ὁ πίνων μετρίως (μὲ μετριότητα).

Μέτριος, α, ον. Ὁ ἔχων τὸ ἀπαιτούμενον μέτρον, ὁ μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων (δηλ.) οὔτε πολὺς οὔτε ὀλίγος, οὔτε μέγας οὔτε μικρὸς κτλ., μεσαῖος, σύμμετρος· ἀρκετός· ἀνάλογος· (τρπ.) μετριόφρων, μετριοπαθής, (Γαλλ.) modéré, modeste· (ἐν γέν.) χρηστός, ἐνάρετος. » Μέτριος πῆχυς, « Ἡρ., ὁ κοινός, ὁ συνειθισμένος. » Μέτριος αἰών, « Σοφ., ζωὴ τῆς ὁπ. καὶ τὰ τερπνὰ καὶ τὰ θλιβερὰ δὲν εἶνε ἄκρατα. » Μέτρια, « Αξ., τὰ καθήκοντα. » Μέτρια κεκτημένος, « Δμ., μετρίας καταστάσεως ἄνθρωπος. » Τὸ μέτριον, « Δσκρ., ἡ ἀπαιτουμένη δόσις ἰατρικοῦ. (τρπ.) » Μέτριος ἀνήρ, « Πλάτ. » Μέτρια λέγειν, « αὐτ., ὁμιλεῖν μὲ μέτρα. » Μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, « Λκ., ὁμιλεῖς μετριοφρόνως.

Μετριόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων μετρίως.

Μετριότης (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ μετρίου, μεσότης· συμμετρία· μετριοφροσύνη κτλ.

Μετριοτροφία (ἡ). μετριότης περὶ τὴν τροφήν, ὀλιγοσιτία.

Μετριοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Μέτρια φρονῶ, εἶμαι μετριόφρων.

Μετριοφρόνως, ἐπίρ. Μὲ μετριοφροσύνην.

Μετριοφροσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις μετριόφρων.

Μετριόω-ῶ, Μ. ώσω, = Μετριάζω.

Μετρίως, ἐπίρ. Μὲ μέτρον, μὲ μετριότητα, χωρὶς ἐλλείψεις ἢ ὑπερβολάς, ἀνηκόντως· (τρπ.) μετριοφρόνως.

Μετρίωσις, εως (ἡ), = Μετρίασις.

Μετροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει μέτρου (στίχων), ὁμοιάζων ποίημα.

Μέτρον (τὸ), [συγγ. τῷ Μέσον]. (ἐν γέν.) πᾶν δήποτε ὄργανον διὰ τοῦ ὁπ. μετρεῖταί τι· (ἰδιαιτ.) σκεῦός τι ὡρισμένον πρὸς μέτρησιν ὑγρῶν. » Λέβητα τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, « Ἰλ. Ψ. 2) ἔκτασις, μῆκος, διάστημα. » Μέτρα κελεύθου, « Ὁμ. » Μέτρα θαλάσσης, « Ἐπγρ. 3) ὁ πρὸς ὃν ὅρος, τὸ τέρμα, ἡ ἀκμή. » Μέτρον ἥβης ἵκοντο, « Ὁμ., Ἡσ. » Βίου (» Ὀπώρης)-, « Ἐπγρ. 4) ὁ μέσος ὅρος, τὸ μέτριον. » Μέτρῳ πίνειν, « Παροιμ. 5) τὸ κατὰ χρόνον (προσῳδίαν) μέτρημα καὶ ἡ κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον σύνθεσις τῶν στίχων ἢ συλλαβῶν. » Πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περατοῦται λέξιν, « Μετρ. (ἴδε κ. Ῥυθμός).

Μετρονόμος (ὁ). (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ διωρισμένος νὰ ἐπιτηρῇ τὰ μέτρα τῶν πωλούντων εἰς τὴν ἀγοράν.

Μετροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι κατὰ τὸ μέτρον ἢ κατά τι μέτρον. 2) (γρμτ.) ῥυθμίζω συλλαβὴν ἢ στίχον πρὸς τὸ μέτρον, (ὅθεν

Μετροποιία (ἡ). (γρμτ.) ἡ κατὰ μέτρον συνθήκη τῶν στίχων ἢ τῶν συλλαβῶν.

Μετροσύνθετος (ὁ, ἡ). συνθεμένος ἐμμέτρως (διὰ μέτρων).

Μετωνυμία (ἡ). μεταβολὴ τοῦ ὀνόματος. (ῥτρ. καὶ γρμτ.) χρῆσις ἄλλης λέξεως ἀντὶ τῆς συνήθους (π. χ. Ἥφαιστος ἀντὶ πυρός, Διόνυσος ἀντὶ οἴνου κτλ.).

Μετωνυμικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μετωνυμίαν.

Μετωνυμικῶς, ἐπίρ. Κατὰ μετωνυμίαν. » Μετωνυμικῶς πόλιν λέγομεν τοὺς ἐν τῇ πόλει, « Βασ.

Μετωπαδόν, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ

Μετωπηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει μετώπου. (ναυτ.) μὲ τὰς πρώρας εἰς τὴν γραμμήν, κατὰ μέτωπον. » Πέτανται γὰρ αἱ γέρανοι, εὐδίας οὔσης, μετωπηδόν, « Πλ.

Μετωπιαῖος, α, ον, = Μετώπιος.

Μετωπίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων μέγα μέτωπον, εὐρυμέτωπος.

Μετωπίδιος (ὁ), Π. ἀντὶ

Μετώπιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μέτωπον. ‖. (οὐσ.) Μετώπιον (τὸ), = Μέτωπον. 2) = Νετώπιον καὶ Νέτωπον, εἶδ. μύρου Αἰγυπτ., (κατὰ τὸν Διοσκορ.) τὸ πικραμυγδαλόλαδον.

Μετωπίς, ίδος (ἡ). ὁ περὶ τὸ μέτωπον κεφαλόδεσμος, (Τουρκ.) κάσ-μπασί.

Μέτωπον (τὸ), [μετά, †ὤψ]. τὸ ὑπὲρ τὰ ὀφρύδια μέρος τοῦ προσώπου. (ἐν γέν. ἢ μτνμ.) τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος, τὸ πρόσωπον. » Τῆς (πυραμίδος) ἐστι πανταχῇ μέτωπον ἕκαστον ὀκτὼ πλέθρα, « Ἡρ. (ὅθεν) » Ἐν μετώπῳ (» Ἐπὶ μετώπου, » Εἰς μέτωπον, » Κατὰ μέτωπον) τάττειν (ἄγειν, ἐλαύνειν κτλ.), « Τακτ., = Μετωπηδόν. » Βιβλίου —, « Γαλ. τὸ ἐπάνω μέρος.

Μετωποσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν φυσιογνωμονικῶς τὸ μέτωπον τοῦ ἀνθρ. ἢ κρίνων περὶ τοῦ ἤθους του.

Μετωποσώφρων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιδεικνύμενος τὴν φρόνησιν ἢ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ ἐν τῷ μετώπῳ, σεμνοπρόσωπος.

Μετωποφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Μεῦ, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Μοῦ.

Μέχρι καὶ (συνήθ. πρὸ φων.) Μέχρις [μάκρος;], ἐπίρ. (Τοπ. ἢ Χρν.) ἡ μόρι προθετ., = Ἄχρι, ἕως. (συνήθ. μὲ γεν.) » Μέχρι θαλάσσης, « Ἰλ. Ν. » Μέχρις Ἰωνίας, « Ἡρ. » Ἀπὸ τοῦ Πόντου μέχρι Σαρδοῦς, « Ἀρςφ. » Μέχρι τίνος; « Αξ. καὶ (κατ' ἀναςτρ. Π.) » Τέο μέχρις; « Ἰλ. Ω. » Ὀμφαλοῦ μέχρι, « Πλάτ. » Μέχρι τινός, ἢ » Μέχρι τοῦ, « Δμ. » Μέχρις οὗ καὶ » Μέχρι οὗ » Μέχρι παντός, » Μέχρι τοιούτου, » Μέχρι τοῦδε, « Αξ. » Μέχρι τούτου, » Μέχρις ἐκείνου, « Ξεν., Συν. κτλ. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Μέχρι δεῦρο, » Μέχρις ἐνταῦθα, « Πλάτ. » Μέχρι νῦν, « Αξ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Μέχρι πρός, « Θκρ. » Ἐδίωξαν μέχρι εἰς τὸ

στρατοπεδον, « Ξεν. (καὶ πρὸς ῥῆμα). » Μέχρις ἦν ἄπειρος τῶν τοῦ βίου κακῶν,« Ἡρ. » Μέχρι μὲν γὰρ ὥρεον ἡμέας ὅπλα ἔχοντας, « Ἡρ. (καὶ πρὸς ὑποτ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Ἂν). » Μέχρι τοῦτο ἴδωμεν, « αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Οὗ πρὸς γεν.) »Μέχρις οὗ (ἢ, κατ' ἄλλ. γρφ., » Μέχρι οὗ) ὀκτὼ πύργων, « αὐτ. »Μέχρις οὗ ἀγορῆς διαλύσιος, « αὐτ.

Μή, μόρ. Ἀπαγορ. ἢ Ἀρνητ. (κυρ. ἐπὶ ὑποθετ. ὁπωσδήποτε ἢ διςακτ. ἐννοίας, καὶ κατὰ τοῦτο διάφορ. τοῦ Οὐ). Μὴ-δέν· μήπως. » Μή μ' ἔρεθε, μή σε μεθείω,« Ἰλ. Γ. »Ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε,« Ἰλ. Α. » Ἐκεῖνο μέν τοι μὴ ἀπολίπης, « Ξεν. » Ἐπειδή με μὴ πείθοιεν, « αὐτ. »Μὴ γένοιτο,« Ἀξ. »Ἵνα μὴ λέγω,« Δμ. » Οὐ δύναμαι μὴ μεμνῆσθαι αὐτοῦ,« Ξεν. (ϗ παραλλ.) »Μὴ οὐ τὸν ἐμὸν πατέρα ςοναχεῖν,« Σοφ. » Μὴ οὐ τοῦτο ᾖ τὸ χρηστήριον,« Ἡρ. »Ἔστι τοι οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐκ ἀπολωλέναι,« αὐτ. » Ἀπαυδῶ μὴ παριέναι,« Εὐρ. »Δέδια (Φοβοῦμαι) μὴ ᾖ,« Ἀξ. »Ἀπέςιχε, μή σε νοήσῃ Ἥρη,« Ἰλ. Α. » Φοβούμενον μὴ οὐ γνῶ,« Ξεν., μήπως δέν. (καὶ ἐλλ.) »Μὴ γὰρ ἓν τῶν ἀδυνάτων ᾖ (ἐνν. Σκόπει ἢ Ὅρα),« Ἀρςτ. »Μὴ δυναίμην ἀναπεῖσαι, ὡς κτλ.« Ξεν. (ϗ μετὰ τοῦ Τι) » Ἔθραξέ με μήτι ᾖ περὶ πάντων ταὐτόν,« Πλάτ. (καὶ πρὸς ὁρς.) »Ἠρώτησε περὶ τῶν φόρων μὴ βαρεῖς εἰσι,« Πλ. » Φοβούμεθα μὴ ἀμφοτέρων ἅμα ἡμαρτήκαμεν,« Θκ. »Ὅρα μὴ παίζων ἔλεγε,« Πλάτ. »Εἰ μὴ ἦλθον καὶ ἐλάλησα αὐταῖς,« Γρφ. (καὶ μὲ ἄλλα μόρ.) »Μὴ ὅτι, »Μὴ γὰρ ὅτι,« Ἀξ. (φρσ.) πολλῷ μᾶλλον, ποῦ ἔμεινε πλέον. »Οὐ δὲ ἀναπνεῖν, μὴ ὅτι λέγειν τι δυνησόμεθα, « Ξεν. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Μὴ γὰρ ὅτι... ἀλλὰ καὶ..., « αὐτ., ὄχι μόνον, ἀλλά. » Εἰ μή, »Ὅτι μή, »Μὴ οὐ,« Ἀξ., ἐκτός, ἐκτὸς μόνον. »Οὔτις ἄλλων γίγνετ' ἀνέμων, εἰ μὴ εὖρός τε νότος τε,« Ὀδ. Ν. »Πόλεις χαλεπαὶ λαβεῖν μὴ οὐ χρόνῳ ϗ πολιορκίᾳ« Δμ. (καὶ πρὸ οὐσ.) » Ἡ μὴ ἐμπειρία. « Θκ. »Τῆς μὴ προεκφοβήσεως,« Δ. Κάσσ. (καὶ ἐλλ.) »Ὅταν κρίνειν μέλλῃς φύσιν φιλόσοφόν τε καὶ μή,« Πλάτ. » Ὅπως εἰδῆτε τὸν ὀρθῶς ἀποδιδόντα ϗ τὸν μή,« Ξεν. (ϗ κατ' ἀναςρφ.) »Βιάζεσθαι μὲν μή, πείθειν δέ,« Ξεν.

Μηδαμᾷ καὶ (ὀρθότ.) Μηδαμά, Δ. ἀντὶ Μηδαμῇ, ἐπίρ. = Μηδαμῶς. κατ' οὐδένα τρόπον, ὁλότελα. » Μὴ γίνεσθαι μηδαμὰ μέζονας ἀνθρώπους τῶν νῦν,« Ἡρ. (καὶ παραλλ.) »Μὴ προσπαίζοντας μηδαμῇ μηδαμῶς,« Πλάτ. 2) (σπν.) = Μηδαμοῦ, πουθενά. »Μὴ φύγητε μηδαμῇ,« Σοφ.

Μηδαμινὸς [†μηδαμός], ή, όν. Τιποτένιος, οὐτιδανός.

Μηδαμόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ κἀνὲν μέρος, ἀπὸ πουθενά. »Μηδαμόθεν ἄλλοθεν ἢ κτλ.« Δμ., Ξεν.

Μηδαμόθι, ἐπίρ. (στάσ. τοπ.). Εἰς κἀνὲν μέρος, πουθενά.

Μηδαμοῖ, ἐπίρ. Τοπ. = Μηδαμόσε, πουθενά, [illegible]

†Μηδαμὸς [μηδὲ], ή, όν, (μόνον εἰς τὸ πλθ.) = Μηδείς, κἀνείς. » Μηδ' ἄλλων μηδαμὰ μηδαμῶν ἀνθρώπων,« Ἡρ.

Μηδαμόσε, ἐπίρ. (κινήσ. τόπ.). Εἰς κἀνὲν μέρος, πουθενά. » Μηδαμόσε ἄλλοσε,« Πλάτ.

Μηδαμοῦ, ἐπίρ. = Μηδαμόθι. » Εἰ μηκέτ' ἀνατέλλοι σελήνη μηδαμοῦ,« Ἀρςφ. (ϗ πρὸς γεν.) »Μηδαμοῦ τῶν ὄντων,« Πλάτ.

Μηδαμῶς, ἐπίρ. Κατ' οὐδένα (Μὲ κἀνένα) τρόπον. » Τὴν γνάθον βούλει θένω; — Μηδαμῶς, « Ἀρςφ. » Καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσῃς, « αὐτ. (ϗ παραλλ.) » Ἐκ τοῦ μηδαμῇ μηδαμῶς ὄντος, « Πλάτ.

Μηδέ, ἐπίρ. Καὶ μή, καὶ ὄχι· μήτε. » Ὁ μηδ' εἰπεῖν τινι θέμις, « Πλάτ. » Τί δὲ ἡ ἐπιςολὴ δηλοῖ, νομίζω ἐγὼ μηδὲ τὸν Πύθιον διαγνῶναι, « Ἀθ.

Μηδεὶς ϗ (σπν.) Μηδὲ εἷς, ενὸς (μηδεμία, μηδέν), (σπντ. τὸ πλθ. Μηδένες), = Οὐδεὶς (μὲ τὴν σημειωθ. διαφορὰν τοῦ Μὴ πρὸς τὸ Οὐ). κἀνείς, κἀνένας, μήτε ἕνας. » Ἱερὰ μηδὲ εἷς ἐν ἰδίαις οἰκίαις ἐκτήσθω, « Πλάτ. » Μηδὲ κατ' ἄλλον μηδὲ ἕνα τρόπον,« Ἐπγρφ. » Μηδέν, » Τὸ μηδέν,« Ἡρ., Σοφ. τίποτε, τὸ τίποτε. »Μηδὲν ἄγαν, « Γνμ. » Οὐδὲν ὤν, τοῦ μηδὲν ἀντέςης ὕπερ, « Σοφ., μηδαμινὸς ὑπὲρ μηδαμινοῦ. ‖. (ἐπιρ.) ἀντὶ Μηδαμῶς. » Ἄρχε σεαυτοῦ μηδὲν ἧττον ἢ καὶ τῶν ἄλλων, « Ἰσκρ.

Μηδέποτε, ἐπίρ. Ποτέ, οὐδέποτε (μὲ τὴν σημειωθεῖσαν διαφορὰν τοῦ Μὴ πρὸς τὸ Οὐ).

Μηδέπω, ἐπίρ. Ὄχι ἀκόμη.

Μηδεπώποτε, ἐπίρ. Ποτὲ ἀκόμη (ὡς τώρα).

Μηδέτερος, α, ον. Κἀνεὶς ἀπὸ τοὺς δύο, μήτε ὁ ἕνας μήτε ὁ ἄλλος.

Μηδετέρωθεν, ἐπίρ. Μήτε ἀπὸ τὸ ἓν μήτε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἀπὸ κἀνὲν τῶν δύο μερῶν.

Μηδετέρως, ἐπίρ. Μήτε μὲ τὸν ἕνα μήτε μὲ τὸν ἄλλον τρόπον, μὲ κἀνένα τῶν δύο τρόπων.

Μηδετέρωσε ἐπίρ. Μήτε εἰς τὸ ἓν μήτε εἰς τὸ ἄλλο μέρος, εἰς κἀνὲν ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Μήδευμα (τὸ) Π. [μήδομαι], = Μῆδος, ἐπίνοια, τέχνευμα.

Μηδικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Μήδους ἢ ὁ ἐκ τῆς Μηδίας. » Μηδικὸς ὄρνις, « Σδ., ὁ ταώς. » Μηδικὴ πόα,« εἶδ. τριφυλλίου (διὰ βοσκήν), (Γαλλ.) luzerne. » Μηδικὸν μῆλον,« τὸ κίτρον. »Μηδικά,« οἱ πρῶτοι πόλεμοι τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Μήδων (τῶν Περσῶν).

Μήδιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γέν. τοῦ campanula).

Μηδοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) πλῆθος Μήδων.

Μηδόλως [μηδέ, ὅλως], ἐπίρ. Καθόλου, ὁλότελα.

Μήδομαι [μῆδος], Μ. μήσομαι (ἀόρ. Ἐμησάμην). (μὲ γεν.) Φροντίζω, μεριμνῶ. (Π. μὲ αἰτ.) τεχνάζομαι, ἐπινοῶ· σκέπτομαι, σχεδιάζω, μελετῶ· ἐργάζομαι. »Μέλισσαν ξανθὰν μέλι μησομέναν,« Σιμ. (καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) » Ὅσα κακὰ μήσατ' Ἀχαιούς, « Ὀμ. (καὶ δοτ. περιπ.) » Ἅσσ' ἂν ἐμοί περ αὐτῇ μηδοίμην, « Ὀδ. Ε. (καὶ ἐπιρ.) » Αὐτὸς τ' εὖ μήδεο, πείθεο τ' ἄλλῳ, « Ἰλ. Β.

Μηδοπότερος, α, ον, = Μηδέτερος.

Μηδοπωστιοῦν, ἐπίρ. Μηδόλως.

Μῆδος [†μάω], εος-ους (τὸ), Π. βούλευμα, σκέψις, (παρβλ.) Μῆτις· τέχνασμα ἐπίνοια· σκοπός, σχέδιον. 2) (πλθ.) τὰ αἰδοῖα τοῦ ἀνδρός, (καὶ εἰς τὸν Ὀππ.) ἡ οὐροδόχος κύστις.

Μηδ' ὅςτις ἢ Μηδοστισοῦν (τὸ οὐδ. Μηδοτιοῦν), μηδουτινοσοῦν ἢ μηδοτουοῦν, = Μηδείς, μήτε ἕνας κἂν, (καὶ χυδ.) κἂν κανένας. »Ὅπως τῶν Ἑλλήνων μηδὲ οἵτινες ἰσχυροὶ ὦσιν, ἀλλὰ πάντες ἀσθενεῖς,« Ξεν. » Ἐὰν δρᾶν μηδ' ὅ,τι οὖν, « Πλάτ.

Μηδοσύνη (ἡ), Π. βουλή. φρόνησις. τέχνη.

Μηδοφόνος (ὁ, ἡ) = Μηδοκτόνος.

Μηθείς (τὸ οὐδ. Μηθέν), μηθενός, Ἀττ. ἀντὶ Μηδείς.

Μηκάζω [ὀνμτπ.], Μ. άσω καὶ

Μηκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Π. Ἔμακον· πρκ. Μέμηκα). Φωνάζω με-ε-ε 'σὰν τὸ γίδι (τὸ ἐλάφι, τὸ πρόβατον κτλ.), βελάζω, (παρβλ. Μυκάομαι).

Μηκάς, άδος (ἡ). Π. (κυρ.) γίδα ἢ μηκωμένη (βελάζουσα).

Μηκασμὸς (ὁ). τὸ μηκάζειν, ἡ φωνὴ τῶν γιδιῶν κτλ.

Μηκεδανός, ή, όν, Π. = Μακεδανός, μακρύς.

Μηκέτι, ἐπίρ. Ὄχι πλέον (εἰς τὸ ἑξῆς).

Μηκηθμὸς (ὁ), = Μηκασμός.

Μηκητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μηκᾶσθαι.

Μηκικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ (γεωγρφ.) μῆκος.

Μήκιςος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Μακρός, πολλὰ (καθ' ὑπερβολὴν) μακρύς, μέγιστος. ‖. (τὸ οὐδ.) Μήκιστον καὶ Μήκιστα, ἐπίρ. Λίαν, κατὰ πολλά, ἢ· τέλος πάντων. » Τί μοι μήκιστα γένηται, « Ὀδ. Ε., ποῖον θέλει εἶσθαι τὸ χείριςον (ἐπμ. τὸ τέρμα, τὸ Μὴ περαιτέρω) τῶν δεινῶν μου, (κοιν.) μὴ χειρότερα!

Μηκόθεν [μῆκος], ἐπίρ. = Μακρόθεν.

†Μηκοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μηκύνω.

Μῆκος, εος-ους (τὸ). μάκρος· (ἐνίοτε) ὕψος· (ἐν γέν.) ἔκτασις, μέγεθος.

†Μῆκος, εος-ους (τὸ), (;) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μῆχος.

Μήκοτε, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Μήποτε.

Μήκυνσις, εως (ἡ), = Μηκυσμός.

Μηκυντέον, θετ. τοῦ Μηκύνω.

Μηκυντικός, ή, όν. Ὁ συνηθίζων νὰ μηκύνῃ (τὰς συλλαβάς).

Μηκύνω [μῆκος], Μ. υνῶ, (ἀόρ. πθ. Ἐμηκύνθην, πρκ. Μεμήκυσμαι). Μακρύνω. (σπν.) ὑψόνω. (ἐν γέν.) ἐκτείνω. » Μηκύνω (μετὰ ϗ χωρὶς τοῦ) τὸν λόγον,« Ἡρ., Σοφ., = Μακρηγορῶ. » Μ. τὰ φωνήεντα,« Γρμτ., κάμνω ἢ προφέρω αὐτὰ μακρά, ἰδθ.

Μηκυσμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (ἰδιαιτ.) ἡ κατὰ προσῳδ. αὔξησις τῶν φωνηέντων.

Μήκων [μῆκος], ωνος (ἡ καὶ σπν. ὁ), εἶδ φυτοῦ, ἡ παπαροῦνα. » Μάκων ἁπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγῶνι' ἔχοισαν, « Θκρ. 2) (συνκδχ.) τὸ γάλα της, (ἄλλ.) Μηκώνιον, (κοιν.) ἀφιόνι, ἢ· ὁ σπόρος της,

(κοιν.) μᾶκος. »Μήκωνα τρίψας.. δίδου πίνειν, « Ἱππκρ. 3) (μτνμ.) ἓν ἀπὸ τὰ ἐντόσθια (τὸ ἧπαρ) τῶν κοχλιῶν, τῶν ὀςακῶν κλπ. » Ἔχει δὲ (ὁ πολύπους) τὸν λεγόμενον θόλον, οὐ μέλανα, καθάπερ σηπία, ἀλλ' ὑπέρυθρον, ἐν τῷ λεγομένῳ μήκωνι· ὁ δὲ μήκων κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας, οἱονεὶ κύστις, « Ἀρςτ., (παρβλ. Μύτις). 4) (ἀρχιτεκτ.) εἶδ. στολίσματος εἰς σχῆμα μήκωνος. » Ἐπὶ κορυφῇ δέ ἐστι τοῦ Φιλιππείου μήκων χαλκῆ, σύνδεσμος ταῖς δοκοῖς,« Παυσ. 5) εἶδος μεταλλικῆς ἄμμου, (παρβλ.) Κέγχρος.

Μηκώνειος (ὁ, ἡ) καὶ

Μηκωνικός, ή, όν. Ὁ τῆς μήκωνος ἢ διὰ μήκωνος. » Ἄρτος —,« Φλςρ., ὁ κουκκισμένος μὲ σπόρον μήκωνος. » Τράπεσδαι μακωνείων (κατὰ διόρθ. ἴσως ἀντὶ Μηκωνίδων) ἄρτων ἐπιστέφοισαι, « Ἀλκμ.

Μηκώνιον (τὸ). ὁ ὀπὸς (τὸ γάλα) τῆς μήκωνος, (ἄλλ.) Ὀπιόν, (ὅθ. τὸ Τουρκ.) ἀφιόνι. 2) ἡ πρώτη κόπρος τοῦ ἀρτιγεννήτου βρέφους.

Μηκωνίς, ίδος (ἡ), εἶδ. θρίδακος (μαρουλίου).

Μηκωνίτης, ου (ὁ), καὶ Μηκωνῖτις, ιδος (ἡ), ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μήκωνος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) εἶδ. λίθου (ὅς τις φαίνεται ὡς ἂν κουκκισμένος μὲ σπόρους μήκωνος). (θηλ.) = Μηκωνίς.

Μηκωνοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) μήκωνος, ὅμοιος μὲ μήκωνα.

Μηλάγριον (τὸ). μῆλον ἄγριον, ἀγριόμηλον, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μελάγριον).

†Μηλάνθη (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μηλολόνθη.

Μηλατάς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Μηλωτής.

Μηλάτων, Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Μήλων, προβάτων.

Μηλαφάω-ῶ [μήλη, ἀφή], Μ. ήσω, = Μηλόω.

Μηλέα (ἡ). τὸ καρποφοροῦν τὰ μῆλα δένδρον, ἡ μηλειά. » Μ. κυδωνία, « ἡ κυδωνιά. » Μ. Περσική, « ἡ ῥοδακινειά.

Μηλείη (ἡ), Π. ἀντὶ Μηλέα.

Μήλειος [μῆλον], α ἢ ος, ον. Προβατήσιος ἢ Μηλένιος.

Μήλη (ἡ), [μάω]. χειρουργ. τι ἐργαλ., τὸ μῆλι, (ἄλλ.) Καθετήρ. » Ἣν ἡμεῖς μήλην καλοῦμεν, αὐτὸς (ὁ Ἱππκρ.) Ὑπάλειπτρον καλεῖ,« Ἐρωτ. »Μήλην δίκρουν κατὰ τὸ ἄκρον ἐντετμημένην ἐμφερῶς χηλῇ,« Ἱππκρ. » Ὀφθαλμικὴ —, « αὐτ. » Οὐ μήλῃ, τριόδοντι δ' ἐνήλειψέν με Χαρῖνος, « Ἐπγρ.

Μηλία (ἡ), (ἐνν. γῆ), εἶδ. χώματος τῆς νήσου Μήλου τὸ ὁπ. οἱ παλαιοὶ ζωγράφοι ἀνακάτοναν μὲ τὰ χρώματά των ἵνα τὰ κάμωσι διαρκέστερα.

;Μηλιαθμὸς (ὁ), Π. = Μηλιαυθμός.

Μηλιάς, άδος (ἡ), (πλθ.) αἱ νύμφαι τῶν ὀπωροφόρων δένδρων, (ἄλλ.) Ἐπιμηλίδες. ‖. » Γῆ —, « = Μηλία.

Μηλιαυθμὸς (ὁ), Π. [μῆλον, ἰαύω]. ὁ τόπος ὅπου κοιμῶνται τὰ πρόβατα, μάνδρα.

Μηλίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω (κατὰ τὸ χρῶμα κτλ.) τὸ μῆλον.

Μηλινοειδής, έος (ὁ, ἡ) καὶ

Μηλινόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ὁμοιάζων -

Μήλινος, η, ον. Ὁ ἔχων χρῶμα μήλου, κιτρινωπός. 2) καμωμένος ἀπὸ μῆλον ἢ κυδῶνι, ἢ 3) ἀπὸ μηλέας ξύλον. » Δι' ὕσδων μαλίνων, « Σπφ.

Μηλίς, ίδος (ἡ), = Μηλία (γῆ). » Τὴν μηλίδα τρίβοντα παιδάρια τὰ τοῦ Ζεύξιδος,« Αἰλ. 2) Π. ἀντὶ Μηλέα. » Αἱ κυδώνιαι μηλίδες, « (Ἴβυκ. παρ') Ἀθ. 3) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) -

†Μῆλις, ιος (ἡ), = Μᾶλις.

Μηλίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος ἀπὸ μήλων. 2) » Ἀριθμός —, « ἀριθμητικόν τι πρόβλημα ἔχον ἀντικείμενον μῆλα (πρόβατα).

Μηλοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐπὶ προβ.) Βατεύω.

Μηλοβαφής, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος εἰς χρῶμα μήλου, μήλινος τὸ χρῶμα.

†Μηλοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Πετροβολῶ μὲ μῆλα (καθὼς ἐσυνείθιζον οἱ ἐρωτευόμενοι).

Μηλοβοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Βόσκω πρόβατα (μῆλα), εἶμαι-

Μηλοβοτήρ, Π. καὶ

Μηλοβότης, ου (ὁ). βοσκὸς προβάτων, ποιμήν.

Μηλόβοτος (ὁ, ἡ). βοσκημένος ἀπὸ (ἢ ἀφημένος ἵνα βόσκωσι τὰ) πρόβατα, ἀκαλλιέργητος, ἔρημος.

Μηλοδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος διὰ θυσίαν μῆλα (πρόβατα).

Μηλοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα ἢ χρῶμα) μήλου.

Μηλοθύτης, ου (ὁ). ὁ θυσιάζων ἢ

Μηλόθυτος (ὁ, ἡ), Π. ἐπὶ τοῦ ὁπ. θυσιάζονται πρόβατα (μῆλα).

Μηλοκίτριον (τὸ), = Μῆλον κίτριον.

Μηλοκτόνος (ὁ, ἡ), = Προβατοκτόνος.

Μηλοκυδώνιον (τὸ), = Μῆλον κυδώνιον.

Μηλολόνθη ἢ (;) Μηλολάνθη (ἡ), εἶδ. εντόμου, (ἄλλ.) χρυσοκάνθαρος, (καὶ κοιν. κατ' ὀνμτπ.) ζῆνα.

Μηλολόνθιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ Μηλολόνθη.

Μηλόμασθος (ἡ). ἡ ἔχουσα μηλοειδεῖς (κυδωνιῶντας) τοὺς μαστούς.

Μηλομαχία (ἡ). μάχη (πετροπόλεμος) μὲ μῆλα.

Μηλόμελι, ιτος (τὸ). μέλι μὲ μῆλα ἢ κυδώνια, (Τουρκ.) ρετσέλι.

Μῆλον (τὸ), ὁ καρπὸς τῆς μηλειᾶς· (ἐν γέν.) ὀπωρικόν (κυρ. μὲ κουκκούτσια). » Μηδικὸν —, « τὸ κίτρον ἢ τὸ λεμόνι. » Περσικὸν —, « τὸ ῥοδάκινον. » Κυδώνιον ϗ (Π.) χνοάζον —, « τὸ κυδῶνι. 2) (μτνμ.) τὰ στρογγυλὰ μέρη τοῦ σώματος· τὰ βυζιά· τὰ μάγουλα κτλ. » Διατί τῶν περιπνευμονικῶν τὰ μῆλα ἐρυθρά ἐστιν; « Ἀλ. Ἀφρδ. » Τήνῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα (;) ῥέοντι, « Θκρ., βρέχουν τὰ μάγουλά σου. 3) Π. (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) πρόβατον· (ἐνίοτε) γίδι· (ἐν γέν.) θρέμμα, βόσκημα. » Μῆλα νομεύων, « Ὀμ.

;Μηλόνθη (ἡ), = Μηλολόνθη.

Μηλονομεύς, έως καὶ

Μηλονόμης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μηλονόμος, ποιμήν.

†Μηλονομιαῖον (τὸ), = Ἐννόμιον.

Μηλονόμος (ὁ, ἡ), [μῆλον, νέμω]. ὁ βόσκων πρόβατα. ‖. (οὐσ.) ποιμήν.

Μηλόνομος (ὁ, ἡ), = Μηλόβοτος.

Μηλοπάρειος καὶ

Μηλοπάρῃος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. τὰ μάγουλα (αἱ παρειαὶ) εἶνε στρογγυλὰ ϗ κόκκινα 'σὰν τὸ μῆλον.

Μηλοπέπων, ωνος (ὁ), εἶδ. πεπονίου.

Μηλοπλακούντιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Μηλοπλακοῦς, οῦντος (ὁ), εἶδ. πλακοῦντος (ζυμαρικοῦ) μὲ μῆλα.

Μηλοπράτης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν μῆλα.

Μηλοσκόπος (ὁ, ἡ), Π. [μῆλον, σκοπέω] (τόπος) ἀπὸ τοῦ ὁπ. ἠμπορεῖ τις νὰ βλέπῃ βόσκοντα τὰ πρόβατά του.

Μηλοσόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σῴζων (φυλάττων τὰ πρόβ.), προστάτης τῶν προβ.

Μηλόσπορος (ὁ, ἡ), Π. σπαρμένος (φυτευμένος) μὲ μῆλα.

Μηλοσσόος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μηλοσόος.

Μηλοσφαγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. σφάζω εἰς θυσίαν πρόβατα (μῆλα).

Μηλοσφαγία (ἡ). σφάξιμον (θυσίασμα) προβάτων.

Μηλοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων πρόβατα (μῆλα).

Μηλοῦχος (ὁ, ἡ), Π. [μῆλον, ἔχω]. ὁ κρατῶν τοὺς μαστοὺς δεσμός, στηθόδεσμος.

Μηλοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων καὶ

Μηλοφόνος (ὁ, ἡ), ὁ φονεύων πρόβατα (μῆλα).

Μηλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) μῆλα.

Μηλοφορία (ἡ). τὸ φέρειν (καρποφορεῖν) μῆλα ἢ κρατεῖν μῆλον, [ἐκ τοῦ

Μηλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν ἢ κρατῶν) μῆλ. ‖. (οὐσ.) Μηλοφόροι, « οἱ σωματοφύλακες τοῦ βασιλέως τῶν Περσ. διότι εἶχον εἰς τὰς λόγχας των χρυσᾶ σφαιρώματα εἰς σχῆμα μήλων.

Μηλοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. φύλαξ μήλων ἢ προβάτων.

Μηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐρευνῶ χειρουργικῶς ἢ Ἀνακινῶ διὰ τῆς μήλης. » Τὴν φάρυγγα —, « Σδ., ἐμβάλλω τὸν δάκτυλον εἰς τὴν φάρ., ἵνα κινήσω ἔμετον. » Ἀρκεῖ δὲ καὶ ἕνα καθιέναι δάκτυλον· εἰ ἰατρός τε ἔμπειρος εἴης.. καὶ παιδίον μήλοιο, « Ῥοῦφ.

Μηλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Μηλοειδής.

Μήλωθρον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἄμπελος λευκή, (τῆς ὁποίας ὁ βοτρυοειδὴς ϗ πυῤῥὸς καρπὸς ἐχρησίμευε πρὸς βυρσοδεψίαν).

Μήλων, ωνος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ἡρακλῆς (διότι τῷ ἐπρόσφεραν μῆλα).

†Μηλών, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος μὲ μηλέας ἢ ὀπωροφόρα δενδρά.

Μήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μηλόω, ἡ διὰ τῆς μήλης χειρουργικὴ ἐργασία.

Μηλωτὴ (ἡ). δέρμα προβάτου (μήλου), προβηά, (ἐν γέν.) γοῦνα.

†Μηλωτής, οῦ (ὁ), = Μηλονόμος, ποιμήν.

;Μηλωτὶς ἢ (ὀρθότ.)

Μηλωτρὶς [μηλόω], ίδος (ἡ), = Μήλη. 2) (ἐνίοτε) = Ὠτογλυφίς, (Τουρκ.) γιλάλι.

Μήλωψ, οπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὄψιν (χρῶμα) μήλου, κιτρινωπός.

Μὴν [μέν], μόρ. Βεβαιωτ. (κυρ. ἐπὶ ὅρκων). »Ἦ μὴν καὶ πόνος ἐςὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι,« Ἰλ. Β., τῷ ἀληθείᾳ. » Ὑπεδέξατο ἢ μὴν μὴ ἀπορεῖν τροφῆς, « Ξεν. »Καὶ

κατὰ παίδων ὤμνυες ἦ μὴν ἀπολωλέναι Φίλιππον, Δμ. » Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μήν, « Εὐρ. 2) Ἔνστατ. ἢ Ἐναντιωματ. » Καὶ μὴν, » Ἀλλὰ μὴν; « Αξ., καὶ ὅμως, ȣ μ' ὅλα ταῦτα. » Τί μήν; « Πλάτ. διατί ὄχι; » Σώφρων μὴν ὅγε τοιοῦτος, « αὐτ., ἀλλ' ἐν τοσούτῳ. » Πῶς μήν.. τἀναντία ἐδιδάσκετε; « Ξεν. (ȣ παραλλ.) » Τοιόνδε τὸ δεῖ γε ζητεῖν, οὐ πάνυ ξύνηθες οὐδὲ ῥᾴδιον ἰδεῖν· ὅμως μὴν πειρώμεθα λαβεῖν αὐτό, « Πλάτ. (ȣ μετὰ τοῦ Γε) » Τούς γε μὴν ὄργεις δεῖ μὴ μεγάλους τὸν ἵππον ἔχειν, « Ξεν. » Εἰ δ' ἄγε μήν, πείρησαι, « Ἰλ. Α. 3) Προσθετ. » Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα, « Ὀδ. Λ. » Καὶ ταῦτα δὲ τυγχάνει διωρισμένα καὶ μήν γε καὶ τἄλλα πάντα, « Δ. Χρσ.

Μὴν-μηνός (ὁ), (κυρ.) = Μήνη, ἡ σελήνη· (ὅθ. συνήθ.) ὁ μῆνας. » Τελευτῶντος τοῦ μηνός, « Θχ., εἰς τὴν χάσιν τοῦ φεγγαριοῦ, (ἐπμ.) περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνός. 2) (πλθ.) τὰ καταμήνια τῶν γυναικῶν.

Μηναγυρτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητεύω (κυρ. ὡς

Μηναγύρτης, ου (ὁ), = Μητραγύρτης, ἱερεὺς τῆς Κυβέλης περιερχόμενος κατὰ μῆνα ȣ συνάζων (ἀγείρων) ἐλεημοσύνην, prêtre mendiant.

Μηναῖος, α, ον, = Μηνιαῖος.

Μήνανθος (ἡ), = Μινυανθές.

Μηνάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ

Μήνη (ἡ), Π. ἡ σελήνη, (κυρ.) τὸ 'μισοφέγγαρον.

Μηνιαῖος, α, ον. Ὁ διαρκῶν ἕνα (ἢ ἐπαναλαμβανόμενος κάθε) μῆνα, ἑνὸς μηνός, μηνιάτικος. » Πᾶν ἀρσενικὸν ἀπὸ μηνιαίου καὶ ἐπάνω, « Γρφ.

†Μηνίαμα (τό), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μήνιμα.

;Μηνιάω-ῶ, Μ. άσω, = Μηνίω.

Μηνίγγιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Μῆνιγξ.

Μηνιγγοφύλαξ, ακος (ὁ). χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον διὰ προφύλαξιν τῆς μήνιγγος εἰς τὰς χειρουργικὰς διατομὰς τοῦ κρανίου.

Μήνιγξ ἢ Μῆνιγξ [μανὸς ἢ ὑμήν], ιγγος (ἡ). (ἐν γέν.) λεπτὴ μεμβράνα, (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ περιτυλίζουσα τὸν ἐγκέφαλον. 2) τὸ σχηματιζόμενον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ οἴνου πρὶν ἀναβράσῃ ἐντὸς τῶν βαρελίων, (ἄλλ.) Ἐπίπλους.

Μηνίζω, Μ. ίσω, = Μηνίω.

Μηνιθμός (ὁ), Π. [μηνίω]. ὀργή, (κοιν.) μάνιασμα, χόλιασμα.

Μήνιμα (τό). αἴτιον ἢ ἀποτέλεσμα ὀργῆς καὶ ἐκδικήσεως, ἄγος, μίασμα.

Μήνιον (τό) ναὸς τῆς σελήνης (μήνης).

Μῆνις, ιος ἢ ιδος (ἡ), Π. [μένος ἢ μαίνομαι]. ὀργὴ ἐπίμονος. κατάρα. » Μῆνις θεῶν, « (Μένανδρ. παρὰ) Στβ., = Θεομηνία. » Φοβούμενος μῆνιν τῶν τετελευτηκότων, « Πλάτ. » Τοῖσι Λακεδαιμονίοισι μῆνις κατέσκηψε Ταλθυβίου, « Ἡρ.

;Μηνίς, ίδος (ἡ) καὶ

Μηνίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Μήνη, φεγγαράκι, (κυρ.) μισοφέγγαρον· (μτνμ.) πᾶν δήποτε κατασκεύασμα (ἰδιαιτ. δὲ τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἀνδριάντων χάλκινον σκιάδιον) εἰς σχῆμα μικροῦ ἡμικυκλίου » Τοὺς μηνίσκους τοὺς ἐν τοῖς τραχήλοις, « Γρφ. » Μηνίσκοι δὲ τὰ τοῦ κύκλου τμήματα, « Σδ., (παρβλ. Μανιάκης).

†Μήνισμα (τό), νλγ. ἀντὶ Μήνιμα.

;Μηνίτης, ου (ὁ). ὀργίλος, θυμώδης, [ἐκ τοῦ

Μηνίω [μῆνις], Μ. ίσω. Ὀργίζομαι, θυμόνω, (κοιν.) μανίζω· (μὲ δοτ.) κατά τινος.

Μηνοειδής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων σχῆμα μήνης (νέας σελήνης). » Ὁ ἥλιος ἐξέλιπε, καὶ πάλιν ἀνεπληρώθη γενόμενος μηνοειδής, « Θχ. » Τοῦ Πειραιῶς τὸ μηνοειδές, « Νικ.

Μηνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (εἰς ἐπιστολὴν κτλ.) τὸν μῆνα, (Γαλλ.) dater.

Μηνολόγημα (τό). ἡ σημείωσις τοῦ μηνὸς εἰς ἔγγραφον, (Γαλλ.) date.

;Μῆνος, εος-ους (τό), Π. (σπντ.) ἀντὶ Μήνιμα.

;Μηνοτύραννος (ὁ). ὁ προεδρεύων τῶν μηνῶν.

Μηνυανθής, έος (τό), ἴδε Μινυανθής.

Μήνυμα (τό). τὸ ἀντικείμενον τῆς μηνύσεως, σημεῖον, εἴδησις.

Μήνυσις, εως (ἡ). τὸ μηνύειν, μήνυμα.

Μηνυτήρ, Π. ἀντὶ

Μηνυτής, οῦ (ὁ). ὁ μηνύων (δίδων ἢ φέρων εἴδησιν)· καταδότης.

Μηνυτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μηνύειν, δηλωτικός.

Μηνύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μηνυτής.

Μήνυτρον (τό), τὸ διδόμενον πρὸς ἀμοιβὴν εἰς τὸν μηνύοντά (καταμηνύοντά) τι.

Μηνύτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Μηνυτής.

Μηνύω, Μ. ύσω. Δίδω εἴδησιν, γνωστοποιῶ, ἀναγγέλλω, (κοιν.) μηνῶ· (ἐνίοτε) δηλῶ, σημαίνω, (ἐν γέν.) φανερόνω. » Ὁ τῆς κορώνης κρωγμὸς χειμῶνα μηνύει, « Σχλ. Θχ. (καὶ πθ.) » Πρὶν αἰσθέσθαι αὐτοὺς ὅτι μεμήνυνται, « Ξεν.

Μῆον (τό), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Μεῖον.

Μήπερ, Μήποθεν, Μήποτε, Μήπυ, Μήπω, Μήπως, ἐπίρ. = Μή περ, Μή ποτε κτλ.

Μηρά (τά), Π. (καθ' ἑτερογέν.) ἀντὶ Μηροί ἢ (ὀρθότ.) Μηρία.

Μηριαῖος, α, ον. Ὁ τοῦ μηροῦ. ‖. (οὐσ. θηλ.) ἀντὶ Μηρός.

Μῆριγξ [μηρύω], ιγγος (ἡ). τρίχα σκληρή, γουρουνότριχα.

Μηρίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ τινα εἰς τοὺς μηρούς.

Μηρίνθιον (τό), ὑποκορ. τοῦ -

Μήρινθος (ἡ), (ἡ αἰτ. Π. κατὰ μεταπλ. Μήρινθα), [μηρύω]. κλωστή· σχοινὶ λεπτόν, σπάγγος. ὁρμιά. » Αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν, « Ἀρσφ. » Ἡ θαλασσία νάρκη διὰ τῆς μηρίνθου τὸ σῶμα ναρκοῖ, » Ἀλ. Ἀφροδ.

Μηρινθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (λεπτότητα) μηρίνθου.

Μηρίον (τό), ὑποκορ. (ἐνίοτε κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Μηρός, μερί· (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ὁλοκαυτούμενα κόκκαλα (μὲ μέρος τοῦ κρέατος;) τῶν μηρῶν τοῦ ἱερείου.

Μηροκαυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Καίω εἰς θυσίαν τοὺς μηροὺς τοῦ ἱερείου.

Μηρόκλαστος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ἐκλάσθη (ἐτσακκίσθη) ὁ μηρός.

Μηρορραφής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥαφθεὶς ἐντὸς τοῦ μηροῦ. (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου).

Μηρόξ (ὁ), [μέρος;]. τὸ μερί, (Τουρκ.) τὸ μπούτι.

;Μηροτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Χωρίζω ἀπὸ τὸ ὅλον σῶμα) τοὺς μηρούς.

Μηροτραφής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τραφεὶς (αὐξήσας) ἐντὸς τοῦ μηροῦ, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου).

Μηροτυπής, έος (ὁ, ἡ) Π. ὁ τύπτων (κτυπῶν) τοὺς μηρούς.

;Μήρυγμα (τό), = Μήρυμα.

Μηρυκάζω, Μ. άσω καὶ

Μηρυκάομαι-ῶμαι [ἐρεύγομαι ἢ μηρύομαι], Μ. ήσομαι. Ἀναμασσῶ (καθὼς τὰ χορτοφάγα ζῶα) τὴν τροφήν, (κοιν.) μαρχηοῦμαι, (Γαλλ.) ruminer.

;Μηρυκίζω, Μ. ίσω, = Μηρυκάζω.

Μηρυκισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μήρυμα (τό), [μηρύω]. νῆμα, κλῶσμα· κλωστή· κουβάρι νήματος. (μτνμ.) ὁ ὁλκὸς τοῦ ὄφεως κτλ.

Μηρυμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Μήρυμα, κουβαράκι.

Μῆρυξ, υκος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (μηρυκωμένου καθὼς ὁ) σκάρος.

;Μήρυσμα (τό), = Μήρυμα, [ἐκ τοῦ

Μηρύω [ἐρύω], Μ. ύσω, (εὐχρηστότ. τὸ μσ.) (ἐν γέν.) Τραβῶ, ἀνέλκω. » Μ. ἀπὸ βυθῶν, « Ὀππ. » Μ. νεὼς ἱστία, « Ὀδ. Μ., (κοιν.) ςιγγάρω. 2) (συνκδχ.) ἐκτείνω. » Κισσὸς μηρύεται περὶ χείλη, « Θκρ. 3) (ἰδιαιτ.) ξετυλίζω, ξεκουβαριάζω. (συνκδχ.) ἐμπλέκω μεταξὺ τοῦ στήμονος, ἐνυφαίνω. » Κρόκα ἐν στήμονι μηρύσασθαι, « Ἡσ.

Μῆστο, Π. (κατ' ἀποκ.) ἀντὶ Ἐμέμηστο, ὑπερσ. τοῦ Μήδομαι.

Μήστωρ, ορος (ὁ), Π. [μήδομαι]. (μὲ γεν.) ὁ σχεδιάζων καὶ κατορθόνων τι· (ἐν γέν.) ἐφευρετικός· φρόνιμος· ἔμπειρος.

Μήτε, σύνδ. (συνήθ.). » Μήτε..., μήτε, « (ἢ), Μηδὲ..., μήτε, « (ȣ σπντ.) » Μή..., μήτε, « Σοφ. (Ἀντ. 342).

Μήτειρα (ἡ), Π. ἀντὶ

Μήτηρ (ἡ γεν. Μητέρος-τρός, ἡ δοτ. Μητέρι-τρί, ἡ αἰτ. Μητέρα, ἡ κλ. Μῆτερ, πλθ. Μητέρες, μητέρων, μητράσι, μητέρας). ἡ μάννα, ἡ μητέρα, (Π.) ἡ μητρόπολις. » Μήτηρ θεῶν, καὶ » Μεγάλη μήτηρ, « Μυθολογ., ἡ Ῥέα. » Τῇ μητρὶ καὶ τῇ Κούρῃ, « Ἡρ., τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Περσεφόνῃ.

Μήτις ἐπίρ. Ἐρωτ. μήπως; (κυρ. οὐδ. τοῦ Μήτις, μήπως κἀνείς;).

Μήτι, Π. ἀντὶ Μήτιι, δοτ. τοῦ Μῆτις.

Μητιάω-ῶ, Μ. άσω(;), Π. = Μήδομαι, βουλεύομαι, σκέπτομαι· σχεδιάζω· συμβουλεύω. » Ἕκτορι μὲν ἐπῄνησαν, κακὰ μητιόωντι· Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν, « Ἰλ. Σ.

Μητίετα, αο (ὁ), Π. Αἰολ. ἀντὶ

Μητιέτης, ου (ὁ), Π. βουλευτικός· φρόνιμος.

†Μήτιμα (τό), Π. [μητίομαι]. ἔργον βουλῆς (φρονήσεως).

Μητιόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης συνέσεως· (πθ.) ὁ ἀπαιτῶν πολὺν σκέψιν, δεινός. » Φάρμακα —, « Ὀδ. Ε.

Μητιόω, Π. = Μητιάω.

Μῆτις, ιος καὶ Ἀττ. ιδος (ἡ), Π. [συγγ. τοῦ Μῆδος], σκέψις, στόχασις· φρόνησις· βουλή, συμβουλή, ἐπίνοια. » Μῆτιν ὑφαίνω, « Ὅμ.

[…]τίω ȣ (μσ.) Μητίομαι, Μ. ίσω, -ομαι (ἀόρ. Μητισάμην καὶ Μητισσάμην), Π. = Μητιάω, βουλεύομαι. (ἐνίοτε) κατορθόνω. » Οὐ γάρ πω ἰδόμην οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος ἄνδρ' ἕνα τοσσάδε μέρμερ' ἐν ἤματι μητίσασθαι, ὅσσ' Ἕκτωρ ἔρρεξεν υἷας Ἀχαιῶν, « Ἰλ. Σ.

Μήτοι, σύνδ. Π. (πρὸς ὑποτ.) μήπως καί, (συγκ. τῷ Μήτι).

Μήτοιγε, ἐπίρ. Ἀποτρεπτ. Ὄχι βέβαια· Μὴ γένοιτο.

;Μῆτος, εος-ους (τό), Π. ἀντὶ Μῆδος, Μήτιμα.

Μήτρα (ἡ), [μήτηρ]. τὸ μέρος τοῦ γυναικ. σώματος ἐν ᾧ συλλαμβάνεται καὶ κυοφορεῖται τὸ ἔμβρυον. 2) τὸ μέσα (ἡ καρδιά) τοῦ ξύλου. 3) ἡ θηλυκὴ σφῆκα.

Μητραγυρτέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιέρχομαι ȣ ζητεύω ὡς-

Μητραγύρτης, ου (ὁ). ἱερεὺς τῆς Κυβέλης (τῆς μητρὸς τῶν θεῶν), (ἄλλ.) Μηναγύρτης.

Μητραδελφεός, Π. ἀντὶ Μητράδελφος

Μητραδέλφη (ἡ), θηλ. τοῦ

Μητράδελφος (ὁ, καὶ ἡ). ὁ ἀδελφὸς (ἢ ἡ ἀδελφὴ) τῆς μητρός, ὁ ἐκ μητρὸς θεῖος.

;Μητράζω, Μ. άσω, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μητρώζω.

Μητραλοίας καὶ Ἀττ. Μητραλῴας, ου ȣ Ἰων. Μητραλῴης, εω (ὁ), [μήτηρ, ἀλοάω]. ὁ δέρνων (ξυλοκοπῶν) τὴν μητέρα του, μητροκτόνος.

Μητράνανδρος (ἡ). ἡ γενομένη μήτηρ ἄνευ ἀνδρός, μήτηρ ἄνανδρος (Ἐκκλησ. ἐπίθ. τῆς Θεοτόκου).

Μητρανοίκτης, ου (ὁ), ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς διάνοιξιν τῆς μήτρας.

†Μητράριον (τό), (Γλσ.) ὑποκορ. τοῦ Μήτηρ.

Μητρεγχύτης, ου (ὁ), χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον (κλυστῆρι) διὰ τὴν μήτραν.

Μήτρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μήτρα.

†Μητριάζω, Μ. άσω, = Μητραγυρτέω.

Μητριάς, άδος (ἡ), Π. μητρική.

Μητρίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Μήτηρ. 2) οὐδ. τοῦ-

Μητρίδιος, α, ον, Κωμ. ὁ ἔχων μήτραν. » Ἀκαλήφη—, « Ἀρσφ., ἡ σποριασμένη, (ἐπμ.) καυστικωτάτη.

Μητρίζω, Μ. ίσω. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μητριάζω.

Μητρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μητέρα· ὁ πρὸς μητρός.

Μητρικῶς, ἐπίρ. Ὡς μήτηρ, μὲ τρόπον μητρός.

Μήτριος, α ἢ ος, ον, = Μητρικός, ὁ τῆς μητρός.

Μητρίς, ίδος (ἡ), = Πατρίς.

Μητρογαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Νυμφεύομαι τὴν μητέρα μου.

Μητρογαμία (ἡ). ἡ μεταξὺ μητρὸς ȣ υἱοῦ ἀθεμιτογαμία.

Μητροδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ διδαχθεὶς ὑπὸ (χρηματίσας μαθητὴς) τῆς μητρός του.

Μητρόδοκος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁπ. ἐδέχθη ἡ μήτηρ τινός.

Μητρόθεν, ἐπίρ. Πρὸς μητρός, παρὰ τῆς μητρός. » Σκάνδαλά μοι σὺς μητρόθεν δεδεγμένος, « Ἀρσφ.

Μητρόθεος (ἡ), (Ἐκκλησ.) = Θεομήτωρ.

Μητροκασιγνήτη (ἡ) καὶ

Μητροκασίγνητος (ὁ), Π. ἀντὶ Μητράδελφος.

†Μητροκομέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Περιποιοῦμαι (Γηροκομῶ) τὴν μητέρα μου.

Μητροκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι μητροκτόνος.

Μητροκτονία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ μητροκτόνου.

Μητροκτόνος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φονεύσας τὴν μητέρα του. (προπαροξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπὸ τῆς μητρός του.

Μητροκωμήτης, ου (ὁ). κάτοικος μητροκωμίας.

Μητροκωμία (ἡ). ἡ πρωτεύουσα (μητρόπολις) τῶν ἄλλων κώμη.

†Μητρόλεθρος (ὁ, ἡ), (νλγ.) καὶ

Μητρολέτης, ου (ὁ), Π. ὁ ὀλετὴρ τῆς μητρός του, μητραλοίας, μητροκτόνος.

Μητρόληπτος (ὁ, ἡ). ἐμπνευσμένος ὑπὸ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, θεόληπτος κατ' ἔμπνευσιν τῆς Ῥέας.

Μητρομανία (ἡ). μανία τῆς μήτρας, εἶδ. ὑστερικοῦ (νοσήματος).

Μητρομήτωρ, ορος (ἡ). ἡ μήτηρ τῆς μητρός, ἡ πρὸς μητρὸς μάμμη.

Μητρομιξία (ἡ). ἡ μετὰ τῆς μητρὸς αἱμομιξία.

Μητρόμοιος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -μοίως. Ὅμοιος μὲ τὴν μητέρα του.

Μητρόξενος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ ξένης μητρός, νόθος.

Μητροπάρθενος (ἡ), (Ἐκκλησ.). μήτηρ ȣ παρθένος ἐν ταυτῷ, (ἡ θεοτόκος).

Μητροπατρῷος, α, ον. Μητρῷος καὶ πατρῷος.

Μητροπάτωρ, ορος (ὁ). ὁ πατὴρ τῆς μητρός, ὁ πρὸς μητρὸς πάππος. 2) (Βυζ.) πατὴρ καὶ μήτηρ ὁ αὐτός.

Μητρόπολις, εως (ἡ). πόλις ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπῳκίσθησαν (ἐγεννήθησαν ὡς ἀπὸ μητρὸς θυγατέρες) ἄλλαι πόλεις. (ἐν γέν. καὶ μτγν.) πόλις πρωτεύουσα ἄλλων (διὰ πολυανθρωπίαν ἢ ἐπισημότητα), (Γαλλ.) capitale. 2) (κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) ἡ πόλις τῆς μητρός τινος, ἡ πρὸς μητρὸς πατρίς. » Θῆβαι Διονύσου μητρόπολις, « Εὐς.

Μητροπολίτης, ου (ὁ). πολίτης (κάτοικος) τῆς μητροπόλεως. 2) (Βυζ.) ἐπίσκοπος μητροπόλεως.

Μητροπολιτικός, ή, όν. Μητροπολίτου ἢ Μητροπόλεως ἴδιος.

Μητροπόλος (ὁ, ἡ), (ἐπιθ.) ἡ παραστέκουσα τὰς μητέρας (τὰς τικτούσας), (ἐπίθ. τῆς Εἰλειθυίας). 2) (οὐσ.) ἱερεὺς ἢ ἱέρεια τῆς μητρὸς τῶν θεῶν (τῆς Κυβέλης).

Μητροπρεπής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς μητέρα.

Μητρορραίστης, ου (ὁ), Π. [μήτηρ, ῥαίω], = Μητραλοίας, Μητροκτόνος.

Μητρόρριπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀπορῥηχμένος ἀπὸ τὴν μητέρα του.

Μητρότης (ἡ). τὸ εἶναι (ἢ ἰδιότης) τῆς μητρός.

†Μητροτρεφής, έος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μηρορραφής ἢ Μηροτραφής.

†Μητροτύπτης, ου (ὁ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Μητραλοίας.

Μητροφθόρος (ὁ, ἡ), = Μητροκτόνος.

Μητροφόνος (ὁ, ἡ), = Μητροκτόνος.

Μητροφόντης, ου (ὁ), = Μητροφόνος.

Μητρυιά (ἡ). ἡ δευτέρα γυνὴ τοῦ πατρός τινος (σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ τέκνα τῆς πρώτης).

Μητρυιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Φέρομαι ὡς μητρυιά.

†Μητρυιός (ὁ), καταχρ. ἀντὶ Πατρυιός.

Μητρυιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων μητρυιά. » Τὸ τῆς πανθερᾶς μητρυιῶδες, « Πλ.

Μητρῳάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω (Ἐκτελῶ) εἰς τιμὴν τῆς Κυβέλης τὰ μητρῷα.

Μητρῳακός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ μητρῷα (τὰ ὄργια τῆς Κυβέλης).

Μητρῴας, ου (ὁ), = Μήτρως.

Μητρῳασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Μητρῳάζω.

Μητρῴζω, Μ. . . ; = Μητρῳάζω.

Μητρῷϊος, α, ον, Π. ἀντὶ Μητρῷος.

Μητρωνυμικός, ή, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ παρωνυμούμενος μητρόθεν, (π. χ. Λητοΐδης ὁ Ἀπόλλων).

Μητρῷος, α, ον, = Μητρικός. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μητέρα τῶν θεῶν (τὴν Κυβέλην), (ὅθ. ‖. οὐσ.) Μητρῷον (τό). ὁ ναός, καὶ Μητρῷα (τά), (ἐνν. ἱερά) ἡ ἑορτὴ (τὰ ὄργια, τὰ μυστήρια) της.

Μήτρως, ωος (ὁ). θεῖος ἢ πάππος ἢ (ἐν γέν.) συγγενὴς πρὸς μητρός. » Μάτρωες ἄνδρες, « Πίνδ. (Ὀλ. ΣΤ'. 77).

Μητρωσμός (ὁ), = Μητρῳασμός.

Μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπ.) Ἐπινοῶ τι εὐμηχάνως, μηχανεύομαι, (ἐπὶ κακοῦ) τεχνάζομαι, μεθοδεύομαι, ἐφευρίσκω, (Γαλλ. machiner. (σπν.) ἐνεργῶ τι διὰ μηχανῆς, κτίζω· (ἐν γέν.) κατορθόνω. » Τείχεα μηχανόωντο, « Ἰλ. Θ. » Σκιὰς ἄνθρωποι μηχανώμενοι αὐτοῖς παρεστᾶσι, « Ξεν. » Ἐργάζεσθαι καὶ μηχανᾶσθαι προσόδους, « αὐτ. » Ἀναγκάζονται δι' ἔνδειαν κακόν τι μηχανώμενοι ζῆν, « αὐτ. (ȣ πθ.) » Τὰς πρὸς ἡδονὴν μεμηχανημένας τέχνας, « Ἰσκρ. » Εὖ δὲ καὶ τὸ τῶν ὀνύχων μεμηχάνηται, « Ἀρστ.

Μηχανάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (σπν.) ἀντὶ Μηχανάομαι.

Μηχανεύομαι, Μ. εύσομαι. Κατορθόνω τι διὰ μηχανῆς· (τρπ.) τεχνεύομαι, μηχανῶμαι.

Μηχάνευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μηχανή (ἡ), [μῆχος]. ἐργαλεῖον, ὄργανον (» Ἰχθυοβόλῳ μηχανᾷ, « Αἰσχλ., τῷ δικτύῳ). (ἰδιαιτ.) πολύπλοκον τεχνικὸν κατασκεύασμα (κυρ. ἐναντίον πολιορκουμένων) (» Ἅμα δὲ τῇ χώσει καὶ μηχανὰς προσῆγον τῇ πόλει, « Θκ. » Ὥσπερ ἐν τραγῳδίᾳ μηχανὴν ἄρας, « Πλ. [ὅθ.] » Θεὸς ἀπὸ μηχανῆς, « Παροιμ.) (τρπ.) μέσον, τρόπος, ἐπίνοια (» Ἀπὸ τῆς ποιήσιος τοῦ βίου τὴν μηχανὴν ἔχων, « Ἡρ. » Καὶ νῦν [» Καινὴν] ἐκπόριζε μηχανὴν ὅπως τάχισθ', « Ἀρσφ. » Πάσῃ μηχανῇ, « Πλάτ., μὲ κάθε τρόπον. » Οὐδεμία μηχανὴ ἂν εἴη, « αὐτ., εἶνε τῶν ἀδυνάτων). τέχνασμα, δόλος, πανουργία. » Εἶτ' ἐξάνοιγε μηχανὰς καὶ Σισύφου, « Ἀρσφ. » Ἀεί τινας πλέκων μηχανάς, « Πλάτ.

-ηχάνημα (τό). πᾶν ὅ,τι μηχανᾶταί τις, μηχανή, τέχνασμα, κατασκεύασμα. »Καὶ ἐν τοῖς πολεμικοῖς μᾶλλον τὰ καινὰ μηχανήματα εὐδοκιμεῖ,« Ξεν. »Ὦ μηχάνημα, Σφιγγὸς αἰολώτερον,« (Ἀνών. παρὰ) Πλ.

Μηχάνησις, εως (ἡ). τὸ μηχανᾶσθαι, μηχανή, ἐπίνοια.

Μηχανητέον, θετ. τοῦ Μηχανάομαι.

Μηχανητής, οῦ (ὁ). ὁ μεταχειριζόμενος μηχανὰς (μηχανικὰ κατασκευάσματα ἢ τέχνας πανουργίας), μηχανικός.

Μηχανητικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐπινοῇ μηχανὰς (τρόπους), ἐφευρετικός, (μὲ γεν.)

Μηχανητός, ή, όν. Ὁ διὰ μηχανῆς κατορθωτὸς (κατασκευαστός), τεχνητός.

;Μηχανηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σηκόνων, μεταφέρων) μηχανὰς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Μηχανίη (ἡ), Π. ἀντὶ Μηχανή.

Μηχανικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐφευρίσκῃ (νὰ κατασκευάζῃ) μηχανάς. »Δαιδάλου τοῦ μηχανικοῦ,« Σχλ. Ὁμ. »Ὅσα τῶν προβλημάτων μηχανικὰ προσαγορεύομεν,« Ἀρστ. »Καὶ γὰρ.. ϗ μηχανικὸν τὸν στρατηγὸν εἶναι χρή,« Ξεν. (καὶ πρὸς γεν.) »Μηχανικωτέρους τῶν ἐπιτηδείων βουλόμενος τοὺς παῖδας ποιεῖν,« αὐτ. (ὅθ. »Μηχανική,« Ἀρστ., ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν μηχανάς.

Μηχανιώτης, ου (ὁ), Π. πανοῦργος, πολυμήχανος.

Μηχανοδίφης [μηχ. διφάω], ου (ὁ), Κωμ. ὁ σκαλίζων μηχανὰς (τρόπους).

Μηχανόεις, εσσα, εν, Π. ἐφευρετικός, εὐμήχανος.

Μηχανοίατο, Ἰων. ἀντὶ Μηχανῷντο, γ᾽. πληθ. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Μηχανάομαι.

Μηχανοπλοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέκω μηχανὰς (δόλους), μηχανοῤῥαφῶ.

Μηχανοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω μηχανὰς (ὡς μηχανοποιός), (ἐν γέν.) = Μηχανῶμαι.

Μηχανοποίημα (τό). κατασκεύασμα μηχανικόν, μηχανή.

Μηχανοποιητική (ἡ), ἡ τέχνη τοῦ μηχανοποιοῦ, ἡ μηχανική.

Μηχανοποιία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ μηχανοποιοῦ, κατασκευὴ μηχανῶν.

Μηχανοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων μηχανάς, (Γαλλ.) machiniste.

Μηχανοῤῥαφέω-ῶ [μηχ. ῥάπτω], Μ. ήσω. Ἐφευρίσκω καὶ μεταχειρίζομαι δόλους (μηχανάς, πανουργίας).

Μηχανοῤῥαφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκευωρία, ῥαδιουργία, [ἐκ τοῦ

Μηχανοῤῥάφος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων (ὑφαίνων) δόλους (μηχανάς, πανουργίας).

Μηχανοτευχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μηχανοποιέω.

Μηχανουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μηχανοποιέω.

Μηχανουργία (ἡ), = Μηχανοποιία. 2) = Μηχανοῤῥαφία.

Μηχανουργός (ὁ, ἡ), = Μηχανοποιός.

Μηχανοφόρος (ὁ, ἡ), = Μηχανηφόρος.

Μηχάνωμα (τό), τὸ Μηχάνημα.

Μῆχαρ (χ. γεν.) καὶ

Μῆχος, εος-ους (τό), Π. [† Μάω ἢ μηχ., Ἑβρ. ἡ μηχανή, ὅθεν παρὰ Σαγχωνιάθ. Ζεὺς μίχιος, ὁ Ἥφαιστος παρὰ Φοίνιξι], = Μηχανή, τρόπος, μέσον· βοήθημα, ὄφελος.

Μήων, ονος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Μείων.

Μία, μιᾶς (ἡ), θηλ. τοῦ Εἷς.

Μιαιγαμία (ἡ), Π. μίασμα γάμου, αἱμομιξία.

Μιαίνω [συγγ. τῷ Μιγνύω], Μ. ανῶ (πθ. πρκ. Μεμίασμαι, ἀόρ. Ἐμιάνθην). (Π. ϗ ἀρχ.) Ἀλείφω, βάφω· (συνκδχ. ϗ συνήθ.) μολύνω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.), λερόνω· βεβηλόνω, (πθ. ἢ μσ.) = Ἀποσπερμαίνω, ἐνυπνιάζομαι.

Μιαιφονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. γίνομαι μιαιφόνος.

Μιαιφονία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ μιαιφόνου, μίασμα φόνου, φόνος ἀθῴου.

Μιαιφονικός, ή, όν. Μιαιφόνου ἴδιος.

Μιαιφόνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φόνως. Μεμιασμένος ἐξ αἰτίας φόνου, φονεὺς (κυρ. ἀθῴου), ἀνδροφόνος.

;Μίαμμα (τό), = Μίασμα.

Μίανθεν, Π. Αἰολ. ἢ Βοιωτ. ἀντὶ Ἐμιάνθησαν, γ᾽. πληθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Μιαίνω.

Μίανσις, εως (ἡ). τὸ μιαίνειν ἢ μιαίνεσθαι, μολυσμός· βεβήλωσις.

Μιαντήριον (τό), = Μίασμα.

Μιαντός, ή, όν. Βαμμένος· μεμιασμένος· βεβηλωμένος.

Μιαρία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μιαροῦ, ἀχρειότης, βδελυρία· βρῶμα, ἀκαθαρσία· (τρπ.) μίασμα (ἐγκλήματος).

Μιαρόγλωσσος (ὁ, ἡ). αἰσχρολόγος, ἀχρειόγλωσσος.

Μιαρόθρησκος (ὁ, ἡ). μιαρᾶς θρησκείας ὀπαδός, δυσσεβής.

Μιαρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ μιαρὰ λόγια, αἰσχρολογῶ.

Μιαρός [μιαίνω], ά, όν. Μεμιασμένος, (Π.) βαμμένος· (συνήθ.) λερωμένος, ῥυπαρός, ἀκάθαρτος· (συνκδχ.) σιχαμερός (»Γυναῖκα, ὀφθῆναι μιαράν,« Ξ. Ἐφέσ.). (τρπ.) ἐναγής, ἀποτρόπαιος, (ἐπὶ πραγμ.) ἀπαίσιος, (ἐν γέν.) ἀχρεῖος. »Ἡμέραι —,« Αξ. αἱ ἀποφράδες.

;Μιαροσιτία (ἡ), = Μιαροφαγία.

Μιαρότης (ἡ), = Μιαρία.

Μιαροτρώκτης, ου (ὁ), = Μιαροφάγος.

Μιαρουργία (ἡ). ἔργον μιαρόν, αἰσχρουργία

Μιαροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω μιαρὰ (σιχαμερὰ ἢ ἀκάθαρτα) φαγητά.

Μιαροφαγία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ

Μιαροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων μιαρὰ (σιχαμερὰ ἢ ἀκάθαρτα) φαγητά.

Μιαρῶς, ἐπίρ. Βδελυρῶς· μὲ ἀχρειότητα.

Μίασμα (τό). κηλίς, μόλυσμα· ἀποφορὰ νοσώδης· (τρπ.) = Ἄγος, ἔγκλημα (χρῇζον καθάρσεως).

Μιασμός (ὁ), = Μίανσις, μολυσμός.

Μιάστωρ, ορος (ὁ), Π. ἐναγής, μιαρός: = Ἀλάστωρ, ἀλιτήριος.

Μίγα καὶ Μιγάδην, ἐπίρ. Π. = Μίγδα, Μίγδην.

Μιγάζομαι, Π. ἀντὶ Μίγνυμαι.

Μιγάς, άδος (ὁ, ἡ). μεμιγμένος, ἀνακατωμένος, ἀδιάλεκτος, σύμμικτος. (ἐκκλησ.) κοινοβιάτης.

Μίγδα καὶ Μίγδην, Π. ἀνάκατα· (μὲ δοτ.) ὁμοῦ, ἐν τῷ μέσῳ.

Μιγείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. ϗ

Μίγεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐμίγησαν, γ᾽. πληθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β΄. τῆς ὑποτ. τοῦ Μίγνυμι.

Μιγῆ, ἐπίρ. Π. = Μίγδην.

Μιγήμεναι, Π. Δ. ἀντὶ Μιγῆναι, πθ. ἀορ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Μίγνυμι.

;Μιγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μικτός.

Μίγμα ἢ (ὀρθότ.) Μῖγμα (τό). πᾶν δήποτε (ἰδιαιτ. δὲ ἰατρικὸν) συνθεμένον ἀπὸ διάφορα εἴδη μεμιγμένα ὁμοῦ, (Τουρκ.) ματζοῦνι, (ὅθ.

Μιγματοπώλης, ου (ὁ), = Φαρμακοπώλης.

Μίγμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Μιξάμενος, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Μίγνυμι.

Μιγμός (ὁ), = Μίξις ἢ Μῖγμα, [ἐκ τοῦ

Μίγνυμι [ἴδε Ὁμίχω], Μ. μίξω. Σμίγω, ἀνακατόνω· (ἐν γέν.) ἑνόνω, συνάπτω. (μσ.) σμίγομαι, ἀνταμόνομαι, συναναστρέφομαι· φθάνω· πλησιάζω, (ὅθεν συχνότ.) συνουσιάζομαι· (κατ᾽ ἐχθρ. σημ.) συμπλέκομαι. »Μ. οἶνον ὕδατι,« Αξ. »Μῖξαι χεῖράς τε μένος τε,« Ἰλ. Ο., (Γαλλ.) en venir aux mains. (καὶ δοτ.) »Ἀμαζονίδεσσιν ἔμιξαν ὑσμίνην,« Ἀπλλν. »Μ. ἄνδρας κακότητι ϗ ἄλγεσιν,« Ὀδ. Υ. (καὶ ἀντστρφ.) »Πότμον μῖξαι τινί,« Πίνδ. (ϗ πθ. ἢ μσ.) »Κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη,« Ἰλ. Κ. »Κλισίῃσι μιγῆναι,« Ἰλ. Ο. »Μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσιν,« Ἰλ... »Μίξεσθαι ξενίῃ,« Ὀδ. Ω., νὰ ἀνταμωθῶμεν διὰ ἢ πρὸς ξεν. »Μίσγεσθαι νίκῃ (στεφάνοις),« Πίνδ., χερσίζειν. »Θάμβει μίσγεσθαι,« αὐτ., ἐκθαμβεῖσθαι. (ϗ ἐπίρ.) »Ἔσω μίσγεσθαι,« Ὀδ. Σ., εἰσέρχεσθαι, εἰσχωρεῖν. (ϗ ἐπὶ σαρκ. συνουσ.) »Τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη καὶ ἐγείνατο παῖδα,« Ὀδ. Η. (ϗ ἐκ τῆς γον.) »Ποσειδάωνι μιγεῖσα,« Ὀδ. Λ. (καὶ δοτ. ἐλλ.) »Εὐνῇ καὶ φιλότητι μιγῆναι,« Ὁμ., Ἡσ. (καὶ αἰτ. ἐλλ.) »Φιλότητι καὶ εὐνῇ, ἣν ἐμίγης,« Ἰλ. Ο. (καὶ ἐπὶ ζ.) »Βόες ταύροισι μιγεῖσαι,« Ὁμ. Ὕμν.

Μίδας, ου (ὁ). ὁ γνωστὸς βασιλεὺς τῆς Φρυγ. 2) βόλος τις κυβευτικός, (παρβλ. Ὄνος). 3) εἶδ. ἐντόμου ὀσπριοφάγου.

;Μιερός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Μιαρός.

;Μιηφόνος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μιαιφόνος.

Μικκίζομαι, Μ. ίσομαι. Εἶμαι μικρός, (ὅθεν) »Μικκιζόμενος,« Λακων., τὸ τριετὲς νήπιον, [ἐκ τοῦ

Μικκός, ά, όν, Δ. ἀντὶ Μικρός.

Μικκύλος, η, ον, ὑποκορ. τοῦ Μικκός = Μικρός, μικρούτσικος.

Μικραδικητικός, ή, όν. Ὁ πράττων μικρὰς ἀδικίας.

Μικραίτιος (ὁ, ἡ). ὁ παραπονούμενος καὶ διὰ τὸ παραμικρόν.

Μικρασπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κρατῶν) μικρὰν ἀσπίδα.

Μικραῦλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. (ἀγρὸς) τοῦ ὁποίου εἶνε μικραὶ αἱ αὔλακες (μικρᾶς ἐκτάσεως).

Μικρέμπορος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Μεγαλέμπορος.

Μικροβασιλεία (ἡ). μικρὸν βασίλειον.

Μικροβασίλειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς μικροβασιλέα.

Μικροβασιλεύς, έως (ὁ). μικρὸς (μικροῦ βασιλείου) βασιλεύς.

Μικρόβιος (ὁ, ἡ), = Βραχύβιος, ὀλιγόζωος, (ἀντιθ. τῷ Μακρόβιος).

Μικρόβοτρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παράγων μικροὺς βότρυας.

Μικρόβωλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) μικρὰς βώλους, = Λυπρόγεως.

Μικρογένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὸν γένειον (πηγοῦνι ἢ πώγωνα).

Μικρόγενυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰς γένυς (σιαγόνας).

Μικρογλάφυρος (ὁ, ἡ). μικρὸς ϗ νόστιμος (γλαφυρός), μικροκάμωτος.

Μικρογνωμοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Μικρογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Μεγαλογνώμων, μικρόψυχος.

Μικρογραφέω-ῶ, Μ. ήσω, (γρμτ.). Γράφω λέξιν τινὰ μὲ ο ἀντὶ ω.

Μικρογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μικροδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ δάκτυλα.

Μικροδιάστατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀπέχων κατὰ) μικρὰν διάστασιν.

Μικροδοσία (ἡ). τὸ δίδειν μικρὰ (εὐτελῆ) δωρήματα.

Μικρόδουλος (ὁ, ἡ). μικρὸς (εὐτελὴς) δοῦλος.

Μικροδύναμος (ὁ, ἡ). μικρὸς τὴν δύναμιν.

†Μικροθαύμαστος (ὁ, ἡ), σχλ. ὁ θαυμάζων διὰ μικρὰ (μηδαμινὰ) πράγματα.

Μικροθυμέω-ῶ. Μ. ήσω. Εἶμαι μικρόθυμος.

Μικροθυμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Μικρόθυμος (ὁ, ἡ), μικροῦ φρονήματος, μικρόψυχος.

Μικροκαμπής, έος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὀλίγον τι κυρτὸς (καμπύλος).

Μικροκαλύβη (ἡ). μικρὰ καλύβη, καλυβάκι.

Μικροκάρδιος (ὁ, ἡ), = Μικρόψυχος, ὀλιγοκάρδος.

Μικροκαρπία (ἡ). τὸ νὰ ἦνε δένδρον τι μικρόκαρπον.

Μικρόκαρπος (ὁ, ἡ). (φυτὸν ἢ δένδρον) τὸ ὁπ. κάμνει μικροὺς καρπούς.

Μικροκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὸν κεφάλι. »Θῆλυ ἄρρενος μικροκεφαλώτερον,« Ἀρστ.

Μικροκίνδυνος (ὁ, ἡ). τολμηρὸς πρὸς τὰς μικρὰς καὶ μὲ μικροὺς κινδύνους συνωδευμένας ἐπιχειρήσεις.

Μικρόκλαδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικροὺς κλάδους.

Μικροκλέπτης, ου (ὁ). κλέπτης μικρῶν πραγμάτων.

Μικροκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰν κοιλίαν ἢ κοιλότητα (χωρητικότητα).

Μικρόκομψος (ὁ, ἡ). κομψὸς εἰς τὰ μικρὰ (εἰς τὰ παραμικρά), μικροπρεπῶς κομψός.

Μικρόκοσμος (ὁ, ἡ). μικρὸς κόσμος.

Μικροκωμία (ἡ). μικρὰ κώμη, (κοιν.) χωροπούλα.

Μικροληψία (ἡ). τὸ λαμβάνειν μικρὰ (εὐτελῆ) δωρήματα.

Μικρολογέω-ῶ (καὶ μσ. ὁ καὶ εὐχρηστότ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Εἶμαι μικρολόγος, λογαριάζω (παρατηρῶ) ϗ τὸ παραμικρόν. 2) ὁμιλῶ περὶ μικρῶν (εὐτελῶν) πραγμάτων ἢ· σμικρύνω τὸ ἀντικείμενον τοῦ λόγου μου. »Τὸ ἡμέτερον ποιημάτιον· οὕτω γὰρ δεῖ σμικρολογεῖν τὰ ἡμέτερα,« Κοσμ. Τοπγρφ.

Μικρολογία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Μικρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λογαριάζων (παρατηρῶν, ἐξετάζων) καὶ τὸ παραμικρόν, ἀκριβὸς ἢ ἀκριβὴς ὑπὲρ τὸ δέον, μικροπρεπής, (Γαλλ.) minutieux, (ἴδε Θφρ. Χαρ. Ι΄.)· (ἐπὶ χαρακτῆρος λόγου) εὐτελής.

Μικρολόγως, ἐπίρ. Μὲ μικρολογίαν.

Μικρολυπία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Μικρόλυπος (ὁ, ἡ). ὁ λυπούμενος εἰς τὸ παραμικρόν, (κοιν.) μυιόγγιχτος.

Μικρόμαστος (ὁ, ἡ). ἡ ἔχουσα μικροὺς μαστούς.

Μικρομεγέθης (ὁ, ἡ). μικρὸς τὸ μέγεθος.

Μικρομελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ μέλη.

Μικρομέρεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μικρομεροῦς.

Μικρομερής, έος (ὁ, ἡ). ϗ ἐπίρ. -μερῶς. Ὁ συγκείμενος ἀπὸ μικρὰ μέρη (μόρια).

Μικρόμισθος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων μικρὸν μισθόν, ὀλιγόμισθος.

Μικρόμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ ὄμματα.

Μικρόμυρτος (ὁ, ἡ). (μυρτιά) καρποφοροῦσα μικρὰ μύρτα.

Μικρόνησος (ἡ). μικρὰ νῆσος.

Μικρόνοια (ἡ). μικρότης νοός.

;Μικρόπεπλος (ὁ, ἡ). ἡ φοροῦσα μικρὸν πέπλον (voile).

Μικρόπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰν (κοντὴν) ἀναπνοήν, (ἀντιθ. τῷ Μακρόπνους).

Μικροποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μικρύνω, [ἐκ τοῦ

Μικροποιός (ὁ, ἡ). ὁ μικρύνων τὰ ἀντικείμενα ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.

Μικροπολιτεία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Μικροπολίτης, ου (ὁ) καὶ Μικροπολῖτις, ιδος (ἡ). πολίτης μικρᾶς πόλεως. »Ἐκκλησία —,« Αξ., συνέλευσις μικροπολιτῶν.

Μικροπολιτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μικροπολίτην. »Τὸ μικροπολιτικόν,« περιληπτ. ἀντὶ Οἱ μικροπολῖται.

Μικροπόνηρος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων μικρὰς πονηρίας, κακὸς εἰς μικρὰ πράγματα, (ἴδε Μεγαλοπόνηρος).

Μικρόπος, ποδος, Π. ἀντὶ

Μικρόπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικροὺς πόδας.

Μικροπρέπεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μικροπρεποῦς.

Μικροπρεπεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι ὡς-

Μικροπρεπής, έος (ὁ, ἡ), τὸ ἐναντ. τοῦ Μεγαλοπρεπής, μικρολόγος, χαμερπής, εὐτελής, κτλ.

Μικροπρεπῶς, ἐπίρ. Μὲ μικροπρέπειαν.

Μικροπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὸν πρόσωπον.

Μικρόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ πτερά.

Μικροπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰς πτέρυγας.

Μικροπύρηνος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων μικρὸν πυρῆνα (ψιλὰ κουκκούτσια).

Μικρόῤῥαξ, αγος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων μικρὰς ῥάγας (ῥόγας).

Μικρόῤῥιν, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰν ῥῖνα (μύτην).

Μικροῤῥοπύγιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὸν ὀῤῥοπύγιον (ἐπὶ πτην. μικρὰν οὐράν).

Μικρόῤῥωξ, ωγος (ὁ, ἡ), = Μικρόῤῥαξ.

Μικρός, ά, όν (τὸ συγκρ. Μείων ἢ Ἐλάσσων καὶ [σπν.] Μικρότερος, καὶ τὸ ὑπερθ Ἐλάχιστος καὶ [σπν.] Μικρότατος). τὸ ἐναντ. τοῦ Μέγας (καθ᾽ ὅλας σχεδὸν τὰς διαστάσεις, κυρ. δὲ ἐπὶ μὲν ἀνθρ. 1) (κατὰ τὴν ἡλικίαν). »Μὴ λέγε τοιαῦτα, τῷ μικκῷ παρεόντος· αἰσθάνεται τὸ βρέφος,« Θκρ. 2) (κατὰ τὸ ἀνάστημα, δηλ.) κοντός, χαμηλός. »Μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής,« Ὁμ. »Ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν (ὁ Ζακχαῖος),« Γρφ. »Μεγάθεϊ μικρός,« Ἡρ. »Λακεδαιμόνιοι τὸν βασιλέα σφῶν ἐζημίωσαν, ὅτι μικρὰν ἔγημε,« Πλ. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) »Οἱ ἰσχνόφωνοι οὐ δύνανται διαλέγεσθαι μικρόν,« Ἀρστ., σιγανά, μὲ σιγανὴν φωνήν, (παρβλ. Βραχύς). 3) (κατὰ τὴν ἠθ. ἢ κοινων. ἐπισημότητα), παραμικρός. »Ὁρᾶτε μὴ καταφρονήσητε ἑνὸς τῶν μικρῶν τούτων,« Γρφ. 4) = (ἐπὶ δὲ πραγμ. ἐν γέν. κατὰ τὴν ἔκτ. εἴτε Τοπ. εἴτε Χρν.) »Πόλις (»Μάχαιρα) μικρά,« Αξ. »Μικραὶ αἱ ἡμέραι,« Αξ. 5) (ἐπὶ ποσότ.) = Ὀλίγος. »Μικρὸν μέλιτος,« Ἀρσφ. »Μικρὸν ἀργυρίδιον,« αὐτ. »Μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ,« Γρφ. (ϗ ἐλλ. τοῦ πρᾶγμα, μέρος, χρόνος κτλ.) »Ἐκ μικρᾶς (ἐνν. ἡλικίας),« Αξ. »Τὰ μικρὰ εἰς τὴν τύχην ἀφεῖναι,« Εὐρ. »Μικρὰ (ἢ »Μικρὸν) φρονεῖν,« Πλ. (καὶ προθετ. ἀντὶ ἐπιρ.) »Εἰς (»Ἐπί, »Παρά, »Κατά, »Μετά) μικρόν,« Αξ. »Παρὰ μικρὸν ἦλθεν ἀποθανεῖν,« Πλ. (ϗ ἐλλ. τῆς προθ.) »Μικρὸν ἀπέλιπον (ἢ »Μικροῦ ἐδέησε) τοῦ μὴ περιπεσεῖν,« Ἰσκρ. (ἢ ἁπλ.) »Μικροῦ παρῆλθέ με,« Πλάτ. »Μικρὸν ὅσον,« Θφρ. »Ἀποκρύβηθι μικρὸν ὅσον ὅσον,« Γρφ. »Μικρὸν ϗ οὐ θεωρεῖτέ με, καὶ πάλιν μικρὸν καὶ ὄψεσθέ με,« αὐτ. »Μικρῷ πλείους,« »Μικρῷ πρότερον,« »Οὐ σμικρῷ χείρων,« Πλάτ. »Ὅσοι ϗ σμικρὰ γεωμετρίας ἔμπειροι,« αὐτ.

Μικρόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰν σάρκα (ὀλίγον κρέας).

Μικρόσιμος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σιμός.

Μικροσιτία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Μικρόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ὀλίγον.

Μικροσκελής, έος καὶ

Μικρόσκελος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ σκέλη (πόδια).

Μικρόσοφος (ὁ, ἡ). σοφὸς (φρόνιμος ἢ ἐπιτήδειος) εἰς μικρὰ πράγματα.

Μικροσπέρματος καὶ

Μικρόσπερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικροὺς σπόρους.

Μικρόσπλαγχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰ σπλάγχνα ἢ μικρὸν σπλάγχνον (καρδίαν).

Μικρόσταχυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων μικρὸν στάχυ.

Μικρόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὸν στόμα ἢ στόμιον.

Μικρόσφαιρον (τό), τὸ μικρότερον εἶδος τοῦ μαλαβάθρου, (παρβλ. Μεσόσφαιρον).

Μικρόσφυκτος (ὁ, ἡ), [μ. σφύζω]. ὁ ἔχων λεπτὸν (ἀδύνατον) σφυγμόν.
Μικροσφυξία (ἡ). ἀδυναμία σφυγμοῦ.
†Μικρόσχημος (ὁ, ἡ). (μοναχὸς) τοῦ μικροῦ σχήματος, ὄχι μεγαλόσχημος.
Μικροτερπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ τερπόμενος (εὐχαριστούμενος) εἰς τὰ μικρά, ὀλιγαρκής, ἢ ;μικρολόγος.
Μικροτέχνης, ου (ὁ). τεχνίτης ἐργαζόμενος μικρὰ (λεπτὰ ἢ ποταπὰ) τεχνουργήματα.
Μικροτεχνία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μικροτέχνου.
Μικρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μικροῦ.
Μικροτράπεζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰν (εὐτελῆ) τράπεζαν, τρώγων πτωχικά.
Μικρότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰς (κοντὰς) τρίχας.
;Μικρουροπύγιος (ὁ, ἡ), ἄλλ. ἀνγν. ἀντὶ Μικροῤῥοπύγιος.
†Μικροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ὀλίγον.
Μικροφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος μικρός.
;Μικροφάρυγξ, υγγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰν φάρυγγα (καὶ ἐπὶ σκευῶν) στενὸν ἢ κοντὸν λαιμόν, (συγχ. τῷ Μακροφάρυγξ).
Μικρόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικροὺς ὀφθαλμούς.
Μικροφιλοτιμία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -
Μικροφιλότιμος (ὁ, ἡ). ὁ φιλοτιμούμενος εἰς μικρὰ (παραμικρὰ) πράγματα, (κοιν.) ξυππασμένος (ἴδε Θφρ. Χαρ. ΚΓ').
Μικροφρόνως, ἐπίῤ. Μὲ μικροφροσύνην.
Μικροφροσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -
Μικρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὸν (χαμερπὲς) φρόνημα.
Μικροφυής, έος (ὁ, ἡ). φύσει μικρὸς (μικροῦ ἀναστήματος), μικροκάμωτος.
Μικροφυΐα (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Μικρόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων μικρὰ φύλλα.
Μικροφυῶς, ἐπίῤ. Μετὰ μικροφυΐας.
Μικροφωνία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -
Μικρόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μικρὰν (χαμηλήν, ἀδύνατον) φωνήν.
Μικροχαρής, έος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (ἐνδιατρίβων ἀσμένως) εἰς μικρὰ πράγματα, μικροφιλότιμος. »Ἡδονῶν ἀγενῶν καὶ μικροχαρῶν,« (Ἀντίπ. παρὰ) Στβ.
Μικρόχρονος (ὁ, ἡ). ὀλιγοχρόνιος.
Μικρόχωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην χώραν (ἐπέχων ἢ περιέχων ὀλίγον τόπον).
Μικροψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μικρόψυχος. 2) = Λειποψυχῶ.
Μικροψυχία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
Μικρόψυχος (ὁ, ἡ) (ἢ ἐπίῤ.) -ψύχως. Ὁ ἔχων μικρὰν ψυχὴν (ἀγενὲς φρόνημα), δειλός, ὀλιγόψυχος.
Μικρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι μικρόν, μικραίνω· (σμικρύνω. §. (Γρμτ.) = Μικρογραφία.
Μικρώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ παρωνυμούμενος ἀπὸ μικροῦ ἀριθμητικοῦ ὅρου.
Μικρῶς, ἐπίῤ. Μὲ μικρότητα, μὲ μικρὸν τρόπον, ὀλίγον τι, μετρίως. »Οὐ μικρῶς ἐλύπουν τὸν τοῦ Σεβήρου στρατόν,« Ἡρωδ.
Μικτέον, θετ. τοῦ Μίγνυμι.

Μίκτο, Π. ἀντὶ Ἐμέμικτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Μίγνυμι.
Μικτός, ή, όν. Μεμιγμένος, ἀνακατωμένος, ἢ· ἐπιδεκτικὸς μίξεως.
Μικτόχροος (ὁ, ἡ). μικτοῦ χρώματος.
†Μίκυθος, γλσ. ἀντὶ -
Μικύλος, η, ον, = Μικκύλος.
†Μίλαξ, ακος (ἡ), = Σμίλαξ.
†Μίλη (ἡ), μτγν. ἀντὶ Μήλη.
Μιλησιουργής, έος (ὁ, ἡ). τεχνουργημένος (κατεσκευασμένος) εἰς τὴν Μίλητον ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐκεῖ ἐργασίας.
Μιλιάζω, Μ. άσω. Μετρῶ διάστημά τι κατὰ μίλια.
†Μιλιάριον (τὸ), [Λτ.], στήλη εἰς τὴν ὁπ. εἶνε σημειωμένα κατὰ μίλιον τὰ διαστήματα. 2) σκεῦός τι (γκιουγιοῦμι) διὰ ζέσταμα νεροῦ.
Μιλιασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Μιλιάζω, ἡ διὰ μιλίων καταμέτρησις.
Μιλιοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Διατρέχω ὡς δρομεὺς τὸ μίλιον (τοῦ Ἱπποδρόμου).
Μίλιον (τὸ), [Λτ. mille], μέτρον ἐκτάσεως 1000 βημάτων. 2) (συνκδχ.) = Μιλιάριον (1).
Μίλτειον (ἴσ.) Μιλτεῖον (τὸ). σκεῦος (δοχεῖον) μίλτου.
Μίλτειος, α, ον, = Μίλτινος.
Μιλτηλιφής, έος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος μὲ μίλτον.
Μίλτινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ μίλτον. »Μίλτινον (ἐνν. χρῶμα),« Πλ., τὸ κόκκινον.
Μιλτίτης, ου (ὁ) καὶ Μιλτῖτις, ιδος (ἡ). (κυρ. λίθος) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τοῦ χρώματος τῆς μίλτου.
Μιλτοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. κοκκινοκέφαλος.
Μιλτοπάρῃος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ λέξ.) κοκκινομάγουλος. (συνήθ. ἐπὶ πλοίων) ἀλειμμένος ἑκατέρωθεν μὲ μίλτον· (ἐν γέν.) κοκκινοβαμμένος.
;Μιλτόπρεπος (πτος), ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λαμπρὸν (φανταχτερὸν) χρῶμα μίλτου, κόκκινος.
Μίλτος (ἡ). (κυρ.) ἡ ὀρυκτὴ κοκκίνη βαφή, τὴν ὁπ. μεταχειρίζονται οἱ τέκτονες (ἵν' ἀλείφωσι τὴν στάθμην των) οἱ ποιμένες (ἵνα σημαδεύωσι τὰ πρόβατά των) κτλ., (κοιν.) κοκκινόχωμα. (μτγν.) τὸ Κιννάβαρι ἢ (ὀρθότ.) τὸ Ἄμμιον, (Λτ.) minium. 2) (μτνμ.) = Ἐρυσίβη.
;Μιλτοφυρής, έος (ὁ, ἡ), Π. [μ. φύρω]. πασσαλειμμένος μὲ μίλτον.
Μιλτόχριστος (ὁ, ἡ), = Μιλτηλιφής.
Μιλτόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα μίλτου, κόκκινον.
Μιλτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω (Βάφω) μὲ μίλτον.
Μιλτώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τοῦ χρώματος τῆς μίλτου.
Μιλτωρυχία (ἡ). ἀνόρυξις μίλτου· μεταλλεῖον μίλτου, [ἐκ τοῦ
Μιλτωρύχος (ὁ), [μ. ὀρύσσω]. ὁ σκάπτων καὶ ἐβγάλλων ἀπὸ τοῦ μεταλλείου τὴν μίλτον, μεταλλουργὸς μίλτου.
Μίλτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μιλτόω, ἡ διὰ μίλτου ἄλειψις.
Μιλτωτός, ή, όν. Βαμμένος ἢ Ἀλειμμένος ἢ ἡ Σημαδευμένος μὲ μίλτον.

Μίλφαι (αἱ), = Μίλφωσις.
Μιλφός, ή, όν. Ὁ πάσχων μίλφην, μαδαρὸς τὰ βλέφαρα, τσιμπλός.
Μίλφωσις, εως (ἡ). τὸ πέσιμον (μάδημα) τῶν βλεφαρίδων.
Μιμαίκυλον καὶ Μιμάκυλον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς κουμαρηᾶς, τὸ κούμαρον.
Μιμαλλόνες καὶ Μιμαλόνες (αἱ), Μακεδ. αἱ Βάκχαι, [μαιμάω ἢ μιμοῦμαι;].
Μίμαρκις ἢ Μίμαρκυς, εως ἢ υος (ἡ), [παρβλ. Μῦμα], εἶδ. φαγητοῦ ἀπὸ ἐντόσθια ἢ αἷμα λαγῶν ἢ ἄλλων ζώων, (Γαλλ.) civet.
Μιμάς, άδος (ἡ). γυνὴ ὑποκρινομένη παντομιμικῶς εἰς τὸ θέατρον.
Μιμαυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποκρίνομαι εἰς τὸ θέατρον ὡς -
Μίμαυλος (ὁ). εἶδ. παντομίμου τοῦ ὁπ. ἡ παράστασις (ἴσως) συνωδεύετο ἢ μὲ αὐλόν.
Μιμέομαι-οῦμαι [μῖμος], Μ. ήσομαι. Σχηματίζω ἐμαυτὸν ἢ Πράττω τι κατὰ μίμησίν τινος. »Μωμεῦνταί δέ με πολλοί.. μιμεῖσθαι δ' οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται,« Θγν. (καὶ πθ.) »Νεκρὸν ξύλινον, μεμιμημένον ἐς τὰ μάλιστα καὶ γραφῇ καὶ ἔργῳ,« Ἡρ. »Φλυαρία ταῦτ' ἐςὶ τὰ μεμιμημένα,« Ἀρςφ.
Μιμηλάζω, Μ. άσω καὶ
†Μιμηλίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαί τι ὡς -
Μιμηλός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ μιμεῖσθαι, μιμητικός. »Αἰσχίνης ἢ Σωκράτης μιμηλότατοι τεχνιτῶν ἁπάντων,« Αχ. 2) (πθ.) ὁ κατὰ μίμησίν τινος γενόμενος. »Εἰκὼν—,« Ηλ
Μιμηλότης (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις μιμηλός.
Μιμηλῶς, ἐπίῤ. Ὡς μιμηλός, μὲ μιμητοῦ ἐπιτηδειότητα.
Μίμημα (τὸ). τὸ κατὰ μίμησίν τινος γενόμενον, ἀντίτυπον, ἀφομοίωμα.
Μίμησις, εως (ἡ). τὸ μιμεῖσθαι. »Μίμησις ὑποκριτῇ πρέπει μᾶλλον, οὐ γραφομέναις ἐπιστολαῖς,« Δημ. Φαλ.
Μιμητέον, θετ. τοῦ Μιμέομαι.
Μιμητής, οῦ (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ μιμούμενός τι ἢ τινα
Μιμητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν ἕξιν τοῦ μιμεῖσθαι. »Τὸ γὰρ μιμεῖσθαι σύμφυτον τοῖς ἀνθρώποις ἐκ παίδων ἐστί, καὶ τούτῳ διαφέρουσι τῶν ἄλλων ζώων ὅτι μιμητικώτατόν ἐστιν,« Ἀρστ.
Μιμητικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον μιμητικὸν· διὰ μιμήσεως.
Μιμητός, ή, όν. Τὸν ὁπ. ἐμιμήθη ἢ δύναται ἢ πρέπει νὰ μιμηθῇ τις.
Μιμήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Μιμητής.
Μιμίαμβοι (οἱ). μῖμοι δι' ἰαμβικῶν στίχων.
;Μιμίζω [ὀνμτπ.], Μ. ίσω. Χρεμετίζω.
Μιμικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μῖμον, ἴδιος μίμων, ἀπρεπής, (κοιν.) μασκαράδικος.
†Μιμιχμός (ὁ), γλσ. [μιμίζω], = Χρεμετισμός.
Μιμνάζω (παρτ. Ἐμίμναζον), Π. ἀντὶ Μίμνω.
Μίμνεσκον, Π. ἀντὶ Ἔμιμνον, παρτ. τοῦ Μίμνω.
Μιμνήσκω [μνάομαι], Μ. μνήσω. Ἐνθυμίζω. Μ. (μσ.) Μιμνήσκομαι, Μ. μνησθήσομαι (ἀόρ. Ἐμνήσθην, πρκ. [ἀντὶ

ἐνς] Μέμνημαι). (μὲ γεν.) Ἐνθυμοῦμαι, (μὲ αἰτ.) ἀναφέρω. (Γρφ.) ἐννοῶ, διανοοῦμαι. »Μνήσθητι, ὅτι ὀργὴ οὐ χρονιεῖ,« Σειρ. Ζ', 17., (παρβλ. Ἐνθυμέομαι.)
Μιμνόντεσσι, Π. ἀντὶ Μίμνουσι, δοτ. πληθ. τῆς μτχ. τοῦ
Μίμνω (παρτ. Ἔμιμνον), Π. ἀντὶ Μένω, προσμένω· διαρκῶ· ἀνθίσταμαι, ἀντέχω. »Δέκα δ' ἑξείης ἐνιαυτοὺς μίμνεσκεν διέπων,« Εὐδοκ. »(Δρύες), αἵτ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα,« Ἰλ. Μ. »Ἑςαότες παρ' ὄχεσφιν ἠῶ μίμνον,« Ἰλ. Θ.
Μιμόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ὡς μῖμος ἢ ἀπὸ τοῦ παριστάνειν μίμους.
Μιμογράφος (ὁ). ὁ γράφων (συνθέτων) μίμους.
Μιμοειδής, έος (ὁ, ἡ). μίμῳ ὅμοιος τὸ εἶδος.
Μιμολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ἀπαγγέλλω) μίμους. »Ποιήματα μιμολογεῖται,« Στρ., ἀπαγγέλλονται ἐν εἴδει μίμων.
Μιμολόγημα (τὸ). μιμολόγου λήρημα.
Μιμολογία (ἡ). τὸ μιμολογεῖν, ἀπαγγελία μίμων.
Μιμολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ἀπαγγέλλων) μίμους, ὑποκριτὴς μίμων. 2) ὁ μιμούμενος (ἐπαναλαμβάνων μιμητικῶς) τοὺς λόγους τινός. »Ἠχὼ—,« Ἐπγρ.
Μῖμος (ὁ καὶ ἡ), [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Μῶμος]. γελωτοποιὸς μιμούμενος τὰ σχήματα ἢ τοὺς λόγους τῶν ἄλλων, (Τυρκ.) μουχαλίτης. 2) εἶδ. κωμῳδίας (farce) ἢ τραγῳδίας εἰς τὸ πεζόν. 3) (σπν.) Π. ἀντὶ Μίμησις.
Μιμώ, όος-οῦς (ἡ). ὁ πίθηκος, (κοιν.) μαϊμοῦ.
;Μιμῳδός (ὁ), = Μίμαυλος.
Μίν (πάντοτε ἐγκλιτ.), Π. Ἰων. ἀντὶ Αὐτόν, ήν, ό, ἡ (σπν. ἢ μτγν.) Αὐτούς, άς, ά, ἢ Ἑαυτόν, ήν, ό. »Παρεδίδου ἑαυτὸν ἐπικατασφάξαι μιν κελεύων τῷ νεκρῷ,« Ἡρ. »Τοὺς δὲ κελεύειν αὐτὸν διαχρᾶσθαί μιν,« αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Αὐτός) »Αὐτόν μιν πληγῇσι δαμάσσας,« Ὀδ. Δ. (ἢ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) »Αὐτήν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος ἱκάνει,« Ἰλ. Λ., καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν, (παρβλ. Νίν καὶ Ἵν).
Μίνδαξ, ακος (ἡ), εἶδ. θυμιάματος Περσ.
Μίνθα καὶ Μίνθη, ης (ἡ), εἶδ. ἀρωματ. φυτοῦ (ἡδυόσμου), [ἐκ τοῦ
Μίνθος (ἡ), [†μύνθος, ὄνθος]. ἡ κόπρος τῶν αἰγῶν ἢ τοῦ ἀνθρώπου. 2) = Μίνθη.
Μινθόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω (Μολύνω) μὲ κόπρον, (ἐν εἴδει ὕβρ.) χέζω. »Τὴν ἀφύην μίνθου πᾶσαν πλὴν τὴν ἐν Ἀθήναις,« (Ἀρχέστρ. παρ') Ἀθ.
Μινυανθής [μινύθω, ἄνθος], έος (ὁ, ἡ). ὁ ὀλίγον καιρὸν ἀνθῶν, (ὅθ.) »Μινυανθὲς τρίφυλλον,« Βτν., εἶδ. φυτοῦ, (Γαλλ.) τριφύλλι τοῦ νεροῦ.
Μινύθεσκον, Π. παρτ. τοῦ Μινύθω.
;Μινυθέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Μινύθω, (ὅθ.
Μινύθημα (τὸ). τὸ σμικρυνθὲν (ἐλαττωθέν).
Μινύθησις, εως (ἡ). ἐλάττωσις, ὀλιγόστευσις, (Ἱπποκρ.)
;Μινυθίζω, Μ. ίσω, = Μινύθω, (ὅθ.
Μινυθικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ σμικρύνειν (ὀλιγοστεύειν)· ἰσχναντικός.

Μινύθω [†μινυός], Μ. μινυθήσω, Π. Ἰων. σμικρύνω, ἐλαττόνω· κολοβόνω· (τρπ.) ἐξασθενίζω· (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) σμικρύνομαι, ὀλιγοστεύω· τήκομαι, ἀδυνατίζω.
;Μινυθώδης, εος (ὁ, ἡ), = Μινυνθώδης.
Μίνυνθα, ἐπίῤ. Π. Ἰων. [μινύθω]. ὀλίγον· (καὶ χρον.) ὀλίγον καιρόν, (ὅθ.
Μινυνθάδιος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ διαρκῶν ὀλίγον, ὀλιγοχρόνιος.
Μινυνθώδης, εος (ὁ, ἡ), = Μινυνθάδιος.
†Μινυός, ά, όν, (Γλσ.). βραχύς, μικρός, ὀλίγος, (ὅθ. τὸ Λτ.) minus.
Μινύριγμα (τὸ), Π. = Μινύρισμα.
Μινυρίζω [μινυρός], Μ. ίσω. Ψάλλω (Κηλαδῶ ἢ Κλαίω) μὲ σιγανὴν καὶ παραπονετικὴν φωνήν, μουρμουρύζω.
Μινύρισμα (τὸ). κλαῦμα ἢ ᾆσμα (κηλάδισμα) μὲ σιγανὴν καὶ παραπονετικὴν φωνήν.
Μινυρισμός (ὁ). τὸ μινυρίζειν, ψάλσιμον ἢ κηλάδισμα ἢ κλαύσιμον σιγανόν, μυρμούρισμα.
Μινυρίστρια (ἡ). ἡ μινυρίζουσα. »Ἀηδὼν —,« Ἐπγρ.
Μινύρομαι, Μ. υροῦμαι (;), = Μινυρίζω, (παρβλ.) Κινύρομαι.
Μινυρός [μινύθω], ά, όν. Ὁ κλαίων (κηλαδῶν κτλ.) μὲ λεπτὴν καὶ παραπονετικὴν φωνήν.
Μινυώριος καὶ Μινύωρος (ὁ, ἡ), Π. [μινύθω, ὥρα], ὀλιγοχρόνιος· ὀλιγόζωος.
Μίξ, ἐπίῤ. Π. = Μίγδην, ἀνάκατα.
Μιξαιθρία (ἡ) καὶ
Μιξαίθριον (τὸ), [μίγνυμι, αἰθρία]. καιρὸς ἀνακατωμένος, (κοιν.) μιᾷ ἥλιος, μιᾷ βροχή.
;Μιξαιπόλιος (ὁ, ἡ), = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Μιξοπόλιος.
Μιξανάῤῥους (ὁ). ἀνάῤῥους σύμμικτος, ῥεῦμα ποταμοῦ φερόμενον ποτὲ μὲν ἄνω, ποτὲ δὲ κάτω.
Μιξάνθρωπος (ὁ, ἡ). μικτὸς (ἐξ ἡμισείας) ἄνθρωπος.
Μιξαρχαγέτας, α, Δ. ἀντὶ Μιξαρχηγέτης, ου (ὁ). ἐξ ἡμισείας ἥρως, (ἐπίθ. τοῦ Κάστορος παρ' Ἀργείοις).
Μιξέλλην, ηνος (ὁ). μικτὸς (ἐξ ἡμισείας) Ἕλλην.
†Μιξίαμβος (ὁ, ἡ). μικτὸς ἐξ ἰάμβων, σατυρικός.
†Μιξίας, ου (ὁ), γλσ. ὁ συγχέων τὰ πάντα, ἀνακατωτούρης, [ἐκ τοῦ
Μίξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μίγνυμι, σμίξιμον, ἕνωσις, ἀνακάτωμα· ἐπιμιξία· συνουσία.
Μιξοβάρβαρος (ὁ, ἡ). μικτὸς (ἐξ ἡμισείας) βάρβαρος.
Μιξοβόας, ου (ὁ), Π. [μίγνυμι, βοή]. ἀνακατωμένος μὲ φωναίς.
Μιξοδία καὶ Μίξοδος (ἡ). μίξις (ἕνωσις) ὁδῶν, τρίστρατον ἢ τετράστρατον. »Ἁλὸς—,« Ἀπλλν., τὰ μεταξὺ Σκύλλης ἢ Χαρύβδεως ἐπικίνδυνα ῥεύματα.
Μιξοθάλασσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχέσιν (ἐπιμιξίαν) μὲ τὴν θάλασσαν, ναύτης ἢ ἁλιεύς.
Μιξόθηλυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τι θῆλυ (θηλυπρεπὲς) μεμιγμένον ἐν ἑαυτῷ.
Μιξόθηρ, ηρος ἢ Μιξόθηρος (ὁ, ἡ). μικτὸς ἐκ θηρὸς (ζώου) καὶ ἀνθρώπου.

Μιξόθριξ, οτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεταξὺ καὶ τρίχας ἢ καὶ λευκὰς τρίχας.
Μιξόθροος (ὁ, ἡ), Π. μεμιγμένος μὲ θροῦν (μὲ βοήν).
†Μιξοιφία (ἡ), [μ. οἰφάω]. σαρκικὴ συνουσία.
Μιξόλευκος (ὁ, ἡ). μεμιγμένος μὲ λευκόν.
Μιξολύδιος (ὁ, ἡ). μικτὸς (ἐξ ἡμισείας) Λύδιος καὶ ἄλλου γένους. »Διάλεκτος—,« Στρβ.
Μιξολυδιστί, ἐπίῤ. Κατὰ τὸν μιξολύδιον τῆς μουσικῆς ἁρμονίας τρόπον.
Μιξόμβροτος (ὁ, ἡ), Π. = Μιξάνθρωπος.
Μιξονόμος (ὁ, ἡ), Π. [μ. νέμω]. ὁ βόσκων μίγδην (συμμίκτως) μετ' ἄλλων.
;Μιξόνομος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) εἰς τὸν ὁπ. βόσκουν κοινῶς ζῶα.
Μιξοπάρθενος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων ἐξ ἡμισείας παρθένον (κόρην).
Μιξοπόλιος (ὁ, ἡ), = Μεσαιπόλιος.
Μιξόπυος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ πῦον (ἔμπυον).
Μιξοφρύγιος (ὁ, ἡ). μικτὸς (ἐξ ἡμισείας) Φρύγιος καὶ ἄλλου γένους. »Διάλεκτος —,« Στρβ.
Μίξοφρυς, υος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. αἱ ὀφρύες ἑνόνονται (συνέχονται).
;Μιξοφυής, έος (ὁ, ἡ). μικτῆς (συμμίκτου) φύσεως.
Μιξόχλωρος (ὁ, ἡ), [μ. χλωρός]. πρασινωπός, μισοπράσινος.
Μιξόχροος-ους (ὁ, ἡ). μικτὸς τὴν χρόαν μικτοῦ χρώματος.
Μισαγαθία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
Μισάγαθος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸ ἀγαθὸν ἢ τοὺς ἀγαθούς, μισόκαλος.
Μισαδελφία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -
Μισάδελφος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν ἀδελφόν του.
Μισαθήναιος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς Ἀθην.
Μισαλαζών, όνος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὴν ἀλαζονείαν καὶ τοὺς ἀλαζόνας.
Μισαλέξανδρος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν Ἀλέξ.
Μισαλληλία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
Μισάλληλος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν καὶ μισούμενος ἀμοιβαίως.
Μισάμπελος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰς ἀμπέλους· (τόπος) ὅπου δὲν τελεσφορεῖ ἡ ἄμπελος.
Μισανδρία (ἡ), = Μισανθρωπία, [ἐκ τοῦ
Μίσανδρος (ὁ, ἡ), = Μισάνθρωπος, (ἐπὶ γυν.) ἡ μισοῦσα τοὺς ἄνδρας ἢ τὸν ἄνδρα της.
Μισανθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μισάνθρωπος.
Μισανθρωπία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
Μισάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς ἀνθρ.
Μισαπόδημος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰς ἀποδημίας (τὰ ταξείδια).
Μισαργυρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
;Μισάργυρος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (καταφρονῶν) τὸ ἀργύριον.
Μισάρετος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὴν ἀρετήν.
Μίσγα, ἐπίῤ. Π. = Μίγδην.
Μισγάγκεια (ἡ), Π. [μίσγω, ἄγκος]. κοιλὰς εἰς τὴν ὁπ. συῤῥέουσι χείμαῤῥοι χαράδρα.
Μίσγεσκον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔμισγον, παρτ. τοῦ Μίσγω.
;Μισγητεύω, Μ. εύσω, = Μισητεύω.
;Μισγητία (ἡ), = Μισητία.
Μισγοδία (ἡ), = Μιξοδία.
Μισγόλας, α (ὁ), Π. Δ. [μίσγω, λαός]. ὁ

προξενούμενος ἀπὸ συῤῥοὴν λαοῦ. »Θόρυβος—,« Ἡσύχ., βοὴ σύμμικτος.

Μισγόνομος (ὁ, ἡ), Π. = Μιξόνομος.

Μίσγω (παρτ. Ἔμισγον), = Μίγνυμι, (ὅθ. τὸ κοιν.) σμίγω.

Μισέλλην, ηνος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς Ἕλληνας.

Μίσεργος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὴν ἐργασίαν, ἐχθρὸς τῆς δουλειᾶς, ἀκαμάτης.

Μισεταιρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Μισέταιρος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς ἑταίρους (τοὺς συντρόφους) του, ἀκοινώνητος.

Μισέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μῖσος (ἀπέχθειαν) κατά τινος, ἐχθρεύομαι, ἀποστρέφομαι· (Π. μὲ ἀπαρ.) φθονῶ, δὲν θέλω νὰ γένῃ τι. »Μίσησεν δ' ἄρα μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι· τῷ καί οἱ ἀμυνέμεν ὦρσεν ἑταίρους,« Ἰλ. Ρ.

Μισηδονία (ἡ), τὸ ἐναντ. τῆς φιληδονίας, μῖσος (ἀπέχθεια) πρὸς τὰς ἡδονάς.

;Μίσηθρον (τὸ), = Μίσητρον.

†Μισήλιος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (ἀποφεύγων) τὸν ἥλιον.

Μίσημα (τὸ). ἀντικείμενον μίσους.

†Μισήνερως, ωτος (ὁ, ἡ), = Δυσέρως.

Μισητεία (ἡ). ἡ περὶ τὰ ἀφροδίσια ἀκρασία, ἀσέλγεια· (ἐν γέν.) ἀπληστία.

Μισητέος, α, ον. Ἀξιομίσητος.

†Μισητεύω, Μ. εύσω. Ἀσελγαίνω, [ἐκ τοῦ

Μισητὴ ἢ Μισήτη (ἡ). λάγνος (ἀσελγὴς) γυνή, πόρνη, (κυρ. θηλ. τοῦ Μισητός).

Μισητής, οῦ (ὁ). ὁ μισῶν.

Μισητία (ἡ), = Μισητεία.

†Μισητίζω, Μ. ίσω, = Μισῶ.

Μισητικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ μισεῖν.

Μισητός, ή, όν. Μισημένος ἢ Μίσους ἄξιος, ἀπεχθής.

Μίσητρον (τό). πᾶν ὅ,τι διεγείρει μῖσος.

Μισητῶς, ἐπίῤ. Μετὰ μίσους, ἀπεχθῶς.

Μισθαποδοσία (ἡ). ἡ ἀπόδοσις τοῦ μισθοῦ, ἀνταμοιβή, [ἐκ τοῦ

Μισθαποδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποδίδω τὸν ὀφειλόμενον μισθὸν ὡς -

Μισθαποδότης, ου (ὁ). ὁ ἀποδίδων τὸν ὀφειλόμενον μισθόν.

Μισθάριον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Μισθός.

Μισθαρνευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος διὰ) μισθαρνίαν, μισθοφορικός.

Μισθαρνεύω, Μ. εύσω καὶ

Μισθαρνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ) ὡς-

Μισθάρνης, ου (ὁ), = Μίσθαρνος.

Μισθαρνητικός, ή, όν, = Μισθαρνευτικός.

Μισθαρνία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μισθαρνέω, ἡ ἐπὶ μισθῷ ὑπηρεσία, μισθοφορία.

Μισθαρνικός, ή, όν (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς μίσθαρνον, ἴδιος μισθωτοῦ.

Μισθάρνισσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Μισθάρνης.

Μίσθαρνος (ὁ, ἡ), [μισθός, ἄρνυμι]. ὁ λαμβάνων (ὑπηρετῶν μὲ) μισθόν, μισθωτός, μισθοφόρος.

Μισθαρχίδης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ ζητῶν τὰ μισθοδοτούμενα (τὰ ἐπικερδῆ) ὑπουργήματα.

Μίσθιος, α ἢ ος, ον. Μισθωτός, μισθωμένος.

Μισθοδοσία (ἡ). δόσις (πληρωμὴ) μισθοῦ, (ἐν γέν.) μισθός.

Μισθοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (Πληρόνω [ἢ πθ.] Λαμβάνω) μισθόν. »Παντὸς τοῦ διδόντος μισθοδοτούμενος,« Πλδ., [ἐκ τοῦ

Μισθοδότης, ου (ὁ). ὁ δίδων (πληρόνων) μισθὸν ἢ τὸν μισθόν.

Μισθοδουλία (ἡ). ἡ ἐπὶ μισθῷ δουλεία, δουλεία μισθωτοῦ, [ἐκ τοῦ

Μισθόδουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων, δοῦλος μισθωτός.

Μισθόδωρος (ὁ, ἡ). ὁ δίδων (δωρούμενος) μισθόν.

;Μίσθον (τὸ), εἶδ. ποτηρίου, (παρβλ.) Μασθαλίς. »Μηδέποτε πίοιμ' ἀκράτου μίσθον (κατὰ διώρθ. ἀντὶ μισθόν),« Ἀρσφ. (Σφ. 525).

Μισθός (ὁ). πληρωμή· ἀνταμοιβή. »Πεντεκαίδεκα μηνῶν τοὺς στρατιώτας τὸν μισθὸν ἀπεστέρησεν,« Ἰσκρ. »Ἀπαιτῶν παρά τινος τῶν μαθητῶν τὸν μισθόν,« Αχ. »Τέκτονάς τε καὶ οἰκοδόμους πολλοὺς ὁρᾷς, οἳ ἄλλοις μὲν πολλοῖς ποιοῦσιν οἰκίας, ἑαυτοῖς δὲ οὐ δύνανται ποιῆσαι, ἀλλ' ἐν μισθῷ αὐτὰς οἰκοῦσι,« Ξεν. »Τοῖς ἐμαυτοῦ σωφρονισθεὶς κακοῖς, μετὰ μεγάλων μισθῶν ἔμαθον κτλ.,« Δ. Ἀλ.

Μισθουργός (ὁ). μισθάρνης, μισθοφόρος.

Μισθοφορά (ἡ). ὁ διδόμενος ἢ λαμβανόμενος μισθὸς (κυρ. στρατ.). »Ὑπισχνοῦμαι ὑμῖν μισθοφορὰν παρέξειν κυζικηνὸν ἑκάστῳ τοῦ μηνός, Ξεν.

Μισθοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίρνω μισθόν, ὑπηρετῶ ὡς μισθοφόρος (κυρ. στρατ.). »Καὶ ταῦτα διχόθεν μισθοφοροῦντες ἄλφιτα,« Ἀρσφ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Μισθοδοτῶ. »Οἰκίαν μισθοφοροῦσαν,« Ἰσ.

Μισθοφορητέον, θετ. τοῦ Μισθοφορῶ.

Μισθοφορία (ἡ), τὸ μισθοφορεῖν, ἡ ἐπὶ μισθῷ ὑπηρεσία. »Περικλέα ἀκούω πεποιηκέναι Ἀθηναίους ἀργοὺς.. ἢ φιλαργύρους, ἐς μισθοφορίαν πρῶτον καταστήσαντα,« Πλάτ. 2) (ἐνίοτε) = Μισθοφορά. »Τὰς μισθοφορίας ἀναβιβάσας ἤθροισε μισθοφόρων πλῆθος,« Διόδ. »Ὑπόσην ἀποφέρει ἡ ναῦς τῷ δεσπότῃ.. τὴν μισθοφορίαν,« Αχ.

Μισθοφορικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς μισθοφόρον, ἴδιος μισθοφόρου. »Τὸ μισθοφορικόν,« περιληπτ. ἀντὶ Οἱ μισθοφόροι (στρατ.).

Μισθοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παίρνων [κυρ. δὲ] ὑπηρετῶν ὡς στρατιώτης μὲ) μισθόν, (κατὰ λέξ.) τσολδάτος. »Τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους καὶ συνεστὸς στρατιωτικόν,« Ἡρωδ. »Τριήρεις μισθοφόροι,« Ἀρσφ. »Μισθοφόρα κατέστησε τὰ δικαστήρια,« Ἀρστ.

Μισθόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω (Παραχωρῶ) εἴς τινα (καὶ μσ. Παίρνω) τι μὲ μισθὸν ἢ κατ' ἐργολαβίαν, πακτόνω, 'νοικιάζω, ναυλόνω κτλ. »Μισθωσάντων τὸν νηὸν 300 ταλάντων ἐξεργάσασθαι,« Ἡρ. [ἢ μὲ δοτ. ἐκ δ'.) »Μισθώσας ἑαυτὸν τοῖς ...,« Δμ. (καὶ μσ.) »Μισθώσασθαι πλοῖον,« Ἡρ. »Δοὺς δύ' ὀβολοὺς μισθώσομαι,« Ἀρσφ. »Εἰ μὴ καὶ τοὺς θεριστὰς καὶ τοὺς ἄλλο τι μισθοῦ πράττοντας, φίλους καὶ ξένους δεῖ καλεῖν τῶν μισθωσαμένων,« Δμ. (καὶ πθ.) »Μεμισθωμένος αὐτῷ οὐκ ὀλίγου,« Ἡρ. »Μισθωθῆναι δὲ οὐχ ἐπὶ τούτῳ ἔφασαν,« Ξεν.

Μίσθωμα (τὸ). ὁ συμφωνηθεὶς μισθός, πληρωμή· ἐνοίκιον. »Ἔμεινε διετίαν ὅλην ἐν μισθώματι,« Γρφ., μὲ ἐνοίκιον. »Τό τ' εἶδος αὐτῆς καταμαθών, ἐπυνθάνετο μίσθωμα πράσσεται πόσον τῆς νυκτός,« Ἀθ. 2) τὸ δοθὲν ἢ ληφθὲν εἰς μίσθωσιν (;).

Μισθωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μίσθωμα, μισθάριον.

Μισθώσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναται νὰ μισθώσῃ (νὰ ἐνοικιάσῃ) τις.

Μίσθωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μισθόω πάκτωμα, ἐνοίκιασμα. 2) = Μίσθωμα, ἐνοίκιον. »Διακωλύει με τὰς μισθώσεις κομίζεσθαι ἐκ τῆς οἰκίας,« Δμ. (Σπυδ.).

Μισθωτεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ ὡς) μισθωτός.

Μισθωτήριον (τό). τὸ μέρος ὅπου συνήθως διέτριβον οἱ μισθωτοὶ (ἐργάται).

Μισθωτής, ου (ὁ). ὁ μισθῶν (ἐκμισθῶν) τι, ἐνοικιαστής. 2) (;) = Μισθωτός.

Μισθωτικός, ή, όν, καὶ ἐπίῤ. -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ πρόθυμος εἰς μίσθωσιν.

Μισθωτός, ή, όν. Μισθωμένος, συμφωνημένος (νὰ ὑπηρετῇ) μὲ μισθόν· 'νοικιασμένος. »Οἰκία—,« Ἀθ.

Μισθώτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μισθωτής.

Μίσιππος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς ἵππους.

†Μίσκος (ὁ), = Μίσχος.

Μισοβάρβαρος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς (ἐχθρὸς τῶν) βαρβ.

Μισοβασιλεύς, έως (ὁ). ὁ μισῶν τὸν ἢ τοὺς (ἐχθρὸς τοῦ ἢ τῶν) βασιλ.

Μισόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν γάμον.

Μισόγελως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν γέλωτα.

Μισογόης, ητος (ὁ). ὁ μισῶν τοὺς γόητας (τοὺς τσαρλατάνους).

Μισογύναιος (ὁ, ἡ), = Μισογύνης.

Μισογυνεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Μισογυνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Μισογύνης, ου (ὁ). ὁ μισῶν τὰς γυναῖκας.

Μισογυνία (ἡ), = Μισογυνεία.

Μισόγυνος (ὁ), = Μισογύνης.

Μισοδημία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Μισόδημος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν δῆμον ἢ τὴν δημοκρατίαν.

Μισοδημότης, ου (ὁ). ὁ μισῶν τοὺς δημότας του, ἐχθρὸς τῶν συμπολιτῶν του.

Μισοδικαστής, οῦ (ὁ). ὁ μισῶν τοὺς δικαστάς.

Μισόδικος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰς δίκας, ἐχθρὸς τῶν κρισολογιῶν.

Μισόθεος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς θεούς.

Μισόθηρος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὴν θήραν (τὸ κυνῆγι).

;Μισόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (ἀποστρεφόμενος) τὰς τρίχας.

†Μισοίδιος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ μισῶν τοὺς ἰδίους (τοὺς ἰδικούς, τοὺς οἰκείους) του.

Μισοινία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Μισόινος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (ἀποστρεφόμενος τὸν οἶνον.

Μισοκαῖσαρ, αρος (ὁ). ὁ μισῶν τὸν Καίσαρα, ἐχθρὸς τοῦ Καίσαρος.

†Μισοκακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

;Μισόκακος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸ κακὸν ἢ τοὺς κακούς.

Μισόκαλος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸ καλὸν ἢ τὸ ἀγαθὸν καὶ τοὺς ἀγαθούς.

Μισοκερδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸ αἰσχρὸν (κυρ. τὸ ἀπὸ βαρεῖς τόκους) κέρδος.

Μισολάκων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς Λάκωνας.

Μισολάμαχος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν Λάμαχον, ἐχθρὸς τοῦ Λαμάχου, (κυρ. ἢ συνκδχ.) = Μισοπόλεμος.

Μισόλεκτρος (ὁ, ἡ) = Μισόγαμος.

Μισολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μισολόγος.

Μισολογία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Μισολόγος ἢ (ὀρθότ.) Μισόλογος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν ἢ περιφρονῶν τοὺς λόγους (τὴν παιδείαν, τὰς ἐπιστήμας).

Μισόνοθος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς νόθους ἢ πᾶν ὅ,τι νόθον (μὴ γνήσιον).

Μισόνυμφος (ὁ, ἡ), Π. = Μισόγαμος.

Μισοξενέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ τοὺς ξένους, εἶμαι μισόξενος.

Μισοξενία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Μισόξενος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς ξένους, ἄξενος, ἀφιλόξενος.

Μισόπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς παῖδας ἢ τοὺς ἰδίους του παῖδας.

Μισοπάρθενος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰς παρθένους.

Μισοπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν πατέρα του.

Μισοπέρσης, ου (ὁ). ὁ μισῶν τοὺς Πέρσας, ἐχθρὸς τῶν Περσῶν.

Μισοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμποιῶ (Προξενῶ) μῖσος κατά τινος, εἶμαι -

Μισοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπνέων (ἐμποιῶν) μῖσος κατά τινος.

Μισοπόλεμος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν πόλεμον.

Μισόπολις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὴν πόλιν ἢ τὸν τόπον (τὸ ἔθνος).

Μισοπολίτης, ου (ὁ). ὁ μισῶν τοὺς πολίτας ἑνὸς τόπου ἢ τοὺς συμπολίτας του.

Μισοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ τὸν κόπον (τὴν ἐργασίαν), δὲν εἶμαι φιλόπονος.

Μισοπονηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ τὴν κακίαν ἢ τοὺς κακούς, εἶμαι μισοπόνηρος.

Μισοπονηρία (ἡ), τὸ να ἦνέ τις-

Μισοπόνηρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -νήρως. Ὁ μισῶν τοὺς πονηροὺς καὶ τὴν πονηρίαν.

Μισοπονία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Μισόπονος (ὁ ἡ). ὁ μισῶν τὸν κόπον (τὴν δουλειάν), ἀφιλόπονος.

Μισοπορπακίστατος, η, ον, Κωμ. ὑπερθ. τοῦ

Μισοπόρπαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰς ἀσπίδας (τοὺς πόρπακας), μισοπόλεμος.

Μισοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰ πράγματα (τοὺς περισπασμούς, τὴν τύρβην τοῦ βίου), φιλήσυχος.

Μισοπρόβατος (ὁ, ἡ). ἐχθρὸς τῶν προβάτων (καὶ ἐν γέν.) τῶν τετραπόδων ζώων.

Μισοπροσήγορος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίῤ.) -γόρως. Ὁ μισῶν (ἀποφεύγων) τὸ προσαγορεύειν καὶ προσαγορεύεσθαι, ἀπροσήγορος, ἀκοινώνητος.

Μισόπτωχος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (βοηθῶν ἢ ἀποφεύγων) τοὺς πτωχούς.

Μισοπώγων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν πώγωνα (τὰ γένεια).

Μισορώμαιος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς Ῥωμαίους, ἐχθρὸς τῶν Ῥωμ.

Μισορωμαιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μισορωμαίου.

Μῖσος [συγγ. τῷ Μῦσος], εος-ους (τό), ἀποστροφή, ἀπέχθεια. (συνκδχ.) ἀντικείμενον μίσους. »Μίσει τῆς τυραννίδος,« Ἡρωδ., διὰ τὸ πρὸς αὐτὴν μῖσος. »Μῖσος ἔχειν πρός (παρά) τινος,« Πλ., Αχ., μισεῖσθαι.

Μισόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς σοφοὺς ἢ τὴν σοφίαν, ἐχθρὸς αὐτῶν.

Μισοστρατιώτης, ου (ὁ). ὁ μισῶν τοὺς στρατιώτας, ἐχθρὸς τῶν στρατιωτῶν.

Μισοσώματος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (μὴ περιποιούμενος) τὸ σῶμά του· ὁ περιφρονῶν τὸ σῶμα καὶ τὰ περὶ τὸ σῶμα.

Μισοτεχνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Μισότεχνος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰ τέχνα τι.

Μισοτύραννος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς τυράννους, ἐχθρὸς αὐτῶν.

Μισότυφος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν τῦφον (τὴν οἴησιν, τὴν ἔπαρσιν).

Μισοφαής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (ἀποφεύγων, ἀποστρεφόμενος) τὸ φῶς.

Μισοφίλιππος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν Φίλιππον, ἐχθρὸς τοῦ Φιλίππου.

Μισοφιλόλογος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς φιλολόγους καὶ τὴν φιλολογίαν.

Μισόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὴν φιλίαν (μὴ θέλων νὰ ἔχῃ ἢ ἀποφεύγων τοὺς ὁποίους ἔφθασε νὰ ἔχῃ φίλους).

Μισοφιλόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς φιλοσόφους καὶ τὴν φιλοσοφίαν.

Μισόφροντις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν (ἀποφεύγων) τὰς φροντίδας.

Μισοχρηματία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

;Μισοχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὰ χρήματα.

Μισόχρηστος (ὁ, ἡ), = Μισάγαθος.

Μισοχριστιανός (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τοὺς χριστιανούς, ἐχθρὸς αὐτῶν.

Μισόχριστος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸν Χριστόν, ἐχθρὸς τοῦ Χριστοῦ.

Μισοψευδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὸ ψεῦδος.

Μιστυλά(λλά)ομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀρύομαι (Χουλιαρίζω) διὰ ἢ ὡς διὰ μιστύλης.

Μιστύλη (ἡ). κομμάτι κόρας ψωμιοῦ σκαμμένον εἰς σχῆμα χουλιαρίου, [ἐκ τοῦ

Μιστύλλω [μίτυλος], Μ. υλῶ. Κόπτω εἰς μικρὰ κομμάτια, λιανίζω.

Μίσυ, υος καὶ εως (τό), εἶδος χαλκάνθου (βιτριολιοῦ). (Γαλλ.) couperose; ἢ (κατὰ τὸν Hœfer Hist. de la chimie) sulfate de fer ou de cuivre. 2) εἶδ. ὕδνου (μανιταριοῦ).

Μίσυβρις, ιος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν τὴν ὕβριν (τὴν αὐθάδειαν).

Μίσχος (ὁ), [ἴσχω, ὄσχος]. τὸ τσοῦνι τῶν φύλλων ἢ τῶν καρπῶν. 2) (εἰς τὸν Θφρ., Ἀρτμδρ. κλπ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Λίσγος.

;Μισώδης, εος (ὁ, ἡ). μισητός, ἀξιομίσητος.

Μιτόεργος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου ἔργον εἶνε ὁ μίτος (τὸ νῆμα). »Ἄτρακτος—,« Ἐπγρ.

Μιτοῤῥαφής, έος (ὁ, ἡ), Π. πλεγμένος ἀπὸ νῆμα, [ῥάπτω, καὶ

Μίτος (ὁ). ψιλὴ κλωστή, νῆμα· στημόνι ἢ 'φάδι. χόρδα (μουσ. ὀργ.). »Κατὰ μίτον,« Κικ., καταλεπτῶς, ἢ, κατὰ σειράν.

Μιτουργία (ἡ). ἡ διὰ μίτου ἐργασία, ὑφαντουργία.

Μιτόω-ῶ ἢ (μσ.) -όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ωμαι. Περνῶ ταῖς κλωσταῖς τοῦ στημονιοῦ ἀπὸ τὸ μιτάρι, μιταρόνω· βάλλω τὸ πανὶ εἰς τὸν ἐργαλειόν· (μουσ.) παίζω τι εἰς τὴν λύραν κτλ., τονίζω, (παρβλ. Κρέκω).

Μίτρα (ἡ), [μίτος]. (ἐν γέν.) φασκία, ταινία. (ἰδιαιτ.) δέσμον (πλουμιστὸν) τῆς μέσης ἢ τοῦ κεφαλιοῦ, ζωνάρι (σιλαχλῆκι, στηθοπάνι κτλ.) ἢ διάδημα (σαρίκι κτλ.). »Μίτρην λύειν,« Ἀπλλν., ἴδε Ζώνη.

Μιτρηφόρος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Μιτροφόρος.

Μιτρίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Μίτρα.

Μιτρόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος (ζωσμένος ἢ φακιολισμένος) μὲ μίτραν.

Μιτροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ μίτραν, εἶμαι -

Μιτροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (εἰς τὴν μέσην ἢ εἰς τὸ κεφάλι) μίτραν.

Μιτροχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ζωσμένος ἐπάνωθεν τοῦ χιτῶνος μὲ μίτραν.

Μιτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Στολίζω (Ζώνω ἢ Φακιολίζω) μὲ μίτραν· (ἐν γέν. Π.) ζώνω, περιστοιχίζω.

;Μιτρώδης, εος (ὁ, ἡ). κομμένος ἐν εἴδει μίτρας, (δηλ.) στενόμακρος (συγχ. τῷ Μιτώδης).

Μίτυλος (καὶ Μιτύλος; ὅθ. τὸ Λτ. mutilus), η, ον. Κολοβὸς (χωρὶς κέρατα) ἢ μικροκάμωτος, (παρβλ.) Μιχύλος.

Μίτυλος (ὁ), Λτ. Mitulus, εἶδος ὀστρέου, (ἴσ.) ἡ Τελλίνη.

Μίτυς, υος (ἡ), εἶδ. κηροῦ ἢ πηλοῦ γλοιώδους μὲ τὸ ὁπ. αἱ μέλισσαι φράζουν τὰς χαραγμάδας τῆς κυψέλης των. »Τοῦτο δὲ ἐστι μέλαν ἱκανῶς, ὥσπερ ἀποκάθαρμα αὐταῖς τοῦ κηροῦ, καὶ τὴν ὀσμὴν δριμύ,« Ἀρστ. (ἴδε καὶ Πισσόκηρος καὶ παρβλ. Μύτις).

Μιτώδης, εος (ὁ, ἡ). πλεγμένος ἢ ὑφασμένος ἀπὸ μίτον (ψιλὴν κλωστήν).

Μίτωμα (τό). μιτῶδες ὕφασμα.

Μιχθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Μίγνυμι.

Μνᾶ [Ἑβρ. μανέχ· τῇ γὰρ Ἑβραΐδι ὁ ἀργυροῦς μανὴ καλεῖται,« Ἐτμλ.], ᾶς (ἡ). (ὡς βάρος) 130 ἢ 160 δράμ., (ὡς νόμισμα) 100 δραχμ. Ἀττ., τὸ ἑξηκοστημόριον τοῦ ταλάντου.

Μνάα, Π. ἀντὶ Μνᾶ, 6'. ἑν. πρσ. τοῦ Μνάομαι.

Μναεῖος, α, ον, = Μναιαῖος.

Μναδάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Μνᾶ.

Μναιαῖος ἢ Μναϊαῖος καὶ ἔχι Μναῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων μίαν μνᾶν.

Μνᾶμα (τό), Δ. ἀντὶ Μνῆμα.

Μνάομαι-ῶμαι [μένος], Μ. μνήσομαι (πρκ. ἀντὶ ἐνς. Μέμνημαι), Π. (μὲ γεν.) ἐνθυμοῦμαι (»Ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνῇτό μου,« Ἀρσφ.) ἤ, ἐνθυμίζω, ἀναφέρω. »Οὔκουν ὅπως μνησθῆναι ἄν τις ἐτόλμησε πρός τινα περὶ Κύρου φλαῦρόν τι,« Ξεν. »Ἐάν τις τοῦ λοιποῦ μνησθῇ δίχα τὸ στράτευμα ποιεῖν,« αὐτ. (ἴδε Μιμνήσκω). 2) (μὲ αἰτ., σύγρ. καὶ εἰς τὸ πεζ.) προσπαθῶ ἢ ἐνεργῶ νὰ κα-

τορθώσω (ν' ἀποκτήσω) τι, (Γαλλ.) briguer, (ὅθεν συνήθ.) ζητῶ γυναῖκα εἰς γάμον, (παρβλ.) Μνηστεύω. » Ἐμνῶντο δὲ ὁ μὲν Ἥραν, ὁ δὲ Ἄρτεμιν, « Ἀπλλδρ.

†Μναρός, ά, όν, Γλσ. = Μνιαρός.

Μνάσειεν, Δ. ἀντὶ Μνήσειεν, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Αἰολ. ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. καὶ

Μνάσῃς, Δ. ἀντὶ Μνήσῃς, β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Μιμνήσκω.

Μνασιδωρέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Μνησιδωρέω.

Μνάσιον (τό), εἶδος ἑλώδους φαγωσίμου φυτοῦ (κυπείρου) τῆς Αἰγύπτου, (Τουρκ.) χάμπου-λεζίζ.

†Μνασίον (τό) καὶ

†Μνασίς, ίδος (ἡ), εἶδ. μέτρου παρὰ Κυπρ. (χωρ. 2 μεδίμν.).

Μνάσκετ', Π. ἀντὶ Ἐμνᾶτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Μνάομαι.

Μνάστειρα (ά), Δ. ἀντὶ Μνήστειρα.

Μναστέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Μνηστέω.

Μναστὴρ (ὁ), Δ. ἀντὶ Μνηστήρ.

Μνάσω, ῃς, ῃ, Δ. ἀντὶ Μνήσω, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Μιμνήσκω.

Μνέα (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μνᾶ.

Μνέεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Μνᾶσθαι, ἀπαρ. τοῦ Μνάομαι.

Μνεία (ἡ), [μνάομαι]. ἐνθύμησις.

Μνεώμενος, Ἰων. ἀντὶ Μνώμενος, μτχ. τοῦ Μνάομαι.

Μνῆμα (τό), (ἐν γέν.) σημεῖον πρὸς ἐνθύμησιν, (Γαλλ.) souvenir. (ἰδιαιτ.) τάφος, μνημεῖον. » Ὁρῶσιν ἐκ τοῦ ἀντιπέρας σκοποὺς ἐπὶ τῶν μνημάτων, « Ξεν. 2) Π. (μὲ γεν.) ἀντὶ Μνήμη, ἐνθύμησις. » Οἱ δ' ἀγαθοὶ.. μνῆμ' ἔξουσ' ἀγαθῶν καὶ χάριν ἐξοπίσω, « Θγν.

Μνημάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Μνῆμα.

†Μνηματίτης, ου (ὁ). ὁ ἐπὶ τοῦ μνήματος. » Λόγος —, « Εὐς., ὁ ἐπιτάφιος.

Μνημεῖον (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ἢ γίνεται ἵνα μένῃ πρὸς ἐνθύμησιν, monumentum, (ὅθ. ἰδιαιτ.) μνῆμα νεκροῦ, τάφος. » Τύμβον δὲ χῶσον, κἀπίθες μνημεῖά μοι, « Εὐρ. 2) μέρος ὅπου φυλάττονται μνήμης ἄξια πράγματα, (Δ. Χρσ. ἐν Ἀντων.).

Μνήμη (ἡ), [μνάομαι]. ἡ δύναμις τοῦ μεμνῆσθαι, τὸ μνημονικόν. » Μνήμην ἐπασκέειν, « Ἡρ. ἴδε καὶ Ἀναμιμνήσκω. 2) ἐνθύμησις. » Μνήμην ἔχειν ἢ (ποιεῖσθαι) τινος, « Ἡρ. 3) χαρτοφυλάκιον, ἀρχειοφυλάκειον, (Γαλλ.) cabinet. » Ὁ τῆς βασιλείου μνήμης προεστώς, « Ἡρωδ.

Μνημήϊον (τό), Ἰων. ἀντὶ Μνημεῖον.

†Μνημοθέσιον (τό). μέρος προσδιωρισμένον διὰ μνήματα, ταφεῖον, κοιμητήριον.

Μνημόνειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μνήμην ἢ συντελῶν πρὸς ἐξάσκησιν τῆς μνήμης.

Μνημόνευμα (τό). πᾶν ὅ,τι μνημονεύεται, πρᾶξις ἢ λόγος ἀξιομνημόνευτος. 2) = Μνεία, ἐνθύμησις.

Μνημονευτέον, θετ. τοῦ Μνημονεύω.

Μνημονευτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ μνημονεύειν, ἔχων καλὸν μνημονικόν.

Μνημονευτός, ή, όν. Τὸν ὁπ. ἐνθυμεῖται ἢ εἶνε δυνατὸν νὰ ἐνθυμῆται (νὰ μνημονεύῃ) τις.

Μνημονεύω [μνήμων], Μ. εύσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Ἐνθυμοῦμαι. ἀναφέρω.

Μνημονικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μνήμην. 2) = Μνημονευτικός, (ὅθεν) » Μνημονικόν, « Ξεν., ἡ δύναμις (ἡ ἐπιτηδειότης) τοῦ μεμνῆσθαι, τὸ ἐνθυμητικόν, ἢ· ἡ τέχνη τοῦ ἐξασκεῖν τὴν μνήμην, (ἄλλ.) » Τὰ μνημονικά, « Ἀρστ.

Μνημονικῶς, ἐπίρ. = Μνημονευτικῶς. » Μν. ἔχω, « Αξ., ἐνθυμοῦμαι καλά.

Μνημόνιος (ὁ, ἡ), = Μνημόνειος.

Μνημόνως, ἐπίρ. = Μνημονικῶς, ὡς μνήμων.

Μνημοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Μνήμη.

Μνημόσυνον (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς μνήμην, μνημεῖον, (κυρ. οὐδ. τοῦ

;Μνημόσυνος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ συντελῶν πρὸς μνήμην.

Μνήμων [μνάομαι], ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνθυμούμενός τι, ἔχων καλὸν μνημονικόν. » Μισῶ μνήμονα συμπόταν, « Παροιμ. (καὶ μὲ γεν.) » Φόρτου μνήμων, « Ὀδ. Θ., ὁ γραμματεὺς τοῦ πλοίου (πρὶν εὑρεθῇ ἡ τέχνη τοῦ γράφειν), (παρβλ. Ἱερομνήμων), (ὅθ. ||. οὐσ.) ἐπιστάτης· λογιστὴς κτλ.

Μνῆσαι, Π. μσ. ἀόρ. τῆς πρσ. καὶ

Μνησαίατο, Ἰων. ἀντὶ Μνήσαιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς εὐκτ. τοῦ Μιμνήσκω.

;Μνησάρετος, η, ον. Ὁ ἔχων τὸν νοῦν τῳ εἰς τὴν ἀρετήν.

Μνησάσκετο, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐμέμνητο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ Μιμνήσκομαι.

Μνησιδωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσφέρω δῶρα εἰς ἀνάμνησιν (πρὸς ἀπόδοσιν) χάριτος.

Μνησίθεος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὴν μνήμην του τὸν θεόν, ἐνάρετος, θεοφοβούμενος.

Μνησικακέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνθυμοῦμαι τὸ κακὸν τὸ ὁπ. ἔπαθα. (μὲ δοτ. ἐκ γ'. καὶ γεν. ἢ αἰτ. ἐλλ. ἐκ δ'.) φυλάττω πάθος κατά τινος διά τι καὶ καιροφυλακτῶ νὰ ἐκδικηθῶ.

Μνησικάκημα (τό). τὸ ἀντικείμενον τῆς μνησικακίας, (Γαλλ.) grief.

Μνησικακητικός, ή, όν. Ἐπιῤῥεπὴς πρὸς μνησικακίαν, φύσει μνησίκακος, φιλέκδικος.

Μνησικακία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις

Μνησίκακος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -κάκως. Ὁ ἐνθυμούμενος τὸ κακὸν τὸ ὁπ. ἔπαθε ἢ καιροφυλακτῶν νὰ ἐκδικηθῇ.

Μνησίμαχος (ὁ, ἡ), Π. [μνάομαι, μάχη]. φιλοπόλεμος.

Μνησίνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. [μνάομαι, νοῦς]. φρόνιμος.

Μνησιπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [μν. πῆμα]. ὁ ἐνθυμίζων τὰ δεινά τινος.

Μνησιπονηρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μνησικακέω.

Μνῆσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μιμνήσκω, ἐνθύμησις.

;Μνησίτοκος (ὁ, ἡ), Π. [μν. τόκος]. γόνιμος. (εἰς τὸν Ἱππκρ. ὁ Κορ. διορθ. Κνησιτόκος).

†Μνησιχάρη (ἡ), (γλσ.). ἡδονή, εὐφροσύνη.

Μνήσκομαι, Π. (σπντ.) ἀντὶ Μιμνήσκομαι.

Μνήσομαι, μέλλ. τοῦ Μνάομαι ἢ τοῦ Μιμνήσκομαι.

Μνηστεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μνηστεύω.

Μνήστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Μνηστήρ, προξενήτρια. 2) = Μνηστή.

Μνηστέον, θετ. τοῦ Μέμνημαι.

Μνήστευμα (τό). ἀντικείμενον τῆς μνηστείας, (ὅθ. Π.) = Μνηστή. 2) = τῷ

Μνήστευσις, εως (ἡ). τὸ μνηστεύειν ἢ μνηστεύεσθαι, ζήτησις εἰς γάμον· ἀῤῥαβώνισμα.

Μνηστευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μνηστείαν.

Μνηστεύω [μνῆστις], Μ. εύσω. Ζητῶ (γυναῖκα) εἰς γάμον· ἀῤῥαβωνίζομαι· νυμφεύομαι. (ἐν γέν.) προσπαθῶ νὰ κατορθώσω (ν' ἀποκτήσω) τι, (παρβλ.) Μνάομαι. 2) γίνομαι προξενήτης τινός, μεσιτεύω διὰ γάμον· ἀῤῥαβωνίζω. » Κάσορί μ' ἐμνήστευον, οὖσαν ἐγγενῆ, « Εὐς.

Μνηστέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ἀντὶ Μνηστεύω.

Μνηστή (ἡ), θηλ. τοῦ Μνηστός, ἀῤῥαβωνιστική· (ἐνίοτε) σύζυγος.

Μνηστὴρ (ὁ). ὁ μνηστεύων (γυναῖκα πρὸς γάμον)· ἀῤῥαβωνιστικός, (Γαλλ.) prétendant 2) Π. (μὲ γεν.) ὁ ἔχων κατὰ νοῦν (σπουδάζων περί) τι. » Πολέμου —, « Πίνδ.

Μνηστήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μνηστείαν ἢ εἰς μνηστῆρα, μνηστευτικός. » Δῶρα μνηστήρια, « Ἐπγρ.

Μνηστηριώδης, εος (ὁ, ἡ). μνηστῆρος ἴδιος. » Γέλως —, « Κλμ., ὁ ἀκόλαστος.

Μνηστηροκτονία (ἡ), = Μνηστηροφονία, [ἐκ τοῦ

Μνηστηροκτόνος (ὁ, ἡ). φονεὺς μνηστῆρος ἢ μνηστήρων.

Μνηστηροφονία (ἡ). φόνος μνηστῆρος ἢ μνηστήρων, (οὕτως ἐπιγράφεται τὸ Χ τῆς Ὀδυσ.).

Μνήστης, ου (ὁ), = Μνηστήρ.

Μνῆστις, εως (ἡ), Π. = Μνεία, Μνήμη.

Μνηστὸς [μνάομαι], ή, όν. Ὁ ζητούμενος εἰς γάμον· ὁ συζευχθεὶς διὰ μνηστείας.

Μνήστρια (ἡ), [μνηστήρ]· μεσίτρια γάμου, προξενήτρια.

Μνῆστρον (τό). ἀῤῥαβών· ἀῤῥαβώνιασμα, ὑπανδρεία.

Μνηστὺς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μνηστεία. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μνῆστις.

Μνήστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Μνηστήρ. 2) ἀντὶ Μνήμων, (Αἰσχλ. Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. 181). 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μήστωρ, φρόνιμος, ἔμπειρος.

Μνιαρός, ά, όν καὶ Π.

Μνιόεις, εσσα, εν. Γεμάτος ἀπὸ ἢ Ὅμοιος μὲ (Ἁπαλὸς ἢ Χνουδωτὸς ὡς ἂν τὸ)-

Μνίον ἢ Μνῖον (τό), [μνόος], εἶδ. θαλασσ. φυτοῦ (βρύου) μὲ φύλλα ὡς ἂν μαλλί, (ἄλλο παρὰ τὸ Φῦκος).

Μνιός, ά, όν καὶ

Μνιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Μνιόεις.

Μνοία (ἡ), Π. (κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Κρητ.) ἀντὶ Δουλεία, Εἱλωτεία, (ἢ περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ εἵλωτες, οἱ δοῦλοι, (ὅθ.

Μνοΐτης, ου (ὁ), Κρητ. ὁ δοῦλος.

Μνόος-οῦς (ὁ), Π. ἀντὶ Χνοῦς, χνοῦδι.

Μνῶα ἢ Μνωΐα (ἡ), = Μνοία, (ὅθ.

Μνωΐτης, ου (ὁ), = Μνοΐτης.

Μνωόμενος, Π. ἀντὶ Μνώμενος, μτχ. καὶ

Μνώοντο, Π. ἀντὶ Ἐμνῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Μνάομαι.

Μνώτης, ου (ὁ), = Μνωΐτης.

Μογγὸς [ὀνμτπ. συγγ. τοῦ Γογγύζω], ή, όν. Ὁ ἔχων ἀμαυρὰν (βαθεῖαν) φωνήν, (ὅθ. τὸ κοιν.) μουγγός. (παρβλ.) Σομφός.

Μογείω, Π. = Μογέω.

Μογερός, ά καὶ Π. ός, όν (ἢ ἐπίρ.) -ερῶς, Π. [μόγος]. κοπιαστικός, ἐπίπονος· ταλαίπωρος, ἄθλιος.

Μογέω-ῶ [μόγος], Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Πονέω, Μοχθέω, κοπιάζω· ταλαιπωροῦμαι. (μὲ αἰτ.) ὑποφέρω. » Πόλλ' ἐμόγησα, « Ἰλ. Α. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Θεμείλια, τὰ θέσαν μογέοντες, « Ἰλ. Μ.

†Μόγημα (τό), νλγ. ἀντὶ Μόγος.

Μογηρός, ά, όν, = Μογερός, (ὅθ.

Μογηροφόρος (ὁ, ἡ), Π. μογηρῶν (δεινῶν) πρόξενος.

Μογιάω-ῶ, Μ. ήσω, Λακων. ἀντὶ Μογέω.

Μογιλαλία (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ μογιλάλου.

Μογιλάλος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν (προφέρων) μὲ δυσκολίαν· βραδύγλωσσος· (Γρφ.) μούγγός, [λαλέω καὶ

Μόγις [μόγος], ἐπίρ. = Μόλις.

Μογισαψεδάφα (ἡ), Κωμ. ἡ μόλις ἀπτομένη τοῦ ἐδάφους (ἐγγίζουσα τὴν γῆν), (ἐπιθ. τῆς ποδάγρας).

Μόγος (ὁ), Π. = Μόχθος, κόπος· δυσκολία· ταλαιπωρία.

;Μογοστοκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [μογοστόκος]. γεννῶ μὲ δυσκολίαν, = Δυστοκέω.

Μογοστοκία (ἡ), Π. τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., δυστοκία, [ἐκ τοῦ

Μογοστόκος (ὁ, ἡ), Π. [μόγος, τίκτω]. ἡ παραστέκουσα εἰς τοὺς πόνους τῆς γέννας. 2) (μτγν.) ἀντὶ Δύστοκος.

Μόδιος (ὁ), καὶ Μόδιον (τό), [ξεν.], εἶδος μέτρου διὰ τὰ ὑγρὰ καὶ τὰ γεννήματα (τὸ ἕκτον τοῦ μεδίμνου ἢ τὸ τρίτον τοῦ ἀμφορέως), (τὸ κοιν.) μόδι (περιέχει 336 ὀκάδ.). » Ὁ θαλάσσιος μόδιος, ὀφείλει χωρεῖν σίτου καθαροῦ λίτρας 40, « Ἀριθμ.

;Μόδος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ, (ἴσ.) = Μάδον, (ἄλλ.) Ψίλωθρον. (κατὰ τὸν Καίλ. Αὐρηλ.) ἡ ῥίζα τῆς βρυωνίας.

Μόθαξ, ακος (ὁ), = Μόθων.

Μόθος (ὁ), Π. [συγγ. τῷ Μόχθος ἢ Μῶλος], μάχη, πόλεμος.

Μόθων, ωνος (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ οἰκογενὴς σκλάβος· (ἰδιαιτ. εἰς τὴν Σπάρτ.) υἱὸς Λάκωνος (μὴ καθαυτὸ Σπαρτιάτου) ἀνατρεφόμενος μὲ τὰ τέκνα καὶ κατὰ τὸν τρόπον τῶν καθαυτὸ Σπαρτιατῶν. 2) (ἐπιθ.) αὐθάδης· ἀκόλαστος, (ὁποῖοι εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλ. οἱ οἰκογενεῖς δοῦλοι), (ὅθ. ||. οὐσ.) εἶδος ἀσελγοῦς χοροῦ.

†Μοθωνία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μόθωνος, προπέτεια, θρασύτης.

Μοθωνικός, ή, όν. Ἴδιος μόθωνος, φορτικός, δουλοπρεπής.

Μοιμυάω-ῶ, Μ. άσω καὶ

Μοιμύλλω [μύω, μύλλω], Μ. υλῶ. Κλείω τὰ χείλη ὡς ἂν νὰ βυζάνω (ἴδε Μυάω)· (μτβτ.) βυζάνω, πιπιλίζω.

Μοῖρα (ἡ), [μείρομαι], = Μέρος, μερτικόν· μερίδιον. » Κρέα δαίετο καὶ νέμε μοίρας, « Ὅμ. » Χώρης ὀλίγην μοῖραν ἔνοντες, « Ἰλ. Π. » Οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν, « Ὀδ. Υ., ἄμοιροι αἰδοῦς, ἀναιδεῖς. » Οὐ σμικρὰν συμβάλλεσθαι μοῖραν πρός τι, « Πλ. » Οὐδέπω τὴν μυριοστὴν μοῖραν ὧν ποιοῦμεν, « Ἀρσφ., τὸ μυριοστημόριον. » Δυώδεκα μοίρας δασάμενοι Αἴγυπτον πᾶσαν, « Ἡρ. 2) (τρπ.) τὸ ἀνῆκον ἑκάστῳ· τάξις, σειρά. » Πάντα τὸν δῆμον πρὸς τὴν ἑωυτοῦ μοῖραν προσεθήκατο, « Ἡρ., εἰς τὸ μέρος του. » Ἐν οὐδεμιῇ μοίρῃ μεγάλῃ αὐτὸν ἦγον, « αὐτ. » Ἡ φιλόσοφος μοῖρα, « Πλάτ., τὸ τάγμα τῶν φιλοσ. (καὶ μὲ γεν.) » Ἐν μοίρᾳ τινὸς τάττεσθαι, « Συν., εἰς τὸν ἀριθμόν. » Ἐν μοίρᾳ φαρμάκου, « Πλάτ., ἐν εἴδει. » Ἐν μοίρᾳ παιδιᾶς, « Δμ., (παρβλ. Λόγος). 3) (ἐν γέν.) τὸ πρέπον, τὸ δίκαιον. » Κατὰ μοῖραν, ἢ » Ἐν μοίρᾳ, « ὀρθῶς, δικαίως, εὐλόγως. » Ταῦτα κατὰ μοῖραν ἔειπες, « Ἰλ. Α. » Ἐν μοίρῃ πέφαται, « Ὀδ. Χ. (καὶ τὸ ἐναντ.) » Οὐ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν, « Ἰλ. Π., οὐκ ἐν τάξει. » Οὔ τι παρὰ μοῖραν ἔειπες, « Ὀδ. Ξ., (παρβλ. Αἶσα). 4) ἡ τύχη (εἴτε καλή, εἴτε κακή), ἡ ἀμετάτρεπτος ἀπόφασις τοῦ θεοῦ, τὸ πεπρωμένον, (Γαλλ.) la fatalité· ὁ θάνατος. » Θεοῦ (» Θεῶν ἢ » Θεία) μοῖρα, « Ὅμ., Ἀρστ. » Οὔ τοι ὑμεῖς αἴτιοι, ἀλλὰ θεὸς καὶ μοῖρα, « Ἰλ. Τ. » Ὑπὸ μοίρας τινὸς ἀγόμενος, « Ξεν. » Μοῖρα βιότοιο, « Ἰλ. Δ., τὸ ὡρισμένον τέρμα τοῦ βίου. (καὶ ἐλλ.) » Πέπρωται δέ μιν μοῖραν ἀναπλήσειν Χαλύβων ἐν γαίῃ, « Ἀπλλν. » Ὑπὲρ μοῖραν, « Ἰλ. Υ., παρὰ τὸ πεπρωμένον. » Μοῖραν οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι, « Ἰλ. Ζ. » Ζεὺς οἶδε μοῖράν τ' ἀμμορίην τ' ἀνθρώπων, « Ὀδ. Υ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Οὔ τοι μοῖρα φίλους ἰδέειν, « Ὀδ. Δ. » Οὔπω τοι μοῖρα θανεῖν, « Ἰλ. Η. (καὶ κατὰ προσωποποιΐαν) » Οὐκ ἔστιν ἀλύξαι ἀνθρώποις ὅ,τι Μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει, « Θκρ. (ὅθεν κατὰ τὴν μυθολογ.) » Τρεῖς αἱ Μοῖραι, κατὰ τοὺς χρόνους μεμερισμέναι. Κατὰ μὲν τὸ γεγονός, Ἄτροπος· κατὰ δὲ τὸ μέλλον, Λάχεσις· κατὰ δὲ τὸ ἐνεστώς, Κλωθώ, « Ἀρστ. 5) = Μόρα. » Μοῖραν Λακεδαιμονίων ἀπέκτεινεν, « Αἴλ. 6) (μθμτκ.) τὸ 360 μόριον τοῦ κύκλου. » Τὸ ζώδιον ἔχει μοίρας τριάκοντα, « Δμσκ.

Μοιραγέτης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μοίρας, ἡγεμών. 2) διεξαγωγεὺς τῆς τύχης τῶν ἀνθρ.

;Μοιράζω, Μ. άσω, = Μοιράω.

Μοιραῖος, α, ον (καὶ ἐπίρ.) -αίως, = Μοιρίδιος.

Μοιράρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς (στρατ.) μοίρας.

Μοιρὰς, άδος (ἡ), = Μοιρίς.

Μοιράω-ῶ, Μ. άσω ἢ Ἰων. ήσω (πθ. πρκ. Μεμοίραμαι). Μοιράζω· διαιρῶ. διασπῶ. » Χαίτας ἐμοιρήσαντο, « Ἀπλλν., διεσπάραξαν πρὸς σημεῖον πένθους. 2) (πθ. καὶ τρπρσ. μὲ γεν. ἢ σπν. αἰτ.) ἔτυχεν εἰς τὸ μερίδιόν μου, ἔφθασα νὰ ἔχω· μετέχω, (μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ.) μοὶ εἶνε πεπρωμένον. » Ὅσα ψυχῆς μεμοίραται, « Φίλ. (καὶ Δωρ.) » Γᾶς μεμόρακται, « Τίμ. Λκρ., ἐκ γῆς σύγκειται. » Ζῆν καὶ τεθνάναι μεμοίραται ἡμῖν, « Ἀλκίφρ.

Μοιρηγενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ τὴν ἐπιῤῥοὴν εὐτυχοῦς μοίρας, καλότυχος.

Μοιρηγέτης, ου (ὁ), Π. = Μοιραγέτης.

Μοιριαῖος, α, ον. Ὁ περιέχων μίαν (γεωμετρ.) μοῖραν.

Μοιρίδιος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.) -δίως, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μοῖραν, ὁ κατὰ θείαν μοῖραν.

;Μοιρικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Μοιριαῖος.

;Μοίριος, α, ον, = Μοιρίδιος.

Μοιρίς, ίδος (ἡ), Π. ἴσα (μὲ ἀκρίβειαν) μοιρασμένη.

Μοιρογνωμόνιον (τό). ὄργανόν τι πρὸς καταμέτρησιν τῶν (γεωμετρ.) μοιρῶν.

Μοιρογραφία (ἡ). περιγραφὴ τῶν μερῶν (τῶν μορίων).

;Μοιροδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Δέχομαι τὸ μερίδιόν μου, (ἄλλ. ἀνάγν. Μοιρολογχέω).

Μοιροθεσία (ἡ). ἡ θέσις (ὁ προσδιορισμὸς) τῶν γεωμετρ. μοιρῶν.

Μοιρόκραντος (ὁ, ἡ), Π. [μ. κραίνω]. ἀποφασισμένος ὑπὸ τῆς μοίρας.

Μοιρολαχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μοιρολογχέω.

Μοιρολέκτης, ου (ὁ). ὁ λέγων (προλέγων) τὴν μοῖραν τινός, = Μοιρολόγος.

Μοιρολογέω-ῶ καὶ (μσ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -σμαι. Προλέγω εἴς τινα τὴν μοῖράν του ὡς

Μοιρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (προλέγων) τὰς ἀποφάσεις τῆς μοίρας, μάντις.

;Μοιρολογχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μοιράζω ἢ Μοιράζομαι, συμμερίζομαι, μετέχω, [ἐκ τοῦ

Μοιρολόγχης, ου (ὁ), καὶ

Μοιρολόγχος (ὁ, ἡ), [μ. λαγχάνω]. μοιραστής, διανομεύς, ἢ· μέτοχος, συμμέτοχος.

Μοιρονόμος (ὁ, ἡ). ὁ διέπων τὰς μοίρας (τὴν τύχην) τῶν ἀνθρώπων.

†Μοιροφόρητος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Κηρεσσιφόρητος.

Μοῖσα, Αἰολ. ἀντὶ Μοῦσα.

Μοισαῖος, α, ον, Αἰολ. ἢ Δωρ. ἀντὶ Μουσαῖος.

Μοῖτος (ὁ), Σικελ. τὸ ἴσον, τὸ ὅμοιον, [ὅθ. τὸ Λτ. mutuus]. » Μοῖτον ἀντὶ μοίτου, « Λκ. (παροιμ.), χάριν ἀντὶ χάριτος, (Γαλλ.) rendre la pareille.

Μοιχάγριον (τό), [μ. ἀγρέω]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ ποινὴ (τὸ πρόστιμον) ὅ,που ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ πιασθέντα μοιχόν (παρβλ. Ζωάγριον).

Μοιχάζω, Μ. άσω, (μὲ γεν.) = Μοιχάω.

Μοίχαινα (ἡ), = Μοιχαλίς.

Μοιχάλιος, α, ον, = Μοιχικός.

Μοιχαλίς, ίδος (ἡ). ἡ μοιχευομένη (ἔνοχος μοιχείας) γυνή.

Μοιχὰς, άδος (ἡ), = Μοιχαλίς.

Μοιχάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μοιχός.

Μοιχάω-ῶ, Μ. ήσω, = Μοιχεύω.

Μοιχεία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ μοιχοῦ.

Μοιχευτήρ, Π. ἀντὶ

Μοιχευτής, οῦ (ὁ), = Μοιχός.

Μοιχευτός, ή, όν. Μοιχευόμενος.

Μοιχεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μοιχευτής, μοιχαλίς.

Μοιχεύω, Μ. εύσω. Πράττω μοιχείαν· (μτ-

γτ.) διαφθείρω ὕπανδρον γυναῖκα· (ἐν γέν.) νοθεύω. (μτφορ.) » Μοιχ. τὴν θάλασσαν, « Ξεν., σφετερίζεσθαι δολίως τὴν ἐπ' αὐτῆς κυριαρχίαν θαλασσοκρατοῦντος ἄλλου (γνωστὸν εἶνε ὅτι καὶ ὁ δοὺξ τῆς Βενετ. ὑπανδρεύετο τὴν θάλασσαν), (καὶ πθ.) » Τὴν θυγατέρα μεμοιχευμένην, « Δμ.

Μοιχιαῖος, α, ον, = τῷ

Μοιχίδιος, α, ον, = Μοιχικὸς, (ἰδιαιτ.) Μοιχογέννητος, νόθος.

Μοιχικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μοιχὸν ἢ μοιχαλίδα, μοιχοῦ ἴδιος· ἐπιῤῥεπὴς πρὸς τὴν μοιχείαν.

Μοιχικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ἴδιον μοιχοῦ.

Μοίχιος, α, ον, Π. = Μοιχίδιος.

Μοιχογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἐκ μοιχείας, υἱὸς μοιχαλίδος νόθος.

Μοιχοζεύκτης, ου (ὁ). ὁ ζευγνύων εἰς γάμον μοιχούς.

Μοιχοζευκτικὸς, ή, όν. Μοιχοζεύκτου ἴδιος.

Μοιχοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύσας μοιχὸν ἢ μοιχαλίδα.

Μοιχολέτης, ου (ὁ). ὀλετὴρ μοιχοῦ ἢ τῶν μοιχῶν, μοιχοκτόνος.

Μοιχοληπτία καὶ Μοιχοληψία (ἡ). λῆψις (πιάσιμον) μοιχοῦ ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Μοιχὸς (ὁ), [συγγ. τῷ οἰφάω]. ὁ πορνεύων μὲ ὕπανδρον γυναῖκα. 2) εἶδ. ξυρίσματος (ἐν χρῷ κουρά) τῆς κεφαλῆς.

Μοιχοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Μοιχεία.

Μοιχότροπος (ὁ, ἡ), Κωμ. ἡ ἔχουσα ἤθη (τρόπους) μοιχαλίδος.

†Μοιχοτύπη (ἡ), Κωμ. = Μοιχαλὶς, (κατὰ τὸ Χαμαιτύπη).

Μοκλὸς (ὁ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Μοχλός.

†Μόλγης, ου (ὁ), γλσ. ἀντὶ Μολγός.

Μόλγινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ βυρσότομαρον, [ἐκ τοῦ

Μολγὸς (ὁ). σάκκος ἢ ἀσκὸς ἀπὸ βυρσότομαρον. 2) (μτφορ.) καταβόθρα τῶν δημοσ. χρημάτων ἢ (ἐπιθετ.) κενὸς, πτωχός.

Μολεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Βλώσκω.

†Μολεύω, Μ. εύσω. Κόπτω τὰς περιττὰς παραφυάδας (τὰ παραβλάσταρα) δένδρου, (ἴδε Αὐτομολία). (κατ' ἄλλ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μοσχεύω, (ἴδε καὶ Μολούω)

Μολέω-ῶ (χ. Μ.), Π. (σπνττ. καὶ μτγν.) ἀντὶ Βλώσκω.

Μολιβαχθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. βαρὺς ἐξ αἰτίας μολύβδου, μολυβωμένος ἵνα βαραίνῃ. » Στάθμη—, « Σδ.

Μολίβδαινα, ης (ἡ), = Μολιβδὶς, κομμάτι μολίβδου. 2) εἶδ. μεταλλικοῦ (ὀρυκτὸν ἢ τεχνητὸν), (Γαλλ.) plombagine. 3) εἶδ. φυτοῦ, (Λατ.) plumbago. 4) (εἰς τὸν Ἀθ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μολιβδίνη.

Μολίβδεος-οῦς, έα-ῆ, εον-οῦν, = Μολίβδινος.

Μολιβδιάω-ῶ, Μ. άσω καὶ Μολιβδίζω, Μ. ίσω. Ἔχω χρῶμα μολίβδου (μελανὴν ὄψιν).

Μολιβδικὸς, ή, ὸν καὶ

Μολίβδινος, η, ον. Μολιβένιος. ‖. (οὐσ.) Μολιβδίνη, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μολιβδίς.

Μολίβδιον (τό). σωληνάρι μολιβένιον.

Μολιβδὶς, ίδος (ἡ). (ἐν γέν.) κομμάτι (σφαῖρα) μολιβιοῦ, (ἰδιαιτ.) τὸ βαρύδι (τὸ βολίμι, ἡ μολιβήθρα) τοῦ δικτύου ἢ τῆς (ναυτ.) βολίδος.

Μολιβδίτης, ου (ὁ) καὶ Μολιβδῖτις, ιδος (ἡ), = Μολιβδοειδής.

Μολιβδόγεον (τό). εἶδ. ὀρυκτοῦ, μολιβόχωμα· (κατ' ἄλλ.) τὸ Ψιμίθιον.

Μολιβδόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος μὲ μόλιβδον.

Μολιβδοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (φύσιν ἢ χρῶμα) μολίβδου.

Μολιβδοκόπος (ὁ), = Μολιβδουργός.

Μόλιβδος καὶ Μόλυβδος (ὁ). τὸ γνωστὸν μέταλλον, μολύβι.

Μολιβδοτὴξ, ῆκος (ὁ, ἡ). ὁ τήκων (λυόνων) τὸν μόλιβδον.

Μολιβδουργὸς (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος τὸν μόλιβδον ἢ σκεύη ἀπὸ μόλιβδον.

Μολιβδοῦς, ῆ, οῦν, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Μολίβδεος, μολίβδινος.

Μολιβδοφανὴς, έος (ὁ ἡ). ὁ ἔχων τὴν ἐπιφάνειαν (τὴν ὄψιν) τοῦ μολίβδου. » Χρῶμα μολιβδοφανὲς, « Ἀθ.

Μολιβδοχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω μολίβι, δένω (συγκολῶ) τι μὲ λυωμένον μολίβι.

Μολιβδόχροος-ους καὶ

Μολιβδόχρως, ῶτος ἢ ωτος (ὁ, ἡ). μολιβδοῦς τὸ χρῶμα (τὴν ὄψιν), μολιβύς.

Μολιβδόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω ἢ Συνδέω μὲ μόλιβδον, μολιβόνω. 2) μεταβάλλω εἰς ἢ ἀναλύω ὡς μόλιβδον.

Μολιβδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μολίβδου, μολιβδοειδής.

Μολίβδωμα (τό). κατασκεύασμα ἀπὸ μόλιβδον.

Μολίβδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μολιβδόω, μολίβωμα.

Μολιβδωτὸς, ή, όν. Σκεπασμένος ἢ Κολλημένος ἢ Δεμένος (ἵνα βαραίνῃ) μὲ μόλιβδον, μολιβδωτὸς, μολιβωμένος· μολιβοσκέπαστος.

Μολιβίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Μόλιβος, μολιβάκι.

Μόλιβος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μόλιβδος, (ὅθ.

Μολιβοσφιγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. σφιγμένος (δεμένος) μὲ μόλιβδον.

Μολιβουργὸς (ὁ, ἡ), = Μολιβδουργός.

Μολιβοῦς, ῆ, οῦν, = Μολιβδοῦς, μολιβένιος.

Μολιβόω-ῶ, Μ. ώσω, = Μολιβδόω.

Μόλις [μόλος, μῶλος], ἐπίῤ. Μὲ δυσκολίαν, μόλις. » Ὑπὸ βίας καὶ μόλις, « Πλ., μόλις καὶ μετὰ βίας.

†Μολίων, ωνος (ὁ), (γλσ.), πολεμιστής.

Μολόβριον (τό). τὸ ἄγριον γουρουνόπουλον, τὸ μικρὸν τοῦ ἀγριοχοίρου, (Γαλλ.) marcassin.

;Μολοβρὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Μολοβρός.

Μολοβρίτης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ νέος ἀγριόχοιρος.

Μολοβρὸς (ὁ), Π. [μολεῖν, βορά]. λαίμαργος· ψωμοζήτης· παράσιτος. 2) [κατ' ἄλλ. συγγ. τοῦ Μῶλος], ὀκνηρὸς, ἀκαμάτης.

Μολόθουρος (ὁ), εἶδ. ἀειθαλ. φυτοῦ, (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) ὁ Ἀσφόδελος, ἢ ὁ Ὁλόσχοινος.

†Μόλος (ὁ), γρμτ. ἀντὶ Μῶλος.

Μολοσσικὸς, ή, ὸν καὶ

Μολοσσὸς (ττός), οῦ (ὁ). ὁ ἐκ τῆς Μολοσσίας (ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου). » Κύων —, « Πλ., εἶδ. μεγάλου μανδρόσκυλου, (Γαλλ.) dogue. » Ποῦς —, « Μετρ., ὁ συγκείμενος ἐκ τριῶν μακρῶν συλλαβῶν.

Μολουρὶς, ίδος (ἡ), [μολεῖν, οὐρά]. εἶδ ἀκρίδος, ἢ βατράχου, καὶ

Μόλουρος (ὁ), εἶδ. ὄφεως, (παρβλ. Ἀμφίσβαινα).

Μολούω, Μ. ούσω, = Μολεύω, (παρβλ.) Κολούω.

Μολόχη (ἡ), = Μαλάχη.

Μολόχινος, η, ον. Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς μολόχης ἢ τοῦ ἄνθους της, (ὅθ. ‖. οὐσ. οὐδ.) εἶδ ὑφασμάτων τῆς Ἰνδ.

Μολόχιον (τό), = Μαλάχιον.

Μολπάζω [μολπή], Μ. άσω, = Μέλπω ψάλλω· ἀνυμνῶ.

Μολπαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων (χρησιμεύων) εἰς μολπὴν, ᾀσματικὸς ἢ χορευτικός.

Μολπαστὴς [μολπάζω], οῦ (ὁ). ψάλτης, τραγουδιστής· κιθαριστής, (ἐν γέν.) παιγνιδιάτωρ. (καταχρ.) συμπαίκτωρ, συνομήλικος.

Μολπάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μολπαστής.

Μολπὴ (ἡ), Π. [μέλπω]. ᾠδὴ, τραγοῦδι· ψάλσιμον, τραγούδισμα· (ἐνίοτε) χορὸς ἢ παιγνίδι μὲ τραγούδια, (ἴδε Ὀδ. Ζ. 101).

Μολπηδὸν, ἐπίῤ. Π. ἐν εἴδει μολπῆς, ᾀσματικῶς.

Μαλπηστὴς, οῦ (ὁ), Π. = Μολπαστής.

;Μολπηστὶς, ίδος (ἡ) καὶ

Μολπῆτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Μολπάστρια, ψάλτρια, κιθαρίστρια ἢ ὀρχηστρίς.

Μολπήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Μολπαστής.

Μόλυβδος, Μολύβδινος κτλ. καὶ

Μόλυβος, Μολυβὶς κτλ. = Μόλιβδος κτλ.

;Μολυβρὸς, ά, όν, = Μολοβρός.

†Μόλυμμα (τό), = Μόλυσμα.

†Μολυνίη (ἡ), γλσ. ὁ πρωκτός.

Μολυνοπραγμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κωμ. ἀντὶ Πολυπραγμονέω, ἀνακατόνω (ἐμπερδεύω τινὰ εἰς) βρωμερὰ πράγματα.

Μόλυνσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ μολύνειν, λέρωμα· (εἰς τὸν Ἀρστ. Μετεωρολογ. Δ'. γ') ἡ κατάστασις τοῦ 'μισοβρασμένου ἢ 'μισοψημένου κρέατος.

Μολύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Μεμόλυσμαι). Λερόνω. (μτνμ. καὶ τρπ.) φθείρω, ἀτιμάζω. » Μολυνόμενος ὑπὸ τοῦ ὄψου, « Στβ. » Κρέα πρὸς ὀλίγον τῷ πυρὶ μεμολυσμένα, « Ἡλ., 'μισοψημένα. » Ἐν ἀμαθίᾳ μολύνεσθαι, « Πλάτ., κυλίεσθαι. » Μολύνεσθαι καὶ λοιδορεῖσθαι τοῖς ἐπὶ τοῦ βήματος καλινδουμένοις, « Ἰσκρ.

Μολυρὶς, ίδος (ἡ), = Μολουρίς.

Μόλυσμα (τό). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μολύνσεως, λέρα, κηλὶς, ἀκαθαρσία· μίασμα.

Μολυσμὸς (ὁ), = Μόλυνσις ἢ Μόλυσμα.

†Μολυχνὸς, ή, όν. (Γλσ.) βρωμερὸς, ἀκάθαρτος.

Μολὼν, οῦσα, όν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Βλώσκω.

Μομφὴ (ἡ), = Μέμψις, κατηγορία, παράπονον. » Μομφὰς οὐχ ὑπὸ σπλάγχνοις ἔχειν σιγῶντα, « Εὐρ.

Μόμφις, εως (ἡ) καὶ

Μόμφος (ὁ), Π. ἀντὶ Μομφή.

Μονάγκων, ωνος (ὁ, ἡ). μηχανὴ (πετροβόλος) ἥτις ἔχει ἕνα μόνον ἀγκῶνα (μίαν σφενδόνην).

Μοναγρία (ἡ) καὶ

Μονάγριον (τό) καὶ

;Μόναγρος (ὁ). μοναξιά, ἐρημία.

Μονάδην [μονάς], ἐπίῤ. Μοναχῶς· κατὰ μόνας, (Γαλλ.) isolément.

Μοναδικὸς, ή, όν. Ὁ ἐμφαίνων (ἢ ἀνήκων εἰς) μονάδα, ἀτομικός. 2) = Μονοδίαιτος. » Τὰ μὲ τῶν ζώων ἀγελαῖα· τὰ δὲ μοναδικὰ, « Ἀρστ. (ὅθ. 3) (ἐκκλησ.) = Μοναστικός.

Μοναδικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ μονάδα. ἑνικῶς.

Μοναδιστὶ, ἐπίῤ. Κατὰ μονάδα.

Μοναδὸν, ἐπίῤ. Π. = Μονάδην.

Μονάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Ζῶ μόνος. » Μονάσασαν ἰδὼν Προδίκην ἱκέτευον, « Ἐπγρ. 2) (ἐκκλησ.) ζῶ ὡς μοναχὸς, ἀσκητεύω. 3) (ἀριθμ.) πολλαπλασιάζω διὰ τῆς μονάδος.

Μοναθλία (ἡ), [μ. ἆθλος], = Μονομαχία.

Μονάκανθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην ἄκανθαν ἢ μονοκόκκαλον τὴν νωτιαίαν ἄκανθαν.

†Μονάλυσις, εως (ἡ). μονὴ (ἁπλῆ) ἁλυσίδα.

Μονάμπυκος (ὁ, ἡ), = Μονάμπυξ.

Μοναμπυκία (ἡ), Π. ἡ διὰ μονάμπυκος ἵππου ἢ ἡμιόνου ἁρματοδρομία.

Μονάμπυξ, υκος (ὁ, ἡ), Π. [μ. ἄμπυξ], (κυρ. ἵππος) ζευγμένος μόνος, (ἄλλ.) Μονόζυξ, (παρβλ.) Κέλης.

Μονανδρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι –

Μόνανδρος (ὁ, ἡ). ἡ ἔχουσα ἢ σχοῦσα ἕνα μόνον ἄνδρα.

Μοναπλὸς, ή, όν. Μονὸς, ἁπλοῦς, μονοειδής.

†Μόναπος (ὁ), (κατὰ διάλεκτ.) ὁ Βόνασος.

Μοναρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Βασιλεύω μόνος, εἶμαι –

Μονάρχης, [μόνος, ἄρχω], ου (ὁ). βασιλεὺς (ἐξουσιαστὴς) ἀπεριόριστος, μονοκράτωρ. (ὅθ. εἰς τὴν Ῥώμ.) δικτάτωρ.

Μοναρχία (ἡ). τὸ νὰ βασιλεύῃ εἷς μόνος, μοναρχικὴ διοίκησις, μονοκρατορία.

Μοναρχικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.)- ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς μονάρχην· ὁ ἀγαπῶν (προτιμῶν) ὡς εἶδος διοικήσεως τὴν μοναρχίαν.

Μόναρχος (ὁ, ἡ), = Μονάρχης. 2) Π. ἀντὶ Μοναρχικός. » Μόναρχος ἐξουσία, « Δ. Ἀλ. » Σκᾶπτον μόναρχον, « Πίνδ.

Μονὰς, άδος (ὁ, ἡ). μόνος, μοναδικὸς, μεμονωμένος. ‖. (οὐσ. θηλ.) τὸ ἓν, ἡ μονάδα. (εἰς τοὺς κύβους) ὁ ἄσος· (ὡς μέτρον) ὁ δάκτυλος.

Μονασμὸς (ὁ), τὸ μονάζειν· ὁ μοναστικὸς βίος.

Μοναστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Μοναστής.

Μοναστήριον (τό). ἐνδιαίτημα μοναστῶν, μοναστῆρι, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Μοναστήριος, α, ον, = Μοναστικός.

Μοναστὴς, οῦ (ὁ). ὁ μονάζων, (ἐκκλησ.) μοναχὸς, καλόγηρος· ἐρημίτης.

Μοναστικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς μοναστὴν, μοναστοῦ ἴδιος. (ἐκκλησ.) καλογερικός.

Μονάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Μοναστὴς, μονάζουσα, (ἐκκλησ.) καλογραῖα.

†Μονάτωρ, ορος (ὁ), (γρμτ.), = Μονάμπυξ.

Μοναυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Αὐλῶ ἢ ψάλλω μόνος, παίζω μὲ τὸν αὐλὸν τὸ λεγόμενον (Ἰταλ.) solo.

Μοναυλία (ἡ), τὸ μοναυλεῖν, ἡ διὰ τοῦ αὐλοῦ μονῳδία, (Ἰταλ.) solo. 2) Π. τὸ νὰ ζῇ τις μεμονωμένος (ἄγαμος), μοναξιά.

Μοναύλιον (τό), εἶδ. μουσ. ὀργάνου (αὐλοῦ) τὸ ὁπ. παίζεται μόνον.

Μοναύλιος, α, ον. Μοναύλου ἴδιος, μονήρης. » Βίος —, « Συναξαρ.

Μόναυλος (ὁ, ἡ). ὁ αὐλῶν (ψάλλων ἢ ἠχῶν) μόνος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) = Μοναύλιον. 2) Π. ὁ αὐλιζόμενος (διαιτώμενος, ζῶν) μόνος, ἄγαμος.

Μοναχὴ (ἡ), θηλ. τοῦ Μοναχός. ‖. (οὐσ.) εἶδ. ὑφάσματος Ἰνδ.

Μοναχῇ ἢ Μοναχῆ, ἐπίῤ. = Μοναχῶς.

Μοναχικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς μοναχὸν, μοναχοῦ ἴδιος, καλογερικός.

Μοναχόθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ ἓν μόνον μέρος.

Μοναχὸς, ή, όν. Μόνος, μεμονωμένος, (κοιν.) μονάχος, (ὅθ. ἐκκλησ.) = Μοναστὴς, καλόγηρος.

Μοναχοῦ, ἐπίῤ. Εἰς ἕνα μόνον τόπον. » Ἐνταῦθα μοναχοῦ, « Πλάτ., ἐδῶ μοναχά. » Μοναχοῦ γίγνεται τῆς Οἴτης περὶ τὴν Πυράν, « Θφρ.

Μοναχῶς, ἐπίῤ. Μόνον, μοναχὰ, καθ' ἕνα τρόπον μόνον.

Μονείμων, ονος (ὁ, ἡ), = Μονοείμων.

Μονέντερον (τό). τὸ κωλάντερον.

Μονεντρεχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ ἓν μόνον πρᾶγμα ἐντρεχὴς (δραστήριος).

Μονερέτης, ου (ὁ). μόνος ἐρέτης.

Μονὴ (ἡ). τὸ μένειν πουθενὰ, διαμονή· χρονοτριβὴ, ἀργοπορία. 2) (μτγν.) = Μοναστήριον.

Μονηὶς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἀνήκουσα εἰς ἕνα μόνον. » Ἀρχὴ —, « Μανέθ., ἡ μοναρχία.

Μονήκοιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονόκοιτος.

Μονήλατος (ὁ, ἡ), [μ. ἐλαύνω] καμωμένος ἀπὸ ἓν μόνον κομμάτι, ἀτόφυος, μονοκόμματος.

Μονημέριος καὶ Μονήμερος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ἢ γινόμενος εἰς μίαν μόνην ἡμέραν (κοιν.) μονοήμερα), ἴδε καὶ τὸ ἑπμ.

Μονήρης [μ. †ἄρω], εος (ὁ, ἡ). μονὸς, (ἐπὶ πλοίου) μονοκοῦπι· (ἐν γέν.) μόνος, μονοδίαιτος. » Μονήρης δὲ αὐτῷ ἡ δίαιτα, καθάπερ τοῖς λύκοις, « Λκ. » Ἐν δὲ μονήρει ῥηϊδίως ἀκτῖνι βαρὺν κατεναίρεται ἄνδρα (τὸ φάρμακον), « Νίκ., (κοιν.) μονοήμερα.

Μονθύλευσις, Μονθυλευτὸς, Μονθυλεύω κτλ., = Ὀνθύλευσις κτλ.

Μονία (ἡ), Π. μοναξιὰ, μοναυλία. » Εἰ μονίην ζυγέοι καὶ ἐλεύθερον ἦμαρ (ὁ γυναῖκα ἀγόμενος), « Μάξ. περὶ Καταρχ. 2) = Μονὴ, διαμονή.

Μονίας, ου (ὁ), = Μόνιος, ἄγριος, μονοδίαιτος. 2) (γλσ.) νήφων, ἀμέθυστος.

†Μονίδριον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μονύδριον.

Μόνιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς μονὴν (διαμονὴν) ἐπιτήδειος, στερεὸς, ἀμετακίνητος· διαρκής· σταθερὸς, ἐπίμονος.

Μονιμότης (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., στερεότης· διάρκεια· ἐπιμονὴ, σταθερότης.

Μονίμως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον μόνιμον, στερεῶς, διαρκῶς.

Μόνιος (ὁ, ἡ), Π. μονοδίαιτος, ἄγριος, (ὅθ. ‖. οὐσ.) = τῷ

;Μονιὸς (ὁ). ἀγριόχοιρος ἢ μονόλυκος.

Μόνιππος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (μεταχειριζόμενος, πολεμῶν ἔφιππος εἰς) ἕνα μόνον ἵππον, (παρβλ. Ἄμφιππος). ‖. (οὐσ.) = Κέλης, ἵππος διὰ καβάλαν (ὄχι δι' ὄχημα).

Μονιώδης, εος (ὁ, ἡ). μονιῷ (λύκῳ ἢ ἀγριοχοίρῳ) ὅμοιος τὸ εἶδος.

Μονοβάλανος (ὁ, ἡ). (κλειδωνιὰ) ἡ ἔχουσα μίαν μόνην βάλανον.

Μονοβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαίνων (περιπατῶν) μόνος. 2) (στίχος) συγκείμενος ἀπὸ ἕνα μόνον πόδα.

†Μονόβας, αντος (ὁ), γλσ. ἀντὶ Μονοβάμων.

Μονοβίβλιον καὶ Μονόβιβλον (τό). βιβλίον μονότομον, (κυρ. οὐδ. τοῦ –

Μονόβιβλος (ὁ, ἡ). ὁ συνιστάμενος (περιεχόμενος) εἰς μίαν μόνην βίβλον, μονότομος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) = Μονόβιβλον.

Μονόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν μονήρη βίον, μονοδίαιτος.

†Μονόβολος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -βόλως. Μονὸς, μονοκόμματος.

Μονογαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μόνον μίαν φορὰν ἢ μίαν καὶ μόνην γυναῖκα ὑπανδρεύομαι, εἶμαι μονόγαμος.

Μονογαμία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μονογάμιον (τό), (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρσ.) » Μονογαμίου δίκη, « ἡ κατὰ τοῦ μὴ 'ξαναϋπανδρευομένου.

Μονογάμματος (ὁ, ἡ). ὁ γραφόμενος δι' ἑνὸς μόνου γ, (Εὐς.)

Μονόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ μίαν καὶ μόνην φορὰν ἢ μὲ μίαν μόνον γυναῖκα συνελθὼν εἰς γάμον.

Μονογένεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Μονογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς μόνος (μὴ ἔχων ἀδελφοὺς, ἢ ἀδελφὰς), (κοιν.) μοναχοϋιὸς ἢ μοναχοκόρη. 2) Π. ὁ ἐξ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γένους, συγγενικός.

Μονογενῶς, ἐπίῤ. Καθ' ἕνα μόνον τρόπον γενέσεως.

Μονογέρων, οντος (ὁ). μονήρης (μονοδίαιτος, ἀκοινώνητος) γέρων.

Μονόγληνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονόφθαλμος.

Μονογλωσσέω (ττέω)-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ γνωρίζω μίαν μόνον γλῶσσαν, εἶμαι –

Μονόγλωσσος-ττος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ ἠξεύρων μίαν μόνον γλῶσσαν.

†Μονογνωμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μονογνωμονέω.

†Μονογνωμικὸς, ή, όν, νλγ. ἀντὶ Μονογνώμων.

Μονογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι –

Μονογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν (ἀκολουθῶν τὴν ἰδικήν του) μόνον γνώμην, ἰσχυρογνώμων, ἰδιογνώμων.

Μονόγονος (ὁ, ἡ), = Μονογενὴς, μοναδικός.

Μονογράμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἓν μόνον γράμμα. » Τὸ μονογράμματον, « Δξ., μονοκονδυλιά.

Μονόγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος μόνον ἀπὸ γραμμὰς ἢ σχηματισμένος μὲ μίαν γραμμὴν, (ὅθ.) » Μονόγραμμον, Δξ., εἶδος ἰχνογραφήματος, (Γαλλ.) contour.

Μονοδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόνον δάκτυλον.

Μονοδέρκτης [μ. δέρκομαι], ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μονόφθαλμος.

Μονόδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόνον δέρμα.

Μονοδιαιτησία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

;Μονοδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ διαιτώμενος (ζῶν) μόνος.

Μονοδιάστατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην (τὴν κατὰ μῆκος) διάστασιν, ἀπλατής, λεπτός.

Μονοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μίαν μόνην ἢ ἐγὼ μόνος μίαν ὁποιανδήποτε δόξαν (γνώμην, ἰδέαν).

Μονόδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποτελῶν ἕνα μόνον ἦχον (δοῦπον), (μτνμ. ἐπὶ στίχου) = Μονοβάμων.

Μονόδους, οντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον ὀδόντα ἢ συμφυεῖς εἰς ἓν μόνον ὀστοῦν ὅλους τοὺς ὀδόντας.

Μονόδροπος (ὁ, ἡ), Π, [μ. δρέπω], μονοστέλεχος, μονοκόμματος, ἀτόφυος.

Μονοείδεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μονοειδοῦς.

Μονοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀποτελῶν) ἓν ᾗ μόνον εἶδος, ἁπλοῦς, ἀμιγής. 2) (εἰς τὸν Ξεν.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μηνοειδής.

Μονοειδῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον μονοειδῆ, ἁπλῶς.

Μονοείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [μ. εἷμα]. ὁ ἔχων (φορῶν) ἓν μόνον ἱμάτιον.

Μονοζυγής, έος καὶ

Μονόζυξ, υγος (ὁ, ἡ). ζευγμένος μόνος (χωρὶς ὁμόζυγον), (ἐν γεν.) μονός, χωρὶς ταίρι.

Μονόζωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν μόνον τὴν ζώνην (χωρὶς τὸ σπαθὶ), (ἐπμ.) ἐλαφρός, ἕτοιμος διὰ δρόμον· (στρατιώτης) ἐλαφροαρματωμένος, (παρβλ.) Εὔζωνος. 2) Π. = Μονόζωστος, μόνος.

;Μονόζωος (ὁ, ἡ), = Μονοδίαιτος.

Μονόζωστος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ λέξ.) ὁ ζωνόμενος μόνος του, (δηλ.) μόνος, χωρὶς σύντροφον (χωρὶς συνοδοιπόρον).

Μονοήμερος (ὁ, ἡ), = Μονήμερος.

Μονοθελήτης, ου (ὁ). αἱρετικὸς φρονῶν ἐπὶ Χριστοῦ μίαν μόνην θέλησιν, (ἄλλ.) Μονοφυσίτης.

Μονόθεν, ἐπίρ. = Μοναχόθεν, (γρμ. ἐξήγ. τοῦ Οἰόθεν).

Μονοθρηνέω-ῶ, Μ. ήσω, Ζ. Μονῳδέω.

Μονόθρονος (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος αὐτὸς μόνος εἰς θρόνον, μὴ ἔχων συνάρχοντα.

Μονόθυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μονην θύραν ἢ θυρίδα. (μτνμ. ἐπὶ ὀστρέων) μονοκαύκαλος, (Γαλλ.) univalve.

Μονοίκητος (ὁ, ἡ). ὁ μόνος οἰκῶν ἢ ὑφ' ἑνὸς μόνου κατοικούμενος, μεμονωμένος, ἔρημος, (ἄλλ. γρφ. Μονήκοιτος).

Μονοκάλαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἕνα μόνον κάλαμον, μονοστέλεχος.

Μονόκαμπτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην καμπὴν (μίαν κλείδωσιν).

Μονόκαυλος (ὁ, ἡ), = Μονοκάλαμος.

Μονοκέλης, ητος (ὁ), = Μονάμπυξ.

Μονοκέρατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόνον κέρατον. ||. (οὐσ.) = τῷ

Μονόκερως, ωτος (ὁ, ἡ), = Μονοκέρατος. ||. (οὐσ.) εἶδος τετραπόδου, (παρβλ.) Ῥινόκερως καὶ Ὄρυξ.

Μονοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην κεφαλήν.

Μονόκλαυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλαίων μόνος. »Θρῆνος—,« Αἰσχλ., ὁ γινόμενος ὑφ' ἑνὸς μόνου, (παρβλ.) Μονῳδία.

Μονοκληρονόμος (ὁ, ἡ). μόνος κληρονόμος, χωρὶς συγκληρονόμους.

Μονόκλινον (τὸ). τὸ νεκρικὸν ξυλοκρέββατον, (κατὰ λέξ.) κλίνη δι' ἕνα μόνον.

Μονόκλιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην (εἰς ὅλας τὰς πτώσεις) κλίσιν, ἄκλιτος.

Μονόκλωνος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ κάμνων ἕνα μόνον κλῶνον.

Μονοκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην κοιλίαν (ἕνα στόμαχον).

Μονοκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοιμοῦμαι μόνος, εἶμαι μονόκοιτος.

Μονοκοίτιον (τὸ). κρεββάτι δι' ἕνα μόνον.

;Μονόκοιτος (ὁ, ἡ). ὁ κοιμώμενος μόνος (χωρὶς σύγκοιτον).

Μονόκοκκος (ὁ, ἡ). μονόσπυρος, μονοκούκκουτσος. (οὐσ.) » Μονόκοκκα. « τὰ χονδρὰ μαργαριτάρια.

Μονοκόνδυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον κόνδυλον (ἁρμὸν, κόμπον). » Δάκτυλος —, « Ἀρστ.

Μονοκότυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην κοτύλην ἢ σειρὰν κοτυληδόνων.

Μονοκρατής, έος (ὁ, ἡ), = Μονοκράτωρ, μόναρχος.

Μονοκρατία (ἡ), Π. ἀντὶ Μονοκρατορία, μοναρχία.

Μονοκρατορέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι μονοκράτωρ, μοναρχῶ.

Μονοκρατορία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Μονοκράτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μόνος τὸ κράτος (τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν), μονάρχης ἀπόλυτος.

Μονόκρηπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν μίαν μόνην κρηπῖδα, μονοσάνδαλος.

Μονόκροτος (ὁ, ἡ). (ναῦς) ἡ ἔχουσα (ἢ, δι' ἔλλειψιν κωπηλατῶν, κινοῦσα) μονον μίαν σειρὰν κωπίων, (ἴδε Ξεν. Ἑλλ. Β'. ά. 28, καὶ παρβλ. Δίκροτος). »Ἀνέθηκε δεκαναΐαν ἀκροθίνιον, ἀπὸ μονοκροτου μέχρι δεκήρους, « Στρβ.

Μονόκτιστος (ὁ, ἡ). ὁ κτισθεὶς (δημιουργηθεὶς) μόνος εἰς τὸ εἶδός του.

Μονόκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον κύκλον (τροχὸν ἢ δίσκον).

Μονόκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἓν μόνον κῶλον, μονοκόμματος. » Λογος—, « Δ. Ἀλ. » Λαβεῖν ὑπόθεσιν μήτε μονόκωλον παντάπασι, μήτ' εἰς πολλὰ μεμερισμένην καὶ ἀσυνάρτητα κεφάλαια, « αὐτ. » Οἴκημα—, « Ἡρ., μονόπατον καὶ μονοπρόσωπον.

Μονόκωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνον κώπην. 2) Π. ὁ κωπηλατῶν μόνος, (παρβλ.) Αὐτερέτης.

;Μονολέκιθος (ὁ, ἡ). (αὐγὸν) μονόκροκον.

Μονολεχής, έος (ὁ, ἡ), = Μονόκοιτος· (συνκδ.) Μονόγαμος.

Μονολέων, οντος (ὁ), Π. μόνος (μονοδίαιτος, [ἐπμ.] ἀγριώτατος) λέων, (παρβλ. Μονόλυκος).

Μονολήκυθος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἄλλο τι παρὰ μόνον τὴν λήκυθον, (παρβλ.) Αὐτολήκυθος.

Μονολήμματος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἓν μόνον λῆμμα (μίαν πρότασιν). »Συλλογισμὸς—, « Ἀρστ.

;Μονολῃστής, οῦ (ὁ). ὁ λῃστεύων μόνος (χωρὶς συντρόφων), = Μονοπείρας, (κατὰ διόρθ. τοῦ Κορ. ἀντὶ Μόνον λῃστής).

Μονόλιθος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ ἕνα μόνον λίθον, ἀτόφυος.

†Μονολογία (ἡ), τὸ νὰ ὁμιλῇ τις μόνος του

Μονολόγιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἓν μόνον συλλογιζόμενος, ἕνα μόνον ἔχων λογισμόν.

†Μονολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν πρὸς ἑαυτὸν (μόνος του).

Μονόλοπος (ὁ, ἡ), [μ. λοπός]. ὁ ἔχων ἓν μόνον δέρμα ἢ σκέπασμα (φλοῦδι, ὄστρακον κτλ.).

Μονόλυκος (ὁ). μόνος (μονοδίαιτος, [ἐπμ.] ἀγριώτατος) λύκος, (ἄλλ.) Μονιός.

Μονόλωπος (ὁ, ἡ), [μ. λώπη], = Μονόλοπος, (ἰδιαιτ.) = Μονοχίτων.

Μονόμαζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον μαζὸν (βυζί).

Μονομάτωρ, ορος (ὁ, ἁ), Δ ἀντὶ Μονομήτωρ.

Μονομαχεῖον (τὸ), = Μονομαχοτροφεῖον.

Μονομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι μόνος πρὸς μόνον.

Μονομάχημα (τὸ). μονομαχίας ἀντικείμενον· (ἐν γέν.) = Μονομαχία.

Μονομάχης, ου (ὁ), = Μονομάχος.

Μονομαχία (ἡ). μάχη ἑνὸς μόνου πρὸς ἕνα, (Ἰταλ.) duello.

Μονομαχικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μονομαχίαν, μονομάχου ἴδιος.

;Μονομάχιον (τὸ), = Μονομαχία ἢ Μονομαχεῖον.

Μονομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος μόνος πρὸς μόνον. » Πάλη—, « (Ἀρσφ. παρ' Ἀθην., = Μονομαχία. ||. (οὐσ.) ὁ ἔχων ἔργον τὴν ἐπὶ θεάτρου μονομαχίαν, (Γαλλ.) gladiateur. » Καταστήσασθαι θέαν μονομάχων, « Αχ.

Μονομαχοτροφεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐτρέφοντο ᾗ ἐγυμνάζοντο οἱ μονομάχοι.

Μονομαχοτρόφος (ὁ, ἡ), ὁ τρέφων μονομάχους (διὰ τὸ θέατρον).

Μονομελής, έος (ὁ, ἡ), = Μονομερής.

Μονομέρεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Μονομερής, έος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἓν μόνον μέρος (μόριον), ἁπλοῦς. (δικας.) ὁ μὴ κατ' ἀντιμωλίαν. »Οὐ χρὴ μονομερεῖς τὰς κρίσεις ποιεῖσθαι, « Καν. Ἀποσολ.

Μονομερῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον μονομερῆ, ἁπλῶς· (δικας.) ἐκ μονομερείας. »Μὴ μονομερῶς ἐξέταζε τὰ πράγματα, « Ι. Καρπάθ.

Μονόμετρος (ὁ, ἡ). (στίχος) συγκείμενος ἐξ ἑνὸς εἴδους μέτρου μόνον.

Μονομήτηρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στερηθεὶς τὴν μητέρα του, ὀρφανὸς μητρός. (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) ὁ ἔχων ζῶσαν τὴν μητέρα του μόνον.

Μονόμιτος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος μὲ ἕνα μόνον μίτον, ὄχι δίμιτος.

Μονόμματος (ὁ, ἡ), = Μονόφθαλμος.

Μονομοιρία (ἡ). μία μόνη (χωριστὴ) μερὶς. μιᾶς (γεωμετρ.) μοίρας διάστημα.

Μονόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ μίαν μόνην μορφὴν ἔχων, ἁπλοῦς, μονοειδής.

Μονόμοσχος (ὁ, ἡ), (βτν.) μονόκλαδος.

Μόνον, ἐπίρ. ἴδε Μόνος.

Μονονού, Μονονοὺκ καὶ Μονονουχὶ (ἀντὶ Μόνον οὐ, οὐκ, οὐχὶ), ἐπίρ. Σχεδὸν, ἴδε Μόνος.

Μονόξοος (ὁ, ἡ). ὁ μίαν μόνην φορὰν ξεσθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ξεσθῇ (νὰ δουλευθῇ τεκτονικῶς), (παρβλ. Δίξοος).

Μονόξυλος (ὁ, ἡ). ἀπὸ ἓν μόνον κομμάτι ξύλον ἢ ὅλος ἀπὸ ξύλον συγκείμενος. ||. (οὐσ.) »Μονόξυλον (ἐνν. πλοῖον), « Ἀρστ., τὸ σκαμμένον ἀπὸ ἕνα μόνον κορμὸν δένδρυ, (Γαλλ.) canot. 2) κοντάρι χωρὶς αἰχμὴν καὶ σαυρωτῆρα, (δηλ.) μόνον τὸ ξύλον.

Μονοούσιος (ὁ, ἡ). μόνος (μοναδικὸς) εἰς τὸ εἶδος του, μὴ ἔχων ὅμοιον κατὰ τὴν οὐσίαν. 2) (θλγ.) ὁ μίαν μόνην οὐσίαν ἔχων.

Μονοπάθεια (ἡ), τὸ νὰ πάσχῃ ἓν μόνον μέρος τοῦ σώματος.

Μονόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), = Μονότεκνος. 2) = Μονογενής.

Μονοπάλης, ου (ὁ), Π. ὁ μένων μόνος νικητὴς (ἢ μὴ ἔχων ἀνταγωνιστὴν) εἰς τὸ πάλαισμα. (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) ὁ νικῶν μόνον εἰς τὸ πάλαισμα.

Μονοπάτιον (τὸ), (Βυζ.). δρόμος στενὸς, μονοπάτι.

Μονοπέδιλος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν μονὸν πέδιλον, μονοσάνδαλος.

Μονοπείρας [μ. πεῖρα], ου (ὁ). ὁ μόνος λῃστεύων (ἁρπάζων, πειρατεύων), = Μονόλυκος.

Μονόπελμος (ὁ, ἡ). (ὑπόδημα) τὸ ὑπ. ἔχει ἓν μόνον πέλμα (ἀχνάρι).

Μονόπεπλος (ὁ, ἡ). γυμνὴ μὲ μόνον τὸν πέπλον (le voile).

Μονόπηρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων ἄλλο παρὰ μόνην τὴν πήραν (τὸν τουρβᾶν).

Μονόπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην πλευρὰν (ἓν πρόσωπον), (ἴδε Μονόκωλος).

;Μονοπλοια (ἡ), τὸ νὰ πλέῃ τις μόνος (αὐτερέτης).

Μονοποδία (ἡ). ἡ καθ' ἕνα-ἕνα πόδα μέτρησις καὶ διαίρεσις τῶν στίχων, (ἀντιθ. τῷ Διποδία).

Μονοποδιαῖος, α, ον. (στίχος) Ὁ μετρούμενος κατὰ μονοποδίαν.

Μονόποιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην ποιότητα (ἰδιότητα), ἁπλοῦς.

Μονόπους, οδος (ὁ, ἡ). μονοπόδαρος.

Μονοπραγματέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγίνομαι εἰς ἓν πρᾶγμα μόνον.

Μονοπροσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Μονοπρόσωπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -σώπως. Ὁ ἔχων (παριστάνων, εὔχρηστος δι') ἓν μόνον πρόσωπον.

Μονόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόνον πτερὸν (κυρ. καὶ μτνμ.).

Μονόπτυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην πτύχα, (κυρ. ἐπὶ ὀσρ.) = Μονόθυρος, μονοκαύκαλος.

Μονόπτωτος (ὁ, ἡ), (γρμτ.), ὁ ἔχων μίαν μόνον πτῶσιν.

Μονοπύργιον (τὸ). φρούριον συγκείμενον ἀπὸ ἕνα μόνον πύργον.

Μονοπωλεῖον (τὸ), = Μονοπώλιον.

Μονοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐμπορεύομαί τι ὡς) -

Μονοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (ἔχων προνόμιον νὰ πωλῇ) αὐτὸς μόνος εἶδός τι πραγματείας.

Μονοπωλία (ἡ), ἡ πρᾶξις καὶ

Μονοπώλιον (τὸ), τὸ προνόμιον τοῦ μονοπωλεῖν, (Τουρκβαρβ.) ἀμπάλτο. » Μονοπώλιον ἔχοντας, καὶ τὰς τιμὰς ἀναβιβάζοντας, « Διοδ. 2) τὸ μέρος ὅπου γίνεται μονοπωλία. » Καὶ γὰρ δὴ καὶ μονοπώλια ἔχει (ἡ Ἀλεξάνδρεια), « Στρβ.

Μονόπωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἱππεύων ἢ συρόμενος ἀπὸ) ἕνα μόνον πῶλον (ἵππον).

Μονορρεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς ἑαυτὸν μόνον ῥέπων, (εἶδος ῥυθμοῦ μουσικοῦ).

†Μονορρήξ, ηγος (ὁ, ἡ), (γλσ.). βράχος σχισμενος (χωρισμένος) μονομιας ἀπὸ 'πάνω ἕως κάτω.

Μονόρριζος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ κάμνων μίαν μόνην ῥίζαν.

Μονόρρυθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἕνα μόνον ῥυθμόν. 2) Π. ὁ ἔχων ἕνα μόνον κάτοικον, (κοιν.) μοναχικός. » Δόμος—, « Αἰσχλ.

Μονορύχης, ου (ὁ), Π. [μ. ὀρύσσω]. τσαπὶ μὲ μίαν μύτην, = Μάκελλα.

Μονόρχις, εως ἢ ιδος (ὁ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον ὄρχιν.

Μόνος [εἷς, ἑνὸς, Λτ. unus], η, ον, (τὸ ὑπερθ. Μονώτατος). Μοναχός. » Ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας, « Θκρ. » Ἀ πενία μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει, « αὐτ. » Μώνα δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις, « αὐτ. » Καὶ ἐσώθην ἐγὼ μόνος, « Γρφ. » Μόνος μόνῳ (ἢ) » Μόνος πρὸς μόνον, (τὸ ὁποῖον παρὰ τοῖς Βυζαντ. ἐξεφέρετο καὶ ἐπιρρηματικῶς ὑφ' ἕν: Μονοπρόσμονα), « Λξ. (καὶ μετὰ τοῦ Εἷς) » Καὶ ἀμφίπολος μία μόνη, « Ὀδ. Ψ. »Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην Ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν εἰσὶ δύω, « Ησ. (καὶ γεν. πλθ. διαιρετ.) » Μόνος τῶν ὄντων ἀνθρώπων, « Δμ. (ᾗ πληρέστερον): » Μόνος ἐκ πάντων (ἢ) ἀπὸ πάντων, « Λξ. » Κυρίως αὕτη ἁρμονία ἂν λεχθείη μόνη παρὰ τὰς ἄλλας, « Νικομάχ. 2) μεμονωμένος, ἔρημος. »Θεῶν μέ τις ὀλοφύρατο, μόνον ἐόντα. « Ὀδ. Κ. (καὶ μὲ γεν. προθετ.) »Ταῦρος ἐβόσκετο μόνος ἀπ' ἄλλων, Ὁμ. Ὕμν. (ᾗ ἐλλ.) »Μόνος σοῦ, « Λξ., χωρὶς σοῦ, » Ἡμῶν μόνος σπεισάμενος, « Ἀρσφν. ||. (τὸ οὐδ.) Μόνον, ἐπίρ. Μοναχά. » Μόνον εἰ, « Λξ., φθάνει μόνον. » Μονον οὐκ (καὶ) Μονονοὺκ, ἢ » Μόνον οὐχὶ (ᾗ) » Μονονουχὶ, « Λξ., μόνον ὅτι δὲν, αὐτὸ μόνον ἔλειπε, σχεδόν. » Μονονοὺκ ἔτυπτε, « Λξ., μόνον ὅτι δὲν τὸν ἔδειρεν. » Μόνον οὐχὶ διφθέραις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, « Λκ. »Ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβὴν, καὶ μονονοὺκ ὀνειδίζει, « αὐτ. (καὶ κατὰ παρένθ. ἄλλων μορίων). » Πολλάκις μὲν ὑπ' αὐτῶν ἡττημένοι.., μόνον δ' οὐχὶ δουλεύοντες αὐτοῖς, « Πλβ.

Μονοσάνδαλος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν μονὸν (ἓν μόνον) σάνδαλον.

Μονοσέβαστος καὶ

Μονόσεπτος (ὁ, ἡ). μόνος σεπτὸς (σεβαστός). »Τριὰς—, « Γργ., ἡ ἐν μονάδι λατρευομένη.

Μονόσιρος (ὁ), εἶδ. ὄρνιθος τῆς Αἰγύπτου.

Μονοσιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω μόνος ἢ ἅπαξ τῆς ἡμέρας.

Μονοσιτία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Μονόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων μόνος ἢ ἅπαξ τῆς ἡμέρας.

Μονοσκελής, έος καὶ

Μονόσκελος (ὁ, ἡ), = Μονόπους.

Μονόσκηπτρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονάρχης, μονοκράτωρ.

†Μονοσταλής, έος (ὁ, ἡ), = Μονόστολος (2).

Μονόστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνον στέγην (ὀροφὴν ἢ πατωσιάν), μονόπατος.

Μονοστελέχης, εος καὶ

Μονοστέλεχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ καμωμένος ἀπὸ ἓν μόνον στέλεχος.

Μονόστεος (ὁ, ἡ), [μ. ὀστέον]. μονοκόκκαλος.

Μονοστιβής, έος (ὁ, ἡ). Π. [μ. στείβω] ὁ ὑπάγων μόνος (χωρὶς συνοδίαν), (ἐν γεν.) μόνος.

Μονόστιχος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἕνα μόνον στίχον ἢ μίαν σειράν.

Μονόστολος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ἓν μόνον ἔνδυμα (;) 2) Π. ὁ στελλόμενος (ὑπάγων πουθενὰ) μόνος. (ἐν γέν.) μονήρης, μεμονωμένος.

Μονόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόνον στόμα ἢ στόμιον. ὁ ἔχων μίαν μόνον κόψιν. » Πέλεκυς—, « Λξ.

Μονοστόρθυγξ, υγγος (ὁ, ἡ), Π. μονοστέλεχος, (ἐπίθ. τῶν ἀγαλμάτων τοῦ Πριάπυ).

Μονόστους, ου (ὁ), κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Μονόστεος.

Μονοστροφικός, ή, όν, (ᾗ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ μονόστροφα ποιήματα, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν μονοστρόφων ᾠδῶν.

Μονόστροφος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -στρόφως. Ὁ συγκείμενος ἐκ μιᾶς μόνης στροφῆς. »Ὠδὴ—, « Μετρ. 2) ὁ στρεφόμενος δι' ἑνὸς τροχοῦ. »Ἅμαξα—, « Θφρ., ἡ μονότροχος.

Μονοσυλλαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μονοσύλλαβος.

Μονοσυλλαβία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μονοσυλλάβου.

Μονοσυλλαβικός, ή, όν καὶ

Μονοσύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) μίαν μόνην συλλαβήν. 2) ὁ διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς λέξεως συμπεριλαμβανόμενος (συνεννοούμενος). »Πᾶς δεσπότης δούλῳ μονοσύλλαβος, « Μ. Πλαν.

Μονοσυλλάβως, ἐπίρ. Μὲ μίαν μόνην συλλαβήν.

Μονοσχημάτιστος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ἕνα μόνον τρόπον (κατὰ μίαν μόνην κλίσιν ἢ ἔγκλισιν) σχηματιζόμενος.

Μονόσχημος (ὁ, ἡ), = Μονόμορφος.

Μονοσχιδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον σχίσμα. » Σύριγξ —, « Ἰατρ., ἡ μὴ πολυσχιδής.

Μονότεκνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόνον τέκνον. 2) (ἐπὶ ζ.) = Μονοτόκος.

;Μονότης, ου (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μονώτης.

†Μονότης (ἡ), (νλγ.). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μόνυ. μοναδικότης, ἀτομικότης, μοναξιά.

Μονοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μονότοκος.

Μονοτοκία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Μονοτόκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (γεννῶν) ἓν ᾗ μόνον εἰς κάθε γένναν.

Μονοτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μονότονος (καὶ μτφορ.) ἰσχυρογνώμων.

Μονοτονία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Μονότονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἠχῶν εἰς) ἕνα

μόνον τόνον, (ἐν γέν.) μονοειδής. (τρπ.) ἰσχυρογνώμων, ἀμετάπειστος.

Μονοτόνως, ἐπίῤ. Καθ' ἕνα μόνον τόνον, χωρὶς ποικιλίαν (τόνου).

Μονοτράπεζος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων μόνος (εἰς ξεχωριστὴν τράπεζαν). »Ξενία —,« Εὐῤ., ἡ γινομένη πρὸς τοιοῦτον ξένον.

Μονοτραφὴς, έος (ὁ, ἡ) = Μονότροπος, μονοδίαιτος.

Μονοτροπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζῶ Μονοτρόπως.

Μονότροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -τρόπως. Ὁ ἀκολουθῶν ἕνα μόνον τρόπον (μίαν γραμμὴν), ἁπλοῦς τὰ ἤθη (τοὺς τρόπους) ἢ· μονήρης, μονοδίαιτος.

Μονοτροπία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μονοτρόπου. (ὅθ. Ἐκκλησ.) μοναχὸς, (καθ' ἣν ἐκδοχὴν ἐξηγοῦσιν οἱ πατέρες καὶ τό·) »Κύριος κατοικίζει μονοτρόπους ἐν οἴκῳ,« Ψαλμ.

Μονοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω τινὰ κατὰ μόνας (ξεχωριστὰ αὐτὸν μόνον). ‖. (οὐδ. αὐτπθ.) τρώγω ἅπαξ τῆς ἡμέρας ἢ (;) ἑνὸς εἴδους φαγητόν, (Στρβ. Γ'. γ'.), (ὅθ.

Μονοτροφία (ἡ). τὸ τρέφειν ἢ τρέφεσθαι κατὰ μόνας (εἰς ξεχωριστὴν τράπεζαν) ἢ ἅπαξ τῆς ἡμέρας.

†Μονότροχος (ὁ, ἡ). (ἅμαξα) μὲ ἕνα μόνον τροχόν, (Γαλλ.) brouette.

Μονότυπος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -τύπως. Μονότροπος, μονόσχημος.

Μονούατος (ὁ, ἡ), [μ. οὖας]. ὁ ἔχων ἓν μόνον ὠτίον ἢ πιάσιμον (χερούλι).

†Μονουχία (ἡ). μονήρης βίος, μοναυλία.

Μονοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μονοσιτέω.

Μονοφαγία (ἡ), = Μονοσιτία, [ἐκ τοῦ

Μονοφάγος (ὁ, ἡ), (τὸ ὑπερθ. Μονοφαγίστατος), = Μονόσιτος.

;Μονοφαλαγγία (ἡ). μία μόνη φάλαγξ, (ἀντιθ. τοῦ Διφαλαγγία).

Μονοφανὴς, έος καὶ

Μονόφαντος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος αὐτὸς μόνος.

Μονόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα ἢ τὸν ἕνα μόνον ὀφθαλμόν.

Μονόφθογγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀναδίδων) ἕνα μόνον φθόγγον. ‖. (οὐσ. θηλ.) ἁπλοῦν φωνῆεν, ὄχι δίφθογγος.

Μονόφορβος (ὁ, ἡ), Π. [μ. φορβή]. ὁ βόσκων μόνος (χωριστά).

Μονοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἕνα μόνον ἔποχον.

Μονόφρουρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μόνος φρουρῶν ἢ, ὑφ' ἑνὸς μόνου φρουρούμενος, (τρπ.) διοικούμενος μοναρχικῶς.

Μονόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἴδιον (ξεχωριστὸν, διαφορετικὸν) φρόνημα, Μονογνώμων.

Μονοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). μόνος (μονόῤῥιζος, μονοκόμματος) ἐκ φύσεως. »Ἐφάνη γνάθος, ἔχουσα ὀδόντας μονοφυέας, ἐξ ἑνὸς ὀστέου πάντας,« Ἡρ. »Τῶν σπλάγχνων τὰ μὲν μονοφυῆ, καθάπερ καρδία ϗ πνεύμων· τὰ δὲ διφυῆ, καθάπερ νεφροί,« Ἀρστ.

Μονόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόνον φύλλον ἢ μονὰ (ὄχι διπλᾶ) τὰ φύλλα.

Μονόφυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτελῶν μίαν μόνην (μὴ συμμιγνύμενος μὲ ἄλλην) φυλήν, (παρβλ.) Ἰδιογενής.

Μονοφυσίτης, ου (ὁ). αἱρετικὸς δογματίζων μίαν φύσιν ἐπὶ Χριστοῦ, (ἄλλ.) Μονοθελήτης.

Μονόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην φωνὴν (ἀναδίδων ἕνα μόνον ἦχον).

Μονοχάλινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον χαλινόν, (συνκδχ.) = Μονάμπυξ ἢ Μονιππος.

Μονόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην χεῖρα.

Μονόχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην (ἄσχιστον τὴν) χηλὴν, μονώνυχος, (ἀντιθ. τοῦ Δίχηλος).

Μονοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα μόνον ἢ φορῶν μόνον τὸν χιτῶνα.

Μονοχιτωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Περιπατῶ μονοχίτων (κοιν. μὲ τὸ ὑποκάμισον).

Μονοχιτωνία (ἡ). τὸ μονοχιτωνεῖν.

Μονοχορδίζω, Μ. ίσω. Παίζω (Ἐξετάζω φυσικῶς καὶ μαθηματικῶς τὴν δύναμιν τῶν φωνῶν μὲ) τὸ μονόχορδρν.

Μονοχόρδιον (τὸ), = Μονόχορδον.

Μονόχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μίαν μόνην χορδήν. ‖. (οὐσ. οὐδ.) εἶδος μουσ. ὀργάνου τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ὡς κανὼν (κλίμαξ) τῶν φωνῶν τῆς μουσικῆς.

Μονοχρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Μονόχρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συνιστάμενος εἰς) ἢ διαρκῶν ἕνα μόνον χρόνον. 2) (γρμτ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Δίχρονος.

Μονόχροος-ους καὶ

Μονοχρώματος καὶ Μονόχρωμος καὶ

Μονόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἓν μόνον χρῶμα, ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ χρώματος πάντοτε »Τὸ δὲ ᾠὸν, ὥσπερ ἰχθύων, μονόχρουν (μονόχρων) ἐστίν,« Ἀρστ., (παρβλ. Ὁλόχροος).

Μονόψηφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀποφασίζων τι ἢ ἀποφασιζόμενος μὲ) μίαν μόνην ψῆφον· »Νεῦμα —,« Αἰσχλ., τὸ τοῦ μονάρχου.

Μονόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφίνω (Κάμνω νὰ μένῃ) τι μόνον, (πθ.) μένω μόνος (καὶ μὲ γεν.) ςερημένος ἀπό. »Ἦσαν μεμονωμένοι συμμάχων, ἅτε ἀπεςεώτων,« Ἡρ. »Πάσης βοηθείας μεμονωμένος,« Διοδ.

Μονύδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μονή, μοναστηράκι.

Μονῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψάλλω ἢ Τραγῳδῶ μόνος· ἀπαγγέλλω (κυρ. ἐπὶ θεάτρȣ) μονῳδίαν.

Μονῳδία (ἡ). τὸ νὰ ψάλλῃ ἢ νὰ τραγῳδῇ τις μόνος. (συνήθ.) εἶδ. ᾠδῆς τὴν ὁπ. ἐτραγῴδει εἰς τὸ θέατρον εἷς μόνος. (ὅθ. μτγν.) εἶδ. θρήνου (θρηνῳδους ὁμιλίας).

Μονῳδικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μονῳδίαν, τραγῳδούμενος ἢ ἀπαγγελλόμενος ἐν εἴδει μονῳδίας.

Μονῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ ψάλλων ἢ τραγῳδῶν μόνος (Ἰταλ. solo). 2) ὁ παριστάνων εἰς τὸ ποίημά του ἓν μόνον πρόσωπον.

Μονώνυμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ύμως. Ὁ ἔχων ἓν μόνον (μονοσήμαντον) ὄνομα.

Μονώνυξ, υχος καὶ

Μονώνυχος (ὁ, ἡ), = Μονόχηλος, ἴδε ϗ Μῶνυξ.

Μονωπὸς (ὁ, ἡ), = Μονώψ.

;Μόνωπος (ὁ, ἡ), Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μονωπὸς ἢ Μόναπος.

Μόνως, ἐπίῤ. Μόνον· μοναχῶς· μεμονωμένως. »Οὕτως ἂν εἴη μόνως εἰρήνη βεβαία,« Ξεν.

Μόνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μονόω, ἡ κατάστασις τοῦ μεμονωμένου, (Γαλλ.) isolement.

Μονώτατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Μόνος, (κοιν. ὁλομόναχος.

Μονώτης, ου (ὁ), Μονήρης, μεμονωμένος, μονοδίαιτος. »Φωνὴ μονῶτις,« Ἀρστ., ξεχωριστή, ἰδιαιτέρα.

;Μονωτὶ, ἐπίῤ. = Μόνως, μεμονωμένως.

Μονωτικὸς, ή, όν. Μονώτȣ ἴδιος, μοναδικός.

Μονῶτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Μονώτης.

Μόνωτος (ὁ, ἡ), = Μονούατος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μόναπος.

;Μονωτὸς, ή, όν. Μεμονωμένος (Γαλλ.) isolé.

Μονὼψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. [μ. ὤψ]. μονόφθαλμος.

Μόνωψ, ωπος (ὁ), = Μόναπος, βόνασος.

Μόρα (ἡ), Λακων. ἀντὶ Μοῖρα, (κυρ. τάγμα στρατιωτικὸν συνήθ. ἀπὸ 400 ἢ ἀκριβέστ. 512 ἀνθρ.), (ἴδε Λόχος).

Μοράζω, Μ. άξω (ὅθ. τὸ γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. Μεμόρακται), Δ. ἀντὶ Μοιράω.

†Μοργεύω, Μ. εύσω. Μεταφέρω τι διὰ τοῦ μόργου.

†Μοργὴ (ἡ) καὶ

†Μοργίον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μορτὴ, Μορτίον, τμῆμα (πλέθρον) γῆς.

Μόργνυμι, Μ. μόρξω, Π. ἀντὶ Ὀμόργνυμι, σφογγίζω. »Μορξάμενοι σπόγγοισι μέτωπα,« Κοϊντ.

Μόργος (ὁ). τὸ κοφινωτὸν ἁμάξιον διὰ τοῦ ὁπ. μεταφέρουν ἄχυρα.

Μορέα (ἡ). τὸ καρποφοροῦν τὰ μόρα δένδρον, ἡ μουριά.

(Μορέω-ῶ), Μ. ήσω (εὔχρ. μόνον ὁ πθ. πρκ. Μεμόρημαι, ὅθ. ἡ μτχ. Μεμορμένος), Γλσ. ἀντὶ Μείρομαι ἢ Μοιράω, Μοιράζω κτλ., (ὅθ.

†Μόρημα (τὸ), = Πόνημα.

Μορία (ἡ), = Μοῖρα, μερίς. 2) ἡ ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθην. ἱερὰ ἐλαία ϗ αἱ ἀπ' αὐτῆς εἰς ἄλλα μέρη μεταφυτευθεῖσαι.

†Μορία (ἡ), Π. σπντ. ἀντὶ Μωρία.

Μοριασμὸς (ὁ). δ' εἰς μόρια (κλάσματα) μοιρασμός.

Μορίδιος, η, ον, = Μοιρίδιος.

Μόριμος (ὁ, ἡ), Π. = Μόρσιμος.

Μόριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μόρος (μερίς) μικρὸν μέρος (μέλος, τμῆμα). (ἰδιαιτ.) αἰδοῖον. (γρμτ.) λεξείδιον ἄκλιτον. (Φιλοσοφ.) = Εἶδος (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸ γένος). »Τὰ ιβ' μόρια,« Ἀςρνμ., τὰ 12 ζώδια.

Μόριος, α ἢ ος, ον. Ὁ λαχὼν εἰς τὸ μερίδιόν τινος, ἢ· διωρισμένος ἀπὸ τὴν Μοῖραν, μόρσιμος. »Γῆ —,« Τύμν. ἐπιστ., ὁ τάφος.

Μόριος (ὁ), [μορία], ἐπιθετ. ὁ Ζεὺς (ὡς ἔφορος τῶν ἐν Ἀθ. ἱερῶν ἐλαιῶν).

;Μορὶς, ίδος, = Μερὶς, (μόνον εἰς τὰ σύνθ.).

Μορμολύκειον (τὸ) καὶ

Μορμολύκη (ἡ). προσωπίδα, (Ἰταλ.) μάσκα, (κοιν.) μουτσοῦνα. (ἐν γέν.) φόβητρον, φάντασμα. »Ταῦτα δ' ἀπεδέξαντο οἱ τὰς πολιτείας καταστησάμενοι, μορμολύκας τινὰς πρὸς τοὺς νηπιόφρονας,« Πλάτ. »Μολοττικοὺς τρέφουσι μορμολυκεῖα τοῖς μοιχοῖς κύνας,« Ἀρςφ., [ἐκ τοῦ

Μορμολύττω καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.)

Μορμολύττομαι [μορμὼ], Μ. ύξω, -ομαι. φοβίζω, φοβερίζω (κυρ. καθὼς φοβίζȣν τὰ μικρὰ παιδιὰ μὲ ταῖς μάσκαραις κτλ.). ‖. (ἀμτβτ.) φοβοῦμαι, τρομάζω. »Διαχλευάζων τȣς μορμολυττομένȣς τὸν θάνατον,« Αἰσχ. Σωκρ.

Μορμορωπὸς (ὁ, ἡ), [μορμὼ, †ὤψ]. τερατώδης, φοβερὸς, τρομακτικός.

†Μορμόφοβος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ φοβούμενος τὴν μορμὼ, (κοιν.) φοβούμενος τὸν ἴσκιόν του, τρέμων ἀπὸ φόβον.

Μορμύλος (ὁ), = Μόρμυρος.

Μορμύρεος, α, ον, Π. ὁ κάνων μουρμουρητὸν, κελαρύζων.

Μορμυρίζω, Μ. ίσω, = Μορμύρω.

Μόρμυρος (ὁ). εἶδ. θαλασσ. ἰχθ., (κοιν.) μουρμοῦρα, [ἐκ τοῦ

Μορμύρω [ὀνμτπτ.], Μ. υρῶ. Μουρμουρύζω (καθὼς τὸ νερὸν ὅταν τρέχῃ).

Μορμύσσομαι, Μ. ύξομαι, = Μορμολύσσομαι, φοβερίζω [ἐκ τοῦ

Μορμὼ [συγγ. τῷ Μόρος, Μορφὴ καὶ Γοργὼ], όος-οῦς (ἡ). στοιχειὸν, φάντασμα· προσωπίδα μὲ τερατῶδες στόμα. (ἐν γέν.) φόβητρον. (συνήθ.) λέξις φοβερισικὴ τῶν μικρῶν παιδιῶν, (καθὼς τῶρα ἡ) μαμοῦνα κτλ. »Φοβοῦνται τοὺς πελταστὰς, ὥσπερ μορμόνας παιδάρια,« Ξεν. (καὶ ἐν εἴδει ἐπιφων.) »Μορμὼ! δάκνει ἵππος,« Θκρ. (καὶ μὲ γεν.) »Μορμὼ, τοῦ θράσους,« Ἀρςφ., (κοιν.) μῶρε (τὸ διάβολο!), τί τόλμη!

Μορμὼν, ῶνος (ἡ), = Μορμώ.

Μορμωτὸς, ή, όν, Π. φοβερὸς, τρομακτικός.

Μορόεις, εσσα, εν, Π. [μέρος]. δουλευμένος (κατεσκευασμένος) μὲ κόπον (μὲ τέχνην). »Ἕρματα.. τρίγληνα μορόεντα,« Ὀδ. Σ. »Ποτὸν —,« Νίκ. 2) ὀλέθριος, (Γαλλ.) fatal. »Φρῦνος —,« Νίκ.

Μόρον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς μουρηᾶς, τὸ μαῦρον ντοῦτι, (κοιν.) μοῦρον. »Μόρον βατῶδες,« (Φαν. παρ') Ἀθ., τὸ βατόμουρον.

†Μοροπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κακοπαθῶ [πονέω καὶ

Μόρος (ὁ), Π. [μείρομαι]. ἡ μοῖρα, τὸ πεπρωμένον· (κυρ.) ἡ κακὴ μοῖρα· συμφορά· ταλαιπωρία· ὄλεθρος· θάνατος, (ὅθ. τὸ Λτ.) mors. »Τέῳ μόρῳ τὸν παῖδα κατεχρήσαο;« Ἡρ. »Σοὶ δ' εἶπε ναῶν αἳ πεφεύγασιν μόρον, ποῦ τὰς δ' ἔλιπες,« Αἰσχλ.

Μόρος (ὁ), σπν. ἀντὶ Μόρον. μοῦρον.

Μοροφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. τὸ φέγγος προξενεῖ μόρον (ὄλεθρον, θάνατον).

Μόροχθος (ὁ), [;]. εἶδ. χώματος (πηλοῦ) χρησιμεύοντος εἰς τὸ λεύκασμα τῶν ἱματίων.

Μοῤῥίνα καὶ Μοῤῥίνη (ἡ). ἀγγεῖον ἀπὸ εἶδος τι τσινιοῦ ἢ φαρφουριοῦ (πορτσελάνας), (Λτ.) murrhina.

Μόρσιμος (ὁ, ἡ), Π. [μόρος], διωρισμένος (ἀποφασισμένος) ὑπὸ τῆς μοίρας, ἢ· ὑποκείμενος εἰς μόρον (θάνατον). »Οὔ με κτανέεις, ἐπεὶ οὔ τοι μόρσιμός εἰμι,« Ἰλ. Χ. »Μόρσιμον ἦμαρ,« Ἰλ. Ο., Ὀδ. Κ., ἡ προωρισμένη ἡμέρα. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) »Μόρσιμον εἶναι ἤδη τῇ Βαβυλῶνι ἁλίσκεσθαι,« Ἡρ., πεπρωμένον.

Μορτὴ (ἡ). [μείρομαι]. τὸ μερίδιον (γεώμορον) ὅ,που δίδει εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ὁ-

†Μορτίτης, ου (ὁ). ὁ γεωργῶν ξένην γῆν καὶ πληρόνων εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ἓξ εἰς τὰ δέκα, (κοιν.) κολλίγος.

Μορτόβατος, η ἢ ος, ον. Ὅπου ἐμβαίνȣν οἱ νεκροί, [βαίνω καὶ

Μορτὸς (ὁ, ἡ), Π. [μόρος], = Βροτὸς, θνητός· νεκρὸς (;), (ὅθ. τὸ Λτ.) mortuus.

Μορύσσω [μόρον], Μ. ύξω, Π. = Μολύνω, λερόνω· Μαυρίζω, (ὅθ.

Μόρυχος (ὁ). κόκκινος 'σὰν τὸ μοῦρον, (κοιν.) μόρυκος, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου εἰς τὴν Σικελ., τῶν ἀγαλμάτων τοῦ ὁπ. τὰ πρόσωπα ἄλοιφαν μὲ τρύγα).

Μορφάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Μορφήεις.

Μορφάζω, Μ. άσω. Κάμνω σχήματα (χειρονομίας), ςραβομουτσουνιάζω (πρὸς περίγελων), (Γαλλ.) faire des grimaces.

Μόρφασμα (τὸ), (νλγ.). εἰκὼν, ὁμοίωμα.

Μορφασμὸς (ὁ). τὸ μορφάζειν, σχηματισμὸς τοῦ προσώπου ἐπὶ τὸ γελοιωδέστερον, ςραβομουτσούνιασμα, (Γαλλ.) grimaces. 2) εἶδ. κωμικοῦ χοροῦ.

Μορφάω-ῶ, Μ. άσω, Π. μορφόνω, παριςάνω, [ἐκ τοῦ

Μορφὴ (ἡ), [συγγ. τῷ Ὄρφνη, διὰ τὴν σκιάν]. (ἐν γέν.) σχῆμα, (Λτ. κατὰ μτθ.) forma. (ἰδιαιτ.) ὄψις, θεωρία· καλὸν ἐξωτερικόν. (μτγν.) εἰκὼν, σκιαγράφημα, (Γαλλ.) dessin. (πλθ.) σχήματα, χειρονομίαι, (Γαλλ.) grimaces.

Μορφήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων μορφὴν, μεμορφωμένος· (ἰδιαιτ.) εὔμορφος.

Μορφνὸς, ή, όν, Π. [ὄρφνος]. σκοτεινός· σκοτεινοῦ χρώματος.

Μορφοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). μεμορφωμένος. ἐν τάξει, (Γαλλ.) formel.

Μορφοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μορφόω.

Μορφοποιΐα (ἡ), = Μόρφωσις.

Μορφοποιὸς (ὁ, ἡ), = Μορφωτήρ., ζωγράφος.

Μορφοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ τὴν μορφὴν (τὸ ἐξωτερικὸν) ὡς μορφοσκόπος.

Μορφοσκοπία (ἡ). ἡ θεωρία τῆς μορφῆς (τοῦ ἐξωτερικοῦ, τοῦ προσώπου).

Μορφοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν τὴν μορφὴν τοῦ προσώπου καὶ μαντεύων ἐξ αὐτῆς τὸ ἦθος.

Μορφοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὴν μορφὴν (κατὰ τὸ σχῆμα) μόνον ἐμφανής. »Τύπος —,« Ἐπγρ.

Μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω μορφὴν εἴς τι, μορφόνω, σχηματίζω. »Εὐπρεπὲς τῷ θεῷ τὸ τὰ ἄμορφα μορφοῦν,« Φίλ., »Ἄχρις οὗ μορφωθῇ Χριστὸς ἐν ὑμῖν,« Γρφ. »Παρεισάγων εἰς τὸ θέατρον καὶ τύπȣς κακιῶν, οὐχ ὥστε μὴν μορφωθῆναί τινα πρὸς αὐτὰς, ἀλλ' ὡς ἐκτρέψασθαι,« Εὐς.

†Μορφύνω, Μ. υνῶ. Στολίζω, εὐτρεπίζω.

Μορφὼ, όος-οῦς (ἡ), (παρὰ Λακεδ.) ἡ Ἀφροδίτη. 2) Δ. Π. ἀντὶ Μορφή.

Μόρφωμα (τὸ). τὸ μορφωθὲν, εἰκών· σχῆμα. 2) = Μόρφωσις.

;Μόρφων, ωνος (ὁ). ὁ φορῶν προσωπεῖον, μάσκαρας.

Μόρφωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μορφόω, σχηματισμός. »Ἣν καλοῦσιν οἱ πολλοὶ τῶν φυτῶν παιδείαν, οἷον σχηματισμός ἐστι καὶ μόρφωσις τῶν δένδρων,« Θφρ. 2) εἰκὼν, σχῆμα, Μόρφωμα. »Ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας,« Γρφ. (τὸ ὁποῖον ἐξηγεῖ ὁ Χρσ. »Σχῆμα μόνον καὶ τύπον καὶ ὑπόκρισιν«).

Μορφωτὴρ (ὁ), Π. ὁ μορφόνων (δίδων μορφὴν εἴς τι, εἰκονίζων).

Μορφωτικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μορφόνειν.

Μορφώτρια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Μορφωτήρ.

Μόσσυν ἢ Μόσυν, υνος (ὁ). ξύλινος πύργος, ξυλόσπιτον, (ὅθ.

Μοσύνοικοι (οἱ). οἱ κατοικοῦντες μόσυνας (ξυλόσπυτα), ἔθνος τι παρὰ τὸν Πόντον.

Μόσυνον (τὸ) καὶ Μόσυνος (ὁ), = Μόσυν.

Μοσχάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μόσχος, μοσχαράκι.

Μοσχὰς, άδος (ἡ). θηλυκὸν μοσχάρι, δαμαλάκι.

Μοσχέη, (ἡ), Ἰων. καὶ ἀσυναιρ. ἀντὶ Μοσχῆ.

Μοσχεία (ἡ). τὸ μοσχεύειν, ἡ διὰ παραβλαστημάτων φυτεία.

Μόσχειος, α, ον. Μοσχαρήσιος.

Μόσχευμα (τὸ), [μοσχεύω]. τὸ φυτευθὲν ἢ μεταφυτευτέον παραβλάστημα, (ἐν γέν.) τρυφερὸν φυτὸν, φυντάνι, (παρβλ. Ἐμβροχάς).

Μοσχευματικὸς, ή, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) διὰ μόσχευμα.

Μόσχευσις, εως (ἡ). τὸ μοσχεύειν, φύτευμα καὶ μεταφύτευμα παραφυάδων.

;Μοσχευτικὸς, ή, όν. Ὁ τῆς ἢ διὰ τῆς μοσχεύσεως.

Μοσχευτὸς, ή, όν. Ὁ πολλαπλασιαζόμενος διὰ μοσχεύσεως.

Μοσχεύω, Μ. εύσω. Κόπτω τοὺς μόσχȣς (τὰ παραβλάσταρα) τοῦ δένδρου καὶ τὰ μεταφυτεύω, πολλαπλασιάζω τὸ φυτὸν διὰ τῶν παραφυάδων του. (ἐν γέν.) καλλιεργῶ, (μτνμ.) ἀνατρέφω· ἐνισχύω, ὑποθάλπω. »Τυραννίδα —,« Δ. Ἁλ.

Μοσχῆ (ἡ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Μοσχέη (ἐνν. δορὰ), δέρμα μοσχαριοῦ.

Μοσχηδὸν, ἐπίῤ. Ὡσὰν μοσχάρι.

Μοσχίας, ȣ (ὁ). (κυρ. ἐπὶ ζ.) τρυφερὸς (νεαρὸς) ὡς ἂν μόσχος· (ἰδιαιτ.) ὁ νέος λαγὼς καὶ ὁ τριετὴς κριός.

†Μοσχιάω-ῶ, Μ. άσω. Χοροπηδῶ 'σὰν μοσχάρι· (ἐν γέν.) νεανιεύομαι, (κοιν.) κάμνω τρέλλαις (σερπετιαῖς).

Μοσχίδιον (τὸ). βλασταράκι, φυντανάκι, (ὑποκορ. τοῦ

Μοσχίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μόσχος, μοσχαράκι ἢ βλασταράκι.

Μόσχιος, α, ον, Π. ἀντὶ Μόσχειος. 2) τρυφερὸς (νεαρὸς) ὡς ἂν μόσχος.

Μοσχίτης, ου (ὁ), εἶδος ὀκταποδίου, (παρβλ.) Ὀσμύλη.

Μοσχοθυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυσιάζω μόσχον (μοσχάριον).

†Μοσχοθύτης, ου (ὁ). ὁ θυσιάζων μόσχȣς (μοσχάρια).

Μοσχοκαρύδιον (ὑποκορ.) καὶ Μοσχοκάρυον (τὸ). (μτγν.) τὸ μοσχοκάρυδον.

Μοσχολατρέω-ῶ, Μ. ήσω. Λατρεύω μόσχον (καθὼς οἱ Ἑβραῖοι εἰς τὴν ἔρημον, κατὰ μίμησιν τῶν Αἰγυπτίων).

Μοσχοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω εἴδωλον μοσχαρίου.

Μοσχοποιΐα (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Μόσχος (ὁ), [ὄσχος]. τὸ τρυφερὸν βλαστάρι φυτοῦ ἢ κλωνάρι δένδρου, (συγχ. τῷ Μίσχος). 2) (μτνμ.) τὸ ἀρσ. ἢ θηλ. μοσχάρι, (Ἰταλ.) vitello. (Π. ἐν γέν.) νεογνὸν ζώου· παιδίον ἢ κοράσιον, (παρβλ. Ἔρση καὶ Πῶλος). 3) εἶδ. ζώου (δορκάδος) τῆς Σιβηρ. ϗ Κίνας καὶ ἡ συναζομένη εἰς τὴν ὑπὸ τὴν κοιλίαν αὐτοῦ κύστιν εὐώδης ὕλη, ὁ μόσχος.

Μοσχοσφραγιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐκλέγων ϗ σφραγίζων τὰ πρὸς θυσίαν διωρισμένα μοσχάρια.

Μοσχοσφραγιστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἔργον (πραγματευόμενος περὶ τῆς τέχνης) τοῦ μοσχοσφραγιστοῦ.

;Μοσχοτομία (ἡ), ἡ πρᾶξις καὶ

Μοσχοτόμιον (τὸ), ὁ τόπος ὅπου κόπτονται μόσχοι (τρυφερὰ κλαδιὰ [βέργαις] δένδρων) πρὸς καλαθοποιίαν κτλ., [ἐκ τοῦ

Μοσχοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων μόσχους (βέργαις), καλαθοποιὸς κτλ. 2) ὁ σφάζων ἢ εὐνουχίζων τὰ μοσχάρια.

Μοσχοτρόφος (ὁ). ὁ τρέφων μόσχους (μοσχάρια).

Μοσχοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) κρέας μοσχαρίων.

†Μοσχύνω, Μ. υνῶ, = Μοσχεύω (μτφορ.).

Μοτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μοτός.

Μοτὴ (ἡ), Π. ἀντὶ

†Μότον (τὸ) καὶ

Μοτός (ὁ), [συγγ. τῷ Μίτος]. ξαντὸν (διὰ τὰς πληγάς), (Γαλλ.) harpie. » Μοτὸς ἐλλυχνιωτός, « Ἱπποκρ., τὸ 'φτίλι (τῆς πληγῆς).

Μοτοφύλαξ, ακος (ὁ), (χειρουργ.). εἶδ. ἐπιδέσμου ὅστις ἐμποδίζει τὸν μοτὸν νὰ τραβηχθῇ.

Μοτόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω εἰς τὴν πληγὴν μοτὸν (ξαντόν). » Αὐτὸς πατάξει ϗ μοτώσει ὑμᾶς, « Γρφ.

Μότωμα (τὸ). τὸ εἰς τὴν πληγὴν ἐντιθέμενον ξαντὸν (μοτόν).

Μότωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μοτόω.

†Μουΐα (ἁ), Λακων. ἀντὶ Μυῖα.

†Μουκηρόβας, αντος, ἢ Μουκηροβάκτης, ου (ὁ), Λακων. ὁ Καρυοκατάκτης (τὸ πτηνὸν [;] ἢ τὸ ἐργαλεῖον), [ἐκ τοῦ

†Μούκηρος (ὁ), Λακων. τὸ ἀμύγδαλον ἢ τὸ κάρυον, (ὅθ. τὸ Λτ.) nux-nucis. 2 ἡ ἀμυγδαλῆ ἢ ἡ καρυά.

Μουναδόν, Μουνάξ, Π. ἀντὶ Μοναδόν, Μονάξ.

Μουναρχέω, Μούναρχος, κτλ. Ἰων. ἀντὶ Μοναρχέω κτλ.

Μουνερέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μονερέτης, αὐτερέτης.

Μούνιος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Μόνιος.

Μουνόγαμος, Μουνογενὴς κτλ., Π. Ἰων. ἀντὶ Μονόγαμος κτλ.

Μουνονυχί, ἐπίρ. Εἰς μίαν μόνην νύκτα.

Μοῦνος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Μόνος.

Μουνοτόκος, Μουνοφυὴς κτλ., Π. Ἰων. ἀντὶ Μονοτόκος κτλ.

Μουνόω, Μ. ώσω, Ἰων. Μονόω.

Μουνυχία (ἡ). ἡ εἰς τὸν ὁμώνυμον λιμένα τῆς Ἀττ. τιμωμένη Ἄρτεμις, (ὅθ.

Μουνυχιών, ῶνος (ὁ). ὁ δέκατος μὴν τῶν Ἀθην. (Ἀπρίλ. -Μάϊος) καθ' ὃν ἐτελεῖτο ἡ ἑορτὴ τῆς Μουνυχ. Ἀρτέμιδος.

Μουνώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μονώψ.

Μοῦσα [†μάω ἢ μῦθος], ης (ἡ). θεότης τῆς ποιήσεως (τῆς μουσικῆς κτλ.)· (συνκδχ.) ἡ ποίησις, ἡ μουσικὴ κτλ., (ἐν γέν.) αἱ ἐλευθέριοι τέχναι καὶ ἐπιστῆμαι καὶ ὁ πρὸς αὐτὰς ἐνθουσιασμός· (ἐνίοτε) ᾠδή· ἦχος μουσικῆς· (σπν.) ποιήτρια ἢ ψάλτρια.

Μουσαγέτης, ου (ὁ), = Μουσηγέτης.

Μουσαῖος, α, ον. Ὁ τῶν Μουσῶν, = Μουσεῖος.

†Μουσαπολετήρ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μουσοπόλε θήρ.

†Μουσάριον (τὸ), (νλγ.) εἶδ. ἀλοιφῆς διὰ τὰ 'μμάτια.

Μουσεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς Μούσας· μουσικός. ||. (οὐσ.) Μουσεῖον (τὸ), κατοικητήριον (τέμενος, ναὸς) τῶν Μουσῶν· (συνκδχ.) γυμνάσιον, σπουδαστήριον. 2) (Βυζ.) ἡ διὰ ψηφίδων ζωγραφία, (Γαλλ.) mosaïque, (ὅθ.

Μουσειόω-ῶ, Μ. ώσω. Ζωγραφίζω διὰ μουσείου· στολίζω μὲ mosaïque.

Μουσείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

;Μουσηγετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Μουσηγέτης, ου (ὁ). ὁ ἄγων (ὁδηγῶν) τὰς Μούσας, προστάτης τῶν μουσῶν, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.).

Μουσίδδω, Αἰολ. Λακων. ἀντὶ Μυθίζω, ἢ

Μουσίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι. Μ. ίσω, -ομαι. Ψάλλω, τραγῳδῶ· παίζω μουσικόν τι ὄργανον. » Ὅμοιον μουσίσδει ταῖσιν ἀηδονίσι, « Θκρ.

Μουσικεύομαι, Μ. εύσομαι. Καταγίνομαι εἰς τὴν μουσικήν, φιλοτιμοῦμαι νὰ γένω-

Μουσικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἀσχολούμενος) εἰς τὰς μούσας, ὁ σπουδάζων τὰς ὡραίας τέχνας· (ἰδιαιτ.) ψάλτης, κιθαρῳδὸς κτλ., ἤ· ποιητής. (συνκδχ.) πεπαιδευμένος, καλοαναθρεμμένος, χαρίεις, κόσμιος, φιλόκαλος κτλ., (ἐπὶ πραγμ.) εὐάρεστος χωρὶς πολυτέλειαν, (Γαλλ.) de bon goût. » Ἥδιον οὐδὲν οὐδὲ μουσικώτερόν ἐστ' ἢ δύνασθαι λοιδορούμενον φέρειν, « (Φιλήμ. παρὰ) Πλ. » Οἵων δ' ἐπιθυμεῖ βρωμάτων, ὡς μουσικῶν, ἤνυστρα, μήτρας, χόλικας, « (Διώξιππ. παρ') Ἀθ. » Μουσική, « (ἐν γέν.) αἱ ὡραῖαι (αἱ ἄλλ. ἐλευθέριοι) τέχναι (καὶ ἰδιαιτ.) ἡ ψαλτικὴ (κιθαριστικὴ κτλ.)

Μουσίκτας, α (ὁ), Δ. ψάλτης, μουσικός.

Μουσικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τοὺς κανόνας τῆς μουσικῆς· (ἐν γέν.) ἐντέχνως, ἐπιτηδείως, ἤ· κομψῶς, χαριέντως, φιλοκάλως, (Γαλλ.) μὲ γκοῦστον. » Μουσικῶς σκευάσαι τοὔψον, « Ἀθ. » Εὔχομαι τὸν ἀγῶνα κρῖναι τόνδε μουσικώτατα, « Ἀρσφ.

Μουσίσδω, Δ. ἀντὶ Μουσίζω.

Μούσμων [;], ονος (ὁ), εἶδ. ζ., ἀγριοπρόβατον, (Γαλλ.) mouflon.

Μουσόδομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ οἰκοδομηθεὶς ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἢ διὰ τῆς μουσικῆς, (οὕτω διορθ. ἀντὶ Μουσόδρομος).

Μουσοδόνημα (τὸ). ᾆσμα ὑπαγορευθὲν ὑπὸ συγκινήσεως (ἐμπνεύσεως) τῶν Μουσῶν.

†Μουσόδρομος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μουσόδομος.

Μουσοεργός (ὁ, ἡ), ἴδε Μουσουργός.

Μουσοκόλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ κολακεύων (θεραπεύων) τὰς Μούσας, Μουσοπόλος.

Μουσοληπτέομαι-οῦμαι, Μ. . . ; Γίνομαι-

Μουσόληπτος (ὁ, ἡ), [μ. λαμβάνω]. ἐμπνευσμένος, ἐνθουσιασμένος (ὑπὸ τῶν Μουσῶν).

Μουσομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Μουσομανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν περιπαθῶς (ἐνθουσιασμένος διὰ) τὰς μούσας (τὴν μουσικήν, τὴν ποίησιν κτλ.), = Μουσόληπτος.

Μουσομανία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις μουσομανής, ἐνθουσιασμὸς πρὸς τὴν ποίησιν (τὴν μουσικὴν κτλ.).

Μουσόμαντις, ιος (ὁ, ἡ), Π. μάντις τῶν μουσῶν. » Ὄρνις —, « Ἀρσφ., ὁ ἔχων μαντικὴν φωνήν.

Μουσομήτωρ, ορος (ἡ), Π. ἡ μήτηρ τῶν μουσῶν, ἡ γεννῶσα τὰς ἐπιστήμας. » Μνήμη —, « Αἰσχλ.

Μουσοπάτακτος (ὁ, ἡ), Π. = Μουσόληπτος.

Μουσόπνευστος (ὁ, ἡ). ἐμπνευσμένος ὑπὸ τῶν Μουσῶν, Μουσόληπτος.

Μουσοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μελοποιῶ, εἶμαι-

Μουσοποιός (ὁ, ἡ). ποιητὴς (λυρικός), μελοποιός.

Μουσοπόλος (ὁ, ἡ), [μ. πολέω]. λάτρις (θεράπων) τῶν Μουσῶν, ποιητὴς (κτλ.), (ἐπὶ πραγμ.) ποιητικός.

;Μουσοπρόσωπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πρόσωπον μούσης (ἦθος, χαρακτῆρα μουσικόν;).

†Μουσόστικτος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος διὰ μουσείου.

Μουσόστολος (ὁ, ἡ). στολισμένος ὑπὸ τῶν Μουσῶν.

Μουσοτόκος (ὁ, ἡ). γεννήτρια τῶν Μουσῶν, μουσομήτωρ.

Μουσοτραφής, έος (ὁ, ἡ). ἀναθρεμμένος ὑπὸ τῶν Μουσῶν, (ἐπμ.) φιλόμουσος, φιλόκαλος, κτλ.

Μουσουργέτης, ου (ὁ), = Μουσουργός.

Μουσουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Στιχουργῶ, Μελοποιῶ ὡς) μουσουργός.

Μουσουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ μουσουργοῦ, μελοποιΐα.

Μουσουργικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μουσουργίαν, ἴδιος μουσουργοῦ.

Μουσουργός (ὁ, ἡ). ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος μουσικὸς (ψάλτης, τραγουδιστής, κιθαριστὴς κτλ.) ἤ, στιχουργός, μελοποιός.

Μουσόφθαρτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Μουσῶν.

Μουσοφιλής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλόμουσος. 2) = τῷ-

Μουσοφίλητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἀγαπώμενος, (Γαλλ.) favori des muses.

Μουσόφιλος (ὁ, ἡ), = Φιλόμουσος.

Μουσοχαρής, έος (ὁ, ἡ). ὁ θεραπεύων ἀσμένως (μετὰ χαρᾶς) τὰς μούσας, εὑρίσκων ἡδονὴν εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ὡραίων τεχνῶν.

Μουσόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ τινὰ ἔμμουσον, ῥυθμίζω κατὰ τοὺς κανόνας τῆς μουσικῆς· ἐκπαιδεύω μουσικῶς (ἐλευθερίως κτλ.), (ἐν γέν.) διδάσκω. » Μουσωθεὶς φωνὴν ἀνθρώπου, « Αἰλ.

†Μουστάκια (τὰ), [Λτ. mustacea]. εἶδ. ζυμαρικοῦ μὲ μοῦστον, μουστόπητταις.

Μουσῳδός (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μελῳδός.

Μοχθέω-ῶ [μόχθος], Μ. ήσω. (ἐνίοτε μὲ αἰτ. ἢ δοτ. ἐλλ.) Κοπιάζω· βασανίζομαι, ταλαιπωροῦμαι· ὑποφέρω. » Πολλὰ πε-

ρὶ τὴν στρατιὰν ἐμοχθησάτην, « Ξεν. (ϗ ἐλλειπτ.) » Τέκνα, . . ἄτικτον, ἀμόχθησα, « Εὐρ. (καὶ τροπολογ.) » Περὶ τὸν πόνον μοχθοῦσι, « Ξεν., (παρβλ. Μονέω).

Μοχθήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Μοχθηρός, κοπιαστικός, ἐπίπονος.

Μόχθημα (τὸ), Π. ἔργον χρῆζον (ἢ κατορθωθὲν μετὰ) μόχθου, ἀγών, κόπος βάσανον. « Σκηνὰς ἀνίστη τεκτόνων μοχθήματα, « Σοφ.

Μοχθηρία (ἡ). ἀθλιότης, κακορριζικιά, ταλαιπωρία. (συχνότ.) ἀχρειότης, κακία, πονηρία. » Περιγενέσθαι δεῖ τοὺς τὰ βέλτιστα λέγοντας τῶν δι' ἄγνοιαν ἢ μοχθηρίαν τἀναντία λεγόντων, « Δμ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Μὴ ῥύπου μηδὲ μοχθηρίας ὀδωδὸς ἔκπωμα, « Πλ., [ἐκ τοῦ

Μοχθηρός, ά, όν. Πλήρης μόχθου (ταλαιπωρίας), ἐπίπονος· ἄθλιος. » Μοχθηρὸν ἐστιν ἀνδρὶ πρεσβύτῃ τέκνα (νέα), « Εὐρ. (παρὰ Στβ.) 2) κακός, κακῆς διαθέσεως ἢ ποιότητος, ἀχρεῖος· ἄθλιος. » Ἀντ' ἀγαθῶν καὶ γενναίων μοχθηροτάτους ἀπέδειξας, « Ἀρσφ. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) » Οὐκ ἔστι πράττοντά τι μοχθηρὸν λαθεῖν, « Εὐρ. (παρὰ Στβ.). » Μοχθηρὰς ἐλπίδας ἔχων ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος, « Πλβ. » Μοχθηρότερα ἀποδιδόντες ἢ παρέλαβον τὰ ἱμάτιά τε καὶ ὑποδήματα, « Πλάτ.

Μοχθηροτέρως, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ Μοχθηρῶς, χειρότερα, ἀθλιώτερα.

Μοχθηροτροπία (ἡ). μοχθηρότης τρόπων, κακοτροπία.

Μοχθηρῶς, ἐπίρ. Ἐπιπόνως· ἀθλίως. » Ἐπιβουλευθεὶς ὑπὸ τῶν ἔλαττον ἐκείνου δυναμένων μοχθηρότερόν τε λεγόντων, « Ξεν.

Μοχθητέον, θετ. τοῦ Μοχθέω.

Μοχθίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Μοχθέω.

;Μοχθισμός (ὁ), Π. = Μόχθημα.

Μόχθος (ὁ), [μόγος, μόθος, ὄχθος]. κόπος· κακοπάθεια· ταλαιπωρία· ἔργον ἐπίπονον, ἆθλος.

Μοχλεία καὶ

Μόχλευσις, εως (ἡ). τὸ μοχλεύειν, ἡ διὰ τοῦ μοχλοῦ ἀνασήκωσις ἢ μετατόπισις. » Ἐς μόχλευσιν τῆς ῥίζης τοῦ κακοῦ, « Ἀρετ.

Μοχλευτής, οῦ (ὁ). ὁ μοχλεύων (μετακινῶν τι διὰ τοῦ μοχλοῦ). » Γῆς —, « Ἀρσφ., ὁ Ποσειδῶν, (ἄλλ.) Ἐννοσίγαιος.

Μοχλευτικός, ή, όν. Ὁ πρὸς τὸ μοχλεύειν ἐπιτήδειος. » Ἐργαλεῖον μοχλευτικόν, « Σχλ. Εὐρ.

Μοχλεύω, Μ. εύσω. Κουνῶ (Ἀνασηκόνω καὶ Μεταφέρω) τι διὰ τοῦ μοχλοῦ. (ἐν γέν.) μετακινῶ, μετατοπίζω· (μτφορ.) ὑποκινῶ, διεγείρω. 2) = Μοχλόω, ἀμπαρόνω (τὴν θύραν).

Μοχλέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Μοχλεύω.

Μοχλικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μοχλὸν καὶ τὴν δι' αὐτοῦ ἐργασίαν.

Μοχλίον (τὸ) καὶ

;Μοχλίς, ίδος (ἡ) καὶ

Μοχλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ

Μοχλός (ὁ), [ἔχω, ὄχος, ὀχλεύς]. ξύλον ἢ σίδηρον ἐπίμηκες μὲ τὸ ὁπ. ἀνασηκόνουν ϗ μετακινοῦν βάρη, λοστός, ματζόλα. » Οἱ μέν, μοχλὸν ἑλόντες ἐλάϊνον, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ, ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν, « Ὀδ. Ι. 2) σίδηρον τῆς θύρας, ἀμπάρα. » Αἱ κατὰ τὴν ἀγορὰν πύλαι, τοῦ μοχλοῦ διακοπέντος, ἀνεῴγοντο, « Θκ. (καὶ μτφορ.) » Θάρσει· μέγας σοι τοῦδ' ἐγὼ φόβου μοχλός, « Ἀθ., = Φρουρός, (ὅθεν

Μοχλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω τὴν θύραν μὲ τὸν μοχλόν, ἀμπαρόνω.

Μῦ (τὸ), ἄκλ., τὸ ὄνομα τοῦ στοιχ. Μ.

Μῦ ἢ Μύ, φωνὴ ἐκφράζουσα τὸν ἦχον τοῦ μουγγρίζοντος ἢ στενάζοντος μὲ κλεισμένον στόμα. » Μῦ λαλεῖν, « Ἱππών., λαλεῖν μὲ τὴν μύτην.

Μυάγρα (ἡ), [μῦς, ἀγρέω]. κλωβὶ σιδηροῦν (παγίδα) διὰ τοὺς ποντικούς· ξυλόκαττα.

Μύαγρος (ὁ), εἶδ. 'φειδιοῦ τὸ ὁπ. κυνηγᾷ τοὺς ποντικούς, (ἄλλ.) Ὀροφίας. 2) εἶδ. φυτοῦ, (Γαλλ.) cameline.

Μυάκανθα, ης (ἡ) καὶ

Μυάκανθον (τὸ) καὶ

Μυάκανθος (ὁ), εἶδος φυτοῦ ἀγκαθ., ἀγριοσπαράγγι.

Μυάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μύαξ, μυδάκι· (ὡς μέτρ. χωρητ.) κουταλάκι.

Μυαλός (ὁ), = Μυελός.

Μυαλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Μυελόω.

Μύαξ [μύω], ακος (ὁ), εἶδ. ὀστρέου, (κοιν.) μύδι. 2) (συνκδχ.) μυδότσεφλον, (ὅθεν ὡς μέτρ. χωρητ.) δύο κουταλιαίς (χουλιαριαίς). 3) (ἀρχιτεκτ.) κοίλωμα καμαροειδὲς ἐντὸς τοίχου, (κοιν.) κόγχη ἢ γκιβάδα. » Ναός, οὗ ἐν τῷ μύακι (τοῦ βήματος) εἰκὼν τῆς θεοτόκου ἱσόρηται, « Ι. Φωκ.

Μυάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μῦς, ποντικάκι.

;Μυάω-ῶ [μύω], Μ. ήσω. Δαγκάνω τὰ χείλη ἢ Κλειω τὰ 'μμάτια μου. » Τί μοι μυᾶτε (ἄλλ. γρφ. » Τί μοιμυᾶτε); « Ἀρσφ.

Μυγαλέη-ῆ (ἡ), [μῦς, γαλῆ], εἶδ. ποντικοῦ μὲ σουβλερὴν μύτην, (Γαλλ.) musaraigne.

†Μύγμα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Νύγμα, ἄμυγμα. 2) = Μυγμός.

†Μυγμή (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Νυγμή.

Μυγμός (ὁ), [μύζω]. βογγητόν, μούγγρισμα, (συγχ. τῷ Νυγμός).

Μυδάζομαι, Μ. άξομαι, Π. ἀντὶ Μυσάττομαι.

Μυδαίνω [μύδος], Μ. ανῶ, Π. ὑγραίνω, μουσκεύω· λειονω· (ἀμτβτ.) = Μυδάω, σήπομαι.

Μυδαλέος, α, ον καὶ

Μυδαλόεις, εσσα, εν, Π. διάβροχος, κάθυγρος, σαπημένος ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν· δυσώδης. » Καὶ δ' ἐπὶ μυδαλέην ὀδμὴν χέον, « Ἀπλλν., [ἐκ τοῦ

Μυδάω-ῶ [μύδος], Μ. ήσω. Εἶμαι κάθυγρος (μούσκευμα), στάζω. 2) σήπομαι ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν, λυόνω. » Τὸν νεκρὸν μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξῳδηκότα, « Λκ. » Ὅκως τὰ ἕλκεα μὴ μυδήσῃ, « Ἱπποκρ., (συγχ. καὶ συγγ. τῷ Μαδάω).

†Μῦδες, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐμύδες, πλθ. τοῦ Ἐμύς, νεροχελώνα.

Μύδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μυδάω, μούσκευμα· σῆψις.

Μύδιον (τὸ), = Μυΐδιον.

Μυδόεις, εσσα, εν, Π. = Μυδαλόεις.

Μύδος (ὁ), Π. σῆψις (ἐξ αἰτίας ὑγρασίας) μοῦχλα, (παρβλ. Μῦχος).

†Μύδος (ὁ, ἡ), [μύζω]. μουγγός· (κοιν. ἀπὸ τοῦ Λτ.) μοῦτος, (παρβλ. Μύνδος).

Μυδρίασις [ἀμυδρός], εως (ἡ). πάθος τι τῶν ὀφθαλμ., εἶδος πρεσβυωπίας, (ἄλλ.) Πλατυκορία.

Μυδροκτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (Σφυρηλατῶ) τὸν πυρωμένον σίδηρον ὡς-

Μυδροκτύπος (ὁ), Π. χαλκεύς, σιδηρουργός, [κτυπέω καὶ

Μύδρος (ὁ). (ἐν γέν.) ὄγκος ὁποιοσδήποτε (ἰδιαιτ. δὲ) λίθος ἢ σίδηρος πεπυρακτωμένος.

Μυδών [μύδος], ῶνος (ὁ). κρέας πληγῆς σαπημένον.

Μύειος (ὁ, ἡ), [μῦς]. ποντικήσιος.

†Μυελαυξής, έος (ὁ, ἡ). ὁ συντελῶν πρὸς αὔξησιν τοῦ μυελοῦ, μυελοποιός.

Μυέλινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ μυελόν, τρυφερός, ἁπαλός.

Μυελόεις, εσσα, εν, Π. ὁ περιέχων μυελόν, (συνκδχ.) παχύς, ἤ· μυελώδης, τρυφερός. » Ὄστρεα μυελόεντα, « Ἀθ.

Μυελόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν μυελόν.

Μυελοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποιῶν μυελόν· θρεπτικός, δυναμωτικός.

Μυελός (ὁ). τὸ ἐντὸς τῶν κοκκάλων πάχος, (ἰδιαιτ.) ὁ ἐγκέφαλος, (κοιν.) μυαλὸς καὶ μυαλόν· (ἐν γέν.) τὸ ἔσωθεν, ἡ καρδιά, ἤ· τὸ κάλλιστον, τὸ ἄνθος (» Νάσω Τρινακρίας μυελόν, « Θκρ., τὰς Συρακούσας)· (συνκδχ.) χυμὸς θρεπτικὸς (δυναμωτικός), οὐσία, δύναμις. » Οἶνον καὶ ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν, « Ὀδ. Β., (ὅθεν

†Μυελοτρεφής, έος (ὁ, ἡ). θρεμμένος μὲ μυελόν, (δηλ.) καλοθρεμμένος.

;Μυελοτρόφος (ὁ, ἡ), = Μυελοποιός.

Μυελόω-ῶ, Μ. ώσω. (Γρφ.) Γεμίζω τι μὲ μυαλὸν (μὲ πάχος).

Μυελώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ μυελόν.

Μυέω-ῶ [μύω], Μ. ήσω. Εἰσάγω τινὰ εἰς τὰ μυστήρια· (μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) διδάσκω, κατηχῶ. » Ταῦτα μὲν οὖν . . ἴσως κἂν σοι μυηθείης· τὰ δὲ τέλεα καὶ ἐποπτικά, οὐκ οἶδ' εἰ οἷός τ' ἂν εἴης, « Πλάτ. (ἢ γεν.) » Ἐρυθριᾷ τὸ μειράκιον, ἄρτι τῶν Ἀφροδίτης μυούμενον, « Ἡλ.

Μυζάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ [μύζω], Μ. ήσω. Βυζάνω, πιπιλίζω.

†Μυζοβάλανον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυροβάλανον.

Μύζουρις (ἡ), [μυζάω, οὐρά]. ἡ πόρνη, (Λτ.) fellatrix.

Μύζω [μῦ], Μ. μύσω ἢ μύξω; Κάμνω (μὲ τὴν μύτην ϗ κλεισμένα τὰ χείλη) μῦ μῦ, βογγῶ, μουγγρίζω. » Τὰ σπλάγχνα (ἢ) » Ἐπὶ τοῖς σπλάγχνοις (ἢ) Πρὸς τὰ σπλάγχνα, μύζει, « Ἱπποκρ., γουργουρύζουν. (καὶ ἀπολ.) » Ὁκότε ἄσιτος εἴη, ἔμυζεν αὐτοῦ ἐν τῇ γαστρὶ ἰσχυρῶς. . Ὁκότε δὲ νεωστὶ βεβρωκὼς εἴη, αὐτὸν τοῦτον τὸν χρόνον ἥκιστα ἔμυζε, « αὐτ.

Μύημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐμυήθη τις, μάθημα μυστηριῶδες. 2) = τῷ

Μύησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μυέω, ἡ ἐξ

τὰ μυστήρια εἰσαγωγή, κατήχησις, διδασκαλία.

Μυητής, οῦ (ὁ). ὁ μυῶν τοὺς τελουμένυς, μύστης, μυσταγωγός.

Μυθαρεύομαι, Μ. εύσομαι, =Μυθεύομαι, λέγω, ὁμιλῶ.

Μυθάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μῦθος, παραμυθάκι.

Μυθεῖαι καὶ

Μυθέαι, Π. ἀντὶ Μυθέεαι-μυθῇ, β'. ἑν. πρσ. τοῦ

Μυθέομαι-οῦμαι [μῦθος], Μ. ήσομαι, Π. λέγω· ὁμιλῶ. διηγοῦμαι. » Ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοισι μυθεῦντ',« Ἀπλλν.

Μυθέσκοντο, Π. ἀντὶ Ἐμυθοῦντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Μυθέομαι.

Μύθευμα (τὸ), Π. τὸ ῥηθὲν, λόγιον, μῦθος, [ἐκ τοῦ

Μυθεύω, Μ. εύσω. Πλάττω ἢ Διηγοῦμαι μύθους· (ἐν γέν.) λέγω, ἀφηγοῦμαι.

Μυθέω-ῶ, Π. σπν. ἀντὶ Μυθέομαι, (ὅθ.

Μύθημα (τὸ), Π. =Μύθευμα.

Μυθητὴρ, ῆρος καὶ

Μυθητὴς, οῦ (ὁ), Π. ὁ λέγων (διηγούμενος), (ἐπὶ κακοῦ) λογοποιὸς, στασιαστής.

Μυθιάζομαι, Μ. άσομαι, =Μυθεύω.

Μυθίαμβος (ὁ). μῦθος ἐν ἰάμβοις (στίχοις). »Βαβρίας ἐν μυθιάμβοις,« Τζ.

Μυθίδιον (τὸ), =Μυθάριον.

Μυθίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι, Π. =Μυθεύω ἢ Μυθεύομαι.

Μυθιήτης, εω (ὁ), Ἰων. Π. ἀντὶ Μυθητής.

Μυθικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς μῦθον ἢ εἰς τὴν μυθολογίαν, μυθώδης.

Μυθιστορία (ἡ). ἱστορία μυθώδης, διήγησις πλαστὴ, (καθὼς τὸ Ἰταλ.) ῥομάντζο.

;Μυθιστοριογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συνθέτων) μυθιστορίας.

Μυθίτης, ου (ὁ), Π. =Μυθητής.

Μυθογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συνθέτω) μύθους.

Μυθογραφία (ἡ). σύνθεσις μύθων· συγγραφὴ μυθώδης.

Μυθογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συνθέτων) μύθους, συγγραφεὺς μύθων.

†Μυθολάτρις, ιος (ὁ, ἡ), (ἐκκλησ.) ὁ λατρεύων τὸν ἐνανθρωπήσαντα Θεὸν Λόγον (μῦθον).

Μυθολέσχης, ου (ὁ), =Μυθολόγος.

Μυθολογεύω, Μ. εύσω, Π. διηγοῦμαι ἐν εἴδει μύθου (καταλεπτῶς).

Μυθολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Διηγοῦμαι) μῦθον ἢ ἐν εἴδει μύθου· ὁμιλῶ νὰ περνᾷ ὁ καιρός.

Μυθολόγημα (τὸ). μυθῶδες διήγημα, μῦθος.

Μυθολογητέον, θετ. τοῦ Μυθολογέω.

Μυθολογία (ἡ). τὸ μυθολογεῖν, διήγησις μύθων, ἱστορία μυθώδης (τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων). (ἐν γέν.) ὁμιλία πρὸς διασκέδασιν, (Γαλλ.) causerie.

Μυθολογικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς μυθολογίαν.

Μυθολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (διηγούμενος) μύθους, ἱστορῶν τὰ κατὰ τὴν ἀρχαίαν μυθολογίαν.

Μυθόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, Π. (σπνττ. ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Μυθέομαι.

Μυθοπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω μύθυς, ἐπινοῶ ἢ ὑποθέτω πράγματα ἀνύπαρκτα.

Μυθοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων (συνθέτων) μύθους, μυθοποιός.

Μυθοπλαστία (ἡ). σύνθεσις μύθων· διήγησις πλαστὴ (μυθώδης).

Μυθοπλόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλέκων ἐντέχνως τὸν λόγον του, ἐπιτήδειος πρὸς συναρμογὴν τῆς σειρᾶς τοῦ λόγου.

Μυθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, =Μυθοπλαστέω. ‖. (πθ.) πλάττουν περὶ ἐμοῦ μύθους, γίνομαι ἀντικείμενον διηγήσεως μυθώδους.

Μυθοποίημα (τὸ). διήγημα ποιητικὸν (μυθῶδες), μῦθος ποιήματος.

;Μυθοποίησις, εως καὶ

Μυθοποιία (ἡ). τὸ μυθοποιεῖν, σύνθεσις μύθου, μυθοπλαστία.

Μυθοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ συνθέτων μύθους (μυθώδεις διηγήσεις), λογοποιός.

Μῦθος (ὁ), Π. λόγος (προφορικὸς), ὁμιλία. συνομιλία· διήγησις· δημηγορία· συμβουλὴ, παραγγελία, φήμη. » Ἀγγελίαν, τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει,« Σοφ. »Ὑμῶν ὁ μῦθος· εἰσάγω δὲ τὴν δίκην· ὁ γὰρ διώκων, πρότερος λέγων κτλ.,« Αἰσχλ. 2) λόγος ἐνδιάθετος, σκοπὸς, λογισμός. » Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους εἰδήσειν,« Ἰλ. Α. 3) (σπν.) στάσις· θόρυβος. » Οὐδέ τιν' ἄλλην μῦθον ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε,« Ὀδ. Φ., (παρβλ. Μόθος). 4) (λογογραφ.) διήγησις πλαστὴ (ἀλληγορικὴ ἢ ἀναφερομένη εἰς τὴν σκοτεινὴν ἱστορίαν τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων). »Μῦθον βούλομαι λέξαι τίν' ὑμῖν, ὃν ποτ' ἤκουσ' αὐτὸς ἔτι παῖς ὤν,« Ἀρσφ. »Πρῶτον τοῖς παιδίοις μύθους λέγομεν,« Πλάτ. »Ὁ περὶ τὴν Ἰλιάδα μῦθος,« Ἀθ.

Μυθοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ (Ἐξετάζω) τὰ λεγόμενα ὑπό τινος.

Μυθοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν λόγυς (μύθους).

Μυθουργέω-ῶ, Μ. ήσω, =Μυθοποιέω.

Μυθούργημα (τὸ), =Μυθοποίημα.

Μυθουργία (ἡ), =Μυθοποιία.

Μυθύδριον (τὸ), =Μυθάριον.

Μυθώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ωδῶς. Ὁ ἐν εἴδει μύθου, ὅμοιος μὲ μῦθον.

Μυθωδικὸς, ή, όν. Ὁ περὶ τὰ μυθώδη ἀσχολούμενος.

Μυῖα (ἡ), [μῦ, μύζω]. τὸ γνωστὸν πτερωτὸν ἔντομον, ἡ μυῖγα· » Μυῖα στρατιῶτις ἢ κύων,« Λκ., ἡ κρεατόμυιγα ἢ σκωλυκόμυιγα. »Χαλκῆ—,« Πλδ., εἶδ. παιδιᾶς, Ζ. Μυίνδα.

Μυίαγρος (ὁ). ὁ ἀγρεύων (πιάνων) μυίας.

Μυΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μῦς, ποντικάκι.

Μυιίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μυῖα, μυιγίτσα.

†Μυϊκὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μυῖαν ἢ εἰς τὰς μυίας.

Μυΐνδα [μύω], ἐπίρ. »Παίζειν—,« Αξ., εἶδος παιγνιδιοῦ, (κοιν.) τυφλομυῖγα.

Μύϊνος, η, ον, =Μύειος. »Φαιὸν, χρῶμα σύνθετον ἐκ μέλανος καὶ λευκοῦ, ἤγουν μύϊνον,« Αξ.

Μυιοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ μυῖαν. »Μυιοειδῆ ὁρᾶν,« Νλγ., τὸ νὰ βλέπῃ τις ὡς ἂν μυίγαις ἐμπρὸς εἰς τὰ 'μμάτια τυ.

Μυιοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (κυνηγῶν) μυίας.

Μυιοκέφαλον (τὸ). κεφάλι μυίγας. (ἰατρ. εἶδος σπυριοῦ τὸ ὁποῖον ἐβγαίνει εἰς τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Μυιοσοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Διώχνω ταῖς μυίγαις, [ἐκ τοῦ

Μυιοσόβη (ἡ), [μυῖα, σοβέω]. μυιαστῆρι.

Μυιοσόβης, ου (ὁ). ὁ σοβῶν (διώχνων) τὰς μυίας.

Μυιοσόβιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μυιοσόβη, μυιαστηράκι.

Μυιοσόβος (ὁ, ἡ), =Μυιοσόβης.

Μυΐσκη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Μῦς ἢ Μύαξ, μυδάκι.

Μυΐσκος (ὁ) καὶ

Μυιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) μυίας, ὅμοιος μὲ μυῖγαν.

†Μυιὼν, ῶνος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυών.

Μυκάμων, ονος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Μυκήμων.

Μυκάομαι-ῶμαι [μῦ], Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἔμυκον, πρκ. [συγγ. τῷ Μύω] Μέμυκα). Μουγγρίζω ('σὰν τὸ βῶδι κτλ.). (μτνμ.) βροντῶ, βούζω. » Μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον,« Ἰλ. Μ.

Μύκη (ἡ), σπν. ἀντὶ Μύκης. »Οἷον αἱ μύκαις (κατὰ διόρθ. ἀντὶ » Οἷον αἱ μύκαι) ἆρ' ἐπεσκληκότες πνιξεῖσθε,« (Ἐπίχ παρ') Ἀθ.

Μυκὴ (ἡ), Π. (σπνττ.) ἀντὶ-

Μυκηθμὸς (ὁ), Π. =Μύκησις καὶ

Μύκημα (τὸ). ἡ φωνὴ τοῦ βῳδιοῦ κτλ., μούγγρισμα.

†Μυκήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ μυκήματος (βοῆς).

†Μυκηρόβας, αντος καὶ

;Μυκηρόβατος (ὁ, ἡ), =Μουκηρόβας, [ἐκ τοῦ

†Μύκηρος (ὁ), =Μούκηρος.

Μύκης [μῦκος], ητος καὶ (Π.) ου (ὁ). τὸ μανιτάρι. 2) (μτνμ.) τὸ σχηματιζόμενον εἰς τὸ φτίλι τοῦ λύχνου κάρκαδον. 3) τὸ κουμπὶ τῆς ἄκρης τοῦ θηκαριοῦ. 4) ἡ βάλανος τοῦ ἀνδρ. μορίυ.

Μύκησις, εως (ἡ). τὸ μυκᾶσθαι, μούγγρισμα.

Μυκητὴς, οῦ (ὁ). ὁ μυκώμενος (μουγγρίζων).

Μυκητίας, ου (ὁ), =Μυκητής. »Σεισμὸς—,« Ἀρστ., ὁ συνωδευμένος μὲ ὑπόγειον κρότον (βοήν).

Μυκητικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ μυκᾶσθαι.

Μυκήτινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ μύκητα (μανιτάρι).

Μυκήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Μυκητής.

†Μύκλα, ης (ἡ) καὶ

†Μύκλος (ὁ). ἡ μελανὴ γραμμὴ τῆς ῥάχης τοῦ γαδάρου, (παρβλ. Ὕσκλος). 2) (συνκδχ. καὶ ἐπιθ.) ὁ γάδαρος.

Μύκλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μάγλος, ἀσελγής.

†Μῦκος (ὁ), [συγγ. τῷ Μῦδος ἢ Μῦσος] γλοιώδης ὕλη, γλίντζα, μύξα, (Λτ.) mucus.

†Μυκὸς, ή, όν. Μύκου (Γλοιοῦ) πλήρης, μυξώδης. (μτφορ. καὶ ἐπιθ.) μωρὸς ἢ ἀνούσιος (ἀνάλατος) ἄνθρωπος, (παρβλ. Βλεννός).

Μυκτὴρ (ὁ), [μύζω]. (κυρ.) ῥουθοῦνι, (ἐν γέν.) μύτη, (ἐπὶ ζ.) ῥύγχος· προβοσκίς. 2) (μτνμ.) ἡ ἐξέχουσα ἄκρη τοῦ λύχνυ (ὅπου ἐμβαίνει τὸ φτίλι). 3) (μτφορ.)

ἀντὶ Μυκτηρισμὸς, σκῶμμα, εἰρωνεία. »Ἀττικὸς ὁ μυκτήρ,« Λκ.

Μυκτηριάζω, Μυκτηριασμὸς, Μυκτηριαστὴς, =Μυκτηρίζω κτλ.

Μυκτηρίζω, Μ. ίσω, =Μυχθίζω, περιπαίζω.

;Μυκτήρισμα (τὸ). σκῶμμα, περιγέλιον.

Μυκτηρισμὸς (ὁ). τὸ μυκτηρίζειν, περίπαιγμα, περιγέλασμα.

Μυκτηριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ μυκτηρίζων, περιγελαστής.

Μυκτηριστικὸς, ή, όν. Ὁ πρὸς μυκτηρισμὸν ἐπιτήδειος, μυκτηριστοῦ ἴδιος, χλευαστικός.

Μυκτηρόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ (ἀπὸ) τῶν μυκτήρων.

Μυκτηρόκομπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων κρότον (ἠχῶν) διὰ τῶν μυκτήρων.

Μυκώδης, εος (ὁ, ἡ). μύκῳ ἢ μύκῃ ὅμοιος, μυξώδης ἢ ἀμανιτώδης. » Ἕλκος —,« Ἐρωτ.

;Μύκων (ἴσ. Μύχων), ωνος (ὁ). ἡ τρύπα τοῦ αὐτιοῦ. 2) (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Μύξων.

Μυλαβρὶς (γρὶς), ἰδος (ἡ), =Μυλακρίς.

Μυλαῖος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἀσχολούμενος εἰς τὴν μύλην.

Μυλακρὶς, ἰδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μύλον. » Λᾶας —,« Ἐπγρ., ἡ μυλόπετρα. ‖. (οὐσ. θηλ.) εἶδος ἐντόμου ἀλευροφάγου, (Γαλλ.) blatte. 2) (ἀνατομ.) =Μύλη (2).

†Μύλακροι (οἱ). οἱ γόμφιοι (οἱ ἄλλ. Μυλῖται) ὀδόντες.

†Μύλακρον (τὸ). τὸ ξύλον τοῦ μύλου, (Λτν.) molucrum.

Μύλαξ [μύλη], ακος (ὁ). μυλόπετρα, (ἐν γέν.) στρογγύλη καὶ εὐμεγέθης (μυλοειδὴς) πέτρα.

Μυλεργάτης, ου (ὁ). δοῦλος (ἐργάτης) τοῦ μύλου, μυλωνᾶς.

Μυλεὺς, έως (ὁ). ὁ προστατεύων τοὺς μύλους, (ἐπίθ. τοῦ Διὸς), [ἐκ τοῦ

Μύλη (ἡ). ἡ πέτρα τοῦ μύλου, μυλόπετρα· χερόμυλος. 2) (μτνμ.) τὸ στρογγυλὸν κόκκαλον (τὸ καυκὶ) τοῦ γόνατος, (ἄλλ.) Ἐπιγονατὶς καὶ Μυλακρὶς, (Γαλλ.) la rotule. 3) =Μυλόδους, (ἐν γέν.) =Ὀδούς. » Μύλας λεόντων,« Σδ. 4) ἄμορφόν τι κύημα, ἔκτρωμα σκιρρῶδες, (κοιν.) ἀρπάχτρα. » Εἶδ' ἄρα ποτὲ ἢ τέκῃ, μύλην ἀποτικτούσης,« Εὐς. 5) κριθάρι χονδραλεσμένον διὰ τὰς θυσίας, (ἴδε Οὐλαί).

Μυλήκορον (τὸ). ἡ σκοῦπα (τὸ κόρηθρον) τοῦ μύλου.

Μυλήφατος (ὁ, ἡ), Π. [μ. πεφνεῖν]. κομμένος ὑπὸ τοῦ μύλου, ἀλεσμένος.

Μυλιαῖος, α, ον, =Μυλικός.

Μυλίας, ου (ὁ). (λίθος) ἡ μυλόπετρα.

;Μυλιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. τρίζω τὰ 'δόντια (τὰς μύλας)· (εἰς τὸν Ἡσ. διορθ. Μαλκιάω).

Μυλικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μύλον ἢ εἰς τοὺς μυλόδοντας. » Λίθος (» Κάνθων)—,« Σύγκ., Γργ.

†Μύλινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἐκ μύλης (μυλοπέτρας).

Μύλιος, α, ον, =Μυλικός.

Μυλίτης, ου (ὁ), (λίθος) =Μυλίας. 2) (ὀδοὺς) =Μυλόδους.

Μυλλαίνω [μυλλὸς], ανῶ. Στραβόνω τὰ χείλη (πρὸς περιγέλιον), στραβομουτσουνιάζω, (Γαλλ.) faire la moue, (παρβλ.) Σιλλαίνω.

;Μυλλάκανθος (ὁ), =Μυάκανθος.

†Μυλλὰς [μύλλω], άδος (ἡ). πόρνη.

†Μύλλον ἢ Μύλλος [μύω;], εος-ους (τὸ). (κατὰ διάλεκτ.) ἀντὶ Χεῖλος· (ἰδιαιτ.) στραβομουτσούνιασμα, (Γαλλ.) moue, [ἴδε καὶ

†Μυλλὸς (ὁ, ἡ), [συγγ. τῷ Κυλλός]. στρεβλὸς, διάστροφος, ἀλλοίθωρος κτλ.

Μύλλος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (τὸ ὁπ. ἐπαστόνετο), μυλοκόπι, (Γαλλ.) mulet (;), (παρβλ. Πλατίστακος).

Μύλλω [μύλη, μύω], Μ. μυλῶ; Ἀλέθω (;). 2) (συνκδχ. καὶ μτνμ.) μουρμυρίζω μὲ κλεισμένα χείλη, (παρβλ.) Μοιμύλλω. 3) (καταχρ.) =Βινέω, (Λτ.) molere.

Μυλόδους, οντος (ὁ), [μ. ὀδούς]. τὸ ὀπισινὸν ὀδόντι, ὁ τραπεζίτης, (ἄλλ.) Γόμφιος, (Γαλλ.) dent mollaire.

Μυλοειδὴς, έος (ὁ ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μύλης (μυλόπετρας), στρογγυλὸς καὶ σκληρός.

Μυλόεις, εσσα, εν, Π. καμωμένος ἀπὸ μύλην (μυλόπετραν) ἢ εἰς σχῆμα μύλης.

Μυλοεργὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. δουλευμένος εἰς τὸν μύλον, ἀλεσμένος.

Μυλόκλαστος (ὁ, ἡ), Π. [μ. κλάω]. τσακισμένος εἰς τὸν μύλον, ἀλεσμένος.

Μυλοκόπος (ὁ). ὁ κόπτων (πελεκῶν) ταῖς μυλόπετραις, μυλοχαράκτης.

Μυλοκόρος (ὁ, ἡ). ὁ κορῶν (σαρόνων) τὴν μυλόπετραν.

Μύλος (ὁ), =Μύλη, μυλόπετρα. 2) =Μύλαξ. 3) =Μυλόδους. 4) =Μύλλος (;). 5) γρόνθος. » Στερρῷ τυπέντα κλεῖδας εὐάρχου μύλῳ,« Λυκ.

†Μυλόσαρξ, αρκος (ἡ), =Μύλη (5).

Μυλουργὸς (ὁ), =Μυλοκόπος.

Μυλόω-ῶ, Μ. ώσω, (ἰατρ.). Σκληρύνω τι ὡς μύλην (4), =Σκιῤῥόω.

Μυλώδης, εος (ὁ, ἡ), =Μυλαῖος, Μυλοειδής.

;Μυλωθρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μυλωθρὸς (μυλωνᾶς).

Μυλωθρικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μυλωθρὸν, μυλωθροῦ ἴδιος, μυλωνάδικος.

Μυλωθρὶς, ἰδος (ἡ), θηλ. τοῦ

Μυλωθρὸς (ὁ). μυλωνᾶς. 2) ἀντὶ Μυλωθρικός. »Ὠδὴ—,« Αξ., ἡ (ἄλλ.) Ἐπιμύλιος.

Μυλὼν, ῶνος καὶ (σπτρ. ἢ ἀδόκ.) Μύλων, ωνος (ὁ). ὁ τόπος (τὸ οἴκημα) ὅπου ἀλέθουσιν αἱ μύλαι, (κοιν.) μύλος.

Μυλωνάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μυλῶνος.

Μυλωνικὸς, ή, όν. Μυλῶνος ἴδιος, μυλικός. » Λίθος —,« Αξ.

†Μυλώνιον (τὸ), (κατὰ τὸν τύπον μόνον) ὑποκορ. τοῦ Μύλων. 2) οὐδ. τοῦ-

Μυλώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ὑπηρετῶν εἰς τὸν μυλῶνα, μυλωνάδικος.

Μυλωρὸς (ὁ), [μ. ὥρα]. φύλαξ (ἐπιμελητὴς) τοῦ μύλου, μυλωνᾶς.

Μῦμα (τὸ), [παρβλ. Μίμαρκυς], εἶδός τι πολυποικίλου φαγητοῦ, (Τουρκ.) τουρλοῦ.

†Μῦμαρ, αος (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Μῶμος, (ὅθ.

†Μυμαρίζω, Μ. ίσω, Γλσ. ἀντὶ Μωμέομαι.

Μυνάκια, Μυνακόομαι, ἴδε Μυννάκια κτλ.

Μύνδὸς (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος), Π. [μύζω], βωβὸς, μουγγός.

Μύνη (ἡ), Π. [μύω;]. πρόφασις, προτροπὴ, (ὅθεν

†Μυνικὸς, ή, όν. Ἐκδικητικὸς, ἀμυντήριος.

†Μυννάκια (τὰ), εἶδος ὑποδημάτων (ἀπὸ τοῦ σκυτοτόμου Μύννακος).

†Μυννακόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Φορῶ μυννάκια.

Μύνομαι [μύνη], Μ. μυνοῦμαι (ἀόρ. Ἐμυνάμην), Π. προφασίζομαι.

Μύξα [μύσσω], ης (ἡ), (ἐν γέν.) =Γλοιός, γλίντζα· (ἰδιαιτ.) ἡ ἀπὸ τῶν μυκτήρων καταῤῥέουσα γλοιώδης ὕλη, (ἄλλ.) Κόρυζα. 2) (σπν.) ἀντὶ Μυκτήρ. » Ἄρασα μύξας (ἡ ἔλαφος),« (Π. Ἀνών. παρ') Αἰλ. 3) ἡ φτιλήθρα τοῦ λύχνου, (ἄλλ.) Μυξωτήρ.

†Μυξάζω, Μ. άσω. Τρέχουν ἡ μύξαις μυ, μυξιάζω, (ἄλλ.) Κορυζάω.

Μυξάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μύξα, ἢ 2) τοῦ Μύξον.

Μυξάω-ῶ, Μ. άσω, =Μυξάζω.

;Μυξητὴρ (ὁ), =Μυξωτήρ.

Μυξῖνος (ὁ), =Μύξων, (εἶδ. ἰχθ).

Μύξον (τὸ), εἶδος καρποῦ (κοκκυμήλου), (Γαλλ.) sebeste.

Μυξοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων μύξαν· μυξώδης.

;Μύξος (ὁ), =Μύξων. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυωξός.

Μυξώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ ὅμοιος μὲ) μύξαν, γλοιώδης.

Μύξων, ωνος (ὁ), (κυρ.) μυξιάρης, (ὅθεν) εἶδ. ἰχθ. (κεφάλου) μὲ γλοιῶδες δέρμα, (Γαλλ.) muge.

Μυξωτὴρ (ὁ), =Μυκτὴρ, ῥουθοῦνι.

Μυόβρωτος (ὁ, ἡ), [μῦς, βιβρώσκω]. ποντικοφαγωμένος.

Μυογαλῆ (ἡ), =Μυγαλῆ.

Μυογαλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μυογαλῆ.

Μυοδόκος (χος), ου (ὁ, ἡ), [μῦς, δέχομαι]. ὁ χρησιμεύων εἰς κατοικίαν ποντικῶν. » Γρώνη —,« Νίκ. 2) ὁ διώκων τοὺς μύας, μυοθήρας. »Ὄφις—« Θφρ., (συγχ. τῷ Μυόχοδον).

Μυοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), =Μυώδης.

Μυοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (πιάνων) ποντικούς.

;Μυοκέφαλον (τὸ), ἴδε Μυιοκέφαλον.

;Μυόκοπρος (ἡ), =Μυόχοδον.

Μυοκτόνος (ὁ, ἡ), [μῦς, κτείνω]. ὁ φονεύων τοὺς ποντικούς. ‖. (οὐσ.) Μυοκτόνον (τὸ), βότανον πρὸς φθορὰν τῶν ποντικῶν, ποντικοφάρμακον.

Μυομαχία (ἡ). μάχη ποντικῶν (μυῶν).

;Μυοξὸς (ὁ), =Μυωξός.

Μυοπάρων [μῦς, πάρων], ωνος (ὁ), εἶδ. ἐλαφροῦ πειρατικοῦ πλοίυ, (Γαλλ.) brigantin.

Μυόπτερον (τὸ), εἶδ. χόρτου, (ἄλλ.) Θλάσπι.

†Μύος, εος-ους (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μῦσος.

Μυοσώτη καὶ Μυοσωτὶς, ίδος (ἡ) καὶ

Μυόσωτον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα ἢ [;] τὰ ἄνθη ὁμοιάζουν μὲ αὐτία ποντικοῦ, μυὸς ὦτα), (ἄλλ.) Ἀλσίνη (καὶ ὄχι Ἐλξίνη).

Μυότρωπος (ὁ, ἡ), [μῦς, τιτρώσκω]. πληγωμένος (βεβλαμμένος) τοὺς μυῶνας.

Μυουρία (ἡ), = Μειουρία.

Μυουρίζω, Μ. ίσω, = Μειουρίζω.

Μύουρος (ὁ, ἡ), = Μείουρος, (κυρ. στίχος) λήγων εἰς βραχὺ, [ἐκ τοῦ

Μύουρος (ὁ ἢ ἡ). (κατὰ λέξ.) ποντικοουρὰ, (ὅθ.) εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Μύουρον.

Μυοφόνος (ὁ, ἡ), = Μυοκτόνος.

Μυόχοδον (τὸ), [μῦς, χέζω]. ἡ κόπρος τοῦ ποντικοῦ, ποντικοκούραδον, (εἰς τὸν Θρρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυοδόχος).

Μυόχοδος (ὁ,ἡ), Κωμ. ὁ μηδενὸς ἄξιος, πάντη ἄχρηστος.

Μυόχορτον (τὸ), = Μυόσωτον.

Μυόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Εἶμαι πλήρης μυώνων. »Στῆθος σαρκῶδες, μεμυωμένον,« Ἱππκρ., (κατὰ τὸν Κορ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυλόω).

Μύραινα [μύρος], ης (ἡ), εἶδ. ἰχθ., σμύρνα, (μτνμ.) κακογυναῖκα, ςρίγγλα, (καθὼς) Ἔχιδνα.

Μυράκανθος (ὁ ἢ ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἠρύγγιον.

Μυράκοπον (τὸ), [μύρον, ἄκοπος], εἶδ. δυναμωτικῆς ἢ εὐώδους ἰατρικῆς συνθέσεως.

Μυράλειπτρον (τὸ). τὸ περιεκτικὸν τοῦ μύρου σκεῦος, μυροθήκη.

Μυραλειφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλείφω μὲ μῦρον (μὲ μυρωδιαῖς). » Διαφέρει δὲ ὅλως τὸ μοιραλειφεῖν τοῦ μύρῳ χρίεσθαι· τὸ μὲν γὰρ θηλυδριῶδες· τὸ δὲ χρίεσθαι τῷ μύρῳ, καὶ λυσιτελεῖ ἔσθ' ὅτε, « Κλμ.

Μυραλοιφία καὶ Μυραλοιφὴ (ἡ), τὸ σύσ. τοῦ προηγ.

Μυραπίδιον καὶ Μυράπιον (τὸ), εἶδος εὐώδους ἀπιδίου, (Γαλλ.) poire musquée.

Μυράφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μύρον.

Μυρεψεῖον (τὸ), ἐργαστήριον μυρεψοῦ.

Μυρεψέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω μύρα ὡς μυρεψός.

Μυρέψημα (τὸ). μυρεψικὸν κατασκεύασμα, μυρωδικόν.

Μυρέψης, ου (ὁ), = Μυρεψός.

Μυρεψία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ μυρεψοῦ, ἔψησις (κατασκευὴ) μύρων.

Μυρεψικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μυρεψὸν ἢ τὴν μυρεψίαν.

Μυρέψιον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυρεψεῖον. 2) (;) = Μυρεψία.

Μυρεψὸς (ὁ). ὁ ἕψων (βράζων, κατασκευάζων) μύρα.

Μυρηρός, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μύρον. » Ἀγγεῖον —, « Αξ., τὸ χρησιμεῦον πρὸς ὑποδοχὴν μύρου.

†Μυριαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Μυριαγωγὸς (ὁ, ἡ), [μύριοι. ἄγω]. ὁ φέρων (χωρῶν ἢ περιέχων) 10,000 ἀνθρ. ἢ λίτρας (μνᾶς κτλ.) βάρος, Μυριοφόρος.

Μυριαδικός, ή, όν. Ὁ τῆς μυριάδος, μυριοπλάσιος.

Μυριάεθλος καὶ Μυρίαθλος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπομείνας μυρίους (ἀναριθμήτους) ἄθλους, πολυπαθής, πολύαθλος.

Μυριάκις, ἐπίρ. 10,000 φοραῖς, ἀπειράκις· (κοιν.) χιλίων λογιῶν. » Ἐν μυρίοις μυριάκις ἀνθρώποις, « Γαλ., ἀναριθμήτοις. » Μυριάκις μυριοστὸς (ἡ, ὀν), « Πλάτ., Ἀρχιμ.

Μυριάμφορος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων ἢ ἀξίζων μυρίους (10,000) ἀμφορεῖς, (ἐπμ.) ὑπερμεγέθης ἢ βαρύτιμος.

Μυριανδρία (ἡ). μυρίων ἀνδρῶν συνοδία.

Μυρίανδρος καὶ Μυριάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ μυρίους (10,000) ἄνδρας, (ἐν γέν.) πολυάνθρωπος.

Μυριαρίθμητος καὶ

Μυριάριθμος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ μυρίους ἀριθμούμενος, πολυάριθμος, ἀναρίθμητος.

Μυριάρχης καὶ Μυρίαρχος, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μυρίων (10,000) ἀνδρῶν.

Μυριάς, άδος (ἡ), τὸ ἀφηρημ. σύσ. τοῦ Μύριοι. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 10,000 μονάδων (προσ. ἢ πραγμ.) (ἐν γέν.) πλῆθος ἀναρίθμητον.

Μυριαχόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ μυρίων (ἀναριθμήτων) μερῶν.

Μυριαχοῦ, ἐπίρ. Εἰς μύρια (ἄπειρα, ἀναρίθμητα) μέρη.

Μυριαχῶς, ἐπίρ. Κατὰ μυρίους τρόπους, (Νικ. Χων.).

Μυρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μύρον.

Μυριέλικτος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων μυρίους (ἀναριθμήτους, χιλίων λογιῶν) ἑλιγμούς. » Ὄφις —, « Εὐνάπ.

Μυριετής, έος (ὁ, ἡ). μυρίων ἐτῶν, παμπάλαιος· (ἐπὶ ἀνθρ.) ὑπέργηρως, (κοιν.) χιλιοχρονήτικος.

Μυρίζω, Μ. ίσω. Ἀλείφω μὲ μύρα (μὲ μυρωδιαῖς).

Μυρίκη (ἡ), εἶδ. θάμνου, (Γαλλ.) bruyère ou tamaris, (παρβλ. Ἐρείκη).

Μυρικίνεος, α, ον καὶ

Μυρίκινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ καμωμένος ἀπὸ μυρίκην.

Μυρικώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μυρίκης.

Μυρίνη (ἡ), = Μυῤῥίνη ἢ 2) Μοῤῥία.

Μυρίνης (ἀντὶ) Μυρινήτης ἢ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μυρίτης, ου (ὁ). (οἶνος γλυκὺς ἢ εὐώδης) κατεσκευασμένος μὲ μύρον ἢ μύρτα (;).

Μυρίνινος, η, ον. Ὁ ἐκ μυρίνης, μυρσινένιος.

;Μύρῖνος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μαρῖνος ἢ Μυξῖνος.

Μυριόβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φυτρόνων ἀπὸ) μυρίους βλαστούς.

Μυριόβοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἀξίζων μυρίας βόας (ζῶα ἢ νομίσματα), (ἐν γέν.) πολύτιμος ἢ πολυκτήμων.

;Μυριοβόλος (ὁ, ἡ), = Μυριοφόρος.

Μυριόγλωσσος (ττος), ϐ (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν μυρίας (ἀναριθμήτους) γλώσσας. » Ἔθνος —, « Βυζ.

Μυριόγνωμος (ὁ,ἡ). ὁ ἔχων (μεταβάλλων) μυρίας γνώμας.

Μυριόγραφος (ὁ, ἡ). ὁ μυριάκις (ὑπὸ μυρίων ἤδη) γεγραμμένος.

Μυριόδοξος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ προξενῶν μεγίστην (ἀμέτρητον) δόξαν.

Μυριόδους, οντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀναριθμήτους ἢ ὑπερμεγέθεις ὀδόντας. » Πρίων (» Ἐλέφας) —, « Ἐπγρ.

Μυριόεις, εσσα, εν, Π. (αδκμ.) ἀντὶ Μυρίος.

Μύριοι, αι, α. (προπαροξ.) Δέκα χιλιάδες. (παροξ.) Ἀναρίθμητοι, ἴδε Μυρίος.

Μυριόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυρίους (μυρίων εἰδῶν ἢ πλῆθος) καρπούς.

Μυριόκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυρία (ἀναρίθμητα) κέντρα.

Μυριοκέφαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μυρίας (ἀναριθμήτους) κεφαλάς.

Μυριόκλινος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν μυρίου κλόνους (παλμούς).

Μυριόκρανος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μυριοκέφαλος.

Μυριόκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματίζων (κυκλοφορῶν εἰς) μυρίους κύκλους.

Μυριοκύμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ διεγείρων μυρία (ἀναρίθμητα) κύματα.

Μυριόλβος (ὁ, ἡ). μυριάκις ὄλβιος, μυριόπλουτος.

Μυριόλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ μυριάκις (ἀπειράκις) λεχθεὶς, τετριμμένος, παροιμιώδης, πολυθρύλλητος.

;Μυριολεξία (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηρικὸν) τοῦ μυριολέκτυ, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Κυριολεξία).

Μυριομαθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μαθὼν (διδαχθεὶς) μυρία πράγματα, πολυμαθέστατος.

Μυριομακάριστος (ὁ, ἡ). μυριάκις μακαριστὸς, μακαριώτατος.

Μυριόμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυρίους ὀφθαλμοὺς (ἀναρίθμητα 'μμάτια).

Μυριόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λαμβάνων, παριστανόμενος ὑπὸ) μυρίας μορφάς.

Μυριόμοχθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπομείνας ἢ κατορθούμενος μὲ μυρίους μόχθους, πολύμοχθος.

Μυριόναυς, αος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συγκροτούμενος ἀπὸ μυρίας ναῦς (ἀναρίθμητα καράβια).

Μυριόνεκρος (ὁ, ἡ). (μάχη) εἰς τὴν ὁπ. ἔπεσον μυριάδες νεκροί.

Μυριόνικος (ὁ,ἡ). ὁ κατορθώσας μυρίας (ἀναριθμήτους) νίκας.

Μυριονταδικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς μυριάδας.

Μυριοντάκις, ἐπίρ = Μυριάκις.

Μυριονταπλάσιος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.) -σίως, = Μυριοπλάσιος.

†Μυριοντάρχης καὶ Μυριόνταρχος, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μυρίαρχος.

Μυριοπαθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μυρία (ἀναρίθμητα) παθὼν, πολυπαθής.

Μυριόπαλαι, ἐπίρ. Μυριάκις πάλαι, πρὸ ἀναριθμήτων χρόνων.

Μυριοπλάσιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ) -σίως, καὶ

Μυριοπλασίων, ωνος (ὁ, ἡ). δέκα χιλιάδες φοραῖς τόσος, (ἐν γέν.) ἀπειροπλάσιος· (μὲ γεν.) μυριάκις πλειότερος. » Μυριοπλάσια ἡμῶν ἔχει, « Ξεν.

Μυριόπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυρίων (ἀναριθμήτων) πλέθρων ἔκτασιν, καθ' ὑπερβολὴν ἐκτεταμένος ἢ εὐρύχωρος.

Μυριόπλεκτος (ὁ, ἡ). πλεγμένος ἀπὸ μυρία (ἀναρίθμητα) εἴδη.

Μυριοπλήθεια (ἡ). πληθὺς μυρία (ἀναρίθμητος).

Μυριοπληθής, έος (ὁ, ἡ). ἀναρίθμητος τὸ πλῆθος, ἀπειροπληθής.

Μυριόπλοκος (ὁ, ἡ). μυριάκις περιπεπλεγμένος, πολύπλοκος.

Μυριόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυρίους (ἀναριθμήτους) πόδας. 2) ὁ ἔχων μυρίων (10,000) ποδῶν ἔκτασιν.

Μυριοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (παριστα-

νόμενος ὑπὸ) μυρία πρόσωπα, πολυποίκιλος.

Μυριόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) μυριάδας πτερῶν ἢ πτερωτῶν ἐντόμων.

Μυρίος, α, ον. Παραπολὺς, ἀμέτρητος. ἀναρίθμητος, ἄπειρος· μέγας, ὑπερμεγέθης. »Μυρίος χρυσός, « Θκρ. » Βοῶν μυρίον ἔθνος, « αὐτ. » Πένθος (» Κλέος) μυρίον, « Ὅμ., Θκρ. »Μυρίη κακότης, « Ἡρ. »Μυρίον θῶυμα, « αὐτ. » Ἐν πενίᾳ μυρίᾳ εἰμὶ, « Πλάτ. » Μυρία κέλευθος, « Πίνδ. » Μυρίος χρόνος, « αὐτ. » Πόντοιο τὸ μυρίον ὕδωρ, « Διον. »Δράκων μυρίος, « Ἀρ. » Ἐπὶ μυρίαν ἀκοὴν περισχιζόμενος φθόγγος, « Πλδ. (καὶ πλθ.) » Μάλα μυρίοι, « Ὀδ. Ρ., Τ. »Ἄλγεα μυρία, « Ἰλ. Α. » Μυρία ὅσα, « Λκ. ||. (ἡ δοτ.) Μυρίῳ καὶ (ἡ αἰτ.) Μυρία, ἐπίρ. Ἀσυγκρίτως (Καθ' ὑπερβολὴν) πολύ. (καὶ πρὸς συγκρ.) μυριάκις (ἀπειράκις) πλειότερον (καλλήτερον κτλ.). » Τῶν νῦν οἱ τότε μυρίῳ πρὸς εὐδαιμονίαν διέφερον, « Πλάτ. »Μυρίῳ βέλτιον, « αὐτ. »Μυρία κλαίειν, « Ἐπγρ. (παρβλ. Μακρός). 2) (ἀριθμ.) δέκα χιλιάδες. »Ἵππος (»Ἀσπὶς) μυρία, « Ἡρ., Ξεν., 10,000 ἱππεῖς ἢ ὁπλῖται. (καὶ πλθ.) »Τρὶς μυρίοι, « Ἡσ. (συνήθ. προπαροξ.) » Μύριοι Λακεδαιμονίων, « Λκ. »Μυριάκις μύριοι, « Δμ., 100,000,000. »Πεντακισχίλια ἢ μύρια, « Λκ., 15,000.

Μυριόσταχυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκβάλλων (ἀναδίδων) μυρίους στάχυας.

Μυριοστημόριον (τὸ). τὸ μυριοστὸν μέρος τινὸς πράγματος, ἓν εἰς ταῖς 10,000.

Μυριόστολος (ὁ, ἡ). (στόλος) συγκείμενος ἐκ μυριάδων πλοίων.

Μυριόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυριάδας ςόματα.

Μυριοστός, ή, όν. Ὁ μετὰ τοὺς (ἢ μετ' ἄλλων) 9999. »Μυριοστὸν ἔτος γεγραμμένα, « Πλάτ., πρὸ 10,000 χρόνων. »Εἰς μυριοστὸν ἔτος, « Ἀρστ., μετὰ 10,000 χρόνους. »Μυριοστὴ (ἐνν. μοῖρα), « Ξεν., τὸ μυριοστημόριον, (συγκ. τῷ

Μυριοστύς, ύος (ἡ), = Μυριάς.

Μυριοστῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸ μυριοστὸν (τὸ μυριοστημόριον).

Μυριοσχιδής, έος (ὁ, ἡ). σχισμένος εἰς μυρία (ἄπειρα) μέρη.

Μυριοτευχής, έος (ὁ, ἡ), Π. [μυρίος, τεῦχος]. ὁ συνοδευόμενος ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ μυριάδα; ἐνόπλων.

Μυριότευχος (ὁ, ἡ), Π. = Μυριοτευχής.

;Μυριότης (ἡ), τὸ ἀφηρ. τοῦ Μυρίος, ὑπερβολὴ, ἀπειρία, (εἰς τὸν Φωκ. ἐσφαλμ ἀντὶ) Μυριότρητος.

Μυριότιμος (ὁ, ἡ). μυριάκις τίμιος, ἀτίμητος.

Μυριοτόκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (καὶ μτνμ. πολλαπλασιαζόμενος εἰς) μυριάδας.

Μυριότρητος (ὁ, ἡ), [μυρίος, τιτράω]. τρυπημένος μὲ μυριάδαις τρύπαις.

Μυριότροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τρόπως. Ὁ γινόμενος κατὰ μυρίους τρόπους.

Μυριοτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων μυριάδας ὄντων.

Μυριόφθαλμος (ὁ, ἡ), = Μυριόμματος.

Μυριόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυριάδας (ἀναριθμήτους) φίλους.

Μυριοφορος (ὁ, ἡ) καὶ

Μυριόφορτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χωρῶν ἢ περιέχων μυρίων λιτρῶν (κτλ.) βάρους φορτίον, Μυριαγωγός.

Μυριόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυρία (ἀναρίθμητα) φύλλα. ||. (σύσ.) Μυριόφυλλον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (Γαλλ.) millefeuille.

Μυριόφυλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ διαιρούμενος εἰς ἀναριθμήτους φυλὰς (ἄπειρα γένη ἢ εἴδη).

Μυριόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἠχῶν ἢ λαλῶν μὲ) μυρίας φωνάς.

Μυριόχειρ, χειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (μεταχειριζόμενος) μυριάδας χειρῶν.

Μυριόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μύρια (ἄπειρα) χρώματα.

;Μυρίπνοος-ους (ὁ, ἡ), = Μυρόπνοος.

†Μυρὶς, ίδος (ἡ), = Μυροθήρη, ἡ· 2) = Μυῤῥίς (;).

Μύρισμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς μυρισμὸν, μυρωδικόν. » Οἴνου μηδὲ μύρισμα εὐτυχήσαντες, « Εὐς., μήτε διὰ μυρωδιάν.

Μυρισμὸς (ὁ). τὸ μυρίζειν ἢ μυρίζεσθαι, κάπνισμα ἢ ῥάντισμα ἢ ἄλειμμα μὲ μυρωδικά.

Μυριστικὸς, ή, όν. Ὁ πρὸς μυρισμὸν χρήσιμος, εὐώδης, ἀρωματικός.

Μυριώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυρία (ἀναρίθμητα) ὀνόματα. » Ἶσις ἡ —, « Ἐπγρφ.

Μυριωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [μ. †ὤψ], = Μυριόφθαλμος.

Μυρίως, ἐπίρ. Μυριάκις· κατὰ μυρίους τρόπους, ἀπειράκις.

Μύρμη (ἡ) ἢ Μύρμης, ου (ὁ), εἶδος ἰχθ., (κατὰ τὸν Ἀθ.) = Μόρμυρος.

Μύρμαξ, ακος (ὁ), Δ. ἀντὶ Μύρμηξ.

Μυρμηδὼν, ῶνος (ὁ). σωρὸς μυρμήκων, μυρμηκιά. 2) Δ. ἀντὶ Μύρμηξ (;).

Μυρμήκειον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Μυρμήκιον, (κυρ. οὐδ. τοῦ-

Μυρμήκειος (ὁ, ἡ). μύρμηκος ἴδιος.

Μυρμηκία (ἡ). εἶδος ἀκροχορδόνος. (εἰς τὸ πλθ.) τρεμούλλιασμα τῆς φωνῆς εἰς τὴν μουσικὴν, (Γαλλ.) fredon. 2) = Μυρμηκιασμός (;).

Μυρμηκιὰ (ἡ). σωρὸς μυρμήκων, μυρμηκοφωλιὰ· (μτνμ. ἐν γέν.) σωρεία, ἄθροισμα. » Ἀγαθῶν —, « Εὐς.

Μυρμηκίας, ου (ὁ), = Μυρμήκειος. 2) (λίθος) = Μυρμηκίτης.

Μυρμηκίασις, εως (ἡ) καὶ

Μυρμηκιασμὸς (ὁ). ἔκφυσις μυρμηκίων ἢ ἡ ἐκ τούτου φαγοῦρα ἢ 'μούδιασμα, [ἐκ τοῦ

Μυρμηκιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω ἢ Ἐβγάζω εἰς τὸ σῶμά μου τὰ λεγόμενα μυρμήκια, (ἐπμ.) αἰσθάνομαι φαγοῦραν ἢ 'μούδιασμα.

Μυρμηκίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι (Περιπατῶ ὡσὰν) τὸν μύρμηκα. » Οὐ μυρμηκίζων τὰ εἰς ὁδὸν, ἀλλὰ ταχὺς τρέχων, « Εὐς. 2) (συνήθ.) αἰσθάνομαι φαγοῦραν ἢ ἀνατριχίλαν (ὡς νὰ περιεπάτουν μύρμηκες εἰς τὸ σῶμά μου). ||. » Σφυγμὸς μυρμηκίζων, « Ἰατρ., ὁ τρεμουλιασός.

Μυρμήκιον (τὸ), εἶδος φαλαγγίου μυρμηκοειδοῦς.

Μυρμηκίτης, ου (ὁ), εἶδος πολυτ. λίθου περιέχοντος στίγματα εἰς σχῆμα μύρμηκος ἢ (καθὼς τὸ ἤλεκτρον) ἀπολελιθωμένους μύρμηκας.

Μυρμηκόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν βίον μύρμηκος.

Μυρμηκοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) μύρμηκος, ὅμοιος μὲ μύρμηκα.

Μυρμηκολέων, οντος (ὁ), (Γρφ.), εἶδ. θηρίου (λέοντος), (ἴσ.) ἡ ὕαινα (Περσ. μυρμάκ). 2) (Φυσ. Ἱςορ.) εἶδος ἐντόμου μυρμηκοφάγου.

Μυρμηκώδης, εος (ἡ), = Μυρμηκοειδής. 2) γεμάτος μύρμηκας.

Μυρμηκώεις, εντος (εσσα, εν). Γεμάτος μύρμηκας ἢ μυρμηκιῶν.

Μύρμηξ, ηκος (ὁ). τὸ γνωστὸν ἔντομον, μυρμῆγκι. 2) εἶδ. τετραπόδου τῶν Ἰνδ., (ἴδε Μυρμηκολέων). 3) τὸ χειρόκτι τῶν πυγμάχων. 4) ὕφαλος πέτρα, ξέρα.

Μύρμος (ὁ), Π. (σπντ.) ἀντὶ Μύρμηξ.

Μυροβάλανος (ἡ) καὶ Μυροβάλανον (τὸ), εἶδος ἀρωματικοῦ καρποῦ τῆς Ἀσίας, τοῦ ὁπ. τὸ ἔλαιον ἐχρησίμευεν εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν μύρων, (ἄλλ.) Βάλανος μυρεψική.

Μυροβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βουτημένος εἰς τὸ μύρον.

Μυροβλυσία (ἡ). βλύσις (ἀνάβλυσις) μύρου.

Μυροβλυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλύζω (Ἀναβλύζω) μύρον.

†Μυροβλύτης, ου (ὁ) ἢ Μυροβλύτις, ιδος (ἡ). ὁ βλύζων (ἀναβρύων) μύρον.

Μυρόβλυτος (ὁ, ἡ), = Μυροβλύτης. » Τὰς μυροβλύτους ἀπλέτους διεχύσεις, « Εὐρ.

Μυροβόστρυχος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. οἱ βόστρυχοι (αἱ πλεξίδες) μυρίζουν μύρον.

;Μυρόβοτρυς, υος (ὁ,ἡ), Π. = Μυροβόστρυχος.

Μυροβρεχὴς, έος (ὁ, ἡ). βρεγμένος μὲ μύρον.

Μυρόβροχος (ὁ, ἡ), = Μυροβρεχής.

Μυροδοτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μυροβλυτέω. 2) δίδω (διανέμω) εἰς τὸν λαὸν τὸ μύρον ὡς-

†Μυροδότης, ου (ὁ). ὁ δίδων (διανέμων) εἰς τὸν λαὸν τὸ μύρον.

Μυροδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος (περιέχων) μύρον.

Μυρόεις, εσσα, εν, Π. ἀλειμμένος μὲ μύρον, εὐώδης, μυρωδάτος.

Μυροθήκη (ἡ). θήκη (κουτὶ) μύρου.

Μυροθήκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μυροθήκη.

;Μυροκομίστρια (ἡ), = Μυροφόρος (γυνή).

Μύρομαι, μσ. τοῦ Μύρω.

Μυρόλωτος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ (λωτοῦ) εὐώδους.

Μύρον (τὸ). (ἐν γέν.) εὐῶδες (ἀρωματικὸν) ἔλαιον εἴτε φυσικὸν εἴτε κατασκευαςόν, (ἰδιαιτ.) τὸ ἐκ τῆς μύῤῥας. » Τῶν μύρων ἃ μέν ἐστι χρίματα, ἃ δ' ἀλείμματα, « (Ἱκέσ. παρ') Ἀθ., ἴδε καὶ Χρίσμα). 1| (συνκδχ.) ἀντὶ Μυροπωλεῖον.

Μῦρον, Π. ἀντὶ Ἔμυρον, παρτ. τοῦ Μύρω.

Μυροπισσόκηρος (ὁ), εἶδ. ἀλοιφῆς ἀπὸ μύρον, πίσσαν καὶ κηρί.

Μυρόπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ μύρου πνέων, μοσχομυρίζων, μυρωδάτος.

Μυροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων μύρον, μυρεψός.

Μυροπόλος (ὁ, ἡ), [μ. πολέω]. ὁ καταγινόμενος εἰς τὴν κατασκευὴν ἢ τὸ ἐμπόριον τῶν μύρων.

Μυροπωλεῖον (τὸ), τὸ μέρος ὅπϐ πωλοῦν-

ται τὰ μύρα, τὸ ἐργαστήριον τοῦ μυροπώλου.

Μυροπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Μυροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) μύρα.

Μυροπώλιον (τὸ), = Μυροπωλεῖον.

Μυρόπωλις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Μυροπώλης.

;Μυροπῶλος (ὁ, ἡ), = Μυροπώλης.

Μυρόῤῥαντος (ὁ, ἡ). ῥαντισμένος μὲ μύρον.

Μυροῤῥόας, ου (ὁ), = Μυροβλύτης.

Μύρος ἢ Μῦρος (ὁ), [μύρω]. εἶδ. ἰχθ., ἡ ἀρσενικὴ μύραινα, ἴδε Σμύρος.

Μυροσταγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ στάζων μύρον, Ἁβροσταγής.

Μυροστάφυλον (τὸ). μοσχοστάφυλον.

Μυροφεγγής, έος (ὁ, ἡ), Π. (φανὸς) τοῦ ὁπ. τὸ φέγγος τρέφεται διὰ μύρου (ἀντὶ ἐλαίου).

Μυροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ περιέχων ἢ παράγων) μύρον.

Μυροχεύμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ χέων (προχέων) μύρον, μυροβλύτης.

Μυρόχριστος (ὁ, ἡ), Π. χρισμένος (ἀλειμμένος) μὲ μύρον.

Μυροχυσία (ἡ), = Μυροβλυσία.

Μυρόχροος-ους (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. τὸ δέρμα εἶν' ἀλειμμένον (εὐωδιάζει) μύρον.

Μυρόω-ῶ, Μ. ώσω, σπν. ἀντὶ Μυρίζω, ἀλείφω μὲ μύρον· (ἐκκλησ.) μυρόνω.

Μύῤῥα (ἡ), [Ἑβρ. μόρ.], ὁ εὐώδης ὀπὸς τῆς Ἀραβ. μυρσίνης, (παρβλ. Σμύρνα). 2) Μυῤῥίς.

Μυῤῥινάκανθος (ἡ), εἶδ. ἀκανθ. θάμνου, (ἄλλ.) Κεντρομυρσίνη.

Μυῤῥινάω-ῶ, Μ. ήσω, Κωμ. ἀντὶ Ἀρχοντιάω, [ἐκ τοῦ

Μυῤῥίνη καὶ Μυρσίνη (ἡ), [μύῤῥα], εἶδ. θάμνου, (κοιν.) μερσίνη ἢ σμερτιά. »Στέφει δὲ κρᾶτα μυρσίνης κλάδοις,« Εὐρ. 2) (συνκδχ.) στέφανος ἐκ μυρσίνης (τὸν ἐφόρουν συνήθως οἱ ἄρχοντες τῶν Ἀθην.). 3) ἀντὶ Μυρτὶς ἢ Μύρτον. »Πρώτιστα δὲ τῶν μυῤῥινῶν ἐπὶ τὴν τράπεζαν βούλομαι (Ἀντιφάν. παρ') Ἀθ. »Οὐδὲν ἐσιτεῖτο ἢ μυῤῥίνης ὀλίγον,« αὐτ. 4) (πλθ.) τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου ἐπωλοῦντο αἱ μυρσίναι. »Στεφανηπλοκοῦσα.. ἐν ταῖς μυῤῥίναις,« Ἀρσφ.

†Μυῤῥίνης, ου (ὁ), Ζ. Μυρίνης.

Μύῤῥινον (τὸ), Κωμ. τὸ Ἐφήβαιον.

Μύῤῥινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ μύῤῥαν ἢ μυῤῥίνην. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) »Ἔλαιον μύῤῥινον,« Ἱππιατρ. »Μύρσινος ὄζος,« Καλλ., = Μύρτος »Ὁ μύῤῥινος μὴ ἀνακαθαιρόμενος ἐκθαμνοῦται,« Θφρ.

Μυῤῥινὼν, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ μυῤῥίνας.

Μυῤῥὶς [μύῤῥα], ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) μυρῶνι.

Μυῤῥίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων χρῶμα ἢ ὀσμὴν μύῤῥας.

Μυρσινέλαιον (τὸ). μερσινόλαδον.

Μυρσίνη (ἡ), = Μυῤῥίνη.

Μυρσίνινος, η, ον. Ὁ τῆς μυρσίνης.

Μυρσινίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων σχῆμα ἢ ὀσμὴν μυρσίνης.

Μυρσινοειδής, έος (ὁ, ἡ), ϗ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) μυρσίνης.

Μύρσινος, η, ον, = Μύῤῥινος.

Μυρσινὼν, ῶνος (ὁ), = Μυῤῥινών.

Μύρσος (ὁ), Π. [ὑῤῥίς]. καλάθι μὲ χερούλια, χεροκόφινον.

Μυρταλὶς, ίδος (ἡ), Λακων., = Μυῤῥινάκανθος.

Μυρτὰς, άδος (ἡ), = Μυρτίς. 2 (ἐπιθετ.) ἀντὶ Μυρσινίνη. »Ὄχνη —,« Νίκ., εἶδος ἀχράδος.

†Μυρτεὼν, ῶνος (ὁ), = Μυῤῥινών.

Μυρτίδανον (τὸ), = Μυρτίς. 2) κουκκὶ πιπέρι ἢ εἶδος πιπεριοῦ. 3) εἶδ. πρινοκοκκιοῦ ἢ κηκιδιοῦ τὸ ὁπ. γίνεται εἰς τοὺς κλάδους τῆς μυρσίνης. 4) = Μύρτος (;) ἢ ἄλλο εἶδος φυτοῦ μυρσινοειδοῦς. »Μυρτιδάνου κλωνία,« Ἱππκρ.

Μυρτίνη (ἡ), = Μυρσίνη. 2) εἶδ. ἐλῃᾶς ἢ ἀπιδιᾶς (μὲ μυρτοειδεῖς καρποὺς), (κυρ. θηλ. τοῦ

Μύρτινος, η, ον. Ὁ ἐκ μύρτου. »Ἐλαία —,« ἴδε τὸ προηγ.

Μυρτὶς, ίδος (ἡ). ὁ καρπὸς τῆς μύρτου, (ἄλλ.) μύρτον. 2) = Μυρτίδανον (;).

Μυρτίτης, ου (ὁ), = Μυρσινίτης.

Μυρτομιγὴς, έος (ὁ, ἡ). σμιγμένος (ἀνακατωμένος) μὲ μύρτον.

Μύρτον (τὸ), = Μυρτίς. 2) (ἀνατομ.) μέρος τι τοῦ γυναικείου αἰδοίου.

Μυρτοπέταλον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Πολυγόνατον, [πέταλον καὶ

Μύρτος (ἡ). τὸ χαμόδενδρον ἢ σμερτιὰ, (ἄλλ.) Μυρσίνη.

Μυρτόχειλα (τὰ) καὶ

Μυρτοχειλίδες (αἱ), (ἀνατομ.). τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ (γυναικ.) μύρτου σαρκώδη μόρια.

Μύρτων, ωνος (ὁ), Κωμ., μαλθακὸς, θηλυδρίας, (παρβλ. Σχινοτρώκτης).

Μύρω καὶ (μσ. δ καὶ εὐχρηστότ.) Μύρομαι, Μ. μυροῦμαι (ἀόρ. Ἐμυράμην), Π. κλαίω παραπονετικὰ, θρηνῶ, μυρολογῶ, δακρύω, (μτνμ. ἐπὶ ποταμ. κλπ.) χύνομαι, ῥέω. »Δάκρυσι μῦρον (τὰ βέλη),« Ἡσ. (καὶ μσ.) »Ἐλεὶν μύρετο,« αὐτ. »Γοόωσά τε μυρομένη τε,« Ὅμ. (ϗ αἰτ. ἐλλ.) »Τὸν ἀοιδὸν ἐμύρατο ἄςυ,« Μόσχ. (καὶ μτνμ.) »Θεμισκύριον ἐπ' ἄκραν μύρεται (ὁ ποτ. Θερμόδων),« Ἀπλλν.

Μυρῳδέω-ῶ [μύρω, ᾠδή], Μ. ήσω, = Θρηνῳδέω, Μυρολογῶ.

Μυρώδης, εος (ὁ, ἡ). μύρῳ ὅμοιος τὸ εἶδος, εὐώδης, (Λξφν.).

Μυρωδία (ἡ). ὀσμὴ μύρου, Εὐωδία.

Μύρωμα (τὸ). τὸ χρησιμεῦσαν πρὸς μύρωσιν, μύρον.

Μύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μυρόω, ἡ διὰ μύρȣ χρίσις, Μυρισμός. 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μώρωσις.

Μῦς [μῦ, μύζω], μυὸς (ὁ). ὁ ποντικός. »Μῦς ἐν πίττῃ (ἐν ἅλμῃ),« Παροιμ., ἐπὶ τῶν εὑρισκομένων εἰς δεινὴν θέσιν. »Μῦς λευκὸς,« Παροιμ., ἐπὶ ἀσελγοῦς. 2) (ἀνατομ.) = Μυών. (ὅθεν καὶ ὁ Κιτιεὺς Ἀπολλώνιος, περίφημος ἀνατόμος, ἐπωνομασθεὶς Μῦς). 3) εἶδ. ἰχθ. (ἄλλ.) Καπρίσκος. 4) εἶδος κήτους, (ἴσως) ὁ ὀξύρυγχος (τοῦ ὁποίου τὸ ταριχευτὸν τέμαχος ὀνομάζεται κοινῶς) μύδι, (ἴδε Μυστίκητος). 5) εἶδ. ὀστρέου, τὸ μῦδι, (ἄλλ.) Μύαξ.

Μύσαγμα (τὸ), Π. [μυσάττομαι]. λέξις ἡ πρᾶξις μύσους ἀξία (αἰσχρά).

†Μυσάζω, Μ. άσω, Γλσ. ἀντὶ Μυσάττω.

Μυσακτέον, θετ. τοῦ Μυσάττομαι.

Μυσαρία (ἡ). ἀχρειότης, βδελυρία κτλ., [ἐκ τοῦ

Μυσαρὸς (τὸ παρθετ. -ότερος, -ότατος), ά, όν. Μύσους ἄξιος ἢ μέτοχος, βδελυρὸς, μιαρὸς, σιχαμερὸς (κυρ. ϗ μτφορ.). »Μήτε φθεὶρ μήτε ἄλλο μυσαρὸν μηδὲν,« Ἡρ.

Μυσαρότης (ἡ), = Μυσαρία.

†Μυσάρχης ου (ὁ), (Γρφ.), μύσους (κακουργήματος) πρωταίτιος.

Μυσαρωπὸς (ὁ, ἡ). μυσαρὸς (ἀποτρόπαιος) τὴν ὄψιν.

Μυσαρώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυσαρὸν ὄνομα.

Μυσαρῶς, ἐπίῤ. Μύσους ἀξίως, βδελυρῶς κτλ.

Μυσάττομαι, Μ. άξομαι. Σιχαίνομαι, ἀποστρέφομαι, ἀηδιάζω, [ἐκ τοῦ

†Μυσάττω [μῦσος], Π. άξω, (Γλσ.). μολύνω, μιαίνω, μαγαρίζω.

Μυσαχθὴς, έος (ὁ, ἡ) καὶ

Μυσαχνὸς (χρὸς;), ἡ, όν, = Μυσαρός· (ἰδιαιτ.) »Μυσαχνὴ ἢ Μυσάχνη,« ἡ πόρνη, (παρβλ.) Μισητή.

†Μυσερὸς, ά, όν, καὶ

†Μυσητὸς, ή, όν, (Γλσ.) = Μυσαρός.

;Μύσι (τὸ), ἴδε Μίσυ.

;Μυσιάω-ῶ [μύζω], Μ. άσω. Φυσῶ (Ἀνασαίνω) μὲ τὴν μύτην, (κοιν.) μουσουνίζω. 2) = Μυκτηρίζω.

Μυσίδδω, Λακων. ἀντὶ Μυθίζω.

Μύσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ μύειν, κλείσιμον (τῶν χειλέων, τῶν ὀμμάτων κτλ.) (ἰατρ.) ἔμφραξις.

†Μυσκέλενδρον (σκέλεθρον;), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυσπέλεθος.

;Μύσκος (ἡ), (κατ' ἔκθλ.) ἀντὶ Μυΐσκος.

Μῦσος (ἢ ὀρθότ.) Μύσος [μύω], εος-ους (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἀποςροφὴν (ἀηδίαν), βδέλυγμα· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) πρᾶξις ἀποτρόπαιος, κακούργημα, (παρβλ.) Ἄγος.

†Μυσὸς, ή, όν, Γλσ. ἀντὶ Μυσαρός.

;Μυσπέλεθος (ὁ), [μῦς, σπέλεθος], = Μυόχοδον, (οὕτω νομίζω διορθωτέον τὸ Μυσκέλεντρον).

Μυσπολέω-ῶ [μῦς, πολέω], Μ. ήσω. Τριγυρίζω (Τρέχω ἐδῶθε-κεῖθε) 'σὰν τὸν ποντικὸν, (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Μυςιπολέω).

†(Μύσσω), Μ. μύξω, (εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ. Ἀπομύσσω, Προμύσσω κτλ.).

Μυσταγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰσάγω τινὰ εἰς τὰ μυστήρια ὡς μυσταγωγός. (ἐκκλησ.) ἱερουργῶ.

Μυσταγώγημα (τὸ), = Μυσταγωγία.

Μυσταγωγητὸς, ή, όν. Ὁ μυςαγωγηθεὶς (κατηχηθεὶς εἰς τὰ μυστήρια), μεμυημένος.

Μυσταγωγία (ἡ). ἡ εἰς τὰ μυςήρια εἰσαγωγὴ, τὸ ἔργον τοῦ μυςαγωγοῦ, ἱερουργία.

Μυσταγωγικὸς, ή, όν. Μυςαγωγοῦ ἢ μυσταγωγίας ἴδιος.

Μυσταγωγὸς (ὁ, ἡ), [μύστης, ἄγω]. ὁ εἰσάγων τοὺς μυουμένους (καὶ οὐσ. ὁ ἐπιτετραμμένος τὸ ἔργον τοῦτο ἱερεὺς) εἰς τὰ μυστήρια· (ἐκκλησ.) ἱερουργός.

†Μυστάλμης [mustus, ἡ; μυςιλλάομαι, ἅλμη], ου (ὁ), Γλσ. πτωχὸς, κακόμοιρος.

Μύσταξ, ακος (ὁ), Δ. ἀντὶ Μάσταξ, τὸ ἐπάνω χεῖλος, (συνκδχ.) τὸ μουστάκι.

Μυστάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς τῶν μυςῶν, ἱεράρχης.

Μυσταρχικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Μυστάρχου ἴδιος, ἱεραρχικός.

Μυστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Μύστης.

†Μυστηριάζω, Μ. άσω, (Γλσ.). Ἑορτάζω (ἢ Εἰσάγω εἰς) τὰ μυστήρια.

Μυςηριακὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ μυστήρια.

Μυστηριάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μυςηρίου ἢ τῶν μυστηρίων.

†Μυςηριασμὸς (ὁ). τὸ μυςηριάζειν, μύησις.

;Μυστηρικὸς, ή, όν, = Μυστηριακός.

Μυστήριον (τὸ), [μῦς, τηρέω]. ποντικότρυπα, (Κωμ. παρῳδ. τοῦ

Μυστήριον (τὸ), [μυστήρ.]. (ἐν γέν.) μυςικὸν, ἀπόκρυφον· (ἰδιαιτ.) θρησκευτικὴ ἀπόῤῥητος τελετὴ, ἢ· δόγμα πίστεως ἀκατάληπτον καὶ ἀνέκφραστον. (ὅθ. συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι ἱερὸν (ἅγιον). »Στεμμάτων μυστήρια,« Εὐρ. τὰ ἱερὰ ςέμματα τοῦ ἱκέτου.

Μυστηρὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Μυστηριακή. »Τελετὴ —,« Ἐπγρ.

Μυστηριοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ μυςηρίου ἢ τῶν μυστηρίων.

Μυστηριώδης, εος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίῤ.) -ωδῶς. Ὁ ἐν εἴδει μυστηρίου, μυστικος.

Μυστηριῶτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Μυςηριακή. »Σπονδὴ —,« Αἰσχλ., ἡ ἐν καιρῷ τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίων γινομένη συνήθως ἀνακωχή.

Μύστης [μύω], ου (ὁ). ὁ μυούμενος ἢ μεμυημένος (εἰς τὰ μυςήρια). 2) (μτγν.) ὁ μυςαγωγός. 3) Π. μυςηριώδης. »Χορὸς (» Μολπὴ) —,« Ἀρσφ., Ἐπγρ.

Μυστίκητος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μῦς τὸ κῆτος.

Μυστικὸς, ή, όν. Μύσου ἴδιος, μυστηριώδης, ἀπόκρυφος.

Μυστικῶς, ἐπίῤ. Μὲ μυστικὸν (μυςηριώδη) τρόπον.

Μυστιλάομαι, Μυστίλη κτλ., Ζ. Μυστιλάομαι κτλ.

Μυστιπολεία (ἡ), Π. λειτουργία μυστιπόλου, ἱερουργία.

Μυστιπόλευτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἑορτασθεὶς ἢ ἑορταζόμενος διὰ μυστηρίων.

Μυστιπολεύω, Μ. εύσω. Π. [μυςιπόλος]. ἑορτάζω τὰ μυστήρια, μυστηριάζω, (ἐν γέν.) πανηγυρίζω.

Μυστιπόλος (ὁ, ἡ), Π. [μύστης, πολέω]. ὁ ἑορτάζων τὰ μυστήρια ἢ διὰ μυςηρίων, (ἐν γέν.) ἑορταςικός. »Ἡμέρα —,« Εὐδ., ἡ ἑορτάσιμος.

Μύστις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Μύστης.

Μυστογράφος (ὁ), ἀδκμ., ὁ γράφων μυςικὰ, γραμματεὺς τῶν ἀποῤῥήτων.

Μυστοδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος (περιέχων) τοὺς μύςας. »Δόμος —,« Ἀρσφ., εἰς τὸν ὁπ. ἐκτελοῦνται τὰ μυςήρια.

Μυστοδότης, ου (ὁ), = Μυσταγωγός.

;Μυστοπολεύω, Μυςοπόλος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μυστιπολεύω κτλ.

Μυςρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Μύστρον, (ὅθ.

Μυστριοπώλης, ου (ὁ), = Μυστροπώλης.

Μύστρον (τὸ), [μῦς 4]. εἶδ. κοχλιαρίου. (ὡς μέτρον χωρητ. ὑγρῶν) δύο χουλιαριαὶς, ἴδε Μύαξ.

Μυστροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν μύστρα (χουτάλια).

Μύστρος (ὁ), = Μύστρον.

;Μυσφόνος (ὁ, ἡ), = Μυοφόνος.

†Μυσχνὸς (χρὸς, κρὸς), ή, όν, = Μυσαχνός.

Μυσώδης, έος (ὁ, ἡ), = Μυσαρὸς, ἐναγὴς, ἀποτρόπαιος.

Μυσωτὸς (ὁ), Ζ. Μυττωτός.

Μυτακίζω, Μ. ίσω. Μεταχειρίζομαι πολλὰ συχνὰ τὸ στοιχ. Μῦ.

Μυτακισμὸς (ὁ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ μυτακίζειν, ἡ συχνὴ ϗ ἀλλεπάλληλος χρῆσις τοῦ στοιχ. Μ.

;Μυτίλος, η, ον, = Μιτύλος.

†Μύτιλος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μίτυλος.

Μύτις [;], ιδος καὶ ιος (ἡ). τὸ ἐντόσθιον (ἧπαρ) τῆς σουπιᾶς κτλ., (κοιν.) μαςίχι, (παρβλ. Μήκων καὶ Μίτυς.)

Μυττὸς, ή, όν. (Λτ. mutus), βουβὸς, (ἴδε καὶ Μύδος).

Μυττωτεύω, Μ. εύσω. Σκευάζω (Λιανίζω ἢ Κοπανίζω) τι ὡς μυττωτόν.

Μυττωτὸν (τὸ) καὶ

Μυττωτὸς (ὁ), [μύω], εἶδ. φαγητοῦ ἢ ὑποτρίμματος (σάλτσας) ἀπὸ διάφορα δριμέα εἴδη, σκορδαλιὰ, ἐλῃάδα, μουστάρδα κτλ.

Μυχαίτατος καὶ

Μύχατος, η, ον, Π. ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ Μύχιος, ἐνδότατος, βαθύτατα κρυμμένος, βαθύτατος. »Φρέατος ἐκ μυχάτου,« Ἐπγρ.

;Μυχὴ (ἡ), = Μυχός.

Μυχηβόρος (ὁ, ἡ), Π. [μυχὸς, βορά]. ὁ τρώγων εἰς τὸ βάθος τοῦ φωλεοῦ του (εἰς τὸ σκότος), (οὕτω διορθ. τὸ Νυχηβόρος).

Μυχθίζω [μύζω], Μ. ίσω. Φυσῶ μὲ τὴν μύτην καὶ κλεισμένα τὰ χείλη (ἀπὸ θυμὸν, ἀγωνίαν κτλ.), μουσουνίζω· μυκτηρίζω.

Μυχθισμὸς (ὁ). τὸ μυχθίζειν, μουσούνισμα, ῥογγασμὸς ψυχοῤῥαγȣ̃ντος· μυκτηρισμός.

Μυχθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει μυχθισμοῦ. »Πνεῦμα —,« Ἱππκρ., ἀναπνοὴ βαρειά.

Μυχιαῖος καὶ Μύχιος [μυχὸς], α, ον. Ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸ βάθος (εἰς τὰ ἐνδότερα), βαθὺς, κρύφιος.

;Μυχλὸς (ὁ, ἡ), = Μύκλος.

Μυχμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Μυγμός.

Μυχόθεν, ἐπίῤ. Π. ἐκ τοῦ βάθους, ἀπὸ τὰ ἐνδότατα.

Μυχοῖ, ἐπίῤ. Π. ἐν τῷ βάθει.

Μυχοίτατος, η, ον, Π. ἀντὶ Μυχαίτατος.

Μυχόνδε, Π. εἰς τὸ βάθος, πρὸς τὰ ἐνδότατα.

†Μυχόνους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κρυψίνους ἢ Βαθύνους.

†Μυχόπεδον (τὸ). τὸ βάθος τῆς γῆς, ὁ ᾅδης.

;Μυχοπόντιον (τὸ), Π. τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, ἡ ἄβυσσος.

†Μυχορήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν βαθειὰ (δεινὰ, σκοτεινὰ), Βαθύγλωσσος, [ῥῆμα ϗ

Μυχὸς (ὁ), Π. (καθ' ἑτερογέν. τὰ μυχά), [μύω]. τὸ βαθύτερον μέρος τινὸς τόπου, (ἰδιαιτ.) τὸ ἐνδότατον τοῦ οἴκου κτλ. (»Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ,« Ὀδ. Η.)· (ἐπὶ θαλάσσ.) τὸ τέρμα τοῦ κόλπου (»Ἐκ τοῦ μυχοῦ τῆς Μαιήτιδος λιμνης,« Ἡρ.). (ἐν γέν.) μέρος σκοτεινὸν (παράμερον), κρυψιῶνας, (ὅθ. τρπ.) »Διὰ μυχῶν βλέπουσα ψυχὴ,« Σοφ., ἡ ὕπουλος, (κοιν.) 'μαύρη.

†Μυχότροπος (ὁ, ἡ). δόλιος τοὺς τρόπους, (τὸ διώρθ. Μοιχότροπος).

Μύχουρος (ὁ, ἡ), Π. [μυχὸς, ὤρα]. φύλαξ τῶν ἐνδοτέρων.

Μυχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μυχοὺς (κοιλώματα, κρυψιῶνας).

†Μυχὼν [;], ῶνος (ὁ), (γρμτ.) σωρὸς, θημωνιά.

Μύω [μῦς], Μ. μύσω (ὁ πρκ. Μέμυκα δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μὲ τὸν τοῦ Μυκάομαι). Κλείω τὰ χείλη (τὰ 'μμάτια κτλ.) (ἀμτβτ.) κλείομαι, συγκλείομαι. »Σὺν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν,« Ἰλ. Ω. »Ῥόδα μεμυκότα,« Γεωπον. »Κρόκος εἴαρι μύων,« Νίκ. »Μύσαντες εἴχομεν,« Σοφ., (κοιν.) ἐμουλλώξαμεν. »Κῆκ μεμυκότων ὁδεύεται,« Ἐπγρ., καὶ ὑπὸ τῶν τυφλῶν.

Μυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μυὸς (τοῦ ποντικοῦ), μυὸς ἴδιος. »Τὸ δ' ἐμφῦναι καὶ δακεῖν μυῶδες,« Πλ. 2) πλήρης μυῶν (μυώνων), (Γαλλ.) musculeux. »Ὀρειβατεῖν εἰωθότες, εὔτονοι καὶ μυώδεις γίνονται,« Διόδ.

Μυὼν [μῦς], ῶνος (ὁ). τὸ μέρος τοῦ σώματος (π. χ. ἡ γαστροκνημία, οἱ ὦμοι κτλ. ὅπου συνέρχονται πολλαὶ ἶνες (μύες) καὶ σχηματίζουν ὡς ἓν σαρκῶδες νεῦρον, (κοιν.) ποντικὸς, (Γαλλ.) muscle.

Μυωνία καὶ

Μυωξία (ἡ), = Μυωπία.

Μυωξὸς (ὁ), εἶδ. ἀρουραίου μυὸς (ποντικοῦ), (ἴσ. ἡ Γαλλ.) marmotte, (ἴδε) Ἀρκτόμυς καὶ Ἐλειός.

Μυωπάζω, Μ. άσω, = Μυωπιάζω.

;Μυωπία (ἡ), [μῦς, ὀπή]. ποντικότρυπα, ποντικοφωλῃά.

Μυωπία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ μύωπος, κοντοφθαλμία.

Μυωπιάζω, Μ. άσω. Πάσχω μυωπίαν, (χυδ.) γκαληουρίζω, εἶμαι-

Μυωπίας, ου (ὁ), = Μύωψ (ἐπίθ.).

Μυωπίασις, εως (ἡ), = Μυωπία.

Μυωπίζω, Μ. ίσω. Κινῶ (τὸν ἵππον) διὰ τοῦ μύωπος. ‖. (πθ.) κεντοῦμαι διὰ ἢ ὑπὸ τοῦ μύωπος, (ἐν γέν.) ἐνοχλοῦμαι ἢ, ἐρεθίζομαι, οἰςρηλατοῦμαι. (εἰς τὸν Ξεν. Κυνηγ. Δ. 5) μυιάζομαι (καθὼς ὁ ἵππος μὲ τὴν οὐράν του);

Μυωπὸς (ὁ), = Μύωψ.

Μυωτὸς, ή, όν. (χιτὼν) Συνεῤῥαμμένος ἀπὸ ἢ Ἐνδυμένος μὲ δέρματα μυῶν (;). 2) συγκείμενος ἐκ μυῶν (μυώνων). »Μυωταὶ σάρκες,« (Κλέαρχ. παρ') Ἀθ.

;Μύωτον (τό), εἶδ. φυτ., (ἄλλ.) Μυόσωτον.

Μύωψ [μύω, ὤψ], ωπος (ὁ), (ἐπιθετ.) ὁ 'μισοκλείων τὰ ὄμματα ἵνα ἴδῃ τι, (δηλ.) κοντόφθαλμος. »Διατί οἱ μύωπες συνάγοντες τὰ βλέφαρα ὁρῶσιν;« Ἀρστ. 2) (οὐσ.) τὸ κεντρὶ ὅ,που φορεῖ ὁ ἱππεὺς εἰς τοὺς πόδας του (ἵνα κεντᾷ τὸν ἵππον), (Γαλλ.) éperon, (Τουρκ.) μαχμοῦζι, (ὅθ. μτφορ.) ἐρεθισμὸς, ἐλατήριον. 3) (μτνμ.) εἶδος ἐντόμου, ἀλογόμυιγα ἢ βῳδόμυιγα, (παρβλ. Οἶςρος). »Βουσόον ὄντι

μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί,« Σαλλ. 4) τὸ μικρὸν δάκτυλον τῆς χειρός.

Μῶ, Ἰων. ἀντὶ Μῦ, μ.

Μῶα (ἡ), Λακων. ἀντὶ Μῶσα, μοῦσα.

Μῶδιξ, ιχος (ἡ), =Σμῶδιξ.

Μῶεο, Π. β'. ἑν. προσ. τοῦ Μῶμαι.

Μωκάω-ῶ καὶ (μσ. δ καὶ εὐχρηστότ.) **Μωκάομαι-ῶμαι** [μῶκος], Μ. ήσω, -ομαι. Κάμνω σχήματα (grimaces) πρὸς περίπαιγμά τινος, χλευάζω (κυρ. διὰ μορφασμῶν), περιπαίζω, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) se moquer.

Μώκημα (τό). τὸ γινόμενον πρὸς χλεύην (μῶκόν) τινος, περιγέλιον.

;**Μωκία** (ἡ), = Μώκημα, περιγέλασμα, (Γαλλ.) moquerie.

†**Μωκίζω**, Μ. ίσω, =Μωκάομαι, [ἐκ τοῦ

Μῶκος (ὁ), (συγγ. τῷ Μῶμος]. μορφασμός, περιγέλασμα μὲ διαστροφὰς τοῦ προσώπου (grimaces), (ἐν γέν.) χλεύη, περίπαιγμα, (ὅθ.

Μῶκος ἢ (ὀρθότ.) **Μωκός** (ὁ). περιγελαστής, (Γαλλ.) moqueur.

†**Μωλέω-ῶ**, Μ. ήσω, (Γλσ.). Μάχομαι, [ἐκ τοῦ

Μῶλος (ὁ), [μόλος], Π. (ἐν γέν.) =Μόχθος, κακοπάθεια. (ἰδιαιτ.) μάχη, πόλεμος· φιλονεικία, (παρβλ. Μόγος).

Μῶλυ, υος (τό). μυθῶδές τι φυτὸν (μὲ μαύρην ῥίζαν καὶ λευκὰ ἄνθη). 2) (μτγν.) εἶδος σκόρδου, (ἴσ. =τῷ

Μώλυζα, ης (ἡ). τὸ μονοκέφαλον σκόροδον.

†**Μωλύνω**, Μ. υνῶ, (γλσ.) =Μωλύω, ἀμβλύνω.

Μῶλυξ, υκος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Μῶλυς.

†**Μωλυρός**, ἀ, όν, Γλσ. ἀντὶ

Μῶλυς [μῶλος], υος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. Μωλύτερος, -ύτατος). Ἀτονισμένος, ἀποκαμωμένος· χαῦνος· ἀμβλὺς (τὸν νοῦν), νωθρός· ἠλίθιος.

Μωλύτης, ου (ὁ), σπν. ἀντὶ Μῶλυς,

Μωλυτικός, ή, όν. Ὁ μωλύων (ἀμβλύνων, ἐκνευρίζων).

;**Μωλυτός**, ή, όν. Ἀτονισμένος, παραλελυμένος, ἔκλυτος, [ἐκ τοῦ

Μωλύω [μῶλυς], Μ. ύσω (πθ. πρκ. Μεμώλυσμαι). Χαυνόνω, ἐξαντλῶ, ἀδυνατίζω, (κοιν.) κόπτω τὰ ἥπατα, (ὅθ. τὸ Λτ.) molio. »Μωλυθεῖσα πυρί,« Αξ., μισοψημένη, (ἴδε Μολύνω).

Μωλωπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ὅλον μώλωπας, (Γαλλ.) meurtrir.

Μωλωπικός, ή, όν. Γεμάτος μώλωπας, κατασκοτωμένος.

Μωλωπισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Μωλωπίζω.

Μώλωψ [μῶλος, †ὤψ], ωπος (ὁ). σημάδι (πρήξιμον) κτυπήματος, πληγὴ χωρὶς διάστασιν τῆς συνεχείας τοῦ δέρματος, (Γαλλ.) meurtrissure. »Φοινικοῖ (»Πορφυρέοι) μώλωπες,« Πλ., Ἐπγρ.

Μῶμαι (ὅθ. τὸ πρσ. Μωεο, τὸ ἀπαρ. Μῶσθαι ἢ ἡ μτχ. Μώμενος), Π. ἀντὶ Μαομαι ἢ Μαίομαι, ζητῶ, θηρεύω κτλ. »Μὴ τὰ μαλακὰ μωεο,« Ἐπιχαρμ.

Μωμάομαι-ῶμαι [μῶμος], Μ. ήσομαι, = Μέμφομαι, ψέγω· χλευάζω.

Μῶμαρ (τό), (χ. γεν.), Π. ἀντὶ Μῶμος.

Μωμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Μωμάομαι.

Μώμευμα (τό). ἀφορμὴ ἢ ἀντικείμενον μώμου, (ἐν γέν.) μομφή, μῶμος, [ἐκ τοῦ

Μωμεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Μωμάομαι.

Μώμημα (τό), =Μώμευμα.

Μώμησις, εως (ἡ), τὸ μωμᾶσθαι, μέμψις.

Μωμητέος, α, ον, θετ. τοῦ Μωμάομαι.

Μωμητής, οῦ (ὁ). Ψέκτης, φιλοκατήγορος ἢ σκώπτης, περιγελαστής.

Μωμητικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιρρεπὴς πρὸς μώμησιν, μεμπτικός.

Μωμητός, ή, όν. Ἐπιδεκτικὸς ἢ Ἄξιος μώμου, μεμπτός.

Μῶμος (ὁ), [συγγ. τῷ Μῖμος καὶ Μῶκος]. μομφή, κατηγορία· περιγέλιον. »Κείνῃ γὰρ οἴη μῶμος οὐ προσιζάνει,« Σιμων. 2) ἀντικείμενον μομφῆς, αἶσχος, ὄνειδος· ἐλάττωμα. »Μορφῆς ἔχοντες σίφλον ἢ μῶμαρ γένους,« Λυκ.

Μωμοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ (Ἐξετάζω) ὡς-

Μωμοσκόπος (ὁ, ἡ). (κυρ.) ὁ παρατηρῶν (ἐξετάζων) τὰ πρὸς θυσίαν ζῶα νὰ μὴν ἔχωσι μῶμον. (ἐν γέν. καὶ τρπ.) ὁ ζητῶν νὰ εὕρῃ ἐλάττωμα (νὰ μεμφθῇ), φιλοκατήγορος.

Μῶν [κατὰ συναίρ. Δ. ἐκ τοῦ Μή, οὖν], ἐπίρ, Ἐρωτ. ἢ (κατὰ τὸν Φωτ.) Ἐπιζητ., ἆρά γε; μή πως; μήπως τάχα;

Μῶνος, α, ον, Δ. ἀντὶ Μοῦνος, μόνος.

Μῶνυξ, υχος καὶ **Μώνυχος**, ου (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονώνυχος, μονόχηλος. »Ἵππος —,« Ὀδ. Ο. »Εἰσὶ γὰρ καὶ.. μώνυχες ὗες.. μώνυχον δὲ καὶ δίκερον οὐδὲν ἡμῖν ὦπται,« Ἀρστ. (καὶ καταχρ.) »Ἅρμα μώνυχον,« Εὐρ., τὸ συρόμενον ὑπὸ μονωνύχων ζώων (ἵππων δηλ. ἢ ἡμιόνων).

Μώομαι, Π. =Μάομαι, (ἴδε Μῶμαι).

Μωραίνω, Μ. ανῶ (πθ. πρκ. Μεμώραμμαι). (σπν. μτβτ.) Κάμνω τι ἢ τινὰ μωρὸν (ἀνόητον ἢ ἀνούσιον). (συνήθ. ἀμτβτ.) εἶμαι ἢ φέρομαι ὡς μωρός, ἀνοηταίνω. (μσ. αὐτπθ.) χάνω τὴν οὐσίαν (τὴν ποιότητά) μου, ἀνοσταίνω. »Ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἁλισθήσεται;« Γρφ.

†**Μώρανσις**, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ξεμώραμα.

Μωρία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ μωροῦ, εὐήθεια, ἀνοησία.

Μωρικός, ή, όν. Μωροῦ ἴδιος.

Μώριον (τό), εἶδος φυτοῦ (μανδραγόρου; τοῦ ὁποίου ὅστις φάγοι μωραίνεται.

;**Μωρόβουλος** (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου αἱ βουλαὶ εἶναι μωραί.

Μωρόθεος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μωρῶς λατρεύων τοὺς ψευδωνύμους θεούς, εἰδωλολάτρης.

Μωροκακοήθης, εος (ὁ, ἡ) καὶ

Μωρόκακος (ὁ, ἡ), =Μωροπόνηρος.

Μωροκλέπτης, ου (ὁ). μωρὸς (ἀνόητος, ἀνεπιτήδειος) κλέπτης.

Μωρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω μωρολογίας, φλυαρῶ.

Μωρολόγημα (τό). λόγος μωροῦ (χωρὶς νόημα).

Μωρολογία (ἡ) τὸ νὰ ὁμιλῇ τις ὡς-

Μωρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων μωρὰ (ἀνόητα) λόγια, ὁμιλῶν ὡς ἂν μωρός.

†**Μῶρον** (τό), =Μύρον, Μοῦρον.

Μωρονήπιος (ὁ, ἡ). μωρὸς ὡς νήπιον.

Μωροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσποιοῦμαι μωρίαν, [ἐκ τοῦ

Μωροποιός (ὁ, ἡ). ὁ προσποιούμενος μωρίαν.

Μωροπόνηρος (ὁ, ἡ). κουτοπόνηρος, λωλοπόνηρος, [πονηρὸς καὶ

Μωρός [μῶλυς, μωλυρός, νωθρός, ἴσ. συγγ. καὶ τῷ Πωρὸς =Πηρός], ἁ, όν. (κυρ.) Ἄποιος, ἀνούσιος· (ὅθ. μτνμ.) ἀμβλὺς τὴν αἴσθησιν, εὐήθης, κουτός· λωλός, ἀνόητος.

Μῶρος, α ἢ ος, ον, Ἀττ. ἀντὶ Μωρός.

Μωροσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι μωρόσοφος.

Μωροσοφία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Μωρόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ μωρὸς καί τοι σοφὸς ἢ σοφὸς καί τοι μωρός, (παρβλ.) Μωροπόνηρος.

;**Μωρόσυκον** (τό), =Συκόμωρον.

Μωρόσυκος (ὁ, ἡ), =Συκομορέα.

Μωρότης (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ μωροῦ, ἠλιθιότης.

Μωρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). μωρὸς (ἀμβλὺς) τὰς φρένας, ἀνόητος.

Μωρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ τινὰ μωρόν, ξεμωραίνω.

Μωρῶς, ἐπίρ. Ὡς μωρός, ἀνοήτως.

Μώρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Μωρόω, ξεμώραμα.

Μῶσα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Μοῦσα.

Μῶσθαι, ἀπαρ. τοῦ Μῶμαι.

Μωσικός, ἀ, όν, Δ. ἀντὶ Μουσικός.

Θ. Α. Λιδωρίκης
1884.

Κ. Α. Λιδωρίκης
1886.

Ν, ν, νῦ (τὸ), (ἄκλ.), τὸ δέκατον τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖. (ἀριθμ.) ν', πεντήκοντα (50) ἤ, πεντηκοστὸς, ἡ, ὀν, καὶ ,ν, πεντήντα χιλιάδες (50,000).

Νᾶας, Δ. ἀντὶ Νῆας, αἰτ. πλθ. τοῦ Ναῦς.

Νάβλα (ἡ) καὶ

Νάβλας, α (ὁ), ⟦Ἑβρ.⟧, εἶδος ψαλτηρίου ἢ κιθάρας.

Ναβλιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὸ ὄργανον νάβλαν.

Ναβλιστοκτυπεὺς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Ναβλιστής.

Νάβλον (τὸ),=Νάβλα.

Νάγμα (τὸ), ⟦νάσσω⟧. πᾶν ὅ,τι εἶνε καλὰ στιβαγμένον (κτυπημένον, στερεὸν, (ἰδ. εἰς τὸν Ἰώσ.) λίθινον τεῖχος ἢ (πιθανώτ.) terrasse.

Ναετὴρ καὶ

Ναέτης, ου (ὁ), Π ⟦ναίω⟧. κάτοικος.

†Ναέτωρ, ορος (ὁ), (Γλσ.) ῥευστὸς, ῥέων.

Ναθμὸς (ὁ), Π.=Νασμός.

;Νάθραξ, ακος (ὁ), Δ. ἀντὶ Νάρθηξ.

Ναὶ ⟦νὴ⟧, ἐπίρ. Καταφατ. ἢ Βεβαιωτ. »Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα κατὰ μοῖραν ἔειπες,« Ἰλ. Α. (καὶ ἐνόρκ.) »Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον,« αὐτ. (καὶ γ. τοῦ Μά). »Ναὶ Μοῖρας,« Θκρ. »Ἠξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα,« αὐτ.

Ναΐ. Δ. ἀντὶ Νηΐ, δοτ. τοῦ ναῦς.

Ναϊὰς, ἄδος (ἡ),=Ναΐς, Νηριάς.

†Ναιδαμῶς, ἐπίρ. Ναὶ βέβαια, (Κωμ. κατὰ τὸ Μηδαμῶς).

Ναΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ναός.

Ναίεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔναιε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Ναίω.

Ναιετάασκε, Π. Ἰων. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ

Ναιετάω-ῶ (χ. Μ.), Π. ⟦ναίω⟧. κατοικῶ, διατρίβω· (ἐπὶ τοπ.) κατοικοῦμαι, εἶμαι κατοικημένος· (ἐν γέν.) κεῖμαι. (συνήθ. μὲ αἰτ. ἐλλ.) »Ναιετάω δ' Ἰθάκην· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ Νήριτον· ἀμφὶ δὲ νῆσοι πολλαὶ ναιετάουσιν,« Ὀδ. Ι. (ἢ δοτ. προθ.) »Βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν,« Ὀδ. Ζ. (ἢ ἐλλ.) »Κρήτῃ ναιετάων,« Ὀδ. Ρ. (καὶ μετὰ ἐπιρ.) »Οἶκον εὖ ναιετάοντα (ἄλλ. γρφ. εὐναιετάοντα),« Ὀδ. Δ.

Ναιετὴρ καὶ

Ναιέτης, ου (ὁ), Π.=Ναέτης, κάτοικος.

Ναΐος, α, ον, Δ. ἀντὶ Νήϊος.

Ναῖρον (τὸ), ⟦;⟧, εἶδ. ἀρώματος τῆς Ἰνδ.

†Ναίρω ⟦νάω⟧, Μ. ναρῶ, (Γλσ.) Βυζάνω.

Ναῒς ⟦νάω⟧, ΐδος (ἡ). νύμφη τῶν ὑδάτων,=Νηρηΐς.

Ναϊσκάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ναΐσκος (ὁ),=Ναΐδιον.

†Ναίτειρα (ἡ), (Γλσ.), ⟦ναιετὴρ⟧. κάτοικος· οἰκοδέσποινα.

Ναιχὶ (;) ἢ Ναίχι, ἐπίρ. Ἀττ ἀντὶ Ναὶ, (κοιν.) ναίσκε.

Ναίω ⟦συγγ. τοῦ Νέω καὶ Νάσσω⟧, Μ. (ἄχρ.) νάσω ἢ (μσ.) νάσομαι (ἀόρ. Ἔνασα ἢ Ἔνασσα ἢ (ἀναυξ.) Νάσσα, ἢ μσ. Ἐνασάμην ἢ Νασάμην (σσάμην) καὶ πθ. Ἐνάσθην, πρκ. Νένασμαι), Π. κατοικῶ καὶ (ἀμτβτ. ἢ πθ.) κατοικοῦμαι, εἶμαι κατοικημένος· (ἐπὶ τόπ.) κεῖμαι· (μτβτ. μόνον εἰς τὸν ἀόρ.) κτίζω· κατοικίζω (πόλιν ἢ ἀποίκους), (καὶ μσ.) στήνω τὴν κατοικίαν μου πουθενὰ, (Γαλλ.) s'etablir, (παρβλ.) Ἱδρύω. (μὲ αἰτ. προθετ.) »Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ἀν' οὔρεα,« Ἡσ. (ἢ δοτ.) »Ναίων Ἰωνᾶς ἐν μυχοῖς θαλαττίοις,« Τρπρ. (καὶ ἐλλ.) »Αἰθέρι ναίων,« Ἰλ. Β. (ἢ ἐπιρ.) »Νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλὸς, Ἤλιδος ἄντα,« Ἰλ. Β. (καὶ μτβτ.) »Νηὸν ἔνασσαν,« Ὅμ. Ὕμν. »Ἐν Ἄργει ἔνασσεν ἐκγόνους Ἡρακλέος,« Πίνδ. (καὶ μσ.) »Νάσσατο ἄγχ' Ἑλικῶνος,« Ἡσ. (καὶ πθ.) »Ἄργεϊ νάσθαι,« Ἰλ. Ξ. (ἢ ἐπὶ ἀψύχ.) »Ἄστεα ναίοιντο πολίταις,« Θκρ., (παρβλ. Ναιετάω), (συγγ. τῷ Νάω)

Νάκη (ἡ),=Νάκος.

Νακοδαίμων, ονος (ὁ), Κωμ. (κατὰ παρῳδ. τοῦ Κακοδαίμων) ἀντὶ-

Νακοδέψης, ου (ὁ),=Βυρσοδέψης, ⟦δέφω ἢ

Νάκος, εος-ους (τὸ). δέρμα μὲ τὰς τρίχας του, προβιά. »Τὸ πάγχρυσον νάκος κριοῦ,« Πίνδ.

Νακοτάπης, ητος (ὁ) καὶ

Νακοτάπητον (τὸ). τάπης χνουδωτὸς ὡς νάκος.

Νακοτιλτέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαδῶ δέρματα (προβηαὶς) ὡς-

Νακοτίλτης ⟦νάκος, τίλλω⟧, ου (ὁ). ὁ μαδῶν δέρματα (προβηαὶς), Βυρσοδέψης (;).

Νακότιλτος (ὁ, ἡ). μαδημένος ὡς ἂν νάκος (προβηά).

;Νάκτης ⟦νάσσω⟧, ου (ὁ),=Γναφεύς.

Νακτὸς ⟦νάσσω⟧, ἡ, όν. Πατημένος, (ἰδ. ‖. οὐσ.) »Νακτὸν (τὸ),« τὸ (ἄλλ.) Πίλημα, (Τουρκ.) κετσὲς, (Γαλλ.) feutre.

Νᾶμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Νῆμα, (εἰς τὸν Θκρ. συγγ. τῷ

Νᾶμα (τὸ), ⟦νάω⟧. ὑγρὸν ῥέον (ἀναβρύον), πηγὴ, ῥεῖθρον.

Ναματιαῖος, α, ον. Ῥέων ὡς νᾶμα, πηγαῖος. »Ὕδωρ—,« Πολύαιν., νερὸν τρεχάμενον.

Ναμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νᾶμα, βρυσίτσα, ῥυάκιον.

Ναματώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης ναμάτων (πηγῶν, ὑδάτων).

Ναμέρτεια (ἁ), Δ. ἀντὶ Νημέρτεια, ⟦ἐκ τοῦ

Ναμερτὴς, έος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Νημερτής.

Νᾶν, Δ. ἀντὶ Ναῦν, αἰτ. ἑν. τοῦ Ναῦς.

Νανίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νάνος, βρέφος, (κοιν.) νηνί. 2) κοῦκλα.

Νανίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Νάνος, εἶδος πλακουντίου.

Ναννάριον (τὸ) καὶ

Ναννα ρὶς, ίδος (ἡ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Νάννη, θεῖτσα· (συνκδχ.) πορνη.

Νάννας, ου (ὁ), (χαϊδευτ.) ὁ θεῖος καὶ

Νάννη (ἡ), ἡ θεῖα, (ἴδε Νέννος, -νη).

Ναννίον (τὸ),=Νανίον.

Νάνος ἢ (ὀρθότ.) Νᾶνος ⟦νέω, νηνέω⟧, η, ον. Κοντὸς τὸ ἀνάστημα, μικρόσωμος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) ὁ (Τουρκ.) τζουτζές. 2) εἶδος πλακοῦντος (τυροπήττας), (ἀλλ' ἴσ. εἰς ταύτην τὴν σημασ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ναστος).

Νανοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). φύσει κοντὸς (μικρόσωμος).

Νανώδης, έος (ὁ, ἡ). κοντὸς (μικρόσωμος) ὡς ἂν νάνος. »Νανωδέστερον τοῦ θήλεος τὸ ἄῤῥεν,« Ἀρστ.

Νάξιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς νήσου Νάξου. »Λίθος—,« Πίνδ., ἡ ἀκονόπετρα.

Ναξιουργὴς, έος (ὁ, ἡ). ἐργασμένος (κατεσκευασμένος) εἰς τὴν Νάξον ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ναξίων.

Ναοδομία (ἡ), (νλγ.) οἰκοδομὴ ναοῦ.

Ναοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω ναόν, εἶμαι-

Ναοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ναούς· ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν ἐπιστασίαν τῆς ἐπισκευῆς καὶ διατηρήσεως τῶν ναῶν.

Ναοπόλος (ὁ, ἡ), Π. [ν. πολέω]. ὁ διατρίβων εἰς (ἀσχολούμενος περὶ) τοὺς ναούς. ||. (οὐσ.) Ναοφύλαξ, Νεωκόρος.

Ναὸς (ὁ), [ναίω]. οἶκος (οἰκοδόμημα προσδιωρισμένον εἰς λατρείαν τοῦ) θεοῦ· (ἰδιαιτ.) τὸ μέρος ὅπου ἵστατο τὸ ἄγαλμα, (ἄλλ.) Σηκός, (ἴδε καὶ Ἱερός).

Ναός, Δ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Νεώς, γεν. τοῦ Ναῦς.

Ναουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω ναόν.

Ναοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τοῦ ναοῦ. 2) Δ. Π. φύλαξ τῆς νεώς, πιλότος.

Ναπαῖος, α, ον. Ὁ περιέχων ἢ ἀνήκων εἰς νάπας (φάραγγας δρυμώδεις). ||. (οὐσ.) »Ναπαῖαι,« αἱ νύμφαι τῶν ναπῶν.

Νάπειον (τὸ), Π. ἀντὶ Νᾶπυ, σινάπι.

Νάπη (ἡ), [νάω;]. κοιλὰς σύνδενδρος, φάραγξ δασώδης.

Νάποινος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Νήποινος.

Νάπος, εος-ους (τὸ), = Νάπη.

;**Ναπτάλιος** (ἡ), = Νάφθα.

Νᾶπυ, υος (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Σίνηπι, σινάπι.

Ναπώδης, εος (ὁ). νάπῃ ὅμοιος.

Ναρδίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω τὴν νάρδον, ἔχω ὀσμὴν (σχῆμα κτλ.) νάρδου.

Νάρδινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ νάρδον.

Ναρδίτης, ου (ὁ) καὶ **Ναρδῖτις**, ιδος (ἡ). ὅμοιος ἢ κατεσκευασμένος μὲ νάρδον.

Ναρδολιπής, έος (ὁ, η), Π. ἀλειμμένος μὲ ᾽λάδι (λίπος) νάρδου.

Νάρδον (τὸ) καὶ

Νάρδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γένος τῆς βαλεριάνας) μὲ ἀρωματικὰ ἄνθη (ὡς τῆς λαβάνδας). 2) (συνκδχ.) τὸ ἀπ᾽ αὐτοῦ σκευαζόμενον μύρον.

Ναρδόσταχυς, υος (ὁ). τὸ σταχυοειδὲς ἄνθος τῆς νάρδου, (Ατ.) spica nardi.

Ναρδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν ἢ περιέχων) νάρδον.

Ναρθηκία (ἡ). τὸ μικρότερον εἶδος τοῦ φυτοῦ νάρθηκος, (Ατ.) ferulago.

Ναρθηκίζω, Μ. ίσω. (χειρουργ.) Στηρίζω φασκιόνων τὸ τσακκισμένον κόκκαλον μὲ νάρθηκας (καλάμια), (Γαλλ.) éclisser. 2) κτυπῶ (δέρνω) μὲ νάρθηκα.

Ναρθήκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ξύλον νάρθηκος.

Ναρθήκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νάρθηξ (3), κουτάκι διὰ μυρωδικὰ (ἰατρικὰ κτλ.). 2) (μτνμ.) μικρὸν ἰατροσόφιον.

Ναρθήκισμα (τὸ) καὶ

Ναρθηκισμὸς (ὁ). (χειρουργ.) ἡ πρᾶξις τοῦ ναρθηκίζειν, φάσκιωμα (τσακκισμένου κοκκάλου) μὲ καλάμια.

Ναρθηκοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ (φυτοῦ) νάρθηκος.

Ναρθηκοπλήρωτος (ὁ, ἡ), Π. διὰ τοῦ ὁπ. ἐγεμίσθη τὸ ἐντὸς κοῖλον τοῦ νάρθηκος. » Πυρὸς πηγή—, « Αἰσχλ., ἡ μετακομισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Προμηθ. ἐντὸς νάρθηκος.

Ναρθηκοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος (ὁμοιάζων) ὡς νάρθηξ.

Ναρθηκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ) νάρθηκα ὡς-

Ναρθηκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) εἰς τὰ ὄργια τοῦ Βάκχου νάρθηκα, Θυρσοφόρος.

Ναρθηκώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ναρθηκοειδής.

Νάρθηξ, ηκος (ὁ), εἶδ. ἀκανθ. (;) φυτοῦ μὲ ἐλαφρὸν καλαμοειδῆ κορμὸν καὶ φύλλα ᾽σὰν τοῦ μαράθου (τοῦ ὁπ. ἡ ψίχα ἐχρησίμευεν εἰς τοὺς παλαιοὺς ὡς ὕσκα, ὅθ. ὁ μῦθος τοῦ Προμηθ.), (κοιν.) μαγκοῦτα, (Γαλλ. καὶ Ατ.) ferule. 2) (συνκδχ.) ῥάβδος ἀπὸ ξύλον νάρθ. 3) κουτὶ εἰς τὸ ὁπ. ἐφύλαττον ἀρώματα, (ὅθεν 4) (μτνμ.) ἰατροσόφιον. 5) (ἐκκλησ.) τὸ μέρος (τὰ πρόθυρα) τοῦ ναοῦ ὅπου ἔστεκον οἱ ἀκροώμενοι, (κοιν.) νάρθηκας.

Νάρκα, Π. (κατὰ μεταπλ.) ἀντὶ Νάρκην, αἰτ. τοῦ Νάρκη.

Νάρκαφθον (τὸ), [;], εἶδος ἀρωματ. φλοιοῦ τῆς Ἰνδ., (ἴδε καὶ Λάκαφθον).

Ναρκάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Παθαίνω ἢ Αἰσθάνομαι νάρκην (νάρκωσιν), ᾽μουδιάζω. (μτφορ.) ὀκνῶ. » Ἐπιστολὴν δὲ ἐξ εὐθείας πρὸς αὐτὸν ἐπιθεῖναι, καί τοι προθυμηθείς, ἐνάρκησα, « Συν.

Νάρκη (ἡ), [ἴδε Μάλκη]. νάρκωσις, ᾽μούδιασμα. » Τί ποθ᾽, ὥσπερ νάρκη, μου κατὰ τῆς χειρὸς καταχεῖται; « Ἀρσφ. 2) εἶδος ἰχθ., (κοιν.) ᾽μουδιάστρα. »Ταύτῃ τῇ πλατείᾳ νάρκῃ τῇ θαλαττίᾳ, ἣ δὴ τὸν ἀεὶ πλησιάζοντα καὶ ἁπτόμενον ναρκᾶν ποιεῖ, « Πλάτ.

Νάρκημα (τὸ) καὶ

Νάρκησις, εως (ἡ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς νάρκης, νάρκωσις.

Ναρκίσσινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ἄνθη ναρκίσσου.

Ναρκισσίτης, ου (ὁ). (λίθος) ἔχων χρῶμα ἢ σχῆμα ναρκίσσου.

Νάρκισσον (τὸ), σπν. καὶ μτγν. ἀντὶ-

Νάρκισσος (ὁ καὶ σπν. ἡ), [νάρκη], εἶδος φυτοῦ καὶ ἄνθ. εὐώδους, (κοιν.) μανοῦσι, (Τουρκ.) ζερνεκαδές.

Ναρκοειδής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Νάρκῃ ὅμοιος, ναρκώδης.

Ναρκότης (ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Νάρκη, νάρκωσις.

Ναρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπιφέρω νάρκην (᾽μούδιασμα), ναρκόνω. ζαλίζω. » Ὀδύνην ναρκοῖ, « Ἱπποκρ.

Ναρκώδης, εος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ωδῶς. Ὁ αἰσθανόμενος ἢ ἐπιφέρων νάρκωσιν, ναρκωτικὸς ἢ ναρκωμένος.

Νάρκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ναρκόω, ᾽μούδιασμα, νάρκωμα. » Κοιλίης —, « Ἱπποκρ. » Νάρκωσιν δ᾽ ἀκούσωμεν τὴν περὶ τὸ πέπτειν τὰς τροφὰς ἀῤῥωστίαν τῆς γαστρός, « Γαλ. » Γνώμης καὶ τοῦ νοῦ—, « Ἀρετ., ἠλιθιότης.

Ναρκωτικός, ή, όν. Ὁ ἐπιφέρων νάρκωσιν (ζάλην, ᾽μούδιασμα).

Ναρός, ά, όν, Π. [νάω]. ῥευστός, ῥοώδης, (κοιν.) τρεχάμενος.

†**Νάρταλος** (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κάρταλος.

Νάρτη (ἡ), εἶδος ἀρωματ. φυτοῦ τῆς Ἰνδ., (ἴσ.) = Νάρκαφθον.

Νᾶς, ναός (ἁ), Δ. ἀντὶ Ναῦς.

Νάσατο, Π. ἀντὶ Ἐνάσατο, γ᾽. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. καὶ

Νάσθη, Π. ἀντὶ Ἐνάσθη, γ᾽. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τοῦ Ναίω.

Νασῖτις, ιδος (ἁ), Δ. ἀντὶ Νησῖτις, νησιωτική.

Νασιώτας, αο (ὁ), Δ. ἀντὶ Νησιώτης.

†**Νάσκαφθον** (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Νάρκαφθον.

Νασμὸς (ὁ), Π. [νάω]. ῥοή· ῥεῖθρον, πηγή, νᾶμα.

†**Νασμώδης**, εος (ὁ, ἡ), (Γλσ.). πλήρης νασμῶν (πηγῶν, ὑδάτων), δίυγρος.

Νᾶσος (ἁ), Δ. ἀντὶ Νῆσος.

Νάσσα, Π. ἀντὶ Ἔνασα, ἐνεργ. καὶ

Νασσάμην, Π. ἀντὶ Ἐνασάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Ναίω.

Νάσσω [συγγ. τῷ Νέω, Νήθω καὶ Σάττω], Μ. νάξω (πθ. πρκ. Νέναγμαι καὶ Νένασμαι) Σφιμόνω τι ἵνα χωρέσῃ πουθενὰ ἢ νὰ πατηθῇ (νὰ σφίξῃ), στοιβάζω· πατόνω. παραγεμίζω· στρώνω. » Γαῖαν ἔναξεν, « Ὀδ. Φ. » Νάττω τουτονὶ τὸν θύλακον, Ἐπίκτ. (καὶ πθ.) » Ἀμφορεῖς νενασμένοι, « Ἀρσφ., συσσωρευμένοι. » Ἡ οἰκία ὁπλιτῶν (ἐ)νένακτο, « Ἰώσ., ἦτον γεμάτη (Γαλλ. encombrée). » Ἐντὶ δέ μοι στιβάς· ἐν δὲ νένασται καλὰ δέρματα, « Θκρ.

Ναστήρ, ῆρος καὶ

Νάστης [ναίω], ου (ὁ), Π. = Ναιέτης, κάτοικος.

Ναστίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ναστὸς (πλακοῦς).

Ναστοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων (κατασκευάζων) ναστοὺς πλακοῦντας.

Ναστὸς [νάσσω], ή, όν. Πατημένος ᾽γιερά, πατωμένος· παραγεμισμένος· (ἐπμ.) πυκνός· σφικτός· στερεός. » Κάλαμος —, « Δσκρ., ὁ (ἄλλ.) Μεστοκάλαμος. ||. (ὡς οὐσ. ἐνν. πλακοῦς ἢ ἄρτος), εἶδος πήττας (ὄχι μὲ φύλλα [ἐπμ.] ὄχι φουσκωτῆς), (καθὼς ἡ κοιν.) ἁγιοβασιλόπηττα ἢ ἡ μπομπότα (ἴδε Ναστοφάγος).

Ναστότης (ἡ). τὸ χαρακτηρικὸν τοῦ ναστοῦ, πυκνοτης, ἀδρότης.

Ναστοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ναστοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων συνήθως (τρεφόμενος μὲ) ναστὸν ἄρτον (μὲ μπομπόταν), (ἴδε Παυσαν. Η᾽. μβ᾽. 4).

Ναστώδης, εος (ὁ, ἡ). ναστῷ ὅμοιος, πατωτός, πλακωτός.

Νάσω, Δ. ἀντὶ Νήσου, γεν. τοῦ Νῆσος.

Νάττω, Ἀττ. ἀντὶ Νάσσω.

Ναυαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ναυαγός, καραβοτσακκίζομαι. (μτφορ.) ἀποτυγχάνω. » Ἐν οἷς ἐναυάγησαν οἱ πρόσθεν ἰατροί, « Γαλ.

Ναυαγία (ἡ). καραβοτσάκκισμα.

Ναυάγιον (τό). λείψανον ναυαγίας, κομμάτι συντριφθέντος πλοίου. 2) (μτγν.) = Ναυαγία.

Ναυαγὸς (ὁ, ἡ), [ναῦς, ἄγνυμι]. ὁ παθὼν ναυαγίαν, καραβοτσακκισμένος. 2 Π. σπντ. [ναῦς, ἄγω]. ὁδηγὸς (διοικητὴς) πλοίου.

Ναυαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Διοικῶ πλοῖον ἢ πλοῖα ὡς) ναύαρχος.

Ναυάρχης, ου (ὁ), = Ναύαρχος.

Ναυαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ ναυάρχου.

Ναυαρχίς, ίδος (ἡ), (ἐνν. ναῦς) τὸ καράβι τὸ ὁποῖον φέρει τὸν ναύαρχον.

;**Ναυαρχίτης**, ου (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ-

Ναύαρχος (ὁ), [ναῦς, ἄρχω]. ὁ ἀρχηγὸς (διοικητὴς) πλοίου ἢ πλοίων, (Γαλλ.) amiral, (παρβλ.) Στόλαρχος.

;**Ναυάτης**, Π. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ναυβάτης.

Ναυβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Νηὸς ἐπιβαίνω, ταξειδεύω ὡς-

Ναυβάτης [ναῦς, βαίνω], ου (ὁ). ναύτης ἢ ἐπιβάτης (ἴδε τὴν λέξιν) πλοίου. » Ὑπολαβεῖν οἷοί τ᾽ ἐσμὲν μισθῷ μείζονι τοὺς ξένους αὐτῶν ναυβάτας, « Θκ.

Ναύδετον (τὸ), Π. [ναῦς, δέω]. σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένον τὸ καράβι, παλαμάρι.

Ναυηγέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ναυηγός, νηὸς ὁδηγός, ναύτης.

Ναυηγὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ναυαγός.

Ναυκληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ναυλόνω εἰς ἄλλον ἢ Ἔχω πλοῖον ὡς) ναύκληρος· (καταχρ.) δίδω οἰκήματα μὲ ἐνοίκιον, ἐνοικιάζω· (ἐν γέν.) ἐπιστατῶ ὡς οἰκονόμος· (μτφορ.) διέπω, διευθύνω. » Πόλιν—, « Αἰσχλ.

Ναυκλήρημα (τὸ), σπν. ἀντὶ

Ναυκληρία (ἡ). τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ ναυκλήρου. 2) πλοῖον ναυλωμένον ὑπὸ ναυκλήρου. » Τῆς ναυκληρίας αὐτῷ συντριβείσης, « Πλ.

Ναυκληρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ναύκληρον ἢ εἰς

Ναυκλήριον (τό). πλοῖον ἀνῆκον εἰς ἢ ἐνοικιασμένον ἀπὸ ναύκληρον. 2) = Ναύσταθμος, (Εὐρ. Ῥῆσ. 233).

Ναύκληρος (ὁ). ἰδιοκτήτης πλοίου, καραβοκύρης. 2) (καταχρ.) κύριος ἢ ἐνοικιαστὴς οἴκυ ὅστις τὸν μετενοικιάζει εἰς ἄλλυς. 3) (ὡς ἐπίθ.) Π. ἀντὶ Ναυτικός.

Ναυκληρώσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναται νὰ ἐνοικιάσῃ ἢ νὰ μετενοικιάσῃ τις. » Στέγη—, « Ἡσύχ., κάμαρα (πανδοχείου) διὰ ᾽νοίκιασμα.

Ναυκράρια (τὰ), τὰ ἀρχεῖα τῶν ναυκράρων.

Ναυκραρία (ἡ). (εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ ιβ᾽. μέρος τῆς φυλῆς (κατὰ τὴν ἐπὶ Σόλ. διαίρεσιν), ἡ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν ἑνὸς ναυκράρου συμμορία.

Ναυκραρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ναύκραρον ἢ τὴν ναυκραρίαν.

Ναύκραρος (ὁ). (κυρ.) Ἀττ. ἀντὶ Ναύκληρος, (ὅθ. εἰς τὰς Ἀθήν. πλθ.) οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ιβ᾽. μέρους ἑκάστης τῶν 4 φυλῶν (κατὰ τὴν πρὸ τοῦ Κλεισθένους διαίρεσιν), (οἱ ὁπ. μετωνομάσθησαν ἔπειτα) δήμαρχοι. ||. (ἑκάστη ναυκραρία συνετέλει δύο ἱππεῖς καὶ μίαν ναῦν, ὅθ. ἢ ἡ ἐτυμολογ. τῆς λέξ.).

Ναυκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ (Ὑπερέχω) διὰ θαλάσσης, θαλασσοκρατέω, [ἐκ τοῦ

Ναυκράτης, εος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν (νικῶν, ὑπερισχύων) διὰ τῶν νεῶν. » Θαλάσσης —, « Ἡρ., = Θαλασσοκράτωρ. 2) ἐξυσιαστὴς νεὼς ἢ νεῶν, ναύαρχος ἢ ναύκληρος.

;**Ναυκράτης**, ου (ὁ), εἶδος ἰχθύος, (ἄλλο παρὰ τὸ) Ἐχενηΐς.

Ναυκρατητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ συντελῶν πρὸς ναυκρατίαν.

Ναυκρατία (ἡ). ἡ διὰ τῶν νεῶν ὑπεροχὴ ἢ νίκη, θαλασσοκρατία.

Ναυκράτωρ, ορος (ὁ), = Ναυκράτης, θαλασσοκράτωρ ἢ· καραβοκύριος.

†**Ναῦλα** (ἡ) καὶ **Ναύλας** (ὁ) καὶ **Ναῦλον** (τὸ), νλγ. ἀντὶ Νάβλα κτλ.

Ναῦλον (τὸ) καὶ **Ναῦλος** (ὁ), [ναῦς]. τὸ πληρονόμενον ὑπὸ τοῦ ἐπιβάτυ (τὸ ἀγώγιον τοῦ) πλοίυ, (κοιν.) ναῦλος. 2) (καταχρ.) ἀντὶ Ἐνοίκιον (κυρ. πανδοχείου).

Ναυλοχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀραγμένος εἰς ἢ ὡς εἰς ναύλοχον καὶ ἐνεδρεύω τὸν ἐχθρόν· (μτβτ.) ἐπιπίπτω διὰ θαλάσσης ἐξ ἀπροόπτου εἰς τὸν ἐχθρόν. 2 (μτγν.) δίδω ἄσυλον (ναύλοχον) εἰς πλοῖον.

Ναυλοχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ

Ναυλόχιον καὶ **Ναύλοχον** (τὸ), = Ναύλοχος (οὐσ.).

Ναύλοχος (ὁ, ἡ), [ναῦς, λόχος]. (κυρ. τόπος, λιμὴν) ἁρμόδιος (χρησιμεύων) ὡς ||. (οὐσ.) Ναύλοχος (ὁ), μέρος ὅπου ἠμποροῦν νὰ σταθοῦν ἀραγμένα (κυρ. πρὸς ἐνέδρευσιν ἐχθροῦ) καράβια, (κοιν.) καραβοστάσι.

Ναυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω τὸ πλοῖόν μου (καὶ μσ. Πιάνω πλοῖον) μὲ ναῦλον, ναυλόνω,

Ναυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι μὲ καράβια (διὰ θαλάσσης) κατά τινος, κάμνω ναυμαχίαν. » Ἐναυμάχησαν καὶ ἐπεζομάχησαν ἅμα, « Θκ. (ἢ ἁπλ. ἀντὶ Μάχομαι) » Κακοῖς τοσούτοις ναυμαχεῖν ὁσημέραι, « Ἀρσφ.

Ναυμάχημα (τό). ἆθλος ναυμάχου, θαλασσομάχημα.

Ναυμάχης, ου (ὁ), = Ναυμάχος.

Ναυμαχησείω (χ. Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω ὄρεξιν) νὰ ναυμαχήσω.

Ναυμαχητέον, θετ. τοῦ Ναυμαχέω.

Ναυμαχία (ἡ). ἡ διὰ νεῶν μάχη, πόλεμος μὲ καράβια.

Ναυμαχικός, ή, όν. Ὁ πρὸς ναυμαχίαν ἐπιτήδειος.

†**Ναυμάχιον** (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀναυμάχιον.

Ναυμάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος διὰ (ἀπὸ) τῶν νεῶν, πολεμιστὴς ναυτικός.

Ναύμαχος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων εἰς ναυμαχίαν. » Δόρυ—, « Ἡρ.

Ναῦος (καὶ ὄχι Ναυός), Αἰολ. ἀντὶ Ναός. » Τᾶς τῶ ναύω κατειρώσιος, « Ἐπγρφ.

;**Ναυπηγέτης**, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ναυπηγός.

Ναυπηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω πλοῖον ὡς ναυπηγός.

Ναυπηγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ναυπηγὸς ἤ· 2) ναυπηγικός. »Τέχνη—,« Μανέθ.

Ναυπηγήσιμος, η ἢ ος, ον. Ἁρμόδιος (Χρήσιμος) πρὸς ναυπηγίαν. » Ὕλη—,« Ἡρ., Πλάτ.

;**Ναυπήγησις**, εως καὶ

Ναυπηγία (ἡ). κατασκευὴ πλοίου· ἁρμάτωμα (ἑτοιμασία) στόλου.

Ναυπηγικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ναυπηγίαν.

Ναυπήγιον (τό). μέρος ὅπου ναυπηγοῦνται πλοῖα, (Γαλλ.) chantier.

Ναυπηγὸς (ὁ), [ναῦς, πήγνυμι]. ὁ κατασκευάζων καράβια.

Ναύπορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ναυσίπορος.

†**Ναύπους**, οδος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Μακρόπους.

†**Ναυρίζω**, Μ. ίσω, (Γλσ.) Χλευάζω, μυκτηρίζω, [ἐκ τοῦ

†**Ναυρὸς** [;], ά, όν. Κοῦφος, ἄστατος· περιγελαστής· οἰηματίας. »Τὸ ναυρόν,« Ἡσύχ., οἴησις, ἔπαρσις.

Ναῦς [νέω], νεώς (ἡ), (ἡ δοτ. Νηΐ, ἡ αἰτ. Ναῦν· πλθ. ἡ ὀν. Νῆες, ἡ γεν. Νεῶν, ἡ δοτ. Ναυσί, ἡ αἰτ. Νῆας καὶ Ναῦς· δυϊκ. ἡ γεν. καὶ δοτ. Νεοῖν). Καράβι.

†**Ναῦσθλον** (τὸ), = Ναῦλον, (ὅθ.

Ναυσθλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ναυλόω.

Ναυσία καὶ

Ναυσίασις, εως (ἡ), = Ναυτία, Ναυτίασις, [ἐκ τοῦ

Ναυσιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ναυτιάω.

Ναυσιβάτης, ου (ὁ), = Ναυβάτης.

Ναυσίβιος (ὁ, ἡ). ὁ διάγων τὸν βίον του εἰς τὰς ναῦς, ὁ τρεφόμενος (ζῶν) ἀπὸ τὴν ναυτικήν.

Ναυσίδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπιταχύνων (συντελῶν πρὸς) τὸν δρόμον τῆς νεώς. »Οὖρος—,« Ὀρφ.

Ναυσίκλειτὸς ἢ **Ναυσίκλυτὸς** (ὁ, ἡ), Π. [ναῦς, κλέος], ἔνδοξος (περίφημος) διὰ τὰ καραβιά του ἢ τὴν ναυτικήν του ἐμπειρίαν.

Ναυσιόεις, εσσα, εν, Π. = Ναυτιόεις.

†**Ναυσιπέδη** (ἡ), Λξφν. [ναῦς, πέδη], = Ναύδετον, ᾽γούμενα τοῦ καραβιοῦ.

;**Ναυσιπέρατος** (ὁ, ἡ), Π. = Ναυσίπορος. (εἰς τὸν Ἡρ. διορθ. Νηυσὶ περητός).

Ναυσίποδες (οἱ), Π. οἱ κάτοικοι τῶν νήσων (ὡς περιπατοῦντες διὰ τῶν νεῶν).

Ναυσίπλοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλέων μὲ τὰς ναῦς, ναυτικός.

Ναυσίπομπος (ὁ, ἡ). ὁ πέμπων (κινῶν πρὸς τὸν δρόμον της) τὴν ναῦν. » Αὔρα—, « Εὐρ. 2) (πθ.) = Ναυσιφόρητος.

Ναυσιπόρος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ περνῶν (ταξειδεύων) μὲ καράβι· (προπαροξ.) διὰ τοῦ ὁποίου περνοῦν (ἀρμενίζουν) καράβια. »Στρατιὰ (»Ποταμὸς)—, « Ἡρωδ., Εὐρ.

Ναυσίστονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν στεναγμὸν ἐν ταῖς ναυσὶν ἢ διὰ τῶν νεῶν. »Ὕβρις—,« Πίνδ., ἡ ναυμαχία.

Ναυσιφόρητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φερόμενος (μεταφερόμενος, ταξειδεύων) μὲ καράβι.

Ναυσιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ναυτιώδης.

Ναυσίωσις, εως (ἡ), = Ναυτίωσις.

Ναύσταθμον (τό). μέρος ὅπου στέκουν (ἀράζουν) καράβια.

Ναύσταθμος (ὁ). στόλος ἀραγμένος, ἄθροισμα πολεμικῶν καραβίων. 2) = Ναύσταθμον.

Ναυστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Διοικῶ) τὴν ναῦν· μεταφέρω τι (ἢ μσ. ἢ πθ. μεταφέρομαι) διὰ τῆς νεώς, ταξειδεύω· (ἐν γέν.) διευθύνω (κυρ. ἢ μτφορ.). (ἢ ἐλλ.) διευθύνομαι (ὑπάγω) πρὸς· διοδεύω. »Ἵπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα;« Σοφ. »Ναυστολεῖν (ἐνν. ἑαυτὸν) εἰς τὸ βαλανεῖον,« Αχ. (καὶ μτφορ.) » Ναυστ. τὴν πόλιν,« Εὐρ.

Ναυστόλημα (τό). τὸ ναυστοληθὲν (μετακομισθὲν διὰ τῆς νεώς), φορτίον (ἀγώγιμον) πλοίου. 2) = τῷ

Ναυστόλησις, εως καὶ

Ναυστολία (ἡ). τὸ ναυστολεῖν ἢ ναυστολεῖσθαι, ἡ διὰ θαλάσσης μετακόμισις, ναυτιλία.

Ναύστολος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ ςέλλων (μετακομίζων, καὶ προπαροξ.) στελλόμενος (μετακομιζόμενος, ταξειδεύων) διὰ θαλάσσης.
Ναυταρίδιον (τὸ), ὑποκορ. ἐξευτελ. τοῦ Ναύτης.
;Ναυτεπιβάτης, ου (ὁ). ἐπιβάτης πλοίου ὅς τις ὑπηρετεῖ ἐνταυτῷ ἢ ὡς ναύτης, (παρβλ.) Αὐτερέτης.
Ναύτης [ναῦς], ου (ὁ). καραβιώτης. (Ἰταλ.) μαρνέρος. 2) Π. ἀντὶ Ναυβάτης, ἐπιβάτης πλοίου. 3) ἀντὶ Ναυτικός. »Δρόμος—,« Ἐπγρ.
Ναυτία (ἡ), [ναῦς]. ἡ συμβαίνουσα εἰς τοὺς ταξειδεύοντας τὴν θάλασσαν νόσος, ζάλη μὲ ἀνακάτωσιν, (ἐν γέν.) διάθεσις πρὸς ἔμετον, ἀναγοῦλα.
Ναυτίασις, εως (ἡ), καὶ
Ναυτιασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ναυτιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω (Αἰσθάνομαι) ναυτίαν, (κοιν.) μὲ πιάνει ἡ θάλασσα. (ἐν γέν.) ἀνακατόνομαι νὰ ξεράσω, ἀναγουλιάζω.
Ναυτίησις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ναυτίασις.
Ναυτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ναύτην· ναύτου ἴδιος· ὁ ἐπιτήδειος πρὸς ἢ ἔχων ἔργον τὴν ναυτιλίαν· θαλασσινός. »Στρατὸς—,« Ἡρ., ὁ προσδιωρισμένος διὰ τὰς ναῦς. »Τὸ ναυτικόν,« Αξ., αἱ κατὰ θάλασσαν δυνάμεις (ὁ ςόλος κτλ.) τινὸς κράτους· (πλθ.) »Τὰ ναυτικὰ (ἐνν. ἔργα),« καὶ »Ἡ ναυτικὴ (ἐνν. τέχνη),« Αξ., ἡ τῆς ναυτιλίας ἢ (σπν.) τῆς ναυπηγίας, (Τυρκεαρβ.) γκεμιτζοσύνη. »Ναυτικὸν (ἐνν. ἀργύριον),« Ἀττ., τὸ δανειζόμενον εἰς τὴν τύχην τοῦ καραβιοῦ, δηλ.
Ναυτικῶς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ ναῦται. »Ν. δανείζειν,« Ἀττ., μὲ συμφωνίαν ἂν κακοπάθῃ τὸ πλοῖον νὰ χάνεται ἢ τὸ δάνειον, (ἐπμ.) μὲ χονδρὸν διάφορον, (Γαλλ.) **à la grosse**.
Ναυτιλία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ναυτίλου, ταξείδευμα μὲ καράβι, θαλασσοπλοΐα. »Ναυτιλίῃσι μακρῇσι ἐχρήσαντο,« Ἡρ., ἔπλευσαν μὲ μακρὰ (πολεμικὰ) πλοῖα.
Ναυτιλικός, ή, όν. Ὁ τῆς ναυτιλίας, ναυτικός.
Ναυτίλλομαι (παρτ. Ἐναυτιλλόμην). Ταξειδεύω μὲ καράβι ὡς-
Ναυτίλος (ὁ), =Ναύτης· θαλασσοπόρος, (Γαλλ.) **navigateur**. 2) εἶδος πολύποδος ἢ κοχλίου ὅστις μεταχειρίζεται τὸ ὄστρεόν του ὡς πλοῖον.
Ναυτιλοφθόρος (ὁ, ἡ), Π. ὀλέθριος εἰς τοὺς ναύτας (ναυτίλους).
Ναυτιόεις, εσσα, εν, Π. ὁ αἰσθανόμενος ναυτίαν.
Ναυτίς, ίδος (ἡ), =Ναύτρια
Ναυτιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς ἢ συνωδευμένος μὲ ναυτίαν.
;Ναυτίωσις, εως (ἡ), =Ναυτίασις. »Φλεβῶν—,« Ἱπποκρ., ἡ (ἄλλ.) Ἐχύμωσις.
Ναυτοδίκαι (οἱ), (εἰς τὰς Ἀθ.) δικαςαί, κρίνοντες τὰς ναυτικὰς καὶ τὰς κατὰ τῶν μὴ γνησίων πολιτῶν δίκας.
Ναυτοκράτωρ, ορος (ὁ), =Ναυκράτωρ.
Ναυτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω ναύτας ἢ ἐπιβάτας· (ἐν γέν.) συναθροίζω ὡς-
Ναυτολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων (συναθροίζων) ναύτας ἢ ἐπιβάτας.

;Ναυτοπαίδιον (τὸ). παιδίον τὸ ὁποῖον ὑπηρετεῖ εἰς καράβι ὡς ναύτης, (Ἰταλ.) μοῦτσος.
†Ναύτρια (ἡ). γυνὴ ναύτου.
Ναυφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (καταπίνων, ἀφανίζων) τὰ καράβια.
Ναύφαρκτος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ναύφρακτος.
Ναυφθορία (ἡ). φθορὰ (ζημία ἢ ἀφανισμὸς) καραβιοῦ, ναυαγία, [ἐκ τοῦ
Ναυφθόρος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φθείρων (ἀφανίζων, ὀλέθριος διὰ) τὰς ναῦς. 2) (προπαροξ.) =Ναυαγός.
Ναῦφι καὶ Ναῦφιν, Π. ἀντὶ Νεῶν ἢ Ναυσί, γεν. ἢ δοτ. πλθ. τοῦ Ναῦς.
Ναύφρακτος (ὁ, ἡ), Π. [ναῦς, φράσσω]. ὠχυρωμένος (ἀσφαλισμένος) μὲ καράβια. »Στρατὸς—,« Ἀρςφ., τὸ ναυτικὸν ςράτευμα. ‖. (οὐσ.) =Ναύσταθμος (;). »Ναύφρακτον βλέπεις,« Ἀρςφ., ἀντὶ Ὑπεροπτικόν.
Ναυφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ νεὼς (καραβιοῦ).
†Ναύω, Μ. ναύσω, Αἰολ. ἀντὶ Νάω.
Νάφθα (τὸ) καὶ
Νάφθα, ης (ἡ) καὶ
Νάφθας, α (ὁ), εἶδος εὐφλέκτου ὀρυκτοῦ ἐλαίου, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Περσ.) νέφτι. »Φαρμάκου, ὅπερ Μῆδοι μὲν νάφθαν καλοῦσιν, Ἕλληνες δὲ Μηδείας ἔλαιον,« Πρκπ.
Νάω, σπν. ἀντὶ Ναίω, κατοικῶ. »Ὃς ναῖε Σατνιόεντος,« Ἰλ. Ζ, 34.
Νάω [συγγ. τῷ Νέω], Μ. νάσω ἢ ;ναύσω (παρτ. Ἔναον καὶ ἀναυξ. Νᾶον), Π. ἀντὶ Ῥέω· ἀναβρύω. »Νᾶον (ἄλλ. γρφ. »Ναῖον) δ' ὀρῷ ἄγγεα,« Ὀδ. Ι., ἦσαν ξιχειλισμένα. ‖. (οἱ χρόνοι τούτου τοῦ ῥήμ. δὲν πρέπει νὰ συγχέωνται μὲ τοὺς τοῦ Ναίω).
(Νε), μόρ. ἀρνητ. ἀντὶ Νη, (ἴδε Νέπους).
Νέα (;) ἢ Νεὰ (ἡ). γῆ ἡ ὁπ. μένει πρὸς καιρὸν ἀγεώργητος ἵνα δυναμώσῃ. »Ἡ πάχνη οὐκ ἀγαθὴ δοκεῖ εἶναι ταῖς χειμεριναῖς νέαις,« Θφρ., (ἴδε Νειός).
Νέα, Ἰων. Π. ἀντὶ Ναῦν, αἰτ. τοῦ Ναῦς.
Νεάγγελτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεωστὶ ἀγγελθεὶς (γνωστοποιηθείς).
Νεαγενής, έος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Νεηγενής.
Νεάζω, Μ. άσω, (μτβτ.) =Νεάω. 2) (συνήθ. ἀμτβτ.) εἶμαι ἢ γίνομαι ἢ φέρομαι ὡς νέος. 3) ἦλθα νεωστί, εἶμαι νεοφερμένος.
Νέαιρα, ας (ἡ), =Νεαρά.
Νεαίρετος (ὁ, ἡ), Π. [ν. αἱρέω]. ὁ νεωςὶ πιασθεὶς ἢ κυριευθείς, Νεάλωτος.
Νεακής, έος (ὁ, ἁ), Δ. Π. ἀντὶ
Νεακόνητος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ἀκονισμένος, Νεοθηκτος.
†Νεακρᾶς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νεόκρας.
Νεαλδής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ν. ἄλδω]. ὁ νεωστὶ φυτρώσας (αὐξήσας), Νεαύξητος, νεοβλάστητος.
Νεαλής [νέος, ἅλες], έος (ὁ, ἡ). νεοαλατισμένος, ἐγκαιρόπαστος, ἡ (κατ' ἄλλ. ἐτμλγ.) =Νεάλωτος· (ἐπμ.) πρόσφατος· (ἐν γέν.) νεαρός· (συνκδχ.) ἀκμαῖος, ῥωμαλέος κτλ., ἢ· πρωτόπειρος, ἀσυνείθιςος.
Νεάλωτος (ὁ, ἡ), [ν. ἁλίσκω]. ὁ νεωστὶ πιασθείς.

Νεάμελκτος (ὁ, ἡ). [ν. ἀμέλγω]. ὁ νεωςὶ (πρὸ ὀλίγου) ἀρμεχθείς.
Νεάν, ᾶνος (ὁ), Π. ἀντὶ Νέος, νεάζων.
Νέανδρος (ὁ, ἡ), Π. νέῳ ἀνδρὸς ἴδιος. »Ἀλκὴ—,« Λυκ.
;Νεανεία (ἡ), =Νεανιεία.
Νεανθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ἢ ἐκ νέου (;) ἀνθήσας.
Νεανίας [νεάν], ου (ὁ), =Νέος, παλληκάρι· (συνκδχ. καὶ ἐπιθ.) =Νεανικός, ἀκμαῖος, ῥωμαλέος κτλ., ἢ· θρασύς, ἰταμός, ὁρμητικὸς κτλ. »Δώσεις σὺ τούτων δίκην ἡμῖν ἅπασι, κεἰ σφόδρ' εἶ νεανίας,« Ἀρςφ. »Ἄρτος—,« Ἀρςφ., ὁ μέγας ἢ πρόσφατος.
Νεανιεία (ἡ) καὶ
Νεανίευμα (τὸ). ἔργον νεανίου, πρᾶξις τολμηρὰ ἢ ἀπροβούλευτος, παλληκαριὰ ἢ σερπετιά, [ἐκ τοῦ
Νεανιεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι ἢ Φέρομαι ὡς νεανίας· πράττω ἢ ὁμιλῶ μὲ ζωηρότητα (θρασύτητα, μεγαλαυχίαν κτλ.) νεανίου. »Τῶν νεανιευομένων εἰς τοὺς πολίτας,« Ἰσκρ.
Νεανίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ἢ Δείχνω ὅτι εἶμαι νέος, Νεάζω. »Νεανίζοντι τῷ πάθει,« Πλ., νεαρῷ, ἀκμάζοντι.
Νεανικός, ή, όν. Νέου (Νεανίου) ἴδιος, (κοιν.) παλληκαρήσιος· (ἐπμ.) ἀκμαῖος, ζωηρός, θαῤῥαλέος· (ἐπὶ κακοῦ) θρασύς, παράτολμος· (ἐπὶ πραγμ.) μεγάλος, γιερός, δυνατὸς κτλ. »Βροντὴ νεανική,« Ἀρςτ. »Ὑποτίθει εἰς λοπάδα νεανικήν,« (Ἀλεξ παρ') Ἀθ.
Νεανικῶς, ἐπίρ. Ὡς νέος, μὲ τόλμην (ζωηρότητα κτλ.)· γιερά, δυνατά, παλληκαρήσια. »Κάτοπτε δῆμε νεανικῶς,« Ἀρςφ.
Νεανιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, =Νεανιεύομαι.
Νεᾶνις [νεάν], ιδος (ἡ). νέα κόρη, (κοιν.) κοπέλλα.
Νεανισκάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νεανίσκος.
Νεανίσκευμα (τὸ). πρᾶξις (κάμωμα) νεανίσκου, νεανίευμα, [ἐκ τοῦ
Νεανισκεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (ἀκόμη) νεανίσκος. ‖. (συχνότ. μσ.) φέρομαι ὡς τοιοῦτος, νεανιεύομαι. (ἐνίοτε) ἀνήκω εἰς τὴν τάξιν τῶν νεανίσκων.
Νεανίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Νεανίας, παλληκαράκι· (συνκδχ.) τολμηρὸς κτλ., (κοιν.) σερπετὸς ὡς ἂν νέος. (ἐνίοτε) νέος ὑπηρέτης, (κοιν.) κοπέλλι. »Τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου,« Λκ.
;Νέανσις, εως (ἡ), =Νέασις.
Νέαξ, ακος (ὁ), Π. ἀντὶ Νεανίας.
Νεαοιδός (ὁ, ἡ), Π. τραγῳδιστὴς ἢ τραγῳδίστρια πρωτόπειρος ἀκόμη.
;Νεάπολις, εως (ἡ). (ὀρθότ. διῃρημ.) Νέα πόλις, (ἰθ.
;Νεαπολίτης, ου (ὁ). κάτοικος (πολίτης) νέας πόλεως, (παρβλ.) Νεοπολίτης.
Νεαροηχής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτελῶν νεαρὸν (νεοφανῆ, ἀσυνείθιςον) ἦχον. »Λέξις—,« Φλςρ.
Νεαροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ γένῃ νεαρόν, ἀναψύχω, ἀνανεόνω. »Τοῖς ὄνυξιν ἀναξάναντες νεαροποιήσομεν τὸ ἕλκος,« Ὀρειβ.

Νεαροπρεπής, έος (ὁ, ἡ), =Νεοπρεπής, καινοφανής.
Νεαρός, ά, όν, (καὶ ἐπίρ.) -αρῶς. Ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) γενόμενος, ὅλως διόλου νέος, νωπός, τρυφερός, πρόσφατος.
†Νεαροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τι νεαρὸν ἢ νεωστί.
Νέαρχος (ὁ), =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ναύαρχος.
†Νεαρῳδός (ὁ, ἡ). Ἐπγρφ. =Νεοῳδός.
Νεαρῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον νεαρὸν (νεανικόν).
Νέας, Π. ἀντὶ Ναῦς, αἰτ. πλθ. τοῦ Ναῦς.
†Νεάσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπαιτῶν νέασιν, (ἰθ. ‖. οὐσ.) Νεάσιμον (ἐνν. χωρίον), =Νεά.
Νέασις, εως (ἡ) καὶ
Νεασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Νεάω, ὄργωμα νέας γῆς.
†Νεασπάτωτος (ὁ, ἡ), [ν. σπατέω], Βοιωτ. ἀντὶ Νεοκάττυτος.
Νέαται, Π. ἀντὶ Νενέαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ναίω.
Νεατὴ καὶ Νεατίς, ίδος (ἡ), (ἐνν. γῆ) =Νεά, (Γαλλ.) **jachère**, [ἐκ τοῦ
Νεατός [νεάω], ή, όν. (ἀγρὸς) Ἀφημένος πρὸς καιρὸν ἀργὸς (χέρσος, ἀγεώργητος). ‖. (οὐσ. ἀρσ.) τὸ πρῶτον ὄργωμα τῆς νέας (χέρσου) γῆς, καὶ ὁ καιρὸς καθ' ὃν συνήθως ὀργόνουν τὰς τοιαύτας γαίας.
Νέατος [νέος], η, ον, Π. ἔσχατος, κατώτατος, ὁλοακρινός, τελευταῖος. ‖. (οὐσ.) Νεάτη καὶ (συναιρ.) Νήτη (ἐν. χορδή), ἡ κατωτάτη τοῦ τριγόρδου.
Νεαύξητος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ αὐξήσας, (ἴδε) Νεαλδής.
Νεάω-ῶ, Μ. άσω. Ὀργόνω νεὰν (ἀφεθεῖσαν πρὸς καιρὸν χέρσον) γῆν, =Νεοπειέω.
†Νέβραξ, ακος (ὁ), (Γλσ.) ὁ μεγαλώσας ἤδη ἀρκετὰ (μεγαλούτσικος) νεβρὸς (ἐλάφου ἢ ὁποιουδήποτε ζώου).
Νέβρειος (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς νεβρόν.
Νεβρῆ (ἡ), (ἐνν. δορά), =Νεβρίς.
Νεβρίας, ου (ὁ). ὅμοιος (κυρ. κατὰ τὰ ςίγματα τοῦ δέρμ.) μὲ νεβρόν.
Νεβρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νεβρὸς ἢ τοῦ Νεβρίς.
Νεβριδόπεπλος καὶ
Νεβριδόστολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν (στολισμένος μὲ) νεβρίδα.
Νεβρίζω, Μ. ίσω. Φορῶ (ὡς πανηγυριςὴς τοῦ Βάκχου) νεβρίδα.
Νεβρίς, ίδος (ἡ). δέρμα νεβροῦ (τὸ ἐφόρουν συνήθως οἱ Βακχεύοντες).
Νεβρισμός (ὁ), [νεβρίζω]. τὸ νὰ φορῇ τις νεβρίδα πρὸς πανηγυρισμὸν τοῦ Βάκχου.
Νεβρίτης, ου (ὁ). (λίθος) κατάστικτος ὥσπερ τὸ δέρμα τοῦ νεβροῦ, συγχ. τῷ Νευρίτης.
;Νεβρόγονος (ὁ, ἡ), Π. [ν. γίνομαι]. καμωμένος ἀπὸ δέρμα ἢ κόκκαλον νεβροῦ.
Νεβροκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) νεβρούς, Νεβροφόνος.
Νεβρός (ὁ καὶ ἡ), [νεαρός;]. ἐλαφάκι, ἐλαφόπουλον· (ἐν γέν.) κάθε νέον (νεογέννητον) ζῶον
Νεβροτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τεκοῦσα νεβρόν.
Νεβροφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος (ὁμοιάζων) ὡς ἂν νεβρός.
Νεβροφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων νεβρούς (ἐπιθ. τοῦ πυγάργου ἀετοῦ).
Νεβροχαρής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ν. χαίρω]. ὁ ἀγαπῶν τοὺς νεβρούς, (ἄλλ. γρφ. Νευροχαρής).

Νεβροχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ἀντὶ χιτῶνος νεβρίδα.
Νεβρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς νεβρόν.
Νεβρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ νεβρόν.
Νέες, Π. ἀντὶ Νῆες, ὀνμ. καὶ
Νέεσσι, Π. ἀντὶ Ναυσί, δοτ. πλθ. τοῦ Ναῦς.
Νεη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Νέα, (ἐνν. σελήνη) ἡ πρωτοφανής.
Νέηαι, Ἰων. ἀντὶ Νέῃ, β'. ἐν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Νέομαι.
Νεηγενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεογενής.
Νεηθαλής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεοθαλής.
Νεήκης, εος (ὁ, ἡ), Π. [ν. ἀκή] καὶ
Νεηκονής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεωστὶ ἀκονισμένος, νεόθηκτος.
†Νεηλαία (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Νεολαία.
†Νεηλάτης [ναῦς, ἐλαύνω], ου (ὁ). κωπηλάτης ἢ κυβερνήτης νεώς.
Νεήλατος (ὁ, ἡ), [νέος, ἐλαύνω]. ὁ νεωςὶ ἀλεσμένος ἢ ζυμωμένος, νωπός, πρόσφατος. (εἰς τὸ πλθ.) »Νεήλατα,« Δμ., εἶδ. ζυμαρικῶν.
Νεηλεγής [νέον, λέχος], έος (ὁ, ἡ), Π. νεόγαμος.
Νεηλιφής, έος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ἀλειμμένος. »Οἰκία—,« Ἀρςτ.
Νέηλυς, υδος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ἐλθών.
Νεήμελκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεάμελκτος.
Νεανίης, εω (ὁ), Π. ἀντὶ Νεανίας.
Νεῆνις, ιδος (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Νεᾶνις.
Νεηνίσκος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Νεανίσκος.
Νεήτομος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεότομος.
Νεήφατος (ὁ, ἡ), Μ. =Νεόφατος
Νεῖ, ἐπίρ. Βοιωτ. ἀντὶ Νή.
Νεῖαι, Π. ἀντὶ Νέαι, β'. ἐν. πρσ. τοῦ Νέομαι.
Νείαιρα καὶ (Ἰων.) Νειαίρη, ης (ἡ), Π. [νέος]. ἡ κατωτάτη· ἡ ὁλοϋστερινή, ἡ τελευταία. »Νειαίρη (μετὰ ἢ χωρ. τοῦ) γαστήρ,« Ὅμ., Εὐρ., ἡ κάτω κοιλία, τὸ ὑπογάστριον.
Νειάτιος (ὁ, ἡ), Π. (μτγν.) ἀντὶ Νείατος.
Νειατόθεν, ἐπίρ. Π. (μτγν.) ἀντὶ Νειόθεν, [ἐκ τοῦ
Νείατος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Νέατος.
Νεικείω (παρτ. Νεικέεσκον ἀντὶ Ἐνείκεον). Π. ἀντὶ Νεικέω.
†Νεικέσσιος (ὁ, ἡ), Γλσ. [νεῖκος], ἐχθρὸς ἢ ἐχθρικός.
Νεικεστήρ (ὁ), Π. ἐπιτιμητής· φιλόνεικος· φιλοκατήγορος, [ἐκ τοῦ
Νεικέω-ῶ [νεῖκος], Μ. έσω καὶ έσσω, Π. (μὲ δοτ.) ἐρίζω, φιλονεικῶ, (κοιν.) μαλόνω, (μτβτ. μὲ αἰτ.) ἐρεθίζω μὲ πειραστικοὺς λόγους, καθάπτομαι, γλευάζω, ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω· (σπν.) δικάζω κατακρίνω.
Νείκη (ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ
Νεῖκος [ἐνέκω], εος-ους (τὸ). ἔρις, φιλονεικία, λογομαχία· διαφορά, χρισολογία· πόλεμος, μάχη. »Ὅτε μοι πρὸς Κορχηδονίους νεῖκος συνῆπτο,« Ἡρ.
Νειλαγαθία (τὰ), εἶδ. καρποῦ γινομένου παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου.
Νειλογενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννώμενος ἢ γινόμενος ἐν τῷ Νείλῳ.
Νειλοθερής, έος (ὁ, ἡ), Π. [Νεῖλος, θέρω]. ζεσταμένος (ἡλιοκαϋμένος) εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου, (κατὰ μίμ. τοῦ Ἡλιοθε-

ρής). »Παρειὰ—,« Αἰσχλ.
Νειλομέτριον (τὸ). τὸ μέτρον (στήλη τις σημειωμένη μὲ γραμμὰς) διὰ τοῦ ὁπ. ἐμετροῦσαν (ἢ μετροῦν ἔτι ἢ σήμερον) τοὺς βαθμοὺς τῆς αὐξήσεως τοῦ Νείλου.
Νειλόρυτος καὶ Νειλόρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ποτιζόμενος (περιῤῥεόμενος) ἀπὸ τὰ ῥεῖθρα τοῦ Νείλου.
Νειλοσκοπεῖον (τὸ), =Νειλομέτριον.
Νεῖμα, Π. ἀντὶ Ἔνειμα, ἀόρ. ά καὶ
Νεῖμον, Π. ἀντὶ Ἔνειμον. ἀόρ. β'. τοῦ Νέμω.
Νεῖν, ἀπαρ. τοῦ Νέω (πλέω).
Νειόθεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Νεόθεν, ἐκ βάθους. »Ἀνεςονάχιζε.. νειόθεν ἐκ κραδίης,« Ἰλ. Κ. 2) ἐκ νέου, (Ἐπγρ.)
Νειόθι, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Νεόθι, ἐν τῷ βάθει. (μὲ γεν.) »Μάλα νειόθι λίμνης,« Ἰλ. Φ., (καὶ χ. πτ.) »Δάκε θυμὸν νειόθει,« Ἡσ., τὸν ἔγγιξε κατάκαρδα.
Νειοκόρος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Νεωκόρος.
Νείομαι, Π. ἀντὶ Νέομαι.
Νεῖον, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Νέον, νεωστί, πρὸ ὀλίγου, (ἴδε Νέος).
Νειοποιέω-ῶ [νειός, ποιέω], Μ. ήσω. Ὀργόνω (κοιν. Κάμνω, Προετοιμάζω σπείρων μὲ ὄσπρια) τὸ ἀφεθὲν πρὸς καιρὸν χέρσον χωράφι.
Νειόπωλος (ὁ), Π. (ἀδκμ.) νέος πῶλος (οὐρανός).
Νεῖος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Νέος.
Νειός, οῦ (ἡ), =Νεά, γῆ ἡ ὁπ. ὀργόνεται καὶ ἀφίνεται πρὸς καιρὸν ἄσπαρτος· τὸ δὲ τελευταῖον ἔτος σπείρεται μόνον μὲ ὄσπρια ἵνα προετοιμασθῇ. »Ταχὺ δὲ ἐκκαρπίζεται τὰ ἐδάφη ὁ ἐρέβινθος· διὸ ἢ μόνον οὐ ποιεῖ νεὸν (νειόν),« Θφρ.
Νειότατος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Νεώτατος. ἔσχατος, κατώτατος. ‖. (τὸ οὐδ.) Νειότατον, ἐπίρ. Ἐσχάτως· κατωτάτω.
Νειοτομεύς, έως (ὁ), Π. ὁ τέμνων (διατέμνων) τὴν νειόν.
Νεῖρα ης, (ἡ), Π. ἀντὶ Νείαιρα, τὸ ὑπογάστριον. (καταχρ.) ἡ καρδία. »Ἔρως αἱματολοιχὴς νείρῃ (ἄλλ. γρφ. νείρει) τρέφεται,« Αἰσχλ.
;Νειρίτης, ου (ὁ), =Νηρίτης.
†Νειρὸς [νέος, νεαρός], ά, όν, =Νείατος, κατώτατος, ἔσχατος.
Νείσσομαι, Μ. νείσομαι, Π. =Νίσσομαι.
Νεῖται, Π. ἀντὶ Νέεται.
†Νείφω, Μ. νείψω ἢ νέψω, =Νίφω.
Νεκάς, άδος (ἡ), Π. [νέκυς]. σωρὸς νεκρῶν, (καταχρ. ἐν γέν.) ἀντὶ Σειρά, (Γαλλ.) **rangée**.
Νεκράγγελος (ὁ). ἄγγελος τῶν νεκρῶν.
Νεκραγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ ἢ Συνοδεύω τοὺς νεκροὺς ὡς-
Νεκραγωγός (ὁ, ἡ), [ν. ἄγω]. ὁ μεταφέρων (κουβαλῶν) τοὺς νεκροὺς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
[illegible] (ἡ). ἡ ἀκαθαρσία τῶν νεκρῶν.
Νεκρεγερσία καὶ Νεκρέγερσις, εως (ἡ). ἔγερσις νεκροῦ ἢ τῶν νεκρῶν, (κοιν.) νεκρανάστασις.
Νεκρεγέρτης, ου (ὁ). ὁ ἐγείρων τοὺς νεκρούς.
†Νεκρεῖα (ἡ), =[illegible]
Νεκρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ νεκρόν, νεκροῦ ἴδιος.

Νεκρικῶς, ἐπίῤ. Ὡς ἂν νεκρός.
Νεκριμαῖος, α, ον, = Θνησιμαῖος.
Νεκροβαρής, έος (ὁ, ἡ), Π. φορτωμένος νεκρούς.
Νεκροβόρος (ὁ, ἡ). ὁ κατατρώγων (καταναλίσκων) τὰ σώματα τῶν νεκρῶν, ἤ· τρεφόμενος μὲ πτώματα.
Νεκροδέγμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος (περιλαμβάνων) ἐντὸς αὐτοῦ τοὺς νεκρούς.
Νεκροδερκής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ν. δέρκομαι]. ὁ ἔχων ὄψιν νεκροῦ.
Νεκροδόκος (ὁ, ἡ), = Νεκροδέγμων.
Νεκροδοχεῖον (τό). μέρος πρὸς ὑποδοχὴν νεκρῶν, τόπος διὰ τοὺς νεκρούς.
Νεκροδόχος (ὁ, ἡ), = Νεκροδέγμων.
Νεκροειδής, έος (ὁ, ἡ), = Νεκρώδης.
Νεκρόζωος (ὁ, ἡ). νεκρὸς ζωὸς (ζωντανός), οὔτε ζῶν οὔτε νεκρός, μισαποθαμένος.
Νεκροθάπτης, ου (ὁ). ὁ θάπτων τοὺς νεκρούς.
Νεκροθήκη (ἡ). θήκη νεκροῦ, τάφος· κιβώριον· ὑδρία.
Νεκροκαύστης, ου (ὁ). ὁ καίων τοὺς νεκρούς.
Νεκροκομέω-ῶ, Ν. ήσω. Διευθετῶ σῶμα νεκροῦ ὡς –
Νεκροκόμος (ὁ, ἡ). ὁ διευθετῶν πρὸς κηδείαν τὸν νεκρόν.
Νεκροκορίνθια (τά). (ὠνομάζοντο εἰς Ῥώμην) τὰ ἐκ τῶν ἀρχαίων τάφων τῆς Κορίνθου ἀνορυσσόμενα πήλινα ἀγγεῖα.
Νεκροκόσμος (ὁ, ἡ). ὁ κοσμῶν (στολίζων, ἑτοιμάζων) πρὸς ἐνταφιασμὸν τοὺς νεκρούς, (διορθ. Νεκροκόμος).
Νεκρολατρεία (ἡ). τὸ πρὸς τοὺς νεκροὺς ἢ πρὸς τὸν νεκρὸν ἀποδιδόμενον θρησκευτικὸν σέβας.
Νεκρομαντεία (ἡ). ἡ ὑποτιθεμένη τέχνη τοῦ νὰ ἀνακαλῇ τις δι' ἐξορκισμῶν καὶ τελετῶν τὰ πνεύματα τῶν νεκρῶν ἵνα πληροφορηθῇ παρ' αὐτῶν τὰ μέλλοντα.
Νεκρομαντεῖον (τό). μέρος ὅπου ἐγίνοντο νεκρομαντεῖαι.
Νεκρομαντικός, ή, όν. Νεκρομάντεως ἴδιος.
Νεκρόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μετερχόμενος (ἐπαγγελλόμενος) τὴν νεκρομαντείαν.
;Νεκρονώμης, ου (ὁ), Π. [ν. νωμάω]. νεκροθάπτης.
Νεκροπέρνας, ου (ὁ), Π [ν. πέρνημι]. ὁ πωλῶν σώματα νεκρῶν.
Νεκροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Νεκρόνω.
Νεκροποιός (ὁ, ἡ). νεκρώσεως πρόξενος.
Νεκροπομπός (ὁ, ἡ). ὁ παραπέμπων (συνοδεύων) εἰς τὸν ᾅδην τοὺς νεκροὺς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
Νεκροπορθμεύς, έως (ὁ). ὁ διαπορθμεύων τοὺς νεκρούς.
Νεκροπράτης, ου (ὁ), = Νεκροπώλης.
Νεκροπρεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς νεκρόν, νεκροῦ ἴδιος.
Νεκροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλήσας νεκρὸν ἢ πωλῶν σώματα νεκρῶν.
Νεκρορύκτης, ου (ὁ). ὁ ἀνορύσσων (ξεχώνων) τοὺς νεκρούς.
Νεκρός [νέκυς], ά ἢ ός, όν. Ἀποθαμένος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) σῶμα (λείψανον) νεκροῦ, πτῶμα.
Νεκροστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταφέρω (Κουβαλῶ) νεκρὸν ἢ τοὺς νεκροὺς ὡς –
Νεκροστόλος (ὁ, ἡ). ὁ στέλλων (σαβανόνων ἢ κουβαλῶν) τοὺς νεκρούς.
Νεκροσυλία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ νεκροσύλου.
Νεκρόσυλος (ὁ, ἡ). ὁ συλῶν (γυμνόνων) τοὺς νεκρούς, τυμβωρύχος.
Νεκρόταγος (ὁ), Π. [ν. ταγός]. ἄρχων (βασιλεύς) τῶν νεκρῶν.
Νεκρότατος, η, ον, Κωμ. ὑπερθ. τοῦ Νεκρός.
Νεκροταφέω-ῶ, Μ. ήσω. Θάπτω νεκρὸν ἢ ὡς νεκρόν.
†Νεκροταφεῖον (τό). τὸ μέρος ὅπου θάπτουν τοὺς νεκρούς.
Νεκροτάφια (τά). τὰ σάβανα καὶ λοιπὰ χρήσιμα πρὸς ταφὴν νεκροῦ.
Νεκροτάφος (ὁ, ἡ), = Νεκροθάπτης.
Νεκρότερος, α, ον, Κωμ. ὑπερθ. τοῦ Νεκρός.
Νεκρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ νεκροῦ.
Νεκροτοκέω-ῶ Μ. ήσω. Γεννῶ νεκρὸν τέκνον.
Νεκροτόκιον (τό). τὸ γεννηθὲν νεκρὸν βρέφος (ἀνθρ. ἢ ζ.).
Νεκροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι –
Νεκροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) πτώματα.
Νεκροφανής, έος (ὁ, ἡ). νεκρῷ ὅμοιος, νεκρὸς τὸ φαινόμενον.
Νεκροφανῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει νεκροῦ, ὡς ἂν νεκρός.
Νεκροφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύσας νεκρὸν (διότι ἐνόμιζεν αὐτὸν ζῶντα;) (Γργ. Ἐπγρ. 197).
Νεκροφορεῖον (τό). φορεῖον διὰ τοὺς νεκρούς, ξυλοκρέββατον, [ἐκ τοῦ
Νεκροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) νεκρὸν ἢ τοὺς νεκρούς, [ἐκ τοῦ
Νεκροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) εἰς τὸν τάφον τοὺς νεκροὺς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
Νεκρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φρονήματα νεκροῦ, νεκρὸς τὸ φρόνημα.
Νεκροφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). φύλαξ νεκροῦ.
Νεκρόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα (ὄψιν) νεκροῦ.
Νεκρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφίνω τινὰ νεκρὸν ἢ ὡσὰν νεκρόν, νεκρόνω, ἀποναρκόνω· (μτνμ.) καταδαμάζω διὰ σκληραγωγίας.
Νεκρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (ὄψιν) νεκροῦ, (κοιν.) ὁμοιάζων λείψανον, (Γαλλ.) cadavereux.
Νεκρών, ῶνος (ὁ), = Νεκροταφεῖον.
Νεκρώσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς νεκρόν, νεκρικός. 2) = Νεκριμαῖος. 3) θανατηφόρος.
Νέκρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νεκρόω, νάρκωσις, νέκρωμα.
Νεκρωτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ νεκρόνειν, νεκρώσεως πρόξενος.
Νέκταρ, αρος (τό). (κατὰ τὴν μυθολογ.) τὸ ποτὸν τῶν θεῶν· (μτνμ.) ὁ ἐκλεκτότερος οἶνος καὶ κάθε εὐῶδες καὶ ἡδονικὸν ποτόν· (ἰδιωνυμ.) εἶδ. μύρου.
Νεκτάρεος, η, ον. Εὐώδης (Γλυκὺς κτλ.) ὡσὰν τὸ νέκταρ, (ἐν γέν.) θεῖος. » Νεκταρέου στόματος, « Ἀπλλν. (καὶ ἀντὶ ἐπιῤῥ.) » Νεκτάρεον μείδησεν, « αὐτ.
Νεκτάριον (τό), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἑλένιον.

Νεκταρίτης, ου (ὁ). (οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ τὸ φυτὸν νεκτάριον.
Νεκταροσταγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ στάζων νέκταρ, γλυκύτατος.
Νεκταρόχυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χυμὸν νέκταρος.
Νεκταρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γεῦσιν νέκταρος, γλυκὺς ὡς ἂν τὸ νέκταρ.
Νεκυάμβατος (ὁ, ἡ), Π. [νέκυς, ἀμβαίνω]. ὅπου ἐμβαίνουν οἱ νεκροί.
Νεκύδαλος (ὁ), [νέκυς]. ἡ ἐντὸς τοῦ βάμβυκος κάμπη πρὶν μεταμορφωθῇ εἰς χρυσαλίδα.
†Νεκυδόν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νεκυηδόν.
Νεκυηγός (ὁ ἡ), Π. ἀντὶ Νεκραγωγός.
Νεκυηδόν, ἐπίῤ. Π. ἐν εἴδει νέκυος (νεκροῦ).
Νεκυηπόλος (ὁ, ἡ). Π. [νέκυς, πολέω]. ὁ περὶ τοὺς νεκροὺς περιπολῶν ἢ ὑπὸ νεκρῶν περιστοιχούμενος. » Αἶσα —, « Μανέθ., ὁ θάνατος.
Νεκυία (ἡ). ἡ περὶ νεκρῶν πραγματεία. 2) ἡ (ἄλλ.) Νεκρομαντεία καὶ ἡ πρὸς τοῦτο γινομένη θυσία.
Νεκυϊσμός (ὁ), Π. (ἀδκμ.) ἀντὶ Νεκρομαντεία.
Νεκυολόγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συλλέγων περὶ ἑαυτὸν τοὺς νεκρούς.
Νεκυομαντεία, Νεκυομαντεῖον, Νεκυομαντικός, Νεκυόμαντις, = Νεκρομαντεία κτλ.
Νεκυοπομπός (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεκροπομπός.
Νεκυοσσόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων (ἀνεγείρων) τοὺς νεκρούς.
Νεκυοστόλος (ὁ, ἡ), Π. = Νεκροστόλος, Νεκραγωγός. ‖. (οὐσ.) = Νεκροφορεῖον.
Νεκυοφάγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεκροφάγος.
Νέκυς [†νέκω], υος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεκρός, (ὅθ.
Νεκύσιος (ὁ, ἡ), = Νεκρικός. ‖. (οὐσ.) Νεκύσια (τά), (ἐνν. ἱερά) τὰ τελούμενα πρὸς τιμὴν τῶν τεθνεώτων.
Νεκυσσόος (ὁ, ἡ), Π. = Νεκυοσσόος.
† Νεκυώριον καὶ Νεκύωρον (τό), Γλσ. = Νεκρομαντεῖον.
(Νέκω), ἄχρ. θεματ. (διασωθὲν εἰς τὸ Λτ. neco), ἐξ οὗ Νέκυς, Νεκρός, Νεῖκος κτλ.
Νέμεα (τά). οἱ εἰς τὴν Νεμέαν τῆς Ἀργολ. πανηγυριζόμενοι ἀγῶνες.
Νεμεαῖος, α, ον. Ὁ ἐν τῇ Νεμέᾳ ἢ ἐκ τῆς Νεμέας.
Νεμεάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Νεμεαία.
Νεμέθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Νέμω.
Νεμειαῖος, α, ον, Π. ἀντὶ Νεμεαῖος.
Νεμειάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Νεμεαῖος.
Νεμείη (ἡ), Π. ἀντὶ Νεμαία.
Νεμεονίκης, ου (ὁ). ὁ νικήσας εἰς τὰ Νέμεα.
Νέμεος, α, ον, Π. = Νεμεαῖος.
Νεμεσάω-ῶ (ζ πθ. ἢ αὐτπθ.) άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι. (μὲ δοτ. ἢ ἐλλ. αἰτ. ἢ ἀπαρ.) Αἰσθάνομαι νέμεσιν διά τι ἢ κατά τινος, ἀγανακτῶ· μὲ κακοφαίνεται, πεισμόνω· παραξενεύομαι· βλέπω μὲ κακὸν 'μμάτι, ζηλεύω· (μτ.) συστέλλομαι, ἐντρέπομαι, δὲν τολμῶ νά. » Νεμεσσᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν ἄντα σέθεν, « Ὀδ. Δ. » Νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδὲν κλαίειν, ὅς κε θάνῃσι βροτῶν, « αὐτ., δὲν μὲ φαίνεται παράξενον (ἀνάρμοσον), δὲν τὸ κατηγορῶ. (ζ αἰτ. ἐλλ.)

» Ζεὺς μάλιστα νεμεσσᾶται κακὰ ἔργα, « Ὀδ. Ζ. (καὶ γ. πτ.) » Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα, « Θκρ. (καὶ πθ.) » Παράδειγμα τοῖς ἄλλοις ἀκριβείας ἐξενεγκεῖν φιλοτιμούμενος, ἐνεμεσήθη, « Πλ., ἐφθονήθη ἀπὸ τὴν τύχην (ἀπὸ τὴν Νέμεσιν).
Νεμέσεια (τά), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Νεμέσεως καὶ τῶν ἀποθανόντων.
Νεμεσεῖον (τό). ναὸς τῆς Νεμέσεως.
Νεμεσήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. θυμώδης ἢ θυμούμενος (ἀγανακτισμένος)· (ἐπὶ πραγμ.) = Νεμεσητός.
Νεμεσητέος, α, ον, θετ. τοῦ Νεμεσάω.
Νεμεσητής, οῦ (ὁ). ὁ νεμεσῶν (ἀγανακτῶν ἐπὶ τοῖς κακοῖς), ἐκδικητὴς τῶν ἀναξιοπαθούντων.
Νεμεσητικός, ή, όν. Ἐπιῤῥεπὴς πρὸς νέμεσιν, μὴ ὑποφέρων νὰ βλέπῃ παρ' ἀξίαν εὐτυχοῦντας ἢ δυστυχοῦντας.
Νεμεσητός, ή, όν. Νεμέσεως (Μομφῆς ἢ Ἀγανακτήσεως) ἄξιος· ἐπίφθονος· ἐπίμεμπτος, μισητός· (ἐνίοτε) παράξενος, δύσκολος. (κυρ. εἰς τὸ οὐδ.) πᾶν ὅ,τι φέρει θυμὸν (ἀγανάκτησιν). » Οὔ τοι νεμεσητόν, ἀλύοντα γεμερίῳ λύπᾳ, καὶ παράνουν θροεῖν, « Σοφ. » Τὸ νεμεσητὸν ἀποτροπιαζόμενος, « Λξ., ἀντὶ τὴν Νέμεσιν.
Νεμεσητῶς, ἐπίῤ. Νεμέσεως ἀξίως, ἐπιφθόνως, ἐπιμέμπτως κτλ.
Νεμεσίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. ἀντὶ Νεμεσάω, [ἐκ τοῦ
Νέμεσις [νέμω], εως (ἡ). ἀγανάκτησις τὴν ὁπ. αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος (κατὰ δὲ τοὺς παλ. καὶ ὁ θεός) κατὰ τῶν παρ' ἀξίαν εὐτυχούντων ἢ μὴ μετριοφρονούντων εἰς τὰς εὐτυχίας των, (ὅθ. προσωποπ.) ἡ θεία δίκη ἡ τιμωροῦσα τοὺς τοιούτους (ζ ἐν γέν.) ἐξισάζουσα τὰς εὐτυχίας μὲ δυστυχίας. » Τὴν τοῦ κατορθώματος νέμεσιν εἰς ἕτερον καιρὸν ἡ τύχη ὑπερβαλλομένη, « Πλ. » Τὰ κατ' αὐτὸν μετρίως ἐπράχθη, καὶ οὐχ ὡς ἂν κινῆσαι Θεοῦ τε καὶ ἀνθρώπων νέμεσιν, « Σν. (Π.) ἀντικείμενον νεμέσεως (μομφῆς, ἀγανακτήσεως), ἡ· φόβος διὰ τὴν νέμεσιν, αἴσθημα αἰδοῦς (φιλοτιμίας). » Οὐ νέμεσις, « Ὅμ., δὲν εἶνε παράξενον (κατηγορημένον κτλ.). » Οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακόν, « αὐτ. » Ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν, « Ἰλ. Ν.
Νεμεσσατός, ά, όν, Δ. ἀντὶ Νεμεσσητός.
Νεμεσσάω-ῶ, Π. ἀντὶ Νεμεσάω.
Νεμεσσητός, ή, όν, Π. ἀντὶ Νεμεσητός.
Νέμεσσις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Νέμεσις.
Νεμέτης, ου καὶ
Νεμέτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Νεμητής.
Νέμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νέμω, διανομή, μοίρασμα, ἢ 2) = Βόσκησις, Νομή (κυρ. καὶ μτνμ.).
Νεμητής, οῦ (ὁ). ὁ νέμων (διανέμων) ἑκάστῳ τὸ ἴσον.
Νεμητός, ή, όν. Ὁ κατὰ νέμησιν (διανομήν), μοιραστός.
Νέμος, εος-ους (τό). τόπος (σύνδενδρος) διὰ βοσκήν, (ἐν γέν.) δάσος, ἄλσος, [ἐκ τοῦ
Νέμω [συγγ. τῷ Νέω, Ναίω], Μ. νεμῶ ζ νεμήσω (ἀόρ. Ἔνειμα καὶ μτ. Ἐνεμάμην καὶ [σπντ.] Ἐνεμησάμην, πρκ. Νενέμηκα ζ πθ. Νενέμημαι, ἀόρ. πθ. Ἐνεμήθην καὶ Ἐνεμέθην, καὶ τὸ θετ. Νεμητέον). Δίδω εἰς καθένα μέρος ἢ τὸ ἀνῆκον μέρος ἀπό τινος, μοιράζω, διανέμω· (ἐν γέν.) παρέχω, ἀπονέμω. » Ζεὺς αὐτὸς νέμει ὄλβον ἀνθρώποισιν, ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ, « Ὀδ. Ζ. » Θεῶν τὰ ἴσα νεμόντων, » Ἡρ., (φρσ.) ἂν δώσῃ ὁ θεός. » Σῖτον (» Κλῆρον) νέμειν, « Ὅμ. » Νέμειν τὸ πλεῖστον ἡμέρας τινί, « Ἀρστ. » Νέμειν αἵρεσιν, « Σοφ. » Μηδὲν ῥαθυμίᾳ νέμειν, « Ἡρωδ. » Νέμειν τινὶ τὰ κράτιστα (τὰ μέγιστα), « Λξ., ἔχειν εἰς μεγίστην ὑπόληψιν. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Πυρὶ ταύτας (τὰς πόλεις) νείμαντες, « Ἡρ., παραδόντες. (ζ μσ.) » Νέμεται πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν πατρῴαν οὐσίαν, « Λδ. (καὶ πθ.) » Τὸ ἐπ' ἡμέων οὕτω ἀκίβδηλον ἐὸν νέμεται ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας, « Ἡρ. 2) βόσκω (ζ μσ.) βόσκομαι, (μτνμ.) κατατρώγω. » Μῆλα νέμων κατ' ὤρεα, « Θκρ. » Νέμειν τὰ ὄρη, « Ξεν. (καὶ ἐλλ.) » Οἱ περὶ τὴν λίμνην νέμοντες, « Ἡρ., νομαδικῶς κατοικοῦντες. (καὶ ἀντὶ οὐσ.) » Οἱ νέμοντες, « Λξ., οἱ νομεῖς. (καὶ μτνμ.) » Πυρὶ τὴν πόλιν νείμαντες, « Ἡρ., ἐμπρήσαντες. (καὶ μσ.) » Ταύτην νεμηθεῖσαι τὴν πόαν αἱ ἔλαφοι, « Δσκρ. (καὶ μτνμ.) » Ἐκραγὲν δὲ (τὸ φῦμα), ἐνέμετο πρόσω, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Πυρὶ χθὼν νέμοιτο, « Ἰλ. Β. » Τὸ ὄρος νέμεται αἰξὶ καὶ βουσί, « Ξεν., (ὅθ. 3) (συνκδχ.) κέκτημαι, ἔχω, καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω. κατοικῶ. διοικῶ· ἐξουσιάζω. » Τὸ αὐτὸ ἄστυ νέμων, « Ἀρστ. » Ἡ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνην, « Θκρ. » Γῆς, ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω, « Σοφ. » Ἐπὶ τοῖσι κατεστεῶσι ἔνεμε τὴν πόλιν κοσμέων καλῶς, « Ἡρ. » Οἱ τὴν σύγκλητον βουλὴν νέμοντες, « Ἡρωδ., συγκροτοῦντες. (καὶ μσ.) » Νυμφάων αἳ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται, « Ἰλ. Υ. » Καί οἱ τέμενος τάμον, ὄφρα νέμοιτο, « Ἰλ. Ζ. » Τὰ αὐτῶν νεμόμενοι ἕκαστοι, « Θκ. » Τὰ ἐμπόρια ἃ ἐνέμοντο, « αὐτ. » Οἵ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο, « Ἰλ. Β. (καὶ πθ.) » Τάδε πάντα ὑπὸ βαρβάροισι νέμεται, « Ἡρ. » Πολλὰ τῆς Ἑλλάδος τῷ παλαιῷ τρόπῳ νέμεται, « Θκ. 4) = Νομίζω, ἐκλαμβάνω ὡς. » Σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν, « Σοφ. » Εἰ τήνδ' ἁμαρτίαν νέμεις, « αὐτ. » Νέμειν προστάτην τινά, « Πλάτ., (ἐκλέγειν) καθὼς οἱ μέτοικοι εἰς τὰς Ἀθ. » Τοὺς δούλους ἐν μὲν εἰρήνῃ γεωργεῖν, ἐν πολέμῳ δὲ λοχίζεσθαι, ἡγεμόνα νέμοντας τὸν ἴδιον δεσπότην, « Ἀθ. (καὶ πθ.) » Τῶν τεχνητῶν καὶ ἀθλητῶν τοὺς μὴ νενεμημένους, « Πλδ., τοὺς μὴ κατ' ἐκλογὴν ἐγγεγραμμένους (γενομένους δεκτούς).
Νένασται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Νάσσω ἢ (Π.) τοῦ Ναίω.
Νενέαται, Ἰων. ἀντὶ Νένηνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Νέω (ἐπισωρεύω).
Νένηκα, πρκ. τοῦ Νήθω.
Νενίηλος (ὁ, ἡ), Π. [νένος ἢ νεννός]. μωρός, ἀνόητος· (κατ' ἄλλ.) τυφλός.

Νένιπται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Νίζω ἢ Νίπτω.
Νέννα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Νέννος, θεία.
†Νεννάζω [νεννός], Μ. άσω, (Γλσ.) Ὑβρίζω.
Νέννος (ὁ), [νάννας]. θεῖος (ὅθ. κοιν.) νουνός (ὁ ἀνάδοχος τοῦ βαπτιζομένου).
†Νεννός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νενός.
Νενοθευμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ τρόπον νενοθευμένον, ὄχι γνησίως.
Νενομισμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Κατὰ τὰ νενομισμένα, νομίμως, συνήθως.
Νενός [συγγ. τῷ Νάνος], οῦ (ὁ). μωρός, εὐήθης.
Νένοφα, πρκ. τοῦ Νέφω.
Νένωμαι, πθ. πρκ. τοῦ Νόω, νοέω.
;Νεοαλδής, έος (ὁ, ἡ), = Νεαλδής.
;Νεοάλωτος (ὁ, ἡ), = Νεάλωτος.
Νεοαρδής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ν. ἄρδω], = Νεοπότιστος.
Νεοαυξής, έος καὶ
;Νεοαύξητος (ὁ, ἡ), = Νεαύξητος.
Νεοβδαλτος (ὁ, ἡ), Π. [ν. βδάλλω], = Νεάμελκτος, (συγχ. τῷ
Νεοβλαστής, έος καὶ Νεόβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ βλαστήσας, τρυφερός.
Νεόβλυτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ βλύσας (ἀναβλύσας). » Γάλα —, « (Φιλῆς), τὸ Νεόβδαλτον.
Νεόβορος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου καταφαγωθείς, Νεόβρωτος.
Νεόβουλος (ὁ, ἡ). νέος (νεωστὶ διορισθείς) βουλευτής.
Νεόβροχος (ὁ, ἡ) ὁ νεωστὶ βρεχθεὶς (ποτισθείς).
Νεοβρώς, ῶτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου φαγών.
Νεόβρωτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου καταφαγωθείς.
Νεογάλαξ, ακτος (ὁ, ἡ) ὁ πρὸ ὀλίγου ἀρχίσας νὰ γαλακτοτροφῆται.
Νεογαμής, έος καὶ
Νεόγαμος (ὁ, ἡ). νεοπανδρευμένος, νειόπανδρος, νειόγαμβρος.
Νεογενής, έος καὶ Νεογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) γεννηθεὶς ἢ γενόμενος (;).
;Νεογιλαῖος καὶ †Νεογιλής, έος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ
Νεογιλός, ή, όν, Π. ἀντὶ Νεογνός, (ἐπμ.) = τῷ
Νεογλαγής [ν. γλάξ], έος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου γαλακτοτροφούμενος, νεογέννητος.
Νεογληνος (ὁ, ἡ), Ν. [ν. γλήνη]. ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) ἀναβλέψας τυφλός.
Νεογλυφής, έος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ σκαλισμένος μὲ τὴν γλυφίδα, καινούργιος.
Νεογνός (ὁ, ἡ), (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Νεόγονος, (κυρ. ἐπὶ ζ.) ἀρτίτοκος, νεογέννητος, (ἐν γέν.) νέος, νεαρός.
Νεόγραπτος (φος), ου (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου γραφθεὶς ἢ ζωγραφισθείς.
Νεόγυιος (ὁ, ἡ), Π. [ν. γυῖον]. ὁ ἔχων νέα (νεαρὰ) τὰ μέλη τοῦ σώματος, (ἐν γέν.) νέος, ἀκμαῖος.
†Νεογύνης, ου (ὁ), (Γλσ.). νειόπανδρος.
†Νεοδάμαστος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Νεοδμής.
Νεοδαμώδης [ν. δᾶμος], έος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ καταταχθεὶς εἰς τὸν δῆμον (γενόμενος πολίτης), (οὕτως ὠνομάζοντο εἰς τὴν

Σπάρτ. οἱ ἀπελεύθεροι δοῦλοι, ἄλλοι παρὰ τοὺς Εἵλωτας, ὅσοι εἶχον ἤδη ἀποκτήσει δι' ἀνδραγαθίας δικαιώματά τινα πολιτικά. (ἴδε Ἀθήν. Α', 6).

Νεόδαρτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ γδαρμένος. »Δέρμα —,« Ὅμ.

†Νεόδερος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νεόδορος.

Νεοδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ διδαχθείς· (ἐπὶ δράματ.) ὁ πρὸ ὀλίγου ἢ κατὰ πρῶτον παρασταθεὶς εἰς τὸ θέατρον.

Νεοδμής, ῆτος καὶ Νεόδμητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεωςὶ δαμασθεὶς (ἐμβὰς εἰς τὸν ζυγόν, ὑπανδρευθείς· φονευθείς).

Νεόδμητος καὶ Νεοδόμητος (ὁ, ἡ), [ν. δέμω]. ὁ νεωςὶ οἰκοδομηθείς, καινούργιος.

Νεόδορος (ὁ, ἡ), = Νεόδαρτος.

Νεοδουπής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Νεόγαμος.

Νεοδρεπής, έος καὶ

Νεόδρεπτος καὶ Νεόδροπος (ὁ, ἡ), [ν. δρέπω]. ὁ πρὸ ὀλίγυ κοπεὶς ἀπὸ τὸ δένδρον.

Νεοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος νέου (νεαρὰν ὄψιν).

†Νεοεργής, έος (ὁ, ἡ), = Νεουργής. καινούργιος.

Νεόζευκτος καὶ

Νεοζυγής, έος καὶ

Νεόζυγος (ὁ, ἡ). ὁ νεωςὶ ζευχθεὶς (ἐμβὰς εἰς τὸν ζυγόν, [ἢ μεταφ.] ὑπανδρευθείς, συζευχθείς), νεόγαμος.

†Νεόζυμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ζυμωθείς.

Νεόζυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεόζυγος.

Νεοηλής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ν. ἀλέω]. ὁ πρὸ ὀλίγου ἀλεσθείς, Νεήλατος.

Νεῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ). Π. νέας ἡλικίας ἴδιος, νεανικός.

Νεοθαλής [ν. θάλλω], έος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου χλοηφορήσας (ἀνθήσας, πρασινήσας), χλωρός, τρυφερός· νεαρός.

Νεοθανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου θανὼν (ἀποθανών).

Νεόθαπτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ταφείς.

Νεόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ νέου, νεωστί. 2) = Νειόθεν, ἐκ βάθους, (Νικ.).

Νεοθηγής [ν. θήγω], έος καὶ Νεόθηκτος (ὁ, ἡ), = Νεακόνητος. » Μάχαιρα —,« Ἀθ.

Νεοθηλής, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Νεοθαλής. 2) = τῷ

Νεόθηλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγυ) θηλάσας ἢ θηλασθείς, νεογέννητος ἢ νεοβύζακτος. » Μαζὸς —, « Ὀππ.

Νεοθήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεοθηγής.

Νεοθήρευτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ θηρευθεὶς (ἁλιευθείς).

Νεοθλιβής [ν. θλίβω], έος καὶ Νεόθλιπτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ἐκπιεσθεὶς (ἐξαχθεὶς διὰ στραγγίσματος).

Νεοθνής, ῆτος (ὁ, ἡ), = Νεοθανής.

Νεόθρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ τραφεὶς (αὐξήσας), τρυφερός. » Ἔρνος —,« Ἀπλλν. 2) ὁ πρὸ ὀλίγου πηγμένος. » Τυρὸς —,« Θέρ., ὀχλωρός.

Νεόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου νεωστὶ ἐφύτρωσαν αἱ τρίχες.

Νεόθυτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου θυσιασθείς.

Νεοίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Νεότης.

;Νεοικοδόμητος (ὁ, ἡ), = Νεόδμητος.

Νέοικος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγυ κατοικηθεὶς ἢ κατοικήσας πουθενά, νέος κάτοικος, νεοπολίτης.

Νεοίνια (τά), (ἐνν. ἱερά), ἡ ἑορτὴ τοῦ νέυ οἴνου. (ἄλλ. γρ. Θεοίνια).

Νεοκάθαρτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγυ) καθαρισθείς.

Νεοκαλλιγράφος (ὁ, ἡ). νέος (πρωτόπειρος) καλλιγράφος.

Νεοκατάγραφο, (ὁ, ἡ). γραμμένος ἢ καταγραμμένος ἢ ζωγραφισμένος πρὸ ὀλίγυ.

Νεοκατασκεύαστος καὶ Νεοκατάσκευος (ὁ, ἡ). νεωστὶ κατασκευασμένος (καμωμένος· συγυρισμένος), καινούργιος.

Νεοκατάστατος (ὁ, ἡ). ὁ νεωςὶ (πρὸ ὀλίγου) κατασταθεὶς πουθενά, Νεοκάτοικος.

Νεοκατάχριστος (ὁ, ἡ). ὁ προσφάτως χρισμένος (ἀλειμμένος). » Στέγη —,« Δσκρ.

Νεοκατήχητος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.) ὁ νεωςὶ κατηχηθείς.

;Νεοκάτοικος (ὁ, ἡ), = Νέοικος.

Νεοκάττυτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου μπαλλωθεὶς μὲ νέον (καινούργιον) κάττυμα.

Νεόκαυστος (καυτος), ου (ὁ, ἡ). νεοκαμένος.

Νεοκηδής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ν. κῆδος] ὁ πάσχων νέαν (πρόσφατον) λύπην.

;Νεοκληρονόμος (ὁ, ἡ). ὁ κληρονομήσας μὲ νέον (νεοφανῆ) τρόπον ἢ πρὸ ὀλίγου.

Νεόκλωστος (ὁ, ἡ). καινουργιοκλωσμένος.

Νεοκμής, ῆτος καὶ Νεόκμητος (ὁ, ἡ), Π. καινούργιος, καινουργιοκαμωμένος· (ἐν γέν.) νέος, πρόσφατος.

Νεόκοπος (πτος), ου (ὁ, ἡ). καινουργιοκομμένος.

Νεόκοτος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ὁ κότος (ὁ θυμός) εἶνε ἀκόμη πρόσφατος· (ἐν γέν.) νεαρός, ἀκμαῖος.

Νεοκρᾶς, ᾶτος καὶ Νεόκρατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεωστὶ κεκραμένος (μεμιγμένος, συγκερασμένος). »Φίλος —,« Αἰσχλ., ὁ νεωστὶ γενόμενος.

Νεόκτητος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ἀποκτηθείς.

Νεόκτιστος καὶ (Π.) Νεόκτιτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωςὶ κτισθείς, καινουργιοκτισμένος, (ἐν γέν.) νέος, πρόσφατος.

Νεόκτονος (ὁ, ἡ), [ν. κτείνω]. ὁ πρὸ ὀλίγου φονευμένος.

Νεόκτυπος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ἀρχίσας νὰ βροντᾷ (καὶ μτνμ. νὰ δημηγορῇ ἀπὸ τοῦ βήματος), νέος ῥήτωρ.

Νεολαία (ἡ), [ν. λαός]. (περιληπτ.) οἱ νέοι, τὸ ἄθροισμα τῶν νέων· (ἐπ.θ.) ἀντὶ Νεανική. » Χεὶρ —, « Εὐρ.

Νεολαμπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ νέαν (ἀσυνείθιστον) λάμψιν.

Νεόλεκτος (ὁ, ἡ), [ν. λέγω]. ὁ νεωςὶ ςρατολογηθείς, νεοσύλλεκτος.

†Νεολεξία (ἡ), (Γλσ.). ἡ κατάστασις τοῦ νεολέκτου (νεοσυλλέκτου).

Νεόληπτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ληφθεὶς (πιασθείς).

Νεολκέω, Νεολκία, Νεόλκιον, Ζ. Νεωλκέω κτλ.

Νεόλλουτος, Π. ἀντὶ Νεόλουτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου λουσμένος (πλυμένος).

Νεόλυτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου λυθεὶς (χωρισθείς, ἀπολυθείς).

Νεολώφητος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου λωφήσας (παύσας).

Νέομαι, Μ. νείσομαι (ἀόρ. Ἐνεισάμην), Π. πορεύομαι, ὑπάγω ἢ ἔρχομαι· ἀπέρχομαι· ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω. » Βούλομαι ἤδη νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερα, « Ὀδ. Ο. » Πῶθεν γὰρ νεῦμαι ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι, « Ἰλ. Σ » Νεῦμαί σοι, νεῦμαι ἐνιαύσιος, ὥστε χελιδών, « Ὅμ. Εἰρεσ., (ἴδε καὶ Νίσσομαι).

Νεομάλακτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου μαλαχθεὶς (ζυμωθείς).

Νεόμην, ηνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τοῦ νέου μηνός. » Σελήνη —, « Ἀρ., ἡ νέα.

Νεομηνία (ἡ), [ν. μὴν ἢ μήνη]. ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνὸς (τῆς νέας σελήνης), ἀρχιμηνιά, πρωτομηνιά.

Νεομορφοτύπωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς νέον τύπον μεμορφωμένος, συγυρισμένος κατὰ τὸν νέον τρόπον (κοιν. τῆς μόδας).

Νεομόσχευτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ φυτευθεὶς διὰ μοσχεύσεως.

Νεόμυστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεωστὶ μυηθείς. » Τελετὴ —, « Ὀρφ.

Νεόνεκρος (ὁ, ἡ). νέος (νεωστὶ ἀποθανὼν) νεκρός.

Νεόνυμφος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ νυμφευθείς, νειόπανδρος.

Νεόξαντος (ὁ, ἡ), [ν. ξαίνω]. ὁ πρὸ ὀλίγου λαναρισθεὶς ἢ ξεφτισθεὶς ἐν εἴδει ξαντοῦ.

Νεόξεστος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ξεσθεὶς (πελεκηθείς, ὁμαλυνθείς).

Νεοπαγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ συναρμοσθεὶς ἢ πήξας, Ἀρτιπαγής.

Νεοπαθής, έος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. εἶνε ἀκόμη νέον τὸ πάθος (πρόσφατος ἡ θλῖψις).

Νεοπάτητος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) πατηθείς.

Νεοπειθής, έος καὶ

Νεόπειστος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου πεισθεὶς (πιστεύσας, καταπεισθείς).

Νεοπένης, ητος (ὁ, ἡ). ὁ νεωςὶ (πρὸ ὀλίγου) πτωχεύσας, ἀσυνήθιστος εἰς τὴν πενίαν.

Νεοπενθής, έος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. τὸ πένθος εἶνε ἀκόμη νεαρόν.

Νεοπέπειρος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγυ ὡριμάσας.

Νεόπεπτος (ὁ, ἡ), [ν. πέσσω]. νεοζύμωτος.

;Νεοπευθείς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ν. πυνθάνομαι]. ἀρτιμαθής, νεοδίδακτος.

Νεοπηγής, έος καὶ

Νεόπηκτος (ὁ, ἡ), = Νεοπαγής.

Νεοπλεκής, έος καὶ

Νεόπλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ πλεγμένος.

Νεοπλουτοπόνηρος (ὁ, ἡ), (Κωμ.). πονηρὸς (ἀχρεῖος) καὶ

Νεόπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ πλουτήσας, (ἐπμ.) ξυππασμένος.

Νεοπλυνής, έος καὶ

Νεόπλυτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) πλυμένος.

Νεόπνευστος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου ἀναπνεύσας. »Νεκρὸς —,« Νόνν.

Νεοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ νέον (καινούργιον), ἀνανεόνω, (ὅθ.

Νεοποίητος (ὁ, ἡ). καινουργιοκαμωμένος.

†Νεοποίκιλος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Νεοσίγαλος.

Νεόποκος (ὁ, ἡ), [ν. πείκω]. ὁ νεωστὶ κουρευθείς. »Μαλλὸς —,« Σοφ.

Νεοπολίτης, ου (ὁ) καὶ Νεοπολῖτις, ιδος (ἡ). ὁ νεωστὶ ἀπελευθερωθεὶς καὶ πολιτογραφηθεὶς δοῦλος, (παρβλ. Νεαπολίτης).

Νεοπότιστος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ποτισμένος.

Νεόποτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου πιών.

†Νεόπους, οδος (ὁ). τὸ νέον παραβλάσταρον τοῦ κλήματος, (ἴδε καὶ Νέποδες).

Νεοπραγέω-ῶ Μ. ήσω. Πράττω νέα πράγματα, καινοτομῶ.

Νεοπρεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς νέον, νέου ἴδιος· ὁ ἔχων τὸ ἦθος (τὸ ἐξωτερικὸν) νέου, ἐνδυόμενος (κτλ.) ὡς ἂν νέος.

Νεόπριστος (ὁ, ἡ), [ν. πρίω]. ὁ πρὸ ὀλίγου πριονισμένος (κομμένος, ῥινισμένος).

Νεοπτοίητος (ὁ, ἡ), Π. [ν. πτοέω]. ὁ νεωστὶ κινηθεὶς (διεγερθείς).

Νεόπτολις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Νεόπολις, νέα πόλις.

Νεοπτορθής, έος καὶ Νεόπτορθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νέους πτόρθους (κλάδους), νεόβλαστος.

Νεοπυρίητος (ὁ, ἡ), Ἰων. [ν. πυριάω]. ὁ νεωστὶ μεταχειρισθεὶς (ἐξελθὼν ἀπὸ τὸ) λουτρὸν τοῦ ἀτμοῦ.

Νέοργος (ὁ, ἡ), Π. ὀργῶν ὑπὸ νεότητος, ἀκμαῖος, (ἄλλ. διορθ. Νεορτος).

Νεοῤῥαγής [ν. ῥήγνυμι], έος (ὁ, ἡ). ὁ νεωςὶ σχισθεὶς (ῥαγίσας, τσακκισθείς). »Φλὲψ —, « Ἀρςτ.

Νεόῤῥαντος (ὁ, ἡ), [ν. ῥαίνω]. ὁ πρὸ ὀλίγου ῥαντισθεὶς (ποτισθείς), νεόβρεκτος.

Νεοῤῥαφής, έος (ὁ, ἡ). καινουργιοῤῥαμμένος.

Νεοῤῥόφητος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου ῥοφήσας ζωμόν.

Νεόῤῥυτος (ὁ, ἡ), [ν. ῥέω]. ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) χυθείς, νεόβλυτος. » Πηγὴ γάλακτος —, « Σοφ. 2) [ν. ῥύω = ἐρύω] ὁ νεωστὶ τραβηγμένος (ἀπὸ τὸ θηκάρι), Νεόσπαστος. » Ξίφος —, « Αἰσχλ.

Νέορτος (ὁ, ἡ), Π. [ν. ὄρνυμι]. ὁ νεωστὶ ἀναφυεὶς (ἀνακινηθείς), νέος, (ἴδε Νέοργος).

Νεόρυκτος (ὁ, ἡ), = Νεωρυχής.

Νέος [ἴδε Ἕνος], α, ον. (ἐπὶ ἀνθρ.) Ὁ μήπω γηράσας· (καὶ ἀκριβέστ.) ὁ παραλλάξας τὴν ἐφηβικὴν καὶ μήπω φθάσας τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, παλληκάρι· (ἐν γέν.) μικρός, τρυφερός, ἀνήλικος. »Νέος παῖς, « Ὀδ. Δ. » Γραῦν ἔγημεν, αὐτὸς ὢν νέος,« Ἀρςφ. »Εἴγε συμβαίη γεραιῷ νέαν ἔχειν, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ ζ. καὶ φ.) » Ἄρνα νέον,« Θέρ. »Νέον φυτόν, « αὐτ. »Φοίνικος νέον ἔρνος,« Ὀδ. Ζ. »Ἐν τῷ Λυκείῳ ἡ πλάτανος ἔτι νέα οὖσα περὶ τρεῖς καὶ τριάκοντα πήχεις ῥίζας ἀφῆκε, « Θέρ. (ἢ ὡς οὐσ.) »Πάντες ὁμηγερέες ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες,« Ἰλ. Β., Γ. (καὶ ἀντὶ ἐπ ῥ.) » Ἐκ νέου (ἡ) » Ἐκ νέων (ἡ) » Ἐκ νέας (ἐνν. ἡλικίας), « Πλ. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ὁ νεωστὶ γενόμενος, ὄχι παλαιός, καινούργιος, πρόσφατος· νωπός· (συνκδχ.) παράδοξος. ἀσυνείθιστος ἢ ἀπροσδόκητος (ἴδε Νεώτερος). » Εἰσὶ δὲ νῆες πολλαὶ ἐν Ἰθάκῃ, νέαι ἠδὲ παλαιαί, « Ὀδ. Β » Νέον ἄλγος, « Ἰλ. Ζ. » Νέος φόνος, « Θκρ. »Τῶν ὑείων (κρεῶν) καὶ νέων, καὶ ἁλιστῶν, « Στρβ. » Τὼς ἰδέειν, ὡς τίς τε νέῳ ἐνὶ ἤματι μήνην, « Ἀπλλν. (καὶ ὡς οὐσ.) » Νέα (ἐνν. γῆ), « ἡ (ἄλλ.) Νεὰ ἢ Νεός. » Ἕνη καὶ νέα (ἐνν. μήνη), « Λξ., ἴδε Ἕνος. (καὶ ἐπιῤ.) » Ἐκ νέου (ἡ) » Ἐκ νέης (ἐνν. ὀργῆς), « Ἡρ., (κοιν.) ξανά. 3) Π. ἀντὶ Νεανικός, νέου ἴδιος. »Νέα φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖν, « Εὐρ. ‖ (τὸ οὐδ.) » Νέον καὶ (ἔναρθρ.) » Τὸ νέον, ἐπίῤ. ἀντὶ Νεωστί. προσφάτως, πρὸ ὀλίγου, ἐσχάτως. » Ζεφύροιο νέον ὀρνυμένοιο, « Ἰλ. Η. » Ὅσαι ἤδη ἔξοδοι κοιναὶ ἐγένοντο Πελοποννησίοισι ἢ τὸ παλαιὸν καὶ τὸ νέον, « Ἡρ.

Νεός (ἡ καὶ ὁ), (ἐνν. γῆ ἢ ἀγρός), = Νεὰ καὶ Νειός.

Νεοσίγαλος (ὁ, ἡ), Π. [ν. σιγαλόεις]. νέος (νεαρός, πρόσφατος) καὶ λαμπρός.

Νεοσκαφής, έος (ὁ, ἡ). νεοσκαμμένος.

Νεοσκύλευτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ σκυλευθεὶς (παρθεὶς ὡς λάφυρον).

Νεόσμηκτος (ὁ, ἡ), [ν. σμήχω]. ὁ πρὸ ὀλίγου τριφθεὶς (παστρευθείς), (ἐπμ.) ἀστράπτων, ὑαλίζων.

Νεοσπαδής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Νεόσπαστος. » Ξίφος —, « Αἰσχλ. 2) (Γλσ.) ὁ πρὸ ὀλίγου ἐσπαργανωμένος.

Νεοσπάρακτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου σπαραχθεὶς (ξεσχισθείς).

Νεοσπάς, άδος καὶ

Νεόσπαστος (ὁ, ἡ), Μ. [ν. σπάω]. ὁ πρὸ ὀλίγου ἐβγαλμένος ἀπὸ τὸ θηκάρι ἤ, κομμένος (σπασμένος) ἀπὸ τὸ δένδρον. » Θαλλὸς —, « (Σοφ. παρ') Ἀθ.

Νεόσπειστος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ χυθεὶς ἐν εἴδει σπονδῆς, ἢ θυσιασθεὶς (καθιερωθεὶς) διὰ σπονδῆς.

Νεόσπορος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου σπαρμένος.

Νεοσσεία (ἡ), = Νεοσσιά (;). 2) = τῷ

Νεόσσευσις, εως (ἡ). τὸ κλώσσημα καὶ ἔβγάλσιμον τῶν πουλιῶν καὶ ὁ καιρὸς τοῦ κλωσσήματος, [ἐκ τοῦ

Νεοσσεύω [νεοσσός], Μ. εύσω. Κάθημαι εἰς τὴν φωλεὰν ἢ κλωσσῶ νὰ βγάλω πουλιά.

Νεοσσιά (ἡ). φωλεὰ πουλιοῦ μὲ τὰ πουλάκια. (καταχρ.) ἡ κυψέλη (τὸ σιμβλον) τῶν μελισσῶν.

Νεόσσιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Νεοσσός, πυλάκι (κυρ. καὶ μτνμ.).

Νεοσσίς (ττίς), ίδος (ἡ). νέα ὄρνις, πυλάδα. » Ἀλεκτορίδων καὶ χηνῶν νεοττίδες, « Ἀρςτ.

Νεοσσοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) μικρὰ πουλιά, [ἐκ τοῦ

Νεοσσοκόμος (ὁ, ἡ). ὁ περιποιούμενος (ἀνατρέφων) νεοσσούς.

Νεοσσοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἐβγάζω) πουλιά.

Νεοσσοποιΐα (ἡ). κλώσσημα καὶ ἐβγάλσιμον πουλιῶν, = Νεοσσεία.

Νεοσσός (ὁ), [νέος]. τὸ μικρὸν (νεογνὸν) ζώου (καὶ ἰδιαιτ.) πτηνοῦ, πουλί. » Καὶ τεττάρων ᾠῶν μετὰ τοῦτο τὸν νεοττόν,« Σδ. 2) ὁ κροκὸς τοῦ αὐγοῦ. » Ὥσπερ ἀπτῆνες νεοσσοί, ἀεὶ πρὸς ἀλλότριον κεχηνότες στόμα, « Πλ.

Νεοσσοτροφεῖον (τό). μέρος ὅπου τρέφονται νεοσσοὶ (πουλιά).

Νεοσσοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Νεοσσοκομέω, (ὅθ.

Νεοσσοτροφία (ἡ). τὸ νὰ τρέφῃ (ἀνατρέφῃ) τις μικρὰ πουλιά.

Νεοσσοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) νεοσσούς, ἔχων μικρὰ πυλιά.

Νεόσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [ν. σεύω]. ὁ νεωςὶ ὁρμήσας (ξεκιναχθείς), (ἐν γέν.) νέος, νεαρός, (παρβλ.) Νέορτος.

Νεοσταθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ κατασταθείς, ἀρτισύστατος. » Δῆμος —, « Πλ.

;Νεοςάλυξ [ν. ςαλύζω], υγος (ὁ, ἡ), (Γλσ.). ὁ πρὸ ὀλίγου δακρύσας.

†Νεοςασία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐνεοςασία.

Νεόστεπτος καὶ

Νεοστεφής, έος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ςεφανωμένος (καὶ ἐπὶ ποτηρ.) γεμισμένος ὡς ἐπάνω.

Νεοστράτευτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρώτην φοράν) στρατεύσας.

Νεόστροφος (ὁ, ἡ). καινουργιοστρημμένος. » Χορδὴ —, « Ἰλ. Ο.

Νεοσύλλεκτος καὶ Νεοσύλλογος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ συλλεχθεὶς (συναχθείς, [ἰδιαιτ.] στρατολογηθείς).

Νεοσύστατος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ συστηθεὶς (συντεθείς, κατορθωθείς).

Νεοσφαγής, έος καὶ Νεόσφακτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου σφαγμένος.

Νεοσφάξ, άγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νεοσφαγής.

Νεοταφής, έος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) ταφείς, Νεόθαπτος.

Νεοτελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου λαβὼν τέλος ἢ νεωστὶ τελεσθεὶς (εἰς τὰ μυστήρια), νεοδίδακτος.

Νεοτερπής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν νέαν τέρψιν, νέος καὶ τερπνός.

Νεότευκτος καὶ

Νεοτευχής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ν. τεύχω]. νεοποίητος, νεοκατασκεύασος, καινούργιος.

Νεότης (ἡ). ἡ κατάστασις καὶ ἡ ἡλικία τοῦ νέου, (κοιν.) τὰ νειάτα. 2) ἡ νεολαία, οἱ νέοι. » Ἀκμάζοντάς τε (τοὺς Ἀθηναίους) νεότητι πολλῇ,« Θκ.

Νεοτήσιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τῆς νεότητος, νεανικός.

Νεότμητος (ὁ, ἡ), [ν. τέμνω]. ὁ προσφάτως κομμένος.

Νεότοκος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ἡ νεωςὶ τεκοῦσα. (προπαροξ.) ὁ νεωςὶ τεχθείς, Ἀρτίτοκος, Νεογέννητος.

Νεότομος (ὁ, ἡ), = Νεότμητος.

Νεοτρεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸ ὀλίγου τρεφόμενος, νεογέννητος.

Νεοτριβής έος ἢ Νεότριπτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου τριφθεὶς (κοπανισθείς, ἀλεσθεὶς κτλ.). (συγχ. τῷ Νεοθλιβής).

;Νεοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) νέους ἀνθρ. ἢ νέα ζῶα, εἶμαι –

;Νεοτρόφος (ὁ, ἡ), = Κουροτρόφος.

Νεότροφος (ὁ, ἡ), Π. = Νεοτραφὴς ἢ Νεόθρεπτος.

Νεότρωτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ τρωθεὶς (πληγωθείς).

Νεοττεία, Νεοττεύω, Νεοττὸς κτλ., = Νεοσσεία, Νεοσσὸς κτλ.

†Νεότυρος (ὁ), (Γλγ.). νέον (νεόπηκτον) τυρί, χλωροτύρι.

Νεουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Νεοποιέω.

Νεούργημα (τό). νέον τεχνούργημα.

Νεουργής, εος (ὁ, ἡ), = Νεοποίητος, καινούργιος. » Γῆ —, « Θφρ., ἡ νεωςὶ ὀργωμένη.

Νεουργία (ἡ), = Καινουργία, ἀνανέωσις.

;Νεουργὸς (ὁ),=Νεουργής. 2)=Ναυπηγός.

Νεούτατος (ὁ, ἡ), Π. [ν. οὐτάω] = Νεότρωτος.

Νεοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρώτην φορὰν ἢ πρὸ ὀλίγου) φανείς, πρωτοφανήσιμος.

Νεοφάντης, ου (ὁ), Π. νέος (νέων μυστηρίων) ἱεροφάντης.

Νεόφαντος (ὁ, ἡ), = Νεοφανής.

Νεοφανῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον νεοφανῆ, καινοφανῶς.

Νεόφατος (ὁ, ἡ), Π. [ν. φημί]. ὁ πρώτην ἤδη φορὰν λεχθεὶς (ἀκουσθείς). 2) [ν. πέφνω]. ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγȣ) φονευθείς.

Νεοφεγγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) φέγγων. » Μήνη—, « Μανέθ., ἡ νέα σελήνη.

Νεόφθαρτος καὶ Νεοφθίμενος (η, ον) καὶ Νεόφθιτος (ὁ, ἡ), Π. [ν. φθείρω, φθίω]. ὁ πρὸ ὀλίγου φονευθείς.

;Νεόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. διὰ τοῦ ὁπ. πρὸ ὀλίγου ἐφοίτησέ (διέβη, διώδευσέ) τις.

Νεόφονος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου φονευθείς.

Νεόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νεανικὰ (παιδαριώδη) φρονήματα, νέος τὸ φρόνημα.

Νεοφυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου φυτρώσας (γεννηθεὶς ἢ βλαστήσας).

Νεοφυΐα (ἡ). νέον (πρὸ ὀλίγου) φύτρωμα.

Νεοφύρατος (ὁ, ἡ), [ν. φυράω]. νεοζύμωτος.

,Νεοφυτεία (ἡ). φύτευμα νέων φυτῶν (δένδρων).

Νεοφυτεῖον (τὸ). μέρος φυτευμένον μὲ νέα φυτὰ (δένδρα), (Γαλλ.) pépinière.

Νεόφυτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ (πρὸ ὀλίγου) φυτευθείς· κατάφυτος μὲ νέα φυτά. (μτφορ.) ὁ νεωστὶ προσελθὼν ἀπ' ἄλλης θρησκείας εἰς τὸν χριστιανισμόν.

Νεοφώτιστος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ φωτισθεὶς (καὶ μτφορ.) κατηχηθεὶς ἢ βαπτισθείς.

Νεοχάλκευτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ χαλκευθεὶς (χαλκουργηθείς), καινούργιος.

Νεοχάρακτος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ κεχαραγμένος (ἐγκεχαραγμένος) πουθενά. »Ἴχνος —, « Σοφ., τὸ πρόσφατον.

Νεοχμέω-ῶ, Μ. ήσω, μτγν. καὶ ἀδκμ. ἀντὶ Νεοχμόω, (ὅθεν

Νεόχμησις, εως (ἡ), σπν. καὶ ἀμφ. ἀντὶ Νεόχμωσις.

Νεοχμία (ἡ), [νεοχμός]. νεωτερισμός, καινοτομία.

†Νεοχμίζω, Μ. ίσω. Γλσ. ἀντὶ Νεοχμόω.

Νεοχμὸς (ὁ, ἡ), = Νέος, νεαρός, νεοφανής, πρόσφατος κτλ. 2) (οὐσ.) ἀντὶ Νεόχμωσις.

Νεοχμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νεοχμόν, νεοποιῶ, μεταβάλλω. (κυρ.) νεωτερίζω.

Νεοχμῶς, ἐπίῤ. Νεωστί, προσφάτως. 2) νεωτερικῶς, κατὰ τρόπον νέον (ἀσυνήθιστον).

Νεόχμωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νεοχμόω, νεοποίησις· (ἰδιαιτ.) νεωτερισμός, καινοτομία.

Νεόχνοος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἄρχισε νεωστὶ νὰ φυτρώνῃ ὁ χνοῦς τῶν γενείων.

Νεόχριστος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ χρισμένος (ἀλειμμένος, μυρωμένος).

Νεόχυτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ ὀλίγου χυμένος.

Νεόω-ῶ, Μ. ώσω. Νεοποιῶ, ἀνακαινίζω. 2) (γεωργ.) = Νεάω.

Νέποδες (οἱ), Π. [†νη ἢ νέω, ποῦς]. αἱ φῶκαι (ὡς μεταχειριζόμεναι τοὺς πόδας αὐτῶν ἀντὶ πτερυγίων). (μτγν. ἐν γέν.) οἱ ἰχθύες (ὡς ἄποδες). 2) (κατ' ἄλλ.) = Νεόποδες, νέαι παραφυάδες· (μτφορ.) ἔκγονοι, ἀπόγονοι, (ὅθ. τὸ Λτ.) nepotes.

Νέπους ἢ Νέπος, νέποδος (ὁ), Π. (σπντ.) ἑν. τοῦ Νέποδες.

Νέρθε ἢ Νέρθεν, ἐπίῤ. Π. = Ἔνερθε, κάτω, ὑποκάτω· (μὲ γεν.) κάτω (ὑποκάτω) ἀπό. » Γαίης νέρθε καὶ θαλάσσης, « Ἰλ. Ξ. » Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς, « Θκρ.

Νέρτατος, η, ον, ὑπερθ. (ἐκ τοῦ Νέρθε), Κατώτατος, ἔσχατος.

Νερτέριος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τοὺς νερτέρους (τοὺς ὑπὸ γῆν), ὑποχθόνιος.

Νερτεροδρόμος (ὁ). ταχυδρόμος τοῦ ᾅδου (τῶν νερτέρων).

Νερτερόμαντις, εως (ὁ), = Νεκρομάντις.

Νερτερόμορφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων νερτέριον (ὑποχθόνιον) μορφήν.

Νέρτερος, α, ον, (συγκρ. ἀνωμλ. τοῦ Νέρθε), Π. κατώτερος· (ἀντὶ θετ.) ὁ εὑρισκόμενος κάτω (ὑποκάτω)· (ἰδιαιτ.) ὁ ὑπὸ τὴν γῆν (εἰς τὸν ᾅδην), ὑποχθόνιος, (ὅθ. πλθ.) » Νέρτεροι, « οἱ νεκροὶ ἢ, οἱ θεοὶ τοῦ ᾅδου.

Νέρτος (ὁ), εἶδος σαρκοφάγου ὀρνέου.

Νετώπιον καὶ Νέτωπον (τὸ). τὸ πικραμυγδαλόλαδον.

Νεῦμα (τὸ), [νεύω]. τὸ διὰ νεύσεως (γνεψίματος) γινόμενον σημεῖον. 2) = Νεῦσις, γνέψιμον, (ἰδιαιτ.) συγκατάνευσις· (συνκδχ.) συγκατάθεσις. » Ἀετός τε εὐξαμένῳ ἀφίκετο, φέρων ταῖς εὐχαῖς νεῦμα, « Φλσρ. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ Κλίτος. » Ἀπὸ τοῦ πρὸς λίβα νεύματος, « Ι. Λυδ.

Νεῦμαι, Ἰων. Π. ἀντὶ Νέομαι.

Νευμηνία (ἁ), Δ. ἀντὶ Νουμηνία.

Νευρά (ἡ), Π. (καὶ κυρ.) = Νεῦρον. 2) (συνήθ.) χόρδα τοῦ τόξου ἢ τῆς κιθάρας κτλ.

Νευρὰς, άδος (ὁ), = Νευρίς (2).

Νευρειὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Νευρά.

Νευρένδετος (ὁ, ἡ), Π. [ν. ἐνδέω]. δεμένος (κουρδισμένος) μὲ νευράς. » Κιθάρα —, « Μανέθ.

Νευρῆφι (φιν), Π. ἀντὶ Νευρᾷ.

Νευρία (ἡ), = Νευρά, σχοινὶ ἀπὸ νεῦρα, χόρδα.

Νευρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ νεῦρα· ὁ πάσχων (εὐερέθιστος) κατὰ τὰ νεῦρα.

Νεύρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ νεῦρα.

Νευρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νεῦρον ἢ Νευρά.

Νευρίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Νευρά. 2) εἶδος φυτοῦ ἢ θάμνου φαρμακεροῦ (μὲ ἶνας).

Νευρίτης, ου (ὁ) καὶ Νευρῖτις, ιδος (ἡ), εἶδ. λίθου μὲ φλέβας (νεῦρα).

Νευροβάτης [ν. βαίνω], ου (ὁ), = Σχοινοβάτης.

Νευροβατικός, ἡ, όν, = Σχοινοβατικός.

Νευρόδετος (ὁ, ἡ), = Νευρένδετος.

Νευροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει νεύρου. ||. (οὐσ.) Νευροειδὲς (τὸ), εἶδος φυτοῦ, ἀγριολάπαθον ἢ πεντάνευρον, (ἄλλως) Λειμώνιον.

Νευρόθλαστος (ὁ, ἡ), = Νευρότρωτος.

Νευρόκαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νευρώδη (ἰνώδη) καυλόν.

;Νευροκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὰ νεῦρα τῆς κοιλίας, ἡ· 2) τοῦ ὁπ. τὰ νεῦρα εἶνε κοῖλα (μέσα βαθειά, δὲν ἐξέχουν).

Νευροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὰ νεῦρα ἢ τὰς ἶνας· (συνκδχ.) παραλύω, ἐκνευρίζω, (κοιν.) κόπτω τὰ ἥπατα. (ἐν γέν.) σακατεύω.

Νευρολάλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαλῶν (ἠχῶν) διὰ τῶν νεύρων. » Χορδὴ —, « Ἐπγρ.

†Νευρομήτρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νεφρομήτρα.

Νεῦρον (τὸ), [συγγ. τῷ Νέος, Νεαρός] (ἀρχ.) τὸ συνδέον τοὺς ἁρμοὺς τοῦ σώματος, (ὅθ. συνκδχ.) ἰσχύς, τόνος, δύναμις (»Οὐδὲν ἔστ' ὄφελος πόλεως, ἥτις μὴ νεῦρα ἐπὶ τοὺς ἀδικοῦντας ἔχοι, « Δμ.)· (μτνμ.) αἱ ἶνες τῶν φυτῶν. (μτγν.) νεῦρον (ὡς ὄργανον τῆς αἰσθήσεως, κατὰ τὴν ἰατρ. σημασ.). (ὁ δὲ Ἱπποκρ. ὠνόμασε καὶ τὴν φλέβα) »Νεῦρον ἔναιμον.« 2) = Νευρά, χορδὰ (τόξου κτλ.), (ἐν γέν.) κλωστὴ (σχοινὶ) ἀπὸ νεῦρα διὰ ῥάψιμον (δέσιμον κτλ.). » Εὑρίσκετο δὲ ἢ νεῦρα πολλὰ ἐν ταῖς κώμαις, « Ξεν.

Νευρόνοσος (ὁ, ἡ), Π. (ἀδκμ.) ὁ νοσῶν κατὰ τὰ νεῦρα, πάσχων νευρικὰ πάθη.

Νευροπαγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) χονδρὰ νεῦρα.

Νευροπλεκής, έος (ὁ, ἡ). πλεγμένος ἀπὸ νεῦρα.

Νευροποιητικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς σχηματισμὸν τῶν νεύρων.

Νευροραφέω καὶ Νευροῤῥαφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥάπτω (Ἐμπαλλόνω) μὲ κλωσταῖς ἀπὸ νεῦρα, εἶμαι νευροῤῥάφος (σανδαλιοῤῥάφος).

Νευροραφία καὶ Νευροῤῥαφία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ νευροῤῥάφου.

Νευροραφικὸς (ῥῥαφικός), ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νευροῤῥάφον ἢ τὴν νευροῤῥαφίαν.

Νευροράφος καὶ Νευροῤῥάφος (ὁ, ἡ). ὁ ῥάπτων μὲ κλωσταῖς ἀπὸ νεῦρα, (ὅθ. ||. οὐσ.) = Σανδαλιοῤῥάφος, κουντουρᾶς ἢ 'μπαλλωματᾶς.

Νευροσπαδής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ν. σπάω] ὁ τραβηγμένος (τεντωμένος, ἕτοιμος νὰ ῥιφθῇ) διὰ τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου.

Νευρόσπασμα (τὸ), = Νευρόσπαστον.

Νευροσπαστεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Νευροσπαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ τι ὡς νευρόσπαστον, (ἐν γέν.) κινῶ. » Δεῖ γὰρ κύριον εἶναι τὸν κριτὴν τῆς ἑαυτοῦ γνώμης, μὴ νευροσπαστούμενον ἀψύχων δίκην ὀργάνων, « Κλμ.

Νευροσπάστης, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὰ νευρόσπαστα.

Νευροσπαστία (ἡ), = Νευροσπαστεία.

Νευροσπαστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νευροσπάστην ἢ τὴν νευροσπαστίαν. »Νευροσπαστική, « Πλάτ., ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ νευροσπάστου.

Νευρόσπαστος (ὁ, ἡ), [ν. σπάω]. ὁ διὰ τοῦ τραβήγματος ἢ τεντώματος τῆς ἐπὶ τούτῳ χορδῆς κινούμενος, (ὅθ. ||. οὐσ.) »Νευρόσπαστον,« ἀγαλμάτιον (κοῦκλα) τὸ ὁποῖον κινεῖται τοιουτοτρόπως, (Γαλλ.) marionnette

Νευροτενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ νεύρου (χορδῆς) τεντωμένος, κουρδισμένος. » Παγὶς —, « Ἐπγρ.

Νευροτομέω-ῶ, Ν. ήσω, = Νευροκοπέω.

Νευροτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (κόπτων) τὰ νεῦρα ἢ τὰς ἶνας.

Νευρότονος (ὁ, ἡ), = Νευροτενής. ||. (οὐσ.) Νευρότονον, εἶδος δεσμοῦ μηχανῆς τινος, (Ἥρ. Βελοπ. 127).

Νευρότρωτος (ὁ, ἡ). ὁ τρωθεὶς (πληγωθεὶς) εἰς τὰ νεῦρα, τοῦ ὁποίου οἱ τένοντες ἔπαθον ἐξ αἰτίας τραύματος.

Νευροχαρής, έος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (τερπόμενος) εἰς τὸ τράβηγμα τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.)

Νευροχονδρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ νεῦρον ἢ χόνδρον ἤ, συγκείμενος ἀπὸ νεῦρα καὶ χόνδρους.

Νευρόω-ῶ, Μ. ώσω. Τεντόνω τὰ (ἢ μὲ τὰ) νεῦρα· (συνκδχ. καὶ μτφορ.) δίδω τόνον (δύναμιν), ἐνισχύω. » Τοῦ πάθους ἰσχὺν ἐπιδιδόντος, ὃ καὶ τοὺς ἀσθενεστάτους εἴωθε νευροῦν, « Φίλ.

Νευρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ νεῦρα, ὅλος νεῦρα. ||. (οὐσ.) » Νευρῶδες, « Ἰατρ., τὸ νευρικὸν σύστημα. »(Ὁ Φαλερῖνος οἶνος) κεφαλαλγικός, καὶ τοῦ νευρώδους καθάπτεται, « Ἀθ.

Νεῦσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νέω, πλεύσιμον, κολύμβημα. » Διαφέρει δὲ πτῆσις καὶ νεῦσις. « Ἀρστ. ἢ 2) (συχνότ.) τὸ οὐσ. τοῦ Νεύω, γνέψιμον ἢ γέρσιμον· (ὅθ. συνκδχ.) κλίσις πρός τι· θέλησις, συγκατάνευσις. » Θεία νεύσει, « Λξ.

Νεύσομαι, μέλλ. τοῦ Νέω (κολυμβῶ).

Νευστάζω [νεύω], Μ. άσω. Κλίνω ἢ Κȣνῶ ἀλλεπαλλήλως τὴν κεφαλὴν (καθὼς ὅταν) Νυστάζω· (ἐν γέν.) γέρνω πότ' ἐμπρὸς πότε πίσω. κάμνω νεῦμα· γνεύφω. » Νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικώς, « Ὀδ. Σ. » Νευστάζων κόρυθι, « Ἰλ. Υ., ἐκυμάτιζεν ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας του. » Ὀφρῦσι νευστάζων, « Ὀδ. Μ., ἴδε Νεύω.

;Νευστὰς [νέω, νεύσομαι], άδος (ἡ), = Κολυμβὰς (ἐλαία), (Λξφν.).

Νευστέον, θετ. τοῦ Νέω, πλευστέον, κολυμβητέον.

Νευστὴρ [νέω], Π. ἀντὶ Νεύστης, ου (ὁ). κολυμβητής.

Νευστικὸς [νέω], ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ (ἢ ἐπιτηδειότητα πρὸς τὸ) πλέειν, κολυμβητικός. 2) [νεύω] ὁ κλίνων (γέρνων), κατηφορικός.

Νευστός, ἡ, όν. Ὁ διὰ νεύματος δηλωθεὶς ἢ ἐπιβεβαιωθείς.

Νεύσω, μέλλ. τοῦ

Νεύω [συγγ. τῷ Νέω], Μ. νεύσω. Κλίνω, γέρνω (κυρ. τὴν κεφαλήν), σκύπτω (» Νεῦσαν ἐς πέδον κάρα, « Σοφ. »Νεύοιεν κεφαλὰς δεδμημένοι, « Ὀδ. Σ »Ἐμοὶ δὲ τ' ἄλγος οὐ μικρὸν εἰσῄει φρενί, χάστην νενευκώς, « Ψευδ. Εὐρ. [καὶ ἐπὶ ἀψύχ.] » Ἀβροσύνῃ στάχυες νεύοιεν ἔραζε, « Ἡσ.)· (συνήθ.) κάμνω νεῦμα, (κοιν.) γνέφω (»Νεύσω μέν τοι ἐγὼ κεφαλῇ, σὺ δὲ νοήσας κτλ., Ὀδ. Π.). (συνκδχ.) ἐπινεύω, συγκατανεύω· (μὲ ἀπαρ.) στέργω νὰ (» Νεῦσε δέ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι. « Ἰλ. Θ.)· (μὲ αἰτ.) δίδω, παραχωρῶ. »Νεῦσέ οἱ κούρην, « Ὁμ. Ὕμν. »Νεύσατε τὴν χάριν, « Σοφ.

Νεφέλη (ἡ), = Νέφος, νέφαλον, σύννεφον. (μτνμ.) στυγνότης προσώπου, κατήφεια· (ὅθ. ὁ Σοφοκλ. λέγει [Ἀντιγ. 528] περὶ τῆς Ἰσμήνης κλαιούσης): »Νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ, αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει, τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν. « 2) (μτνμ.) εἶδ. λεπτοτάτου δικτύου διὰ τὰ πτηνά. » Μὰ παγίδας, μὰ νεφέλας, μὰ δίκτυα, « Ἀρσφ.

Νεφεληγερέτα, αο, Αἰολ. ἀντὶ

Νεφεληγερέτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀγείρων (συναθροίζων, ἐπισωρεύων) τὰς νεφέλας.

Νεφεληγερής, έος (ὁ, ἡ), μτγν. ἀντὶ τοῦ προηγ.

Νεφεληδόν, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει νεφέλης, καθὼς τὰ σύννεφα.

Νεφέλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νεφέλη, συννεφάκι. (ἰατρ.) ἡ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μικρὰ κηλίς, (κοιν.) ἀναφέλα.

Νεφελογενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννώμενος (γινόμενος) ἀπὸ τὰς νεφέλας.

Νεφελοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει νεφέλης, ὅμοιος μὲ σύννεφον. »Κόνις —, « Πολύαιν. 2) = Νεφελώδης (;), συννεφιασμένος. »Ὄλυμπος —, « Μανέθ.

Νεφελόθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ τῶν νεφελῶν.

Νεφελοκένταυροι (οἱ). οἱ Κένταυροι ὡς ἐκ τῆς Νεφέλης καὶ τοῦ Ἰξίωνος γεννηθέντες ἢ διότι ἐκ τῶν διαφόρων σχημάτων τὰ ὁπ. λαμβάνουν αἱ νεφέλαι παρωμοιάζοντό τινα μὲ αὐτούς (» Ἤδη ποτ' ἀναβλέψας εἶδες νεφέλην Κενταύρῳ ὁμοίαν, ἢ λύκῳ κτλ. ; Β. νὴ Δι' ἔγωγε, « Ἀρσφ.).

Νεφελοκοκκυγία (ἡ), [νεφ. κόκκυξ.], Κωμ. ὄνομα τῆς Ὀρνιθοπόλεως τοῦ Ἀρσφν.

Νεφελοστασία (ἡ). τὸ μέρος ὅπου στήνεται τὸ δίκτυον (ἡ νεφέλη) διὰ τὰ πουλιά.

Νεφελόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ (ἢ Σχηματίζω τι ἀπὸ) σύννεφα.

Νεφελώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ νέφος (νεφέλην) ἤ, σκεπασμένος ἀπὸ νέφη, συννεφιασμένος.

Νεφελωτός, ἡ, όν. Σχηματισμένος ἀπὸ νεφέλας.

Νεφίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νέφος, συννεφάκι.

Νεφοβόλος (ὁ, ἡ), [ν. βάλλω]. σκεπασμένος μὲ νέφη, σκοτεινός.

Νεφοειδής, έος (ὁ, ἡ), = Νεφελοειδὴς ἢ Νεφελώδης, σκοτεινός.

Νεφόθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ τῶν νεφῶν.

Νεφομήκης, ους (ὁ, ἡ). ἐκτεινόμενος ἄχρι τῶν νεφῶν, οὐρανομήκης.

Νεφοποίητος (ὁ, ἡ). καμωμένος (σχηματισμένος) ἀπὸ νέφους.

Νέφος [νείφω, γνόφος, κνέφας]. σύννεφον· (συνκδχ. καὶ μτνμ.) σωρός, πλῆθος· σκότος. » Θανάτου μέλαν νέφος, « Ὅμ.

Νεφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ νέφη, συννεφιάζω· σκοτίζω.

;Νεφριαῖος καὶ

Νεφρίδιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς νεφρούς.

Νεφρικός, ἡ, όν. Ὁ τῶν νεφρῶν.

Νεφρίτης, ου (ὁ). ὁ ὁμοιάζων ἢ ἔχων σχέσιν μὲ τοὺς νεφρούς.

Νεφριτικός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων ἀπὸ ἢ ἀναγόμενος εἰς τὴν νεφρῖτιν (νόσον).

Νεφρῖτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Νεφρίτης, (ὅθ. ||. οὐσ. ἐνν. νόσος) ἡ περὶ τοὺς νεφρούς, λιθίασις (κοιν. πέτρα) εἰς τὰ νεφρά.

Νεφροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) νεφροῦ.

Νεφρομήτρα (ἡ), (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ μυῶνες τῶν νεφρῶν, (ἄλλ.) Ψόαι.

Νεφρὸς (ὁ), [συγγ. τοῦ Νεῦρον ἢ Φρήν]. ἓν τῶν σπλάγχνων τοῦ ζώȣ, (κοιν.) νεφρόν.

Νεφρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Νεφροειδής.

Νεφύδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νέφος, συννεφάκι.

;Νέφω, Μ. νέψω, = Νείφω.

Νεφώδης, εος (ὁ, ἡ), = Νεφελώδης. (μτνμ.) » Φωνὴ —, « Ἀρστ., ἡ βαρεῖα (σκοτεινή).

Νέφωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νεφόω, συννέφιασμα, σκοτείνιασμα· (μτνμ.) σκυθρώπασμα, (χυδ.) κατσούφιασμα.

(Νέω), Μ. νείσομαι ἢ νήσομαι, ἴδε Νέομαι.

Νέω, Μ. νεύσομαι καὶ νευσοῦμαι, = Νήχομαι, πλέω, κολυμβῶ. » Πεζῇ βαδίζω. νεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι, « Παροιμ. »Πάντες ἴσα νέομεν ψευδῆ πρὸς ἀκτάν, « (Πίνδ. παρ') Ἀθ. » Ἔνεον ἐν ταῖς ἐμβάσιν, « Ἀρσφ., ἐπλάτυναν τόσον ὥστε ἔπλεαν μέσα.

Νέω-νῶ, Μ. νήσω (πρκ. Νένημαι καὶ Νένησμαι). Σωρεύω, στοιβάζω, ἐπισωρεύω. » Πυρὰν νῆσαι, « Ἡρ. » Ἀμφορεῖς νενησμένοι, « Ἀρσφ. 2) = Νήθω, γνέθω, κλώθω. » Τῇ χειρὶ νῶσαι μαλθακωτάτην κρόκην, Εὐς. »Νεῖ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης, « Ἡσ. (ἢ μσ.) » Ἄστυ οἱ Καταχλῶθες νήσαντο, « Ὀδ. Η.

Νεὼ, Ἀττ. ἀντὶ Ναοῦ, γεν. τοῦ Νεώς.

Νεωκορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμελοῦμαι τὸν ναὸν ὡς νεωκόρος· (συνκδχ.) λατρεύω μὲ καθαρὰν καρδίαν. (Κωμ.) γυμνόνω τὸν ναόν, ἱεροσυλῶ, (κοιν.) σκουπίζω ὅ,τι κεν εὕρω μέσα.

Νεωκορία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ὑπούργημα) τοῦ νεωκόρου.

Νεωκόρος (ὁ, ἢ ἡ), [ναός, κορέω]. ὁ σαρόνων (εὐτρεπίζων, ἐπιμελούμενος) τὸν ναόν, ἐπιστάτης ναοῦ, (καθὼς τῶρα) ὁ κανδηλανάπτης ἤ, ὁ ἐκκλησιάρχης. ||. (εἰς ἀρχ. νομίσμ. ὀνομάζονται Νεωκόροι [ἐν εἴδει τίτλου ! !] οἱ κάτοικοι πόλεως ἢ ἐπαρχίας εἰς τὴν ὁπ. ἦτο ναός τινος τῶν θεοποιουμένων αὐτοκρατόρων). »Τίς γάρ ἐστιν ἄνθρωπος, ὃς οὐ γιγνώσκει τὴν Ἐφεσίων πόλιν νεωκόρον οὖσαν τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος ἢ τοῦ διοπετοῦς;« Γρφ.

Νεωλκέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραβῶ τὸ καράβι ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἔξω εἰς τὴν ξηράν.

Νεωλκία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. 2) = τῷ

Νεώλκιον (τὸ). μέρος διωρισμένον ἢ ἁρμόδιον πρὸς νεωλκίαν.

Νεωλκὸς (ὁ, ἡ), [ναῦς, ἕλκω]. ὁ τραβῶν τὸ καράβι ἔξω εἰς τὴν ξηράν.

Νέωμα (τὸ), = Νειός.

Νεών, ῶνος (ὁ), = Νεώριον, Νεώσοικος.

Νεώνητος (ὁ, ἡ), [νέος, ὠνέομαι]. ὁ νεωστὶ ἀγορασμένος.

Νεωποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω (Οἰκοδομῶ) ναόν ἤ· = Ναυπηγῶ, [ἐκ τοῦ

Νεωποιὸς (ὁ, ἡ), Ναοποιός. 2) = Ναυπηγός.

†Νεωπὸς (ὁ, ἡ), Γλσ. [νέος, ὤψ]. νεαρός, (ὅθ. κατὰ κρσ. τὸ κοιν.) νωπός, πρόσφατος.

Νεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπιστατῶ εἰς τὰ νεώρια ὡς) νεωρός.

Νεωρὴς [νέος ὥρα], έος (ὁ, ἡ), Π. νέος, πρόσφατος.

Νεώριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐφυλάττοντο (ἐναυπηγοῦντο, ἐπεσκευάζοντο κτλ.) τὰ πολεμικὰ καράβια, (Ἰταλ.) ἀρσενάλε, (ἀπὸ τοῦ Τουρκοπερσ.) τερσχανέ.

Νεωριοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τοῦ νεωρίου.

;**Νεωρὶς**, ίδος (ἡ), = Νεώριον.

Νεωρὸς (ὁ), [ναῦς, ὥρα]. ὁ ἔφορος τοῦ νεωρίου.

Νεώρυκτος καὶ

Νεωρυχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ νεωστὶ ὀρυχθεὶς ἢ ἀνορυχθεὶς, καινουργιοσκαμμένος.

Νεὼς, νεὼ (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ναός.

Νεὼς, γεν. τοῦ Ναῦς.

Νέως, ἐπίρ. (σπντ.) = Νεωστί.

Νέωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νεόω, ὄργωμα νεᾶς (γῆς).

Νεώσοικοι (οἱ). αἱ περὶ τὸν λιμένα στοαὶ (τὰ μαγαζεῖα τοῦ νεωρίου) ὅπου ἐναυπηγοῦντο ἢ ἐνεωλκοῦντο ἢ ἐπεσκευάζοντο τὰ πολεμ. πλοῖα καὶ ἐφυλάττετο καὶ ἡ ἀποσκευὴ τοῦ ναυτικοῦ.

†**Νεώσσω**, Μ. ώξω, Γλσ. ἀντὶ Νεόω, νεοποιῶ, νεωτερίζω.

Νεωστὶ [νέος], ἐπίρ. Ἀρτίως, προσφάτως, πρὸ ὀλίγου. »Πάλαι δέδοκται ταῦτα κοὐ νεωστί μοι,« Σοφ.

Νέωτα (πάντοτε μετὰ τῆς Εἰς), ἐπίρ. Τοῦ χρόνου, τὸ ἐρχόμενον ἔτος. »Τὸ μὲν αὐτόετες, τὸ δὲ εἰς νέωτα,« Θφρ. [κυρ. Αἰολ. ἀντὶ Νέωσε].

Νεώτατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Νέος, πολλὰ (ὅλως διόλου) νέος.

Νεωτερίζω, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἐπιχειρῶ) νεώτερα πράγματα, καινοτομῶ (κατὰ τῶν καθεστώτων), στασιάζω. (μτβτ.) μεταποιῶ, μεταβάλλω. »Τὴν πολιτείαν νεωτερίσαι,« Θκ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) »Νεωτερίσαντος ὡς οὔπω πρότερον τοῦ ἀέρος,« Φιλ. (καὶ προθετ.) »Καὶ αἱ νύκτες ἐπιγιγνόμεναι ψυχραὶ τῇ μεταβολῇ ἐς ἀσθένειαν ἐνεωτέριζον,« Θκ.

Νεωτερικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Νέω (Νεωτέρου) ἴδιος, νεανικός.

Νεωτέρισις, εως (ἡ), = Νεωτερισμός.

Νεωτέρισμα (τὸ). νεωτερισμοῦ κίνημα.

Νεωτερισμὸς (ὁ). τὸ νεωτερίζειν, κλίσις (ῥοπὴ) πρὸς τὰς καινοτομίας, μεταβολὴ τῶν καθεστώτων (τοῦ πολιτεύματος).

Νεωτεριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐνεργῶν (ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς) νεωτερισμοὺς, στασιαστής.

Νεωτεριστικὸς, ή, όν. Ἐπιρρεπὴς πρὸς νεωτερισμούς.

Νεωτεροποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Νεωτερίζω.

Νεωτεροποιία (ἡ), = Νεωτεροποιός.

Νεωτεροποιὸς (ὁ, ἡ), = Νεωτεριστής. »Φύσει γὰρ Ἕλληνές εἰσι νεωτεροποιοί,« Ἰάμβλ.

Νεώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Νέος, πλέον νέος. »Ἄγε, σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος,« Ἰλ. Φ. »Ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱὸς,« Θκρ. (καὶ μὲ γεν.) »Παίδων ὁ νεώτερος,« αὐτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) »Νεώτερος τριάκοντα ἐτῶν,« Ξεν. ||. (οὐσ. πλθ.) »Νεώτεροι,« Λξ., οἱ νέοι. ||. (εἰς τὸ οὐδ.) »Νεώτερον,« τὸ νεωστὶ συμβὰν ἢ ἀπροσδόκητον (ἀσυνείθιστον) ἢ νέου ἴδιον, ἀπροβούλευτον, (ἐν γέν.) δυσάρεστον. »Πυνθανόμενος κατὰ τὴν ἀγορὰν εἴτι λέγεται νεώτερον,« Δμ. »Ποιέειν τι νεώτερον,« Ἡρ. (καὶ πλθ.) »Νεώτερα ἐς ἐμὲ πεποιηκέναι πρήγματα,« αὐτ., = Νεωτερίζειν.

Νεωτέρως, ἐπίρ. Πλέον προσφάτως ἢ 2) ὡς νεώτερος (;). »Ν. πράττειν,« Λξ. = Νεωτερίζειν.

Νεωφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω, = Νεωρέω.

Νεωφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), = Ναοφύλαξ.

†**Νεώχερσος** (ὁ, ἡ), Γλσ. ἡ νεωστὶ γεωργηθεῖσα χέρσος γῆ.

Νή, μόρ. ἢ ἐπίρ. Κατομωτ., ναὶ, ναὶ μὰ τον. »Νὴ Δία,« »Νὴ μὰ τὸν Δία,« Λξ. »Νὴ τὼ Λαπέρσα, νὴ τὸν Εὐρώταν τρίτον, νὴ τοὺς ἐν Ἄργει καὶ κατὰ Σπάρτην θεούς.« (Σοφ. παρὰ) Στρβ., ἴδε Ναί.

†**Νη**, μόρ. Στερητ. (συντιθ. ἀχωρ. μὲ διαφόρ. λέξ., πιθαν. κατ' ἀποχ. ἐκ τοῦ Ἄνευ ἢ α στερητ. μετὰ τοῦ ν ὡς Ἀνηλεὴς = Νηλεής).

Νῆα, Ἰων. αἰτ. ἑν. τοῦ Ναῦς.

Νηάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ναῦς.

Νηὰς, άδος (ἡ), ἄγνωστόν τι θαλάσσ. θηρίον (περὶ τὴν Σάμον). 2) Π. = Νηΐας, (τὸ ὁπ. ἴσως πρέπει νὰ γραφῇ Νηάς).

Νῆας, Ἰων. αἰτ. πλθ. τοῦ Ναῦς.

Νηγάτεος, η ἢ ος, ον, Π. [νέος, γέγαα, γίνομαι]. ὁ νεωστὶ γεγονὼς, καινουργιοκαμωμένος, νεοκατασκεύαστος.

Νήγρετος (ὁ, ἡ), Π. [νη, ἐγείρω], = Ἀνέγερτος. »Ὕπνος —,« Ὀδ. Ν., ἀπὸ τὸν ὁπ. δὲν δύναταί τις νὰ σηκωθῇ (νὰ ἐξυπνήσῃ), (καὶ ἐλλ.) »Νήγρετον εὕδει,« Ὀδ. Ν., βαθειὰ κοιμᾶται, ἢ (κατὰ τοὺς μτγν. Π.) κοιμᾶται τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου (κοιν. τὸν ἀξύπνητον).

Νήδυια ἢ **Νηδύϊα** (τὰ), Π. τὰ ἐν τῇ νηδύϊ (κοιλίᾳ), τὰ ἐντόσθια.

Νηδυιόφιν, Π. ἀντὶ Νηδυόφιν.

Νηδύμιος, η, ον καὶ

Νήδυμος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, δύομαι]. ἀπὸ τὸν ὁπ. δὲν ἢ δυσκόλως δύναταί τις νὰ ἔβγῃ (νὰ γλυτώσῃ), (ὅθ.) »Ὕπνος —,« Ὁμ., ὁ βαθὺς ἢ [κατ' ἄλλ. ἀντὶ Ἥδυμος], γλυκύς.

Νηδυόφιν, Π. ἀντὶ Νηδύος, γεν. τοῦ Νηδύς.

Νηδυπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πορευόμενος ἐπὶ τῇ νηδύϊ, συρόμενος μὲ τὴν κοιλίαν. »Δράκων —,« Εὐδοκ.

Νηδὺς, ύος (ἡ). ἡ (κάτω) κοιλία, ὁ στόμαχος· ἡ γαστήρ· (ἐν γέν.) κοίλωμα. »Ἔχει δὲ τὸ σῶμα οὐ μίαν νηδὺν, ἀλλὰ πλείους... Ὅσα γὰρ τῶν μελέων ἔχει σάρκα περιφερέα, ἣν μῦν καλέουσι, πάντα νηδὺν ἔχει,« Ἱπποκρ. »Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδὺν,« Ὀδ. Ι. »Νηδύος ἐκ μητρὸς,« Ἡσ. (καὶ μτνμ.) »Νάρθηκος νεάτην ἐξαίνυσο νηδὺν,« Νικ.

Νηέομαι, Μ. νηήσομαι, Π. (σπντ.) ἀντὶ Νέομαι, πορεύομαι, ἐπανέρχομαι, (συγχ. τῷ Νηέω).

Νῆες, Ἰων. ὀνμς. καὶ

Νήεσσι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ Ναῦς.

Νηέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Νέω, σωρεύω, ἐπισωρεύω· (συνκδχ.) φορτόνω, γεμίζω. »Νῆας νηήσας,« Ἰλ. Ι. (ϗ μσ. μὲ γεν.) »Νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ ἀργύρου νηήσασθαι,« αὐτ.

Νήησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σώρευσις, ἐπισώρευσις.

Νήθεσκε, Π. ἀντὶ Ἔνηθε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Νήθω.

†**Νηθὶς**, ίδος (ἡ), Σχλ. ἡ γνέθουσα, [ἐκ τοῦ

Νήθω [νέω], Μ. νήσω. Γνέθω, (ἴδε Νέω (2).

Νηΐ, δοτ. τοῦ Ναῦς.

Νηϊὰς, άδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ναϊάς.

Νήϊος, η ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ναῦν, καραβήσιος. »Δόρυ νήϊον,« Ὁμ., ξύλον ναυπηγήσιμον. (καὶ ἁπλῶς ἀντὶ οὐσ.) »Ὅς ῥά τε τέχνῃ νήϊον ἐκτάμνῃσιν,« Ἰλ. Γ. »Νήϊα δ' ὡς σπέρχονται ὑπὸ πτερὰ θηρὶ κιχύσῃ,« Νικ., κωπία. »Ναΐον τελεῖν,« Ἐπγρ., φόρον ἐπὶ τῶν νεῶν.

Νῆϊς, ἴδος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, οἶδα]. (μὲ γεν.) ὁ μὴ εἰδήμων, ἄπειρος, ἀνίδεος.

Νηΐτης, ου (ὁ) καὶ

Νηϊτικὸς, ή, όν, Π. ἀντὶ Ναυτικός.

Νηκερδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀκερδής. ἀνωφελής· ἐπιζήμιος.

Νήκερος καὶ **Νήκερως**, ωτος (ὁ, ἡ), Π. [νη, κέρας]. ὁ μὴ ἔχων κέρατα.

Νήκεστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνήκεστος, ἀνίατος.

Νηκηδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [νη, κῆδος]. ἀμέριμνος, ἄφροντις.

Νηκουστέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ γεν.) ἀντὶ Ἀνηκουστέω, δὲν ἀκούω, παρακούω.

Νήκουστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνήκουστος· ἄγνωστος.

;**Νηκτὴρ** καὶ

Νήκτης [νήχομαι], ου (ὁ). κολυμβητής.

Νηκτικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νήχεσθαι, κολυμβητικός.

Νηκτὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ νήχεσθαι. »Τὸ νηκτὸν —,« Ἀνκρ., ἡ δύναμις (ἡ ἰδιότης) τοῦ νήχεσθαι.

Νηκτρὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Νηκτήρ. »Ἐλαία —,« Ἀθ., ἡ (ἄλλ.) Κολυμβάς.

Νήκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Νήκτης, κολυμβητής.

Νηλεγέως, ἐπίρ. Ἀμερίμνως ἢ· Ἀνηλεῶς, [ἐκ τοῦ

Νηλεγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, ἀλέγω]. ὁ περὶ μηδενὸς φροντίζων (ἀνησυχῶν)· ἀπτόητος, (συγχ. τῷ

Νηλεὴς καὶ **Νηλειὴς**, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνηλεὴς, σκληρὸς, ἄσπλαγχνος.

Νηλειῶς, Π. = Νηλεῶς.

Νηλεόθυμος (ὁ, ἡ), Π. [νηλεὴς, θυμός]. ἀσυμπαθὴς, σκληρόκαρδος.

Νηλεόποινος (ὁ, ἡ), Π. [νηλεὴς, ποινή]. ὁ τιμωρῶν ἀνηλεῶς (ἀλύπητα).

Νήλευστος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, λεύσσω]. ἀόρατος.

Νηλεῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀνηλεῶς, χωρὶς οἶκτον, ἀλύπητα.

Νηλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νηλεής.

†**Νηλητὴς**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νηλιτής.

Νηλίπεζος ἀντὶ **Νηλιτόπεζος** (ὁ, ἡ), Π. = Νηλίπους.

Νηλιποκαιβλεπέλαιοι (οἱ), Κωμ. ἄλουσοι (ἐπμ. μὴ ἀλειμμένοι μὲ 'λάδι) καὶ 'ξυπόλυτοι, [νήλιπος, καὶ, βλέπω, ἔλαιον].

Νήλιπος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, ἤλιψ]. χωρὶς 'πόδεμα, 'ξυπόλυτος· πάμπτωχος, ἄθλιος.

Νηλίπους, ἀντὶ **Νηλιπόπους**, οδος (ὁ, ἡ), Π. [νήλιπος, πούς]. γυμνοπόδης, ἀνυπόδητος.

Νηλιτὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, ἀλιταίνω]. ἀθῷος, ἀναμάρτητος.

†**Νηλιτόποινος**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νηλεόποινος.

Νηλιφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, ἀλείφω]. μὴ ἀλειμμένος (μὲ 'λάδι), (ἐπμ.) ἄλουστος· ἄθλιος.

Νήλυπος (ὁ, ἡ), Π. ἄλυπος.

Νήλωπος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, λῶπος]. χωρὶς ἔνδυμα.

Νῆμα (τὸ), [νήθω]. γνέμα, κλωστή. ||. (εἰς τὸν Θκρ. Εἰδ. ΙΕ' συγχ. τῷ Νᾶμα καὶ εἰς τὸν 30 στίχ. ἴσως εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ Σμῆμα).

;**Νηματουργία** (ἡ). ἐργασία (γνέσιμον) νήματος.

Νηματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ χωριζόμενος εἰς νήματα, ἰνώδης.

Νημέρτεια (ἡ), Π. [νημερτής]. ἀλήθεια.

Νημερτέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀληθῶς, [ἐκ τοῦ

Νημερτὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. [†νὴ ἁμαρτάνω]. ἀψευδὴς, ἀλάνθαστος, ἀληθὴς, βέβαιος. ||. (τὸ οὐδ.) Νημερτὲς, ἐπιρ. ἀντὶ Νημερτέως. »Νημερτὲς εἶπα ο,« Ἀπλλν.

Νηνεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι νήνεμος (γαληνιῶν, ἀτάραχος).

Νηνεμία (ἡ). ἔλλειψις ἀνέμου, (κοιν.) βιδιὰ, γαλήνη. 2) Π. (ὡς ἐπίθ.) ἀντὶ -

Νήνεμος (ὁ, ἡ), [†νη, ἄνεμος]. γαληνιῶν, ἀτάραχος, ἥσυχος.

†**Νηνεμόω-ῶ**, Μ. ώσω. Κατευνάζω τὸν ἄνεμον, κάμνω νηνεμίαν, γαληνίζω.

Νηνέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Νηέω.

Νῆνις, ιδος (ἡ), Ἀττ. (ἀρχ.) ἀντὶ Νεᾶνις.

Νηξίπους [νήχομαι, πούς], οδος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Νέπους.

Νῆξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νήχομαι, κολυμβήθρα, πλεύσιμον.

Νηοβάτης, εω (ὁ), Π. = Ναυβάτης.

Νηοκόρος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Νεωκόρος.

Νηοπέδη (ἡ), Π. = πέδη (δεσμὸς) τῆς νηὸς, ἡ ἄγκυρα.

;**Νηοπολέω-ῶ**, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ ὡς) -

Νηοπόλος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ναοπόλος.

Νηοπορέω-ῶ [ναῦς, πορεύομαι], Μ. ήσω, Π. Ἰων. ταξειδεύω (ἀρμενίζω) μὲ καράβι, θαλασσοπορέω.

Νηὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ναός.

Νηὸς, Ἰων. γεν. τοῦ Ναῦς.

Νηοσόος καὶ **Νηοσσόος** (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὰς ναῦς, σωτὴρ (προστάτης) τῶν πλεόντων.

Νηοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κρατῶν, διοικῶν) τὴν ναῦν. »Πηδάλιον —,« Ἐπγρ.

Νηοφθόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φθείρων τὰς ναῦς.

Νηοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (περιέχων ναῦν ἢ ναῦς.

Νήοχος (ὁ, ἡ), Π. = Νηοῦχος.

Νηπαθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπαθής. 2) (ἐνεργ.) ὁ καταπαύων τὸ πάθος (τὸν πόνον, τὴν θλίψιν).

Νήπαυστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄπαυστος.

Νηπεδανὸς, ή, όν, Π. ἀντὶ Ἠπεδανὸς, (ἴδε Νήδυμος).

;**Νήπειος**, α, ον, Π. ἀντὶ Νηπίειος.

†**Νηπεκτὴς** [†νη, πείκω], έος ἡ (ὀρθότ.)

Νήπεκτος (;) (ὁ, ἡ), (Γλσ.). ἀκτένιστος ἢ, ἀκούρευτος.

†**Νηπελέω-ῶ** [†νη, πέλομαι], Μ. ήσω. (Γλσ.). Δὲν ἔχω δύναμιν, δὲν ἠμπορῶ.

Νηπενθὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ (ἐπίρ.) -θῶς, Π. ὁ χωρὶς πένθους, ἄλυπος· ὁ διαλύων τὸ πένθος (τὴν θλίψιν), (συγχ. τῷ

Νηπευθὴς [νη, πυνθάνομαι], έος (ὁ, ἡ), Π. ἄγνωστος, ἀκατανόητος.

Νηπιάα (ἡ), Π. πρᾶξις νηπίου (μωροῦ παιδιοῦ), ἀνοησία.

Νηπιάζω ϗ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι. Εἶμαι ἢ Καταντῶ ἢ Φέρομαι ὡς νήπιον, ἀνοηταίνω, ξεμωραίνομαι.

Νηπίασις, εως (ἡ), τὸ νηπιάζειν, ἡ κατάστασις τοῦ νηπιάζοντος.

Νηπιαχεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Νηπιάζω, [ἐκ τοῦ

Νηπίαχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νήπιος.

Νηπιάχω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Νηπιάζω.

Νηπιαχώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νηπιώδης.

Νηπιέη, Ἰων. ἀντὶ

Νηπιεία (ἡ). ἡ ἡλικία (ἡ κατάστασις) τοῦ νηπίου, νηπιότης, ἡ· 2) = Νηπιάα, [ἐκ τοῦ

Νηπίειος, α, ον καὶ Ἰων.

Νηπίεος, η, ον, = Νηπιώδης.

Νηπιεύομαι, Μ. εύσομαι, = Νηπιάζω, ἀνοηταίνω.

Νηπιόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ νηπιώδη βουλευόμενος, Νηπιόφρων.

Νηπιοδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νηπίου δύναμιν, ἀδύνατος ὡς νήπιον.

Νηπιόεις, εντος (εσσα, εν), Π. ἀντὶ Νηπιώδης.

Νηπιόθεν, ἐπίρ. Ἀπ' αὐτῆς ἀκόμη τῆς νηπιώδους ἡλικίας.

Νηπιοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύσας ἢ φονεύων (κτείνων) τὰ νήπια.

Νηπιοπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς νήπιον, νηπίου ἴδιος.

Νήπιος [†νη, ἔπος], α ἢ ος, ον. (κατὰ λεξ.) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ λαλήσῃ, (ἐπμ.) μικρὸς (ἀνήλικος) ἀκόμη, νεογέννητος· (συνκδχ.) τρυφερός· (τρπ.) ἁπλοῦς, ἀνίδεος, ἄπειρος· νηπιόφρων, ἀνόητος, μωροπίστευτος. »Βίη νηπίη,« Ἰλ. Λ., νηπιώδης, ἀνίσχυρος. »Μηδὲν εἴπῃς νήπιον,« Αἰσχ. ||. (οὐσ.) μικρὸν (κοιν. μωρὸν) παιδὶ, τὸ ὁπ. ἀκόμη δὲν ὁμιλεῖ. (Ὁ δὲ Ἱπποκρ. »νήπια λέγει καὶ τὰ μέχρις ἥβης,«).

Νηπιότης (ἡ). ἡ κατάστασις (ἡ ἡλικία) τοῦ νηπίου· πρᾶξις νηπίου, ἀνοησία.

Νηπιοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων (φαινόμενος ὡς) νήπιον.

Νηπιοφροσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἦνε τις -

Νηπιόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φρόνημα νηπίου, ἁπλοῦς· μωρὸς κτλ.

Νηπιώδης, εος (ὁ, ἡ), καὶ (ἐπίρ.) -ωδῶς. Νηπίου ἴδιος, μωροπαιδιακήσιος.

Νήπλεκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄπλεκτος, μὲ ξεπλεκα μαλλιά.

Νηποινεὶ (νὶ), ἐπίρ. Π. ἀτιμωρητὶ, [ἐκ τοῦ

Νήποινος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, ποινή]. ἀτιμώρητος· (ἐνίοτε μὲ γεν.) γυμνὸς (στερημένος) ἀπό. ||. (τὸ οὐδ.) Νήποινον ϗ Νήποινα, ἐπίρ. ἀντὶ Νηποινεί.

†**Νήποτμος** (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἄποτμος. 2) (εἰς τὸν Ἡσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Νήϋτμος.

Νήπτης, ου (ὁ). ὁ νήφων, νηφάλιος· ἐγκρατής· προσεκτικὸς, ἄγρυπνος.

Νηπτικὸς, ή, όν, = Νηφάλιος· ἐγκρατής· προσεκτικός. »Νηπτικὰ,« Ἐκκλσ., τὰ ἀσκητικὰ συγγράμματα.

Νήπυστος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, πυνθάνομαι]. ὁ μὴ μαθὼν (ἀκούσας) τι ἢ μὴ ἀκουσθεὶς, ἀνήκουστος, (παρβλ. Νηπευθής).

;**Νηπυτία** (ἡ), Π. = Νηπιότης, Νηπιάα.

Νηπυτιεύομαι, Μ. εύσομαι, Π. ἀντὶ Νηπιάζω, εἶμαι (φέρομαι, παίζω ὡς) -

Νηπύτιος, α, ον, Π. ἀντὶ Νήπιος.

Νήριθμος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, ἀριθμός]. ἀναρίθμητος.

Νήριον (τὸ), [†νηρός], φυτ. ἡ (ἄλλ.) Ῥοδοδάφνη, πικροδάφνη.

Νῆρις, ιδος (ἡ), φυτ., ἡ (ἄλλ.) Ὀρεινὴ νάρδος. 2) = Βράθυ. 3) Π. ἀντὶ Νήριον.

Νήριστος (ὁ, ἡ), Π. [†νη, ἐρίζω]. ἀφιλονείκητος, ἀναντίρρητος, βέβαιος. 2) ἀσύγκριτος· πολὺς, ἀναρίθμητος.

Νηρίτης [νηρός], ου (ὁ), εἶδ. θαλσσ. (ποικίλου, μονοθύρου) ὀστρέου.

†**Νηριτόμυθος** (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύμυθος, [μῦθος καὶ

Νήριτος (ὁ, ἡ), Π. = Νήριστος.

†**Νηριτόφυλλος** (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύφυλλος.

†**Νηρὸς** [νάω], ά, όν, Γλσ. ἀντὶ Ναρός.

Νήσας, α, αν, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Νέω (σωρεύω) καὶ Νήθω.

Νησαῖος, α, ον, = Νησιώτης· νησιώτικος. »Λίθος —,« Λξ., ὁ σαρδῶνυξ.

Νησεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

Νησιάζω, Μ. άσω, = Νησίζω.

Νησιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Διοικῶ ὡς) -

Νησιάρχης καὶ **Νησίαρχος**, ου (ὁ). ἄρχων (ἡγεμὼν) νήσου ἢ νήσων.

Νησίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νησίον, νησάκι.

Νησίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω (Σχηματίζω) νῆσον, εἶμαι ὡς ἂν νησί.

Νησίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νῆσος, νησάκι.

Νῆσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νέω ἢ Νήθω, στοίβαγμα, ἐπισώρευσις· (συχνότ.) γνέσιμον.

Νησὶς, ίδος ἢ ῖδος (ἡ), = Νησίον.

Νῆσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νέω ἢ Νήθω, κλῶσις ἢ ἐπισώρευσις.

Νησίτης, ου (ὁ) καὶ **Νησῖτις**, ιδος (ἡ), = Νησαῖος.

Νησιώτης, ου (ὁ). κάτοικος νήσου. »Οἶνος —,« Ἀρετ., ὁ νησιωτικός.

Νησιωτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς νησιώτην ἢ εἰς τοὺς νησιώτας, (κοιν.) νησιώτικος.

Νησιῶτις, ιδος (ἡ), θηλ τοῦ Νησιώτης.

Νησοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματιζόμενος εἰς) εἶδος νήσου.

Νησομαχία (ἡ). μάχη νήσων ἢ ἐν ταῖς νήσοις.

Νησοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Σχηματίζω ἢ Μεταβάλλω εἰς) νῆσον.

Νῆτος (ἡ), [νέω]. νησί· χερσόνησος.

Νησοῦντ., Δ. ἀντὶ Νήσουσι, Νείσονται,

ἐλεύσονται, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Νίσσομαι ἢ Νέομαι.

Νησοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ (ἔφορος) νήσυ ἢ τῶν νήσων.

Νησόω-ῶ, Μ. ώσω, = Νησοποιέω.

Νῆσσα [νέω, νήχομαι], ης (ἡ), πτην., ἡ πάπια.

Νησσαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς νῆσσαν, παπίσιος.

Νησσάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νῆσσα, παπί, παπάκι.

Νησσοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) νήσσης.

Νησσοκτόνος (ὁ, ἡ), = Νησσοφόνος.

Νησσοτροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου τρέφονται νῆσσαι (πάπιαι).

Νησσοφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων τὰς νήσσας. ‖. (οὐσ.) εἶδ. ἀετοῦ, (ἄλλ.) Πλάγγος.

Νησσοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων (βόσκων) νήσσας.

Νηστεία (ἡ), τὸ νηστεύειν, ἀποχὴ φαγητοῦ.

Νήστειρα (ἡ), Π. ἀντὶ Νῆστις.

;Νηστεύς, έως καὶ

Νηστευτής, οῦ (ὁ). ὁ συνήθως (ἐξ ἐπαγγέλματος) νηστεύων.

Νηστεύω, Μ. εύσω. Διαμένω νῆστις, φυλάττω νηστείαν, δὲν τρώγω, (μὲ γεν.) ἀπέχω ἀπό. » Νηστεῦσαι κακότητος, « (Ἐμπεδ. παρὰ) Πλ.

Νηστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Νῆστις.

Νήστης, ου (ὁ), ἀδκμ. ἀντὶ Νῆστις.

Νήστης, ου (ὁ). ὁ νήθων (γνέθων), κλώστης.

Νηστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νήθειν (γνέθειν). » Νηστικὴ, « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ.

Νήστιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νηστείαν, νηστήσιμος. » Ἡμέρα —,« Λξ., [ἐκ τοῦ

Νῆστις [+νη, ἔδω], ιος ἢ εως καὶ ιδος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ φαγών, νηστικός, ἄσιτος. » Νῆστις ὀσμή— « Λξ., ἡ ἀποφορὰ τοῦ στόματος τοῦ νηστικοῦ, (κοιν.) νηστικάδα. ‖. (οὐσ. ἀρσ. καὶ θηλ.) τὸ μεταξὺ κοιλίας καὶ στομάχου ἔντερον, (Λτν.) **jejunum.** 2) Π. νηστείας πρόξενος. » Νόσος (» Λιμὸς) —, « Αἰσχλ.

Νηστοποσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Νηστοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω νηστικός.

Νησύδιον (τὸ), = Νησίδιον.

Νήτη (ἡ), ἀντὶ Νεάτη (χορδή).

;Νήτιτος (ὁ, ἡ), Π. [+νη, τίω]. ἀτιμώρητος.

Νητοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἁρμόζων εἰς τὴν νήτην (χορδήν). » Τὸ νητοειδὲς τῆς φωνῆς, « Νκμχ., ὁ ἦχος τῆς ἀνιούσης.

;Νῆτος, η, ον (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Νέατος, (ὅθ.) Νήτη, ἡ τελευταία χορδὴ τῆς ἀρχ. λύρας.

Νητὸς [νέω], ή, όν. Συσσωρευμένος. 2) [νήθω]. γ εσμένος.

Νητρεκέως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Νητρεκῶς.

Νητρεκής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀτρεκής, ἀληθής, βέβαιος.

Νητρεκίη (ἡ), Π. ἀλήθεια.

Νητρεκῶς, ἐπίρ. Π. ἀληθῶς.

Νῆτρον (τὸ), [νήθω]. κλωστήρ, κλώσ της, ἄτρακτος.

Νῆττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Νῆσσα.

Νηττάριον καὶ Νήττιον (τὸ), ἀντὶ Νησσάριον, παπί. (μτνμ.) ὑποκόρ σμα γυναικός.

Νηττοφόνος (ὁ, ἡ), = Νησσοφόνος.

Νηττοφύλαξ, ακος (ὁ), = Νησσοφύλαξ.

+Νήϋγμος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νήϋτμος.

Νηῦς, νηὸς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ναῦς.

Νήϋτμος (ὁ, ἡ), Π. [+νη, αὐτμή]. ἄπνυς, ἄοσμος.

+Νηφαίνω, = Νήφω.

Νηφαλέος, α, ον, = Νηφάλιος.

Νηφαλεότης (ἡ), = Νηφαλιότης.

Νηφαλεόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νηφαλέον (νηφάλιον) τινά, ἐπεγείρω.

Νηφαλέως, ἐπίρ. = Νηφαλίως.

Νηφαλέωσις, εως (ἡ), = Νηφαλεότης.

Νηφαλιεύς, έος (ὁ), Π. ἀντὶ Νηφάλιος (ἄνθρ.)

+Νηφαλιεύω, Μ. εύσω καὶ

+Νηφαλίζω, Μ. ίσω. Προσφέρω σπονδὰς νηφαλίους (χωρὶς οἴνου).

Νηφάλιμος, η ἢ ος, ον καὶ

Νηφάλιος [νήφω], α ἢ ος, ον. Ὁ μὴ πίνων οἶνον, ἐγκρατής· (συνκδχ. καὶ τρπ.) προσεκτικός, στοχαστικός· ἄγρυπνος. » Νηφάλια (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ) ἱερά,« Λξ. θυσίαι (σπονδαὶ) χωρὶς οἴνου. » Βωμοὶ—,« Λξ., ἐπὶ τῶν ὁπ. ἐθύοντο νηφάλια.

Νηφαλιότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις νηφάλιος (νήφων, ἄγρυπνος κτλ.).

Νηφαλισμὸς (ὁ), [+νηφαλίζω], = Νηφαλιότης, προσοχὴ κτλ.

Νηφαλίως, ἐπί. Μὲ τρόπον ἢ ἦθος νηφάλιον, χωρὶς οἴνου· φρονίμως, ἀγρύπνως κτλ.

Νηφαντικὸς [+νηφαίνω], ή, όν. Ὁ φυλάττων ἢ ἐμποιῶν νηφαλιότητα, νηφάλιος.

Νηφόντως, ἐπίρ. (μτχ.), = Νηφαλίως, ἀγρύπνως κτλ.

Νήφοσι, Π. ἀντὶ Νήφουσι, δοτ. πλθ. τῆς μτχ. τοῦ

Νήφω, Μ. νήψω. Εἶμαι νηστικὸς (Δὲν ἤπια ἀκόμη ἢ, Δὲν πίνω ποτέ μου, Ἐγκρατεύομαι) ἀπὸ κρασί· (συνκδχ. ἢ τρπ.) εἶμαι φρόνιμος (ἐγκρατής, προσεκτικός, ἄγρυπνος).

Νηχαλέος, α, ον, = Νηκτικός, κολυμβητικός.

;Νηχεῖον (τὸ), [νήχομαι]. μέρος (Τουρκ. χαβοῦζι) διὰ κολύμβημα.

+Νηχί, ἐπίρ. Γλσ. ἀντὶ Ναιχί.

Νήχομαι [νέω], Μ. νήξομαι καὶ (σπν.) νηχήσομαι. Κολυμβῶ, πλέω. » Ὁλκὰς.. τοσάκις κύμασι νηξαμένη, « Ἐπγρ. » Τῇ ῥινὶ προσθεὶς ἄγκιστρον, σύρει πάντα τὰ νηχόμενα, « αὐτ.

Νήχυτος (ὁ, ἡ), Π. [+νη, χέω]. ὁ μὴ χυνόμενος (μὴ ἔχων ἔκρουν, διέξοδον), (ἐπμ.) πελαγίζων, πολύς, ἄφθονος· ἀχανής, ἐκτεταμένος. » Ἀκτὴ —, « Πορφ.

Νήχω, Μ. νήξω, Π. καὶ (σπν.) λογογρφ. ἀντὶ Νήχομαι.

Νῆψις, εως (ἡ). τὸ νήφειν, νηφαλιότης.

Νηῶς, Δ. ἀντὶ Ναούς, αἰτ. πλθ. τοῦ Ναος.

Νιγλαρεύω, Μ. εύσω. Παίζω τὸν νίγλαρον, αὐλῶ. » Τοιαῦτα μέν τοι νιγλαρεύων κρούματα, « Εὐπ.

Νίγλαρος (ὁ), [;]. εἶδ. μικροῦ αὐλοῦ (φλογέρας) καὶ ὁ ἀπ' αὐτοῦ ἦχος, συρίγτρι (κυρ. διὰ τὰ πλοῖα). » Αὐλῶν, κελευσῶν, νιγλάρων, συριγμάτων,« Ἀρσφ., (παρβλ. Γίγγρα).

+Νίδιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νήριον.

Νίζω, Μ. νίψω, = (καὶ κομψότερον τοῦ) Νίπτω.

Νικάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Νικήεις.

;Νίκαθρον (τὸ), Δ. ἀντὶ Νίκηθρον.

Νικαῖος, α, ον. Ὁ τῆς νίκης. » Ζεύς—, « Λξ., ὁ χορηγῶν τὴν νίκην. » Παλλὰς Νικαίη, « Νόνν., ἡ ἄλλ. Νίκη. ‖. (οὐσ.) » Νικεῖον,« Δ. Κάσσ., ὁ ναὸς τῆς Νίκης.

Νικαξῶ, Δ. ἀντὶ Νικήσω, μέλλ. τοῦ Νικάω.

Νικάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νίκη, ἀγαλμάτιον τῆς Νίκης. 2) (Βυζ.) τὸ ὄπισθεν μέρος τῶν αὐτοκρατόρων νομισμάτων, ὅπου πάντοτε σχεδὸν εἰκονίζετο ἡ Νίκη.

Νικατήρ, ῆρος καὶ

Νικάτωρ, ορος (ὁ), Δ. ἀντὶ Νικητής.

+Νικαυγής, έος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Νυχαυγής.

Νικάω-ῶ, Μ. ήσω. Κερδίζω τὴν νίκην, γίνομαι νικητής· (τρπ.) ἔχω ἢ λαμβάνω τὰ πρωτεῖα, ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω· (ὅθεν) κερδίζω τὴν κρίσιν μου· (μτβτ. πρὸς αἰτ.) καταπονῶ, καταδαμάζω, (ὅθ. πθ.) εἶμαι ἢ ἀποδεικνύομαι κατώτερός τινος, (τρπ.) κυριεύομαι ἀπὸ (πάθος τι), (ἐν γέν.) = Ἡττῶμαι. » Νόον νίκησε νεοίη, « Ἰλ. Ψ. (καὶ αἰτ. ἢ δοτ. ἐλλ.) » Νίκης, τήν μιν ἐγὼ νίκησα, « Ὀδ. Λ. » Μάχῃ (» Ποσί, » Δόλοις, » Κάλλει κτλ.) νικᾶν, « Ὅμ. » Ἀλλ' ὁ μὲν ἄρ μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα,« Ἰλ. Σ. (συνήθ.) » Γνώμη ἢ Γνώμην νικᾶν,« Λξ. (καὶ γεν. ἐλλ.) » Ἐνίκησε τοῦ κλήρου τοὺς ἀμφισβητοῦντας, « Δμ. (καὶ ἀπολ.) » Τὰ χερείονα νικᾷ, « Ὅμ. » Βουλὴ δὲ κακὴ νίκησεν, « Ὀδ. Κ. » Ταῦτα ἐν τοῖς συμμάχοις ἐνίκησε, « Ξεν. » Ἐνίκα ἐν ἡμῖν τοιάδε τις δόξα,« Πλάτ. » Ὅ,τι νικῴη ἐν τῷ κοινῷ, τοῦτο κύριον εἶναι,« Ξεν. » Νικῴη δ' ὅ,τι πᾶσιν ὑμῖν μέλλει συνοίσειν, « Δμ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἐνίκα φεύγειν, « Πλ., ὑπερίσχυσεν ἡ περὶ τοῦ φυγεῖν γνώμη. (καὶ κατὰ μτχ.) » Ἡ νικῶσα (ἐνν. γνώμη ἢ ψῆφος), « Εὐρ. » Τὸν ἔμπροσθεν χρόνον ἐκ τῆς νικώσης ἔπραττον πάντα οἱ στρατηγοί, « Ξεν., κατὰ πλειοψηφίαν. (καὶ πθ.) » Οὐκέτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις, ὡς πάρος, ἐσθλοῖς αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκηνται δ' ὑπὸ κερδέων, « Θκρ. » Ὑπὸ τῶν μεγίστων νικηθέντες, τιμῆς καὶ δέους καὶ ὠφελείας, « Θκ. » Πρὸς τοῦ παρόντος ἱμέρου νικωμένη, « (Σοφ. παρὰ) Στβ. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) » Κρεισσόνων νικώμενοι,« Εὐρ. » Ἱμέρου (» Βακχίου) νικώμενος, « Εὐρ., Αἰσχλ.

Νίκη (ἡ). ἡ ἐν τῇ μάχῃ (κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ὑπεροχή, (ἐν γέν.) ὑπερίσχυσις. 2) (ἐπιθετ.) ἡ Ἀθηνᾶ. » Νίκη τ' Ἀθηνᾶ Πολιάς,« Σοφ. (καὶ χωρὶς τοῦ προσηγορ.) » Σὲ.. Ἀθάναν ἱκετεύω· ὦ πότνα Νίκα,« Εὐρ.

Νίκη, Π. ἀντὶ Ἐνίκη, γ΄. ἑνικ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Νίκημι.

Νικήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Νικητής, νικηφόρος.

Νίκηθρον (τὸ), = Νικητήριον.

Νίκημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα ἢ ἔπαθλον τῆς νίκης, τὸ διὰ νίκης ἀποκτηθὲν (κατορθωθέν), (ἐν γέν.) νίκη· ὑπεροχή, (Γαλλ.) **avantage.** » Νικήσαντες δὲ ἐδίωκον, ὅσον ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα τῇ φυγῇ τῶν πολεμίων.« Πλ. » Ὡς καλὸν τὸ νίκημα λέγεις, « Κέβ.

Νίκημι, Δ. ἢ Αἰολ. ἀντὶ Νικάω.

Νικητέον, θετ. τοῦ Νικάω.

Νικητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Νικητής, (ὅθ.

Νικητήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νίκην ἢ εἰς τὸν νικητήν. » Ἡ νικητήριος τοῦ Σταυροῦ φωνή,« Βυζ. ‖. (οὐσ.) » Νικητήριον (ἐνν. ἆθλον) καὶ » Νικητήρια (ἐνν. ἱερά), τὸ βραβεῖον τῆς νίκης, ἡ ἀμοιβὴ τοῦ νικητοῦ. » Νικητήρια ἑστιᾶν, « Ξεν., συμποσιάζειν (πανηγυρίζειν) διὰ τὴν γενομένην νίκην. » Τῷ καλλικοταβοῦντι νικητήρια τίθημι, « (Σοφ. παρ') Ἀθ. » Ἐπεθύμει ζῶσάν τε συλλαβεῖν (τὴν Ζηνοβίαν), καὶ εἰς τὰ νικητήρια ἀναγαγεῖν,« Δ. Κάσσ.

Νικητής, οῦ (ὁ). ὁ νικῶν ἢ νικήσας.

Νικητικός, ή, όν, (ἢ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ πάντοτε νικῶν, (ἐπὶ πραγμ.) = Νικητήριος.

Νικήτρια (ἡ). ἡ νικῶσα ἢ νικήσασα.

Νικήτωρ, ορος (ὁ, = Νικητήρ.

Νικηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι νικηφόρος· νικῶ, ὑπερέχω, ὑπερισχύω·

Νικηφορία (ἡ), τὸ νὰ ἦνε ἢ νὰ γένῃ τις-

Νικηφόρος (ὁ, ἡ), [νίκη φέρω]. ὁ κερδίσας νίκην, νικητής, τροπαιοῦχος. (ἐπὶ πραγμ.) νίκης πρόξενος.

+Νίκλον (τὸ), Γλσ. (κατ' ἀνγρμτ.) τὸ Λίκνον.

Νικόβουλος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ βουλή (ἡ συμβουλή, ἡ γνώμη) νικᾷ.

Νικομάχας, α, Δ. ἀντὶ Νικομάχης, ου (ὁ). ὁ νικῶν ἐν ταῖς μάχαις.

Νικοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (χορηγῶν τὴν) νίκην, Νικηφόρος.

Νῖκος, εος-ους (τὸ), = Νίκη. » Ὁ γὰρ κλυτὸν ἤρατο νῖκος, « Ὀρφ. » Οὗ ὁ λόγος αὐτοῦ σοφώτερος, αὐτῷ δοθήσεται τὸ νῖκος,« Γρφ. » Εἰς νῖκος,« (ἀπὸ τοῦ Ἑβρ.), ἀντὶ Εἰς τέλος, εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα. » Κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νῖκος, « αὐτ. » Μὴ εἰς νῖκος καταφάγεται ἡ ῥομφαία;« αὐτ. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Νεῖκος, διαφορά, φιλονεικία.

Νικοτέλεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Νικοτελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ τελειόνων (κατορθόνων) τὴν νίκην.

Νικοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Νικηφορέω.

Νικώνυμος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα σύγκειται ἢ παράγεται ἐκ τοῦ Νίκη.

Νίμμα (τὸ). νερὸν διὰ νίψιμον, ἢ· ἀπόνιμμα.

Νιμμὸς (ὁ). νίψιμον.

Νιν, Π. (ἀντνμ. πάντοτε ἐγκλιτ.) ἀντὶ Ἴν, αὐτόν, αὐτήν, αὐτό, καὶ πλθ. (σπν.) αὐτούς, αὐτάς, (ἴδε Μίν).

Νιπτὴρ (ὁ). ἀγγεῖον διὰ νίψιμον ἢ πλύσιμον τῶν ποδῶν, λεκάνη.

Νίπτρον (τὸ), - Νίμμα, νερὸν διὰ νίψιμον. » Ἔπειτα δὲ παῖδες νίπτρ' ἔδοσαν κατὰ χειρῶν, σμήγμασιν ἰρινομίκτοις χειροθαλπὲς ὕδωρ ἐπεγχέοντες,« (Φιλόξ. παρ') Ἀθ.

Νίπτω [νίζω], Μ. νίψω (πθ. πρκ. Νένιμμαι). Πλύνω (κυρ. τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας), (κοιν.) νίβω καὶ νίβγω. (μτνμ. ἢ κωμ.) ἀντὶ Λοιδορῶ, (καθὼς ἢ τὸ Γαλλ.) **laver la tête à quelcun,** (τὸ παράδειγμα ὅμως τοῦ Νικάνδρου): » Δὴ γὰρ ῥα πυρὸς λήϊσορ' ἔνιπτονα (ἠμπορεῖ νὰ ἀναχθῇ ἢ εἰς τὸ Ἐνίπτω), παρβλ. Πλύνω.

Νίσσομαι, Μ. νίσομαι ἢ νείσομαι ἢ (σπν. καὶ Δ.) νήσομαι, Π. = Νέομαι, πορεύομαι, ὑπάγω ἢ ἔρχομαι· ἀπέρχομαι· ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι. » Μελαινίδες νησοῦντι ἐμὶν (νήσουσί μοι) ἐκ τῶ μικρῶ λιμένος,« (Σώφρ. παρ') Ἀθ.

Νιτρία (ἡ). τόπος ὅπου ἐβγαίνει (συνάζεται) νίτρον.

Νιτρίτης, ου (ὁ) καὶ Νιτρῖτις, ιδος (ἡ). ὁ περιέχων (ἑνωμένος μὲ) -

Νίτρον (τὸ), [νίπτω]. (κυρ.) τὸ ὀρυκτὸν ἢ φυτικὸν ἄλκαλι (σόδα ἢ ποτάσσα) τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο ὡς ἂν σαποῦνι. (μτγν.) ὁ (Τουρκ.) γκιουβερτζιλές, (ἢ μᾶλλ. τὸ Αἰγυπτ.) λατρόνι.

Νιτροπηγικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὰ μέρη ὅπου πήγνυται τὸ νίτρον. » Ἀλκὴ —, « Ἀλέξ. Τραλλ.

Νιτροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (παράγων) νίτρον.

Νιτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πλύνω μὲ νίτρον (λεσσίβαν), (καθὼς τώρα λέγομεν) σαπυνίζω.

Νιτρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἢ ὅμοιος μὲ) νίτρον.

;Νίτρωμα (τὸ). νερὸν (ἀλεσσίβα) ἀπὸ νίτρον.

Νίφα, Π. αἰτ. (κατὰ μτπλ.) τοῦ Νιφάς.

Νιφαργής, έος καὶ

Νίφαργος (ὁ, ἡ), Π. [νίφα, ἀργός]. ἄσπρος 'σὰν τὸ χιόνι.

Νιφὰς [νίφω], άδος (ἡ). χιόνι, (κυρ.) τυλοῦπα (τοῦφα) χιονιοῦ. (συνκδχ.) ἀνεμοζάλη μὲ χιόνι ἢ βροχήν, (κοιν.) χιονιά, (Τυρκ.) τουφτάνι· (ἐν γέν.) χειμών, φυρτοῦνα (κυρ. καὶ μτφορ.). » Πολέμου—,« Πίνδ. 2) Π. (ὡς ἐπίθ.) ἀντὶ Νιφόεσσα, σκεπασμένη μὲ χιόνι.« Πέτρα—,» Σοφ.

Νιφετὸς (ὁ). χιόνισμα (πυκνῆς χιόνος), καιρὸς χιονίσματος, χιονιά.

Νιφετώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ συνωδευμένος μὲ νιφετόν, χιονιστής.

Νιφοβλής, ῆτος καὶ

Νιφόβλητος (ὁ, ἡ), Π. [νίψ, βάλλω]. τὸν ὁπ. κτυπᾷ τὸ χιόνι, χιονισμένος, χιονόβλητος. » Ὄρος—,« Ὀππ. ἢ ἐνεργ. » Ὥρα—,« αὐτ.

Νιφοβολία (ἡ), = Νιφετός, [ἐκ τοῦ-

;Νιφόβολος (ὁ, ἡ), = Νιφόβλητος.

Νιφόεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (σκεπασμένος μὲ) χιόνι, καταχιονισμένος. » Ὄρος —,« Ὅμ. 2) (συνκδχ.) λευκὸς ὡς ἂν τὸ χιόνι, κατάλευκος. » Ὀπὸς—,« Νίκ. ἢ 3) ψυχρός. » Ὄφις—,« αὐτ.

;Νιφόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = Νιφόβλητος.

Νιφοστιβής, έος (ὁ, ἡ), Π. [νίψ, στείβω]. ὅπου περιπατεῖ τις ἐπάνω εἰς τὰ χιόνια. » Χειμὼν—,« Σοφ.

Νιφοψυχής, έος (ὁ, ἡ), (Γλσ.). ψυχρὸς 'σὰν τὸ χιόνι.

Νίφω, Μ. νίψω. Χιονίζω. » Ὅταν νίφῃ ὁ θεός,« Ξεν. (καὶ πθ.) » Νιφόμενοι ἀπῆλθον,« αὐτ., [ἐκ τοῦ

(Νίψ), νιφὸς (ἡ), = Νιφάς, χιόνι, (ὅθ. τὸ Λτ. **nix, nivis,** (εὔχρ. μόνον ἡ αἰτ. Νίφα).

Νίψις, εως (ἡ), τὸ νίπτειν ἢ νίπτεσθαι νίψιμον, πλύσιμον. » Ποδῶν—,« Ηλ.

Νίψω, μέλλ. τοῦ Νίπτω καὶ Νίφω.

+Νόα, μτγν. ἀντὶ Νοῦν, αἰτ. τοῦ Νοῦς.

Νοείς, έσσα, έν, μτχ. τοῦ Νόημι.

Νοέοντι, Δ. ἀντὶ Νοοῦσι γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ Νοέω.

Νοερητόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παραγαγὼν τὰ νοερὰ ὄντα.

Νοερηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (ὁδηγῶν) τὸν ἄνθρωπον πρὸς σπουδὴν τῶν νοερῶν.

Νοερός, ά, όν. Ὁ διὰ τοῦ νοὸς μόνον καταλαμβανόμενος, μὴ ὑποπίπτων εἰς αἴσθησιν, (Γαλλ.) **intellectuel.** 2) = Νοήμων, πνευματώδης, φρόνιμος.

Νοερότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ νοεροῦ, ἀϋλότης.

Νοερῶς, ἐπίρ. Διὰ τοῦ νοός, καθὼς τὰ νοερὰ ὄντα.

Νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ Λαμβάνω (Μὲ ἔρχεται) κατὰ νοῦν, φρονῶ, στοχάζομαι, σκέπτομαι· αἰσθάνομαι διὰ τοῦ νοός, ἐννοῶ, καταλαμβάνω· παρατηρῶ, προβλέπω. » Οὔπω τοίους ἵππους ἴδον, οὐδ' ἐνόησα, « Ἰλ. Κ. » Τὸν δ' ἰδὼν νόησεν, « Ἰλ. Δ. » Τοὺς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροσθεν ἐνόησαν, « Θκρ. (καὶ κατὰ προσδιορ.) » Αὐτός μιν ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας, « Ἰλ. Ω. » Θυμῷ νοέω ἢ οἶδα ἕκαστα, « Ὀδ. Σ. » Οὐ τις νόον ἀμείνονα τοῦδε νοήσει, « Ἰλ. Ι. » Ἐπ' ἀμφότερα νοέων, « Ἡρ. » Ἢ λάθετ', ἢ οὐκ ἐνόησεν, « Ἰλ. Ι. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Οὐκ ἐνόησα καταβῆναι, « Ὀδ. Λ. » Οὐ τις ἐπεφράσατ', οὐδ' ἐνόησε μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ, « Ἰλ. Ε. (καὶ μτχ. ἐκ δ΄.) » Νοέω κακὸν ὔμμιν ἐρχόμενον, « Ὀδ. Υ. (καὶ ἀναλ.) » Οὐ νοέεις, ὅτι.., « Θκρ. (καὶ δοτ. ἐκ δ΄.) » Πάντες κακὰ νοοῦσι τῷ τυράννῳ, « Ξεν. (ἡ μτχ.) » Νοέων, ουσα, « Ὅμ., ἀντὶ Νοήμων, στοχαστικός, φρόνιμος.

Νόημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἐνόησε (ἔλαβεν ἢ ἔχει κατὰ νοῦν) τις· στοχασμός· σκοπός· ἐπίνοια· (ἐν γέν.) νοῦς· φρόνησις. (Λογογρφ.) ἔννοια λόγου, ἰδέα. » Ψέγουσι δὲ τοὺς νῦν σοφιστάς, ὅτι ἐν τοῖς ὀνόμασι σοφίζονται, ἢ οὐκ ἐν τοῖς νοήμασι, « Ξεν.

Νοηματίζω, Μ. ίσω. Δίδω εἰς τὸν λόγον (Ἐκλαμβάνω αὐτὸν ὑπὸ τοιοῦτο ἢ τοιοῦτο) νόημα.

Νοηματικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Νοητικός.

Νόημι, Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Νοέω.

Νοήμων, ονος (ὁ). στοχαστικός, φρόνιμος.

Νόησις, εως (ἡ). τὸ νοεῖν, ἡ διὰ τοῦ νοὸς ἀντίληψις, κατανόησις· στοχασμός· ἔννοια.

Νοητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νοεῖν, ἐπιδεκτικὸς νοήσεως.

Νοητός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ητῶς. Τὸν ὁπ. δύναται νὰ νοήσῃ τις, καταληπτός. 2) ὁ διὰ τοῦ νοὸς (διὰ νοήσεως μόνου) καταληπτός, νοερός.

Νοθαγενής, έος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Νοθηγενής.

Νοθεία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ νόθου, ἡ μὴ γνησιότης.

Νόθειος, α ἡ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς νόθον. » Τὰ νόθεια (ἐνν. χρήματα), « Ἀρποκρ., τὸ μερίδιον τῶν νόθων τέκνων ἐκ τῆς πατρικῆς κληρονομίας.

Νόθευσις, εως (ἡ), τὸ νοθεύειν ἢ νοθεύεσθαι, (Ἰταλοβαρβ.) μπασταρδιασμ.

Νοθευτής, οῦ (ὁ). ὁ νοθεύων τι.

Νοθεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ νόθον (κίβδηλον κτλ.), διαφθείρω τὴν γνησιότητά του, (Ἰταλοβαρβ.) μπασταρδιάζω. » Γῆρας ἀδικεῖς καὶ νεότητα· τὸ μὲν γὰρ ἐπαγγελλομένη διέψευσαι, τὸ δὲ κεκτημένη ἐνόθευσας, « Θεοφύλ.

Νοθηγενής, Π. ἀντὶ Νοθογενής, έος καὶ

Νοθογέννητος (ὁ, ἡ), = Νόθος.

Νοθοκαλλοσύνη (ἡ), Π. κάλλος νόθον (ἐπίπλαστον, ὄχι φυσικό).

Νόθος [συγγ. τῷ Νωθὴς καὶ Νόσος;], η ἡ ος, ον. Ὁ μὴ γεννηθεὶς ἀπὸ νόμιμον σύζυγον, (Ἰταλ.) μπάσταρδος, (καὶ εἰς τὴν Ἑλλ.) μοῦλος· (ἐπὶ πραγμ.) δολωμένος, μὴ γνήσιος, ψεύτικος.

Νόθως, ἐπίρ. Μὴ γνησίως.

Νοΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Νοῦς.

Νομάδειος (ὁ, ἡ), = Νομαδικός.

Νομάδην, ἐπίρ. Κατὰ νόμον ἢ (;) Κατὰ νομούς, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Μονάδην).

Νομαδία (ἡ). ἄθροισμα (σῶμα) νομάδων συνδιαιτωμένων, (Τουρκ.) ὀρδί.

Νομαδιαῖος, α, ον καὶ

Νομαδικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς νομάδα, ὁ ζῶν-

Νομαδικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν νομάδων.

Νομαδίτης, ου (ὁ), = Νομαδικός. »Βίος—,« Αξ.

†Νομαδόστοιχος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ ὑπάγων πρὸς ἢ ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν νομὴν κατὰ στοῖχον (κατὰ σειράν, ἀγεληδόν).

Νομάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Νέμω, κατοικῶ· (μσ.) βόσκω.

Νόμαια (τά), Ἰων. ἀντὶ Νόμιμα, ἔθιμα.

Νομαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νομὴν (εἰς τὸ κοπάδι), ἀγελαῖος. »Ἕρπυλος νομαῖος,« Νίκ., ὁ φυόμενος εἰς τὰς πρὸς βοσκὴν ἀνειμένας γαίας, ἢ· ὁ ἁπλόνων τὰς ῥίζας του. ‖. (οὐσ.) »Νομαῖα (τά),« Αξ., τὰ πληρονόμενα διὰ τὴν νομήν, τοπιάτικα.

Νομάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων (πρῶτος) ἑνὸς Αἰγυπτ. νομοῦ.

Νομαρχία (ἡ). ἡ ἀρχηγία ἑνὸς νομοῦ, τὸ ἀξίωμα τοῦ νομάρχου.

Νομάς, άδος (ὁ, ἡ). ὁ νέμων ἢ νεμόμενος (βόσκων), ἀγελαῖος. » Ἵπποι (»Περιστεραὶ) νομάδες,« Σοφ., Ἡσύχ. ‖. (οὐσ.) » Νομάδες,« ἔθνη τὰ ὁποῖα περιπλανῶνται μὲ τὰ ζῶά των ἀπὸ βοσκῆς εἰς βοσκὴν χωρὶς νὰ ἔχωσι πούποτε μόνιμον κατοικίαν, (ἄλλ. Σκηνῖται. » Νομάδες· ἀκούει δ' οὐδὲν οὐδεὶς οὐδενός, « Εὐρ. » Ἄλλοτε ἄλλῃ τῆς χώρας ἐπῄει ὥσπερ οἱ νομάδες,« Ξεν. 2) (ἐν γέν.) χωριζόμενος (ἀποσπώμενος) ἀπό. » Κρῆναι ... Κηφισσοῦ νομάδες ῥεέθρων, « Σοφ., ἀπόῤῥοιαι.

Νομέας, αἰτ. τοῦ Νομεύς.

Νόμευμα (τὸ), Π. ἀντὶ Βόσκημα, θρέμμα, ποίμνιον.

Νομεὺς [νέμω], έως (ὁ). ὁ βοσκός. » Ἦσθ' ὄϊς, εἶτ' οἰῶν προφερέστατος, ἐξ οἰῶν δὲ ποιμήν, νῦν δὲ πατὴρ ϗ νομέων νομέας, « Γρη., ποιμὴν ποιμένων. 2) διανομεύς. » Εὔχομαι τὸν γενόμενον νομέα τοῦ βίου, γενέσθαι καὶ τοῦ νεμηθέντος προστάτην, « Συν. 3) (πληθ.) τὰ στραβόξυλα τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου, (ἄλλ.) Ἐγκοίλια· (κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ.) τὰ ἄρμενα (σχοινιὰ κτλ.) τοῦ καραβιοῦ(;).

Νομευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νομέα, ποιμενικός. 2) ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νομεύειν.

Νομεύω, Μ. εύσω. Ἀφίνω τὰ ζῶα εἰς τὴν νομήν, (ἐν γέν.) βόσκω. (μτφορ.) Διέπω, διοικῶ. » Ἅρμα —, « Νόνν., (παρβλ. Νωμάω).

;Νομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Νέμω, διανέμω· (μσ.) μοιράζομαι μετά τινος. » Κρέα — « Θκρ., τὰ διεσπάραξαν, ἴδε καὶ Νομεύς.

Νομὴ (ἡ), [νέμω]. διανομή, μοιρασιά, μοίρασμα· μερίδιον. (πληθ.) χρήματα τὰ ὁποῖα χαρίζει τις ἵνα μοιρασθῶσι. » Τῷ δήμῳ προύθηκεν ἐπὶ ταῖς νίκαις μεγίστας νομάς,« Πλ. 2) (συχνότ.) βόσκησις (κυρ. καὶ μτνμ.). » Ἕλκους (» Πυρὸς)—, « Ἰατρ., Πλβ. 3) βοσκή, βοσκότοπος. »Οἱ ἵπποι, μετιέντες τὰς νομὰς νέμεσθαι, φοιτῶντες κατήσθιον (τοὺς ὄφις), « Ἡρ. 4) κοπή, κοπάδι. »Νομαὶ πολλαὶ βοσκημάτων, διαβιβαζόμεναι εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, « Ξεν.

†Νόμημα (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Νόμιμον, ἔθιμον.

Νομίζω, Μ. ίσω (πθ. πρκ. Νενόμισμαι). Ἔχω (Φυλάττω) ἢ Πράττω ἢ Εἰσάγω τι ὡς νόμον (νόμιμον, ἔθιμον κυρ. θρησκευτικόν), μεταχειρίζομαι συνήθως· (μὲ ἀπαρ.) συνεθίζω. » Οὓς ἡ πόλις νομίζει θεούς, « Ξεν., παρεδέχθη καὶ πιστεύει ὡς τοιούτους. » Γλῶσσαν οὐ τὴν αὐτὴν νενομίκασι, « Ἡρ. » Τὴν δὲ πανήγυριν ταύτην ἐκ τοῦδε νομίσαι φασί, « αὐτ. » Τὴν αἰχμάλωτον γυναῖκα ἐνόμιζε, « Κυν., τὴν ἔκαμε νόμιμον γυναῖκά του. (καὶ γεν. προθετ. ἐκ δ'.) » Ἕλληνες ἀπ' Αἰγυπτίων ταῦτα νενομίκασι, « Ἡρ., παρέλαβον. (καὶ δοτ. περιπ.) » Νομίζουσι οὐδ' ἥρωσι οὐδέν, « αὐτ., οὐ τιμῶσι διὰ τελετῶν. » Εὐσεβείᾳ οὐδέτεροι ἐνόμιζον, « αὐτ., ἤσκουν, ἐπετήδευον. (ἢ ὀργαν.) » Ἀγῶσι ϗ θυσίαις νομίζοντες, « αὐτ. » Ὑσὶ οὐδὲν νομίζουσι, « Ἡρ., δὲν τὰς μεταχειρίζονται εἰς κἀμμίαν θυσίαν. » Φωνῇ νομίζουσι Σκυθικῇ, « αὐτ. (ἰδιαιτ. δὲ) » Βυζάντιοι σιδήρῳ νομίζουσι, Καρχηδόνιοι σκύτεσιν, « Ἀρστ., ἔχουν (μεταχειρίζονται) νόμισμα. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Γυναῖκας νομίζουσι πολλὰς ἔχειν ἕκαστος, « Ἡρ. » Ἐσθῆτι νομίζουσι χρᾶσθαι δέρμασι, « αὐτ. » Μόνους τοὺς μοιχοὺς νομίζουσι πολλαὶ τῶν πόλεων νήποινα ἀποκτείνειν,« Ξεν. (καὶ χ. πτ.) » Ὡς Ῥωμαῖοι νομίζουσι, « Ἡρωδ. (καὶ πθ.) » Ὡς νομίζεται, « Θκρ. » Νενόμισται δέ πως ἡ τοιαύτη τῶν ὀνομάτων ὁμιλία, « Πλ. » Οὐ νομίζεται εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν δεῖπνον εἰσφέρεσθαι,« Ξεν. » Οἱ νενομισμένοι θεοί, « Αξ. » Τὰ νομιζόμενα (ἢ) νενομισμένα,« Αξ., αἱ συνεθιζόμεναι τελεταὶ εἰς τιμὴν τῶν νεκρῶν. 2) στοχάζομαι, θαῤῥῶ ὅτι, φρονῶ, θεωρῶ ὡς. (μὲ ἀπαρ.) » Πολύ τι καλλίστους νομίζουσι τοὺς ἑωυτῶν νόμους ἕκαστοι εἶναι, « Ἡρ. » Νομίζοντα λέγειν, « Πλάτ., τὸ νὰ ὁμιλῇ τις ἐν πεποιθήσει (καθὼς φρονεῖ). (καὶ πθ.) »Τόλμα ἀλόγιστος ἀνδρία ἐνομίσθη, « Θκ. »Τὰς ἄλλας πόλεις νομίζεσθαι καθάπερ εἰ δῆμοι εἶεν, « Ἡρ, νὰ θεωροῦνται ὡς ἂν χωριά.

Νομικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἔμπειρος εἰς τοὺς νόμους. (ὄθ.) » Νομική, « ἡ ἐπιστήμη τῶν νόμων, (Γαλλ.) **jurisprudence**, καὶ » Νομικός, « ὁ ἐπαγγελλόμενος (ἀσχολούμενος εἰς) αὐτήν, (Γαλλ.) **homme de loi**. (παρὰ τοῖς Βυζαντ. δὲ καὶ ὁ) Συμβολαιογράφος.

Νομικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τοὺς νόμους.

Νόμιμος, η ος, ον. Ὁ κατὰ (Σύμφωνος μὲ τοὺς) νόμους, δίκαιος. (ὄθ.) »Νόμιμον (τό), τὸ ἔχον ἰσχὺν νόμου ἔθιμον. » Τὰ νόμιμα, « αἱ συνήθεις θρησκευτικαὶ τελεταί (κυρ. πρὸς τιμὴν νεκροῦ) ἢ· τὰ ἔθιμα (αἱ συνήθειαι) ἑνὸς τόπου. » Νόμιμον ἦν αὐτοῖς μὴ πτύειν, « Ξεν. » Ὠμόδρομα νόμιμα, « Αἰσχλ. » ὑπανδρεία ἀνήλικος κόρης. 2) ἔξοχος, ἐπίσημος· [illegible]. »Οἱ νομιμώτατοι τῶν ἱερέων, « Πλ. » Οἱ νομιμώτατοι τῶν συγγραφέων, « Δ.Ὀδ., οἱ κλασσικοί.

Νομιμότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ νομίμου· ἡ κατὰ νόμους διαγωγὴ (πολιτεία).

Νομίμως, ἐπίρ. Κατὰ νόμους.

Νόμιος, α ἡ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς νομὰς ἢ τοὺς νομεῖς, ποιμενικός.

Νόμισις, εως (ἡ). τὸ νομίζειν, δόξα, δοξασία, φρόνημα. » Ἡ ἀνθρωπεία εἰς τὸ θεῖον νόμισις, « Θκ., ἡ περὶ θεοῦ ἰδέα (πίστις) τῶν ἀνθρ., ἡ θρησκεία.

Νόμισμα (τό). (ἐν γέν.) τὸ νενομισμένον (διωρισμένον κατὰ νόμον ἢ ὑπὸ τοῦ νόμου), νόμιμον· ἔθιμον· (ἰδιαιτ. ἡ ἀπὸ τοῦ Λατιν.) μονέδα (κυρ. ἡ τρέχουσα, ἔχουσα πέρασιν). »Χρήματα δὲ λέγομεν πάντα, ὅσων ἡ ἀξία νομίσματι μετρεῖται, « Ἀρστ.

Νομισματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὸ νόμισμα.

Νομισμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Νόμισμα.

Νομισματοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (ἀλλάζων μὲ κέρδος) νομίσματα, = Ἀργυραμοιβός.

Νομισματοπωλικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νομισματοπώλην. » Νομισματοπωλική, « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ νομισματοπώλου.

Νομιστέον, θετ. τοῦ Νομίζω.

Νομιστεύω, Μ. εύσω, = Νομίζω, συνεθίζω· (πθ.) συνεθίζομαι· (ἐπὶ νομισμ.) ἔχω πέρασιν. » Χαλκοῦ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ νομιστευομένου τάλαντα [illegible] λ α, « Σ[illegible].

Νομιστί, ἐπίρ. Κατὰ τοὺς νόμους, νομίμως, ἢ· κατά τινα νόμον· (Γαλλ.) **conventionnellement**. »Τὸ Νόμῳ πικρὸν [illegible] νόμῳ γλυκύ, « τοῦ Δημοκρίτου, [illegible] βούλεται τῷ οἷον νομιστί, καὶ πρὸς ἡμᾶς, οὐ κατ' αὐτὴν τῶν πραγμάτων τὴν φύσιν,« Γαλ.

Νομιστός, ή, όν. Ὁ νομιζόμενος τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος.

Νομοαίολος (ὁ, ἡ), Π. [νόμος, αἰόλος]. ὁ ἔχων ποικίλην μελῳδίαν.

Νομογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Δίδω γραπτοὺς) νόμους, νομοθετῶ ἐγγράφως.

Νομογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἔγγραφος νομοθεσία.

Νομογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (δίδων γραπτοὺς) νόμους.

Νομοδείκτης, ου (ὁ). ὁ δεικνύων (ἐξηγῶν) τοὺς νόμους, νομικός, νομοδιδάσκαλος.

Νομοδιδάκτης καὶ

Νομοδιδάσκαλος, ου (ὁ), (Ἐκκλησ.). ὁ διδάσκων τὸν (Μωσαϊκ.) νόμον, διδάσκαλος (ἑρμηνεὺς) τοῦ νόμου.

Νομοδίφας [ν. διφάω], ου (ὁ). ὁ σκαλίζων (ἀνερευνῶν, σπουδάζων) τοὺς νόμους.

Νομοδοσία (ἡ), = Νομοθεσία.

Νομοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω νόμους, νομοθετῶ.

†Νομοδότης, ου (ὁ). ὁ δίδων νόμους, νομοθέτης.

Νομοθεσία (ἡ), = Νομοθέτησις. 2) (περιληπτ.) οἱ νόμοι, τὸ σύστημα τῶν νόμων, (Γαλλ.) **législation**.

Νομοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Διορίζω) νόμον ἢ νόμους, διατάττω (παραγγέλλω) ὡς νομοθέτης.

Νομοθέτημα (τό). τὸ νομοθετηθέν, ἐντολὴ νόμου.

Νομοθέτης [ν. τίθημι], ου (ὁ). ὁ βάλλων (διορίζων) νόμους ἢ νόμον.

Νομοθέτησις, εως (ἡ). τὸ νομοθετεῖν, διορισμὸς νόμου ἢ νόμων.

Νομοθετητέος, α, ον, θετ. τοῦ Νομοθετέω.

Νομοθετικός, ή, όν (ϗ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νομοθετεῖν, νομοθέτου ἴδιος.

Νομοθήκη (ἡ), Π. ἀντὶ Νομοθέτησις, νομοθεσία.

Νομοΐστωρ, ορος (ὁ). ἵστωρ (εἰδήμων) τῶν νόμων, νομομαθής.

Νομολατρεία (ἡ). λατρεία τοῦ νόμου.

Νομομάθεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ νομομαθοῦς, ἡ μάθησις (ἐπιστήμη) τῶν νόμων.

Νομομαθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μαθὼν (γνωρίζων καλὰ) τοὺς νόμους, εἰδήμων (ἔμπειρος) τῶν νόμων.

Νομόνδε, Π. εἰς τὸν νομόν.

†Νομοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Συντάττω) νόμους, νομοθετῶ, [ἐκ τοῦ

†Νομοποιὸς (ὁ,) = Νομοθέτης.

Νομὸς (ὁ), [νέμω], Π. = Νομή, διανομή, μοίρασμα, ἡ 2) βοσκή· βόσκημα. »Νομὸς ὕλης,« Ὀδ, Κ. (καὶ τρπ.) »Ἐπέων πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα,« Ἰλ. Υ., ὕλη ἄφθονος πρὸς ὁμιλίαν. 3) (συνκδχ.) μέρος χώρας πολιτικῶς διῃρημένον, ἐπαρχία (κυρ. εἰς τὴν Αἴγυπτον ὅπου ἐχωρίζοντο ἀπὸ τὰς διώρυγας τοῦ Νείλου). » Τὰ δ' ἀμφὶ τ' Ἄργος καὶ νομὸν τὸν Ἑλλάδος οὐχ ὧδε πορθεῖν ῥᾴδια,« Εὐρ.

Νόμος (ὁ), [νέμω]. τὸ καθεστώς, ἡ καθεστῶσα τάξις, ἔθιμον. »Νόμος ἴδιος,« ὁ γραπτός, καὶ » Ν. κοινός,« Ἀρστ., ὁ ἄγραφος. »Κατὰ τοὺς κειμένους (καθεστῶτας) νόμους,« Αξ. »Νόμον τιθέναι (ἢ) τίθεσθαι, « Ἀρστ., Αἰσχ., τὸ μὲν ὡς ἐκ τοῦ προτείνοντος αὐτὸν νομοθέτου, τὸ δὲ ὡς ἐκ τοῦ ἐπικυροῦντος αὐτὸν λαοῦ, (παρβλ. Θεσμός). » Χειρῶν νόμος, « τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου, (ἐπμ.) τὸ δικαίωμα τοῦ πολέμου, (ὄθ.) »Ἐν χειρῶν νόμῳ διαφθείρεσθαι, « Ἡρ., φονεύεσθαι ἐν τῇ μάχῃ. »Ἐς χειρῶν νόμον ἀπικέσθαι, « αὐτ., συμπλέκεσθαι μὲ τὸν ἐχθρόν, (ἴδε καὶ Χείρ). (καὶ ἐλλ. ἀντὶ ὁμοιωμ. ἐπίρ.) »Νόμῳ Φοινίκων,« Ἡρωδ., κατὰ τοὺς Φ., καθὼς συνειθίζουν οἱ Φ., (παρβλ. Δίκη 2). » Ὅσον νόμου χάριν,« (Φιλήμ. παρ') Ἀθ., λόγου χάριν. 2) (μουσ. καὶ μετρ.) σκοπός, ἦχος· (καὶ συνκδχ.) ᾠδή, ὕμνος. »Λύδιος (»Φρύγιος, »Δώριος κτλ.) νόμος,« Αξ. » Νόμοι ὄρθιοι καὶ ὀξεῖς,« Ἀρστ. 3) Ἐπγρφ. ἀντὶ Νόμισμα, (ὄθ. τὸ Λατιν.) **nummus**. »Κατεδικασθεν παρ μεν ταν ελαιαν δεκα νομως αργυρ.ω παρ το φυτον Ϝεκαςον,« Πίν. Ἡρακλ.

Νομοστάθμη (ἡ). στάθμη (κανὼν) τῶν νόμων.

†Νομοτριβής, έος (ὁ, ἡ), (νλγ.) Τριμμένος (δηλ. Ἔμπειρος) εἰς τοὺς νόμους, νομομαθής.

Νομοφυλακεῖον (τό). τὸ μέρος ὅπου συνεδρίαζον οἱ νομοφύλακες.

Νομοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω τοὺς νόμους· εἶμαι Νομοφύλαξ.

Νομοφυλακία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἀξία) τοῦ νομοφύλακος.

Νομοφυλάκιον (τό), = Νομοφυλακεῖον.

Νομοφυλακίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ -

Νομοφύλαξ, ακος (ὁ). ἄρχων διωρισμένος νὰ ἐπιτηρῇ ἂν φυλάττωνται οἱ νόμοι (ἐπιτετραμμένος τὴν διατήρησιν τῶν νόμων).

Νομώδης, εος (ὁ, ἡ), (ἐπὶ πληγ.) = Ἑρπητικός, γαγγραινώδης.

†Νομῳδὸς (ὁ). ὁ ψάλλων τοὺς νόμους, ἐξηγητὴς τῶν νόμων.

†Νομώνης [νομή, ὠνέομαι], ου (ὁ), (Ἐπγρφ.) ὁ ἐνοικιαστὴς λιβαδίου διὰ βοσκήν.

Νοοβλαβής, έος (ὁ, ἡ), Π. βεβλαμμένος τὸν νοῦν, φρενοβλαβής.

Νοόπλαγκτος καὶ

Νοοπλανής, έος (ὁ, ἡ), Π. πεπλανημένος τὸν νοῦν, ἀπατημένος. 2) = τῷ

Νοόπληκτος καὶ

Νοοπληγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλήττων (ταράττων) τὸν νοῦν. »Μέθη—,« Ἐπγρ.

Νοοποιὸς (ὁ, ἡ). νοὸς (φρονήσεως) ἐμποιητικός.

Νόος, ου (ὁ), Ἰων. καὶ ἀσυναιρ. ἀντὶ Νοῦς.

Νοοσφαλής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ν. σφάλλω], = Νοοπλανής.

†Νοόω-ῶ, Μ. ώσω, (Γλσ.). Ἐμβάλλω εἰς τὸν νοῦν.

;Νορύη (ἡ), εἶδος φυτοῦ (τιθυμάλλου).

Νοσάζω, Μ. άσω, = Νοσοποιέω. ‖. (πθ. ἢ αὐτπθ.) εἶμαι συνήθως ἢ ὀλίγον ἄῤῥωστος (ἀνήμπορος), νοσηλεύομαι.

Νοσακερός, ά, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ερῶς. Φιλάσθενος, ἀῤῥωστιάρης.

Νόσανσις, εως (ἡ). ἀῤῥώστημα.

Νοσερός, ά, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ερῶς. Ὁ ὑποκείμενος εἰς νόσους, φιλάσθενος· (ἐπὶ πραγμ.) ὁ ἐπιφέρων νόσον, νοσώδης, ἢ· χρήσιμος πρὸς νοσηλείαν. »Νοσερὰ κοίτη,« Εὐρ.

Νόσευμα (τό), Ἰων. ἀντὶ Νόσημα, [ἐκ τοῦ

Νοσεύομαι, Μ. εύσομαι; Ἰων. ἀντὶ

Νοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπίπτω εἰς ἢ Πάσχω ἀπὸ νόσον, ἀσθενῶ, ἀῤῥωστῶ· (ἐν γέν.) πάσχω, εἶμαι εἰς κακὴν κατάστασιν. »Τὰ τῶν θεῶν νοσεῖ,« Εὐρ. »Ἡ πόλις νοσεῖ,« Δμ., Ἡρ. (καὶ προθετ.) »Οἱ περὶ δόξαν νοσοῦντες,« Πλ., οἱ δοξομανεῖς. (καὶ ἐλλ.) »Ἔντερα, .. εὖτε τὶς διαῤῥοίην νοσέει,« Ἀρετ. (καὶ τρπ.) »Οἱ τὰ Μανιχαίων νοσοῦντες, « Χρσ. ‖. (ἡ μτχ.) »Τὸ νοσοῦν,« Πλ., ἀντὶ Ἡ νόσος, τὸ νόσημα. ‖. (ὁ Ἱπποκρ. μετεχειρίσθη ϗ τὸ πθ.) »Τὰς τεσσαράκοντα ἡμέρας τὰς νοσουμένας,« τὰς ὁποίας διήγαγέ τις νοσῶν.

Νοσηλεία (ἡ). τὸ νοσηλεύειν ἢ νοσηλεύεσθαι, ἡ κατάστασις ἢ ἡ περιποίησις ἀσθενοῦς, νοσοκομία.

Νοσήλεια (τά), = Νοσήλια.

Νοσηλεύω, Μ. εύσω. Περιποιοῦμαι νοσοῦντα, (κοιν.) κοιτάζω (» Τοὺς κλινοπετεῖς δι' ἑαυτῆς ἐνοσήλευε, αὐτὴ καὶ χύτρας ἁπτομένη καὶ ζωμοῦ γευομένη ϗ τρυβλίον προσφέρουσα,« Βυζαντ.). (ἐνίοτε) = Νοσοποιῶ· (σπν. ἀντὶ τοῦ ‖. μσ. ἢ πθ.) εἶμαι ἄῤῥωστος (ἀνήμπορος), (ἐπμ.) κοιτάζομαι. » Ὁ δὲ Καῖσαρ τινὰς ἡμέρας ἐνοσηλεύσατο,« Ἀππ.

Νοσήλια (τά). τὰ πρὸς θεραπείαν (νοσηλείαν) διδόμενα ἢ γινόμενα, ἰατρικὰ [illegible].

;Νοσηλός, ή, όν, = Νοσηρός, (ἀμφ.).

Νόσημα (τό). τὸ πάθος τοῦ νοσοῦντος, νόσος, ἀσθένεια.

Νοσηματικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Φιλάσθενος, ἀῤῥωστιάρης. »Τῷ σώματι νοσηματική,« Πλ. 2) (ἐπὶ πραγμ.) νοσερός, νοσοποιός. »Τῶν δ' ἄλλων τῶν νοσηματικῶν ἧττον μετέχουσιν αἱ γυναῖκες,« Ἀρστ.

Νοσημάτιον (τό). μικρὸν (ἐλαφρὸν) νόσημα, (Τουρκ.) ζαϊφλῆκι.

Νοσηματώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ωδῶς. Νοσηματικός, ὑποκείμενος εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ νόσημα· νοσώδης, φιλάσθενος.

Νοσηρός, ά, όν, (ϗ ἐπίρ.) -ηρῶς, = Νοσερός.

Νοσηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νοσοφόρος.

;Νοσίζω, Μ. ίσω, = Νοσάζω.

Νοσογνωμονικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς διάγνωσιν τῆς νόσου, νοσογνώμονος ἴδιος. »Νοσογνωμονική,« Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ νοσογνώμονος.

;Νοσογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων ἀπὸ τῶν συμπτωμάτων τὰς νόσους, κάμνων διάγνωσιν αὐτῶν.

Νοσοεργός (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νοσοποιός.

Νοσόθυμος (ὁ, ἡ), Π. [νοσέω, θυμός]. τοῦ ὁποίου πάσχει (νοσεῖ) ἡ ψυχή, ἠθικῶς ἄῤῥωστος.

Νοσοκομεῖον (τό). μέρος διωρισμένον πρὸς νοσοκομίαν, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) Σπιτάλι.

Νοσοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιποιοῦμαι ἄῤῥωστον (νοσοῦντα) ἢ ἀῤῥώστους.

Νοσοκόμησις, εως καὶ

Νοσοκομία (ἡ). κύτταγμα (περιποίησις) ἀσθενοῦς, [ἐκ τοῦ

Νοσοκόμος (ὁ, ἡ), [νόσος, κομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος (κυττάζων) ἄῤῥωστον ἢ ἀῤῥώστους.

Νοσοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμποιῶ νόσον, κάμνω τινὰ νὰ ἀῤῥωστήσῃ, (ἐν γέν.) χαλνῶ, διαφθείρω.

Νοσοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν νόσον, νοσώδης· (ἐν γέν. ϗ μτφορ.) λυμεὼν, διαφθορεύς.

Νόσος (ἡ), [συγγ. τῷ Νόθος καὶ Νότος]. πάθος, ἀσθένεια, ἀῤῥωστία (κυρ. ϗ μτφορ.)· κακία, ἐλάττωμα· (ἐν γέν.) συμφορά, δυστύχημα.

Νοσοτροφία (ἡ). δίαιτα (θεραπεία διαρκὴς) νοσηλευομένου.

Νοσοτυφέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι μὲ τύφον (ἔπαρσιν) καὶ εἰς αὐτήν μου τὴν νόσον, δὲν ἀφίνω οὔτε τότε τὸ ὕφος (τὴν μεγαλοπρέπειάν) μου ἢ· προσποιοῦμαι ὑπὸ τύφου ὅτι νοσῶ, κάμνω ἀπὸ μεγαλοπρέπειαν τὸν ἄῤῥωστον.

;Νοσοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν) νόσον.

Νόσσαξ, ακος (ὁ). νεοσσὸς εὐμεγέθης, πουλὶ (πετεινάρι) μεγαλούτσικον.

Νοσσάς, άδος (ἡ). πουλάδα.

Νοσσεύω, Μ. εύσω, = Νεοσσεύω.

Νοσσιὰ (ἡ), = Νεοσσιά.

Νοσσίον (τὸ), = Νεόσσιον. » Στρουθίον εὗρεν ἑαυτῷ οἰκίαν, καὶ τρυγὼν νοσσιὰν ἑαυτῇ, οὗ θήσει τὰ νοσσία ἑαυτῆς, « Ψαλμ.

Νοσσὶς (ἀντὶ Νεοσσὶς), ίδος (ἡ), = Νοσσάς.

Νοσσοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει νεοσσοῦ, ὅμοιος μὲ ὀρνιθοποῦλι.

Νοσσοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Νεοσσοποιέω, [ἐκ τοῦ

Νοσσὸς (ὁ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Νεοσσός.

Νοσσοτροφέω-ῶ, ήσω, = Νεοσσοτροφέω.

;Νοσταλγέω-ῶ [νόστος, ἀλγέω], Μ. ήσω. Πονῶ ('Επιθυμῶ μὲ πόνον ψυχῆς νὰ ἐπιστρέψω εἰς) τὴν πατρίδα μου.

;Νοσταλγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Νοστέω-ῶ [νόστος], Μ. ήσω. Ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι· (Π. ἐν γέν.) ὑπάγω· ταξειδεύω. » Ὅταν γῆν τήνδε νοστήσας τύχῃς, « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Οὐδ' αὖθις ἑὴν νοστήσατο πάτρην, « Κοΐντ. 2) (ἐνίοτε) γίνομαι νόστιμος (πότιμος), (Παυσ. Ζ', 6', 7).

Νόστιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νόστον (εἰς τὴν ἐπιστροφήν). » Νόστιμον ἦμαρ, « Ὅμ., ἡ ἡμέρα τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπανόδου. 2) ὁ τυχὼν ἢ ἐπιδεκτικὸς νόστου, ὁ ἐπιστρέψας ἢ δυνάμενος (ἔχων ἐλπίδα) νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του, (ἐπμ.) ὑγιὴς, σῶος. » Εἰ δ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλωλε καὶ οὐκέτι νόστιμός ἐστιν, « Ὀδ. Τ. (ὅθ. 3) (ἐπὶ καρπ. κλπ.) φθασμένος, μεστωμένος, ὥριμος, (ἐπμ.) καλὸς εἰς τὴν γεῦσιν, (κοιν.) νόστιμος· (ἐν γέν.) εὔχρηστος, ὠφέλιμος. » Οὕτω γὰρ τὸ μὲν ἰλυῶδες καὶ νόστιμον αὐτῆς ἀποῤῥυήσεται, τὸ δὲ ξυλῶδες ἐν τῷ ὀθονίῳ μενεῖ, « Δσκρ.

Νόστος (ὁ), [νέομαι]. ἐπιστροφὴ (κυρ. εἰς τὴν πατρίδα), (Π. ἐν γέν.) ταξεῖδι.

Νόσφι [παρβλ. Μέσφα], ἐπίρ. ἢ πρόθ. Π. χωριστὰ, παράμερα, μακράν· κρυφὰ, κατὰ μέρος· (μὲ γεν.) χωρίς· ἐκτός· μακρὰν ἀπό. » Νόσφιν ἀφεστήκει κεχολωμένη, « Ὀδ. Λ. » Νόσφιν ἀειράσας, ὡς μὴ Πρίαμος ἴδοι, « Ἰλ. Ω. » Τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι, « Θκρ. (καὶ πρὸς γεν.) » Νόσφιν Ἀχαιῶν βουλεύειν, « Ἰλ. Β. (καὶ κατ' ἀποκ.) » Νόσφ' Ὠκεανοῖο, « Ὀδ. Λ. (ϗ προθετ.) » Νόσφιν ἀπ' ἄλλων, « Ἰλ. Ο. (καὶ παραλλ.) » Νόσφιν ἄτερ φιλότητος, « Ἡσ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἢ πρὸς ὁρστ.) » Νόσφιν ἢ ὅθεν ἦλθε, « Θκρ., ἐκτὸς μόνον τοῦ πόθεν ἦλθε.

Νοσφίδιος, α, ον, Π. [νόσφι]. Ἀπαρμένος κρυφὰ, ἁρπαγμένος· μακρυσμένος· ἀπόκρυφος.

Νοσφιδὸν, ἐπίρ. Π. κρυφὰ, κλεφτάτα, ἁρπακτὰ, [ἐκ τοῦ

Νοσφίζω [νόσφι], Μ. ίσω. Χωρίζω, ξεχωρίζω· ἀπομακρύνω· (μὲ γεν. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) στερῶ, ἀφαιρῶ· σηκόνω (ἐβγάλλω) ἀπὸ τὴν μέσην, ἀφανίζω. ||. (μσ.) ἀπομακρύνομαι, ἀναχωρῶ, παραμερίζω· σεροῦμαι· παραιτῶ, ἐγκαταλείπω· σφετερίζομαι· (πθ.) φονεύομαι, ἀποθνήσκω. » Ἐνόσφισέ σε ἄνθεα, « Πίνδ. » Νοσφίσας ὀλοίμαν, « Αἰσχλ., φονεύσας· (καὶ μσ.) » Τοὺς πνοαὶ νοσφίσαντο, « Διον. (καὶ αὐτπθ.) » Ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νοσφισάμην, « Ὀδ. Τ. » Δῶμα (» Παῖδα) νοσφισαμένη, « Ὀδ. Δ. Φ. » Ὅρκον νοσφίσθης, « Ἀρχίλ., ἠθέτησας· (καὶ μὲ γεν.) » Τίφθ' οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι, « Ὀδ. Ψ. » Ἐπώλησε κτῆμα, καὶ ἐνοσφίσατο ἀπὸ τῆς τιμῆς, « Γρφ. (καὶ χ. πτ.) » Μή μ' ἄθαπτον καταλείπειν, νοσφισθεὶς, « Ὀδ. Λ. (καὶ πθ.) » Μέμνησο λουτρῶν, οἷς ἐνοσφίσθης πάτερ, « Αἰσχλ., ἐφονεύθης.

Νόσφιν, (πρὸ φων. ἢ Π. διὰ τὸ μέτρον) ἀντὶ Νόσφι.

Νοσφισμὸς (ὁ), τὸ νοσφίζειν ἢ νοσφίζεσθαι, ἀπομάκρυνσις, χωρισμός· σφετερισμός.

Νοσφιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ νοσφιζόμενος (ὑφαιρούμενος, ἀποστερῶν), σφετεριστής.

Νοσώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς νόσους, φιλάσθενος· (ἐπὶ πραγμ.) νοσοποιὸς, ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν ὑγείαν. (Γαλλ.) malsain· (ἐν γέν.) βλαπτικός. » Ἀσραπὴ—, « Εὐρ.

Νοσωδῶς, ἐπίρ. Ἐπιβλαβῶς ὡς πρὸς τὴν ὑγείαν.

†Νοταπηλιώτης, ου (ὁ). ὁ μεταξὺ νότου καὶ ἀπηλιώτου ἄνεμος, (ὅθεν

Νοταπηλιωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ μέρος τοῦ νοταπηλιώτου.

Νοτερὸς, ά, όν. Ὑγρὸς, νοτισμένος· (ἐνεργ.) νοτιστικὸς (;).

Νοτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Νοτιάω.

Νοτηρὸς, ά, όν, = Νοτερός.

Νοτία (ἡ), Π. δροσιά, ὑγρασία, (κυρ. θηλ. τοῦ Νότιος), (ὅθεν

Νοτιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι ὑγρὸς (νοτισμένος).

Νοτίζω, Μ. ίσω. (μτβτ.) Ὑγραίνω· (ἀμτβτ.) ἔχω ἐπικρατοῦντα τὸν νότον ἄνεμον. » Θέρος νοτίζον, « Ἀρστ.

Νότιος, α ἢ ος, ον. Ὁ τοῦ νότου, (κοιν.) τῆς νοτιᾶς· ὁ πρὸς νότον κείμενος ἢ ἐκεῖθεν πνέων (ἐρχόμενος), μεσημβρινός· (συνκδχ.) ὑγρὸς, νοτερός. » Ἱδρὼς—, « Ὅμ. (ὅθεν Π.) » Νότιον, « τὸ πέλαγος. » Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν δ' (τὴν ναῦν) ὥρμησαν, « Ὀδ. Δ, Θ., εἰς τ' ἀνοικτά. ||. (οὐδ.) » Νότιον καὶ (πλθ.) » Νότια (ἐνν. πνεύματα), « οἱ νότιοι ἄνεμοι. » Ἐὰν δὲ νότιόν τε ᾖ καὶ ἥλιος ἐπιλάμπῃ, « Ξεν. » Γίνεται (τῶν ἐντόμων) τὰ μὲν ἐκ τῆς δρόσου.. κατὰ φύσιν μὲν ἐν τῷ ἔαρι, πολλάκις δὲ καὶ τοῦ χειμῶνος, ὅταν εὐδία καὶ νότια (κατὰ διορθ. ἀντὶ Νοτία) γένηται πλείω χρόνον, « αὐτ. » Ὑπὸ τὸ ἄστρον νότια πνεῖ, « Θρρ.

Νοτὶς, ίδος (ἡ), Π. = Νοτία, ἰκμὰς, ὑγρασία.

†Νοτισμὸς (ὁ). τὸ νοτίζειν ἢ νοτίζεσθαι.

Νοτιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὑγρὸς, νοτερός.

Νοτόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τοῦ νότου.

Νότος (ὁ). ὁ ἀπὸ μεσημβρ. πνέων ἄνεμος, (κοιν.) νοτιά· (Π.) βροχή.

Νοττάριον (τὸ), = Νεοττάριον.

Νουβυστικὸς [νοῦς, βύω], ή, όν, Κωμ. πλήρης νοὸς (φρονήσεως), (κατὰ λέξ.) πατωμένος (γεμισμένος) μὲ νοῦν.

Νουβυστικῶς, ἐπίρ. Κωμ. μὲ πολὺν νοῦν, φρονιμώτατα.

Νουθεσία (ἡ), = Νουθέτησις.

Νουθετέω-ῶ [νοῦς, τίθημι], Μ. ήσω. Βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν τινος, ἐνθυμίζω, παραινῶ, συμβουλεύω· σωφρονίζω, (κοιν.) βάλλω γνῶσιν. » Ἅπαντές ἐσμεν εἰς τὸ νουθετεῖν σοφοὶ, αὐτοὶ δ' ἁμαρτάνοντες οὐ γινώσκομεν, « Στβ. (καὶ πθ.) » Πρὶν ὑπὸ σοῦ ταῦτα νουθετηθῆναι, « Πλάτ.

Νουθέτημα (τὸ). συμβουλὴ, νουθεσία.

Νουθέτησις, εως (ἡ). τὸ νουθετεῖν, συμβούλευμα· συμβουλὴ, νουθεσία.

Νουθετήριος, α, ον, = Νουθετικὸς, συμβουλευτικός.

Νουθετητέος, α, ον, θετ. τοῦ Νουθετέω.

†Νουθετητὴς, οῦ (ὁ). ὁ νουθετῶν (συμβουλεύων), σωφρονιστής.

Νουθετητικὸς καὶ Νουθετικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ συντελῶν (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ νουθετεῖν, συμβουλευτικὸς, παραινετικός.

Νουθετισμὸς (ὁ), = Νουθέτησις.

Νουμηνία (ἡ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Νεομηνία.

Νουμηνιάζω, Μ. άσω. Πανηγυρίζω τὴν νουμηνίαν ἢ κάθε νουμηνίαν (πρωτομηνιάν).

Νουμηνιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἑορτάζων (εὐωχούμενος κυρ. εἰς ἐρανιστὸν συμπόσιον) κάθε νουμηνίαν.

Νουμήνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος εἰς τὴν νουμηνίαν, πρωτομηνιάτικος. ||. (οὐσ.) εἰδ. πτηνοῦ, (Γαλλ.) corlieu.

†Νουμμίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

†Νοῦμμος (ὁ), [νόμος], Λτ. nummus, Σικελ. εἶδος νομίσματος (τριώβολον), (ἀναλογ. τοῦ Λτ.) sesterce. » Χιλίους νούμμους, οἳ πεντήκοντα ϗ διακοσίας δραχμὰς Ἀττικὰς δύνανται, « Πλ.

Νουνέχεια (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις

Νουνεχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ νοῦν ἔχων, φρόνιμος. ||. (οὐσ.) » Τὸ νουνεχὲς, « (Μένανδρ. παρὰ) Σδ., ἀντὶ Ἡ νουνέχεια.

Νουνεχόντως καὶ Νουνεχῶς, ἐπίρ. Φρονίμως, μὲ νοῦν (μὲ γνῶσιν).

Νοῦς (κατὰ κρ. ἐκ τοῦ Νόος), νοῦ ϗ νοὸς (ὁ), (ἡ δοτ. Νῷ καὶ Νοΐ, ἡ αἰτ. Νόα ϗ Νοῦν, πλθ. Νόες). ἡ δύναμις καὶ ὁ τρόπος τοῦ νοεῖν, ἡ ἐσωτερικὴ αἴσθησις· ψυχή· καρδία· πνεῦμα· λογικόν· ἐπίνοια· σκοπὸς, στοχασμὸς, φρόνημα· γνῶσις, φρόνησις. » Οἱ δὲ (ὑπὸ τῆς Κίρκης μεταμορφωθέντες) συῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς, φωνήν τε, τρίχας τε, αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος ὡς τὸ πάρος περ, « Ὀδ. Κ. » Κόραι, οὔτε φυῆς ἐπιδευέες, οὔτε νόοιο, « Θκρ. » Πῶς ἂν μεταβάλοιτο, καὶ εἰς νοῦν ἔλθοι, « Φλςρ. » Κεῦθε νόῳ, « Ἰλ. Α. Π. » Χόλος νόον οἰδάνει, « Ἰλ. Ι. » Ὥς τοι ἐνὶ στήθεσιν ἀτάρβητος νόος ἐστίν, « Ἰλ. Σ. » Τίν' ἔχειν με δοκεῖς νοῦν; « Θκρ., τί καρδίαν; » Ἐκ παντὸς νόου, παρεσκεύασαι μένων πολεμήσειν, « Ηρ., ἐξ ὅλης ψυχῆς, πάσῃ προθυμίᾳ· » Ἐπὶ νόον ποιεῖν (τρέπειν) τινι, « αὐτ., ἐμπνέειν, φωτίζειν. » Κατὰ νόον ποιεῖν τινι, « αὐτ., κατὰ τὴν γνώμην (τὴν καρδιάν) του. » Οὔ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει, « Ἰλ. Ι. » Τοῦτον ἐβούλευσας νόον αὐτὴ, « Ὀδ. Ε. » Ὁ δὲ νόον σχέθε τὸν δ' ἐνὶ θυμῷ, « Ὀδ. Ξ., ἐσχεδίασε μὲ τὸν νοῦν του, ἔκαμεν (συνέλαβεν) αὐτὸν τὸν στοχασμόν. » Χαλεπὸν ἑτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρὸς, « Θκρ. » Εἴ τιν' ἐν νῷ ἔχεις Μέλιτον, « Πλ. ἂν ἐνθυμῆσαι, (κοιν.) ἂν τὸν βάλῃ ὁ νοῦς σου. » Τί ἐν νῷ ἔχεις; « αὐτ. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) » Εἰ νῷ ἔχεις, « αὐτ. » Τίσοι ἐν νόῳ ἐστι ποιέειν; « Ἡρ. » Καὶ σὺ μὲν ἐν πέρδιξιν ἔχεις νόον, « Ἐπγρ. » Ἀστόργου δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰεὶ, « Θκρ. 2) νόημα, σημασία. » Οὗτος δὲ ὁ νόος τοῦδε τοῦ ῥήματος, ὃ ἐθέλει λέγειν, « Ἡρ. 3) (θλγ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ Ἄγγελοι, τὰ νοερὰ πνεύματα. » Νόες δὲ ὄντες, ἐν νοητοῖς ϗ τόποις εἰσὶ, « Δμσκ.

Νουσαλέος, α, ον, Ἰων. φιλάσθενος, ἄρρωστος.

Νουσαχθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. βεβαρημένος ὑπὸ νόσου.

Νούσημα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Νόσημα.

Νουσοκόμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Νοσοκόμος.

Νουσολύτης, ου (ὁ), Π. ὁ λύων (διαλύων) τὰς νόσους. » Παιὰν—, « Ἐπγρ.

Νουσομελὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. νοσῶν τὰ μέλη.

Νοῦσος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Νόσος.

Νουσοφόρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Νοσοφόρος.

Νόω-ῶ, Μ. νώσω (πθ. πρκ. Νένωμαι), Π. (σπν.) ἀντὶ Νοέω. » Οὐχ ὕβρεις λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῶ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Νῶν ἢ Νῶϊν), « Σοφ.

Νὺ, μόρ. ἐγκλιτ. Π. ἴδε Νύν.

Νῦ (τὸ), ἄκλ., τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου Ν.

Νύγδην [νύσσω], ἐπίρ. Κεντῶντας, τσιμπητά.

Νυγεὶς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Νύσσω.

Νύγμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς νύξεως, κέντημα, σουβλιά. » Μέλισσαι νύγμασι πημαίνουσιν ὁδίτας, « Τρυφιόδ.

Νυγματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν νύγματα (σουβλιαίς). » Πόνος—, « Ἀρετ.

Νυγματωδῶς, ἐπίρ. Μετὰ νύγματος, ἢ· Ἐν εἴδει νύγματος.

Νυγμὴ (ἡ) καὶ

Νυγμὸς (ὁ), = Νύξις καὶ Νύγμα, (συγχ. τῷ Μυγμός).

†Νυθὴς, έος (ὁ, ἡ) καὶ

†Νυθὸς, ή, όν καὶ

†Νυθώδης, εος (ὁ, ἡ), [συγγ. τῷ Νωθὴς καὶ Νοσώδης]. κρυφὸς, σκοτεινός· (ἐπὶ φωνῆς) ἀμαυρός.

†Νυκτάζω, (νομιζ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Νυστάζω.

†Νυκταίετος (ὁ). ἀετὸς τῆς νυκτὸς, ὁ ἐρωδιός.

†Νυκταλὸς, ή, όν. Ὁ ἀγαπῶν τὴν νύκτα (τὸ σκότος). (εἰς τὸν Αρτ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Νυσταλὸς, = Νυσταλέος.

Νυκταλωπάω (έω;)-ῶ, Μ. ήσω, = Νυκταλωπιάω.

;Νυκταλώπηξ, εκος (ὁ, ἡ), = Νυκτάλωψ.

Νυκταλωπία καὶ

Νυκταλωπίασις, εως (ἡ). τὸ πάθος τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ νυκτάλωπος, (κοιν.) ὀρνιθοτυφλιά.

Νυκταλωπιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω νυκταλωπίαν, εἶμαι-

Νυκτάλωψ [νυκταλὸς ἢ νὺξ, ἀλαὸς, ὤψ], ωπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ βλέπων διόλου τὴν νύκτα, πάσχων ὀρνιθοτυφλιὰν ἢ· (ἐκ τοῦ ἐναντίου) ὁ βλέπων κάλλιον τὴν νύκτα. ||. (οὐσ.) = Νυκταλωπία. » Γίνονται δὲ οἱ νυκταλώπεκες μᾶλλον τοῖς μελανοφθάλμοις, « Ἀρστ.

Νυκταυγία (ἡ). τὸ νυκτερινὸν φῶς.

Νυκτεγερσία (ἡ). σήκωμα (ξύπνημα [συνκδχ.] ταραχή· ἐκστρατεία) ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτεγερτέω-ῶ, Μ. ήσω. Σηκόνομαι (Ἐξυπνῶ) νύκτα ἢ τὴν νύκτα· ἀγρυπνῶ φυλάττων ἢ πράττων τι ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτέλιος (ὁ, ἡ), = Νυκτερινὸς, (ὅθ. ||. οὐσ.) Νυκτέλια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), τα ὄργια (αἱ τελεταὶ) τοῦ Διονύσου.

Νυκτέπαρχος (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς τῆς νυκτοφυλακῆς, (ἄλλ.) Πραίτωρ τοῦ δήμου, (κατὰ τοὺς Γραικορωμ.).

Νυκτεργασία (ἡ). ἐργασία γινομένη ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτερεία (ἡ). τὸ νυκτερεύειν, νυκτέρευμα, νυκτέρι. (ἰδιαιτ.) νυκτερινὸν κυνήγημα.

†Νυκτερεῖον (τὸ), = Νυκτοφυλακία.

Νυκτερείσιος (ὁ, ἡ), Κωμ. (μὲ αἰσχρὰν σημασ. τοῦ Ἐρείδω) ἀντὶ Νυκτερήσιος.

Νυκτερέτης, ου (ὁ), Π. [νὺξ, ἐρέσσω]. ὁ κωπηλατῶν καὶ ἁλιεύων ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτέρευμα (τὸ). νυκτέρι· τόπος πρὸς νυκτερείαν (διανυκτέρευσιν).

Νυκτερευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ νυκτερεύων (κυρ. εἰς τὸ ψάρευμα ἢ εἰς τὸ κυνῆγι).

Νυκτερευτικὸς, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νυκτερεύειν.

Νυκτερεύω [νύκτερος], Μ. εύσω. Περνῶ τὴν νύκτα ἄγρυπνος (κυρ. κυνηγῶν ἢ ψαρεύων ἢ φυλάττων).

Νυκτερήσιος ϗ (;) Νυκτερίδιος (ὁ, ἡ), = τῷ

Νυκτερινὸς, ή, όν. Ὁ τῆς νυκτὸς, ὁ γινόμενος ἐν καιρῷ νυκτός. » Φυλακὴ (» Σελήνη, » Τελετὴ, » Γλαὺξ) νυκτερινὴ, « Αξ. » Ἐν νυκτερινῇ καὶ φοβερᾷ ἀναχωρήσει, « Θκ.

Νυκτέριος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νυκτερινός.

Νυκτερὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ζ., νυκτερίδα.

Νυκτερόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (βόσκων, προμηθευόμενος τὴν τροφήν του) ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτεροειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Νυκτοειδής.

Νύκτερος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νυκτερινός. » Τελετὴ (» Φυλακὴ, » Μήνη), « Ἀρστφ., Εὐρ., Αἰσχλ. ||. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Νύκτερον ἀείδουσα, « Ἀρ.

Νυκτεροφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων τὴν νύκτα.

Νυκτερόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φοιτῶν (περιερχόμενος) τὴν νύκτα.

Νυκτερωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [†ν. ὤψ]. σκοτεινός.

Νυκτηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Συζητῶ, ἢ Ἀναγγέλλω) τι ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτηγορία (ἡ). συνέλευσις (δημηγορία ἢ ἀγγελία) νυκτερινή.

Νυκτηγρεσία (ἡ) = Νυκτεγερσία.

Νυκτηγρετέω-ῶ, Μ. ήσω, = Νυκτεγερτέω.

Νυκτήγρετον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (Γαλλ.) lunaire.

†Νυκτήμερον (τὸ), (Γλσ.) ἀντὶ Νυχθήμερον.

Νυκτηρεφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [νὺξ, ἐρέφω]. σκεπασμένος μὲ σκότος· (τρπ.) σκυθρωπὸς, λυπηρός.

Νυκτίβιος (ὁ, ἡ), = Νυκτερόβιος.

Νυκτίβρεμος (ὁ, ἡ), Π. [νὺξ, βρέμω]. ὁ ἠχῶν ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτίγαμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπανδρευμένος ἐν καιρῷ νυκτὸς (κρυφίως).

Νυκτιδιέξοδος (ὁ, ἡ). ὁ διερχόμενος (διεξοδεύων) ἐν καιρῷ νυκτός.

;Νυκτίδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων (ὁδεύων) τὴν νύκτα, (διορθ. Νυκτίβρεμος).

Νυκτικόραξ, ακος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (μπούφου), (κοιν.) κλαψοποῦλι. (κατὰ τὸν Ἀρστ.) = Ὦτος.

Νυκτικρυφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρυπτόμενος τὴν νύκτα ἢ εἰς τὸ σκότος.

;Νυκτιλαθραιοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν καιρῷ νυκτὸς κρυφοτρώγων.

Νυκτιλάλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαλῶν (ἠχῶν) τὴν νύκτα. » Κιθάρα—, « Ἐπγρ.

Νυκτιλαμπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων τὴν νύκτα· (Π.) σκοτεινὸς, (παρβλ.) Νυκτιφαής.

Νυκτιλόχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λοχῶν (ἐνεδρεύων) ἐν καιρῷ νυκτὸς, νυκτοκλέπτης.

;Νυκτίλωψ, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Νυκτάλωψ.

†Νυκτίμαντις, εως (ἡ), = Νυκτόμαντις.

Νυκτιμένη (ἡ), (μυθολογ.) ἡ γλαύξ.

Νυκτίμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν μορφὴν τῆς νυκτὸς, μαῦρος, σκοτεινός.

Νύκτιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νύκτιος.

Νυκτινόμος (ὁ, ἡ). ὁ νεμόμενος (βόσκων) ἐν καιρῷ νυκτός.

Νύκτιος, α, ον. Ὁ τῆς νυκτὸς, νυκτερινός.

Νυκτιπάτης, ου (ὁ), Π. [ν. πατέω]. ὁ περιπλανώμενος τὴν νύκτα.

Νυκτιπήδηκες (οἱ), εἶδ. ἐμβάδων (συρτὰ παπούτσια) τοῦ κοιτῶνος.

Νυκτίπλαγκτος καὶ

Νυκτιπλανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος ἐν καιρῷ νυκτός.

Νυκτιπλανῆτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Νυκτιπλανής.
Νυκτιπλάνητος καὶ Νυκτίπλανος (ὁ, ἡ), = Νυκτίπλαγκτος.
Νυκτιπλοέω-ω, Μ. ήσω. Πλέω (Ταξειδεύω) τὴν νύκτα.
Νυκτίπλοια (ἡ). πλεύσιμον ἐν καιρῷ νυκτός.
Νυκτιπόλευτος καὶ Νυκτιπόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπολῶν (περιφερόμενος) τὴν νύκτα. » Ἑκάτη —, « Ἀπλλν. » Νυκτιπόλοις ἅμα σὺν Βάκχαις,« Εὐρ.
Νυκτιπορέω, Νυκτιπορία καὶ Νυκτιπόρος, = Νυκτοπορέω κτλ.
†Νυκτίσεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τιμώμενος τὴν νύκτα, (ὀρθότ. διῃρημ. Νυκτὶ σεμνός).
Νυκτιφαὴς καὶ
Νυκτιφανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαινόμενος τὴν νύκτα ἢ ὡς ἂν νύκτα, σκοτεινός.
Νυκτίφαντος (ὁ, ἡ), Π. = Νυκτιφανής.
Νυκτίφοιτος (ὁ, ἡ), Π. = Νυκτερόφοιτος.
Νυκτιφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν) νύκτα, σκότους αἴτιος.
Νυκτιφρούρητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φρουρῶν (καιροφυλακτῶν) τὴν νύκτα.
Νυκτιχόρευτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων εἰς τοὺς νυκτερινοὺς χορούς.
Νυκτίχροος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς νυκτός, 'μαῦρος, σκοτεινός.
;Νυκτοβάτης, ου (ὁ). ὁ περιπατῶν τὴν νύκτα.
Νυκτοβατία (ἡ). περιπάτημα τὴν νύκτα.
Νυκτόβιος (ὁ, ἡ), = Νυκτίβιος.
Νυκτογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Καταγίνομαι) τὴν νύκτα.
Νυκτογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Νυκτοδεσπότις, ιδος (ἡ). δεσπότις (κυρία) τῆς νυκτός, (ἐπιθ. τῆς σελήνης).
Νυκτοδρομία (ἡ), = Νυκτιβατία.
;Νυκτοδρόμος (ὁ, ἡ), = Νυκτιδρόμος.
Νυκτοειδής, έος (ὁ, ἡ), = Νυκτιφανής, σκοτεινός.
Νυκτοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων διὰ νυκτός, (ἄλλ. ἀνγν. Νυκτοτήρης).
Νυκτοκλέπτης, ου (ὁ). νυκτερινὸς κλέπτης.
Νυκτοκλοπία (ἡ). κλοπὴ διὰ νυκτός.
†Νυκτολαμπίς, ίδος (ἡ). λαμπὰς τῆς νυκτός. 2) = Πυγολαμπίς.
†Νυκτόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτελῶν τὰς μαντείας του τὴν νύκτα.
Νυκτομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκροτῶ μάχην τὴν νύκτα.
Νυκτομαχία (ἡ). μάχη ἐν καιρῷ νυκτός, νυκτοπόλεμος.
Νυκτοπεριπλάνητος καὶ
Νυκτοπλανής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Νυκτιπλανής.
Νυκτοπλοέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω τὴν νύκτα.
;Νυκτοπόλεμος (ὁ), = Νυκτομαχία.
Νυκτοπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ (Ὁδοιπορῶ) τὴν νύκτα.
Νυκτοπορία (ἡ). ἡ διὰ νυκτὸς ὁδοιπορία.
Νυκτοπόρος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν (ὁδοιπορῶν) τὴν νύκτα.
Νυκτοτήρης, ου (ὁ). ὁ παρατηρῶν (παραμονεύων) ἐν καιρῷ νυκτός, νυκτοφύλαξ.
;Νυκτουργός (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) τὴν νύκτα.

;Νυκτοφαὴς (φανὴς), έος (ὁ, ἡ), = Νυκτιφανής.
Νυκτοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω ὡς νυκτοφύλαξ.
Νυκτοφυλάκησις, εως καὶ
Νυκτοφυλακία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ νυκτοφύλακος.
Νυκτοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων (ὡς φρουρὸς) ἐν καιρῷ νυκτός.
Νυκτῷον (τὸ). ναὸς τῆς Νυκτός.
Νυκτωπός (ὁ, ἡ), Π. [ν. †ὦψ], = Νυκτερωπός, Νυκτοειδής, σκοτεινός.
Νύκτωρ, ἐπίρ. Διὰ νυκτός, ἐν καιρῷ τῆς νυκτός, (κοιν.) νύκτα.
;Νυμφαγενής, έος (ὁ, ἡ), = Νυμφογενής.
Νυμφαγέτης, ου (ὁ), Π. ἡγεμὼν (ἀρχηγὸς) τῶν Νυμφῶν, (ἐπιθ. τοῦ Ποσειδ.).
Νυμφαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ τὴν νύμφην εἰς τοῦ γαμβροῦ ἢ, Κάμνω προξενεὰν ὡς νυμφαγωγός. (ἐνίοτε) νυμφεύομαι. » Ἀγαμέμνων τὴν χρησμῳδὸν ἐνυμφαγώγησεν, » Ὑπόθ. τῶν Εὐρ. Τρ.
Νυμφαγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Νυμφαγωγικός, ή, όν. Νυμφαγωγίας ἢ νυμφαγωγοῦ ἴδιος, νυμφικός.
Νυμφαγωγός (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (ὁδηγῶν) τὴν νύμφην εἰς τοῦ γαμβροῦ, παράνυμφος. προξενητής.
Νυμφαία (ἡ), εἶδ. φυτοῦ ἐνύδρου, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἀραβ.) νούφαρον, (κυρ. θηλ. τοῦ
Νυμφαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ ἀφιερωμένος εἰς τὰς Νύμφας. ||. (οὐσ.) Νυμφαῖον (τὸ), ναὸς (τόπος ἱερὸς) τῶν Νυμφῶν.
Νυμφάς, άδος (ἡ), Π. ἡ ἀνήκουσα (ἀφιερωμένη) εἰς τὰς Νύμφας.
Νυμφεῖος, α, ον, = Νυμφαῖος ἢ Νυμφικός. ||. (οὐσ.) Νυμφεῖον (τὸ), = Νυμφαῖον ἢ Νυμφών. » Νυμφεῖα, « Π., ὁ γάμος ἢ οἱ νεόνυμφοι.
Νύμφερον (τὸ). τὸ φυτὸν Νυμφαία, (ἀπὸ τοῦ Ἀραβ.) Νενουφάρ.
Νύμφευμα (τὸ). γάμος, συνοικέσιον.
Νύμφευσις, εως (ἡ). τὸ νυμφεύειν, ὑπάνδρευμα.
Νυμφευτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Νυμφευτής.
Νυμφευτήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νύμφευσιν, γαμήλιος. ||. (οὐσ.) νυμφευτήρια, « Εὐρ., οἱ γάμοι.
Νυμφευτής, οῦ (ὁ), = Νυμφαγωγὸς ἢ 2) Νυμφίος, νεόνυμφος.
Νυμφεύτρια (ἡ). ἡ νυμφαγωγός, παρανύμφη· προξενήτρια. 2) (ἐνίοτε) νύμφη, νεόνυμφος. » Οὐ γάρ, οἶμαι, νομίζεται νυμφευτρίαις βαδίζειν ἐπ' ἐκφοράν, « Συν., [ἐκ τοῦ
Νυμφεύω, Μ. εύσω. Ὑπανδρεύω (θυγατέρα ἢ ἀδελφήν)· (σπν.) λαμβάνω ἄνδρα, ὑπανδρεύομαι. » Μέθες τὴν παῖδ' ἐν ᾅδου τὴν δε νυμφεύειν τινί,« Σοφ. ||. (μσ.) λαμβάνω γυναῖκα εἰς γάμον. » Πυλάδη, χαίρων ἴθι, νυμφεύου δέμας Ἠλέκτρας,« Εὐρ., [ἐκ τοῦ
Νύμφη (ἡ). ἡ νεοῦπανδρος (ϗ [κατ' ἔκτ.] κάθε νέα ἢ γάμου ὡραία) γυνή, (ὅθ.) » Νύμφα φίλη, « Ὀδ. Δ., λέγει ἡ Εὐρύκλ. πρὸς τὴν Πηνελόπην. 2) ἡ γυνὴ τοῦ υἱοῦ ἢ ἀδελφοῦ (σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ πενθερικά της). » Καὶ νύμφην κατὰ τῆς πενθερᾶς αὐτῆς,« Γρφ. 3) θεὰ κατωτέρας τάξεως. » Νύμφαι Ὀρεστιάδες (Νηρηΐδες, Ἀμαδρυάδες κτλ.), « 4) (μτνμ.) κοῦκλα τῶν παιδιῶν, (παρβλ. Κόρη). 5) μέλισσα καὶ κάθε ἔντομον τὸ ὁπ. εὑρίσκεται ἀκόμη εἰς τὴν πρώτην του μεταμόρφωσιν (ἐπμ.) χωρὶς πτερά, (ἴδε Σχαδών). 6) μύρμηξ πτερωτός. 7) κάλυξ (βουμβοῦκι) τοῦ ῥόδου μόλις ἀνοῖγον. 8) τὸ λακκάκι τοῦ πηγουνιοῦ, (ἴσως διότι οὕτως ὠνομάζετο ϗ 9) ἡ ἐντὸς τοίχου κοιλότης, (κοιν.) γυβάδα, (Γαλλ.) niche. 10) ἡ ἐπάνω ἄκρα τοῦ ὑννίου. 11) (ἀνατομ.) = Μύρτον.
Νυμφήϊον (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Νυμφεῖον.
Νυμφιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω νυμφοληψίαν, τρελλαίνομαι (ἐξ ὀπτασίας νύμφης).
Νυμφίδιος, α, ον, Π. ἀντὶ
Νυμφικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νύμφην ἢ εἰς τὸν νυμφίον, (κοιν.) νυφιάτικος.
Νυμφικῶς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ νεόνυμφοι.
Νυμφίος (ὁ). ὁ γαμβρός, ὁ νεόγαμβρος.
Νύμφιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Νυμφικός. » Παρθένοι νύμφιοι, « Εὐρ., αἱ ἀρραβωνισμέναι ἢ ἐπίγαμοι. ||. (οὐσ.) Νύμφια (τὰ), = Νυμφεῖα.
Νυμφίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Νυμφική, (ὅθ. ||. οὐσ.) Νυμφίδες, αἱ ἐμβάδες (τὰ παπούτσια) τῆς νύμφης.
†Νυμφόβας, αντος (ὁ). ὁ βαίνων (βατεύων) τὰς νύμφας, (ἐπίθ. τοῦ Σειληνοῦ).
Νυμφογενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ Νύμφην.
Νυμφογέρων, οντος (ὁ). νυμφίος γέρων.
Νυμφόκλαυσος (ὁ, ἡ), Π. ἐξ αἰτίας τοῦ ὁπ. κλαίουν αἱ νύμφαι (αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν) τινος.
Νυμφοκομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Νυμφοστολέω. (Π.) στολίζομαι ὡς νύμφη, [ἐκ τοῦ
Νυμφοκόμος (ὁ, ἡ) = Νυμφοστόλος· (ἐν γέν.) Νυμφικός.
Νυμφοκοσμέω-ῶ, Μ. ήσω, μτγν. ἀντὶ Νυμφοκομέω.
Νυμφόληπτος (ὁ, ἡ), [νύμφη, λαμβάνω]. (κυρ.) ἐμπνευσμένος ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, ἐνθουσιῶν· (ἐν γέν.) φρενόληπτος, μανιώδης, (καθὼς καὶ τώρα λέγουν) 'παρμένος (ὅθ. τὸ Λτν.) lymphatus.
Νυμφοληψία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ νυμφολήπτου, μανία ἐνθουσιῶντος, φρενοληψία.
Νυμφοπόνος (ὁ, ἡ), Π. [ν. πονέω], = Νυμφοκόμος.
Νυμφοπρεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς νύμφην, νύμφης ἴδιος, νυμφικός.
†Νύμφος (ὁ), = Κοῦρος, (ἀναλογ. τῷ Νύμφη).
Νυμφοστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω ϗ Ὁδηγῶ εἰς τοῦ γαμβροῦ τὴν νύμφην ὡς νυμφοστόλος.
Νυμφοστολία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Νυμφοστόλος (ὁ, ἡ), [ν. στέλλω]. ὁ στολίζων καὶ φέρων εἰς τοῦ γαμβροῦ τὴν νύμφην.
Νυμφότιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τιμῶν τὴν νύμφην ἢ τοὺς νυμφευομένους.
Νυμφοτομία (ἡ). (ἀνατομ.) ἡ ἐκτομὴ τῆς νύμφης (11).
Νυμφών, ῶνος (ὁ). ὁ κοιτὼν τῶν νεονύμφων.
Νῦν, ἐπίρ. Χρν. τώρα (ὄχι μόνον ἐπὶ ἐνς.), κατὰ τὸ παρόν, αὐτὴν τὴν στιγμήν.

» Ὁ νῦν χρόνος, « Λξ. » Οἷοι νῦν βροτοί εἰσιν, « Ἰλ. Α. (καὶ περιφρ.) » Τὸ νῦν ἔχον, » Τὸ νῦν εἶναι, (καὶ ἐλλ.) » Τὰ νῦν (ἢ, ὑφ' ἕν. » Τανῦν,« Λξ. » Ἀπὸ τοῦ νῦν,« Γρφ. (ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παρελθ., ἀντὶ) Ἀρτίως, τώρα πρὸ ὀλίγου. » Νῦν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησε σὺν Ἀθήνῃ,« Ἰλ. Γ. » Ἃ νυνὶ διειλέγμεθα,« Πλάτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ. ἐπὶ βεβαίως ἐλπιζομένων) » Νῦν ὤλετο (ἀντὶ Ὀλεῖται) πᾶσα κατ' ἄκρης Ἴλιος,« Ἰλ. Ν. (ϗ ἐπὶ μέλλ., ἀντὶ) Αὐτίκα, τώρα μετ' ὀλίγον. » Νῦν αὖτ' ἐγχείῃ πειρήσομαι, « Ἰλ. Ε. » Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει, « Ἰλ. Υ., ἴδε καὶ
Νύν, μόρ. (ἐγκλιτ.) Συλλογ., Ἐμφαντ. ἢ Παραπληρωμ. (κυρ. = Νῦν) » Δεῦρό νυν, « Ἰλ. Ψ. » Λέγε νυν ἐμοὶ θαρρῶν,« Ἀρσφ. » Πάντα νοήματα, ὅσα πού νυν ἐέλπεται, « Ἰλ. Κ. » Τί νυ σ' ἔτρεφον; Ἰλ. Α. » Μιλήσιοι μέν νυν οὕτω λέγουσι,« Ἡρ. » Ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο; « Ἰλ. Δ.
Νυνγαρὶ καὶ
Νυνί, Ἀττ. (κατ' ἐπέκτ.) ἀντὶ Νῦν (κυρ. μόνον ἐπὶ τοῦ ἐνς).
Νυνμενί, Ἀττ. = Νυνί.
Νύξ [μύω, μυχός], νυκτὸς (ἡ). ἡ νύκτα, τὸ σκότος τῆς νυκτός. (Π. ἐν γέν.) σκότος. (συνκδχ. καὶ τρπ.) θάνατος· (ἐνίοτε) ἡ δύσις. » Οὗ τὸ κλέος διῆλθε κἠπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ, « Θκρ. » Μέση νὺξ ϗ (συνηθέστ.) » Μέσαι νύκτες, « Λξ., τὰ μεσάνυκτα. » Ἀωρὶ τῶν νυκτῶν, « Λχ.
Νύξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Νύσσω, κέντημα, (μτφορ.) ἐρεθισμός, παρόρμησις.
Νυός (ἡ), Π. ἀντὶ Νύμφη, ἡ γυνὴ τοῦ υἱοῦ ἢ τοῦ ἀδελφοῦ, (ἐν γέν.) συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας. (κατ' ἔκτ.) νέα γυνή. » Καλὴ νυέ, σός με κομίζει ἵμερος, « Ἐπγρ.
Νύσσα, ης (ἡ). ἡ περὶ τὸ τέρμα τοῦ σταδίου στήλη (περὶ τὴν ὁπ. ὑποχρεωμένοι νὰ στρέψουν οἱ διφρηλατοῦντες ἐκεντοῦσαν δυνατὰ τὸν δεξιὸν ἵππον)· (μτφορ.) τὸ τέλος, ὁ σκοπός, [ἐκ τοῦ
Νύσσω, Μ. νύξω. Τρυπῶ μὲ ὁποιονδήποτε σουβλερὸν πρᾶγμα. » Χθόνα δ' ἔκτυπον ἵπποι νύσσοντες χηλῇσιν, « Ἡσ. » Λόγχῃ αὐτοῦ τὴν πλευρὰν ἔνυξε, « Γρφ. (ϗ πθ.) » Νηχόμενον ἐν τῷ Ἀλφειῷ, νυχθῆναι καλάμῃ, « Αρτ. 2) Π. κουντῶ. » Τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξε, χείρεσσιν ἀσπίδα νύσσων, « Ἰλ. Π. » Προσηΰδων μιν ἐγγὺς ἐόντα, ἀγκῶνι νύξας,« Ὀδ. Ξ.
Νύσταγμα (τὸ). ὕπνος τὸν ὁπ. ἐπῆρέ τις χωρὶς νὰ πλαγιάσῃ (κοιν. εἰς τὸ ποδάρι).
Νυσταγμός (ὁ). νύστα, νύσταγμα, [ἐκ τοῦ
Νυστάζω [νεύω], Μ. άξω. Κλείουν τὰ 'μμάτιά μου, γέρνει τὸ κεφάλι μου, κυριεύομαι ἀπὸ νύσταν, θέλω νὰ κοιμηθῶ· (συνκδχ. καὶ τρπ.) πράττω τι μὲ νωθρότητα καὶ ἀπροσεξίαν. » Χρὴ πολυμαθοῦς καὶ οὐ νυστάζοντος ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς πράγμασιν ἀνδρός, « Πλ.
Νυστακτής, οῦ (ὁ). ὁ νυστάζων (πάσχων ἢ ἐπιφέρων νύσταν).
;Νυστακτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὸ ἰδίωμα νὰ νυστάζῃ ἢ νὰ κάμνῃ νὰ νυστάζουν· ὑπνωτικός (;).
Νυσταλέος, α, ον. Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ νυστάζειν, ὑπνηλός· (συνκδχ. καὶ τρπ.) νωθρός.

Νυσταλογερόντιον (τὸ). γεροντάκι τὸ ὁπ. πάντα κοιμᾶται (ἀγαπᾷ τὸν ὕπνον).
†Νυσταλωπιάω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Νυκταλωπιάω.
Νύσταξις, εως (ἡ), = Νυσταγμός, νύστα.
Νύττω, Μ. νύξω, Ἀττ. ἀντὶ Νύσσω.
†Νύχα, ἐπίρ. = Νύκτωρ.
Νυχαῖος, α, ον καὶ
Νυχάλιος α, ον, Π. = Νύχιος, Νυκτερινός.
Νυχαυγής, έος (ὁ, ἡ), Π. [νὺξ, αὐγή]. ὁ φέγγων τὴν νύκτα.
Νυχεγερσία (ἡ), Π. ἀντὶ Νυκτεγερσία.
Νυχεία (ἡ) καὶ
Νύχευμα (τὸ), Π. νυκτέρευμα, ἀγρυπνία, [ἐκ τοῦ
Νυχεύω, Μ. εύσω. Ἀγρυπνῶ, Νυκτερεύω.
;Νυχηβόρος (ὁ, ἡ), Π. [νὺξ, βιβρώσκω]. ὁ κατατρώγων διὰ νυκτός.
Νυχθημερήσιος, α, ον καὶ
Νυχθημερινός, ή, όν. Ὁ διαρκῶν ἓν νυχθήμερον.
Νυχθήμερον (τὸ). τὸ διάστημα μιᾶς νυκτὸς ϗ μιᾶς ἡμέρας, ἡμερόνυκτον, (κυρ. οὐδ. τοῦ
Νυχθήμερος (ὁ, ἡ), = Νυχθημερινός. » Νυχθήμερον διάστημα, « Τζ.
Νύχιος, α, ον, Π. ἀντὶ Νυκτερινός, (συγχ. τῷ Μύχιος).
Νύχμα (τὸ), Π. ἀντὶ Νύγμα.
Νύχος, εος-ους (τὸ), Γλσ. καὶ σπν. ἡ νύξ, τὸ σκότος.
Νὼ ἢ Νῷ, ἀντὶ Νῶϊ, ὀνμς. ϗ αἰτ. δυϊκ. τοῦ Ἐγώ.
Νῶ, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Νόω.
Νῷ, δοτ. τοῦ Νοῦς.
Νωγάλευμα (τὸ), = Νωγάλισμα, [ἐκ τοῦ
Νωγαλεύω, Μ. εύσω καὶ
Νωγαλίζω, Μ. ίσω. Τρώγω νώγαλα (γλιγούδια). » (Ν)ενωγάλισαι σεμνὸς ἀλλᾶντος τόμος, « (Εὔβ. παρ') Ἀθ. (ὅθ.
Νωγάλισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι τρώγεται ὡς =
Νώγαλον (τὸ), [;]. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) πᾶν ὅ,τι τρώγεται (συνήθ. μετὰ τὴν τράπεζαν) διὰ νοστιμάδαν, γλιγοῦδι, (Γαλλ.) friandise. » Βότρυς, ῥόας, φοίνικας, ἕτερα νώγαλα, « (Ἀντιφάν. παρ') Ἀθ.
Νωδογέρων, οντος (ὁ). γέρων νωδός.
Νωδός [†νη, ὀδούς], ή, όν. Ὁ χωρὶς ὀδόντια· (συνκδχ. καὶ τρπ.) ἀμβλύς· ἀναίσθητος, (παρβλ. Νωθής).
Νωδυνία (ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνωδυνία, [ἐκ τοῦ
Νώδυνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνώδυνος.
Νῶε, Π. ἀντὶ Νῶϊ, Νώ.
Νωθεία (ἡ), = Νωθρότης, [ἐκ τοῦ
Νωθής [†νη, ὠθέω ἢ συγγ. τῷ Νόθος ϗ Νωδός], έος (ὁ, ἡ). βραδύς, ἀργοκίνητος· ὀκνός, ἀδρανής· ἀμβλὺς τὸν νοῦν, εὐήθης, κοιμισμένος, χονδροκέφαλος.
Νωθητι, Ἰων. ἀντὶ Νοήθητι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς προς. τοῦ Νοέω.
Νωθίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Νωθεία.
† Νώθουρος (ὁ), [νωθής, οὐρά]. ἀμβλὺς (ἀνίκανος) πρὸς συνουσίαν, (Γαλλ.) impotent.
Νωθρεία (ἡ), = Νωθρότης.
Νωθρεπιθέτης [νωθρός, ἐπιτίθημι], ου (ὁ). ὁ ἀρχινῶν (ἐπιχειριζόμενος) μὲ νωθρότητα τὸ ἔργον του.
Νωθρεύω καὶ (μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Εἶμαι νωθρός, φέρομαι (πράττω τι) μὲ νωθρότητα.
Νωθρία (ἡ), = Νωθρεία.
Νωθριάω-ῶ, Μ. ήσω, = Νωθρεύω.
Νωθροκάρδιος (ὁ, ἡ), (Γρφ.). νωθρὸς τὴν καρδίαν, ἀμβλὺς τὸν νοῦν, = Βαρυκάρδιος.
†Νωθροποιός (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν νωθρότητα, χαυνωτικός.
Νωθρός, ά, όν, = Νωθής, χαῦνος, ὀκνός· ἀδρανής, ἄτονος κτλ.
Νωθρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ νωθροῦ, χαυνότης, ὀκνηρία, δυσκινησία.
Νωθρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἦθος νωθροῦ, κοιμισμένος.
Νωθρῶς, ἐπίρ. Μὲ νωθρότητα.
Νωθώδης, εος (ὁ, ἡ), = Νωθρώδης.
Νῶϊ, ἀντωνμ. δυϊκ. (ὀνμς. καὶ αἰτ.) τοῦ Ἐγώ, ἡμεῖς οἱ (ἢ ἡμᾶς τοὺς) δύο, οἱ δύο (ἢ τοὺς δύο) 'μας, (Ἰταλ.) noi. 2) (σπν.) ἀντὶ Νῶϊν (;). » Τοῦτον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν νῶϊ γάμον, « Θκρ. (ΚΒ'. 166).
Νῶϊν, γεν. καὶ δοτ. τοῦ Νῶϊ, ἡμῶν τῶν (ἢ ἡμῖν τοῖς) δύω.
Νωΐτερος [νῶϊ], α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς ἡμᾶς τοὺς δύω, (ἐν γέν.) = Ἡμέτερος.
Νῶκαρ, αρος (τὸ), Π. [συγγ. τοῦ Νάρκη]. βῦθος, ὕπνος θανάτου, κάρωσις. 2) (ἐπιθετ.) ἀντὶ Νωθρός, κοιμισμένος.
Νωκαρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Νωθρώδης, κοιμισμένος.
Νωλεμέως, ἐπίρ. Π. συνεχῶς, ἀδιακόπως, ἀλλεπαλλήλως, [ἐκ τοῦ
Νωλεμής [ὁμαλός;], έος (ὁ, ἡ), Π. συνεχής, διαρκής, ἀκατάπαυστος· ἀλλεπάλληλος, (εὕρ. κυρ. μόνον ||. τὸ οὐδ.) Νωλεμές, ἐπίρ. ἀντὶ Νωλεμέως.
Νῶμα (τὸ), Ἰων. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Νόημα.
Νωμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Νέμω, μοιράζω, διανέμω. » Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, « Ὅμ. 2) (συνκδχ.) διέπω, διευθύνω· (ἐν γέν.) κινῶ· μεταχειρίζομαι. » Νηὸς οἰήϊα νωμᾷς, « Ὀδ. Μ. » Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα, ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκεν, « Ἰλ. Γ. » Ἄλεισον μετὰ χερσὶν ἐνώμα, ὄφρα πίοι, « Ὀδ. Χ. » Πυρεῖα χερσὶν ἐνώμων, « Θκρ. (ϗ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) » Κόραξ ἐν αἰθέρι νωμῶν (ἐνν. ἑαυτὸν ἢ τὰς πτέρυγας), « Ἐπγρ., κινούμενος. (καὶ μτνμ.) » Ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας, « Ὀδ. Σ. » Ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νωμῶν, « Ὀδ. Ν. (καὶ ἁπλ.) » Κέρδεα νωμῶν, « Ὀδ. Υ., στρέφων κατὰ νοῦν, στοχαζόμενος, (ὅθ. 3) παρατηρῶ μὲ προσοχήν, σκέπτομαι, στοχάζομαι. » Νωμοῦντες ὧν σῖτα ἀναιρεομένους, « Ἡρ. » Τὸ νωμᾶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταὐτόν, « Πλάτ. » Ὦ πάντα νωμῶν, Τειρεσία, διδακτά τ', ἄρρητά τ', οὐράνιά τε, « Σοφ.
;Νωμεύς, ῆος (ὁ), Π. ἀντὶ Νομεύς.
Νωμέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Νωμάω.
Νωμήσιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνήθως ἢ συνεχῶς κινούμενος (πετῶν).
;Νώμησις, εως (ἡ). τὸ νωμᾶν, διανομή· κίνησις, διεύθυνσις.
Νωμητής, οῦ καὶ Νωμήτωρ, ορος (ὁ), Π.

ὁ ὁδηγῶν (διευθύνων) ἢ· κινῶν ἢ; κινούμενος.

Νῶν, κατὰ κρσ. (Ἀττ.) ἀντὶ Νάον, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Νάω, ἀναβρύω. » Σκῶρ, ἀεὶ νῶν (ἄλλ. γρφ. ἀείνων), Ἀρσφ.,—Ἀένναον.

Νῷν, ἀντὶ Νῷϊν, γεν. καὶ δοτ. δυϊκ. τοῦ Ἐγώ.

Νωνυμία (ἡ), Π. τὸ νὰ ἦνέ τις.

Νώνυμνος καὶ Νώνυμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀνώνυμος· (συνήθ. τρπ.) ἀσήμαντος, ἄγνωστος, ἄδοξος· (μὲ γεν.) ὁ μὴ ἔχων (μὴ ἀναφέρων) τὸ ὄνομά τινος. » Οὔτις ἔσται Σαπφοῦς νώνυμος ἥλιος, « Ἐπγρ., δὲν θὰ περάσῃ 'μέρα καθ' ἣν νὰ μὴ ἀναφερθῇ τὸ ὄνομά της.

Νωπέω-ῶ [†νη, ὤψ], Μ. ήσω. Θαμβόνω· ἐκπλήττω.

Νώροψ ἢ; Νώρωψ, οπος (ὁ, ἡ), Π. [ἀνήρ, †ὤψ]. ὁ ἁρμόζων (πρέπων) εἰς ἄνδρα, ἀνδρὸς ἴδιος. 2) (κατ' ἄλλ.) — Ἤνοψ, θαμβόνων τὴν ὄψιν, ὑαλιστερός.

Νωσάμενος, Π. ἀντὶ Νοησάμενος, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ

Νώσασθαι, Π. ἀντὶ Νοήσασθαι, μσ. αόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Νόω, — Νοέω.

Νῶσις, ιος (ἡ), Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Νόησις.

Νωταγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Σηκόνω (Κουβαλῶ) τι εἰς τὴν ῥάχιν μου, [ἐκ τοῦ

Νωταγωγὸς (ὁ, ἡ), [νῶτος, ἄγω]. ὁ φέρων (κουβαλῶν) τι εἰς τοὺς ὤμους (μὲ τὴν ῥάχιν) του.

Νωταῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος ἐπάνω εἰς τὰ νῶτα (εἰς τὴν ῥάχιν).

Νωτάκμων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. Κωμ. τοῦ ὁπ. τὰ νῶτα εἶναι σκληρὰ ὡς ἄκμων.

†Νωτάρης [νῶτος, αἴρω], ου (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Νωτοφόρος, χαμάλης.

†Νωτεύς, έως (ὁ), — τῷ προηγ. » Ὄνος—,« Γλσ., — Κανθήλιος.

Νωτηγὸς (ὁ, ἡ), — Νωταγωγός.

Νωτιαῖος, α, ον, — Νωταῖος.

Νωτιδανὸς (ὁ), εἶδ. ἰχθ., ἴδε Ἐπινωτιδεύς.

Νωτίζω, Μ. ίσω, Π. στρέφω ἢ κάμνω τινὰ νὰ στρέψῃ τα νῶτα, τρέπω (ᾗ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ. τρέπομαι) εἰς φυγήν. » Πρὸς φυγὴν ἐνώτισα, « Εὐρ. 2) σκεπάζω (τὰ νῶτα), 'παίρνω εἰς τὸν ὦμόν μσ, ἐνδύω (ᾗ μσ.) ἐνδύομαι. » Κισσὸς ὃν χλοηφόροις ἔρνεσιν ἐνώτισεν, « Εὐρ., ἐσκέπασεν.

Νώτισμα (τὸ), Π. πᾶν ὅ,τι φέρει (ἔχει) τις εἰς τοὺς ὤμους του.

Νωτοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναβαίνω εἰς τὰ νῶτα (εἰς τὴν ῥάχιν) βουνοῦ ἢ ζώου.

Νωτόγραπτος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὰ νῶτα εἶναι ζωγραφισμένα (παρδαλά, κατάστικτα). » Ἰχθὺς—, « Ἀρστ.

Νωτοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (Ξυλοκοπῶ) τινος τὰ νῶτα.

Νῶτον (τὸ), (κυρ. μόνον εἰς τὸ πλθ.) ἀντὶ Νῶτος.

Νωτοπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ). ὁ δέρνων ἢ δαρμένος εἰς τὰ νῶτα, — Μαστιγίας, [πλήσσω καὶ

Νῶτος (ὁ), (εἰς τὸ πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἑνικοῦ τὰ Νῶτα). » τὸ ἐξόπισθεν ἀπὸ τοῦ αὐχένος μέχρι τοῦ μεταφρένου, « Ῥοῦφ. Ἐφέσ., ἡ ῥάχη (ἀνθρ. ζώου καὶ [μτνμ.] βουνοῦ)· (ἐπὶ ἀψύχ.) ἡ ἐπιφάνεια. » Νῶτα θαλάσσης,« Ὅμ., Ἡσ. » Δεῖξαι τὰ νῶτα, « Πλ., νὰ δείξῃ τὴν ῥάχιν τυ, (δηλ.) νὰ φύγῃ. » Κατὰ νώτου ἢ » Κατὰ νώτου ἐγένετο, « Ἡρ., ὄπισθεν.

Νωτοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σηκόνω (Κουβαλῶ) τι εἰς τὴν ῥάχιν μου.

Νωτοφορία (ἡ). σήκωμα εἰς (κουβάλημα μὲ) τὴν ῥάχιν.

Νωτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τι ἐπὶ τῶν νώτων. ||. (οὐσ.) » Νωτοφόρον, « Ξεν., ζῶον φορτηγόν, (κοιν.) σαμαριάρικον.

Νυκτοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων τὰ νῶτα ςρατεύματος, τεταγμένος εἰς τὴν ὀπισθοφυλακήν.

Νωχαλής, έος (ὁ, ἡ), — Νωχελής.

Νωχέλεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ νωχελοῦς, νωθρότης, (Γαλλ.) nonchalance.

Νωχελεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι (Φέρομαι ὡς)·

Νωχελής [†νη, ὠκὺς ἢ συγγ. τῷ Νωθής], έος (ὁ, ἡ). βραδύς, ἀργοκίνητος, ὀκνός, νωθρός, ἀδρανής, (Γαλλ.) nonchalant. »Οἶνος καὶ σαρκῶν ἐμφορήσεις σῶμα μὲν ῥωμαλέον ἀπεργάζονται, ψυχὴν δὲ νωχαλεστέραν, « (Ἀνδροκύδ. παρὰ) Κλμ.

Νωχελία (ἡ), Π. ἀντὶ Νωχέλεια.]

†Νωχελίζω, Μ. ίσω, Γλσ. — Νωχελεύομαι.

Ξ, ξ, ξῦ ἢ ξῖ (τὸ), ἄκλ., τὸ δέκατον τέταρτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ||. (ἀριθμ.) ξ', ἑξήκοντα (60) ἢ, ἑξηκοστός, ή, όν, καὶ ,ξ, ἑξῆντα χιλιάδες, (60,000).

Ξαίνω [ξέω], Μ. ξανῶ (ἀόρ. Ἔξηνα, πρκ. Ἔξαγκα καὶ πθ. Ἔξασμαι καὶ Ἔξαμμαι, ἀόρ. πθ. Ἐξάνθην, καὶ τὸ θετ. Ξαντέον). Κτενίζω (Λαναρίζω, Τινάζω, Ἀνοίγω [ἐν γέν.] Ἑτοιμάζω διὰ γνέσιμον) τὸ μαλλί. (συνκδχ. καὶ μτνμ.) κτυπῶ, δέρνω. »Εἰπούσης τι καὶ δακρυσάσης ἐκείνης, περιῤῥήξας τὸν χιτωνίσκον ὁ οἰκέτης ξαίνει κατὰ τοῦ νώτου πολλάς,« Δμ. (καὶ πθ.) » Θαλασσαίῃ ξανθὲν ὑπὸ σπιλάδι,« Ἐπγρ., δαρμένον (καταφαγωμένον) ἀπὸ τὰ κύματα τῆς θαλ.

Ξάμμα (τὸ). μαλλὶ ἀνοιγμένον (λαναρισμένον).

Ξανάω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ.) Ἀπόκαμαν τὰ χέριά μου (ξαίνοντας μαλλί), (ἐν γέν.) — Ναρκάω, εἶμαι κομμένος (ἀποκαμωμένος)· κουράζομαι, κοπιάζω. »Ἡδὺ ξανῆσαι καὶ προγυμνάσαι χέρα, « Σοφ.

Ξάνησις, εως (ἡ). ἀποκαμωμὸς (κυρ. τῶν χεριῶν ἐξ αἰτίας λαναρίσματος), (ἐν γέν.) κούρασις· νάρκωσις.

Ξανθίας, ου (ὁ), εἶδος θύννου.

Ξανθίζω, Μ. ίσω. Βάφω (Κάμνω τι νὰ γένῃ) ξανθόν, ξαθαίνω· (μτνμ.) κοκκινίζω εἰς τὴν φωτιὰν τὸ ψητόν· (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ. ᾗ μσ.) γίνομαι ἢ φαίνομαι ξανθός. »Θρὶξ ξανθίζουσα,« Σχλ

Ξανθικὸς (ὁ), [ἄνθος;]. ὁ ἀπρίλιος μὴν κατὰ τοὺς Μακεδ. καὶ » Ξανθικὰ (ἐνν. ἱερά),« ἡ τελεμένη κατ' αὐτὸν τὸν μῆνα ἑορτὴ καὶ ἐπιθεώρησις γενικὴ τῶν στρατευμάτων.

Ξάνθιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (Γαλλ. lampourde;) τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν εἰς ξανθὴν βαφὴν τῶν μαλλιῶν, (καθὼς τῶρα ἡ) κνᾶ.

Ξάνθισις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ξανθίζειν, βάψιμον μὲ ξανθὴν βαφήν.

Ξανθογένειος (ὁ). ὁ ἔχων ξανθὸν τὸ γένειον, ξαθογένης.

Ξάνθισμα (τὸ). ξανθὴ βαφὴ καὶ πᾶν ὅ,τι ἐβάφη μὲ αὐτήν. 2) — Ξάνθισις. »Κόμης—, « (Εὐρ. παρὰ) Στβ.

Ξανθόγεως (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ γῆ (τὸ χῶμα) εἶνε ξανθ.

Ξανθοέθειρος (ὁ, ἡ), Π. ξανθομάλλης.

Ξανθόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξανθὰς τρίχας, ξανθός.

Ξανθοκάρηνος Π. ἀντὶ

Ξανθοκόμης, ου (ὁ) καὶ

Ξανθόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξανθὴν κόμην (ξανθὰ μαλλιά).

Ξανθόλοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξανθὸν λόφον (περικεφαλαίας).

Ξανθόμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξανθὰ ὄμματα ἢ ὀμματόφρυδα.

Ξανθόουλος (ὁ, ἡ). σγουρὸς (οὖλος) καὶ ξανθός.

Ξανθοπώγων, ωνος (ὁ), — Ξανθογένειος.

Ξανθός, ή, όν. Κιτρινωπὸς ἢ Κοκκινωπός· κοκκινοκίτρινος, (κοιν.) ξοθός.

Ξανθότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ξανθοῦ.

Ξανθοτριχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ξανθόθριξ, ἔχω ξανθὰς τρίχας.

Ξανθοφαής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξανθὸν (ξανθίζον) φῶς.

Ξανθοφυής, έος (ὁ, ἡ), Π. φύσει ξανθός.

Ξανθοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ξανθὸ χιτῶνα· (Π. ἐπὶ καρπ.) ξανθόφλοιος.

;Ξανθοχολικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ξανθὴν χολήν.

Ξανθόχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (πλειοτέραν, ἐπικρατοῦσαν ἐν αὐτῷ τὴν) ξανθὴν χολήν.

Ξανθόχροος-ους καὶ

Ξανθόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξανθὸν χρῶμα (ξανθὴν ἐπιφάνειαν).

Ξανθόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Βάφω) τι ξανθόν, ξανθίζω.

Ξανθωπὸς (ὁ, ἡ), Π. ξανθὸς τὴν ὄψιν.

Ξάνιον (τὸ). ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁπ. ξαίνυν τὰ μαλλιά, λανάρα. 2) κτένι (πρὸς ςολισμὸν) τοῦ κεφαλιοῦ. 3) — Ἐπίξηνον.

Ξάνσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ξαίνω, ξάσιμον (λανάρισμα) μαλλιοῦ.

Ξάντης, ου (ὁ). ὁ ξαίνων μαλλιά.

Ξαντικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ξαίνειν (μαλλί). » Ξαντική, « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ ξαίνειν ἔρια.

Ξάντρια (ἡ). ἡ ξαίνουσα ἔρια.

Ξάσμα (τὸ). μαλλὶ ξασμένον.

;Ξειναγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ξεναγέω.

Ξειναπάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ξεναπάτης.

Ξείνη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ξένη, θηλ. τοῦ Ξένος.

Ξεινηδόκος, Π. Ἰων. ἀντὶ Ξενοδόκος.

Ξείνηθεν, ἐπίῤ. Π. Ἰων. ἀπὸ ξένον τόπον, ἀπὸ τὴν ξενητειάν.

Ξεινήϊος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ξένιος.

Ξεινίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ξενία.

Ξεινίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Ξενίζω.

Ξείνιος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Ξένιος.

Ξεινοβάκχη (ἡ), Π. ἡ Μήδεια, ὡς Βακχευθεῖσα (τρελλαθεῖσα) ὑπ' ἔρωτος δι' ἕνα ξένον (τὸν Ἰάσωνα).

Ξεῖνος, η, ον (καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ σύνθ.), Ἰων. Π. ἀντὶ Ξένος κτλ.

Ξειρίς, ίδος (ἡ), — (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ξυρίς.

Ξεναγέτης, ου (ὁ), — Ξεναγός.

Ξεναγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ὁδηγῶ ἢ Περιποιοῦμαί τινα ὡς ξένον, τοῦ γίνομαι ξεναγός. »Ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα,« Λκ. (καὶ πθ.) » Ὥστε ἄριστά σοι ἐξεναγῆται, « Πλάτ. 2) (μὲ γεν.) ἔχω ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν μου ἢ στρατολογῶ ξένους (μισθωτοὺς) στρατιώτας, (κατὰ τὸ σύστημα τῶν Λακεδ.) εἶμαι ἀρχηγὸς τῶν ξένων (τῶν συμμάχων, τῶν ἐπικούρων) στρατ.

Ξενάγησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., στρατολογία ξένων (μισθωτῶν) στρατ.

Ξεναγία (ἡ). τὸ ἀξίωμα (ἡ ἐπιστασία) καὶ 2) τὸ ςρατ. τάγμα τὸ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ξεναγοῦ. 3) — Ξενάγησις, στρατολογία. » Τῶν φόρων καὶ τῆς ξεναγίας ἀφεῖσθαι, « Ἀππ.

Ξεναγὸς (ὁ). ὁ ὁδηγῶν ἢ περιποιούμενός τινα ὡς ξένον. 2) ὁ ἀρχηγὸς τῶν ξένων (τῶν μισθωτῶν ἢ ἐπικούρων) στρατιωτῶν.

Ξεναγωγέω-ῶ, Μ. ήσω, — Ξεναγέω.

Ξεναγωγία (ἡ), — Ξεναγία.

Ξεναγωγὸς (ὁ, ἡ), — Ξεναγός.

†Ξενάκουστος (ὁ, ἡ), (νλγ.). παράξενος, ἀνήκουστος.

Ξεναπάτης, ου (ὁ). ὁ ἀπατῶν τοὺς ξένυς· (μτνμ.) ἄνεμος ἀπατηλὸς πνέων εἰς τὸν λιμένα ἐν ᾧ ἔξω πνέει ἄλλος.

Ξεναπατία (ἡ). τὸ ἀπατᾶν τοὺς ξένους.

Ξεναρκής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βοηθῶν (ὑπερασπιζόμενος) τοὺς ξένους.

†Ξενεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ξένος, ξενητεύω.

Ξενήκουστος (ὁ, ἡ), — Ξενάκουστος.

Ξενηλασία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ξενηλατέω-ῶ [ξ. ἐλαύνω], Μ. ήσω. Διώγνω (Δὲν δέχομαι εἰς τὸν τόπον μου) τοὺς ξένους.

Ξενία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ξένου (τοῦ μὴ ἐντοπίου). 2) περιποίησις ξένου καὶ ἡ δι' αὐτῆς συνδεομένη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ξενοδόχου του οἰκειότης, δικαίωμα ἀμοιβαῖον πρὸς φιλοξενίαν, (κυρ. θηλ. τοῦ Ξένιος).

Ξενίζω, Μ. ίσω. Δέχομαι εἰς τὸν οἶκόν μου (Φιλεύω, Περιποιοῦμαι) ξένον, φιλοξενῶ, καὶ (πθ.) φιλοξενοῦμαι. » Ἐξένισεν ἡμᾶς πολλοῖς ἀγαθοῖς, « Ξεν. 2) ταράττω (ἐκπλήττω ᾗ μσ. ἢ πθ. ἐκπλήττομαι, [κοιν.] παραξενεύομαι) διὰ τὸ ἀσυνείθιστον. » Μὴ ξενίζεσθε τῇ ἐν ὑμῖν πυρώσει, . . ὡς ξένου ὑμῖν συμβαίνοντος, « Γρφ. » Οὐ χρὴ τὰς κυούσας (ἵππους) ποικιλίᾳ τῶν νομῶν καὶ τῶν ὑδάτων ξενίζειν, « Ἱππιατρ. (καὶ μσ.) »Ξενισθεὶς ᾗ διαπορήσας διὰ τὸ παράδοξον,« Πλβ. 3) (ἀμτβτ.) φαίνομαι (ὁμοιάζω) ξένος (παράξενος, ἀσυνείθιστος). » Ἐν τοσούτῳ πλήθει μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι, « Λκ. » Λέξις ξενίζουσα, « αὐτ. » Τῷ ξενίζοντι τῆς λέξεως ἐξέπληξε τοὺς Ἀθηναίους (Γοργίας ὁ Λεοντῖνος),« Διόδ.

Ξενικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ξένον, ξένου ἴδιος. » Τὸ ξενικὸν (ἐνν. στράτευμα), « Ξεν., οἱ ξένοι (μισθωτοὶ) στρατιῶται.

Ξένιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ξένον ἤ, σχετισμένος μετά τινος διὰ φιλοξενίας. » Ζεύς—, « Ὅμ., Πίνδ., Αἰσχλ., ὁ προστατεύων τοὺς ξένους. » Ξενία (μετὰ ᾗ χωρὶς τοῦ) τράπεζα ἢ οἰκία, « Λξ., ἡ τοῦ φιλοξενοῦντος. » Ἡ σὴ ξενία καταπλεύσαντι ἐκλείσθη, « Διογ. Ἐπστ. » Ξενίᾳ (ἢ » Ἐπὶ ξενίᾳ ἢ » Ἐπὶ ξένια) δέχεσθαι (καλεῖν) τινα,« Ἡρ., φιλοξενεῖν. ||. (οὐσ.) » Ξένιον (τό), « (ἐνν. δῶρον), τὸ διδόμενον πρὸς ἐνθύμησιν εἰς τὸν φιλοξενηθέντα. » Καὶ ἥκει τις ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, . . φέρων ἀεί τι μοι ξένιον, ὁ μὲν ἠγκιστρωμένον ἰχθύδιον, ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι, « Συν,

Ξένισις [ξενίζω], εως (ἡ). ὑποδοχὴ (περιποίησις) ξένου, φιλοξένημα.

Ξένισμα (τό). πᾶν ὅτι δίδεται (προσφέρεται) πρὸς ξένισιν, ξένιον.

Ξενισμὸς (ὁ). τὸ ξενίζειν ἢ ξενίζεσθαι, φιλοξένημα. » Τὸν Πάριδος ξενισμόν, « Λκ. 2) τὸ παράξενόν (ἀσυνείθιστόν) τινος πράγματος καὶ ἡ ἐκ τούτου προξενουμένη βλάβη ἢ ταραχή. » Καὶ πρὸς τοὺς ξενισμοὺς τῶν ὑδάτων ἁρμόζει, « Δσκρ.

Ξενιστέον, θετ. τοῦ Ξενίζω.

Ξενιστής, οῦ (ὁ). ὁ ξενίζων (φιλοξενῶν) τινα.

Ξενιτεία (ἡ). ἡ εἰς ξένον τόπον διαμονὴ ἢ ἀποδημία, (κοιν.) ξενιτειά, ξενίτευμα. 2) τὸ νὰ ὑπηρετῇ τις ὡς ξένος (μισθωτὸς) στρατιώτης, [ἐκ τοῦ

Ξενιτεύω καὶ (μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Διατρίβω ἢ Ἀποδημῶ πουθενὰ ὡς ξένος, (κοιν.) ξενιτεύομαι ἢ εἶμαι (Ἀλειπω) εἰς τὴν ξενιτειάν. »Μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν, « Λκ. 3) (πθ. ἢ μσ.) ὑπηρετῶ στρατιωτικῶς εἰς ξένον ἔθνος. » Ἐγὼ ξενιτευόμενος ἐστρατευόμην, « (Ἀντιφάν. παρὰ) Σβ.

Ξενοδαΐκτης, οῦ (ὁ), Π. [ξ. δαΐζω]. ὁ φονεύων τοὺς ξένους.

Ξενοδαίτης, ου (ὁ), Π. [ξ. δαίνυμι]. ὁ τρώγων τοὺς ξένους.

Ξενοδίκης, ου (ὁ). δικαστὴς τῶν ξένων. »Πραίτωρ ὁ λεγόμενος Περεγρῖνος, οἱονεὶ ξενοδίκης,« Ι. Λυδ.

Ξενοδοκεῖον, Ξενοδοκέω, Ξενοδόκος, — Ξενοδοχεῖον κτλ.

Ξενοδοχεῖον (τό). τὸ μέρος (οἴκημα ἢ δωμάτιον) ὅπου δέχονται τοὺς ξένους, τὸ 'σπίτι ὅπου κωνεύουν οἱ διαβάται, Πανδοχεῖον.

Ξενοδοχέω-ῶ, Μ, ήσω. Δέχομαι καὶ Φιλεύω ξένον ἢ τοὺς ξένους, εἶμαι ξενοδόχος. 2) Π. βεβαιόνω (ἐγγυῶμαι) τι ὡς μάρτυς.

†Ξενοδόχημα (τό), (νλγ.) — Ξενοδοχεῖον.

Ξενοδοχία (ἡ). ἡ ὑποδοχὴ καὶ περιποίησις ξένου ἢ τῶν ξένων.

Ξενοδοχικός, ή, όν. Ξενοδόχου ἴδιος.

Ξενοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος ᾗ φιλεύων ξένον ἢ τοὺς ξένους. ||. (οὐσ.) — Πανδοχεύς. 2) Π. μάρτυς ἢ ἐγγυητής. »Ξενοδόκων δ' ἄριςος χρυσὸς ἐν αἰθέρι λάμπων,« Πίνδ.

Ξενοδώτης (Π. ἀντὶ Ξενοδότης), ου (ὁ). ὁ δίδων ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ σχετίζωνται πρὸς ἀλλήλους οἱ ξένοι.

Ξενόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης ξένων.

Ξενόθηλυς, εος (ἡ), Π. θαυμαστὴ γυνή.

Ξενοθυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυσιάζω ξένους.

†Ξενοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (Ξυλοκοπῶ, Κακομεταχειρίζομαι) τοὺς ξένυς, (φαίνεται ἐσφαλμ. ἐκ τοῦ Ξυγκόπτω).

†Ξενοκουρίτης, ου (ὁ). κυρευμένος εἰς ἄλλο (ξένον) μοναστήριον.

Ξενοκρατέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Εἶμαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ξένων στρατευμάτων.

;Ξενοκρατία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ξενοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω τοὺς ξένους, εἶμαι ξενοκτόνος.

Ξενοκτονία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ξενοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) τοὺς ξένους.

Ξενοκυσταπάτη (ἡ), [ξ. κύστη, ἀπατάω], Κωμ. ξελόγιασμα (πρὸς μοίχευσιν) ξένων γυναικῶν.

Ξενολεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι ξένας λέξεις, Ξενοφωνέω.

†Ξενολεξία (ἡ), (Ἐκκλησ.). ξένη (ψευδής, ἐσφαλμένη) ἑρμηνεία ῥητοῦ κτλ., Ἑτεροδιδασκαλία.

Ξενολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (ἰδιαιτ. Στρατολογῶ) ξένους.

Ξενολόγησις, εως καὶ

Ξενολογία (ἡ). στρατολογία ξένων στρατιωτῶν.

Ξενολόγιον (τό). σῶμα ξένων νεοσυλλέκτων στρατιωτῶν.

Ξενολόγος (ὁ, ἡ). ὁ στρατολογῶν ξένους στρατιώτας.

Ξενομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μανίαν (Τρελλαίνομαι) διὰ τὰ ξένα ἤθη καὶ ἔθιμα.

Ξενομανία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις.

;Ξενομανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μανιω-

δῶς (τρελλαινόμενος) διὰ τοὺς ξένους ϗ τὰ ἤθη των.

Ξενομανία (ἡ). ἀγάπη μανιώδης πρὸς τοὺς ξένους καὶ τὰ ξενικὰ ἤθη ϗ ἔθιμα.

Ξενοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Αἰσθάνομαι δυσάρεστον αἴσθημα διὰ τὸ ξένον (ἀσυνήθιςον) τοῦ πράγματος, ταράττομαι, παραξενεύομαι.

Ξενοποικιλόπτερος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ ξένα πτερά.

Ξενοπολίτης, ου (ὁ). πολίτης ξένης πόλεως, (ἐν γέν.) Ξενικός.

Ξενοπρεπής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς ξένον ἢ φαινόμενος (ὁμοιάζων) ξένος, καινοφανής, παράξενος, ἀσυνήθιστος. »Τὸ ξενοπρεπὲς οὔπω ξυνιέντες εἰ χρηςὸν, μᾶλλον ἐπαινέουσιν ἢ τὸ ξύνηθες, ὃ ἤδη οἴδασιν ὅτι χρηστὸν,« Ἱππκρ.

Ξενόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξένα πτερά.

Ξένος, η, ον, (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος.) Ὁ μὴ ἐντόπιος, ἀλλοδαπός· (ἐπμ.) ἀγνώριστος· ἀσυνείθιςος, παράξενος. (μὲ γεν. ἢ προθ. αἰτ.) ἀνίδεος, ἄπειρος, »Ἀγὼ ξένος μὲν τοῦ λόγȣ τοῦδ' ἐξερῶ, ξένος δὲ τȣ͂ πραχθέντος,« Σοφ. »Ἡ ξένη (ἐνν. γῆ),« ἡ ξενιτειά. »Εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξένης ξένον ὄντα,« Θκρ. ‖. (οὐσ.) ὁ φιλοξενῶν ἢ (συχντ.) φιλοξενούμενος, (Τȣρκ.) μισαφίρης, (ὁ ὁποῖος εἰς τοὺς ἀρχ. ἀναλογοῦσεν, ὡς πρὸς τὴν μετὰ τοῦ φιλοξενοῦντος οἰκειότητα, σχεδὸν καθὼς τῶρα) ὁ κουμπάρος. »Ὦ ξένε,« = Ὦ φίλε! (συνήθ. προσφών. πρὸς τὸν φιλοξενούμενον ἢ [ἁπλ.] πρὸς ἀλλοδαπὸν ἢ ἀγνώριστον). 2) στρατιώτης ὑπηρετῶν μὲ μισθὸν εἰς ξένον ἔθνος.

Ξενόσπορος (ὁ, ἡ). ὁ σπαρεὶς (τεκνωθεὶς) ὑπὸ ξένου.

Ξενόστασις, εως (ἡ). μέρος ὅπου ςέκουν (κωνεύουν) οἱ ξένοι, ξενοδοχεῖον.

Ξενοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ξενία, οἰκειότης μεταξὺ ξένων, δικαίωμα πρὸς ἀμοιβαίαν φιλοξενίαν.

Ξενοτάφιον (τὸ). ταφεῖον ξένου ἢ τῶν ξένων, κοινοτάφιον.

Ξενότιμος (ὁ, ἡ). ὁ τιμῶν τοὺς ξένους, φιλόξενος.

Ξενοτόκος (ἡ). ἡ ξένως (ξενοπρεπῶς) τεκοῦσα.

Ξενότροπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τρόπως. Ξένος (Ἀσυνείθιστος) τὸν τρόπον, παράξενος.

Ξενοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω ξένους (μισθοφόρους) στρατιώτας, ἔχω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου ξενικὸν στράτευμα.

Ξενοτροφία (ἡ). τὸ νὰ τρέφῃ τις πρὸς ὑπηρεσίαν του ξενικὰ στρατεύματα.

Ξενοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἔχων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του) ξενικὸν στράτευμα.

Ξενουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω ξένα (ἀσυνήθη) ἔργα.

Ξενοφανής, έος (ὁ, ἡ), = Καινοφανής, ἀσυνήθιστος.

Ξενοφονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ξενοκτονέω.

Ξενοφονία (ἡ), = Ξενοκτονία, [ἐκ τοῦ

Ξενοφόνος (ὁ, ἡ), = Ξενοκτόνος.

Ξενοφυής, έος (ὁ, ἡ). ξένης (ἀσυνήθους) φύσεως ἢ μορφῆς, φύσει ἀλλόκοτος (παράξενος).

Ξενοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν μου ξένας φωνὰς (λέξεις), ὁμιλῶ ἢ προφέρω μὲ τρόπον παράξενον (ἀσυνείθιςον), φαίνομαι ὡς ἀπὸ τῆς φωνῆς (τῆς ὁμιλίας) μου ξένος. ‖. (πθ) παραξενεύομαι ἀκούων ξένην (ἀσυνείθιστον) φωνήν. »Ἐμοῦ δὲ πρὸς τοῦτον ξενοφωνουμένου τὸν λόγον καί τι σαφέστερον ἀξιοῦντος μαθεῖν,« Γῥγ.

Ξενοφωνία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ξενόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ προφέρων ὡς ξένος (μὲ τρόπον ἀσυνείθιστον ϗ παράξενον).

Ξενόχροος-ους (ὁ, ἡ). ξένος τὴν χροιὰν, καινοφανής, ἀσυνείθιστος.

Ξενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ τινὰ ξένον, φυγαδεύω· (μὲ γεν. ἐκ δ'.) ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος, ἀποξενόνω. »Πατρίδος τε καὶ πόλεως τῶν φιλτάτων ἐξένωσας,« Ἠλ. 2) (μσ.) δέχομαί (περιποιοῦμαί) τινα ὡς ξένον, φιλοξενῶ, (ϗ πθ. μὲ δοτ. μετὰ καὶ χωρὶς προθ.) καταλύω παρά τινι ὡς ξένος· φιλοξενοῦμαι. »Οὐ ξενοῦμαι τοὺς θεῶν συλήτορας,« Αἰσχλ. (καὶ πθ.) »Ξενοῦνται τῷ Ξενοφῶντι,« Ξεν. »Πόλιες γὰρ αὗται μάλιστα δὴ τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, ἀλλήλῃσι ἐξεινώθησαν,« Ἡρ. (καὶ μσ. ἀντὶ πθ. μετὰ ἐπιρ.) »Οὐ γάρ τις ὅρμος, ὅποι τις ξενώσεται,« Σοφ.

Ξενύδριον καὶ Ξενύλλιον (τὸ), Κωμ. ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Ξένος.

Ξενὼν, ῶνος (ὁ). τόπος (οἴκημα ἢ δωμάτιον) διὰ τοὺς ξένους, (Τουρκ.) μισαφιρ-ὀδᾶς, ἢ = Ξενοδοχεῖον.

Ξενώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξένον (ξενικὸν ἢ παράξενον) ὄνομα.

Ξένως, ἐπίρ. Ἀσυνήθως, ὡς ἂν ξένος. »Ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως,« Πλάτ., μοῦ εἶνε ξένον (ἀσυνείθιστον) τὸ ἐδῶ ὕφος τοῦ λέγειν.

Ξένωσις [ξενόω], εως (ἡ), Π. ξένη (παράδοξος) ἀλλοίωσις, μεταβολὴ ἀλλόκοτος.

Ξερὸς, ά, όν, Π. ἀντὶ Ξηρός. »Ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο,« Ὀδ. Ε., εἰς τὸ πετρῶδες μέρος τοῦ αἰγιαλοῦ.

Ξέσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ξέειν, ῥοκάνισμα (δούλευμα) ξύλȣ, σκάλισμα (πελέκημα) πέτρας κτλ.

Ξέσμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς ξέσεως κατασκευασθὲν ἢ ἀποκοπὲν, ῥοκανίδι· (Π.) ξόανον, ἄγαλμα. »Ὕμμιν ταῦτα πόρεν Δαμόστρατος ξέσματα,« Ἐπγρ.

Ξεσμὸς (ὁ), = Ξέσις.

Ξέσσε, Π. ἀντὶ Ἔξεσε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. ά. τοῦ Ξέω.

Ξεστὴρ (ὁ). ἐργαλεῖον πρὸς ξέσιν ἐπιτήδειον, ξέστρον.

†Ξέστης [Λτν. **sex**, **sextus**, ἐκ τοῦ Ἕξ, ἕκτος], ου (ὁ), (νλγ.) εἶδος μέτρου διὰ τὰ ὑγρὰ (χωρ. 20 οὐγγ. ἢ δύω κοτύλας), (Γαλλ.) **setier**, (ἐκ τοῦ Λτν.) **sextarius**, (κοιν. εἰς τὴν Ἀττικ. ϗ Βοιωτ.) ξυστή. »Ἔοικε δὲ λέγειν λέβητα τὴν πρόχοον, ἤτοι τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον ξέστην,« Εὐς. (Ὀδ. Γ). »Παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οὔτε τὸ μέτρον ἦν, οὔτε τοὔνομα τοῦ ξέστου, πρὶν δὴ Ῥωμαῖοι ἐκράτησαν· νυνὶ δὲ τὸ μὲν ὄνομα παρὰ πᾶσίν ἐστι τοῖς Ἑλληνικῇ διαλέκτῳ χρωμένοις ἔθνεσιν· αὐτὸ δὲ τὸ μέτρον οὐκ ἴσον τῷ Ῥωμαϊκῷ· χρῶνται γὰρ ἄλλοι ἄλλῳ ξεστιαίῳ μέτρῳ,« Γαλ.

Ξεστιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν (ἢ ἴσος μὲ) ξέστην, ἴδε τὸ προηγ.

†Ξεστίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ξέστης.

Ξεστὸς [ξέω], ή, όν. Πελεκητός· λεῖος, ὑαλιστος· (μτγν.) φαλακρός.

Ξεστουργία (ἡ). ἡ διὰ τοῦ ξέστου ἐργασία, τὸ ἔργον τοῦ λεπτουργȣ͂ (τοῦ λιθοξόου κτλ.).

;Ξέστρον (τὸ), ἐργαλεῖον ἐπιτήδειον πρὸς ξέσιν ξύλων (λίθων κτλ.), ῥοκάνη, ὁμάλυντρον, [ἐκ τοῦ

Ξέω, Μ. ξέσω (πθ. πρκ. Ἔξεσμαι). Πελεκῶ (Σκαλίζω, Ῥοκανίζω, Στιλπνόνω) ξύλα, λίθους κτλ., (παρβλ.) Ξύω.

†Ξηνὸς (ὁ), [ξαίνω], = Ἐπίξηνον.

Ξηραίνω, Μ. ανῶ (πθ. πρκ. Ἐξήρασμαι καὶ Ἐξήραμμαι, ἀόρ. Ἐξηράνθην). Κάμνω τι νὰ γένῃ ξηρὸν, ξεραίνω· ςεγνόνω. (ἐπὶ ποταμ. κλπ.) στερεύω. »Οὐδὲν θᾶσσον ξηραίνεται δακρύου,« Παροιμ. (ϗ μτνμ.) »(Ὁ δαιμονιζόμενος) ἀφρίζει .. ϗ ξηραίνεται,« Εὐαγγ., μένει ἀκίνητος.

Ξηραλειπτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ξηραλοιφέω.

†Ξηράλειψις, εως (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ξηραλοιφία.

Ξηραλοιφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλείφομαι μὲ 'λάδι χωρὶς νὰ λȣσθῶ (καθὼς ἀλείφοντο συνήθως οἱ παλαισταί, ἴδε ϗ Ἄλειψις)· (ὅθ. ἐν γέν.) γυμνάζομαι (σωμασκῶ) ἀθλητικῶς.

Ξηραλοιφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τὸ στεγνὸν (χωρὶς λουτροῦ) 'λάδωμα ϗ τρίψιμον τοῦ σώματος (κατὰ τὸν τρόπον τῶν παλαιστῶν), (ὅθ. ἐν γέν.) σκληραγωγία.

;Ξηραλουτρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι ξηρὰ (δηλ. ἀπὸ ζεστὴν ἄμμον) λȣτρὰ, ἐμβαίνω εἰς τὴν ἄμμον.

Ξηραμπέλινος, η, ον. Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ξηροῦ (πορφυρίζοντος) ἀμπελοφύλλȣ.

†Ξηρανθισμὸς (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐξανθισμός.

Ξήρανσις, εως (ἡ). τὸ ξηραίνειν ἢ ξηραίνεσθαι, ξέραμα, στέγνωμα.

Ξηραντέον, θετ. τοῦ Ξηραίνω.

Ξηραντικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ ξηραίνειν.

Ξηρασία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ξηροῦ, (κοιν.) ξεραΐλα.

;Ξήρασις, εως (ἡ) καὶ

Ξηρασμὸς (ὁ), = Ξήρανσις, (κοιν.) ξεραμός.

Ξηράφιον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Ξηρίον.

Ξηρὴ (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ξηρά.

Ξήρίον (τὸ). ἰατρικὸν ἀπὸ ξηραῖς σκόναις (ἄλλ.) Κατάπασμα.

;Ξηρὶς, ίδος (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ξυρίς

Ξηροβατικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων φύσει τὴν ἰδιότητα τοῦ βαίνειν (περιπατεῖν) ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, χερσαῖος (ἀντιθ. τῷ Ὑγροβατικός).

;Ξηροβιωτικὸς, ή, όν. Ὁ καμωμένος ὑπὸ τῆς φύσεως ἵνα ζῇ [βιόω] εἰς τὴν ξηρὰν, (διορθ. Ξηροβατικός).

Ξηροκακοζηλία (ἡ). τὸ ξηρὸν καὶ ἐνταὐτῷ κακόζηλον ὕφος τοῦ λόγου.

Ξηρόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν ξηροὺς καρπούς.

Ξηροκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξηρὰν (ἐλευθέραν ἀπὸ πληθώραν ὑγρασίας) κεφαλήν.

Ξηροκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοιμοῦμαι εἰς ξηρὸν ςρῶμα (κατὰ γῆς), (Γαλλ.) **coucher sur la dure.**

Ξηροκοιτία (ἡ), τὸ ξηροκοιτεῖν, χαμευνία.

†Ξηροκόλλα, ης (ἡ). ἡ κόλλα τῶν χρυσοχόων.

Ξηροκολλούριον (τὸ). κολλούριον (ἰατρικὸν διὰ τὰ 'μμάτια) συνθεμένον ἀπὸ ξηραντικὰ εἴδη.

;Ξηρολουτέω (τρέω)-ῶ, Μ. ήσω, = Ξηραλοιφέω.

Ξηρόμυρον (τὸ), = Ξήριον.

Ξηρονομικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων φύσει τὴν ἰδιότητα τοῦ νέμεσθαι (βόσκειν, ζῆν) ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, χερσαῖος.

Ξηροποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ξηραίνω.

†Ξηροποιὸς (ὁ, ἡ), = Ξηραντικός.

Ξηροπόταμος (ὁ). χείμαῤῥος ξηρὸς τὸ θέρος, (κοιν.) ξεροπόταμον.

Ξηροπυρία (ἡ) καὶ Ξηροπύριον (τὸ). λȣτρὸν χωρὶς νερὸν (μόνον διὰ ἵδρωμα).

Ξηροπυρίτης, ου (ὁ). ὁ (ἄλλ.) Αὐτόπυρος ἄρτος.

Ξηρὸς [σχερὸς, σκιῤῥὸς], ά, όν. Ὁ χωρὶς ἰκμάδος (ὑγρασίας), στεγνὸς, (κοιν.) ξερός· λιγνός· σκληρός. (συνκδχ.) νηςικός· (ἐν γέν.) κενὸς, ἄδειος· (ἐπὶ φωνῆς) τραχύς. »Ξηρὸς ὑπαὶ δέους,« Θκρ. » — ὑπὸ δίψους,« Λξ. »Ξηρὸς ἱδρὼς,« Λξ., ὁ διὰ μόνης τῆς σωμασκίας (χωρὶς λουτροῦ). »Ξηροὶ τρόποι,« Ἀρςφ., τὸ αὐστηρὸν (ἀπέριττον) ἢ ἀφιλόκαλον τῆς διαίτης. »Τὸ περὶ τὴν λέξιν ξηρὸν,« Δ. Φλρ., ἡ ξηρότης τοῦ λεκτικοῦ ὕφους (ἀπ' ἐναντ. τῷ Ἀνθηρόν). »Ἐπὶ ξηροῖς καθίζειν τινὰ,« Θκρ., νὰ τὸν ἀφήσῃ χωρὶς τίποτε (κοιν. 'ς τὴν ξέρην). »Ξηρὰ (ἐλλ. τοῦ Γῆ),« Γρφ., ἡ στερεὰ, ἡ ἤπειρος. »Ξηρὸν,« Λξ., τὰ ῥηχὰ τῆς θαλάσσης. »Ἐκάθισαν πρὸς τὸ ξηρὸν αἱ νῆες αὐτοῦ,« Πλϐ.

Ξηρόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξηρὰν σάρκα, ἰσχνὸς, ξηρακιανός.

Ξηροσιτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ξηροφαγέω.

Ξηροτήγανον (τὸ). τηγάνι διὰ τσηγάρισμα ἢ καβούρδισμα, (παρβλ.) Φρύγετρον.

Ξηρότης (ἡ). ἡ κατάςασις τοῦ ξηροῦ, ςεγνάδα, λιγνάδα κτλ.

Ξηροτριβέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρίβω ςεγνὰ (χωρὶς νερὸν ἢ χωρὶς λάδι), (παρβλ.) Ξηραλοιφέω.

Ξηροτριβία (ἡ). τρίψιμον ξηρὸν (ςεγνόν).

Ξηροτροφικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων φύσει τὴν ἰδιότητα τοῦ νὰ ζῇ εἰς τὴν ξηρὰν ἢ νὰ τρέφηται μὲ ξηρὰ φαγητά.

Ξηροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Νηςεύω μὲ) ξηρὰ φαγητά.

Ξηροφαγία (ἡ). τὸ ξηροφαγεῖν, νηστεία μὲ ξηρὰ φαγητὰ (παξιμάδι κτλ.).

Ξηροφθαλμία (ἡ). φλόγωσις ξηρὰ τῶν ὀφθαλμῶν, εἶδ. ὀφθαλμίας.

Ξηρόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ξηροφθαλμίαν.

Ξηρόφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξηρὸν φλοιὸν (ἐξώφλοιον).

Ξηρόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξηρὰν (τραχεῖαν, βραχνὴν) φωνήν.

Ξηρόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξηρὰν (ἐξηραμένην) τὴν χεῖρα ἢ ξηρὰς τὰς χεῖρας.

†Ξηρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ξηραίνω.

†Ξηρώδης, εος (ὁ, ἡ). ξηρὸς τὸ εἶδος.

Ξηρῶς, ἐπίρ. Ξηρὰ, (ἰδιαιτ.) μὲ ξηρὸν ὕφος.

Ξήρωσις, εως (ἡ), = Ξήρανσις.

;Ξῖρὶς, ίδος (ἡ), Ζ. Ξυρίς.

Ξιφείδιον (τὸ), = Ξιφίδιον.

Ξίφη (ἡ). τὸ σιδήριον τοῦ ῥοκανιοῦ κτλ.

Ξιφήρης [ξίφος, †ἄρω], εος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν γυμνὸν τὸ ξίφος, Ξιφηφόρος, (κοιν.) μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι.

Ξιφηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Βαστῶ σπαθὶ (ξίφος).

Ξιφηφορία (ἡ), τὸ νὰ ζῇ τις =

Ξιφηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, φορῶν, ὡπλισμένος μὲ) ξίφος.

Ξιφίας, ου (ὁ). ὅμοιος μὲ ξίφος, (ὅθ. ‖. οὐσ.) εἶδ. ἰχθ., (κοιν.) ξιφιός. 2) εἶδ. κομήτου. 3) εἶδ. ἱέρακος.

Ξιφίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ξιφίον, σπαθάκι.

Ξιφίζω, Μ. ίσω. Χορεύω μιμούμενος διὰ τῶν χειρῶν μου τὰ κινήματα τῆς ξιφομαχίας.

Ξιφίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ξίφος, σπαθάκι.

Ξίφιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (κρίνου) μὲ σπαθοειδῆ φύλλα, (τὸ κοιν.) σπαθόχορτον (εἶνε τὸ Ὑπερεικόν).

†Ξιφιὸς (ὁ), = Ξιφίας (ἰχθ.).

Ξίφισμα (τὸ) καὶ

Ξιφισμὸς (ὁ), εἶδ. πολεμικοῦ χοροῦ [ἴδε Ξιφίζω].

Ξιφιστὴρ, ῆρος καὶ Ξιφιστὴς, οῦ (ὁ). τὸ λουρὶ ἀπὸ τοῦ ὁπ. εἶνε κρεμασμένον τὸ σπαθὶ, ὁ ζωστὴρ τοῦ ξίφους, (Γαλλ.) **baudrier.**

†Ξιφιστὺς, ύος (ἡ), Ἰων. = Ξιφισμός.

Ξιφοδήλητος (ὁ, ἡ), Π. [ξ. δηλέω]. ὁ βλάπτων διὰ τοῦ ξίφους. »Θάνατος —,« Αἰσχλ., ὁ διὰ ξίφους.

Ξιφοδρέπανον (τὸ). ξίφος κυρτὸν ὡς ἂν δρέπανον.

Ξιφοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ξίφους.

Ξιφοθήκη (ἡ). θήκη (θηκάρι) ξίφους.

Ξιφοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω διὰ τοῦ ξίφους.

Ξιφόκτονος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ κτείνων (φονεύων, καὶ προπαροξ. φονευθεὶς) διὰ τοῦ ξίφους.

Ξιφομάχαιρα, ας (ἡ). μάχαιρα εἰς σχῆμα καὶ χρῆσιν ξίφους.

Ξιφοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ξίφη.

Ξίφος [ξέω;], εος-ους (τὸ). τὸ σπαθί. ἡ αἰχμὴ τοῦ δόρατος. »Ὁπλίζεσθαι γοῦν αὐτοὺς παρασκευάζων, περιῄρει μὲν τῶν δοράτων τὰ ξίφη,« Νικηφ. Βρυένν. 2) τὸ κόκκαλον τῆς ῥάχης τινῶν ὀψαρίων καὶ ἰδιαιτ. τῆς τευθίδος.

Ξιφουλκία (ἡ). τράβηγμα τοῦ ξίφους, ξεσπάθωμα, [ἐκ τοῦ

Ξιφουλκὸς (ὁ, ἡ), [ξ. ἕλκω]. ὁ σύρων ἀπὸ τὴν θήκην τὸ ξίφος, ξεσπαθωμένος.

Ξιφουργὸς (ὁ), = Ξιφοποιός.

Ξιφοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ξιφηφορέω.

Ξιφοφόρος (ὁ, ἡ) = Ξιφηφόρος.

Ξιφύδριον (τὸ), = Ξιφίδιον. 2) εἶδ. ὀςρέȣ, (ἄλλ.) Τελλίνη.

Ξοανογλύφος (ὁ). ὁ γλύφων (σκαλίζων μὲ τὴν γλυφίδα, κατασκευάζων) ξόανα, ἀγαλματοποιός.

Ξόανον (τὸ), [ξέω]. (ἐν γέν.) κάθε πελεκητὸν τεχνούργημα· (ἰδιαιτ.) ἄγαλμα, εἴδωλον.

Ξοανοποιΐα ϗ Ξοανουργία (ἡ). κατασκευὴ ξοάνων, ἀγαλματοποιΐα.

Ξοῒς [ξέω], ΐδος (ἡ). ἐργαλεῖον λιθοξοϊκὸν, σμίλη.

Ξόος (ὁ), Π. ἀντὶ Ξέσις.

Ξουθόπτερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ξανθὰ (κιτρινωπὰ) πτερὰ, [πτερὸν καὶ

Ξουθὸς, ή, όν, Π. ἀντὶ Ξανθὸς, κιτρινωπός. 2) [σεύω, σοῦμαι] ταχὺς, ἐλαφρός· (ἐπὶ φων.) ὀξύς.

;Ξυάλη (ἡ), = Ξυήλη.

Ξυγγενὴς (καὶ ὅλα τὰ ἀπὸ τοῦ Ξυγγ.), Ἀττ. ἀντὶ Συγγενὴς κτλ.

Ξυήλη (ἡ), [ξύω]. ῥοκάνι ἢ σμιλάρι τῶν ξυλουργῶν· (παρὰ Λακεδ.) εἶδ. μαχαίρας, (κοιν.) λάζος.

;Ξυηρὸς, ά, όν. Ῥοκανισμένος, λεῖος. (εἰς τὸν Ξεν. [Κυνηγ. Γ'. 3] ἐσφαλμ. ἀντὶ Ξυρήκης).

Ξυλαλόη (ἡ). τὸ οὐδαγάτσι ἢ (ἀκριβές.) τὸ καλεμπέκι, ξύλον εὐῶδες τῆς Ἰνδ., (ἄλλ.) Ἀγάλοχον.

Ξυλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ξύλον, ξυλάκι, ξυλαράκι.

Ξυλεία (ἡ), τὸ ξυλεύεσθαι, μάζωμα ξύλων. »Τοὺς ἐπὶ τὰς ξυλείας καὶ χορτολογίας ἐκπορευομένους,« Πλϐ. 2) ξυλικὴ (οἰκοδομήματος). »Τῇ δὲ ξυλείᾳ τῶν οἰκοδομημάτων ἐς τὰς μηχανὰς κατεκέχρητο,« Ἡρωδ.

Ξυλεύομαι, Μ. εύσομαι. Κόπτω καὶ Μαζόνω (κοιν. Κάμνω) ξύλα.

Ξυλεὺς, έως (ὁ). (ὠνομάζετο εἰς τὴν Ἤλιδα) ὁ προμηθεύων (πωλῶν) τὰ πρὸς θυσίαν ξύλα. 2) (ἐν γέν.) = τῷ

Ξυλευτὴς, οῦ (ὁ), = Ξυλουργός.

†Ξυληβόρος (ὁ, ἡ), = Ξυλοφάγος.

Ξυληγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ ξύλα, εἶμαι =

Ξυληγὸς (ὁ, ἡ). ὁ κουβαλῶν ξύλα, ξυλοφόρος.

;Ξυληφθόρος (ὁ, ἡ), = Ξυλοφθόρος.

Ξυλήφιον (τὸ), = Ξυλάριον.

;Ξυλία (ἡ), = Ξυλεία.

Ξυλίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ξυλεύομαι.

Ξυλικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος ἀπὸ ξύλον. »Καρπὸς ξυλικὸς,« Ἀρτεμίδ., τὰ ἀκρόδρυα. »Τάλαντον ξυλικὸν,« Ἡρ., τὸ (Τουρκ.) τσεκὶ τῶν ξύλων. »Ὕλη ξυλικὴ,« Ἐπγρφ., (ἢ παρ' ἡμῖν χωρὶς τοῦ οὐσ.) ξυλικὴ.

Ξύλινος, η ἢ ος, ον. Καμωμένος ἀπὸ ξύλον ἢ ξυλέρ.ον, ξυλένιος ἢ· βαμβακερός. »Ξύλινον ποτήριον,« Πλ »Καρποὶ ξύλινοι,« Στρϐ., Λx., Ἀθ., τὰ ἀκρόδρυα. »Ξυλίνη κύων,« Χρησμ., ἡ Κυνόσβατος. »Λῖνα ξύλινα,« Λξ., πανιὰ βαμβακερά.

Ξυλισμὸς (ὁ), = Ξυλεία.

Ξυλίτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ ξύλου· ὅμοιος μὲ ξύλον. ‖. (οὐσ.) εἶδ. ἰχθύος.

Ξυλλέγω (καὶ ὅλα τὰ ἀπὸ τοῦ Ξυλλ.), Μ. λέξω, Ἀττ. ἀντὶ Συλλέγω κτλ.

Ξυλοβάλσαμον (τὸ). ξύλον τοῦ δένδρου βαλσάμου.

Ξυλοβάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ βαίνων ἐπὶ ξύλων (φορῶν ξύλινα πατήκια ἢ ξυλοπόδαρα).

Ξυλόβολον (τὸ), Γλσ. = Ξυλοθήκη.

Ξυλοβρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), = Ξυλοφάγος.

Ξυλογλύφος (ὁ, ἡ), = Ξυλουργός.

Ξυλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἐπάνω εἰς ξύλον (εἰς πινακίδα).

Ξυλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ξύλον.

Ξυλοθήκη (ἡ). ἀποθήκη (μαγαζεῖ) διὰ τὰ ξύλα.

Ξυλοκανθήλια (τά). ξύλινον σαμάρι διὰ φόρτωμα.

Ξυλοκασσία (ἡ), εἶδ. κανέλλας, (ἴδε Κασσία).

Ξυλοκέρατον (τὸ), (νλγ.) = Κεράτιον.

Ξυλοκιννάμωμον (τὸ). τὸ ξύλον τοῦ κανελλοδένδρου.

Ξυλοκλασία (ἡ), [ξ. κλάω]. κλείσιμον ὁδοῦ διὰ δενδροτομίας, εἶδος ὀχυρώσεως.

Ξυλόκοκκον (τὸ). ὁ σπόρος τοῦ ξυλοκεράτου.

Ξυλοκόλλα, ης (ἡ). ἡ κόλλα τῶν ξυλουργῶν, (ἄλλ.) Ταυροκόλλα.

Ξυλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ μὲ ξύλον, ξυλοκοπανίζω.

Ξολοκοπία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ πρόηγ., ξυλοκόπημα, (Γαλλ.) bastonnade

Ξυλοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων ξύλα ἢ κτυπῶν μὲ ξύλον. (ἐπὶ πτην.) ὁ κτυπῶν μὲ τὸ ῥάμφος του τὰ ξύλα (τοὺς κορμοὺς) τῶν δένδρων. » Ἔστι δὲ (ὁ κολοιὸς) ξυλοκόπος σφόδρα, « Ἀρστ. ||. (οὐσ.) ξυλουργός. 2) τὸ πτην. Δρυοκολάπτης. 3) ἐργαλ. ξυλουργικόν.

Ξυλοκύμβη (ἡ). ξυλοπότηρον· (μτνμ. ἐπὶ γυναικὸς) κοντὴ καὶ ἀσχημοκαμωμένη.

Ξυλολυχνοῦχος (ὁ). ξύλινος λυχνοστάτης.

Ξυλομανέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἐπὶ φυτ.) = Ὑλομανέω.

;Ξυλομάχαιρα, ας (ἡ). ξυλίνη μάχαιρα, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Ξιφομάχαιρα).

Ξυλομιγὴς, έος (ὁ, ἡ). σμιγμένος (ἀνακατωμένος) μὲ-

Ξύλον (τὸ), [ξέω; [παρβλ. Δόρυ] ἢ ὕλη]. τὸ σῶμα τοῦ δένδρου· κομμάτι ξύλου· κούτσουρον· ῥόπαλον. 2) (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε κατεσκευασμένον ἀπὸ ξύλον, (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ (Τουρκ.) Τομπροῦκι (ὅπου ἔδενον τοὺς κακούργους)· ἡ κρεμασταριά· ἡ τράπεζα, (τὸ ἀσπροσάνιδον) τῶν τραπεζιτῶν· τὸ κάθισμα (στασίδι) εἰς τὸ θέατρον, (ὅθ.) » Πρῶτον ξύλον, « Ἀρστφ., ἡ πρωτοκαθεδρία. 3) εἶδ. μέτρου (ἐκτάσ. 4 1/2 ποδ.). 4) τὸ βαμβακόδενδρον, (ὅθ.) » Εἴρια ἀπὸ ξύλου, « Ἡρ., τὸ βαμβάκι, καὶ » Εἵματα ἀπὸ ξύλων, « αὐτ., τὰ βαμβακερὰ ἢ (κατ' ἄλλ.) βύβλινα, λινᾶ. 5) Π. καὶ Γρφ. ἀντὶ Δένδρον. » Ξύλον κάρπιμον, « Γέν.

Ξυλοπαγὴς [ξ. πήγνυμι], έος (ὁ, ἡ). συνηρμοσμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ ξύλων.

†Ξυλοπέδη (ἡ). δεσμὸς ξύλινος, ὄργανον τιμωρητικὸν, Τουμπροῦκι ἤ, φάλαγγας.

Ξυλόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξυλίνους πόδας. ||. (οὐσ.) = Καλόπους, ξυλοπόδαρον, ἤ· πιδοκάκκη.

Ξυλοπριστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πριόνισμα τῶν ξύλων. » Πῆχυς—, « Ἱέρ., ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ μέτρημα τῶν πριονιζομένων ξύλων.

Ξυλοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ξύλα, ξυλᾶς.

Ξυλοσπόγγιον (τὸ) καὶ

Ξυλόσπογγος (ὁ). σφογγάρι δεμένον εἰς τὴν ἄκραν ξύλου.

Ξυλοστεγὴς, έος καὶ

Ξυλόστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξυλίνην στέγην, σκεπασμένος μὲ ξύλα.

Ξυλόσφυρον (τὸ). σφυρίον ξύλινον, (Τουρκ.) τοκμάκι.

†Ξυλοσχίστης, ου (ὁ), (νλγ.). ὁ σχίζων ξύλα.

Ξυλοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (κόπτων) ξύλα ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Ξυλότονος (ὁ, ἡ). ὁ τεντωμένος ἢ τεντονόμενος διὰ τῆς ἐλαστικότητος ξύλου, (ὅθ.) » Ξυλότονα, « ὅσα μηχανήματα ἔχουν ξύλινον ἐλατήριον.

;Ξυλοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (παράγων) ξύλα. » Ὄρος—, « Στρ.

Ξυλοτρώκτης, ου (ὁ), = Ξυλοφάγος.

Ξυλουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι ξύλα, εἶμαι ξυλουργός.

Ξυλουργὴς, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ ξύλου εἰργασμένος (κατεσκευασμένος), ξύλινος, (Ι. Λυδός).

Ξυλουργία (ἡ). ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ ξυλουργοῦ.

Ξυλουργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ξυλουργὸν ἢ τὴν ξυλουργίαν. » Τέκτων γὰρ ὢν ἔπραττες οὐ ξυλουργικὰ, « (Εὐρ. παρὰ) Πλ.

Ξυλουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) ξύλα, κατασκευάζων διάφορα τεχνουργήματα ἀπὸ ξύλον. ||. (οὐσ.) λεπτουργὸς, μαραγκὸς κτλ.

Ξυλοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (κατατρώγων) τὸ ξύλον.

Ξυλοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων (φαινόμενος ὡς ἂν) ξύλον.

Ξυλοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (κατατρώγων, ἀφανίζων) τὸ ξύλον.

Ξυλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ) ξύλον ἤ· Κουβαλῶ ξύλα.

Ξυλοφορία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ξυλοφόριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ξυλοφορίαν. » Ἑορτὴ—, « Ἰωσ., ἡ τῆς σκηνοπηγίας τῶν Ἰουδ. (διότι κρατοῦν κλάδους δένδρων).

Ξυλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ξύλον, ἤ· κουβαλῶν ξύλα.

;Ξυλοφορτηγὸς (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς φορταγωγίαν ξύλων.

Ξυλόφρακτος (ὁ, ἡ). φραγμένος (ἀσφαλισμένος ἢ κατεσκευασμένος) μὲ ξύλα. » Γέφυρα—, « Δ. Ἀλ.

†Ξυλοχάρτια (τὰ), (νλγ.). πινακίδια διὰ γράψιμον ἤ· χαρτίον ἐκ ξυλερίου ἢ παπύρου. » Ὀφείλουσι τὰ συμβόλαια ἐν ξυλοχαρτίοις γράφεσθαι, « Σχλ. Βασιλ.

Ξυλοχίσδομαι, Μ. ιξοῦμαι, Δ. ἀντὶ Ξυλίζομαι, [ἐκ τοῦ

Ξύλοχος (ὁ, ἡ), [ξ. ἔχω]. πλήρης ξύλων, δρυμώδης, σύνδενδρος. ||. (οὐσ.) = Λόχμη, δάσος πυκνὸν, δρυμὼν, (κατὰ λέξ.) ξυλότοπος.

Ξυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ξύλον, (πθ.) ξυλιάζω. » Ξυλοῦται σκληρυνόμενα (τὰ ὑγρὰ τῶν φυτῶν), οἷον ἐν τοῖς φοίνιξι, « Θφρ. 2) κτίζω μὲ ξύλα. » Ὑπερῷα ἐξυλωμένα ἐν κέδρῳ, « Γρφ.

Ξυλύφιον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ξυλήφιον.

Ξυλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ξυλοειδὴς, ὅμοιος μὲ ξύλον, ἤ· 2) γεμάτος (πλούσιος ἀπὸ) ξύλα.

†Ξυλὼν, ῶνος (ὁ), = Ξυλοθήκη.

†Ξυλώροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ξυλίνην (ἐκ ξύλων) ὀροφήν.

Ξύλωσις, εως (ἡ). τὰ ξύλα (ἡ ξυλικὴ) οἰκοδομήματος.

†Ξυλωτὴς, οῦ (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ξυλευτής.

Ξυμβαίνω (καὶ ὅλα τὰ ἀπὸ τοῦ Ξυμ), Μ. βήσομαι, Ἀττ. ἀντὶ Συμβαίνω κτλ.

†Ξύμη (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ξυσμή.

Ξὺν, Ἀττ. ἀντὶ Σύν.

Ξυνὰν, ᾶνος καὶ

Ξυνάων, ονος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ξυνήων.

Ξυνεείκοσι, Π. ἀντὶ Συνείκοσι, εἴκοσι ὁμοῦ.

Ξυνεῤῥώγει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Ἀττ. μσ. ὑπερσ. τοῦ Συῤῥήγνυμι.

Ξυνεὼν, ῶνος (ὁ), Ἰων. = Ξυνήων.

Ξυνῇ, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Κοινῇ, ὁμοῦ, ἐκ συμφώνου, (κυρ. δοτ. θηλ. τοῦ Ξυνός).

Ξυνῇ, Ἀττ. ἀντὶ Συνῇ, γ'. ἑν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Σύνειμι.

Ξυνήϊος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ξυνὸς, κοινὸς, ἀνήκων εἰς τὸ κοινὸν ἢ εἰς πολλούς, συντροφικός.

Ξυνήων, ονος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. [ξύν]. κοινωνὸς, σύντροφος, (μὲ γεν.) μέτοχος· (ἐνίοτε) συντροφικὸς, ἐνταμικός.

;Ξύνιε, Π. ἀντὶ Ξυνίει, πρς. τοῦ Ξυνίημι.

Ξυνίει β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς πρς., ἢ γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. καὶ

Ξύνιον, Π. ἀντὶ Ξυνίεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ξυνίημι = Συνίημι.

Ξυνοδοτὴρ (ὁ), Π. ὁ δίδων (χαρίζων) κοινῶς εἰς ὅλους, (συνκδχ.) = Ξυνοχαρής.

Ξυνὸς [ξύν], ἡ, ὸν, Π. (ἢ σπν. λογογρφ.) ἀντὶ Κοινὸς, ἀνήκων εἰς ὅλους ἢ εἰς πολλοὺς κοινῶς, γενικὸς, συντροφικός.

Ξυνόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κοινόφρων.

Ξυνοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαροποιῶν κοινῶς τοὺς πάντας, προξενῶν κοινὴν χαράν.

Ξυνόω-ῶ ϗ (μσ.) -όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι, Π. ἀντὶ Κοινόω, -ομαι.

Ξυνωνίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Κοινωνία.

Ξυνωνὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Κοινωνός.

Ξυνῶς, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Κοινῶς, ὁμοῦ, ἐκ συμφώνου κτλ.

Ξυραῖος, α, ον. Ὁ διὰ ξυροῦ (ξυραφίου).

†Ξυράφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ξυρὸν, (συγχ. τῷ Ξηράφιον).

Ξυράω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω μὲ τὸ ξυρὸν (μὲ τὸ ξυράφι), ξυρίζω, ξυραφίζω. » Ξυρεῖν λέοντα, « Παροιμ., ἐπιχειρίζειν τι ἐπικίνδυνον. » Ξυρεῖν ἐν χρῷ, « Λξ., ξυρίζειν βαθεῖα, (καὶ παροιμ.) » Ξυρεῖ ἐν χρῷ τοῦτο, « Σοφ., ἐγγίζει κατάκαρδα ἤ, εἶνε κίνδυνος.

Ξυρήκης [ξυρὸν, ἀκή], έος (ὁ, ἡ). κοπτερὸς 'σὰν τὸ ξυράφι. » Ἀκόντια ἔχοντα τὰς λόγχας εὐπλατεῖς καὶ ξυρήκεις, « Ξεν. 2) Π. [ξ. ἱκνέομαι], ξυρισμένος ἢ

Ξυρήσιμος (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς ἢ ἔχων ἀνάγκην ξυρίσματος.

Ξύρησις, εως (ἡ). ξύρισμα, ξυράφισμα.

†Ξυρίας, ου (ὁ). ξυρισμένος ἢ ξυρήσιμος.

Ξυριάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω ἀνάγκην ἢ ὄρεξιν ξυρίσματος, εἶμαι ἀξύριστος.

Ξυρίζω, Μ. ίσω, μτγν. ἀντὶ Ξυρέω.

Ξύριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ξυρὸν, ξυράφιον.

Ξυρὶς, ίδος (ἡ). εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ξίφιον.

Ξύρισμα (τὸ), μτγν. ἀντὶ Ξύρησις.

Ξυροδόκη (χη) καὶ

Ξυροθήκη (ἡ). ἡ θήκη τῶν ξυραφιῶν.

Ξύρομαι, Μ. ξυροῦμαι (ἀόρ. Ἐξυράμην), = Ξυράομαι, ξυρίζομαι. » Ὡς ξύρεσθαι μέλλων, κατέβρεγε τὰ γένεια, « Πλ.

Ξυρὸν (τὸ) καὶ Ξυρὸς (ὁ), [ξύω]. ξυράφι. » Ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, « Ἰλ. Κ. » Ἐπὶ ξυροῦ τύχης βέβηκε, « Σοφ., εἶνε εἰς κρίσιμον» περίστασιν (εἰς κίνδυνον). » Ἐπὶ ξυροῦ ἡ πόλις ἢ μηκέτ' εἶναι ἢ περισωθῆναι, « Γργ.

Ξυροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Ἔχω, Βαστῶ) μαζῇ μου ξυράφι.

Ξυῤῥάπτω (καὶ ὅλα τὰ ἀπὸ τοῦ Ξυῤ.), Μ. ῥάψω, Ἀττ. ἀντὶ Συῤῥάπτω.

Ξύσιλος (ὁ, ἡ). ὁ πάντοτε ξυόμενος ('σὰν τὸν ψωριάρην), [ἐκ τοῦ

Ξύσις ἢ (ὀρθότ.) Ξῦσις, εως (ἡ). τὸ ξύειν ἢ ξύεσθαι, ξύσιμον. 2) ἀντὶ Ξέσις, σκάλισμα (εἰς πέτραν ἢ ξύλον).

Ξύσμα ἢ (ὀρθότ.) Ξῦσμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς ξύσεως ἀφαιρούμενον, τμῆμα (μόριον ὁποιασδήποτε ὕλης) λεπτότατον· (κατ' ἐκτ.) ξαντὸν, ξέφτυσμα· (ἰατρ.) ἐντερόξυσμα, ἴδε Ξυσματώδης. 2) ἴχνος ξυσίματος· χάραγμα· σημεῖον (στίγμα) μάστιγος.

Ξυσμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ξύσμα.

Ξυσματώδης, εος (ἡ). ὅμοιος μὲ ξύσμα (κυρ. ἐντερόξυσμα). » Κοιλίη ξυσματώδεα διαχωρέουσα, « Ἀρετ. » Ξυσματώδεα, ὡς ἀπ' ἐντέρων, « αὐτ.

Ξυσμὴ (ἡ), σπν. ἀντὶ Ξύσμα ἢ

Ξυσμὸς (ὁ), = Ξύσις, ξύσιμον. 2) = Κνησμὸς, φαγοῦρα.

Ξυσσιτέω-ῶ (καὶ τὰ πλειότερα τῶν ἐκ τοῦ Ξυσ), Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Συσσιτέω.

Ξυσταρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ξυστάρχης.

Ξυσταρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα (ἡ ἐπιστασία) τοῦ ξυστάρχου.

Ξυστάρχης, ου (ὁ). ἄρχων (ἐπιστάτης) ξυστοῦ, = Γυμνασιάρχης.

Ξυστὰς, άδος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Συστάς.

Ξυστὰς, ᾶσα, ὰν, Ἀττ. ἀντὶ Συστὰς, ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ

Ξυστῆναι, Ἀττ. ἀντὶ Συστῆναι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συνίσταμαι.

Ξυστὴρ (ὁ). ὁ ξύων. ||. (οὐσ.) ἐργαλ. σιδηροῦν διὰ ξύσιμον (ῥοκάνισμα κτλ.), ξύστης, ξύστρα. » Τέκτονος ἄρμενα ταῦτα.. αἵ τ' ἀρίδες ξυστήρ τε, « Ἐπγρ.

Ξυστηρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ξυστήριον.

Ξυστήριος (ὁ, ἡ). ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ξύνῃ (ῥινίζῃ, ῥοκανίζῃ κτλ.). ||. (οὐσ.) Ξυστήριον (τὸ), = Ξυστήρ.

Ξυστὴς, οῦ (ὁ), = Ξυστήρ.

Ξυστιδωτὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐν εἴδει ξυστίδος.

Ξυστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ξύειν. (μτνμ.) = Δηκτικὸς, (χυδ.) τσουχτερός. » Χυμὸς—, « Ἀθ. 2) ὁ ἀνήκων ἢ γυμναζόμενος (διατρίβων συνήθως) εἰς τὸν Ξυστὸν, (παρβλ. Στωϊκός).

Ξυστὶς, ίδος (ἡ), = Ξυστρίς.

Ξυστὶς [ξύω], ίδος ἡ, Ξύστις, ιδος (ἡ). λεπτὸν καὶ μακρὺ γυναικ. ϗ θεατρ. φόρεμα (φουστάνι).

Ξυστοβόλος (ὁ), Π. ὁ βάλλων (ῥίπτων, ἀκοντίζων) τὸ-

Ξυστὸν (τὸ). (κυρ.) τὸ κονταρόξυλον· (συνκδχ.) τὸ κοντάρι· (ἐν γέν.) κάθε μακρὺ καὶ ἴσον ξύλον, (ἄλλ.) Κάμαξ. 2) ἐργαλ. οἰκοδομ., (κοιν.) μυστρὶ (καθ' ὅσον μὲ αὐτὸ παραθραύοντες ἰσάζουν συγχρόνως καὶ τὰς πέτρας οἱ κτίσται). 3) = Ξυστός, [ἐκ τοῦ

Ξυστὸς [ξύω], ἡ, όν. Ξυσμένος (Ἰσασμένος) μὲ τὸν ξυστῆρα, πελεκητός· (καταχρ.) ξεφτυσμένος. ||. (οὐσ.) Ξυστὸς (ἐνν. δρόμος), « Ξεν., (εἰς τὰ γυμνάσια) μακρυνάρι μὲ κολώναις (galerie) σκεπασμένον ὅπου ἐγυμνάζοντο καὶ περιεπάτουν ἐν καιρῷ χειμῶνος· (οἱ Ῥωμ. ὠνόμαζον) xystum, εἶδος τεῤῥάτσας τῶν χωρικῶν οἰκημάτων.

Ξυστοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ξυστὸν (κοντάρι) ἤ· σηκόνων τι διὰ τοῦ ξυστοῦ.

Ξύστρα, ης καὶ

Ξυστρὶς, ίδος (ἡ). ἐργαλεῖον διὰ ξύσιμον, ξυστρὶ (Τουρκ. κασαῒ) τῶν ἀλόγων, τρίφτης ἢ βοῦρτσα τοῦ λουτροῦ, κτλ., (παρβλ.) Στλεγγίς.

Ξυστρέφω (καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἀρχομένων ἀπὸ Ξυστρ), Μ. στρέψω, Ἀττ. ἀντὶ Συστρέφω κτλ.

Ξυστροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ξύστρας ἢ ξύστρου.

†Ξυστρολήκυθος (ὁ). ὁ κουβαλῶν τὴν ξύστραν (τὸν τρίφτην) καὶ τὴν λήκυθον τοῦ λουτροῦ δοῦλος.

Ξύστρον ἢ (ὀρθότ.) Ξῦστρον (τὸ), = Λίστρον καὶ = Ξύστρα (;).

Ξυστροποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ξύστρα ἢ ξύστρας.

Ξυστροφύλαξ, ακος (ὁ ἢ ἡ). ἡ θήκη τῆς ξύστρας (τοῦ λουτροῦ).

Ξυστρωτὸς, ἡ, όν. Ἰσασμένος (Δουλευμένος, Σκαλισμένος) μὲ τὸ ξύστρον. (κυρ. ἐπὶ στύλων) ῥαβδωτὸς, αὐλακωτὸς, (Λτ.) striatus.

†Ξύφος, εος-ους (τὸ), Ἐτυμολογ. ἀντὶ Ξίφος, [ὡς ἐκ τοῦ

Ξύω, Μ. ξύσω (πθ. πρκ. Ἔξυσμαι), (κυρ.) = Ξέω· (συνήθ.) ξύνω (» Ταυτόν ἐστι τό τε Ξύειν καὶ τὸ Κνεῖν, « Ἡρωδ. » Ξυόμενοι δ' ἄνθρωποι ἥδονται, « Δημόκρ.). (συνκδχ.) ἀφαιρῶ διὰ τοῦ ξυσίματος, (ἐπμ.) ἰσάζω (» Λίστροισιν δάπεδον ξύον, « Ὀδ. Χ.). (ἐν γέν.) 'φθειάνω, κατασκευάζω. » Ἑανὸν, ὅν οἱ Ἀθήνη ἔξυσ' ἀσκήσασα, « Ἰλ. Ξ., ὕφανεν, (ὅθ. κατά τινας ἡ Ξυστίς).

O

O

O

O, o, ὀμικρὸν (τὸ), τὸ δέκατον πέμ-
πτον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου. ||.
(ἀριθμητ.) ό, ἑβδομήκοντα (70) ἡ, ἑβδο-
μηκοστὸς, ή, όν, καὶ ,ο, ἑβδομήντα χι-
λιάδες, 70,000.
Ὁ, ἡ, τὸ, ἄρθρ. (προτιθ. Α', καὶ κυρ. τῶν
οὐσιαστ. καὶ ἐπμ. Β', τῶν ἀπαρεμφ.,
θεωρουμένων ὡς τοιούτων, ἢ Γ', ϗ τῶν
ἐπιθ., τὰ ὀπ. ὅμως ἢ μεταβάλλει εἰς
οὐσιαστ., ἢ ἀναφέρεται εἰς ὑπονοούμε-
νόν τι οὐσιαστικόν). » Ὁ πατήρ μου καὶ
ἡ μήτηρ μου ἐγκατέλιπόν με, ὁ δὲ Κύ-
ριος προσελάβετό με, « Γρφ. » Τὸ φα-
γεῖν, τὸ πιεῖν, « Λξ., ἀντὶ Ἡ βρῶσις,
ἡ ποσις. » Ὁ μὲν διώκων ἐγὼ, ὁ δὲ
φεύγων οὑτοσὶ, « Λξ. » Τὰ μὲν ἡμέτερα
τοιαῦτα, « Λξ. (Δ'. πρὸ ὁλοκλήρου πε-
ριόδου, ἐκλαμβανομένης ὡς μιᾶς λέξεως
ἡ, κατὰ τοὺς Γραμματικοὺς, ὁρικῶς).
» Καταχρήσασθαι δεῖ αὐτὸν τῷ, Πῶς δ'
ἂν ἐγὼ τοιόςδε τοιῷδε ἐπεχείρησα; «
Πλάτ. (Ε'. πρὸ ἐπιῤ., ἐλλ. τοῦ Ὢν, Οὖ-
σα κτλ.) » Θεμίστιον τὸν πάνυ, « Λξ.
» Οἱ τότε (νῦν) ἄνθρωποι, « Λξ. » Ἡ ἐγ-
γὺς, « Λξ. » Ἡ ἄνω πόλις, « Λξ. » Τὸ
(ἢ » Τὰ) νῦν, » Τὸ πρὶν, » Τὸ πρῶτον,
» Τὸ ἐντεῦθεν, » Τὸ πάλαι, » Τὸ ἀπὸ
τοῦδε » Τὰ μάλιστα κτλ. (τὰ ὀπ. εὑρί-
σκονται καὶ ἑνωμένα. » Τανῦν, » Τοπρὶν
κτλ.), « Λξ. » Τὸ σήμερον μέλλει μοι,
τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν, « Ἀνκρ. ||. (ἐνίο-
τε, τὸ οὐσ. ἐλλείπει ὑπονοούμενον) » Μή
τι σὺ τοιοῦτον ὁ (ἐνν. υἱὸς) τοῦ Διός; «
Πλ. » Ἀριστόδημος ὁ (ἐνν. ἀπόγονος)
Ἡρακλέους, « Ξεν. » Τὸ (ἐνν. ἔπος) τοῦ
Σόλωνος, « Ἡρ. » Τὰ (ἐνν. πράγματα)
τῶν Ἑλλήνων (τῆς πόλεως κτλ.) περὶ
πλείστου ποιεῖσθαι, « Λξ. ||. (παρὰ μὲν
Ποιητ. σχεδὸν πάντοτε, παρὰ δὲ λογο-
γρφ. μόνον μετὰ [καὶ σπν. χωρὶς] τοῦ
Μέν καὶ Δὲ, ἀντὶ Δεικτ. ἢ Ἀναφορ. ἢ
Ἐρωτημ. ἀντωνυμ.) » Ὁ γὰρ ἦλθεν ἐπὶ
νῆας, « Ἰλ. Α. » Σίσυφος, ὁ κέρδιστος
γένετ' ἀνδρῶν, « Ὁμ. » Τοῦ γὰρ ϗ γέ-
νος ἐσμὲν, « Ἀρ. » Οὖρος, τῷ ὄνομα
Ἄτλας, « Ἡρ. » Αὕτη, τῆς πέρι λέγε-
ται ὅδε ὁ λόγος, αὐτ. » Τὴν δ' ἐγὼ οὐ
λύσω, « αὐτ. » Θάλαμον τὸν ἀφίκετο,
τόν ποτε τέκτων ξέσσεν, « Ὁμ. » Τῶν
ὅσοι Λυκίην ναιετάουσιν, « Ἰλ. Ρ. » Τάων
αἳ πάρος ἦσαν, « Ὁμ. (καὶ παρὰ λογο-
γρφ.) » Τῶν ὅσα πυρὶ καὶ γῇ κεράννυ-
ται, « Πλάτ. » Νήσους ἐκ τῶν ὁ κασ-
σίτερος ἡμῖν φοιτᾷ, « Ἡρ. » Καὶ τὸν

ἀποκρίνασθαι λέγεται. »'Εννοῶ γὰρ κτλ.,« Ξεν. » Ἀλλὰ γὰρ τὰ μὲν καλῶς ἔμοιγε δοκεῖ λέγεσθαι· ἐκεῖνο δὲ κτλ., « Ξεν. » Οὐ συνήνεγκεν οὔτε τοῖς οὔτε τοῖς, « Πλάτ. (καὶ ἐρωτηματ.) » 'Υπὸ τοῦ; ἔφην ἐγώ. 'Υπὸ τῆς γυναικὸς, ἔφη, « αὐτ. » Τῷ τοῦτο τεκμαίρῃ;« Ἀρσφ. (καὶ κατὰ σχῆμα ἀποσιωπήσεως) » Μὰ τὸν, « Μὰ τὴν, « Λξ. (καὶ χάριν συντομ.) » Εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν, οὐκ ἂν ἀπέθανε, « Δμ. (συνήθ. δὲ) » 'Ο μὲν, ὁ δὲ, » 'Ο δὲ ἀπεκρίνατο, « Λξ. » Τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν ἀγαθοὶ, οἱ δὲ φαῦλοι, « Λξ. » Πηγὴ ἡ μὲν εἰς αὐτὸν ἔδυ, ἡ δὲ ἔξω ἀποῤῥεῖ, « Πλάτ. » Νόμοισι τὰ μὲν Κρητικοῖσι, τὰ δὲ Καρικοῖσι, » 'Ηρ. » Τῷ μὲν αἰσχύνονται, ἐπὶ δὲ τῷ ἀγάλλονται, « Θκ. ‖. (παρὰ Ποιητ. ἐνίοτε προτίθεται ἐμφαντ.) » Τὸν Χρύσην ἠτίμησεν, « Ἰλ. Α., ἐκεῖνον δηλ. τὸν σεβάσμιον. » Νέστωρ δ' ὁ γέρων, « Ἰλ., ὁ ἔνδοξος. » Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης, κρατερὸς Διομήδης, « Ἰλ. Λ. ‖. (ἐνίοτε ἀπαντᾶται καὶ ὡς περιττεῦον:) » Τὴν μὲν αἰτίην οὐ μᾶλλον ἐξέφαινε, ὁ δὲ ἔλεγέ σφη, « 'Ηρ. » Λάθοι ἂν ἤτοι μανεὶς, ἢ ὅγε ἀπόπληκτος γενόμενος, « αὐτ. » Μέχρι μὲν οὖν οἱ τοξόται εἶχον τὰ βέλη.., οἱ δὲ ἀντεῖχον, « Θκ. ‖. (ἡ δοτ. καὶ γεν. ἐκλαμβάνεται ἐλλ. καὶ ἀντὶ Τοπ. ἢ Χρν. ἐπίῤ.) » Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον, « 'Ησ. » Τῇ περ ῥηΐστη βιοτὴ, « Ὅμ. » Τῇ περ τελευτήσεσθαι ἔμελλεν, « αὐτ. » Τὸ (ἐλλ. τῆς Διὰ) ἢ » Τῷ (ἐλλ. τῆς 'Επὶ), « ἀντὶ Διὸ, Διὰ τοῦτο. » Τῷ μή τις πρὶν ἐπειγέσθω οἶκόνδε νέεσθαι, « Ἰλ. Β. » Τῇ μὲν, τῇ δὲ, « Λξ, ἀντὶ 'Ενταῦθα μὲν, ἐκεῖ δέ. » 'Εν τῷ, « Λξ., ἀντὶ Τότε. » 'Εκ τοῦ, « Λξ., ἀντὶ Ἔκτοτε. » Τὰ μὲν βάδην, τὰ δὲ ἀποδραμὼν, « Ξεν.

Ὁ, οὐδ. τῆς ἀντνμ. Ὅς.

Ὢ ὂ ὄ, ἐπιφών. (ἐκφράζον εὐαρέστησιν), ὄχ, ὄχ!

Ὀὰ, ἐπιφών. Σχτλ., = Φεῦ, ὄχ!

Ὄα, ας καὶ ης (ἡ), δένδ., ἡ σουρβιά.

Ὄα, ας (ἡ), = Οἴα ἢ 'Οΐα, προβηὰ ἢ 2) = Ὦα, οὖϊα.

Ὄα (τὰ), πλθ. τοῦ Ὄον.

Ὄαρ, αρος (ἡ), Π. [†ἄρω]. σύντροφος, συντρόφισσα· (ἰδιαιτ.) σύζυγος, γυνή. » Ἀνδράσι μαρνάμενος ὀάρων ἕνεκα σφετεράων, « Ἰλ. Σ., (συγχ. τῷ Ὄαρος).

Ὀαρίζω, Μ. ίσω, Π. [ὄαρος]. συναναστρέφομαι ἢ ὁμιλῶ φιλικῶς (ἐρωτικῶς) μετά τινος. (μὲ δοτ.) » Παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοιϊν, « Ἰλ. Χ. (ἢ προθετ.) » Μετ' ἀθανάτοις ὀαρίζειν, « 'Ομ. Ὕμν., » Μετὰ τῶν μειρακυλίων καθεζόμενον ὀαρίζειν, « Λκ., (ὅθ.

Ὀάρισμα (τὸ) καὶ

Ὀαρισμὸς (ὁ), Π. = 'Οαριστύς.

Ὀαριστὴς, οῦ (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ συνομιλῶν (συναναστρεφόμενος) φιλικῶς μετά τινος, συνήθης, οἰκεῖος, σύντροφος.

Ὀαριστὺς, ύος (ἡ), Π. συναναστροφὴ, συνομιλία (κυρ. μεταξὺ φίλων ἢ ἐρωμένων), (ἐν γέν.) συνδιάλεξις. (κατ' ἐκτ.) ἔθος, συνήθεια. » Ἡ γὰρ πολέμου ὀαριστύς, « Ἰλ. Ρ.

Ὄαρος (ὁ), Π. = 'Οαριστύς. » Μειλιχίοισι καταψήχων ὀάροισιν, « Ἀπλλν. » Τερπόμενον νυχίοις ἠϊθέων ὀάροις, « 'Επγρ., (συγχ. τῷ Ὄαρ).

Ὄασις, εως (ἡ), = Αὔασις.

Ὄβδη (ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Ὄψις, (εὔχρ. μόνον ἀντὶ ἐπιῤ. εἰς τὴν φρσ.) » Εἰς ὄβδην ἢ » 'Εσόβδην ἐλθεῖν τινι, « (Καλλ. παρὰ τῷ) 'Ετμλγ.

;'Οβελαῖος καὶ

'Οβελιαῖος, α, ον. 'Ο ἔχων σχῆμα ὀβελοῦ, (σούβλας). » 'Ραφὴ—, « Ἀνατομ., ἡ κατὰ μῆκος τοῦ κρανίου, ἡ (ἄλλ.) 'Ραβδοειδής.

'Οβελίας, ου (ὁ). (ἄρτος) 'Ψημένος εἰς τὴν σοῦβλαν, ἢ· = 'Οβολιμαῖος.

'Οβελιαφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) εἰς τὰς βακχικὰς πομπὰς τοὺς ὀβελίας (ἄρτους).

'Οβελίζω, Μ. ίσω. Σημειόνω τι μὲ ὀβελὸν (3) ὡς ὕποπτον.

'Οβελισκολύχνιον (τὸ) καὶ 'Οβελισκόλυχνος (ὁ). ὀβελίσκος (λόγχης) ὅστις ἐχρησίμευε καὶ ὡς λυχνοστάτης, ἢ· λύχνος εἰς σχῆμα ὀβελίσκου.

'Οβελίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ 'Οβελὸς, σουβλίτσα κτλ. · ἡ λάμα τοῦ σπαθιοῦ · ἡ αἰχμὴ τοῦ δόρατος. » Ξύλα προμήκη σιδηροῦς ὀβελίσκους ἔχοντα, « Δ. Ἀλ. 2) εἶδ. νομίσματος ἔχον ἐγκεχαραγμένον ὀβελόν. » Οὐδὲν γὰρ οἴκοι τελευτήσαντος (τοῦ 'Επαμινώνδου) πλὴν εὑρεθῆναι ὀβελίσκον σιδηροῦν λέγουσι, « Πλ. 3) πυραμὶς ἐπιμήκης (σουβλερή).

'Οβελισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Οβελίζω, σημάδευμα στίχου ἢ χωρίου νόθου μὲ τὸ κριτικὸν σημεῖον τοῦ ὀβελοῦ.

'Οβελίτης, ου (ὁ), = 'Οβελίας.

'Οβελὸς (ὁ), [βέλος]. σοῦβλα. » Τὸ θερμὸν τοῦ ὀβελοῦ, « Παροιμ., τὸ χειρότερον μέρος τοῦ πράγματος 2) ὀβελίσκος (3). » Περὶ τὴν πυραμίδα, ἣν νῦν ὀβελὸν καλοῦσι, « Λυκρ. Λυδ. 3) σημεῖόν τι (γραφὴ ὁριζόντιος) διὰ τοῦ ὁπ. ἐσημείωναν οἱ κριτικοὶ τὰ νόθα ἢ ἐσφαλμένα χωρία τῶν συγγραφέων.

;'Οβολαῖος καὶ

'Οβολιμαῖος, α, ον. Ἴσος (τὴν ἀξίαν ἢ τὸ μέγεθος) μὲ ἕνα ὀβολόν.

'Οβολιμαῖος, α, ον, = 'Οβολιαῖος, (συνκδχ.) τιποτένιος, πρόστυχος, (κοιν.) ἀσπροῦ, ἑνοῦ παρᾶ κτλ.

†'Οβολολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνάζω χρήματα ἀπὸ ὀβολὸν-ὀβολόν.

'Οβολὸς (ὁ), (κυρ.) = 'Οβελὸς (διότι, πρὶν χαραχθοῦν νομίσματα, μετεχειρίζοντο ἀντ' αὐτῶν μεταλλίνους ὀβελίσκους), (συνήθ.) εἶδ. νομίσματος (τὸ ἑκτημόριον τῆς δραχμῆς) ἀξίζον 8 χαλκοῦς.

'Οβολοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Δανείζω ἢ Φιλαργυρεύομαι ὡς -

'Οβολοστάτης [ὀβολὸς, ἵστημι], ου (ὁ). ὁ ζυγίζων (δανείζων μὲ τὸ ζύγι) ὀβολοὺς, (Τουρκ.) σαῤῥάφης· (συνκδχ.) φιλάργυρος, μικρολόγος. τοκογλύφος.

'Οβολοστατικὴ (ἡ). ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ ὀβολοστάτου, (Τουρκ.) σαῤῥαφλῆκι.

'Οβολοστάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ 'Οβολοστάτης.

'Οβρίκαλον (τὸ), Π. [συγγ. τῷ Μολόβριον]. νεογνὸν ζώου (κυρ. θηρίου), σκυμνίον, κουταβάκι.

'Οβριμόγυιος (ὁ, ἡ), Π. [ὄβριμος, γυῖον] ὁ ἔχων ἰσχυρὰ μέλη.

'Οβριμόεις, εσσα, εν, Π. = Ὄβριμος.

'Οβριμοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ πράττων μεγάλα (δεινὰ) ἔργα, τολμητίας.

'Οβριμόθυμος (ὁ, ἡ), Π. μεγαλόψυχος, γενναιόκαρδος.

'Οβριμόπαις, αιδος (ἡ), Π. ὁ ἔχων ἰσχυροὺς (ἐνδόξους) παῖδας.

'Οβριμοπάτρη (ἡ), Π. θυγάτηρ μεγάλου (ἰσχυροῦ) πατρός.

Ὄβριμος, η ἢ ος, ον, Π. [βρίθω], ἰσχυρός· σφοδρός· δεινὸς, φοβερός.

;'Οβριμόφωνος (ὁ, ἡ), Π. = Μεγαλόφωνος, βροντόφωνος, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Οβριμόθυμος).

Ὄβρυζον (τὸ), [Αἰγυπτ.]. (χρυσίον) τὸ λαγαρισμένον, καθαρόν.

†'Ογάστριος καὶ 'Ογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Συλ. ἀντὶ 'Ομογάστριος, -γάστωρ.

'Ογδοαδικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν ὀγδοάδα.

'Ογδοαῖος, α, ον. 'Ο γινόμενος ἢ ἐρχόμενος εἰς 8 ἡμέρας ἢ τὴν ὀγδόην ἡμέραν, ὀκταήμερος.

'Ογδοὰς, άδος (ἡ), τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ 8 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 8 μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.).

'Ογδόατος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὄγδοος.

'Ογδοήκοντα (οἱ, αἱ, τὰ), (ἄκλ.) ἀριθμητ. (80), (κοιν.) ὀγδοήντα καὶ ὀγδῶντα.

'Ογδοηκονταέτης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ διαρκῶν 80 ἔτη.

'Ογδοηκοντάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 80 πηχῶν.

'Ογδοηκοντὰς, άδος (ἡ), τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ 80 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 80 μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.).

'Ογδοηκοντατάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων 80 τάλαντα.

'Ογδοηκοντούτης, ου (ὁ) καὶ 'Ογδοηκοντοῦτις, ιδος (ἡ). 80 χρόνων ἡλικίας, (κοιν.) ὀγδωντάρης, -ισσα.

'Ογδοηκοσθέβδομος, η, ον. 'Ο μετὰ τοὺς 86.

'Ογδοηκοσταῖος, α, ον. 'Ο γινόμενος ἢ ἐρχόμενος τὴν ὀγδοηκοστὴν ἡμέραν (εἰς 80 ἡμέρας).

'Ογδοηκοστὸς, ἡ, όν. 'Ο μετὰ τοὺς 79.

Ὄγδοος, η, ον. 'Ο μετὰ τοὺς ἢ μετ' ἄλλων 7.

'Ογδώκοντα, Π. ἀντὶ 'Ογδοήκοντα, (ὅθ.

'Ογδωκονταέτης, εος ἢ έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ογδοηκονταέτης.

Ὅγε, ἥγε, τόγε (ἡ γεν. τοῦγε κτλ.), Π. ἀντὶ Οὗτος, αὕτη, τοῦτο, ἀντνμ. Δεικτ. (παρὰ τοῖς λογογρφ. μὲ κάποιαν ἔμφασιν). » Ἀκάθαρτος γὰρ τὴν ψυχὴν ὅγε κακὸς, καθαρὸς δὲ ὅγ' ἐναντίος, « Πλάτ. » 'Ο Χριστὸς ἀπέθανεν, οὐ τὸν τῆς ἁμαρτίας θάνατον· πῶς γὰρ ὅγε ἀναμάρτητος; ἀλλὰ τὸν τοῦ σώματος, « Χρσ.

Ὄγκα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Ὄγκη. ‖. (κατὰ τοὺς Φοίνικ. καὶ ἀπ' αὐτῶν τοὺς Βοιωτ.) ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ, ἀφ' ἧς καὶ Ὄγκαι, κώμη τῆς Ἀρκαδ. (εἰς τὴν ὁπ. ἐτιμᾶτο), (ὅθ.

'Ογκαῖος, α, ον. 'Ο ἀνήκων ἢ τιμώμενος εἰς ἢ φέρων πρὸς τὰς Ὄγκας, ἢ· ἀφιερωμένος εἰς τὴν Ἀθηνᾶν Ὄγκαν.

'Ογκάομαι-ῶμαι [ὀνμτπ.], Μ. ήσομαι. 'Γκαρύζω.

†Ὄγκη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ἀγκὼν ἢ· Ὄγκος.

'Ογκηθμὸς (ὁ) καὶ

Ὄγκημα (τὸ). ἡ φωνὴ (τὸ 'γκάρυσμα) τοῦ γαδάρου.

'Ογκηρὸς, ά, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ηρῶς. 'Ογκώδης, φουσκωμένος (κυρ. καὶ μτφορ.).

Ὄγκωσις, εως (ἡ), = 'Ογκηθμός.

'Ογκηστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὀγκώμενος ('γκαρύζων).

'Ογκηστικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἔχων τὸ ἰδίωμα τοῦ ὀγκᾶσθαι.

'Ογκητὴς, οῦ (ὁ), = 'Ογκηστής.

'Ογκητικὸς, ἡ, όν, = 'Ογκηστικός.

'Ογκινίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ

Ὄγκινος [ὄγκος], η, ον. Κυρτὸς, ἀγκιστρωτός. ‖. (οὐσ.) ἀντὶ Ὄγκος, ἄγκιστρον (ἄλλ. γλῶχιν) τοῦ βέλους.

'Ογκίον (τὸ), [ὄγκος]. βελοθήκη, (ἐν γέν.) = Ἀγγεῖον, σανδοῦκι κτλ.

'Ογκοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = 'Ογκώδης.

†'Ογκολογέω, Μ. ήσω. 'Ομιλῶ μὲ ὄγκον (μὲ ἔμφασιν) ἢ ὡσὰν μουγγός.

†'Ογκοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Ογκόω. » Τῇ ὑπερβολῇ πλεονάζει Δημοσθένης ἐν τῷ ὀγκοποιεῖν καὶ ἐπαίρειν τὸν λόγον, « 'Ερμγν.

Ὄγκος (ὁ), [συγγ. τῷ 'Ενεγκεῖν]. βάρος, μέγεθος· σωρός· (ἐν γέν.) σῶμα. (φιλοσοφ.) = Ὕλη, Ἄτομον. 2) φούσκωμα· (μτφορ.) ἐμβρίθεια· μεγαλοπρέπεια· (ἐπὶ κακοῦ) ἔπαρσις· (ἐπὶ ὕφους λόγου) μεγαληγορία, κομποῤῥημοσύνη. » 'Ες ὄγκον αἴρεται, « Ἀρετ., ἐξογκοῦται, πρήσκεται.

Ὄγκος (ὁ), [συγγ. τῷ Ἀγκὼν]. ἀγκίδα, ἄγκιστρον· (ὅθ.) = Γλῶχιν (τοῦ βέλους).

('Ογκὸς), ἡ, όν, (ὅθ. εὔχρ. μόνον τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος), ἀντὶ 'Ογκώδης.

'Ογκόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀγκώδη φωνὴν, βαρύφωνος.

'Ογκόω-ῶ, Μ. ώσω. Αὐξάνω τι κατὰ τὸν ὄγκον, τὸ κάμνω ὀγκῶδες· ὑψόνω εἰς σχῆμα σωροῦ· πρήσκω, φουσκόνω (κυρ. καὶ μτφορ.) ἐμπνέω ἔπαρσιν. μεγαλοποιῶ, ἐκθειάζω. » Τὸ δ' Ἄργος ὀγκῶν, οἷά περ καὶ νῦν λέγεις, « Εὐρ. » 'Ογκωθῆναι τάφῳ, « αὐτ., νὰ τιμηθῇ μὲ ὑψηλὸν (εἰς σχῆμα λόφου) μνῆμα.

'Ογκύλλομαι, Μ. υλοῦμαι, = 'Ογκόομαι, φουσκόνω, πρήσκομαι· (μτφορ.) ἐπαίρομαι, ἀλαζονεύομαι· μεγαληγορῶ. » Οὐ ξυλλήψεσθ' οἳ 'γκύλεσθ'; « Ἀρσφ.

;'Ογκύλος, ου καὶ

'Ογκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγαν ὄγκον (βάρος ἢ περιφέρειαν σώματος)· (μτφορ.) πλήρης ὄγκου, ὑπερήφανος. (ἐπὶ λόγ.) πομπώδης.

Ὄγκωμα (τὸ), = Ὄγκος, φούσκωμα (κυρ. καὶ μτφορ.). » Ὅθεν καὶ κύβιτον τὸ ὄγκωμα ῥωμαϊστὶ, « Εὐς.

Ὄγκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ογκόω, ἡ αὔξησις τοῦ ὄγκου τινὸς σώματος, φούσκωμα· (μτφορ.) ἔπαρσις.

'Ογκωτὸς, ἡ, όν. 'Ογκωμένος, φουσκωμένος· ὑψωμένος δι' ἐπισωρεύσεως. » Τάφος—, « 'Επγρ.

'Ογμεύω, Μ. εύσω. Κάμνω ὄγμον (κυρ.) ὀργόνων ἢ θερίζων· (ἐν γέν.) ὑπάγω (περιπατῶ) κατ' εὐθεῖαν.

Ὄγμος (ὁ). [ἄγω]. ἡ σειρὰ τὴν ὁπ. κάμνει ὁ θερίζων ἢ ὀργόνων, αὐλακιὰ, (ἐν γέν.) γραμμὴ κατ' εὐθεῖαν, ἀράδα δρόμος. » 'Ηέλιος μέγαν ὄγμον ἐλαύνων, « Ἀρ.

Ὄγχνη (ἡ), [ἄγχω]. ἡ ἀγριαπιδιὰ καὶ ὁ καρπός της, (ἄλλ.) Ἀχράς.

'Οδαγμὸς (ὁ), [ὀδάξω]. δάγκαμα· (μτνμ.) τσούξιμον· φαγοῦρα· σουβλιὰ (πόνου).

'Οδαγὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ 'Οδηγός.

'Οδάζω, Μ. άξω = 'Οδαξάω.

'Οδαῖος, α, ον. 'Ο ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων διὰ τὴν ὁδόν. » 'Οδαῖα, « Ὅμ., τὰ ἐφόδια ἢ, αἱ πραγματεῖαι.

'Οδακτάζω, Μ. άσω, Π. = 'Οδαξάω.

;'Οδακτίζω, Μ. ίσω, = 'Οδακτάζω.

'Οδὰξ [ὀδοὺς], ἐπίῤ. Δαγκάνοντας, μὲ τὰ 'δόντια, (ὅθ.

'Οδαξάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. (αὐτπθ.) Αἰσθάνομαι δηγμὸν (φαγοῦραν, τσούξιμον)· μὲ τσούζει καὶ μὲ τρώγει. » 'Εντέρων πόνος ἰσχυρὸς μετὰ τοῦ δοκεῖν ὀδάξεσθαι τὰ ἐντὸς, « Δσκρ. » Καρδίαν ὠδαγμένος, « (Σοφ. παρὰ) Κλμ.

'Οδαξησμὸς (ὁ), = 'Οδαγμός.

'Οδαξησικὸς ἢ 'Οδαξητικὸς, ἡ, όν. 'Ο προξενῶν ὀδαξησμὸν, τσουχτερός.

†'Οδάξω, Μ. ὀδαξήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Οδάζω, 'Οδαξάω.

'Οδαξώδης, εος (ὁ, ἡ), = 'Οδαξητικός.

'Οδάω-ῶ [ὁδὸς], Μ. ήσω. Πωλῶ. ‖. μσ.) ἀγοράζω.

Ὅδε, ἥδε, τόδε (ἡ γεν. τοῦδε κτλ.), ἀντνμ. Δεικτ. = Οὗτος, αὕτη, τοῦτο.

'Οδεία (ἡ), τὸ ὁδεύειν, πορεία, ὁδοιπορία.

'Οδελὸς (ὁ), Βοιωτ. ἀντὶ 'Οβελὸς καὶ 'Οβολός.

Ὅδευμα (τὸ), = 'Οδὸς, δρόμος, ὁδοιπορία.

'Οδεύσιμος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου δύναταί τις νὰ ὁδεύσῃ.

'Οδευτέον, θετ. τοῦ 'Οδεύω.

'Οδευτὴς, οῦ (ὁ), = 'Οδίτης, ὁδοιπόρος.

'Οδευτὸς, ἡ, όν, = 'Οδεύσιμος.

'Οδεύω [ὁδὸς], Μ. εύσω. 'Οδοιπορῶ, ταξειδεύω. » 'Οδεύειν καὶ ἐπὶ θαλάσσης καὶ ἐπὶ ξηρᾶς, « Συλ. Εὐρ. (καὶ πθ.) » Γεφύραις καὶ πορθμείοις ὁδευομένη, « Στρβ.

'Οδηγετέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Οδηγέω.

'Οδηγέτης, ου (ὁ), = 'Οδηγός.

'Οδηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Δείχνω εἴς τινα τὸν δρόμον, τοῦ γίνομαι ὁδηγὸς (κυρ. καὶ μτφορ.).

'Οδήγησις, εως (ἡ), = 'Οδηγία.

'Οδηγητὴρ, Π. ἀντὶ

'Οδηγητὴς, οῦ (ὁ), = 'Οδηγός· (μτφορ.) διδάσκαλος.

'Οδηγητικὸς, ἡ, όν. 'Ο χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὁδηγεῖν.

'Οδηγήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ 'Οδηγητήρ.

'Οδηγία (ἡ), τὸ ὁδηγεῖν, (μτφορ.) διδασκαλία.

'Οδηγὸς (ὁ, ἡ), [ὁδὸς, ἄγω]. ὁ δείχνων εἴς τινα τὸν δρόμον, (μτφορ.) διδάσκαλος.

'Οδὶ, ἡδὶ, τοδὶ, Ἀττ. ἀντὶ Ὅδε.

Ὅδιος (ὁ, ἡ), = 'Οδαῖος. » 'Ερμῆς —, « ὁ (ἄλλ.) 'Ενόδιος.

Ὅδισμα (τὸ), Π. μέρος ὁδεύσιμον.

'Οδίτης, ου (ὁ). ὁδοιπόρος διαβάτης.

'Οδμαλέος, α, ον, Π. ὁ ἀναδίδων βαρεῖαν ὀδμὴν (ἀποφοράν). » Σκόροδα ἤ τι ἄλλο ὀδμαλέον βρῶμα, « Ἱπποκρ.

'Οδμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ 'Οσμάομαι, [ἐκ τοῦ

'Οδμὴ (ἡ), = 'Οσμή.

'Οδμήεις, εσσα, εν, Π. = 'Οδμαλέος.

'Οδμώδης, εος (ὁ, ἡ), Γλσ. = 'Οδμαλέος.

'Οδοδείκτης, ου (ὁ). ὁ δείχνων τὸν δρόμον, ὁδηγός.

'Οδοιδοκέω-ῶ. Μ. ήσω, Π. ἀντὶ 'Οδοσκοπέω, [ἐκ τοῦ

'Οδοιδόκος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ 'Οδοσκόπος.

'Οδοιπλανέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. περιπλανῶμαι ἀπὸ ὁδοῦ εἰς ὁδόν· χάνω τὸν δρόμον.

'Οδοιπλανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος ἀπὸ ὁδοῦ εἰς ὁδόν· ἔχων χαμένον τὸν δρόμον.

'Οδοιπλανία (ἡ). Π. χάσιμον τοῦ δρόμου.

'Οδοιπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ ὡς ὁδοιπόρος, ταξειδεύω. » Ἄραντες δ' ἀπὸ θαλάσσης μέχρι μέν τινος ὡδοιπόρουν, « Φιλ. (καὶ αὐτ. προθετ.) » 'Ωδοιπόρεον ἐς τὴν οἰκουμένην, « 'Ηρ. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) » 'Ωδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τούσδε τόπους; « Σοφ. (καὶ πθ.) » Οὐχ ἱκανὰ οὖν σοι ἵδρωται καὶ ὡδοιπόρηται, « Λκ.

'Οδοιπορία (ἡ). τὸ ὁδοιπορεῖν, δρόμος, ταξεῖδι.

'Οδοιπορικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὸν ὁδοιπόρον ἢ τὴν ὁδοιπορίαν. » 'Οδοιπορικὸν (ἐνν. βιβλίον), « τὸ περιέχον τὴν διαγραφὴν ὁδοιπορίας, (Γαλλ.) itineraire.

'Οδοιπορικῶς. ἐπίῤ. 'Εν εἴδει ὁδοιπορίας, ὡς ὁδοιπόρος.

'Οδοιπόριος (ὁ, ἡ), = 'Οδοιπορικός. ‖. (οὐσ.) » 'Οδοιπόριον, « 'Οδ. Ο, τὸ διδόμενον ἢ γινόμενον διὰ τὴν ὁδοιπορίαν, ἐφόδιον· (ἐνίοτε) ἀγώγιον.

'Οδοιπόρος (ὁ), [ὁδὸς, περάω]. ὁ περιπατῶν εἰς δρόμον, διαβάτης, ταξειδιώτης, (Τουρκ.) γιολτζῆς.

†'Οδοίτης, ου (ὁ), = 'Οδίτης.

'Οδόμετρον (τὸ). ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁπ. μετροῦν πόσον δρόμον ἔκαμαν.

†'Οδόμετρος (ὁ, ἡ). ὁ μετρῶν τὴν ὁδὸν, ὁδοιπόρος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) = 'Οδόμετρον (;).

'Οδοντάγρα [ὀδοὺς, ἄγρα], ας (ἡ). ἐργαλ. μὲ τὸ ὁπ. ἐβγάλλουν τὰ ὀδόντια.

'Οδονταγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐξάγων (ἐβγάλλων) ὀδόντια ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο, (ὅθ. ‖. οὐσ.) 'Οδονταγωγὸν (τὸ), = 'Οδοντάγρα.

'Οδονταλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Μοῦ πονοῦν τὰ ὀδόντια, πάσχω ὀδονταλγίαν.

'Οδονταλγία (ἡ), [ὀδ. ἀλγέω]. 'δοντόπονος.

'Οδοντίασις, εως (ἡ), = 'Οδοντοφυΐα, [ἐκ τοῦ

'Οδοντιάω-ῶ, Μ. άσω, = 'Οδοντοφυέω.

'Οδοντίζω, Μ. ίσω. 'Οπλίζω μὲ ὀδόντια, 'Οδοντόω.

'Οδόντιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Οδοὺς, 'δοντάκι.

'Οδοντικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τοὺς ὀδόντας.

'Οδόντισμα (τὸ) καὶ

†'Οδοντισμὸς (ὁ), εἶδ. αὐλήματος μιμουμένου τὸν ὀξὺν συριγμὸν τοῦ ὄφεως.

'Οδοντογλυφὶς, ίδος (ἡ). ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁπ. ξύνουν (σκαλίζουν) τὰ 'δόντια, (Γαλλ.) cure-dent.

'Οδοντόγλυφον (τό), = 'Οδοντογλυφίς

'Οδοντοειδής, έος (ὁ,ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὀδόντος.

Ὀδοντομάχης, ου (ὁ). ὁ μαχόμενος (πολεμῶν) μὲ τοὺς ὀδόντας. » Κάπρος —, « Εὐστ.

† Ὀδοντοξέστης, ου (ὁ), = Ὀδοντογλυφίς.

† Ὀδοντοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀδοντοφυέω.

Ὀδοντόσμηγμα καὶ Ὀδοντότριμα (τό). σκόνι διὰ τρίψιμον τῶν ὀδόντων, (Λτν.) **dentifricium.**

Ὀδοντοτύραννος (ὁ). σκώληξ τις τοῦ ποταμοῦ Γάγγου εἰς τὴν Ἰνδίαν.

Ὀδοντοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (χαλνῶν, ἀφανίζων) τοὺς ὀδόντας.

Ὀδοντοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (στολισμένος μὲ) ὀδόντια.

Ὀδοντοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυτρώνω (Ἐβγαίνουν) πρώτην φορὰν τὰ 'δόντιά μου.

Ὀδοντοφυής, έος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου φυτρόνουν πρώτην φορὰν τὰ 'δόντια. 2) ὁ φυτρώσας ἀπὸ σπαρμένα ὀδόντια.

Ὀδοντοφυΐα (ἡ). τὸ φύτρωμα τῶν ὀδόντων καὶ οἱ ἐκ τούτου πόνοι.

Ὀδοντόφυτος (ὁ, ἡ), = Ὀδοντοφυής (2).

Ὀδοντόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ἔχῃ ὀδόντια (νὰ ἦνε ὀδοντωτόν).

Ὀδοντωτός, ή, όν. Ὁ ἔχων ὀδόντια, (τροχός, κτένι κτλ.) μὲ 'δόντια.

Ὀδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω (πθ. πρκ. Ὠδοποίημαι). Κάμνω (Ἀνοίγω, Ἑτοιμάζω) δρόμον· (μὲ δοτ. περιπ. ἐκ δ'.) εὐκολύνω εἴς τινα τὸν δρόμον. (μτνμ.) βάλλω τι εἰς τὸν δρόμον του· (ἐν γέν.) προβιβάζω. ‖. (πθ.) προχωρῶ, προοδεύω· (μτνμ.) ὑπάγομαι εἰς μέθοδον, κανονίζομαι.

Ὀδοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἄνοιγμα δρόμου· (μτφορ.) προπαρασκευή, προβίβασίς τινος πράγματος.

Ὀδοποιητικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ὀδοποιεῖν, προβιβαστικός, προπαρασκευαστικός.

Ὀδοποιΐα (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ ὀδοποιοῦ, ἄνοιγμα (φθειάσιμον) δρόμου· (μτφορ.) = Ὀδοποίησις, [ἐκ τοῦ

Ὀδοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ἀνοίγων δρόμον· (μτφορ.) = Ὀδοποιητικός. ‖. (οὐσ.) ὁ ἐπιστατῶν ἢ ἐργαζόμενος εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν δημοσίων δρόμων. »Ἦσαν δὲ καὶ ὀδοποιοί, καὶ σχεδὸν τὴν ὅλην διοίκησιν εἶχον τῆς πόλεως,« Αἰσχ.

Ὀδός (ἡ), [ἔδος, οὖδας]. δρόμος, στράτα· πορεία, ὀδοιπορία· ταξείδευμα, ταξεῖδι. » Αἴγυπτόνδ' ἰέναι δολιχὴν ὀδὸν ἀργαλέην τε,« Ὀδ. Δ. » Ἐπαρωμένη κακὰς ὀδοὺς αὐτῷ, κακὰς δ' ἐπανόδους, « Πλ. » Ὀδοῦ πάρεργον,« Αξ., ἐν παρόδῳ. »Πρὸ ὀδοῦ,« Αξ., πᾶν ὅ,τι εὐκολύνει (χρησιμεύει εἴς) τι. » Πρὸ ὀδοῦ ἔσῃ τοῦτο εἰς τὰ ἄλφιτα πεπονηκώς,« Αχ. 2) (τρπ.) τρόπος, μέσον· μέθοδος. »Καθ' ὀδόν,« Αξ., μεθοδικῶς, μὲ τρόπον. 3) (Γρφ. ἀπὸ τοῦ Ἑβρ.) σύστημα, δόγμα, αἵρεσις. »Ἐάν τινας εὕρῃ τῆς ὀδοῦ ὄντας,« Πράξ, τοῦ αὐτοῦ φρονήματος (δόγματος). » Κακολογοῦντες τὴν ὀδὸν ἐνώπιον τοῦ πλήθους,« αὐτ., τὸ χριστιανικὸν δόγμα.

Ὀδός (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Οὐδός, κατώφλιον τῆς θύρας· (μτφορ.) ἀρχή, ἤ· τέλος.

Ὀδοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ (Παραφυλάττω) τὰς ὀδοὺς ὡς-

Ὀδοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παραμονεύων (ἐνεδρεύων) εἰς τὰς ὀδούς, λῃστής.

Ὀδοστασία (ἡ), Πρᾶξις ὀδοστάτου, λῃστεία.

Ὀδοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέκω (Φυλάττω) εἰς τὸν δρόμον, ἢ σταματῶ τινα εἰς τὸν δρόμον ὡς-

Ὀδοστάτης, ου (ὁ). ὁ στεκόμενος (ἢ σταματῶν τινα) εἰς τὸν δρόμον, λῃστὴς τῶν μεγάλων δρόμων.

Ὀδοστρωσία (ἡ). στρώσιμον δρόμου (μὲ πέτραις), (Τουρκ.) καλδιρίμωμα.

Ὀδουρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ὀδοσκοπέω, [ἐκ τοῦ

Ὀδοῦρος καὶ Ὄδουρος (ὁ, ἡ), Π. [ὀδός, οὖρος], = Ὀδοφύλαξ ἤ· = Ὀδοσκόπος.

Ὀδούς [συγγ. τῷ Ἔδω], όντος (ὁ). 'δόντι (κυρ. καὶ μτνμ). 2) (ἀνατμ.) ὁ δεύτερος σφόνδυλος τοῦ τραχήλου.

Ὀδοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω τὰς ὀδοὺς ὡς-

Ὀδοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τῶν ὀδῶν. 2) (ἐνίοτε) = Ὀδοσκόπος.

Ὀδόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Φέρω) τι ἢ τινα εἰς τὸν δρόμον του, ὀδηγῶ· (πθ. ἢ μσ.) προχωρῶ, προοδεύω· εὐοδοῦμαι, ἐπιτυγχάνω.

Ὀδύναμα (τό), Δ. ἀντὶ Ὀδύνημα.

Ὀδυνέω, Ἰων. ἀντὶ-

Ὀδυνάω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ (καὶ πθ. Αἰσθάνομαι) ὀδύνην, πονῶ, πάσχω. θλίβομαι, στενοχωροῦμαι.

Ὀδύνη (ἡ), [ὀδύσσομαι]. πόνος (σωματ. ἢ ψυχ.), θλίψις. (συνκδχ.) πονεμα, πληγὴ προξενοῦσα πόνον. » Πολλάκις δ' ἐξ ὀλίγης ὀδύνης μέγα γίγνεται ἄλγος, « (Σόλ. παρὰ) Στβ., (ἴδε καὶ Θκρ. ΙΘ'. δ).

Ὀδύνημα (τό), = Ὀδύνη, πόνος, πόνημα.

Ὀδυνηρός, ά, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ηρῶς. Ὀδύνης πρόξενος, ἀλγεινός, λυπηρός, δυσάρεστος.

Ὀδυνήφατος (ὁ, ἡ), Π. [ὀδύνη, πεφνεῖν]. ὁ καταπαύων (καταπραΰνων) τοὺς πόνους.

Ὀδυνηφόρος καὶ Ὀδυνοποιός (ὁ, ἡ). ὀδύνης πρόξενος.

Ὀδυνοσπάς, άδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπώμενος (βασανιζόμενος, βιαζόμενος) ὑπὸ τῆς ὀδύνης.

Ὀδυνώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὀδυνηρός.

Ὄδυρμα (τό). ἀντικείμενον ὀδυρμοῦ, παράπονον. 2) = τῷ

Ὀδυρμός (ὁ), τὸ ὀδύρεσθαι, θρῆνος, κλαυθμός.

Ὀδύρομαι [ὀδύσσομαι], Μ. υροῦμαι (ἀόρ. Ὠδυράμην). Κλαίω, θρηνῶ, θρηνολογῶ· (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἐλλ.) ἐλεεινολογῶ· παραπονοῦμαι.

Ὀδυρτέον, θετ. τοῦ Ὀδύρομαι.

Ὀδύρτης, ου (ὁ). ὁ εὐκόλως ὀδυρόμενος, κλαυσιάρης, παραπονιάρης.

Ὀδυρτικός, ή, όν. Διεγερτικὸς ἢ Ἐπιρρεπὴς πρὸς ὀδυρμόν, παραπονετικός, παραπονιάρης.

Ὀδυρτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ὀδυρτικόν, παραπονετικά.

Ὀδυρτός, ή, όν. Ὀδυρμῶν ἄξιος, ἀξιοθρήνητος.

Ὀδύσσομαι, Μ. ὀδύσομαι (εὔχρ. μόνον ὁ ἀόρ. Ὠδυσάμην καὶ ὁ πρκ. Ὀδώδυσμαι), Π. [ὀδύνη]. (μὲ δοτ.) εἶμαι θυμωμένος (ἢ ἔχω ἀντιπάθειαν) κατά τινος· (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) παροργίζω (γίνομαι μισητὸς εἴς) τινα. » Ὠδύσατο Ζῆνα ξένιον, « Ἡρ.

Ὄδωδα, μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Ὄζω.

Ὀδωδή (ἡ). ὀσμή, ἀποφορά.

† Ὀδωδής, έος (ὁ, ἡ), (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀδωδώς.

Ὀδώδυσται, Π. καὶ Ἀττ. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ὀδύσσομαι.

Ὀδών, όντος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ὀδούς.

Ὀδωρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀδουρέω.

Ὀδωτός [ὀδόω], ή, όν, = Ὀδεύσιμος, (μτφορ.) κατορθωτός.

Ὄεσσι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ Ὄϊς.

Ὄζαινα [ὄζω], ης, (ἡ), εἰδ. ὀκταποδίου μὲ βαρειὰν μυρωδιάν, (ἄλλ.) Βολβίταινα καὶ Ὀσμύλη. 2) σκιρρῶδές τι καὶ δυσῶδες ἀπόστημα (κοιν. ὀκταπόδι) τῆς μύτης. 3) εἰδ. δυσώδους φυτοῦ, (κοιν.) βρωμοῦσα.

Ὀζαινικός, ή, όν. Ὁ ὑποκείμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὸ πάθος ὄζαιναν.

Ὀζαινίτης, ου (ὁ) καὶ Ὀζαινῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ὀζαίνης.

Ὀζαλέος, α, ον, Π. ὁ ἔχων πολλοὺς ὄζους (κλώνους ἢ ῥόζους), (συγχ. τῷ Ἀζαλέος).

† Ὀζεία (ἡ), Γλσ. [ἀοζέω]. θεραπεία.

Ὄζη (ἡ). ὀσμὴ βαρεία, ἀποφορὰ (κυρ. τοῦ στόματος), δυσωδία. 2) τὸ ἐργασμένον δέρμα τοῦ ὀνάγρου, (κοιν.) σαγρί.

Ὀζοθήκη (ἡ). κοπρών, (Τουρκ.) γκερίζι· (κατὰ λέξ) βρωμοθήκη.

Ὀζόλης [ὄζω], ου (ὁ). ὁ βρωμῶν, δυσώδης.

Ὀζόλις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὀζόλης. ‖. (οὐσ.) = Ὄζαινα.

Ὄζος (ὁ), [συγγ. τῷ Ὄσχος]. ῥόζος (κόμπος) ἢ κλωνάρι δένδρου. (»Ὡς γὰρ ὁ ὄζος ἐν τοῖς ἄλλοις, οὕτω καὶ ὀφθαλμὸς ἐν ἀμπέλῳ, καὶ ἐν καλάμῳ γόνυ,« Θφρ.) (μτφορ.) υἱὸς ἢ ἀπόγονος. »Ὄζος Ἄρηος,« Ὁμ., ἀνδρεῖος πολεμιστής.

Ὀζόστομος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. βρωμᾷ (ὄζει) τὸ στόμα.

Ὀζόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Σχηματίζομαι εἰς εἶδος ὄζου (κόμπου, ἢ κλάδου).

† Ὀζόχρωτος (ὁ, ἡ), (Γλσ.) τοῦ ὁπ. ὁ χρὼς (τὸ σῶμα ἢ τὸ δέρμα) μυρίζει.

;Ὄζυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁμόζυξ.

Ὄζω [συγγ. τῷ Ἄζω], Μ. ὀζήσω καὶ ὀζέσω (πρκ. ἀντὶ ἐνς. Ὄδωδα, ὑπερσ. Ὀδώδειν). Ἔχω (Ἀναδίδω) καλὴν ἢ (συνήθ.) κακὴν ὀσμήν, βρωμῶ, μυρίζω. » Τὰ μὲν χλωρὰ (τῶν ἴων) πόρρωθεν ὄζει, « Θφρ. (καὶ μὲ γεν. ἐλλ.) » Μύρου ὄζει, « Ἀρστ., μοσχομυρίζει. (καὶ τρπ.) » Κρονίων ὄζειν, « αὐτ., εἶνε γεμάτος ἀπὸ παλαιὰς προλήψεις, (κοιν.) μυρίζει σκουριά. (καὶ αἰτ.) » Κακὸν ὄζειν τοῦ στόματος, « Αξ. » Ὤμην τοιοῦτον ἅπαντας ὄζειν, « Πλ., ὅτι παρομοίως βρωμοῦν ὅλοι· (καὶ μσ. σπντ.) »Κακὸν ὀζόμενος,« Ἱππκρ. (καὶ χ. πτ.) » Τηλόθι δ' ὀδμὴ ὀδώδει, « Ὀδ. Ε. (καὶ ἀπρσ.) » Οὐκ ὄζει αὐτῶν (τῶν ἰχνῶν), « Ξεν., δὲν ἀναδίδεται ἡ ὀσμή των.

Ὀζώδης, εος (ὁ, ἡ). δυσώδης, βρωμερός. 2) = τῷ

Ὀζωτός, ή, όν. Γεμάτος ὄζους (ῥόζους ἢ κλώνους).

Ὄη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὄα.

Ὄθ', (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Ὅτι.

Ὅθεν [ὅς], ἐπίρ. Τοπ. ἀπ' ὅπου. » Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος, « Ἰλ. Β. »Κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει,« Σοφ. »Εἴτε ἀπὸ τοῦ στασιάζειν τοὺς ἀγωνιζομένους, εἴτε ὁθενοῦν,« Ἑρμγ. 2) Σύνδ. Αἰτιολογ. ἢ Συλλογις. λοιπόν, διὰ τοῦτο. »Ὅθεν δή, κἂν ἐκ κακοῦ, πορίζειν δεῖ, « Σοφ.

†Ὄθη (ἡ), [ὄθω]. φροντίς, προσοχή.

Ὅθι [ὅς], ἐπίρ. Π. Τοπ. Ὅπου.

Ὄθμα (τό), Αἰολ. Π. ἀντὶ Ὄμμα.

Ὀθνεῖος [ἔθνος ἢ νόθος], α, ον. Ξένος, ἀλλοδαπός· ἀλλότριος. (συγχ. τῷ Ὀθόνινος).

Ὀθνειότυμβος (ὁ, ἡ), Π. [ὀθνεῖος, τύμβος]. θαμμένος εἰς ξένον τόπον (εἰς τὴν ξενιτειάν).

Ὄθομαι (παρτ. Ὠθόμην καὶ πλέον οὔ), Π. [ὄθω ἢ ὄσσομαι]. φροντίζω, μοὶ μέλει· (μὲ γεν.) »Οὐκ ὄθομαι κοτέοντος,« Ἰλ. Α., ἀδιαφορῶ· (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Οὐκ ὄθεται ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, « Ἰλ. Ο., δὲν τὸν μέλει, δὲν φοβεῖται.

Ὀθόνη (ἡ). πανὶ λινὸν (διὰ 'πουκάμισα κτλ.). πανὶ (τοῦ καραβιοῦ). τραπεζομάνδυλον. μανδύλι. »Τοῖς μὴ ἐπαινοῦσι μηδὲ ὡς ἐν τοῖς θεάτροις κατασείουσι ταῖς ὀθόναις.. ἐπιτιμῶν,« Εὐσ.

Ὀθόνινος, η, ον. Ἀπὸ πανὶ (ὀθόνην), πανένιος.

Ὀθόνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ὀθόνη, κομμάτι πανιοῦ, πανάκι, κουρελάκι (κυρ. διὰ ξαντὸν ἢ δέσιμον).

Ὀθονιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ὀθόνια, πανᾶς.

Ὄθοννα [;], ης (ἡ), εἶδος φυτοῦ, γαρούφαλον τῆς Ἰνδίας (;). 2) εἶδος ἰατρικοῦ (ἀγνώστου κατασκευῆς).

Ὀθονοποιός (ὁ), [ὀθ. ποιέω]. ὑφάντης λινῶν πανίων.

Ὀθονοσκεπής, έος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος μὲ πανὶ (ὀθόνην).

Ὀθούνεκα (ἢ κατ' ἄλλ. Ὅθ' οὕνεκα), συνδ. Π. ἀντὶ Ὅτου ἕνεκα, ὅτι· ἐπειδή.

Ὄθριξ, ὄτριχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁμόθριξ.

†Ὄθροος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ὁμόθροος.

Ὀθρυόεις, εσσα, εν, Π. = Θρυόεις, [ἐκ τοῦ

;Ὀθρύς, ύος (ἡ), Κρητ. βουνὸν δρυμῶδες ἢ κρημνῶδες.

÷(Ὄθω), Γλσ. κινῶ, (ἄχρ. θεμ. τοῦ Ὠθέω καὶ Ὄθομαι).

Οἴ, ἐπιφών. (ἐκφρ. πόνον, λύπην ἢ θαυμασμόν), Ὄχ! ἄχ! »Οἴ ἐγώ,« Εὐρ., ἴδε Οἴμοι.

Οἱ, ὀνμς. πλθ. τοῦ ἄρθρου Ὁ.

Οἵ, ἐγκλιτ. ἀντὶ Οἷ, (ἀντνμ.).

Οἵ, ὀνμς. πλθ. τῆς ἀναφορ. ἀντνμ. Ὅς. 2) (πρὸ ἐγκλιτ.) ἀντὶ Οἱ, (ἄρθρ.).

Οἷ, δοτ. τῆς προσωπ. ἀντνμ. Οὗ, ἀντὶ Αὐτῷ, αὐτῇ, αὐτῷ.

Οἷ [ὅς], ἐπίρ. Τοπ. (κυρ. ἐπὶ κινήσ. ὡς καὶ τὸ Ἧ ἐπὶ στάσ.) (ἐκεῖ) ὅπου. »Διωκόμενος.. κατὰ πύστιν οἷ χωροίη,« Θχ. (μὲ γεν. τοπ.) μέχρι τίνος βαθμοῦ. »Οἷ κακῶν,« Ξεν. Ἐφεσ.

Οἶ', κατ' ἀποκ. ἀντὶ Οἷα, οὐδ. τοῦ Οἷος.

Οἶα ἢ Ὀΐα (ἡ), [ὄϊς]. προβηὰ ἤ· οὐΐα.

;Οἴα (ἡ), = Ὄα, σουρβηά, (δένδρ.).

Οἴα (ἡ). κώμη, χωροπούλα, (κυρ. θηλ. τοῦ Οἷος).

Οἷα, θηλ. καὶ

Οἷα, οὐδ. πλθ. τοῦ Οἷος.

Οἰαδόν, ἐπίρ. Π. [οἷος]. μόνως, κατὰ μόνας.

Οἰακηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει οἴακος, ὡς ἂν τιμόνι.

Οἰακίζω, Μ. ίσω Διευθύνω τὸν οἴακα (τὸ τιμόνι) ἢ διὰ τοῦ οἴακος, κυβερνῶ (κυρ. καὶ μτφορ.).

Οἰάκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Οἴαξ.

Οἰάκισις, εως (ἡ) καὶ

Οἰάκισμα (τό), καὶ

Οἰακισμός (ὁ), ἡ τοῦ οἴακος ἢ διὰ τοῦ οἴακος διεύθυνσις, τιμόνιασμα· (μτφορ.) διοίκησις.

Οἰακιστής, οῦ (ὁ). ὁ οἰακίζων, τιμονιέρης, κυβερνήτης.

Οἰακονομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Οἰακίζω, [ἐκ τοῦ

Οἰακονόμος (ὁ, ἡ), [οἴαξ, νέμω]. ὁ κρατῶν τοὺς οἴακας, διοικῶν τὸ πλοῖον διὰ τοῦ οἴακος, τιμονιέρης.

Οἰακοστροφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Οἰακίζω, [ἐκ τοῦ

Οἰακοστρόφος [ὁ, ἡ), = Οἰακονόμος, [στρέφω καὶ

Οἴαξ [†οἴω], ακος (ὁ). (κυρ.) τὸ δοιάκι τοῦ τιμονιοῦ· (κατ' ἔκτ.) τὸ τιμόνι (κυρ. καὶ μτφορ.)· (καταχρ.) οἱ κρίκοι τοῦ ζυγοῦ τῆς ἁμάξης.

Οἰάτης, ου (ὁ) καὶ Οἰᾶτις, ιδος (ἡ). ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῆς Οἴης (ἐν τῇ Ἀττικῇ). 2) Π. χωρικός, (ἴδε Οἴη).

†Οἶβος (ὁ). κομμάτι κρέατος ἀπὸ τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ λαιμοῦ τοῦ βωδιοῦ, [παρελ. Ὕβος].

Οἴγνυμι (παρτ. Ἐῴγνυν καὶ Ἐώγνυον) καὶ

Οἴγω (παρτ. Ἔῳγον), Μ. οἴξω (ἀόρ. Ὦξα καὶ Ἔῳξα), Π. ἀντὶ (τοῦ συνθ. καὶ εὐχρηστοτ.) Ἀνοίγω. » Οἴξασα κληῖδι θύρας, « Ἰλ. Ζ. (καὶ πθ.) » Πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι, « Ἰλ. Β.

Οἶδα (οἶδας ἢ οἶσθα, οἶδε· πλθ. [ἐκ τοῦ Ἴσημι] ἴσμεν, ἴστε, ἴσασι), Μ. εἴσομαι καὶ εἰδήσω (παρτ. Ἤδειν, πρς. Ἴσθι, ἴστω, εὐκτ. Εἰδείην [τὸ πλθ. Εἰδοῖμεν], ὑποτ. Εἰδῶ, ἀπαρ. Εἰδέναι, μτχ. Εἰδώς καὶ τὸ θετ. Ἰστέον), (κυρ.) μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ †Εἴδω. (μὲ αἰτ.) ἠξεύρω· γνωρίζω· εἶμαι πληροφορημένος, (Π.) φρονῶ. » Πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα, « Ἰλ. Ρ. » Εἰδέναι οὐκ οἴομαι ἃ μὴ οἶδα, « Πλάτ. » Αὐτοὶ εἰδήσομεν ἃ χρὴ πράττειν, « Αἰσχ. » Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴδμεν δὲ τοκῆας, « Ἰλ. Υ. »Καὶ οἴονται, ἴσασι δὲ οὐδέν, « Ἀρστ. » Ἐριχθόνιον οἶσθα, γέρον ; « Εὐρ. » Δεινὸν ποιούμενοι, εἰ τοὺς ἐπιβουλεύοντας σφῶν τῷ πλήθει μὴ εἴσονται, « Θχ. » Ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτός, « Ὁμ., (εἰδ. ὅρκου) μάρτυς μου ὁ θεός ! (καὶ δοτ. περιπ.) » Χάριν ὑμῖν εἴσομαι τούτου, « Ξεν. (καὶ πρὸς μτχ.) » Οὔπω ᾔδεε Πάτροκλον τεθνηκότα, « Ἰλ. Ρ. » Οἶδα ἐμαυτὸν ἥττονα ὄντα, « Ξεν. » Οἶδα ἐξαπατώμενος,« Ἀρσφ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. τελ.) » Ἵν' εἰδῇ μὴ πατεῖν τὰ τῶν θεῶν ψηφίσματα, « Ἀρσφ., (κοιν.) ἵνα μάθῃ. (καὶ εἰδικ. ἀναλ.) »Καὶ κατεγέλων δ' εὖ οἶδ' ὅτι, « αὐτ. » Χαίρει γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως τὰ τοιαῦτα λεπτολογῶν, « Αχ. (καὶ ἐπιφερομ. πρς) » Οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον, « Εὐρ. » Οἶσθα νῦν ἅμοι γενέσθω ; « αὐτ. (ἴδε Δράω). (καὶ μὲ γεν. Π.) » Εὖ εἰδότε χάρμης, « Ἰλ. Ε., πολλὰ ἐμπειροπόλεμοι. » Οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο,« Ἰλ. Ρ., ἄπειρος. (καὶ ἀπολ.) »Εἰδυίῃσι πραπίδεσσιν, « Ἰλ. Α. » Μακρηγορεῖν ἐν εἰδόσιν οὐ βούλομαι,« Θχ. »Ἤπιά τοι οἶδεν, « Ὀδ. Ν. Ο., ἀγαθὰ φρονεῖ. 2) (μὲ ἀπαρ. τελ.) ἠμπορῶ, ἔχω δύναμιν ἢ ἰδιότητα· συνειθίζω. » Τοῦτο οἶδε διεγείρειν τοὺς ὕπνῳ καταφερομένους, « Ἀλέξ. Τραλλ. » Τὸν ᾅδαν οὐδὲ γῆρας οἶδε φιλεῖν, « Σοφ. » Εἰδείην σιγᾶν περὶ ὧν ἄμεινον, « Στβ.

Οἰδαίνω, Μ. οἰδήσω. Πρήσκω ἢ Πρήσκομαι, φουσκόνω (κυρ. καὶ μτφορ.). » Οἰδαίνουσα θάλασσα, « Ἀρ., ἢ (κοιν.) φουσκοθάλασσα. » Μέγα δὲ φρένες Αἰακίδαο νειόθεν οἰδαίνεσκον, « Ἀπλλ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ ὁππότ' ἐκείνων μνήσομαι ,« Ἰλ. Ι., (ἴδε καὶ Οἰδάω).

Οἰδαλέος, α, ον, Π. πρησμένος, φουσκωμένος.

Οἰδάνω, Μ. οἰδήσω, Ἰων. Π., ἀντὶ Οἰδαίνω.

†Οἴδαξ [οἰδάω], ακος (ὁ). σῦκον ἄγουρον, (ἄλλ.) Φήληξ.

Οἶδας καὶ Αἰολ. Οἴδασθα (;), ὅθεν τὸ Οἶσθα, β'. ἑν. πρσ. τοῦ Οἶδα.

Οἰδάω (καὶ Ἰων. Οἰδέω)-ῶ, Μ. ήσω (πρκ. Ὤδηκα), [οἶδος]. Πρήσκομαι, φουσκόνω, εἶμαι πρησμένος (φουσκωμένος)· (μτφορ.) εὑρίσκομαι εἰς ταραχὴν (εἰς ἀναβρασμόν). » Οἰδεόντων ἔτι τῶν πρηγμάτων,« Ἡρ. ἴδε καὶ Οἰδαίνω.

Οἴδημα (τό), [οἰδάω]. πρήξιμον, φούσκωμα.

Οἰδηματόεις, εσσα, εν, Ἰων. καὶ

Οἰδηματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ὅμοιος μὲ οἴδημα, πρησμένος.

Οἴδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Οἰδάω, πρήξιμον, φούσκωσις, ἐξόγκωσις.

†Οἴδιον (ἐκ τοῦ) Ὀΐδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ὄϊς, πρόβατον.

Οἰδίσκω, Μ. οἰδήσω (;). Πρήσκω, φουσκόνω.

Οἶδμα (τό), Π. ἀντὶ Οἴδημα, φούσκωμα· (ἰδιαιτ.) κῦμα ὑψωμένον, φουσκοθάλασσα· (ἐν γέν.) πέλαγος.

Οἰδματόεις, εσσα, εν, Π. [οἶδμα]. κυματώδης.

Οἶδνον (τό), = Ὕδνον.

†Οἰδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. = Οἰδαίνω, [ποιῶ καὶ

Οἶδος, εος (τό), Π. ὄγκος, πρήξιμον, φούσκωμα.

Οἰέανος (ὁ, ἡ), Π. [οἶος, ἑανός], = Οἰοχίτων.

Οἴειος [ὄϊς], α, ον. Πρόβειος, προβατήσιος.

Οἰέομαι, Ἰων. ἀντὶ Οἴομαι.

Οἴεος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Οἴειος. ‖. (οὐσ.) Οἰέη (ἡ), (ἐνν. δορά), προβηά.

Οἴεσσι καὶ (διαλ.) Ὀΐεσσι, Π. δοτ. πλθ. τοῦ Ὄϊς.

Οἰεῖται, Ἰων. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Οἰέομαι.

Οἰέτης, εος (ὁ, ἡ), Π. [οἶος, ἔτος]. συνομήλικος.

Ὀΐζυος (ὁ, ἡ) καὶ

Ὀϊζυρὸς καὶ (Ἀττ.) Οἰζυρὸς, ἀ, ὸν, (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος καὶ -ώτερος, -ώτατος), (τὸ ἐπίρ.) -υρῶς, Π. δυστυχής, ἐλεεινὸς, ἀξιοθρήνητος, ταλαίπωρος, ἄθλιος, [ἐκ τοῦ

Ὀϊζὺς καὶ (Ἀττ.) Οἰζὺς, ύος (ἡ), Π. [οἴ!]. θρῆνος· θλίψις· δυστυχία, ἀθλιότης, ταλαιπωρία.

Ὀϊζύω, Μ. ύσω, Π. [ὀϊζύς]. ὑποφέρω (κόπους, δυστυχίας), ταλαιπωροῦμαι· θλίβομαι.

Οἴη (ἡ), Π χωρίον (μεμονωμένον), συγχ. τῷ

Οἴη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὄα, (δένδρ.) ἡ σορβηά.

Οἰήϊον (τὸ), Π. ἀντὶ Οἴαξ, οἰάκιον.

Οἴηκα, Ἰων. ἀντὶ Οἴακα, αἰτ. τοῦ Οἴηξ.

Οἰήκιον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Οἰάκιον.

Οἰηκίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Οἰακίζω.

Οἴημα (τὸ), [οἴομαι]. γνώμη τὴν ὁποίαν ἔχει τις περί τινος, φρόνημα, (ἰδιαιτ.) = Οἴησις, ἔπαρσις.

Οἰηματίας, ου (ὁ). πλήρης οἰήματος (οἰήσεως), φαντασμένος.

Οἰημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Οἴημα.

Οἴηξ, ηκος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Οἴαξ.

Οἴησις, εως (ἡ), τὸ οἴεσθαι, φρόνημα. (ἰδιαιτ.) ἡ περὶ τῆς ἰδίας ἱκανότητος πρόληψις, φαντασία, ἔπαρσις.

Οἰησίσοφος (ὁ, ἡ), = Δοκησίσοφος.

Οἰησίφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην περὶ τῆς φρονήσεώς του οἴησιν.

Οἰητέον, θετ. τοῦ Οἴομαι.

Οἰητής, οῦ (ὁ). ὁ οἰόμενος (φρονῶν, νομίζων).

†Οἰήτης, ου (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Οἰάτης, κωμήτης, χωρικός.

Οἰητὸς [οἴομαι] ἡ, όν. Τὸν ὁπ. ὑπέλαβεν ἢ δύναται νὰ ὑπολάβῃ τις· ὁ κατὰ φαντασίαν μόνον ὑπαρκτὸς, ἰδανικός.

Οἶις, ιδος (;), Π. ἀντὶ Ὄϊς.

Οἴκαδε, ἐπίρ. Εἰς (Πρὸς) τὸν οἶκον· (μτγν.) = Οἴκοι.

Οἴκαδις, Δ. ἀντὶ Οἴκαδε.

Οἰκάριον (τὸ), = Οἰκίδιον.

Οἶκε, Π. ἀντὶ Ἔοικε.

†Οἰκειακὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς οἰκεῖον ἢ τοὺς οἰκείους. » Οἰκειακὴ μαρτυρία, ὃ λέγουσιν οἱ νομικοὶ **domesticum testimonium**, « Ἰνστιτ. Θεοφ. 2) = ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰκιακός. » Ἄλλο μὲν ὄνομα οἰκειακὸν, ἄλλο δὲ ἐν τοῖς ἐκτὸς, « Εὐς.

Οἰκειόγραφος (ὁ, ἡ), = Ἰδιόγραφος, ἰδιόχειρος.

Οἰκειοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκειοποιοῦμαι τὰ παθήματά τινος, συμπάσχω ὡς οἰκεῖος.

Οἰκειοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἰδιοποιέω.

Οἰκειοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω τὰ οἰκεῖα (τὰ ἐμαυτοῦ) πράγματα, (κοιν.) κυττάζω τὴν δουλειάν μου, (ἄλλ.) Ἰδιοπραγέω.

Οἰκειοπραγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., = Ἰδιοπραγία.

Οἰκεῖος, α, ον. Ὁ ἐκ τοῦ οἴκου ἢ ἐν τῷ οἴκῳ, 'σπιτικὸς, οἰκιακός· συγγενής, ἐδικός. » Πρότερον ὄντες αὐτοῦ φίλοι, κατέστημεν οἰκεῖοι, « Ἰσ. » Εἴ τις ἐπιθυμεῖ τοὺς οἰκείους ἰδεῖν, « Ξεν. » Οὔτε γὰρ οἰκεῖος, οὔτε συγγενής, οὔτε ἀναγκαῖός σοι τούτων οὐδείς, « Δμ. » Ἐργαζώμεθα τὸ ἀγαθὸν πρὸς πάντας, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως, « Γρφ. (καὶ ὑπερθ.) » Σφάζεται ὑπὸ τοῦ οἰκηϊωτάτου ἑωυτῆς, « Ἡρ. ||. (οὐδ.) » Τὸ οἰκεῖον, « Θκ. ἀντὶ Ἡ οἰκειότης. 2) ὁ ἀνήκων εἴς τινα, ἰδικός του, ὄχι κοινὸς (δημόσιος). » Συνέσπετο οἰκηΐῃ τε τριήρεϊ καὶ οἰκηΐῃ ἀνδρῶν δαπάνῃ, « Ἡρ. » Τὰ ἑαυτοῦ ἀγαθὰ τοῖς φίλοις οἰκεῖα παρέχειν, « Ἰσκρ. (ὅθεν) » Ἡ οἰκεία (ἐνν. γῆ), « Θκ., ἡ πατρίς· καὶ » Οἰκήϊα (τά), « Ἡσ., ὁ οἶκος, ἡ οἰκία. 3) (μὲ γεν.) πρέπων, προσφυὴς, ἁρμόδιος, ἀνάλογος. » Ὁ ὁπλισμὸς αὐτῶν ἐστιν οἰκεῖος τῆς τε χώρας καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων, « Στρ. » Οἰκείαν ἔσχε τῆς ἀσεβείας τὴν τοῦ βίου καταστροφήν, « Διόδ. » Οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκήϊον, « Ἡρ.

Οἰκειότης (ἡ). ἡ σχέσις τοῦ οἰκείου, συγγένεια, φιλία στενή, (Γαλλ.) **familiarité**.

Οἰκειοτονέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι, (Γρμτ.). Λαμβάνω οἰκεῖον (ἴδιον) τόνον, τονίζομαι ἰδιαιτέρως.

;Οἰκειόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν τὴν οἰκείαν (τὴν πάτριόν του) φωνήν, (ὅθεν

Οἰκειοφώνως, ἐπίρ. Μὲ τὴν ἰδίαν (ἢ τὴν πάτριόν) του φωνήν.

†Οἰκειόχειρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -χείρως, (μτγν.) = Ἰδιόχειρος.

Οἰκειόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) Κάμνω τι οἰκεῖον εἴς τινα, σχετίζω, φιλιόνω· ἰδιοποιῶ· (καὶ μσ. ἢ ἐλλ.) ἰδιοποιοῦμαι, οἰκειοποιοῦμαι. » Δώροις αὐτοὺς ᾠκειώσατο, « Ἡρωδ. » Αἰγύπτιοι οἰκειεῦνται Καμβύσεα, « Ἡρ.

Οἰκείω, Π. Ἰων. ἀντὶ Οἰκέω.

Οἰκείωμα (τὸ). μέσον οἰκειώσεως, διάθεσις ἡ ἀφορμὴ πρὸς οἰκείωσιν, φιλοφροσύνη κτλ.

Οἰκείως, ἐπίρ. Μὲ οἰκειότητα, φιλικῶς, οἰκιακῶς· προσφυῶς, πρεπόντως· ἀνηκόντως κτλ. » Οἰκείως ἔχειν τινὶ ἢ πρός τινα (ἡ) χρῆσθαί τινι, « Ξεν., Πλ. κλπ., ἔχειν σχέσιν μετά τινος. » Εὗρον ἐπισκεψάμενος πάνυ οἰκείως ταῦτα γιγνόμενα, « Ξεν.

Οἰκείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Οἰκειόω, σχετισμός· φιλίωσις· οἰκειοποίησις.

Οἰκειωτικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ οἰκειόνειν (οἰκειοποιεῖν, σχετίζειν κτλ.).

Οἰκετεία (ἡ). τὸ ἄθροισμα τῶν οἰκετῶν, οἱ ὑπηρέται μιᾶς τινος οἰκείας, (κοιν.) τὸ κοπελολόγι.

Οἰκετεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Οἰκῶ, κατοικῶ. 2) (συχνότ. μσ.) εἶμαι οἰκέτης (ὑπηρέτης) παρά τινι.

Οἰκέτης, ου (ὁ). (κυρ.) οἰκιακὸς, μέλος τῆς οἰκογενείας· (ὅθ. συνήθ.) δοῦλος οἰκογενής, (ἐν γέν.) ὑπηρέτης. » Παραπλήσιον ἐποίησαν τοῖς παρὰ μὲν τῶν ἄλλων τοὺς οἰκέτας εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρουμένοις, σφίσι δ' αὐτοῖς δουλεύειν ἀναγκάζουσιν, « Ἰσκρ. 2) (ἐπιθετ.) ἀντὶ Οἰκετικός. » Βίος —, « Εὐρ. 3) ἀντὶ Κατοικίδιος. » Περιστερὰ οἰκέτις, « (Σιφ. παρά) Πλδ.

Οἰκετίδιον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Οἰκέτης.

Οἰκετία (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ οἰκέτου. » Ἐλευθέραν δὲ εἶναι καὶ τῆς οἰκετίας ἀπαλλάττεσθαι, « Κλμ. 2) = Οἰκετεία.

Οἰκετίδιον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Οἰκέτης.

†Οἰκετιεὺς (ἀντὶ Οἰκετιδεύς), έως (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Οἰκέτης, (παρῳδ. τοῦ Ὁ Κοτιεύς).

Οἰκετικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς οἰκέτας, δουλικός. » Τὸ οἰκετικὸν, « Πλ., ἀντὶ Οἱ οἰκέται.

Οἰκέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Οἰκέτης, δούλη οἰκογενής, ὑπηρέτις. » Γυναικὸς οἰκέτις μουσοεργὸς, « Ἱπποκρ. 2) (εἰς τὸν Θκρ.) ἡ ὕπανδρος γυνή, (κοιν.) οἰκοκυρά.

Οἰκεὺς, έως ἢ ῆος (ὁ), Π. ἀντὶ Οἰκέτης, ἢ Οἰκεῖος. » Οἶκόνδ' ἐσελεύσομαι, ὄφρ' ἂν ἴδωμαι οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλην, « Ἰλ. Ζ. » Πρὸς ἐσχατιᾶς ἀκρωρείης, ἃς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ, ἢ δίκη οἰκήων, οἷσιν βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῦ, « Θκρ.

Οἰκέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) » Ἐν Διὸς (ἐνν. δώμασιν) οἰκῇς, « Θκρ. » Οἰκήσεις κατὰ Μίλατον, « αὐτ. » Ὑπωρείας ᾤκεον Ἴδης, « Ἰλ. Υ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Τοῖσι τὰς νήσους οἰκημένοισι Ἴωσι, « Ἡρ. (ὡς ἐπίρ.) » Τίνες ἐόντες, καὶ πῆ γῆς ᾠκημένοι, « αὐτ. (ὡς ἀπολ.) » Ἡ οἰκουμένη (ἐνν. γῆ), « Λξ., ἡ κατοικημένη ἢ κατοικήσιμος, (ἀντιθ. τῷ Ἀοίκητος). 2) (μὲ αἰτ. καὶ ἐπίρ.) διοικῶ, οἰκονομῶ. » Οἰκονόμου ἀγαθοῦ δοκεῖ εἶναι εὖ οἰκεῖν τὸν ἑαυτοῦ (καὶ τὸν ἄλλου δὲ, εἰ ἐπιτρέπει τις αὐτῷ) οἶκον, « Ξεν. » Ἀρετῇ πόλεις τε ὡς οἴκους εὖ οἰκοῦσιν, « αὐτ. (καὶ ἀμτβτ.) » Ἡ πόλις εὖ οἰκεῖ (ἀντὶ οἰκεῖται), « αὐτ. » Ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αὐτόνομοι οἰκήσειαν, « Θκ., διοικηθῶσιν. (ὡς πθ.) » Οἷς οἰκεῖται καλῶς σκηνὴ στρατιωτική, « Ξεν.

Οἰκηιακὸς, ά, όν, Δ. ἀντὶ Οἰκειακός.

Οἰκῆας, Ἰων. αἰτ. πλθ. τοῦ Οἰκεύς.

Οἰκηϊεόμενος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Οἰκειούμενος, μτχ. καὶ

Οἰκηϊεῦνται, Ἰων. ἀντὶ Οἰκειοῦνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνστ. τῆς ὁρστ. τοῦ Οἰκειοῦμαι.

Οἰκήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Οἰκεῖος.

Οἴκημα (τὸ). μέρος πρὸς κατοικίαν, 'σπίτι, κάμαρα. (Ἀττ. κατ' εὐφημ.) φυλακή, δεσμωτήριον, ἢ· πορνοστάσιον.

Οἰκηματικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ οἴκημα. » Σκεύη —, « Αρτ., τὰ οἰκιακά.

Οἰκημάτιον (τὸ). μικρὸν οἴκημα, 'σπιτάκι· καμαράκι.

Οἰκήσιμος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ κατοικηθῇ, κατοικήσιμος. ||. (οὐσ.) » Οἰκήσιμον, « Θκ., ἀντὶ Οἴκημα.

Οἴκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Οἰκέω, κατοίκησις (» Ὀρέγεσθαι τῆς Ἀθήνῃσιν οἰκήσεως, « Ξεν.)· (συχνότ.) κατοικία. » Εἷλεον, οὐκ οἴκησιν, « Θκρ. » Αἰθέρ' οἴκησιν Διός, « Ἀρστ.

Οἰκήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Οἰκητήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Οἰκητής, οἰκήτωρ.

Οἰκητήριον (τὸ). μέρος πρὸς οἴκησιν, κατοικητήριον.

Οἰκητής, οῦ (ὁ). κάτοικος.

Οἰκητικὸς, ή, όν. Ὁ συνειθίζων (ἔχων φύσει τὸ ἰδίωμα) νὰ ἔχῃ μόνιμον οἴκησιν (κατοικίαν). » Τῶν ζώων τὰ μὲν, οἰκητικὰ, οἷον ἀσπάλαξ, μύρμηξ κτλ.· τὰ δὲ ἄοικα, « Ἀρστ.

†Οἰκητόρια (τὰ), [οἰκήτωρ]. τὰ οἰκιακὰ σκεύη (ἔπιπλα), (κοιν.) 'νοικοκυρειά.

Οἰκητὸς, ή, όν. Κατοικημένος ἢ, Κατοικήσιμος.

Οἰκήτωρ, ορος (ὁ), = Οἰκητήρ, κάτοικος.

Οἰκία (ἡ), = Οἶκος, 'σπίτι, κατοικία (ἀνθρ. καὶ ζ.). 2) (συνκδχ.) γένος· οἰκογένεια, (Λτ.) **familia**. » Οἰκίης ἐόντα ἀγαθῆς, « Ἡρ. » Δημότην ἐόντα καὶ οἰκίης οὐκ ἐπιφανέος, « αὐτ. 3) κατάστασις 'σπιτιοῦ, περιουσία. » Κατεσθίουσι τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν, « Γρφ., (παρβλ. Οἶκος).

Οἰκιακὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν οἰκίαν, 'σπιτικός· = Οἰκεῖος, ἐδικός. » Καὶ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ, « Γρφ.

Οἰκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Οἰκίον, 'σπιτάκι.

Οἰκίδιος, α, ον, Π. ὁ κατ' οἶκον, ἰδιαίτερος, ὄχι δημόσιος.

Οἰκίζω, Μ. ίσω, = Κατοικίζω.

Οἰκιήτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Οἰκέτης.

Οἰκίον (τὸ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Οἶκος, (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) = Οἰκία, κατοικία. (ἐπὶ ζ.) φωλεά.

Οἴκισις, εως (ἡ), = Κατοίκισις.

Οἰκίσκη (ἡ) καὶ

Οἰκίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Οἶκος, 'σπιτάκι, σπιτόπουλον· καμαράκι.

Οἰκισμὸς (ὁ), = Κατοικισμός.

Οἰκιστήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Οἰκιστής.

;Οἰκιστήριον (τὸ), = Οἰκητήριον.

Οἰκιστής, οῦ (ὁ). ὁ κατοικίζων τόπον τινὰ (κυρ.) μὲ ἀποίκους, κτίστης (ἀρχηγὸς) ἀποικίας.

Οἰκιστικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ συντελῶν πρὸς οἰκισμόν, οἰκιστοῦ ἴδιος.

†Οἰκιτιεὺς, έως (ὁ), Ζ. Οἰκετιεύς.

Οἰκόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (διατρίβων πάντοτε) εἰς τὸν οἶκον.

†Οἰκοβουκόλος (ὁ, ἡ), διορθ. Οἰοβουκόλος.

Οἰκογενὴς, έος (ὁ, ἡ). (κυρ.) δοῦλος ὁ γεννηθεὶς εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου του, (ἐν γέν.) 'σπιτικός. » Αἴλουρος, — « Ἐπγρ., ὁ (ἄλλ.) Κατοικίδιος. » Σῶμα γυναικεῖον οἰκογενὲς, « Ἐπγρφ.

Οἰκοδέγμων, ονος καὶ

Οἰκοδέκτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ δεχόμενός (φιλοξενῶν) τινα εἰς τὸν οἶκόν του.

Οἰκοδέσποινα, ης (ἡ). ἡ οἰκοκυρά.

†Οἰκοδεσποσύνη (ἡ). ἡ ἐξουσία τοῦ οἰκοδεσπότου.

†Οἰκοδεσποτεία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰκοδεσποτία.

Οἰκοδεσποτέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἀστρλγ.) Ἔχω ἐπιῤῥοήν, ἐπικρατῶ· (κατὰ λέξ.) εἶμαι = **Οἰκοδεσπότης**, ου (ὁ). ἀρχηγὸς οἴκου (οἰκογενείας), οἰκοκύρης, (εἰς τὴν Γρφ. εὕρηται καὶ » Οἰκίας οἰκοδεσπότης, «). (ἀστρλγ.) ὁ ἐπικρατῶν εἰς τὸν Ζωδιακὸν πλανήτης.

Οἰκοδεσποτία (ἡ), = Οἰκοδεσποσύνη· (ἀστρλγ.) ἡ ἐπιῤῥοὴ τοῦ ἐπικρατοῦντος ἀστέρος.

Οἰκοδεσποτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν οἰκοδεσπότην.

Οἰκοδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (τρεφόμενος, διαιτώμενος) ἐν τῷ οἴκῳ, 'σπιτικός. » Ἀλεκτρυὼν —, « Γαλ.

Οἰκοδομέω-ῶ, Μ. ίσω. Κτίζω (κυρ. οἶκον καὶ ἐν γέν. ὁποιονδήποτε κτίριον)· (μτφορ.) στηρίζω (καταρτίζω) εἰς τὴν πρὸς θεὸν πίστιν, (Γαλλ.) **édifier**.

Οἰκοδομὴ (ἡ), = Οἰκοδόμησις καὶ

Οἰκοδόμημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι οἰκοδομήθη, κτίριον.

Οἰκοδόμησις, εως (ἡ). τὸ οἰκοδομεῖν, κτίσιμον οἴκου· (μτφορ.) στηριγμὸς (καταρτισμὸς) εἰς τὴν πρὸς θεὸν πίστιν, (Γαλλ.) **édification**.

Οἰκοδομητέον, θετ. τοῦ Οἰκοδομέω.

Οἰκοδομητικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ οἰκοδομεῖν.

Οἰκοδομητὸς, ή, όν. Τὸν ὁπ. ᾠκοδόμησεν ἢ δύναται ἢ πρόκειται νὰ οἰκοδομήσῃ τις.

Οἰκοδομία (ἡ), σπν. ἀντὶ Οἰκοδόμησις.

Οἰκοδομικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἔμπειρος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ οἰκοδομεῖν. » Οἰκοδομικὴ (ἡ), « ἡ τέχνη τοῦ οἰκοδόμου.

Οἰκοδόμος (ὁ, ἡ), [οἶκος, δέμω]. ὁ κτίζων (κατασκευάζων) οἶκον. ||. (οὐσ.) κτίστης ἢ τέκτων, (κυρ.) ἀρχιτέκτων.

Οἴκοθεν, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ οἴκου, ἀπὸ τ' ὁσπίτι· ἀπὸ τὴν πατρίδα· ἐξ ἰδίων· (τρπ.) ἀφ' ἑαυτοῦ, αὐθορμήτως· (ἐνίοτε) ἀπ' ἀρχῆς, ἀνέκαθεν.

Οἴκοθι, Π. = Οἴκοι.

Οἰκόθρεπτος (ὁ, ἡ), = Οἰκοτραφής.

Οἴκοι, ἐπίρ. Ἐν τῷ οἴκῳ, εἰς τὸ 'σπίτι, εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὰ ἴδια.

Οἰκοκερδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Οἰκωφελής.

Οἰκοκρατέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Διοικοῦμαι κατ' οἶκον (οἰκογενειακῶς).

Οἰκολόγος (ὁ, ἡ), = Οἰκονόμος.

Οἴκονδε, Π. ἀντὶ Οἴκαδε.

†Οἰκονέμων, ονος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰκοδέγμων.

Οἰκονομεῖον (τὸ), Βυζ. τὸ μέρος ὅπου κατοικεῖ ὁ οἰκονόμος (μοναστηρίου).

Οἰκονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Διευθύνω οἶκον, ἐπιστατῶ ὡς οἰκονόμος· (ἐν γέν.) διέπω, διοικῶ· διευθετῶ. (θλγ.) κατορθόνω διὰ τῶν τρόπων τῆς θείας οἰκονομίας.

Οἰκονομητέον, θετ. τοῦ Οἰκονομέω.

;Οἰκονομητικὸς, ή, όν, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Οἰκονομικός.

Οἰκονομία (ἡ). διεύθυνσις οἴκου. (ἐν γέν.) διοίκησις, ἐπιστασία· διευθέτησις, τακτοποίησις. (θλγ.) ὁ μυστηριώδης καὶ κατὰ συγκατάβασιν τρόπος δι' οὗ ἐκτελεῖται θεία τις βουλὴ, μέσον ἀνεξερεύνητον τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεται ἡ θεία Πρόνοια πρὸς ὁδηγίαν καὶ σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, (ἴδε καὶ Οἰκονομικῶς).

Οἰκονομικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς οἰκονομίαν. » Τὰ οἰκονομικὰ (ἐνν. ἔργα), « Ξεν., πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν οἰκονομίαν. » Οἰκονομικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ οἰκονομεῖν, καὶ » Οἰκονομικὰ (ἐνν. βιβλία), « τὰ περὶ αὐτῆς πραγματευόμενα.

Οἰκονομικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον καλοῦ οἰκονόμου. (θλγ.) κατ' οἰκονομίαν (ἴδε τὴν λέξιν). » Οἰκονομικῶς λέγομεν γίνεσθαί τι, . . ὡς ὅτε γίνεται πρᾶγμα οὐ πάντως ὀφεῖλον γίνεσθαι, γίνεται δὲ διὰ συγκατάβασιν καὶ σκοπὸν σωτηρίας τινῶν, « Λξ. χειργρφ.

Οἰκονόμος (ὁ, ἡ). ὁ νέμων (διευθύνων) οἶκον. ||. (οὐσ.) ἐπιστάτης τοῦ οἴκου, (Γαλλ.) **intendant**. » Ἔραστος, ὁ οἰκονόμος τῆς πόλεως, « Γρφ., ὁ ταμίας, (Λτν.) **arcarius**.

Οἰκοπεδικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς οἰκόπεδον. » Πῆχυς —, « Ἐπγρφ.

Οἰκόπεδον (τὸ). ἔδαφος (γήπεδον) οἴκου, 'σπιτότοπος.

Οἰκοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθειάνω 'σπίτι (οἶκον), [ἐκ τοῦ

Οἰκοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων (ὡς πθ. κατεσκευασμένος εἰς τὸν) οἶκον.

†Οἰκοπορεῖα (τὰ), = Οἰκητόρια.

Οἰκοριᾶν, Δ. ἀντὶ Οἰκουρίων, γεν. πλθ. τοῦ Οἰκούριος.

Οἶκος (ὁ). 'σπίτι· κάμαρα· ναός· φωληά· καλύβα· (ἐν γέν.) κατοικία. (συνκδχ.) ἡ πόλις (ἡ πατρὶς, τὰ ἴδια) ἑκάστου, (ὅθεν:) » Οἱ δὲ ἐν οἴκῳ Ἀθηναῖοι, ἐπειδὴ ἠγγέλθη ἡ ναυμαχία, « Ξεν. » Ἀπεχώρησαν ἐπ' οἴκου, « Θκ. » Νῆες ἐπ' οἴκου ἀνακομιζόμεναι, « αὐτ. 2) (συνκδχ.) γένος, οἰκογένεια. » Ὃς κακὰ μὲν πλεῖστα Ἑλλήνων εἴργασμαι τὸν ὑμέτερον οἶκον, « Θκ. » Τρισολυμπιονίκαν ἐπαινέων οἶκον, « Πίνδ. » Ἀνετράπησαν δὲ ὡς ὅλοι οἶκοι διὰ γυναῖκας, « Ἀθ. 3) περιουσία. » Τὸν οἶκον αὔξειν ἀπὸ τῆς γεωργίας, « Ξεν., » Τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες οἶκον ἐμὸν, « Ὀδ. Α., (παρβλ. Οἰκία).

Οἰκὸς, Ἰων. ἀντὶ Ἐοικὸς, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Ἔοικα.

Οἰκοσιτία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις =

Οἰκόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος εἰς τὸν οἶκόν τινος, οἰκιακός. » Μῦς —, « Μυθ. 2) ὁ τρεφόμενος (ζῶν) ἐξ ἰδίων ἢ εἰς τὸν πατρικόν του οἶκον. » Γάμοι οἰκόσιτοι —, « (Μέν. παρ') Ἀθ., οἱ τελούμενοι κατ' οἶκον (Γαλλ.) **en famille**.

†Οἰκοσκευὴ (ἡ). ἡ σκευὴ (Γαλλ. **l'ameublement**) τοῦ οἴκου, (κοιν.) τὸ νοικοκυρειόν.

Οἰκοσκοπικὸν (τὸ). ἡ διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ κατ' οἶκον συμβάντος (οἰωνοῦ) μαντεία.

Οἰκοσσόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὸν οἶκον, κάμνων (μὲ τὴν οἰκονομίαν του) νὰ εὐτυχῇ τ' ὁσπίτι.

Οἰκοτραφὴς, έος (ὁ, ἡ), = Οἰκόσιτος· Οἰκογενής.

;Οἰκοτρίβαιος (ὁ, ἡ), = Οἰκότριψ.

Οἰκοτριβέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιφέρομαι ὡς οἰκότριψ.

Οἰκοτρίβης, ου (ὁ), = Οἰκότριψ.

;Οἰκοτριβία (ἡ). ἡ κατάστασις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ οἰκότριβος.

Οἰκοτριβικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς οἰκότριβα, οἰκότριβος ἴδιος.

;Οἰκοτρίβιος (ὁ, ἡ), = Οἰκοτριβικός.

Οἰκότριψ, ιβος (ὁ, ἡ). δοῦλος (σκλάβος) γεννημένος εἰς τ' ὀσπίτι τοῦ αὐθέντου του. (ἐπίθ.) ὁ ἀφανίζων (κατασυντρίβων) τὸν οἶκον.

Οἰκότροφος (ὁ, ἡ), = Οἰκόσιτος.

Οἰκοτύραννος (ὁ), Π. τύραννος τοῦ οἴκου.

Οἰκουμένη (ἡ), ἴδε Οἰκέω.

Οἰκουμενικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς μόνην ἢ εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην (γῆν), ὅλου (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη) τοῦ κόσμου.

Οἰκουρέω-ῶ [οἰκουρὸς], Μ. ήσω. Φυλάττω (Μένω πάντα εἰς) τ' ὀσπίτι, ζῶ τραβηγμένος (ἀπὸ τὰ πράγματα), διάγω ἐν ἀργίᾳ, ἀπρακτῶ. »Ἕβδομον ἐκεῖνον οἰκούρουν μῆνα πολιορκοῦντες,« Πλ.

Οἰκούρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι μένει πουθενὰ πρὸς οἰκουρίαν.

Οἰκουρία (ἡ). τὸ οἰκουρεῖν (μένειν πάντα εἰς τὸν οἶκον), βίος ἀπράγμων. »Χελώνη, οἰκουρίας σύμβολον,« Πλ.

Οἰκουρικὸς, ἡ, όν. Οἰκουροῦ ἢ Οἰκουρίας ἴδιος, 'σπιτικὸς, οἰκιακός.

Οἰκούριος, α ἢ ος, ον, = Οἰκουρικός. ‖. (οὐσ.) Οἰκούρια (τὰ), (ἐνν. δῶρα) τὰ διδόμενα πρὸς ἀμοιβὴν εἰς τὸν οἰκουροῦντα· παιγνίδια τὰ ὁπ. δίδει ἡ μήτηρ εἰς τὰ τέκνα της ἵνα παίζωσιν ὅταν λείπουσα τὰ ἀφήνῃ εἰς τ' ὀσπίτι.

Οἰκουρὸς (ὁ, ἡ), [οἶκος, οὖρος], = Οἰκοφύλαξ. (συνκδχ.) ὁ μένων πάντα εἰς τ' ὀσπίτι ἢ εἰς τὸ ἴδιον μέρος· ἀπράγμων, φιλήσυχος.

;Οἰκουρότης (ἡ), = Οἰκουρία.

Οἰκοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθείρω (Ἀφανίζω) τὸν οἶκον, κατεξοδεύω, (ἐν γέν.) φέρω ἄνω κάτω, (τρπ.) διαφθείρω.

Οἰκοφθορία (ἡ). φθορὰ (ἀφανισμὸς) οἴκου, κατεξόδευσις τῆς περιουσίας· ξελόγιασμα γυναικὸς ὑπάνδρου, [ἐκ τοῦ

Οἰκοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τὸν οἶκον, διαφθείρων τὴν μεταξὺ τῶν συζύγων ἁρμονίαν· (ἐν γέν.) βλάβης (ζημίας) πρόξενος.

Οἰκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων οἶκον, = Φερέοικος (;).

Οἰκοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω (ἢ Μένω εἰς) τὸν οἶκον.

Οἰκοφυλάκιον (τὸ). ἡ πληρωμὴ τοῦ οἰκοφύλακος.

Οἰκοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). φύλαξ τοῦ οἴκου.

†Οἰκτείρημα (τὸ). ἔργον οἰκτιρμοῦ (φιλανθρωπίας).

;Οἰκτείρησις, εως (ἡ), = Οἰκτιρμός.

†Οἴκτιρμα (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Οἰκτείρημα.

Οἰκτείρω [οἶκτος], Μ. οἰκτερῶ καὶ (συνήθ.) οἰκτειρήσω (ἀόρ. Ὤκτειρα ϗ μτγν. Ὠκτείρησα). Εὐσπλαγχνίζομαι, συμπονῶ· λυποῦμαι, ἐλεῶ.

Οἰκτίζω, Μ. ίσω, = Οἰκτείρω. ‖. (μσ.) ἐλεεινογῶ ἐμαυτὸν ἵνα κινήσω εἰς οἶκτον.

†Οἰκτικὸς, ἡ, όν, (νλγ.). Ὁ χρησιμεύων εἰς δήλωσιν οἴκτου.

Οἰκτιρμόνως, ἐπίρ. Ὡς οἰκτίρμων, συμπαθῶς.

Οἰκτιρμὸς (ὁ), [οἰκτείρω]. συμπάθεια, εὐσπλαγχνία. »Χωρὶς οἰκτιρμῶν,« Γρρ. ἀλύπητα.

Οἰκτιρμοσύνη (ἡ), = Οἰκτιρμός.

Οἰκτίρμων, ονος (ὁ, ἡ). συμπαθητικὸς, εὔσπλαγχνος.

Οἴκτισμα (τὸ), Π. παράπονον κινοῦν εἰς οἶκτον.

Οἰκτισμὸς (ὁ), τὸ οἰκτίζεσθαι, ἐλεεινολογία πρὸς παρακίνησιν οἴκτου, οἰκτρολογία.

Οἴκτιστος, η, ον, (καὶ ἐπίρ.)-ίστως, ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ Οἰκτρὸς, ἐλεεινότατος.

Οἰκτοπάτωρ, ορος (ὁ), Π. πατὴρ οἰκτίρμων.

Οἶκτος (ὁ), [†οἴζω = οἰζύω]. ἔλεος, συμπάθεια· ἐλεεινολογία.

Οἰκτοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Οἶκτος.

†Οἰκτότερος, α, ον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰκτρότερος.

Οἰκτρόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν οἰκτρὸν (ἐλεεινὸν) βίον.

†Οἰκτρογοέω-ῶ, Μ. ήσω, = Οἰκτροχοέω, ἐβγάλλω οἰκτρὰς (γοερὰς) φωνὰς, θρηνολογῶ πικρὰ, [ἐκ τοῦ

Οἰκτρόγοος (ὁ, ἡ). ὁ κλαίων ἢ συνωδευμένος μὲ οἰκτρὰς (γοερὰς) φωνάς.

Οἰκτροκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. [οἰκτ. κέλευθος], τοῦ ὁπ. εἶνε οἰκτρὸν (δυστυχὲς, ἐλεεινὸν) τὸ ταξεῖδι.

Οἰκτρολογία (ἡ). ὁμιλία κινοῦσα εἰς οἶκτον, ἐλεεινολογία.

Οἰκτρομέλαθρος (ὁ, ἡ), Π. [οἰκτ. μέλαθρον]. ὁ ἀνήκων ἢ κατοικῶν εἰς ἐλεεινὸν οἶκον, (ἀντίθ. τῷ Ὀλβομέλαθρος).

Οἰκτρὸς, ὰ, όν, (τὸ συγκρ. Οἰκτρότερος, ϗ τὸ ὑπερθ. Οἰκτρότατος ϗ Οἴκτιστος). Ὁ κινῶν εἰς οἶκτον, λύπης ἄξιος, ἐλεεινὸς, ἀξιοθρήνητος, ἢ· λυπητερὸς, παραπονετικός. ‖. (τὸ οὐδ.) Οἰκτρὰ, ἐπίρ. ἀντὶ Οἰκτρῶς. »Οἰκτρ' ὀλοφυρόμεναι,« Ὅμ.

Οἰκτρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ οἰκτροῦ, ἀθλιότης, ἐλεεινότης, (Λτν.) miseria.

Οἰκτρόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μὲ οἰκτρὰν φωνήν.

Οἰκτροχοέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [οἰκτρ. χέω]. »Φωνὴν —,« Ἀρσφ., ἐβγάλλω (κλαίω μὲ) οἰκτρὰν φωνήν.

Οἰκτρῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον οἰκτρὸν (ἐλεεινόν)· λυπητερὰ, παραπονετικά.

Οἰκὼς, υῖα, ὸς, Ἰων. ἀντὶ Ἐοικώς.

Οἰκωφελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὠφελῶν τὸν οἶκον, συνεργῶν πρὸς αὔξησιν τοῦ οἰκιακοῦ πλούτου. »Γυνὴ —,« Θκρ.

Οἰκωφελία (ἡ). ὠφέλεια τοῦ οἴκου· ἀσχολία πρὸς αὔξησιν τῆς περιουσίας (καλλιέργειαν τῶν κτημάτων κτλ.).

Οἰκωφελῶς, ἐπίρ. Πρὸς ὠφέλειαν τοῦ οἴκου (τῆς οἰκιακῆς περιουσίας).

Οἶμα (τὸ), Π. [†οἴω = φέρω]. ὁρμὴ, ἐφόρμησις, (Γαλλ.) élan.

Οἶμαι, Ἀττ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Οἴομαι.

Οἰμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [οἶμα], ὁρμῶ, ἐφορμῶ.

Οἴμη (ἡ), Π. = Οἶμος.

Οἴμημα (τὸ), Γρμτ. = Οἶμα.

Οἴμοι καὶ Οἴμοι [ἴδε Οἴ], ἐπιφών. Ἐλεεινολογ. 'αλήμων ὢ εἰς ἐμένα! (Ἰταλ.) oime! »Οἴμοι δείλαιος,« (καὶ μὲ γεν.) »Οἴμοι τῶν κακῶν,« Ἀρσφ.

Οἶμος (ὁ καὶ σπν. ἡ), Π. [οἴω = φέρω]. ὁδὸς, δρόμος· (μτνμ.) σειρὰ, ἀράδα. (ἐπὶ λόγ. καὶ στίχ.) ῥυθμὸς, (ὅθ. ἐν γέν.) ᾠδὴ, ᾆσμα.

Οἰμωγὴ (ἡ), τὸ οἰμώζειν, κλαυθμὸς μὲ ἀναστεναγμοὺς, ὀδυρμός.

Οἴμωγμα (τὸ) καὶ

Οἰμωγμὸς (ὁ), Π. = Οἰμωγὴ, [ἐκ τοῦ

Οἰμώζω [οἴμοι], Μ. ώξω καὶ (εὐχρηστότ.) -ώξομαι (ἀόρ. Ὤμωξα). Κλαίω μὲ πόνον ψυχῆς (μὲ ἀναστεναγμοὺς), ὀδύρομαι. »Ὤμωξεν δ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὢ πεπλήγετο μηρώ.. ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα,« Ἰλ. Ο. (καὶ αἰτ. ἐλλ.) »Ἴσως τοι κ' εἰ βλέποντα μὴ πόθουν, θανόντ' ἂν οἰμώξειαν,« Σοφ. (καὶ πθ.) »Οὐδ' ἐπὶ τύμβῳ οἰμωχθεὶς ὑπὸ γῆν εἶσι τύραννος ἀνήρ,« Θγν. (αἱ φρσ.) »Οἰμώζειν (ἢ) »Οἰμωζέτω,« (εἰδ. κατάρας), κακὸν καιρὸν νάχῃ! »Οἰμώξεται,« Λξ., θὰ τὸν 'πάρῃ ὁ διάβολος! »Πονηροῦ σοφιστοῦ ϗ οἰμωξομένου,« Δμ., χαμένου, ἀξίου ὀλέθρου.

Οἰμοκτεὶ (κτὶ), ἐπίρ. Μετ' οἰμωγῆς, πικρὰ, μὲ πολὺ παράπονον.

Οἰμωκτὸς, ἡ, όν. Οἰμωγῆς ἄξιος, ἀξιοθρήνητος. 2) (ἐνεργ.) ὁ οἰμώζων (θρηνῶν, στενάζων).

†Οἰμωξία καὶ

†Οἴμωξις, εως (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Οἰμωγή.

Οἰμώσσω (ττω), Μ. ώξω, (νλγ.) = Οἰμώζω

Οἶν, Ἀττ. ἀντὶ Οἴν, αἰτ. τοῦ Ὄϊς.

Οἴνα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Οἴνη.

Οἰναγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) οἶνον ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Οἰναδοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων οἰνάδας (ἀγριοπερίστερα).

Οἰνανθάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Οἰνάνθη (ἡ), [οἴνη, ἄνθος]. τὸ ἄνθος τῆς ἀμπέλου (κυρ. τῆς ἀγριαμπέλου)· τὸ βυμβοῦκι τοῦ κλήματος. (μτνμ.) αἱ πρῶται τρίχες τῶν γενείων εἰς τὰ μάγουλα τῶν νέων, (ἄλλ.) Ἴουλος. (Π. καὶ καταχρ.) τὸ κλῆμα, ἡ ἄμπελος. »Βότρυν ἀπ' οἰνάνθης,« Ἐπγρ. 2) εἶδ. φυτοῦ σκιαδηφόρυ μὲ κοκκινωπὰ ἄνθη. 3) εἶδ. πτηνοῦ, (Γαλλ.) vitrec ou cul-blanc, (παρβλ.) Οἰνάς.

Οἰνάνθινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ οἰνάνθην.

Οἰνανθὶς, ίδος (ἡ), Π. = Οἰνάνθη, ἄμπελος.

Οἰνάρεον (τὸ), Π. ἀντὶ Οἴναρον.

Οἰνάρεος, α, ον. Καμωμένος ἀπὸ οἴναρα (κληματσίδες ἢ κληματόφυλλα).

Οἰναρίζω, Μ. ίσω. Κόπτω τὰ οἴναρα (τὰ κληματόφυλλα).

Οἰνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Οἶνος, ὀλίγον ἢ τιποτένιον (ἀχρεῖον) κρασί.

Οἰναρὶς, ίδος (ἡ). ἡ ψαλὶς ἢ ἡ κληματὶς τῆς ἀμπέλου, [ἐκ τοῦ

Οἴναρον (τὸ), [οἴνη]. κληματόφυλλον ἢ κληματόβεργα (μὲ τὰ φύλλα της), (ἐν γέν.) κλῆμα, ἄμπελος.

†Οἴναρος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Κόμαρος.

Οἰνὰς, άδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων σχέσιν ἢ ὁμοιότητα μὲ) τὸν οἶνον. »Κῶμος —,« Ἐπγρ. ‖. (οὐσ. θηλ.) = Οἴνη, ἢ Οἴναρον. 2) εἶδ. πτηνοῦ, ἀγριοπερίστερον. 3) (πλθ.) = Μαινὰς, Βάκχη.

Οἰναχθὴς, έος (ὁ, ἡ), = Οἰνοβαρής.

Οἰνέλαιον (τὸ). μίγμα οἴνου καὶ ἐλαίου (πρὸς ἰατρ. χρῆσιν).

Οἰνέμπορος (ὁ). ἔμπορος οἴνων, κρασᾶς.

Οἰνεραστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐραστὴς τοῦ οἴνου.

Οἰνεύομαι, Μ. εύσομαι. Πίνω οἶνον.

Οἰνεὼν, ῶνος (ὁ), = Οἰνών.

Οἰνέων, γεν. πλθ. τοῦ

Οἴνη (ἡ), Π. (ϗ ἀρχ.) ἡ ἄμπελος, τὸ κλῆμα τῆς ἀμπέλȣ. 2) (συνκδχ.) ὁ οἶνος.

Οἴνη (ἡ), [οἶος]. ἡ μονὰς εἰς τοὺς κύβȣς, ὁ ἄσος, (ὅθ. τὸ Λτ. unio).

Οἰνηγία (ἡ), [οἶνος ἄγω]. κουβάλημα (μετακόμισις) οἴνου.

Οἰνηρὸς, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν οἶνον. οἰνώδης. »Κεράμιον —,« Ἡρ., κρασολάγινον. »Οὐ γὰρ πανταχοῦ ἴσα τὰ οἰνηρὰ ϗ σιτηρὰ μέτρα —,« Ἀρστ. 2) εὔφορος εἰς οἶνον. »Χίος —,« Ἐπγρ.

Οἰνήρυσις [οἶνος, ἀρύω], εως (ἡ). ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁπ. ἐβγάλλουν κρασὶ ἀπὸ τὸ πιθάρι.

†Οἰνιὰς, άδος (ἡ), = Οἰνὰς, ἀγριοπερίστερον, ἢ· εἶδος κόρακος.

Οἰνίδιον (τὸ), = Οἰνάριον.

Οἰνίζω, Μ. ίσω. Ἔχω γεῦσιν ἢ ὀσμὴν οἴνου. 2) (μσ.) ἀντλῶ ἢ ἀγοράζω οἶνον.

;Οἰνικὸς, ἡ, όν, = Οἰνηρός.

Οἴνινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ οἶνον. »Ὄξος —,« Ἀθ.

Οἰνὶς, ίδος (ἡ), = Οἰνάς.

Οἰνίσκος (ὁ), = Οἰνάριον.

Οἰνιστηρία (ἡ), [οἰνίζομαι]. τὸ σκεῦος μὲ τὸ ὁπ. ἔπιναν εἰς τὰ-

Οἰνιστήρια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), τὸ κέρασμα τὸ ὁπ. ἔκαμναν εἰς τιμὴν τοῦ Ἡρακλέους οἱ γονεῖς τῶν παίδων ὅσοι ἔμελλον νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τοὺς ἐφήβους.

Οἰνοβαρέων, οντος (ὁ), = Οἰνοβαρὴς, (Ἰων. μτχ. τοῦ

Οἰνοβαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Οἰνοβαρὴς, έος (ὁ, ἡ). βαρὺς (ζαλισμένος) ἀπὸ οἶνον, μεθυσμένος.

Οἰνοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ), [οἶνος, βάπτω]. βουτημένος εἰς τὸν οἶνον (εἰς τὸ μεθύσι).

Οἰνοβρεχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Οἰνοβαφής.

Οἰνοβρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γεῦσιν οἴνου.

;Οἰνόγαλα, ακτος (τὸ). γάλα ἀνακατωμένον μὲ οἶνον.

Οἰνόγαρον (τὸ). εἶδ. σάλτσας ἀπὸ κρασὶ καὶ γάρον.

Οἰνογευστέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεύομαι (Δοκιμάζω) τὸν οἶνον, [ἐκ τοῦ

Οἰνογεύστης, ου (ὁ). ὁ γευόμενος καὶ δοκιμάζων τὸν οἶνον.

Οἰνογευστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ δοκίμασμα τοῦ οἴνου.

Οἰνοδόκος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς δοχεῖον οἴνου.

Οἰνοδοσία (ἡ). δόσις (μοίρασμα) οἴνου.

Οἰνοδότειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Οἰνοδότης.

Οἰνοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (Μοιράζω) οἶνον, [ἐκ τοῦ

Οἰνοδότης, ου (ὁ). ὁ δίδων οἶνον.

Οἰνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὸ εἶδος μὲ οἶνον.

Οἰνόεις-οῦς, εσσα-οῦσσα, όεν-οῦν, = Οἰνηρὸς, κατεσκευασμένος ἀπὸ οἶνον.

Οἰνοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Στραγγίζω (Λαγαρίζω) τὸν οἶνον, (ὅθ.

Οἰνοηθητὴς, οῦ (ὁ). ὁ διϋλίζων (λαγαρίζων διὰ τοῦ στραγγιςηρίου) τὸν οἶνον.

Οἰνοθήκη (ἡ). ἀποθήκη οἴνου.

Οἰνοθήρας, ου (ὁ) καὶ Οἰνοθηρὶς, ίδος (ἡ). εἶδ. φυτοῦ τοῦ ὁπ. ἡ ῥίζα ἔχει ὀσμὴν οἴνου, (παρβλ. Ὀνοθήρα).

Οἰνόθρυπτος (ὁ, ἡ), [οἶν. θρύπτω]. ζαλισμένος (ἀτονισμένος) ἀπὸ τὸν οἶνον, (οὕτω διορθ. τινες τὸ Αἰνόθρυπτος).

Οἰνοκάπηλος (ὁ), = Οἰνοπώλης.

†Οἰνοκάχλη (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰνομάχλη.

Οἰνόληπτος (ὁ, ἡ), [οἶν. λαμβάνω]. κυριευμένος ἀπὸ τὸν οἶνον, μεθυσμένος.

;Οἰνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶ. 2) λαλῶ (πραγματεύομαι) περὶ οἴνου.

Οἰνομανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς τὸν οἶνον.

;Οἰνομανία (ἡ). ἀγάπη μανιώδης πρὸς τὸν οἶνον.

Οἰνομάχλη (ἡ). γυνὴ μάχλος (ἀκρατὴς) πρὸς τὸν οἶνον ἢ ἐξ αἰτίας τοῦ οἴνȣ, μέθυσος.

Οἰνόμελι, ιτος (τὸ). μέλι μὲ οἶνον, εἶδ. μεθυστικοῦ ποτοῦ (μελικράτου).

Οἰνομετρέω-ῶ, Μ ήσω, = Οἰνοδοτέω.

Οἰνομήτωρ, ορος (ὁ), Π. μήτηρ τοῦ οἴνȣ, (ἐπιθετ.) ἡ ἄμπελος.

Οἶνον (τὸ), = Οἴναρ.

Οἰνοπέδη (ἡ) καὶ

Οἰνόπεδοι (τὸ). μέρος ἀμπελόφυτον, ἀμπελότοπος, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Οἰνόπεδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέδον (ἔδαφος) οἰνοφόρον, ἀμπελόφυτος.

Οἰνοπέπαντος (ὁ, ἡ), Π. [οἶν. πεπαίνω]. ὥριμος διὰ οἶνον. »Βότρυς, —« Ἐπγρ.

Οἰνοπίπης, ου (ὁ), Κωμ. [οἶν. ὀπιπτεύω]. ὁ 'μματιάζων (ἐπιθυμῶν. ἔχων τ' ὀμμάτι του εἰς) τὸν οἶνον, (εἰς τὸν Ἀρσφ. διορθ. Οἰνοπότης).

Οἰνοπλάνητος (ὁ, ἡ), Π. = Οἰνοσφαλής.

Οἰνοπληθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γέμων (πλήθων) οἴνου.

Οἰνόπληκτος καὶ

Οἰνοπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ). κτυπημένος (ζαλισμένος) ἀπὸ τὸν οἶνον, μεθυσμένος.

Οἰνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Κατασκευάζω) οἶνον.

Οἰνοποιητέον, θετ. τοῦ Οἰνοποιέω.

Οἰνοποιΐα (ἡ). κατασκευὴ οἴνου, [ἐκ τοῦ

Οἰνοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων οἶνον.

Οἰνοπόρος (ὁ, ἡ), Π. [οἶν. πορεῖν], = Οἰνοδότης.

Οἰνοποσία (ἡ). τὸ πίνειν οἶνον.

;Οἰνοπόσιον (τὸ). πιόσιμον οἴνου, μεθύσι.

Οἰνοποτάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ

Οἰνοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω οἶνον, μεθοκοπῶ.

Οἰνοποτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ -

Οἰνοπότης, ου (ὁ) καὶ Οἰνοπότις, ιδος (ἡ). ὁ πίνων οἶνον, μέθυσος.

Οἰνοπράτης, ου (ὁ), = Οἰνοπώλης.

Οἰνόπτης, ου (ὁ). ἐπιςάτης συμποσίȣ, (κατὰ λέξ.) ἐπόπτης (ἐπιτηρητὴς) τοῦ οἴνου.

Οἰνοπωλεῖον (τὸ), = Οἰνοπώλιον.

Οἰνοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ οἶνον, εἶμαι-

Οἰνοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν οἶνον, κρασοπώλης.

Οἰνοπώλιον (τὸ). κρασοπωλεῖον.

Οἰνοπῶλις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Οἰνοπώλης.

Οἰνορόδινον (τὸ). μίγμα οἴνου καὶ ῥοδίνȣ (ἐλαίου).

Οἶνος (ὁ). τὸ κρασί. (κυρ.) »Οἶνος ἀμπέλινος,« Ἡρ. (διότι καταχρ. λέγεται) »Οἶνος (καὶ ὁ) ἐκ κριθῶν,« Θφρ., ὁ (ἄλλ.) Ζῦθος κτλ. 2) (συνκδχ.) = Οἰνοπωλεῖον »Τρέχ' εἰς τὸν οἶνον,« Πλδ.. 3) μεθύσι, φαγοπότι. »Ἐν (Παρ') οἴνῳ,« Λξ.

Οἰνόσπονδος (ὁ, ἡ). (θυσία) εἰς τὴν ὁπ. σπένδεται οἶνος (καὶ ὄχι ὕδωρ).

Οἰνοσόος καὶ Οἰνοσσόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων (διατηρῶν) τὸν οἶνον.

Οἰνότευκτος (ὁ, ἡ), Π. [οἶν. τεύχω], καμωμένος ἀπὸ οἶνον, ἢ· προξενηθεὶς ἐξ αἰτίας οἴνου.

Οἰνοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ἡ τίκτουσα (γεννῶσα, παράγουσα) οἶνον, οἰνοφόρος.

Οἰνοτρόπαι (αἱ), (κατὰ τὴν μυθολογ.) γυναῖκες δυνάμεναι νὰ μεταβάλωσι τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον.

Οἰνοτροπικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ γνωρίζειν τὸν οἶνον, (Γαλλ.) gourmet.

Οἰνοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (παράγων) τὸν οἶνον. »Βότρυς —,« Ἐπγρ.

Οἰνουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Οἰνοποιέω.

Οἰνουργία (ἡ), = Οἰνοποιΐα.

Οἰνοῦς, οῦσα, οῦν, (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Οἰνόεις, (ὅθ.

Οἰνοῦττα, Ἀττ. ἀντὶ Οἰνοῦσσα (ἐνν. μᾶζα), εἶδ. πλακοῦντος (χιλοπήττας) μὲ κρασὶ, 'λάδι καὶ μέλι.

†Οἰνοφαγία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰνοφλυγία. (Εἰς τὸν Λκ. Ἀληθ. Ἱς. Α'.) βρῶσις φαγητῶν ἐχόντων δύναμιν οἴνου.

Οἰνοφερὴς, έος (ὁ, ἡ). κατωφερὴς πρὸς οἶνον, φίλοινος.

Οἰνοφλυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι οἰνόφλυξ (μέθυσος).

Οἰνοφλυγία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Οἰνόφλυκτος καὶ

Οἰνόφλυξ [οἶν. φλύω], υγος (ὁ, ἡ). ἔκδοτος εἰς τὸν οἶνον (εἰς τὴν οἰνοποσίαν), μέθυσος· μεθυσμένος.

Οἰνοφορεῖον (τὸ). οἰνοφόρον ἀγγεῖον, κρασολάγυνον, κρασοβάρελον κτλ.

Οἰνοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Παράγω ἢ Περιέχω) οἶνον.

Οἰνοφόριον (τὸ), = Οἰνοφορεῖον.

Οἰνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων ἢ περιέχων) οἶνον.

Οἰνοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων τὸν οἶνον.

Οἰνόφυτος (ὁ, ἡ). κατάφυτος μὲ οἴνας (ἀμπέλους), ἀμπελόφυτος. ‖. (οὐσ.) Οἰνόφυτον (τὸ), = Οἰνόπεδον. 2) Π. ὁ φυτεύων οἴνας (ἀμπέλους), (Νόν.).

Οἰνοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (χαίρων εἰς) τὸν οἶνον.

Οἰνοχάρων, ωνος (ὁ), Κωμ. ὁ φονεύων (φαρμακόνων) διὰ τοῦ οἴνου, (παρῳδ. τοῦ Οἰνοχαρής).

Οἰνοχοεία (ἡ). κέρασμα οἴνȣ κτλ., [ἐκ τοῦ

Οἰνοχοεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ

Οἰνοχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Κερνῶ (κρασὶ κτλ.) ὡς οἰνοχόος ἢ διὰ τῆς οἰνοχόης. »Νέκταρ ἐῳνοχόει,« Ἰλ. Δ.

Οἰνοχόη (ἡ). ποτήρι διὰ κέρασμα. 2) τὸ (ἄλλ.) Κυλικεῖον (μὲ τὰ ἐν αὐτῷ σκεύη). 3) γυνὴ οἰνοχόος

Οἰνοχόημα (τὸ). τὸ οἰνοχοούμενον· κέρασμα. »Παρεῖχεν οἰνοχόημα Ἀθηναίοις,« Πλ.

Οἰνοχοΐα (ἡ), = Οἰνοχοεία.

Οἰνοχοϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν οἰνοχόον, οἰνοχόου ἴδιος.

Οἰνοχόος (ὁ, ἡ), [οἶν. χέω]. κεραστής.

Οἰνόχροος-ους καὶ

Οἰνοχρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ οἴνου, κρασάτος.

Οἰνόχυτος (ὁ, ἡ), Π. χυμένος (κερασμένος ἢ κεκραμένος) ἐν εἴδει οἴνϐ. 2) (ἐνεργ.) =Οἰνοχόος.

Οἶνοψ, οπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὄψιν (χρῶμα, θεωρίαν) οἴνου, κόκκινος βαθύς· μελαχρινὸς, μαυροκόκκινος· (ἐπὶ θαλάσσ.) μαῦρος διὰ τὸ πολὺ βάθος. »Πόντος—,« Ὅμ., (παρϐλ. Πορφύρεος).

Οἰνόω-ῶ, Μ. ώσω, =Μεθύσκω. »Οἰνωθήσεσθαι δὲ τὸν σοφόν φασιν (οἱ Στωϊκοί), οὐ μεθυσθήσεσθαι δὲ,« Ἀρτ. 2) μεταϐάλλω εἰς οἶνον. »Νάματος οἰνωθέντος,« Νόνν.

Οἰνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γεῦσιν ἢ χρῶμα οἴνου, (Γαλλ.) vineux. 2) εὔφορος εἰς οἶνον.

Οἰνὼν, ῶνος (ὁ), =Οἰνοθήκη.

;Οἰνώνης [οἶν. ὠνέομαι], ου (ὁ). ὁ ἀγοράζων (ἵνα μεταπωλήσῃ) οἶνον, οἰνοπώλης.

Οἰνωπὸς, ἡ ἢ ὸς, όν, =Οἶνοψ.

;Οἰνωρὸς (ὁ, ἡ), =Οἰνοφύλαξ.

Οἴνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Οἰνόω, μέθη, μέθυσμα.

Οἰνωτὸς, ἡ, όν, =Οἰνωμένος, μεθυσμένος. 2) κατεσκευασμένος μὲ οἶνον.

Οἴνωτρον (τὸ), [οἴνη]. στύλωμα κληματαριᾶς, στεντωσιά.

Οἰνὼψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. =Οἰνωπός.

Οἴξω, μέλλ. τοῦ Οἴγω, Οἴγνυμι.

Οἷο, Π. Ἰων. ἀντὶ Οὗ, γεν. τοῦ Ὅς ἀντὶ Ἑὸς ἢ 2) τοῦ Ὁ ἀντὶ Αὐτὸς, (Ἀπλλν. Α΄. 1325).

Οἰοϐατὸς, ου (ὁ), Π. [οἶος, βαίνω]. ὁ περιπατῶν μόνος ἢ -

Οἰόϐατος (ὁ, ἡ), Π. [ὄϊς, βαίνω]. ὅπου περιπατοῦν μόνον πρόϐατα· (ἐν γέν.) μεμονωμένος, ἔρημος.

Οἰόϐιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονόϐιος.

Οἰοϐότης, ου (ὁ), Π. =Οἰοϐώτης.

Οἰόϐοτος (ὁ, ἡ), Π. =Μηλόϐωτος.

Οἰοϐουκόλος (ὁ), Π. [οἶος ἢ ὄϊς, βουκόλος]. ὁ ποιμένων μόνος ἢ πρόϐατα.

;Οἰοϐώτης, ου (ὁ), Π. [οἶος, βόσκω]. ὁ βόσκων μόνος (χωρὶς σύντροφον). »Φρενὸς —,« Σοφ., ἰδιογνώμων, ἰδιόῤῥυθμος, ἢ· στερημένος, ἔρημος.

Οἰόγαμος (ὁ. ἡ), Π. ἀντὶ Μονόγαμος.

Οἰόζωνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονόζωνος,

Οἰόθεν, ἐπίῤ. Π. [οἶος]. ἀπὸ μέρους ἑνὸς μόνου ἢ· ἀπὸ ἓν μέρος μόνον, μοναχόθεν. »Οἰόθεν οἶος,« Ὅμ., μόνος πρὸς μόνον ἢ, ὁλομόναχος.

Οἰόθι, ἐπίῤ. Π. [οἶος]. μόνως, κατὰ μόνας.

Οἰοκερεὺς, έως (ὁ), Π. ὁ μονόκερως.

Οἰόκερως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. [οἶος, κέρας], μονοκέρατος.

Οἴομαι καὶ (κρσ.) Οἶμαι (τὸ β΄. πρσ. Οἴει), Μ. οἰήσομαι (παρτ. Ὠόμην ξ [κρσ.] Ὤμην, ἀόρ. Ὠήθην). (κυρ. μσ. τοῦ Οἴω), φρονῶ, στοχάζομαι· θαῤῥῶ, νομίζω, ὑποθέτω, ὑποπτεύω. »Καὶ οἴονται, ἴσασι δὲ οὐδὲν,« Ἀρστ. »Οὐδὲν μὲν εἰδότα τῶν ἀπηγγελμένων, οἰόμενον δὲ,« Ἡρωδ. »Πρῶτον τότε ὅπλα ἐνδὺς, οὔποτε οἰόμενος,« Ξεν. »Ὡς ἐγῷμαι (κατὰ κρσ. ἀντὶ ἐγὼ οἶμαι) ἢ ἁπλ. »Οἶμαι,« Φρσ. (»ἀποφατικῶς ἐπεντιθεμένη κατ' ἔνδοιασμὸν εὐλαϐῆ,«) κατὰ τὴν ἰδέαν μϐ, μὲ φαίνεται· ἴσως, πιθανὸν, ἢ· βέϐαια, ἀναμφιϐόλως. »Τὰ τοιαῦτα ζηλωτά ἐςιν, οἶμαι, καὶ λαμπρὰ,« Δμ. (ξ μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ ὀνόματος) »Ἡ δέ γε οἶμαι φύσις,« Πλάτ. »Οἱ γὰρ οἶμαι βέλτιστοι,« Δμ. (ἢ τῆς προθ. ξ τοῦ ὀνόμ.) »Ἐξ οἶμαι τῆς ἀκροτάτης ἐλευθερίας,« Πλάτ. (καὶ κατὰ β΄. πρσ.) »Διατὶ οἴει ὄνειδος φέρει,« Πλάτ. »Πόσων οἴεσθε θυγατέρας ἐξέδωκεν,« Αξ., ἴδε καὶ Ὀΐω.

Ὀΐομαι, Μ. ὀΐσσομαι ἢ ὀΐσομαι (παρτ. Ὠϊόμην, ἀόρ. Ὠϊσσάμην καὶ Ὠΐσθην), Π. ἀντὶ Οἴομαι, (ἴδε καὶ Ὀΐω).

Οἷον, οὐδ. τοῦ Οἷος.

Οἶον, Π. οὐδ. τοῦ Οἶος.

Οἱονανεὶ καὶ

Οἱονεὶ, ἐπίῤ. Ὡς ἂν νὰ, τρόπον τινά.

†Οἰονοϊστικὴ (ἡ), [οἴομαι, νοῦς]. ἡ τέχνη τοῦ συμπεραίνειν διὰ τοῦ νοὸς τὸ μέλλον (τοιουτοτρόπως μετεπλάσθη πρὸς ἐτυμολογίαν ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ἡ Οἰωνιστική).

Οἰονόμος (ὁ, ἡ), Π. =Οἰοϐώτης.

Οἷόντε, οὐδ. τοῦ Οἷοστε.

Οἰοπέδη (ἡ), Π. [ὄϊς, πέδη]. δεσμὸς μάλλινος(;).

Οἰοπέδιλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονοπέδιλος.

;Οἰοπόκος (ὁ, ἡ), Π. [ὄϊς, πέκω]. παρμένος (κουρευμένος) ἀπὸ πρόϐατον. »Μαλλὸς—,« Σοφ., (ἄλλ. διορθ. Νεόποκος).

Οἰοπολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βόσκω πρόϐατα, ἢ· ζῶ (περιφέρομαι) μόνος, [ἐκ τοῦ

Οἰοπόλος (ὁ, ἡ), Π. [οἶος, πέλομαι]. ὁ διάγων μόνος, (ἐν γέν.) μεμονωμένος, ἔρημος. 2) [ὄϊς, πολέω]. ὁ βόσκων πρόϐατα, ποιμήν.

Οἰὸς, Π. γεν. τοῦ Οἶς, Ὄϊς, πρόϐατον.

Οἶος, η, ον, Π. [ἴος]. μόνος. »Οἶος ἄνευθ' ἄλλων,« Ἰλ. Χ. (καὶ προθτ.) »Οἶος ἀπ' ἄλλων,« Ὀδ. Ι. »Οἴη ἐν ἀθανάτοισιν,« Ἰλ. Α. (καὶ ἐλλ.) »Τῶν οἶος,« Ἰλ. Α. ||. (καὶ ἐπιῤ.) »Γαστέρες οἶον,« Ἡσ.

Οἷος [ὅς], α, ον. Ὁποῖος, ποίου εἴδους (κτλ.), τί (ὅτι) λογῆς. (πρὸς ἀπαρ.) ὥςε. »Ὁ δὲ ἀδόλεσχος τοιοῦτος, οἷος κτλ.,« Θφρ. »Οἵηπερ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν,« Ἰλ. Ζ. »Εἴπερ ἔστι τι τοιοῦτο γένος οἷον ἄνευ ἄῤῥενος γεννᾷν,« Ἀρστ. (καὶ χωρὶς τοῦ ἀνταποδ.) »Οἶσθα οἷος ἐκεῖνος,« Ἰλ. Α. »Πίε οἶνον, ὄφρ' εἰδῇς, οἷόν τι ποτὸν τόδε,« Ὀδ. Ι. »Σκέψαι δὲ οἵῳ ὄντι μοι περὶ σὲ οἷος ὢν περὶ ἐμὲ, ἔπειτά μοι μέμφῃ,« Ξεν. »Ξυγγράφεσθαι λόγους οἵους εἰς τὰ δικαστήρια,« Πλάτ. »Οὐχ' οἷα γέλωτος ἄξια,« Εὐρ. »Οἷ' ἔργα δράσας οἷα πράττομεν,« Εὐρ. »Οἷος ἀστὴρ λαγχάνει κακὰ,« Σοφ. »Οἷος ἀστὴρ εἶσι,« Ἰλ. Χ., ὅ,τι λογῆς, καθώς. »Οὐδὲν οἷον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου,« Δμ., τίποτε δὲν ὠφελεῖ τόσον, ὅσον (καθὼς) τὸ νὰ, (δηλ.) τὸ καλλιώτερον ἀπ' ὅλα εἶνε νά. »Οὐδὲν οἷον τὸ ἐπισκοπεῖσθαι,« Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Τε) »Τοῖς οἵοις τε ἡμῖν καὶ ὑμῖν,« αὐτ. (ξ θαυμας.) »Θαύμαζ' Ἀχιλῆα, ὅσσος ἔην, οἷός τε,« Ἰλ. Ω. »Ὢ πόποι, οἷον τοῦτο (τὸν κύνα) θεοὶ ποίησαν θηρίον· ὡς ἐπιμηθές!« Θκρ. »Οἷον καὶ τὸν μῦθον ἐπεφράσθη ἀγορεῦσαι,« Ὀδ. Ε. »Ὢ οἷα κεφαλὴ,« Μυθ. (καὶ πρὸς ὑπερθ. ἐπιτατ.) »Οἷος κράτιστος,« Ἀρστ. (καὶ ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Οὖν, Δήποτε κτλ.) »Οἷος οὖν, »Οἷος δήποτε, »Οἷος δήποτ' οὖν. 2) (πρὸς ἀπαρ.) ἱκανὸς ἢ συνειθίζων νά. »Οὐχ οἷος ποιεῖν ἀγαθοὺς,« Ἀρστ. »Ἥκιστα δ' ὢν οἷος μεγαληγορεῖν,« Ξεν. »Οἷος μηδὲν ἧσσον ἥδεσθαι ὑφ' αὑτοῦ, ἢ ὑπ' ἄλλων, ἐπαινούμενος,« αὐτ. (συνήθ. δὲ μετὰ τοῦ Τε) »Οἷός τε ἦν αὐτὸν βίᾳ ἄγεσθαι,« Παρθ. »Σμικρὰ δὲ (ποιεῖν) οἷός τε ἦν,« Πλάτ. »Οὐχ οἷόν τέ ἐστιν ἡμῖν διατρίϐειν,« Ἀρστ., δὲν εἶνε δυνατὸν, δὲν ἠμποροῦμεν. »Ὡς οἷόν τε,« Πλάτ. »Οὐχ οἷόν τε γενέσθαι πασῶν τῶν τεχνῶν ἔμπειρον,« Ξεν. (ξ ἐλλ.) »Ὅταν ᾖ πρῶτον οἷόν τε,« Δμ., ἅμα ἠμπορέσουν, μὲ πρώτην εὐκαιρίαν. (καὶ πλθ.) »Ἀνὰ τὸν ποταμὸν γὰρ δὴ οὐκ οἷά τέ ἐστι πλώειν οὐδενὶ τρόπῳ,« Ἡρ. ||. (τὸ οὐδ.) Οἷον καὶ Οἷόν περ (τε), (καὶ πλθ. Οἷα καὶ Οἷά γε (τε, δὴ), « ἐπίῤ. Καθὼς λόγου (παραδείγματος) χάριν. »Ὠκύμορος ἔσσεαι, οἷ' ἀγορεύεις,« Ἰλ. Σ., καθὼς ὁμιλεῖς. »Σφυρήλατος οἷα κολοσσὸς,« Θκρ. 2) σχεδὸν, περίπου. »Οἷον δέκα σταδίους,« Θκ. 3) (μετὰ τοῦ Οὐ), ὄχι μόνον. »Οὐχ οἷον ὠφελεῖν δύναιτ' ἂν τοὺς φίλους, ἀλλ' οὐδὲ αὑτὸν,« Πλϐ. »Οἷά τε ληϊστῆρες,« Ὀδ. Γ. »Πριάμενος οἷον ἑταίραν,« Ξεν. 4) (ὡς θαυμας.) πῶς! τί! »Οἷον ἐερσήεις κεῖται,« Ἰλ. Ω. 5) (πρὸς μτχ. αἰτιολογ.) ἐπειδὴ, μὲ τὸ νά. »Οἷα ἐμϐαλόντος τοῦ ὕδατος,« Ἡρ. »Οἷά τε χρόνου ἐγγεγονότος πολλοῦ,« αὐτ. 6) (Ἐπιτατ.) λίαν, πάνυ. »Θαυμαστὸν οἷον,« Αξ.

Ὄϊος, γεν. τοῦ Ὄϊς.

Ὄϊος [ὄϊς], α, ον. Πρόϐειος, προϐατήσιος. ||. (οὐσ.) Ὀΐα (ἐνν. δορὰ), προϐειά.

Οἷοσπερ, Οἷοστε, ἀντὶ Οἷός περ (τε), ἴδε Οἷος.

†Οἰοφάγος (ὁ, ἡ), Π. [οἶς, τρώγω]. προϐατοφάγος.

Οἰόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [οἶος, φρὴν], =Μονογνώμων, ἰσχυρογνώμων. (συνκδχ.) σκληρὸς ἢ ἔρημος. »Πέτρα—,« Αἰσχλ.

Οἰοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Μονοχίτων.

Οἰόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. [οἶος], =Μονόω.

†Ὀΐπτωτον (τὸ) καὶ Ὀΐπτωτος (ὁ), Γλσ. =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὀϊσπάτη, κόπρος προϐάτου.

Οἶς καὶ (Π.) Ὄϊς, οἰὸς ἢ ὄϊος (ἢ ξ σπν. ὁ), (ἡ δοτ. Οἰΐ, ἡ αἰτ. Οἶν καὶ Ὄϊν· πλθ. ἡ ὀνμς. Οἶες καὶ Οἶς ἢ Ὄϊες, ἡ γεν. Οἰῶν καὶ Ὀΐων, ἡ δοτ. Οἰσὶ καὶ Ὀΐεσσι [σσι] καὶ Ὄεσσι, ἡ αἰτ. Οἶας καὶ Οἶς ἢ Ὄϊας καὶ Ὄϊς). πρόϐατον· (κυρ.) προϐατίνα.

Οἷς, δοτ. πλθ. τοῦ Ὅς.

Οἶσαξ, ακος (ὁ), =Οἰσύα(;).

Οἴσατο, Π. γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. τοῦ Οἴομαι.

Οἶσε, Π. ἀόρ. τῆς πρς. καὶ

Οἰσέμεν καὶ Οἰσέμεναι, Π. ἀντὶ Οἴσειν, μέλλ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Οἴσομεν, Δ. ἀντὶ Οἴσομεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Φέρω.

Οἶσθα, Αἰολ. (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Οἴδασθα), ἀντὶ Οἶδας, β΄. ἑν. πρσ. τοῦ Οἶδα.

Οἰσθεὶς, εῖσα, ἐν, Π. ἀόρ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Ὀΐω.

Οἰσθήσομαι, Π. μέλλ. πθ. τοῦ Φέρω.

Οἰσόκαρπον (τὸ). ὁ καρπὸς τοῦ οἴσου (τῆς λυγαρηᾶς), (ἄλλ.) Ἀγνοκοκκον.

Οἴσομαι, μσ. μέλλ. καὶ

Οἶσον, Π. ἀόρ. ά. τῆς προ. τοῦ Φέρω

Οἶσον (τὸ). σχοινὶ, φλαμουρόσχοινον, καραϐόσχοινον, [ἐκ τοῦ

Οἰσὸς (ὁ), εἶδ λυγαριᾶς, (ὅθ.) τὸ Λτ. vitus, ἴδε Οἰσύα.

Οἰσοφάγος (ὁ). [οἴσω φαγεῖν]. τὸ κανάλι διὰ τοῦ ὁπ. ἐμϐαίνει ἡ τροφὴ ἀπὸ τοῦ στόματος εἰς τὸν στόμαχον, ὁ φάρυγξ, (κοιν.) καταπιώνας.

†Ὀϊσπάτη, Οἴσπη καὶ Οἰσπό(πώ)τη, ης (ἡ), Γλσ. ἡ κόπρος (ὁ ἀπόπατος) ἢ ἡ λέσα τοῦ μαλλιοῦ τῶν προϐάτων, (ἄλλ.) Οἴσυπος.

Ὀϊσσάμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὀϊσάμενος, μσ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ὀΐω.

Ὀϊςὰ (τὰ), πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ Ὀϊςός.

Οἰστέος [οἴσω], α, ον, θετ. τοῦ Φέρω.

Ὀΐστευμα, (τὸ), [ὀϊςεύω]. σαγιττειά· σαγίττευμα.

Ὀϊστευτὴρ, Π. ἀντὶ

Ὀϊστευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὀϊστεύων (ῥίπτων σαγίττας), τοξευτής.

Ὀϊστευτὺς, ύος (ἡ), Ἰων. ἡ τέχνη τοῦ ὀϊστεύειν, ἡ τοξευτική.

Ὀϊστεύω, Μ. εύσω. Ῥίπτω ὀϊστοὺς, τοξεύω, σαγιττεύω.

Οἰστικὸς [οἴσω], ἡ, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ φέρειν (κομίζειν, ἐπανάγειν κτλ.)· παρακτικός.

Οἰστικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον οἰστικὸν (παρακτικόν). »Οἰστικῶς ἔχω,« Ἰάμϐλ., δύναμαι νὰ παραγάγω.

Ὀϊστοδέγμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιέχων ὀϊστοὺς, χρησιμεύων ὡς -

Ὀϊστοδόκη (ἡ), =Ὀϊστοθήκη.

Ὀϊστοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος ἐντὸς αὑτοῦ ὀϊστοὺς, χρησιμεύων ὡς -

Ὀϊστοθήκη (ἡ). θήκη ὀϊστῶν, φαρέτρα.

Ὀϊστοκόμος (ὁ, ἡ), =Ὀϊστοφόρος.

Οἰστὸς [οἴσω], ἡ, όν. Φερτός· (τρπ.) ὑποφερτὸς, ἀνεκτός. »Καῦμα οὐδαμῇ οἰςὸν,« Θκ., ἀνυπόφερτον.

Ὀϊστὸς καὶ (Ἀττ.) Οἰστὸς (ὁ καὶ ἡ), (τὸ πλθ. Π. καθ' ἑτερογέν. Ὀϊστὰ), [οἴσω]. βέλος, σαγίττα. »Ἡ ὀϊστὸς φερομένη,« Ἀρςτ.

Ὀϊστοῦχος καὶ Οἰστοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιέχων ὀϊστούς.

Ὀϊστοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (κρατῶν) ὀϊστούς.

Οἰστράω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ) οἶστρον· (τρπ.) εἶμαι εἰς ἐνθουσιασμὸν (ὁρμὴν, παραφορὰν) πάθους (μτϐτ.) =Οἰςρηλατέω. »Αὐτὰς ἐκ δόμων οἴστρησ' ἐγὼ,« Εὐρ. (ὅθ. πθ.) »Θηλυγενὴς ὄχλος.. οἰστρηθεὶς Διονύσῳ,« αὐτ.

Οἰστρηδὸν, ἐπίῤ. Μανιωδῶς, καθὼς τὸ ζῶον ὅταν ἔχῃ οἶστρον.

Οἰστρήεις, εσσα, εν, Π. =Οἰστρήλατος.

Οἰστρηλασία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Οἰςρηλατέω-ῶ [οἶςρος, ἐλαύνω], Μ. ήσω. Ταράττω (Ἐξαγριόνω, Βάλλω εἰς κίνησιν μανιώδη) καθὼς ἡ μυῖγα τὰ βώδια κλπ.

Οἰστρηλάτημα (τὸ), =Οἴστρημα, Οἰςρηλασία.

Οἰστρήλατος (ὁ, ἡ). ὁ κεντηθεὶς ἢ διωκόμενος ὑπὸ τοῦ οἴστρου· (τρπ.) κυριευμένος ὑπὸ σφοδροῦ πάθους, μανιώδης. (Π. οἴστρου (μανίας) πρόξενος.

Οἴστρησις [οἰςρέω], εως (ἡ). μανία (παραφορὰ) πάθους, οἰστρηλασία.

Οἰστροϐλὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), =Οἰστροπλὴξ, Οἰστρήλατος.

Οἰστροϐολέω-ῶ [οἶστρος, βάλλω], Μ. ήσω, =Οἰστρηλατέω.

;Οἰστροδίνητος καὶ

Οἰστροδόνητος καὶ Οἰστρόδονος (ὁ, ἡ), Π. [οἶστρ. δινέω, δονέω], =Οἰστρήλατος.

Οἰστρομανὴς, έος (ὁ, ἡ). μανιώδης ὑπὸ (ἢ ὡς ὑπὸ) οἴστρου.

Οἰστρομανία (ἡ). μανία οἰστρηλατουμένϐ, οἰστρηλασία.

Οἰστροπλὴξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. =Οἰστρήλατος, [πλήσσω καὶ

Οἶστρος (ὁ), [οἰστὸς, ὀϊστός]. εἶδ. ἐντόμου τὸ ὁπ. κεντᾷ τὰ ζῶα, βοϊδόμυιγα, (καὶ ἄλλ.) στρίγγλα, (Γαλλ.) mouche asile), (συγχ. τῷ) Μύωψ. »Βοηλάτην μύωπα κινητήριον, οἶςρον καλοῦσιν αὐτὸν οἱ Νείλου πέλας,« Αἰσχλ »Οἱ οἶστροι καὶ οἱ μύωπες,« Ἀρςτ. »Ὁ μὲν γὰρ μύωψ ἐκ τῶν ξύλων ἀπογεννᾶται, ὁ δὲ οἶστρος ἐκ τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς ἐπιπλεόντων ζωαρίων,« Σχλ. Ἀπλλν. 2) (μτφορ.) νύξις· ἐρεθισμὸς, (ὁρμὴ, παραφορὰ πάθϐς· σφοδρὰ (ἀκάθεκτος) ἐπιθυμία. »Μή σέ γ' ἀπειρεσίων οἶστρος ἕλῃ κτεάνων,« Ἐπγρ. 3) εἶδ. μικροῦ πτηνοῦ (σκωληκοφάγου), (Γαλλ.) pouillot.

Οἰστροφόρητος (ὁ, ἡ), =Οἰστρήλατος, Οἰστροδόνητος.

Οἰστροφόρος (ὁ, ἡ), Π. [οἶστρ. φέρω]. οἴστρου (μανίας) πρόξενος.

;Οἰςρόω-ῶ, Μ. ώσω, =Οἰςρέω, οἰςρηλατῶ.

Οἰστρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὡς ἂν οἰςρήλατος, μανιώδης. »Ἐπιθυμία,« Πλάτ.

Οἰστῶς, ἐπίῤ. Ἀνεκτῶς, ὑποφερτά.

Οἰσύα (ἡ), =Οἰσὸς, εἶδος λυγαρηᾶς ἢ ἰτηᾶς.

Οἰσύϊνος, η, ον. Καμωμένος (Πλεγμένος) ἀπὸ κλάδϐς οἰσύας. »Κύρτος—,« Ὀππ. »Ἀσπὶς—,« Εὐνάπ.

Οἴσυον (τὸ). κλαδὶ (βεργὶ) οἰσύας.

Οἰσυοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων καλάθια κτλ. ἀπὸ οἰσύας.

Οἰσυουργὸς (ὁ, ἡ), =Οἰσυοπλόκος.

Οἰσύπειος (ὁ, ἡ), =Οἰσυπηρὸς, [ἐκ τοῦ

Οἰσύπη (ἡ), Ἰων. =Οἴσυπος.

Οἰσυπηρὸς, ά, όν. Πλήρης οἰσύπης. »Ἔριον—,« Ἱππκρ., τὸ ἄπλυτον.

Οἰσυπὶς, ίδος (ἡ), =Οἴσυπος.

Οἰσυπόεις, εσσα, εν, Ἰων. =Οἰσυπηρὸς, [ἐκ τοῦ

Οἴσυπον (τὸ), καὶ

Οἴσυπος (ὁ), [οἶς]. ἡ λέρα τοῦ μαλλιοῦ καὶ αὐτὴ ἡ κόπρος τῶν προϐάτων, (ἄλλως) Ὀϊσπάτη, (κοιν.) σαριά. (συνκδχ.) μαλλὶ ἄπλυτον. »Ἔρια οἰσύπῳ πιναρὰ,« Ἀρετ., τὰ (μονολεκτ.) οἰσυπηρά. »Τὰ δὲ πεπλυμένα ἔρια καὶ μηκέτι ἔχοντα τὸν οἴσυπον (καὶ ὄχι ὕσωπον, μετὰ τοῦ ὁποίου συγχέεται πολλάκις),« Γαλ.

Οἰσυποῦντα, κατὰ κρσ. ἀντὶ Οἰσυπόεντα ἢ Οἰσυπώοντα, (ἐὰν ἦνε μτχ. τοῦ -

Οἰσυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Εἶμαι πλήρης οἰσύπου.

Οἰσυπώδης, εος (ὁ, ἡ), =Οἰσυπηρός.

Οἴσω, μέλλ. τοῦ Φέρω, (ἐκ τοῦ ἀχρ. Οἴω).

Οἰτόλινος (ὁ). ᾆσμα πένθιμον εἰς τὸν θάνατον (οἶτον) τοῦ Λίνου.

Οἶτος (ὁ), Π. Ἰων. [οἴσω]. τύχη, μοῖρα φορὰ τῆς τύχης· (ἰδιαιτ.) συμφορὰ, δυστύχημα· ὄλεθρος. »Γοερὸν οἶτον ἀηδονίδων,« Καλλ. »Οἱ δὲ φειδωλοὶ τὸν τῆς μελίσσης οἶτον ἔχουσιν, ἐργαζόμενοι ὡς ἀεὶ βιωσόμενοι,« (Δμκρτ. παρὰ) Στϐ.

Οἰφάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, [συγγ. τῷ Ὀχεύω], =Βινέω.

Οἰφόλης, ου (ὁ) καὶ

Οἰφολὶς, ίδος (ἡ). ἀσελγής.

;Οἴφω, σπν. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰφέω.

Οἰφώλης, Οἰφωλὶς, ἐσφαλμ. ἀντὶ

Οἰφόλης, Οἰφολίς.

Οἰχέομαι, Π. ἀντὶ Οἴχομαι.

Οἰχητέον, θετ. τοῦ Οἴχομαι.

Οἴχνεσκον, Π. παρτ. τοῦ

Οἰχνέω-ῶ, Π. Ἰων. ἀντὶ Οἴχομαι, ὑπάγω, πορεύομαι. »Παρὰ Λύδιον ἅρμα πεζὸς οἰχνεύων,« (Πίνδ. παρὰ) Πλ.

Οἰχοίατο, Ἰων. ἀντὶ Οἴχοιντο, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ ἑνς. τῆς εὐκτ. τοῦ

Οἴχομαι [ἴχω ἢ ὄχος, ὀχέομαι], Μ. οἰχήσομαι (παρτ. Ὠχόμην, πρκ. Ὤχημαι καὶ Οἴχωκα). Ὑπάγω· ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ· γίνομαι ἄφαντος, χάνομαι· ἀποθνήσκω. »Ὤχετο ἀπιὼν,« Δμ. »Ὤχετ' ἀποπτάμενος,« Ἰλ. Β. »Ὁ μὲν δὴ κῆρυξ οἰχώκεε ἀγγελέων ταῦτα Δαρείῳ,« Ἡρ. »Ὤχετο νηῒ Πύλονδε,« Ὀδ. Π. »Οἴχοντο πλέοντες ἐς Λακεδαίμονα,« Ἡρ. »Βληθεὶς δὲ οὐδὲ μετεστράφη, ἀλλ' ᾤχετο ἐφ' ὅπερ ἐτάχθη,« Ξεν. (ξ ἐλλ. τῆς προθ.) »Οἰχομένοιο σέθεν δολιχὴν ὁδὸν,« Ὀδ. Δ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) »Ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα,« Ἰλ. Α. »Ποῖ δή τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες;« Ἰλ. Ε. »Πῇ δή τοι φρένες οἴχονται;« Ἰλ. Ω. »Ἐπ' ὀλίγου οἴχεται (ἡ σωτηρία),« Ἀρςφ., (Κωμ. παρῳδ.) ἀντὶ Ὀχεῖται· (καὶ ἁπλ.) »Διαλέγεσθαι ὡς περὶ οἰχομένου,« Πλάτ. »Τῆνας οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας,« Θκρ. (ὁ πρκ. »Οἴχωκα,« Σοφ., εἶμαι χαμένος, ἐχάθηκα! »Τὸ μὲν ἐπ' ἐμοὶ οἴχομαι, τὸ ἐπὶ σοὶ σέσωσμαι,« Ξεν.

Οἴχωκα, πρκ. καὶ

Οἰχώκεε, Ἰων. ἀντὶ Οἰχώκει, ὑπερσ. τοῦ Οἴχομαι.

†Οἴω, ἄχρ. θεματ. τοῦ Οἴσω, μέλλ. τοῦ Φέρω.

Ὀΐω, Π. ἀντὶ Οἴομαι, νομίζω· μοὶ φαίνεται κτλ. »Ἔπειτα γ', ὀΐω, γνώσεαι,« Ὅμ. (καὶ μσ.) »Αἰεὶ ὀΐεαι, οὐδέ σε λήθω,« Ἰλ. Α., ὑποπτεύεις. »Ὀϊσσάμενος δόλον εἶναι,« Ὀδ. Κ. »Πόαν πολλὰν ἐπιφέρουσι. τοῦ μὴ ἐπίδηλον εἶναι

τοῖσι θηρίοισι τὴν γέφυραν, μή τινα δόλον δΐσθῶσι (ἤ, κατ' ἄλλ. γρφ., οἴσθῶσι), « Ἀρρ. » Οἶνον, δν σὺ φυλάσσεις, κεῖνον δϊομένη τὸν κάμμορον, « 'Οδ. Β, ἐλπίζουσα, προσμένουσα. » Οὐκ ἄφρων ὁ ξεῖνος δΐεται, « 'Οδ. Ρ, δοκεῖ, φαίνεται.

†Οἰῶ, Λακων. ἀντὶ 'Οΐω. » 'Εξέβαλ', οἰῶ, τὸ ξίφος, « Ἀρςφ.

Οἰωβότας, α (ὁ), Δ. Π, ἀντὶ Οἰοβό(βώ)της.

Οἰωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Προμαντεύω τι ἀπὸ τὸ πέταγμα κτλ. τῶν πτηνῶν (τῶν οἰωνῶν). » 'Εκώλυεν οἰωνίζεσθαι μετὰ τὸν Σεξτίλιον μῆνα, « Πλ. 2) (συνήθ.) ἐκλαμβάνω τι ὡς (κυρ. κακὸν) οἰωνόν. » Ὅ τινες οἰωνίζοντο ἀνεπιτήδειον εἶναι τῇ πόλει, « Ξεν. » Ὃν οἰωνίσαιτ' ἄν τις μᾶλλον ἰδών, ἢ προσειπεῖν βούλοιτο, « Δμ.

†Οἰωνικός, ή, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Οἰωνιστικός.

Οἰώνισμα (τὸ), = Οἰωνός.

Οἰωνισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ οἰωνίζεσθαι, ἡ διὰ τῶν οἰωνῶν μαντεία.

Οἰωνιστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Οἰωνιστής.

Οἰωνιστήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐγίνοντο οἱ οἰωνισμοί. 2) = Οἰωνός, σημεῖον, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Οἰωνιστήριος, α, ον, = Οἰωνιστικός.

Οἰωνιστής, οῦ (ὁ), = Οἰωνοσκόπος.

Οἰωνιστικός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὸ οἰωνίζεσθαι, οἰωνιστοῦ ἴδιος. » Οἰωνιςικὴ, « Πλάτ., Πλ., ἡ τέχνη τοῦ οἰωνίζεσθαι, Οἰωνομαντεία.

Οἰωνόβρωτος (ὁ, ἡ), [οἰωνός, βιβρώσκω]. ὁ φαγωθεὶς ὑπὸ τῶν ὀρνέων.

Οἰωνοθέτης, ου (ὁ), [οἰων. τίθημι], = Οἰωνοσκόπος.

Οἰωνόθροος (ὁ, ἡ), Π. [οἰωνός, θροέω]. κραυγὴ (θόρυβος) τὸν ὁποῖον κάμνουν τὰ ὄρνεα.

Οἰωνοκτόνος (ὁ, ἡ), Π. [οἰων. κτείνω]. ὁ φονεύων τὰ ὄρνεα.

Οἰωνομαντεία (ἡ). ἡ διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν οἰωνῶν (τῶν ὀρνέων) μαντεία.

Οἰωνομαντικός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν οἰωνομαντείαν, οἰωνομάντεως ἴδιος. » Οἰωνομαντικὴ (τέχνη), « ἡ (ἄλλ.) Οἰωνιστική.

Οἰωνόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν οἰωνῶν μαντεύων.

Οἰωνόμικτος (ὁ, ἡ), Π. [οἰων. μίγνυμι]. σχηματισμένος εἰς εἶδος ὀρνέυ ἢ ἄλλου ζώου, ἐξ ἡμισείας ὄρνεον.

Οἰωνοπολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Οἰωνοσκοπέω, Οἰωνίζομαι.

Οἰωνοπόλησις, εως καὶ

Οἰωνοπολία (ἡ), = Οἰωνομαντεία, [ἐκ τοῦ

Οἰωνοπόλος (ὁ, ἡ), [οἰων. πολέω]. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν παρατήρησιν τῶν οἰωνῶν. ||. (οὐσ.) = Οἰωνοσκόπος.

Οἰωνὸς (ὁ), [οἶος]. πτηνὸν σαρκοφάγον, ὄρνεον. » Θῆρές τ' οἰωνοί τε καὶ ὑδατοθρέμμονες ἰχθῦς, « 'Εμπεδ. » Τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν κείμενον ἐν πεδίῳ, « 'Οδ. Γ. 2) (συνήθ.) σημεῖον (κυρ. τὸ λαμβανόμενον ἀπὸ τὸ πέταγμα κτλ. τῶν τοιούτων ὀρνέων) εἰς πρόγνωσιν τοῦ μέλλοντος. » Τῶν ἐπ' οἰωνοῖς ἱερέων, οὓς Αὔσπικας πρότερον, Αὔγουρας δὲ νῦν καλοῦσι, « Πλ. » Νῦν δὲ δὴ εὐφημῶμεν χάριν οἰωνῶν, « Πλάτ. » Ἀγαθῇ τύχῃ, καὶ δέχομαι τὸν οἰωνόν, « Πλ. » Εἷς οἰωνὸς ἄριςος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, « Ἰλ. Μ.

Οἰωνοσκοπεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου ἐγίνοντο αἱ οἰωνοσκοπίαι.

Οἰωνοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ τὸ πέταγμα κτλ. τῶν ὀρνέων πρὸς οἰωνομαντείαν, Οἰωνίζομαι.

;Οἰωνοσκόπημα (τὸ). τὸ διὰ τῆς οἰωνοσκοπίας ληφθὲν σημεῖον.

Οἰωνοσκοπητικός, ή, όν, = Οἰωνοσκοπικός.

Οἰωνοσκοπία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ οἰωνοσκόπου.

Οἰωνοσκοπικός, ή, όν. Οἰωνοσκόπου ἴδιος, Οἰωνιστικός. » Οἰωνοσκοπικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ οἰωνοσκόπου.

Οἰωνοσκόπιον (τὸ), = Οἰωνοσκοπεῖον.

Οἰωνοσκόπος (ὁ, ἡ), [οἰωνός, σκοπέω]. ὁ παρατηρῶν τὰ ὄρνεα (κυρ. πρὸς μαντείαν). ||. (οὐσ.) = Οἰωνόμαντις, (Λτν.) auspex.

Οἴως, ἐπίρ. [οἶος]. Πῶς, τίνι τρόπῳ, εἰς ποίαν κατάστασιν. » Ὦ δύσμορ' Αἴας, οἷος ὤν, οἴως ἔχεις! « Σοφ.

†Οἰωτὸς [οἶς], ή, όν, Γλσ. καμωμένος ἀπὸ προβηαίς.

Ὄκα, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ὅτε.

'Οκέλλω, Μ. ὀκελῶ (ἀόρ. Ὤκειλα), = Κέλλω, πλησιάζω (κυρ. τὸ πλοῖον) εἰς τὴν ξηράν, ἀράζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.)· καθίζω εἰς ξέραν. (μτνμ.) καταςαλάζω, καταντῶ. » 'Ες γλυτὸν ἢ ὀσφὺν ὀκέλλει τὸ ἄλγημα, « Ἀρετ. » 'Οκέλλει τὸ κακὸν ἐς ἀνήκεστον, « αὐτ.

Ὄχη ἢ Ὄχῃ, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ὅπη (πῃ).

Ὄκκα, ἐπίρ. Π. Δ. ἀντὶ Ὄκα.

†Ὄκκαβος (ὁ), κατὰ διάλεκτ. ὁ Κρίκος.

†Ὄκκος (ὁ), [ὄσσομαι], κατὰ διάλεκτ. ὁ ὀφθαλμός, (ὅθεν τὸ Λτν.) ocus, oculus.

'Οκλαδίας [ὀκλάζω], ου (ὁ). (δίφρος) ὅς τις διπλόνεται (μαζόνεται) καὶ πάλιν ἀνοίγεται, (Γαλλ.) chaise pliante.

'Οκλαδιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι εὔκολος ἢ ἕτοιμος νὰ καθήσω.

;'Οκλαδιστὶ καὶ

'Οκλαδόν, ἐπίρ. Π. λυγῶντας τὰ (ἢ μὲ λυγισμένα) γόνατα, (χυδ.) ἀνακούρκουδα, [ἐκ τοῦ

'Οκλάζω [κλάω], Μ. άσω. Συγκάμπτω, λυγίζω (κυρ. τὰ γόνατα), (ὀθ. συνήθ. ἐλλ. κάθημαι ἀνακούρκουδα· (συνκδχ.) καταπίπτω, ἀποκάμνω· » Ὤκλαζε τῆς ἄγαν φορᾶς ὁ ἄνεμος, « Ἡλ., ἄρχιζε νὰ καταπίπτῃ. (καὶ τρπ.) » Μὴ ὀκλάσας τὸν ἐπ' ἐμοὶ πόθον ὑπὸ τῶν συμφορῶν, « αὐτ.

'Οκλάξ, ἐπίρ. Π. = 'Οκλαδόν.

;Ὄκλαξ, ακος (ἡ), Π. ἀντὶ-

Ὄκλασις, εως (ἡ). τὸ ὀκλάζειν, λύγισμα (κυρ. τῶν γονάτων)· κάθισμα εἰς τὰ γόνατα, συγκάθισμα.

Ὄκλασμα (τὸ), = Ὄκλασις. εἶδος χοροῦ, (κοιν.) συγκαθιστός.

'Οκλαστί, ἐπίρ. Π. = 'Οκλαδόν.

'Οκναλέος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.) -λέως, Π. ἀντὶ 'Οκνηρός.

'Οκνείω, Π. ἀντὶ-

'Οκνέω-ῶ [ὄκνος], Μ. ήσω. Βαρύνομαι ἢ Φοβοῦμαι νά, συςέλλομαι, διστάζω· ὑποπτεύω. » 'Οκνῶν τοὺς πολίτας, « Ξεν. » Θαρρῶν πλείονα ἔθυεν, ἢ ὀκνῶν ηὔχετο, « αὐτ. » Εἰ δὲ θατέρῳ τούτων ὀλιγωρήσητε, ὀκνῶ μὴ μάταιος ὑμῖν ἡ ςρατεία γένηται, « Δμ.

†'Οκνηρία (ἡ), Γλσ. ἀμέλεια, ῥαθυμία, [ἐκ τοῦ

'Οκνηρὸς [ὄκνος], ά, όν. Ἀμελὴς ἢ Δειλός, (κοιν.) ὀκνός, ἀκαμάτης· (Π.) ὄκνου αἴτιος. » Δέος ὀκνηρόν, « Θκρ. » Ἡμῖν μὲν ταῦτ' ὀκνηρά, « Σοφ.

'Οκνηρῶς, ἐπίρ. Μὲ ὀκνηρίαν, ἀμελῶς. » 'Οκν. ἔχω (διάκειμαι) πρός τι, « Βασ., Δμ., = 'Οκνέω.

'Οκνητέον, θετ. τοῦ 'Οκνέω.

†'Οκνός, ή, όν, = 'Οκνηρός.

Ὄκνος (ὁ), [ἔχω]. βραδύτης διὰ φόβον ἢ ῥαθυμίαν, (ἐν γέν.) ἀμέλεια, ἀδράνεια, ὀκνηρία· συστολή. » Ὄκνον ἔχω, ἢ » Ὄκνος μ' ἔχει, « Λξ., = 'Οκνέω, συστέλλομαι κτλ. 2) εἶδος πτηνοῦ (ἐρωδιοῦ), (ἄλλ.) Ἀστερίας, (Γαλλ.) butor, (ἀλλ' εἰς τὴν σημασίαν ταύτην ἔνιαι τῶν ἐκδόσεων ἔχουσιν ὀρθότερον: 'Οκνός).

†'Οκνόφιλος (ὁ, ἡ). φίλος τοῦ ὄκνου (τῆς ὀκνηρίας).

'Οκνώδης, εος (ὁ, ἡ), = 'Οκνηρός.

'Οκόθεν, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ 'Οπόθεν.

'Οκοῖος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ 'Οποῖος.

'Οκόσος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ 'Οπόσος.

'Οκότε, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ 'Οπότε.

Ὄκου, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ὅπου.

†'Οκριάζω καὶ

'Οκριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. [ὄκρις]. τραχύνω, ἐρεθίζω. ||. (πθ.) ἐρεθίζομαι, τραχύνομαι, θυμόνω.

'Οκρίβας [ὄκρις, βαίνω], αντος (ὁ), (ἐν γέν.) = Ἰκρίον· (ἰδιαιτ.) τὸ βῆμα τῶν ὑποκριτῶν (τὸ ἄλλ. Λογεῖον) τοῦ θεάτρου, (Λτ.) pulpitum, (παρβλ.) Θυμέλη. 2) τὸ ὑψηλὸν κάθισμα τοῦ ἁμαξηλάτου. 3) τὸ τρισκέλι ἐπὶ τοῦ ὁποίυ ἔχουν ἀκκουμβισμένην οἱ ζωγράφοι τὴν εἰκόνα τὴν ὁπ. ζωγραφίζουν, (Γαλλ.) chevalet, (παρβλ.) Κιλλίβας.

'Οκριοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὀκριόεις (σουβλερὸς) τὸ εἶδος.

'Οκριόεις, εσσα, εν, Π. [ὄκρις]. γεμάτος ἄκραις, τραχύς, σουβλερός, ἀνώμαλος. » Λίθος —, « Ὅμ., (συγχ. τῷ 'Οκρυόεις).

'Οκριόωντο, Π. ἀντὶ 'Ωκριῶντο, γ'. πληθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ 'Οκριάομαι.

Ὄκρις [ἄκρος], ιος (ἡ), Π. Ἰων. ἄκρα ἐξέχουσα, τραχύτης εἰς ἐπίπεδον σῶμα. » Ἡ ὑπερέχουσα ὄκρις τοῦ ὀστέου, « Ἱππκρ.

'Οκρίς, ίδος (ὁ, ἡ), Π. = 'Οκριόεις, τραχύς, ἀπόκρημνος. » Φάραγξ —, « Αἰσχλ.

'Οκρίωμα (τὸ), = Ὄκρις.

'Οκρυόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Κρυόεις, προξενῶν ῥῖγος (φρίκην), φοβερός, (συγχ. τῷ 'Οκριόεις).

'Οκτάβιβλος (ὁ, ἡ). ὁ συνιστάμενος εἰς (συγκείμενος ἀπὸ) ὀκτὼ βιβλία.

'Οκτάβλωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτελῶν ὀκτὼ βλωμοὺς (βούκαις). » Ἄρτος —, « Ἡσ.

'Οκτάγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ γραμμένος εἰς ὀκτὼ γλώσσας, ἢ· σχηματίζων (διατετμημένος εἰς) ὀκτὼ γλωσσοειδεῖς ἄκρας.

'Οκτάγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀκτὼ γωνίας.

;'Οκταδακτυλιαῖος, α, ον καὶ

'Οκταδάκτυλος (ὁ, ἡ), = 'Οκτωδάκτυλος.

'Οκτάδραγμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων 8 δραγμάς.

'Οκτάεδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 8 ἕδρας (βάσεις, πρόσωπα, πλευράς).

'Οκταετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 8 ἔτη.

'Οκταέτης, εος ἢ έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 8 ἔτη, (ἴδε Δεκαέτης).

'Οκταετία (ἡ). 8 ἔτη.

'Οκταέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ 'Οκταέτης.

'Οκτάζυγος καὶ ;'Οκτάζυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ διαιρούμενος εἰς 8 ζυγὰ (ζεύγη), 'Οκταπλοῦς.

'Οκταήμερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 8 ἡμέρας, ὀκτὼ ἡμερῶν (ἡλικίας).

'Οκτακάτιοι, αι, α, Δ. ἀντὶ 'Οκτακόσιοι.

'Οκτάκις. ἐπίρ. 'Οκτὼ φοραίς.

'Οκτακισμύριοι, αι, α. 'Οκτὼ μυριάδες, (δηλ.) 80,000.

'Οκτακισχίλιοι, αι, α. 'Οκτὼ χιλιάδες. ||. (εἰς τὸ έν.) » 'Οκτακισχιλίη ἀσπὶς (ἵππος), « Ἡρ., 8,000 στρατιῶται ἀσπιδοφόροι ἢ ἱππεῖς.

'Οκτάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων ὀκτὼ κλίνας.

'Οκτάκνημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀκτὼ κνήμας (ἀκτῖνας). » Τροχός —, « Ἰλ. Ε.

'Οκτακόσιοι, αι, α. (ὁ ἀριθμ.) 800.

'Οκτακοσιοστός, ή, όν. 'Ο μετὰ τὸν 799.

'Οκτακότυλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων 8 κοτύλας.

'Οκτάκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 8 κῶλα (μέλη ἢ μερη).

;'Οκταμερής, έος (ὁ, ἡ). ὁ συνιστάμενος ἀπὸ 8 μέρη.

'Οκτάμετρος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἐξ 8 μέτρων (στίχων).

'Οκταμηνιαῖος, α, ον καὶ

'Οκτάμηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν ἢ γινόμενος εἰς 8 μῆνας, ὀκτὼ μηνῶν, ὀκτωμηνιάτικος.

'Οκτάπεδος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ 'Οκτάπους.

'Οκτάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὀκτὼ πηχῶν.

'Οκταπλασιάζω Μ. άσω. Κάμνω τι ὀκταπλάσιον ἀφ' ὅ,τι εἶνε.

'Οκταπλάσιος, α, ον καὶ

'Οκταπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). ὀκτὼ φοραῖς τόσος.

'Οκτάπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 8 πλέθρων ἔκτασιν.

'Οκτάπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 8 πλευρὰς (8 πρόσωπα).

'Οκταπλόος-οῦς (ὁ, ἡ), = 'Οκταπλάσιος.

'Οκταπόδης, ου (ὁ) καὶ

'Οκτάπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 8 πόδας ἢ 8 ποδῶν ἔκτασιν. » Σκορπίος (» Ἄξων) —, « Μάξιμ., Ἡσ.

'Οκτάρριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀκτὼ ῥίζας ἢ κλάδους. » Κέρατα —, « 'Επγρ.

'Οκτάρρυμος ἢ 'Οκτάρυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀκτὼ ῥυμοὺς (ῥούνταις). » Ἅρμα —, « Ξεν.

'Οκτάς, άδος (ἡ). τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ 8 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 8 μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.).

'Οκτάσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) 8 σημεῖα (χαρακτῆρας, σχήματα, [καὶ εἰς τὴν μουσ. καὶ μετρ.] χρόνους).

'Οκτασκελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διῃρημένος εἰς) 8 σκέλη.

'Οκταστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀκτὼ ςαδίων ἔκτασιν. ||. (οὐσ.) 'Οκταστάδιον (τὸ), διάστημα 8 σταδίων (σχεδὸν ἓν μίλιον).

'Οκτάστιχος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος εἰς) 8 στίχους.

'Οκτάστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στηριζόμενος εἰς) 8 στύλους.

'Οκτασύλλαβος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -συλλάβως. 'Ο περιέχων (συγκείμενος εἰς) 8 συλλαβάς.

'Οκτάτευχος καὶ

'Οκτάτομος (ὁ, ἡ). διῃρημένος εἰς ὀκτὼ τεύχη (τόμους).

'Οκτάτονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 8 τόνους. » Ἕλικες ὀκτάτονοι, « 'Επγρ., οἱ 8 πλοκαμοὶ τοῦ ὀκταποδιοῦ.

'Οκτάφορος (ὁ, ἡ), = 'Οκτώφορος.

'Οκτάχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 8 χορδάς.

'Οκταχῶς, ἐπίρ. Κατὰ ὀκτὼ τρόπους, ὀκτὼ λογιῶν.

'Οκτήρης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 8 σειρὰς (8 πατώματα). ||. (οὐσ θηλ.) πλοῖον (κάτεργον) μὲ 8 κωπιὰ ἢ 8 ζυγαὶς κωπιῶν, (ἴδε Διήρης).

'Οκτὼ (οἱ, αἱ, τὰ), (ἀριθμ.) ἄκλ. (8).

;'Οκτωδακτυλιαῖος, α, ον καὶ

'Οκτωδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 8 δακτύλων ἔκτασιν.

'Οκτωκαίδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), (ἀριθμ.) ἄκλ. (18).

'Οκτωκαιδεκάδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων 18 δραχμάς.

'Οκτωκαιδεκαέτης, εος ἢ έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 18 ἔτη· 18 ἐτῶν, (ἴδε Δεκαέτης).

'Οκτωκαιδεκάκις, ἐπίρ. Δεκαοκτὼ φοραίς.

'Οκτωκαιδεκάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 18 πηχῶν.

'Οκτωκαιδεκαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). 18 φοραὶς τόσος.

'Οκτωκαιδεκάς, άδος (ἡ), τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ 18 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 18 μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.).

'Οκτωκαιδεκάσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) 18 σημεῖα (χαρακτῆρας, σχήματα, [καὶ ἐν τῇ μουσ. καὶ μετρ.] χρόνους).

'Οκτωκαιδεκαταῖος, α, ον. 'Ο γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 18 ἡμέρας· 18 ἡμερῶν.

'Οκτωκαιδέκατος, η, ον. 'Ο μετὰ τοὺς ἢ μετ' ἄλλων 17, δέκατος ὄγδοος.

'Οκτωκαιδεκέτης, ου (ὁ, ἡ) καὶ

'Οκτωκαιδεκέτις, ιδος (ἡ), = 'Οκτωκαιδεκαέτης.

'Οκτωκαιεικοσαετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 28 ἔτη.

'Οκτωκαιεικοσάκις, ἐπίρ. 28 φοραίς.

'Οκτωμηνιαῖος, 'Οκτώμηνος, 'Οκτωπους, = 'Οκταμηνιαῖος κτλ.

'Οκτώπηχυς, εος (ὁ, ἡ), = 'Οκτάπηχυς.

'Οκτωστάδιος (ὁ, ἡ), = 'Οκταστάδιος.

'Οκτώφορος (ὁ, ἡ). ὁ φερόμενος (βασταζόμενος) ὑπὸ 8 ἀνθρώπων. ||. (οὐσ. ἀρσ. καὶ οὐδ.) εἶδος φορείου ἢ ὀχήματος.

Ὄκχ', κατ' ἀποκ. (πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Ὄκχα.

'Οκχέω-ῶ, Μ. ήσω, Δ. Π. ἀντὶ 'Οχέω, στηρίζω, βαστῶ, σηκόνω· (μτφορ.) ὑποφέρω, [ἐκ τοῦ

'Οκχὴ (ἡ), Δ. Π. ἀντὶ 'Οχή, στήριγμα, ὑποστήριξις. » Σκηπάνιον, ὃ δὴ πέλε γήραος ὀκχή, « Καλλ.

Ὄκχος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ὄχος, ὄχημα.

Ὄκως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Ὅπως.

÷'Οκωχεύω, Μ. εύσω, Γλσ. κρατῶ, στηρίζω, [ἐκ τοῦ

÷'Οκωχὴ (ἡ), Γλσ. = 'Οκχή, (ὅθ. τὸ σύνθ. Ἀνοκωχή).

'Ολαὶ (αἱ), Ἀττ. ἀντὶ Οὐλαί.

'Ολάργυρος (ὁ, ἡ). ὅλος ἀργυροῦς.

÷'Ολά(†'Ολβά)χνιον ἢ Ὄλα(Ὄλβα)χνον ἢ 'Ολβακήϊον (τὸ), Σικελ. ἀντὶ Οὐλοχόϊον.

'Ολβήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὄλβιος.

'Ολβία (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Ὄλβιος· (συνήθ.) = Μακαριότης. » Βάλλ' εἰς ὀλβίαν, « Κωμ., ἄμε ς' τὸ καλὸν (κατ' εὐφημ. ἢ εἰρων. ἀντὶ) ς' τὸν διάβολον, ς' τ' ἀνάθεμα κτλ., (ἴδε Μακαρία).

;'Ολβιάζω, Μ. άσω καὶ

'Ολβίζω [ὄλβος], Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ὄλβιον (εὐτυχῆ). » Ἓν ἦμάρ μ' ὤλβισ', ἓν δ' ἀπώλεσεν, « Εὐρ. 2) (συνήθ.) = Μακαρίζω, εὐδαιμονίζω, καλοτυχίζω. » Μηδέν' ὀλβίζειν πρὶν ἂν τέρμα τοῦ βίυ περάσῃ μηδὲν ἀλγεινὸν παθών, « (Σοφ. παρὰ) Σδ.

'Ολβιόγαμος (ὁ, ἡ). ὄλβιος (εὐδαίμων) διὰ τὸν γάμον του.

'Ολβιογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Κωμ. [ὄλβιος, γαστήρ]. τοῦ ὁποίου ἡ εὐτυχία συνίςαται εἰς τὴν κοιλιαν (εἰς τὸ φαγεῖ'), λαίμαργος.

'Ολβιοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Εὐδαίμων, καλότυχος.

'Ολβιοδό(δώ)της, ου (ὁ) καὶ 'Ολβιοδό(δῶ)τις, ιδος (ἡ), Π. = 'Ολβοδότης.

;'Ολβιόδωρος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ.

'Ολβιοργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων ὄλβιόν τινα, εὐτυχίας πρόξενος.

'Ολβιόθυμος (ὁ, ἡ), Π. εὐτυχισμένος, εὔθυμος.

;'Ολβιόκοσμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προξενῶν τὴν εὐτυχίαν τοῦ κόσμου.

'Ολβιόμοιρος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ολβιοδαίμων, καλόμοιρος.

'Ολβιόπλουτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τὸν πλοῦτόν του ὄλβιος. » Εὐωχία —, « Ἀθ., λαμπρά, πλουσία.

'Ολβιόπολις, εως (ἡ), Π. ὀλβία πόλις.

Ὄλβιος [ὄλβος], α ἢ ος, ον. Εὐτυχισμένος, πλούσιος· καλότυχος. ||. (τὸ οὐδ.) Ὄλβια, ἐπίρ. ἀντὶ 'Ολβίως. » Ὄλβια ζώειν, « 'Οδ. Η.

'Ολβιότυφος (ὁ, ἡ), Π. εὐτυχὴς εἰς τὸν τύφον (εἰς τὴν οἴησίν) του, (Κωμ. παρῳδ. τοῦ 'Ολβιοδαίμων).

'Οβλιόφρουρος (ὁ, ἡ). ὁ φρουρῶν (ἀσφαλίζων) τὴν εὐδαιμονίαν.

'Ολβιόφρων, ονος (ὁ, ἡ). Π. ὁ φρονῶν ὄλβια (ἔχων τὸν νοῦν του εἰς τὸν πλοῦτον καὶ τοὺς πλουσίους). » Ποδάγρα —, « Λκ.

'Ολβιόχειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀλβίας (εὐτυχίαν φερούσας) χεῖρας.

Ὄλβιστος, η, ον, ὑπερθ. ἀνμλ. τοῦ Ὄλβιος.

'Ολβίως, ἐπίρ. Εὐτυχῶς, εὐδαιμόνως.

'Ολβοδότειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

'Ολβοδοτὴρ καὶ

'Ολβοδότης, ου (ὁ) καὶ 'Ολβοδότις, ιδος (ἡ), Π. δοτὴρ (χορηγὸς, πρόξενος) ὄλβϐ (πλούτου, εὐτυχίας).

'Ολβοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος ἀπὸ τοῦ ὄλβϐ (πλούτϐ), ἔχων ἀντικείμενον τῆς ὀλεθρίας ἐπιῤῥοῆς 'του τοὺς πλουσίους.

'Ολβομέλαθρος (ὁ, ἡ), Π. [ὄλβος, μέλαθρον]. ὁ ἀπὸ πλούσιον οἶκον, ἤ· προξενῶν τὴν εὐτυχίαν τοῦ οἴκου.

'Ολβονομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διάγω εὐτυχῶς.

"Ολβος (ὁ), [ἄλφω ἢ ὀφέλλω]. πλοῦτος, ἀφθονία ἀγαθῶν· εὐτυχία, εὐδαιμονία.

'Ολβοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (προξενῶν) ὄλβον (πλοῦτον, εὐτυχίαν).

'Ολέεσθαι, Ἰων. ἀντὶ 'Ολεῖσθαι, μσ. μέλλ. καὶ

'Ολέεσκε, Ἰων. ἀντὶ "Ωλλυ ἢ "Ωλλυε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. τοῦ "Ολλυμι.

'Ολέθριος, α ἢ ος, ον. 'Ολέθρου πρόξενος, φθοροποιός. 2) ὑποκείμενος εἰς ὄλεθρον, (ἰδίως ἐπὶ ἀσθενοῦς) ἀνιάτως ἔχων, ἀποθανούμενος, μὴ βιώσιμος, (Ἱππκρ.). 3) Π. δυστυχής, ἄθλιος.

'Ολεθρίως, ἐπίῤ. Πρὸς ὄλεθρον.

'Ολεθροποιὸς (ὁ, ἡ), Σχλ. ὀλέθρου πρόξενος, ὀλέθριος.

"Ολεθρος (ὁ). φθορὰ, χαμὸς, ἀφανισμὸς, θάνατος. »Οὐκ εἰς ὄλεθρον,« Φρσ., 'δὲν 'πᾶς νὰ χαθῇς; 'δὲν 'πᾶς 'σ τὸν διάβολον; κτλ. 2) (ἐπιθετ.) ὀλέθρου ἄξιος, ἀχρεῖος, (κοιν.) χαμένος. »"Ολεθρος γραμματεὺς,« Δμ., (παρβλ. Βάραθρος).

'Ολεθροτόκος καὶ

'Ολεθροφόρος (ὁ, ἡ), = 'Ολεθροποιὸς, ὀλέθρου πρόξενος.

"Ολει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ β'. μέλλ. ἢ 2) Ἀττ. ἀντὶ 'Ολῇ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. μέλλ. β'. καὶ

'Ολεῖται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. μέλλ. β'. τοῦ "Ολλυμι.

'Ολεκρανίζω, Μ. ίσω, = 'Ωλεκρανίζω.

'Ολέκρανον (τὸ), = 'Ωλέκρανον.

'Ολέκω (παρτ. "Ωλεκον καὶ πλέον οὔ), Π. ἀντὶ "Ολλυμι.

†'Ολερὸς [ὀλὸς], ά, όν, Γλσ. = Θολερὸς, μέλας, βορβορώδης, (ἀπ' ἐδῶ ἴσως ἀπεκόπη καὶ ὁ παρ' ἡμῖν) λερός.

'Ολέσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ

'Ολέσας, ασα, αν, ἀόρ. τῆς μτχ. ϗ

'Ολέσειας, ε, Αἰολ. ἀντὶ 'Ολέσαις, αι, ἀόρ. τῆς εὐκτ. τοῦ "Ολλυμι.

'Ολεσήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [ὄλλυμι, ἀνήρ]. ὁ ἀφανίζων τοὺς ἀνθρώπους.

'Ολέσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ "Ολλυμι.

'Ολεσίβωλος (ὁ, ἡ), Π. [ὄλλυμι, βῶλος]. ὁ συντρίβων τοὺς βώλους.

;'Ολεσιαυλοκάλαμος (ὁ, ἡ). ὁ ὀλεθρίως (ἀθλίως) αὐλῶν διὰ τῶν καλάμων, (ἄλλ. γρφ. 'Ολοσιαλοκάλαμος).

'Ολεσίβωλος (ὁ, ἡ). ὀλέθριος εἰς τὰς γεωργικὰς βώλους, ἄφορος.

'Ολεσίθηρ, ηρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφανίζων (ἐξολοθρεύων) τὰ θηρία ἤ, φονεύσας θηρίον.

'Ολεσίκαρπος (ὁ, ἡ), = 'Ωλεσίκαρπος.

'Ολεσίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφανίζων τοὺς ἀνθρώπους (τοὺς βροτούς).

'Ολεσίνοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπολέσας τὸν νοῦν (τὰς φρένας) 'του.

'Ολεσίοικος (ὁ, ἡ), Π. ὀλετὴρ (ἀφανιςὴς) οἴκου.

'Ολεσίπτολις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀφανίζων τὰς πόλεις.

'Ολεσιτύραννος (ὁ, ἡ), εὔχρ. μόνον τὸ 'Ολεσσιτύραννος.

"Ολεσσε, Π. ἀντὶ "Ωλεσε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. καὶ

'Ολέσσει, Π. ἀντὶ 'Ολέσει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ "Ολλυμι.

'Ολεσσίνοος (ὁ, ἡ), ἴδε 'Ολεσίνοος.

'Ολεσιτύραννος (ὁ, ἡ), Π. ὀλετὴρ τυράννϐ ἢ τῶν τυράννων.

'Ολέσω ϗ Π. 'Ολέσσω, μέλλ. τοῦ "Ολλυμι.

'Ολέτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

'Ολετὴρ (ὁ), [ὄλλυμι]. ἀφανιστὴς, ἐξολοθρευτής.

'Ολετήριος (ὁ, ἡ). ὀλέθρου πρόξενος, ὀλέθριος.

'Ολέτις, ιδος (ἡ), Π. = 'Ολέτειρα.

"Οληαι, Π. ἀντὶ "Ολῃ, β'. καὶ

"Οληται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ "Ολλυμι.

'Ολιγαιμία (ἡ). τὸ νὰ ἦνε τις-

'Ολίγαιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον αἷμα.

'Ολιγαιμότης (ἡ). ὀλιγότης αἵματος, ὀλιγαιμία.

'Ολιγάκις, ἐπίῤ. 'Ολίγαις φοραῖς, σπανίως.

'Ολιγάμπελος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα ἀμπέλια.

'Ολιγανδρέω-ῶ, Μ. ήσω. "Εχω ὀλίγους ἄνδρας, δὲν εἶμαι πολυάνθρωπος.

'Ολιγανδρία (ἡ). σπάνις (ὀλιγότης) ἀνδρῶν, λειψανδρία, [ἐκ τοῦ

'Ολίγανδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγους ἄνδρας (ἀνθρώπους), ὄχι πολυάνθρωπος.

'Ολιγανθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Ολιγανδρέω.

'Ολιγανθρωπία (ἡ), = 'Ολιγανδρία.

'Ολιγάνθρωπος (ὁ, ἡ), = 'Ολίγανδρος.

'Ολιγάριθμος (ὁ, ἡ). ὀλίγος τὸν ἀριθμὸν, ὄχι πολυάριθμος.

'Ολιγαριστία (ἡ). ὀλιγοφαγία εἰς τὸ γεῦμα (ἄριστον).

'Ολιγάρχεια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις ὀλιγαρχής.

'Ολιγαρχέω-ῶ (ϗ συχνότ. τὸ μσ.) -έομαι -οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Εἶμαι-

'Ολιγαρχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀρκούμενος (εὐχαριστούμενος) εἰς τὰ ὀλίγα, μέτριος εἰς τὰς ἀνάγκας του. 2) ὁ μόλις ἀρκῶν (ἐξαρκῶν) δι' ὀλίγους.

'Ολιγαρκία (ἡ), = 'Ολιγάρκεια.

'Ολιγαρτία (ἡ). σπάνις (ὀλιγότης) ἄρτου, σιτοδεία.

'Ολιγαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Διοικῶ (καὶ μσ. Διοικοῦμαι) ὀλιγαρχικῶς.

'Ολιγάρχης, ου (ὁ). μέλος (ἄρχων) ὀλιγαρχικῆς κυβερνήσεως.

'Ολιγαρχία (ἡ). εἶδος διοικήσεως καθ' ἣν ἄρχουσιν (ἐξουσιάζουσιν) ὀλίγοι.

'Ολιγαρχικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. 'Ο ἀνήκων εἰς ἢ θέλων (ἀγαπῶν, κλίνων πρὸς) τὴν ὀλιγαρχίαν.

'Ολιγαῦλαξ ἢ 'Ολιγαύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π (ἀγρὸς) ὁ ἔχων ὀλίγην ἢ λυπρὰν (ἄπαχον) γῆν.

'Ολιγαχόθεν, ἐπίῤ. Ἀπ' ὀλίγα μέρη.

'Ολιγαχοῦ, ἐπίῤ. Εἰς ὀλίγα μέρη.

'Ολιγαχῶς, ἐπίῤ. Κατ' ὀλίγους τρόπους.

'Ολιγεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ολίγα κέκτημαι, ἔχω μικρὰν περιουσίαν (ὀλίγα κτήματα).

'Ολιγεξία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις ὀλίγα, μετρία περιουσία.

'Ολιγήμερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν ὀλίγας ἡμέρας, ὀλίγων ἡμερῶν.

'Ολιγηπηλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

'Ολιγηπελὴς [ὀλίγος, πέλομαι], έος (ὁ, ἡ). ἀτονισμένος, ἀδύνατος.

'Ολιγηπελία (ἡ). ἀτονία, ἀδυναμία· λειποθυμία.

'Ολιγήρης, εος καὶ

;'Ολιγήριος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ολίγος.

'Ολιγηροσίη (ἡ), Π. ὀλίγη ἀρόσιμος γῆ, μικρὸν χωράφι.

'Ολιγησίπυος (ὁ, ἡ), Π. [ὀλ. σιπύα]. ὁ ἔχων μικρὰν ἢ ἄδειαν σιταποθήκην, πτωχὸς (ἀντιθ. τῷ Εὐσίπυος).

†'Ολίγινθα, ἐπίῤ. = Μίνυνθα.

'Ολιγίστατος (ὑπερθ. ἐκ τοῦ) 'Ολίγιστος, η, ον, ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ 'Ολίγος. »Νοῦν οὐδὲ τὸν ὀλίγιστον,« Φίλ.

'Ολιγίστως, ἐπίῤ. Πολλὰ ὀλίγον· πολλὰ σπανίως.

'Ολιγόαιμος (ὁ, ἡ), = 'Ολίγαιμος.

'Ολιγόβαθμος (ὁ, ἡ). (κλίμαξ) ἔχουσα ὀλίγους βαθμούς.

'Ολιγοβαρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον βάρος, ὄχι πολλὰ βαρύς.

'Ολιγόβιος (ὁ, ἡ). ὀλιγόζωος, ἤ· πτωχός.

'Ολιγόβουλος (ὁ, ἡ). μικροῦ νοὸς ἄνθρωπος.

'Ολιγογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = 'Ολίγωρος.

'Ολιγογόνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγους ἢ μικροὺς κόμπους (γόνατα).

'Ολιγογονία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

'Ολιγόγονος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν ὀλίγα.

'Ολιγοδάπανος (ὁ, ἡ). ὁ δαπανῶν ὀλίγα, ὀλιγοέξοδος.

'Ολιγοδεὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ χρειαζόμενος ὀλίγα, ὀλιγαρκὴς, (ὅθεν

'Ολιγόδεια ἢ 'Ολιγοδεία (ἡ), = 'Ολιγάρκεια.

'Ολιγόδενδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα δένδρα.

'Ολιγοδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ διαιτώμενος (ζῶν) μὲ ὀλίγον.

'Ολιγόδουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγους δούλους.

'Ολιγοδρανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

'Ολιγοδρανὴς [ὀλ. δραίνω], έος (ὁ, ἡ). 'λιγωμένος, ἀτονισμένος· μόλις κινούμενος, ἀδύνατος.

'Ολιγοδρανία (ἡ). ἀτονία, ἀδυναμία.

'Ολιγοδυναμέω-ῶ, Μ. ήσω. "Εχω ὀλίγην δύναμιν, εἶμαι-

'Ολιγοδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην δύναμιν.

'Ολιγόδωρος (ὁ, ἡ). ὁ ὀλίγα δωρούμενος, ὄχι μεγαλόδωρος.

;'Ολιγοέλαιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (παράγων) ὀλίγον ἔλαιον.

'Ολιγοελαιόω-ῶ, Μ. ώσω. "Εχω ἢ Κάμνω ὀλίγον 'λάδι (ἔλαιον).

'Ολιγοεξία (ἡ), = 'Ολιγεξία.

'Ολιγοεργὴς, έος (ὁ, ἡ), = 'Ολιγοδρανὴς, ἀδύνατος.

'Ολιγοέτης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγων ἐτῶν.

'Ολιγοετία (ἡ). ὀλιγότης ἐτῶν, νεότης.

'Ολίγοζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγους ὄζους (κλάδους).

'Ολιγοζωία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

'Ολιγόζωος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ὀλίγον, βραχύβιος.

'Ολιγοήμερος (ὁ, ἡ), = 'Ολιγήμερος.

'Ολιγόθερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον θερμὸν (ὀλίγην θερμότητα).

'Ολιγόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγας τρίχας.

'Ολιγοθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

'Ολιγόθυμος (ὁ, ἡ). μικρόψυχος, ἄτολμος.

'Ολιγόϊνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγας ἶνας ἢ μικρὰ καὶ ἀσθενῆ νεῦρα.

'Ολιγόκαιρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸ νὰ πράξῃ τι.

'Ολιγοκάλαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγους καλάμους ἢ μικρὸν καλάμι.

'Ολιγόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καρποφορῶν) ὀλίγους καρπούς.

'Ολιγόκαυλος (ὁ, ἡ), = 'Ολιγοκάλαμος.

;'Ολιγόκερως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα (μικρὰ) κέρατα.

'Ολιγοκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ ὀλίγον (ὀλιγάκις) κινούμενος.

'Ολιγόκλαδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα κλαδιά.

'Ολιγόκληρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον κλῆρον (ὀλίγην περιουσίαν).

'Ολιγοκρατέομαι-οῦμαι, = 'Ολιγαρχέομαι

'Ολιγοκτήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα κτήματα.

'Ολιγοκύμαντος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ὀλίγα κύματα, ὄχι πολυκύμαντος.

'Ολιγολαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ ὀλίγα, εἶμαι-

'Ολιγόλαλος καὶ

'Ολιγόλογος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ὀλίγα λόγια, βραχύλογος.

'Ολιγομαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μαθὼν (ἠξεύρων) ὀλίγα.

'Ολιγομαθῶς, ἐπίῤ. 'Ως ὀλιγομαθής. »'Ολιγομαθῶς ἔχειν περί τι,« Σωκρ.

'Ολιγομετρία (ἡ). ὀλιγότης μέτρων (ςίχου).

'Ολιγομήκης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγος τὸ μῆκος.

'Ολιγόμισθος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων (ὑπηρετῶν δι') ὀλίγον μισθὸν, εὐθηνός.

'Ολιγομυθία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

'Ολιγόμυθος (ὁ, ἡ), = 'Ολιγόλογος.

'Ολιγόνειρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ὀλίγα ἢ σπανίως ὄνειρα.

'Ολιγόνοια (ἡ). ὀλιγότης νοὸς, μικρόνοια.

'Ολιγόξυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα ξύλα.

'Ολιγοπαιδία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

'Ολιγόπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα παιδία, πατὴρ ἢ μήτηρ ὀλίγων τέκνων.

'Ολιγοπιστία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

'Ολιγόπιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην πίςιν.

;'Ολιγοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Σμικρύνω, ἐλαττόνω, ὀλιγοστεύω.

†'Ολιγοπόλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγας πολιὰς (τρίχας), (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Σπαρνοπόλιος).

'Ολιγοπονία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

'Ολιγόπονος (ὁ, ἡ). ὁ ὀλίγον κοπιάζων (ἐργαζόμενος).

'Ολιγοποσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

'Ολιγοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

'Ολιγοπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων ὀλίγον, μετριοπότης.

'Ολιγοποτίη (ἡ), 'Ιων. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ολιγοποσία.

'Ολιγόποτος (ὁ, ἡ), = 'Ολιγοπότης. »Τὸ τῶν ὀρνίθων γένος πᾶν ὀλιγόποτον,« 'Αρςτ.

'Ολιγοπραγμοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

'Ολιγοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων (ἀσχολούμενος εἰς) ὀλίγα πράγματα, ὄχι πολυπράγμων.

'Ολιγόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα ἢ μικρὰ πτερά.

'Ολιγόπυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παράγων ὀλίγον πυρὸν (σῖτον).

'Ολιγοῤῥημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ ὀλίγα, εἶμαι ὀλιγόλογος.

'Ολιγόῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγας ἢ μικρὰς ῥίζας.

'Ολίγος [λισσὸς], η, ον, (τὸ συγκρ. Μείων καὶ σπν. 'Ολιγώτερος ϗ σπντ. Π. 'Ολίζων, καὶ τὸ ὑπερθ. 'Ολίγιστος ἢ 'Ελάχιστος). (τὸ ἐναντ. τοῦ Πολὺς ϗ Μέγας, δηλ.) μικρὸς (κατὰ τὴν ποσότητα ἢ κατὰ τὴν ἔκτασιν). »'Ολίγοι ἐκ πολλῶν,« 'Ηρωδ., Θκ. »'Ολίγοι,« Λξ., οἱ ἄρχοντες ἐν ὀλιγαρχίᾳ,« »'Ολίγος χῶρος,« Θκρ., ἀνήλικος. »'Ολίγη ἐνὶ χώρῃ,« 'Ιλ. Ρ. »Τὸ μέγεθος ὄντες αἰετῶν οὐκ ὀλιγώτεροι,« Αἰλ. »'Ολίγος χρόνος,« "Ομ., Θκ. »Κατ' ὀλίγους ἀνεχώρουν,« 'Ηρωδ. »Δι' ὀλίγων (ἐνν. ῥημάτων),« Γρφ., μὲ ὀλίγα λόγια. ‖. (τὸ οὐδ.) 'Ολίγον (ἐλλ. προθ.), ἐπίῤ. »'Ολίγον ζῇ,« Θκρ. »'Ολίγον μοι μέλλει,« 'Αρςφ. »'Ολίγου (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) δεῖν,« Ξεν., σχεδὸν, παρ' ὀλίγον, ὀλίγον ἔλειψε. »'Ολίγουσε κύνες διεδηλήσαντο,« 'Οδ. Ξ. »'Ολίγου ἦλθεν ἑλεῖν,« Παυσ. »'Ολίγου κατέπεσον,« Δ. 'Αλ. (ϗ πρὸς συγκρ.) »'Ολίγον (ἢ »'Ολίγῳ) πρότερον,« Λξ. »'Ολίγῳ πλείϐς,« 'Ηρ. (καὶ ἐλλ. τοῦ συγκρ.) »'Ολίγῳ ἐς χιλίους,« Θκ. (ϗ προθετ.) »'Εξ (»Πρὸ, »'Εντὸς, »Δι') ὀλίγου,« Λξ. »'Εν ὀλίγῳ,« Λξ. »Πρὸς (»Κατ', Μετ', Παρ') ὀλίγον,« Λξ. »Εἰς ὀλίγον ἀφίκετο νικηθῆναι,« Θκ. (καὶ μὲ γεν.) »Μετ' ὀλίγον δὲ τούτων,« Ξεν., (παρβλ. Μικρός).

'Ολιγοσαρκία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

'Ολιγόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην σάρκα (ὀλίγον κρέας).

'Ολιγοσθενὴς, έος (ὁ, ἡ), [ὀλ σθένος], = 'Ολιγοδύναμος

'Ολιγοσιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω ὀλίγον, εἶμαι ὀλιγόσιτος.

'Ολιγοσιτία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

'Ολιγόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ὀλίγον.

'Ολιγόσπερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον σπέρμα.

'Ολιγοστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγων ςαδίων ἔκτασιν.

'Ολιγοστιχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

'Ολιγόστιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ὀλίγους στίχους.

'Ολιγοστὸς, ή, όν. 'Ο ἔχων ὀλίγους μεθ' ἑαυτοῦ· εἷς ἐκ τῶν ὀλίγων. 2) = 'Ολίγος ἢ 'Ολίγιστος.

'Ολιγοσυλλαβία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

'Ολιγοσύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ὀλίγας συλλαβάς.

'Ολιγοσύνδεσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγους συνδέσμους.

'Ολιγοσχιδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς ὀλίγα σχιζόμενος. »'Οδὸς—,« Εὐς.

'Ολιγοσώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον (μικρὸν) σῶμα.

'Ολιγοτεκνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

'Ολιγότεκνος (ὁ, ἡ), = 'Ολιγόπαις.

'Ολιγότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὀλίγου.

'Ολιγοτιμία (ἡ). ὀλίγη τιμὴ (ὑπόληψις).

'Ολιγοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὀλιγοτόκος.

'Ολιγοτοκία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

'Ολιγοτόκος (ὁ, ἡ). ἡ γεννῶσα ὀλίγα.

'Ολιγοτρεφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὀλίγον θρεμμένος.

'Ολιγότριχος (ὁ, ἡ), = 'Ολιγόθριξ.

;'Ολιγοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὀλιγότροφος.

'Ολιγοτροφία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

'Ολιγοτρόφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ τρέφων ὀλίγον. 2) (προπαροξ.) = 'Ολιγόσιτος.

'Ολιγόϋδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον ὕδωρ.

†'Ολιγόϋλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην ὕλην.

'Ολιγοϋπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὀλιγόϋπνος.

'Ολιγοϋπνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

'Ολιγόϋπνος (ὁ, ἡ). ὁ κοιμώμενος ὀλίγον.

'Ολιγοφαγία (ἡ), = 'Ολιγοσιτία, [ἐκ τοῦ

'Ολιγοφάγος (ὁ, ἡ), = 'Ολιγόσιτος.

'Ολιγοφαὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον φῶς.

'Ολιγοφιλία (ἡ). τὸ νὰ ἔχῃ τις ὀλίγους φίλους.

'Ολιγοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν ἢ ὑποφέρων) ὀλίγον. »Οἶνος—,« Σχλ. 'Αρςφ., ὁ μὴ σηκόνων πολὺ νερὸν, ἀδύνατος, (ἀντιθ. τῷ Πολυφόρος).

'Ολιγοφραδὴς, έος (ὁ, ἡ), = 'Ολιγοῤῥήμων, ὀλιγόλογος.

'Ολιγοφρενία (ἡ). ὀλιγότης φρενῶν, ὀλιγόνοια.

'Ολιγοφρόνως, ἐπίῤ. 'Ως-

'Ολιγόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην φρόνησιν, ὀλιγόνους.

'Ολιγόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα φύλλα.

'Ολιγόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγην (μικρὰν) φωνήν.

'Ολιγοχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

'Ολιγόχοος-ους (ὁ, ἡ), [ὀλ. χέω], ὁ δίδων ὀλίγον καρπὸν, (ἀντιθ. τῷ Πολύχους).

'Ολιγοχορδία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

'Ολιγόχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγας χορδάς.

'Ολιγοχρηματία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

'Ολιγοχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγα χρήματα.

'Ολιγοχρόνιος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ὀλίγον (χρόνον).

'Ολιγοχρονιότης (ἡ). ὀλιγότης χρόνου, μικρὸν διάστημα καιροῦ.

;'Ολιγόχρονος (ὁ, ἡ), = 'Ολιγοχρόνιος.

'Ολιγοστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγων ςαδίων ἔκτασιν.

'Ολιγόχυλος καὶ

'Ολιγόχυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). ὁ ἔχων ὀλίγον χυμὸν ἢ χυλόν.

'Ολιγοψυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Μικροψυχέω.

'Ολιγοψυχία (ἡ), = Μικροψυχία.

'Ολιγόψυχος (ὁ, ἡ), = Μικρόψυχος, ὀλιγόκαρδος.

'Ολιγόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Ολιγοποιέω. 2) (ἀμτβτ.) = Λειποθυμῶ, (κοιν.) λιγόνομαι.

Ὀλιγῶλαξ, ακος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ὀλιγαῦλαξ.

Ὀλιγωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀλίγον φροντίζω περί τινος, παραμελῶ· περιφρονῶ· ἀδιαφορῶ.

Ὀλιγώρησις, εως (ἡ), = Ὀλιγωρία.

Ὀλιγωρητέον, θετ. τοῦ Ὀλιγωρέω.

Ὀλιγωρία (ἡ). τὸ ὀλιγωρεῖν, παραμέλησις, περιφρόνησις, ἀπροσεξία, ἀδιαφορία. » Ἐν ὀλιγωρίᾳ ποιεῖσθαί τι, « Λξ., = Ὀλιγωρεῖν.

Ὀλίγωρος (ὁ, ἡ), [ὀλίγη, ὥρα]. ὁ ὀλίγον φροντίζων περί τινος, παραμελῶν ἢ περιφρονῶν τι, ἀπρόσεκτος, ἀδιάφορος.

Ὀλιγώρως, ἐπίῤ. Μὲ ὀλιγωρίαν (ἀδιαφορίαν), περιφρονητικῶς. » Ὀλιγώρως ἔχειν τινὸς (ἢ) περί τι, « Δμ., = Ὀλιγωρεῖν.

Ὀλίγως, ἐπίῤ. Π. καὶ σπν. ἀντὶ Ὀλίγον. » Οὐκ ὀλίγως με κνίζει, « Ἐπγρ.

Ὀλίγωσις, εως (ἡ), = Ἐλάττωσις, ὀλιγόστευσις.

Ὀλιγωφελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὀλίγον (μετρίως) ὠφελῶν, ὄχι πολλὰ ὠφέλιμος.

Ὀλιζότερος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὀλίζων, συγκρ. τοῦ Ὀλίγος.

† Ὀλιζόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ὀλιγόω, ὀλιγοστεύω, [ἐκ τοῦ

Ὀλίζων, ονος (ὁ, ἡ), Π. συγκρ. τοῦ Ὀλίγος, μικρότερος, ὀλιγώτερος.

Ὀλικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Γενικός, καθολικός, (Γαλλ.) universel.

† Ὀλίος, α, ον, (κατὰ διάλεκτ.) ἀντὶ Ὀλίγος.

Ὄλισβος (ὁ), [ὄλισθος]. μίμημα δερμάτινον τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου.

Ὀλισθάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ

Ὀλισθαίνω καὶ Ὀλισθάνω [ὄλισθος], Μ. ὀλισθήσω (ἀόρ. Ὠλίσθησα καὶ Ὤλισθον, πρκ. Ὠλίσθηκα). Γλιστρῶ καὶ πίπτω (κυρ. καὶ μτφορ.)· ξεγλιστρῶ, διαφεύγω· (χειρουργ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν τόπον μου.

Ὀλισθανός, ή, όν, σπν. ἀντὶ Ὀλισθηρός, εὐόλισθος.

Ὀλισθήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὀλισθηρός.

Ὀλίσθημα (τό). γλίστρημα καὶ πέσιμον, ξεγλίστρημα, (μτφορ.) παράπτωμα.

Ὀλισθηρός, ά, όν, (ἢ ἐπίῤ.) -ηρῶς. Γλιστερός· (μτφορ.) ἐπικίνδυνος· ξεγλιστρῶν εὔκολα, ἄστατος.

Ὀλίσθησις, εως (ἡ), τὸ ὀλισθαίνειν, γλίστρημα καὶ πέσιμον (κυρ. καὶ μτφορ.).

Ὀλισθητικός, ή, όν. Ὁ κάμνων τι νὰ γένῃ ὀλισθηρὸν (γλίσχρον).

Ὀλισθογνωμέω (καὶ Ὀλισθογνωμονέω)-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω ἀπὸ τὰς φρένας μου, πλανῶμαι· ξελογιάζομαι, (Λξφν.).

Ὄλισθος (ὁ), [λισσός]. γλίστρα· γλιστρότοπος· γλίστρημα. » Ἄρθρου ὄλισθος, « Ἀρετ. ἐξάρθρωσις. 2) εἶδος ὀψαρίου, (ἴσως) Γλῆνος.

;Ὀλισθράζω, Μ. άσω, = Ὀλισθάζω.

Ὀλισθών, ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Ὀλισθαίνω.

,Ὀλίσσων, ονος (ὁ, ἡ), = Ὀλίζων.

Ὀλκαδικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὀλκάδα. » Πλοῖον ὀλκαδικόν, « Ἀρστ., = Φορτηγόν, εἰς σχῆμα ὀλκάδος.

Ὀλκάδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ὀλκάς.

Ὀλκαδοχρίστης, ου (ὁ), Π. ὁ χρίων (πισσόνων) τὰς ὀλκάδας.

† Ὀλκάζω, Μ. άσω, = Ἕλκω.

Ὀλκαῖος [ὀλκή, ὀλκός], α, ον. Ὁ συρόμενός ἢ, δυνάμενος νὰ συρθῇ (νὰ τραβηχθῇ), καμωμένος ἵνα σύρεται. » Ἀτραπὸν ὀλκαίην, « Νίκ., τὴν ἐπιμήκη. (ὅθ. ||. οὐσ.) Ὀλκαία (ἡ), Π. ἡ μακρὰ οὐρὰ μερικῶν ζώων, καὶ » Ὀλκαῖον (τό), « τὸ ἐξέχον κατὰ μῆκος τῆς τρόπιδος τοῦ πλοίου ξύλον (εἰς τὸ ὁπ. ἐφαρμόζεται ἢ τὸ) πηδάλιον καὶ 2) ἀγγεῖον (κρατήρ, λουτὴρ κτλ.) μὲ εὐρύχωρον κοιλίαν.

Ὀλκάς (ἡ). πλοῖον φορτηγὸν (εἶδος μαγούνας) τὸ ὁπ. ῥυμουλκεῖται. 2) (ἐπίθετ.) Π. ἀντὶ Ὀλκαῖος.

Ὀλκεῖον (τό), = Ὀλκαῖον (κυρ. πλοίου).

† Ὀλκεύς, έως (ὁ). ὁ σύρων τὸν γρῖπον, γριπάρης, ἁλιεύς, (παρβλ. Ἀσπαλιεύς).

Ὀλκή (ἡ), τὸ ἕλκειν ἢ ἕλκεσθαι, τράβηγμα· (μτφορ.) ῥοπή, τάσις πρός. (συνήθ.) βάρος (τῆς ζυγαριᾶς), ὅσον ζυγίζει (τραβᾷ) ἓν πρᾶγμα, (κυρ. δὲ) νόμισμα (ἢ ἰδιαιτ.) δραχμή, (ὅθ.) » Μνᾶ ὀλκὴ Αἰγιναία, « Πλ., κατὰ τὸ βάρος τῆς Αἰγινητικῆς.

Ὀλκήεις, εσσα, εν, Π. [ὀλκή]. βαρύς.

Ὀλκήϊον (τό), Ἰων. ἀντὶ Ὀλκεῖον.

Ὀλκήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [ὀλκή]. συρόμενος, ἕρπων.

Ὄλκιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἑλκόμενος εὐκόλως, ἐπιδεκτικὸς ὀλκῆς (τραβήγματος), γλοιώδης, ἐλαστικός, (Γαλλ.) ductile. 2) (σπν.) = Ἑλκυστικός. » Σικύα —, « Π. Αἰγιν.

† Ὀλκίον (τό), = Ὀλκαῖον, πηδάλιον. 2) ἀγγεῖον (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. χαλκοῦν) μὲ μεγάλην κοιλίαν.

Ὀλκός, ή, όν. Ὁ ἕλκων τι πρὸς ἑαυτόν, ἑλκυστικός. 2) ἀργοκίνητος, (Γαλλ.) traînant. » Ὀλκὰ προβαίνειν, « Ἡλ., ἀργοπατεῖν.

Ὀλκός (ὁ). ἕλξις, τράβηγμα· σύρσιμον. » Ὕδατος —, « Σδ., ὁ ὀχετός. » Δράκοντος (» Γλώσσης) —, Λξ. » Δάφνης ὀλκοί, « Εὐρ., σάρωμα ἀπὸ δάφνην. 2) ἴχνος συρομένου σώματος. » Ἀρότρου —, « Ἀπλλν., ἡ αὐλακιά. (ὅθ.) » Σμίλης —, « Ἀρστφ., τὰ χαράγματα τῆς γλυφίδος, 3) (ἐνεργ.) πᾶν ὅ,τι ἕλκει ἢ χρησιμεύει πρὸς ἕλξιν, (ὅθ.) » Τμητοὶ ὁλκοί, « Σοφ., οἱ χαλινοί. » Νεῶν ὁλκοί, « Θκ., τὰ ξύλα ἐπὶ ἢ διὰ τῶν ὁποίων σύρονται τὰ πλοῖα εἰς τὴν ξηράν, (Τουρκ.) κιζάκια, (συνκδχ.) = Νεώλκιον, Νεώριον. » Ἀλλὰ προσμίξω νεῶν ὁλκοῖσι νυκτὸς τῆσδ' ἐπ' Ἀργείων στρατῷ, « Εὐρ. 4) εἶδος ἀράχνης, (ἄλλ.) Λύκος.

Ὄλλιξ [;], ικος (ὁ;), εἶδ. ξυλίνου ποτηρίου.

Ὄλλυμι [συγγ. τῷ Εἴλλω καὶ Ἀλέω], Μ. ὀλέσω καὶ Ἀττ. ὀλῶ (ἀόρ. Ὤλεσα ἢ μσ. αὐτπθ. Ὠλόμην, πρκ. Ὀλώλεκα ἢ μσ. [ἀντὶ ἐνεσ.] Ὄλωλα). Χάνω· ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. ||. (μσ. αὐτπθ.) χάνομαι· ἀφανίζομαι· ἀποθνήσκω· (καὶ εἰς τὸν πρκ.) εἶμαι χαμένος! ἐχάθηκα!

† Ὀλλύω (μόνον εἰς τὸ Προσαπολλύω), ἀντὶ Ὄλλυμι.

Ὀλμειός (ὁ), = Ὄλμος.

Ὀλμίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ὄλμος.

Ὀλμοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Κοπανίζω) εἰς ὅλμον (γδί).

Ὀλμοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων ὅλμους (γδιά).

Ὄλμος (ὁ) [εἴλλω]. (κυρ. καὶ ἀρχ.) λίθος στρογγυλός, κύλινδρος· (ὅθ. μτνμ.) κορμὶ ἀνθρώπου χωρὶς κεφαλὴν χεῖρας καὶ πόδας, (Γαλλ.) tronc. (συνκδχ.) ἄνθρωπος ἠλίθιος, (κοιν.) κούτσουρον. (συνήθ.) γουδί. (μτνμ.) τὸ θηλυκὸν μέρος τοῦ στροφέως (ῥεζὲ) τῆς θύρας· τὸ κοίλωμα τῶν μασσητήρων ὀδόντων, (ἄλλ.) Βόθριον· τὸ κοῖλον μέρος τοῦ Δελφ. τρίποδος, (ὅθ. » Ἐν ὅλμῳ κοιμᾶσθαι, « παροιμ., = Μαντεύειν)· τὸ περιστόμιον τοῦ αὐλοῦ.

Ὁλοάργυρος (ὁ, ἡ), = Ὁλάργυρος.

† Ὁλόβρυζος (ὁ, ἡ). ὅλος ὄβρυζος (ἀπὸ λαγαρισμένον μάλαμμα), ὁλόχρυσος.

Ὁλοβρύχιος (ὁ, ἡ). ὅλος ὑποβρύχιος.

Ὁλογράμματος (ὁ, ἡ) καὶ ἐπίῤ. -μμάτως. Γραμμένος μὲ ὁλόκληρα γράμματα, Ὁλόγραφος.

Ὁλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω τι ἀκέραιον (μὲ ὁλόκληρα γράμματα), [ἐκ τοῦ

Ὁλόγραφος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίῤ. -γράφως. Γραμμένος καθ' ὁλοκληρίαν (χωρὶς συγκοπάς).

Ὁλόγυμνος (ὁ, ἡ), μτγν., ἀντὶ Γυμνὸς ὅλος.

† Ὁλόγυρος (ὁ, ἡ). ὁλοστρόγγυλος.

Ὁλοδάκτυλος (ὁ, ἡ). (στίχος) συγκείμενος ὅλος ἐκ δακτύλων.

Ὀλόεις, εσσα, εν, Π. (σπν.) = Ὀλοός.

Ὀλοεργής, έος καὶ

Ὀλοεργός (ὁ, ἡ), Π. [ὀλοός, ἔργον]. κακοποιός, ὀλέθριος.

Ὁλοήμερος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -μέρως. Ὁ διαρκῶν ὅλην τὴν ἡμέραν.

Ὁλοθανής, έος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς ἀποθαμένος, νεκρὸς ὅλος.

Ὁλοθούριον (τό), = Ἁλεσούριον, εἶδ. θαλασσ. ζωοφύτου.

Ὀλόθρευσις, εως (ἡ). ἀφανισμός, ἐξολόθρευσις.

Ὀλοθρευτής, οῦ (ὁ). ἐξολοθρευτής.

Ὀλοθρευτικός, ή, όν. Ἐξολοθρευτικός.

Ὀλοθρεύω, Μ. εύσω. Ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω.

Ὁλόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). Ὁ ἔχων ὅλας τὰς τρίχας του, ἀκούρευτος.

Ὀλοΐϊος, η, ον καὶ

Ὀλοιός, ή, όν, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὀλοός.

;Ὁλοίστροφος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁλόστροφος.

Ὁλοίτροχος ἢ Ὀλοίτροχος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Ὁλότροχος (κυρ. λίθος), πέτρα μεγάλη ἢ εὐκύλιστος, (κοιν.) κοτρόνι.

† Ὁλοκαρπόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσφέρω-

† Ὁλοκάρπωμα (τό), = Ὁλοκαύτωμα.

Ὁλοκάρπωσις, εως (ἡ), = Ὁλοκαύτωσις.

Ὁλόκαυστος (ὁ, ἡ), = Ὁλόκαυτος.

Ὁλοκαυτέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ὁλοκαυτίζω, Μ. ίσω, (νλγ.), = Ὁλοκαυτόω.

Ὁλοκαυτισμός (ὁ), = Ὁλοκαύτωσις.

Ὁλόκαυτος (ὁ, ἡ). ὁ καυθεὶς ἢ καιόμενος ὁλόκληρος. ||. (οὐσ.) Ὁλόκαυτον καὶ Ὁλόκαυστον (τό), = Ὁλοκαύτωμα καὶ Ὁλοκαύτωσις.

Ὁλοκαυτόω-ῶ, Μ. ώσω. Θυσιάζω τι ὡς -

Ὁλοκαύτωμα (τό). θῦμα τὸ ὁπ. καίεται ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ὁλόκληρον.

Ὁλοκαύτωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ὁλοκαυτόω, θυσία ὁλοκαύτου θύματος.

Ὁλοκληρία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τι ὁλόκληρον, ἀκεραιότης.

Ὁλόκληρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὅλα του τὰ μέρη σῷα, ἀνελλιπής, ἀκέραιος.

Ὁλοκληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐντελὲς (ὁλόκληρον).

Ὁλοκλήρως, ἐπίῤ. Ἐξ ὁλοκλήρου, ἐντελῶς, ἀνελλιπῶς.

Ὁλόκνημος (ὁ, ἡ). ὁ μὲ ὅλην τὴν κνήμην. » Σκελὶς —, « Ἀθ., τὸ χοιρομέρι καθὼς εἶναι ὁλάκαιρον.

Ὁλόκοπος (ὁ, ἡ). κομμένος (κοπανισμένος) ὁλάκαιρος (καθὼς εἶνε)· χονδροκομμένος(;).

Ὁλόκυκλος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ὁ κύκλος εἶνε πλήρης (ὁλόκληρος). » Σελήνη —, « Θεοφύλ., ἡ πανσέληνος.

Ὁλοκυκλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὁλόκυκλον, ἀναπληρῶ τὸν κύκλον του.

Ὁλόκυρον (τό), (κατὰ τοὺς Ποντ.) τὸ φυτ. Χαμαίπιτυς.

Ὁλοκωνῖτις [;], ιδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (Ἱπποκρ.).

Ὁλολαμπής, έος (ὁ, ἡ). ὅλος λάμπων (φέγγων).

Ὁλόλευκος (ὁ, ἡ). ὅλος λευκός, κάτασπρος.

Ὁλόλιθος (ὁ, ἡ). ὅλος λίθινος.

† Ὄλολος (ὁ, ἡ), = Βάκηλος, ἠλίθιος, (ὅθ. τὸ κοιν.) λολός.

Ὀλολυγαῖος, α, ον, Π. ὁ ὀλολύζων. » Νυκτερὶς —, « Ἐπγρ.

Ὀλολυγή (ἡ). φωνὴ ὀλολύζοντος, ξεφωνητόν.

Ὀλόλυγμα (τό), = Ὀλολυγή.

Ὀλολυγμός (ὁ). τὸ ὀλολύζειν, ξεφώνισμα (ἀπὸ χαρὰν ἢ λύπην). » Ἐφυμνῆσαι γένοιτό μοι πυκάεντ' ὀλολυγμὸν ἀνδρός, « Αἰσχλ. » Ὀλολυγμὸς ἔσται, πῦρ τ' ἀνάψουσιν θεοῖς, « Εὐρ.

Ὀλολυγών, όνος (ἡ), (ἐν γέν.) = Ὀλολυγή, (ἰδιαιτ.) ἡ φωνὴ τοῦ ἀρσ. βατράχου. 2) Π. (ὡς ἐπίθ.) ἡ ὀλολύζουσα, (ὅθ. ||. οὐσ.) εἶδ. πτηνοῦ. » Ἡ δ' ὀλολυγὼν τρύζει, τρηχ..λέαις ἐνδιάουσα βάτοις, « Ἐπγρ. » Ὀλολυγὼν τρύζουσα ἑωθινόν, χειμῶνα δηλοῖ, « Γεωπον. 3) εἶδ. χερσαίου βατράχου.

Ὀλολύζω [ὀνμτπ.], Μ. ύξω καὶ ύξομαι. Φωνάζω ἀπὸ χαρὰν ἢ λύπην, ξεφωνίζω (κυρ. ἐπὶ γυναικ.). » Εὐφημεῖν χρὴ καὶ μὴ φλαῦρον μηδὲν γρύζειν, ἀλλ' ὀλολύζειν, « Ἀρστφ. » Ὀλολύξατε φαινομέναισιν ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθήναις, « αὐτ. » Μὴ γὰρ οἴεσθ' αὐτὸν φθέγγεσθαι μὲν οὕτω μέγα, ὀλολύζειν δ' οὐχ ὑπέρλαμπρον, « Δμ.

Ὄλολυς (ὁ), = Ὄλολας.

Ὀλολύσσω(ττω), Μ. ύξω, = Ὀλολύζω.

Ὁλομέλεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁλομελοῦς, ὁλότης ἢ ὁλοκληρία μελῶν.

Ὁλομελέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὁλομελής, ἔχω (σωστὰ) ὅλα μου τὰ μέλη.

Ὁλομελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σῷα (ἀκέραια) ὅλα του τὰ μέλη.

Ὁλομελία (ἡ), ἴδε Οὐλομελίη.

Ὁλομελῶς, ἐπίῤ. Καθ' ὁλοκληρίαν (ὁλομέλειαν), ἐντελῶς.

Ὁλομέρεια (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ὁλομεροῦς, ὁλοκληρία.

Ὁλομερής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -μερῶς. Ὁ ἔχων ὅλα του τὰ μέρη, ὁλόκληρος· ὁ συγκείμενος ἀπὸ μεγάλα καὶ ὁλάκαιρα κομμάτια.

Ὀλόμην, Π. ἀντὶ Ὠλόμην, μσ. ἀόρ. β΄. τοῦ Ὄλλυμι.

† Ὄλονθος (ὁ, ἡ), [ὅλος, ὄνθος]. πλήρης κόπρου, καταβρωμισμένος. » Γνάθος —, « Εὐς. ἀχρειολόγον στόμα.

Ὁλονύκτιος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ὅλην τὴν νύκτα.

† Ὁλονυκτίως, ἐπίῤ. Δι' ὅλης τῆς νυκτός.

Ὀλοοίτροχος ἢ Ὀλοοίτροχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀλοίτροχος.

Ὀλοός, ή, όν, Π. [ὄλλυμι]. φθοροποιός, ὀλέθριος.

Ὀλοόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ὀλοός, φρήν]. ὁ ἔχων ὀλεθρίους σκοπούς, φοβερός. (ἐπὶ καλοῦ) ὁ ἔχων φοβερὸν νοῦν, (κοιν.) διαβολεμένος, φρόνιμος.

Ὁλοπαγής, έος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου πηκτὸς ἢ παγωμένος.

Ὁλοπόλιος (ὁ, ἡ). ὅλος πολιός, κάτασπρος (τὰς τρίχας).

Ὁλοπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὅλος πορφυροῦς.

Ὁλόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁλόκληρα (ἄσχιστα, ἀκέραια τὰ) πτερά. » Τὰ ἔντομα ὁλόπτερα, « Ἀρστ. » Περιστερὰς ὁλοπτέρους, « Στρ., χωρὶς νὰ ἦνε κομμένα ἢ ἐγαλμένα τὰ πτερά των.

Ὀλόπτω [λοπός], Μ. όψω. Μαδῶ· ξεσχίζω, τσουγγρανίζω· γδέρνω, ξεφλουδίζω. » Χλοεροῦ νάρθηκος ἄπαι μέσον ἦτρον ὀλόψας, « Νίκ.

Ὁλόπτωτος (ὁ, ἡ). ὅλος πεπτωκώς, κατακρημνισμένος.

Ὁλόπυρος (ὁ, ἡ). (κυρ. σῖτος) τοῦ ὁπ. τὸ σπυρὶ εἶνε ὁλόκληρον, ἄλεστος, ἀκοπάνιστος. (ὅθ. ||. οὐσ.) = Πύανος.

;Ὁλοῤῥιζεὶ(ζί), ἐπίῤ. Μὲ ὅλην τὴν ῥίζαν.

Ὁλόῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ξεῤῥιζωθεὶς μὲ) ὅλην του τὴν ῥίζαν.

Ὁλοῤῥίζως, ἐπίῤ. = Ὁλοῤῥιζεί.

Ὀλός (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Θολός, τὸ μελάνι τῆς σουπιᾶς· αἷμα μαῦρον· (ἐν γεν.) ῥύπος, βόρβορος.

† Ὀλός, ή, όν, Π. = Ὀλοός.

Ὅλος [εἴλλω, οὖλος], η, ον. Ὁλόκληρος. » Τὸ ὅλον (ἢ) » Τὰ ὅλα, « Πλ., Ξεν. κλπ., τὸ πᾶν, ὁ κόσμος. » Ὅλον πλάσμα ἡ διαθήκη, « Δμ. » Ἐκπιεῖν ὅλον πίθον, « Εὐρ. » Ἐν τρισὶν ἢ καὶ δέκα οὐχ ὅλοις ἔτεσι, « Δμ. » Περὶ τῶν ὅλων κινδυνεύειν, « Πλούτ. » Τοῖς ὅλοις (ἢ) » Δι' ὅλων, « ἐπίῤ. ἀντὶ Ὅλως. » Τὸ ὅλον. » Τὸ δὲ ὅλον, « φρσ., ἐν γένει.

Ὁλοσηρικός, ή, όν. Ὁλομέταξος.

;Ὁλοσιαλοκάλαμος (ὁ, ἡ). (αὐλητὴς) τοῦ ὁποίου ὁ κάλαμος εἶνε ὅλος (γεμάτος) σάλια, (ἄλλ. γρφ. Ὀλεσιαυλοκάλαμος).

Ὁλοσίδηρος (ὁ, ἡ). ὅλος (καμωμένος) ἀπὸ σίδηρον.

;Ὁλόσκιος (ὁ, ἡ). ὅλος σκεπασμένος ἀπὸ ἴσκιον.

Ὁλοσπαδής, έος καὶ

Ὁλοσπάς, άδος (ὁ, ἡ), [ὅλος, σπάω]. ὁ τραβηχθεὶς ὅλος ἔξω. » Σπάθη —, « Γλσ.

Ὁλοσπόνδειος (ὁ, ἡ). (στίχος) συγκείμενος ὅλος ἐκ σπονδείων.

Ὁλόστεος (ὁ, ἡ). ὅλος κόκκαλα ἢ κόκκαλον. ||. (οὐσ.) Ὁλόστεον (τό), εἶδ. φυτοῦ (πεντάνευρον).

Ὁλοστήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὅλος συγκείμενος ἀπὸ κλωστὴν στημονίου. » Τολύπη —, « Ἡσύχ.

Ὁλόστομος (ὁ, ἡ). ὅλος στόμα (στόμωμα) » Σίδηρος —, « Ἀρπκρτ.

Ὁλοστρόγγυλος (ὁ, ἡ). ὅλος (ἐντελῶς) στρογγύλος, καταστρόγγυλος.

† Ὁλόστροφος (ὁ, ἡ). ὅλος στροφὴ (πανουργία), εὔστροφος.

Ὁλόσφαλτος (ὁ, ἡ). ὅλος ἐσφαλμένος (λανθασμένος).

Ὁλοσφύρατος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ὁλοσφύρητος.

Ὁλοσφυρήλατος καὶ

Ὁλοσφύρητος (ὁ, ἡ). ὅλος δουλευμένος μὲ τὸ σφυρὶ (ὄχι χυτός), (Γαλλ.) massif.

Ὁλοσφύριον (τό). ὄγκος μετάλλου σφυρήλατος.

Ὁλοσφύριστος, Π. ἀντὶ

Ὁλόσφυρος (ὁ, ἡ), = Ὁλοσφύρητος.

Ὁλοσχέρεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁλοσχεροῦς, ὁλότης, ὁλικότης ὁλοκληρία. 2) (συνήθ.) λογαριασμὸς γινόμενος ὁλοσχερῶς (κεφαλαιωδῶς, ὡς ἔγγιστα).

Ὁλοσχερής [ὅλ. σχερός,] έος (ὁ, ἡ), = Ὁλόκληρος· ἐντελής, ἀνελλιπής· (ἐνίοτε) συνοπτικός, γενικός, κεφαλαιώδης.

Ὁλοσχερῶς, ἐπίῤ. Ἐξ ὁλοκλήρου, ἐντελῶς, (κοιν.) μὲ τὴν ὁλότην· γενικῶς, κεφαλαιωδῶς, (Γαλλ.) en masse. » Ὁλοσχερῶς κόπτειν, « Δσκρ., χονδροκοπανίζειν.

Ὁλόσχιστος (ὁ, ἡ). σχισμένος ὅλως διόλου ἢ καθ' ἓν ὁλόκληρον κομμάτι.

Ὁλόσχοινος (ὁ, ἡ), εἶδος σχοίνου (βούρλου) τοῦ ὁπ. τὸ μέσα εἶνε γεμάτον. » Ὁλόσχ. ἄβροχος, « Αἰσχ., ὁ ἀμούσκευτος ἢ καινούργιος, (ἐπμ.) σκληρὸς ἢ γιερός.

Ὅλοσχος (ὁ), [ὅλ. ὄσχη]. σακκοῦλι δερμάτινον. 2) Π. = Κύτινος.

Ὁλοσώματος καὶ Ὁλόσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ὅλον τὸ σῶμα. 2) μὲ ὅλον του τὸ σῶμα.

Ὁλοτελής (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -τελῶς. Ἐντελής, ὁλόκληρος, τέλειος.

Ὁλότης (ἡ). ἡ κατάστασις (ἀφηρημ.) τοῦ ὅλου.

Ὁλότμητος (ὁ, ἡ). κομμένος εἰς ὁλόκληρα (μεγάλα) κομμάτια. » Δεῖπνον —, « Λξ., εἰς τὸ ὁπ. παρατίθενται τοιαῦτα.

;Ὁλότροπος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὅλους τοὺς τρόπους, ἐντελής, (ὅθεν

Ὁλοτρόπως, ἐπίῤ. Καθ' ὅλους τοὺς τρόπους, ἐντελῶς.

† Ὁλότροχος (ὁ, ἡ), Ζ. Ὀλοίτροχος.

Ὁλοφαής, έος (ὁ, ἡ). ὅλος φωτεινὸς (φαεινός), ὁλόφωτος.

Ὁλόφακος (ὁ). φακῆ ἄκοπος (ὁλάκαιρη).

Ὁλοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁλοφάνερος.

Ὁλοφανῶς, ἐπίῤ. Ὁλοφάνερα.

Ὀλοφλυκτίς [ὀλός, φλυκτίς], ίδος (ἡ), Φλύκταινα.

† Ὀλοφυγδός, ή, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀλοφυδνός.

Ὀλοφυγδών, όνος (ἡ), = Ὀλοφυκτίς

'Ολοφυδνός, ή, όν, Π. όλοφυρμοῦ ἄξιος, λυπηρός, ὀδυνηρός, ἐλεεινός, [ἐκ τοῦ

;'Ολοφύζω, Μ. ύξω, Π. ἀντὶ 'Ολοφύρομαι.

'Ολοφυής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀτόφυος, μονοκόμματος.

;'Ολοφυκτίς, ίδος (ἡ), = 'Ολοφλυκτίς.

;'Ολόφυλος (ὁ, ἡ), Γλσ. = 'Ολόκληρος.

'Ολοφυρμός (ὁ). θρῆνος, κλαυθμός, ὀδυρμός· παράπονον, [ἐκ τοῦ

'Ολοφύρομαι [ὀλόπτω], Μ. υροῦμαι. Θρηνῶ, ὀδύρομαι· (μὲ γεν. ἐλλ. ἢ δοτ.) παραπονοῦμαι πικρὰ διά τι· (μὲ αἰτ. ἐλλ.) οἰκτείρω, ἐλεῶ· (συνκδχ. πρὸς ἀπαρ.) ὀκνῶ, δειλιῶ. » Θεῶν μέ τις ὀλοφύρατο μοῦνον ἐόντα, καί μ' ἐσάωσεν, « 'Οδ. Κ. Δ. » Κεῖνά γε ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ, « 'Οδ. Λ., ἤθελε λυπηθῇ ἡ ψυχή σου. » Τοῖς αὐτοῦ κακοῖς ὀλοφυρθείς, « Θκ. (ϗ πρὸς ἀπαρ.) » 'Ολοφύρεαι ἄλκιμος εἶναι, « 'Οδ. Χ., ἀποδειλιᾷς, δὲν τολμᾷς.

'Ολόφυρσις, εως (ἡ), = 'Ολοφυρμός.

'Ολοφυρτικός, ή, όν, (ϗ ἐπίρ.)-ικῶς. 'Επιῤῥεπής ἢ Δίδων ἀφορμὴν πρὸς ὀλοφυρμόν, θρηνητικός. παραπονιάρης.

'Ολόφυτον (τό). [ὅλος, φυτόν], εἰδ. φυτοῦ, σινάπι ἢ κάππαρις τῆς Περσ.

'Ολοφώϊος (ὁ, ἡ), Π. [ὀλόπτω, ἢ ὀλοός, φώς]. φθοροποιός, ὀλέθριος. (ὡς οὐσ.) » 'Ολοφώϊα εἰδώς, « 'Οδ. Δ. Ρ., = 'Ολοόφρων.

'Ολόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ φωνάζων μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν, ὅλος φωνή. » Ἀλέκτωρ —, « Ἀθ.

'Ολόφωτος (ὁ, ἡ), = 'Ολολαμπής, ὅλος φῶς.

'Ολόχαλκος (ὁ, ἡ). ὅλος χάλκινος.

'Ολόχλωρος (ὁ, ἡ). ὅλος χλωρὸς (πράσινος), καταπράσινος.

'Ολοχρόνιος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -νίως. 'Ο διαρκῶν ὁλόκληρον χρόνον (δι' ὅλου τοῦ χρόνου), ὁλοχρονικός.

'Ολόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὅλος ἑνὸς χρώματος, μονόχρους.

'Ολόχρυσος (ὁ, ἡ). ὅλος χρυσοῦς.

'Ολόψυχος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) ψύχως. 'Ο ἐξ ὅλης ψυχῆς.

'Ολόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλον (ὁλόκληρον).

Ὄλπη καὶ Ὄλπις [λοπός;], ιδος (ἡ), = Λήκυθος (σκυτίνη), λαδικόνη λαγῆνι (δερμάτινον), (Τουρκ.) ματαρᾶς.

'Ολύμπια (τά). οἱ εἰς τὴν 'Ολυμπίαν πόλιν τῆς Ἤλιδος πανηγυριζόμενοι κατὰ τετραετίαν ἀγῶνες, (κυρ. οὐδ. τοῦ 'Ολύμπιος).

'Ολυμπιακός, ή, όν, = 'Ολυμπικός.

'Ολυμπίας, ου (ὁ). ἄνεμος φυσῶν (ὡς πρὸς τὰς Ἀθήν.) ἀπὸ τὸν Ὄλυμπον (δηλ. ἀρκτικοδυτικός), (ἄλλ.) Ἀργέστης.

'Ολυμπιάς, άδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ὄλυμπος. » Μοῦσαι 'Ολυμπιάδες, « 'Ησ., Ὀμ. (καὶ ἁπλ.) » Ἦν δ' εἶδος 'Ολυμπιάδεσσιν ὁμοίη, « 'Ησ., ταῖς θεαῖς τοῦ 'Ολύμπυ. ‖. (οὐσ.) νίκη εἰς τὰ 'Ολύμπια. » 'Ολ. ἀνελέσθαι, « 'Ηρ. 2) (συνήθ.) διάςημα χρονικὸν (τετραετηρίς) μετρούμενον ἀπὸ τῆς πρώτης 'Ολυμπιάδος νίκης (776 πρὸ Χριστοῦ).

'Ολυμπιεῖον (τό). ναὸς τοῦ 'Ολυμπίυ Διός.

'Ολυμπικός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν 'Ολυμπίαν ἢ εἰς τὰ 'Ολύμπια.

'Ολυμπιονίκης καὶ Π. 'Ολυμπιόνικος ου (ὁ). ὁ νικήσας εἰς τὰ 'Ολύμπια, νικητὴς στεφανωθεὶς εἰς τοὺς 'Ολυμπιακοὺς ἀγῶνας.

'Ολύμπιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ 'Ολύμπου ἢ ἐν τῷ 'Ολύμπῳ· ὁ κατοικῶν ἢ βασιλεύων εἰς τὸν Ὄλυμπον· οὐράνιος.

Ὄλυμπος (ὁ). ὄρος ὑψηλὸν τῆς Θεσσαλ. (κατὰ τὴν Μυθολογ. κατοικητήριον τῶν θεῶν. ὅθ. 2) ὁ οὐρανός.

'Ολυνθάζω, Μ. άσω, = 'Ερινάζω.

'Ολυνθηφόρος (ὁ, ἡ), = 'Ολυνθοφόρος.

Ὄλυνθος (ὁ). σῦκον ἄγουρον ἀκόμην ἢ χειμωνιάτικον τὸ ὁπ. δὲν ὡριμάζει, (ἄλλ.) ἐρινός. » Ὅλως δὲ πολυειδές τι τὸ τῶν συκῶν ἐςιν· αἱ μὲν γὰρ ὀλυνθοφόροι μόνον, σῦκα δὲ οὐ φέρουσιν, οἷον αἱ τοὺς λευκοὺς ὀλύνθους φέρουσαι τοὺς ἐδωδίμυς· ἕτεραι δὲ φέρουσι καὶ σῦκα καὶ ὀλύνθυς μέλανας, ἀβρώτους ἢ καὶ ἐδωδίμους, « Θκρ.

'Ολυνθοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

'Ολυνθοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) ὀλύνθους, (ἴδε Ὄλυνθος).

Ὄλυρα [ἀλέω, ὀλαί], ας (ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) εἰδ. γεννήματος (ζειᾶς ἢ κριθῆς). » Ζειά, τίφη, ὄλυρα, καὶ εἴτι ἕτερον ὁμοιόπυρον, « Θφρ. » 'Η κριθὴ ἑξάστιχος, ὁ σῖτος τετράστιχος, ἡ δὲ ὄλυρα δίςιχος καὶ ὄψιμος, « 'Ετμλγ.

'Ολύρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ὀλύρας.

'Ολυρίτης, ου (ὁ) καὶ 'Ολυρῖτις, ιδος (ἡ). καμωμένος ἀπὸ ὀλύρας.

'Ολώδης, εος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Θολώδης, ὀλῷ (=θολῷ) ὅμοιος τὸ εἶδος.

'Ολώϊος, α, ον, Π. (σπν.) ἀντὶ 'Ολοός.

Ὄλωλα, μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Ὄλλυμι.

Ὅλως, ἐπίρ. 'Εντελῶς, ἐξ ὁλοκλήρου· ἐν γένει· (ἐν) ἑνὶ λόγῳ. βεβαίως. γενικῶς, κεφαλαιωδῶς, (ὅθ.) » Οὐδ' ὅλως, « Λξ., οὔτε κἂν ὡς ἔγγιστα, (δηλ.) παντελῶς, (κοιν.) μὲ τὴν ὁλότην.

Ὅλωσις [ὁλόω], εως (ἡ). συμπλήρωσις, τελοιοποίησις.

†'Ομᾶ, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ 'Ομῇ ἢ 'Ομοῦ.

'Ομαγυρής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ομηγυρής.

'Ομαγύριος, α ἢ ος, ον. 'Ομηγύρεως ἴδιος. » Ζεὺς —, « Παυσ., [ἐκ τοῦ-

'Ομάγυρις, ιος (ἁ), Δ. ἀντὶ 'Ομήγυρις.

†'Ομαδεύω [ὁμάς, ὁμάδος], Μ. εύσω, Γλσ. ἀθροίζω, συναθροίζω, (ὅθ. τὸ κοιν.) μαζεύω.

'Ομαδέω-ῶ, Μ ήσω, Π. [ὅμαδος]. κάμνω ταραχήν, θορυβῶ.

'Ομάδην καὶ

'Ομαδὸν [ὁμάς], ἐπίρ. Ὅλοι ὁμοῦ, διὰ μιᾶς.

Ὅμαδος (ὁ), Π. [ὁμάς]. ἄθροισμα (ὁμήγυρις, πλῆθος) ἀνθρώπων. » 'Ο μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν ἤϊ', ὁ δ' ἐς Τρώων ὅμαδον κίε, « Ἰλ. Η. » Τετρήχει δ' ἀγορή, ὅμαδος δ' ἦν, « Ἰλ. Β. 2) (συνκδχ.) θόρυβος· φωναὶ πολλῶν ἀνθρώπων. » Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς ἄν τις ἀκούσαι ἢ εἴποι, « Ἰλ. Τ. 2) συμπλοκὴ μάχης, πόλεμος. » Θερμὴν ἐξ ὁμάδου κεφαλὴν ἔτι, « 'Ορφ.

;'Ομάζω [ὀνμτπ.], Μ. άσω. Μουγγρίζω (κυρ. 'σὰν ἀρκοῦδα).

'Ομαίμιος (ὁ, ἡ), Π. = Ὅμαιμος. 2) ἀδελφικός, συγγενικός.

Ὅμαιμις, ιδος (ἡ), Π. ἀδελφή, [ἐκ τοῦ

Ὅμαιμος (ὁ, ἡ), [ὁμός, αἷμα]. ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος. » Τὸ μητρὸς αἷμ' ὅμαιμον, « Αἰσχλ. ‖. (οὐσ.) ἀδελφός, ἀδελφή· συγγενὴς (ἐξ αἵματος).

'Ομαιμοσύνη (ἡ), Π. συγγένεια (ἐξ αἵματος), ἀδελφοσύνη.

†'Ομαιμότης (ἡ), Γλσ. ἀντὶ 'Ομαιμοσύνη

'Ομαίμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ὅμαιμος.

;'Ομάϊον (τό), [ὁμοῦ, ἀΐω], = 'Ομακοεῖον

'Ομαιχμέω-ῶ [ὅμαιχμος], Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Συμμαχῶ μετά τινος, τὸν βοηθῶ εἰς τὸν πόλεμον.

'Ομαιχμία (ἡ). συμμαχία. 2) (εἰς τὸν Ἀππ.) συμπλοκὴ μάχης, [ἐκ τοῦ

Ὅμαιχμος (ὁ, ἡ), [ὁμοῦ, αἰχμή]. βοηθὸς (σύντροφος) εἰς τὸν πόλεμον, σύμμαχος.

'Ομακοεῖον καὶ 'Ομακόϊον (τό). κοινὸν ἀκροατήριον (σχολεῖον, ἐκκλησία) τῶν Πυθαγορείων, [ἐκ τοῦ

'Ομάκοοι (οἱ), [ὁμοῦ, ἀκούω]. συμμαθηταί, συνακροαταί, (λέξις τῶν Πυθαγορ.).

'Ομαλῆ, ἐπίρ. = 'Ομοῦ.

'Ομαλής, έος (ὁ, ἡ), (ὅθ. τὸ παρθτ. -έςερος, -έστατος), = 'Ομαλός.

'Ομαλία (ἡ), = 'Ομαλότης.

'Ομαλίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι ὁμαλὸν (λεῖον, ἐπίπεδον [καὶ μτφορ.] ὁμοιόμορφον), ἰσάζω, (Γαλλ.) niveler. (» Μᾶλλον γὰρ δεῖ τὰς ἐπιθυμίας ὁμαλίζειν ἢ τὰς οὐσίας, « Πλάτ.) (μτφορ.) καταπραΰνω, καθησυχάζω. ‖. (οὐδ.) εἶμαι ὁμαλός· ἐνεργῶ ὁμοιομόρφως. » Τῆς πέψεως οὐχ ὁμαλιζούσης, « Ἀθ. Μέχρις οὗ ἂν ὁ ἀὴρ ὁμαλίζῃ, « Θφρ.

'Ομαλισμός (ὁ), τὸ ὁμαλίζειν, ἴσασμα, ἐπιπέδωσις κτλ. (παρὰ Γρμτκ.) ἡ ὁμοιότης (τὸ ἴσον) τοῦ τόνυ τῆς φωνῆς. » Καθ' ὁμαλισμὸν ἀναγνωστέον τὸ Νυν καὶ ἄνευ τόνου, ἵνα ᾖ ἀντὶ τοῦ Δή, « Σχλ.

'Ομαλιστέον, θετ. τοῦ 'Ομαλίζω.

'Ομαλιστήρ (ὁ). ὁ ὁμαλίζων. ‖. (οὐσ.) = τῷ

'Ομαλίστρα (ἡ) καὶ

'Ομάλιστρον (τό). ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁπ. ὁμαλίζουν (ἰσάζουν).

'Ομαλόδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεῖον (ὁμαλὸν) δέρμα.

'Ομαλός [ὁμός], ή, όν. Ἴσος, ἐπίπεδος, λεῖος· (μτνμ.) μέτριος, οὔτε ἄριςος οὔτε κάκιστος, (Ἰταλ.) ὀρδινάριος. (Π. μὲ δοτ.) ὅμοιος. σύμφωνος. » Ἀλλάλοις ὁμαλοί, « Θκρ., συνεννοημένοι. ‖. (οὐσ. οὐδ.) πεδιάς, (κοιν.) ἴσωμα. » Κατεβίβασαν εἰς τὸ ὁμαλὸν τὸ στρατόπεδον ἀπὸ τῆς ἀκρωνυχίας τοῦ ὄρους, « Ξεν.

'Ομαλότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁμαλοῦ. » 'Η τοῦ σφυγμοῦ ὁμαλότης, « Γαλ.

'Ομαλόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

'Ομαλύνω, Μ. υνῶ, = 'Ομαλίζω.

'Ομαλῶς, ἐπίρ. Ἴσα, ἐξ ἴσου· ὁμοίως· ὁμοιομόρφως (» 'Ο δὲ πρὸς τοῦτο τεταγμένος δι' ἡμερῶν μεταστρεφέτω τὰ ὠὰ ἵνα πάντοθεν ὁμαλῶς θάλπωνται, « Γεωπον.). (ἐνίοτε) = Σχεδὸν ἢ. ἀνεξαιρέτως. » Ἔπεσον δὲ καὶ τοῦ Κίμωνος οἱ φίλοι πάντες ὁμαλῶς, « Πλάτ. » Τῶν δὲ τοῦ δήμου πραγμάτων ὁμαλῶς ἁπάντων ὑπὸ τῷ Περικλεῖ γενομένων, « αὐτ.

Ὁμαρής [ὁμός, †ἄρω], έος (ὁ, ἡ), Π. συνηρμοσμένος· σύμφωνος· ὁμοιόμορφος. ‖. (τὸ οὐδ.) 'Ομαρές, ἐπίρ. ἀντὶ 'Ομοῦ, ὁμοίως, ἐκ συμφώνου.

†'Ομαρτάζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ομοργάζω.

'Ομαρτέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. 'Ωμάρτησα ϗ β'. Ὤμαρτον), Π. [ὁμός, ἀρτάω]. (μὲ δοτ.) συμπορεύομαι, ἀκολουθῶ· συναντῶ, συναπαντῶμαι (καὶ τρπ.) συνεννοοῦμαι (συμφωνῶ) μετά τινος.

Ὁμαρτῇ (τῇ), ἐπίρ. Π. [ὁμαρτέω]. ὁμοῦ, συγχρόνως, ἐνταυτῷ· ἐκ συμφώνου (;).

'Ομαρτήδην, ἐπίρ. Π. = 'Ομαρτῇ.

'Ομαρτήτην, Π. γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ

Ὅμαρτον, Π. ἀντὶ Ὤμαρτον, ἀόρ. β'. τοῦ 'Ομαρτέω.

Ὁμάς [ὁμός], άδος (ἡ). ἡ ὁλότης, ἄθροισμα, ὅμιλος. » Καθ' ὁμάδα, « Γεωπον., ὁμοῦ, (Γαλλ.) en corps, en masse.

Ὅμασπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. ἀσπίς], = Ὅμαιχμος, σύμμαχος.

;'Ομαῦλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. αὖλαξ]. ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς αὔλακος (χώρας), συντοπίτης.

Ὁμαυλία (ἡ), = Συναυλία, συγκατοίκησις, ἢ 2) συμφωνία αὐλῶν, [ἐκ τοῦ

Ὅμαυλος (ὁ, ἡ), [ὁμ. αὐλή]. σύνοικος, συγκάτοικος. 2) [ὁμ. αὐλός]. σύμφωνος (κυρ. καὶ μτφορ.), (παρβλ.) Σύναυλος.

'Ομβρέω-ῶ [ὄμβρος], Μ. ήσω. Βρέχω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.). » Διὸς ἄσπετον ὀμβρήσαντος, « Ἀπλλν.

'Ομβρηγενής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὄμβρος, γεννάω]. ὁ γινόμενος (προξενούμενος) ὑπὸ τῆς βροχῆς.

'Ομβρήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὄμβριος.

;Ὄμβρημα (τό), [ὀμβρέω]. πᾶν ὅ,τι πίπτει ὡς βροχή.

†'Ομβρηνός, ή, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ομβρηρός.

'Ομβρήρης, εος (ὁ, ἡ) καὶ

'Ομβρηρός, ά, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ηρῶς, Π. [ὄμβρος], βροχερός.

Ὄμβρησις, εως (ἡ). ὄμβρου κατάπτωσις. βροχή.

'Ομβρίζω, Μ. ίσω. Βρέχω, ῥαντίζω, καταβρέχω.

†'Ομβρίκια (τά), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Οβρίκαλα.

'Ομβριμαῖος, α, ον, = Ὄμβριος.

†'Ομβριμοεργός, 'Ομβριμοπάτρη κτλ., ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Οβριμοεργός κτλ., [ἐκ τοῦ

†Ὄμβριμος (ὁ, ἡ), Π. (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὄβριμος.

;Ὄμβριμος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ομβρήρης ἢ

Ὄμβριος (ὁ, ἡ). τῆς βροχῆς, βροχινός. 2) βροχερός.

†'Ομβροβλυτέω-ῶ [ὄμβρος, βλύω], Μ. ήσω. Χύνω βροχὴν ἢ ὡσὰν βροχὴν (ἐν ἀφθονίᾳ).

'Ομβροδέκτης, ου (ὁ). δοχεῖον ὄμβρου (βροχίνου ὕδατος), κινστέρνα.

'Ομβροδόχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος ἢ περιέχων βρόχινον (ὄμβριον) ὕδωρ.

'Ομβροδοσία (ἡ). δόσις ὄμβρου, βροχή.

'Ομβρόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνωδευμένος μὲ κτύπον ὄμβρου (βροχῆς ῥαγδαίας). » Ζάλη —, « Αἰσχλ.

†'Ομβροποιός (ὁ, ἡ), Σχλ. ὁ προξενῶν τὸν ὄμβρον.

Ὄμβρος (ὁ), [συγγ. τοῦ Ὄρφνος, ὅθ. τὸ Λτ. umbra]. βροχὴ (ῥαγδαία πλὴν ὄχι διαρκὴς μὲ βροντὰς ϗ ἀςραπάς). (ὅθ.) » Ὄμβροι καὶ ὑετοί, « Ξεν.

†'Ομβροτοκία (ἡ). αἰτία ὄμβρου (βροχῆς), [ἐκ τοῦ

'Ομβροτόκος (ὁ, ἡ), [ὄμβρ. τίκτω]. ὁ γεννῶν (προξενῶν) τὴν βροχήν.

'Ομβροφορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ὄμβρον (βροχήν).

'Ομβροχαρής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (χαίρων εἰς) τὴν βροχήν.

'Ομβρώδης, εος (ὁ, ἡ). βροχερός.

†'Ομέθνιος (ὁ, ἡ), = 'Ομοεθνής.

'Ομεῖται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ 'Ομοῦμαι, μέλλ. τοῦ Ὄμνυμι.

'Ομέστιος (ὁ, ἡ), [ὁμός, ἑστία]. σύνοικος, συγκάτοικος. 2) (εἰς τὴν Ἀνθλγ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ομέψιος.

'Ομευναῖος (ὁ, ἡ), = Ὅμευνος, ἤ· ὁμεύνων ἴδιος.

†'Ομευνετέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκοιμοῦμαι μετά τινος ὡς-

'Ομευνέτης, ου (ὁ) καὶ 'Ομευνέτις, ιδος (ἡ), καὶ

'Ομευνήτης, ου (ὁ) καὶ Ὅμευνις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ -

Ὅμευνος (ὁ, ἡ), [ὁμοῦ, εὐνή). ὁ συγκοιμώμενος εἰς τὴν αὐτὴν κλίνην μετά τινος, (ὅθ. ‖. οὐσ.) σύζυγος. » Αἴαντος ὁμευνέτις, « Σοφ.

'Ομέψιος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. ἑψιά]. συμπαίκτωρ, σύντροφος εἰς τὸ παιγνίδι.

'Ομῆ, ἐπίρ. Π. ἀντὶ 'Ομοῦ.

'Ομηγερής καὶ 'Ομηγυρής, έος (ὁ, ἡ), Π. συναγμένος (εἰς ὁμήγυριν), συνηθροισμένος.

'Ομηγυρίζω, Μ. ίσω. Συγκαλῶ (Συναθροίζω) εἰς ὁμήγυριν.

'Ομήγυρις [ὁμ. ἀγείρω, ἄγυρις], εως (ἡ). σύναξις (συνάθροισις) ἀνθρώπων, μάζωμα, (Γαλλ.) réunion.

'Ομήθεια (ἡ), Π. = Συνήθεια, συγκατοίκησις, συνδιαίτησις, [ἐκ τοῦ

'Ομήθειος, α, ον, Π. (ἀδκμ.) ἀντὶ-

'Ομήθης, εος (ὁ, ἡ), Π. = Συνήθης, σύνοικος, συγκάτοικος· οἰκεῖος· 'Ομοήθης.

'Ομηλικία (ἡ). συνηλικιότης· (περιληπτ.) ἡ ὁμῆλιξ νεολαία, (κυρ. θηλ. τοῦ

'Ομηλίκιος, η, ον, Π. ἀντὶ-

'Ομῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν (ὁμοίαν) μὲ ἄλλον ἡλικίαν, συνομήλικος. (συνκδχ. καὶ καταχρ.) ἰσομεγέθης.

Ὅμηλυς, υδος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. ἤλυθον]. ὁ ὁμοῦ (μετ' ἄλλου) ἐλθών, συνοδοιπόρος, σύντροφος.

'Ομηλυσία (ἡ), Π. τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συντροφιὰ (καθ' ὁδόν), συνοδία.

†'Ομηραπάτης, ου (ὁ), διώρθ. 'Ομηροπάτης.

'Ομηρεία (ἡ), τὸ ὁμηρεύειν, ἢ δι' ὁμήρων ἐξασφάλισις.

'Ομήρειον (τό). ναὸς ἢ τέμενος εἰς τιμὴν τοῦ 'Ομήρου, (κυρ. οὐδ. τοῦ

'Ομήρειος (ὁ, ἡ), = 'Ομηρικός, (ὅθεν

'Ομηρείως, ἐπίρ. = 'Ομηρικῶς.

'Ομηρέτης, ου (ὁ), = Συνηρέτης· σύντροφος.

'Ομήρευμα (τό). πᾶν ὅ,τι δίδεται (χρησιμεύει) ὡς ὅμηρος, ἐνέχυρον, [ἐκ τοῦ

'Ομηρεύω, Μ. εύσω. (σπν.) Παίρνω τι ὡς ὅμηρον. » Τῶν δ' ὁμηρεύσας τέκνα, « Εὐρ. (καὶ πθ.) » Πόλις ὁμηρευομένη, « Αἰν. Πολιορκ. 2) (συνήθ.) εἶμαι (δίδομαι ὡς) ὅμηρος. » Λακεδαιμόνιοι νῦν ὁμηρεύσοντες μέλλουσιν ὡς Ἀλέξανδρον ἀναπέμπεσθαι, « Αἰσχ. 3) Π. = τῷ

'Ομηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. (μὲ δοτ.) συναντῶ, συναπαντῶ· (τρπ.) συμφωνῶ (εἶμαι σύμφωνος, ἑνωμένος) μετά τινος. » Φωνῇ ὁμηρεῦσαι (ἀντὶ: ὁμηρέουσαι), « 'Ησ., ἑνώνουσαι τὴν φωνήν των, κάμνουσαι (μουσικ.) συμφωνίαν, [ἐκ τοῦ

'Ομήρης, έος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ομαρής, ἑνωμένος, σύμφωνος.

'Ομηρίδδω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ 'Ομηρίζω

'Ομηρίδης, ου (ὁ). ἀπόγονος ἢ μιμητὴς τοῦ 'Ομήρου, 'Ομηριστής, ῥαψῳδός.

'Ομηρίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τὸν Ὅμηρον. ψάλλω ἢ στιχουργῶ (ῥαψῳδῶ) καθὼς ὁ Ὅμηρος, μεταχειρίζομαι λέξεις ϗ ὕφος 'Ομηρικόν. 2) (ἰατρ.) = Σχάζω, χαράζω. 3) [ὁμ. μηρός] = Διαμηρίζω, (Ἀχιλ Τάτ.).

'Ομηρικός, ή, όν. 'Ο τοῦ 'Ομήρου ἴδιος.

'Ομηρικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (τὸ ὕφος) τοῦ 'Ομήρου.

'Ομηρίς, ίδος (ἡ). γυνὴ (ποιήτρια) 'Ομηρίζουσα.

'Ομηριστής, οῦ (ὁ). ὁ 'Ομηρίζων, μιμητὴς τοῦ 'Ομήρου. 2) ἰατρὸς μεταχειριζόμενος χαράγματα καὶ βεντούζαις.

'Ομηρόκεντρα (τά) καὶ

'Ομηροκέντρωνες (οἱ). κέντρωνες (ἴδε τὴν λέξ.) συνθεμένοι ἐκ ςίχων τοῦ 'Ομήρου.

'Ομηρομάστιξ, ιγος (ὁ). μάστιξ (πικρὸς κατήγορος) τοῦ 'Ομήρου, (οὕτως ἐπωνομάσθη ὁ κριτικὸς Ζωΐλος).

Ὅμηρον (τό), = Ὅμηρος, ἐνέχυρον.

;'Ομηροπάτης, ου (ὁ). ὁ πατῶν (καταπατῶν, περιφρονῶν) τὸν Ὅμηρον.

Ὅμηρος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ομήρης, συνηρμοσμένος, σύμφωνος, σύντροφος, (ὅθ. 2) (οὐσ.) ὁ διδόμενος πρὸς ἐξασφάλισιν (ὡς ἐνέχυρον) τῆς εἰρήνης, (Τουρκ.) ῥεχέμ.

'Ομιλαδόν, ἐπίρ. Π. = 'Ομιληδόν.

'Ομιλέω-ῶ [ὅμιλος], Μ. ήσω. Εἶμαι μετὰ ἢ μεταξὺ τινῶν, παρευρίσκομαι· συχνάζω ἢ πηγαίνω ἢ διατρίβω πουθενά· συναναστρέφομαι· πλησιάζω· ἔχω σχέσιν· (μὲ ἐπίρ.) συνδιαλέγομαι, συνομιλῶ· (ἐπὶ πραγμ. μτνμ.) λαμβάνω πεῖραν· καταγίνομαι εἴς τι· φέρομαι οὕτως ἢ ἄλλως πρός τινα· (σπν.) συνέρχομαι. » Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετείη· ἠὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλέοι, ἢ μετ' Ἀχαιοῖς, « Ἰλ. Ε. » Πὰρ παύροισι ϗ οὐκ ἀγαθοῖσιν ὁμιλεῖς, « 'Οδ. Σ. » 'Ο βουλόμενος ἀνθρώποις χρῆσθαι ϗ ὁμιλεῖν, « Ξεν. » Πράγμασιν ὁμιλεῖν καὶ ἀνθρώποις, « Ἰσκρ. » Γυναικὶ ὁμιλεῖν, « Ξεν., Λκ. συνευρίσκεσθαι. (ϗ ἐπὶ ἀψύχ.) » 'Επεὶ διαβάντες τὸν Ἅλυν ποταμόν, ὡμίλησαν τῇ Φρυγίῃ, « 'Ηρ. » Τῇ χώρῃ πολλὰ ὡμιληκὼς εἴη, « αὐτ. » Πᾶσιν πολίεσσιν λόγος ὁμιλεῖ, « Πίνδ. » 'Ομιλέων παρ' οἰκείαις ἀρούραις, « αὐτ., διατρίβων (ϗ τρπ.) » Φροντίσι (» Πολέμῳ) ὁμιλεῖν, « Λξ

εὑρίσκεσθαι εἰς. »Οὕτως ὡμίλει τῶν πόλεων πρὸς τὰς ἥττους,« Ἰσκρ., προσεφέρετο. (ἢ ἐπιρ.) »Ἐνθάδ' ὁμιλέομεν,« Ὀδ. Φ. (καὶ προθ.) »Περὶ κεῖνον (»Περὶ νεκρὸν) ὡμίλεον,« Ὀδ. Ω., Ἰλ. Π. (ἢ χωρὶς πτ.) »Εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες ἀνδρῶν,« Ἰλ. Τ., ἔλθωσιν εἰς χεῖρας.

Ὁμιληδόν, ἐπίρ. Π. [ὅμιλος]. σωρηδόν, ἀγεληδὸν κτλ., (Γαλλ.) en foule. »Τῶν καὶ ὁμιληδὸν στίχες ἤϊσαν,« Ἀπλλν. 2) (ἐνίοτε μὲ δοτ.) ἀντὶ Ὁμοῦ. »Ἀνδράσι νοστήσαντας ὁμιλαδόν,« αὐτ.

Ὁμίλημα (τὸ). ἀντικείμενον ὁμιλίας. (καθ' ὅλας τῆς λέξ. τὰς σημασ.). »Γυνή.. εὐάγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα,« Δx.

Ὁμιλητέον, θετ. τοῦ Ὁμιλέω.

Ὁμιλητήρ, ῆρος Π. ἀντὶ-

Ὁμιλητής, οῦ (ὁ). ὁ ἔχων σχέσιν (συναναστροφὴν) μετά τινος· μαθητής, ὀπαδός, συνόμιλος.

Ὁμιλητικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὁμιλεῖν (συναναστρέφεσθαι), κοινωνικός. »Ὁμιλητική (ἐνν. τέχνη),« Πλ., (Γαλλ,) l'esprit de société.

Ὁμιλητός, ή, όν. Μὲ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ (νὰ σχετισθῇ, νὰ συναναστραφῇ) τις, εὐπρόσιτος.

Ὁμιλήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ὁμιλητήρ, φίλη, μαθήτρια κτλ.

Ὁμιλία (ἡ), = Ὅμιλος, ὁμήγυρις. »Ἀνδρῶν τῶν ἀρίςων ἐπιλέξαντος ὁμιλίην,« Ἡρ. 2) (συνήθ.) σχέσις φιλική, οἰκειότης· κοινωνία· συναναστροφή. συνουσία. »Αἱ δὲ γυναῖκες αὗται λέγονται ἀνδρῶν οὐδαμῶν ἐς ὁμιλίην φοιτᾷν,« Ἡρ. 3) τρόπος καταπειστικὸς (ἑλκυςικός, ὑποχρεωτικός), θεραπεία. »Δώροις ἢ δι' ἄλλης ὁμιλίας,« Δμ. »Ἐξ ὁμιλίας προσαγαγέσθαι,« αὐτ. 4) συνομιλία· (μτγν.) λόγος (ἀπ' ἄμβωνος, ἀπὸ τοῦ βήματος), δημηγορία· »Κατέλαβε διαλεγόμενον (τὸν Πλάτωνα).. ἐπεὶ δὲ ἐπαύσατο τῆς ὁμιλίας,« Αἰλ.

Ὅμιλος (ὁ), [ὁμός, ἴλη]. πλῆθος (μάζωμα) ἀνθρώπων· ὁμήγυρις· λαός, ὄχλος· (συνκδχ.) θόρυβος· συμπλοκὴ μάχης (συνηχοῦν κατά τι τῷ Γαλλ.) mêlée· (σπν. ἐπὶ πραγμ.) σωρός. »Τίς ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο; εἰλαπίνη, ἠὲ γάμος;« Ὀδ. Δ. »Ἵππων καὶ ἀνδρῶν ὅμιλος,« Ἰλ. Κ. »Προελθὼν ἐπὶ βῆμα ὑψηλόν, ὅπως ἀκούοιτο ὡς ἐπὶ πλεῖστον τοῦ ὁμίλου,« Θκ. »Ἐζημίωσαν αὐτὸν χρήμασιν· ὕςερον δ' αὖθις οὐ πολλῷ (ὅπερ φιλεῖ ὅμιλος ποιεῖν), στρατηγὸν εἵλοντο,« αὐτ. »Τίς ἐπιτελέσειε τοῦτο σοφίῃ, καὶ μὴ βίῃ τε καὶ ὁμίλῳ;« Ἡρ. »Αἱματόεντα καθ' ὅμιλον,« Θκρ.

Ὀμιχέω-ῶ [†ὀμίχω], Μ. ήσω ἢ ὀμίξω (ἀόρ. Ὤμιξα), Ἰων. κατουρῶ. »Ὤμιξεν αἷμα, ἢ χολὴν ἐπίλησεν,« (Ἱππών. παρὰ τῷ) Ἐτμλγ.

Ὀμίχλη καὶ (εὐχρηστότ. Ἰων.) Ὀμίχλη (ἡ), [ὀμίχω]. καταχνιά. (ἐν γέν.) ἀτμός, ἀχνός.

Ὀμιχλήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὀμιχλώδης.

Ὀμιχλοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὀμίχλῃ ὅμοιος τὸ εἶδος, ὀμιχλώδης.

Ὀμιχλόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ ὀμίχλην.

Ὀμιχλώδης, εος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ἀπὸ ὀμίχλην, καταχνιασμένος. »Νὺξ ὀμιχλώδης καὶ δυσχείμερος,« Πλ.

Ὄμιγμα (τό). οὖρον, κάτουρον, [ἐκ τοῦ (Ὀμίχω), Μ. ὀμίξω (ἀόρ. Ὤμιξα), ἄχρ. (κατ' ἐνς.) πρωτότ. τοῦ Ὀμιχέω, κατουρῶ· (ἐν γέν.) νοτίζω, ὑγραίνω, [ὅθ. πιθαν. συγγ. τῷ Μίγνυμι ἢ τῷ Λτ. mingo].

Ὄμμα (τό), [†ὄπτομαι]. ὀφθαλμός, (κοιν.) 'μμάτι. (Π.) πᾶν ὅ,τι βλέπει τις, ὄψις, θέαμα· (ἰδιαιτ.) φέγγος, λάμψις, φῶς· (συνκδχ.). τὸ κάλλιςον, τὸ ἄνθος. »Ὄμμα Θησηΐδος γῆς,« Αἰσχλ.

Ὀμμάδην καὶ Ὀμμαδόν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὁμάδην, Ὁμαδόν.

Ὀμμακοΐον (τό). τὸ ὄμμα καὶ ἡ ἀκοή.

†Ὀμμάτειος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τῶν (ἢ διὰ τῶν) ὀμμάτων.

Ὀμματίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Ὀμμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ὄμμα, 'μματάκι.

Ὀμματογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (ζωγραφίζων) τὰ ὀμμάτια, χρησιμεύων πρὸς βάψιμον τῶν βλεφαρίδων.

Ὀμματολαμπής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λαμπρὰ (λάμποντα) ὀμμάτια.

Ὀμματόπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ πλουτῶν ὀμμάτων, πολυόμματος.

†Ὀμματοποιός (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἀνοίγων τινὸς τὰ ὀμμάτια. »Τῆς ψυχῆς—,« Ἰάμβλ.

Ὀμματοστερής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στερῶν τινα τῶν (ἢ ςερημένος αὐτὸς) ὀμμάτων. »Φλογμὸς (»Πρέσβυς)—,« Αἰσχλ., Εὐρ.

†Ὀμματουργός (ὁ, ἡ), = Ὀμματοποιός.

Ὀμματόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ἔχῃ (ἢ Ἀνοίγω τινὸς τὰ) ὀμμάτια· (μτφορ.) ἐξηγῶ, σαφηνίζω.

Ὀμματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὄμματος.

Ὀμμάτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὀμματόω.

Ὄμνυμι καὶ (σπν.) Ὀμνύω, Μ. ὀμόσω ἢ (ὀρθοτ.) ὀμοῦμαι (παρτ. Ὤμνυν καὶ Ὤμνυον, ἀόρ. Ὤμοσα, πρκ. Ὤμοκα καὶ [ὀρθότ.] Ὀμώμοκα, πθ. πρκ. Ὀμώμοσμαι [τὸ γ'. πρσ. Ὠμόμωσται ἢ Ὠμώμοται] καὶ τὸ θετ. Ὀμοτέον). Ὁρκίζομαι, (κοιν.) ὀμόνω· ὑπόσχομαι μεθ' ὅρκου. ἐπικαλοῦμαι (θεὸν) τινα μάρτυρα ἢ ἐκδικητὴν τοῦ ὅρκου μου. »Ὀμνύειν ἐπί τινι (ἢ) εἴς τι (ἢ) κατά τινος,« Λξ. (ἢ περιπ.) »Ὀμνύναι τινὶ (ἢ) πρός τινα,« Λξ. (καὶ χ. προθ.) »Ὄμνυμι Ἀπόλλωνα καὶ Ἀσκληπιόν,« Ἱππκρ. »Μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι,« Ὅμ. »Ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅς τις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ,« Ἰλ. Γ. »Ὄμνυμι ταῦτα,« Ἰλ. Τ. »Ὄμνυμί σοι,« Θκρ. (συνήθ. πρὸς ἀπαρ.) »Ὄμνυμι πάντας θεούς, μὴ ἑλέσθαι ἂν τὴν βασιλέως ἀρχὴν ἀντὶ τοῦ..,« Ξεν. (ἢ πθ.) »Ζεὺς ὀμώμοσται,« Εὐρ.

Ὁμοβασίλειος (ὁ, ἡ). ὁ βασιλεύων ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Ὁμόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ὁμοίως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον, = Σύμβιος.

;Ὁμοβίοτος (ὁ, ἡ), Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὁμοδίαιτος.

Ὁμοβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλαςάνω συγχρόνως, εἶμαι-

Ὁμοβλαςής, έος (ὁ, ἡ). ὁ βλαςάνων ὁμοῦ (συγχρόνως) μετ' ἄλλου.

Ὁμοβουλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω τὴν αὐτὴν βουλὴν (γνώμην, θέλησιν) μὲ ἄλλον τινά, εἶμαι ὁμόβουλός του. 2) συμβουλεύομαι μετά τινος(;).

Ὁμόβουλος (ὁ, ἡ), [ὁμός, βουλή]. ὁ συμβουλευόμενος μετά τινος, ἢ· ὁμογνώμων.

Ὁμόβρομος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἄβρομος.

Ὁμοβώμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λατρευόμενος εἰς) τὸν αὐτὸν μετ' ἄλλου βωμόν.

Ὁμογάλακτος καὶ

Ὁμογάλαξ, ακτος (ὁ, ἡ). ὁ θηλάσας τὸ αὐτὸ γάλα μετά τινος, ἀδελφὸς ἐκ γάλακτος· (κατ' ἔκτ.) συγγενής.

Ὁμόγαμβροι (οἱ). οἱ νυμφευθέντες δύο ἀδελφάς, σύγγαμβροι.

Ὁμόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ γάμου σχετισμένος μετά τινος, σύγγαμβρος. 2) σύζυγος, σύγγαμος.

Ὁμογάστριος καὶ

Ὁμογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῆς αὐτῆς γαστρὸς μετ' ἄλλου, ἀδελφὸς ὁμομήτριος.

Ὁμογένεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁμογενοῦς, ταυτότης γένους (καταγωγῆς), συγγένεια.

Ὁμογενέτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἀδελφός, [ἐκ τοῦ

Ὁμογενής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -γενῶς Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, συγγενής. (ἐπὶ πραγμ.) ὁμοειδής.

;Ὁμογέρων, οντος (ὁ, ἡ). γέρων σύγχρονος (συνομήλικος) μὲ ἄλλον γέροντα, (συγχ. τῷ Ὠμογέρων).

Ὁμογλωσσέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὁμόγλωσσός τινος, λαλῶ τὴν αὐτὴν γλῶσσαν.

Ὁμόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν τὴν αὐτὴν (ὁμοίαν) μὲ ἄλλον γλῶσσαν.

Ὁμόγνητος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμός, γίγνομαι] ἀδελφός.

Ὁμόγνιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁμογόνιος, ὁμογενής, ἀδελφός, συγγενής. »Θεοὶ ὁμόγνιοι,« οἱ προστατεύοντες τὴν συγγένειαν ἢ τὴν οἰκογένειαν.

Ὁμογνιότης (ἡ). συγγένεια.

Ὁμογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὁμόφρων (ὁμογνώμων, σύμφωνος μετά) τινος, ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην. »Περὶ τῶν ἄλλων ἀντιλέγοντας ἑαυτοῖς, τοῦθ' ὁμογνωμονεῖν ἀεί,« Δμ.

Ὁμογνωμόνως, ἐπίρ. Ὁμοθυμαδόν, συμφώνως.

Ὁμόγνωμος (ὁ, ἡ), = Ὁμογνώμων.

Ὁμογνωμοσύνη (ἡ). ταυτότης γνώμης, ὁμοφροσύνη, [ἐκ τοῦ

Ὁμογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν ὁ[μοίαν] τὴν μὲ ἄλλον γνώμην, ὁμόφρων.

Ὁμόγονος (ὁ, ἡ), = Ὁμογενής, συγγ[ενὴς] (ἐξ αἵματος).

Ὁμόγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων [τ]ὰς [αὐτὰς] γραμμὰς ἢ τὰ αὐτὰ γράμματα [μὲ ἄλ]λον. »Ἀθληταὶ—,« Αν., [οἱ] λα[χόντες] τὸ αὐτὸ γράμμα εἰς [τὴν] πε[ρὶ] τ[οῦ] μὲ ποῖον νὰ ἀγωνισθῶσι [κ]λῆρωσ[ι]ν.

Ὁμόγραυς, αος (ἡ). γραῦς σύγχρονος (συνομήλικος) μὲ ἄλλην γραῖαν.

Ὁμογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ὁμοίως (κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον).

Ὁμόγραφος (ὁ, ἡ). ὁ γραφόμενος ὁμοίως μὲ ἄλλον. »Ὁμόφωνον καὶ οὐχ ὁμόγραφον,« Γρμτ.

Ὁμόδειπνος (ὁ, ἡ), = Σύνδειπνος.

Ὁμόδελφος (ὁ, ἡ), Π. = Ὁμογάστριος.

Ὁμοδέμνιος (ὁ, ἡ), Π. = Ὁμευνέτης, σύζυγος.

Ὁμοδημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνήκω ἢ Συζῶ εἰς τὸν αὐτὸν δῆμον μετ' ἄλλου, εἶμαι ὁμόδημός του.

Ὁμοδημία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ὁμόδημος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἑνωμένος εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν δῆμον μετ' ἄλλου.

Ὁμοδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον δίαιταν (τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦ ζῆν), συγκάτοικος, ὁμοτράπεζος.

Ὁμόδιφρος (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος εἰς τὸν αὐτὸν δίφρον (εἰς τὸ αὐτὸ ὄχημα) μὲ ἄλλον, σύνθρονος.

Ὁμοδογματέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Πρεσβεύω) τὰ αὐτὰ δόγματα μὲ ἄλλον, εἶμαι τοῦ αὐτοῦ δόγματος.

Ὁμοδογματία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὁμοδοξία.

Ὁμοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην (δόξαν, Εἶμαι τοῦ αὐτοῦ φρονήματος) μὲ ἄλλον.

Ὁμοδοξία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ὁμόδοξος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -δόξως. Ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν γνώμην (δόξαν, δοξασίαν) μὲ ἄλλον. 2) (μτγν.) ὁ ἀπολαμβάνων τὴν αὐτὴν δόξαν, δοξαζόμενος ἐπίσης.

Ὁμοδόρπιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σύνδειπνος, ὁμοτράπεζος.

Ὁμόδουλος (ὁ, ἡ), = Σύνδουλος.

Ὁμόδουπος (ὁ, ἡ), Π. συνηχῶν, ὁμόφωνος.

Ὁμοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Τρέχω ἐπίσης ἢ τὸν αὐτὸν δρόμον μὲ ἄλλον, εἶμαι ὁμόδρομός (καὶ μτφορ. ὅμοιός) του, ἐξισοῦμαι.

Ὁμοδρομία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις ὁμόδρομος (ἰσοταχὴς [καὶ τρπ.] ὅμοιος) μὲ ἄλλον.

Ὁμόδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἐπίσης (κάμνων τὸν αὐτὸν δρόμον) μὲ ἄλλον· (μτφορ.) ὅμοιος.

Ὁμοδυναμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ὁμοδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁμοίαν (τὴν αὐτὴν) δύναμιν μὲ ἄλλον, ἰσοδύναμος.

Ὁμόεδρος (ὁ, ἡ), = Σύνεδρος, συγκάθεδρος.

Ὁμοεθνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι τοῦ αὐτοῦ ἔθνους (γένους) μὲ ἄλλον.

Ὁμοεθνής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, ὁμογενής. (ἐπὶ πραγμ.) ὁμοειδής.

Ὁμοεθνία (ἡ), τὸ νὰ ἀνήκῃ τις εἰς τὸ αὐτὸ μὲ ἄλλον ἔθνος· (μτνμ.) ἡ μεταξὺ τῶν μερῶν (μελῶν) τοῦ ὅλου σώματος συμπάθεια. »Μάλιστα δὲ καὶ οἱ μαζοὶ ἀείρονται κατὰ τὴν ὁμοεθνίην,« Ἱππκρ.

Ὁμόεθνος (ὁ, ἡ), = Ὁμοεθνής.

Ὁμοείδεια (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁμοειδοῦς, ἡ κατὰ τὸ εἶδος ὁμοιότης. »Διὰ τῆς πρὸς ἀλλήλους ὁμοειδίας εἰς μίαν ἅπαντες ἀναδεσμούμενοι φύσιν,« Κύριλλ.

Ὁμοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὸ εἶδος, ὁμοιόμορφος. »Σκληρὸς μὲν ἢ προσκορὴς ὁ ὁμοειδὴς λόγος, ἡδὺς δὲ καὶ πιθανώτατος ὁ ποικίλος καὶ πολυσχημάτιστος,« Ἑρμγ.

Ὁμοειδία (ἡ), = Ὁμοείδεια.

Ὁμοειδῶς, ἐπίρ. Ὁμοίως τὸ εἶδος, ὁμοιομόρφως.

Ὁμοεργής, έος (ὁ, ἡ). συγχρόνως μετ' ἄλλου ἢ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δημιουργοῦ ἐργασθείς.

Ὁμοεργία (ἡ), τὸ ὁμοῦ ἐργάζεσθαι, συνεργία.

Ὁμοερκής, έος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸ αὐτὸ μὲ ἄλλον ἕρκος (περίφραγμα, δεσμωτήριον) εὑρισκόμενος.

Ὁμοέστιος (ὁ, ἡ), = Ὁμέστιος, σύνοικος.

Ὁμόζευκτος (ὁ, ἡ). συνεζευγμένος, συνηνωμένος.

Ὁμοζηλία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις ὁμόζηλος ἄλλου.

Ὁμόζηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κινούμενος ἀπὸ) τὸν αὐτὸν ἄλλου ζῆλον. (ἐν γέν.) ὁμότροπος, ὅμοιος.

Ὁμοζυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὑπὸ τὸν αὐτὸν ζυγὸν μὲ ἄλλον· σύρω τι μὲ ἄλλους ἢ ἄλλον μὲ τὴν αὐτὴν δύναμιν· (ἐν γέν.) πράττω τι ἐκ συμφώνου.

Ὁμοζυγής, έος (ὁ, ἡ), = Ὁμόζυγος.

Ὁμοζυγία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ

Ὁμόζυγος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸν αὐτὸν ζυγὸν μετ' ἄλλου, Σύζυγος (κυρ. καὶ μτφορ.)· (ἐν γέν.) 'ταιρειασμένος, συνηνωμένος, σύμφωνος.

Ὁμόζυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁμόζυγος.

Ὁμοζωέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζῶ ὁμοῦ, συζῶ.

Ὁμοζωΐα (ἡ), τὸ ζῆν ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συμβίωσις.

Ὁμοζωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Κεῖμαι ὑπὸ τὴν αὐτὴν (γεωγρφ.) ζώνην.

Ὁμοζωνία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ὁμόζωνος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὴν αὐτὴν (γεωγρφ.) ζώνην κείμενος.

Ὁμοήθεια (ἡ). ὁμοιότης ἠθῶν (χαρακτῆρος), [ἐκ τοῦ

Ὁμοήθης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ μὲ ἄλλον ἤθη (τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα).

Ὁμοῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ), = Ὁμῆλιξ.

Ὁμοθάλαμος (ὁ, ἡ). συγκάτοικος εἰς τὸν αὐτὸν θάλαμον, (κατὰ λέξ.) camarade.

Ὁμοθαμνέω-ῶ [ὁμός, θάμνος], Μ. ήσω. Αὐξάνω ὁμοῦ (συγχρόνως).

Ὁμόθεν, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους (τόπου, γένους). »Ἑλληνικόν τοι τὸν ὁμόθεν τιμᾷν ἀεί,« Εὐρ. 2) ἐγγύθεν, ἐκ τοῦ πλησίον. »Ὁμόθεν διώκοντες,« Ξεν.

Ὁμόθεος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν ἐπίσης (ὁμοῦ μὲ ἄλλον) θεός.

†Ὁμόθηλος (ὁ, ἡ), = Ὁμογάλακτος.

Ὁμόθηρος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοῦ (μετ' ἄλλου) θηρεύων.

Ὁμόθρησκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (πρεσβεύων) τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον θρησκείαν, ὁμόπιστος.

Ὁμόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ), = Ὁμοιόθριξ.

Ὁμόθρονος (ὁ, ἡ), = Σύνθρονος.

Ὁμόθροος-ους (ὁ, ἡ), Π. [ὁμός, θροέω]. ὁ λαλῶν ἢ ἠχῶν ἐνταυτῷ ἢ ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον.

Ὁμοθυμαδὸν [ὁμόθυμος], ἐπίρ. Μὲ τὴν αὐτὴν προθυμίαν, ἐκ συμφώνου.

Ὁμοθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σύμφωνος

Ὁμοθυμία (ἡ). ὁμόνοια, ὁμοφροσύνη, [ἐκ τοῦ

Ὁμόθυμος (ὁ, ἡ), [ὁμ. θυμός]. ὁμόφρων, σύμφωνος, (Γαλλ.) unanime.

Ὁμοθύμως, ἐπίρ. = Ὁμοθυμαδόν.

†Ὁμοιάζω, Μ. άσω, (Γρφ). Εἶμαι ὅμοιος.

Ὁμοίϊος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὅμοιος.

†Ὁμοιόαρκτος (ὁ, ἡ), Σχλ. ὁ ὁμοίως ἀρχίζων.

Ὁμοιοβαρής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος κατὰ τὸ βάρος, ἰσοβαρής.

Ὁμοιόβιος καὶ Ὁμοιοβίοτος (ὁ, ἡ). ὁ διάγων ὅμοιον ἄλλῳ βίον (ζῶν παρομοίως).

Ὁμοιοβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὁμοβλαστέω.

Ὁμοιογένεια (ἡ). ὁμοιότης γένους, [ἐκ τοῦ

Ὁμοιογενής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -γενῶς. Ὅμοιος τὸ γένος.

Ὁμοιογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ὁμογνώμων.

Ὁμοιογονία (ἡ), τὸ γεννᾷν (παράγειν) ὅμοια ὄντα ἢ σώματα.

Ὁμοιογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ὁμοίως (παρομοίως).

Ὁμοιόγραφος (ὁ, ἡ). γραμμένος ὁμοίως (παρομοίως).

Ὁμοιόδοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁμοίαν (τὴν αὐτὴν) μὲ ἄλλον δόξαν.

Ὁμοιόδουλος (ὁ, ἡ). ὁμοίως δοῦλος, σύνδουλος.

Ὁμοιοδύναμος (ὁ, ἡ), = Ὁμοδύναμος.

Ὁμοιοειδής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὅμοιος τὸ εἶδος. »Αὐτῶν δὲ τῶν ὁμογενῶν τὰ ὁμοιοειδέστερα πολυγονώτερα,« Θφρ.

Ὁμοιόθερμος (ὁ, ἡ). ὁμοίως (ἐπίσης) θερμός.

;Ὁμοιόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁμοίας (ὁμοίου χρώματος) τρίχας.

Ὁμοιοκαρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ὁμοιόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) ὁμοίους καρπούς.

Ὁμοιοκαταληκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ὁμοιοκατάληκτος (ὁ, ἡ), (γρμτ.). ὁ ἔχων ὁμοίαν κατάληξιν.

Ὁμοιοκαταληξία (ἡ). ὁμοιότης (λέξεως ἢ φράσεως) ὡς πρὸς τὴν κατάληξιν.

Ὁμοιοκάταρκτος (ὁ, ἡ), = Ὁμοιόαρκτος.

Ὁμοιοκλεής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁμώνυμος.

Ὁμοιόκριθος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ κριθήν.

Ὁμοιολεπτομερής, έος (ὁ, ἡ). συγκείμενος ἀπὸ ἐπίσης λεπτὰ μόρια, ὅμοιος ὡς πρὸς τὴν λεπτομέρειαν.

Ὁμοιόληκτος (ὁ, ἡ), = Ὁμοιοκατάληκτος.

Ὁμοιολογία (ἡ). τὸ λέγειν (ἐκφράζεσθαι) ὁμοιομόρφως.

Ὁμοιομέρεια (ἡ), τὸ χαρακτηριςικὸν τοῦ ὁμοιομεροῦς, ἡ πρὸς ἄλληλα ὁμοιότης τῶν συγκροτούντων τι μερῶν (μορίων).

Ὁμοιομερής, έος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -μερῶς. Ὁ συγκείμενος ἐξ ὁμοίων μερῶν. »Τὰ φυτὰ τῶν ζώων μᾶλλον ὁμοιομερῆ,« Θφρ.

Ὁμοιόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁμοίαν μορφήν.

Ὁμοιοούσιος (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὴν οὐσίαν, (παρβλ. Ὁμοούσιος).

Ὁμοιοπάθεια (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ὁμοιοπαθοῦς, ὁμοιότης αἰσθημάτων κτλ.

'Ομοιοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πάσχω τὰ αὐτὰ πάθη (Αἰσθάνομαι τὰ αὐτὰ αἰσθήματα, κτλ.) μὲ ἄλλον, τοῦ εἶμαι -
'Ομοιοπαθὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.) -παθῶς. 'Ο ἔχων τὰ αὐτὰ πάθη (τὰ αὐτὰ αἰσθήματα) μὲ ἄλλον, διακείμενος ὁμοίως.
'Ομοιοπλατὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ πλάτος, ἰσοπλατής.
'Ομοιοπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ). ἐπίσης εὐπρεπὴς, (ἐν γέν.) ὅμοιος ἢ φαινόμενος τοιοῦτος.
'Ομοιοπροσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
'Ομοιοπρόσωπος (ὁ, ἡ). (γρμτ.) τοῦ αὐτοῦ προσώπου.
'Ομοιόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὅμοια πτερὰ (καὶ μτνμ. μαλλιὰ) μὲ ἄλλον.
'Ομοιόπτωτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πτώτως. (γρμτ.) τῆς αὐτῆς πτώσεως. 2) = 'Ομοιοκατάληκτος.
'Ομοιόπυρος (ὁ,ἡ). ὅμοιος μὲ σῖτον (πυρόν).
'Ομοιόῤῥυσμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Ομοιόῤῥυθμος.
'Όμοιος καὶ (Ἀττ.) 'Ομοῖος [ὁμὸς], α, ον. Ἴσος (Παρόμοιος) μὲ ἄλλον. (μὲ δοτ.) »Κάστορι οὔ τις ὁμοῖος πολεμιστὴς ἄλλος ἔην, « Θκρ. (χ. πτ.) » Αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον, « 'Οδ. Ρ. »Τὴν ὁμοίαν (» τὸ ὁμοῖον) διδόναι τινὶ,« 'Ηρ., (Γαλλ.) **rendre la pareille**. » 'Εν ὁμοίῳ ποιεῖσθαί τι, « αὐτ. » 'Ομοῖον ἡμῖν ἔσται, « αὐτ., μᾶς εἶνε ἀδιάφορον. (καὶ ἀναφορ. πρὸς τὸ Οἷος) » "Ομοιόν τί μοι δοκεῖ εἶναι, οἷόν περ εἰ κτλ.,« Ξεν. (ϗ ἀντὶ ἐπιρ.) » Γνώμῃσι ἐχρέωντο ὁμοίῃσι ϗ σὺ, « αὐτ. ‖. » "Ομοιοι, « (ὠνομάζοντο εἰς τὴν Σπάρτην) οἱ ἔχοντες δικαίωμα εἰς τὰ πολιτικὰ ἀξιώματα. (παρβλ. 'Ομότιμος). ‖. (τὸ οὐδ.) » "Ομοιον καὶ (πληθ.) » "Ομοια, ἐπίρ. ἀντὶ 'Ομοίως. » 'Ομοῖον μουσίσδοι ταῖσιν ἀηδονίσι, « Θκρ. » Κυνῶν ὅμοια λύκοις ὠρυομένων,« Πλ. 2) κοινὸς εἰς πολλοὺς ἢ εἰς ὅλας. » Θάνατος (» Πότμος)—, « "Ομ., Πίνδ. » Γῆρας ὁμοίϊον, « Ἰλ. Δ. » Νεῖκος ὁμοίϊον,« Θκρ., "Ομ. 3) ὁμόφρων, σύμφωνος. » Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίϊος, οὐδέ τι παῖδες, « 'Ησ.
'Ομοιόσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁμοίαν σημασίαν.
'Ομοσκελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὰ σκέλη.
'Ομοιόσκευος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁμοίαν σκευὴν (ςολὴν), συγυρισμένος (ἁρματωμένος κλ.) παρομοίως.
'Ομοιοστάδιος (ὁ,ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἀπέχων τὸν αὐτὸν τῶν σταδίων ἀριθμόν.
'Ομοιόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὅμοιον ςόμα ἢ στόμιον.
'Ομοιόστροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν στροφήν.
'Ομοιοσύλλαβος (ὁ, ἡ), = Ἰσοσύλλαβος.
†'Ομοιοσύντακτος (ὁ, ἡ), (γρμτ.) ὁ παρομοίως συντασσόμενος.
'Ομοιοσχημονέω-ῶ Μ. ήσω. Εἶμαι ὁμοιόσχημος, μένω ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σχήματος.
'Ομοιοσχημόνως, ἐπίρ. 'Ομοιομόρφως.
'Ομοιόσχημος (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὸ σχῆμα ἢ τὴν θέσιν, ὁμοιόμορφος.
'Ομοιοσχημοσύνη (ἡ). ὁμοιότης ὡς πρὸς τὸ σχῆμα ἢ τὴν θέσιν. » Ταῦτα δὲ ἐποίησεν "Ομηρος διὰ ποικιλίαν καὶ τὸ ἐκκλίνειν τὴν ὁμοιοσχημοσύνην,« Εὐς. [ἐκ τοῦ
'Ομοιοσχήμων, ονος (ὁ, ἡ), = 'Ομοιόσχημος.
'Ομοιοταχὴς, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ταχῶς. "Ομοιος κατὰ τὴν ταχύτητα, ἐπίσης ταχύς.
'Ομοιοτέλευτος (ὁ, ἡ), [ὅμ. τελευτάω], = 'Ομοιοκατάληκτος.
'Ομοιότεχνος (ὁ, ἡ), = 'Ομότεχνος.
'Ομοιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁμοίου.
'Ομοιότονος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -τόνως. (γρμτ.). 'Ο παρομοίως τονιζόμενος.
'Ομοιοτροπία (ἡ). ὁμοιότης τρόπου (ἠθῶν, χαρακτῆρος), [ἐκ τοῦ
'Ομοιότροπος (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὸν τρόπον (τὰ ἤθη, τὸν χαρακτῆρα). ‖. (τὸ οὐδ.) 'Ομοιότροπα, ἐπίρ. ἀντὶ -
'Ομοιοτρόπως, ἐπίρ. Παρομοίως (ὡς πρὸς τὸν τρόπον τοῦ ζῆν).
'Ομοιοτύπωτος (ὁ, ἡ). μορφωμένος παρομοίως (κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον), σχηματισμένος καθ' ὁμοίωσίν τινος.
'Ομοιούσιος (ὁ, ἡ), = 'Ομοιοούσιος.
'Ομοιοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὅμοιος.
'Ομοιόφθογγος (ὁ, ἡ). "Ομοιος τὸν φθόγγον (τὸν ἦχον).
'Ομοιόφλοιος (ὁ, ἡ). ὁμοιάζων κατὰ τὸν φλοιὸν, ἔχων παρομοίαν φλοῦδαν.
'Ομοιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) παρομοίως, ἐπίσης καρποφόρος.
'Ομοιόφρων, ονος (ὁ, ἡ), = 'Ομόφρων.
'Ομοιοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὁμοιόφωνος.
'Ομοιοφωνία (ἡ). ὁμοιότης ὡς πρὸς τὴν φωνὴν, [ἐκ τοῦ
'Ομοιόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν ἢ ἠχῶν παρομοίως, ὅμοιος κατὰ τὴν φωνήν.
;'Ομοιόχροια (ἡ), = 'Ομόχροια.
'Ομοιόχρονος (ὁ,ἡ), (γρμτ.). ὅμοιος ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς φωνῆς.
'Ομοιόχροος καὶ
'Ομοιοχρώματος (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὸ χρῶμα, τοῦ αὐτοῦ χρώματος.
'Ομοιόχωρος (ὁ, ἡ), [ὅμ. χώρα]. ὁ κατέχων τὴν αὐτὴν χωραν.
'Ομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω τι ὅμοιον μὲ· παρομοιάζω· παραβάλλω· (πθ. ἢ μσ.) γίνομαι ὅμοιος, ἐξισοῦμαι, ὁμοιάζω. » Ἄγριον πήγανον ὁμοιοῖ τῷ ἡμέρῳ, « Δσκρ.
'Ομοίωμα (τὸ). τὸ γενόμενον καθ' ὁμοίωσιν ἄλλου, εἰκὼν, ἀντίτυπον.
'Ομοιωματικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. 'Ο ἐμφαίνων ὁμοίωσιν, χρησιμεύων πρὸς δήλωσιν ὁμοιότητος.
'Ομοίως, ἐπίρ. Μὲ τὸν ὅμοιον τρόπον, παρομοίως· (πρὸς δοτ.) » Μέθην δὲ ϗ ὕπνον ὁμοίως ἐνέδρᾳ φυλάττομαι, « Ξεν. »'Ομοίως ὥσπερ,« αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Καὶ) » Μέθης ἀποχέσθαι ὁμοίως χρὴ ϗ μανίας, « αὐτ. » Οὐδὲν ὁμοίως ϗ ὅσοι λέγουσιν, « Παυσ.
'Ομοίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ομοιόω, παρομοίωσις· ἐξίσωσις.
'Ομοιωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κάμνων τι ὅμοιον (καθ' ὁμοίωσιν) ἄλλῳ, πλάστης, ἀγαλματοποιὸς, ζωγράφος.
'Ομοιωτικὸς, ἡ, ὸν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. 'Ο χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὁμοίωσιν· μιμητικός.
;'Ομόκαπνος (ὁ, ἡ), [ὁμὸς, καπνὸς], = Συνέστιος, συγκάτοικος· συντράπεζος· (ἐν γέν.) σύντροφος, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ -
'Ομόκαπος (ὁ, ἡ), [ὁμ. κάπη], = 'Ομοτράπεζος, σύντροφος, (ἴδε τὸ προηγ.)
'Ομοκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαδίζων τὴν αὐτὴν ὁδὸν (κέλευθον), συνοδοιπόρος.
'Ομόκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ κέντρον μετ' ἄλλου, (Γαλλ.) **concentrique**.
'Ομοιοκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοῦ (μετ' ἄλλου) κινούμενος.
'Ομοκλάω (κλέω)-ῶ, Μ. ήσω, Π. παρακινῶ φωνάζων (φοβερίζων), ἐμψυχόνω (ἐρεθίζω) μὲ τὰς φωνὰς καὶ ἀπειλάς μου (ἴδε 'Ομοκλή).
'Ομοκλὴ καὶ 'Ομοκλὴ (ἡ), Π. [ὁμὸς, καλέω], προσφώνησις ἀπειλητικὴ ἢ παρορμητικὴ, φοβερισμὸς ἢ ἐπίπληξις πρὸς ἐγκαρδίωσιν· (ἐν γέν.) κραυγὴ, (ἐπὶ ἀψύχ.) ἦχος, κρότος. » Αὐλῶν ὁμοκλαῖς,« Πίνδ.
'Ομοκληρία (ἡ). ἡ ἐξ ἴσου συμμετοχὴ, τὸ νὰ ἦνέ τις -
'Ομόκληρος (ὁ, ἡ). ὁ συμμεριζόμενός τι ἐξ ἴσου, συμμέτοχος, συγκληρονόμος.
'Ομόκλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ομοκλέω, ἐπίπληξις μὲ φωνὰς καὶ φοβερισμοὺς πρὸς ἐγκαρδίωσιν.
'Ομοκλήτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ
'Ομοκλητὴρ (ὁ), Π. [ὁμοκλέω]. ὁ παρορμῶν (ἐγκαρδιόνων) διὰ φωνῶν ϗ ἀπειλῶν.
'Ομόκλητος (ὁ, ἡ). ὁ προσκληθεὶς ἢ παρακληθεὶς συγχρόνως (ὁμοῦ μὲ ἄλλον). 2) ὁ ἔχων (ὀνομαζόμενος μὲ) τὸ αὐτὸ ὄνομα.
'Ομοκλινὴς, έος καὶ 'Ομόκλινος (ὁ, ἡ). ὁ συγκαθήμενος (συγκατακείμενος) ἐπὶ τῆς αὐτῆς κλίνης μετά τινος εἰς τὴν τράπεζαν.
;'Ομόκλιτος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμὸς, κλίνω]. συγκάτοικος, (συγχ. τῷ 'Ομόκτιτος).
'Ομοκοίλιος (ὁ, ἡ), = 'Ομογάστριος.
'Ομοκοιτία (ἡ). τὸ νὰ κοιμᾶταί τις μὲ ἄλλον ὡς -
'Ομόκοιτις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
'Ομόκοιτος (ὁ, ἡ), [ὁμὸς, κοίτη]. σύνευνος, σύζυγος.
'Ομόκραιρος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. κραῖρα]. ὁ ἔχων ὅμοια (ἰσομεγέθη) κέρατα.
'Ομόκτιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτισθεὶς ὁμοῦ (συγχρόνως) ἢ μὲ τὸν ὅμοιον τρόπον.
'Ομόλεκτρος (ὁ, ἡ), [ὁμ. λέκτρον], = 'Ομόκοιτος.
;'Ομολεξία (ἡ). ταυτότης (συμφωνία) λόγων, ὁμολογία.
;'Ομόλεγος (ὁ, ἡ), = 'Ομόλεκτρος.
'Ομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω τὰ αὐτὰ (μὲ ἄλλον)· ὁμιλῶ τὴν αὐτὴν γλῶσσαν· (ὁ συνήθ.) εἶμαι σύμφωνος (τῆς αὐτῆς γνώμης), σύμφημι, συναινῶ, συγκατατίθεμαι· ἀποδέχομαι, ἀναγνωρίζω· βεβαιῶ· ὑπόσχομαι· κάμνω συνθήκην συμφωνίαν· (ἐπὶ πραγμ.) 'ταιριάζω, ἔχω [illegible] ἀναλογίαν) μὲ ἄλλο τι. (μὲ δοτ.) » Οἱ μὲν Κρῆτες λέγουσι· οὐ μὲν τοι γε [illegible] λογέουσι τούτοισι οἱ Κᾶρες, « 'Ηρ. » [illegible] μενοι οὐδὲν κοινὸν εἶναι σφίσι τε ϗ Αἰγυπτίοισι· οὐ γὰρ ὁμολογέειν αὐτοῖσι, « αὐτ., δὲν ὁμιλοῦν τὴν αὐτὴν γλῶσσαν. » 'Ομολογέονται κατ' οἰκηϊότητα αὐτῷ οὐδὲν, « αὐτ. » 'Ομολογήσαντος δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τούτοισι,« αὐτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Πολιορκούμενοι δὲ ὡμολόγησαν, ἓν ἱμάτιον ἔχων ἕκαςος ἀπιέναι τῶν ἐλευθέρων, τὰ δ' ἄλλα παραδοῦναι, « Ξεν. » Τῶν μὲν γὰρ πολεμικῶν ἔργων ὁμολογοῦμεν αὐτὸν ἐπιμελεῖσθαι, « αὐτ. (καὶ π.θ.) » 'Ομολογεῖται κρεῖττον εἶναι... ἐλεύθερον εἶναι μᾶλλον ἢ δουλεύειν, « αὐτ., εἶνε γενικῶς ἀποδεδειγμένον (ἀναντίῤῥητον). » 'Ως ἐμβεβληκότων αὐτῶν οὐκ εἰς τὴν ἀμφισβητήσιμον, ἀλλ' ἐς τὴν ὁμολογουμένην φίλην τε καὶ σύμμαχον εἶναι, « αὐτ. (ὅθ.) » 'Ομολογούμενα,« Λξ., αἱ γενικῶς ἀναντίῤῥητοι ἀλήθειαι, καὶ »'Ωμολογημένα,« Λξ., αἱ συμφωνίαι.
'Ομολόγημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ὡμολόγησέ (ἀπεδέχθη) τις ὡς βέβαιον.
;'Ομολογησία καὶ
'Ομολόγησις, εως (ἡ), τὸ ὁμολογεῖν, συναίνεσις· συμφωνία κτλ.
'Ομολογητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὁμολογῶν (βεβαιόνων, ὑποσχόμενος)· (ἐκκλησ.) ὁ ἐν καιρῷ διωγμοῦ ὁμολογήσας ἑαυτὸν Χριςιανὸν, μάρτυς (βασανισθεὶς μὲν ἀλλὰ μὴ θανατωθεὶς ὑπὲρ) Χριστοῦ.
Ομολογητικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. 'Ο πρὸς τὸ ὁμολογεῖν ἐπιτήδειος, ὁμολογίας ἐμφαντικὸς (ἐκφραστικός).
'Ομολογία (ἡ). συναίνεσις, συγκατάθεσις· ὑπόσχεσις· συμφωνία, (ἰδιαιτ.) συνθήκη (κυρ. ἄγραφος) περὶ εἰρήνης· (ἐνίοτε) βεβαίωσις (διὰ λόγου).
'Ομόλογος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμολογῶν (συναινῶν) εἴς τι ἢ μετά τινος, σύμφωνος (ἐπὶ πραγμ.) ἁρμόδιος, 'ταιριασμένος, ἀνάλογος. » Δοκοῦμεν δ' ἂν μοι πάντες ὁμόλογοι γενέσθαι περὶ ὧν λέγω, « Ξεν. (ϗ ἐπὶ ἀψύχ.) » Εν ταῖς δίχα σχισθείσαις πέτραις τὰς κατὰ τὴν ἑτέραν ἐξοχὰς, ὁμολόγους εἶναι συμβαίνει ταῖς κατὰ τὴν ἑτέραν εἰσοχαῖς, « Στρ. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » 'Εξ ὁμολόγου, « Πλβ., = 'Ομολόγως, ἐκ συνθήκης, φανερά.
'Ομολογουμένως καὶ 'Ομολογούντως, ἐπίρ. (μτχ.). Προδήλως, ἀναντιῤῥήτως. (μὲ δοτ.) συμφώνως· ἀναλόγως. 'Ομολογουμένως τῇ φύσει ζῆν, « Αρτ.
'Ομολόγως, ἐπίρ. Κατὰ κοινὴν ἢ ἀμοιβαίαν συγκατάθεσιν (ὁμολογίαν), ἐκ συμφώνου, ἁρμοδίως.
'Ομόλοχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (τεταγμένος) εἰς τὸν αὐτὸν λόχον.
;'Ομομαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μαθών τι ὁμοῦ (συγχρόνως) μὲ ἄλλον.
'Ομομαστιγίας, ου (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Σύνδουλος, (κατὰ λέξ.) ὁμοῦ μαστιγούμενος.
'Ομόμηλις, ιδος ἢ ίδος (ἡ), = Ἀμάμηλις.
'Ομομήτριος, α ἢ (;) ος, ον. Ἀδελφὸς (Ἀδελφὴ) ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς, ὁμογάστριος.
'Ομομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.
'Ομόναος (ὁ, ἡ). ὁ λατρευόμενος ὁμοῦ (εἰς τὸν αὐτὸν ναὸν) μὲ ἄλλον, (παρβλ.) Σύνναος.
'Ομόνεκρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπίσης ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους ὁμοίους του νεκρός.
†'Ομονηδύϊος (ὁ, ἡ), = 'Ομογάστριος.
'Ομονοεῖον (τὸ). ὁ (ἐν 'Ρώμῃ) ναὸς τῆς 'Ομονοίας.
'Ομονοέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὁμόνοος (ὁμογνώμων, σύμφωνος) μετά τινος. (μτνμ.) » Αὐλὸς ὁμονοεῖ χοροῖς,« Ἀθ., συμφωνεῖ.
'Ομονοητικὸς, ἡ, ὸν, (ϗ ἐπίρ.) -ικῶς. 'Ο ἀνήκων ἢ συντελῶν ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ ὁμονοεῖν.
'Ομόνοια (ἡ). τὸ ὁμονοεῖν, ὁμοφροσύνη, (εἰς τὴν 'Ρώμην ἐλατρεύετο ὡς θεότης ἀλληγορικὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα) **Concordia**.
'Ομόνομος (ὁ, ἡ). ὁ βόσκων ὁμοῦ (εἰς τὰς αὐτὰς νομὰς) μὲ ἄλλον ἢ· ἔχων (διοικούμενος μὲ) τοὺς αὐτοὺς νόμους.
'Ομόνοος-ους (ὁ, ἡ), [ὁμὸς, νόος]. ὁμόφρων, ὁμογνώμων, σύμφωνος.
'Ομονόως, ἐπίρ. Μὲ ὁμόνοιαν, συμφώνως, ὁμοψύχως.
'Ομόνυμφος (ὁ, ἡ), Π. συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας, συμπένθερος.
†'Ομόοικος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ 'Ομέστιος, σύνοικος.
†'Ομοουσία (ἡ), = 'Ομοουσιότης, τὸ ὁμοούσιον.
'Ομοουσιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πρεσβεύων τὸ δόγμα τῆς ὁμοουσιότητος.
†'Ομοούσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν (μὲ ἄλλον) οὐσίαν.
†'Ομοουσιότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁμοουσίου, ταυτότης οὐσίας.
'Ομοουσίως, ἐπίρ. Καθ' ὁμοουσιότητα.
'Ομόπαγος (ὁ, ἡ), [ὁμ. πάγος]. ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου (δήμου).
'Ομοπάθεια (ἡ), = 'Ομοιοπάθεια.
'Ομοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Συμπάσχω, συναισθάνομαι, συνδιατίθεμαι οὕτως ἢ ἄλλως, (ἐν γέν.) εἶμαι -
'Ομοπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς τὰ αὐτὰ πάθη ἢ αἰσθήματα, = 'Ομοιοπαθής.
†'Ομοπαίκτωρ, ορος (ὁ, ἡ), = Συμπαίκτωρ, σύντροφος.
'Ομόπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ μετ' ἄλλον παιδοποιηθεὶς, δίδυμος.
'Ομοπάτριος, α ἢ ος, ον. Ἀδελφὸς (Ἀδελφὴ) ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός.
'Ομόπατρος καὶ
'Ομοπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ), = 'Ομοπάτριος
'Ομόπεδος (ὁ, ἡ), = Ἰσόπεδος.
'Ομοπιστία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
'Ομόπιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (πρεσβεύων) τὴν αὐτὴν πίστιν μὲ ἄλλον, ὁμόθρησκος.
'Ομοπλεκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πλεγμένος ὁμοῦ ἢ ὁμοίως, συνδεδεμένος.
'Ομόπλεκτος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.
'Ομοπληθὴς, έος (ὁ, ἡ). ἴσος τὸ πλῆθος (τὴν ποσότητα), ἰσάριθμος.
'Ομοπλοέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω ὁμοῦ (μὲ τὸ αὐτὸ πλοῖον ἢ πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν) μὲ ἄλλον, συμπλέω.
'Ομόπλοια (ἡ), τὸ πλέειν ὁμοῦ, συνταξείδευμα.
'Ομόπλοκος (ὁ, ἡ), = 'Ομοπλεκής.
'Ομόπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων ὁμοῦ (εἰς τὸ αὐτὸ πλοῖον ἢ πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν) μὲ ἄλλον, συνταξειδιώτης.
'Ομοπλωτὴρ (ὁ), Π. ὁ πλέων (κολυμβῶν ἢ ταξειδεύων) ὁμοῦ.
'Ομόπνοια (ἡ), = Σύμπνοια.
'Ομόπνοος-ους (ὁ, ἡ), = Σύμπνους.
'Ομοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν (παράγων) τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. » Ἀριθμός—,« Ἰάμβλ.
'Ομοπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ ἢ Κινοῦμαι ὁμοῦ.
†'Ομοπόλησις, εως (ἡ). ἡ ὁμοῦ πόλησις (κίνησις), συμπεριφορά.
'Ομόπολις, ιδος (ὁ, ἡ), = τῷ-
'Ομοπολίτης, ου (ὁ) καὶ 'Ομοπολῖτις, ιδος (ἡ), = Συμπολίτης.
'Ομοπόρευτος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοῦ πορευόμενος, συνοδοιπόρος.
'Ομοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμμετέχω (Λαμβάνω μέρος) εἰς πρᾶξίν τινα, συμπράττω.
'Ομοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). συμμέτοχος εἰς πρᾶξίν τινα, συμπράκτωρ, συνεργάτης, σύντροφος.
'Ομόπτερος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ομοιόπτερος, (συνκδχ.) συνομήλικος (;)· (ἐν γέν.) ὅμοιος. 2) ἐπίσης πτερωτὸς (ἐπτερωμένος), (συνκδχ.) = Ἰσοταχής. » Ναῦς —, « Αἰσχλ. » Τῶν ἐμῶν ὁμοπτέρων, « Ἀρςφ., τῶν ὁμοίων (τῶν συντρόφων) μου πτηνῶν.
'Ομόπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ομόπολις.
'Ομόπτωτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -πτώτως, = 'Ομοιόπτωτος.
'Ομοργάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ 'Ομόργνυμι.
"Ομοργμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι σφογγίζει ἢ πρέπει νὰ σφογγίσῃ τις ἀπὸ 'πάνω του, λέρα, ἀκαθαρσία, [ἐκ τοῦ
'Ομόργνυμι [συγγ. τῷ Ἀμέργω], Μ. ὀμόρξω (ἀόρ. "Ωμορξα). Σφογγίζω, ἀφαιρῶ διὰ τοῦ σφογγίσματος, ἀποσφογγίζω. » Δάκρυ (» Ἱδρῶ) ὁμόρξασθαι, « "Ομ. (ϗ ἐλλ.) » 'Ομόργνυμαι (ἐνν. τὰ δάκρυα), « Κοΐντ., σφογγίζω τὰ 'μμάτιά μου.
'Ομορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὅμορος, συνορεύω, γειτνιάζω· πλησιάζω (γυναικί)· συζῶ (συνοικῶ) ὡς σύζυγος.
'Ομόρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., γειτνίασις.
'Ομόριος καὶ "Ομορος (ὁ, ἡ), [ὁμ. ὅρος]. (μὲ δοτ.) ὁ συνορεύων μετά τινος, γείτων, πλησιόχωρος. » Οἱ Φωκεῖς ἔθνος ὅμορον τῇ Εὐβοίᾳ, « Λιβ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Γειτονικός. » Πόλεμος—, « Δμ., ὁ μεταξὺ ὁμόρων.
'Ομοροφία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ
'Ομορόφιος (ὁ, ἡ), = 'Ομωρόφιος.
'Ομόῤῥειθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ῥείθρου (ποταμοῦ ἢ ὀχετοῦ) ἀρυόμενος· ὁ κατοικῶν τὴν αὐτὴν παραποταμίαν.
'Ομόῤῥητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμοῦ ῥηθεὶς (λαληθεὶς), σύμφωνος.
;'Ομοῤῥοὴ (ἡ), = 'Ομόῤῥοια.
'Ομοῤῥοθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κρότον ὁμοῦ (συγχρόνως)· (ἰδιαιτ.) κωπηλατῶ ἐκ συμφώνου· (ἐν γέν.) συμπράττω· (τρπ.) εἶμαι σύμφωνος, = 'Ομοφρονέω, [ἐκ τοῦ
'Ομοῤῥόθιος καὶ 'Ομόῤῥοθος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. ῥοθέω]. ὁ κροτῶν ὁμοῦ (συγχρόνως)· (ἰδιαιτ.) ὁ κωπηλατῶν ἐκ συμφώνου (μὲ τὸν αὐτὸν ῥυθμόν)· (ἐν γέν.) συνεργὸς (μτφορ.) σύμφωνος. » Στείχοντες ὁμόῤῥοθοι, « Θκρ., ὁδεύοντες ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).
;'Ομόῤῥοια (ἡ), = Σύῤῥοια, [ἐκ τοῦ
'Ομόῤῥοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων ὁμοῦ (εἰς τὸ

αὐτὸ ῥεῖθρον ἢ εἰς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν) μὲ ἄλλον.

Ὁμοῤῥυθμία (ἡ). ἡ ὁμοιότης, τὸ ὁμοιόμορφον, [ἐκ τοῦ

Ὁμόῤῥυθμος καὶ Ἰων. Ὁμόῤῥυσμος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸν ῥυθμὸν), ἀνάλογος, ὁμοιόμορφος. » Ἀρτηρίη, ἐξ ἑκατέρου φαρυγγέθρου τὴν ἔκφυσιν ποιευμένη, ἐς ἄκρον πνεύμονος τελευτᾷ, κρίκοις ξυγκειμένη ὁμοῤῥύσμοις (κατὰ διόρθ. ἀντὶ: ὁμορυσμοῖς), τῶν περιηγέων ἁπτομένη, « Ἱππκρ.

Ὁμοῤῥυσμίη ἢ Ὁμορυσμίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὁμοῤῥυθμία.

Ὁμόῤῥυσμος ἢ Ὁμόρυσμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὁμόρυθμος.

Ὁμὸς [συγγ. τῷ Ἅμα], ἡ, ὸν, Π. = Ὅμοιος· κοινὸς, ὁ αὐτός. » Ὁμὰ χθὼν ἄδε καλύπτει, « Ἐπγρ. » Ὁμὰ φρονέειν, « Ἡσ., = Ὁμοφρονεῖν. (καὶ προθετ. ἀντὶ ἐπιρ.) » Ἐς ὁμὰ τινὶ, « αὐτ., = Ὁμοῦ.

Ὀμόσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὄμνυμι.

Ὁμόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁμοίαν ἢ τὴν αὐτὴν σάρκα.

Ὁμόσε [ὁμὸς], ἐπίρ. Πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος, πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν. » Ὁμόσ' ἦλθε μάχη, « Ἰλ. Ν., συνεκροτήθη. » Ὁμόσε ἰέναι (χωρεῖν κτλ.) τοῖς ἐχθροῖς, « Ξ., ὁρμᾶν κατὰ ἢ συνέρχεσθαι εἰς χεῖρας (συμπλέκεσθαι) μετ' αὐτῶν. » Ὁμόσε χωρῶμεν αὐταῖς, ξυνταξάμενοι, « Ἀρσφ.
2) (ἀκυρολεκτ. μὲ δοτ.) ἀντὶ Ὁμοῦ, (Πλβ.).

Ὁμόσημος (ὁ, ἡ). ταυτόσημος, Ὁμοιόσημος.

Ὁμοσθενὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἰσοδύναμος.

Ὁμοσίπυος (ὁ, ἡ), [ὁμ. σιπύη], = Ὁμόσιτος, ὁμοτράπεζος, (παρβλ. Ὁμόκαπος).

Ὁμοσιτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Συντρώγω, εἶμαί τινος-

Ὁμόσιτος (ὁ, ἡ). ὁμοτράπεζος· (κατὰ λέξ.) σύντροφος.

Ὁμόσκευος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος (ἁρματωμένος, συγυρισμένος) παρομοίως, = Ὁμοιόσκευος.

Ὁμοσκηνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Συγκατοικῶ εἰς τὴν αὐτὴν σκηνὴν μετά (Εἶμαι ὁμόσκηνός) τινος.

Ὁμοσκηνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις μετά τινος-

Ὁμόσκηνος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.) ὁ κατοικῶν εἰς τὴν αὐτὴν σκηνὴν μὲ ἄλλον, (ἐν γέν.) σύνοικος.

Ὁμοσκηνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ὁμοσκηνέω.

† Ὁμόσκιος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὴν αὐτὴν σκιὰν μετ' ἄλλου ἀναπαυόμενος· (ὡς ἐπίθ. κοινοταφείου) ὁ σκιάζων (καλύπτων) πολλοὺς ὁμοῦ.

Ὁμόσπλαγχνος (ὁ, ἡ), Π. = Ὁμογάστριος.

Ὁμοσπονδέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαί τινος-

Ὁμόσπονδος (ὁ, ἡ). συμμέτοχος τῆς σπονδῆς (ἢ συνκδχ. τῶν σπονδῶν, τῆς συμμαχίας). (μὲ δοτ.) » Ὁμοτράπεζός τέ μοι καὶ ὁμόσπονδος ἐγένεο, « Ἡρ.

Ὁμόσπορος (ὁ, ἡ), [ὁμ. σπείρω]. ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπέρματος· (μτνμ.) ἀδελφός.

; Ὁμοσπόρος (ὁ, ἡ). ὁ σπείρων ὁμοῦ (καὶ μτνμ. ὁ παιδοποιῶν ἐκ τῆς αὐτῆς γυναικὸς) μὲ ἄλλον, (Σοφ. Οἰδ. Τ. 458).

Ὁμόσπουδος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. σπουδή]. ὁμογνώμων, σύμφωνος.

Ὀμόσσαι, Ὀμόσσας, Π. ἀντὶ Ὀμόσαι, Ὀμόσας.

Ὁμόσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. σεύομαι]. ὁ συμφώνως μετ' ἄλλου ὁρμῶν.

Ὁμοστεγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαί τινος-

Ὁμόστεγος (ὁ, ἡ), = Ὁμώροφος.

Ὁμοστεφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ αὐτοῦ στέφους μέτοχος.

Ὁμοστιβὴς, έος καὶ Ὁμόστιβος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. στείβω]. ὁ πορευόμενος ὁμοῦ ἢ τὴν αὐτὴν ὁδὸν μὲ ἄλλον· (μτφορ.) σύμφωνος.

Ὁμοστιχάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) ἀκολουθῶ, συμπορεύομαι, συνοδεύω, [ἐκ τοῦ

; Ὁμοστιχὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. στείχω]. ὁ πορευόμενος ὁμοῦ, συνοδοιπόρος.

Ὁμόστιχος ἢ Ὁμόστοιχος, (καὶ ἐπίρ.) -στοίχως. (μὲ δοτ.) Ὁ εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν (εἰς τὸν αὐτὸν στίχον), ὁμοταγής.

Ὁμόστολος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος στελλόμενος (ὑπάγων ἢ πεμπόμενος), ἀκόλουθος, σύμφωνος, ἢ ὁμοίως ἐσταλμένος (ἐνδυμένος), (ἐν γέν.) ὅμοιος.

Ὁμόστοργος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοίως ἢ ἀμοιβαίως ἀγαπῶν (ἔχων τὴν αὐτὴν στοργήν).

† Ὁμόσφυρος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. σφυρόν]. συνοδοιπόρος· ὁμόχωρος. (μτνμ.) ἀδελφός.

Ὁμοσχήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ὁμοιόσχημος, ὁμοιόμορφος.

Ὁμόσχολος (ὁ, ἡ). συμμαθητής.

Ὁμόσωμος (ὁ, ἡ). ἑνωμένος σωματικῶς μὲ ἄλλον.

Ὁμοταγὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ταγῶς. Τεταγμένος εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν (τάξιν)· κατεσκευασμένος παρομοίως.

† Ὁμοτάλαντος (ὁ, ἡ), = Ἰσοβαρὴς, ἰσοδύναμος, (γρματ. ἐξήγ. τοῦ Ἀτάλαντος).

Ὁμόταφος (ὁ, ἡ). θαμμένος ὁμοῦ (εἰς τὸν αὐτὸν τάφον).

Ὁμοταχὴς, έος καὶ

Ὁμόταχος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ταχῶς, = Ἰσοταχής.

; Ὁμοτέλευτος (ὁ, ἡ), = Ὁμοιοτέλευτος.

Ὁμοτελὴς έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τελῶς. Ὁ πληρόνων τὰ αὐτὰ τέλη (τοὺς αὐτοὺς φόρους).

Ὁμοτέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. τέρμα], = Ὅμορος.

Ὁμοτεχνέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαί τινος-

Ὁμότεχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐπαγγελλόμενος, μετερχόμενος) τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον τέχνην, συντεχνίτης.

† Ὁμότηθος (ὁ, ἡ), Σχλ. = Ὁμόθηλος.

† Ὀμότης, ου (ὁ), Γλσ. ὁ ὀμνύων, ὁρκωμότης.

Ὀμοτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ὁρκωμοσίαν.

Ὁμοτιμία (ἡ), = Ἰσοτιμία, [ἐκ τοῦ

Ὁμότιμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τίμως. Ὁ ἀπολαμβάνων τὰς αὐτὰς τιμὰς, ἰσότιμος. (ἐν γέν.) ἴσος, ὅμοιος. » Ὁμότιμα τὴν ἀσέβειαν, « Γργ. ‖. (ὑπὸ τοῦ Ξεν. ὀνομάζονται) » Ὁμότιμοι, « οἱ πρῶτοι μετὰ τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν (ὄντες μεταξύ των ἰσοβάθμιοι, καθὼς εἰς τὴν Σπάρτ. οἱ Ὅμοιοι).

† Ὁμότιτθος (ὁ, ἡ), Γρματ. = Ὁμόθηλος.

Ὁμότοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοινὸν τοῖχον, χωρισμένος μὲ μεσότοιχον. » Γείτων —, « Αἰσχλ.

Ὁμοτονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι ἐπίσης τεντωμένος· (ἐπμ.) ἔχω τὸν αὐτὸν τόνον (τὴν αὐτὴν δύναμιν ἢ [μουσ.] τὸν αὐτὸν φθόγγον), (ἐν γέν.) εἶμαι -

Ὁμότονος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τόνως. (μὲ δοτ.) Ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν τόνον (τὴν αὐτὴν δύναμιν, [μουσ.] τὸν αὐτὸν φθόγγον)· (χ. πτ.) μονότονος.

Ὁμοτονούντως, ἐπίρ. = Ὁμοτόνως.

Ὁμοτράπεζος (ὁ, ἡ). ὁ συντρώγων εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν μετά τινος.

Ὁμοτραφὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ὁμότροφος.

Ὁμότρητος (ὁ, ἡ), [ὁμ. τιτράω]. ὁ συγχρόνως ἢ παρομοίως τρυπηθείς.

Ὁμότριχος (ὁ, ἡ), = Ὁμόθριξ.

Ὁμοτροπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὁμότροπός τινος, ἔχω τὰ αὐτὰ ἤθη (τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦ ζῆν).

Ὁμοτροπία (ἡ). ταυτότης ἠθῶν (τρόπων).

Ὁμότροπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦ ζῆν (τὰ αὐτὰ ἤθη) μὲ ἄλλον, Ὁμοιότροπος.

Ὁμοτρόπως, ἐπίρ. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, συμφώνως, παρομοίως.

Ὁμοτροφία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ὁμότροφός τινος, συνδιαίτησις.

Ὁμότρόφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ τρέφων ἢ ἀνατρέφων τινὰ (καὶ προπαροξ. τρεφόμενος ἢ ἀνατρεφόμενος) ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους. (μὲ δοτ.) » Ὁμότροφα τοῖσι ἀνθρώποισι θηρία, « Ἡρ., τὰ οἰκιακὰ ζῶα.

† Ὁμοτροχάω-ῶ (χ. Μ.), Π. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἁματροχάω, τρέχω ὁμοῦ ἢ ἐπίσης ὀγλίγωρα.

Ὁμοτυπία (ἡ). ὁμοιότης τύπȣ (σχήματος, μορφῆς).

Ὁμοῦ [κυρ. γεν. τοῦ Ὁμὸς], ἐπίρ. Μαζῆ, ἀντάμα· συγχρόνως, ἐνταυτῷ· παρομοίως, ἴσα μὲ· πλησίον· (ἐπὶ ἀριθμ.) περίπου, σχεδόν. » Ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοὺς, « Ἰλ. Α. (καὶ πρὸς δοτ.) » Ὁμοῦ νεκύεσσιν, « Ἰλ. Ο. » Ὁμοῦ τῷ τίκτειν (τῷ θανάτῳ), « Μέν., Αἰλ., = Πρός. (καὶ πρὸς γεν.) » Νεὼς ὁμοῦ τῆς ἐμῆς, « Σοφ., πλησίον. (ἢ μετὰ τοῦ Τι) » Ὁμοῦ τι πάσαις, « Πλ., σχεδόν.

Ὁμόϋλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς ὕλης.

Ὀμοῦμαι, μσ. μέλλ. τοῦ Ὄμνυμι.

† Ὁμοϋπόστατος (ὁ, ἡ). (ἐκκλησ.), ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν (μὲ ἄλλον) ὑπόστασιν.

Ὁμουρέω, Ἰων. ἀντὶ Ὁμορέω, (ὅθεν

Ὁμούρησις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὁμόρησις.

Ὁμούριος καὶ Ὅμουρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὅμορος.

† Ὁμούσιος, Ὁμουσιότης, = Ὁμοούσιος, -ότης.

Ὁμοφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων ἐπίσης ἢ συγχρόνως μὲ ἄλλον.

† Ὁμοφήτωρ, ορος (ὁ), γρματ. ἐξήγ. τοῦ Ἀφήτωρ.

Ὁμόφθογγος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. φθόγγος]. ὁ συγχρόνως ἢ συμφώνως ἠχῶν, ὁμόφωνος.

; Ὁμοφλεγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ καίων (φλέγων) συγχρόνως ἢ ἐν τῷ ἅμα.

† Ὁμόφλοιος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὁμοιόφλοιος.

Ὁμόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμοῦ φοιτῶν (πορευόμενος), ὀπαδὸς, ἀκόλουθος.

† Ὁμοφραδὴς, έος καὶ

Ὁμοφράδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ὁμ. φράζω]. ὁμόφωνος, σύμφωνος (κυρ. καὶ μτφορ.).

Ὁμοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φρονῶ τὰ αὐτὰ, εἶμαι ὁμόφρων τινός. (καὶ δοτ. ὀργ.) » Ὁμοφρονέοντε νοήμασιν, « Ὀδ. Ζ., = Ὁμονοοῦντες.

Ὁμοφρόνως, ἐπίρ. Ἐν ὁμοφροσύνῃ, συμφώνως.

Ὁμοφροσύνη (ἡ). ταυτότης (συμφωνία) φρονημάτων, ὁμόνοια.

Ὁμόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ παρομοίως (τὰ αὐτὰ) φρονῶν, σύμφωνος.

Ὁμοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς αὐτῆς φύσεως (τοῦ αὐτοῦ γένους· τοῦ αὐτοῦ ἀναστήματος).

Ὁμοφυΐα (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὁμοφυοῦς, ταυτότης φύσεως (γένους· ἀναστήματος).

Ὁμοφυλία (ἡ). ἡ κατὰ φυλὴν (κατὰ γένος ἢ εἶδος) οἰκειότης, [ἐκ τοῦ

Ὁμοφύλιος καὶ Ὁμόφυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς (ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους ἢ εἴδους). » Ὄρνιθες ὁμόφυλοι, « Ξεν., οἱ ὁμοειδεῖς. » Τὸ ὁμόφυλον, « Ἀρστ., ἡ ὁμοφυλία.

Ὁμόφυτος (ὁ, ἡ), = Σύμφυτος.

Ὁμοφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ τὴν αὐτὴν (γλῶσσαν)· ἠχῶ συγχρόνως ἢ παρομοίως· (ἐν γέν.) εἶμαι ὁμόφωνος, συμφωνῶ (κυρ. καὶ μτφορ.).

Ὁμοφωνία (ἡ), = Συμφωνία, [ἐκ τοῦ

Ὁμόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὁμιλῶν) τὴν αὐτὴν φωνὴν, ὁμόγλωσσος· (μουσικ.) ὁ ἠχῶν ὁμοῦ ἢ ὁμοίως· (ἐν γέν.) = Σύμφωνος (κυρ. καὶ μτφορ.).

Ὁμοφώνως, ἐπίρ. Συμφώνως.

Ὁμόφωτος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοῦ ἢ ὁμοίως φωτίζων (φέγγων).

Ὁμοχοίνιξ, ικος (ὁ, ἡ), = Σύνδουλος, (κατὰ λέξ.) ὁμοῦ τροφοδοτούμενος (λαμβάνων τὴν χοίνικά του, τὸ ταγῆνί του), (παρβλ.) Ὁμόκαπος.

Ὁμόχορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αὐτὸν χορόν.

Ὁμοχροέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι τοῦ αὐτοῦ χρώματος. » Αἱ ὁμοχροῦσαι τῶν ποικίλων αἱρετώτεραι, « Γεωπον.

Ὁμόχροια καὶ (Ἰων.) Ὁμοχροίη (ἡ). ὁμοιότης χρώματος. » Ἄδηλον διὰ τὴν ὁμόχροιαν, « Ξεν. 2) (Ἰων.) ἡ ἐπιφάνεια τοῦ χροὸς (τοῦ δέρματος). » Ἐπειδὰν τοὺς βραχίονας ἐπιτάμωνται ἐς τὴν ὁμοχροίην (ἢ ὁμοχροιίην), « Ἡρ., ἐπιπολαίως.

Ὁμοχρονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι ὁμόχρονός (σύγχρονός) τινος· (μουσ.) ἀκολουθῶ τὸν αὐτὸν χρόνον (ῥυθμόν). » Τῇ γλώττῃ τὸ πλῆκτρον ὁμοχρονεῖν, « Λχ.

Ὁμόχρονος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, σύγχρονος.

Ὁμόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ ἢ ὁμοιόμορφον χρῶμα.

Ὁμοχρώματος καὶ Ὁμόχρωμος καὶ

Ὁμόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Ὁμόχροος.

Ὁμοχώριος καὶ Ὁμόχωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας, συντοπίτης, ἢ πλησιόχωρος.

Ὁμοψηφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὁμόψηφός τινος, ὁμοφρονῶ.

Ὁμόψηφος (ὁ, ἡ), = Ἰσόψηφος, σύμφωνος ἢ ἰσότιμος (ἔχων τὸ αὐτὸ πρὸς ψηφοφορίαν δικαίωμα).

Ὁμοψυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὁμονοέω, εἶμαι σύμφωνος (ὁμόψυχος).

Ὁμοψυχία (ἡ). ὁμόνοια, ὁμοφροσύνη, [ἐκ τοῦ

Ὁμόψυχος (ὁ, ἡ). ὁμόφρων, σύμφωνος.

Ὁμοψύχως, ἐπίρ. Μὲ ὁμόνοιαν, συμφώνως.

Ὀμόω-ῶ, Μ. όσω, (σπντ.) = Ὄμνυμι.

Ὁμόω-ῶ [ὁμὸς], Μ. ώσω. Ἑνόνω· ἐνταμόνω.

; Ὄμπη (ἡ), = Ὄμπνη.

Ὄμπνειος, α, ον, Π. = Ὄμπνιος.

† Ὀμπνειόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀφθονοπάροχος.

Ὄμπνη (ἡ), Π. [συγγ. τῷ Λτ. ops, opis] (ἐν γέν.) τροφὴ, (ἰδιαιτ.) σῖτος, κριθὴ κτλ. » Πολυωπὴς —, « Νίκ. « ἡ μελόπηττα.

Ὀμπνηρὸς, ά, όν, Π. = Ὄμπνιος.

Ὀμπνιακὸς καὶ Ὀμπνικὸς, ή, όν, Π. (σπντ.) ἀντὶ-

Ὄμπνιος, α ἢ ος, ον, Π. [ὄμπνη]. θρεπτικός· καρποφόρος· δαψιλὴς, πλουσιοπάροχος, (ὅθ. τὸ Λτ.) opimus. (ἐν γέν.) πολὺς, μέγας, ἄφθονος. ‖. » Ὄμπνια, « ἡ Δήμητρα (ὡς τροφοδότις).

Ὀμφαῖος, α, ον, Π. [ὀμφή]. προφητικὸς, μαντευτικός.

; Ὀμφάκη (ἡ). ζωμὶ ὄμφακος (ἀγουρίδας).

; Ὀμφακηρὸς, ά, όν καὶ

Ὀμφακίας, ου (ὁ). ὅμοιος μὲ ὄμφακα, ἄγουρος· στυφὸς καὶ ξινός· (μτφορ.) αὐστηρὸς, κακόγνωμος.

Ὀμφακίζω, Μ. ίσω. Ἔχω γεῦσιν ὄμφακος, εἶμαι ἄγουρος. 2) (μσ.) τρυγῶ ἄγουρα σταφύλια· (μτνμ.) ἀπολαμβάνω τι πρόωρα (πρὶν ὡριμάσῃ).

Ὀμφάκινος, α, ον. Καμωμένος ἀπὸ ὄμφακας (ἀώρους καρπούς). » Ἔλαιον ὀμφάκινον, « Γεωπον. τὸ (ἄλλ.) Ὀμφάκιον.

Ὀμφάκιος (ὁ, ἡ). ἄγουρος (σκληρὸς) ὡς ὄμφαξ. ‖. (οὐσ.) » Ὀμφάκιον, « Δσκρ., = Ὀμφάκη. (ἐνν. ἔλαιον), « Πλίν., τὸ (κοιν.) Ἀγουρόλαδον.

Ὀμφακὶς, ίδος (ἡ). ἡ δακτυλήθρα τοῦ βαλανιδιοῦ μὲ τὴν ὁπ. ἐργάζουν τὰ τομάρια οἱ βυρσοδέψαι.

Ὀμφακίτης, ου (ὁ) καὶ Ὀμφακῖτις, ιδος (ἡ), = Ὀμφάκινος ἢ Ὀμφάκιος. » Κηκὶς —, « Δσκρ., τὸ ἄγουρον (ἐπμ. καλλήτερον) κηκίδι.

Ὀμφακόμελι (τό). εἶδος ποτοῦ ἀπὸ μέλι καὶ ὀμφάκην (ἀγουρίδας ζωμόν).

Ὀμφακοράξ(ῥράξ;), ᾶγος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. αἱ ῥῶγες εἶνε ὄμφακες (δὲν ὡρίμασαν) ἀκόμη.

Ὀμφακώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὀμφακίας.

Ὀμφαλητομίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὀμφαλοτομία.

Ὀμφαλητόμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὀμφαλοτόμος.

Ὀμφάλιον (τό), ὑποκορ. του Ὀμφαλὸς, ἢ οὐδ. τοῦ

Ὀμφαλικὸς, ή, όν, καὶ

Ὀμφάλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν (ἢ ὅμοιος μὲ) ὀμφαλὸν, ὀμφαλοειδής.

Ὀμφαλιστὴρ (ὁ), ἐργαλ. πρὸς ἀποτομὴν τοῦ ὀμφαλοῦ.

† Ὀμφαλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ὀμφαλοῦ.

Ὀμφαλόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων ὀμφαλὸν ἢ καμωμένος εἰς σχῆμα ὀμφαλοῦ, ὀμφαλωτός. » Ἀσπὶς —, « Ὅμ. » Σῦκον —, « Νίκ.

Ὀμφαλόκαρπος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ καρποφορῶν ὀμφαλοειδεῖς καρπούς.

; Ὀμφαλοκήλη (ἡ). πάθος (πρήξιμον) τοῦ ὀμφαλοῦ, (ἴδε Ἐξόμφαλος).

Ὀμφαλὸς (ὁ), [ὄμπνη ἢ ἄμβη]. τὸ μέρος διὰ τοῦ ὁπ. τρέφεται τὸ ἔμβρυον, (κοιν.) ἀφαλός· (συνκδχ.) τὸ μέσον, τὸ κέντρον.
2) (μτνμ.) τὸ ὀμφαλοειδὲς κύρτωμα τῆς ἀσπίδος. 3) ἡ ἄκρα τοῦ ἄξονος περὶ τὸν ὁποῖον ἐτυλίσσοντο τὰ βιβλία τῶν παλαιῶν. » Ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίςοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοὶ, πορφυρᾶ δ' ἔκτοσθεν ἡ διφθέρα, « Λχ. » Μὴ ταχὺς Ἡρακλείτου ἐπ' ὀμφαλὸν εἴλεε βιβλίον, « Ἐπγρ. 4) τὸ ἐξέχον κατὰ μέσον τοῦ ζυγοῦ τῆς ἁμάξης ἵνα κρατῇ τὸ ζυγόδεσμον. 4) ὁ κόμπος εἰς τὴν βασιν ἢ τὴν κορυφὴν καρποῦ ἢ ἄνθους. » Ἥδιον ὄζει τῶν ῥόδων, ὧν ὀμφαλὸς τραχὺς, « Ἀρστ., (παρβλ. Ὀμφή).

Ὀμφαλοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὸν ὀμφαλὸν βρέφους.

Ὀμφαλοτομητέον, θετ. τοῦ Ὀμφαλοτομέω.

Ὀμφαλοτομία (ἡ). τὸ κόψιμον τοῦ ὀμφαλοῦ, [ἐκ τοῦ

Ὀμφαλοτόμος (ὁ, ἡ), [ὀμφ. τέμνω]. ὁ κόπτων τὸν ὀμφαλὸν, (ὅθ. ‖. οὐσ. θηλ.) = Μαῖα, μαμμή.

Ὀμφαλώδης, εος (ὁ, ἡ) καὶ

Ὀμφαλωτὸς, ή, όν, = Ὀμφαλόεις, ὀμφαλοειδής.

Ὄμφαξ [ὠμὸς], ακος (ὁ, ἡ). ἄωρος, ἀγένωτος, (ἐπμ.) ςυφὸς, ξινὸς. σκληρὸς, (ἐν γεν.) ἄγȣρος. (μτνμ.) ἀνήλικος, πρόωρος. (τοπ.) δύςροπος, δύσκολος. ‖. (οὐσ. θηλ. ἢ [σπντ.] ἀρσ., ἐνν. ςαφυλὴ ἢ βότρυς) ἡ ἀγȣρίδα· (ἐνν. ἐλαία) ἡ πράσινη.

Ὀμφὴ (ἡ), Π. [ἔπω, ὄψ]. φωνή· (κυρ.) φωνὴ θεοῦ (προφητική), χρησμὸς, μαντεία, οἰωνὸς, (παρβλ.) Κληδὼν, (ὅθ. 2) = Φήμη, δόξα. 3) = Ὀσμὴ, εὐωδία, (ὅθ. Εὐόμφαλον, κατὰ τοὺς Ἀρκάδ., τὸ ῥόδον).

Ὀμφήεις, εσσα, εν, Π. = Ὀμφαῖος.

Ὀμφητὴρ (ὁ), Π. προφήτης, μάντις.

Ὁμῶλαξ, ακος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Ὁμαῦλαξ, συνορεύων πλησιόχωρος.

Ὄμωμι (τό), ἄκλ. [Περσ.], = Ἄμωμον.

Ὀμώμοκα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Ὄμνυμι.

Ὁμωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἔχω τὸ αὐτὸ ὄνομα, εἶμαι ὁμώνυμός τινος.

Ὁμωνυμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις ὁμώνυμός τινος, ταυτότης ὀνόματος.

Ὁμωνύμιος, α, ον, Π. ἀντὶ -

Ὁμώνυμος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ. ἢ σπν. γεν.) ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ μὲ ἄλλον ὄνομα. » Λέξις —, « Ἀφθν., ἡ ἐφαρμοζομένη εἰς διαφορετικὰ ἀντικείμενα, (ἐπμ.) ἀμφίβολος (ὡς πρὸς τὸ σημαινόμενον), (Γαλλ.) équivoque.

Ὁμωνύμως, ἐπίρ. Μὲ ὁμωνυμίαν.

Ὁμωρόφιος καὶ Ὁμώροφος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.)

ὁ κατοικῶν ὑπὸ τὴν αὐτὴν ὀροφὴν (στέγην) μὲ ἄλλον, συγκάτοικος.

Ὁμῶς, ἐπίρ. Π. [ὁμός], = Ὁμοίως, παρομοίως, ἐπίσης· (μὲ δοτ.) καθὼς· ὁμοῦ· συγχρόνως μέ. » Πάντες (καὶ ἐπὶ τοπ. » Πάντῃ) ὁμῶς, « Ὅμ., Ἡσ. (καὶ δοτ.) » Τοὺς ὁμῶς θεοῖσι κυδάνει, « Ἰλ. Ξ., ἴσα μέ.

Ὅμως [ὁμός], σύνδ. Ἐναντιωματ. πλὴν· μ' ὅλον τοῦτο. » Οὐκ ἐπ' ἐμοὶ μὲν, ὅμως φυλάξομαι, « Θκρ. (καὶ μὲ ἄλλα μόρ.) » Ὅμως γε μὲν (μέντοι, μέντοι γε, γε μέντοι),« Αξ., καὶ μ' ὅλα ταῦτα, πλὴν καὶ μ' ὅλα ταῦτα. » Κἂν ὅμως (πρὸς ὑποτ.), « Σοφ. » Ἐξελοῦντα αὐτούς, ὅμως καὶ ξεινίους ἐόντας, « Ἡρ.

Ὁμωχέτας, α ἢ αο (ὁ), Δ. Αἰολ. [ὁμός, ἔχω]. συγκάτοικος,(ἐπὶ θεῶν)= Ὁμόναος.

Ὄν, ὄντος (τὸ), οὐδ. τοῦ Ὤν, μτχ. τοῦ Εἰμί.

Ὅν, αἰτ. ἐν. τοῦ ἀναφορ. Ὅς.

Ὅν, Π. οὐδ. ἢ αἰτ. ἀρσ. τοῦ Ὅς ἀντὶ Ἑός.

Ὀναγὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Ὀνηγός.

Ὀνάγρα (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ὀνοθήρα.

Ὀνάγρινος, η, ον. Ὀνάγρου ἴδιος.

Ὀναγρόβοτος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου βόσκουν ὄναγροι.

Ὄναγρος (ὁ). ὄνος ἄγριος, ἀγριογάδαρος. 2) εἶδ. μηχανῆς τοξοβόλου, (παρβλ.) Μονάγκων.

Ὀναίμην, αιο, αιτο κτλ., ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ὀνίναμαι.

Ὄναρ, ὀνείρατος (τὸ). ὄνειρον, ἐνύπνιον. » Σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος, « Πίνδ., » Οὐδ' ὄναρ ἐλευθερίας (φόβου κτλ.), « Πλ., Ἐπγρ. » Ἐάν τι ὄναρ ἀγαθὸν ἴδῃς,« Ξεν. » Ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ, « Γρφ. (ὅθ. συνήθ. ἐλλ. ἀντὶ ἐπιρρ.) » Ἡ θεὸς ὄναρ φανεῖσα, « Πλ. » Ἰδόντες καὶ παθόντες ἃ μηδὲ ὄναρ ἠλπίσαμεν,« Συν. » Ὄναρ καὶ ὕπαρ, « Δμχρ., εἰς τὸν ὕπνον καὶ εἰς τὸ 'ξύπνον του, ἡμέραν-νύκτα.

Ὀνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄνος, γαδουράκι.

Ὀνασεῖ, Δ. ἀντὶ Ὀνήσει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μέλλ. τῆς ὁρς. καὶ

Ὄνασθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Ὀνάσῃς, Π. ἀντὶ Ὀνήσῃς, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ὀνίνημι.

Ὄνδε, Π. ἀντὶ Εἰς ὃν (=ἑὸν), εἰς τὸν ἑαυτοῦ.

Ὀνεία (ἡ), θηλ. τοῦ Ὄνειος.

Ὄνειαρ, ὀνείατος (τὸ), Π. [ὀνίνημι]. ὄφελος, κέρδος· ἀπόλαυσις· (ὅθ.) τροφαί, φαγητά· χρήματα, κειμήλια, κτλ. » Εἴ τίς σε ἴδοιτο διὰ νύκτα τοσσάδ' ὀνείατ' ἄγοντα, « Ἰλ. Ω. 2) (σπν. καὶ καταγρ.) ἀντὶ Ὄναρ, ὄνειρον. » Οἱ δὲ λέγουσι.. τοὐμὸν ὄνειαρ ἐμοί, « Καλλ.

Ὀνειδείη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὄνειδος.

Ὀνείδειος (ὁ, ἡ), Π. αἰσχρός, ὑβριστικός, ὀνειδιστικός.

;Ὀνειδείω (γ. Μ.), Π. ἀντὶ -

Ὀνειδίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ γ'. ἢ αἰτ. ἢ γεν. ἐκ δ'.) Λέγω (Ἀναφέρω) τι πρὸς ὄνειδός τινος, (κοιν.) τοῦ τὸ κτυπῶ εἰς τὸ πρόσωπον. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'.) ὑβρίζω, ἐπιπλήττω. » Μήποτε πενίην ἀνδρὶ τέτλαθ' ὀνειδίζειν, « Ἡσ. » Τὸ δὲ τὰς ἰδίας εὐεργεσίας ὑπομιμνήσκειν καὶ λέγειν, μικροῦ δεῖν ὅμοιόν ἐςι τῷ ὀνειδίζειν, « Δμ.

÷Ὀνειδίη (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀνειδείη.

Ὀνείδισις, εως (ἡ), = Ὀνειδισμός.

Ὀνείδισμα (τὸ). τὸ λεγόμενον ἢ γινόμενον πρὸς ὀνειδισμόν τινος.

Ὀνειδισμὸς (ὁ), τὸ ὀνειδίζειν, μέμψις, ἐπίπληξις, λοιδορία· κατηγορία.

Ὀνειδιστέον, θετ. τοῦ Ὀνειδίζω.

Ὀνειδιστήρ, Π. καὶ

Ὀνειδιστής, οῦ (ὁ). ὁ ὀνειδίζων (λοιδορῶν, κατηγορῶν), ὑβριςής. ὀνειδιστικός. Λόγος—,« Εὐρ.

Ὀνειδιστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ ὀνειδίζειν, ὑβριστικός.

;Ὀνείδιστος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ίςως. Μεμπτός, ἐπονείδιστος.

Ὄνειδος [ὄνομαι], εος-ους (τὸ). μέμψις (Ὑβρισιὰ) κατὰ πρόσωπον, λοιδορία, κατηγορία· ἀντικείμενον ὕβρεως (ἀτιμίας), αἶσχος. 2) Π. (ἐπὶ καλοῦ) φήμη, ἔπαινος. » Τὴν ἀπὸ δράκοντος γένναν ὀδοντοφυῆ, Θήβαις κάλλιστον ὄνειδος, « Εὐρ.

;Ὄνειον (τὸ), Π. οὐδ. τοῦ Ὀνείων.

Ὄνειος (ὁ, ἡ), ὁ ἐξ ὄνου, γαδουρήσιος. ‖. (οὐσ.) Ὀνεία (ἐνν. δορά), δέρμα ὄνου.

Ὄνειος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) = Ὀνήϊος.

Ὀνείρειος, α, ον καὶ

Ὀνειρήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ὄνειρα ἢ· φανεὶς ἐν ὀνείρῳ. » Ὄψις—,« Ὅμ.

Ὀνειρογενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἐν ὀνείρῳ.

Ὀνειροδότης, ου (ὁ) καὶ Ὀνειροδότις, ιδος (ἡ). δοτὴρ (πρόξενος) ὀνείρων.

Ὀνειροκρισία (ἡ). κρίσις (ἐξήγησις) ὀνείρων.

Ὀνειροκρίτης, ου (ὁ), καὶ Ὀνειροκρίτις, ιδος (ἡ). κριτὴς (ἐξηγητὴς) ὀνείρων.

Ὀνειροκριτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν κρισιν (ἐξήγησιν) τῶν ὀνείρων.

Ὀνειρολογία (ἡ). λόγος (πραγματεία) περὶ ἐξηγήσεως ὀνείρων.

Ὀνειρόμαντις, εως (ὁ, ἡ), Π. ὁ μαντεύων δι' ὀνείρων.

Ὄνειρον (τὸ), = Ὄνειρος.

Ὀνειρόπληκτος καὶ

Ὀνειροπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ἐκπεπληγμένος (τρομαγμένος) ἐξ αἰτίας ὀνείρου.

Ὀνειροποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (κάμνων νὰ βλέπῃ τις) ὄνειρα.

Ὀνειροπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀνειρεύομαι (κυρ. καὶ μτφορ.), φαντάζομαι· (ἐνίοτε μτβτ.) ἀπατῶ, (πθ.) τρομάζω βλέπων τι εἰς τὸν ὕπνον μου.

Ὀνειροπόλημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ὀνειροπολήσεως, ὄνειρον.

Ὀνειροπόλησις, εως καὶ

Ὀνειροπολία (ἡ). τὸ ὀνειροπολεῖν, ὀνείρευμα· ὄνειρον.

Ὀνειροπολικός, ή, όν. Ὀνειροπολίας ἴδιος.

Ὀνειροπόλος (ὁ,ἡ), [ὄνειρ. πολέω]. ὁ καταγινόμενος εἰς τὰ ὄνειρα, ὀνειροκρίτης, ὀνειρόμαντις. 2) ὁ ὀνειροπολῶν (ὀνειρευόμενος).

Ὀνειροπομπία (ἡ). κατάπεμψις (θεόθεν εἰς ἄνθρωπον) ὀνείρου.

Ὀνειροπομπός (ὁ, ἡ). ὁ πέμπων (ςέλλων) εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ ὄνειρα.

Ὄνειρος (ὁ), = Ὄναρ, Ὄνειρον. (μτνμ.) φαντασιῶδές (ἀνύπαρκτόν) τι.

Ὀνειροσκοπικός, ή, όν. Ὁ ἔχων ἀντικείμενον τὴν ὀνειροσκοπίαν.

Ὀνειροσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν ἢ ἐξηγῶν τὰ ὄνειρα, ὀνειροκρίτης.

Ὀνειρόσοφος (ὁ, ἡ). σοφὸς περὶ τὰ ὄνειρα (περὶ τὴν ἐξήγησιν τῶν ὀνείρων).

Ὀνειροτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν ὀνείρους, ὀνειροποιός.

Ὀνειροφαντασία (ἡ). ἡ ἐν ὀνείρῳ ὀπτασία.

Ὀνειρόφαντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καθ' ὕπνους (ἐν ὀνείρῳ) φαινόμενος.

Ὀνειρόφοβος (ὁ, ἡ). φοβούμενος ἐξ αἰτίας ὀνείρου.

Ὀνειρόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐννοῶν καὶ ἐξηγῶν τὰ ὄνειρα.

Ὀνείρωγμα (τὸ). ὀνειρωγμοῦ ἀποτέλεσμα, ὄνειρον.

Ὀνειρωγμὸς (ὁ), = Ὀνείρωξις.

Ὀνειρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἀνύπαρκτος ὡς ἂν) ὄνειρον, φαντασιώδης. 2) ὑποκείμενος εἰς τὸ νὰ βλέπῃ ὄνειρα.

Ὀνειρωκτικός, ή, όν. Ὁ ἐξ αἰτίας ὀνειρώξεως ἢ ἀνήκων εἰς αὐτήν.

†Ὀνείρωμα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀνείρωγμα.

Ὀνείρωξις, εως (ἡ). ὀνείρευμα (ἰδιαιτ.) ἡ καθ' ὕπνον ῥεῦσις, ἐνυπνιασμός, [ἐκ τοῦ

Ὀνειρώσσω(ττω), Μ. ώξω. Ὀνειρεύομαι· (ἰδιαιτ.) ἀποσπερμαίνω καθ' ὕπνους, ἐνυπνιάζομαι.

†Ὀνειρωτικός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀνειρωκτικός.

Ὀνείων, ονος (ὁ, ἡ), Π. συγκρ. ἀνμλ ἀντὶ Ὀνηΐων.

Ὀνέλαφος (ὁ), εἶδ. ζώου ἔχον σχῆμα ὄνου καὶ ἐλάφου.

;Ὄνευος (ὁ). Σχλ. εἶδ. μηχανῆς, (ἄλλ.) Ὄνος (ὁ), [ἐκ τοῦ

Ὀνεύω, Μ. εύσω. Σύρω ἢ Στρέφω τι μὲ τὴν μηχανὴν τὴν ὀνομαζομένην ὄνον (ἐργάτην).

Ὀνηγήσιος, Ἰων. γεν. τοῦ

;Ὀνήγησις, εως (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

;Ὀνηγὸς (ὁ), [ὄνος, ἄγω]. ὁδηγὸς ὄνου ἢ ὄνων, ὀνηλάτης.

Ὀνήϊος (ὁ,ἡ), Ἰων = Ὀνήσιμος, ὠφέλιμος, χρήσιμος.

Ὀνήϊστος, η, ον, Ἰων. ὑπερθ. ἢ ;Ὀνηΐων ονος (ὁ, ἡ), Ἰων. συγκρ. τοῦ Ὀνήϊος, ὠφελιμώτατος, ἄριςος. » Πέπερι ὀνήϊςον.« Ἀρετ. » Ἡμέων μηδὲ εἷς ὀνήϊςος ἔςω,« (Ἡράκλ. παρὰ) Λρτ., ὑπερέχων.

Ὀνηλασία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ὀνηλάτου.

Ὀνηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ ὄνον ἢ ὄνους ὡς -

Ὀνηλάτης [ὄνος, ἐλαύνω]. ου (ὁ). γαϊδουριάρης.

Ὀνήμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὠνημένος, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ὀνίναμαι. ‖. (ὡς ἐπίθ.) εὐτυχής, (κοιν.) εὐλογημένος.

†Ὄνημι, ἄχρ. θεματ. τοῦ Ὀνίνημι.

Ὄνησα, Π. ἀντὶ Ὤνησα, ἀόρ. ά. τοῦ Ὀνίνημι.

Ὀνησίδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὄνησιν (ὠφέλειαν) δωρούμενος, εὐεργετικός, ὀνησιφόρος.

Ὀνήσιμος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ίμως, [ὄνησις]. Ὠφέλιμος, χρήσιμος.

Ὀνησίπολις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὠφέλιμος εἰς τὴν πόλιν.

Ὄνησις [ὀνίνημι], εως (ἡ). ὠφέλεια. » Τοσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν, ὡς οὗτός ποτε δυνήσεται κτλ., « Ὀδ. Φ., (κοιν.) τόσον καλὸν (τόσην προκοπὴν) νὰ ἰδῇ!

Ὀνησιφόρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-φόρως. Ὁ φέρων (προξενῶν) ὄνησιν, ὠφέλιμος » Τὰ πράσα ὀνησιφόρα, « Ἀρετ.

Ὄνησο, Π. ἀντὶ Ὤνησο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ὀνίνημι.

Ὀνητικός, ή, όν, = Ὠφελητικός, ὀνήσιμος.

Ὀνητός, ή, όν, Π. = Ὀνήσιμος. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὠνωτός.

Ὀνήτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ ὠφελῶν, εὐεργέτης.

Ὄνθος (ὁ καὶ ἡ), [ὄζω;]. κόπρος.

Ὀνθύλευσις, εως (ἡ). τὸ ὀνθυλεύειν, μαγείρευμα παραγεμιστοῦ.

Ὀνθυλευτός, ή, όν. Παραγεμιςός, [ἐκ τοῦ

Ὀνθυλεύω [ὄνθος], Μ. εύσω. Παραγεμίζω (μαγειρικῶς)· (ἐν γέν.) καρυκεύω· (ἐπὶ οἴνου) νοθεύω, (παρβλ. Πηλός;).

Ὀνιαία (ἡ), = Ὀνίς.

Ὀνίας, ου (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (σκάρυ) διὰ τὸ ςακτερὸν χρῶμά του.

Ὀνίδιον (τὸ), = Ὀνάριον.

Ὀνικός, ή, όν. Ὄνου ἴδιος, γαδουρήσιος. 2) = Μυλικός. » Μύλος —,« Γρφ., ἡ μυλόπετρα.

Ὀνίνημι καὶ (μσ.) Ὀνίναμαι, Μ. ὀνήσω, -ομαι (ἀόρ. Ὤνησα ἢ μσ. Ὠνάμην [ὅθ. τὸ εὐκτ. Ὀναίμην] καὶ [σπντ.] Ὠνησάμην, ὑπερσ. [ἀντὶ ἀόρ.] Ὠνήμην). Ὠφελῶ, χρησιμεύω· βοηθῶ· εὐφραίνω, εὐαρεστῶ, ὑποχρεόνω. » Εἴποτε σε ὤνησα, ἢ ἔπει, ἢ ἔργῳ, « Ἰλ. Α., ἂν σε ἐχρησίμευσα. » Ἱκανώτατοι κακῶσαι μὲν ἐχθρούς, ὀνῆσαι δὲ φίλους, « Ξεν. (καὶ μσ. πρὸς γεν.) » Δαιτὸς ὄνησο, « Ὀδ. Τ., ἀπολάμβανε. (ὅθ. συχνότ. ὁ μσ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ.) » Οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων,« Ἀρςφ., (κοιν.) ἔτσι νὰ χαρῶ τὰ παιδιά μου! (καὶ ἀπολ.) » Ὄναιο, « Σοφ., καλὸν νἄχῃς! νὰ ζήσῃς! » Μὴ νῦν ὀναίμην, εἴτι σε δέδρακα ὧν ἐπαιτιᾷ με, » Σοφ., να μὴ χαρῶ τὴν ζωήν μου! νὰ μὴ ἰδῶ καλόν. » Ὄναιο μὲν τ' ἂν εἴ τις ἐκπλύνειέ σε,« Ἀρςφ., καλὸν διὰ σέ. » Ὤνησε (ἢ Ὤνησο;) διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου, « Δχ., κἄτι καλὰ ὅπου δὲν τὰ ἤκουσε. (καὶ πθ.) » Ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον, « Θκρ., κἄτι καλά! ὁ θεὸς ἔδωσε καὶ ἔμεινε! (καὶ κατὰ μτχ.) » Ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος, « Ὀδ. Β., ὁ εὐλογημένος! ἃς ἔχῃ καλόν! (συγχ. τῷ Ὄνομαι, ὅπου ἴδε).

Ὀνίς, ίδος (ἡ). κόπρος ὄνου.

Ὀνίσκη (ἡ), θηλ. τοῦ

Ὀνίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ὄνος.

Ὀνίσκω, Μ. ὀνήσω, (σπντ.) ἀντὶ Ὀνίνημι.

Ὀνίτης, ου (ὁ) καὶ Ὀνῖτις, ιδος (ἡ), = Ὀνικός. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) εἶδ. λίθου (μυλίτου;) τῆς Σκυθ. (θηλ.) εἶδ. ὀριγάνου. » Ὀνῖτις, τὸ ἥμερον ὀρίγανον, ὃ καὶ οἱ ὄνοι ἐσθίουσι, « Σχλ. Νικάνδρ.

Ὀνοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω ὄνον νὰ βατεύσῃ φοράδαν· (ὡς ἐκ τοῦ ὄνου) = Βατεύω.

Ὀνοβάτης, ου (ὁ) καὶ Ὀνοβάτις ιδος (ὁ). ὁ βαίνων (καβαλικεύων) εἰς ὄνον· (ὡς εἶδος ποινῆς) γαϊδουροκαθισμένος.

Ὀνόβλιτον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (βλίτου), τὸ σπανάκι (;)

Ὀνόβρυχις [ὄνος, βρύχω], ίδος ἢ ιδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (ἡδυσάρου ἢ ἀστραγάλου).

Ὀνόγαστρις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄνου (γαδουρινήν, πολλὰ μεγάλην) γαστέρα.

Ὀνόγυρος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ (γαϊδουράγκαθον), (ἄλλο παρὰ τὸν Ἀνάγυρον).

Ὀνοειδής, έος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὄνου.

Ὀνοθήρα (ἡ) καὶ Ὀνοθήρας, ου (ὁ), καὶ Ὀνοθουρίς, ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ὀνάγρα καὶ Ὄνουρις, (παρβλ. Οἰνοθήρα).

Ὀνοκένταυρος (ὁ), εἶδ. πιθήκου.

Ὀνοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κεφαλὴν ὄνου.

Ὀνοκίνδης καὶ Ὀνοκίνδιος, ου (ὁ), Κωμ. [ὄν. κινέω], = Ὀνηλάτης.

Ὀνόκλεια (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ὀνοχειλὶς καὶ Ἄγχουσα, (παρβλ. Ὄνοσμα).

Ὀνοκοίτης, ου (ὁ). ὁ πλαγιάζων εἰς κοίτην (φάτνην) ὄνου.

Ὀνοκόπος (ὁ), = Μυλοκόπος.

Ὀνοκρόταλος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ ἐνυδροβίου (τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ὁμοιάζει τοῦ γαδάρου), (Γαλλ.) cormoran, (κατὰ τοὺς νεωτ.) φαλακροκόραξ.

Ὀνοκώλη καὶ Ὀνοκωλίς, ίδος (ἡ), = Ὀνοσκελίς, (ἐπιθετ.) ἡ Ἔμπουσα, [ὡς-

Ὀνόκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κῶλα (μέλη, πόδας) ὄνου.

Ὄνομα (τὸ), [συγγ. τοῦ Αἶνος ἢ Ὄνομαι]. ὀνομασία· φήμη· (ὅθ. » Ὁ ἐν ὀνόματι ὤν,« = Ὀνομαςός, περίφημος)· λόγος μόνον (χωρὶς ἔργον), πρόσχημα, πρόφασις· λέξις (» Ἐξ ὀνομάτων συγκείμενος ἄνθρωπος, καὶ τούτων πικρῶν,« Αἰσχ. » Ὀνόματα οὐκ ἂν παιδεύσειαν, γνῶμαι δέ,« Ξεν.)· (γρμτ.) ἓν τῶν μερῶν τοῦ λόγου. » Λόγος τέλειος γένοιτ' ἂν ἐξ ὀνόματος μόνον καὶ ῥήματος,« Γρμτ. » Περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ ἅττ' ἄρρεν' ἐςιν, ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα,« Ἀρςφ.

Ὀνομάζω, Μ. άσω. Δίδω εἴς τι (πρόσ. ἢ πρᾶγμα) ὄνομα· χαρακτηρίζω τι ἢ προσκαλῶ τινα ἐξ ὀνόματος, λέγω τὸ ὄνομά του, (ἐν γέν.) λέγω, προφέρω (» Τὰ μὲν ἄλλα καὶ βλασφημίαν ἔχει τινά, καὶ ὀνομάζειν ὀκνήσαιμ' ἂν ἐν ὑμῖν ἔνια, « Δμ.)·(σπν.) φημίζω.(ὅθ.) » Ὠνομασμένος,« Ἱππκρ., = Ὀνομαςός, ἐξακουσμένος. » Οὐ γὰρ δικαιόν ἐςιν ἐλάττους ποιεῖσθαι τὰς τιμωρίας ὑπὲρ τῶν ἀδόξων ἢ τῶν ὠνομασμένων,« Ἰσκρ.

Ὀνομαθετέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀνοματοθετέω, [ἐκ τοῦ

Ὀνομαθέτης, ου (ὁ), = Ὀνοματοθέτης.

Ὄνομαι [ἴδε Ὄνομα], Μ. ὀνόσομαι (ἀόρ. Ὠνάμην καὶ Ὠνοσάμην), Π. ὀνειδίζω, μέμφομαι, κατηγορῶ· ὑβρίζω· περιφρονῶ. » Ἥκιςα ὄνονται τοὺς χειροτέχνας,« Ἡρ. (καὶ πρὸς γεν.) » Οὐδ' ὧς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος,« Ὀδ. Ε., δὲν θέλεις παραπονεθῇ διά, θέλεις μείνῃ εὐχαριστημένος. » Ἦ οὔνεσθ', ὅτι; Ἰλ. Ω., ἐνυβρίζετε; (συγχ. τῷ Ὀνίνημι): » Οὐ μὲν οὐδ' Ὑπερήνωρ ἧς ἥβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤνατο,« Ἰλ. Ρ. (ὅπου ὁ Σχλ. σημειοῖ ὅτι ὁ Ποιητὴς » ἐν στίχῳ ἐνὶ Ὤνητο εἰπὼν καὶ Ὤνατο.., διαφορὰν τῶν τοιούτων δοῦναι λέξεων δοκεῖ· ἀρέσκει γὰρ τοῖς παλαιοῖς διὰ τοῦ η μὲν γράφειν ἐπ' ὠφελείας, διὰ δὲ τοῦ α ἐπὶ μέμψεως,« Εὐς.).

Ὀνομαίνω, Π. ανέω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὀνομάζω, λέγω· προφέρω· ὑπόσχομαι. διορίζω.

Ὀνομακλήδην, ἐπίρ. Π. ὀνομαστί, ἐξ ὀνόματος.

Ὀνομακλήτωρ, ορος (ὁ). ὁ ἐπιφορτισμένος νὰ ἀνακαλῇ εἰς τὴν μνήμην τοῦ αὐθέντου του τὰ ὀνόματα τῶν διαφόρων ὑποκειμένων ὑπηρέτης, καὶ ὁ προσκαλῶν ὀνομαστὶ καὶ τοποθετῶν εἰς τὸ δεῖπνον τοὺς κεκλημένους, (Λτ.) nomenclator.

Ὀνομάκλυτος, ἡ ἢ ος, ον, Π. ὁ ἔχων περίφημον ὄνομα, ἐξακουστός· (ἐνεργ.) ὁ προξενῶν φήμην (ὄνομα).

Ὀνομασία (ἡ). τὸ ὀνομάζειν, ὁ δι' ὀνόματος προσδιορισμὸς τῶν ἀντικειμένων.

Ὀνόμασις, εως (ἡ), = Ὀνομασία.

†Ὀνόμασμα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μάσμα.

Ὀνομαστέον, θετ. τοῦ Ὀνομάζω.

Ὀνομαστήρια (τὰ), (ἐνν. ἱερά). ἑορτὴ καθ' ἣν ἡμέραν δίδουν τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ.

Ὀνομαστής, οῦ (ὁ). ὁ ὀνομάζων (δίδων ὄνομα εἰς πρόσωπον ἢ πρᾶγμα).

Ὀνομαστί, ἐπίρ. Κατ' ὄνομα, ἐξ ὀνόματος.

Ὀνομαστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ ὀνομάζειν, (ὅθ. ‖. οὐσ.) » Ὀνομαστικὴ (πτῶσις),« Γρμτ. ἢ » Ὀνομαστικὸν (βίβλιον), « κατάλογος λέξεων (ὀνομάτων), λεξικὸν διῃρημένον κατὰ κεφάλαια καὶ ὄχι κατ' ἀλφάβητον, (Γαλλ.) vocabulaire.

Ὀνομαστός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ςῶς. Ὁ ὠνομασμένος ἢ δυνάμενος νὰ ὀνομασθῇ (νὰ ἐκφρασθῇ)· (συνήθ.) περίφημος, ἐξακουστός.

Ὀνοματίζω, Μ. ίσω, μτγν. ἀντὶ Ὀνομάζω.

†Ὀνοματικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων βάσιν τὸ ὄνομα.

Ὀνομάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄνομα, λεξείδιον.

Ὀνοματογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Καταγράφω) τὸ ὄνομά τινος.

Ὀνοματογραφία (ἡ). καταγραφὴ ὀνομάτων ἢ τοῦ ὀνόματός τινος, ὀνοματικὸς κατάλογος.

Ὀνοματογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (καταγράφων) ὀνόματα ἢ τὸ ὄνομά τινος.

Ὀνοματοθεσία (ἡ). τὸ ὀνοματοθετεῖν, ὀνόμασμα.

Ὀνοματοθέσια (τὰ), = Ὀνομαστήρια.

Ὀνοματοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω ὄνομα εἴς τι (πρᾶγμα ἢ πρόσ.) ὡς-

Ὀνοματοθέτης [ὄνομα, τίθημι], ου (ὁ). ὁ δίδων ὄνομα, προσδιορίζων τὰ ὀνόματα τῶν πραγμάτων.

Ὀνοματοθετικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς

'Ο ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς ὀνοματοθεσίαν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὀνοματοθετεῖν.
'Ονοματοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (κυνηγῶν) ὀνόματα, λεξιθήρας.
'Ονοματοθηράω-ῶ, Μ. άσω. Θηρεύω (Κυνηγῶ) ὀνόματα, σκαλίζω λέξεις.
†'Ονοματοκλήτωρ, ορος (ὁ), ='Ονομακλήτωρ.
'Ονοματολόγος (ὁ, ἡ), ='Ονοματοθήρας. 2) 'Ονομακλήτωρ.
'Ονοματομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος (φιλονεικῶν) περὶ ὀνομάτων (λέξεων).
'Ονοματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω (ὁ πθ. πρκ. 'Ωνοματοπεποίηται). Δημιουργῶ (κυρ. κατὰ μίμησιν τοῦ φυσικοῦ φθόγγȣ τῶν πραγμάτων) ὀνόματα, φθειάνω λέξεις.
'Ονοματοποίησις, εως καὶ
'Ονοματοποιΐα (ἡ). κατασκευὴ νέας λέξεως (κυρ. εἰς τρόπον ὥστε ὁ ἦχος τῶν συλλαβῶν νὰ χαρακτηρίζῃ τὸ σημαινόμενον).
'Ονοματοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐπινοῶν (δημιουργῶν) νέας λέξεις, κατασκευάζων (κυρ. κατὰ μίμησιν τοῦ φυσικοῦ φθόγγου τῶν πραγμάτων) ὀνόματα.
'Ονοματουργέω-ῶ, Μ. ήσω, ='Ονοματοποιέω, [ἐκ τοῦ
'Ονοματουργὸς (ὁ, ἡ), ='Ονοματοποιός.
'Ονοματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὀνόματος.
'Ονόπορδον (τὸ), [ὄνος, πέρδομαι], εἶδος φυτοῦ (γαειδουράγκαθον).
'Ονοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄνου πρόσωπον.
'Ονόρυγχος (ὁ ἢ ἡ), εἶδος φυτοῦ, (κατὰ λέξ.) ῥύγχος ὄνου.
"Ονος (ὁ), εἶδος ζώου, ὁ γάϊδαρος· (ἡ) ἡ γαϊδάρα. »"Ονος λύρας (ἢ πρὸς λύραν),« παροιμ., διὰ τοὺς ἀπειροκάλους ϗ ἀναισθήτους εἰς τὰ θέλγητρα τῆς μȣσικῆς καὶ τῶν ὡραίων τεχνῶν. » Περὶ ὄνου σκιᾶς,« Παροιμ., περὶ μηδενός, (κοιν.) γιὰ ψύλλου πήδημα. »Ἀπ' ὄνου καταπεσεῖν,« Παροιμ., κακοπαθαίνειν ἐξ ἰδίας ἀνοησίας, (παρήχ. τοῦ Ἀπὸ νοῦ καταπεσεῖν). 2) (μτνμ.) εἶδος ὀψαρίου, (κοιν.) μπακαλάος. 3) εἶδος ἐντόμου, (κοιν.) κουβαρίδα, (παρβλ. Ἴουλος). 4) εἶδος ἀκρίδος (χωρὶς πτερά), (ἄλλ.) Ἀσίρακος. 5) εἶδος μηχανῆς, (κοιν.) ἀργάτης καὶ (χυδ.) μποτζαργάτης. 6) μυλόπετρα (κυρ. ἡ ὑπεράνω ἡ ἀλήθȣσα). 7) ῥόκα ἢ ἀδράκτι (;). 8) ἀγγεῖον διὰ κρασί, κρασοκανάτα. 9) ἡ μονὰς (ὁ ἄσσος) εἰς τοὺς κύβȣς. (εἰς ἄλλα εἴδη παιγνιδίων, π. χ. εἰς τὸ κότσι) ὁ χάνων τὸ παιγνίδι καὶ (καθὼς λέγουν κοινῶς) γινόμενος γάϊδαρος. 10) (πλθ.) "Ονοι, ἀστερισμός τις εἰς τὸ Ζώδιον τοῦ Καρκίνου (ἑκατέρωθεν τῆς Φάτνης, ἄλλου ἀστερισμοῦ).
"Ονοσις, εως (ἡ), Π. [ὄνομαι]. μέμψις, ὀνειδισμὸς, περιφρόνησις, κατηγορία.
'Ονοσκελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκέλη (πόδας) ὄνου.
'Ονοσκελὶς, ίδος (ἡ). ἡ ἔχȣσα σκέλη (πόδας) ὄνου, (ἄλλ.) 'Ονοκώλη), (ἐπίθ. τῆς 'Εμπούσης).
'Ονόσκελος (ὁ, ἡ), ='Ονοσκελής.

"Ονοσμα (τὸ), εἶδος φυτοῦ (γαειδουράγκαθον), (ἄλλ.) "Ονωνις.
'Ονοσσάμενος, η, ον, Π. ἀντὶ 'Ονοσάμενος, ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ
'Ονόσσεσθαι, Π. ἀντὶ 'Ονόσεσθαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ "Ονομαι.
'Ονοστάσιον (τό). σταῦλος ὄνων.
'Ονοστὸς, ἡ, όν, Π. [ὄνομαι]. μεμπτὸς, ἐπονείδιστος, ἀξιοκαταφρόνητος.
'Ονοσφαγία (ἡ). σφάξιμον (θυσίασμα) ὄνου ἢ ὄνων.
'Ονοστάζω καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι, Π. ="Ονομαι, ὑβρίζω, περιφρονῶ, ἀτιμάζω, δὲν καταδέχομαι. » 'Ονοταζόμεναι γάμον,« Αἰσχλ., [ἐκ τοῦ
'Ονοτὸς, ἡ, όν, Π. 'Ονοστός. ||. (οὐσ.) ἀντὶ "Ονοσις.
"Ονουρις, ιδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) 'Ονοθήρας.
'Ονοφορβὸς (ὁ, ἡ). ὁ βόσκων (φέρβων) ὄνους. ||. (οὐσ.) γαειδουροβοσκός.
'Ονοχειλὲς, έος-οῦς (τὸ) καὶ
'Ονοχειλὶς, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) "Ονοσμα.
'Ονόχειλον ἢ
'Ονόχηλον (τὸ), ='Ονοχειλίς, [ἐκ τοῦ
'Ονόχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χηλὴν ('νύχι) ὄνου. ||. (οὐσ.) ='Ονόχηλον.
"Οντα, πλθ. οὐδ. τοῦ "Ων, μτχ. τοῦ Εἰμί.
'Οντοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Παράγω τι εἰς τὸ εἶναι.
'Οντότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὄντος.
"Οντως, ἐπίρ. (μτχ.) Πραγματικῶς, τῷ ὄντι. »Οὐχ ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἀλλ' ὄντως,« Πλάτ.
"Ονυμα (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ "Ονομα, (ὅθ.
'Ονυμάζω καὶ 'Ονυμαίνω, Αἰολ. ἀντὶ 'Ονομάζω.
"Ονυξ [νύσσω], υχος (ὁ). 'νύχι (ἀνθρ. ϗ ζ.). » 'Εξ ὄνυχος τεκμαίρεσθαι, « Παροιμ., ἐκ τοῦ ἐλαχίστου μέρους τὸ ὅλον. » 'Εξ ὀνύχων φιλεῖν, « Παροιμ., ἐξ ὅλης καρδίας. » 'Εξ ἁπαλῶν ὀνύχων, « Παροιμ., παιδιόθεν. »Δι' (» 'Επ') ὄνυχος (ἢ) » Εἰς ὄνυχα, « Φρσ., μὲ τὴν ἐνδεχομένην ἀκρίβειαν καὶ ἐπιμέλειαν (ἀπὸ μεταφορ. τῶν τεχνιτῶν οἱ ὁπ. ἐπεξεργάζονται μὲ τὸ 'νύχι καὶ τὰ ἐλάχιστα μερη τοῦ ἔργου των). » 'Εκμέμακται τὸν Λυσιακὸν χαρακτῆρα εἰς ὄνυχα, « Δ. Ἀλ., τὸν ἐμιμήθη ἀκριβέστατα. » 'Η εἰς ὄνυχα σύμπηξις, « Γαλ. » 'Επ' ὄνυχος συμβεβλημέναι γωνίαι, « Μαθμτ. 2) (μνμ.) τὸ κυρτὸν μέρος τῆς ἀγκύρας (τοῦ τσεγκελιοῦ κτλ.). 3) τὸ κάτω μέρος (ἡ ῥίζα) τῶν ἀνθοπετάλων τοῦ τριανταφύλλου κτλ. 4) μέρος τι τοῦ ἥπατος 5) κηλὶς λευκὴ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, (ἄλλ.) Νεφέλωμα. 6) εἶδ. πολυτ. λίθου, (ὅθ. ὁ Σαρδώνυξ) ἢ· μαρμάρου διαφανοῦς. (συνκδχ.) σκεῦος (ἰδιαιτ. μυροθήκη) ἀπὸ τοιοῦτον λίθον.
'Ονυχιαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ ὄνυχα.
'Ονυχίζω, Μ. ίσω. Κόπτω τὰ 'νύχια. »Οὐκ ἐθεράπευσε τοὺς πόδας αὐτοῦ οὐδὲ ὠνυχίσατο, « Γρφ. 2) (μτφορ.) ἀπατῶ, δελεάζω. »Καὶ γὰρ ὀνυχίζεσθαί φαμεν τὸν ἐπὶ βλάβῃ ὑπό τινος ἐξαπατηθέντα, » Ἀρτεμίδ. 3) κόπτω, σημαδεύω ἢ σκαλίζω μὲ τὸ 'νύχι. » 'Ρόδα ὠνυχισμένα,« Π. Αἰγιν., (ὅθ. 4) (συνκδχ. καὶ μτφορ.) ἐξετάζω μὲ λεπτομέρειαν, Διονυχίζω. » 'Επὶ πλεῖον ὀνυχίζοντες τὸν τόπον, « Κλμ. 5) (Γρφ.) ἔχω σχισμένον 'νύχι, = Διχηλέω. » Πᾶν κτῆνος διχηλοῦν καὶ ὀνυχίζον, « Λευΐτ.
'Ονυχιμαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ κοψίδι (ἀπόκομμα) ὀνύχων, ψιλοκομμένος.
'Ονύχινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ὄνυχα (λίθον).
'Ονύχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ "Ονυξ, 'νυχάκι. 2) (ἰδιαιτ.) ="Ονυξ (λίθος). » Τὸ ὀνύχιον μικτὴ λευκῷ καὶ φαιῷ παρ' ἄλληλα, « Θφρ.
'Ονυχισμὸς (ὁ). τὸ ὀνυχίζειν ἢ ὀνυχίζεσθαι· (μτφορ.) ἡ λεπτομερὴς (δι' ὄνυχος) ἐξέτασις.
'Ονυχιςὴρ (ὁ). ὁ ὀνυχίζων, (ὅθ. 2) (Γρφ.) τὸ σχίσμα τῆς ὁπλῆς τῶν διχηλούντων ζώων.
'Ονυχιστήριον (τὸ). ἐργαλεῖον πρὸς ὀνυχισμὸν χρήσιμον, μαχαῖρι ἢ ψαλίδι διὰ τὰ 'νύχια.
'Ονυχίτης, ου (ὁ) καὶ 'Ονυχῖτις, ιδος (ἡ), ='Ονυχοειδής.
'Ονυχογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Σημαδεύω) μὲ τὸ 'νύχι, τσουγγρανίζω.
'Ονυχοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ) ὄνυχος, ὅμοιος μὲ 'νύχι (ἀνθρ. ἢ ζ.) ἢ λίθον ὄνυχα.
'Ονυχόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Λυγίζω) τι εἰς σχῆμα ὄνυχος (2).
'Ονώδης, εος (ὁ, ἡ), ='Ονοειδής.
"Ονωνις, ιδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (γαειδουράγκαθον).
'Οξάλιος (ὁ, ἡ). ὑπόξοινος, 'ξοινούτσικος. ||. (οὐσ.) εἶδ. σύκων, [ἐκ τοῦ
'Οξαλὶς [ὄξος], ίδος (ἡ). κρασὶ ἢ καταπάτι κρασιοῦ 'ξοινισμένον. 2) εἶδος φυτοῦ, (ἄλλο παρὰ τὸ) 'Οξυλάπαθον.
'Οξάλμη (ἡ). ζωμὶ φαγητοῦ (σάλτσα) ἀπὸ 'ξεῖδι καὶ ἅλμην.
'Οξέα (ἡ), μτγν. ἀντὶ 'Οξύα.
'Οξεῖα (ἡ), θηλ. καὶ (Π.) οὐδ. πλθ. τοῦ 'Οξύς.
'Οξείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ "Οξος, κρασὶ 'ξοινισμένον, 'ξειδάκι.
'Οξεΐνος, η, ον, μτγν. τοῦ 'Οξύϊνος.
'Οξέλαιον (τὸ). μίγμα ὄξους καὶ ἐλαίου, 'λαδόξειδον.
'Οξερίας, ου (ὁ). (τυρὸς) ἀπὸ 'ξινόγαλον, 'ξινοτύρι.
'Οξέως, ἐπίρ. Μὲ ὀξύτητα (πάντοτε σχεδὸν μτφορ.), ταχέως. (ἐπὶ φων.) δυνατὰ, μὲ διαπεραστικὸν τόνον.
'Οξηρὸς, ά, όν. 'Ο ἔχων γεῦσιν ἢ χρησιμεύων ὡς δοχεῖον ὄξους, (κοιν.) τοῦ 'ξειδιοῦ.
'Οξίδιον (τὸ), ='Οξείδιον.
'Οξίζω, Μ. ίσω. "Εχω ἢ Ἀποκτῶ γεῦσιν ὄξους, 'ξινίζω.
†'Οξίνα [ὀξὺς], ης (ἡ). ἐργαλ. γεωργικὸν, βωλοκόπι.
'Οξίνης [ὀξίζω], ου (ὁ). (οἶνος) 'ξινὸς, 'ξινισμένος.
"Οξινος (ὁ, ἡ). 'ξινὸς, 'ξινισμένος.
'Οξὶς, ίδος (ἡ). ἀγγεῖον διὰ 'ξεῖδι, 'ξειδερόν. 2) εἶδ. χαρῖδος. 3) (Βυζ.) 'ξινίλα τοῦ στομάχου.

'Οξοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ὄξος, 'ξειδᾶς.
"Οξος [ὀξὺς], εος-ους (τὸ). 'ξεῖδι.
'Οξύα (ἡ), [ὀξὺς], εἶδ. δένδρου (φηγοῦ), (κοιν.) ὀξυά. 2) (συνκδχ.) σοῦβλα (παλοῦκι, κοντάρι) ἀπὸ ξύλον ὀξυᾶς.
'Οξυάκανθα, ης (ἡ) καὶ
'Οξυάκανθος, ου (ἡ ἢ ὁ), εἶδ. θάμνȣ ἀκανθώδους, (Γαλλ.) épine-vinette, (Βλαχ.) δρατσινηά.
'Οξυακουσίλογος (ὁ, ἡ). ὁ ὀξέως ἀκούων λέγων, ὀξὺς (πρόθυμος) εἰς τὸ ἀκούειν.
'Οξυαύγεια (ἡ). ὀξύτης αὐγῆς (λάμψεως), λάμψις πλήττουσα ὀξέως τὸν ὀφθαλμόν.
'Οξυβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ ὀξὺ (ἀνοικτὸν πορφυροῦν) χρῶμα.
'Οξυβάφιον καὶ 'Οξύβαφον (τὸ), [ὄξος, βάπτω]. ἀγγεῖον μὲ 'ξεῖδι ἵνα βουτοῦν εἰς τὸ τραπέζι, (παρβλ. 'Εμβάφιον). 2) εἶδ. μέτρου (τὸ δ'. τῆς κοτύλης).
'Οξυβελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σουβλερὴν ἄκραν. » 'Οϊστὸς —, « Ἰλ. Δ. 2) ὁ ῥίπτων (τινάζων) ὀξέα ἢ ὀξέως (μὲ ὁρμὴν) βέλη, (ὅθ. ||. οὐσ.) 'Οξυβελὴς (ὁ) καὶ 'Οξυβελὲς (τὸ), = τῷ
'Οξυβελικὸν (τὸ), (ἐνν. μηχάνημα), εἶδος καταπέλτου.
'Οξυβλεπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -
'Οξυβλέπτης, ου (ὁ). ὁ βλέπων ὀξέως, ἔχων ὀξὺ (διαπεραστικὸν) βλέμμα, ὀξυδερκὴς, (ὅθ.
'Οξυβλεψία (ἡ), ='Οξυδέρκεια.
'Οξυβόας ϗ (Ἰων.) 'Οξυβόης, [ὀξὺς βοάω], ου (ὁ). ὁ ἔχων (φωνάζων μὲ!) διαπεραστικὴν φωνήν. » Κώνωψ —, « 'Επγρ.
;'Οξυβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Τινάζω βέλη) ὀξέως, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Οξυλοβέω.
'Οξύγαλα, ακτος (τὸ). γάλα 'ξινισμένον, 'ξινόγαλον, (Τουρκ.) γιαοῦρτι.
'Οξυγαλάκτινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ὀξύγαλα.
'Οξυγαρίζω, Μ. ίσω. Σκευάζω δι' ὀξυγάρȣ,
'Οξύγαρον (τὸ). ζωμὶ (σάλτσα) ἀπὸ 'ξεῖδι καὶ γάρον.
†'Οξύγγιον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀξούγγιον, 'ξύγγι.
'Οξυγένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξὺ (σουβλερὸν) γένειον ἢ πηγοῦνι, (ἄλλ.) Σφηνοπώγων.
†'Οξύγη (ἡ), (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Οξυγόη ἢ 'Οξύγοος), εἶδ. βατράχου, (ἄλλ.) Φύσαλος, (παρβλ.) 'Ολολυγών.
'Οξυγλυκὲς, έος-οῦς (τό) καὶ
'Οξύγλυκον (τὸ), εἶδος ποτοῦ (λεμονάδας) ἀπὸ μέλι καὶ 'ξεῖδι, [ἐκ τοῦ
'Οξύγλυκυς, εια, υ. 'Ξινόγλυκος, Γλυκόξινος.
'Οξύγοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θρηνῶν (μυρολογῶν) μὲ γοερὰς φωνάς.
'Οξυγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ὀγλίγωρα (ὡς ὀξυγράφος).
'Οξυγραφία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ προτέρημα) τοῦ ὀξυγράφου.
'Οξυγράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων ὀξέως (ὀγλίγωρα), ταχυγράφος.
'Οξυγώνιος (ὁ, ἡ), (μθμτκ.) ὁ ἔχων ὀξείας γωνίας, (ἀντιθετ. τῷ Ἀμβλυγώνιος).
'Οξυγωνιότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὀξυγωνίου.

'Οξυδέρφεια (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ὀξυδερκής.
'Οξυδερκέω-ῶ. Μ. ήσω. Εἶμαι -
'Οξυδερκὴς [ὀξὺς, δέρκομαι], έος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων καθαρὰ καὶ μακρυὰ (ἔχων διαπεραστικὸν βλέμμα). 2) ='Οξυδερκικός. » Τοῦ καπνοῦ ὁ χυλὸς ὀξυδερκὴς, « Διοσκορ.
'Οξυδερκία (ἡ), ='Οξυδέρκεια.
'Οξυδερκικὸς, ἡ, όν. 'Ο συντελῶν πρὸς ὀξυδέρκειαν.
'Οξυδερκῶς, ἐπίρ. Μὲ ὀξυδέρκειαν.
'Οξυδόρκεια, 'Οξυδορκέω, 'Οξυδορκὴς, 'Οξυδορκικὸς, ='Οξυδέρκεια κτλ.
'Οξύδουπος (ὁ, ἡ), Π. [ὀξὺς, δοῦπος]. ὁ κάμνων ὀξὺν (διαπεραστικὸν) κρότον. » Κύμβαλον —, « 'Επγρ.
'Οξυδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω ταχέως, εἶμαι -
'Οξύδρομος (ὁ, ἡ), [ὀξὺς, δρόμος]. ὁ τρέχων ταχέως, ὀγλίγωρος (εἰς τὸ τρέξιμον).
'Οξυέθειρες, Π. (κατὰ μετάπλ.) ἀντὶ 'Οξυέθειροι, πλθ. τοῦ
'Οξυέθειρος, α ἢ ος, ον, Π. [ὀξὺς, ἔθειρα]. ὁ ἔχων σουβλεραὶς τρίχαις (ἀκάνθια ἀντὶ τριχῶν).
'Οξύη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Οξύα.
'Οξυηκοΐα (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -
'Οξυήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξεῖαν ἀκοὴν, (κοιν. καλὸν αὐτί). ||. (οὐσ.) » Τὸ ὀξυήκοον, « Βασ., ἡ ὀξυηκοΐα.
'Οξυηχὴς, έος καὶ
'Οξύηχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξὺν (διαπεραστικὸν) ἦχον.
'Οξυθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ θνήσκων ἢ θανατόνων ὀξέως (ταχέως).
'Οξύθηκτος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -θήκτως, [ὀξὺς, θήγω]. Καλὰ ἀκονισμένος, κοπτερός. (Π.) ἐρεθισμένος ὑπὸ σφοδροῦ πάθους, (Σοφ. Ἀντιγ. 1301).
'Οξυθρήνητος (ὁ, ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ 'Οξυκώκυτος.
'Οξυθυμέω-ῶ, καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Θυμόνω (Μὲ 'παίρνει ὁ θυμὸς) ἀμέσως, εἶμαι ὀξύθυμος.
†'Οξυθύμησις, εως (ἡ), νλγ. ἀντὶ
'Οξυθυμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις ὀξύθυμος.
'Οξυθύμια (τὰ), [ὀξὺς, θυμός]. τὸ μέρος ὅπου ἀπέθετον καὶ κατέκαιον εἰς τὰς τριόδους πρὸς τιμὴν τῆς 'Εκάτης τὰ περισσεύματα τῶν θυσιῶν (μὲ ξύλα ἀγρίου θύμου;).
'Οξυθυμίας, ου (ὁ), ='Οξύθυμος.
;'Οξυθυμόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, ='Οξυθυμέομαι.
'Οξύθυμος (ὁ, ἡ), [ὀξὺς, θυμός]. ὁ ταχέως θυμόνων (ὀργιζόμενος), (κοιν.) ἀψύς.
'Οξύϊνος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ξύλον ὀξύας.
'Οξυκαμπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὀξὺς (σουβλερὸς) καὶ καμπύλος. » Ἄγκιστρον ὀξυκαμπὲς,« Ἀντυλλ. παρ' 'Ορειβ.
'Οξυκάρδιος (ὁ, ἡ), ='Οξύθυμος.
'Οξυκάρηνος (ὁ, ἡ), ='Οξυκέφαλος.
'Οξύκεδρος (ὁ, ἡ), εἶδ. κέδρου μὲ ἀγκάθια ἀντὶ φύλλων, (κοιν. εἰς τὴν 'Ελλάδα) κέντρον.
'Οξυκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ='Οξύδρομος.
'Οξυκέντητος (ὁ, ἡ). ὁ ὀξέως κεντῶν.
'Οξύκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) ὀξέα κέντρα. » Τρίβολος —, « Κ. Μανασσ.
'Οξυκέρατος καὶ
'Οξύκερως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σουβλερὰ κέρατα.
'Οξυκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξεῖαν κεφαλὴν, σουβλοκέφαλος.
'Οξυκινησία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
'Οξυκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ ὀξέως κινούμενος ταχυκίνητος.
'Οξύκομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σουβλερὰν κόμην (σουβλερὰ κέρατα ἢ ἀκάνθια ἀντὶ κόμης).
'Οξυκόρακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξὺν (σουβλερὸν) τὸν κόρακα (τὴν κορακοειδῆ αὐτοῦ ἄκραν).
'Οξύκρατον ϗ (Ἰων.) 'Οξύκρητον (τὸ). κρᾶμα ὕδατος καὶ ὄξους.
'Οξυκώκυτος (ὁ, ἡ), [ὀξύς, κωκύω]. ὁ ὀξέως (μὲ γοερὰς φωνὰς) θρηνῶν ἢ θρηνούμενος.
'Οξυλάβεια (ἡ). τὸ ὀξέως λαμβάνειν (δράττεσθαι) τῆς εὐκαιρίας, δραςηριότης, [ἐκ τοῦ
'Οξυλαβέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Οξέως λαμβάνομαι (δράττομαι) τῆς εὐκαιρίας, ἐπιχειρίζομαί τι μὲ ταχύτητα (δραςηριότητα).
'Οξυλάβη (ἡ), ='Οξύλαβος.
'Οξυλαβὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὀξέως λαμβάνων (δραττόμενος) τῆς εὐκαιρίας, ταχὺς εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του, δραστήριος.
'Οξυλαβία (ἡ), ='Οξυλάβεια.
'Οξύλαβος (ὁ, ἡ), ='Οξυλαβής.
'Οξύλαβος (ὁ), Σχλ. =Πυράγρα, τσιμπίδα.
'Οξυλάλος (ὁ, ἡ). ὁ ὀξέως (ταχέως, ἐκ τοῦ προχείρου) λαλῶν, πολύλογος ἢ ἑτοιμόλογος.
'Οξυλάπαθον (τὸ) καὶ 'Οξυλάπαθος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ, 'ξινήθρα, 'ξινολάπαθον.
'Οξύλευκος (ὁ, ἡ), Βυζαντ. ὁ μεταξὺ λευκοῦ καὶ ὀξέος (πορφυροῦ ἀνοικτοῦ), ἢ ἀραβωτὸς μὲ μίαν σειρὰν λευκὴν ϗ μίαν ὀξεῖαν, (παρβλ. Μεσοπόρφυρος).
'Οξυλίπαρος (ὁ). 'ξινὸς καὶ λιγδερὸς, (ὅθ.) » 'Οξυλίπαρον (μετὰ ϗ χωρὶς τοῦ) τρίμμα, « Ἀθ., σάλτσα ἀπὸ 'ξεῖδι καὶ λῖπος (πάχος).
'Οξυλιπὴς, έος (ὁ, ἡ). (ἄρτος) κατεσκευασμένος μὲ ὄξος καὶ λίπος ἢ (κατ' ἄλλ.) ὀλίγον 'ξινὸς, ὑπόξινος, [ἐκ τοῦ 'Οξὺς καὶ λείπω].
†'Οξυλοβέω-ῶ [ὀξὺς, λοβὸς], Μ. ήσω. Γλσ. ἀντὶ 'Οξυηκοέω.
'Οξυμάθεια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -
'Οξυμαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μανθάνων (ἐννοῶν) τι ἀμέσως, ὀξὺς (ταχὺς) εἰς τὸ μανθάνειν.
'Οξυμαθία (ἡ), ='Οξυμάθεια.
'Οξύμαλον (τὸ), Δ. ἀντὶ 'Οξύμηλον.
'Οξυμελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μελῳδῶν ἢ μελῳδούμενος μὲ ὀξὺν (ὑψηλὸν) τόνον.
'Οξύμελι, μέλιτος (τὸ). εἶδος ποτοῦ ἀπὸ ὄξος καὶ μέλι, (καθὼς παρ' ἡμῖν ἡ) λεμονάδα.
'Οξυμελίκρατον καὶ (Ἰων.) 'Οξυμελίκρητον (τὸ), ='Οξύμελι.
'Οξυμέριμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίδων ἀφορμὴν εἰς ὀξείας μερίμνας, ἀπαιτῶν πολλὴν σκέψιν (ὀξύνοιαν).
'Οξύμηλον (τὸ), Λακων. τὸ 'ξινὸν κοκκύ-

μηλον, (δηλ.) τὸ ἀδράμηλον ἢ τὸ κορόμηλον, (κατὰ λέξ.) 'ξινόμηλον.

'Οξυμήνιτος (ὁ, ἡ), Π. [ὀξὺς, μηνίω], = 'Οξύθυμος· (ἐπὶ πράγμ.) ὀξυθυμίας ἀποτέλεσμα.

Οξύμολπος (ὁ, ἡ), Π. = 'Οξυμελής.

'Οξύμορφος (ὁ, ἡ). ὀξὺς τὸ σχῆμα (τὴν μορφὴν), ἢ· ὀξέως (ταχέως) σχηματισμένος.

'Οξυμυρσίνη (ἡ), εἶδος θάμνυ, ἀγρία (ἀγκαθωτὴ) μερσινηά, (Γαλλ.) brusc.

Οξύμωρος (ὁ, ἡ). ὀξὺς (πνευματώδης) καὶ τοι φαινόμενος μωρὸς, (ὅθεν ||. 'Οξύμωρον (τὸ), Γρμτ., σχῆμα λόγου συνιστάμενον εἰς τὴν ἀγχίνουν ἕνωσιν δύο ἀντιφατικῶν ἐννοιῶν (π. χ. Σπεῦδε βραδέως).

Οξυνος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) "Οξινος.

'Οξυντέος, α, ον, θετ. τοῦ 'Οξύνω.

'Οξυντὴρ (ὁ), Π. ὁ ὀξύνων (κάμνων σουβλερόν) τι. » Δονάκων —, « 'Επγρ., τὸ κονδυλομάχαιρον.

Οξύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὀξὺ (σουβλερὸν ἢ κοπτερὸν), ἀκονίζω. (μτφορ.) ἐρεθίζω, (πθ.) παροργίζομαι, θυμόνω. 2) 'ξινίζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ. αὐτπθ.). 3) (γρμτ.) βάλλω (γράφω μὲ) ὀξεῖαν. » Οἱ μὲν ὀξύνουσι τὴν τελευταίαν, οἱ δὲ παροξύνουσιν, « Ἀθ.

'Οξυόδους, ὀδόντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξεῖς (σουβλερούς) ὀδόντας.

'Οξυόεις, εσσα, εν, Π. = 'Οξύϊνος, ἢ· (κατ' ἄλλ.) = 'Οξὺς, σουβλερός.

† 'Οξυόστρακος (ὁ, ἡ), Αξρν. 'Ο ἔχων ὀξὺ (σουβλερὸν ἢ κοπτερὸν) ὄστρακον.

'Οξυπαγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὀξὺς, σουβλερὸς, (ἐπμ.) ἐμπηγόμενος εὐκολώτερα.

'Οξυπαθής, έος (ὁ, ἡ). ἐγγιγμένος (πειραγμένος) καιρίως ἢ· πολλὰ εὐαίσθητος (εὐπαθής).

Οξυπαθῶς, ἐπίρ. » — ἔχειν περί τι, « Θεοφύλ., εἶνε πολλὰ εὐαίσθητος εἴς τι ἢ πειραγμένος κατά τινος.

'Οξυπείνης καὶ

'Οξύπεινος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως ἢ πολὺ πεινῶν, πολυφάγος.

'Οξυπέπερι, εως (τὸ). 'ξεῖδι ϗ πεπέρι (διὰ βούτημα).

'Οξυπετής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως (ὀξέως) πετῶν, 'Ωκυπετής.

'Οξυπευκής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

'Οξύπικρος (ὁ, ἡ). ὀξὺς (κοπτερὸς) ϗ πικρός.

'Οξυπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. [ὀξὺς, πλήσσω]. ὁ σφοδρῶς ἢ ταχέως προσβάλλων, ὁρμητικός. » Χείμαῤῥος —, « Σοφ.

† 'Οξυποδέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὀξύπους (ταχύπους), τρέχω ὀγλίγωρα, (ἐπὶ ἵππ.) καλπάζω.

† 'Οξυποδία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις ὀξύπους (ὀγλίγωρος εἰς τὰ πόδια).

'Οξυπόριον καὶ 'Οξύπορον (τὸ). ἰατρικὸν ἐπιταχύνον τὴν χώνευσιν, [ἐκ τοῦ

'Οξυπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὀξέως περνῶν (διαπερνῶν)· (ὅθ. συνκδχ.) σουβλερὸς· ἀγκαθωτός. » Πίτυς —, « 'Επγρ. (ὅπου ἄλλ. ἀνγν. 'Οξύτορος).

'Οξυπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὀξὺς (ἀνοικτὸς) πορφυροῦς, ἴδε 'Οξύς.

'Οξύπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ταχύπους.

'Οξύπρωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σουβλερὴν πρῷραν ἢ (ἐν γέν.) ἄκραν, μυτερός.

; 'Οξύπτερος (ὁ, ἡ), = 'Ωκύπτερος, ταχύπτερος.

'Οξυπύθμενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξὺν πυθμένα (πάτον).

'Οξύπυκνος (ὁ, ἡ), (μουσικ.), ἴδε Πυκνός.

'Οξυπύνδαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Οξυπύθμενος.

'Οξυρεγμέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Οξυρεγμιάω.

'Οξυρεγμία (ἡ), [ὀξὺς, ἐρευγμός]. 'ξινὸν ῥέψιμον ('ξινίλα τοῦ στομάχου) διὰ καχοχωνευσίαν. (Κωμ.) ἀντὶ 'Οξυθυμία. » Καὶ μὴν ἄκουσον, ὦ γύναι, θυμοῦ δίγα, ϗ κρῖνον αὐτὴ μὴ μετ' ὀξυρεγμίας, « (Ἀρσφ. παρὰ) Φωτ.

'Οξυρεγμιάω-ῶ, Μ. άσω. "Εχω ὀξυρεγμίας, πάσχω ὑπὸ δυσπεψίας.

'Οξυρεγμιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (ἢ ὑποκείμενος εἰς) ὀξυρεγμίας.

'Οξυρεπής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Οξυῤῥεπής.

; 'Οξυρίας, ου (ὁ), = 'Οξερίας.

'Οξυρόδινον (τὸ), = 'Οξυῤῥόδινον.

'Οξυῤῥεπής, έος (ὁ, ἡ), = 'Οξύῤῥοπος.

; 'Οξύῤῥιν, ινος καὶ

'Οξύῤῥινος καὶ

'Οξύῤῥις, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σουβλερὴν μύτην (ῥῖνα) ἢ ὀξεῖαν ὄσφρησιν.

'Οξυῤῥόδινον (τὸ). μίγμα ὄξους ϗ ῥοδίνου (ἐλαίου), τριανταφυλλόξυδον.

'Οξυῤῥοπία (ἡ). ὁρμὴ, ταχύτης· δραστηριότης, [ἐκ τοῦ

'Οξύῤῥοπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ρόπως. 'Ο ῥέπων ὀξέως (γέρνων ἀμέσως, μὲ τὸ παραμικρὸν βάρος)· (μτφορ.) εὐαίσθητος, εὐερέθιστος· εὐμετάβλητος. (ἐν γέν.) ταχὺς, ὁρμητικὸς, εὐκίνητος. » 'Ραγδαῖον ἡ πάρδαλις καὶ ὀξύῤῥοπον ταῖς ὁρμαῖς, « Βασ. » Πρὸς τὰς ὀργὰς (» Περὶ τὸ πταίειν) ὀξύῤῥοποι, « Πλάτ., Ἀρισταίν.

'Οξυῤῥυγχος καὶ 'Οξύρυγχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξὺ (σουβλερὸν) ῥύγχος. » 'Ραφὶς —, « Ἀθ. ||. (οὐσ.) εἶδος ἰχθύος (μερσινίου), (ὁθ. τὸ κοιν.) 'ξυῤῥύχι.

'Οξὺς [συγγ. τῷ 'Ωκὺς], έος (εῖα, ύ). Σκβλερὸς, μυτερὸς· κοπτερὸς· διαπεραστικός. (μτφορ.) ζωηρός· (συνκδχ.) ταχὺς· σφοδρὸς, ὁρμητικὸς· δραστήριος· ὀξύνυς, πνευματώδης, ἢ· ὀξύθυμος, εὐερέθιστος. (ἐπὶ πραγμ.) πικρὸς, ἀλγεινὸς, ὀδυνηρός. (ἐπὶ χυμ.) 'ξινός. (ἐπὶ χρωμ.) φανταχτερὸς, (κοιν.) κτυπῶν εἰς τὰ 'μμάτια (ὅθεν παρὰ τοῖς Βυζαντ. ἰδίως 'Οξὺ, τὸ ἀνοικτὸν πορφυροῦν, τὸ φέσ-ρεγκί) (» Τὰ ῥόδα ἰδίως ὀξυφεγγῆ ἐκάλεσεν [ὁ ποιητὴς Χαιρήμων]· ἔνθα ὅρα τὸ ὀξυφεγγῆ, χρήσιμον ὂν εἰς τὸ νοῆσαι τοὔνομα τῆς ὀξείας βαφῆς, « Εὐστάθ. 'Οδυσσ. Κ.)· (ἐπὶ φων.) ψιλὸς ἢ 'ψηλός· (ἐπὶ νόσ.) ἐπικίνδυνος. » 'Οξὺν ἄκοντα, « Θκρ. » 'Οξείῃ κορυφῇ (ὄρους), « 'Οδ. Μ. » Φάσγανον ὀξὺ, « Θκρ. » Ἵππους ὀξυτάτους, « 'Ηρ. » Θυμοῦ μένος ὀξὺ, « "Ομ. » 'Οξέος ἠελίοιο, « 'Ησ. » Κνέφαος διαφαίνεται ὀξέα πάντα, « Ἀρ., στιλπνὰ (τὰ ἄστρα). » Τὸ πῦρ μόνον ποιεῖτε τοῖς ὀπτοῖσι μήτ' ἀνειμένον· τὸ γὰρ τοιοῦτ' οὐκ ὀπτὸν ἀλλ' ἑφθὸν ποιεῖ· μήτ' ὀξὺ· κατακάει γὰρ ὅσ' ἂν ἔξω λάβῃ, « (Φιλήμ. παρ') Ἀθ. » 'Οξεῖα πορφύρα, « Πλ. » 'Οξεῖαι ὀδύναι, « Ἰλ. Λ. » 'Οξεῖα αὖ [illegible], « Ἰλ. Ο. (ὅθεν) » 'Οξεῖα (ἐνν. προσῳδία), « Γρμτ., ὁ ὀξὺς τόνος (ἴδε Βαρύς). » 'Οξὺ νόσημα, « Ἰατρ. » "Εστι δὲ ταῦτα ὀξέα.., ὧν οἱ πυρετοὶ τὸ ἐπίπαν ξυνεχέες ὄντες κτείνουσι, « Ἱππκρ. » Δι' ὀξείας δραμεῖν, « Παροιμ., τρέχειν μέγαν κίνδυνον. » Οἱ δέ μου κατήγοροι, ἅτε δεινοὶ καὶ ὀξεῖς ὄντες, « Πλάτ. ||. (τὸ οὐδ.) 'Οξὺ καὶ (πλθ. παρὰ Π.) 'Οξέα, ἐπίῤ. ἀντὶ 'Οξέως. » 'Ως ὀξὺ κεκράγατον, « Ἀρστφ. » Τὸν δ' ἄρ' ὀξὺ νόησεν, « "Ομ., 'Ησ. » 'Οξὺ δ' ἄκουσεν, « Ἰλ. Ρ. (καὶ ὑπερθ.) » Αἰετὸς, ὅν ῥά τέ φασιν ὀξύτατον δέρκεσθαι πετεηνῶν, « Ἰλ. Ρ.

'Οξυσιτία (ἡ). 'ξίνισμα τῆς τροφῆς (τῶν σιτίων) εἰς τὸν στόμαχον ὑπὸ δυσπεψίας, (παρβλ.) 'Οξυρεγμία.

'Οξύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξὺ (σουβλερὸν) στόμα. » Κώνωψ —, « 'Επγρ. 2) Π. (ἐν γέν.) ὀξὺς, σουβλερὸς, κοπτερός. » Ξίφος —, « Αξ.

'Οξύσχοινος (ὁ), εἶδος σχοίνυ (βούρλου) μὲ σουβλερὰ φύλλα.

'Οξυτελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ λήγων εἰς ὀξὺ, ὀξυγώνιος. » Διάφραγμα ξυλουργὲς ἀπὸ σχιδάκων μακρῶν ἀντιπλαγιαζομένων ἐφ' αὑτοὺς, καὶ διόπτρας ὀξυτελεῖς, καθάπερ δικτύυ τινὸς, ἀποτελούντων, » Ι. Λυδός.

'Οξυτενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ τείνων (καταλήγων) εἰς ὀξύτητα, σουβλερός.

'Οξυτέρως, ἐπίῤ. συγκρ. τοῦ 'Οξέως.

'Οξύτης (ἡ), ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ὀξέος, κοπτερότης κτλ., (ἐπὶ χυμ.) 'ξινάδα· (μτφορ.) ταχύτης, σφοδρότης· ὀξυθυμία· ζωηρότης· ὀξύνοια· (Γρμτ.) = 'Οξεῖα.

'Οξυτόκιον (τὸ), = 'Ωκυτόκιον, [ἐκ τοῦ

'Οξυτόκος (ὁ, ἡ), = 'Ωκυτόκος.

'Οξυτόμος (ὁ, ἡ), [ὀξὺς, τέμνω], κοπτερός.

'Οξυτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὀξύτονος (σουβλερός). 2) (ἐνεργ. παρὰ γρμτκ.) γράφω ἢ προφέρω λέξιν τινὰ μὲ ὀξὺν τόνον (μὲ ὀξεῖαν).

† 'Οξυτόνησις, εως (ἡ), γρμτ. τὸ τονίζειν λέξιν τινὰ δι' ὀξείας.

'Οξυτονητέον, θετ. τοῦ 'Οξυτονέω.

'Οξύτονος (ὁ, ἡ), = 'Οξυτενὴς, σουβλερὸς, (ἐν γέν.) = 'Οξύς. » Γόος —, « Π., φωνὴ διαπεραστική. 2) (γρμτ.) ὁ τονιζόμενος (κυρ. ἐπὶ τῆς ληγούσης) μὲ ὀξεῖαν.

'Οξυτόνως, ἐπίῤ. Μὲ ὀξεῖαν (ἐπὶ τῆς ληγούσης).

'Οξύτορος (ὁ, ἡ), [ὀξὺς, τείρω]. ὁ ὀξέως διατρυπῶν (διαπερνῶν), σουβλερός.

; 'Οξυτριφύλλιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, τριφύλλι μὲ μυτερὰ φύλλα.

'Οξύτριχος (ὁ, ἡ), = 'Οξυέθειρος.

; 'Οξύφαγρος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (φαγγριοῦ), (παρβλ.) 'Αγριόφαγρος.

'Οξυφαής, έος (ὁ, ἡ), Π. = 'Οξυδερκής.

'Οξυφεγγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων μὲ ὀξὺ φέγγος (μτνμ.) μὲ ζωηρὸν χρῶμα. » 'Ρόδον, — « (Χαιρήμ. παρ') Ἀθ.

'Οξύφθογγος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκπέμπων (ἠχῶν μὲ) ὀξὺν φθόγγον, ὀξύφωνος.

'Οξυφλεγμασία (ἡ). δριμύτης (φλεγμονὴ) τῶν λυμφατικῶν χυμῶν τοῦ σώματος.

'Οξύφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Οξύνους.

'Οξύφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξέα (σουβλερὰ) φύλλα.

'Οξυφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ομιλῶ μὲ ὀξεῖαν (διαπεραστικὴν) φωνήν.

'Οξυφωνία (ἡ), τὸ οὐδ. τοῦ

'Οξύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀξεῖαν (ψιλὴν ϗ διαπεραστικὴν) φωνὴν, (ἴδε Βαρύφωνος).

'Οξύχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὀξὺς τὰς χεῖρας, ταχὺς εἰς τὸ ἔργον του (εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του), δραστήριος. (ἰδιαιτ.) εὔκολος εἰς τὸ νὰ σηκώνῃ χέρι (νὰ κτυπήσῃ), πλήκτης.

'Οξυχειρία (ἡ). ὀξύτης (ταχύτης) χειρῶν, εὐχειρία· δραστηριότης.

'Οξυχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὀξύχολος.

'Οξυχολία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις —

'Οξύχολος (ὁ, ἡ), [ὀξὺς, χολὴ], = 'Οξύθυμος.

'Οξυωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὀξυωπὸς, (ὀξυδερκής). (μτβτ.) βλέπω μὲ ὀξυδέρκειαν.

'Οξυωπής [ὀξὺς, †ὢψ], έος (ὁ, ἡ), = 'Οξυδερκής. » Οἱ ὑδροποτοῦντες ὀξυωπέστεροι, « Ἀλ. Ἀφρ. 2) (ἐνεργ.) = 'Οξυδερκικός. » Τὸ πήγανον ὀξυωπὲς, « Δσκρ.

'Οξυωπία (ἡ), = 'Οξυδέρκεια.

'Οξυωπίας, ου (ἡ) καὶ

'Οξυωπὸς (ὁ, ἡ), = 'Οξυωπής.

'Οξώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὄξους, 'ξινός. » Εἰ φλέγμα ὀξὺ εἴη, τῶν ὀξωδῶν ὀρέγονται, « Ἀλ. Ἀφρ.

'Οξωτὸς, ἡ, όν. 'Εσκευασμένος μὲ ὄξος, ξειδάτος.

"Οον (τὸ), ὁ καρπὸς τῆς "Οας (τῆς σουρβιᾶς), τὸ σοῦρβον. » Οὖα ϗ μέσπιλα καὶ κράνα, « Ἱππκρ. » "Ωσπερ οἱ τὰ ὄα (καὶ ὄχι ὠὰ) τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν, « Πλάτ.

"Οου, Π. ἀντὶ Οὗ, γεν. τοῦ ἀναφορ. "Ος.

'Οπὰ, ᾶς (ἁ), Δ. ἀντὶ 'Οπή.

"Οπα, Π. αἰτ. τοῦ "Οψ.

"Οπα, ἐπίῤ. Δ. ἀντὶ "Οπη (πῃ).

'Οπαδεύω, Μ. εύσω, καὶ

'Οπαδέω-ῶ [ὀπαδὸς], Μ. ήσω, Π. ἀντὶ "Επομαι, ἀκολουθῶ, (μὲ δοτ.).

'Οπάδησις, εως (ἡ), Π. τὸ ἕπεσθαι (ἀκολουθεῖν) τινι.

'Οπαδητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ —

'Οπαδὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀκολουθῶν τινα. ||. (οὐσ.) σύντροφος· ἀκόλουθος, [ἐκ τοῦ

'Οπάζω, Μ. άσω, Π. δίδω τινὰ ὡς ὀπαδὸν (σύντροφον) τινος, (ἐν γέν.) δίδω, προσθέτω· προξενῶ· κάμνω νὰ ὑπάρχῃ τι, παράγω. (σπν. ἀμτβτ.) ἀκολουθῶ· καταδιώκω. (μσ.) 'παίρνω μαζῆ μου (εἰς τὴν συνοδίαν μου, ὡς σύντροφόν μου)· (μὲ δοτ.) συνοδεύω. » Οὔτε σ' ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆας ὀπάζειν, « 'Οδ. Γ. » Σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν, « Ἰλ. Ω. Ἀλλά μοι ἅμ' ἡγεμόνα ἐσθλὸν ὄπασσον, ὅς με κεῖσ' ἀγάγῃ, « 'Οδ. Ο. » Πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσεν, « Ἰλ. » "Εργῳ δ' ἔργον ὄπαζεν, « Θκρ. » Ἀγρην θεὸς ὄπασε πολλὴν, « 'Ηρ. » Χάριν δ' ἅμ' ὄπασσον ἀοιδῇ, « "Ομ. "Υμν. » 'Ω Ζεῦ, γυναικῶν οἶον ὤπασας γένος, « Αἰσχλ. (καὶ ἀμτβτ.) » Χόλος ὦπαζε Κύπριδος, « Ἀπλλν. » Χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει, « Ἰλ. Θ. » "Εκτωρ ὤπαζεν Ἀχαιοὺς, αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίσττατον, « Ἰλ. » Πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων, « Ἰλ. Ε. Ρ. (καὶ μσ.) » Τότ' ἐγὼ κήρυκά τ' ὀπασσάμενος καὶ ἑταῖρον βῆν ἐς Αἰόλου, « 'Οδ. Κ. (ϗ πθ.) » Ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι χειμάῤῥους κατ' ὄρεσφιν ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ, « Ἰλ. Λ.

'Οπαῖος, α, ον. 'Ο ἔχων ὀπὴν (τρύπαν). » 'Οπαία κεραμὶς (ἡ) θυρὶς, (ἡ ||. οὐσ.) » 'Οπαῖον (τὸ), ἡ ἐπὶ τῆς ςέγης τρύπα διὰ τὸν καπνὸν ἢ τὸ φῶς· φεγγίτης εἰς τὴν ὀροφὴν ἢ εἰς τὸ μέτωπον κτιρίου.

'Οπάλλιος (ὁ), εἶδ. πολυτ. λίθου ἔχοντος χρῶμα σαρκὸς τρυφερᾶς, (ὅθεν ϗ) Παιδέρως.

'Οπανίκα, ἐπίῤ. Δ. ἀντὶ 'Οπηνίκα.

'Οπάτριος καὶ "Οπατρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ομοπάτριος.

'Οπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ομοπάτωρ.

'Οπάων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ὀπάζω], = 'Οπαδὸς, ἀκόλουθος, σύντροφος.

"Οπεας [ὀπὴ], ατος (τό), Ἰων. τὸ σουβλὶ τῶν κουντουράδων, τσαγγαρόσουβλον.

"Οπερ, οὐδ. τοῦ "Οσπερ. 2) Π. ἀντὶ "Υσπερ.

'Οπεύομαι [†ὢψ], Μ. εύσομαι, Π. βλέπω, θεωρῶ, (συγχ. τοῦ 'Οπτεύομαι).

; 'Οπέων, ονος (ὁ), Ἰων. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Οπάων.

'Οπὴ (ἡ), [ὄψ, ὄπτομαι]. τρύπα (κυρ. εἰς τὴν στέγην ὡς) καπνοδόχη ἢ φεγγίτης.

"Οπη ἢ "Οπῃ [πῃ], ἐπίῤ. Τοπ. = "Οπου, εἰς ὅποιον ἢ εἰς ποῖον (ὁποῖον) μέρος. » "Οπῃ τ' ἰθύσῃ τῇ τ' εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν, « Ἰλ. Μ. » Ἀλλ' ὅπῃ ἂν ὁ λόγος ὥσπερ πνεῦμα φέρῃ, ταύτῃ ἰτέον, « Πλάτ. » Εἰρωτᾶν ἑκάστην αὐτέων ὄκῃ εἴη ὁ ἑωυτῆς ἀνὴρ, « 'Ηρ. » "Οπη σέθεν ἵσταται αὖλις, « Θκρ. (καὶ μὲ γεν.) » "Οπη χθονὸς, « Ἀπλλν. 2) Τρπ. = "Οπως, καθ' ὃν (ὁποῖον) τρόπον. » "Ερξον, ὅπῃ δή τοι νόος ἔπλετο, « Ἰλ. Χ. (καὶ μετὰ τοῦ "Αν πρὸς ὑποτ.) » "Οπη ἂν κάλλιςον ὑμῖν δοκῇ εἶναι, ταύτῃ ἕκαςα δεῖ καταστήσασθαι, « Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Περ) » "Οπη περ (ἢ » "Οπηπερ) ἂν αὐτὸς ἐθέλῃ, « Πλάτ. ||. » "Εσθ' ὅπῃ, = 'Ενίοτε, ποτὲ, (ἴδε Εἰμί). ||. (ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Οὖν, Δήποτε κτλ.) » "Οπη οὖν ἢ » 'Οπηοῦν, » "Οπη δήποτε ἢ » 'Οπηδήποτε, « Αξ., εἰς ὁποιονδήποτε μέρος ἢ καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον, ὁπωσδήποτε. » "Επειτα ὅπῃ δήποτ' ἐδυνάμην, « Πλάτ.

'Οπηδεύω ἢ 'Οπηδέω, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Οπαδεύω, -έω), ἕπομαι, ἀκολουθῶ (κατόπιν). » Κῆρυξ.. ὅς οἱ ὀπήδει, « Ἰλ. Β. » Μῆλα ὀπηδεύοντα νομῆϊ, « Ἀπλλ. » Πλούτῳ δ' ἀρετὴ ϗ κῦδος ὀπηδεῖ, « 'Ησ. » Οὐδέποτ' ἰθυδίκαισι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ, « αὐτ.

'Οπηδητὴρ καὶ

'Οπηδὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ 'Οπαδός.

'Οπήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων ὀπὴν (τρύπαν).

'Οπηλίκος, η, ον καὶ (κατὰ πρόσθεσ.) 'Οπηλικοσοῦν, ηοῦν, ονοῦν, = 'Ηλίκος, ὅσον μεγάλος. » 'Οπηλικοσοῦν, » Αξ. ὅσον μεγάλος κεν ἦνε

'Οπῆμος, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ

'Οπηνίκα, ἐπίῤ. Καθ' ὃν καιρὸν, ὅταν, ὁπότε, (καὶ ἐρωτημ.) πότε; Τί ὥρα; (ἴδε Πηνίκα).

'Οπηοῦν ἢ 'Οπῃοῦν, ἐπίῤ. ἀντὶ "Οπη οὖν, (ἴδε "Οπη).

"Οπηπερ ἢ "Οπῃπερ, ἐπίῤ. = "Οπη.

'Οπητείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

'Οπήτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ "Οπεας, σουβλάκι κουντουράδικον. » 'Ο σκυτεὺς, κάσσημα κεντῶν ὑπητίῳ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ ὁ ἐπὶ τῷ πιτύῳ) ἐκέντησεν αὐτὸν ἐπάνω τοῦ γόνατος, « Ἱππκρ.

'Οπητιοῦν, ἐπίῤ. = 'Οπηοῦν.

'Οπίας, ου (ὁ). (τυρὸς) πηγμένος μὲ ὀπὸν (γάλα) συκῆς, (Εὐρ.). ||. (εἰς τὸν Ἀρςφ. Σφ. 353, λογοπαίγνιον ἐκ τοῦ 'Οπή).

'Οπιδνὸς, ή, όν, Π. σεβαςτός· φοβερὸς, [ἐκ τοῦ

'Οπίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. [ὄπις]. προσέχω εἴς τι· φοβοῦμαι, εὐλαβοῦμαι, σέβομαι, (παρβλ.) 'Επιστρέφομαι. (μὲ αἰτ.) » Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν, « 'Οδ. Ξ. (ἢ γεν.) » Θεῶν ἀθανάτων μηδὲν ὀπιζόμενοι, « Θγν. 2) (σπντ.) ἀνταποδίδομαι (;). » Χάρις ὀπιζομένη, « Πίνδ.

'Οπίζω, Μ. ίσω. 'Παίρνω τὸν ὀπὸν φυτοῦ ἢ δένδρου (χαράζοντάς το). 2) πήζω γάλα μὲ ὀπὸν συκῆς κτλ.

"Οπιθε(θεν), ἐπίῤ. Π. ἀντὶ "Οπισθεν.

'Οπιθόμβροτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Οπισθόμβροτος, ὁ μένων (διαμένων) μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνθρώπου. » Αὔχημα —, « Πίνδ., ἡ ὑστεροφημία.

"Οπιον (τὸ), ὁ ὀπὸς (τὸ γάλα) τῆς μήκωνος, (Τουρκ.) ἀφιόνι.

'Οπιπευτὴρ (ὁ), Π. (μτγν.) = 'Οπιπτευτὴρ, [ἐκ τοῦ

'Οπιπεύω, Μ. εύσω, Π. = 'Οπιπτεύω.

† 'Οπίτης, ου (ὁ), Π. (εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.) = τῷ

'Οπιπτευτὴρ (ὁ), Π. ὁ κυττάζων (κυρ. μὲ περιέργειαν καὶ κακὸν σκοπὸν), θεατής. » 'Εζόμενοι στοιχηδὸν ὀπιπευτῆρες ἀγῶνος, « Νόνν., [ἐκ τοῦ

'Οπιπτεύω, Μ. εύσω, Π [†ὄπτομαι]. κυττάζω μὲ περιέργειαν, παρατηρῶ, παραμονεύω. » Γυναῖκας —, « 'Οδ. Τ., βλέπω μὲ κακὸν σκοπὸν (ἵνα τὰς ξελογιάσω).

"Οπις, ιδος (ἡ), (ἡ αἰτ. "Οπιδα καὶ "Οπιν), Π. [ἕπομαι]. ἡ παρεπομένη εἰς τὰς κακὰς πράξεις τιμωρία, ἡ θεία δίκη, (παρβλ.) Νέμεσις. (συνκδχ.) φόβος τῆς θείας ὀργῆς, (ἐν γέν.) σέβας, εὐλάβεια· (συνκδχ.) ἀντικείμενον σεβασμοῦ· δῶρον, χάρις. » Θεῶν ὄπιν αἰτέω, « Πίνδ.

† 'Οπισαμβὼ, όος-ους (ἡ), Γλσ. [ὀπίσω, ἀμβαίνω]. ὀπισθοδρόμησις.

"Οπισθα, ἐπίῤ. Δ. Αἰολ. ἀντὶ "Οπισθε.

† 'Οπισθάγκων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τοὺς ἀγκῶνας (δεμένους) ὀπίσω εἰς τὴν ῥάχιν, (κοιν.) δεμένος 'πισθάγκωνα.

† 'Οπισθάμβωνος (ὁ, ἡ), ('Εκκλησ.). 'Ο ὄπισθεν τοῦ ἄμβωνος.

"Οπισθε, Π. ἀντὶ "Οπισθεν [ὄπις, ἕπομαι]. ἐπίῤ. Τοπ. 'Οπίσω· ἀπ' ὀπίσω. (ἢ Χρον.) ἔπειτα, ὕστερον, (μὲ γεν.) μετά (ὕςερον ἀπό) τι. » Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, « Ἰλ. Ζ. » Στῆ δ' ὄπισθεν, « Ἰλ. Π. » Προστησάμενος τὰ ἅρματα, αὐτὸς δὲ σὺν τοῖς ἱππεῦσιν ὄπισθεν γενόμενος, «

Ξεν. » Ὄπισθε μένων, « Ἰλ. Ι. » Ὄπισθεν κατέλιπεν, « Ὀδ. Ο. (ἢ μὲ γεν.) » Φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἕκτορος, ἄλλοτε δ' ὄπισθεν, « Ἰλ. Ε. » Ἕκτορα δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν, « Ἰλ. Ω. (καὶ Χρον.) » Ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὄπισθεν ὑπέστη, « Ἰλ. Ι. (καὶ πρὸς γεν.) » Μάχης ὄπισθεν, « Ὅμ., μετὰ τήν. (καὶ πρὸς δοτ.) » Πολλοῖς ὄπισθεν ἐνιαυτοῖς, « Θκρ. (ἢ ἐνάρθρ.) » Οἱ ὄπισθεν, « Ὀδ. Δ., οἱ μένοντες εἰς τὸν οἶκόν τινος ἀποδημοῦντος. » Ἐν τοῖσι ὄπισθε λόγοισι σημανέω, « Ἡρ.

Ὀπισθέναρ, αρος (τὸ). τὸ ὄπισθεν τοῦ θέναρος (τῆς παλάμης), τὸ ἐπάνω μέρος τῆς χειρός.

Ὀπισθίδιος, Π. ἀντὶ

Ὀπίσθιος, α ἢ ος, ον, (καὶ ἐπίρ.) -σθίως καὶ (Π.) -σθιδίως. Ὁ εὑρισκόμενος ὄπισθεν, ὀπισινός· κατοπινός, (καὶ χρον.) ὑστερινός.

Ὀπισθοβάμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ὀπισθοβάτης.

Ὀπισθοβαρής, έος (ὁ, ἡ). βαρὺς (φορτωμένος ἐκ τῶν ἢ βαραίνων πρὸς τὰ) ὄπισθεν.

Ὀπισθοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (περιπατῶν) ὀπισθόκωλα.

Ὀπισθοβατικός, ή, όν. Ὁ ἔχων φύσει τὸ ἰδίωμα τοῦ περιπατεῖν ἢ βατεύεσθαι ὀπισθόκωλα.

Ὀπισθοβολος (ὁ, ἡ). ὁ ῥιφθεὶς (βληθεὶς) εἰς ἢ πρὸς τὰ ὄπισθεν.

Ὀπισθοβριθής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀπισθοβαρής.

Ὀπισθόγραφος (ὁ, ἡ). γραμμένος εἰς (ἢ ἢ ἀπὸ) τὸ ὄπισθεν μέρος.

Ὀπισθοδάκτυλος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου τὰ δάκτυλα εἶνε γυρισμένα πρὸς τὰ ὄπισθεν.

Ὀπισθόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος ὄπισθεν.

Ὀπισθοδίωξις, εως (ἡ), σχλ. ἐξήγ. τοῦ Παλίωξις.

Ὀπισθόδομος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) ὁ ὄπισθεν οἶκος (δόμος)· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ ὄπισθεν τοῦ Παρθενῶνος οἰκοδόμημα ὅπου ἦτον ὁ δημόσιος θησαυρός.

Ὀπισθοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω πρὸς τὰ ὄπισθεν, ἀναχωρῶ ἀναποδίζων.

;Ὀπισθοκάλυμμα (τὸ). κάλυμμα (σκέπασμα) τῆς ῥάχης.

Ὀπισθόκαρπος (ὁ, ἡ). (δένδρον) τοῦ ὁπ. ὁ καρπὸς εἶνε ὄπισθεν τῶν φύλλων.

Ὀπισθοκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὀπισθοδρομῶν ἢ ἀκολουθῶν ὄπισθεν.

Ὀπισθόκεντρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κέντρον (κεντρὶ) εἰς τὰ ὀπίσθια τοῦ σώματος, χαρακτηριστικὸν τῶν ἐντόμων.

†Ὀπισθοκέφαλον (τὸ). τὸ ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς, (Λτ.) occiput.

Ὀπισθοκόμης, ου καὶ Ὀπισθόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ὄπισθεν μόνον τῆς κεφαλῆς κομῶν (ἔχων μαλλιά).

Ὀπισθοκράνιον καὶ Ὀπισθόκρανον (τὸ). τὸ ὄπισθεν (τὸ ὀπισινὸν μέρος) τοῦ κρανίου.

Ὀπισθοκρηπῖδες (αἱ), εἶδος γυναικ. ὑποδημάτων, κουντούραις.

Ὀπισθοκύφωσις, εως (ἡ). κύφωσις (καμπούριασμα) τῆς ῥάχης.

Ὀπισθόμβροτος (ὁ, ἡ), Ζ. Ὀπιθόμβροτος.

Ὀπισθομήριον καὶ Ὀπισθόμηρον (τὸ). τὸ ὄπισθεν τοῦ μηροῦ μέρος τοῦ σώματος.

Ὀπισθονόμος (ὁ, ἡ). ὁ νεμόμενος (βόσκων) ὀπισθοποδητί.

Ὀπισθονυγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νύσσων (κεντῶν ἢ προσβάλλων) ἐκ τῶν ὄπισθεν.

Ὀπισθοπόρος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀπισθοκέλευθος.

Ὀπισθόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὄπισθέν τινος πορευόμενος, ἀκόλουθος. (ἐπὶ τῶν Ἐριν̄ν.) = Ὑστερόπους. 2) ὁ ἀναχωρῶν (ἀπερχόμενος), (ἀντιθ. τῷ Ἐμπροσθόπους).

†Ὀπισθορμέω-ῶ, Μ, ήσω. Ὁρμῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπισθοδρομῶ.

†Ὀπισθόρμητος (ὁ, ἡ) καὶ ἐπίρ. -μήτως. Ὁ ὀπισθοδρομῶν, (Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Παλίνορσος καὶ Ὀπισθοκέλευθος).

Ὀπισθοσφενδόνη (ἡ). ὁ γυναικεῖος κεφαλόδεσμος (ἡ σφενδόνη) ὅταν ἐφορεῖτο ὄπισθεν ἤ, τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ τοιούτου κεφαλοδέματος.

Ὀπισθοτέλεια (ἡ). φόρος καθυστερῶν. » Περὶ παρελθόντων δημοσίων ἤτοι ὀπισθοτελειῶν οὐκ ἐνάγεταί τις μετὰ τεσσαράκοντα ἔτη, « Ἀρμενόπ.

Ὀπισθότερος, α, ον, Π. ἀντὶ Ὀπίσθιος.

Ὀπισθοτίλα [ὄπισθεν, τιλάω], ας (ἡ). ἡ σηπία (ὡς χύνουσα τὴν μελάνην της ἐκ τῶν ὄπισθεν).

Ὀπισθοτονία (ἡ). (ἰατρ.) εἶδος σπασμοῦ συγκάμπτοντος τὸ σῶμα πρὸς τὰ ὄπισθεν.

Ὀπισθοτονικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς ὀπισθοτονίαν. » Ὀπισθοτονικῶς σπώμενος, « Δσκρ.

Ὀπισθότονος (ὁ, ἡ). τεντωμένος ἢ τεντονόμενος πρὸς τὰ ὄπισθεν, (παρβλ.) Παλίντονος. » Τόξον —, « Νόνν. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) = Ὀπισθοτονία, (ἴδε Ἐμπροσθότονος).

Ὀπισθοτονώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὀπισθοτονικός, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὀπισθοτόνου.

Ὀπισθουρητικός, ή, όν. Ὁ κατουρῶν πρὸς τὰ ὄπισθεν (καθὼς ἡ κάμηλος) ἢ ἄλλα τετράποδα.

Ὀπισθοφάλακρος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὰ ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς φαλακρός.

Ὀπισθοφανής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φανῶς. Ὁ φαινόμενος ἐκ τῶν (γυρισμένος πρὸς τὰ) ὄπισθεν. » Καὶ ἐπορεύθησαν ὀπισθοφανῶς, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῶν ὀπισθοφανές, « Γρφ. ‖. » Κάτοπτρον —, « Ὀλυμπδρ., τὸ δεικνύων τὰ ἀντικείμενα ὀπισθοφανῶς.

Ὀπισθοφόρος (ὁ, ἡ), (παροξ.) ὁ φέρων (σηκόνων) τι εἰς τὰ ὄπισθέν του. (προπαροξ.) ὁ φερόμενος (βασταζόμενος) ἐπὶ τῶν ὄπισθεν (ἐπὶ τῶν νώτων) τινός.

Ὀπισθοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω (Εἶμαι τεταγμένος εἰς στράτευμα) ὡς ὀπισθοφύλαξ.

Ὀπισθοφυλακία (ἡ). τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ στρατεύματος ὅπου εἶνε τεταγμένοι οἱ ὀπισθοφύλακες, (Γαλλ.) l'arrière-garde.

Ὀπισθοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων εἰς τὰ ὄπισθεν (κυρ. στρατεύματος), στρατιώτης τεταγμένος εἰς τὴν ὀπισθοφυλακήν.

Ὀπισθοχειμών, ῶνος (ὁ). ὄψιμος (ἐξώρας γινόμενος) χειμών.

Ὀπισθόχειρ, ειρος (ὁ). ὁ ἔχων δεμένας τὰς χεῖρας ὄπισθεν (εἰς τὴν ῥάχιν).

Ὄπισμα (τὸ). τὸ ἐξαγόμενον διὰ τοῦ ὀπισμοῦ ὑγρόν.

Ὀπισμός (ὁ), [ὀπίζω]. ἡ δι' ἐντομῆς ἐξαγωγὴ τοῦ ὀποῦ (τοῦ γαλακτώδους χυμοῦ) τῶν φυτῶν.

Ὀπίσσω, Π ἀντὶ Ὀπίσω.

Ὀπίστατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Ὀπίστερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ὀπίσω, κατοπινός, ὑστερινός· (ὑπερθ.) ὁλοὔστερινός, ἔσχατος.

Ὀπίσω [ὄπις, ἕπομαι], ἐπίρ. Τοπ. εἰς ἢ πρὸς τὰ ὄπισθεν. » Μή τις ὀπίσω τετράφθω, « Ἰλ. (καὶ χρν.) » Οὔτ' ἄρ νῦν, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω, « Ἰλ. Ζ., εἰς τὸ μέλλον, ἔπειτα. (καὶ τρπ.) » Ἅμα πρόσω ἢ ὀπίσω λεύσσει, « Ἰλ. Γ., παρατηρεῖ ἢ τὰ μέλλοντα καὶ τὰ παρελθόντα καὶ κρίνει ἐξ ἀμφοτέρων, (κοιν.) ἔχει 'μμάτια 'μπρὸς καὶ 'μμάτια 'πίσω· (καὶ ἐνάρθρ.) » Βλέπων εἰς τὰ ὀπίσω, « Γρφ. (καὶ μὲ γεν. ἀντὶ Κατόπιν, ἔπειτα ἀπὸ) » Ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος, « αὐτ. 2) ἀντὶ Πάλιν, (κοιν.) 'ξανά. » Ἀνακτᾶσθαι ὀπίσω τὴν τυραννίδα, « Ἡρ. » Ἀνοίξας δὲ τὴν σορὸν καὶ μετρήσας τὸν νεκρόν, συνέχωσα ὀπίσω, « αὐτ.

†Ὀπίων, ονος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀπτίων.

Ὀπλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὅπλον.

Ὀπλενδυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνδύομαι (Φορῶ) ὅπλα, ἁρματόνομαι.

Ὁπλέω, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὁπλίζω, ἑτοιμάζω.

Ὁπλή (ἡ), [ὅπλον]. τὸ 'νύχι τοῦ βῳδιοῦ (τοῦ ἀλόγου κτλ.).

Ὁπλήεις, εσσα, εν, Π. ὡπλισμένος, ἁρματωμένος.

Ὁπλίζω [ὅπλον], Μ. ίσω. Ἁρματόνω· ἑτοιμάζω. » Ἅμαξαν ὁπλίσαι, « Ἰλ. Ω. » Ἁ Κύπρις ὥπλισεν εὐνάν, « Ἐπγρ. » Πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεί ῥα ὥπλισε κυκειῶ, « Ἰλ. Λ. (καὶ μσ.) » Ὡπλίσαθ' ἵππους, « Ἰλ. Ψ. (καὶ πθ.) » Ὥπλισθεν δὲ γυναῖκες, « Ὀδ. Ψ. » Νῆες ὁπλίζονται, « Ὀδ. Ρ. (καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) » Θράσος ὁπλίζεσθαι, « Σοφ. » Χριστοῦ οὖν παθόντος ὑπὲρ ὑμῶν σαρκί, καὶ ὑμεῖς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ὁπλίσασθε, « Γρφ. (καὶ δοτ. ἀντιπεριπ.) » Ἐλάφοις κύνας ὁπλίζεσθαι, « Ὀππ.

Ὁπλικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, σπν. ἀντὶ Ὁπλιτικός.

Ὅπλισις, εως (ἡ). τὸ ὁπλίζειν ἢ ὁπλίζεσθαι, ἁρμάτωμα. (συνκδχ.) ἁρματωσία.

Ὅπλισμα (τό). πᾶν ὅ,τι ὡπλίσθη (ἑτοιμάσθη) ἢ χρησιμεύει πρὸς ὅπλισιν, ὅπλον· ὁπλισμός· στόλος ἢ στρατὸς ὡπλισμένος (ἕτοιμος).

Ὁπλισμός (ὁ), = Ὅπλισις.

Ὁπλιστής, οῦ (ὁ). ὁ ὁπλίζων (ἁρματόνων ἑτοιμάζων).

Ὁπλιταγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ, Μεταφέρω) ὁπλίτας ὡς -

Ὁπλιταγωγός (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (κουβαλῶν) ὁπλίτας ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Ναῦς —, « Θκ.

Ὁπλιτάρχης, ου, (ὁ). ἀρχηγὸς τῶν ὁπλιτῶν.

Ὁπλιτεία (ἡ). ἡ ὁπλιτικὴ ὑπηρεσία. » Ναυτικὴ —, « Πλάτ., ἡ δι' ὁπλιτῶν ναυμαχία.

Ὁπλιτεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ στρατιωτικῶς ὡς) ὁπλίτης. (εἰς τὸν Θκ. Η'. 73) διοικῶ σῶμα ὁπλιτῶν.

Ὁπλίτης, ου (ὁ). στρατιώτης πεζὸς βαρέως ἁρματωμένος (φέρων τὸ ὅπλον, τὴν μεγάλην ἀσπίδα), (παρβλ. Πελταστής). » Δρόμος (» Δίαυλος) —, « Ἡρ., τὸν ὁποῖον διατρέχουσιν ἔνοπλοι. » Κόσμος —, « Εὐρ., ὁ τοῦ ὁπλίτου.

Ὁπλιτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ὁπλίτας, ὁπλίτου ἴδιος. » Τάξις —, « Ξεν., τὸ τάγμα (σῶμα) τῶν ὁπλιτῶν. » Ὁπλιτική, « Πλάτ., ἡ τέχνη (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ ὁπλίτου. » Τὸ ὁπλιτικόν, « (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ ὁπλῖται, (Γαλλ.) la grosse infanterie.

Ὁπλῖτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὁπλίτης. 2) Π. ἀντὶ Ὡπλισμένη. » Χεὶρ —, « Εὐρ.

Ὁπλιτοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω ὡς-

Ὁπλιτοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων τὸ στάδιον ἁρματωμένος ὡς ὁπλίτης.

Ὁπλιτοπάλης, ου (ὁ), Π. ὁ παλαίων (μαχόμενος) ὡς ὁπλίτης ἢ πρὸς ὁπλίτας, ἀνδρεῖος πολεμιστής.

Ὁπλοδιδακτής, οῦ καὶ Ὁπλοδιδάσκαλος (ὁ). ὁ διδάσκων τὴν ὁπλομαχίαν, (Γαλλ.) maître d'armes.

Ὁπλοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Δίδω ὅπλα εἴς τινα, ἁρματόνω.

Ὁπλόδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων κρότον (δοῦπον) μὲ τὰ ὅπλα του.

Ὁπλοθήκη (ἡ). ἀποθήκη ὅπλων.

†Ὁπλοκαθαρμός (ὁ) καὶ

Ὁπλοκαθαρσία (ἡ) καὶ

†Ὁπλοκαθάρσιον (τὸ). τελετὴ πρὸς θρησκευτ. καθαρμὸν καὶ ἐπιθεώρησις γενικὴ τοῦ στρατοῦ (τῶν ὅπλων), (Λτ.) armilustrum.

Ὁπλόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = Ὁπλόδουπος.

†Ὁπλολογέω-ῶ, Μ. ήσω, (Γρφ.) Συλλέγω ὅπλα ἢ στρατιώτας (ὁπλίτας).

Ὅπλομαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ὁπλίζω, ἑτοιμάζω. » Δεῖπνον —, « Ὅμ.

Ὁπλομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ὁπλομανίαν, ἀγαπῶ καθ' ὑπερβολὴν τὰ ὅπλα ἢ τὸν πόλεμον. 2) μάχομαι μανιωδῶς, [ἐκ τοῦ

Ὁπλομανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς τὰ ὅπλα ἢ τὸν πόλεμον.

Ὁπλομανία (ἡ). μανία (ἀγάπη ὑπερβολικὴ) πρὸς τὰ ὅπλα καὶ τὸν στρατιωτικὸν βίον.

Ὁπλομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι ἢ Γυμνάζομαι ὡς-

Ὁπλομάχης, ου (ὁ), = Ὁπλομάχος.

;Ὁπλομαχητής, οῦ (ὁ), = τῷ προηγ., (ὅθεν

Ὁπλομαχητικός, ή, όν, = Ὁπλομαχικός.

Ὁπλομαχία (ἡ). μάχη δι' ὅπλων. 2) γύμνασις τῆς χρήσεως τῶν ὅπλων, (Γαλλ.) escrime. 3) (ἐν γέν.) ἡ τέχνη τοῦ πολέμου (τῶν ὅπλων).

Ὁπλομαχικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων ἀντικείμενον) τὴν ὁπλομαχίαν. » Ὁπλομαχική, « ἡ τέχνη τῆς ὁπλομαχίας.

Ὁπλομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος μὲ ὅπλα (βαρέα). 2) (οὐσ.) διδάσκαλος τῆς ὁπλομαχίας.

Ὅπλον (τὸ), [συγγ. τῷ Ἔπιπλον]. (ἐν γέν.) = Σκεῦος, σύνεργον· (ἰδιαιτ.) ὅρμα, (καὶ κατ' ἐξοχ.) ἀσπὶς ἢ θώραξ (κυρ. ὁπλίτου), (ὅθεν συνκδχ. καὶ εἰς τὸ πλθ.) στράτευμα (κυρ. ὁπλιτῶν)· στρατόπεδον· (ἐνίοτε) μάχη, πόλεμος. » Ὅπλα νηός, « Ὅμ., Ἡσ., τὰ σχοινιὰ κλπ. (κοιν. ἡ ἁρματωσιά, [Γαλλ.] les agrès) τοῦ καραβιοῦ. (ὅθεν) » Ὅπλα ἐς τὰς γεφύρας βύβλινά τε καὶ λευκολίνου, « Ἡρ., τὰ παλαμάρια. » Χαλκεύς, ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, ἄκμονα, σφῦραν, πυράγρην, « Ὀδ. Γ. » Σκίπωνα γεροντικὸν ὅπλον, « Καλλ. (συχν.) » Ἐν (» Σὺν τοῖς) ὅπλοις, « Μεθ' ὅπλων, « Λξ., » Ὅπλα θέσθαι (ἢ) τίθεσθαι, « Λξ., ὁπλίζεσθαι ἢ στρατοπεδεύειν (ἐν τοῖς ὅπλοις), ἤ· ῥίπτειν κάτω τὰ ὅπλα, παραδίδεσθαι. » Πρὸ (ἢ » Εἴσω) τῶν ὅπλων, « Ξεν., τοῦ στρατοπέδου ἢ τοῦ παρατεταγμένου στρατεύματος.

†Ὁπλοπάροχος (ὁ), Γλσ. [ὅπλον, παρέχω], ὁ φέρων τὰ ἅρματά τινος, (Γαλλ.) écuyer.

Ὁπλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω ὅπλα (ἅρματα) ὡς ὁπλοποιός. » Ὁπλοποιήσει τὴν κτῆσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν, « Γρφ., (ἢ 2) (κατ' ἄλλ. ἀνάγν.) ὁπλίζω, ἁρματόνω. » Ὁπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν, « Γρφ.

Ὁπλοποιητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὁπλοποιΐαν.

Ὁπλοποιΐα (ἡ). τὸ ἔργον (ἢ τέχνη) τοῦ ὁπλοποιοῦ, κατασκευὴ ὅπλων.

Ὁπλοποιικός, ή, όν, = Ὁπλοποιητικός.

Ὁπλοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων ὅπλα (ἅρματα).

Ὁπλορχηστής, οῦ (ὁ). ὀρχηστὴς ἔνοπλος.

Ὁπλοσκοπία (ἡ), [ὅπλον, σκοπέω]. ἐπιθεώρησις τῶν ὅπλων (τοῦ στρατεύματος), (Γαλλ.) revue.

Ὁπλόσμιος, α, ον. Ὡπλισμένος, ἔνοπλος, (ἐπίθ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας).

Ὁπλότατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Ὁπλότερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) Π. ὁ ἁρμοδιώτερος (-ώτατος) εἰς τὸ ὁπλοφορεῖν, (δηλ.) νεώτερος-ώτατος· (κατ' ἔκτ.) μεταγενέστερος. » Ἐν ἀνδράσιν ὁπλοτέροις, « Θκρ.

Ὁπλουργία (ἡ), = Ὁπλοποιΐα.

Ὁπλοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ κατατρώγων τὰ ὅπλα (τὰς ἀσπίδας).

Ὁπλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ ὅπλα (ἅρματα), εἶμαι (περιπατῶ) ἁρματωμένος. 2) (μτφ.) δορυφορῶ τινα ὡς ὁπλοφόρος.

Ὁπλοφορία (ἡ). τὸ ὁπλοφορεῖν.

Ὁπλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (φορῶν) ὅπλα, ἁρματωμένος. 2) = Δορυφόρος, σωματοφύλαξ.

Ὁπλοφυλάκιον (τὸ), = Ὁπλοθήκη, [ἐκ τοῦ

Ὁπλοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων (ἐπιστατῶν εἰς) τὰ ὅπλα, φύλαξ (ἔφορος) τῆς ὁπλοθήκης.

Ὁπλοχαρής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (χαίρων εἰς) τὰ ὅπλα, φιλοπόλεμος.

Ὁπλοχελώνη (ἡ). χελώνη (μηχανὴ πολεμικὴ) ἔνοπλος.

Ὀποβάλσαμον (τὸ). ὁ ὀπὸς τοῦ δένδρου βαλσάμου, τὸ καθαρώτερον βάλσαμον.

Ὁποδαπός, ή, όν, = Ποδαπός, ἀπὸ ποῖον τόπον. (μετὰ τοῦ Ἄν) ἀπὸ ὁποιονδήποτε τόπον κεν.

Ὀποειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ) ὀποῦ.

Ὀπόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὀπώδης ἢ Ὀποειδής. » Ἐρινὸς —, « Νίκ.

Ὁπόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ ποῖον τόπον ἢ Ἀπὸ ποίαν αἰτίαν. » Ὁπόθεν δήποθεν, καὶ

Ὁποθενοῦν, ἐπίρ. Ἀπὸ ὁποιονδήποτε τόπον ἢ Ἀπὸ ὁποίαν δήποτε αἰτίαν κεν.

Ὁπόθι, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ὅπου.

Ὅποι, ἐπίρ. Εἰς (Πρὸς) ὅποιον μέρος, ὅπου. » Ὅποι ἂν (πρὸς ὑποτ.), » Ὅποι ποτέ, » Ὅποι δήποτε, « Λξ., εἰς ὅποιον μέρος κεν. » Ὅποι προσωτάτω, « ὅσον τὸ δυνατὸν μακρύτερα. (καὶ μὲ γεν.) » Ὅποι γῆς, « Λξ. (καὶ ἐρωτημ. κατ' ἐπανάληψιν τῆς ἐρωτήσεως τοῦ ἄλλου) » Ποῖ σὺ καταβαίνεις; — Ὅποι; « Ἀρσφ. 2) = Ὅπως (;), μὲ ὅποιον τρόπον, (παρβλ. Ὅπη).

Ὁποῖος, α, ον, = Οἷος, ὅτι λογῆς. » Ὁποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις, « Ἰλ. Υ. » Ὁποῖ' ἄσσα, « Ὀδ. Τ., ὁποῖά τινα, 'σάν τί λογῆς. » Ὁπποίης ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο, « Ὀδ. Ξ., μὲ τί καράβι. » Ὁποῖος δή (δήποτε, δηποτοῦν), » Ὁποιοσοῦν, » Ὁποιοστισοῦν, » Ὁποιοσοῦν δή, « ὅ,τι λογῆς κεν. ‖. (τὸ οὐσ.) Ὁποῖα, ἐπίρ. ἀντὶ Ὁποίως. » Ὁποῖα κισσὸς δρυὸς ὅπως τῆσδ' ἔξομαι, « Εὐρ.

Ὁποιότης (ἡ), = Ποιότης.

Ὁποίως, ἐπίρ. Μὲ ποῖον ἢ Μὲ τὸν ὁποῖον τρόπον. » Ὁποίως ἂν (πρὸς ὑποτ.), » Ὁποιωσοῦν, » Ὁποιωσδήποτε, « μὲ ὁποιονδήποτε τρόπον.

;Ὀποκάλπασον καὶ Ὀποκάρπασον (τὸ). ὁ φαρμακερὸς ὀπὸς τοῦ φυτοῦ καλ(καρ)πάσου.

Ὀποκινάμωμον καὶ

Ὀποκιννάμωμον (τό). ὁ ὀπὸς τοῦ κινναμώμου.

Ὀποπάναξ, ακος (ὁ). ὁ ὀπὸς τοῦ φυτοῦ πάνακος.

Ὀπός (ὁ). ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ δι' ἐντομῆς ἐκρέων ἀπὸ τῶν φυτῶν ἢ δένδρων γαλακτώδης χυμός. » Ὁ τῆς συκῆς ὀπὸς πηκτικός ἐστι γάλακτος, ὥσπερ ἡ πυτία, « Δσκρ. (καὶ μτνμ) » Ὀπὸς ἥβης, « Παῦλ. Σιλ. 2) (εἰς τὸν Ἱππκρ. ἰδιαιτ.) ὁ ὀπὸς τοῦ σιλφίου, (Λτ.) laserpitium. » Ἐμβαλὼν σκορόδων τρεῖς κεφαλάς, ἔπειτ' ἔφλα ἐν τῇ θυείᾳ, ξυμπαραμιγνύων ὀπόν, « Ἀρσφ. » Ὀπὸν βλέπειν, « αὐτ., = Δριμὺ καὶ πικρόν.

Ὀπός, Π. γεν. τοῦ †Ὤψ.

Ὁποσάκις, ἐπίρ. = Ὁσάκις, ὅσαις φοραῖς. » Ὁποσακισοῦν, « ὅσαις φοραῖς κεν.

Ὁποσάμηνος (ὁ, ἡ). πόσων (ὁπόσων) μηνῶν.

Ὁποσαπλάσιος, α, ον καὶ

Ὁποσαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁποσάκις πλειότερος ἢ μεγαλήτερος· ποσάκις ἐπανειλημμένος. » Ὁποσαπλασιοσοῦν, « = Ὁποσακισοῦν τοσοῦτος.

Ὁποσάπους, οδος (ὁ, ἡ). πόσων (ὁπόσων) ποδῶν ἐκτάσεως.

Ὁποσαχῆ, ἐπίρ. Εἰς πόσα (ὁπόσα) μέρη, ἢ· κατὰ πόσους (ὁπόσους) τρόπους.

Ὁπόσε, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ὅποι.

Ὁπόσος, η, ον. Ὅσος ἢ Πόσος. » Ὁπόσου, « πόσου (διὰ πόσον) πωλεῖταί τι,

πόσον ἔχει. » Ὁπόσος πλεῖστος,« ὅσον τὸ δυνατὸν πολύς. » Ὁπόσος τις, « ὡς ἂν πόσος (πόσον μεγάλος ἢ πολύς). » Ὁπόσος ἄν, » Ὁπόσος δὴ (δήποτε), » Ὁποσοῦν, » Ὁποσοστισοῦν, « ὅσον μεγάλος ἢ πολὺς κεν. » Ἄν τε διακοσίους, ἄν τε χιλίους, ἄνθ' ὁπόσους ἂν ἡ πόλις καθίσῃ, « Δμ. » Ὁπόσας δὴ ἡμέρας, « Λξ., ὅσας δήποτε.

Ὁποσότης (ἡ), = Ποσότης.

Ὁπόσσος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὁπόσος.

Ὁποσταῖος, α, ον. Εἰς ταῖς πόσαις (Ἐπάνω εἰς ταῖς πόσαις) ἡμέραις, [ἐκ τοῦ

Ὁπόςος, η, ον. Πόσος (Ὁπόσος) κατὰ τὴν ἀριθμητικὴν τάξιν. » Ὁποστοσδήποτε ϗ » Ὁποστοσοῦν, « Λξ., ὅσος δήποτέ κεν ἦνε κατὰ τὴν τάξιν τῶν ἀριθμῶν. » Οὐ τρίτος, οὐ τέταρτος, οὐ πέμπτος, οὐχ ἕκτος, οὐχ ὁποστοσοῦν, « Δμ. » Ὁποςονοῦν μέρος, « Λξ., ὁποστημόριον.

Ὁπόταν, ἐπίῤ. ἀντὶ Ὁπότε ἄν, (ἴδε τὸ ἑπμ.)

Ὁπότε, ἐπίῤ. Καθ' ὃν ἢ Εἰς ποῖον καιρόν, ὅταν, ἢ πότε· (ἐνίοτε κατ' αἰτιολογ.) ἐν ᾧ, ἢ ἀφ' οὗ. » Ὥρῃ χειμερίῃ, ὁπότε κρύος ἀνέρας εἴργει, « Ἡσ. » Ὁπότε ποταμοὶ χειμάῤῥους πεδίονδε κάτεισιν, « Ἰλ. Δ. » Ὁπότε δεῦρο ἑπόμην, « Ἰλ. Γ. (ϗ κατ' αἰτιολογ.) Οὐ γὰρ ἄξιον, ἔφη, ὁπότε.. παρακαλοῦσι μέν, φεύγουσι δέ; « Ξεν. (καὶ ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Οὖν) » Ὁπότε οὖν (ἢ) Ὁποτοῦν, « Λξ., ὅταν κεν ἦνε. (καὶ πρὸς ὑποτ. ὑποθετικῶς) » Ὁππότ' ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται, « Ἡσ. (ϗ μετὰ τοῦ Ἄν) » Ὁπότ' ἂν (συνήθ. » Ὁπόταν) ἴδῃς, « Θκρ. » Ὁπότ' ἂν τὸ πρῶτον ἴδῃ φάος ἠελίοιο, « Ὅμ. Ὕμν. (καὶ πρὸς εὐκτ.) » Δεδεγμένος ὁππόθ' ἵκοιτο, « Θκρ. » Ὁπότε ψεγόντων ἢ ἐπαινούντων τινὰς ἀκούοι, « Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Ἄν) » Ποτιδέγμενοι ὁππότ' ἂν ἔλθοι, « Ἰλ. Π.

Ὁπότερος, α, ον. Ποῖος ἢ Ὁποῖος ἀπὸ τοὺς δύο. » Ἐμὲ καὶ Μενέλαον συμβάλλετε μάχεσθαι· ὁπότερος δέ κε νικήσῃ, « Ἰλ. Γ. (καὶ πλθ.) » Ὁπότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν, « αὐτ. » Ὁπποτέροισι Ζεὺς κῦδος ὀρέξοι, « Ἰλ. Ε. » Ἐὰν δὲ μὴ ἐθέλωσι ποιεῖν ὁπότεροι ταῦτα, τότ' ἤδη μετὰ τῶν ἐθελόντων γίγνεσθαι, « Δμ. (ϗ ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Οὖν κτλ.) » Ὁποτεροσοῦν, » Ὁποτεροσδήποτε, « Λξ, ὅποιος τῶν δύο κεν. » Ἢν δὲ κάμῃ ὁποτεροσοῦν, « Ξεν., ἂν ἤθελεν ἀῤῥωςήσῃ ἢ ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος των. ‖. (τὸ οὐδ.) Ὁπότερον ἢ (πλθ.) Ὁπότερα, ἐπίῤ. ἀντὶ Ὁποτέρως. » Ὁπότερα τὴν γνώμην ἔχοι, τὰς ἐμπίδας κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν ἢ κατ' ὀῤῥοπύγιον, « Ἀρσφ. » Ὁπότερον δέ, εἴθ' ὑπὸ πάντων αἱρεθεὶς, εἴτ' αὐτὸς κτησάμενος, οὐκ ἔχω λέγειν, « Ἰσκρ.

Ὁποτέρωθε(θεν), ἐπίῤ. Ἀπὸ ποῖον ἢ ὅποιον τῶν δύο μερῶν.

Ὁποτερωθενοῦν, ἐπίῤ. Ἀπὸ ὁποιονδήποτε τῶν δύο μερῶν κεν.

Ὁποτέρωθι, ἐπίῤ. Εἰς ὅποιον ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Ὁποτέρως, ἐπίῤ. Καθ' ὅποιον τῶν δύο τρόπων. » Ὁποτερωσοῦν, » Ὁποτερωσδήποτε, « καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον ἀπὸ τοὺς δύο κεν.

Ὁποτέρωσε, ἐπίῤ. Πρὸς ὅποιον ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Ὅπου, ἐπίῤ. Τοπ. εἰς ὅποιον (καὶ ἐν ἐρωτήσει, ποῖον) μέρος. (ἢ Χρον.) ὅταν. (ϗ αἰτιολογ.) ἀφ' οὗ. » Ἔσθ' ὅπου, « Λξ., εἴς τι μέρος ἢ εἰς μερικὰ μέρη, (ϗ Χρν.) ἐνίοτε. » Ὅπου μέν, . . ὅπου δέ, « Λξ., ἐδῶ μέν, ἐκεῖ δέ, ἤ· ποτὲ μέν, ποτὲ δέ. » Ὅπου (ἢ Ὅπουπερ) ἂν ᾖ, « Λξ., ὅπου κεν ἦνε. (ϗ μὲ γεν.) » Ὅπου γῆς, « Λξ., εἰς ὅποιον μέρος τῆς γῆς. (ϗ ἀοριςολογ. μετὰ τοῦ Οὖν κτλ.) » Ὁπουοῦν, » Ὁπουδή, » Ὁπουδήποτε, « Λξ., ὅπου κεν ἦνε· » Ἦν δ' ἐρωτᾷ ὅπου εἰμί, λέγε ὅτι ἐπὶ τοῖς ὁρίοις, « Ξεν. (ϗ μτνμ.) » Εὕροις δ' ἂν οὐδὲν τῶν ἁπάντων ἀγαθόν, ὅπου τι μὴ πρόσεστι καὶ κακόν, « (Μέν. παρὰ) Στβ. (καὶ κατ' αἰτιολογ.) » Ὅπου τοίνυν ϗ τῶν λόγων τιμωρίαν ἠξίουν λαμβάνειν, ἦπου τὸν ἔργῳ προδόντα τὴν πόλιν οὐ μεγάλαις ἂν ζημίαις ἐκόλασαν; « Λυκοῦργ.

Ὀπόφυλλον (τό). τὸ φύλλον τοῦ ὀποῦ (ὁ σπόρος τοῦ σιλφίου).

Ὅππα, Δ. ἀντὶ

Ὅππη, Π. ἀντὶ Ὅπη.

Ὁππῆμος Ὁππόθεν κτλ., Ζ. Ὁπῆμος, Ὁπόθεν κτλ.

†Ὀπτάζομαι, Μ. ὀφθήσομαι, Γρφ. = Ὀπτάνομαι.

Ὀπταίνω καὶ (μσ.) -αίνομαι Μ. ανῶ -οῦμαι, Π. = Ὄσσομαι, βλέπω. » Ἡ ἀτονοῦσα ὄψις μελάντερα ὀπταίνεται τὰ λευκά, « Βλεμμ.

Ὀπταλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Ὀπτός.

Ὀπτανεῖον (τό), [ὀπτανός]. τὸ μέρος ὅπου ψήνουν τὰ κρέατα, φοῦρνος, μαγειρεῖον. 2) ξύλα ξηρὰ διὰ ψήσιμον κρέατος.

Ὀπτανεύς, έως (ὁ). ὁ ψήνων κρέατα κτλ.

Ὀπτανήϊον (τό), Ἰων. ἀντὶ Ὀπτανεῖον.

Ὀπτανία (ἡ), Π. ἀντὶ -

Ὀπτάνιον (τό), Ἀττ. ἀντὶ Ὀπτανεῖον.

Ὀπτανός, ή, όν. Ψημένος ἢ Διὰ ψήσιμον. » Ἀπὸ ὀβελίσκων ὀπτανά, « (Σωτάδ. παρ') Ἀθ.

†Ὀπτάνομαι [ὀπταίνω], Μ. ὀφθήσομαι, Φαίνομαι.

Ὀπτάνω, Μ. ὀπτήσω, σπν. ἀντὶ Ὀπτάω.

Ὀπτασία (ἡ), = Ὄψις, θέα. 2) (συνήθ.) ὅραμα, (Γαλλ.) vision.

Ὀπτάω-ῶ [ὀπτός], Μ. ήσω. Ψήνω, (μτφορ.) φλογίζω. » Τὰν καρδίαν ὀπτευμενος, « Θκρ.

Ὀπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ὁράω.

Ὀπτεύω, Μ. εύσω, Π. = Ὀπταίνω.

Ὀπτέω, Ἰων καὶ Δ. ἀντὶ Ὀπτάω.

Ὀπτήρ (ὁ), [ὄψις, ὄσσομαι]. παρατηρητής, (Λτ.) βιγλάτωρ, κατάσκοπος· ἐπιτηρητής, ἐπιστάτης.

Ὀπτήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ὁρᾶν (θεωρεῖν). » Ὀπτήρια (ἐνν. δῶρα), « τὰ ὀπ. δίδει τις ἵνα ἴδῃ ἢ διότι εἶδέ τι, (ὅθ.) ὅσα ἔδιδεν ὁ γαμβρὸς εἰς τὴν νύμφην ὅταν τὴν πρωτοέβλεπεν ἀσκεπῆ, (ἄλλ.) Θεώρητρα καὶ Ἀνακαλυπτήρια.

Ὀπτήσιμος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ ψήσιμον (ὄπτησιν).

Ὄπτησις, εως (ἡ). τὸ ὀπτᾶν ἢ ὀπτᾶσθαι, ψήσιμον.

Ὀπτήτειρα (ἡ). ἡ ὀπτῶσα (ψήνουσα) ἢ χρησιμεύουσα πρὸς τοῦτο. » Κάμινος —, « Καλλ.

Ὀπτητέον, θετ. τοῦ Ὀπτάω.

Ὀπτητικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὄπτησιν.

Ὀπτητός ή, όν, ἴδε Ὀπτός.

Ὀπτίζω, Μ. ίσω, = Ὀπταίνω.

†Ὀπτίκια (τά), (νλγ.) τὰ ἀξιώματα (Λτ. ὀφφίκια) τῆς αὐλῆς (τοῦ παλατίου).

Ὀπτικός, ή, όν (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων (εἰς τὴν ὅρασιν). » Ὀπτικὴ (ἐνν. τέχνη), « Ἀρστ. ἡ πραγματευομένη περὶ ὁράσεως, καὶ Ὀπτικὰ (ἐνν. βιβλία), « αὐτ., τὰ περὶ ὀπτικῆς.

†Ὀπτιλέτις, ιδος (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀθηνᾶ, [ἐκ τοῦ

†Ὀπτίλλος ἢ Ὀπτίλος (ὁ), Δ. ὀφθαλμός.

†Ὀπτίων, ονος (ὁ), (ἐξελλην. τοῦ Λτ. optio), συνεργάτης (βοηθός· τοποτηρητής) ςρατηγοῦ κτλ., (Γαλλ.) adjudant.

(Ὄπτομαι), Μ. ὄψομαι, Γρμτ. ἀντὶ Ὄσσομαι.

Ὀπτὸς κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Ὀπτητὸς [ἕψω], ή, όν. Ψημένος, ψητός. (ἐν γέν.) κατεσκευασμένος διὰ τοῦ πυρός. » Πλίνθος ὀπτή, « Ξεν., τούβουλον. ‖. (οὐσ.) ὀπτόν, « Ἀθ., τὸ ψητὸν κρέας), ἴδε Ὀξύς.

†Ὀπτὸς [ὄσσομαι], ή, όν, (σπν. ἠᾶχρ.) ἀντὶ Ὁρατός. (ὅθεν καὶ τὸ παρ' Ἀθηναίῳ λογοπαίγνιον:) » Τὸν ὠμὸν ἰχθὺν ὀπτὸν εἶναι.. Ὃ γὰρ ἐστὶν ἰδεῖν, τοῦτο εἶναι ὀπτόν· ὥστ' ἐπειδὴ τὸν ἰχθὺν ἦν ἰδεῖν, ὀπτὸν αὐτὸν εἶναι «.

Ὀπυίω καὶ Ὀπύω [οἰφάω], Μ. ύσω (πθ. πρκ. Ὠπύϊσμαι), = Βινέω, (Π.) ἔχω γυναῖκα, εἶμαι νυμφευμένος. ‖. (πθ. ὡς ἐκ τῆς γυν.) λαμβάνω ἄνδρα, ὑπανδρεύομαι· (μτγν.) πορνεύομαι.

Ὀπώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὀποειδής, ἡ· περιέχων ὀπὸν (χυλόν), πλήρης ὀποῦ, (Γαλλ.) succulent.

Ὄπωπα, Π. Ἰων. πρκ. τοῦ Ὄσσομαι, (ὅθ.

Ὀπωπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὁράω.

Ὀπωπή (ἡ), Π. ἀντὶ Ὄψις.

†Ὀπωπητήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀπτήρ.

Ὀπώπιος (ὁ, ἡ), Ἰων. [ὀπωπή]. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὀφθαλμόν.

Ὀπώρα [ἕπομαι ἢ ὀπός, ὥρα;], ας (ἡ). ὁ καιρὸς τοῦ ἔτους καθ' ὃν ὡριμάζουν τὰ ὀπωρικὰ (εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸν Ἰούλιον ἕως τὸν Νοέμβριον). 2) (συνκδχ.) τὰ ὀπωρικὰ (» Ὄψει δὲ χειμῶνος μέσου σικύους, βότρυς, ὀπώραν [Ἀρσφ. παρ] Ἀθ. » Σῦκα καὶ σταφυλαὶ τῆς ὀπώρας ὥσπερ κεφάλαιόν εἰσι, ϗ τρέφουσι μᾶλλον ἁπάντων τῶν ὡραίων, « Γαλ.)· (ὅθ. μτφορ.) ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας, (ἄλλ.) Ὥρα. » Ἐμῆς δ' ὀπώρας οὕνεκ' εὐθάρσει, πάτερ, « Αἰσχλ.

Ὀπωριαῖος, α, ον, = Ὀπωρινός.

Ὀπωρίζω ϗ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι Κόπτω (Τρυγῶ) ὀπωρικά. » Ἐν χειμῶνι μὲν τὰ ἄνθη ζητεῖν, ἔαρος δὲ ποθεῖν ὀπωρίζεσθαι, « Νικ. Χων. (καὶ μτφορ.) » Τοῖς τὰν ὥραν αὐτῶν βολλομένοις ὀπωρίξασθαι, « (Δῖος παρὰ) Στβ.

Ὀπωρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὀπώραν (τὸ φθινόπωρον ἢ τὰ ὀπωρικά).

Ὀπώριμος (ὁ, ἡ), = Ὀπωρικός· (συνκδχ.) εὔφορος (εἰς ὀπωρικά), καρποφόρος, ὀπωροφόρος.

Ὀπωρινός, ή, όν. Ὁ τῆς ὀπώρας ἢ ἐν καιρῷ τῆς ὀπώρας. » Ἀςὴρ ὀπωρινός, « Ὅμ., ὁ (ἄλλ.) Κύων καὶ Σείριος (ἀπὸ τῆς ἐπιτολῆς τοῦ ὀπ. ἀρχίζουν τὰ ὀπωρικὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα). » Ὀπωρινῇσι τροπῇσι, « Ὀππ.

Ὀπωρισμός (ὁ). τὸ ὀπωρίζειν, μάζωμα (τρύγημα) ὀπωρικῶν.

Ὀπωροβασιλίς, ίδος (ἡ). ἡ βασίλισσα τῶν ὀπωρικῶν, εἶδ. ἐκλεκτοῦ σύκου.

Ὀπωροδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δωρεῦμαι (Προσφέρω) ὀπωρικά.

Ὀπωροθήκη (ἡ). ἀποθήκη ὀπωρικῶν.

Ὀπωροκάπηλος (ὁ), = Ὀπωροπώλης.

Ὀπωρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων (τρυγῶν) ὀπωρικά.

Ὀπωροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ὀπωρικά.

Ὀπωρόπωλις, ιδος (ἡ). γυνὴ πωλοῦσα ὀπωρικά.

Ὀπωροτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Καρποφορῶ) ὀπώρας.

Ὀπωροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ὀπωρικά.

Ὀπωροφαγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ὀπωροφθισία (ἡ), = Φθινόπωρον.

Ὀπωροφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων τὰς ὀπώρας. » Μὴν —, « Κ. Μανασσ., ὁ τοῦ φθινοπώρου.

Ὀπωροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ ὀπωρικά, εἶμαι-

Ὀπωροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων, καρποφορῶν) ὀπωρικά.

Ὀπωροφυής, έος (ὁ, ἡ), = Ὀπωροφόρος.

Ὀπωροφυλάκιον (τό), = Ὀπωροθήκη. 2) ἡ καλύβη τοῦ ὀπωροφύλακος.

Ὀπωροφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων τὴν ὀπώραν (τὰ ὀπωρικά, τὰ ςαφύλια κτλ.), δραγάτης.

Ὀπωρώνης [ὀπώρα, ὠνέομαι], ου (ὁ). ὁ ἀγοράζων (πρὸς μεταπώλησιν) ὀπωρικά, ὀπωροκάπηλος.

Ὅπως, ἐπίῤ. Τρπ. = Πῶς, μὲ ποῖον ἢ καθ' ὃν ἢ μὲ ὅποιον τρόπον· εἰς ποίαν κατάστασιν. » Εἰπὲ ὅπως τόδε θηρίον ἔπεφνες, « Θκρ. » Γνῶναι, ὅ,τι τε ποιητέον, καὶ ὁπότε, καὶ ὅπως, « Ξεν. » Καὶ ὅπῃ, καὶ ὅπως βιωσόμεθα, « Βασ. » Ἐπυνθάνετο, ὅπως ἔχοι, « Μυθ. » Ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις, « Ἰλ. Δ. » Ὅπως φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς, « Ὀδ. Ο. (καὶ μετὰ τοῦ Ἄν ἢ [Π.] Κεν πρὸς ὑποτ.) » Ὅπως κεν ἐθέλῃσιν, « Ἰλ. Υ. » Φράζεσθαί σε, ὅππως κεν νῆας σόεις καὶ λαόν, « Ἰλ. Ι. (καὶ πρὸς εὐκτ.) » Μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι νῆες, « Ὀδ. Ι. (ἢ πρὸς μέλλ. ὁρς.) » Οὔπω ἴδμεν ὅπως ἔςαι τάδε ἔργα, « Ὅμ. (ϗ ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Δὴ κτλ.) » Ὡπωσδή, » Ὁπώςποθ' » Ὁπωσδήποτε, » Ὁπωσοῦν, » Ὁπωσδηποτοῦν, « Λξ., καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον. » Οὐδ' ὁπωστιοῦν, « Λξ., ὁλότελα. (ϗ ἐρωτημ. κατ' ἐπανάληψιν τῆς ἐρωτήσεως τοῦ ἄλλου) » Πῶς; — Ὅπως; « Ἀρσφ. (παρβλ. Ποῖ). » Οὐκ ἔσθ' ὅπως, « Λξ., ἀδύνατον (δὲν εἶνε τρόπος) νά. » Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ, « Λξ., ἀδύνατον νὰ μή, ἀφεύκτως θά. » Οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως οὐδ' οὐκ Ὀρέστης ἐστί, « Σοφ. » Ἀλλὰ οὐκ ἔστιν, οὐκ ἔςιν ὅπως ἡμάρτετε, « Δμ. » Οὐκ ἔχω ὅπως ἐμαυτὸν ἐπίσχω τοῦ διηγήματος, « Γργ. » Οὐχ ὅπως, ἀλλά, « (φρσ.) ὄχι μόνον. » Οὐχ ὅπως χάριν αὐτοῖς ἔχεις, ἀλλὰ ϗ κατὰ τουτωνὶ πολιτεύει, « Δμ. » Ὅτι οὐχ ὅπως τιμωρήσαιντο, ἀλλὰ καὶ ἐπαινέσαιεν αὐτόν, « Ξεν. 2) Χρον. καθώς, ἀφ' οὗ, εὐθὺς ὁποῦ. (πρὸς ὁρς. χρόνῳ ἀορ.) » Ἐῤῥίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν, « Ἰλ. Μ. » Εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω, « Θκρ. » Ὅπως δὲ ταῦτ' ἔδρασεν, εὐθύς, ψαύσας ὧν παίδων, λέγει, « Σοφ. » Μετὰ ταῦθ', ὅπως νῷν ἐγένεθ' υἱὸς οὑτοσί, « Ἀρσφ. (ϗ αἰτιολογ.) » Ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται, « Ὀδ. Δ., ἀφ' οὗ, ἐπειδή. 3) (πρὸς ὑπερθ.) ἀντὶ τοῦ Ὡς, Ὅσον. » Ὅπως ἥδιστα, « Σοφ. » Δότε μοι ξίφος ὅπως τάχιστα, « Ἀρσφ. » τὸ (ὅσον τὸ) ὀγλιγωρότερον. (καὶ ἐλλ.) Σοῦσθε ὅπως (ἐνν. τάχιςα ἔχετε) ποδῶν, « Σοφ. 4) (ὡς σύνδ.) ἀντὶ τοῦ Ἵνα. (πρὸς ὑποτ.) » Λίσσεσθαι δ' αὐτόν, ὅπως νημερτέα εἴπῃ, « Ὀδ. Γ. » Φραζόμεθ', ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται, « Ὀδ. Ν. Ψ. (καὶ ἐλλ. ἐν εἴδει παρακελ.) » Ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ (ἐνν. σκόπει ἢ ὅρα), « Λξ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἄν ἢ [Π.] Κεν.) » Ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου, « Γρφ. » Πεῖρα, ὅπως κεν σὴν πατρίδ' ἵκηαι, « Ὀδ. Δ. (ϗ πρὸς ἀπαρ.) » Πειρᾶσθαι, ὅπως τὰ προσήκοντα διαπράττεσθαι, « Ξεν. (καὶ πρὸς εὐκτ.) » Βούλευον, ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο, « Ὀδ. Ι. (ϗ πρὸς ὁρς. μέλλ.) » Ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται, « Ὀδ. Δ. » Ὅπως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδών, « Θκρ. » Σιγᾶθ' ὅπως μὴ πεύσεταί τις, « Αἰσχλ. (καὶ πρὸς παρῳχ.) » Τί δῆτ'.. οὐκ ἔῤῥιψ' ἐμαυτήν, ὅπως.. τῶν πάντων πόνων ἀπηλλάγην; « Ἀρσφ. (ϗ κατ' ἀνάλ. ἀπαρέμφ.) » Δεῖ σ' ὅπως δείξεις, « Σοφ. 5) (ἐνίοτε) Περιγραφ. ἀντὶ τοῦ Ὅτι. » Καὶ οὐκ ἴσμεν ὅπως τάδε τριῶν τῶν μεγίστων ξυμφορῶν οὐκ ἀπήλλακται, « Θκ.

Ὅραμα (τό), [ὁράω]. πᾶν ὅ,τι βλέπει τις θέαμα· (Γρφ.) ὀπτασία.

Ὄραμνος (ὁ), Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ὀρόδαμνος.

Ὤρανος (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Οὐρανός. » Ἐκ δ' ὠράνω μέγας χείμων, « Ἀλκ.

Ὅρασις, εως (ἡ). ἡ δύναμις ἢ αἴσθησις τοῦ ὁρᾶν. 2) (συνκδχ.) οἱ ὀφθαλμοί. 3) = Ὅραμα.

Ὁρατέος, α, ον, θετ. τοῦ Ὁράω.

Ὁρατής, οῦ (ὁ). ὁ ὁρῶν, θεωρός, θεατής.

Ὁρατικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ συντελῶν πρὸς ὅρασιν, ὀπτικός. 2) ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα (τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἕξιν) τοῦ ὁρᾶν.

Ὁρατὸς ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ατῶς. Ὁ ὁρώμενος (ἢ συχνότ.) δυνάμενος νὰ ὁραθῇ, (Γαλλ.) visible.

†Ὁραυγέομαι-οῦμαι [ὁρῶ, αὐγή], Μ. ήσομαι. (νλγ.) Βλέπω (Λαμβάνω ὑπ' ὄψιν) τι, παρατηρῶ, ἐξετάζω.

Ὁράω-ῶ, Μ. (ἐκ τοῦ Ὄσσομαι) ὄψομαι ϗ ὀφθήσομαι (παρτ. Ἑώρων, πρκ. Ἑώρακα ϗ πθ. Ἑώραμαι καὶ [συνηθέστ.] Ὦμμαι, ἀόρ. [ἐκ τοῦ †Εἴδω] Εἶδον [ὅθ. πρς. Ἰδὲ καὶ ἐπίῤ. Ἴδε, εὐκτ. Ἴδοιμι, ὑποτ. Ἴδω, ἀπαρ. Ἰδεῖν καὶ μτχ. Ἰδὼν] καὶ μσ. Ἰδόμην [ὅθ. πρς. Ἰδοῦ καὶ ἐπίῤ. Ἰδοὺ ϗ ἀπαρ. Ἰδέσθαι] καὶ πθ. Ὤφθην ϗ σπντ. Ἑωράθην καὶ τὸ θετ. Ὀπτέον καὶ Ὁρατέον), = Βλέπω, κυττάζω· παρατηρῶ. » Ἀμβλὺ καὶ ἐπὶ σμικρὸν ὁρώντων, « Πλάτ. (καὶ μτβτ.) » Ἄνδρας ὁρῶ, τοὺς μήποτ' ὄπωπα, « Θκρ. » Οὐκ ἄλλων πάρα κλύουσα, τοῖς δε δ' εἶδον ὄμμασιν αὐτὴ κατασφαγέντα, « Εὐρ. » Εἶδον γάρ, σκοπιὴν εἰς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν, νῆσον, « Ὀδ. Κ. » Σὲ ἐπαναθεασάμενος ἔχα ὁποῖός τις ποτε φαίνῃ ἰδεῖν. « Πλάτ. » Οὐκ ἴδον, ἀλλὰ στόνον οἶον ἄκουον, « Ὀδ. Ψ. (καὶ προθετ.) » Ἐς πόντον ὁρῶν, « Θκρ. » Ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον, « Ὅμ. (καὶ μσ.) » Ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο, « Ἰλ. Ω. » Οὔπω τοίους ἴδον ἀνέρας οὐδὲ ἴδωμαι, « Ἰλ. Α. (καὶ ἐπίῤ.) » Στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονός, « Ἰλ. Γ. » Ἧστο κάτω ὁρόων, « Ὀδ. Ψ. (ϗ μτνμ.) » Ἔαρ ὁρόωσα, « Θκρ., ἔχουσα θελκτικὸν βλέμμα, (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Ἀλόχου κουριδίης οὔτι χάριν ἴδεν, « Ἰλ. Λ., δὲν τὴν ἐχάρηκε. 2) (συνκδχ.) ἀνταμόνω τινὰ (ἵνα τὸν ὁμιλήσω). » Ἠρώτησε τοὺς προφύλακας, ποῦ ἂν ἴδοι Κλέαρχον, « Ξεν. » Οὐκ ἂν ἴδοις αὐτόν, « Λκ. » Ἰδεῖν σε θέλοντες, « Γρφ. 3) ἔχω τὸν νοῦν μου, προσέχω. » Πρὸς πλοῦν ὁρᾶν, « Εὐρ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Ὁρᾶν (τὸ ὁπ. ὅμως νομίζω ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀργᾶν) πρὸς βλάστησιν, « Γεωπον. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Ὁρᾷ πρὸς Πελοπόννησον, « Θκ., εἶνε τετραμμένη πρός, κεῖται κατάντικρυ. 4) κυττάζω νὰ εὕρω τι, (τρπ.) φροντίζω, κάμνω τρόπον. » Σπεῦσον κάπετόν τιν' ἰδεῖν τῷδε, « Σοφ., » Ὅρα δίφρον αὐτῇ, « Θκρ. » Καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσῆκον ὁρῶν, « αὐτ., προνοούμενος. (καὶ κατ' ἀνάλ. ἀπαρ.) » Ὁρᾶν ὅπως σωθήσεται ἡ Πελοπόννησος, « Θκ. 5) παρατηρῶ (μὲ τὸν νοῦν μου), σκέπτομαι· παραβάλλω· ἐννοῶ· ἐξετάζω. » Ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ δαείω, « Ἰλ Φ. » Οὐχ ὁράας ὅτι..; « Ὅμ. » Πρὸς τοὺς νῦν ῥήτορας ὅρα με, Δμ. 6) (σπν.) ἀντὶ Θεῶμαι, θεωρῶ. » Τὰς ἱπποδρομίας χωρὶς μὲν οἱ βουλευταί, χωρὶς δὲ οἱ ἱππεῖς ἀπὸ τοῦ λοιποῦ πλήθους εἶδον, « Δ. Κάσσ. ‖. (ἐνίοτε τὸ ἀπαρ.) Ὁρᾶν ϗ (πθ.) Ὁρᾶσθαι, « (ἀντὶ οὐσ.) ἡ ὄψις. » Ὁρᾶν ςυγνὸς ἦν, « Ξεν. » Αἰσχραὶ ὁρᾶσθαι, « αὐτ.

Ὀρβικλάτον (τό), (ἐκ τοῦ Λτ. orbiculatum), εἶδος στρογγυλοῦ μήλου.

Ὀργά, ᾶς (ά), Δ. ἀντὶ Ὀργή.

Ὀργάζω, Μ. άσω. Ἐργάζομαί τι (κυρ. ζυμόνοντάς το), (ὅθ. τὸ κοιν.) ἀργάζω. » Πηλὸν ὄργασον, « Ἀρσφ. (καὶ πθ.) » Ὅταν ὁ κηρὸς μετρίως ὠργασμένος ᾖ, « Πλάτ.

Ὀργαίνω, Μ. ανῶ, Π. κινῶ εἰς ὀργήν, παροργίζω. ‖. (ἀμτβτ.) ὀργίζομαι θυμόνω.

Ὀργάνη (ἡ), Π. = Ἐργάνη. » Χεὶρ —, « Εὐρ.

Ὀργανικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ὡς ὄργανον· ὁ γινόμενος δι' ὀρ-

γάνων (κυρ. μουσικῶν), (Γαλλ.) instrumental.

Οργανικῶς, ἐπίρ. Δι' ὀργάνου ἢ ὀργάνων.

Ὀργάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ὄργανον (τὸ), [ἔργον]. ἐργαλεῖον· μηχανή, (κυρ.) πιεστήριον. » Μουσικῆς—,« Ἀρστ. »Ὄργανα Μουσάων τὰ βιβλία,« Ἐπγρ. (καὶ μτνμ.) » Τὰ τῶν αἰσθήσεων ὄργανα, « Λξ., τὰ αἰσθητήρια. 2) Π. ἀντὶ Ἔργον, κατασκεύασμα. » Μελίσσης—, « Σοφ.

Ὀργανοπήκτωρ, ορος (ὁ), Π. [ὄργ. πήγνυμι], = Ὀργανοποιός.

Ὀργανοποιητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὀργανοποιΐαν.

Ὀργανοποιΐα (ἡ). ἡ τέχνη, (τὸ ἐπιτήδευμα) τοῦ ὀργανοποιοῦ, κατασκευὴ ὀργάνων. » Γλῶττα καὶ στόμα καὶ ἡ ἄλλη πᾶσα τῆς φωνῆς ὀργανοποιΐα, « Πλάτ.

Ὀργανοποιικός, ή, όν. Ὀργανοποιοῦ ἴδιος.

Ὀργανοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων ὄργανα (μηχανάς, ἐργαλεῖα).

Ὀργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Εὐτρεπίζω τι μὲ τὰ ἀναγκαῖα ὄργανα, διοργανίζω.

Ὀργάνωσις, εως (ἡ). ὀργανισμός.

Ὀργάς [ὀργάω], άδος (ἡ). (ἐπιθ.) ἁρμοδία πρὸς ἐργασίαν, ἐργάσιμος. (μτνμ.) » Θυγατέρες εἰς λέχος ὀργάδες, « Νικήτ., ἐπίγαμοι, (ὅθ. ‖. συνήθ. οὐσ.) ἡ λιπαρὰ καὶ καρποφόρος (καλλιεργήσιμος) γῆ. (κατ' ἐξοχ. δὲ) » Ἱερὰ ὀργάς,« ἡ μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ἀφειμένη εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος ἀκαλλιέργητος.

Ὀργασμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ἐργάζειν (ἁπαλύνειν διὰ ζυμώσεως, (κοιν.) ἄργασμα. 2) ἡ κατάστασις τοῦ ὀργῶντος, ὁρμὴ φυσικὴ διὰ πλησμονὴν χυμῶν, (τρπ.) σφοδρὰ (ἀκράτητος) ἐπιθυμία.

Ὀργαστήριον (τὸ), Π. ἀντὶ Ὀργιαστήριον, μέρος ὅπου τελοῦνται ὄργια.

Ὀργάω-ῶ [ὀργή]. Μ. ήσω. Εἶμαι πλήρης γονιμότητος χυμῶν ὁρμώντων πρὸς διέξοδον, εὑρίσκομαι εἰς ἔξαψιν (ἐπιθυμίαν συνουσίας), βαρβατιάζω. (ἐπὶ φυτ.) εἶμαι εἰς ἀκμὴν (διὰ τρύγημα). (μτφορ.) κινοῦμαι ἀπὸ πάθος (ἀπὸ σφοδρὰν ἐπιθυμίαν [ὁρμὴν] πρός τι). » Διὰ τὸ ὀργῶντες κρίνειν τὰ πράγματα, « Θκ., ἐμπαθῶς, ὄχι de sang froid. » Οὐ δεῖ μὴ ὀργῶντα οὔτε ἀφροδισιάζειν, οὔτε ἐμεῖν, οὔτε πτάρνυσθαι, οὔτε φῦσαν ἀφιέναι,« Ἀρστ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Πρὸς ἐκεῖνον τὸν λόγον ὀργῶντας, « Δ. Χρσ. (ϗ πρὸς ἀπαρ.) » Ὀργᾷ μαθεῖν, « Αἰσχλ. (καὶ μὲ γεν.) » Παρθενίου αἵματος ὀργᾷ, « αὐτ., διψᾷ.

Ὀργεών [ὄργια; ἢ ἔρδω], ῶνος (ὁ). (εἰς τὰς Ἀθ.) εἶδ. ἱερέως (θύτου) τὸν ὁπ. εἶχεν ἑκάστη φατρία. (Π. ἐν γέν.) ἱερεύς.

Ὀργεώνη (ἡ), θηλ. τοῦ Ὀργεών, ἱέρεια,

Ὀργεωνικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ὀργεῶνας.

Ὀργή (ἡ), [ὀρέγω ἢ ὁρμή]. (ἐν γέν.) ἦθος, χαρακτήρ, διάθεσις· (ἐπὶ ζ.) ἰδίωμα (» Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε,« Θγν. [τὸ ὁποῖον ἄλλου εἶπε] » Πωλύποδος νόον ἴσχε. » Κηφήνεσσιν ἴκελος ὀργήν,« Ἡσ.). (συνήθ.) τάσις (ὁρμὴ) φυσικὴ πρός τι, συγκίνησις βιαία τῆς ψυχῆς, πάθος, (ἰδιαιτ.) θυμός, ἀγανάκτησις, ἐπιθυμία ἐκδικήσεως. » Δι' ὀργῆς (ἢ » Ἐν ὀργῇ) ἔχειν ἢ ποιεῖσθαί τινα,« Φρσ., = Ὀργίζεσθαι κατ' αὐτοῦ. » Ὀργὴν οὐκ ἄκρος,« Ἡρ., ἴδε Ἄκρος. » Διὰ τὴν τοῦ πράγματος ὀργήν,« Δμ., τὴν πρὸς αὐτὸ ἀποστροφήν. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) » Ὀργῇ,« Λξ., μὲ θυμόν, μὲ πάθος. » Ὀργὰς ἐπιφέρειν τινί,« Θκ., ἐμπνέειν συμπαθείας καὶ ἀντιπαθείας.

†Ὄργημα (τὸ), Σχλ. ὀργῆς αἴσθημα.

Ὀργητής, οῦ (ὁ). ὀργίλος, ὀξύθυμος.

Ὄργια (τὰ), [ἔρδω]. (ἐν γέν. ϗ κατὰ λέξ.) θύματα· (συνήθ.) τελεταὶ θρησκευτικαὶ (μυστηριώδεις), (ἰδιαιτ.) τὰ ἐνθουσιώδη μυστήρια τοῦ Βάκχου, (ὅθ. μτνμ. ϗ τρπ.) » Ἔρωτος (» Φιλοσοφίας)—,« Ἐπγρ., Συν.

Ὀργιάζω, Μ. άσω. Ἐκτελῶ τὰ ὄργια, τελετουργῶ, μυστηριάζω. (μτβτ.) τιμῶ διὰ τελετῶν θρησκευτικῶν, ἢ· μυσταγωγῶ. » Αὐτόν τε ϗ τοὺς ἀδελφιδοὺς ὠργίαζε,« Φίλ.

Ὀργιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ὀργιαστική.

Ὀργιασμός (ὁ). τὸ ὀργιάζειν, μυστηριασμός, τελετουργία.

;Ὀργιαστήριον (τὸ), ἴδε Ὀργαστήριον.

Ὀργιαστής, οῦ (ὁ). ὁ ὀργιάζων, μύστης. μαθητής, θιασώτης. » Μυστηρίων (» Φιλοσοφίας, » Τῆς Ἀκαδημίας)—,« Πλ.

Ὀργιαστικός, ή, όν. Ὁ πρὸς ὀργιασμὸν ἐπιτήδειος, ἐνθουσιαστικός, ἐνθουσιώδης.

Ὀργιαστίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὀργιαστής.

Ὀργιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ὀργάω ἢ 2) Ὀργιάζω.

Ὀργίζω, Μ. ίσω. Κινῶ εἰς ὀργήν, θυμόνω, παροργίζω.

Ὀργίλος, η, ον. Ἐπιρρεπὴς πρὸς ὀργήν, θυμώδης. » Γυναῖκες ἀνδρῶν ὀργιλώτεραι,« Ἀρστ.

Ὀργιλότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ ὀργίλου, ὀξυθυμία.

Ὀργιλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὀργίλου ἴδιος, θυμώδης.

Ὀργίλως, ἐπίρ. Μὲ ὀργιλότητα.

Ὀργιοφάντης, ου (ὁ). τελετουργὸς (ἱεροφάντης) τῶν ὀργίων.

Ὀργιστέον, θετ. τοῦ Ὀργίζω.

Ὀργιστικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὀργίζειν ἢ ὀργίζεσθαι.

Ὀργιστός, ή, όν. Ὀργῆς δεκτικός.

Ὀργίων, ονος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀργεών, ἱερεύς, θύτης.

Ὀργυιὰ ϗ (ἀρχαιότ.) Ὄργυια (ἡ), [ὀρέγω]. τὸ διάστημα μεταξὺ τῶν δύο χειρῶν ἁπλωμένων, μέτρον ἐκτάσεως 6—7 (καὶ κατὰ τὸν Πλίν. 10) ποδῶν.

Ὀργυιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων μιᾶς ὀργυιᾶς ἔκτασιν.

Ὀργυιόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὀργυιαῖος.

Ὀργυιόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἐκτείνω τὰς χεῖρας (εἰς ὀργυιάν), δένω τοιουτοτρόπως. (ἐν γέν.) ἁπλόνω. » Φώσσωνας ὠργυιωμένους,« Ανκ.

Ὀρεανόμος (ὁ), Π. = Ὀρεωκόμος.

Ὀρέγδην, ἐπίρ. [ὀρέγω]. Ἁπλόνοντας τὰ χέρια· (συνκδχ.) μὲ προθυμίαν ἢ ἐπιθυμίαν, ἀσμένως, προθύμως.

Ὄρεγμα (τὸ). ἡ πρᾶξις τοῦ ὀρέγειν (ἁπλόνειν, προσφέρειν). » Παρηΐδων—,« Εὐρ. 2) βῆμα, διασκελιά. » Κοῦφον ὄρεγμα ποδός,« Αἰσχλ. » Τὸ μέγεθος τοῦ ὀρέγματος (τῆς καμήλου),« Ἀρστ. 2) Ἐπγρφ., εἶδος μέτρου ἐκτάσ., (ἴσως) = Ὀργυιά. » Ἀμπέλων δὲ τέττορες σχοῖνοι, ὀρέγματα δέκα ἕν, πόδες τρεῖς,« Πίν. Ἡρακλ.

Ὀρέγνυμι, Π. ἀντὶ

Ὀρέγω [συγγ. τῷ Ὄρνυμι], Μ. ὀρέξω (πρκ. Ὀρώρεχα καὶ πθ. Ὀρώρεγμαι, ἀόρ. Ὠρέχθην ἢ Ὠρεξάμην). Ἐκτείνω, ἁπλόνω· (συνκδχ.) προσφέρω· (ἐν γέν.) δίδω, παρέχω. ‖. (μσ.) προτείνω τὰς χεῖρας, (Π.) ἁπλόνω νὰ φθάσω (νὰ πιάσω) τι· (συνκδχ.) εὑρίσκω (πληγόνω) σημαδεύων, = Καθικνοῦμαι. (χ. πτ.) τινάζομαι, ὁρμῶ κτυπῶ (καθὼς κτυπᾷ ὁ σφυγμός), σπαράζω (παρβλ. Ὀρεχθέω)· (τρπ. μὲ γεν.) ἐπιθυμῶ, (κοιν.) λαχταρῶ. » Χεῖρας ὀρεγνύς,« Ἰλ. Α. Χ. (καὶ προθετ.) » Εὔχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανόν,« Ἰλ. Ο., Ὀδ. Ι. (ϗ μὲ δοτ.) » Χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας,« Ὀδ. Μ. » Νίκην ὀπάσαι, καὶ κῦδος ὀρέξαι,« Ἡσ. » Ὄχ' αὐτῷ τὰν σύριγγ' ὤρεξα,« Θκρ. (καὶ μσ.) » Ὠρέξατο χερσίν, οὐδ' ἔλαβεν,« Ἰλ. Ψ. » Ὀρεξαμένη ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον,« Ὀδ. Φ. » Ἔγχει ὀρέγεσθαι, « Ἰλ. Δ. Ε., προτείνειν τὴν λόγχην. » Ἵπποι ποσσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν, Ἰλ. Π., κινοῦνται, προχωροῦν. » Τρὶς ὀρέξατ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο τέκμωρ,« Ἰλ. Ν., ἔκαμε τρία βήματα, καὶ εἰς τὸ τέταρτον ἔφθασεν ὅπου ἦτον νὰ φθάσῃ. (καὶ προθετ.) » Δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρήν,« Ἰλ. Λ., ἐκτείνοντο πέριξ. (καὶ μὲ γεν.) » Οὗ παιδὸς ὠρέξατο,« Ἰλ. Β. (καὶ τρπ.) » Πάντες ἄνθρωποι τοῦ εἰδέναι ὀρέγονται φύσει,« Ἀρστ. » Τίς τῶν μεγίστων δειλὸς ὢν ὠρέξατο; (Εὐρ. παρὰ) Στβ. (καὶ αἰτ.) » Σῖτον ὄρεξαι,« Εὐρ., 'πάρε (νὰ φάγῃς), φάγε. » Φόνιον αἰώρημα διὰ δέρης ὀρέξομαι,« Εὐρ., θὰ 'πάρω νὰ βάλω τὴν θελειὰν εἰς τὸν λαιμόν μου, θὰ πνιγῶ. (ϗ χ. πτ.) » Θυμὸς ὀρέξατο γηθοσύνῃσιν,« Ἀπλλν., ἐκτύπησεν ἢ (πιθανώτ.) ἅπλωσε (κοιν.) ἄνοιξεν ἡ καρδιά του, εὐχαριστήθη.

Ὀρειαῖος, α, ον, = Ὄρειος, Ὀρεινός.

Ὀρειάλωτος (ὁ, ἡ), [ὄρος, ἁλίσκω]. ὁ πιασθεὶς εἰς τὰ βουνὰ (ὅπου περιεπλανᾶτο).

Ὀρειάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς τῶν ὀρεινῶν (τῶν ὀρείων).

Ὀρειάς, άδος (ἡ), = Ὀρεία, ὀρεινή. ‖. (οὐσ.) » Ὀρειάδες,« αἱ Νύμφαι τῶν ὀρέων, αἱ (ἄλλ.) Ὀρεστιάδες.

Ὀρείαυλος (ὁ, ἡ), Π, ὁ αὐλιζόμενος (κατοικῶν, διατρίβων) εἰς τὰ ὄρη.

†Ὀρειβάς, άδος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Ὀρειβάτης.

Ὀρειβασία (ἡ). τὸ ὀρειβατεῖν (περιπατεῖν εἰς τὰ βουνά).

Ὀρειβάσια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ καθ' ἣν περιεφέροντο εἰς τὰ ὄρη.

Ὀρειβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ εἰς τὰ βουνά, εἶμαι—

Ὀρειβάτης [ὄρος, βαίνω], ου (ὁ). ὁ περιπατῶν εἰς τὰ βουνά.

Ὀρειβατικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὀρειβατεῖν.

Ὀρειβάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὀρειβάτης.

Ὀρειβρεμέτης, ου (ὁ), Π. [ὄρος, βρέμω]

ὁ κάμνων νὰ ἀντηχοῦν (νὰ μπουμπουνίζουν) τὰ βουνά.

Ὀρείγανον (τὸ) καὶ

Ὀρείγανος (ὁ), = Ὀρίγανον.

Ὀρειγενής, έος (ὁ, ἡ), Π. γεννημένος εἰς (καταγόμενος ἀπὸ) τὰ ὄρη, βουνήσιος.

Ὀρειγέννητος (ὁ, ἡ), = Ὀρειγενής.

Ὀρειδρομία (ἡ), Π. τρέξιμον εἰς τὰ βουνά, [ἐκ τοῦ

Ὀρειδρόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων τὰ ὄρη (τὰ βουνά).

Ὀρειθαλής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλλων (ἀνθῶν) εἰς τὰ ὄρη.

Ὀρείκοιτος (ὁ, ἡ), = Ὀρειλεχής, Ὀρεσίκοιτος.

Ὀρεικός [ὀρεύς], ή, όν, = Ἡμιονικός. » Ζεῦγος ὀρεικόν,« Λξ., τὸ συρόμενον ἀπὸ μουλάρια.

;Ὀρείκτιτος (ὁ, ἡ), Ζ. Ὀρίκτιτος.

Ὀρειλεχής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρος, λέχος]. ὁ κοιμώμενος (κατοικῶν) εἰς τὰ βουνά. » Θὴρ—,« Σιμπλ.

Ὀρειαλίδες (αἱ), = Ὀρομαλίδες.

Ὀρειμανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς ἢ τρέχων ὡς μανιώδης τὰ βουνά.

Ὀρεινομέω-ῶ, Μ. ήσω. Βόσκω ἢ Κατοικῶ εἰς τὰ βουνά, εἶμαι—

Ὀρεινόμος (ὁ, ἡ), [ὄρος, νέμω]. ὁ βόσκων ἢ κατοικῶν (διατρίβων) ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὰ βουνά. » Αἲξ—,« Ἡσ.

Ὀρεινός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ζῶν, εὑρισκόμενος) εἰς τὰ ὄρη, βουνήσιος· (ἐπὶ τόπου) βουνώδης, γεμάτος ὄρη. » Ἐπορεύθη εἰς τὴν Ὀρεινήν,« Γρφ.

Ὀρειοβάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀρειβάτης.

Ὀρείοικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατοικῶν εἰς τὰ ὄρη, Ὀρεσίοικος.

Ὀρειομανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀρειμανής.

Ὀρειονόμης, α (ὁ), καὶ

Ὀρειονόμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀρεινόμος.

Ὄρειος, α, ον, = Ὀρεινός.

Ὀρειοχαρής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χαίρων (εὐχαριστούμενος, διατρίβων ἀσμένως) εἰς τὰ ὄρη.

Ὀρειπέλαργος (ὁ), εἶδος γυπὸς ἢ ἀετοῦ, (ἄλλ.) Γυπαίετος, (κατὰ λέξ.) πελαργὸς τοῦ βουνοῦ.

Ὀρείπλαγκτος καὶ

Ὀρειπλανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπλανώμενος (περιφερόμενος) εἰς τὰ ὄρη.

Ὀρειπολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀρεοπωλέω.

Ὀρειπτελέα (ἡ), εἶδος δένδρου, πτελέα τοῦ βουνοῦ.

Ὀρεῖται, γ'. ἑν. προσ. τοῦ β'. μέλλ. τοῦ Ὄρνυμαι.

Ὀρείτης, ου (ὁ), Π. κάτοικος ὄρους, (Γαλλ.) montagnard.

Ὀρειτρεφής, έος καὶ

Ὀρείτροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος (ἀναθρεμμένος) εἰς τὰ βουνά, βουνήσιος, ἄγριος.

Ὀρειτυπία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ὀρειτύπου, ὑλοτομία ἢ (;) λιθοτομία.

Ὀρειτύπος (ὁ, ἡ), [ὄρος, τύπτω]. ὁ κτυπῶν μὲ τὸν πέλεκυν καὶ κόπτων ξύλα εἰς τὰ ὄρη, ὑλοτόμος ἢ (;) λιθοτόμος. 2) Π. » Ὀρειτύποι γίγαντες,« οἱ μαχόμενοι (λιθοβολούμενοι) πρὸς ἀλλήλους μὲ κομμάτια βράχων (βουνῶν).

Ὀρείτωρ, ορος (ὁ), Γλσ. = Ὀρείτης.

Ὀρειφοιτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. συχνάζω (περιπατῶ συνήθως) εἰς τὰ ὄρη, εἶμαι—

Ὀρειφοίτης, ου (ὁ) καὶ

Ὀρείφοιτος (ὁ, ἡ), [ὄρος, φοιτάω]. ὁ περιπατῶν (συχνάζων) εἰς τὰ ὄρη.

Ὀρειχάλκινος, η', ον. Κατεσκευασμένος ἐξ ὀρειχάλκου, μπρούντζινος.

Ὀρείχαλκος (ὁ, ἡ), εἶδ. (φυσικοῦ ἢ τεχνητοῦ) χαλκοῦ, (κοιν.) μπροῦντζος.

Ὀρείχαλκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀρειχάλκινος.

Ὀρειώτης, ου (ὁ), Π. = Ὀρείτης.

Ὀρεκτέον, θετ. τοῦ Ὀρέγω.

†Ὀρεκτέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. = Ὀρέγομαι.

†Ὀρέκτης [ὀρέγω], ου (ὁ). ὁ ἐκ τοῦ πλησίον (ἐκ τοῦ συστάδην) μαχόμενος.

†Ὀρεκτιάω-ῶ, Μ. άσω, Γλσ. = Ὀρέγομαι.

Ὀρεκτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὄρεξιν, ἐπιθυμητικός· (ἰατρ.) ὁ ἀνοίγων (ἐρεθίζων) τὴν ὄρεξιν. » Τὸ ὀρεκτικόν, « Ἀρστ., αἱ ὀρέξεις, αἱ ἐπιθυμίαι. » Ὀρεκτικῶς ἔχω, « Λξ., = Ὀρεκτιάω.

Ὀρεκτός, ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ὀρέξῃ (νὰ ἐκτείνῃ). » Δόρυ—, « Στρβ., τὸ χρησιμεῦον εἰς τὴν ἐκ τοῦ συστάδην μάχην, (ἀντιθ. τῷ Παλτόν). 2) ἐπιθυμητός, (κοιν.) ὀρεκτικός.

Ὀρεμπόται (οἱ), Π. ἐπιθετ. οἱ ποταμοὶ ὡς ἐμπίνοντες (ῥοφοῦντες, σχηματιζόμενοι ἀπὸ) τὰ νερὰ τῶν ὀρέων.

Ὄρεξις, εως (ἡ). τὸ ὀρέγεσθαι, ἐπιθυμία.

Ὀρεοζεύκτης, Ὀρεοκομέω, Ὀρεοκομία, Ὀρεοκόμος, Ζ. Ὀρεωζεύκτης κτλ.

Ὀρέοντο, Π. γ'. πληθ. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ †Ὀρέομαι ἀντὶ Ὄρνυμαι.

Ὀρεοπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ (Περιφέρομαι) εἰς τὰ ὄρη, εἶμαι—

Ὀρεοπόλος (ὁ, ἡ), [ὄρος, πολέω]. ὁ περιπολῶν (διατρίβων) εἰς τὰ βουνά.

Ὀρεοσέλινον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, σέλινον βουνήσιον, (παρβλ.) Πετροσέλινον.

;Ὀρεοτύπος (ὁ), = Ὀρειτύπος.

†Ὀρεοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τοποθετημένος (ἔχων τὴν σκοπιάν του) ἐπάνω ὄρους.

Ὀρέσβιος (ὁ, ἡ), Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ὀρεσίβιος.

Ὀρεσιβάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀρειβάτης.

Ὀρεσίβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν (διάγων) εἰς τὰ βουνά.

Ὀρεσίβοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βόσκων (βοσκόμενος) εἰς τὰ ὄρη.

Ὀρεσιγενής, έος καὶ Ὀρεσίγονος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀρειγενής.

Ὀρεσιδρόμος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀρειδρόμος.

Ὀρεσικοίτης, ου καὶ

Ὀρεσίκοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τὴν κοίτην (τὴν κατοικίαν, τὴν φωλεάν) του εἰς τὰ ὄρη, ὀρεσίοικος.

Ὀρεσινομία (ἡ). ἡ ἐν τοῖς ὄρεσι διατριβή, [ἐκ τοῦ

Ὀρεσινόμος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀρεινόμος.

Ὀρεσίοικος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀρείοικος.

;Ὀρεσιπάτης, ου (ὁ), Π. [ὄρος, πατέω], = Ὀρεσιβάτης.

Ὀρεσίτροφος (ὁ, ἡ), Π = Ὀρείτροφος.

Ὀρεσιφοίτης, ου (ὁ) καὶ Ὀρεσιφοῖτις, ιδος (ἡ), = τῷ

Ὀρεσίφοιτος (ὁ, ἡ), = Ὀρείφοιτος.

Ὀρεσίχυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χυνόμενος ἐκ τῶν ὀρέων.

Ὀρεσκεύω, Μ. εύσω, Π. ζῶ (κατοικῶ, διατρίβω) εἰς τὰ ὄρη.

Ὀρέσκιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σκιαζόμενος ἀπὸ ὄρη καὶ δάση (διατρίβων ὑπὸ τὰς σκιὰς τῶν ὀρέων καὶ δρυμώνων), ἄλλ. διορθ.

;Ὀρέσκοιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Ὀρέσκοος καὶ

Ὀρεσκῷος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρος, κέω, κεῖμαι], = Ὀρεσίκοιτος, ὀρεσίοικος, ἄγριος.

Ὀρέσσαυλος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀρείαυλος.

Ὀρεσσιβάτης, ου (ὁ), Π. = Ὀρεσιβάτης.

Ὀρεσσίβιος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀρεσίβιος.

Ὀρεσσίβοτος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀρεσίβοτος.

Ὀρεσσιγενής, έος καὶ Ὀρεσσίγονος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀρεσιγενής κτλ.

Ὀρεσσιδρόμος, Ὀρεσσινόμος κτλ. Π. = Ὀρεσιδρόμος κτλ.

;Ὀρεσσιπάτος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀρεσιπάτος.

Ὀρεσσιπόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπολῶν (περιφερόμενος) τὰ ὄρη.

Ὀρεσσίχυτος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀρεσίχυτος.

Ὀρέστερος, α, ον, Π. ἀντὶ Ὀρεινός, ἄγριος.

Ὀρεστιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ὀρεία, ὀρεινή. » Νύμφαι ὀρεστιάδες, « Ὅμ., αἱ (ἄλλ.) Ὀρειάδες. 2) ᾠδὴ ἔχουσα ἀντικείμενον τὰ κατὰ τὸν Ὀρέστην.

Ὀρέστιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Νεκτάριον καὶ Ἑλένιον.

Ὀρεστίς, ίδος (ἡ), = Ὀρεστιάς.

Ὄρεσφι (σφιν), Π. γεν. ἢ δοτ. ἑν. ἢ πληθ. τοῦ Ὄρος.

Ὀρεύς [ὄρος], έως (ὁ), Π. καὶ ἐπιθ. = Ὀρεινός, (ὅθ. 2) (συνήθ.) τὸ μουλάρι.

Ὄρευς, Δ. ἀντὶ Ὄρεος-ους.

Ὀρεύω, Μ. εύσω, = Ὠρεύω, ἐπαγρυπνῶ, φυλάττω.

†Ὀρεφοίτης, ου (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὀρειφοίτης ἢ Ὀρεοφοίτης.

Ὀρεχθέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὀρέγομαι, (μὲ ἀπαρ.) ἐπιθυμῶ, λαχταρῶ. (χ. πτ.) = Πάλλομαι, κτυπῶ. » Πῶς οἴεσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν; « Ἀρστφ. » Βόες ὀρέχθεον σφαζόμενοι, « Ἰλ. Ψ., ἐσπάραζαν, (τὸ ὁπ. ἄλλ. ἀναφέρουν εἰς τὸ 2) = Ῥοχθέω, μουγγρίζω, βοῦζω. » Τὴν θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν,« Θκρ., (τὸ ὁποῖον ὅμως ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ) νὰ κτυπᾷ εἰς τὸν αἰγιαλὸν (ὥστε ἡ β'. σημασ. καταντᾷ ἀμφ.).

Ὀρέω, Ἰων. ἀντὶ Ὁράω.

Ὀρεωζεύκτης [ὀρεύς, ζεύγνυμι], ου (ὁ). μουλαρᾶς.

Ὀρεωκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι Ὀρεωκόμος.

Ὀρεωκομία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ὀρεωκόμου.

Ὀρεωκόμος (ὁ), [ὀρεύς, κομέω]. ὁ περιποιούμενος τοὺς ἡμιόνους, μουλαρᾶς, βορδωνάριος.

Ὀρεωπολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀρεοκομέω.

Ὀρεωπώλης, ου (ὁ), [ὀρεύς, πωλέω]. ὁ πωλῶν ἡμιόνους, (συγχ. τῷ Ὡραιοπώλης).

Ὄρη, πληθ. τοῦ Ὄρος.

Ὀρῃ, Δ. ἀντὶ Ὅρα, β'. ἑν. πρσ. τῆς πρς. καὶ
Ὀρῆαι, Ἰων. ἀντὶ Ὁρᾷ, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἐνς. τῆς ὁρς. τοῦ Ὁράω.
Ορήεις, εσσα, εν, γρμτ. = Ὀρεινός.
Ὅρημι, Δ. Αἰολ. ἀντὶ Ὁράω.
Ὄρηται, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ὄρνυμι.
Ορῆτο, Δ. ἀντὶ Ἑωρᾶτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. παρτ. τοῦ Ὁράω.
Ὁρητός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Ὁρατός.
Ορθαγγελέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναγγέλλω τι ὀρθῶς (ἀληθῶς, ἀκριβῶς).
†Ὀρθάγης, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρθάνης.
Ὀρθαγορίσκειος (ὁ, ἡ), = Χοίρειος, γρουνήσιος.
Ορθαγορίσκος (ὁ), [ὀνμτπ.], Λακων. τὸ χοιρίδιον, τὸ γρουνάκι.
Ορθάδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὄρθιος.
Ὄρθαι, Π. ἀντὶ Ὀρέσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὄρνυμι.
;Ὀρθάκανθος (ὁ, ἡ), = Ὀρθοάκανθος, (κατ' ἄλλ. διορθ. Πτορθάκανθος).
Ὀρθάνης [ὀρθός], ου (ὁ), δαίμων τις Πριαπώδης.
Ὄρθαπτον (τὸ), [ὀρθός, ἅπτομαι]. προσόψι μάλλινον διὰ σφούγγισμα τοῦ σώματος.
Ὀρθεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Ὀρθόω.
Ὀρθῇ, δοτ. θηλ. τοῦ Ὀρθός.
,Ὀρθηλός, ή, όν, Π. ἀντὶ Ὀρθός.
Ὀρθήν, αἰτ. θηλ. τοῦ Ὀρθός.
Ὀρθία (ἡ), θηλ. καὶ
Ὄρθια (τά), πληθ. οὐδ. τοῦ Ὄρθιος.
Ὀρθιάδε(ζε), ἐπίρ. Πρὸς τὰ ὄρθια (τὰ ἄνω), τὸν ἀνήφορον. »—ἀναβαίνειν, « Ξεν.
Ὀρθιάζω [ὄρθιος], Μ. άσω. Ὑψόνω τὴν φωνήν, ξεφωνίζω, (ἴδε καὶ Ἀνορθιάζω). 2) (μὲ αἰτ.) σηκόνω τι ὄρθιον, ὀρθόω.
Ορθίαξ, ακος (ὁ). τὸ κατώτατον μέρος τοῦ καταρτιοῦ.
,Ὀρθίασις, εως (ἡ), τὸ ὀρθιάζειν, σήκωμα. 2) (ἰατρ.) ἔντασις τοῦ αἰδοίου, (Γαλλ.) érection, (Ἀρετ.).
Ὀρθίασμα (τό). φωνὴ ὀρθιάζοντος, κραυγή, ξεφωνητόν.
†Ὀρθιάω-ῶ, Μ. άσω, γρμμτ. ἀντὶ Ὀρθιάζω.
†Ὀρθόκωπος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ κωπηλατῶν ὄρθιος.
Ὄρθιος, α ἡ ος, ον, = Ὀρθός, στημένος ἴσια, σηκωμένος ἐπάνω (εἰς τὸ ποδάρι). (δρόμος) ἀνηφορικός· (φωνὴ) ὑψηλή· (στράτευμα) διατεταγμένον κιονηδόν, (Γαλλ.) en colonne· (μτφορ.) » Ἤθη ὄρθια, « Πλ., τὰ χρηστά. ‖. (τὸ οὐδ.) Ὄρθιον καὶ (πληθ.) Ὄρθια, ἐπίρ. Ἴσα τὸν ἀνήφορον. » Εἰ δ' ἔφυγεν ὄρθιον, ὀλιγάκις ἂν ἔπασχε τὸ τοιοῦτο· νῦν δὲ περιβάλλων τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἐτράφη, ἁλίσκεται, « Ξεν. 2) μὲ ὑψηλὴν φωνήν, μεγαλοφώνως. » Ὄρθιον φώνασε, « Πινδ. » Ἴαχησε δ' ἄρ' ὄρθια φωνῇ, « Ἀπλλν. (;).
Ὀρθοάκανθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὰς (ἴσα στημένας) ἀκάνθας.
Ὀρθοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ ὀρθὸς ἢ τὴν εὐθεῖαν (τὴν ὀρθὴν) ὁδόν.

Ὀρθοβόας, ου (ὁ). ὁ βοῶν (φωνάζων) δυνατά, ὀρθιάζων, (συγχ. τῷ Ὀρθροβόας).
Ὀρθόβολος (ὁ, ἡ). ὁ βαλλόμενος (ῥιπτόμενος, τιναζόμενος) κατ' εὐθεῖαν, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἰθυπτίων).
Ὀρθοβουλία (ἡ). ὀρθὴ βουλὴ (γνώμη, συμβουλή), ὀρθότης περὶ τὸ βουλεύεσθαι, κρίσις ὀρθή, φρόνησις, [ἐκ τοῦ
Ὀρθόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ ὀρθῶς συμβουλεύων ἢ βουλευόμενος, φρόνιμος.
Ὀρθογνωμέω (γνωμονέω)-ῶ, Μ. ήσω. Φρονῶ (Κρίνω, Σκέπτομαι) ὀρθῶς, εἶμαι-
Ὀρθογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὴν γνώμην, φρονῶν (κρίνων) ὀρθῶς, φρόνιμος.
Ὀρθογόη, Ζ. Ὀρθρογόη.
Ὀρθόγραμμος (ὁ, ἡ). ὀρθῶς περιγεγραμμένος.
Ὀρθογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ὀρθῶς (κατὰ κανόνας).
Ὀρθογραφία (ἡ), ἡ ὀρθὴ (κατὰ κανόνας) γραφὴ τῶν λέξεων. 2) (ἀρχιτεκτ.) σχέδιον (ζωγραφία) τοῦ κατὰ κάθετον μέρους οἰκοδομήματος, (ἀντιθ. τῷ Ἰχνογραφία).
Ὀρθογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων ἢ περιγράφων ὀρθῶς.
Ὀρθογωνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τι ὀρθογώνιον.
Ὀρθογώνιος καὶ Ὀρθόγωνος (ὁ, ἡ). (γεωμετρ.) ὁ ἔχων (σχηματίζων) ὀρθὴν γωνίαν, (Γαλλ.) rectangle.
Ὀρθοδαής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὀρθῶς, διδάσκω]. ὁ μαθὼν (γνωρίζων, πληροφορημένος) τι ἀκριβῶς.
Ὀρθοδίκαιος (ὁ, ἡ), Π. = Ἀκριβοδίκαιος.
Ὀρθοδίκης, ου (ὁ), Π. ὁ κρίνων ὀρθῶς (δικαίως), δικαιοκρίτης.
Ὀρθοδοξαστής, οῦ (ὁ). ὁ ὀρθῶς δοξάζων (φρονῶν).
;Ὀρθοδοξαστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὀρθοδοξαστήν.
Ὀρθοδοξαστικῶς, ἐπίρ. Ὡς ὀρθοδοξαστής, ὀρθῶς.
Ὀρθοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Δοξάζω (Φρονῶ) ὀρθῶς, εἶμαι ὀρθόδοξος.
Ὀρθοδοξία (ἡ), τὸ νὰ δοξάζῃ (νὰ φρονῇ) τις ὀρθῶς (νὰ ἦνε -
Ὀρθόδοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὴν δόξαν περί τινος, φρονῶν (πιστεύων) ὀρθῶς.
Ὀρθοδόξως, ἐπίρ. Ὡς ὀρθόδοξος.
Ὀρθοδότειρα (ἡ), Π. ἀγαθοδοτις. (μὲ γεν.) » Διανοίας —, « Ὀρφ., χορηγὸς ὀρθῶν φρονημάτων (ὑγιοῦς νοός).
Ὀρθοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εὐθυδρομέω, [ἐκ τοῦ
Ὀρθόδρομος (ὁ, ἡ), = Εὐθύδρομος.
Ὀρθόδωρον (τό), [ὀρθός, δῶρον 2]. μέτρον ἐκτάσεως ἴσον μὲ τὸ μῆκος τῆς παλάμης.
Ὀρθοέθειρος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀρθόθριξ.
Ὀρθοέπεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -
Ὀρθοεπέω-ῶ [ὀρθ. ἔπος], Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Ἐκφράζομαι) ὀρθῶς (κυριολεκτικῶς).
Ὀρθόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων νὰ σηκόνωνται αἱ τρίχες (προξενῶν φρίκην). » Φάβος (» Κεραυνὸς) — « Αἰσχλ., Ὀρφ.
†Ὀρθοθύρη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρσοθύρη.
Ὀρθοκάθεδρος (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος ὀρθὸς (Γαλλ. sur son séant).
;Ὀρθοκάθευδος (ὁ, ἡ). ὁ καθεύδων (κοιμώμενος) ὀρθός, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρθοκάθεδρος).
†Ὀρθοκαθήμενος, η, ον, = Ὀρθοκάθεδρος.
;Ὀρθοκάλαμος (ὁ, ἡ), = Ὀρθόκαυλος.
Ὀρθοκάρηνος (ὁ, ἡ), = Ὀρθόκραιρος.
Ὀρθόκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.). τοῦ ὁπ. ὁ καυλὸς (τὸ καλάμι) εἶνε ἴσιος.
Ορθοκέρατος καὶ Ὀρθόκερως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὰ (ἴσια) κέρατα. 2) Π. = Ὀρθόθριξ.
Ὀρθοκέφαλος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ὀρθόκραιρος.
Ὀρθόκισσος (ὁ, ἡ). εἶδ. κισσοῦ. (ἀντιθ. τοῦ Χαμαίκισσος).
†Ὀρθόκοιλος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρθόκυλλος ἢ Ὀρθόκυλος.
Ὀρθοκόρυδος (ὁ). ὁ ὀρθῶς (κυρίως, καθαυτὸ ἢ αὐτόχρημα) κόρυδος, (ἄλλ. διορθ.
;Ὀρθοκόρυζος (ὁ, ἡ), [ὀρθ. κόρυζα] αὐτόχρημα συνάγχη, (ἐπὶ ἀνθρ. κακοφώνων).
Ὀρθόκορυς, υθος (ὁ, ἡ), ὁ φορῶν ὀρθὴν τὴν κόρυν (τὴν περικεφαλαίαν) του.
Ὀρθόκραιρος (ὁ, ἡ), Π. [ὀρθ. κραίρα]. ἔχων (κρατῶν) ὀρθὴν τὴν κεφαλὴν ἢ ὀρθὰ τὰ κέρατα· (μτνμ. ἐπὶ πλοίων) = Ὀρθόπρυμνος.
Ὀρθόκρανος (ὁ, ἡ), Π. [ὀρθ. κράνον]. ὁ ἔχων ὑψηλὴν κορυφήν, (ἐν γέν.) ὑψηλός. » Τάφος —, « Σοφ.
Ὀρθοκρισία (ἡ). ὀρθὴ (δικαία) κρίσις, εὐθυδικία.
Ὀρθόκυλλος (ὁ, ἡ), [ὀρθ. κυλλός], τοῦ ὁπ. εἶνε πιασμένα τὰ μέλη εἰς τρόπον ὥστε δὲν λυγοῦν, (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀγκύλος), (ἄλλ. διορθ.
;Ὀρθόκωλος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. εἶνε ὀρθὰ (ἄκαμπτα) τὰ μέλη. » Τῶν σκληρὰ ἐχόντων (τὰ γόνατα ἵππων) καὶ ὅμοια τοῖς ὀρθοκώλοις ἢ Πασσάλοις λεγομένοις, « Ἱππιατρ.
†Ὀρθολάλος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀρθρολάλος.
Ὀρθολεκτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀρθοεπέω.
Ὀρθολεκτικός, ή, όν. Ὁ κατ' ὀρθολεξίαν, κυριολεκτικός.
Ὀρθολεξία (ἡ), = Ὀρθοέπεια.
Ὀρθολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀρθοεπέω.
Ὀρθολογία (ἡ), = Ὀρθοέπεια, κυριολεξία.
Ὀρθομαντεία (ἡ). ὀρθὴ (ἀλάνθαστος) μαντεία, [ἐκ τοῦ
Ὀρθόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὀρθὸς (ἀψευδής, ἀλάνθαστος) μάντις.
Ὀρθομαρμαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω κατ' ὀρθομαρμάρωσιν.
Ὀρθομαρμάρωσις, εως (ἡ). σκέπασμα (καπλάδισμα) τοίχου μὲ μάρμαρα, ἢ χρίσιμον (σοβάδισμα) μὲ μαρμάρινον ἄσβεστην.
Ὀρθόμφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὸν (ἐξέχοντα) ὀμφαλόν. » Ἀσπὶς —, « Λξ.
Ὀρθονόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νέμων (διανέμων ἢ διοικῶν) δικαίως, (ἐν γέν.) δίκαιος.
Ὀρθόνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὸν νοῦν (ἐννοῶν τὸ ὀρθόν).
Ὀρθοπαγής, έος (ὁ, ἡ). μπηγμένος (στημένος) ὀρθός. » Κίταρις —, « Πλ.
†Ὀρθοπάλη (ἡ), Λξφν. πάλαιμα ὄρθιον, (παρβλ. Κλινοπάλη).
Ὀρθοπεριπατητικός, ή, όν. Ὁ περιπατῶν ὀρθὸς (τσιτωμένος, ὄχι σκυφτός).
†Ὀρθοπληγιάω-ῶ, Μ. άσω. Σηκόνομαι

ὀρθὸς (εἰς τὰ ὀπισινὰ πόδια) 'σὰν τὸ ἄλογον, (Γαλλ.) se cabrer, [ἐκ τοῦ
Ὀρθοπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ). (ἵππος) ὅς τις σηκόνεται ὀρθὸς καὶ πλήττει (κτυπᾷ).
Ορθοπλοέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω (Ἀρμενίζω ἴσια· (συνκδχ.) κάμνω εὐτυχισμένον ταξεῖδι· (τρπ.) εὐοδοῦμαι, εὐδοκιμῶ, ἐπιτυγχάνω, [ἐκ τοῦ
Ὀρθόπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων ἴσια (κατ' εὐθεῖαν) ἢ εὐτυχῶς· (μτφορ.) ἐπιτυχής.
Ὀρθοπνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ὀρθόπνοιαν, δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀναπνεύσω εἰμὴ ὄρθιος.
Ορθόπνοια (ἡ). τὸ πάθος τοῦ ὀρθόπνου, εἶδος δυσπνοίας (ἄσθματος).
Ὀρθοπνοϊκός, ή, όν. Ὁ πάσχων (ὑποκείμενος εἰς) ὀρθόπνοιαν, ἀσθματικός.
Ὀρθόπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀναπνεύσῃ ἂν δὲν ἦν' ὄρθιος.
Ὀρθοποδέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ ὀρθὸς (μὲ ὀρθοὺς πόδας) ἢ τὴν εὐθεῖαν ὁδόν.
Ὀρθοπόδης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ὀρθοὺς (ἀκάμπτους) πόδας. » Ἐλέφας —, « Νόνν.
Ὀρθόπολις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὀρθῶν (ἀνορθῶν, διευθύνων) τὴν πόλιν ἢ τὰς πόλεις.
Ὀρθοπόρος (ὁ, ἡ). ὁ πορευόμενος ὀρθὸς ἢ τὴν ὀρθὴν (εὐθεῖαν) ὁδόν.
Ὀρθόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ στεκόμενος ὀρθὸς εἰς τοὺς πόδας του· (ἐν γέν.) = Ὄρθιος, (μτνμ.) ὑψηλός, ἀνηφορικός.
Ὀρθοπραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω (Διάγω) ὀρθῶς.
Ὀρθοπρίων, ονος (ὁ), εἶδος χειρουργ. ἐργαλείου (τρυπάνου).
Ὀρθοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (βλέπων μὲ) ὀρθὸν πρόσωπον.
Ὀρθόπρυμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὴν (ὑψηλὴν) πρύμνην.
Ὀρθόπτερος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. οἰκοδόμημα) τοῦ ὁπ. αἱ πτέρυγες εἶνε ὀρθαὶ (ὑψηλαί).
Ὀρθόπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' ὀρθὴν (εὐθεῖαν) πτῶσιν ἐκφερόμενος.
,Ὀρθοπυγιάω-ῶ [ὀρθός, πυγή], Μ. άσω, = Ὀρθοπληγιάω, περιπατῶ εἰς τὰ 'νύχια ἵνα φαίνωμαι ὑψηλός.
Ὀρθορρημονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀρθοεπέω.
Ὀρθορρημοσύνη (ἡ), = Ὀρθοέπεια.
Ὀρθός [ὄρνυμι], ή, όν. Σηκωμένος ἐπάνω (εἰς τὸ ποδάρι), στημένος, (κοιν.) ὁλόρθος· ἴσιος· (συνκδχ. καὶ μτφορ.) προσεκτικός, ἄγρυπνος, ἤ· χρηστός, δίκαιος· (ἐπὶ πραγμ.) εὔλογος· ἀληθής. » Ὀρθὸν πρὸς τὸν οὐρανὸν βλέπον, ἢ ꙃ πλάγιόν τι, « Ξεν. » Ὀρθὸς ἀνέστα, « Θκρ. » Ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν, « Ἰλ. Ω. » Τῇ καθαιρέσει τοῦ Πανάκτου, ὃ ἔδει ὀρθὸν παραδοῦναι, « Θκ. » Ὀρθοὶ οἱ στίχοι τῶν δένδρων, « Ξεν. » Ὀρθῷ μετρήσω κανόνι, « Ἀρσφ. (ꙃ μτνμ.) » Τὴν Ἑλλάδα ὀρθὴν οὖσαν, « Ἰσκρ., εἰς καλὴν (ἀκμαίαν) κατάστασιν. » Ὀφείλω δ' οὐκ ἀεὶ πράσσειν κακῶς, ὀρθῷ δὲ βῆναι ποδί, « Εὐρ., νὰ ὀρθοποδίσω. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Τῆς πόλεως ὀρθῆς γενομένης ἐπὶ τούτοις, « Ῥτρ., ταραχθείσης, ἀναπτοηθείσης, (κοιν.) ἐσηκώθη ς' τὸ ποδάρι. » Ἀναβλέψωμεν ὀρθοῖς ὄμμασι, « Ξεν., ἂς ἀπορρίψωμεν τὸ μέχρι τοῦδε ὄνειδος, ἂς σηκώσωμεν κεφάλι. » Ὀρθῷ λόγῳ, « Ἡσ., κατ' ἀλήθειαν, τῷ ὄντι, » Κατ' ὀρθὸν δικάζων, « αὐτ., μὲ δικαιοσύνην, (κοιν.) μὲ τὴν ἰσιάδα. » Ὀρθὸν ἔλεξας, « Λξ. » Ὀρθὸν ἡ ἀλήθεια ἀεί, « Σοφ. » Ὀρθὴ μανία, « Αἰλ., καθαυτό, καθαρά. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) » Δι' ὀρθῆς (ἐνν. ὁδοῦ), « Λξ (καὶ ἀπλ.) » Ὀρθήν, ἢ » Ὀρθά, « Λξ., ἴσια, κατ' εὐθεῖαν. » Οὔποτε ποιήσεις τὸν καρκῖνον ὀρθὰ βαδίζειν, « Ἀρσφ. (ὅθεν) » Ὀρθὴ (πτῶσις), « Γρμτ., ἡ ὀνομαστική.
Ὀρθοστάδην [ὀρθ. ἵστημι], ἐπίρ. Εἰς τὸ ποδάρι. » Οὐδὲ ὀρθοστάδην διανυστέον τὸ πᾶν τῆς ζωῆς ἀκατάκαμπτον, « Εὐς. » Πολλοὶ μὲν κατεκλίθησαν, οἱ δ' αὐτῶν ὀρθοὶ. ὑπεφέροντο, « Ἱππκρ.
Ὀρθοσταδίας, ου (ὁ) καὶ
Ὀρθοστάδιον (τὸ) καὶ
Ὀρθοστάδιος (ὁ). χιτὼν μακρὺς (ποδήρης) ὁ ὁπ. δὲν ἐζώνετο, (ἄλλ. Στάδιος καὶ Στατός).
Ὀρθοσταδόν, ἐπίρ. = Ὀρθοστάδην.
;Ὀρθοστάς, άδος (ἡ), = Ὀρθοστάτης (2).
;Ὀρθόστασις, εως καὶ
;Ὀρθοστασία (ἡ). τὸ νὰ στέκῃ τις ὄρθιος.
Ὀρθοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἵσταμαι ὀρθός, [ἐκ τοῦ
Ὀρθοστάτης, ου (ὁ). ὁ στεκόμενος ὀρθὸς (ἴσια), ὁλόρθος. ‖. (οὐσ.) στῦλος, ξύλωμα (σκηνῆς). 2) εἶδος ζυμαρικοῦ τὸ ὁπ. ἐπροσφέρετο εἰς τοὺς τάφους τῶν νεκρῶν, (παρβλ. Ἀνάστατος).
Ὀρθόστατος (ὁ, ἡ). ὁ ἱστάμενος ἢ ἱστώμενος (στηνόμενος) ὀρθός. » Κλίμαξ —, « Εὐρ.
Ὀρθοστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ὀρθά.
Ὀρθόστρωτος (ὁ, ἡ). (τοῖχος) στρωμένος μὲ ὀρθομαρμάρωσιν.
Ὀρθοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Ὀρθότης.
†Ὀρθόσφυρος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Τανύσφυρος.
Ὀρθοτενής, έος (ὁ, ἡ). τεντωμένος ἴσια, ὁλόρθος, ἴσιος.
Ὀρθότης (ἡ). ἡ στάσις τοῦ ὀρθοῦ, ἰσιάδα, (μτφορ.) εὐθύτης, ἀκρίβεια, δικαιοσύνη κτλ.
Ὀρθοτίτθιος καὶ Ὀρθότιτθος (ἡ). ἡ ἔχουσα ὀρθοὺς τιτθοὺς (μαστούς), (ἀντιθ. τῷ Χαλαρότιτθος).
Ὀρθοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω (Περιπατῶ) τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, ἀκολουθῶ τὸν ὀρθὸν δρόμον (καὶ μτφορ. τὸ ὀρθὸν δόγμα).
Ὀρθοτομία (ἡ). τὸ ὀρθοτομεῖν· (μτφορ.) ὀρθοδοξία, [ἐκ τοῦ
Ὀρθότομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ τέμνων (κόπτων) τι ὀρθῶς· (προπαροξ.) ἴσια κομμένος, (μτφορ.) Ὀρθόδοξος. » Θρησκεία —, « Δμσκν.
Ὀρθοτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Τονίζω ὀρθῶς (μὲ ὀρθὸν [καθαυτὸ] τόνον). (πθ.) » Ὀρθοτονούμενον, « Γρμτ., = Ὀρθότονον.
Ὀρθοτόνησις, εως (ἡ), τὸ ὀρθοτονεῖν ἢ ὀρθοτονεῖσθαι, ὁ ὀρθὸς τονισμὸς λέξεως.
Ὀρθοτονητέον, θετ. τοῦ Ὀρθοτονέω.
Ὀρθότονος (ὁ, ἡ). (γρμτ.) τονισμένος μὲ ὀρθὸν (καθαυτὸ) τόνον, (ἀντιθ. τῷ Ἐγκλιτικός).
Ὀρθοτονουμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ὀρθὸν τόνον, ὄχι ἐγκλινομένως.
Ὀρθοτριχέω-ῶ, Μ. ήσω. Σηκόνονται ὀρθαὶς ἡ τρίχες μου

Ὀρθοτριχία (ἡ). σήκωμα τῶν τριχῶν, ἀνατρίχιασμα.
Ὀρθοτριχιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ὀρθοτριχέω.
Ὀρθοτροπία (ἡ). ὀρθότης τρόπου (ἤθους), εὐθύτης.
Ὀρθοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρονῶ ὀρθά, εἶμαι ὀρθόφρων.
Ὀρθοφρόνως, ἐπίρ. Μὲ ὀρθὰ φρονήματα ὡς-
Ὀρθόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀρθὸν (ὑγιὲς) φρόνημα. 2) ὁ εὑρισκόμενος εἰς ἀνησυχίαν (ἐλπίδος, προσδοκίας κτλ.), ἀνεπτοημένος.
Ὀρθοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ὀρθοφυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φυτρόνων ἴσια ὀρθὸς τὸ ἀνάστημα.
Ὀρθοφυΐα (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὀρθοφυοῦς, ὀρθότης ἀναστήματος.
Ὀρθοχαίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ὀρθὴν (ὀρθοτριχιῶσαν) χαίτην.
Ὀρθόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τι εἰς ὀρθίαν θέσιν, στήνω ὀρθὸν (» Ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη· τὸν δ' αἶψ' ὄρθωσεν Ἀπόλλων, « Ἰλ. 4)· ἰσιάζω (» Ὀρθῶσαι τὸν κυρτὸν ὑποσχόμενος, « Ἐπγρ.)· ἀνεγείρω (κτίριον πεπτωκός)· (μτφορ.) ἐπαναφέρω τι εἰς τὴν πρώτην του ἀκμήν, ἐνθαρρύνω, ἐγκαρδιόνω· διορθόνω· διευθύνω. » Καὶ μέγας ὀρθοῖτ' ὑπὸ μικροτέρων, « Σοφ ‖. (πθ.) σηκόνομαι ὀρθός· (μτφορ.) εὐδοκιμῶ, κροπόπτω, (κοιν.) ὀρθοποδῶ, εὐοδοῦμαι, ἐπιτυγχάνω· ἀληθεύω. » Ὀρθοῖτ' ἂν ὁ λόγος, « Ἡρ., συμβιβάζεται (εἶναι σωστὸς) ὁ λογαριασμός, ὑπάρχει ἀναλογία. » Ἦν ἡ διάβασις ἡ ἐπὶ Μασσαγέτας μὴ ὀρθωθῇ, « αὐτ., δὲν ἐπιτύχῃ.
;Ὀρθραγορίσκος (ὁ), = Ὀρθαγορίσκος.
Ὀρθρεύω, Μ. εύσω. Σηκόνομαι ἢ Πράττω τι πολλὰ πρωῒ (μὲ τὸν ὄρθρον)· (Π.) ἀγρυπνῶ, ἔχω ἀϋπνίαν.
Ὀρθρίδιος, α, ον, Π. ἀντὶ Ὄρθριος.
†Ὀρθρίζω, Μ. ίσω, Γρφ. ἀντὶ Ὀρθρεύω.
Ὀρθρινός, ή, όν, = Ὄρθριος. ‖. (οὐδ.). » Τὸ ὀρθρινόν, « ἀντὶ Ὁ ὄρθρος, (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Ὀρθρινόν, « πολλὰ πρωΐ, μὲ τὸν ὄρθρον.
Ὀρθριοκόκκυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κοκκύζων ὄρθριος (ἐν καιρῷ τοῦ ὄρθρου). » Ἀλεκτρυὼν —, « Δίφιλ.
Ὄρθριος, α ἡ ος, ον, (τὸ παρθτ. Ὀρθριαίτερος, -αίτατος). Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι πολλὰ πρωῒ (μὲ τὸν ὄρθρον). » Ὀρθρία (ἡ), (ἐνν. ὥρα), ὁ ὄρθρος.
Ὀρθριοφοίτης, ου (ὁ), Π. ὁ φοιτῶν (ὑπάγων ἢ ἐρχόμενος) ἐν καιρῷ τοῦ ὄρθρου.
Ὀρθροβόας (ὁ), Π. ὁ βοῶν (φωνάζων) ἐν καιρῷ τοῦ ὄρθρου. » Ἀλεκτρυὼν —, « Ἀθ.
Ὀρθρογόη (ἡ), Π. [ὄρθρος, γοάω]. ἡ θρηνοῦσα καὶ
Ὀρθρολάλος (ὁ, ἡ), ἡ λαλοῦσα ἀπὸ πρωΐας (μὲ τὸν ὄρθρον). » Χελιδὼν —, « Ἡσ.
Ὄρθρος (ὁ), [ὄρνυμι]. ἡ πρὸ τῆς αὐγῆς ὥρα, τὰ χαράγματα. » Ὄρθρου βαθέος, « Γρφ., ἀκόμη νύκτα, πρὶν ἀρχίσῃ νὰ χαράζῃ.
Ὀρθώνυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὀρθὸν (ἀληθὲς) ὄνομα, ὄχι ψευδώνυμος.
Ὀρθῶς, ἐπίρ. Μὲ ὀρθὸν τρόπον, ἴσια, δικαίως, εὐλόγως, τῷ ὄντι, προσηκόντως.

» 'Ορθώτατα ἵπποις προσφέρεσθαι (χρῆσθαι), « Ξεν.
'Ορθωσία (ἡ), ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ
'Ορθώσιος (ὁ), ἐπίθ. τοῦ Διός, (Λτ. stator), [ἐκ τοῦ
"Ορθωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ορθόω, σήκωμα, στήσιμον· (μτφορ.) διόρθωσις· διεύθυνσις, διεξαγωγή· ἐπιτυχία. »Παρὰ θεῶν αἰτούμεθα. .ὄρθωσιν λόγων ἢ ἔργων τῶν ἀρίστων, « Πλ.
'Ορθωτήρ (ὁ), Π. ὁ ἀνορθῶν (διευθύνων, ἐπιτελῶν) τι.
'Οριαῖος, α, ον. 'Ο ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ὡς ὅριον. » Λίθος—, « Νικ.
'Ορίβακχος (ὁ), Π. ὁ Βάκχος (τοῦ ὁποίου αἱ τελεταὶ ἐγίνοντο εἰς τὰ ὄρη).
†'Οριβάτης, κτλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ορειβάτης κτλ.
'Οριβρεμέτης, ου (ὁ), = (καὶ κατὰ τὸν Εὐστάθ. ὀρθότ. τοῦ) 'Ορειβρεμέτης.
'Οριγανίζω, Μ. ίσω. 'Ομοιάζω τὸ ὀρίγανον, ἔχω γεῦσιν (ὀσμὴν κτλ.) ὀριγάνου.
'Οριγανίς, ίδος (ἡ), τὸ ἄλλ. Μάρον, (φυτόν).
'Οριγανίτης, ου (ὁ). (οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ ὀρίγανον.
'Οριγανοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὀριγάνῳ ὅμοιος τὸ εἶδος.
'Οριγανόεις, εσσα, εν, Π. ὁ περιέχων ἢ κατεσκευασμένος μὲ-
'Ορίγανον (τὸ) καὶ
'Ορίγανος (ἡ), καὶ ὁ [ὄρος, γάνος]. εἶδος φυτοῦ (μὲ δριμεῖαν ἀρωματικὴν ὀσμήν), (κοιν.) 'ρίγανη, (ὅθεν) » 'Ορίγανον βλέπειν, « Κωμ., ἀγριοκυττάζειν.
'Οριγνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ 'Ορέγομαι.
†'Ορίδρόμος κτλ., = (καὶ κατὰ τὸν Εὐστ. ὀρθότ. τοῦ) 'Ορείδρομος κτλ.
'Ορίζω [ὅρος], Μ. ίσω. Βάλλω (Χωρίζω μὲ) σύνορα, (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ. ἐκ δ'.) διαχωρίζω· (μτφορ.) διορίζω, διατάττω, προσδιορίζω, ἀποφασίζω. » Πέτρας ὁρίσασα, « Εὐρ., περάσασα. » Σὲ γὰρ θεὸν ὥρισε δαίμων, « 'Επγρ. (καὶ γεν. ἐκ δ'.) » 'Ο Νεῖλός ἐστιν ὁ τὴν Ἀσίην ὁρίζων τῆς Λιβύης, « 'Ηρ. » 'Ως ἡμᾶς πέλαγος ὁρίζῃ τῆς 'Οδυσσέως νεώς, « Σοφ. (καὶ μσ.) » Βωμοὺς ὁρίζεται, » αὐτ., διευθετεῖ, ἑτοιμάζει. » Οἱ πλεῖστοι ὁρίζονται τοὺς εὐεργέτας αὐτῶν ἄνδρας ἀγαθοὺς εἶναι, « Ξεν. (καὶ πθ.) » 'Η ὁρισθεῖσα ἡμέρα, « Λξ. » Τὴν γυναικωνῖτιν ὡρισμένην ἀπὸ τῆς ἀνδρωνίτιδος, « Ξεν. ‖. (ἡ μτχ.) » 'Ορίζων (ἐνν. κύκλος), « ὁ περιορίζων τὴν ἔκτασιν (τὴν ἐπιφάνειαν) ὅσην δύναται νὰ περιλάβῃ ἡ ὅρασις.
'Ορικός, ή, όν, = 'Ορεικός.
'Ορικός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς ὅρον (ὁρισμόν), ἐκλαμβανόμενος ὁρικῶς.
'Ορίκτιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ορείκτιτος [ὄρος, κτίζω]. ὁ τραφεὶς εἰς τὰ βουνά, ὀρεσίτροφος.
'Ορίκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτυπῶν (βοΐζων, ἀντηχῶν) εἰς τὰ ὄρη.
'Ορικῶς, ἐπίρ. 'Εν εἴδει ὅρου.
;'Οριμαλίδες (αἱ), = 'Ορομαλίδες.
†'Ορίνδα, ης (ἡ), Γλσ. ἀντὶ "Ορυζα, (ὅθ.
'Ορίνδης, ου (ὁ), (ἄρτος) καμωμένος ἀπὸ 'ρυζάλευρον.
'Ορίνω, Μ. ινῶ, Π. [ὄρνυμι]. κινῶ, διεγείρω· ταράττω· ἐρεθίζω. ‖. (μσ. ἢ πθ.) κινοῦμαι, ταράττομαι· φεύγω δρομαῖος (τρομαγμένος).
†'Οριοδείκτης, ου (ὁ), Γλσ. ὁ δείχνων τὰ ὅρια, ὁριστής.
†'Οριοθετέω-ῶ, Μ. ήσω, (Γρφ.). Βάλλω (τίθημι) ὅρια.
"Οριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ "Ορος, βουνάκι.
"Οριον (τὸ). τέρμα· σύνορον, (κυρ. οὐδ. τοῦ
"Οριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ὅρους (εἰς τὰ σύνορα). » Ζεὺς—, « Πλάτ., ὁ φύλαξ τῶν ὁρίων.
†'Οριπέδιον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Οροπέδιον.
†'Ορίπλαγκτος καὶ 'Οριπλανής, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ορείπλαγκτος κτλ.
"Ορισμα (τὸ), [ὁρίζω]. σύνορον· (μτφορ.) γνώμη ὡρισμένη, νόμος, ἀπόφασις.
'Ορισμός (ὁ), τὸ ὁρίζειν ἢ ὁρίζεσθαι, ὁροθεσία· (μτφορ.) προσδιορισμός, (Γαλλ.) définition. (Βυζ.) προσταγή, διαταγή.
'Οριστέον, θετ. τοῦ 'Ορίζω.
'Οριστής, οῦ (ὁ). ὁ ὁρίζων (προσδιορίζων τὰ σύνορα), ὁροθέτης· (μτφορ.) ὁ δίδων τοὺς ὁρισμοὺς (les définitions) τῶν πραγμάτων ἢ ὀνομάτων. (ἐνν. κύκλος) ὁ ὁρίζων.
'Οριστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. 'Ο ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ὁρισμὸν (προσδιορισμόν), (ὅθ.) » 'Οριστικὴ ἔγκλισις, « Γρμτ.
'Οριστός, ή, όν. 'Επιδεκτικὸς ὁρισμοῦ, οὐχὶ ἀόριστος.
†'Οριτρεφής ἢ 'Ορίτροφος, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ορειτρεφής κτλ.
†'Ορίχαλκος, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ορείχαλκος.
'Ορκάνη (ἡ), Π. = 'Ερκάνη, περίφραγμα· εἱρκτή· δίκτυον.
'Ορκαπάτης, ου (ὁ). ὁ ἀπατῶν δι' ὅρκου (ἀθετῶν τὸν ὅρκον του), ἐπίορκος.
;"Ορκη (ἡ), = "Υρχη, (ὅθ. τὸ Λτ. orca).
'Ορκίζω, Μ. ίσω. Βάλλω εἰς ὅρκον. ‖. (μσ.) κάμνω ὅρκον.
'Ορκιητομέω, 'Ορκιητόμος, Ἰων. ἀντὶ 'Ορκιοτομέω κτλ.
'Ορκιηφόρος (ὁ, ἡ), Ἰων. [ὅρκιον, φέρω]. ὁ κάμνων ὅρκον, ὁρκωμότης.
"Ορκιος, α ἢ ος, ον. 'Ο ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ὅρκον· εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁπ. ὁρκίζεταί τις. » Θεοὶ ὅρκιοι, « Λξ. » Τίν' οὖν ἐπόμνυς ὅρκιον θεῶν; « Εὐρ. » "Ορκιον ἐμοὶ ξίφος, « αὐτ. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » "Ορκιος δέ σοι λέγω, « Σοφ., ἐνόρκως, μεθ' ὅρκου. » Κατήνεσε τάδ' ὅρκιος δράσειν, « αὐτ. ‖. (τὸ οὐδ.) "Ορκιον (τὸ) καὶ "Ορκια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ) τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν τελετὴν τοῦ ὅρκου· θύματα κτλ., (συνκδχ.) ἀντὶ "Ορκος, συνθήκη (συμφωνία) ἔνορκος· (ἐν γέν.) βεβαιότης. » Τάμνειν ὅρκια (ἢ) ὅρκιον, « "Ομ., 'Ηρ., κάμνειν ὅρκον (μὲ θυσίαν καὶ ἄλλας ἱεροπραξίας). » 'Επὶ τούτοισι ἔταμον ὅρκιον· τὸ δὲ ὅρκιον ὧδε εἶχε (αὐτοῖσι), « 'Ηρ. » "Ορκιά τοι δώσω: Ἴσω νῦν Ζεὺς κτλ., « 'Οδ. Τ. » "Ορκια ψευσάμενοι, « Ἰλ. Η. » Κατὰ δ' ὅρκια πάτησαν, « Ἰλ. Δ. » "Ορκια ποιησάμενοι, « 'Ηρ. (καὶ προθετ.) » Πρὸς μούνους γὰρ τούτους ὅρκιον ἐποιήσατο, « αὐτ.
'Ορκιοτομέω-ῶ, Μ. ήσω, = "Ορκια τέμνω, κάμνω διὰ θυσίας ὅρκον (συνθήκην κτλ.), [ἐκ τοῦ
'Ορκιοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ὅρκον (συνθήκην κτλ.) διὰ θυσίας.
'Ορκισμός (ὁ). τὸ ὁρκίζειν, ὅρκισμα, ὅρκισις.
'Ορκιστής, οῦ (ὁ). ὁ ὁρκίζων (βάλλων τινὰ εἰς ὅρκον).
"Ορκος (ὁ), [εἴργω, ἕρκος]. ἐπίκλησις τοῦ ὀνόματος θεοῦ (ἢ πράγματος ὄντος ἢ θεωρουμένου ἱεροῦ) πρὸς ἐπιβεβαίωσιν λόγου (ὑποσχέσεως κτλ.). (Π.) τὸ καθ' οὗ ὁρκίζεταί τις. » Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος ὅρκος πέλει θεοῖσιν, « Ἰλ. Ο. » "Ορκους διδόναι (ἀποδιδόναι, ἀπολαμβάνειν κτλ.), « Δμ.
'Ορκοσφάλτης [ὅρκος, σφάλλω], ου (ὁ), = 'Ορκαπάτης, ἐπίορκος.
;'Ορκοτόμος (ὁ, ἡ), = 'Ορκιοτόμος.
;'Ορκοῦρος (ὁ), Π. ἀντὶ "Ερκουρος.
'Ορκόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Ορκίζω.
"Ορκυνος καὶ
"Ορκυς, υνος (ὁ), εἶδ. ἰχθ., θύννος μέγας, πετσοῦδα.
"Ορκωμα (τὸ), [ὁρκόω]. ὁ δοθεὶς ἢ ληφθεὶς ὅρκος.
†'Ορκωμοσία (ἡ), Γρφ. ὅρκος, ὁρκισμός.
;'Ορκωμοσιάζω, Μ. άσω, = 'Ορκωμοτέω.
;'Ορκωμόσιος, α, ον, = "Ορκιος. ‖. (οὐσ.) 'Ορκωμόσιον (τό), μέρος ὅπου ἔγεινεν ὁρκωμοσία (συνθήκης), καὶ » 'Ορκωμόσια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἡ θυσία (ἡ τελετὴ) τοῦ ὅρκου· (ἐν γέν.) ὅρκος, βεβαίωσις δι' ὅρκου.
'Ορκωμοτέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ορκίζομαι, ὀμνύω.
'Ορκωμοτήριον (τὸ), = 'Ορκωμόσιον.
'Ορκωμότης [ὅρκος, ὄμνυμι], ου (ὁ). ὁ ὁρκιζόμενος (δίδων ὅρκον).
'Ορκωμοτικός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς (χρησιμεύων πρὸς) ὁρκωμοσίαν.
'Ορκωμοτικῶς, ἐπίρ. Δι' ὁρκωμοσίας.
'Ορκώμοτος (ὁ, ἡ), ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἢ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁπ. ὡρκίσθη (ὁρκωμότησέ) τις, "Ορκιος.
'Ορκωτής [ὁρκόω], οῦ (ὁ). ὁ ὁρκίζων τινά.
'Ορκωτός, ή, όν. 'Ωρκισμένος, ἔνορκος.
'Ορμάζω, Μ. άσω, μτγν. ἀντὶ Ἁρμόζω, ἀρραβωνίζω.
'Ορμαθίζω, Μ. ίσω. Ἁρμαθιάζω.
'Ορμάθιον (τό), ὑποκορ. τοῦ
'Ορμαθός (ὁ), [ὅρμος]. ἁρμαθιά, σειρά. » Πολλοὺς ὁρμαθοὺς ποιούμενος τῶν ἁμαξῶν, « Ξεν.
;'Ορμάθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ 'Ορμάομαι, (πιθανώτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ-
'Ορμαθῶ, Δ. ἀντὶ 'Ορμηθῶ.
'Ορμαίνω, Μ. ανῶ, Π. κινῶ, βάλλω εἰς κίνησιν· διεγείρω· (συνήθ.) στρέφω τι κατὰ νοῦν, σκέπτομαι· (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) ἐπιθυμῶ. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) κινοῦμαι ὁρμῶ. » Ἵππος ὁρμαίνει, « Αἰσχλ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Φευγέμεν ὁρμαίνων, « Θκρ.
;'Ορμάστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ 'Ορμαστήρ.
'Ορμαστή (ἡ), Βυζ. ἀντὶ Ἁρμοστή, ἀρραβωνιστική.
'Ορμαστήρ (ὁ), Π. [ὁρμαίνω]. ὁ κινῶν (παρορμῶν), διεγείρων).

"Ορμαστρα (τὰ), Βυζ. οἱ ἀρραβῶνες.
'Ορμάω-ῶ [ὁρμή], Μ. ήσω. Κινῶ, βάλλω εἰς κίνησιν· παρακινῶ, διεγείρω. ‖. (συνήθ. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. ἢ μσ.) κινοῦμαι νὰ πράξω τι ἢ νὰ ὑπάγω που· κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν πρός τι ἢ κατά τινος· (ἰδιαιτ. μσ.) ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολήν· προθυμοῦμαι· (μὲ αἰτ. προθετ. ἢ ἀπαρ. ἐκ δ'.) » Νῦν δέ με παρειποῦσ' ἐπέεσσιν ὥρμησ' ἐς πόλεμον, « Ἰλ. Ζ. » 'Ως δὲ τὸ στράτευμα τὸ Περσ. ὥρμα βασιλεὺς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, « 'Ηρ. (ἢ ἐπὶ πραγμ.) » Εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὁρμήσειε Κρονίων, « Ἰλ. Σ. (ἢ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) » 'Επὶ σφέας ὁρμήσωσιν, « 'Ησ. » "Ωρμησε μετὰ ξίφος, « Θκρ. » Νομίσας ἐπὶ τὸν αὑτοῦ οἶκον ὁρμήσειν αὐτόν, « Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἴρηξ, ὅς ὁρμήσῃ διώκειν ὄρνεον ἄλλο, « Ἰλ. Ν. » 'Οσάκι δ' ὁρμήσειε στῆναι ἐναντίβιον, « Ἰλ. Φ. » 'Ωρμηκότε προεστάναι τῆς πόλεως, « Ξεν. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ἵπποι ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης, « 'Οδ. Ν. » 'Ωρμᾶτ' ἐκ θαλάμοιο, « Ἰλ. Γ. » 'Εξ Ἄνδρου ὁρμεώμενος, « 'Ηρ. (ἢ πρὸς ἀπαρ.) » Φεύγειν ὡρμάθη ποτὶ σῆμα πατρός, « Θκρ. » 'Εν δέοι ἦτορ ὡρμᾶτο μάχεσθαι, « Ἰλ. Φ. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » "Οπως ἂν ὁρμῶμαι, « Ξεν. (ἢ μτνμ.) » Φάτις (» Λόγος) ὥρμηται, « 'Ηρ.
'Ορμειά (ἡ), Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ορμιά.
'Ορμενόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων μεγάλα βλαστάρια, εὐαυξής, [ἐκ τοῦ
"Ορμενος καὶ "Ορμενος (ὁ), (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. "Ορμενα). βλαστάρι φυτοῦ (τὸ ὁπ., καθὼς λέγουν οἱ γεωπόνοι, ἐβγαίνει εἰς τὸν σπόρον), (ἰδιαιτ.) τὸ βλαστάρι τῆς κράμβης καὶ τοῦ ἀσπαράγου, [ἐκ τοῦ
"Ορμενος, η, ον, Π. ἀντὶ 'Ορόμενος, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ "Ορνυμι.
'Ορμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀραγμένος (εἰς ὅρμον). » Οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς (ἐνν. ἀγκύρας) ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς, « Δμ., (μτφορ.) δὲν ἐπιστηρίζεται εἰς τὰς αὐτὰς ἐλπίδας. » 'Επὶ δυεῖν (ἐνν. ἀγκύραιν) ὁρμεῖν, « Λξ., εἶναι εἰς πλήρη ἀσφάλειαν.
'Ορμή (ἡ), [ὄρνυμι]. ἡ σφοδρὰ τάσις (ἢ ῥοπή) τοῦ βιαίως φερομένου σώματος (» "Εγχεος [» Κύματος, Πυρὸς » Θηρὸς κτλ.] — « "Ομ.). ἐξόρμησις στρατεύματος (» 'Εγὼ δὲ θύσομαι ἐπὶ τῇ ὁρμῇ· ὅταν δὲ τὰ τῶν θεῶν καλῶς ἔχῃ, σημανοῦμεν, « Ξεν.)· (μτφορ.) κίνησις βιαία τῆς ψυχῆς (ἀπόφασις) πρὸς ἐπιχείρησιν· ὄρεξις, προθυμία, ἐπιθυμία. » 'Επὶ μείζω τις αὐτὸν ἄγοι ὁρμὴ θειοτέρα, « Πλάτ. » Τοῖς στρατιώταις ὁρμὴ ἐσέπεσε.. ἐκτειχίσαι τὸ χωρίον, « Θκρ.
'Ορμηδόν, ἐπίρ. Μὲ ὁρμήν.
"Ορμημα (τὸ). κίνημα πρὸς ἐφόρμησιν· (μτφορ.) τὸ ἀντικείμενον τῆς ὁρμῆς (τοῦ πόθου, τῶν φροντίδων) τινός. » 'Ελένης ὁρμήματα, « Ἰλ. Γ., αἱ περὶ αὐτῆς προσπάθειαι.
"Ορμησις, εως (ἡ), = 'Ορμή.
;'Ορμητηρία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ορμηστηρία.
'Ορμητήριον (τὸ). μέσον πρὸς παρόρμησιν (πρὸς ἐρεθισμόν), ἐλατήριον. 2) μέρος ὀχυρὸν (φρούριον κτλ.) ἀπὸ τοῦ ὁπ. ὁρμᾷ τις καὶ εἰς τὸ ὁπ. ἠμπορεῖ νὰ καταφύγῃ.
'Ορμητίας, ου (ὁ). ὁρμητικός.
'Ορμητικός, ή, όν. 'Ο φερόμενος μὲ ὁρμὴν πρός τι, σφοδρός· εὐκατάφορος.
'Ορμητικῶς, ἐπίρ. Μὲ ὁρμήν, μὲ σφοδρότητα. » 'Ορμ. ἔχω πρός τι, « Λξ., εἶμαι πολλὰ εὐκατάφορος.
'Ορμιά (ἡ), [ὅρμος]. τριχιὰ διὰ ψάρευμα, (κοιν.) βόλτα, (ἢ εἰς τὸ Αἰγ. Πέλαγ.) ὁρμίδι.
'Ορμιευτής, οῦ (ὁ). ὁ ψαρεύων μὲ τὴν ὁρμιὰν (μὲ τὸ ὁρμίδι), [ἐκ τοῦ
'Ορμιεύω, Μ. εύσω. Ψαρεύω μὲ τὴν ὁρμιὰν (μὲ τὸ ἀγκίστρι).
'Ορμίζω, Μ. ίσω. Φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν ὅρμον, ἀράζω· (μτφορ.) ἀσφαλίζω (καὶ μσ. ἀσφαλίζομαι) ὡς εἰς ὅρμον. » 'Εκ τύχης ὡρμισμένους, « Εὐρ., πεποιθότας (ἐπιστηριζομένους) εἰς τὴν τύχην.
'Ορμιηβόλος (ὁ, ἡ), Ἰων. [ὁρμιά, βάλλω], = 'Ορμιευτής.
"Ορμινον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (πρασίου ἢ φασκομηλιᾶς), (Γαλλ.) orvale.
'Ορμινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ὅρμινον.
"Ορμισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ορμίζω, ἄραγμα· (μτφορ.) ἐξασφάλισις. 2) = "Ορμος.
'Ορμίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ "Ορμος, ἀλυσιδίτσα τοῦ λαιμοῦ.
"Ορμισμα (τὸ). μέρος πρὸς ὅρμισιν, ἀγκυροβόλιον· (μτφορ.) καταφύγιον ἀσφαλές, ἄσυλον.
'Ορμιστέον, θετ. τοῦ 'Ορμίζω.
'Ορμιστηρία (ἡ). σχοινὶ ἢ ἀλυσίδα διὰ σήκωμα βάρους.
'Ορμοδοτήρ (ὁ), Π. [ὅρμος, δίδωμι]. ὁ φέρων εἰς τὸν λιμένα (χορηγῶν ἀσφάλειαν).
"Ορμος (ὁ), [εἴρω, ἕρμα]. ἀλυσίδα τοῦ λαιμοῦ, γαργάλι· ἁρμαθιά. (μτνμ.) εἶδος συρμοῦ χοροῦ. 2) μέρος διὰ ἄραγμα, λιμήν (κυρ. καὶ μτφορ.).
†'Ορμός (ὁ), [εἴρω]. τὸ λουρὶ τῶν τσαρουχιῶν.
†'Ορναπέτιον (τὸ), Βοιωτ. ἀντὶ "Ορνεον.
'Ορνεάζομαι, Μ. άσομαι. Θηρεύω ὄρνεα· (συνκδχ.) κυττάζω τὸν ἀνήφορον (καθὼς ὁ ὀρνιθοθήρας) (Γαλλ.) avoir le nez au vent.
†'Ορνεακός, ή, όν, Γλσ. = 'Ορνιθιακός.
'Ορνεόβρωτος (ὁ, ἡ). φαγωμένος ἀπὸ τὰ ὄρνεα.
'Ορνεοθηρευτικός, ή, όν, = 'Ορνιθοθηρευτικός.
'Ορνεοθυσία (ἡ). θυσία ὀρνέων (πτηνῶν).
'Ορνεοκράτης, ου καὶ
'Ορνεοκράτωρ, ορος (ὁ). βασιλεὺς τῶν ὀρνέων (τῶν πτηνῶν). » Ἀετὸς—, « Κ. Μανασσ.
'Ορνεόμαντις, εως (ὁ, ἡ), = Οἰωνόμαντις.
'Ορνεομιγής, έος καὶ
'Ορνεόμικτος (ὁ, ἡ), = Οἰωνόμικτος.
'Ορνεόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν ὀρνέου.
"Ορνεον (τὸ), = "Ορνις. ‖. (πλθ.) Τὰ ὄρνεα, συνκδχ. ἀντὶ Τὸ ὀρνεοπωλεῖον.
'Ορνεοπάτακτος (ὁ, ἡ). ὁ κτυπηθεὶς (παταχθεὶς) ὑπὸ ὀρνέου.
'Ορνεοπωλεῖον καὶ 'Ορνεοπώλιον (τό). τὸ μέρος ὅπου πωλοῦνται τὰ ὄρνεα (τὰ πουλιά), [ἐκ τοῦ
'Ορνεοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ὄρνεα (πουλιά), ὀρνιθοπώλης.
'Ορνεοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Οἰωνοσκοπέω.
'Ορνεοσκοπία (ἡ), = Οἰωνοσκοπία.
'Ορνεοσκοπικός, ή, όν, = Οἰωνοσκοπικός
'Ορνεοσκόπος (ὁ), = Οἰωνοσκόπος.
'Ορνεοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ὄρνεα (πουλιά) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Κέγχρος —« Ψευδοχρσ. ‖. (οὐσ.) = 'Ορνιθοτρόφος.
'Ορνεόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου φοιτῶσι τὰ ὄρνεα. » Καλαμὶς—, « 'Επγρ., ἡ τοῦ ὀρνιθοθήρου.
;'Ορνεόω-ῶ, Μ. ώσω, = 'Ορνιθόω.
;'Ορνεώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ὄρνεον.
'Ορνιθαγρευτής [ὄρνις, ἀγρεύω], οῦ (ὁ), = 'Ορνιθοθήρας.
'Ορνιθάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Ορνίθιον.
'Ορνίθαρχος (ὁ), Κωμ. ὁ ἄρχων (ἀρχηγὸς) τῶν ὀρνίθων.
'Ορνιθεία (ἡ), τὸ ὀρνιθεύειν, 'Ορνιθοθήρα ἢ 'Ορνιθοσκοπία.
'Ορνιθεῖον (τὸ), = 'Ορνιθών.
'Ορνίθειος, α, ον. 'Ο ἀνήκων εἰς ὄρνιθα, ὄρνιθος ἴδιος, ὀρνιθήσιος. » Ζωμὸς —, « Ἀθ. » 'Ωὰ ὀρνίθεια, « αὐτ.
'Ορνίθεος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ορνίθειος.
'Ορνιθευτής, οῦ (ὁ), = 'Ορνιθοθήρας.
'Ορνιθευτικός, ή, όν, = 'Ορνιθοθηρευτικός.
'Ορνιθεύω, Μ. εύσω. Θηρεύω ὄρνιθας, κυνηγῶ πουλιά. 2) (μσ.) = Οἰωνοσκοπέω.
'Ορνιθιακός, ή, όν = 'Ορνιθικός, 'Ορνίθειος. ‖. (οὐσ.) 'Ορνιθιακὰ (ἐνν. βιβλία), σύγγραμμα περὶ ὀρνίθων.
'Ορνιθίας, ου (ὁ). (ἄνεμος ἢ χειμὼν) μὲ τὸν ὁπ. ἐπιστρέφουν πάλιν ἢ (καθὼς λέγουν κοιν.) πέφτουν πολλὰ πουλιά. 2) = 'Ορνιθοτρόφος.
'Ορνιθικός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τοὺς ὄρνιθας (εἰς τὰ πουλιά), ὄρνιθος ἴδιος.
'Ορνίθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ "Ορνις, πουλάκι· μικρὸν ὀρνιθοποῦλι.
'Ορνιθοβοσκεῖον (τὸ). μέρος ὅπου βόσκουν ὄρνιθες (πουλιά), ὀρνιθοτροφεῖον, [ἐκ τοῦ
'Ορνιθοβοσκός (ὁ). ὁ βόσκων (τρέφων) ὄρνιθας, 'Ορνιθοκόμος.
'Ορνιθόγαλον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (κατὰ λέξ.) γάλα ὄρνιθος.
'Ορνιθογενής, έος (ὁ, ἡ), = 'Ορνιθόγονος.
'Ορνιθογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων τοὺς ὄρνιθας (τὰ πουλιά).
'Ορνιθογονία (ἡ). γέννησις ὀρνίθων (πουλιῶν), [ἐκ τοῦ
'Ορνιθόγονος (ὁ, ἡ). γεννημένος ἀπὸ ὄρνιθα (ἀπὸ πτηνόν).
'Ορνιθοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὄρνιθος· ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ὀρνίθων (τῶν πτηνῶν).
'Ορνιθοθήρα, ας (ἡ). θήρα (κυνῆγι, πιάσιμον) πουλιῶν.
'Ορνιθοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (πιάνων) πουλιά.
'Ορνιθοθηράω-ῶ, Μ. άσω. Θηρεύω ὄρνιθας (πουλιά).
'Ορνιθοθηρευτικός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν θήραν τῶν ὀρνίθων. » 'Ορνιθοθηρευτική, « ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ ὀρνιθοθήρου.

'Ορνιθοθηρία (ἡ), ='Ορνιθοθήρα.
'Ορνιθοκάπηλος (ὁ). μεταπωλητὴς ὀρνίθων (πουλιῶν), ὀρνιθοπώλης.
'Ορνιθοκομεῖον (τὸ), ='Ορνιθοτροφεῖον, 'Ορνιθών, [ἐκ τοῦ
;'Ορνιθοκόμος (ὁ, ἡ), [ὄρνις, κομέω], ='Ορνιθοτρόφος.
;'Ορνιθοκόος (ὁ, ἡ), Ἰων. [ὄρνις κοέω], ὁ ἐννοῶν (γνωρίζων) ἀπὸ ὄρνιθας, οἰωνομάντις.
'Ορνιθοκρίτης, ου (ὁ). ὁ κρίνων (μαντεύων) ἀπὸ τὰ κινήματα τῶν ὀρνίθων, οἰωνομάντις.
'Ορνιθολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν (πραγματευόμενος) περὶ ὀρνίθων, (συγχ. τῷ
'Ορνιθολόχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λοχῶν (παραμονεύων) τοὺς ὄρνιθας, πουλολόγος.
'Ορνιθομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ μὲ ὑπερβολὴν (Τρελλαίνομαι διὰ) τὰ πουλιά, ἔχω ὀρνιθομανίαν, [ἐκ τοῦ
'Ορνιθομανὴς [ὄρνις, μαίνομαι], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μέχρι μανίας (τρελλὸς διὰ) τὰ πουλιά.
'Ορνιθομανία (ἡ). μανία (ἀγάπη ὑπερβολική) διὰ τὰ πουλιά.
'Ορνιθομαντεία (ἡ), = Οἰωνομαντεία.
'Ορνιθομαντεῖον (τὸ). μέρος ἁρμόδιον πρὸς ὀρνιθομαντείαν.
'Ορνιθόμαντις, εως (ὁ), = Οἰωνόμαντις.
'Ορνιθόμορφος (ὁ, ἡ), = 'Ορνεόμορφος.
;'Ορνιθονομεῖον (τὸ);=(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Ορνιθοκομεῖον.
'Ορνιθόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. = 'Ορνιθογενής, 'Ορνιθόμορφος. ‖. (οὐσ.) ὀρνιθοποῦλι.
'Ορνιθοπέδη (ἡ). θηλειὰ (πέδη) διὰ πιάσιμον πουλιῶν.
'Ορνιθοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ὄρνιθας (πουλιά).
'Ορνιθοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Οἰωνοσκοπέω.
'Ορνιθοσκοπία (ἡ), = Οἰωνοσκοπία.
'Ορνιθοσκόπος (ὁ, ἡ), = Οἰωνοσκόπος.
'Ορνιθοτροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου τρέφονται ὄρνιθες (πουλιά), 'Ορνιθών.
'Ορνιθοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω ὄρνιθας (πουλιά), ἔχω ὀρνιθοτροφεῖον.
'Ορνιθοτροφία (ἡ). τὸ ἔργον τȣ̃ ὀρνιθοτρόφȣ.
'Ορνιθοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ὄρνιθας (πȣλιά).
'Ορνιθοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) ὄρνιθας.
'Ορνιθοφυής, έος (ὁ, ἡ), = 'Ορνιθογενής, ἡ 'Ορνιθοειδής, 'Ορνιθόμορφος.
'Ορνιθόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ὄρνιθα (εἰς πτηνόν).
'Ορνιθώδης, εος (ὁ, ἡ), = 'Ορνιθοειδής.
'Ορνιθών, ῶνος (ὁ). τόπος ὅπου φυλάττονται (τρέφονται) ὄρνιθες.
("Ορνιξ), ιχος, Δ. ἀντὶ "Ορνις.
"Ορνιος, α, ον, Π. (σπν.) ἀντὶ 'Ορνίθειος.
"Ορνις [ὄρνυμι], ιθος (ὁ καὶ ἡ), (ἡ αἰτ. "Ορνιθα καὶ "Ορνιν, πληθ. ἡ ὀνμς. "Ορνιθες καὶ "Ορνεις, καὶ ἡ αἰτ. "Ορνιθας ἢ "Ορνεις ἢ "Ορνις). (ἐν γέν.) πτηνόν, πουλί· (ἰδιαιτ.) πετεινὸς ἢ ὄρνιθα. (κατ' ἔκτ.) = Οἰωνός, μαντεία, σημεῖον. (Π. ἐν γέν.) τύχη, σύμπτωσις. » Μουσῶν ὄρνιθες, « Θκρ., οἱ ποιηταί. » 'Ορνίθων γάλα, « Παροιμ., ἀφθονία ἀγαθῶν, (κοιν.) τοῦ πȣλιοῦ τὸ γάλα. (ἰδιωνμ.) τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ, ἢ εἶδ. ἐκλεκτοῦ φαγητοῦ· (μτνμ.) » "Ορνιθες, « Ἀρστ. ἀντὶ 'Ορνιθοπωλεῖον.
"Ορνιχες, Δ. ἀντὶ "Ορνιθες καὶ
"Ορνιχι, Δ. ἀντὶ "Ορνιθι, (ἐκ τοῦ ἀχρ. "Ορνιξ).
'Ορνιχολόγος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ 'Ορνιθολόχος.
"Ορνιχος, Δ. ἀντὶ "Ορνιθος.
"Ορνυμι, Μ. ὄρσω καὶ (μσ.) ὄρσομαι καὶ ὀροῦμαι (ἀόρ. "Ωρσον [ὅθ. ἡ μτχ. 'Οροῦσα] καὶ συχνότ. μσ. 'Ωρόμην [ὅθ. τὸ γ'. πρσ. "Ωρτο ἀντὶ "Ωρετο καὶ ἡ μτχ. "Ορμενος ἀντὶ 'Ορόμενος], πρκ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐνς. "Ορωρα καὶ ὑπερσ. 'Ορώρειν), Π. κινῶ, βάλλω εἰς κίνησιν· σηκόνω, (μτφορ.) παρορμῶ, παρακινῶ· διεγείρω. (ἐν γέν.) κάμνω νὰ γένῃ τι, παράγω, προξενῶ. ‖. (μσ.) κινοῦμαι· σηκόνομαι· ὁρμῶ· γίνομαι. (κυρ. εἰς τὸν πρκ. καὶ ὑπερσ.) = Εἰμί. » Εἴτις μιν θεὸς ὄρωρεν ἴμεν ἐς Πύλον, « 'Οδ. Δ. » Καὶ οἱ ἐπ' αἰετὸν ὦρσεν, « 'Ησ. » Κύματα, τὰ μὲν νότος ὄρωρεν, « Ἰλ. Β. » Πόλεμον μετ' ἀμφοτέροισιν ὄρσωμεν, « Ἰλ. Δ. » "Ως ἄρα τις εἴπεσκε, μένος δ' ὤρσασκεν ἑκάστου, « Ἰλ. Ρ. » Κύων νεβρὸν ὄρσας ἐξ εὐνῆς, « Ἰλ. Χ. (καὶ μσ.) » "Ωρνυτ' ἐξ εὐνῆς, « 'Οδ. Β. » Ἀπὸ θρόνου ὦρτο, « Ἰλ. Α. » "Ωρτο δ' ἀπ' 'Ολύμποιο, « 'Ησ. » Ἀπὸ μεγάλου πέτρη πρηῶνος ὀροῦσα, « αὐτ. » "Ωρτο δ' ἐπ' αὐτούς, « Ἰλ. Ε. (ἢ ἀπολύτ.) » 'Ορνυμένοιο ἄνακτος, « 'Ησ. » Πῦρ, ὄρμενον ἐξαίφνης, « Ἰλ. Ρ. » Κονίσαλος ὤρνυτο, « Ἰλ. Γ. » Εἰσόκε μοι γούνατ' ὀρώρει, « "Ομ. » Καί μοι μένος ὄρωρεν, « Ἰλ. Ν. » Νεῖκος ὀρώρει (καὶ μσ. ὀρώρηται), « Ἰλ. Σ. Ν. » 'Επεί με ὀρώρεται ἔνδοθι θυμὸς κήδεσιν, « 'Οδ. Τ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » "Ωρτο ἰέναι, « . . » "Ηματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο Ζεὺς νιφέμεν, « Ἰλ. Μ. (ἢ πρὸς μτχ.) » "Ορσο κέων, « 'Οδ. Η., σήκω νὰ πλαγιάσῃς. (ἢ ἁπλ. ἀντὶ ὑπαρκτ.) » Θεοῖς φίλον ὄρωρεν, « Ἀπλλν., ἐστιν.
'Ορνύφιον (τὸ), = 'Ορνίθιον.
'Ορνύω (παρτ. "Ωρνυον), Π. ἀντὶ "Ορνυμι.
'Οροβάγχη (ἡ), [ὄροβος, ἄγχω], εἶδ. φυτοῦ (παρασιτικοῦ), (ἄλλ.) 'Οσπριολέων, (καὶ κοιν.) λύκος.
'Ορόβακχος (ὁ), = Κύτισος ἢ ζίζυφον. 2) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Οροβάγχη, ἢ 3) 'Ορείβακχος.
'Οροβιαῖος, α, ον. Ἰσομεγέθης μὲ ὄροβον.
'Οροβίας, ου (ὁ). ὅμοιος μὲ ὄροβον.
† 'Οροβίζω, Μ. ίσω. Ταγίζω μὲ ὄροβον (ζῶα ἵνα παχύνωσι).
'Ορόβινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ὄροβον.
'Ορόβιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ "Οροβος.
'Οροβίτης, ου (ὁ) ἢ 'Οροβῖτις, ιδος (ἡ) = τῷ
'Οροβοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ἢ ὢν ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὀρόβου.
"Οροβος (ὁ), [ἔρεβος], εἶδ. ὀσπρίου, (κοιν.) ρόβι.
'Οροβοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω ρόβι (ὄροβον).
'Οροβώδης, εος (ὁ, ἡ), = 'Οροβοειδής.
'Ορογενὴς [ὄρος, γίνομαι], έος (ὁ, ἡ). γεννημένος ἢ κείμενος εἰς τὰ σύνορα.
'Ορόγκη (τὰ) καὶ
"Ορογκοι (οἱ), Π. [ὄρος, ὄγκος]. κορυφαὶ βουνῶν, ἀκρώρειαι.
'Ορογλυφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποσπῶ (Ἀφαιρῶ ἢ ὑφαιροῦμαι) δολίως καὶ κατ' ὀλίγον τοὺς ὅρους (καὶ συνκδχ.) τὰ κτήματα τινός. » Πονηρεύεται, ὅπως ὀρογλυφήσας ἀναγκάσῃ τὸν ἔχοντα (τὸν ἀγρὸν) τοῦ μηδενὸς ἀποδόσθαι αὐτῷ, « Διατάξ. Ἀποστολ. (ἢ πθ.) » 'Ορογλυφοῦμαι προφανῶς ὑπὸ τῶν πολλῶν, « Εὐς.
'Ορόγυια (ἡ), Π. ἀντὶ 'Οργυιά.
'Οροδαμνίς, ίδος (ἡ), Π. ὑποκορ. τοῦ
'Ορόδαμνος (ὁ), Π. [ῥάδαμνος]. κλαδί, κλωνάρι.
'Οροδεμνιάδες (αἱ), Π. [ὄρος, δέμνιον], αἱ (ἄλλ.) 'Ορεστιάδες Νύμφαι.
'Οροθεσία (ἡ) καὶ
'Οροθέσιον (τὸ). θέσις (βάλσιμον, προσδιορισμὸς) συνόρων· (συνκδχ.) = "Οριον, σύνορον, [ἐκ τοῦ
'Οροθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Θέτω (Βάλλω) σύνορα ὡς -
'Οροθέτης [ὄρος, τίθημι], ου (ὁ). ὁ βάλλων (διορίζων τὰ) σύνορα.
'Οροθύνω, Μ. υνῶ, Π. = "Ορνυμι, βάλλω εἰς κίνησιν, διεγείρω.
'Οροκάρυον (τὸ), εἶδος δένδρου, καρυδιὰ τοῦ βουνοῦ.
'Οροκτύπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτυπῶν (ἀντηχῶν) εἰς τὰ ὄρη.
"Ορομαι (χ. Μ.), Π. [οὖρος, ὥρα]. Π. ἐπαγρυπνῶ· προσέχω, φυλάττω.
'Ορομαλίδες (αἱ), Δ. ἀντὶ 'Ορομηλίδες, ἀγριόμηλα ἢ κορόμηλα, (ἴδε 'Ορειμαλίδες).
'Ορόντιον (τὸ), ['Ορόντης], εἶδος φυτοῦ.
'Οροπέδιον (τὸ). πεδιὰς ἐπάνω εἰς βουνὸν (ὄρος), (Γαλλ.) plateau.
'Οροπύγιον (τὸ), = 'Ορροπύγιον.
'Ορὸς (ὁ), [εἴρω, χωρίζω]. τὸ ὑδατῶδες μέρος (τὸ τυρόγαλον, ὁ τσύρος) τοῦ γάλακτος ἢ (ὁ ἄλλ. Ἰχώρ.) τοῦ αἵματος, (ἐν γέν.) sérosité.
"Ορος (ὁ), = "Ορρος.
"Ορος, εος-ους (τὸ). βουνόν, [συγγ. τῷ
"Ορος (ὁ), [εἴρω]. ὅριον, σύνορον· στήλη χρησιμεύουσα ὡς σύνορον ἢ μνημεῖον· στύλος μὲ ἐπιγραφὴν ἢ ἄλλο τι σημεῖον πρὸς δήλωσιν ὅτι τὸ κτῆμα εἶνε εἰς ὑποθήκην. 2) (μτφορ.) τέρμα, σκοπός, τέλος· συμπέρασμα· κανών· ὁρισμὸς λέξεως (ἢ πράγματος), ἑρμηνεία.
'Οροσπίζης, ου (ὁ). εἶδος πτηνοῦ, σπίζα (σπῖνος) τοῦ βουνοῦ.
;'Οροτύπος (ὁ, ἡ), εὐχρηστότ. τὸ 'Ορειτύπος.
† "Ορουμα (τὸ), Γλσ. = "Ορμημα.
'Οροῦσα, μτχ. θηλ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ "Ορνυμι.
"Ορουσις, εως (ἡ). φορὰ (κίνησις, ὁρμὴ) πρός τι, [ἐκ τοῦ
'Ορούω, Μ. ούσω, = "Ορνυμαι, σηκόνομαι ἐπάνω, τινάζομαι, ὁρμῶ, (ὅθ. τὸ Λτν.) ruo καὶ irruo.
'Οροφὴ (ἡ), [ἐρέφω]. ἡ σκεπὴ τοῦ οἴκου· (συνκδχ.) τόπος σκεπασμένος, ἄσυλον.
'Οροφηφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (ἀφανίζων) τὴν ὀροφὴν τοῦ οἴκου. » Πῦρ —, « 'Επγρ.
'Οροφηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (σκεπασμένος μὲ) ὀροφήν. » Χελώνη —, « 'Ησύχ.
'Οροφιαῖος, α, ον. 'Ο τῆς ὀροφῆς. » Λίθος —, « 'Επγρ.
'Οροφίας, ου (ὁ). ὁ ζῶν (διατρίβων) εἰς τὰς

ὀροφὰς τῶν οἴκων. » Μῦς (» "Οφις) —, « Ἀρστ., Εὐς.
'Οροφικός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὴν ὀροφήν.
'Ορόφινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ὀρόφους (καλάμια τῆς ὀροφῆς).
'Ορόφιον (τὸ). μικρὸς ὄροφος, κȣβούκλιον.
;'Οροφοίτης, ου (ὁ), = 'Ορειφοίτης.
;'Οροφοκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. "Εχω τὴν κοίτην μου (Φωλεύω) ἐπὶ τοῦ ὀρόφου.
'Οροφος (ὁ), [ἐρέφω], = 'Οροφή. 2) εἶδος καλάμου διὰ τὰς ὀροφάς.
'Οροφουργὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ὀροφὴν οἴκου, οἰκοδόμος.
'Οροφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ ὀροφήν, στεγάζω, (Τουρκ.) ταβανόνω. » Κεδρίνοις φατνώμασιν ὠρόφοντο (οἱ θάλαμοι), « Ἰώσ.
'Ορόφωμα (τὸ). τὸ σανίδωμα τῆς ὀροφῆς, (Γαλλ.) toiture.
'Ορόφωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Οροφόω, (Τουρκ.) ταβάνωμα.
'Οροφωτής, οῦ (ὁ). ὁ κατασκευάζων τὴν ὀροφήν.
'Οροφωτός, ή, όν. 'Ο ἔχων (σκεπασμένος μὲ) ὀροφήν, (Τουρκ.) ταβανωμένος.
;"Οροχθοι (οἱ), = "Ορογκοι.
'Ορόω, Π. ἀντὶ 'Οράω.
'Ορόωντι, Δ. ἀντὶ 'Ορόωσι-ῶσι, γ'. πληθ. πρσ. τοῦ 'Οράω.
"Ορπαξ, ακος (ὁ), Δ. ἀντὶ "Ορπηξ.
"Ορπετον (τὸ), Αἰολ. ἢ Δ. ἀντὶ 'Ερπετόν.
† "Ορπη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ "Αρπη.
'Ορπηξ ἢ "Ορπηξ [ὄρνυμι], ηκος (ὁ). βλαστάρι, κλωνάρι· (εἰς τὸν Ἀπλλν.) θάμνος, χαμόκλαδον· (μτφορ.) ἀπόγονος. 2) Π. κοντάρι, καὶ 3) (εἰς τὸν 'Ησ.) βȣκέντρι.
"Ορρα, Π. ἀντὶ "Ο ῥα ἢ "Ο ἄρα.
'Ορρόπισσα, ης (ἡ). ὁ ὀρρὸς (τὸ ὑδατῶδες μέρος) τῆς πίσσης τὸ ὁποῖον χωρίζεται ὅταν τὴν λαγαρίζουν.
'Ορροποσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
'Ορροποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω ὀρρὸν (τυρόγαλον, τσύρρον).
'Ορροποτία (ἡ), = 'Ορροποσία.
'Ορροπύγιον (τὸ), [ὄρρος, πυγή]. ἡ κατωτάτη ἄκρα (ὁ ἔσχατος σπόνδυλος) τοῦ ῥαχοκοκκάλου, τὸ (κοιν.) κωλοκούκȣρον· (εἰς τὰ ζῶα) ἡ οὐρά. » Οἱ ὄρνιθες οὐρὰν μὲν οὐκ ἔχουσιν, ὀρροπύγιον δέ, « Ἀρστ.
'Ορροπυγόστικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στίγματα (βούλαις) περὶ τὸ ὀρροπύγιον. » 'Ορροπ. δὲ τῶν ἰχθύων μελάνουρος ἢ σαργός, « Ἀρστ.
'Ορρὸς (ὁ), = 'Ορός.
"Ορρος (ὁ), [αἴρω;]. ἡ ὑπὲρ τὸν πρωκτὸν ἄκρα τοῦ ῥαχοκοκκάλου, τὸ (κοιν.) κωλοκούκουρον, (Γαλλ.) croupion.
'Ορρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τὸ γάλα (κτλ.) νὰ γένῃ ὀρρὸς (νὰ κόψῃ).
'Ορρωδέω-ῶ [ὀρρωδής], Μ. ήσω. Φοβοῦμαι (μὲ ὑπερβολήν), φρίττω.
'Ορρωδέως, ἐπίρ. Ἰων. μὲ φόβον, μὲ φρίκην, [ἐκ τοῦ
'Ορρώδης [ὄρρος, ἡ ὀνμτπ. συγγ. τῷ Λτ. horreo], έος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν ὀρρὸν (τὸ ὀρροπύγιον)· ὁ συστέλλων (ὑπὸ φόβου) τὸ ὀρροπύγιον, δειλὸς ἢ (ἐνεργ.) φρικτός, φοβερός.
'Ορρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ ὅμοιος μὲ ὀρρὸν (τυρόγαλον), κομμένος, (Γαλλ.) séreux.
'Ορρωδία (ἡ), [ὀρρωδέω]. φόβος μέγας, φρίκη. » 'Εν ὀρρωδίᾳ ἔχω, « Θκ., (περιφρ.) ἀντὶ 'Ορρωδέω.
"Ορσας, ασα, αν, Π. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. ἢ
"Ορσασκε, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. (ἀντὶ παρτ.) καὶ
"Ορσεο, Π. καὶ
"Ορσευ, Δ. Π. β'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. τῆς πρς. τοῦ "Ορνυμι.
'Ορσιγύναικα, αἰτ. τοῦ ἀχρ. 'Ορσιγύναιξ, αικος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρνυμι, γυνή]. ὁ κινῶν (ταράττων, ἐνθουσιάζων) τὰς γυναῖκας, (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).
'Ορσικτύπος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρνυμι, κτύπος]. ὁ κάμνων κρότον (βροντήν).
'Ορσινεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρνυμι, νέφος]. ὁ κινῶν τὰ νέφη, (παρβλ.) Νεφεληγερέτης.
;'Ορσίπεδος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρνυμι, πέδον]. ὁ κινῶν (σείων) τὴν γῆν.
'Ορσιπετής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρνυμι, πέτομαι], = Ἀερσιπέτης, ὑψιπέτης.
'Ορσίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρνυμι, πούς]. ὁ κινῶν (βάλλων εἰς κίνησιν) τοὺς πόδας. 2) = Ταχύπους.
'Ορσίτης [ὄρνυμι], ου (ὁ), εἶδος χοροῦ τῶν Κρητῶν.
"Ορσο, Π. μσ. ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ "Ορνυμι.
'Ορσοδάκνη (ἡ), [ὀρσός, δάκνω], εἶδος ἐντόμου τὸ ὁποῖον κατατρώγει ταῖς φύτραις τῶν φυτῶν, καὶ ἰδιαιτ. τῆς κράμβης, (Γαλλ.) mordelle.
'Ορσοθύρη (ἡ), Π. Ἰων. [ὄρνυμι, θύρα]. θύρα ὑπερέχουσα τοῦ ἐδάφους χωρὶς σκαλοπάτιον.
'Ορσολοπεύω, Μ. εύσω καὶ
'Ορσολοπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ταράττω, διεγείρω, ἐρεθίζω, [ἐκ τοῦ
'Ορσόλοπος (ὁ, ἡ), Π. [ὄρνυμι, λόφος]. ὁ ἔχων ἀνασηκωμένας (ἀπὸ θυμὸν) τὰς τρίχας ἢ, κάμνων νὰ σηκόνωνται (ἀπὸ φόβον) αἱ τρίχες, (ἐν γέν.) φοβερός, ἄγριος.
'Ορσὸς (ὁ), [ὄρνυμι]. φύτρα, βλαστάρι· (μτνμ.) νεογνὸν ζώου.
'Ορσοτριαίνης, ου (ὁ), Π. [ὄρνυμι, τρίαινα]. ὁ κινῶν (σείων) τὴν ἢ μὲ τὴν τρίαιναν.
'Ορσύδρα [ὄρνυμι, ὕδωρ], ας (ἡ), Σχλ. σίφων ὑδραγωγείου, μασȣ́ρι (Τουρκ. μȣσλοῦκι) βρύσης.
"Ορσω, Π. μέλλ. τοῦ "Ορνυμι.
'Ορτάζω, Μ. άσω, Ἰων. ἀντὶ 'Εορτάζω.
'Ορταλίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ τὰ πτερά μȣ (Παίζω, Χοροπηδῶ) ὡς-
'Ορταλίς, ίδος (ἡ) καὶ
'Ορταλιχεύς, ῆος καὶ
'Ορτάλιχος (ὁ), Π. [ὀρσός]. μικρὸν πτηνόν, πουλάκι, (ἰδιαιτ.) κοτοποῦλι· (ἐν γέν.) μικρὸν ζώου, (παρβλ.) Νεοσσός.
'Ορτὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Εορτή.
'Ορτύγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ ὄρτυξ, ὀρτυκάκι.
'Ορτυγοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (κυνηγῶν) ὀρτύκια.
'Ορτυγοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Διασκεδάζω κόπτων (κτυπῶν ἐπιδέξια εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ φονεύων ἢ βάλλων μὲ στοίχημα νὰ μάχωνται μεταξύ των) ὀρτύκια (παιγνίδι τὸ ὁποῖον ἐσυνείθιζον νὰ παίζουν οἱ ἀργοὶ εἰς τὰς Ἀθήνας). (συνκδχ.) χάνω τὸν καιρόν μου καὶ κατεξοδεύομαι εἰς τὸ παιγνίδι τοῦτο.
'Ορτυγοκοπία (ἡ), εἶδος παιδιᾶς (ἴδε τὸ προηγ.).
'Ορτυγοκοπικός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) ὀρτυγοκοπίαν, ὀρτυγοκόπου ἴδιος.
'Ορτυγοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων (κτυπῶν ἐπιδέξια εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ φονεύων) ἐν εἴδει παιδιᾶς ὀρτύκια. (συνκδχ.) ἄεργος ἢ, ἄσωτος.
'Ορτυγομανία (ἡ). μανία (ἀγάπη ὑπερβολική) διὰ τὸ παιγνίδι τῶν ὀρτυκίων.
'Ορτυγομήτρα, ας (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ (ὡσὰν μεγάλον ὀρτύκι) τὸ ὁπ. ἔρχεται καὶ ἀναχωρεῖ μὲ τὰ ὀρτύκια, (κατὰ λέξ.) ὀρτυκομάννα, (Τουρκ.) τσίλι, (Γαλλ.) râle.
'Ορτυγοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ὀρτύκια (κυρ. διὰ τὴν ὀρτυγομαχίαν).
'Ορτυγοτροφεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου τρέφουν (φυλάττουν) ὀρτύκια, [ἐκ τοῦ
'Ορτυγοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω ὀρτύκια, [ἐκ τοῦ
'Ορτυγοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ὀρτύκια (διὰ πούλημα).
"Ορτυξ [ὄρνυμι], υγος καὶ υκος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ, ὀρτύκι. 2) εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Στελεφοῦρος.
'Ορύα (ἡ), εἶδ. μαγειρεύματος ἀπὸ ἔντερα ἢ, λουκάνικον.
;"Ορυγγος (ὁ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Τραγοπώγων, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ "Ηρυγγος).
'Ορυγὴ (ἡ), = 'Ορυχή.
'Ορύγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ "Ορυξ.
"Ορυγμα (τὸ), [ὀρύσσω]. τρύπα σκαμμένη εἰς τὴν γῆν, λάκκος· λαγοῦμι. (εἰς τὰς Ἀθ.) φυλακὴ ὑπόγαιος, (καθὼς εἰς τὴν Σικελ.) αἱ λατομίαι, (ὅθ.) » 'Ο ἐπὶ τοῦ ὀρύγματος (ἢ) πρὸς τῷ ὀρύγματι, « Πλδ., Δείν., ὁ δήμιος.
'Ορυγμαδὸς (ὁ), Π. ἀντὶ 'Ορυμαγδός.
'Ορυγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ "Ορυγμα.
"Ορυγξ, υγγος (ὁ), = "Ορυξ.
"Ορυζα, ης (ἡ), εἶδος γεννήματος, (κοιν.) ῥύζι.
'Ορύζιον (τὸ), μτγν. ἀντὶ "Ορυζον.
'Ορυζίτης, ου (ὁ), ὁ ἐξ ὀρύζης κατεσκευασμένος. » Πλακοῦς —, « (Χρύσιππ. παρ') Ἀθ.
"Ορυζον (τὸ), = "Ορυζα.
'Ορυζοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Καρποφορῶ) ὀρύζιον.
'Ορυκτέον, θετ. τοῦ 'Ορύσσω.
;'Ορυκτὴ (ἡ), = "Ορυγμα. 2) (κυρ.) θηλ. τοῦ 'Ορυκτός.
'Ορυκτήρ, ῆρος (ὁ), = 'Ορύκτης.
'Ορυκτήριον (τὸ). ἐργαλεῖον πρὸς ὄρυξιν, σκαφεῖον.
'Ορύκτης, ου (ὁ). ὁ ὀρύσσων (σκάπτων), (ὅθ. 2) ἐργαλ. γεωργικόν, σκαφεῖον, τσάπα· ὑννί.
'Ορυκτός, ή, όν. Σκαμμένος, σκαπτός. 2) τὸν ὁπ. πρέπει νὰ σκάψῃ ἵνα ἐβγάλῃ τις, εὑρισκόμενος ἐντὸς τῆς γῆς, (ὅθ.) » 'Ορυκτά, « Ἀρστ., les minéraux.
'Ορυκτρίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ 'Ορυκτήρ.

» Χελώνη —, « Ἄννα Κομν, μηχανὴ πολεμική.

Ὀρύκτωρ, ορος (ὁ), = Ὀρύκτης.

Ὀρυμαγδὸς (ὁ), Π. [ὀρύσσω, ἀράσσω]. κρότος, θόρυβος.

Ὄρυξ [ὀρύσσω], υγος (ὁ). ἐργαλεῖον διὰ σκάψιμον, τσαπεῖ· σφυρὶ τῶν λιθοξόων. 2) εἶδος ἀγριόγιδας (gazelle) μὲ ὀρθὰ κέρατα. 3) εἶδος κήτους, (Ἰσλανδ.) narhwal (τοῦ ὁποίου τὸ προέχον ὡς τοῦ ξιφίου σουβλερὸν κόκκαλον ἐνομίζετο κέρατον τοῦ μονόκερω, ὅθ. Γαλλ.) licorne de mer.

Ὄρυξις, εως (ἡ). σκάψιμον, [ἐκ τοῦ

Ὀρύσσω (ττω), Μ. ὀρύξω (πρχ. Ἀττ. Ὀρώρυχα καὶ πθ. Ὀρώρυγμαι), [συγγ. τῷ Ῥήσσω καὶ Ἀράσσω]. Σκάπτω, τρυπῶ τὴν γῆν, ἀνοίγω χανδάκι (λαγοῦμι κτλ.). » Τὰν σκάπτων ἐδγάζω, ἀνασκάπτω. » Τὰν κυκλάμινον ὄρυσσε, « Θκρ. (καὶ μσ.) » Ἔνθεν ὀρύξασθαι θέμεναί τ' εἰς ἄγγος ἀολλεῖς, « (Νουμέν. παρ') Ἀθ. 2) (ὡς λέξις παλαιστικὴ) τρυπῶ. » Μήτ' ὀρχίπεδ' ἕλκειν, μήτ' ὀρύττειν, « Ἀρσφ.

Ὀρυχὴ (ἡ), = Ὄρυξις. 2) (ἴσ. κατὰ παραγωγὴν) τὸ ῥύγχος τῆς ὑός. » Πρώτη γὰρ σχίσασα τῷ προὔχοντι τῆς ὀρυχῆς (ὥς φασι) τὴν γῆν, ἴχνος ἀρόσεως ἔθηκε, ὃ τὸ τῆς ὕνεως ὑφηγήσατο ἔργον, « Πλ.

Ὀρύχω, Μ. ύξω, Π. ἀντὶ Ὀρύσσω.

Ὀρφακίνης, ου (ὁ). μικρὸς ὀρφὸς (ψάρι).

Ὀρφάνευμα (τό). ὀρφανία, [ἐκ τοῦ

Ὀρφανεύω, Μ. εύσω. Ἀνατρέφω (Περιποιοῦμαι ὡς κηδεμὼν κτλ.) ὀρφανόν. » Πανύστατόν σε προσπιτνοῦσ' αἰτήσομαι, τέκν' ὀρφανεῦσαι τἀμά, « Εὐρ. ‖. (πθ.) εἶμαι ἢ ἀνατρέφομαι ὡς ὀρφανός » Ἔρημος οἶκος, καὶ τέκν' ὀρφανεύεται, « Εὐρ.

Ὀρφανία (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ ὀρφανοῦ, (κοιν.) ὀρφάνια. (Π. ἐν γέν.) στέρησις, ἔλλειψις. » Στεφάνων —, « Πίνδ.

Ὀρφανίζω, Μ. ίσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Κάμνω (Ἀφίνω) τινὰ ὀρφανόν. (μτνμ.) χωρίζω· στερῶ, ἀφαιρῶ. » Πνεύματος ὠρφάνισεν, « Ἐπγρ.

Ὀρφανικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὀρφανόν, ὀρφανοῦ ἴδιος. » Ὀρφανικὰ συμβόλαια, « Πλάτ. 2) Π. ἀντὶ Ὀρφανός. » Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θείης, χήρην τε γυναῖκα, « Ἰλ. Ζ. » Οὐ μὲν ἐάσω ὑμέας ὀρφανικούς, « Νόνν.

Ὀρφανικῶς, ἐπίρ. Ὡς ὀρφανός.

Ὀρφάνιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Ὀρφανικός.

Ὀρφανιστὴς, οῦ (ὁ). ἐπίτροπος (κηδεμὼν) ὀρφανοῦ.

Ὀρφανὸς [ὀρφὸς], ἡ, όν. Ὁ στερηθεὶς τοὺς γονεῖς του, μείνας χωρὶς πατέρα ἢ μητέρα· (ἐν γέν.) στερημένος· (μὲ γεν.) » Γενεᾶς ὀρφ., « Πίνδ., ἄτεκνος.

Ὀρφανοτροφεῖον (τό). μέρος ὅπου τρέφονται (ἀνατρέφονται) ὀρφανά, [ἐκ τοῦ

Ὀρφανοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) ὀρφανὸν ἢ ὀρφανά, [ἐκ τοῦ

Ὀρφανοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) ὀρφανά.

Ὀρφανοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). φύλαξ (κηδεμὼν) ὀρφανοῦ.

Ὀρφανόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ὀρφανίζω.

Ὀρφεοτελεστὴς, οῦ (ὁ). μυσταγωγὸς (κατηχητὴς) τῶν τελουμένων εἰς τὰ Ὀρφικὰ μυστήρια.

Ὀρφέες, Π. ἀντὶ Ὄρφοι.

Ὀρφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ὀρφέα.

Ὄρφιον (τὸ) καὶ

Ὀρφίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ὄρφος.

Ὀρφναῖος, α, ον, Π. μαῦρος, σκοτεινός· νυκτερινὸς, [ἐκ τοῦ

Ὄρφνη (ἡ), Π. [ἐρέφω]. σκότος, σκοτάδι. νύκτα· (μτφορ.) θλίψις, κατήφεια.

Ὀρφνήεις, εσσα, εν, Π. = Ὀρφναῖος.

Ὄρφνηθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τοῦ σκότους.

Ὄρφνινος, η, ον. (κυρ. ἐπὶ χρωμ.) Σκοτεινὸς, βαθὺς, μουντός.

Ὄρφνιος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀρφνός.

Ὀρφνὶς, ίδος (ἡ). μαῦρον ἢ μουντὸν φόρεμα.

Ὀρφνίτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀρφανός· κενός.

Ὀρφνὸς, ἡ, ὸν, Π. [ἐρέφω]. μαῦρος, σκοτεινός· (ἐπὶ χρωμ.) βαθὺς, μουντός.

Ὀρφνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὀρφνὸς τὸ εἶδος (τὸ χρῶμα), μουντός.

Ὀρφοβότης, ου (ὁ), Π. [ὀρφὸς, βόσκω], = Ὀρφανοτρόφος, (ὅθ.

† Ὀρφοβοτία (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ὀρφανοτροφία.

Ὀρφὸς, ἡ, ὸν, Π. ἀντὶ Ὀρφανός· στερημένος.

Ὄρφος (ὁ), [ὀρφνὸς, διὰ τὸ μαῦρον χρῶμά του], εἰδ. ἰχθύος, (κοιν.) ὀρφὸς καὶ ῥοφός.

Ὀρφόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. [ὀρφὸς], = Ὀρφανόω· στερῶ.

Ὀρφὼς, ὼ (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ὄρφος.

Ὀρχάμη (ἡ), Γλσ. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὀρχάνη.

Ὄρχαμος (ὁ), Π. [ἄρχω ἢ ὄρχος]. ὁ πρῶτος (τῆς σειρᾶς), ἄρχων, κορυφαῖος.

† Ὀρχάνη (ἡ), Γλσ. = Ὀρκάνη, δενδρόφυτον (δάσος) περιφραγμένον, (Γαλλ.) parc.

Ὀρχὰς [ὄρχις], άδος (ἡ), εἰδ. ἐλαίας. 2) = Ὀρχάνη (;).

Ὄρχατος (ὁ), Π. [ὄρχος]. κῆπος περιφραγμένος, περιβόλι μὲ δένδρα.

Ὀρχείδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ὄρχις.

Ὀρχέομαι-οῦμαι [ὄρχος ἢ ὄρνυμι], Μ. ήσομαι. Χορεύω· χοροπηδῶ· (μὲ αἰτ.) παριστάνω τι ὡς παντομῖμος. » Ἠΐθεοι καὶ παρθένοι ὠρχεῦντο, ἀλλήλων χεῖρας ἔχοντες, « Ἰλ. Σ. (καὶ πρὸς αἰτ.) » Ὀρχοῖντο πρὸς τὸν αὐλὸν σχήματα, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ παντομίμου) » Δάφνιν ὃ Νιόβην ὠρχήσατο, « Ἐπγρ. (καὶ μτνμ.) » Καρδία ὀρχεῖται φόβῳ, « Λξ., τρέμει, κτυπᾷ. » Θεσσαλίη ὠρχήσατο, « Καλλ., ἐταράχθη, ἐσηκώθη εἰς τὸ ποδάρι. ‖. (καὶ ἐνεργ. σπντ.) » Ὤρχησε φρένας, « Ἀθ., ἐτάραξε.

Ὀρχηδὸν, ἐπίρ. [ὄρχος], = Κατ' ἄνδρα· ὅλοι κατὰ σειρὰν (οἱ ἄρρενες).

Ὀρχηθμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ὄρχησις.

Ὄρχημα (τό). χορὸς παντομίμου.

Ὀρχηματικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος πρὸς ὄρχημα, χορευτικός.

Ὄρχησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὀρχέομαι, χορὸς, χόρευμα (παντομίμου), χοροπήδημα· (μτνμ.) κίνημα σφοδρὸν (ὁρμητικόν).

Ὀρχησμὸς (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ὀρχηθμός.

Ὀρχηστὴρ, Π. ἀντὶ —

Ὀρχηστὴς, οῦ (ὁ). χορευτής. (κυρ.) παντομῖμος· χοροδιδάσκαλος (Πλάτ. Εὐθύδ.)· (ἐν γέν.) ὁ σφοδρῶς καὶ ἐπιτηδείως κινούμενος, (ὅθ.) » Πολέμου —, « Λξ., ὁ ἐμπειροπόλεμος. 2) εἰδ. ἰχθ., (παρβλ.) Σκάρος.

Ὀρχηστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν ὄρχησιν, χορευτικός. » Ὀρχηστική, « ἡ τέχνη τοῦ ὀρχηστοῦ, ἡ χορευτικὴ (κυρ. ἡ παντομιμική).

Ὀρχηστικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ὀρχήσεως, χορευτικῶς.

Ὀρχηστοδιδάσκαλος (ὁ). διδάσκαλος τῶν ὀρχηστῶν (τῆς ὀρχηστικῆς), χοροδιδάσκαλος (παντομίμων).

Ὀρχηστομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω μανίαν διὰ τὴν ὄρχησιν, τρελλαίνομαι διὰ τὸν χορὸν (κυρ. τῶν παντομίμων).

;Ὀρχηστοπόλος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀρχηστής.

Ὀρχηστοφιλοπαίγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς χοροὺς καὶ τὰ παιγνίδια.

Ὀρχήστρα (ἡ). (ἐν γέν.) τόπος διὰ χορόν· (ἰδιαιτ.) τὸ μέρος τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου (» τὸ κάτω ἡμικύκλιον, τὸ νῦν λεγόμενον Σίγμα, « Λξ.) ὅπου ὠρχεῖτο ὁ χορός.

Ὀρχήστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ὀρχηστής, χορεύτρια.

Ὀρχηστρικὸς, ἡ, όν. Ὀρχηστοῦ ἢ Ὀρχηστρίας ἴδιος, χορευτικός.

;Ὀρχήστριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ὀρχήστρα.

Ὀρχηστρὶς, ίδος (ἡ), = Ὀρχήστρια.

Ὀρχηστὺς, ύος (ἡ), Π. ἀντὶ Ὄρχησις, χορὸς, ἡ τέχνη τοῦ χορεύειν.

Ὀρχίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ὄρχις.

Ὀρχίλος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ, (ἄλλ.) Τροχίλος.

Ὀρχιπεδάω-ῶ, Μ. ήσω. Κωμ. πιάνω τινὰ ἀπὸ τοὺς ὄρχεις.

Ὀρχιπέδη (ἡ), [ὄρχις, πέδη]. ἀδυναμία πρὸς συνουσίαν.

† Ὀρχιπεδίζω, Μ. ίσω, Γλσ. ἀντὶ Ὀρχιπεδάω.

Ὀρχίπεδον (τό), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ σακκοῦλι τῶν ὄρχεων, (ἄλλ.) Ὄσχεον, οἱ ὄρχεις. » Ὀρχίπεδ' ἕλκειν, « Ἀρσφ., = Ὀρχιπεδίζειν.

Ὄρχις, εως (ὁ). τὸ ἀρχεῖδι. 2) εἶδος φυτοῦ βολβοῤῥίζου, (ἄλλ. Κυνόσορχις), (παρβλ. Σατύριον).

Ὀρχὶς, ίδος (ἡ), = Ὀρχὰς (ἐλαία).

† Ὀρχμὴ (ἡ), Γλσ. = Ὀρχάνη.

Ὄρχος (ὁ), [ἔρχος]. σειρὰ δένδρων εἰς περιβόλι (» Φυτεύουσι δὲ ἐν τοῖς πεδίοις αὐτὰ κατ' ὄρχους· διὸ ὃ πόῤῥωθεν ἀφορῶσιν ἄμπελοι φαίνονται, « Θφρ.)· ὁ μεταξὺ τῶν κλημάτων ἢ δένδρων δρόμος, (Γαλλ.) allée. (ἐν γέν.) τόπος περιφραγμένος ὃ δενδρόφυτος.

Ὀρχοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω τοὺς ὄρχεις, εὐνουχίζω.

Ὀρχοτομία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., εὐνούχισμα.

;Ὀρωδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀῤῥωδέω.

† Ὀρώδης [ὄρος], εος (ὁ, ἡ). βουνώδης, ὀρεινός.

;Ὀρωδία (ἡ), = Ὀῤῥωδία.

Ὀρῴην, ῃς, ῃ, Ἀττ. ἀντὶ Ὁρῷμι, εὐκτ. τοῦ Ὁράω.

Ὁρωμένως, ἐπίρ. (μτχ.), = Ὁρατῶς.

Ὀρῶν, κατὰ κρσ. ἀντὶ Ὀρέων, γεν. πλθ. τοῦ Ὄρος.

Ὁρῶν, ῶσα, ῶν, μτχ. τοῦ Ὁράω.

Ὄρωρα, μσ. πρχ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Ὄρνυμι.

Ὀρώρεγμαι, Ἀττ. πθ. πρχ. τοῦ Ὀρέγω.

Ὀρώρειν, μσ. ὑπερσ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ παρτ.) τοῦ Ὄρνυμι.

Ὀρώρεχα, Ἀττ. πρχ. τοῦ Ὀρέγω.

Ὀρώρηται, Π. γ'. ἑν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ

Ὀρώρεμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ὄρνυμαι, (εὔχρ. μόνον τὸ γ'. ἑν. πρσ.).

Ὀρωρέχαται, Ἰων. καὶ Ἀττ. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρχ. τοῦ Ὀρέγω.

Ὄρωρον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Ὄρνυμι.

Ὀρώρυγμαι, πθ. καὶ

Ὀρώρυχα, ἐνεργ. πρχ. Ἀττ. τοῦ Ὀρύσσω.

Ὀρώρω, ῃς, ῃ, ἀόρ. β', τῆς ὑποτ. τοῦ Ὄρνυμι.

Ὃς, ἣ, ὃ, ἀντνμ. Ἀναφορ., ὁ ὁποῖος, ἡ ὁποία, τὸ ὁποῖον. » Ἄνδρα, ὃς μέγα πάντων κρατέει, « Ἰλ. Α. » Ἰχθύες, οἵ κατὰ δίνας κυβίστων, « Ἰλ. Φ. » Μέταλλον, ἐξ οὗ τάλαντον ἀργυρίου αὐτῷ ἡμέρης ἑκάστης ἐφοίτα, « Ἡρ. (καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσ. ἐλλ.) » Ὃ δὲ πάντων δεινότατον, « Λξ. (καὶ μετὰ τοῦ Δὴ ἢ Περ ἢ Τε) » Μηδὲ πυρφόρον, ὃ δή φασιν, ὑπολειφθῆναι, « Γργ. » Τοῦθ' ὅπερ, « Λξ. » Ἴθ' ὀρθὴν ἥν περ ἔρχῃ τὴν ὁδόν, « Ἀρστφ. » Ἀποσεμνυνεῖται ἅ περ ἑκάστοτε ἐτερατεύετο, « αὐτ. » Χειμάῤῥῳ, ὅς τ' ὦκα ῥέων ἐκέδασε γεφύρας, « Ἰλ. Ε. » Ἄρης, ὅς τ' εἶσιν πόλεμόν δε, « Ἰλ. Η. » Θεάων τάων, αἵ τ' ἀνδρῶν πόλεμον κάτα κοιρανέουσιν, « Ἰλ. Ε. » Οἰκωφελίη, ἥ τε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα, « Ὀδ. Ξ. ‖. (ἐλλ. ἀντὶ ἐπιρ.) » Ἐξ (» Ἀφ') οὗ (ἐνν. χρόνου), « Λξ. » Ἀφ' οὗ γεγόνασιν ἄνθρωποι, « Δμ. » Ἐξ οὗ χρόνος οὐ πολύς, « Θκ. (καὶ χ. προθ.) » (ἐφ') Οὗ (ἐνν. τόπου), « Λξ., ὅπου, ἐκεῖ ὅπου. » Ἔστιν οὗ, « Λξ., εἰς μερικὰ μέρη ἢ Ἐνίοτε. » Ἧ (ἐνν. ὁδῷ ἢ μεθόδῳ), « Λξ., ὅπου (καὶ τρπ.) ὅπως ἢ καθώς. » Ἧ ῥᾶστα, « Λξ., ὅσον τὸ δυνατὸν εὐκολώτερα. » Ἧ μάλιστα, « Λξ., ὅσον τὸ δυνατὸν πλειότερον. (τὸ οὐδ.) » Ὃ καὶ (πλθ.) Ἃ (ἐλλ. τῆς Κατὰ ἢ τῆς Διὰ) ἢ Ὧ (ἐλλ. τῆς Ἐπὶ), ἀντὶ Ὅθεν, διὰ τοῦτο ἢ· Ὅτι, διότι. » Γιγνώσκων ὃ οἱ αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων, « Ἰλ. Ε. » Ὃ καὶ δέδοικα μὴ σκοπῶσ' ὀρθῶς θεοί, « Εὐρ. » Χωόμενος, ᾧ δήπου ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἕκτωρ, « Ἰλ. Ω. 2) Ἀοριστολογ. ἀντὶ τοῦ Τίς ἢ Ὅστις, ὁποῖος. » Δηλοῖ ὅς ἐστι, « Λξ. » Ὁρᾷς τὰ Περσέων πρήγματα, ἐς ὃ δυνάμιος προκεχώρηκε, « Ἡρ. » Γενομένης λέσχης, ὃς γένοιτο αὐτέων ἄριστος, « αὐτ. » Εἴρετο τοὺς μάγους τὸ θέλει προφαίνειν τὸ φάσμα, « αὐτ. » Τότε γνώσεσθε ἵππους, οἵ δεύτεροι, οἵ τε πάροιθεν, « Ἰλ Ψ. (καὶ μετὰ τοῦ Κὲν ἢ Ἂν πρὸς ὑποτ.) » Κλαίειν, ὅς κε θάνῃσιν, « Ὀδ. Δ. » Ἄφρων ὅς κ' ἐθέλῃ πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν, « Ἡσ. » Ὃς ἂν ποιήσῃ ὃ διδάξῃ, « Γρφ. » Ἔστι δ' αὐτῶν ἃ ὃ ἐφύτευσα αὐτὸς, « Ξεν., = Ἔνια, μερικά. » Ἃς μὲν κατείληφε πόλεις, τινὰς δὲ πορθεῖ, « Δμ. (ὃ μετὰ τοῦ Δή ποτε) » Ὧ δήποτε τρόπῳ, « Ἐπγρφ. » Ἀφ' ἧς δήποτε γωνίας ὃ πρὸς ἣν δήποτε, « Μθμτκ. 3) (παρὰ Π. συχνότατα· παρὰ λογρφ. δὲ σπν. καὶ εἰς τὴν ὀνμς. μόνον ἀντὶ) Προσωπ. ἢ Δεικτ. » Σὺ δὲ δὴ, ἔφη, τί ἔχεις εἰπεῖν; Καὶ ὃς εἶπε, « Ξεν. (συχν.) » Ἦ δ' ὅς, « Πλάτ. (καὶ κατ' ἐπιμερ.) » Ὃς μὲν, ὃς δέ, « Δμ. » Ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλήν· καὶ ἐδίδου καρπὸν, ὃ μὲν ἑκατὸν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα, « Εὐαγγ. ‖. (οἱ Ποιηταὶ μεταχειρίζονται τὸ οὐδ. Ὃ, ἀντὶ τοῦ ἀρσ. Ὅς): » Ἔρως, ὃ κατ' ὀμμάτων στάζεις πόθον, « Εὐρ. » Θεὸς, ὃ ὃ πτερόεντ' αἰετὸν κίχε, « Πίνδ.

Ὃς, ἥ, ὃν, Π. ἀντνμ. Κτητ. (κυρ.) γ'. πρσ. ἀντὶ Ἑός. » Εὔξατο ὃν κατὰ θυμόν, « Ὀδ. Ε. » Καὶ καπνὸν νοῆσαι ἧς γαίης, « Ὀδ. Α. » Ἤϊε πρὸς ὃν λέχος, « Ἰλ. Δ. » Κατὰ ἄστυ μένει παρὰ οἷσι πολίταις, « Θκρ. » Χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν, « αὐτ. (σπν. ά. πρσ.) ἀντὶ Ἐμός. » Αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ ἠλώμην, « Ὀδ. Ν. (ἢ β'. πρσ.) ἀντὶ Σός. » Κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις, καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις, « Ὀδ. Α.

Ὅσα, ἐπιρ. ἴδε Ὅσος.

Ὁσάκι καὶ Ὁσάκις, ἐπίρ. Ὅσαις φοραῖς. » Ὁσσάκι ... τοσσάκι, « Ἰλ. Φ. Χ.

Ὁσαπλάσιος, α, ον καὶ

Ὁσαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). ὅσαις φοραῖς ἄλλος τόσος ἢ μεγαλήτερος.

Ὁσάπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὅσων ποδῶν (ἐκτάσεως).

Ὁσάτιος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὅσος.

Ὁσαχῆ, ἐπίρ. Καθ' ὅσους τρόπους.

Ὁσαχοῦ, ἐπίρ. Εἰς ὅσα μέρη.

Ὁσαχῶς, ἐπίρ. = Ὁσαχῆ.

Ὄσδος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ὄζος.

Ὄσδω, Δ. ἀντὶ Ὄζω.

Ὁσέτειος καὶ Ὁσέτιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ὅσα ἔτη (κάθε χρόνον).

Ὁσημέραι, ἀντὶ Ὅσαι ἡμέραι, ἐπίρ. Καθ' ἡμέραν.

;Ὁσιεύω, Μ. εύσω, = Ὁσιόω.

Ὁσιόμαρτυς, υρος (ὁ, ἡ). Ὅσιος (Ἀσκητὴς) μαρτυρήσας ὑπὲρ Χριστοῦ.

Ὁσιοπρεπῶς, ἐπίρ. Καθὼς πρέπει εἰς Ὅσιον.

Ὅσιος [σιὸς = θεὸς], α, ον. Σύμφωνος μὲ τοὺς θείους νόμους (μὲ τὰς θρησκευτικὰς διατάξεις)· ἐπιτετραμμένος ὑπὸ τῆς θρησκείας· (σπν. ἐπὶ ἀνθρ.) εὐσεβὴς, ἐνάρετος· (ἐν γέν.) θεῖος, ἱερὸς, ἡγιασμένος. » Θεοὺς ὅσιόν τι δράσας, « Εὐρ., διὰ τελετῆς τινος ἐξιλεώσας. » Ὅσιόν (καὶ πλθ. » Ὅσιά) ἐστιν, « Λξ., εἶνε (θρησκευτικῶς) συγχωρημένον. » Οὐχ ὅσιον ποιεῦμαι, « Ἡρ., δὲν τὸ νομίζω εὐσεβές. » Χωρίον ὅσιον, « Ἀρσφ., τὸ βέβηλον (ὄχι ἄβατον). » Χρήματα ἱερὰ ὃ ὅσια, « Δμ., τὰ ἀφιερωμένα εἰς τοὺς θεοὺς ὃ τὰ δημόσια. » Ὅσια καὶ δίκαια, « Λξ., τὰ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα νόμιμα. (καὶ πρὸς γεν.) » Ἱερῶν πατρῴων ὅσιος, « Αἰσχλ., εὐσεβὴς (εὐλαβὴς) πρός. ‖. (οὐσ.) Ὁσία (ἡ). τελετὴ θρησκευτικὴ, θυσία κτλ., (ἰδιαιτ.) ἐνταφιασμὸς (κτλ.) νεκροῦ, κηδεία. » Ὡς γάρ τὰ πρώτισθ' ὁσίη γένετο, « Π. » Ἡ τῆς θυγατρὸς ὁσία, « Λβ. 2) πρᾶγμα ὅσιον (δίκαιον, ἐπιτετραμένον θρησκευτικῶς, θεάρεστον). » Οὐχ ὁσίη κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι, « Ὀδ. Χ. » Τοῖσι (Αἰγυπτίοισι) οὐκ ὁσίη θύειν κτήνεα, « Ἡρ. » Πολλὴν ὁσίαν τοῦ πράγματος νομίσας, « Ἀρσφ., ὅτι ἦτον πολλὰ συγχωρημένον. » Φιλεῖ δέ σε ἐκ πάσης ὁσίης, « Ὅμ. Ὕμν., μὲ ὑπερβολὴν, (παρβλ. Ἐκνομίως). 3) (συνκδχ.) τὸ γινόμενον κατὰ συνήθειαν καὶ διὰ τὸν τύπον μόνον, (κοιν.) διὰ τὰ 'μμάτια. » Ὁσίας ἕνεκα (ἢ δίκην) ποιεῖν τι, « Λξ., (Γαλλ.) pour la forme, par manière d'acquit, (ἴδε ὃ Ἀφοσιοῦμαι). 4) (μτγν.) ἀντὶ Ὁσιότης, (Ἰάμβλ.). ‖. (τὸ οὐδ.) Ὅσια, « τὰ νομιζόμενα νεκροῦ, (ἴδε Ὁσία). 2) (Γρφ.) αἱ ἐπαγγελίαι τοῦ θεοῦ.

Ὁσιότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν (ἡ ἀρετὴ) τοῦ ὁσίου, εὐσέβεια, θεοσέβεια· δικαιοσύνη κτλ. (ἐπὶ πραγμ.) θειότης, ἱερότης.

Ὁσιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσφέρω ὁσίαν (θυσίαν), ἱερουργῶ. 2) εὐσεβῶ, δικαιοπραγῶ, [ἐκ τοῦ

Ὁσιουργὸς (ὁ, ἡ), [ὅσιος, ἔργον]. θύτης, ἱερουργός. 2) ὁσιότητος πρόξενος.

Ὁσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅσιον (ἱερὸν), καθαρίζω θρησκευτικῶς (διὰ τελετῆς), ἁγιάζω. ἀφιερόνω. (ἐνίοτε) Ἀφοσιοῦμαι. » Ὁσιῶ σε τῇ γῇ, « Φλσρ., σὲ ἐνταφιάζω. (ὃ μσ. ἢ πθ.) » Στόμα εὔφημον πᾶς ὁσιούσθω, « Εὐρ., ἐχέτω. » Ἀνδρῶν ὡσιωμένων θεῷ, « Εὐς. » Μετὰ ὁσίου ὁσιωθήσῃ, « Γρφ.

Ὀσιριάζω, Μ. άσω. Ἐκτελῶ τὰ μυστήρια (Εἶμαι θιασώτης) τοῦ Ὀσίριδος.

Ὁσίωμα (τό). ἔργον ὅσιον, ἀρετή, δικαιοπραγία.

Ὁσίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ὅσιον, εὐσεβῶς, δικαίως, κτλ.

Ὁσίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὁσιόω, καθαρισμὸς διὰ τελετῆς θρησκ., ἁγνισμός· καθιέρωσις, (ὅθ.

Ὁσιωτὴρ (ὁ), τὸ θυσιαζόμενον πρὸς ὁσίωσίν (καθιέρωσίν) τινος σφάγιον.

Ὀσμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ γεν.) Λαμβάνω ὀσμὴν (μυρωδιὰν), ὀσφραίνομαι· (μτφορ.) ἐννοῶ, αἰσθάνομαι. » Λόγου —, « Θφρ.

Ὀσμὰς, άδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, ἄλλ. Ὀνόσμα.

Ὀσμὴ (ἡ), [ὄζω]. μυρωδιὰ, ἀποφορά. 2) (συνκδχ.) = Ὄσφρησις. 3) μυρωδικόν. » Τῶν πολυτελῶν ὀσμῶν τούτων, αἷς χρίεσθε, « Ξεν.

Ὀσμηρὸς, ὰ, ὸν, καὶ

Ὀσμήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀσμώδης.

Ὄσμησις, εως (ἡ). τὸ ὀσμᾶσθαι, μύρισμα, ὄσφρησις, (Ἀρε. ...)

Ὀσμητὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναται νὰ μυρισθῇ τις, ὀσφραντός.

Ὀσμύλη (ἡ), εἶδ. ὀκταποδιοῦ μὲ βαρεῖαν μυρωδιάν, (ἄλλ.) Ὄζαινα.

Ὀσμυλίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Ὀσμύλιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

;Ὀσμύλος (ὁ), = Ὀσμύλη.

Ὀσμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναπέμπων ὀσμὴν (καλὴν ἢ κακὴν), εὐώδης ἢ δυσώδης.
Ὁσονοῦ, ἀντὶ Ὅσον οὐ.
Ὁσονῶν, Ἰων. ἀντὶ Ὁσονοῦν, ὁπωσοῦν.
Ὅσος [ὅς], η, ον. Ὁποίου μεγέθους, ὁποίας ἐκτάσεως ἢ ποσότητος, (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ Τοσοῦτος). »Τοσαύτην παρασκευὴν ὅσην οὐκ εἶδ' εἴ τις ἔχει,« Δμ. »Οὔτις (γαῖα) τόσσα φύει, ὅσα Αἴγυπτος,« Θκρ. »Λίμνη τέ ἐστι, μέγαθος ὅση περ ἡ ἐν Δήλῳ,« Ἡρ. »Ὅσην τ' ὄρεος κορυφήν,« Ὀδ. Κ. »Ὅσαι ὧραι,« »Ὅσα ἔτη,« Λξ., κάθε ὥραν, κάθε χρόνον. »Ἄγε μοι μνηστῆρας ἀριθμήσας κατάλεξον, ὄφρ' εἰδέω, ὅσσοι τε καὶ οἵτινές εἰσιν,« Ὀδ. Π. (ἢ πρὸς γεν. διαιρετ.) »Πένθεος ὅσσον,« Ἰλ. Δ. (καὶ ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Δή, Δήποτε κτλ.) »Ὅσων δὴ μηνῶν,« Ἡρ.
2) (ἀπολύτ. ἢ θαυμαστ.) πόσον πολὺς (μεγάλος κτλ.)! »Ὦ Ζεῦ, τὸ μῆκος τῶν νυκτῶν ὅσον,« Ἀρσφ. »Τῶν ῥυτίδων ὅσας ἔχει,« αὐτ. »Θᾶσαι, ὅσσος ὅμιλος,« Θκρ. »Θαύμαζ' Ἀχιλῆα, ὅσσος ἔην,« Ἰλ. Ω. »Ὅσης σοφίας ἀναπίμπλησιν αὐτούς,« Ξρσ. (ὅθ. ὡς ἐπιτατ. μὲ ἐπίθ. μεγέθους ἢ ποσότητος σημαντ.) »Θαυμαστὸς ὅσος,« Λξ. »Ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος,« Ἀρσφ. »Ἄφθονοι ὅσοι,« Ἡρ. »Ὅσας ἂν πλείστας δύναιντο τῶν πολίων,« αὐτ. »Μυρία ὅσα,« Λκ. 3) (περιληπτ. ἀντὶ ἀναφορ. ἀντωνμ. συνήθ. μετὰ τοῦ Πᾶς). »Πάντες ὅσοι,« Θκρ. »Πᾶν ὅσον ἦν ὁρατόν,« Πλάτ. »Πάντα ὅσα,« Γρφ. »Τῶν, ὅσσοι Λυκίην ναιετάουσιν,« Ἰλ. Ρ. »Τῶν αἰχμαλώτων ὅσοι ἦσαν Ἀθηναῖοι,« Ξεν. (καὶ ἄλλ.) »Τῶν ὅσοι (ὅσαι, ὅσα),« Πλάτ. »Ὅσον φιλόθεον,« Γργ. »Ἵππων, ὅσοι ἔασιν ὑπ' ἠῶ τ' ἠέλιόν τε,« Ἰλ. Κ. ‖. (τὸ οὐσ.). Ὅσον καὶ (πλθ.) Ὅσα καὶ (ἡ δοτ.) »Ὅσῳ (ἐλλ. προθ. ἀντὶ) ἐπιρ. Ποσότ. Ἴσα μέ. »Τόσον, ὅσον,« Θκρ. »Τοσοῦτον ὅσον,« Θκ. »Ὅσῳ μᾶλλον ὁ Κλέων ὑπέφευγε, ... τόσῳ ἐπεκελεύοντο τῷ Νικίᾳ,« αὐτ. »Ἐμοὶ γ' ἴσον μέτεστι τῆς δε, ὅσον περ ὑμῖν,« Ἀρσφ. (ἢ ἀπολύτ.) »Ἄρχεται τοσαῦτα ὅσα ἐθέλει,« Ἡρ. »Δάκρυε ὅσα θέλεις,« Θκρ. »Ὅσον ἦν ἐπ' ἐκείνῳ,« Δμ. (καὶ ἄλλ.) »Ὅσον καθ' ἕνα ἄνδρα,« αὐτ. »Ὅσον τὸ ἐπ' αὐτῷ,« Ἑρμγ. »Ὅσα (»Ὅσα γε) κἀμὲ εἰδέναι,« Λκ. (ἢ προθετ.) »Εἰς (»Ἐφ', »Καθ', »Παρ') ὅσον,« Λξ. »Ἐν ὅσῳ,« Λξ. (καὶ ἄλλ.) »Τοσούτῳ ὅσῳ,« Ἡρ. »Ἀνθρώποις τισὶν ἐγγίγνεται, ὅσῳ ἂν ἔλαττω τὰ δέοντα ἔχωσι, τοσούτῳ ὑβριστοτέροις εἶναι,« Ξεν. »Ἔτι δὲ μᾶλλον ὑμῖν, ὅσῳ προέστατε τῆς Ἑλλάδος,« Ἡρ., καθ' ὅσον. »Ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός,« Ἡσ. 4) Ἐλαττωτ. σχεδὸν (ἐπὶ τόπ. ἢ χρόν. ἢ ποσότ.), περίπου. »Ὅσον τ' ὄργυιαν,« Ὀδ. Ι. Κ. »Ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ,« Ὀδ. Ν. »Ὅσον τε πάλαι στιαῖος,« Θρρ. »Ὅσον δισχίλιοι,« Λκ. »Ἀπεῖχον ἀλλήλων ὅσον στάδιον,« Ξεν. »Ὅσον μόνον,« Πλάτ. »Ὅσον σχόντας μόνον ἐς τὴν Λαμψακηνήν,« Θκ. »Ὅσον ἐπιψαύσας,« Ἐπγρ. »Ὅσον εἰσῆλθε κἀφυγέτην,« αὐτ. »Τυτθὸν δ' ὅσσον ἀπαυθεὶς,« Θεφ. »Μικρὸν ὅσον ἔξω,« Γρφ. (ἢ παραλλ.) »Ὅσον ὅσον στίλην,« Ἀρσφ. »Μικρὸν ὅσον ὅσον,« Γρφ. »Ὅσον οὐ (ἤ) »Ὁσονοῦ,« ἢ (πρὸ φων.) »Ὁσονοὐκ,« Λξ, παρ' ὀλίγον. »Ἥξει δ' Ὀδυσσεὺς ὅσον οὐκ ἤδη,« Εὐρ. »Τὸ τεῖχος ὁσονοὐκ ἀπετετέλεστο,« Θκ. (παρβλ. Μόνον οὐ). »Ἐλέγετο ὅτι ὅσον οὐκ ἤδη παρείη,« Ξεν., ἐντὸς ὀλίγου. »Ὅσον αὐτίκα,« Ἐπγρ. (καὶ ἀντὶ τοῦ Ὥστε) »Ἀριστῶ, ὅσα μήτε κενὸς μήτε ἄγαν πλήρης διημερεύειν,« Ξεν. 5) (θαυμαστ.) ἀντὶ τοῦ Πόσον (πολύ, μέγα κτλ.)! »Οὐκ ἀΐεις ὅσσον αὐτεῖ;« Θκρ. »Ὅσον διαφέρουσιν,« Ἰσκρ. (ὅθ. 6) Ἐπιτατ. »Θαυμαστὸν ὅσον,« Λξ. »Ὅσον τάχιστα,« αὐτ. 7) (Ὁμοιωματ.) ἀντὶ τοῦ Ὡς, Καθώς. »Φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες,« Θκρ. (καὶ μετὰ τοῦ Περ), =Ὥσπερ. »Νυκτὶ μὲν ὅσαπερ ἡμέρᾳ ἐχρῆτο, ἡμέρᾳ δὲ ὅσαπερ νυκτί,« Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Καὶ) »Τῇ δὲ ἕλικι ἐράττεται ἡ ἄμπελος, ὅσα ἢ χειρὶ τῶν [illegible]« Αἰλ.
Ὅσοσπερ, ὅσηπερ, ὅσονπερ, ἀντὶ Ὅσος περ κτλ. (ἴδε Ὅσος).
Ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, ἀντὶ Ὅς περ κτλ. (ἴδε Ὅς).
Ὀσπριολόγος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ὄσπρια, χρησιμεύων ὡς δοχεῖον ὀσπρ.
Ὀσπριοθήκη (ἡ). θήκη ἢ ἀποθήκη ὀσπρίων.
Ὀσπριολέων, οντος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ὀροβάγχη.
Ὄσπριον (τό), [συγγ. τῷ Ὄστρεον]. σπόρος φυτοῦ περιεχόμενος εἰς θήκην (λοβόν), γίνεται ὑπὸ τοῦ ὁποίου δὲν γίνεται ψωμί, (ἰδιωτ. δὲ) ὁ κύαμος. »Σῖτον μετ' ἰχθύων, ὄσπριον μετὰ κρέας,« Αθ. »Τὰ δέ, χέδροπα, εἶον κύαμος, ἐρέβινθος, πισός, καὶ ὅλως τὰ ὄσπρια προσαγορευόμενα,« Θεφ.
Ὀσπριοπώλης, ου (ὁ) καὶ Ὀσπριόπωλις, ιδος (ἡ). ὁ πωλῶν ὄσπρια.
Ὀσπριοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ὄσπρια.
;Ὀσπριοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) ὄσπρια.
Ὀσπριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ὀσπρίων, ὅμοιος μὲ ὄσπριον.
Ὀσπρολέων, οντος (ὁ), =(καὶ ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὀσπριολέων. [ὄλλυμι καὶ-
ϯὈσπρον (τό) ἢ Ὄσπρος (ὁ), Γλσ. πρωτότ. τοῦ Ὄσπριον.
Ὄσσα, ας (ἡ), Π. [ὄψ]. (ἐν γέν.) φωνή, ἦχος. (ἰδιωτ.) φήμη, φήμενον, (ὅθ. συνήθ.) φωνὴ προφητική, χρησμὸς κτλ. (παρβλ.) Κληδών. »Ἔλθοι δ' ἡμῖν ἀπαγγελέων ἢ ἐκ τινὸς ὄσσα ἠὲ τις ἄγγελος ὄρνις,« Απλλν. »Μισθόσονται ὄσσαν τινὰ ἢ φήμην,« Αἰλ.
Ὄσσα, Π. ἀντὶ Ὄσα, οὐδ. πλθ. τοῦ Ὅσος.
Ὀσσάκι, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ὁσάκις.
Ὁσσάτιος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὁσάτιος =Ὅσος.
Ὄσσε (τώ), γεν. Ὄσσοιιν ἢ Ὄσσων, δοτ. Ὄσσοις. αἰτ. Ὄσσε, Π. [ὄψις]. οἱ ὀφθαλμοί, τὰ μμάτια, (σπάνιον εἰς τὰς πλάγιας πτώσ. καὶ συντασσ. ἀδιαφόρως μὲ δυϊκ. ἢ πλθ. ἐπίθετον).
Ὀσσεία (ἡ). σύγχρηστότ. τὸ Ἀττ. Ὀττεία. [ἐκ τοῦ
Ὀσσεύομαι καὶ (Αττ.) Ὀττεύομαι, Μ. εύσομαι. Μαντεύω, προβλέπω, προαισθάνομαι. (συνκδχ.) φοβοῦμαι (ὑποπτεύω) διὰ τὸ μέλλον, (παρβλ.) Οἰωνίζομαι. »Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀποφράδα τίθεται.. τὴν τότε συμβᾶσαν αὐτῇ τύχην ὀττευομένη,« Δ. Ἀλ. »Καὶ ὀττεύονταί γε πρὸς τὴν ἐκείνου βοὴν οἱ συνιέντες ὀρνίθων ἢ ἕδρας καὶ κλαγγάς,« Αἰλ.
Ὀσσίχος, η, ον, Π. ὑποκορ. τοῦ Ὅσσος, πόσον μικρός, (κοιν.) ποσοῦτσικος.
Ὄσσομαι [ὄσσε], Μ. ὄψομαι (παρκ. Ὄπωπα. πθ. πρκ. Ὦμμαι, ἀόρ. πθ. Ὤφθην καὶ τὸ θετ. Ὀπτέον), Π. βλέπω, θεωρῶ παρατηρῶ μὲ τὸν νοῦν μου, σκέπτομαι· προβλέπω· προμαντεύω. (ἐν γέν.) προμηνύω, (ἴδε καὶ Ὁράω).
Ὅσσος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὅσος.
Ὀστᾶ, πλθ. τοῦ Ὀστέον-οῦν.
Ὀστάγρα [ὀστοῦν, ἀγρέω]. ας (ἡ), ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς ἐξαγωγὴν τῶν τσακκισμένων κοκκάλων. 2) =Ὀστοκόπος.
Ὀστακός (ὁ). Αττ. ἀντὶ Ἀστακός.
Ὀστάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ὀστέον, κοκκαλάκι.
,Ὀσταφίς, ίδος (ἡ). Αττ. ἀντὶ Ἀσταφίς.
Ὅστε, ἥτε, ὅτε, Π. ἀντὶ Ὅς, ἥ, ὅ.
Ὀστέϊνος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ὀστέον, κοκκαλένιος. »Ὀστεΐνου δεῖ λέγειν, οὐκ ὀστεΐνου,« Φρύν., Φύτ. κλπ.
Ὀστεογενὴς [ὀστέον, γίνομαι], έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννώμενος (ἔχων τὴν πρώτην του ἀρχὴν) ἀπὸ τὰ κόκκαλα. »Ὀστεογενές,« Αρστ., ὁ μυελός.
Ὀστεόκολλον (τό). κόλλα τῶν κοκκάλων ἢ ἀπὸ κόκκαλα.
Ὀστεοκόπος (ὁ, ἡ), =Ὀστοκόπος.
Ὀστεολογία (ἡ). πραγματεία (διδασκαλία) περὶ ὀστέων. 2) =Ὀστολογία, [ἐκ τοῦ
Ὀστεολόγος (ὁ, ἡ). ὁ πραγματευόμενος (ὁμιλῶν ἢ συγγράφων) περὶ ὀστέων. 2) =Ὀστολόγος.
Ὀστέον-οῦν (τό), [συγγ. τῷ Ὄστρεον]. κόκκαλον. »Θανόντος ὀστέα λεύσσεις,« Βίων. (καὶ μτφρ. ἢ κατάχρ.) »Γῆς ὀστέα,« (Λυκόφρ. παρ') Εὐς., οἱ λίθοι. 2) (μτφρ.) κουκούτσι καρποῦ. »Περσικῶν τὰ ὀστᾶ,« Διοσκ., κουκούτσια ῥοδακίνων.
Ὀστεουλκός (ὁ), [ὀστέον, ἕλκω], =Ὀστάγρα.
Ὀστεόφιν, Π. ἀντὶ Ὀστέων ἢ Ὀστέοις.
Ὀστεῦν (τό), Δ. ἀντὶ Ὀστέον-ὀστοῦν.
Ὀστεώδης, εος (ὁ), =Ὀστώδης.
Ὀστέωσις, εως (ἡ). σχηματισμὸς ὀστοῦ (κοκκάλου). 2) (συνκδχ.) τὸ σύνολον (ἡ συναρμογὴ) τῶν ὀστέων. »Ἡ φύσις ἄλλως αὐτὸν ἢ κατὰ τοὺς λοιποὺς ἐσχημάτισεν, εἰς ὀστέωσιν ξηρὰν καὶ ὡς εἰπεῖν λεοντώδη ἀπεδίδου ἑαυτήν,« Εὐς.
Ὄστινος, η, ον, Αττ. ἀντὶ Ὀστέϊνος.
Ὅστις [ὅς, τὶς], ἥτις, ὅ,τι ἢ ὅ τι, (γεν. Οὗτινος, ἧστινος κτλ., κλινομένων καὶ τῶν δύο λέξεων Αττ. ἡ γεν. Ὅτου ἢ Ὁτουοῦν, ἡ δοτ. Ὅτῳ καὶ Ὁτῳοῦν, καὶ τὸ οὐδ. πλθ. Ἅττα, καὶ ἡ γεν. Ὅτων), ἀντνμ. Ἀόρ. Ὅστισουν, ὅ, τι. »Ὅν τινα κιχείη, ἐρωτήσασκεν,« Ἰλ. Β. »Ὅν τινα ἴδοιμι καλόν, τούτῳ προσρέειν,« Ξεν. »Καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέξοι,« Ὀδ. Α. »Ὅ,τι ἔσοιχε,« Λξ. »Καθ' ἥντινα πρόφασιν,« Μ. Ἀντ. »Οὐδεὶς ὅστις οὐ,« φρσ., κανεὶς δὲν εἶν' ὅπου νὰ μή, (δηλ.) πάντες. »Οὐκ ἔστιν ὅς τις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ,« Ἀρσφ. »Οὐδὲν ὅ,τι οὐκ,« Ἡρ., Θκ., (δηλ.) πάντα. »Φύσει μὲν εἶσιν αἵτινες εἰσί,« Συν. (ἢ μετὰ τοῦ Ποτέ, Δή, Δήποτε κτλ.). »Ὅστις ποτέ,« »Ὁστισοῦν, »Ὅ,τι δήποτε (δηποτοῦν),« »Ὅ,τι ἂν λέγῃ,« κτλ. »Ὅ,τι δ' ἂν τούτων παραβαίνωσιν ἑκάτεροι καὶ ὁτιοῦν, τότε λελύσθαι τὰς σπονδάς,« Θκ., ὅ,τι δήποτε τούτων καὶ καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον. »Καὶ ἵππου καὶ ὁτουοῦν ἔργον,« Πλάτ. »Εἴτε στρατοπέδῳ, εἴτε ἄλλῳ ὁτῳοῦν,« αὐτ. 2) Ἀναφορ. ὁ ὁποῖος, ἡ ὁποία, τὸ ὁποῖον. »Ἅπας δὲ τραχύς, ὅς τις ἂν νέον κρατῇ,« Αἰσχλ. »Οὐδὲ ἀνθρώπων τις ἔην φαινόμενος, ὅντιν' ἐροίμην,« Θκρ. »Τὸ μὲν, ὅττι με πρῶτον ἀνήρευ,« αὐτ. »Ἐξ ὅτου (ἐνν. χρόνου),« Λξ., =Ἀφ' ὅτου, ἀφ' οὗ. »Ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος,« Ἀρσφ. 3) (εἰς μεμονωμ. διαταξ. ἢ ἐρωτημ. φρσ.) ποῖος; ποῖός τις; τί λογῆς; τίς; »Εἰρησόμεθ', οἵτινές ἐστον,« Ὀδ. Δ. »Ἠρώτα ἑκάστον, ἥντινα ἐλπίδα ἔχει,« Θκ. »Ἤρεσεν, ἥντινα οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐπέθεντο κομῆσας,« Θεφ. »Εἴπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, ὅς τις ὅδ' ἐστίν,« Ἰλ. Γ. »Τίς εἶ; —Ὅστις; πολίτης,« Ἀρσφ. »Οὗτος, τί ποιεῖς; —Ὅ,τι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ ...« αὐτ. »Ἐρωτᾷ σε ὅ,τι ποιῶν καὶ ὅ,τι λέγων ὁ Σωκράτης τοὺς νέους διαφθείρει,« Πλάτ.
Ὀστίτης, ου (ὁ). ὁ τῶν ὀστῶν. »Μυελὸς —,« Γαλ.
Ὀστλιγξ [βόστρυχος], ιγγος (ἡ). τὸ στρεβλὸν (κατσαρὸν) τῶν μαλλιῶν (μτφρ.) τὸ ἑλικοειδὲς μέρος (ἄλλ. Ἕλιξ) τῶν φυτῶν ὁ πλοκαμὸς τῆς συκῆς κτλ., ἡ ἑλικοειδῶς κινουμένη φλὸξ ἡ ἀκτίς.
ϯὈστοδοχεῖον (τό). δοχεῖον ὀστέων (νεκρῶν).
Ὀστοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ὀστοῦ (κοκκάλου), Ὀστώδης.
Ὀστοθήκη (ἡ), =Ὀστοδοχεῖον.
Ὀστοκατάκτης [ὀστοῦν, κατάγνυμι] καὶ
Ὀστοκλάστης [ὀσ. κλάω], ου (ὁ). ὁ τσακκίζων κόκκαλα, (μτφρ. τοῦ Λτ. ossifragus).
Ὀστοκόπος (ὁ, ἡ), [ὀσ. κόπτω]. ὁ κόπτων (τσακκίζων, πληγώνων) τὰ κόκκαλα, (ὅθ. ‖. οὐσ.) κούραση μεγάλη, ἀποκαμωμὸς (ὥστε φαίνονται κομμένα τὰ κόκκαλα [καὶ καθὼς λέγουν κοινῶς] τὰ ἤπατα).
Ὀστοκοπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς ἢ συνοδευόμενος ἀπὸ ὀστοκοπίαν (ἀποκαμωμόν). »Πυρετὸς —,« Παλλάδ.
Ὀστοκόραξ, ακος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, (ἴδε Φήνη).
Ὀστολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω τὰ ὀστᾶ νεκροῦ (μετὰ τὴν κατάκαυσιν τῆς πυρᾶς).
Ὀστολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. 2) =Ὀστεολογία.
Ὀστολόγιον (τό). μέρος ὅπου συλλέγονται τὰ ὀστᾶ νεκρῶν καὶ θάπτονται, (μτφρσ. τοῦ Λτν.) ossilegium.
Ὀστολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων τὰ ὀστᾶ νεκροῦ (τοῦ ὁπ. ἐκάη τὸ σῶμα).
Ὀστομαχία καὶ Ὀστομάχιον (τό), εἶδ. παιγνιδίου μὲ 14 κοκκαλάκια διαφόρων σχημάτων.
Ὀστοποιητικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς σχηματισμὸν τῶν ὀστῶν.
Ὀστοῦν, κατὰ κρσ. ἀντὶ Ὀστέον.
Ὀστοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω κόκκαλα (ὀστᾶ).
Ὀστοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ὀστᾶ (κόκκαλα).
Ὀστοφανέω-ῶ, Μ. ήσω. Φαίνονται (ἀπὸ τὴν λιγνάδα) τὰ κόκκαλά μου.
Ὀστοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐντὸς αὐτοῦ ὀστοῦν (κουκοῦτσι). »Ὀπώρα —,« Ἀγμ.
Ὀστοφυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φύσιν ὀστοῦ (κοκκάλου).
Ὀστράκεος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὀστράκινος.
Ὀστρακεύς, έως (ὁ), Π. [ὄστρακον], =Κεραμεύς.
Ὀστρακηρός, ά, όν. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τοῦ χρώματος τοῦ ὀστράκου. 2) σκεπασμένος μὲ ὄστρακον. »Ὀστρακηρὰ (ἐνν. ζῶα),« Αρστ., τὰ ὀστρακόδερμα.
Ὀστρακίας, ου (ὁ). ὅμοιος μὲ ὄστρακον. »Λίθος —,« Πλίν., (ἄλλ.) Ὀστρακίτης.
Ὀστρακίζω, Μ. ίσω. Καταδικάζω τινὰ ψηφίζων δι' ὀστράκου (ἴδε τὴν λέξ.), ἐξορίζω, ἐξοστρακίζω.
Ὀστρακίνδα, ἐπίρ. (ὡς ὄνομα), εἶδ. παιδιᾶς. (ἔρριπτον ὄστρακον καὶ εἰ μὲν ἔπιπτε μὲ τὸ μαῦρον μέρος ἐπάνω ἔφευγαν οἱ στεκόμενοι πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος καὶ τοὺς ἐκυνήγουν οἱ ἄλλοι, εἰ δὲ μὲ τὸ λευκόν, τὸ ἀνάπαλιν). 2) Κωμ. ἀντὶ Ὀστρακισμός, (ὅθ.) »Ὀστρακίνδα βλέπειν,« Ἀρσφ.
Ὀστράκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ὄστρακον, πήλινος. »Ὀστράκινον τὸ δέρμα,« Αξστ., ἀντὶ Ὀστρακόδερμος.
Ὀστράκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ὄστρακον.
Ὀστρακίς, ίδος (ἡ). τὸ κιμωλόχωμα ἢ ἡ σκληρὰ φλοῦδα ἥτις τὸ σκεπάζει, (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Ὄστρακον.
Ὀστρακισμός (ὁ), [ὀστρακίζω]. ἐξορισμὸς (εἰς μέρος καὶ καιρὸν προσδιωρισμένον) πολίτου τοῦ ὁπ. ἡ ἐπιρροὴ ἐνομίζετο ὕποπτος ἢ ἐπίφοβος. (πρὸς τοῦτο ἔπρεπε νὰ γνωμοδοτήσωσιν 6000 πολῖται ἐγγράφοντες τὸ ὄνομα τοῦ ἐξοριστέου εἰς ὄστρακον).
Ὀστρακίτης, ου (ὁ) καὶ Ὀστρακῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ὀστράκου, ὅμοιος μὲ ὄστρακον. »Λίθος —,« Διοσκ., εἶδ. πολυτ. λίθου, (κατά τινας) τὸ κόκκαλον τῆς σουπιᾶς ἀπολιθωμένον. »Πλακοῦς —,« Αθ., εἶδ. ζυμαρικοῦ.
Ὀστρακοδέρματος καὶ
Ὀστρακόδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀντὶ δέρματος ὄστρακον. »Ὀστρακόδερμα,« Ζωολογ., τὰ θαλασσινὰ ὅσα εἶνε σκεπασμένα μὲ σκληρὸν (ἐξ ὀστρακώδους) περικάλυμμα.
Ὀστρακόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὀστράκινος.
Ὀστρακοκονία (ἡ). ἐπίχρισμα τοίχου ἢ ἐδάφους μὲ τρίμματα ὄστρακα (κεραμιδοκομματα), (Τουρκ.) μὲ κορασάνι.
Ὄστρακον (τό), [ὄστρεον]. τὸ σκληρὸν περικάλυμμα τῶν ὀστρακοδέρμων, τὸ καύκαλον τοῦ σαλιγκαριοῦ (τοῦ καβουριοῦ, τῆς χελώνας κτλ.) στρειδότσεφλον αὐγότσεφλον, κτλ. (συνκδχ.) =Ὄστρεον, ὀστρακόδερμον. 2) ἀγγεῖον πήλινον κεραμίδι, κεραμιδοκόμματον, (ὅθ. 3) =Ὀστρακισμός (διότι ἡ ψηφοφορία ἐγίνετο μὲ κεραμιδοκόμματα ἐπὶ τῶν ὁπ. ἔγραφεν ὁ ψηφοφορῶν τὸ ὄνομα τοῦ ἐξοστρακιζομένου) καὶ 4) τὸ κεραμιδοκόμματον ἢ στρειδότσεφλον τὸ ὁπ. ἔρριπταν εἰς τὸ λεγόμενον παιγνίδι Ὀστρακίνδα, (ὅθ.) »Ὀστράκου μεταπεσόντος,« Παροιμ., ἂν γυρίσῃ ἡ τύχη.
Ὀστρακόνωτος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. τὰ νῶτα εἶνε σκεπασμένα μὲ ὄστρακον, ὁ ἔχων ὀστρακίνην ῥάχιν.
Ὀστρακοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων ὄστρακα (πήλινα σκεύη), κεραμεύς.
Ὀστρακόρινος (ὁ, ἡ), Π. [ὄστρακον, ῥινός], =Ὀστρακόδερμος.
Ὀστρακοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψηφηφορῶ δι' ὀστράκου, ἴδε Ὀστρακισμός.
Ὀστρακοφορία (ἡ). ἡ δι' ὀστράκου ψηφηφορία.
Ὀστρακόχροος-ους (ὁ, ἡ), Π. [ὄστρακον, χρόα], =Ὀστρακόδερμος.
Ὀστρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκληρύνω τι ὡς (ἢ Σκεπάζω μὲ) ὄστρακον. »Τὸ ζῶον ὀστρακοῦται,« Λξ., σκληρύνεται τὸ δέρμα του. 2) μεταβάλλω πήλινον σκεῦος εἰς ὄστρακα (κεραμιδοκόμματα), (δηλ.) τὸ σπάνω, (ὅθ.) »Ὠστρακωμένη,« (Αἰσχλ. παρ') Αθ., =Θραυσμένη, συντριμμένη.
Ὀστρακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (σκληρὸς ὡς ἂν) ὄστρακον.
Ὀστρεΐνος η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ὄστρεον· ὁ ζῶν ἐντὸς ὀστρέου (ὀστράκου).
Ὀστρειογραφής, έος (ὁ, ἡ). ζωγραφισμένος μὲ -
Ὄστρειον (τό), εἶδ. πορφυρᾶς βαφῆς ἀπὸ ὄστρεα. 2) ἀργ. ἀντὶ Ὄστρεον, (ὅθ.
;Ὀστρειώδης, εος (ὁ, ἡ). =Ὀστρεώδης.
Ὄστρεον (τό). [συγγ. τῷ Ὀστέον]. (ἐν γέν.) ὀστρακόδερμον, (ἰδιωτ.) ὀστρείδιον.
Ὀστρεώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ὀστρέων, ὅμοιος μὲ ὄστρεον.
Ὀστρίμιον (τό), Π. [;]. ταῦλος βοῶν κλπ., ἀχυρών.
Ὀστρίτης, ου (ὁ). εἶδ. λίθου τὸν ὁπ. εὑρίσκουν εἰς τὰ ὄστρεα, (ὅθ. ἴσ.) μαργαρίτης. (παρβλ. Ὀστρακίτης).
Ὀστρύα καὶ
Ὀστρυΐς, ίδος ἢ
Ὀστρυΐς, ίος (ἡ), εἶδ. δένδρου (φυτοῦ ἢ ὀξύας).
Ὀστώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ὀστοῦ (κοκκάλου) ἢ συγκείμενος ἀπὸ ὀστέων, σκληρὸς κοκκαλώδης (;).
Ὄσυρις [;], ιδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ θαμνώδους, (κατὰ τὸν Κοραῆ κοιν.) ὀξύρις (;).
ϯὈσφρα, ας (ἡ), νλγ. ἀντὶ Ὄσφρησις, ὀσμή.
ϯὈσφράδιον (τό), νλγ. ἀντὶ Ὀσφραντήριον, (κοιν.) μυρωδικόν. »Τὰ ἐκ τῶν κήπων ὀσφράδια,« Συλ.
Ὀσφραίνομαι, Μ. ὀσφρήσομαι (ἀόρ. Ὠσφρησάμην, πρκ. Ὤσφρημαι καὶ Ὤσφραμαι (;), ἀόρ. πθ. Ὠσφράνθην). (μὲ γεν.) ἢ αἰτ.) Παίρνω ὀσμήν, μυρίζομαι. ‖. (ἐνεργ.) Ὀσφραίνω, Μ. ανῶ, (σπαν.) δίδω τινὸς νὰ μυρίσῃ (νὰ μυρισθῇ). »Ὀσφραίνειν τινὰ ὄξει,« Γαλ. (καὶ ἄλλ.) »Ὀσ-

φραινομένη δύναται ῥωννύναι, « Ἀλεξ. Ἀφρ.

Ὄσφρανσις, εως (ἡ). τὸ ὀσφραίνεσθαι, μύρισμα.

Ὀσφραντὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀσφραντής.

Ὀσφραντήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς ὄσφρανσιν, (ὅθ.) »Ὀσφραντήριον (ἐνν. φάρμακον), « Λξ., τὸ κινοῦν (ἐξυπνοῦν) τὴν ὄσφρησιν.

Ὀσφραντής, οῦ (ὁ). ὁ ὀσφραινόμενος (κυρ. πρὸς ἀνίχνευσιν).

Ὀσφραντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὄσφρανσιν. »Τὸ ὀσφραντικὸν,« Λξ., ἡ δύναμις τοῦ ὀσφραίνεσθαι, ἡ ὄσφρησις.

Ὤσφραντο, Ἰων. ἀντὶ Ὤσφροντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ὀσφραίνομαι.

Ὀσφραντὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. ὀσφραίνεταί ἢ δύναται νὰ ὀσφρανθῇ τις, ὑποπίπτων εἰς τὴν ὄσφρησιν.

Ὀσφρασία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Ὄσφρανσις.

;Ὀσφρήσασθαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὀσφραίνομαι.

Ὄσφρησις, εως (ἡ), ἡ δύναμις τοῦ ὀσφραίνεσθαι, (ὅθ.) ‖. Ὀσφρήσεις, « τὰ ῥουθούνια (ὡς ὄργανα τῆς ὀσφρήσεως).

Ὀσφρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ὄσφρησιν (τὴν δύναμιν τοῦ ὀσφραίνεσθαι). »Οἱ κύνες ὀσφρητικώτατοι, « Αρτ. 2) = Ὀσφραντικός. »Τοὺς ὀσφρητικοὺς πόρους,« Γαλ.

Ὀσφρητὸς, ἡ, ὸν = Ὀσφραντός.

Ὀσφρόμενος, η, ον, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ὀσφραίνομαι.

Ὀσφύα, Π. ἀντὶ Ὀσφὺν, αἰτ. τοῦ Ὀσφύς.

Ὀσφυαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πονεῖ ἡ μέση μου, εἶμαι -

Ὀσφυαλγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀλγῶν τὴν ὀσφὺν (ἔχων πόνους εἰς τὰ μέσα).

Ὀσφυαλγία (ἡ). πόνος εἰς τὴν ὀσφὺν (εἰς τὰ μέσα), (κοιν.) πέσιμον τῶν νεφρῶν.

Ὀσφυὴξ [ὀσφὺς, ἄγνυμι], ῆγος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. εἶνε κομμένα (τσακκισμένα) τὰ μέσα, κουτσο(κοψο)μεσιασμένος ἢ ἀποκαμωμένος.

Ὀσφὺς [ἔχω, ὄσχος], ύος (ἡ). τὸ ὑπὲρ τὰς λαγόνας μέρος τοῦ σώματος, (κοιν.) ἡ μέση ἢ τὰ μέσα, (παρβλ. Ἰξύς). »Ζῶσαι ὥσπερ ἀνὴρ τὴν ὀσφύν σου, « Γρφ. »Ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὀσφὺν αὐτῆς, ἤρεισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον, « αὐτ. (καὶ καταχρ.) »Καὶ βασιλεῖς ἐκ τῆς ὀσφύος σου ἐξελεύσονται,« αὐτ.

Ὀσχέα-ῆ (ἡ) καὶ

Ὄσχεον (τὸ) καὶ

Ὀσχεὺς (ὁ). τὸ σακκοῦλι τῶν ὄρχεων.

Ὄσχη ϗ (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Ὀσχέα) Ὀσχῆ (ἡ), = Ὄσχεον. 2) = Ὄσχος.

Ὄσχη (τὰ), πλθ. κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Ὄσχεα.

†Ὄσχιον (τὸ), τὸ περὶ τὸ στόμιον τῆς μήτρας ἑλικοειδῶς ἐξέχον χεῖλος, (ἄλλ.) Λέγνον καὶ Ἀμφίδεον.

Ὄσχις, ιος (ἡ), = Ὄσχιον.

;Ὀσχοβόρος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Σαρκοβόρος. 2) (ἐξηγεῖται δὲ συνήθως) ὁ καταπατρώγων τοὺς τρυφεροὺς κλάδους (τὰ βλαστάρια), [βιβρώσκω καὶ

Ὄσχος (ὁ), [ἔχω]. κλάδος δένδρου μὲ ὀπωρικά. (ἰδιαιτ.) κληματὶς μὲ σταφύλια.

Ὀχοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ ὄσχον (κλῆμα μὲ σταφύλια) εἰς τὰ -

Ὀσχοφόρια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), θρησκευτική τις τελετὴ καθ' ἣν οἱ ἐκλεκτότεροι τῶν Ἀθην. παῖδες ὑπήγαιναν μὲ παράταξιν ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦ Βάκχου εἰς τὸν τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς κρατοῦντες ὄσχυς (κλήματα μὲ σταφύλια).

Ὀσχοφορικὸς, ἡ όν. Ὁ ἀνήκων ἢ συνειθιζόμενος εἰς τὰ ὀσχοφόρια, τῶν ὀσχοφόρων ἴδιος.

Ὀσχοφόριον (τὸ). τὸ μέρος (ἡ πλατεῖα) ὅπου ἐπόμπευον οἱ ὀσχοφόροι εἰς τὰς Ἀθήνας. (κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ.) »Τόπος Ἀθήνησι Φαληροῖ, ἔνθα τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερόνα.

Ὀσχοφορικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὰ ὀσχοφόρια.

Ὀσχοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ὄσχον εἰς τὴν πομπὴν τῶν ὀσχοφορίων.

†Ὀσῶραι (ἀντὶ Ὅσαι ὧραι), ἐπίρ. Κάθε ὥραν, (κατὰ τὸ Ὁσημέραι).

Ὅτα, ἐπίρ. Αἰολ. ἀντὶ Ὅτε.

Ὅταν (ἀντὶ Ὅτε ἄν, Ὅτ' ἄν), ἐπίρ. Καθ' ὃν καιρὸν, ὁπόταν· ἀφ' οὗ· (κυρ. πρὸς ὑποτ.) »Ὅταν (ἄλλ. γρφ. »Ὅτ' ἂν) εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα, δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωντ' ἀοιδοῦ, παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι κτλ., Ὀδ. Ι. »Ἔσσεται ἦμαρ, ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρὴ, « Ἰλ. Ζ. (καὶ κατὰ παρένθ. ἄλλων μορ.) « Ὅτε γὰρ ἂν (ἀντὶ »Ὅταν γὰρ) τὸν ἐκεῖσε πόλεμον ἀποτρίψωνται, « Πλβ. (καὶ πρὸς εὐκτ.) »Ὅταν νεῶν φθαρέντες νῆσον ἐκσωζοίατο,« Αἰσχλ. (καὶ πρὸς ὁρς. παρὰ τοῖς μτγν. ϗ σπντt. ἢ ἀμφ. παρὰ τοῖς ἀρχ.) »Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἔν τε κύνεσσι ϗ ἀνδράσι λέων στρέφεται, « Ἰλ. Μ. (ϗ ἐπιφερομ. ἐπίρ.) »Ὅταν τάχιστα, « Λξ., = Ἐπειδὰν τάχιστα, εὐθὺς ἀφοῦ.

Ὅτε, ἐπίρ. Χρον. καθ' ὃν καιρὸν, ὅταν. (ἐνίοτε) ἀφ' οὗ· (συνήθ. πρὸς ὁρστ. χρον. παρελθ.) »Ἤματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ, « Ἰλ. Ζ. »Ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο, « Ἰλ. Β. (καὶ Δωρ.) »Ὅκα Δάφνις ἐτάκετο,« Θκρ. »Ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα, « αὐτ. (ϗ ἐλλ.) »Ἦν ὅτε, « Λξ., ποτὲ, ἕνα καιρόν. (ϗ ἐλαττωτ. μετὰ τοῦ Γε) »Ὅτε γε μηδ' ὑμᾶς δύναμαι πείθειν,« Πλάτ. »Ἀπόλοιο δῆτ' ὦ πόλεμ', .. ὅτ' οὐδὲ κολάσ' ἔξεστί μοι τοὺς οἰκέτας, « Ἀρσφ. (καὶ ἐνς.) »Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει, « Ἰλ. Β. »Ὅτε φρίσσωσιν ἄρουραι, « Ἰλ. Ψ. (καὶ ἐν εἴδει αἰτιολογ.) »Ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει,« Δμ., ἀφ' οὗ. »Ἦν ὅτε σύας τὸ Βοιώτιον ἔθνος ἔνεπον,« Σχλ. Πινδ. »Ἦν μὲν ὅτε ἐπεμελοῦντο, νῦν δὲ κτλ., « Ξεν. »Τοὺς ἦν ὅτε πολεμιωτάτους, « Εὐστ. »Οὐκ ἔστιν ὅτε, « Φρσ., = Πάντοτε, (ϗ κατ' ἐπαναδίπλ.) »Οὐκ ἔστι ὅτε οὐ δύο ἢ τρεῖς ἀπέθνησκον,« Ἡρ., δὲν ἦτον ἡμέρα ὅπου νὰ μὴν. (καὶ ἐλλ.) »Ἔσθ' ὅτε,« Λξ, ἐνίοτε. »Οὐκ ἔςιν (ἢ »Οὐκ ἔσθ') ὅτε, « Ἡρ., ἑκάστοτε, πάντοτε. (ϗ κατὰ μέλλ.) »Νὺξ ἔσται, ὅτε γάμος ἀντιβολήσει ἐμέθεν, « Ὀδ. Σ. (καὶ πρὸς εὐκτ. ἐπιθετ.) »Ὅτε μιν ὕπνος ἱκάνοι,« Ἰλ. Α. »Πιέειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι, « Ἰλ. Δ. »Ὅτ' ἐν κονίῃσι μιγείης, « Ἰλ. Γ. (ἢ ὑποτ.) »Ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος,« Ἰλ. Ε. »Ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθηται,« Ἰλ. Γ. (ϗ Δωρ.) »Ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με, « Θκρ. »Ὅκκ' ἀφίκῃ φίλος ἥξεις, « αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Μὴ) ἀντὶ Εἰμὴ, ἐκτὸς μόνον. »Οὔτινι σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διὶ,« Ἰλ. Π. (παρβλ. Ὅτι)· (ϗ μετὰ τοῦ Πρίν) »Πρὶν γ' ὅτε,« Πρίν γ' ὅτε δὴ,« Ὅμ., προτοῦ (ἕως οὗ) νά. »Πρίν γ' ὅτ' ἂν ἐνδεκάτη τε γένηται, « Ὀδ. Β. (καὶ μετὰ τῆς Εἰς) »Εἰς ὅτε κέν μιν, « Ὀδ. Β., Τ., ὅταν ἤθελε τόν. (καὶ ἐπιφερομ. τοῦ Τότε) »Ἀλλ' ὅτε δή.., καὶ τότε δή.., « Ὅμ. (καὶ μετὰ τοῦ Ὡς) »Ὡς ὅτε μιν κατέκταν, « Ἰλ. Δ. (καὶ ἐλλειπτ.) »Ἤριπε δ' ὡς ὅτε πύργος, « Ἰλ. Δ. »Ἡ μέ τις ἄνεμος ἔξω πλόου ἔβαλεν, ὡς ὅτ' ἄκατον εἰναλίαν,« Πινδ. (ἐνίοτε ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ) ὅτι. »Οὐ μέμνῃ, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν κτλ.; « Ἰλ. Ο. »Οἶσθ' ὅτε χρυσέοις ἐφάνη σὺν ὅπλοισι, « Εὐρ., [κυρ. = τῷ

Ὅ τε ἢ Ὅ,τε, Π. οὐδ. τοῦ Ὅστε. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ὥστε.

Ὁτὲ, ἐπίρ. Χρον. ἀντὶ Ποτὲ, ἐνίοτε. (κυρ. μόνον εἰς τὴν φρσ.) »Ὁτὲ μὲν, ὁτὲ (ἢ ἄλλοτε) δὲ, « Λξ. »Ὁτέ μέν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν, ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισιν, « Ἰλ. Λ. (καὶ συνεπτυγμ.) »Ἐχων ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον, « Σοφ. (καὶ ἐλλ. τοῦ πρώτου μορ.) »Ἐν μέσαις, ὁτὲ δὲ πρόσθεν, « Ξεν. »Ὁτὲ δὲ ϗ ἐν τῇ θαλάσσῃ διαῤῥιπτῶν, « αὐτ.

Ὀτέοισιν, Π. ἀντὶ Οἵστισιν, δοτ. πλθ. ϗ

Ὅτευ, Ἰων. ἀντὶ Ὅτου = Οὗ τινος, γεν. ϗ

Ὅτεῳ, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὅτῳ = Ὧ τινι, δοτ. ϗ

Ὅτεων, Ἰων. Π. ἀντὶ Ὧν τινων, γεν. πλθ. τοῦ Ὅστις.

Ὅτι, σύνδ. Περιγραφ. πῶς, ὅτι πῶς. (συνήθ. πρὸς ὁρς.) »Ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, τῶν νόμων ἀκούσατε, « Δμ. »Καὶ τοῦτό ἐστι γιγνώσκειν, ὅτι, εἰ μέλλει ἀγαθὴ ἡ νεὸς ἔσεσθαι, ὕλης δεῖ καθαρὰν αὐτὴν εἶναι, « Ξεν. (καὶ ὡς παρέλκον). »Ἀπεκρίνατό τις ὅτι, ὦ δέσποτα, οὐ ζῇ, « αὐτ. »Ἐγὼ δὲ τούτῳ ἀντείποιμι ἂν, ὅτι, οὐ καλῶς λέγεις, ὦ ἄνθρωπε,« Πλάτ. »Πολιορκοῦντος δὲ πόλιν αὐτοῦ, τῶν ἀπὸ τοῦ τείχους τινὲς ἐλοιδοροῦντο, λέγοντες, ὅτι, Ὦ κεραμεῦ, τὸν μισθὸν πόθεν ἀποδώσεις τοῖς στρατιώταις; « Πλ. (καὶ ἐλλειπτ. τοῦ ἀφηγηματ.) »Ἐδίδασκον τοὺς ἀδελφοὺς, ὅτι ἐὰν μὴ περιτέμνησθε κτλ., « Γρφ. (ϗ πρὸς εὐκτ.) »Εἰπέ γέ μοι, ὅτι οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκοιμι, εἰ οἰοίμην.., « Ξεν. »Εὖ οἶδ' ὅτι, « Εὖ οἶσθ' ὅτι,« Λξ., Οὐχ ὁράας, ὅτι..;« Ἰλ. Η. »Δῆλον ὅτι, »Δῆλον δὴ ὅτι, (καὶ μονολεκτ.) »Δηλονότι, « Λξ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) »Εἶπον ὅτι πρῶτον ἐμὲ χρῆναι πειρασθῆναι κατ' ἐμαυτὸν, « Πλάτ. »Ἐνόμισεν ὅτι, εἴτι οὗτος πάθοι, αὐτὸς ἂν λαβεῖν παρὰ τοῦ Ἀσσυρίου πάντα τὰ Γαδάτα, « Ξεν. (καὶ πρὸς μτχ.) »Αἰσθάνομαί σου ὅτι οὐ δυναμένου,« Πλάτ. »Ἂν τί τούτων ἕλωμαί τι ὧν εὖ οἶδ' ὅτι κακῶν ὄντων, « αὐτ. »Καὶ πάντων εὖ οἶδ' ὅτι φησάντων γ' ἂν,« Δμ. (ϗ ἐνάρθρ. ἐκλαμβανομένου τοῦ μορίου ὁρικῶς:) »Ζητοῦμεν δὲ τέτταρα, τὸ ὅτι, τὸ διότι, εἰ ἔστι, τί ἐςιν, « Ἀρστ., 2) Αἰτιολογ. διότι, ἐπειδή. (καὶ εἰς ἐρωτηματ. φρσ.) διατί; »Νῦν δ' ὅτι ῥυπόω, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἶμαι, τοὔνεκ' ἀτιμάζει με,« Ὀδ. Ψ. »Τίποτ' οὖν ἐκεῖνος.. πλείω κατώρθωσεν ἡμῶν; ὅτι ὁ μὲν αὐτὸς στρατεύεται ϗ ταλαιπωρεῖ κτλ., « Δμ. »Τὸ γὰρ σῶμα φύσει στερεὸν, ὅτι περ καὶ τριχῇ διαστατὸν, « Φίλ. »Τοῦτον οὐκ οἶδ' ὅτι βόσκομεν, « Λχ. »Οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι,« αὐτ. »Ὅτι μάλιστ' ἐληλυθας λέγειν σ' ἐχρῆν, « Ἀρσφ. (ϗ πρὸς παρελθ.) »Ὅτι ἑώρακάς με πεπίστευκας,« Γρφ. (καὶ πρὸς εὐκτ.) »Δι' αὐτὸ τοῦτο, ὅτι δεσπότας οὐκ ἔχοιεν, « Ξεν. (καὶ ἐρωτηματ.) »Ἐξερέοιτο ἕκαςον ὅττι πάθοι, « Ὅμ. »Ἠρώτησάς με, ὅτι γελῴην,« Λχ. (καὶ ἀπολύτ.) »Τί ὅτι; »Ὅτι τί; »Ὅτι δή τί; Ὅτι τί δή; « Λξ. 3) (μὲ τὰ ὑπερθ. καὶ σπντt. συγκρ.) Ἐπιτατ. »Βουλευσόμεθα περὶ τῶν τέκνων, ὅπως ὅτι βέλτιστα παιδεύσομεν αὐτὰ, « Ξεν. »Ὅτι πλεῖστα, « αὐτ. »Ὅτι μάλιςα,« αὐτ. »Ὅτι πλεῖςον χρόνον,« αὐτ. »Ὅτι τάχιστα, « Ὅμ. (καὶ πρὸς συγκρ.) »Ὅτι θᾶσσον, « Θκρ. (καὶ πρὸς θετ.) »Ὅτι τάχος,« Ἡρ., Σοφ. »Κλίνας ὅτι λαμπρῶς ἐσταλμένας καὶ μαλακῶς, « Εὐμάθ. »Μετὰ δαψιλείας ὅτι πολλῆς,« Ἀνών. (καὶ προθετ.) »Ὅτι ἐπ' ἐλάχιςον,« Θκ. »Ὅτι ἐν βραχυτάτῳ, « αὐτ. (παρβλ. Ὅσον καὶ Ὡς). 4) (πρὸ τοῦ Μὴ) Ἐξαιρετ. ἀντὶ Εἰμὴ, ἐκτὸς μόνον. »Οὐκ ἦν κρήνη ὅτι μὴ μία, « Θκ. »Ὅτι γὰρ μὴ Ἀθῆναι, ἦν οὐδὲν (τότε) ἄλλο πόλισμα λόγιμον, « Ἡρ. »Οὐδαμοῖ αὐτοῖσι τὸν πόλεμον τοῦτον συνεπελάφρυνον, ὅτι μὴ Χῖοι μοῦνοι, « αὐτ. »Ἀπάλλαξις οὐκ ἦν ὅτι μὴ κατὰ στεινὸν, « αὐτ. »Ὥστε μηδὲν ἰατρικῆς δεῖσθαι ὅτι μὴ ἀνάγκῃ, « Πλάτ. »Ὅτι μὴ παιδιᾶς χάριν, « αὐτ. 5) (μετὰ τὸ Μὴ ἢ Οὐ, συνήθ. ἐπιφερομ. τοῦ Ἀλλά). »Μὴ ὅτι ἰδιώτην τινὰ, ἀλλ' οὐδὲ τὸν μέγαν βασιλέα,« Πλάτ. »Οὐχ ὅτι ἡμῶν τινα προσβλέποντες, ἀλλ' οὐδὲ ἀλλήλους, « Ἀθ. (ϗ ἀντιστροφ.) »Οὐδὲ ἀναπνεῖν, μὴ ὅτι λέγειν τι δυνησόμεθα, « Ξεν., (κοιν.) δὲν θὰ δυνηθῶμεν οὔτε νὰ ἀναπνεύσωμεν ὄχι νὰ ὁμιλήσωμεν. »Τὸ δὲ πῶς, οὐδὲ ἀγγέλοις ἐννοεῖν, μὴ ὅτι γέ σοι συγχωρήσομεν, « Γργ. (καὶ ἀσυνήθ.) »Τοὺς ἐλέγχους δὲ οὐ διέφυγεν, ὅτι μὴ ϗ μᾶλλον τούτοις ἑαυτὸν ὑποθεὶς ἠγνόησεν,» αὐτ. [κυρ, = τῷ

Ὅ τι ἢ Ὅ,τι, οὐδ. τοῦ Ὅςις. »Ὅ,τι ἂν λέγωσιν ὑμῖν ποιεῖν, ποιεῖτε,« Γρφ. »Μάντιν, ὅς κ' εἴποι, ὅ,τι τόσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων, « Ἰλ. Α.

Ὁτιὴ [ὅτι δή;], Ἀττ. Ὅτι, ἐπειδή. »Ὁτιὴ τί (ἢ) Ὁτιητί; « διατί;

Ὅτινα, Π. ἀντὶ Ὅντινα ἢ· Ἅτινα.

Ὅτινας, Π. ἀντὶ Οὕστινας ἢ Ἅστινας, αἰτ. πλθ. ἀρσ. καὶ θηλ. τοῦ Ὅστις.

Ὅτις, ὅτινος, ὅτινι, ὅτινα, Π. ἀντὶ Ὅςις, οὗτινος, ᾧ τινι, ὅν τινα. »Ὁτινός κι δέωνται, « Ἐπγρφ.

Ὀτλεύω, Μ. εύσω καὶ

Ὀτλέω-ῶ Μ. ήσω, Π. [ὄτλος]. ὑποφέρω κόπους (ταλαιπωρίας), κακοπαθῶ.

†Ὄτλημα (τὸ), Γλσ. = Ὄτλος, μόχθος, κακοπάθημα.

†Ὀτλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Τλήμων, ἄθλιος, ταλαίπωρος, [ἐκ τοῦ

Ὄτλος (ὁ), Π. [†τλάω]. κόπος, μόχθος, κακοπάθεια, ταλαιπωρία, (παρβλ.) Ἆθλος.

Ὀτοβέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτυπῶ, κάμνω κρότον, ἠχῶ, βούζω, θορυβῶ, [ἐκ τοῦ

Ὄτοβος (ὁ), Π. [ὀνμτπ.] κτύπος, κρότος, βοὴ, θόρυβος, ἦχος. »Αὐλῶν (»Κροτάλων, « Ἁρμάτων) —, « Σοφ., Ἐπγρ., Αἰσχλ.

Ὀτοτοῖ καὶ Ὀτοττοτοῖ ϗ Ὀτοτοτοτοῖ [ὀνμτπ.], ἐπιφών. θρηνητικὸν, (κοιν.) Πο, πο, πό!

Ὀτοτύζω, Μ. ύξω. Φωνάζω ὀτοτοῖ, κλαίω, θρηνολογῶ, (παρβλ.) Ὀλολύζω. »Οἴμωζ', ὀτότυζε, « Ἀρσφ. (καὶ μσ.) »Ὀτοτύξῃ τοι μακρὰ τὴν κεφαλὴν,« αὐτ. (καὶ πθ.) »Ὀτοτύζεται δ' ὁ θνήσκων, « Αἰσχλ., (ὅθ.

Ὀτοτύξιος (ὁ, ἡ), Κωμ. παρῳδ. τοῦ (ἐθν.) Ὀλοφύξιος.

Ὅτου, Ἀττ. ἀντὶ Οὗτινος ϗ (ἐρωτημ.) τίνος. »Ἀφ' (»Ἐξ) ὅτου, « = Ἀφ' οὗ »Ἕως (»Μέχρις) ὅτου, « Λξ. (ϗ ἐρωτημ.) »Ὅτου χάριν; « Λξ. (καὶ ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Δὴ κτλ.) »Ὅτου δὴ (δήποτε), »Ὁτουοῦν, « »Ὁτουδήποτε ἕνεκα, « Λξ.

Ὀτραλέος, α, ον, Π. = Ὀτρηρὸς, ταχὺς, δραστήριος, πρόθυμος.

Ὀτραλέως, ἐπίρ. Π. ταχέως, προθύμως.

Ὀτρηρὸς, ά, όν, Π. [ὀτρύνω]. ταχὺς, δραστήριος, πρόθυμος (»Θεράπων—,»Ὅμ.). ὀξὺς, (καταχρ.) δριμὺς (»Ὀτρηραῖς ὀδύναις, « Ὀππ.)· ἐκ τοῦ προχείρου (βιαστικὰ) καμωμένος, αὐτοσχέδιος. »Μάζῃ ὀτρηρῇ, « Ἀθ.

Ὀτρηρῶς, ἐπίρ. Π. ταχέως, προθύμως, δραστηρίως.

Ὄτριχες, Π. ὀνμς. πλθ. τοῦ Ὄθριξ.

Ὀτρυνέω-ῶ, μέλλ. τοῦ Ὀτρύνω.

;Ὄτρυνσις, εως (ἡ). τὸ ὀτρύνειν, παρόρμησις, παρακίνησις.

Ὀτρυντὴρ, Π. ἀντὶ

Ὀτρυντὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὀτρύνων (παροτρύνων), παρακινητής.

Ὀτρυντικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὀτρύνειν, παρακινητικός.

Ὀτρυντὺς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὄτρυνσις.

Ὀτρύνω [ὠθέω;], Μ. υνῶ. Παρορμῶ, παρακινῶ· διεγείρω· (ἐπὶ πραγμ.) ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω. (πρὸς αἰτ.) »Ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας, « Ἰλ. Π. »Ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου, « Ἰλ. Ε. (ϗ πρὸς ἀπαρ.) »Ὀτρύνοντα μάχεσθαι, « Ἰλ. Δ. (ἢ αἰτ. προθετ.) »Ὀτρύνων πόλεμόνδε, « Ἰλ. Β. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) »Πομπὴν ὀτρύνειν, « Ὀδ. Η. Θ. (ϗ πθ.) »Ὑπὸ μιᾶς ῥοπῆς ὀτρυνομένων ἁπάντων, « Ἀρστ.

Ὄττα (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ὄσσα.

Ὄτταβος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Κότταβος.

Ὀττεία (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ὀσσεία, οἰωνισμός· πρόγνωσις (προαίσθησις) κακοῦ τινος καὶ ὁ ἐκ τούτου φόβος. »Ὀνείρατα ὀττείας καὶ δειμάτων μεστὰ, « Δ. Ἁλ.

Ὅττεο καὶ (συγκρ.) Ὅττευ, Π. Ἰων. ἀντὶ Οὗ τινος.

Ὀττεύομαι, Μ. εύσομαι, Ἀττ. ἀντὶ Ὀσσεύομαι.

Ὅττι, Π. ἀντὶ Ὅτι.

Ὅ,ττι, Π. ἀντὶ Ὅ,τι.

†Ὀττοβέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀτοβέω, [ἐκ τοῦ

†Ὄττοβος (ὁ), Π. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὄτοβος.

Ὄττομαι, Ἀττ. ἀντὶ Ὄσσομαι.

Ὀττοτοῖ, ἐπιφών. = Ὀτοτοῖ, (ὅθεν

Ὀττοτύζω, Μ. ύξω, = Ὀτοτύζω.

Ὅτῳ, Ἀττ. ἀντὶ Ὧ τινι, δοτ. τοῦ Ὅστις. »Τίς ὅτῳ χεῖρας συνερείσω;« Θκρ. (καὶ ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Δὴ κτλ.) »Ὅτῳ δὴ (δήποτε), »Ὅτῳ ποτέ,» Ὁτῳοῦν, «.

Ὅτων, Π. ἀντὶ Ὧν τινων, γεν. πλθ. τοῦ Ὅστις.

Οὐ καὶ (πρὸ φων. ψιλνμ. μὲν) Οὐκ (δασ. δὲ) Οὐχ, ἐπίρ. Ἀρνήσ. (κυρ. ὄχι τῆς ἰδέας, ἀλλὰ τῆς ὑπάρξεως τοῦ πράγματος ἀπολύτως, καὶ κατὰ τοῦτο διαφορ. τοῦ Μὴ), ὄχι, δὲν. (κυρ. πρὸς ὁρς.) »Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, « Ὅμ. »Οὐκ ἔστιν εἰπεῖν,« Πλ. »Οὐ μὴν ἐνταῦθ' ἕστηκε τὸ πρᾶγμα, « Δμ. (καὶ μετὰ τὸ ῥῆμα) »Σὲ γὰρ προσηύδων οὐκ ἂν, ὄνθ' ὑπηρέτην,« Αἰσχλ. »Σὺ δὲ ἡμῶν ἐπιλήσμων ἐγένου.., χρῆν δὲ οὐχί, « Συν. (καὶ ἐνν. τοῦ ῥήμ.) »Μάρψεν δ' ἐξείης, ὅστ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐχί,« Ἰλ. Ο. (καὶ ἐρωτηματ., ὑποτιθ. ἀφεύκτως καταφατικῆς ἀποκρ.) »Οὔ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι; « Ἰλ. Κ. (καὶ πρὸς μέλλ. ἀντὶ πρς. ἢ παρακελ.) »Οὐ σῖγ' ἀνέξῃ;« Σοφ. »Οὐ σκέψει, ἔφη, ϗ εἰσάξεις Σωκράτη;« Πλάτ. »Οὐ σπαράξομαι κόμαν, οὐκ ἐπιθήσομαι δ' ἐμῷ κάρᾳ κτύπημα χειρὸς;« Εὐρ., ἴδε ϗ κατωτέρω. (καὶ πρὸς ἀόρ. εὐκτ. μετὰ τοῦ Ἄν) »Οὐκ ἂν δὴ τόνδε μάχης ἐρύσαιο; « Ἰλ. Ε. »Οὐκ ἄν μοι δόμον ἡγήσαιο Ἀλκινόου; « Ὀδ. Η. (καὶ παραλλ.) »Οὔτ' αὐτὸς ἐξαρνοῦμαι τὸ μὴ οὐ γεγονέναι, « Αἰσχ. (καὶ ὡς παρέλκ.) »Οὐδὲν μᾶλλον Αἰολεῦσι ἢ οὐ καὶ σφίσι, « Ἡρ. (καὶ πρὸς πλειοτέραν ἔμφασιν) »Οὐ γὰρ ὀΐω οὔσε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι, « Ὀδ. Γ. »Οὐ μὰ Δί' οὐχὶ δεῖ, « Λξ. »Τοὺς οὔτε νιφετὸς, οὐκ ὄμβρος, οὐ καῦμα, οὐ νὺξ ἔργει μὴ οὐ κατανύσαι τὸν προκείμενον δρόμον, « Ἡρ. (καὶ ἀντὶ μιᾶς καταφάσεως) »Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετε,« Ἀρσφ. »Οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι, « Ἰλ. Δ. »Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ οὐχὶ μισεῖν αὐτὸν, « Λξ. (καὶ πρὸς ὑποτ. διστακτ.) »Μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον, « Ἰλ. Α. »Φοβοῦμαι μὴ οὐ καλὸν ᾖ,« Λξ. ‖. (τὸ Οὐ μὴ, δίδει εἰς τὸν ἀόρ. τῆς ὑποτ. καὶ ἐνίοτε τῆς εὐκτ. δύναμιν μέλλ.) »Οὐ μὴ παύσωμαι,« Πλάτ. »Οὐ μὴ λάβω, « Σοφ. »Τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον οὔτι μὴ λίπω ποτὲ, « Αἰσχλ. »Θεὸν, ὅ,τι ποτέ ἐστι τὴν φύσιν ϗ τὴν οὐσίαν, οὔτε τις εὗρεν ἀνθρώπων, οὔτε μὴ εὕρῃ, « Γρφ. »Θάῤῥει, οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον δικαιοσύνης ταύτης συμπαρούσης, « Πλάτ. »Νοῦς δὲ πᾶς ἀεὶ ἄνω, καὶ οὐ μή ποτε ἔξω τῶν αὐτοῦ γένοιτο, « Πλωτ. ‖. (εἰς δὲ τὸν μέλλ. τῆς

ὁρς. δύναμιν προστακτικὴν ἀποτρεπτικῶς) » Οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοί, « Ἀρσφ. (ἢ ἐρωτημ.) »Οὐχὶ συγκλήσεις στόμα, καὶ μὴ μεθήσεις αὖθις αἰσχίστους λόγους; « Εὐρ., (ἴδε ἢ ἀνωτέρω) ||. (ἐνίοτε ἡ ἄρνησις ἀφορᾷ ὁλόκληρον τὴν πρότασιν) » Οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δὲ, « Δμ. » Οὐ γὰρ δήπου Κτησιφῶντα μὲν δύναται διώκειν δι' ἐμὲ, ἐμὲ δ' αὐτὸν οὐκ ἂν ἐγράψατο, « αὐτ. (καὶ ἄλλοτε φέρεται ὄχι εἰς τὸ προσεχὲς ἀλλ' εἰς τὸ ἀπωτέρω ῥῆμα) » Οὔ φημι δώσειν, « Ἰλ, Π., ἀντὶ Φημὶ μὴ δώσειν. » Ἦν δὲ οὐ τῷ Ἀγησιλάῳ ἀχθομένῳ ταῦτα, « Ξεν., οὐκ ἦν αὐτῷ ἀχθομένῳ, οὐκ ἤχθετο τούτοις. ||. (μὲ διάφορα μόρια τροπολογεῖ διαφόρως τὴν φρσ.) »Οὐδὲ τοῦτό με θέμις εἰδέναι; — Οὐ γάρ,« Αχ., ὄχι βέβαια.(ἢ πρὸς εὐκτ. μετὰ τοῦ Ἂν) »Οὐ γὰρ ἂν δυναίμην,« Πλάτ. (ἢ ὁρς.) »Οὐ γὰρ ἂν τοσοῦτον ἐνέκραγες ἡμῖν, « Ἀρσφ. (καὶ ἐρωτηματ. ἐν εἴδει διαπορήσ.) » Οὐ γὰρ δοκῶ σοι, ἔφη, αὐτὰ ταῦτα διατελεῖν μελετῶν; « Ξεν., (κοιν.) Καὶ πῶς; νομίζεις ὅτι κτλ.; » Πῶς οὖν οὐκ ἐπίσταμαι ταῦτα; Οὐ γὰρ σύ, ἔφη, ἐπίστασαι;« αὐτ. (καὶ ἐλλ.) » Οὐ γάρ; « Πλάτ., δὲν εἶν' ἔτσι; » Ὅμοιόν γε, οὐ γάρ; τοῦτο τοῖς προτέροις ἐπιγράμμασι; « Δμ. »Καλά γε, οὐ γάρ; ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὰ γεγραμμένα, « αὐτ. (μετὰ τοῦ Ἀλλὰ) » Οὐ γὰρ ἀλλὰ (ἐλλ. ἀντὶ »Οὐ γὰρ ἄλλως ἔχει, ἀλλ' οὕτως), « ἐξ ἅπαντος, τῷ ὄντι. » Οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, « Ἀρσφ. » Οὐ γὰρ ἀλλὰ τοῦ παραθέντος ἡ χάρις, « αὐτ. (μετὰ τοῦ Μενοῦν, Μὴν, Μὴν ἀλλὰ κτλ. ἴδε ἐν οἰκείῳ τόπῳ ἕκαστον). » Οὐχ ὅπως (ὅσον, ὅτι), « ἴδε Ὅπως κτλ. ||. (τὸ Οὐ τονίζεται ἢ πρὸ ἐγκλιτ. ἢ εἰς τὸ τέλος τῆς φράσ. ἢ ὅταν εἰς τὰς ἀποκρίσ. ἐπαναλαμβάνηται μόνον). » Οὔ μοι δοκεῖ, ὦ Ἱππία, οὔκ, εἰ ταῦτά γε κτλ., « Πλάτ. » Ἦν μέγας μὲν οὔ, καλὸς δέ, « » Θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὔ, « Σοφ. » Ἐρρήθη ταῦτα, ἢ οὔ; « Πλάτ. » Πῶς γὰρ (» Τί γὰρ) οὔ; « Αξ. » Οὐκ αἰσχρὸν ἡγεῖ δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν; — Οὔκ, εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει, « Σοφ. » Ἔστιν ὅ,τι σε ἠδίκησα; Ἀπεκρίνατο ὅτι οὔ, « Ξεν.

Οὗ, γεν. ἐν. τοῦ ἀναφορ. Ὅς. ||. (συχν. ἐλλ. ἀντὶ) ἐπιῤ. Τοπ., = Ποῦ ἢ Ὅπου, (Γαλλ.) où. » Καὶ Δωρίδ' αἶαν Μηλιᾶ τε κόλπον, οὗ Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον,« Αἰσχλ. » Ἤγγισαν εἰς τὴν κώμην οὗ ἐπορεύοντο, « Γρφ. » Ἐάν πως αἴσθῃ οὗ εἶ, « Πλάτ. » Συνιδὼν οὗ κακῶν ἦν, « Αχ. » Ἔστιν οὗ τῶν βιβλίων, « Συν. 2) Χρον. ὅτε, ὅταν. » Οὗ δὴ τὸ δεινὸν παρακέλευσμ' ἠκούσαμεν, « Εὐρ.

Οὗ, Π. γεν. τῆς κτητ. ἀντνμ. Ὅς ἀντὶ Ἑός. » Οὗ πατρὸς ἀμείνων, « Ὅμ.

Οὐὰ ἢ Οὐᾶ, ἐπιφών. Ἐκπλήξ. ἢ Ἀποστροφ.. (κοιν.) μπὰ! (Λτ.) vah! » Οὐὰ, ὁ καταλύων τὸν ναὸν, « Γρφ. » Ὀλυμπιονῖκα, οὐᾶ· Πυθιονῖκα, οὐᾶ, « Δ. Κάσσ. » Οὐᾶ, βασιλεύς, « Ἀῤῥ. Ἐπικτ.

Οὐαί, ἐπιφών. Σχετλ., ἀλήμωνω! (συνήθ. μὲ δοτ.) » Οὐαί μοι, « = Οἴμοι!

Οὖας, ατος (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Οὖς, αὐτί. (μτνμ.) λαβὴ σκεύους. » Ἀπ' οὔατος εἶναι ἢ δρᾶν, « Ὅμ., Ἱπποκρ., ἀπόφημον, οὐκ ἀκουστόν, σχέτλιον.

Οὐατόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὠτώεις, ὁ ἔχων (ἢ ἔχων μεγάλα) αὐτιὰ (οὔατα, κυρ. καὶ μτνμ.).

Οὐατοκοίτης, ου (ὁ), Π. [οὖας, κοίτη]. ὁ κοιμώμενος πλάγια ἢ ἥσυχα (κατὰ λεξ. ἐπάνω εἰς τὸ αὐτί του), (παρβλ. Ἐνωτοκοίτης).

†Οὐγγία ἢ Οὐγκία (ἡ), Λτ. uncia, (κοιν.) οὐγγιά, μέτρ. βαρύτ. 8 δραχμ.

Οὐγώ, Π. Ἀττ. ἀντὶ Ὁ ἐγώ.

Οὐδαῖος, α, ον, Π. [οὖδας], = Χθόνιος, ἐπίγειος ἢ· ὑπόγειος.

Οὐδαμά [κυρ. πληθ. οὐδ. τοῦ Οὐδαμός], Π. καὶ

Οὐδαμᾶ, Δ. ἀντὶ

Οὐδαμῇ, ἐπιῤ. Τοπ. = Οὐδαμοῦ, Οὐδαμόθι, πουθενά. » Ἐπεὶ οὐδαμῇ ἐστήρικτο, « Ἡσ. » Οὐδαμῇ ἄλλῃ, « Ἡρ. (καὶ γεν.) » Οὐδαμῇ Αἰγύπτου, « αὐτ. ἢ 2) Τρπ. = Οὐδόλως, καθόλου, ὁλότελα. » Ὅτι οὐδαμῇ προσίοιντο οἱ θεοὶ τὸν πόλεμον,« Ξεν. » Τοῦτο μὲν οὐδαμῇ συγχωρῶ, « Πλάτ. » Οὐδαμῇ οὐδαμῶς, « Πλάτ. »Οὐ γὰρ ἂν ἄλλη λύσις ἐκ πόνων γένοιτ' οὐδαμὰ τῶνδε, « (Ἀνακρ. παρ') Ἡφαις. » Μῦθον οὐδαμῇ πιστόν,« Αχ., [κυρ. δοτ. θηλ. τοῦ Οὐδαμός].

Οὐδαμινέστερος, α, ον, συγκρ. (σπν.) τοῦ

Οὐδαμινός [οὐδαμός], ή, όν. Οὐδενὸς ἄξιος, πάντῃ ἀνίκανος, τιποτένιος, μηδαμινός.

†Οὐδαμινότης (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ οὐδαμινοῦ, οὐτιδανότης, ἀνικανότης.

Οὐδαμόθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ κἀνὲν μέρος, ἀπὸ πουθενά. » Οὐδαμόθεν ἄλλοθεν,« Ἀρστ.

Οὐδαμόθι, ἐπίῤ. = Οὐδαμοῦ. » Οὐδαμόθι ἑτέρωθι, « Ἡρ. » Οὐδαμόθι πάσης τῆς ἔμπροσθε Εὐρώπης, « αὐτ.

Οὐδαμοῖ, ἐπιῤ. = Οὐδαμοῦ, (ἐπμ. συγχ. τῷ) Οὐδαμῇ.

Οὐδαμός [οὐδέ, ἀμός;], ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Οὐδείς, κανείς. (κυρ. μόνον εἰς τὸ πληθ.) » Ἐβουλεύσαντο δὲ αὐτοῦ μεταδοῦναι μηδαμοῖσι ἄλλοισι Ἰώνων, οὐδ' ἐδεήθησαν δὲ οὐδαμοὶ μετασχεῖν, « Ἡρ. »Οὔτε ἐξηλάθητε ὑπὸ οὐδαμῶν ἀνθρώπων, οὔτε ἐξελάσαντες ἑτέρους αὐτοὶ οἰκεῖτε, « αὐτ.

Οὐδαμόσε, ἐπίῤ. (κινήσ. τόπ.) Εἰς κἀνὲν μέρος, πουθενά. » Ἀποδημῆσαι οὐδαμόσε, « Πλάτ.

Οὐδαμοῦ [κυρ. γεν. τοῦ Οὐδαμός], ἐπίῤ. (στάσ. τόπ.) Εἰς κἀνὲν μέρος, πούποτε, πουθενά. » Ἀποδημῆσαι οὐδαμοῦ ἔξην,« Ξεν. (καὶ μὲ γεν.) » Οὐδαμοῦ γῆς,« Ἡρ. 2) Τρπ. ἀντὶ Οὐδόλως, Οὐδαμῶς. »Θεοὺς νομίζων οὐδαμοῦ, « Αἰσχλ. »Τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω, « Σοφ., δὲν τὸν λογαριάζω καθόλου (διὰ τίποτε).

Οὐδαμῶς [οὐδαμός], ἐπίῤ. Ἀρνητ. ἢ Ἀποτρεπτ. Κατ' οὐδένα (Μὲ κἀνένα) τρόπον· ὁλότελα, καθόλου. » Οὐδαμῶς ἤθελον,« Ἡρ. » Οὐδαμῶς μοι ξύμφορον, « Ἀρσφ. (ἢ παραλλ. πρὸς πλείονα ἔμφσ.) » Θεὸς οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἄδικος, « Πλάτ. »Αἰσθήσει μὲν οὐδαμῇ οὐδαμῶς καταλαμβανόμενα, « Φίλ.

Οὖδας [οὐδός], οὔδεος (τὸ), (ἡ δοτ. Οὔδει -οὔδει), Π. = Ἔδαφος· δάπεδον. (ἐν γέν.) ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς. » Ἄσπετον οὖδας, « Ὀδ. Ν. » Οὖδάς δε, « Ἰλ. Ρ. Ὀδ. Κ., κατὰ γῆς. » Ἐν Διὸς οὔδει, « Ἰλ. Ω., εἰς τὸν οἶκον τοῦ. »Ἐπ' οὐδεῖ καθίζειν τινά, « Ὅμ. Ὕμν., νὰ τὸν ἀφήσῃ χωρὶς τίποτε (νὰ τοῦ γυμνώσῃ τὸ 'σπίτι), (παρβλ. Ξηρός).

Οὐδὲ [οὐ, δὲ], ἐπίῤ. Ἀρν. οὔτε. » Οὐδ' Ἡρακλῆς πρὸς δύο, « Παροιμ. » Ταυτὶ δ' ὅ,τι ἔστιν, οὐδ' ἂν Ὡπόλλων μάθοι, « (Π. παρ') Ἀθ. » Οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, « Ἰλ. Α. » Οὐδ' ἠβαιόν, « Ὅμ. » Οὐδ' ἀρχήν, « Παυσ. » Οὐδ' ὁπωσοῦν (ὁπωστιοῦν), « Αξ. » Οὐδὲ πολλοῦ δεῖ,« Δμ. » Οὐδ' εἴ τι (» Οὐδ' ἂν εἴτι, » Οὐδ' ἂν ὁτιοῦν) γένοιτο, « αὐτ. » Οὐδ' ἂν ὁτιοῦν ποιῇ, « αὐτ. » Ὥσπερ οὐδὲ γεωργοῦ ἀργοῦ οὐδὲν ὄφελος, οὕτως οὐδὲ στρατηγοῦ ἀργοῦ, « Ξεν. » Οὐδὲ ἐγώ σε κατακρίνω, « Γρφ. » Οὐδὲ οἱ ἄγγελοι τοῦ θεοῦ, « αὐτ. » Οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος. » Οἷα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν, οὐδ' οὐ μὴ γένηται,« αὐτ. » Οὐ τέθνηκας οὐδέ περ θανών, « Π. (ἢ μετὰ τοῦ Ἂν πρὸς ὑποτ.) »Οὐδ' ἂν ὁτιοῦν γένηται,« Δμ. (καὶ παραλλ.) » Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱός, « Ἰλ. Ζ. » Οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν, « Ἰλ. Μ. »Διδοὺς μὲν οὐδέν, οὐδὲ γὰρ οὐδ' ὅμοιος ἦν ἔχοντι, δείξας δέ,« Συν. » Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἄκων οὐδὲν ἔθηκεν ὀρθῶς ἔχον, « Δμ.

Οὔδει καὶ Οὐδεῖ, Π. δοτ. τοῦ Οὖδας.

Οὐδεὶς [οὐδὲ εἷς], ενός (οὐδεμία, οὐδὲν), (τὸ πληθ. Οὐδένες), = Μηδεὶς (μὲ τὴν σημειωθ. διαφορὰν τοῦ Οὐ πρὸς τὸ Μὴ), κἀνεὶς, κἀνένας, οὔτε ἕνας, (συνκδχ.) = Οὐδαμινός, τιποτένιος. » Εἷς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνήρ, « Παροιμ. » Οἵ τ' ἀμείνονες βροτῶν, οἵ τ' οὐδὲν ὄντες, « Εὐρ. »Τούτων ἢ τινὰ ἢ οὐδένα οἶδα, « Ξεν. »Οὐδεὶς (ἐνν. ἐστιν) ὅςις οὐ παρήσει, « Ἡρ., δὲν εἶνε κἀνεὶς, ὅ,που νὰ μή, (δηλ.) ὅλοι (καθένας) θά. »Οὐδεὶς (ὅς) οὐκ ἔπασχέ τι τὴν ψυχήν, « Ξεν. » Εἷς οὐδεὶς ξίφος οὔτε ἔβαλεν οὔτε ἔφερεν, « Ἡλ. » Οὐδένα ἔφασαν ὄντιν' οὐ δακρύοντα ἀποστρέφεσθαι, « αὐτ. » Οὐδένα κίνδυνον ὄντιν' οὐχ ὑπέμειναν, « Δμ. » Ἐφοβούμην προσβλέπων ὡς οὐδεὶς ἐν αἰτίαις ὢν Σπαρτιάτης Λακωνικὴν σκυτάλην, « Βασ. » Οὐδὲν κωλύει, « Αξ. » Οὐδὲν ἄλλ' ἢ βουλόμενος δοκεῖν, « Δμ. » Οὐδὲν δὲ οἷον ἢ ἥδυσμά τι προσθεῖναι τῷ λόγῳ μικρὸν ἀφήγημα, « Γργ. » Παρ' οὐδὲν ἦλθεν εὐθὺς ἀπολέσαι τὰ πράγματα, « Πλ., ὀλίγον ἔλειψε νά. » Οὐδὲν ἔργον, « Αξ., δὲν εἶνε δουλειά, δὲν ὠφελεῖ. » Οὐδὲν πρᾶγμα, « δὲν εἶνε δύσκολον. (καὶ κατ' ἀναστρφ. ἢ ὑπερβιβασμὸν) » Οὐδ' ὑφ' ἑνός, « » Οὐδὲ δι' ἓν ἄλλο, « Πλάτ. » Οὐδ' ἐξ ἑνὸς λόγου,« αὐτ. » Οὐδὲ καθ' ἕνα (τὸν) τρόπον,« Αδν. (καὶ κατὰ παρένθ. ἄλλ. μορ.) » Οὐδ' ἓν εἷς, « Αξ. (ἢ πληθ.) » Διέδεξάν τε οὐδένες ἐόντες,« Ἡρ., ὅτι εἶνε τίποτε. »Ἀτοπήμασι ἢ παρὰ τοῖς οὐδέσι τῶν ἀνθρώπων ὑπηγορευμένοις, « Εὐάγρ. ||. (τὸ οὐδ.) Οὐδὲν ἢ (κατὰ διάστασ., τὸ ὁποῖον καὶ μόνον ὀρθὸν εἶναι γνωματεύει ὁ Φρύνχ.) Οὐδὲ ἕν, ἐπίῤ. ἀντὶ Οὐδόλως, (ὅθ. τὸ κοιν.) 'δέν. »Νεμεσῶμαί γε μὲν οὐδὲν κλαίειν ὅς κε θάνῃσιν,« Ὀδ. Δ. »Πλουσιώτερος μὲν ἂν εἴη, οἰκονομικώτερος δὲ οὐδὲν ἄν,« Ξεν. »Ἀνδρὸς... ἀδικοῦντος οὐδὲ ἕν,« αὐτ. » Ἐγείρατε γὰρ τόνδε τὸν πόλεμον ὑμεῖς, οὐδὲν ὑμέων βουλομένων,« Ἡρ. (συχνοτ. δὲ μετὰ τοῦ Παύομαι). »Ὀργιζόμενος οὐδὲν παύεται,« Ἀρσφ. »Οὐδὲν παύομαι, ἔφη, λέγειν μελετῶν,« Ξεν. (καὶ πρὸς ἐπίθ.) »Οὐδὲν αἰτίων ἀνδρῶν,« Ἀρσφ., ἀναιτίων. (καὶ πρὸς ἐπίῤ. συγκρ.) » Οὐδὲν ἧττον τιμῶσιν αὐτάς, « Ξεν. » Οὐδὲν (»Οὐδέν τι) μᾶλλον,« Αξ., ἐπίσης. »Τοῦτο εἰδὼς οὐδέν τι μᾶλλον ἐπισταίμην γράμματα,« Ξεν. »Οὐδέν τι,» »Οὐδέν γε,« Αξ. » Οὐδέν τι χαλεποῦ πράγματος ἐπιθυμεῖς,« Ξεν.

Οὐδέκοτε, Ἰων. ἀντὶ Οὐδέποτε.

Οὐδένας, αἰτ. πληθ. τοῦ Οὐδείς

Οὐδενάκι, καὶ Οὐδενάκις [οὐδὲν], ἐπίῤ. (μτγν.). Οὔτε ἅπαξ.

Οὐδένεια (ἡ), [οὐδὲν], = Οὐδαμινότης.

Οὐδένες, ὀνμς. πληθ. τοῦ Οὐδείς.

Οὐδενία (ἡ), = Οὐδένεια.

;Οὐδενίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ οὐδέν, μηδενίζω, ἀφανίζω· ἐξουθενῶ.

Οὐδενόσωρος (ὁ, ἡ), Π. [οὐδεὶς, ὥρα]. οὐδεμιᾶς φροντίδος ἄξιος, ἀσήμαντος, μηδαμινός, ἀξιοκαταφρόνητος.

Οὐδενότης (ἡ), = Οὐδένεια, μηδαμινότης.

Οὐδενόω-ῶ, Μ. ώσω, = Οὐδενίζω, ἀφανίζω, (Γαλλ.) anéantir.

Οὐδένων, γεν. πληθ. τοῦ Οὐδείς.

Οὔδεος, Π. γεν. τοῦ Οὖδας.

Οὐδέπη, ἐπίῤ. = Οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον. »Οὐδέπη (ἢ κατ' ἄλλ. » Οὐδέπῃ) ἐςίν,« Ὅμ. Ὕμν., δὲν εἶνε τρόπος.

Οὐδέποτε, ἐπίῤ. Ποτέ, οὐδεμίαν φορὰν (μὲ τὴν σημειωθ. διαφορὰν τοῦ Οὐ πρὸς τὸ Μή). (συνήθ. πρὸς μέλλ.) »Οὐδέποθ' ἡμέρα γενήσεται,« Ἀρσφ. (ἀλλὰ ἢ πρὸς παρῳχ.) » Οὐδέποχ' εἶδον,« Θκρ. (καὶ ἐνστ.) » Οὐδέποτ' ἐλέγχεται, « Πλάτ. »Οὐδέποτε σφετέρης ἐπιλήθεται ἕδρης,« Καλλ.

Οὐδέπω, ἐπίῤ. Ὄχι ἀκόμη (ἕως τώρα). »Οὐδέπω τρία ἔτη ἐστί,« Πλάτ. »Παρῆσαν δὲ οὐδέπω,« Ξεν. »Οὐδέπω τὴν μυριοστὴν μοῖραν ὧν ποιοῦμεν,« Ἀρσφ. (ἢ κατὰ διάστασ., παρεντιθεμένων ἄλλ. μορ.) »Οὐδὲ γέγραπταί μοί πω,« Ξεν. » Ἐσθλὸν δ' οὐδέ τι πω εἶπας,« Ἰλ. Α.

Οὐδεπώποτε, ἐπίῤ. Ποτὲ ἀκόμη (ὡς τώρα). » Πῶς γὰρ κάτοιδ' ὅν γε εἶδον οὐδεπώποτε;« Σοφ.

Οὐδέτερος, α, ον. Κἀνεὶς ἀπὸ τοὺς δύο, οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος, (ὅθ.) »Οὐδέτερον (γένος).« Γρματ., τὸ μήτε ἀρσ. μήτε θηλ.

Οὐδετέρωθεν, ἐπίῤ. Οὔτε ἀπὸ τὸ ἓν οὔτε ἀπὸ ἄλλο μέρος, ἀπὸ κἀνὲν τῶν δύο μερῶν.

Οὐδετέρωθι, ἐπίῤ. Οὔτε εἰς τὸ ἓν οὔτε εἰς τὸ ἄλλο μέρος, εἰς κἀνὲν τῶν δύο μερῶν.

Οὐδετέρως, ἐπίῤ. Οὔτε μὲ τὸν ἕνα οὔτε μὲ τὸν ἄλλον τρόπον, μὲ κἀνένα τῶν δύο τρόπων. (Γρματ.) εἰς οὐδέτερον γένος. » Λύχνα δὲ οὐδετέρως εἴρηκεν Ἡρόδοτος,« Ἀθ.

Οὐδετέρωσε, ἐπίῤ. Οὔτε εἰς τὸ ἓν οὔτε εἰς τὸ ἄλλο μέρος, εἰς κἀνὲν ἀπὸ τὰ δύο μέρη. »Οὐδετέρωσε κλινόμενος,« Θγν.

Οὐδήεις, εσσα, εν, Π. [οὖδας]. ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) εἰς τὴν γῆν, ἐπίγειος, (οὕτως ἀνέγνωσάν τινες τὸ Αὐδήεις τοῦ Ὁμ. Ὀδ. Ε, 334).

Οὐδήπου (δήπουγε, δήπουθεν), ἀνγν. διαλελ. Οὐ δήπου κτλ.

Οὐδοπότερος, α, ον, = Οὐδέτερος.

Οὐδοπωσοῦν, Οὐδοπωστιοῦν, [οὐδέ, ὅπως, τί, οὖν], ἐπίῤ. Παντάπασιν, ὁλότελα.

Οὐδὸς (ὁ), [συγγ. τῷ Ἕδος καὶ Ὁδός]. τὸ κατώφλιον (τῆς θύρας)· (μτφορ.) ἡ ἀρχὴ ἢ τὸ τέλος. »Ἐπὶ γήραος οὐδῷ,« Ὅμ., εἰς ἔσχατον γῆρας. » Βιότου οὐδὸν ἱκέσθαι,« Κόϊντ., εἰς τὸ τέρμα τοῦ βίου· (δὲν πρέπει νὰ συγχ., καί τοι συγγ. μὲ τὸ-

Οὐδὸς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὁδός. »Δὸς δέ μοι ῥόπαλον σκηρίπτεσθ', ἐπειδὴ φάτ' ἀρισφαλέ' ἔμμεναι οὐδόν.« Ὀδ. Ρ.

Οὐδοστισοῦν, οὐδητισοῦν, οὐδοτιοῦν. Κἀνείς. »Οὐδ' ἀμπέλων ἂν πολλῶν δέοι, οὐδ' ἥτινι πόλει,« Πλάτ.

Οὐδοτιοῦν (οὐδ. τοῦ Οὐδοστισοῦν), ἐπίῤ. = Οὐδοπωστιοῦν, παντάπασι, διόλου.

†Οὐδὼν [Λτ. udo], ῶνος (ὁ), εἶδ. ὑποδημάτων ἀπὸ γοῦναν ἢ μαλλί.

Οὔθ', κατ' ἀποκ. (πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Οὔτε.

Οὖθαρ, οὔθατος (τὸ). βυζὶ (κυρ. ζώου διὰ ἄρμεγμα)· (ἐν γέν.) μαστός (»Ὡς οὖσα θῆλυς εἰκότως οὖθαρ φέρω, « [Τηλεκλείδ. παρ'] Ἀθ). (μτφορ.) τὸ παχύτερον (καλλίτερον) μέρος ἀγροῦ κτλ. (ἢ ἴσ. ἀπ' ἐδῶ παρεφθάρη ὁ κοιν.) Ἀθέρας. » Οἰνὰς ὀπώρῃ οὔθατος ἐκ βοτρύων, ξανθὸν ἄμελξε γάνος, « Ἐπγρ.

Οὐθάτιος, η, ον, Π. [οὖθαρ]. ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς μαστούς.

Οὐθατόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων μεγάλα ἢ γεμάτα γάλακτος βυζιὰ (οὔθατα), (μτφορ.) καρποφόρος. »Γάλα —,« Ὀππ.

Οὐθεὶς (τὸ οὐδ. Οὐθὲν), ενός, = Οὐδεὶς (Οὐδέν).

Οὐθένεια (ἡ), = Οὐδένεια.

Οὐθέτερος [οὔτε ἕτερος], α, ον, = Οὐδέτερος.

Οὔθην ἢ (ὀρθότ.) Οὐ θήν, ἐπίῤ. Π. ὄχι βέβαια, (ἴδε Θήν).

Οὐΐγγον ἢ Οὐΐπον ἢ Οὐΐτον (τὸ), Αἰγυπτ. τὸ κολοκάσιον, εἶδ. φυτοῦ.

Οὐκ (πρὸ φων. ψιλ.) ἀντὶ Οὐ.

Οὐκ, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ὁ ἐκ.

Οὐκέτι (ἀντὶ Οὐκ ἔτι), ἐπίῤ. Ὄχι ('Δέν..) πλέον. »Οὐκέτι κατήει,« Αξ. »Οὐκέτι σου τῆς τρυφῆς ἀπολαύσω,« Ὕμν.

Οὐκί, ἐπίῤ. Ἰων. ἀντὶ Οὐχί.

Οὔκουν (ἀντὶ Οὐκ οὖν), ἐπίῤ. Ἀρν. Δὲν (»Ὄχι).. λοιπόν, ὄχι βέβαια, τοὐλάχιστον δέν.., ἢ (ἐρωτηματ.) Δέν.. λοιπόν; »Οὔκουν γέλως ἥδιςος εἰς ἐνθροὺς γελᾶν; Σοφ. (καὶ ἀποφατ.) »Οὔκουν (αἰσχρὸς φανῇ) ἐν οἷς γε δρᾷς, « αὐτ. » Οὔκουν λέγεταί γε οὐδ' ὑπ' αὐτῶν Ὁμηριδῶν, « Πλάτ. (εἰς τὴν τελευτ. ταύτην ἐκδχ. συγχ. τῷ

Οὐκοῦν, σύνδ. Συμπερασμ. ἄρα, λοιπόν. (κυρ.) ὄχι (;'δὲν εἶν' ἔτσι); λοιπόν. »Κυνικοῦ δραχμὴν αἰτήσαντος αὐτόν. Ἀλλ' οὐ βασιλικόν, εἶπε, τὸ δόμα· τοῦ δ' εἰπόντος, Οὐκοῦν (Οὐκ; οὖν) τάλαντον δός μοι,« Πλ. »Οὐκοῦν, ὅταν δὲ μὴ σθένω, πεπαύσομαι,« Σοφ. (κυρ. κατὰ σχῆμα πρωθύςερ. ἀντὶ »Ὅταν δὲ μὴ σθένω, πεπαύσομαι· οὔκουν;« [κοιν.]; δὲν εἶν' ἔτσι;) » Οὐκοῦν ἦν τι τοιοῦτον εἴπῃ, « Αχ. »Οὐκοῦν δήπου φαμέν,« Ἀρσφ.

Οὔκω, Ἰων. ἀντὶ Οὔπω.

Οὔκων (ὀρθότ. Οὐκ ὦν) Ἰων. ἀντὶ Οὔκουν.

Οὐκῶν, Ἰων. ἀντὶ Οὐκοῦν.

Οὔκως, Ἰων. ἀντὶ Οὔπως.

Οὐλαὶ (αἱ), [ἀλέω;]. (ἐνν. κριθαὶ) τὸ χονδραλεσμένον κριθάρι τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο ἀνακατωμένον μὲ ἅλας εἰς τὰς θυσίας πασπαλίζοντες δι' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν τοῦ ζώου πρὶν τὸ θυσιάσωσι (Λτν.) mola ἢ mola salsa, (παρβλ. Πρόχυσις).

Οὐλαμηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (ὁδηγῶν) στράτευμα, [φέρω καὶ

Οὐλαμός (ὁ), [εἴλλω, ὅλος]. ἄθροισμα πολεμιστῶν, σῶμα στρατ. (κυρ. ἱππέων), (παρβλ.) Ἴλη. »Μελισσαῖος —,« Νίκ., τὸ σμῆνος τῶν.

Οὐλαμώνυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολεμικὸν (οὐλαμοῦ) ὄνομα.

Οὐλάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Οὔλη, θηλ. τοῦ Οὖλος. 2) (οὐσ.) = Πήρα, ταγάρι. »Οὐλὰς (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Οὖδας) δὲ σκίπωνος συνέμπορος,« Ἐπγρ.

Οὖλε, Π. (κυρ.) πρς. τοῦ ἀχρ. Οὔλω, ἢ Οὐλέω, εἶμαι οὖλος (σῶος, ὁλόκληρος), ὑγιαίνω, (ὅθεν συνήθ. ἐν εἴδει χαιρετισμοῦ), ὑγίαινε! » Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε,« Ὀδ. Ω.

Οὐλὴ (ἡ). [οὔλω]. πληγὴ ἰατρευμένη, σημάδι πληγῆς (ἰατρευθείσης).

Οὔλημα (τὸ), Π. ἀντὶ Οὐλαί.

†Οὔλιμος, η, ον, Γλσ. = τῷ

Οὔλιος, α, ον, Π. [ὄλλυμι], = Ὀλεθρός, φθοροποιός, ὀλέθριος. »Ἄρης —,« Ἡσ. 2) [†οὔλω] ὑγείας παρεκτικός, σωτήριος. »Ἀπόλλων —,« Εὐς.

†Οὖλις, ιδος (ἡ), νλγ. ἀντὶ Οὖλον, γοῦλι.

Οὐλοβόρος (ὁ, ἡ), Π. [οὖλος, βιβρώσκω], τοῦ ὁπ. τὸ δάγκαμα εἶνε φοβερὸν (ὀλέθριον). »Ἔχις —,« Νίκ.

Οὐλοδέτης [οὖλος, δέω], ου (ὁ), = Ἀμαλλοδέτης.

Οὐλόδετον (τὸ). δέμα τῶν χεροβόλων.

Οὐλοέθειρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Οὐλόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὔλας (κατσαρὰς) τρίχας, σγουρομάλλης.

†Οὐλόθυμος (ὁ, ἡ), Γλσ. [οὖλος, θυμός], = Ὀλοόφρων.

†Οὐλοθυτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὁλοκαυτόω, ἢ (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Οὐλοχυτέω.

Οὐλοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Οὐλόθριξ. 2) ὁ ἔχων ὅλον (οὖλον, σῶον) τὸ κεφάλι. »Οὐλόποδ', οὐλοκάρηνον,« Ὅμ. Ὕμν., ὅλα καθὼς ἦσαν ποδάρια καὶ κεφάλια μαζῇ.

Οὐλόκερως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὖλα (κυρτά, γυριστά) κέρατα.

†Οὐλοκέφαλος (ὁ, ἡ), = Οὐλοκάρηνος.

Οὐλοκίκιννα (τά), Π. οὖλοι κίκιννοι, σγουρά (κατσαρά) τζουλούφια.

Οὐλοκομάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω σγουρά (κατσαρά) μαλλιά, εἶμαι-

Οὐλοκόμης καὶ Οὐλόκομος, ου (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὔλην (σγουρὴν) κόμην, σγουρομάλλης.

Οὐλόκρανος (ὁ, ἡ), Π. = Οὐλοκάρηνος, οὐλόθριξ.

Οὐλομέλεια (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὁλομέλεια.

Οὐλομελής, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὁλομελής, ἀκέραιος.

Οὐλομελίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὁλομέλεια, ὁλοκληρία. ‖. (ἡ δοτ.) Οὐλομελίῃ, ἐπίρ. Καθ' ὁλοκληρίαν, ἐν γένει.

Οὐλόμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὀλόμενος, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ὄλλυμι, (κυρ. ὡς ἐπίθ.) φθοροποιός, ὀλέθριος, ἢ (πθ.) χαμένος, ἄθλιος, ὀλέθρου ἄξιος. » Οὐλομένῳ θανάτῳ, « Ἐπγρ.

Οὖλον (τό), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ 'δοντοκοίλιαις, (κοιν.) τὰ γούλια.

Οὐλοξανθόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὔλας ϗ ξανθὰς κόμας.

Οὐλοός, ή, όν, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὀλοός.

;Οὐλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι οὖλον (σγουρόν), σγουραίνω, (ὅθ.

Οὐλοποίησις, εως (ἡ). στρήψιμον τῶν μαλλιῶν, κατσάρωμα.

Οὐλόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ὁ ἔχων ὁλοκλήρους τοὺς πόδας, (ἴδε Οὐλοκάρηνος).

Οὐλοπώγων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων οὖλον (ςρημμένον) πώγωνα (κατσαρὰ γένεια).

Οὖλος, η, ον, Ἰων, ἀντὶ Ὅλος, ὁλόκληρος, σῶος, ἀκέραιος· (συνκδχ.) ἰσχυρός, δυνατός· (κοιν.) 'γιερός· (κατ' ἔκτ.) φοβερός. »Οὖλος Ἄρης,« Ἰλ. Ε. »Οὖλος ὄνειρος, « Ἰλ, Β. ὁ ἐναργής. ἢ· σκολιός (διὰ τὴν ἀσάφειαν)· (καὶ ἐπίρ.) » Ψᾶρες ἢ κολοιοὶ οὖλον κεκλήγοντες,« Ἰλ. Ρ., φωνάζοντες φοβερὰ (δυνατά), (δὲν πρέπει νὰ συγχ. μὲ τὸ

Οὖλος [εἴλλω], η, ον. Στρημμένος, σγουρός (» Βόστρυχος—,« Ἐπγρ. » Θριδάκων οὔλων,« αὐτ. » Σελίνων οὐλοτέρη, « αὐτ.)· (ἐπὶ ὑφασμ.) πυκνός, χονδρός (»Τάπης—«, Ἰλ. Π. »Χιτῶνα.. οὔλων ἐρίων,« Ἀρςφ.). (ἐπὶ λόγων) = Συνεστραμμένος. » Οὖλα φθεγγομένους, « Πλ. » Οὖλα δὲ Κούρητές σε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο, « Καλλ. ἐν περιστροφῇ, ἢ φοβερῶς, θορυβωδῶς· (ὅθ.

Οὖλος (ὁ), = Ἴουλος (3), δράγμα (δεμάτι) ἀσταχύων, χερόβολον.

Οὐλότης (ἡ), [οὖλος]. σγουράδα (τῶν μαλλιῶν). πυκνότης (ὑφάσματος). συςροφὴ (ξύλου), ῥόζος.

Οὐλοτριχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω οὔλας (σγουρὰς) τρίχας, εἶμαι -

Οὐλότριχος (ὁ, ἡ), = Οὐλόθριξ.

Οὐλοφόνος (ὁ, ἡ), Π. [οὖλος φονεύω]. θανατηφόρος, ὀλέθριος. ‖. (οὐσ.) Οὐλοφόνον (τό), « Δσκρ., εἶδ. φυτοῦ φαρμακεροῦ, (ἄλλ.) Ἰξία.

Οὐλοφόρος (ὁ, ἡ), Π. [οὖλος, φέρω]. ὁ φέρων (κρατῶν) δράγματα ἀσταχύων, = Ἀμαλλοφόρος.

Οὐλόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀλοόφρων, (οὕτω διώρθ. ὁ Valck. τὸ Δουλόφρων τοῦ Αἰσχλ. Ἱκέτ. 650).

Οὐλοφυής, έος (ὁ, ἡ), Π. [οὖλος, φύω]. ὅλος (ἀκέραιος) καθὼς ἐπλάσθη ἀπὸ τὴν φύσιν, ἀσχημάτιστος.

Οὐλόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὖλα (σγουρὰ) φύλλα.

Οὐλοχοεῖον καὶ Οὐλοχόϊον (τό). τὸ σκεῦος τὸ ὁπ. περιεῖχε τὰ Οὐλόχυτα.

Οὐλόχυτα (τά) καὶ

Οὐλοχύται (αἱ), [οὐλαί, χέω]. τὸ χονδροκοπανισμένον κριθάρι μὲ τὸ ὁπ. ἐπασπαλίζετο πρὶν τῆς θυσίας ἡ κεφαλὴ τοῦ θύματος καὶ τὸ θυσιαςήριον. 2) = Πρόχυσις, (ὅθ.

Οὐλοχυτέομαι-οῦμαι, Μ ήσομαι. Πασπαλίζω τὸ θῦμα καὶ τὸν βωμὸν πρὶν τῆς θυσίας μὲ τὰ οὐλόχυτα.

Οὐλόω-ῶ [οὐλή], Μ. ήσω. Ἰατρεύω ἐντελῶς πληγήν, (Γαλλ.) cicatriser.

Οὔλυμπος (ὁ), Ἰων. Π. ἀντὶ Ὄλυμπος.

†Οὔλω, (ἄχρ.). Εἶμαι καλὰ ('γιερός), ὑγιαίνω, (ἴδε Οὖλε).

Οὐλὼ [οὖλος], όος-οῦς (ἡ), = Ἰουλώ, (ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος).

Οὔλωμα (το), = Οὐλή (πληγῆς).

Οὔλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Οὐλόω, κλείσιμον πληγῆς, (εὐχρηςότ. τὸ) Συνούλωσις.

Οὔμενουν ἢ Οὐμενοῦν (ἀντὶ Οὐ μὲν οὖν), ἐπίρ. Ἀρν., ὄχι (δέν..) βέβαια. » Οὔμενοῦν με προσδόκας ἀναγνῶναί σ' ἔτι, « Ἀρςφ. » Μεγάλαις, οὔμενουν ἐχούσαις ὑπερβολήν, « Βασ. » Οὔμενουν εἴποι τις ἄν, « Γργ. (ϗ μετὰ τοῦ Γε) » Οὐμενοῦν πάντα γε ἀφανισθῆναι, « Παυσ. (καὶ εἰς τὰς ἀποκρ.) » Δάκνεις ὡς αἱ γυναῖκες. —Οὐμενοῦν, ἀλλ' ὡς οἱ λέοντες, « Πλ.

†Οὐμές, (ἡ γεν.) οὐμείων, Βοιωτ. ἀντὶ Ἡμεῖς, ἡμῶν.

Οὐμήν, ἀντὶ Οὐ μήν, ὄχι ὅμως· ἀλλὰ μήτε. » Οὐ μὴν ἐνταῦθ' ἔςηκε τὸ πρᾶγμα, « Δμ. » Ὑπό τινος τῶν συνήθων οὐ μὴν ἐπιεικῶν, « Πλ. » Οὐ μὴν οὐδὲ ἐρασιχρημάτους γε τοὺς συνόντας ἐποίει, « Ξεν. » Ἐσθίειν δὲ τοὺς μὲν ἐπὶ τοῖς κόποις πυρέξαντας ἐνδέχεται πολλάκις, οὐ μὴν οὔτε τοὺς στεγνωθέντας, οὔτε τοὺς ἐπὶ βουβῶσι πυρέξαντας· ἀλλὰ τούτοις ἀμφοτέροις ἡ λεπτὴ δίαιτα χρηστή, « Γαλλ. »Οὐ μὴν ἀλλά, « ἴδε Ἀλλά.

Οὑμός, Ἀττ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ὁ ἐμός.

Οὖν [ὄν, μτχ. οὐδ. τοῦ Εἰμὶ], σύνδ. Συλλογ. (κυρ. μετὰ μακρὰν παρέκβ.) λοιπόν· ἑπομένως. » Ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ὁρῶ καὶ ἄνω βλαστάνοντα τὰ φυτά. Καὶ τοὺς κατὰ γῆν οὖν ὀφθαλμοὺς ἡγοῦμαι τὸ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖν,« Ξεν. » Ἐπεὶ οὖν τοῦτον ἤκουον πρὸς πάντων καλόν τε κἀγαθὸν ἐπονομαζόμενον, ἔδοξέ μοι τούτῳ πειραθῆναι συγγενέσθαι. Ἰδὼν οὖν ποτε αὐτὸν ἐν τῇ στοᾷ καθήμενον κτλ.,« αὐτ. » Ἦσαν δέ τινες Ἕλληνες. . . οὗτοι οὖν κτλ., « Γρφ. 2) Βεβαιωτ. τῷ ὄντι. » Εἰδ' ἐστίν, ὥσπερ οὖν ἐστι, θεὸς ὁ ἔρως, « Πλάτ. » Ἐλπίζων αὐτοὺς ἑκόντας οἱ παραχωρήσεσθαι τῆς βασιλείας· ὅπερ οὖν καὶ ἐποίησαν, « Παυσ. 3) Ἐλαττωτ. ἢ Ἐνδοτ. (μετὰ τοῦ Γε, Δε κτλ.), τοὐλάχιστον. » Ἔμοι γ' οὖν δοκεῖ, « Ξεν. » Εἰ καὶ πεπλεονάκαμεν, ἀλλ' οὖν γε τὰ μάλιστα θαυμαζόμενα.. διευκρινήκαμεν, « Διόδ. » Χαλεπῶς μὲν καὶ μόλις, ἔπεισε δ' οὖν τοὺς στρατιώτας αὐτοκράτορα αὐτὸν ἀνειπεῖν,« Πλ. 4) (μετὰ τὰ ἀναφορ.) Ἀοριςολογ. »Ὁστισοῦν, » Ὁπωσοῦν, » Ὁποθενοῦν, κτλ. 5) (ἐνίοτε) Παραπληρωμ. ἢ Ἐμφαντ. » Οὐ γὰρ ἀεὶ αἰτιολογεῖ ὁ Οὖν, ἀλλ' ἐν μυρίοις καὶ παραπληροῖ, « Εὐς. » Οὔτ' οὖν παρδάλιος τόσσον μένος οὔτε λέοντος,« Ἰλ. Ρ. » Ἐπεὶ οὔ τινα δείδιμεν ἔμπης, οὔτ' οὖν Τηλέμαχον, οὔτε κτλ. « Ὀδ. Β. » Μαινομένους δ' ἂν οἱ προσήκοντες φυλαττόντων ὅτῳ ἂν ἐπιστῶνται τρόπῳ, ἢ ζημίαν ἐκτινόντων, ἐὰν τ' οὖν δοῦλον, ἐὰν τ' οὖν ἐλεύθερον περιορῶσι,« Πλάτ. (καὶ κατὰ παρένθ., μάλιστα παρὰ τοῖς Ἴωσιν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ.) »Ἐς κρέα τόνδε κόψας πάντα κατ' οὖν μοῦνος ἐδαίσατό νιν,« (Δωρ. παρ') Ἀθ. » Ἤ με κατ' οὖν ἐδάμασσεν,« Ἐπγρ.

Οὔ'ν, Ἀττ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ὁ ἐν ἢ Οἱ ἐν. » Περισσοὶ πάντες οὖν μέσῳ λογοι, « Μένανδρ.

Οὕνεκα καὶ Οὕνεκεν, Π. ἀντὶ Οὗ ἕνεκα (ἕνεκεν), διότι. ἐπειδή· (μὲ γεν.) ἀντὶ Ἕνεκα, διά. (ἐνίοτε) ἀντὶ Ὅτι. » Ἴσθι τοῦτο πρῶτον, οὕνεκα Ἕλληνές ἐσμεν, « Σοφ. » Ἦλυθ' ἐνθάδ' ἀνήρ τις, ὅς δὴ μυθεῖτο, οὕνεκεν Ἀργείων τις ὄλεσσε θηρίον, αἰνολέοντα, « Θκρ. (καὶ παραλλ.) » Ὅθ' οὕνεκα (ἕνεκεν), « αὐτ.

Οὔνεσθε, Π. ἀντὶ Ὄνεσθε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ Ὄνομαι.

Οὔνομα (τό), Ἰων. Π. ἀντὶ Ὄνομα.

Οὐνομάζω, Μ. άσω, Ἰων. ἀντὶ Ὀνομάζω.

Οὐνομαίνω, Μ. ανῶ, Ἰων. ἀντὶ Ὀνομαίνω

Οὐνομαστός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Ὀνομαςός

Οὔ'ξ, Ἀττ. (κατὰ κρ.) ἀντὶ Ὁ ἐξ.

Οὖον (τό), = Ὄον, σοῦρβον.

Οὖπα, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Οὔπω.

Οὔπερ, ἐπίρ. = Οὐ περ.

Οὗπερ, γεν. τοῦ Ὅσπερ. ‖. (ὡς ἐπίρ.) = Ὅπου.

Οὔπη ἢ Οὔ πῃ, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Οὐδαμοῦ, ἢ· Οὐδαμῶς. » Ἔκβασις οὔπη φαίνεται, « Ὀδ. Ε. »Οὐδέ πη ἐςι Κρονίωνι αἵματι.. πεπαλαγμένον εὐχετάασθαι,« Ἰλ. 2.

Οὔπιγγος (ὁ), [οὖπις]. ὕμνος εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμ.

;Οὐ'πιλινευτής, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Ὁ ἐπιλινευτής.

Οὖπις, ιος (ἡ), = Ὦπις, (ἐπιθετ.) ἡ Νέμεσις καὶ ἡ Ἄρτεμις.

Οὑπίτριπτος, Ἀττ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Ὁ ἐπίτριπτος.

Οὔποθι, ἐπίρ. Π. = Οὐδαμόθι, οὐδαμοῦ

Οὔποκα, Δ. ἀντὶ-

Οὔποτε, ἐπίρ. = Ποτέ, οὐδέποτε. » Οὔποτ' κάμοιμ' ἂν ὀρχουμένη,« Ἀρςφ. » Τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους φύσει, « Ἰλ. Α. »Οὔποκ' ἐν ταυτῷ μένει,« (Ἐπίχ. παρὰ) Ἀρτ.

Οὔπω, ἐπίρ. Ὄχι ἀκόμη.

Οὐπώποτε, ἐπίρ. Ποτὲ (Οὐδέποτε) ὡς τῷρα ἢ τότε. » Πάρος δ' οὐ πώποτ' ὀπώπει,« Ὀδ. Φ.

Οὔπως, ἐπίρ. Παντάπασι, διόλου, κατ' οὐδένα τρόπον. »Ἔνθ' οὔπως ἔστιν καταβήμεναι, « Ἰλ. Μ. (ϗ κατὰ διάςασ. παρεντιθεμ. ἄλλων μορ.) »Οὐ μέν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδε,« Ἰλ. Β. 2) = Οὔποτε.

Οὐρά (ἡ), [ὀρός]. τὸ γνωστὸν μέλος τῶν ζώων. (μτνμ.) τὸ ἀνδρικὸν μόριον (ὅθ. Νώθουρος). (ἐν γέν.) ἡ ὄπισθεν ἄκρα τινὸς πράγματος, (π. χ.) ἡ πρύμνη τοῦ πλοίου· ἡ ὀπισθοφυλακὴ στρατεύματος κτλ., (ὅθ.) »Εἰς οὐράν, « Τακτ., Ὀπίσω. »Κατ' οὐρὰν ἕπεσθαι,« αὐτ., κατόπιν.

Οὖρα, Π. πλθ. τοῦ Οὖρον.

Οὐραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι οὐραγὸς ἢ τεταγμένος εἰς τὴν οὐραγίαν (στρατεύματος)· (μτφορ.) εἶμαι ἔσχατος, ἢ = Ὑστερίζω. »Ἐν ὥρᾳ ἐξεγείρου ϗ μὴ οὐράγει,« Γρφ.

Οὐράγημα (τό). τὸ περὶ τὴν οὐραγίαν τεταγμένον σῶμα στρατεύματος, ἡ ὀπισθοφυλακή.

Οὐραγία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστασία) τοῦ οὐραγοῦ. 2) ἡ ὀπισθοφυλακὴ στρατεύματος.

Οὐραγός (ὁ), [οὐρά, ἄγω]. ὁ ὁδηγῶν ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὴν ὀπισθοφυλακὴν ςρατεύματος, ἀρχηγὸς ἢ στρατιώτης τῆς ὀπισθοφυλακῆς. 2) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Οὐρίαχος, τσουνὶ ὀπωρικοῦ, ἢ 3) = Οὐραχός.

Οὐράδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Οὐρά, οὐρίτσα.

Οὐραία (ἡ), Π. ἀντὶ Οὐρά, (ἴδε-

Οὐραῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὴν οὐράν, (ἐν γέν.) ἀκρινός. ὀπισινός. » Πόδες οὐραῖοι, « Θκρ., οἱ ὀπίσθιοι. »Κέρκος οὐραίη,« Βαβρ. ‖. (οὐσ.) Οὐραῖον (τό), ἡ οὐρά (» Σαίνουσιν οὐραίοισι, « [Σοφ. παρ'] Ἀθ. » Ἄκρῳ τῷ οὐραίῳ ἐγκαθήμενον φέρει [ὁ σκορπίος] τὸ θανάσιμον, « Εὐς.)· ἡ ἄκρα (» Ὀξέου —, « Ἱππκρ.)· (ἰδιαιτ.) εἶδος γάρου κατασκευαζομένου μὲ τὰ πτερύγια ϗ τὴν οὐρὰν τοῦ θύννου.

Οὐραῖος (ὁ), Αἰγυπτ. ὁ βασιλίσκος (Οὐρὸ γὰρ παρ' Αἰγυπτίοις ὁ βασιλεύς).

†Οὐραχός (ὁ). τὸ μέσον τῆς κώπης, (ἴδε Οὔραχός).

Οὐράνη (ἡ), [οὐρέω], = Οὐροδοχεῖον ἢ· 2) = Οὐρητήρ.

Οὐρανιάζω, Μ. άσω. Παίζω τὴν λεγομένην Οὐρανίαν (σφαῖραν).

Οὐρανίαφι, Π. ἀντὶ Οὐρανία Κλητ. (ϗ ὄχι δοτ., καθὼς ἐνόμισεν ὁ Βουττμάννος) τοῦ Οὐράνιος. »Ἡ γὰρ διὰ τῆς φι συλλαβῆς παραγωγὴ κατὰ πᾶσαν γίνεται πτῶσιν,... ἀπὸ κλητικῆς, οἷον Οὐρανία Οὐρανίαφι, » Μῶσα Διὸς θύγατερ Ὠρανίαφι λίγ' ἀείσομαι (Ἀλκμὰν ὁ μελοποιός), « Σχλ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 233. » Ἔςι δὲ παρὰ Ἀλκμᾶνι καὶ κατὰ κλητικῆς τὸ Οὐρανίαφιν, « Ἀπλλν.

Οὐρανίδης, ου (ὁ). υἱὸς ἢ κάτοικος τοῦ Οὐρανοῦ. » Θεοὺς τούς τ' οὐρανίδας τούς θ' ὑπὸ γαῖαν, « Εὐρ., (παρβλ. Οὐρανίων).

Οὐρανίζω καὶ (μσ.) Οὐρανίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι, Π. διευθύνω τι πρὸς (καὶ μσ. φθάνω ἕως) τὸν οὐρανόν.

Οὐράνιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς (ἢ διευθυνόμενος πρός, ἢ φθάνων ἕως) τὸν οὐρανόν. (συνκδχ.) ὑπερβολικός· ὑπέρμετρος. » Θεοὶ οὐράνιοι, « Ὁμ., Ἡσ., οἱ (ἄλλ.) Οὐρανίωνες. »Ὕδωρ οὐράνιον,« Θφρ. (ϗ ἐλλ. τοῦ οὐσ.) » Ἐὰν μὴ κατὰ καιρὸν τὰ πνεύματα καὶ τὰ οὐράνια γένηται, « αὐτ. τὸ βρόχινον. » Ἄνοδος—, « Ὕμν., ἡ πρὸς τὸν οὐρανόν. (συνκδχ.) » Ἄχος οὐράνιον, « Αἰσχλ., ὑπέρμεγα. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) » Ῥίπτε σκέλος οὐράνιον, « Ἀρςφ., πήδα ὑψηλά. » Οὐράνιον ὅσον, « αὐτ., ἀντὶ Θαυμαστὸν ὅσον, μὲ ὑπερβολήν· (ϗ πλθ.) » Ἵππον οὐράνια βρέμοντα,« Εὐρ., (παρβλ. Ἀέριος). ‖. (οὐσ.) » Οὐρανία, « Ἀρςτ., τὸ μετέωρον ὁ Σίφων. 2) = Οὐρανὸς κουβουκλίου. ‖. (πλθ.) » Οὐράνια (ἐνν. ἱερά),« Ἐπγρφ., ἑορτή τις ἐν Σπάρτῃ. » Ἀγωνοθέτης τῶν μεγάλων (τῶν μεγίστων) Οὐρανίων, « Ἐπγρφ. 2) (ἐν γέν.) τὰ μετέωρα. » Τῶν οὐρανίων φροντιστὴν γίγνεσθαι ἀπέτρεπε, « Ξεν. 3) (ὡς ἀπὸ τοῦ Οὐρανός 4) ὁ τοῦ οὐρανίσκου. » Ἀπὸ μὲν πυγῆς Εὐφρὼ (σοὶ τάδ' ἀνέθηκεν)... Ἀτθὶς δ' ἀπ' οὐρανίων, « Ἐπγρ.

Οὐρανίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Οὐρανία. » Τελετή—, « Ἐπγρ.

Οὐρανίσκος (ὁ), κυρ. ὑποκορ. τοῦ Οὐρανός (» Οἱ Πλατωνικοὶ μυθεύονται τὴν ψυχήν, ἐκπεσοῦσαν τῶν ἄνω, .. ἐνοικισθῆναι τῇ κεφαλῇ, πλασθείσῃ πρὸς τύπον οὐρανίου σφαιρώματος, ὡς ἄν.., τῷ μικρῷ τούτῳ οὐρανίσκῳ ἐγκατοικοῦσα, ἔχοι μεμνῆσθαι ὅθεν ἦν, « Εὐς.)· (ἰδιαιτ.) τὸ στρογγύλον (οὐρανοειδὲς) σκέπασμα σκηνῆς (θρόνου κτλ.), Γαλλ. ciel (» [Ἡ δὲ τοῦ συμποσίου στέγη] ἐνεπετάσθη κατὰ μέσον οὐρανίσκῳ κοκκινοβαφεῖ περιλεύκῳ, « Ἀθ.)· (ἰδιωνυμ.) τὸ ἐπάνω μέρος τῆς ἐντὸς κοιλότητος τοῦ ςόματος, ἡ (ἄλλ.) Ὑπερῴα, (Γαλλ.) le palais.

Οὐρανίων, ωνος (ὁ), Π. (κυρ.) υἱὸς (συνήθ. κάτοικος) τοῦ οὐρανοῦ, οὐράνιος. » Οὐρανίωνες (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) θεοί, « Ὁμ. (πατρωνυμ.) » Οὐρανίωνες, « Ἰλ. Ε., οἱ Τιτᾶνες.

Οὐρανίως, ἐπίρ. Θείως.

Οὐρανοβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [οὐρανός, βαίνω]. ὁ ἀναβὰς ἢ περιπατῶν εἰς ἢ φθάνων ἕως τὸν οὐρανόν. » Κλίμαξ—,« Εὐς.

Οὐρανοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ εἰς τὸν οὐρανόν.

Οὐρανοβαφής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα (τὴν βαφὴν) τοῦ οὐρανοῦ, (κοιν.) οὐρανύς, οὐρανογάλαζος.

Οὐρανογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων τὰ κατὰ τὸν οὐρανόν, ἀστρονόμος ἢ μετεωρολόγος.

Οὐρανογραφία (ἡ). περιγραφὴ τοῦ οὐρανοῦ.

;Οὐρανόδεικτος (ὁ, ἡ). ὁ δεικνύμενος (φαινόμενος) εἰς τὸν οὐρανὸν ἢ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ.

Οὐρανοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (Κυκλοφορῶ καθὼς οἱ πλανῆται) εἰς τὸν οὐρανόν, [ἐκ τοῦ

Οὐρανοδρόμος (ὁ, ἡ). ο τρέχων δια τοῦ οὐρανοῦ, Οὐρανοβάμων.

Οὐρανοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα ἢ τὸ χρῶμα τοῦ) οὐρανοῦ, θολωτός, καμαρωτός, ἢ· οὐρανόχρους.

Οὐρανόεις, εσσα, εν, Π. ὁ τοῦ οὐρανοῦ ἢ τοῦ οὐρανίσκου. » Ἀτραπὸς (» Ὑπήνη) —, « Μανέθ., Νίκ.

Οὐρανόθεν, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.

Οὐρανοθεσία (ἡ). ὁ προσδιορισμὸς τῆς θέσεως ἑκάστου τῶν οὐρανίων σωμάτων.

Οὐρανόθι, ἐπίρ. Ἐν τῷ οὐρανῷ.

†Οὐρανοκάτοικος (ὁ, ἡ), Γλσ. κάτοικος τοῦ οὐρανοῦ.

Οὐρανόκτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κτῆσιν τὸν οὐρανὸν ἢ· ἀνήκων ὡς κτῆμα εἰς αὐτόν.

†Οὐρανολέσχης, ου (ὁ), Σχλ. = Μετεωρολέσχης.

Οὐρανομέτρης, ου (ὁ). ὁ μετρῶν τὸν οὐρανόν, ἀστρονόμος.

Οὐρανομήκης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μῆκος ἴσα μὲ τὸν οὐρανόν, ὑπερύψηλος· (μτφορ.) ὑπερμεγέθης. » Κλέος οὐρανόμηκες, « Ἀρςφ. » Τὸ δὲ κατορθωθὲν οὐρανόμηκες ποιήσουσιν, « Ἰσκρ.

Οὐρανομίμητος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ μίμησιν τοῦ οὐρανοῦ κατεσκευασμένος.

Οὐρανόνικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νικῶν (ὑπερισχύων) εἰς τὸν οὐρανόν.

Οὐρανόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. υἱὸς ἢ θυγάτηρ τοῦ οὐρανοῦ.

Οὐρανοπετής, έος (ὁ, ἡ). πεσμένος ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Οὐρανόπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. [οὐρ. πλάζομαι]. ὁ περιπλανώμενος (κυκλοφορῶν) εἰς τὸν οὐρανόν.

Οὐρανοποιία (ἡ). ἡ εἰς τὸ εἶναι παραγωγὴ (ἡ δημιουργία) τοῦ οὐρανοῦ.

Οὐρανοπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπολῶ τὸν οὐρανόν, Οὐρανοβατῶ.

Οὐρανόπολις, εως (ἡ). πόλις τοῦ οὐρανοῦ (οὐρανία).

Οὐρανοπολίτης, ου (ὁ), καὶ Οὐρανοπολῖτις, ιδος (ἡ). πολίτης (κάτοικος) τοῦ οὐρανοῦ.

Οὐρανοπορία (ἡ). ἡ ἐν οὐρανῷ ἢ διὰ τοῦ οὐρανοῦ ὁδοιπορία.

Οὐρανοπόρος (ὁ, ἡ). ὁ διαπορευόμενος (περιπολῶν) τὸν οὐρανόν, οὐράνιος.

Οὐρανοπράτης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν τὸν οὐρανόν (καπηλεύων, ἐμπορευόμενος τὰ θεῖα).

Οὐρανοπρόβλητος (ὁ, ἡ), = Θεοπρόβλητος.

Οὐρανόπτης, ου (ὁ). ὁ βλέπων [ὄσσομαι] τὸν οὐρανόν. » Ὁ ἄνθρωπος—,« Καισάρ.

Οὐρανόροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀροφὴν εἰς σχῆμα οὐρανοῦ. » Σκηνὴ—, « Ἀθ.

Οὐρανός (ὁ), [ὅρος, ὁρίζων]. τὸ ὑπὲρ τὴν γῆν καὶ τοὺς ἀστέρας κυρτοειδῶς σχηματιζόμενον. (κατὰ τὴν μυθολογ.) κατοικία τῶν θεῶν. (καταχρ.) ἡ ἀτμοσφαῖρα. » Ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ, « Θκ 2) (συνκδχ.) τὸ κλῖμά τινος τόπου. 3) ὁ ἔναστρος κόσμος, τὸ πᾶν. » Ὥστε αἴδιος ἂν εἴη ὁ πρῶτος οὐρανός, « Ἀρςτ. » Εἴτε κόσμον εἴτε οὐρανὸν ἐν ἡδονῇ τῳ λέγειν, « Πλάτ. 4) (μτνμ.) τὸ ἔσωθεν τῆς ὀροφῆς οἰκοδομήματος θολωτοῦ ἢ σκηνῆς. » Τῶν υἱῶν αὐτοῦ πεζῇ πορευομένων καὶ οὐρανὸν ὕπερθεν τοῦ βασιλέως αἰωρούμενον κατεχόντων, « Συρόπ., (ὅθεν 5) (ἐνίοτε) ὁ οὐρανίσκος.

» Ὑπὸ δὲ τὸν οὐρανὸν ἐν τῷ στόματι ἡ γλῶσσα τοῖς ζώοις ἐστιν, « Ἀρστ.
Οὐρανόσε, ἐπίρ. Πρὸς τὸν οὐρανόν.
Οὐρανοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ σκοπῶν (παρατηρῶν, βλέπων πρὸς) τὸν οὐρανόν, (ὅθ. ||. οὐσ.) εἶδος ἰχθ. τοῦ ὁπ. τὰ μμάτια εἶνε τοποθετημένα εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς καὶ γυρισμένα πρὸς τὰ ἄνω.
Οὐρανοστεγής, έος (ὁ, ἡ), Π. [οὐρ. στέγω]. ὁ βαστάζων (σηκόνων) τὸν οὐρανόν. » Ἆθλος —, « Αἰσχλ., ὁ τοῦ Ἄτλαντος.
Οὐρανοτίμητος (ὁ, ἡ). οὐρανόθεν τετιμημένος, θεοτίμητος.
Οὐρανοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἐξουσιάζων ἢ κατοικῶν εἰς) τὸν οὐρανόν.
Οὐρανοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαίνων (φέγγων) ἢ φαινόμενος ἐν τῷ οὐρανῷ.
Οὐρανοφάντωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [οὐρ. φαίνω]. ὁ φανερόνων (ἑρμηνεύων, ἀποκαλύπτων) εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ μυστήρια τοῦ οὐρανοῦ, ἢ 2) τοῦ ὁπ. ἡ λάμψις φαίνεται (φθάνει) ἕως τὸν οὐρανόν.
Οὐρανοφεγγής, έος (ὁ, ἡ), = Οὐρανοφανής.
†Οὐρανοφοιτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Οὐρανοβατέω, [ἐκ τοῦ
Οὐρανοφοίτης, ου (ὁ), Π. καὶ
Οὐρανόφοιτος (ὁ, ἡ). ὁ φοιτῶν (πορευόμενος) διὰ τοῦ οὐρανοῦ, Οὐρανοβάμων, (παρβλ.) Ἠερόφοιτος. » Τὸ τοῦ πυρὸς οὐρανόφοιτον, « Εὐς.
Οὐρανοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν σηκόνων) τὸν οὐρανόν, (ἴδε Οὐρανοστεγής).
Οὐρανόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν τὰ τοῦ οὐρανοῦ (ἔχων οὐράνιον φρόνημα).
Οὐρανοφύτευτος καὶ Οὐρανόφυτος (ὁ, ἡ). φυτευμένος (δημιουργημένος) ἢ καταγόμενος ἀπὸ τὸν οὐρανόν.
Οὐρανόχροος-ους καὶ
Οὐρανοχρώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ. ||. (εἰς τὸν Ἀθ. διορθ. Οὐ μονοχρώματος).
†Οὐρανόω-ῶ, Μ. ώσω, (νλγ.). Τοποθετῶ εἰς τὸν οὐρανόν, θεοποιῶ, (ὅθ.
†Οὐράνωσις, εως (ἡ). θεοποίησις.
Οὔραξ [οὐρά], αχος (ὁ), τὸ πτηνὸν Τέτραξ.
Οὐραχὸς ἢ Οὔραχος (ὁ). (ἀνατομ.) τὸ ἐν εἴδει οὐρᾶς παρεκτεινόμενον μέρος διαφόρων ἐντοσθίων. » Εἰ δὲ ἐς λεπτὸν ϗ εὐμήκη ὑμένα τελευτᾷ κιονὶς, οἷόν τι οὐραχὸν κατὰ πέρας ἴσχουσα, κράσπεδον τὴν ἐπωνυμίην ἴσχει, « Ἀρετ. (ἰδιωνυμ.) » Ὁ καλούμενος οὐραχός, ἀγγεῖον βραχὺ καὶ ἀμφίστομον, ἀπὸ τοῦ πυθμένος τῆς κύστεως εἰς τὸ χορίον ἐμβάλλον, « Ῥοῦφ.
Οὔρεα, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὄρη, βουνά, πλθ. τοῦ Οὖρος = Ὄρος.
Οὐρειάς, άδος, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὀρειάς.
Οὐρειβάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀρειβάτης.
Οὐρείθρεπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀρείθρεπτος.
Οὔρειος, α, ον, Π. ἀντὶ Ὄρειος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Οὔριος.
Οὔρειος, α ἢ ος, ον, (σπν.). Ὁ τοῦ οὔρου. » Βῖκος —, « (Ἀντισθ. παρὰ) Φωτ.
Οὐρεσφοιτάς, άδος (ἡ), Π. θηλ τοῦ
;Οὐρεόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀρεσίφοιτος.
Οὐρεσιβώτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀρεσιβώτης
Οὐρεσίοικος, Οὐρεσιφοίτης, Οὐρεσίφοιτος κτλ, Π. = Ὀρεσίοικος κτλ.
Οὐρεύς, ῆος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ὀρεύς, μουλάρι. » Οὐρῆας μεγαλᾶν ὑπέλυσαν ἁμαξᾶν, « Καλλ. 2) (σπν.) ἀντὶ Οὖρος, φύλαξ. » Ἤέ τιν' οὐρήων διζήμενος ἤ τιν' ἑταίρων, « Ἰλ. Κ.
Οὐρέω-ῶ [οὖρον], Μ. ήσω καὶ ήσομαι (παρτ. Ἐούρουν, ἀόρ. Οὔρησα). Κατουρῶ. » Ἂν αἷμα ἢ πῦον οὐρέῃ, « Ἱππκρ. (καὶ πθ.) » Ὁ αὐστηρὸς (οἶνος) μᾶλλον οὐρεῖται, « Ἀθ. (καὶ ἀπολ.) » Τὰ οὐρούμενα, « Ἰατρ., τὰ μετὰ τοῦ οὔρους ἐκκρινόμενα.
;Οὐρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἁρμενίζω (μὲ οὔριον ἄνεμον).
Οὐρή (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Οὐρά.
Οὐρῆας, αἰτ. πλθ. τοῦ Οὐρεύς = Ὀρεύς.
Οὐρηβόρος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (δαγκάνων) τὴν οὐράν του. » Αἰγύπτιοι καθ' ἱερὸν λόγον δράκοντα οὐρηβόρον (κατὰ διορθ. ἀντὶ Οὐρηβόλον) τοῖς πυραμίσιν ἐγγλύφουσιν, « Ι. Λυδ.
Οὐρηδόχος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Οὐροδόχος.
Οὐρήθρα (ἡ). ὁ σωλὴν (ὁ ὀχετὸς) διὰ τοῦ ὁπ. ἐξέρχεται τὸ οὖρον, ἡ κατουρήθρα.
Οὔρημα (τὸ), [οὐρέω]. τὸ ἀποτέλεσμα τῆς οὐρήσεως, τὸ κάτουρον.
Οὐρηρός, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ οὖρον. » Ἄγγος οὐρηρόν, « Λξ., οὐροδόχον.
Οὐρησείω (χ. Μ), = Οὐρητιάω.
Οὔρησις, εως (ἡ). τὸ οὐρεῖν, κατούρημα. » Οἱ ὀξεῖς καὶ δριμεῖς (χυμοὶ) λύουσι τὴν οὔρησιν, « (Μνησίθ. παρ') Ἀθ. 2) = Οὖρον, οὔρημα. » Οὔρησις αἱματώδης (ὑμενώδης, δυσκολαίνουσα κτλ.), « Ἱππκρ.
Οὐρητήρ (ὁ). ὁ σωλὴν (ὁ ὀχετὸς) διὰ τοῦ ὁπ. περνᾷ τὸ οὖρον ἀπὸ τῶν νεφρῶν εἰς τὴν κύστιν.
Οὐρητιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω ἀνάγκην νὰ κατουρήσω, (κοιν.) κατουρηοῦμαι.
Οὐρητικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς (εὐκολύνων τὴν) οὔρησιν, διουρητικός. » Τὰ δ' ἀμύγδαλα οὐρητικά, « Ἀθ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ οὔρημα ἢ τὴν οὔρησιν. » Πόρος —, « Ῥοῦφ., ἡ οὐρήθρα. 3) ὁ κατουρῶν συχνὰ ἢ εὔκολα. » Οὕτω γὰρ ἂν οὐρητικώτατος εἴη, « Ἱππκρ.
Οὐρητρίς, ίδος (ἡ), = Οὐροδοχεῖον.
Οὐρία, θηλ. τοῦ Οὔριος.
Οὐρία (ἡ), [οὐρά], εἶδ. πτηνοῦ (ἀγριόπαππιας).
Οὔρια, Ἰων. ἀντὶ Ὅρια.
Οὐρίαχος (ὁ), Π. [οὐρά]. ἡ ὄπισθεν σουβλερὴ ἄκρα (ὁ ἄλλ. Σαυρωτὴρ) τοῦ δόρατος, ἴδε Οὐραχός.
Οὐρίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Ὁρίζω.
Οὐρίζω, Μ. ίσω, Π. [οὖρος]. φέρω (ὁδηγῶ) τὸ πλοῖον μὲ οὔριον ἄνεμον· (μτφορ.) κάμνω νὰ ἐπιτύχῃ τι, διευθύνω ἀνηκόντως.
†Οὐρίθρεπτος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Οὐρείθρεπτος.
Οὔρινος, ἴδε Οὔριος.
Οὐριοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (Ἁρμενίζω) μὲ οὔριον ἄνεμον, [ἐκ τοῦ
Οὐριοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων (ἁρμενίζων) ἐξ οὐρίας (κοιν. πρύμα).
Οὔριος [οὖρος], α ἢ ος, ον. (κυρ. ἄνεμος) Καλὸς διὰ ταξεῖδι, πρύμος. » Ἐξ οὐρίων ἢ Ἐν οὐρίῳ ἢ Ἐξ οὐρίας (ἐνν. πνοῆς) ἢ Οὔρια πλεῖν (θεῖν, δραμεῖν), Λξ., ἁρμενίζειν πρύμα. (καὶ συνκδχ.) » Οὐρία τρόπις, « Αἰσχλ., ἡ τοῦ οὐριοδρομοῦντος πλοίου. » Οὐρία ῥιπίς, « Ἀρσφ., ἡ διευθύνουσα φορὸν πρὸς τὰ κάρβουνα τὸν ἄνεμον. » Ἀλλ' ἁλιεὺς στέλλοιτο λίνον πνοιῇσι πετάσσας οὔριον, « Ὀππ. (καὶ μτφορ.) » Οὐρία πρᾶξις, « Αἰσχλ., ἡ ἐπιτυχής. ||. » Ζεὺς οὔριος, « Ἐπγρ., ὁ πέμπων οὔριον ἄνεμον. ||. (ἐπίρ.) » Οὔρια θεῖτε, « Ἀρσφ, Οὐριοδρομεῖτε. 2) (ἐπὶ ᾠῶν) ἄγονος, κλούβιος, (ἄλλ.) Ὑπηνέμιος. » Διαφθείρεται δὲ τὰ ᾠά, καὶ γίνεται τὰ καλούμενα οὔρια, μᾶλλον κατὰ τὴν θερμὴν ὥραν, μιγνυομένης τῆς λεκίθου ... Τοῖς δὲ γαμψώνυξιν ὀλιγοτόκοις οὖσιν, οὐδὲν ἧττον συμβαίνει τοῦτο· πολλάκις μὲν γὰρ τοῖν δυοῖν θάτερον οὔριον γίνεται, τὸ δὲ τρίτον, ὡς εἰπεῖν, ἀεί, « Ἀρστ.
Οὐριοστάτης, ου (ὁ), Π. [οὔριος, ἵστημι]. εὐτυχίας παραίτιος, αἴσιος (;).
Οὐριότης (ἡ). τὸ οὐριοδρομεῖν, εὐδοκίμησις, ἐπιτυχία.
Οὐριόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. [οὔριος]. ἀφίνω τι εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀνέμων, = Ἐξανεμόω.
Οὔρισμα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ὅρισμα.
;Οὔρισμα (τὸ). οὔριος ἄνεμος.
Οὐροδοχεῖον (τὸ). ἀγγεῖον διὰ τὸ οὖρον, κατουροκάνατον.
Οὐροδόχη (ἡ) καὶ
Οὐροδόχιον (τὸ), = Οὐροδοχεῖον, [ἐκ τοῦ
Οὐροδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος ἢ περιέχων τὸ οὖρον.
Οὐροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) οὐρᾶς.
Οὖρον (τὸ), [ὀρός]. τὸ κάτουρον.
Οὖρον (τὸ), Π. ἀντὶ Ὅρος, ὅριον, διάστημα μέχρι τοῦ ὁπ. φθάνει τι.
;Οὐροπύγιον (τὸ), = Ὀρροπύγιον.
Οὐρός (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ὀρὸς ἢ Ὀρρός.
Οὐρός (ὁ). χανδάκι (αὐλάκι) διὰ τοῦ ὁπ. ἔτραβοῦσαν τὰ πλοῖα ἀπὸ τὴν θάλασσαν εἰς τὴν ξηρὰν ϗ τὸ ἀνάπαλιν, (παρβλ.) Ὁλκός, [συγγ. τῷ
Οὖρος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ὅρος, σύνορον.
Οὖρος (ὁ), Π. [αὔρα]. ἄνεμος (κυρ. πρύμος), (ὅθ. μτφορ.) εὐτυχία. » Νῦν δ' ἐγένετό τις οὖρος ἐκ κακῶν, « Εὐρ.
Οὖρος (ὁ), Π. [ὥρα]. ἐπιτηρητής, ἔφορος, φύλαξ. » Βούλομαι ἤδη νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερ'· οὐ γὰρ ὄπισθεν οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσιν, « Ἰλ. Ο.
Οὖρος (ὁ), εἶδος ζ., ἀγριόβωδον ἢ ἀγριοβούβαλον, (ἄλλ.) Βόνασος, [Πολων.] uroch.
Οὖρος, εος-ους (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ὄρος, βουνόν.
Οὐροτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Τέμνω) τὴν οὐράν. » Ἵππον —, « Γλσ.
;Οὐρόω-ῶ, Μ. ώσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Οὐριόω, (εὔχρ. κυρ. μόνον εἰς τὸ σύνθ. Κατουρόω).
Οὐρώδης, εος (ὁ, ἡ). οὐρᾷ ἢ οὔρῳ ὅμοιος τὸ εἶδος. » Οὐρεὺς παρὰ τὸ οὐρώδη γονὴν ἔχειν, « Ἐτμλγ.
Οὖς, ὠτὸς (τὸ). τὸ αὐτί. » Εἰς οὖς, « φρσ., εἰς τὸ αὐτί, κρυφά. 2) (μτνμ.) χερούλι (πιάσιμον) ἀγγείου. » Κύλικα οὐκ εἶναι· οὐ γὰρ ἔχειν ὦτα, « Ἀθ. » Ἀπείκαζε τοὺς τοιούτους ἀμφορεῦσιν, ὑπὸ τῶν ὤτων ῥᾳδίως μεταφερομένοις. « Πλ. 3) » Οὖς θαλάσσιον, « Ἀρστ., εἶδ. ὀστρέου (μονοθύρου), (ἄλλ.) Λεπὰς ἀγρία.

Οὕς, αἰτ. πλθ. τοῦ Ἀναφορ. Ὅς.
Οὖσα, θηλ. τοῦ Ὤν, μτχ. τοῦ Εἰμί.
Οὖσα, Π. πλθ. τοῦ Οὖσον.
Οὐσία (ἡ). τὸ εἶναι, ἡ ὕπαρξις· τὰ συστατικὰ τῆς ὑπάρξεως, (ὅθ. συχνότ.) τὰ ὑπάρχοντα, κατάστασις, περιουσία. » Τὰς ἄπαιδας οὐσίας, « Σοφ., τὴν κατάστασιν τῆς ἀτεκνίας.
Οὐσιαρχία (ἡ). (θλγ.) ἡ ἐπὶ τῶν οὐσιῶν (τῶν ὄντων) κυριαρχία, ἡ ἡ ἀρχὴ τῆς οὐσίας, ἡ πρώτη (ἀρχικὴ) αἰτία τῆς ὑπάρξεως τῶν ὄντων.
Οὐσίδιον (τὸ). μικρὰ οὐσία (περιουσία).
Οὐσιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Οὐσιόω.
Οὐσιοποιός (ὁ, ἡ), (θλγ.). ὁ ποιητὴς (δημιουργὸς) τῆς οὐσίας τῶν ὄντων.
Οὐσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω οὐσίαν (ὕπαρξιν) εἴς τι, παράγω εἰς τὸ εἶναι, δημιουργῶ. » Φωνὴ οὐδεμία οὐσίωται. εὐτυχεῖν δὲ ϗ δυστυχεῖν οὐσίαις τισὶν ἐπιλέγεται, « Εὐς. » Ὁ κατὰ ζωὴν λογικὴν οὐσιωμένος, « Σιμπλ., ὁ δημιουργηθεὶς ζῶον λογικόν.
Οὐσιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' οὐσίαν ὑπαρκτός.
Οὐσιωδῶς, ἐπίρ. Κατ' οὐσίαν.
Οὐσιωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀνομάζω τι κατ' οὐσίαν.
Οὐσιωνυμία (ἡ). ἡ κατ' οὐσίαν ἐπωνυμία.
Οὐσίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Οὐσιόω, οὐσιοποίησις.
Οὖσον (τὸ), Π. ἀντὶ Οἶσον, σχοινίον, φλαμουρόσχοινον.
Οὖτα, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ (ἀνμλ.) ἀόρ. β'. τοῦ
Οὐτάζω, Μ. άσω, = Οὐτάω.
Οὐτάμεν καὶ Οὐτάμεναι, Π. ἀντὶ Οὐτῆσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ
Οὐτάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [συγγ. τοῦ Ὠθέω]. κτυπῶ (κυρ. μὲ ἀγχέμαχον ὅπλον), τρυπῶ, πληγόνω. » Οὔτ' ἄρ' βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ, οὔτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένος, « Ὀδ. Λ. » Ἕλκος ὅ με βροτὸς οὔτασεν ἀνήρ, « Ἰλ. Ε. » Οὐταμένη ὠτειλή, « Ἰλ. Ξ., Ρ., ἡ ἀνοικτὴ πληγή.
Οὔτε [οὐ, τέ], ἐπίρ. Ἀρν. = Οὐδέ. (συνήθ.) » Οὔτε.. οὔτε, « (ἢ) » Οὔτε.. οὐδέ, « (ἢ) » Οὔτε... οὐ, « (ἢ) » Οὔτε... καὶ (καὶ σπν.) » Οὔτε... δέ, « Ἡρ. » Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ, « Ἰλ. Β. » Οὔτε γὰρ ἐξήγετο οὐδέν, οὔτ' εἰσήγετο, « Δμ. » Καὶ οὐ περιόψομαι παθούσας οὐδὲν ἀνάξιον οὔθ' ὑμῶν, οὔτε τοῦ πατρός, « αὐτ.
Οὔτερος, Ἀττ. καὶ Ἰων. ἀντὶ Ὁ ἕτερος.
Οὐτήσασκε, Π. ἀντὶ Οὔταζε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οὐτάζω.
†Οὔτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Οὐτάω, πλήγωμα.
Οὐτήτειρα (ἡ), Π. [οὐτάω], ἡ πληγόνουσα. » Ἔχιδνα —, « Ἐπγρ.
Οὔτι, οὐδ. τοῦ Οὔτις.
Οὐτιδανός [οὔτις], ή ἢ ός, όν, = Οὐδαμινός, τιποτένιος· ἀσήμαντος· ἄνανδρος. (ἐπὶ πραγμ.) ἄχρηστος, πρόστυχος.
Οὔτινος, γεν. τοῦ Οὔτις.
Οὔτινος, γεν. τοῦ Ὅστις καὶ Ὅ,τι.
Οὔτιπου, ἐπίρ. Ἐρωτημ. μήπως; ἄραγε; μήπως τάχα;
Οὔτιπω, ἐπίρ. = Οὔπω.
Οὐτίς, ίδος (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὠτίς.
Οὔτις (τὸ οὐδ. Οὔτι), ἡ γεν. Οὔτινος, = Οὐδείς, κανείς. » Ἐλεύθερος γὰρ οὔτις ἐστὶ πλὴν Διός, « Αἰσχλ. » Οὔτις ἐςὶν ὅς τις ἐξαιρήσεται, « Εὐρ. » Μήτηρ γὰρ οὔτις ἐστιν ἥ μ' ἐγείνατο, « Αἰσχλ. » Ὀνείδεσιν ἤρασσον οὔ τις ἔσθ' ὃς οὔ, « Σοφ. » Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι « Ἰλ. Α. ||. (τὸ οὐδ.) Οὔτι, ἐπίρ. Ἀρν., παντάπασι, διόλου. » Τὴν δ' οὔτι προσέφη, « Ἰλ. Α. (ἢ ἁπλῶς ἀντὶ) Οὐ. » Οὔτι χαίρων, « Ἡρ. » Οὔτι παντὶ ἀνδρί, ἀλλὰ τῷ ἐπιεικεῖ, « Πλάτ., (συγγ. τῷ
Οὔτοι, ἐπίρ. Ἀρν. Ὄχι βέβαια. » Οὔτοι ἔρριγα μάχην, « Ἰλ. Ρ. » Οὔ τοι τι μάχης ἀδαήμονές ἐσμεν, « Ἰλ. Ν. » Οὔτοι καταπροίξει μὰ τὸν Ἀπόλλω, « Ἀρσφ.
Οὗτος [ὁ, αὐτός], αὕτη, τοῦτο (ἡ γεν. Τούτου, ταύτης, τούτου, ἡ δοτ. Τούτῳ, ταύτῃ, τούτῳ, ἡ αἰτ. Τοῦτον, ταύτην, τοῦτο. πλθ. ἡ ὀνμς. Οὗτοι, αὗται, ταῦτα· ἡ γεν. Τούτων· ἡ δοτ. Τούτοις, ταύταις, τούτοις· ἡ αἰτ. Τούτους, ταύτας, ταῦτα), ἀντνμ. Δεικτ. (κυρ. πρὸς δεῖξιν τοῦ πλησιεστέρου ἀντικειμένου). Αὐτός. » Ἐκεῖνο Λεωκόριον, τοῦτο Θησεῖον, « (Ἡγήσ. παρὰ) Στρβ. » Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτὸς πάντα νοήσει· ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται, « Ἡσ. » Πεπρᾶχθαι μὲν ταῦτα, βεβουλεῦσθαι δ' ἐκεῖνα, « Πλ. (ϗ ἐμφαντ.) » Οὗτος ἐγώ, πάρειμι, « Λξ. » Δείξει σε τῷ δακτύλῳ, Οὗτος ἐκεῖνος, λέγων, « Λκ. (συχν. ἐπιφέρεται πρὸς ἐπανάληψιν διακοπείσης φρσ. ἢ καλλωπισμόν) » Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστέης, τοῦ περ πρότερον ἐμνήσθην, οὐδὲ οὗτος προσωτέρω ἔφησε ἀπικέσθαι, « Ἡρ. » Οἱ προῖκα εὖ πεπονθότες, οὗτοι ἀεὶ ἡδέως ὑπηρετοῦσι, « Ξεν. (ϗ Κλητ.) » Οὗτος, ὦ οὗτος, σέ φημι, « Λξ. » Ὦ οὗτος, Αἶαν, « Σοφ. » Ἐπίσχες, οὗτος, « Ἀρσφ. ||. (ἡ θηλ. δοτ.) Ταύτῃ (ἐλλ. χώρᾳ ἢ ὁδῷ ἢ μεθόδῳ, ἐκλαμβ. ἀντὶ) ἐπίρ. Τοπ. ἢ Τροπ. ἢ Ὁμοιωματ. ἀντὶ Ἐνταῦθα, Ἐντεῦθεν, Οὕτω. » Οἱ ταύτῃ Ἕλληνες καὶ βάρβαροι, « Ξεν. » Οὐ ταῦτ' ἐςί πω ταύτῃ. « Ἀρσφ., δὲν ἔφθασεν ἀκόμη τὸ πρᾶγμα 'ως ἐδῶ. » Οὔτι ταῦτα ταύτῃ, « Εὐρ., δὲν εἶν' ἔτσι, δὲν ἐτελείωσεν 'ως ἐδῶ. » Ταύτῃ καλεῖσθαι, « Πλάτ. » Ὅπῃ κάλλιστον, ταύτῃ καταστήσασθαι, « Ξεν. » Ἔστω ταύτῃ ὅπῃ τις ὑπολαμβάνει, « Πλάτ. ||. (τὸ οὐδ.) Τοῦτο (ἢ) Ταῦτα (ἐλλ. προθ. ἢ ῥημ. ἀναλόγως, ἐκλαμβ. διαφόρως). » Τοῦτο μέν, τοῦτο δέ, « ἀντὶ Μέρος μέν, — δέ. » Τοῦτο μέν, ἔπειτα δέ, « ἀντὶ Πρῶτον μέν. » Καὶ ταῦτα φίλος ὤν, « Λκ., ἀντὶ Καὶ μάλιστα ἐνῷ (ἀφ' οὗ). » Ἄνδρα γενναῖον θανεῖν, καὶ ταῦτα πρὸς γυναικός, « Αἰσχλ. » Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, « φρσ. ἀντὶ Εἶεν. » Ταῦτ' (ἐνν. ποιήσω ἢ ἔσται) ὦ δέσποτα, « Ἀρσφ., (κοιν.) ἂς εἶναι! ὁρισμός Σας! (καὶ συχνότ.) » Ταῦτ' ἄρα (δή, οὖν), « διὰ τοῦτο λοιπόν. » Ταῦτ' ἄρα καὶ ἐνεώρασμοι, « Ξεν. » Ταῦτά τοι καὶ λεπτότερός ἐστι, « Πλάτ.
Οὑτοσί (καὶ σπντ. Οὑτοσίν), αὑτηΐ, τουτί, Ἀττ. (κατὰ παρέκτ. ἢ προσσχηματισμόν) ἀντὶ Οὗτος, αὕτη, τοῦτο, πρὸς πλειοτέραν ἐπίτασιν τῆς δείξεως) » Καὶ τῷ ξυναντᾶς δῆτα πρώτῳ; — Τουτῳΐ, « Ἀρσφ. » Ἔπεισι γοῦν τοῖσιν λύχνοις οὑτοιΐ μύκητες, « αὐτ. » Τουτὶ δὲ τί; « αὐτ. » Τουτοδὶ κρεάδιον, αὐτ.
Οὕτω ϗ (πρὸ φων. ὀχι ὅμως πάντοτε) Οὕτως [οὗτος], ἐπίρ. Ὁμοιωματ. (ἀναφέρ. συνήθ. εἰς τὸ Ὡς). Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἔτσι. » Ταῦτα μὲν οὕτω τελέω, ὡς σὺ κελεύεις, « Ὀδ. Δ. (καὶ χωρὶς τοῦ Ὡς). » Ἔσσεται οὕτως, « Ὀδ. Π. » Οὐχ οὕτως ἔσται, « Ὀδ. Φ. » Οὐδὲ ταῦθ' οὕτως ἔχει, « Ξεν. (ἐνίοτε παραλείπεται) » Ὁρῶ δ', ὥσπερ γεωργοῦντας, καὶ τὰς ἄλλας τέχνας ἐργαζομένους ἀνθρώπους, « αὐτ. (καὶ πρωθυστέρως) » Καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, « Ἰλ. Γ. » Ἐπὶ ἀδύνατον ἀμύνεσθαι οὕτω πόλιν ἐρχόμεθα. « Θκ. (καὶ πρὸς ὑπερθ.) » Οὕτω κουφότατος πέλεν, ὥς' ἐκολύμβα, τοῦ ποδὸς ἐκκρεμάσας.. μόλιβδον, « Ἐπγρ. (καὶ κατ' ἐπιμερ.) » Οὕτω μέν, οὕτω δέ, « ἀντὶ Μέρος μὲν — δέ. » Τότε μὲν ἐκείνως, νῦν δ' οὕτως διαλεχθέντα περὶ αὐτῶν, « Ἰσκρ., (παρβλ. Οὗτος). 2) Ἐπιτατ. (ἑπομ. συνήθ. τοῦ Ὥστε), τόσον, τόσον πολλὰ (καλά, δυνατὰ κτλ.). » Ἦν χιὼν πολλὴ καὶ ψῦχος οὕτως ὥςε τὸ ὕδωρ.. ἐπήγνυτο, « Ξεν. (ϗ ἐλλ. τοῦ Ὥςε) » Αἱ τῶν Αἰγυπτ. κεφαλαὶ εἰσι οὕτω δή τι ἰσχυραί, μόγις ἂν λίθῳ παίσας διαρρήξειας, « Ἡρ. (ἢ ἐνίοτε τοῦ Οὕτω) » Καὶ ὥσπερ οὐδὲ γράμματα πᾶσι τὰ αὐτά, οὐδὲ φωναὶ αἱ αὐταί, « Ἀρστ. (ϗ ἐν εἴδει ἐπιφωνήσ.) » Οὕτω μεγάλας τὰς ὑποσχέσεις ποιοῦμαι, « Ἰσκρ. » Οὕτω δή τι ὁ Ἀχιλλεὺς ἐσωφρόνει, « Φλςρ. (καὶ ἀπολ.) » Σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὑτωσὶ σφόδρα; « Ἀρσφ. (καὶ ἐπιφερομ. τοῦ Ὅς) » Οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος, ὃς θανεῖν ἐρᾷ, « Σοφ. (ἢ τοῦ Ὅστις), Τίς οὕτω ῥάθυμός ἐςιν ὅς τις οὐ βουλήσεται; « Ἰσκρ.
3) Εὐκτ. (ἐνν. τοῦ Ὡς). » Οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων, « Ἀρσφ., ἔτσι νὰ χαρῶ τὰ παιδιά μου! » Οὕτω σαυτῆς ὄναιο, « Λκ., ἔτσι νὰ χαρῇς τὴν ζωή σου! 4) Συμπερασμ. ἢ Ἀποδοτ. (ἐννοίας), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὰ τοῦ Δή), ἔτσι λοιπόν, ἑπομένως. (καὶ εἰς μερικὰς φρσ.) ϗ τότε, (καὶ) μετὰ ταῦτα. » Γνοὺς ὅτι (τὸ καὶ τὸ), οὕτω δὴ κρίνας, « Ξεν. » Ἐπεί τε δὲ οὐκ ἀνιέναι τὸ κακόν, οὕτω δὴ κτλ., « Ἡρ. (καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς φρσ.) » Οὕτως ἡ ἀνθρωπίνη σοφία οὐδὲν μᾶλλον οἶδε τὸ ἄριστον αἱρεῖσθαι κτλ., « Ξεν. (καὶ ἐρωτηματ.) » Οὕτω δὴ μέμονας Τρώων πόλιν καλλείψειν; Σῖγα κτλ., « Ἰλ. Ξ. » Ἐν κλιβάνῳ πνίξαντες, οὕτω τρώγουσι, « Ἡρ. » Ἐφικόμενος τῆς ἀνδραγαθίας, οὕτω τὰς χάριτας ἀπαίτει, « Αἰσχ. » Προσευξάμενοι.., οὕτω διέβαινον τὰ ὅρια, « Ξεν. 5) Καταφατ. (εἰς τὰς ἀποκρ. καὶ κατ' ἐλλ.) μάλιςα, βέβαια, ἔτσι εἶνε. » Σὺ ἄρα τὰ μὲν ὠφελοῦντα χρήματα ἡγεῖ, τὰ δὲ βλάπτον-

ταοῦ χρήματα. — Οὕτως,« Ξεν. 6) Ἐμφαντ. (ἀντὶ τοῦ) Ἁπλῶς, ἔτσι τοῦ κάκου (χωρὶς νόημα), ἐκ τοῦ προχείρου, ἐξ ἀπροόπτου. » Μάψ οὕτως,« Ἰλ. Β. » Κεῖσ' οὕτως « Ἰλ. Φ. » Ὅμως οὕτως ἀκοῦσαι, ἔχει τινὰ λόγον, « Δμ. » Νῦν μὲν οὕτως οὐκ ἔχω εἰπεῖν, « Πλάτ. » Εἴ τις ἔροιτο νῦν οὕτως ἐν τῷ παρόντι, « αὐτ. » Οὕτως ἐπελθεῖν αὐτῷ, μηδὲν ἐπιτηδεύσαντι, « Λκ., (κοιν.) ἔτσι τοῦ ἦλθε (τὸν φάνηκε) (καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν διηγ.) » Οὕτω ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ, « Ἀρσφ. » Ἦν οὕτω γέρων ἢ γραῦς,« αὐτ.

Οὑτωσί (καὶ πρὸ φων. ἐνίοτε) Οὑτωσίν, ἐπίρ. Ἀττ (κατ' ἐπέκτ.) ἀντὶ Οὕτως.

Οὐχ, ἐπίρ (πρὸ φων. δασ) ἀντὶ Οὐκ.

Οὐχί, ἐπίρ. = Οὐ, (κοιν.) ὄχι.

Ὀφείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄφις, φειδάκι.

Ὀφειλέσιον (τὸ), = Ὀφείλημα, χρέος.

Ὀφειλέτης, ου (ὁ) καὶ Ὀφειλέτις, ιδος (ἡ). ὁ ὀφείλων, χρεώστης.

Ὀφειλετικός, ή, όν, (ἢ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὀφειλέτου ἴδιος, χρεωστικός.

† Ὀφειλή (ἡ), Γρφ. ἀντὶ-

Ὀφείλημα (τὸ). τὸ ὀφειλόμενον, χρέος, ἴδε Ὄφλημα.

† Ὀφείλιμος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀφέλλιμος.

Ὀφειλομένως καὶ

Ὀφειλόντως, ἐπίρ. (μτχ.) Πρεπόντως, ἀνηκόντως· ἀφεύκτως, κατὰ χρέος, [ἐκ τοῦ

Ὀφείλω [ὀφέλλω]. Μ. ὀφελήσω (ἀόρ. Ὠφείλησα καὶ β'. Ὤφελον καὶ [συγκ.] Ὦφλον, πρκ. Ὤφληκα καὶ πθ. Ὤφλημαι, ἀόρ. πθ. Ὠφειλέθην). Ἔχω (Εἶμαι εἰς) χρέος, χρεωστῶ. (τρπ.) εἶμαι ὑπόχρεως (ἀναγκασμένος ἠθικῶς) νά. (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ. ἐκ γ'. ἢ δοτ. ἐκ δ'.) » Μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε, ἀλλ' ἢ τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους, « Γρφ. » Πολλέσι χρεῖος ὄφειλον,« Ἰλ. Λ. » Ὀφειλέτω τῷ δημοσίῳ τοσοῦτον ἕτερον, « Πλάτ (καὶ ἐνν. τῆς δοτ) » Ὁ νόμος κελεύει τοὺς λέγοντάς τι τῶν ἀπορρήτων, πεντακοσίας δραχμὰς ὀφείλειν,« Ἰσκρ. (παρβλ. Ὄφλω). (καὶ τρπ.) » Χάριτας ὀφείλειν τινί,« Θκρ. » Ἀγαθὸν ἢ Κακὸν (» Βλάβην) ὀφείλειν τινί,« Λξ., χρεωστῶ νὰ ἀνταποδώσω (κοιν.) τὸ φυλάττω. » Ὀφείλουσι τὴν ψυχὴν πᾶσιν,« Αἰλ., τοὺς χρεωστοῦν τὴν ζωήν των. (ἢ πρὸς ἀπαρ.) » Ὀφείλεις, ἐμεῦ προποιήσαντος χρηστὰ ἐς σέ, χρηστοῖσί με ἀμείβεσθαι, « Ἡρ. » Σφάλλεσθαι ὀφείλεις, « αὐτ., ἀνάγκη πᾶσα (εἶν' ἀφεύκτως ἑπόμενον) νά. » Ἐγὼ δὲ λέγειν ὀφείλω τὰ λεγόμενα, « αὐτ., εἶνε χρέος μου. » Νῦν ὄφελλεν πονέεσθαι λισσόμενος, « Ἰλ. Κ., τώρα ἔπρεπε. (καὶ ἐρωτημ.) » Οὐκ ὄφελλον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι; « Ἰλ., δὲν εἶχα δίκαιον; (παρβλ. Μέλλω 2). (καὶ πθ.) » Βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται, « Εὐρ., πρέπει ἀφεύκτως. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὸ ὀφειλόμενον,« ἀντὶ Τὸ ὀφείλημα, τὸ χρέος, τὸ καθῆκον. ‖. (συχνότ. ὁ ἀόρ. 6') Ὤφειλον καὶ Ὤφελον καὶ Ὤφελλον καὶ (παρὰ Π. ἀναξ.) Ὄφελον(λλον), (μετὰ ἀπαρεμφ. πρὸς δήλωσιν εὐχῆς). » Ὤφελον ἐκλιπεῖν βίον, « Σοφ., εἴθε νά. » Τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις, « Ἰλ. Τ. (ἢ μὲ εὐκτ. μόρ.) » Αἴθ' ὄφελες ἄγονός τ' ἔμμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι. « Ἰλ. Γ. » Αἴθ' ἅμα πάντες ὀφέλλετε πεφάσθαι, « Ἰλ. Ω. » Εἴθε σου εἶναι ὤφελεν οὑτωσὶ θερμὸς ὁ πλεύμων,« Ἀρσφ. » Ὡς ὄφελον θανέειν αὐτοῦ, « Ὀδ. Ξ. » Ὡς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι, « Ἰλ. Χ. » Εἶδον τὸ μὴ ἰδεῖν ὄφελον, « Ἡρ. (καὶ ἐλλ.) » Τοῦτον δ' οὐδ' εἰ γέγονε εἰδώς, ὡς μηδὲ νῦν ὤφελον (ἐνν. εἰδέναι),« Δμ. (ὅθ. μτγν. ἁπλ. ἀντὶ ἐπιρ.) εἴθε! ἄμποτε! » Ὄφελον κατευθυνθείησαν αἱ ὁδοί μου, « Γρφ. » Κατάγει εἴς τι τῶν ἀδύτων ὡς ὄφελόν γε καὶ εἰς ἅδου, « Γρχ.

Ὀφέλλιμος (ὁ, ἡ), Π. [ὀφέλλω] ἀντὶ Ὠφέλιμος, χρήσιμος.

Ὄφελλον, Π. ἀντὶ Ὄφελον, ἀόρ. 6'. τοῦ Ὀφείλω.

Ὀφέλλω, Μ. ελῶ (ἀόρ. Ὤφελα), Π. [ὄμπη, Λτ. ops, opes]. αὐξάνω, τρέφω, πληθύνω· (τρπ.) προάγω· (κατ' ἔκτ.) σαρώνω, συγυρίζω· (πθ.) αὐξάνομαι κτλ. (μτφορ.) προκόπτω, προοδεύω. » Ἄνεμος κῦμα τ' ὀφέλλει, « Ἰλ. Ο. » Οἶκον ὀφέλλειν,« » Ὀδ. Ο. » Μῦθον (» Πόνον) ὀφέλλειν, « Ἰλ. Π. » Τὴν στέγην ὀφέλλοντα (οὐ γὰρ παρῆν ὄφελμα) πυθμένι στοιβῆς, « Ἱππῶν. (καὶ πθ.) » Ἀγίου ὀφελλόμενον ὄμβρῳ, « Θκρ. 2) ἀντὶ Ὀφείλω. » Ζωάγριά μοι ὀφέλλεις, « Ὀδ. Θ. (καὶ πθ.) » Χρεῖός μοι ὀφέλλεται, « Ὀδ. Γ., (ὅθ.

Ὄφελμα (τὸ). Π. αὔξησις· κέρδος, ὠφέλεια. 2) = Ὄφελτρον, σάρωμα, ἴδε Ὀφέλλω.

Ὄφελον, ἐπίρ. Εἴθε, ἄμποτε! (ἴδε Ὀφείλω, περὶ τὸ τέλος).

Ὄφελος [ὀφέλλω], εος-ους (τὸ), σπν. εἰς τὰς πλαγ. πτ.). Κέρδος, ὠφέλεια. » Τί δῆτ' ἂν εἴης ὄφελος ἡμῖν; « Ἀρσφ. (καὶ μὲ γεν.) » Οὐδὲν ὄφελος τοῦ κτήματος, « Ξεν » Τῶν ὄφελός ἐστι οὐδέν, « Ἡρ., δὲν ἀξίζουν (χρησιμεύουν) τίποτε. » Ἀνήρ, ὅτου τι ἢ σμικρὸν ὄφελος, « Πλάτ., ὁπωσοῦν χρήσιμος. » Ὅ τι περ ὄφελος ἦν τοῦ στρατεύματος,« Ξεν., τοὺς καλλητέρους, τὸ ἄνθος.

Ὀφέλσιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀφέλλιμος.

† Ὀφελτρεύω, Μ. εύσω, Σχλ. σκουπίζω, συγυρίζω, [ἐκ τοῦ

† Ὄφελτρον (τὸ), Σχλ. [ὀφέλλω], σάρωθρον, σάρωμα.

Ὀφεώδης, εος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ωδῶς, = Ὀφιώδης.

Ὀφθαλμία (ἡ). νόσος τῶν ὀφθαλμῶν, πονόμματος.

Ὀφθαλμίας, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων μεγάλους ἢ ἐξωδερκεῖς ὀφθαλμούς, (ὅθ. ‖. οὐσ.) εἶδ. ἀετοῦ ἢ ἱέρακος ἢ 2) (κατ' ἄλλ.) εἶδ. ἰχθύος, (παρβλ.) Βόωψ.

Ὀφθαλμίασις, εως (ἡ), = Ὀφθαλμία, [ἐκ τοῦ

Ὀφθαλμιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ὀφθαλμίαν. 2) (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) ἔχω 'ς τ' ὀμμάτι (ἢ τ' ὀμμάτι μου εἰς) τι, βλέπω τι μὲ κακὸν 'μμάτι, φθονῶ, βασκαίνω. » Πάλαι τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πόλεως ὀφθαλμιῶντες, « Πλδ.

Ὀφθαλμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὀφθαλμός, 'μματάκι.

Ὀφθαλμίζομαι, Μ. ίσομαι. Κολνῶ (Μολύνομαι ἀπὸ) ὀφθαλμίαν. 2) = Ἐνοφθαλμίζω, 'μπολιάζω. 3) ἔχω ἐνηρμοσμένον τι ἐπάνω μου ἐν εἴδει ὀφθαλμοῦ. » Κλινόποδες ἄνθραξι καὶ ἠλέκτραις ὠφθαλμισμένοι, « Σδ.

Ὀφθαλμικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. » Ὀφθαλμικὸν (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ) φάρμακον, « Ἰατρ.

Ὀφθαλμῖτις, ιδος (ἡ), = Ὀπτιλέτις.

Ὀφθαλμοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιβάλλω βάσκανον ἢ ὕποπτον ἢ ἐρωτικὸν ὀφθαλμόν εἴς τι, (κοιν.) ῥήχνω 'μματιαῖς, (παρβλ.) Ἐποφθαλμίζω.

Ὀφθαλμοβόρος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων τὰ μμάτια (τῶν ζώων). » Ἡ φῶυγξ μάλιστά ἐστιν ὀφθαλμοβόρον τῶν ὀρνέων, « Ἀρστ.

Ὀφθαλμοδουλεία (ἡ), (Γρφ.) τὸ νὰ δουλεύῃ (νὰ ὑπηρετῇ) τις μόνον ὅταν ἠμπορῇ μόνον ἵνα τὸν βλέπουν (κοιν. διὰ τὰ 'μμάτια).

† Ὀφθαλμόδουλος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπηρετῶν κατ' ὀφθαλμοδουλείαν.

Ὀφθαλμοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὀφθαλμοῦ. 2) = Ὀφθαλμοφανής.

Ὀφθαλμοκλέπτης, ου (ὁ), = Ὀφθαλμοπλάνος.

Ὀφθαλμοπλανία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ὀφθαλμοπλάνου.

Ὀφθαλμοπλάνος (ὁ, ἡ). ὁ πλανῶν (ἀπατῶν) τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν θεωμένων, (Τουρκ.) Γκιὸζ-μπαγιτζῆς.

Ὀφθαλμορύκτης, ου (ὁ). ὁ ἐξορύττων τοὺς ὀφθαλμοὺς (ἐβγάλλων τὰ μμάτια).

Ὀφθαλμός (ὁ), [ὄσσομαι, ὀφθῆναι]. τὸ 'μμάτι. » Ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, « Ὅμ. » Ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπωπει, « Θκρ. » Ἅλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός, « Θκρ. » Ἐξ ὀφθαλμῶν τινος (ἢ τινὶ γίγνεσθαι,« Ξεν., Ἡρ., χάνεται ἀπὸ τὰ 'μμάτιά του » Κατ' ὀφθαλμοὺς κατηγορεῖν, « Ξεν., κατὰ πρόσωπον. » Βασιλέως ὀφθαλμός, « Ἀρσφ., (εἰς τὴν Περσ.) βασιλικὸς ἔφορος (ἀπεσταλμένος)· (Π.) » Ἡμέρας (» Νυκτός) ὀφθαλμός, « ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη. 2) (μτφορ.) τὸ κάλλιστον, τὸ πολυτιμότατον. παρηγορία, (παρβλ.) Φῶς. » Σικελίας ὀφθαλμός, « Πίνδ. » Ὀφθαλμὸς ἀνθῶν τὸ ῥόδον, « Λξ. » Εἷς παῖς ὀφθαλμὸς βίου, « Εὐρ. 3) (μτνμ.) τὸ βουμβοῦκι τῶν φυτῶν, ὁ κόμπος ἀπὸ τὸν ὁπ. φυτρώνουν τὰ φύλλα (ἢ ῥίζαις κτλ.), (κοιν.) τὸ 'μμάτι. » Ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἄνω ὁρῶ βλαστάνοντα τὰ φυτά· ἢ τοὺς κατὰ γῆς οὖν ὀφθαλμοὺς ἡγοῦμαι τὸ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖν,« Ξεν. 4) ἡ στρογγυλὴ τρύπα διὰ τῆς ὁπ. περνᾷ τὸ κωπί. » Ἄσκωμ' ἔχειν περὶ τὸν ὀφθαλμόν,« Ἀρσφ. » Αὕτη (ἡ ναῦς) σκεῦος ἔχει οὐθὲν οὔθ' οἱ ὀφθαλμοὶ ἔνεισιν, « Ἐπγρ.

Ὀφθαλμόσοφος (ὁ), Λξφν. σοφὸς τὰ περὶ τοὺς ὀφθαλμούς, ἰατρὸς τῶν ὀφθαλμῶν, (Γαλλ.) oculiste.

Ὀφθαλμότεγκτος (ὁ, ἡ), Π. [ὀφθ. τέγγω]. ὁ βρέχων ἢ τοῦ ὁπ. εἶνε βρεγμένα (κλαυμένα) τὰ 'μμάτια.

Ὀφθαλμοφάνεια (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ὀφθαλμοφανοῦς, (Γαλλ.) apparence.

Ὀφθαλμοφανής, έος (ἡ). ὁ πρὸ ὀφθαλμῶν, ὁλοφάνερος, προφανής.

Ὀφθαλμοφανῶς, ἐπίρ. Προφανῶς, ὁλοφάνερα.

Ὀφθαλμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὀφθαλμοῦ.

Ὀφθαλμώρυχος (ὁ, ἡ), Π. [ὀφθ. ὀρύσσω] ὁ ἐβγάλλων τὰ 'μμάτια.

Ὀφθῆναι (ἐκ τοῦ ὄσσομαι), πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὁράω.

Ὀφιακός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὄφιν. ‖. Ὀφιακά (ἐνν. βιβλία), « σύγγραμμα περὶ ὄφεων.

Ὀφίασις, εως (ἡ). πάθος τι, μάδημα (πέσιμον) τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς. » Ὀφίασιν λέγουσι τὴν ἐκδέρουσαν τοὺς ἀλόντας ὡς ὄφεις,« Γαλ., (ἴδε Ἀλωπεκία).

Ὀφίδιον (τὸ), = Ὀφείδιον.

Ὀφιῆτις, ιδος (ἡ), Π. = Ὀφῖτις.

Ὀφιοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (κτυπῶν φονεύων μὲ τὰ βέλη του) τοὺς ὄφεις.

Ὀφιοβόρος (ὁ, ἡ), [ὄφ. βιβρώσκω], = Ὀφιοφάγος.

Ὀφιογενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος ἀπὸ ὄφιν.

Ὀφιογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γνώμην (ἦθος) ὄφεως, φαρμακώδης, δόλιος.

;Ὀφιόδειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δειρὴν (λαιμόν) ὄφεως, (ἄλλ. διορθ. Ὀφιοβόρος).

Ὀφιόδηκτος (ὁ, ἡ). δαγκασμένος ἀπὸ ὄφιν.

Ὀφιοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὄφεως· ἑλικοειδής.

Ὀφιόεις, εσσα, εν, Π. ὁ εἰς ὄφιν ἢ εἰς τοὺς ὄφεις ἀνήκων. 2) πλήρης ὄφεων. » Τήνου τ' ὀφιοέσσης, « (Ἀντίμχ. παρὰ τῷ) Σχλ. τοῦ Ἀρσφ.

Ὀφιόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄφεις ἀντὶ τριχῶν.

Ὀφιοκτόνη (ἡ), εἶδ. σκολοπένδρας, [ἐκ τοῦ

Ὀφιοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) τοὺς ὄφεις.

Ὀφιομάχης, ου (ὁ) καὶ

Ὀφιομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος μὲ τοὺς ὄφεις, ἐχθρὸς τῶν ὄφεων.

Ὀφιόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν ὄφεως.

Ὀφιόνεος (τὸ ι μακρ.), α, ον, Π. [ὀφίων]. ὀφιώδης ἢ ὀφιοειδής.

Ὀφιοπλόκαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀντὶ πλοκάμων (πλεξίδων) ὄφεις.

Ὀφιόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄφεις ἀντὶ ποδῶν (ὀφιοειδεῖς πόδας).

Ὀφιοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον ὄφεως.

Ὀφιοσκόροδον καὶ Ὀφιόσκορδον (τὸ), εἶδ. ἀγριοσκορόδου, (ἄλλ.) Ἐλαφροσκόροδον.

Ὀφιόσπαρτος καὶ (κατὰ μετάθ.) Ὀφιόσπρατος (ὁ, ἡ), Π. = Ὀφιογενής.

Ὀφιοσταφυλή (ἡ) καὶ

Ὀφιοστάφυλον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἄμπελος λευκή, (Γαλλ.) couleuvrée.

Ὀφιότροπος (ὁ, ἡ). ὀφιώδης τὸν τρόπον.

Ὀφιοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ὄφεις (ἔχων πλῆθος ὄφεων).

Ὀφίουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὐρὰν ὄφεως (ὀφιοειδῆ). ‖. (οὐσ.) εἶδ. πτηνοῦ τῆς Αἰθιοπ.

Ὀφιοῦσα (ἡ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Ὀφιόεσσα, θηλ. τοῦ Ὀφιόεις.

Ὀφιούχεος, η, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν (ἀστερ.) Ὀφιοῦχον, (ἁπλῶς) ἀντὶ Ὀφιοειδής.

Ὀφιοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κρατῶν) ὄφιν, (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ). ‖. (οὐσ.) εἷς τῶν ἀστερισμῶν, (Γαλλ.) le serpentaire.

Ὀφιοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ὄφεις.

Ὄφις [Αἰγυπτ. χόφ ἢ χφό], εως (ὁ, ἡ). εἶδος ἑρπετοῦ ζ., 'φείδι. 2) (ἀστρονομ.) εἷς τῶν ἀστερισμῶν. 3) εἶδ. φυτοῦ. 4) = Ὀφίασις, πάθος. 5) ὀφιοειδὲς βραχιόλιον, (ἄλλ.) Δράκων.

Ὀφίτης, ου (ὁ) καὶ Ὀφῖτις, ιδος (ἡ). ὄφεως ἴδιος, ἢ ὅμοιος μὲ ὄφιν. ‖ (οὐσ.) εἶδ. λίθου ποικίλου ὡς ἂν τὸ δέρμα τοῦ ὄφεως.

Ὀφιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὀφιοειδὴς ἢ Ὀφιόεις, ὅμοιος μὲ ὄφιν ἢ γεμάτος ὄφεων.

Ὀφίων, ωνος (ὁ), εἶδ. μυθώδους ζῴου.

Ὀφλέω, Μ. ήσω. Ἰων. ἀντὶ Ὄφλω.

Ὄφλημα (τὸ), = Ὀφείλημα, χρέος· (κυρ.) πρόστιμον. » Ὄφλημα ἢ Ὀφείλημα διαφέρει· ὄφλημα γὰρ τὸ ἐκ καταδίκης λέγεται, ὀφείλημα δὲ ὃ ἐδανείσατό τις, « Ἡρωδ.

Ὄφλησις, εως (ἡ), = Ὀφειλή· ποινὴ προστίμου.

Ὀφλητής, οῦ (ὁ), = Ὀφειλέτης.

Ὀφλισκάνω (παρτ. Ὠφλίσκανον) ἀντὶ (Ὄφλω), Μ. ὀφλήσω (ἀόρ. Ὦφλον, πρκ. Ὤφληκα), = Ὀφείλω, χρεωστῶ (κυρ. εἰς τὸ δημόσιον), (ὅθ. συνήθ.) χάνω τὴν κρίσιν μου, καταδικάζομαι εἰς πρόστιμον (καὶ ἐν γέν. εἰς ποινήν), ἀποδεικνύομαι ἔνοχος. » Ἐὰν ὄφλῃ τῷ δημοσίῳ,« Δμ. » Ζημίαν (» Δίαιταν, » Τάλαντα δέκα) ὦφλε, « Ῥτρ. » Θανάτου δίκην ὄφλων,« Πλάτ., καταδικασθεὶς εἰς θάνατον. » Ὦφλε τὴν δίκην ἐρήμην, « Πλ. (καὶ μτνμ.) » Γέλωτα (» Αἰσχύνην) ὀφλ..« Λξ., γίνεται καταγέλαστος, καταισχύνεται. » Ἠλίκην ἂν ὠφληκότες παράνοιαν ἦτε, « Δμ., πόσον ἀνόητοι ἠθέλετε νομισθῆ! (καὶ πληρέστερ. μὲ δοτ.) » Μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω, « Σοφ., νομίζομαι μωρὸς ἀπὸ μωρόν. (καὶ μὲ γεν. ἢ δοτ. προθετ.) » Δειλίην ὦφλεε πρὸς βασιλῆος,« Ἡρ., ἐνομίσθη δειλός. » — παρά τινι, « Αἰλ.

Ὄφρα [ὅ, †φι, ρα], Π. σύνδ. Ἀποτελεσματ., ὅπως, ἵνα· (πρὸς ὑποτ. ἢ εὐκτ. καὶ σπντ. ὁρσ.) » Ἀχλὺν τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, ὄφρ' εὖ γιγνώσκῃς ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα,« Ἰλ. Ε. » Ἔρχεο, κικλήσκει σε πατὴρ ἐμός, ὄφρα τι εἴπῃ,« Ὀδ. Ξ. » Ἐμοὶ ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσσω, « Ἰλ. Α (καὶ μὲ διστακτ. μόρ.) » Ὄφρα κεν ἐς κλισίην ἀφίκωμαι, « Ἰλ. Ω. (καὶ πρὸς εὐκτ.) » Ὄφρα τις καὶ οὐκ ἐθέλων ἀναγκαίῃ πολεμίζοι, « Ἰλ. Δ. » Τέμενός οἱ τάμον, ὄφρα νέμοιτο, « Ἰλ. Ζ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἂν) » Ὄφρ' ἂν ἄγοιεν,« Ὀδ. Ρ. (καὶ πρὸς ὁρσ. μελλοντ.) » Θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, ὄφρα καὶ Ἕκτωρ εἴσεται, « Ἰλ. Π. » Αἴθ' ὄφελον κεῖν' ἦμαρ ἀπὸ ψυχὴν μεθέμεν, ὄφρα αὐτός με τεῇσι φίλαις ταρχύσαιο χερσίν,« Ἀπλλν. 2) ἐπίρ. Χρον. ἕως, ἕως ὅτου· ἐν ὅσῳ. (πρὸς ὁρσ. καὶ σπντρ. ὑποτ. ἢ εὐκτ.) » Ὄφρα ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,« Ἰλ. Σ. » Οἶνον πῖνεν, ὄφρ' ἔθελ' αὐτός,« Ὀδ. Γ. » Ὄφρα οἱ αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς,« Ἰλ. Δ. » Ἤϊεν, ὄφρα σπέος ἵκετο,« Ὀδ. Ε. (ἢ ἀνταποδοτ. πρὸς τὸ Τόφρα) » Ὄφρα μὲν οὖν Μενέλαος πολέμιζε, τόφρα δὲ Κυρήτεσσι κακῶς ἦν,« Ἰλ. Ι. (καὶ ἀντιστρφ.) » Τόφρα δ' ἔχ', ὄφρα σε νόσφιν ἀπήγαγεν,« Ὀδ. Δ. » Ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσει,« Ἰλ. Α. (καὶ πρὸς ὑποτ.) » Οὔ φησι κακὸν πείσεσθαι, ὄφρα γούνατ' ὀρώρῃ, « Ὀδ. Σ. » Ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ,« Ἰλ. Α. (ἢ μετὰ τοῦ Ἂν κτλ.) » Τοῦ οὐκ ἐπιλήσομαι, ὄφρ' ἂν ζωοῖσιν μετέω, « Ἰλ. Χ. » Ἐπίμεινον, ὄφρα κεν ἑνδεκάτη γένηται,« Ὀδ. Δ. » Ἀνιχνεύει, ὄφρα κεν εὕρῃ,« Ἰλ. Χ. (καὶ μετὰ τοῦ Τόφρα) » Τόφρα κτήματ' ἔδονται, ὄφρα κε κεῖνος τοῦτον ἔχῃ νόον,« Ὀδ. Β. (ἢ ἀπολύτ. ἀντὶ τοῦ Τέως) » Ὁ δ' ὄφρα βοῦς βόσκεν ἐν Περκώπῃ, « Ἰλ. Ο. (καὶ πρὸς αἰτ. προθετ.) » Ὄφρα ποτὶ στόμα,« Ἀπλλν., μέχρι τοῦ στόματος.

Ὀφρύα, Π. (μτγν. καὶ σπν.) ἀντὶ Ὀφρύν, αἰτ. τοῦ Ὀφρύς.

Ὀφρυάζω, Μ. άσω. Ἀνασπῶ ἢ Συστέλλω τὰς ὀφρῦς, σκυθρωπάζω, ἢ· ὑπερηφανεύομαι, (κοιν.) 'ψηλώνει ἡ μύτη μου.

Ὀφρυανασπασίδης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ ἀνασπῶν τὰς ὀφρῦς (δι' οἴησιν), ὑπερήφανος.

Ὀφρυάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω πολλὰς ὀφρῦς (λόφους). » Κόρινθος ὀφρυᾷ τε καὶ κοιλαίνεται,« (Ἡγήσ. παρὰ) Στρβ., ἔχει πολλὰ 'ψηλώματα καὶ λακκώματα, κεῖται εἰς ἀνώμαλον τοποθεσίαν.

† Ὀφρύδιον (τὸ). (μτγν.) ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Ὀφρῦς.

Ὀφρύη (ἡ), Ἰων, ἀντὶ Ὀφρὺς (2).

Ὀφρύκνηστος (ὁ, ἡ), [ὀφρύς, κνάω]. ὁ ξύνων τὰ 'φρύδιά του (τὸ μέτωπόν του) ἀπὸ ἐντροπὴν ἵνα μὴ φανῇ ὅτι κοκκίνησεν.

Ὀφρυόεις, εσσα, εν, Π. ὁ κείμενος εἰς ὀφρῦν ὄρους ἢ εἰς ἀνώμαλον (διακοπτομένην ἀπὸ πολλὰς ὀφρῦς) θέσιν· (μτφορ.) σοβαρὸς ἢ, ἀγέρωχος, ὑπερήφανος. » Ὀφρυόεσσα Κόρινθος,« Ἡρ., ἴδ. Ὀφρυάω. » Ὀφρυόεσσα ἀοιδή,« Ἐπγρ., ἡ τοῦ Αἰσχύλου.

Ὀφρυόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, = Ὀφρυάζω, ὑπερηφανεύομαι, (κοιν.) 'ψηλώνει ἡ μύτη μου, ἔχω ὕφος. (ὅθ. ἡ μτχ.) » Ὠφρυωμένος, η, ον, « Κατηφὴς ἢ Ἀγέρωχος.

Ὀφρυόσκιος (ὁ, ἡ). σκιαζόμενος ὑπὸ τῶν ὀφρύων.

Ὀφρύς, ύος (ἡ), (ἡ αἰτ. πληθ. Ὀφρύας καὶ συνήθ. Ὀφρῦς). τὸ 'φρύδι· (συνκδχ.) ὕφος, ἔπαρσις, ὑπερηφάνεια, σοβαρότης, ὑπεροψία. » Νεύειν (» Γελᾶν) ὀφρύσιν, « Ὅμ., Πίνδ. » Λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις,« Θκρ. » Ἀνασπᾶν (» Αἴρειν » Ἐπαίρειν, » Συνάγειν κτλ.) τὰς ὀφρῦς,« Λξ., σοβαρεύεσθαι ἢ ὑπερηφανεύεσθαι· (ἢ τὸ ἐναντ.) » Καταβάλλειν (» Μεθιέναι) τὰς ὀφρῦς,« Εὐρ., μεταβάλλειν ἐπὶ τὸ ἱλαρώτερον. » Τούτοις ὀφρύες οὐκ ἔπρεπον, « Στρατ. Ἐπγρ., δὲν ἥρμοζεν ἡ σοβαρότης. 2) (καταχρ. καὶ Κωμ.) ὁ ὀφθαλμός. » Ἐδήχθην ὑπὸ κονίας τὰς ὀφρῦς, « Ἀρσφ. 3) (μτνμ.) μέρος ἐξέχον τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς, 'ψήλωμα, λόφος, ὄχθος. » Ὀφρὺς ὄρους,« Γρφ., ἡ προέχουσα

ἄκρα τῆς κορυφῆς. »Ῥεῖθρον μετὰ βαθυγείας ὀφρύος,« Πλδ., ὄχθης. » Τάφρου (»Αἰγιαλοῦ) ὀφρύς,« Στρ., Ἀπλλν. »Ὀφρὺς γεώδης παρατείνουσα πόῤῥω.« Πλ.

Ὀφρυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (ἢ ἐξέχων ἐν εἴδει) ὀφρύος, (ἐν γέν.) = Ὀφρυόεις, (Γαλλ.) sourcilleux.

Ὀφρύωμα (τὸ), = Ὀφρὺς, σοβαρότης, ὑπεροψία.

Ὀφρύωσις [ὀφρυόομαι], εως (ἡ), (νλγ.) σήκωμα ὀφρύος (ὄχθου), προτείχισμα

Ὄχα, ἐπίῤ. Π. [ἔχω, ὄχος]. ἐξόχως, κατ' ἐξοχὴν, ἐξαιρέτως. »Ὄχ' ἄριστος,« Ὅμ.

Ὀχάνη (ἡ) καὶ

Ὄχανον (τὸ), [ἔχω]. τὸ πιάσιμον (τὸ λουρί) τῆς ἀσπίδος, (παρβλ.) Πόρπαξ. (ἐν γεν.) λαβὴ, χεροῦλι.

Ὀχεὰ (ἡ), Π. [ὀχὴ], = Χειὰ, τρύπα (φωλεὸς) θηρίου.

Ὀχέεσκον, Ἰων. Π. παρτ. τοῦ Ὀχέω.

Ὀχεία (ἡ), τὸ ὀχεῖσθαι ἢ ὀχεύειν, συνουσία (ζώων), βάτευμα.

Ὀχεῖον (τὸ). τὸ πρὸς ὀχείαν τῶν θηλ. τρεφόμενον ἀρσ. ζῶον, (Τουρκ.) ἄτι [illegible]. 2) (ἐνίοτε) τὸ μέρος ὅπου συνήθως βάλλουν τὰ ζῶα νὰ βατευθοῦν. 3) Π. = Ὄχημα, [κυρ. οὐσ. τοῦ

;Ὀχεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ὀχείαν. » Ἄγκυρα ὀχεία,« Ἡσ., ἡ κρατοῦσα τὸ πλοῖον.

Ὄχεσκον, Ἰων. Π. παρτ. τοῦ Ὀχέω.

Ὄχεσφι(φιν), Π. ἀντὶ Ὄχεσι, δοτ. πληθ. τοῦ Ὄχος.

Ὀχεταγωγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὀχετηγέω.

Ὀχεταγωγία (ἡ), = Ὀχετηγία, [ἐκ τοῦ

Ὀχεταγωγὸς (ὁ, ἡ), = Ὀχετηγός.

Ὀχετεία (ἡ). τὸ ὀχετεύειν ἢ ὀχετεύεσθαι, ὀχετηγία. 2) = τῷ

Ὀχέτευμα (τὸ). ὕδωρ ὀχετευόμενον. 2) = Ὀχετός.

Ὀχετεύω, Μ. εύσω καὶ

Ὀχετηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Ὁδηγῶ) το ὕδωρ δι' ὀχετοῦ, γυρίζω τὸ νερὸν (ποταμοῦ κτλ.) μὲ αὐλάκι.

Ὀχετηγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ δι' ὀχετοῦ ὑδραγωγία.

Ὀχετηγὸς (ὁ, ἡ), [ὀχετὸς, ἄγω]. ὁ μεταφέρων τὸ ὕδωρ (ποτίζων κῆπον κτλ.) δι' ὀχετοῦ, κηπουρός. (τρπ.) »Ἔρωτος (»Ἀνίης)—,« Ἐπγρ., ὁ διασκεδάζων τὸν ἔρωτα (τὴν θλῖψιν).

Ὀχέτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὀχετὸς, αὐλακάκι νεροῦ.

Ὀχετογνώμων, ονος (ὁ). (κυρ. εἰς τὸ πληθ.) κλεῖθρον ὀχετοῦ πρὸς αὐξομείωσιν τοῦ ὕδατος, (Τουρκ.) μπέντι.

Ὀχετοκράνιον καὶ Ὀχετόκρανον (τὸ). ἡ ἀρχὴ (τὸ ἐπάνω ἄνοιγμα, ἡ κεφαλὴ) τοῦ ὀχετοῦ.

Ὀχετὸς (ὁ). [ὄχος]. κανάλι (αὐλάκι) νεροῦ· στρῶμα (ῥεῖθρον) ποταμοῦ· ὑδραγωγεῖον. (εἰς τὰς Ἀθ.) γκρεμίζι. »Παρεκτρέποντες ὀχετὸν,« Εὐρ., = Παροχετεύοντες.

Ὄχευμα (τὸ), = Ὀχεία, βάτευμα· ἐγγάστρωμα. 2) τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὀχείας, τὸ συλληφθὲν ἔμβρυον, (Ἀρστ.).

Ὀχεὺς [ὀχέω], έως (ὁ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ κρατῇ τι, (π. χ.) θηλυκωτῆρι ζωναριοῦ κτλ., σύρτης τῆς θύρας, ἀμπάρα.

Ὀχευτὴς, οῦ (ὁ). (ἵππος, ταῦρος κτλ.) ὁ τρεφόμενος πρὸς τὸ ὀχεύειν τὰς θηλ., (μτφ.) ἄνθρωπος ἀσελγής.

Ὀχευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὀχείαν, ἀσελγὴς, ἀφροδισιακός.

Ὀχευτὸς, ἡ, όν. Βατευμένος, ἐγγαστρωμένος, [ἐκ τοῦ

Ὀχεύω, Μ. εύσω. Καβαλλικεύω, βατεύω, βάλλω νὰ βατευθῇ (ζῶον), [ἐκ τοῦ

Ὀχέω-ῶ [ὄχος], Μ. ήσω. Φέρω (Μεταφέρω) τινὰ μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ ὄχημα· (Π. ἐν γέν.) ἔχω, κρατῶ, σηκόνω· (ὅθ. τρπ.) ὑποφέρω. » Ἦν ἄτην ὀχέων,« Ὀδ. Φ. »Νηπιάας ὀχέειν,« Ὀδ. Φ., = Νηπιάζειν, μωραίνειν. » Φρουρὰν ὀχεῖν,« Αἰσχλ., = Ἔχειν, φυλάττειν. ‖. (συνήθ. μσ. ἢ πθ.) φέρομαι (κάθημαι) ἐπάνω εἰς ἢ ὡς ἂν εἰς ὄχημα, ἐπιβαίνω, καββαλικεύω. »Ἵπποισιν ὀχεῖτο,« Ὅμ. Ὕμν. » Οἱ δὲ (ἵπποι) ἀλεγεινοὶ ὀχέεσθαι ἄλλῳ ἢ Ἀχιλλῆϊ,« Ἰλ. Κ. Ρ. » Νηυσὶν ὀχήσονται,« Ἰλ. Ω. » Κύμασιν ὀχεῖσθαι,« Ὀδ. Σ. (ξ μτφορ.) »Ἐπὶ λεπτῆς ἐλπίδος ὀχεῖσθαι,« Ἀρστ. 2) Π. = Ὀχεύομαι, (Ἀρ.).

Ὀχὴ (ἡ), Π. [ἔχω]. τροφὴ, φαγητόν. 2) κατοικία (κυρ. θηρίου), τρύπα, σπήλαιον, (παρβλ.) Ὀχεά. 3) (σπν.) ἀντὶ Ὀχεία, (Ἀρ.).

Ὄχημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ ὀχεῖν (φέρειν, σηκόνειν), ἐπ. τοῦ ὁποίου ὀχεῖταί τις, ἁμάξι, ἵππος. » Κρούσας δὲ πλευρὰ πτεροφόρων ὀχημάτων, μεθῆκεν αἱ δ' ἔπταντ' ἐπ' αἰθέρος πτυχάς,« Εὐρ. »Ναὸς ὄχημα,« Σοφ. (περιφρ.) ἡ ναῦς. »Γῆς ὄχημα,« Εὐρ., ὁ κρατῶν τὴν γῆν, (μονολεκτ.) Γαιήοχος.

Ὀχηματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὄχησιν ἢ εἰς τὸ ὄχημα.

Ὀχημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄχημα.

Ὄχησις, εως (ἡ). τὸ ὀχεῖν ἢ ὀχεῖσθαι. »Ὄχησιν ποιεῖσθαι,« Στρ., = Ὀχεῖσθαι.

Ὄχθα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Ὄχθη.

Ὀχθέω-ῶ [ὄχθος], Μ. ήσω, Π = Ἄχθομαι, βαρύνομαι, ἀδημονῶ, στενοχωροῦμαι, δυσαρεστοῦμαι.

Ὄχθη (ἡ), [ἔχω]. (ἐν γέν. καὶ Π.) μέρος ἐξέχον τοῦ ἐδάφους, ὕψωμα, (κοιν.) ὄχτος (ἰδιαιτ. καὶ συνήθ.) χεῖλος ὑψηλὸν ποταμοῦ (θαλάσσης, λάκκου κτλ.), παρβλ. Ἀκτή.

Ὀχθηρὸς, ά, όν, Π. ὁ ἔχων ὄχθους ἢ ὄχθας ὑψηλὰς, Ὀχθώδης.

†Ὄχθησις [ὀχθέω], εως (ἡ), Γλσ. ἀδημονία, ἀγανάκτησις.

Ὀχθίζω, Μ. ίσω, Π. μτγν. καὶ Γρφ. ἀντὶ Ὀχθέω, πονῶ.

Ὀχθοιβος (ὁ, ἡ). πορφυρᾶ οὐία (κενάρι) τοῦ χιτῶνος, [ἐκ τοῦ

Ὄχθος (ὁ), [ἔχω, ὄχος]. μέρος ἐξέχον τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς, ὕψωμα, λόφος ἡ ὄχθη (ποταμοῦ κτλ.) ἀπόκρημνος. »Ἐπ' ὄχθους ἀνορούειν, ἀπ' ὄχθων καθάλλεσθαι,« Ξεν. » Τὸν καταντίον τῆς Ἀκροπόλιος ὄχθον,« Ἡρ. » Ἄρεως (» Ἄρειος) ὄχθος,« Εὐρ., ὁ Ἄρειος Πάγος. 2) τύλος (ῥόζος) τοῦ δέρματος. » Χροιὴν μὲν φορέουσιν ἀμετροβίων ἐλεφάντων, ὄχθους δ' ἀμφὶ δέμας κακοελκέας ἀμφιβαλοῦνται,« Μανέθ. 3) Π. ἀντὶ Ἄχθος, πόνος, μόχθος. »Ὄχθους κακοελκέας,« Μανέθ., κακοήθεις πληγάς.

Ὀχθοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). φύλαξ (φρουρὸς) τοποθετημένος εἰς ὄχθον ἢ ὄχθην.

Ὀχθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄχθους ἢ ἐξέχων ἐν εἴδει ὄχθου. »Ὀχθώδης τε ὢν τὸ κρανίον καὶ λειπόσαρκος τὴν ὀσφῦν,« Συν.

†Ὀχλαγωγεὺς, έως (ὁ), Γλσ. = Ὀχλαγωγὸς, [ἐκ τοῦ

Ὀχλαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνάγω τριγύρω μου ἢ Διεγείρω τὸν ὄχλον, (παρβλ. Δημαγωγέω).

Ὀχλαγωγία (ἡ). τὸ ὀχλαγωγεῖν, συναγωγὴ (μάζωμα) ὄχλου, (παρβλ. Δημαγωγία).

†Ὀχλαγώγιον (τὸ). συῤῥοὴ (μάζωμα) ὄχλου.

Ὀχλαγωγὸς (ὁ, ἡ), [ὄχλος, ἄγω]. ὁ συνάγων (συναθροίζων) περὶ αὐτὸν τὸν ὄχλον, ἀγύρτης ἢ· δημεγέρτης, (παρβλ.) Δημαγωγος.

†Ὀχλάζω, Μ. άσω, (νλγ.). Θορυβῶ, ὀχλοποιῶ.

Ὀχλαρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ προσπαθῶν νὰ ἄρχῃ διὰ τοῦ ὄχλου (δι' ὀχλαγωγίας), δημοκόπος.

Ὀχλεῦνται, Ἰων. ἀντὶ Ὀχλοῦνται, γ'. πληθ. πρσ. τοῦ πθ. ἐνς. τοῦ Ὀχλέω.

†Ὀχλεὺς, έως (ὁ, = Μοχλὸς, λοστός· ἀμπάρα (τῆς θύρας) κτλ., [ἐκ τοῦ

†Ὀχλεύω, Λ. εύσω, Γλσ. ἀντὶ Ὀχλίζω.

Ὀχλέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ξ Π.) = Ὀχλίζω, μετακινῶ, μετακυλίω· (ὅθ. συνήθ.) ταράττω, ἐνοχλῶ, πειράζω· (πθ.) ταράττομαι, ἀνησυχῶ. »Ὁδὸς ὀχλουμένη,« Κ.Β., πλήρης ὄχλου, πολυάνθρωπος.

Ὄχλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἐνόχλησιν.

Ὀχληρία (ἡ). πλῆξις, βάρος, ἐνόχλησις, [ἐκ τοῦ

Ὀχληρὸς, ά, όν. Ὁ προξενῶν ὄχλον (ἐνόχλησιν), βαρετὸς, ἐνοχλητικός. (ἐνίοτε) θορυβώδης· ταραχοποιός (;).

;Ὀχληρώδης, εος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ὀχληρός.

Ὀχληρῶς, ἐπίῤ. Μὲ ὀχληρὸν τρόπον, βαρετά.

Ὄχλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὀχλέω, ἐνόχλησις.

;Ὀχλητικὸς, ἡ, όν, = Ὀχληρὸς, Ἐνοχλητικός.

Ὀχλίζω, Μ. ίσω, Π. μετακινῶ (ἀνασηκόνω) διὰ τοῦ μοχλοῦ, μετασαλεύω, Ἀναμοχλεύω. »Ὀχλίζειν στόμα,« Νικ., ἀνοίγειν διὰ τῆς βίας.

Ὀχλικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὄχλον, τοῦ ὄχλου (τοῦ χυδαίου πλήθους) ἴδιος.

;Ὀχλοαρέσκης, ου (ὁ). ὁ ἀρέσκων ἢ φιλοτιμούμενος νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν ὄχλον.

Ὀχλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω (Προσπαθῶ) παντοιοτρόπως νὰ κερδήσω τὴν εὔνοιαν τοῦ ὄχλου.

Ὀχλοκοπία (ἡ). τὸ πολίτευμα τοῦ ὀχλοκόπου, ῥᾳδιουργία πρὸς ἀπόκτησιν τῆς εὐνοίας τοῦ ὄχλου.

Ὀχλοκοπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὀχλοκοπίαν, ὀχλοκόπου ἴδιος. »Ὀχλοκοπικὴ,« Σξτ., ἡ τέχνη τοῦ ὀχλοκόπου.

Ὀχλοκόπος (ὁ, ἡ), [ὄχλος, κόπτω]. ὁ ὀχλοκοπῶν, ταράττων (κολακεύων) τὸν ὄχλον, Δημοκόπος.

;Ὀχλοκρασία (ἡ). σχέσις (ἀνακάτωμα) μὲ τὸν ὄχλον.

Ὀχλοκρατέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Διοικοῦμαι (Ἐξουσιάζομαι) ὑπὸ τοῦ ὄχλου, ζῶ εἰς ὀχλοκρατίαν.

Ὀχλοκρατία (ἡ). τὸ νὰ ἐξουσιάζῃ (νὰ ἔχῃ τὸ κράτος) ὁ ὄχλος, κακὴ δημοκρατία.

Ὀχλολοίδορος (ὁ, ἡ). ὁ λοιδορῶν τὸν ὄχλον.

Ὀχλομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθυμῶ ξ Κυνηγῶ μανιωδῶς τὴν παρὰ τοῦ ὄχλου δόξαν.

Ὀχλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Διεγείρω τὸν ὄχλον, κάμνω ὀχλαγωγίαν.

Ὀχλοποίησις, εως (ἡ). τὸ ὀχλοποιεῖν, ὀχλαγωγία.

Ὀχλοπολιτεία (ἡ). πολίτευμα ὀχλοκρατικὸν, ὀχλοκρατία.

Ὄχλος (ὁ), [μοχλός]. θόρυβος, ταραχὴ, ἀνησυχία· ἐνόχλησις. » Ὄχλον παρέχειν (» Δι' ὄχλου εἶναι) τινι,« Λξ., = Ἐνοχλεῖν. » Ὄχλοι περὶ ἕκτην ξ ἑβδόμην,« Ἱπποκρ., ἀνησυχία, στενοχωρία. 2) (συνκδχ.) ἄθροισμα πραγμάτων ἀτάκτως ἐπισωρευμένων, βάρος περιττὸν, (Τουρκ.) καλαμπαλῆκι. » Γέροντες οὐδέν ἐσμεν, πλὴν ὄχλος,« (Εὐρ. παιὰ) Στβ. ὅθ. 3) (συνήθ.) πλῆθος ἀνθρώπων (συνωθουμένων καὶ θορυβούντων)· (ἐν γέν.) ὁ κοινὸς λαὸς, (Γαλλ.) le bas peuple. » Δι' ὄχλου ἤδη τοῦτό γε,« Πλβ., εἶνε πασίγνωστον.

Ὀχλοτερπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ τέρπων (ἀρέσκων εἰς) τὸν ὄχλον.

Ὀχλοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων (εὐχαριστούμενος) εἰς τὸν ὄχλον, δημοτικός.

Ὀχλώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης ὄχλου θορυβώδης· ὀχληρός. (σπν.) = Ὀχλικός.

†Ὄχμα (τὸ), Γλσ. [ἔχω], = Ἔχμα, (ὅθεν

Ὀχμάζω, Μ. άσω, Π. βιστῶ, κρατῶ, συνέχω· πιάνω (« Δαλοῦ κώπην ὀχμάσας,« Εὐρ.)· δεσμεύω. » Τὸν δε πρὸς πέτραις ὀχμάσαι,« Αἰσχλ., (συγχ. τῷ Αἰχμάζω).

Ὀχμὴ (ἡ), Π. = Ὀχάνη, ἡ λαβὴ τῆς ἀσπίδος.

Ὄχμος (ὁ), Π. [ὄχος]. πύργος, ὀχύρωμα.

Ὄχνη (ἡ), μτγν. ἀντὶ Ὄγχνη.

Ὄχος, εος-ους (τὸ) καὶ

Ὄχος (ὁ), Π. (ἐν γέν.) = Ὄχημα· (ἰδιαιτ.) ἁμάξι. » Ἀπήνης ὄχοι,« Εὐρ., οἱ τροχοί. » Ἁρμάτων ὄχοι,« αὐτ., (περιφρ.) ἀντὶ Ἅρματα. » Ὄχος ταχυήρης,« Αἰσχλ., ναῦς ταχύπλους, [ἐκ τοῦ

Ὀχὸς (ὁ, ἡ), [ἔχω]. ὁ κρατῶν (συνέχων, περιέχων). » Λιμένες νηῶν ὀχοὶ (ἄλλ. γρφ. Ὄχοι),« Ὀδ. Ε., περιεκτικοί. 2) μὴ διαλυόμενος, μόνιμος. » Ὀχὸν καὶ βεβαίαν τὴν φύσιν τῶν δένδρων συμφυλάσσειν,« Φίλ.

Ὀχυροποιέω-ῶ καὶ (μσ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω,-ομαι. Ὀχυρόνω, ἀσφαλίζω.

Ὀχυρὸς [ἔχω], ά, όν, = Ἐχυρὸς, ἰσχυρός. Ἀγιερὸς, βασταγερός· (συνήθ. ἐπὶ τόπ.) ἀσφαλὴς, ὅπου δύναταί τις νὰ φυλαχθῇ ἀπὸ τὸν ἐχθρόν. ‖. (οὐσ.) »Ὀχυρὰ,« Ξεν., τὰ ὀχυρώματα.

Ὀχυρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ὀχυροῦ.

Ὀχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τοπον τινὰ ὀχυρὸν, ὀχυρόνω.

Ὀχύρωμα (τὸ). μέρος ὠχυρωμένον ἢ χρησιμεῦον πρὸς ὀχύρωσιν, τεῖχος, φρούριον.

Ὀχυρωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὀχύρωμα.

Ὀχυρῶς, ἐπίῤ. Ἀσφαλῶς.

Ὀχύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὀχυρόω, ὀχυροποίησις.

Ὀχυρωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ὀχύρωσιν.

Ὄψ, ὀπὸς (ἡ), Π. [†ὄσσομαι], = Ὄψις, βλέμμα· πρόσωπον (;).

Ὀψαμάτης, ου (ὁ), Π. [ὀψὲ, ἀμάω]. ὁ θερίζων ἀργὰ ἢ ἐξώρας.

Ὀψανθὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ὀψιανθής.

Ὄψανον (τὸ), Π. (σπντ.) ἀντὶ Ὄμμα.

Ὀψάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Τρώγω τι ὡς ὄψον (προσφάγιον).

Ὀψαρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ὀψάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄψον.

†Ὀψαριοπωλεῖον (τὸ). μέρος ὅπου πωλοῦνται ὀψάρια, ψαροπάζαρον.

Ὀψαρότης, ου (ὁ), Π. [ὀψὲ, ἀρόω]. ὁ ὀργόνων ἀργὰ (ἐξώρας, ὄψιμα).

†Ὀψάρτυμα (τὸ), (νλγ.). φαγητὸν ἀρτυμένον (ἐσκευασμένον) ὡς ὄψον.

Ὀψαρτυσία (ἡ). τὸ ἀρτύειν (καρυκεύειν) τὰ ὄψα καὶ ἡ περὶ τούτου τέχνη, ὀψαρτυτική.

†Ὀψαρτυτὴς, οῦ (ὁ), (νλγ.) ὁ ἀρτύων τὰ ὄψα, μάγειρος.

Ὀψαρτυτικὸς, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸν ὀψαρτυτὴν ἢ τὴν ὀψαρτυσίαν ἀνήκων, μαγειρικός. » Ὀψαρτυτικὴ,» ἡ μαγειρικὴ, καὶ » Ὀψαρτυτικὰ (ἐνν. βιβλία),« σύγγραμμα περὶ ὀψαρτυσίας.

Ὀψαρτύω, Μ. ύσω. Ἀρτύω (Ἑτοιμάζω) τὸ ὄψον, μαγειρεύω.

Ὀψὲ [ὄπισθε], ἐπίῤ. Ἀργὰ, μετὰ παρέλευσιν καιροῦ· ἐξώρας· (κυρ.) τὸ βράδυ. » Ὀψὲ δύων,« Ὅμ. » Ὀψὲ γίγνομαι,« Λξ., = Ὀψίζω. » Οὐ γὰρ πάνυ ὀψέ ἦν,« Λκ. (καὶ μὲ πρόθ.) » Ἐς (» Ἕως) ὀψὲ,« Λξ. (καὶ συχν. μὲ γεν.) » Ὀψὲ τῆς ὥρας (τῆς ἡμέρας),« Λξ. » Ὀψὲ σαββάτων,« Γρφ., » Ὀψὲ τῆς ἡλικίας,« Λξ. » Ὀψέ τῶν Τρωϊκῶν,« Λξ., πολὺν καιρὸν μετά. » Ὀψέ ποτε,« Λξ., μόλις ὕστερον ἀπὸ πολὺν καιρόν. ‖. (τὸ παραθετ.) Ὀψιαίτερον ξ Ὀψιαίτατα, πλέον ἀργὰ (ἐξώρας), ἀργήτερα, ἢ· πολλὰ ἀργὰ (ἐξώρας) » Οἱ ὀψιαίτατα κοιμώμενοι,« Ξεν.

Ὄψεαι, Ἰων. ἀντὶ

Ὄψει (Ἀττ. ἀντὶ τοῦ ἀχρ. Ὄψῃ), β'. ἐν. πρσ. τοῦ Ὄψομαι.

Ὄψει, δοτ. τοῦ Ὄψις.

Ὀψείω (χ. Μ.). (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω, (ἐφετ. τοῦ Ὄψομαι).

Ὄψεσθαι, μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὁράω, [ἐκ τοῦ Ὄσσομαι).

;Ὄψημα (τὸ), [ὀψάω], = Ὄψον, (συγχ. τῷ Ἕψημα).

Ὀψημέρα (ἡ). τὸ ὀψέ τῆς ἡμέρας, ἡ (ἄλλ.) Ὀψία.

†Ὀψητὴρ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἑψητήρ.

Ὄψι, ἐπίῤ. Αἰολ. ἀντὶ Ὀψέ.

Ὀψία (ἡ), ἴδε Ὄψιος.

Ὀψιαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Ὀψιαίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Ὄψιος.

;Ὀψιανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω ἐξώρας (ἀργὰ), εἶμαι -

Ὀψιανθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὀψὲ (ὄψιμα) ἀνθῶν.

Ὀψιανὸς (ὁ), (λίθος), εἶδ. μαύρης πέτρας (ἴσ.) γαγάτης.

Ὀψιβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλαστάνω ἀργὰ, εἶμαι -

Ὀψιβλαστὴς, έος καὶ

Ὀψίβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ βλαστάνων ἀργὰ (ὄψιμα).

Ὀψιγαμία (ἡ). ἡ ὀψὲ τῆς ἡλικίας ὑπανδρία.

Ὀψιγάμιον (τὸ). (μόνον εἰς τὴν Νμ. φρσ.) » Ὀψιγαμίου δίκη,« ἡ κατὰ τῶν ὀψιγάμων.

Ὀψίγαμος (ὁ, ἡ). ὁ συνάπτων (συνερχόμενος εἰς) γάμον ὀψὲ τῆς ἡλικίας.

Ὀψιγένεθλος καὶ

Ὀψιγενὴς, έος καὶ

†Ὀψιγονία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Ὀψίγονος (ὁ, ἡ). ὁ ὀψὲ (μετὰ παρέλευσιν καιροῦ, παρηλίκων ἤδη τῶν γονέων του) γεννηθεὶς, νεώτερος, μεταγενέστερος. »Σὺ δὲ παρ' ὀψιγόνου μάθε γέρων ὤν,« Αἰσχλ. » Ἄλκιμος ἔσσ' ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ,« Ὀδ. Α.

Ὀψιέστερος, α, ον, = Ὀψιαίτερος.

Ὀψίζω, Μ. ίσω. Πράττω τι ὀψὲ (ἐξώρας ἢ βράδυ), ἀργῶ, βραδυνάζομαι, ἐξωρίζω.

Ὀψικαρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρπίζω ἀργὰ (ἐξώρας), εἶμαι ὀψίκαρπος.

Ὀψικαρπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Ὀψίκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν ὀψὲ (ἀργὰ), ὄψιμος.

Ὀψικέλευθος (ὁ, ἡ), Π. [ὀψὲ, κέλευθος]. ὁ ἐρχόμενος (πορευόμενος) ἀργὰ, ἀργοπορῶν.

;Ὀψίκλωψ, ωπος (ὁ, ἡ), = Νυκτοκλέπτης.

Ὀψίκοιτος (ὁ, ἡ), Π. [ὀψὲ, κοίτη]. ὁ κοιμώμενος ἀργὰ (ἐξώρας).

Ὀψιμάθεια (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὀψιμαθοῦς· σχολαστικότης· ἡμιμάθεια.

Ὀψιμαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Μανθάνω (Διδάσκομαι) τι ὀψέ τῆς ἡλικίας μου.

Ὀψιμαθὴς [ὀψὲ, μανθάνω], έος (ὁ, ἡ). ὁ μαθητεύων (διδασκόμενος) ἢ διδαχθεὶς τι εἰς περασμένην ἡλικίαν, (ἐτμ.) ἡμιμαθὴς· οἰηματίας, ξυπασμένος· (Γαλλ.) pédant. (μὲ γεν.) ὁ μαθὼν ἢ συνηθίσας τι ὀψέ. » Κακῶν—,« Ἰσκρ.

Ὀψιμαθία (ἡ), = Ὀψιμάθεια.

Ὀψιμαθῶς, ἐπίῤ. Ὡς ὀψιμαθής. »Ἤδη κατέγνω καὶ ὁ βασιλεὺς ὀψιμαθέστερον,« Εὐς.

Ὀψίμοθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὀψὲ ἢ βραδέως μαχόμενος.

Ὀψίμορος (ὁ, ἡ), Π. [ὀψὲ, μόρος]. ὁ ἀποθνήσκων ἀργὰ ἢ δύσκολα.

Ὄψιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὄψιος.

;Ὀψίμως, Π. ἀντὶ Ὀψέ.

Ὀψίνοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὀψὲ (ἀργὰ) φρονιμεύων ἢ ἐννοῶν τι.

†Ὀψινὸς, ἡ, όν, ἀδκμ. ἀντὶ Ὄψιος.

Ὀψίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὄψον.

Ὄψιος (τὸ παραθτ. αίτερος ξ έστερος -αίτατος), α, ον. Ὁ συμβαίνων (γινόμενος)

ὀψὲ, ἀργῶν (ἀργοπορῶν) νὰ γένῃ· βρα-
δυνός. ||. (οὐσ.) Ὀψία (ἐνν. ὥρα), ἡ
ἑσπέρα, τὸ βράδυ. »Δείλη ὀψία. »Ὀ-
ψία βαθεῖα,« Λξ.
Ὀψιότης (ἡ). τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ
Ὄψιος, ἀργοπορία εἰς τὸ νὰ γένῃ τι·
(βτν.) ὀψικαρπία.
Ὀψιπέδων, ωνος (ὁ), Π. [ὀψὲ, πέδη]. ὁ
πολὺν καιρὸν μείνας εἰς τὰ δεσμὰ ἢ εἰς
τὴν δουλείαν, σκλάβος πολυκαιρινός.
Ὀψίπλουτος (ὁ, ἡ), ὁ ὀψὲ πλουτήσας,
(ἐπμ.) ξυππασμένος.
Ὄψις [ὄψομαι], εως (ἡ). ἡ δύναμις ἢ
ἡ ἐνέργεια τοῦ βλέπειν, ὅρασις. (ὅθ.
πλθ.) οἱ ὀφθαλμοί. » Διπλᾶς ὄψεις ἀρά-
ξας, « Σοφ. 2) τὸ φαινόμενον, ἡ μορ-
φὴ, τὸ ἐξωτερικὸν, τὸ πρόσωπον. » Πα-
ραμυθητικὸν γὰρ ὁ φίλος καὶ τῇ ὄψει
καὶ τῷ λόγῳ, « Ἀρις. 3) Ὀπτασία,
ὄνειρον. »Ὄψιν εἶδεν ἐν ὕπνῳ,« Ἡρ.
Ὀψισμὸς (ὁ), τὸ ὀψίζειν, ὁ μετὰ παρέ-
λευσιν καιροῦ ἐρχομός· (βτν.)=Ὑψι-
καρπία.
Ὀψισπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω 'ξώρας
(ὄψιμα), [ἐκ τοῦ
Ὀψίσπορος (ὁ, ἡ). ὁ ὀψὲ (ἀργὰ) σπα-
ρεὶς ἢ σπειρόμενος· (μτφορ.) ὀψιγενής.
Ὀψίτεκνος (ὁ, ἡ). ὁ ὀψὲ τῆς ἡλικίας
τεκνοποιήσας. (πθ.)=Ὀψίγονος.
Ὀψιτέλεστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὀψὲ (ἀργὰ,
μετὰ παρέλευσιν καιροῦ) ἐκτελούμενος.
†Ὀψιτέλευτος (ὁ, ἡ). ὁ τελευτῶν (τε-
λειόνων) ἀργά.
Ὀψίτερον, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ Ὀψὲ), ἀρ-
γοτερα, ὑστερώτερα, βραδυνότερα.
Ὀψιτοκία (ἡ). τὸ ὀψὲ τίκτειν, ἡ ὀψὲ
τῆς ἡλικίας παιδοποιία.
Ὀψίτομος (ὁ, ἡ), [ὀψὲ, τέμνω]. ὅστις
ἐκόπη ἢ πρέπει νὰ κόπτεται ἀργὰ
(μετὰ παρέλευσιν καιροῦ).
Ὀψίτυχος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁπ. ἐπέτυγε (ἀ-
πήλαυσέ) τις ἔπειτα ἀπὸ πολὺν καιρόν.
Ὀψιφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὀψὲ
(ἀργὰ, τὸ βράδυ).
Ὀψιφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τι ἢ καρπο-
φορῶν ὀψέ.
Ὀψίφυγος (ὁ, ἡ). ὁ ὀψὲ (ἀργὰ ἢ ὕστε-
ρον ἀπὸ τοὺς ἄλλους) φεύγων.
†Ὄψιγὰ, ἐπίρ. (Βυζ.) ἀντὶ Ὀψέ.
†Ὀψόβαφον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀξύβαφον
Ὀψοδαίδαλος (ὁ, ἡ), [ὄψον, δαίδα-
λος]. τεχνίτης ἐπιτηδειότατος εἰς τὰ
καλὰ φαγητά.
†Ὀψοδεία (ἡ). ἔνδεια ὄψων, ἔλλειψις
καλῶν φαγητῶν.
Ὀψοδόκος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς
ὑποδοχὴν (ὡς δοχεῖον) ὄψων. ||. (οὐσ.)
Ὀψοδοκη, = Ὀψοθήκη.
†Ὀψόδουλος (ὁ, ἡ). δοῦλος τῶν καλῶν
φαγητῶν (τῶν ὄψων), κοιλιόδουλος.
†Ὀψοθήκη (ἡ). σκεῦος (ταγάρι ἢ ζεμ-
πίλι) πρὸ ἐναποθεσιν ὄψων.
Ὀψολογίας (ἡ). ὁμιλία ἢ πραγματεία
περὶ ὄψων, [ἐκ τοῦ
Ὀψολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ συγγρά-
φων περὶ ὄψων (φαγητῶν).
Ὄψομαι, μέλλ. τοῦ Ὁράω, (ἐκ τοῦ
Ὄσσομαι).
Ὀψομανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μα-
νιωδῶς (μὲ ὑπερβολὴν) τὰ ὄψα (τὰ
νόστιμα φαγητά).
Ὀψομανία (ἡ). τὸ πάθος (τὸ ἐλάττω-
μα) τοῦ ὀψομανοῦς.
Ὄψον (τὸ), [εψω]. πᾶν ὅ,τι σκευάζεται
διὰ τοῦ πυρὸς πρὸς τροφὴν, φαγητὸν,
μαγείρευμα (κυρ. καρυκευμένον ἢ φύσει
ὀρεκτικὸν, νόστιμον), (ὅθ. κατ' ἐξοχὴν)
τὸ ὀψάριον. (ἐν γέν.)=Προσφάγιον. »Ἐ-
πεσθίων μικρῷ σίτῳ πολύοψον,« Ξεν.
»Κρόμμυον ποτῷ ὄψον,« Ὅμ., (Τουρκ.)
σαράπ-μεζεσί. 2) (συνκδχ.) τὸ μέρος
τῆς ἀγορᾶς ὅπου ἐπωλοῦντο τὰ ὄψα.
»Ἔπειτ' ἐπὶ τοὔψον [illegible] τὴν σπυρίδα
λαβὼν,« (Ἀρσφ. παρὰ) κλδ.
Ὀψονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπι-
στατῶ ὡς)-
Ὀψονόμος (ὁ), [ὄψον, νέμω]. ὁ διωρι-
σμένος νὰ ἐπιτηρῇ τὴν τιμὴν καὶ ποι-
ότητα τῶν φαγησερῶν (καὶ ἰδιαιτ.)
τῶν ὀψαρίων.
Ὀψοπλύνιον (τὸ). τὸ σκεῦος (ἡ σκάφη
τοῦ μαγειρείου) ὅπου πλύνονται τὰ ὄψα.
Ὀψοποιεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου σκευά-
ζονται τὰ ὄψα.
Ὀψοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἑτοι-
μάζω ἢ Καρυκεύω τὸ) φαγεῖ', μαγει-
ρεύω, (ὅθεν
Ὀψοποίημα (τὸ). φαγητὸν καρυκευμέ-
νον (νοστιμοκαμωμένον), μαγείρευμα.
Ὀψοποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν
ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὀψοποιίαν, μαγει-
ρικὸς,=Ὀψαρτυτικός.
Ὀψοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὀψοποιέω,=
Ὀψαρτυσία.
Ὀψοποιικὸς, ἡ, όν,=Ὀψοποιητικός.
Ὀψοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων ὄψα
(φαγητά). ||. (οὐσ.) μάγειρος.
Ὀψόπονος (ὁ, ἡ), Π. [ὄψιν, πένομαι],=
Ὀψοποιός.
Ὀψοπωλεῖον (τὸ). τὸ μέρος ἢ τὸ ἐργαστή-
ριον ὅπου πωλοῦνται τὰ ὄψα (τὰ φα-
γώσιμα καὶ ἰδιαιτ. τὰ ὀψάρια), [ἐκ τοῦ
Ὀψοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ὄψα (φα-
γητὰ, φαγησερὰ καὶ ἰδιαιτ. ὀψάρια).
Ὀψοπωλία (ἡ),=τῷ
Ὀψοπώλιον (τὸ),=Ὀψοπωλεῖον.
Ὀψόπωλις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὀψοπώλης.
» Ἀγορὰ—, « Λξ., τὸ Ὀψοπωλεῖον.
Ὀψοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω ὄψα (νό-
στιμα φαγητὰ) ἢ τὸ ὄψον (τὸ προσφά-
γιον) χωρὶς ψωμὶ, (ἐν γέν.) εἶμαι λαί-
μαργος (ὀψοφάγος).
Ὀψοφαγία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις ὀψοφά-
γος, λαιμαργία.
Ὀψοφαγίστατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ
Ὀψοφαγίστερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ
Ὀψοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων συνήθως ἢ
ἀγαπῶν νὰ τρώγῃ ὄψα (νόστιμα φαγη-
τὰ καὶ κατ' ἐξοχ. ὀψάρια), ὁ τρώγων τὸ
ὄψιον (τὸ προσφάγιον) του χωρὶς ψωμὶ,
(ἐν γέν.) λαίμαργος, κοιλιόδουλος.
†Ὀψοφάγρος, Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀξύ-
φαγρος.
Ὀψοφιλία (ἡ). ἀγάπη πρὸς τὰ ὄψα (τὰ
νόστιμα φαγητὰ, τὰ ὀψάρια), ὀψοφαγία.
Ὀψοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) τὰ
ὄψα ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
Ὀψὼν, ῶνος (ὁ). σκεῦος ὀψοφόρον, ζεμ-
πίλι ἢ καλάθι διὰ τὰ ὀψωνιζόμενα
φαγώσιμα.
Ὀψωνάτωρ, ορος (ὁ), (νλγ.) ἀντὶ Ὀψώ-
νης, (ὅθεν τὸ Λτ.) obsonator.
Ὀψωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγοράζω ὄψα
(φαγώσιμα πράγματα), (ὅθεν τὸ κοιν.)
'ψουνίζω, [ἐκ τοῦ
Ὀψώνης, ου καὶ (μτγν.) Ὀψωνητής
[ὄψον, ὠνέομαι], οῦ (ὁ). ὁ ἀγοράζων
τὰ ὄψα (τὰ φαγησερὰ), 'ψουνιστής,
(Τουρκ.) παζαρὰ-γκιδένης.
Ὀψωνητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν
ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὀψωνίαν.
Ὀψωνία (ἡ). ἀγόρασμα ὄψων (φαγη-
σερῶν), 'ψούνισμα.
Ὀψωνιάζω, Μ. άσω. Προμηθεύω τινὰ μὲ
ὀψώνια, δίδω τὸν μισθὸν καὶ τὸ ταγῆνι
τῶν στρατ., τροφοδοτῶ, ἐφοδιάζω, (πθ.)
λαμβάνω (ὡς στρατ.) τὸ ταγῆνί μου.
Ὀψωνιασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.,
ἐφοδίασμα (μισθοτροφοδότησις) στρα-
τεύματος.
†Ὀψωνίζω. Μ. ίσω, Βυζ. ἀντὶ Ὀψω-
νιάζω.
;Ὀψωνιοδόκος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ὀψοδόκος.
Ὀψώνιον (τὸ),=Ὀψωνία. 2) (μτγν.) σι-
τηρέσιον (ταγῆνι) ἢ μισθὸς στρατ., μι-
σθοτροφοδοσία. (ἐν γέν.) κέρδος. »Τὰ γὰρ
ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος,« Γρφ.
†Ὀψωνισμὸς (ὁ), = Ὀψωνιασμός.

Π

Π, π, πῖ (τὸ), ἄκλ. τὸ δέκατον ἕκτον
γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβ. ||. (ἀριθμ.)
π', ὀγδοήκοντα (80) ἡ ὀγδοηκοστὸς, ἡ,
ὸν καὶ ,π, ὀγδώντα χιλιάδες (80,000).
Πὰ καὶ ἐγκλ. Πα, Δ. Αἰολ. ἀντὶ Πῆ ἢ
Πη, » Πα ποκα; « Θκρ.,=Πῆ ποτε; Ἆ-
ρά γέ πα; « αὐτ.,=Ἆρά γέ πη.
†Πὰ, Αἰολ. καὶ Δ. (κατ' ἀποχ.) ἀντὶ
Πατὴρ ἢ Πάτερ, (παρβλ. Βᾶ).
†Πᾶα, Λακων. ἀντὶ Πᾶσα, θηλ. τοῦ Πᾶς.
Παγὰ, ᾶς (ἁ), Δ. ἀντὶ Πηγή.
Πάγασος (ὁ), Δ. ἀντὶ Πήγασος.
Παγγάληνος (ὁ, ἡ). γαληνὸς ὅλος, γα-
ληνότατος.
Πάγγειος (ὁ, ἡ), εὐχρηστότ. τοῦ Πάγγεως.
Παγγέλαστος καὶ
Παγγέλοιος (ὁ, ἡ). πάντῃ (ὅλως διόλου)
γελοῖος, γελοιωδέστατος.
Παγγενεὶ [παγγενής], ἐπίρ Μὲ ὅλον (πᾶν)
τὸ γένος,
Παγγενέτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
Παγγενέτης, ου καὶ Π. Παγγενετὴρ,=τῷ
Παγγενέτωρ, ορος (ὁ). γενέτης (γεννή-
τωρ) τοῦ παντὸς, πατὴρ ἁπάντων.
Παγγενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγ-
κείμενος ἀπ') ὅλα τὰ γένη.
Παγγενῶς, ἐπίρ.=Παγγενεί.
Πάγγεος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πάγγεως.
Παγγέραστος (ὁ, ἡ).=Πάντιμος
Πάγγεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Πάγγειος, ὁ
περιέχων ἢ διατρέχων πᾶσαν τὴν γῆν.
Παγγέωργος (ὁ, καὶ ἡ). ὁ γεωργῶν (καλ-
λιεργῶν) πάντα τὰ εἴδη τῶν φυτῶν,
γενικὸς γεωργός.
Παγγήρως, ω (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν
γέρων, ὑπέργηρως.
Παγγλυκερος, α ἢ ος, ον. Πάντῃ γλυκὺς
(γλυκερὸς), γλυκύτατος, ποθεινότατος.
Παγγλωσσία (ἡ), Π. τὸ νὰ λαλῇ τις ὅ,τι
φθάσοι, φλυαρία.
Πάγγλωττος (ὁ, ἡ). ὅπου λαλοῦνται πᾶ-
σαι αἱ γλῶσσαι.
Πάγγυμνος (ὁ, ἡ). ὁλόγυμνος.
Παγγυναικὶ, ἐπίρ. Μὲ ὅλας τὰς γυναῖ-
κας ὁμοῦ.
Παγγώνιος (ὁ, ἡ). ὅλος (πανταχόθεν)
γωνιώδης.
Παγεὶς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. ἐκ
Πάγεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐπάγησαν, γ'. πλθ.
πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. β'. τῆς ὁριστ. τοῦ
Πήγνυμι.
Παγερὸς, ἀ, όν. Παγωμένος· κατάψυ-
χρος. 2) ἐπιδεκτικὸς πήξεως. »Ἄμυ-
λος γὰρ ξὺν τῷ λείῳ καὶ τὸ παγερὸν
ἴσχει, « Ἀρετ.
Παγετὸς (ὁ), [πάγος]. παγωνιά.
†Παγετώτερος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παγερώ-
τερος.
Παγετώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν πα-
γετὸν· ψυχρὸς ἢ σκληρὸς 'σὰν τὸν
πάγον.
Πάγη (ἡ), [πήγνυμι]. θηλειὰ, παγίδα·
(μτφρ.) δόλος, ἀπάτη, (παρβλ.) Παγίς.
Πάγη, Π. ἀντὶ Ἐπάγη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ
πθ. ἀορ. β'. τοῦ Πήγνυμι.
Παγίδευμα (τὸ), τὸ οὐσ. τοῦ Παγιδεύω,
παγίδευσις.
Παγιδευτήριον (τὸ). μέρος ἢ μέσον πρὸς
παγίδευσιν.
Παγιδευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ
ἐπιτήδειος πρὸς παγίδευσιν.
Παγιδεύω, Μ. εύσω. Πιάνω εἰς τὴν
παγίδα (κυρ. καὶ μτφορ.).
Πάγιος [πήγνυμι], α, ον. Στερεὸς· 'γιε-
ρος· (τρπ.) ἀσφαλὴς, μόνιμος.
Παγιότης (ἡ), τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ
προηγ., στερεότης, μονιμότης.
Παγιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι πάγιον
(μόνιμον), στερεόνω, ἀσφαλίζω.
Παγὶς [πήγνυμι], ίδος (ἡ). παγίδα (κυρ. ἐκ
μτφορ.). 2) (Π. μὲ γεν.) πᾶν ὅ,τι κρα-
τεῖ τι. » Ἄγκυρα παγὶς νεῶν, « Ἐπγρ.
Παγίως ἐπίρ. Μὲ τρόπον πάγιον, μονί-
μως, ἀσφαλῶς. »Παγ. λέγειν, « Ἀρστ.,
μὲ πεποίθησιν (βεβαιότητα), ὡρισμέ-
νως, θετικῶς.
Παγίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παγιόω,
στερέωσις.
;Παγκαὴς, έος (ὁ, ἡ) ὁ καίων (κατακαίων)
τὰ πάντα, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Παγκαλής).
Παγκαίνιστος (ὁ, ἡ), Π. [πᾶν, καινίζω].
ἐντελῶς ἀνανεωμένος, ὅλως διόλου ἢ
πάντοτε νέος (καινούργιος).
Παγκάκιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ-
Πάγκακος (ὁ, ἡ). πάντῃ (ὅλως διόλου)
κακὸς, κάκιστος.
†Παγκακοῦργος (ὁ, ἡ), Γρμτ. πάντῃ κα-
κοῦργος, κακοποιὸς παντοιοτρόπως.
Παγκάκως, ἐπίρ. Πάντῃ κακῶς, κακην-
κάκως.
;Παγκαλὴς (λλὴς), έος (ὁ, ἡ) καὶ
Πάγκαλος, η ἢ ος, ον. Πάντῃ ἢ Πάνυ
καλὸς, κάλλιστος· ὡραιότατος.
Παγκάλως, ἐπίρ. Πάνυ καλῶς, κάλλι-
στα, ὡραιότατα. » Παγκάλως λέγει
(ἀπεκρίνω), « Πλάτ.
;Παγκάρπεια ἡ (ὀρθότ.)
Παγκαρπία (ἡ). συνάθροισις ἢ ἕνωσις
παντὸς εἴδους καρπῶν, πανσπερμία·
(συνκδχ.) ἀφθονία. » (Τὸ τῆς Ἀμαλ-
θείας κέρας) βρύειν ἐκ τοῦ κοίλου τὴν
παγκαρπίαν,« Γργ. 2) (ἐπιθετ.) θηλ. τοῦ
Παγκάρπιος, α, ον,=Πάγκαρπος. 2)
συνθεμένος ἀπὸ παντὸς εἴδους καρ-
πούς, (ὅθεν ||. οὐσ. θηλ. ἐνν. Μελιτοῦτ-
τα), εἶδος ζυμαρικοῦ μὲ διαφόρων εἰ-
δῶν καρπούς.
Πάγκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν παν-
τὸς εἴδους καρπούς, εὔφορος.
Παγκαταγέλαστος (ὁ, ἡ). πάνυ κατα-
γέλαστος, καταγελαστότατος.
;Παγκαταπύγων, ονος (ὁ, ἡ). πάνυ κα-
ταπύγων, ἀκολαστότατος.
Παγκατάρατος (ὁ, ἡ). πάντῃ (καθ' ὅλους
τοὺς λόγους) κατηραμένος, τρισκατά-
ρατος.
Παγκευθὴς, έος (ὁ, ἡ). Π [πᾶς, κεύθω],
ὅλως διόλου κρυμμένος, ἢ (ἐνεργ.)
κρύπτων τὰ πάντα.
;Παγκλαδεία (ἡ). ὁ καιρὸς τοῦ γενικοῦ
κλαδεύματος τῶν ἀμπέλων (εἶδος ἑορ-
τῆς) εἰς τὴν Ῥόδον.
Πάγκλαυστος καὶ Πάγκλαυτος (ὁ, ἡ),
Π. ὁ πάντῃ (ὅλως διόλου) ἀξιοθρήνη-
τος, ἢ (ἐνεργ.) πάντοτε κλαίων. »Ὀ-
φρὺς —«, Σοφ.
Παγκλέϊστος καὶ
Πάγκλειτος (ὁ, ἡ), Π. πάντῃ περίφη-
μος, ἐξάκουστος.
Παγκληρία (ἡ). ὅλη ἡ κληρονομία (ἡ
περιουσία), [ἐκ τοῦ
Πάγκληρος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-κλήρως.
Εἰς τὸν ὁπ. ἀνήκει ὅλη ἡ κληρονομία.
;Πάγκλυτος (ὁ, ἡ), Π. = Πάγκλειτος.
Πάγκοινος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-κοίνως. Κοι-
νὸς εἰς πάντας. » Χώρα—, « Πίνδ.,
ὅπου συντρέχουν οἱ πάντες (διὰ πα-
νήγυριν).
Παγκοίρανος (ὁ, ἡ). Π. κύριος πάντων,
ἐξουσιαστὴς ἀπόλυτος.
Παγκοίτης, ου (ὁ), Π. ὁ κοιμίζων τὰ
πάντα, ὅπου κοίτονται πάντες. » Ἅ-
δης —, « Σοφ.
Παγκόνιτος (ὁ, ἡ), Π. [πᾶς, κονίομαι].
ὁ κατορθούμενος διὰ πολλῶν ἀγώνων.
Παγκόσμιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐκτει-
νόμενος εἰς ὅλον τὸν κόσμον.
;Πάγκοσμος (ὁ, ἡ),=Παγκόσμιος.
Παγκρατευτὴς, οῦ (ὁ),=Παγκρατιαστής.
Παγκρατὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παντο-
κράτωρ, παντοδύναμος.
Παγκρατησία (ἡ), = Παντοκρατορία
(μὲ γεν.) παντοτεινὴ ἐξουσία.
Παγκρατιάζω, Μ. άσω. Ἀγωνίζομαι
παγκράτιον· (μτφορ.) νικῶ εἰς ὅλους
τοὺς ἀγῶνας.
Παγκρατιαστὴς, οῦ (ὁ). ἀθλητὴς ἀγω-
νιζόμενος παγκράτιον.
Παγκρατιαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ
ἐπιτήδειος εἰς τὸ παγκρατιάζειν, παγ-
κρατιαστοῦ ἴδιος.
Παγκρατιαστικῶς, ἐπίρ. Ὡς παγκρα-
τιαστής.
Παγκράτιον (τὸ), [παγκρατής]. ἀγὼν
πάλης καὶ πυγμῆς ὁμοῦ. 2)=Σκίλ-
λα, (φυτ.).
Παγκράτιστος, η, ον. Κατὰ πάντα κρά-
τιστος (ἄριστος).
Παγκρατορικὸς, ἡ, όν, =Παντοκρατορι-
κὸς, [ἐκ τοῦ
Παγκράτωρ, ορος (ὁ), = Παντοκράτωρ.
Πάγκρεας, ατος (τὸ). τὸ ὑπὸ τὸν στόμα-
χον μεταξὺ τοῦ ἥπατος καὶ τῆς σπλη-
νὸς σαρκῶδες (ἀδενῶδες) μόριον.
Παγκρότως, ἐπίρ. Π. μὲ πολὺν κρότον.
;Πάγκρυφος (ὁ, ἡ),=Παγκευθής.

Παγκτήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ κεκτημένος τὰ πάντα.

Παγκτησία (ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Παμπησία.

Παγκύνιον (τὸ), εἶδ. φύκους φαρμακόνοντος τοὺς θαλασσ. κύνας.

†Πάγκυφος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλε κυφὸς (κυρτός).

Πάγξενος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος πάντα ξένον.

Παγόλυτος (ὁ, ἡ). λυωμένος (ἀναλυμένος) ἀπὸ πάγον. »Ὕδωρ—,« Ὀρειβ.

Παγοπληξία (ἡ). νάρκωσις τοῦ σώματος ὑπὸ ψύχυς, ξεπάγιασμα, [πλήσσω καὶ

Πάγος, εος-ους (τὸ), = Πάγος, παγωνιά· κρούσαλλον.

Πάγος (ὁ). [πήγνυμι]. (ἐν γέν.) σῶμα πεπηγὸς (στερεόν), (ὅθ. ἰδιαιτ.) λόφος πετρώδης, βράχος. (καθὼς εἰς τὰς Ἀθ.) »Ὁ Ἄρειος πάγος,« Παυσ. 2) νερὸν (ἢ ἐν γέν. ὑγρὸν) παγωμένον, κρούσταλλον. παγωνιά. »Καί ποτε ὄντος τοῦ πάγου οἵου δεινοτάτου, καὶ πάντων, ἢ οὐκ ἐξιόντων ἔνδοθεν, ἤ, εἴ τις ἐξίοι, ἠμφιεσμένων θαυμαστὰ δὴ ὅσα,« Πλάτ. 3) ἅλας (θαλάσσιον)· (ὅθ. συνκδχ. ἢ Π.) ἡ θάλασσα, (Λυκ.). 4) ἡ σχηματιζομένη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν πηκτῶν τσύπα, (ἄλλ.) Ἐπίπαγος. 5) (ἀνατομ.) τὸ Περιτόναιον.

Πάγουρος (ὁ), [πάγος], εἶδ. μεγάλου θαλασσ. καβούρου, (κοιν.) παγοῦρι.

Παγόω-ῶ, Μ. ωσω. Μεταβάλλω τι εἰς πάγον, παγόνω.

Πάγρος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ, [φάγρος;].

Παγχάλεπος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -λέπως. Πάντη (Πάνυ) χαλεπός, δυσκολώτατος. κάκιστος.

Παγχάλκειος καὶ

Παγχάλκεος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πάγχαλκος.

Παγχαλκεύς, έως (ὁ). ὁ χαλκεύων (κατασκευάζων) τὰ πάντα (παντὸς εἴδυς τεχνουργήματα).

Πάγχαλκος (ὁ, ἡ). ὅλος χάλκινος.

Παγχαρής, έος (ὁ, ἡ). ὅλος χαρούμενος ἢ χαρμόσυνος.

;Πάγχυ, ἐπίρ. Π. = Πάγχυ.

Πάγχορτος (ὁ), Π. [πᾶς, χόρτος]. ὁ προμηθεύων παντὸς εἴδους τροφάς. »Σῖτα πάγχορτα,« Σοφ., ὅλα τὰ εἴδη τῶν φαγητῶν.

Πάγχρηστος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς πάντα χρήσιμος (ὠφέλιμος).

Πάγχριστος (ὁ, ἡ). ὅλος χρισμένος ἢ (Π.) πρὸς παντὸς πάθους θεραπείαν ἐπιχριόμενος, (ὅθ. ||. οὐσ.) Πάγχριστον (ἐνν. φάρμακον), « Σοφ., Πανάκεια.

Πάγχροος-ους (ὁ, ἡ). χρωματισμένος μὲ ὅλα τὰ χρώματα.

Παγχρύσεος, Π. ἀντὶ -

Πάγχρυσος (ὁ, ἡ). ὁλόχρυσος.

Πάγχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. = Πάγχροος.

Πάγχυ, ἐπίρ. Π. Ἰων. ἀντὶ Πάνυ, κατὰ πολλά, ὅλως, διόλου.

Παγῶ, πθ. ἀόρ. β΄. τῆς ὑποτ. τοῦ Πήγνυμι.

Παγώδης, εος (ὁ, ἡ). κρύος ἢ σκληρὸς ʼσὰν πάγος.

Παγῶν, Δ. ἀντὶ Πηγῶν, γεν. πλθ. τοῦ Πηγή.

Παδάω-ῶ, Δ. ἀντὶ Πηδάω.

Πάδη, Δ. ἀντὶ Ἐπήδα, γ΄. ἑν. προ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. καὶ

Παδῆτε, Δ. ἀντὶ Πηδᾶτε, β΄. πλθ. προ. τῆς προ. τοῦ Πηδάω.

Πάδος (ἡ), εἶδ. δένδρ. (κερασηᾶς ἢ δαμασκηνηᾶς) κορυμβοφόρου, (ἴδε Πῆδος).

Πάθα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Πάθη.

Παθαίνω (παρτ. Ἐπάθαινον καὶ πλέον οὔ). Κινῶ εἰς πάθος. ||. (μσ. ἢ πθ.) κινοῦμαι ἐσωτερικῶς ἀπὸ σφοδρόν τι αἴσθημα (πάθος), ἐξάπτομαι· ἐνθουσιάζομαι· (μτνμ.) δεινοπαθῶ. »Τοὺς ῥήτορας ἐν ταῖς ἀριστοκρατίαις οἱ ἄρχοντες οὐκ ἐῶσιν παθαίνεσθαι,« Πλ. »Ἔστι περιουσία δυνάμεως, ὁμιλοῦντα τοῖς χείροσι μένειν ἐπὶ τῆς φύσεως, καὶ μηδένα τρόπον παθαίνεσθαι,« Συν.

Πάθε, Π. ἀντὶ Ἔπαθε, γ΄. ἑν. προ. τοῦ ἀόρ. τῆς ὁρς. καὶ

Παθέειν, Ἰων. Π. ἀντὶ Παθεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πάσχω,

Πάθη (ἡ), Π. ἀντὶ Πάθησις ἢ -

Πάθημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι πάσχει ἢ ἔπαθέ τις, συμφορά (»Τὰ δέ μοι παθήματα.. μαθήματα γεγόνεε,« Ἡρ.)· νόσος (»Διοίσει δ' οὐδὲν ἢ νόσον ἢ νόσημα λέγειν, ὥσπερ οὐδὲ πάθος ἢ πάθημα,« Γαλ.)· (ἐν γέν.) αἴσθημα ὁποιονδήποτε, διάθεσις (τῆς ψυχ. ἢ τοῦ σώμ.), πάθος. »Δηλοῦν τὰ παθήματα τῇ φωνῇ ἢ τῷ λόγῳ,« Ξεν. »Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ, τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις,« Γρφ.

Παθηματικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς πάθημα. »Τὸ παθηματικὸν τῆς ψυχῆς μόριον,« Ἰουλ.

Πάθησις, εως (ἡ). τὸ πάσχειν, αἴσθημα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δυσάρεστον), (Γαλλ.) affection.

Παθητικός, ἡ, όν. Ὁ ὑποκείμενος εἰς πάθησιν, ἐπιδεκτικὸς παθήματος (αἰσθήματος). »Τῶν αἰσθημάτων ἡ ἀκοὴ παθητικώτατον,« Πλ. 2) ὁ ἐμφαίνων (ἢ κινῶν εἰς) πάθος, πάθους ἐκφραστικός. »Λέξις παθητική,« Δ. Ἁλ. »Ἃς (διηγήσεις) Θουκυδίδης, αὐτὸς αὑτοῦ παθητικώτατος περὶ ταῦτα (τὰ κατὰ τὴν Σικελίαν) γενόμενος, ἀμιμήτως ἐξήνεγκε,« Πλ. »Ῥῆμα παθητικόν,« Γρμ., τὸ σημαῖνον πάθος.

Παθητικῶς ἐπίρ. Μὲ παθητικὸν τρόπον· (γρμτ.) εἰς παθητικὴν διάθεσιν.

Παθητός, ἡ, όν. Ὅς τις εἶνε δυνατὸν νὰ πάθῃ, ἐπιδεκτικὸς παθήματος. »Παθητός ἐστι πᾶς τις εὐπροσήγορος,« Μένανδρ.

Παθικεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι ἢ Πάσχω ὡς -

Παθικός, ἡ, όν, = Πασχητιῶν, Κίναιδος.

Πάθνη (ἡ), Π. (κατὰ διάλεκτ.) ἀντὶ Φάτνη.

Παθογνωμικὸς καὶ Παθογνωμονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) διάγνωσιν τοῦ πάθους. »Σημεῖον—,« Ἰατρ., τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς νόσου σύμπτωμα, [ἐκ τοῦ

;Παθογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων (ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ γνωρίζῃ) τὰ πάθη.

Παθοκράτεια καὶ Παθοκρατορία (ἡ). τὸ νὰ κρατῇ τις τὰ πάθη του, ἐγκράτεια.

Παθοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (νεκρόνων) τὰ πάθη.

Παθολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ Πραγματεύομαι περὶ παθῶν (ψυχ. ἢ σωμ.).

Παθολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Παθολογικὸς ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων, ἐπιτήδειος πρὸς) παθολογίαν, (ὅθ.) »Παθολογικὴ (ἐπιστήμη),« μέρος τῆς ἰατρικῆς

Παθοποιία (ἡ). διέγερσις (κίνησις) πάθυς, [ἐκ τοῦ

Παθοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποιῶν (διεγείρων εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ θεατοῦ ἢ τοῦ ἀκροατοῦ) πάθος.

Πάθος (τὸ). πᾶν ὅ,τι πάσχει ἢ ἔπαθέ τις, συμβὰν (κυρ. λυπηρόν), συμφορὰ (»Τὰ Νιόβης πάθη ἢ τὰ Πελοπιδῶν,« Πλάτ. »Ὁ τὰ Θηβαίων ὀδυρόμενος πάθη, καὶ διεξιὼν ὡς οἰκτρά,« Δμ.)· νόσος (»Δυσεντερικὰ πάθη,« Αρτ.)· (ἐν γέν.) διάθεσις παθητικὴ τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ σώματος· (ἰδιαιτ.) αἴσθημα σφοδρὸν τὸ ὁπ. διεγείρει εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀκροατοῦ ὁ ῥήτωρ. »Τὸ πάθος πολὺ μὲν ἐν ποιήσει τραγικῇ κτλ.,« Λογγ. »Καὶ ὅταν πάθος ποιῇς, μὴ λέγε ἐνθύμημα,« Ἀρστ. (παρβλ. Ἦθος).

Παθών, οῦσα, όν, ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Πάσχω.

Παιάν, ᾶνος (ὁ). (ἐν γέν.) = Παιών, ἰατρός, (ὅθ. 2) (ἐπιθετ.) ὁ Ἀπόλλων. »Τὸν Παιᾶνα τε καὶ τὰς Μούσας ἐπικαλούμενον,« Πλάτ. »Ἰήιε Δάλιε Παιάν,« Ἀρσφ. 3) ὕμνος εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλ. ἢ ἄλλου ὁποιουδήποτε θεοῦ ἢ μεγάλου ἀνδρός· ᾆσμα ἐπινίκιον, εἶδος δοξολογίας (te deum) ἢ· ἐμβατήριον (εἰς τιμὴν τοῦ Ἄρεως), (Γαλλ.) marche. »Ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων παιὰν μελάθροις ἐν βασιλείοις,« Αἰσχλ. »Ἐδειπνοποιοῦντό τε καὶ εὐθυμοῦντο, καὶ σπονδὰς καὶ παιᾶνας, ὡς εἰρήνης γενομένης, ἐποιοῦντο,« Ξεν. 4) πούς μετρ. συγκείμενος ἢ ἐκ μιᾶς μακρ. καὶ τριῶν βραχ. συλλαβῶν, ἢ τὸ ἀνάπαλιν.

Παιανίζω, Μ. ίσω. Ψάλλω παιᾶνα (δοξολογίαν, κυρ. πρὸ τῆς μάχης ἢ εἰς τὸ τέλος συμποσίου).

Παιανικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς παιᾶνα.

Παιανισμός (ὁ). τὸ παιανίζειν, ψάλσιμον παιᾶνος. »Ἀφ' οὗ τὸν παιανισμὸν οὕτως ἐξ ἔθυς παραδοθῆναι τοῖς μέλλουσι συμπίπτειν εἰς παράταξιν,« Στρβ.

Παιανιστής, οῦ (ὁ). ὁ παιανίζων.

Παιανογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συνθέτων) παιᾶνας.

Παιάων, ονος (ὁ), Δ. ἀντὶ Παιήων.

Παῖγμα (τὸ). παιγνίδι· παίξιμον.

Παιγμονὴ (ἡ) καὶ

Παιγμός (ὁ), = Παιδιά, παῖγμα.

Παιγμοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Παιδιά.

Παιγνημόνως, ἐπίρ. Μετὰ παιγνημοσύνης, ἐν εἴδει παιδιᾶς.

†Παιγνήμων, ονος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Παιγνιήμων.

Παιγνιά (ἡ), σπν. ἀντὶ Παίγνιον ἢ Παιδιά· (Κωμ.) = Ἑορτή, (Ἀρσφ. Λυσ. 700).

Παιγνιαγράφος (ὁ, ἡ), = Παιγνιογράφος.

Παιγνιήμων, ονος (ὁ, ἡ). Ἰων. φιλοπαίγμων, ἀστεῖος, παιγνιώδης.

Παιγνικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Παιγνιώδης.

Παιγνιογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συνθέτων) παίγνια (παιγνιώδη ποιήματα).

Παίγνιον (τὸ). παιγνίδι· παιδιά· ἀστεϊσμός. 2) ποιημάτιον παιγνιῶδες (ἀστεῖον). »Τὰ διὰ τῶν ἀκροαμάτων εἰς αὐτὸν ᾀδόμενα παίγνια κατὰ τὴν πόλιν,« Πλβ. »Τὸ ᾠὸν τοῦ Σιμίου καὶ ἄλλα παίγνια,« Ἡφαιστ. 3) τὸ ἀντικείμενον ἐμπαιγμοῦ (γέλωτος). »Καλλίμαχος, τὸ κάθαρμα, τὸ παίγνιον,« Ἐπγρ., (κοιν.) ὁ μασκαρᾶς, (κυρ. εὐδ. τοῦ

Παίγνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων πρὸς παιδιὰν (διασκέδασιν).

Παιγνιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει παιγνίυ, ἀστεῖος· (ἐπὶ ἀνθρ.) φιλοπαίγμων. »Τὸ παιγνιῶδες,« Ξεν., ἡ πρὸς ἀστεϊσμὸν διάθεσις, (Τουρκ.) κέϊφι.

Παιγνιωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει παιγνίυ, πρὸς διασκέδασιν.

Παιδαγωγεῖον (τὸ). τὸ κατάστημα (τὸ σχολεῖον) τοῦ παιδαγωγοῦ· (περιληπτ.) οἱ ἐν αὐτῷ μαθηταί.

Παιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Διδάσκω (Ὁδηγῶ, Ἀνατρέφω) τινα ὡς παιδαγωγός. (ἐν γέν.) διδάσκω, ὁδηγῶ. »Γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ' ἐγώ,« Εὐρ. »Τὸ θέατρον παιδαγωγοῦν τὰ ἤθη τῶν ὁρώντων,« Αχ (καὶ πθ.) »Παιδὸς ἑνὸς ἢ ἢ χοροῦ παιδαγωγηθέντος,« Πλάτ..

Παιδαγώγημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται ἢ χρησιμεύει πρὸς παιδαγωγίαν· τὸ ἀντικείμενον τῆς παιδαγωγίας, ὁ παιδαγωγούμενος μαθητής.

Παιδαγώγησις, εως (ἡ). τὸ παιδαγωγεῖν ἢ παιδαγωγεῖσθαι.

Παιδαγωγία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ παιδαγωγοῦ, ὁδηγία (διδασκαλία, ἀνατροφὴ) παιδός. »Ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι μᾶλλον ἢ ταῖς ὁδοῖς παιδαγωγίας δέονται (οἱ παῖδες),« Πλ. (ἢ καταχρ.) »Δένδρου (»Νοσήματος) παιδαγωγία,« Θφρ., Εὐρ.

Παιδαγωγικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) παιδαγωγίαν, παιδαγωγοῦ ἴδιος. »Τῇ τῶν νοσημάτων παιδαγωγικῇ ταύτῃ τῇ νῦν ἰατρικῇ,« Πλάτ.

Παιδαγωγικῶς, ἐπίρ. Καθὼς ὁ -

Παιδαγωγός (ὁ, ἡ). ἀγωγὸς (ὁδηγός, ἐπιστάτης τῆς ἀνατροφῆς ἢ διδάσκαλος) παιδός, (Τουρκ.) λαλᾶς. »Ἐπειδὰν τάχιστα αὐτοῖς οἱ παῖδες τὰ λεγόμενα ξυνιῶσιν, εὐθὺς ἐπ' αὐτοῖς παιδαγωγοὺς θεράποντας ἐφιστᾶσι,« Ξεν.

Παιδαρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Παιδάριον.

Παιδαριεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι (Πράττω) ὡς -

Παιδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Παιδίον, μικρὸν παιδάκι· σκλαβάκι, κοπελλάκι.

Παιδαρίσκος (ὁ) = τῷ προηγ.

Παιδαριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ ἁρμόζων εἰς παιδάριον, μικροῦ παιδιοῦ ἴδιος, παιδιακήσιος.

Παιδαριωδῶς, ἐπίρ. Ὡς ἂν παιδάριον, κατὰ τὸν τρόπον τῶν παιδαρίων.

Παιδδω, Λακων. ἀντὶ Παίζω, (ὅθ.) »Παιδδωᾶν,« Ἀρσφ., ἀντὶ Παιζουσῶν, (γεν. πλθ. τῆς μτχ. τοῦ Παίζω).

Παιδεία (ἡ), [παιδεύω]. ἀνατροφὴ παιδός, παιδαγωγία· (ἐν γέν.) διδασκαλία· σπουδή, μάθησις· (καταχρ.) ἀνατροφὴ ζώου· καλλιέργεια φυτοῦ. (συνκδχ. καὶ μτγν.) τιμωρία. »Μὴ ὀλιγώρει παιδείας Κυρίου,« Γρφ.

Παίδειος (ὁ, ἡ), = Παιδικός, παιδὸς ἴδιος.

Παιδεραστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Παιδεραστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν (ἐρωτικῶς) τοὺς παῖδας.

Παιδεραστία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ παιδεραστοῦ.

Παιδεραστικός, ἡ, όν. Παιδεραστοῦ ἴδιος.

Παιδεράστρια (ἡ), τὸ θηλ. τοῦ Παιδεραστής.

Παιδέρως, ωτος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ τοῦ ὁπ. τὸ ἄνθος ἐχρησίμευεν εἰς τοὺς στεφάνυς. 2) φυκιασίδι, κοκκινάδι. »Λευκόχρως λίαν τις ἐστί; παιδέρωτ' ἐντρίβεται,« (Ἀλεξ. παρ') Ἀθ. 3) εἶδ. πολυτ. λίθου, (ἄλλ.) Ὀπάλλιον, (»τέρενα χρόα παιδὸς ἔχοντα,« Ὀρφ.).

Παίδευμα (τὸ). πᾶν ὅ, τι παιδεύεταί (διδάσκεταί) τις, μάθημα. 2) τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐκπαιδεύσεως, μαθητής. »Θεῶν γεννήματα καὶ παιδεύματα,« Πλάτ. (καὶ καταχρ.) »Μῆλα, φυλλάδος Παρνασίας παιδεύματα,« Εὐρ.

Παίδευσις, εως (ἡ). τὸ παιδεύειν ἢ παιδεύεσθαι, ἐκπαίδευσις, διδασκαλία· παιδεία, μάθησις· (ἐνίοτε) ἀντὶ Παιδευτήριον. »Τὴν πόλιν (τῶν Ἀθην.) τῆς Ἑλλάδος παίδευσιν εἶναι,« Θκ.

Παιδευτέος, α, ον, θετ. τοῦ Παιδεύω.

Παιδευτήριον (τὸ). μέρος ὅπου ἐκπαιδεύονται, σχολεῖον. 2) (μτγν.) = Κολαστήριον, βασανιστήριον.

Παιδευτής, οῦ (ὁ). ὁ παιδεύων (ἐκπαιδεύων), διδάσκαλος. 2) (μτγν.) τιμωρός, κολαστής.

Παιδευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς παίδευσιν, διδακτικός, ἐκπαιδευτικός. »Τὸ παιδευτικόν,« Πλ., ἡ πρὸς τὸ παιδεύειν (διδάσκειν) ἱκανότης.

Παιδευτικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει παιδεύσεως (ἐκπαιδεύσεως), διδακτικῶς.

Παιδευτός ἡ, όν. Μέτοχος ἢ Ἐπιδεκτικὸς παιδεύσεως, πεπαιδευμένος ἢ δυνάμενος νὰ παιδευθῇ (νὰ διδαχθῇ, νὰ βελτιωθῇ). 2) ὁ διὰ παιδεύσεως ἀποκτώμενος. »Παιδευτὴν εἶναι ἀρετήν,« Πλάτ.

Παιδεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Παιδευτής.

Παιδεύω [παῖς], Μ. εύσω. (κυρ.) Παιδαγωγῶ, διδάσκω (ἀνατρέφω) παῖδα ἢ ὡς παῖδα· μορφόνω, γυμνάζω, συνειθίζω. »Διαίτῃ δὲ τοιᾷδε τήν τε ψυχὴν ἐπαίδευσε καὶ τὸ σῶμα,« Ξεν. (καὶ αἰτ. προθετ. ἐκ δ΄.) »Παιδεύειν τινὰ πρὸς ἀρετὴν (εἰς τὸ στρατηγεῖν),« αὐτ. (ἢ ἐλλ. τῆς προθ.) »Καὶ τὸ προθυμεῖσθαι δὲ συναύξειν τὸν οἶκον ἐπαιδεύομεν αὐτήν,« αὐτ. (καὶ πθ.) »Πολιτικὴν παιδεύεσθαι,« Ἀρστ. »Μουσικὴν ὑπὸ Λάμπρου παιδευθείς,« Πλάτ. (καὶ κατὰ μτχ.) »Τὰ ἱερὰ γράμματα πεπαιδευμένος,« Βασ. (ἢ ἁπλ. ἀντὶ ἐπιθ.) »Πεπαιδευμένος,« ὁ προκομμένος, γραμματισμένος, (ἢ ἁπλ.) καλοαναθρεμμένος. »Τίνι διαφέρουσιν οἱ πεπαιδευμένοι τῶν ἀπαιδεύτων,« Πλ. 2) (συνκδχ. καὶ μτγν.) τιμωρῶ (κυρ. πρὸς σωφρονισμὸν καὶ διόρθωσιν), (παρβλ.) Κολάζω. »Τίς ἐστιν υἱὸς ὃν οὐ παιδεύει πατήρ;« Γρφ. »Ὃν ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει,« αὐτ.

Παιδήϊος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Παίδειος.

Παιδιά (ἡ). παιγνίδι (παιδιοῦ)· ἀστεϊσμός διασκέδασις.

Παιδία (ἡ). ἡ παιδικὴ ἡλικία· (περιληπτ.) τὰ παιδιά, ἡ νεολαία τῶν παίδων.

Παιδικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων ἀντικείμενον) παῖδα, παιδιάτικος, παιδιακήσιος. »Κάλλος τὸ παιδικόν,« Ἡ. »Παιδικὴ νύξ,« Αχ., μία ἀπὸ τὰς νύκτας τῆς παιδικῆς ἡλικίας τινός. »Παιδικὸς λόγος,« Ξεν., ὁ περὶ παιδὸς ἢ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, (ἐν γέν.) ἀστεῖος ἢ ἐρωτικός. ||. (συχν.) Παιδικά, τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτός (κυρ. δὲ ὁ ἐρώμενος) τινος. »Ἐν τοῖς παιδικοῖς ἀφροδισίοις μᾶλλον ἢ τοῖς τεκνοποιοῖς μειονεκτεῖ ὁ τύραννος,« Ξεν.

Παιδικῶς, ἐπίρ Ὡς ἂν παιδί, παιδιακήσια.

;Παιδιμούσια (τά). ὁ καιρὸς τῶν διακοπῶν τοῦ σχολείου καθ' ὃν σχολάζουν οἱ παῖδες καὶ φιλοδωροῦνται οἱ διδάσκαλοι.

Παιδιόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, (κοιν.) ἀπὸ παιδί.

Παιδίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Παῖς, μικρὸν παιδί, παιδάκι· (ἐνίοτε) κοπελλάκι. »Παῖ, παιδίον,« Ἀρσφ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Τέκνον. »Ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία· δύο γὰρ αὐτῷ υἱεῖς σμικροὶ ἦσαν, εἷς δὲ μέγας,« Πλάτ. »Τῆς μητρὸς (ἢ) »Τοῦ πατρὸς τὸ παιδίον,« Παροιμ., ἐντελῶς ὅμοιον, τῷ ὄντι τέκνον τοῦ ἢ τῆς, (κοιν.) κατὰ μάννα κατὰ κύριν.

Παιδιοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παιδοτροφέω.

Παιδισκάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Παιδίσκη, δουλεύτρισσα.

Παιδισκεῖον (τὸ). τὸ οἴκημα ὅπου ἦσαν αἱ δημόσιαι παιδίσκαι, πορνοστάσιον.

Παιδίσκη (ἡ). κόρη νέα, κορῆτσι, κορητσάκι· (συνήθ.) σκλαβοποῦλα ἢ δουλεύτρα νέα· (ἐνίοτε) ἑταίρα, (κυρ. θηλ. τοῦ

Παιδίσκος (ὁ καὶ ἡ), ὑποκορ. τοῦ Παῖς, ἀγοράκι ἢ κορητσάκι· (ἐνίοτε) κοπελλάκι.

Παιδιστί, ἐπίρ. = Παιδικῶς, (κυρ.) καθὼς λαλοῦσι τὰ παιδία.

Παιδιώδης, εος (ὁ, ἡ). παιδίου ἴδιος, παιδικός, παιδαριώδης. 2) ἔκδοτος εἰς τὰς παιδιὰς (τὰ παιγνίδια), παιγνιώδης. »Ἦν δὲ (ὁ Σοφοκλῆς) παιδιώδης παρ' οἶνον (Ἴων παρ') Ἀθήν.

Παιδνός, ἡ ἢ ός, ον, Π. ἀντὶ †Παιδινός, παιδικός· παιδαριώδης. »Τίς ὧδε παιδνὸς ἢ φρενῶν κεκομμένος;« Αἰσχλ. ||. (οὐσ.) ἀντὶ Παῖς, μικρὸ παιδί. »Ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσαο πάντα τέλεια,« Καλλ.

Παιδοβόρος (ὁ, ἡ), Π. [παῖς, βιβρώσκω]. ὁ τρώγων τοὺς παῖδας ἢ, φαγὼν τοὺς ἰδίους του παῖδας.

†Παιδοβοσκός (ὁ, ἡ), Αξφν. ἀντὶ Παιδαγωγός, (κατὰ λέξ.) βοσκὸς παίδων.

Παιδοβρώς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. = Παιδοβόρος.

Παιδοβρωσία (ἡ), Π. τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., παιδοφαγία.

Παιδόβρωτος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου τρώγει τις παιδιὰ ἢ τὰ ἴδιά του παιδιά. »Θοίνη—,« Λυκ.

†Παιδογέρων, οντος (ὁ). γέρων παλίμπαις (ʼξαναμωραμένος).

Παιδογονία (ἡ). γέννησις παίδων, τεκνοποιία.

Παιδογόνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ

συντείνων πρὸς παιδογονίαν. »Τὰ παιδογόνια (ἐνν. ἱερά),« Διόδ., ἑορτὴ διὰ τὴν γέννησιν παιδός, (κοιν.) γεννητούρια.

Παιδογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν παῖδας ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Παιδογραφία (ἡ). ἐγγραφὴ τοῦ γεννηθέντος παιδὸς εἰς τὸ ληξιαρχικὸν βιβλίον.

†Παιδοδιδάσκαλος (ὁ). διδάσκαλος παιδὸς ἢ παίδων.

;Παιδόεις, εσσα, εν. (κυρ. εἰς τὸ θηλ.) Ἡ παῖδας ἔχουσα ἢ τίκτουσα, κυοφοροῦσα.

Παιδόθεν, ἐπίρ. Ἐκ παιδὸς, παιδιόθεν.

Παιδοθετέω-ῶ, Μ. ήσω, = Υἱοθετέω.

Παιδοκομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμελοῦμαι (Ἀνατρέφω) παιδιά.

†Παιδοκομία (ἡ). κομιδὴ (ἀνατροφή, ἐπιμέλεια) παίδων, [ἐκ τοῦ

Παιδοκόμος (ὁ, ἡ), [παῖς, κομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος (ἀνατρέφων) παῖδας.

Παιδοκόραξ, ακος (ὁ). ὁ ἐνεδρεύων (ἐπιβουλευόμενος) τοὺς παῖδας.

Παιδοκράτωρ, ορος (ὁ). κηδεμὼν (ἐξουσιαστὴς) παιδὸς ἢ παίδων.

Παιδοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω παῖδας ἢ τοὺς παῖδάς μου, γίνομαι παιδοκτόνος.

Παιδοκτονία (ἡ). τὸ νὰ γένῃ τις -

Παιδοκτόνος (ὁ, ἡ), [παῖς, κτείνω]. φονεὺς παίδων ἢ τῶν ἰδίων του παίδων.

Παιδολέτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Παιδολετήρ (ὁ), Π. [παῖς, ὄλλυμι], = Παιδοκτόνος.

Παιδολέτις, ιδος καὶ

Παιδολέτρια (ἡ), = Παιδολέτειρα.

Παιδολέτωρ, ορος (ὁ), Π. = Παιδολετήρ.

Παιδολογία (ἡ). ἐκλογὴ παίδων.

Παιδολύμας, α (ὁ), Π. = Παιδολετὴρ ἢ Παιδοφθόρος.

Παιδομαθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μαθών τι (διδαχθεὶς) εἰς τὴν παιδικήν του ἡλικίαν, (ἐπμ.) ἐντελῶς εἰδήμων (ἔμπειρος) τοῦ πράγματος, (ἀντιθ. τῷ Ὀψιμαθής).

Παιδομαθία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις παιδομαθής, μάθησις (διδασκαλία) τὴν ὁπ. ἔλαβέ τις παιδιόθεν, (ἀντιθ. τῷ Ὀψιμαθία).

Παιδομανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μανιωδῶς (εἰς ὑπερβολὴν) παιδεραστής.

Παιδομανία (ἡ). μανιώδης (ὑπερβολικὴ) παιδεραστία.

Παιδομήτωρ, ορος (ἡ). μήτηρ παίδων.

†Παιδομόρος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁποῖον ὑποφέρει τις διὰ τὸν θάνατον (μόρον) τοῦ παιδὸς ἢ τῶν παίδων τυ. »Μόχθος—,« Αἰσχλ., (διορθ. Παιδοβόρος).

;Παιδομουσεῖα (τὰ), = Παιδιμούσια, δίδακτρα.

Παιδονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπιστατῶ ὡς) παιδονόμος.

Παιδονομία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστασία) τοῦ παιδονόμου.

Παιδονόμος (ὁ), [παῖς, νέμω]. (εἰς τὴν Σπάρτην καὶ ἀλλοῦ) ὁ διωρισμένος νὰ ἐπιστατῇ εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν παίδων, ἔφορος τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως.

Παιδοπίπης [παῖς, ὀπιπτεύω], ου (ὁ). ὁ κυττάζων (ἔχων εἰς τ' ὀμμάτι τοὺς παῖδας, παιδεραστής, (κατὰ μίμησιν τοῦ Παρθενοπίπης).

Παιδοποιέω-ῶ καὶ (μσ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω-ομαι. Κάμνω (Γεννῶ) παῖδας, τεκνοποιῶ. 2) (μσ.) κάμνω τινὰ παιδί μου, υἱοθετῶ.

Παιδοποιήσιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς παιδοποίησιν ἐπιτήδειος.

Παιδοποίησις, εως (ἡ), = Παιδοποιία.

Παιδοποιητέον, θετ. τοῦ Παιδοποιέω.

Παιδοποιητικός, ή, όν, = Παιδοποιικός.

Παιδοποιία (ἡ), τὸ παιδοποιεῖν, τεκνογονία. 2) εἰσποίησις παιδός, υἱοθέτησις.

Παιδοποιικός, ή, όν. Ὁ πρὸς παιδοποιίαν συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος.

Παιδοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν (γεννῶν, κάμνων) παιδιὰ ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο, τεκνοποιος. »Ἡδονή—,« Εὐρ.

Παιδοσπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω παῖδας, τεκνοποιῶ.

Παιδοσπορία (ἡ), = Παιδογονία.

Παιδοσπόρος (ὁ, ἡ), = Παιδογόνος.

Παιδοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Παιδεία.

;Παιδοτέκνωσις, εως (ἡ). παιδὸς ἢ παίδων τέκνωσις, τεκνογονία.

;Παιδοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ παιδί, (κοιν.) Παιδοκομῶ.

;Παιδοτοκία (ἡ). γέννησις παιδός, παιδοκόμησις, [ἐκ τοῦ

Παιδοτόκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων παῖδας. ||. (οὐσ. θηλ.) ἡ παιδοκομήσασα γυνή, λεχῶνα.

Παιδοτριβεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου γυμνάζονται οἱ παῖδες, [ἐκ τοῦ

Παιδοτριβέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνάζω τοὺς παῖδας εἰς τὴν πάλην κτλ., (ἐν γέν.) ἐξασκῶ, συνειθίζω, [ἐκ τοῦ

Παιδοτρίβης [παῖς, τρίβω], ου (ὁ). διδάσκαλος (γυμναστὴς) τῶν παίδων εἰς τὴν πάλην κτλ., (ἐν γέν.) διδάσκαλος, ὁδηγός.

Παιδοτριβία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ παιδοτρίβου.

Παιδοτριβικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν παιδοτρίβην, παιδοτρίβου ἴδιος. »Παιδοτριβική,« Ἀρστ., ἡ τέχνη τοῦ παιδοτρίβου, ἡ γυμναστική.

Παιδοτριβικῶς, ἐπίρ. Καθὼς οἱ παιδοτρίβαι, γυμναστικῶς.

;Παιδότριψ, ιβος (ὁ). δοῦλος διωρισμένος νὰ ἐπιμελῆται τὰ παιδία ἢ νὰ γυμνάζῃ τοὺς ἄλλους δούλους (παῖδας) τοῦ αὐθέντου του. (εἰς τὸν Πλούτ. νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Παιδοτρίβαι, εἰς δὲ τὸν Ἀχ. ἀντὶ Πεδότριψ.

Παιδοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) παῖδας ἢ σκλάβους.

Παιδοτροφία (ἡ). ἀνατροφὴ παίδων, [ἐκ τοῦ

Παιδοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) παῖδας, (παρβλ.) Κουροτρόφος.

Παιδότρωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τῶν παίδων ἢ τοῦ παιδός τινος ὡς τραῦμα ἐπιφερόμενος, (Αἰσχλ. Εὐμ. 499).

Παιδουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παιδοποιέω.

Παιδουργία (ἡ), = Παιδοποιΐα.

Παιδουργός (ὁ, ἡ), = Παιδοποιός.

Παιδοῦσσα, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Παιδόεσσα.

Παιδοφαγία (ἡ), = Παιδοβρωσία.

Παιδοφάγος (ὁ, ἡ), = Παιδοβόρος.

Παιδοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθείρω (Διαφθείρω) παῖδα ἢ τοὺς παῖδας. 2) = Παιδοκτονέω.

Παιδοφθορία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φθορὰ παιδὸς ἢ παιδοκτονία.

Παιδοφθόρος (ὁ, ἡ). φθορεὺς παιδὸς ἢ παιδοκτόνος.

Παιδοφιλέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Παιδεραστέω, [ἐκ τοῦ

Παιδοφίλης καὶ Παιδόφιλος, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς παῖδας, παιδεραστής. 2) ὁ ἀγαπῶν τοὺς παῖδάς του, φιλότεκνος. »Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα,« Παροιμ. »ἐπὶ τῶν φιλοτέκνων μέν, τρυφῇ δὲ διαφθειρόντων αὐτά,« Ζηνόβ.

Παιδοφονεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Παιδοφόνος

Παιδοφονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παιδοκτονέω γίνομαι παιδοφόνος.

Παιδοφονία (ἡ), = Παιδοκτονία.

Παιδοφόνος (ὁ, ἡ), = Παιδοκτόνος.

Παιδοφόντης, ου (ὁ), = Παιδοφόνος.

Παιδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ εἰς τὰς χεῖράς μου ἢ Μεταφέρω) παῖδα, [ἐκ τοῦ

;Παιδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ ὁδηγῶν) παῖδα ἢ παῖδας· ἡ φέρουσα ἐν γαστρί, ἔγκυος.

Παιδοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τῶν παίδων, (εἶδος ἀξιώματος ἐν Στρατονικείᾳ τῆς Καρίας).

Παιδόω-ῶ [παῖς], Μ. ώσω. Ἐγγαστρόνω, (ϗ πθ.) ἐγγαστρόνομαι. »Ἐπαιδώθη ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος,« Δ. Ἀλ.

†Παιδῶναξ [παῖς, ἄναξ], ακτος (ὁ), = Παιδαγωγός, ἢ Παιδοκράτωρ.

;Παίδωσις [παιδόω], εως (ἡ), = Παιδοποιία, παιδοκόμισμα.

Παίζω, Μ. παίξομαι ἢ παιξοῦμαι (ἀόρ. Ἔπαιξα καὶ Ἀττ. Ἔπαισα, πρκ. Πέπαιχα καὶ πθ. Πέπαιγμαι ϗ Ἀττ. Πέπαισμαι, ἀόρ. Ἐπαίχθην καὶ τὸ θετ. Παικτέον), Παίζω (κυρ. 'σὰν παιδί)· διασκεδάζω μὲ ὁποιονδήποτε παιγνίδι· (Π.) χορεύω. (ἐν γέν.) εὐθυμῶ. »Σφαίρῃ ἔπαιζον,« Ὀδ. Ζ. »Παίζειν ἀστραγάλοις,« Πλ. (ϗ αἰτ. προθετ.) »Βούλει πρός με παῖσαι;—Παιδιάν τίνα;« Ἀρσφ. »Ἔπειτα παιξοῦνται πρὸς ἀλλήλους,« Ξεν. »Δῶμα περιστεναχίζετο ποσσὶν ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν,« Ὀδ. Ψ. »Νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ, τοί γε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ, τοί γε μὲν αὖ γελόωντες,« Ἡσ. 2) παίζω μουσικόν τι ὄργανον ἢ τραγοῦδι (σκοπόν). »Μέλος παίζειν,« Λξ. 3) μεταχειρίζομαί τι ὡς παίγνιον, περιπαίζω· ἀστείζομαι, χωρατεύω. »Ὡς ἄγρια παίσδεις,« Θκρ. »Εἰώθει γὰρ παίζειν μου εἰς τὰς τρίχας,« Πλάτ. »Λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις,« Θκρ., εἶπε παίζων. »Εἰ μὴ ϗ τοῦτο ὁ Ἀντιφ. πέπαιχε,« Δμ. »Παίζειν σπουδῇ,« Ξεν., παίζειν σπουδαῖα παιγνίδια. »Σπουδάζει ταῦτα ἢ παίζει;« Πλάτ., μὲ τὰ ὅλα του ἢ χωρατεύει; (καὶ τρπ.) »Ἡ τύχη τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα παίζει,« Λχ. (καὶ πθ.) »Ταῦτα μὲν οὖν πεπαίσθω ἡμῖν,« Πλάτ., καὶ ταῦτα μὲν ἐν εἴδει ἀστεϊσμοῦ. (ϗ κατὰ μτχ.) »Τοῦτο δὴ τὸ παιζόμενον,« Πλ., καθὼς λέγουν συνήθως χωρατεύοντες.

Παιηόνιος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Παιώνιος.

Παιηονίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Παιηονίη.

Παιηοσύνη (ἡ). ἡ ἰατροσύνη, [ἐκ τοῦ

Παιήων, ονος (ὁ), Ἰων. Π. ἀντὶ Παιών, ἰατρός, ἢ· 2) Παιάν, ὕμνος. 3) (ἐπιθ.) ἀντὶ Παιηόνιος, ἰαματικὸς ἢ· 4) Παιανίζων, παιανιστής.

Παίκτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Παίκτης.

Παικτέον, θετ. τοῦ Παίζω.

Παίκτης, ου (ὁ). ὁ παίζων· (ἰδιαιτ.) κυβευτής, χαρτοπαίκτης.

Παικτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ πρόθυμος ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παίζειν· ἀγαπῶν νὰ ἀστείζεται, (Τυρκ.) χωρατατζῆς, ἢ περιγελαστής· (ἐπὶ πραγμ.) ἀστεῖος.

Παικτός, ή, όν. Τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ τις ὡς παίγνιον (ἀστεϊσμοῦ ἀντικείμενον).

†Παίκτωρ, ορος (ὁ), Συλ. ἀντὶ Παίκτης, (εὑρ. εἰς τὸ Συμπαίκτωρ).

Παίπαλα (τὰ), Π. πληθ. οὐδ. τοῦ Παίπαλος.

Παιπαλάω-ῶ, Μ. ήσω. Πανουργεύομαι, εἶμαι παμπόνηρος, [ἐκ τοῦ

Παιπάλη (ἡ), [πάλλω]. τὸ λεπτότατον ἄλευρι· (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε τριμμένον (ψιλὸν) ὡσὰν σκόνι, (παρβλ.) Πασπάλη· (μτφορ.) ἄνθρωπος πανοῦργος, (κοιν.) τριμμένος, πολύξερος, τετραπέραστος. »Παιπάλη λέγειν,« Ἀρσφ., = τῷ

Παιπάλημα (τὸ), [παιπαλάω], = Παιπάλη. »Λόγων—,« Ἀθ., ῥήτωρ παμπόνηρος, σοφιστής.

†Παιπάλιμος (ὁ, ἡ), [παιπάλη ἢ παίπαλος]. παμπόνηρος, δόλιος.

†Παιπάλλω, Μ. παλῶ, Γλσ. ἀντὶ Πάλλω.

Παιπαλόεις, εσσα, εν, Π. τραχύς, πετρώδης, ὀρεινός, ἀποκρημνος, δύσβατος, [ἐκ τοῦ

Παίπαλος (ὁ, ἡ), Μ. [αἰπὺς ἢ πάλλω;]. = Παιπαλόεις, (ὅθ. ||. οὐσ.) »Παίπαλα (τά),« Καλλ., μέρη πετρώδη (δύσβατα), κακοτοπιαίς.

Παιπαλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Παιπάλιμος.

Παῖς, αιδός (ὁ, ἡ). (ἡ γεν. πληθ. Παίδων). ὁ ἄνθρωπος ἕως 14 ἐτῶν, παιδὶ (ἀρσ. ἢ θηλ.) ἀγόρι, ἢ κορῆτσι. »Ὃν ἐγώ, παῖδα ἔτι ὄντα, ἐδίδασκον,« Θκρ. »Ἔγημας δὲ αὐτὴν παῖδα νέαν μάλιστα,« Ξεν. »Μὴ παιδὶ μάχαιραν,« Παροιμ. (ϗ συνκδχ.) »Παῖδα ἀπέδειξεν αὐτὸν τῇ ἀπάτῃ,« αὐτ. »Ὁ ἐν ἡμῖν παῖς,« Πλάτ., τὸ παιδαριῶδες μέρος τοῦ ἀνθρώπου. »Ἐκ παιδὸς (ἢ) »Ἐκ παίδων,« Λξ., παιδιόθεν. »Ἡλικίαν ἔχει τὴν ἄρτι ἐκ παίδων,« Ξεν., = Ἀρτίπαις ἐστι. 2) τέκνον, υἱός ἢ θυγάτηρ, (ἐνίοτε) ἀπόγονος. »Ἕκτωρ, Ἑκάβης ὁ γεραίτερος εἴκοσι παίδων,« Θκρ. »Παῖδες παίδων,« Ὅμ., οἱ ἀπόγονοι· (ϗ περιφρ.) »Ἰατρῶν (»Φιλοσόφων, »Γραφέων) παῖδες,« Λξ., ἀντὶ Ἰατροὶ κτλ. (καθὼς ϗ εἰς τὸ Ἑβραϊκόν) »Υἱοὶ ἀνθρώπων,« Γρφ., ἀντὶ Ἄνθρωποι. »Οἱ υἱοὶ τῶν προφητῶν,« αὐτ., ἀντὶ Οἱ προφῆται. (ἐδῶ ἀναφέρουν τινὲς καὶ τὸ) »Δυστήνων παῖδες,« Ὅμ. 3) (κατ' εὐφημ.) ἀντὶ Δοῦλος (σκλάβος), (ὅθ. τὸ κοιν.) κοπέλι· (θηλ.) ἑταίρα. »Παῖ, δεῦρο. —Δοῦλον οὐκ ἄγω,« Ἀρσφ. »Καὶ ἅμα πρὸς τὸν ἀκόλουθον, παῖ, ἔφη, κάλει Χαρμίδην,« Πλάτ. »Τί γὰρ ἔχθιον ἢ παῖ παῖ καλεῖσθαι παρὰ πότον;« (Ἐπκρτ. παρ') Ἀθην. »Κύριε, εἰ εὗρον χάριν ἐναντίον σου, μὴ παρέλθῃς τὸν παῖδά σου,« Γρφ.

Παΐς (ἡ κλητ. Παΐ καὶ ἡ αἰτ. Παΐν), Π. ἀντὶ Παῖς.

Παίσδω, Μ. παιξοῦμαι, Δ. ἀντὶ Παίζω.

Παιστέον, θετ. τοῦ Παίζω.

Παιστικός, ή, όν, = Παικτικός.

Παίστρια (ἡ). γυνὴ παίζουσα (ὄργανον).

Παιφάσσω (παρτ. Ἐπαιφάσσκον ϗ πλ. οὐ), Π. τρέχω ἔνθεν κἀκεῖθεν (ὡς ἐνθουσιασμένος)· κινοῦμαι μὲ ὁρμήν· ταράττομαι· σφαδάζω, σπαρταρῶ. »Λείψανα παιφάσσοντα ϗ ἀσπαίροντα φόνοισιν,« Ὀππ.

Παίω, Μ. παιήσω καὶ (σπντ.) παίσω (πθ. πρκ. Πέπαισμαι, παρβλ. Παίζω). Κτυπῶ. »Ἁρπάζει μέσον, καὶ ἐξάρας παίει ἐς τὴν γῆν,« Ἡρ. »Τὰς δὲ λοιπὰς (ναῦς) ἡ θάλασσα παίουσα πρὸς χωρία δύσορμα, πάσας διέφθειρε,« Πλ. »Καὶ ἔπαισε τὸν Ἰὼβ ἕλκει πονηρῷ,« Γρφ. (καὶ μσ.) »Ἐπαίσατο τὸν μηρόν,« Ξεν. (ϗ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) »Λόγοι παίουσιν εἰκῇ πρὸς κύμασιν,« Αἰσχλ. (ὅθ. 2) (συνκδχ.) ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ. »Πειρῆσθε παίειν ἐφ' ἁλίταν (ἄλλ. γρφ. ἀλὶ τὰν) μυδδαν,« Ἀρσφ., νὰ πέσετε (νὰ κτυπήσετε) ἐπάνω της. 3) (Κωμ.) συνουσιάζομαι, (παρβλ. Ἐρείδω). 4) (Λακων.) ἀντὶ Παίζω (;). »Οὐ λῶν τι παίειν, ἀλλὰ μαστιγῶντί με,« (Ἐπίχ. παρ') Ἀθ.

Παιών [ἤπιος], ῶνος (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ ἰατρεύων (κυρ. διὰ γοητειῶν), ἰατρός, (ὅθ. ἐπιθετ.) ὁ Ἀπόλλων. 2) = Παιάν, ὕμνος ἢ· πούς μετρ.

†Παιωνεῖον (τὸ), Συλ. ἀντὶ Ἰατρεῖον

Παιώνειος (ὁ, ἡ), = Παιώνιος.

Παιωνία (ἡ), Ζ. Παιώνιος.

Παιωνιάς, αδος (ἡ), Π. ἀντὶ Παιωνία (ἐπιθ.)

Παιωνίζω [παιὼν 2], Μ. ίσω, = Παιανίζω. »Ἐπαιώνιζόν τε ἅμα πλέοντες ὡς νενικηκότες,« Θκ.

Παιωνικός, ή, όν, καὶ

Παιώνιος [παιών], α, ον. Ἰατρός· ἰαματικός, (ὅθ. ||. οὐσ.) Παιωνία (ἐνν. πόα ἢ βοτάνη), εἰδ. φυτ. (ἰατρ.), (Γαλλ.) pivoine.

Παιωνίς, ίδος (ἡ), = Παιωνική, Παιωνία.

Παιωνισμός (ὁ), = Παιανισμός.

Πακτά, ᾶς (ἁ), Δ. ἀντὶ Πηκτή.

Πακτά, ῶν (τά), Δ. ἀντὶ Πηκτά.

Πακτίς, ίδος (ἁ), Δ. ἀντὶ Πηκτίς.

Πακτός, ά, όν, Δ. ἀντὶ Πηκτός, (ὅθ.

Πακτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω καλά, 'σφαλῶ· στουππόνω· (Π.) δένω σφικτά, (ἐν γέν.) στηρίζω, ἀσφαλίζω. »Ὅσα ἦν τετρημένα ἐνεβύσαμεν ῥακίοισι κἀπακτώσαμεν,« Ἀρσφ. »Λαίφεα πακτώσας,« Ἐπγρ., ἁπλώσας (δέσας σφιγκτά, τεντώσας διὰ τῶν σχοινίων) τὰ πανιά.

Πάκτων [πακτός], ωνος (ὁ), εἶδος πλοίου ἐλαφροῦ (τὸ ὁποῖον διαιρεῖται πρὸς μετακόμισιν εἰς κομμάτια καὶ πάλιν συναρμόζεται).

Πάκτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πακτόω, δέσιμον, κλείσιμον, στούππωμα κτλ.

Παλαγμός (ὁ), Π. [παλάσσω]. κηλίς, μολυσμός.

Παλάθη (ἡ), [παλάσσω, πλάσσω;] σῦκα πατημένα ἢ ἁρμαθιασμένα κατὰ μῆκος, τσαπέλα (chapelet) σύκων· (ἐν γέν.) ὁποιαδήποτε μάζα σχηματισμένη παρομοίως, (ἴδε Ἡρ. Δ'. 23).

Παλάθιον (τὸ) καὶ

Παλαθίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Παλάθη.

Παλαθώδης, εος (ὁ, ἡ). πατημένος (σχηματισμένος) εἰς εἶδος παλάθης.

Πάλαι [συγγ. τῷ Πάλιν], ἐπίρ. Χρον. τὸν περασμένον (τὸν παλαιὸν) καιρόν· πρὸ χρόνων, πρὸ πολλοῦ· (Π. ἐν γέν.) πρότερον. »Πάλαι, οὔτι νέον γε,« Ἰλ. Ι. »Ἠμὲν πάλαι, ἠδ' ἔτι ϗ νῦν,« αὐτ. »Ἄρτι ἥκεις, ἢ πάλαι;—Ἐπιεικῶς πάλαι,« Πλάτ. »Οὐ πάλαι, ἀλλὰ πρώην,« Αἰσχ. »Πάλαι ἂν ἀπολώλειτε,« Δμ. »Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι,« Ἀρσφ. (ϗ ἐνάρθρ.) »Ὁ (»Ἡ, »Τὸ) πάλαι (ἐνν. ὢν κτλ.),« Λξ, ὁ πρὸ πολλοῦ ὑπάρξας ἢ γενόμενος, περασμένος, παλαιός. »Ἀρχίλοχον τὸν πάλαι ποιητάν,« Θκρ. (τὸ οὐδ.) »Τὸ πάλαι (ϗ ὑφ' ἕν) »Τοπάλαι,« = Πάλαι. »Τὰ γὰρ τοπάλαι μεγάλα ἦν, σμικρὰ γέγονε· τὰ δὲ ἐπ' ἐμεῦ ἦν μεγάλα, πρότερον ἦν σμικρά,« Ἡρ., (παρβλ. Παλαιός).

Παλαιγενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάλαι (πρὸ πολλοῦ) γεννηθείς, γέρων, παλαιός.

Παλαιγονία (ἡ). ἀρχαιότης, [ἐκ τοῦ

Παλαίγονος (ὁ, ἡ), = Παλαιγενής.

Παλαιετής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ παλαιῶν ἐτῶν, πολλῶν χρόνων, παλαιός.

;Παλαίθεος (ἡ), = Παλαιὰ θεός, (ἡ Ἑστία).

Παλαίθετος (ὁ, ἡ), [πάλαι, τίθημι]. ὁ πρὸ πολλοῦ ἀποτεθειμένος ἢ συνθεμένος, (ἐν γέν.) παλαιός. »Ὕμνος—,« Ἀθ.

Παλαιμάτωρ, ορος (ἁ), Π. Δ. ἀντὶ Παλαιομήτωρ, ἀρχαία μήτηρ, πρώτη προμήτωρ.

Παλαιμονέω-ῶ [παλαίμων], Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Παλαίω.

Παλαιμόνια (τά), (ἐνν. ἱερά). ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Παλαίμονος.

Παλαίμων [πάλη], ονος (ὁ), ἐπιθετ. = Παλαιστής. ||. (ὡς κύρ. ὄν.) ὁ υἱὸς τῆς Λευκοθέας, (ἄλλ.) Μελικέρτης (δαίμων θαλάσσ.).

Παλαιογενής, έος (ὁ, ἡ), = Παλαιγενής.

Παλαιόγονος (ὁ, ἡ), = Παλαίγονος.

Παλαιόδουλος (ὁ). παλαιόθεν δοῦλος.

;Παλαιόθεν, ἐπίρ. Ἐκ παλαιοῦ (χρόνου).

;Παλαιοθέτης [παλ. τίθημι], ου (ὁ), = Παλαιοπράγμων.

Παλαιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ Πραγματεύομαι περὶ παλαιῶν (ἀρχαίων) πραγμάτων.

Παλαιομήτωρ, ορος (ἡ), Δ. Παλαιμάτωρ.

;Παλαιομώλωψ, ωπος (ὁ). παλαιὸς πανοῦργος, παληὰ ἀλωποῦ.

Παλαιοπενθής, έος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. τὸ πένθος εἶνε παλαιόν, ὁ πρὸ πολλοῦ πενθηφορῶν.

Παλαιόπλουτος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων παλαιὰ (παλαιόθεν θησαυρισμένα) πλούτη, ἔκπαλαι πλούσιος.

†Παλαιοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ παλαιοῦ χρόνου γυμνασμένος εἰς τὰ πράγματα, (κοιν.) παληὸς λύκος, (Γαλλ.) vieux routier.

†Παλαιοράφος (ὁ). ὁ ῥάπτων (μπαλλόνων) παληόρουχα ἢ παληοπάπουτσα, μπαλλωματᾶς.

Παλαιόριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παλαιὰς ῥίζας, παλαιόθεν ῥιζωμένος.

Παλαιὸς, ά, όν, (τὸ παρθτ. Παλαιότερος, -ότατος καὶ Παλαίτερος, -αίτατος). Ὁ πάλαι (πρὸ πολλοῦ) γενόμενος ἢ διαρκῶν, ἀρχαῖος, περασμένος· πολυκαιρινός, (ἐπὶ ἀνθρ.) γέρων· (συνκδχ.) ἄχρηστος, (κοιν.) παληός. »Τίς οὕτως, ἢ νέος ἢ παλαιός, ῥᾴθυμός ἐστιν; « Ἰσκρ. »Οἶνος παλαιὸς, « Ὀδ. Β. » Ἄτοπόν γε τὸν μὲν οἶνον εὐδοκιμεῖν ἀεὶ παρὰ ταῖς ἑταίραις τὸν παλαιὸν, ἄνδρα δὲ μὴ τὸν παλαιὸν ἀλλὰ τὸν νεώτερον, « (Ἀλεξ. παρ') Ἀθ. » Ἐκβάλλει ἐκ τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ καινὰ καὶ παλαιά, « Γρφ. ||. (τὸ οὐδ.) » Τὸ παλαιὸν, ἐπίρ. ἀντὶ Τὸ πάλαι. »Ὅσαι ἤδη ἔξοδοι ἐγένοντο, ꙁ τὸ παλαιὸν, καὶ τὸ νέον, ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, « Ἡρ. (παρβλ. Πάλαι), (καὶ παρθτ. μὲ προθ.) » Ἐκ παλαιτέρου, « Ἡρ. » Ἐκ παλαιτάτου, « Θκ.

Παλαιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ παλαιοῦ· ἁπλότης τῶν παλαιῶν ἀνθρώπων, (Εὐρ. Ἑλ. 1062).

Παλαιότόκος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ἡ πρὸ πολλοῦ τεκοῦσα, (ἐπμ.) ἐξηντλημένη. (προπαροξ.) ὁ πρὸ πολλοῦ τεχθεὶς, = Παλαιγενὴς, προβεβηκώς.

Παλαιοτροπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Παλαιότροπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκολουθῶν (ἢ γινόμενος κατὰ) τὸν παλαιὸν τρόπον, (κοιν.) τῆς παληᾶς μόδας.

†Παλαιουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ παλαιὰ ἐργαζόμενος. ||. (οὐσ.) = Παλαιοράφος.

Παλαιοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὡς ἂν παλαιός.

Παλαιόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. παλαιὸς (γέρων) τὰς φρένας, (ἐν γέν.) ἀρχαῖος.

Παλαιόχρονος (ὁ, ἡ). παλαιὸς τοὺς χρόνους, πολυκαιρινός.

Παλαιοχώριον (τὸ). παλαιὸν χωρίον, (κοιν.) παληοχῶρι.

Παλαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ παλαιὸν, παληόνω· καταργῶ ὡς ἄχρηστον.

Παλαιπλούσιος (ὁ, ἡ), = Παλαιόπλουτος.

Παλαίπολις, εως (ἡ). παλαιὰ πόλις.

Πάλαισμα (τὸ). ἔργον ἢ μηχάνημα παλαιστοῦ, ἆθλος, ἀγώνισμα. » Πάλαισμ' ἄφυκτον τοῖς ἐναντίοις ἔχεις, « Αἰσχλ., μέσον πρὸς ἀντίκρουσιν, στρατήγημα.

Παλαισμοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Πάλη.

Παλαισταγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. (οἶνος) ὁ πρὸ πολλοῦ στάξας (ἀπὸ τὰ σταφύλια), παλαιός.

Παλαιστάω-ῶ [παλαιστὴς], Μ. ήσω, = Παλαίω.

Παλαιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ (;) ἢ Σπρώχνω μὲ τὴν παλάμην, [ἐκ τοῦ

Παλαιστὴ (ἡ). παλάμη, μέτρον 4 δακτ.

Παλαιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παλαίων, (ἐν γέν.) ἀθλητὴς, ἀγωνιστής. 2) (Ἀλεξ.) ἀντὶ Παλαιστή.

Παλαιστιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἔκτασιν μιᾶς παλαιστῆς (4 δακτ.).

Παλαιστικὸς ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παλαίειν, παλαιστοῦ ἴδιος, γυμναστικός.

Παλαιστὶς, ίδος (ἡ). = Παλαιστή.

Παλαίστρα (ἡ). ὁ τόπος ὅπου παλαίδουν, μέρος προσδιωρισμένον διὰ πάλαιμα (ꙁ ἐν γέν. διὰ κάθε εἴδους σωμασκίαν), γυμναστήριον (κυρ. καὶ μτνμ.) » Ξενοφῶν ꙁ Πλάτων ἐκ τῆς Σωκράτους ὄντες παλαίστρας, « Λογγ.

Παλαιστρικὸς, ἡ, όν, = Παλαιστικὸς, γυμναστικος.

Παλαιστρικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν παλαιστικῶν, ὡς εἰς παλαίστραν.

Παλαιστρίτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τῆς παλαίστρας. (ἐν γέν.) = Παλαεστρικός.

Παλαιστροφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φύλαξ (ἐπιστάτης) τῆς παλαίστρας, γυμνασιάρχης.

Παλαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Παλαίτερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Παλαιός.

Παλαίφαγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τὸ πάλαι τρωγόμενος (χρησιμεύων πρὸς τροφὴν), ἢ 2) φαγωμένος ἀπὸ τὴν παλαιότητα (πολυκαιρίαν). » Δρῦς —, « Ὀδ. Τ., (οὕτω διορθ. τινὲς ἀντὶ

Παλαίφατος (ὁ, ἡ), [πάλαι, φημί]. ὁ τὸ πάλαι λεγόμενος (ᾀδόμενος) ἢ πρὸ πολλοῦ ῥηθεὶς (προφητευθεὶς), (ἐν γέν.) ἀρχαῖος, παλαιός. » Παλαίφατον (ἐνν. λόγιον), « Αξ., παλαιὰ παροιμία. » Δρῦς παλαίφατος, « Ὀδ. Τ., ἡ ἐκ παλαιοῦ πεφημισμένη, (ἄλλ. διορθ. Παλαίφαγος, καὶ ἄλλ., πολὺ ἐπιτυχέστερον, Παλαίφυτος).

Παλαιφάτως, ἐπίρ. Κατὰ παλαιὰν φήμην, ὡς ἐκ παραδόσεως ἀρχαίας.

;Παλαίφοιβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φοιβάζων (μαντεύων, χρησμοδοτῶν) τὸ πάλαι, (εἰς τὸν Σοφ. διωρθ. Παλαίφατος).

Παλαίφυτος (ὁ, ἡ), Π ὁ πρὸ πολλοῦ φυτευμένος, παλαιός. » Δρῦς —, « Ὀδ. Τ. (οὕτω διώρθ. τινὲς ἀντὶ Παλαίφατος).

Παλαίχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. παλαιὸς κάτοικος ἢ κύριος γῆς (χθονὸς), (παρβλ.) Αὐτόχθων.

Παλαίχρονος (ὁ, ἡ), Π. = Παλαιόχρονος.

Παλαίω [πάλη]. Μ. παλαίσω (ἀόρ. Ἐπάλαισα καὶ Ἐπάλησα, πθ. πρκ. Πεπάλαισμαι). Ἀγωνίζομαι ὡς παλαιστὴς (κυρ. καὶ μτφορ.), παλαίδω. » Παλαίειν τινὶ (ἢ) πρός τινα, « Αξ. (καὶ μτφορ.) » Παλαίσαντες πολλαῖς ζημίαις, « Ξεν. »Πενίᾳ παλαίειν ἐσχάτῃ, « Χρσ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἐπαλαίομεν τὴν ναῦν εἰς τὸ ἀντίῤῥοπον καθελεῖν, « Ἀχιλλ. Τάτ. (ꙁ χ. πτ.) » Εἰ παλήσειε ὁ ναυτικὸς στόλος, « Ἡρ., ἂν συμπλακῇ εἰς μάχην (;) ἢ νικηθῇ (ἀποτύχῃ). (καὶ πθ.) »Δεινὸς γὰρ οἶνος καὶ παλαίεσθαι βαρὺς, « Εὐρ.

Παλαίωμα (τὸ), [παλαιόω]. τὸ πεπαλαιωμένον μέρος ἢ πρᾶγμα. 2) (συχνότ.) ἀντὶ Παλαίωσις, (ὅθ. τὸ κοιν.) πάληωμα.

†Παλαιὼρ, Λακων. ἀντὶ Παλαιός.

Παλαίωσις, εως (ἡ). πάληωμα. » Οἴνου (» ἱματίων) —, « Πλ., Ἀγμ.

Παλαμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Κάμνω τι μὲ τὸ χέρι μου, ἐργάζομαι· κατορθόνω. » Ταῖς χερσὶ παλαμᾶσθαι τὸ δέον, « Ξεν. (ὅθ. 2) (μτφορ.) τεχνεύομαι, μηχανῶμαι. » Τόλμημα παλαμ., « Ἀρσφ. (ὅθ. καὶ τὸ χαρακτηριστικὸν ὄνομα τοῦ πολυμηχάνου Παλαμήδους), [ἐκ τοῦ

Παλάμη (ἡ), [πάλλω]. τὸ μέσα μέρος τῆς χειρός. (κατ' ἔκτ.) ἡ χείρ. (συνκδχ. τὸ ἔργον τῆς χειρὸς, τεχνούργημα· τρόπος, μέσον. (ἐν γέν.) τέχνη, μηχανὴ (ἐπὶ κακοῦ) δόλος, πανουργία. » Μοιριδίῳ παλάμᾳ, « Πίνδ., θείᾳ δυνάμει (βοηθείᾳ).

Παλάμημα (τὸ), ἔργον, κατόρθωμα· μηχάνημα.

Παλάμηφι (φιν), Π. ἀντὶ Παλάμῃ.

Παλαμηφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παλαμοφορέω.

Παλαμναῖος [παλάμη], α, ον. Αὐτόχειρ (φόνου), (ἐπμ.) ἐναγής. (ἐν γέν.) λυμεὼν, ἀποτρόπαιος, ἀλιτήριος. » Προστάττει τὴν παρθένον δίχα τεμεῖν ὁ παλαμναῖος, « Σδ. » Τὰς παλαμναιοτάτας ἀρὰς, « Συν. » Τὸ παλαμναῖον, « Εὐρ., τὸ ἄγος, μίασμα φόνου. 2) ἐκδικητὴς φόνου, (παρβλ.) Ἀλάστωρ »Ζεὺς —, « Αξ. » Τὰς δὲ τῶν ἄδικα παθόντων ψυχὰς οὔπω κατενοήσατε οἵους μὲν φόβους τοῖς μιαιφόνοις ἐμβάλλουσιν, οἵους δὲ παλαμναίους τοῖς ἀνοσίοις ἐπιπέμπουσι, « Ξεν.

Παλαμοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ) ἐν τῇ παλάμῃ μου.

Παλάσιον (τὸ), = Παλάθιον.

Παλάσσω [πάλλω], Μ. άξω. Κινῶ, κουνῶ· ἀνακατόνω· ζυμόνω. » Ἐγκέφαλος ἔνδον ἅπας πεπάλακτο, « Ὅμ. (ὅθ. 2) (συνκδχ.) ῥίπτω λαχνὸν (πάλον). »Κλήρῳ πεπάλαχθε, ὅς κε λάχῃσιν, « Ἰλ. Η. 3) (συνήθ.) θολόνω· λερόνω. (μτγν.) βρέχω· ἀλείφω, (παρβλ.) Μιαίνω. » Αἵματι παλαξέμεν οὖδας, « Ὀδ. Ν. (ꙁ μσ.) » Λύθρῳ παλάσσετο χεῖρας, « Ἰλ. Λ. (ꙁ πθ.) »Νιφετῷ πεπαλαγμένον ὕδωρ, « Κοῖντ.

Παλαστέω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Παλαιστέω, [ἐκ τοῦ

Παλαστὴ (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Παλαιστὴ, (ὅθ.

Παλαστιαῖος, α, ον, Ἀττ. ἀντὶ Παλαιστιαῖος.

Παλαχὴ (ἡ), Π. [παλάσσω 3], = Πάλος λαχνός· (συνκδχ.) τὸ διὰ λαχνοῦ ἀποκτηθὲν, (παρβλ.) Κλῆρος. (ἐν γέν.) τύχη· (ἰδιαιτ.) ἀξίωμα (κληρωτὸν)· (κατ' ἔκτ.) = Ἀρχὴ, (Γαλλ.) principe, (ὅθ.

Παλαχῆθεν, ἐπίρ. Π. ἐξ ἀρχῆς, ἐκ πρώτης ἀρχῆς, ἔκπαλαι.

Πάλευμα (τὸ), [παλεύω]. μέσον ἑλκυστικὸν, δέλεαρ.

Παλευτὴς, οῦ (ὁ). (ἐνν. ὄρνις) τὸ πουλὶ διὰ τοῦ ὁπ. οἱ κυνηγοὶ ἀπατοῦν καὶ πιάνουν τὰ ἄλλα πουλιὰ, κράκτης, (Γαλλ.) appeau ἢ chanterelle. 2) ὁ πιάνων μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον πουλιά. (μτφορ.) ἀπατεών.

Παλευτικὸς, ἡ, όν. Παλευτοῦ ἴδιος, θηρευτικός.

Παλεύτρια καὶ Παλευτρὶς, ίδος (ἡ), θηλ τοῦ Παλευτὴς (ὄρνις), [ἐκ τοῦ

Παλεύω, Μ. εύσω Πιάνω δι' ἀπάτης (ἰ. παλευτὴς) πουλιὰ, (ἐν γέν. καὶ μτφορ.) ἀπατῶ, δελεάζω, παγιδεύω. » Σύλλας δὲ ταῖς εἴκοσι σπείραις, ὥσπερ ἠθάσιν ὄρνισι, τεσσαράκοντα τὰς τῶν πολεμίων παλεύσας, ἀπήγαγεν εἰς τὸ στρατόπεδον ἅπαντας, « Πλ., [ἐκ τοῦ

Πάλη (ἡ). πάλαιμα· (ἐν γέν.) ἀγών· μάχη. » Τεχνικώτατον καὶ πανουργότατον τῶν ἀθλημάτων ἡ πάλη, « Πλ. [συγγ., κατ' ἐτυμολογ. μόνον, τῷ

Πάλη ἢ Παλὴ (ἡ), [πάλλω]. ἡ λεπτοτάτη σκόνι (ἄμμος, στάχτη κτλ.). »Ἀλφίτων πάλη, « Ἱπποκρ., ἢ (ἄλλ.) Παιπάλη.

Πάλημα (τὸ), = Πάλη, παιπάλη, ἀλεῦρι τρίψιλον· μαγείρευμα (κουρκοῦτι) μὲ τοιοῦτον ἀλεῦρι.

Παλημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πάλημα.

Πάληος, Αἰολ. ἀντὶ Παλαιὸς, (ὅθ. τὸ κοιν.) Παληός.

Παλῆσαι, ἀόρ. α. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παλαίω.

Πάλι, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πάλιν.

Παλιβλαστὴς, έος καὶ Παλίβλαστος (ὁ, ἡ), = Παλιμβλαστής.

Παλίβολος (ὁ, ἡ) = Παλίμβολος.

Παλιγγέλως, ωτος (ὁ). τὸ ἀμοιβαῖον περιγέλασμα.

Παλιγγενεσία (ἡ). ἡ πάλιν (ἐκ νέου) γέννησις, ἀναγέννησις, ἀνανέωσις· (ὅθ. ἐκκλησ.) ἡ διὰ τοῦ θείου βαπτίσματος ἀναζώωσις.

Παλιγγενέσιος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς παλιγγενεσίας.

Παλιγγενὴς, έος (ὁ, ἡ). Ξαναγεννημένος· (Ἐκκλησ.) ἀναγεννημένος διὰ τοῦ θείου βαπτίσματος, νεοφώτιστος.

Παλίγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν τὰ ἐναντία, ἀντιφατικος, ψευδής. » Ἀγγελία —, « Πίνδ. 2) ὁ ὁμιλῶν ξένην γλῶσσαν, ἀλλόγλωσσος. » Πόλις —, « Πίνδ.

Παλίγναμπτος (ὁ, ἡ), [πάλιν, γνάμπτω]. λυγισμένος πρὸς τὰ ὀπίσω.

Παλίγγνωστος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (ἐκ νέου) γνωσθεὶς, ἀναγνωρισθεὶς, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Παλινδαής).

Παλιγκαπηλεύω, Μ, εύσω. Ξαναπωλῶ ἀκριβώτερα, μεταπωλῶ ὡς-

Παλιγκάπηλος (ὁ). πάλιν πωλῶν (μεταπωλῶν) τι, μεταπράτης (κυρ. ὁ ἀγοράζων ἀπὸ δεύτερον ἢ τρίτον χέρι).

Παλιγκινὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (πρὸς τὰ ὀπίσω) κινούμενος, στρεφόμενος ἀλλοῦ (πρὸς ἄλλο μέρος).

Παλίγκλαστος (ὁ, ἡ), [π. κλάω]. γυρισμένος ὀπίσω δι' ἀνταναχλάσεως.

Παλιγκοταίνω ἢ Παλιγκοτάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι παλίγκοτος, ξαναθυμόνω· (ὅθ. μτνμ. ἐπὶ νόσ. καὶ πληγ.) κακοφορμίζω ἐκ νέου, χειροτερεύω.

Παλιγκότησις, εως καὶ

Παλιγκοτία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., Ξαναθύμωμα (κυρ. πληγῆς ἢ νόσου), Ξανακύλημα, (Γαλλ.) recrudescence.

Παλίγκοτος (ὁ, ἡ), [πάλιν, κότος]. ὁ ἀνανεόνων παλαιὸν πάθος (ἀναξέων παλαιὰν πληγὴν), Ξαναθυμόνων, (ἐπμ.) = Βαρύθυμος· (μτνμ.). » Παλίγκοτον πάθημα, « Ἱπποκρ., τὸ ἐπανερχόμενον (ἀνανεούμενον) νόσημα, Ξανακύλημα.

Παλιγκότως, ἐπίρ. Ὡς παλίγκοτος, βαρυθύμως. » Φέρειν τὰ συμπίπτοντα μὴ παλιγκότως, « Εὐρ.

Παλίγκραιπνος (ὁ, ἡ), Π. [π. κραιπνός]. πολλὰ ταχὺς (ταχυκίνητος).

Παλίγκτιστος (ὁ, ἡ). πάλιν (ἐκ νέου) κτισμένος, Ξανακτισμένος.

Παλίγκυρτος (ὁ), = Κύρτος, ψαροκόφινον.

Παλίγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. (μτγν.) ἀντὶ Παλίγγλωσσος.

Παλίγναμπτος (ὁ, ἡ), Π. (μτγν.) ἀντὶ Παλίγγναμπτος.

Παλίγξεστος καὶ Παλίγξυστος (ὁ, ἡ), [π. ξέω]. Ξαναξυσμένος, (παρβλ.) Παλίμψηστος.

Παλιδερκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. δέρκομαι]. ὁ βλέπων ὀπίσω. » Δίκη —, « Ὀρφ., (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Πανδερκής).

Παλίζωος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παλίνζωος.

Παλικαμπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων (γερμένος) πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπανακάμπτων, (παρβλ.) Παλιγκινής.

†Παλίλληπτος (ὁ, ἡ), [π. λαμβάνω]. Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Παλινάγρετος.

Παλιλλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάλιν λέγω, ἐπαναλαμβάνω τὸν λόγον μου, ξαναλέγω, ἐπαναλέγω.

Παλιλλογία (ἡ). τὸ πάλιν λέγειν, ἐπανάληψις τῶν εἰρημένων. 2) τὸ λέγειν τὰ ἐναντία (τῶν προειρημένων), ἀντίφασις ἢ παλινῳδία, [ἐκ τοῦ

Παλίλλογος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (κατ' ἐπανάληψιν) λεχθεὶς, ἐπαναληφθείς. 2) ὁ πάλιν (ἐκ νέου) συλλεχθεὶς, 'παρθεὶς ὀπίσω. 3) (ἐνεργ.) ὁ λέγων τὰ ἐναντία, ἀντιφάσκων εἰς ἑαυτόν· ἀντιφατικός.

Παλίλλυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάλιν (ὀπίσω) λυθείς.

Παλιμβάκχειος (ὁ). (ποῦς) συγκείμενος ἐκ δύω μακρῶν καὶ μιᾶς βραχείας συλλαβῆς, (δηλ.) ἀνάπαλιν τοῦ Βακχείου.

;Παλιμβαλὴς [π. βάλλω], έος (ὁ, ἡ). πεσμένος (πλαγιασμένος) ἀνάσκελα, βαλμένος ἀνάποδα,

Παλίμβαμος (ὁ, ἡ), Π. [π. βαίνω]. ὁ ὑπάγων 'μπρὸς-ὀπίσω, ὀπισθοδρομῶν ἢ πηγαινοερχόμενος,

Παλίμβιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπανελθὼν πάλιν εἰς τὸν βίον (ἀναβιώσας), νεκραναστητος.

Παλιμβλαστὴς, έος καὶ Παλίμβλαστος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (ἐκ νέου) βλαστήσας ἢ βλαστάνων, ἐξαναφυτρόνων. » Παλιμβλαστῆ κύνα ὕδραν, « Εὐρ.

Παλιμβολία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ παλιμβόλου, τὸ εὐμετάβλητον, ἀστασία γνώμης (χαρακτῆρος)· διπροσωπία,

Παλίμβολος (ὁ ἡ), [π. βάλλω]. βαλμένος (γυρισμένος) ἀνάποδα ἢ ἐκ νέου. »Ἱστὸς —, « Ἀρστ., ὁ τῆς Πηνελόπης. » Δοῦλος —, « Ἀρσφ., ὁ ἀχρεῖος, (ἐπμ.) Παλίμπρατος. » Πέδιλα παλίμβολα, « Νίκ., τὰ παληοπάπουτσα. 2) (μτφορ.) = Παλίμβουλος (;), διπρόσωπος, ἄστατος. » Τὸ παλίμβολον, « Αξ., ἡ παλιμβουλία.

Παλιμβόλως, ἐπίρ. = Παλιμβούλως, ὄχι μὲ σταθερότητα.

Παλιμβουλία (ἡ), = Παλιμβολία, [ἐκ τοῦ

;Παλίμβουλος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (ἀνάποδα, τὰ ἐναντία) βουλευόμενος, ἀλλάζων γνώμην, ἄστατος, διπρόσωπος, εὐμετάβλητος

;Παλιμβούλως ἐπίρ. Ἀστάτως· μὲ διπροσωπίαν.

;Παλιμμεταβολὴ (ἡ). ἀλλεπάλληλος (συχνὴ) μεταβολή.

;Παλιμμέλεια (ἡ). ἀμέλεια.

Παλιμμήκης, εος (ὁ, ἡ). ἄλλο τόσον μακρὺς, (ἐν γέν.) πολλὰ μακρὺς, = Παμμήκης.

Παλίμπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ γενόμενος πάλιν (ἐκ δευτέρου) παῖς, ξαναμωραθείς.

Παλίμπαλτος (ὁ, ἡ) [π. πάλλω]. ὁ ῥιφθεὶς (τιναχθεὶς) ἐκ δευτέρου ἢ ἐναντίον τοῦ ῥίψαντος.

Παλίμπεμπτος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (ὀπίσω) πεμφθείς.

Παλίμπεπτος (ὁ, ἡ), [π. πέπτω]. Ξαναβρασμένος.

Παλιμπετὴς [π. πίπτω], έος (ὁ, ἡ). πεσμένος ὀπίσω (ὀπισθοδρομῶν) ἢ Ξαναπεσμένος. ||. (τὸ οὐδ.) Παλιμπετὲς, Π. ἀντὶ ἐπίρ. Πάλιν ὀπίσω. » Οὐ γὰρ ἔμελλεν οὔτ' αὐτὸς Σκυθίηνδε παλιμπετὲς...νοστήσειν, « Καλλ.

Παλιμπηγὴς [π. πήγνυμι], έος καὶ Παλίμπηγος (ὁ, ἡ), συνηρμοσμένος ἐκ νέου.

Παλίμπηξις, εως (ἡ). ἡ ἐκ νέου συναρμογὴ (σύμπηξις), διόρθωμα, (Τουρκ.) μεραμέτισμα. » Ὑποδημάτων —, « Θφρ., τὸ Ξαναμπάλλωμα.

Παλίμπισσα, ης (ἡ). παλαιὰ (Ξαναλυομένη) πίσσα.

Παλίμπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάλιν (ἐκ νέου ἢ ἐν τῷ ἐπιστρέφειν) περιπλανώμενος. » Δρόμος —, « Αἰσχλ., ὁ τοῦ περιπλανωμένου τοιουτοτρόπως, [ἐκ τοῦ

Παλιμπλάζομαι, Μ. πλάγξομαι, Π. πάλιν πλάζομαι, ἐπιστρέφω περιπλανώμενος) ὀπίσω, (εὔχρ. κυρ. μόνον ὁ ἀόρ. Παλιμπλαχθείς)

Παλιμπλανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Παλίμπλαγκτος.

Παλιμπλεκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πάλιν (ἐκ νέου ἢ Ξανάστροφα) πλεγμένος, Ξαναπλεγμένος.

Παλίμπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων πρὸς τὰ ὀπίσω.

Παλίμπλυτος (ὁ, ἡ), [π. πλύνω]. Ξαναπλυμένος, (ἐπμ.) ξεπλυμένος, ξεθωριασμένος, (μτφορ.) ἀσήμαντος.

Παλίμπλωτος (ὁ, ἡ), Π. [π. πλώω], ἀντὶ Παλίμπλοος.

Παλιμπνοὴ, (ἡ), = Παλίμπνοια. » Ἡ γὰρ τροπαία καθάπερ παλιμπνοή (κατὰ διόρθ. ἀντὶ : πάλιν πνοή) τις ἐστι πνεύματος, « Θφρ.

Παλιμπνοίη, Π. ἀντὶ

Παλίμπνοια (ἡ), [π. πνέω]. ἐναντίον φύσημα (ἀντίπνοια) ἀνέμου, (ἴδε Παλιμπνοὴ καὶ παρβλ. Τροπαία).

Παλίμπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν πνέων (ἀναπνέων).

Παλίμποινος (ὁ, ἡ), Π. [π. ποινή]. ὁ ἀνταποδίδων (ἐκδικούμενος). » Τὸ παλίμποινον, « Αἰσχλ., ἡ ἀνταμοιβὴ ἢ ἡ ἐκδίκησις.

Παλιμπόρευτο καὶ

Παλίμπορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πορευόμενος ὀπίσω, ὀπισθοδρομῶν, ἢ πηγαινοερχόμενος.

Παλίμποτον (τὸ), εἶδος ποτηρίου.

Παλίμπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ὀπισθοδρομῶν (ἀναποδίζων), (συνκδχ.) ἄστατος. »Τύχη —, « Ἰώσ.

;Παλιμπράτης, ου (ὁ), = Μεταπράτης.

Παλίμπρατος (ὁ, ἡ), [π. πιπράσκω]. (κυρ. σκλάβος) ὁ πολλάκις Ξαναπωλημένος, (ἐπμ.) ἀχρεῖος.

Παλιμπροδοσία (ἡ). ἡ ἀμοιβαία ἢ ἐπανειλημμένη προδοσία· διπλὴ (ἀλλεπάλληλος) προδοσία.

;Παλιμπρόδοσις, εως (ἡ), = Παλιμπροδοσία.

Παλιμπροδότης, ου (ὁ). ὁ προδίδων ἀλλεπαλλήλως ἢ καὶ τὰ δύο μέρη.

Παλιμπρυμνηδὸν, ἐπίῤ. ('Οπισθοδρομῶν) μὲ τὴν πρύμνην.

Παλίμπρυμνος (ὁ, ἡ). ὁ στρέφων (ἢ ὀπισθοδρομῶν μὲ) τὴν πρύμνην, (κοιν.) ποδίζων, (παρβλ. Κρουω).

Παλιμπυγηδὸν [π. πυγή], ἐπίῤ. 'Οπισθοποδητὶ, (κατὰ λέξ.) 'πισόκωλα.

Παλίμπωλος (ὁ, ἡ), = Παλίμπρατος.

Παλιμπώλης, ου (ὁ), = Παλιμπράτης, Παλιγκάπηλος.

Παλίμφημος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (ἐκ τοῦ ἐναντίου) λεγόμενος, ἀναιρετικὸς τῶν προειρημένων, ἀντιφατικὸς ἢ = Δύσφημος.

Παλίμφοιτος (ὁ, ἡ), Π. = Παλιμπόρευτος.

Παλίμφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀλλάζων ἢ ἀλλάξας γνωμην (φρόνημα).

Παλιμφυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναβλαστήσας ἢ ἀναγεννηθεὶς (ἀναβιώσας).

Παλίμψηστος (ὁ, ἡ), [π. ψάω]. ξυσμένος ἐκ δευτέρου. (ὅθ. || οὐσ.) μεμβράνα (χειρόγραφος) τῆς ὁπ. ἐξάλειφουν τὰ γράμματα ἵνα τὴν 'ξαναγράψουν.

Παλίμψυχος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν ἐμψυχωθεὶς (ἀναβιώσας).

Πάλιν, ἐπίῤ. 'Οπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω. »Ὦ ξεῖνε, πάλιν χωρει, μηδ' ἔσιθι ἐς τὸ ἱρὸν, « 'Ηρ. » Οὐδεὶς τῶν πρὸ αὐτοῦ ἀγγέλων πάλιν ἀφίκετο, « Θκ. »Πάλιν οἴκαδ' ἀπῆλθον, « Θκρ. » Ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος, « αὐτ. » 'Εθέλω δόμεναι παλιν, « Ἰλ. Α. (καὶ μὲ γεν.) » Πάλιν τράπεθ' υἷος ἑοῖο, « Ἰλ. Σ., ἐτραβήχθη (ἀνεχώρησεν) ἀπὸ τὸν· (καὶ παραλλ.) » Ἄψ παλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας, « Ἰλ. Σ. » Πάλιν εἶσιν ὀπίσσω, « 'Οδ. Λ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τῆς πάλιν μέμνησ' ὁδοῦ, « Εὐρ. 2) ἀλλοῦ, πρὸς ἄλλο μέρος. »Ὄσσε πάλιν κλίνασα, « Ἰλ. Φ. (ἢ μὲ γεν.) » Δόρυ πάλιν ἔτραπ' Ἀχιλῆος, « Ἰλ. Υ. 3) ἀνάποδα, τὸ ἐναντίον. » Οὔτις τοι τὸν μῦθον ὀνοσεται, οὐδὲ πάλιν ἐρέει, « Ἰλ. Ι. » Πάλιν λάζετο μῦθον, « Ἰλ. Δ., ὡμίλησεν ἀλλέως, ἐγύρισε τὰ λόγιά του. (ἢ ἐνάρθρ.) » Τὸ πάλιν νεότητος, « Πινδ, τὸ ἐναντίον. 4) (συχν. ἢ συνήθ.) = Αὖθις, δευτέραν φορὰν, ἐκ νέου, (κοιν.) πάλαι. » Κατατιθέναι πάλιν, ὅθεν περ ἂν ἕκαστα λαμβάνει, « Ξεν. (ἢ παραλλ.) » Πάλιν αὖ, » Δξ » Πάλιν καὶ πάλιν, « αὐτ., ἐπανειλημμένως. » Ἀναμετρεῖσθαι πάλιν καὶ πάλιν, « Στρβ.

Παλινάγγελος (ὁ, ἡ), [π. ἀγγέλλω]. ὁ φέρων ὀπίσω ἀπόκρισιν τῆς εἰδήσεως τὴν ὁπ. ἐστάλη νὰ δώσῃ, ἀγγελιαφόρος ὑπάγων καὶ ἐπιστρέφων.

Παλινάγρετος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἀγρέω]. ὁ λαμβανόμενος ἢ δυνάμενος νὰ ληφθῇ ὀπίσω (νὰ ἀναιρεθῇ). 2) (ἐνεργ.) ὁ λαμβάνων ὀπίσω (ἀθετῶν) τὸν λόγον του· ἄστατος.

Παλιναίρετος (ὁ, ἡ), [π. αἱρέω]. (ἄρχων) ἀποβληθεὶς τὸ πρῶτον καὶ ἔπειτα (εἰς ἄλλην ψηφοφορίαν) ἐκλεχθείς· (οἰκοδομὴ) ἐπισκευασθεῖσα ἢ ἔχουσα χρείαν ἐπισκευῆς, ὑπόταθρος. (ῥήτωρ) ὅς τις παραιτῶν τὸν πελάτην του λαμβάνει τὸ μέρος τοῦ ἀντιδίκου, (ἐν γέν.) ἀχρεῖος.

Παλιναυξής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάλιν αὐξάνων ('ξαναγινόμενος). » Χρόνου παλιναυξεῖ κύκλῳ. « Νόνν.

Παλιναυτόμολος (ὁ, ἡ). ὁ αὐτομολῶν (ἐπιστρέφων πάλιν εἰς ἐκεῖνον ἀπο τὸν ὁπ. εἶχεν αὐτομολήσει.

Παλινδαής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. διδάσκω]. τὸν ὁπ. μανθάνει (γνωρίζει) τις ἐκ νέου, παλίγγνωστος.

Παλινδικέω-ῶ, Μ. ήσω Δικάζομαι ἐκ νέου, ζητῶ ἀναθεώρησιν τῆς δίκης μυ, ἀνανεόνω τὴν κρισολογίαν μου.

Παλινδικία (ἡ). ἀνανέωσις (ἀναθεώρησις) τῆς δίκης· δικαίωμα πρὸς ἀναδίκασιν· (ἐν γέν.) στρεψοδικία, [ἐκ τοῦ

Παλίνδικος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (ἐκ νέου) δικαζόμενος, ἀναθεωρούμενος δικαστικῶς ἢ ἀνακινῶν δεδικασμένην ὑπόθεσιν.

Παλινδίνητος (ὁ, ἡ), Π [π. δινέω]. ὁ περὶ τὴν αὐτὴν τροχιὰν ἢ περὶ τὸν ἴδιον ἄξονα κυκλοφορῶν (περιστρεφόμενος). »Κόσμοιο παλινδίνητος ἀνάγκη, « Διον. 2) = Παλίντροπος. » Θάλασσα —, « 'Επγρ., ἡ ἔχουσα παλιῤῥοίας.

Παλινδινία (ἡ). ἡ περὶ τὸ αὐτὸ σημεῖον περιστροφὴ (κυρ. ὕδατος ἢ ἀνέμου).

Παλινδίωξις, εως (ἡ), λογογραφ. ἀντὶ Παλίωξις.

Παλινδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπιστρέφω, ὀπισθοδρομῶ· (ναυτ.) ποδίζω.

Παλινδρομὴ (ἡ), = Παλινδρομία.

Παλινδρομής, έος (ὁ, ἡ), = Παλίνδρομος. (Ἀρετ.)

Παλινδρόμησις, εως (ἡ), = Παλινδρομία.

Παλινδρομητέον, θετ. τοῦ Παλινδρομέω.

Παλινδρομία (ἡ), τὸ παλινδρομεῖν, ἡ εἰς τὰ ὀπίσω ἐπιστροφὴ, ὀπισθοδρόμησις.

Παλινδρομικός, ή, όν. 'Ο γινόμενος διὰ παλινδρομίας. »Κίνησις —, « Στρ., ἡ ὀπισθοδρομική.

Παλίνδρομος (ὁ, ἡ), [π. δραμεῖν]. ὁ τρέχων (ἐπιστρέφων) πρὸς τὰ ὀπίσω, Παλινόρμητος.

Παλινδρόμως, ἐπίῤ. Πάλιν ὀπίσω.

Παλινδωμήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτίζων ἐκ νέου ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.

†Παλινέμπορος (ὁ), = Παλιγκάπηλος.

Παλινζωΐα (ἡ). ἐπιστροφὴ εἰς τὴν ζωὴν, 'ξαναζωντάνευμα, [ἐκ τοῦ

Παλίνζωος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιστρέψας πάλιν εἰς τὴν ζωὴν (ἀναβιώσας).

Παλινίδρυσις, εως (ἡ). ἡ ἐκ νέυ στερέωσις (τοποθέτησις) ἢ καταπράϋνσις.

Παλίννοσος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (ἐκ νέυ) νοσῶν ἢ νοσήσας.

Παλιννόστησις, εως (ἡ). ἡ εἰς τὰ ὀπίσω (πάλιν) ἐπάνοδος, παλινδρόμησις, [ἐκ τοῦ

Παλίννοστος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παλίνοστος.

Παλινοδία (ἡ), [π. ὁδός]. ἐπιστροφὴ, ἐπάνοδος, (συγχ. τῷ Παλινῳδία).

Παλίνοπτος (ὁ, ἡ), [π. †ὄπτομαι]. ὁ θεωρηθεὶς ἀνάποδα (ὑπὸ ἐναντίαν πρόσοψιν).

;Παλινόρμενος [π. ὄρνυμι], η, ον, Π. ἀντὶ

Παλινόρμητος (ὁ, ἡ). ὁ παλιν (πρὸς τὰ ὀπίσω) ὁρμῶν, ἐπιστρέφων (δρομαῖος), παλίνδρομος.

;Παλίνορρος (ὁ, ἡ), = Παλινόρμητος. (μτνμ.) ἐξαρθρωμένος. »Τὸ σφυρὸν παλίνορον ἐξεχοκκισεν, « Ἀρςτ., ἔβγαλε τὸ ποδάρι του, (συγχ. τῷ Παλίνωρος).

Παλίνορσος (ὁ, ἡ), Π. = Παλινόρμητος. »Ἄγε νῆα.. κεῖσέ τε καὶ παλίνορσον ἐς 'Ελλάδα, « Ἀπλλν. »Πλημμυρὶς παλίνορσος ἀνερχομένη, « αὐτ., ἡ παλίῤῥοια ||. (καὶ ἀντὶ ἐπιῤ.) »Παλίνορσον αναπνεύσασα, « 'Επγρ.

Παλινοστέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Επιστρέφω ὀπίσω, ἐπανέρχομαι.

Παλινόστιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλίνων πρὸς ἢ ἀνήκων εἰς τὸ παλινοστεῖν, ἔχων ἐλπίδα νὰ ἐπιστρέψῃ. » Ἡμέρα —, « 'Οππ., ἡ τῆς ἐπιστροφῆς.

Παλίνοστος (ὁ, ἡ), Π. [π. νόστος]. ὁ ἐπιστρέφων πάλιν ὀπίσω, ἐπανελθὼν ἢ ἐπανερχόμενος.

;Παλίνουρος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν κατουρῶν, (Μαρτιάλ.).

Παλινπροδοσία (ἡ), = Παλιμπροδοσία.

Παλινρύμη (ἡ), Παλιῤῥύμη.

Παλίνσκιος (ὁ, ἡ). σκιασμένος ἀπὸ πυκνὴν σκιὰν, κατάσκιος· σκοτεινός. » Ἄντρον —, « Ὕμν. Ὅμ. »Χειμὼν —, « Σοφ.

;Παλίνσοος (ὁ, ἡ), Π. πάλιν σῶος (ὁλόκληρος).

Παλινστομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Παλιλλογέω· ἀντιλεγω· ἀντιφάσκω

Παλίνστρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ στραφεὶς εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ· τραπεὶς εἰς φυγήν.

Παλινστρόβητος (ὁ, ἡ), Π. [π. στροβέω], = Παλινδίνητος ἢ

Παλίνστροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στρεφόμενος (γυρίζων) ὀπίσω ἢ ἀνάποδα· ἄστατος.

Παλίντιτος (ὁ, ἡ), Π. [π. τίω]. ὁ γινόμενος πρὸς ἀνταπόδοσιν τῆς τιμωρίας (πρὸς ἐκδίκησιν). » Παλίντιτα ἔργα, « 'Οδ. Α., τὰ ἀντίποινα, (Γαλλ.) représailles. (μτνμ.) »Πνεύματα παλίντιτα, « 'Εμπεδ., οἱ ἀντιπνέοντες ἄνεμοι.

Παλιντοκία (ἡ). ἀνάπραξις τῶν πληρωθέντων ἤδη τοκων. 2) = Παλιγγενεσία.

Παλίντοκος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀνόμοιος τοῖς γεννήτορσι.

Παλίντονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τεντωμένος ἢ τεντονόμενος πρὸς τὰ ὀπίσω· κυρτός. ἢ ἐλαστικός. »Τόξον —, « Ὅμ. »'Ηνίας ηὔθυνε παλιντόνους, « Ἀρςφ. ||. (οὐσ.) Παλίντονα, εἶδος μηχανῆς λιθοβόλου.

Παλιντραπελία (ἡ), Π. ἀντὶ Παλιντροπία, [ἐκ τοῦ

Παλιντράπελος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-πέλως, = Παλίντροπος.

Παλιντριβής, έος καὶ

Παλίντριψ, ιβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάλιν (πολλάκις) τριμμένος ἢ δαρμένος· (συνκδχ. ἢ μτφορ.) ἀχρεῖος, διεφθαρμένος· παμπόνηρος.

Παλιντροπάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Πάλιν τρέπομαι, γυρίζω ὀπίσω, ἐπιστρέφω, ἀναποδίζω.

Παλιντροπής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παλίντροπος.

Παλιντροπία (ἡ). τὸ πάλιν τρέπεσθαι, γύρισμα πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπιστροφή· (μτφορ.) μεταβολή. (τρπ.) ἀστασία χαρακτῆρος, διπροσωπία, ἢ· ἀμφιβολία, ἀνησυχία, [ἐκ τοῦ

Παλίντροπος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -τρόπως. 'Ο πάλιν τρεπόμενος, γυρίζων ὀπίσω ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, ἐπιστρέφων· (μτφορ.) λαμβάνων ἄλλην μορφὴν, μεταβαλλόμενος· (τοπ.) ἀμφιῤῥεπής, ἄστατος. » 'Η μάχη παλίντροπος ἐγένετο, οἱ μὲν γὰρ διώκοντες ἔφευγον, οἱ δὲ φεύγοντες ἐδίωκον, « Διοδ. »Παλιντρόπου τῆς ἐλπίδος αὐτοῖς ἀποβαινούσης πρὸς τὰς ἐξ ἀρχῆς ἐπιβολάς, « Πλβ.

Παλιντυπής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. τύπτω]. ὁ κτυπῶν εἰς σκληρὸν σῶμα καὶ ἀπωθούμενος ὀπίσω (ἀντικρουόμενος).

Παλιντυχής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐναντίαν τὴν τύχην ἢ, ὑποκείμενος εἰς τὰς μεταβολὰς τῆς τύχης.

Παλινῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψάλλω πάλιν ('Επαναλαμβάνω) τὴν αὐτὴν ᾠδὴν εἰς ἄλλον τόνον ἢ σκοπόν· (μτφορ) ἀναιρῶ ὅσα εἶπα, λέγω τὰ ἐναντία, (Γαλλ.) rétracter.

Παλινῳδία (ἡ). τὸ παλινῳδεῖν (ψάλλειν τὴν αὐτὴν ᾠδὴν εἰς ἄλλον τόνον)· (μτνμ.) ἀναίρεσις τῶν προειρημένων.

Παλινῳδικός, ή, όν. 'Ο κατὰ παλινῳδίαν τονισμένος ἢ στιχουργημένος.

Παλίνωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐπανερχόμενος ('ξαναγινόμενος, 'ξαναφαινομενος) εἰς τὴν αὐτὴν ὥραν.

Παλιούρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ξύλον παλιούρου.

Παλίουρος (ὁ), εἶδος θάμνου ἀκανθώδους, (κοιν.) παλιοῦρι, παλιουρηά.

Παλιουροφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σουβλεραῖς ἄκραις εἰς σχῆμα (ἢ λαβὴν ἀπὸ ξύλον) παλιούρου. »Θρῖναξ —, « 'Επγρ.

Παλιῤῥοέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ρέω ἐμπρὸς-ὀπίσω καθὼς ἡ θάλασσα εἰς τὴν παλίῤῥοιαν· (τρπ.) κυμαίνομαι, ἀστατῶ.

Παλιῤῥόθια (ἡ), Π. ἀντὶ Παλίῤῥοια, (κυρ. θηλ. τοῦ

Παλιῤῥόθιος, α ἢ ος, ον, καὶ

Παλίῤῥοθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παλίῤῥοος, ὑποκείμενος εἰς παλίῤῥοιαν, κυμαινόμενος. »Κῦμα —, « 'Οδ. Ε. Ι., τὸ προσβάλλον εἰς τὴν ξηρὰν καὶ πάλιν ἀποσυρόμενον. » Παλιῤῥοθίη καθάπτεται ἠπείροιο, « Ἀρ. »Τῇ εἰς τοὐναντίον κωπηλασίᾳ καθωρμίζεται τῇ ἠπείρῳ, « Σγλ.

Παλίῤῥοια (ἡ), [παλίῤῥοος]. τὸ περιοδικὸν πλημμύρισμα καὶ πάλιν τράβηγμα τῆς θαλάσσης εἰς μερικὰ παράλια (καθὼς π. γ. εἰς τὴν Εὔβοιαν)· (μτφορ.) τὸ ἄστατον (ἀναποφάσιστον) τῆς γνωμης (τῆς τύχης κτλ.).

Παλιῤῥυβδος καὶ

Παλίῤῥοιζος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μετὰ κρότυ κυματίζων (παλιῤῥοῶν).

Παλίῤῥοιος, η, ον, Π. ἀντὶ

Παλίῤῥοος-ους (ὁ, ἡ), [π. ῥέω]. ὁ πλημμυρῶν καὶ πάλιν ἀποσυρόμενος ὀπίσω (καθὼς ἡ θάλασσα εἰς τὴν παλίῤῥοιαν)· (μτφορ.) ἀμφιῤῥεπής, ἀναποφάσιστος· ἄστατος.

Παλίῤῥοπος (ὁ, ἡ), Π. [π. ῥέπω]. ὁ κλίνων (λυγῶν) πρὸς τὰ ὀπίσω. »Γόνυ —, « Εὐρ., τὸ τοῦ γέροντος.

;Παλιῤῥύμη (ἡ). ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ὁρμὴ (ὑγροῦ), παλίῤῥοια.

Παλίῤῥυτος (ὁ, ἡ), Π. [π. ῥέω]. = Παλίῤῥοος. 2) [π. ῥύω-ἐρύω] τραβηγμένος ὀπίσω, ἀποσυρθείς.

Παλίσκιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παλίνσκιος.

Παλισσυτέω-ῶ, Μ. ήσω 'Επιστρέφω μὲ ὁρμὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπισθοδρομῶ, [ἐκ τοῦ

Παλίσσυτος (ὁ, ἡ), Π. [π. σεύομαι], = Παλινόρμητος· Παλιντυπής.

Παλίστρεπτος (ὁ, ἡ), Π. = Παλίνστρεπτος· Παλίῤῥοος.

†Παλισύλλεκτος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Παλίλλογος (2).

Παλισύῤῥαπτος (ὁ, ἡ). ὁ πάλιν (ἐκ νέου) συνεῤῥαμμένος, 'ξαναῤῥαμμένος, 'ξαναμπαλλωμένος.

Παλίσυρτος (ὁ, ἡ). ὁ συρόμενος πάλιν (ὀπίσω), παλινδρομῶν ἐπ' ὀχήματος, (συγχ. τῷ Παλίσσυτος).

†Παλιφράδμων, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυφράδμων.

Παλίψηστος (ὁ, ἡ), = Παλίμψηστος.

Παλίωξις [π. ἰώκω = διώκω], εως (ἡ). ἐπιστροφὴ τῶν διωκομένων κατὰ τῶν διωκόντων, ἐξ ἀναστροφῆς δίωξις.

Πάλλα (ἡ), Π. [πάλλω]. σφαῖρα· μπάλλα.

Παλλάδιον (τὸ). τὸ ἄγαλμα τῆς Παλλάδος (Ἀθηνᾶς). 2) μέρος εἰς τὰς Ἀθ. ὅπου συνεδρίαζον οἱ 'Εφέται, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Παλλάδιος, α, ον. 'Ο τῆς Παλλάδος (Ἀθηνᾶς), ὁ ἀνήκων (ἀφιερωμένος) εἰς αὐτήν.

Παλλακεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Παλλακεύω καὶ (συχνότ.) Παλλακεύομαι, Μ εύσω, -ομαι. (μὲ αἰτ.) Ἔχω παλλακίδα· (μσ. μὲ δοτ.) εἶμαι παλλακὴ τινος.

Παλλακὴ (ἡ), [πάλλαξ]. ἡ μὴ νόμιμος γυνή τινος, παλλακίδα, (Τουρκ.) ὀδαλίκισσα.

†Παλλακία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παλλακεία.

Παλλακίδιον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Παλλακίς.

Παλλάκινος (ὁ), Γλσ. υἱὸς παλλακίδος, νοθος.

Παλλάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πάλλαξ, μειράκιον.

Παλλακίς, ίδος (ἡ), = Παλλακή.

Παλλακὸς (ὁ). ὁ ἐρωμένος (τὰ παιδικά) τινος, [ἐκ τοῦ

Πάλλαξ [ἧλιξ], ακος (ὁ, ἡ). νέος, (κοιν.) παλληκάρι, ἡ· κορασιον, νεανις, (παρβλ.) Μεῖραξ.

Παλλὰς, άδος (ἡ), (ἐν γέν) = Πάλλαξ, κόρη· (ἰδιαιτ) ἡ Ἀθηνᾶ. ||. (πλθ.) »Παλλάδες, « Στρβ., αἱ νεάνιδες ἢ παρθένοι ἱέρειαι.

†Πάλλας, αντος (ὁ), κατ' ἐτυμολογ. = Πάλλαξ.

Πάλλευκος (ὁ, ἡ), Π. [πᾶς, λευκός], = 'Ολόλευκος. κάτασπρος.

Πάλληξ, ηκος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πάλλαξ.

Γαλλίζω, Μ. ίσω, Γλσ. ἀντὶ Σφαιρίζω.

Πάλλω [συγγ. τοῦ Βάλλω ἢ Ἄλλομαι]. Μ. παλῶ (ἀόρ. Ἔπηλα κτλ.). κουνῶ, τραντάζω· (συνκδχ.) κρατῶ (σηκόνω) τι μὲ εὐκολίαν εἰς τὰς χεῖράς μου· ἠξεύρω νὰ τὸ μεταχειρισθῶ. (ἀμτβτ. ἢ πθ.) κουνοῦμαι, σείομαι· τρεμω· σπαράζω. »Δόρυ (» Σάκος, » Λίθον κτλ.) πάλλειν, « Ὅμ., 'Ησ. » 'Επιστάμενος δόρυ πάλλειν, « Θκρ., ἐμπειροπόλεμος. » Πῆλε χερσὶν ὃν φίλον υἱὸν, « Ἰλ. Ζ., τὸν ἐχόρευσεν εἰς τὰ χέρια του. » Κλήρους ἐν κυνέῃ πάλλον, « Ἰλ. Γ. (καὶ συνκδχ.) » Κλήροις ἔπηλαν αὐτοὺς, Σοφ., τοὺς ἐτοποθέτησαν κατὰ κλῆρον. (καὶ ἀπλ.) » Πάλλω ἢ Πάλλομαι, « Ὅμ., ῥίπτω λαχνόν. » 'Ερίζοντας δὲ αὐτοὺς κατελάμβανε, κελεύειν πάλλεσθαι· παλλομένων δὲ, λαγχάνει ἐκ πάντων Βαγαῖος, « 'Ηρ. 'Εν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο, « Ἰλ. Ο., συνεποδίσθη. » 'Επάλλοντό τε ἢ ἤσπαιρον, ὅκως περ ἰχθύες νεάλωτοι, « 'Ηρ. » Δείματι παλλόμενοι, « αὐτ., τρέμοντες ἀπὸ τὸν φόβον τους. (καὶ οὐδ.) » Δείματι πάλλων, « Σοφ. (ἢ αἰτ. ἐλλ. ἐκ δ'.) » Παλλομένη κραδίην, « Ἰλ. Χ. καρδιοκτυποῦσα.

Πάλμα (τὸ), = Παλμός, κούνημα, τίναγμα κτλ.

Παλματίας, ου (ὁ). (σεισμὸς) ὁ ἐν εἴδει παλμοῦ, τρεμουλιαστός.

Παλματικός, ή, όν, = Παλμικός.

Πάλμη (ἡ), εἶδος ἀσπίδος, (Λτ.) parma, (παρβλ.) Γέῤῥον.

Παλμικός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὸν παλμόν. » Οἰώνισμα παλμικόν, « Σδ., ἡ διὰ τῆς παλμοσκοπίας μαντεία.

Παλμός (ὁ), τὸ πάλλειν ἢ πάλλεσθαι, κούνημα τοῦ σφυγμοῦ (τῆς καρδίας).

Παλμοσκοπία (ἡ). παρατήρησις τοῦ παλμοῦ τῶν ἐντοσθίων τοῦ θύματος (πρὸς μαντείαν), [ἐκ τοῦ

Παλμοσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν (καὶ μαντεύων ἀπὸ) τὸν παλμὸν τῶν ἐντοσθίων τοῦ θυσιασθέντος ζώου.

Πάλμυς, υος (ὁ), Ἰων. ὁ Βασιλεύς.

Παλμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ συνωδευμένος μὲ παλμόν. » Σφυγμὸς —, « Ἀρετ.

Πάλος (ὁ), [πάλλω]. κούνημα (κυρ. τῶν κλήρων), (ὅθεν ἐν γέν.) λαχνός, κλῆρος. » Πάλῳ λαχόντα, « 'Ηρ.

Πάλσις, εως (ἡ), τὸ πάλλειν ἢ πάλλεσθαι, κούνημα, τράντασμα.

†Παλτάζω, Μ. άσω, Γλσ. τινάζω ἢ κτυπῶ μὲ τὸ παλτὸν (δόρυ), ἀκοντίζω.

†Παλτάριον (τὸ), (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολτάριον.

Πάλτο, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ (κατὰ συγκ.) μσ. ἀόρ. ἢ ὑπερσ. τοῦ Πάλλω.

Παλτὸν (τὸ). τὸ ἀκόντιον, (Τουρκ.) τζιρίτι. » Τὰ κρανάϊνα παλτὰ, καὶ ἰσχυρότερα τοῦ δόρατος καὶ εὐφορώτερά ἐςι, « Ξεν., (κυρ. οὐδ. τοῦ

Παλτὸς [πάλλω], ή, όν. Τιναχτός. »Παλτὸν πῦρ, « Σοφ., ὁ κεραυνος.

;Παλυντὴ (ἡ). polenta, μαμαλίγκα, [ἐκ τοῦ

Παλύνω, Μ. υνῶ, Π. πασπαλίζω μὲ ἀλεῦρι ἢ σκόνιν (πάλην). ζυμονω, ἀνακατόνω· (μτγν.) ὑγραίνω· ἀλείφω, (παρβλ.) Παλάσσω. » Κάρην ἱδρῶτι παλῦναι, « Διον. » Χὰ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, « Θκρ.

Παλῶ, Δ. ἀντὶ Πηλοῦ, γεν. τοῦ Πηλός.

Πᾶμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Κτῆμα. [πάομαι].

Παμβασιλεία (ἡ). ἡ ἀπόλυτος βασιλικὴ ἐξουσία, μοναρχία ἀπεριόριστος· παντοκρατορία.

Παμβασίλεια (ἡ). βασίλισσα τοῦ παντὸς, ἐξουσιάζουσα τὰ πάντα. » Ἀνάγκη —, « 'Ορφ.

Παμβασιλεύς, έως (ὁ). βασιλεὺς τοῦ παντὸς (τῶν ἁπάντων)· μονάρχης ἀπόλυτος, παντάναξ, παντοκράτωρ.

Παμβδελυρός, ά, όν. Ὅλως διόλου βδελυρὸς (σιχαμερὸς), ἀχρειέστατος.

Παμβέβηλος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πάντα βέβηλος (μιαρὸς, ἀκάθαρτος), παγκάκιστος, ἀχρειέστατος.

Παμβίας, ου (ὁ), Π. ὁ τὰ πάντα καταπονῶν (βιαζόμενος)· εἰς τὴν βίαν (ὁρμὴν) τοῦ ὁπ. τίποτε δὲν ἀντέχει. » Κεραυνὸς —, « Πίνδ.

Παμβλαβής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τὰ πάντα βλάπτων, ὅλως διόλου ἐπιβλαβής, ὀλεθριώτατος. 2) (πθ.) πάντη βεβλαμμένος (ζημιωμένος). » Παμβλαβέας ῥέζει καὶ ἀκτεάνους, « Μανέθ.

Παμβόητος (ὁ, ἡ). παντοῦ φημισμένος, διαβόητος.

Παμβόρος (ὁ, ἡ), = Παμφάγος.

Πάμβορος (ὁ, ἡ). ὁ τρωγόμενος ἀπὸ ὅλους, κοινὸς εἰς βρῶσιν. »Τὸ πάμβορον,« Ἰωσ., τροφὴ πάγκοινος.

Παμβότανος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πᾶν εἶδος βοτάνης, πλήρης παντοδαπῶν χόρτων, κατάφυτος. »Τὸ παμβότανον τοῦ ἀγροῦ,« Γρφ., ὅλα ἐν γένει τὰ βότανα (τὰ χόρτα) τῆς γῆς.

Πάμβοτος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου βόσκουν (τρέφονται) πάντες, ἢ (κατ' ἄλλ.

Παμβότος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βόσκων (τρέφων) τοὺς πάντας, (ἐν γέν.) εὐφορώτατος.

;Πάμβουλος (ὁ, ἡ), Π. [π. βουλή]. φρονιμώτατος.

Παμβῶτις, ιδος (ἡ), Π. ἡ τροφὸς πάντων. » Γαῖα —,« Σοφ., (ἰδιαιτ. θηλ. τοῦ

Παμβώτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [π. βόσκω], = Παμβότος.

†Πᾶμμα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πᾶμα.

Παμμάκαιρα, θηλ. τοῦ

Παμμάκαρ, αρος (ὁ, ἡ). καθ' ὅλα μακάριος (εὐδαίμων, καλοτυχος).

Παμμακάριστος (ὁ, ἡ), Π. κατὰ πάντα ἀξιομακάριστος.

Παμμάταιος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου μάταιος (ἄχρηστος)· Παμβέβηλος.

Παμμαχί, ἐπίρ. = Παμμάχως.

Παμμαχία (ἡ) καὶ

Παμμάχιον (τὸ). ἀγὼν εἰς τὸν ὁπ. εἶνε ἐν χρήσει πᾶν εἶδος μάχης, (ὅθ.) = Παγκράτιον, [ἐκ τοῦ

Πάμμαχος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς πᾶν εἶδος μάχης ἱκανὸς ἢ εὔχρηστος· ὁ τὰ πάντα καταπονῶν, ὑπερέχων, ἀκαταμάχητος. » Ἀγὼν πάμμαχος, « Πλάτ., τὸ παγκράτιον, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Πάμμαχος, = Παγκρατιαστής, (τὸ βαρυτον. ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυγμάχος).

Παμμάχως, ἐπίρ. Μὲ κάθε εἶδος (Μὲ ὅλους τοὺς τρόπους τῆς) μάχης.

Πάμμεγας, γάλη, μεγα. Πολλὰ μεγάλος ‖. (τὸ οὐδ.) Πάμμεγα, ἐπίρ. Κατὰ πολλά, καθ' ὑπερβολήν.

Παμμεγέθης, εος (ὁ, ἡ). πολλὰ μεγάλος (ὑψηλὸς, ἐκτεταμένος κτλ.), ὑπερμεγέθης. ‖. (τὸ οὐδ.) Παμμέγεθες, ἐπίρ. = Πάμμεγα. » Διηρκότα τὸ στόμα, κα' παμμεγεθες κεχηνότα, « Ακ.

Παμμέγιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Πάμμεγας.

Παμμεδέουσα, ης (ἡ), = Παμβασίλεια, (θηλ. τοῦ

Παμμεδέων, οντος (ὁ), Π. = Παμβασιλεύς.

Παμμείλιχος (ὁ, ἡ), Π. ὅλως διολυ μείλιχος (μειλίχιος), ἱλαρώτατος.

Παμμέλας, λαινα, λαν. Ὅλως διόλυ μέλας, κατάμαυρος.

Παμμελής, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐμμελὴς (μελῳδικὸς), παναρμόνιος. 2) = Ἀρτιμελής, ἀκέραιος.

Πάμμεστος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ἐντελῶς μεστὸς (γεμάτος).

Πάμμετρος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) ὅλα τὰ εἴδη τῶν στιχηρῶν μέτρων.

Παμμήκης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπέρμετρον μῆκος, καθ' ὑπερβολὴν μακρὺς (ἐκτεταμένος). » Χρόνος (» Λόγος) —, « Ἀρτ, Γαλ.

Πάμμηνις, ιος (ὁ, ἡ), Π. [π. μήνη]. ὁ φωτιζόμενος ἀπὸ τὴν πανσέληνον. »Νὺξ —, « Ἀρ., ἡ ιδ'. τοῦ μηνός.

Πάμμηνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαρκῶν ὅλους τοὺς μῆνας τοῦ ἔτους, ἀδιάκοπος.

Παμμήστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς πᾶν εἶδος τέχνης ἐπιτήδειος, ἐφευρετικός, παμμήχανος.

Παμμήτειρα (ἡ), Π. = Παμμήτωρ.

Παμμῆτις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τὰ πάντα γινώσκων ἢ ἐφευρίσκων· σοφώτατος, φρονιμώτατος.

Παμμήτωρ, ορος (ἡ), Π. μήτηρ τῶν ὅλων (πάντων τῶν ὄντων). » Γαῖα (» Νὺξ) —,« Ὀρφ. 2) (μὲ γεν.) τῷ ὄντι (καθ' ὅλην τὴν σημασίαν) μήτηρ τινός.

Παμμήχανος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς πᾶν εἶδος μηχανῆς (ἐπινοίας) ἐπιτήδειος, ἐφευρετικώτατος.

Παμμίαρος (ὁ, ἡ). μιαρώτατος, ἀχρειέστατος.

Παμμιγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ συγκροτῶν μίγμα τι (συγκείμενος) ἀπὸ ὅλα τὰ εἴδη, συγκεχυμένος. » Βοὴ —, « Ἠλ. ‖. (ἡ πλθ. αἰτ. τοῦ οὐδ.) Παμμιγῆ, ἐπίρ. Μίγδην ἐκ παντὸς γένους.

Πάμμικρος (ὁ, ἡ). πολλὰ (καθ' ὑπερβολὴν) μικρός.

Πάμμικτος (ὁ, ἡ), = Παμμιγής.

Παμμίσητος (ὁ, ἡ). πάνυ μισητός.

Πάμμορος (ὁ, ἡ), Π. [π. μόρος]. πανάθλιος, δυστυχέστατος.

Πάμμορφος (ὁ, ἡ). παντοδαπὸς τὴν μορφήν, πολυποίκιλος.

Πάμμουσος (ὁ, ἡ). πάνυ ἔμμουσος, μουσικώτατος, μελῳδικώτατος.

Παμμόχθηρος (ὁ, ἡ). πάνυ μοχθηρὸς, παγκάκιστος.

Παμμύριοι, αι, α. Πάνυ μυρίοι, ἀναρίθμητοι.

Παμμυσαρός, ά, όν, = Παμβδελυρός, παμμίαρος.

;Παμουχέω-ῶ, Ζ. Παμωχέω.

;Παμοῦχος (ὁ, ἡ), Ζ. Παμῶχος.

Παμπαθής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παντοπαθής, ὁ τὰ πάντα πάσχων.

Παμπαιδί, ἐπίρ. Μὲ ὅλα του τὰ παιδιά.

Παμπάλαιος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου παλαιός· ἀρχαιότατος.

;Παμπάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [π. πάομαι]. ὁ κεκτημένος τὰ πάντα.

Πάμπαν, ἐπίρ. Παντάπασι, κατὰ πάντα, ἐξ ὁλοκλήρου.

;Πάμπανυ, ἐπίρ. = Πάμπαν.

Παμπειθής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πείθων (καταπείθων) τοὺς πάντας.

†Παμπήγην, ἐσφαλμ. ἀντὶ

Παμπήδην, ἐπίρ. Π. [πάμπαν, ἢ πᾶς, πάομαι;], ὁλοσχερῶς, ἐξ ὁλοκλήρου.

Παμπησία (ἡ), Π. [π. πάομαι]. ἡ ὁλοσχερὴς κτῆσις, τὸ ὅλον τῶν κτημάτων· παντοίων ἀγαθῶν περιουσία.

Πάμπλειστος (ὁ, ἡ), = Παμπληθής, παραπολύς. ‖. (κυρ. εἰς τὸ πλ.) » Πάμπλειστοι, « πλῆθος ἄπειρον.

Πάμπλεως, ω (ὁ, ἡ). ὅλος ἔμπλεως.

Παμπληθεί, ἐπίρ. Εἰς πλῆθος· ὅλον τὸ πλῆθος, [ἐκ τοῦ

Παμπληθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς πολὺ πλῆθος, ὑπέρμετρος, ἄπειρος. ‖. (τὸ οὐδ.) Πάμπληθες, « ἐπίρ. παρὰ πολύ. »Πάμπληθες ἀπέσχε τοῦ.., « Δ. Κάσσ., πολλὰ μακρὰν ἦτον.

Παμπληθία (ἡ). πλῆθος ἄπειρον, ὅλον τὸ πλῆθος.

Πάμπληκτος (ὁ, ἡ), Π. ἐξ αἰτίας τοῦ ὁπ. λαμβάνει ἢ δίδει τις πάμπολλα κτυπήματα (παντὸς εἴδους πληγάς).

Παμπλήρης, εος-ους (ὁ, ἡ), = Πάμπλεως.

Παμπλούσιος καὶ Πάμπλουτος (ὁ, ἡ). • ς τὸ ἄκρον πλούσιος, ὑπέρπλουτος.

Παμπόθητος (ὁ, ἡ). πάνυ ποθητὸς, περιπόθητος.

Παμποίκιλος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ διάφορα (ὅλα τὰ εἴδη τῶν) χρωμ., πολυποίκιλος (μτφορ.) πολύτροπος.

Πάμπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὑρισκόμενος ἢ κυριεύων (ἐπικρατῶν) εἰς πολλὰς πόλεις, κοινὸς ὅλων τῶν πόλεων. » Νόμος —, « Σοφ.

Πάμπολυς (παμπόλλου), παμπόλλη, πάμπολυ. Παρὰ πολύς, πλεῖστος· μέγιστος. ‖. (τὸ οὐδ.) Πάμπολυ ἢ (πλθ.) Πάμπολλα, ἐπίρ. Κατὰ πολλά, μὲ ὑπερβολήν.

Παμπόνηρος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -νήρως. Εἰς τὸ ἄκρον πονηρὸς, παγκάκιστος. »Ἐν ἐσχάτοις οὖσα, καὶ παμπονήρως ἔχουσα,« Ακ.

Παμπόρφυρος (ὁ, ἡ), Π. = Ὁλοπόρφυρος.

Πάμποτε, ἐπίρ. Π. αἰωνίως, πάντοτε.

Παμπότνια (ἡ), Π. σεβασμιωτάτη.

†Παμπρασία (ἡ). πρᾶσις (πώλησις) ὅλων τῶν ὑπαρχόντων ἢ καθε εἴδους πραγματείας.

Πάμπρεπος (ὁ, ἡ), Π. κατὰ πάντα διαπρέπων, εὐπρεπέστατος, μεγαλοπρεπέστατος, (παρβλ. Εὔπρεπτος).

;Πάμπροσθε(σθεν), ἐπίρ. Πολὺ προτήτερα (ἀρχήτερα).

Παμπρύτανις, εως (ὁ). πρύτανις ἁπάντων, παμβασιλεὺς, παντοκράτωρ.

Παμπρώτιστος καὶ

Πάμπρωτος, η, ον, Π. ὁ πρῶτος (πρωτεύων) ἁπάντων. ‖. (τὸ οὐδ.) Πάμπρωτον ἢ (πλθ.) Πάμπρωτα, ἐπίρ. Πρὸ πάντων, ἐν πρώτοις, (κοιν.) πρῶτα-πρῶτα.

Πάμπυος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὀμπυασμένος, ὅλος ἔμπυος.

Παμφαγής, έος (ὁ, ἡ), σπν. ἀντὶ

Παμφάγος (ὁ, ἡ). πολυφάγος· (συνκδχ.) πολυέξοδος. 2) ὁ τρώγων ἀπ' ὅλα, (Γαλλ.) omnivore.

Παμφαής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὅλος φῶς, φαεινότατος· διαυγέστατος, διαφανέστατος.

Παμφαίνω, Μ. φανῶ; Π. φέγγω μὲ πολλὴν λάμψιν, φαίνομαι (ἀνατέλλω) λαμπρότατος, ἀκτινοβολῶ.

Παμφαλάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἰων. [φάω]. = Παπταίνω, κυττάζω τρομαγμένος ὁλογυρά μου.

Παμφανάω-ῶ (εὔχρ. μόνον ἡ μτχ. Παμφανόων), Π. ἀντὶ Παμφαίνω.

Παμφάρμακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (γνωρίζων) παντὸς εἴδους φάρμακα, (ἐπίθ. τῆς Μηδείας).

Πάμφαυλος (ὁ, ἡ), = Παγκάκιστος.

Παμφαῶς, ἐπίρ. Π. μὲ πολλὴν λάμψιν, μὲ ὅλην τὴν ἐνδεχομένην λαμπρότητα.

Παμφεγγής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Παμφαής,

Πάμφθαρτος (ὁ, ἡ), Π. πάντη φθοροποιὸς (ὀλέθριος). (πθ.) ἀφανισμένος ὁλότελα, (ἐν γέν.) = Πανώλεθρος.

Πάμφθερσις, ιος (ὁ, ἡ), Π. (σπντ.) ἀντὶ Πάμφθαρτος.

Πάμφθογγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκπέμπων παντὸς εἴδους φθόγγον (ἦχον), πάμφωνος.

;Πάμφι, ἐπίρ. Γλσ. ἀντὶ Πάγχυ.

Παμφίλητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πάντων φιλούμενος (ἀγαπώμενος).

Πάμφιλος (ὁ, ἡ). φίλος πάντων, ἀρεστὸς εἰς (ἀγαπώμενος ἀπ') ὅλους.

Παμφίλτατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Πάμφιλος, ἀγαπητότατος.

Πάμφλεκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φλέγων (καταφλέγων) τὰ πάντα· ὅλος φλόγα, διάπυρος.

Παμφόβερος (ὁ, ἡ). πολλὰ (καθ' ὑπερβολὴν) φοβερὸς, φρικτότατος.

;Παμφολύζω, Μ. ύξω, = Πομφολύζω.

Πάμφορβος, η ἢ ος, ον, Π. [π. φέρβω]. ὁ πάντας (τὰ πάντα) τρέφων, (ἴδε Παμβῶτις).

Πάμφορος (ὁ, ἡ). εὔφορος εἰς πᾶν εἶδος καρπῶν (προϊόντων). 2) (παροξ.) πανταχόθεν συμπεφορημένος (συσσωρευμένος), (Πίνδ.).

Παμφύγδην, ἐπίρ. Π. εἰς παντελῆ φυγὴν (τροπήν), φεύγοντας ὅλοι ὁμοῦ (σωρηδόν), (ἄλλ. ἀνγν. Παμφύρδην).

Παμφυλία (ἡ), ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, (κυρ.) μίγμα (συῤῥοή) παντοδαπῶν φυλῶν, [ἐκ τοῦ

Πάμφυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ συγκείμενος ἀπ' ὅλας τὰς φυλὰς (ὅλα τὰ γένη)· παντὸς εἴδους ἢ γένους (φύλου), παντοδαπός.

Παμφύρδην, ἐπίρ. Ὅλως διόλου συγκεχυμένως, ἄνω-κάτω, [ἐκ τοῦ

Πάμφυρτος (ὁ, ἡ), [π. φύρω], = Παμμιγής, συγκεχυμένος.

Πάμφωνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -φώνως, Π. ὁ λαλῶν (μιμούμενος) ὅλας τὰς φωνάς. » Αὐλὸς —, « Πίνδ. » Χεῖρες πάμφωνοι,« Ἐπγρ., αἱ πλήρεις παντομιμικῆς ἐκφράσεως.

Πάμφωτος (ὁ, ἡ), = Ὁλόφωτος.

Πάμψεκτος (ὁ, ἡ), [π. ψέγω]. πολλὰ ἀξιοκατηγόρητος.

Παμψέκτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ψέγων (κατηγορῶν) τὰ πάντα.

Παμψηφεί, ἐπίρ. Μὲ ὅλας τὰς ψήφους, κοινῇ γνώμῃ, ὁμοφώνως.

Πάμψογος (ὁ, ἡ), = Πάμψεκτος.

Πάμψυχος (ὁ, ἡ), Π. ὅλος ἔμψυχος (ζωηρὸς), ὁλοζώντανος. » Πάμψυχος ἀνάσσει, « Σοφ., ἐξέχει ὡς τοιοῦτος μεταξὺ ὅλων τῶν ἐν ᾅδῃ ψυχῶν (ὅμοιον τῷ Ὁμηρ. » Οἶος πέπνυται, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσιν, «).

Πάμψυχρος (ὁ, ἡ). πάνυ ψυχρὸς, κατάψυχρος.

Παμωχέω καὶ (Λακων.) Παμοχιάω-ῶ, Μ. ασῶ, Δ. ἔχω κατάστασιν (κτήματα), εἶμαι-

Παμῶχος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Παμοῦχος [πᾶμα, ἔχω], κτηματίας, πλούσιος (εἰς κτήματα), εὐκατάστατος. (ἐν γέν.) κάτοχος κτήματος. »Τὰ Φιντίας ὁ Κρατίνω παμωχεῖ, « Ἐπγρφ.

Πάν, ανὸς (ὁ). ὁ θεὸς τῶν βοσκῶν (τῶν δρυμώνων κτλ.).

Πᾶν, αντὸς (τὸ), οὐδ. τοῦ Πᾶς.

Πάναβρος (ὁ, ἡ). πάντη ἁβρὸς (κομψὸς, τρυφερὸς, δελικάτος).

Παναγαθία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Πανάγαθος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς ἀγαθὸς, αὐτόχρημα ἀγαθότης.

Πανάγαστος (ὁ, ἡ), Π. κατὰ πάντα ἀγαστὸς (ἀξιέπαινος).

Παναγήραος (ὁ, ἡ), Π. ἐντελῶς ἀγήρατος (ἀθάνατος).

Παναγής, έος (ὁ, ἡ), = Πανάγιος, Πάναγνος. 2) πάντη ἐναγὴς, παμμίαρος.

;Πανάγητος (ὁ, ἡ), Π. = Πανάγαστος· πάνσεπτος.

†Παναγία (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Παναγισία, (κυρ. θηλ. τοῦ

Πανάγιος, α, ον. Ἐντελῶς (κατὰ πάντα) ἅγιος. ‖. » Παναγία, « Ἐκκλησ., ἡ θεοτόκος, (συνκδχ.) ὁ εἰς ὄνομα αὐτῆς ὑψούμενος μετὰ τὸ γεῦμα ἄρτος.

†Παναγιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ παναγίου, ἡ ἐντελὴς ἁγιότης.

;Παναγίς, ίδος (ἡ), (ἐνν. ἡμέρα) ἡ ἁγία, ἀφιερωμένη εἰς λατρείαν τῆς θεότητος.

Παναγιστία (ἡ), [π. ἁγίζω]. ἐντελὴς ἁγιότης, παναγιότης.

Πάναγνος (ὁ, ἡ). πάντη ἁγνὸς (καθαρὸς), πανάγιος.

Πανάγρειος (ὁ, ἡ), Π. [πάναγρος]. ὁ πρὸς πᾶν εἶδος ἄγρας ἁρμόδιος. » Σκύλαξ —, « Φωκυλ., (συγχ. τῷ Πανάγριος).

;Παναγρεύς, έως (ὁ), Π. = Πάναγρος ἢ Πανάγρειος.

Παναγρής, έος (ὁ, ἡ), = Πανάγρειος.

Πανάγριος (ὁ, ἡ). πάντη ἄγριος, ἀγριώτατος. ‖. (τὸ οὐδ. πλθ.) Πανάγρια, ἐπίρ. Π. μὲ τρόπον ὅλως διόλου ἄγριον, μὲ πολλὴν ἀγριότητα.

Πάναγρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγρεύων πᾶν εἶδος ἄγρας. ‖. (οὐσ.) Πάναγρον (ἐνν. λίνον), « Ὀππ., εἶδ. ἁλιευτικοῦ δικτύου, γρῖπος. (ἐνίοτε) ὀρνιθοτροφεῖον, (παρβλ.) Ζωντεῖον. » Ὥσπερ ἐν πανάγρῳ τινὶ σιτοῦνται, καθάπερ οἱ πολυτιμότατοι ὄρνιθες,« Ἀθ.

Πανάγρυπνος (ὁ, ἡ), Π. ὅλως διόλου ἄγρυπνος ἢ ἄϋπνος.

Πανάγυρις, ιος (ἁ), Δ. ἀντὶ Πανήγυρις.

Πανάδηλος (ὁ, ἡ). πάντη ἄδηλος (ἀκατανόητος).

Παναεργής, έος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀκατέργαστος (ἐπὶ φαγ. ἀχώνευτος).

Παναθέμιτος καὶ

Παναθέσμιος καὶ Πανάθεσμος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἄθεσμος (ἀθέμιτος), ἀνομώτατος· ἀσεβέστατος.

†Πανάθεστος (ὁ, ἡ), Γλσ. [π. θέσσασθαι]. ἐντελῶς ἀδυσώπητος (ἀπαραίτητος).

Παναθήναια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτὴ μεγάλη τῶν Ἀθην. εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς.

Παναθηναϊκὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ὑπόθεσιν) τὰ Παναθήναια.

Πανάθλιος, ον (καὶ ἐπίρ.) -θλίως. Πάντη (Ἐντελῶς) ἄθλιος.

Πανάθροος, η, ον. Ὅλος ὁμοῦ (διὰ μιᾶς), πολλὰ (σωρηδὸν) πεπυκνωμένος, πολυάριθμος.

Παναιγλήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Πάμφωτος, λαμπρότατος.

Πάναιθος, η, ον, Π. [π. αἴθω]. πολλὰ λαμπρὸς (ὑαλιστερὸς), ἀκτινοβόλος.

;Παναίμυλος (ὁ, ἡ), [π. αἱμύλος]. θελκτικώτατος.

Παναίολος (ὁ, ἡ), Π. = Παμποίκιλος.

;Παναίρετος (ὁ, ἡ), [π. αἱρέω]. ὁ ἐκλεκτότερος πάντων, ἐξαίρετος.

†Παναίσυλος (ὁ, ἡ), Γλσ. παγκάκιστος.

Παναισχής, έος καὶ

Πάναισχρος (ὁ, ἡ), (τὸ ὑπερθ. Παναίσχιστος), Π. αἰσχρότατος· ἀσχημότατος.

Παναίτιος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ παντὸς (πάντων τῶν ὄντων) αἴτιος. » Ζεὺς —, « Αἰσχλ. 2) ὁ μόνος αἴτιος (ἔνοχος). » Σὺ τούτων οὐ μεταίτιος, ἀλλὰ παναίτιος,« αὐτ.

Παναχαρπής, έος καὶ

;Πανάκαρπος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἄκαρπος (ἀτελεσφόρητος).

Πανάκεια (ἡ). ἰατρικὸν τὸ ὁπ. θεραπεύει κάθε πάθος, [ἐκ τοῦ

Πανάκειος (ὁ, ἡ), = Πανακής.

Πανάκη (ἡ), = Πανάκεια.

Πανακήρατος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀκήρατος (ἄφθαρτος).

Πανακής [πᾶν ἄκος], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἰατρεύων πᾶσαν νόσον (κάθε πάθος), (ὅθ. ‖. οὐσ.) Πανακὲς (τὸ), = Πανάκεια, (ὄνομα διαφόρων ἰαματικῶν φυτῶν).

Πανακίτης, ου (ὁ). (οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ πανακὲς (βότανον).

Πανακρίς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ἐπικαθίζουσα εἰς τὴν ἄκραν (κορυφὴν) παντὸς ἄνθους. »Μέλισσα —,« Καλλ.

Πανάκτειος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πανάκειος.

†Πάνακτος (ὁ), Γλσ. ὁ ὀρίγανος.

Παναλάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἀλάστωρ (ἔνοχος) παντὸς ἐγκλήματος, παγκάκουργος.

Παναληθής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ληθῶς. Ἐντελῶς (Κατὰ πάντα) ἀληθής, ἀληθέστατος.

Παναλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἀλήμων]. ὁ πάντοτε καὶ παντοῦ περιπλανώμενος.

Παναλθής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἄλθω], = Πανακής.

;Παναλίγκιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πανόμοιος, (νομίζεται μᾶλλον ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσαλίγκιος).

Παναλκής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -αλκῶς,

Π. [π. ἀλκή]. πάντη ἰσχυρὸς, παντοδύναμος.

Παναλουργὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ὁλοπόρφυρος.

Πανάλωτος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἁλίσκω]. ὁ πιάνων (κυριεύων, καταπονῶν) τὰ πάντα, τὸν ὁπ. κἀνεὶς δὲν διαφεύγει.

Παναμείδητος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀμείδητος (ἀγέλαστος), σκυθρωπότατος.

Παναμείλικτος καὶ Παναμείλιχος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀμείλικτος (ἀνηλεὴς, ἀδυσώπητος).

Παναμέριος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Πανήμερος

Πανάμερος, α, ον, Δ. ἀντὶ Πανημέριος.

Πανάμμορος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ γεν.) πάντη ἄμοιρος (ἐστερημένος) τινος (κυρ. ἀγαθοῦ), (ὅθ.) = Πανάθλιος, (κοιν.) ὁλότελα ἄμμουρος.

Παναμώμητος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -μήτως, = τῷ

Πανάμωμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -μώμως. Κατὰ πάντα ἄμωμος (ἄμεμπτος).

Πανάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (κοινὸς) εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους. »Ἡ ἐκ νεκρῶν πανάνθρωπος ἀνάστασις.« Ἐκκλησ., ἡ τῶν ἀνθρώπων ἁπάντων.

Πανάνυτος (ὁ, ἡ), [π. ἀνύω]. ὁ κατορθόνων τὰ πάντα. τελεσιουργός· (πθ.) τελειωμένος (ἐντελὴς) καθ' ὅλα.

Πάναξ, ακος (ὁ), = Πάνακες, (ὅθ. τοῦ Ὀποπάναξ).

Πανάξιος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα ἄξιος.

Πανаοίδιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παρὰ πάντων ἐγκωμιαζόμενος, παντοῦ καὶ πάντοτε ἀοίδιμος.

Πανάπαλος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἁπαλὸς (νεαρὸς, τρυφερός).

Πανάπαστος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἄπαστος (ἄσιτος), (κοιν.) θεονήστικος.

Παναπειθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀπειθὴς (ἀπίθανος, ἀπίστευτος).

Παναπείριτος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀπέραντος (ἀμέτρητος), ἀχανής.

Παναπείρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ.

Παναπενθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀπενθὴς (ἄλυπος), (ἄλλ. διορθ. Ταλαπενθής).

Παναπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἀπήμων (ἀβλαβὴς, ἀπείρακτος ἐνεργ. καὶ πθ.).

Παναπηρὴς, έος (ὁ, ἡ). Π. πάντη ἀπηρὴς (ἀκέραιος, ἀκολόβωτος).

Πανάπιστος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἄπιστος (ἀπίστευτος).

;Πανάποινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάσης ποινῆς ἀπηλλαγμένος, ἐντελῶς ἀτιμώρητος.

;Πανοπυπληκτος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἀπόπληκτος (παραλογισμένος, ἠλίθιος).

Πανάπορος (ὁ, ἡ). πάντη ἄπορος (ἐνδεὴς), εὑρισκόμενος εἰς ἐντελῆ ἀπορίαν (ἀμηχανίαν).

Πανάποτμος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἄποτμος]. πανάθλιος, δυστυχέστατος.

Πανάπυστος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἄπυστος (ἀνήκουστος, ἄγνωστος, ἢ ἀνίδεος, ἄπειρος).

Πανάργυρος (ὁ, ἡ), Π. ὅλος ἀργυροῦς, (Γαλλ.) d'argent massif.

Πανάρετος (ὁ, ἡ). ὅλος ἀρετὴ, πάντη ἐνάρετος.

Πανάριον (τὸ), μτφρ. τοῦ Λτ. panarium, ἀρτοθήκη, ψωμοκάνιστρον, (ὅθ. τὸ κοιν.) πανάρι.

Πανάριστος (ὁ, ἡ), Π. κατὰ πάντα ἄριστος (ἔξοχος, ἐξαίρετος).

Πανάρκετος, η ἢ ος, ον καὶ

Παναρκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς πᾶν ἀρκῶν (ἀρκετὸς), φθάνων παντοῦ, (ἐπμ.) μέγας. »Νότος —,« Αἰσχλ.

Παναρμόνιος, α ἢ ος, ον. Τοῦ ὁπ. ὅλα τὰ μέρη εἶνε εἰς ἐντελῆ ἁρμονίαν πρὸς ἄλληλα· πλήρης ἁρμονίας. ||. (οὐσ.) Παναρμόνιος (μουσική), « Πλάτ., ἡ ἑνόνουσα ὅλα τὰ εἴδη τῆς ἁρμονίας, (ὅλους τοὺς τόνους) καὶ » Παναρμόνιον (τὸ), Γλσ., εἶδ. μουσικοῦ ὀργάνου.

Πανοῤῥεπὴς, έος (ὁ, ἡ). πάντη ἀῤῥεπὴς (ἀκλινὴς), εὐσταθέστατος.

Πανάῤῥητος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς ἄῤῥητος (μυστηριώδης, ἀνέκφραστος).

Παναρχαῖος, α, ον. Παμπάλαιος, ἀρχαιότατος.

Πάναρχος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἀρχός]. ἄρχων (δεσπότης) τῶν ἁπάντων, παντοκράτωρ.

Πανάρχων, οντος (ὁ). ὁ πάντων ἄρχων, παντοκράτωρ.

Πανασεβὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἀσεβὴς, ἀσεβέστατος.

Πανασθενὴς, έος (ὁ, ἡ). πάντη ἀσθενὴς (ἀνίσχυρος), ἀσθενέστατος.

Πανασιτία (ἡ). παντελὴς ἀσιτία (πεῖνα, σιτοδεία).

;Πανασκε(σκη)θὴς, έος (ὁ, ἡ). Γλσ. πάντη ἀσκηθὴς (σῶος, ἀβλαβής).

Πανασμενέστατα, ἐπίρ. ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ

;Πανάσμενος, η ἢ ος, ον. Πάνυ ἄσμενος.

Πανάστερος (ὁ, ἡ). πλήρης ἀστέρων, ὅλος κατάστερος.

Πανατρεκὴς, έος (ὁ, ἡ), ἀντὶ Παναληθὴς, (ὅθ.

Πανατρεκέως, Ἰων. ἀντὶ

Πανατρεκῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Παναληθῶς.

†Παναύγεια (ἡ), Γλσ. ἐντελὴς (γεν.κὴ) λάμψις, [ἐκ τοῦ

Παναυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Παμφαὴς, πλήρης φωτὸς (αὐγῆς), ὁλόφωτος.

Πανάϋλος (ὁ, ἡ). ὅλος (ἐντελῶς) ἄϋλος.

Πανάϋπνος (ὁ, ἡ). πάντη ἄϋπνος.

Παναφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἀφανὴς (ἀόρατος).

Παναφῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντη ἀφῆλιξ μεμακρυσμένος τῶν ὁμηλίκων του), χωρὶς συντρόφους (συμπαίκτορας), ἔρημος.

Πανάφθιτος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἄφθιτος (ἄφθαρτος), αἰώνιος.

Πανάφθορος (ὁ, ἡ). πάντη ἄφθορος (ἄφθαρτος).

Παναφραδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πάνυ ἀφραδὴς (ἄφρων, ἀσυλλόγιστος).

Πανάφυκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀποφύγῃ τι ἢ τὸν ὁποῖον δὲν δύναται ν' ἀποφύγῃ τις, πάντη ἄφυκτος (ἄφευκτος).

Πανάφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ὅλως διόλου χωρὶς φύλλα (ἄφυλλος).

Παναχαιὶς, ίδος (ἡ), Π. ὅλη ἡ Ἀχαιὶς (χώρα), ἡ Ἑλλὰς ἅπασα.

Παναχαιοὶ (οἱ), Π. ὅλοι οἱ Ἕλληνες (οἱ Ἀχαιοὶ) ὁμοῦ, τὸ πανελλήνιον.

Παναχραντος (ὁ, ἡ), Π. ἐντελῶς ἄχραντος (ἀμόλυντος, ἀκηλίδωτος).

Παναώριος (ὁ, ἡ), Π. πάντη ἄωρος (πρόωρος, παράκαιρος), προωρισμένος εἰς πολλὰ πρόωρον θάνατον, πανάθλιος, (ἴδε ;

;Πανάωρος (ὁ, ἡ), Π. ὅλως διόλου παρημελημένος, μηδεμιᾶς φροντίδος (ὥρας) ἄξιος· (εἰς τὸν Αἰσχλ. Προμ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρήορος).

Πανδαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντα εἰδὼς (διδαχθεὶς), παντομαθὴς, πάνσοφος.

Πανδαίδαλος (ὁ, ἡ), Π. μὲ πολλὴν τέχνην καμωμένος, τεχνικώτατος. ||. (οὐσ.) τεχνίτης ἄριστος (ἐντελὴς εἰς τὸ εἶδός του).

Πανδαισία (ἡ), [π. δαὶς]. συμπόσιον μὲ ὅλα τὰ εἴδη τῶν φαγητῶν ἢ μὲ πλῆθος καλεσμένων (ἐν γέν.) λαμπρὸν (πολυτελὲς, πλουσιοπάροχον). ||. (εἰς τὸν Ἀρσφ. πιθαν.) εἶδος φαγητοῦ ἢ ζυμαρικοῦ ἀπὸ διάφορα κρέατα κλπ.

†Πανδαίσιον (τὸ), μτγν. ἀντὶ Πανδαισία, λαμπρὸν συμπόσιον.

Πανδακέτης, ου (ὁ). ὁ πάντας δάκνων, πολλὰ δαγκανιάρης (κυρ. καὶ μτφορ.).

Πανδάκρυτος (ὁ, ἡ), Π. πολλῶν δακρύων ἄξιος, πάντη ἀξιοθρήνητος. πλήρης θλίψεων.

Πανδάλητος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Πανδήλητος.

Πανδαμάτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Πανδαμάτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ πάντας ἢ τὰ πάντα δαμάζων (καταπονῶν), εἰς τοῦ ὁπ. τὴν δύναμιν τίποτε δὲν ἀντέχει. »Χρόνος (» Ὕπνος, » Κεραυνὸς κτλ.) —,« Ὁμ.

Πάνδειλος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου δειλὸς ἢ δείλαιος, δειλότατος ἢ· πανάθλιος.

;Πάνδειμα (τὸ), Π. μέγα δεῖμα, γενικὸν ἢ φρικῶδες φόβητρον.

Πανδείμαντος (ὁ, ἡ), Π. [π. δειμαίνω]. τὸν ὁποῖον ὅλοι φοβοῦνται, φοβερώτατος.

Πάνδεινος (ὁ, ἡ). πολλὰ δεινὸς (φοβερὸς) διὰ τὴν κακίαν ἢ τὴν ἐπιτηδειότητά του. » Τὰ πάνδεινα πεπονθέναι,« Δ. Κάσσ., τὰ μεγαλήτερα δεινά.

Πανδέκται (οἱ), ἴδε Πανδέκτης.

Πανδέκτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Πανδεκτὴρ, Π. ἀντὶ

Πανδέκτης, ου (ὁ). ὁ τοὺς πάντας ἢ τὰ πάντα δεχόμενος (χωρῶν ἢ περιέχων). » Ἅδης —,« Π. ||. (οὐσ.) Πανδέκται (οἱ), βίβλοι περιέχουσαι παντὸς εἴδους ἀντικείμενα. (ἰδιαιτ.) ἡ ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ δημοσιευθεῖσα συλλογὴ ὅλων τῶν Ῥωμαϊκῶν νόμων. (ἀπὸ τὸν Συν. ὀνομάζονται εἰρων.) » Πανδέκται,« οἱ τὰ πάντα εἰδότες ἢ δοκοῦντες εἰδέναι γραμματικοί.

Πανδέκτωρ, ορος (ὁ), = Πανδέκτης.

Πανδέξιος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πάντα δεξιὸς (αἴσιος ἢ ἐπιδέξιος).

Πανδερκέτης, ου (ὁ), Π. καὶ

Πανδερκὴς [π. δέρκομαι], έος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων (ἐφορῶν) τὰ πάντα, παντεπόπτης.

Πανδεχὴς, έος (ὁ, ἡ), = Πανδέκτης, χωρητικώτατος.

;Πανδήλητος (ὁ, ἡ), Π. [π. δηλέομαι]. πάντη βεβλαμμένος (διεφθαρμένος) ἢ βλαπτικὸς (φθοροποιός).

Πάνδηλος (ὁ, ἡ). ὁ τοῖς πᾶσι δῆλος (γνωστός), πασίδηλος, ὁλοφάνερος.

Πανδημεὶ (μί), ἐπίρ. Ὅλος ὁ λαὸς ὁμοῦ· ἐνώπιον (εἰς τὴν συνέλευσιν, [ἐπμ.] μὲ τὴν γνώμην) ὅλου τοῦ λαοῦ, γενικῶς, ὁμοθυμαδόν.

Πανδημία (ἡ). ὅλος ὁ δῆμος (ὁ λαός)· γενικὴ συνέλευσις τοῦ δήμου. ||. (ἡ δοτ.).

Πανδημίᾳ, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πανδημεὶ, (κυρ. θηλ. τοῦ

Πανδήμιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ

Πάνδημος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος ἀπὸ ὅλον τὸν δῆμον, κοινὸς παντὸς τοῦ δήμου, γενικὸς, δημόσιος· δημώδης, πάγκοινος. » Πανδήμιον ἦμαρ,« Νονν., γενικὴ (δημοτελὴς) ἑορτή.

Πανδήμως, ἐπίρ. = Πανδημεί.

Πάνδια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ τοῦ Διὸς εἰς τὰς Ἀθήνας.

Πάνδικος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -δίκως, Π. κατὰ πάντα δίκαιος, δικαιότατος.

Πανδῖος (ὁ, ἡ), Π. ὅλος θεῖος (δῖος), θειότατος.

Πανδοκεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πανδοκέως.

Πανδοκεῖον (τὸ). μέρος πρὸς ὑποδοχὴν παντὸς ἐρχομένου, γενικὸν κατάλυμα τῶν ὁδοιπόρων, ξενοδοχεῖον, (Τουρκ.) χάνι, [ἐκ τοῦ

Πανδοκεὺς, έως (ὁ). ὁ τοὺς πάντας δεχόμενος (ὑποδεχόμενος). ||. (οὐσ.) ὁ κρατῶν ξενοδοχεῖον, (Τουρκ.) χαντζῆς.

Πανδόκευσις, εως (ἡ), = Πανδοκία.

Πανδοκεύτρια (ἡ). γυνὴ ξενοδόχος (κρατοῦσα πανδοχεῖον), [ἐκ τοῦ

Πανδοκεύω, Μ. εύσω. Δέχομαι ὡς πανδοκεὺς (Δίδω κατάλυμα κτλ. εἰς) πάντας τοὺς ἐρχομένους, κρατῶ πανδοχεῖον (ξενοδοχεῖον). (πθ.) » Ὅσα μέρη πανδοκεύεται,« Δ. Ἁλ., ὅπου εἶνε πανδοχεῖα.

Πανδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Δέχομαι τὰ πάντα.

†Πανδοκία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πανδοκεία.

Πανδόκιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πανδοκεῖον.

Πανδόκισσα, ης (ἡ), Β. ζ. ἀντὶ Πανδοκεύτρια.

Πανδόκος (ὁ, ἡ). ὁ τοὺς πάντας δεχόμενος (χωρῶν ἢ περιέχων), = Πανδέκτωρ. ||. (οὐσ.) = Πανδοκεύς.

Πανδοξία (ἡ). ἐντελὴς δόξα (τιμὴ, ὑπόληψις), [ἐκ τοῦ

;Πάνδοξος (ὁ, ἡ). παντοῦ καὶ κατὰ πάντα ἔνδοξος, πανένδοξος.

Πάνδουλος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς (καθ' ὅλην τὴν σημασίαν) ἢ παντὸς ἑκάστου δοῦλος.

Πανδοῦρα, ας καὶ

Πανδουρὶς, ίδος (ἡ), τρίχορδόν τι μουσικὸν ὄργανον, (Γαλλ.) mandore.

Πανδουρίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὴν πανδοῦραν.

Πανδουριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὴν πανδοῦραν.

Πανδουρίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ προηγ.

;Πάνδουρον (τὸ), = Πανδοῦρα, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πανδούριον).

Πάνδουρος (ὁ). = Πανδουριστής.

Πανδοχεῖον, Πανδοχεὺς, Πανδοχεύω, μτγν. ἀντὶ Πανδοκεῖον κτλ.

Πανδοχὶς, ίδος, (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Πάνδοχος (ὁ, ἡ), = Πάνδοκος.

Πανδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ πάντα δυνάμενος, παντοδύναμος.

Πάνδυρτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πανόδυρτος.

Πανδυσία (ἡ), Π. ἐντελὴς δύσις ἀστέρος (ἰδιαιτ.) ὁ καιρὸς τῆς δύσεως τοῦ ἀστερισμοῦ τῶν Ἐρίφων.

Πανδώρα (ἡ), Π. (μυθολογ.) ἡ ὑπὸ πάντων τῶν θεῶν φιλοδωρηθεῖσα γυνὴ τοῦ Ἐπιμηθέως· (ἐπιθετ.) ἡ Γῆ (ὡς-

Πάνδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντα δωρούμενος, δοτὴρ παντὸς ἀγαθοῦ.

Πανδώτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Πανδώτης, ου καὶ

Πανδώτωρ, ορος (ὁ), Π. = Πάνδωρος.

Πανεθνεὶ (θνὶ;) ἐπίρ. Ὅλον (Μὲ ὅλον) τὸ ἔθνος ὁμοῦ, = Πανδημεί.

Πανεῖα (τὰ), (ἐνν. δείματα), ὁ Πανικὸς φόβος. ||. (ἐνν. ἱερὰ) τὰ ἐν Ῥώμῃ lupercalia εἰς τιμὴν τοῦ Πανός.

Πανείδατος (ὁ, ἡ), Π. [π. εἶδαρ]. συγκείμενος ἀπὸ ὅλα τὰ εἴδη τῶν φαγητῶν. »Δόρπος —,« Κοΐντ., = Πανδαισία.

;Πανείδεος καὶ

Πανειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ λαμβάνων ὅλα τὰ εἴδη (ὅλας τὰς μορφάς).

Πανεικέλιος, η ἢ ος, ον καὶ

Πανείκελος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πανόμοιος.

Πάνειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ Πανὸς, Πανικός.

Πανελεύθερος (ὁ, ἡ). πάντη (ἐντελῶς) ἐλεύθερος.

Πανέλληνες (οἱ). ὅλοι οἱ Ἕλληνες ὁμοῦ, ὅλον τὸ -

Πανελλήνιον (τὸ). τὸ ἄθροισμα (τὸ ἔθνος) τῶν Ἑλλήνων.

Πανέλοψ, οπος (ὁ), Δ. ἀντὶ Πηνέλοψ.

Πάνεμος (ὁ). (κατὰ τοὺς Κορινθ.) ὁ Βοηδρομιὼν (κατὰ δὲ τοὺς Βοιωτ.) ὁ Μεταγειτνιὼν μὴν τῶν Ἀθην.

Πανένδοξος (ὁ, ἡ). Πάνυ ἔνδοξος,

Πανέντιμος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἔντιμος (τιμώμενος).

†Πανέξαλλος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἔξαλλος (παράξενος, ἀλλόκοτος).

Πανέξοχος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα ἔξοχος (ὑπερέχων). ||. (τὸ οὐδ.) »Πανέξοχον,« ἐπίρ. Π. κατ' ἐξοχὴν, πρὸ πάντων.

Πανέορτος (ὁ, ἡ). ὅλος ἑορτάσιμος (πανηγυρικὸς, χαρμόσυνος).

†Πανεπάρκιος (ὁ, ἡ), ὁ ἐπαρκῶν πρὸς πάντα ἢ εἰς πάντας, ἱκανώτατος.

Πανεπήρατος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἐπήρατος]. κατὰ πάντα ἀξιέραστος.

Πανεπήτριμος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἐπήτριμος]. τοῦ ὁποίου τὸ ὕφασμα εἶνε πολλὰ πυκνὸν (κρουστόν).

†Πανεπίθυμος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Παντεπίθυμος.

Πανεπίκλοπος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἐπίκλοπος]. πολλὰ πανοῦργος.

Πανεπίσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπισκοπῶν τὰ πάντα, παντεπόπτης, παντέφορος.

Πανεπιστήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ τὰ πάντα γινώσκων (ἐπιστάμενος).

Πανεπίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ φρόνιμος. »Τὰ πανεπίφρονα,« Ὀππ., μεγάλη πανουργία.

Πανεπόπτης, ου (ὁ), = Παντεπόπτης.

Πανεπόρφνιος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἐπὶ, ὄρφνη]. ὁ φαινόμενος πολλὰ νύκτα (πολὺ πρὶν ξημερώσῃ). » Ἠὼς —,« Ἐπγρ., ὁ βαθὺς ὄρθρος, τὰ πρῶτα χαράγματα τῆς αὐγῆς.

Πανεπόψιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πανεπόπτης.

Πανέρημος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἔρημος, παντέρημος.

Πανέσπερος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ὅλην τὴν ἑσπέραν.

Πανέστιος (ὁ, ἡ), [π. ἑστία]. ὁ ἀνήκων εἰς ὅλην τὴν οἰκογένειαν. ||. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπίρ.) μὲ ὅλην τὴν οἰκογένειαν, μὲ ὅλον τὸ 'σπιτικὸν, πανοικεί.

Πανέσχατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντων ἔσχατος (τελευταῖος), ὁλοΰστερινός.

Πάνετες, ἐπίρ. Π. δι' ὅλου τοῦ ἔτους, ὁλοχρονικῆς.

Πανετήτυμος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἐτήτυμος], = Παναληθὴς, βεβαιότατος.

Πανετώσιος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἐτώσιος]. πάντη μάταιος (ἀνωφελής). ||. τὸ (οὐδ.) Πανετώσιον, ἐπίρ. Ὅλως διόλου εἰς μάτην (ἀνωφελῶς).

Πανευαγὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -αγῶς. Πάνυ εὐαγὴς, εὐαγέστατος, ἁγιώτατος.

Πανευδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα (εἰς τὸ ἄκρον) εὐδαίμων, εὐτυχέστατος.

Πανεύδιος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου εὔδιος (γαλήνιος).

Πανευέφοδος (ὁ, ἡ). πολλὰ εὐέφοδος (εὐκολοπάτητος).

Πανεύχηλος (ὁ, ἡ), Π. [π. εὔχηλος]. ὅλος διόλου ἥσυχος (ἀτάραχος), γαληνότατος. »Αἰθὴρ —,« Ἀπλλν.

Πανευκλεὴς, έος (ὁ, ἡ), = Πανένδοξος.

Πανευλαβῶς, ἐπίρ. Μετὰ πάσης εὐλαβείας, πάνυ εὐλαβῶς,

Πανεύμορφος (ὁ, ἡ). Πάνυ εὔμορφος, εὐμορφότατος.

Πανεύνοος-ους (ὁ, ἡ). πάνυ εὔνους, εὐνούστατος.

†Πανεύοσμον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πᾶν εὔοσμον,

Πανευπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ), πάνυ εὐπρεπὴς, εὐπρεπέστατος.

Πανευσεβὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -σεβῶς. Πάνυ εὐσεβὴς, εὐσεβέστατος.

Πανευσθενὴς, έος (ὁ, ἡ). πάνυ εὐσθενὴς, εὐσθενέστατος, ἰσχυρότατος.

Πανευτελὴς, έος (ὁ, ἡ). πάντη εὐτελὴς (μηδαμινὸς), εὐτελέστατος.

Πανεύτονος (ὁ, ἡ). πολλὰ καλὰ (δυνατὰ) τεντωμένος· ἰσχυρότατος· 'γιερώτατος, (ἄλλ. γρφ. Τὰν εὔτονον).

Πανευτυχὴς, έος (ὁ, ἡ). πάνυ εὐτυχὴς, εὐτυχέστατος.

Πανεύφημος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πάντων εὐφημούμενος ἢ, κατὰ πάντα ἀξιέπαινος.

†Πανεύφρων, ονος (ὁ, ἡ), Γλσ. [π. εὐφρόνη], = Πάννυχος.

Πανευφυὴς, έος (ὁ, ἡ). καὶ ἐπίρ. -φυῶς. Πάνυ εὐφυὴς, εὐφυέστατος.

Πάνεφθος (ὁ, ἡ), [π. ἑφθός]. ἐντελῶς βρασμένος, καλοβρασμένος. (Π.) ἐντελῶς λαγαρισμένος (διὰ τοῦ πυρός). »Κασσίτερος —,« Ἡσ., (παρέλ. Ἄπεφθος).

Πανεχθὴς, έος (ὁ, ἡ), (τὸ ὑπερθ. Πανέχθιστος), Π. πάντη ἀπεχθὴς (μισητὸς), ἐχθρότατος.

Πάνζοφος (ὁ, ἡ). πάνυ ζοφώδης, φοβερώτατος.

Πανηγεμὼν, όνος (ὁ). ὁ πάντων ἡγεμὼν (πρῶτος), ὁ ἀνώτατος ἀρχηγός.

Πανηγυριαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι Πανηγυριάρχης, ου (ὁ), Π. ὁ ἄρχων (πρῶτος, πρόεδρος) τῆς πανηγύρεως.

Πανηγυρίζω, Μ. ίσω. Ἐκτελῶ (Παρευρίσκομαι εἰς) πανήγυριν· (ἐν γέν.) ἑορτάζω· (συνκδχ.) εὐφραίνομαι (εὐθυμῶ) ὡς εἰς πανήγυριν· (μτγν.) ἐκφωνῶ τὸν πανηγυρικόν τινος (κυρ. εἰς πανήγυριν), (ἐν γέν.) ἐγκωμιάζω.

Πανηγυρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόδιος διά) πανήγυριν, (ἐπμ.) λαμπρός, πομπώδης, ἐπιδεικτικὸς ἢ· πάνδημος, πάγκοινος. » Λόγος —, « Ῥτρ., ὁ ἐκφωνούμενος εἰς πανήγυριν καὶ πρὸς ἔπαινόν τινος, ἐγκωμιαστικός, (ἐπμ.) καλλωπισμένος μὲ πολλὴν ῥητορ. κομψότητα. » Ὁ Ἰσοκρατικὸς λόγος πανηγυρικώτερός ἐστι μᾶλλον ἢ δικανικώτερος, « Δ. Ἀλ.

Πανηγυρικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πανηγύρεως· μὲ πανηγυρικὸν ὕφος, πρὸς ἐπίδειξιν.

Πανηγύριον (τό), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ

Πανήγυρις [πᾶς, ἀγείρω ἄγυρις], εως (ἡ). πάγκοινος (γενικὴ) ὁμήγυρις, συνάθροισις πλήθους λαοῦ εἰς τόπον προσδιωρισμένον (κυρ. χάριν ἑορτῆς), (ἐπμ.) χοροί, παιγνίδια, συμπόσια, κτλ., (κοιν.) πανηγύρι. (τρπ.) » Πανήγυρις κακῶν, « Παροιμ., πλῆθος (σωρεία) κακῶν.

Πανηγυρισμός (ὁ). τὸ πανηγυρίζειν, ἐκτέλεσις πανηγύρεως (ἑορτῆς)· (συνκδχ.) ἐπίδειξις.

Πανηγυριστής, οῦ (ὁ). ὁ πανηγυρίζων (παρευρισκόμενος καὶ ἑορτάζων εἰς πανήγυριν)· ὁ ἐκφωνῶν τὸν πανηγυρικον (ἐγκωμιαστής) τινος.

Πανήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκούων τὰ πάντα, μηδενὸς ἀκούσματος ἀνήκοος, ἢ· ὅλος ἀκοή. » Ὅτι μὴ πανηκόους τινάς, ὡς εἰπεῖν, ἀνέδειξεν ἡ φύσις, ὥσπερ οὖν τοὺς πανόπτας οἱ μῦθοι, « Ν. Γ.-γ.

Πανήλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντελῶς ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτιζόμενος, λαμπρότατος. » Ἡμέρα —, « Αἰλ.

Πανημαδὸν καὶ

Πανῆμαρ, ἐπίρ. Π. δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, ἢ· κάθε ἡμέραν.

Πανημάτιος, η, ον, Π. = Πανημέριος.

Πανημερεύω, Μ. εύσω. Περνῶ ὅλην τὴν ἡμέραν (διημερεύω) εἰς, ἐκτελῶ τι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. » Θιάσους —, « Εὐρ.

Πανημέριος, η ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ

Πανήμερος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν (ἢ δαπανῶν εἴς τι) ὅλην τὴν ἡμέραν, γινόμενος ἢ πράττων τι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. ‖. (τὸ οὐδ.) Πανήμερον ἢ (Π.) Πανημέριον, ἐπίρ. = Πανῆμαρ.

Πανήμερος (ὁ, ἡ), Π. ἐντελῶς ἥμερος (ἀγαθοποιός). » Ἀστὴρ —, « Μανεθ.

†Πανήπορος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Πανάπορος.

†Πανήρης, εος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ πᾶσιν ἀρέσκων ἢ ἁρμόζων· πρὸς πᾶν ἔργον ἕτοιμος· (ἐπὶ κακοῦ) = Παντοποιός.

Πανθαρσής, έος (ὁ, ἡ), Π. πλήρης θάρσους, τολμηρότατος.

Πανθαύμαστος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα θαυμαστός.

Πανθέατος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πάντων θεωρούμενος ἤ, κατὰ πάντα ἀξιοθέατος.

Πάνθειον (τό), = Πάνθεον, [ἐκ τοῦ

Πάνθειος (ὁ, ἡ). κοινὸς ὅλων τῶν θεῶν. 2, ὅλος θεῖος, θειότατος, ἁγιώτατος.

Πανθελγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντας θέλγων (ἑλκύων, μαγεύων), θελκτικώτατος. » Φωνὴ —, « Νόνν.

Πανθέλκτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

;Πανθελκτήρ (ὁ), Π. = Πανθελγής.

Πάνθεον (τό), (ἐνν. ἱερόν), ναὸς ἀφιερωμένος εἰς τὴν λατρείαν ὅλων ὁμοῦ τῶν θεῶν.

Πανθέψης [π. ἕψω], ου (ὁ), Γλσ. εἶδ. χύτρας, (Τουρκ.) τεψὶ ἢ γκιουβέτσι.

Πάνθηκτος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς ἀκονισμένος (τεθηγμένος).

Πανθηλής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὅλος θάλλων, καταπράσινος ἀπὸ διάφορα δένδρα.

Πάνθηλυς (ὁ, ἡ). ὅλος ἐκτεθηλυμένος.

Πάνθηρ, ηρος (ὁ), εἶδος θηρίου (ῥήσσου;).

Πανθηρία (ἡ). γενικὸν κυνῆγι, παντὸς εἴδους θήρα.

Πανθήριον (τό) καὶ

Πανθηρίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πάνθηρ.

Πάνθηρος (ὁ, ἡ). ὁ θηρεύων κάθε εἴδους ζῷα. ‖. (οὐσ.) Πάνθηρον (τό), εἶδος δικτύου πρὸς θήραν διαφόρων ζώων, (παρβλ. Πάναγρον).

Πανθοινεί, ἐπίρ. Εἰς πανθοινίαν.

Πανθοινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πανθοινίαν (λαμπρὰν εὐωχίαν).

Πανθοίνη (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πάνθοινος.

Πανθοινί, ἐπίρ. = Πανθοινεί.

Πανθοινία (ἡ). λαμπρὰ (πολυτελὴς ἢ πάνδημος) εὐωχία, = Πανδαισία, [ἐκ τοῦ

Πάνθοινος (ὁ, ἡ), [π. θοίνη]. (τράπεζα) μὲ ὅλα τὰ εἴδη τῶν φαγητῶν ἢ μὲ πλῆθος φιλευομένων, λαμπρά, πλουσιοπάροχος. » Δαὶς —, « Π., = Πανδαισία.

Πάνθροος (ὁ, ἡ), Π. [π. θρόος]. ὁ φλυαρῶν ὅ τι τύχῃ· ὁ ταράττων τὸ πᾶν μὲ τὰς θορυβώδεις κραυγάς του. » Δῆμος —, « Ἡσύχ.

Πανθυμαδόν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ὁμοθυμαδόν, ἐξ ὅλης καρδίας.

Πάνθυτος (ὁ, ἡ), Π. εἰς τὸν ὁπ. ὅλοι θυσιάζουν· (ἐπμ.) = Πάνσεπτος.

†Πανία (ἡ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Πλησμονὴ καὶ

Πάνια (τά), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Πλήσμια, (ἴδε Πανος).

Πανιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πανική, θηλ. τοῦ Πανικός.

Πανίερος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -έρως. Ὅλος ἱερός, ἁγιώτατος.

Πανικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προξενούμενος ἀπὸ τὸν Πᾶνα. » Πανικὸν (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) δεῖμα, « Αξ., ὁ συμβαίνων (κυρ. εἰς τὰ στρατόπεδα) χωρὶς αἰτίαν φόβος. » Ἐμπίπτει πανικόν, « Πλβ.

Πανιλαδὸν [π. ἴλη], ἐπίρ. = Πανστρατιᾷ, σωρηδόν.

Πανίλαος καὶ Πανίλαρος (ὁ, ἡ), Π. ὅλως διόλου εὐμενὴς (ἱλαρός, εὐδιάθετος).

Πανίμερος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἱμείρω]. κατὰ πάντα ἐπιθυμητὸς (ἀξιέραστος).

Πανίον (τό), Δ. ἀντὶ Πηνίον.

†Πάνιος, α, ον, Γλσ. [π. ἴος]. μονόχροος, μονότονος, (ἐπμ.) βαρετός.

Πανίσδω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Πηνίζω.

Πανίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πάν.

;Πανισμός (ὁ). Πανικὸς φόβος.

†Πανίσχυρος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἰσχυρός, παντοδύναμος.

Πανίχνιον (τό), Π. τὸ ὅλον τῶν ἰχνῶν (τοῦ θηρευομένου ζώου).

Πανίωνες (οἱ) ὅλοι οἱ Ἴωνες ὁμοῦ, ὅλον τὸ-

Πανιώνιον (τό). τὸ κοινὸν (ἡ γενικὴ συνέλευσις) τῶν Ἰώνων καὶ τὸ μέρος ὅπου συνηθροίζοντο. ‖. (πλθ.) Πανιώνια (ἐνν. ἱερά), πανήγυρις τὴν ὁπ. ἑώρταζον συναθροιζόμενοι ὅλοι οἱ Ἴωνες.

Πάνλευκος (ὁ, ἡ), Π. = Πάλλευκος.

Πάνλογον (τό). τὸ σύνολον τοῦ λογαριασμοῦ, τὸ γενικὸν ἄθροισμα τῶν μερικῶν ἀθροισμάτων.

Πανλώβητος (ὁ, ἡ), [π. λωβητός]. αἴσχρότατος· παμμίαρος, βδελυρώτατος.

Παννέφελος (ὁ, ἡ), Π. ἐντελῶς συννεφιασμένος.

Παννόητος (ὁ, ἡ). ὅλως νοητός.

Πάννυχα, ἐπίρ. Π. ἴδε Πάννυχος.

Παννυχεύω, Μ. εύσω, = Παννυχίζω.

Παννυχὶ ἐπίρ. Δι' ὅλης τῆς νυκτός.

Παννυχίζω, Μ. ίσω. Ἀγρυπνῶ ὅλην τὴν νύκτα ἀσχολούμενος εἴς τι, νυκτερεύω, διανυκτερεύω· ἐκτελῶ παννυχίδα ἑορτῆς (ὁλονυκτιάν). » Φλὸξ παννυχίζει, « Πίνδ., καίει δι' ὅλης τῆς νυκτός.

†Παννυχικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς παννυχίδα, παννυχίδος ἴδιος.

Παννύχιος, α ἢ ος, ον. Ὁ διαρκῶν ἢ πράττων (ἀσχολούμενος εἴς τι) δι' ὅλης τῆς νυκτός, ὁλονύκτιος. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπίρ.) » Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα, « Ἰλ. Β. » Τὸ ἐλλύχνιον καίεται παννύχιον, « Ἡρ.

Παννυχίς, ίδος (ἡ). ἑορτὴ διαρκοῦσα δι' ὅλης τῆς νυκτός, ἀγρυπνία τελουμένη τὴν παραμονὴν ἑορτῆς, ὁλονυκτιά.

Παννύχισμα (τό). τὸ ἀντικείμενον τοῦ παννυχισμοῦ, τὸ πρᾶγμα μὲ ἢ διὰ τὸ ὁπ. παννυχίζει (ἰανυκτερεύει) τις. » Σελήνη πλεόντιων παννύχισμα, « Ἀθ.

Παννυχισμός (ὁ). τὸ παννυχίζειν, διανυκτέρευσις (κυρ. εἰς ὁλονύκτιον ἑορτήν), ἑόρτασμα παννυχίδος.

Παννυχιστής, οῦ (ὁ). ὁ παννυχίζων (κυρ. εἰς ὁλονύκτιον ἑορτήν), ἐκτελεστὴς παννυχίδος.

Παννυχίως, ἐπίρ. = Παννυχί.

Πάννυχος (ὁ, ἡ). = Παννύχιος. » Σελήνη —, « Εὐρ., ἡ φέγγουσα ὅλην τὴν νύκτα, πανσέληνος. ‖. (τὸ οὐδ.) Πάννυχον καὶ (πλθ.) Πάννυχα, ἐπίρ. Δι' ὅλης τῆς νυκτός, ὁλονυκτί. » Τοιά μοι πάννυχα καὶ φαέθοντ' ἀνεστέναζες, « Σοφ., ὁλονυκτὶ καὶ ὁλημερίς.

Παννύχως, ἐπίρ. = Παννυχί.

Πανόδυρτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε ἢ πολλὰ παραπονετικὰ ὀδυρόμενος. (πθ.) κατὰ πάντα ἀξιοθρήνητος, πολλῶν ὀδυρμῶν ἄξιος.

Πανοϊζύς, ύος (ὁ, ἡ), Π. [π. ὀϊζύς]. πανάθλιος, δυστυχέστατος.

Πανοικεί(κί), καὶ

Πανοικεσία(κησία) καὶ Πανοικία, ἐπίρ. Μὲ ὅλον τὸν οἶκον, μὲ ὅλον τὸ σπιτικόν σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, (κυρ. θηλ. δοτ. τοῦ

Πανοίκιος, α, ον. Ὁ μεθ' ὅλου τοῦ οἴκου του, πανέστιος· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπίρ.) » Πανοικίους χορεύειν, « Στρ., ἀντὶ Πανοικεί.

,Πάνοικος (ὁ, ἡ), = Πανοίκιος.

;Πανοικτίρμων, ονος (ὁ, ἡ). κατὰ πολλὰ οἰκτίρμων (συμπαθητικός), πολυεύσπλαγχνος.

Πανοίκτιστος (ὁ, ἡ). παντὸς οἴκτου ἄξιος, ἀθλιώτατος.

Πανοίμοι, ἐπίρ. Πάντα τρόπον οἴμοι.

Πανόλβιος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -βίως, (τὸ ὑπερθ. Πανολβιστος). Κατὰ πάντα ὄλβιος (εὐδαίμων, καλότυχος), εὐτυχέστατος.

Πάνολβος (ὁ, ἡ), = Πανόλβιος.

Πανολεθρία (ἡ), σπν. ἀντὶ Πανωλεθρία, [ἐκ τοῦ

Πανολέθριος καὶ Πανόλεθρος (ὁ, ἡ), σπν. ἀντὶ Πανώλεθρος.

Πανομιλεί, ἐπίρ. Π. [π. ὅμιλος], = Πανδημεί, σωρηδόν, ὅλοι ὁμοῦ.

Πανόμματος (ὁ, ἡ). πλήρης ὀμμάτων, ὅλος ὀμμάτια.

Πανομοΐιος, η, ον, Π. ἀντὶ-

Πανόμοιος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς (κατὰ πάντα) ὅμοιος, ἀπαράλλακτος.

Πανομοίως, ἐπίρ. Μὲ ἐντελῆ ὁμοιότητα, ἀπαραλλάκτως.

Πανομφαῖος (ὁ), Π. ὁ πάσης ὀμφῆς (φήμης, κληδόνος, προφητείας) δοτὴρ καὶ αἴτιος. » Ζεὺς —, « Ἰλ. Θ.

†Πανομφής, έος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ Πανομφαῖος.

Πανοπλία (ἡ). ὁλόκληρος ἡ ἁρματωσιὰ τοῦ ὁπλίτου.

Πανοπλίτης, ου (ὁ), Π. ὁπλίτης ἐντελῶς (μὲ τὴν πανοπλίαν του) ἁρματωμένος.

Πάνοπλος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς ὡπλισμένος.

Πανοπλότατος, η, ον, Π. ὁ πάντων νεώτατος (ὁπλότατος).

Πανόπτης [π. ὄσσομαι], ου (ὁ). ὁ βλέπων τὰ πάντα, πανόμματος.

Πάνοπτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πάντων ἢ πανταχόθεν ὁρώμενος· πανθέατος.

Πανόπτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Πανόπτης.

Πανόρατος (ὁ, ἡ), = Πάνοπτος.

†Πανορκία (ἡ). χρῆσις παντὸς ὅρκου.

Πανορμεί(μί), ἐπίρ. Μὲ ὅλην τὴν ὁρμήν.

Πανορμία (ἡ). τὸ νὰ ἦνε (τόπος) τις -

Πάνορμος (ὁ, ἡ). ὅπου δύναται νὰ ἀράξῃ (νὰ προσορμισθῇ) κάθε πλοῖον καὶ μὲ κάθε καιρόν.

Πανός (ὁ). (κατὰ τὴν διάλεκτ. τῶν Μεσσαπίων) ὁ ἄρτος, (ὅθ. τὸ Λτ.) panis.

Πανός (ὁ), Π. ἀντὶ Φανός.

Πανός, γεν. τοῦ Πάν.

Πανόσιος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα ὅσιος, ὁσιώτατος.

Πανόσμιος, α, ον. Ὅλος ὀσμή, εὐωδέστατος. ‖. (οὐσ.) Πανόσμιον (τό), εἶδ. ἄνθους.

Πανοσπρία (ἡ), = Πανσπερμία (κυρ. καὶ μτφορ.).

†Πανουλεύς, έως (ὁ) καὶ

†Πανούλιος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Πανώλης.

Πανούργευμα (τό). πανουργία ἢ κακούργημα, [ἐκ τοῦ

Πανουργεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

Πανουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι πανούργως, δολιεύομαι· κακουργῶ· ῥᾳδιουργῶ.

Πανούργημα (τό), = Πανούργευμα.

†Πανουργής, έος (ὁ, ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Πανοῦργος.

Πανουργία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (ἡ κακοήθεια) τοῦ πανούργου, διαβολιά, πονηρία, ἀπάτη, γοητεία. » Πᾶσα ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, πανουργία, οὐ σοφία φαίνεται, « Πλάτ.

Πανουργικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Πανούργου ἴδιος.

Πανοῦργος (ὁ, ἡ). (κυρ. καὶ κατὰ λέξ.) ὁ πρὸς πᾶν ἔργον ἱκανός, = Παντουργός. (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) ὁ μηδὲν ἀποφεύγων (ὑποστελλόμενος)· ῥᾳδιοῦργος, διαβολεμένος. » Διὸ καὶ τοὺς φρονίμους δεινοὺς καὶ πανούργους φαμὲν εἶναι, « Ἀρστ. » Τὰ μὲν (τῶν ζώων) πανοῦργα ἢ κακοῦργα, οἷον ἀλώπηξ, « αὐτ.

Πανούργως, ἐπίρ. Μὲ πανουργίαν, δολίως. » Πέπερι πανούργως κατασκευαζόμενον, « Γαλ.

Πανούριος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς οὔριος (ἁρμόδιος). » Ἄνεμος —, « Ἡσύχ.

Πανούσιος (ὁ, ἡ). ὅλος (αὐτόχρημα) οὐσία.

Πανόψιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐν ὄψει πάντων, λαμπρός, ἀξιοθέατος.

Πανσαγία (ἡ), Π. [π. σάγη] ἀντὶ Πανοπλία. ‖. (ἡ δοτ.) Πανσαγίᾳ, ἐπίρ. = Πανστρατιᾷ.

Πανσεβάσμιος καὶ

Πανσέβαστος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα σεβαστὸς (σεβάσμιος).

Πανσεβής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πανσέβαστος.

Πανσεληνιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι πανσέληνος.

Πανσεληνιακός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πανσέληνον.

Πανσέληνος (ὁ, ἡ). ὁ φωτιζόμενος ὑπὸ (ἢ γινόμενος ἐν καιρῷ) τοῦ πανσελήνου. (Π. κατὰ μτνμ.) ὁλοστρόγγυλος ὡς » Ἡ πανσέληνος καὶ » Τὸ πανσέληνον, « ἡ σελήνη εἰς τὴν γέμισίν της (εἰς τὰς 14).

Πάνσεμνος (ὁ, ἡ). πολλὰ σεμνὸς ἢ σεβαστός,

Πανσεμνοστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ πάνυ σεμνῶς.

Πάνσεπτος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα σεβαστός, ἁγιώτατος.

Πανσθενεί, ἐπίρ. Παντὶ σθένει, ὅλαις δυνάμεσι.

Πανσθενής [π. σθένος], έος (ὁ, ἡ). ἰσχυρότατος, παντοδύναμος.

Πανσθενῶς, ἐπίρ. Παντοδυνάμως.

Πανσθενουργός (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανσθενῶς ἐργαζόμενος, παντοδύναμος.

Πανσθενουργόφωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πανσθενουργὸν φῶς.

Πανσκαφεία (ἡ). γενικὸν (ὅλης τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἀγροῦ) σκάψιμον.

Πάνσκιος (ὁ, ἡ). ὅλος ἢ δι' ὅλου τοῦ ἔτους σκιερός.

Πάνσκοπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σκοπῶν (θεωρῶν, παρατηρῶν) τὰ πάντα.

Πάνσμικρος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου σμικρός, μικρότατος.

Πανσόβητος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν ἢ ἀενάως σοβούμενος (κινούμενος, ταραττόμενος).

Πάνσοφος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) - σόφως. Ἐντελῶς (Εἰς τὸ ἄκρον) σοφός, ὅλος σοφία.

Πανσπερμηδόν, ἐπίρ. Π. κατὰ πανσπερμίαν, ἀπ' ὅλα τὰ εἴδη (τῶν σπερμάτων).

Πανσπερμία (ἡ). μίγμα παντὸς εἴδους σπερμάτων.

Πάνσπερμος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἐκ παντοδαπῶν σπερμάτων.

Πανστρατεί(τί), μτγν. ἀντὶ

Πανστρατιᾷ, ἐπίρ. Μὲ ὅλον τὸ στράτευμα ὁμοῦ, (κυρ. δοτ. τοῦ (Πανστρατιά). (εὔχρ. μόνον ἡ γεν. Πανστρατιᾶς). γενικὴ ἐκστρατεία, (Γαλλ.) levée en masse, (Θκ. Δ. 94).

Πανστρατίῃ, Ἰων. ἀντὶ Πανστρατιᾷ.

Πανσυδεί(δί) καὶ

Πανσυδίῃ, ἐπίρ. Π. Ἰων. [π. σεύομαι], (τρέχοντες) ὅλοι ὁμοῦ, = Πανστρατιᾷ, ὁμοθυμαδόν· ἐξ ὁλοκλήρου, (εὐχρηστότ. τὸ Πασσυδεί, -δίῃ).

Πάνσυρτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπισωρευθεὶς ἀπὸ διαφόρους ὕλας τὰς ὁπ. ἔσυραν πανταχόθεν τὰ ὕδατα· (τρπ.) παντοδαπός, πολυποίκιλος.

Πάνσχημος καὶ Π.

Πανσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λαμβάνων) ὅλα τὰ σχήματα.

Πάνσωμος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ παντὸς τοῦ σώματος.

Πανσώμως, ἐπίρ. (Ἐκκλησ.) Μὲ ὅλον τὸ σῶμα, σύσσωμος.

Πανσωστικός, ή, όν. Ὁ σώζων τοὺς πάντας, σωτὴρ (σωστικὸς) τῶν ὅλων.

Πάντα, αἰτ. ἀρσ. καὶ οὐδ. πλθ. τοῦ Πᾶς. ‖. (ὡς ἐπίρ.) = Πάντοτε.

Παντᾶ, Δ. ἀντὶ Πάντῃ.

Παντάγαθος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -γάθως, = Πανάγαθος.

†Πανταγήρως (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε ἀγήρως, μηδέποτε γηράσκων. » Ὕπνος —, Σοφ. (οὕτω διώρθ. τινὲς τὸ Παντογήρως).

Παντάδικος (ὁ, ἡ). Πάντῃ ἄδικος.

;Παντάδουσα (ἡ), εἶδ. φυτοῦ ἀκανθ. (; εἶνε ἄραγε Πεντόδους;)

;Πάνταθλος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς πάντα ἄθλον (ἀγῶνα) ἐπιτήδειος, (παρβλ. Πένταθλος).

Πανταίτιος, α ἢ ος, ον. Ὁ τοῦ παντὸς ἢ τῶν πάντων αἴτιος.

Παντάλας, αινα, αν, = Πανάθλιος.

Παντάναξ, ακτος (ὁ), Ἐκκλησ. ἀντὶ Παμβασιλεύς.

Παντάνασσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Παντάναξ, Παμβασίλεια.

Παντάπαν, σπν. ἀντὶ -

Παντάπασι(σιν), ἐπίρ. Κατὰ πάντα, ἐντελῶς, ἐξ ὁλοκλήρου· (εἰς τὰς ἀποκρ.) βεβαιότατα, μάλιστα. » Παντάπασι νέος (βλάξ), « Ἰσκρ., Ξεν. » Παντάπασιν ὀλίγος, « Πλάτ. » Σκύθαι δὲ καὶ Θρᾷκες ἀκράτῳ παντάπασι χρώμενοι, « αὐτ., καθ' ὑπερβολήν. » Παντάπασι μὲν οὖν ἔγωγε βούλομαί τε ἢ εὔχομαι ἃ λέγεις, « αὐτ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ πατάπασιν, « Θκ.

Πανταπώλεια (ἡ). παντελὴς ἀπώλεια.

Πανταρβής, έος καὶ

Πάνταρβος (ὁ, ἡ), Π. [π. ταρβέω]. ὁ τὰ πάντα φοβούμενος, (συγχ. τῷ

Πανταρκής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τοῖς πᾶσιν ἢ πρὸς πάντα ἐπαρκῶν, βοηθῶν εἰς κάθε τι.

Παντάρχας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Παντάρχης.

Πανταρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (» Ἀρχῷ ὡς) -

Πανtάρχης, ου (ὁ), Π. ὁ πάντων ἄρχων (δεσπόζων), παντοκράτωρ.

Παντaργία (ἡ). ἡ τοῦ παντὸς κυριαρχία, παντοκρατορία.

Πάνταρχος (ὁ, ἡ), = Παντάρχης.

† Παντάσκιος (ὁ, ἡ), Γλσ. πάντη ἄσκιος (χωρίς ἴσκιον).

Πανταυγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βλέπων ἢ φωτίζων τὰ πάντα.

† Παντάφεβος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Παντόφεβος.

Πανταχῆ, ἐπίῤ. = Πανταχοῦ. » Λεῦσσέ νιν, προσδέρκου πανταχῆ, « Σοφ. » Τῆς (πυραμίδος) ἐστι πανταχῆ τὸ μέτωπον ἕκαστον ὀκτὼ πλέθρων, « Ἡρ. (καὶ πρὸς γεν.) » Πανταχῆ τοῦ Ἑλλησπόντου, « αὐτ. » Πανταχῆ γὰρ ἄστεως ζητῶν νιν ἐξέπλησα, « Εὐρ. 2) (τρπ.) παντοιοτρόπως· καθ' ὅλους τοὺς λόγους, ἐν γένει. » Δηλοῖ δὲ οὐ κατ' ἓν μοῦνον, ἀλλὰ πανταχῆ, ἡ ἰσηγορίη ὡς ἔστι χρῆμα σπουδαῖον, « Ἡρ.

Πανταχόθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ παντοῦ (πανταχοῦ), ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Πανταχόθι, ἐπίῤ. Εἰς κάθε μέρος, πανταχοῦ.

Πανταχοῖ, ἐπίῤ. = τῷ

Πανταχόσε, ἐπίῤ. πρὸς ὅλα τὰ μέρη. » Πρεσβευομένοις αὐτοῖς πανταχόσε, « Πλάτ. » Πρὸς Ἀρτάβαζον καὶ πανταχοῖ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ πανταχοῦ) μᾶλλον οἴχεσθαι πλέοντα, « Δμ.

Πανταχοῦ, ἐπίῤ. Εἰς ὅλα τὰ μέρη, εἰς κάθε μέρος, παντοῦ. (εἰς τὸν Ἡρ. Γ'. 117. ἐσφαλμ., κατὰ τὸν Σνεϋδέρον, ἀντὶ Πενταχοῦ). » Πάντων πανταχοῦ κρατοῦμεν, « Δμ. » Οἱ πανταχοῦ πάντες Ἰουδαῖοι, « Φιλ. (καὶ μὲ γεν.) » Πανταχοῦ γῆς, « Πλάτ.

Πανταχῶς, ἐπίῤ. Παντοιοτρόπως, καθ' ὅλους τοὺς τρόπους. » Πανταχῶς συμφέρει, « Δμ. » Πάντη πανταχῶς ἀδιάστατον, « Σξτ.

Παντέλεια (ἡ). ὁ ἀκρότατος βαθμὸς τῆς ἐντελείας. ‖. (κατὰ τοὺς Πυθαγορ.) ἡ δεκάς.

Παντέλειος (ὁ, ἡ), = Παντελής, (ὅθ.

Παντελείως, ἐπίῤ. = Παντελῶς.

Παντελέως, ἐπίῤ. Ἰων. ἀντὶ Παντελῶς.

Παντελής, έος (ὁ, ἡ). κατὰ πάντα τέλειος, πληρέστατος, ἐντελέστατος. » Συνέβη δὲ Λακεδαιμονίων ἧτταν παντελῆ γενέσθαι, « Πλ. » Εἰς τὸ (» Κατὰ τὸ) παντελές, « Γρφ., Αἰλ., ἐπίῤ. ἀντὶ =

Παντελῶς, ἐπίῤ. Μὲ ἐντέλειαν, ἐντελῶς. » Παντελῶς ἀγαθός, « Ξεν. » Παντελῶς ὀλίγοι, « Πλάτ. » Ὡς οἱ παντελ. εἶχε τὸ οἴκημα, « Ἡρ., ἀφ' οὗ τὸ ἐτελείωσε, (εἰς τὴν Εὐδοξ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυτελῶς).

Παντενέργητος (ὁ, ἡ). ὁ τὰ πάντα ἢ ἐν πᾶσιν ἐνεργῶν.

Παντεξουσία (ἡ). ἡ ἐπὶ πάντων ἐξουσία.

Παντεξούσιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐξουσιάζων τὰ πάντα.

;Παντεπίθυμος (ὁ, ἡ). ὁ τὰ πάντα ἐπιθυμῶν, πλεονέκτης.

Παντεπίσκοπος (ὁ, ἡ), = Πανεπίσκοπος.

Παντεπόπτης, ου (ὁ). ὁ τὰ πάντα ἐποπτεύων (ἐπιβλέπων).

Παντεποπτικός, ή, όν. Παντεπόπτου ἴδιος.

Παντεργάτης, ου (ὁ), = Πανεργάτης.

Παντερπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ τέρπων τοὺς πάντας, τερπνότατος.

Πάντερπνος (ὁ, ἡ). πάνυ τερπνός, τερπνότατος.

Πάντεσσι, Π. ἀντὶ Πᾶσι, δοτ. πλθ. τοῦ Πᾶς.

Παντευεργέτης, ου (ὁ). ὁ τοὺς πάντας εὐεργετῶν.

Παντευχία (ἡ), [π. τεῦχος]. = Πανοπλία. ‖. (ἡ δοτ.) Παντευχίᾳ, ἐπίῤ. = Πανστρατιᾷ.

Πάντευχος (ὁ, ἡ), Π. = Πάνοπλος.

Παντέφορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐφορῶν (ἐπιβλέπων) τὰ πάντα, παντεπόπτης.

Παντεχνήμων, ονος (ὁ), Π. ὁ πάσης τέχνης εἰδήμων· τεχνίτης (δημιουργός) τοῦ παντός.

Παντεχνής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Παντεχνήμων.

Παντεχνίτης, ου (ὁ). πάσης τέχνης τεχνίτης.

Πάντεχνος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς πᾶσαν τέχνην χρήσιμος. » Πῦρ —, « Αἰσχλ. 2) ὁ γνωρίζων κάθε τέχνην ἤ, ἱκανὸς πρὸς πᾶν ἔργον διὰ τῆς τέχνης του.

Πάντη καὶ Πάντῃ, ἐπίῤ. Τοπ. Παντοῦ. » Πάντη ὅσσε φέρων, « Θκρ. (ⸯ μὲ γεν.) » Πάντη τοῦ σώματος ἀντισπᾶν, « Γαλ. 2) (τρπ.) καθ' ὅλους τοὺς τρόπους· ἐν γένει. » Πέφυκε δ' οὐ τῇ μέν, τῇ δ' οὔ, ἀλλὰ πάντη, καθ' ὅσον ἐστὶ τοιοῦτον, « Ἀρστ. » Πολλοὺς δ' ἐδοκοῦμεν καταμεμαθηκέναι.. ἔχοντας οἰκέτας καὶ πάνυ ὀλίγους, καὶ ὅμως οὐδὲ τοῖς ὀλίγοις τούτοις πάντη (ἄλλ. γρφ. ὀρθοτ.: πάνυ τι) δυναμένους χρῆσθαι, « Ξεν.

Παντήκοος (ἡ), = Πανήκοος.

† Παντῆμαρ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πανῆμαρ.

Πάντιμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πάντων τιμώμενος, πανέντιμος.

† Παντίτεῳ καὶ Παντίτῳ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παντί τεῳ, παντί τῳ, δοτ. τοῦ Πᾶς τις.

Παντλάμων, ονος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ =

Παντλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παντάλας, Πανάθλιος.

Παντοβίης (ας), ου (ὁ), Π. εἰς τὴν δύναμιν (βίαν) τοῦ ὁπ. τὰ πάντα ὑποκύπτουν.

Παντογένεθλος (ὁ, ἡ), Π. παντοίου γένους (εἴδους), παντοδαπός. 2) = Παντογόνος (;).

Παντογήρως (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντας γηράσκων (καταπονῶν). » Ὕπνος —, « Σοφ. (ἄλλ. ὀρθότ. Πανταγήρως).

Παντογόνος (ὁ, ἡ). ὁ τὰ πάντα γεννῶν (παράγων).

Παντοδαής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Πανδαής, Παντοδίδακτος.

Παντοδαπής, έος (ὁ, ἡ) καὶ

Παντοδαπός [πᾶς, δάπεδον], ή, όν. Ἀπὸ κάθε λογῆς τόπον (πατρίδα)· (ἐν γέν.) παντὸς εἴδους, κάθε λογῆς, (παρβλ.) Παντοῖος. » Ἐσθῆτάς τε ⸯ ὀθόνας παντοδαπάς, « Ἡρωδ. » Ἄνδρα δυνάμενον παντοδαπὸν γίγνεσθαι ⸯ μιμεῖσθαι πάντα χρήματα, « Πλάτ. » Ἐν παντοδαποῖς ἀνθρώποις, « αὐτ. » Παντοδαπαῖς ἐν ὥραις, « Ἀρσφ., εἰς κάθε καιρόν. (ⸯ συγκρ.) » Τῶν δὲ καρκίνων παντοδαπώτερον τὸ γένος, « Ἀρστ. (καὶ ὑπερθ.) » Ἄπιοι δὲ ⸯ μελίαι ἐν τῷ Πόντῳ ⸯ παντοδαπώταται καὶ χρησταί, « Θφρ.

Παντοδαπῶς, ἐπίῤ. Μὲ κάθε λογῆς τρόπον, πολυειδῶς.

Παντοδερκής, έος (ὁ, ἡ). = Πανδερκής.

;Παντοδήλητος (ὁ, ἡ), Πανδήλητος.

Παντοδίαιτος (ὁ, ἡ), Π. [π. δίαιτα]. = Παμβόρος, παμφάγος.

Παντοδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ διδαχθεὶς (μαθὼν) τὰ πάντα, πολυμαθής.

Παντοδότειρα (ἡ), Π. = Πανδώτειρα.

Παντοδόχος (ὁ, ἡ), = Πανδέκτωρ.

† Παντοδύναμος (ὁ, ἡ). (Ἐκκλησ.) ὁ τὰ πάντα δυνάμενος, πανσθενής.

Παντοδυνάστης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Παντοκράτωρ, Παντοδύναμος.

† Παντοεπής, έος (ὁ, ἡ), (νλγ.) ὁ πάντοτε ἢ περὶ πάντων ὁμιλῶν, λέγων ὅ,τι τοῦ κατεβῇ, φλύαρος.

Παντοεργός (ὁ, ἡ), = Παντουργός.

Παντοθαλής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάντοτε θάλλων, ἀειθαλής, ἤ· ὁ κάμνων τὰ πάντα νὰ θάλλουν (νὰ ἀκμάζουν).

Πάντοθεν (θε;), ἐπίῤ = Πανταχόθεν, ἀπὸ παντοῦ.

Πάντοθι, ἐπίῤ = Πάντη, πανταχοῦ.

Παντοθρέπτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ ;Παντοθρέπτωρ, ἡ τὰ πάντα τρέφουσα, παντοτρόφος.

Παντοῖος, α, ον. Παντὸς εἴδους, κάθε λογῆς. » Πολλὰ καὶ παντοῖα κεκτημένος ἔπιπλα, « Ξεν. (συχνότ.) » Παντοῖος γίγνομαι, « φρσ., κάμνω (μεταχειρίζομαι) κάθε τρόπον· ἀλλάζω διαφόρων εἰδῶν μορφάς (ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν μου ἢ τὴν χαράν μου)· δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω ἵνα κατορθώσω ἢ ν' ἀποφύγω τι. » Παντοῖοι ἐγένοντο, δεόμενοι, « Ἡρ. » Παντοῖος ἐγένετο οὐ βουλόμενος δοῦναι, « αὐτ. » Παντοίη ἐγένετο μὴ ἀποδημῆσαι αὐτόν, « αὐτ. » Παντοίους ὑπ' εὐφροσύνης γιγνομένους, « Λκ., (παρβλ. ⸯ Πᾶς).

;Παντοιότροπος (ὁ, ἡ). καθε λογῆς, παντοδαπός, (ὅθ.

Παντοιοτρόπως, ἐπίῤ. Μὲ κάθε λογῆς τρόπον, μὲ παντοίους τρόπους.

Παντοίως, ἐπίῤ. = Παντοιοτρόπως.

Παντοκράτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Παντοκράτωρ, ἡ πάντων κρατοῦσα (δεσπόζουσα, κυριεύουσα). » Φύσις —, « Ὀρφ.

Παντοκρατής, έος (ὁ, ἡ), = Παντοκράτωρ.

Παντοκρατορία (ἡ). ἡ ἐπὶ πάντων κυριότης (δεσποτεία).

Παντοκρατορικός, ή, όν. Παντοκράτορος ἴδιος.

Παντοκρατορικῶς, ἐπίῤ. Μὲ παντοκρατορικὴν ἐξουσίαν.

Παντοκράτωρ, ορος (ὁ). ὁ πάντων κρατῶν (δεσπόζων), κύριος (ἐξουσιαστὴς) τοῦ παντός.

;Παντοκτίστης, ου (ὁ). ὁ κτίστης (δημιουργὸς) τοῦ παντός.

;Παντολάβος (ὁ, ἡ) ὁ λαμβάνων πᾶν ὅ,τι δήποτε ⸯ παρὰ πάντων, αἰσχροκερδής.

Παντολέτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Παντολετὴρ καὶ

Παντολέτωρ, ορος (ὁ), Π ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τὰ πάντα.

Παντολιγοχρόνιος (ὁ, ἡ). πάντη ὀλιγοχρόνιος (ἴδε Παναώριος).

Παντολμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις =

Πάντολμος (ὁ, ἡ). ὁ τὰ πάντα τολμῶν, μηδὲν ὑποστελλόμενος. » Ἀνάγκη —, « Ἐπγρ.

† Παντολόγος (ὁ, ἡ), = Παντοεπής.

;Παντομάντειρα (ἡ), Π. ἡ τὰ πάντα μαντεύουσα (προμαντεύουσα), (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παντοκράντειρα ἢ Πανδαμάτειρα).

† Παντομετάβολος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Παντοπώλης.

Παντομήτωρ, ορος (ἡ). ἡ μήτηρ πάντων τῶν ἀνθρ., (ἄλλ. γρφ. Πρωτομήτωρ).

Παντομιγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ πάντων σύμμικτος, Παμμιγής.

Παντόμιμος (ὁ, ἡ). ὁ τὰ πάντα μιμούμενος. » Ὄρχησις —, « Σδ. ‖. (οὐσ.) ὑποκριτὴς θεάτρου ὅς τις μὲ τὰς χειρονομίας ⸯ τὰ κινήματα τοῦ σώματός του παριστάνει σιωπηλῶς κωμικόν τι δρᾶμα. » Οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρωμένου σχεδόν, « Λκ.

Παντομισής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πάντων μισούμενος.

Παντόμορφος (ὁ, ἡ), Π. = Πάμμορφος.

Παντόμωρος (ὁ, ἡ). ὁλότελα μωρός, ἤ· ὑποκείμενος εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῆς μωρίας.

Παντονίκης, ου (ὁ). ὁ ἐν πᾶσι νικῶν, νικητὴς εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῶν ἀγώνων.

Παντοπάθεια (ἡ), τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ =

Παντοπαθής, έος (ὁ, ἡ), = Παμπαθής.

† Παντοπλανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχοῦ περιπλανώμενος, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παντοπλανής).

Παντοποιός (ὁ, ἡ). ὁ πάντα ποιῶν, πρὸς πᾶσαν ἐπιχείρησιν ἕτοιμος (πρόθυμος), τολμητίας, ἀδιάντροπος.

Παντόπεμπος (ὁ, ἡ). ὁ παντοῦ πεμπόμενος.

Παντοπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εὑρίσκων πόρον (τρόπον) εἰς κάθε τι, παμμήχανος.

Παντόπτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Πανόπτης.

Παντοπωλεῖον (τὸ). μέρος (ἀγορὰ) ὅπου πωλοῦν ἀπ' ὅλα· τὸ ἐργαστήριον τοῦ παντοπώλου, (καθὼς τώρα τὸ) μπακάλικον ἢ ἀκτάρικον.

Παντοπωλέω = ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ ἀπ' ὅλα, εἶμαι =

Παντοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν λιανικῶς παντὸς εἴδους πραγματείας, (καθὼς τώρα ὁ) μπακάλης ἢ ἀκτάρης.

Παντοπωλία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ παντοπώλου, ἐμπόριον μὲ κάθε εἴδους πραγματείας.

Παντοπώλιον (τὸ), = Παντοπωλεῖον.

Παντοπῶλις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Παντοπώλης.

Παντοραίστης, ου (ὁ), Π. [π. ῥαίω], = Παντολέτωρ.

Παντορέκτης [π. ῥέζω], ου (ὁ), = Παντοποιός. 2); [π. ὀρέγομαι], = Παντεπίθυμος.

Πάντοσε, ἐπίῤ. = Πάντη, πάντοθι. » Καίπερ πολλὰ τραύματα ἔχων πάντοσε, « Ξεν.

Παντόσεμνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πάνσεμνος.

Παντόσοφος (ὁ, ἡ), = Πάνσοφος.

Παντοστεγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ παντὸς εἴδους στεγάσματος συγκείμενος, ἤ· τὰ πάντα στεγάζων (περιέχων).

Παντόστικτος (ὁ, ἡ). ὅλος κατάστικτος (βούλλαις-βοῦλλαις).

Παντόσυνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παντοῖος. 2) (εἰς τὸν Εὐρ) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαντόσυνος.

Παντοτάρβητος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁποῖον ὅλοι τρομάζουν.

Πάντοτε, ἐπίῤ Διὰ παντός, παντοτεινά.

Παντοτέκτων, ονος (ὁ, ἡ)· τέκτων παντὸς ἔργου.

Παντοτελής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παντελής.

Παντοτεχνής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πάντεχνος.

Παντοτινάκτης, ου (ὁ), Π. ὁ σείων (τινάζων) τὸ πᾶν.

Παντοτόκος (ἡ). ἡ τὰ πάντα τίκτουσα, Παντογόνος.

Παντότολμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πάντολμος.

Παντοτρόφος (ὁ, ἡ), = Παντρόφος.

Παντουργικός, ή, όν. Παντουργοῦ ἴδιος, παντοδύναμος. » Τὸ παντουργικόν, « Κύριλλ., ἡ παντοδυναμία.

Παντουργικῶς, ἐπίῤ. Μὲ δύναμιν παντουργοῦ, παντοδυνάμως.

Παντουργός (ὁ, ἡ), Π. = Παντοποιός, πανοῦργος. 2) (συνήθ. οὐσ.) ὁ δημιουργὸς τοῦ παντός, ὁ θεός.

Παντοφαγία (ἡ) τὸ νὰ τρώγῃ τις ἀπ' ὅλα ἀδιαφόρως (χωρὶς παρατήρησιν), [ἐκ τοῦ

Παντοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ἀπ' ὅλα ἤ· κατατρώγων τὰ πάντα, παμφάγος. » Πῦρ —, « Γργ.

Παντοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχοῦ φαίνων, παμφανής.

Παντόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὅλος πλήρης ὀφθαλμῶν, πανόμματος.

Παντόφεβος (ὁ, ἡ). ὁ φοβούμενος τὰ πάντα, (ἴδε Παντάφεβος).

Παντοφόρος (ὁ, ἡ), = Παμφόρος.

Παντοφυής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. φύω], = Παντογόνος· Πάμφορος.

Παντόφυρτος (ὁ, ἡ), Π. = Πάμφυρτος, παμμιγής.

Παντόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (χρωματισμένος μὲ) ὅλα τὰ εἴδη τῶν χρωμάτων.

Παντόχυτος (ὁ, ἡ). χυμένος παντοῦ.

Πάντρητος (ὁ, ἡ), [π. τιτράω]. τρυπημένος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ὅλος τρύπαις. ‖. (οὐσ.) Πάντρητον, « Πλ., μέρος τι τοῦ αὐλοῦ, τὸ ὁπ. προστιθέμενον ἢ ἀφαιρούμενον κάμνει βαρυτέραν ἢ ὀξυτέραν τὴν φωνήν.

Πάντρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέμων ὅλος (ὑπὸ φόβου), δειλότατος. » Πελειὰς —, « Αἰσχλ., (τὸ ὁποῖον ἄλλ. γρφ. Πάντροφος, ἀλλὰ παρβλ. Τρήρων).

Πάντροπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέπων πάντας εἰς φυγήν. » Φυγὴ —, « Αἰσχλ., ἡ γενική.

Παντρόφος (ὁ, ἡ), Π (παροξ.) ὁ τρέφων τὰ πάντα, τροφοδότης (εὐεργέτης) τοῦ παντός. (προπαροξ.) ὁ τρεφόμενος μὲ παντὸς εἴδους τροφήν, παντοφάγος.

† Παντώνυμος (ὁ, ἡ). παντοῦ ὀνομαστός, περιώνυμος.

Πάντως, ἐπίῤ. Βέβαια, ἐξ ἅπαντος, ἀφεύκτως, δίχως ἄλλο· ἐν γένει, χωρὶς ἐξαίρεσιν. (εἰς τὰς ἀποκρσ.) μάλιστα, τῷ ὄντι· (ἐνίοτε) ὅπως κεν ἔχῃ, τουλάχιστον. » Πάντως ὑπάρχει μοι γυναικεία στολή, « Ἀρσφ.

Πάνυ [πᾶς], ἐπίῤ. Ἐπιτατ. Πολλά, κατὰ πολλά. (πρὸς μτχ.) ὅσον καὶ ἄν. » Πάνυ ζητῶν, « Ξεν. (καὶ πρὸς ἐπίῤ.) » Πάνυ καλῶς, « Αξ. » Πάνυ πολύ, « Ξεν., Πλάτ. (καὶ ἀντςρφ.) » Μόγις πάνυ, « Πλάτ. (καὶ πρὸς οὐσ.) » Πάνυ σπουδῇ, « Αξ. » Διὰ τὸ πάνυ ἐφ' ὑψηλοῦ εἶναι, « Ξεν. (καὶ ἐνάρθ.) » Ὁ πάνυ (ἐνν. θρυλλούμενος), « Αξ., ὁ μέγας, ὁ περίφημος. » Περικλεῖ τῷ τοῦ πάνυ Περικλέους υἱῷ, « Ξεν. » Ἠλέκτραν ἐκείνην τὴν πάνυ, « Λκ. » Τὸ σῶμα ἴσα τοῖς πάνυ τῶν στρατιωτῶν ἔῤῥωτο, « Δ. Κάσσ. » Τὸ δὲ ὄρος ἐν τοῖς πάνυ ὀχυρόν τε καὶ ὑψηλόν ἐστι, « Δ. Ἀλ. (μετὰ τοῦ Οὐ) » Οὐ πάνυ, » Οὐ πάνυ τι, « Αξ., ὄχι τόσον. » Οὐ πάνυ εὖ διακείμενοι, « Θκ. » Ἡ μὲν γὰρ οὐσία οὐδὲ τριῶν ταλάντων πάνυ τι ἦν, « Δμ. (εἰς τὰς ἀποκρ. καὶ μάλιστα μετὰ τοῦ Γε ἢ τοῦ Μὲν οὖν) » Πάνυ γε, » Πάνυ μὲν οὖν, « Αξ., μάλιστα, βεβαιότατα.

Πάνυγρος (ὁ, ἡ). καταβρεγμένος, κάθυγρος, (παρβλ. Πάρυγρος).

Πανύμνητος (ὁ, ἡ). παντὸς ὕμνου ἄξιος, πάνυ ἀξιύμνητος.

Πανυπείροχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πάντα ὑπερέχων, Πανέξοχος.

Πανυπέραγνος (ὁ, ἡ). πάνυ ὑπέραγνος.

Πανυπέρλαμπρος (ὁ, ἡ). πάνυ ὑπέρλαμπρος.

Πανυπέρτατος, η ἢ ος, ον, Π. ὁ κατέχων τὴν πρωτίστην ἢ τὴν ἀνωτάτην θέσιν, πρώτιστος ἢ ἀνώτατος πάντων.

Πανυπέρφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ὑψηλόφρων (ὑπερήφανος).

† Πάνυσσα, ης (ἡ), Γλσ. [πᾶνος Δ ἀντὶ Πῆνος]. ταινία διὰ τὰ μαλλία, Ἀναδεσμος.

Πανυστάτιος, α, ον καὶ

Πανύστατος, η, ον, Π. ὁ πάντων ὕστατος (ἔσχατος), ὁλοϋστερινός. ‖. (τὸ οὐδ.) Πανυστάτιον καὶ Πανύστατον καὶ (πλθ) Πανύστατα, ἐπίῤ. Διὰ ὁλοϋστερινὴν φοράν, (κοιν.) ὁλοΰστερα. » Τῶργος ἐσσψεῖται τοῦτο πανυστάτιον, « Καλλ. » Οὓς πανύστατ' ὄμμασιν προσδέρκομαι, « Εὐρ.

Πανύψηλος (ὁ, ἡ). πάνυ ὑψηλός, ὑπερύψηλος.

Πανώδυνος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ὀδυνηρός, ὀδυνηρότατος.

Πανωλεθρία (ἡ). παντελὴς (ἐξ ὁλοκλήρου) ἀφανισμός. ‖. (συνήθ. ἡ δοτ. ἀντὶ ἐπίῤ.) » Πανωλεθρίᾳ διέφθειραν (ἀπώλοντο), « Δ. Κάσσ., Ἡρ., [ἐκ τοῦ

;Πανωλέθριος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πανολέθριος.

Πανώλεθρος (ὁ, ἡ). ἀφανισμένος κατὰ κράτος. 2) ἐντελοῦς ἀφανισμοῦ (ὀλέθρου) ἄξιος, ὀλεθριώτατος, ἀλιτήριος.

Πανωλέθρως, ἐπίῤ. = Πανωλεθρίᾳ.

Πανώλεια (ἡ). παντελὴς ἀπώλεια, Πανωλεθρία, [ἐκ τοῦ

Πανώλης [π. ὄλλυμι], εος (ὁ, ἡ). χαμένος (ἀφανισμένος) ὁλότελα. » Πανώλης ἀπόλλυμαι, « Εὐρ. 2) παντελοῦς ὀλέθρου (ἀφανισμοῦ) πρόξενος ἢ ἄξιος. ἐντελῶς ὀλέθριος. » Ἡ πανώλης Τυνδαρίς, « Εὐρ.

Πανωλία (ἡ), Π. ἀντὶ Πανώλεια.

Πανωνία (ἡ), [Π. ὠνέομαι]. ἀγορὰ ἢ πώλησις παντὸς εἴδους πραγματειῶν.

Πανώνυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πάμπαν ἀνώνυμος (ἀκατονόμαστος), ἢ 2) (;) ὀνομαζόμενος μὲ ὅλα τὰ ὀνόματα.

Πανωπήεις, εσσα, εν, Π. = Πανόψιος, Πανθέατος.

Πάνωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς πᾶσαν ὥραν (τοῦ ἐνιαυτοῦ) γινόμενος.

Πάξ [παύω ;], ἐπιφών. Σιωπή! φθάνει! ἔ, καλά! (περίεργον ἐὰν τῷ ὄντι ἔχῃ τι κοινὸν μὲ τὸ Λτν.) pax, (ἴδε Ouvaroff, Myst. d'Éleusis, σελ. 108, κ. ε.).

Πᾶξαι, Δ. ἀντὶ Πῆξαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. ϗ

Πάξαιθ', Δ. (κατ' ἀποκοπ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Πήξαιτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. τῆς εὐκτ. τοῦ Πήγνυμι.

(Πάομαι', (τὸ α μακρὸν), (εὔχρ. μόνον ὁ ἀόρ. Ἐπασάμην καὶ ὁ πρκ. [ἀντὶ ἐνς] Πέπαμαι), Δ. Π. ἀντὶ Κτάομαι, Κέκτημαι, ἔχω (ἐξουσιάζω) τι ὡς κτῆμά μου, ἀποκτῶ. (δὲν πρέπει νὰ συγχ. μὲ τὸ Πατέομαι).

Παός (ὁ), Δ. Π. ἀντὶ Πηός.

Παπαί, ἐπιφών. Σχετλ. (ἐκφράζ. πόνον ἢ θλίψιν), πό πό! ἀλήμων ὤ! » Ἀπόλωλα, τέκνον, παπαῖ, ἀπαππαπαῖ, « Σοφ. 2) Θαυμας. = Βαβαί! » Παπαί, κοίους ἐπ' ἄνδρας ἤγαγες μαχεσομένους ἡμέας!, « Ἡρ., (παρβλ. Πόποι).

Παπαιάξ, Κωμ. (κατ' ἐπέκτ.) ἀντὶ Παπαί, (ἐκφράζ. εὐχαρίστησιν καὶ ἡδονήν), ὄχ ὄχ! » Παπαιάξ, ὡς καλὴν ὀσμὴν ἔχει! « Εὐρ. (Κύκλ.).

Πάπας ἢ Παπᾶς (ὁ), ἴδε Πάππας.

Παππάζω, Μ. άσω. Χαϊδεύω τὸν πατέρα μου φωνάζοντάς τον πάππα (καθὼς τὰ μικρὰ παιδιά). 2) φωνάζω ὡσὰν τὴν πάππιαν.

Πάππας, α (ὁ), (κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν νηπίων) ὁ πατήρ, (κοιν.) μπαμπᾶς » Ὁ παπᾶς.. εἰς ταυτὸν ἄγειν φέρεται τῷ πάπα.. Πάπας δὲ ἅπας.. θεία κλῆσις ἔλαχεν εἶναι· διὸ ϗ θεῷ ἐπίκειται τοὔνομα, « Εὐς. (ὅθεν 2) (Βυζ.) ὁ ἐπίσκοπος τῆς Ῥώμης.

Παππασμός (ὁ). τὸ παππάζειν (φωνάζειν, καθὼς τὰ μικρὰ παιδία, πάππα).

Παππεπίπαππος (ὁ, ἡ). ὁ πάππος τοῦ πάππου ἢ τοῦ προπάππου.

Παππίας, ου (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πάππας, (κοιν.) μπαμπάκας.

Παππίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Παππίας.

Παππίζω, Μ. ίσω, = Παππάζω.

Παππικός, ή, όν, = Παππῷος.

Παππόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τοῦ πάππου.

Παπποκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) τὸν πάππον του.

Πάππος (ὁ), [πάππας]. ὁ πατὴρ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός, (κοιν.) παπποῦς. 2) (μτνμ.) ὁ χνουδωτὸς σπόρος μερικῶν φυτῶν (καθὼς τοῦ ζοχοῦ, τοῦ μαρουλιοῦ κτλ.). 3) τὸ πρῶτον χνοῦδι τῶν γενείων. 4) (ἐνίοτε) τὸ πτηνὸν ὑπολαΐς.

Παπποσπέρματος (ὁ, ἡ), (βτν.), ὁ ἔχων παππῶδες (χνουδωτὸν) σπέρμα.

Παπποφόνος (ὁ, ἡ), = Παπποκτόνος.

;Παππώδης, εος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ ἔχων ἢ ὅμοιος μὲ πάππον (χνοῦδι), χνουδωτός, γενειώδης.

Παππωνυμικός, ή, όν, ϗ ἐπίρ. -ικῶς. Ὁ παρωνυμούμενος ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ πάππου του.

Παππῷος, α, ον. Ὁ τοῦ πάππου, προγονικός.

Παπταίνω [συγγ. τῷ Πτήσσω], Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐπάπτηνα). Κυττάζω ὁλοτρόγυρα μὲ περιέργειαν (σὰν νὰ σκαλίζω ἢ νὰ ὑποπτεύω τι), (μὲ αἰτ.) ἀναζητῶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, (κοιν.) κυττάζω νὰ ἰδῶ (νὰ εὕρω) τινα. (μτνμ.) ἔχω τὸν νοῦν μου εἴς τι· προσέχω. » Παπταίνων Αἴαντα, « Ἰλ. Ρ. » Τὸν δ' ἀγρίοις ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς, « Σοφ. » Τοὺς δ' ὑπὸ τρόμος ἔλαβε, πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι, « Ἰλ. Ξ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Παπταίνων μεθ' ὁμήλικας, « Ἡσ. (παρβλ. Πτοέω). (καὶ ἐπιφερομένου τοῦ Μή) » Πάντοσε παπταίνων, μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ, « Ἰλ. Ν. (ὅθ. τρπ.) » Πάπταινε μή τι πημανθῇς, « Αἰσχλ.

Παπταλάω-ῶ, Π. (μτγν. καὶ σπντ.) ἀντὶ Παπταίνω.

Παπύρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ πάπυρον.

Πάπυρος (ὁ), εἶδος φυτοῦ τῆς Αἰγύπτου, τὴν φλοῦδαν τοῦ ὁποίου μετεχειρίζοντο ὡς χαρτὶ (συγκολλῶντές την σταυρωτά) ἢ ὡς φλαμουρόσχοινον (στρίφοντές την), ἴδε Βύβλος.

Παπυροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) τὰ φύλλα ἢ τὴν ῥίζαν τοῦ παπύρου.

Παπυρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ παπύρου.

Πάρ, Π. (πρὸ συμφ.) καὶ Δ. (εἰς ἐπγρφ.) ἀντὶ Παρά. 2) ἀντὶ Πάρεστιν ἢ Πάρειμι.

Παρ', (κατ' ἀποκοπ. πρὸ φων.) ἀντὶ =

Παρά, πρόθ. (συντ. μὲ γεν. δοτ. καὶ αἰτ., ϗ σημ. ἐν μὲν συντ. μετὰ γεν. μέν. 1) κίνησιν ἀπό τινος (κυρ. προσ.) » Ἐσθλὴ ἀγγελίη ἥκει παρὰ βασιλῆος, « Ἡρ. (καὶ ἐνν. τοῦ ῥήμ.) » Οἱ πρέσβεις οἱ παρὰ βασιλέως, « Ἀρσφ. » Ταῦτα μὲν ὁ παρ' ἐμοῦ λέξει, τοῖς δὲ παρ' ὑμῶν ὑμεῖς αὖ ἐπιστέλλετε ὅ,τι ὑμῖν δοκεῖ συμφέρον εἶναι, « Ξεν. » Φάσγανον ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, « Ἰλ. Α. » Τοῖς παρ' αὐτοῦ ἑπομένοις, « Ξεν. (ὅθ. 2) (τρπ. ϗ μάλιστα μὲ τὰ πθ. ῥήμ.) τὸ ὑφ' οὗ γίνεται ἢ ἀφ' οὗ προέρχεταί τι. » Παρὰ πάντων ὁμολογεῖται, « Ξεν. » Ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτῶν (τῶν δούλων) προσχαριζόμενος ἄν, πολλὰ ἀνύτοις παρ' αὐτῶν, « αὐτ. » Ὁκότεροι παρὰ τῶν ἑτέρων ἐξέμαθον, « Ἡρ. » Ταῦτα πυνθάνονται οἱ Ἕλληνες παρὰ πυρσῶν, « αὐτ. (ϗ ἐνν. τοῦ ῥήμ.) » Αἱ παρὰ θεῶν τιμωρίαι, « Δμ. » Πάντα τιμᾶντα τὰ πὰρ φίλων, « Θκρ. ‖. (μετὰ δοτ. δὲ) τὸ Πλησίον (ἐγγύς, ἐνώπιον, εἰς τὸν οἶκον [καὶ τρπ.] εἰς τὴν ἐξουσίαν) τινος. » Ἧειδε παρὰ μνηστῆρσιν, « Ὀδ. Α. » Παρ' ἔμοιγε ϗ ἄλλοι, « Ἰλ. Α. » Κείμενα ἔσται μοι παρὰ σοὶ σῶα (τὰ χρήματα), « Ἡρ. (καὶ τρπ.) » Παρὰ σοὶ κεῖται, « Λξ., εἶνε εἰς τὸ χέρι σου (εἰς τὴν ἐξουσίαν σου). » Παρ' ἔμοιγε κριτῇ, « Λξ. » Μαινομένων οἵδε τρόποι.. παρ' ἔμοιγε φωτῶν, « Εὐρ. » Ἢν ἐπικρατήσῃ αὐτοῦ παρὰ τῷ βασιλεῖ « Ἡρ. » Τοὺς παρὰ σφίσι αὐτοῖσι δοκέοντας ὀλβίους εἶναι, « αὐτ. » Παρ' αὐτῷ γενόμενος, « Πλ., ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν του. » Οὔτε ἤκουον οὔτε ἦσαν παρ' ἑαυταῖς, ἀλλ' ἔκφρονες κτλ., « αὐτ. (καὶ ἐπὶ κινήσ.) » Ἰέναι παρὰ Τισσαφέρνει, « Ξεν. ‖. (μὲ τὰ αἰτ. δὲ 1) τὸ Πλησίον (ἢ ἐπὶ στάσ.) » Οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός, « Ὀδ. Μ. » Παρὰ τὸν πατέρα ἐκαθέζετο, « Ξεν. » Παρὰ τὸν ποταμὸν τεταγμένον (τὸ στρατόπεδον), « Ἡρ. » Τὴν νῦν παρ' ἐμὲ ἐοῦσαν δύναμιν, « αὐτ. » Ἔδοξέ μοι, τὰ ἡμίσεα τῆς οὐσίης ἐξαργυρώσαντα, θέσθαι παρὰ σέ, « αὐτ. » Καὶ ἐτίθουν παρὰ τοὺς πόδας τῶν Ἀποστόλων, « Γρφ. (ἢ ἐπὶ κινήσ.) » Τὼ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας, « Ἰλ. Α. » Ἀνέβαινε παρὰ τὸν πατέρα, « Ξεν. » Δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοίτα, « Πλάτ. » Παρὰ Ἄμμωνα ἀπέστειλε ἄλλους χρησομένους, « Ἡρ. » Ἤγαγον αὐτὸν παρὰ Κῦρον, « αὐτ. » Παρὰ τὴν Βαβυλῶνα παριέναι, « Ξεν. (ϗ μτνμ.) » Ἥκοντες παρ' αὐτὰ τοῦ θανεῖν, « Ἐπςλ. Σωκρ. » Παρ' αὐτὰ τὰ ἰκήματα, « Δμ. (ὅθ. τὸ κοιν. Πάραυτα). » Παρὰ τοσοῦτον ἡ Μιτυλήνη ἦλθε κινδύνου, Θκ. » Παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀποθανεῖν, « Ἰσκρ., ὀλίγον ἔλειψεν, (ὅθ. 2) τὸ Μᾶλλον, πλειότερον, (ἀντὶ τῆς) Ὑπέρ. » Ἐπόνει παρὰ τοὺς ἄλλους, « Ξεν. » Παρὰ δύναμιν, « Ὅμ. » Πόῤῥω καὶ παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος, « Γργ. » Τοῦτο μέντοι τὸ μάθημα παρ' ὀντινοῦν ποιοῦμαι δεινὸς εἶναι, « Πλάτ. (καὶ τρπ. 3) τὸ ἐπέκεινα (ἔξω) τοῦ ἀπαιτουμένου. » Παρ' ὃ δεῖ, « Πλ. » Παρὰ μοῖραν, « αὐτ. » Οὔτ' ἂν ποιητὴς ἀγαθὸς εἴη, παρὰ μέλος ᾄδων· οὔτ' ἂν χρηστὸς ἄρχων, παρὰ νόμον κρίνων, « Πλ. » Παρὰ τὸ βέλτιστον πράττειν, « Ξεν. » Οὐ δυνατὸν δὲ εἶναι, παρ' ἃ ὁ βασιλεὺς ἐπέστειλεν αὐτῷ, ἄλλα ποιεῖν, « Εὐρ. » Παρὰ δόξαν, « Πλ. » Παρὰ ἃ προσεδέχετο, « Θκ. » Ἄδειν παρὰ μέλος, « Λξ. » Εἴτις παρ' ἃ ὁ θεὸς ἔφυσε, ποιεῖ, δίκην δίδωσιν, « αὐτ. » Παρὰ φύσιν, « αὐτ. » Παρ' ἡλικίαν, « Πλ. (ἢ 4) Ἐξαίρεσιν, τὸ Ἐκτός, πλήν, (κοιν.) παρά, (πολλὰ ὅμοιον μὲ τὸ Γαλλ.) près. » Γέμει δὲ ἡ ναῦς παρὰ πάντα (τὰ προειρημένα) φορτίων, « Ξεν. » Οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα, « Ἀρσφ. » Παρὰ ἓν πάλαισμα ἔδραμε νικᾶν Ὀλυμπιάδα, « Ἡρ. » Παρὰ τρεῖς ψήφους, « Δμ. » Παρὰ μίαν τεσσαράκοντα, « Γρφ. » Θαυμάζω τῶν ψήφων τὸν γεγονότα ἀριθμόν· οὐ γὰρ ᾤμην οὕτω παρ' ὀλίγον ἔσεσθαι, ἀλλὰ παρὰ πολύ, « Πλάτ. » Μάρκος, θηρίον εἶ παρὰ γράμμα, « Ἐπγρ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Ἡμέραν παρ' ἡμέραν, « Δμ. » Τὰ τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ἔν οὐρανῷ καὶ ἐν Ἅδου εἰσί, « Λκ. (ἴδε ϗ 6.) » Παρὰ τετάρτην ἡμέραν, « Πλδ. καθε 4 ἡμέρας. » Ἡ δὲ ὄρχησις ἐφήβων τε καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορευόντων, « Λκ. ἕν παλληκάρι καὶ ἕν κορῆτσι. » Παρ' ἕνα γέροντες καὶ νεανίαι συμπορευόμενοι, « Λξ. (ἢ 5) Σύγκρ. (ἀντὶ τῆς Πρός). » Πορφύρα παρὰ πορφύραν κριτέα, « Παροιμ. » Παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα ὥσπερ θεοὶ οἱ ἄνθρωποι βιοτεύουσι, « Ξεν. » Παρὰ γυναῖκας δὲ αὐτὰς ἄνδρες ἂν αἱ ἐκείνων γυναῖκες φανεῖεν, « Πλάτ. » Τοσοῦτον τοῦ κινδύνου κατεφρόνησε παρὰ τὸ αἰσχρόν τι ὑπομεῖναι, « αὐτ. » Ἡλίου τε ἐκλείψεις πυκνότεραι παρὰ τὰ ἐκ τοῦ πρὶν χρόνου μνημονευόμενα, « Θκ. (ἐδῶ ὑπάγονται ϗ αἱ φρσ.) » Παρ' οὐδὲν (» Παρὰ μικρὸν) ποιεῖσθαι (ἡγεῖσθαί, ἄγειν, τίθεσθαί) τι, « Λξ. » Τὸ πρᾶγμ' ἄγειν οὐχ ὡς παρ' οὐδέν, « Σοφ., νὰ μὴ τὸ νομίσῃ πάρεργον (τίποτε). » Παρὰ πολὺ ἐλάττων (ἀμείνων κτλ.), Λξ. » Ἠλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους, « Γρφ. (ἢ 6) Αἰτίαν (ποιητ.) ἢ τὸ Οὗ ἕνεκα, (ἀντὶ τῆς) Διά. » Οὐ παρ' ἕνα τὰ Σπάρτας, « Πλ. » Παρὰ τὴν αὐτοῦ ἀμέλειαν, « Θκ. » Οὐ παρὰ τὴν αὐτοῦ ῥώμην τοσοῦτον ἐπηύξηται, ὅσον παρὰ τὴν ἡμετέραν.., « Δμ. » Παρ' οὐδὲν οὕτως, ὡς τὸ τὰ τοιαῦτα ποιεῖν ἀπολώλασιν, « αὐτ. » Πᾶς ἁμαρτάνων παρ' ἑαυτὸν ἁμαρτάνει, « Πλ. » Παρὰ τὰ τῶν διαστημάτων μήκη, « Ἀρστ. » Τὸ δὲ ὅλον, ἡ εὐοσμία καὶ ἡ εὔχροια (τῶν ῥόδων) παρὰ τοὺς τόπους ἐστί, « Θφρ. (ἐδῶ ὑπάγονται ϗ αἱ φρσ.) » Παρὰ τοσοῦτον οὐκ ἐξέφυγε τοὺς διώκοντας, « Ἡρωδ. » Παρὰ τοσοῦτον οὐ κατελήφθη, παρ' ὅσον οἱ διώκοντες τῆς εὐθείας ἐξετράπησαν, « Λξ. (καὶ ἴσως καὶ ἡ ἑξῆς:) » Παρ' ἡμέραν γὰρ καὶ αἱ ἄμιαι πολὺ ἐπιδήλως αὔξονται, « Ἀρστ. (ὅθ. 7) (παρὰ Γρμτ.) παραγωγήν. » Δημοσθένης παρὰ τὸ σθένος, « Λξ. 8) Χρόνον. » Παρὰ πότον, « Ξεν. » Παρὰ τὸν πόλεμον, « Πλ. » Παρ' αὐτὰ τἀδικήματα, « Δμ. » Παρὰ πᾶσαν τὴν ὁδόν, « Ἰσκρ. » Παρὰ πᾶσαν τὴν χορηγίαν, « Δμ. » Παρὰ πάντα τὸν βίον, « Λκ. » Τὸ παρ' ἑκάστην ἡμέραν ἡδύ, « Πλάτ. ‖. (ἐν δὲ συνθ. κυρ. 1) τὸ Πλησίον. » Πάρειμι, Παρακάθημαι, Παρέρχομαι, Παραβάλλω, Παραθαλάσσιος· Παραδίδωμι· Παρακινδυνεύω. 2) τὸ Ἐκτὸς ἢ Ἐπέκεινα (ὅθ. τρπ.) Ἀποτυχίαν ἢ τὸ Ἐναντίον. Παράγω, Παραπείθω, Παραβαίνω, Παροράω, Παρακούω, Παρανομέω, Παρατράγῳδος. 3) ὑπερβολὴν καὶ ἐπίτασιν. » Παράτολμος. ‖. (παρὰ Π. Δ'. τίθεται κατ' ἀναστρφ.) » Τοῦ κεν δὴ πὰρ δῶρα φέροιο, « Ἰλ. Δ. (καὶ Β'. χωρίζεται κατὰ τμσ. τοῦ συνθ. ῥήματος). » Λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας, « Ἰλ. Τ. (ἀντὶ) Παρέθηκας.

Πάρα, Π. (κατ' ἀνστρφ.) ἀντὶ Παρά. 2) (ἐλλ.) ἀντὶ Πάρεστιν. » Οὔτε οἰκός ἐστ., οὔτε τὸ βούλεσθαι πάρα, « Ἡρ. » Πάρα λεύσσειν πτώματα νεκρῶν, « Σοφ.

Παρα-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Παρέβην κτλ.), (μὲ δοτ.) Στέκω πλησίον τινός. » Παραβεβήκεε δὲ ἡνίοχος, « Ἡρ. » Ἕκτορι παρβεβαώς, « Ἰλ. Λ. (ἴδε Παραβάτης). 2) (χ. πτ.) περνῶ παρεμπρός· παρέρχομαι· διαβαίνω. » Παρέβη τρεῖς ἡμέρας, « Ἀρστ. » Ὁ καιρὸς παρέβα τὸν ἐὸν δρόμον, « Θκρ. (ὅθ. 3) (συνκδχ. μὲ αἰτ. προθετ.) παρουσιάζομαι. » Παρέβη πρὸς τὸ θέατρον λέξων, « Ἀρσφ. » Στρόβει παράβαινε κύκλῳ, « αὐτ. (ἴδε Παράβασις). 4) (συνήθ. μὲ αἰτ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον μου, (κατὰ λέξ.) παραπατῶ, παραστρατίζω. » Λέγεται γοῦν ὁδοιπορῶν.. παραβῆναι τὴν ὁδὸν ἐπιπλέον, « Στρβ. » Οὕτω στέργουσι τὸν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν βίον, ὥστε τινὰς ἐπὶ δύο καὶ τρεῖς γενεάς.. μὴ παραβεβηκέναι τὸ παράπαν εἰς Ἠλείαν, « Πλδ., (ὅθεν 5) (συχνότ. τρπ.) ἐκβαίνω ἔξω τοῦ πρέποντος, ὑπερβαίνω τὸ καθῆκον, παρεκτρέπομαι· ἀθετῶ· παραμελῶ. » Τίνα δαιμόνων παραβάντες, τάδε ἀναπίμπλαμεν; « Ἡρ. (καὶ ἐπιρ.) » Πῇ παρέβην; « Πυθαγ. (καὶ πθ.) » Τῷ τῶν Ἑλλήνων νόμῳ ὑπὸ τῶνδε παραβαθέντι, « Θκ.

;Παράβακτρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ποδηγετῶν τινα διὰ τοῦ βάκτρου (τῆς βακτηρίας).

Παράβακχος (ὁ, ἡ). ὁ πλησιάζων εἰς βακχικὸν ἐνθουσιασμόν, σχεδὸν μανιώδης (βεβακχευμένος).

†Παραβαλέταιρος ἢ Παραβαλλέταιρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκθέτων εἰς κίνδυνον (προδίδων, ἀπατῶν) τοὺς φίλους του, [ἑταῖρος καὶ

Παρα-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Παρέβαλον κτλ.). Βάλω (θέτω ἢ Ῥίπτω) τι πλησίον τινός. » Κριθὰς τῇ ὄρνιθι παραβάλλειν, « Μυθ. (ϗ κατὰ τμσ.) » Πὰρ δ' ἔβαλον ζειὰς (τοῖς ἵπποις), « Ὀδ. Δ. » Τοῖσι δὲ Κίρκη πὰρ ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλεν, « Ὀδ. Κ. » Ταῖς ἀμπέλοις κόπρον παραβάλλειν, « Θφρ. (καὶ μσ. μτφορ.) » Παραβαλλόμενος ἀρχὴν ἐλευθερίας πόῤῥωθεν Συρακουσίοις, « Δ. Κασσ. 2) βάλλω ἢ ἀκκουμβῶ τι πλαγίως, κλίνω· πλησιάζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.). » Παραβάλλειν τὠφθαλμώ, « Ἀρσφ., γυρίζειν. » Τὴν κεφαλὴν παραβάλλειν, « Πλάτ., γέρνειν. » Παραβάλλει (ὁ λαγὼς) τὸ ἕτερον οὖς πλάγιον, « Ξεν. » Ἐμοῖς λόγοις παράβαλλε σὸν οὖς, « Γρφ. » Παραβάλλειν τὸ θυρίον, « Λξ., κλείειν, (παρβλ. Κλίνω). » Παῦε, παραβαλοῦ τὼ κωπίω, « Ἀρσφ., ἀκκούμβισε πλαγίως τὰ κουπιὰ (καθὼς κάμνουν συνήθως οἱ κωπηλάται ἀράζοντες). (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Παραβαλοῦ τὴν ἄκατον, « αὐτ., ἑτοίμασέ την· (καὶ ἐλλ.) » Ὠόπ, παραβαλοῦ, « αὐτ. (καὶ προθετ.) » Τὰς ναῦς παραβάλλειν εἰς Ἰωνίαν, « Θκ., πλησιάζειν (διευθύνειν) πρός. (ϗ ἐλλ.) » Παρέβαλε νηυσὶ δέκα ἰθὺ Σκιάθου, « Ἡρ. » Βουλόμενος ταῖς ναυσὶν εἰς τὸν Ἑλλήσποντον παραβαλεῖν, « Ἐπισ. Φιλ. (ϗ πθ.) » Εὔβοια.. κατὰ μῆκος τῇ ἠπείρῳ παραβεβλημένη, « Στρβ. 3) (μτνμ.) παραδίδω (ἐμπιστεύομαι) τι εἴς τινα. » Παῖδας παρέβαλε αὐτοῖσι Αἰγυπτίους, τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν ἐκδιδάσκεσθαι, « Ἡρ. (καὶ ἐλλ.) » Γενόμενος Ἀθήνησιν Ἀντισθένῃ παρέβαλε, « Λρτ. 4) καταθέτω ποσότητα χρημάτων εἰς τὸ παιγνίδι, βάλλω τι ὡς στοίχημα. (ὅθ. μτφορ.) ἐκθέτω εἰς κίνδυνον, διακινδυνεύω, (Γαλλ.) compromettre. (ϗ συνήθ. μσ.) ῥιψοκινδυνεύω. » Οὐδὲν πώποτε αὐτὸν ἐν ταῖς πρὸς τὸν βασιλέα διακονίαις παραβάλοιτο, « Θκ., (παρβλ. 6). » Κρεῖττον εἶναι δὶς αὐτὸν θαλάττῃ παραβάλλειν ἢ γυναικί, « Διόδ. (καὶ μσ.) » Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζω, « Ἰλ. Ι. » Παραβαλλομένων ἀμφοτέρων ἡμέων τὰ τέκνα, « Ἡρ. » Οἷ' ἂν παῖδας παραβαλλόμενοι κινδυνεύωσι, « Ξεν. » Παραβαλλόμενοι οὐκ ἴσα, « Θκ. » Παραβάλλεσθαι κίνδυνον, « αὐτ. (καὶ προθετ.) » Πρὸς κῦμα (» Πρὸς ῥεῦμα) παραβάλλεσθαι, « Πλ., (παρβλ. Παρατίθημι). 6) (συνκδχ.) συγκρίνω (κατὰ παράθεσιν). » Ἓν ἑνὶ παραβάλλειν, « Ἡρ. (ϗ πθ.) » Δοκέει δέ μοι οὐδ' ἀρετὴν εἶναί τις ἡ Λιβύη σπουδαίη, ὥστε ἢ Ἀσίῃ ἢ Εὐρώπῃ παραβληθῆναι, « αὐτ. 7) = Παρακρούομαι, ἀπατῶ. » Μηδὲ ἐμέ τε παραβάλῃ, « Ἡρ. (παρβλ. 4).

;Παρα-βαπτίζω, Μ. ίσω. Βαπτίζω ψευδῶς (παρὰ τὰς ὡρισμένας διατυπώσεις), (ὅθ.

Παραβάπτισμα (τό). ψευδὲς (παρὰ κανόνας) βάπτισμα καὶ

Παραβαπτιστής, οῦ (ὁ). ὁ βαπτίζων ἢ βαπτισμένος (;) παρὰ κανόνας.

Παράβαπτος (ὁ, ἡ). βαμμένος ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ὡς ἐν παρέργῳ (εἰς περισσεύσασαν ἀπ' ἄλλου ὑφάσματος βαφήν), [ἐκ τοῦ

Παρα-βάπτω, Μ. βάψω. Βάπτω καὶ ἄλλο τι ἐκτὸς τοῦ καθαυτὸ βαπτομένου, (ἐπμ.) βάπτω μὲ νόθον (κατώτερον, ξιθωριασμένον) χρῶμα.

;Παραβασία (ἡ), εὔχρ. μόνον τὸ Π. Παραιβασίη ἀντὶ Παράβασις.

Παρα-βασιλεύω, Μ. εύσω. Βασιλεύω παρὰ τὸ προσῆκον, σφετερίζομαι παρανόμως τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν.

Παράβασις, εως (ἡ). τὸ παραβαίνειν ἢ παραβαίνεσθαι, (κατὰ λέξ.) πέρασμα παρεμπρὸς ἤ· παραπάτημα, παραστράτημα. (συνήθ. μτφορ.) παρεκτροπή, ἀθέτησις. (ἐνίοτε) = Παρέκβασις, (εἰς τὰς κωμῳδ.) τὸ μέρος τοῦ δράματος ὅπου ὁ χορὸς ὡμίλει ὡς ἐκ μέρους τοῦ ποιητοῦ καὶ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου πρὸς τοὺς θεατάς.

Παρα-βάσκω, Π, ἀντὶ

Παρα-βατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάθημαι πλησίον (εἰς τὴν αὐτὴν ἄμαξαν μετά) τινος ὡς-

Παραβάτης [παραβαίνω], ου (ὁ). (κατὰ λέξ.) ὁ παρακαθήμενος ἢ παριστάμενος ἢ παρακολουθῶν τινι. (ἰδιαιτ.) ὁ πλησίον τοῦ ἡνιόχου ἱστάμενος πολεμιστὴς ἢ (σπν.) ὁ πλησίον τοῦ πολεμιστοῦ καθήμενος ἡνίοχος. » Ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἡνίοχοί τε, « Ἰλ. Ψ. » Καὶ τὸν μὲν προπάροιθε Πέλοψ ἴθυνε, τινάσσων ἡνία, σὺν δέ οἱ ἔσχε παραιβάτις Ἱπποδάμεια, « Ἀπλλν. 2) (εἰς τὸν Πλ. ἐν β φ Π. Αἰμιλ.) = Ἄμιππος. 3) (σπντ.) ἀντὶ Καταιβάτης. 4) (συνήθ. μτφορ.) ὁ παραβὰς (ἀθετήσας) τὴν ὑπόσχεσίν του· παράνομος, ἐπίορκος.

Παραβατικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (δραματ.) παράβασιν, ἢ· παραβάτου ἴδιος.

Παραβάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Παραβάτης.

Παραβατός, ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ παραβῇ (νὰ ἀθετήσῃ).

†Παραβαφής [παραβάπτω], έος (ὁ, ἡ), = Παραλουργής.

Παραβῆναι, ἀορ, β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραβαίνω.

Παραβεβλημένως, ἐπίρ. (μτχ.), = Παραβλήδην.

Παρα-βιάζομαι, Μ άσομαι. Πράττω τι Ἐμ-

βαίνω πουθενά) διά τῆς βίας· (μτνμ.) διαστρέφω τὴν ἔννοιαν φράσεως ἢ νόμου· (ἐν γέν.) μεταχειρίζομαι βίαν ἵνα κατορθώσω τι.

Παρα-βιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, = Παραβιάζομαι.

;Παραβίας, ου (ὁ), εἶδ. ποτοῦ ἀπὸ κέγχρι καὶ κνύζαν.

Παραβιασμὸς (ὁ). τὸ παραβιάζεσθαι, παραβίασις.

Παρα-βιβάζω, Μ. άσω. Κάμνω νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ παραστρατήσῃ τι· ἐκτρέπω. ἀφαιρῶ· μετακινῶ, παραμερίζω. (τρπ.) συγχωρῶ. » Καὶ Κύριος παρεβίβασε τὸ ἁμάρτημά σου, « Γρφ.

Παρα-βλάπτω, Μ. βλάψω. Βλάπτω κατά τι.

Παρα-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. (μὲ δοτ.) Βλαστάνω πλησίον τινὸς, ἐβγάλλω παραβλάσταρα ἢ φυτρόνω ὡς παραβλάσταρον.

Παραβλάστη (ἡ) καὶ

Παραβλάστημα (τὸ). παραφυὰς, παραβλάσταρον.

Παραβλάστησις, εως (ἡ). τὸ παραβλαστάνειν, φύτρωμα παραφυάδων ἢ ἐν εἴδει παραφυάδος.

Παραβλαστητικὸς καὶ Παραβλαστικὸς, ή, όν. Ὁ παραβλαστάνων (ἐβγάλλων παραφυάδας ἢ φυτρόνων ἐν εἴδει παραφυάδος).

Παράβλεψις, εως (ἡ), τὸ παραβλάπτειν ἢ παραβλάπτεσθαι.

Παράβλεμμα (τὸ). βλέμμα ῥιπτόμενον πλαγίως (ἐν παρόδῳ,) · κύτταγμα ἀλλοίθωρον· στραβοκύτταγμα, ἀγριοκύτταγμα, [ἐκ τοῦ

Παρα-βλέπω, Μ. βλέψω. Βλέπω στραβὰ (ἀλλοίθωρα, ἢ πλαγίως· στραβοκυττάζω ἢ κρυφοκυττάζω. 2) βλέπω ἢ προσποιοῦμαι ὅτι βλέπω ἐν παρόδῳ (ἀπροσέκτως). (ὅθ. συνκδχ.) παραμελῶ, περιφρονῶ.

Παράβλεψις, εως(ἡ), τὸ παραβλέπειν, κύτταγμα πλαγίως ἢ ἐν παρόδῳ· περιφρόνησις.

Παραβλήδην, ἐπίρ. Π. πλαγίως· παραλλήλως. (μτφορ.) παραβολικῶς· μὲ εἰρωνείαν, ὑπούλως ἢ· διὰ συγκρίσεως (παραθέσεως).

Παράβλημα (τὸ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι βάλλεται πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος. (ὅθ.) τὸ ῥιπτόμενον πρὸς τροφὴν εἰς τὰ ζῶα. (ναυτ.) παραπέτασμα διὰ προφύλαξιν, (ἄλλ.) Παράῤῥυμα.

;Παραβλὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. = Παραπλὴξ, παράφρων.

Παραβλεπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Παραβάλλω.

Παραβλητικὸς, ή, όν. Ὁ πρὸς παράθεσιν (παραβολὴν) ἁρμόδιος ἢ ἐπιτήδειος.

Παραβλητικῶς, ἐπίρ. = Παραβλήδην.

Παραβλητὸς, ή, ὸν ἢ

Παράβλητος (ὁ, ἡ). ὁ παραβληθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ παραβληθῇ (νὰ προστεθῇ, νὰ συγκριθῇ, νὰ ἀπατηθῇ), ἐπιδεκτικὸς συγκρίσεως κτλ.

Παρα-βλύζω, Μ. ύσω. Ἀναβρύω τι ὡς ἀπὸ πηγῆς· ἐξερνῶ ἀπὸ πλησμονήν.

Παραβλὼψ [παραβλέπω], ῶπος (ὁ, ἡ). ὁ κυττάζων πλαγίως, ἀλλοίθωρος.

Παρα-βοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Φωνάζω ἐκ τοῦ πλησίον, (συνκδχ.) θορυβῶ· (μτβτ.) καταλαλῶ.

Παραβοήθεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Παρα-βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοηθῶ τινα ἐκ τοῦ πλησίον (ἐκ τοῦ παραχρῆμα, ἐπάνω εἰς τὸν κίνδυνον), τρέχω ἀμέσως πρὸς βοήθειάν του.

Παραβοήθημα (τὸ). ἡ ἐν καιρῷ ἀνάγκης (ἐκ τοῦ παραχρῆμα) βοήθεια.

Παραβολάδην, ἐπίρ. Π. = Παραβλήδην.

;Παρα-βολεύομαι, Μ. εύσομαι, Γρφ. = Παραβάλλομαι, ῥιψοκινδυνεύω ἢ 2) ἀναφέρομαι ἐν εἴδει παραβολῆς, (οὕτω διορθ. τὸ Παραβουλεύομαι).

Παραβολὴ (ἡ). τὸ παραβάλλειν ἢ παραβάλλεσθαι, ἡ ἐκ τοῦ σύνεγγυς προσβολὴ (συμπλοκὴ) εἰς ναυμαχίαν. » Τῶν κυβερνητῶν ἐκ παραβολῆς τὸν ἀγῶνα συνισταμένων, « Διόδ., (ὅθ. 2) διακινδύνευσις. » Δι᾽ ἑλιγμῶν καὶ παραβολῶν (ὅπου τινὲς διορθ. Παραβόλων) περαίνοντος πρὸς τὸ τεῖχος, « Πλ. 3) (συνήθ. τρπ.) παράθεσις· σύγκρισις· (ὅθ.) ὁμιλία ἀλληγορικὴ (ἐκ παραθέσεως γνωστῶν πραγμάτων). » Ἔθου ἡμᾶς εἰς παραβολὴν ἐν τοῖς ἔθνεσι, « Γρφ. 4) (γεωμετρ.) καμπύλη τις γραμμὴ εἰς τὰς κωνικὰς τομάς. 5) (ἀριθμητ.) διαίρεσις.

Παραβολικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς παραβολὴν (σύγκρισιν).

Παραβολικῶς. ἐπίρ. Διὰ παραβολῆς (συγκρίσεως), μὲ παραβολάς.

Παραβόλιον, μτγν. ἀντὶ

Παράβολον (τὸ). ἡ ποσότης (τὸ τίμημα τῆς δίκης) τὴν ὁπ. προκατέβαλλεν ἐν εἴδει παρακαταθήκης ὁ ἐκκαλῶν τὴν κρίσιν του εἰς ἀνώτερον δικαστήριον· (ἐν γέν.) ὑποθήκη, παρακαταθήκη. (κυρ. οὐδ. τοῦ

Παράβολος (ὁ, ἡ). [παραβάλλομαι 4]. παράτολμος, ῥιψοκίνδυνος· (ἐπὶ πραγμ.) ἐπικίνδυνος. » Φιλοκίνδυνος καὶ παράβολος ἐν ταῖς μάχαις, « Διόδ. » Ἀγώνισμα (» Φάρμακον) —, « Πλβ., Πλ. » Τὰ παράβολα καὶ μεγάλα πράττειν ἔλεγεν (ὁ Καῖσαρ) δεῖν, ἀλλὰ μὴ βουλεύεσθαι, « Πλ.

Παραβόλως, ἐπίρ. Ῥιψοκινδύνως. 2) παρ᾽ ἐλπίδα, ἀπροσδοκήτως, ἢ· παρὰ λόγον, (Γαλλ.) par caprice.

Παρα-βομβέω-ῶ, Μ. ήσω. Βομβῶ πλησίον ἢ κατὰ μίμησίν τινος, (παρβλ.) Προσηχέω.

Παράβοῤῥος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. κτυπᾷ ἀπὸ τὰ πλάγια ὁ βοῤῥᾶς.

Παρα-βόσκω, Μ. βοσκήσω, = Παρατρέφω.

Παρα-βουκολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ, ξελογιάζω, (παρβλ.) Ἀποβουκολέω.

Παρα-βουλεύομαι, Μ. εύσομαι. Βουλεύομαι παραλόγως ἢ παραβόλως· (ἐπμ.) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Παραβολεύομαι.

Παρα-βραβεύω, Μ. εύσω. Δικάζω (κυρ. ὡς βραβευτὴς, ἀγωνοθέτης) παρὰ τὸ δίκαιον· στερῶ τινα ἀδίκως (κατὰ προσωποληψίαν) τοῦ ἀνήκοντος αὐτῷ βραβείου· (μτνμ.) παρεμποδίζω. » Τὴν παραβραβεύουσαν φάραγγα, « Θεοφύλ.

Παραβραχὺ (ἀντὶ Παρὰ βραχὺ), ἐπίρ. Παρ᾽ ὀλίγον, σχεδόν.

Παράβυσμα (τὸ), [παραβύω]. πᾶν ὅ,τι χώνεται (κυρ. ἀπὸ τὰ πλάγια) πρὸς ἀπογέμισμα, στούππωμα, παραγέμισμα. (μτφορ.) παραπλήρωμα.

Παράβυστος (ὁ, ἡ). ὁ χωνόμενος ἢ χωμένος πλαγίως (μὲ τρόπον ἢ διὰ τῆς βίας) πουθενὰ, παρεμβεβλημένος (ὡς παράβυσμα), παρείσακτος· (ἐπὶ τόπ.) παράμερος, (ὅθ. Κόλαξ μέν τις ἐπωνομάσθη) » Παράβυστος, « Ἀθ., διότι καὶ χωρὶς νὰ τὸν θέλουν ἐχώνετο εἰς ὅλας τὰς συναναστροφάς· (εἰς δὲ τὰς Ἀθ.) » Παράβυστον, « Παυσ., τὸ δικαστήριον τῶν ἕνδεκα (διότι ἔκειτο εἰς μέρος ἀπόκεντρον), (ὅθ.) » Ἐν παραβύστῳ ποιεῖν τι, « κρυφίως· (εἰς τὸν Ἀρστ. Τοπ. Η', ά, 22, πυκνῶς, ἀλλεπαλλήλως, [ἐκ τοῦ

Παρα-βύω, Μ. βύσω. Χώνω τι ἐκ πλαγίου (μὲ τρόπον ἢ διὰ τῆς βίας) πουθενά· στουππόνω καλὰ, παραγεμίζω· (Γαλλ.) fourrer.

Παραβώμιος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον εἰς τὸ πλάγιον) βωμοῦ. » Ἀκτὴ —, « Σοφ., ἡ περὶ τὸ » βωμόν.

Παραγαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παράγω.

Παραγγαρεία (ἡ), ἴδε Ἀγγαρεία.

†Παραγγελεὺς, έως (ὁ), ὁ παραγγέλλων (καταγγέλλων, καταμηνύων) τι, (Λτ.) denunciator.

Παραγγελία (ἡ), = Παράγγελσις, εἰδοποίησις· ἐντολή, (Γαλλ.) commission. προσταγὴ, διαταγή· κίνημα φατριαστικὸν (ῥᾳδιουργία) πρὸς ἐπιτυχίαν δίκης ἢ ἀπόλαυσιν δημοσίας θέσεως, σπουδαρχία, (Γαλλ.) brigue. » Ἐν αἷς ἡμέραις ὑπατείας ἦσαν παραγγελίαι, « Ἀππ. » Οὐδέν ἐστιν ὄφελος πολιτείας, ἐν ᾗ συγγνώμη καὶ παραγγελία τῶν νόμων μεῖζον ἰσχύουσι, « Δμ.

Παρ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Δίδω εἴδησιν (κυρ. ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον), γνωστοποιῶ, ἀναγγέλλω· ἐντέλλομαι· προτρέπω· (κυρ. ὡς στρατηγὸς) προστάζω, διατάττω τί πρέπει νὰ γένῃ, δίδω (κυρ. διὰ ζώσης φωνῆς) τὰς ἀπαιτουμένας παραγγελίας εἰς τὸ στράτευμα· (ὡς δημαγωγὸς) προσπαθῶ (ὀργανίζω) διὰ συνεργείας τῶν φίλων καὶ συμφατριαστῶν μου νὰ κερδίσω τὴν κρίσιν μου ἢ νὰ λάβω ἀξίωμα, σπουδαρχῶ. (Νμ. ἐπὶ γυναικὸς διεζευγμένης) εἰδοποιῶ τὸν σύζυγόν μου ὅτι εἶμαι ἔγκυος, (παρβλ. Ἀντιπαραγγέλλω). » Παρηγγείλαμεν ἀλλήλοις ἥκειν ὡς πρωϊαίτατα, « Πλάτ., ἐδώσαμεν ἀμοιβαίως λόγον, ἐσυμφωνήσαμεν. » Ἄγαθον δὲ, πρὸς τῷ διὰ παραγγέλσεως ἐξάγειν, καὶ τὸ δεκαδάρχους καθιστάναι ἢ πεμπαδάρχους, ἵνα ὡς ἐλαχίστοις ἕκαστος παραγγέλλῃ, « Ξεν. (καὶ ἐλλ.) » Παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα, « αὐτ. » Στρατιὰν ὡς πλείστην εἰς τὸν πόλεμον παραγγέλλων, « αὐτ. » Παραγγέλλειν εἰς τὸν κατάλογον ἅπαντας τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, « Αχ. » Πολλάκις οὐ παραγγείλας τὴν βοήθειαν ἐποιήσατο, « Ξεν., (παρβλ. Παράγγελσις), (ὅθ. μτφορ.) » Ἐνοχλεῖν καὶ παραγγέλλειν τινὶ, « Δ. Ἀλ., (Γαλλ.) briguer. » Μάριος ἀγορανομίαν τὴν μείζονα παρήγγελλεν· αἰσθόμενος δὲ ὅτι λείπεται, τῆς αὐτῆς ἡμέρας τὴν ἐλάσσονα μετῆλθε, « Πλ. (καὶ προθετ.) » Αἰτούμενος δοθῆναι αὐτῷ παραγγέλλειν εἰς ὑπατείαν, ἀπόντι, διὰ τῶν φίλων, « αὐτ. » Εἰς ἄνδρας παραγγέλλειν, « Συν. ἐφθάνειν (μεταβαίνειν ἀπὸ τῆς νεανικῆς) εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, (ὅθ. 2) ἁπλῶς) ἀντὶ Φθάνω. » Πρὶν αὐτοὺς ἐκεῖ παραγγεῖλαι, « Παχυμ. » Τῶν πρέσβεων εἰς τὴν πόλιν παραγγειλάντων, « αὐτ. (καὶ καταχρηστικώτ. χωρὶς τῆς προθ.) » Τὴν Οὐγγρίαν παραγγείλαντες, « Γ. Ἀκροπολ.

Παράγγελμα (τὸ), τὸ παραγγελλόμενον· εἴδησις· ἐντολή· διαταγὴ (κυρ. στρατ.), παραγγελία. » Τῶν τριηράρχων ἐχόντων παράγγελμα μὴ χωρίζεσθαι, « Δμ. » Ὥσπερ ἐκ παραγγέλματος ὁ δῆμος ἐπεφώνησε τοῦτο δὴ τὸ. . « Πλ.

Παραγγελματικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ διδόμενος ὡς παράγγελμα, προσακτικὸς ἢ προτρεπτικός.

Παραγγελματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει παραγγέλματος, προστακτικῶς.

Παράγγελσις, εως (ἡ), τὸ παραγγέλλειν, μήνυμα· πρόσταγμα· προτροπὴ ἢ ἀποτροπὴ, ἐντολὴ, παραγγελία· (κυρ. ἐπὶ στρατ.) διαταγὴ διδομένη διὰ ζώσης φωνῆς (διὰ συνθήματος), (ὅθ.) » Διὰ (» Ἀπὸ) παραγγέλσεως ἐξάγειν, « Τακτ. » Ἐγείρεσθαι νύκτωρ εἰς τὰς φυλακὰς καὶ παραγγέλσεις, « Πλάτ. (ἴδε Παραγγέλλω). » Τάς γε μὴν ἐξαγωγὰς τοῦ ἱππικοῦ ἧττον ἂν οἱ πολέμιοι αἰσθάνοιντο, εἰ ἀπὸ παραγγέλσεως γίγνοιντο μᾶλλον, ἢ εἰ ἀπὸ κήρυκος ἢ γραφῆς, « Ξεν.

Παραγγελτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς παράγγελσιν (παραγγελίαν κτλ.), προτρεπτικὸς ἢ ἀποτρεπτικός. » Λόγον τὸν τῶν πρακτέων παραγγελτικόν, « Εὐσ.

Παράγειος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῆς γῆς (τῆς ξηρᾶς).

Παραγενέσθαι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραγίνομαι.

Παραγένησις [παραγίνομαι], εως (ἡ). ἐρχομὸς ἢ παρουσία, (ὅθ.) » Οὐ παραγένησις, « Ἐπίκουρ., ἡ ἀπουσία.

Παρα-γεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Κάμνω (Δίδω εἰς) τινα νὰ γευθῇ τι μὲ τρόπον (ἀπ᾽ ὀλίγον ὀλίγον), (μτφορ.) τὸν ἐμπνέω (τὸν συνειθίζω εἰς) τι βαθμηδὸν καὶ ἀνεπαισθήτως. ||. (μσ.) = Ἀπογεύομαι, (μτφορ.) λαμβάνω ἀκροθιγῶς πως πεῖράν τινος πράγματος.

;Παραγήραμα (τὸ). παραλογισμὸς γέροντος, ξαναμώραμα· (συνκδχ.) γέρων ξαναμωραμένος, [ἐκ τοῦ

Παρα-γηράω-ῶ Μ. άσω. Παραλαλῶ ἢ Παραφρονῶ ἀπὸ τὸ πολὺ γῆρας, ξαναμωραίνομαι.

Παρα-γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Παρεγενόμην κτλ.). Φθάνω πουθενὰ, ἔρχομαι (ἀπ᾽ ἀλλοῦ)· (μὲ δοτ.) παρευρίσκομαι εἰς· (συνκδχ.) βοηθῶ, παρασέκω. (Νμ.) καταντῶ εἰς χεῖράς τινος, προστίθεμαι. (ἐπὶ φυτ.) μεστόνω, φθάνω εἰς τὸν καιρόν (εἰς τὴν ἀκμήν) μου, ὡριμάζω. » Ἡ συκῆ ἐὰν σχίλλῃ φυτευθῇ, θᾶττον παραγίνεται, « Θφρ.

Παρα-γιγνώσκω (γινώσκω), Μ. γνώσομαι (ἀόρ. Παρέγνων κτλ.). (κατὰ λεξ.) Δὲν καλογνωρίζω, παραγνωρίζω· (ὅθ. μτφορ.) ἔχω (σχηματίζω) περί τινος ἐσφαλμένην γνώμην, ἀπατῶμαι. » Ὑπὲρ τούτων περὶ αὐτοῦ παραγνῶναι τοὺς δικαστὰς, « Ξεν. (καὶ μὲ γεν.) » Παραγνῶναι τοῦ δικαίου, « Φλστ., ἀποφασίζειν παρὰ τὸ δίκαιον, 2) (συγγ. τῷ Παραγιγνώσκω).

Παρ-αγκαλίζομαι, Μ. ίσομαι. Κρατῶ τι ἀγκαλισμένον εἰς τὸ πλάγι μου, (ὅθ.

Παραγκάλισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἔχει τις ἀγκαλιασμένον εἰς τὸ πλάγι του. » Ψυχρὸν παραγκάλισμα γίγνεται γυνὴ κακὴ, « Σοφ.

Παρ-αγκιστρόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω ἑκατέρωθέν τινος ἄγκιστρα, σχηματίζω τι ἀπὸ τὰ πλάγια ὡς ἄγκιστρον. » Βέλη παρηγκιστρωμένα. « Πλ., τὰ ἔχοντα ἑκατέρωθεν τῆς αἰχμῆς ἀγκιστροειδεῖς ἐντομάς.

Παρ-αγκωνίζω καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Κουντῶ μὲ τὸν ἀγκῶνα· (συνκδχ.) ἀποῤῥίπτω (ἀπομακρύνω) τι ὑπεροπτικῶς ἢ μὲ αὐθάδειαν. 2) (πθ.) ἔχω πρὸ ἐμοῦ ἐξέχοντα ἀγκῶνα. » Ἀκτὴ παρηγκωνισμένη, « Ἡλ., κειμένη ὄπισθεν ἀγκῶνος (ἀκρωτηρίου).

Παραγκωνιστέον, θετ. τοῦ Παραγκωνίζω.

Παραγκωνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παραγκωνίζων τὸν τυχόντα, χωνόμενος παντοῦ, (παρβλ. Παράβυστος).

Παράγλουτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παρεξέχοντας τοὺς γλουτούς.

Παρα-γλύφω, Μ. γλύψω. Γλύφω (Σκαλίζω) ἄλλην σφραγῖδα παρὰ τὴν καθαυτὸ, κάμνω ψεύτικην βοῦλαν. 2) κοιλαίνω τι πλαγίως ἢ ὀλίγον τι διὰ τῆς γλυφίδος.

Παραγναθίδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων διὰ τὰ ἑκατέρωθεν τῶν γνάθων μέρη, (ὅθ. ||. οὐσ.) Παραγναθίδιον (τὸ), τὸ ψάλιον (la gourmette) ἢ μᾶλλον αἱ πτέρυγες (les branches) τοῦ χαλινοῦ, (κυρ. ὑποκορ. τοῦ

Παραγναθὶς, ίδος (ἡ). τὸ μέρος τῆς περικεφαλαίας τὸ ὁπ. σκεπάζει τὰ μάγουλα (τὰς γνάθους), (εἰς τὰ Ἱππιατρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρακανθίς.)

Παρα-γνάμπτω, Μ. γνάμψω. Λυγίζω τι πλαγίως ἢ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος (ἀλλέως παρ᾽ ὅ,τι πρέπει νὰ ἦνε λυγισμένον), (τρπ.) = Παρατρέπω.

Παρ-άγνυμι, Μ. παράξω (ἀόρ. Παρέαξα, ἢ πθ. Παρεάγην). Παρατρέπων συντρίβω.

Παραγνῶναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραγιγνώσκω.

Παραγονάτιον (τὸ). τὸ μεταξὺ δύο γονάτων (κόμπων) τοῦ καλαμιοῦ (τῆς κληματίδος κτλ.) διάστημα.

Παρ-αγοράζω, Μ. άσω, = Παροψωνέω.

†Παραγόρευσις, εως (ἡ), Γλσ. ἄρνησις, ἀπαγόρευσις, [ὡς ἐκ τοῦ

;Παρ-αγορεύω, Μ. εύσω, = Ἀπόφημι, ἀρνοῦμαι, ἢ· = Ἀπαγορεύω.

Παράγραμμα (τὸ). τὸ παραγραφὲν (προσγραφὲν) εἴς τι, πρόσθετον (δεύτερον) ὄνομα, ἐπίθετον. » Ἐπὶ γὰρ τῷ Ἀλεξάνδρῳ παράγραμμα ἦν ἡ πατρὶς, « Ἀρσδ. 2) τὸ παρὰ τοὺς κανόνας γεγραμμένον, σφάλμα (κατὰ παραδρομὴν ἢ ἐπιτηδες) περὶ τὴν ὀρθογραφίαν λέξεως, Παραγραμματισμὸς, λογοπαίγνιον.

Παρα-γραμματίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (ἐπίτηδες) παράγραμμα, διαστρέφω διὰ μεταβολῆς ἢ ἀντιμεταθέσεως τῶν στοιχείων λέξιν ἐπὶ τὸ κωμικώτερον (π. χ. Βυρσίνη ἀντὶ Μυρσίνη, Caldius ἀντὶ Claudius, κτλ.). » Ἀστείως παραγραμματισθεὶς, πολυπενθὴς ἀντὶ πολυβενθέος κληθήσεται, « Σχλ.

Παραγραμμάτισις, εως (ἡ) καὶ

Παραγραμματισμὸς (ὁ), τὸ παραγραμματίζειν, ἡ διὰ παραγράμματος διαστροφὴ λέξεως, » ὡς ὅταν ἀντὶ κόλακος κόρακος εἴπῃς παίζων, « Τζ., (παρβλ. Παρῳδία).

;Παραγραμματιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παραγραμματίζων (σατυρίζων ἢ ἀστεϊζόμενος διὰ παραγραμμάτων), διαστρέφων τὰς λέξεις ἐπὶ τὸ γελοῖον.

Παραγραμματίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ προηγ.

;Παραγράμμως, ἐπίρ. Διὰ παραγράμματος (παραγραμματισμοῦ) λέξεως (εἰς τὸν Στβ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρ᾽ Ἄμμωνος).

†Παράγραπτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρέγγραπτος.

Παραγραφὴ (ἡ), τὸ παραγράφειν· σημείωσις (παρατήρησις) ἢ διόρθωσις εἰς τὸ περιθώριον βιβλίου ἢ ἐγγράφου. » Σελίδες, τὰ ἐν τοῖς βιβλίοις μεταξὺ τῶν παραγραφῶν, « Ἡσύχ. » Ὁ τὰ νόθα ἐπισημηνάμενος τῶν ἐπῶν τῇ παραγραφῇ τῶν ὀβελῶν, « Λx. 2 (Γρμτ.) σημεῖον (ὑποστιγμὴ ἢ μεσοστιγμὴ) ὅτι τελειόνει ἡ περίοδος. » Δεῖ δὲ καὶ δήλην εἶναι τὴν τελευτὴν, οὐ διὰ τὴν παραγραφὴν, ἀλλὰ διὰ τὸν ῥυθμὸν, « Ἀρστ. » Ἀρξάμενος ἀπὸ (τῆς) παραγραφῆς, ἀνάγνωθι τὰ περὶ τῆς ἡγεμονίας, « Ἰσκρ., (παρβλ. Παράγραφος), (ὅθεν 3) ἀντὶ Τέλος. » Κακῶν —, « Ἰωσ. 4) (ῥτρ.) σύντομος ἐπανάληψις τῶν εἰρημένων πρὶν μεταβῶμεν εἰς τὰ περαιτέρω. » Ὡς μέλλων δὲ ἑτέρων μεγάλων ἐνάρχεσθαι πραγμάτων, παραγραφὴν ἐνέβαλε τὸν στίχον, « Σχλ. Ὅμ. Ἰλ. Π, 1. » Ἔστι δὲ παραγραφὴ σχῆμα λόγου καταστατικὸν ἐννοίας ἐν ἐπιλόγοις, « Εὐς. 5) (Νμ.) ἐξαίρεσις (ἀπόκρουσις) τῆς δίκης ὡς μὴ εἰσαγωγίμου (κυρ. διὰ τὸ ἐκπρόθεσμον ἢ διὰ προγεγονότα μεταξὺ τῶν διαφερομένων συμβιβασμὸν ἢ διὰ τὸ ἀναρμόδιον τοῦ δικαστηρίου), (Γαλλ.) prescription. » Διαφέρει δὲ Μεταλήψεως ἡ Παραγραφὴ, καθ᾽ ὃ παντελῶς ἐκβάλλει τὴν κρίσιν, ὅτι οὐ δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν ἀγωνίζεσθαι, « Οὐλπ. 6) (ἐνίοτε) σύγκρισις, (Διόδ.).

Παραγραφικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὴν (κυρ. Νμ.) παραγραφήν. » Ἀγὼν (» Λόγος) —, « Ῥτρ., ὁ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἡ δίκη εἶνε παραγράψιμος.

Παραγραφικῶς, ἐπίρ. Διὰ (Νμ.) παραγραφῆς.

†Παραγραφὶς, ίδος (ἡ). ἐργαλεῖόν τι διὰ τὰς παραγραφὰς (παρασημειώσεις).

Παράγραφος (ἡ), (ἐνν.) γραμμὴ μὲ στιγμὴν ἐπάνω σημειωμένη εἰς τὸ περιθώριον πρὸς δήλωσιν τῶν διαφόρων μερῶν

τοῦ χοροῦ εἰς τὰς παλαιὰς κωμῳδ. καὶ τραγῳδ. 2) (ὡς σημ. ὑποδιαστολῆς ἢ διαστίξεως, ἴσ.) = Παραγαφή, [ἐκ τοῦ

Παρα·γράφω, Μ. γράψω. Γράφω τι πλησίον (εἰς τὸ πλάγι) ἄλλου, προσθέτω εἰς τὸ ἤδη γεγραμμένον, γράφω ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. » Ἢ πατρὸς ἄλλου σαυτὸν παραγράφειν, « Δμ., νὰ γράφῃς ἄλλο πατρὸς ὄνομα πλησίον τοῦ ἐδικοῦ σου, νὰ ὑπογράφεσαι ἄλλου πατρὸς υἱός, (ἴδε ἢ Προσπαραγράφω). » Περὶ τῶν παραγεγραμμένων νόμων, « Δημοσθ. (ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῖ:) »Νόθων.. παρ' οὓς παρέγραψα τὸ ψήφισμα. « (ἀλλ' ἐκ τοῦ Αἰσχίνου κατὰ Κτησιφ. φαίνεται ὅτι εἶνε προκριτωτέρα ἡ πρώτη σημασία:) » Ἐν ταῖς γραφαῖς τῶν παρανόμων παράκειται κανὼν τοῦ δικαίου, τουτὶ τὸ σανίδιον, καὶ τὸ ψήφισμα, καὶ οἱ παραγεγραμμένοι νόμοι. « 2) (γρμτ.) σημειόνω διὰ παραγράφου τὸ τέλος τῆς στροφῆς ἢ τῆς περιόδου, ἢ 3) μιμοῦμαι ἄλλον ποιητὴν ἢ συγγραφέα. 4) (συνήθ. μσ. μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ Γραφὴν) ἀποκρούω τὴν δίκην ὡς μὴ εἰσαγώγιμον, λέγω ὅτι δὲν ἔχει τὸν τόπον της (ἴδε Παραγραφή). (ἐν γέν.) ἀποφεύγω (δι' ἀπάτης) » Τοὺς δανειστὰς—,« Συν., (ὅθεν 5) ἀναιρῶ, μηδενίζω. » Τὰ γὰρ πρὸς Ἀντίγονον καὶ Φίλιππον ἡμῖν ὑπάρχοντα φιλάνθρωπα παρεγράφη, « Πλ6., (παρβλ. Περιγραφω, μετὰ τοῦ ὀπ. συγγ.).

Παραγράψιμος (ὁ, ἡ), τὸν ὁπ. δύναται ἢ πρέπει τις νὰ παραγράψῃ (νὰ ἀναιρέσῃ διὰ παραγραφῆς), ἀπαράδεκτος, ἀπορρίψιμος.

Παρ·αγρυπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ ἀγρύπνως.

Παράγυιος (ὁ, ἡ). διάστροφος τὰ γυῖα (μέλη τοῦ σώματος), παραμύσερος.

Παρα·γυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω κατ' ὀλίγον ἢ ἀνεπαισθήτως.

Παράγυμνος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (παρ' ὀλίγον) γυμνός.

Παρα·γυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Γυμνόνω παρρησίᾳ ἢ κατ' ὀλίγον· (μτφορ.) φανερόνω.

Παραγύμνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

†Παραγύρως, ἐπίρ. Γυρίζωντας εἰς τρόπον ὥστε ἑκάστη κυκλοφορία νὰ ἐγγίζῃ ἔσωθεν ἢ ἔξωθεν τὸν προδιαγραφέντα ἤδη γῦρον.

Παρ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Παρήγαγον κτλ.). Φέρω τι παρεμπρὸς ἢ πλησίον τινός, ἐμβάζω, παρουσιάζω. (ἐπὶ στρατ.) μεταφέρω κατὰ τάξιν τοὺς στρατιώτας ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος τῆς φάλαγγος. » Παρῆγε τοὺς πρέσβεις εἰς τὸν δῆμον,« Αξ. » Παρῆγε τοὺς ἄνδρας ἔσω, « Ἡρ. » Παραγαγὼν τοὺς ἐπὶ κέρως πορευομένους λόχους εἰς μέτωπον, ἰσχυρὸν ἐποιήσατο τὸ περὶ ἑαυτὸν ἔμβολον, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Ὁ Θεὸς ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι τὰ πάντα παρήγαγε,« Δαμασκ. 2) διαβιβάζω (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβ ε. διαβαίνω) πλησίον τινός. (ἐν γέν.) παρέρχομαι, περνῶ· (συνκδχ.) ἐκλείπω. » Παράγει τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, « Γρφ. (καὶ πθ.) » Καὶ ὁ κόσμος παράγεται καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ, « αὐτ. » Παράγειν (μετὰ καὶ χωρὶς) τὸν χρόνον,« Πλ., = Χρονοτριβεῖν, (Γαλλ.) temporiser. » Ὁ μὲν εὐθὺς δεῖν ᾤετο κολάζεσθαι τοὺς ἀδικήσαντας, ὁ δὲ ἐξέκρουε καὶ παρῆγεν, « αὐτ. 3) κάμνω τι νὰ λάβῃ ἄλλην διεύθυνσιν· (τρπ.) μεταπείθω. » Παραγαγὼν τὸ ὕδωρ ὀρύγμασιν εἰς τὸ πεδίον, « Πλ. » Οὐκ οἷόν τε ἐγένετο παραγαγεῖν μοίρας, « Ἡρ., (ὅθεν 4) (τρπ.) ἀπατῶ· παρασύρω· δελεάζω. » Τῇ δεινότητι καὶ ταῖς παρασκευαῖς ταῖς τοῦ λόγου παραγαγεῖν τοὺς οἰκέτας, « Λυκοῦργ. » Τοὺς στρατιώτας ἐλπὶς παρῆγεν ὡς ἀποδώσοντος, « Πλ. (καὶ πθ.) » Μισθοῖσι παρηγμένη, « Σοφ., (ὅθεν 5) τέρπω, διασκεδάζω. » Παίζων καὶ παράγων ἑαυτὸν ἐν τῷ σχολάζειν,« Πλ, (κοιν.) ἵνα περνᾷ τὸν καιρόν, (παρβλ. Διάγω 4). 6) (γραμτ.) ἐξάγω ἐτυμολογ.κῶς λέξιν τινὰ ἀπ' ἄλλης λέξεως.

Παραγωγεύς, έως (ὁ). ὁ παράγων ἢ παραγαγὼν (εἰς τὸ εἶναί) τι. » Τὸν τῶν ἁπάντων παραγωγέα τε καὶ συνοχέα (θεόν), « Ν. Χων.

Παραγωγή (ἡ), τὸ παράγειν ἢ παράγεσθαι, πέρασμα παρεμπρὸς ἢ πλησίον τινός, ἐμφάνισις, παρουσίασις. (Τακτ.) ἡ κατὰ στίχον μετατόπισις τῶν στρατιωτῶν ἀπὸ ἓν μέρος εἰς ἄλλο τῆς φάλαγγος. » Παραγωγὴ κώπης, « Ξεν., τὸ σύρσιμον τοῦ κωπιοῦ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης διὰ τοῦ ὁπ. εἰδοποιοῦνται μεταξύ των οἱ κωπηλάται. » Παραγωγὴ ὀστοῦ, « Ἰατρ., ἡ διὰ τῆς χειρὸς ἀποκατάστασις αὐτοῦ (ἐξαρθρωθέντος) εἰς τὴν φυσικὸν τόπον. » Γένεσιν γὰρ ἡμεῖς κόσμου μόνην τὴν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγωγὴν ὀνομάζομεν, « Φιλοπ. εἰς Πρόκλ. » Χρόνου—,« Πλ., = Χρονοτριβή, (Γαλλ.) temporisation. 2) (μτφορ.) ἡ ἀπὸ τοῦ εὐθέος παρεκτροπή, ἐξαπάτησις· (πθ.) παράπτωσις. » Ἵν' αἱ ἑκάστοτε παραγωγαὶ γιγνόμεναι μὴ λανθάνωσιν αὐτούς, « Πλάτ. » Λόγος ταῦτα ἢ παραγωγὴ τοῦ πράγματος, « Δμ. » Οὐ παραπλοκὰς οὐδὲ παραγωγάς, ἀλλ' ἄντικρυς ἔφη προσελθών,« Πλ. 2) (ἐν γέν.) μεταβολή· διαφορά » Γλῶσσαν οὐ τὴν αὐτὴν νενομίκασι (οἱ Ἴωνες), ἀλλὰ τρόπους τέσσαρας παραγωγέων,« Ἡρ, (ὅθεν 3) (γρμτ.) ἡ ἀπὸ τῆς πρωτοτύπου ἐξαγωγὴ ἄλλης λέξεως (κυρ. διὰ παρασχηματισμοῦ τῆς ληγούσης). » Ἐπετηδεύθη δὲ ἡ παραγωγὴ τῶν λέξεων διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων ἔνδειαν, « Εὐστ.

Παρ·αγωγιάζω, Μ. άσω. Φορολογῶ τοὺς διαβαίνοντας, συνάζω τὸ-

Παραγώγιον (τό), (ἐνν. τέλος) τὸ πληρωνόμενον διὰ τὴν παραγωγὴν (τὸ πέρασμα) τῶν πραγματειῶν, (ἄλλ.) Διαγώγιον.

;Παραγωγίς, ίδος (ἡ), μέρος τῆς τοξοβόλου μηχανῆς τὸ ὁπ. ἐχρησίμευε πρὸς μετατόπισιν αὐτῆς (παρβλ. Περιαγωγίς).

Παραγωγός (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος παράγειν (παρασύρειν), ἀπατηλός. » Ὦ προδότι ἢ παραγωγὲ ἢ μύραινα σύ,« Αξ. 2) ἐπιτήδειος πρὸς παραγωγήν, (Γαλλ.) productif. 3) (πθ.) = Εὐπαράγωγος. » Παραγωγότερα τὰ ὀστέα, « Ἱπποκρ.

Παράγωγος (ὁ, ἡ). ὁ παραγόμενος ἢ δυνάμενος νὰ παραχθῇ (κυρ. γρμτ.), ἐπιδεκτικὸς παραγωγῆς.

Παραγώγως, ἐπίρ. (Γρμτ.) Διὰ παραγωγῆς· (κυρ.) κατὰ παρασχηματισμὸν ἢ προσσχηματισμὸν τῆς ληγούσης.

;Παρα·γωνίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ὀλίγον γωνιώδης, σχηματίζω εἶδος γωνίας. (εἰς τὸν Θφρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρακανθίζω).

Παρα·δαίνυμι (δαίνυμαι), Μ. δαίσομαι, Π. (μὲ δοτ.) δειπνῶ παρά τινι, μὲ κρατεῖ τις εἰς τὸ 'σπίτι του ἢ μὲ φιλεύει.

Παρα·δακρύω, Μ. ύσω. (μὲ δοτ.) Κλαίω πλησίον τινός.

Παρα·δαρθάνω, Μ. δαρθήσομαι (ἀόρ. Παρέδαρθον κτλ.). Κοιμῶμαι πλησίον τινός· συγκοιμῶμαι.

Παράδειγμα (τό), [παραδείκνυμι]. τὸ προκείμενον εἰς μίμησιν πρωτότυπον, (Γαλλ.) modèle. » Ἐξεργάσαντο τὸν νηὸν τοῦ παραδείγματος καλλιον, « Ἡρ. 2) (μτνμ.) ἡ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς προτάσεως φερομένη μαρτυρία. » Παράδειγμά ἐστιν, ὡς Ζήνων φησί, γενομένου πράγματος ἀπομνημόνευσις εἰς ὁμοίωσιν τοῦ νῦν ζητουμένου, « Ἑρμγ. » Ἐπὶ παραδείγματος, « Αἰσχ., παραδ. χάριν, (Γαλλ.) par exemple.

Παρα·δειγματίζω, Μ. ίσω. Προτείνω τι ὡς (κυρ. δὲ Τιμωρῶ τινὰ πρὸς) παράδειγμα, θεατρίζω. » Ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, δίκαιος ὤν, καὶ μὴ θέλων αὐτὴν παραδειγματίσαι, « Εὐαγγ.

Παραδειγματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ὡς παράδειγμα· συνιστάμενος εἰς παραδείγματα.

Παραδειγματικῶς, ἐπίρ. Διὰ παραδειγμάτων· ἐν εἴδει παραδείγματος.

Παραδειγμάτιον (τό). μικρὸν παράδειγμα.

Παραδειγματισμός (ὁ). τὸ παραδειγματίζειν ἢ παραδειγματίζεσθαι, τιμωρία πρὸς παράδειγμα, θεατρισμός.

Παραδειγματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἢ χάριν παραδείγματος.

;Παραδειγμάτωσις, εως (ἡ), = Παραδειγματισμός, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραδειγμάτισις).

Παρα·δείκνυμι καὶ Παρα·δεικνύω, Μ. δείξω. Δείχνω τι ἐκ τοῦ πλησίον, (ἐπμ.) δείχνω προφανῶς, ἀποδείχνω. » Παρέδειξεν αὐτῷ τοὺς φόρους, « Ξεν., τοῦ ἔδειξεν ἀπὸ ποῦ νὰ τοὺς λάβῃ. 2) δείχνω τι βάλλωντάς το (ὡς παράδειγμα) κοντὰ εἰς ἄλλο, (ἐπμ.) συγκρίνω διὰ παραθέσεως, παραβάλλω, (Γαλλ.) mettre en regard. » Παραδεικνύειν αὐτὰ τοῖς Ἀπολλωνίου, « Φλςρ. » Τοὺς γραμματιστὰς τοὺς παραδείξαντας τοῖς παισὶ τὰ γράμματα, « Ἀρςδ.

Παραδεικτέον, θετ. τοῦ Παραδείκνυμι.

Παράδειξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραδείκνυμι, ἐπίδειξις, ἀπόδειξις.

Παρα·δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Δειπνῶ παρά τινι (;), (ὅθ.) = Παρασιτέω. 2) (πθ.) δὲν προφθαίνω ἐν καιρῷ εἰς τὸ δεῖπνον, (ἐπμ.) μένω νηστικὸς (χωρὶς νὰ δειπνήσω).

Παραδείπνια (τά). τὰ παρεκτὸς τῶν καθαυτὸ φαγητῶν παρατιθέμενα εἰς τὸ δεῖπνον, (Τουρκ.) μεζελίκια.

Παράδειπνις, ιδος (ὁ, ἡ), = Παράσιτος.

Παράδεισος (ὁ), [» Ἔστι δὲ τοὔνομα Περσικὸν καὶ λέγεται φαρδαιθὶ (Ferdews),« Φώτ.]. κῆπος μὲ δένδρα καὶ ζῶα διὰ κυνῆγι, δάσος περιφραγμένον, (Γαλλ.) parc· (ἐν γέν.) περιβόλι, (Τυρκ.) μπαγτσές (Ἐκκλησ.) ἡ μετὰ θάνατον κατοικία τῶν δικαίων. » Κῆποι οἱ Παράδεισοι καλούμενοι, πάντων καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν μεστοί, ὁπόσα ἡ γῆ φύειν ἐθέλει, « Ξεν. » Παραδείσους δένδρων καὶ θηρίων μεστούς, « αὐτ. » Κρύους ὄντος, ἐπέτρεψε τοῖς στρατιώταις ἐκ τοῦ παραδείσου ξυλίζεσθαι . . . μήτε πεύκης μήτε κυπαρίττου φειδομένους,« Πλ.

Παραδεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Παραδέχομαι.

Παραδεκτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἕξιν τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ παραδέχεσθαι.

;Παραδεκτικός (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ παραδεχθῇ τις, ἄξιος παραδοχῆς.

Παρα δέρω, Μ. δαρῶ. Γδέρνω ὀλίγον (ἐπιπολαίως).

Παρα δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι (Λαμβάνω) τι παρά τινος, παραλαμβάνω· ἀναδέχομαι. » Τοῦτον τὸν μιαρὸν παραδεξάμενον Χαρίνῳ τῷ προδότῃ ταῦτα πράττειν, « Δμ. 2) (τρπ.) ἐγκρίνω τι ὡς εὔλογον, στέργω, ἀποδέχομαι.

;Παρα δέω, Μ. δήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Δένω τι πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιον τινός.

Παρα δηλόω ῶ, Μ. ώσω. Φανερόνω (Δηλοποιῶ) τι μὲ τρόπον, (Γαλλ.) δίδω νὰ ἐννοήσουν· παραστήνω.

Παραδήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τρόπου δήλωσις (παράστασις, ἔκθεσις).

Παρα δια·ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Χωρίζω (Διαζευγνύω) τι παρὰ τὸν συνήθη τῆς διαζεύξεως τρόπον, χωρίζω ἀτελῶς (κατ' ἐπιφάνειαν μόνον).

Παραδιαζευκτικός, ή, όν. Ὁ σημαίνων (χρησιμεύων πρὸς) παραδιάζευξιν. » Σύνδεσμος—,« Γρμ. ὁ καταχρηστικῶς διαζευκτικὸς (π. χ. » Βουλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι, « Ἰλ. Α).

Παραδιάζευξις, εως (ἡ), ἡ κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον (ὄχι καθαυτὸ) διάζευξις.

Παρα διαιτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ζῶ (Τρέφομαι) συνήθως μετά τινος, εἶμαι ὁμοτράπεζός του, (μὲ δοτ).

Παρα·διακονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Διακονῶ (Ὑπηρετῶ) παρά τινι· (χ. πτ.) ὑπηρετῶ κακῶς (ἀμελῶς, παρὰ τὸ καθῆκον ὑπηρέτου).

Παρα δια·στέλλω, Μ. στελῶ. Διαςέλλω (Διαιρῶ) καταχρηςικῶς (παρὰ τὸν συνήθη τῆς διαστολῆς τρόπον).

Παραδιαστολή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ καταχρηστικῶς λεγομένη (ὄχι καθαυτὸ) διαστολή.

Παρα·δια·τάσσομαι (τάττομαι), Μ. τάξομαι Διατάττω (Διαθέτω) τι ἀλλέως ἢ παρὰ τὸ σύνηθες, μεταβάλλω τὴν καθεστῶσαν (τὴν ὑπάρχουσαν) διάταξιν.

Παραδιατριβή (ἡ). διατριβὴ (ἀσχολία) παράλογος, ματαιοπονία· λογοτριβὴ ἀνωφελής.

;Παρα διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, διδάσκω διδασκαλίας παραλόγους ἢ ἀνωφελεῖς, (παρβλ.) Ετεροδιδασκαλέω.

Παρα δίδωμι, Μ. παρα·δώσω (ἀόρ. Παρέδωκα κτλ.). Δίδω τι εἰς χεῖράς τινος, (Τουρκ.) κάμνω τεσλίμι. » Παραδέχεσθαι τὰ γράμματα καὶ παραδιδόναι, « Ξεν. (ὅθεν συχν εἰς τὰς Ἐπγρφ.) » Τάδε οἱ ταμίαι παρέδοσαν,.. παραδεξάμενοι παρὰ τῶν προτέρων ταμιῶν, » Τάδε ἀπελάβομεν σκεύη.. καὶ παρέδομεν, κτλ. 2) δίδω (ἀφίνω) τι εἰς τὴν ἐξουσίαν ἄλλου· ἐπιτρέπω (» Ὅπως ἂν οἱ καιροὶ παραδιδῶσιν, « Ἰσκρ. » Τῆς ὥρας παραδιδούσης . ἀνέζευξε « Πλ6.)· (Γρφ.) προδίδω. » Καὶ Ἰούδας, ὁ ἢ παραδοὺς αὐτόν,« Εὐαγγ. 3) (μτνμ.) μεταδίδω (κοινοποιῶ) προφορικῶς εἰς ἄλλον ὅ,τι γνωρίζω, (ὀθ. ἐπὶ διδασκλ) παραδίδω. » Ὅσοις ἐνετύχομεν ταῦτα γνόντες ἐκείνῳ, οὐκ ἐξαλείφομεν ἐκ τῶν ἡμετέρων, ἀλλὰ πολὺ ἥδιον παραδώσομεν αὐτὰ τοῖς φίλοις, « Ξεν. (καὶ συχνότ. πθ.) » Τοιόνδε τι περὶ αὐτοῦ παραδέδοται, « Δ. Κάσσ., ἱστόρηται κατὰ παράδοσιν.

Παρα δι ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαί τι ἐν παρόδῳ (ὡς ἐπεισόδιον τῆς καθαυτὸ διηγήσεως).

Παραδι·ήγημα (τό). πᾶν ὅ,τι διηγεῖταί τι ἐν παρόδῳ, ἐπεισόδιον διηγήσεως.

Παραδιήγησις, εως (ἡ), τὸ διηγεῖσθαί τι ἐν παρόδῳ (ἐκτὸς τοῦ προκειμένου). 2) = Παραδιήγημα.

Παρα·δικάζω, Μ. άσω. Δικάζω παρὰ τὸ δίκαιον.

Παρ αδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδικῶ κατά τι.

Παρα δι οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Διοικῶ κακῶς (παρὰ τὸ καθῆκον διοικητοῦ)

Παρα·δι·ορθόω-ῶ καὶ (μσ.) όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι. Διορθόνω τι κακῶς ἢ ἐκ παραθέσεως· κάμνω ἄλλην (ἢ καὶ ἄλλην) διόρθωσιν ἐκτὸς τῆς ὑπαρχούσης, μεταβάλλω τὴν διόρθωσιν.

Παραδιόρθωμα (τό). τὸ κακῶς ἢ ἐκ προσθήκης διορθωθέν, διόρθωσις ἐσφαλμένη ἢ μεταγενεστέρα.

Παραδιόρθωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραδιορθόω.

Παρα διώκω, Μ. διώξομαι. Διώκω παρὰ πόδας (ἐκ τοῦ πλησίον).

Παρα·δογματίζω. Μ. ίσω. Δογματίζω τι παρὰ τὸ προσῆκον, πρεσβεύω ἢ κηρύττω παράλογα δόγματα.

Παρα δοκέω-ῶ. Μ. δόξω. Κρίνω (Ἀποφασίζω) ἄλλως πως ἢ λανθασμένα, ἔχω διαφορετικὴν ἢ ἐσφαλμένην δόξαν (ἰδέαν) περί τινος. (κυρ. τρπρσ.) » Ἐπειδὴ δὲ παρέδοξεν αὐτοῖς δημοκρατεῖσθαι, « Ξεν., ἀφ' οὗ τὸ ἀπεφάσισαν οὕτω, καίτοι κακῶς, (ἄλλ. διορθ. » Ἐπειδή περ δὲ ἔδοξεν αὐτοῖς).

Παρ-αδολεσχέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ προσέτι ἢ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου.

†Παρ·δοξάζω, Μ. άσω, (Γρφ.). Κάμνω τι νὰ φανῇ (τὸ παραστήνω ὡς) παράδοξον, = Μεγαλύνω, Θαυμαστόω. 2) = Παραδοκέω (;).

†Παραδοξασμός (ὁ), Γρφ. [παραδοξάζω]. πρᾶγμα θαυμαστὸν (παράδοξον).

Παραδοξία (ἡ). τὸ παράδοξόν τινος πράγματος.

Παρα δοξολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Διηγοῦμαι) παράδοξα πράγματα ἢ μὲ τρόπον παράδοξον, εἶμαι παραδοξολόγος. » Τοῦτο παραδοξολογοῦντος μᾶλλόν ἐςιν ἢ ἀληθεύοντος,« Φίλ. (καὶ πθ.) » Περὶ τῶν Πιθηκουσσῶν ὑπὸ τῶν παλαιῶν πολλὰ παραδοξολογεῖται,« Στρ6.

Παραδοξολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., διήγησις παραδόξων πραγμάτων ἢ μὲ παράδοξον τρόπον. » Εἰς παραδοξολογίαν τοῖς ἐσομένοις (μεθ' ἡμᾶς ἔφυμεν,« Αἰσχ.

Παραδοξολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (διηγούμενος) παράδοξα πράγματα ἢ μὲ τρόπον παράδοξον (παράξενον). ‖. (οὐσ.) γελωτοποιός, μυθολόγος.

Παραδοξονίκης, ου (ὁ). ὁ νικήσας παράδοξον νίκην. » Τῶν ἀθλητῶν τοὺς ἡμέρᾳ μιᾷ πάλῃ καὶ παγκρατίῳ στεφανουμένους ἔθει τινὶ παραδοξονίκας καλοῦσι, « Πλ.

Παρα·δοξοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω παράδοξα πράγματα.

Παραδοξοποιΐα (ἡ). ἐκτέλεσις ἔργων παραδόξων· θαυματουργία.

Παραδοξοποιός (ὁ, ἡ). ὁ πράττων παράδοξα πράγματα· θαυματουργος· θαυματοποιός.

Παράδοξος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὴν κοινὴν δοξαν (ἰδέαν, προσδοκίαν), ἀνέλπιστος, (Ἰταλ.) ἐξτραορδινάριος· (ἐπμ.) θαυμάσιος· ἀπίστευτος· (ἐπὶ κακοῦ) παράξενος, ἀλλόκοτος. ‖. (οὐσ.) = Παραδοξονίκης ἢ (ἁπλ.) Ὀλυμπιονίκης. » Χαῖρε παράδοξε,« Ἐπικτ.

Παραδοξότης (ἡ), = Παραδοξία.

Παραδόξως, ἐπίρ. Παρὰ δόξαν (ἐλπίδα, προσδοκίαν)· μὲ τρόπον παράδοξον (θαυμαςὸν ἢ παράξενον). » Παραδόξως ἀπαγγέλλειν, « Φλςρτ., = Παραδοξολογεῖ.

Παραδόσιμος (ὁ, ἡ), τὸν ὁποῖον δύναται ἢ πρέπει νὰ παραδώσῃ τις. » Ἄν τις, ἐπιβουλεύσας Φιλίππῳ, καταφύγῃ πρὸς Ἀθηναίους, παραδόσιμον εἶναι τοῦτον,« Δμ. 2) ὁ κατὰ παράδοσιν μεταδοτέος ἢ μεταδιδόμενος. » Παραδόσιμος τοῖς ἐπιγιγνομένοις ἡ τῶν εὐεργετησάντων τὴν πατρίδα γίνεται δόξα, « Πλ6.

Παράδοσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραδίδωμι, ἐγχείρισις· παραχώρησις εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός. » Πόλεως—,« Θκ. 2) ἡ ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸν διαδιδομένη ἔκπαλαι ἰδέα, παραγγελία ἢ ἐνθύμησις τὴν ὁποίαν παρέλαβέ τις ἐκ προγόνων, πατροπαράδοτον δόγμα ἢ ἔθιμον, διδασκαλία ἄγραφος, (Γαλλ.) tradition. » Κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς παρελάβετε,« Γρφ.

Παραδοτέος, α, ον, θετ. τοῦ Παραδίδωμι. » Ποτέροις ἡ πόλις παραδοτέα, « Πλάτ. (καὶ πλθ.) » Παραδοτέα αὐτοὺς τοῖς Ἀθηναίοις οὐκ ἔστι,« Θκ.

†Παραδότης, ου (ὁ), = Προδότης.

Παραδοτός, ή, όν, ἢ

Παράδοτος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ παραδοθῇ, μεταδόσιμος διὰ παραδόσεως.

Παραδοχή (ἡ), τὸ παραδέχεσθαι, ἀποδοχή· συγκατάθεσις. »Παραδοχῆς ἀξιωθῆναι ϗ πίστεως,« Πλ6. 2) (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι παρεδέχθη τις. »Πατρίους παραδοχάς,« Εὐρ., τὰς ἐκ προγόνων παραδόσεις, τὰ πατροπαράδοτα ἔθιμα.

Παραδραθεῖν καὶ **Παραδραθέειν**, Π. ἀντὶ Παραδαρθεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραδαρθάνω

Παραδραμεῖν, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρατρέχω.

Παρα-δράω-ῶ, Μ. δράσω, Π. (μὲ δοτ.) ὑπηρετῶ παρά τινι.

Παρα-δριμύσσομαι (ύττομαι), Μ. ύξομαι. Ἐρεθίζομαι κατ' ὀλίγον, ὑπερεθίζομαι.

Παραδρομάδην, ἐπίρ. Π. ἐν παρόδῳ, (Γαλλ.) **en passant**, [ἐκ τοῦ

Παραδρομή (ἡ), τὸ παρατρέχειν, ἡ ἐκ τοῦ πλησίον δρομαία διάβασις· (συνκδχ.) λάθος ἐξ ἀπροσεξίας. (μτνμ.) πέρασμα καιροῦ. »Μετὰ τὴν δεκαετίας παραδρομήν,« Πανδ. »Κολάκων παραδρομή,« Ἀθ., οἱ παρακολουθοῦντές τινα κόλακες, συνοδία κολάκων. »Ἐκ παραδρομῆς, ἢ »Ἐν παραδρομῇ,« Ἀρστ., =Παραδρομάδην.

;**Παραδρομίς** (ἡ). τὸ μέρος ὅπου ἐγυμνάζοντο οἱ ἀθληταὶ εἰς τὸ ὕπαιθρον, (παρβλ.) Ξυστός. 2) τὸ ἐπὶ τοῦ πλάτους τοῦ τείχους ὁδεύσιμον μέρος, (παρβλ.) Περίδρομος.

Παράδρομος (ὁ, ἡ). ὁ παρατρέχων (διαβαίνων δρομαῖος ἐκ τοῦ πλησίον). ‖. (οὐσ.) τόπος διὰ τοῦ ὁπ. δύναταί τις νὰ παραδράμῃ, πάροδος. »Παράδρομα,« Ξεν., τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ κυνηγ. δικτύου ἀφειμένα πρὸς διάβασιν διαστήματα.

Παρα-δρύπτω, Μ. δρύψω. Ξεσχίζω ἀπὸ τὸ πλάγιον.

Παραδρώωσι, Π. ἀντὶ Παραδρῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Παραδράω.

Παραδύμεναι, Π. ἀντὶ Παραδῦναι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραδύνω.

Παραδυναστεία καὶ

Παραδυνάστευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Παρα-δυναστεύω, Μ. εύσω. Ἰσχύω παρά τινι· εἶμαι δεύτερος τοῦ δυνάστου (τοῦ ἡγεμόνος). »Οἱ παραδυναστεύοντες,« Θκ., οἱ ἀμέσως μετὰ τὸν ἡγεμόνα, οἱ μεγιστᾶνες ἑνὸς τόπου.

Παρα-δύνω καὶ **Παρα-δύομαι**, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Παρέδυν κτλ.). Χώνομαι καὶ περνῶ πουθενά, εἰσχωρῶ μὲ τρόπον (ἐκ πλαγίου), παρεισδύομαι, (Γαλλ.) **s'insinuer**.

Παράδυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκ πλαγίου καὶ βαθμηδὸν εἰσχώρησις, =Παρείσδυσις.

Παρ-ᾴδω. (μὲ δοτ.) Ψάλλω ἢ Τραγῳδῶ πλησίον τινός, εἶμαι τραγῳδιστής του.

Παρα-δωσείω (χ. Μ.). Ἔχω διάθεσιν (Εἶμαι ἕτοιμος) νὰ παραδώσω (νὰ παραχωρήσω) τι, (Θκ. Δ', 28).

Παρ-αείδω, Μ. αείσω, Π. ἀντὶ Παρᾴδω.

Παρ-αείρω, Π. ἀντὶ Παρ-αίρω.

Παραίξω, Π. ἀντὶ Παρᾴξω.

Παρα-ζάω-ῶ, Μ. ζήσομαι ἢ βιώσομαι (ἀόρ. Παρέζησα ἢ Παρεβίων κτλ.). Ζῶ πλησίον (ἢ μετά) τινος, συζῶ ἢ ἐπιζῶ (;). (μὲ δοτ.) »Ψυχὴ τῷ σώματι παραζῶσα,« Πλ. 2) (χ. πτ.) ζῶ παρὰ τὸ δέον (ὄχι καθὼς πρέπει), καταχρῶμαι τοῦ ζῆν. »Ζῆν οὐ παραζῆν χρή,« Πλ. 3) ζῶ χωρὶς νὰ πρέπῃ (βίον ἀβίωτον), (Γαλλ.) **vivoter**. »Ὅς τις πένης ὢν ζῇ, παραζῆν (γρφ. ζῇ παρ' ὃ ζῆν) βούλεται,« Φιλήμ.

Παρα-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω (κυρ. ὑποζύγιον) τι πλησίον ἄλλου (ἐν γέν.) συνδέω, συνάπτω.

Παράζευξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σύζευξις, συνένωσις.

Παρα-ζέω, Μ. ζέσω. Ζεσταίνω ὀλίγον, συχλιαίνω.

Παρα-ζηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ ζηλεύῃ, τοῦ διεγείρω τὴν ζηλοτυπίαν· (ἐν γέν.) πειράζω, παροργίζω. ‖. (πθ.) συνερίζομαι, ζηλεύω, μιμοῦμαι. »Μὴ παραζήλου ἐν πονηρευομένοις,« Γρφ.

Παραζήλωσις, εως (ἡ). συνερισμός, ἀντιζηλία.

Παρα-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ (Ἐξετάζω, Ἐρωτῶ) τι παρὰ τὸ δέον, κάμνω παράλογα ἢ ἀνωφελῆ ζητήματα (ἐρωτήματα).

Παράζυξ [παραζεύγνυμι], υγος (ὁ, ἡ) (κυρ. ἵππος) ὅστις σύρεται πλησίον τῶν ἐζευγμένων ἵνα χρησιμεύσῃ ἐν καιρῷ, (ἄλλ.) Παρήορος· ὁ περιπλέον τοῦ ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ (»Ἔχειν χρὴ ἱμάντας παράζυγας,« Ξεν.). ‖. (εἰς τὸν Ἀρστ.) »Παράζυγες,« ἡ κατωτάτη τάξις τῶν πολιτῶν, οἱ Θῆτες, (παρβλ. Ζευγίτης),

Παρα-ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφῶ τι πλησίον ἄλλου· ζωγραφῶ ὡς πάρεργον.

Παραζώνη (ἡ). ἡ παρὰ τὴν καθαυτὸ ζώνην δευτέρα ζώνη (τὸ λωρὶ τοῦ σπαθιοῦ, [Γαλλ.] **le baudrier**) τῶν στρατ., (Τουρκ.) τὸ σιλαχλῆκι.

Παραζωνίδιος καὶ

Παραζώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (κρεμάμενος ἀπὸ ἢ κρατούμενος μὲ) τὴν παραζώνην. ‖. (οὐσ.) Παραζώνιον καὶ Παραζωνίδιον (ἐνν. ξίφος), ἢ (ἄλλ.) Παραζωστρίς.

Παρα-ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω τι διὰ τῆς παραζώνης εἰς τὴν μέσην μου. ‖. (μσ.) φορῶ ζωσμένον εἰς τὴν μέσην μου (ἢ κρεμασμένον εἰς τὸ πλάγι μου) σπαθὶ κτλ. »Τῷ ξίφει ὃ παρέζωστο,« Δ. Κάσσ. 2) ζώνω (περικλείω) τι πλαγίως. »Ὅταν τὰ νέφη πρὸς τὴν θάλασσαν αὐτὰ (τὰ ὄρη) παραζωννύῃ,« Θφρ.

Παραζωστρίς, ίδος (ἡ). (ἐνν. μάχαιρα) ἢ ἄλλ. Παραξιφίς, (Γαλλ.) **dague**.

Παραθαλασσίδιος (ττίδιος) καὶ

Παραθαλάσσιος (ττιος), α, ον. Ὁ πλησίον τῆς θαλάσσης (παρὰ τὴν θάλασσαν). ‖. (οὐσ.) Παραθαλάσσιον (τό), ἡ ὄχθη τῆς θαλάσσης, τὸ παραιγιάλιον.

Παρα-θάλπω, Μ. θάλψω. Θερμαίνω ἐκ τοῦ πλησίον· (μτνμ.) πραΰνω, θεραπεύω. »Παραθαλπομένη φρένα μύθοις,« Εὐρ., παρηγορουμένη.

Παρα-θαρρύνω (θαρσύνω), Μ. υνῶ. Ἐνθαρρύνω (ἐκ τοῦ πλησίον), ἐγκαρδιόνω προθύμως ἐν καιρῷ κινδύνου.

Παρα-θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Θεωρῶ τι πλησίον ἄλλου (μτμ.) συγκρίνω, παραβάλλω.

Παρα-θέλγω, Μ. θέλξω. Θέλγων παραπείθω, ἐξιλεόνω, καταπραΰνω.

Παράθεμα (τό), τὸ παρατιθέμενον (κυρ. ἐπὶ τῆς τραπέζης), (παρβλ.) Παράθεσις.

Παρα-θεμιστεύω, Μ. εύσω. Πράττω τι παρὰ τὸ δίκαιον, παρανομῶ· (ἐν γέν.) παραβαίνω.

;**Παράθεναρ** (τό), Ζ. Παραίθεναρ,

Παρα-θερίζω, Μ. ίσω. Θερίζω (Ἀποκόπτω) μέρος τινὸς πράγματος περνῶν μὲ ὁρμὴν ἀπὸ πλησίον του.

Παρα-θερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω ἐκ τοῦ πλησίον ἢ βαθμηδὸν ἢ καθ' ὑπερβολήν, ἐξάπτω.

Παράθερμος (ὁ, ἡ). πολλὰ θερμός· (συνήθ. μτνμ.) πολλὰ ἀψὺς (ὁρμητικός), ὀξύθυμος, εὐερέθιστος.

Παράθεσις [παρατίθημι], εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ πλησίον ἢ ἐκ πλαγίου ἢ κατὰ μέρος τοποθέτησις· (ἰδιαιτ.) βάλσιμον τοῦ φαγητοῦ εἰς τὴν τράπεζαν, (συνκδχ.) αὐτὸ τὸ παρατιθέμενον φαγητόν. »Τοὺς τὰς παραθέσεις κομίζοντας διακόνους,« Πλ6. 2) ἀποταμίευσις, ἐναπόθεσις· (συνκδχ.) ἀποθήκη. »Κύριος τῆς φρουρᾶς ϗ τῆς τοῦ σίτου παραθέσεως,« Πλ6. 3) (μτφορ.) παραλληλισμός, σύγκρισις, παραθεώρησις. »Ἐκ παραθέσεως,« Πλ6., κατὰ σύγκρισιν. 4) ἀναφορὰ μαρτυρίας συγγραφέως πρὸς ἀπόδειξιν, (Γαλλ.) **citation**. »Τὴν χρῆσιν ἐπάγων καὶ ταύτην πιστούμενος ἐκ παραθέσεων Πλατωνικῶν,« Ἀπλλν. 5) (ἐνίοτε) ἀντὶ Παραίνεσις, ὑποβολή, (Γαλλ.) **suggestion**. »Τὴν Ἀννίβου φύσιν οὐ μόνον ἡ τῶν φίλων παράθεσις, ἔτι δὲ μᾶλλον ἡ τῶν πραγμάτων περίστασις ἐβιάζετο,« Πλ6. 6) (Ἐκκλησ.) σύστασις πιστοῦ εἰς τὴν θείαν χάριν ἢ τὴν ἀγάπην τῶν ἀδελφῶν. »Ὑποχωρῆσαι χωρὶς τῆς τοῦ ἁγίου παραθέσεως,« Συναξάρ. »Τὸν ἀδελφόν... παρακαλοῦμεν ἔχειν σε αὐτὸν ἐν παραθέσει, ζηλωτὴν ὄντα τῆς διαθήκης τοῦ Χριστοῦ,« Εὐσ.

Παραθετέος, α, ον, θετ. τοῦ Παρατίθημι.

;**Παραθέτης**, ου (ὁ). ὁ βάλλων τὰ φαγητὰ (τὰ παραθέματα) εἰς τὴν τράπεζαν, ἐπιστάτης τῆς τραπέζης.

Παραθετικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς παράθεσιν (σύγκρισιν).

Παρα-θέω, Μ. θεύσομαι (μὲ δοτ.) Τρέχω πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος· (μὲ αἰτ.) ἀφίνω τι πλαγίως τρέχων, τρέχω παρεμπρός, ξαπερνῶ· διαβαίνω τρέχων, διατρέχω, (Γαλλ.) **parcourir**. (μτφορ.) =Παρατρέχω.

Παρα-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) Θεωρῶ τι πλησίον ἄλλου ἢ ἐκ τοῦ πλησίον· θεωρῶ ἐκ παραθέσεως, συγκρίνω, παραβάλλω. »Πρὸς μόνον τὸν Ἡρακλέα ϗ τὰ ἐκείνου ἔργα παραθεωρῶν αὐτόν,« Δ. Κάσσ. »Ἢν μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι ἢ Γλαύκῳ ἢ Μίλωνι παραθεωρηθῆτέ με,« Αχ. 2) (μὲ αἰτ.) θεωρῶ ἀπροσέκτως, παραβλέπω. »Εἰ δέ τις παραθεωροίη ταῦτα ὡς μικρὰ καὶ φαῦλα,« Δ. Ἀλ. »Ἐγένετο γογγυσμός, ὅτι παρεθεωροῦντο,« Γρφ.

Παραθεώρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκ παραθέσεως θεώρησις, παρατήρησις.

†**Παράθηγμα** (τό). μέσον πρὸς παράθηξιν (ἐγκαρδίωσιν).

Παρα-θήγω, Μ. θήξω, =Παρακονάω, (μτφορ.) Παροτρύνω, Παραθαρρύνω.

Παραθήκη (ἡ), [παρατίθημι] παρακαταθήκη. 2) προσθήκη. »Παραθήκην λόγου τὸ βλασφημεῖν καὶ ψέγειν ποιούμενος,« Πλ., παράρτημα.

Παράθηξις, εως (ἡ), τὸ παραθήγειν, ἀκόνισμα (ἐκ τοῦ προχείρου). (τρπ.) παρακίνησις, ἐγκαρδίωσις.

Παρα-θησαυρίζω, Μ. ίσω. Θησαυρίζω ὡς παραθήκην, ἀποθησαυρίζω.

Παρα-θιγγάνω, Μ. θίξω (ἀόρ. Παρέθιγον κτλ.). Ἐγγίζω ἐπιπολαίως ἢ ἐν παρόδῳ, (Γαλλ.) **effleurer**.

Παρα-θλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβω ἐκ πλαγίου ἢ ἐκ τοῦ πλησίον· (τρπ.) στενοχωρῶ πανταχόθεν, καταθλίβω.

Παράθλιψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκ πλαγίου θλίψις, σύνθλιψις.

Πάραθλον (τό). τὸ ἐν παρόδῳ (ἐκτὸς τοῦ προκειμένου) ἆθλον, ἀγὼν ἐπουσιώδης.

Παράθρανος (ὁ, ἡ). ὁ μεταξὺ ἢ πλησίον τῶν θρανίων. »Ὁδὸς—,« Πλ., ἡ μεταξὺ τῶν θρανιτῶν πάροδος.

Παρα-θρασύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τινὰ παρὰ τὸ δέον τολμηρὸν (θρασύν). ‖. (μσ.) θρασύνομαι παρὰ καιρόν.

Παράθραυσις, εως (ἡ), τὸ παραθραύειν ἢ παραθραύεσθαι.

Παράθραυσμα (τό). κομμάτι τὸ ὁπ. ἀπεσπάσθη διὰ παραθραύσεως.

Παρα-θραύω, Μ. θραύσω. Τσακκίζων ἀφαιρῶ (ἀποκόπτω) μέρος ἀπό τινος. »Τὸ ἐπιεικὲς τοῦ τελέου καὶ ἀκριβοῦς ἐστι παρατεθραυσμένον,« Πλάτ., εἶνε παράθραυσμα.

Παραθρέξας, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Παρατρέχω.

Παρ-αθρέω-ῶ, Μ. ήσω, =Παροράω.

Παρα-θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ πλησίον τινός.

Παρα-θριγκίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω διὰ ἡμῶν διὰ θριγκοῦ (περιφράγματος). »Οἱ βότρυες ἐκ πλαγίων τὸν καυλὸν παραθριγκίζουσι,« Θφρ., φυτρόνουσιν ἐν εἴδει θριγκοῦ.

Παρα-θρίζω, Μ. θρίσω, Ἀττ. Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Παραθερίζω.

Παρα-θρώσκω, Μ. θοροῦμαι, Π. πηδῶ πλησίον ἢ παρεμπρός, (κατ' ἐκτ.) Παρεκτείνομαι. »Ἑρκυνίου δρυμοῖο παραθρώσκοντες ὀρόγκους,« Διον., (παρβλ. Παραθέω).

Παρα-θυμιάω-ῶ, Μ. άσω. Θυμιῶ ἐκ τοῦ πλησίον.

;**Παραθύρα** (ἡ). πλαγινὴ (δευτέρα, κρυφὴ) θύρα, (κοιν.) παραπόρτι.

Παραθύριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Παράθυρος, μικρὸν παραπόρτι.

Παραθυρίς, ίδος (ἡ), =Παράθυρος.

Παράθυρος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῆς (ἢ ἐκτὸς τῆς καθαυτὸ) θύρας. »Πύλη—,« Πλ., =Παραθύρα.

Παρα-θύω, Μ. θύσω, Π. ὁρμῶ (διαβαίνω μὲ ὁρμὴν) παρεμπρός, ξαπερνῶ εἰς τὸ τρέξιμον, =Παραθέω.

Παραί, πρόθ. Π. ἀντὶ Παρά.

;**Παραιβάδας**, α (ὁ), Π. ἀντὶ Παραιβάτης, (ἄλλ. διορθ. Παρβάτας).

Παραιβαδόν [παραβαίνω], ἐπίρ. Π. (μὲ γεν.) ὑπάγοντας παρέκει (παρεμπρός) ἢ πλησίον τινός.

Παραιβασία (ἡ), Π. ἀντὶ Παράβασις (παρανομία).

Παραίβασις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Παράβασις, πάροδος· (μτφορ.) τρόπος ἀποφυγῆς. (μὲ γεν.) »Ὀλέθρου—,« Ἀπλλν.

Παραι-βατέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Παραβατέω, [ἐκ τοῦ

Παραιβάτης, ου (ὁ), καὶ **Παραιβάτις**, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Παραβάτης, -βάτις.

Παραίβολος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παράβολος. ‖. (τὸ οὐδ. πλθ.) Παράβολα, ἐπίρ, =Παραβλήδην.

Παραιγιάλιος (ὁ, ἡ) καὶ

Παραιγιαλίτης, ου (ὁ) καὶ **Παραιγιαλῖτις**, ιδος (ἡ). ὁ πλησίον τοῦ αἰγιαλοῦ (τῆς θαλάσσης), παραθαλάσσιος.

Παραιγίαλος (ὁ, ἡ), =Παραιγιάλιος.

†**Παραιετίς**, ίδος (ἡ), ἡ πλησίον τοῦ ἀετοῦ (τοῦ ἀετώματος). »Παραιετίδες ἡγεμόνες λεοντοκέφαλοι,« Ἐπιγρ., αἱ ἑκατέρωθεν τοῦ ἀετώματος προεξέχουσαι πλίνθοι.

Παρα-ΐζω, Π. ἀντὶ Παρ-ίζω.

Παραίθεναρ, αρος (τό). τὸ ἀπὸ τοῦ μικροῦ δακτύλου μέχρι τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς διάστημα.

Παρ-αιθύσσω, Μ. ύξω, Π. (μὲ αἰτ.) ἐξάπτω· (μτνμ.) διεγείρω. »Θόρυβον—,« Πίνδ. 2) (χ. πτ.) παρέρχομαι ὡς ἀστραπή. »Λαίψεα πάντ' ἐτίναξε παραιθύξας πτερύγεσσιν,« Ἀπλλν. 3) (συνκδχ.) ἀναλάμπω· (μτνμ. ἐπὶ λόγου) ἐξέρχομαι τοῦ στόματος.

Παραίνεσις, εως (ἡ), τὸ παραινεῖν, συμβουλή, νουθεσία· παρακίνησις· (Π.) παρηγορία.

Παραινετήρ, Π. ἀντὶ Παραινέτης.

Παραινετήριος, α, ον, =Παραινετικός.

Παραινέτης, ου (ὁ). ὁ παραινῶν, παρακινητής, συμβουλάτωρ.

Παραινετικός, ή, όν. Ὁ γινόμενος ἢ χρησιμεύων πρὸς παραίνεσιν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ παραινεῖν, προτρεπτικός, συμβουλευτικός.

Παραινετικῶς, ἐπίρ. Μὲ παραινετικὸν τρόπον, ἐν εἴδει συμβουλῆς.

Παρ-αινέω-ῶ, Μ. αινέσω (ἀόρ. Παρῄνεσα κτλ.). Παρακινῶ, συμβουλεύω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'.) »Παρῄνει τοιάδε,« Θκ. (καὶ δοτ. ἐκ δ'.) »Εἰ μὴ πρότερόν σοι ἐτύγχανον παρῃνηκώς,« Ἰσκρ. (ἢ ἀπαρ.) »Παραινῶ σοι σιωπᾶν,« Ἀρσφ. (ϗ πθ.) »Παρῄνηται μὲν οὖν τὸ πᾶν,« Γαλ.

Παρ-αινίσσομαι (ττομαι), Μ. αινίξομαι. Λέγω τι πλαγίως (αἰνιγματωδῶς), ὑπαινίττομαι.

†**Παρ-αίνυμαι** (χ. Μ.), Γλσ. =Παραιρέομαι, ἀφαιρῶ.

Παρ-αιολίζω, Μ. ίσω, Π. [παρά, αἰόλος]. ἀπατῶ.

Παραίρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραιρέω, ἀφαίρεσις. »Ὅπλων—,« Ἀρστ., ἀφόπλισις.

Παρ-αιρέω-ῶ καὶ (μσ.) **Παρ-αιρέομαι-οῦμαι**, Μ. ήσω, -ομαι (ἀόρ. 6'. Παρεῖλον κτλ.). Παίρνω τι ἀπό τινος, στερῶ, ἀφαιρῶ. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) »Τὰ ὅπλα τοῦ πλήθους παρῃροῦντο,« Ξεν. (ἢ αὐτ.) »Παρελέσθαι αὐτὸν τοὺς συνουσιαστάς,« αὐτ. (ἢ δοτ.) »Ἦ μέγα μοι τὰ θεῶν μελεδήματα.. λύπας παραιρεῖ,« Εὐρ. (ϗ πθ.) »Παρῃρημένοι τὰ ὅπλα,« Δμ.

Παραίρημα (τό), τὸ παραιρεθὲν (ἀφαιρεθὲν) ἀπό τινος· κομμάτι (Θκ. Δ', 48).

;**Παρ-αίρω**, Μ. αρῶ. Παίρνω (Ἀφαιρῶ, Ἀποκόπτω) τι πλαγίως. (συγχ. εὐκόλως μετὰ [ϗ ἴσως εἶνε καὶ ἐσφαλμ. ἀντὶ] τοῦ Παραιρέω).

†**Παραι-σαβάζω**, Μ...; =Παραμαίνομαι.

Παρ-αισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι (ἀόρ. Παρῃσθόμην κτλ.). (μὲ γεν.) Αἰσθάνομαί τι ἐν παρόδῳ, καταλαμβάνω (πληροφοροῦμαι) μὲ τρόπον. »Ἤδη τις πικραίνεται, οὐχὶ παρῄσθευ;« Θκρ. 2) (χ. πτ.) κακῶς αἰσθάνομαι, ἀπατῶμαι περὶ τὴν αἴσθησίν τινος ἀντικειμένου. »Οἱ φρενητικοὶ παραισθάνονται, καὶ τὰ μὴ παρεόντα ὁρέουσι δῆθεν ὡς παρ,« Ἀρετ.

Παραίσιμος καὶ **Παραίσιος** (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀπαίσιος, κακοῦ οἰωνοῦ.

Παρ-αΐσσω, Μ. αΐξω, Π. περνῶ μὲ ὁρμὴν (τινάζομαι) παρεμπρός, ξαπερνῶ. (ἀπλ.) =Παρέρχομαι. »Ἀπέκρυψαν αὐτὴν ἕως παρῇξαν οἱ διώκοντες,« Πλ. (καὶ αὐτ.) »Ὅς κε παραΐξειε θύρην αὐλῆς,« Νόνν. »Ἵπποι γάρ με παρήϊξαν,« Ἰλ. Λ.

Παρ-αιτέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ζητῶ τι παρά τινος, ἐξαιτοῦμαι· (ἐν γέν.) παρακαλῶ. (μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) »Χρήματα μὲν προϊέντα σφι, ψυχὴν δὲ παραιτεόμενον,« Ἡρ. »Παραιτοῦμαί σε συγγνώμην,« Μέν. (ἢ ἀπαρ.) »Συγγνώμην παραιτέετο τὸν θεὸν αὐτῷ σχεῖν τῶν ῥηθέντων,« Ἡρ. »Παραιτήσῃ τοὺς θεοὺς συγγνώμονάς σοι εἶναι,« Ξεν. »Παραιτήσομαι δ' ὑμᾶς μηδὲν ἀχθεσθῆναί μοι,« Δμ. (καὶ ἐλλ.) »Κτεῖν'· οὐ παραιτοῦμαί σε,« Εὐρ. (ἢ γεν. προθετ.) »Παραιτεῖσθαι περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις,« Ἀσδ. (ϗ πθ.) »Παραιτηθεὶς δὲ διὰ τῶν φίλων τοῦτον ἀπέλυσε τῆς αἰτίας,« Σδ. 2. ζητῶ συγγνώμην, παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσουν διότι δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ ἢ νὰ κατορθώσω τι, ἀποφεύγω (ἀποποιοῦμαι) εὐσχήμως, (Γαλλ.) **s'excuser**. »Ἐδόκει γὰρ νυκτὸς ὑπὸ Καίσαρος εἰς δεῖπνον καλεῖσθαι, παραιτούμενος δέ, ἄγεσθαι τῆς χειρὸς ὑπ' αὐτοῦ μὴ βουλόμενος,« Πλ. »Τὴν δυσκολίαν παραιτούμενος,« Θφρ., προφασιζόμενος. »Τοὺς μὲν ἄρχοντας παρῃτήσατο, πρὸς δὲ τὸν Ἄρατον καταλύσας,« Πλ6. (καὶ πθ.) »Ἔχε με παρῃτημένον,« Γρφ.

Παραίτησις, εως (ἡ), τὸ παραιτεῖσθαι, ἡ διὰ παρακλήσεων ἀποφυγή· ἀποποίησις εὐσχήμος· παράκλησις· μεσιτεία· ζήτησις συγχωρήσεως, ἀπολογία. »Ῥηθήσεται δὲ οὐ παραιτήσεως μᾶλλον ἕνεκα ἢ μαρτυρίου,« Θκ.

Παραιτητέος, α, ον, θετ. τοῦ Παραιτέομαι.

Παραιτητής, οῦ (ὁ). ὁ παραιτούμενός τινα (παρακαλῶν ὑπὲρ τινος), μεσίτης.

Παραιτητικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ παραιτεῖσθαι (παρακαλεῖν μεσιτεύειν κτλ.).

Παραιτητὸς, ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ἀποφύγῃ ἢ νὰ ἐξιλεώσῃ παραιτούμενος (παρακαλῶν, μεσιτεύων κτλ.), κατορθωτὸς διὰ παρακλήσεων.

Παραιτία (ἡ). δευτερεύουσα (ὄχι καθαυτὸ) αἰτία.

Παραίτιος, α ἡ ος, ον. Ὁ κατά τι αἴτιος, συνεργὸς, συναίτιος, (ἐν γέν.) αἴτιος.

Παραιφάμενος, Π. ἀντὶ Παραφάμενος, μτχ. μσ. τοῦ Παράφημι.

Παραιφασία καὶ

Παραίφασις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Παράφασις.

÷Παραι·φάσσω (χ. Μ.), Γλσ. ἀντὶ Ἀλλοφάσσω, παραλαλῶ, παραφρονῶ.

Παραιφρονέω-ῶ Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Παραφρονέω.

Παρ·αιωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι πλησίον (εἰς τὸ πλάγιόν) τινος· (μσ.) ἔχω τι κρεμασμένον εἰς τὸ πλάγι μου. » Παρῃώρηντο ξιφίδια, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Ἐγχειρίδια παρὰ τὸν δεξιὸν μηρὸν, παραιωρεύμενα ἐκ τῆς ζώνης, « αὐτ. » Ἐσθῆτες κοῦφαι ἢ παρῃωρημέναι, « Ἡρωδ., ῥηγμέναι ἀπὸ 'πάνω ('σὰν τὰ λεγόμενα μπουρνούζια τῶν Ἀλγερίνων κλπ.).

Παραιώρημα (τὸ). τὸ πλησίον ἢ ἐκ πλαγίου τινὸς κρεμάμενον, παράρτημα. 2) κρεμασταρηά.

Παραιώρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραιωρέω.

Παρακάββαλε, Π. ἀντὶ Παρακατέβαλε, ἀόρ. τοῦ Παρακαταβάλλω.

Παρα·καθ·άπτω, Μ. άψω. Προσάπτω (Προσαρμόζω) τι πλησίον τινός.

Παρα·καθ·έζομαι, Μ. εδοῦμαι, = Συγκάθημαι, Παρακάθημαι.

Παρακαθεκτικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ (Ἐπιτήδειος εἰς τὸ) παρακατέχειν.

Παρα·καθ·εύδω, Π. ευδήσω, = Παρακοιμάομαι.

Παρα·κάθ·ημαι, Μ. καθ·εσθήσομαι. Κάθημαι πλησίον τινός.

Παρα·καθ·ιζάνω, Μ. ιζήσω, = Παρακάθημαι.

Παρα·καθ·ίζω, Μ. ίσω. Καθίζω τινὰ ἢ (ἐλλ.) Κάθημαι πλησίον τινός· (μσ.) βάλλω τινὰ νὰ καθήσῃ πλησίον μου ἢ· κάθημαι ἐγὼ πλησίον ἄλλου· (ἰδιαιτ.) πολιορκῶ (ἐκ τοῦ πλησίον). (μὲ αἰτ. συνκδχ.) βάλλω (διορίζω) αἱρετοκριτήν μου, (εἰς τὸν Θφρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρ·ακανθίζω).

Παρα·καθ·ίημι, Μ. καθ·ήσω. Καταιβάζω ἢ Ἀφίνω νὰ κρέματαί τι ἀπὸ τὸ πλάγιον. » Τὰς χεῖρας —, « Πλ. » Ὁ μὲν ἡσυχῇ παρακαθῆκε τὸν δακτύλιον, « Πλ., τὸν ἀφῆκε νὰ πέσῃ κατὰ γῆς.

Παρα·καθ·ίστημι, Μ. κατα·στήσω (ἀόρ. Παρακατέστησα καὶ μσ. Παρακατέστην κτλ.). Τοποθετῶ τι πλησίον τινός· βάλλω (διορίζω) τινὰ νὰ φυλάττῃ πουθενά. (τρπ.) συστήνω τινὰ παρά τινι. » Ὃν ἀνθ' ἑαυτοῦ τῷ ἀδελφῷ παρακατέστησε, « Πλ.

Παρα·καινοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Καινοτομῶ τι παρὰ τὸ καθεστὼς (παρὰ τὸ σύνηθες).

Παρακαίριος καὶ

Παράκαιρος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ (τὸν πρέποντα ἢ τὸν συνήθη) καιρόν· ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος· παράλογος, ἄτοπος. » Παρακαίρια ῥέζων, « Ἡσ., κακουργῶν. » Τὸ σπάνιον αὐτῶν (τῶν ῥόδων) καὶ τὸ παράκαιρον (ὅπου ἄλλοι γραπτέον μᾶλλον ἡγήσαντο: παρὰ καιρὸν) ἀγαπῶντας, « Ἀχ.

Παρακαίρως, ἐπίρ. Παρὰ (τὸν πρέποντα) καιρόν· παρὰ τὸ δέον· καθ' ὑπερβολὴν, ὑπὲρ τὸ μέτρον » Τὸν πλοῦτον παρακαίρως ἠγάπα, « Ἰσκρ.

Παρα·καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Παρέκηα κτλ.). Καίω τι ἀπὸ τὰ πλάγια (εἰς ταῖς ἄκραις). 2) καίω παραπολὺ, κατακαίω.

Παρα·καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Καλῶ τινα πλησίον μου ἢ εἰς τὸ μέσον, προσκαλῶ. » Ἐὰν τις κάμνῃ, παρακαλεῖς ἰατροὺς, « Ξεν. » Πάντας ἐπὶ τὸ μνῆμα τοὐμὸν παρακαλεῖτε, « αὐτ. » Παρελθών τις, καὶ παρακαλέσας τὸν Νικίαν, « Θκ. » Παρακαλῶ δὲ Εὔβουλον συνήγορον, « Αἰσχ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Ὁ θάλαμος τὰ πλείστου ἄξια παρακαλεῖ, « Ξεν., ζητεῖ, ἀπαιτεῖ. (ἢ πθ.) » Οἱ στρατηγοὶ παρεκλήθησαν εἴσω, « αὐτ. (ἢ ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς παρακλήσεως) » Συγκατετέθετο τοῖς παρακαλουμένοις, « Πλβ. 2) προσκαλῶ εἰς βοήθειάν μου· ἱκετεύω· ἐπικαλοῦμαι. » Ὅταν τὸν Ἐνυάλιον παρακαλέσωμεν, « Ξεν. » Οὔτε παρακαλοῦντας αἰσχύνεσθαι, « Θκ., μεσιτεύοντας ὑπὲρ τῶν ἀδικουμένων. 3) παρακινῶ· (μτνμ.) ἐρεθίζω, διεγείρω. » Οὐκ ἐπὶ πάλην καὶ δρόμους παρακλητέον αὐτὰς (τὰς γυναῖκας), « Κλμ. » Παρακαλοῦντες ἐπὶ τὰ κάλλιστα ἔργα, « Ξεν. » Πίτταν καὶ στυππεῖον, ἃ ταχὺ παρακαλεῖ πολλὴν φλόγα, « αὐτ. 4) παρηγορῶ. » Ὁ παρακαλῶν ἡμᾶς ἐπὶ πάσῃ τῇ θλίψει ἡμῶν, « Γρφ.

Παρα·καλλύνω, Μ. υνῶ, = Παρακορέω.

Παρα·καλπάζω, Μ. άσω. Τρέχω πλησίον (κρατῶν πλαγίως τὸν χαλινὸν τοῦ ἀλόγου, παρακολουθῶ τὸ ἄλογον ὅταν καλπάζῃ.

Παρακάλυμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ παρακαλύπτῃ τι, σκέπασμα, παραπέτασμα· (μτφορ.) πρόφασις, πρόσχημα. » Ὁ πλοῦτός ἐστι παρακάλυμμα τῶν κακῶν, « Στβ.

;Παρακαλύπτρα (ἡ). εἶδος γυναικείας καλύπτρας (voile), [ἐκ τοῦ

Παρα·καλύπτω, Μ. ύψω. Σκεπάζω τι ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ἐκ πλαγίου, συγκαλύπτω· (τρπ.) συσκιάζω.

Παρακάλυψις, εως (η), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Παρα·καμμύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Παρακαταμύω.

Παρα·κάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω τι ἀπὸ ἢ πρὸς τὰ πλάγια· παρατρέπω· (ἐλλ.) ἐκκλίνω, παραμερίζω, (κοιν.) κάμνω παρέκει· (συνκδχ.) ἀποφεύγω.

Παρ·ακανθίζω, Μ. ίσω. Ἔχω ἀκάνθας ἀπὸ τὰ πλάγια.

Παρακανθὶς, ίδος (ἡ). ἡ πλησίον τοῦ κανθοῦ ὑπερσάρκωσις, (παρβλ.) Ἐγκανθίς.

;Παρακανθόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων φύλλα πλησίον τῶν ἀκανθῶν.

Παρα·κατα·βαίνω, Μ. βήσομαι. Καταβαίνω πλησίον τινὸς ἢ ἐν ᾧ γίνεταί τι· (συνκδχ.) παρουσιάζομαι μετὰ τοῦ ἀντιδίκου μου εἰς τὸ δικαστήριον (;).

Παρα·κατα·βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω (Ἀποθέτω) τι κατὰ γῆς πλησίον τινός. 2) ῥίπτω (ἀφίνω νὰ μοῦ πέσῃ) τι πλησίον ἢ ἀπὸ τὸ πλάγιον. 3) (Νμ.) προκαταβάλλω εἰς τὸ δικαστήριον τὴν ὡρισμένην ποσότητα τὴν ὁποίαν χάνω ἂν δὲν κερδίσω τὴν κρίσιν μου, (ὅθεν) » Παρακαταβάλλω τινὶ τοῦ κλήρου, « Ἰσ., κρισολογοῦμαι μετά τινος περὶ κληρονομίας ἀφ' οὗ προκατέβαλα εἰς τὸ δικαστήριον τὴν πρὸς τοῦτο προαπαιτουμένην ποσότητα.

;Παρακατάβασις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ παρακαταβαίνειν, ἡ πλησίον τινος κατάβασις· ἡ ἐπὶ δικαστηρίου πρὸς ἀπολογίαν παρουσίασις.

Παρακαταβολὴ (ἡ), τὸ παρακαταβάλλειν. (Νμ.) ἡ προκαταβαλλομένη εἰς τὸ δικαστήριον ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ποσότης τὴν ὁπ. ἔχανεν ἂν δὲν ἐκέρδιζε τὴν δίκην του.

Παρακαταγωγὴ (ἡ), εἶδος παλαίσματος, (Εὐστάθ. Ἰλ. σελ. 1327).

Παρακαταθετέον, θετ. τοῦ Παρακατατίθημι.

Παρακαταθήκη (ἡ), [παρακατατίθημι]. ἐκεῖνο τὸ ὁπ. παραδίδει (ἐμπιστεύεται) τις εἴς τινα ἵνα τοῦ τὸ φυλάξῃ καὶ, ὅταν τοῦ τὸ ζητήσῃ, νὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψῃ ἀκέραιον, (Δτ.) δεπόζιτον.

Παρα·κατα·θνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Ἀποθνήσκω πλησίον τινός.

Παρα·κατά·κειμαι, Μ. κείσομαι (μὲ δοτ.) Κάθημαι (Εἶμαι πλαγιασμένος κυρ. εἰς τὴν τράπεζαν) πλησίον τινός.

Παρα·κατα·κλίνω, Μ. κλινῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ ἢ νὰ πλαγιάσῃ (καὶ μσ. Πλαγιάζω) πλησίον τινός

Παρα·κατα·λέγομαι, Μ. λέξομαι, Π. (μὲ δοτ.) πλαγιάζω (κοιμῶμαι) πλησίον τινος, συνευνάζομαι. » Τῇ ὅγε παρκατέλεκτο, « Ἰλ. Ι.

Παρα·κατα·λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω τι πλησίον τινός.

Παρακαταλογὴ (ἡ). (μουσ.) ἡ μεταβολὴ τοῦ τόνου καὶ τοῦ ῥυθμοῦ εἰς τὴν καταλογὴν (ἴδε τὴν λέξ.).

Παρα·κατα·πήγνυμι, Μ. πήξω Ἐμπήγω τι πλησίον τινὸς, (Θκ. Δ, 90).

Παρα·κατ·αρτύομαι. Συγκροτῶ (Διευθετῶ) τι παρεκτὸς ἢ πλησίον τοῦ ἤδη κατηρτυσμένου.

Παρα·κατα·σκευάζω, Μ. άσω. Εὐτρεπίζω, ἑτοιμάζω.

Παρακατάστασις [παρακαθίστημι], εως (ἡ), = Παρακαταβολή.

Παρακατάσχεσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Παρακατέχω, κράτημα.

Παρα·κατα·τίθημι, Μ. κατα·θήσω. Παραδίδω (Ἐμπιστεύομαί) τι εἴς τινα ἵνα μοῦ τὸ φυλάξῃ ὡς παρακαταθήκην. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Οἱ ἥρωες τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας, ᾠδοῖς τισιν, ὡς σώφροσι φύλαξι, παρακατετίθεντο, « Σξτ.

Παρα·κατα·χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. Μεταχειρίζομαί τι εἰς διαφόρους χρήσεις. » Τῶν κέρκων διαφοραί τ' εἰσὶ πλείους, καὶ ἡ φύσις παρακαταχρῆται καὶ ταύταις ἐπὶ πλείονα, « Ἀρστ.

Παρακατάχρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατὰ διαφόρους τρόπους χρῆσις.

Παρα·κάτ·ειμι, Μ. ειμι. Καταιβαίνω παρακάτω, προχωρῶ τὸν κατήφορον.

Παρα·κατ·εσθίω, Μ. κατ·έδομαι (ἀόρ. Παρακατέφαγον κτλ.). Κατατρώγω τι ἀπὸ τὰς ἄκρας ἢ μαζῆ μὲ ἄλλο τι (ὡς παρόψημα).

Παρα·κατ·έχω, Μ. καθέξω (ἀόρ. Παρακατέσχον κτλ.). Κρατῶ τι πλησίον μου, ἐμποδίζω, ἀναβάλλω. » Τῆς Ἀλκμήνης παρακατασχεῖν τὰς ὠδῖνας, « Διόδ. » Παρακατεῖχον ἐκεῖ τοὺς καταπλέοντας διὰ ταύτην τὴν ἐλπίδα, καὶ συνεῖχον ἐν τῇ πόλει, « Πλβ. » Τῇ μνήμῃ —, « Διόδ., ἔχω (φυλάττω) εἰς τὴν μνήμην μου.

Παρακατηγόρημα (τό). (Διαλεκτ. Στωϊκ.) τὸ ἐκτὸς τοῦ καθαυτὸ κατηγορήματος, ἐπουσιῶδες κατηγόρημα, (παρβλ.) Παρασύμβαμα.

Παρακάτθετο, Π. ἀντὶ Παρακατέθετο.

Παρακατιὼν, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Παρακάτειμι.

Παρα·κατ·οικίζω, Μ. ίσω. Κατοικίζω τινα πλησίον (εἰς τὸ πλάγιόν) τινος.

Παρα·κατ·ορύσσω (ττω), Μ. ορύξω. Παραχώνω πλησίον.

Παρα·καττύω, Μ. ύσω. Μπαλλόνω (ἐν γέν. Διορθόνω, Ἑτοιμάζω) τι ἐκ τοῦ προχείρου. » Ἡμῶν δ' ἕκαστος στιβάδα παρεκαττύετο, « Ἀρστφ., ἑτοίμαζε (μὲ φύλλα) τὸ στρῶμά του.

Παρα·καυλίζω, Μ. ίσω. (βτν.). Ἐβγάλλω καὶ ἄλλον καυλὸν ἀπὸ τὸ πλάγιον, φυτρόνω παραβλάσταρα.

Παρά·κειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι (Εὑρίσκομαι, Εἶμαι βαλμένος) πλησίον (ἢ τρπ. Εἶμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν) τινος· (ἐπὶ τόπ.) γειτνιάζω, συνορεύω. (ἐν γέν.) συνέχομαι. (μὲ δοτ.) » Ἀνελόμενος τοὺς παρακειμένους αὐτῷ ἄρτους, « Ξεν. (καὶ τρπ.) » Ὑμῖν παράκειται, ἠὲ φεύγειν, ἠὲ μάχεσθαι, « Ὀδ. Χ., παρ' ὑμῖν κεῖται, εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν σας νὰ ἐκλέξετε ἓν ἐκ τῶν δύο. » Παρακείμενα, « τὰ παρατιθέμενα εἰς τὴν τράπεζαν φαγητά. » Πάντων ἀπογευόμενος τῶν παρακειμένων, « Πλβ. » Παρακείμενος χρόνος, « Γρμ., ὁ σημαίνων τὸ τετελεσμένον μὲν ἀλλὰ διαρκοῦν εἰσέτι τῆς πράξεως, ὅθεν ἐνίοτε ἀντὶ ἐνεστῶτος.

Παρακειμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Εὐθὺς μετά τι, ἑπομένως. » Παρακειμένως τῷ περὶ θεῶν λόγῳ τὸν περὶ δαιμόνων ἱστορητέον, « Πλ. » Ἵνα ἑτοίμως δύνηται καὶ παρακειμένως πρὸς τὰ ἐμπίπτοντα ἀπαντᾶν, « Ἐπίκτ., ἐκ τοῦ προχείρου, ἐξ ἑτοίμου.

Παρακεκαλυμμένως [παρακαλύπτω], ἐπίρ. (μτχ.). Σκεπαστά, κρυφίως.

Παρακεκινδυνευμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ῥιψοκίνδυνον, (παρβλ.) Παραβόλως.

Παρακέκλημαι, πθ. πρκ. τοῦ Παρακαλέω.

Παρακέκλιμαι, πθ. πρκ. τοῦ Παρακλίνω (ὅθεν

Παρακεκλιμένως, ἐπίρ. Σχλ. ἀντὶ Παρακλιδόν.

Παρακεκομμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Κατ' ἐπιτομὴν, συντόμως, (Λξφν.).

Παρακέλευμα (τό). μέσον πρὸς παρακέλευσιν, λόγος παρορμητικός· σύνθημα (σάλπισμα) πολεμιστήριον. » Παρακέλευμα δ' ἦν πρύμνηθεν Ἑλένης, Ποῦ τὸ Τρωϊκὸν κλέος; « Εὐρ. » Ὡς ἐξ ἑνὸς παρακελεύματος, « Δ. Ἀλ.

Παρα·κελεύομαι, Μ. εύσομαι (τὸ ἐνεργ. σπν.). Παρακινῶ· συμβουλεύω· προστάζω· λέγω ἵνα ἐγκαρδιώσω· (ἐνίοτε) = Παραγγέλλω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Παρακελεύεσθαι πολλάκις οὐδὲν ἧττον δεῖ τοῖς ἐργάταις τὸν γεωργὸν ἢ τὸν στρατηγὸν τοῖς στρατιώταις, « Ξεν. (καὶ ἀπαρ. ἀναλ.) » Παρεκελεύετο αὐτοῖς, ὅτι ἀνάγκη εἴη καὶ ναυμαχεῖν, καὶ πεζομαχεῖν κτλ., « αὐτ. (καὶ πρὸς αἰτ. ἐκ δ'. σπνντ.) » Ὃ δὴ κἂν ἐγὼ παρακελευσαίμι περὶ αὐτοῦ τοὺς καθ' ἡμᾶς ἢ τοὺς ἐπιγιγνομένους, « Πλβ.

Παρακέλευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., προτροπή, παρακίνησις φώναγμα πρὸς ἐγκαρδίωσιν. (ἐνίοτε) = Παραγγελία. » Ἐπεμελεῖτο ὅπως μήτ' ἀνεπιτήδειοι μήτ' ἐκ παρακελεύσεως ἢ καὶ δεκασμοῦ ἀποδεικνύωνται, « Δ. Κάσσ.

Παρακέλευσμα (τό), = Παρακέλευμα.

Παρακελευσματικὸς, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς παρακέλευσμα, Παρακελευστικός.

Παρακελευσματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει παρακελεύσματος.

Παρακελευσμὸς (ὁ), = Παρακέλευσις.

Παρακελευστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παρακελευόμενος (φωνάζων ἵνα παρακινήσῃ, ἐγκαρδιώσῃ).

Παρακελευστικὸς, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων (ἁρμόδιος) πρὸς παρακέλευσιν. » Σάλπισμα —, « Λξ, τὸ πολεμιστήριον.

Παρακελευστικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει παρακελεύσεως. » Ἀμφότερα δὲ (Δεῦτ' ἄγε) παρακελευστικῶς παρ' Ὁμήρῳ κεῖται, « Σχλ.

Παρακελευστὸς, ή, όν. Ὁ γενόμενος (κατορθωθεὶς) διὰ παρακελεύσεως. » Ἄρχων —, « Θκ., Δ. Κάσσ., ὁ ἐκλεχθεὶς διὰ συστάσεως φατρίας.

Παρα·κελεύω, Μ. εύσω, σπν. ἀντὶ Παρακελεύομαι.

Παρα·κελητίζω, Μ. ίσω. Τρέχω ἔφιππος πλησίον ἢ ἐπέκεινά τινος· 'ξαπερνῶ εἰς τὴν καβάλλαν.

Παρα·κέλομαι, Μ. κελήσομαι (ἀόρ. Παρεκεκλόμην), Π. ἀντὶ Παρακελεύομαι, φωνάζω πρός τινα. ἐπικαλοῦμαι.

Παρα·κενόω-ῶ. Μ. ώσω. Ἀδειάζω (Εὐκαιρόνω) τι κατ' ὀλίγον (ὡς ἐκ τοῦ πλαγίου).

Παρα·κεντέω-ῶ, Μ ήσω. Τρυπῶ πλαγίως· (ὅθεν χειρουργ.) τρυπῶ τὸ ὑπογάστριον ὑδρωπικοῦ κτλ. ἵνα χυθῇ τὸ περιεχόμενον ὑγρόν. (μτφορ.) συκοφαντῶ τι πλαγίως, διαστρέφω.

Παρακέντημα (τό), καὶ

Παρακέντησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (κυρ.) τὸ χειρουργ. τρύπημα τοῦ ὑπογαστρίου τῶν ὑδρωπικῶν κλπ., (Γαλλ.) la ponction.

Παρακεντητήριον (τό). τὸ χειρουργ. ἐργαλ. διὰ τοῦ ὁπ. γίνεται ἡ παρακέντησις.

Παρακεντητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἐκτελῶν τὴν χειρουργ. παρακέντησιν.

Παρα·κέομαι, Ἰων. ἀντὶ Παράκειμαι.

Παρα·κερδαίνω, Μ. κερδανῶ ἢ κερδήσω. Κερδίζω παρὰ τὸ δέον περισσότερον ἀπ' ὅ,τι πρέπει). ἀπολαμβάνω ἢ προσπαθῶ ν' ἀπολαύσω καὶ ἄλλο (παρὰ τὸ καθαυτὸ καὶ νόμιμον) κέρδος.

Παρακερκὶς, ίδος (ἡ). τὸ μικρὸν κόκκαλον τῆς κνήμης τοῦ ποδὸς, (ἄλλ.) Περόνη καὶ Στήριγξ. 2) τὸ παρὰ τὴν κερκίδα τοῦ ἵππου σχηματιζόμενον απόστημα.

Παρακέχρωσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Παραχρώννυμι.

Παρα·κιβδηλεύω, Μ. εύσω, = Κιβδηλεύω, παραχαράσσω.

Παρακίναιδος (ὁ). παραπολὺ κίναιδος.

Παρακινδύνευμα (τὸ) καὶ

Παρακινδύνευσις, εως (ἡ). τὸ παρακινδυνεύειν, παράτολμος (ῥιψοκίνδυνος) ἐπιχείρησις.

Παρακινδυνευτικὸς, ή, όν. Πρόθυμος εἰς τὸ παρακινδυνεύειν, ῥιψοκίνδυνος. (ἐπὶ πραγμ.) ἐπικίνδυνος. » Λόγος —, « Πλάτ.

Παρακινδυνευτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον παράτολμον, ῥιψοκινδύνως. » Εἰ δεῖ παρακινδυνευτικώτερον λέξαι, « Λογγ.

Παρα·κινδυνεύω, Μ. εύσω. Ἐμβαίνω εἰς προφανῆ κίνδυνον, ῥιψοκινδυνεύω παραβόλως. » Ὅς τις παρεκινδύνευσ' εἰπεῖν ἐν Ἀθηναίοις τὰ δίκαια, « Ἀρστφ. » Αἱ νῆες. ἐς Ἰωνίαν ἐκείνοις βοηθοὶ τολμήσαται παρακινδυνεῦσαι, « Θκ. » Παρακεκινδυνευμένον (ἔργον ἢ ῥῆμα), « Λξ., τὸ πολλὰ τολμηρὸν (ῥιψοκίνδυνον). » Τοιουτονί τι παρακεκινδυνευμένον: » Αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, ἢ » Χρόνου πόδα, « Ἀρστφ.

Παρακίνδυνος (ὁ, ἡ). πολλὰ κινδυνώδης, ἐπικίνδυνος.

Παρακινδύνως, ἐπίρ. Ἐπικινδύνως, ῥιψοκινδύνως.

Παρα·κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ τι παρέμπροσθεν ἢ ἐκτὸς τοῦ δρόμου του, μετακινῶ, παρασαλεύω (» Οἷς ἂν νεωτερίζειν ἢ παρακινεῖν τι βουλομένοις ᾖ, « Δ. Ἀλ. » Καὶ ἔτι καὶ ἐν τούτοις βασανιστέοι εἰ ἐμμενοῦσιν ἑλκόμενοι πανταχόσε, ἤ τι ἢ παρακινήσουσι, « Πλάτ. » Ἡμεῖς δὲ τὰ παρ' ἀμφοῖν ἀναγράψομεν, ὀλίγα τῆς λέξεως συντομίας ἕνεκα παρακινοῦντες, « Πορφ.)· (χειρουργ.) ἐξαρθρόω· (μτφορ.) διαστρέφω· (πθ. ἀμτβτ.) παραφρονῶ, (κοιν.) σαλεύει ὁ νοῦς μυ. » Γέροντα, παρακεκινηκότα τὴν γνώμην, « Αχ. (καὶ δοτ. τροθετ.) » Τῶν ἐπὶ τοῖς ὡραίοις παρακεκινηκότων, « Ξεν. (ἢ ἀπολ.) » Νουθετεῖται ὑπὸ πολλῶν ὡς παρακινῶν, « Πλάτ. (καὶ ἐπὶ οἴνου) » Ὅταν.. περὶ τὴν τοῦ ἄστρου ἐπιτολὴν παρακινήσῃ, « Θφρ., χαλάσῃ, κόψῃ, 'ξοινίσῃ· (ἢ μτβτ.) » Τὸν στρύχνον ὥσπερ παρακινεῖν καὶ ἐξιστάναι, « Θφρ. 2) (Γρμτ.) = Παράγω, -ομαι. » Παρακεκίνηται γὰρ ἐκ τοῦ..., « Εὐσ.

Παρακίνημα (τό). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρακινήσεως· (χειρουργ.) μέλος ἐξαρθρωμένον· (γρμτ.) λέξις παρηγμένη ἀπ' ἄλλης, κτλ.

Παρα·κινησείω (γ. Μ.). Κλίνω ("Εχω διάθεσιν) πρὸς νεωτερισμούς.

Παρακίνησις, εως (ἡ), τὸ παρακινεῖν, παρασάλευμα· διαστροφή· ἐξάρθρωσις· νεωτερισμὸς, καινοτομία· παραφρόνησις· (γ.μτ.) παραγωγὴ λέξεως.

Παρακινητικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιῤῥεπὴς πρὸς παρακίνησιν (παραφροσύνην). παρορμητικός. » Πρὸς ἔρωτα —, « Σχλ. Θκρ.

Παρακινητικῶς, ἐπίῤ Μὲ διάθεσιν πρὸς παραφροσύνην. » Παρακινητικῶς ἔχειν, « Πλ., εἶνε σαλευμένος ὁ νοῦς του.

Παρα·κιρνάω ἢ Παρα·κίρνημι ἀντὶ Παρακεράννυμι, Μ. κεράσω. Ἀνακατόνω ὑγρόν τι μὲ ἄλλο, συγκιρνῶ κατ' ὀλίγον.

Παρακιὼν, οῦσα, όν, Π. ἀντὶ Παριὼν, (ἴδε †Κίω).

Παρα·κλαίω, Μ. κλαύσομαι καὶ κλαυσοῦμαι. (μὲ δοτ.) Κλαίω πλησίον τινὸς ἢ διά τι· κλαίω παραλόγως (χωρὶς αἰτίαν).

Παράκλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρακλάω, παραγωγὴ λέξεως.

Παρακλαυσίθυρον (τὸ). (ἐνν. ᾆσμα ἢ μέλος), τραγοῦδι παραπονετικὸν τὸ ὁποῖον τραγῳδεῖ ὁ ἐραστὴς παρὰ τὴν θύραν τῆς ἐρωμένης του, (κοιν.) πατινάδα. (παραδείγματα τοιούτου εἴδους τραγῳδίων σώζονται τοῦ Ἀριστοφάν. τὸ ἐν 'Εκκλησ. στίχ. 945 κ. ἑ. καὶ τοῦ Θκρ. τὸ Γ' Εἰδυλλ.).

Παρα·κλάω, Μ. κλάσω. Τσακκίζω ἀπὸ τὰ πλάγια, Συγκλάω

Παρακλειδίον (τὸ). κλειδίον παραπεποιημένον, ἀντικλείδιον.

Παρα·κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω ἔξω, ἀποκλείω· (συνκδχ.) αφίνω κατὰ μέρος, παραγκωνίζω.

Παρα·κλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω ἐν παρόδῳ ἢ κατ' ὀλίγον. » Ταῦτ' ἄρα τῶν ἡμερῶν παρεκλεπτέτην, « Ἀρςφ. 2) = Παρακρύπτω. » Τὴν θέαν νυκτὶ —, « Σιμοκ.

Παρα·κληΐω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Παρακλείω.

Παράκλησις, εως (ἡ), τὸ παρακαλεῖν, κάλεσμα πρὸς βοήθειαν· πρόσκλησις· παρακίνησις· παρακάλεσμα· (Γρφ) παρηγορία. » Τοῦ πένθους τίνα ἄν τις ἄλλην ἱκανωτέραν ὑμῖν παράκλησιν εἰσενέγκοιτο ἢ τὴν ἀρετὴν τοῦ γονέως; « Φαλαρ. 'Επις.

Παρακλητέον, θετ. τοῦ Παρακαλέω.

†Παρα·κλητεύω, Μ. εύσω, Γλσ. ἀντὶ Παρακαλέω.

Παρακλητήριος, α, ον καὶ

Παρακλητικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς παράκλησιν, παρακινητικος· παρακαλεστικος· παρηγορητικός.

Παρακλητικῶς, ἐπίῤ. 'Εν εἴδει παρακλήσεως.

Παράκλητος (ὁ, ἡ). ὁ παρακαλούμενος (προσκαλούμενος) εἰς βοήθειάν τινος, ὑπερασπιστὴς, βοηθός· παρήγορος· (ἰδιαιτ.) συνήγορος, (Λτν.) advocatus. » 'Εάν τις ἁμάρτῃ, παράκλητον ἔχομεν πρὸς τὸν Πατέρα Ἰησοῦν Χριστὸν, « Ἰωανν. 'Επις., (ὅθ. ‖. παρὰ τοῖς Θλγ. ἰδιωνυμ.) το "Αγιον Πνεῦμα. » "Οταν δὲ ἔλθῃ ὁ Παράκλητος, ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ Πατρὸς, « Εὐαγγ.

Παρακλήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ-

Παρακλήτωρ, ορος (ὁ). ὁ παρακαλῶν (παρακινῶν, παρηγορῶν κτλ.), = Παράκλητος. » Εἰς τρεῖς Πατέρας καὶ εἰς τρεῖς Υἱοὺς καὶ εἰς τρεῖς Παρακλήτορας, « Νομοκ.

Παρα·κλῄω. Ἀττ. ἀντὶ Παρακλείω.

Παρακλιδὸν [παρακλίνω], ἐπίῤ. Π. πλάγια, πρὸς το ἄλλο μέρος· (τρπ.) ἀπατηλῶς, παρὰ τὴν ἀλήθειαν. » Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω, « 'Οδ. Ρ.

Παρακλίντωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Παρακλίτης.

Παρα·κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω τι πλαγίως· βάλλω τινὰ νὰ καθήσῃ (κυρ. εἰς τὴν τράπεζαν, [καὶ πθ.] εἶμαι πλαγιασμένος) πλησίον τινός· παραμερίζω. (ἐλλ.) παραστρατίζω. » Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν ἐπὶ δεξιὸν ὦμον, « Θκρ. » 'Ολίγον τι παρακλίναντες τὴν ἑτέρην πύλην, « Ἡρ., = Παρανοίξαντες. (καὶ ἐλλ.) » Καὶ γὰρ ἐκεῖναι (αἱ μοιχευόμεναι γυναῖκες) παρακλίνασαι τῆς αὐλείας παρακύπτουσιν, « Ἀρςφ. (ἐ πθ.) » Εἴτε γυνά τήνω παρακέκλιται, « Θκρ. (ἐ μτνμ.) » Πελοπηὶς ὅση παρακέκλιται Ἰσθμῷ, « Καλλ., = Παράκειται. (καὶ μτφορ.) » Ἄλλῃ παρκλίνουσι δίκας, « Ἡσ., διαστρέφουσι. (συγχ., καθὸ καὶ συνωνυμεῖ, τῷ Παρεκκλίνω).

Παρακλίτης, ου (ὁ). ὁ πλαγιασμένος ἢ καθήμενος εἰς τὴν τράπεζαν πλησίον τινὸς, παρακαθήμενος, (παρβλ. Συγκλίτης).

;Παρα·κλύζω, Μ. κλύσω, = Προσκλύζω. (εἰς τὸν Τζ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Περικλύζω).

;Παράκλυτος (ὁ, ἡ). δυσφημισμένος, [ἐκ τοῦ

Παρα·κλύω, Μ, κλύσω, Π. (μὲ γεν.) ἀντὶ Παρακούω, δὲν ὑπακούω, ἢ δὲν καλοακούω.

Παρα·κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω κατ' ὀλίγον.

Παρ·ακμάζω, Μ. άσω. Χάνω τὴν ἀκμήν (τὴν δύναμίν, τὴν ζωηρότητά) μυ, περνῶ ἀπὸ τον καιρόν μου, παλῃόνω, ξεθυμαίνω. » Το τῆς ὥρας ἄνθος (» Τὸ κάλλος) ταχὺ παρακμάζει, « Ξεν. » Τὸ δ' ἀμυγδάλινον (ἔλαιον) παρακμάζει ταχὺ, « Θφρ. » "Οταν παρακμάζῃ τὰ τῆς ὀργῆς, « Πλάτ. » Παρακμαζοντος τοῦ κινδύνου, « Δσκρ. (ἡ μτχ.) » Παρηκμακὼς « ἀντὶ Παρῆλιξ. » Τοὺς μὲν ἀτελεῖς, τοὺς δὲ παρηκμακοτας, « Ἀρςτ.

Παρακμασις, εως (η), τὸ παρακμάζειν, παρακμή.

Παρακμαστικὸς, ἡ, όν. 'Ο εὑρισκόμενος ἢ ὑποκείμενος εἰς παρακμὴν, ἐγγίζων εἰς τὴν παρακμήν του, ἀρχίζων νὰ ἐκπίπτῃ. » Παρακμαστικὴ ἡλικία, « Γαλ., ἡ τοῦ παρακμάζοντος.

Παρακμὴ (ἡ). ἡ παρέλευσις τῆς ἀκμῆς, ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἀρχίζει τὸ πρᾶγμα ἢ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐκπίπτῃ (νὰ χάνῃ τὴν δύναμιν του, νὰ γηράσκῃ, νὰ ἐλαττοῦται). » Πυρετοῦ —, « Γαλ., τὸ πέσιμον τῆς θέρμης.

Παρα·κνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξύνω ἢ Τρίβω τι περνῶν πολλὰ κοντὰ, Παρατρίβω.

Παρακνημίδιος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὴν κνήμην ἢ τὴν κνημῖδα. ‖. (οὐσ.) » Παρακνημίδια, « Πλδ., τὰ σκεπάσματα τῶν κνημίδων.

Παρακνήμιον (τὸ). (ἐνν. ὀστοῦν), τὸ μικρότερον τῶν δύο κοκκάλων τῆς κνήμης, (ἄλλ.) Παρακερκίς. (παρβλ. Προκνήμιον).

Παρακνημὶς, ίδος (ἡ), = Παρακνήμιον.

Παρα·κνίζω, Μ. ίσω. Τσιμπῶ κρυφίως· πειράζω (ἐγγίζω) μὲ τρόπον, ἐρεθίζω.

Παρα·κοάω(κοέω), Ἰων. ἀντὶ Παρανοέω.

Παρακοὴ (ἡ), τὸ παρακούειν, ἀκοὴ (διδασκαλία) σφαλερά. 2) τὸ ἐναντ. τῆς ὑπακοῆς, παράβασις συμβουλῆς ἢ παραγγελίας, ἀπείθεια. » Πᾶσα παράβασις καὶ παρακοὴ ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν, « Ἀπός. 3) (ἰατρ.) = Παράκουσις.

Παρα·κοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι πλησίον ἢ μετά τινος. 2) (μτνμ.) φυλάττω ὡς φρουρὸς τὴν νύκτα πουθενὰ ἢ μετά τινος.

Παρακοίμημα (τὸ) καὶ

Παρακοίμησις, εως (ἡ), τὸ νὰ κοιμᾶταί τις παρά τινι, ἢ μετά τινος συγκοίμησις· συνουσία.

Παρακοιμητὴς, οῦ (ὁ). ὁ κοιμώμενος παρά τινι (συγκοιμώμενος). 2) νυκτοφύλαξ, (ἄλλ.) Παρακοιμωμενος.

Παρα·κοιμίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ (νὰ πλαγιάσῃ) πλησίον τινός. » Παρακοιμίσαι αὐτῷ τὴν παιδίσκην, « (Ἀλέξ. παρ') Εὐσ., ὅθ.

Παρακοιμιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παρακοιμίζων τινὰ παρά τινι, προαγωγὸς, μαςρωπος.

Παρα·κοινάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Παρα·κοινόομαι-οῦμαι, Μ. ωσομαι. (μὲ δοτ.) Κοινοποιῶ τι εἴς τινα, = Ἀνακοινόομαι.

Παρα·κοιτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παρακοιμάομαι.

Παρακοίτης, ου (ὁ). ὁ παρακοιμώμενος, σύνευνος, σύζυγος.

;Παρακοιτία (ἡ), τὸ παρακοιτεῖν, ἡ μετά τινος συγκοίμησις. 2) η πρὸς φρουρὰν νυκτερινὴν μετὰ ἢ πλησίον τινος ἐπαγρύπνησις.

Παράκοιτις, ιος (ἡ), θηλ. τοῦ Παρακοίτης, γυνὴ σύζυγος.

Παράκοιτος (ὁ, η), = Παρακοίτης, -άκοιτις.

Παρα·κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολλῶ τι μετὰ ἢ εἰς τὸ πλάγιον τινος, προσκολλῶ, συγκολλῶ.

Παρακόλλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προσκολλᾶται εἴς τι, (ἰδιαιτ.) πλουμίδι κολλημένον εἰς σκεῦος κτλ,

Παρακόλλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρακολλάω, προσκόλλησις.

Παρακολλητικὸς, ἡ, όν. 'Ο χρησιμεύων πρὸς παρακόλλησιν· ἰξώδης, γλοιώδης.

Παράκολλος (ὁ, ἡ). ὁ κολλημένος ἢ ἔχων τι προσκολλημένον ἀπὸ το ἓν πλάγιον. » Χαμεύνη —, « 'Ησύχ., κλίνη ἔχουσα ἀπὸ τὸ ἓν μέρος μονον ἀκκουμβιςήριον, (ἀντιθ. τῷ Ἀμφίκολλος).

Παρ·ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀκολουθῶ τινα ἐκ τοῦ πλησίον· συνοδεύω· (ἐπιφερ. τοῦ "Οτι) παρέπομαι· (τρπ.) ἐννοῶ, καταλαμβάνω· εἶμαι σύμφωνος, ὁμολογῶ. » Οὐ ῥᾴδιον παρακολουθεῖν βιβλίοις παλαιοῖς ἄνευ τῶν ἐξηγουμένων αὐτὰ, « Γαλ. (καὶ μτχ.) » Οὐ παρακολουθεῖ ἐλεγχόμενος, « Ἀῤῥ. 'Επίκτ. (ἐ μετὰ τοῦ "Οτι). » Εἰ δὲ παρακολουθεῖς αὐτῷ, ὅτι ἀποβάλλεις τινὰ δόγματα φαῦλα, « αὐτ. » Οὐ παρακολουθῶν ὅτι τὸ ὕδωρ.. χλιαρόν ἐστι, « Γαλ.

Παρακολούθημα (τὸ). τὸ παρακολουθοῦν τινι, παρεπόμενον, (Γαλλ) conséquence. » Καπνοῦ παράγωγον τὸ καπνίζειν, ὅ ἐστι θύειν, ὡς ἐκ παρακολουθήματος, « Εὐστ.

Παρακολούθησις, εως (ἡ), τὸ παρακολουθεῖν (παρέπεσθαί) τινι, συνέπεια.

Παρακολουθητικὸς, ἡ, όν, (ἐ ἐπίῤ.) -ικῶς. 'Επιτήδειος εἰς τὸ παρακολουθεῖν, ἀκολουθῶν εὐκόλως (φυλάττων) τὴν σειρὰν τοῦ λόγου.

Παρακολουθία (ἡ), = Παρακολούθησις, συνέπεια.

Παρακόλουθος (ὁ, ἡ). ὁ παρακολουθῶν τινι ἢ χρησιμεύων ὡς συνέπεια τινός.

Παρα·κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολυμβῶ πλησίον (εἰς τὸ πλάγιόν) τινος.

Παρακομιδὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Παρα·κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω (Μεταφέρω, Μετακομίζω) τι ἐκ τοῦ πλησίον ἢ κρυφίως ἢ κατόπιν ἢ περνῶντας ἔμπροσθέν τινος. » Γέρων γέροντα παρακόμιζε, « Εὐρ. » 'Εν τῇ πομπῇ.. νῆες ἑκατὸν καὶ δέκα ἅμα παρεκομίσθησαν, « Πλ. » Εὐπόρως ἤδη οἱ Θηβαῖοι σῖτον παρεκομίζοντο, « Ξεν.

Παρακομιςὴς, οῦ (ὁ). ὁ παρακομίζων (μετακομίζων κρυφίως ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος) τι ἢ τινα.

Παράκομμα (τὸ). τὸ παρακεκομμένον (παραπεποιημένον) νόμισμα, παραχάραγμα. » 'Οχλοκρατία παράκομμα τῆς ἀρίστης δημοκρατίας, « Φιλ.

Παρακομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κόμην (μαλλιά).

Παρ·ακονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκονίζω τι ἐπάνω εἴς τι ἢ ἐξ ἑτοίμου· (ἐν γέν.) = Παρατρίβω· (μτφορ.) παρορμῶ, διεγείρω.

Παρ·ακοντίζω, Μ. ίσω. 'Ρίπτω τὸ ἀκόντιον ἐπέκεινά τινος ἢ ἐν παρόδῳ.

Παρακοπὴ (ἡ). τὸ παρακόπτειν, παραχάραξις (νομίσματος)· (συνήθ. μτνμ.) παραφροσύνη.

Παράκοπος (ὁ, ἡ). ὁ παρακεκομμένος· (μτνμ.) φρενοβλαβὴς, παράφρων.

Παρακοπτικὸς, ἡ, όν. 'Ο ὑποκείμενος εἰς ἢ ἐπιφέρων παρακοπὴν (παραφροσύνην).

Παρα·κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω τι ἀπὸ τὴν ἄκραν (ἀπὸ τὰ πλάγια) ἢ παρὰ τὸ δέον· ἀκρωτηριάζω· (κυρ. ἐπὶ νομισμ.) κουρεύω ἢ παραχαράττω· (ἐν γέν.) νοθεύω, διαφθείρω· ἀπατῶ· (μὲ γεν. ἐκ δ'.) ςερῶ, ἀποστερῶ· (ἀμτβτ.) παραφρονῶ. » Ἄκρατον πολὺν ἐμφορηθεὶς, καὶ παρακόψας, « Αρτ. » Παρακόπτειν τῇ διανοίᾳ, « Ἀρςτ. (καὶ πθ.) » Παρακεκομμένος τὸν νοῦν, « Νικ.

Παρα·κορέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Παίρνω μὲ τὴν σκοῦπαν, σαρόνω ἐκ τοῦ προχείρου.

Παράκοσμος (ὁ, ἡ), = Ἄκοσμος, ἄτακτος, ὅθ.

Παρακόσμως, ἐπίῤ. = Ἀκόσμως, ἀτάκτως.

Παρα·κοτέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εξάπτομαι ἀπὸ θυμὸν ἢ φυλάττω πάθος (κότον), μνησικακῶ.

Παράκουσις, εως (ἡ). τὸ παρακούειν (μὴ καλοακούειν), σφάλμα περὶ τὴν ἀκοήν. » 'Επὶ δὲ τῆς ἀκουστικῆς (δυνάμεως ὀνόματα ἔχομεν).. ἔτι τε παρακούσεις ἢ παρακοὰς ἢ παρακούσματα· διαφέρει γὰρ οὐδὲν εἴς γε τὰ παρόντα χρῆσθαι τοῖς ὀνόμασιν ὅπως ἂν θέλῃ τις, « Γαλ.

Παράκουσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι παρήκουσέ (ἤκουσεν ἐν παρόδῳ, δὲν καλοήκουσέ) τις, ἄκουσμα λανθασμένον (κακῶς ἐννοημένον). » Οὔτ' ἀληθὲς ὂν οὔτε πιθανὸν, ἐκ παρακούσματος δέ τινος πεπλασμένον ὑπὸ τοῦ πλήθους, « Δ. Ἀλ.

Παρακουστέον, θετ. τοῦ -

Παρ·ακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω τι ἐν παρόδῳ· (ἐπμ.) δὲν καλοακούω. » Προσέχετε καὶ μὴ παρακούετε, « Κέβ. » Τὰ μὲν ἄλλα ὀρθῶς ἤκουσας, τοῦτο δὲ παρήκουσας, « Πλάτ., ἴδε καὶ Παροράω. 2) ἀκούω κατὰ τύχην, ἀκούω νὰ λέγουν. » Παρακούσας τις πρότερον ἔτι ἐν Σάρδισι τοῦ Δημοκήδεος τὴν τέχνην, « Ἡρ. 3) ἀκούω κρυφὰ, βάλλω αὐτὶ ν' ἀκούσω τί λέγουν. » Παρακούων δεσποτῶν ἅττ' ἂν λαλῶσιν, « Ἀρςφ. 4) (συνκδχ.) δὲν ὑπακούω, παραβαίνω (δὲν πείθομαι εἰς) τὰ παραγγελθέντα. » Χρὴ πάντα πείθεσθαι τοῖς γονεῦσιν; ἢ ἔστιν ἃ ἐ παρακουστέον αὐτῶν; « Μουσών.

Παρακρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ τι πλησίον τινός. 2) κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ, ἐμποδίζω. » Τρίχας ῥεούσας παρακρατεῖ, « Δσκρ. 3) (ἀμτβτ.) βαστῶ, ἀντέχω· ἐπιμένω, (συγχ. τῷ Παρακροτέω).

Παρα·κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω. Κρεμνῶ τι πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος. » Παρακρεμάμενα, « τὰ ἐπουσιώδη μέρη τινὸς πράγματος, τὰ προςεθειμένα ἐν εἴδει παραρτήματος, τὰ πάρεργα.

Παράκρημνος (ὁ, ἡ). πολλὰ κρημνώδης, ἀπόκρημνος.

Παρα·κρίνω, Μ. κρινῶ. Βάλλω τι πλησίον ἄλλου ἵνα τὰ συγκρίνω, παραλληλίζω· (ἐπὶ στρατ.) παρατάττω· (ἐνίοτε) κρίνω ἐσφαλμένως (;).

Παρ·ακροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, = Παρακούω, ἀφηγκράζομαι κρυφὰ, ἢ παρεξηγῶ τὸ ἀκουσθὲν, δὲν καλοακούω.

Παρακρόασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀκοὴ σφαλερά· παρακοὴ, ἀνυποταξία.

Παρακροατὴς, οῦ (ὁ). ὁ παρακροώμενος (παρακούων), κακὸς (ἀπρόσεκτος ἢ ἀπειθὴς) ἀκροατὴς, παραβάτης ἢ παρεξηγητὴς τῶν ἀκουσθέντων.

Παρα·κροκίζω, Μ. ίσω. 'Ομοιάζω ὀλίγον (Παραφέρνω) ὡς ἂν κρόκος.

Παρα·κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ ἐλαφρὰ ἢ ἀπὸ τὸ πλάγιον κτυπῶ εἰς τὸν ἀέρα· χειροκροτῶ ἵνα ἐγκαρδιώσω τινὰ, ἐνθαῤῥύνω διὰ χειροκροτήσεως.

Παράκρουσις, εως (ἡ), τὸ παρακρούειν ἢ παρακρούεσθαι, ἡ ἐκ πλαγίου ἢ πρὸς τὰ πλάγια κροῦσις· ἡ παρὰ μέλος κροῦσις μουσικοῦ ὀργάνου· (χημ.) = Κατάκρουσις, (Γαλλ.) précipitation· (μτφορ.) ἀπάτη, γέλασμα· (ἐνίοτε) = Παρακοπὴ, παραφροσύνη.

Παρακρουσιχοίνικος (ὁ, ἡ). ὁ παρακρούων τὴν χοίνικα (ἀπατῶν εἰς τὸ μέτρημα γεννήματος), (παρβλ.) Κρουσίμετρος.

Παρακρουσμὸς (ὁ), = Παράκρουσις. » Διανοίας —, « Μοσχ.

Παρακρουστικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἐπιτήδειος εἰς τὸ παρακρούειν (ἀπατᾶν). 2) (ἰατρ.) ὁ ἐπιφέρων παράκρουσιν (παραφροσύνην), = Παρακοπτικός.

Παρακρουστικῶς, ἐπίῤ. Διὰ παρακρούσεως (ἀπάτης ἢ παραφροσύνης).

Παράκρουστος (ὁ, ἡ). ὁ παρακεκρουσμένος (κυρ. τὰς φρένας), παραλογισμένος, φρενόληπτος.

Παρα·κρούω καὶ (μσ.) κρούομαι, Μ. κρούσω, -σμαι. Κτυπῶ (καὶ ἐπὶ ἵππ. Κλωτσῶ) ἀπὸ τὸ πλάγι· κτυπῶν παραμερίζω· ἀποκρούω· (μουσ.) κρούω κακῶς (παρὰ μέλος) τὴν κιθάραν κτλ. (ἰδιαιτ.) κτυπῶ τὴν ζυγαριὰν ἵνα βαραίνῃ, ἢ τὸ κοιλὸν ἵνα χυθῇ (παρβλ. Κρουσιμετρέω), (ὅθ. ἐν γέν.) ἀπατῶ· ἐβγάλλω τινὰ ἀπὸ τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν ἢ ἀπὸ τὰς φρένας του, παρεκτρέπω, παρασύρω. » Οὐκ ἄν σε παρακρούοι ἡ παροῦσα ξυμφορὰ, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Παρακεκροῦσθαί (τῶν φρενῶν) μοι δοκεῖς, « Αξ., παρεσάλευσεν ὁ νοῦς σου', τὰ ἔχασες, (παρβλ. Παρακινέω καὶ Παρακόπτω). » 'Ο ἱστὸς ὤρθωται καὶ ἡ ὀθόνη παρακέκρουσται, « Αχ. προσηρμόσθη στερεῶς εἰς τὴν κεραίαν.

Παρα·κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω τι ὁπωσοῦν, κρύπτω ὅπως δύναμαι.

Παρα·κρώζω, Μ. κρώξω. Κρώζω πλησίον τινός.

Παρακταῖος, α, ον, = Παράκτιος.

Παρα·κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ ἄλλα παρὰ τὰ ὁποῖα ἢ καὶ ἄλλα παρεκτὸς τῶν ὅσων ἔχω. (εἰς τὸν πρκ.) ἔχω κτῆμά τι εἰς μέρος πλησιόχωρον ἢ παρεκτὸς τῶν ἄλλων μου κτημάτων.

†Παράκτης, ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ παράγων (παρακομίζων), (ἰδιαιτ. δὲ) ὁ ὁδηγῶν τὰ λαγωνικά.

Παράκτησις, εως (ἡ). τὸ παρακτᾶσθαι, πρόσκτησις κτήματος· (συνκδχ.) ἰδιοκτησία κειμένη πλησίον ἢ ἀποκτηθεῖσα παρεκτὸς τῶν ἄλλων κτημάτων.

Παρακτίδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παράκτιος.

Παρακτικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ παράγειν.

Παράκτιος, α, ον. 'Ο παρὰ τὴν ἀκτὴν (τὸν αἰγιαλὸν) κείμενος. » Λειμὼν —, « Σοφ. » Κῦμα —, « 'Επγρ., τὸ ὁπ. κτυπᾷ εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν.

Παράκυκλος (ὁ), (εἰς τὸ πλθ. Παράκυκλοι καὶ [καθ' ἑτερογέν.] Παράκυκλα). μέρος τι τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης.

Παρα·κυλίω, Μ. ίσω. Κυλίω τι πλησίον τινός.

Παρακυμάτιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁλοτρόγυρα κυμάτιον (παρυφήν). » Χιτὼν —, « 'Επγρ., (ἄλλοι τὸ ἐξηγοῦσιν: ἔχων ἐντὸς αὐτοῦ κυμάτια, νερά, [Γαλλ] ondé, moiré).

†Παρακυπτικὸς, ἡ, όν. 'Ο χρησιμεύων πρὸς παράκυψιν. » Θυρὶς —, « Βυζ., παραθυράκι. (καὶ χωρὶς τοῦ οὐσ.) » Τὰς τῶν οἰκοδομημάτων παρακυπτικὰς, « Παχυμ.

Παρα·κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω πλησίον ἢ ἀπὸ τὸ πλάγιον τινος· σκύπτω ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον νὰ ἰδῶ· κυττάζω κρυ

φὰ ἢ ἐκ τοῦ πλησίον· βλέπω ἐν παρόδῳ, (κοιν.) ῥίχνω μίαν 'ματιάν. (συνκδχ.) μόλις φαίνομαι καὶ φεύγω (χάνομαι), ἢ· φαίνομαι (φυτρόνω) ἔξαφνα πουθενά. » Ὅτε δὴ παρέκυψε Χαῖρις ἐπὶ τὸν ὄρθιον, « Ἀρστφ. (παρβλ. Προκύπτω).

Παρα-κυρέω-ῶ, Μ. κυρήσω καὶ κύρσω, Π. ἀντὶ Παρατυγχάνω.

Παράκυψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρακύπτω, σκύψιμον ἀπὸ τὸ πλάγι (ἀπὸ τὸ παράθυρον κτλ.).

Παρα-κωμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κωμῳδῶ τινα ἐν παρόδῳ (παρεισάγων αὐτὸν εἰς τὴν κωμῳδίαν μου).

Παράκωφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κωφὸς, ὑπόκωφος.

Παρακωγὴ (ἡ), = Παροχή.

Παρα-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ ἄλλ' ἀντ' ἄλλων (ἐκτὸς τοῦ προκειμένου), φλυαρῶ ὅ,τι τύχῃ. 2) λέγω (ὀνομάζω) τι κατὰ παραγωγήν. » Καὶ τοὺς Νικολάους τὰ μελίπηκτα ἔκ τινος ὁμωνύμου ἀνδρὸς εὑρόντος παραλαλοῦσί τινες, « Εὐς.

Παρα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Παρέλαβον κτλ.). Λαμβάνω τι πλησίον μου (μαζῆ μου) ἢ παρά τινος (» Κελεύει σε Περίανδρος, ἔφη, καὶ Θάλην παραλαβόντα τοῦτον, « Πλ. » Τοῦτον, ἔφη, παραλαβὼν, δίδασκε ἐργάτην εἶναι λιθων, « Αχ. » Τὰ χρήματα παρ' ἐμοῦ παραλαβεῖν, « Ἰσκρ.)· λαμβάνω τι τὸ ὁπ. μοὶ παραδίδει τις· 'παίρνω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου (» Ψηφίσματι παραλαβόντες τὴν πόλιν, « Ἰσκρ.)· διαδέχομαι (» Πότερον, ὧν κέκτησαι, τὰ πλείω παρέλαβες, ἢ ἐπεκτήσω; « Πλάτ.)· (μτνμ.) μανθάνω ἐκ παραδόσεως. » Ἐγὼ γὰρ παρέλαβον ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ὃ καὶ παρέδωκα ὑμῖν, ὅτι κτλ., « Γρφ.

Παρα-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ἐκ πλαγίου· λάμπω ἀμυδρῶς.

Παραλάμψεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Παραλήψεσθαι, μσ. μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραλαμβάνω.

Παράλαμψις, εως (ἡ), τὸ παραλάμπειν, ἡ ἐκ τοῦ πλησίον λάμψις. 2) (ἰατρ.) ἡ σχηματιζομένη εἰς τὴν ἶριν τοῦ ὀφθαλμοῦ κηλίς, (παρβλ.) Λεύκωμα.

Παρα-λανθάνω, Μ. λήσω (ἀόρ. β΄. Παρέλαθον κτλ.). Εἶμαι κρυμμένος πλησίον που· (μὲ αἰτ.) μένω ἀγνώριστος. » Ὡς οὐδέ σε τοῦτο παρέλαθεν, « Ἰσκρ. 2) (μσ. μὲ γεν.) = Ἐπιλανθάνομαι, λησμονῶ, (;).

Παρα-λεαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου λεῖον (ὁμαλόν)· μαδῶ τὰς τρίχας τοῦ σώματος.

Παραλεαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ παραλεαίνειν· (ἰατρ.) μαλακτικός (;).

Παρα-λέγω, Μ. λέξω. (σπν. ἐνεργ.) Παραλαλῶ. (Ἱππκρ.) 2) (συνήθ. μσ.) συλλέγω ἐν παρόδῳ = Παρατίλλω. » Σὺ δὲ, γραῦ, παραλέλεξαι κἀντέτριψαι, τῷ θανάτῳ μέλημα, « Ἀρστφ. 3) (ναυτ.) παραπλέω, (Γαλλ.) cotoyer. » Κἀκεῖθεν ἤδη παρελέγοντο τὴν Ἰταλίαν, « Διόδ. 4) (Π. μὲ δοτ.) κοιμῶμαι μετά τινος· (κατ' εὐφημ.) συνευρίσκομαι. » Ἀθανάτῃ παρέλεκτο θεᾷ βροτός, « Ὁμ. Ὕμν.

Παράλειμμα (τό). τὸ παραλειπόμενον, ἐπίλοιπον, ἀπομεινάρι.

Παραλειπτέον, θετ. τοῦ Παραλείπω.

Παραλειπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ παραλείπῃ (νὰ παρατρέχῃ)· (ῥτρ.) ὁ γινόμενος ἐν εἴδει παραλείψεως.

Παραλειπτός, ἡ, όν. Ἄξιος παραλείψεως. » Κώθων δ' οὐ παραλειπτὸς ἀσύμβολος, ἀλλὰ διωκτὸς, « (Χρύσιππ. παρ') Ἀθ.

Παρα-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω τι κατὰ μέρος (εἰς τὸ πλάγιον τοῦ δρόμου μου)· παρατρέχω· (μτνμ.) παρασιωπῶ. » Πολλὰ τοίνυν ἕτερ' ἔχων εἰπεῖν περὶ αὐτοῦ, παραλείψω, « Δμ. » Ἀλλὰ μὴν καὶ τῇ μεγαλοφροσύνῃ γε ὡς ἐχρῆτο, οὐ παραλειπτέον, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Ἔκαιον, εἴ τινι παραλειπομένῳ ἐντυγχάνοιεν, « αὐτ., ὅ,τι ἔμεινε.

Παρ-αλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω τι ἐκ πλαγίου ἢ ἐκ τοῦ παρατυχόντος, πασαλείφω.

Παράλειψις, εως (ἡ), τὸ παραλείπειν, ἄφημα κατὰ μέρος· (ῥτρ.) παρασιώπησις.

Παραλελογισμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Παραλόγως, ὡς παραλογισμένος.

Παράλευκος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων (πλησιάζων) πρὸς τὸ λευκὸν, ἀσπρειδερός.

Παρα-λεύσσω (χ. Μ.). Π. ἀντὶ Παροράω.

Παρα-λήγω, Μ. λήξω. Εἶμαι παρατελευταῖος. » Παραλήγουσα, « Γρμ., ἡ πρὸ τῆς τελευταίας συλλαβή. » Παραλήγει (καὶ πθ. » Παραλήγεται) διφθόγγῳ, « αὐτ., ἔχει δίφθογγον εἰς τὴν παραλήγουσαν.

Παράληξις, εως (ἡ), τὸ παραλήγειν. 2) διττὴ κατάληξις μιᾶς λέξεως.

Παραληπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Παραλαμβάνω.

Παραλήπτης, ου (ὁ). ὁ παραλαμβάνων τι, (ἰδιαιτ.) ὁ συνάζων τοὺς φόρους, (ἄλλ.) Ἀποδέκτης.

Παραληπτός, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ παραλάβῃ τις.

Παραλήπτωρ, ορος (ὁ). ὁ παραλαμβάνων (ἀναλαμβάνων) τι.

Παρα-ληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραλαλῶ, φλυαρῶ ὅ,τι τύχῃ, δὲν ἠξεύρω τί λέγω.

Παραλήρημα (τό). πᾶν ὅ,τι λέγει τις παραληρῶν, φλυαρία, παραλάλημα.

Παραλήρησις, εως (ἡ), τὸ παραληρεῖν, παραλήρημα, (Ατ.) δελίριον.

Παράληρος (ὁ, ἡ). ὁ παραλαλῶν (φλυαρῶν ἄλλ' ἀντ' ἄλλων). ||. (οὐσ.) = Παραλήρημα.

Παράληψις, εως (ἡ), τὸ παραλαμβάνειν ἢ παραλαμβάνεσθαι, ἡ κατὰ διαδοχὴν ἢ κατὰ παράδοσιν λῆψις, 'πάρσιμον ἀπὸ τὰς χεῖράς τινος κτλ., ἀκρόασις μαθήματος. » Καθ' ἑκάστου σχήματος παράληψιν τριώβολον ἐπιδιδοὺς, « Ἰαμβλ.

Παραλία (ἡ), Ζ. Παράλιος.

Παρα-λιθάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ὀλίγον τι ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια λιθώδης (πετρώδης).

Παράλιμνος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) πλησίον λίμνης.

Παρα-λιμπάνω, Ἀττ. ἀντὶ Παραλείπω.

Παράλιος [παρὰ, ἅλς], α ἢ ος, ον. Ὁ κείμενος (εὑρισκόμενος) πλησίον τῆς θαλάσσης, παραθαλάσσιος. » Ὄρνιθες παράλιοι, « Σοφ., τὰ θαλασσοπούλια. » Παράλιοι, « οἱ κάτοικοι τῆς Παραλίας. » Παραλία (ἐνν. χώρα), (ἐν γέν.) ἡ παραθαλασσία, (ἰδιαιτ.) ἡ τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς. » Παράλια (τά), (ἐνν. ἱερά), ἑορτή τις τῶν Ἀθην., (τὸ ὁποῖον ὅμως φαίνεται ὅτι εἶν' ἐσφαλμ. ἐν τοῦ Λατιν. Parilia), (ἴδε καὶ Πάραλος).

Παρ-αλίσκομαι, Μ. αλώσομαι. Πιάνομαι ἐπάνω εἰς τὸ ἔργον ἢ ἐν παρόδῳ.

Παρ-αλιταίνω, Μ. αλιτήσω (ἀόρ. β΄. Παρήλιτον κτλ.), Π. ἀντὶ Παραμαρτάνω. (μὲ αἰτ. ἐλλ. προθ.) » Ἢ ῥα θεοὺς παρήλιτες ἀφραδίῃσιν, « Ἀπλλν.

Παραλίτης, ου (ὁ). ναύτης τῆς ἱερᾶς τριήρους τῆς λεγομένης Παράλου.

Παραλιώτης, ου (ὁ). κάτοικος τῶν παραλίων.

Παραλλαγὴ (ἡ), = Παράλλαξις.

Παράλλαγμα (τό). τὸ ἀντικείμενον ἢ ἀποτέλεσμα τῆς παραλλαγῆς. 2) = Παραλλαγή.

Παραλλακτέον, θετ. τοῦ Παραλλάσσω.

Παραλλακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς παράλλαξιν.

Παράλλακτος (ὁ, ἡ). παρηλλαγμένος, ἡ, ἐπιδεκτικὸς παραλλαγῆς (ἀλλοιώσεως). » Οὐ παραλλακτὸς, « = Ἀπαράλλακτος, (εἰς τὸν Πλ. ὁ Ῥείσκ. διώρθ. Ἀπαράλλακτος).

Παραλλὰξ, ἐπίρ. Κατὰ παραλλαγὴν, ἐναλλάξ. » Βλαστάνει δὲ (ὁ νάρθηξ) παραλλὰξ τὰ φύλλα· λέγω δὲ παραλλὰξ, ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους τῶν γονάτων, ἀλλ' ἐναλλάξ, « Θφρ.

Παράλλαξις, εως (ἡ), τὸ παραλλάσσειν, ἡ ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην θέσιν ἢ κατάστασιν μετάβασις, μεταβολή· διαφορὰ κτλ.

Παρ-αλλάσσω (ττω), Μ. αλλάξω. Ἀλλάζω (Κάμνω νὰ διαφέρουν ἐναλλὰξ μεταξύ των) πράγματα τὰ ὁπ. κεῖνται παράλληλα. » (Ὁ χαλκεὺς) παραλλάττει ἀλλήλων τοὺς ὀδόντας (τοῦ πρίονος), « Θφρ., κάμνει τὸν ἕνα ἐξέχοντα ἀπὸ τὸ ἓν καὶ τὸν ἄλλον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. 2) (ἐν γέν.) ἀλλοιῶ, μεταβάλλω (κυρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον). (ἀμτβτ.) διαφέρω. (ἐνίοτε) ταλαντεύομαι, διστάζω. » Παραλλάσσει φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγματα, « Σοφ. (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) » Τὸ τεύτλιον παραλλάττει πρὸς τὰς ὥρας, « Θφρ., φυτρόνει ποτὲ μὲν πρωϊμώτερα, ποτὲ δὲ ὀψιμώτερα, κατὰ τὸν καιρόν. » Ἡ δὲ ῥίζα τοῦ κυπείρου πολύ τι τῶν ἄλλων παραλλάττει ἀνωμαλίᾳ, « αὐτ. (καὶ πρὸς γεν.) » Γυναῖκα, μηδὲν ἐρινύος παραλλάττουσαν, « Πλ., (καὶ ἀπρσ.) » Παραλλάττει, « Πλάτ., ἔχει διαφορὰν, διαφέρει. (καὶ πθ.) » Παρηλλαγμένος μεγέθει, « Διοδ., παρὰ φύσιν μεγάλος, παράξενος διὰ τὸ μέγεθός του. » Τὸ τῆς διαίτης.. παρηλλαγμένον, « Γργ., (παρβλ. Ἐξαλλάσσω). 3) περνῶ παρεμπρὸς, παρέρχομαι· ὑπερβαίνω τὰ ὅριά μου, ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον μου· ἀποπλανῶμαι, παρεκτρέπομαι· (μτνμ.) παραφρονῶ. » Ἐπεὶ δὲ παρήλλαξαν οἱ πρῶτοι τὴν ἐνέδραν, « Ξεν. (καὶ προθετ.) » Καθ' ἑτέρας ὁδοὺς παραλλάξας, « Πλ. (καὶ μτνμ.) » Νεανίας, ἄρτι τὸν μείρακα παραλλάξας. » Παραλλάξαι φασὶν αὐτὸν οὐχ ὑπὸ γήρως ἢ νόσου, ἀλλὰ φαρμάκοις, « αὐτ.

Παραλληλεπίπεδον (τό), σχῆμα γεωμετρ. ἐκ τριῶν παραλληλογράμμων, ὧν τὰ δύο ἀντίστοιχα εἶνε ἴσα πρὸς ἄλληλα.

Παραλληλία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παράλληλος.

Παρ-αλληλίζω, Μ. ίσω. Τοποθετῶ παραλλήλως· συγκρίνω (πρὸς ἄλληλα), παραβάλλω.

Παραλληλισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ παράλληλος τοποθέτησις· ἡ πρὸς ἄλληλα (κατὰ παράθεσιν) σύγκρισις.

Παραλληλόγραμμον (τό), σχῆμα γεωμετρ. συνιστάμενον ἀπὸ 4 παραλλήλους γραμμάς.

Παραλληλογράμμως, ἐπίρ. Εἰς σχῆμα παραλληλόγραμμον.

;Παραλληλοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ συντελῶν πρὸς παραλληλισμόν.

Παράλληλος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον ἢ κατantικρὺ ἄλλου ἰσομήκως κείμενος (μὲ ἴσην δι' ὅλου τοῦ μήκους ἀπόστασιν παρεκτεινόμενος). » Προσθέσθαι χάρακα παράλληλον τῷ τείχει, « Πλβ. » Ἀπὸ δὲ τῶν ἀνατολῶν παράλληλος ὁ Ῥῆνος τῇ Πυρήνῃ, « Στρβ. 2) ἀλλεπάλληλος, (ὅθ. παρὰ Γρμτκ.) » Ἐκ παραλλήλου σχῆμα, ὅταν δύο λέξεις ἐπάλληλοι τεθῶσι, τὸ αὐτὸ σημαίνουσαι, ὡς » Δηθά τε καὶ δολιχόν, « Ἡρωδ. ||. (τὸ οὐδ.) Παράλληλα, ἐπίρ. ἀντὶ Παραλλήλως.

Παραλληλότης (ἡ), = Παραλληλία.

Παραλλήλως, ἐπίρ. Πλησίον ἢ Κατantικρὺ ἀλλήλων εἰς θέσιν παράλληλον. » Πολλάκις τὰ ἰσοδυναμοῦντα παραλλήλως τίθεται εἰς πλείονα ἔμφασιν, « Ἀπλλν.

†Παραλογὴ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραγωγή.

Παραλογία (ἡ), τὸ ἐναντ. τῆς ἀναλογίας. » Μετὰ παραλογίας, « Σχλ., = Παραλόγως.

Παρα-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω κακὸν (ἐσφαλμένον) λογαριασμὸν ἢ συμπερασμὸν, λανθάνομαι λογαριάζων ἢ συλλογιζόμενος, δὲν συλλογίζομαι καλά· ἀπατῶ (κυρ. διὰ ψευδοῦς λογαριασμοῦ ἢ συλλογισμοῦ)· (ἐν γεν.) ἀπατῶ (καὶ πθ.) ἀπατῶμαι, (κοιν.) τὰ χάνω, παραλογιάζω. » Ἐπισκοτούμενοι καὶ παραλογιζόμενοι τοῖς λογισμοῖς, « Πλβ.

Παραλογισμὸς (ὁ), τὸ παραλογίζεσθαι, κακὸς (ἐσφαλμένος) λογαριασμός· ψευδὴς ἢ ἀπατηλὸς συλλογισμός (σόφισμα) καὶ ἡ δι' αὐτοῦ ἀπάτη.

Παραλογιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παραλογιζόμενος (ἀπατῶν διὰ παραλογισμῶν) τινα, ἀπατεών.

Παραλογιστικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀπατᾶν (διὰ παραλογισμῶν), σοφιστικός. » Παραλογιστικὰ ἐρωτήματα, « Ἀρστ.

Παραλογιστικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σοφιστικὸν (παραλογιστικόν), ἀπατηλῶς.

;Παραλογιστὸς, ἡ, ον. Τὸν ὁπ. δύναται νὰ ἀπατήσῃ τις διὰ παραλογισμοῦ, εὐαπάτητος. » Καί μοι δοκεῖ πάντων τῶν ζώων παραλογιστότατον (διορθ. εὐπαραλογιστότατον) ὑπάρχειν ἄνθρωπος, δοκοῦν εἶναι πανουργότατον, « Πλβ.

Παράλογος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ λόγον (ἐκτὸς ἢ ἐναντίον τοῦ λογαριασμοῦ), ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος· ὁ χωρὶς λόγον (αἰτίαν εὔλογον), ἢ ἐναντίος εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον, ἄτοπος, (Γαλλ.) absurde. ||. (οὐσ.) » Ὁ παράλογος, « Θκ., ἀντὶ Τὸ παράλογον.

Παραλογότης (ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Τὸ παράλογον.

Παραλόγως, ἐπίρ. Παρὰ λόγον, ἐκτὸς τοῦ λογαριασμοῦ, παρ' ἐλπίδα· χωρὶς λόγον (αἰτίαν εὔλογον), ἐναντίον τοῦ ὀρθοῦ λόγου. » Τὸ Μόγις ἀναλογώτερον διὰ τοῦ γ γράφεται.. οἱ γὰρ Ἴωνες παραλόγως διὰ τοῦ λ ἐκφέρουσι, « Φώτ. » Τὴν τύχην, ὅσα ἂν παραλόγως συμβῇ, εἰώθαμεν αἰτιᾶσθαι, « Ἀρστ.

;Παράλοιπος (ὁ, ἡ). ὁ παραλειφθεὶς (μείνας κατὰ μέρος), ὑπόλοιπος.

Παρα-λοξαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὀλίγον λοξόν.

Πάραλος (ὁ, ἡ), = Παράλιος. » Στρατὸς —, « Ἡρ. » Ἡ πάραλος (ἐνν. ναῦς ἢ τριήρης), « ἓν ἀπὸ τὰ δύο ἱερὰ ταχύπλοα τῶν Ἀθην., τὸ ὁπ. μετέφερε συνήθως τὰς θεωρίας εἰς τὴν Δῆλον, χρησιμεῦον παρεκτὸς τούτου καὶ εἰς ἄλλας κατεπειγούσας δημοσίας ὑποθέσεις. » Ἡ Σαλαμινία ναῦς Ἀθήνησι καὶ ἡ Πάραλος, οὐκ ἐπὶ πᾶν ἔργον, ἀλλ' ἐπὶ τὰς ἀναγκαίας ἢ μεγάλας κατεσπῶντο πράξεις, « Πλ. » Πάραλοι, « Ἡρ., οἱ κάτοικοι τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, ἢ· οἱ ναῦται τῆς Παράλου τριήρους, (ἄλλ.) Παραλῖται. ||. (οὐσ.) » Πάραλον, « Ἐπιγρ., εἶδος φυτοῦ (τιθυμάλλου) παραλίου.

Παραλουργὴς, έος (ὁ, ἡ). (χιτὼν) ἔχων ἑκατέρωθεν παρυφασμένην ἁλουργίδα, Παραπόρφυρος. ||. » Παραλουργεῖς, « ἡ δευτέρα κλάσις τῶν πολιτῶν εἰς τὴν Περσίαν φοροῦντες πρὸς διάκρισιν παραλουργῆ καὶ ὄχι ὁλοπόρφυρα, καθὼς οἱ τῆς πρώτης τάξεως, ἱμάτια).

Παραλουργὶς, ίδος (ἡ). φόρεμα παραλουργόν, διπλοῒς παραπόρφυρος.

Παραλουργὸς (ὁ, ἡ), = Παραλουργής.

Παραλοῦται, κατὰ κρσ., ἀντὶ Παραλούεται, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἐνε. τῆς ὁρς. τοῦ

Παρα-λούω, Μ. λούσω. Λούω τινὰ πλησίον ἄλλου. ||. (συνήθ. μσ.) Παρα-λούομαι-λοῦμαι, Μ. λούσομαι. Λούομαι πλησίον ἢ μετά τινος, συλλούομαι.

Παραλοφία (ἡ). τὸ ὄπισθεν κυρτὸν μέρος τοῦ λαιμοῦ (κυρ. τοῦ ἵππου) ἀπὸ τὸ ἰνίον ἕως τὴν ἀρχὴν τῆς ῥάχης.

Παρα-λυγίζω, Μ. ίσω. Λυγίζω τι πρὸς τὸ πλάγιον, στραγγουλίζω, = Παραστρέφω.

Παρ-αλυκίζω, Μ. ίσω. Ἁλμυρίζω ὀλίγον.

Παρα-λυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι, = Παραβλάπτω.

Παρα-λυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυπῶ τινα ἐκ τοῦ σύνεγγυς, παρενοχλῶ, παραπικραίνω.

Παραλύπησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Παράλυπρος (ὁ, ἡ). σχεδὸν λυπρὸς, ὄχι τόσον πολλὰ παχὺς (εὔφορος).

Παράλυσις, εως (ἡ), τὸ παραλύειν ἢ παραλύεσθαι, λύσιμον (χάλασμα) ἀπὸ τὸ πλάγι, 'ξήλωμα· (ἰατρ.) χαύνωσις (ἀκινησία) τῶν μελῶν τοῦ σώματος, παραλυσία.

Παραλυτέον, θετ. τοῦ Παραλύω.

Παραλυτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ παραλύειν, χαυνωτικός. 2) (ἰατρ.) ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος εἰς παραλυσίαν.

Παράλυτος (ὁ, ἡ). παραλελυμένος, 'ξηλωμένος (χαλασμένος) ἀπὸ τὸ πλάγι· (ἰατρ.) ὁ πάσχων ἀκινησίαν τῶν μελῶν (παράλυσιν).

Παρα-λυτρόω-ῶ καὶ (μσ.) λυτρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι. Ἐξαγοράζω (Ἐλευθερόνω διὰ λύτρων) καὶ ἄλλον τινὰ ἐκτὸς τοῦ καθαυτὸ λυτρουμένου, λυτροῦμαι ἐν παρόδῳ.

Παρα-λύω, Μ. λύσω. Λύνω (Ξηλόνω) τι ἀπὸ τὸ πλάγι, (ἐν γέν.) χαλνῶ, κρημνίζω κτλ. » Τοῦ δὲ θώρακος ἐπίτηδες ὑπέφαινέ τι παραλύσας ἐκ τῶν ὤμων τοῦ χιτῶνος, « Πλ. » Παραλύσας τὰ σακκία, « αὐτ. » Παραλύσας τὰ πηδάλια τῶν νεῶν, « Ἡρ., τὰ ἔβγαλε. (καὶ πθ.) » Σμύρνη παρελύθη ὑπὸ Ἰώνων, « αὐτ. (ὅθεν 2) (μτνμ.) προξενῶ παραλυσίαν· (ἐν γέν.) χαυνόνω, ἐκνευρίζω (κυρ. καὶ μτφορ.). » Τοὺς ἔρσενας τῶν καμήλων εἶναι γὰρ ἥσσονας θεῖν τῶν θηλέων, παραλύεσθαι, « Ἡρ. » Ὡς ᾔσθετο τραυμάτων πλήθει παραλυόμενον ἑαυτὸν, « Πλ., (παρβλ. Ἐκλύω). 3) λύνω καὶ ἄλλο τι προσέτι ἢ παρεκτός. » Λῦσαι μίαν κύνα· ἐὰν δὲ λάβῃ τὸ ἴχνος, παραλῦσαι καὶ ἑτέραν, « Ξεν. 4) (συνεκδχ. καὶ τρπ. μὲ γεν.) ἀπαλλάττω (ἐλευθερόνω) ἀπὸ, ἀπολύω. » Ἐπειρᾶτο παραλύειν τοὺς Ἀθ. τῆς ἐπ' αὐτὸν ὀργῆς, « Θκ. » Παραλύει αὐτὸν τῆς στρατηγίης, « Ἡρ., τὸν ἔβγαλε (τὸν ἀπέβαλεν) ἀπὸ, τὸν ἔπαυσε. » Τῶν μοι παίδων ἕνα παράλυσον τῆς στρατηΐης, « αὐτ. » Παρέλυσεν αὐτὸν τῆς καταδίκης, « Αχ. » Παρέλυσε τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ τῶν βασιλικῶν ὀφειλημάτων, « Πλβ. » Τὸ τυχεῖν πειρώμενον ἀγωνίας παραλύει δυσφροσυνᾶν, « Πίνδ. » Ἔφθη φαρμάκῳ παραλύσας ἑαυτὸν τοῦ ζῆν, « Στρβ.

†Παράλωμα (τό), Γλσ. [παρὰ, λῶμα]. οὔγια (κενάρι) φορέματος.

Παρα-μαίνομαι, Μ. μανοῦμαι ἢ μανήσομαι (ἀόρ. Παρεμάνην, πρκ. Παραμέμηνα). Σχεδὸν μαίνομαι.

Παρα-μαρμαίρω (χ. Μ). Λάμπω (Ἀκτινοβολῶ) πλησίον ἄλλου φωταυγοῦς σώματος.

Παρ-αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Παρήμαρτον κτλ.). Ἁμαρτάνω (Σφάλλω) ἐξ ἀπροσεξίας· ἁμαρτάνω χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῶ· ἀποτυγχάνω.

Παραμαρτυρία (ἡ), (Νμ.) = Παραγραφὴ (κυρ. διὰ ζώσης φωνῆς).

Παραμασήτης καὶ (ὀρθότ.) Παραμασύντης [παρά, μασάομαι], ου (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Παράσιτος.

Παραμαχαιρίδιον (τό), = Παραξιφίς.

;Παρ-αμβλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω ὀλίγον.

Παρα-μεθίημι, Μ. μεθήσω (ἀόρ. Παραμεθῆκα κτλ.). Ἀφίνω τι κατὰ μέρος, παραλείπω· ξετεντόνω (χαλαρόνω) ὀλίγον.

Παρ-αμείβω καὶ (μσ.) αμείβομαι, Μ. αμείψω, -ομαι, = Παραλλάττω (κυρ. τόπον), διαβαίνω πλησίον τινὸς, παρέρ-

χομαι, (ἐπὶ ποτ.) παραῤῥέω· 'ξαπερνῶ εἰς τὸ τρέξιμον. » Παραμειβομένου τοῦ στρατεύματος τὴν πόλιν, « Ξεν. » Καὶ θαλασσῖον παραμείβεται δελφῖνα, « Πίνδ. (καὶ ἀπολ.) » Ὥρη παραμείβεται, « Ἡσ., περνᾷ.

Παράμειψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραμείβομαι, παραλλαγή. » Σελήνης—, « Ν. Χουμν.

Παρ·αμελέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἀμελῶ τι ὅλως διόλου· (χ. πτ.) ἀδιαφορῶ παντάπασι, δέν μοι μέλει διόλου.

Παραμέμβλωκα, Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνες.) τοῦ Παραβλώσκω, (ἴδε Παραμολεῖν).

Παραμέμνημαι, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Παραμιμνήσκομαι.

Παρα·μένω, Μ. μενῶ. (μὲ δοτ.) Μένω πλησίον τινός· ἐπιμένω εἴς τι. (χ. πτ.) μένω μέχρι τέλους· (ἐπὶ ἀψύχ.) βαστῶ, διαρκῶ, δὲν χάνω τὴν δύναμίν (τὴν ποιότητά) μου.

Παράμεσος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τοῦ μέσου. »Δάκτυλος —,« ὁ μετὰ τὸν μέσον. »Παραμέση (ἐνν. χορδή),« ἡ δευτέρα τοῦ πενταχόρδου (ἱερὰ τοῦ Ἄρεως).

Παρα·μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τι πλησίον ἢ κατὰ τὸ μῆκός τινος· μετρῶ παραλλήλως ἢ μὲ τὸ αὐτὸ μέτρον, ἀνταποδίδω τὸ ἴσον· συγκρίνω ἐκ παραθέσεως· (συνκδχ.) διαβαίνω πλησίον τινός, παραμείβομαι. » Ὁ τὴν τοῦ κύκλȣ κίνησιν παραμετρῶν χρόνος,« Πλ., κινούμενος κυκλικῶς (χωρὶς ἀρχὴν ϗ τέλος).

Παραμέτρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ πρὸς ἄλλο τι ἐκ τοῦ πλησίον καταμέτρησις (σύγκρισις). »Ἡ γὰρ πρὸς τοὺς ἥττους ἑαυτοῦ παραμέτρησις καὶ ἀντεξέτασις τὸ φρόνημα πάντως μετεωρίζει,« Γργ.

Παραμετρητέον, θετ. τοῦ Παραμετρέω.

Παρ·αμεύω, Μ. μεύσω, Δ, ἀντὶ Παραμείβω.

Παραμηκέως, ἐπίρ. Ἰων. Εἰς παραμήκη ἔκτασιν, κατὰ μῆκος.

Παραμήκης, εος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ μῆκός τινος παρεκτεινόμενος (ἐν γέν.) ἐπιμήκης, (Γαλλ.) oblongue.

Παρα·μηκύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι παράμηκες, τραβῶ εἰς μάκρος, παρατείνω· (συνκδχ.) ἀργοπορῶ.

Παρα·μηνύω, Μ. ύσω. Δηλοποιῶ τι πλαγίως, ἀφίνω μὲ τρόπον 'να ἐννοήσωσι.

Παραμήρια (τά). τὰ ἔσωθεν (τὰ πλάγια μέρη) τῶν μηρῶν.

Παραμηριαῖος, α, ον καὶ

Παραμηρίδιος καὶ Παραμήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἑκατέρωθεν τῶν μηρῶν ἐφαρμοζόμενος. ‖. (οὐσ.) Παραμήριον (τό), =Παραξιφίς, ϗ (πλθ.) » Παραμηρίδια (τά), « Ξεν., τὰ θωρακοειδῆ τῶν μηρῶν σκεπάσματα, (Γαλλ.) cuissards.

Παρα·μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μηχανῶμαί τι παρὰ κανόνας ἢ παραβάλλων αὐτὸ πρὸς ἄλλο (κατὰ μίμησιν).

Παρα·μίγνυμι (μιγνύω), Μ. μίξω. Σμίγω (Ἀνακατόνω) καὶ ἀπὸ ἄλλο τι ὀλίγον, προσθέτω μέρος, παρενείρω. » Παραμιγνὺς βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα, « Δχ.

Παραμικρόν, ἐπίρ. ἀντὶ Παρὰ μικρόν, παρ' ὀλίγον, ὀλίγον ἐλλείπει, σχεδόν.

Παρ·αμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀμιλλῶμαι πρός τινα, (μὲ αἰτ.) νικῶ ἀμιλλώμενος, ὑπερβαίνω. » Παρημιλλήσατο δὲ ϗ τὴν τούτων ἀπόνοιαν ἡ τῶν Ἰδουμαίων,« Ἰώσ.

Παράμιλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἁμιλλώμενος (συνεριζόμενος) πρός τινα, ἀνταγωνιστής, ἐφάμιλλος.

Παρα·μιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μιμοῦμαι κατά τι (πλαγίως).

Παρα·μιμνήσκομαι, Μ. μνήσομαι. (μὲ γεν.) Ἐνθυμοῦμαι (Ἀναφέρω) τι ἐν παρόδῳ ἢ εἰς περίστασίν τινα.

Παρα·μίμνω, Π. ἀντὶ Παραμένω.

Παραμινυθέω, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἐλαττοῦμαι παραβαλλόμενος πρὸς ἄλλο τι, εἶμαι μικρότερος, (Ἱπποκρ.).

Παραμίξ [παραμίγνυμι], ἐπίρ. Ἀνακατόνοντας ἀνάμεσα.

Παρα·μιξολυδιάζω, Μ. άσω. Μιμοῦμαι κατά τι (Παρενείρω καί τινας φθόγγους ἀπὸ) τὸν μιξολύδιον τῆς μουσικῆς τρόπον.

Παρα·μίσγω (παρτ. Παρέμισγον), =Παραμίγνυμι.

Παραμολεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραβλώσκω, παρακολουθῶ, συνοδεύω, παραστέκομαι.

Παραμονή (ἡ). τὸ παραμένειν, ἡ συνήθης παρά τινι διαμονή· ἐπιμονή· προσκαρτέρησις. διατήρησις. » Οἶνον τὸν πρὸς παραμονὴν ἐπιτήδειον,« Ἀθ.

Παραμόνιμος (καὶ ἐπίρ. -ίμως), =τῷ

Παράμονος (ὁ, ἡ). ὁ παραμένων (προσκαρτερῶν) εἴς τι, σταθερός, ἐπίμονος. (ἐπὶ πραγμ.) διαρκής, βασταγερός. »Καλλίστην τε καὶ παραμόνιμον ἀλοιφήν,« Γαλ.

Παραμόνως, ἐπίρ. Ἐπιμόνως.

Παρα·μορφόω-ῶ, Μ. ωσω. Μεταβάλλω τὴν μορφήν τινος ἐπὶ τὸ χεῖρον.

Παράμουσος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συμβιβαζόμενος μὲ τὰς μούσας καὶ τὴν μουσικήν· παρατράγῳδος· ἄμουσος, ἀφιλόκαλος· (μὲ δοτ. ἢ γεν.) ἀσύμφωνος, ἀνάρμοστος. » Βρομίου ἑορταῖς παράμουσος, « Εὐρ., ἀντηχῶν τὸ ἐναντίον μέλος.

Παρ·αμπέχω καὶ Παρ·αμπίσχω, Μ. αμφέξω. Ἐνδύω (Σκεπάζω) ὅπως ἠμπορῶ· μεταχειρίζομαί τι ὡς πρόσχημα (παρακάλυμμα) αἰσχροῦ τινος.

Παρ·αμπυκίδδω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ

Παρ·αμπυκίζω, Μ. ίσω. Δένω ἐπάνω (Ἀνασηκόνω) τὰ μαλλιά μȣ μὲ ἢ ὡς ἄν μὲ

Παραμπύκιον (τό). τὸ δέμα (ἡ κορδέλλα) τοῦ ἄμπυκος.

Παρα·μυθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Λέγω τι ἵνα ἐγκαρδιώσω ἢ καθησυχάσω, παρακινῶ, συμβουλεύω· (συνήθ.) παρηγορῶ· (μτνμ.) ἐπανορθόνω· μετριάζω, ἀνακουφίζω, »Πῦρ ἀνάψαντες τὸ πικρὸν τοῦ κρυμοῦ παρεμυθούμεθα, « Ἀλκίφρ. »Παραμυθούμενος τῷ εἰκότι τὸ τοῦ λόγου παράδοξον,« Πλ.

Παραμύθημα (τό). μέσον πρὸς παραμυθίαν, παρηγόρημα.

Παραμυθητέον, θε[illegible] Παραμυθέομαι.

Παραμυθητής, οῦ (ὁ). ὁ παραμυθούμενος (παρηγορῶν, παραθαῤῥύνων).

Παραμυθητικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς παραμυθίαν, παρηγορητικός.

Παραμυθητικῶς, ἐπίρ. Μὲ παρηγορητικὸν τρόπον, πρὸς παραμυθίαν.

Παραμυθητός, ή, όν. Ἐπιδεκτικὸς παραμυθίας, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ) Παραῤῥητός.

Παραμυθήτωρ, ορος (ὁ), =Παραμυθητής.

Παραμυθία (ἡ). ἡ διὰ λόγων ἐγκαρδίωσις, παρηγορία. 2) πρόφασις εὐσχήμος πρὸς δικαιολογίαν, (Γαλλ.) excuse. 3) (ῥτρ.) ἡ τροποποίησις (διὰ παραδειγμάτων κλπ. ὑποστήριξις) τῆς προτάσεως. »Τοῦτο παραμυθίας δεῖται καὶ πίστεως,« Πλάτ.

†Παραμυθικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραμυθητικός.

Παραμύθιον (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ἢ γίνεται πρὸς παραμυθίαν, ἀφορμὴ παρηγορίας, μέσον πρὸς παρακίνησιν. »Πλησμονῆς παραμύθια,« Πλάτ., τὰ διεγείροντα τὴν ὄρεξιν φαγητά.

Παρα·μυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μουγκρίζω ἐκ τοῦ πλησίον.

Παρ·αμύσσω, Μ. ύξω. Ξεσχίζω (Τσουγκρανίζω) τι ἀπὸ τὰ πλάγια ἢ ὀλίγον τι.

Παρα·μύω, Μ. μύσω. Μισοκλείομαι, εἶμαι 'μισοκλεισμένος.

†Παράμωρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μωρός, (κοιν.) τρελλούτσικος.

Παρ·ανα·βαίνω, Μ βήσομαι. Ἀναβαίνω πλησίον τινός, κάθημαι εἰς ἅμαξαν μετά τινος ὡς παραβάτης (ἴδε τὴν λέξ.).

Παρ·ανα·βλαστάνω, Μ. βλαστήσω, =Παραβλαστάνω.

Παρ·ανα·γιγνώσκω (γινώσκω), Μ. γνώσομαι (ἀόρ. β'. Παρανέγνων κτλ.). Ἀναγινώσκω τι ἐξ ἑτοίμου (πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λεγομένων). »Ὑπομνήσατ' αὐτὸν τὸ σανίδιον λαβεῖν, καὶ τοὺς νόμȣς τῷ ψηφίσματι παραναγνῶναι, « Αἰσχ. »Δίκην δὲ ἐπαγόντων τινῶν αὐτῷ φόνου, παρανέγνω νόμον Ῥαδαμάνθυος, « Ἀπλλδρ. 2) ἀναγινώσκω τι κατὰ παράθεσιν πρὸς ἄλλο, παραβάλλω δύο ἔγγραφα πρὸς ἄλληλα, (Γαλλ.) collationner. »Μάλιστα δ' ἄν τις συνίδοι τὸ μέγεθος τῆς μεταβολῆς, εἰ παραναγνοίη τὰς συνθήκας τάς τ' ἐφ' ἡμῶν γενομένας καὶ τὰς νῦν ἀναγεγραμμένας, « Ἰσκρ. 3) (;) ἀναγινώσκω τι ἐσφαλμένως (ὄχι καθὼς εἶνε γραμμένον).

Παρ·αναγκάζω, Μ. άσω. Ἀναγκάζω τινὶ ἐκ τοῦ πλησίον εἴς τι· καταπονῶ (;)· παραβιάζω.

Παρανάγνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραναγινώσκω, ἀνάγνωσις ἐγγράφου (νόμȣ κτλ.) πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λεχθέντων· παραλληλισμὸς δύο ἐγγράφων.

Παρ·ανα·δύομαι, Μ. δύσομαι. Ἐβγαίνω ἐπάνω (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ξετρυπόνω) πλησίον τινός.

Παρα·ναιετάω (χ. Μ.), Π. (μὲ αἰτ.) κατοικῶ πλησίον τινος· (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιναιετάω).

Παρα·ναίω (ἀόρ. Παρένασα), Π. κατοικίζω τινὰ πλησίον τινός. ‖. (μσ.) =Παραναιετάω.

Παρ·ανα·κλίνω, Μ. κλινῶ, =Παρακατακλίνω.

Παρ·ανα·λέγομαι, Μ. λέξομαι, =Παραλέγομαι (2), παραπλέω.

Παρ·αν·αλίσκω, Μ. παραν·αλώσω (παρτ. Παρανήλισκον καὶ Παρηνάλισκον κτλ.). Ἐξοδεύω παρὰ τὸ δέον ἢ εἰς μάτην. » Παραναλώσετε πάνθ' ὅσ' ἂν δαπανήσητε, « Δμ.

Παρανάλωμα (τό). τὸ παραναλωθὲν (ἐξοδευθὲν ὑπὲρ τὸ δέον ἢ ἐπὶ ματαίῳ), δαπάνη πλειοτέρα ἢ ἀνωφελής, πάρεργον ἀνάλωμα. » Ξίφους γεγονασι παρανάλωμα, « Εὐμάθ.

Παρ·ανα·πίπτω, Μ. αναπεσοῦμαι (ἀόρ. Παρανέπεσον κτλ.). Ἀναπίπτω πλησίον τινος.

Παρ·ανα·στέλλω, Μ. στελῶ. Ἀναστέλλω (Ἀνασηκόνω) ὀλίγον ἐκ πλαγίου. » Τῆς γλαυίδος—, « Εὐσ.

Παρ·ανα·τείνω, Μ. τενῶ. Ὑψόνω (ϗ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ. Ὑψοῦμαι) πλησίον ἢ ἐκ παραλλήλου τινός.

Παρ·ανα·τέλλω, Μ. τελῶ. Ἀνατέλλω (Ἀναφαίνομαι) πλησίον τινὸς ἢ συγχρόνως μὲ ἄλλο τι. » Παρανατειλάσης εὐθὺς ἡμέρας, « Συν.

Παρ·ανδρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι ἢ ωθήσομαι. (κυρ. ἐπὶ παρθ.) Περνᾷ ἡ ἁρμοδία πρὸς ὑπανδρείαν ἡλικία μου, δὲν ὑπανδρεύομαι ὅταν πρέπῃ.

Παρανείσομαι, Π. μέλλ. τοῦ Παρανίσσομαι.

Παρα·νέμω, Μ. νεμῶ. Βόσκω (ϗ μσ. Βόσκομαι) πλησίον. 2) διανέμω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Παρα·νέομαι, Π. =Παρανίσσομαι.

Παρα·νευρίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τὴν χόρδαν νὰ ξεφτίσῃ. » Χορδαὶ παρανενευρισμέναι, « Ἀρστ., ξεφτισμέναι (φαγωμέναι) ἀπὸ τὴν πολυκαιρινὴν χρῆσιν, (ἐπιμ.) ἐκδίδουσαι σαθρὸν ἦχον.

Παρα·νεύω, Μ. νεύσω. Γέρνω πλαγίως.

Παρ·αν·έχω, Μ. έξω (ἀορ. Παρανέσχον κτλ.). Ὑψόνω τι (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ. Ὑψόνομαι) πλησίον τινός. » Ἦρος παρανίσχοντος, « Σιμοκ., ἀρχομένου.

Παρα·νέω, Μ. νεύσομαι ἢ νευσοῦμαι, =Παρανήχομαι.

Παρα·νέω, Μ. νήσω καὶ Ἰων.

Παρα·νηέω (νηνέω), Μ. ήσω. Ἐπισωρεύω τι πλησίον τινός.

Παρανήτη (ἡ). ἡ παρατελευταία (ἡ πλησίον τῆς νήτης) χορδὴ τῆς λύρας κτλ.

Παρα·νήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ πλησίον (ἢ Διαβαίνω κολυμβῶν ἀπ' ἔμπροσθεν) τινος. »Ἔτι προτέρω παρανήξομαι, « Ὀδ. Ε. » Κύνα τὸν εἰς Σαλαμῖνα τῇ τριήρει παρανηξάμενον, « Πλ. (καὶ παραλλ.) » Τοὺς ἵππους παρὰ τὰ πλοῖα παρανηχομένους, « αὐτ. (ϗ μτφορ.) » Τῆς ἥβης τὸ πλεῦν παρανήχεται, « Ἐπγρ.

Παρ·ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω ἀλλεπαλλήλως, ἔχω πάντοτε νέα ἄνθη. » Τεσσαράκοντα γὰρ ἡμερῶν ἀνθεῖν λέγουσι, πλὴν ἀεὶ παρανθοῦντος ἑτέρου καὶ ἑτέρου· κατὰ μέρος γὰρ ἀνθεῖν, « Θφρ. 2) χάνω (πίπτουν) τὰ ἄνθη μου, παρέρχεται ὁ καιρὸς τῆς ἀνθήσεώς μου· (μτφορ.) παρακμάζω· ξεθυμαίνω. » Ὅταν παρακμάζῃ ϗ παρανθῇ τὸ τῆς ὀργῆς, « Πλ.

Παρ·αν·ίημι, Μ. ανήσω (ἀόρ. Παρανῆκα κτλ.). Ἐβγάλλω (Ἀναδίδω) συγχρόνως ἢ ἐκ παραλλήλου μὲ ἄλλο τι. »Φθόγγον—, « Πλ.

Παρα·νικάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ὑπερνικῶ, ὑπερβαίνω.

Παρα·νίσσομαι, Μ. νείσομαι, Π. ὑπάγω παρεμπρός, παρέρχομαι, διαβαίνω.

Παρ·αν·ίστημι, Μ. αναστήσω (ἀόρ. Παρανέστην κτλ.). Σηκόνω τι (καὶ μσ. Σηκόνομαι) ἐπάνω εἰς τὸ πλάγιον τινος ἢ συγχρόνως μετ' αὐτοῦ.

Παρ·αν·ίσχω, =Παρανέχω.

Παρα·νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Κακῶς ἐννοῶ. » Παρακούουσι καὶ παρανοοῦσι πλεῖστα,« Πλάτ. 2) χάνω τὸν νοῦν μου, παραφρονῶ. » Οὐ γὰρ ταὐτὸν παρανοεῖν καὶ παραπαίειν καὶ μεμηνέναι, « Λχ.

Παρανόθευμα (τό). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρανοθεύσεως.

Παρα·νοθεύω, Μ. εύσω. Νοθεύων παραποιῶ, παραμορφόνω.

Παράνοια (ἡ). τὸ παρανοεῖν, παραφροσύνη.

Παρ·αν·οίγνυμι καὶ Παρ·αν·οίγω, Μ. οίξω (ἀορ. Παρανέῳξα κτλ.). Ἀνοίγω ὀλίγον τι ἢ κατ' ὀλίγον, 'μισανοίγω.

Παρα·νομέω-ῶ, Μ. ήσω (παρτ. Παρενόμουν καὶ Παρηνόμουν κτλ.). Πράττω παρὰ (Παραβαίνω) τοὺς νόμους, φέρομαι παρανόμως· (μτβ. μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) κακομεταχειρίζομαί τινα, ἐνυβρίζω. (ἐνίοτε ἐπὶ ἐμπορευμ.) ζολόνω, νοθεύω. »Οὐ γὰρ ἂν ἐς τὸν νεκρὸν ταῦτα παρενόμησε,« Ἡρ. (καὶ πθ.) » Εἰς τὸ σῶμα ὑπὸ τῶν πολεμίων παρανομηθεῖσα,« Πλ. (»Τὸ ὠμοτάριχον) ἐνίοτε ὑπὸ τῶν ταῖς κητείαις παρεδρευόντων ἀνδρῶν παρανομεῖται,« (Δίφιλ. παρ') Ἀθ.

Παρανόμημα (τό). τὸ πραχθὲν παρανόμως, ἔργον παράνομον, παρανομία. » Τὸ ἐς Κασσάνδραν παρανόμημα Αἴαντος, « Παυσ.

Παρανόμησις, εως (ἡ). τὸ παρανομεῖν, νόμου παράβασις, παρανομία.

Παρανομητικός, ή, όν. Ἐπιῤῥεπὴς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παρανομεῖν.

Παρανομία (ἡ). τὸ νὰ ζῇ (νὰ φέρηταί) τις παρανόμως, παρεκτροπὴ ἀπὸ τῶν καθεστώτων νόμων· πρᾶξις παράνομος, βιαιοπραγία. »Ὅτι σπεύδει μετελθεῖν τὴν Περσῶν παρανομίαν εἰς τοὺς Ἕλληνας,« Πλβ.

Παράνομος (ὁ, ἡ). ὁ πράττων ἢ γινόμενος παρὰ τοὺς νόμους, παραβάτης ἢ ἐναντίος τῶν νόμων· ἀχρεῖος, διεφθαρμένος· (ἐπὶ πραγμ.) ἄδικος, ἀθέμιτος. ‖. (οὐσ.) Παράνομον (τό), ψήφισμα ἐναντίον τῶν καθεστώτων νόμων, (ὅθ.) »Παράνομα γράφειν (ξυγγράφειν).« Ξεν., τὸ καθυποβάλλειν σχέδιον τοιούτου νόμου ϗ »Παρανόμων γράφεσθαί τινα,« Ῥτρ., τὸ ἐγκαλεῖν τινα ὡς προτείναντα τοιοῦτον νομον· » Ἦν τρὶς ἡλωκὼς παρανόμων,« Διοδ.

Παρανόμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον παράνομον, ἐναντίον τῶν νόμων (τῶν ἐθίμων, τῆς δικαιοσύνης), ἀθεμίτως. »Υἱὸν ὃς τοσούτῳ παρανομωτέρως Αἰγίσθου γέγονεν,« Ἀνδκδ.

Παρα·νοσφίζομαι, Μ. ίσομαι. Νοσφίζομαι παρὰ τὸ δίκαιον, ἀποστερῶ (τινός τι).

Παράνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων παράνοιαν, φρενοβλαβής, παραλογισμένος.

Πάραντα [παρά, ἄντα], ἐπίρ. Δίπλα, πρὸς τὰ πλάγια, (ἴδε καὶ Κάταντα).

Παρ·αντέλλω, Π. ἀντὶ Παρανατέλλω.

Παρα·νυκτερεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Περνῶ τὴν νύκτα ἀγρυπνῶν (Διανυκτερεύω) πλησίον τινός.

Παρανύμφιος (ὁ). ὁ συνοδεύων τὸν νυμφίον (καθήμενος μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτὴν ἅμαξαν) ὅταν μετέφερε τὴν νύμφην εἰς τὸν οἶκόν του, (ἐν γέν.) παραστεκάμενος τοῦ γάμου.

Παράνυμφος (ἡ). ἡ συνοδεύουσα τὴν νύμφην εἰς τοῦ γαμβροῦ, παραστεκάμενη τοῦ γάμου, προξενήτρια, (κοιν.) παράνυμφη. ‖. (ἀρσ.) = Παρανύμφιος.

Παρα·νύσσω (ττω), Μ. νύξω. Κεντῶ ἢ Κȣντῶ ἐκ τοῦ πλησίον, (μτφορ.) ἐγγίζω (ἐρεθίζω) κρυφίως, δίδω ἐν παρόδῳ νύξιν.

Παρα·ξενόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Καταλύω ὡς ξένος (Ξενίζομαι) παρά τινι.

Παράξενος (ὁ, ἡ). ξένος ὅς τις παρεισέφρησε πουθενά, παρέγγραπτος· ὅλως διόλȣ ξένος (ἀσυνείθιστος).

Παρα·ξέω, Μ ξέσω. Ξύνω τι ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ὡς ἀγαλματοποιός, μορφόνω (σχηματίζω) τι κατὰ παράθεσιν πρὸς ἄλλο, (ἐν γέν.) παρακολουθῶ, μιμοῦμαι, (Γρμτ.) παράγω. » Ἐντεῦθεν Σοφοκλῆς παραξέσας ποιεῖ τὸν Οἰδίποδα λέγοντα κτλ., « Εὐς. » Ἐκ τούτων δὲ ϗ παροιμία παρέξεσται ὕστερον,« αὐτ., (παρβλ. Παρατρίβω).

Παρα·ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω (ϗ πθ. Ξηραίνομαι) κατ' ὀλίγον, γίνομαι-

Παράξηρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ξηρός.

Παραξιφίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Παραξιφίς, ίδος (ἡ). μάχαιρα πρόχειρος τὴν ὁποίαν ἔχει τις κρεμασμένην ἢ παρεζωσμένην πλησίον τοῦ ξίφους.

Παραξόνιος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τοῦ ἄξονος ‖. Παραξόνιον (τό), τὸ σιδήριον τὸ ὁπ. ἐμπήγεται εἰς τὸ πλάγιον τοῦ ἄξονος ἁμάξης ἵνα μὴ ἐβγαίνῃ ὁ τροχός. »Σχινδαλμῶν παραξόνια, « Ἀρσφ., περιτταὶ λεπτολογίαι, βεβιασμένα σοφίσματα, (κατὰ λέξ.) σφῆνες ἀπὸ πελεκούδια.

Παραξονίτης, ου (ὁ) καὶ Παραξονῖτις, ιδος (ἡ), = Παραξόνιος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) = Παραξόνιον. (θηλ.) τὸ καταμεσῆς τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης κυλινδροειδές, (ἄλλ.) Πλήμνη.

Παραξύνεσις, εως (ἡ). Ἀττ. ἀντὶ Παρασύνεσις (ὁμοίως καὶ ὅλα τὰ ἀρχ. ἀπὸ τοῦ Παραξυν).

Παρα·ξυράω (ϗ Ἰων. -έω)-ῶ. Μ. ήσω. Ξυρίζω ἢ Ψαλιδίζω τι ἀπὸ τὰ πλάγια, 'παίρνω μὲ τὸ ξυράφι.

Παράξυσμα (τό), [παραξύω]. τὸ διὰ παραξύσεως ἀφαιρούμενον. 2) στολισμὸς ἐπουσιώδης εἰς πελεκητὸν τεχνούργημα.

†Παράξυστον (τό), = Ξυσόν (2).

Παρα·ξύω, Μ. ξύσω. Ξύνω ἢ Πελεκῶ τι ἐν παρόδῳ ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια· (συνκδχ.)

περνῶ πολλὰ πλησίον τινὸς, περνῶν ἐγγίζω.

Παράορος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Παρήορος.

Παρα·όρνυμι, Μ. ὄρσω, Π. = Παρορμῶ.

Παράπαγος (ὁ). [παραπήγνυμι]. ὁ μάνδαλος ἢ ὁ (Τουρκ.) σουρμὲς τῆς θύρας.

Παραπαίγνιον (τὸ). πάρεργον, παίγνιον.

Παρα·παιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Παιδαγωγῶ τινα κατ' ἄλλον (διαφορετικὸν) τρόπον ἢ ὡς ἐν παρόδῳ, μεταπείθω ἐπὶ τὸ βέλτιον (σωφρονίζω) βαθμηδὸν καὶ ἀνεπαισθήτως. » Πολλοὺς καὶ τὸ σχῆμα παραπαιδαγωγεῖ μὴ ἁμαρτάνειν,« Κλμ.

Παρα·παιδεύω, Μ. εύσω. Παιδεύω βαθμηδὸν καὶ ὡς ἐν παρόδῳ.

Παρα·παίζω, Μ. παιξοῦμαι. Παίζω ἢ Περιπαίζω ἐν παρόδῳ.

;Παραπαιόντως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον παραπαίοντος (τρελλοῦ).

Παράπαισμα (τὸ). ἔργον ἢ λόγος παραπαίοντος (τρελλοῦ).

Παράπαιστος (ὁ, ἡ), = Παράφρων, φρενόπληκτος, [ἐκ τοῦ

Παρα·παίω, Μ. παίσω. Κτυπῶ πλάγια (ϗ ὄχι εἰς τὴν μέσην, ἐκεῖ ὅπου πρέπει)· (μὲ γεν.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον μου, δὲν πάγω ἴσια, παραστρατίζω. (τρπ.) παρεκτρέπομαι. (μὲ γεν.) » Πολὺ τῆς ἀληθείας παραπαίειν,« Πλβ. (ὅθ. συνήθ.) » Φρενῶν—,« Λξ., = Παραφρονεῖν. (καὶ χ. πτ.) » Ὦ δέσποθ', ὡς παραπαίεις,« Ἀρστ.

Παρα·πάλλω. Μ. παλῶ. Σείω (Κουνῶ) τι ἐκ τοῦ πλησίον· τινάζω παρεμπρὸς (παμεκει).

Παράπαν, ἐπίρ. ἀντὶ Παρὰ πᾶν, ἐξ ὁλοκλήρου· ἐν γένει· συνήθως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. (προηγ. ἀρνήσ.) ὁλότελα, παντάπασι, διόλου. (συνήθ. μετὰ τοῦ ἄρθ ȣ) » Οὐδὲ κινεῖται τὸ παράπαν (ἤ, ὑφ' ἕν,) τοπαράπαν, « Γαλ. »Καὶ ταῦτ', ἀποκριναμένου τὸ παράπαν οὐδὲ γρῦ, « Ἀρστ. » Ἐπὶ διηκόσια τὸ παράπαν ἀποδιδοῖ, « Ἡρ. » Ἀπαλλάσσετο ἐκ τῆς χώρης τὸ παράπαν, « αὐτ.

Παρ·απ·αντάω-ῶ, Μ. αντήσομαι, = Προϋπαντῶ.

Παρα·πάσσω, Μ. πάσω. Κουκκίζω (Πασπαλίζω) τι ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἀπ' ἐκεῖ.

Παρ·απάσσω, Ἰων. ἀντὶ Παραφάσσω.

Παραπαστὸς, ἡ, ὀν. Πασπαλισμένος ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. ||. (οὐσ.) Παραπαστὸν,« Ἱππκρ., εἶδος κολλυρίου.

Παρ·απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶν παραπείθω, 'ξεπλανῶ.

Παρ·απαφίσκω, Μ. παραπαφήσω (ἀόρ. β'. Παρήπαφον κτλ.), Π. = Παραπατάω. » Μολπῆσι παρήπαφον πέτρας, « Ὀρφ. (καὶ κατὰ διάλυσ.) » Παρά μ' ἤπαφε δαίμων, « Ὀδ. Ξ.

Παρα·πεζεύω, Μ. εύσω. Ὁδοιπορῶ πεζὸς πλησίον τινός.

Παρα·πείθω, Μ. πείσω. Καταπείθω (κυρ. δι' ἀπάτης), μεταπείθω.

Παρα·πειράω-ῶ καὶ (μσ.) πειράομαι-ῶμαι, Μ. άσω, -ομαι. Δοκιμάζω μὲ τρόπον, ἀποπειρῶμαι.

Παράπεισις, εως (ἡ), τὸ παραπείθειν, ἡ δι' ἀπάτης μετάπεισις, (οὕτως ἐξηγεῖ ὁ Σχλ. τὸ Γάρφασις).

Παραπειστέον, θετ. τοῦ Παραπείθω.

Παραπειστικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ παραπείθειν (μεταπείθειν).

Παρα·πελεκάω-ῶ, Μ. ήσω. Πελεκῶ ἀπὸ τὰ πλάγια, παραξέω.

Παραπεμπτέον, θετ. τοῦ

Παρα·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω παρεμπρος· διαβιβάζω· συνοδεύω· (τρπ.) παρατρέχω. ||. (μσ.) μακρύνω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, Ἀποπέμπομαι· χωρίζω (τὴν γυναῖκα μου). » Παραπέμπων ἑαυτὸν πότοις καὶ μουσικῇ,« Πλ., ἐπερνοῦσε τὸν καιρόν τȣ, διεσκέδαζε,(παραβλ. Παράγω).

Παράπεμψις, εως (ἡ), τὸ παραπέμπειν ἢ παραπέμπεσθαι.

Παραπεπλεγμένως [παραπλέκω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἀνάκατα, ἐμπερδεμένα· ὁμοῦ, ἀντάμα, ἐνταυτῷ.

Παραπεποιημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Σφαλερῶς, οὐχὶ γνησίως.

Παραπέπταμαι, πθ. πρκ. τοῦ Παραπετάννυμι.

Παρα·περι·πατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ πλησίον (εἰς τὸ πλάγιον) τινος, παρακολουθῶ τινα εἰς τὸν περίπατον.

Παραπέταλος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος (Τȣρκ. καπλαδισμένος) μὲ πέταλα (φύλλα) μετάλλου.

Παρα·πέταμαι, = Παρίπταμαι.

Παρα·πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἀπλόνω (Ἐξαπλόνω) τι πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος, σκεπάζω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ παραπέτασμα. »Τῆς παραπεπετασμένης αὐλαίας,«Πλβ. (καὶ μτνμ.) » Ἐκ δὲ τοῦ οἰγομένου παραπέπταται ἀνδράσι Πόντος,« Διον., ἐκτείνεται.

Παρα·πετάομαι-ῶμαι, Ἰων. ἀντὶ Παραπέτομαι.

Παραπέτασμα (τὸ) [παραπετάννυμι]. τὸ ἔμπροσθέν τινος ἁπλωμένον σκέπασμα, (Τουρκ.) περδές· (μτφορ.) πρόσχημα, παρακάλυμμα.

Παρα·πέτομαι, Μ. πτήσομαι, = Παρίπταμαι, πετῶ πλησίον ἢ ἐπέκεινά τινος, ὑπερβαίνω ἢ παρέρχομαι πετῶν. » Τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσῳ κείμενα παρπέταται, « Καλλ.

;Παράπεψις [παρὰ, πέπτω], εως (ἡ). ἐντελὴς χώνευσις.

Παράπηγμα (τὸ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ἐμπήγεται (καρφόνεται ἢ κρεμᾶται) πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος· (ἰδιαιτ.) πίναξ περιέχων ἐγκεχαραγμένους νόμους, συνθήκας καὶ ἄλλας δημοσίας διατάξεις ἢ ἀστρονομικὰς, χρονολογικὰς, κλπ. παρατηρήσεις (εἰς εἶδος καλανδαρίου) ἢ τοὺς κανόνας ἐν συνόψει ὁποίας δήποτε ἐπιστήμης καὶ ἐκτιθέμενος πρὸς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ· (μτφορ.) ὑπόδειγμα, διατύπωσις. 2) ἀστρονομικόν τι ἐργαλεῖον πρὸς παρατήρησιν τῆς ἐπιτολῆς ϗ δύσεως τῶν ἀστέρων. 3) (εἰς τὸν Μ. Ἀντ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Παράθηγμα, [ἐκ τοῦ

Παρα·πήγνυμι, Μ. πήξω. (ἐν γέν.) Ἐμπήγω (Καρφόνω) τι πλησίον τινός· (ἰδιαιτ.) σημειόνω τι εἰς πίνακα καὶ τὸ ἐκθέτω (Γαλλ. afficher) πρὸς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ, ἢ· ἐκθέτω εἰς συνοπτικὸν (πρόχειρον) πίνακα τὰ στοιχειώδη μέρη ὁποιασδήποτε ἐπιστήμης. (ἐν γέν.) συνάπτω

Παρα·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ παρεμπρὸς, (μτφορ. μὲ αἰτ.) καταπατῶ, παραβαίνω. » Τοὺς νόμους —, « Αἰσχλ.

Παραπηλωτὸς, ἡ, όν, (γεωπον.). Ἀλειμμένος μὲ πηλὸν (λάσπην).

Παραπήχιον (τὸ). (ἀνατομ.) τὸ μικρότερον τῶν δύο κοκκάλων τοῦ πήχεος (τοῦ κάτω βραχίονος).

Παράπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τοῦ πήχεος τῆς χειρός. ||. (οὐσ.) Παράπηχυ (τὸ), εἶδ. λευκοῦ γυναικείου ἱματίου μὲ παρυφὴν (οὔγιαν) εἰς τὰ πλάγια.

Παρα·πιέζω, Μ. έσω. Θλίβω (Πιέζω) ἀπὸ τὰ πλάγια. » Δεῖ ἑκατέρωθεν διὰ τῶν χειρῶν παραπιέζειν τὴν κεφαλὴν,« Χειρουργ. Παλ. 2) (μτφορ.) στενοχωρῶ κατὰ πολλὰ, παρενοχλῶ, παραβαρύνω, (ὅθ.

Παραπίεσμα (τὸ) καὶ

Παραπιεσμὸς (ὁ). ζούληγμα ἀπὸ τὰ πλάγια μέρη· (μτφορ.) στενοχώρημα, παρενόχλησις.

Παρα·πικραίνω, Μ. ανῶ. Πικραίνω (Λυπῶ) τινα ἐκ τοῦ πλησίον, παροργίζω.

Παραπικρασμὸς (ὁ). τὸ παραπικραίνειν ἢ παραπικραίνεσθαι, παροργισμός.

÷Παράπικρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πικρὸς, πικρίζων, πικρουτσικος.

Παρα·πίμπρημι, Μ. παραπρήσω. Καίω ἀπὸ τὰ πλάγια· συγκαίω (καὶ πθ.) συγκαίομαι. 2) (εἰς τὸν Ξεν. Ἱππ. καὶ Στρβ. ΙΕ', ὁ Courier ἐξηγεῖ se gorger,) πρήσκομαι, ἴδε Παράπρησμα.

Παρα·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. β'. Παρέπεσον κτλ.). Πίπτω πλάγια (δίπλα) ἢ εἰς τὸ πλάγιον τινος. » Οἱ ἰχθύες πάντες, ἔξω τῶν πλατέων, παραπίπτοντες, πρὸς τὰ ὕπτια ποιοῦνται τὸν συνδυασμόν, « Ἀρστ. 2) πίπτω παράμερα (ἐκτὸς τῆς συνήθους ἢ ἀνηκούσης θέσεώς μου), ἐκπίπτω, χάνομαι, (κοιν.) παραπέφτω, (τρπ.) σφάλλω, λανθάνομαι· (μὲ γεν.) ἀπομακρύνομαι, ἀποπλανῶμαι. »Εἶναι δὲ τὸ σανδάλιον ἔφασκε παραπεσὸν ὑπὸ τῷ κιβωτῷ, « Αχ. (Φιλοψ.), (ϗ τρπ.) » Ὅτι οἱ Λακεδαιμόνιοι μάλιστα παραπίπτοιεν ἐν τῷ διαλλάττειν τοὺς ναυάρχους, » Ξεν. (καὶ μὲ γεν.) » Παραπίπτειν τῆς ἀληθείας,« Λξ., (παρβλ. Διαπίπτω). 3) (τρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) εὑρίσκομαι (ἐβγαίνω) κατὰ περίπτωσιν ἔμπροσθέν ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος διαβαίνοντος, μὲ συναπαντᾷ τις ἐν παρόδῳ· (τρπ.) = Συμπίπτω, συμβαίνω. » Συνεκύρησε κατὰ τύχην παραπεσοῦσα ἡ νηῦς,« Ἡρ. » Θηρίον ἀκοντίσαι ὅπου ἂν παραπίπτῃ,« Ξεν. » Καιροῦ παραπεσόντος,« αὐτ. (καὶ ἀπολ.) »Ὁ παραπεσὼν, « Πλ., ὁ τυχών. (καὶ πθ.) » Τὰ παραπίπτοντα,« Λξ., τὰ κατὰ τύχην συμβαίνοντα, αἱ περιστάσεις.

†Παρα·πλαγιάζω, Μ. άσω. Βάλλω τι δίπλα (πλαγια) πλησίον τινὸς ἢ ὀλίγον τι, (ὅθ.

†Παραπλαγιασμὸς (ὁ). τὸ παραπλαγιάζειν, (ἰδιαιτ.) παλαιστικόν τι κίνημα.

Παραπλάγιος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πλάγιος.

Παρα·πλάζω, Μ. πλάγξω, Π. κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὰ νερά του (νὰ ἔβγῃ ἀπὸ τὸν δρόμον του, νὰ παραστρατίσῃ)· (μτφορ.)

ἀποπλανῶ, (καὶ πθ. ἢ ἀμτβτ.) ἀποπλανῶμαι.

Παρα·πλανάω-ῶ, Μ. ήσω. Πλανῶν παρατρέπω (παρασύρω), ἀποπλανῶ, ξελογιάζω.

Παράπλασις, εως (ἡ), = Παραπλασμὸς, παραποίησις.

Παράπλασμα (τὸ), [παραπλάσσω], τὸ προσκολλώμενον εἴς τι· (κυρ. δὲ) κηρίον χρωματισμένον τὸ ὁπ. προσεκόλλων εἰς τὸ περιθώριον βιβλίου ὡς σημεῖον λέξεως ἀμφιβόλου ἢ ὑπόπτου. 2) πλάσμα παράμορφον, τέρας, ἔκτρωμα.

Παραπλασμὸς (ὁ), τὸ παραπλάσσειν, ἡ ἐκ πλαγίου προσκόλλησις ἢ· μεταπλασμὸς (ἐπὶ τὸ χεῖρον), παραποίησις. ||. (μουσικ.) τὸ προσκολλώμενον ἐπίτηδες κηρίον ἢ ἡ συναζομένη ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν λέρα παρὰ τὸ στόμιον καὶ τὰς τρύπας τοῦ αὐλοῦ.

Παρα·πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Προσκολλῶ τι εἰς τὰ πλάγιά τινος· προσθέτω (εἰς τὴν σημασ. ταυτην νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιπλάσσω). 2) μεταποιῶ (κυρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον), παραποιῶ· παραμορφόνω. » Ὁποῖα πολλὰ νὺξ παραπλάσσειν θέλει, « Πτωχοπρόδρ. (καὶ πθ.) » Εἰσὶ δ' οἵ φασι παραπεπλάσθαι τὸ ὄνομα (τῆς Ἀμαλθείας), « Ἐτμλ.

Παράπλαστος (ὁ, ἡ). παραπεπλασμένος (παραπεποιημένος), μὴ γνήσιος.

Παράπλεγμα (τὸ). πλεκτὸν τὸ ὁπ. προστίθεται εἰς τὰ πλάγια ἄλλου· ψάθα διὰ στρώσιμον, [ἐκ τοῦ

Παρα·πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω τι ἀνάμεσά ἢ ἀπὸ τὰ πλάγιά τινος, ἐμπλέκω· κάμνω πλεξίδαις (κυρ. προσθέτων καὶ ξένα μαλλιά). (ἐν γέν.) = Παρεμβάλλω, (μτνμ.) παρενείρω. » Τοῖς ἱστορουμένοις παραπλέκει καὶ μύθους, « Εὐς. (ϗ καταχρ.) » Τῆς ἱερᾶς βοτάνης μικρόν τι παραπλέκων, « Γαλ.

Παραπλευρίδια (τὰ). τὰ σκεπάσματα τῶν πλευρῶν τοῦ καταφράκτου ἵππου, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Παραπλευρίδιος καὶ

Παράπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῶν πλευρῶν κείμενος ἢ φορούμενος· πλαγινός.

Παρα·πλευρόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσθέτω (Ἐφαρμόζω) τι εἰς τὰ πλευρά (εἰς τὰ πλάγιά) τινος.

Παραπλευστέος, α, ον, θετ. τοῦ -

Παρα·πλέω, Μ. πλεύσομαι ἢ πλευσοῦμαι. Πλέω (Διαβαίνω μὲ τὸ πλοῖόν μȣ) πλησίον τινὸς, πλέω τὴν ἄκρην ἄκρην, (Γαλλ.) cotoyer. 2) πλέω (περνῶ μὲ πλοῖον) παρεμπρός. 3) πλέω ὁμοῦ, συμπλέω, (ὅθ.) » Παραπλέων, « Ξεν. Ἐφ., ὁ (Ἰταλ.) σόπρα·κάρικος τῶν ἐμπορικῶν πλοίων.

Παραπληγίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Παραπληγία, = Παραπληξία.

Παραπληγικὸς καὶ

Παραπληκτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ κτυπημένος ἀπὸ ἢ ὑποκείμενος εἰς παραπληξίαν. » Παρελύθη παραπληγικῶς, « Ἱπποκρ.

Παράπληκτος καὶ

Παραπλὴξ [παραπλήσσω], ῆγος (ὁ, ἡ). κτυπημένος ἀπὸ τὰ πλάγια. » Ἠϊὼν —,« Ὀδ., Ε. παραιγιάλιον ὁμαλὸν (ὅπου τὰ κύματα προσβάλλουν ἡσυχώτερα). 2) (συνήθ. μτνμ.) παράφρων ἢ· ἠλίθιος. » Ὑπὸ τοῦ ὑοσκυάμου καλουμένου οἱ φαγόντες παραπλῆγες γίνονται, « Ξεν. 3) (ἰατρ.) = Παραπληκτικός.

Παραπληξία (ἡ). (ἰατρ.) ἀποπληξία (παράλυσια) τοῦ ἑνὸς μέρους τοῦ σώματος, ἡμιπληξία. 2) παραφροσύνη ἢ ἠλιθιότης (κυρ. ἐξ αἰτίας ἀποπληξίας).

Παρα·πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω τὰ μείναντα κενὰ μέρη, ἀπογεμίζω, παραγεμίζω. (Γρμτ.) περιττεύω, χρησιμεύω ὡς-

Παραπλήρωμα (τὸ). τὸ προστιθέμενον πρὸς παραπλήρωσιν (ἵνα γεμίζῃ τὸν τόπον), πάρεργον.

Παραπληρωματικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς παραπλήρωμα.

Παραπληρωματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει παραπληρωματος.

Παραπλήρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραπληρόω, παραγέμισμα, χωρὶς ἀνάγκης).

Παρα·πλησιάζω, Μ. άσω, = Παρομοιάζω, εἶμαι -

Παραπλήσιος, α ἢ ος, ον. Ὁ πλησιάζων ἀμέσως, ὅλως διόλου πλησίος· (συνκδχ.) ὁ ἔχων κάποιαν ὁμοιότητα, σχεδὸν ὁ αὐτὸς, παρόμοιος. » Λίθους παραπλησίους ὁπλαῖς τὸ μέγεθος, « Ξεν. » Παραπλήσιοι ἀμφοτέροις τὸ πλῆθος, « αὐτ. (καὶ ὑπερθετ.) » Ἐσθὴς τῇ Κορινθίᾳ παραπλησιωτάτη,« Ἡρ. ||. (τὸ οὐδ.) Παραπλήσια, ἐπίρ. ἀντὶ -

Παραπλησίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον παραπλήσιον, σχεδὸν ἐπίσης ἢ ὁμοίως, παρομοίως. »Ἀγωνισάμενος οὕτω παραπλησίως,« Ἡρ., ἰσοῤῥόπως, χωρὶς ν' ἀποφασισθῇ ποῖος ἐνίκησε.

Παρα·πλήσσω, Μ. πλήξω. Κτυπῶ εἰς τὸ πλάγι (ὄχι ἐκεῖ ὅπου πρέπει)· κτυπῶ (παίζω) τὴν κιθάραν κτλ. παρὰ μέλος· (μτνμ.) πάσχω παραπληξίαν· παραφρονῶ, (παρβλ.) Παρακρούω. »Παραπεπληγμένην τὴν διάνοιαν ἔχων,« Ἀρστ. » Γέλωτι παραπεπληγμένῳ, « Εὐρ.

Παραπλόκαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλοκάμους (πλεξίδας) ἀπὸ τὰ πλάγια τῆς κεφαλῆς.

Παραπλοκὴ (ἡ), τὸ παραπλέκειν, ἡ ἐκ πλαγίου ἢ κατὰ προσθήκην πλοκή· (μτνμ.) = Παρεισαγωγή. » Χυμῶν—,« Σξτ.

Παράπλοος-ους (ὁ). τὸ παραπλέειν, πέρασμα μὲ τὸ πλοῖον ἐκ πλαγίου ἢ ἐπέκεινά τινος· (συνκδχ.) ὁ τόπος (αἰγιαλὸς) τὸν ὁπ. παραπλέει τις. ||. (ἐπιθετ.) ὁ παραπλέων (πλέων πλησίον τινός). » Παράπλους ποιησάμενος τοὺς παρῶνας, « Σδ., διατάξας νὰ τὸν συντροφεύουν παραπλέοντες.

Παρ·απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω πλαγίως.

Παρα·πλώω, Ἰων. ἀντὶ Παραπλέω.

Παρα·πνέω, Μ. πνεύσω. Φυσῶ (Ἐβγαίνω ὡς ἄνεμος) ἀπὸ τὸ πλάγι· ξεφυσῶ. »Παραπνευσάσης δὲ τῆς σικύας, « Ἥρων. 2) (μὲ γεν.) μυρίζω ὡς ἂν ἔχω ὀσμὴν σχεδὸν ὁμοίαν μέ. » Ὀποβαλσάμου —,« Δσκρ.

Παραπνοὴ (ἡ), τὸ παραπνέειν, φύσημα (ξεφύσημα) ἀπὸ τὸ πλάγι· (συνκδχ.) τρύπα διὰ τῆς ὁπ. παραπνέει (ξεφυσᾷ, ξεθυμαίνει) τι. » Περιπλάττοντες κηρῷ, παραπνοὴν μὴ ἀπολείποντες,« Γεωπον.

Παραπόδας, ἐπίρ. ἀντὶ Παρὰ πόδας, εὐθὺς (ἀμέσως) κατόπιν, ἐκ τοῦ σύνεγγυς· ἐν τῷ ἅμα.

Παρα·ποδίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ νὰ παραστρατίσῃ, (μτφορ.) ἀποπλανῶ. 2) βάλλω πρόσκομμα, Παρεμποδίζω.

Παραπόδιος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ πόδας (ἐξ ἑτοίμου), παρών, πρόχειρος.

Παραποδισμὸς (ὁ), τὸ παραποδίζειν, ἐμποδισμός.

Παραποδιστὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ παραποδίσῃ (παρεμποδίσῃ), ἐπιδεκτικὸς κωλύσεως.

Παρ·απο·δύομαι, Μ. δύσομαι. Ξεγυμνόνομαι καὶ ἐγὼ συγχρόνως (Ἑτοιμάζομαι) ἵνα παλαίσω.

Παρα·ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι παρὰ τὸν καθ' αὑτὸ τύπον, κατασκευάζω (μὲ κακὸν σκοπὸν) τὸ ὅμοιον· νοθεύω. »Παραποιησάμενος σφραγίδα, « Θκ., ἔκαμε ψεύτικην βοῦλλαν.

Παραποίημα (τὸ). (ἐν γέν.) τὸ παραπεποιημένον (ψευδῶς μεμιμημένον, νενοθευμένον). (ἰδιαιτ.) λέξις παραπεποιημένη ἐπὶ τὸ γελοιώτερον, (ἄλλ.) Παράγραμμα, (Γαλλ.) calembourg, (Ἀρστ.). (εἰς τὸν Ἱπποκρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραπύημα).

Παραποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραποιέω, ψευδὴς μίμησις, νόθευσις.

Παραποιητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς παραποίησιν.

Παρ·απο·λαύω, Μ. λαύσω. (μὲ γεν.) Ἀπολαμβάνω τι ἐν παρόδῳ (κατὰ περίστασιν), ὠφελοῦμαι ἢ βλάπτομαι κατὰ σύμπτωσιν.

Παρ·απ·όλλυμι, Μ. ολέσω. Χάνω (ϗ μσ. Χάνομαι) ἐπὶ ματαίῳ. » Παραπολώλε,« Δμ., ἐχάθη ἀδίκως.

Παραπολὺ, ἐπίρ. ἀντὶ Παρὰ πολὺ, κατὰ πολλὰ, μὲ πολλὴν μεταξὺ διαφοράν.

Παρ·απο·μένω, Μ. μενῶ. Μένω (Διατηροῦμαι) παρά τινι.

Παραπομπὴ (ἡ), τὸ παραπέμπειν ἢ παράπεμπεσθαι, συνόδευσις (χάριν ἀσφαλείας), συμπαρακόμισις, (Ἰταλ.) convoja. 2) σημείωσις τοῦ ἀναφερομένου ἀπὸ σύγγραμμα χωρίου ἵνα τὸ ζητήσῃ ἐκεῖ ὁ ἀναγνωστης, (Γαλλ.) renvoi.

Παραπόμπιμος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς παραπομπήν τινος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ παραπέμπειν (συνοδεύειν).

Παραπομπὸς (ὁ, ἡ). ὁ παραπέμπων (συνοδεύων πρὸς ἀσφάλειαν) τι ἢ τινα.

Παρ·απ·όναμαι, Μ. ονήσομαι. (μὲ γεν.) Ὠφελοῦμαι ἐν παρόδῳ ἀπό.

Παραπόντιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παράλιος, παραθαλάσσιος.

Παρα·πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Περνῶ (Διαβαινω) πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος. (συνκδχ.) παρατρέχω. » Ἀκρόαμα οὐδὲν οὐδέποτε παρεπορεύετο, « (Φύλαρχ. παρ') Ἀθ. 2, = Παρακολουθῶ. » Παρεπορεύοντό τινες τῶν φίλων συνηγορήσοντες τῷ Φωκίωνι, « Διόδ.

Παρ·απορ·ρίπτω, Μ. ρίψω. Ῥίπτω μὲ τρόπον ἀπὸ 'πάνω μου, ἀποῤῥίπτω διαβαίνων.

Παραπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὸ πλάγιον πορφύραν, στολισμένος μὲ πορφυρὰν οὔγιαν, (συγχ. τῷ Περιπορφυρος).

Παραποτάμιος, α ἢ ος ον. Ὁ πλησίον (εἰς τὰς ὄχθας) ποταμοῦ κατοικῶν ἢ κείμενος.

Παρα·πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Πράττω τι παρὰ τὸ δέον (ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, παρὰ τὰς ὁδηγίας μου). » Παρὰ τὰ μεμαντευμένα πρήσσων διεφθάρη.. εἰ γὰρ μὴ παρέπραξε μηδὲν κτλ. « Ἡρ. 2) εἰσπράττω (ἀργυρολογῶ) παρανόμως, (Πλ. Ἀγ. 16). 3) ἀντενεργῶ (ἔξωθεν), ἀντιπράττω. » Οὔτε πολυπραγμονῶν τι, οὔτε παραπράττων, « Δ. Κάσσ.

Παραπρεσβεία (ἡ), τὸ παραπρεσβεύειν, ἡ παρὰ τὰς ὁδηγίας καὶ ἐναντίον τῶν συμφερόντων τοῦ ἐντολέως ἐκτελεσθεῖσα πρεσβεία.

†Παραπρεσβευτής, οῦ (ὁ). ὁ παραπρεσβεύσας, ἔνοχος παραπρεσβείας.

Παρα·πρεσβεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω,-ομαι. Ἐκτελῶ κακῶς (Ἐμπορεύομαι πρὸς ἴδιον ὄφελος) τὴν ὁποίαν ἐνεπιστεύθην πρεσβείαν, παραβαίνω τὰς ὁδηγίας ἢ προδίδω τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους ὑπὲρ τοῦ ὁπ. πρεσβεύω.

Παράπρησμα (τὸ), [παρα. πίμπρημι], εἶδ φύματος (πρηξίματος, χιρσοῦ) τῶν ἁρμῶν τοῦ ποδὸς τῶν ἵππων, (ἄλλ.) Μελικηρὶς καὶ Ὑδατίς.

Παρα·πρήσσω, Μ. πρήξω, Ἰων. ἀντὶ Παραπράσσω.

Παράπρισμα (τὸ). πριονίδι ξύλου (κτλ.) πριονιζομένου πλαγίως ἢ στραβά. 2) (Ἱππιατρ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Παράπρησμα, [ἐκ τοῦ

Παρα·πρίω, Μ. πρίσω. Πριονίζω τι πλαγίως ἢ στραβά.

Παρα·προθεσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω τι παρὰ τὴν προθεσμίαν, παραβαίνω τὴν προθεσμίαν.

†Παραπροθεσμία (ἡ). παραμέλησις τῆς προθεσμίας.

†Παρα·προ·νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Προνοῶ (Προστοχάζομαι) τι παρεκτὸς τοῦ προκειμένου.

†Παρα·προσ·δέχομαι, Μ. δέξομαι. Παραδέχομαί τι ἀπροσέκτως ἢ ἐν παρέργῳ.

†Παρα·προσ·ποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προσποιοῦμαί τι παρὰ τὴν ἀλήθειαν, ὑποκρίνομαι.

†Παραπροσποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὑπόκρισις.

†Παραπροσωπίς, ίδος (ἡ), = Προσωπεῖον, προσωπίδα.

Παρα·πρυτανεύω, Μ. εύσω, = Παραβραβεύω.

Παράπταισμα (τὸ). λάθος, σφάλμα, παράπτωμα, [ἐκ τοῦ

Παρα·πταίω, Μ. πταίσω. Σκονδάπτων παραστρατίζω· (τρπ.) ἀποτυγχάνω, (μὲ γεν.) ἀποπλανῶμαι· παρεκτρέπομαι. » Πολὺ τῆς ἀληθείας παραπταίων, « Πλδ., (ἄλλ. διορθ. Παραπαίων).

Παράπτερον (τὸ). ἡ πλαγία πτέρυξ οἰκοδομήματος.

†Παρα·πτερυγίζω, Μ. ίσω, Γλσ. κτυπῶ (ἀπὸ χαρὰν) τὰς πτέρυγάς μου, ἢ πτερυγίζω πλησίον τινὸς (καθὼς οἱ πετεινοὶ περὶ τὰς ὄρνιθας), (ὅθεν μτφορ.) κολακεύω.

Παρ·άπτομαι, Μ. ἄψομαι. (μὲ γεν.) Ἐγγίζω τι ἐκ πλαγίου ἢ ἐν παρόδῳ ἢ ἐπιπολαίως· χαϊδεύω (;). » Ὁπόβαλσάμῳ παραπτόμενος ἐν τῷ ἀναπλάττειν, « Γαλλ., βρέχων ὀλίγον τὰ δάκτυλά σου μὲ ὀποβάλσ. ἐν ᾧ τὰ πλάθεις.

Παρα·πτύω, Μ. πτύσω. Φτύνων ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὰ πλάγια τοῦ στόματός μου (» Ἀφρὸν —, « Φλςρ.)· (μτνμ.) προφέρω λέξεις ἀσήμους, (ἐν γέν.) λέγω ὅ,τι μοῦ καταιβῇ, ὁμιλῶ ἐν παρόδῳ. » Φιλόστρατος.. τοὺς τῶν σοφιστῶν ἐξ ἐπιδρομῆς μετὰ χάριτος παρέπτυσε βίους, « Εὐνάπ. (καὶ πθ.) » Τῆς συγκλήτου βουλῆς παραπτυσθέντες ἐξεβράσθησαν, « Εὐς, (παρβλ. Παραβλύζω).

Παρ·άπτω, Μ. ἄψω. Προσαρμόζω τι πλησίον ἢ ἐπάνω εἰς. » Κῶπα χερσὶ παραπτομένα, « Σοφ. 2) ἀνάπτω ἐν παρόδῳ. » Ἐγὼ τὸν νόμον παράπτω, αὐτὸς δὲ τὴν χάριν φωταγωγεῖ, « Ἱππόλ.

Παράπτωμα (τὸ). σκόνταμμα· (μτφορ.) σφάλμα, ἁμάρτημα. (ἐπὶ πολέμου) ἧττα, ἀποτυχία.

Παράπτωσις, εως (ἡ), τὸ παραπίπτειν (πίπτειν πλάγια ἢ παράμερα)· χάσιμον τοῦ δρόμου· παραστράτισμα· (μτφορ.) παράβασις· ἀποτυχία. » Διὰ τὴν τοῦ τόπου παράπτωσιν, « Πλδ., διότι ἔπιπτε παράμερα.

Παραπύημα (τό). ἀπόστημα σχηματιζόμενον εἰς τὰ πλάγια, [ἐκ τοῦ

Παρα·πυΐσκω (χ. Μ.). Ἐμπυάζω ἐκ πλαγίου. » Παρὰ τὸ οὖς —, « Ἱππκρ.

;Παραπύλη (ἡ). θύρα (πύλη) μικροτέρα εἰς τὸ πλάγι ἄλλης μεγαλητέρας, παραπόρτι.

Παραπύλιον (τὸ) καὶ

Παραπυλίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Παραπύλη.

Παράπυξος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὰ πλάγια εἶνε κατεσκευασμένα ἀπὸ πύξον (τσιμισίρι). » Κλίνη —, « Πλδ.

Παρα·πωμάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω τι ἀπὸ τὰ πλάγια μὲ πῶμα (στούπωμα).

;Παρα·ραθυμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παραῤῥαθυμέω.

;Παρα·ραίνω, = Παραῤῥαίνω.

;Παράραμμα (τὸ), = Παράῤῥαμμα.

;Παρα·ρέγχω, = Παραῤῥέγχω.

;Παρα·ρέω, = Παραῤῥέω.

;Παραρητός, ἡ, όν, = Παραῤῥητός.

Παρ·αρθρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρασαλεύω ὀλίγον τὸ κόκκαλον ἀπὸ τὸν τόπον (ἀπὸ τὴν κλείδωσίν) του, στραγγουλίζω.

Παράρθρημα (τὸ). τὸ στραγγουλισμένον μέλος (κόκκαλον). 2) = τῷ

Παράρθρησις, εως (ἡ). παρασάλευμα κοκκάλου, ἐλαφρὰ ἐξάρθρωσις, στραγγούλισμα.

;Παρ·αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Παραρθρέω.

;Παρα·ριγόω-ῶ, = Παραῤῥιγόω.

Παρ·αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τι κατὰ προσθήκην (ἐκτὸς τοῦ ὡρισμένου ἀριθμοῦ), συναριθμῶ. 2) (νλγ.) ἀπατῶ εἰς τὸ μέτρημα. » Τὸν σοφὸν.. οὔτε παραριθμεῖν, οὔτε ὑφ᾽ ἑτέρου παραριθμεῖσθαι, « Στβ.

Παρα·ριπτέω-ῶ καὶ

Παρα·ρίπτω, = Παραῤῥίπτω.

†Παρ·αρχέω-ῶ, Μ. αρχέσω, = Ἀρχῶ, Ἐξαρχῶ.

;Πάραρμα (τὸ), = Παραίρημα.

Παρ·αρμόζω, Μ. όσω. Ἁρμόζω (Προσαρμόζω) τι εἰς τὸ πλάγιον τινός.

Πάραρος (ὁ, ἡ), [παραίρω]. παράφρων, (κοιν.) ᾿παρμένος, (παρβλ. ἢ Παρήορος).

Παρ·αρπάζω, Μ. άσω ἢ άξω. Ἁρπάζω ἐν παρόδῳ ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια.

Παραῤῥαγείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Παραῤῥήγνυμι.

Παραῤ·ῥαθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Παραμελῶ

Παραῤ·ῥαίνω, Μ. ῥανῶ. Ῥαίνω (Ῥαντίζω) ὀλίγον.

;Παράῤῥαμμα (τὸ). τὸ παρεῤῥαμμένον (ῥαμμένον κατὰ μῆκος) εἰς φόρεμα, σειρῆτι, κενάρι, κτλ. (νομίζεται ὅμως ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραίρημα), [ἐκ τοῦ

Παραῤ·ῥάπτω, Μ. ῥάψω. Ῥάπτω τι εἰς τὰ πλάγια φορέματος (ὡς ἂν προφύλι ἢ κενάρι). » Ἐνύδριες, τῶν τὰ δέρματα περὶ τὰς σισύρνας παραῤῥάπτεται, « Ἡρ.

Παραῤ·ῥέγχω, Μ. ῥέγξω. Ῥοχαλίζω κοιμώμενος πλησίον τινός.

Παραῤ·ῥέω, Μ. ῥυήσομαι. Διέρχομαι ῥέων ἀπὸ τὸ πλάγιόν τινος, (κοιν.) περνῶ δίπλα ἀπό. » Πιεῖν ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ, « Ξεν. (καὶ κατὰ διάλυσ. Π.) » Παρά τε ῥείων χθόνα Σούσων, « Διον. 2) λυόνω καὶ χύνομαι. » Ἀλεεινόν ἐστι χιὼν ἐπιπεπτωκυῖα, ὅτῳ μὴ παραῤῥυείη, « Ξεν., (ὅθεν 3) (μτνμ. ἐπὶ χρόνου) παρέρχομαι· (μὲ γεν.) ἐκπίπτω. » Τῶν φρενῶν παραῤῥυείς, « Στβ. (καὶ ἀπολ.) » Εἴ μοί τι τόξων τῶνδ᾽ ἀπημελημένον παρεῤῥύηκε, « Σοφ. » Μήποτε παραῤῥυῶμεν, « Γρφ. » Ἵνα μὴ ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται τὰ καλά, καὶ μὴ παραῤῥυῇ, λήθης βυθοῖς ἀμαυρούμενα, « Γργ. 4) (μὲ αἰτ. προθετ.) ἐμβαίνω κρυφίως. » Ὁ φάρυγξ.. τῆς τροφῆς εἰσιούσης ἐπιπτυσσόμενος, ἵνα μηδὲν παραῤῥυῇ παρὰ τὴν ἀρτηρίαν, « Ἀρστ. » Παραῤῥυεὶς εἰς τὸν νεὼν, « Πλ. (καὶ δοτ.) » Δοτέον δὲ καὶ τοῦτο τῇ μακρᾷ καὶ αὐτοσχεδίῳ τῆς ποιήσεως χύσει, καθ᾽ ἣν ἀνάγκη καὶ τοιαῦτά τινα τῇ φράσει παραῤῥυΐσκεσθαι, « Εὐς.

Παραῤ·ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω (μσ. πρκ. Παρέῤῥωγα). Σχίζω τι ἀπὸ τὰ πλάγια, ξεσχίζω. (ἐπὶ στρατευμ.) διασπῶ τὰς τάξεις· (πθ. ἢ ἀμτβτ.) σκάνω, ξεσχίζομαι. » Φωνὴ παρεῤῥωγυῖα, « Θφρ., ἡ τραχεῖα, (κατὰ λέξ.) ξεσχισμένη. » Τὰ κρημνώδη καὶ παρεῤῥωγότα τῆς ὀρεινῆς, « Πλ., αἱ χαράδραι. (καὶ μτφορ.) » Νόμος παραῤῥαγείς, « Εὐνάπ., ἀκυρωθείς.

Παράῤῥηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ξέσχισμα ἢ σκάσιμον ἀπὸ τὰ πλάγια, ξέσπασμα. διάσπασις. » Τῆς φάλαγγος —, « Ἀῤῥ.

Παράῤῥησις, εως (ἡ). ῥῆσις (ἔκφρασις) παρατράγῳδος.

Παραῤῥητός [παρά, ῥηθῆναι], ή, όν. Τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ μεταπείσῃ διὰ λόγων (νὰ ἐξιλεώσῃ). 2) (ἐκκλησ.) πρὸς τὸν ὁποῖον προσεύχεταί τις. ‖. (οὐσ.) Παραῤῥητά (τὰ), Π. λόγια παραινετικά. συμβουλαί. » Παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι, « Ἰλ. Ν.

Παραῤ·ῥιγόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ.) Τρέμω ἀπὸ τὸ ψῦχος πλησίον τινός. » Προθύροις —, « Ἐπγρ.

Παραῤ·ῥιπίζω, Μ. ίσω. Ῥιπίζων παρεκτρέπω. » Τοῦ ὀρθοῦ λόγου —, « Γργ.

Παραῤῥιπισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ῥεμβασμός, παρεκτροπή.

Παραῤ·ῥιπτέω-ῶ καὶ

Παραῤ·ῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω παράμερα, ἀποῤῥίπτω. » Καθάπερ τοῖς κυσὶ παραῤῥιπτοῦντες αὐτά, « Ἀλκίφρ. » Παραῤῥιψόν με ἐπὶ μίαν τῶν ἱερατειῶν σου, « Γρφ. 2) (ἐλλ.) ῥιψοκινδυνεύω. » Τίς παραῤῥίψει τέκνα, τοιαῦτ᾽ ὀνείδη λαμβάνων; Σοφ., (παρβλ.) Ἀναῤῥίπτω ἢ Παραβάλλω.

Παραῤῥοή καὶ Παράῤῥοια (ἡ), τὸ παραῤῥέειν. ῥοὴ παράλληλος (» Περὶ τὰς παραῤῥοίας τοῦ Ἴσρου, « Γ. Ἀκροπολ.)· (μτφορ.) παρέλευσις. » Χρόνου —, « Εὐς.

Παραῤ·ῥοιζέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ῥοῖζον (Βούζω) διαβαίνων, παραῤῥέω μὲ κρότον.

Παραῤ·ῥυείς, εῖσα, έν, ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Παραῤῥέω.

Παράῤῥυθμος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὸν ῥυθμὸν (παρὰ τὸ μέλος), ἐναντίον τῆς ῥητορικῆς εὐρυθμίας, παρατράγῳδος.

Παραῤ·ῥύθμως, ἐπίρ. Παρὰ τὸν ῥυθμὸν (παρὰ τὸ μέλος), παρὰ τοὺς κανόνας τῆς εὐρυθμίας.

Παραῤ·ῥυΐσκομαι, Μ. ῥυήσομαι (ἀόρ. Παρεῤῥύην), = Παραῤῥέω, Παρεισδύομαι.

Παράῤῥυμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἁπλόνεται ἀπὸ τὰ πλάγια ἵνα σκεπάσῃ ἢ προφυλάξῃ τι, παραπέτασμα· (ναυτ.) σκέπασμα δερμάτινον ἢ τρίχινον τὸ ὁποῖον ἁπλώνετο ἑκατέρωθεν τῶν πολεμ. πλοίων ἵνα ἐμποδίζῃ τὰς ἐχθρικὰς βολάς, (ἄλλ.) Παράβλημα, (Γαλλ.) pavesade. » Ποδὸς —, « Σοφ., ὑπόδημα μὲ κνημίδα, [ἐκ τοῦ

;Παραῤ·ῥύομαι [παρά, †ῥύω = ἐρύω], Μ. ῥύσομαι. Τραβῶ τι ἀπὸ τὰ πλάγιά τινος ὡς σκέπασμα (παραπέτασμα).

Παραῤ·ῥυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Λερόνω τι ἀπὸ τὰ πλάγια· σημειόνω εἰς τὸ περιθώριον βιβλίου τὰ ἀξιοσημείωτα χωρία, (ἴδε Παράπλασμα).

Παράῤῥυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραῤῥύομαι. 2) = Παράῤῥυμα. » Νεὼς —, « Αἰσχλ.

Παρ·αρτάω (ἢ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμνῶ τι πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος· προσθέτω ὡς παράρτημα. ‖. (μσ.) κρεμνῶ τι εἰς τὸ πλάγι μου· (συνκδχ.) ἁρματόνομαι· (ὅθ. ἐν γέν.) ἑτοιμάζω ἢ ἑτοιμάζομαι. » Τὰς νέας παραρτέεσθαι, « Ἡρ. » Παρατέετο στρατιὴν ἢ τὰ πρόσφορα τῇ στρατιῇ, « αὐτ. » Πᾶς τις παρήρτητο ὡς ἐς πόλεμον, « αὐτ.

Παράρτημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κρεμᾶται ἢ κρέμαται εἰς τὸ πλάγιόν τινος· φυλακτὸν τὸ ὁποῖον ἔχει τις κρεμασμένον ἐπάνω του· (μτνμ.) προσθήκη εἰς τὸ τέλος συγγράμματος.

;Παρ·αρτίζομαι, Μ. ίσομαι, = Παρασκευάζομαι, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραρτύομαι).

Παράρτυμα (τὸ). μέσον πρὸς παράρτυσιν, ἄρτυμα (ἥδυσμα) πάρεργον.

Παράρτυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραρτύω, ἄρτυμα πάρεργον. (ἐν γέν.) ἑτοιμασία. » Βελῶν —, « Ἰους.

Παρ·αρτύω, Μ. ύσω, = Παρασκευάζω. » Ναῦς.. ὅπλων καὶ βελῶν γεμούσας παραρτυσάμενος, ἐνέβαλεν εἰς Βιθυνίαν. « Πλ. 2) καρυκεύω τὸ φαγητὸν προσθέτων διάφορα ἀρτύματα. » Ὄψον δὲ ἅλες, οὓς οἱ ἀβροδίαιτοι παραρτύουσιν ὑσσώπῳ, « Φίλ. (καὶ μτφορ.) » Προγενεστέραις ἱστορίαις παραρτύειν τὴν ποίησιν, « Εὐς.

Παράρυθμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παράῤῥυθμος.

Παραρύθμως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Παραῤῥύθμως.

;Παράρυμα (τὸ), = Παράῤῥυμα.

;Παρα·ρυπόω-ῶ, Μ. ωσω, = Παραῤῥυπόω.

Παρασάγγης [Περσ.], ου (ὁ), μέτρον ἐκτάσ. εἰς τὴν Περσίαν διὰ τὰ διαστήματα τῶν ὁδῶν (περιέχον 30 στάδια ἢ 3750 βήματα, δηλ. 4 μίλια).

Παρα·σαλεύω, Μ. εύσω. Κουνῶ (Σαλεύω) τι ἐλαφρά· μετακινῶ, μετασαλεύω. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) » Παρασαλεῦσαι ἢ παραγαγεῖν ἀνερματίσους ψυχάς, « Εὐσ. » Παρασαλεύειν παλαιοὺς νόμους, « Φίλ. ‖. (ἀμτβτ. μὲ δοτ.) εἶμαι ἀραγμένος (εἰς τὸ σίδερον) πλησίον τινός.

Παρα·σαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σαρόνω ἐν παρόδῳ, ᾿παίρνω μὲ τὴν σκοῦπαν.

Παρα·σάττω, Μ. σάξω. Χύνω ἀπὸ τὰ πλάγια ἵνα γεμίσω τι, παραγεμίζω.

Παράσειον (τὸ), [παρασείω]. τὸ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ καταρτίου στενομακρον φλάμπουρον, (Γαλλ.) la flamme.

Παράσειρος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἵππος) ὁ εἰς τὸ πλάγιον ἢ ἐκτὸς τῶν ἐζευγμένων συμπαρασυρόμενος, (ἄλλ.) Σειραφόρος. (μτνμ.) ὁ παρακολουθῶν τινα, συνοδοιπόρος, σύντροφος. ‖. (οὐσ.) Παράσειρον (τὸ), (ναυτ.) τὸ προσεῤῥαμμένον εἰς τὰ πλάγια τοῦ πανιοῦ τοῦ καραβιοῦ καὶ κατὰ διαστήματα κρικοειδῶς ἐξέχον σχοινίον διὰ τοῦ ὁποίου ἁπλόνεται ἢ μαζόνεται τὸ πανὶ (εἰς ταύτην τὴν σημασ. κατ᾽ ἄλλους, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παράσειον). 2) (ἀνατομ.) Παράσειρα καὶ ; Παρασείρια (τὰ), αἱ ἑκατέρωθεν τῆς γλώσσης κοιλότητες.

Παράσεισμα (τὸ). τὸ κούνημα τῶν χειρῶν ἐν τῷ περιπατεῖν, [ἐκ τοῦ

Παρα·σείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ) τι εἰς τὸ πλάγιόν τινος. (κυρ.) κουνῶ περιπατῶν τὰ χέριά μου. » Οἱ θέοντες θᾶττον θέουσι παρασείοντες τὰς χεῖρας, « Ἀρστ., (ὅθεν ἐλλ.) » Φεύγειν παρασείσαντα, « Θφρ., φεύγειν ὅσον τάχος. » Εἰς τὰς ἑαυτοῦ σιαγόνας ἥλους ἔγκοψον, ἵνα μὴ παρασείων τὰς γνάθους διασμέφῃς, « (Μάχ. παρ᾽) Ἀθ.

Παρασεσιωπημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Σιωπηλῶς, ἐν εἴδει παρασιωπήσεως.

Παρασεσυρμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀναισχύντως. χλευαστικῶς.

Παρα·σεύω (χ. Μ.), Π. διώκω μὲ βίαν παρεμπρός. παρορμῶ. ‖. (πθ.) περνῶ τρέχων ἀπ᾽ ἔμπροσθέν τινος, περνῶ βιαστικός, διαβαίνω. » Βροτοὶ παρεσσύμενοι, « Κοΐντ., οἱ ταχέως παρερχόμενοι.

Παρα·σημαίνω, καὶ (μσ.) -αίνομαι, Μ. ανῶ, -ανοῦμαι. Σημαδεύω τι μὲ ἄλλο (παρὰ τὸ καθαυτὸ) σημάδι, βουλλόνω μὲ ψεύτικην βοῦλλαν· σημαδεύω εἰς τὰ πλάγια· σημειόνω εἰς τὸ περιθώριον ἢ εἰς σημειωματάριον, λαμβάνω σημείωσιν· (ἰδιαιτ.) σημειόνω τι ὡς ἐπιλήψιμον· σημειόνω συγχρόνως ἢ ὡς ἐν παρόδῳ· (ἐνίοτε) προσθέτω εἰς τὸ ἤδη ὑπάρχον καὶ ἄλλο σημεῖον. » Τὰ σεσημασμένα παρασημαίνειν, « Πλάτ. » Τὰ σημεῖα ἐᾶν τῶν οἰκημάτων, ἃ παρεσημηνάμην, « Δμ. (καὶ πθ.) » Νομίσματα παρασεσημασμένα, « Αξ., τὰ παρακεχαραγμένα.

Παρασήμανσις, εως (ἡ), = Παρασημασία.

Παρασημαντέον, θετ. τοῦ Παρασημαίνομαι.

Παρασημαντικός, ή, όν. Ὁ κατὰ παρασήμανσιν. ‖. (οὐσ.) » Παρασημαντική, « Μουσ., ἡ διὰ γραπτῶν σημείων ἐκφράζουσα τὴν δύναμιν τῶν φωνῶν.

Παρασημασία (ἡ). τὸ παρασημαίνεσθαι (σημειόνειν τι ὡς ἄξιον παρατηρήσεως)· σημεῖον ἀποδοχῆς ἢ ἀποδοκιμασίας· ἐπίκρισις.

;Παρασημεῖον (τὸ). ψευδὲς (παραπεποιημένον, ἄλλο παρὰ τὸ καθαυτὸ) σημεῖον.

Παρα·σημειόω-ῶ, καὶ (μσ. ὃ καὶ μόνον εὔχρηστον)-όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω,-ομαι. Σημαδεύω τι ἐν παρόδῳ ἢ ἐκ προσθήκης· σημειόνω ἐν εἴδει παρατηρήσεως, σχολιάζω.

Παρασημείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐν παρόδῳ ἢ κατὰ πρόσθεσιν σημείωσις (παρατήρησις), σχόλιον.

Παράσημος (ὁ, ἡ), [παρά, σῆμα]. ὁ ἔχων ἐπάνω του ἢ εἰς τὰ πλάγιά του σημεῖον (σημαδευμένος) ἵνα διακρίνεται· (μτφορ.) ἐπίσημος, ἔνδοξος. » Πλοῖον παράσημον Διοσκούροις, « Γρφ., ἔχον σημεῖον (εἰς τὴν πρώραν) τὰς εἰκόνας τῶν Δ. ‖. (οὐσ.) Παράσημον (τὸ), τὸ διακριτικὸν σημεῖον, σύμβολον, γνώρισμα. » Τὰ τῆς ἀρχῆς παράσημα, « Πλ. 2) σημαδευμένος μὲ ψευδὲς (παραπεποιημένον) σημεῖον, παρακεχαραγμένος, ἀδόκιμος, κίβδηλος· (μτφορ.) ἀχρεῖος. » Ῥήτωρ —, « Αξ. » Ἔπος παράσημον, « Πλ., στίχος σημειωμένος εἰς τὸ πλάγιον ὡς ὕποπτος ἢ ἐπιλήψιμος. » Πλούτου δύναμις παράσημος αἴνῳ, « Αἰσχλ., ἐπὶ κακῷ διαβόητος.

Παρασήμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον παράσημον (διακεκριμένον, ἐπίσημον). » Παρασήμως καλοῦσι, « Θφρ., μὲ προσθήκην ἢ ἄλλου ὀνόματος πρὸς διάκρισιν.

Παρα·σιγάω-ῶ, Μ. σιγήσομαι, = Παρασιωπῶ.

Παρασίτειον (τὸ). τὸ οἴκημα ὅπου συνήρχοντο οἱ παράσιτοι (ἱερεῖς), τὸ ἀρχεῖον τῶν παρασίτων (τὸ ὁπ. ἐχρησίμευε συγχρόνως ἢ ὡς) ἀποθήκη τοῦ ἱεροῦ σίτου.

Παρα·σιτεύω, Μ. εύσω, σπν. ἢ ἀδκμ. ἀντὶ

Παρα·σιτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Τρώγω εἰς τὴν τράπεζάν τινος, εἶμαι συντράπεζός (καὶ ἐπὶ κακοῦ παράσιτός) του. (ἀρχ.) τρέφομαι (ἔχω σίτησιν) ἀπὸ τὸ δημόσιον.

Παρασιτία (ἡ), τὸ παρασιτεῖν, τὸ ἔργον τοῦ παρασίτου.

Παρασιτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς παράσιτον, παρασίτου ἴδιος. » Παρασιτι-

κή, « Ακ., ἡ τέχνη (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ παρασίτου.

Παράσιτος (ὁ, ἡ), [παρά, σῖτος]. ὁ συντρώγων μετά τινος, σύνδειπνος, ὁμοτράπεζος. (ἰδιαιτ.) ὁ κολακεύων ἢ γελωτοποιῶν ἵνα τρώγῃ δωρεὰν εἰς τὴν τράπεζάν τινος· (ἀρχ.) ὁ διωρισμένος νὰ συνάζῃ τὸν ἱερὸν σῖτον (τὰς ἀπαρχάς) ϗ νὰ ἐπιστατῇ εἰς τὰς θυσίας, συμβοηθὸς τοῦ ἱερέως· (ἐν γέν.) δευτερεύων ἄρχοντος, (Γαλλ.) adjudant. »Παράσιτοι τοῖς μὲν ἄρχουσι δύο καθ' ἕκαςον ἦσαν, τοῖς δὲ πολεμάρχοις εἷς, « Ἀρστ. » Τοῖν δὲ βοοῖν τὰ δύο μέρη τὸ μὲν ἕτερον τῷ ἱερεῖ, τὸ δὲ τοῖς παρασίτοις,« Ἀθ.

Παρα·σιωπάω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ (Παρατρέχω) τι μὲ σιωπήν, ἀποσιωπῶ, δὲν ἀναφέρω. » Τὴν ἀληθινὴν αἰτίαν παρασιωπῶν,« Πλβ. (καὶ πθ.) » Τοῦτο μὲν ὅπως καὶ παρεσιωπήθη, οὐκ ἔγνων, « Ἀνών. » Κατὰ τὸ παρασιωπώμενον , « Κλμ., =Κατὰ παρασιώπησιν.

Παρασιώπησις,εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐπίτηδες (κατὰ ῥητορ. σχῆμα) ἀποσιώπησις πράγματος τὸ ὁποῖον ἡ σειρὰ τοῦ λόγου ἀπαιτεῖ νὰ εἴπῃ τις.

Παρα·σκαίρω, Μ. σκαρῶ, =Παρασκιρτῶ.

Παρασκέλιον (τό). μέρος τῆς μηχανῆς.

Παρασκέπασμα (τό),=Παρακάλυμμα, Παραπέτασμα.

Παρασκεπάστρα (ἡ), εἶδ. κεφαλοδέματος.

Παρα·σκέπω, Μ. σκεπάσω. Σκεπάζω τι ἀπὸ τὰ πλάγια, παρακαλύπτω.

Παρα·σκευάζω, Μ. άσω. Ἑτοιμάζω· διαθέτω οὕτως ἢ ἄλλως· διευθετῶ, συγυρίζω· προμηθεύω· προξενῶ· κατορθόνω· ἀναδεικνύω. ‖. (μσ.) ἑτοιμάζομαι, συγυρίζομαι κτλ., γυμνάζομαι· προσπαθῶ. (ῥτρ.) σχηματίζω φατρίαν πρὸς ὑπεράσπισίν μου· (Γρφ.) =Ἀποσκευάζομαι, Ἀποπατῶ. »Δεῖπνον (» Σιτία κτλ.) παρασκευάζειν, « Ξεν., Ἡρ. » Τὸ πεινῆν ἀλκίμους παρασκευάζει, « αὐτ. » Ὅσα ἐλευθερίαν ταῖς πόλεσι παρασκευάζει,« αὐτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) »Ἡ γῆ ἀντὶ τοῦ τρέφειν πεινῆν παρασκευάζει, « αὐτ. (ϗ προθετ.) » Τὴν φύσιν παρεσκεύασεν ὁ θεὸς τῆς γυναικὸς ἐπὶ τὰ ἔνδον ἔργα,« αὐτ. (καὶ μσ) »Παρεσκευάζετο δὲ ϗ ὅπλα ἐς τὰς γεφύρας,« Ἡρ. (ϗ κατ' αὐτοπάθ.)»Παρεσκευάζοντο ἐς ναυμαχίην,« αὐτ. »Παρήγγειλεν αὐτοῖς παρασκευάζεσθαι, ὡς μάχης ἐσομένης,« Ξεν. »Παρεσκευάζετο ὡς ἀπιοῦσα πάλιν,« αὐτ. (ϗ χωρὶς τοῦ Ὡς) » Παρεσκευάζετο προπηλακιῶν αὐτόν,« Θκ. (ϗ ἀπολύτ.) »Ἐξ εὐνῆς ἐξανιστάμενοι, πρὶν παρασκευάσασθαι, « Ξεν. , πρὶν συγυρισθοῦν. (καὶ τρπρσ.) » Ἐπεὶ αὐτοῖς παρεσκεύαστο,« αὐτ., ἀφ' οὗ προδιέθεσαν (τὰ περὶ τῆς προδοσίας). »Οἱ ῥήτορες οὓς οὑτοσὶ παρεσκεύασται ἐπ' ἐμέ, « Δμ. »Λέγειν δεινοί, καὶ παρασκευάσασθαι ἱκανοί, « Ἰσ. »Εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπήλαιον παρασκευάσασθαι,« Γρφ., πρὸς χρείαν του.

Παρασκεύασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἑτοίμασμα, συγύρισμα κτλ. (παρβλ. Παρασκευή).

Παρασκεύασμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει (γίνεται) πρὸς παρασκεύασιν, (Γαλλ.) préparatif.

Παρασκευασμός (ὁ), =Παρασκεύασις.

Παρασκευαστής, οῦ (ὁ). ὁ παρασκευάζων (ἑτοιμάζων, προδιαθέτων κτλ.).

Παρασκευαστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ παρασκευάζειν, συντελεστικός, κατορθωτικός. (πρὸς γεν.) »Εὐχροίας —,« Δσκρ. »Τὰ κρεμβαλα κροτου παρασκευαστικά,« Ἀθ.

Παρασκευαστός, ή, όν. Τὸν ὁποῖον δύναται νὰ παρασκευάσῃ τις, ἐπιδεκτικὸς παρασκευῆς, κατορθωτός. »Παρασκευαστὸν εἶναι ἀρετήν,« Πλάτ. »Μάχη ἐκ παρασκευῆς, « αὐτ., τακτική.

Παρασκευή (ἡ). (ἐν γέν.) ἑτοιμασία. »Δείπνου—, « Ἡρ. » Ἐν παρασκευῇ ἦσαν,« Θκ., ἑτοιμάζοντο. » Μὴ ἐκ προνοίας μηδ' ἐκ παρασκευῆς γενέσθαι τὸν θάνατον,« Ἀντφ., ἐκ προμελέτης. » Ἄνευ παρασκευῆς,« Πλάτ. »Ἀπὸ παρασκευῆς οὐδεμιᾶς,« Ἀντφ., ἐξ αὐτοσχεδίου. 2) (ἰδιαιτ.) ἑτοιμασία πολέμου, στρατεύματα, πολεμεφόδια κτλ. » Νομίζοντες μείονα τὴν παροῦσαν αὐτῷ δύναμιν τῆς βασιλέως παρασκευῆς εἶναι,« Ξεν. 3) (μτνμ.) σκοπός, σχέδιον. » Αἰσθόμενοι τὴν παρασκευὴν αὐτοῦ,« Ξεν. 4) σχηματισμὸς φατρίας, ῥᾳδιουργία. » Διὰ παρασκευὴν φίλων, « Δμ. » Βουλευτὴς ὢν ἐκ παρασκευῆς,« Αἰσχ. (παρβλ. Παραγγελία). 5) (ἰατρ.)=Σύμπτωμα· »Πυρετοῦ, « Δσκρ. 6) (ἐκκλησ. ἀπὸ τοῦ Ἑβρ.) ἡ ἕκτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος (διότι κατ' αὐτὴν γίνεται ἡ προετοιμασία διὰ τὸ σάββατον). 7) (σπν.) ἀποπατος , (Τουρκ.) γκεσίζι, (Στρβ. ΙΔ', ά).

Παρα·σκηνάω-ῶ, Μ. ήσω. Παρασκηνόω.

Παρα·σκηνέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἁπλόνω τι πέριξ τινὸς ἐν εἴδει σκηνῆς.

Παρασκήνια (τά). αἱ ἑκατέρωθεν τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου εἴσοδοι (διὰ τῶν ὁποίων ἔμβαιναν οἱ ὑποκριταὶ εἰς τὴν ὀρχήστραν),(ἀναλογ. κατά τι μὲ τὸ Γαλλ.) les coulisses.

Παρα·σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἔχω τὴν σκηνήν μου (Κατοικῶ) πλησίον τινός, εἶμαι γείτων ἢ ὁμοτράπεζός τε. (μτνμ. ἐν γέν.) ἐγγίζω, πλησιάζω. »Οἱ φυλλοχόοι μῆνες ἤδη τῷ χειμῶνι παρασκηνοῦντες, « Πλ.

Παρα·σκήπτω, Μ. σκήψω. Πίπτω (ὡς κεραυνὸς) πλησίον τινὸς ἢ πλαγίως.

Παρα·σκιάζω, Μ. άσω. Σκιάζω διὰ τῆς γειτνιάσεώς μου, συσκιάζω.

Παρα·σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πηδῶ (Χοροπηδῶ) πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος.

Παρα·σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω ἐκ τοῦ πλησίον, παρατηρῶ, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Περισκοπῶ). 2) (Π.) παρὰ σκοπὸν βάλλω, δὲν ἐπιτυχαίνω τὸ σημάδι· (τρπ.) δὲν ἐμβαίνω εἰς τὸ νόημα, δὲν καταλαμβάνω.

Παρα·σκοτόω-ῶ, Μ. ώσω, καὶ

Παρα·σκοτίζω, Μ. ίσω. Σκοτίζω ὅλως διόλου ἢ δι' ἐπιπροσθήσεως, κατασκοτίζω, ἐπισκοτίζω.

Παρα·σκυθρωπάζω, Μ. άσω. Ἀρχίζω νὰ σκυθρωπάζω.

Παρα·σκώπτω, Μ. σκώψω. Σκώπτω (Χλευάζω, Ἀςεΐζομαι) πλαγίως (μὲ τρόπον ἐπιτήδειον).

Παρα·σμήχω , Μ. σμήξω. Τρίβω ἐλαφρά, τρίβων ἀποσφογγίζω.

Παρα·σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζων (Ξιππάζων) διώκω τι πρὸς τὰ πλάγια. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) περνῶ μὲ ὑπερηφάνειαν (μὲ ὑπεροπτικὸν ὕφος) πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος.

Παρα·σοφίζομαι, Μ. ίσομαι. Σοφίζομαι παρὰ τὸ δέον, δείχνω (μεταχειρίζομαι) τὴν σοφίαν μου ὅπου δὲν πρέπει· (μτβτ.) φαίνομαι ἢ προσπαθῶ νὰ φανῶ σοφώτερος τινος· ἀπατῶ διὰ σοφισμάτων, παραλογίζομαι.

Παρασόφισμα (τό). τέχνασμα παρασοφιζομένου, Παρεξεύρημα.

Παρ·ασπαίρω, Μ. σπαρῶ. Ἀσπαίρω (Σπαρταρῶ) ὀλίγον, μόλις σπαρταρῶ ἀκόμη.

Παρασπὰς [παρασπάω], άδος (ἡ). παραφυὰς ἀποσπωμένη πρὸς μεταφύτευσιν.

Παράσπασις, εως (ἡ) καὶ

Παρασπασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Παρα·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶν 'παίρνω (Ἀποσπῶ) τι ἀπὸ τὸ πλάγιον· ξεμασχαλίζω κλαδὶ δένδρου (ἵνα τὸ μεταφυτεύσω)· (ἐν γέν.) ἀφαιρῶ πλαγίως (μὲ τρόπον). » Τῶν πόλεων παρεσπᾶτό τινας τοῦ Φαρναβάζου, « Ξεν.

Παρα·σπειράω-ῶ, Μ. άσω. Τυλίζω (Κουλουριάζω, [καὶ μσ.] Κουλουριάζομαι) πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος.

Παρα·σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω πλαγίως (ἔνθεν κἀκεῖθεν) ἢ ἀνάμισα· παρενείρω· (μτφορ.) διανέμω φειδωλῶς (μὲ οἰκονομίαν).

Παρ·ασπίζω, Μ. ίσω. Μάχομαι κρατῶν τὴν ἀσπίδα πλησίον τινος· παραστέκω ὡς φίλος (σύμμαχος κτλ.)· (ἐν γέν.) παρακολουθῶ, συνοδεύω, δὲν λείπω ἀπὸ τὸ πλάγι.

Παρασπιςής, οῦ (ὁ). ὁ παρασπίζων (μαχόμενος μὲ τὴν ἀσπίδα εἰς τὸ χέρι πλησίον τινός), σύμμαχος· (ἐν γεν.) σύντροφος, (παρβλ.) Παραστάτης.

Παρασπόνδειος (ὁ, ἡ). (ὕμνος) ὁ παρὰ ταῖς σπονδαῖς ᾀδόμενος. » Πισίδαι, δειπνοῦντες ἀπάρχονται τοῖς γονεῦσιν, ὡς ἡμεῖς τοῖς θεοῖς, παρασπονδείοις , « Ν. Δμσκ.

Παρα·σπονδέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραβαίνω τὰς σπονδὰς (τὰς συνθήκας), γίνομαι παράσπονδος· (μτβτ.) ἀδικῶ τινα (παρὰ τὰς σπονδάς) ἀθετῶ τὴν πρὸς αὐτὸν φιλίαν (συμμαχίαν). » Παρασπονδηθεὶς ὑπό, « Πλ. (ϗ ἀπολ.) » Τὰ παρεσπονδημένα,« Λξ , ἡ παράβασις τῶν συνθηκῶν.

Παρασπόνδημα (τό), τὸ παρὰ τὰς σπονδὰς πραχθέν, παράβασις συνθήκης (συμφωνίας), ἀδίκημα, παρανομία.

Παρασπόνδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρασπονδέω, παράβασις συνθήκης.

†**Παρασπόνδιος**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρασπόνδειος.

Παράσπονδος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὰς σπονδὰς (τὰς ἐνόρκους συνθήκας) πράττων ἢ γινόμενος , παραβάτης ἢ ἐναντίος τῶν σπονδῶν. » Μηδὲν παράσπονδον παθεῖν,« Ξεν., παρὰ τὰς σπονδάς.

Παρασπόνδως, ἐπίρ. Ἐναντίον τῶν σπονδῶν (τῆς ἐνόρκου συνθήκης), ἀδίκως, παρανόμως.

Παρασπορά (ἡ), τὸ παρασπείρειν (παρενείρειν), ἀνάμιξις.

Παρασποράδην, ἐπίρ. Σποράδην, σκορπιςά.

Παράσσον , ἐπίρ. Π. [παρά, ἆσσον]. παρευθύς, ἐν τῷ ἅμα.

Παραστάδην, ἐπίρ. Π. [παρίςημι]. πλησιάζων, ἐκ τοῦ πλησίον.

Παρα·στάζω, Μ. στάξω. Στάζω (Χύνω τι ἀπὸ ςαλαγματιὰν - ςαλαγματιὰν) ἐπάνω εἰς.

Παρα·σαθμίζω, Μ. ίσω. Ζυγίζω τι πλησίον (πρὸς σύγκρισιν) ἄλλου. 2) ζυγίζω μὲ λειψὸν ζύγι.

†**Παρασταθμίς**, ίδος (ἡ), ἡ (ἄλλ.) Παραστὰς τῆς θύρας.

Παράσταθμος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὸν ςαθμόν, ἐλλιπὴς κατὰ τὸ (προσῆκον) βάρος, λειψός. » Νόμισμα—, « Νομ. Ῥωμ.

Παραστάς, ᾶσα, ἄν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Παρίσταμαι.

Παραστάς, άδος (ἡ), (συνήθ. εἰς τὸ πληθ.) τὰ ἑκατέρωθεν τῆς θύρας ὀρθὰ ξύλα ἐπὶ τῶν ὁπ. ςηρίζεται τὸ ἀνώφλιον, (κοιν.) παραστάτες, (Γαλλ.) montant, jambage· (ἀρχιτεκτ. ἐν γέν.) κίονες τετράγωνοι προσηρμοσμένοι εἰς τὸν τοῖχον, (Γαλλ.) pilastres· (ἰδιαιτ. δὲ) οἱ μεσαῖοι δύο στύλοι τοῦ μετώπου κτιρίου (μεταξὺ τῶν ὁπ. ἦτον ἡ εἴσοδος), (ὅθ.) » Ναὸς ἐν παραστάσι. « Βτρβ., (Ατ.) templum in antis. » Τὰς παραςάδας καὶ.. τὰ ἐπάνω αὐτῶν ἐπιστύλια καὶ βάσεις,« Ἐπγρφ. 2) Π. (κατὰ συνκδχ.) ἡ θύρα· τὰ πρόθυρα, (παρβλ.) Πρόστασις. » Ἀδράςου δ' ἦλθον ἐς παραστάδας , « Εὐρ. » Ἔχ' αὐτοῦ πόδα σὺν ἐν παραστάσιν , « αὐτ. » Παραστάδος κρεμαςὰ τεύχη πασσάλων καθήρπασαν, αὐτ. 3) = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Παστάς, στοά. » Πόλιν, τείχεσί τε ϗ ναοῖς καὶ παραστάσι (κτλ.) κεκοσμημένην, « Ξεν. » Καὶ ἡ τοῦ βαλανείου παραςὰς τοὺς μὲν ἔξωθεν εἰσιόντας θερμαίνει, ψύχει δὲ τοὺς ἐξιόντας, εἰ ἐν αὐτῇ διατρίβοιεν, « Σξτ.

Παραστάσιμος (ὁ, ἡ). ὁ παριστάμενος εἰς δίκην, ἀντίκλητος ἢ (;) ὁμόδικος , (ἴδε τὸ ἑπμν.).

Παράστασις, εως (ἡ). (ἐν γέν.) τὸ παριστάνειν ἢ παρίστασθαι, παρουσία· (ἰδιαιτ) παρουσίασις (εἰς τὸ κριτήριον). » Ἐγγυητὴν δοῦναι ἐπὶ παραστάσει , « Πανδ. » Ἐπὶ δὲ παραςάσεως εὔπορος νομίζεται ἐγγυητὴς οὐ μόνον ἐκ τῆς οὐσίας, ἀλλ' ἐκ τῆς εὐχερείας τοῦ ἐνάγεσθαι, « αὐτ. 2) ἡ δραχμὴ τὴν ὁποίαν προκατέβαλλον οἱ διάδικοι (διότι ἐχρησίμευε κυρίως πρὸς ἀντιμισθίαν τῶν συνέδρων). » Εὐθὺς ἔθηκα παράστασιν , « Ἀνδκδ. » Οὔτε πρυτανεῖα οὔτε παράςασις οὐδεμία τίθεται τῶν εἰσαγγελιῶν, « Ἰσ. 3) ἔκθεσις πραγματειῶν εἰς ἐργαστήριον (Γαλλ. étalage) καὶ ἡ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πώλησις, μικρὸν ἐμπόριον, λιανοποῦλι. (ἐν γέν.) ἐπίδειξις, (ὅθ. παρὰ τοῖς Βυζ.) πομπὴ βασιλική,(Τυρκ.) ἀλάϊ. » Καὶ εἶδε τὴν δόξαν Σίμωνος, καὶ κυλικεῖον μετὰ χρυσωμάτων καὶ ἀργυρωμάτων, καὶ παράστασιν ἱκανήν,« Γρφ. 4) ἡ κατὰ μέρος στάσις ἢ τοποθέτησις, ἀπομάκρυνσις, παραμέρισμα, ἐξορία. » Ἀποδημητικὰς ποιεῖσθαι τὰς παραστάσεις, « Ἀρστ. 5) (μτφορ.) τὸ παριστάνειν τι κατὰ νοῦν, στοχασμός, ἔννοια. (ἐν γέν.) ἀπόδειξις. » Πρὸς παράστασιν τοῦ μηδὲν εἶναι δυνατὸν κτλ., « Ἐπίκτ. 6) (ἰδιαιτ.) ἀπόφασις στερεά, πεποίθησις τῆς ψυχῆς, εὐτολμία, (παρβλ.) Λῆμα. »Πνεύματος—,« Λξ., τὸ νὰ μὴ τὰ χάνῃ τις εἰς καιρὸν κινδύνου, (Γαλλ.) présence d'esprit, ἢ 7) ἐνθουσιασμός, παραφορά. » Ἠγωνίζοντο μετὰ παραςάσεως, « Πλβ. » Διὰ τὴν παράστασιν τῆς διανοίας ὁρμῶντες ἐπὶ τὸ νήχεσθαι σὺν τοῖς ὅπλοις, ἀπεπνίγοντο, « αὐτ. » Τῇ δὲ μητρὶ τοῦ πράγματος ἄφνω προσπεσόντος, περιχαρὴς οὖσα, πρὸς τὰς θύρας ἀπήντα, καὶ μετὰ παραστήσεως (sic) ἠσπάζετο, « αὐτ.

Παραστατέον, θετ. τοῦ Παρίστημι.

Παρα·στατέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Στέκομαι πλησίον (εἰς τὸ πλάγιον) τινος· (συνκδχ.) βοηθῶ, παραστέκω. [ἐκ τοῦ

Παραστάτης, ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ στεκόμενος πλησίον (εἰς τὸ πλάγιόν) τινος· (ἰδιαιτ.) ὁ πλαγινὸς ἑκάστου τῶν παρατεταγμένων ςρατιωτῶν ἢ· ὁ τεθειμένος εἰς τὰ πλάγια τῆς φάλαγγος· (ἐνίοτε) πεζὸς τεταγμένος πλησίον ἱππέως. » Οὐκ ἐγκαταλείψω τὸν παραςάτην ᾧ ἂν στοιχῶ , « (Ὅρκ. παρὰ) Πλδ. » Ὁ γὰρ ἰσχυρὸς στρατιώτης οὐ μόνον ἑαυτῷ ἀρκέσαι δύναται, ἀλλὰ ϗ τὸν παραστάτην διαφυλάξαι, « Χρσ. , (ὅθ. 2) (συνκδχ. καὶ μτφορ.) συνεργός , βοηθός, (κοιν.) παραστεκάμενος. » Διόσκουροι.. σωτῆρες κἀγαθοὶ παραςάται,« (Π. παρ') Αἰλ. » Ἐκεῖνον ἐπικαλοῦ βοηθὸν ϗ παραστάτην, ὡς τοὺς Διοσκούρους ἐν χειμῶνι οἱ πλέοντες,« Ἐπίκτ. ‖. (οὐσ. ἀρχιτεκτ.) = Παραστάς, (ὅθ. 2) (ἀνατομ.)= Παρακνήμιον. 3) τὸ περὶ τὴν ῥίζαν τῆς γλώσσης διχαλωτὸν κόκκαλον, τὸ (ἄλλ.) Ὑοειδές , (» διὰ τὸ παρεστηκέναι ταῖς ἀντιάσιν, « Ἡροφιλ. παρὰ Πλδ). 4) (πλθ.) αἱ φλέβες τῶν ὄρχεων, (παρβλ. Ἐπιδιδυμίς)· (συνκδχ.) οἱ ὄρχεις , (Ἀθ. Θ', 385). 5)= (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πυροστάτης.

Παραστατικός, ή , όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ παριστάνειν, ἐνδεικτικός, ἀποδεικτικὸς ἢ ἐμποιητικὸς (» Μέλος παραστατικὸν ὁρμῆς ἐνθουσιώδους,« Πλ.)· (χωρὶς πτ.) πρόξενος ἢ πλήρης θάρσους (τόλμης , παραστήματος , présence d'esprit)· ἐνθουσιαστικὸς ἢ ἐνθουσιασμένος. » Ἀλλ' ἀποθηριοῦσθαι τὸ τελευταῖον καὶ παραστατικὴν λαμβάνειν διάθεσιν, « Πλβ. ‖. (Νμ.) » Δίκη παραστατική, « ἡ διὰ παραστάσεως (παρουσιάσεως) πραγμάτων (ἐγγράφων κτλ.) ἢ προσώπων, (Ατ.) actio ad exhibendum.

Παραστατικῶς , ἐπίρ. Μετὰ παραστήματος, ἀφόβως, εὐτόλμως, ἢ· ἐνθουσιαστικῶς. » Παραστατικώτερον τὸν κίνδυνον ὑπέμειναν, « Διόδ.

Παραστάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Παραςάτης, ἡ παραςέκουσα, (παρακολουθοῦσα, βοηθοῦσα κτλ.).

Παρα·σταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμπήγω ςαυροὺς (παλούκια) πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος, περικλείω μὲ φραγμόν, ὀχυρόνω.

Παρα·στείχω, Μ. ςείξω (ἀόρ. Παρέςιχον), Π. ἀντὶ Παρέρχομαι , διαβαίνω πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος. » Παραστείχων δὲ κελεύθου ἥμενον ἄνδρ' ἐνόησε,« Νόνν. » Παραςείχοντες ἔχευαν ἄνθρωποι λίθινον σωρόν, « Ἐπγρ. (καὶ μτνμ.) »Παρέστιχε δίζυγος Ἠοῦς δρόμος , « Νόνν., παρῆλθον δύο ἡμέραι· ἢ 2) προσέρχομαι, πλησιάζω.

Παρα·στέλλω, Μ. στελῶ. Συστέλλω τι πλαγίως. » Τὸ καταπέτασμα μικρὸν παραστείλασαι, θεωροὶ τῶν δρωμένων ἐγίνοντο, « Ἡλ. 2) =Ἀναστέλλω. » Στυπτηρίη ἐν ἀρχῇ παραστέλλει, « Ἱπποκρ. »Ἀνατείνων τε ἅμα ϗ παραστέλλων τὴν γαστέρα,« Γαλ.

Παρα·ςενάχω, (χ. Μ.), Π. (μὲ δοτ.) ἀναστενάζω πλησίον τινός.

Παράστημα (τό). πᾶν ὅ,τι παρίσταται ἐκ τοῦ παραχρῆμα εἰς τὸν νοῦν (εἰς τὴν ψυχήν), στοχασμὸς τὸν ὁπ. κάμνει τις εἰς τὴν στιγμήν, (Γαλλ.) présence d'esprit· (ἐν γέν.) τόλμη, θάρσος. »Θεῖον παράστημα, « Δ. Ἁλ., θεία ἔμπνευσις· ἐνθουσιασμός. 2) (πλθ.) δόγμα, ἀξίωμα ἢ· γνώμη, παράγγελμα , (Μ. Ἀντν. Γ'. 11).

Παρα·στίζω, Μ. στίξω. Σημαδεύω τι βάλλων στιγμὴν εἰς τὸ πλάγιον. » Τῶν ἀτακτούντων τὰ ὀνόματα παρέστιζον καὶ ἐζημίουν , « Ἡσύχ. (τὸ ὁποῖον σαφηνίζεται ἐκ τῶν ἑξῆς τοῦ Πολυδεύκους: »Οἱ ταξίαρχοι γεγραμμένους ἔχοντες τοὺς ἐκ τοῦ καταλόγου, παρεσημαίνοντο τὰ τῶν ἀφυστερούντων ὀνόματα, «). 2) στίζω παρὰ τοὺς (γρμτ.) κανόνας.

Παρα·στίλβω, Μ. ςίλψω. Λάμπω πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος.

Παραστιχίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Παραστιχίς, ίδος (ἡ). τίτλος ἢ πίναξ (;) βιβλίου (διότι εἰς τὰ παλαιὰ χειρόγραφα ἐγράφετο εἰς τὰ πλάγια τῆς σελίδος ἢ καὶ εἰς χωριστὸν φύλλον).

Παρα·ςομόω-ῶ, Μ. ώσω. Στομόνω (Ἀκονίζω) ἑκατέρωθεν ἢ ἐκ τοῦ προχείρου.

Παρα·ςορέννυμι καὶ **Παρα·ςόρνυμι**, Μ. ςορέσω καὶ Ἀττ. ςορῶ. Στρόνω (Ἁπλόνω) τι κατὰ γῆς, τεντόνω, (συνκδχ.) φονεύω 2) ἀκονίζω (τὸ μαχαῖρι κτλ.) ἐπάνω εἰς δέρμα.

Παρα·στοχάζομαι, Μ. άσομαι. Σημαδεύω ἀπὸ τὸ πλάγι, (μτνμ.) προσέχω ὥστε. » Παραστοχάζεσθαι μέν τοι δεῖ τοῦ τὸ προειλημμένον ὑγρὸν ἀνῆφθαι,« Ὀρειβ. 2) (μὲ γεν.) ἀποτυγχάνω. » Τοῦ σκοποῦ—, « Γρηγ. Νύσσ.

Παράςραβος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ςραβὸς (ἀλλοίθωρος).

Παρα·στρατεύομαι, Μ. εύσομαι. Παρακολουθῶ τὸ στράτευμα· στρατεύομαι ὡς ἐθελοντής.

Παρα·στρατηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι διωρισμένος συνάρχων ἢ συμβοηθὸς (adjoint) στρατηγοῦ, Συστρατηγῶ. 2) ἀνακατονομαι χωρὶς νὰ πρέπῃ εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ στρατηγοῦ.

Παρα-στρατεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω,-ομαι. (μὲ δοτ.) Στρατοπεδεύω πλησίον ἢ καταντικρύ τινος.

Παράστρεμμα (τό). στραγγούλισμα. »Προσώπου—,« Ἱππκρ., στραβομουτσούνιασμα, στραβοστόμισμα κτλ., [ἐκ τοῦ

Παρα-στρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω τι πλαγίως· στραγγουλίζω· (μτφορ.) διαστρέφω. » Καθεζόμενος παραστρέψαι τὸν τρίβωνα, δν αὐτὸς φορεῖ,« Θφρ., τὸν γυρίζει ἀνάποδα, ἵνα μὴ τὸν λερώσῃ. »Παρέστραπται δέ οἱ ὄσσε,« Νίκ., ἀλλοιθωρίζει. » Εἰσὶ δ' ὥσπερ παρεστραμμέναι αὐτῶν αἱ ψυχαὶ τῆς κατὰ φύσιν ἕξεως,« Ἀρστ.

Παραστρόγγυλος (ὁ, ἡ). σχεδὸν στρογγύλος.

Παραστροφὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραστρέφω, γύρισμα πρὸς τὰ πλάγια. » Ὀμμάτων —, « Γργ. Νύσσ.

Παρα-στρώννυμι, Μ. στρώσω, = Παραστορέννυμι.

Παραστρωφάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Παραστρέφω.

Παρα-στύφω, Μ. στύψω. Εἶμαι ὀλίγον τι στυφός, στυφίζω.

Παρα-συγ-γραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω παρὰ τὴν συγγραφὴν (ἐναντίον τοῦ συμφωνητικοῦ), παραβαίνω τὴν μετά τινος ἔγγραφον συμφωνίαν μου. »Καὶ προσαποτεῖσαι τὸν παρασυνγραφοῦντα (sic) τῷ ἐμμένοντι τάλαντα λ,« Ἐπγρφ.

†Παρασυγγραφὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., παράβασις συγγραφῆς (συμφωνητικοῦ).

Παρα-συγ-χέω, Μ. χεύσω. Συγχέω ὅλως διόλου.

Παρα-συ-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω τι πλησίον ἄλλου.

Παρα-συκοφαντέω-ῶ, Μ. ήσω. Συκοφαντῶ πλαγίως ἢ ἐν παρόδῳ.

Παρα-συλάω-ῶ Μ. ήσω. Κλέπτω (Ξεγυμνόνω τινά) πλαγίως καὶ μὲ τρόπον, (Εὐστάθ. Ἰλ. Ζ. σελ. 621, 57).

Παρα-συλ-λέγω, Μ. λέξω. Συναθροίζω τι πρὸς τοῖς ἄλλοις, συνεπισωρεύω (πθ. ἢ μσ.) συναθροίζομαι εἰς μέρος παράμερον μὲ πολλοὺς ἄλλους.

Παρα-συμ-βάλλω, Μ. βαλῶ. (μὲ δοτ. ἐκ β'.) Παραβάλλω τι μετ' ἄλλου· (πθ. ἢ μσ.) συγκρίνομαι, ἐξισοῦμαι.

Παρασύμβαμα (τό). (κατὰ τοὺς Διαλεκτ.) πρότασις ἀτελής, παρακατηγόρημα. 2) = τῷ

Παρασύμπτωμα (τό), (κατὰ τοὺς Στωϊκ.) τὸ παρεκτὸς τοῦ ἤδη συμβάντος ἄλλο σύμπτωμα.

Παρασυνάγχη (ἡ), εἶδ. συνάγχης (σκαραντσίας).

Παρα-συν-άγω, Μ. άξω. Συνάγω (Συναθροίζω) τι εἰς μέρος ἢ μὲ τρόπον ἀπηγορευμένον, χάμνω παρανόμους συναθροίσεις.

Παρασυναγωγὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σύναξις (συνάθροισις) παράνομος.

Παρασύναξις, εως, (ἡ), = τῷ προηγ.

Παρασυναπτικός, ή, όν. Ὁ παρασυνάπτων. » Σύνδεσμος—« Γρμτ.

Παρα-συνάπτω, Μ. άψω. Συνάπτω (Προσθέτω) καὶ ἄλλο τι εἰς τὰ ἤδη συνημμένα, προσεπισυνάπτω.

Παρασύνεσις, εως (ἡ). ψευδὴς σύνεσις (γνῶσις)· σφαλερὰ κατανόησις, παρεννόησις· (μτνμ.) ψυχρότης, διαφωνία) μεταξὺ φίλων,(Γαλλ.)mésintelligence (;).

Παρασύνθεσις, εως (ἡ). παραγωγὴ λέξεως ἀπὸ ἄλλην σύνθετον, (ἴδε τὸ ἐπμν.).

Παρασύνθετος (ὁ, ἡ). λέξις παρεσχηματισμένη ἀπ' ἄλλης συνθέτου. » Αὐτοκασίγνητος σχήματος ἐστι συνθέτου· τὸ γὰρ κατ' ἀρχὰς συντιθέμενον μένει ὡσαύτως σύνθετον· τὸ δὲ κατὰ τὸ τέλος συντιθέμενον λέγεται παρασύνθετον, ὡς τὸ Φίλιππος Φιλιππίζω,« Ἐτμλγ. »Τὰ ἀπὸ συνθέτων ὀνομάτων παραγόμενα ῥήματα οὐκέτι μένουσι σύνθετα, ἀλλὰ γίνονται παρασύνθετα, οἷον Ἄπιστος Ἀπιστῶ,« αὐτ.

Παρασυνθέτως, ἐπίρ. Κατὰ παρασύνθεσιν.

Παρασύνθημα (τό). τὸ παρεκτὸς τοῦ καθαυτὸ συνθήματος διδόμενον πρὸς πλειοτέραν ἀσφάλειαν καὶ ἄλλο (συνήθως σιωπηλὸν) σύνθημα.

Παρα-συρίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Παίζω τὴν σύριγγα πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος.

Παρα-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω τι διὰ τῆς βίας ἀπὸ ἢ πρὸς τὸ πλάγιον, περνῶν μὲ ὁρμὴν τραβῶ μαζῇ μου· σύρω ἐκτὸς τοῦ προκειμένου· (μτφορ.) ἀποπλανῶ, παρεκτρέπω. » Παρέσυρας ἔπος,« Αἰσχ., παρὰ τὸ προσῆκον ἐξέφρασας.

Παρασφαγὶς, ίδος (ἡ). τὸ παρὰ τὴν σφαγὴν (παρὰ τὸν λάρυγγα) τοῦ ζώου μέρος, ἴδε Θύμος (3).

Παρα-σφάζω, Μ. σφάξω. Σφάζω ἀπὸ τὸ πλάγιον τοῦ λαιμοῦ.

Παρασφαλεὶς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Παρασφάλλω.

Παρασφαλὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ παρασφάλλων (περιπατῶν μὲ ἀκροσφαλὲς βῆμα).

Παρ-ασφαλίζω, Μ. ίσω. Ἀσφαλίζω (Ὀχυρόνω) τι ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ἐκ πλαγίου ἢ ἐκ τοῦ προχείρου.

Παρα-σφάλλω, Μ. σφαλῶ. Κάμνω τι ἢ τινὰ νὰ πέσῃ πρὸς τὸ πλάγιον (νὰ ἔβγῃ ἀπὸ τὸν δρόμον του, νὰ ἀποτύχῃ)· (πθ.) παραπατῶ (σκονδάπτω) καὶ πίπτω πλάγια, (μτφορ.) ἀποτυγχάνω.

Παρα-σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω τι ἀπὸ τὰ πλάγια, περιδένω μὲ κρίκον· (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Περισφηκόω).

Παρα-σφηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω τι ἀπὸ τὰ πλάγια μὲ ἢ ὡσὰν μὲ σφῆνας.

Παρα-σφίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω τι πλησίον ἄλλου, συνδέω, συσφίγγω· σφίγγω δυνατά (;).

Παρα-σφραγίζω, Μ. ίσω. Σφραγίζω μὲ παραπεποιημένην σφραγίδα· παραχαράττω (κυρ. καὶ μτφορ.). 2) σφραγίζων ἀποθέτω (ἀποταμιεύω).

Παρασφράγισις εως (ἡ) καὶ Παρασφραγισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., παραχάραξις.

Παρασφύριος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῶν σφυρῶν, συνεχόμενος μὲ αὐτά.

Παράσφυρος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων (ἔχων ἀπόστημα) παρὰ τὸ σφυρόν.

;Παρα-σχάζω, Μ. άσω. Κρατῶ, ἐμποδίζω· (ἀμτβ.) ἀργοπορῶ, ἐνδιατρίβω. (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραχάζω).

Παρα-σχεδιάζω, Μ. άσω. Σχεδιάζω τι παρὰ τὸ δέον ἢ ἐκ τοῦ παρατυχόντος· Παραποιῶ, παραχαράττω.

Παρασχεδὸν, ἐπίρ. Πολλὰ κοντά. (χρον.) παραχρῆμα, παρευθύς· (τρπ.) παρ' ὀλίγον. » Τὰ μὲν παρασχεδὸν ἐλθόντες παθεῖν,« Δ. Ἀλ.

Παρα-σχέθω, Π. ἀντὶ Παρέχω.

Παρασχεῖν καὶ Π.

Παρασχέμεν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Παρασχετέος α, ον, θετ. τοῦ Παρέχω.

Παρα-σχηματίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω τι κατ' ἄλλον τρόπον, μεταφέρω ἀπὸ τοῦ καθ' αὐτὸ σχήματος εἰς ἄλλο. ||. (μσ. μὲ αἰτ.) εἶμαι σχηματισμένος κατὰ μίμησίν τινος. » Καλύβης σχῆμα παρεσχηματισμένος ναός,« Παυσ.

Παρασχηματισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (γρμτ.) σχηματισμὸς νέας λέξεως διὰ μεταβολῆς τῆς ληγούσης (τοῦ γένους κτλ.).

Παρα-σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω τι κατὰ μῆκος ἢ ἀπὸ τὸ πλάγιον.

Παρασχὶς, ίδος (ἡ). πελεκοῦδι ξύλου (κτλ.) παρεσχισμένου.

†Παρασχιστεία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ παρασχίστου.

Παρασχίστης, ου (ὁ). ὁ παρασχίζων (κυρ. εἰς τὴν Αἴγυπτ. τὰ πτώματα πρὸς ἐμβαλσάμωσιν)· ὁ ξεκοιλιάζων ὀψάρια, παραμάγειρος· ὁ σχίζων θύρας, κλέπτης.

Παρασχιστικὸς, ή, όν. Παρασχίστου ἴδιος.

Παρα-σχοινίζω, Μ. ίσω. Καταμετρῶ ἢ Διαχωρίζω τι διὰ παρεκτάσεως σχοινίου.

Παρασχοίνισμα (τό). τὸ πρὸς καταμέτρησιν ἢ διαχωρισμὸν παρεκτεινόμενον σχοινίον.

Παρ-ασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσχολοῦμαι εἰς πάρεργα ἢ παράλογα πράγματα.

Παρασχὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Παρέχω.

Παρα-σώζω, Μ. σώσω. Σώζω ἐπιμελῶς, διασώζω.

Παρα-σωρεύω, Μ. εύσω. Σωρεύω εἰς τὸ πλάγιον.

Παρα-τανύω, Μ. ύσω. Τεντόνω τι πλαγίως. » Τὰς χεῖρας παρατανύσαντα πρὸς τὸ σῶμα προσδῆσαι,« Ἱππκρ.

Παράταξις, εως (ἡ), τὸ παρατάττειν ἢ παρατάττεσθαι, ἡ ἐν τάξει τοποθέτησις στρατεύματος· (συνκδχ.) στράτευμα παρατεταγμένον εἰς μάχην· μάχη ἐκ παρατάξεως· (μτνμ.) σχηματισμὸς φατρίας πρὸς ἀντιπολίτευσιν, ἀντίστασις, (παρβλ.) Παρασκευή.

;Παρα-ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Ταράττω (Συγχύζω) ἐκ τοῦ πλησίον· διακόπτω χάμνων σύγχυσιν· κατατρομάζω.

Παράτασις, εως (ἡ), τὸ παρατείνειν ἢ παρατείνεσθαι, τράβηγμα εἰς μάκρος. »Χρόνου (» Φθόγγου)—,« Γρμτκ., συνέχεια, διάρκεια.

Παρα-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Τοποθετῶ τι ἐν τάξει πλησίον ἢ κατ' ἔμπροσθέν τινος, (κυρ.) βάλλω εἰς τάξιν πολέμου τὸ στράτευμα· (ἐν γέν.) ἀντιτάττω, (καὶ μσ.) ἀντιστέκομαι· (μτνμ. πρὸς ἀπαρ.) χάμνω στερεὰν καὶ ἀμετάθετον ἀπόφασιν. » Παρετάξαντο παντὶ τρόπῳ καταλῦσαι τὸν Μέτελλον,« Πλ. » Ὅταν τις

παρατεταγμένος ᾖ μὴ ἐπινεύειν τοῖς ἐναργέσιν,« Ἐπίκτ.

Παρατατικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ παρατείνειν. ||. (γρμτ.) ὁ σημαίνων παράτασιν (διάρκειαν) τῆς πράξεως ἐν τῷ παρελθόντι.

Παρατατικῶς, ἐπίρ. Διὰ παρατάσεως· (Γρμτ.) εἰς παρατατικὸν χρόνον.

Παρα-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω τι (ἢ πθ. ἢ ἀμτβτ. Ἐκτείνομαι) πλησίον ἢ κατὰ μῆκός τινος. » Διὰ τοῦ πεδίου παρατεῖναι τὴν φάλαγγα,« Ξεν. (καὶ ἀμτβτ.) » Τὰ πρὸς ἑσπέρην τῆς Κασπίης θαλάσσης ὁ Καύκασος παρατείνει,« Ἡρ. » Ἡ γὰρ νῆσος ἡ Σφακτηρία καλουμένη, τὸν λιμένα (τῆς Πύλου) παρατείνουσα, καὶ ἐγγὺς ἐπικειμένη, ἐχυρὸν ποιεῖ, ἢ τοὺς ἔσπλους στενούς,« Θκ. (καὶ πρὸς δοτ.) » Τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ παρατεῖνον,« Στρ. » Ἡ Εὔβοια παρατέταται μακρὰ πόῤῥω πάνυ,« Ἀρστ. » Παρετέτατο ἡ τάφρος διὰ τοῦ πεδίου ἐπὶ 12 παρασάγγας,« Ξεν. 2) τεντόνω παρὰ πολύ· τραβῶ (τὸν καιρὸν) εἰς μάκρος, ἀναβάλλω· (συνκδχ. καὶ τρπ.) τυραννῶ, βασανίζω· (πθ. ἢ ἀμτβτ.) ἀποκάμνω· διαρκῶ· (πρὸς μτχ.) ἐξακολουθῶ νά. » Παρατείνειν ἕκαστον τῶν ὀνομάτων,« Λκ., προφέρειν ἀργὰ ἢ διαστρέφειν, (Γαλλ.) torturer. » Ἕως ἂν παρατείναιμι τοῦτον, ὥσπερ οὗτος ἐμὲ παρατείνει,« Ξεν., (κοιν.) νὰ τοῦ 'βγάλω τὴν ψυχήν. (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) » Τὸν Τειρεσίαν ἡ τραγῳδία μέχρις ἓξ γενεῶν παρατεῖναι (ἐνν. τὸ ζῆν) λέγει,« Λκ. (καὶ πθ.) » Παρετάθη μακρὰν ὁδὸν πορευθείς,« Ξεν., ἀπέκαμε. » Γέλῳ τε ὀλίγου παρετάθησαν,« Πλάτ., ξελιγώθηκαν. » Τῷ λιμῷ παρατεινόμενα (τὰ ζῶα), ὥστ' ἐκεῖνα (τὰ νεογνὰ αὐτῶν) τρέφειν,« Πλάτ. » Πολιορκίᾳ παρατενεῖσθαι ἐς τοὔσχατον,« Θκ. » Εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα,« Λκ., ἀναβάλλεται ἡ ἐξόφλησίς του. » Εἰ δὲ ὁ πλοῦς παρατείνοιτο,« Συν. (ἢ πρὸς μτχ.) »Ποῖ παρατενεῖς δεδιὼς ταῦτα;« Φλστρ., ἕως πότε θὰ ἐξακολουθεῖς νά.

Παρα-τειχίζω, Μ. ίσω. Κτίζω τεῖχος (φρούριον) πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος.

Παρατείχισμα (τό). φρούριον κτισμένον πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος.

Παρα-τεκταίνω ἢ (μσ.) -αίνομαι, Μ. ανῶ, -οῦμαι. Οἰκοδομῶ τι πλησίον ἄλλου ἢ ὡς ἐν παρέργῳ, (Πλ.). 2) οἰκοδομῶ ἀλλέως (κατ' ἄλλον τρόπον), μεταποιῶ, μεταβάλλω. » Ταῦτα γ' ἑτοῖμα τετεύχαται, οὐδέ κε Ζεὺς αὐτὸς ἄλλως παρατεκτήναιτο,« Ἰλ. Ξ. » Ἔπος παρατεκτήναιο,« Ὀδ. Ξ., νὰ πλάσῃς ψευδῶς.

Παρατελευταῖος, α, ον. Ὁ πλησίον (πρὸ) τοῦ τελευταίου. » Παρατελευταία συλλαβή,« Γρμτ., ἡ παραλήγουσα.

Παρα-τελευτάω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Παρατέλευτος (ὁ, ἡ), = Παρατελευταῖος.

Παρα-τελωνέω-ῶ καὶ (μσ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω,-ομαι. Λαμβάνω πλειότερον τοῦ νενομισμένου τελώνιον, σφετερίζομαι (δολιεύομαι εἰς) τὰ τελωνιακὰ δικαιώματα.

Παρα-τέμνω, Μ. τεμῶ (ἀόρ. β'. Παρέταμον κτλ.). Κόπτω τι ἀπὸ τὸ πλάγιον ἢ κατὰ μῆκος ἢ πλειότερον τοῦ δέοντος. » Ἔστι δὲ ὥσπερ μέτρα τῶν ῥιζοτομιῶν αὐτῆς.. οὐκ ἔστι γὰρ οὔτε παρατέμνειν, οὔτε πλεῖον τῶν τεταγμένων,« Θφρ. » Ποταμοὶ τὴν γῆν παρατέμνοντες,« Σχλ., παρασύροντες. (καὶ κατ' ἄλλην ἐκδχ.) » Γῆν παρατεμνόμεθα,« Βασ., ἀφαιροῦμεν ἀδίκως τοῦ γείτονος ἡμῶν, (παρβλ. Ἀποτέμνομαι).

Παρατεταγμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πολεμικὴν παράταξιν, ἐντελῶς προετοιμασμένος (ὡπλισμένος).

Παρατέταμαι, πθ. πρκ. τοῦ Παρατείνω.

Παρατετηρημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ προσοχὴν (παρατήρησιν), ἐπίτηδες οὕτω μᾶλλον ἢ ἄλλως.

Παρα-τεχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Παρατεκταίνομαι.

Παρα-τεχνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Τεχνολογῶ (Παρενείρω τι) ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, ὁμιλῶ ἐν παρεκβάσει.

Παρα-τηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω (κοιν. Τηράω) τι ἐκ τοῦ πλησίον, (ἐπμ.) βλέπω μὲ προσοχήν· ἐπιτηρῶ, παραφυλάττω. (ἐκκλησ.) φυλάττω μὲ ἀκρίβειαν θρησκευτικόν τι ἔθιμον.

Παρατήρημα (τό). τὸ ἀντικείμενον τῆς παρατηρήσεως, (ἰδιαιτ.) οἰωνός. 2) = Παρατήρησις.

Παρατηρήσιμος (ὁ, ἡ). ἄξιος παρατηρήσεως.

Παρατήρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρατηρέω, κύτταγμα ἐκ τοῦ πλησίον (προσεκτικὸν), παρατήρημα· (ἰδιαιτ.) οἰωνοσκοπία.

Παρατηρητέον, θετ. τοῦ Παρατηρέω.

Παρατηρητὴς, οῦ (ὁ). ὁ παρατηρῶν (ἐπιτηρῶν, παραφυλάττων κτλ.).

Παρατηρητικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος ἢ πρόθυμος εἰς τὸ παρατηρεῖν, ἀκριβὴς παρατηρητής.

Παρατηρητικῶς, ἐπίρ. Μετὰ παρατηρήσεως, ὡς παρατηρητής.

Παρα-τίθημι, Μ. παρα-θήσω (ἀόρ. Παρέθηκα κτλ.). Θέτω (Βάλλω τι) πλησίον τινός· (κυρ.) βάλλω τραπέζι ἢ τὰ φαγητὰ εἰς τὸ τραπέζι. (μὲ δοτ. ἐκ δ') » Καί σφιν δαῖτα παραθήσομεν,« Ἰλ. Ψ. » Τράπεζαν παρέθηκεν,« Ὀδ. Ε. (ἢ κατὰ διάλυσ.) » Πὰρ δέ σφι τίθει δαῖτα,« Ἰλ. Ι. (καὶ μσ.) » Τράπεζαν Μηδικὴν παρετίθετο,« Θκ. » Μηδέποτε ἄνευ πόνου σῖτον παράθεσθε,« Ξεν. » Ὅσῳ ἂν πλείω τις παραθῆται τὰ περιττὰ τῶν ἱκανῶν, τοσούτῳ καὶ θᾶττον κόρος ἐμπίπτει τῆς ἐδωδῆς,« αὐτ. (καὶ πθ.) » Τὰ πολλὰ ταῦτα ἃ παρατίθεται τοῖς τυράννοις, ὀξέα καὶ δριμέα κτλ.,« αὐτ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Πᾶν τὸ παρατιθέμενον ὑμῖν ἐσθίετε,« Γρφ. (ὅθεν ἀπολύτ.) » Παρατιθέμενα,« Λξ, τὰ φαγητά. 2) προσθέτω· (ἐν γέν.) χορηγῶ, παρέχω (ἰδιαιτ.) προσφέρω. » Αἲ γὰρ ἐμοὶ θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν,« Ὀδ. Γ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω,« Ὀμ. 3) προτείνω· παραστήνω· ἐξηγῶ· ἀναφέρω. » Διῆλθές μοι παραθεὶς ἕκαστον τί ἐστι ὅριλος,« Ξεν. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Παραδείγματος ἕνεκα μόνον ἄξια ταῦτα παραθέσθαι τῷ λόγῳ,« Πλάτ. »Ὡς Νίκανδρός φησι, παρατιθέμενος τὸ ἐκ Νεφελῶν Ἀριστοφάνους,« Ἀθ. »Ἃ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις,« Γρφ. » Διελέγετο αὐτοῖς ἀπὸ τῶν Γραφῶν, διανοίγων καὶ παρατιθέμενος ὅτι τὸν Χριστὸν ἔδει παθεῖν,« αὐτ. 4) συγκρίνω, παραβάλλω, παραλληλίζω. » Παραθέντας τἀκεῖ καθεστῶτα τοῖς ἐνθάδε,« Ἰσκρ. (ἢ αἰτ. προθετ.) » Οὐδὲ γὰρ ἂν εἴχομεν πρὸς ὅ, τι ἔλαττον παραθῶμεν αὐτόν,« Λκ. 5) (μσ.) βάλλω τι πλησίον μου. » Ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο,« Ὀδ. Β. Τ. Ω. »Παραθέμενος τὰ ὅπλα, σπείρει,« Ξεν. 6) (συνκδχ.) μεταχειρίζομαι. » Μήτε τὴν ὄψιν παρατιθέμενος ἐν τῷ διανοεῖσθαι, Πλάτ. 7) ἀποταμιεύω, Ἀποτίθεμαι. » Παρετίθεντο τῶν ἀναγκαίων πρὸς τὸν πόλεμον,« Πλ. » Τὰ χρήματα παρετίθετο εἰς τὰς ἰδίας ἐπιβολάς,« Πλβ. 8) παρακαταθέτω, ἐμπιστεύομαι τι εἴς τινα νὰ τὸ φυλάξῃ· (Γρφ.) συστήνω εἰς τὴν προστασίαν τινος, (Γαλλ.) recommander. » Παρακαταθήκην παραθέσθαι,« Ἡρ. » Φάσκοντες οὐδενὶ προήσεσθαι τὰ χρήματα.. πλὴν αὐτῷ τῷ παραθεμένῳ,« Πλβ. » Παρατιθεμένους τὴν τοῦ πυρὸς οὐσίαν ἀμιάντοις σώμασι,« Πλ. » Παρατίθεμαι ὑμᾶς τῷ θεῷ,« Γρφ. 9) (ἀπὸ μτφορ. τῶν κυβευόντων ἢ στοιχηματιζόντων) ῥιψοκινδυνεύω. » Σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλάς,« Ὀδ. Ρ. » Ληϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα ἀλόωνται, ψυχὰς παρθέμενοι,« Ὀδ. Ι., (κοιν.) βάλλουν τὸ κεφάλι τους σ' τὸν τορβᾶ, (παρβλ. Παραβάλλω).

Παρα-τίλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ τὰς τρίχας (κυρ. τῶν κρυφίων μελῶν τοῦ σώματος). »Ὁ μοιχὸς ἁλοὺς παρατίλλεται,« Ἀρστφ.

Παρατιλμὸς (ὁ) καὶ

Παράτιλσις, εως (ἡ). τὸ παρατίλλειν ἢ παρατίλλεσθαι, μάδημα τῶν τριχῶν τοῦ σώματος.

Παρατιλτέον, θετ. τοῦ Παρατίλλω.

;Παράτιλτος (ὁ, ἡ). ὁ παρατετιλμένος (μαδημένος τὰς τρίχας τοῦ σώματος).

Παρατίλτρια (ἡ). ἡ παρατίλλουσα (ἔχουσα ἔργον τὸ παρατίλλειν), (καθὼς τώρα ἡ) χνουδίστρα.

†Παρα-τιμωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τιμωρῶ ἐκ τοῦ παραχρῆμα, (ἄλλ. διορθ. Πάρα [πάρεστι] τιμωρεῖν).

Παρα-τιτρώσκω, Μ. παρα-τρώσω. Διαφθείρω, = Παραβιάζω. » Τὸν νόμον—,« Ι. Λυδὸς (ἐν τῷ περὶ ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν).

Παρατμηθεὶς, εῖσα, έν, ἀόρ. ά. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Παρατέμνω.

Παρ-ατμίζω, Μ. ίσω. Ἀγνίζω ὀλίγον.

Παρα-τολμάω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω ἢ λέγω τι μὲ παρὰ πολλὴν (παράδοξον) τόλμην.

Παρατόλμημα (τό). ἔργον παράτολμον, τόλμημα παράβολον.

Παράτολμος (ὁ, ἡ). παρὰ πολὺ (μὲ ὑπερβολὴν) τολμηρός, ῥιψοκίνδυνος.

Παρατόλμως, ἐπίρ. Μὲ παράδοξον (ὑπερβάλλουσαν) τόλμην, παραβόλως.

Παράτονος (ὁ, ἡ), [παρατείνω]. παρὰ πολὺ τεντωμένος· πρὸς τὸ πλάγιον μέρος ἁπλωμένος. » Χεῖρες παράτονοι, « Εὐρ., αἱ τοῦ νεκροῦ. 2) (Μουσ.) = Παράφωνος, (ἐν γέν.) σόλοικος, παρατράγῳδος.

Παρατόξευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Παρα·τοξεύω, Μ. εύσω. Τοξεύω ἐκ πλαγίου ἢ ἐν παρόδῳ. τοξεύω ἐπέκεινα ἢ ἑκατέρωθεν (ἐπμ. αποτυγχάνω) τοῦ σκοποῦ.

Παράτοπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων τὸν τόπον του, ἔκτοπος, ἄτοπος. ||. (τὸ οὐδ.) Παράτοπον, ἐπίρ. ἀντὶ

Παρατόπως, ἐπίρ. Ὄχι εἰς τὸν πρέποντα τόπον· παράμερα (;)· (μτνμ.) = Ἐκτόπως.

Παρατραγεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρατρώγω.

†Παρα·τραγικεύομαι, Μ. εύσομαι, Σχλ. ἀντὶ

Παρα·τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Διηγοῦμαι ἢ Παραστήνω τι μὲ τρόπον παρατράγῳδον, μεγαλοποιῶ ὑπὲρ τὸ δέον.

Παρατράγῳδος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὸ δέον τραγικὸς (ἐμφατικός), ὑπερβολικός, βεβιασμένος. » Λέξις—, « Πλ. » Οὐ τραγικὰ ταῦτα, ἀλλὰ παρατράγῳδα, « Λογγ.

Παρ·ατρακτόω-ῶ, Μ. ώσω, = Παρακλώθω.

Παρατραπέζιον καὶ Παρατράπεζον (τό). τὸ πλησίον τῆς (ἁγίας) τραπέζης μικρὸν τραπέζιον, (Γαλλ.) crédence.

Παρα·τραυλίζω, Μ. ίσω. Τραυλίζω ὀλίγον.

Παρα·τραχηλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι—

Παρατράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παρεστραμμένον τὸν τράχηλον, στραβολαίμης.

Παρα·τραχύνω, Μ. υνῶ. Τραχύνω ὀλίγον.

Παρα·τρέπω, Μ. τρέψω. Γυρίζω τι πρὸς τὸ πλάγιον μέρος, κάμνω νὰ λάβῃ ἄλλην διεύθυνσιν· (μτφορ.) μεταπείθω μεταβάλλω· (ἐπὶ κακοῦ) ἀπατῶ· διαστρέφω· (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ. καὶ πθ. ἢ μσ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον μου, παραστρατίζω, (μτφορ.) παρεκτρέπομαι, ἀποπλανῶμαι. » Παρατρέπειν τινὰ τῆς ὁδοῦ, « Αἰλ. » Παρατρέψαι ἄλλῃ τὸ ὕδωρ, « Θχ. (καὶ μτφορ.) » Ἐπ' ἄλλον βίον αὐτὸν τοῦ βελτίστου παρατρέψαι, « Πλάτ. » Οὕτω δέδοκηται γίνεσθαι, καὶ οὐκ οἷά τε αὐτὸ παρατρέψαι, « Ἡρ. » Ἐμμέλειαν παρατρέπειν, « Αἰλ. » Βαρβάρων ὀνόματα.. τὰ μὲν μηκύνων, τὰ δὲ συναιρῶν, τὰ δὲ ἄλλως παρατρέπων, « Δ. Χρσ. (καὶ μσ.) » Ἄνδρα παρατρέψασθε (δώροις), « Θκρ. (καὶ πθ.) » Παραὶ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος, « Ἰλ. Ν. (καὶ μτνμ.) » Παρατραπόμενος τοῦ λόγου, « Ξεν. » Παρετράπη ἐκ τοῦ νοῦ, « Παυσ. » Οἶνος παρατραπείς, « Γεωπον., κομμένος, (Γαλλ.) tourné.

Παρα·τρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐπὶ ματαίῳ (ὡς περιττόν τι). » Τὴν μὲν Ἄτοσσαν εἶχε.. γυναῖκα.., ἑξήκοντα δὲ καὶ τριακόσιαι παρετρέφοντο παλλακίδες, « Πλ.

Παρατρεχόντως, ἐπίρ. (μτχ.), = Ἐπιτροχάδην, ἐν παρόδῳ.

Παρα·τρέχω, Μ. θρέξομαι ἢ (συνήθ.) δραμοῦμαι (ἀόρ. β'. Παρέδραμον κτλ.). Τρέχω παρεμπρός, περνῶ τρέχων πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος, (ἐπμ.) ἀφίνω κατόπιν μου, ξαπερνῶ, (μτνμ.) ὑπερβαίνω· (μτφορ.) ἀπατῶ· (συνκδχ.) παραβλέπω· (ἐπὶ χρόνου) παρέρχομαι. » Παρὲξ ὁδοῦ κλινθήτην, ὁ δὲ παρέδραμεν, « Ἰλ. Κ. » Οὐχ ἡσυχῇ βαδίζοντες, ἀλλὰ παρατρέχοντες, « Ξεν. (ἢ ἐπὶ χρόνου) » Τριῶν ἡμερῶν παραδραμουσῶν, « Ἡρ. » Καί μ' ὅτι βουκόλος εἰμὶ παρέδραμε καὶ οὐ προσακούει, « Θκρ. » Ὀλίγῳ χρόνῳ τοσοῦτον παρέδραμε τοὺς καθ' αὐτόν, « Πλδ. (καὶ πθ.) » Πολλάκις ἰδεῖν ἔςι τὴν φιλίαν ὑπὸ τῆς κολακείας παρατρεχομένην, « Πλ. 2) παρακολουθῶ (συνοδεύω) τρέχων· (μὲ αἰτ. προθετ.) τρέχων περνῶ εἰς τὸ πλάγι ἢ φθάνω πλησίον τινός. » Παρατρέχοντά τινα κελεύοντες παίειν, « Ξεν. » Οἱ πελτασταὶ ἐπὶ τὸ κέρας ἑκάτερον παραδεδραμήκεσαν, « αὐτ. » Διέπεμπε τοὺς δυναμένους παρατρέχειν τοῖς βουλιμιῶσιν, « αὐτ. (ὅθεν) » Παρατρέχοντες, « Γρφ., οἱ δορυφοροῦντες καθ' ὁδὸν ἡγεμόνα κτλ. (Λτν.) præcursores.

Παρα·τρέω, Μ. τρέσω. Ξιππάζομαι (Τρομάζω) καὶ φεύγω πρὸς τὸ πλάγιον.

Παράτρητος (ὁ, ἡ), [παρά, τιτράω]. τρυπημένος (ἔχων τρύπας) ἀπὸ τὸ πλάγι. » Αὐλός—, « Πλδ., εἶδος αὐλοῦ διὰ τὰς πενθίμους τελετάς.

Παρατριβή (ἡ), = Παράτριψις· (μτφορ.) σύγκρουσις, λογοτριβή, λογομαχία.

Παρα·τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω τι πλησίον ἢ μετ' ἄλλου, τρίβω δύο σώματα πρὸς ἢ παρ' ἄλληλα. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) » Τὸν ἀμείνω χρυσὸν διαγινώσκομεν, ἐπεὰν παρατρίψωμεν ἄλλῳ χρυσῷ, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Ἐς βάσανον παρατρίβομαι, ὥςε μολίβδῳ χρυσός, « Θγν. 2) (μσ αὐτπθ. μτφορ.) συγκρούομαι μετά τινος, (κοιν.) τὰ χαλνῶ, τα τσυγκρύζω. » Εὐθέως ἐζηλοτύπει καὶ παρετρίβετο πρὸς αὐτόν, « Πλδ. 3) τρίβων (διὰ συχνῆς τριβῆς) ἀφαιρῶ ἢ φθείρω τι, (ὅθεν μτφορ.) » Τῷ βρόχῳ τὸν βίον παρατρίψας (;), « Πλ., καταστρέψας, (παρβλ. Ἐκτρίβω). (ἢ μσ. αὐτπθ.) » Παρατρίβομαι τὸ μέτωπον, « Στρβ., = Ἀπαναισχυντέω, (κοιν.) Ξετσιπώνομαι.

Παράτριμμα (τό). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρατρίψεως· (ἰδιαιτ.) σύγκαμμα.

Παράτριψις, εως (ἡ). τὸ παρατρίβειν ἢ παρατρίβεσθαι, τρίψιμον δύο σωμάτων πρὸς ἄλληλα· (μτφορ.) σύγκρουσις, (Γαλλ.) collision.

Παρατριπτέον, θετ. τοῦ Παρατρίβω.

Παρα·τροπέω-ῶ, Π. ἀντὶ Παρατρέπω.

Παρατροπή (ἡ). τὸ παρατρέπειν ἢ παρατρέπεσθαι, γύρισμα πρὸς τὸ πλάγιον μέρος, παραστράτισμα· (μτνμ.) παρέκβασις· (μτφορ.) ἀποπλάνησις ἢ νόθευσις, (Γαλλ.) degeneration, (πθ.) παρεκτροπή.

†Παρατροπικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ παρατρέπειν, ἀποτρεπτικός.

Παράτροπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατραπείς (μακρυνθεὶς ἀπὸ τὸν εὐθὺν δρόμον). (μτφορ.) παράξενος, Ἔκτοπος, ἢ· ἀλληγορικός, αἰνιγματώδης· (τρπ.) παράνομος· (Π. μὲ γεν.) ἀποτρεπτικός. » Μόρου—, « Εὐρ.

Παράτροφος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος παρά τινι ἢ μετά τινος.

Παρα·τροχάζω καὶ Π. Παρα·τροχάω-ῶ, Μ. άσω, = Παρατρέχω, τρέχω παρεμπρός, 'ξαπερνῶ εἰς τὸ τρέξιμον.

Παρατρόχιος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τοῦ τροχοῦ. ||. (οὐσ.) » Παρατρόχια, « τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ ἄξονος ἐξέχοντα δερμάτια.

Παρα·τρυγάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶ κρυφὰ ἢ παράκαιρα, (μτνμ.) = Ὀμφακίζομαι.

Παρα·τρύζω, Μ. τρύξω (;). Τρύζω (Μουρμουρύζω κτλ.) πλησίον τινός.

Παρατρύπημα (τό). τρύπα εἰς τὸ πλάγιον (αὐλοῦ κτλ.), παρβλ. Παράτρητος.

Παρα·τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυφῶ πλησίον ἄλλου τρυφῶντος· τρυφῶ (ἀπολαύω) ἐν παρόδῳ.

Παρα·τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Παρέτραγον κτλ.). Τρώγω (Ῥοκανίζω) μέρος ἀπό τινος (» Τῶν ἑαυτοῦ πλοκάμων παρέτραγεν, « Αἰλ. [καὶ μτνμ.] » Οἱ προνενευκότες ἐν ἄκρῳ τινὶ τόποι, οὓς αἱ χαράδραι παρατρώγουσαι καταῤῥίπτουσιν, « Εὐς.)· (μτφορ.) = Παρασκώπτω (» Ὁ δὲ Τίμων παρέφαγεν [τὸν Ἀρίςιππον] ὡς θρυπτόμενον, « Αρτ.)· (μὲ γεν.) μετέχω. » Καὶ σὺ τῆς ἀρχῆς ἡμῶν παρατρώξῃ, « Σουετ., θὰ μεθέξῃς, (κοιν.) θὰ γλύψῃς κἀνένα κόκκαλον.

Παρατρωκτης, ου (ὁ). ὁ παρατρώγων (κυρ. τὰ νομίσματα), παραχαράκτης.

Παρα·τρωπάω-ῶ, Π. ἀντὶ Παρατρέπω.

Παρα·τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Παρέτυχον κτλ.). Τυχαίνω νὰ ἦμαι παρὼν (πλησίον τινός), παρευρίσκομαι (κατὰ τύχην). (μὲ δοτ.) » Παρατυχὼν τῷ πάθει τῷ γεγονότι, « Ἡρ. » Μὴ δύνασθαι παρατυχεῖν τῇ μάχῃ, « Πλδ. » Λαβόντες ὅ,τι ἑκάστῳ παρέτυχεν ὅπλον, « Πλάτ. (καὶ γ. πτ.) » Ἐδίδοσαν σφᾶς αὐτοὺς Λακεδαιμονίοισι παρατυχοῦσι, « Ἡρ. » Φυλακὴν ἔχειν, ἕως ἄν τις παρατύχῃ διαφυγὴ ἐπιτηδεία, « Θκ. (συχνότ. δὲ κατὰ μτχ.) » Ὁ παρατυχών, « Λξ., ὁποῖος ἤθελε τύχῃ παρών. » Λαβὼν μάρτυρας τοὺς παρατετυχηκότας, « Λξ. (καὶ ἀπολύτ.) » Παρατυχὸν ἐς υἱ τι χρήσασθαι, « Θκ., ἂν τύχῃ περίστασις (εὐκαιρία), ἂν τὸ καλέσῃ ὁ καιρός. » Τὰ παρατυχόντα, « Λξ., τὰ κατὰ τύχην (ἐξ ἀπροόπτου) συμβαίνοντα. (καὶ ἀντὶ ἐπιρ.) » Ἐκ τοῦ παρατυχόντος (ἢ) » Ἐν (τῷ) παρατυχόντι, « Θκ., κατὰ τύχην· ἐκ τοῦ προχείρου, αὐτοσχεδίως, ὅπως τύχῃ τὴν ὥραν ἐκείνην. » Πρὸς τὸ παρατυχόν, « αὐτ., κατὰ τὰς περιστάσεις, καθὼς ἤθελε τὸ ἀπαιτήσῃ ὁ καιρός.

†Παράτυπος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὸν καθαυτὸ τύπον καμωμένος, παραπεποιημένος, (ἰδιαιτ. ἐπὶ νομ.σμ.) παρακεκομμένος, παράσημος.

Παρα·τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι παρὰ τὸν καθαυτὸ τύπον· μιμοῦμαι (εἰκονίζω, παριστάνω) τι ἀτελῶς ἢ ψευδῶς.

Παρατύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀτελὴς ἢ ψευδὴς ἀπομίμησις.

Παρατυπωτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ παριστάνων (εἰκονίζων) τι ἀτελῶς.

Παρατυχών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Παρατυγχάνω.

Παρ·αυγάζω, Μ. άσω. Φωτίζω τι (ἢ πθ. Φωτίζομαι ἢ Φαίνομαι) πλαγίως ἢ ἀπὸ ταῖς ἄκραις. » Ὁ κατὰ τὰς ἄρκτους τόπος.. παραυγάζεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου, « Στρβ. 2) Π. ἀντὶ Παραφαίνω (2), παριστάνω τρόπον τινά. » Τὸ ἀντικρὺ Ῥόδου ἀκρωτήριον, ὃ τριήρους παραυγάζει σχῆμα τοῖς πόῤῥωθεν βλέπουσιν, « Εὐς.

Παρ·αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, = Παραμυθέομαι, παρηγορῶ, συμβουλεύω.

†Παρ·αυλακίζω, Μ. ίσω. Μετακινῶ τοὺς αὔλακας (τὰ ὅρια) ἀγροῦ.

†Παραυλακιστής, οῦ (ὁ). ὁ παραυλακίζων (ἀγρόν).

Παρ·αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Αὐλῶ πλησίον τινὸς ἢ παρὰ μέλος.

Παρ·αυλίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ίσομαι. (μὲ δοτ.) Αὐλίζομαι (Κατοικῶ ἢ Διατρίβω, Διανυκτερεύω) πλησίον τινός· (ἐν γέν.) γειτνιάζω. » Παραυλίζουσα πέτρα Μακραῖς, « Εὐρ.

Παραύλιον (τό), = Προαύλιον, (κυρ. οὐδ. τοῦ

†Παραύλιος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ

Πάραυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλησίον τῆς αὐλῆς (τῆς ἐπαύλεως) τινος, (ἐν γέν.) γείτων. » Βοὴ—, « Σοφ., ἡ ἀκουομένη πλησίον που, (ἴδε καὶ

Πάραυλος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ συμφωνῶν μὲ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ, (ἐν γέν.) κακόηχος, (Γαλλ.) discordant, ἢ (κατὰ τὸν Εὐστ.) σχεδὸν ὅμοιος (παραφέρνων) μὲ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ, ὀξύς, γοερός. » Βοὴ—, « Σοφ.

Παρ·αυξάνω καὶ Παρ·αύξω, Μ. αυξήσω. Αὐξάνω τι ἐν παρόδῳ ἢ ἔτι μᾶλλον (διὰ προσθήκης), (ὅθεν

Παραύξη, Ἀττ. ἀντὶ

Παραύξησις, εως (ἡ), τὸ παραυξάνειν, ἡ διὰ προσθέσεως ἢ ἐν παρόδῳ αὔξησις.

Παραυξητικῶς, ἐπίρ. Κατὰ παραύξησιν.

Παρ·αύξω, Μ. αυξήσω, = Παραυξάνω.

Παραύστηρος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ λόγον ἢ παρὰ πολὺ αὐστηρός.

Παραυτά, ἐπίρ. ἀντὶ Παρ' αὐτὰ (ἐνν. τὰ πράγματα ἢ γιγνόμενα), εὐθύς, ἐν τῷ ἅμα, (κοιν.) πάραυτα. (ἐνίοτε μὲ γεν.) » Παραυτὰ τοῦ θανεῖν, « Ἐπις. Σωκρ., εἰς τὴν στιγμὴν (εἰς τὴν ἀκμὴν) τοῦ.

Παραυτίκα, ἐπί. Πάραυτα, ἐν τῷ ἅμα· τότε ἢ τώρα ἀμέσως, εὐθύς. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐνάρθρ.) » Ὁ (» Ἡ, » Τὸ κτλ.) παραυτίκα, « Λξ., ὁ παρὼν ἡ, στιγμιαῖος. » Αἱ παραυτίκα ἡδοναί, « Ξεν. (καὶ μονολεκτ. ἀντὶ ἐπιρ.) » Καὶ τοπαραυτίκα μὲν λόγος οὐδεὶς ἐγένετο· μετὰ δὲ κτλ., « Ἡρ., (παρβλ. Παραχρῆμα).

Παραυτόθεν, ἐπίρ. = Αὐτόθεν.

Παραυτόθι, ἐπίρ. = Αὐτόθι.

Παρ·αυχενίζω, Μ. ίσω. Κλίνω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) πλαγίως τὸν αὐχένα, = Παρακλίνω.

Παραυχένιος, α ἢ ος, ον. Ὁ παρὰ τὸν αὐχένα (ἐκ ἢ ἐπὶ τοῦ αὐχένος).

Παρα·φαγεῖν, ἀόρ. β'. τοῦ Παρατρώγω.

Παρα·φαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (Κάμνω ἢ Ἀφίνω νὰ φανῇ) τι (καὶ πθ.) Φαίνομαι (Παρουσιάζομαι) πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος. » Ἐξαπίνης παραφαινόμενοι, « Ξεν. 2) δείχνω ὀλίγον τι (ἀπὸ τὸ πλάγιον), (πθ.) φαίνομαι ἀμυδρῶς πως. » Κεῖθεν δ' ἐς βορέην Ζεφύρου παραφαίνεται ἄκρη, « Διον. 3) (μὲ δοτ.) φέγγω τινὰ ἐκ τοῦ πλησίον, παρακολουθῶ κρατῶν φανὸν ἢ λαμπάδα, φωταγωγῶ. » Τούτῳ δὲ παραφαίνουσι νυκτὸς οἱ θρασύτατοι τῶν πολιτῶν, « Πλ.

†Παραφαίρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

;Παρ·αφ·αιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφαιρῶ πλαγίως (κρυφά, μὲ τρόπον), = Ὑφαιροῦμαι, (ὅθεν.

Παραφανείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ τοῦ Παραφαίνω.

Παρ·αφανίζω, Μ. ίσω. Ἀφανίζω ὅλως δι' ὅλου ἢ ὡς ἐν παρέργῳ.

Παραφάσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραφάσσω.

Παράφασις [παράφημι], εως (ἡ). παραίνεσις· παρηγορία. (ἐπὶ κακοῦ) ὁμιλία ἀπατηλὴ (παραπειστική). 2) [παραφάσσω] ψαῦσις ἐπιπόλαιος τῶν πλαγίων μερῶν. 3) [παραφαίνω] ἡ ἐξεικόνισις τῶν ἀντικειμένων εἰς τὸν καθρέπτην.

Παρ·αφάσσω, Μ. αφάσω. Ἅπτομαι (Ἐγγίζω) ἐπιπολαίως τὰ πλάγια μέρη τινὸς σώματος.

;Παρα·φάσσω (γ. Μ.), Ἰων. = Ἀλλοφάσσω.

Παρ·αφάω-ῶ, Μ. άσω, = Παραφάσσω.

Παράφερνα (τά). ὅσα 'παίρνει ἡ νύμφη παρεκτὸς τῆς φερνῆς (τῆς προικός), (κοιν.) παραπροίκια.

Παρα·φέρω, Μ. παροίσω (ἀόρ. ά. Παρήνεγκα κτλ.). Φέρω τι πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος· φέρω εἰς τὸ μέσον, παρουσιάζω· (ἐπὶ φαγητ.) = Παρατίθημι· (μτνμ.) κάμνω μνείαν, ἀναφέρω, (Γαλλ.) citer. (μὲ δοτ.) » Πολλὰ αὐτῷ παραφέρειν θηρία, « Ξεν. » Ἅπαντα σοὶ παρεφόρουν, « Ἀρςφ. » Καὶ καινὰ ἢ παλαιὰ παραφέροντες ἔργα, « Ἡρ. » Λόγους παραφέρουσα, « Εὐρ. (καὶ πθ.) » Ἀπὸ δείπνου σφι οὐδὲν παραφορέεται, « Ἡρ. » Οἱ λίχνοι τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται, « Πλάτ. 2) φέρω τι πρὸς τὸ πλάγιον μέρος. » Δευρὶ τὴν χεῖρα παρήνεγκα, « Δμ. » Παραφέρειν τὸν ὀφθαλμόν, « Λξ., γυρίζειν 'σὰν τρελλός. (καὶ πθ.) » Ἐν ταῖς οἰνώσεσι παραφερόμενος τοῖς σκέλεσι, « Αρτ., ἐκονδυλοῦσεν. » Αὐτὸς ἐγώ σε, Βάκχε, φέρων, ὑπὸ σοῦ τούμπαλι παρφέρομαι, « Ἐπγρ. 3) φέρω παρέκει (παρεμπρός), (συνκδχ.) ὑπερβαίνω· (τρπ.) παρατρέχω· περνῶν 'παίρνω μαζῇ μου, παρασύρω· (μτφορ.) ἀποπλανῶ, παρατρέπω· (πθ.) παρεκτρέπομαι· (ἰατρ.) παραφρονῶ, (κοιν.) παραλογιάζω· (ἀμτβτ.) διαφέρω· μεταβάλλομαι· (ἐπὶ χρόν.) παρέρχομαι. » Ὤχετο παραφέρων (ὁ μάγειρος τὸ ὄψον), « Ξεν. » Ἥν τινα τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρῃ, « Αχ. (καὶ μτφορ.) » Τοῦ χρόνου καθάπερ ῥεύματος ἕκαστα παραφέροντος, « Πλ. (καὶ πθ.) » Παρενεχθέντες (ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ) ἀπώλοντο, « αὐτ., τοὺς ἐπῆρε τὸ ῥεῦμα (τὸ ποτάμι). (καὶ μτνμ.) » Παρενεχθείς, « Ἱππκρ., παραφρονήσας. » Πάντας βασιλέας παρενεγκών, « Ἀρςτ. (καὶ τρπ.) » Παρήνεγκε τὸ ῥηθέν, « Πλ., παρέτρεξε. » Τὰς ὥρας τῆς θυσίας παρηνέγκατε, « Δμ., ἀφήκετε νὰ παρέλθουν, παρημελήσατε. (καὶ ἀμτβτ.) » Παρενεγκόντος τοῦ ὀνόματος, Αἶνος ἐκλήθη, « Κόν., μεταβληθέντος. » Τούτων ἡ γλῶσσα ὀλίγον παραφέρει, « Δ. Ἁλ. » Ἑπτὰ καὶ ἑξήκοντα ἡμέρας ἐμβαλὼν (τῷ ἔτει), ὅσαι περ ἐς τὴν ἀπαρτιλογίαν παρέφερον, « Δ. Κάσσ. » Ἡμερῶν ὀλίγων παρενεγκουσῶν, « Θκ., παρελθουσῶν. 4) Π. (σπν.) ὑποφέρω. » Ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν, « Σοφ.

Παρα·φεύγω, Μ. φεύξομαι καὶ φευξοῦμαι (ἀόρ. Παρέφυγον κτλ.). Φεύγω περνῶν πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος.

†Παρα·φηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Παραλογίζομαι, ἀπατῶ.

Παρά·φημι, Μ. φήσω (ἀόρ. Παρεῖπον), Π. (μὲ δοτ.) παραινῶ, συμβουλεύω· (μσ. μὲ αἰτ.) μεταπείθω· (ἐπὶ κακοῦ) παραλογίζομαι, ἀπατῶ, παραπείθω. » Μητρὶ παράφημι πατρὶ ἐπίηρα φέρειν, « Ἰλ. Α. (καὶ μσ.) » Εἴ τις μ' ἐνίπτοι,.. σὺ τόν γ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες, « Ἰλ. Ψ. (καὶ ἐπὶ κακοῦ) » Μνηςῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν παρφάσθαι, « Ὀδ. Π. » Εἰ δέ τινα παρφάμενος ἐπέεσσιν, ἀποτρέψεις πολέμοιο, « Ἰλ. Μ. » Θεῶν δ' ὅρκον μὴ παρφάμεν, « Πίνδ., παραβῆναι.

Παραφθαδόν, ἐπίρ. Π. [παραφθάνω]. προφθαίνοντας· καταφθάνοντας.

Παραφθαίῃσι, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. καὶ

Παραφθάμενος, η, ον, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ

Παρα·φθάνω, Μ. φθάσω (ἀόρ. Παρέφθασα καὶ β'. Παρέφθην). Προφθάνω· προλαμβάνω· περνῶ παρεμπρός, 'ξαπερνῶ. » Εἰ δ' ἄμμε παραφθαίῃσι πόδεσσιν, « Ἰλ. Κ. » Κέρδεσσιν, οὔτι τάχει γε, παραφθάμενος Μενέλαον, « Ἰλ. Ψ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Παρέφθασεν ἑσπέρα γενομένη, πρὶν σχολάσαι, « Ξεν.

Παραφθαρτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ παραφθείρειν.

Παραφθάς, ἀόρ. β'. καὶ

Παραφθάσας καὶ Π. Παραφθάσσας, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Παραφθάνω.

Παρα·φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ὁμιλῶ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, ἀποκρίνομαι ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, (μουσικ.) ἐβγάλλω ἦχον ἀνάρμοστον· κάμνω παραφωνίαις. 2) ὁμιλῶ ἐξ ἑτοίμου, λέγω ἀμέσως· διακόπτω. 3) λέγω τι πλαγίως (μὲ τρόπον) ἢ ἐν παρόδῳ, (Γαλλ.) δίδω νὰ ἐννοήσῃ τις. 4) = Προσλαλῶ, συνομιλῶ, (ὅθ.

†Παραφθεγκτήρια (τά), (ἐνν. δῶρα ἢ ἱερά), τὰ διδόμενα ἢ τελούμενα εἰς τὴν πρώτην συνέντευξιν τοῦ νυμφίου μὲ τὴν νύμφην.

Παράφθεγμα (τό). λόγος ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, παράλογος ἐρώτησις ἢ ἀπόκρισις. (μουσικ.) παραφωνία.

Παρα·φθείρω, Μ. φθερῶ. Φθείρω (Νοθεύω) ὀλίγον τι. » Μεγαρικοὺς κεράμους διὰ τοῦ ε χρὴ λέγειν, οὐ διὰ τοῦ α, ὡς οἱ ἔμποροι τὴν ἄρχουσαν παραφθείροντες, « Στφ. Βυζ.

Παραφθορά (ἡ). ἡ ἐν μέρει φθορά (διαφθορά, νόθευσις).

Παράφθορος (ὁ, ἡ). παρεφθαρμένος, διεφθαρμένος, (συγχ. τῷ Παράφορος).

Παρ·αφ·ίημι, Μ. αφήσω (ἀόρ. Παραφῆκα κτλ.). Ἀφίνω τι κατὰ μέρος (εἰς τὸ πλάγι), παραιτῶ· παρασιωπῶ.

Παραφίμωσις, εως (ἡ). πάθος τι περὶ τὸ ἀνδρ. αἰδοῖον (ὅταν ἡ ἀκροβυστία δὲν σκεπάζῃ τὴν βάλανον), ἴδε Φίμωσις.

;Παραφλογίζω, Μ. ίσω Βράζω τι εἰς τὴν φλόγα, τηγανίζω, τσηγαρίζω, (ὅθ.

Παραφλόγισμα (τὸ). μαγείρευμα (φαγητὸν) βρασμένον εἰς τὴν φλόγα, τσηγαριςὸν, τηγανητόν.

Παραφορά (ἡ). τὸ παραφέρειν ἢ παραφέρεσθαι, περιπάτημα μεθυσμένου· (μτνμ.) παραφροσύνη. ὁρμὴ παράλογος, (Γαλλ.) emportement.

Παρα·φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παραφέρω.

Παράφορος (ὁ, ἡ). ὁ παραφερόμενος (κλονούμενος ἐν τῷ περιπατεῖν, φερόμενος ἔνθεν κἀκεῖθεν), παράφρων, μανιώδης. » Γλῶσσα —, « Γρ., ἡ τραυλίζουσα ὑπὸ μέθης. ‖. (τὸ οὐδ.) Παράφορον, ἐπίρ. ἀντὶ Παραφόρως. » Παράφορον βλέπων (δεδορκὼς), « Αχ., μὲ βλέμμα μανιώδους. » Παράφορον βαδίζειν, « Φλςρ.. περιπατεῖν 'σὰν μεθυσμένος. 2) (ἐνεργ.) ὁ προξενῶν παραφοράν. » Παράφορος καὶ ταρακτικὸς, « Πλ. (καὶ μὲ γεν.) » Τῆς γνώμης παράφορος, « Ἱππκρ.

Παραφορότης (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις παράφορος. » Σωματος —, Πλάτ., ἡ ἀσυμμετρία.

Παρα·φορτίζομαι, Μ. ίσομαι. Φορτόνω ἀκόμη περισσότερον, βάλλω ἢ παίρνω (;) καὶ ἄλλο φόρτωμα, (ἐν γέν.) προσθέτω. » Τῷ λόγῳ —, « Πλ.

Παραφόρως, ἐπίρ. Ὡς παράφορος (μανιώδης).

Παράφραγμα (τὸ), [παραφράσσω]. τὸ μεταξὺ ἢ ἑκατέρωθεν ἢ κατὰ μῆκος ἄλλου ὀχυρώματος χαράκωμα (Γαλλ. palissade). » Ναῦν μυριοφόρον, πύργυς ξυλίνους ἔχουσαν ϗ παραφράγματα, « Θχ., (Γαλλ.) parapets, (ἴδε ϗ Θαυματοποιός).

Παρα·φράζω, Μ. φράσω. Λέγω τι ἀλλέως (μὲ ἄλλας λέξεις), παραλλάσσω (ἀναπτύσσω) τὴν φράσιν, ἐκφράζω ἐπὶ τὸ σαφέστερον.

,Παραφρακτικὸς, ή, όν, = Ἐμφρακτικός.

Παράφρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραφράζω, ἡ δι' ἄλλων λέξεων ἔκφρασις τοῦ αὐτοῦ νοήματος, μεταβολὴ ἐπὶ τὸ σαφέστερον (ἀνάπτυξις) τῆς φράσεως.

Παρα·φράσσω (ττω), Μ. φράξω. Κλείω (Ὀχυρόνω) διὰ παραφράγματος, ἀσφαλίζω ἑκατέρωθεν ἢ κατὰ μῆκος μὲ χαράκωμα· (ἐν γέν.) κλείω καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Παραφραστὴς, οῦ (ὁ). ὁ παραφράζων (ἀναπτύσσων τὴν φράσιν ἐπὶ τὸ σαφέστερον), ἐξηγῶν τὸ κείμενον διὰ παραφράσεως.

Παραφραστικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς παράφρασιν.

Παρ·αφρίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Ἀφρίζω ἀπο τὸ πλάγιόν τινος, ἐβγάλλω ἀφρὸν ἑκατέρωθεν τοῦ στόματός μου.

Παρα·φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι παράφρων, χάνω (ἐβγαίνω ἀπὸ) τὰς φρένας μου. (μὲ γεν. Π.) δὲν ἐννοῶ, παρανοῶ (;).

Παραφρόνησις, εως (ἡ). τὸ νὰ παραφρονήσῃ τις, παρασάλευμα τοῦ νοὸς, φρένιασμα, (Γαλλ.) delire

Παραφρόνιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παράφρων.

Παραφρονως, ἐπίρ. Ὡς παράφρων.

Παραφροσύνη (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ παράφρονος, τρέλλα, μανία.

Παρα·φρουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω (ὡς φρουρὸς) πλησίον τινὸς, παραφυλάττω. » Ἠγνόει παραφρουρούμενος, « Ἠλ.

Παρα·φρύγω, Μ. φρύξω. Φρύγω ἐκ τοῦ πλησίον, ξεροψήνω· (μτφορ.) σκάνω ἀπὸ τὸ κακόν μου, τήκομαι.

Παρα·φρυκτωρεύομαι, Μ. εύσομαι, καὶ

Παρα·φρυκτωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑψόνω ἄλλον (ἰδιαίτερον) φρυκτὸν πρὸς εἰδοποίησιν τῶν ἐχθρῶν μὲ τοὺς ὁπ. εἶμαι συνεννοημένος, φρυκτωρῶ διὰ προδοσίαν.

Παράφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὅς τις ἔχασε (ἐβγῆκεν ἀπὸ) τὰς φρένας του, τρελλός. » Τοὺς ἀπ' αὐτῆς πιόντας παράφρονας γίνεσθαι, « Ἀντίγ. Καρύς. 2) Π. ὁ μὴ κρίνων (ἐννοῶν) ὀρθῶς. » Μάντις —, « Σοφ., = Ψευδόμαντις.

Παραφυάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ -

Παραφυὰς [παραφύω], άδος (ἡ). κλαδὶ τὸ ὁπ. φυτρόνει ἀπὸ τὸ πλάγι τῆς ῥίζης τοῦ δένδρου, παραβλάσταρον· (ἐν γέν.) = Παράφυσις. » (Τῶν δὲ φυτῶν) ὅσων αἱ γενέσεις, ἡ ἀπὸ παρασπάδος, ϗ ἔτι μᾶλλον ἀπὸ παραφυάδος, « Θφρ. » Οἱ δὲ πρὸς τῷ στόματι πόδες (τοῦ ἀστακοῦ) οἱ δασεῖς ἔχουσι καὶ παραφυάδας λεπτάς, « Ἀρςτ. (καὶ μτφορ.) » Δυοῖν τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς φυτῶν ὄντων, ἡδονῆς τε καὶ πονου, πολλαὶ τούτων εἰσὶ παραφυάδες, « Ἰώσ.

Παραφυὴς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει παραφυάδος. ‖ (οὐσ.) » Παραφυές, « Ἀρςτ., = Παραφυάς.

†Παρα·φυκίζω, Μ. ίσω. Φυκιασιδόνω· (μτφορ.) παραποιῶ, νοθεύω, (ὅθ.

Παραφυκισμὸς (ὁ). φυκιασίδωμα· (μτφορ) ψευδὴς καλλωπισμὸς, (ἐν γέν.) παραποίησις, νόθευσις.

;Παράφυκτος, ἡ ἢ ος, ὸν ἢ ον, Ζ. Πάρφυκτος.

Παραφύλαγμα (τὸ), μτγν. ἀντὶ

Παραφυλακὴ (ἡ). τὸ παραφυλάττειν, προφύλαξις παραφύλαξις· προσοχή, παρατήρησις· (ἐνίοτε) φρουρά.

Παραφυλακτέον, θετ. τοῦ Παραφυλάσσω.

Παραφυλακτικὸς, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς παραφύλαξιν (παρατήρησιν κτλ.), προφυλακτικός.

†Παραφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ παραφυλάττων, φρουρὸς, φύλαξ.

Παραφύλαξις, εως (ἡ), = Παραφυλακή.

Παρα·φυλάσσω (ττω), Μ. άξω. Φυλάττω ἐκ τοῦ πλησίον, παρατηρῶ, καιροφυλακτῶ. παραμονεύω· προφυλάττομαι, προσέχω

Παραφυλλὶς, ίδος (ἡ). κλωναράκι μὲ φυλλαράκια (τὸ ὁπ. φυτρόνει εἰς τὸ πλάγι καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πρὸς βλάβην ἄλλυ μεγαλητέρου).

Παρα·φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ (Φουσκόνω) τι ἀπὸ τὸ πλάγι· (μτφορ.) ἐμπνέω θυμὸν ἢ ἔπαρσιν μὲ τὰς εἰσηγήσεις μ.ο.

Παράφυσις [παραφύω], εως (ἡ). πᾶν ὅ,τι φυτρόνει παρὰ φύσιν, περιττὸν παραφύτρωμα.

Παραφύτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Παρα·φυτεύω, Μ. εύσω. Φυτεύω τι πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγι ἄλλου. » Γλυκέα δριμέσι παραφυτεύουσι, « Συν.

Παράφυτος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον (εἰς τὸ πλάγιόν) τινος φυτρώσας, ὁ ἐν εἴδει παραφυάδος, [ἐκ τοῦ

Παραφύω, Μ. φύσω (μσ. ἢ β'. ἀόρ. Παρέφυν κτλ.). Φυτρόνω ἢ Κάμνω νὰ φυτρώσῃ τι εἰς τὸ πλάγιόν τινος, φυτρόνω παρὰ φύσιν ἢ ἐν εἴδει παραφυάδος. » Δάκτυλοι (» Ὀδόντες) παραφυόμενοι, « Πλίν., Γαλ., οἱ περιττοὶ (ὑπὲρ τὸν συνήθη ἀριθμόν).

Παρα·φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω πλησίον τινὸς ἢ πρός τινα. 2) ὁμιλῶ εἰς τὸ αὐτί. 3) (μουσ.) κάμνω παραφωνίας.

Παραφωνὴ (ἡ). ἀπήχημα φωνῆς.

Παραφώνησις, εως (ἡ). τὸ παραφωνεῖν, φώναγμα ἐπάνω εἴς τι, ἐπιφώνησις.

Παραφωνία (ἡ). ἡ παρὰ μέλος (παρὰ τὸν ῥυθμὸν) ἠχοῦσα φωνὴ, κακοφωνία. 2) ἡ συνηχοῦσα (συγχεομένη μὲ ἄλλην) φωνὴ, [ἐκ τοῦ

Παράφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἠχῶν παρὰ μέλος (παρὰ τὸν ῥυθμὸν), (Γαλλ.) discordant, ἢ 2) ἀκουόμενος συγχρόνως (συνηχῶν μὲ ἄλλον) φθόγγος. » Ἐν μουσικῇ διὰ τῶν παραφώνων καλουμένων ὁ κύριος φθόγγος ἡδίων ἀποτελεῖται, « Λογγ.

†Παραφώτισμα (τὸ), Ἐκκλησ. ἀντὶ Παραβάπτισμα.

Παραφωτισμὸς (ὁ). ψευδὴς φωτισμὸς, νόθος (ἀμυδρὰ) λάμψις.

†Παρα·χάζομαι, Μ. χάσομαι. Τραβηοῦμαι εἰς τὸ πλάγι, κάμνω τόπον, παραμερίζω.

Παραχάλασμα (τὸ), [παραχαλάω]. ξετέντωμα, ξεκούρδισμα, χαλάρωμα.

Παραχαλασμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ.

Παρα·χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Ξετεντόνω, χαλαρόνω· (ἀμτβτ.) γίνομαι χαλαρὸς, ξετεντόνομαι· (μτφορ.) χαυνόνομαι.

;Παρα·χαλκεύω, Μ. εύσω. Χαλκεύω τι πλησίον τι (μτφορ.) ὀργανίζω πλαγίως.

Παραχάραγμα (τὸ). παράσημον (παραπεποιημένον) χάραγμα· παρακεχαραγμένον νόμισμα.

Παραχαράκτης, ȣ (ὁ). ὁ παραχαράττων (κόπτων ψεύτικα) νομίσματα.

Παραχαράξιμος (ὁ, ἡ). ἐπιδεκτικὸς παραχαράξεως, ἀδόκιμος.

Παρα·χαράσσω (ττω), Μ. άξω. Κόπτω παράσημα (ὄχι τοῦ καθαυτὸ χαράγματος) νομίσματα, (ἐν γέν.) παραποιῶ, νοθεύω, διαφθείρω. » Οὐ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν δίαιταν, ἀλλ' ὁμοδίαιτος ἅπασι, « Αχ.

Παρα·χάσκω (χ. Μ.). Χάσκω πλησίον τινός. » Εἰ μικρός τις παραχάσκοι βοθυνος, « Εὐς.

Παραχειμάδιον (τὸ). μέρος πρὸς παραχειμασίαν, χειμάδιον.

Παρα·χειμάζω, Μ. άσω. Περνῶ πουθενὰ τὸν χειμῶνα, ξεχειμάζω, ξεχειμωνιάζω.

Παραχειμασία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ξεχειμώνιασμα. 2) (συνκδχ.) τόπος διὰ παραχειμασίαν, χειμάδιο.

Παραχειμαστικὸς, ή, όν. Ἁρμόδιος πρὸς παραχειμασίαν. » Λιμὴν —, « Γεωγρφ.

Παρα·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Παρέχεα ἐπ.). Χύνω τι πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος· χύνω ἄλλου εἴδους ὑγρὸν εἰς ἀγγεῖον γεμισμένον· χύνω νίψιμον· ῥαίνω μὲ ῥοδόσταμα κτλ· κερνῶ (;). » Τὸν ὀρυσσόμενον χοῦν ἐκ τοῦ ὀρύγματος παρὰ τὰ χείλεα τοῦ ποταμοῦ παραχέουσα, « Ἡρ. » Τὸ μύρον ἤδη παράχεον, « Ἀθ. (ΙΕ'. 1).

Παράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὴν χηλὴν τοῦ ἵππου.

Παρα·χλιαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὀλίγον χλιαρὸν, (κοιν.) συχλιαίνω.

Παρα·χναύω, Μ. χναύσω. (μὲ γεν.) Χάφτω τι ἀπὸ τὸ πλάγι, ἁρπάζω λαιμάργως κἀνὲν κομμάτι ἀπὸ τὴν ἄκραν, Παρατρώγω.

Παρα·χορδίζω, Μ. ίσω. Ἐγγίζω (παίζων τὴν κιθάραν κτλ.) ἄλλην ἀντ' ἄλλης χορδὴν, (ἐπμ.) κάμνω παραφωνίας. (μτφορ) λέγω (ὁμιλῶ) ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, Παραφθέγγομαι, [ἐκ τοῦ

Παράχορδος (ὁ, ἡ). ὁ κρούων (ἢ ἠχῶν εἰς) ἄλλην παρὰ τὴν καθαυτὸ χορδὴν, (ἐπμ.) παράφωνος, Γαλλ. discordant (ἐν γέν.) ἐσφαλμένος, ἄτοπος.

;Παρα·χορεύω, Μ. εύσω. Χορεύω (Συγκροτῶ χορὸν) πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος. (τὸ τοῦ Εὐρ. [Ἴων, 463] πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ κατὰ διάστασιν: παρὰ χορευομένῳ).

Παρα·χορηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξοδεύω ὡς χορηγὸς ἐξ ἰδίων μου πλειότερα τῶν προσδιωρισμένων ὑπὸ τοῦ δημοσίου, χορηγῶ παρεκτὸς τῶν προμηθευθέντων ϗ ἄλλα.

Παραχορήγημα (τὸ). πρόσωπον τὸ ὁπ. παρουσιάζεται εἰς τὴν σκηνὴν ἅπαξ μόνον διόλου τοῦ δράματος ἢ χωρὶς νὰ φαίνεται εἰς τὴν σκηνὴν (καθὼς οἱ Βάτραχοι εἰς τὴν οὕτως ἐπιγραφομένην κωμῳδίαν τοῦ Ἀριςοφάνους).

Παρα·χραίνω, Μ. χρανῶ. Μολύνω (Λερόνω) ἐγγίζων ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, χραίνω διὰ παραψαύσεως.

Παρα·χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαί τι παρὰ τὸ δέον ἢ παρὰ πολὺ, (ἐπμ.) = Καταχρῶμαι, (μὲ αἰτ.) μεταχειρίζομαί τι ὡς πάρεργον, ἀψηφῶ, ὀλιγωρῶ. » Παραχρησάμενοι τὸν χρησμὸν, ὡς οὐδὲν λέγοντα, « Ἡρ. (καὶ ἀπολύτ.) » Ἐμάχοντο παραχρεώμενοι, « αὐτ., ἀφειδοῦντες ἑαυτῶν, ἀπηλπισμένα.

Παράχρεος, Π. ἀντὶ -

Παραχρῆμα, ἐπίρ. Παρ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα (τὸ χρῆμα), πάραυτα, τότε ἢ τώρα εὐθὺς, ἐν τῷ ἅμα. » Ὡς μήτε παραχρῆμα, μήτε ὕστερον ἔχειν λέγειν, « Πλ. » Καὶ παραχρῆμα μὲν οὐδὲν ἐπαγγελλομένους μεταιτέειν· ἐπεὶ δὲ κτλ., « Ἡρ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὴν ἐν τῷ παραχρῆμα διώκοντες ῥαστώνην, « Πλάτ., τὴν πρόχειρον ἢ προσωρινήν. » Ὑπὸ τῆς παραχρῆμα ἀνάγκης, « Θχ., τῆς ἐπικειμένης. » Τῶν τε παραχρῆμα ἄριστος γνώμων, καὶ τῶν μελλόντων ἄριστος εἰκαστὴς, « αὐτ. (καὶ προθετ. ἀντὶ ἐπίρ.) » Ἐν τῷ παραχρῆμα, « Ξεν., πρὸς τὸ (κατὰ τὸ) παρόν. » Ἐκ (» Ἀπὸ) τοῦ παραχρῆμα, » ἐξ ἑτοίμου, ἐκ τοῦ προχείρου. » Λέγειν, τὰ μὲν ἀπὸ τοῦ παραχρῆμα, τὰ δὲ βουλευσαμένους, « Ξεν. (καὶ πρὸς γεν.) » Οἱ δὲ τῶν ἔργων τελευταῖον εἶναι (φασὶ) τὸ ἐν Πλαταιαῖς· καίτοι γε ἐγράφη παραχρῆμα τῶν ἔργων, « Δ. Χρσ., (παρβλ. Παραυτίκα).

Παράχρησις, εως (ἡ). τὸ παραχρᾶσθαι, ἡ παρὰ τὸ δέον χρῆσις, κατάχρησις.

Παρα·χρηστηριάζω, Μ. άσω. Χρησμοδοτῶ παρὰ τὸ προσῆκον, δίδω χρησμοὺς ἀπατηλοὺς, δολιεύομαι περὶ τὸ χρηςήριον.

Παρα·χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω ἐπιπολαίως, ἐπιχρίω.

Παραχρηστικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Καταχρηστικῶς.

Παράχροος-ους καὶ

Παράχρωμος (ὁ, ἡ). κακοχρωματισμένος ἢ ξεθωριασμένος· χωρὶς χρώματος, χλωμός.

Παρα·χρώννυμι, Μ. χρώσω. Χρωματίζω μὲ ψευδῆ χρώματα, (μτνμ.) παραφθείρω τὴν μουσικὴν διὰ τῆς χρωματικῆς ἁρμονίας. » Τὰ παρακεχρωσμένα καὶ σύντονα τῶν μελῶν, « Ἀρςτ.

Παράχρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὁ διὰ ψευδῶν χρωμάτων χρωματισμός· βαφὴ ξεπλυμένη (ξεθωριασμένη)· (μτνμ.) παραφθορὰ τῆς μουσικῆς διὰ τῆς χρωματικῆς ἁρμονίας.

Παράχυμα (τὸ). τὸ παραχεόμενον ὑγρόν. » Οἶνος χωρὶς παραχύματος, « Ἐτμλγ.

;Παράχυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραχέω, χύσιμον νεροῦ διὰ νίψιμον ἢ λούσιμον· κέρασμα, (παρβλ.) Ἐπίχυσις. (ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρέκχυσις).

Παραχυτέον, θετ. τοῦ Παραχέω

Παραχύτης, ου (ὁ). ὁ παραχέων (κυρ. ὕδωρ εἰς τοὺς λουομένους), ὑπηρέτης βαλανείου.

Παράχωμα (τὸ). σωρὸς χώματος εἰς τὰ πλάγια διώρυγος ἢ τάφρου· μολος· πρόχωμα, [ἐκ τοῦ

Παρα·χώννυμι, Μ. χώσω. Ἐπισωρεύω χοῦν (χῶμα) εἰς τὰ πλάγια ὀρύγματος· μολόνω. » Χῶμα δὲ παρέχωσε παρ' ἑκάτερον τοῦ ποταμοῦ τὸ χεῖλος, « Ἡρ.

Παρα·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπάγω εἰς τὸ πλάγι, τραβηοῦμαι ἀπὸ τὸν δρόμον (κάμνω τόπον) ἵνα περάσῃ τις· παραμερίζω· (μὲ γεν. προθετ.) ἀναχωρῶ· (συνκδχ.) παραιτῶ τι (καὶ μτφορ. ὑποχωρῶ τὰ πρωτεῖα) εἰς ἄλλον· ἐνδίδω· (μὲ ἀπαρ.) συγχωρῶ, ἐπιτρέπω· (μὲ δοτ. ἐκ γ'. καὶ γεν. ἐκ δ'.) » Ὅπως ὑπηρετῶσι μὲν ὑμῖν πάντες πάντα, ὑπανιστῶνται δ' ἀπὸ τῶν θάκων, ὁδῶν τε παραχωρῶσι κτλ., « Ξεν. (ϗ προθετ.) » Ἐκ τῆς πόλεως παραχωρεῖν, « Δ. Ἁλ. (ϗ ἀπαρ.) » Καὶ τῶν θεραπόντων τῷ δεομένῳ παρεχώρει (διαλέγεσθαι αὐτῷ), « αὐτ. (ϗ ἐλλ.) » Παραχωροῦσιν Ὁμήρῳ πάντες, « Ἑρμγ. (καὶ πθ.) » Τὸ ἀπὸ τοῦ χρόνου πρωτεῖον ἀζηλοτύπητόν ἐστι καὶ παραχωρούμενον, « Πλ. 2) (σπν.) ὑπάγω παρεμπρὸς, προχωρῶ· (μὲ αἰτ. προθετ.) φθάνω (καταντῶ) εἰς. » Ἐς τὸ γῆρας —, « Χρσ.

Παραχώρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι παραχωρεῖ τις εἴς τινα ἢ (τρπ.) καθ' ὃ ἐλαττοῦταί τινος (ὑποχωρεῖ τὰ πρωτεῖα εἴς τινα.). 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραχορήγημα.

Παραχώρησις, εως (ἡ). τὸ παραχωρεῖν (ἐνδίδειν, ἐπιτρέπειν κτλ.), παραμέρισμα· παραίτησις· ὑποχώρησις κτλ.

Παραχωρητέον, θετ. τοῦ Παραχωρέω.

Παραχωρητικὸς, ή, όν. Ὁ παραχωρῶν (ἐνδίδων, ὑποχωρῶν) εὐκόλως.

Παραχώριος (ὁ, ἡ) ὁ κείμενος πλησίον πλησιόχωρος.

Παρα·ψαλίζω, Μ. ίσω. Ψαλιδίζω ἀπὸ τὸ πλάγι, κόπτω δολίως (κλοπιμαίως) μὲ τὸ ψαλίδι, (ὅθ.

Παραψαλιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ κουρεύων φλωριὰ ἢ κλέπτων μέρος τοῦ ἐνδύματος ἐν ᾧ τὸ κόπτει (ἵνα τὸ ῥάψῃ).

Παρα·ψάλλω, Μ. ψαλῶ. Ἐγγίζω ἐλαφρὰ (ἐν παρόδῳ, διὰ δοκιμὴν) τὰς χορδὰς μουσ. ὀργάνου· παίζω πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος τὴν κιθάραν κτλ.

Παράψαυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Παρα·ψαύω, Μ. ψαυσω. (μὲ γεν.) Ἐγγίζω ἐν παρόδῳ ἢ ἐπιπολαίως, σχεδὸν ἐγγίζω (πλησιάζω). » Τῆς τῶν Ἀγγέλων ὥσπερ παραψαύειν αὐλίας, « Α Διάκ.

Παρα·ψάω-ῶ, Μ. ψήσω. Τρίβω τι ἐλαφρὰ (ἐπιπολαίως) ἵνα τὸ ἰσάσω, (ἴδε Παράψηστος καὶ παρβλ. Παραψήχω).

Παρα·ψελλίζω, Μ. ίσω Ψελλίζω (κοιν. Τσηβδίζω ἢ [καθὼς τὸ προφέρ. εἰς τὴν Πελοπόνν.] Ψευδίζω) ὀλίγον τι· παραλαλῶ ψελλίζων.

Παρα·ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. Ἀπατῶ τινα μὲ τὰς ψευδολογίας μου, = Παραλογίζομαι.

Παράψησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παραψάω.

Παράψηστος (ὁ, ἡ), [παραψάω]. ἰσασμένος μὲ τὸ κτένι ἢ μὲ τὴν βοῦρτσαν. » Θεραπαινίδιον παράψηστον, « Πλδ., πρόσωπόν τι γυναικὸς εἰς τὸ θέατρον τοῦ ὁπ. τὰ μαλλια ἦσαν ἐπιτηδείως χωρισμένα ἢ κατσαρὰ (;) ἑκατέρωθεν.

Παρα·ψηφίζομαι, Μ. ίσομαι. Παρακρούομαι διὰ τῶν ψήφων, ἀπατῶ, Παραλογίζομαι.

Παραψηφισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὁ διὰ τῶν ψήφων παραλογισμός.

Παρα·ψήχω, Μ. ψήξω. Τρίβω ἐλαφρὰ (ἐπιπολαίως) τι ἵνα τὸ ἰσάσω, χαϊδεύω τὰ γένεια (τὰ μαλλιά) τινος, (συνκδχ.) καλοπιάνω. » Φᾶ δὲ παραψήχουσα κακὸν καὶ ἀναιδέα φῶτα, « Καλλ.

Παράψογος (ὁ, ἡ). ψόγος γινομενος ἐν παρόδῳ ἢ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, (λέξις ἀποδοκιμαζομένη ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος).

;Παρα·ψυχάομαι-ῶμαι, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Παραψύχομαι.

Παρα·ψυχὴ (ἡ), = Ἀναψυχὴ, παρηγορία.

Παρα·ψύχω καὶ (μσ.)-ψύχομαι, Μ. ψύξω, -ομαι, = Ἀναψύχω, Παρηγορῶ.

Παρβάτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Παραβάτης.

Παρβατὸς, ή, όν, Π. ἀντὶ Παραβατός.

Παρβεβαὼς, Π. ἀντὶ Παραβεβαώς.

Παρβολάδην, Π. ἀντὶ Παραβολάδην.

Παρδακὸς [ἄρδω;], ή, όν, Κωμ. ὑγρὸς, νοτισμένος.

Παρδάλειος, α, ον καὶ Ἰων.

Παρδάλεος, α, ον. Ὁ ἐκ παρδάλεως, (ὅθ.

(ἰ. οὐσ.) Παρδαλέη (ἐνν. δορά), τὸ δέρμα τῆς παρδάλ.

Παρδαλῆ (ἡ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Παρδαλέη (δορά).

Παρδαλήφορος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φέρων (φορῶν) παρδαλῆν. 2) (προπαροξ.) ὁ φερόμενος (φορούμενος) ὑπὸ παρδάλεως. » Παρδαλήφορον δέρος, « Σοφ., = Παρδαλῆ.

Παρδαλιαγχές, έος-οῦς (τὸ), ἐπιθ. τὸ φυτὸν ἀκόνιτον (διότι πνίγει [ἄγχει] τὴν πάρδαλιν).

Παρδαλιδεύς, έος (ὁ). τὸ μικρὸν τῆς παρδάλεως.

Παρδαλιοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας πάρδαλιν ἢ κτείνων τὰς παρδάλεις.

Παρδάλιον (τὸ), εἶδος ζώου ἀγνώστου, ἢ μᾶλλον τὸ γένος τῆς παρδάλεως, (Ἀρστ. Ζ. Ἱς. Β'. 11).

Πάρδαλις [πάρδος], εως (ἡ), εἶδος ζ. θηριώδους μὲ κατάστικτον (παρδαλὸν) δέρμα, (Τουρκ.) καπλάνι. 2) εἶδος κήτους (σκυλόψαρου).

Πάρδαλος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (μὲ σταχτερὰ μελανόστικτα[;] πτερά).

Παρδαλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς παρδάλεως, ὁμοιάζων κατά τι μὲ πάρδαλιν.

Παρδαλωτός, ή, όν. Παρδαλὸς (Κατάστικτος) ὡς ἡ πάρδαλις.

Παρδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Παρδήσομαι, μέλλ. τῆς ὀρς. τοῦ Πέρδομαι.

Παρδίας, ου (ὁ), εἶδος κήτους ἢ ἰχθ., (ἴσ.) = Πάρδαλις (2).

Πάρδιον (τὸ), εἶδος ζώου ἀγνώστου, (Ἀρστ. Ζ. Ἱς. Β'. 1).

Πάρδος (ὁ), εἶδος ζ. θηριώδους, (κατά τινας) τὸ ἀρσ. τοῦ Πάνθηρος.

Παρέασι, Π. ἀντὶ Πάρεισι, γ'. πλθ. τοῦ Πάρειμι, Μ. παρέσομαι.

Παρ-εάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀφίνω τι πλαγίως (κατὰ μέρος)· ἀφίνω νὰ περάσῃ τις.

Παρ-εγγίζω, Μ. ίσω. Πλησιάζω ὀλίγον τι.

Παρ-εγ-γλύφω, Μ. γλύψω. Ἐγγλύφω (Ἐγκολάπτω) τι πλησίον ἄλλου.

Παρέγγραπτος καὶ Παρέγγραφος (ὁ, ἡ). ὁ παρανόμως ἐγγεγραμμένος (καταγεγραμμένος), (κυρ.) ἐπείσακτος (μὴ γνήσιος) πολίτης· (ἐν γέν.) ψευδής, νόθος, ἐπίπλαστος, [ἐκ τοῦ

Παρ-εγ-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω τι πλησίον καὶ μεταξὺ ἄλλων, (ἰδιαιτ.) ἐγγράφω (περνῶ εἰς τὸν κατάλογον, καταγράφω) δολίως ἢ παρανόμως.

Παρ-εγγυάω-ῶ καὶ (μσ.) άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Παραδίδω ἀπὸ χέρι εἰς χέρι ἢ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, παραγγέλλω· συμβουλεύω· συστήνω, (Γαλλ.) recommander. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Παρεγγυήσας τὸν ξεῖνον τοῖσι φίλοισι, « Ἡρ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Ἂν δ' ἄρα ὑμᾶς οἱ ἔμπροσθεν ἀνακαλοῦντες ἕπεσθαι παρεγγυῶσιν, ὑπακούετε αὐτοῖς, « Ξεν.

Παρεγγυή, σπν. ἀντὶ Παρεγγύησις.

Παρεγγύημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς παρεγγυήσεως, παράγγελμα, παραγγελία.

Παρεγγύησις, εως (ἡ). τὸ παρεγγυᾶν, παράδοσις· παραγγελία, (ἰδιαιτ.) ἡ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα κοινοποίησις τοῦ στρατιωτικοῦ συνθήματος, (Γαλλ.) passe-parole.

Πάρεγγυς, ἐπίρ. Ἐκεῖ κοντά· πολλὰ πλησίον· ὡς ἔγγιστα.

Παρ-εγείρω, Μ. εγερῶ. Σηκόνω ἐκ πλαγίων τι, ἀνασηκόνω, (εἰς τὸν Πλ. [Εὐμεν. 11] διορθ. Παραείρω).

Παρ-εγ-κάθημαι, Μ. καθεσθήσομαι. Κάθημαι (Κοντοκάθομαι) πλησίον τινός.

Παρ-εγ-κάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω τι ἐκ πλαγίων πρὸς τὰ ἔνδον.

Παρ-εγ-κάπτω, Μ. κάψω. Χάφτω (Καταπίνω) ἐν τῷ μεταξὺ ἢ ἐν παρόδῳ.

Παρ-έγ-κειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι ἐν τῷ μεταξὺ, εἶμαι παρεντεθειμένος. » Γράμμα τι παρέγκειται, « Πλ.

Παρ-εγ-κελεύομαι, Μ. εύσομαι, = Παρακελεύομαι, παραγγέλλω, παρακινῶ, παραθαῤῥύνω.

Παρ-εγ-κεράννυμι, Μ. κεράσω. Χύνων ἀνακατόνω τι ἐκ πλαγίου μέσα εἰς.

Παρεγκεφαλίς, ίδος (ἡ). τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ ἐγκεφάλου, ὁ μικρὸς ἐγκέφαλος, (Γαλλ.) cervelet. » Ὄργανον δὲ τοῦ μνημονευτικοῦ ἡ ὄπισθεν κοιλία τοῦ ἐγκεφάλου, ἣν καὶ παρεγκεφαλίδα καὶ παρεγκρανίδα καλοῦσι, « Νεμεσ.

Παρ-εγ-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω ὀλίγον τι πρὸς τὸ πλάγιον· παραμερίζω ὀλίγον.

Παρέγκλισις, εως (ἡ). τὸ παρεγκλίνειν, ἡ πρὸς τὰ πλάγια βραχεῖα κλίσις.

Παρ-εγ-κόπτω, Μ. κόψω, = Παρεμποδίζω (ἐμβάλλων τι μεταξύ).

Παρεγκρανίς, ίδος (ἡ), = Παρεγκεφαλίς.

Παρεγκύκλημα (τὸ), = Παρεπιγραφή, σκηνὴ ἐπείσακτος, ἐπεισόδιον.

Παρ-εγ-κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω τι πλησίον καὶ ἀνάμεσά τινος. » Ἀσπαλιεὺς .., τροφὴν προδεικνὺς καὶ παρεγκρύπτων (κατὰ διόρθ. ἀντὶ: παρεγκύπτων) φόνον, « Θ. Πρόδρ.

Παρ-εγ-κύπτω, Μ. κύψω, = Παρακύπτω.

Παρ-εγ-χειρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιχειρῶ τι ἀνεπιτηδείως ἢ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου· προσπαθῶ ν' ἀποδείξω τι μὲ ψευδῆ (ἀσύστατα) ἐπιχειρήματα, κάμνω περιττὰς (σοφιστικὰς) ἐνστάσεις· ἐπιχειρίζομαι τὸ αὐτὸ ἔργον τὸ ὁπ. ἄλλος πρὸ ἐμοῦ ἐπραγματεύθη ἐξ ἐπαγγέλματος.

Παρεγχείρησις, εως (ἡ). τὸ παρεγχειρεῖν· ψευδὲς συμπέρασμα (ἐπιχείρημα).

Παρ-εγ-χέω, Μ. χεύσω. Χύνω τι ἐν παρόδῳ ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια μέσα εἰς, χύνω ἄλλης οὐσίας ὑγρὸν παρὰ τὸ ἐνυπάρχον.

†Παρ-εγ-χρίμπτομαι, Μ. χρίψομαι. Ἐγγίζω (Πλησιάζω) πλαγίως εἰς.

;Παρ-εγ-χρώννυμι, Μ. χρώσω. Παρεισάγω ἀντικείμενόν τι εἰς ζωγραφίαν, (μτνμ.) παρενείρω τι εἰς τὴν ἱστορίαν μου.

Παρέγχυμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρεγχύσεως· (ἰατρ.) τὸ κατὰ παρέγχυσιν τοῦ αἵματος σχηματιζόμενον σαρκῶδες μόριον. » Ἔνιοι τῶν ἰατρῶν τὴν ἐν τοῖς σπλάγχνοις σάρκα παρέγχυμα καλοῦσι, « Γαλ.

Παρ-εγ-χυματίζω, Μ. ίσω. Χύνω τι μέσα εἰς ἐν εἴδει παρεγχύματος.

Παρ-εγ-χυμίζω, Μ. ίσω. Παρεμβάλλω χυμόν τινα εἰς.

Παρέγχυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρεγχέω, τὸ ἐκ πλαγίου ἢ ἐν παρόδῳ χύσιμον μέσα εἰς. (ἰατρ.) ἔγχυσις ἑτερογενοῦς ὑγροῦ εἰς μέρος τι τοῦ σώματος (καθώς, π. χ. τῶν ὑδρωπικῶν), ἴδε καὶ Παρέκχυσις.

Παρ-εγ-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνδίδω κατά τι. (συνήθ. τρπρσ.) εἶνε κατά τι ἐνδεχόμενον.

Παρεδρευτικός, ή, όν. Ἐπίμονος εἰς τὸ ἔργον του, (Γαλλ.) assidu· (ἐπὶ πραγμ.) διαρκής, μόνιμος, [ἐκ τοῦ

Παρ-εδρεύω, Μ. εύσω, = Παρακάθημαι (» Οἱ τοῖς κάμνουσι παρεδρεύοντες, « Διοδ. » Παρήδρευε τῇ ὠδινούσῃ μέχρις ἀποτέξαιτο, « Σξτ.)· εἶμαι πάρεδρος τινος· εἶμαι ἐπίμονος (assidu) εἰς τὸ ἔργον μου· (πθ.) ἔχω τινὰ καθήμενον πλησίον μου (εἰς τὸ πλάγι μου), (ὅθεν μτνμ.) » Τὰ εἰς ξ δισύλλαβα ὅταν τῷ υ παρεδρεύηται, κῆρυξ, ὄρτυξ, « Ἀθ.

Παρ-εδρήσσω, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Παρεδρεύω, παρακάθημαι.

Παρεδρία (ἡ), τὸ παρεδρεύειν· τὸ ἀξίωμα τοῦ παρέδρου· (μτνμ.) ἐπιμονὴ εἰς ἔργον τι, (Γαλλ.) assiduité.

Παρ-εδριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Παρεδρεύω.

Πάρεδρος (ὁ), [παρά, ἕδρα]. ὁ καθήμενος πλησίον (εἰς τὸ πλάγιόν) τινος, παρακαθήμενος· βοηθὸς (δευτερεύων) ἄρχοντος ἢ δικαστοῦ, (Γαλλ.) assesseur· (ἐν γέν.) μέτοχος, σύντροφος.

Παρ-έζομαι, Μ. εδοῦμαι, (μὲ δοτ.) = Παρακάθημαι.

Παρεθείς, εῖσα, έν, ἀόρ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Παρίημι.

Πάρει, β'. ἑν. πρσ. τῆς ὀρς. τοῦ Πάρειμι.

Παρειά (ἡ), [παρά]. τὸ πλαγινὸν μέρος τοῦ προσώπου, τὸ μάγουλον· (πάντοτε σχεδὸν εἰς τὸ πλθ.) » Ἐλείβετο αὐτῇ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν, « Ξεν.

Παρείας, ου (ὁ), εἶδος ὄφεως, (» παρὰ τὸ παρειὰς μείζους ἔχειν. Φασὶ δὲ τοὺς ὄφεις τούτους τοὺς ἔχεις κατεσθίειν· ὅθεν ϗ ὁ Ὑπερίδης τοὺς ῥήτορας ὁμήνη τοῖς ὄφεσιν εἶναι ἔλεγεν, « Ἁρποκρ.), παρβλ. Παρώας.

Παρείατο, Ἰων. ἀντὶ Παρεῖντο. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Παρίημι.

Παρεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ Παροράω.

Παρείην, ἑνς. τῆς εὐκτ. τοῦ Πάρειμι, Μ. Παρέσομαι.

Παρείθην, πθ. ἀόρ. ά. καὶ

Παρεῖκα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Παρίημι.

Παρ-εικάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Παρομοιάζω, παραβάλλω, παραλληλίζω. » Ταύρῳ παρεικάζουσι τὸν Διόνυσον, « Ἀθ. (καὶ πθ.) » Ταῦτα καὶ κύμασι θαλάσσης παρεικάσθη, « Γργ.

Παρ-εικάθω, Ἀττ. ἀντὶ Παρείκω.

Παρεικασμός (ὁ), τὸ παρεικάζειν ἢ παρεικάζεσθαι, παρομοίωσις.

Παρεικαστέον, θετ. τοῦ Παρεικάζω.

Παρ-είκω, Μ. ίξω. Παραμερίζω (συνκδχ. καὶ τρπ.) ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· συγχωρῶ· ἐπιτρέπω. (μὲ δοτ.) » Λεκτέον, ὅπως ἂν ἡμῖν παρείκωσιν οἱ θεοί, « Πλάτ. (καὶ ἀπρσ.) » Τὸν βουλόμενον ἡδέως ζῆν, οὐκέτι παρείκει ἑκόντα γε ἀκολάστως ζῆν, « αὐτ., δὲν πρέπει, δὲν εἶνε συγχωρημένον. » Πόλλ' ἂν λέγειν ἔχει μοι, εἴ μοι παρείκοι, « Σοφ., ἂν μοὶ τὸ ἐσυγχώρει ὁ καιρός. » Ὅσον ἂν δυναίμεθα, καὶ ἑκάστῳ παρείκῃ, « Θκ., καθόσον τὸ συγχωρήσουν αἱ περιστάσεις. » Ὅπῃ παρείκοι, « Πλάτ., ὁσάκις τύχῃ περίστασις (εὐκαιρία), (ἴδε καὶ Παρήκω).

Παρ-ειλίσσω, Μ. ίξω, Π. ἀντὶ Παρελίσσω.

Παρεῖμαι, πθ. πρκ. τοῦ Παρίημι, (ὅθεν

Παρειμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ἀδράνειαν, ἀμελῶς, ἀπροθύμως.

Πάρ-ειμι, Μ. έσομαι (παρτ. Παρῆν, ἀπαρ. Παρεῖναι κτλ.). Εἶμαι πλησίον τινός, εἶμαι παρών, παρευρίσκομαι· (συνκδχ.) βοηθῶ, παραστέκω. (μὲ δοτ.) » Μάχῃ δέ τε καὶ σὺ παρῆσθα, « Ὀδ. Δ. (καὶ προθετ.) » Αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίναισι παρέσται, « Ἰλ. Κ. » Πάρισθί μοι ἐπὶ δεῖπνον, « Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) » Μὴ λέγε τοιαῦτα, τῶ μικκῶ παρεόντος, « Θκρ. » Αὖλιν ἔρυντο (οἱ κύνες), αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος, « αὐτ., ἀπόντος· (καὶ ἐπὶ ἀφῃρημ.) » Ὅση δύναμίς γε πάρεστιν, « Ὁμ., ὑπάρχει. » Εἴ μοι δύναμίς γε παρείη, « Ὀδ. Β., ἂν εἶχα δύναμιν, ἂν ἠμποροῦσα. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὰ παρεόντα σφι πρήγματα, « Ἡρ., τὴν ἐνεστῶσαν κατάστασίν των. (καὶ ἑλλ.) » Πρὸς τὸ παρὸν βουλεύεται, « αὐτ., κατὰ τὰς περιστάσεις. » Παρεσκεύασεν ἐκ τῶν παρόντων τὸ δεῖπνον, « Πλ., (παρβλ. Ἔνειμι). » Ὁ παρὼν καιρός, « Δμ. (καὶ ἑλλ.) » Ἐν τῷ παρόντι (ἐνν. χρόνῳ, « Θκ. 2) (μὲ αἰτ. προθετ.) ἔρχομαι, παραγίνομαι, φθάνω· καταντῶ. » Ἐκ δὲ Ἱμέρης παρῆν ἐς τὴν Ἀσίην, « Ἡρ. (καὶ ἑλλ. τῆς προθ.) » Πόθεν Σικελίαν πάρει; « Εὐρ. (καὶ ἀπολ.) » Μετὰ δ' ἐμὲ ἐσελθόντα, πάρεσται ϗ ἡ γυνή, « Ἡρ. » Ἑταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρει; « Γρφ. (ϗ πρὸς μτχ.) » Φιλίαν ἐπιδεικνύμενος πάρει, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Πάρεστι πρὸς τοῦτο καιροῦ τὰ πράγματα, « Δμ., ἔφθασαν, κατήντησαν. 3) (τρπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) εἶνε δυνατὸν (εἰς τὴν ἐξουσίαν τινος) ἢ συγχωρημένον, = Ἔξεστιν, ἠμπορεῖ τις. (πρὸς ἀπαρ.) » Ἐπεί γε μὴν ἔληξεν ἡ μάχη, παρῆν θεάσασθαι νεκρούς, ἀσπίδας, δόρατα κτλ., « Ξεν. (καὶ κατὰ μτχ.) » Παρὸν αὐτῷ πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς χρῆσθαι, .. ὅμως ὑπ' οὐδενὸς τούτων ἐκρατήθη, « αὐτ. » Παρεὸν αὐτοῖσι ἀποκτεῖναι τοὺς Πελασγούς, οὐκ ἠθέλησαν, « Ἡρ. » Παρεὸν αὐτῷ βασιλέα γενέσθαι, « αὐτ.

Πάρ-ειμι, Μ. ειμι (παρατ. Παρῄειν κτλ.). Περνῶ ἀπὸ πουθενά, διαβαίνω· περνῶ παρεμπρός· ξαπερνῶ· παρουσιάζομαι (κυρ.) εἰς τὸ βῆμα νὰ ὁμιλήσω, (ἐν γέν.) = Παρέρχομαι. » Τὸ σύνθημα παρῄει, « Δξ., ἐπερνοῦσε διαδιδόμενον ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον. » Ταχὺ μὲν ἐς τὸ ἴσον ἀφίκετο, .. ταχὺ δὲ παρῄει, « Ξεν., ὑπερέβη. (καὶ κατὰ μτχ.) » Βίᾳ παριέναι εἰς οἰκίαν, « Δξ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται, ὡς παριών τις ἀνγνοίῃ, « Θκρ. (καὶ ἀπολ.) » Παριόντες, « Δξ., οἱ διαβάται. (ϗ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) οἱ ῥήτορες οἱ παρουσιαζόμενοι εἰς τὸ βῆμα.

Παρεῖναι, ἀπαρ. τοῦ Πάρειμι, Μ. παρέσομαι.

Παρεῖναι, ἀόρ. τῆς ἀπαρεμφ. καὶ

Παρεῖνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. (ἀντὶ μσ.) πρκ. τοῦ Παρίημι.

Παρεῖπον, ἀόρ. β'. τοῦ Παράφημι.

Παρ-είργω, Μ. είρξω. Ἀπομακρύνω· παρεμποδίζω.

Παρ-ειρύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Παρερύω.

Παρ-είρω (χ. Μ.). Βάλλω (Χώνω) ἀνάμεσα, παρενείρω. » Μεταξὺ τοῦ ὑμᾶς λέγειν, οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον ἄν τις παρείρειε, « Ξεν.

Παρείς, εῖσα, έν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Παρίημι. 2) πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Πείρω.

Παρ-εισ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Παρεισήγαγον κτλ.). Ἐμβάζω κρυφίως (ἀπὸ τὸ πλάγι)· παρουσιάζω ἢ ἀναφέρω τι ἐκτὸς τοῦ προκειμένου (ὡς ἐπεισόδιον)· παρενείρω.

Παρεισαγωγή (ἡ). τὸ παρεισάγειν ἢ παρεισάγεσθαι, ἔμβασμα κρυφίως (ἀπὸ τὸ πλάγι), παρείσδυσις.

Παρεισακτέον, θετ. τοῦ Παρεισάγω.

Παρείσακτος (ὁ, ἡ). ὁ παρεισαχθεὶς (εἰσαχθεὶς ἢ εἰσχωρήσας κρυφίως οὐχὶ διὰ τῆς θύρας), (Γαλλ.) intrus. » Τοὺς παρεισάκτους ψευδαδέλφους, οἵτινες παρεισῆλθον κατασκοπῆσαι τὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν, ἵνα ἡμᾶς ὑποδουλώσωνται, « Γρφ.

;Παρ-εισ-βαίνω, Μ. εισ-βήσομαι (ἀόρ. Παρεισέβην κτλ.). Ἐμβαίνω κρυφίως, παρεισδύομαι.

Παρ-εισ-βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Παρεισέβαλον κτλ.). Βάλλω ἢ Ῥίπτω τι μὲ τρόπον μέσα εἰς· (ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) ἐμβαίνω ὡς ἐχθρὸς (εἰσβάλλω) κρυφίως πουθενά.

Παρείσβασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρεισβαίνω, παρεισαγωγή, παρείσδυσις.

Παρεισβατικός, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος ἢ χρησιμεύων πρὸς παρείσβασιν.

Παρ-εισ-βιάζομαι, Μ. άσομαι. Παρεισέρχομαι διὰ τῆς βίας.

Παρεισγραφή (ἡ). παράνομος ἐγγραφή (εἰσγραφή).

Παρ-εισ-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι κρυφίως ἢ παρεκτὸς τοῦ ὡρισμένου.

Παρ-εισ-δύνω καὶ (συχνότ.) Παρ-εισ-δύομαι Μ. δύσομαι (ἀόρ. Παρεισέδυν κτλ.). Ἐμβαίνω (Εἰσχωρῶ) κρυφίως, χώνομαι κρυφὰ (μὲ τρόπον) πουθενά.

Παρείσδυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἔμβασμα μὲ τρόπον καὶ ἀπὸ μέρος κρυφόν· (συνκδχ.) παραπόρτι.

Παρεισεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ Παρεισοράω.

Παρ-είσ-ειμι, Μ. ειμι, = Παρεισέρχομαι.

Παρεισενέγκας, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Παρεισφέρω.

Παρεισελθών, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Παρεισέρχομαι.

Παρεισενηνεγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. καὶ

Παρεισενήνοχα, ἐνεργ. πρκ. τῆς ὀρς. τοῦ Παρεισφέρω.

Παρ-εισ-ερπύζω, Μ. ήσω. Παρεισέρχομαι ἕρπων, παρεισδύομαι.

Παρ-εισ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Παρεισῆλθον κτλ.). Ἐμβαίνω κρυφίως (μὲ τρόπον) πουθενά, παρεισδύομαι.

Παρεισίτω, γ'. ἑν. πρσ. τῆς προς. καὶ

Παρεισιών, ιοῦσα, ιόν, μτχ. τοῦ Παρείσειμι.

Παρ-εισ-κομίζω, Μ. ίσω. Ἐμβάζω (Εἰσκομίζω) τι κρυφίως.

Παρ-εισ-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἀφίνω νὰ εἰσχωρήσῃ τι, παρεισάγω, (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) παρεισδύομαι.

Παρ-εισ-κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρεισάγω τι μὲ τρόπον (ὡς διὰ μηχανῆς). » Λόγους —, « Εὐς., ὁμιλῶ μὲ πολλὰς περιστροφάς.

Παρείσθω, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς προς. τοῦ Παρίημι.

Παρ-εισ-οδεύω, Μ. εύσω. Ἐμβαίνω κρυφίως ἢ παρακολουθῶν τινα.

;Παρ-εισ-οδιάζω, Μ. άσω, = Παρεπεισοδιάζω.

Παρεισοίσω, μέλλ. τοῦ Παρεισφέρω.

;Παρ-εισ-οράω-ῶ, Μ. ὄψομαι (ἀόρ. Παρεισεῖδον κτλ.). Κυττάζω κρυφὰ (μὲ τὴν ἄκρην τοῦ 'μματιοῦ μου).

Παρ-εισ-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω τι ἢ τινὰ κρυφίως μέσα εἰς.

Παρεισπεσών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ

Παρ-εισ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Ἐμβαίνω κρυφίως, ῥίπτομαι μέσα ἔξαφνα. » Τὴν κύνα παρεισπεσοῦσαν τὸν ἀλλᾶντα καταφαγεῖν, « Αχ. (καὶ μτφορ.) » Τρυφὴ παρεισπεσοῦσα τῷ βίῳ, « Εὐς.

Παρ-εισ-πλέκω, Μ. πλέξω. Παρεισάγω πλέκων, παρεμβάλλω τι δι' ἐμπλοκῆς.

Παρ-εισ-πνέω, Μ. πνεύσω. Παρεισέρχομαι πνέων, ἐμβαίνω που καθὼς ὁ ἄνεμος. » Λόγος τις παρεισέπνευσε, « Ν. Εὐγ.

Παρ-εισ-πορεύομαι, Μ. εύσομαι, = Παρεισέρχομαι.

Παρ-εισ-πράσσω (ττω), Μ. πράξω. Εἰσπράττω πλέον τοῦ νενομισμένου, φορολογῶ δολίως ἢ παρανόμως.

Παρ-εισ-ρέω, Μ. ῥεύσομαι καὶ ῥυήσομαι. Χύνομαι μέσα κρυφίως· (μτνμ.) παρεισδύομαι. » Ἐάν τι παρεισρυῇ ξηρὸν ἢ ὑγρὸν εἰς τὴν ἀρτηρίαν, « Ἀρστ. (καὶ μτφορ.) » Οὐ ἂν διαβολὴ παρεισρυῇ, « Θμς.

Παρ-εισ-τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Παρεισέδραμον κτλ.). Παρεισέρχομαι τρέχων, παρεισάγομαι.

Παρ-εισ-φέρω, Μ. εισ-οίσω (ἀόρ. Παρεισήνεγκα κτλ.), = Παρεισάγω. » Νόμον —, « Ῥτρ., προτείνω (καθυποβάλλω εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ δήμου) σχέδιον ἄλλου νόμου παρὰ τὸν ὑπάρχοντα.

Παρ-εισ-φθείρομαι, Μ. φθαρήσομαι. Ἐμβαίνω κρυφίως (Παρεισδύομαι) πουθενὰ πρὸς βλάβην ἐμαυτοῦ ἢ ἄλλου.

Παρ-εισ-φορέω-ῶ, καὶ Παρ-εισ-φρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰσφορῶ πλαγίως (μὲ τρόπον), παρεισάγω.

Παρείσφρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Παρ-εισ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Παρεισέχεα κτλ.). Χύνω τι πλαγίως (κατ' ὀλίγον) μέσα εἰς.

Παρὲκ (καὶ πρὸ φων.) παρέξ, καὶ (μτγν.) Πάρεξ, ἐπίρ. ἢ πρόθ. Ἰων. Π. ἔξω· ἐπέκεινα· (μτνμ.) χωρίς, ἐκτός, παρεκτός. » Λαβὼν περιμήκεα κοντόν, ὥστε πυρ-

ἐξ, « Ὀδ. Ι. (μὲ γεν.) » Παρὲξ ὁδοῖο κλινθῆτη, « Ἰλ. Κ. » Παρὲξ δὲ ἀργύρω χρυσὸν ἄπλετον ἀνέθηκε, « Ἡρ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἤ) » Παρὲξ ἢ ὅσον (χρόνον) οἱ Σκύθαι ἦρχον, « αὐτ. (ἢ αἰτ.) » Ἄνεμοι πόντον ὀρίνοντες, πολλὸν παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν, « Ἰλ. Ι., ἐξέχεαν παρὰ τήν. (ϗ κατ' ἀναστρ.) » Ἐπεὶ δὲ σῆμα παρὲξ Ἴλου ἔλασσαν, « Ἰλ. Ω., = Παρεξήλασαν. (καὶ μτνμ.) » Παρὲκ νόον μ' ἤγαγεν, « Ἰλ. Κ. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Παρὲκ νόον, « Ἰλ. Ψ., Ὕμν. Ἑρμ., παρ' ἐλπίδα (προσδοκίαν), ἢ· χωρὶς νοῦν, ἀνοήτως. » Δῶρα παρὲξ Ἀχιλῆα δέξασθαι, « Ἰλ. Ω., παρὰ τὴν γνώμην (τὴν εἴδησίν) του. » Μὴ τλῆτ' οἰωνοῖο πάρεξ ἔτι νηὶ περῆσαι, « Ἀπλλν. » Μηδὲν πολυπραγμονεῖν πάρεξ τῶν προστατομένων, « Πλβ. » Οὐδεὶς παρέμεινε πάρεξ Εὐάνδρου, « Πλ.

Παρ·εκ·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Παρεξέβην κτλ.). Ἐβγαίνω παραέξω, παραστρατίζω· (μτνμ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸ προκείμενον (ἀπὸ τὴν σειρὰν τῆς ὁμιλίας μου), κάμνω παρέκβασιν· (τρπ.) παρεκτρέπομαι· παραβαίνω. (μὲ γεν.) » Παρεκβέβηκε γὰρ ἡ φύσις ἐν τούτοις (τοῖς τέρασι) τοῦ γένους, « Ἀρστ. » Παρεκβαίνουσι δικαίου, « Ἡσ. (ἢ αἰτ.) » Διὸς σέβας παρεκβάντες, « Αἰσχλ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Μὴ τλῆτε παρὲξ ἐμὰ θέσφατα βῆναι, « Ἀπλλν.

Παρ·εκ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐβγάζω τι ἀπὸ πουθενὰ ϗ τὸ βάλλω εἰς τὸ πλάγι, ἐκβάλλω τοῦ εὐθέος δρόμου, παραστρατίζω· (μτνμ.) συνάπτω κατ' ἐκλογὴν σχόλια (ὑπομνήματα) εἰς συγγραφέα. » Παρεκβ. τὰ εὔχρηστα ὡς ἐν ἐκλογῇ. « Εὐς (καὶ πθ.) » Τὰ περὶ τῶν διαλέκτων παρὰ Κορίνθου παρεκβληθέντα, « Γραμτ.

Παρέκβασις, εως (ἡ), τὸ παρεκβαίνειν, ἔβγαλμα ἀπὸ τὴν σειρὰν τῆς ὁμιλίας, διήγησις ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, (Γαλλ.) digression· (τρπ.) παρεκτροπή· παράβασις. » Παρέκβασις δὲ, βασιλείας μὲν, τυραννίς, « Ἀρστ.

Παρεκβατικός, ή, όν. Ὁ παρεκβαίνων (ἐβγαίνων ἀπὸ τὸ προκείμενον)· ὁ γινόμενος -

Παρεκβατικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει παρεκβάσεως. » Ταῦτα παρεκβατικώτερον εἰρήκαμεν, « Τζ.

†Παρ·εκ·βολεύομαι, Μ. εύσομαι, = Παρεκβάλλω. [ἐκ τοῦ

Παρεκβολή (ἡ), τὸ παρεκβάλλειν. ‖. (πλθ.) συλλογὴ σχολίων (σημειώσεων) εἰς συγγραφέα.

Παρεκβολικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς παρεκβολήν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ συντάττειν παρεκβολάς. » Παρεκβολικόν, « Εὐς., ἡ πρὸς τὸ συντάττειν παρεκβολὰς ἐπιτηδειότης.

Παρεκδεκτέον, θετ. τοῦ-

Παρ·εκ·δέχομαι, Μ. δέξομαι. Ἐκδέχομαι (Ἐκλαμβάνω) τι ἀντὶ ἄλλου· ἐκλαμβάνω κακῶς (ἀνάποδα)· παρεξηγῶ.

Παρεκδοχή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατ' ἄλλον τρόπον (παρὰ τὸ προσῆκον) ἐκδοχή· (γρμτ.) τὸ νὰ ἐννοῆται τὸ ἡγούμενον ἐκ τῶν ἑπομένων, εἶδος συνεκδοχῆς.

;Παρεκδοχικός, ή, όν. Ὁ λεγόμενος ἢ ἐννοούμενος -

Παρεκδοχικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει (Κατὰ σχῆμα) παρεκδοχῆς.

Παρεκδραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρατρέχω.

Παρεκδρομή (ἡ), τὸ παρεκτρέχειν, ἡ πρὸς τὰ πλάγια ἐκδρομή, (μτνμ.) παρέκβασις.

Παρ·εκ·δύνω (δύομαι), Μ. δύσω, -ομαι (ἀόρ. Παρεξέδυν κτλ.). Ἐβγαίνω καὶ φεύγω κρυφά, (κοιν.) ξεγλιστρῶ.

Παρεκέκλετο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὁρς. τοῦ Παρακέλομαι.

Παρεκέσκετο, Π. ἀντὶ Παρέκειτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Παράκειμαι.

†Παρέκθεσις, εως (ἡ). ἄλλη (παρεμβεβλημένη) ἔκθεσις δράματος.

Παρ·εκ·θέω, Μ. θεύσομαι, = Παρεκτρέχω.

Παρ·εκ·κλίνω, Μ. κλινῶ. Παραμερίζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) ὀλίγον, παρεγκλίνω· (συνκδχ.) ἀποφεύγω. » Ὅταν ὀργῶσιν (αἱ ἔλαφοι), παρεκκλίνουσιν ἀλλήλας, « Ἀρστ. (καὶ μτφορ.) » Εἰς ἡρωϊκοὺς μύθους παρεκκλίνει, « Εὐς.

Παρεκκοπή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

;Παρ·εκ·κόπτω, Μ. κόψω. Ἐκκόπτω (Ἀποκόπτω) ἐκ διαλειμμάτων.

Παρ·εκ·λέγω, Μ. λέξω. Συνάζω ἐκλέγων ἔνθεν κἀκεῖθεν. » Μικρὰ καὶ τοῦ μηδενὸς ἄξια, ὥσπερ οἱ ὄρνιθες παρεξέλεγες, « Ἀρσδ. 2) ἐκλέγων παραβλέπω, ἀπορρίπτω. » Τὸ θνητὸν σκοποῦσαι, τὸ ἀθάνατον παρεκλέγουσιν, « Εὐνάπ. 3) ἀργυρολογῶ παρανόμως, εἰσπράττω πλειότερον τοῦ διωρισμένου, κάμνω καταχρήσεις εἰς τὴν σύναξιν τῶν φόρων κλπ. » Κλέπτην ϗ παρεκλέγοντα τὰ κοινά, « Δμ.

Παρ·εκ·λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω τι κατὰ μέρος, παραλείπω· (ἀμτβτ.) ἐκλείπω.

Παρ·εκ·νέομαι, Μ. νεύσομαι, (Π. μὲ αἰτ.) περνῶ μὲ τὸ πλοῖόν μου πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθεν τινος, (συγχ. τῷ -

Παρ·εκ·νεύω, Μ. εύσω. Ἐκνεύω πρὸς τὰ πλάγια, παρεκκλίνω, παραμερίζω. » Τῆς εὐθείας ὁδοῦ μικρὸν πρὸς τὰ λαιὰ παρεκνεύσαντες, « Κ. Πορφυρογ. (καὶ μτφορ.). » Μὴ παρεκνεύειν αὐτοὺς ἧς ἐκύρωσαν πολιτείας, « Εὐς.

Παρ·εκ·πέμπω, Μ. πέμψω, = Παραπέμπω.

Παρ·εκ·περάω-ῶ, Μ. περάσω, Π. περνῶ παρέκει.

Παρ·εκ·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶν ἐβγαίνω ἔξαφνα ἀπὸ τὸ πλάγι.

Παρ·εκ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Ἐβγαίνω κρυφίως (Φεύγω) ἀπὸ πουθενά. 2) ἐκπίπτω πρὸς τὸ πλάγιον.

Παρ·εκ·προ·φεύγω, Μ. φεύξομαι ἢ φευξοῦμαι, Π. (μὲ αἰτ.) φεύγω ἀπὸ τὸ πλάγιόν (ἀπὸ τὰς χεῖράς) τινος.

Παρ·εκ·πυρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἐκπυροῦμαι εἰς αὐτὸ τὸ μεταξύ.

Παρ·εκ·ρέω, Μ. ρεύσομαι (ἀόρ. Παρεξερρύην κτλ.). Ἐκρέω (Χύνομαι) κατ' ὀλίγον ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια.

Παρέκστασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρεξίστημι, παραλογισμα, παραφροσύνη.

Παρεκστροφή (ἡ), [παρά, ἐκστρέφω]. γύρισμα ἀνάποδα ἢ πρὸς τὸ πλάγιον.

Παρέκταμα (τό), = Παρέκτασις.

Παρ·εκ·τανύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Παρεκτείνω.

Παρέκτασις, εως (ἡ), τὸ παρεκτείνειν ἢ παρεκτείνεσθαι· (γρμτ.) ἡ κατὰ παρένθεσιν συλλαβῆς ἔκτασις λέξεως (π. χ. Ἐτήτυμος ἀντὶ Ἔτυμος). » Ὅμηρος ἐπὶ προσηνέμων αἰγιαλῶν τῇ παρεκτάσει τῶν συλλαβῶν τὸν ἄπαυστον ἐμφαίνειν βουλόμενος ἦχον, « Δ. Ἀλ.

Παρ·εκ·τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω τι πλησίον ἢ κατὰ μῆκος ἢ ἐπέκεινά τινος· ἐκτείνω ὑπὲρ τὸ δέον. » Τοῦ ἀναγκαίου πολὺ παρεξετάθης, « Ἐπγρ. » Ἐπὶ πολὺν χρόνον παρεκτείνων, « Θρρ. (καὶ ἐλλ.) » Μέχρι τῆς Φιλίππου δυναστείας παρεξέτεινε (ἐνν. τὸ ζῆν), « Δ. Ἀλ.

Παρ·εκ·τελέω-ῶ, Μ. έσω. Ἐκτελῶ τι παρὰ γνώμην (παρὰ τὰς εὐχάς) τινος.

Παρεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Παρέχω.

Παρ·εκ·τίθημι, Μ. εκθέσω (ἀόρ. Παρεξέθηκα κτλ.). Ἐκθέτω τι εἰς τὸ πλάγιόν τινος· ἐκθέτω ἐν εἴδει παραδείγματος.

Παρεκτικός, ή, όν. Ὁ πρόθυμος (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ παρέχειν· (γρμτ.) ὁ ἐκφράζων παροχήν (δόσιν).

Παρέκτισις, εως (ἡ). ἔκτισις προστίμου, ἱκανοποίησις.

Παρέκτοπος (ὁ, ἡ). ὁ παρεκκλίνας ἀπὸ τὸν τόπον (ἀπὸ τὸν δρόμον) του.

Παρεκτός, ἐπίρ. (μὲ γεν.) Ἐκτός, ἔξω μόνον, πλήν.

Παρ·εκ·τρέπω, Μ. τρέψω. Στρέφω τι (καὶ μσ. Στρέφομαι) πρὸς ἄλλο μέρος (πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν), παραστρατίζω· (μτφορ.) παραβαίνω τὸ καθῆκόν μου, ἀποπλανῶμαι.

Παρ·εκ·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Τρέχω παρέκει, διαβαίνω ἢ ὑπερβαίνω τρέχων.

Παρεκτρίβιον (τό). τὸ παρὲξ τῆς τρίβου (τῆς ὁδοῦ) κατάλυμα, οἴκημα (καθ' ὁδὸν) παράμερον.

Παρ·εκ·τρίβω, Μ. τρίψω. Ἐκβάλλω (Κάμνω νὰ ἐξέλθῃ) τι διὰ παρατρίψεως. » Τῶν καρύων τὰ μὲν παρεκτέτριπται τοῦ ἐλύτρου, « Φλσρ.

Παρεκτροπή (ἡ), τὸ παρεκτρέπειν ἢ παρεκτρέπεσθαι, παραστράτισμα· (μτφορ.) παράβασις τοῦ καθήκοντος· (συνκδχ.) παρακλάδι στράτας, μονοπάτι.

Παρ·εκ·τροχάζω, Μ. άσω, = Παρεκτρέχω

Παρ·εκ·φαίνω, Μ. φανῶ. Ἐκφαίνω (Δείχνω) τι ἀμυδρῶς ἢ κατ' ὀλίγον. ‖. (μσ.) φαίνομαι πλησίον τινὸς ἢ κατὰ μέρος.

Παρ·εκ·φέρω, Μ. εξοίσω (ἀόρ. Παρεξήνεγκα κτλ.). Φέρω παρέκει, ἐβγάλλω παραέξω· (πθ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον μου (καὶ μτφορ. ἀπὸ τὰ ὅριά μου), παραφέρομαι.

Παρ·εκ·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Παρεξέχεα κτλ.). Χύνω (ϗ πθ. Χύνομαι) ἀπὸ τὸ πλάγι ἔξω ἢ πλησίον τινος, (ἐπὶ ποτ.) πλημμυρῶ ὑπὲρ τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην ὄχθην. » Τὰ πρὸς τῷ Πηλουσίῳ βάραθρα, ἃ ποιεῖ παρεκχεόμενος ὁ Νεῖλος, « Στρβ.

Παρέκχυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ξεχείλισμα (πλημμύρισμα) καὶ χύσιμον ἀπὸ τὸ πλάγι, (ἰατρ.) = Παρέγχυσις. » Αἱ παρεκχύσεις τοῦ αἵματος, ἃς δὴ καὶ ἐκχυμώσεις ὀνομάζομεν, « Γαλ.

Παρ·ελαττόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλαττόνω κατά τι.

Παρ·ελαύνω, Μ. ελάσω ϗ Ἀττ. ελῶ. Κτυπῶ (τὸ ἄλογόν μου) παρεμπρός, προχωρῶ ἢ διαβαίνω (κυρ. ἔφιππος), (μτνμ.) παραπλέω· (ἐν γέν.) περνῶ πλησίον ἢ ἐπέκεινά τινος, ξεπερνῶ, (μτφορ.) ὑπερβαίνω. » Πλήθει δὲ βιβλίων σχεδὸν ἅπαντας παρελήλακε τοὺς καθ' αὑτόν, « Αρτ.

Παρ·ελέγχω, Μ. ελέγξω, = Ἐλέγχω.

Παρελέσθαι, μσ. ἀορ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραιρέω.

Παρελεύσεαι, Ἰων. ἀντὶ Παρελεύσῃ. β'. ἑν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Παρέρχομαι.

Παρέλευσις, εως (ἡ). τὸ παρέρχεσθαι, πέρασμα πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθεν τινος, πέρασμα παρεμπρός.

Παρελήλυθα, πρκ. τῆς ὁρς. καὶ

Παρελθεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρέρχομαι.

;Παρ·ελίσσω(ττω), Μ. ελίξω. Τυλίζω (Περιστρέφω) τι πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος.

Παρελκόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Ὡς παρέλκων (περιττεύων)· ἐκ περισσοῦ, πλεοναζόντως· μὲ χρονοτριβάς, βραδέως.

Παρέλκυσις, εως (ἡ), τὸ παρέλκειν ἢ παρέλκεσθαι, τράβηγμα εἰς μάκρος, παράτασις καιροῦ, χρονοτριβή, ἀργοπορία.

Παρελκυσμός (ὁ), = Παρέλκυσις.

Παρελκυστής, οῦ (ὁ). ὁ παρέλκων (παρατείνων) τὸν καιρόν, (Γαλλ.) temporiseur.

Παρελκύστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Παρελκυστής.

Παρ·ελκύω, Μ. ύσω, μτγν. ἀντὶ-

Παρ·έλκω, Μ. έλξω (ἀόρ. Παρείλκυσα κτλ.). Σύρω τι παρέκει ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος· τραβῶ εἰς μάκρος, παρατείνω (κυρ. τὸν καιρόν), χρονοτριβῶ, (Γαλλ.) temporiser· (ἐλλ.) σύρω (καὶ πθ. σύρομαι) εἰς τὸ πλάγι τῆς ἁμάξης ὡς παρήορος ἵππος (Τουρκ. ὡς ἂν γεδέκι), (ὅθ. μτνμ.) χρησιμεύω ὡς παραπλήρωμα, περιττεύω. » Ὅτι μὲν ἱερὰ ἡ δεκὰς παρέλκει λέγειν τανῦν, « Κλμ. » Τὰ παρελκόμενα τοῖς ἐπιτηδεύμασι, « Πλβ., τὰ ἐπουσιώδη μέρη τῶν τεχνῶν.

Παρ·ελ·λείπω, Μ. λείψω, = Παραλείπω.

Παρέλλειψις, εως (ἡ). παράλειψις (ἄφημα) τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν δύο παραλλήλως κειμένων γραμμάτων λέξεως.

Παρελῶ, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Παρελαύνω.

Παρέλω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Παραιρέω.

Παρ·εμ·βαίνω, Μ. βήσομαι. Παρακολουθῶ τινα μὲ τὸ ἁμάξι 2) (μτγν.) ἐμβαίνω εἰς τὴν μέσην, μεσολαβῶ.

Παρ·εμ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω μέρος ἀπό τινος μέσα εἰς· ἐμβάζω ἀνάμεσα, παρενείρω· (μσ.) παρεμβαίνω ὡς μεσίτης, μεσολαβῶ· (ἐπὶ στρατ.) τοποθετῶ εἰς τὰ μεταξὺ διαστήματα τῆς φάλαγγος· (ἐν γέν.) παρατάττω· (ἐνίοτε) στρατοπεδεύω. » Παρεμβάλλειν τῷ ὀρρῷ σκαμμωνίας ἐλάχιστον, « Γαλ. » Ἐκκαλέσασθαι παρὰ τῶν δικαστῶν θορύβους, παρεμβάλλων τὰς ἐμὰς δημηγορίας, « Αἰσχ. » Παρεμβάλλειν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἑτέρου, « Νμ. » Παρενέβαλον τοὺς πεζούς, « Πλβ. » Τὴν δύναμιν πρὸ τῆς πόλεως παρεμβαλών, « αὐτ. (καὶ ἐλλ.) » Παρενέβαλον δὲ ἐκεῖ παρὰ τὰ ὕδατα, « Γρφ.

» Παρεμβεβληκότων αὐτῶν εἰς Μακεδονίαν, « Πλβ., εἰσβαλόντων ἐν τάξει.

Παρέμβασις, εως (ἡ), τὸ παρεμβαίνειν, μεσολάβησις· (γρμτ.) παρένθεσις.

;Παρεμβατικός, ή, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρεκβατικῶς.

Παρ·εμ·βλαστάνω, Μ. βλαστήσω (ἀόρ. β'. Παρενέβλαστον). Βλαστάνω πλησίον ϗ μεταξύ τινων.

Παρ·εμ·βλέπω, Μ. βλέψομαι. Βλέπω ἀπὸ τὸ πλάγιον, στραβοκυττάζω, ἀγριοκυττάζω

Παρεμβολή (ἡ), τὸ παρεμβάλλειν ἢ παρεμβάλλεσθαι, παρένθεσις· (Τακτ.) τοποθέτησις στρατιωτῶν εἰς τὰ μεταξὺ διαστήματα τῆς φάλαγγος· (ἐνίοτε) στρατοπεδεία· (ἐν γέν.) στράτευμα παρατεταγμένον ἢ στρατοπεδευμένον, (Τουρκ.) ὀρδί. (παλαιστ.) εἶδ. συμποδίσματος· (ἐνίοτε) = Παρεξειρεσία (;).

Παρεμβολικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος εἰς τὴν (στρατ.) παρεμβολήν.

Παρεμβόλιμος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ παρεμβολήν, παρείσακτος, (Γαλλ.) intrus.

Παρεμβόλιον (τό). εἶδος ἢ μέρος τι τοῦ κυνηγετικοῦ δικτύου.

Παρεμβολοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει παρεμβολῆς (παρενθέσεως).

Παρ·εμ·βύω, Μ. βύσω. Χώνω τι ἀνάμεσα εἰς, παραγεμίζω.

Παρ·εμ·μαίνομαι, Μ. μανήσομαι. Γίνομαι σχεδὸν μανιώδης, ἐνθουσιάζομαι.

Παρεμμανής, έος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ἐμμανής.

Παρέμμεναι, Π. ἀντὶ Παρεῖναι, ἀπαρ. τοῦ Πάρειμι, Μ. παρέσομαι

Παρ·εμ·μίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω (Ἀνακατόνω) τι ἀνάμεσα, παρεμβάλλω.

Παρ·εμ·παίζω, Μ. παίξω. Ἐμπαίζω μὲ τρόπον.

Παρ·εμ·πάσσω, Μ. πάσω. Πασπαλίζω τι ἀνάμεσα.

Παρ·εμ·πεδόω-ῶ, Μ. ώσω. Βεβαιόνω (Ἐπικυρόνω) τι πλαγίως ἢ ἔτι μᾶλλον.

Παρ·εμ·πελάζω, Μ. άσω, = Προσπελάζω (μὲ τρόπον).

Παρεμπεσών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Παρεμπίπτω.

Παρ·εμ·πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω ἐκ τοῦ πλησίον.

Παρ·εμ·πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω παρὰ πολὺ (ὑπὲρ τὸ δέον), παραπίνω.

Παρ·εμ·πίπλημι, Μ. εμ·πλήσω. Γεμίζω παρὰ πολὺ ἢ κρυφίως καὶ κατ' ὀλίγον. » Τὸ τεῖχος παρεμπλήσας ὅπλων, « Πλ.

Παρ·εμ·πίμπρημι καὶ Παρεμπίπρημι, Μ. εμπρήσω. Καίω, (καὶ αὐτπ. Καίομαι ἢ Πρήσκομαι) ἀπὸ τὰ πλάγια, συγκαίω, -ομαι, ἴδε Παραπίμπρημι.

Παρ·εμ·πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω ὑπὲρ τὸ δέον.

Παρ·εμ·πίπτω, Μ. εμ·πεσοῦμαι. Πίπτω ἔξαφνα ἢ ἀπὸ τὸ πλάγι μέσα εἰς· ἐμβαίνω εἰς τὴν μέσην (εἰσχωρῶ) κατὰ σύμπτωσιν· συμβαίνω ἐν τῷ μεταξύ· (μὲ δοτ.) συμπίπτω κατὰ τύχην μὲ ἄλλο τι. » Ἡ τύχη τῷ ἐφ' ἡμῖν παρεμπίπτει, « Πλ.

Παρ·εμ·πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Γεμίζω τὸ μεταξὺ κενὸν (Φράζω) μὲ λάσπην· (μτνμ.) κάμνω νὰ κλεισθῇ (νὰ πιάσῃ κρέας) ἡ πληγή.

Παρεμπλαστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ παρεμπλάσσειν, χρησιμεύων ὡς ἰατρικὸν εἰς κλείσιμον (σάρκωμα) πληγῆς.

Παρ·εμ·πλέκω, Μ. πλέξω. Ἐμπλέκω τι ἀνάμεσα· παρενείρω. » Μύθους τῇ ποιήσει —, « Εὐς.

Παρεμπλήσας, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Παρεμπίπλημι.

Παρεμπλοκή (ἡ), τὸ παρεμπλέκειν (παρενείρειν) τι· παρεισαγωγὴ ἐπεισοδίου.

Παρ·εμποδίζω, Μ. ίσω. Γίνομαι ἐμπόδιον

Παρεμποδισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Παρεμποδών, ἐπίρ. = Ἐμποδών.

Παρ·εμ·ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ μὲ τρόπον (πλαγίως).

Παρ·εμ·πολάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμπορεύομαι παρανόμως (διὰ λαθρεμπορίας).

Παρεμπόρευμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐμπορεύεταί τις ἐν παρόδῳ πραγματεία τὴν ὁπ. ἀγοράζει τις ἐκτὸς τοῦ λογαριασμοῦ, (Γαλλ.) pacotille· (συνκδχ.) κέρδος ἐκ προσθήκης (πάρεργον). [ἐκ τοῦ

Παρ·εμ·πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἐμπορεύομαί τι ἐν παρόδῳ, ἀγοράζω δι' ἐμπόριον παρεκτὸς τῶν καθαυτὸ καὶ ἄλλα τινὰ εἴδη πραγματειῶν· (μτφορ.) » Ὅταν ἡ ἱστορία τὸ τερπνὸν παρεμπορεύηται, « Αχ., τὸ μεταχειρίζηται ὡς πάρεργον.

Παρέμπτωσις, εως (ἡ), τὸ παρεμπίπτειν, ἔμβασμα εἰς τὴν μέσην· μεσολάβησις· (μτφορ.) σύμπτωσις· (ἰατρ.) παρέγχυσις· (γρμτ.) παρένθεσις (στοιχείου, π. χ. πτόλεμος ἀντὶ πόλεμος).

Παρ·εμ·φαίνω, Μ. φανῶ. Ἐμφαίνω (Δείχνω, Παραστήνω) τι ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ὀλίγον τι· εἰκονίζω ἀμυδρῶς πως· ὁμοιάζω ὁπωσοῦν, (κοιν.) παραφέρνω. » Ἐλέγετο δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν, « Ξεν. » Μὴ λίαν παρεμφαῖνον τὴν τῆς τήλεως ὀσμήν, « Δσκρ. (ϗ πθ.) » Ὕδωρ παρεμφαινόμενον, « Ἀρστ., εἰς τὸ ὁπ. παραστήνονται (εἰκονίζονται) τὰ πλησίον ἀντικείμενα.

Παρεμφαντικός, ή, όν. Ὁ παρεμφαίνων (εἰκονίζων, παριστάνων) τι.

Παρέμφασις, εως (ἡ), τὸ παρεμφαίνειν ἢ παρεμφαίνεσθαι, ἡ ἐκ τοῦ πλησίον δεῖξις, παράστασις· παρομοίωσις.

Παρεμφατικός, ή, όν, = Παρεμφαντικός· (γρμτ.) παραστατικὸς ὁποιασδήποτε ἰδέας ὡρισμένης (ἀντιθ. τῷ Ἀπαρέμφατος).

Παρεμφερής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κάποιαν ὁμοιότητα, ὁπωσοῦν ὅμοιος, [ἐκ τοῦ

Παρ·εμ·φέρω, Μ. ενοίσω (;). Ὁμοιάζω κατά τι, (κοιν.) παραφέρνω. » Βοτάνη τῷ πρασίῳ παρεμφέρουσα, « Γαλ.

Παρεμφερῶς, ἐπίρ. Παρομοίως.

Παρ·εμ·φράσσω(ττω), Μ. φράξω. Παρεμβάλλω τι ἐν εἴδει φραγμοῦ, (ἰατρ.) προξενῶ εἶδος ἐμφράξεως.

Παρ·εμ·φύομαι, Μ. φύσομαι. Φυτρόνω πλησίον ἢ προσκολλῶμαι εἰς τὸ πλάγιόν τινος.

Παρέμφυσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Παρεναλλαγή (ἡ). ἡ κατά τι μεταβολή (ἐναλλαγή).

Παρ·εν·αλλάσσω(ττω), Μ. άξω. Ἀλλάζω (Συναλλάζω) ὀλίγον

Παρ·εν·δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω τι (καὶ

ἐλλ. ἢ πθ. Φαίνομαι) ἐκ τοῦ πλησίον ἢ πρὸς ἐπίδειξιν.

Παρ·εν·διάω-ῶ, Μ. άσω. Διατρίβω πλησίον ἢ μεταξύ τινων.

Παρ·εν·δίδωμι, Μ. εν·δώσω. Ἐνδίδω ὀλίγον τι, φέρομαι μετριώτερον, γίνομαι συγκαταβατικώτερος.

Παρενεγκεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραφέρω.

Παρ·εν·δύνω(δύομαι), Μ. δύσομαι (ἀόρ Παρενέδυν κτλ.). Ἐμβαίνω κατ' ὀλίγον ἢ ἀνεπαισθήτως, παρεισδύομαι.

Παρενεῖδον, ἀόρ. β΄. τοῦ Παρενοράω.

Παρ·ενείρω (χ. Μ.). Πλέκω ἢ Ὑφαίνω ἀνάμεσα ἢ ἄλλο τι, παρεμπλέκω· (ἐν γέν.) παρεισάγω· (μτφορ.) ἀναφέρω ἐν παρενθέσει.

,Παρ·εν·εισ·άγω, Μ. άξω. Εἰσάγω τι μεταξὺ μὲ τρόπον, Παρεισάγω, παρενείρω, (ὅθεν:

Παρενεισαγωγή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατ' ὀλίγον ἢ μετὰ τρόπου εἰσαγωγή.

Παρενεκτέον, θετ. τοῦ Παραφέρω.

Παρενήνεον, Ἰων. παρτ. τοῦ Παρανηνέω.

Παρενήνοθε, Π. ἀντὶ Παρῆλθεν. » Ἡμετέρη μὲν νυν τοίη παρενήνοθε μῆτις, « Ἀπλλ., προτείνεται, παρουσιάζεται, (ἐν γέν.) εἶνε. (ἴδε Ἐνήνοθα).

Παρενήνοχα, πρκ. τοῦ Παραφέρω.

Παρενθείην, ἀόρ. β΄. τῆς εὐκτ. τοῦ Παρεντίθημι.

Παρενθεῖν, Δ. ἀντὶ Παρελθεῖν.

Παρένθεσις [παρεντίθημι], εως (ἡ). βάλσιμον ἀνάμεσα· (γρμτ.) πρόσθεσις φωνήεντος ἐν τῷ μέσῳ λέξεως· (συνκδχ.) φράσις (περίοδος λόγου) παρεντεθειμένη μεταξὺ ἄλλης τῆς ὁπ. διαστέλλεται συνήθως διὰ τοῦ ὁμωνύμου σημείου ( ).

Παρένθετος (ὁ, ἡ). ὁ παρεντεθειμένος (παρεμβεβλημένος), παρείσακτος· (ὅθ. γρμτ.) ὁ περικλεισμένος ἐντὸς παρενθέσεως.

Παρενθέτως, ἐπίρ. Κατὰ παρένθεσιν.

Παρενθήκη (ἡ),—Παρένθεσις· (συνκδχ.) ἔργον ἢ λόγος ἐκ προσθήκης, πάρεργον, ἐπεισόδιον· (εἰς τὸν Ἡσύχ.) — Παρεμπόρευμα.

Παρ·ενθυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Δὲν ἐνθυμοῦμαι (δὲν προσέχω) ἢ προσποιοῦμαι ὅτι δὲν προσέχω, παραβλέπω· περιφρονῶ. » Ἐνδέχεται ἕνα (μάρτυρα) καὶ παριδεῖν τι καθ' ἑκούσιον καὶ παρενθυμηθῆναι καὶ ἀπατηθῆναι, « Φίλ.

Παρενθύμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ τοῦ προηγ., ἀπροσεξία, παράβλεψις, προσποίησις.

Παρένθυρσος (ὁ, ἡ). ἐνθουσιασμένος παράκαιρα, (ὅθ.) » Παρένθυρσον, « Λογγ., τὸ παρὰ καιρὸν ὀγκῶδες ὕφος τοῦ λόγου, ἡ ἀνάρμοστος ὑψηγορία.

Παρενιαυτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν παρ' ἐνιαυτὸν (κάθε δύο χρόνους).

Παρ·εννέπω ἢ Παρ·ενέπω (χ. Μ.), Π. — Παραυδάω.

Παρ·εν·οπλίζω, Μ. ίσω — Ἐνοπλίζω.

Παρ·εν·οράω-ῶ, Μ. όψομαι (ἀόρ. Παρενεῖδον κτλ.). Βλέπω τι ἐν παρόδῳ ἢ κρυφίως (ἀπὸ τὸ πλάγι), (κοιν.) 'παίρνει τὸ 'μμάτι μου.

Παρ·εν·οχλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐνοχλῶ ἐκ τοῦ πλησίον (ἐπμ. συχνά, κάθε ὥραν), ἐνοχλῶ ἐν καιρῷ ἀσχολίας· παραβαρύνω.

Παρενόχλημα (τὸ). ἀντικείμενον παρενοχλήσεως.

Παρενόχλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐν καιρῷ ἀσχολίας ἐνόχλησις.

Παρ·ενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἑνόνω ἐκ πλαγίων.

;Παρ·εν·ράπτω, Μ. ράψω. Ῥάπτω τι πλησίον τινός, προσθέτω ἐν εἴδει 'μπαλλώματος, προσράπτω.

Παρενσάλευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Παρ·εν·σαλεύω, Μ. εύσω. Κουνῶ (Σαλεύω) τι ἔνθεν κἀκεῖθεν. » Παρενσ. τοῖν ποδοῖν, « Ἀρσφ., κτυπῶ τοὺς πόδας χορεύων. (καὶ ἐλλ.) » Πρὸς αὐλὸν παρενσαλεύει, « Φλσρ.

Παρ·εν·σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω τι ἐν παρόδῳ μέσα εἰς· παρενείρω.

Παρ·εν·στάζω, Μ. στάξω. Στάζω τι ἐκ πλαγίων ἢ κατ' ὀλίγον μέσα εἰς.

Παρένταξις, εως (ἡ), — Παρένθεσις. 2)— Παρεμβολή, [ἐκ τοῦ

Παρ·εν·τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Βάλλω μὲ τάξιν (Ἀραδιάζω) τι ἀνάμεσα, παρεντίθημι, παρεμβάλλω.

Παρ·εν·τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω τι πλησίον ἢ μεταξὺ ἢ κατὰ μῆκός τινος, παρενείρω. (μουσ.) ψάλλω μὲ πλήρη τόνον (Γαλλ. à pleine voix).

Παρέντι, δοτ. τοῦ ἀορ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Παρίημι, ἢ 2) τοῦ πθ. ἀορ. β΄. τοῦ Πείρω.

Παρέντευξις, εως (ἡ), — Παρεντυχία.

Παρ·εν·τίθημι, Μ. ενθήσω. Βάλλω τι προσέτι (παρεκτὸς τῶν ἤδη περιεχομένων) μέσα ἢ ἀνάμεσα εἰς. » Παρεντίθεσθαι ἀγοράσματα εἰς τὴν ναῦν, « Δμ., νὰ βάλῃ ἐκτὸς τοῦ συμφωνημένου φορτίου καὶ ἄλλα εἴδη πραγματειῶν. 2) ἐμβάλλω παρὰ τὸ προσῆκον, παρενείρω ψευδεπιγράφως. » Οἱ τούτους τοὺς ἀφορισμοὺς παρενθέντες, « Γαλ.

Παρ·εν·τρίβω, Μ. τρίψω, — Παρατρίβω.

Παρ·εν·τρώγω, Μ. τρώξομαι. Τρώγω (Ῥοκανίζω) τι ἐν τῷ μεταξὺ ἢ παρεκτὸς τῶν ἄλλων φαγητῶν, τρώγω ἐν εἴδει τραγήματος (μεζελικιοῦ).

Παρ·εν·τυγχάνω, Μ. εντεύξομαι (ἀόρ. Παρενέτυχον). Εὑρίσκω (Συναπαντῶ) κατὰ τύχην ἢ ἐν παρέργῳ.

†Παρεντυχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατὰ τύχην συνάντησις ἢ παρουσία.

†Παρέντων, Αἰολ. ἀντὶ Παρόντων, (ἴδε Εἰς).

Παρ·εν·υφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω παρενείρων μεταξύ. » Ὡς κρόκην στήμονι—, « Ἀλ. Ἀφροδ.

Παρὲξ (πρὸ συμφ.) ἀντὶ Παρέκ. ‖. (ὡς ἐπίρ. πρέπει νὰ γράφεται βαρυτόνως Πάρεξ) » Πάρεξ ἔχε δίφρον, « Ἡσ., παραμέρισέ τον.

†Παρ·εξ·αγορεύω, Μ. εύσω, Π. ὁμιλῶ παρὰ τὴν ἀλήθειαν (ἵνα ἀπατήσω), (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρὲξ ἀγορεύω).

Παρ·εξ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Παρεξήγαγον κτλ.). Φέρω παραέξω· ἐβγάλλω ἀπὸ τὸν δρόμον· (μτφορ.) ἀποπλανῶ. (ἐπὶ στρατ.) κινῶ ἢ κινοῦμαι (μὲ τὸ στράτευμά μου) ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. ‖. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) — Παρεξέρχομαι.

Παρεξαγωγή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (ἰδιατ.) ξεκίνημα στρατεύματος ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ ἢ (πιθανώτ.) ἡ πρὸς ἐπιθεώρησιν διάβασις τῶν στρατ. ἐνώπιον τοῦ στρατηγοῦ.

Παρ·εξ·αιρέω-ῶ, Μ. αιρέσω καὶ ελῶ (ἀόρ. Παρεξεῖλον κτλ.). Ἐξαιρῶ ἀπὸ τὸ πλάγιον.

Παρ·εξ·αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω (Ὑψόνω) τι πλησίον ἢ εἰς τὸ πλάγιόν τινος. » Πυρσοὺς —, « Λξ., — Παραφρυκτωρέω. 2 (πθ.) ἀπεικτῶ οἴησιν (ἔπαρσιν), (κοιν.) 'ξιππάζομαι, 'ψηλόνει ἡ μύτη μου

Παρ·εξ·αλλάσσω(ττω), Μ. άξω. Ἀλλάζω τι ὅλως διόλου, παραλλάζω, (ὅθεν ἡ πθ. μτχ.) » Παρεξηλλαγμένος, « — Ἔξαλλος, παράξενος, ἀσυνείθιστος.

Παρ·εξ·αμείβω, Μ. αμείψω, (κατὰ λέξ.) — Παρεξαλλάσσω· (συνήθ. ἐπὶ τόπ.) περνῶ πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος, ἀφίνω (δίπλα μου) εἰς τὸ πλάγι μου, Παρεξέρχομαι.

Παρ·εξ·αρκέω-ῶ, Μ. αρκέσω. Παρατείνομαι διαρκῶς, διαρκῶ μέχρι.

Παρ·εξ·αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. (εὔχρ. μόνον ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ.) Παρεξηυλημένος, η, ον. (κυρ. ἐπὶ αὐλῶν) Ἄχρηστος πλέον, τριμμένος ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν· (ἐν γέν.) παλαιός, χαλασμένος.

Παρ·έξ·ειμι, Μ. ειμι, — Παρεξέρχομαι· (χ. πτ.) προχωρῶ.

Παρεξεῖναι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρεξίημι.

†Παρεξειπεῖν, ἀόρ. β΄. τοῦ Παρεξαγορεύω, (ὀρθοτ. Παρὲξ εἰπεῖν).

Παρεξειρεσία (ἡ), [παρέξ, εἰρεσία]. τὸ μέρος τῆς τριήρους ὅπου δὲν εἶνε κωπιά, ἡ ἄκρα τῆς πρώρης ἢ τῆς πρύμνης.

Παρεξειρέσιον (τὸ), — Παρεξειρεσία.

Παρ·εξ·ελαύνω, Μ. ελάσω. Κτυπῶ (Ὑπάγω μὲ) τὸ ἄλογόν μου παρεμπρός, περνῶ (κυρ.) ἔφιππος καὶ ἐβγαίνω ἢ διαβαίνω ἀπὸ πουθενά· (μτφορ. ἐν γέν.) ὑπερβαίνω. » Τοὺς τριάκοντα χρόνους—, « Τζ.

Παρεξέλεγχος (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Παρ·εξ·ελέγχω, Μ. ελέγξω. Ἐλέγχω τινὰ μὲ ψευδεῖς συλλογισμούς, ἀναιρῶ μὲ σοφιστικὰ ἐπιχειρήματα.

Παρεξελθεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρεξέρχομαι.

Παρ·εξ·έλκω, Μ. ελκύσω. Τραβῶ (μὲ τρόπον) παραέξω.

†Παρεξίμεν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρεξίμεν.

Παρεξερέω-ῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Παρεξαγορεύω, (ὀρθότ. Παρὲξ ἐρέω).

Παρ·εξ·έρπω, Μ. ερπύσω (ἀόρ. Παρεξείρπυσα κτλ.). Συρόμενος ἐβγαίνω κρυφίως ἀπὸ πουθενά, ξετρυπόνω 'σὰν τὸ 'φεῖδι

Παρ·εξ·έρχομαι, Μ. εξ·ελεύσομαι (ἀόρ Παρεξῆλθον κτλ.). Ἐβγαίνω κρυφὰ (χωρὶς νὰ μ' ἐννοιώσουν)· περνῶ πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος καὶ ὑπάγω παρέκει· (μὲ γεν.) ἀπομακρύνομαι· (μτφορ.) ἀθετῶ, παραβαίνω. » Οὔπως ἔστι Διὸς νόον παρεξελθεῖν, « Ὀδ. Ε.

Παρεξεστηκώς, υῖα, ός, μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Παρεξίστημι.

Παρ·εξ·ετάζω, Μ. άσω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ΄. ἢ δοτ. ἐκ δ΄.) Ἐξετάζω τι κατὰ παράθεσιν πρὸς ἄλλο, παραλληλίζω, (Γαλλ.) confronter.

Παρεξέτασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κατὰ παράθεσιν ἐξέτασις, παραλληλισμός

Παρεξεύρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι παρεξεῦρε (εὗρεν ἐκτὸς τοῦ προκειμένου ἢ παρὰ τὸ προσῆκον) τις.

Παρ·εξ·ευρίσκω, Μ. ευρήσω. Πλησίον ἢ Παρεκτὸς τοῦ ἤδη εὑρεθέντος εὑρίσκω (ἐφευρίσκω ἀνακαλύπτω) καὶ ἄλλο τι.

Παρ·εξ·ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐξηγῶ κακῶς, παρεξηγῶ.

Παρεξήγημα (τὸ). παρεξηγημένον ῥῆμα ἢ πρᾶγμα. 2) — τῷ-

Παρεξήγησις, εως (ἡ). κακὴ (ψευδής, ἐσφαλμένη) ἐξήγησις.

Παρεξῄιε, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Παρέξειμι.

Παρεξηλάκεε, Ἰων. ἀντὶ Παρεξηλάκει, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Παρεξελαύνω.

Παρεξῆς, ἐπρ. — Ἑξῆς, ἐφεξῆς, ἀκολούθως κτλ.

Παρ·εξ·ίημι, Μ. εξ·ήσω (ἀόρ. Παρεξῆκα κτλ.). Ἀφίνω νὰ περάσῃ (νὰ παρέλθῃ) τι· (μτνμ.) παραμελῶ, παραβλέπω.

Παρεξίμεν, Π. ἀντὶ Παρεξεῖναι, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρεμφ. τοῦ Παρεξίημι.

Παρεξιών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Παρέξειμι.

Πάρεξις, εως (ἡ), τὸ παρέχειν, δόσις· προμήθευσις.

Παρ·εξ·ισάζω, Μ. άσω καὶ

Παρ·εξ·ισόω-ῶ, Μ. ώσω, — Ἐξισόω, παραβάλλω.

Παρ·εξ·ίστημι, Μ. εκ·στήσω. Ἐβγάλλω (Μετακινῶ) τι ἀπὸ τὴν φυσικήν του θέσιν· μεταβάλλω (καὶ μσ. μεταβάλλομαι) ἐπὶ τὸ χεῖρον· (μτνμ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὰς φρένας μου· (ἐπὶ οἴνου) χαλνῶ, κόπτω.

Παρ·εξ·οδεύω, Μ. εύσω. Ὁδεύω ἐκτὸς (παρεκτὸς) τῆς εὐθείας (τῆς προκειμένης ὁδοῦ), παραστρατίζω.

Παρέξοδος (ἡ). κρυφὴ (πλαγία) ἔξοδος, παραπόρτι· (ἐνίοτε) ἑτοιμασία διὰ ταξεῖδι (;).

Παρ·εξ·οκέλλω (χ. Μ.), — Ἐξοκέλλω.

Παρ·εξ·ουθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξουθενῶ καθ' ὁλοκληρίαν.

Παρέξω, μέλλ. τοῦ Παρέχω.

Παρ·εξ·ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω. Σπρώχνω εἰς τὸ πλάγι, στρυμόνω.

Παρ·έοικα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ ἀχρ. †Παρείκω, ἔχω κάποιαν ὁμοιότητα μέ· φαίνομαι ὡς ἄν· (ἀπρσ.) 'ταιρειάζει, ἔχει τὸν τόπον του, εἶνε εὔλογον, (παρβλ. Παρήκω).

Παρεοικότως, ἐπίρ. (μτχ.). Παρομοίως.

Παρεοῖσα, Δ. ἀντὶ Παρεοῦσα.

Παρεόν, Ἰων. ἀντὶ Παρόν, οὐδ. καὶ

Παρεοῦσα, Ἰων. ἀντὶ Παροῦσα, θηλ. μτχ. τοῦ Πάρειμι, Μ. παρέσομαι.

Παρέπαινος (ὁ). ὁ ἐν παρόδῳ (ἐν εἴδει ἐπεισοδίου) ἔπαινος, (ἴδε Παράψογος).

Παρ·επ·άλλομαι, Ἰων. ἀντὶ Παρεφάλλομαι.

Παρ·επ·εισ·οδιάζω, Μ. άσω. Παρενείρω τι ὡς ἐπεισόδιον.

Παρ·επι·βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἔρχομαι ἢ Ὑπάγω πρὸς βοήθειάν τινος ἀπὸ τὸ πλάγιον.

Παρεπιγραφή (ἡ). τὸ παρεπιγράφειν· (συνκδχ.) τὸ παρεπιγεγραμμένον· (ἰδιαιτ.) σημείωσις εἰς τὸ περιθώριον ἢ ἐν παρενθέσει εἰς τὸ κείμενον χειρογράφου δραματικοῦ ποιήματος πρὸς ὁδηγίαν τοῦ ὑποκριτοῦ ἢ τοῦ μηχανοποιοῦ (π. χ. εἰς τὸν στίχ. 223 τῶν Ὀρν. τοῦ Ἀρσφ. αἱ λέξεις » Αὐλεῖ τις).

Παρ·επι·γράφω, Μ. γράψω. Γράφω τι πλησίον, σημειόνω ἐκτὸς τοῦ κειμένου (εἰς τὸ περιθώριον).

Παρ·επι·δείκνυμαι, Μ. δείξομαι. Δείχνω τι ἐν παρόδῳ καὶ πρὸς ἐπίδειξιν. » Οἱ δ' ἐν οἷς οὐ χρὴν παρεπιδείκνυνται αὐτὴν (τὴν διαλεκτικήν), « Γαλ.

Παρ·επι·δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθάνω ἢ Διατρίβω πουθενὰ ὡς παρεπίδημος.

Παρεπιδημία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.. [ἐκ τοῦ

Παρεπίδημος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιδημῶν (φθάνων ἢ διατρίβων) πουθενὰ διὰ ὀλίγον καιρόν, περαστικός.

Παρ·επι·κουρέω-ῶ, Μ. ήσω, — Παρεπιβοηθῶ· παραστέκω· χρησιμεύω.

Παρ·επι·νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπινοῶ προσέτι (παρεκτὸς τούτου) καὶ ἄλλο τι.

Παρ·επι·πλέκω, Μ. πλέξω. Περιπλέκω ἔτι μᾶλλον.

;Παρ·επι·πνείω, Π. ἀντὶ-

;Παρ·επι·πνέω, Μ. πνεύσω καὶ πνευσοῦμαι. (ἐπὶ ἀνέμου) Φυσῶ ἀπὸ τὸ πλάγι ἢ ἐλαφρὰ ἢ εἰς αὐτὸ τὸ μεταξύ.

;Παρ·επι·πορεύομαι, Μ εύσομαι. Ὑπάγω (Προχωρῶ, Πλησιάζω) πουθενὰ ἀπὸ τὸ πλάγιον, (ἐσφαλμ ἀντὶ Παραπορεύομαι).

Παρ·επι·σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ τι ἐν παρόδῳ· ἐξετάζω βιαστικὰ ἢ ἐπιπολαίως, ἢ ἐκ παραλλήλου πρὸς ἄλλο.

Παρ·επι·σπάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐπισύρω τι εἰς ἐμαυτὸν ἐν παρόδῳ (ὡς ἐπιπόδιον ἄλλου).

Παρ·επι·στείβω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Παρεπιπορεύομαι.

Παρ·επι·στρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω τι ὀλίγον πλάγια ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος· (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ. καὶ μσ.) γυρίζω ὀλίγον ἵνα ἰδῶ ὀπίσω μου ἢ εἰς τὸ πλάγι μου.

Παρεπιστροφή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., γύρισμα ὀλίγον πρὸς τὸ πλάγι, γύρισμα κρυφὰ (μὲ τρόπον). » Προσώπου —, « Πλ.

Παρ·επι·φαίνομαι, Μ. φανήσομαι. Φαίνομαι (Ἐπιφαίνομαι) ἀμυδρῶς πως.

Παρ·επι·φέρω, Μ. εποίσω (ἀόρ. Παρεπήνεγκα κτλ.). Φέρω τι παρεκτὸς τῶν ἄλλων ἢ πλαγίως εἰς τὸ μέσον, παρουσιάζω προσέτι ἢ μὲ τρόπον.

Παρ·επι·χέω-ῶ, Μ. χεύσω. Χύνω κατ' ὀλίγον ἢ ἀπὸ τὸ πλάγιον ἐπάνω εἰς.

Παρ·επι·ψαύω, Μ. ψαύσω. Ἐγγίζω τι πλαγίως (μὲ τρόπον) ἢ ἐπιπολαίως καὶ ἐν παρόδῳ.

Παρέπλαγξα, ἀόρ. τοῦ Παραπλάζω.

Παρέπλαξα, Δ. ἀντὶ Παρέπληξα, ἀόρ. ά. τοῦ Παραπλήσσω.

Παρέπλω, Π. γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ (ἀνμλ.) ἀορ ά. τοῦ Παραπλώω.

Παρ·έπομαι, Μ. έψομαι (μὲ δοτ.) Ἀκολουθῶ τινα ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ἐκ πλαγίου, παρακολουθῶ· (μτνμ.) εἶμαι ἢ ἄμεσος συνέπεια (τὸ παρακολούθημα) τινός.

Παρέπτην, ἀόρ. β΄. τοῦ Παρίπταμαι.

Παρεργάτης, ου (ὁ), Π. κακὸς (ἀνεπιτήδειος) δημιουργός. (μὲ γεν.) » Λόγων —, « Εὐρ.

;Παρ·εργογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω τὰ πάρεργα (τὰ πρὸς στολισμὸν μόνον) τῆς εἰκόνος.

Παρ·εργολαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργολαβῶ τι ὡς ἐν παρέργῳ, ἀναδέχομαι (ὡς ἐργολάβος) καὶ ἄλλο τι παρεκτὸς τοῦ προκειμένου ἔργου.

Πάρεργον (τὸ). τὸ μὴ καθαυτὸ (κυρίως) ἔργον, ἔργον τὸ ὁποῖον κάμνει τις ὅταν δὲν ἔχῃ ἄλλο (ἢ ὅταν εὐκαιρῇ ἀπὸ τὸ) καθαυτὸ ἔργον· (ἐν γέν.) ἐπεισιῶδες (ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, περιττὸν ἢ ὄχι τόσον ἀναγκαῖον) ἔργον· παραπλήρωμα. » Πάρεργον (εἰκόνος), « Αἰλ., τὸ μὴ καθαυτὸ ἀντικείμενον. » Ὁδοῦ πάρεργον, « Αχ., τὸ ἐν παρόδῳ γινόμενον. » Δόμων πάρεργον ποιεῖταί με, « Εὐρ., μὲ θεωρεῖ ὡς νόθον. » Πρίαμον δὲ φασὶ πάρεργον Νεοπτολέμῳ γενέσθαι, « Παυσ., ἐφονεύθη ὄχι ἐπίτηδες καὶ μὲ σκοπὸν προμελετημένον, ἀλλ' ὡς ἐν παρόδῳ ἢ τρόπον τινὰ ὡς ἐπίμετρον τῶν ἄλλων φονευθέντων. » Ἐν παρέργῳ (ἢ) » Ἐκ παρέργου (καὶ ἐλλ.) » Πάρεργον, « Αξ., — Παρέργως. » Ἐν παρέργῳ θοῦ με, « Σοφ., ῥίψε με εἰς μίαν ἄκρην τοῦ πλοίου σου ὡς παραφόρτωμα, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Πάρεργος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἀνήκων εἰς τὸ ἔργον, ὁ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου. » Λόγος —, « Πλάτ., ὁ ἐν παρόδῳ ἢ κατὰ παρέκβασιν. » Ἀνάλωμα —, « Πλ., τὸ παρεκτὸς τοῦ λογαριασμοῦ.

Παρέργως, ἐπίρ. Ὡς πάρεργον, (ἐπμ.) χωρὶς ἐπιμέλειαν· ἐπιπολαίως· ἐν παρόδῳ.

Παρ·ερεθίζω, Μ. ίσω. Ἐρεθίζω ἔτι μᾶλλον, παροξύνω.

Παρ·ερέσσω(ττω), Μ. ερέσω. Κωπηλατῶ πλαγίως· (μὲ αἰτ.) κινῶ τι μὲ τὰ κωπιὰ ἢ ὡσὰν μὲ κωπιὰ πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος.

Πάρεισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι βάλλεται εἰς τὸ πλάγιόν τινος ὡς στήριγμα, (εἰς τὸν Ἱπποκρ. ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραίρημα).

Παρερμηνεία (ἡ). ἑρμηνεία ἐσφαλμένη, παρεξήγησις.

Παρερμηνευτής, οῦ (ὁ). ὁ παρερμηνεύων (παρεξηγῶν) τὰς Γραφάς, αἱρετικός, [ἐκ τοῦ

Παρ·ερμηνεύω, Μ. εύσω. Ἑρμηνεύω ψευδῶς (ἐσφαλμένως), παρεξηγῶ.

Παρ·ερπύζω, Μ. ερπύσω καὶ

Παρ·έρπω, Μ. έρψω (ἀόρ. Παρείρπυσα κτλ.). Εἰσχωρῶ ἢ Πλησιάζω συρόμενος (κρυφίως) πουθενά, ἐμβαίνω 'σὰν τὴν γάταν ('σὰν τὸν κλέπτην). (Π.) ἀντὶ Παραπορεύομαι, διαβαίνω. » Τάνδε (τὴν πλάτανον) παρέρπων, « Ἐπγρ.

Παρεῤῥιμμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Παρημελημένως.

Παρέῤῥωγα, μσ. (μὲ σημασ. πθ.) πρκ. τοῦ Παραῤῥήγνυμι.

Παρ·ερύω, Μ. ερύσω. Τραβῶ κατὰ μῆκος

τινος ἢ πρὸς τὸ πλάγιον. » Φραγμὸν παρείρυσαν,« Ἡρ. (ἢ πθ) » Παρειρύσθη τὸ στόμα,« Ἱππκρ., ἐστραβοστόμιασεν.

Παρ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Παρῆλθον κτλ.). Περνῶ πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος· (μὲ αἰτ. προθετ.) περνῶ καὶ ὑπάγω (ἐμβαίνω) πουθενά· (χ. πτ.) περνῶ καὶ ὑπάγω τὸν δρόμον μου, διαβαίνω· (μτνμ.) περνῶ ἢ χάνομαι χωρὶς νὰ ἐπανέλθω πλέον, ἐκλείπω· (συνκδχ.) διαφεύγω τὴν προσοχήν τινος, ἢ παρατρέχω· λησμονῶ. (συνήθ. μὲ αἰτ.) » Οὔ ποτε τὸν βωμὸν νηὶ παρῆλθον,« Ἰλ. Θ (καὶ ἐπιβ.) » Τῇ οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται,« Ὅμ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Εἰς τὴν πόλιν βίᾳ παρεληλυθότας,« Ξεν. » Ἐπεὶ δὲ παρῆλθον ἐς τὴν αὐλήν,« Ἡρ. (καὶ χ. πτ.) » Φυλακὰς χαλεπὰς παρελθεῖν,« αὐτ. » Αἰσθόμενος τῆς νυκτὸς παρεληλυθότας αὐτούς,« Ξεν. (ἢ μτνμ.) » Γάγα σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἤδη,« Θκρ. » Ὁ παρεληλυθὼς χρόνος,« Δμ. (καὶ ἀπολ.) » Τὸ παρελθόν,« Αξ. (καὶ συνκδχ.) » Μή με παρέλθῃς,« αὐτ. » Οὐδὲν παρῆλθεν,« Ἀρσφ., δὲν ἄφησε (δὲν λησμόνησε) τίποτε. » Μικροῦ μὲ παρῆλθεν εἰπεῖν,« Αξ., μοῦ διέφυγε τὴν μνήμην. 2) περνῶ παρεμπρός· ξαπερνῶ (κυρ. καὶ μτφορ.)· (συνκδχ.) ἐβγαίνω εἰς τὴν μέσην, παρουσιάζομαι (κυρ. εἰς τὴν σκηνὴν ὡς ὑποκριτής, ἢ εἰς τὸ βῆμα ὡς ῥήτωρ). » Παρῆλθεν ὡς νύμφη κεκοσμημένη, ἢ ἐκαθέζετο ἐπὶ τοῦ θρόνου,« Ξεν. » Παρελθὼν δέ τις ἔφη,« αὐτ. » Εἰς τὸν δῆμον (» Εἰς τὴν ἐκκλησίαν, » Εἰς τὸ βουλευτήριον) παρῆλθεν,« Πλάτ., Αἰσχ, Πλβ » Αὐλῳδοὶ παρῆλθον,« Ἀθ. » Οὐκ ἔσθ' ὅς σε παρέλθῃ (ποσσίν),« Ἰλ. Ψ., Ὀδ. Θ. (καὶ μτνμ.) » Παρελθεῖν τῇ δόξῃ τὸν Κάμιλλον μὴ δυνάμενος,« Πλ. » Οὐκ ἔστι παρελθεῖν Διὸς νόον,« Ἡσ. » Ἴδρῑῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες.« Θκρ., ὑπερέβης, ἐνίκησας (καὶ ἑλλ.) » Μὴ δ' οὕτως κλέπτε νόῳ· ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις,« Ἰλ. Α.

Πάρεσαν, Π. ἀντὶ Παρῆσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Πάρειμι, Μ. παρέσομαι.

Παρ-εσ-αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐναρμόζω τι ἀνάμεσα εἰς, παρενείρω.

Παρ-εσθίω, Μ. παρ-έδομαι (ἀόρ. Παρέφαγον κτλ.). Τρώγω τι κρυφίως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλο, (παρβλ.) Παρατρώγω. » Τὰ παρεσθίοντα ἐν τῷ θηλάζειν ῥᾷον φέρει τὸν ἀπογαλακτισμόν,« Ἱππκρ.

Πάρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρίημι· (κυρ.) χαύνωσις, παράλυσις. » Διὰ τὴν πάρεσιν τῶν προγεγονότων ἁμαρτημάτων,« Γρφ., τὴν νέκρωσιν ἢ (κατ' ἄλλ.) τὴν ἄφεσιν. » Τὴν πάρεσιν αὐτῶν τὴν ἐπὶ σφᾶς, ὄντας ἐνσπόνδους καὶ συγγενεῖς,« (Ἀππ. παρὰ) Σδ.

Παρεσκευάδαται, Ἰων. ἀντὶ Παρεσκευασμένοι εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. ἢ

Παρεσκευάδατο, Ἰων. ἀντὶ Παρεσκευασμένοι ἦσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Παρασκευάζω.

Παρεσκευασμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἐκ παρασκευῆς, ἐκ προμελέτης· μετὰ προετοιμασίαν.

Παρέσσεται, Π. ἀντὶ Παρέσται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Πάρειμι.

Παρεστάμεν καὶ Παρεστάμεναι, Π. Αἰολ. ἢ Δ. ἀντὶ Παρεστάναι, μσ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρίστημι.

Παρεστεώς, Ἰων. ἀντὶ Παρεστὼς ἢ Παρεστηκώς.

Παρεστήξω, -ομαι, μσ. μέλλ. τοῦ Παρίστημι.

Παρέστιος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὴν ἑστίαν. (συνκδχ.) οἰκιακός, = Ἐφέστιος.

Παρεστώς, ῶσα, ώς, Ἀττ. ἀντὶ Παρεστηκώς, μσ. πρκ. τοῦ Παρίστημι.

Παρεσχαρίτης, ου (ὁ), = Παραμάγειρος.

Παρέσχατος (ὁ, ἡ), = Παρατελευταῖος. » Παρέσχατος ὁ ἐννέα ἐν μοναδικοῖς ἀριθμοῖς,« Εὐς.

Παρ-ετάζω, Μ. άσω, = Παρεξετάζω.

Παρετέος, α, ον, θετ. τοῦ Παρίημι.

Παρ-ετοιμάζω, Μ. άσω. Ἑτοιμάζω τι ἐκ τοῦ παραχρῆμα, προετοιμάζω.

Παρετοιμασία (ἡ). ἡ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἑτοιμασία, προετοιμασία.

Πάρετος (ὁ, ἡ), [παρίημι]. ἀπονισμένος, ἐκνευρισμένος· ἀποκαμωμένος· παράλυτος. (μτγν.) μωρός, παράφρων.

Παρ-ετυμολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Παράγω λέξιν τινὰ ἐτυμολογικῶς ἀπ' ἄλλης. 2) ἐτυμολογῶ ἐσφαλμένως (;).

Παρ-ευδιάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀπολαμβάνω εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα γαλήνης (εὐδίας), (μτφορ.) ζῶ ἡσύχως (ἀταράχως).

Παρευδιαστής, οῦ (ὁ). ὁ φαινόμενος (παρὼν) ἐν καιρῷ εὐδίας. » Ὄρνιθες παρευδιασταί,« Ἀθ., ὅσα θαλάσσια πτηνὰ βοσκοῦν ἐν καιρῷ γαλήνης εἰς τὴν ξηράν.

;Παρ-ευδιάω-ῶ, Μ. άσω, = Παρευδιάζομαι.

Παρ-ευδοκιμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐδοκιμῶ πλειότερον ἄλλου τινός, τὸν ξαπερνῶ εἰς τὴν ὑπόληψιν.

Παρευδοκίμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Παρ-ευημερέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὴν εὐημερίαν, παρευδοκιμῶ.

Παρ-ευθύνω, Μ. υνῶ, Π. παρεκτρέπω τινὰ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, παραβιάζομαι.

Παρευθὺς ἢ Παρευθύ, ἐπίρ. Εὐθύς, ἐν τῷ ἅμα, πάραυτα.

Παρ-ευκηλέω-ῶ, Μ. ήσω. Γλυκομιλῶν καταπραΰνω, καθησυχάζω, (κοιν.) καλοπιάνω.

Παρ-ευλαβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ αἰτ.) Προσέχω (Προφυλάττομαι) ἀπό τινος, ἀποφεύγω μὲ τρόπον.

†Παρ-ευμαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀλιγωρῶ, παραμελῶ, περιφρονῶ.

Παρ-ευνάζομαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ.) Πλαγιάζω πλησίον τινός, συγκαθεύδω ὡς πάρευνος.

;Παρευναῖος, α, ον, = Πάρευνος.

;Παρ-ευνάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, Π. ἀντὶ Παρευνάζομαι.

Παρευναστήρ, ῆρος καὶ

;Παρευναστής, οῦ (ὁ), = Παρακοιμώμενος, (Βυζ. ἀπὸ τοῦ Λτν. Κουβικουλάριος;).

Παρευνέτης, ου (ὁ) καὶ

Παρευνέτις, ιδος (ἡ), = τῷ

Πάρευνος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον (εἰς τὴν εὐνὴν μετά) τινος κοιμώμενος, σύζυγος

Παρεύρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρευρίσκω, ἐφεύρεσις ψεύδους πρὸς ἐξαπάτησίν τινος, πρόφασις.

Παρεύρημα (τό). ψεῦδος (πρόφασις) πρὸς ἐξαπάτησιν.

Παρευρημένως, ἐπίρ. Μὲ παρευρέσεις, δολίως, (εἰς τὸν Ζηνοδ. ἢ Σουΐδ ὁ Schneider διορθ. Παρευμενῶς), [ἐκ τοῦ

Παρ-ευρίσκω, Μ. ευρήσω. Εὑρίσκω (Ἀνακαλύπτω) τι κατὰ τύχην. 2) ἐφευρίσκω τι ἐκ τοῦ προχείρου· εὑρίσκω ἀφορμήν, πλάττω αἰτίας (προφάσεις), (Γαλλ.) controuver.

Παρεύσας, Δ. ἀντὶ Παρούσης, γεν. τῆς θηλ. μτχ. τοῦ Πάρειμι.

Παρ-ευτακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρευρίσκομαι τακτικὰ (Εἶμαι πάντοτε παρὼν) εἰς τὰ χρέη τῆς ὑπηρεσίας μου.

Παρ-ευτρεπίζω, Μ. ίσω, = Παρετοιμάζω, προετοιμάζω.

Παρ-ευτυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ Ἀποκτῶ εὐτύχημά τι παρὰ τὸ προσῆκον (δολίως).

Παρ-ευωχέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Εὐωχοῦμαι ἐν παρόδῳ.

Παρ-εφ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ κατεπάνω τινὸς ἀπὸ τὸ πλάγιον.

Παρ-εφ-άπτομαι, Μ. άψομαι. (μὲ γεν.) Ἐγγίζω τι ἐλαφρὰ ἢ ἐν παρόδῳ

Παρ-εφ-εδρεύω, Μ. εύσω. Φυλάττω ὡς φρουρὸς πλησίον τινός, (μὲ δοτ.) παραμονεύω.

Παρεφθαρμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ κάποιαν παραφθοράν.

Παρεχέμεν, Π. ἀντὶ Παρέχειν.

Παρέχοντι, Δ. ἀντὶ Παρέχουσι.

Παρ-έχω, Μ. έξω (ἀόρ. β'. Παρέσχον κτλ.). (κυρ.) Κρατῶ τι πλησίον τινὸς (ἕτοιμον). » Τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρισχέμεν (τοὺς ἵππους), ὁπότε κέν μιν χρεῖα λάβοι κάματος,« Ἰλ. Δ. (καὶ ἑλλ.) « Πάρεχ' (ἐνν. σεαυτὸν) ἐκποδών,« Ἀρσφ., σάσου (τραβήξου) παρέκει, παραμέρισε, (ὅθ. 2) (συνήθ. μὲ δοτ. ἐκ δ'.) δίδω, χαρίζω· προμηθεύω· συνεισφέρω· (καὶ τρπ. μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) κατορθόνω· ἀναδεικνύω· (ἐν γέν.) κάμνω νὰ γένῃ τι, δίδω αἰτίαν, προξενῶ· ἐπιτρέπω· (ἢ μσ.) δείχνω ἐμπράκτως· παρουσιάζω· (ἐπμ.) ἔχω· (ἐπὶ ἀριθμ.) φέρω, παράγω· (καὶ ἀπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) εὑρίσκω καιρὸν (εὐκαιρίαν), εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, μοὶ εἶνε εὔκολον, ἠμπορῶ. » Δῶρα μὲν αἴχ' ἐθέλῃσθα παρασχέμεν, ἤ τ' ἐχέμεν, πάρα σοι,« Ἰλ. Τ. » Γέλωτα (» Πράγματα, » Ὄχλον. » Αἴσθησιν) παρέχειν τινί, Ὅμ., Ἡρ., Ξεν. (ἐπὶ αἰσχρ. ἐνν.) » Παρέχειν (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ἑαυτήν,« Αχ., Ἀρτμδρ. » Κακῶς παρέξω, κοὐχὶ προσκυνήσομαι,« Ἀρσφ. » Παρέχειν ἑαυτὸν δίκαιον (εὐπειθῆ κτλ.),« Ξεν. » Παρέχοντος δὲ αὐτοῦ εἰρήνην τοῖς ἔργοις,« αὐτ. (ἢ ἀπαρ.) » Παρέξει τοι θεήσασθαι κατ' ἡσυχίην,« Ἡρ. (ἢ ἀπρσ.) » Καί μοι παρέχει (ἐνν. ὁ καιρὸς ἢ ἡ τύχη) νῦν ὑμέων ἄρχειν,« αὐτ., εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, μοὶ εἶνε εὔκολον. » Ἐν νόῳ μὲν εἶχε ἢ πρότερον αὐτομολήσειν,« ἀλλ' οὐ γάρ οἱ παρέσχε, ὡς τότε,« αὐτ., δὲν τὸν ἔτυχεν εὐκαιρία· (καὶ κατὰ μτχ.) » Παρέχον τῆς Ἀσίας ἄρχειν, ἄλλο τι αἱρήσεσθε;« αὐτ. (ἢ ἐπιρ.) » Εὖ δὲ παρασχόν,« Θκ., ἂν ἔλθουν τὰ πράγματα δεξιά. (καὶ μσ.) » Μάρτυρας παρέχομαι,« Πλάτ. » Δεύτερος οὗτος (ὁ Ἰνδὸς) ποταμῶν ἁπάντων, κροκοδείλους παρέχεται,« Ἡρ. » Χῖοι δὲ παρείχοντο νῆας ἑκατόν,« αὐτ. » Εἰ μὴ τὰς ἀρετὰς ἐκείνας ἐν Μαραθῶνι παρέσχοντο οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι,« Δμ. (καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) » Ὅστις παρέχοιτο ἵππον καὶ ὅπλα καὶ ἄνδρα δόκιμον,« Ξεν. » Οὓς ἂν αἰσθάνηται τῶν ἀρχόντων συνοικουμένην τε τὴν χώραν παρεχομένους καὶ ἐνεργὸν τὴν γῆν, καὶ πλήρη δένδρων κτλ., τούτοις χώραν τε ἄλλην προστίθησι ἢ δώροις κοσμεῖ,« αὐτ. » Ὑμᾶς, καὶ πόλιν ἀξιόχρεων παρεχομένους, καὶ σύνεσιν δοκοῦντας ἔχειν,« Θκ., ἔχοντας. » Πυνθανόμενοι... ἃ παρέχεται,« αὐτ., προτείνει, ὑπόσχεται. » Ἑβδομήκοντα ἐνιαυτοὶ παρέχονται ἡμέρας (τόσας),« Ἡρ., κάμνουν. » Ἄνυτος σχῆμα ὡπλισμένου παρεχόμενος,« Παυσ., εἰκονισμένος εἰς σχῆμα ἐνόπλου ἀνδρός. » Παρασχέσθαι θεὸν εὐμενῆ,« Εὐρ., (παρβλ. Παρασκευάζω).

;Παρέψημα (τό). ἔψημα (φαγητὸν) τὸ ὁπ. τρώγεται ὡς ἐν παρέργῳ (διὰ ἡδονὴν μόνον), (κοιν.) γλιγοῦδι, (Τουρκ.) μεζελίκι, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Παρόψημα.

Παρέψησις, εως (ἡ), = Ἔψησις, βράσιμον· (ἰατρ.) = Πυρίασις.

Παρέω, Ἰων. ἀντὶ Παρῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Παρίημι.

Παρεών, Ἰων. ἀντὶ Παρών.

Παρεωσάμενος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Παροράω.

Παρεωσμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Παρωθέω.

Παρ-ηβάω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακμάζω, γίνομαι -

Πάρηβος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. παρῆλθεν ἡ ἥβη (ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας), παρῆλιξ.

Παρηγμένως, ἐπίρ. (μτχ.) = Παραγώγως.

Παρηγορέατο, Ἰων. ἀντὶ Παρηγόρηντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ

Παρ-ηγορέω-ῶ, καὶ (μσ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι, Π. ἀντὶ Παραινῶ, συμβουλεύω· (μὲ δοτ. ὀργαν.) καταπραΰνω, ἐξιλεόνω. (ἰατρ.) θεραπεύω διὰ μαλακτικῶν· (συνήθ.) = Παραμυθέομαι. » Ἐπειρᾶτο πραΰνειν καὶ παρηγορεῖν αὐτούς,« Πλ. » Παρηγοροῦντες τὴν τροφὴν ἀναγκαίῳ προσοψήματι,« Φίλ. « Ὀλεῖς μάτην με, κἂν ὅπως παρηγορῶν,« Αἰσχλ. » Οἴκτειρον, ἐλθὼν δ' εἰς Ἀχαϊκὸν στρατόν, παρηγόρησον ὡς ἀποκτείνειν φθόνος γυναῖκας,« Εὐρ. (ἢ μσ.) » Παρηγορέοντε αὐτὸν μὴ κινδυνεύειν,« Ἡρ. » Παρηγορέοντο αὐτὸν ἀπίστασθαι ἀπὸ βασιλῆος,« αὐτ.

Παρηγόρημα (τό). πᾶν ὅ,τι λέγεται ἢ γίνεται πρὸς παρηγορίαν· (εἰς τὸν Σχλ. τοῦ Ἀρσφ. [Βατράχ. 213] ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραχορήγημα).

Παρηγόρησις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ Παρηγορία ἢ Παρηγόρημα.

Παρηγορητικός, ή, όν, καὶ ἐπίρ. -ικῶς. = Παρηγορικός.

Παρηγορία (ἡ), τὸ παρηγορεῖν, παραίνεσις, συμβουλή· ἀνακούφισις θλίψεως, θεραπεία· παραμυθία. » Φαρμασσομένη χρείατος παρηγορίαις,« Αἰσχλ. 2) (εἰς τὸν Ἰώσ.) ἐπωνυμία παρωνύμιον.

Παρηγορικός, ή, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος, Συντελῶν) πρὸς παρηγορίαν, παρηγορητικός· (ἰατρ.) μαλακτικός, καταπραϋντικός. » Κατάπλασμα παρηγορικόν,« Ὀρειβ., Γαλ. (καὶ πρὸς γεν.) » Βηχὸς (» Κεφαλαλγίας) παρηγορικόν,« Ἱπποκρ.

Παρηγορικῶς, ἐπίρ. Μὲ παρηγορικὸν (παρηγορητικὸν) τρόπον, ἐν εἴδει παρηγορίας. » Προσάγειν οὐ βιαίως ἀλλὰ παρηγορικῶς,« Ἱπποκρ.

Παρήγορος (ὁ, ἡ). ὁ παρηγορῶν (συντελῶν πρὸς παρηγορίαν)· παρηγορητικός. » Μῦθος —,« Ἀπλλν. (καὶ πρὸς γεν.) » Δίψης καὶ λιμοῦ παρήγοροι,« Μ. Αὐρ.

Παρ-ῇδα, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Παρηΐδα ἢ

Παρῇδες, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Παρηΐδες, αἰτ. ἑν. καὶ ὀνμς. πλθ. τοῦ Παρηΐς.

Παρ-ηδύνω, Μ. υνῶ. Γλυκαίνω (Νοστιμίζω) τι ἐκ τοῦ προχείρου, καρυκεύω ὀλίγον τι.

Παρήειν, παρτ. τοῦ Πάρειμι, Μ. ειμι.

Παρ-ηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ ἀπὸ τὸ στραγγιστήρι· (ἰατρ.) ἐβγάλλω τὴν τροφὴν ἀχώνευτον.

Παρήθημα (τό). ἀποστραγγίδι, καταπάτι.

Παρ-ηερέθομαι, Π. ἀντὶ Παραίρομαι.

Παρηέρθαι, Π. πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραείρω.

Παρήϊε, Ἰων. ἀντὶ Παρῄει.

Παρήϊξα, Π. ἀόρ. α'. τοῦ Παραΐσσω.

Παρήϊον (τό), Π. Ἰων. μέρος τοῦ χαλινοῦ, (ἄλλ.) Παραγναθίδιον. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Παρειά. » Μέχρι συνηλοίησε παρήϊα,« Θκρ., τοῦ κατεσύντριψε τὰ μάγουλα.

Παρηΐς, ΐδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Παρειά. » Φοινίσσουσα παρῆδ' αἰσχύνᾳ,« Εὐρ.

Παρῆκα, ἀόρ. α'. τοῦ Παρίημι.

Παρηκοΐα (ἡ), μτγν. ἀντὶ Παρακοή.

Παρῆκον, παρτ. τοῦ Παρήκω.

Παρήκοος (ὁ, ἡ). ὁ παρακούων (μὴ καλοακούων ἢ μὴ ὑπακούων), ἀπειθής, ἀπρόσεκτος.

Παρηκουσμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀπειθῶς· χωρὶς ὑπακοὴν ἢ χωρὶς προσοχήν.

Παρ-ήκω, Μ. ήξω. Προέρχομαι, προβαίνω· (συνκδχ. καὶ τρπ.) φαίνομαι, ἀποδεικνύομαι· (ἐπὶ χρόν.) παρέρχομαι. » Ἔξω παρήκειν,« Σοφ. » Ἀλλὰ τὰ μὲν παρήκει,« Πίνδ., παρῆλθον. (καὶ τρπ.) » Τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ παρῆκε,« Σοφ., ἐφάνη, ἀπεδείχθη. 2) ἐκτείνομαι κατὰ μῆκός τινος, παρεκτείνομαι. » Παρῆκε δὲ αὐτοῦ τὸ στρατόπεδον, ἀρξάμενον ἀπὸ Ἐρυθρέων, ἐς Πλαταιάς,« Ἡρ. » Πρὸς δύνοντα δὲ ἥλιον παρήκει ἡ Αἰθιοπὶς χώρη,« αὐτ. 3) (τρπ.) = Προσήκω. » Εἰς τὸ παρῆκον τοῦ χρόνου,« Πλάτ., ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, τυχούσης εὐκαιρίας. » Ἐκ τοῦ παρήκοντος λέγειν τι,« Γενν., ἐκ τοῦ παραχρῆμα, (εἰς ταύτην τὴν σημασ. συγχ. τῷ Παρείκω, π. χ.) » Κατὰ τὸ ἀεὶ παρῆκον (ὀρθότ. παρεῖκον) τοῦ κρημνώδους προσβαίνων,« Θκ. (Δ'. 36).

Παρήλασα, ἀόρ. τοῦ Παρελαύνω.

Παρῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Παρέρχομαι.

Παρήλθοσαν, Βοιωτ. καὶ Ἀλεξανδρ. ἀντὶ Παρῆλθον (πλθ.).

;Παρηλικία (ἡ). παρακμή, [ἐκ τοῦ

Παρῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ). περασμένος τὴν ἡλικίαν, Πάρηβος.

Παρήλιος (ὁ) καὶ Παρήλιον (τό). ὁ πλησίον τοῦ ἡλίου φαινόμενος ἐνίοτε (κατ' ἀντανάκλασιν τῶν νεφῶν) ἄλλος ἥλιος.

Παρηλλαγμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ὅλως διόλου διαφορετικὸν (παρηλλαγμένον, ἀσυνήθιστον).

Πάρ-ημαι (παρτ. Παρήμην), Π. ἀντὶ Παρακάθημαι. (μὲ δοτ.) » Σύεσσι παρήμενον,« Ὀδ. Ν. (καὶ χ. πτ.) » Γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἧπαρ ἔκειρον,« Ὀδ. Λ. » Παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος,« Ὀδ. Σ.

Παρημελημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἀμελῶς, ἀπροσέκτως, ἀπροθύμως.

Παρῆμεν ἢ Παρῆμες, Δ. ἀντὶ Παρεῖναι, ἀπαρ. τοῦ Πάρειμι.

Παρ-ημερεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Διημερεύω πλησίον τινός· ἀσχολοῦμαι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἢ καθημερινῶς εἴς τι.

Παρήμερος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἡμέραν παρ' ἡμέραν (κάθε δύο ἡμέρας), = Ἑτερήμερος. 2) Π. = Ἐφήμερος, πρόσκαιρος. 3) σπν. ἀντὶ Παράκαιρος, ἄωρος. » Ὄμφακα βότρυν ἢ παρήμερον στάχυν,« Ν. Εὐγ.

;Παρημοσύνη (ἡ), Π. [παρίημι]. παράβλεψις, συγκατάβασις, (ἄλλ.) Μεθημοσύνη, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παιγμοσύνη).

Παρήνεσα, Π. ἀντὶ Παρῄνεσα, ἀόρ. τοῦ Παραινέω.

Παρηνόμουν, παρτ. καὶ

Παρηνόμησα, ἀόρ. τοῦ Παρανομέω.

Παρηνώχλουν, παρτ. καὶ

Παρηνώχλησα, ἀόρ. τοῦ Παρενοχλέω.

Πάρηξις, εως (ἡ), Π. [παρήκω]. ἄφιξις, φθάσιμον (εἰς τὸν λιμένα), ἄραγμα.

Παρηονίτης, ου (ὁ) καὶ Παρηονῖτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Παρηϊονίτης, -ῖτις, παραιγιαλίτης.

Παρηορία (ἡ). τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένος εἰς τὸν ῥυμὸν τῆς ἁμάξης ὁ παρήορος ἵππος. 2) ἡ ἄκρα ἢ τὸ πλάγιον τοῦ πλοίου. 3) (μτνμ.) μωρία, ἀνοησία, (κυρ. θηλ. τοῦ-

Παρηόριος, α, ον, Π. = τῷ

Παρήορος (ὁ, ἡ), Π [παρά, αἴρω ἢ † ἄρω] ὁ ἐκτὸς ἢ ἐκ πλαγίου τῆς σειρᾶς (τῆς γραμμῆς)· (ἐπμ.) ἀνάρμοστος· παράδοξος, ἀσυνήθιστος, (παρβλ.) Ἔκτοπος. » Πολλὸς δέ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα,« Ἰλ. Ι., παρὰ φύσιν μέγας, (κοιν.) θεώρατος. (ἢ μὲ γεν.) » Νόου παρήορος,« Ἀρχίλ., = Παράφρων, (κοιν.) 'παρμένος, (παρβλ.) Πάραορος. ||. (οὐσ.) Παρήορος (ἐνν. ἵππος),« Ἰλ. Π., ὁ ἄλλ. Παράσειρος.

Παρήπαφε, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Παραπαφίσκω.

;Παρηρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Παρηορίη, μωρία, παραφροσύνη, [ἐκ τοῦ

;Πάρηρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πάραορος.

(Παρῄς), ῇδος (ἡ), Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Παρηΐς.

Παρῆσθα, β΄. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Πάρειμι, Μ. ἔσομαι.

Παρῆσθευ, Π. ἀντὶ Παρῆσθου, β΄. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β΄. τοῦ Παραισθάνομαι.

Παρ-ησυχάζω, Μ. άσω, = Καθησυχάζω (ἐνίοτε) = Παρασιωπῶ. » Ἄξιον δὲ μηδ' ἐκεῖνο παρησυχασθῆναι, « Φίλ.

Παρήσω, μέλλ. τοῦ Παρίημι.

Παρ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠχῶ παρομοίως, ὁμοιάζω ὁπωσοῦν κατὰ τὸν ἦχον, προσφέρομαι σχεδὸν μὲ τὸν ἴδιον τρόπον. » Τὰ δὲ ἱστία παρηχεῖται πρὸς τὸν ἱστόν, « Εὐς. 2) ἠχῶ παρὰ μέλος, Παραφωνῶ, (ὅθεν) » Παρηχημένος, « Γρηγ. Νυσσ., ὁ ἐκμελής, (Γαλλ.) dissonant.

Παρήχημα (τό). λέξις ἠχοῦσα παρομοίως, (ἑπμ.) χρησιμεύουσα ὡς λογοπαίγνιον (Γαλλ. calembourg). (π. χ. »Οὐκ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀλλ' ἐν τοῖς κοινοῖς,« Δμ. » Βιβλίου καινοῦ, βιβλίου καὶ νοῦ, « » Οὐ βουλεύειν, ἀλλὰ δουλεύειν ἄξιος,« Ασ. κτλ.), ἴδε καὶ τὸ ἑπμ.

Παρήχησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρηχέω, ὁμοιότης ὡς πρὸς τὸν ἦχον, (Γραμμτ.) σχῆμα λόγου » ὅταν δύω ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρας λέξεις ἢ ὀνόματα εἴπῃ τις ὁμοίως μὲν ἠχοῦντα, διάφορον δὲ τὴν δήλωσιν ἔχοντα, « Ἑρμγ. (οἷον: » Σαμία μία ναῦς, « Ἰλ. Ω. » Ἀνέπλασσε Πλάτων πεπλασμένα ὀνόματα, « Τίμ., κτλ.).

Παρθέμενος, Π. ἀντὶ Παραθέμενος, μσ. ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Παρατίθημι.

Παρθενεία (ἡ), τὸ παρθενεύειν, ἡ ἐν παρθενίᾳ διαβίωσις.

Παρθενεῖον (τό). ᾆσμα ψαλλόμενον ὑπὸ παρθένων καὶ συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ παρθενίου αὐλοῦ. 2) = Παρθενοκομεῖον, μοναστήριον γυναικεῖον. 3) (ἐνίοτε εἰς τὸ πληθ.) ἤθη παρθενικά, παρθενία. »Καταβήσομαι ἐπὶ τὰ ὄρη καὶ κλαύσομαι ἐπὶ τὰ παρθενεῖά μου, ἐγὼ καὶ αἱ συνεταιρίδες μου, « Γρφ.

Παρθένειος (ὁ, ἡ), = Παρθενικός, Παρθένιος. » Λέχος παρθένειον, « Εὐρ.

Παρθένευμα (τό). ἔργον (ἐνασχόλημα, διασκέδασις) παρθένου· (Π.) κόρη παρθενευομένη. » Νόθον με παρθένευμ' ἔτικτε σόν, « Εὐρ.

Παρθένευσις, εως (ἡ), τὸ παρθενεύειν ἢ παρθενεύεσθαι, ζωὴ παρθένου, παρθενία. » Τὴν Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσιν, « Αχ.

Παρθενεύω, Μ. εύσω. Φυλάττω κόρην τινὰ παρθένον, δὲν τὴν ὑπανδρεύω· (ἀμτβτ.) διάγω (εἶμαι ἀθῶος ὡς ἂν) παρθένος. »Νόμος ταῖς Ἑστιάσιν ἀεὶ παρθενεύεσθαι, « Πολύαιν.

Παρθενεών, ῶνος (ὁ), = Παρθενών.

Παρθενία (ἡ). ἡ κατάστασις τῆς παρθένου. 2) θηλ. τοῦ Παρθένιος, (ἐπίθ. τῆς Ἀθην. καὶ τῆς Δήμητρ.).

Παρθενίας, ου (ὁ). υἱὸς γυναικὸς νομιζομένης παρθένου (γεννηθεὶς πρὶν ὑπανδρευθῇ ἡ μήτηρ του).

Παρθενικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς παρθένον, παρθένου ἴδιος. ‖. (οὐσ.) Παρθενική, « Π. ἀντὶ Παρθένος. » Μελεδήματα παρθενικάων, « Ἐπγρ.

Παρθενικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἂν παρθένος, καθὼς αἱ παρθένοι.

Παρθένιον (τό), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἑλξίνη καὶ Περδίκιον, (κοιν.) παρθενοῦδι, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Παρθένιος, α ἢ ος, ον, = Παρθενικός· (συνκδχ.) καθαρός. (ἐνίοτε) = Παρθενίας. ‖. (ἀντὶ ἐπιρ.) » Παρθένιον βλέπων, « Ἀνακρ., ἔχων βλέμμα παρθένου. ‖. (πληθ.) Παρθένια (τά), τὰ σημεῖα τῆς παρθενίας. » Ἐξοίσουσι τὰ παρθένια τῆς παιδὸς πρὸς τὴν γερουσίαν, « Γρφ.

Παρθενίς, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἀρτεμισία.

Παρθενισκάριον (τό), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Παρθένος, (κοιν.) παληοκόριτσον.

Παρθενογενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ γυναῖκα ἀνύπανδρον (νομιζομένην παρθένον).

Παρθενοκομεῖον (τό), = Παρθενών, μοναστήριον γυναικεῖον.

Παρθενοκομία (ἡ). κομιδή (ἀνατροφή, ἐπιμέλεια) παρθένου ἢ παρθένων.

Παρθενοκτονία (ἡ). φόνος παρθένου ἢ παρθένων, [ἐκ τοῦ

Παρθενοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύσας (θυσιάσας) παρθένον· ὁ φονεύων τὰς παρθένους.

;Παρθενόκτονος (ὁ, ἡ). ὁ φονευθεὶς ὑπὸ παρθένου.

Παρθενολύτης, ου (ὁ). ὁ λύων τὴν παρθενίαν. » Γάμος—, « Ἰσίδ.

Παρθενομήτωρ, ορος (ἡ). (Ἐκκλησ.) παρθένος καὶ μήτηρ ἐνταὐτῷ, ἡ Θεοτόκος.

Παρθενοπίπης, ου (ὁ), Π. [παρθ. ὀπιπτεύω]. ὁ κυττάζων μὲ κακὸν σκοπὸν (κυνηγῶν) τὰς παρθένους, (Τουρκ.) ζαμπαρᾶς.

Παρθενοπρεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς παρθένον, παρθένου ἴδιος.

Παρθένος (ἡ), [συγγ. τῷ †Ἀρήν, ἀρνός;]. κόρη ἀπείρανδρος, κορίτσι· (ἐν γέν.) κοράσιον. » Ἔστι μοι θυγάτηρ παρθένος, « Ξεν. » Παρθένος ἔνθα βέβηκα, γυνὴ δ' εἰς οἶκον ἀφέρψω, « Θκρ. »Παρθένος ἑξαέτις, « αὐτ. 2) (ἐπίθ.) παρθενικός, (συνκδχ.) ἀθῶος, (μτνμ.) καθαρός. » Πηγή—, « Αἰσχλ. » Παρθένοι τριήρεις, « Ἀρσφ., αἱ πρωτόπλοοι. (Ὁ Λογγῖνος κακίζει καὶ τὸν Ξενοφῶντα ὡς ὀνομάσαντα μετωνυμικῶς καὶ τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν παρθένους, » Ἀμφικράτει [λέγων] καὶ οὐ Ξενοφῶντι ἔπρεπε τὰς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν κόρας λέγειν παρθένους αἰδήμονας. « Ἀλλὰ τὸ χωρίον τοῦ Ἱστορικοῦ, τὸ ὁποῖον ἐννοεῖ ὁ κριτικός, διωρθώθη:) » Αἰδημονεστέρους δ' ἂν αὐτοὺς ἡγήσατο καὶ αὐτῶν τῶν ἐν τοῖς θαλάμοις (ἀντὶ: ὀφθαλμοῖς) παρθένων. « ‖. (εἰς τοὺς ἐκκλησ. συγγρφ.) » Παρθένος (ὁ), ὁ φυλάττων παρθενίαν.

Παρθενόσφαγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπὸ σφαγὴν παρθένου.

Παρθενοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) παρθένον· φυλάττω τινὰ ὡς παρθένον, Παρθενεύω.

Παρθενοτροφία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀνατροφὴ παρθένου.

Παρθενοφθόρος (ὁ, ἡ). φθορεὺς παρθένου.

Παρθενόφυτος (ὁ, ἡ). ὁ βλαστήσας ὡς ἐκ φυτοῦ τῆς παρθενίας.

Παρθενόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων παρθένου χρῶμα, τρυφερός.

Παρθενώδης, εος (ὁ, ἡ), = Παρθενικός· τρυφερός, προσηνής κτλ.

Παρθενών, ῶνος (ὁ). τὸ μέρος τοῦ οἴκου ὅπου κάθηνται αἱ παρθένοι. ‖. (εἰς τὰς Ἀθην.) ὁ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς.

Παρθενωπός (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄψιν (μορφήν, ἐξωτερικὸν) παρθένου.

Πάρθεσαν, Π. ἀντὶ Παρέθεσαν, γ΄. πληθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β΄. τοῦ Παρατίθημι.

Παρθεσίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Παραθήκη, παρακαταθήκη.

Πάρθενος (ἡ), Π. ἀντὶ Παρθένος.

Παρθρέξειας, Π. ἀντὶ Παραθρέξειας, Αἰολ. ἀόρ. τῆς εὐκτ. τοῦ Παρατρέχω.

Παρθύω, Π. ἀντὶ Παραθύω.

Παριαμβίς, ίδος (ἡ). κιθαριστικόν τι μέλος ἢ ᾆσμα εἰς τὸ ὁπ ἐπεκράτουν οἱ παρίαμβοι πόδες. 2) εἶδος ἐγχόρδου ὀργάνου.

Παρίαμβος (ὁ). (ποὺς μετρ.) συγκείμενος ἀπὸ δύο βραχείας, (ἄλλ.) Πυρρίχιος.

Παρ-ιαύω, Μ. αύσω, Π. (μὲ δοτ.) κοιμῶμαι πλησίον ἢ εἰς τὸν οἶκόν τινος.

Παριδεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παροράω.

Παρ-ιδρύω, Μ. ύσω ἢ ύσομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) Στήνω (Τοποθετῶ) μονίμως πλησίον τινός.

Παριέρη (ἡ). ἡ χρηματίσασα (ὑπηρετήσασα τὸν προσδιωρισμένον καιρὸν) ἱέρεια, πρώην ἱέρεια (κυρ. τῆς Ἐφεσ. Ἀρτέμ.).

Παρ-ίζω, Μ. ίσω. Καθίζω (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. Κάθημαι) πλησίον τινός· (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) »Παρίζει ἀνδρὶ ἄνδρα.« Ἡρ.

Παρίει, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρς. ἢ β΄. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς πρς. καὶ

Παριέναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παρίημι.

Παριών, μτχ. τοῦ Πάρειμι, Μ. ειμι.

Παρ-ίημι, Μ. παρήσω (ἀόρ. Παρῆκα κτλ.). Ἀφίνω τινὰ νὰ περάσῃ (νὰ ἔμβῃ πουθενά, νὰ ἀναχωρήσῃ)· (ἐπὶ χρόν.) ἀφίνω νὰ παρέλθῃ. (μὲ αἰτ. προθ. ἐκ δ΄.) »Μηδένα παριέναι εἰς τὴν ἀκρόπολιν,« Ξεν. » Οὐ παρίει αὐτὸν πρὸς τὸν πάππον, « αὐτ. » Ἔδεισαν, μὴ τῶν ἔνδοθέν τινες παρείησαν εἰς τὴν πόλιν αὐτούς,« αὐτ. (καὶ μσ.) » Παρίενται τοὺς καταλύτας οἱ πανδοχεῖς, « Πλβ., εἰσδέχονται. (καὶ μτνμ.) » Μὴ παριῶμεν εἰς τὴν ψυχὴν « Πλάτ. » Καιρὸν παριέναι, « αὐτ., Θκ., Δμ. »Οὐ παρίει σείων ὁ θεός, « Παυσ., οὐ διέλειπεν. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ξετεντόνω, χαλαρόνω· (συνκδχ.) ἐκνευρίζω, (κοιν.) κόπτω τὰ ἥπατα, (πθ.) ἀποκάμνω· (τρπ.) παραμελῶ. »Τοῦ ποδὸς παρίει, « Ἀρσφ., (ναυτ. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) μόλα σκότα! (καὶ πθ.) » Παρείθη μήρινθος ποτὶ γαῖαν, « Ἰλ. Ψ. » Κόπῳ παρεῖμαι, « Εὐρ. » Πληγεὶς περὶ τὸν τράχηλον ἔπεσε καὶ παρείθη, « Πλ. » Οἱ δὲ ὑπὸ τοῦ οἴνου παρεῖνται, « Φλσρ. (ἢ κατὰ μτχ.) » Εὗδον δὲ πᾶσαι σώμασι παρειμέναι, « Εὐρ. (ἴδε ἢ Παρειμένος), (ὅθ. 3) (μτφορ.) ἀφίνω, ἐπιτρέπω· (μσ.) ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· στέργω. » Οὐ παρήσω τῷδ' ἐμὴν τυραννίδα,« Εὐρ. » Ἄλλῳ δὲ παρήσομεν οὐδενὶ ναυαγέειν, « Ἡρ. » Παρίει τούτους διαλέγεσθαι αὐτῷ, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Παριέμεσθα ἢ φαμὲν κακὰ φρονεῖν, « Εὐρ. » Οὐκ ἂν παρείμην, οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν, « Σοφ. 4) (μσ. μὲ γεν. ἐκ δ΄.) παρακαλῶ· μεσιτεύω. » Τοῦτο ἡμῶν δέομαι καὶ παρίεμαι, « Πλάτ. » Οὐδέν σου παρίεμαι, « αὐτ. » Παρέμενος (κατὰ διόρθ. ἀντὶ: Παραιτησάμενος) τοὺς ἄρχοντας ἀποδημείτω, « αὐτ., (παρβλ. Παραιτοῦμαι).

†Παρικτός, ή, όν. Περαστικός, [ἐκ τοῦ

Παρ-ίκω, Π. (σπν.) ἀντὶ Παρήκω.

†Παρ-ιλλαίνω, = Παραβλέπω, στραβοκυττάζω.

Πάριμεν, πληθ. ά. πρσ. τοῦ Πάρειμι, Μ. ειμι.

Παρ-ιππάζομαι, Μ. άσομαι καὶ

Παρ-ιππεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Παρακολουθῶ (μὲ αἰτ. Περνῶ) ἔφιππος πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν τινος, (ἐν γέν.) ξεπερνῶ, ὑπερβαίνω· (ἐπὶ χρόνου) = Παρέρχομαι. » Τοῦ μηνὸς παριππεύσαντος, « Ἀνν. Κομν., (παρβλ.) Παρελαύνω.

Πάριππος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων πλησίον (εἰς τὸ πλάγι) ἵππου, παρακολουθῶν ἔφιππος ;) ἢ πεζὸς ἔφιππον. ‖. (οὐσ.) Πάριππος (ἐνν. ἵππος), « ὁ συρόμενος εἰς τὸ πλάγιον τοῦ ὀχήματος τρίτος παρεκτὸς τῶν δύω ἐζευγμένων. » Ἄξει δέ σε ὁ δημόσιος δρόμος, ὀχήματι χρώμενον ἑνὶ καὶ παρίππῳ, « Ἰουλ.

Παρ-ίπταμαι, Μ. παρα-πτήσομαι (ἀόρ. Παρέπτην κτλ.). (μὲ δοτ.) Πετῶ πλησίον ἢ ἀπ' ἔμπροσθέν (μὲ αἰτ.) πετῶ ἐκεῖθέν (ἐπέκεινά) τινος, περνῶ ἢ παρακολουθῶ πετῶν· (μτνμ.) παρέρχομαι ταχέως. » Στεροπή τις ὦκα παριπταμένη, « Γρηγ. (καὶ μτφορικώτ.) » Ἐσθλοῖς τοῖς οὐχ ἱσταμένοις, ἀλλὰ παριπταμένοις, « αὐτ.

Παρ-ισάζω, Μ. άσω, = Παρισόω.

Πάρισθι, β΄. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς πρς. τοῦ Πάρειμι, Μ. έσομαι.

Παρίσθμιον (τό), [παρά, ἰσθμός]. (κυρ. εἰς τὸ πληθ.) αἱ βαλανίδες (γαργαλήθραις) τοῦ λαιμοῦ (κυρ. ὅταν ἦνε πρησμέναις).

Πάρισος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ἴσος (ὅμοιος). »Οἱ ἀνταχαῖοι, δελφῖσι πάρισοι τὸ μέγεθος,« Στρβ. » Πάρισα, « Ῥητρ., δύο ἢ ἢ πλειότερα κῶλα μιᾶς φράσεως ὅταν συμφωνοῦν κατὰ τὸν ῥυθμὸν (τὴν κατάληξιν κτλ.) πρὸς ἄλληλα.

Παρισότης (ἡ). τὸ ἀφῃρημένον οὐσιαστικὸν τοῦ Πάρισος.

Παρ-ισόω-ῶ, Μ. ώσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) Κάμνω τι ἴσον ἢ σχεδὸν ἴσον μὲ ἄλλο· ἐξισάζω· παρομοιάζω· (πθ.) ἐξισοῦμαι, ἰσομετροῦμαι. παραβάλλομαι. » Τὰν οὔτις ἄμωμος, ἐπεὶ χ' Ἑλένᾳ παρισωθῇ, « Θκρ. » Παρισωθείη μὲν ἄν, ὑπερβάλοι δὲ οὐκ ἄν, « (Οἰνόμ. παρ') Εὐσ.

Παρ-ιστάνω, μτγν. καὶ Γρφ. ἀντὶ

Παρ-ίστημι, Μ. παραστήσω καὶ μσ. παρεστήξω, -ομαι (μσ. πρκ. Παρέστηκα καὶ ἀόρ. Παρέστην κτλ.). Στήνω τι πλησίον τινός· (συνκδχ.) παραβάλλω, παραλληλίζω. » Ταῖς πόλεσι δεῖ παριστάναι μὴ τὰς μικρὰς ταῖς μεγάλαις, « Ἰσκρ. (καὶ μσ.) »Παραστησάμενος δύο ἱερεῖα,« Ξεν. » Θύων, παρεστήσατο τὸν (μάντιν.) Εὐκλείδην, « αὐτ. 2) φέρω εἰς τὸ μέσον, παρουσιάζω· ἀποδεικνύω· ἐκθέτω, παραστήνω· (καὶ τρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) φαίνομαι· συμβαίνω. » Παραστησώμεθ' αὐτὸν εἰς κρίσιν, « Πλάτ. » Μάρτυρας παρίστασθαι, « Αξ. (καὶ ἐνν. τοῦ ἐκ γ΄. » Παραστησάμενος οὐδένα τούτων, ὅ ἐδιέθετο, « Ἰσ. (καὶ τρτπρσ.) » Παρέστη αὐτῷ δεινόν, « Αξ., τῷ ἐφάνη. » Παρέστηκ' ἀγὼν μέγας, « Εὐρ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τοῦ παρεστῶτος θέρους, « Σοφ. » Τῶν παρεστώτων κακῶν, « Εὐρ. » Ὁ νῦν παρεστηκὼς ἡμῖν λόγος, « Πλάτ. » Πρὸς τὸ παρεστός, « Ἀρσφ., κατὰ τὰς περιστάσεις. 3) φέρω τι εἰς τὸν νοῦν (εἰς τὴν μνήμην) τινος, ἐμπνέω τὴν ἰδέαν, καταπείθω. » Ὅταν παραστήσῃς τινὶ τοῦτο ὅτι δεῖ ἐπιμελεῖσθαι ὧν ἂν σὺ βούλει, « Ξεν. » Τοῦτο παρέστησεν Ἀθηναίους τὸν Θησέα τιμᾶν, « Πλ. »Εὔχομαι.. πᾶν ὅ,τι μέλλει συνοίσειν, τοῦτο παραστῆσαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν, « Δμ. (ἢ μσ.) » Μηδενὶ τοῦτο παραστῇ ὡς..,« Ασ. » Δόξα παρίσταταί μοι, « Αξ. (καὶ ἀπαρ.) » Παρίστατό μοι φιλοσοφεῖν, « Αξ. (καὶ ἀπολ.) » Λέγειν ἀδεῶς τὸ παριστάμενον, « Πλ., ὅ,τι τοῦ ἔλθοι (τοῦ καταίβῃ) εἰς τὸν νοῦν, ὅ,τι τοῦ φανῇ, (ὅθεν 4) ἐμπνέω, ἐρεθίζω, διεγείρω, (ἢ μσ. αὐτπθ.) λαμβάνω τόλμην (θάρρος), ἐνθουσιάζω, -ομαι· (ὅθ. ἐπὶ οἴνου) ἀποκτῶ τὴν ἀπαιτουμένην ποιότητα, γίνομαι, (ἐν γέν. ἐπὶ καρπ.) ὡριμάζω, εἶμαι εἰς τὸν καιρόν μου. » Ἡ κριθὴ παρεστηκεῖα, καὶ τὸ λῖνον σπερματίζον,« Γρφ. (ἀντιθ. τῷ Ἐξίσταμαι). » Ὁρμὴν παραστήσας, « Πλβ. » Παρίστησι δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια, « Δσκρ. (καὶ μσ.) » Βουλόμενος παραστῆσαι καὶ τοὺς ἀκούοντας εἰς τὸ μᾶλλον αὐτῷ συναγανακτεῖν, « Πλβ (καὶ αὐτπθ.) » Ὅταν ὁρμὴ παραστῇ αὐτοῖς συμφρονεῖν,« Πλβ. » Ταῖς ψυχαῖς οὕτω παρέστησαν εἰς κίνδυνον, ὥστε θανάτου καταφρονῆσαι,« Διόδ., (ὅθεν Παράστημα). 5) ἔρχομαι ἢ στέκω πλησίον τινός· φθάνω πουθενά· πλησιάζω· (συνκδχ.) βοηθῶ, παρασέκω· (ἐπὶ κακοῦ) ἐπίκειμαι. (μὲ δοτ.) » Τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ τέκνα οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται, οὐδὲ γάνυνται, « Ὀδ. Μ. » Ἐξείης πάντεσσι παρίσταται, « Ὀδ. Ρ. » Ἦ τοι αἰεὶ ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσταμαι, ἠδὲ φυλάσσω, « Ὀδ. Ν. » Τοιάνδ' ἀεί μοι ξύμμαχον παρεστάναι, « Σοφ.. » Ἴθι μοι παράστηθ', ἀντιβολῶ πρὸς τῶν θεῶν, « Ἀρσφ. (ἢ ἐπίρ.) » Δεῦρο παρέστης, « Ἰλ. Γ. (ἢ χ. πτ.) » Ὡς εὖ παρέστης, « φρσ., καλῶς ὥρισες. (καὶ παραλλ.) » Ἄγχι παρασχὰς,« Ὅμ. » Τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα παρέηκε παρεστάμεναι ἢ ἀμύνειν, « Ἰλ. Ο. »Τὸν Ἀπόλλωνα ἐπικαλεόμενος, παραστῆναι καὶ ῥύσασθαί μιν ἐκ τοῦ παρεόντος κακοῦ, « Ἡρ. » Παρίστατο δ' εἴ τις συμφορὰ συμβαίνῃ, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ κακοῦ) » Ἀλλά τοι ἤδη ἄγχι παρέστηκεν θάνατος, « Ἰλ. Π. (καὶ μτφορ.) » Τῇ Πλάτωνος παραστησάμενος δόξῃ, « Φίλ. » Ἐς δ καὶ οὗτοι παρέστησαν ἐς τὴν γνώμην αὐτέων, « Ἡρ. (ὅθεν 6) φέρω τινὰ εἰς τὸ θέλημά μου, διαθέτω οὕτως ἢ ἄλλως· (συνήθ.) κυριεύω, καθυποτάττω· (ἐν γέν.) ἀναγκάζω. » Ἔδει γάρ, ὅτε οὐκ ἑκόντας ἔθελον ἐς μάχην κατίστασθαι, ἀέκοντας αὐτοὺς παραστήσασθαι, « Ἡρ. » Τὸν δεσπότην ὑμέων ἡμεῖς παραστησώμεθα οὕτω, ὥστε ἐπὶ μηδαμοὺς ἔτι ἀνθρώπους αὐτὸν στρατεύσασθαι, « αὐτ. » Περιστρατοπεδευσάμενος ἐπολιόρκει, καὶ ἐν ὀκτὼ μησὶ παρεστήσατο αὐτούς, « Ξεν. » Καὶ ἄκουσαν τὴν ὑμετέραν πόλιν δυναίμην ἂν παραστήσασθαι, « αὐτ. » Εἴπερ αὐτοὶ ἦσαν ἱκανοὶ αὐτὸν παραστήσασθαι,« Ἡρ. (ἢ αὐτπθ.) » Πολιορκούμενοι, χρόνῳ παρέστησαν, « αὐτ. 7) (κατ' ἄλλην σημασ. τῆς προθ.) στήνω (καὶ μσ.) ξέκω παρέκει· ἐβγάζω (καὶ μσ.) ἐβγαίνω ἔξω ἀπό, Ἐξίσταμαι. » Ὁ κίνδυνος καὶ διαλογισμὸν παρίστησιν, « Αἰσχ. (ἢ μὲ γεν.) » Φρενῶν παρεστηκέναι, « Πλβ (καὶ ἐλλ. μὲ δοτ.) » Παρεστηκέναι τῇ διανοίᾳ, « αὐτ., = Παραφρονεῖν.

†Παριστία (ἡ), Ἰων. καὶ κοινολεκτ. ἀντὶ Παρεστία· (ὅθεν τὸ κοιν.) πυροστιά.

Παριστίδιος, α, ον. Ὁ πλησίον τοῦ ὑφαντ ἱστοῦ (τοῦ ἐργαλειοῦ).

Παρ-ιστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξετάζω ἢ Διηγοῦμαί τι ἐν παρόδῳ (κατὰ περίστασιν). » Hæc te volui Παριστορῆσαι,« Κικ. 2) ἐξιστορῶ (διηγοῦμαι) ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. » Μή τις οἰέσθω παριστορεῖν ἡμᾶς τὰ κατὰ τούτους τοὺς χρόνους, « Σιμοκ.

Παριστορία καὶ ;Παριστόρησις, εως (ἡ), τὸ παριστορεῖν, ψευδὴς (παραπεποιημένη) ἐξιστόρησις.

Παρ-ισχναίνω, Μ. ανῶ. Λιγνεύω ὁπωσοῦν ἢ βαθμηδόν.

Παρ-ίσχω, Μ. παρα-σχήσω, = Παρέχω.

Παρισώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης παρίσων (σχημάτων), σχεδὸν πάρισος.

Παρίσωμα (τό), = Παρίσωσις.

Παρίσως, ἐπίρ. Σχεδόν, ὡς ἔγγιστα, περίπου.

Παρίσωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρισόω, ἐξίσωσις· παρομοίωσις· (ῥτρ.) σχηματισμὸς παρίσων φράσεων.

Παρισωτικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς παρίσωσιν.

Παριτέον, θετ. τοῦ Παρίημι, ἀφίνω, καταλείπω. » Τὰ δὲ καίρια οὐ παριτέον,« Φίλ.

Παριτέον καὶ ;Παριτητέον, θετ. τοῦ Πάρειμι, Μ. ειμι. » Παριτητέα ἔδοξεν ἐς τοὺς Λακεδ. εἶναι, « Θκ.

Παριτητός, ή, όν, ῥηματ. τοῦ Πάρειμι, Μ. ειμι, ἢ τοῦ Παρίημι. » Μηδὲ παριτητὸν εἶναι πρὸς τὸν πατέρα τῷ πλουτοῦντι, « Ὠριγ.

Παριτός, ή, όν. Ὅπου δύναταί τις νὰ περάσῃ (νὰ ἔμβῃ, νὰ εἰσχωρήσῃ).

Παρ-ιχνεύω, Μ. εύσω. Βαδίζω κατὰ τὰ ἴχνη τινός, παρακολουθῶ· μιμοῦμαι.

Παρκατέλεκτο, Π. ἀντὶ Παρακατέλεκτο, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Παρακαταλέγομαι.

Πάρκειμαι, Π. ἀντὶ Παράκειμαι.

Παρκλίνω, Π. ἀντὶ Παρακλίνω.

Παρκύπτω, Π. ἀντὶ Παρακύπτω.

Παρμέμβλωκε, Π. ἀντὶ Παραμέμβλωκε, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Παραβλώσκω, (μὲ δοτ.) παρίσταμαι, παραστέκω, κτλ.

Παρμένω, Π. ἀντὶ Παραμένω.

†Πάρμη (ἡ), [Λτ.] εἶδος μικρᾶς ἀσπίδος.

Παρμόνιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παραμόνιμος.

Πάρμονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παράμονος.

Πάρνοψ, οπος (ὁ), εἶδος ἀκρίδος, (ἄλλ.) Κόρνωψ.

Παρὸ (ἀντὶ Παρ' ὅ), σύνδ. Αἰτιολογ., ὅθεν, διὰ τοῦτο. 2) ἐπίρ. Ἐξαιρ. ἐκτός, ἔξω μόνον, (κοιν.) παρά, (εἰς ταύτην τὴν σημασ. ἴσ. ὀρθοτ. τὸ Παρ' ὅ)

Παροδεία (ἡ). τὸ παροδεύειν, πέρασμα (διαβάτου).

Παροδεύσιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς πάροδευσιν ἐπιτήδειος

Παρόδευσις, εως (ἡ), = τῷ προηγ.

Παρ-οδεύω, Μ. εύσω (μὲ αἰτ.) Περνῶ ἀπὸ πουθενὰ ὡς ὁδοιπόρος, περνῶ, ὑπάγω παρεμπρός, (ἐν γέν.) Παρέρχομαι. » Ὡς μνεία καταλύτου μονοημέρου παρώδευσε, « Σοφ. Σολ. (καὶ πθ.) » Γναθαίνιον.. καλοῦσα παροδεύεται πολλάκις, « Πλ.

Παρ-οδηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ παρὰ τὸ προσῆκον, παρεκτρέπω τῆς εὐθείας ὁδοῦ.

Παροδία (ἡ). δρόμος πλάγιος, παραστράτι.

Παροδικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ γινόμενος ἐν παρόδῳ, περαστικός. » Οὐχ ἱδρυμένην ζωήν, ἀλλὰ παροδικήν,« Βατ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πάροδον (κυρ. τοῦ χοροῦ εἰς τὸ θέατρον). » Μέλος —,« Ὑπόθ. Περσ. Αἰσχλ.

Παρόδιος (ὁ, ἡ). ὁ παρὰ τὴν ὁδόν. » Θυρὶς —, « Πλ., παράθυρον τοῦ δρόμου (δηλ.) ὅ,που βλέπει εἰς τὸν δρόμον. » Λόγος —, « Αξ., δημώδης ἔκφρασις, κοινὴ παροιμία.

Παροδίτης, ου (ὁ) καὶ Παροδῖτις, ιδος (ἡ) (ἐπιθ.) ὁ παρὰ τὴν ὁδόν. » Ἀηδὼν —, « Ἐπγρ. ‖. (οὐσ.) = Ὁδοιπόρος, διαβάτης. » Τοὺς παροδίτας ληστεύοντος,« Ἰάμβλ.

Πάροδος (ἡ). πέρασμα, διάβασις. » Ὥστε πάροδον μὴ εἶναι παρὰ πύργον, ἀλλὰ δι' αὐτῶν μέσων διῄεσαν, « Θκ. » Ἐν παρόδῳ (ἡ) » Ἐκ παρόδου (ἡ) » Κατὰ πάροδον, « Αξ., περαστικῶς, (Γαλλ.) en passant. 2 ἐρχομός, ἐμφάνισις· (ἰδιαιτ.) ἡ παρουσίασις τοῦ χοροῦ εἰς τὴν ὀρχήστραν καὶ τὸ πρῶτον ᾆσμα τὸ ὁπ. ἔψαλλε παρουσιαζόμενος, (παρβλ. Στάσιμος). » Λαμπρὰν ποιεῖται τὴν πάροδον ὥσπερ δράματος τῆς πολιτείας, « Πλ. » Ὥστε μηδεμίαν ἐπίστασιν γενέσθαι (τῆς) παρόδου ἐπὶ τὴν πόλιν, « Πλβ. » Ἡ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν εἰς ἀνθρώπους πάροδος, « Εὐσ. 3) δρόμος, (κυρ.) στενόν, μονοπάτι· (ναυτ.) μακρυνάρι διὰ τοῦ ὁπ. ἐπερνοῦσαν μεταξὺ τῶν θρανιτῶν, (Λτ.) agea. » Μία αὕτη πάροδος, ἣν ὁρᾷς· ὅταν δέ τις ταύτῃ πειρᾶται παριέναι, κυλινδοῦσι λίθους, « Ξεν.

†Πάροδος (ὁ), Γρφ. ἀντὶ Παροδίτης, διαβάτης.

Παρ-οδύρομαι, Μ. υροῦμαι. Ὀδύρομαι ἐν παρόδῳ ἢ πλησίον τινος, προσκλαίομαι.

Παρ-οίγνυμι καὶ Παρ-οίγω, Μ. οίξω (ἀόρ. Παρέῳξα). Ἀνοίγω κρυφὰ (μὲ τρόπον), μισοανοίγω. (μὲ αἰτ.) » Τίς ὁ παρῴξας τὰς πύλας; « Εὐρ. (καὶ μὲ γεν. ἑλλ.) » Σκέψομαι, τῆσδε παροίξας τῆς θύρας, ἵνα μὴ μ' ἴδῃ, « Ἀρςφ.

Παρ-οιδαίνω, Μ. οιδήσω. Πρήσκομαι (Εἶμαι πρησμένος) ὀλίγον τι ἢ ἀπὸ τὸ πλάγιον. » Παροιδαίνειν τὰ παρίσθμια, « Πλβ.

Παρ-οιδίσκω, Μ. οιδήσω. Πρήσκω (ἢ αὐτπθ. Πρήσκομαι) ὀλίγον τι. » Μετρίως ἐρεθίζει τε (ἡ κνίδη) καὶ παροιδίσκει, « Ἀρετ.

Πάροιθε(θεν), ἐπίρ. Π. [πάρος] ἔμπροσθεν· (ἐπὶ χρόν.) πρότερον, προτοῦ· (μὲ γεν.) » Πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο, « Ἰλ. Α. (καὶ χρν.) » Πάντ' ἤδη σοι τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέστην, « Ἰλ. Ψ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Πάροιθ' ἐπὶ νᾶμα κατελθεῖν,« Θκρ., προτοῦ νά. (καὶ ἐνάρθρ.) » Μᾶλλον ἢ τὸ πάροιθεν, « Ὀδ. Α. (καὶ ἑλλ.) » Οἱ δεύτεροι, εἴτε πάροιθεν, « Ἰλ. Ψ.

†Παροικεσία (ἡ), Γρφ. = Παροίκησις· παροικία

Παρ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κατοικῶ πλησίον (εἰς τὸ πλάγιόν) τινος, γειτνιάζω. » Ἀπὸ Κνίδου μέχρι Σινώπης Ἕλληνες τὴν Ἀσίαν παροικοῦσιν, « Ἰσκρ. (καὶ μτφορ.) » Ἐκ γειτόνων τῆς μεγαλοφροσύνης παροικοῦσαν τὴν ἀλαζονείαν, « Συν. 2) (ἐπίρ. ἢ προθετ.) κατοικῶ πουθενὰ πρὸ ὀλίγου ἢ πρὸς καιρὸν (ὡς πάροικος). » Σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ οὐκ ἔγνως τὰ γενόμενα ἐν αὐτῇ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις; « Εὐαγγ.

Παροίκημα (τὸ), μτγν. ἀντὶ Παροικία.

Παροίκησις, εως (ἡ). τὸ παροικεῖν (κατοικεῖν πλησίον τινὸς ἢ πρὸς καιρὸν εἴς μέρος τι).

Παροικία (ἡ). τὸ μέρος ὅπου παροικεῖ τις, κατοικία παροίκου· (ἐνίοτε) γειτνίασις, γειτονία.

Παρ-οικίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κατοικίζω τινὰ (καὶ πθ. Ἔρχομαι καὶ κατοικῶ, Ἀποικῶ) πλησίον τινός.

Παροικικός, ή, όν. Παροίκου ἴδιος. » Παροικικὸν δίκαιον, « Πανδ., jus colonarium.

Παροικίς, ίδος (ἡ), = Παροικική. » Πόλις —, « Στρβ.

Παρ-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκοδομῶ πλησίον τινός· κτίζω ἀπὸ τὰ πλάγια. » Αἱ μέλισσαι τὰς τοῦ σμήνους εἰσόδους παροικοδομοῦσι τῷ κηρῷ ἐὰν εὐρεῖαι ὦσιν,« Ἀρςτ.

Παροικοδόμημα (τὸ). οἰκοδόμημα ἀνεγερθὲν πλησίον ἄλλου.

Πάροικος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν πλησίον τινός, γείτων. » Ποταμῷ παροίκους Ἅλυϊ, « Αρτ. (καὶ μτφορ.) » Πάροικος πόλεμος, « Ἡρ., ὁ πρὸς τοὺς πλησιοχώρους. 2) ὁ κατοικῶν πρὸς καιρὸν ἢ κατοικισθεὶς πρὸ ὀλίγου πουθενά, (παρβλ. Μέτοικος). » Οὐκ ἐστὲ ξένοι ἢ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολῖται καὶ οἰκεῖοι, « Γρφ.

Παροιμία (ἡ), [παρά, οἴμη]. λόγος κοινὸς (κατὰ λέξ. παρόδιος), παραίνεσις σύντομος ἐκφράζουσα ἀλληγορικῶς καὶ χαριέντως βιωφελῆ τινα ἀλήθειαν ἢ περιφερομένη κατὰ παράδοσιν εἰς τὰ στόματα (κυρ.) τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, (Γαλλ.) proverbe. (Γρφ.) = Παραβολή. » Ταύτην τὴν παροιμίαν εἶπεν αὐτοῖς,« Εὐαγγ.

Παροιμιάζω καὶ (μσ.) Παροιμιάζομαι, Μ. άσομαι. Κάμνω τι νὰ γένῃ (καὶ πθ. Γίνομαι, Καταντῶ) παροιμία· (μσ.) ὁμιλῶ παροιμιωδῶς, ἀναφέρω παροιμίαν ἢ ἐν εἴδει παροιμίας. » Δι' οὓς ἡ Σκυθῶν ἐρημία πεπαροιμίασται, « Συν.

Παροιμιακός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ καταντήσας εἰς παροιμίαν. ‖. » Στίχος —,« Μετρ., ὁ δι' ἀναπαίστων δίμετρος καταληκτικός.

Παροιμιακῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει παροιμίας, παροιμιωδῶς.

Παροιμιαστής, οῦ (ὁ). ὁ συνειθίζων νὰ λέγῃ ἢ νὰ συντάττῃ παροιμίας. » Ἀρκάδιαν μ' αἰτεῖς, εἴποι τις ἂν παροιμιαστὴς ἀνήρ, « Φώτ.

Παροιμιογράφος (ὁ, ἡ). ὁ συντάττων συλλογὴν (ἢ συγγράφων περὶ) παροιμιῶν.

Παροιμιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω ἢ Ἐξηγῶ παροιμίας, ὁμιλῶ (πραγματεύομαι) περὶ παροιμιῶν.

Παροίμιον (τὸ), = Παροιμία.

Παροιμιώδης, εος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίρ.) -ωδῶς. Ὁ ἐν εἴδει παροιμίας, παροιμιακός, (Γαλλ.) proverbial.

†Πάροιμος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Παρόδιος.

Παρ-οινέω-ῶ, Μ. ήσω (παρ. Ἐπαρῴνουν πρκ. Πεπαρῴνηκα). Ἀτακτῶ (ἢ μτβτ. Κακομεταχειρίζομαί τινα) ἐπάνω εἰς τὸ μεθύσι, (ἐν γέν.) = Ὑβρίζω, (καὶ μτβτ.) περιυβρίζω. (πθ.) » Τὰ πεπαρῳνημένα,« Αξ., ὅσα εἶπεν ἢ ἔπραξέ τις (ἁπλῶς ἢ κατά τινος) μεθύων.

Παροίνημα (τὸ). τὸ πραχθὲν ἢ λεχθὲν ἐν καιρῷ παροινίας· ὁ περιυβρισθεὶς ὑπὸ τοῦ παροινοῦντος (γενόμενος ἀντικείμενον τῆς παροινίας του).

Παροινία (ἡ). ἡ παρ' οἶνον (ἐπάνω εἰς τὸ μεθύσι) ἀταξία· κακὸν (ἄγριον) μεθύσι· (ἐν γέν.) φέρσιμον βάρβαρον, ὕβρις, θρασύτης. » Τὸ παρ' οἶνον λυπεῖν τοὺς συνόντας, τοῦτ' ἐγὼ κρίνω παροινίαν,« Ξεν. » Εὐτελὲς δεῖπνον οὐ ποιεῖ παροινίαν,« (Ἀμφ. παρ') Ἀθ.

†Παροινιάζω, Μ. άσω, Γρμτ. = Παροινέω.

Παροινικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς = τῷ

Παροίνιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος παρ' οἶνον (παρὰ πότον). » Παροίνια (ἐνν. μέλη), « Σχλ., τὰ ἄλλ. Βακχικὰ καὶ Σκόλια. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) = τῷ

Πάροινος (ὁ, ἡ). ἔκδοτος εἰς τὸν οἶνον, μέθυσος, (κυρ.) ὁ κάμνων κακὸν μεθύσι· (ἐν γέν.) ὑβριστής, ἄτακτος· παραλυμένος, ἄσωτος.

Παρ-οινοχέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰνοχοῶ παρά τινι, εἶμαι οἰνοχόος του.

Παροινοχόος (ὁ). ὁ δευτερεύων οἰνοχόος, βοηθὸς τοῦ οἰνοχόου.

Παροίνως, ἐπίρ. Μετὰ παροινίας, ὡς πάροινος, ἀτάκτως, ὑβριστικῶς κτλ.

Παροισθείς, εῖσα, έν, Π. πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Παραφέρω.

Παρ-οιστράω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, = Οἰστράω.

Παροίστρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., οἰστρηλάτησις, οἰστρηλασία.

Παρ-οιστρίζω, Μ. ίσω Οἰστρηλατῶ, ἐρεθίζω.

Πάροιστρος (ὁ, ἡ), [παρά, οἶστρος]. ὁρμητικός, μανιώδης.

Παροίτατος η, ον, Π. ὑπερθ. καὶ

Παροίτερος, α, ον, Π. συγκρ. τοῦ Πάρος, Πάροιθεν. Ἐμπροσθινώτερος· (χρν.) πρεσβύτερος· ἀρχαιότερος, -οτατος.

Παροιτέρω, ἐπίρ. = Προτέρω, περαιτέρω· (χρον.) ἀρχήτερα, προτήτερα, 'μπροσθινώτερα.

Παρ-οιχνεύω, Μ. εύσω καὶ

Παρ-οιχνέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. Ἰων. ἀντὶ

Παρ-οίχομαι, Μ. οιχήσομαι. (μὲ αἰτ.) Περνῶ παρεμπρός, 'ξαπερνῶ, ὑπερβαίνω· (μὲ γεν.) ἀπομακρύνομαι· ἀποτυγχάνω, ἀποφεύγω· (ἐν γέν. χ. πτ.) = Παρέρχομαι· (συνκδχ.) ἐκλείπω, χάνομαι. » Δείματι —,« Αἰσχλ. (καὶ μὲ γεν.) » Ὅσον μοίρας παροίχῃ, « Εὐρ., ἐξέπεσες. (συνήθ. χ. πτ.) » Νὺξ παρῴχηκεν, Ἰλ. Κ. » Τὰ Ὀλύμπια παροιχώκεε,« Ἡρ. » Τοὔστρακον παροίχεται, « (Κρατῖν. παρὰ) Πλ., τοῦ ἐξοστρακισμοῦ ἡ συνήθεια παρῆλθε. (καὶ κατὰ μτχ.) » Ὑπὸ τὴν παροιχομένην νύκτα, « αὐτ. » Παρῳχημένος (χρόνος), « Γρμ., ὁ ἐκφράζων τὸ » Παρῳχηκός, « τὸ παρελθόν.

Παροιχώκεε, Ἰων. ἀντὶ Παρῳχώκει, γ'. ἐν πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Παροίχομαι.

Παρ-οκλάζω (ομαι), άσω, -ομαι. Γονατίζω ὀλίγον τι, (μτφορ.) ἀρχίζω νὰ κλίνω (νὰ ἐκπίπτω, ἢ νὰ ἐνδίδω).

Παροκωχή (ἡ), = Παρακωχή.

Παρολίγον (ἀντὶ Παρ' ὀλίγον), ἐπίρ. Σχεδόν, ὀλίγον 'λείπει ἢ ἔλλειψε.

Παρ-ολιγωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀλιγωρῶ ὅλως διόλου, παραμελῶ, περιφρονῶ.

Παρ-ολισθαίνω (σθάνω), Μ. ολισθήσω. Γλιστρῶ καὶ πίπτω πλάγια, παραπίπτω (κυρ. ἢ μτφορ.)· παρεκτρέπομαι. 2) ἐμβαίνω κρυφὰ (εἰσχωρῶ) πουθενά, παρεισδύομαι.

Παρολίσθημα (τὸ), = Παράπτωμα.

Παρολίσθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., παρείσδυσις, παράπτωσις.

Παρολκή (ἡ), τὸ παρέλκειν, ἀναβολὴ καιροῦ· (γρμτ.) πλεονασμός.

Πάρολκος (ὁ). τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. τραβοῦν τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν.

Παρ-ομαρτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Παρακολουθῶ.

Παρομήριος, α, ον. Ὁ κατὰ μίμησιν (παρῳδίαν) τῶν Ὁμηρικῶν στίχων.

Παρ-ομοιάζω, Μ. άσω. (μτγν.) Παρισόω· παραβάλλω· (ἀμτβτ.) ὁμοιάζω σχεδὸν (κατά τι), εἶμαι παρόμοιος, παραφέρνω.

Παρομοίιος, η, ον, Π. ἀντὶ

Παρόμοιος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ὅμοιος, Παραπλήσιος. » Παρόμοιοι τοῖς Ἕλλησι τὸν ἀριθμόν, « Ξεν., ἰσάριθμοι ὡς ἔγγιστα. » Κῶλα πάρομοια, « Δ. Φαλ., τὰ πάρισα.

Παρ-ομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Παρισόω, παρομοιάζω.

Παρομοίως, ἐπίρ. Σχεδὸν ὁμοίως, παραπλησίως.

Παρομοίωσις εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρομοιόω, (Ῥτρ.) ἡ κατὰ τὸ ὁμοιοκατάληκτον παρίσωσις τῆς φράσεως.

Παρ-ομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμολογῶ ἐκ τοῦ παραχρῆμα· σύμφημι (μετὰ τῶν ἄλλων). 2) παραδέχομαι διὰ μίαν στιγμὴν (συγκατατίθεμαι ἐπίτηδες εἰς) τὰ λεγόμενα, (ὅθεν

Παρομολογία (ἡ). (Ῥτρ.) ἡ πρὸς καιρὸν παραδοχὴ (ὁμολογία) τῶν λεγομένων ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου ἐπὶ σκοπῷ συστηματικωτέρας ἔπειτα ἀναιρέσεως.

†Παρόμφημα (τὸ), Γλσ. [παρά, ὀμφή]. παρόνομα, παρωνύμιον.

Παρόν, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Πάρειμι, Μ. ἔσομαι.

Παρ-ονειδίζω, Μ. ίσω. Ὀνειδίζω ἀποτόμως ἢ πλαγίως.

Παρ-ονομάζω, Μ. άσω. Παράγω λέξιν τινὰ ἀπὸ ὀνόματος. » Ὁ ἀνελεύθερος κακίᾳ παρωνόμασται τῇ ἀνελευθεριότητι,« Σχλ. 2) (ἐνίοτε) ἐπονομάζω (;)· (συνήθ.) παίζω ἐπάνω εἰς ὄνομα ἢ λέξιν. » Ἀκτικὴν τὴν νῦν Ἀττικὴν παρονομασθεῖσαν, « Στρβ., (ὅθεν

Παρονομασία (ἡ). παίγνιον λέξεων (κυρ. παραλλήλως τεταγμένων), π. χ. Πρόθοος θοός, » Σαμία μία ναῦς, « Ὅμ. » Ὡς ἔχει καὶ τὸ ῥηθὲν ὑπό τινος πρὸς τὸν δικαζόμενον συνεχῶς δι' ἀμπέλους, Οὐ κλήματα φέρουσιν, ἀλλ' ἐγκλήματα,« Ἀριςτ., (παρβλ. Παρήχησις).

Παρ-οξίζω, Μ. ίσω. Ξινίζω ὀλίγον τι, ἀρχινῶ νὰ 'ξινίζω.

Παροξίς, ίδος (ἡ), εἶδος μέτρου (ἓν ἥμισυ κεράτιον).

Παροξυντέον, θετ. τοῦ Παροξύνω.

Παροξυντής, οῦ (ὁ). ὁ παροξύνων (παροργίζων).

Παροξυντικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα (τὸ ἰδίωμα) τοῦ παροξύνειν, ἐρεθιστικός, παρορμητικός.

Παροξυντικῶς, ἐπίρ. Μὲ παρορμητικὸν (ἐρεθιστικὸν) τρόπον.

Παρ-οξύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Παρώξυμμαι). Παροργίζω, ἐρεθίζω· παρορμῶ, διεγείρω· (πθ.) ἐξάπτομαι· (ἰατρ.) κακοφορμίζω ἢ (ἐπὶ πυρετοῦ διαλείποντος) εἰσβάλλω, ἐπέρχομαι· (Γρμτ.) = Παροξυτονέω.

Πάροξυς, εος (ὁ, ἡ). ἀψύς, ὀξύθυμος, εὐερέθιστος.

Παροξυσμός (ὁ). τὸ παροξύνειν ἢ παροξύνεσθαι, ἐρεθισμός· διέγερσις· παρακίνησις (» Κατανοῶμεν ἀλλήλους, εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης ἢ καλῶν ἔργων,« Γρφ.)· σύγχυσις (λογοτριβή) μεταξὺ φίλων (» Ἐγένετο οὖν παροξυσμός, ὥστε χωρισθῆναι αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, « Γρφ.)· (ἰατρ.) ἔφοδος πυρετοῦ· φλεγμονὴ (κακοφόρμισμα) πληγῆς, χειροτέρευσις ἀσθενείας, (ἡ κατὰ τὸν Ἀέτ.) » κίνημα νοσήματος μερικὸν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀπὸ ἀνέσεως. «

Παρ-οξυτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἢ Προφέρω λέξιν τινὰ παροξυτόνως, τονίζω μὲ ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης.

Παροξυτόνησις, εως (ἡ) τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τονισμὸς λέξεως δι' ὀξείας ἐπὶ τῆς παραληγούσης.

Παροξυτονητέον, θετ. τοῦ Παροξυτονέω.

Παροξύτονος (ὁ, ἡ). (γρμτ.) ὁ ἔχων (τονιζόμενος μὲ) ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης, γραφόμενος ἢ προφερόμενος.

Παροξυτόνως, ἐπίρ. (γρμτ.) Μὲ ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης.

Παρ-οπλίζω, Μ. ίσω, = Ἀφοπλίζω. 2) Π. ἀντὶ Προετοιμάζω. » Παροπλίσσαιο δὲ μῦρα, « (Νουμέν. παρ') Ἀθ.

Παρ-οπτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψήνω ὀλίγον (ἐπιπολαίως), τσηγαρίζω, καψαλίζω (;)

Παροπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Παροράω.

Παρόπτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παροπτάω, τσηγάρισμα, καψάλισμα· (ἰατρ.) = Πυρίασις.

†Παρόπτομαι, (εὔχρ. μόνον ὁ) Μ. παρόψομαι, = Παροράω.

Παρόραμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον ἢ ἀποτέλεσμα τῆς παροράσεως, λάθος ἐκ παραδρομῆς, ἀπροσεξία.

Παρόρασις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Παροράω, παράβλεψις· παραδρομή, ἀπροσεξία. (συνκδχ.) περιφρόνησις.

Παροράτεον, θετ. τοῦ Παροράω.

Παροράτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὸ ἰδίωμα τοῦ παρορᾶν (παραβλέπειν), ὑπεροπτικὸς ἢ ἀπρόσεκτος.

Παρ-οράω-ῶ, Μ. παρόψομαι (ἀόρ. Παρεῖδον κτλ.). (μὲ αἰτ.) Βλέπω χωρὶς νὰ βλέπω (παρὰ τὸ προσῆκον), δὲν καλοβλέπω. » Τὸ γὰρ παρορᾶν καὶ παρακούειν, ὁρῶντος ἀληθῶς τι καὶ ἀκούοντός ἐστιν, οὐ τοῦτο δὲ ὃ οἴεται,« Ἀριςτ. 2) βλέπω τι ἐν παρόδῳ (ἀπροσέκτως, μὲ ἀδιαφορίαν), προσποιοῦμαι ὅτι δὲν βλέπω, παραβλέπω· (συνκδχ.) παραμελῶ, περιφρονῶ· (ἐκκλ.) συγχωρῶ. » Ἐξὸν μοι παριδεῖν ὅσον ἐζημιώθην, « Ἀλκίφρ. (καὶ πθ.) » Ὀλίγον μὲν γὰρ πονηρὸν παρορᾶται· πολὺ δὲ γινόμενον, ἐν ὀφθαλμοῖς μᾶλλόν ἐστιν,« Ἀριςτ. » Ταῦτα τότε ἐαθέντα καὶ παροφθέντα ἀπώλεσε Θρᾴκην,« Δμ. 3) (μὲ αἰτ. προθετ.) βλέπω πλαγίως (μὲ τρόπον ἢ ἑκατέρωθέν μου)· στρέφω συχνὰ τὰ βλέμματά μου πρός· βλέπω τι τὸ ὁπ. ἀρχίζει νὰ φαίνεται μακρόθεν, (κοιν.) 'ξανοίγω. » Ἤρχοντο ἤδη τὸ τῶν πολεμίων στράτευμα ἀντιπροσιὸν παρορᾶν,« Ξεν. (καὶ δοτ. τρπ.) » Χρηστὸν ἐξειπών, ὅ,τι μοι παρορᾷς,« Ἀριςφ., προνοεῖς ὅ,τι εἶνε συμφέρον μου· (καὶ προθετ. αἰτ.) » Τὸ δὲ προκόμιον (τοῦ βονάσου) καθήκει ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς· ὥσθ' εἰς τὸ πλάγιον παρορᾶν μᾶλλον, ἢ εἰς τὸ πρόσθεν, « Ἀρςτ.

Παρ-οργίζω, Μ. ίσω. Κινῶ (καὶ μσ. αὐτπθ. Κινοῦμαι) εἰς ὀργήν, θυμόνω, ἐρεθίζω, -ομαι.

Παρόργισμα (τὸ) καὶ

Παροργισμός (ὁ). τὸ παροργίζειν ἢ παροργίζεσθαι, ἐρεθισμός, θύμωμα.

Παρ-ορέγω, Μ. έξω. Ἐκτείνω (Προτείνω) πλαγίως τὴν χεῖρα ἢ ἐν εἴδει χειρός τι πρός.

Παρόρειος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος πλησίον ἢ εἰς τὴν πλευρὰν ὄρους.

Παρόρθιος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (ὄχι ἐντελῶς) ὄρθιος, (Λτ.) subrectus.

;Παρορία (ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Παρώρεια.

Παρ-ορίζω, Μ. ίσω. Ὑπερβαίνω (Ἐβγαίνω ἀπὸ) τὰ ὅριά μου, σφετερίζομαι τὴν γῆν

τοῦ γείτονός μου· (μτφορ.) παραβαίνω, παρεκτρέπομαι. 2) (μτβτ.) περιλαμβάνω, περιορίζω, προσδιορίζω. » Παρώρισε τὸν κίνδυνον, εἰπὼν » Ξύλον Ἀΐδ' ἐρύκει, « Λογγ.

;Παρόριος, α, ον, = Παρόρειος. 2) = Ἀγχιτέρμων, Πρόσορος.

Παροριςμὸς (ὁ), τὸ Παρορίζειν, ὑπέρβασις τῶν ὁρίων πρὸς σφετερισμὸν γειτνιάζοντος γηπέδου· (μτφορ.) παρεκτροπή, παράβασις.

Παοριστέον, θετ. τοῦ Παρορίζω.

Παοριστής, οῦ (ὁ). ὁ παρορίζων, σφετεριστὴς τῆς γῆς τοῦ γείτονός του· (μτφορ.) παραβάτης.

Παρ·ορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραβαίνω τὸν ὅρκον μου· πράττω παρὰ τοὺς ὅρκους (παρὰ τὰς συνθήκας), παρασπονδέω.

Παορκία (ἡ). παράβασις ὅρκου, ἐπιορκία.

Παρ·ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακινῶ· προτρέπω· διεγείρω. (μσ. ἢ ἀμτβτ.) κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν (μὲ προθυμίαν) εἴς τι.

Παρ·ορμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀράζω ἢ Εἶμαι ἀραγμένος πλησίον τινος.

Παρόρμημα (τό). πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς παρόρμησιν (παρακίνησιν), μέσον παρορμητικόν, ἐλατήριον.

Παρόρμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παρορμάω, προτροπή, παρακίνησις.

Παορμητέον, θετ. τοῦ Παρορμάω.

Παρορμητικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ πρὸς παρόρμησιν (παρακίνησιν) ἁρμόδιος, προτρεπτικός, διεγερτικός.

;Παρ·ορμίζω, Μ. ίσω. Ἀράζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ. ἐλλ.) πλησίον τινος.

Πάρορνις, ιθος (ὁ, ἡ), Π. [παρά, ὄρνις], = Παραίσιος, ἀπαίσιος.

Παρ·όρνυμι, Μ. παρ·όρσω, Π. = Παρορμῶ, παρακινῶ.

Παορυγὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Παρ·ορύσσω(ττω), Μ. ορύξω. Σκάπτω πλησίον ἢ ἐπέκεινά τινος. 2) γυμνάζομαι σκάπτων κατὰ συνερισμὸν καθὼς ἐγυμνάζοντο οἱ πύκται. 3) (παλαις.) κτυπῶ εἰς τὰς πλευράς.

Παρ·ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χορεύω παρὰ τὸν ῥυθμόν· παραστήνω (ὑποκρίνομαι) τι ὡς παντομῖμος ἀνεπιτηδείως.

Πάρος, ἐπίρ. ἢ πρόθ. Π. [πρὸ ἢ παρά]. ἔμπροσθεν· (Χρον.) προτήτερα, (μὲ ἀπαρ.) πρίν, προτοῦ νά. (μὲ γεν.) » Στεῖχε δωμάτων πάρος, « Σοφ. » Πάρος κατέθηκε ποδοῖιν πατρὸς ἑοῦ, « Θκρ. (καὶ χρν.) » Αἰετὸς ἦα πάρος, νῦν αὖτε κτλ, « Ὀδ. Τ. » Οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος ἴμεν, οὔτε πῃ ἄλλῃ, πρὶν κτλ., « Ὀδ. Β. (ἢ συχνότ. πρὸς ἀπαρ.) » Πάρος τάδε γενέσθαι, « Ἰλ. Ζ. » Πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι, « Ὀδ. Δ. » Πάρος ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι, « Θκρ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ πάρος, « Ὅμ. » Πάντα γάρ, τά τ' οὖν πάρος, τά τ' εἰς ἔπειτα, σῇ κυβερνῶμαι χερί, « Σοφ. (παρβλ. Πάροιθε καὶ Πρίν).

Παροσφραίνω, Μ. οσφρήσω. Δίδω τι συχνάκις ἢ ἐκ τοῦ πλησίον εἴς τινα νὰ μυρίζῃ.

Παρότρυνσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Παροτρύνω, παρόρμησις, παρακίνησις.

Παροτρυντικός, ή, όν. Παρορμητικός, διεγερτικός, [ἐκ τοῦ

Παρ·οτρύνω, Μ. υνῶ. Προτρέπω, παρορμῶ, παρακινῶ, ἐρεθίζω. » Ἅπασα πρόφασις ἱκανὴ τὰς ὑστέρας παροτρῦναι, ἢν ἔχωσί τι φλαῦρον, « Ἱππκρ. (ἢ κατὰ τμσ.) » Ἐμὲ δ' ὧν πὰρ θυμὸς ὀτρύνει φάμεν, « Πίνδ.

Παρουάτιος, α, ον, Π. [παρά, οὖας]. ὁ ἔχων κρεμασμένα αὐτιά. » Κύων—, » Καλλ.

Παρουλίς, ίδος (ὁ). πρήξιμόν τι τῶν οὔλων (τῶν 'δοντοκοιλιῶν), (παρβλ. Ἐπουλίς).

Πάρουλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι οὖλος (σγουρός).

Παρουλότριχος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι οὐλόθριξ (σγουρομάλλης, κατσαρός).

Πάρουρος (ὁ, ἡ) ὁ παρὰ τὴν οὐράν.

Παροῦσα, θηλ. τοῦ Παρών, (ὅθεν

Παρουσία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις παρών· ἄφιξις, ἐρχομός, ἐμφάνισις· (ἐνίοτε) οἱ παρόντες (εἰς συναναστροφὴν ἢ ἀκρόασιν). » Παρουσίαν ἔχω, « Σοφ., = τῷ

†Παρουσιάζω, Μ. άσω. (Ἐκκλησ.) Εἶμαι παρών· πλησιάζω, ἔρχομαι.

;Παρ·οφθαλμίζω, Μ. ίσω. Ἀπατῶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν θεατῶν ὡς-

;Παροφθαλμιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀπατῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν θεατῶν, θαυματοποιός, ψηφοπαίκτης, (Τουρκ.) γκιὸζ-μπαγιτζῆς, (ἴδε καὶ παρβλ. τὸ παράδ. τοῦ Γργ. εἰς τὸ Κλέπτω).

†Παροφθαλμιστικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παροφθαλμίζειν. » Παροφθαλμιστική, « Σχλ. Συν., ἡ τέχνη τοῦ παροφθαλμιστοῦ, (Τουρκ.) γκιὸζ-μπαγιτζιλίκι.

Παρ·οχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εἶμαι (Συνοδεύω κυρ. τὸν νυμφίον ὡς) πάροχος.

Παρ·οχέτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Παρ·οχετεύω, Μ. εύσω. Γυρίζω (Παρατρέπω) τὸ ὕδωρ ἀπὸ τὸν συνήθη ὀχετόν του ἀλλοῦ· τρυπῶ κρυφὰ (χωρὶς ἄδειαν) τὸ ὑδραγωγεῖον καὶ κλέπτω τὸ νερόν. » Τῶν Ἀθήνησιν ὑδάτων ἐπιστάτης ὤν, εὑρὼν τοὺς ὑφῃρημένους τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύσαντας, « Πλ. (καὶ μτφορ.) » Τοῦτ' αὖ παρωχέτευσας, « Εὐρ., διέστρεψας σοφιστικῶς.

†Παροχεύς, έως (ὁ), = Πάροχος (2).

Παρ·οχεύω, Μ. εύσω. Μοιχεύω (καὶ πθ.) Μοιχεύομαι· (ἐπὶ ζ.) βατεύω ἄλλην ἢ βατεύομαι μὲ ἄλλον παρὰ τὸ 'ταῖρί μου, (Ἀρστ.).

Παρ·οχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταφέρω τινὰ δι' ὀχήματος περαιτέρω ἢ καθήμενον εἰς τὸ αὐτὸ ὄχημα πλησίον ἄλλου. ||. (μσ.) κάθημαι πλησίον τινος εἰς τὸ αὐτὸ ὄχημα ὡς πάροχος. » Παρωχεῖτο δὲ αὐτῷ ἡνίοχος, « Ξεν.

Παροχή (ἡ), τὸ παρέχειν, δόσις· προμήθευσις· χορηγία· χάρισμα· φιλοδώρημα· (ἰδιαιτ.) ταγῆναι τὸ ὁπ. οἱ σύνδικοι (πράγος) τῶν κωμοπόλεων καὶ χωρίων ὑπεχρεοῦντο νὰ διδουν εἰς τοὺς ταξειδεύοντας μὲ ἔξοδα τοῦ δημοσίου, (Ατ.) salarium.

Παροχλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνοχλῶ (ὡς ἐκ τῆς γειτνιάσεώς μου), παρενοχλῶ.

Παροχλίζω, Μ. ίσω. Μετακινῶ διὰ τοῦ μοχλοῦ, (ἐν γεν.) μετατοπίζω.

Πάροχος (ὁ), [παρά, ὄχος]. ὁ καθήμενος πλησίον τινὸς εἰς τὸ αὐτὸ ὄχημα, (ἰδιαιτ.) ὁ παρακαθήμενος εἰς τὸν νυμφίον ὅταν μετέφερεν ἐπ' ὀχήματος τὴν νύμφην εἰς τὸν οἶκόν του, Παρανύμφιος. (ἴδε ἢ Παραιβάτης). 2) » Ἵππος—, « Εὐάγρ. ὁ (ἄλλ.) Παρήορος, (Ατ.) dextarius.

3) [παρέχω] δοτήρ, χορηγός· (ἰδιαιτ.) τροφοδότης, φροντιστής· (καὶ κατ' ἐξοχ.) ἐπιστάτης (Τουρκ. κεχγιάς, Γαλλ. syndic) χωρίου ἢ κωμοπόλεως διωρισμένος νὰ προμηθεύῃ τὰ ταγήνια τῶν ταξειδευόντων μὲ ἔξοδα τοῦ δημοσίου, (Ατ.) parochus.

Παρ·οψάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Τρώγω τι μὲ τὸ ψωμί μου ὡς ὄψον (προσφάγιον), (κοιν.) προσφαγίζω, (ὅθεν

Παρόψημα (τό). προσφάγιον, καλὸν (ἐκλεκτὸν) φαγεῖ'.

Παροψημάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ προηγ.

Παροψίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Παροψίς.

Παροψίδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς παροψίδα, παρατιθέμενος εἰς τὴν τράπεζαν ἐπὶ παροψίδος

Παρόψιον (τό), ὑποκορ. τοῦ-

Παροψίς [παρά, ὄψον], ίδος (ἡ). πιάτον (σκουτέλι ἢ γαβάθα) διὰ φαγεῖ'. » Παρατίθησιν ἐν παροψίδι, « (Ἀντιφ. παρ') Ἀθ. 2) (συχνότ. συνκδχ.) = Παρόψημα, φαγητὸν ὀρεκτικὸν ἢ πολυποίκιλον, (Τουρκ.) μεζελῆκι. » Τὰ δ' ἀλλότρι' ἔσθ' ὅμοια ταῖς παροψίσι· βραχὺ γάρ τι τέρψαντ' ἐξανάλωται ταχύ, « (Πλάτ. παρ') Ἀθ. » Παροψίδας καὶ παντοδαπὰ ἐμβάμματα, « Ξεν.

Πάροψις, εως (ἡ). παράβλεψις. » Ἐν παρόψει, « Θεόδ. Ἀναγν., = Ἐν παρόδῳ.

Παρόψομαι, μέλλ. τοῦ Παροράω.

Παρ·οψωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψουνίζω κρυφίως καλὰ φαγητά.

Παροψώνημα (τό). καλὸν (ἐκλεκτὸν) φαγεῖ' τὸ ὁπ. ὀψωνίζει τις παρεκτὸς τῶν ἄλλων συνηθισμένων φαγητῶν· (ὅθ. μτφορ.) » Εὐνῆς παροψώνημα, « Αἰσχλ., ἡ παλλακίς.

Πάρπαγος (ὁ), Π. ἀντὶ Παράπαγος.

Παρπεπιθών, οῦσα, όν, Π. ἀντὶ Παραπιθών, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Παραπείθω.

Παρ·πέταμαι, Π. ἀντὶ Παρίπταμαι.

Παρπόδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παραπόδιος, ὁ παρὰ πόδας (πρὸ ποδῶν), παρών, προκείμενος, ἐπικείμενος.

Παῤῥάλιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Παράλιος.

Παῤῥέκτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Παντορέκτης.

;Παρ·ῥέω, Π. ἀντὶ Παραῤῥέω.

Παῤῥησία (ἡ), [πᾶς, ῥῆσις]. τὸ νὰ λέγῃ τις ἐλευθέρως (θαῤῥετὰ) ὅ,τι θέλοι, τὸ νὰ ὁμιλῇ εἰλικρινῶς ('ξάστερα) τὴν ἀλήθειαν, ἐλευθεροστομία· (ἐν γέν.) θάῤῥος, πεποίθησις, ἀφοβία. ||. (ἡ δοτ.) Παῤῥησίᾳ, ἐπίρ. Μετὰ παῤῥησίας, ἐλευθέρως· φανερά.

Παῤῥησιάζομαι, Μ. άσομαι. Ὁμιλῶ μετὰ παῤῥησίας (εἰλικρινῶς, θαῤῥετά, τὴν ἀλήθειαν). » Τῶν παῤῥησιαζομένων οὐδένα ἤχθαινε, « Ξεν. (ἢ μτβτ.) » Πολλὰ ἐπαῤῥησιασάμεθα πρὸς ἀλλήλους, « αὐτ., ἐξηγήθημεν φιλικῶς μεταξύ μας. (καὶ πθ.) » Τὰ πεπαῤῥησιασμένα, « Δξ,

τὰ μετὰ παῤῥησίας λεχθέντα. 2) (μτγν.) φαίνομαι παῤῥησίᾳ· ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι. » Ὁ θεὸς ἐπαῤῥησιάσατο, « Γρφ.

Παῤῥησιαστής, οῦ (ὁ) καὶ

Παῤῥησιαστικός, ή, όν. Ὁ παῤῥησιαζόμενος (συνηθίζων νὰ ὁμιλῇ εἰλικρινῶς, νὰ λέγῃ ἐλευθέρως τὴν ἀλήθειαν).

Παῤῥησιαστικῶς, ἐπίρ. Μετὰ παῤῥησίας, εἰλικρινῶς, θαῤῥετά.

Πάῤῥησις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Παρόῤῥησις.

Παῤῥησιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Παῤῥησιαστικός.

Παῤῥησιωδῶς, ἐπίρ. = Παῤῥησιαστικῶς.

Παρσένος (ἁ), Λακων. ἀντὶ Παρθένος.

Παρσταίη, Π. ἀντὶ Παρασταίη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. καὶ

Παρστήετον, Π. ἀντὶ Παραστῆτον, β'. δυϊκ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Παρίστημι.

Παρτέμνω, Π. ἀντὶ Παρατέμνω.

Παρτιθεῖ, Π. ἀντὶ Παρατιθεῖ = Παρατίθησι, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρστ. τοῦ Παρατίθημι.

†Παρτομίς [παρατέμνω], ίδος (ἡ). μικρὸν τομίδιον βιβλίου, ἐγχειρίδιον.

Παρ·υβρίζω, Μ. ίσω. Ὑβρίζω ἐν παρόδῳ, περιϋβρίζω.

Παρ·υγραίνω, Μ. ανῶ. Ὑγραίνω ὀλίγον τι, νοτίζω, [ἐκ τοῦ

Πάρυγρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὑγρός, νοτερός, νοτισμένος.

Παρυδάτιος (ὁ, ἡ). ὁ φυτρώνων (διατρίβων, εὑρισκόμενος) πλησίον τῶν ὑδάτων, (Γαλλ.) aquatique.

Πάρυδρος (ὁ, ἡ), = Πάρυγρος. 2) = Παρυδάτιος, (Ἀρστ.).

Παρ·υπ·αντάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Συναντῶ· Προϋπαντῶ.

Παρ·υπ·άρχω, Μ. άρξω, (Σχλ.). Εἶμαι παρών, πάρειμι· παρευρίσκομαι· παραστέκω, (μὲ δοτ.).

Παρυπάτη (ἡ). ἡ πλησίον τῆς ὑπάτης (τῆς ἀνωτάτης) χορδὴ τῆς λύρας, ἡ δευτέρα μετὰ τὴν ὑπάτην.

Παρ·υπ·εμ·φαίνω, Μ. φανῶ. Ἐμφαίνω τι πλαγίως.

Παρ·υπνόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. κοιμῶμαι πλησίον τινός.

Παρ·υπο·δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω ἀμυδρῶς πως.

Παρ·υπο·ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω πλαγίως, ἑνόνω ἐκ πλαγίου ἢ μὲ τρόπον.

Παρ·υπο·κλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω μὲ τρόπον, ὑποκλέπτω· ὑποκρύπτω.

Παρ·υπο·κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω μὲ τρόπον, ὑποκρύπτω.

Παρ·υπο·λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Ἐκλαμβάνω τι παρὰ τὸ δέον, ἐννοῶ ἐσφαλμένως.

Παρ·υπο·μιμνήσκω, Μ. υπο·μνήσω. Ἐνθυμίζω ἐν παρόδῳ ἢ εἰς περίστασίν τινα.

Παρυπόμνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐν παρόδῳ ἢ κατὰ περίστασιν ὑπόμνησις.

Παρυπόστασις [παρυφίσταμαι], εως (ἡ). ἡ κατὰ συμβεβηκὸς (ὄχι καθαυτὸ) ὑπόστασις. » Διὸ οὔτε ὑπόστασιν ἔχει τὸ κακόν, ἀλλὰ παρυπόστασιν, τοῦ ἀγαθοῦ ἕνεκα καὶ οὐχ ἑαυτοῦ γινόμενον, « Διον Ἀρεοπαγ.

Παρ·υπο·φαίνω, Μ. φανῶ, = Παρυποδείκνυμι.

Παρ·υπο·ψύχω, Μ. ψύξω. Δροσίζω (Κρυόνω) ὀλίγον τι.

Παρ·υφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω τι ἀνάμεσα ἢ εἰς τὸ πλάγιον ἐν εἴδει παρυφῆς· (κατ' ἐκτ.) παρεντίθημι· παρενείρω. » Ἐσθὴς παρυφασμένη, « Διόδ., μὲ κενάρια. 2) 'ξαπερνῶ τινα ὑφαίνων, ὑφαίνω (τελειόνω τὸ ὕφασμά μου) προτήτερα, (Φλςρ.).

Παρ·υφ·αιρέομαι-οῦμαι, Μ. αιρήσομαι. Ὑφαιροῦμαί τι πλαγίως (μὲ τρόπον).

Παρύφαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) ἢ χρησιμεύων ὡς-

Παρύφασμα (τὸ) καὶ

Παρυφή (ἡ). οὖγια (κενάρι) κυρ. ἀπὸ πορφύραν. » Παρυφὴ διαφανής, ἣ νῦν ὁ γυναικῶν ἁβρύνεται βίος, « Ἀθ.

Παρυφής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ἢ στολισμένος ὁλοτρογυρα μὲ παρυφὴν (κυρ. πορφυρᾶν).

Παρ·υφ·ιζάνω, Μ. ιζήσω. Κατακάθημαι ὀλίγον τι.

Παρ·υφ·ίστημι, Μ. παρ·υπο·στήσω. Δίδω ὑπόστασιν εἴς τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλο τι. ||. (συνήθ. μσ. μὲ δοτ.) ὑφίσταμαι (ὑπάρχω) ὡς παρεπόμενον ἄλλου τινός, (ἐπμ.) ὑπάρχω καταχρηστικῶς (καθόσον μόνον ὑπάρχει καὶ ἄλλο τι), δὲν εἶμαι αὐθυπόστατος.

Πάρυφος (ὁ, ἡ), = Παρύφαντος. ||. (οὐσ. θηλ.) = Παρυφή.

Παρύψηλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὑψηλός. ||. (οὐσ.) Παρύψηλα, « τὰ πλησίον πεδιάδος λοφίδια (ὑψηλώματα).

Παρ·υψόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑψόνω βαθμηδόν, ἀνυψόνω.

Παρύψωμα (τό). μέρος (κτίριον) παρυψωμένον.

Παρφάμεν, Δ. Π. ἀντὶ Παραφάναι, ἀπαρ. καὶ

Παρφάμενος, Π. ἀντὶ Παραφάμενος, μτχ. καὶ

Παρφάσθαι, Π. ἀντὶ Παραφάσθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παράφημι.

Παρφασία καὶ

Πάρφασις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Παράφασις.

Παρφέρομαι, Π. ἀντὶ Παραφέρομαι.

Παρφυγέειν, Π. ἀντὶ Παραφυγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Παραφεύγω.

Πάρφυκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παράφυκτος, τὸν ὁπ. δύναται ν' ἀποφύγῃ τις. » Τό γε μόρσιμον οὐ πάρφυκτον, « Πίνδ.

Παρῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Παρίημι.

Παρώας, ου (ὁ). ὄφις χαλκόχρους (παρῶος) ἱερὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, (παρβλ.) Παρείας.

Παρ·ῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄδω κατὰ μίμησίν τινος· παραποιῶ (ἐπὶ τὸ κωμικώτερον) τὴν ᾠδὴν ἄλλου ποιητοῦ, κάμνω παρῳδίας. » Πανταχοῦ γὰρ ὁ Πλάτων παρῳδεῖ τὰ Ὀρφέως, « Ὀλυμπιόδ. » Πέφυκα γὰρ οὐδαμῶς ἐπιτήδειος οὔτε σκώπτειν οὔτε παρῳδεῖν οὔτε γελοιάζειν, « Ἰουλ. 2) ᾄδω (ἀναφέρω) τι ἐν παρόδῳ. » Παρῳδοῦντες τὴν νίκην, « Διόδ.

Παρῳδή (ἡ), = Παρῳδία.

Παρῴδημα (τό). τὸ παρῳδηθὲν ῥητὸν ἢ στιχούργημα.

Παρῴδησις, εως (ἡ), = Παρῳδία.

Παρῳδητέον, θετ. τοῦ Παρῳδέω.

Παρῳδία (ἡ). ᾠδὴ κατὰ μίμησιν (κυρ. γελοίαν) ἄλλης ᾠδῆς, παραποίησις ἐπὶ τὸ κωμικώτερον τῶν στίχων ἄλλου ποιητοῦ.

Παρῳδικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς παρῳδίαν ἢ, ἐπιτήδειος εἰς τὸ παρῳδεῖν, (συγχ. τῷ Παροδικός).

Παρῳδός (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου). 2) (οὐσ.) ποιητὴς παρῳδιῶν.

Παρ·ωθέω-ῶ καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσω καὶ ώσω, -ομαι. Σπρώχνω (Κουντῶ) τι παρέκει ἢ πρὸς τὸ πλάγιον· (συνκδχ.) ἀποῤῥίπτω· ἀποποιοῦμαι. 2) (ἐνίοτε) ἀναβάλλω τι ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ὑπερτίθεμαι.

Παρωκεάνιος (ὁ, ἡ) καὶ

Παρωκεανίτης, ου (ὁ) καὶ Παρωκεανῖτις, ιδος (ἡ). ὁ κείμενος ἢ κατοικῶν (ἐν γέν. εὑρισκόμενος) πλησίον (εἰς τὰ παράλια) τοῦ Ὠκεανοῦ.

Παρωλένιος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον ἢ κατὰ μῆκος τῆς ὠλένης (τοῦ ἐπάνω βραχίονος). ||. (οὐσ.) » Παρωλένια, « τὰ παρὰ τὴν ὠλένην μέρη. (ἐν γέν.) αἱ ὠλέναι.

Παρώμαλος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ὁμαλὸς (ἴσιος). » Παρώμαλος τὸ πλάτος καὶ τὸ μῆκος, « Στρβ., σχεδὸν ἰσοπλατὴς ἢ ἰσομήκης.

Παρωμίς, ίδος (ἡ). εἶδος φορέματος τὸ ὁπ. σκεπάζει τοὺς ὤμους, (παρβλ.) Ἐπωμὶς καὶ Περιωμίς.

Παρών, όντος (οὖσα, ὄν), μτχ. τοῦ Πάρειμι, Μ. ἔσομαι.

Πάρων, ωνος ἢ ῶνος (ὁ), εἶδος ἐλαφροῦ πλοίου, τρεχαντῆρι.

;Παρωνομασία (ἡ), = Παρονομασία.

;Παρ·ωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Παρωνυμιάζω.

Παρωνύμησις, εως καὶ

Παρωνυμία (ἡ). παραγωγὴ λέξεως παρωνύμου. 2) (ῥτρ.) = Παρονομασία. 3) = Παρωνύμιον. » Πολλὰ τῶν ὀνομάτων ἀποκρύπτουσιν αἱ παρωνυμίαι, « Πλ.

Παρ·ωνυμιάζω, Μ. άσω. Παράγω λέξιν τινὰ (κυρ. ὄνομα) ἀπὸ ὀνόματος, σχηματίζω τι παρωνύμως. » Ὁ θρασὺς παρὰ τὸ θάρσος παρωνυμιάζεται, « Ἀρστ., (ἴδε καὶ Παρωνύμως).

†Παρωνυμίασμα (τό). λέξις παρώνυμος· παρωνύμιον.

†Παρωνυμίζω, Μ. ίσω, = Παρωνυμιάζω.

Παρωνύμιος καὶ

Παρώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ παραγόμενος ἀπὸ ὀνόματος. » Τὸν δὲ λάθυρον καὶ τὸν ἐρέβινθον ὡς παρωνύμους τοῦ ἐρέβου καὶ τῆς λήθης, « Πλ. 2) ὁ παρεκτὸς τοῦ καθαυτὸ ὀνόματος, ὁ προστιθέμενος εἰς τὸ ὄνομα, (ὅθεν ||. οὐσ.) Παρωνύμιον ἢ Παρώνυμον (τό), τὸ ἀπὸ συμβεβηκότος ἐπωνύμιον, (κοιν.) παρανόμι, (καὶ ἐπὶ κακοῦ) παρατσοῦκλι. » Λέγεται ἐν Ἀθήναις τὸν πρῶτον προκειράμενον παρωνύμιον ἔχειν Κόρσην, « Ἀθ. (καὶ ἐλλ. ἐν εἴδει ἐπιρ.) » Σάτυρος ἐν Θάσῳ παρωνύμιον ἐκαλεῖτο Γρυπαλώπηξ, « Ἱππκρ.

Παρωνυμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Παρωνυμιάζω.

Παρωνύμως, ἐπίρ. Διὰ παρωνυμίας. » Ὁ θρασὺς παρὰ τὸ θάρσος λέγεται παρω-

νύμως, « Ἀρστ., (ἴδε καὶ Παρωνυμιάζω).

Παρωνυχία καὶ

Παρωνυχίς, ίδος (ἡ). παρωνυχίδα (;). 2) (συνήθ.) ἀπόστημα γινόμενον παρὰ τοὺς ὄνυχας, (κοιν.) τριγυρίστρα (καὶ τὸ κακόηθες) καλαγκάθι ἢ θεριάγκαθον, (ὁμωνύμως μὲ τὸ 3) φυτὸν (διότι ἐχρησίμευεν ὡς) ἰατρικὸν τῆς παρωνυχίδος.

Πάρωδος (ὁ, ἡ). πυῤῥὸς (χαλκόχρους) κλίνων πρὸς τὸ στακτερὸν (;). » Ἵππος —,« Ἀρστ., (Τουρκ.) δορού, (Γαλλ.) alezan.

Παρωπία (ἡ), [παρά, †ὤψ]. ἡ ἔξω κόγχη (ὁ πρὸς τὰ μηνιγγια κανθὸς) τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Παρώπιον (τὸ) καὶ

Παρωπίς, ίδος (ἡ). τὸ ἑκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ ἵππυ προσηρμοσμένον δέρμα διὰ προφύλαξιν τῶν ὀφθαλμῶν, (ἄλλ.) Ἀνθήλιον. 2) εἶδος προσωπίδος (τῆς ὁποίας τὸ ἥμισυ παρέσταινε γυναικεῖον πρόσωπον;).

Παρώρεια (ἡ). πλάγιον (πλευρὰ) βουνοῦ ἢ σειρᾶς βουνῶν, [ἐκ τοῦ

;Παρώρειος (ὁ, ἡ), = Παρόρειος.

Παρωρείτης, ου (ὁ). ὁ κατοικῶν ἢ κείμενος (;) εἰς παρώρειαν.

Παρωρμημένως [παρορμάω], ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ παραφοράν· προθύμως (;).

Πάρωρος (ὁ, ἡ), [παρὰ, ὥρα]. ὁ ἐκτὸς τοῦ ἁρμοδίου καιροῦ, παράκαιρος· τοῦ ὁπ. παρῆλθε πλέον ὁ καιρὸς, (κοιν.) περασμένος, (παρβλ.) Ἔξωρος. » Οὔτε ἄωρος οὐδείς ἐστιν οὔτε πάρωρος πρὸς τὸ κατὰ ψυχὴν ὑγιαίνειν,« (Ἐπίκ. παρὰ Λρτ. ‖. (τὸ οὐδ.) Πάρωρον καὶ (πλθ.) Πάρωρα, ἐπίῤ. Παρὰ καιρὸν, παράκαιρα.

Παρωροφίς, ίδος (ἡ). τὸ ἐπέκεινα τοῦ τοίχου ἐξέχον μέρος τῆς ὀροφῆς. (Γαλλ.) **la corniche (, qui dans l'architecture egyptienne, comprend la partie placee au dessus du tore de l'architrave**, κατὰ τὴν ἐξήγ. τοῦ μακαρίτου **Letronne**)· (παρβλ. Γεῖσον).

Παρώτιον (τὸ). τὸ πλησίον τοῦ ὠτὸς φορούμενον ἢ κρεμάμενον σολίδιον, (συγχ. τῷ Παρώπιον).

Παρωτίς, ίδος (ἡ), (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ παρὰ τὸ οὖς ἀδένες (κυρ. ὅταν πρησθοῦν), (κοιν.) μαγουλήθραις, παραμαγούλαις, (Γαλλ.) **oreillons.** 2) τὰ παρὰ τοὺς κροτάφους κρεμάμενα σγουρὰ τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς, (ἄλλ.) Κίκιννοι. 3) (σπν.) ἡ κάτω ἄκρα (ὁ λοβὸς) τοῦ ὠτίου.

Παρωχηκώς, υῖα, ὀς, ἐνεργ. καὶ

Παρωχημένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Παροίχομαι.

Πάρωχρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὠχρὸς, χλωμός.

Πᾶς (πᾶσα, πᾶν), παντὸς, πάσης, παντὸς (ἡ γεν. πλθ. Πάντων). Ὅλος· ὁλόκληρος· ἕκαστος, (κοιν.) πᾶς ἕνας. » Οὐχ ὁ μὲν, ὁ δ' οὔ, ἀλλὰ πάντες, « Ἡρ. » Ἅμα πάντες, « Ὅμ. » Διὰ παντὸς (ἐνν. τοῦ χρόνου), « Λξ., παντοτεινὰ, ἀδιακόπως. » Ἐκ παντὸς (ἐνν. τρόπου), « Λξ., μὲ κάθε τρόπον. » Οἱ δ', ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες, προσω πᾶς πέτεται,« Ἰλ. Π., ἕκαστος. » Τοῦτο τοῦ παντὸς ἐστι, « Λξ., καθεὶς καὶ ὁ τυχὼν δύναται νὰ τὸ κάμῃ. » Τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾶν ῥᾴδιον ἢ παντὸς, « Δμ. (καὶ ἐκ τοῦ ἐναντ.) » Χαλεπόν τι ἢ οὐχὶ παντὸς, « Πλάτ. » Σιῶπα πᾶς ἀνὴρ, « Ἀρσφ. » Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς, « Αχ., ἀντὶ Πάντες. (ἢ μετὰ γεν.) » Πάντες τῶν δούλων, « Διοδ. » Πάντας ὑπερβαλέσθαι πλούτῳ βασιλέων, « Δ. Ἀλ. » Ἀπάξει Ῥωμαίων ἅπαντας ἐκ τῆς πόλεως, « αὐτ. (ἢ μετὰ τοῦ Τις) » Τοιαῦτα πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν, « Σοφ. » Ἔκτεινον πάντα τινὰ τῶν μάγων τὸν ἐν ποσὶ γιγνόμενον, « Ἡρ. » Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, « Θγν. » Παντί τῳ δῆλον, « Φίλ. » Δῆλον δὲ ἐποίευν παντί τεῳ, « Ἡρ. (ἢ τοῦ Ἕκαστος) » Καὶ πάνθ' ἕκαστα ἐπεξῆλθον, « Βασ. » Ἔδοξε σκηπτὸν πεσεῖν εἰς τὴν πατρῴαν οἰκίαν καὶ ἐκ τούτου λάμπεσθαι πᾶσαν, « Ξεν. » Εἰδ' ἄγε δή μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον, « Ἰλ. Ω. (καὶ μὲ τὰ ἀριθμ. πρὸς δήλωσιν ἀκριβείας). » Ἐννέα πάντες, « Ὀδ. Θ., (κοιν.) ἐννηὰ σωστοί, (Γαλλ.) **neuf en tout.** » Ἐννέα πάντ' ἔτεα, « Ἡσ., κατὰ συνέχειαν. » Χρυσοῦ δὲ στήσας δέκα πάντα τάλαντα, « Ἰλ. Τ. » Ἐτυράννευσε ὀγδώκοντα ἔτεα, ἐβίωσε δὲ πάντα εἴκοσι καὶ ἑκατὸν, « Ἡρ. » Πᾶν ἐστι ἄνθρωπος συμφορὴ, « αὐτ. » Πᾶς γίγνομαι, « Λξ., δὲν ἠξεύρω τί νὰ γένω (τί νὰ κάμω). » Ὅλος καὶ πᾶς εἰμι πρός τι, « Λξ., βάλλω ὅλα μου τὰ δυνατὰ ἵνα τὸ κατορθώσω. (καὶ ἐνάρθρ.) » Ὁ πᾶς ἄναλκις οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη, « Σοφ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Ἐδωρήσατο αὐτὸν πᾶσι δέκα, « αὐτ., ἀπ' ὅλα ἀπὸ δέκα. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Βασιλεύσας τὰ πάντα ἑνὸς δέοντα τριήκοντα ἔτεα,« αὐτ., (κοιν.) ὅλα-ὅλα » Διέβησαν ἐς τὴν νῆσον **600** μάλιστα οἱ πάντες, « Θκ. » Τρεῖς οἱ πάντες, « Ἀθ. » Τὰς νέας τὰς πάσας ἐκόμισαν ἐς Ἄβδηρα, « αὐτ. » Ἐπιλίποι δ' ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος,« Ἰσκρ. ‖. (τὸ οὐδ.) » Τὸ πᾶν, « Α'. τὸ ὅλον τῆς ὑποθέσεως· Β', (ἀφηρημ.) ἡ ὁλότης· Γ', (περιληπ.) ὅλα τὰ ὄντα, ἡ κτίσις, ὁ κόσμος, (Γαλλ.) **l'univers**, (ὅθ. ‖. αἱ φρσ.) » Τὸ πᾶν διαφέρει, « Ξεν. » Τὸ πᾶν μοι μέλει, « Πλάτ. » Ἐν παντὶ κακοῦ (ἀπορίας, δέους, κινδύνου κτλ.) εἶναι ἢ γίγνεσθαι, « Λξ. » Εἰς πᾶν (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ κακοῦ) ἀφικνεῖσθαι, « Ἡρ., καταντᾶν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀθλιότητα (εἰς μέγαν κίνδυνον). » Ὑπὸ τῆς μετὰ Κύρου ἀναβάσης δυνάμεως, καὶ τῆς μετ' Ἀγησιλάου, εἰς πᾶν ἀφίκετο βασιλεὺς,« Ξεν. » Εἰς πᾶν θυμοῦ ἀφίκετο, « Παυσ., ἐθύμωσε μὲ ὑπερβολήν. » Εἰς πᾶν προελήλυθε μοχθηρίας, « Δμ. » Ἐν παντὶ ἀθυμίας ἦσαν, « Θκ., ἦσαν εἰς ἄκραν λύπην. (καὶ ἐλλ.) » Ἐν παντὶ εἶναι, « Λξ., εὑρίσκεσθαι εἰς μέγαν (ἄκρον) φόβον. » Ἐν παντὶ ἦσαν, μὴ λελοιδορημένος εἴη ὑπ' αὐτοῦ, « Ξεν. » Τῷ παντὶ κρατεῖν, « αὐτ., ἐντελῶς, κατὰ πάντα. » Ταῦτα τῷ παντὶ ἐκείνων ἀδικώτερα,« αὐτ. » Εἰκὸς τῷ παντὶ, « αὐτ., ἕπεται καθ' ὅλους τοὺς λόγους. » Τῷ παντὶ πλέονες, « αὐτ., ἀσυγκρίτως πλειότεροι. » Ἄνδρα ἐόντα τὰ πάντα δόκιμον,« Ἡρ. » Τὰ πολλὰ πάντα, « Ἡρ., σχεδὸν πάντοτε ἢ καθ' ὅλα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. » Διακοσίους εἶχε στρατιώτας εἰς πᾶσαν, « Θκ., (κοιν.) ὅλο-ὅλο. » Παντὸς μᾶλλον (μάλιστα), » Παντός γε μᾶλλον,« Πλάτ., πρὸ πάντων. » Ἐςι γὰρ.. παντὸς μᾶλλον οὕτω, « αὐτ. » Τοῦ παντὸς δέω (ἐλλείπω), « Αἰσχλ. » Τῷ παντὶ κρεῖττον, « Ξεν. » Πάντα εἶναί τινι, « αὐτ., εἶναι τὸ πᾶν. » Πάντα ἦν αὐτοῖσι Ζώπυρος, ἢ στρατάρχης τε οὐτός σφι καὶ τειχοφύλαξ ἀπεδέδεκτο, « αὐτ. » Περὶ παντὸς ποιῆσθαί τι ἢ τινα,« Λξ., ἔχειν εἰς τὴν μεγίστην ὑπόληψιν, φρονεῖν ὅτι αὐτός ἢ αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν. » Περὶ παντός ποιητέον ὅπως.. τὸν πόλεμον.. διοριοῦμεν,« Ξεν. » Τοῦ παντὸς τιμᾶσθαί τι, « Λξ., προτιμᾶν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο. » Πᾶν (» Πάντα) ποιεῖν, « Λξ. » Πάντα ποιοῦντες οὐκ ἐδύναντο σχεῖν τὸ αἷμα, « Ξεν. » Πάντα ποιήσαιεν ἂν ὥστε σύμμαχοι ἡμῖν γενέσθαι, « αὐτ. » Χρὴ δὲ πᾶν ἔρδοντ' ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρὸν,« Πινδ. » Πάντ' ἄριστος, « Σοφ. (καὶ ἐλλ.) » Ὁ διὰ πάντων,« Ἐπγρφ., ὁ ὑπὲρ πάντας, ὁ ἀνώτατος.

Πασᾶν, Δ. ἀντὶ πασῶν, γεν. πλθ. τοῦ Πᾶς.

Πάσασθαι, Π. (τὸ α βρχ.) μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πατέομαι ἢ 2) (τὸ α μκρ.) τοῦ Πάομαι.

Πασάων καὶ

Πασέων, Π. ἀντὶ Πασῶν, γεν. θηλ. πλθ. τοῦ Πᾶς.

Πασιάναξ, ακτος (ὁ), Π. ἀντὶ Παντάναξ.

†Πασίγνωστος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ τοῖς πᾶσι γνωστὸς καὶ

†Πασίδηλος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ τοῖς πᾶσι δῆλος, (κοιν.) ὁλοφάνερος.

†Πασιθρύλλητος (ὁ, ἡ). (νλγ.). ὁ τοῖς πᾶσι θρυλλούμενος, περιβόητος, πολυθρύλλητος.

Πασίκλητος (ὁ ἡ). τὸν ὁποῖον ἐπικαλοῦνται (πρὸς βοήθειαν) οἱ πάντες.

Πασιμέλουσα (ἡ), Π. ἡ τοῖς πᾶσι μέλουσα (διαφέρουσα), περὶ τῆς ὁπ. ὅλοι φροντίζουν (ἰντερεσάρονται), πασίγνωστος, (ἐπίθ. τῆς Ἀργοῦς).

†Πασίπρωτος (ὁ, ἡ), Ἐπγρφ., πρῶτος ἐν πᾶσι, πάντων πρώτιστος.

Πασίῤῥοπος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ πάσης ῥοπῆς (ὁρμῆς) φερόμενος πρός.

†Πᾶσις, εως (ἡ), Γλσ. τὸ οὐσ. τοῦ Πάομαι, κτῆσις.

Πασιφάεσσα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Πασιφαής καὶ Πασιφανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τοῖς πᾶσιν ὁρατὸς (φαινόμενος). » Σελήνη—, « Μάξ., ἡ πανσέληνος, (ἄλλ.) Πλησιφαής.

;Πασίφιλος (ὁ, ἡ), = Πάμφιλος.

Πάσμα (τὸ), [πάσσω], = Διάπασμα.

Πασπαλέτης (δι' εὐφων. ἀντὶ Πασπαλαλέτης), ου (ὁ). ὁ ἀλέθων πασπάλην, = Κεγχραλέτης.

Πασπάλη (ἡ), = Παιπάλη, ὁ ἀθέρας (τὸ λεπτότατον) τοῦ ἀλευριοῦ, (συνκδχ.) τὸ ἐλάχιστον. » Οὐδὲ πασπάλην,« Ἀρσφ., οὔτε ψίχαλον.

Πασπαληφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) πασπάλην. » Γρομφις—, « Καλλ.

Πασσαγία (ἡ), Π. = Πανσαγία.

Πασσακίζω, Μ. ίσω, = Πασσαλεύω, [ἐκ τοῦ

Πασσάκιον (τὸ). παλουκάκι, (ὑποκορ. τοῦ

†Πάσσακος (ὁ), = Πάσσαξ.

Πασσαλευτός, ή, όν. Καρφωμένος μὲ παλούκια, [ἐκ τοῦ

Πασσαλεύω, Μ. εύσω. Ἐμπήγω (Καρφόνω μὲ) πάσσαλον ἢ ὡς πάσσαλον. » Ὀφθαλμοὺς—, « Ν. Χων., ἐξορύττειν. (ἢ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τὴν γῆν ἐπαττάλευσεν, « Εὐμ., ἐκάρφωσε τὰ 'μμάτιά της κατὰ γῆς.

†Πασσαλίζω, Μ. ίσω, Πασσαλεύω.

Πασσάλιον (τὸ) καὶ

Πασσαλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πάσσαλος, παλουκάκι.

Πασσαλιστής, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τοὺς πασσάλους.

Πασσαλοκοπία (ἡ). κτύπημα καὶ ἔμπηγμα παλουκιοῦ, [κόπτω καὶ

Πάσσαλος (ὁ), [πήγνυμι]. παλοῦκι· ξυλοκάρφι· (κατ' ἐκτ.) καρφί. (μτγν.) = Πέος. » Ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔστω τὸν νέον ἕλκειν ἀνατὶ λαβομέναις τοῦ πατταλου, « Ἀρσφ.

Πασσαλόφιν, Π. ἀντὶ Πασσάλου ἢ Πασσάλῳ.

Πασσαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμπήγω πάσσαλον. » Ξύλον πεπασσαλωμένον, « Σχλ. Ἀρσφ., ξύλον ὀρθὸν εἰς τὸ ὁποῖον εἶν' ἐμπηγμένα πλαγίως ἄλλα ἵνα κρεμνοῦν ῥοῦχα κτλ.

Πασσάμενος, η, ον, Π. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Πάομαι.

Πάσσαξ, ακος (ὁ), = Πάσσαλος.

Πάσσασθαι, Π. ἀντὶ Πάσαθαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πατέομαι.

Πασσυδεί (δί), ἐπίῤ. = Πανσυδεί.

†Πασσυδιάζω, Μ. άσω, (Ἐπγρ.). Συναθροίζω τὸν λαὸν εἰς ἐκκλησίαν, = Ἁλιάζω, [ἐκ τοῦ

Πασσυδίῃ καὶ Πασσυδίην, ἐπίῤ. Π. Ἰων. = Πασσυδεί.

†Πασσυρεί (ρὶ) καὶ †Πασσύριον ἢ †Πασσύρως, ἐπίῤ. [πᾶς, σύρω], = Πασσυδεί, σωρηδὸν· πανοικί.

Πάσσω, Μ. πάσω (πθ. πρκ. Πέπασμαι). Πασπίζω, πασπαλίζω· κουρκίζω· ῥαίνω· σκορπίζω. » Ἅλσι πάσσειν τὰ κρέα,« Λξ. » Πάττε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις, « Ἀρσφ. » Ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσεν, « Ἰλ. Χ., ἐκέντουσε ῥητὰ κλαδιὰ, (παρβλ. Ἐμπάσσω). (καὶ πθ.) » Κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται, « Λκ. (ἢ μσ.) » Σποδῷ καὶ κόνει τὰς κόμας πασάμεναι, « Γρφ.

Πάσσων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνωμλ. καὶ σπν.) τοῦ Παχύς.

Παστὰς [πάσσω ἢ παραστὰς], άδος (ἡ). οἴκημα ἢ δωμάτιον περίστοον, στοά· (ἐν γέν.) κάμαρα, κοιτὼν (κυρ. νυμφικὸς), (ὅθεν) = Παστός· (συνκδχ.) γάμος. (ἰδιαιτ.) = Αἴθουσα, (Τουρκ.) χαγιάτι, (Λτν.) **atrium.** » Τοῦ χειμῶνος ὁ ἥλιος εἰς τὰς παστάδας ὑπολάμπει, « Ξεν. » Ἐκ τῶν οἰκημάτων ἐς παστάδας, ἐς στέγας τε ἄλλας ἐκ τῶν παστάδων, « Ἡρ.

†Παστέλη (ἡ), Γλσ. [πᾶς, τέλος]. ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ ἔτους.

Παστέος, α, ον, θετ. τοῦ Πάσσω.

†Πάστη (ἡ), εἶδος φαγητοῦ ἢ ζυμαρικοῦ, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) πάστα, (Γαλλ.) **pâté**, [ἴδε Παστός].

†Παστοπηγία (ἡ) καὶ

†Παστοπήγιον (τὸ). παστοῦ (γάμου) συγκρότησις, (ἐν γέν.) γάμος.

Παστὸς [πάσσω], ή, όν. Κουκκισμένος, πασπαλισμένος ἢ· δυνάμενος νὰ πασπαλισθῇ, ἁρμόδιος πρὸς τοῦτο. » Φάρμακον παστὸν, « Ἀρσφ. ‖. (οὐσ.) Παστὸς (ἐνν. θάλαμος), ὁ κοιτὼν ἢ τὸ κρεββάτι τῶν νεονύμφων (διότι ἐστολίζετο μὲ πολυποίκιλα [ζωγραφιστὰ ἢ κεντητά, ἴδε Πάσσω] παραπετάσματα). 2) δωμάτιον κινητὸν εἰς σχῆμα ναοῦ περιέχον τὸ εἴδωλον θεοῦ ἢ θεᾶς, (παρβλ.) Σηκός.

Παστοφορεῖον καὶ

Παστοφόριον (τὸ). φορεῖον περιέχον τὸν παστὸν (τὸ προσκυνητάριον) εἰδώλου. 2) ὁ πρὸ τοῦ ναοῦ οἰκίσκος τοῦ παστοφόρου, (ὅθεν 3) (Γρφ.) τὸ κατοικητήριον τοῦ ἐφημερεύοντος Λευΐτου. » Ἄρχοντες.. τῶν Λευϊτῶν ἐν τῷ παστοφορίῳ διατεταγμένοι εἰς ἐφημερίας, « Παραλειπ. (Α', 9, 33).

Παστοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τὸν παστὸν εἰδώλου, ἱερεὺς περιφέρων ἐντὸς παστοῦ (κινητοῦ ναοῦ) εἴδωλον. 2) ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ. ὡς ἐφόρου τοῖς παστοῦ (τοῦ γάμου).

Πάσχα (τὸ), ἄκλ. [Ἑβρ.]. ἡ μεγάλη ἑορτὴ (Τουρκ. τὸ χαμουρσοῦζι) τῶν Ἑβρ., (Ἐκκλησ.) ἡ ἑορτὴ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἡ λαμπρά.

Πασχάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω τὸ πάσχα.

Πασχάλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πάσχα, πασχαλινός.

Πασχητιασμὸς (ὁ). τὸ πάθος (ἡ ἐπιθυμία) τοῦ πασχητιῶντος.

Πασχητιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐπιθυμῶ νὰ πάσχω ὡς κίναιδος. » Πασχητιῶντα ἐδέσματα, « Κλμ., τὰ πολλὰ καρυκευμένα, (ἄλλ.) Ὑποβινιῶντα.

Πάσχω, Μ. πείσομαι (ἀόρ. β'. Ἔπαθον, πρκ. Πέπονθα καὶ πθ. Πεπάθημαι, μσ. ἀόρ. σπντ. Ἐπαθόμην). Εἶμαι (Εὑρίσκομαι) εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην διάθεσιν· ἔχω τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον αἴσθημα· δοκιμάζω (μοὶ συμβαίνει) τι κακὸν ἢ (μὲ προσδιορ.) καλὸν, (ἐν γέν.) παθαίνω. (ἐπὶ αἰσχρ. ἐνν. ἀντιθ. τῷ Ἐνεργῶ), = Περαίνομαι· (κατὰ δὲ τὴν φιλοσοφ. τῶν Στωϊκ.) λαμβάνω (ἀδιαφόρως) τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἐντύπωσιν ἀπὸ τὰ ἐξωτερικὰ ἀντικείμενα, (ἐπμ.) φαντάζομαι (φρονῶ) οὕτως ἢ ἄλλως. (συνήθ. ἐπίῤ.) » Κακῶς πάσχω, « Λξ., εἶμαι εἰς κακὴν κατάστασιν ἢ, μὲ κακομεταχειρίζεταί τις. » Εὖ πάσχω,« Λξ., = Εὐεργετοῦμαι ἢ Εὐπαθέω. » Οὐ γὰρ πάσχοντες εὖ, ἀλλὰ δρῶντες, κτώμεθα τοὺς φίλους, « Θκ. » Παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα, « Σοφ. » Οἱ προῖκα εὖ πεπονθότες, οὗτοι ἀεὶ ἡδέως ὑπηρετοῦσι τῷ εὐεργέτῃ, « Ξεν. » Πάντες οἴδασιν ὅτι γῆ, εὖ πάσχουσα, εὖ ποιεῖ, « αὐτ. » Τὰ ζῶα ἐκ δυοῖν τούτοιν τὸ πείθεσθαι μανθάνουσιν, ἔκ τε τοῦ, ὅταν ἀπειθεῖν ἐπιχειρῶσι, κολάζεσθαι, καὶ ἐκ τοῦ, ὅταν προθύμως ὑπηρετῶσιν, εὖ πάσχειν, « αὐτ. (ἢ γεν. προθετ.) » Ἐξ ἐμοῦ μὲν ἔπαθες οἷα φῂς παθεῖν, « Εὐρ. » Ἵνα ὠφελείην αὐτὸν, ἀνθ' ὧν εὖ ἔπαθον ὑπ' ἐκείνου, « Ξεν (καὶ μὲ γεν.) » Τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν, « Θγν., ἀπολαμβάνειν. (συχνότ. δὲ μὲ αἰτ.) » Ὅσσ' ἔρξαν τ', ἔπαθόν τε, « Ὀδ. Θ. » Οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ πάθοι, « Ἰλ. Χ., προσπαθήσῃ. » Πτωμάτων γὰρ ἄξια πάσχω τε ἢ πέπονθα κἄτι πείσομαι, « Εὐρ. » Ὅπερ αἱ παρ' ἡμῖν νῆσοι πρὸς ταῦτα τὰ πελάγη πεπόνθασι, τοῦτο ἦλε ἡ οἰκουμένη πρὸς τὴν Ἀτλαντικὴν θάλασσαν, « Ἀρστ., δν λόγον ἔχουσι. » Πάσχει δ' αὐτὸ τοῦτο (τὸ ἕλκειν τὴν ἰκμάδα) καὶ τὰ κάρδαμα, « Ἀρσφ., τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς. » Ἀγαθοῦ κυβερνήτου πάθος πάσχω, « Πλάτ. » Ὅπερ ἂν οἱ πολλοὶ πάθοιεν, « Θκ. » Μηδαμῶς, μηδὲν ἀβελτερον ὑμεῖς πάθοιτε, « Δμ. » Πάσχουσι δὲ ἢ ἀγαθὰ οὐκ ὀλίγα,« Ἡρ., ἀπολαμβάνουν. » Ὅσ' ἄνδρα χρὴ παθεῖν εὐδαίμονα, πεπονθας,« Εὐρ. » Ὑϊκὸν πάσχει, « Ξεν., = Κνηστιᾷ. » Ὅ,τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι,« Ῥτρ., εἰς ὁποίαν σωματικὴν ἢ χρηματικὴν ποινὴν νὰ καταδικασθῇ. (ἰδιαιτ. μετὰ τοῦ Τί, ἐν εἴδει ἀδημονίας ἢ ἀπορίας ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰρων.) » Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακὸν; « Θκρ. (ἢ ἐλλ. τοῦ οὐσ.) » Ὤμοι ἐγὼ, τί πάθω; « Θκρ., τί νὰ γένω ἢ, τί θὰ γένω! ἢ, τί νὰ κάμω! (παρβλ. Μήκιστα). » Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὅταν ὑπὸ φίλου βιάζηται; « Συν., τί (ἠμπορεῖ) νὰ κάμῃ; » Τί ἂν οὖν τις πάθοι πρὸς ἀνθρώπυς, μήτε ἔργῳ, μήτε λόγῳ πεισθῆναι δυναμένους; « Λξ. » Τί παθόντες γαῖαν ἔδυτε, πάντες κεκριμένοι ἢ ὁμήλικες; « Ὀδ. Ω., τί ἐπάθετε; τί σᾶς συνέβη; » Ὅ,τι παθὼν σεαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες; « Λκ., (κοιν.) τί διάβολον ἔπαθες; τί σε φάνηκε! (παρβλ. Μανθάνω). » Τί (» Τί χρῆμα) πάσχεις; « Ἀρσφ., πῶς 'πάγουν αἱ ὑποθέσεις σου; τί κάμνεις; (καὶ κατ' εὐφημ.) » Εἴ τι πάθοιμι, « Ἀρσφ., ἂν πάθω τίποτε (ἀπευκταῖον), ἂν μοι συμβῇ θάνατος κτλ., ἂν κακοπάθω. » Ἐὰν δέ τι ἡ ναῦς πάθῃ ἀνήκεστον, « Δμ. (καὶ προθετ.) » Πάσχειν τι πρός τι ἢ τινά, « Λξ, διατίθεσθαι περιπαθῶς, (ἰδιαιτ. δὲ) ἐρωτεύεσθαι, λαμβάνειν συμπάθειαν. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Πέπονθεν ὀστοῦν πρὸς ἄκανθαν, καὶ ὄνυξ πρὸς ὁπλὴν, καὶ χεὶρ πρὸς χηλὴν, « Ἀρστ., ἀναλογεῖ μὲ. (καὶ [κατὰ τὴν ἐκδχ. τῶν Στωϊκ.] μὲ ἀπαρ. ἀναλ. διὰ τοῦ ὅτι). » Πάθε ὅτι νὺξ ἐστιν, « Ἀῤῥ., φαντάσου. » Εἰ πέπονθα, ὅτι ταῦτα οὐδέν ἐστι πρὸς ἐμὲ, « αὐτ., ἂν ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι, (παρβλ. καὶ Ἀποπάσχω). (καὶ κατὰ μτχ. ἀπολ.) » Πάσχοντες, « Ἱπποκρ., Κεέ, οἱ νοσοῦντες. » Τὰ πεπονθότα, « Γεωπον., τὰ βεβλαμμένα μέρη. (καὶ ἠθ.) » Σώφρων ὁ μὴ πάσχων. « Ἀρστ., ὁ ἀνεπίδεκτος (σφοδροῦ) πάθους.

Παταγεῖον (τὸ). χρυσὸν σειρῆτι γυναικείου φορέματος, [ἐκ τοῦ

Παταγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πάταγον

(κρότον), βοῦζω. » Παταγεῖ δὲ θάλασσα, κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ χαλάζαις, « Θκρ. » Ὁ κόττυφος ἐν μὲν τῷ θέρει ᾄδει, τοῦ δὲ χειμῶνος παταγεῖ, ἢ θορυβῶδες φθέγγεται, « Ἀρστ. » Καλὰ δὴ παταγεῖς, « φρσ., (κοιν.) τὸ 'πίτυχες! (ἄλλ. γρφ. » Καλὰ δὴ πάντ' ἄγεις: «), (ἴδε Πλαταγέω).

Παταγὴ (ἡ), = Πάταγος.

Πατάγημα (τὸ). κρότος, πάταγος· (μτνμ.) φλυαρία· (συνκδχ.) φλύαρος, (παρβλ. Κρόταλον).

Παταγητικός, ή, όν. Ὁ κάμνων πάταγον (κρότον), θορυβώδης.

Παταγμός (ὁ). τὸ πατάσσειν ἢ πατάσσεσθαι, κτύπημα (μὲ κροτον). » Στήθους —, « Νεῖλ. Ἐπις.

Παταγοδρόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων μὲ κρότον (πάταγον).

Πάταγος (ὁ), [πατάσσω]. κρότος (κυρ. σωμάτων συγκρουομένων). » Ὁ ὄντων (» Ἀσπίδων) —, « Ὅμ. » Ὀνομάτων —, « Αχ.

Παταικίων, ωνος (ὁ). αἰσχρὸς ἢ πανοῦργος συκοφάντης ἢ κλέπτης ἀναισχυντος, (ἀπὸ τινος Ἀθην. περιφήμου διὰ τὴν ἀχρειοτητά του), [ἐκ τοῦ

Πάταικοι (οἱ). γελοιόμορφά τινα εἴδωλα τῶν Φοινίκων τὰ ὁπ. εἶχον στημένα εἰς τὰς πρῴρας τῶν πλοίων των, ὅμοια μὲ τῶν Ἰνδ. καὶ Κιν. τὸς) pagodes.

Πατακτικός, ή, όν. Ὁ πρὸς τὸ πατάσσειν ἐπιτήδειος.

Πατάκτρια (ἡ). ἡ πατάσσουσα (πλήττουσα).

Πατάνη (ἡ), = Βατάνη, πιάτον ἁπλωτὸν, ἄπλαδα, (Λτ.) patina.

Πατάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πάτανον (τὸ), = Πατάνη.

Πατάξ, ἐπιφών. Κωμ. ἐκ τοῦ—

Πατάσσω [ὀνμτπ.], Μ. άξω. Κτυπῶ (μὲ κρότον)· κτυπῶν τρυπῶ (πληγόνω)· (ἀμτβτ.) = Πάλλομαι. » Ἐπαραμένου δὲ τὴν βακτηρίαν ὡς πατάξοντος, « Πλ. » Ἐπάταξε βουπόρῳ τις ὀβελίσκῳ διαμπερὲς τὸν μηρὸν, « Ξεν. » Μέλιττα τῆς Κλειοῦς ἐπάταξε τὴν χεῖρα, « Ἀχ. Τάτ. (καὶ ἀμτβτ) » Κραδίη οἱ ἐν στέρνοισι πατάσσει, « Ἰλ. Ν. (καὶ προθετ.) » Λογισμὸς εἰς μέσον παταξάτω τις, « Ἀθ., (κοιν.) ἂς πεταχθῇ.

†Πάταγνον (τὸ), Γλσ. = Πέταγνον.

†Πατέλλα [πέταλον;], ας (ἡ) καὶ

†Πατέλλιον (τὸ). πιάτον ἁπλωτὸν, σκουτέλι, (Ἰταλ.) piatella. » Εἰς πατέλλιον βαλὼν καὶ ἑψήσας, « Ἱππιατρ. (ὅθεν ἢ ὁ Πατελλογάρων, ὄνομα κύριον παρὰ τῷ Ἀλκίφρ.).

Πατέομαι, Μ. πάσομαι (πρκ. Πέπασμαι), Π. Ἰων. τρώγω· γεύομαι. (μὲ αἰτ.) » Σπλάγχνα (» Νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην) ἐπάσσαντο, « Ὅμ., Ἡσ. » Κυάμους οὔτε τρώγουσι, οὔτε ἑψοντες πατέονται, « Ἡρ. (καὶ μὲ γεν.) » Ἰχθύων δὲ οὔ σφι ἔξεστι πάσασθαι, « αὐτ. » Σίτου πασάμην, « Ἰλ. Ω.

Πατερίζω, Μ. ίσω. Φωνάζω συχνὰ (ἐπανειλημμένως) πάτερ πάτερ.

Πατέριον (τὸ), ὑποκορ. (χαϊδευτ.) τοῦ Πατήρ.

Πατέω-ῶ [πάτος], Μ. ήσω. Πατῶ, καταπατῶ (» Ὑπ' ἀλλήλων ὠθούμενοί τε καὶ πατούμενοι, « Ἡρωδ.) (μτφορ.) ἐξουθενῶ, καταφρονῶ· παραβαίνω (» Καὶ πάντα ταῦτα λὰξ ὁρῶ πατούμενα, « Αἰσχλ. » Δεξιάν τε παραβὰς ἢ ὅρκους πατήσας. « . .)· (ἐνίοτε) ἔχω ἢ ἀποκτῶ ἕξιν (τριβὴν) εἴς τι (» Ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς. . οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας, « Ἀρσφ. [ὅθ] » Λέξις πεπατημένη, « Φώτ., ἡ τετριμμένη, [Γαλλ] triviale) ἴδε καὶ Πάτος. (μτγν.) εἰσβάλλω πουθε ἀ ὡς κλέπτης ἢ ἐχθρός. (Π) διατρίβω συνήθως, διάγω, κατοικῶ· (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ. μὲ αἰτ. προθ.) βαδίζω, ὑπάγω. » Πρὸς βωμὸν —, « Αἰσχλ.

Πάτημα (τὸ). τὸ πατηθὲν ἢ πατούμενον, λάσπη, κοπριον· (μτφορ.) πρᾶγμα ἢ ἄνθρωπος τοῦ οὐδενὸς, τιποτένιος. 2) (σπν.) ἡ πρᾶξις τοῦ πατεῖν, (κοιν.) πάτημα.

Πατὴρ (ἡ γεν. πατέρος-τρὸς, ἡ δοτ. πατρί, ἡ αἰτ. πατερα, ἡ κλτ. πάτερ. πληθ. πατέρες, πατέρων καὶ Π. πατρῶν, πατράσι, πατέρας). Ὁ γεννήτωρ, ὁ πατέρας· (ἐν γέν.) πρωτουργός, πρωταίτιος. » Πατρὸς πατὴρ, « Ξεν., ὁ πάππος. » Βουλῆς πατὴρ, « Ἐπγρφ., ὁ (μονολεκτ.) Πατρόβουλος, (Λτν.) caput senatus. » Βασιλέως πατὴρ, « Βυζ., ὁ (μονολεκτ.) Βασιλεοπάτωρ » Ὁ τῆς βίβλου πατὴρ, « Ἀθ., ὁ συγγραφεύς. (πληθ.) » Πατέρες, « Διοδ. κλπ., οἱ πρόγονοι, οἱ προπάτορες. » Ἐξ ἔτι πατρων, « Ὀδ. Θ, ἐκ προγόνων.

Πάτησις, εως (ἡ), καὶ

Πατησμός (ὁ), Π. τὸ πατεῖν, πάτημα.

Πατητήριον (τὸ). τὸ πρᾶγμα ἐντος ἢ διὰ τοῦ ὁπ. πατοῦν σταφυλια κτλ.

Πατητής, οῦ (ὁ). ὁ πατῶν σταφύλια κτλ.

Πατητός, ή, όν. Ὁ πατούμενος, ἐπιδεκτικὸς πατήματος. » Φοῖνιξ —, « Γαλ. » Ληνὸς —, « Γρφ., τὸ πατητήριον, (ἀλλ' ἴσως τοῦτο εἶνε, πιθανώτερον: » Πατητὸν ληνοῦ, « δηλ. γλεῦκος).

;Πάτνη (ἡ), = Φάτνη.

†Πάτνωμα (τὸ), = Φάτνωμα.

Πάτος (ὁ). ἡ πεπατημένη ὁδός, δρόμος. » Ἔξω πάτου ὀνόματα, « Αχ., τὰ γλωσσηματικὰ ἢ σπάνια, (ἐπμ.) μὴ τετριμμένα. 2) Π. λάσπη, κόπρια, κόπρος. » Πάτον στρουθοῖο κατοικάδος, « Νίκ. (καὶ μτνμ.) » Πηλὸν Ὀδυσσείην ἢ πάτον (κατὰ διορθ. ἀντὶ βάτον) Ἰλιάδα, « Ἐπγρ.

Πάτος, εος-ους (τὸ), σπν. ἀντὶ Πέπλος (ποδήρης;). » Ἥρης —, « Καλλ.

Πάτρα (ἡ), = Πατρίς. » Εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, « Ἰλ. Μ. 2) γενεά, οἰκογένεια, = Πατριά. » Ἀμφοτέροισιν (τῷ Διῒ καὶ τῷ Ποσειδῶνι) ὁμὸν γένος ἠδ' ἴα πάτρη, « Ἰλ. Ν.

Πατραγαθία (ἡ). ἀνδραγαθία τοῦ πατρὸς ἢ τῶν προγόνων τινος.

Πατραδελφεός (ὁ), Π. ἀντὶ Πατράδελφος.

Πατραδέλφη (ἡ). ἡ ἀδελφὴ τοῦ πατρός, ἡ πρὸς πατρὸς θεία.

Πατραδελφία (ἡ). συγγένεια μεταξὺ ἢ ἐξ αἰτίας πατραδέλφων, ἐξαδελφάτων.

Πατράδελφος (ὁ). ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατρὸς, ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος.

Πάτραθε, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Πάτρηθεν.

Πατραλοία (ἡ), θηλ. σπν. τοῦ—

Πατραλοίας καὶ Πατραλῴας [πατὴρ, ἀλοάω], ου ἢ α (ὁ). ὁ δέρνων (ξυλοκοπῶν) τὸν πατέρα του· πατροκτόνος.

Πάτραρχος (ὁ). ἄρχων τῆς πάτρης (τῆς πατριᾶς), θεὸς ἐφέστιος.

Πατρεπωνυμία (ἡ). ἡ τοῦ πατρὸς ἢ πρὸς πατρος ἐπωνυμία.

Πάτρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πάτρα.

Πάτρηθε(θεν), ἐπίρ. Π. ἐκ τῆς πατρίδος ἢ τῆς πατριᾶς (τῆς οἰκογενείας).

Πατριά (ἡ), [πατήρ]. ἡ πρὸς πατρὸς γενεά, καταγωγή. » Ἐγενεηλόγησε τὴν πατριὴν τὴν Κύρου, « Ἡρ. 2) συγγενολογι. 3) (συνήθ.) φυλή, φατρία. » Εἰσὶ δὲ τῶν Βαβυλωνίων πατριαὶ τρεῖς, « Ἡρ. » Τοὺς ἄρχοντας τῶν πατριῶν τῶν φυλῶν Ἰσραὴλ, « Γρφ. » Ἐξ οὗ πᾶσα πατριὰ ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ γῆς ὀνομάζεται, « αὐτ.

Πατριάζω, Μ. άσω. Μιμοῦμαι ἢ Ὁμοιάζω τὸν πατέρα μου, Πατρῴζω.

Πατριαρχεῖον (τὸ). τὸ ἀρχεῖον (τὸ οἴκημα) τοῦ πατριάρχου.

Πατριαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι—

Πατριάρχης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος (ἀρχηγός) τῆς πατριᾶς, γενάρχης, φύλαρχος. 2) (ἐκκλησ.) ὁ πρῶτος τῶν πατέρων (τῶν ἐπισκόπων).

Πατριαρχία (ἡ). ἀρχηγία πατριᾶς (φυλῆς ἢ οἰκογενείας). 2 (ἐκκλησ.) ὁ βαθμος (τὸ ἀξίωμα) τοῦ πατριάρχου.

Πατριαρχικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πατριάρχην, πατριάρχου ἴδιος.

Πατριαρχικῶς, ἐπίρ. Ὡς πατριάρχης.

Πατρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πατήρ.

†Πατρίκιος (ὁ), (νλγ.). εὐγενὴς (γερουσιαστής, [Ἀγγλ.] λορδος) τῆς Ῥώμης.

Πατρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πατέρα, ὁ τοῦ πατρὸς ἢ πρὸς πατρος. » Πατρικὰ (ἐνν. κτήματα), « Ἐπγρ., ἡ πατρικὴ περιουσία.

Πατρικότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πατρικοῦ.

Πατρικῶς, ἐπίρ. Μὲ πατρικὴν φιλοστοργίαν, ὡς πατήρ.

Πάτριος, α ἢ ος, ον. Πατρὸς ἴδιος, = Πατρικὸς ἢ Προπατορικός· πατροπαράδοτος. » Πάτριοι νόμοι, (ἡ) » Πάτρια νόμιμα, « Πλάτ., Ἀρστ. (καὶ ἄλλ.) » Κατὰ τὰ πάτρια, « Θκ., Ξεν., Ἀρσφ. κλπ., τὰ πατροπαράδοτα ἔθιμα. » Πάτριον ἐστιν αὐτοῖς, « Λξ., τὸ ἔχουν (τὸ συνειθίζουν) ἐκ παραδόσεως. (ἢ συγκρ.) » Τίς ἂν ἡγεμονίαν ἐπιδείξειε πατριωτέραν, « Ἰσκρ.

Πατρίς, ίδος (ἡ), (κυρ.) θηλ. τοῦ Πάτριος, (ὅθεν συνήθ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Γῆ) ὁ τόπος εἰς τὸν ὁπ. ἐγεννήθη τις, ἡ πατρίδα. » Πατρὶς γάρ ἐστι πᾶσ' ἵν' ἂν πράττῃ τις εὖ, « Ἀρσφ.

Πατρίως, ἐπίρ. Κατὰ προπατορικὴν συνήθειαν, πατροπαραδότως.

Πατριώτης [πάτριος], ου (ὁ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, συντοπίτης, συμπατριώτης. » Οἱ βάρβαροι ἀλλήλους, οὐ πολίτας, ἀλλὰ πατριώτας λέγουσιν, « Πλδ. » Ἵππους, οἳ ἂν ἄριστοι ὦσιν οὐχ οἳ ἂν πατριῶται, τούτους ζητεῖτε, « Ξεν.

Πατριωτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πατριώτην, πατριώτου ἴδιος· ζηλωτὴς διὰ τὰ συμφέροντα τῶν συμπατριωτῶν του.

Πατριῶτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πατριώτης. » Γῆ, « Εὐρ., ἡ πατρίς. » Στολὴ —, « Αχ., ἡ τῆς πατρίδος.

Πατρόβουλος (ὁ), ἴδε Πατήρ.

Πατρογένειος, Π. ἀντὶ

;Πατρογενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ καταγόμενος πατρόθεν· συγγενὴς πρὸς πατρός. 2) = Πατρῷος. » Θεοὶ —, « Σοφ., οἱ τῆς πατρίδος (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προγενής).

Πατρογέννητος (ὁ, ἡ). (Ἐκκλησ.) ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ πατρός.

Πατροδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ διδαχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του, μαθητὴς τοῦ πατρός του.

†Πατρόδοτος καὶ

Πατροδώρητος (ὁ, ἡ). ὅστις εἶναι πατρικὸν δῶρον.

Πατρόθεν, ἐπίρ. Πρὸς πατρός.

Πατρόθεος (ὁ), = Θεοπάτωρ.

Πατροκασιγνήτη (ἡ), θηλ. τοῦ

Πατροκασίγνητος (ὁ), Π. ἀντὶ Πατράδελφος.

Πατροκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοῦ Πατρὸς κινούμενος (πηγάζων, προερχόμενος).

Πατροκόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιποιούμενος (γηροκομῶν) τὸν πατέρα του.

Πατροκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι πατροκτόνος.

Πατροκτονία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ πατροκτόνου.

Πατρόκτόνος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φονεύσας τον πατέρα του· (προπαροξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρος του.

Πατρολέτωρ, ορος (ὁ), Π. = Πατροκτόνος.

Πατρομάχος (ὁ, ἡ). ὁ πολεμῶν τὸν πατέρα του.

Πατρομήτωρ, ορος (ὁ). ὁ πατὴρ τῆς μητρός, ὁ πρὸς μητρὸς πάππος. (θηλ.) ἡ μήτηρ τοῦ πατρὸς, ἡ πρὸς πατρὸς μάμμη.

;Πατρομίμητος (ὁ, ἡ), (εὕχρ. μόνον τὸ ἐπίρ.) -μιμήτως. Ὁ κατὰ μίμησιν τοῦ πατρός του.

Πατρομύστης, ου (ὁ). πατὴρ τῶν μυστῶν (τῶν μεμυημένων), (τίτλος τιμῆς παρὰ τοῖς Ἀσιανοῖς διδόμενος εἰς τὸν πρῶτον τῆς ἑταιρείας τῶν μουσικῶν τοῦ Βάκχου).

Πατρονομέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διοικοῦμαι πατρικῶς (καθὼς ἡ οἰκογένεια ὑπὸ τοῦ οἰκοδεσπότου)· διοικοῦμαι κατὰ τὰ πάτρια (μὲ νομους πατροπαραδότους).

Πατρονομία (ἡ). ἡ πατρονομικὴ διοίκησις· (εἰς τὴν Σπάρτ.) τὸ ἀξίωμα τοῦ πατρονόμου.

Πατρονομικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πατρονομον ἢ τὴν πατρονομίαν.

Πατρονομικῶς, ἐπίρ. Κατὰ πατρονομίαν, ἐν εἴδει πατρονομίας.

Πατρονόμος (ὁ, ἡ), [πατὴρ, νέμω]. ὁ διοικῶν πατρικῶς (μὲ πατρικὴν [οἰκοδεσπότου] ἐξουσίαν). ‖. (οὐσ.) Πατρονόμοι, (ὠνομάζοντο εἰς τὴν Σπάρτ.) οἱ βουλευταί, οἱ πατρίκιοι, (παρβλ. Παιδονόμος).

Πατροπαράδοτος (ὁ, ἡ). τὸ ὁπ. παρέλαβέ τις κατὰ παράδοσιν ὑπὸ τοῦ πατρό, ἢ τῶν προγόνων του.

Πατροπαραδότως, ἐπίρ. Κατὰ παράδοσιν ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱόν.

Πατροπάτωρ, ορος (ὁ). ὁ πατὴρ τοῦ πατρός, ὁ πρὸς πατρὸς πάππος.

;Πατροπόθητος (ὁ, ἡ). ποθητὸς (ἀγαπητός) τῷ πατρὶ αὐτοῦ, (ὅθεν:

Πατροποθήτως, ἐπίρ. Μὲ πατρὸς (πατρικὸν) πόθον.

Πατροποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εἰσποιοῦμαι ἐμαυτῷ πατέρα, υἱοθετῶ ἐμαυτὸν τινί.

Πατρόπολις, εως (ἡ), Κωμ. ἀντὶ Μητρόπολις.

;Πατροπρόβλητος (ὁ, ἡ), (ἐκκλησ.). ὁ ὑπὸ τοῦ Πατρὸς προβαλλόμενος (ἐκπορευόμενος), (ὅθεν:

;Πατροπροβλήτως, ἐπίρ. Ἐκ προβολῆς τοῦ πατρος.

†Πατρορραίστης [πατὴρ, ῥαίω], ου (ὁ), = Πατραλοίας, Πατροκτονος.

Πατροστερής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στερηθεὶς τὸν πατέρα του, ὀρφανὸς (ἀπὸ πατρός).

Πατρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικον τοῦ πατρος. 2) (Βυζ.) προσφωνησις τιμητικὴ πρὸς πατέρα.

Πατροτύπτης, ου (ὁ). ὁ τύπτων τὸν πατέρα του, πατραλοίας.

Πατροτυψία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ πατροτύπτου.

Πατροῦχος (ὁ, ἡ), [πατὴρ, ἔχω]. ὁ κληρονομήσας ὅλην τὴν πατρικήν του περιουσιαν, μόνος κληρονομος τοῦ πατρός του, (θηλ.) = Ἐπίκληρος.

Πατροφαὴς καὶ Πατροφεγγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ τοῦ Πατρὸς ὡς φῶς ἐκλάμψας.

Πατροφίλα (Δ. ἀντὶ) Πατροφίλη (ἡ). ἡ ἀγαπῶσα τὸν πατέρα της.

Πατροφονεύς, ῆος (ὁ), Π. ἀντὶ Πατροφόνος.

Πατροφονία (ἡ), = Πατροκτονία.

Πατροφόνος (ὁ, ἡ), = Πατροκτόνος.

Πατροφόντης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Πατροφόνος.

Πατρόφωτος (ὁ, ἡ), Π. = Πατροφαής.

Πατρυιός καὶ ;Πατρυός (ὁ), = Πατρωός.

Πατρῴζω, Μ. ώσω. Μιμοῦμαι ἢ Ὁμοιάζω τὸν πατέρα μου.

Πατρώϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Πατρῷος.

†Πάτρων, ωνος (ὁ). (εἰς τοὺς Ῥωμ.) ὁ ποτὲ αὐθέντης τοῦ ἀπελευθέρου δούλου· (Νμ.) συνήγορος· (ἐν γέν.) προστάτης.

†Πατρωνεύω, Μ. εύσω. Προστατεύω τινὰ ὡς πάτρων.

Πατρωνία (ἡ). ἡ ὑπὸ τοῦ πάτρωνος χορηγουμένη προστασία.

†Πατρωνικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πάτρωνα, πάτρωνος ἴδιος.

Πατρωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρωνυμοῦμαι ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρός μου, ἔχω (ὀνομάζομαι μὲ) πατρωνυμικὸν ὄνομα.

Πατρωνυμία (ἡ). ἡ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς παρωνυμία.

Πατρωνυμικός, ή, όν. Σχηματισμένος διὰ πατρωνυμίας.

Πατρωνυμικῶς, ἐπίρ. Διὰ πατρωνυμικοῦ ὀνόματος, κατὰ πατρωνυμίαν.

Πατρωνύμιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πατρωνυμικός· (μὲ δοτ.) σχετισμένος μετά τινος διὰ πατρωνυμίας, (δηλ.) συγγενὴς πατρόθεν.

Πατρώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς παρωνυμούμενος.

Πατρῷος, α ἢ ος, ον, = Πάτριος, πατρικὸς ἢ προπατορικὸς (κυρ. κατὰ κληρονομίαν). » Ἀθηναίοις πατρῷος Ἀπόλλων ἐστί, « Δμ., ἀνέκαθεν πατροπαραδότως λατρευομενος. » Πατρῷον αὐτῷ τὸ δεδέσθαι, « αὐτ., τὸ ἔχει κατὰ κληρονομιαν. (συνήθ.) » Τὰ πατρῷα (ἐνν. χρήματα ἢ κτήματα), « Λξ., ἡ πατρικὴ περιουσία.

Πατρωιός (ὁ). ὁ ἀνὴρ τῆς μητρὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ τέκνα τοῦ πρωτου ἀνδρός), (κοιν.) μητρυιός.

Πάτρως, πάτρωος καὶ πάτρω (ὁ), (ἡ δοτ. Πάτρῳ, ἡ αἰτ. Πάτρων). ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος ἢ πάππος ἢ (ἐν γεν.) συγγενής.

Παττaλεύω, Μ. εύσω, Ἀττ. ἀντὶ Πασσαλεύω.

Πατταλίας, ου (ὁ). ἔλαφος τοῦ ὁποίου τὰ κέρατα ἄρχισαν ἤδη νὰ χωρίζωνται εἰς κλαδιὰ (εἰς εἶδος παττάλου), (παρβλ. Σπαθίνης).

Πάτταλος (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Πάσσαλος.

Πάττω, Ἀττ. ἀντὶ Πάσσω.

Παύεσκον, Π. ἀντὶ Ἔπαυον, παρτ. καὶ

Παύθην, Π. ἀντὶ Ἐπαύσθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Παύω.

Παῦλα, ης (ἡ), = Παῦσις, τέλος.

†Παῦλος (ὁ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Παῦρος, μικρός· κοντός.

Παυράκις, ἐπίρ. Π. [παῦρος]. σπανίως, ὀλιγάκις.

Παυράς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Παύρη, θηλ. τοῦ Παῦρος.

Παυρίδιος, η, ον, Π. ἀντὶ Παῦρος. ‖. (τὸ οὐδ.) Παυρίδιον, ἐπίρ. ἀντὶ Παῦρον, ὀλίγον.

Παυροεπής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν (λαλῶν) ὀλίγα, βραχυλόγος, [ἔπος καὶ

Παῦρος, α, ον, Π. [φαῦλος]. μικρός· ὀλίγος, ὀλιγάριθμος· (ἐπὶ χρόν.) σύντομος. » Ἰχθύες ἄμμιγα παύροις ἄπλετοι, « Ἀπλλν. » Ἀγόρευε παῦρα μέν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, « Ἰλ. Γ. (καὶ συγκρ.) » Μάχονται παυρότεροι πλεόνεσσιν, « Ἰλ. Ν. » Ἄλλοτε πόλλ' ἕξεις, ἄλλοτε παυρότερα, « Θγν. ‖. (τὸ οὐδ.) Παῦρον καὶ (πληθ.) Παῦρα, ἐπίρ. Μικρὸν, ὀλίγον τι.

Παυσάμενος (ὁ, ἡ). ὁ παύων (καταπαύων) τὸν ἄνεμον.

Παυσίκακος (ὁ, ἡ). ὁ παύων (καταπαύων) τὰ κακά.

Παυσικάπη (ἡ), [παύω, κάπη]. καλαθοειδές τι πλεκτὸν τὸ ὁπ. ἔβαλλον εἰς τὸ στόμα τῶν ἀλεθόντων ζώων ἢ σκλάβων ἵνα μὴ τρώγωσι τὰ ἄλφιτα.

Παυσίλυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παύων (διασκεδάζων ἢ καταπραΰνων) τὴν λύπην.

Παυσίμαχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παύων (καταπαύων) τὴν μάχην.

Παυσιμέριμνος (ὁ, ἡ). ὁ παύων (καταπαύων) τὰς μερίμνας.

Παυσίνοσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παύων (θεραπεύων) τὰς νόσους.

Παυσινύσταλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παύων τὴν νύσταν (ἀποδιώκων τὸν ὕπνον).

Παυσίπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παύων (ἀπαλλάττων ἀπὸ) τοὺς πόνους ἢ τὸν κόπον.

Παῦσις, εως (ἡ). τὸ παύειν ἢ παύεσθαι, τέλος ἢ διακοπὴ πράξεως, κατάπαυσις· ἀνακούφισις.

Παυστέος, α, ον, θετ. τοῦ Παύω.

Παυστὴρ (ὁ). ὁ παύων (καταπαύων, καταπραΰνων) τι. (μὲ γεν.) » Νόσου—, « Σοφ.

Παυστήριος (ὁ, ἡ) καὶ

Παυστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ παύειν.

Παυσώδυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παύων τὰς ὀδύνας (καταπραΰνων ἢ θεραπεύων τοὺς πόνους).

Παυσωλὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Παῦσις.

Παύω, Μ. παύσω καὶ (μσ.) παύσομαι καὶ (εὐχρηστότ.) πεπαύσομαι (πθ. ἢ μσ. πρκ. Πέπαυμαι καὶ ἀόρ. Ἐπαύσθην καὶ Ἰων. Ἐπαύθην καὶ τὸ θετ. Παυστέον). Κάμνω νὰ παύσῃ τις ἤ τι· τελειόνω· καταπραΰνω· (μσ. ἢ πθ. καὶ ἀμτβτ.) τραβῶ χέρι ἀπό· ἡσυχάζω· (ἐπὶ ἀνέμ. κτλ.) καταπέφτω. » Ἵνα παύσωμεν ἄνδρα, ὃς νῦν κρατέει, « Ἰλ. Φ. (καὶ μὲ γεν. ἐλλ. ἐκ δ'.) » Παύσειν χεῖρας πολέμου, « Ἰλ. Φ. » Φάρμαχ' ἅ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων, « Ἰλ. Δ. » Ἢν μή σε παύσῃ τῆς ὕβρεως, « Ἀρσφ. » Οὓς δ' ἂν εὕροι τῶν ἀρχόντων καταμελοῦντας ἢ κατακερδαίνοντας, τούτους παύων τῆς ἀρχῆς, ἄλλους καθίστησι, « Ξεν. » Παύσαντες αὐτὸν τῆς στρατηγίας, Ἰφικράτην ἀνθαιροῦνται, « αὐτ. » Δίκαιος εἶ ἢ παῦσαί με τῆς λυγγός, ἢ λέγειν ὑπὲρ ἐμοῦ ἕως ἂν ἐγὼ παύσωμαι, « Πλάτ. (καὶ μετὰ τῆς προθ.) » Παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ, « Σοφ. (καὶ μτχ.) » Παύσω σε λαλοῦντα, « Αξ. (καὶ ἀπαρ.) » Ἔμ' ἔπαυσας μάχεσθαι, « Ἰλ. Δ. » Θνητοὺς ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον, « Αἰσχλ. (καὶ μετὰ τοῦ Μή) » Παύσας ὑμᾶς μὴ ἐξαπατᾶσθαι, « Ἀρσφ. (καὶ ἀμτβτ ἢ ἐλλ. μὲ γεν.) » Κάθισαν καὶ παῦσαν ἀέθλων, « Ὀδ. Δ. » Παῦε μάχης, « Ἡσ. » Παῦε, παῦε τοῦ λόγου, « Ἀρσφ. » Παῦε, παῦε, μὴ βόα, « αὐτ. » Παῦε τῶν παφλασμάτων, « αὐτ. (καὶ προθετ.) » Παῦ' ἐς κόρακας, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Τοσαῦτα εἰπών, ἐπέπαυτο, « Ἡρ. » Ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη ἔπλετο, « Ὀδ. Μ. » Ἐπαύσατό τε ὁ ἄνεμος, ϗ τὸ κῦμα ἔστρωτο, « Ἡρ. » Φλὸξ παύσατο, « Ἰλ. Ψ. (καὶ μὲ γεν. ἐλλ. ἐκ δ'.) » Παύθη χόλου, « Ἡσ. » Παυσάμενος ἔργοιο, τὸ οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο, « Θκρ. (καὶ μτχ.) » Παύσασθ' ἀνάνυτα κωτίλλοισαι, « αὐτ. » Ζέφυρος ἐπαύσατο λαίλαπι θύων, « Ὀδ. Μ.

Παφλάζω [φλάζω]. Μ. άσω. Βράζω, χοχλακίζω· (μτφορ.) βράζω ἀπὸ θυμόν· ὁμιλῶ ἀδιάρθρωτα· φλυαρῶ, μεγαληγορῶ. » Κύματα παφλάζοντα, « Ἰλ. Ν. » Λοπὰς παφλάζει βαρβάρῳ λαλήματι, « (Εὐβ. παρ') Ἀθ. » Ὅσοι τῇ φωνῇ παφλάζουσι, « Ἱππκρ. (τὸ ὁπ. ἐξηγεῖ σαφέστερον ὁ Ἀρετ.) » Ἄμφω (τὰ χείλη) ξυμπεσόντα παφλάζει, « (ϗ μτφορικῶτ.) » Ἀνὴρ παφλάζει· ὑφελκτέον τι τῶν ξύλων, « Ἀρσφ.

Πάφλασμα (τὸ). χοχλάκισμα· (μτφορ.) μεγάλα λόγια, ἀλαζονεύματα.

Πάχετος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Παχύς » Θάμνος .. ἐλαίης .. πάχετος δ' ἦν ἠΰτε κίων, « Ἰλ. Ψ.

Πάχετος (τὸ), Π. ἀντὶ Πάχος. » Τοῦ πάχετος μῆκός τε πολύτροπον, « Ὀππ.

Παχέως (τὸ συγκρ. Παχύτερον), ἐπίρ. Παχειά, χονδρά. » Παχέως διαιτᾶσθαι, « Φλςρ. (καὶ συγκρ.) » Παχύτερον ἔχω τῆς ἀκοῆς, « Ἡλ., = Βαρυηκοέω.

Πάχθην, Δ. Π. ἀντὶ Ἐπήχθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Πήγνυμι.

Πάχιστος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Παχίων, ονος, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Παχύς.

Πάχνη (ἡ), [πήγνυμι]. ἡ παγωμένη δρόσος, (κοιν.) πάχνη· (Π.) φρίκη, τρόμος, ἢ θλῖψις.

Παχνήεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος (σκεπασμένος μὲ) πάχνην.

Παχνίζω, Μ. ίσω. (κυρ. τρπρσ.) Ῥίπτει πάχνην, πέφτει πάχνη.

Παχνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ πάχνην (» Χρὴ νίτρον .. διὰ κοσκίνου πάσσειν, ὡς δοκεῖν αὐτὴν πεπαχνῶσθαι, « Γεωπον.)· (ἐν γέν.) πήζω· πυκνόνω (» Παχνουμένου τοῦ πνεύματος, « Πλ.)· (μτφορ.) θλίβω, ἢ· τρομάζω. » Τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ παχνοῦται, « Ἰλ. Ρ.

Παχνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ σκεπασμένος ἀπὸ πάχνην.

Πάχος, εος-ους (τὸ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ παχέος, χόνδρος. » Πάχος δὲ τὸ χαλκήϊον τοῦτό ἐστι δακτύλων ἕξ, « Ἡρ. » Ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον, « Θκ.

Παχύαιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺ (πυκνὸν) αἷμα.

Παχυδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχέα (χονδρὰ) δάκτυλα.

Παχύδενδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχέα (φουντωτὰ) δένδρα.

Παχυδερμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω χονδρὸν δέρμα, εἶμαι παχύδερμος.

Παχυδερμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Παχύδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺ (χονδρὸν) δέρμα, χονδρόπετσος· (συνκδχ. καὶ τρπ.) νωθρός, εὐήθης, ἀναίσθητος.

Παχύθριξ, ύτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χονδρὰς ἢ πυκνὰς τρίχας (πηκτόν, φουντωτὸν μαλλί).

Παχυκάλαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺ (χονδρὸν) καλάμι.

Παχυκάρδιος (ὁ, ἡ), = Βαρυκάρδιος.

Παχύκαυλος (ὁ, ἡ), = Παχυκάλαμος.

Παχύκνημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχείας κνήμας (χονδραὶς ἄντζαις).

;Παχυλός, ή, όν. Ἀρκετὰ παχὺς (χονδρός), κλίνων μᾶλλον εἰς τὸ παχύτερον (κυρ. καὶ μτφορ.).

Παχυλῶς, ἐπίρ. Μὲ παχυλὸν τρόπον, ὄχι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, (Γαλλ.) grossièrement.

Παχυμέρεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ παχυμεροῦς.

Παχυμερής, έος (ὁ, ἡ). συγκείμενος ἀπὸ χονδρὰ (παχέα) μόρια, χονδρός· (συνκδχ.) ἀκατέργαστος, ἀνεπεξέργαστος.

Παχυμερῶς, ἐπίρ. = Παχυλῶς.

Παχυνευρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω παχέα (χονδρὰ ἢ σκληρὰ) νεῦρα, πήσκονται ἢ σκληρύνονται (πιάνονται) τὰ νεῦρά μου.

Παχυνέφελος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ παχείας νεφέλης προξενούμενος. » Ἀχλὺς—, « Κ. Μανασσ.

Παχύνοος-ους (ὁ, ἡ). παχὺς τὸν νοῦν, χονδροκέφαλος.

Παχύνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Παχύνους.

Πάχυνσις, εως (ἡ). τὸ παχύνειν ἢ παχύνεσθαι.

Παχυντικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ παχύνειν.

Παχύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Πεπάγυσμαι. Κάμνω τι νὰ γένῃ παχὺ (χονδρόν), π[illegible]χαίνω· (μτφορ.) ἀμβλύνω. » Τὸν νοῦ[illegible]—, « Φλςρ » Ἐπαχύνθη ἡ καρδία τ[illegible] λαοῦ τούτου, « Γρφ.

Παχύπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχεῖς (χονδροὺς) πόδας.

Παχύραβδος ἢ (ὀρθότ.) Παχύρραβδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχείας (χονδρὰς) ῥάβδους (βέργαις ἢ ἀράδαις).

Παχύριν ἢ (ὀρθότ.) Παχύρριν, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχεῖαν ῥῖνα (χονδρὴν μύτην).

;Παχύρραβδος (ὁ, ἡ), = Παχύραβδος.

Παχύρριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχείας (χονδρὰς) ῥίζας.

;Παχύρριν, ινος (ὁ, ἡ), = Παχύριν.

Παχύρρυγχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺ (χονδρὸν) ῥύγχος, (Κωμ.) = Παχύριν.

Παχὺς [πήγνυμι]. έος (εῖα, ὺ), (τὸ παρθτ. Παχύτερος, -ύτατος καὶ [ἀνμλ.] Παχίων καὶ Πάσσων, Πάχιστος). Χονδρός· θρεμμένος, σωματώδης· (ἐπὶ πραγμ.) πηκτὸς ἢ λιπαρός· (μτνμ.) πλούσιος, εὐκατάστατος· (συνκδχ.) νωθρός, εὐήθης, χονδροκέφαλος. » Ἔς τε τὰς τέχνας παχέες καὶ οὐ λεπτοὶ οὐδὲ ὀξέες, « Ἱπποκρ. » Ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ, « Θκρ., στιβαρᾷ. » Παχεῖα δραχμή, « Πλδ., ἡ Αἰγιναία, (ὡς μείζων τῆς Ἀττικῆς, δέκα γὰρ ἴσχυεν ὀβολούς). ‖. (τὸ οὐδ.) Παχὺ καὶ (πλθ.) Παχέα, ἐπίρ. ἀντὶ Παχέως. » Παχέα κρώζειν, « Ἀρ., μὲ χονδρὴν (τραχεῖαν) φωνήν.

Πᾶχυς, υος (ὁ), Δ. ἀντὶ Πῆχυς.

Παχύσαρκος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων παχείας σάρκας, παχύς, πολύσαρκος.

Παχυσκελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχέα (χονδρὰ) σκέλη, παχύπους.

;Παχυσμός (ὁ), = Πάχυνσις.

Παχυστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ παχὺ στόμα (μὲ χονδρήν, ἀχρείαν προφοράν), (Γαλλ. d'une bouche empâtée), (ὅθεν κατά τινας ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τραχυστομέω.

Παχυστομία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. καὶ τοῦ ἑπμ.

Παχύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μὲ παχὺ στόμα (μὲ σκληρὰν [χονδρὴν] προφοράν), (ὅθεν κατά τινας ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τραχύστομος. 2) (μτνμ.) ὁ ἔχων χονδρὸν στόμα (χεῖλος). » Κωθων—, « Ἀθ.

Παχύσχοινος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ χονδρὸν (παχὺ) σχοινί.

Παχύτης (ἡ). χόνδρος, πάχος· (συνκδχ.) νωθρότης, εὐήθεια.

Παχυτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺν τράχηλον, χονδρολαίμης.

Παχύτριχος (ὁ, ἡ), = Παχύθριξ.

Παχύφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺν φλοιόν, χονδρόφλουδος.

Παχύφρων, ονος (ὁ, ἡ). παχὺς τὸν νοῦν (τὰς φρένας), παχυκάρδιος.

Παχύφυλλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχέα (χονδρὰ ἢ πυκνὰ) φύλλα.

Παχύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ προφερόμενος μὲ παχεῖαν (χονδρὴν) φωνήν.

Παχυχειλής, έος καὶ

Παχύχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχέα (χονδρὰ) χείλη.

Παχύχυλος καὶ

Παχύχυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχὺν (πηκτὸν ἢ λιπαρὸν) χυλὸν (χυμόν).

Παώτας, α (ὁ), Λακων. ἀντὶ Παὸς=Πηός.

Πεδά, πρόθ. Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Μετά.

Πεδάα, Π. ἀντὶ Πεδᾷ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. καὶ

Πεδάασκον, Π. ἀντὶ Ἐπέδων, παρτ. τοῦ Πεδάω.

Πεδάγρετος (ὁ, ἁ), Αἰολ. Π. ἀντὶ Μετάγρετος [μετά, ἀγρέω], πιασμένος ἐν ᾧ φεύγει.

Πεδαίρω, Μ. άρσω, Αἰολ. ἀντὶ Μεταίρω.

Παιδαίχμιος (ὁ, ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Μεταίχμιος.

Πεδάμαρος ἢ (ὀρθότ.) Πεδάμερος (ὁ, ἁ), Αἰολ. ἀντὶ Μεθήμερος ἢ Μεθημέριος, (ἄλλ. διορθ. Πεδάορος).

Πεδαμείβω, Μ. αμειψῶ, Αἰολ. ἀντὶ Μεταμείβω.

Πεδανὸς [πέδον], ή, όν. Χαμηλός, πρόσγειος.

Πεδάοικος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Μέτοικος.

Πεδάορος (ὁ, ἁ), Αἰολ. ἀντὶ Μετήορος.

Πεδάρσιος (ὁ, ἁ), Αἰολ. Π. ἀντὶ Μετάρσιος.

Πεδαρτάω-ῶ, Μ. άσω, Δ. ἀντὶ Μεθαρμόζω. » Ἐκάλουν δὲ (οἱ Πυθαγόρειοι) τὸ νουθετεῖν πεδαρτᾶν (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Παιδαρτᾶν), « Ἰάμβλ.

Πεδαυγάζω, Μ. αξῶ, Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Μεταυγάζω.

;Γέδαυρος (ὁ, ἁ), Αἰολ. = Πεδάορος.

;Πεδάφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. Αἰολ. Π. ἀντὶ Μετάφρων, ἀστόχαστος, ὑστερόβουλος, (εἰς τὸν Πίνδ. διορθ. Πεδ' ἀφρόνων).

Πεδάω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω μὲ πέδας, βάλλω εἰς τὰ δεσμά, (Γαλλ.) garotter· (συνκδχ.) κρατῶ ἀκίνητον, ἐμποδίζω. » Πέδησε γυῖα, « Ἰλ. Ν. » Νῆα πέδησ' ἐνὶ πόντῳ, « Ὀδ. Ν. (καὶ μτνμ.) » Ὕπνος μ' ἐπέδησεν, « Ὀδ. Ψ. (καὶ γεν. προθετ. ἐκ δ'.) » Θεοί με πεδάασκον ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἴης, « Ὀδ. Ψ. (ϗ μτφορ.) » Δόλῳ πεδᾶσαι, « Πινδ.

†Πεδαωριστής, οῦ (ὁ), ἀντὶ Μετεωριστής. » Ἵππος—, « Γλσ., ὁ σηκονομενος εἰς τὰ ὀπισινὰ ποδάρια.

Πεδεινός, ή, όν, = Πεδινός

Πεδέρχομαι, Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Μετέρχομαι.

Πεδέχω, Αἰολ. ἀντὶ Μετέχω.

Πεδέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Πεδάω.

Πέδη (ἡ), [πέζα]. δεσμὸς τῶν ποδῶν (κυρ. τῶν ἵππων), πέδικλον, (Τουρκ.) παιβάντι. 2 εἶδος ἱππασίας, (Γαλλ.) à la grecque, (ἴδε Ξεν. Ἱππ. Ζ', 13, 14).

Πεδήορος (ὁ, ἡ), Π. Αἰολ. ἀντὶ Μετήορος.

Πεδητὴς [πεδάω], οῦ (ὁ). ὁ δεσμεύων (ἐν πέδαις), πεδικλονων, ἐμποδίζων.

Πεδήτης, ου (ὁ). δεδεμένος ἐν πέδαις, αἰχμάλωτος, δέσμιος.

Πεδιαῖος, α, ον. Ὁ κατοικῶν ἢ εὑρισκόμενος εἰς πεδιάδα, καμπήσιος.

Πεδιακός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον τὸ) ἐπίπεδον. » Πεδιακὴ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Πεδικὴ) μέτρησις, « Στρβ., ἡ καταμέτρησις τοῦ ἐδάφους, (Γαλλ.) arpentage. 2) (ἀμφ.) ἀντὶ Πεδινός.

Πεδιὰς [πέδον], άδος (ἡ), (ἐπιθ.) = Πεδινή, ὁμαλή· (ὅθεν συνήθ. ἐνν. γῆ ἢ χώρα) ἴσωμα, κάμπος. » Λόγχη—, « Σοφ., μάχη συγκροτουμένη εἰς πεδιάδα, (Γαλλ.) en rase campagne.

Πεδιάσιμος καὶ

Πεδιάσιος (ὁ, ἡ), = Πεδιαῖος.

;Πεδιεινός, ή, όν, = Πεδινός.

Πεδιεύς, έως (ὁ). κάτοικος πεδιάδος.

Πεδιήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. πλήρης πεδιάδων, ὅλος πεδιάς.

;Πεδικός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πεδιακός.

Πέδιλον (τὸ), [πέδη; ἢ πέζα]. παποῦτσι τὸ ὁποῖον δένεται, τσαροῦχι· ὑπόδημα. » Πέδιλα ἐς γόνυ ἀνατείνοντα, « Ἡρ. 2) Π. ἴχνος, (ὅθ. μτνμ.) ῥυθμός, μέλος. » Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ. « Πινδ. 3) = Πέδη, πέδικλον, (καθ' ἣν σημασ. ἐξηγ. πιθαν. τὰ Καλοπέδιλα τοῦ Θκρ. ΚΕ', 103).

Πεδινὸς [πεδίον], ή, όν. Ἴσιος (Ὁμαλὸς) ὡς ἂν κάμπος, ἐπίπεδος. » Τὴν ἀγορὰν πεδινὴν κατεσκεύασε, « Δ. Κάσσ. 2) = Πεδιαῖος, καμπήσιος. » Τῶν δοράτων τὰ μὲν ἕλεια καὶ τὰ πεδινὰ χείρω, τὰ δὲ ὄρεια κρείττω, « Συν.

Πεδιόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τοῦ πεδίου (τῆς πεδιάδος).

Πέδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέδη.

Πεδίον (τὸ), [πέδον] πεδιάς, ἴσωμα, ἐπίπεδον. 2) (μτνμ.) τὸ μετατάρσιον τοῦ ποδός.

Πεδίονδε, ἐπίρ. Π. εἰς τὸ πεδίον.

Πεδιονόμος (ὁ, ἡ), Π. [πεδίον, νέμω]. ὁ κατοικῶν εἰς πεδιάδα ἢ εἰς τὰς πεδιάδας (εἰς τοὺς κάμπους), χωρικός.

;Πεδιοπλόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντηχῶν εἰς τὴν πεδιάδα ἀπὸ τὰς ὁπλὰς τῶν ἵππων. » Βοή—, « Αἰσχλ. (τὸ ὁποῖον ὅμως ἀπεδείχθη ἐσφαλμένον, ἴδε Ἐλεδεμνάς).

†Πεδιοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πεδιάδας, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Στερνοῦχος).

†Πεδιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (ἴσος, ὁμαλὸς ὡς ἂν) πεδιάδα.

Πεδοβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. Δ. [πέδον, βαίνω]. ὁ περιπατῶν ἐπὶ τῆς γῆς, χερσαῖος.

Πεδόβροχος (ὁ). βρόχος δεσμεύων [πέδη].

Πεδόεις, εσσα, εν, Π. [πέδον]. χαμηλός, πρόσγειος.

Πεδόθεν, ἐπίρ. Π. [πέδον]. ἀπὸ τῆς γῆς, χαμόθεν. 2) (συνκδχ.) ἀπὸ τὰ θεμέλια· (μτνμ.) ἀπ' ἀρχῆς.

Πεδοι καὶ Πεδοῖ, ἐπίρ. Π. εἰς τὴν γῆν, κατὰ γῆς.

Πεδοικέω, Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Μετοικέω.

Πέδοικος (ὁ, ἁ), Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Μέτοικος.

Πεδοκοίτης, ου (ὁ), Π. ὁ κοιμώμενος κατὰ γῆς, [κοίτη καὶ

Πέδον (τὸ), [συγγ. τῷ Ποῦς, Πέζα]. τὸ ἔδαφος τῆς γῆς· (Π.) χώρα, κατοικία.

Πέδονδε, ἐπίρ. Π. πρὸς τὴν γῆν, πρὸς τὰ κάτω.

Πεδόσε, ἐπίρ. Π. = Πέδονδε.

Πεδοσκαφής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σκάπτων τὴν γῆν. » Μάκελλα—, « Νμ., (παρβλ. Πεδοτρεφής).

Πεδοστιβής, έος (ὁ, ἡ), Π. [πέδον, στείβω]. ὁ πατῶν τὴν γῆν, πεζός· χερσαῖος· ἕρπων ἢ 'ξαπλωμένος κατὰ γῆς. » Εὕδομεν πεδοστιβεῖς, « Εὐρ.

Πεδοτρεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων τὴν γῆν. » Ὕδωρ—, « Νόν., (παρβλ. Πεδοσκαφής).

Πεδοτριβής, έος (ὁ, ἡ), Π. [πέδον, τρίβω], = Πεδοστιβής, πεζός. 2) (πθ.) τριβόμενος ἢ τριμμένος κατὰ γῆς. » Ψῆφις—, « Γργ.

Πεδότριψ, ιβος (ὁ, ἡ), Κωμ. [πέδη, τρίβω]. ὁ ἔχων πάντοτε σχεδὸν τὰ σίδηρα εἰς τοὺς πόδας, ἀχρεῖος.

;Πέδουρος (ὁ, ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Μετέωρος.

Πέδων, ωνος (ὁ). δοῦλος ἀχρεῖος τὸν ὁπ. βάλλουν συχνὰ εἰς τὰς πέδας (εἰς τὰ σίδηρα).

Πεδωριστάς, ᾶ (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Μετεωριστής, φρυαγματίας, ὑπερήφανος, (ἴδε ϗ †Πεδαωριστής).

;Πεδωρύχος (ὁ, ἡ), Π. [πέδον, ὀρύσσω]. ὁ σκάπτων τὴν γῆν.

Πέζα [ποῦς], ης (ἡ). τὸ ὑποκάτω (τὸ ἄλλ. πέλμα) τοῦ ποδός, (κατ' ἔκτ.) ὁ ποῦς. 2) (μτνμ.) ἡ ἄκρα ὁπουδήποτε πράγμ., (κυρ. δὲ 3) ἡ οὔγια (τὸ προφύλι, ὁ ποδόγυρος) φορέματος, καὶ 4) ἡ ὄχθη, ὁ αἰγιαλός, ἢ 5) ἡ ὑπώρεια. 6) δρόμος στενός, μονοπάτιον. 7) εἶδος δικτύου, (κοιν.) πεζόβολος.

Πεζακοντιστής, οῦ (ὁ). ἀκοντιστὴς πεζός.

Πεζαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Διοικῶ στράτευμα) ὡς-

Πέζαρχος (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς τῶν πεζῶν (τοῦ πεζικοῦ).

Πεζέμπορος (ὁ). ὁ ἐμπορευόμενος διὰ ξηρᾶς.

Πεζέταιροι (οἱ). ἐκλεκτοὶ πεζοὶ στρατιῶται οἱ ὁπ. μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν ἱππέων (τῶν ὀνομασθέντων πρὸς τιμὴν ἑταίρων τοῦ βασιλέως) συνεκρότουν τὴν βασιλικὴν φρουρὰν (la garde royale) τῆς Μακεδονίας.

†Πέζευμα (τὸ). τὸ πεζικὸν στράτευμα.

Πεζευτικός, ή, όν. Ὁ φύσει ὠργανισμένος πρὸς (ἢ ἐπιτήδειος εἰς) τὸ πεζεύειν.

Πεζεύω, Μ. εύσω. Περιπατῶ πεζός· ὑπάγω διὰ ξηρᾶς· περιπατῶ εἰς τὴν ξηρὰν ἢ ὡς εἰς ξηράν. » Ὁδὸς πεζευομένη, « Στρβ., δρόμος διὰ ξηρᾶς. » Ἐπεὶ δὲ δυσανάπλους ὁ Ῥοδανός, τινὰ τῶν ἐντεῦθεν φορτίων πεζεύεται ταῖς ἁρμαμάξαις, « αὐτ., μετακομίζονται διὰ ξηρᾶς.

Πεζῇ, ἐπίρ. ἴδε Πεζός.

Πεζικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πεζὸν ἢ εἰς τοὺς πεζούς· ὁ γινόμενος εἰς τὴν ξηρὰν ἢ διὰ ξηρᾶς. » Τὸ πεζικὸν (ἐνν. στράτευμα), « Ξεν., ἡ πεζοῦρα, ἢ· τὸ στράτευμα τῆς ξηρᾶς, καὶ » Πεζικὰ

(ἐνν. πράγματα). « Ξεν., ἡ τέχνη τοῦ πεζομαχεῖν. » Ἀγαθὸς τὰ πεζικά,« Ξεν.

;Πεζὶξ ἢ Πέζις, ικος (ὁ), εἶδος ἀμανίτου (χωρὶς καυλόν).

Πέζις, ιδος (ἡ), = Πέζα.

Πεζίτης, ου (ὁ). πεζὸς (στρατιώτης).

Πεζοβατέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πεζοπορέω.

Πεζοβόας, α (ὁ), Δ. Π. [π. βοή]. πολεμιστὴς πεζός.

Πεζογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συγγράφω) εἰς τὸ πεζόν, [ἐκ τοῦ

Πεζογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συγγράφων) εἰς τὸ πεζόν. ||. (οὐσ.) συγγραφεὺς πεζός, λογογράφος.

Πεζοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω πεζός.

Πεζοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων πεζός.

Πεζοθηρία (ἡ). κυνήγι διὰ ξηρᾶς ἢ τῶν θηρίων τῆς ξηρᾶς.

Πεζοθηρικός, ή, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πεζοθηρίαν.

Πεζολεκτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πεζολογέω.

Πεζολέκτης, ου (ὁ), = Πεζολόγος.

Πεζολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ Γράφω εἰς τὸ πεζόν.

Πεζολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πεζολογέω.

;Πεζολογικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πεζολογίαν, πεζολόγου ἴδιος.

Πεζολογικῶς, ἐπίρ. Διὰ πεζολογίας, εἰς τὸ πεζόν.

Πεζολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν) εἰς τὸ πεζόν, πεζογράφος.

Πεζομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ πεζὸς ἢ διὰ ξηρᾶς.

Πεζομάχης, ου (ὁ), = Πεζομάχος.

Πεζομαχία (ἡ). μάχη μεταξὺ πεζῶν ἢ διὰ ξηρᾶς.

Πεζομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος πεζὸς ἢ διὰ ξηρᾶς.

Πεζονομικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς κτηνοτροφίαν, [ἐκ τοῦ

Πεζονόμος (ὁ, ἡ), [πεζός, νεμω]. ὁ βόσκων εἰς τὴν ξηράν, (ἐν γέν.) χερσαῖος, τῆς ξηρᾶς.

†Πεζοποντοπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Πεζοπορῶ τὸν πόντον (τὸ πέλαγος), περνῶ πεζὸς τὴν θάλασσαν.

Πεζοπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ πεζός.

Πεζοπορία (ἡ). ὁδοιπορία πεζοῦ ἢ διὰ ξηρᾶς.

Πεζοπορος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν (ὁδοιπορῶν) πεζός.

Πεζόπτερος (ὁ, ἡ). πεζὸς καὶ ἐν ταὐτῷ πτερωτός. » Ἀκρὶς —, « Κ. Μανασσ.

Πεζὸς [πέζα], ή, όν. Ὁ περιπατῶν μὲ τὰ ἴδιά του πόδια (ὄχι ἔφιππος ἢ μὲ πλοῖον). Ὁ πεζὸς καὶ » Τὸ πεζόν, « Λξ., τὸ πεζικὸν στράτευμα (ἀντιθ. τῷ Ἱππικὸν ἢ Ναυτικόν). » Πεζὸν μέλος, « Εὐρ., τὸ χωρὶς μουσ. ὀργάνων. » Πεζαὶ ἑταῖραι,« Θεοπ., αἱ κοινόταται καὶ αὐτὸ τοῦτο ἑταῖραι (πρὸς διαστολὴν τῶν ὑπὸ τὸ πρόσχημα αὐλητρίδων καὶ μουσουργῶν). (μτνμ.) » Πεζὸς λογος, « Λξ., ὁ μὴ ποιητικός, (ὅθεν συνκδχ.) » Πεζοί, « οἱ λογογράφοι. ||. (ἡ θηλ. δοτ.) Πεζῇ (ἐνν. ὁδῷ), ἐπίρ. ἀντὶ Πεζῶς, μὲ τὰ ποδια ἤ, διὰ ξηρᾶς. (καὶ μτ.μ.) ἁπλα, εἰς τὸ πεζόν » Παῦσαι μὲν ᾠδῆς, ἀλλὰ πεζῇ μοι φρᾶσον, « Κωμ.

Πεζοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος (ὁμοιάζων) πεζός, λογοειδής. » Ἴαμβος —, « Λξ.

Πεζοφόρος (ὁ, ἡ), [πέζα, φέρω], = Διάπεζος (χιτων).

Πεζῶς, ἐπίρ. Εἰς τὸ πεζόν. (ἴδε Πεζός).

Πεῖ, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Πῆ ἢ Ποῦ.

Πεῖθ', Π. (κατ' ἀποκοπ.) ἀντὶ Ἔπειθε.

Πειθανάγκη (ἡ). πειθὼ συνωδευμένη μὲ βίαν (μὲ ἀνάγκην), ὑπακοὴ ἐξ ἀνάγκης (ὅταν βιάζεταί τις νὰ κάμῃ, καθὼς λέγουν, τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν).

Πειθάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [πείθω, ἀνήρ]. εὐπειθής, πειθήνιος.

Πειθαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Πείθομαι εἰς τὰς ἀρχὰς (εἰς τὴν καθεστῶσαν ἐξουσίαν, εἰς τοὺς ἀνωτέρους μου), (ἐν γέν.) ὑπακούω.

Πειθάρχησις, εως καὶ

Πειθαρχία (ἡ). τὸ πειθαρχεῖν, ὑπακοὴ (εἰς τὰς ἀρχάς), εὐπείθεια.

Πειθαρχικός, ή, ον. Ὁ συνειθισμένος νὰ πειθαρχῇ, ὑπακούων προθύμως (εὐπειθής) εἰς τοὺς ἀνωτέρους του.

Πειθαρχος (ὁ, ἡ). ὁ πειθόμενος εἰς τὰς ἀρχὰς (εἰς τοὺς ἀνωτέρους του), (ἐν γέν.) εὐπειθής, πειθήνιος.

Πείθημι, Αἰολ. ἀντὶ Πείθω.

Πειθήμων, ονος (ὁ, ἡ). εὐπειθής. » Λαὸς —, « Νόνν. 2) εὔπειστος. 3) (μτβτ.) καταπειστικός. » Προσέφη πειθήμονι φωνῇ, « Τρυφιοδ.

Πειθήνιος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ίως [πείθω, ἡνία]. εὐπειθής. » Τὸ πειθήνιον, « Ἡρωδ., Ἰωσ., ἡ εὐπείθεια.

Πειθήνωρ, ορος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πειθάνωρ.

†Πειθός, ή, όν. Πειθανός, καταπειστικός. » Λόγος —, « Γρφ.

Πείθω, Μ. πείσω (μσ. πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Πέποιθα κ. πθ. Πέπεισμαι, ἀόρ. Ἐπείσθην καὶ τὸ θετ. Πειστέον). Κάμνω τινὰ διὰ τῶν λόγων μου νὰ στέρξῃ ἢ νὰ πιστεύσῃ τι, πληροφορῶ, καταπείθω· ἑλκύω εἰς τὸ θέλημά μου, ἐξιλεόνω· (μὲ ἀπαρ.) παρακινῶ, συμβουλεύω. (μσ. μὲ δοτ.) στέργω· πιστεύω· ἐνδίδω· ὑπακούω. (καὶ εἰς τὸν μσ. πρκ. καὶ ὑπερσ.) εἶμαι πεπεισμένος (πληροφορημένος) περί τινος, ἢ· ἐπιστηρίζομαι (ἔχω τὸ θάρρος μου) εἴς τι. (μὲ αἰτ.) » Οὔ με πείσεις, « Ὅμ. (κ. δοτ. ὀργ. κ. ἀπαρ. ἐκ δ') » Μισθῷ πείσας τινὰ καταβῆναι, « Ἡρ. » Πείθω ἐμαυτόν, « φρσ., = Πέπεισμαι, πιστεύω. (καὶ μὲ δύο αἰτ.) » Ὡς τοῦτο οὐκ ἔπειθεν αὐτούς, « αὐτ. » Οὐδείς γέ μ' ἂν πείσειεν ἀνθρώπων τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν ἐπ' ἐκεῖνον, « Ἀρσφ. » Ἀλλ' ἐκεῖνό γε οὐκ ἂν ἔτι πείσαις οὐδένα, ὡς κτλ., « Ξεν. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Οἱ δὲ ταῦτα αὐτῷ συμβουλεύσαντι πείθονται, « αὐτ. » Ταῦτ' ἐγώ σοι οὐ πείθομαι, « Πλάτ., δέν σε πιστεύω. » Οἱ πλεῦνες γὰρ οὐκ ἐπείθοντο τὰ ἐξαγγελθέντα, « Ἡρ. (καὶ μὲ δύο δοτ.) » Πῶς τίς τοι ἔπεσιν πείθηται; « Ἰλ. Α. » Σοὶ γὰρ μάλιστα λαὸς πείσονται μύθοισιν, « Ἰλ. Ψ. (κ. μτνμ.) » Γήραϊ (» Νυκτὶ) πείθεσθαι, « Ὅμ. (καὶ μὲ γεν. σπν.) » Βουλομένοισι ἐμέο πείθεσθαι, « Ἡρ. (καὶ κατὰ προς.) » Πείθου καὶ (εἰς τοὺς Κωμ.) » Πιθοῦ, « ἄκουσε (καταπείσου εἰς) τοὺς λόγους μου. (καὶ μσ. αὐτπθ. μὲ δοτ.) » Ὕμμιν ἔγωγε πέπειθ', « Ἰλ. Ν. » Τεῖχος κατερήριπεν, ᾧ ἐπεπίθμεν, « Ἰλ. Ξ. (κ. ἀπαρ.) » Χρήμασι ἐπεποίθεσαν διωθέεσθαι, « Ἡρ. (κ. αἰτ. προθ.) » Μὴ πεποίθατε ἐπ' ἀνθρωπον, « Γρφ. (καὶ ἀπολ.) » Ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς, « Ἰλ. Α., ἵνα καταπεισθῇς (νὰ πιστεύσῃς).

Πειθώ, όος-οῦς (ἡ). τὸ προτέρημα τοῦ πείθειν (καταπείθειν), χάρις (δύναμις) λόγω καταπειστική, εὐγλωττία, (προσωποποιουμένη ἐλατρεύετο ὡς θεότης). » Χάριτές τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθώ, « Ἡσ. 2) μέσον (τρόπος) πρὸς κατάπεισιν, (ἐν γέν.) κατάπεισις, (ὅθεν ἡ δοτ.) » Πειθοῖ, ἀντὶ ἐπίρ. Μὲ καταπειστικὸν τρόπον, (κοιν.) μὲ τὸ καλόν. » Εἴ τις ἀργύριον παρά του πειθοῖ λαβών, « Ξεν. 3) ὑπακοή, εὐπείθεια. » Ἀγασθεὶς τοῦ μὲν ταξιάρχου τὴν ἐπίνοιαν, τῶν δὲ τὴν πειθώ, « Ξεν.

Πεῖκος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Πέκος.

Πείκω, Μ. πέξω. Κουρεύω ἢ Κτενίζω (» Καὶ κτένα .. ὡς ἀπὸ χαίταν πέξηται, « Καλλ.)· ξαίνω, λαναρίζω· (συνκδχ.) ξυλοκοπῶ, (κοιν.) τινάζω τὴν προβιάν.

Πεῖν, χυδ. ἀντὶ Πιεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πίνω.

Πεῖνα [συγγ. τῷ Πένης], ης (ἡ). (ἐν γέν.) ἔλλειψις, στέρησις· (ἰδια τ. καὶ συνήθ.) ἔλλειψις καὶ ἐπιθυμία τροφῆς, λιμός.

Πειναλέος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.)-λέως. Πειναςμένος, λιμασμένος.

Πεινάναι, ἀρχ. ἀόρ. τοῦ Πεινάω.

Πεινάοντι, Δ. ἀντὶ Πεινῶντι, δοτ. τῆς μτχ. τοῦ Πεινάω.

Πεινατικός, ή, όν, = Πεινητικός.

Πεινάω (καὶ Ἰων. Πεινέω), Μ. ήσω καὶ άσω (τὰ συνηρημ. σχηματίζονται διὰ τοῦ εἰς η, ὅθεν καὶ τὸ ἀπαρ. Πεινῆν). Πάσχω ἀπὸ πεῖναν, ἔχω ἀνάγκην τροφῆς, εἶμαι πεινασμένος· (μὲ γεν.) ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολήν, λιμάζω διά. » Χρημάτων —, « Ξεν.

Πείνη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πεῖνα.

Πεινήμεν, καὶ Πεινήμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Πεινῆν, ἀπαρ. τοῦ Πεινάω.

Πεινητικός, ή, όν, = Πειναλέος, λιμασμένος. 2) διεγερτικὸς ὀρέξεως (πείνας).

Πεινῶντι, Δ. ἀντὶ Πεινῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Πεινάω.

Πεῖρα [πείρω], ας (ἡ). δοκιμή, δοκιμασία· ἀπόπειρα· προσπάθεια. » Πεῖρα πάντα τελεῖται, « Θκρ. » Πεῖραν λαμβάνω (ἢ » Διὰ πείρας ἔρχομαι) τινος, « Λξ., = Πειρῶμαι. » Πεῖραν δίδωμι (ἐμαυτοῦ), « Θκ., δοκιμάζομαι καὶ φαίνομαι τί ἄνθρωπος εἶμαι. 2) σκοπός, ἐπιχείρησις. » Τί τήνδ' ἐφορμᾷς πεῖραν; « Σοφ.

Πειρά, ᾶς (ἡ), Π. [πείρω]. ἡ ἄκρα. » Κοπάνου —, « Αἰσχλ., ἡ μύτη τοῦ σπαθιοῦ.

Πειράζω, Μ. άσω (πθ. πρκ. Πεπείρασμαι καὶ ἀόρ. Ἐπειράσθην), = Πειράω, δοκιμάζω (» Λαιῇ ἀνασχόμενος κίθαριν πείραζεν ἀοιδῆς, « Ἀπλλν. » Πειράζουσι μὲν τὰς πτέρυγας, ἵπτασθαι δὲ οὐ δύνανται, « Ἀρστ.)· (ἰδιαιτ.) προσπαθῶ διὰ πλαγίων ἐρωτήσεων νὰ ἐξακριβώσω τι (κοιν. νὰ 'πάρω λόγια) (» Ὡς φάτο πειράζων, ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλά,« Ὀδ. Ι. » Προσῆλθον αὐτῷ οἱ Φαρισαῖοι, πειράζοντες αὐτὸν καὶ λέγοντες, εἰ ἔξεστιν ἀνθρώπῳ ἀπολῦσαι τὴν γυναῖκα αὐτοῦ κατὰ πᾶσαν αἰτίαν, « Εὐαγγ.)· δοκιμάζω νὰ ξελογιάσω γυναῖκα, (κοιν.) ῥίχνω λόγια, (Τουρκ.) ὀλαςίζω· (ἐν γέν.) ἐνοχλῶ, (κοιν.) πειράζω. » Τί πειράζετε τὸν θεόν; « Γρφ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Τί πειράζεις λευκὸν ἰδεῖν κόρακα; « Ἐπιγρ., τί προσπαθεῖς εἰς μάτην; (κ. πθ.) » Πειράζεσθαι νόσῳ, « Στρ. (ις. δ'.) » Ὑπογύτε πειράζεσθαι, « Ἀλεξ. Ἀφροδ. » Πειρασθῆναι ὑπὸ τοῦ διαβόλου,« Γρφ. (ὅθεν) » Πειράζων, « αὐτ., ὁ Διαβολος.

Πειραίνω, ανῶ, Π. ἀντὶ Περαίνω, τελειόνω. 2) περνῶ τὴν ἄκραν τινὸς πράγματος ἀπό. » Σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε, « Ὀδ. Χ.

Πείραμα (τὸ), [πειράω]. τὸ γινόμενον πρὸς πεῖραν (δοκιμήν).

Πεῖραρ καὶ Πεῖρας, ατος (τὸ), Π. ἀντὶ Πέρας.

Πείρας, ασα, αν, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Πείρω.

Πείρασις, εως (ἡ) καὶ

Πειρασμός (ὁ), τὸ πειράζειν, δοκίμασμα· παρακίνησις εἰς τὸ κακον· μέσον διὰ τοῦ ὁπ. δοκιμάζεταί τις, περίστασις δεινή· (ἐν γέν.) πείραξις, ἐνόχλησις.

†Πειραστής, οῦ (ὁ). ὁ πειράζων (παρενοχλῶν, δοκιμάζων), ὁ Διαβολος.

Πειραστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ συνειθίζων ἢ ἐπιτήδειος νὰ πειράζῃ (νὰ δοκιμάζῃ)· ὁ γινομενος ἢ λεγόμενος πρὸς τοῦτο.

Πειρατέα, = Πειρατέον.

Πειρατεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πειρατοῦ, ἡ διὰ θαλάσσης λῃστεία.

Πειρατέον, θετ. τοῦ Πειράω.

Πειρατεύω, Μ. εύσω. Λῃστεύω ὡς πειρατής, μετέρχομαι τὴν πειρατείαν. » Τυμβωρυχεῖν ἢ πειρατεύειν, « Γργ. (εὕρηται καὶ τὸ πθ.) » Ὑπὸ Αἰγινητῶν πειρατευομένους, « Σχλ. Εὐρ.

Πειρατήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Πειρατής.

;Πειρατηρία (ἡ), = Πεῖρα, Πειρασμός, δοκιμασία. » Καθεὶς κάλων κατὰ πειρητηρίην, « Ἡρ., (ὅπου ὅμως διώρθ. καταπειρητηρίην).

Πειρατήριον (τὸ). μέσον πρὸς πεῖραν (ἀποπειραν), δοκιμαστήριον, κριτήριον. » Πειρατήριον ἀψευδὲς τῶν καθαρευόντων, « Ἡλ. 2) ὁρμητήριον πειρατῶν, λῃστήριον.

Πειρατής [πειράω ἢ περάω], οῦ (ὁ). λῃστὴς τῆς θαλάσσης, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) κουρσάρος.

Πειρατικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πειρατήν, πειρατοῦ ἴδιος, (κοιν.) κουρσάρικος. » Τὸ πειρατικόν, καὶ » Τὰ πειρατικά, « Πλ., περιληπτ. ἀντὶ Οἱ Πειραταί.

Πειρατικῶς, ἐπίρ. Ὡς πειρατής, κατὰ τὸν τροπον τῶν πειρατῶν.

Πειράω-ῶ κ. (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) Πειράομαι-ῶμαι, Μ. άσω, -ομαι (πρκ. Πεπείραμαι, ἀόρ. Ἐπειρασάμην κ. Ἐπειράθην, καὶ τὸ θετ. Πειρατέον). Λαμβάνω πεῖράν τινος, δοκιμάζω· προσπαθῶ νὰ κατορθώσω τι· (ἰδιαιτ.) πειράζω ἐρωτικῶς, (κοιν.) ῥίχνω λόγια. (μὲ αἰτ.) » Καὶ τοὺς καλοὺς οὐ πειρᾶν, ἀλλὰ πειρώμενον ὑπ' αὐτῶν ἀνέχεσθαι ἂν σε δέοι,« Ξεν. (καὶ μσ.) » Διὸς ἄκοιτιν ἐπειρᾶτο.« Πίνδ. » Πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτήν, ὀλίγοις χαρίσασθαι, « Ἀρσφ. (ὅθ. μτνμ.) » Πειρᾶν τὴν θάλασσαν, « Λσ., λῃστεύειν πειρατικῶς, (παρβλ. Μοιχεύω). (καὶ ἀπολ.) » Ἤτοι ἔγωγε πειρήσω, « Ὕμν. Ὅμ., πειρατεύσω. (καὶ γεν.) » Πειρᾶν τῆς πόλιος, « Ἡρ., προσβάλλειν ἐξ ἐφόδου. » Πειράσαντες τοῦ χωρίου καὶ οὐχ ἑλόντες, « Θκ. (καὶ μσ.) » Πειρώμεθα τῆς Πελοποννήσου, « Ἡρ. » Τόξον δὲ χειρὶ λαβών, πειρήσατο νευρῆς, « Ὀδ. Φ. » Ἀηδονῆες πωτῶντο πτερύγων πειρώμενοι, « Θκρ. » Παλαισμοσύνης πειρήσαντο, « Ὀδ. Θ. » Εἰκὸς οὖν, ἀμφοτέρων (τῶν βίων) πεπειραμένον, εἰδέναι σε μᾶλλον ἐμοῦ, « Ξεν. » Πειρᾷ ἐμεῖο, καὶ εἴρεαι, « Ἰλ. Ω., ζητεῖς νά μοῦ 'πάρῃς λογια. » Πατρὸς πειρήσομαι, αἴκέ μ' ἐπιγνοίη, ἦέ κεν ἀγνοιῇσιν, « Ὀδ. Ω. » Πειρῶ τῶν φίλων, « Ἰσκρ., δοκίμαζε. » Ἐπειρῶντο κατὰ τὸ ἰσχυρὸν ἀλλήλων, « Ἡρ. » Οὐ πεπειραμένοι πρότερον οἱ Αἰγύπτιοι Ἑλλήνων, « αὐτ. (καὶ δοτ.) » Ἕκτορι πειραθῆναι ἀντιβίην, « Ἰλ. Φ., (Γαλλ.) se mesurer avec. (καὶ ὀργαν.) » Ἐγχείῃ (» Ποδεσσιν κτλ.) πειρηθῆναι, « Ὅμ. (κ. ἀπαρ.) » Πειρᾶν ἐς τὴν Μηδικὴν ἐσβαλεῖν, « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Ἐπειρῶντο ἐξανασπᾶν (τὰ ἀγάλματα), « αὐτ. κ. ἀναλελυμ.) » Πειρᾶν ὡς πεπίθοιεν, « Ἰλ. Ι. (καὶ μτχ.) » Ἐπειρᾶτο συλλαμβάνων,« Ἡρ. » Πειρησόμεθα αὐτοῖς τινα σωτηρίαν μηχανεώμενοι, « αὐτ.

Πείρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πεῖρα.

Πειρήνας, ασα, αν, Π. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Πειραίνω.

Πειρήσω, Ἰων. ἀντὶ Πειράσω, μέλλ. τοῦ Πειράω.

†Πειρητηρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πειρατηρία.

Πειρητήριον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Πειρατήριον.

Πειρητίζω, Μ. ίσω, Ἰων. Π. ἀντὶ Πειράω, δοκιμάζω κτλ. » Μή τι μευ ἠΰτε παιδὸς πειρήτιζε ἠὲ γυναικός, « Ἰλ. Η.

Πείρινθος, μτγν. ἀντὶ

Πείρινς, ινθος (ἡ). πλεκτόν τι εἰς εἶδος κόφινας τὸ ὁπ. ἐδένετο ὄπισθεν τῆς ἁμάξης πρὸς ἐναπόθεσιν φορτιων, (παρβλ. Ὑπερτερια καὶ Κάναθρον), [ἐκ τοῦ

Πείρω, Μ. περῶ (ἀόρ. Ἔπειρα, πρκ. Πέπαρκα καὶ πθ. Πέπαρμαι, ἀόρ. β'. Ἐπάρην). Περνῶ εἰς τὸ σουβλὶ ἢ μὲ τὸ σουβλί, τρυπῶ πέρα-πέρα, σουβλίζω, πειρουνιάζω. » Ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρον, « Ὅμ. (καὶ πθ.) » Πεπαρμένη περὶ δουρὶ (ἀμφ' ὀνύχεσσιν), « Ὅμ., Ἡσ. 2) περνῶ, διαβαίνω. » Κύματα (» Κέλευθον) πείρειν, « Ὅμ.

Πειρῴατο, Ἰων. ἀντὶ Πειρῷντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς εὐκτ. τοῦ Πειράομαι.

Πεῖσα, ης (ἡ), Π. [πείθω]. ὑπακοή, ὑποταγή. » Τῷ δ' ἄρ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε, « Ὀδ. Υ., (παρβλ. Πεῖσμα), ἡ 2) (;) = Πῖσα, μέρος (ἔκτασις) γῆς ὅπου λιμνάζουν τὰ ὕδατα, (ἐπμ.) πεδιάς, (ὅθεν) » Μένειν ἐν πείσῃ, = Μένειν κατὰ χώραν, (παρβλ. καὶ

;Πείσεα (τὰ), (νομίζετ. κοιν.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Πίσεα, (ἴδε ὅμως τὸ προηγ.).

Πείσεαι, Ἰων. ἀντὶ Πείσῃ, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. μελλ. τοῦ Πείθω.

Πεισίβροτος (ὁ, ἡ), Π. [πείθω, βροτός]. ὁ καταπείθων (κρατῶν εἰς υπακοὴν) τοὺς ἀνθρώπους.

Πεισίδικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πείθων τοὺς δικαστάς.

Πεισιθάνατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πείθων τινὰ εἰς θάνατον.

;Πεισίμβροτος (ὁ, ἡ), ἴδε Πεισίβροτος.

Πεῖσις, εως (ἡ). τὸ πείθειν, πειθώ, κατάπεισις.

Πεῖσις [πάσχω, πείσομαι], εως (ἡ). πάθος (» Ἡ χολέρα πεῖσις ἐστι τοῦ στομάχου, « Κασσ. Προβλ.)· (φιλοσοφ.) ἡ παθητικὴ κατάστασις τῆς ψυχῆς, τὸ αἴσθημα (ἡ διάθεσις) τοῦ φανταζομένου τι. » Ἐκ τῶν περὶ αὐτῷ πείσεων κ. παθῶν, « Σέξ.

Πεισιχάλινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πειθόμενος (ὑποτασσόμενος) εἰς τὸν χαλινόν, (κατὰ λεξ.) πειθήνιος, εὐάγωγος.

Πεῖσμα (τὸ), [πείθω]. πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς κατάπεισιν ἢ πεποίθησιν. (ἐν γέν.) = Πεισμονή, πεποίθησις. » Λυκοῦργος ταῦτα τὰ πείσματα ἐνεποίησεν αὐτοῖς διὰ τῶν νόμων, « Ἐπίκτ. 2) (μτνμ.) τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένον εἰς τὴν ξηρὰν (ἀραγμένον) τὸ πλοῖον, παράγγι· (ἐν γέν.) σχοινί, παλαμάρι. » Λιμὴν εὔορμος, ἵν' οὐ χρεὼ πείσματος ἐστίν, οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι,« Ὀδ. Ι. » Μηδὲ ταῖς ναυσὶ ξυγχωρεῖν πεῖσμα ἐκ τῆς νήσου βάλεσθαι,« Φλςρτ. 3) τὸ τσουνὶ τῶν 'πωρικῶν. » Ἀφαιρῶν τὰ σῦκα μικρὸν ὠμότερα μετὰ τῶν πεισμάτων, « Γεωπον., (παρβλ. Πέλμα).

Πεισματικός, ή, όν. Ὁ μετὰ πείσματος (πεισμονῆς) γινόμενος ἢ πράττων τι.

Πεισματικῶς, ἐπίρ. Μετὰ πείσματος (πεισμονῆς), (κοιν.) πεισματικά.

Πεισμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πεῖσμα.

†Πεισμάτιος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὰ πείσματα (τὰ παλαμάρια) τῶν πλοίων.

Πεισμονή (ἡ). πεποίθησις, πληροφορία· (συνήθ.) ἰσχυρογνωμία,

Πεισμονικός, ή, ον. Ὁ μετὰ πεισμονῆς, πεισματικὸς ἢ· πεισματάρης.

Πείσομαι, μέλλ. τοῦ Πάσχω κ. Πείθομαι.

;Πεῖσος (τὸ), = Πῖσος, (ἴδε Πείσεα).

Πειστέον, θετ. τοῦ Πάσχω καὶ Πείθομαι.

;Πειστήρ (ὁ), Π. ὁ πείθων (καταπείθων) 2) (εἰς τὸν Θκρ.) = Πεῖσμα, σχοινί.

Πειστήριος, α, ον καὶ

Πειστικος, ή, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς το πείθειν, καταπειστικος.

Πειστικῶς, ἐπίρ. Μὲ καταπειστικον τρόπον.

Πέκος [πείκω], εος-ους (τὸ), = Πόκος, μαλλὶ κουρευμενον, ποκάρι. 2) (συνκδ.) δέρμα (χωρὶς μαλλί), πετσί.

Πεκτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πέκω, ξαίνω, κτενίζω· κουρεύω· (συνκδχ.) τινάζω τὴν προβιάν.

†Πεκτήρ (ὁ). κουρευτὴς (προβάτων).

Πεκτός, ή, όν. Κουρευμένος ἢ· Κτενισμένος, λαναρισμένος, [ἐκ τοῦ

†Πέκω, Μ. πέξω, σπν. ἀντὶ Πείκω.

;Πέλα(λλα), ας (ά), Μακεδ. ἀντὶ Φέλλα, πέτρα.

;Πελαγαῖος (ὁ, ἡ), ἀμφ. ἀντὶ

Πελάγειος, α, ον, = Πελάγιος.

Πελαγίζω, Μ. ίσω. Πλημμυρίζων σχηματίζω πέλαγος. » Ὁ ποταμὸς ἀνὰ τὸ πεδίον πᾶν πελαγίζει. « Ἡρ. 2 ἀρμενίζω μακρὰν τῆς ξηρᾶς εἰς τὸ πέλαγος, φέρομαι πελάγιος. » Ἐν τριήρει.. ὅταν πελαγίζωσι, « Ξεν.

Πελάγιος, α ἡ ος, ον. » Ὁ τοῦ πελάγους, πελαγήσιος. » Ἔχουσι δὲ οἱ ἄνεμοι τάξιν οἱ πελάγιοι, « Στρβ. » Ποσειδῶν—,« ὁ (ἄλλ.) Πόντιος. 2) ὁ εὑρισκόμενος ἢ ἀρμενίζων εἰς τὸ πέλαγος. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπιρ.) » Ἀνήγοντο πελάγιοι, « Ξεν. 3) ὁ ὁμοιάζων πέλαγος. » Λίμνην πελαγίαν τῷ μεγέθει, « Στρ. (ΙΖ', ά. 452).

Πελάγισμα (τὸ). πλημμύρα (ποταμοῦ κτλ.), ὕδωρ πελαγίσαν.

Πελαγισμὸς (ὁ), = Ναυτία.

Πελαγίτης, ου (ὁ) καὶ Πελαγῖτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πελάγιος.

Πελαγοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (περιπατῶν) ἐπὶ τοῦ πελάγους.

Πελαγοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (Ἀρμενίζω) εἰς τὸ πέλαγος, [ἐκ τοῦ

Πελαγοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων (ἀρμενίζων) εἰς τὸ πέλαγος.

Πελαγολιμήν, ένος (ὁ). λιμὴν κατεσκευασμένος εἰς τὸ πέλαγος, (ἴδε Λέοντ. Τακτ. Κ', 190, καὶ Πολύαιν. Γ', θ', 38).

Πελαγόπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων ἐν τῷ πελάγει (πελάγιος).

Πέλαγος [πελὸς, μέλας], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) ἡ θάλασσα μακρὰν τοῦ αἰγιαλοῦ, τὰ ἀνοικτὰ τῆς θαλάσσης· (ἰδιαιτ.) μέρος θαλάσσης χωριζόμενον ἀπό τινος τῶν περὶ αὐτὸ παραλίων. » Αἰγαῖον (» Ἰόνιον, » Ἰκάριον κτλ.) πέλαγος. « (παρβλ. Πόντος). 2) (μτφρ.) πλῆθος ἀμέτρητον, (παρβλ.) Ἄβυσσος. » Λόγων (» Πραγμάτων, » Οἰκτιρμῶν κτλ.)—, « Πλάτ., Μένανδρ., Χρσ.

Πελαγόςδε, ἐπίρ. Π. πρὸς τὸ πέλαγος.

Πελαγόστολος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τοῦ πελάγους ἀρμενίζων (στελλόμενος).

Πελαγοστρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιστρεφόμενος (περιφερόμενος) εἰς τὸ πέλαγος, θαλασσινός, ἔμπορος, (ἄλλ. γρφ.

Πελαγότροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος (ζῶν) εἰς τὸ πέλαγος.

Πελαγόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς πέλαγος, κατακλύζω. 2) ῥίπτω εἰς τὸ πέλαγος, (κοιν.) πελαγόνω· »Θῆρες ἐφέροντο νεκροὶ πελαγωθέντες,« Κ. Μανασσ.

Πελάζω [πέλας], Μ. άσω. Φέρω τι (καὶ ἐλλ. Φέρω ἐμαυτὸν, Ἔρχομαι) πλησίον τινὸς, πλησιάζω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) »Νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον, « Ἰλ. Δ. (καὶ προθ.) » Κτήματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσσατε, « Ὀδ. Κ. (καὶ αἰτ. προθ.) » Δεκάτῃ δέ με νυκτὶ νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί, « Ὀδ. Π., Η. (καὶ ἐπιρ.) » Τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κῦμα πέλασσεν, « Ὀδ. Ε. (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) » Τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει, « Πλάτ. (καὶ μτ. μὲ γεν.) » Φύλακος πελασθείς, « Σοφ.

Πελάθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Πελάζω.

Πέλανος (ὁ), (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. Πέλανα), [παλύνω]. ζυμαρικὸν (ἀπὸ ψιλὸν ἀλεῦρι) διὰ τὰς θυσίας· (ἐν γεν.) ὑγρὸν πηγμένον, (ὅθεν) μέλι· θρόμβος αἵματος· χόνδρος λιβανωτοῦ κτλ., (ὅθεν ἴσ. διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) ἐβολός.

Πελαργάω-ῶ, Μ. ήσω, (κατὰ τοὺς Πυθαγορ.) = Νουθετῶ, ἴδε Πεδαρτάω.

Πελαργιδεύς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τοῦ πελαργοῦ.

Πελαργικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς πελαργοὺς, τῶν πελαργῶν ἴδιος. » Νόμος —, « Συλ. Ἀρσφ., ὁ διατάττων νὰ γηροκομοῦν οἱ παῖδες τοὺς γονεῖς (καθὼς λέγεται ὅτι κάμνουν οἱ πελαργοί)

Πελαργῖτις, ιδος (ἡ), εἶδος (ἀπροσδιόριστον εἰσέτι) χόρτου.

Πελαργὸς (ὁ), [πελὸς, ἀργός]. εἰδ. πτηνοῦ (μὲ μελανόλευκα πτερά), (κοιν.) λελέκι.

Πελαργοχρὼς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ πελαργοῦ, μελανόλευκος.

Πελαργώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν πελαργῶν, ὅμοιος μὲ πελαργόν.

Πέλας [πέλω], ἐπίρ. Πλησίον, σιμά. (μὲ γεν.) » Οἴκησαν πέλας τῶν λεγομένων Κήπων Μίδεω, « Ἡρ. (ᾗ ἐνάρθρ.) »Δοῦλός ἐστι τῶν πέλας, « Σοφ. » Ἰέναι ἐπὶ τοὺς πέλας, « Θχ. » Πᾶς τις ἑαυτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ, « Εὐρ.

Πελασείω (χ. Μ.). Προσπαθῶ νὰ πελάσω (νὰ πλησιάσω) που.

Πέλασις, εως (ἡ), = Πλησίασις.

Πελάσσαι, Π. ἀντὶ Πελάσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πελάζω.

Πελαστάτω, ἐπίρ. (ὑπερθ. τοῦ Πέλας), = Ἐγγυτάτω, Πλησιαίτατα.

Πελάστης, ου (ὁ), = Πελάτης.

Πελατεία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ πελάτου.

Πελάτης [πελάζω], ου (ὁ). γείτων, πλησίον, προσοικος· (συνκδχ.) θής, (κοιν.) σέμπρος, κολλίγος· (ἐν γεν.) μισθωτός· ὑπηρέτης· (εἰς τοὺς Ῥωμ.) ὁ προστατευόμενος ὑπό τινος (ἴδε Πάτρων), (Γαλλ.) client.

Πελατικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πελάτην, πελάτου ἴδιος. » Τὸ πελατικόν, « (περιληπτ.) οἱ πελάται, ἡ τάξις τῶν πελατῶν.

Πελάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πελάτης.

Πελάω, Μ. πελῶ, Π. ἀντὶ Πελάζω.

Πέλεθος [συγγ. τῷ Πηλός], εος-ους (τὸ). κόπρος (ἀνθρώπου), σκατόν.

Πελεθρίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Πλεθρίζω, (ὅθεν

†Πελέθρισμα (τὸ), Π. ἀντὶ Πλέθρισμα.

Πέλεθρον (τό), Π. ἀντὶ Πλέθρον.

Πέλεια [πέλειος], ας (ἡ). περιστέρι, ἀγριοπερίστερον. ||. » Πέλειαι, « Π. αἱ ἱέρειαι τῆς Δωδώνης.

Πελειὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πέλεια. ||. (πλθ.) » Πελειάδες, « Π. ἀντὶ Πλειάδες.

Πελειοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων πελειάδας, ἔχων πλῆθος ἀγριοπερίστερα.

†Πέλειος [πελός], α, ον, Γλσ. μαυρειδερός, στακτομέλανος, (ὅθεν

†Πελειώδης, εος (ὁ, ἡ). πέλειος τὸ εἶδος, μαυρειδερος.

Πελεκὰν [πελεκάω], ᾶνος (ὁ), τὸ πτηνὸν Δρυοκολάτης. 2) ἄλλο εἶδος μεγάλου ἐνυδρειβίου πτηνοῦ τὸ ὁπ. ἔχει ὑπὸ τὸ ῥάμφος του μεγα σακκούλιον ὅπου ἐναποθέτει τὴν τροφήν του, (Τουρκ.) σακὰ-κουσοῦ ἢ· ἄκ-μπαμπᾶς.

;Πελεκάνος (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ Πελεκάν.

Πελεκᾶς, ᾶντος, Ἀττ. καὶ

Πελεκᾶς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Πελεκάν.

Πελεκάω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω μὲ τὸν πέλεκυν. (ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐνν.) = Βινέω. »Ὅτ ἐκεῖνος αὐτὴν ἐπελεκα, « Ἀρσφ.

Πελέκημα (τὸ). κομμάτι ξύλου κτλ. πελεκωμένου, πελεκοῦδι.

Πελέκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πελεκάω, πελέκημα.

Πελεκητής, οῦ (ὁ). ὁ πελεκῶν ξύλα κτλ. πελεκάνος.

Πελεκητὸς, ή, όν. Πελεκημένος ἢ Δυνάμενος νὰ πελεκηθῇ.

Πελεκήτωρ, ορος (ὁ), = Πελεκητής.

Πελεκίζω, Μ. ίσω. Κόπτω (Ἀποκόπτω) μὲ τὸν πέλεκυν· ἀποκεφαλίζω.

Πελεκινάριον (τὸ). ξύλον κομμένον εἰς σχῆμα στειλιαριοῦ πελέκεος, ὑποκορ. τοῦ

Πελεκῖνος (ὁ). (ἀρχιτεκτ.) ξύλον κομμένον εἰς σχῆμα πελέκεως τὸ ὁπ. χρησιμεύει πρὸς συγκράτησιν ἄλλων, κλάπα(;). 2) εἶδος φυτοῦ μὲ σπόρους εἰς σχῆμα πελέκεως, (ἄλλ.) Ἡδύσαρον, (Γαλλ.) sene bâtard. 3) = Πελεκάν.

Πελεκινωτὸς, ή, όν. (ἀρχιτεκτ.) Κομμένος εἰς σχῆμα πελεκίνου.

Πελέκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέλεκυς, μπαλταδάκι, τσεκουράκι.

Πελεκισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Πελεκίζω, κόψιμον μὲ τὸν πέλεκυν, ἀποκεφάλισμα.

Πελεκκάω-ῶ, Π. ἀντὶ Πελεκάω.

Πέλεκκον (τὸ), Π. τὸ στειλειάρι τοῦ πελέκεως.

Πελεκοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος πελεκεως.

Πελεκύδιον (τὸ). τσεκουράκι, μπαλταδάκι, (ὑποκορ. τοῦ

Πέλεκυς [πάλλω;], εως ἢ υος (ὁ). ἐργαλ. σιδηροῦν διὰ κόψιμον ξύλων κτλ., (κοιν. ἀπὸ τοῦ Λτ.) τσεκοῦρι, (ᾗ Τουρκ.) μπαλτᾶς.

Πελεκύστερον (τὸ), = Πέλεκκον.

Πελεκυφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ὡς ὅπλον) πέλεκυν, (εἰς τὴν Ῥωμ.) εἶδος δορυφόρου, (Τουρκ.) μπαλτατζῆς. 2) ἀξιωματικος τοῦ ὁπ. προπορεύονται πελεκυφόροι.

Πελεμίζω, Μ. ίξω, Π. [πάλλω;]. κουνῶ δυνατά, σειω, τραντάζω· (συνκδχ.) ἀποσείομαι, ἀποκρούω. » Τρὶς μέν μιν (τὸ δόρυ) πελέμιξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων,« Ἰλ. Φ. (καὶ πθ.) » Τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος,« Ἰλ. Θ. »Ὑπὸ βροντῆς πελεμίζεται χθών,« Ἡσ. »Χασσάμενος πελεμίχθη, « Ὅμ., ἀπεκρούσθη, ἀπεσύρθη.

Πέλεσκε, Π. ἀντὶ Ἔπελε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Πέλευ, Π. ἀντὶ Πέλου, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἐνς. τῆς πρς. τοῦ Πέλω.

Πεληϊὰς, άδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πελειάς.

;Πελία (ἡ), = Πελίωμα.

Πελιαίνομαι, Μ. ιανθήσομαι. Γίνομαι πελιδνός, μελανιάζω.

Πελιὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πελιά, θηλ. τοῦ Πελιός.

Πελίας, οῦ (ὁ), = Πελιός.

Πελιδναῖος, α, ον καὶ

Πελιδνήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ

Πελιδνὸς [πελὸς, πελιός], ή, όν. Μελανός.

Πελιδνότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ πελιδνοῦ, μαυροκιτρινάδα.

Πελιδνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ (καὶ πθ. Γίνομαι) πελιδνός, μελανιάζω.

Πελίδνωμα (τὸ). κηλὶς πελιδνή, μελανάδα.

Πελίδνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πελιδνόω, μελάνιασμα.

Πελικάνιον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ

Πελίκη (ἡ), = Πέλιξ, ξυλοπινάκα, (ἴδε καὶ

;Πελίνη (ἡ), (εἰς τὰς Ἀθήν.) εἶδος μέτρου χωροῦντος 8 ἡμικοτύλας, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πελίκη).

Πέλιξ, ικος (ἡ), = Πέλλα, καρδάρι· καυκί· ξυλοπινάκα.

Πελιὸς, ά, ον, = Πελιδνός, (ὅθεν

Πελιότης (ἡ), = Πελιδνότης.

Πελιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Πελιδνόω.

†Πελὶς, ιδος ἢ ίδος (ἡ), = Πέλιξ, (ὅθεν τὸ Λτ. pelvis). » Ἐκ πελλίδος πίνοντες· οὐ γὰρ ἦν αὐτοῖς κύλιξ, « (Ἱππών. παρ') Ἀθ. [;συγγ. τῷ

Πελίχνη (ἡ), = Πελίκη, (μὲ τύπον ὑποκορ.).

Πελίωμα (τὸ), = Πελίδνωμα.

Πελίωσις, εως (ἡ), = Πελίδνωσις.

Πέλλα, ης (ἡ). ἀγγεῖον ξύλινον ὅπου ἀρμέγουν τὸ γάλα, (κοιν.) καρδάρι. »Μυῖαι σταθμῷ ἔνι βρομέουσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας, « Ἰλ. Π. 2) γαβαθα, καυκί· ξυλοπινάκα.

†Πέλλα, ης (ἡ). δέρμα, (Λτ.) pellis.

†Πέλλα, ης (ἡ), = Πέλα.

†Πελλαῖος, α, ον καὶ

†Πελλαιχνὸς, ή, όν καὶ

†Πελλαιχρὸς [πελὸς], ά, όν. Μελαχροινός· μελαψός, 'μαυρειδερός.

Πελλαντὴρ (ὁ), Π. [πέλλα], = Ἀμολγεύς, καρδάρι.

†Πελλὰς, άδος (ἡ), = Πέλλα.

Πελλαστὴ (ἡ), = Πέλυτρον.

Πελλητὴρ (ὁ), Π. = Πελλαντήρ.

†Πελλὶς, ίδος (ἡ), = Πελίς.

Πελλόομαι-οῦμαι, σπν. ἀντὶ Πελιόομαι, [ἐκ τοῦ

Πέλλος, η, ον ἢ Πελλὸς, ή, όν, σπν. ἀντὶ Πελιὸς, 'μαυρειδερός· 'μαυροκίτρινος.

Πέλλυτρον (τό), = Πέλυτρον.

Πέλλωμα (τὸ), = Πελίωμα.

Πέλμα (τὸ), [πέλλα]. τὸ ὑποκάτω τοῦ ποδὸς ἢ τῶν ὑποδημάτων χονδρὸν δέρμα, (Τουρκ.) κιοσελές. » Πέλμασιν, οἷσι πέδιλα παλίμβολα κασσύουσι, « Νίκ. 2) (συνκδχ.) πατοῦνα. 3) τσουνὶ 'πωρικοῦ (ἰδιαιτ. μήλου ἢ ἀπιδιοῦ), (παρβλ. Πεῖσμα). 4) (ἐν γέν.) ἄκρον. » Δακτύλων—, « Ἀλ. Ἀφρδ. » Τὸ πέλμα τοῦ Ἱππικοῦ, ὅπου ἔπαιζον οἱ μῖμοι, « Βυζ.

†Πελματίζω, Μ. ίσω. Ξύνω (Γαργαλίζω;) τὸ πέλμα τοῦ ποδός.

Πελματόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Προσαρμόζω) πέλματα εἰς τὸ ὑπόδημα.

Πελματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πέλμα (ποδός).

Πέλομαι, ἴδε Πέλω.

†Πελὸς, ή, όν, = Πελλός.

Πελτάζω, Μ. άσω. Κάμνω (Εἶμαι ἁρματωμένος μὲ) πέλτην, ὑπηρετῶ στρατ. ὡς πελταστὴς (ἀκροβολιστής).

Πελτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέλτη.

Πελταστὴς, οῦ (ὁ). στρατιώτης ἁρματωμένος μὲ πέλτην, (ἐν γέν.) πεζὸς ἐλαφροαρματωμένος, ἀκροβολιστής. » Οἱ πρότερον ἀπὸ τῶν ἀσπίδων ὁπλῖται καλούμενοι, τότε ἀπὸ τῆς πέλτης πελτασταὶ μετωνομάσθησαν, « Διόδ

Πελταστικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πελταστὴν, πελταστοῦ ἴδιος. » Πελταστική, « Πλάτ., ἡ τέχνη ἢ ἡ ὑπηρεσία τοῦ πελταστοῦ. » Τὸ πελταστικόν,« Ξεν., (περιληπτ.) οἱ πελτασταί, τὸ τάγμα τῶν εὐζώνων (τῶν ἀκροβολιστῶν).

;Πελταστικῶς, ἐπίρ. Ὡς πελταστής, (ὅθ. τὸ ὑπερθ.

Πελταστικώτατα, ἐπίρ. Ὡς ἐπιτηδειότατος πελταστής.

Πελταφόρος (ὁ, ἡ), = Πελτοφόρος.

Πέλτη (ἡ), [πάλλω;]. ἀσπὶς ἐλαφρὰ (χωρὶς ἴτυν) πρὸς χρῆσιν τῶν εὐζώνων στρατιωτῶν· (συνκδχ.) στράτευμα πελταστῶν, (παρβλ. Ἀσπίς, Δόρυ κτλ.). 2) = Παλτόν, ἀκόντιον. » Ἀετὸν χρυσοῦν ἐπὶ πέλτης ἀνατεταμένον, « Ξεν. 3) εἰδ. κοσμήματος τῶν ἵππων,« (Εὐρ. Ῥῆσ. 301).

Πέλτης, ου (ὁ). ὁ ἁλατισμένος κορακῖνος.

Πελτίδιον (τὸ), = Πελτάριον.

Πελτοφόρος (ὁ, ἡ), [πέλτη, φέρω], = Πελταστής.

Πελύκειον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέλυξ, πελέκιον.

Πελύντριον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πέλυτρον.

Πέλυξ, υκος (ἡ), = Πέλιξ. 2) (Γρφ.) Πέλεκυς.

Πέλυτρον (τὸ), [†πέλλα]. λωρὶ μὲ τὸ ὁπ. οἱ δρομεῖς ἐτύλιζαν τοὺς πόδας των.

Πέλω καὶ (μσ. δ καὶ εὐχρηστότ.) Πέλομαι (χ. Μ.), Π. [συγγ. τῷ Πάλλω]. (ἀρχ. καὶ σπντ.) κινοῦμαι, (συνκδχ.) εὑρίσκομαι συνήθως πουθενά, ἀναστρέφομαι, (παρβλ.) Πολέω. (ὅθεν συνήθ.) εἶμαι· ὑπάρχω. » Ζεῦ πάτερ, σέο ἐκ πάντα πέλονται, « Ἰλ. Ν. » Οὔτις πρῆξις πέλεται γόοιο, « Ἰλ. Ω. » Θνατοὶ πελόμεσθα, « Θκρ. » Φίλος ἔπλες Μοίσαις, « αὐτ. » Ἄλλοτε δ' αὖτε πελέσκετο.. μύρμηξ, « Ἡσ. (καὶ ὡς ἀπλ. βοηθητ.) »Ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ, « Ἰλ. Ψ.

Πέλωρ, ωρος (τὸ), Π. [πέλω]. τέρας, ὂν τερατῶδες. » Γοργείη κεφαλὴ, δεινοῖο πελώρου, « Ἰλ. Ε. » Γαῖα τρέφεν αἰνὰ πέλωρα (τοὺς Γίγαντας), « Ἀπλλν. (καὶ ἐπιθετ.) » Πέλωρ πρόμος,« Νόνν. »Γαίης πέλωρ τέκος, « Ἀπλλν., ἀντὶ Πελώριον.

†Πελωρεύω [πέλωρ], Μ. εύσω, Γλσ. γνωστοποιῶ, ἀποκαλύπτω.

†Πελωριὰς, αδος (ἡ), = Πελωρίς.

Πελώριος [πέλωρ], α ἢ ος, ον. Τερατώδης, ὑπερμεγέθης, (κοιν.) θεώρατος (Π.) θαυμαστός· (ἐν γέν.) μέγας, φοβερός »Τὰ πρὶν πελώρια, « Αἰσχλ., ἰσχύοντα νόμιμα. » Πελώριον ἔλλαβεν ἄσπην, « Κοΐντ. »Πελωρίη ὑψόθι πεύκη,« Ἀπλλν.

Πελωρὶς, ίδος (ἡ). εἶδος μεγάλης αχηβάδας, (κοιν.) μεθύστρα.

Πέλωρον (τὸ), Π. = Πέλωρ, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Πέλωρος, η ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Πελώριος. » Χῆνα πέλωρον, « Ὀδ. Ο. » Δράκοντα πέλωρον, « Ἰλ. Μ.

Πέμμα (τὸ), [πέπτω]. ζυμαρικὸν, γλύκυσμα, (παρβλ.) Πόπανον.

Πεμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέμμα.

Πεμματολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ συγγράφων περὶ πεμμάτων (ζυμαρικῶν).

Πεμματουργὸς (ὁ, ἡ), [πέμμα, ἔργον]. ὁ κατασκευάζων ζυμαρικὰ (γλυκύσματα).

Πεμπαδάρχης καὶ

Πεμπάδαρχος (ὁ, ἡ). ὁ ἄρχων μιᾶς στρατ. πεμπάδος.

Πεμπάζω ᾗ (μσ.)-άζομαι, Μ. -άσω, -ομαι. Μετρῶ (κυρ. ἀπὸ πέντε-πέντε ἢ μὲ τὰ πέντε δάκτυλά μου), (ἐν γέν.) μετρῶ· (τρπ.) ἀναπολῶ εἰς τὸν νοῦν μου· καλοστοχάζομαι, [ἐκ τοῦ

Πεμπὰς [πεμπε], αδος (ἡ), = Πεντάς

Πεμπαστής, οῦ (ὁ), Π. [πεμπάζω]. ὁ μετρῶν, λογαριαστής.

Πέμπε, Αἰολ. (σπντ.) ἀντὶ Πέντε.

Πέμπελος (ὁ), [πέπτω ἢ πέμπω]. ὑπέργηρως, ἐσχατόγηρως (παρβλ. Πέμφελος).

Πεμπταῖος, α, ον. Ὁ γενόμενος ἢ πράξας τι εἰς πέντε ἡμέρας· ὁ ἔχων πέντε ἡμέρας ἀφ' οὗ (ἐν γέν.) πέντε ἡμερῶν. » Τὰ βρέφη τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς ἢ δεκαταῖα, « Λκ. » Ἔκρινε (ὁ πυρετὸς) πεμπταίοισι, « Ἱππκρ. » Πεμπταῖοι δ' Αἴγυπτον ἱκόμεσθα, « Ὀδ. Ξ.

Πεμπτάκις, ἐπίρ. = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πεντάκις.

Πεμπτάμερος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Πενθήμερος.

Πεμπτὰς [πέμπτος], άδος (ἡ), = Πεντάς.

Πεμπτάφυλλον (τὸ), σπν. ἀντὶ Πεντάφυλλον.

Πεμπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Πέμπω.

Πεμπτημόριον (τὸ). τὸ πέμπτον μέρος τινὸς πράγματος, ἓν εἰς τὰ πέντε.

Πεμπτήριος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς πομπὴν (προπομπὴν) ἐπιτήδειος, προπεμπτήριος.

Πεμπτὸς, ή, όν. Ὁ πεμφθεὶς, σταλμένος. » Πρέσβυς —, « Θχ. » Πεμπτὸς ἔλεγεν ἥκειν ὑπὸ τοῦ Ἀννούβιδος,« Ἰώσ.

Πέμπτος, η, ον. Ὁ μετὰ τὸν τέταρτον. » Πέμπτος αὐτὸς, « Δξ., αὐτὸς μὲ ἄλλους τέσσαρας. » Πέμπτος ἐπὶ εἴκοσι,« Πίνδ., ὁ 25ος » Πέμπτη ἐπὶ δέκα, « Δξ. ἡ 15η τοῦ μηνός.

Πέμπω, Μ. πέμψω (παρκ. Πέπομφα καὶ πθ. Πέπεμμαι) Στέλνω· ξεκινῶ, ξεπροβοδῶ, ξεβγάζω· προπέμπω. συνοδεύω· (ἐπὶ πλοίου) μεταφέρω, μετακομίζω· (ἐπὶ ἀψύχ.) ῥίπτω, τινάζω· (μσ.) = Μεταπέμπομαι. » Πέμψει ἄγγελον, « Ἡρ., Θκρ. (καὶ ἐλλ.) » Πέμπει πρὸς αὐτον, καὶ ἐρωτᾷ πότερον εἰρήνην ἢ πόλεμον ἔχειν βούλεται, « Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ. κατ' ἄλλ. ἐλλ.) » Πέμπουσιν οἱ ἔφοροι, ἀπολιπόντα Λάρισσαν, στρατεύεσθαι ἐπὶ Καρίαν, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν, « Ὀδ. Ο. » Ὄφρα σε πεμπω-

σι νῆες, « Ὀδ. Θ. (καὶ δοτ. ἐκδ΄.) »Καλὸν πέμπησιν ἑκάστῳ, « Ἰλ. Ο. (ἡ αἰτ. προθετ.) » Τὸν ξεῖνον πέμπωμεν ἑὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, « Ὀδ. Ν. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) » Ἀγροὺς σφε πέμψαι, « Σοφ· (ἢ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.). » Πέμπειν ἐπ' ὕδωρ,« Ἡρ. (καὶ δοτ.) » Ὄφρα καὶ αὐτὸν.. πάλιν πέμψωσι βερέθρῳ, « Νόνν. (ϗ ἐπιρ.) » Ἔπαφον πέμπ' ἄϊδος δε, « Ἰλ. Ψ., τὸν συνώδευεν εἰς τὸν τάφον. (ϗ ἐπὶ ἀψύχ.) » Πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν πέμπον ἐπασσυτέρας, « Ἡσ. » Πομπὴν πέμπειν, « Πλάτ. = Πομπεύειν. (καὶ ἐνν. τοῦ οὐσ.) » Πρώην γοῦν, ἡνίκ' ἔπεμπεν, τὸ κράνος πρῶτον περιδησάμενος, τὸν λόφον ἤμελλ' ἐπιδήσειν, « Ἀριστ., = Ἐπόμπευε. (καὶ πθ.) » Τὸν πεμπομενον τῷ Διονύσῳ, « Ἡρ., τὸν εἰς τὴν πομπὴν αὐτοῦ φερόμενον. » Ἐμμεῖναι τοῖς λόγοις τοῖς ὑπὸ τῆς πόλεως πεμφθεῖσιν,« Ἰσχρ. » Τὰ πεπεμμένα βιβλία, « Αλ. (καὶ μσ.) » Χρὴ μ' ἐπὶ τον ἄνδρα πέμψασθαί τινα, « Σοφ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Πῶς σ' ἂν πεμψαίαθ', ὥστ' οἰκεῖν δίχα; « αὐτ., μεταπέμψαιντο.

Πεμπώβολον (τὸ), ἐργαλ. μαγειρ. (πειροῦνι μεγάλον, καμάκι) μὲ πέντε ὀβολούς.

;Πέμφελος (ὁ, ἡ), εὑρ. μόνον τὸ σύνθ. Δυσπέμφελος, δύσκολος.

Πεμφηρίς, ίδος (ἡ), εἶδος ἰχθ., (Ἀθ. Ζ΄. 84).

Πεμφιγώδης καὶ Πεμφιδώδης, εος (ὁ, ἡ), = Φλυκταινώδης, [ἐκ τοῦ

Πέμφιξ, ιγος καὶ

Πεμφίς, ίδος (ἡ), = Πομφός, πομφόλυξ, φουσκαλίδα· (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ἐξατμίζεται ἢ διαλύεται (γίνεται καὶ ἀπογίνεται) εὐκόλως, (ὅθεν Π.) ῥανὶς (ὕδατος)· σύννεφον· ἀκτὶς (φωτός)· πνοὴ (ἀνέμου)· (κατ' ἔκτ.) πνεῦμα ζωτικόν, ψυχή. » Πεμφίδων ὄπα, « Λυκ.

Πεμφρηδών, όνος (ἡ), = Τενθρηδών, ἀγριομέλισσα.

Πέμψις, εως (ἡ), τὸ πέμπειν ἢ πέμπεσθαι, στάλσιμον, ξεκίνημα κτλ.

Πενεστεία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ πενέστου. Θητεία, Εἱλωτεία. (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ πενέσται.

Πενέστατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Πενέστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Πένης.

Πενέστης [πένης], ου (ὁ). (εἰς τὴν Θεσσαλ.) σκλάβος ἐργαζόμενος τὴν γῆν, δουλοπάροικος, (Γαλλ.) serf, (παρβλ.) Εἵλως. (ἁπλ.) = Πένης. » Ἔκ τε πενέστεω κῆξ ὀλιγησιπύου, « Ἐπγρ.

Πενεστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς πενέστας, πενέστου ἴδιος, δουλικός. »Τὸ πενεστικόν, « Πλάτ., (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ πενέσται.

Πένηαι, Ἰων. ἀντὶ Πένῃ, β΄. ἑν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Πένομαι.

Πενηθεία (ἡ). πενία (ὀλιγότης, ἔνδεια) θεῶν, ὀλιγοθεΐα.

Πένης [πένομαι], ητος (ὁ). πτωχός, (ἴδε τὴν διαφορὰν εἰς τὸ Πτωχός)· (κατὰ λέξ.) ζῶν ἀπὸ τῶν κόπων του· (μὲ γεν.) στερημένος (ἐνδεής) τινος. »Χρημάτων (»Φίλων) —, « Εὐρ., Πλάτ. (καὶ συνκδχ.) » Οἶκος —, « Πλ., ὁ τοῦ πένητος.

Πένησσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Πένης.

Πενητεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι πένης, = Πένομαι.

Πενητοκόμος (ὁ, ἡ), [πένης. κομέω]. ὁ περιποιούμενος (περιθάλπων) τοὺς πτωχούς.

Πενητοτροφεῖον (τὸ), = Πτωχοτροφεῖον.

Πενητοτρόφος (ὁ, ἡ), = Πτωχοτρόφος.

;Πενθαίνω (χ. Μ.), = Πενθέω.

Πενθαλέος, α, ον, Π. πένθους ἄξιος, πένθιμος. » Ζωή —,« Γρηγ. 2) λυπημένος. » Πενθαλέα βλέφαρα, « Μ. Πλνδ.

Πενθάς, άδος, Π. ἀντὶ Πενθαλέα, πένθιμος. » Νιόβης.. πενθάδα πέτρην,« Διον. » Φωνή —, « Νόνν.

Πένθεια (ἡ), Π. (σπντ.) ἀντὶ Πένθος.

;Πενθείετον, Π. ἀντὶ Πενθεῖτον, γ΄. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Πενθέω, (ἄλλ. ἀναγν. Πενθήετον).

Πενθείω, Π. ἀντὶ Πενθέω.

Πενθερά (ἡ). ἡ μήτηρ τῆς γυναικὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν γαμβρόν της) ἢ τοῦ ἀνδρὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν νύμφην της), (κοιν.) πεθερά.

Πενθερίδης, ου (ὁ). ὁ υἱὸς τοῦ πενθεροῦ. (δηλ.) ὁ γυναικάδελφος ἢ ἀνδράδελφος (σχετικῶς ὡς πρὸς τον γαμβρὸν ἢ τὴν νύμφην του).

Πενθερικός, ή, όν. Ὁ τοῦ πενθεροῦ ἢ τῆς πενθερᾶς.

Πενθέριος (ὁ, ἡ), = Πενθερικός.

Πενθεροκτόνος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ κτείνας (φονεύσας) τὸν πενθερὸν ἢ τὴν πενθερὰν ἢ (ἐν γέν.) συμπένθερόν του. (προπαροξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπ' αὐτῶν.

Πενθερός (ὁ). ὁ πατὴρ τῆς γυναικὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν γαμβρόν του), ἢ τοῦ ἀνδρὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν νύμφην του), (κοιν.) πεθερός, (παρβλ. Ἑκυρός). 2) (ἐνίοτε) ὁ γαμβρὸς (ἐπ' ἀδελφῇ) ἢ, ὁ σύγγαμβρος· (ἐν γέν.) συμπέθερος, (παρβλ.) Κηδεστής.

Πενθεροφθόρος (ὁ, ἡ), = Πενθεροκτόνος.

Πενθέω-ῶ [πένθος], Μ. ήσω. Κλαίω (κυρ. νεκρόν) (ἀμτβτ.) εἶμαι λυπημένος (μαυροφορῶ) διὰ τὸν θάνατόν τινος. » Πενθῆσαι τριχί, « Αἰσχλ., = Ἀποκείρασθαι ἐπὶ πένθει. (συνκδχ.) » Οἰκία πενθοῦσα, « Πλ., ἡ τῶν πενθούντων.

;Πενθήετον, ἴδε Πενθείετον.

Πένθημα (τὸ). ἀντικείμενον πένθους (θρήνου).

Πενθήμεναι, Π. ἀντὶ Πενθεῖν.

Πενθήμερος (ὁ, ἡ). πέντε ἡμερῶν. ‖. (οὐσ.) » Κατὰ πενθήμερον,« Ξεν., κάθε πέντε ἡμέρας.

†Πενθημίγυον (τὸ). πέντε ἡμίγυα.

Πενθημιμερής, έος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πέντε ἡμίσεα ἢ δύο-ἥμισυ μέρη. »Τομὴ ἡ Ἄρσις —, « Μετρ., ἡ μετὰ τοὺς πρώτους δύο-ἥμισυ πόδας τοῦ ἑξαμέτρου καὶ τοῦ Ἰαμβικοῦ στίχου, ϗ »Πενθημιμερὲς (τὸ),« τὸ πρῶτον μερος τῶν στίχων τούτων.

Πενθημιποδιαῖος, α, ον. Ὁ περιέχων ἑνὸς πενθημιποδίου ἔκτασιν (δηλ. 2 $^1/_2$ πόδας).

Πενθημιπόδιον (τὸ). ἔκτασις (διάστημα) πέντε ἡμιποδίων ἢ δύο-ἥμισυ ποδῶν. (κυρ. οὐδ. τοῦ

,Πενθημιπόδιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἔχων 5 $^1/_2$ ποδῶν ἔκτασιν. » Πλίνθους.. πάχος τριημιποδίους, « Ἐπγρφ. » Πλάτος πενθημιποδίῳ (καὶ ὄχι Πενθημιποδίοις, καθὼς ἐνόμισεν ἀναπληρωτέαν τὴν λέξιν ὁ μακαρίτης Müller) διαλείποντας, « αὐτ.

Πενθημισπίθαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε ἡμίσεων σπιθαμῆς ἢ δύο-ἥμισυ σπιθαμῶν ἔκτασιν.

Πενθημιταλαντιαῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων πέντε ἡμίσεα ταλάντου ἢ δύο-ἥμισυ τάλαντα.

;Πενθημιχοῖνιξ, ικος (ἡ). μέτρον χωροῦν πέντε ἡμίσεα τῆς χοίνικος, ἢ 2 $^1/_2$ χοίνικας. » Οἱ ἀθληταὶ ἐν μὲν τῇ Βοιωτίᾳ τριημιχοίνικα μόλις ἀναλίσκουσιν· Ἀθήναζε δὲ ὅταν ἔλθωσι, πενθημιχοίνικα ῥᾳδίως, « Θρρ. (ὅπου ὅμως ὁ Schneider διώρθ. τρί' ἡμιχοίνικα καὶ πένθ' ἡμιχοίνικα).

Πενθήμων, ονος καὶ

Πενθήρης, εος (ὁ, ἡ). πενθηφορῶν ἢ πένθιμος. » Κουρά (» Στολή) —, « Εὐρ., Χρσ.

Πενθηρός, ά, όν. Πένθιμος.

Πένθησις, εως (ἡ), ἀδχμ. ἀντὶ Πένθος.

Πενθητέον, θετ. τοῦ Πενθέω.

Πενθητήρ (ὁ), Π. ὁ πενθῶν, θρηνητής.

Πενθητήριος, α, ον καὶ

Πενθητικός, ή, όν. Πενθοῦντος ἴδιος, θρηνητικός, πένθιμος· (ἐπὶ ἀνθρ.) εὐδιάθετος πρὸς πένθος, λυπημένος.

Πενθητικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πένθιμον.

Πενθήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Πενθητήρ, μυρολογήτρια.

Πενθήτωρ, ορος (ὁ), = Πενθητήρ.

Πενθικός, ή, όν, (καὶ ἐπιρ.) -ικῶς, = Πενθητικός.

Πένθιμος, η ἢ ος, ον, (καὶ ἐπίρ.) -ίμως. Ὁ ἀνήκων εἰς πένθος, πένθους δηλωτικὸς ἢ αἴτιος. » Τὸ πένθιμον, « Εὐρ., αἰτία πένθους.

Πένθος [συγγ. τῷ Πάθος], εος-ους (τό). θλίψις· (κυρ.) λύπη διὰ νεκρόν, θρῆνος, μαυροφόρεμα κτλ., (Γαλλ.) deuil. »Οὐκ ἐπὶ παντὶ θανάτῳ τὰ πένθη δεῖν οἴονται γενέσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἀώροις, « Πλ. 2) (ἐνίοτε) = Πάθος, συμφορά, δυστύχημα. » Τὸ τοῦ ἑταίρου πένθος ἄξιον ἦν δακρύων, « Ἡρ.

Πενία καὶ Ἰων. Πενίη (ἡ), [πένης]. πτωχεία, ἔνδεια.

Πενιχραλέος, α, ον, Π. ἀντὶ

Πενιχρός, ά, όν. Πτωχός, πτωχικός.

Πενιχρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πενιχροῦ, πτωχεία.

Πενιχρῶς, ἐπίρ. Ὡς πενιχρός, πτωχικά.

Πένομαι (παρτ. Ἐπενόμην καὶ πλέον οὐ). Εἶμαι πένης (πτωχός)· (μὲ γεν.) στεροῦμαι (» Κεφαλῆς τριχῶν πενομένης, « Συλ. Ἀσρ.)· (ἐπμ. Π.) δουλεύω, κοπιάζω· (μὲ αἰτ.) κάμνω· κατορθόνω· ϗ προθετ.) καταγίνομαι εἰς. » Περὶ δεῖπνον πένοντο, « Ὀδ. Δ.

;Πενόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι πένης, πτωχαίνω, (εὕρηται μόνον ὁ ἀόρ. τῆς μτχ. Πενωθείς).

Πεντάβιβλος (ὁ, ἡ). ὁ συνιστάμενος ἐκ (συγκείμενος ἀπὸ) πέντε βίβλους. » Πεντάβιβλος (ἡ), « τὰ πέντε πρῶτα βιβλία

τῆς Π. γραφῆς, ἡ (ἄλλ.) Πεντάτευχος.

Πενταβόειος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ πέντε βοείας (βωδοτόμαρα).

Πεντάγαμβρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε γαμβρούς.

Πεντάγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ πέντε γραμμάς. » Πεντάγραμμον (σχῆμα), Μαθημτ., ✡, (κοιν.) Πεντάλφα.

Πενταγωνικός, ή, όν, (καὶ ἐπιρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πεντάγωνον.

Πεντάγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων) πέντε γωνίας.

Πενταδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε δακτύλους ἢ πέντε δακτύλων ἔκτασιν.

Πενταδάρχης καὶ Πεντάδαρχος, ου (ὁ), = Πεμπαδάρχης.

Πενταδεκαετής, έος ἢ εος (ὁ, ἡ), = Πεντεκαιδεκαέτης.

Πενταδεκαέτις, ιδος (ἡ), τὸ θηλ. τοῦ προηγ.

Πενταδικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πεντάδα, συγκείμενος ἀπὸ (διῃρημένος κατὰ) πεντάδας.

Πεντάδιον (τὸ), = Πεντάς.

Πενταδραχμία (ἡ). ἡ ποσότης πέντε δραχμῶν.

Πεντάδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων πέντε δραχμάς. ‖. (οὐσ.) Πεντάδραχμον (τὸ), νόμισμα 5 δραχμῶν.

Πεντάδωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε δώρων (παλαιστῶν) ἔκτασιν.

Πεντάεθλιον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Πένταθλον, [ἐκ τοῦ

Πεντάεθλος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πένταθλος.

;Πενταετηρής, εος (ὁ, ἡ), = Πενταέτηρος.

Πενταετηρία (ἡ), = Πενταετηρίς.

Πενταετηρικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ συμβαίνων κατὰ πενταετηρίαν.

Πενταετήριος (ὁ, ἡ), = Πενταετηρικός.

Πενταετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον πέντε ἔτη.

Πενταέτηρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Πενταέτης, εος ἢ έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν πέντη ἔτη. (παρβλ. Δεκαέτης).

Πενταετία (ἡ). πέντε ἔτη. » Τὰ προπύλαια ἐξειργάσθη ἐν πενταετίᾳ, « Πλ.

Πενταετίζω καὶ Πενταετίζομαι, Μ. ίσω, -οῦμαι. Εἶμαι πέντε ἐτῶν, (κοιν.) περιπατῶ εἰς τὰ πέντε ἔτη.

Πενταέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πενταέτης.

Πενταετῶς, ἐπίρ. Ἐπὶ πενταετίαν.

Πεντάζωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε ζώνας.

Πενταθλεύω, Μ. εύσω καὶ

Πενταθλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγωνίζομαι πένταθλον (ὡς πένταθλος).

Πενταθλητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πένταθλον.

Πενταθλία (ἡ) ϗ Πεντάθλιον (τό), = Πένταθλον.

Πένταθλον (τό). οἱ πέντε ἆθλοι (ἅλμα, δίσκος, δρόμος, πάλη καὶ πυγμὴ ἢ ἀκόντιον) τοὺς ὁπ. ἠγωνίζοντο εἰς τὰ Ὀλύμπια κλπ., (ὅθεν

Πένταθλος (ὁ, ἡ). ὁ νικήσας ἢ γυμνασμένος εἰς τὸ πένταθλον· (συνκδχ. καὶ μτφορ.) ὑπερέχων ἢ φιλοτιμούμενος νὰ ὑπερέχῃ εἰς ὅλα τὰ εἴδη, (ὅθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) μένων ὀπίσω, ἐλαττούμενος.

Πένταιχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) πέντε αἰχμὰς (πέντε ὄνυχας).

Πενταχαττίς, ίδος (ά), Δ. ἀντὶ Πεντηκοστίς.

Πενταχέλευθος (ἡ), Π. ὁδὸς διαιρουμένη εἰς πέντε, πεντάστρατον.

Πενταχέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε κεφαλάς.

Πεντάκι, Π. ἀντὶ-

Πεντάκις, ἐπίρ. Πέντε φοραίς.

Πεντακισμύριοι, αι, α. Πέντε μυριάδες, 50,000.

;Πεντακισχιλιάκις, ἐπίρ 5000 φοραῖς.

Πεντακισχίλιοι, αι, α. Πέντε χιλιάδες, 5.000.

Πεντακισχιλιοστός, ή, όν. Ὁ μετὰ τὸν 4999.

Πεντάκλαδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (χωρισμένος εἰς) πέντε κλάδους.

Πεντάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν πέντε κλίνας.

Πεντακόρυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε κορυφάς. » Τὸ π. κράτος τῆς ἐκκλησίας, « Θ. Στουδ., διὰ τοὺς πέντε πατριάρχας.

Πενταχόρωνος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ ζῶν ἢ ζήσας πέντε φοραίς τοσον ὅσον ἡ κορώνη, πεντάκις μακροβιώτερος τῆς κορώνης, ὑπέργηρως, (ἴδε Τριχόρωνος).

Πεντακοσιάρχης, ου (ὁ). ἄρχων (ἀρχηγὸς) 500 στρατιωτῶν.

Πεντακοσιαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ πεντακοσιάρχου. 2) τὸ τάγμα (τῶν 500 στρατιωτῶν) τὸ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του.

Πεντακοσίαρχος (ὁ), = Πεντακοσιάρχης.

Πεντακόσιοι, αι, α, (ὁ ἀριθμ.) 500. »Πεντακοσία ἵππος, « Λογγ., 500 ἱππεῖς.

Πεντακοσιομέδιμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐτήσιον εἰσόδημα 500 μεδίμνων (εἰς τὰς Ἀθ. οἱ τοιοῦτοι ἐσχημάτιζον τὴν πρώτην τάξιν τῶν πολιτῶν).

Πεντακοσιοστός, ή, όν. Ὁ μετὰ τὸν 499ον. ‖. » Πεντακοσιοστή (ἐνν. μοῖρα), « τὸ πεντακοσιοστημόριον, ἓν εἰς τὰ 500, εἶδος φόρου εἰς τὰς Ἀθ.

Πεντακοσιοντάκις, ἐπίρ. 500 φοραῖς.

Πεντακοσιοστύς, ύος (ἡ). ἄθροισμα (ποσότης) 500 μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.), πεντακοσαριά.

;Πεντάκτενος (ὁ, ἡ), ἴδε Πεντέκτενος.

Πεντακυμία (ἡ). πέντε κύματα ἀλλεπάλληλα, ὑπερβολὴ τοῦ Τρικυμία).

Πεντάλεκτρος (ὁ, ἡ). Π. [πέντε, λέκτρον]. ἡ ὑπανδρευθεῖσα πέντε ἄνδρας.

Πενταλιθίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὰ πεντάλιθα.

Πεντάλιθος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἐκ πέντε λίθων. ‖. (οὐσ.) Πεντάλιθα (τά), εἶδος παιγνιδίου μὲ πέντε λιθάρια, (κοιν.) πεντάβολα ἢ χονδρέβολα.

Πεντάλιτρος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων πέντε λίτρας.

Πενταμερής, έος (ὁ, ἡ). διῃρημένος εἰς πέντε μέρη.

Πενταμερῶς, ἐπίρ. Εἰς πέντε μέρη (μερίδια).

Πεντάμετρος (ὁ, ἡ). (κυρ. στίχος) ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) πέντε μετρικοὺς πόδας.

Πενταμηνιαῖος, α, ον. Πέντε μηνῶν.

Πεντάμηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν πέντε μῆνας, πέντε μηνῶν. ‖. Πεντάμηνος (ἡ), διάστημα 5 μηνῶν, πενταμηνιά.

Πεντάμνους, ου (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων πέντε μνᾶς.

Πενταμοιρία (ἡ). διάστημα πέντε μοιρῶν.

Πενταμοιριαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων μιᾶς πενταμοιρίας ἔκτασιν.

Πεντάμοιρος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πέντε μοίρας (μέρη, μερίδια).

Πεντάμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (παρουσιαζόμενος ὑπὸ) πέντε μορφάς.

Πεντάμυρον ἢ Πενταμύριον (τό), εἶδ. μύρου συγκειμένου ἀπὸ πέντε εἴδη.

Πενταναΐα (ἡ). στολίσκος συγκείμενος ἀπὸ πέντε ναῦς.

Πενταξός, ή, όν, = Πενταπλοῦς.

Πεντάοζος (ὁ, ἡ), Π. = Πεντάκλαδος.

Πενταπαλαιστιαῖος, α, ον καὶ

Πενταπάλαιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε παλαιστῶν ἔκτασιν.

Πενταπετές, έος-ους (τό), = Πεντάφυλλον.

Πενταπέτηλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πεντάφυλλος, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Πενταπέτηλον (τό), τὸ φυτ. Πεντάφυλλον.

†Πενταπήχης, εος (ὁ, ἡ), νλγ. ἀντὶ

Πεντάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε πηχῶν ἔκτασιν.

Πενταπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι πενταπλάσιον. ‖. (πθ. ἢ μσ.) Γίνομαι-

Πενταπλάσιος, α, ον καὶ

Πενταπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). (ϗ ἐπίρ.)-ίως. Πέντε φοραῖς τόσος.

Πεντάπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔκτασιν ἢ ἐμβαδὸν πέντε πλέθρων.

Πενταπλήσιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Πενταπλάσιος.

Πεντάπλοκος (ὁ, ἡ). πλεγμένος μὲ πέντε κλωσταίς.

Πενταπλόος-οῦς, όη-ῆ, όον-οῦν = Πενταπλάσιος. ‖. (οὐσ.) » Πενταπλόα (κύλιξ), « εἶδος ποτηρίου τὸ ὁπ. ἐδίδετο ὡς βραβεῖον εἰς τοὺς νικητὰς δρομεῖς.

Πεντάπολις, εως (ἡ). (ἐπαρχία) περιέχουσα (ἢ συγκροτουμένη ἀπὸ) πέντε πόλεις.

Πεντάπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε πόρους (σωλῆνας, διεξόδους).

Πεντάπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε ποδῶν ἔκτασιν.

Πενταπρωτεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ Πενταπρώτου.

Πεντάπρωτος (ὁ). εἷς τῶν πέντε πρώτων τῆς πόλεως (ἐπὶ τῶν Βυζ.), δημογέρων (παρβλ. Δεκάπρωτος).

Πεντάριθμος (ὁ, ἡ). πέμπτος (ἢ περιέχων πέντε τινὰ) τὸν ἀριθμόν.

Πεντάρραβδος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ πέντε ῥάβδους (σειραίς, ἀράδαις).

Πεντάρραγος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πέντε ῥᾶγας (ῥώγαις).

Πενταρχία (ἡ). ἀρχὴ (διοίκησις) συγκειμένη ἀπὸ πέντε μέλη.

Πεντάς, άδος (ἡ), τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ 5 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) πέντε μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.).

;Πεντάσημος (ὁ, ἡ), ἴδε Ὀκτάσημος.

Πεντάσκαλμος (ὁ, ἡ). (πλοῖον) μὲ πέντε σκαλμοὺς (κωπία).

Πενταπίθαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε σπιθαμῶν ἔκτασιν.

Πενταστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε σταδίων ἔκτασιν. ||. (οὐσ.) Πενταστάδιον (τὸ), διάστημα πέντε σταδίων.

Πενταστάτηρος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων πέντε στατῆρας.

Πεντάστιχος (ὁ, ἡ) ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ περιεχόμενος εἰς πέντε στίχους ἢ σειράς.

Πεντάστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματίζων (σχηματισμένος εἰς) πέντε στοίχους (σειράς).

Πεντάστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε στόματα (στόμια, ἐκβολάς).

;Πεντάστοος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε στοάς.

Πενταστυλλαβία (ἡ). ἄθροισμα πέντε συλλαβῶν.

Πεντασύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πέντε συλλαβάς.

Πεντασυλλάβως, ἐπίρ. Εἰς πέντε συλλαβάς.

;Πεντασύριγγος (ὁ, ἡ), = Πεντεσύριγγος.

Πεντάσφαιρος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματίζων (σχηματισμένος εἰς) πέντε σφαίρας.

Πεντάσχημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε σχήματα.

Πεντάσχοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε σχοίνων (μετρ. τῆς Περσ.) ἔκτασιν.

Πεντατάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων (κοστίζων) ἢ ζυγίζων πέντε τάλαντα.

Πεντάτευχος (ἡ). (βίβλος) διῃρημένη εἰς πέντε τεύχη (τόμους), (ἰδιαιτ.) ἡ πεντάβιβλος τοῦ Μωϋσέως.

Πεντάτονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πέντε τόνους. ||. (οὐσ.) Πεντάτονον (τὸ), Μουσικ., ἡ μικρὰ ἑβδόμη (Γαλλ. septième mineure).

Πεντάτροπος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πέντε τρόπους ἐνεργῶν ἢ γινόμενος.

Πενταφάρμακος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) πέντε φάρμακα (εἴδη ἀρωμάτων). ||. (οὐσ.) Πενταφάρμακον (τὸ), εἶδ. φαγητοῦ ἢ ζυμαρικοῦ, pouding(;).

Πενταφυής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. φυή] πενταμερής.

Πεντάφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε φύλλα (εἰς κάθε κλάδον;). ||. (οὐσ.) Πεντάφυλλον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (Γαλλ.) quintefeuille.

Πεντάφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε φωνάς, ἀντηχῶν πεντάκις τὴν αὐτὴν φωνήν.

Πεντάφωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λάμπων μὲ) πέντε φῶτα. » Λυχνία —, « Μεθοδ.

Πένταχα, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πενταχῇ.

Πεντάχαλκον (τὸ), εἶδος νομίσματος ἀξίζον πέντε χαλκοῦς.

Πενταχῇ, ἐπίρ. Εἰς πέντε μέρη (μερίδια)· κατὰ πέντε τρόπους.

Πενταχιλιοστός, ή, όν. Ὁ μετὰ τὸν 4999ον.

Πενταχοίνικος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν πέντε χοίνικας.

Πεντάχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε χορδάς. ||. (οὐσ.) Πεντάχορδον (τὸ), εἶδος μουσ. ὀργάνου.

Πενταχοῦ, ἐπίρ. Εἰς πέντε μέρη (τόπους), (συγχ. τῷ Πανταχοῦ).

Πεντάχρονος (ὁ, ἡ). (μουσικ.) ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πέντε χρόνους.

Πενταχῶς, ἐπίρ. = Πενταχῇ, κατὰ πέντε τρόπους, πέντε λογῆς.

Πέντε (οἱ, αἱ, τὰ), (ἄκλ.) ἀριθμ. (5).

Πεντέβαθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε βαθμούς.

;Πεντεβόειος (ὁ, ἡ), = Πενταβόειος.

Πεντεγκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) πέντε ἐγκεφάλους. » Φοῖνιξ —, « Θρρ.

;Πεντέγραμμος (ὁ, ἡ), = Πεντάγραμμος.

Πεντεδάκτυλος (ὁ, ἡ), = Πενταδάκτυλος.

†Πεντεδέκατος, η, ον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πεντεκαιδέκατος.

;Πεντεδραχμία (ἡ), = Πενταδραχμία.

Πεντεκαίδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), (ἄκλ.) ἀριθμ. (15), δεκαπέντε.

Πεντεκαιδεκάγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων) 15 γωνίας.

Πεντεκαιδεκαετηρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πεντεκαιδεκαετηρίδα.

Πεντεκαιδεκαετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 15 ἔτη.

Πεντεκαιδεκαέτης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 15 ἔτη, 15 ἐτῶν, (ἴδε Δεκαέτης).

Πεντεκαιδεκάκις, ἐπίρ. 15 φοραῖς, δεκαπεντάκις.

Πεντεκαιδεκαμναῖος, α, ον. Ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων 15 μνᾶς.

Πεντεκαιδεκαναΐα (ἡ). στολίσκος συγκείμενος ἀπὸ 15 ναῦς.

Πεντεκαιδεκαπηχυαῖος, α, ον καὶ

Πεντεκαιδεκάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 15 πηχῶν ἔκτασιν.

Πεντεκαιδεκαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). 15 φοραῖς τόσος.

Πεντεκαιδεκαταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 15 ἡμέρας, 15 ἡμερῶν. » Πεντεκαιδεκαταία γάρ ἐστιν (ἡ σελήνη) πληρωθεῖσα, « Ἀχ. Τάτ.

Πεντεκαιδεκατάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων 15 τάλαντα.

Πεντεκαιδεκατημόριον (τὸ). τὸ δέκατον πέμπτον μέρος τινὸς πράγματος, ἓν εἰς τὰ 15.

Πεντεκαιδέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τὸν 14.

Πεντεκαιδεκάχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 15 χορδάς.

Πεντεκαιδεκήρης, εος-ους (ἡ). ναῦς μὲ 15 σειρὰς κωπίων ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).

Πεντεκαιδεχήμερος (ὁ, ἡ). 15 ἡμερῶν.

Πεντεκαιεικοσάσημος (ὁ, ἡ), ἴδε Ὀκτάσημος, [ἐκ τοῦ

Πεντεκαιείκοσι (οἱ, αἱ, τὰ), (ἄκλ.) ἀριθμ. (25), εἰκοσιπέντε.

Πεντεκαιεικοσιέτης, έος ἢ εος-οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 25 ἔτη, 25 ἐτῶν (ἡλικίας).

Πεντεκαιεικοστός, ή, όν. Ὁ μετὰ τὸν 24, εἰκοστὸς πέμπτος.

Πεντεκαιπεντηκονταέτης, έος ἢ εος-οῦς (ὁ, ἡ). 55 ἐτῶν (ἡλικίας ἢ χρονικοῦ διαστήματος).

Πεντεκαιτεσσαρακονθήμερος (ὁ, ἡ). 45 ἡμερῶν.

Πεντεκαιτριακοντάμετρος (ὁ, ἡ). (κυρ. στίχος) ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) 35 μέτρα.

Πεντεκαιτριακοντούτης, ου (ὁ) καὶ Πεντεκαιτριακοντοῦτις, ιδος (ἡ). 35 ἐτῶν (ἡλικίας ἢ χρονικοῦ διαστήματος).

;Πεντεκτενής, εος (ὁ, ἡ) καὶ

;Πεντέκτενος (ὁ, ἡ). ὁ ὑφασμένος μὲ πέντε κτένια, πλουμιστός.

;Πεντέμηνος (ὁ, ἡ), = Πεντάμηνος.

;Πεντέμορφος (ὁ, ἡ), = Πεντάμορφος.

Πεντεμυριομέδιμνος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων πέντε μυριάδας μεδίμνους.

;Πεντεναΐα (ἡ), = Πενταναΐα.

Πεντενιαύσιος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν πέντε ἐνιαυτούς, πενταετής. » Σιγὴ —, « Τζ., ἡ τῶν Πυθαγορείων.

Πεντεπάλαιστος ἢ Πεντεπάλαστος (ὁ, ἡ), = Πενταπάλαιστος.

;Πεντεπένιχρος (ὁ, ἡ). Κωμ. πέντε φοραῖς πενιχρός, πτωχότατος, (εἰς τὴν Ἀνθλγ διορθ. Πέντε πενιχρότερος).

Πεντεπικαιδέκατος, η, ον, Π. ἀντὶ Πεντεκαιδέκατος.

;Πεντέπους, οδος (ὁ, ἡ), = Πεντάπους.

Πεντεσύριγγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε σύριγγας (σωλῆνας, τρύπας). » Ξύλον πεντεσύριγγον, « Ἀρσφ., κούτσουρον (Τουρκ. τομπροῦκι) μὲ πέντε τρύπας ὅπου ἔμβαιναν αἱ χεῖρες οἱ πόδες καὶ ὁ λαιμὸς τοῦ καταδίκου. (μτνμ.) » Νόσος —, « Ἀρστ., εἶδος γενικῆς παραλυσίας.

;Πεντετάλαντος (ὁ, ἡ), = Πεντατάλαντος.

Πεντετηρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πεντετηρίδα, γινόμενος κατὰ πενταετίαν.

Πεντετηρίς, ίδος (ἡ), = Πενταετηρίς.

Πεντέτης, εος (ὁ, ἡ), = Πενταέτης.

Πεντετριάζω, Μ. άσω, Π. νικῶ πεντάκις κατὰ σειρὰν (ἴδε Τριάζω).

Πεντέχαλκον (τὸ), = Πεντάχαλκον.

Πεντέχους (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πέντε χόας.

Πεντηκονθήμερος (ὁ, ἡ). 50 ἡμερῶν.

Πεντήκοντα (οἱ, αἱ, τὰ), (ἄκλ.) ἀριθμ. (50), πενῆντα.

Πεντηκοντάδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων (κοστίζων) ἢ ζυγίζων 50 δραχμάς.

Πεντηκονταετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 50 ἔτη.

Πεντηκονταέτης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 50 ἔτη, 50 ἐτῶν (ἡλικίας).

Πεντηκονταετία (ἡ). 50 ἔτη.

Πεντηκονταέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πεντηκονταέτης.

Πεντηκονταήμερος (ὁ, ἡ), = Πεντηκονθήμερος.

Πεντηκοντακαιτριετής, έος (ὁ, ἡ). 53 ἐτῶν (ἡλικίας).

Πεντηκοντακάρηνος, Π. ἀντὶ

Πεντηκοντακέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 50 κεφαλάς.

Πεντηκοντάκις, ἐπίρ. 50 φοραῖς.

Πεντηκοντάλιτρος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων 50 λίτρας. ||. (οὐσ.) Πεντηκοντάλιτρον (τὸ), 50 λιτρῶν βάρος.

Πεντηκονταμηναῖος, α, ον. Ὁ κατὰ πεντήκοντα μῆνας.

Πεντηκονταμναῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων 50 μνᾶς.

Πεντηκοντάπαις, παιδος (ὁ, ἡ), = Πεντηκοντόπαις.

Πεντηκονταπέλεθρος (Π. ἀντὶ) Πεντηκοντάπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 50 πλέθρων ἔκτασιν.

Πεντηκονταπηχυαῖος, α, ον καὶ

Πεντηκοντάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 50 πηχῶν.

Πεντηκονταρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι

Πεντηκοντάρχης, ου (ὁ), = Πεντηκόνταρχος.

Πεντηκονταρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ πεντηκοντάρχου.

Πεντηκόνταρχος (ὁ, ἡ). ἄρχων (διοικητὴς) 50 στρατιωτῶν ἢ μιᾶς πεντηκοντόρου.

Πεντηκοντάς, αδος (ἡ), τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ 50 ἀριθμοῦ, πενηνταριά. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 50 μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.).

Πεντηκονταταλαντία (ἡ). ἄθροισμα ἢ βάρος 50 ταλάντων.

Πεντηκοντατάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων (κοστίζων) ἢ ἀξίζων 50 τάλαντα.

Πεντηκοντατέσσαρες, ων (οἱ, αἱ). 54.

Πεντηκοντατὴρ ἢ Πεντηκοντὴρ (ὁ). (παρὰ Λακεδ.) πεντηκόνταρχος.

Πεντηκοντάχοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ δίδων (παράγων, γεμίζων, πολλαπλασιαζόμενος εἰς) 50 χόας, πεντηκονταπλάσιος.

Πεντηκοντάωρος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν πεντήκοντα ὥρας, 50 ὡρῶν.

;Πεντηκοντεύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πεντηκοστεύω.

;Πεντηκοντὴρ (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πεντηκοστατήρ.

Πεντηκοντήρης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 50 κωπιά. ||. (οὐσ. θηλ. ἐνν. ναῦς) = Πεντηκόντορος.

Πεντηκοντηρικός, ή, όν. Ὁ ἁρματωμένος ἐν εἴδει πεντηκοντήρους (δηλ. μὲ 50 κωπιά). » Πλοῖον πεντηκοντηρικόν, « Πλβ., = Πεντηκόντορος.

Πεντηκοντόγυος (ὁ, ἡ), Π. [π. γύα], = Πεντηκονταπέλεθρος.

Πεντηκοντοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. = Πεντηκοντακάρηνος.

Πεντηκοντομέσοδμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (στηριζόμενος εἰς) 40 μεσόδμας, (συνκδχ. ἐπὶ οἰκοδομ.) ὑπερμεγέθης.

Πεντηκοντόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 50 παῖδας, πατὴρ ἢ μήτηρ 50 τέκνων.

Πεντηκοντοπέλεθρος (ὁ, ἡ), Π. = Πεντηκονταπέλεθρος.

Πεντηκοντόργυιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 50 ὀργυιῶν ἔκτασιν.

Πεντηκόντορος (ἡ). (ναῦς) μὲ 50 κωπιά, κάτεργον.

Πεντηκοντούτης, εος (ὁ) καὶ Πεντηκοντοῦτις, ιδος (ἡ), = Πεντηκονταέτης.

Πεντηκόσιοι, αι, α, Ἰων. ἀντὶ Πεντακόσιοι.

Πεντηκοσταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 50 ἡμέρας.

Πεντηκόσταρχος (ὁ). ὁ πρῶτος (ἀρχηγὸς) τῶν πεντηκοστολόγων.

Πεντηκοστεύω, Μ. εύσω, = Πεντηκοστολογέω.

Πεντηκοστὴρ (ὁ), (παρὰ Λακεδ.) = Πεντηκόνταρχος.

Πεντηκοστύς, ίδος (ἡ), = Πεντηκοστύς, πεντηκοντάς.

Πεντηκοστολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (καὶ μσ. ἢ πθ. Πληρόνω) τὸ δόσιμον λεγόμενον πεντηκοστή, εἶμαι πεντηκοστολόγος.

Πεντηκοστολόγιον (τὸ). τὸ μέρος (τὸ κατάστημα) ὅπου ἐγίνετο ἡ πεντηκοστολογία, τὸ τελωνεῖον τῶν πεντηκοστολόγων.

;Πεντηκοστολογία (ἡ). ἡ φορολογία τῆς πεντηκοστῆς, τὸ ἔργον τῶν πεντηκοστολόγων.

Πεντηκοστολόγος (ὁ). ὁ συλλέγων τὸ δόσιμον λεγόμενον πεντηκοστή, δασμολόγος.

;Πεντηκοστόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. = Πεντηκοντόπαις.

Πεντηκοστός, ή, όν. Ὁ μετὰ τὸν 49. » Πεντηκοστὴ (ἐνν. μοῖρα ἢ μερίς), « τὸ πεντηκοστημόριον· (εἰς τὰς Ἀθ) εἶδ. φόρου (2 ἐπὶ τοῖς 100) δι' ὅλα τὰ εἰσαγόμενα καὶ ἐξαγόμενα, (καθὼς τώρα εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ) δημοτικὸς φόρος. » Τὴν π. τοῦ σίτου ἐωνημένος, « Δμ. » Πεντηκοστὴ (ἐνν. ἡμέρα), « Γρφ., ἡ ἑορταζομένη εἰς τὰς 50 μετὰ τὸ Πάσχα.

Πεντηκοστύς, ύος (ἡ), = Πεντηκοντάς, πενηνταριά.

Πεντηκοστώνης [πεντηκοστή, ὠνέομαι], ου (ὁ). ὁ ἀγοράζων κατ' ἔτος (ἐργολαβῶν) τὸ δόσιμον λεγόμενον πεντηκοστή, τελώνης, δασμολόγος.

Πεντήρης, εος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ πέντε σειρὰς κωπιῶν ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).

Πεντηρικός, ή, όν. Ὁ ἐν εἴδει πεντήρους. » Πλοῖον πεντηρικόν, « Πλβ., = τῷ

†Πεντηρίς, ίδος (ἡ), = Πεντήρης. (ναῦς) (εἰς τὸν Ἡρόδ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πεντετηρίς).

;Πεντόβολος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἢ ἀμφ. ἀντὶ Πεντώβολος.

Πέντοζος (ὁ, ἡ), = Πεντάοζος.

Πεντόργυος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 5 ὀργυιῶν ἔκτασιν.

Πεντόροβον (τὸ) καὶ

Πεντόροβος (ἡ), [πέντε, ὄροβος], εἶδ φυτ., (ἄλλ.) Γλυκυσίδη.

Πεντόροφος (ὁ, ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Πεντώροφος.

Πεντώβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ κοστίζων 5 ὀβολούς. ||. (οὐσ.) Πεντώβολον (τὸ), ποσότης ἢ νόμισμα πέντε ὀβολῶν, (κοιν.) πεντάρα.

Πεντώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέντε ὄνυχας.

Πεντώροφος (ὁ, ἡ). (κυρ. οἶκος) μὲ πέντε ὀροφὰς (πατώματα), πεντάπατος.

†Πεντώρυγος (ὁ, ἡ), Ἐπγρφ. ἀντὶ Πεντόργυιος.

Πέξαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πείκω.

Πέξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ τοῦ Πείκω. κούρευμα (Κωμ.) δάρσιμον, ξυλοκόπημα.

†Πεοιδής, οῦ (ὁ). ἀσελγής, [οἰδάω καὶ

Πέος, εος-ους (τὸ). τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός.

Πεπάγασι, Δ ἀντὶ Πεπήγασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Πέπηγα.

Πεπαγιωμένως, ἐπίρ. = Παγίως, στερεά.

Πεπαθώς, υῖα, ός, Π. ἀντὶ Πεπονθώς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Πάσχω.

Πεπαιδευμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ὡς πεπαιδευμένος, κοσμίως, ἐπιτηδείως, κτλ.

Πεπαίνω [πέπτω], Μ. ανῶ (πθ. μελλ. Πεπανθήσομαι). Μαλακόνω· ὡριμάζω· (μτνμ. καὶ τρπ.) καταπραΰνω. » Πεπαίνει ὁ ψὴν τὴν βάλανον ἐσδύνων, « Ἡρ. (ἢ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) » Διασκοπῶν τὰς ἀμπέλους, εἰ πεπαίνουσιν ἤδη, « Ἀρσφ. (ἢ πθ.) » Τραῦμα πεπανθέν, « Ἐπγρ. (καὶ μτφορ.) » Ἡ ὀργὴ ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν πεπανθήσεται, « Ξεν.

Πεπαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Πεπαίτερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Πέπων, ἁπαλώτερος, ὡριμώτερος κτλ.

Πεπάλαχθε, Π. β'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Παλάσσω.

Πεπαλών, οῦσα, όν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Πάλλω.

Πέπαμαι, Π. πρκ τοῦ Πάομαι.

Πεπᾶναι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πεπαίνω.

Πέπανος (ὁ, ἡ) ἢ Πεπανός, ή, όν, = Πέπων.

Πέπανσις, εως (ἡ), τὸ πεπαίνειν ἢ πεπαίνεσθαι, ὡρίμασμα (κυρ. καὶ μτνμ.), χώνευσις.

Πεπαντικός, ή, όν Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ πεπαίνειν, μαλακτικός, χωνευτικὸς κτλ.

Πεπαρεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πείρω, (εἰς τὸν Πινδ. διορθ. Πεπορεῖν), (ὀθ.

†Πεπαρεύσιμος (ὁ, ἡ), Γλσ. σαφής, εὔφραστος.

Πεπαρμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Πείρω.

Πεπαρρησιασμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ παρρησίας, εὐτόλμως, ἐλευθέρως.

Πεπαρῴνηκα (καταχρ. ἀντὶ Παρῴνηκα), πρκ. τοῦ Παροινέω.

Πέπασμαι, Π. πρκ τοῦ Πατέομαι.

Πεπασμός (ὁ), = Πέπανσις.

;Πεπαστικός, ή, όν = Πεπαντικός.

Πεπείθαται, Ἰων. ἀντὶ Πεπεισμένοι εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Πείθω.

Πέπειρος (ὁ, ἡ), [πέπτω] ὥριμος· (μτνμ.) φθασμένος. εἰς τὸν καιρόν του· (μτφορ.) κατευνασμένος. » Ὀργὴ —, « Σοφ.

Πέπεισμαι, πθ. πρκ. τοῦ Πείθω.

Πεπεισμένως, ἐπίρ (μτχ.). Μὲ πλήρη πεποίθησιν, θαρραλέως.

Πέπεμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Πέπτω.

Πεπέραγκα, πρκ τοῦ Περαίνω.

;Πεπερασμενάκις, ἐπίρ. Κατ' ἀριθμὸν ὡρισμένον, [ἐκ τοῦ

Πεπερασμένος, η, ον, πθ. πρκ. τοῦ Περαίνω.

Πεπερασμένως, ἐπίρ (μτχ.), = Πεπερασμενάκις.

Πεπερημένος, η, ον, Ἰων. πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Περάω.

Πέπερι [Ἰνδ. ἢ Περσ.], εως ἢ ιος ἢ ιδος (τὸ), (ἡ αἰτ. Π. πέπεριν). εἶδος ἀρώματος, πιπέρι.

Πεπερίζω, Μ. ίσω. Ἔχω γεῦσιν ἢ ὀσμὴν πεπέρεως, πιπερίζω.

Πεπέριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέπερι, πιπεράκι.

Πεπερίς, ίδος (ἡ). κόκκος πεπέρεως. 2) (εἰς τὸν Φλσρτ.) τὸ δένδρον τοῦ πεπέρεως (;).

Πεπερίτης, ου (ὁ) καὶ Πεπερῖτις, ιδος (ἡ). ὅμοιος (τὴν γεῦσιν κτλ.) μὲ πέπερι· πιπεράτος.

Πεπερόγαρον (τὸ). γάρον κατεσκευασμένον μὲ πέπερι.

Πεπερόπαστος (ὁ, ἡ). κουκκισμένος (ἀρωματισμένος) μὲ πιπέρι· πιπεράτος.

Πεπέφθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πέσσω.

Πέπηγα, μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. τοῦ Πήγνυμι.

Πεπιασμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Πιαίνω.

Πεπιθεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Πεπιθήσω, Π. μέλλ. τῆς ὁρς. καὶ

Πέπιθμεν, Π. ἀντὶ Ἐπεπίθμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρχ. καὶ ὑπερσ. καὶ

Πέπιθον, ἀντὶ Ἐπέπιθον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ Πείθω.

Πεπινωμένως [πινόω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον εὔπινῆ, μὲ ἀρχαϊκὴν ἀφέλειαν καὶ χάριν.

Πεπιστευμένως, ἐπίρ. Μὲ πίστιν (ἐμπιστοσύνην).

Πεπλανημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ὡς πεπλανημένος, περιπλανώμενος ἔνθεν κἀκεῖθεν, σποράδην· ἐσφαλμένως. » Ῥίγεα πᾶσιν ἀτάκτως ϗ π. ἐγίνοντο, « Ἱππκρ.

Πεπλασμένως, ἐπίρ (μτχ.). Μὲ τρόπον πεπλασμένον (προσποιημένον), μὲ ὑπόκρισιν.

Πεπλατυσμένως [πλατύνω], ἐπίρ. (μτχ.). Κατ' ἔκτασιν, μὲ πολλὰς λέξεις, εἰς πλάτος.

Πέπληγα, μσ. πρχ. (ἀντὶ ἐνς) καὶ

Πεπληγέμεν καὶ Πεπληγέμεναι, Π. ἀντὶ Πεπληγέναι, ἀπαρ. καὶ

Πέπληγον, Π. ἀόρ. β'. καὶ

Πεπλήγοντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἢ πθ πρχ. τῆς ὁρς καὶ

Πεπληγώς, υῖα, ός, μσ. πρχ. τῆς μτχ. τοῦ Πλήσσω.

Πεπληθυσμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Εἰς πλῆθος, παμπληθεί.

Πεπλημένος, η, ον, Π. πρχ. τῆς μτχ. τοῦ Πίλναμαι.

Πεπληρωμένως, ἐπίρ. Ἐντελῶς, (κοιν.) γεμάτα.

Πέπλιον (τό), εἶδ. φυτοῦ, ἀγριοανδράκλα.

Πεπλίς, ίδος (ἡ), ἴδε Πέπλος (3).

Πεπλοδόκος(χος), ου (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐναπόθεσιν πέπλων ἢ τοῦ πέπλου.

Πέπλος (ὁ), (τὸ πλθ. Πέπλοι καὶ [καθ' ἑτερογέν.] Πέπλα), [συγγ. τῷ Ἔπιπλον]. (ἐν γέν.) σκέπασμα· σενδόνι· ἐπανωφόρι (σινδονοειδές)· (ἰδιαιτ.) μεγαλοπρεπές τι γυναικεῖον περιβόλαιον τὸ ὁποῖον ἐφόρουν ἢ ὡς τὸ Γαλλ. voile ἢ ὡς ἂν φουστάνι. » Πέπλον μὲν κατεχευεν ἐπ' οὔδει· χιτῶνα δ' ἐνέδυ, « Ἰλ. Ε. » Πέπλους ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνύαν εἰρύσαται, « Θκρ. 2) (μτνμ.) = Ἐπίπλοον, (κοιν.) σκέπη, (Ὀρφ. Ἀργον. 310). 3) εἶδ. φυτοῦ (εὐφορβίου), (ἄλλ.) Πεπλίς, (παρβλ. Πέπλιον).

Πεπλύσθαι, πθ. πρχ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πλύνω.

Πέπλωμα (τό), Π. = Πέπλος, σκέπασμα, ἐπανωφόρι.

Πέπνυμαι, Π. πθ. πρχ. (ἀντὶ ἐνς) τοῦ Πνέω ἢ τοῦ Πινύσκω, ἔχω νοῦν (πνεῦμα, σύνεσιν), εἶμαι ζωηρὸς ἢ φρόνιμος, (ὅθ. ἡ μτχ.

Πεπνυμένος, η, ον. Νουνεχής, συνετός, στοχαστικός, καὶ

Πεπνυμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πνεῦμα, μὲ στόχασιν, φρονίμως.

Πεποιημένως [ποιέω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ἐπιτετηδευμένον, μὲ πολλὴν ἐπεξεργασίαν· πεπλασμένως.

Πέποιθα, μσ. πρχ. (μὲ σημασ. ἐνστ.) τοῦ Πείθω, ὅθεν

Πεποίθησις, εως (ἡ). τὸ πεποιθέναι, πίστις, βεβαιότης, πληροφορία

Πεποιθία (ἡ), = Πεποίθησις.

Πεποιθότως, ἐπίρ (μτχ.). Μὲ πεποίθησιν.

Πέπομφα, πρχ. τοῦ Πέμπω.

Πεπονέαται, Ἰων. ἀντὶ Πεπόνηνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρακ. καὶ

Πεπονήατο, Ἰων. ἀντὶ Ἐπεπόνηντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Πονέω.

Πεπονημένως, ἐπίρ (μτχ.). Μετὰ πόνου, ἐπιπόνως, ἐπιμελῶς.

Πέπονθα, πρχ. τοῦ Πάσχω.

Πέπορδα, πρχ. τοῦ Πέρδομαι.

Πεπορεῖν, Π. ἀντὶ Πορεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πορέω.

Πεπορθημένως [πορθέω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐν εἴδει πόλεως διαρπαγείσης (λεηλατηθείσης).

Πέποσθε, Π. ἀντὶ Πεπόνθατε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ Πέπονθα.

Πεποτήαται, Π. Ἰων. ἀντὶ Πεπότηνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρχ. τοῦ Ποτάομαι.

Πέπραγα, πρχ. τοῦ Πράσσω.

†Πεπραδίλη (ἡ), [πέπορδα], πορδή. 2) εἶδος εὐτελοῦς ἰχθύος.

Πέπρακα, ἐνεργ. καὶ

Πέπραμαι, πθ. πρχ. τοῦ Πιπράσκω.

Πέπραχα, πρχ. τοῦ Πράσσω

Πεπρηγέναι, Ἰων. ἀντὶ Πεπραγέναι, πρχ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πράσσω.

Πέπρησμαι, πθ. πρχ. τοῦ Πρήθω ἢ Πίμπρημι.

Πεπρωμένος, η, ον, πρχ. τῆς μτχ. τοῦ

Πέπρωται (ἀντὶ Πεπόρηται γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀνμλ. ἢ κατὰ συγχ. πθ. πρχ. τοῦ Πορεῖν). (τρπρτ.) Εἶνε προωρισμένον (ἀποφασισμένον) ἀπὸ τὴν μοῖραν. »Οὕτως ἐπέπρωτο, « Αξ, ἔτσι ἦτον τῆς τύχης » Τίς γὰρ οἶδ' ἡμῶν τὸ μέλλον ὅ,τι παθεῖν πέπρωθ' ἑκάστῳ; « (Ἀντιφαν. παρ') Ἀθ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὴν πεπρωμένην μοίρην, « Ἡρ. » Τὸ πεπρωμένον τέλος, « Ξεν., ὁ θάνατος. (καὶ ἀπολ.) » Ἡ πεπρωμένη, κα. » Τὸ πεπρωμένον, « ἡ τύχη, τὸ γραπτόν. »Οὐκ ἔσθ' ὑπαλύξαι, ἃ δὴ πεπρωμένα κεῖται,« Γρφ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Ἄμφω πέπρωτ' ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι, « Ἰλ. Σ.

Πέτταμαι, πθ. πρχ. τοῦ Πετάννυμι.

Πεπτεώς, Π. ἀντὶ Πεπτηκώς, πρχ. τῆς μτχ. τοῦ Πτήσσω ἢ Πτώσσω.

Πεπτήριος, α, ον, = Πεπτικός.

Πεπτηώς, Ἰων. = Πεπτεώς.

Πεπτικός, ή, ον. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς πέψιν, χωνευτικός.

Πεπτός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ χωνευθῇ, ἐπιδεκτικὸς πέψεως.

Πέπτω [ἕψω], Μ. πέψω (πθ. πρχ. Πέπεμμαι). Ψήνω (καθὼς ὁ ἥλιος τὰ ὠπωρικά), ὡριμάζω· (ἐπὶ φαγητ.) βράζω ἢ ζυμόνω· (ὅθεν) χωνεύω (κυρ. καὶ μτφορ.). »Πλοῦτον πέψαι, « Πινδ., τὸ νὰ τὸν ἀπολαμβάνῃ τις φρονίμως (χωρὶς ὕβρεως, νὰ ἠξεύρῃ νὰ τὸν μεταχειρισθῇ).

Πέπτωκα, πρχ. τοῦ Πίπτω.

Πεπτώς, Ἀττ. ἀντὶ Πεπτεώς.

Πεπύθοιτο, Π. ἀντὶ Πύθοιτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Πυνθάνομαι.

Πεπυκνωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Πυκνῶς.

Πεπύσθην, Π. ἀντὶ Ἐπεπύσθην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. καὶ

Πέπυσμαι, πρχ. τοῦ Πυνθάνομαι.

Πέπωκα, πρχ. τοῦ Πίνω.

Πέπων [πέπτω], ονος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. Πεπαίτερος, -αίτατος). Ψημένος (Μαλακωμένος) ἀπὸ τὸν ἥλιον, ὥριμος· (ἐν γεν.) φθασμένος, ἔγκαιρος· (συνκδχ.) τρυφερός· (τρπ.) πρᾶος· μέτριος· (ϗ εἰς τὴν κλητ. ὡς φιλικὴ προσφών.) προσφιλής, ἀγαπητός· (καὶ ἐπὶ κακοῦ) χαῦνος, ἄνανδρος. » Μωρῶν πεπαίτερος, « Αἰσχλ. (ϗ μτνμ.) » Πέπονα φαρμακεύειν οὐκ ὠμά,« Ἱππκρ. » Ἐξοίγνυται ὥσπερ πέπων δοθιήν, « (Ἑρμιππ. παρ') Ἡρωδ. ‖. (οὐσ.) Πέπων (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ σικυος),« τὸ πεπόνι (διότι τρώγεται ὥριμον, ἐν ᾧ ὁ καθαυτὸ σίκυος [τὸ ἀγγούρι] τρώγεται ἄγουρον).

Πὲρ [περί], μορ. ἐγκλ. καὶ ἐν γέν.) Ἐπιτατ. ἢ Ἐμφαντ. (πρὸς μτχ. ἢ ἐπιθ.). Καί τοι, μ' ὅλον ὅτι. » Ἀγαθός περ ἐών,« Ὀμ. » Κραναή περ ἐοῦσα, « αὐτ. » Ἀχνύμενός περ, « αὐτ. » Κρατερόν περ ἐρύκει. « αὐτ. » Οὐδ' ὑμῖν ποταμός περ ἐΰρροος ἀρκέσει, « Ἰλ. Φ. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Μίνυνθα (» Ὀλίγον) περ, « αὐτ. 2) (πρὸς ὁρς. ἢ αὐθυπότ. ἐν εἴδει παρακελ.) κἂν, τοὐλάχιστον. » Τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν ἐγγυαλίξαι, « Ἰλ. Α. » Εἰ δέ τι αὐτὸς ἀπήχθετο, σὺ δ' ἄλλους περ ἐλέαιρε, « Ἰλ. Ι. » Σπεύσομεν, αἴ κε νέκυν περ προφέρωμεν, « Ἰλ. Ρ » Ἡμεῖς δ' αὐτοί περ φραζώμεθα, « Ἰλ. Π. 3) (ὡς Ἀοριστολογ. ἢ Παραπληρωμ. προστίθεται εἰς τὰ ἐπίρ. καὶ εἰς τὰς ἀναφορ. ἢ δεικτ. ἀντωνυμ.) »Ἔνθα (» Ὅπου » Ὅτε) περ, » Ὥσπερ, » Εἴπερ, » Ὅς (» Ὅσος » Οἷος) περ, κτλ.

Πέρα, Π. ἀντὶ Πέρατα, αἰτ. πλθ. τοῦ Πέρας.

Πέρα (ἡ), Π. (σπντ.) ἀντὶ Πέρας, (ὅθεν

Πέρα, ἐπίρ. Ἐπέκεινα, μακρύτερα, παρέκει, (καὶ μτφορ.) ὑπὲρ τὸ δέον. »Μέχρι τοῦ μέσου καθιέναι, πέρα δ' οὔ,« Πλάτ. (καὶ μὲ γεν.) » Τούτου πέρα μὴ προβαίνειν, « Ἀρστ. (καὶ χρν.) » Πέρα μεσούσης ἡμέρας, « Ξεν., (κοιν.) περασμένον τὸ μεσημέρι. (καὶ ἀπολ.) » Οὐκέτι πέρα ἐπολιόρκησαν, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) » Παῦε, μὴ λέξῃς πέρα, « Σοφ. »Οἵ τοι πέρα στέρξαντες οἵδε καὶ πέρα μισοῦσιν, « Ἀρστ. » Πέρα δίκης, « Αἰσχλ., μὲ ὑπερβολήν. Εὐρ. » Πέρα ἀνθρώπου,« Φλστρ., ὑπὲρ ἄνθρωπον· (καὶ μετὰ τοῦ Ἤ). » Καὶ πέρα γ' ἢ λέγω, « Σοφ., (καὶ ἐνάρθρ.) » Ἡ πέρα τιμή, « Αἰλ., ἡ ὑπέρμετρος, (παρβλ. Πέραν).

Περάαν, Ἰων. Π. ἀντὶ Περᾶν, ἀπαρ. καὶ

Περάασκε, Π. ἀντὶ Ἐπέρα, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Περάω.

Πέραθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τὸ πέραν (τὸ ἀντικρυνὸν) μέρος, ἀπὸ πέρα.

Περαίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Περαία, (ἴδε Περαῖος).

Περαίας, ου (ὁ), εἶδος ἰχθ. (μυξίνου ἢ κεστρέως), κέφαλος πελαγήσιος.

Περαίνω, Μ. ανῶ. Φέρω εἰς πέρας, τελειόνω· ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ· κατορθόνω. (λογικ.) ἐξάγω πόρισμα συμπεραίνω· (ἐπὶ εἰσχρ. ἐνν.) = Βινέω. (μσ. ἢ πθ.) λαμβάνω ἔκβασιν· προχωρῶ· εὐοδοῦμαι, (ϗ ἀμτβτ. μὲ αἰτ. προθετ.) φθάνω (καταντῶ) ἕως εἰς. » Περαίνουσι δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ εἰς τὸν ἐγκέφαλον,« Ἀρστ. » Πέραινε τοίνυν ὅ,τι λέγεις ἀνύσας ποτέ, « Ἀρσφ » Περαίνει δ' οὐδὲν ἡ προθυμία, « Εὐρ. » Ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἐπέραινε πρὸς τὸ καταστρέφεσθαι, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Καλὰ μὲν ταῦτα τὰ ψηφίσματα, ἀλλ' οὐ δυνατὰ ταχὺ περανθῆναι,« αὐτ. » Ὁ χρησμὸς (» Τὰ λόγια) περαίνεται,« Εὐρ., Ἀρσφ., (κοιν.) ἐβγαίνουν, ἀληθεύουν.

Περαιόθεν, Π. ἀντὶ Πέραθεν, [ἐκ τοῦ

Περαῖος, α, ον. Ὁ κείμενος πέραν πορθμοῦ (ποταμοῦ κτλ.). » Περαία (ἐνν. χώρα), « Ἡρ., τὰ ἀντικρυνὰ μέρη παραλίας κτλ., (Π. ἐν γέν.) = Περάτη.

Περαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβιβάζω (ϗ πθ. Μεταβαίνω) εἰς τὴν περαίαν, περνῶ ἄντικρυ (εἰς τὸ πέραν μέρος), διαπορθμεύω, -ομαι. » Περαιωσάμενοι τὸν Ἀδρίαν, « Αξ. 2) = Περαίνω, τελειόνω. » Ἡ προθεσμία ἔμελλεν αὐτῷ περαιοῦσθαι, « Φίλ. » Ὧδε καὶ τὸ πέμπτον τῶν ὑπομνημάτων περαιούσθω, « Κλμ.

Περαίτερος, α, ον. Ὁ περαιτέρω κείμενος ἢ ἐκτεινόμενος, μακρύτερος. »Ἀλλαι ὁδῶν ὁδοὶ περαίτεραι, « Πίνδ. ‖. (τὸ οὐδ.) Περαίτερον, ἐπίρ. ἀντὶ

Περαιτέρω, ἐπίρ. (συγκρ. τοῦ Πέραν), μακρύτερα, παραπέρα· (μὲ γεν.) ἐπέκεινά τινος. » Περαιτέρω προβαίνειν, « Πλάτ. (καὶ χρον.) » Περαιτέρω ἑνὸς ἔτεος, « Ἀρετ. » Βουλυτὸς ἢ περαιτέρω; « Ἀρσφ. (καὶ τρπ.) » Περαιτέρω τοῦ προσήκοντος (τοῦ μετρίου, τοῦ δέοντος), Ξεν. Αἰσχ. κλπ. » Ἐχίδνης καὶ πυρὸς περαιτέρω, « Εὐρ.

Περαίτης, ου (ὁ). κάτοικος τῆς περαίας, περατιανός.

Περαίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περαιόω, πέρασμα εἰς τὰ ἀντικρυνὰ μέρη, διαπόρθμευσις. » Συμπράττοντος τοῦ ῥοῦ πρὸς τὴν περαίωσιν, « Στρβ. 2) = Περάτωσις, τελείωμα. τελειοποίησις. »Τὴν τοῦ νόμου (» Τὴν τοῦ βίου) περαίωσιν,« Ἀνδρ. Κρτ.

Περαιωτικός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος περαιωθῆναι, ἐπιδεκτικὸς περαιώσεως.

†Πέραμα (τό), μτγν. ἀντὶ Πορθμός, (χυδ.) περαντζάδα, ἡ Περαία.

Πέραν, ἐπίρ. = Πέρα, ἐπέκεινα· (κυρ.) ἀντικρύ, εἰς τὸ ἀντικρυνὸν μέρος, (κοιν.) πέρα. (μὲ γεν.) » Πέραν γε πόντου τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν, « Εὐρ. » Ἐχινάων νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλός, Ἤλιδος ἄντα,« Ἰλ. Β. » Λοκρῶν, οἳ ναίουσι πέρην Εὐβοίης, « αὐτ. » Πέραν δὲ τοῦ ποταμοῦ ἦν πόλις μεγάλη, « Ξεν. (καὶ ἀντιστρφ.) » Χαλκίδος πέρην, « Αἰσχλ. (καὶ προθετ.) » Πέρην εἰς τὴν Ἀχαΐην διέπεμψαν, « Ἡρ. » Πέραν εἰς τὴν Ἀσίαν διαβῆναι, « Ξεν. (καὶ ἀπολ.) »Ἐκ Θάσου διαβαλόντες πέρην, « Ἡρ. »Τρυπήσας τὸ δένδρον πέραν, « Γεωπον. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ,« Ξεν.

Περαντέον, θετ. τοῦ Περαίνω.

Περαντικός, ή, όν. Ἱκανὸς εἰς τὸ περαίνειν (κατορθώνειν ἢ συμπεραίνειν), διαλεκτικὸς ἐπιτήδειος.

Πέρας [πείρω], ατος (τό). ὁ ἔσχατος (ὁ πρὸς ὅν) ὅρος, τὸ τέρμα· (ἐν γέν.) τέλος, ἄκρον. » Ἐκ περάτων γῆς, « Ξεν. ‖. (ἐπιρ.) Πέρας (ἐνν. κατά), « ἐνὶ λόγῳ, τέλος πάντων. » Πέρας πείθουσιν ἀναστῆναι ἀπὸ τοῦ βωμοῦ (τὸν ἄνθρωπον),« Αἰσχ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Οὐδὲν κωλύει μέθυσον καὶ ἀκρατῆ εἶναι καὶ φιλάργυρον καὶ προδότην καὶ τὸ πέρας ἄφρονα. « Κέβ. (καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς περιόδου) » Πέρας οὖν, λαβὼν ὁ Παρμενίσκος τὰ τούτου γράμματα, « Δμ.

Περάσιμος (ὁ, ἡ), διὰ τοῦ ὁπ. δύναται νὰ περάσῃ τις, διαβατός.

Πέρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περάω, πέρασμα, διάβασις. 2) Π. ἀντὶ Πέρας, τέλος.

Περασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Περαίνω, τελείωμα· συμπερασμός.

†Περατεύω, Μ. εύσω, Γλσ. = Περατόω.

Περάτη (ἡ), ἴδε Πέρατος.

Περάτηθεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πέραθεν, ἀπὸ τὴν πέραν ἄκραν (κυρ. τοῦ ὁρίζοντος).

Περάτης, ου (ὁ). ὁ περνῶν (διαβαίνων ἢ διαβιβάζων εἰς τὸ πέραν), διαβάτης ἢ περαματάρης. » Τίς ἀπήγγειλεν Ἄβραμ τῷ περάτῃ; « Γρφ. » Ἐπειδὴ γὰρ πέραν τοῦ Εὐφράτου τὴν κατοίκησιν εἶχε, διὰ τοῦτο καὶ περάτης ἐλέγετο, « Χρσ.

Περατικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ κατοικῶν εἰς τὴν περάτην (τὴν πέρα μεριὰν θαλάσσης ἢ ποταμοῦ), περατιανός. »Φορτία περατικά, « Ἀρρ., τὰ ἐξαγώγιμα.

Περατοειδής, έος (ὁ, ἡ). φύσεως (εἴδους) πεπερασμένης (περιωρισμένης).

Πέρατος, η, ον, Π. ὁ κείμενος εἰς τὸ πέρας (εἰς τὴν πέρα ἄκραν), ἀκρινός. ‖. (οὐσ.) Περάτη (ἐνν. χώρα), ἡ ἀντικρυνή, (κοιν.) ἡ πέρα μεριά. (ἰδιαιτ.) ἡ ἄκρα τοῦ ὁρίζοντος (πρὸς δυσμὰς ἢ ἀνατολάς)· (ἐν γέν.) ἡ δύσις· (καὶ εἰς τὸν Ἀρ.) τὸ ἄλλο (τὸ κάτω) ἡμισφαίριον.

Περατός, ή, όν, = Περάσιμος.

Περατόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω ἢ Φέρω εἰς πέρας, τελειόνω· ὁροθετῶ, περιορίζω.

Περάτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τελείωμα, ὁροθέτησις. 2) (σπν.) ἀντὶ Πέρας, τέλος, ἄκρα. »Φλεβὸς —,« Ἀρετ.

Περατωτικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς περάτωσιν, τελειωτικός.

Περάω-ῶ, Μ. άσω καὶ ήσω (τὸ α μακρ.) Περνῶ, διαπερνῶ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.)· διαβαίνω. » Πύλας Ἀΐδαο περῆσαι, « Ὀμ. Θγν. » Φυλακὰς περῆσαι,« Ἡρ. » Νηυσὶν περόωσι θάλασσαν, « Ὀδ. Ι. » Τάφρος ἀργαλέη περάαν,« Ἰλ. Μ. (καὶ μτνμ.) » Θάμνους, τοὺς οὔτ' ἄνεμος οὔτ' ὄμβρος περάασκε διαμπερές· ὣς ἄρα πυκνοὶ ἔφυν, « Ὀδ. Ε. » Τοῖς τὴν ἡβητικὴν ἡλικίαν πεπερακόσι, « Ξεν. (ϗ τροπ.) »Κίνδυνον περᾶν,« Αἰσχλ. (ϗ ἑλλ. μὲ αἰτ. προθ.) »Ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο (»Ὀστέον εἴσω) πέρησεν αἰχμή,« Ἰλ. Δ. Ζ. »Πάλιν ἀπὸ χαλκὸς πέρασεν,« αὐτ. » Πεπέρακεν ὁ στρατὸς εἰς ἀντίπορον χώραν, « Αἰσχλ. (καὶ τρπ.) »Σαυτὸν γινώσκων εὐδαίμων περάσεις (ἐνν. τὸν βίον), « Ξεν. (καὶ μὲ γεν. προθετ.) » Ἐπιπόνως διὰ γήρως περῶντες,« αὐτ. (καὶ ἑλλ.) » Θυμοῦ περᾶν, « Σοφ., θυμόνειν μὲ ὑπερβολήν. 2) Π. (τὸ α βραχ.) διαβιβάζω τι ἐπέκεινα τῶν ὁρίων ἢ πέραν τῆς θαλάσσης ἵνα τὸ πωλήσω, (συνκδχ.) πωλῶ, (ὅθεν τὸ συγγ.) Πιπράσκω. » Πολλοὺς ζωοὺς ἕλον, ἡ δ' ἐπέρασσα,« Ἰλ. Φ. (καὶ πληρέστερ.) » Ὅτε μ' εἷλε καὶ μ' ἐπέρασας ἐς Λῆμνον, « αὐτ. »Ἀλλά μ' ἀνήρπαξαν ληΐστορες· πέρασαν δέ τε δεῦρ' ἀγαγόντες, « Ὀδ. Ο. (ϗ πθ.) » Ἐς Λῆμνον πεπερημένοι,« Ἰλ. Φ., (ἴδε καὶ Πέρνημι).

Περγαμηνή (ἡ). δέρμα λεπτὸν τὸ ὁποῖον χρησιμεύει ὡς χαρτί, μεμβράνα, (Γαλλ.) **parchemin**, (διότι ἐτελειοποιήθη εἰς τὴν πόλιν Πέργαμον).

Πέργαμον (τό) καὶ

Πέργαμος (ἡ), [Φρυγ.], = Πύργος, παλάτι· φρούριον· ἀκρόπολις.

Πέρδησις, εως (ἡ), τὸ πέρδεσθαι, κλάσιμον. » Φῦσαν ἄνευ κρότου καὶ περδήσιος διεξιέναι, ἄριστον, « Ἱππκρ.

Περδίκειος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς πέρδικος, περδικήσιος.

Περδικιάς, άδος (ἡ), (ἐνν. βοτάνη), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Παρθένιον, (κοιν.) Παρθενοῦδι, (καὶ εἰς μερικὰ μέρη) περδικάκι.

Περδικιδεύς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τῆς πέρδικος, περδικόπουλον.

Περδικικός, ή, όν, = Περδίκειος.

Περδίκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πέρδιξ, πεδίκι, περδικάκι. 2) = Περδικιάς (βοτάνη).

Περδικίτης, ου (ὁ), εἶδος λίθου.

Περδικοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων πέρδικας.

Περδικοτροφεῖον (τό). μέρος ὅπου τρέφονται (φυλάττονται) πέρδικες.

Περδικοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων πέρδικας, ἔχων περδικοτροφεῖον· (τόπος) ἁρμόδιος διὰ τροφὴν περδίκων, γεμάτος πέρδικας.

Πέρδιξ [ὀνμτπ.], ικος (ὁ καὶ ἡ), εἶδ. πτηνοῦ, πέρδικα.

Πέρδω καὶ (μσ. δ καὶ εὐχρηστότ.) Πέρδομαι [ὀνμτπ.], Μ. παρδήσομαι (ἀόρ. Ἔπαρδον, πρχ. Πέπορδα). Κλάνω

Πέρηθεν, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Πέραθεν.

Πέρην, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Πέραν.

Περῆσαι, Ἰων. ἀντὶ Περᾶσαι, ἀόρ. τῆς παρ. τοῦ Περάω.

Περητήριον (τό), [περάω]. τρυπάνι, τρυπητήρι.

Περητός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Περατός.

Πέρθαι, Π. ἀντὶ Πεπέρθαι = Πεπορθῆσθαι, πθ. πρχ. τῆς ἀπαρ. τοῦ

Πέρθω [συγγ. τῷ Πρήθω], Μ. πέρσω (ἀόρ. β'. Ἔπαρθον καὶ Ἔπραθον, πρχ. [μτγν.] Πέπορθα), Π. ἀντὶ Πορθέω, ἐκπορθῶ, λεηλατῶ· αἰχμαλωτίζω· (ἐν γέν.) ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω.

Περί, πρόθ. (συντ. μὲ γεν. δοτ. καὶ αἰτ., καὶ σημ. ἐν μὲν συντάξει μετὰ γεν. μὲν 1) Αἰτίαν. (Ποιητ. ἢ Τελ.), τὸν σκοπὸν (τὸ ἀντικείμενον) τῆς πράξεως· τὴν ἀφορμὴν ἢ τὸ Οὗ ἕνεκα. » Οὐ περὶ χρημάτων τὸν ἀγῶνα ποιοῦνται, ἀλλὰ περὶ ἀρετῆς, « Ἡρ. » Ἐπειγόμενοι περὶ νίκης, « Ἰλ. Ψ. » Θέειν περὶ ψυχῆς, « Ἰλ. Χ. » Περὶ τοῦ παντὸς ἤδη θέοντες,« Ἡρ., διακινδυνεύοντες. (ἐδῶ ὑπάγονται καὶ αἱ φρσ.) » Περὶ πολλοῦ (πλείονος, πλείστου, ἐλαχίστου κτλ.) ποιεῖσθαί τι

ἤ εἶναί τινι, « Λξ. » Γίνονται αἱ στάσεις οὐ περὶ μικρῶν, « Ἀρστ. » Πέμπειν περὶ συμμαχίας, « Ξεν. » Περὶ καλοῦ ἔργου οὐ λιθάζομέν σε, ἀλλὰ περὶ βλασφημίας, « Γρφ. » Ἀμύνεσθαι περὶ τέκνων (περὶ πάτρης), « Ἰλ. Μ. » Ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἔροιτο, « Ὀδ. Λ. » Ἐμαντεύοντο περὶ τῶν ἱρῶν γενομένων, « Ἡρ. (ἢ κατ' ἀντιστρ.) » Σφέων αὐτέων πέρι ἐφρόντιζον, « αὐτ. » Ἔπειτα δὲ ἢ περὶ πομπῆς μνησόμεθα, « Ὀδ. Η. » Οὐ μόνον περὶ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ ἢ περὶ ἐμοῦ καὶ περὶ πάντων τῶν τέκνων δουλείας φοβεῖται, « Ξεν. » Ἐμαρνάσθην ἔριδος πέρι, « Ἰλ. Η, ἐξ αἰτίας. » Περὶ ὀργῆς, « Θκ., ὑπ' ὀργῆς. 2) τὸ ὑπεράνω· (μτφορ.) ὑπεροχήν (ἀντὶ τῆς Ὑπέρ). » Περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων, « Ἰλ. Λ. 3) (σπντ. καὶ Π.) τὸ Πέριξ. » Ἡ μερὶς τετάνυστο περὶ σπείους, « Ὀδ. Ε. » Περὶ τρόπιος βεβαῶτα, « αὐτ. ἢ 4) τὸ Πλησίον. » Ἑσδομέναν περὶ σεῖο, « Μόσχ. ‖. (μετὰ δοτ. δὲ 1) Τόπον ἢ τὸ Πέριξ, τριγύρω εἰς, ἢ (ἁπλ.) τὸ Περί τι. » Μάρναντο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν, « Ἰλ. Σ » Ἑσταότες περὶ Πατρόκλῳ, « Ἰλ. Ρ. » Δακτύλιον περὶ τῇ χειρὶ φέρειν, « Πλάτ. » Στρατεύονται θώρακα περὶ τοῖς στέρνοις ἔχοντες, « Ξεν. » Περὶ τοῖς στόμασι τῶν σμηνίων εὑρίσκεται, « Δσκρ. » Περὶ δουρὶ πεπαρμένη (πάρδαλις), « Ἰλ. Φ. » Περὶ δουρὶ ἤσπαιρεν, « Ἰλ. Ν. » Πεπτῶτα περὶ ξίφει, « Σοφ., πεσμένον ἐπάνω (εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐμπηχθῇ εἰς τὸ σῶμά του). » Ἀργαλέον ἄνδρεσσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι περὶ δαιτί, « Ὀδ. Β., = Παρὰ ποτον, ἐν ᾧ τρώγουν ἢ πίνουν. 2) (συνκδχ.) Αἰτίαν (ἢ Τελ.) τὸ Οὗ ἕνεκα. » Περὶ οἷσι μαχόμενος κτεάτεσσιν, « Ὀδ. Ρ (καὶ συνηθ. μὲ τὰ φόβου σημαντ. ῥήμ.) » Περὶ σφίσιν αὐτοῖσι δειμαίνοντες, « Ἡρ. » Περὶ τῇ πάσῃ πόλει δεδιέναι, « Θκ (ἢ ποιητ.) » Περὶ τάρβει (δείματι), « Αἰσχλ., ἀπὸ φόβον, ἐξ αἰτίας φόβου. » Κεῖνον ἢ λέοντες περὶ δείματι φύγον, « Πίνδ. » Περὶ χάρματι, « Ὕμν. Ὁμ., ἐξ ὅλης καρδίας, μὲ ὑπερβολήν. » Τὴν περὶ κῆρι φίλησε πατὴρ ἢ μήτηρ, « Ἰλ. Ν. » Περὶ κῆρι ἐχολώθη, « Ἰλ. Ν. (ἴδε καὶ Β). ‖. (μετὰ αἰτ. δὲ 1) Τόπον ἢ τὸ Πέριξ, τριγύρω· ἐκεῖ κοντά, ἐκεῖ τριγύρω, εἰς τὰ πέριξ. (ἐν γέν.) τὸ Ποῦ (χωρὶς ἀκριβῆ προσδιορισμόν). » Ἑστάμεναι περὶ τοῖχον, « Ἰλ. Σ. » Ἑλισσόμενοι περὶ δίνας, « Ἰλ. Φ. » Τοῖσι περὶ τὰ ἕλεα οἰκέουσι, « Ἡρ. » Εἰσὶ δὲ ἢ περὶ Ἰωνίην δύο στῆλαι, « αὐτ. » Ἡ περὶ Κνίδον ναυμαχία, « Λξ » Τούτους ἀγαπᾷ καὶ περὶ αὑτὸν ἔχει, « Δμ. (καὶ παραλλ.) » Περί τ' ἀμφί τε τάφρον, « Ἰλ. Ρ. » Περί τ' ἀμφί τε κύματα, « Ἡσ. (ὅθεν 2) (μτνμ. ἐπὶ χρόν. καὶ ποσότ.) τὸ Πότε ἢ Πόσα (χωρὶς ἀκριβῆ προσδιορισμόν, ἀλλ') ὡς ἔγγιστα, σχεδόν, (Ἰταλ.) circa. » Περὶ ὄρθρον (δείλην, μέσας νύκτας κτλ.), « Ξεν. » Περὶ λύχνων ἁφάς, « Λξ. » Περὶ τὰς αὐτὰς ἡμέρας, « Θκ. » Περὶ τὰ Μηδικά, « Λξ. » Περὶ τρισχιλίους « Λξ. » Περὶ 70 ναῦς, « Θκ. » Ἀνθρώπους περὶ 50 παρακαλέσας, « Ἰσκρ. (ἢ μετὰ τοῦ Ποῦ) » Ἔτη γεγονὼς περί που ἑκκαίδεκα, « Ἡρωδ. 3) (μτφορ.) τὸ Περί τι ἢ Πρός τι, (δηλ.) σχέσιν ἢ ἀναφοράν. » Περὶ δεῖπνον πονέοντο, « Ὅμ. » Ἔχειν (καὶ σπντ. » Εἶναι) περί τι, « Λξ, καταγίνεσθαι ἢ εὑρίσκεσθαι εἰς. » Περὶ νόσον εἰμί, « Πλάτ., νοσῶ, ἀσθενῶ. » Εἶναι περὶ ἀναγωγήν, « Λξ. » Περὶ τοὺς ἑαυτοῦ γονέας κακουργεῖν, « Ἀρσφ. » Ἡ φιλοσοφία περὶ ἀλήθειάν ἐστι, « Λξ., ἔχει σκοπούμενον (ἀντικείμενον) τὴν ἔρευναν τῆς ἀληθ. » Ἦν δὲ ἢ Θέογνις περὶ ἡδυπάθειαν, « Ἀθ., ἦτον ἔκδοτος. (καὶ ἐλλ. τοῦ ὑποκτ.) » Ἡ περὶ τοὺς θεοὺς εὐσέβεια, « Ἰσκρ. » Αἱ περὶ τὸ σῶμα ἡδοναί, « Πλάτ. » Τὰ περὶ ἐμὲ πράγματα, « αὐτ., αἱ ὑποθέσεις μου. » Ἡ περὶ τὰς τιμὰς εὐφροσύνη, « Ξεν. (καὶ περιφρ.) » Οἱ περὶ τὴν φύσιν (μουσικήν, φιλοσοφίαν κτλ.), « Λξ., ἀντὶ Οἱ φυσικοί (μουσικοί, φιλόσοφοι κτλ.). » Οἱ περὶ λόγους, « Λξ., οἱ λόγιοι ἢ οἱ ῥήτορες. (μὲ κύρια δὲ ὀνόματα) » Οἱ περὶ Πλάτωνα, « Λξ. (σημ. ποτὲ μέν:) οἱ φρονοῦντες τὰ τοῦ Πλάτωνος, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ συστήματός του· (ποτὲ δὲ) ὁ Πλάτων αὐτὸς μόνος (ὡς ἀρχηγὸς ὅμως σχολῆς), (ὁμοίως ἐξηγ. ἢ αἱ φρσ.) » Οἱ περὶ Ἀναξαγόραν, « Ἀρστ. » Αἱ περὶ Μάρθαν ἢ Μαρίαν, « Γργ. » Διὰ τί οἱ περὶ Φρύνιχον ἦσαν μᾶλλον μελοποιοί; « Ἀρστ., οἱ σύγχρονοί του. (παρβλ. Ἀμφί). ‖ (ἐν δὲ συντ. κυρ. 1) τὸ Πέριξ » Περιβάλλω, Περιβλέπω, Περιέρχομαι καὶ 2) (συνκδχ.) Ἐπίτασιν ἢ Ὑπεροχὴν (ἀντὶ τῆς Ὑπέρ). » Περιβόητος, Περικαλλής, Περιγίγνομαι. ‖. (παρὰ Π. ἢ Περί, Α', χωρίζεται τοῦ συνθ. ῥήματος, παρεντιθεμένων ἄλλων μορίων:) » Περὶ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν, « Ὅμ. ἀντὶ Περιέχευε· (Β', ἐκλαμβάνεται ἀντὶ ἐπιρ. Ἐπιτ., ὅτε καὶ συνήθ. βαρυτονεῖται:) » Τὸ δὲ περὶ θαῦμα τέτυκτο, « Ἰλ. Σ. » Πέρι μέν σε τίον, « Ἰλ. Θ. » Τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησεν, « Ὀδ. Θ (καὶ συχνότ.) » Πέρι κῆρι (θυμῷ), « Ὅμ., μὲ ὑπερβολήν. (ἢ μὲ γεν.) » Αἴας, ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο τῶν ἄλλων Δαναῶν, « Ἰλ. Ρ., ὑπερεῖχε, (παρβλ. Α', 2) (Γ', τάττεται παραλλ., ὡς ἰσοδυναμοῦσα, μὲ τὴν Ἀμφί:) » Περί τ' ἀμφί τε κάλλος ἄητο, « Ὕμν. Ὁμ. (καὶ Δ', ὡς ἁπλ. ἐπιτατ. μὲ τὴν Πρό:) » Περὶ πρὸ γὰρ ἔχγεϊ θῦεν, « Ἰλ. Λ. (καὶ ὑφ' ἓν) » Πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, « Ἰλ. Π. ‖ (ἡ Περί ἐπμ. φων. δὲν ἀποβάλλει τὸ ι, εἰμὴ σπν. καὶ Π).

Πέρι, κατ' ἀναστρ. (προηγ. δηλ. τοῦ πτωτ.) ἀντὶ Περί. » Τυραννίδος πέρι, « Εὐρ. (καὶ κατὰ παρένθ. ἄλλων λέξ.) » Ὧν ἐγὼ οὐδὲν οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν πέρι ἐπαΐω, « Πλάτ. 2) Π. ἀντὶ ἐπιρ. Ἐπιτ., ἴδε Περί (εἰς τὸ τέλος). 3) ἢ Τοπ. ἀντὶ τοῦ Πέριξ. » Γέλασσε δὲ πᾶσα πέρι χθών, « Ἰλ. Τ. 4) ἀντὶ Περίεστι, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Περίειμι, Μ. ἔσομαι, (παρβλ. Πάρα).

Περιάγαμαι, Μ. αγασθήσομαι. Θαυμάζω (Τιμῶ, Σέβομαι) μὲ ὑπερβολήν, ὑπεράγαμαι.

;Περιαγαπάζω, Μ. άσω καὶ

Περιαγαπάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ παρὰ πολὺ (μὲ ὑπερβολήν), ὑπεραγαπῶ.

Περιαγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Ἀναγγέλλω ἢ Παραγγέλλω τι εἰς τὰ πέριξ, εἰδοποιῶ ἢ διατάττω παντοῦ (δι' ἐγκυκλίου). » Σίδηρον περιήγγελλον κατὰ τοὺς ξυμμάχους, « Θκ.

Περιαγείρω, Μ. αγερῶ. Περιερχόμενος συνάζω (ζητεύω)· (πθ.) συνάζονται τριγύρω μου ἵνα μὲ ἴδωσι καὶ φιλοδωρήσωσιν ἢ, μὲ περιφέρουσιν ἐπὶ τούτῳ.

Περιαγείς, εῖσα, έν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Περιάγνυμι.

Περιαγή (ἡ), [περιάγνυμι]. καμπή, λύγισμα, (Γαλλ.) sinuosité.

Περιαγής, [περιάγνυμι], έως (ὁ, ἡ). τσακισμένος (ἔχων πολλὰς καμπὰς) ὁλοτρόγυρα, (Γαλλ.) sinueux. 2, Δ. ἀντὶ Περιαγής. περιφερής.

Περιαγκωνίζω, Μ. ίσω. Γυρίζω καὶ δένω ὀπίσω τὰς χεῖράς (τοὺς ἀγκῶνάς) τινος, δένω 'πισθάγκωνα.

Περιαγκώνισμα (τό), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. δέσιμον 'πισθάγκωνα.

Περιαγνίζω, Μ. ίσω. Καθαρίζω τι (θρησκευτικῶς) ὁλοτρόγυρα. » Ὕδατι —, « Δ. Ἀλ., ῥαντίζω πρὸς καθαρισμόν.

Περιαγνίστρια (ἡ), ἡ περιαγνίζουσα (θρησκευτικῶς), = Ἐγκυλικίστρια.

Περιάγνυμι, Μ. άξω. Τσακκίζω τι ὁλοτρόγυρα ἢ ὅλως διόλου, κατασυντρίβω· (πθ. ἐπὶ φωνῆς) ἀντηχῶ, ἀντανακλῶμαι.

Περιαγοραῖος, α, ον. Ὁ περιερχόμενος ἀργὸς καὶ φλυαρῶν εἰς τὴν ἀγοράν, (ἄλλ.) Περίτριμμα ἀγορᾶς.

Περιάγχω, Μ. άγξω. Σφίγγω ἀπὸ τὸν λαιμόν, πνίγω.

Περιάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Περιήγαγον κτλ.). Φέρω τι ὁλόγυρα, περιφέρω (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) περιφέρομαι, περιέρχομαι, τριγυρίζω· (μσ.) περιφέρω (κουβαλῶ ὅπου 'πάγω) μαζῇ μου, σύρω κατόπιν μου. » Ἀκολούθους πολλοὺς περιάγονται, « Ξεν. 2) γυρίζω τι ἀνάποδα (πρὸς τὸ ἄλλο μέρος). » Τὼ χεῖρε περιαγαγών, « Λογγ. 3) (μὲ αἰτ. προθετ.) κάμνω τι νὰ καταντήσῃ (τέλος πάντων) εἰς » Περιήγαγεν εἰς τὸ ὁμολογεῖν, « Λξ, τὸν κατάφερε νά.

Περιαγωγεύς, έως (ὁ), = Περιαγωγός. ‖. (οὐσ.) εἶδ. μηχανῆς, (ἄλλ.) Περιαγωγίς.

Περιαγωγή (ἡ), τὸ περιάγειν ἢ περιάγεσθαι, ἡ ἐν κύκλῳ κίνησις, περιφορά, κυκλοφορία· διαγραφὴ κύκλου· περιστροφή· περιέλευσις. (μτφορ.) μακρὰ στροφὴ (περίοδος) λόγου, (Γαλλ.) circonlocution. » Διπλόης τινὸς ἔδει καὶ περιαγωγῆς καὶ ἀσαφείας, « Πλ.

Περιαγωγίς, ίδος (ἡ). μηχανὴ πρὸς περιαγωγὴν (περιστροφὴν) χρήσιμος, ἀργάτης, ῥοδάνι.

Περιαγωγός (ὁ, ἡ). ὁ περιάγων (περιστρέφων κτλ.) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Περιάδω, Μ. άσομαι. Ἄδω πέριξ τινός· κάμνω νὰ ἀντηχοῦν τὰ πέριξ ἀπὸ τὰς ᾠδάς μου· περιερχόμενος ἐγκωμιάζω, διαφημίζω.

Περιαθρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυττάζω ὁλοτρόγυρα, θεωρῶ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, παρατηρῶ προσεκτικῶς (μὲ περιέργειαν).

Περιάθρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κύτταγμα ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), παρατήρησις προσεκτική (μὲ περιέργειαν).

Περιαθρητέον, θέτ. τοῦ Περιαθρέω.

✝Περιαθροίζω, Μ. οίσω. Ἀθροίζω (Συνάζω ἢ Συναθροίζω τι) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περιαθροισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ πανταχόθεν (ἀπὸ τῶν πέριξ) συνάθροισις.

;Περιαθύρω, Μ. αθυρῶ (;) Παίζω τριγύρω (πέριξ) τινός, (ἄλλ. διορθ. Περιθυρέω).

Περιαίνυμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Περιαιρέω, ἀφαιρῶ.

Περιαίρεμα (τό), τὸ περιαιρεθὲν μόριον, περίκομμα.

Περιαίρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιαιρέω, 'πάρσιμον (ἀπὸ τριγύρω), ἀφαίρεσις· ξεγύμνωμα.

Περιαιρετέος, α, ον, θετ. τοῦ Περιαιρέω.

Περιαιρετός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ περιαιρεθῇ (νὰ ἀφαιρεθῇ), καμωμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ χωρίζεται ἀπὸ τριγύρω καὶ νὰ 'παίρνεται.

Περιαιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Περιεῖλον κτλ.). 'Παίρνω (Ἐβγάζω) τι τὸ ὑπ. κεῖται τριγύρω τινὸς (ὡς ἂν φόρεμα)· (ἐν γεν.) ἀφαιρῶ. » Περιεῖλε σφέων τὸ τεῖχος, « Ἡρ. τὸ ἐκρήμνισε. (καὶ μτνμ.) » Περιελὼν αὐτῶν τὸ μελετᾶν, « Ξεν. » Περιελῶ σ' ἀλαζονείας, « Ἀρσφ. (καὶ μσ.) » Περιελόμενος τὴν σφραγῖδα (τὸν στέφανον), « Ἡρ., Πλ. » Περιελέσθαι αὐτῶν τὰ ὅπλα, « Ξεν. » Βιβλίον περιαιρέομαι, « Ἡσ. ἀνοίγω (ξεβουλλόνω) γράμμα (καὶ πθ.) » Περιῃρημένοι τὰ χρήματα, « Δμ.

Περιαίρημα (τό), = Περιαίρεμα.

Περιαίρω, Μ. αρῶ. Περιστρέφων σηκόνω, (συγχ. τῷ Περιαιρέω).

Περιακμάζω, Μ. άσω. Ἀκμάζω κατὰ πολλά, εἶμαι εἰς μεγάλην ἀκμήν.

Περιακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ δοτ.) = Παρακολουθῶ, συνοδεύω. (μὲ αἰτ.) περικυκλόνω.

Περιακοντίζω, Μ. ίσω. Ἀκοντίζω πανταχόθεν (ἀπ' ὁλοτρόγυρα).

Περιακτέον, θετ. τοῦ Περιάγω.

Περίακτος (ὁ, ἡ). ὁ περιαγόμενος (περιστρεφόμενος) ἢ, δυνάμενος νὰ περιαχθῇ, καμωμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ περιστρέφεται (νὰ γυρίζεται). » Δίφρος —, « Ἀθ. » Τοῦτο δὴ τὸ περίακτον, « Πλ., τὸ περιφερόμενον (ὡς παροιμία) εἰς τὰ στόματα τῶν πολλῶν. ‖. (οὐσ.) Περίακτον (τό), εἶδ. μηχανῆς (πολεμ. ἢ θεατρ.), (Τουρκ.) 'δουλάπι, (παρβλ. Ἐγκύκλημα).

Περιαλγέω-ῶ, Π. ήσω. Πονῶ (Λυποῦμαι) μὲ ὑπερβολήν, ὑπεραλγῶ.

Περιαλγής, έος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν λυπημένος, καταλυπημένος.

Περιαλγῶς, ἐπίρ. Μὲ πολὺν πόνον ἢ μὲ μεγάλην θλίψιν ψυχῆς. » Ἐπὶ σκίρρῳ δὲ ὠκύτερον σπληνὸς καὶ περιαλγέστερον (κατὰ διόρθ. ἀντὶ περιεργέστερον) κτείνει, « Ἀρετ.

Περιάλειμμα (τό). πᾶν ὅ,τι ἀλείφεται τριγύρω εἴς τι, βαφὴ (ἀσβέστωμα) τοίχου κτλ., [ἐκ τοῦ

Περιαλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω τι ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Περιαλλόκαυλος (ὁ, ἡ). (φυτὸν) τοῦ ὁπ. ὁ καυλὸς τυλίζεται πέριξ ἄλλου φυτοῦ.

Περίαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἔξοχος, ὑπέρτερος. ‖. (τὸ πληθ. οὐδ.) Περίαλλα, ἐπιρ. ἀντὶ Περιάλλως, κατ' ἐξοχήν, πρὸ πάντων.

✝Περιάλλως, ἐπίρ. ἴδε τὸ προηγ.

Περιαλουργής, έος καὶ

Περιαλουργός (ὁ, ἡ). ὅλος ἀλουργός, βαμμένος γύρω-τριγύρω μὲ ἀλουργὸν (βαθὺ κόκκινον) χρῶμα· (συνκδχ.) ποτισμένος ἀπὸ· βυθισμένος εἰς. » Κακοῖς —, « Ἀρσφ.

Περιαμάω-ῶ, Μ. ήσω. Θερίζω ὁλοτρόγυρα· συνάζω πανταχόθεν· ἐπισωρεύω.

Περίαμμα (τό), = Περίαπτον, φυλακτόν.

Περιαμπέχω, ἢ Περιαμπίσχω Μ. αμφέξω. Ἐνδύω, περιβάλλω· σκεπάζω ὁλοτρόγυρα, περικαλύπτω. » Τὴν κιβωτὸν χρυσῷ περιήμπισχε, « Φίλ. (ἢ μτφορ.) » Τὴν ἀτοπίαν εὐφήμοις περιαμπέχειν ὀνόμασι, « Πλ.

Περιαμύνω, Μ. υνῶ. Ὑπερασπίζομαί τινα στεκόμενος πλησίον του (ἔχοντάς τον τριγυρισμένον), τὸν προφυλάττω ἀπὸ τοὺς περιστοιχοῦντας αὐτὸν κινδύνους.

Περιαμύσσω (ττω), Μ. ύξω. Ξεσχίζω (Τσυγγρανίζω) ὁλοτρόγυρα, κεντῶ (πληγόνω) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περιαμφιέννυμι, Μ. έσω, = Περιαμπέχω.

Περιάμφοδος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν ὑπὸ ὁδῶν (ἀμφόδων) περιεχόμενος. » Οἰκία —, « Ἡσύχ., ἡ ἔχουσα ἢ ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη δρόμον (μὴ συνεχομένη μὲ ἄλλας), (συνκδχ.) μεγάλη, σχηματίζουσα μόνη μίαν συνοικίαν.

Περιαναγκάζω, Μ. άσω. Περιάγω (Περιστρέφω) τι διὰ τῆς βίας.

Περιανάπτω, Μ. άψω. Ἀνάπτω ὁλόγυρα. » Ξύλα —, « Ι. Δαμασκ.

Περιανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω πέριξ (ὁλοτρόγυρά) τινος.

Περιανθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνθῶν (ἀνθίζων) πέριξ τινος.

Περιανθίζω, Μ. ίσω. Στολίζω ὁλοτρόγυρα μὲ ἄνθη ἢ πλουμίδια.

Περιανίσταμαι, Μ ανα·στήσομαι (ἀόρ. Περιανέστην κτλ.). Ἐγείρομαι πέριξ τινος.

Περιανοίγω, Μ. οίξω. Ἀνοίγω ὁλοτρόγυρα.

Περιαντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω τι ὁλόγυρά τινος, περιχύνω.

;Περίαξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιάγνυμι, τσάκκισμα, λύγισμα τῆς φωνῆς, (ἴδε Περίασις).

Περιαπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω ὁλοτρόγυρα.

Περιαπτέον, θετ. τοῦ Περιάπτω.

Περιάπτης, ου (ὁ). ὁ κατασκευάζων περίαπτα.

Περίαπτος (ὁ, ἡ). προσηρτημένος τριγύρω εἰς πρόσθετος. » Περίαπτον (τό), « τὸ κρεμάμενον ἀπό τινος (κυρ. πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ, θεραπείαν ἀσθενείας κτλ.), φυλακτόν, (Τουρκ.) χαμαΐλι, [ἐκ τοῦ

Περιάπτω, Μ. άψω. Ἐφαρμόζω τι τριγύρω εἰς, κρεμνῶ (καὶ μσ. κρεμνῶ ἐπάνω μου ὡς φυλακτόν. (μτφορ.) Προσάπτω, προξενῶ, περιποιῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Τιμὴν (» Δύναμιν, » Αἰσχύνην) περιάπτειν τινί, « Ξεν., Πλάτ., Δμ. (ἢ αἰτ. προθετ.) » Περιάπτουσι τὰ ἐρινὰ πρὸς τὰς συκὰς οἱ γεωργοί, « Ἀρστ.

Περιαράσσω, Μ. άξω. Κτυπῶ καὶ συντρίβω τι πέριξ τινός.

Περιάργυρος (ὁ, ἡ). ἀσημωμένος ὁλοτρόγυρα, δεμένος ἢ (Τουρκ.) καπλαδισμένος μὲ ἀσῆμι.

Περιαργυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω ὁλοτρόγυρα (Τουρκ. Καπλαδίζω) μὲ ἀσῆμι, ἀσημόνω.

Περιαρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Διαρθρόω πανταχόθεν (ἀκριβῶς).

Περιαρμόζω (ἢ Ἀττ. -αρμόττω), Μ. όσω. Ἐφαρμόζω τι πέριξ τινός, προσαρμόζω ὁλοτρόγυρα.

Περιάρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Περιαρόω-ῶ, Μ. αρώσω. Ὀργόνω πέριξ (ὁλόγυρά) τινος.

Περιαρρωστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀρρωστῶ βαρέως, εἶμαι πολλὰ ἄρρωστος.

Περιαρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμνῶ τριγύρω· προσαρτῶ. » Πήραν περιηρτημένος, « Σξτ.

Περιασθμαίνω, Μ. ανῶ. Ἀνασαίνω πέριξ τινος.

;Περίασις, εως (ἡ), τὸ περιᾴδειν, ἡ ἐν εἴδει ᾄσματος (μὲ λιγυρὰν φωνὴν) κακόζηλος ἀνάγνωσις, (ἄλλ. διορθ. Περίαξις).

Περιασπάζομαι, Μ. άσομαι. Περιλαμβάνων (Ἀγκαλιάζων) ἀσπάζομαι, περιπτύσσομαι.

Περιαστράπτω, Μ. άψω. Ἀστράπτω ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), περιβάλλω μὲ λάμψιν.

Περιασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσχολοῦμαι (Καταγίνομαι) μὲ ὑπερβολήν, ε μαι-

Περιάσχολος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐνασχολημένος, πολυάσχολος.

Περιαυγάζω, Μ. άσω. Λάμπω (Φεγγοβολῶ) πέριξ τινός, περικυκλόνω μὲ τὴν λάμψιν μου. » Τὰ ἀμυδρὰ φέγγη ἐναφανίζεται τῷ ἡλίῳ περιαυγούμενα, « Λογγ.

Περιαύγασμα (τό). τὸ τῆς περιαυγείας ἀποτέλεσμα· σῶμα περιαυγαζόμενον.

Περιαύγεια (ἡ). λάμψις ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, φωτισμὸς ὅλου τοῦ περιέχοντος.

Περιαυγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Περιαυγάζω.

Περιαυγή (ἡ), = Περιαύγεια.

Περιαυγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων πανταχόθεν· περικυκλωμένος ἀπὸ λάμψιν, ὁλόφωτος.

Περίαυγος (ὁ, ἡ), = τῷ προηγ.

Περιαυθαδίζομαι, Μ. ίσομαι. Αὐθαδίζομαι μὲ ὑπερβολήν, εἶμαι πλήρης αὐθαδείας (οἰήσεως, ἰσχυρογνωμίας).

Περιαυλακίζω, Μ. ίσω. Αὐλακόνω ὁλοτρόγυρα, περικυκλόνω μὲ αὔλακας.

Περιαυλίζω, Μ. ίσω. Στήνω τὴν αὐλίν (τὴν σκηνήν, τὴν ἔπαυλίν) μου πέριξ τινός.

Περιαύλιον (τό). τὸ πέριξ τῆς αὐλῆς κενὸν διάστημα· αὐλὴ πέριξ οἰκίας.

Περιαύλισμα (τό) οἴκημα περιτριγυρισμένον μὲ αὐλὴν (περίαυλον).

Περίαυλος (ὁ, ἡ). περιτριγυρισμένος μὲ αὐλήν. ‖. (οὐσ.) Περίαυλον, =Περιαύλιον

Περι-αυτίζομαι, Μ. ίσομαι· Ἔχω μεγάλην περὶ ἐμαυτοῦ οἴησιν. 2) ἐνδιατρίβω εἰς τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον. 3) προσοικειῶ εἰς ἐμαυτόν. »Λαμπρᾷ τῇ φιλοφροσύνῃ τούτους περιαυτίζεται,«

Περιαυτισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ περὶ ἑαυτοῦ οἴησις, περιφιλαυτία, περιαυτολογία.

Περι-αυτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ πάντοτε (Μεγαλοῤῥημονῶ) περὶ ἐμαυτοῦ, ἐπαινῶ αὐτὸς ἐμαυτὸν εἰς κάθε ὁμιλίαν.

Περιαυτολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. ἡ περὶ ἑαυτοῦ ὁμιλία (μεγαληγορία).

Περιαυτολογικός, ή, όν. Ὁ ἐκφράζων περιαυτολογίαν.

Περιαυτολόγος (ὁ, ἡ). ὁ περιαυτολογῶν, ἐπαινέτης αὐτὸς ἑαυτοῦ.

Περι-αυγενίζω, Μ. ίσω. Βάλλω περὶ τὸν αὐχένα. »Κλοιόν (»Ἄλυσον)—,« Θεοφύλ.

Περιαυχένιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν αὐχένα (φορούμενος). »Στρεπτὸς—,« Ἡρ., Δ. Ἀλ. ‖. (οὐσ.) »Περιαυχένιον (τὸ),« Ἀργν., τὸ λαιμοδέτι.

Περι-αφίημι, Μ. αφήσω. Ἀφίνω (Συγχωρῶ) καθ' ὁλοκληρίαν.

Περι-αφρίζω, Μ. ίσω. Ἀφρίζω πέριξ τινός, ἀφρίζων περικυκλόνω.

Περίαχε, Π. (σπντ.) ἀντὶ Περίαχε, γ'. έν. πρσ. τοῦ πρτ. τοῦ Περιάχω.

Περι-αγέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Περιηγέω.

Περι-αγυρίζω, Μ. ίσω. Ἐκβάλλω τριγύρω (Ξεφλουδίζω ἀπὸ) τὸ ἄχυρον.

Περιβάδην, ἐπίρ. Καβαλικευτά, μὲ ἀνοικτὰ σκέλη, καθὼς καβαλικεύουν οἱ ἄνδρες, (Γαλλ.) à califourchon. »Οὐ περιβάδην, ἀλλὰ κατὰ πλευράν,« Ἀχ. ..., [ἐκ τοῦ

Περι-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Περιέβην κτλ.). Στέκω πλησίον ἢ ἔμπροσθεν τινος (τὸν ὁποῖον θέλω νὰ ὑπερασπισθῶ), στέκω μὲ ἀνοικτὰ πόδια ἕτοιμος πρὸς ἀντίστασιν). (μὲ αἰτ.) καβαλικεύω, (Γαλλ.) enfourcher. »Κάλαμον περιβεβηκώς,« Πλ.

Περι-βάλλω, Μ. ῶ. Βάλλω τι τριγύρω εἰς (κυρ. ὡς ἂν φόρεμα), ἐνδύω· ἀγκαλιάζω, περιλαμβάνω· (μτνμ.) ζώνω, περικλείω, περικυκλόνω· (μτφορ.) προσάπτω· προξενῶ· περιποιῶ· περιπλέκω εἰς· (μσ) περιποιῶ τι ἐμαυτῷ· ἀποκτῶ· οἰκειοποιοῦμαι. (ἐξ τρπ.) λαμβάνω κατὰ νοῦν, σχεδιάζω. »Λαβεῖν ἀμφίβληστρον, καὶ περιβαλλεῖν πλῆθος ἰχθύων,« Ἡρ. »Περιέβαλλον ἀλλήλους, δακρύοντες,« Ξεν. »Ἢν ἴδῃς γυμνόν, περίβαλε,« Γργ. (καὶ μτνμ.) »Περιβάλλων καὶ ἀγαπῶν τοὺς τόπους (ὁ λαγώς),« Ξεν., περιέρχεται (ἐνδιατρίβει) ἀσμένως (ἴδε ἐξ κατωτέρω περὶ τὸ τέλος). (καὶ δοτ. ἐκ δ'.) »Βρόχῳ περὶ ὧν ἔβαλε τὸν αὐχένα,« Ἡρ. »Δεσμὰ τοῖς σκέλεσι περιβάλλειν,« Γαλ. (καὶ αἰτ. προθετ.) »Μή, οὐ προϊδών τις (τοὺς καταπεπηγότας ἐν τῇ θαλάσσῃ σταυρούς), ὥσπερ περὶ ἕρμα, περιβάλῃ τὴν ναῦν,« Θκ., τὴν καρφώσῃ ἐπάνω. (καὶ μτφορ.) »Μήδων τέῳ περιβαλεῖν τοῦτο τὸ ἀγαθόν« Ἡρ. (ἐξ ἀντιστρόφ.) »Κινδύνῳ (»Συμφοραῖς, »Ὀνείδεσι) περιβάλλειν τινά,« Αἰ. (καὶ μσ.) »Περιβαλοῦ τὸ ἱμάτιόν σου,« Γρφ. »Ὅπως ἂν μείζω χωρίον περιβάλωνται,« Ξεν. »Καὶ πρόβατα πολλὰ περιεβάλοντο,« αὐτ. »Ἐκέλευσε περιβαλλομένους ὅτῳ τις ἐντυγχάνοι ἐλαύνειν πρὸς ἑαυτόν,« αὐτ. (καὶ δοτ. τῆς προθέσ.) »Ξίφος ὤμοις περιεβάλετο.« Ὀδ. Ξ. (καὶ μτνμ.) »Ταῖς πόλεσιν ἐρύματα περιβάλλονται,« Ξεν. (καὶ κατ' αὐτοπαθ.) »Καί τινες καὶ τείχη περιεβάλοντο,« Θκ. (καὶ μὲ δύο αἰτ.) »Τεῖχος περιβαλέσθαι τὴν πόλιν,« Ἡρ. (καὶ μτνμ.) »Πολλὰ τῶν χρημάτων περιεβάλετο,« Ἡρ. »Περιεβέβλητο οὐσίαν πλειόνων ἢ δισχιλίων ταλάντων,« Στρ. »Ἀπονητὶ πόλιν καλλίστην περιεβεβλήατο,« Ἡρ. (καὶ μτφορ.) »Ἰδίῃ περιβαλλόμενος ἑωυτῷ κέρδεα,« αὐτ. (καὶ τρπ.) »Τὰ λοιπὰ τῶν πραγμάτων ἐκεῖνος περιβαλόμενος,« Δμ., συνέλαβε (περιέλαβε) κατὰ νοῦν, ἐσχεδίασεν, (ἴδε Περιβολή).

2 κάμνω τὸν γῦρον τόπου τινὸς (ἐπὶ θαλάσσ.) =Περιπλέω. »Τὸν Ἄθων περιέβαλλον,« Ἡρ. »Περιβαλοῦσαι Σούνιον,« Θκ. (καὶ μτφορ.) »Μακροὺς καὶ ἀνηνύτους τοῦ πολέμου κύκλους περιεβάλλοντο,« Ἀρσδ. »Οὐδὲν οὕτω ταῦτα δεῖν σεμνύνειν οὐδ' ἀνάγειν ἄνω μακρὰν περιβαλλομένους,« Πλάτ. (ἴσως ἐδῶ μᾶλλον πρέπει νὰ ἀναχθῇ ἐξ τὸ ἀνωτέρω χωρίον τοῦ Ξενοφ.): »Περιβάλλων καὶ ἀγαπῶν τοὺς τόπους (ὁ λαγώς),« γυρίζων ὁλοτρόγυρα. 3) Π. ἀντὶ Ὑπερβάλλω, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω. »Ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας δωροισιν,« Ὀδ. Ο. (καὶ ἀπολ.) »Ἴστε γὰρ ὅσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι,« Ἰλ. Ψ.

Περίβαρον (τὸ) καὶ

Περιβαρίς, ίδος (ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) εἶδος ὑποδημάτων ἢ (πιθανώτ.) περισκελίδων, (παρβλ. Σαράβαρα).

Περίβαρυς, εος (ε α, υ), Π. πολλὰ βαρύς.

Περιβάς, ᾶσα, άν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Περιβαίνω.

Περιβασία (ἡ), ἐπίθ. τῆς ἐν Ἄργει Ἀφροδίτης (τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα ἵστατο περιβάδην) κατὰ τὴν παρ' Ἀρσφ. [Λυσ. 979] ἔννοιαν τῆς λέξ., ὅθεν ὁ Σχλ. τοῦ Κλμ. ἑρμηνεύει τὸ Περιβασώ διὰ τοῦ Ἀσχημοποιός).

Περίβασις, εως (ἡ), τὸ περιβαίνειν, στάσιμον μὲ τὰ πόδια ἀνοικτά, καβαλίκευμα· (συνκδχ.) στάσιμον ἔμπροσθεν (πρὸς ὑπεράσπισιν) τινος, κτλ. (ἐπὶ τόπου) γῦρος, περιφέρεια. »Κῆπι τᾶς Καλυλάκκας τὴν περίβασιν,« Ἐπγρφ.

Περιβατώ, όος-οῦς (ἡ), =Περιβασία.

Περιβεβλημένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Περιβάλλω, (ὅθ.

Περιβεβλημένως ἐπίρ. (μτχ.). Ὑποκάτωθεν ἐνδύματος (περιβλήματος), σκεπαστά.

Περιβεβρωμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Περιβιβρώσκω.

Περιβη, Π. ἀντὶ Περιέβη, γ'. έν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Περιβαίνω.

Περι-βιβρώσκω, Μ. περιβρώσομαι. Τρώγω τι ὁλοτρόγυρα, κατατρώγω.

Περι-βιόω-ῶ, Μ. ώσω. Διατηρῶ εἰς τὴν ζωήν, ἀφίνω ζῶντά (περιόντα) τινα. »Φαρμακοὺς οὐ περιβιώσετε,« Γρφ.

Περιβιῶναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Περιβιώσομαι, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Περιζάω.

Περι-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Βλαστάνω (Ἐκβάλλω βλαστάρια ἢ Φυτρόνω) τριγύρω.

Περίβλεπτος (ὁ, ἡ), [περιβλέπω]. ὁ βλεπόμενος ὁλοτρόγυρα, περίοπτος. (ἐπμ.) ἐξέχων, ἑλκύων ὅλων τὰ βλέμματα, ἀξιοθέατος· (μτφορ.) διαπρέπων, διακεκριμένος, ἐπίσημος, ἔνδοξος.

Περιβλεπτότης (ἡ), τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ προηγ., ἐπισημότης.

Περιβλέπτως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον περίβλεπτον (διακεκριμένον), ἐπισήμως.

Περι-βλέπω, Μ. βλέψω. Βλέπω ὁλοτρόγυρα· κυττάζω μὲ θαυμασμὸν (μὲ σέβας, μὲ περιέργειαν)· παρατηρῶ· σκαλίζω (κυττάζω) νὰ εὕρω τι· (μσ. συνκδχ.) καμαρόνω.

Περίβλεψις, εως (ἡ), τὸ περιβλέπειν ἢ περιβλέπεσθαι, κύτταγμα ὁλόγυρα ἢ μὲ θαυμασμὸν καὶ περιέργειαν, (συνκδχ.) καμάρωμα.

Περίβλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι περιβάλλεταί τις, ἔνδυμα, =Περιβόλαιον. »Περίβολος τοίχου, αὐλότοιχος. »Πάντα ὅσα γήϊνα περιβλήματα καὶ λίθινα,« Πλατ.

Περιβλητέον, θετ. τοῦ Περιβάλλω.

Περιβλητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ περιβάλλειν, χρησιμεύων ὡς περίβλημα. »Λόγος—,« Ῥτρ., ὁ (ἄλλ.) Ἐμπερίβολος.

Περιβλητικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον περιβλητικόν, ἐμπεριβόλως.

Περίβλητος (ὁ, ἡ) ὁ χρησιμεύων (φορούμενος τριγύρω εἴς τι) ἢ δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς περίβλημα.

Περιβλήχρος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ βληχρός (νωθρός, ἀδύνατος). ‖. (τὸ οὐδ.) Περιβλῆχρον, ὡς ἐπίρ. Μὲ πολλὴν νωθρότητα (ἀδυναμίαν).

Περιβλύζω (βλύω), Μ. βλύσω. Ἀναβρύω (συνκδχ. Χοχλακίζω) πέριξ τινος. »Περιβλύσαι αὐτῷ λίμνην,« Φλσρ. »Κύματα περιβλύει σπιλάδεσσιν,« Ἀπλλν.

2) (ἀμτβτ.) ἀναβρύω πανταχόθεν, εἶμαι γεμάτος βρύσαις. »Γῆ νάμασι περιβλύζουσα,« Ἀρστ.

Περι-βοάω-ῶ, Μ. ήσω, -ομαι. Φωνάζω ὁλοτρόγυρα, κάμνω νὰ ἀντηχοῦν τὰ πέριξ ἀπὸ τὰς φωνάς μου· διαφημίζω, κηρύττω παντοῦ, διαλαλῶ.

Περιβοησία καὶ

Περιβόησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φώναγμα παντοῦ (ὁλοτρόγυρα), διαλάλημα· (ἐν γέν.) φωναί, θόρυβος.

Περιβόητος (ὁ, ἡ). φημισμένος παντοῦ (εἰς ὅλα τὰ πέριξ), ἐξακουσμένος, διαβόητος (ἐπὶ καλοῦ ἐξ ἐπὶ κακοῦ). »Καὶ τότε μὲν ἄρα, ἵνα μὴ περιβόητος εἴη, ἡσυχίαν ἦγον,« Λσ. 2) Π. περικυκλωμένος ἀπὸ βοὴν (φωνάς, θόρυβον). »Ἀρης—,« Σοφ.

Περιβοήτως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἐξάκουστον (διαβόητον). »Περιβοήτως ἐξηλέγχθη κλέπτης ὤν,« Αἰσχ.

Περι-βοθρεύω, Μ. εύσω καὶ

Περι-βοθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνοίγω ὁλοτρόγυρα λάκκον (βόθρον), ἀνοίγω τι ἐν εἴδει στρογγύλου βόθρου. »Γῆ δὲ τὸ στόμα περιεβόθρευε καὶ πλατὺν ὑπέχαινε φάρυγγα,« Νικηφ.

Περιβόλαιον (τὸ). ἔνδυμα, φόρεμα, σκέπασμα. »Σαρκὸς—,« Εὐρ., [ἐκ τοῦ

Περιβολή (ἡ), τὸ περιβάλλειν ἢ περιβάλλεσθαι, ἐνδύσιμον, ἐνδυμασία. »Κόσμιος τὴν περιβολήν,« Αξ. »Περιβολὴ ἀνδρὸς ἀναγγέλλει τὰ περὶ αὐτοῦ,« Γρφ. 2) τριγύρισμα, περικύκλωσις· (συνκδχ.) τόπος περικλεισμένος, περιοχή, περίβολος· (ἐν γέν.) γῦρος. (σπν.) περίοδος (χρον.). »Οἰκίης πολυτελέος περιβολή,« Ἡρ. »Μείζω τὴν περιβολὴν ποιεῖσθαι,« Ξεν. »Κύκλον τινὰ καὶ περιβολὴν ἔχουσαν ὁδὸν ἀγόμενος,« Πλ. »Τοῦ χωρίου τοῦ περὶ τὸ Κυνὸς σῆμα ὀξεῖαν ἐξ γωνιώδη τὴν περιβολὴν ἔχοντος,« Θκ. (ὅθ. μτνμ.) »Περιβολὴ λόγου, τὸ ἀναστρέφειν τὰ πράγματα, καὶ τὰ δεύτερα πρῶτα λέγειν, εἶτα ἐπεμβάλλειν τὰ πρῶτα,« Οὐλπ., (ἴδε ἐξ Ἐμπερίβολος).

3) ἀγκάλιασμα. »Τῶν μητέρων ἐξ τὸ γάλα ἀγαθόν, καὶ αἱ περιβολαὶ φίλαι« Ξεν., (ὅθ. 4) (μτφορ.) σχέδιον (προσπάθεια) πρὸς ἐπιτυχίαν σκοποῦ· (ἐν γέν.) ἐπιβολή, ἐπιχείρησις, ἡ· σκοπός, ἀντικείμενον, πρόθεσις. »Λόγου—,« Ἰσκρ.

Περίβολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιβάλλων ἢ περιβαλλόμενος (φορούμενος τριγύρω). »Στέμματα περίβολα,« Εὐρ., (ὅθ. ‖. συνηθ. οὐσ. ἀρσ.) φραγμὸς ἢ τοῖχος περικλείων τὴν περιοχὴν οἰκίας (πόλεως κτλ.), αὐλόγυρος· ὀχύρωμα, περιτείχισμα.

Περι-βομβέω-ῶ, Μ. ήσω. Βούζω (κυρ. 'σὰν τὴν μέλισσαν) πέριξ τινός.

Περιβόμβησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περι-βόσκω, Μ. βοσκήσω. Βόσκω (ἐξ μσ. Βόσκομαι, [συνκδχ.] Κατοικῶ) πέριξ τινος. »Ὅσσα μὲν Αὐσονίην περιβόσκεται ἔθνεα γαῖαν,« Διον. (καὶ μετωνυμικώτερον) »Χθιζὸν περιβόσκεται ἄνθρακα τέφρῃ,« Καλλ.

†Περι-βοτανίζω, Μ. ίσω. Ἐκβάλλω Ξεῤῥιζόνω) τὰ πέριξ τινὸς ἄγρια βότανα, σκαλίζω τὸ φυτὸν ὁλοτρόγυρα.

Περίβουνος (ὁ, ἡ). περιτριγυρισμένος ἀπὸ βουνὰ (ἀπὸ λόφους).

Περι-βράσσω, Μ. βράσω. Βράζω (Χοχλακίζω) πέριξ τινός, (παρβλ. Περιβλύζω). ‖. (μσ.) σείομαι ὅλος ἀπὸ (μὲ δοτ.) »Γέλωτι περιβρασσόμενοι,« Νικ., ἔχοντες σπασμὸν γέλωτος.

Περιβραχιόνιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν βραχίονα (φορούμενος), (ὅθ. ‖. οὐσ.) »Περιβραχιόνιον,« σκέπασμα (διὰ προφύλαξιν ἢ στολισμὸν) τοῦ βραχίονος, βραχιόλι.

Περι-βρέμω καὶ (μσ.) -βρέμομαι (χ. Μ.), Π. βούζω πέριξ τινός. »Κῦμα.. νήσοισι περιβρέμεται Σποράδεσσι,« Διον. »Λείρια περιβρομέουσι μέλισσαι,« Ἀπλλν. (καὶ ἀπολ.) »Δεινὸν δὲ περιβρομέεσκον ἀκουαί,« αὐτ.

Περι-βρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω (Μουσκεύω, Καταβρέχω) τι ὁλόγυρα.

Περιβριθής, έος (ὁ, ἡ). Π. πολλὰ βαρύς, (Συνέσ. περὶ Βασιλ.)

Περι-βρίθω, Μ. βρίσω (μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνε. Περιβέβριθα), Π. κάμνω τι νὰ βαραίνῃ ὁλόγυρα, καταφορτόνω· (οὐδ. αὐτπθ.) βαραίνω (εἶμαι καταφορτωμένος) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. »Πλούτῳ—,« Κ. Μανασσ.

Περι-βρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Περιβρέμω.

Περιβρυής, έος (ὁ, ἡ). Π. ὁ βρύων πανταχόθεν, γεμάτος (φορτωμένος) ἄνθη ἐξ φύλλα θάλλοντα. »Πηγάνιον περιβρυές,« Νικ.

Περιβρύχιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πέριξ τινὸς βούζων (βρυχόμενος). »Οἴδματα περιβρύχια,« Σοφ., τὰ μετὰ κρότου κατακλύζοντα τὸ πλοῖον κύματα ἢ καταπίνοντα ἓν τὸ ἄλλο.

Περι-βρύχω καὶ (μσ. βρύχομαι, Μ. βρύξω, -ομαι. Μουγγρίζω πέριξ τινός, κάμνω νὰ ἀντηχοῦν τὰ πέριξ ἀπὸ τὰ βρυχήματά μου.

Περίβρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιβιβρώσκω, φάγωμα ὁλοτρόγυρα.

Περίβρωτος (ὁ, ἡ). φαγωμένος ὁλοτρόγυρα, καταφαγωμένος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περι-βυρσόω-ῶ, Μ. ώσω· Περικαλύπτω μὲ βύρσαν (μὲ βῳδοτόμαρον).

Περι-βύω, Μ. βύσω. Χώνω (Στουππόνω) ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

†Περι-βωμίζω, Μ. ίσω. Περιάγω τινὰ ἐπὶ βωμοῦ (;), πομπεύω.

Περιβώμιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν βωμόν.

Περίβωτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Περιβόητος.

Περι-γάννυμαι (χ. Μ.). Καμαρόνω μὲ ὑπερβολήν, ὑπερσεμνύνομαι.

Περι-γανόω-ῶ, Μ. ώσω. Γανόνω ὁλοτρόγυρα. »Ἐπετήδευσεν ἡ φύσις πιμελώδη τινὰ καὶ φλεγματικὴν ὕλην, καὶ περιεγάνωσε καὶ ἐπέπλασεν αὐτὰ (τὰ ἔντερα),« Μελέτ. 2) (μτνμ.) τέρπω (χαροποιῶ) κατὰ πολλά, καταφαιδρύνω. »Περιγανοῦντος τοῦ οἴνου τοὺς οἰνόφλυγας καὶ ἐκκαίοντος,« Θεοφύλ.

Περιγάστριος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὴν γαστέρα. »Εἰς τὸν περιγάστριον πυθμένα τοῦ κήτους ἐχώρησε,« Πορφυρογ.

Περιγέγονα, πρκ. τοῦ Περιγίγνομαι.

Περιγεγονότως, ἐπίρ. Νικητικῶς, (Γαλλ.) victorieusement.

Περιγεγραμμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον περιγεγραμμένον (περιωρισμένον), συνοπτικῶς.

Περίγειος (ὁ, ἡ). ὁ πέριξ ἢ πλησίον (ὡς ἔγγιστα) τῆς γῆς· σχεδὸν πρόσγειος. »Περίγειον (ἐνν. διάστημα),« Ἀστρνμ., ἢ ὅσον ἔνεστιν ὀλιγωτέρα ἀπόστασις τῶν πλανητῶν ἀπὸ τὴν γῆν.

Περιγειότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τῶν περιγείων σωμάτων.

†Περιγέλαστος (ὁ, ἡ), =Καταγέλαστος, [ἐκ τοῦ

†Περι-γελάω-ῶ, Μ. άσω, =Καταγελάω.

Περιγενητικός [περιγίγνομαι], ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ νικᾷν· (μὲ γεν.) ὁ συνήθως θριαμβεύων κατὰ (ἀνώτερος) τινος.

Περιγηθής [περί, γέγηθα], έος (ὁ, ἡ). περιχαρής, καταχαρούμενος. (Π.) πολλὰ χαροποιός, πανευφρόσυνος.

Περι-γηράσκω, Μ. γηράσω. Γηράσκω ἀλλεπαλλήλως. »Καρποὺς διὰ τοῦ ἔτους ὅλου περιγηράσκοντας ἑαυτοῖς,« Ὠσ., ὡριμάζοντας ἀδιακόπως χωρὶς νὰ τοὺς τρυγᾷ κάνεις (κατὰ τὸ »Ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ,« Ὀδ. Η).

Περι-γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Περιεγενόμην κτλ.). Μένω ὑπόλοιπος, περισσεύω· μένω ὡς κέρδος· καταντῶ· διασώζομαι, γλυτόνω, ἐπιζῶ· εἶμαι ἀνώτερος, ὑπερισχύω κατά τινος, νικῶ, ὑπερτερῶ· (μὲ γεν.) »Τετρακόσια ἐξ ἑβδομήκοντα τάλαντα περιεγένοντο τῶν φόρων,« Ξεν. »Μοῦνος περιεγένετο τούτου τοῦ πάθεος,« Ἡρ. »Ὧν οὐ ῥᾴδιον εὐπόρως περιγενέσθαι,« Ξεν. »Πουλυτροπίῃ τοῦ βασιλῆος περιγενέσθαι,« Ἡρ. (καὶ προθετ.) »Τί σοι περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας;« Αρτ., τί ἐκέρδισες; (καὶ ἀπολ.) »Τοῦ στρατοπέδου διαφθαρέντος, ἕνα τοῦτον μόνον περιγενέσθαι,« Ἡρ. »Οἷα δὲ ἐπιστάμενοι αὐτὸν τελευτῆσαι, ἰσόρεον, ὅτεῳ τρόπῳ περιγένοιτο,« αὐτ. (καὶ ἀποτελεσματ.) »Περιεγένετο ὥστε καλῶς ἔχειν,« Ξεν., κατήντησεν εἰς καλὸν (οἰκονομήθη) τὸ πρᾶγμα, (παρβλ. Περίειμι).

Περιγλαγής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. γλάγος]. πλήρης γάλακτος.

Περι-γληνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. [π. γλῆνος]. περιστρέφω τοὺς ὀφθαλμούς μου, βλέπω τριγύρω μου.

Περιγληνής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. γλήνη]. πολλὰ λαμπρὸς (ὑαλιστερός), ἢ 2) περικεκοσμημένος μὲ ὑαλιστερὰ κοσμήματα (πετράδια ἢ ἄστρα).

†Περίγληνος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυρίγληνος.

Περίγλισχρος (ὁ, ἡ). πολλὰ γλίσχρος (γλοιώδης).

Περιγλύκιστος (ὁ, ἡ), ὑπερθ. τοῦ

Περίγλυκυς, εος (εῖα, υ). πολλὰ γλυκύς, γλυκύτατος.

Περιγλυπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Περιγλύφω.

Περίγλυφος (ὁ, ἡ). γεγλυμμένος (σκαλισμένος, δουλευμένος μὲ πλουμίδια) ὁλόγυρα.

Περι-γλύφω, Μ. γλύψω. Σκαλίζω μὲ τὴν γλυφίδα (Πελεκῶ, Ξεφλουδίζω) ὁλόγυρα.

Περίγλωσσος (ὁ, ἡ). εὔγλωττος, εὔλαλος.

Περιγλωττίς, ίδος (ἡ). περικάλυμμα τῆς γλώσσης.

Περι-γνάμπτω, Μ. γνάμψω, =Περικάμπτω.

Περι-γογγύζω, Μ. ύσω, Π. γογγύζω (μουρμουρύζω) πέριξ τινός.

Περίγοργος (ὁ, ἡ). πολλὰ γοργὸς (σερπετός, ἔξυπνος).

;Περίγρα (ἡ), [περί, γράω]. ἐργαλεῖόν τι πρὸς στρογγύλευσιν τῶν τροχῶν τῆς ἁμάξης· (κοιν.) περιγέλι, διαβήτης, (ἄλλ. γρφ. Πυράγρα).

Περίγραμμα (τό). πᾶν ὅ,τι εἶνε γεγραμμένον πέριξ τινός· γραμμὴ περιορίζουσα· σύνορον· σῶμα ἢ μέρος περιγεγραμμένον (περικλεισμένον)· περιοχή, περιφέρεια.

Περιγραπτέον, θετ. τοῦ Περιγράφω.

Περιγραπτικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς περιγραφὴν (περιορισμόν).

Περίγραπτος (ὁ, ἡ). περιγεγραμμένος, πε-

ριωρισμένος, ἢ· δυνάμενος νὰ περιγραφῇ (νὰ περιορισθῇ).

Περιγραφεύς, έως (ὁ). ὁ περιγράφων (περικλείων μὲ ὅρια).

Περιγραφὴ (ἡ), τὸ περιγράφειν· ἡ τῶν πέριξ (τῶν ὁρίων, τῆς περιφερείας) διαγραφή· σχέδιον· ἴχνος· ὑποτύπωσις· ὁρισμός· περιορισμός. τέλος. »Τῶν χακῶν —, « Ἰωσ. (συγχ. τῷ Παραγραφή). »Κατὰ περιγραφὴν, « Νεμέσ., =Περιγεγραμμένως. 2) ἐξαπάτησις. »Πρὸς περιγραφὴν τῶν δανειστῶν, « Θεόφ. Ἰνστ.

Περιγραφικός, ή, όν. Ὁ δηλῶν ἢ συντελῶν πρὸς περιγραφήν.

Περι-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω (Τραβῶ γραμμὴν) πέριξ τινός· ἰχνογραφῶ, σχεδιάζω· περικλείω ἐντὸς γραμμῆς· περιορίζω· σβύνω· (κατ' ἐκτ.) ἀναιρῶ· τελειόνω. »Ἑνὸς δ' ἔτι μνησθεὶς περιγράψω τὸν λόγον, « Εὐσ. »Ἀγχόνῃ τὸ ζῆν περιγράψας, « Ἀθ., (παρβλ. Διαγράφω). (καὶ πθ.) »Περιεγέγραπτο γὰρ, ὡς ἔοικεν, ὑπὸ τοῦ θεοῦ, μέχρις ὅσου ἡ νίκη ἐδέδοτο αὐτοῖς, « Ξεν., (συγχ. τῷ Περιγράφω).

Περι-γυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Γυμνόνω ἐντελῶς, ἀπογυμνόνω.

Περι-γυρεύω, Μ. εύσω. Γυρνῶ ὁλόγυρα, τριγυρίζω.

Περι-γυρίζω, Μ. ίσω. Γυρίζω τι ἀνάποδα.

†Περιγυρίς, ίδος (ἡ). περιφέρεια.

Περι-γυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω γῦρον ἢ ὡς ἂν γῦρον πέριξ τινός.

;Περιγώνιον (τὸ) καὶ

;Περιγωνίσκος (ὁ), =Παραγωνίσκος.

Περιδαίδαλος (ὁ, ἡ). πολλὰ τεχνικὸς (τεχνικὰ καμωμένος).

Περι-δαίω, Μ. δαίσω, Π. καίω τι ὁλοτρόγυρα· κατακαίω· (μσ. μὲ δοτ. μτφορ.) καίομαι (φλογίζομαι) ἀπὸ ἔρωτα πρός τινα.

Περίδακρυς (ὁ, ἡ). καταδακρυσμένος· πολλῶν δακρύων ἄξιος ἢ αἴτιος.

Περι-δάμναμαι (χ. Μ.), Π. καταδαμάζω. καταθλίβω. βασανίζω.

Περι-δαρδάπτω, Μ. άψω. Π. ξεσχίζω καὶ τρώγω ὁλοτρόγυρα, κατατρώγω.

Περιδδείσασα, Π. ἀντὶ Περιδείσασα, ἀόρ. ά. τῆς θηλ. μτχ. τοῦ Περιδείδω.

†Περιδέεια (ἡ). μέγας (ὑπερβολικὸς) φόβος. [ἐκ τοῦ

Περιδεής [π. δέος], έος (ὁ, ἡ). κυριευμένος ἀπὸ μέγαν φόβον, κατατρομαγμένος. 2) (ἐνίοτε) πολλὰ φοβερός. »Μὴ βούλου περιδεὴς εἶναι τοῖς μηδὲν ἀδικοῦσιν, « Ἰσκρ.

Περι-δείδω, Μ. δείσω ἢ δείσομαι (ἀόρ. Περιέδεισα, πρκ. [ἀντὶ ἐνσ.] Περιδέδοικα [δέδια] ἢ Περιδείδια), Π. φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολὴν, εἶμαι κατατρομαγμένος· (μὲ γεν. ἢ δοτ.) φοβοῦμαι πολλὰ περί τινος.

†Περίδεινος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Περίδινος.

Περι-δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἢ Παρευρίσκομαι εἰς —

Περίδειπνον (τὸ). τὸ μετὰ τὴν κηδείαν γινόμενον δεῖπνον πρὸς παρηγορίαν τῶν συγγενῶν καὶ φίλων τοῦ ἀποθανόντος.

Περίδειρον (τὸ), [π. δειρή]. τὸ κάτω μέρος (τὸ γύρισμα) τοῦ λαιμοῦ.

Περιδέξιον (τὸ). τὸ περὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα φορούμενον βραχιόλιον.

Περιδέξιος (ὁ, ἡ), =Ἀμφιδέξιος· πολλὰ ἐπιδέξιος (ἐπιτήδειος), ἁρμοδιώτατος. »Ἠὼς μὲν τέταται περιδέξιος ἀγρευτῆρσι, « Ὀππ., (ὅθ.

Περιδεξιότης (ἡ). μεγάλη δεξιότης (ἐπιτηδειότης).

Περιδεξίως, ἐπίῤ. Λίαν δεξιῶς (ἐπιτηδείως).

Περιδέραιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὴν δέρην (τὸν λαιμὸν) φορούμενος, (ὅθ. ‖. οὐσ.) Περιδέραιον (τὸ), δέμα ἢ κόσμημα τοῦ λαιμοῦ, γαρυάλι, λαιμοδέτι.

Περιδερίς, ίδος (ἡ), =Περιδέραιον.

Περι-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι, Π. ἀντὶ Περιβλέπω, βλέπω τριγύρω μου, κυττάζω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περι-δέρω, Μ. δαρῶ. Γδέρνω ὁλοτρόγυρα, ξεγδέρνω. »Περιδείρας ῥᾳδίως ὡς ἐγχέλεις.

Περίδεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιδέω, δέσιμον ὁλόγυρα.

Περι-δεσμεύω, Μ. εύσω καὶ

Περι-δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω ὁλοτρόγυρα.

Περιδέσμιος (ὁ, ἡ), Π. δεμένος πέριξ τινός, περιδεδεμένος.

Περίδεσμος (ὁ). ἁλυσίδα τοῦ λαιμοῦ, δεσμὸς περιδέραιος ἢ περιστήθιος, φασκιά.

Περίδετος (ὁ, ἡ). δεμένος ἢ δενόμενος ὁλόγυρα.

†Περιδευκής, έος (ὁ, ἡ), =Περίγλυκυς.

Περι-δεύω, Μ. εύσω. Βρέχω ὁλόγυρα, περιβρέχω.

Περι-δέω, Μ. δήσω. Δένω τι ὁλοτρόγυρα. »Τὸ κράνος πρῶτον περιδησάμενος, τὸν λόφον ἤμελλ' ἐπιδήσειν, « Ἀρσφ. (ἢ πθ.) »Καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ σουδαρίῳ περιεδέδετο, « Εὐαγγ.

Περιδεῶς, ἐπίῤ. Μὲ μέγαν φόβον. »Π. ἔχω, « Λξ., εἶμαι κατατρομαγμένος.

Περίδηλος (ὁ, ἡ). πολλὰ φανερός, πασίδηλος, ὁλοφάνερος.

;Περίδημα (τὸ), [περιδέω]. πᾶν ὅ,τι δένεται τριγύρω· περίδεσμος· δ[illegible]

Περιδηριάω, Π, μάχομαι ἐπιμόνως.

Περιδήριτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περιμάχητος. [π. δηρίομαι].

Περι-διαιρέω-ῶ, Μ. αιρέσω. Χωρίζων ὁλόγυρα ἀφαιρῶ.

Περι-διδύσκω, Μ. περιδύσω. Ἐνδύω, περιβάλλω.

Περι-δίδωμι, Μ. δώσω. Δίδω τι ὁλοτρόγυρα. ‖. (μσ.) βάλλω στοίχημα, στοιχηματίζω, (κατὰ λεξ.) δίδω εἰς τρίτον χέρι τὴν τιμὴν τοῦ στοιχήματος. (μὲ γεν. προθετ. ἐκ δ'.) »Περίδου νῦν μοι περὶ θυμιτᾶν ἁλῶν, « Ἀρσφ. »Ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι, « αὐτ., (κοιν.) βάζω τὸ κεφάλι μου. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) »Δεῦρο νῦν ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος, « Ἰλ. Ψ.

Περι-δι-είρω (χ. Μ.). Καταπιάνω τι μὲ τὴν βελόνην ὁλοτρόγυρα, περιῤῥάπτω.

Περι-δινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γυρίζῃ ὁλοτρόγυρα, περιστρέφω· (μσ. μὲ αἰτ.) ἔρχομαι ὁλόγυρα, περιέρχομαι.

Περιδινήεις, εσσα, εν, καὶ

Περιδινής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιδινούμενος (περιστρεφόμενος), (συνκδχ.) κυκλοτερής· (μτφορ.) ἄστατος, εὐμετάβολος.

Περιδίνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιδινέω. ἡ ἐν κύκλῳ περιαγωγή, περιστροφή.

;Περιδίνητος (ὁ, ἡ). ὁ περιδινούμενος (περιστρεφόμενος) ἢ δυνάμενος νὰ περιστραφῇ, ἐπιδεκτικὸς περιδινήσεως (εἰς τὸν Δίον ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυδίνητος).

Περίδινος (ὁ, ἡ), [π. δῖνος]. ὁ περιπλανώμενος (γυρίζων ἔνθεν κἀκεῖθεν). (οὐσ.) τυχοδιώκτης (ἰδιωτ.) πειρατής.

Περι-διπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Διπλόνω ὁλοτρόγυρα.

Περι-διώκω, Μ. ώξω. Διώκω (Κυνηγῶ) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περι-δνοφέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. σκοτίζω πανταχόθεν, περικαλύπτω μὲ σκότος.

Περιδόμημα (τὸ), [π. δέμω]. τὸ πέριξ τινὸς ἐκτισμένον οἰκοδόμημα. »Τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς —, « Ἐτυμολ.

Περι-δονέω-ῶ, Μ. ήσω, =Περιδινέω, Περιστρέφω. 2) =Περιηχέω. »Αἱ σάλπιγγες περιεδόνουν, « Γρχ.

Περιδόνησις, εως (ἡ), =(ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Περιδίνησις.

Περίδοξος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -δόξως. Λίαν ἔνδοξος, περιφημότατος.

Περίδοσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιδίδωμι, στοίχημα.

Περίδου, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Περιδέω.

Περι-δουπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω δοῦπον (κρότον) πέριξ τινός, ἀντηχῶ, [ἐκ τοῦ

Περίδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιηχῶν ἢ περιηχούμενος.

Περιδραμεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Περίδραμον, Π. ἀντὶ Περιέδραμον, ἀόρ. τῆς ὁρ. τοῦ Περιτρέχω.

Περίδραξις, εως (ἡ). χούφτιασμα, [ἐκ τοῦ

Περι-δράσσομαι (ττομαι), Μ. δράξομαι. Περιλαμβάνω εἰς (Παίρνω μὲ) τὴν φοῦχτάν μου, φουκτίζω.

Περιδρομάς, άδος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπιθετ.) ἡ περιτρέχουσα (περικυκλοῦσα) ‖. (οὐσ.) =Δρομάς, (Γαλλ.) coureuse.

Περιδρομεύς, έως (ὁ). ὁ περιτρέχων, (συνκδχ.) ῥᾳδιουργός.

Περιδρομή (ἡ). τὸ περιτρέχειν, τρέξιμον τριγύρω· γύρος τὸν ὁπ. κάμνει τις πέριξ τοῦ καθαυτὸ δρόμου ἵνα προλάβῃ ἢ συλλάβῃ τινὰ (νὰ ἐβγῇ ἔξαφνα ἐμπρός του) (ὅθεν μτφορ.) ὁμιλία τὴν ὁπ. ἀργίζει τις ἐπίτηδες ἐκτὸς τοῦ προκειμένου ἵνα καταντήσῃ ἐκεῖ ὅπου θέλει (πρὸς ἀπατὴν τοῦ ἄλλου). ‖. »Ἐκ περιδρομῆς, « Πλ., =Ἐν παρόδῳ (ὅθ. διορθ. Παραδρομῆς).

Περίδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων (καὶ μτνμ. ἐκτεινόμενος) πέριξ τινός· ὁ τρέχων ἔνθεν κἀκεῖθεν (»Ἐχθαίρω γυναῖκα περίδρομον, « Θγν.). (πθ.) τοῦ ὁπ. δύναται νὰ κάμῃ τις τὸν γῦρον, πανταχόθεν περιοδευτός, μὴ συνεχόμενος μὲ ἄλλο, στρογγυλός, περιφερής. »Οὔρεσι περιδρόμοις, « Ἀπλλν., περικυκλωμένος ἀπὸ βουνά. ‖. (οὐσ.) =Περιδρομή, γῦρος. 2) μέρος διὰ περίπατον (κυρ. περὶ τὰς ἐπάλξεις τείχους ἢ περὶ τὸ δῶμα οἰκίας). 3) (ἀρχιτεκτ.) τὸ μεταξὺ τοῦ τοίχου καὶ τοῦ περιστυλίου (κυρ. τῶν ναῶν) διάστημα

(Γαλλ.) galerie. 4) (πληθ.) τὰ σχοινιὰ διὰ τῶν ὁπ. ἀνοιγοκλείεται τὸ κυνηγ. δίκτυον, (ἄλλ.) Ἐπίδρομος.

Περι-δρύπτω, Μ. δρύψω. Ξεσχίζω (Τσυγγρανίζω) ὁλοτρόγυρα, καταματόνω.

Περι-δύω, Μ. δύσω (μσ. ἀόρ. Περιέδυν [illegible]). Ἐκδύω, ξεγυμνόνω· (ἐν γέν.) στερῶ, ἀφαιρῶ. 2) ἐνδύω· περικαλύπτω· (μσ.) σκεπάζομαι· φορῶ (;).

Περιδώσεθον, Π. ά. δυϊκ. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Περιδίδωμι.

Περι-εγείρω, Μ. εγερῶ. Σηκόνω τι ὁλόγυρα (πέριξ τινός)· σηκόνω εἰς τὸ ποδάρι, διεγείρω.

Περιεδήδεσμαι, πθ. (Ἀττ.) πρκ. τοῦ Περιεσθίω.

Περι-εδρεύω, Μ. εύσω, =Περικάθημαι, πολιορκῶ.

Περι-έδω, Π. ἀντὶ Περιεσθίω.

Περι-έζομαι, Μ. εδοῦμαι. (μὲ αἰτ.) Κάθημαι πέριξ τινός.

†Περι-εθέλω, Μ. εθελήσω. Θέλω κατὰ πολλά, ὑπερεπιθυμῶ.

Περιεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ Περιοράω.

Περιειλάς, άδος (ἡ), Π. περιτυλίσσουσα ἢ περιτυλιγμένη, [ἐκ τοῦ

Περι-ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιτυλίσσω.

Περιείλημα (τὸ). τὸ πρᾶγμα τὸ ὁπ. περιτυλίσσει τις ἢ διὰ τοῦ ὁπ. περιτυλίσσεταί τι.

Περιείλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιειλέω, περιτύλιγμα. 2) =Περιείλημα.

Περιείληφα, πρκ. τοῦ Περιλαμβάνω.

Περι-ειλίσσω, Μ. ίξω. Ἰων. ἀντὶ Περιελίσσω.

;Περι-είλω, Μ. ειλήσω, =Περιειλέω.

Περιειμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Περιέννυμι.

Περίειμι, Μ. περιέσομαι (παρτ. Περιῆν κτλ.). Εἶμαι ἀνώτερος (ἰσχυρότερος κτλ.) τινος· ὑπερέχω, ὑπερτερῶ· ὑπερισχύω (μὲ γεν. ἐκ δ'.) »Τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν περιέσεσθαι τῆς βασιλῆος, « Ἡρ. (ἢ αἰτ. ἢ δοτ. ἐλλ. ἐκ δ'.) »Γυναικῶν ἀλλάων περίειμι νόον καὶ μῆτιν, « Ὀδ. Τ. »Ἄρχοντι προσήκει καρτερίᾳ τῶν ἰδιωτῶν περιεῖναι, « Ξεν. »Πολλὸν γὰρ περιῆσαν πλήθεϊ οἱ Πέρσαι, « Ἡρ. 2) (χωρὶς πτ.) ἐπιζῶ· διασώζομαι. διαμένω. »Τούτων οὐδεὶς ἐς ἑκατοστὸν ἔτος περιέσται, « Ἡρ., δὲν θὰ μείνῃ (ζωντανός)· (καὶ κατὰ τμῆσιν Π.) »Τόσσον ἐγὼ περί τ' εἰμὶ θεῶν, περί τ' εἰμ' ἀνθρώπων, « Ὁμ. (Ἰλ. Θ, 27). »Τὴν Ἑλλάδα περιεῖναι ἐλευθέρην, « Ἡρ. »Ἔστ' ἂν πυνθάνηται περιεόντα τὸν πατέρα, « αὐτ. »Ὅσοι μὲν νυν ἔφθησαν τὸν χειμῶνα ἀνασπάσαντες τὰς νέας, καὶ αὐτοί τε περιέσαν καὶ αἱ νέες αὐτέων, « αὐτ. 3) (τριτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) μένω ὑπόλοιπος, μένω ὡς κέρδος (καὶ τρπ. ὡς ἀποτέλεσμα), περισσεύω. »Τὰ περιόντα τῶν χρημάτων, « Δμ. »Τὸ περιὸν τοῦ στρατοῦ, « Θκ. (καὶ δοτ. περιπ.) »Τοῦτό μοι περίεστιν ἀναφαίρετον· τὰ δ' ἄλλα πάντα ἀπεστέρημαι, « Πλ. »Ψηφίσματα ὑμῖν περιέσται, « Δμ., θὰ σᾶς μείνουν ἄφθονα. »Τοσοῦτον αὐτῷ περιῆν (τῆς ὕβρεως), « αὐτ., τοσαύτην περιουσίαν ὕβρεως εἶχε. »Τούτοις δὲ τοσοῦτον περίεστιν, ὥστε προσσυκοφαντοῦσιν, « αὐτ. (καὶ ἀπασ.) »Περίεστί μοι, ἐσθίοντι ἄχρι τοῦ μὴ πεινῆν ἀφικέσθαι, « Ξεν., κατορθόνω εὐκολώτατα. (ὅθεν) »Ἐκ τοῦ περιόντος ταῦτα ποιῶ, « Δμ., ἐκ περιουσίας. »Ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος ἔσται αὐτῷ τὰ τῆς μάχης, « Ἡλ., (παρβλ. Περιγίγνομαι).

Περίειμι, Μ. εἶμι (παρτ. Περιῄειν κτλ.). Ἔρχομαι ὁλόγυρα, περιέρχομαι, τριγυρίζω· (συνκδχ.) μετά τινα περίοδον φθάνω πάλιν εἰς, ὅθεν (μτνμ.) καταντῶ τέλος πάντων ἢ κατὰ διαδοχὴν εἰς χεῖράς τινος· (ἐπὶ χρόν.) ἐπανέρχομαι (περιοδικῶς). »Περιιόντι τῷ θέρει (τῷ ἐνιαυτῷ), « Θκ., Ξεν.

Περι-είργνυμι καὶ Περι-είργω, Μ. είρξω. Περικλείω, περιφράττω· περιορίζω.

Περι-είρω, Μ. ερῶ. Προσαρμόζω (Περιπλέκω) τι ὁλόγυρα.

Περιεκα-έατο, Ἰων. ἀντὶ Περιεκάθηντο.

Περι-εκ-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Ἐκδέχομαι (Περιμένω) τι βλέπων μὲ προσοχὴν ὁλόγυρα, παραμονεύω.

Περιεκτικός, ή, όν. Ὁ περιέχων (περιλαμβάνων) ἢ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ περιέχειν, χωρητικός· (συνκδχ.) γενικός, καθολικός ‖. Περιεκτικόν, « Γραμ., τὸ μέσον ῥῆμα. 2) (εἰς τὸν Ἱπποκρ.) σωτήριος, (ἴδε Περιεστικός).

Περιεκτικῶς, ἐπίῤ. Ἐν γένει, καθόλου. 2) (εἰς τὸν Ἱπποκρ. κατὰ διορθ. ἀντὶ Περιεστικῶς), σωτηρίως. »Περιεκτικῶς διακειμένου τοῦ ἀνθρώπου, « Ἱπποκρ.

Περιέλασις, εως (ἡ), τὸ περιελαύνειν, ἡ ἐφ' ἵππου ἢ ὀχήματος περιφορὰ (περιέλευσις).

Περι-ελαύνω, Μ. ελάσω. Κάμνω νὰ γυρίζῃ τι πέριξ τινός· (ἰδιωτ.) κτυπῶν βιάζω τὸ ἄλογόν μου νὰ ἔρχεται ὁλόγυρα, (ὅθεν ἐλλ.) περιέρχομαι ἔφιππος ἢ μὲ ὄχημα. »Περιελαύνων ἐθεᾶτο τοὺς πεπτωκότας, « Ξεν. 2) διώχνω ὁλοτρόγυρα (κυρ. ζῶα τὰ ὁπ. ἥρπασα), (ἐν γέν.) λεηλατῶ· (τρπ.) ξενοχωρῶ πανταχόθεν. »Περιελαυνόμενος τῇ στάσει, « Ἡρ.

Περιελεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιαιρέω.

Περιέλευσις, εως (ἡ). τὸ περιέρχεσθαι, περιφορά.

Περιελήλυθα, πρκ. τοῦ Περιέρχομαι.

Περιέλιξις, εως (ἡ). περιστροφή· περιτύλιγμα, [ἐκ τοῦ

Περι-ελίσσω, Μ. ελίξω. Τυλίζω τι ὁλόγυρα, περιτυλίζω· (μτνμ.) κόπτω τὸν δρόμον· περικυκλόνω.

Περιελκυσμός (ὁ). σύρσιμον ὁλόγυρα ἢ πέριξ τινος· τράβηγμα ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ· (μτφορ.) περισπασμός, [ἐκ τοῦ

Περι-έλκω, Μ. έλξω καὶ (συχνότ.) ελκύσω (ἀόρ. Περιείλκυσα κτλ.). Σύρω τι πέριξ τινός· τραβῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ· τραβῶν παίρνω μαζῆ μου (ἀναιρῶ), ἀποσπῶ· παρασύρω· (μτφορ.) σύρω τὴν προσοχήν τινος εἰς ἄλλο ἀντικείμενον ἢ εἰς διάφορα συγχρόνως, ἀπασχολῶ.

;Περι-ελ-λείπω, Μ. λείψω. Εἶμαι ἐλλιπὴς (Ἐλαττοῦμαι) κατά τι.

;Περιέλλειψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατά τι ἔλλειψις.

Περιελῶ, μέλλ. τοῦ Περιελαύνω.

Περιελών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Περιαιρέω.

Περιενέγκας, ασα, αν, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. καὶ

Περιενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιφέρω.

Περι-έννυμι, Μ. έσω, Π. =Ἀμφιέννυμι, ἐνδύω, περιβάλλω.

Περι-εξ-ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβάλλω (Γεμίζω ἀπὸ) ἐξανθήματα ὁλόγυρα.

Περιεοῦσαι, Ἰων. ἀντὶ Περιοῦσαι, ὀνμστ. πληθ. τῆς θηλ. μτχ. τοῦ Περίειμι, Μ. ἔσομαι.

Περιεπάρην, πθ. ἀόρ. τοῦ Περιπείρω.

Περιέπεσον, ἀόρ. β'. τοῦ Περιπίπτω.

Περιεπτισμένως, [περιπτίσσω], ἐπίῤ. (μτχ.) Μὲ ἐβγαλμένον τὸ ἐξώφλοιον, χωρὶς περικάλυμμα, καθαρά.

Περιέπω, Μ. έψω καὶ (μσ.) έψομαι (παρτ. Περιεῖπον, ἀόρ. Περιέσπον καὶ πθ. Περιέσθην καὶ μέλ. Περιεφθήσομαι). Παρακολουθῶ (Συνοδεύω) τινα πρὸς ὑπεράσπισιν· (συνκδχ.) ἔχω περὶ πολλοῦ, περιποιοῦμαι, περιθάλπω· (ἐπὶ πραγμ.) ἀσχολοῦμαι μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν εἴς τι· (ἐν γέν.) μεταχειρίζομαι οὕτως ἢ ἄλλως. »Εὖ περιέπειν τινά, « Ἡρ. »Τοὺς δὲ ἄλλους περιεῖπον ὡς ἀνδράποδα, « αὐτ. »Τοῦτον ἡμεῖς ὡς εὐεργέτην καὶ φίλον, οὐχ ὡς δοῦλον, περιέψομεν, « Ξεν. »Τοῦτον ταῖς μεγίσταις τιμαῖς περιέπειν, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) »Μάλα περιεῖπεν αὐτόν, « αὐτ. (καὶ ἐκ τοῦ ἐναντ.) »Τρηχέως κάρτα περιέσπε κατιστιγέων αὐτόν, « Ἡρ. (καὶ μσ.) »Ἀ[illegible] πολεμίους περιέψεσθαι, « αὐτ. (ἢ πθ.) »Τρηχέως δὲ περιεφθέντων αὐτῶν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, « αὐτ. (ἢ μσ. ἀντὶ πθ.) »Ὥσπερ πτωχὸς περιέποιτο, « Ξεν.

Περι-εργάζομαι, Μ. εργάσομαι. Ἐργάζομαί τι περιέργως (μὲ παραπολλὴν [περιττὴν] ἐπιμέλειαν), ἐπεξεργάζομαι ὑπὲρ τὸ δέον (μὲ πολλὴν ἐπιτήδευσιν)· (κυρ.) ἐξετάζω τι τὸ ὁπ. δὲν μοὶ ἀνήκει, πολυπραγμονῶ· (ἐν γέν.) ἀσχολοῦμαι εἰς περιττὰ πράγματα, κοπιάζω τοῦ κακοῦ· (μὲ δοτ.) προσθέτω περιττόν τι εἰς, προσθέτω τι τὸ ὁπ. ἠμποροῦσε καὶ νὰ λείπῃ, (ὅθεν ἐνίοτε εἰς τὸν πθ. πρκ. ἀμτβ.) εἶμαι περιττός. »Τῷ θυλάκῳ περιεργάσθαι, « Ἡρ., ἀρκετὸς ἦτον ὁ θύλακος, (καὶ ἐπμ.) οἱ λόγοι περιττοί. »Περιεργάζεσθαι γὰρ καὶ τῷ οἰκιδίῳ ἢ τῷ σκιμποδίῳ, « Αἰλ. 2) (εἰς τὸν Ξεν. Ἑλλ. Δ'. ά, 10) ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιείργω.

;Περιεργασία (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Περιέργεια.

Περιεργαστέον, θετ. τοῦ Περιεργάζομαι.

Περιεργέστατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Περιεργέστερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Περίεργος.

†Περιεργής, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυριεργής.

Περιεργία (ἡ), τὸ περιεργάζεσθαι, περιττὴ ἐργασία, προσπάθεια διὰ παραμικρὰ ἢ περιττὰ πράγματα, μικροπρεπὴς ἐπιτήδευσις, (Γαλλ.) affectation. (ἰδιωτ.) τὸ ἐλάττωμα τοῦ περιέργου, σπουδὴ (ἐπιθυμία) εἰς τὸ νὰ ἐξετάζῃ τις καὶ νὰ

μανθάνῃ τὰ τοῦ ἄλλου, πολυπραγμοσύνη, [ἐκ τοῦ

Περίεργος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος ἢ ἀνμλ. -έστερος, -έστατος). Ὁ ἐργαζόμενός τι μὲ ὑπερβολικὴν καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον περιττὴν ἀκρίβειαν· ὁ ἀσχολούμενος εἰς πράγματα τὰ ὁπ. δὲν τῷ ἀνήκουν, (ἰδιαιτ.) ὁ ἀφίνων τὸ ἔργον του καὶ ἐξετάζων τί κάμνει ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, πολυπράγμων· (ἐπὶ πραγμ.) ὁ καμωμένος μὲ πολλὴν ἐπιτήδευσιν, ἐπεξειργασμένος ὑπὲρ τὸ δέον, (ἐν γέν.) περιττός, ἐπιτετηδευμένος, (Γαλλ.) recherché. » Τὸ γλωσσηματικὸν ἢ περίεργον τῆς Θουκυδίδου λέξεως, « Δ. Ἀλ. » Οὐθὲν ποιεῖ περίεργον οὐδὲ μάτην ἡ φύσις, « Ἀρστ.

Περι-έργω, Μ. έρξω, Ἰων. καὶ (ἀρχ.) Ἀττ. ἀντὶ Περιείργω.

Περιέργως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον περίεργον (περιττόν), μὲ πολλὴν ἐπιτήδευσιν· μὲ περιέργειαν.

Περι-ερέσσω(ττω), Μ. ερέσω Κωπηλατῶ ἀμφοτέρωθεν. κωπηλατῶ δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ ἵνα γυρίσῃ τὸ πλοῖον.

Περίερκτος (ὁ, ἡ), [περιέργω]. περικλεισμένος ὁλοτρόγυρα, περιφραγμένος.

;Περίερμα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Περὶ ἕρμα.

Περι-έρπω, Μ. έρψω (ἀόρ. Περιείρπυσα κτλ.). Ἕρπω (Σύρομαι 'σὰν τὸ 'φεῖδι) ὁλοτρόγυρα· περιτυλίσσομαι. (Π.) Περιέρχομαι.

Περι-έῤῥω, Μ. εῤῥήσω. Περιφέρομαι τῇδε κακεῖσε, περιπλανῶμαι. » Ζητῶ περιέῤῥων αὐτὸν ἐξ ἑωθινοῦ, « (Φερεκρ. παρὰ) Σδ.

Περι-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Περιῆλθον κτλ.). (μὲ αἰτ.) Ἔρχομαι πέριξ τινός, (χ. πτ.) ἔρχομαι ὁλόγυρα, περιφέρομαι, τριγυρίζω· κάμνω τὸν γῦρον μου, καταντῶ πάλιν ἐκεῖ ἀπ' ὅπου ἤρχισα· κυκλοφορῶ. » Ἡ σελήνη τὸν ἑαυτῆς κύκλον περιέρχεται, « Πλάτ. » Πᾶσαν γῆν περιέρχονται, « Ξεν. (καὶ ἑλλ.) » Ἐπεὶ περιῆλθεν ὁ ἐνιαυτός, « αὐτ. » Ἐπειδὰν οἱ προκείμενοι λόγοι περιέλθωσιν, « αὐτ., κάμουν τὸν γῦρόν τους. τελειώσουν. (καὶ πρὸς μτχ.) » Περιέρχεται λογοποιῶν, « Δμ. 2) (τρπ.) κόπτω τὸν δρόμον τινός, πιάνω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· (τρπ.) παρακρούομαι, ἀπατῶ. » Σοφίῃ μιν περιῆλθε, « Ἡρ. » Τοῦτον μὲν οὕτω περιῆλθεν ἡ τίσις, « αὐτ., τὸν ηὗρε (τέλος πάντων). » Ταῦτα ἰσχυρῶς περιελήλυθε τοὺς πολλούς, « Δχ., τοὺς ἔχουν προκατειλημμένους. 3) (μὲ αἰτ. προθετ.) καταντῶ (μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἢ κατὰ διαδοχὴν) εἰς χεῖράς τινος· φθάνω τέλος πάντων· (ἐπὶ κακοῦ) περιπίπτω εἰς· (ἐπιρ.) λαμβάνω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἔκβασιν. » Μέχρις οὗ ἐς αὐτὸν περιῆλθεν ἡ βασιληΐη, « Ἡρ. » Ἔδει γὰρ πάντα (τὰ πράγματα) εἰς Καίσαρα περιελθεῖν, « Πλ. » Ἐς φθίσιν περιῆλθεν ἡ νοῦσος, « Ἡρ., (παρβλ. Περίειμι, Μ. εἶμι).

Περι-εσθίω, Μ. έδομαι (ἀόρ. Περιέφαγον κτλ.). Τρώγω τι ὁλοτρόγυρα, κατατρώγω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περιεσκεμμένως [περισκέπτομαι], ἐπίρ. (μτχ.). Προσεκτικῶς, μετὰ περισκέψεως.

Περιέσπον, ἀόρ. β'. τοῦ Περιέπω.

Περιέσσασθαι, Π. ἀντὶ Περιέσασθαι, μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιέννυμι.

Περίεσσι, Π. ἀντὶ Περίεις, β'. ἑν. πρσ. τοῦ Περίειμι, Μ. έσομαι.

Περιεσταλμένως [περιστέλλω], ἐπίρ. (μτχ.). Σκεπαστά, συμμαζωχτά· μὲ συστολήν.

Περιέστηκα, μσ. πρκ. καὶ

Περιέστην, μσ. ἀόρ. τοῦ Περιΐστημι.

Περιεστιγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Περιστίζω.

Περιεστικός [περίειμι], ἡ, όν. (ἰατρ.) Ὁ σημαίνων ὅτι δύναται (εἶνε ἐλπὶς) νὰ σωθῇ (νὰ γλυτώσῃ, νὰ ἀναλάβῃ) ὁ ἀσθενής, σωτηρίας δηλωτικός, (ἄλλ. διορθ. Περιεκτικός).

Περιεστικῶς, ἐπίρ. Εἰς κατάστασιν ἥτις δίδει ἐλπίδα σωτηρίας. » Π. διακεῖσθαι, « Ἱππκρ., (ἄλλ. διορθ. Περιεκτικῶς).

Περιεστώς, ῶσα, ός, Ἀττ. ἀντὶ Περιεστηκώς, μσ. πρκ. τοῦ Περιΐστημι.

Περιεστραμμένως [περιστρέφω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐν εἴδει περιστροφῆς, κυκλοειδῶς.

Περιέσχατος, η, ον. Ὁ τελευταῖος τῶν πέριξ, ὁλοακρινός. » Τὰ περιέσχατα, « Ἡρ., αἱ ἄκραις ὁλοτρόγυρα.

Περιέταμεν, ἐνεργ. ἀόρ. β'. καὶ

Περιετέτμητο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Περιτέμνω.

Περιέτυχον, ἀόρ. β'. τοῦ Περιτυγχάνω.

Περι-ευρίσκω, Μ. ευρήσω. Εὑρίσκω τι περιπλέον (ὡς περίσσευμα).

Περίεφθος (ὁ, ἡ). βρασμένος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, καλοβρασμένος.

Περιεχής, έος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (περιλαμβάνων) τι· περιφερής (;).

Περι-έχω, Π. έξω καὶ σχήσω (ἀόρ. Περιέσχον κτλ.). Κρατῶ τι ὁλοτρόγυρα, ἔχω εἰς τὴν μέσην· ζώνω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, περικλείω, περικυκλόνω. » Ἦν δὲ ἡ ἔξοδος ἐκ τοῦ πεδίου στενὴ διὰ τὰ κύκλῳ περιέχοντα ὄρη, « Ξεν. » Περισχὼν αὐτὴν ἀμφοτέραις ταῖς χερσί, « Πλ. » Τὸ οἴκημα περιέσχεν ἔξωθεν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Περιεχόμεθα ὑπὸ τῶν πολεμίων κύκλῳ (πανταχόθεν), « Ἡρ. » Γαλιλαίαν τήν τε ἄνω ἢ τὴν κάτω προσαγορευομένην περιίσχει ἡ Φοινίκη καὶ Συρία, « Ἰώσ. (ὅθεν μτχ.) » Ὁ περιέχων (ἐνν. ἀὴρ) καὶ » Τὸ περιέχον (ἐνν. στοιχεῖον), « Πλβ., ἡ ἀτμοσφαῖρα· (καὶ φιλσοφ.) » Τὸ Περιέχον, « Ἀρστ., τὸ καθόλου, τὸ γενικόν. (ἢ προθετ. ἀντὶ ἐπιρ.) » Ἀπὸ τοῦ περιέχοντος καλοῦσιν, « Ἀθ., ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον, ἐκ τοῦ γενικοῦ ὀνόματος. 2) (χ. πτ.) ἀντὶ Ἐξέχω, (μὲ γεν. τρπ.) ὑπερέχω, ὑπερισχύω. » Περιέσχον τῷ κέρᾳ, καὶ ἐκυκλοῦντο τὸ δεξιὸν τῶν ἐναντίων, « Θκ. » Ὡς τῷ ἀσφαλεῖ, ἢν ἀναγκάζηται, περισχήσων, « αὐτ., νὰ ὑπερισχύσῃ διὰ τῆς ἀσφαλείας. 3) (μσ μὲ γεν.) ἔχω τὰς χεῖράς μου τριγύρω εἰς, βαστῶ ἢ βαστηοῦμαι δυνατά, κρατῶ καὶ μὲ τὰ δύο χέρια, (μτφορ.) προστατεύω ἐπιμόνως ἤ, εἶμαι ὅλως διόλου προσηλωμένος εἴς τι, δὲν ξεκολνῶ ἀπό, ἐπιμένω νὰ κατορθώσω (νὰ ἀπολαύσω κτλ.) τι. » Περίσχεο παιδὸς ἑῆος, « Ἰλ. Α. » Περιεχόμενος τῆς γυναικός, « Ἡρ. » Οὕτω περιέχεσθε τῆς ἡγεμονίας, « αὐτ. » Γευσάμενοι γὰρ τῶν ἡμετέρων ἀγαθῶν, περιέξονται, οὐδὲ ἀπωστοὶ ἔσονται, « αὐτ. (ἢ πρὸς ἀπαρ.) » Περιείχετο μὴ ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν, « αὐτ.

Περιεών, εοῦσα, εόν, Ἰων. ἀντὶ Περιών, μτχ. τοῦ Περίειμι, Μ. έσομαι.

Περιέωσμαι, (Ἀττ.) πθ. πρκ. τοῦ Περιωθέω.

Περιζαμενῶς, ἐπίρ. Π. [π. ζαμενής]. Μὲ πολλὴν ὁρμὴν (σφοδρότητα), μὲ ὑπερβολήν, φοβερά.

Περι-ζάω-ῶ, Μ. ζήσομαι ἢ βιώσομαι (ἀόρ. Περιέζησα ἢ Περιεβίων). (μὲ γεν.) Ζῶ πλειότερον ἄλλου τινός, ἐπιζῶ.

Περι-ζείω, Π. ἀντὶ Περιζέω.

;Περι-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Συνάπτω δένων ὁλοτρόγυρα, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραζεύγνυμι).

Περι-ζέω, Μ. ζέσω. Βράζω (Κοχλάζω) πέριξ τινός, (ἴδε Περιβλύζω). » Ὑπὲρ πρώρης ὅλοον περιέζεεν ὕδωρ, « Ὀρφ. 2) βράζω δυνατά, ζεματῶ. » Ἔρια περιζέσας ὄξει, « Γαλ. (καὶ μτφορ.) » Τῷ θυμῷ περιζέοντα, « Εὐνάπ.

Περίζηλος (ὁ, ἡ). πολλὰ ζηλευτός, περιζήτητος, περισπούδαστος.

Περι-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ πανταχόθεν ἢ περιέργως, ἐρευνῶ.

Περιζήτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

,Περίζυγος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὸ ζεῦγος, περιττός, παραπανιστός, (παρβλ. Παράζυγος).

†Περίζυξ, υγος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ περὶ τὸν αὐτὸν ζυγόν, ὁμόζυγος, σύζυγος.

Περίζωμα (τό). πᾶν ὅ,τι περιζώννυταί τις, ποδιά, 'μπροστέλλα, πεστεμάλι κτλ. ‖. » Ἐκ περιζώματος ἀσκεῖν τι, « Δ. Ἀλ., παρέργως, ἐν παρόδῳ, (ἀπὸ μεταφορ. τῶν παραμαγείρων, οἱ ὁπ. ἅμα φορέσουν τὸ περίζωμα, νομίζουν ὅτι ἔμαθον καὶ τὴν μαγειρικήν· ἢ τῶν ἱππέων τῆς Ῥώμης, οἱ ὁποῖοι) » Ἐν περιζώμασιν ἐκινδύνευον, « Πλβ., ἄνευ θώρακος.

Περιζωμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Περίζωμα.

Περι-ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω τι ὁλογυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη)· (μσ.) ζώνομαι, φορῶ τὸ ζωνάρι μου· (μὲ αἰτ.) φορῶ ἢ κρεμῶ τι εἰς (σφίγγω μὲ) τὴν ζώνην μου· (ἰδιαιτ. δὲ) φορῶ (ὡς μάγειρος ἢ τραπεζοκόμος) τὴν ἐμπροσθέλλαν μου. » Ἕψοντι αὐτῷ γόγγρων λοπάδα καὶ περιεζωσμένῳ, « (Ἡγήσιππ. παρ') Ἀθ. » Αὐτὸν δὲ Κότυν περιεζῶσθαι, ζωμόν τε φέρειν ἐν χοῖ χρυσῇ, « (Ἀναξανδρ. παρ') αὐτ. » Περιζωσάμενος τὴν ἐσθῆτα, « Πλ. » Περίζωσαι τὴν ῥομφαίαν σου, « Γρφ.

Περίζωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ζώσιμον· ζώνη· (μτνμ.) περίφραγμα.

Περιζώστρα (ἡ). ζωνάρι· περίζωμα· ταινία, κορδέλλα. » Λεῦκαν.. πορφυρέῃσι περιζωστρῃσιν ἑλικτάν, « Θκρ.

Περι-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὁδηγῶ τινα πέριξ τινός, τὸν περιφέρω (ἵνα ἴδῃ) ὅλα τὰ μέρη, τὸν τριγυρνῶ παντοῦ, τῷ δείχνω (τῷ ἐξηγῶ) πᾶν ὅ,τι ἄξιον παρατηρήσεως. » Ὥσπερ οἱ τοὺς ἀήθεις τῶν πόλεων τῆς χειρὸς λαβόμενοι περιηγοῦνται, « Βασ. 2) = Διηγοῦμαι. » Περιηγοῦνται τὸ ἔργον τὸν τρόπον τοῦτον, « Αἰλ. (καὶ πθ.) » Τοῦτο δὲ δεήσει συμπληροῦν ἡμᾶς τὸ περιηγηθέν, « Πλάτ.

,Περιήγημα (τό). ἀντικείμενον περιηγήσεως

Περιηγηματικός, ή, όν. Ὁ ἐν εἴδει περιηγήσεως, περιγραφικός. » Λόγος—, « Ἀθν.

Περιηγής, έος (ὁ, ἡ), Π. [περιάγω]. κείμενος ἐν κύκλῳ· περιφερής, κυκλοτερής· κοῖλος. » Χεῖρας περιηγέας, « Επγρ., τὰς ὄπισθεν δεδεμένας » Ἀψῖδες περιηγέες, « Ἀπλλν., καμαρωταί, (συγχ. τῷ Περιαγής).

Περιήγησις, εως (ἡ), τὸ περιηγεῖσθαι, ἡ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ὁδήγησίς τινος πρὸς παρατήρησιν· (μτνμ.) περιγραφὴ λεπτομερής· διαγραφὴ τοῦ ἐξωτερικοῦ σχήματος, σκιαγραφία, (Γαλλ.) contour. » Αἰετῷ περιήγησιν ὁμοιότατος, « Ἡρ.

Περιηγητής, οῦ (ὁ). ὁ περιηγούμενος (ὁδηγῶν τινα εἰς διάφορα μέρη καὶ ἐξηγῶν αὐτῷ πᾶν ὅ,τι ἀξιοπαρατήρητον), (μτνμ.) ὁ περιγράφων τὰ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου.

Περιηγητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς περιήγησιν, περιγραφικός. » Περιηγητικὴ (βίβλος), ἡ » Περιηγητικὰ (βιβλία), « τὰ ὁδοιπορικά, (Γαλλ.) itineraire.

Περιηγητικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν περιηγητῶν, περιγραφικῶς.

†Περιήγητος (ὁ, ἡ). περιτριγυρισμένος. » Χιτὼν—, « Πλδ., ὁ περιπόρφυρος (τὸ ὁποῖον ἔχει πλῆρες Ἀττική τις ἐπιγραφή) » Χιτωνίσκον περιήγητον ἐκπλύτῳ ἁλουργεῖ. «

Περιῄδη, Ἀττ. ἀντὶ Περιῄδειν, παρτ. τοῦ Περίοιδα.

Περιῄειν, παρτ. τοῦ Περίειμι, Μ. εἶμι.

Περι-ηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ ἀπὸ τὸ στραγγιστῆρι, σουρόνω.

Περιήθημα (τό). τὸ περασμένον ἀπὸ τὸ πανὶ (ἀπὸ τὸ στραγγιστῆρι), λαγαρισμένον. 2) ἀπομεινάρ. λαγαρίσματος, ἀποστραγγίδι.

Περιήκης [περί, ἀκή], εος (ὁ, ἡ). πολλὰ σουβλερός (κοπτερός).

Περι-ήκω, Μ. ήξω. Φθάνω (Ἔρχομαι) πυθενὰ ἀφ' οὗ κάμω τὸν γῦρόν μου, καταντῶ κατὰ διαδοχὴν (κατὰ σειρὰν κτλ.) εἴς τινα. (ἐν γέν.) συμβαίνω, συμπίπτω. (μὲ αἰτ. προθετ.) » Ὡς οὖν περιῆκεν εἰς αὐτὸν ἡ φυλακή, « Ἀῤῥ., ἦλθεν ἡ ἀράδα του. » Ἐπεὶ δ' εἰς αὐτὸν ἡ ἀρχὴ περιήκει, « Ξεν. (ἢ χωρὶς τῆς προθ.) » Ταῦτά σε ἀμφότερα περιήκοντα, « Ἡρ., συνέδραμον εἰς σέ, τὰ ἔχεις. » Τοῦτον φαμὲν τά τε ἄλλα πάντα τὰ πρῶτα περιήκειν, καὶ δὴ κτλ., « αὐτ. (ἢ ἐπὶ χρν.) » Ἔτει δεκάτῳ περιήκοντι, « Ἀρσδ., (παρβλ. Περιέρχομαι).

Περιήλυσις, εως (ἡ), = Περιέλευσις, περίοδος· κυκλοφορία. » Τὴν Περσικὴν ἐκείνην περιήλυσιν καὶ κύκλωσιν ὁ Κάτων εἰς νοῦν βαλόμενος, « Πλ.

Περι-ημεκτέω, Μ. ήσω, Ἰων. (μετὰ ἢ χωρὶς δοτ.) λυποῦμαι μὲ ὑπερβολήν, μὲ κακοφαίνεται παραπολύ, ἀγανακτῶ, ἀδημονῶ, δυσφορῶ. (μὲ δοτ.) » Τῇ συμφορῇ (» Τῇ δουλοσύνῃ, » Τῇ ἀπάτῃ)—, « Ἡρ.

Περιήνειχα, Ἰων. ἀντὶ Περιήνεγκα.

Περι-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ ἀντηχῇ (καὶ ἀμτβτ. Ἀντηχῶ) πέριξ τινὸς ἢ εἰς ὅλα τὰ πέριξ, θρυλῶ. (πθ.) ἀκούω, Ἐνηχοῦμαι. » Περιηχηθεὶς τὰ περὶ ταπεινοφροσύνης, « Ὠριγ. » Οἱ περιηχημένοι, « (Φιλ. παρ') Εὐσ., οἱ περιβόητοι.

Περιήχημα (τό). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς περιηχήσεως, βοή, κρότος.

Περιηχής, έος (ὁ, ἡ). ὁ περιηχῶν (ἀντηχῶν), βροντώδης, εὔηχος, (Γαλλ.) sonore.

Περιήχησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιηχέω, ἀντήχησις.

Περιηχητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ περιηχεῖν ἢ περιηχεῖσθαι, ἀντηχῶν.

;Περιθαλπής, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ζεστός, ζεστὸς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιθαλπής), [ἐκ τοῦ

Περι-θάλπω, Μ. θάλψω. Ζεσταίνω ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), ζεσταίνω καλά· (μτφορ.) περιποιοῦμαι.

Περίθαλψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., περιποίησις.

Περιθαμβής, έος (ὁ, ἡ). πλήρης θάμβους, ὅλος ἔκθαμβος (ἐκπεπληγμένος).

Περιθαρσήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ

Περιθαρσής, έος (ὁ, ἡ). πλήρης θάρσους (εὐτολμίας).

Περιθάρσυνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περιθαρσής.

;Περι-θαρσύνω, Μ. υνῶ. Ἐμπνέω θάρσος (εὐτολμίαν), ἐνθαῤῥύνω, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραθαρσύνω).

;Περίθειος (ὁ, ἡ). ὅλος θεῖος, θειότατος.

Περι-θειόω-ῶ, Μ. ώσω. Καπνίζω (πρὸς καθαρισμὸν) ὁλοτρόγυρα μὲ θειάφι.

Περιθείωμα (τό), τὸ τῆς περιθειώσεως ἀποτέλεσμα.

Περιθείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιθειόω, κάπνισμα (καθάρισμα) ὁλοτρόγυρα μὲ θειάφι.

Περι-θέλγω, Μ. θέλξω. Θέλγω πολυτρόπως, καταθέλγω.

Περίθεμα (τό). πᾶν ὅ,τι περιτίθεται (βάλλεται πέριξ τινός), στεφάνι· περίφραγμα κτλ.

Περι-θεμελιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀσφαλίζω διὰ θεμελίων ὁλοτρόγυρα.

Περι-θερμαίνω, Μ. θερμανῶ. Θερμαίνω ὁλοτρόγυρα.

Περίθερμος (ὁ, ἡ). πολλὰ θερμός, θερμότατος.

Περιθέσιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος πρὸς περίθεσιν, καμωμένος ἵνα βάλληται ὁλόγυρα (ὡς ἂν στεφάνι κτλ.).

Περίθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιτίθημι, βάλσιμον ὁλόγυρα, φόρεμα στεφάνου κτλ.

Περιθετέον, θετ. τοῦ Περιτίθημι.

Περιθετός, ή, όν καὶ

Περίθετος (ὁ, ἡ). βαλμένος ἢ δυνάμενος νὰ βαλθῇ πέριξ τινός. » Κεφαλὴ περίθετος, ἣν ἐγὼ νύκτωρ φορῶ, « Ἀρστφ., σκούφια νυκτική. (καὶ ἑλλ.) » Περιθετὴ (ἐνν. κόμη), « Πολύαιν., ἡ πεῤῥοῦκα.

Περι-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω ὁλόγυρα, περιτρέχω, περιέρχομαι δρομαῖος· (μτνμ.) ἐκτείνομαι πέριξ τινός. » Ἕτερον δὲ ἔσωθεν τεῖχος περιθεῖ, « Ἡρ. (ἢ κατὰ τμσ.) » Περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντῃ, « Ὀδ. Ω.

Περι-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιερχόμενος θεωρῶ (παρατηρῶ).

Περιθήκη (ἡ), = Περίθεμα· σκούφια· σκέπασμα.

Περίθημα (τό), = Περίθεμα.

Περίθλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιθλάω, ζούλιγμα ὁλοτρόγυρα· (ἰατρ.) πλήγωμα χωρὶς αἷμα, (Γαλλ.) contusion.

Περι-θλάω-ῶ, Μ. θλάσω. Ζουλίζων σπάνω τι ὁλοτρόγυρα, (ἰατρ.) πληγόνω χωρὶς νὰ αἱματώσω.

Περιθλιβής, έος (ὁ, ἡ). λίαν τεθλιμμένος, καταλυπημένος.

Περι-θλίβω, Μ. θλίψω. Ζουλίζω τι ὁλόγυρα, συνθλίβω.

Περίθλιψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιθλίβω, ζούλιγμα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, σύνθλιψις.

Περίθου, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Περιτίθημι.

Περι-θρασύνω, Μ. υνῶ. Ἐμπνέω θράσος (τόλμην)· (μσ.) γίνομαι-

;Περί-θρασυς, έος (εῖα, υ). πολλὰ θρασύς (τολμηρός).

Περίθραυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Περι-θραύω, Μ. θραύσω. Σπάνω (Τσακκίζω) τι ὁλόγυρα ἢ πέριξ τινός. » Περιθραυσθεῖσα καρήνῳ ἐθλάσθη τρυφάλεια, « Κόϊντ. (καὶ μτφορ.) » Καὶ φήμη τις ἤδη περιέθραυε τούτους, ὡς εἴη γάμων οὐκ ἐκ νομίμων ἡ κόρη, « Κίνν.

Περιθρεκτέον, θετ. τοῦ Περιτρέχω.

Περι-θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ πέριξ τινός· περιέρχομαι θρηνῶν· (μτβτ.) κάμνω νὰ ἀντηχῶσι τὰ πέριξ ὑπὸ τῶν θρήνων μου.

Περι-θριγκόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω πέριξ τινὸς (Περικλείω μὲ) θριγκόν· περιφράττω.

;Περίθριξ, ίτριχος (ὁ). πλεξίδα μαλλιῶν ἡ ὁπ. παιδιόθεν δὲν ἐκόπη.

Περι-θρομβόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νὰ πήξῃ (καὶ μσ. ἢ πθ. Πήζω) 'σὰν τυρὶ ὁλόγυρα· τυριάζω.

Περιθρόνιος, α, ον. Ὁ πέριξ τοῦ θρόνου.

Περι-θρυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρυλῶ (Βοΐζω) πέριξ τινός· κωδωνίζω τι παντοῦ, διαθρυλῶ· (συνήθ. πθ.) ἀντηχεῖ τι εἰς τὰ ὦτά μου, βαρέθηκα νὰ τὸ ἀκούω.

Περιθρύλητος καὶ

†Περίθρυλος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχοῦ θρυλούμενος, περίφημος, περιβόητος.

Περι-θρύπτω, Μ. θρύψω. Κάμνω τι θρύμματα (Κατασυντρίβω) πέριξ τινός.

Περίθυμος (ὁ, ἡ). πλήρης θυμοῦ, καταθυμωμένος. ‖. (τὸ οὐδ.) Περίθυμον, ἐπίρ. ἀντὶ-

Περιθύμως, ἐπίρ. Μὲ ὑπερβολικὸν θυμόν. » Π. ἔχω, « Ἡρ., εἶμαι καταθυμωμένος.

Περι-θυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέκομαι (Διατρίβω) περὶ τὴν θύραν. » Περιποτῶνται τοῖς σμήνεσι καὶ οἱονεὶ περιθυροῦσιν, « Αἰλ., (ἴδε καὶ Περιαθύρω).

Περι-θύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω πέριξ τινός·

περικαθαίρω τινὰ διὰ θυσιῶν, (παρβλ. Περιθειόω).

Περιθωρακίδιον (τό). τὸ περὶ τὸν θώρακα φορούμενον, = Ἐπιθωρακίδιον.

Περι·θωρακίζω, Μ. ίσω. Θωρακίζω πανταχόθεν, περιβάλλω θώρακα.

Περι·ιάπτω, Μ. ιάψω, Π. πληγόνω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, καταπληγόνω.

Περιιάχω, Μ. ιαχήσω, Π. ἀντὶ Περιηχῶ, βοΐζω (ἀντηχῶ) ὁλόγυρα.

Περιιδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιοράω.

Περιίδμεναι, Π. ἀντὶ Περιειδέναι, ἀπαρ. τοῦ Περίοιδα.

;Περι·ιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱδρόνω ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), εἶμαι καταϊδρωμένος.

Περιίδρωσις, εως (ἡ) ἵδρωμα γενικὸν (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη) τοῦ σώματος.

Περιιέναι, ἀπαρ. τοῦ Περίειμι, Μ. ειμι.

Περι·ιζω καὶ (μσ.)-ίζομαι, Μ. ιζήσω, = Περικάθημαι· πολιορκῶ.

Περι·ικνέομαι-οῦμαι, Μ. ίξομαι (ἀόρ. Περιικόμην), = Ἀφικνέομαι.

Περι·ιππεύω, Μ. εύσω. Γυρίζω πέριξ τινὸς (Περιέρχομαι) ἔφιππος.

Περι·ίπταμαι, Μ. περι·πτήσομαι (ἀόρ. Περιέπτην κτλ.). Πετῶ ὁλόγυρα (πέριξ τινός).

Περι·ίστημι, Μ. περιστήσω (ἀόρ. Περιέστησα καὶ μσ. [αὐτπθ] Περιέστην, πρκ. Περιέστηκα κτλ.). Στήνω τι (καὶ μσ. Στέκομαι) πέριξ τινός, βάλλω εἰς τὴν μέσην, περικυκλόνω. » Τῷ Καπιτωλίῳ φρουρὰν περιέστησε, « Πλ. (καὶ μτνμ.) » Κίνδυνον περιστῆσαι τῇ πόλει, « αὐτ. (καὶ ἐλλ. ἢ μσ.) » Μέγιστος κίνδυνος περιέστη τὴν πολιν, « Θκ. » Περίστησαν γὰρ ἑταῖροι, « Ἰλ. Δ. (ꙃ αἰτ.) » Πολὺς δὲ χορὸν περιίσταθ' ὅμιλος, « Ἰλ. Σ. » Μή με περιστήωσ' ἕνα πολλοί, « Ἰλ. Ρ. » Περιστάντες κύκλῳ τὸ θηρίον, « Ἡρ. (ὅθεν ἀπολ.) » Οἱ περιεστῶτες, « Αξ. 2) (μὲ αἰτ. προθετ.) κάμνω νὰ καταντήσῃ τις ἤ τι (καὶ μσ. καταντῶ) εἰς. » Τοὺς πλείστους εἰς πενίαν περιστῆσαι, « Ἡρ. » Εἰς ἑαυτὸν περιέστησε τὴν πολιτείαν, « Ἀρστ. » Εἰς τοὐναντίον με τῷ λόγῳ περιέστησας, « Αἰσχν. Σωκρ. (καὶ δοτ. σπντ.) » Ἐνδείᾳ περιεστάναι, « Ἡρωδ. (καὶ μσ.) » Τὸ τέλος τῆς δίκης εἰς τοῦτο περιέστη, « Λυκοῦργ. » Καὶ τὸ πρᾶγμα εἰς ὑπέρδεινόν μοι περιέστη, « Δμ. » Μὴ εἰς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιστῇ, « Αχ. » Τὰ τῆς ἀπολογ. εἰς ἐμὲ περιίσταται, « Συν. (καὶ πρὸς μτγ.) » Περιέστηκεν ἡ δοκοῦσα ἡμῶν πρότερον σωφροσύνη νῦν ἀβουλία φαινομένη, « Θκ. (ἢ ἀπαρ.) » Περιειστήκει τῷ μὲν ὑπάτῳ μήτε καιροῦ εἶναι κυρίῳ.. μήτε τόπου, « Δ. Ἀλ. 3) (μσ.) τραβηοῦμαι (στέκομαι) πλάγια, παραμερίζω ἵν' ἀποφύγω τι· (ὅθεν ἐν γέν.) ἀποφεύγω, ἢ (πρὸς ὑποτ. μετὰ τοῦ Μὴ) φοβοῦμαι (ὑποπτεύω) μή πως. » Τὰς βεβήλους κενοφωνίας περιΐστασο, « Γρφ. » Χρὴ τὸ εἰκῇ ꙃ μάτην περιΐστασθαι, « Μ. Ἀντων. » Περιστήσομαι ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν, « Αχ. » Περιίστατο μὴ πολλοὶ μιμηταὶ γένωνται, « Ἰώσ. 4) (μὲ δοτ.) μένω ὡς κέρδος εἴς τινα. » Ἡμῖν δὲ ἐκ τοῦ ἐπιεικοῦς ἀδοξία τὸ πλέον ἢ ἔπαινος περιέστη, « Θκ. (ὅθεν) » Περιεστηκὸς νόσημα, « Ἱπποκρ., τὸ μὴ θανατῶδες, καὶ » Περιεστηκυῖα πλευρῖτις ἀπὸ περιπνευμονίης, « Ἀρετ., ἡ καταντήσασα εἰς χρονική, (παρβλ. Περιγίγνομαι).

Περι·ισχναίνομαι, Μ. ισχνανθήσομαι. Ἰσχναίνομαι (Μαραίνομαι) πέριξ τινός.

Περι·ίσχω, Ἀττ. ἀντὶ Περιέχω.

Περιιτέον, θετ. τοῦ Περίειμι, Μ. ειμι.

Περι·ιχνεύω. Μ. εύσω. Περιερχόμενος ἀνιχνεύω, (διορθοῦσιν, ἀγνοῶ διατί, Περιλιχνεύω).

Περικάββαλεν, Π. ἀντὶ Περικατέβαλεν, ἀόρ. τοῦ Περικαταβάλλω.

Περι·καγχαλάω-ῶ, Μ. άσω, Π. γελῶ (χαχανίζω) πέριξ τινὸς ἢ δυνατά.

Περικαής, έος (ὁ, ἡ). καϋμένος ὁλοτρόγυρα, κατακαϋμένος· καίων μὲ ὑπερβολήν, ὅλος πῦρ (κυρ. καὶ μτφορ.), διακαής.

Περι·καθαίρω, Μ. αρῶ. Παστρεύω (Καθαρίζω) ὁλοτρόγυρα (μτνμ.) = Περιαγνίζω.

Περι·καθ·άπτω, Μ. άψω. Προσάπτω τι πέριξ τινός, περιάπτω. » Τῷ ἀγκίστρῳ περικαθάπτειν ἰχθῦς τῶν προεαλωκότων, « Πλ. (καὶ μσ.) » Νεβρίδας περικαθάπτονται, « αὐτ.

Περι·καθαρίζω, Μ. ίσω, = Περικαθαίρω.

Περικάθαρμα (τό). τὸ διὰ τῆς περικαθάρσεως ἀφαιρούμενον, λέρα, σκουπίδι. » Ὡς περικαθάρματα (ὅπου ἄλλ. γρφ. » Ὡσπερεὶ καθάρματα) τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίψημα, « Γρφ.

Περικαθαρμός (ὁ) καὶ

Περικάθαρσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περικαθαίρω, καθάρισμα ὁλοτρόγυρα, (μτφορ.) ἀγνισμὸς διὰ περιμάξεως κτλ.

Περικαθαρτής, οῦ (ὁ). ὁ περικαθαίρων, (ἄλλ.) Ἀπομάκτης.

Περι·καθ·έζομαι καὶ

Περι·κάθημαι, Μ. εδοῦμαι. (μὲ αἰτ.) Κάθημαι πέριξ τινός, (κυρ.) » Πόλιν —, « Ἡρ., πολιορκῶ. » Περιεκατέατο τὴν Ἄνδρον, « αὐτ. » Πᾶς Ἰσραὴλ περιεκάθηντο ἐπὶ Γαβαθών, « Γρφ., (ὅθεν

†**Περικάθημα** (τό). Γρφ. πολιορκία.

†**Περικάθησις**, εως (ἡ), ἐσφαλ. ἀντὶ Περικάθισις.

Περι·καθ·ίζω, Μ. ίσω. Καθίζω τινα πέριξ τινός. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. καὶ μσ.) = Περικάθημαι, (ὅθεν

Περικάθισις, εως (ἡ). πολιορκία.

Περι·καίνυμαι (χ. Μ), Π. (μὲ αἰτ.) ὑπερέχω κατὰ πάντα, ὑπερνικῶ, ὑπερτερῶ.

Περι·καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Περιέκηα κτλ.). Καίω τι ὁλόγυρα ἢ ὅλως διόλου, κατακαίω. (καὶ πθ.) κατακαίομαι· (μτφορ. μὲ γεν.) φλογίζομαι ἀπὸ ἔρωτα πρός τινα· (ἐν γέν.) τήκομαι ὑπὸ πάθους. » Τί ποτε οὗτοι περικαίονται, εἴ τι ὑμᾶς χρὴ ἀγαθὸν ἐμοῦ ἐπαυρέσθαι; « Ἀνδκδ.

Περι·κακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι εἰς τὴν χειροτέραν κατάστασιν (εἰς ἀπελπισίαν), ἀμηχανῶ ὑπὸ πλήθους κακῶν.

Περικάκησις, εως (ἡ). ὑπερβολὴ κακῶν, κατάστασις ἀπελπισίας, ἀμηχανία.

Περίκακος (ὁ, ἡ). εἰς τὸ ἄκρον (καθ' ὑπερβολὴν) κακὸς ἢ δυστυχής.

Περικαλαμῖτις, ιδος (ἡ). ἡ φλοῦδα (τὸ πέριξ) τοῦ καλάμου.

Περι·καλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Περικυλινδέω.

Περικαλίνδησις, εως (ἡ), = Περικυλίνδησις.

Περικάλλεια (ἡ). ἄκρα καλλονὴ (ὡραιότης). [ἐκ τοῦ

Περικαλλής, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ καλὸς (εὐμορφοκαμωμένος, εὔμορφος), ὡραιότατος.

Περικάλλιπε, Π. ἀντὶ Περικατέλιπε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β. τοῦ Περικαταλείπω.

Περι·καλλύνω, Μ. υνῶ. Καλλύνω (Καλλωπίζω) περιττῶς, καθωραΐζω.

Περικαλλῶς, ἐπίρ. Ὡραιότατα.

Περικάλυμμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς περικάλυψιν, περίβλημα, σκέπασμα· (μτφορ.) πρόσχημα, [ἐκ τοῦ

Περι·καλύπτω, Μ. ύψω. Σκεπάζω τι ὁλόγυρα.

Περικαλυφή (ἡ), = τῷ

;**Περικάλυψις**, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περικαλύπτω, σκέπασμα ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Περικαμπή (ἡ), = Περίκαμψις. || (εἰς τὸν Ἡρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Περὶ καμπή).

Περικαμπής, έος (ὁ, ἡ). κυρτὸς ὁλόγυρα, στρογγύλος.

Περι·κάμπτω, Μ. κάμψω. Γυρίζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) πέριξ τινος, κάμνω τὸν γῦρον (ἀκρωτηρίου κτλ.)· (μτφορ.) ἀποφεύγω πλαγίως τι.

Περίκαμψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., γύρισμα (γῦρος τὸν ὁπ. κάμνει τις) πέριξ τινός· (μτφορ.) ἀποφυγὴ μὲ τρόπον (πλαγίως).

Περι·καπνίζω, Μ. ίσω. Καπνίζω τριγύρω.

Περικάππεσε, Π. ἀντὶ Περικατέπεσε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Περικαταπίπτω.

Περικάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὴν καρδίαν. » Τὸ περικάρδιον αἷμα, « Ἐτμλγ. ||. » Περικάρδιον (τό), « ἀνατομ., τὸ μεμβρανῶδες περικάλυμμα τῆς καρδίας. (ꙃ μτνμ.) » Σκίλλης —, « Γεωπον.

Περικαρπιάκανθος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων ἀκανθῶδες περικάρπιον.

Περικάρπιος (ὁ, ἡ). ὁ πέριξ τοῦ καρποῦ. ||. Περικάρπιον (τό), βτν., τὸ περικάλυμμα (τὸ ἐξωφλοιον) τοῦ καρποῦ (ὅθ. ἐνίοτε) τὸ φαγώσιμον μέρος τοῦ ὀπωρικοῦ (ὡς περιέχον τὸν σπόρον, τὸ κουκκοῦτσι, τὸν καρπόν). 2) τὸ περὶ τὸν καρπὸν (τῆς χειρὸς) κόσμημα, βραχιόλιον.

Περικαρφισμός (ὁ). ἡ συνήθεια τῶν ὀρνίθων αἱ ὁπ. ἀφ' οὗ γεννήσουν ἢ βατευθοῦν καθαρίζουν ἑαυτὰς ꙃ τὰ αὐγά των περιτριβόμεναι μὲ κάρφος (ἄχυρον).

Περι·κατα·βάλλω, Μ. βαλῶ. Ῥίπτω κάτω τι πέριξ τινος. » Κάρη κόλποις περικάββαλεν, « Ἀπλλν., ἔῤῥιψε τὸ κεφάλι της εἰς τὰ στήθη της. (καὶ μτφορ.) » Ἐπειή με κακῇ περικάββαλεν ἄτῃ, « Κοϊντ., περιέπλεξεν, ἔῤῥιψεν.

Περι·κατ·άγνυμι, Μ. άξω (ἀόρ. Περικατέαξα κτλ.). Κατασυντρίβω τι ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός. » Μεθύοντας αὐτούς, τὰς ἀμίδας ἀλλήλοις περικαταγνύναι, « Αθ.

Περι·κατα·κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Κατατσακκίζω τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη (ὁλοτρόγυρα).

Περι·κατα·λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Πιάνω τι ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), πιάνω τινὰ κόπτων τὸν δρόμον του (ἐβγαίνων ἐμπρός του, βάλλωντάς τον εἰς τὴν μέσην), πιάνω ἔξαφνα (ἐπάνω εἰς τὴν πρᾶξιν)· (ἐν γέν.) προφθάνω, καταφθάνω. » Περικαταλαμβάνει ὁ νέος καρπὸς ἀεὶ τὸν ἕνον, « Θφρ. (καὶ πθ.) » Περικαταληφθέντες ὑπὸ τοῦ ῥεύματος, « Ἀρστ. (καὶ μτφορ.) » Περικαταλαμβανόμενος τοῖς καιροῖς, « Πλβ., βιαζόμενος. (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) » Ἐνιαυτοῦ παρελθόντος, καὶ περικαταλαβούσης τῆς ὥρας, ἐν ᾗ τὴν ἀκμὴν λαμβάνει τὸ ἄνθος, « Θφρ.

,**Περι·κατα·λάμπω**, Μ. λάμψω. Λάμπω πέριξ τινός, τὸν περικυκλόνω μὲ τὴν λάμψιν μου.

Περικατάλαμψις, εως (ἡ), το οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ πανταχόθεν κατάλαμψις.

Περι·κατα·λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω τι κατάλοιπον (ἐπίλοιπον)· ἀφίνω ὅλως διόλου, ἐγκαταλείπω.

Περικατάληπτος (ὁ, ἡ), [περικαταλαμβάνω]. πιασμένος ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Περικατάληψις, εως (ἡ). τὸ περικαταλαμβάνειν ἢ περικαταλαμβάνεσθαι, πιάσιμον ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· κατάφθασμα.

Περικατάξαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περικατάγνυμι.

Περι·κατα·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω τριγύρω εἴς τι. (μὲ δοτ.) » Περικάππεσε δουρί, « Ἀπλλν., ἔπεσε κάτω κτυπημένος ἀπὸ τὸ δόρυ.

Περι·καταῤ·ῥέω, Μ. ῥυήσομαι. Χύνομαι (ꙃ μτνμ. ἐπὶ κτιρίων Κρημνίζομαι ὑπὸ παλαιότητος) πανταχόθεν. » Τὰ τείχη περικαταῤῥέοντα, « Ασ.

Περι·καταῤ·ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. Ξεσχίζω ἢ Ῥαγίζω τι ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), κατασπάνω, καταξεσχίζω.

Περι·κατα·στρέφω, Μ. στρέψω. Καταστρέφω (Ἀναποδογυρίζω) τι ἐκ θεμελίων.

Περι·κατα·σφάζω (σφάττω), Μ. σφάξω. Σφάζω τινὰ πέριξ (ἐπάνω, πλησίον, μέσα εἰς τὰς ἀγκάλας) τινός, ἢ σφάζω ἀπ' ὅλα τὰ μερη (δεξιὰ-ζερβά), κάμνω μεγάλην σφαγήν.

Περι·κατα·τίθημι, Μ. κατα·θήσω (ἀόρ. Περικατέθηκα κτλ.). Βάλλω (Τοποθετῶ) τι ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινος.

Περι·κατα·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Περικατέχεα κτλ.). Χύνω τι ὁλόγυρά τινος περιχύνω.

Περικατέατο, Ἰων. ἀντὶ Περιεκάθηντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Περικάθημαι.

Περι·κατ·έχω, Μ. καθέξω ἀόρ. Περικατέσχον κτλ.). Κρατῶ τι ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), περιλαμβάνω πανταχόθεν· πολιορκῶ στενά.

Περι·κάτημαι, Ἰων. ἀντὶ Περικάθημαι.

Περίκαυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περικαίω, καύσιμον ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Περικαυστέον, θετ. τοῦ Περικαίω.

†**Περίκαυστος**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυρίκαυστος

Περι·κάω, Μ. καύσω, Ἀττ. ἀντὶ Περικαίω.

Περικαῶς, ἐπίρ. Σφοδρῶς, διακαῶς. » Περικαῶς ἔχω τινός, « Εὐν., ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, καίομαι διά.

Περί·κειμαι, Π. κείσομαι. (μὲ δοτ.) Κεῖμαι πέριξ τινός, κρατῶ περικυκλωμένον, περιέχω. » Γωρυτὸς τόξῳ περίκειτο, « Ὀδ. Φ » Τεῖχος περίκειται ἀμφοτέρωθεν, « Ἡσ. » Εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὃν φίλον υἱόν, « Ἰλ. Τ. 2) Π. κεῖμαι ἀπόθετος ὡς περίσσευμα κέρδους. » Οὔτι μοι περίκειται, « Ἰλ. Ι., δὲν μοι ἔμεινε τίποτε ὡς κέρδος ἢ κειμήλιον, (παρβλ. Περιγίγνομαι καὶ Περικειμένως). 3) (συνήθ. ὡς πθ. μὲ αἰτ.) ἔχω τι κείμενον περὶ ἐμέ, εἶμαι περικυκλωμένος ἀπό, φορῶ. » Δάφνην (» Ὑποδήματα) περικείμενος, « Αχ. » Πίνε καὶ ἔσθιε καὶ περίκεισο ἄνθεα, « Ἐπγρ. » Ἕνεκεν τῆς ἐλπίδος τοῦ Ἰσραὴλ τὴν ἅλυσιν ταύτην περίκειμαι, « Γρφ. (καὶ μτνμ.) » Ὕβριν (» Ἀσθένειαν) περιχ., « Θκρ., Γργ.

Περικειμένως, ἐπίρ. Ἐκ περισσοῦ, ἐκ περιουσίας. » Τοῦτο δὲ περικειμένως διεκρούσατο, « Κασσ. Προβλμ.

Περι·κείρω, Μ. κερῶ. Κουρεύω ὁλοτρόγυρα· (μτνμ.) δενδροτομῶ ὅλα τὰ πέριξ, (ἐν γέν.) βλάπτω ὅσον δύναμαι. » Τίς σε, ὦ καλή, περιέκειρε; « Φλστρ. (καὶ μτνμ.) » Τὴν ἀκρόπολιν περικείρας, « Αἰλ., (Γαλλ.) raser les fortifications.

Περικεκαλυμμένως [περικαλύπτω], ἐπίρ. (μτχ.). Κρυφίως, σκεπαστά.

Περικεκομμένως [περικόπτω], ἐπίρ. (μτχ.). Κατ' ἐπιτομήν, συνοπτικῶς, ἐν συντομίᾳ.

Περι·κελαδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κελαδῶ ὁλοτρόγυρα.

Περι·κεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Κεντῶ (Τρυπῶ, Σουβλίζω) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἢ ἔνθεν κἀκεῖθεν. » Ἐκ ῥακωμάτων τινῶν τοὺς χιτῶνας ἑαυτοῖς περικεντοῦντες συῤῥάπτουσι, « Γργ., τρουπόνοντες, καταπιάνοντες.

Περι·κεράννυμι, Μ. κεράσω. Χύνω κιρνῶν (μιγνύων) τι πέριξ τινός.

Περι·κεράω-ῶ, Μ. άσω. Ἐκτείνω τὰ κέρατα (τὰς πτέρυγας) τῆς φάλαγγός μου πρὸς περικύκλωσιν τοῦ ἐχθροῦ, (ἐν γεν.) περικυκλόνω, (παρβλ.) Ὑπερκεράω.

†**Περικερδής**, έος (ὁ, ἡ), Σχλ., πολλὰ φιλοκερδής, κακὸς (πλεονέκτης) κερδοσκόπος, (ἄλλ. γρφ. κατὰ διαστασ. Περὶ κέρδη).

Περικεφαλαία (ἡ). σκέπασμα τῆς κεφαλῆς (κυρ. τῶν στρατιωτῶν), (Γαλλ.) casque. 2) εἶδος τυλίγματος τῶν πλεξίδων περὶ τὴν κεφαλὴν ἢ σκούφια μὲ μαλλιά, περῥοῦκα. 3) εἶδος κεφαλαλγίας, (κυρ. ὑψηλ. τοῦ

Περικεφάλαιος, α, ον. Ὁ περιλαμβάνων τὴν ἢ περιβαλλόμενος εἰς τὴν κεφαλήν. || (οὐσ.) Περικεφάλαιον (τό), πᾶν ὅ,τι φορεῖται περὶ τὴν κεφαλήν, = Περικεφαλαία.

;**Περικέφαλος** (ὁ, ἡ), = Περικεφάλαιος.

Περι·κήδομαι (χ. Μ), Π. (μὲ γεν.) φροντίζω (ἐννοιάζομαι) κατὰ πολλὰ περί τινος.

Περίκηλος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ξηρός, κατάξηρος.

Περίκηπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέριξ ἑαυτοῦ κῆπον· οἶκος ἐν μέσῳ κήπου ἢ κῆπος πέριξ πόλεως ἢ οἴκου· ἢ δρόμος (allée) ὁλόγυρα εἰς κῆπον.

Περι·κίδναμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Περισκεδάννυμαι.

Περι·κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ τι ὁλοτρόγυρα.

Περικιόνιος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Βάκχος (διότι σειομένης τῆς οἰκίας ὅταν ἐκεραυνώθη ἡ Σεμέλη, ἐσώθη ὑπὸ τοῦ κισσοῦ ὅστις περιτυλιχθεὶς εἰς τοὺς κίονας τοὺς ἐκράτησε καὶ δὲν ἔπεσον).

Περικίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέριξ (ὁλοτρόγυρα) κίονας, περίστυλος. ||. (οὐσ.) = Περιστύλιον, (Γαλλ.) galerie.

Περι·κλαδεύω, Μ. εύσω. Κλαδεύω ὁλοτρόγυρα.

Περικλαδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς (πυκνοὺς) κλάδους.

Περι·κλάζω, Μ. κλάγξω. Βοΐζω (Γαυγύζω κτλ.) πέριξ τινός.

Περι·κλαίω, Μ. κλαύσομαι καὶ κλαυσοῦμαι. Κλαίω πέριξ τινός, μυρολογῶ νεκρὸν προκείμενον.

Περίκλασις, εως (ἡ). τσάκκισμα πέριξ τινός· καμπή· ἀνωμαλία ἐδάφους, (Γαλλ.) anfractuosité, [ἐκ τοῦ

Περι·κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Λυγίζων τσακκίζω τι ὁλόγυρα· (μτνμ.) γυρίζω (περικάμπτω) ἀκρωτήριον κτλ., (Γαλλ.) doubler. ||. (πθ.) » Τόπος περικεκλασμένος, « Πλβ., ἀνώμαλος. » Φύλλα περικεκλασμένα, « Θφρ., τὰ κλίνοντα πρὸς τὴν γῆν.

Περικλεής, έος (ὁ, ἡ). περίφημος, ἔνδοξος.

;**Περι·κλεΐζω**, Μ. ίσω. Ἐπαινῶ παντοῦ, κάμνω περίφημόν τινα.

Περίκλεισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περικλείω, κλείσιμον ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Περίκλεισμα (τό). μέρος περικλεισμένον, περιοχή, περίβολος.

Περικλειστικός, ή, όν. (μὲ γεν.) Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ περικλείειν (περιλαμβάνειν). » Ὁ κύκλος περικλειστικός ἐστι παντὸς πολυγώνου ἐπιπέδου σχήματος, « Ἰάμβλ.

Περίκλειστος (ὁ, ἡ). κλεισμένος ὁλοτρόγυρα (πανταχόθεν), περικλεισμένος, (εἰς τὸν Πλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Περίκλυστος).

Περικλεΐστος [περικλεΐζω], ος, ον καὶ

Περικλειτός, ή, όν, Π. ἀντὶ Περικλεής.

Περι·κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω τι ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), περικυκλόνω.

Περι·κλείζω, κατὰ κρσ. ἀντὶ

Περι·κληΐζω, Ἰων. ἀντὶ Περικλεΐζω.

Περικλήϊστος (ὁ, ἡ). Ἰων. ἀντὶ Περικλεΐστος.

Περι·κληΐω, Ἰων. ἀντὶ Περικλείω.

;**Περικληρῖτις**, ιδος (ἡ), = Ἐπίκληρος.

Περι·κλῄω, Ἀττ. Ἰων. ἀντὶ Περικλείω.

Περικλινής, έος (ὁ, ἡ). χυτὸς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, κατηφορικὸς ὁλοτρόγυρα, θολωτός.

Περίκλινον καὶ **Περίκλιντρον** (τὸ) τράπεζι στρογγυλὸν (πέριξ τοῦ ὁπ. βάλλονται αἱ κλίναι, τὰ καθίσματα· κάθισμα (κλίνη) διὰ τοιοῦτον τραπέζι, (παρβλ. Τρίκλινον).

Περι·κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω πλαγίως, (συγχ. τῷ Παρεκκλίνω, Παρακλίνω καὶ Περικλείω).

Περίκλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περικλιτέον, θετ. τοῦ Περικλίνω.

Περι·κλονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κλονῶ (σείω, ταράττω) τι ὁλοτρόγυρα.

Περικλόνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περικλύδην, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει περικλύσεως, περεχυτά, [ἐκ τοῦ

Περι·κλύζω, Μ. κλύσω. Βρέχω ὁλοτρόγυρα (Ξεπλύνω) μὲ πολὺ νερὸν, περεχῶ. ||. (πθ.) εἶμαι πανταχόθεν περικυκλωμένος ἀπὸ νερά. » Ὀχυρωτάτης οὔσης διὰ τὸ πανταχόθεν περικλύζεσθαι τῇ λίμνῃ, « Ι. Καντακουζ. (ϗ μτφορ.) »Περικλυζῇ κακοῖς; πίνε κώνειον, « Αδ.

Περικλύμενον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (περιπλεκ.) (κοιν.) ἀγιόκλημα, (Γαλλ.) chèvre-feuille.

Περίκλυσις, εως (ἡ), = Περικλυσμός.

Περίκλυσμα (τὸ). ὑγρὸν χρησιμεῦον ἢ χρησιμεῦσαν εἰς περίκλυσιν, ἀπόπλυμα.

Περικλυσμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Περικλύζω, περέχυμα.

Περικλύστη (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Περίκλυστος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν ὑπὸ τῆς θαλάσσης βρεχόμενος (περικλυζόμενος). » Νῆσος —, « Αἰσχλ.

Περικλυτός, ή, όν, Π. [περί, κλύω]. ὁ ἀκουόμενος παντοῦ (ὁλοτρόγυρα), ἐξάκουστος, (μτφορ.) ὀνομαστός, περίφημος.

Περι·κλώζω, Μ. κλώξω. Κλώζω τινὰ (κυρ. εἰς τὸ θέατρον) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ἐκσυρίττω.

Περι·κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω ὁλοτρόγυρα. κλωθογυρίζω, (εἰς τὸ ΚΗ', κεφ. ἐδαφ. 11 τῆς Ἐξόδου, ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Περικεκυκλωμένους).

Περικνημίδιος καὶ Περικνήμιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὴν κνήμην. ||. (οὐσ.) » Περικνήμια, « Ἱππκρ., τὰ περὶ τὴν κνήμην μέρη τοῦ σώματος.

Περικνημίς, ῖδος (ἡ). σκέπασμα τῆς κνήμης, καλτσοῦνι, τουζλοῦκι.

;Περικνίδιον (τὸ). τὸ τρυφερὸν μέρος τοῦ φυτοῦ (τὸ ὁπ. ἠμπορεῖ τις νὰ κόψῃ μὲ τὸ 'νύχι), [ἐκ τοῦ

Περι·κνίζω, Μ. κνίσω. Τσιμπῶ ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη)· περιτρώγω· (μτφορ.) ἐγγίζω διὰ σκωμμάτων.

Περι·κνυζάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Κνυζῶμαι (Μουρμουρίζω χαϊδευτικῶς, ὡς ἂν τὰ σκυλάκια,) πέριξ τινός.

Περι·κνύω, Μ. κνύσω. Ξύνω ὁλοτρόγυρα.

Περι·κοκκύζω, Μ. ύσω. Κοκκύζω (Φωνάζω σὰν τὸν πετεινὸν) γυρίζων πέριξ τοῦ νικηθέντος ἐχθροῦ, (ἐν γέν.) περιφρονῶ.

Περι·κολάπτω, Μ. άψω. Σκάπτω (Βαθουλόνω) ὁλόγυρα.

Περι·κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολνῶ τι ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός.

Περι·κολούω, Μ. ούσω. Κολοβόνω. ὁλοτρόγυρα, περικόπτω· (μτφορ.) σμικρύνω, ταπεινόνω.

Περι·κολπίζω, Μ. ίσω. Περιπλέω ἐντὸς κόλπου.

Περικόλπιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν κόλπον φερούμενος ἢ φερόμενος.

Περικομιδή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Περι·κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω (Κουβαλῶ) τι ὁλοτρόγυρα. ||. (μσ. ἢ πθ.) περιφέρομαι· περιπλέω (Θκδ. Γ', 81).

Περίκομμα (τὸ). κεψίδι· κομμάτι κρέατος ψιλοκομμένου· φαγητὸν ἀπὸ τοιοῦτον κρέας, (Τουρκ.) κιμᾶς.

Περικομμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ. » Κοσκυλμάτια, τὰ τῶν βυρσῶν περικομμάτια, « Ἡσύχ.

Περίκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν κόμην (καὶ μτνμ. ἐπὶ δένδρ.) τὰ κλαδιὰ ϗ φύλλα του πέριξ τῆς κορυφῆς.

Περι·κομπέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαθρυλλῶ κομπάζων, μεγαλοποιῶ (Θκ. ς', 17, Ἰωσηπ.).

Περίκομψος (ὁ, ἡ) πολλὰ κομψός

Περικονδυλοπωροφίλα, ας (ἡ). ἡ ἀγαπῶσα νὰ σκληρύνῃ ὡσὰν πωρὶ τοὺς ἁρμοὺς (κονδύλους) τῶν δακτύλων, (Κωμ. ἐπιθ. τῆς Ποδάγρας).

Περικοπή (ἡ). τὸ περικόπτειν, κόψιμον ὁλοτρόγυρα· (μτνμ.) λῃστεία, ἁρπαγή, λεηλασία 2) πᾶν ὅ,τι δὲν χρησιμεύει εἰμὴ πρὸς ἐπίδειξιν μόνον καὶ μεγαλοπρέπειαν (ἐπμ.) ἠμπορεῖ νὰ περικοπῇ (νὰ ἀφαιρεθῇ) ὡς περιττὸν, (Γαλλ.) train, attirail. 3) τὸ ἐξωτερικὸν σχῆμα (Γαλλ. le contour) τῆς εἰκόνος, (παρβλ.) Περιγραφή. 4) (ῥτρ.) ἀκρίβεια περὶ τὴν ἔκφρασιν, ὕφος συνοπτικὸν (περιεκτικὸν), ὁρισμὸς ἀκριβής. 5) (μτγν.) μέρος συγγράμματος (λόγου κτλ.) προσδιωρισμένον δι' ἀνάγνωσιν.

;Περίκοπος (ὁ, ἡ). πολλὰ κοπιασμένος, ἀποκαμωμένος.

Περικοπτέον, θετ. τοῦ Περικόπτω.

Περικόπτης, ου (ὁ). λῃστής, [ἐκ τοῦ

Περι·κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω τι ὁλόγυρα, ἀφανίζω (ἰδιαιτ. δενδροτομῶ) τόπον τινά· λεηλατῶ, λῃστεύω· (μτφορ.) σμικρύνω, ταπεινόνω, ἐξασθενίζω. συντέμνω. »Κἂν αἱ ῥίζαι περικοπῶσι, « Θφρ. » Ὅσοι Ἑρμαῖ ἦσαν λίθινοι ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀθηναίων, μιᾷ νυκτὶ οἱ πλεῖστοι περιεκόπησαν τὰ πρόσωπα, « Θκ. » Εἰς τὴν Γορδιανὴν ἐμβεβληκὼς, καὶ περικόπτων τοὺς ὑπὸ Τιγράνῃ, « Πλ. » Τῶν πολιτῶν περικόπτοι τὰς οὐσίας, « Δ. Ἀλ. » Τὸ ἐπιτηδεύειν ἐν τούτοις μόνον πίνειν, ὡς ἀλαζονικὸν, περικόπτομεν τοῖς παρατυχοῦσι, « Κλμ. » Ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἐπιδημίων παμπόλλας ἤθροισεν ἡμέρας εἰς ταυτὸν, ἃς ἐν τῷ Προγνωστικῷ.. περικόπτειν φαίνεται, « Γαλ.

†Περι·κορδακίζω, Μ. ίσω. Χορεύω (ἐρχόμενος ὁλόγυρα) τὸν κόρδακα.

Περι·κορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σαρόνω (Πασρεύω) ὁλοτρόγυρα, (ὅθεν

Περικόρημα (τὸ), = Περίψημα, σκουπίδι.

Περι·κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω ὁλοτρόγυρα (μὲ ἐπιμέλειαν), καταστολίζω. » Θυγατέρες περικεκοσμημέναι ὡς ὁμοίωμα ναοῦ, « Γρφ.

Περικόσμημα (τὸ). στολίδιον δι' οὗ περικοσμεῖταί τις, (μτφορ.) πρόφασις εὐσχημος.

Περικόσμιος, α ἢ ος, ον. Ὁ πέριξ τοῦ κόσμου, ὁ περιέχων τὸν κόσμον.

Περίκουρος (ὁ, ἡ), [περικείρω]. κουρευμένος ὁλοτρόγυρα. 2) (Γλσ.) ὁ περικυκλωθεὶς καὶ πιασθεὶς εἰς τὸν πόλεμον, αἰχμάλωτος.

Περικόχλιον (τὸ). τὸ θηλυκὸν μέρος τοῦ κοχλίου (τῆς βίδας), (Γαλλ.) l'écrou.

Περι·κράζω, Μ. κεκράξομαι (μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς. Περικέκραγα,) Φωνάζω πέριξ τινός. (συγχ. μετὰ ϗ ἴσως εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ Περικρώζω).

Περικράνιος, α, ον. Ὁ περὶ τὸ κρανίον, (ὅθεν ||. οὐσ. θηλ.) ;Περικρανία (ἐνν. μῆνιγξ), « ἡ περικαλύπτουσα τὸ κρανίον μεμβράνα, καὶ » Περικράνιον, « Ἀνατομ., τὸ πέριξ τοῦ κρανίου.

Περίκρανος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὴν κεφαλὴν, (ὅθεν ||. οὐσ.) Περίκρανον (τὸ), Στρ., σκέπασμα ἢ δέσιμον τῆς κεφαλῆς, διάδημα ἢ περικεφαλαία. » Περίκρανον ἐξ ἀρνακίδων, « Πλδ.

Περι·κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω. [ἐκ τοῦ

Περικρατής, έος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ κατορθόνων τι (ἐπικρατῶν τινος)· (χ. πτ.) πολλὰ κρατα ὀς (ἰσχυρός).

†Περικράτησις, εως (ἡ). (μὲ γεν.) κράτημα, ἐμπόδισμα. » Οὔρων —, « Συλ. Νικ., = Ἰσχουρία. 2) (χ. πτ.) τὸ ἐπικρατεῖν, ὑπερίσχυσις. » Μῆλα, πάντα τὰ τετράποδα· κατὰ περικράτησιν δὲ, τὰ πρόβατα καὶ αἱ αἶγες, « Ἐτμλγ.

Περικρατητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα τοῦ περικρατεῖν, ἐπικρατητικός.

Περικρατῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον περικρατῆ, ἐγκρατῶς.

Περι·κρέμαμαι, μσ. αὐτπθ. τοῦ

Περι·κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω καὶ Ἀττ. κρεμάω-ῶ. (μὲ δοτ.) Κρεμνῶ τι πέριξ τινος. » Αγαρὸν δειρῇ δέρμα περικρέμαται, « Ἐπγρ.

Περικρεμάω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Περικρεμάσω, μέλλ. τοῦ προηγ.

Περικρεμής, έος (ὁ, ἡ). ὁ κρεμάμενος πέριξ τινός· ὁ ἔχων πέριξ ἑαυτοῦ κρεμάμενα πλῆθος πραγμάτων, γεμάτος ὁλοτρόγυρα ἀπό. (μὲ δοτ.) » Ναὸς ἀναθήμασι περικρεμής, « Αχ.

Περίκρημνος (ὁ, ἡ). περιτριγυρισμένος ὑπὸ κρημνῶν, κρημνώδης ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περικροτάφιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τοὺς κροτάφους. » Βόστρυχος —, « Γργ. Νύσσ.

Περι·κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κρότον (Ἀντηχῶ) ὁλοτρόγυρα, [ἐκ τοῦ

Περίκροτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντηχῶν ὁλοτρόγυρα (κάμνων μέγαν κρότον), πολλὰ βροντερος. » Ἀδεψήτοιο περίκροτα νῶτα βοείης, « Νόνν.

Περι·κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ τι ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη)· κτυπῶν δοκιμάζω πήλινον σκεῦος ἂν ἦνε ῥαγισμένον. » Εἴ πῃ τι σαθρὸν ἔχει, πᾶν περικρούομεν, « Πλάτ. 2) (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) κτυπῶν περιβάλλω τι εἰς ἢ ἀφαιρῶ ἀπό. » Πέδας περικρούειν τινί, « Πλ. (καὶ πθ.) » Περικρουσθεῖσα πέτρας καὶ ὄστρεα, « Πλάτ., ἀποσπασθέντων ἀπ' αὐτῆς.

†Περι·κρύβω, Μ. κρύψω, Γρφ. ἀντὶ Περικρύπτω.

†Περικρυερός, ά, όν. Πολλὰ κρυερὸς, κατάψυχρος.

Περι·κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω (Σκεπάζω) τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, συγκρύπτω » Περιέκρυβεν ἑαυτὴν μῆνας πέντε, « Εὐαγγ.

Περι·κρώζω, Μ. κρώξω. Φωνάζω πέριξ τινὸς 'σὰν τὸν κόρακα.

†Περι·κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ τι περὶ ἐμαυτὸν ἢ προσέτι, ἀποκτῶ περιουσίαν, προσκτῶμαι.

Περι·κτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός.

Περίκτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περικτάομαι, ἀπόκτησις (περιουσίας), πρόσκτησις.

Περικτητικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος πρὸς περίκτησιν (ἀπόκτησιν).

;Περίκτητος (ὁ, ἡ), = (ἢ πιθανώτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Περικτητικός

Περικτίονες καὶ Περικτῖται (οἱ), Π. [π. κτίζω] οἱ οἰκοῦντες πέριξ τινὸς, περίοικοι, γείτονες.

Περι·κτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κτύπον (Ἀντηχῶ) εἰς ὅλα τὰ πέριξ· κτυπῶ δυνατὰ, βοῦζω· (συνκδχ.) παραζαλίζω. » Βροντὴν ἐξαισίαν ὑφ' ἧς καὶ περικτυπηθῆναι τὰς ἀκοὰς, « Ν. Χων.

Περι·κυβιστάω-ῶ, Μ. ήσω. Κυβιστῶ πέριξ τινός.

Περι·κυδαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἐγκωμιάζω πανταχοῦ, διαφημίζω, [ἐκ τοῦ

Περικυδής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. κῦδος]. ὁ πανταχοῦ ἢ κατὰ πολλὰ ἔνδοξος, περίφημος.

Περι·κυκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω πανταχόθεν, (μτνμ.) συνταράττω.

Περικυκλάς, άδος (ἡ), Π. ἡ κυκλικῶς κινουμένη (κυκλοφοροῦσα).

Περι·κυκλεύω, Μ. εύσω. Περιστρέφομαι ἐν κύκλῳ, κυκλοφορῶ πέριξ τινος· περιστοιχῶ.

Περι·κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ τι ἐν κύκλῳ, περιστρέφω. ||. (μσ.) = Περικυκλόομαι.

Περικύκλησις, εως (ἡ). ἡ ἐν κύκλῳ περιφορὰ, περιστροφή, κυκλοφορία.

Περικύκλιος καὶ Περίκυκλος (ὁ, ἡ). ἐντελῶς κυκλοτερής, ὁλοστρόγγυλος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) γύρος, στεφάνι, περιφέρεια.

Περι·κυκλόω-ῶ καὶ (μσ.)-όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι. Σχηματίζω κύκλον πέριξ τινὸς, βάλλω εἰς τὴν μέσην, περικυκλόνω.

Περικύκλῳ, ἐπίῤ. Ὁλόγυρα, ὁλοτρόγυρα.

Περικύκλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περικυκλόω, βάλσιμον εἰς τὴν μέσην, περικύκλωμα.

Περι·κυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Περικυλίω.

Περικυλίνδησις καὶ

Περικύλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Περι·κυλίω, Μ. ίσω. Κυλίω τι πέριξ τινὸς ἢ ὁλοτρόγυρα.

Περι·κυμαίνω, Μ. ανῶ. Κυματίζω πέριξ τινὸς, περιῤῥέω, [ἐκ τοῦ

Περικύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. βρεχόμενος πανταχόθεν ὑπὸ τῶν κυμάτων, περίῤῥυτος.

Περίκυρτος (ὁ, ἡ). κυρτὸς ὁλοτρόγυρα. » Τοῦ ποτηρίου κοῖλον μὲν τὸ ἐντὸς, περίκυρτον δὲ τὸ ἐκτὸς, « Σξτ.

Περι·κυρτόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κυρτὸν ὁλοτρόγυρα.

Περι·κύρω, Μ. κύρσω, = Περιτυγχάνω, περιπίπτω εἰς.

†Περι·κυτόω-ῶ, Μ. ώσω. Περικαλύπτω μὲ δέρμα (κύτος).

Περίκυφος (ὁ, ἡ), = Περίκυρτος.

Περι·κυφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κυφὸν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, (παρβλ.) Περικυρτόω.

Περι·κωδωνίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ τὸν κώδωνα (καὶ ἀμτβτ. Ἀντηχῶ ὡς κώδων) πέριξ τινός· (συνκδχ. καὶ τρπ.) δοκιμάζω, (ἴδε Κωδωνίζω).

Περι·κωκύω, Μ. ύσω. Κλαίω (Ξεφωνίζω) πέριξ τινὸς, κάμνω νὰ ἀντηχοῦν τὰ πέριξ ἀπὸ τὰ ξεφωνητά μου.

Περι·κωμάζω, Μ. άσω. Περιέργομαι κωμάζων, (κοιν.) γυρίζω πατινάδαν.

Περι·κωνέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἴσως) ἐσφαλμ. ἀντὶ

Περι·κωνίζω, Μ. ίσω. Ἀλείφω ὁλοτρόγυρα μὲ πίσσαν, (κυρ.) ἀλείφω τὰ ὑποδήματα ἵνα ὑαλίζουν, τὰ παστρεύω.

†Περι·λακίζω, Μ. ίσω. Ξεσχίζω ὁλοτρόγυρα, καταξεσχίζω, κατακομματιάζω.

Περι·λακτίζω, Μ. ίσω. Κλωτσῶ ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ).

Περι·λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ ἐδῶ ϗ ἐκεῖ (ὁλοτρόγυρα). λαλῶ ἀδιακόπως, φλυαρῶ, καταζαλίζω μὲ τὴν πολυλογίαν μου. » Τοῖς περιλαλοῦσι μὴ ταχέως συγκατατίθεσθαι, « Μ. Ἀντ.

Περιλάλημα (τὸ). τὸ περιλαλούμενον, φλυάρημα· μωρολογία.

Περιλάλησις, εως (ἡ), τὸ περιλαλεῖν, περιττὴ λαλιά, περιττολογία, πολυλογία.

Περιλάλητος (ὁ, ἡ). ὁ περιλαλούμενος, περίφημος, περιβόητος.

†Περίλαλος (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν ἐδῶ ϗ ἐκεῖ ὅ,τι φθάσῃ, πολύλογος, φλύαρος.

Περι·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Περιέλαβον κτλ.). Πιάνω τι ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη)· ἀγκαλιάζω· χωρῶ μέσα μου· βάλλω εἰς τὸ χέρι (εἰς τὴν μέσην), περικυκλόνω. » Μηνοειδὲς ποιήσαντες τῶν νεῶν, ἐκυκλοῦντο ὡς περιλάβοιεν αὐτοὺς, « Ἡρ. » Περιλαβὼν αὐτὸν.. κατησπάζετο, « Αἰλ. » Περιλαβὼν (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Περιβαλὼν) τάφρῳ καὶ χάρακι τὴν παρεμβολὴν, « Πλβ. » Διφθέραις περιλαμβάνοντες τόπον ἐν ταῖς στρατοπεδείαις ἐγυμνάζοντο, « (Κλέαρχ. παρ') Ἀθ. » Σχῆμα τὸ περιειληφὸς ἐν αὐτῷ πάντα ὁπόσα σχήματα, « Πλάτ. (ϗ τρπ.) » Περιλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ, « Γργ., καταλαμβάνειν. » Τῶν πρὸ αὐτῆς βασιλέων οὐδὲ τὴν Αἰγυπτίων ἀνασχομένων περιλαβεῖν διάλεκτον, « Πλ.

Περιλαμπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, πολλὰ λαμπρὸς (φωτερός). (μτφορ.) ἐπίσημος, ἔνδοξος.

Περίλαμπρος (ὁ, ἡ). πολλὰ λαμπρὸς (ϗ μτφορ.) φανταχτερός, μεγαλοπρεπής· ἐπίσημος, ἔξοχος.

;Περιλάμπρως, ἐπίῤ. Μὲ πολλὴν λαμπρότητα (μεγαλοπρέπειαν).

Περι·λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ἀκτινοβολῶ πανταχόθεν· (μτβτ.) φωτίζω τι ὁλόγυρα, περικυκλόνω μὲ λάμψιν. » Οὓς ἀπῆλθεν εὐθὺς ἀστραπὴ περιλάμψασα, « Γργ. (καὶ πθ.) » Οὐ φθάνω τὸ ἓν νοῆσαι, καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι, « αὐτ. » Οἶκοι παντοδαποῖς μαρμάροις περιλαμπόμενοι, « Βσσ.

Περίλαμψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ πανταχόθεν διαχεομένη ἢ περιστοιχοῦσα λάμψις, περιαύγεια.

†Περιλεγνής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁλοτρόγυρα λεγνον (οὔγιαν, σειρῆτι), περιποίκιλος.

Περι·λέγω, Μ. λέξω. Λέγω (Ἐκφράζω) τι περιφραστικῶς, περιφράζω· (ἀμτβτ.) μεταχειρίζομαι (ὁμιλῶ μὲ) περιφράσεις· πολυλογῶ, περιττολογῶ.

Περι·λείβομαι (γ. Μ.). Χύνομαι ὁλόγυρα, στάζω πανταχόθεν πέριξ τινός.

Περίλειμμα (τὸ). ἐπίλοιπον, ἀπομεινάρι, [ἐκ τοῦ

Περι·λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω τι ὡς περισσεῦσαν· (πθ.) περισσεύω, ἀπομένω. » Ὅσοι πολέμοιο περιλίπωνται, « Ἰλ. Τ., μείνουν, 'γλυτώσουν, ἐπιζήσουν.

Περι·λείχω, Μ. λείξω. Γλείφω ὁλοτρόγυρα. (μσ.) γλείφω τὰ χείλη μου, ξερογλείφομαι (κυρ. καὶ μτφορ.).

Περίλεξις, εως (ἡ), τὸ περιλέγειν (ὁμιλεῖν ἢ ἐκφράζειν τι διὰ περιφράσεων), περιττολογία, πολυλογία.

Περι·λεπίζω. Μ. ίσω ϗ

Περι·λέπω, Μ. λέψω. Ἀφαιρῶ ὁλόγυρα τὸ λέπος (τὴν φλοῦδαν, τὸ περικάλυμμα), ξεφλουδίζω.

Περιλεσχήνευτος (ὁ, ἡ), [περί, λεσχηνεύω], = Περιλάλητος, περιβόητος.

Περι·λευκαίνω, Μ. ανῶ. Ἀσπρίζω τι ὁλόγυρα.

Περίλευκος (ὁ, ἡ). ὅλως διόλου ἢ ὁλόγυρα λευκὸς, κάτασπρος.

Περίλημμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι περιλαμβάνει ἢ περιέλαβέ τις· τὸ περιεχόμενον.

Περιληπτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ περιλαμβάνειν »Ὄνομα περιληπτικὸν, « Γρμτ., τὸ ἐκφράζον δι' ἑνικοῦ ἀριθμοῦ πληθὺν προσ. ἢ πραγμ., (Γαλλ.) collectif.

Περιληπτικῶς, ἐπίῤ. Ἐν περιλήψει· διὰ περιληπτικοῦ τρόπου.

Περιληπτός, ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναται νὰ περιλάβῃ (νὰ χωρέσῃ, [καὶ τρπ.] νὰ καταλάβῃ) τις.

Περιληπτῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον περιληπτὸν (καταληπτόν).

Περίληψις, εως (ἡ), τὸ περιλαμβάνειν ἢ περιλαμβάνεσθαι· (τρπ.) κατανόησις.

Περι·λιμνάζω, Μ. άσω. Λιμνάζω πέριξ τινός.

Περι·λιμπάνω, Ἀττ. ἀντὶ Περιλείπω.

Περιλιπής έος (ὁ, ἡ), = Περίλοιπος.

Περι·λιχμάζω, Μ. άσω ϗ

Περι·λιχμάω-ῶ ϗ (μσ.) λιχμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι, = Περιλείχω. » Καθεὶς τὸν δάκτυλον, τοῦ ζωμοῦ περιελιχμήσατο, « Αχ.

Περιλίχμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., γλείψιμον ὁλόγυρα.

Περι·λιχνεύω, Μ. εύσω. Τρώγω λαιμαρ-

γω· ἢ Λιμάζω (κοιν. τρέχουν τὰ σάλια μου διά) τι, (συγχ. τῷ Περιγνεύω).

;Περιλογισμός (ὁ), = Ἐπιλογισμός.

Περίλοιπος (ὁ, ἡ). ὁ περιλειπόμενος (περισσεύσας, ἐπιζήσας κτλ.), ἐπίλοιπος.

Περίλοξος (ὁ, ἡ). πολλὰ λοξός, στραβοδίβολος.

Περι-λεπίζω, Μ. ίσω, = Περιλεπίζω.

Περι-λούω, Μ. λούσω. Λούω ὁλοτρόγυρα ἢ μὲ ἐπιμέλειαν, λούω παστρικά.

Περι-λυγίζω, Μ. ίσω. Λυγίζω μὲ τρόπον

Περι-λυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Χαλνῶ (Ἀφανίζω) τι ὁλοτρόγυρα· βλάπτω καθ' ὅλους τοὺς τρόπους διαφθείρω.

Περιλυπία (ἡ). μεγάλη λύπη, ὑπερβολὴ λύπης. [ἐκ τοῦ

Περίλυπος (ὁ, ἡ). πολλὰ λυπημένος, βυθισμένος εἰς τὴν λύπην, καταλυπημένος.

†Περι-λωπίζω, Μ. ίσω. Περιβάλλω μὲ λῶπος (φόρεμα), ἐνδύω.

Περιμάδαρος (ὁ, ἡ). μαδαρὸς (φαλακρὸς) ὁλοτρόγυρα.

Περιμαθής, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ πεπαιδευμένος, πολυμαθής.

Περι-μαιμάω-ῶ (χ. Μ.), Π. ἀναζητῶ τι ὁλοτρόγυρα (μὲ πολλὴν ἐπιθυμίαν), κυτάζω πέριξ τινὸς νὰ εὕρω (ν' ἁρπάσω) τι.

Περιμαιμώων, ωσα, Π. μτχ. τοῦ Περιμαιμάω.

Περι-μαίνομαι, Μ. μανοῦμαι (μὲ αἰτ.) Μαίνομαι (Κινοῦμαι ὡς μανιώδης) πέριξ τινός· (μὲ δοτ.) ἐπιθυμῶ μανιωδῶς (κάμνω 'σὰν τρελλὸς διά) τι.

Περιμάκεα, Δ. ἀντὶ Περιμήκη, αἰτ. τοῦ Περιμήκης.

Περιμάκτρια (ἡ), [περιμάσσω]. γυνὴ καθαρίζουσα διὰ μαγικῶν τελετῶν τοὺς δεισιδαίμονας.

Περιμανής, έος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν μανιώδης, ἐκμανής.

Περιμανῶς, ἐπίρ. Μὲ ὑπερβολικὴν μανίαν, ὅλως διόλου μανιωδῶς.

Περιμάργαρος (ὁ, ἡ). στολισμένος ὁλοτρόγυρα μὲ μαργαριτάρια.

Περι-μαρμαίρω, Μ. αρῶ. Ἀκτινοβολῶ ὁλοτρόγυρα.

Περι-μάρναμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Περιμάχομαι.

Περι-μάσσω(ττω), Μ. μάξω. Παστρεύω (Σφουγγίζω) ὁλοτρόγυρα = Περικαθαίρω. »Περιθυόμενος οἴκοι κάθηται καὶ περιματτόμενος,« Πλ.

Περιμάχητος (ὁ, ἡ). περὶ τοῦ ὁπ. μάχονται (ποιὸς νὰ τὸν πρωτοπάρῃ), (ἐπμ.) ζηλευτός, ἐπιθυμητός· (ἐνίοτε) ἀμφισβητήσιμος, [ἐκ τοῦ

;Περι-μάχομαι, Μ. μαχέσομαι ἢ μαχήσομαι. (μὲ αἰτ.) Μάχομαι πέριξ (πρὸς ὑπεράσπισιν) τινος, ὑπερμαχῶ, ὑπερασπίζω· (μὲ γεν.) μάχομαι περί τινος (ἵν' απολαύσω, ἀποκτήσω τι).

Περι-μελαίνω, Μ. ανῶ. Μαυρίζω τι ὁλόγυρα.

Περιμεμφής, έος (ὁ, ἡ). ὁ μεμφόμενος (παραπονούμενος) εἰς κάθε τι, μεμψίμοιρος, δύστροπος.

Περι-μενεαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολήν, ὑπερεπιθυμῶ.

Περιμενετέον, θετ. τοῦ-

Περι-μένω, Μ. μενῶ. (μετὰ ἢ χωρὶς αἰτ.) Προσμένω· εἶμαι φυλαγμένος (προσδιωρισμένος) διά. » Περιμένει αὐτοὺς τὰ κατὰ γῆς κολαστήρια, « Συν.

;Περιμέριμνος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ίμνως. Ὁ πολλὰ μεριμνῶν, φροντιστικός, ἐπιμελής.

Περίμεσος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸ μέσον, σχεδὸν μεσαῖος.

Περίμεστος (ὁ, ἡ). γεμάτος ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), γεμάτος 'ως ἐπάνω.

Περι-μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ ὁλοτρόγυρα.

;Περιμέτρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ

Περίμετρον (τό), = Περίμετρος (ἡ).

Περίμετρος (ὁ, ἡ), = Ὑπέρμετρος. » Στησαμένη (ἡ Πηνελόπη) μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε, λεπτὸν καὶ περίμετρον, « Ὀδ. Β, Τ. » Κήτεα .. πλεῖστά τε καὶ περίμετρα, « Ὀππ. 2) = Περιφερής, ὁλοστρόγγυλος. ‖. (οὐσ. θηλ.) Περίμετρος (ἐνν. γραμμή), ἡ σχηματίζουσα (ἐκτεινομένη περὶ) τὴν περιφέρειάν τινος σώματος, (ἐν γέν.) ἡ ἔκτασις (τὸ μέτρον) τῆς περιφερείας.

Περι-μηκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μηκῶμαι (Φωνάζω 'σὰν τὸ 'γίδι κτλ.) πέριξ τινός, (συγχ. τῷ Περιμυκάομαι).

Περιμήκετος, Π. ἢ

Περιμήκης, εος (ὁ, ἡ), = Ὑπερμήκης, ὑπερμεγέθης, ὑπερύψηλος. » Πυραμὶς (»Ἐλάτη, » Κοντὸς κτλ.) —, « Εὐς, Ὀμ. κλπ. » Τηΰγετον περιμήκεα, « Ὀδ. Ζ.

†Περιμήριον καὶ Περιμηρίδιον (τό). περικάλυμμα τῶν μηρῶν, βρακί, ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραμήριον, -ίδιον).

Περι-μηρύομαι, Μ. ύσομαι. Τυλίζω (Τυλιγαδιάζω) πέριξ τινός.

;Περιμήτριος ἢ

Περίμητρος (ὁ, ἡ). ὁ πέριξ τῆς μήτρας (τῆς καρδίας) τοῦ ξύλου. » Ξύλα περίμητρα, « Θφρ., τὰ ἔχοντα μήτραν, κομμένα ἀπὸ τὴν μέσην τοῦ δένδρου, 'γιερά.

Περι-μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Μηχανῶμαί τι πέριξ ἢ κατά τινος.

Περι-μίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω (Ἀνακατόνω) καλῶς.

Περι-μινύθω (χ. Μ.), Π. σμικρύνομαι (ὀλιγοστεύω) πανταχόθεν, φθείρομαι βαθμηδὸν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περι-μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Σχηματίζω) τι πανταχόθεν.

Περι-μοτόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ὁλοτρόγυρα τὴν πληγὴν μὲ μοτὸν (ξαντόν).

Περιμότωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περι-μοχθέω-ῶ, Μ. ήσω ἢ

Περι-μοχθίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Πάσχω (Ταλαιπωροῦμαι) πέριξ ἢ ἕνεκά τινος.

Περι-μυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μουγκρίζω (Βοῦζω, Ἀντηχῶ) πέριξ τινος.

Περιμυκής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μυκώμενος (μουγγρίζων) δυνατά.

Περι-μυθέομαι, Μ. μυθοῦμαι, Π. Θρηνολογῶ πέριξ τινος. » Ὡς δ' ὅτ' ἐρημαίην περιμύρεται ἀμφὶ καλιὴν .. ἀηδών, « Κόϊντ.

Περιναιετάω (χ. Μ.), Π. κατοικῶ πέριξ τινός, περιοικῶ. » Πόλεις, αἳ περιναιετάουσιν, « Ὀδ. Δ., κεῖνται πέριξ.

Περιναιέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Περίοικος, πρόσοικος.

Περίναιος (ὁ, ἡ), = Περίναος. ‖. (οὐσ. ἀρ.) = Περίνεον.

Περι-ναίω (χ. Μ.), Π. = Περιναιετάω.

†Περίναος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν ναόν. » Στοὰ —, « Ἐπγρ.

Περιναύσιος καὶ Περιναύτιος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων (ἔχων διάθεσιν πρὸς) ναυτίαν.

Περι-νάω, Μ. . . Ἀναβρύω πέριξ τινός.

Περι-νέμομαι, Μ. νεμηθήσομαι. Βόσκω ὁλοτρόγυρα· (μτφ.) κατακαίω ὅλα τὰ πέριξ.

Περινενοημένως [περινοέω], ἐπίρ (μτχ.) Μὲ πολλὴν σύνεσιν (περίνοιαν), ἐμφρόνως, ἐσκεμμένως.

Περίνεον (τό), [πηρίν]. τὸ μεταξὺ τῆς ἕδρας καὶ τῶν αἰδοίων μέρος.

Περίνεος (ὁ), = Περίνεον. 2) τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός. » Τῷ θήλει ἡ ὑστέρα, τῷ δ' ἄρρενι ὁ περίνεός ἐστιν.« Ἀρστ.

Περίνευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Περι-νεύω, Μ. νεύσω. Γέρνω ὁλοτρόγυρα, κλίνω πότε πρὸς τὸ ἓν πότε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος· σκύπτω καὶ κυττάζω ὁλοτρόγυρα. » Περινεύοντες ἐκ τοῦ λόφου, » Ἀππ.

Περινέφελος (ὁ, ἡ). περικυκλωμένος ἀπὸ σύννεφα· πολλὰ συννεφιασμένος.

Περίνεφρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παχεῖς (περιτυλιγμένους ἀπὸ πάχος τοὺς) νεφρούς. 2) ὁ εὑρισκόμενος πέριξ τῶν νεφρῶν.

Περι-νέω, Μ. νεύσομαι. Πλέω (Κολυμβῶ, Κυματίζω) πέριξ τινός, περιπλέω, περιρρέω.

Περι-νέω, Μ. νήσω, = Περινηέω.

Περίνεως (ὁ, ἡ), [περί, ναῦς]. ἐπιβάτης πλοίου, ναύτης (ἁπλοῦς, ὄχι καὶ στρατιώτης ὁ αὐτός). » Ἄρχει δὲ περίνεω μὲν ὁ τοίχαρχος, τοιχάρχου δὲ ὁ πρωρεὺς κτλ., » Ἀρτμδρ.

Περι-νηέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἐπισωρεύω τι πέριξ τινός, περισωρεύω. » Περινηῆσαι τὴν οἰκίην ὕλῃ, « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Φέρον ἄσπετον ὕλην .. πάντη δὲ νέκυν περινηήσαντο, « Κόϊντ.

Περίνημα (τό), [περινέω]. τὸ περισωρευμένον πέριξ τινός, περισώρευμα, (συγχ. τῷ Περίνιμμα).

†Περίνηστος (ὁ, ἡ). περιτριγυρισμένος ἀπὸ θαλασσίαν (ἀληθινὴν) πορφύραν, περιπόρφυρος. ‖. (οὐσ.) Περίνηστον (ἱμάτιον), εἶδ. γυναικείου φορέματος μὲ πορφυρᾶν οὔγιαν ἢ ποδόγυρον.

Περι-νήχομαι, Μ. νήξομαι (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Κολυμβῶ πέριξ τινος.

;Περι-νήω, Μ. νήσω, = Περινέω (νηέω).

Περι-νίζω καὶ (σπντ.) Περι-νίπτω, Μ. νίψω. Νίπτω (Πλύνω) τι ὁλοτρόγυρα, περιπλύνω, (ἴδ.

Περίνιμμα (τό), = Περίπλυμα, (ἰατρ.) -Περίκλυσμα.

Περι-νίσσομαι, Μ. νείσομαι, Π (μὲ αἰτ.) περιέρχομαι πέριξ τινός, περιπορεύομαι.

Περι-νοέω, Μ. ήσω. Περιλαμβάνω τι εἰς τὸν νοῦν μου, ἐννοῶ καλὰ (κατὰ βάθος) ἢ ἐκ περισσοῦ (ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, ἐκ περιουσίας). »Ὑμεῖς μὲν γὰρ

ενενοοῦμεν, ὡς κτλ.. σὺ δὲ γλαφυρώτερον περιενοήσω, ὡς κτλ., « Εὐς. (ὅθεν:) » Περινενοημένον, « Ῥτρ., » τὸ ἐξ ἐπινοίας τοῦ λέγοντός τι προσλαμβάνον » (κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ) Ἑρμγ.

Περινόησις, εως (ἡ), τὸ περινοεῖν, σκέψις βαθεῖα, μελέτη· κατανόησις·

Περινοητικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ περινοεῖν, βαθύνους, συνετός, ἐπινοητικός.

Περίνοια (ἡ). περιουσία νοός, πνεῦμα, ὀξύνοια.

Περινομή (ἡ). περιοχή (τόπος ἀφιερωμένος πέριξ ναοῦ, (ἐν γέν.) γῦρος, περιφέρεια. » Ἐκ περινομῆς, « Δ. Ἀλ., κατὰ σειράν, ὁλοτρόγυρα, (Γαλλ.) à la ronde.

Περίνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων περιουσίαν νοός, ἐφευρετικός, ὀξύνους, πνευματώδης, (εὕχρ. κυρ. μόνον τὸ ὑπερθ. Περινούστατος).

Περι-νοστέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπλανῶμαι, περιφέρομαι· (μτβτ. μὲ αἰτ.) τριγυρνῶ πέριξ τινός, κάμνω τὸν γῦρον τοῦ. »Ἀλώπηξ ἀπάτῃ περιενόσει τὸν κόρακα,« Μυθ.

Περινόστησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τριγύρισμα.

Περι-νοτίζω, Μ. ίσω. Νοτίζω (Ὑγραίνω) τι ὁλοτρόγυρα.

Περινότισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περινούστατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ (ἄλλ. ἀχρ.) Περίνους.

;Περινύμφιος (ὁ ἢ ἡ). ὁ περιτιθέμενος ἢ ὢν περὶ πολλοῦ εἰς τὸν νυμφίον ἢ τὴν νύμφην. » Στέφανος —,« Ἀθ.

Περιξ [περί]. ἐπίρ (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Τριγύρω, ὁλόγυρα, ὁλοτρόγυρα » Πέριξ δὲ τοῦ ἱροῦ φοίνικες πεφύκασι, « Ἡρ. (ἢ αἰτ.) »Πέριξ τὴν λίμνην οἰκέουσι,« αὐτ. (καὶ χ. πτ.) » Πέριξ τοῦτον λαβοῦσας,« αὐτ., = Περιλαβοῦσαι. (καὶ μτφορ.) »Ἑλικτὰ κοὐδὲν ὑγιές, ἀλλὰ πᾶν πέριξ φρονοῦντες, « Εὐρ. (ἢ ἐνάρθρ.) »Ὁ (»Ἡ, » Τὰ) πέριξ. « Λξ.

Περι-ξαίνω, Μ. ξανῶ. Ξαίνω (Καταξεσχίζω) τι ὁλοτρόγυρα, καταπληγόνω δέρνων.

Περιξεστός, ή ἢ η, όν ἢ ον. Ξυσμένος (Πελεκημένος) ὁλοτρόγυρα, [ἐκ τοῦ

Περι-ξέω, Μ. ξέσω. Ξύνων (Πελεκῶν) ὁμαλύνω τι ὁλοτρόγυρα. » Τὰ δὲ ἀγάλματα ῥινᾶται, πρίεται, περιξέεται, γλύφεται.« Κλμ. (ἔθ. μτφ.) »Περιεξεσμένον τι ἔχει ἡ ἑρμηνεία καὶ εὐσταλές,« Δμτρ.

Περι-ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω τι πανταχόθεν (ὅλως διόλου) ἢ πέριξ τινός, καταξηραίνω, [ἐκ τοῦ

Περίξηρος (ὁ, ἡ). ξηρὸς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, κατάξηρος.

Περι-ξυράω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ξυρίζω ὁλοτρόγυρα.

Περίξυσμα (τό). τὸ ἀποπίπτον τοῦ περιξεομένου σώματος.

Περιξύστηρ (ὁ). γεωργικόν τι ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁπ. ξύνουν ὁλόγυρα τὰ κόκκαλα, [ἐκ τοῦ

Περι-ξύω, Μ. ξύσω. Ξύνω τι ὁλόγυρα, ξύνων ἰσάζω (ὁμαλίζω) ἢ ἀφαιρῶ.

Περίογκος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὀγκώδης.

Περι-ογκόω-ῶ, Μ. ώσω. Πρήσκω (Φουσκόνω) μὲ ὑπερβολήν.

Περιοδεία (ἡ). τὸ περιοδεύειν, περιέλευσις, γῦρος (δρόμος) τὸν ὁπ. κάμνει τις περιοδεύων, περιήγησις, (Γαλλ.) tournée.

†Περιοδεύσιμος (ὁ, ἡ). (δρόμος) διὰ τοῦ ὁπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ περιοδεύσῃ τις, γυριστός, περιοδευτός.

Περιόδευσις, εως (ἡ), = Περιοδεία.

Περιοδευτής, οῦ (ὁ). ὁ περιοδεύων (περιερχόμενος, περιηγούμενος κτλ.), (ἰδιαιτ.) ἰατρὸς ἢ πραγματευτὴς περιφερόμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, (Γαλλ.) ambulant. (ἐκκλησ.) κληρικὸς περιοδεύων τὴν ἐπισκοπὴν ἐκ μέρους τοῦ ἀρχιερέως, (ἄλλ.) Ἔξαρχος, (Βλσ. εἰς τὸν 57 καν. τῆς ἐν Λαοδικ. Συνόδου).

Περιοδευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ περιοδεύειν.

Περιοδευτός, ή, όν, = Περιοδεύσιμος.

Περι-οδεύω, Μ. εύσω. Περιπατῶ τριγύρω, κάμνω περίοδον, περιέρχομαι καὶ παρατηρῶ, περιηγοῦμαι· (μτφορ.) περιεργάζομαι μὲ τὸν νοῦν μου, μελετῶ· (ἐνίοτε) ἀπατῶ, (Γαλλ.) circonvenir. (ἰατρ.) θεραπεύω (κυρ. διὰ περιοδικῆς μεθόδου)· (ῥτρ.) γράφω μὲ (μακρὰς) περιόδους, μεταχειρίζομαι ὕφος περιοδικόν. » Γελοῖον γὰρ (ἐπιστέλλοντα) περιοδεύειν, ὥσπερ οὐκ ἐπιστολήν, ἀλλὰ δίκην γράφοντα, « Δμτρ.

Περιοδία (ἡ), = Περιοδεία, περιήγησις (κυρ. διὰ ξηρᾶς)· περιγραφὴ ὁδοιπορίας· (ἰατρ.) θεραπεία διὰ περιοδικῆς μεθόδου.

Περι-οδίζω, Μ. ίσω. Ἔχω χαρακτῆρα περιοδικόν· συμβαίνω περιοδικῶς. » Πυρετὸς περιοδίζων, « Γαλ.

Περιοδικός, ή, όν. Ὁ συμβαίνων κατὰ περίοδον, (ἰατρ.) ὁ εἰς τακτικὴν ὥραν παύων ἢ πάλιν ἐπανερχόμενος· (ῥτρ.) γραμμένος μὲ περιόδους, τετορνευμένος.

Περιοδικῶς, ἐπίρ. Ὡς περιοδικός· μὲ περιοδικὸν ὕφος, κατὰ περιόδους. »Ἀστέρες περιοδικῶς ἀνατέλλοντες,« Πλ. »Οἱ περιοδικῶς νοσοῦντες, « Κασσ. Προβλ.

Περι-οδοιπορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ὁδοιπορῶ πέριξ τινος.

Περιοδονίκης, ου (ὁ). ὁ νικήσας τὴν περίοδον (τῶν 4 ἀγώνων).

†Περίοδος (ὁ, ἡ), (νλγ). ὁ περιοδεύων (κυρ. τὰς φρουρὰς ἢ ὡς φρουρός), περίπολος.

Περίοδος (ἡ). ἡ ἐν κύκλῳ περιφορά· ἡ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον ἐπάνοδος· κυκλοφορία. » Ἄστρων (»Λόγων) —, « Πλάτ. Ξεν. » Χρόνου —, « Λξ. » Τὸ πυρετῶδες πολέμιον περιόδοισι, « Ἱππκρ. (τὸ ὁπ. ἐξηγεῖ ὁ Γαληνός. »Βραδέσι περιπάτοις ἐπὶ πλείονα χρόνον ἐκτεινομένοις«.) »Τὴν νυκτερινὴν φρουρὰν ἐκ περιόδου ἐγκεχειρισμένος,« Ἡρωδ., (Γαλλ.) à son tour, ἢ à tour de rôle. 2) ὁ πέριξ τινὸς γινόμενος ἢ περιστρεφόμενος δρόμος· (ἐν γεν.) γῦρος, περιφέρεια. » Τοῦ εὔρους ἡ κατάβασις συντομωτέρη ἐστὶ πολλόν, ἢ περ ἡ περίοδος ἡ κατ' ἀνάβασιν, « Ἡρ. » Ἡ περίοδος τοῦ τείχεος οὐκ ὀλίγοι στάδιοί εἰσι, « αὐτ. 3) περιγραφὴ περιηγητοῦ, τοπογραφία· πίναξ γεωγραφικός. »Χάλκεον πίνακα, ἐν τῷ γῆς ἁπάσης περίοδος ἐνετέτμητο, « Ἡρ. 4) (ἰατρ.) ἡ εἰς καιρὸν ὡρισμένον διακοπὴ ἢ πάλιν ἐπάνοδος τοῦ παροξυσμοῦ. »Ὥσπερ περίοδος ἡ καταβολὴ πυρετοῦ ἤ τινος ἄλλου κακοῦ, « Δμ. 5) ἡ τακτικὴ δίαιτα, ὁ συνήθης τρόπος τοῦ ζῆν (Πλάτ. Πολιτ. Γ', 15). 6) (περιληπτ.) οἱ 4 κοινοὶ ἀγῶνες τῆς Ἑλλάδος, (ὅθ) »Νενικηκὼς τὴν περίοδον, « Λξ., ὁ (ἄλλ.) Περιοδονίκης. (καὶ μτφορ.) »Πολιτικῆς περιόδου κατάλυσιν, « Πλ. 7) (ῥτρ.) φράσις συγκροτουμένη ἀπὸ διάφορα κῶλα πρὸς ἀπαρτισμὸν ὁλοκλήρου ἰδέας. »Ἔστι γὰρ περίοδος σύστημα ἐκ κώλων ἢ κομμάτων εὐκαταστρόφων, πρὸς τὴν διάνοιαν τὴν ὑποκειμένην ἀπηρτισμένον, « Δμτρ.

;Περι-οδυνάω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Περιωδυνάω.

Περί-οιδα, Μ. είσομαι (παρτ. Περιῄδειν κτλ.). Ἠξεύρω τι πολλὰ καλὰ (καλήτερα παρὰ κάθε ἄλλον), ὑπερέχω κατὰ τὴν γνῶσιν τινος πράγματος. » Ἴχνεσι περιῄδη (ὁ κύων),« Ὀδ. Ρ.

Περι-οιδαίνω ἢ

Περι-οιδέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πρησμένος (φουσκωμένος) ὁλοτρόγυρα ἢ κατὰ πολλά. »Ὅταν μὴ ἔχῃ τὸ ἔντερον ὑγρασίαν, περὶ τὸν ἀπόπατον περιοιδήσαν, ἀποφράσσει τὰς διεξόδους, « Ἱππκρ. (καὶ μτφορ.) » Τῇ ὀργῇ περιοιδαίνων,« Γρηγ. Νυσσ.

Περι-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Κατοικῶ πέριξ ἢ εἰς τὰ πέριξ τινός.

;Περιοίκημα (τό). οἴκημα κείμενον πέριξ ἢ εἰς τὰ πέριξ τινός.

Περιοικία (ἡ), τὸ περιοικεῖν· ἡ κατάστασις τοῦ περιοίκου (εἶδος εἱλωτείας εἰς τοὺς Κρῆτας). 2) τὰ πέριξ (τὰ περίχωρα) πόλεως, (Γαλλ.) banlieue.

Περιοίκιον (τό). περιοχὴ οἴκου ἢ πόλεως· (ἐνίοτε) ἐνοίκιον(;).

Περιοικίς, ίδος (ἡ). πόλις κειμένη πέριξ (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὑπαγομένη εἰς τὴν δικαιοδοσίαν) ἄλλης πόλεως, (Λτ.) municipia. »Ὧν (πόλεων) αἱ πλεῖσται περιοικίδες γεγόνασιν ἢ καὶ πᾶσαι τῆς Νικοπόλεως, « Στρβ. ‖. (οὐσ.) τὰ περίχωρα. » Παρῆν ὅμιλος ἐπισκόπων ἐκ τῆς περιοικίδος, ἄλλου κατ' ἄλλην χρείαν συνειλεγμένων, « Συν.

Περι-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκοδομῶ ὁλοτρόγυρα· περικλείω δι' οἰκοδομήματος, περιτειχίζω. » Περιῳκοδόμησε τὸ χωρίον (τὴν αἱμασιάν), « Δμ. (καὶ πθ.) » Περιοικοδομηθέντες ἐν τῷ ἱερῷ ἀπέθανον, « Θκ.

Περιοικοδόμημα (τό). τὸ πέριξ τινὸς οἰκοδόμημα, κτιστὸν περίφραγμα.

Περιοικοδομητέος, α, ον, θετ. τοῦ Περιοικοδομέω.

Περιοίκιον (τό). τὸ περὶ τὴν καθαυτὸ οἰκίαν ἄλλο οἴκημα.

Περίοικος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν πέριξ ἢ εἰς τὰ πέριξ τινός· (ἰδιωτ. εἰς τὴν Σπάρτην) » Περίοικοι, « ὅλοι οἱ ἄλλοι παρεκτὸς

τῶν Σπαρτιατῶν ἐλεύθεροι Λακεδαιμόνιοι· (γεωγρφ.) οἱ κατοικοῦντες τὸν αὐτὸν (κυρ. μὲ ἡμᾶς τοὺς κατοίκους τῆς εὐκράτου Ζώνης) παράλληλον.

Περιοιστέος, α, ον, θετ. ℥

Περιοίσω, μέλλ. τοῦ Περιφέρω.

Περι-οιχνέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Περιέρχομαι, περιπορεύομαι.

Περι-οκέλλω, Μ. οκελλῶ. (μὲ αἰτ. προθετ.) Περιπίπτω (Ἐξοκέλλω) εἰς.

†Περιοχωχὴ (ἡ), = Περιοχή.

Περι-ολισθαίνω(άνω, Μ. ολισθήσω. Γλιστρῶ καὶ πίπτω (πέριξ τινός) πίπτω (καταπίπτω) πανταχόθεν.

Περιολίσθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., γλίστρημα ℥ πέσιμον.

Περιολκὴ (ἡ), τὸ περιέλκειν, τράβηγμα ὁλοτρόγυρα (ἀπ᾽ ἐδῶ καὶ ἀπ᾽ ἐκεῖ)· περισπασμός, (Γαλλ.) diversion (ἐν γέν.) ἀπασχόλησις.

;Περιομματοποιὸς (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἀνοίγων τινὸς τὰ ὄμματα. (μὲ γεν.) »Ψυχῆς —, « Ἰάμβλ.

Περιομφακώδης, εος (ὁ, ἡ). ἀκόμη ὅλως διόλου ὀμφακώδης (ἄγωρος).

Περιὸν, οὐδ. τοῦ Περιών.

Περι-ονυχίζω, Μ. ίσω. Περικόπτω (Περιαιρῶ) τινος τοὺς ὄνυχας.

Περι-οπάζω, Μ. άσω, Π. διώκω τι κατόπιν, καταδιώκω.

Περιοπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Περιοράω.

†Περι-όπτομαι, ἄχρ. ἀντὶ Περιοράω, (ὅθ. ὁ) Μ. Περιόψομαι.

Περίοπτος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν ὁρατός, (συνκδχ.) ἐξέχων, ὑψηλός· (μτφορ.) διαπρέπων, θαυμάσιος, ἀξιοθέατος, (παρβλ.) Περίβλεπτος. 2) (ἐνεργ.) ὁ παραβλέπων, ἀπρόσεκτος.

Περιόπτως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον περίοπτον, περιβλέπτως ἢ 2) ἀπροσέκτως(;).

Περιόρασις, εως (ἡ). κύτταγμα ὁλόγυρα, περίβλεψις. 2) (συνκδχ. ℥ τρπ.) παράβλεψις, παραμέλησις(;).

Περιορατέον, θετ. τοῦ

Περι-οράω-ῶ, Μ. όψομαι (πρκ. Περιώρακα, ἀόρ. Περιεῖδον καὶ πθ. Περιώφθην κτλ.). Βλέπω τριγύρω μου ἢ ὁλοτρόγυρα· παρατηρῶ· προσμένω. »Περιιδεῖν τὸ μέλλον, « Θκ. (καὶ μσ.) »Καὶ τοὺς Μ. ἐπιστάμενοι περιορωμένους, ὁποτέρων ἡ νίκη ἔσται, « αὐτ. 2) (συνήθ.) βλέπω μὲ ἀδιαφορίαν· (συνκδχ.) ἀνέχομαι, ἀφίνω νὰ γένῃ τι, παραβλέπω, παρορῶ· παραμελῶ. (μὲ μτχ. ἢ ἀπαρ. ἐκ δ᾽.) »Μὴ περιίδητε ἡμέας διαφθαρέντας, « Ἡρ. »Περιιδέειν αὐτὸν ἀεῖσαι, « αὐτ. »Οὐ περιορέοντας ἀπέλκειν τοὺς ἱκέτας ἐκ τοῦ ἱροῦ, « αὐτ. 3) (μσ. μὲ γεν.) φροντίζω περί τινος, προσέχω. »Περιορώμενος τῆς Μένδης, μή τι πάθῃ, « Θκ. »Σφίσι δὲ περιοπτέον εἶναι, τοῦτο μάλιστα, ὅπως μὴ στασιάσωσι, « αὐτ. 4) χάνω τὸν καιρόν μου βλέπων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὀκνῶ, διστάζω. »Μὴ περιορᾶσθε τοὺς πολεμικοὺς κινδύνους, « Θκ. (καὶ χ. πτ.) »Διανοούμενοι μὲν ℥ πρότερον στρατεύειν, μέλλοντες δὲ ἔτι ℥ περιορώμενοι, « αὐτ.

Περιοργής, έος (ὁ, ἡ). πλήρης ὀργῆς, κατὰ πολλὰ θυμωμένος, (εἰς τὸν Θκ. ἄλλ. ἐσφαλμ. γρφ. Περὶ ὀργῆς).

Περι-οργίζομαι, Μ. οργισθήσομαι. Ὀργίζομαι (Θυμονω) μὲ ὀργήν, παροργίζομαι.

;Περίοργος (ὁ, ἡ), = Περιοργής.

Περι-οργυιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκτείνω τὰς χεῖράς μου εἰς ὀργυιὰν πέριξ τινὸς (ἵνα μετρήσω τὴν περιφέρειάν τȣ).

Περιόργως, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν (ὑπερβολικὴν) ὀργήν.

Περιόρθριος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν ὄρθρον. ||. Περιόρθριον (τὸ), τὸ περὶ τὸν ὄρθρον μέρος τῆς νυκτός.

Περίορθρον (τὸ), = Περιόρθριον.

Περι-ορίζω, Μ. ίσω. Περικλείω (Περιλαμβάνω) ἐντὸς ὁρίων· (τρπ.) διορίζω μὲ ἀκρίβειαν, προσδιορίζω· (ἐνίοτε) ἐξορίζω.

Περιόρισις, εως (ἡ), = Περιορισμός.

Περιόρισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε περιωρισμένον (προσδιωρισμένον κτλ.).

Περιορισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ περιορίζειν, ὁ ἐντὸς ὁρίων περικλεισμός· (τρπ.) ἀκριβὴς προσδιορισμός· (Νμ.) ἐξορία εἰς μέρος προσδιωρισμένον, (Γαλλ.) déportation. »Ἐὰν ὁ ἐξορισθεὶς μὴ πειθαρχῇ τῇ ἐξορίᾳ, ἀντὶ τῆς ἐξορίας διηνεκῶς τὸν περιορισμὸν ὑφίσταται, « Πανδ.

Περιοριστέος, α, ον, θετ. τοῦ Περιορίζω.

Περιοριστικός, ή, όν. Περιορισμοῦ δηλωτικός, προσδιοριστικός.

Περιοριστός, ή, όν. Περιωρισμένος ἢ δυνάμενος νὰ περιορισθῇ (℥ τρπ. προσδιορισθῇ, ἐξηγηθῇ), καταληπτός.

Περι-ορμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀραγμένος πέριξ τινός. 2) = (ἡ συγχ.) τῷ

Περι-ορμίζω, Μ. ίσω. Φέρω ℥ ἀράζω τὸ πλοῖόν μου πέριξ τινός, μεταφέρω τὸ πλοῖον ἀπὸ ὅρμου εἰς ὅρμον (κυρ. περικάμπτων ἀκρωτήριον).

Περι-οροφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω ὁλοτρόγυρα μὲ ὄροφον. »Ναὸς στοᾷ περιοροφούμενος, « Ι. Φωκ.

Περι-ορύσσω(ττω), Μ. ορύξω. Σκάπτω (Ἀνοίγω λάκκον) ὁλόγυρα, περικλείω μὲ χανδάκι· (γεωπον.) ξελακκόνω.

Περι-ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ αἰτ.) Χορεύω πέριξ τινός.

Περίοσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναδίδων πολλὴν (βαρεῖαν) ὀσμήν.

Περιόστεος (ὁ, ἡ). ὁ περιεχόμενος ἀπὸ ὀστέα ἢ ὢν πέριξ ὀστέου. || (οὐσ.) Περιόστεον (τὸ), « Ἀνατομ., ὁ ὑμὴν ὁ περικαλύπτων τὰ ὀστᾶ.

Περι-οσφραίνομαι, Μ. οσφρανθήσομαι. Ὀσφραίνομαί τι ὁλοτρόγυρα.

Περι-οτρύνω, Μ. υνῶ, = Παροτρύνω.

Περιουσία (ἡ), [περιών, -οῦσα]. ἡ περισσεύȣσα κατ... σις, περίσσευμα κέρδους, πλοῦτος· ἀφθονία. »Αὐχμηρός τις ℥ ἀπὸ παντὸς περιουσίαν ποιούμενος, « Πλάτ. (συνήθ.) »Ἐκ περιουσίας, « φρσ., ἐκ τοῦ περισσεύματος, (ἐπμ.) ἀφθόνως· χωρὶς κόπον, εὐκόλως· ἀκινδύνως. »Ἐκ περιουσίας μου κατηγορεῖ, « Δμ., χωρὶς νὰ χάνῃ (χωρὶς νὰ τὸν κοστίζῃ) τίποτε. »Ἐκ περιουσίας πονηροί, « αὐτ., χωρὶς ἀνάγκης ἢ εὐλογοφανοῦς αἰτίας, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ ἀχρειότητα ψυχῆς. 2) τὸ περιεῖναι, σωτηρία· ὑγιεινὴ κατάστασις, (Ἱππκρ.).

Περιουσιάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Ἔχω περιουσίαν (ἀφθονίαν) τινὸς πράγματος, εἶμαι πλούσιος ἀπὸ· διαπρέπω εἴς τι. (μὲ αἰτ. προθετ.) ἐξοδεύω τὸ περισσεῦον τῆς καταστάσεώς μου εἰς.

Περιουσιασμὸς (ὁ), τὸ περιουσιάζειν, ἀπόλαυσις πλήθȣς ἀγαθῶν· ἀφθονία· περιουσία.

Περιουσιαστέον, θετ. τοῦ Περιουσιάζω.

Περιουσιαστικός, ή, όν. Ὁ ἀποτελῶν περιουσίαν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τοῦτο.

Περιούσιος (ὁ, ἡ). πλούσιος, ἄφθονος. 2) ἐκλεκτός. »Λαὸς —, « Γρφ.

Περιοφθάλμιος ℥ Περιόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τοὺς ὀφθαλμούς.

Περιοφθήσομαι, πθ. μέλλ. τοῦ Περιοράω.

Περιοχεύς, έως (ὁ). χεροῦλι (πιάσιμον) ἀγγείου.

Περι-οχέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιφέρω (καὶ μσ. Περιφέρομαι) ἐπ᾽ ὀχήματος· (πθ.) μὲ περιέρχεταί τις ἔποχος.

Περιοχὴ (ἡ), τὸ περιέχειν ἢ περιέχεσθαι· περικύκλωσις· πολιορκία. »Ὄντος τοῦ Δαβὶδ ἐν τῇ περιοχῇ, « Γρφ. 2) τὸ περιέχον· περίβολος (»Θύρα [»Πύλη] περιοχῆς, « Ψαλμ., περιπεφραγμένη, ὠχυρωμένη)· περιφέρεια ἐξώφλοιον, περικάλυμμα. »Ὅσα κάθυγρα καὶ ψυχρά, καὶ τοῖς καρποῖς ἢ τοῖς περικαρπίοις ξυλώδη καὶ ξηρά, καὶ ὧν αἱ περιοχαὶ τοιαῦται καὶ ἅμα πλείους, « Θφρ. 3) τὸ περιεχόμενον· ὄγκος· ἄθροισμα· περικοπὴ ἢ ὑπόθεσις συγγράμματος· (ῥτρ.) = Περίοδος. »Ἡ δὲ περιοχὴ τῆς γραφῆς, ἣν ἀνεγίνωσκεν, ἦν αὕτη, « Εὐαγγ. »Περιοχὴν εἰς τὰ ἔθνη ἀπέστειλε, « Γρφ., σύντομον ἐγκύκλιον.

Περίοχος (ὁ, ἡ). περικλεισμένος, περιτριγυρισμένος.

Περιόψομαι, μέλλ. τοῦ Περιοράω.

Περιπάθεια (ἡ). σφοδρότης πάθους, συγκίνησις, παραφορά.

Περι-παθέω-ῶ, Μ. ήσω. Αἰσθάνομαί τι περιπαθῶς, εὑρίσκομαι εἰς σφοδρὰν συγκίνησιν πάθȣς (παραφοράν, ἀνησυχίαν)· ἐκφράζω μὲ σχήματα ἢ λέξεις τὴν ταραχὴν τῆς ψυχῆς μου, (παρβλ.) Παθαίνομαι.

Περιπαθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς (κυριευμένος ἀπὸ) σφοδρὸν πάθος, (Γαλλ.) passionné.

Περιπάθησις, εως (ἡ), = Περιπάθεια.

Περιπαθῶς, ἐπίρ. Μὲ πολὺ πάθος, μὲ μεγάλην ταραχὴν (ἀνησυχίαν) ψυχῆς, μὲ παραφορὰν πάθους.

Περι-παιφάσσω (χ. Μ.), Π. στρέφω τοὺς ὀφθαλμούς μȣ (κυττάζω μὲ ἄγριον βλέμμα) ὁλοτρόγυρα.

Περι-παίω, Μ. παίσω. Κτυπῶ ὁλοτρόγυρα.

Περι-πάλλω, Μ. παλῶ, Π. σείω τι ὁλοτρογυρα. || (πθ. ἢ ἀμτβτ.) σείομαι (τρέμω) ὅλος.

Περιπάμπαν, ἐπ ρ. Π. = Πάμπαν (μὲ πλειοτέραν ἐπίτασιν).

Περιπαμφανόων, Π. μτχ. τοῦ ἀχρ. Περιπαμφανάω, λάμπω (ἀκτινοβολῶ) πανταχόθεν.

Περι-παπταίνω, Μ. ανῶ, Π. κυττάζω φοβισμένος ὁλοτρόγυρα· (μτβτ.) περιφέρω τοὺς ὀφθαλμούς μου εἴς τι.

Περι-πάσσω(ττω), Μ. πάσω. Κουκκίζω (Πασπαλίζω) ὁλοτρόγυρα.

Περίπαστος (ὁ, ἡ). πασπαλισμένος γύρω-τριγύρω.

Περι-πατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιέρχομαι πρὸς περίπατον, περιδιαβάζω· περιπατῶν συνδιαλέγομαι (κυρ. περὶ φιλοσοφικῶν ἀντικειμένων)· (μτγν. ἐν γέν.) βαδίζω, (κοιν.) περπατῶ. »Καὶ εἰσῆλθε σὺν αὐτοῖς (ὁ χωλὸς) εἰς τὸ ἱερὸν περιπατῶν, « Γρφ. (καὶ μτφορ.) »Περιπατεῖν κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων, « αὐτ., διάγειν, πολιτεύεσθαι.

†Περιπάτημα (τὸ). κίνημα περιπατοῦντος.

Περιπάτησις, εως (ἡ), τὸ περιπατεῖν, περιπάτημα, περιδιάβασις· (συνκδχ.) συζήτησις (συνδιάλεξις) περὶ φιλοσοφικῶν ἀντικειμένων.

Περιπατητής, οῦ (ὁ). ὁ περιπατῶν (περιδιαβάζων).

Περιπατητικός, ή, όν. Ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων ἢ καμωμένος) νὰ περιπατῇ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν ἀπὸ τοῦ Περιπάτου (ἴδε τὴν λεξ.) φιλοσόφων, ὀπαδὸς τοῦ συστήματος τοῦ Ἀριστοτέλȣς. »Ἀριστοτέλης καὶ Ξενοκράτης ℥ Θεόφραστος καὶ πάντες οἱ Περιπατητικοί, « Πλ.

Περιπατητικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸ σύστημα τῶν περιπατητικῶν, ὡς περιπατητικός.

Περίπατος (ὁ), τὸ περιπατεῖν, περιδιάβασις· τόπος πρὸς περιδιάβασιν. »Πορεύομαι.. πρὸς περίπατον ἔξω τείχȣς, « Πλάτ. 2) (συνκδχ.) συνδιάλεξις (κυρ. περὶ φιλοσοφικῶν ἀντικειμένων)· μέρος ὅπȣ συνήθως ἐγίνοντο τοιαῦται συνδιαλέξεις, (ἰδιαιτ.) τὸ Λύκειον (γυμνάσιον τῶν Ἀθηνῶν) ὅπου ἐδίδασκε περιπατῶν ὁ Ἀριστοτέλης· (ἐν γέν.) σχολεῖον φιλοσοφίας. »Ἀναπεπταμένȣ τοῦ Πλάτωνος περιπάτου, « Ἀθ. »Οἱ τὸν Ἀριστοτέλȣς περίπατον ἐπιγραφόμενοι, « Δκ.

Περι-παύω, Μ. παύσω. Παύω (Καταπαύω) τι πανταχόθεν. || (μσ. ἢ πθ.) Παύω (παύομαι) ὅλως διόλȣ.

Περι-παχνόω-ῶ, Μ. ώσω. Πήζω τι ὁλοτρόγυρα.

Περιπεδινός, ή, όν. Περιτριγυρισμένος ἀπὸ πεδιάδας.

Περιπεζία (ἡ), ἴδε Περιπέζιος.

Περιπεζίδες (αἱ). στολισμός τις τῶν ποδῶν· εἶδ. ἐμβάδων ἢ περικνημίδων(;), [ἐκ τοῦ

Περιπέζιος, α, ον. Ὁ περὶ τὴν πέζαν (τȣ̃ ποδὸς ἢ τοῦ ἐνδύματος)· (συνκδχ. καὶ τρπ.) ταπεινός, πρόσγειος. 2) ὅπȣ δύναταί τις νὰ περιπατήσῃ, πορευτός. || (οὐσ.) Περιπεζία (ἡ), μέρος χαμηλόν.

Περιπεζίως, ἐπίρ. Χαμηλά· (μτνμ.) κοινολεκτικῶς.

Περίπεζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέριξ πέζαν (ποδόγυρον). »Χιτὼν —, « Ι λσ., (παρβλ.) Διάπεζος.

Περι-πείρω, Μ. περῶ. Περνῶ τι εἰς τὴν ἢ ὡς εἰς σούβλαν. »Ἑαυτῷ τὸ ξίφος περιέπειρε, « Χρσ. (καὶ μτνμ.) »Περιέπειραν ἑαυτοὺς ὀδύναις, « Γρφ. (καὶ πθ.) »Περιεπάρη τῷ ἀγκίστρῳ, « Δκ. (℥ μτνμ.) »Αὐτὸς αὑτῷ περιπείρεται, « Κλμ., πιάνεται ἀπὸ τοὺς λόγȣς τȣ, ἀντιφάσκει εἰς ἑαυτόν.

Περι-πέλομαι (χ. Μ.), Π. (με αιτ.) εἶμαι πέριξ τινός, ἔχω περικυκλωμένον τι, περιπολῶ. (μὲ αἰτ.) »Ἄστυ περιπλομένων δηΐων, « Ἰλ Σ. (ἢ δοτ.) »Μίτραν μαστοῖς περιπλομέναν, « Ἐπγρ. 2) (μὲ γεν.) = Περιγίνομαι, διασώζομαι· ὑπερέχω κτλ. 3) (χ. πτ.) κυκλοφορῶ· κάμνω τὴν περίοδόν μου. »Περιπλομένων ἐνιαυτῶν, « Ὁμ., (παρβλ. Ἐπιπέλομαι ℥ Περιτέλλομαι).

Περίπεμπτος (ὁ, ἡ). σταλμένος εἰς ὅλα τὰ πέριξ, [ἐκ τοῦ

Περι-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλνω ὁλοτρόγυρα, στέλνω εἰς μέρος ὅπου ἵνα φθάσῃ τις πρέπει νὰ περιπλεύσῃ (Θκδ. Δ᾽, 27)· στέλνω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ (εἰς ὅλα τὰ πέριξ) πρὸς ἀναζήτησίν τινος.

Περι-πένομαι (χ. Μ.), Π. = Ἀμφιπένομαι, κοπιάζω (καταγίνομαι) εἴς τι.

Περιπεπαρμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ τοῦ Περιπείρω.

Περιπεπεμμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Περιπίπτω.

Περιπέπταμαι, πθ. πρκ. τοῦ Περιπετάννυμι.

Περίπεπτος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος μὲ πρόσχημα, ἐπίπλαστος, [ἐκ τοῦ

Περι-πέπτω καὶ Περι-πέσσω, Μ. πέψω. (κυρ.) Σκεπάζω (Πασπαλίζω) ὁλοτρόγυρα τὸ ζυμάρι μὲ ἀλεῦρι ἵνα κάμῃ κόραν εἰς τὸν φοῦρνον τὸ ψωμί· (συνήθ. μτφορ.) περικαλύπτω μὲ εὔσχημον πρόσχημα, (συνκδχ.) ἀπατῶ, δελεάζω. »Τούτοις τοῖς ῥηματίοις περιπεφθείς, « Ἀρσφ.

Περιπετάδην, ἐπίρ. Ἐν εἴδει περιπετάσματος, [ἐκ τοῦ

Περι-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω τι γύρω-τριγύρω ἢ πέριξ τινός. »Προσκεφάλαια ἔθηκε, καὶ φοινικίδας περιεπέτασεν, « Αἰσχ. (καὶ πθ.) »Φορεῖον χρυσȣ̃ν περιπεπετασμένον πορφύραν, « Σύγκ.

Περιπέτασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ἁπλόνεται πέριξ τινος, σκέπασμα, παραπέτασμα· (μτφορ.) πρόσχημα. »Σεμνότητος —, « Εὐρ.

Περιπεταστός, ή, όν. Ἁπλωμένος ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός. »Περιπεταστόν, « Ἀρσφ., εἶδος ἐρωτικοῦ φιλήματος, (παρβλ. Μανδαλωτός).

Περιπέτεια (ἡ). μεταβολὴ ἀνέλπισος τῆς τύχης (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ τὸ χεῖρον), συμβεβηκὸς παράδοξον, (ἐν γέν.) περίστασις, περίπτωσις· (ἰδιαιτ.) συμβεβηκὸς ἀνέλπιστον πρὸς λύσιν τῆς περιπλοκῆς τοῦ δράματος. »Αἱ δὲ ἐκ περιπετείας ἀναγνωρίσεις, ὥσπερ ἡ ἐν νίπτροις, βελτίους, « Ἀρστ., [ἐκ τοῦ

Περιπετὴς [περιπίπτω], έος (ὁ, ἡ). πεσμένος τριγύρω εἰς ἢ ἔχων πεσμένον τριγύρω του τί. »Περιπετὴς γίνεσθαί τινι, « Λξ., περιπίπτειν εἰς. »Πέπλοισι περιπετής, « Αἰσχλ., σκεπασμένος ὁλοτρόγυρα μέ. »Ἔγχος περιπετές, « Σοφ., ἐπάνω εἰς τὸ ὁπ. ἔπεσέ τις (εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐμπηχθῇ εἰς τὸ σῶμά του). (καὶ τρπ.) »Περιπετεῖς τύχαι, « Εὐρ., αἱ περιστάσεις, αἱ περιπέτειαι τῆς τύχης. »Περιπετῆ ἐποιήσαντο σφίσι αὐτοῖσι τὰ πρήγματα, « Ἡρ., ἔγιναν μόνοι των αἴτιοι τῆς συμφορᾶς των.

Περι-πέτομαι, Μ. πτήσομαι, = Περιίπταμαι.

†Περι-πετρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κτυπῶ ὁλόγυρα ἢ ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας ℥ συντρίβομαι.

Περίπετρος (ὁ, ἡ). περικυκλωμένος πανταχόθεν ἀπὸ πέτρας (βράχους).

Περι-πέττω, Μ. πέψω, Ἀττ. ἀντὶ Περιπέπτω(-πέσσω).

Περιπευκής, έος (ὁ, ἡ), Π. [περί, πεύκη]. πολλὰ πικρὸς (φαρμακερός). »Βέλος —, « Ἰλ. Λ.

Περιπεφρασμένως [περιφράζομαι], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πολλὴν στόχασιν (προσοχήν, φρόνησιν), περιεσκεμμένως.

Περιπηγής, έος (ὁ, ἡ). πηγμένος ὁλοτρόγυρα (εἰς ταῖς ἄκραις).

Περίπηγμα (τὸ). ξύλον ἐμπηγμένον πέριξ τινός, [ἐκ τοῦ

Περι-πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω τι πέριξ τινός· περικλείω ἢ ξυλόνω ὁλοτρόγυρα μὲ παλούκια. »Περὶ δὲ πῆξαις (τὸ ἄλσος), « Πίνδ. 2) πήζω (κάμνω νὰ πήξῃ) τι εἰς ταῖς ἄκραις ὁλοτρόγυρα, (χυδ.) περιτσυπόνω. »Περιπήττεται ῥᾳδίως τὸ ὕδωρ παντὶ τῷ βαπτισθέντι εἰς αὐτό, « Στρβ. »Τὰς ἔξωθεν αὐταῖς περιπηγνυμένας σάρκας, « Γαλ.

Περι-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ πέριξ τινός.

Περιπήδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τȣ̃ προηγ.

Περι-πηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω ὁλόγυρα μὲ πηλόν. »Χυτρίδιον καινὸν ἐμβάλλοντες, εἶτα περιπηλοῦντες ἔξωθεν, « Γαλ.

Περίπηξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Περιπήγνυμι, ἔμπηγμα ὁλοτρόγυρα· πήξιμον εἰς ταῖς ἄκραις, (χυδ.) περιτσύπωμα· (μτφορ.) παγίωσις, (Γαλλ.) consolidation.

Περι-παχύνομαι [π. πῆχυς], Μ. υνοῦμαι. Ἀγκαλιάζω, περιλαμβάνω.

Περι-πιαίνω, Μ. ανῶ. Παχύνω τι μὲ ὑπερβολήν.

;Περιπιέσματα (τὰ), [π. πιέζω], ἴδε Περιπίσματα.

Περίπικρος (ὁ, ἡ). πολλὰ πικρός.

Περιπίμελος (ὁ, ἡ). πολλὰ παχύς.

Περι-πίμπλημι, Μ. περι-πλήσω. Γεμίζω ὅλως διόλου.

Περι-πίμπρημι, Μ. περι-πρήσω. Καίω (Κατακαίω) ὁλοτρόγυρα, πυρπολῶ ὅλα τὰ πέριξ.

Περι-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Περιέπεσον κτλ.). Πίπτω τριγύρω ἢ ἐπάνω εἴς τι (εἰς τρόπον ὥστε τὸ σκεπάζω πανταχόθεν)· (μτφορ.) πίπτω (καταντῶ) εἰς δυστυχίαν τινά, μὲ εὑρίσκει (εὑρίσκομαι περικυκλωμένος ἀπὸ) κακόν τι· (ἐν γέν.) συναντῶ, συναπαντῶ. (μὲ δοτ.) »Περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει, « Ἀρσφ., θὰ πέσω ἐπάνω εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐμπηχθῇ εἰς τὸ σῶμά μου, θὰ σκοτωθῶ μέ. »Λῃσταῖς περιέπεσε, « Γρφ. »Γραμματίῳ περιπεσών, « Πλ., συνέπεσε (κατὰ δυστυχίαν του) νὰ εὕρῃ. »Καὶ αὐτῷ

περὶ τὸ Παρθένιον ὄρος ὁ Πὰν περιπίπτει, « Ἡρ. (καὶ μτφορ.) » Ἐγὼ τοῖς ἐμαυτοῦ λόγοις περιπίπτω, « Αἰσχλ., πιάνομαι ἀπὸ τὰ λόγιά μου. » Ὁ λόγος αὐτὸς ἑαυτῷ περιπίπτει, « Ἡρ., ἀντιφάσκει. » Μὴ ἐξ ὑστέρης σοι ἑαυτῷ περιπέσῃς, « αὐτ., γένῃς μόνος αἴτιος τῆς δυστυχίας σου, ἐπισύρῃς κακόν τι εἰς σεαυτόν. » Οὕτως εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ πανταχόθεν ἑαυτῇ περιπίπτουσα, « Γρη. (καὶ προθετ.) » Ἐν σφίσιν αὐτοῖς περιπεσόντες ἐσφάλησαν, « Θκ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Ταρασσομένων τῶν νεῶν καὶ περιπιπτουσῶν περὶ ἀλλήλας, « αὐτ. (καὶ γεν. πθ.) » Πόλιν δουλοσύνῃ περιπεσοῦσαν πρὸς ἀνδρῶν βαρβάρων, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Τὰς περιπετείας εἰς τὴν τοῦ συμφέροντος μερίδα περιπεπτωκέναι, « Πλβ., κατήντησαν, ἀπέβησαν. (καὶ τρτπρσ.) » Ἤν μοί τι περιπίπτῃ κακόν, « Ἀρσφ., ἂν μοι συμβῇ. (καὶ ἀπολ.) » Ἀλογηθῆναι καὶ περιπεσεῖν, « Πλβ., σφαλῆναι, δυστυχῆσαι.

;Περιπίσματα (τά), Σχλ. Ἀρσφ., τὰ τσήπουρα τῶν σταφυλιῶν ἢ τῶν ἐλαιῶν, (ὅπου ἄλλ. διορθ. Περιπιέσματα ἢ ἄλλ. Περιπτίσματα).

Περι-πισσόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω ὁλοτρόγυρα μὲ πίσσαν, = Περιχωνίζω.

Περι-πιτνέω-ῶ, Π. ἀντὶ Περιπίπτω.

Περι-πλάζω, Μ. πλάγξω, Π. ἀντί-

Περι-πλανάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ περιφέρεται (ἢ μσ. ἢ πθ. Περιφέρομαι) τῇδε κἀκεῖσε. » Κατὰ τὸν Ὀδυσσέα περινοστῶν καὶ περιπλανώμενος, « Λκ. (ἢ μτνμ.) » Τόδε με δέρμα περιπλανᾶται θηρός, « Πινδ., = Περικεῖται, μὲ σκεπάζει ὁλόγυρα.

Περιπλανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ περιπλανώμενος (περιφερόμενος).

Περιπλάνησις, εως (ἡ), τὸ περιπλανᾷν ἢ περιπλανᾶσθαι.

Περιπλάνιος, α, ον, Π. ἀντὶ Περιπλανής. πολυπλάνητος. » Βίος —, « Ἐπγρ., ὁ τοῦ περιπλανωμένου.

Περίπλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιπλάσσω, ἡ πέριξ τινὸς πρόσθεσις πηλοῦ κτλ.

Περίπλασμα (τό). πᾶν ὅ,τι περιπλάσσεται (προσκολλᾶται ὡς κατάπλασμα) εἴς τι. » Ψιμμυθίου —, « Εὐς. (καὶ μτφορ.) » Μὴ προσέχε τῷ ἔξω ἀνθρώπῳ· περίπλασμά ἐστι τούτῳ, « Γρη. Νύσσ.

Περι-πλάσσω (ττω), Μ. πλάσω. Ἀλείφω τι ὁλοτρόγυρα. » Πηλῷ (» Ψιμμυθίῳ) —, « Ἀρστ., Ἀθ.

;Περίπλαστος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος ὁλοτρόγυρα· (μτφορ.) ψευδής, ἐπίπλαστος, (συγγ. τῷ Παράπλαστος).

Περι-πλαταγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάμνω κρότον πέριξ τινός, ἀντηχῶ εἰς ὅλα τὰ πέριξ.

Περιπλέγδην, ἐπίρ. Περιπλεκτά, ἀγκαλιαστά· ἐν εἴδει περιπλοκάδος, (συγχ. τῷ Περιπλήγδην).

†Περι-πλέγνυμι, Γλσ. ἀντὶ Περιπλέκω.

Περίπλεος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περίπλεος.

Περι-πλεκής, έος (ὁ, ἡ), = Περίπλεκτος.

Περιπλεκτικός, ή, όν. Ὁ πρὸς τὸ περιπλέκειν ἢ περιπλέκεσθαι ἐπιτήδειος.

Περίπλεκτος (ὁ, ἡ). περιπλεγμένος.

Περι-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω τι πέριξ τινός· πλέκω ἓν μετ' ἄλλου· (μτφορ.) ἐμπερδεύω, δυσκολεύω. (ἰδιαιτ.) ὁμιλῶ ἀλληγορικῶς (μὲ περιπλοκάς). ||. (μσ. ἢ πθ.) τυλίζομαι πέριξ τινός, σφιχταγκαλιάζω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Περιπλακέντες ἀλλήλοις, « Ἀρστ. » Περιπλέκονται δ' ἀλλήλοις οἱ ὄφεις, δι' ἀφιλίαν τῆς παραπτώσεως, « αὐτ. » Ἱστῷ περιπλεχθείς, « Ὀδ. Ζ (καὶ γ. πτ.) » Τί δεῖ περιπλέκειν, « Ἀρρ., (κοιν.) τί τὰ κλωθογυρίζεις;

Περίπλεξις, εως (ἡ), τὸ περιπλέκειν ἢ περιπλέκεσθαι, ἀγκάλιασμα, περιτύλιγμα περιπλοκάδος.

Περίπλεος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἢ ἐντελῶς γεμάτος, (κοιν.) γεμάτος πέρα-πέρα· περισσεύων, (κοιν.) παραπανιστός. » Ἔχειν δὲ χρὴ καὶ ξύλα περίπλεα ἢ ἅρμασι καὶ ἁμάξαις, « Ξεν. ||. (τὸ οὐδ.) Περίπλεον, ἐπίρ. Πληρέστατα, ἀφθόνως.

Περιπλευμονία, Περιπλευμονιάω, Περιπλευμονικός, Ἀττ. ἀντὶ Περιπνευμονία κτλ.

Περιπλευρίδιον (τό). σκέπασμα (περικάλυμμα) τῶν πλευρῶν, ἴδε Παραπλευρίδιον.

Περι-πλευρίζω, Μ. ίσω. Ἀγκαλιάζω.

;Περιπλευριτικός, ή, όν, = Πλευριτικός.

Περίπλευρος (ὁ). ὁ περὶ τὰς πλευρὰς (περὶ τὰ πλάγια), (Γαλλ.) latéral.

Περι-πλέω, Μ. πλεύσομαι ἢ πλευσοῦμαι. Πλέω πέριξ τινός· κάμνω διὰ θαλάσσης τὸν γῦρον τινὸς τόπου· (γ. πτ.) περιέρχομαι μὲ τὸ πλοῖόν μου, (Γαλλ.) croiser· (μτνμ.) κινοῦμαι τῇδε κἀκεῖσε, κυμαίνομαι, κλονοῦμαι. (μὲ αἰτ.) » Περιπλέοντες τὴν Εὔβοιαν, « Ἡρ. (καὶ αἰτ. προθετ. ἢ ἐπιρ. Τοπ.) » Τριήρεις περιπλεούσας ἀπὸ Ἰωνίας εἰς Κιλικίαν, « Ξεν. » Αὐτὸς μὲν πεζῇ ἦλθεν (ἀπὸ Καρδίας) εἰς Σηστόν, τὰς δὲ ναῦς περιπλεῖν ἐκεῖσε ἐκέλευσεν, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Περιπλέων ἐλάμβανεν ὅ,τι ἠδύνατο, « αὐτ. » Ὡς μὴ περιπλέῃ τὰ ἐπιδέσματα, « Ἱππκρ., ἵνα μὴ σαλεύωσιν ὡς χαλαρωμένα.

Περίπλεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Περίπλεος.

Περιπληθής, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ γεμάτος· πολυπληθής, πολυάνθρωπος· (συνκδχ.) εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος· (μὲ δοτ.) πλήθων ἀπό. » Αἱ τίτθαι περιπληθεῖς τότε μάλιστα γίνονται τῷ γάλακτι, « Κλμ.

Περι-πλήθω, Μ. πλήσω. Εἶμαι πολλὰ ἢ ἐντελῶς γεμάτος (Ἔχω πλῆθος) ἀπό. (μὲ γεν.) » Πόλις.. νεκρῶν περιπλήθουσα, « Τρυφιοδ.

Περιπλίγδην καὶ Περιπλίξ, ἐπίρ. Μὲ τὰ σκέλη ἀνοικτὰ πέριξ (πρὸς περιπλοκήν) τινός, (παρβλ.) Περιβάδην, [ἐκ τοῦ

Περι-πλίσσομαι, Μ. πλίξομαι. Περιπλέκω (Περιλαμβάνω) τι μὲ τὰ σκέλη μου, (παρβλ.) Περιβαίνω.

Περιπλοκάδην, ἐπίρ. = Περιπλέγδην.

Περιπλοκή (ἡ). τὸ περιπλέκειν ἢ περιπλέκεσθαι, ἀγκάλιασμα· (μτνμ.) ἐμπέρδεμμα. » Λόγων —, « Εὐρ.

Περίπλοκος (ὁ, ἡ). περιπλεγμένος, περιτυλιγμένος· ἐμπερδεμένος.

Περιπλόμενος, η, ον, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Περιπελόμενος, μτχ. τοῦ Περιπέλομαι.

Περίπλοος-ους (ὁ, ἡ). (ἐνεργ.) ὁ περιπλέων· (πθ.) τὸν ὁπ. δύναται νὰ περιπλεύσῃ τις. » Αὕτη περίπλους ἐστὶν ἡ γῆ τὰ ξυντομώτατα, νηὶ στρογγύλῃ, τεσσάρων ἡμερῶν ἢ ἴσων νυκτῶν, « Θκ. ||. (οὐσ.) τὸ περιπλέειν, πλεύσιμον πέριξ τινὸς τόπου (κυρ. πρὸς περιήγησιν)· (συνκδχ.) περιγραφὴ τοιαύτης περιηγήσεως. 2) (ἀνατομ.) = Περιτόναιον.

Περίπλυμα (τό). τὸ καθαρισθὲν διὰ περιπλύσεως· τὸ ὑγρὸν διὰ τοῦ ὁπ. ἔγινεν ἡ περίπλυσις, τὸ ἀπόπλυμα. » Τέφρας —, « Αξ., ἡ θολοσταχτη.

Περι-πλύνω, Μ. πλυνῶ. Πλύνω τι ὁλοτρόγυρα ἢ μὲ ἐπιμέλειαν, πλύνω παστρικά, ξεπλύνω. » Τὰς χύτρας —, « Παλλάδ. (καὶ πθ.) » Ὅταν ἡ ἅλμη περιπλυθῇ, « Θφρ.

Περίπλυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πλύσιμον ὁλοτρόγυρα, ξέπλυμα. » Κοιλίης —, « Ἀρετ., ἡ ὑπερβολικὴ διάῤῥοια. 2) = Περίπλυμα. » Κοιλίης περίπλυσις ἐξέρυθρος, « Ἱππκρ.

Περι-πλώω, Μ. πλώσω, Ἰων. Π. ἀντὶ Περιπλέω.

Περι-πνείω, Π. ἀντὶ Περιπνέω.

;Περιπνευματικός, ή, όν, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Περιπνευμονικός.

Περιπνευμονία (ἡ). νόσος περὶ τὸν πνεύμονα, φλόγωσις τοῦ πνεύμονος.

Περι-πνευμονιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω (Περιπίπτω εἰς) περιπνευμονίαν.

Περιπνευμονικός, ή, όν. Ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν περιπνευμονίαν.

Περι-πνέω, Μ. πνεύσω, -σομαι. (μὲ αἰτ.) Φυσῶ πέριξ τινός· (πθ.) ἔχω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἀέρα. 2) (μὲ γεν.) μυρίζω (ἀναδίδω ὀσμήν) πανταχόθεν.

Περιπνιγής, έος (ὁ, ἡ). πνιγμένος ἢ πνιγόμενος ἀπὸ στενοχωρίαν, κλεισμένος ὁλοτρόγυρα.

Περι-πνίγω, Μ. πνίξω. Στενοχωρῶν πανταχόθεν πνίγω.

Περιπνοὴ ἢ Περιπνοια (ἡ). τὸ περιπνέειν, φύσημα τοῦ ἀέρος ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, [ἐκ τοῦ

Περίπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ περιπνέων (ἢ ὁ περιπνεόμενος, ἔχων ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἀέρα.

Περιπόδιος, α, ον. Ὁ πέριξ τοῦ ποδὸς ἢ τῶν ποδῶν. » Κόσμος —, « Ἐπγρφ., — τῷ || οὐσ.) Περιπόδιον (τό). ὁ ποδόγυρος.

Περιπόθητος (ὁ, ἡ). πολλὰ ποθητός (ἀγαπητός, ἐπιθυμητός).

Περι-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νὰ μείνῃ (νὰ περισσεύσῃ) τι ἢ νὰ γλυτώσῃ (νὰ ἐπιζήσῃ) τις, σώζω, διασώζω· οἰκονομῶ. » Ὡς δὲ πεσὼν οὐκ ἀπέθανε, οἱ Πέρσαι περιποιῆσαί μιν περὶ πλείστου ἐποιήσαντο, ἰώμενοι τὰ ἕλκεα, « Ἡρ. » Ἐπὶ τούτοισι ἡ στρατιὴ ἐγένετο διαφθεῖραι καὶ περιποιῆσαι, « αὐτ. (ἢ χωρὶς πτ.) » Τὸν ἀπ' ὀλίγων περιποιοῦντα ἐλπίς ἐστιν ἀπὸ πολλῶν γ' ἂν πάνυ ῥᾳδίως πολλὴν περιουσίαν ποιῆσαι, « Ξεν. 2) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) πορίζω (προμηθεύω) τι εἴς τινα, προξενῶ, (ἐπὶ κακοῦ) προσάπτω· (μσ.) πορίζομαι δι' ἐμαυτόν, ἀποκτῶ· (ἐνίοτε) οἰκειοποιοῦμαι. » Τιμὴν (» Αἰσχύνην κτλ.) περιποιεῖν τινι, « Λξ. (καὶ μσ.) » Ἑαυτῷ ὄνομα καὶ δύναμιν περιποιήσασθαι, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Τὸ περιποιηθέν, « Λξ., τὸ ἀποκτηθέν. 3) κάμνω (κατασκευάζω) τι περιττῶς (μὲ πολλὴν ποικιλίαν, λεπτολογίαν). » Ὄργανον περιπεποιημένον, « Θφρ. (Ἱστορ. Φυτ. Θ', 3, 4), πολυποίκιλον, (Γαλλ.) très-compliqué.

Περιποίησις, εως (ἡ), τὸ περιποιεῖν, περίσσευσις· διατήρησις· προμήθευσις· ἀπόκτησις κτλ.

Περιποιητικός, ή, όν. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ περιποιεῖν· (μὲ γεν.) ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ προξενεῖν τι. » Πολλῶν ὄντων τῶν τῆς ὑγείας περιποιητικῶν, « Γαλ.

Περιποιητικῶς, ἐπίρ. (Γρμτ.). Κατὰ τρόπον περιποιήσεως.

Περιποικίλλω, Μ. ιλῶ. Στολίζω πανταχόθεν μὲ πολυποίκιλλα πλουμίδια.

Περιποίκιλος (ὁ, ἡ). παρδαλὸς ὁλοτρόγυρα ἢ, ὅλως διόλου παρδαλός.

Περι-ποιπνύω, Μ. ύσω, Π. (μὲ αἰτ.) καταγίνομαι ἐπιμόνως (μετὰ σπουδῆς) εἴς τι. » Θῶας ἔλαφον περιποιπνύεσθαι ἀγρομένους, « Ὀππ.

;Περι-πολάζω, Μ. άσω, ἀμφ. ἀντὶ Ἐπιπολάζω.

Περιπολάρχης καὶ Περιπόλαρχος, ου (ὁ). ὁ ἄρχων (ἀρχηγὸς) τῶν περιπόλων.

Περιπόλευσις, εως (ἡ), = Περιπόλησις.

Περι-πολεύω, Μ. εύσω καὶ

Περι-πολέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινοῦμαι ὁλοτρόγυρα, περιέρχομαι· κυκλοφορῶ· (μτβτ.) κάμνω τὸν γῦρον τινὸς τόπου (ἰδιαιτ.) περιοδεύω τὴν χώραν λιτανεύων ἢ ὡς περίπολος.

Περιπόλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιπολέω. τριγύρισμα, περιοδεύσις, κυκλοφορία κτλ.

Περι-πολίζω, Μ. ίσω. Περιέρχομαι (Περιοδεύω) τὰς πόλεις.

Περιπόλιος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος πέριξ πόλεως. ||. (οὐσ.) Περιπόλιον (τό), τὸ μέρος ὅπου φυλάττουν (σταθμεύουν) οἱ περίπολοι, φρούριον (πέριξ πόλεως), (Τουρκ.) δεϊβένι. (πλθ.) » Περιπόλια, « Θκ., τὰ πέριξ πολίχνια ἢ χωρία τὰ ὁπ. χρησιμεύουν ὡς προπύργια τῆς καθαυτὸ πόλεως, (ἐν γέν.) τὰ περίχωρα. 2) περιοχὴ (τέμενος πέριξ) ναοῦ. » Τὸ περιπόλιον (ἴσ. πιθανώτ. Περιβόλιον) τῆς θεοῦ, « Δ Ἁλ., (παρβλ. Περίβολος).

Περίπολις, ιος (ὁ, ἡ). ὁ περιφερόμενος ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν (κυρ. ὡς ἀθλητής, κωμῳδὸς κτλ.), (Γαλλ.) ambulant. ||. (θηλ.) ἡ (ἄλλ.) Δρομὰς πόρνη.

Περιπολιστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς περίπολιν ἢ, συνειθίζων νὰ περιφέρεται ὡς περίπολις. » Σύνοδος περιπολιστική, « Ἐπγρφ., ἑταιρεία κωμῳδῶν (κλπ.) περιφερομένων τὰς πόλεις.

Περιπολλόν, Π. καὶ

Περιπολλοῦ (ἀντὶ Περὶ πολλοῦ), ἐπίρ. κατὰ πολλά, παραπολύ.

Περίπολος (ὁ, ἡ). ὁ τριγυρνῶν (περιπολῶν κυρ. ὡς φρουρὸς ἢ ἐπιτηρητής), (Γαλλ.) qui fait la ronde. » Ναῦς —, « Τακτ., ἡ περιπλέουσα καὶ φυλάττουσα τὸν στόλον· (ἰδιαιτ.) » Περίπολος, « ὁ περιερχόμενος πρὸς φρουρὰν ἢ εὐταξίαν τῆς πόλεως, (Γαλλ.) la ronde, la patrouille, (Τουρκ.) τὸ κόλλι, (παρβλ. Κωδωνοφόρος). εἰς τὰς Ἀθ.) » Περίπολοι, « Ξεν. Θκ., οἱ δεκαοκταετεῖς νέοι διωρισμένοι νὰ περιέρχωνται δύο ἔτη πρὸς φύλαξιν τῶν ὁρίων (προγυμναζόμενοι τοιουτοτρόπως εἰς τὰ στρατιωτικά).

†Περι-πομπεύω, Μ. εύσω. Περιέρχομαι ἢ Περιφέρω τι μὲ πομπὴν (μὲ παράταξιν).

†Περιπομπή (ἡ). τὸ περιπέμπειν ἢ περιπέμπεσθαι, στάλσιμον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ (εἰς διάφορα μέρη), ἀποστολὴ μὲ παραγγελίαν ἢ πρὸς ἀναζήτησιν.

Περιπόνηρος (ὁ, ἡ). πολλὰ (καθ' ὑπερβολὴν) πονηρός.

Περιπόνησις, εως (ἡ). θλίψις ὑπερβολική, πόνος ψυχῆς.

Περι-ποππύζω, Μ. ύσω. Χαϊδεύω παρὰ πολύ, κολακεύω μὲ ὑπερβολήν, (ὅθεν

Περιποππύσματα (τά). χάϊδια, χαϊδεύματα, κολακεῖαι.

†Περιπορεία (ἡ), τὸ περιπορεύεσθαι, περιοδεία, περιπόλησις.

Περι-πορεύομαι, Μ. εύσομαι (ἀόρ. Περιεπορεύθην). Περιπατῶ ὁλόγυρα, περιοδεύω, περιέρχομαι· (μὲ αἰτ.) κάμνω τὸν γῦρον τινὸς τόπου.

Περιπόρευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περι-πορπάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι καὶ άσομαι. Φορῶ (κυρ. φόρεμα τὸ ὁπ. συναρμόζεται μὲ πόρπην, θηλυκόνεται), ἐνδύομαι (μανδύαν ἢ ἄλλο τι ὅμοιον), (ὅθεν

Περιπόρπημα (τό). φόρεμα συγκρατούμενον διὰ πόρπης

Περιπόρπητος (ὁ, ἡ). ὁ συναρμοζόμενος διὰ πόρπης (θηλυκονόμενος). » Ἱμάτιον περιπόρπητον, « Ἡσύχ., τὸ (ἄλλ.) Ἐμπόρπημα.

Περιπόρφυρος (ὁ, ἡ). περιτριγυρισμένος μὲ πορφύραν (πορφυρᾶν οὔγιαν). ||. (οὐσ.) Περιπόρφυρος (ἐνν. ἐσθής), « τὸ φόρεμα τῶν εὐγενῶν καὶ ἰδιαιτ. τῶν Πατρικίων τῆς Ῥώμης, (Λτ.) toga praetextata. » Τὴν περιπόρφυρον ἀνασείων ἐσθῆτα (τήβεννον αὐτὴν Ῥωμαῖοι καλοῦσιν), « Εὐνάπ. 2) ὁ φορῶν τὴν περιπόρφυρον (ἐσθῆτα), πατρίκιος τῆς Ῥώμης. » Ὁμήρους ἔδωκαν ἐξ εὐπατριδῶν περιπορφύρους δέκα, « Πλ.

;Περιπορφυρόσημος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν περιπόρφυρον ἐσθῆτα.

Περι-πορφύρω, Μ. υρῶ, Π. = Πορφύρω (μετ' ἐπιτάσεως).

Περιποτάμιος, α, ον. Ὁ κείμενος ἢ κατοικῶν πέριξ ποταμοῦ, ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὰ πέριξ τῶν ποταμῶν.

Περι-ποτάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Περιπέτομαι.

Περίποτος (ὁ, ἡ). ὁ πίνων ἢ πινόμενος ἐν κύκλῳ (Γαλλ. à la ronde).

Περίπου (ἀντὶ Περί που), ἐπίρ. Σχεδὸν ὡς ἔγγιστα, (Ἰταλ.) circa.

Περίπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ περιλαμβάνων (ἐφαρμοζόμενος εἰς) τὸν πόδα· (μτφορ. ἐν γέν.) προσφυής, ἁρμόδιος.

Περιπρεπής, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ εὐπρεπής. Ἀριπρεπής.

Περι-πρήθω, Μ. πρήσω, Π. ἀντὶ Περιπίμπρημι.

;Περιπρό, ἐπίρ. Π. κατὰ πολλά, καθ' ὑπερβολήν, (ὀρθότ. διῃρημ. Περὶ πρό).

Περι-προ-βάλλω, Μ. βαλῶ, Π. βάλλω τι πανταχόθεν ἔμπροσθέν τινος, περιβάλλω.

Περι-προ-θέω, Μ. θεύσομαι, Π. τρέχω προτήτερα ἀπ' ἄλλον (τρέχω ὅσον ἠμπορῶ) πέριξ τινός.

Περι-προ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. πθ. Περιπροεχύθην), Π. χύνω τι ἀφθόνως πέριξ τινός, πλημμυρῶ, κατακλύζω.

†Περι-πρωκτιάω-ῶ, Μ. άσω. Περιπατῶν κινῶ θηλυπρεπῶς τὰ ὀπίσθιά μου, (παρβλ.) Σαυλοπρωκτιάω.

Περι-πταίω, Μ. πταίσω. (μὲ δοτ.) Πταίω (Σκοντάφτω εἴς τι, προσπταίω· (μτφορ.) δίδω ἀφορμὴν ἐχθροπαθείας, προσκρούω. » Οὐκ ἐβούλετο τῷ Πύῤῥῳ περιπταῖσαι, « Πλ.

;Περιπτέρνιον (τό). τὸ περὶ τὴν πτέρναν (τὴν βάσιν) τοῦ ἱστοῦ τῆς μηχανῆς.

Περίπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁλοτρόγυρα πτερὰ (πτέρυγας). (ἀρχιτεκτ.) = Περίστυλος. 2) (συνκδχ.) ὁ πετῶν ὁλοτρόγυρα. » Πυρὸς περίπτερα, « Σοφ., οἱ τιναζόμενοι ὁλοτρόγυρα σπινθῆρες.

Περίπτισμα (τό). τὸ ξεφλουδισμένον τῶν καρπῶν (ὀσπρίων κλπ.) περικάλυμμα, 'τσώφλοιον· τσήπουρον, [ἐκ τοῦ

Περι-πτίσσω, Μ. πτίσω. Κοπανίζων ξεφλουδίζω (Χωρίζω ἀπὸ τὸ 'τσώφλοιον τὰ) ὄσπρια κτλ., ξεδιαλέγω, (ὅθ. ἡ μτχ.) » Περιεπτισμένος, « Ἀρσφ., ξεδιαλεγμένος· (καὶ μτνμ.) ψηλόλιγνος, (Γαλλ.) dégagé, (Φλσφ.).

Περίπτυγμα (τό), [περιπτύσσω]. σκέπασμα, περικάλυμμα, ἡ περιφέρεια.

Περίπτυξις, εως (ἡ). περιβολή, ἀγκάλιασμα, (ὡς οὐσ. τοῦ

Περι-πτύσσω, Μ. πτύξω. Διπλόνω ὁλοτρόγυρα· σκεπάζω· περιβάλλω· περικυκλόνω· ἀγκαλιάζω. » Ὥς σε περιπτύξω καὶ χείλεα χείλεσι μίξω, « Βίων. (καὶ μσ.) » Περιεπτύξατο αὐτὸν ἢ κατησπάσατο, « Πλ.

Περίπτυστος (ὁ, ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Κατάπτυστος.

Περιπτυχή (ἡ). σκέπασμα ὁλοτρόγυρα, περίβλημα, περικάλυμμα· (μτνμ.) περιοχή. » Τειχέων (» Πέπλων) περιπτυχαί, « Εὐρ., Ἀθ.

Περιπτυχής [περιπτύσσω], έος (ὁ, ἡ). διπλωμένος (σκεπασμένος) ὁλοτρόγυρα, περικυκλωμένος, περιβεβλημένος. » Φασγάνῳ —, « Σοφ., = Περιπετής.

Περι-πτύω, Μ. πτύσω. Φτύνω τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· (συνκδχ. καὶ τρπ.) περιφρονῶ, ἀποστρέφομαι.

Περίπτωμα (τό). τὸ περιπῖπτον τινί, συμβάν, σύμπτωμα· συμφορά, δυστύχημα.

Περίπτωσις, εως (ἡ), τὸ περιπίπτειν εἰς

τι, (μτφορ.) περίστασις, σύμπτωσις· εὐκαιρία. » Ἀπὸ περιπτώσεως (ἡ) » Κατὰ περίπτωσιν, « Σξτ., κατὰ τύχην.

Περι-πτώσσω (πρκ. Περιπέπτηχα), Π. φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν, κατατρομάζω.

Περιπτωτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (συμβαίνων κατὰ) περίπτωσιν, τυχαῖος. » Ἔκκλισις —, « Ἐπικτ., ἡ περιπίπτουσα (καταντῶσα) εἰς.

Περιπτωτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ περίπτωσιν.

†Περιπυγής [π. πυγή], έος (ὁ, ἡ), = Πυγοστόλος.

Περιπύημα (τό). τὸ περὶ τὴν πληγὴν σχηματιζόμενον ἐμπύημα.

Περι-πυκάζω, Μ. άσω. Πυκνόνω τι ὁλοτρόγυρα, σκεπάζω μὲ πυκνὸν περίβλημα.

Περι-πυκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Πυκνόνω ὁλοτρόγυρα.

Περι-πυργόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυρόνω ὁλοτρόγυρα μὲ πύργους.

;Περιπυρήνιον (τό). τὸ περικάλυμμα τοῦ πυρῆνος (τοῦ κουκκουτσιοῦ).

Περίπυστος (ὁ, ἡ), [π. πυνθάνομαι]. γνωστὸς παντοῦ, ἐξακουσμένος, περίφημος.

Περι-πωμάζω, Μ. άσω καὶ

Περι-πωματίζω, Μ. ίσω. Σουππόνω τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, στουππόνω καλά.

Περιρραγής [περιρρήγνυμι], έος (ὁ, ἡ). σχισμένος (σπασμένος, ραγισμένος) ὁλοτρόγυρα· (Π.) ὁ σχιζόμενος (ραγίζων) πέριξ τινός.

Περι-ρραίνω, Μ. ρανῶ. Ῥαντίζω τι ὁλοτρόγυρα· (ἰδιαιτ.) ῥαντίζω μὲ ἁγίασμα. » Θαλλοὺς διαβρόχους κατέχων ὁ ἱερεὺς περιέρραινε τοὺς εἰσιόντας, « Σωζ.

Περιρρακίς, ῖδος (ἡ). κλάδος φυτοῦ (κυρ. δὲ φοίνικος) ἀπεσπασμένος.

Περίρραμμα (τό). τὸ περιερραμμένον ὕφασμα.

Περίρρανσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιρραίνω, ῥάντισμα ὁλοτρόγυρα.

Περιρραντήριον (τό). σκεῦος διὰ ἢ ἀπὸ τοῦ ὁ τ. περιρραίνονται (κυρ. πρὸς ἁγνισμόν), (καθὼς τώρα εἰς τὰς ἐκκλησ. τὸ) ἁγιασματάριον.

Περι-ρραντίζω, Μ. ίσω, = Περιρραίνω.

Περιρραντισμός (ὁ), τὸ περιρραντίζειν ἢ περιρραντίζεσθαι, ῥάντισμα ὁλοτρόγυρα (κυρ. πρὸς ἁγνισμόν).

Περι-ρραπίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ τὴν (ἢ ὡς ἂν μὲ) βέργαν ὁλοτρόγυρα.

Περι-ρράπτω, Μ. ράψω. Ῥάπτω ὁλοτρόγυρα.

Περι-ρρέζω, Μ. ρέξω, (Γλσ.) Περικαθαίρω διὰ θυσίας.

Περι-ρρεμβάζομαι, Μ. άσομαι καὶ

Περι-ρρέμβομαι (χ. Μ.). Περιφέρομαι τῇδε κἀκεῖσε, περιπλανῶμαι (νωθρῶς).

Περιρρεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων (κατηφορικῶς) πανταχόθεν, [ἐκ τοῦ

Περι-ρρέπω, Μ. ρέψω. Κλίνω (Γέρνω) πρὸς τὸ ἓν ἢ πότε πρὸς τὸ ἓν πότε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

Περίρρεψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περι-ρρέω, Μ. ρεύσω ἢ ῥυήσομαι. Τρέχω (Χύνομαι καὶ μτνμ. Κυματίζω) πέριξ τινός. » Ποταμὸς περιρρεῖ τὸ τεῖχος, « (καὶ αἰτ. προθετ.) » Λέγεται κύκλῳ τὸν τόπον ἐκεῖνον περιρρεῦσαι τὸ πῦρ, « Λυκοῦργ. (καὶ πθ.) » Νῆσος ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιρρεομένη, « Ἀρστ. ἢ (μτνμ.) » Κόμη τῷ μεταφρένῳ περιρρέουσα, « Πλδ. » Ἐσθὴς περιρρέουσα, « Γρηγ. » Στρωμνὴ —, « Πλδ., ἡ μαλακή. » Αἵματι (» Ἱδρῶτι) περιρρέων ἢ περιρρεόμενος, « Αξ., (κοιν.) βουτημένος εἰς (καὶ τρπ.) » Σοὶ περιρρείτω βίος, « Σοφ., νὰ ἔχῃς ἄφθονα τὰ πρὸς τὸν βίον (περιουσίαν βίου). 2 ξεδένομαι (ξεκαρφόνομαι κτλ.) καὶ πίπτω· πίπτω (καθὼς τὰ μαλλιὰ κτλ.), χύνομαι. » Περιερρύησαν αὐτῷ αἱ κόμαι, δάκτυλοί τε ἢ ὄνυχες, « Ἀρετ. » Πολλοῖσι δὲ βραχίων ἢ πῆχυς ὅλος περιερρύη, « Ἱπποκρ. » Ὀρχουμένου δὲ αὐτοῦ ὁ ἀκινάκης περιερρύη, « Σδ. » Ἡ ἀσπὶς περιερρύη εἰς τὴν θάλασσαν, « Θκ.

Περι-ρρήγνυμι (ρηγνύω), Μ. ρήξω. Σχίζω (Σπάνω) τι πέριξ τινός· ξεσχίζω ὁλοτρόγυρα. » Περιρρήξας τὸν χιτωνίσκον, « Δμ. (καὶ μσ.) » Τὴν ἐσθῆτα περιρρηξάμενος, « Φίλ. (καὶ ἐνν. τοῦ πτωτ.) » Περιρρηξαμένους τύπτεσθαι τὰ στήθη, « Ἀρρ. » Περιρρηγνύναι τινά, « Παρθ., νὰ τοῦ καταξεσχίσουν τραβῶντας τὰ φορέματα. (καὶ πθ.) » Τοῦ Δέλτα δὲ τούτου κατὰ τὸ ὀξὺ περιρρήγνυται ὁ Νεῖλος, « Ἡρ., σχιζόμενος λαμβάνει διαφόρους διευθύνσεις.

Περιρρήδην, ἐπίρ. Π. κυκλοτερῶς. » Περιρρήδην ἑτέρωσε κλινομένης ἠπείροιο, « Ἀπλλν., σχηματιζούσης ἀκρωτήριον, [ἐκ τοῦ

Περιρρηδής [περιρραίνω], έος (ὁ, ἡ), Π. (μσ. πρκ. Περιερρᾴδαται). ὁ γέρνων ἢ πίπτων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, περικεκλασμένος ἐφ' ἑκάτερα. » Ὡς μὴ περιρρηδὲς ἔῃ τὸ σῶμα, « Ἱπποκρ., ἵνα μὴ γέρνῃ ἔνθεν κἀκεῖθεν.

Περίρρηξις, εως (ἡ). σχίσιμον (σπάσιμον) ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός, [ἐκ τοῦ

Περι-ρρήσσω (ττω), Μ. ρήξω, = Περιρρήγνυμι.

Περι-ρρινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥινίζω (Παίρνω μὲ τὸ ῥινί) ὁλοτρόγυρα.

Περι-ρρίπτω, Μ. ρίψω. Ῥίπτω πέριξ τινὸς ἢ πολλὰ μακράν, Ἀπορρίπτω.

Περι-ρρογχάζω, Μ. άσω. (μὲ αἰτ.) Περιγελῶ, περιπαίζω, (παρβλ.) Μυκτηρίζω.

Περιρροή καὶ Περίρροια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιρρέω, ἡ ἐν κύκλῳ κίνησις ὕδατος ἢ ὁποιουδήποτε ὑγροῦ· (ἰατρ.) ἡ εἰς ἓν μέρος τοῦ σώματος συρροὴ τῶν (κυκλοφορούντων) ὑγρῶν πρὸς ἔκκρισιν, (ἄλλ. » ἀποστάσεις κατ' ἔκρουν, « Ἱπποκρ.) ἢ αὐτὰ τὰ οὕτως ἐκκρινόμενα ὑγρά. » Περίρροιαι μετὰ πόνου χολώδεες, ξυσματώδεες κτλ., « Ἱπποκρ.

Περι-ρροιζέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Βιάζω) τι νὰ στρέφηται μετὰ βοῆς (ῥοίζου). « Λίθοι ῥιψεπάλξιδες.. περιρροιζοῦντες τὸν λεπτὸν ἀέρα τῇ κινήσει, « Κ. Μανασσ.

Περι-ρρομβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γυρίζῃ ὡς ἂν ῥόμβος, στριφογυρίζω.

Περίρροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ περιρρέων ἢ περιρρεόμενος, = Περίρρυτος. » Ἐούσης τε πάσης Κνιδίης, πλὴν ὀλίγοις, περιρρόου, « Ἡρ. » Περίρροον διαχώρημα, « Ἱπποκρ. ‖ (οὐσ.) = Περίρροια. » Ποταμοῦ —, « Ἰώσ. » Ἀπὸ δὲ κοιλίης πολλὰ κόπρανα διῆλθε σὺν περιρρόῳ πολλῷ, « αὐτ.

Περιρρυῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιρρέω.

Περιρρυής, έος (ὁ, ἡ), = Περίρρυτος.

Περίρρυπος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν ῥερυπωμένος, πλήρης ῥύπου, (παρφδ. τοῦ Περίρρυτος).

Περι-ρρύπτω, Μ. ρύψω. Πλύνω (Παστρεύω) ὁλοτρόγυρα.

Περίρρυσις, εως (ἡ), = Περιρροή.

Περίρρυτος (ὁ, ἡ). ὁ περιρρεόμενος, ἔχων ὁλόγυρα νερόν, τριγυρισμένος ἀπὸ θάλασσαν. » Ἡ Λιβύη περίρρυτός ἐστι, πλὴν ὅσον αὐτῆς πρὸς τὴν Ἀσίην οὐρίζει, « Ἡρ.

Περιρρώξ [περιρρήσσω], ῶγος (ὁ, ἡ). κομμένος ἐν εἴδει βράχου ὁλοτρόγυρα, κρημνώδης ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περι-σαίνω, Μ. σανῶ. Κουνῶ πέριξ τινὸς τὴν οὐρὰν (καθὼς τὰ σκυλιά), γλείφω. » Γλώσσῃσιν μεμάασι περισσαίνειν (οἱ δράκοντες), σκύλακες ὥς, « Ὀφ.

Περι-σαλεύω, Μ. εύσω, = Παρασαλεύω.

Περι-σαλπίζω, Μ. ίσω. Σαλπίζω ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός, (πθ.) ἀντηχεῖ τριγύρω μου ἡ σάλπιγξ. » Οὐ περισεσάλπισται, « Πλ., δὲν ἤκουσε τριγύρω του ἠχούσας τὰς σάλπιγγας, δὲν παρευρέθη εἰς πόλεμον.

Περισαλπισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

;Περισαλπιστός, ή, όν. Ὁ περισαλπισθεὶς (ἀκούσας πολλάκις τριγύρω του ἠχούσας τὰς σάλπιγγας), συνειθισμένος εἰς τὸν πόλεμον.

Περίσαμος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Περίσημος.

Περίσαξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περισάττω, στοίβαγμα ὁλόγυρα· (γεωπον.) ἐπισώρευσις τοῦ χώματος περὶ τὴν ῥίζαν τοῦ δένδρου.

Περι-σαρκίζω, Μ. ίσω. (χειρουργ.) Κόπτω ὁλόγυρα τὰς σάρκας (τὰ κρέατα) πληγῆς.

Περισαρκισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περίσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς σάρκας, σωματώδης.

Περι-σαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ πιάσῃ ὁλόγυρα σάρκα (νὰ σαρκώσῃ).

Περισάρκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σάρκωμα (πληγῆς).

Περισάρωμα (τό), = Περικόρημα, σκουπίδι.

Περι-σάττω, Μ. σάξω. Σωρεύω καὶ πατῶ τι πέριξ τινός· (γεωπον.) σωρεύω τὸ χῶμα περὶ τὴν ῥίζαν τοῦ δένδρου, (Γαλλ.) rechausser.

Περι-σβέννυμι (σβεννύω), Μ. σβέσω. Σβύνω ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός.

Περι-σείω, Μ. σείσω. Σείω τι πανταχόθεν, κουνῶ (καὶ μσ. κουνηοῦμαι) ὁλοτρόγυρα, κυματίζω. » Φύλλα τοῖς κλάδοις περισειόμενα, « Βασ.

Περίσεμνος (ὁ, ἡ). πολλὰ σεμνὸς (μεγαλοπρεπής).

Περίσεπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ σεπτὸς (σεβαστός).

Περίσημος (ὁ, ἡ). πολλὰ διακεκριμένος (ἐπίσημος).

Περι-σήπω, Μ. σήψω. Σαπίζω (καὶ πθ. Σήπομαι) ὅλως διόλου.

Περι-σθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ὑπερέχω κατὰ τὴν δύναμιν, ὑπερισχύω, [ἐκ τοῦ

Περισθενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μέγα σθένος, πολλὰ ἰσχυρός, ἀκαταμάχητος.

Περι-σιαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω πέριξ τινὸς σιάλωμα (ἴδε τὴν λεξ.), δένω μὲ μάλαμμα κτλ.

†Περι-σιγάω-ῶ, Μ. ήσω. Παρασιωπῶ.

Περισίδηρος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ὁλοτρόγυρα (καπλαδισμένος) μὲ σίδηρον.

Περι-σκαίρω, Μ. σκαρῶ. Πηδῶ (Χοροπηδῶ) ὁλόγυρα· σπαρταρῶ πέριξ τινός.

Περι-σκάλλω, Μ. σκαλῶ. Σκαλίζω (Ξεβοτάνω) τὰ χόρτα ὁλοτρόγυρα.

Περι-σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτω (Κάμνω λάκκον) ὁλοτρόγυρα.

Περι-σκαρίζω, Μ. ίσω, = Περισκαίρω.

Περίσκαψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περισκάπτω, σκάψιμον ὁλόγυρα.

Περι-σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω ἢ σκεδάω-ῶ. Χύνω (Σκορπίζω) πέριξ τινός. » Ἀχλὺν —, « Κλμ.

Περισκέλεια (ἡ). τραχύτης· (μτφορ.) δυσχέρεια, δυσκολία. [ἐκ τοῦ

Περισκελής [π. σκέλλω], έος (ὁ, ἡ). πολλὰ σκληρὸς (τραχὺς καὶ μτφορ. δύσκολος) ἢ στερεός, γιερός. » Περισκελεῖς φρένες, « Σοφ., (παρβλ. ἢ

Περισκελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φθάνων ἕως τὰ σκέλη, = Ποδήρης, (ὅθ. ‖. οὐσ. πλθ.) Περισκελῆ (τά), « Γρφ., βρακιά, περισκελίδες. 2) ὁ ἔχων (στεκόμενος μὲ) ἀνοικτὰ τὰ σκέλη, (ἄλλ.) Διαβεβηκώς, (ἐν γέν. καὶ συνεκδχ.) μακρύς, διεξοδικός. » Ἀποδείξεις περισκελεῖς καὶ δυσκατανόητοι, « Νεμέσ., (παρβλ. Μακροσκελής). ‖ (οὐσ.) Περισκελές, « Ἐπγρ., εἶδ. τρίποδος, τρισκέλι(;).

;Περισκελία (ἡ), = Περισκέλεια.

Περι-σκελίζω, Μ. ίσω. Περιλαμβάνω μεταξὺ τῶν σκελῶν μου, (ἐπμ.) = Ὑποσκελίζω. 2) περιπίπτω μεταξὺ τῶν σκελῶν τινος. » Ὁ ἵππος ὡς αὐτὸν οἱ σύες περιεσκέλιζον, πέπτωκε, « Συναξάρ.

Περισκέλιον (τό) καὶ

Περισκελίς, ίδος (ἡ). περικάλυμμα τῶν σκελῶν, βρακί. » Τὰς κόρας φορεῖν περισκελίδας, « (Μένανδρ. παρὰ) Πλδ. 2) καλτσοδέτι (;). » Εἰς συγκοπὴν ψελλίων καὶ περισκελίδων, « Ἀρρ.

Περισκέλισμα (τό), = Περισκέλιον, βρακί.

;Περισκελιστής, οῦ (ὁ). ὁ φορῶν βρακιὰ (περισκελίδας). (εἰς τὸν Στρβ. ἄλλ. χειρόγραφ. ἔχουν ὀρθότ. Περισκυθιστής).

(Περι-σκέλλω), εὔχρ. μόνον ὁ πρκ. Περιέσκληκα. Καταξηραίνομαι ὡς σκελετὸν πέριξ τινός. » Ῥυσοῦ τοῖς ὀστέοις περιεσκληκότος δέρματος, « Γρηγ.

Περισκελῶς, ἐπίρ. Δυσκόλως, δυσχερῶς. » Π. φέρειν, « Μεν., = Δυσφορεῖν.

Περι-σκεπάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω ὁλοτρόγυρα· (μτφορ.) περιφρουρῶ, προστατεύω.

Περισκεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ σκεπάζων ἢ σκεπασμένος ὁλοτρόγυρα. » Πύργος —, « Καλλ. » Ὁ ἀὴρ περισκεπής, « Θφρ., συννεφιασμένος.

Περι-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Κυττάζω μὲ προσοχὴν (Παρατηρῶ) ὁλοτρόγυρα· (μτφορ.) καλοστοχάζομαι, (ὅθεν ἡ μτχ.) Περιεσκεμμένος, η, ον. Πολλὰ στοχαστικὸς (προσεκτικός, φρόνιμος). » Οἱ δ' αὐτοί μοι δοκοῦσι ῥᾳδίως ἂν καὶ τὸν ἀνδρεῖον καλέσαι θρασύν, καὶ δειλὸν τὸν περιεσκεμμένον, « Γρηγ.

Περίσκεπτος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν βλεπόμενος, ἁρμόδιος πρὸς περίσκεψιν, ὑψηλός. (μτφορ.) πολλοῦ λόγου ἄξιος, περισπούδαστος. » Χαρίτεσσι —, « Ἐπγρ.

Περι-σκέπω, = Περισκεπάζω.

Περίσκεψις, εως (ἡ), τὸ περισκέπτεσθαι, κύτταγμα ὁλοτρόγυρα· (μτφορ.) σκέψις ἀκριβής, προσοχή, φρόνησις.

Περισκήνιον (τό). σκέπασμα ἐν εἴδει σκηνῆς (τέντας)· (μτφορ.) = Σκῆνος.

Περι-σκήπτω, Μ. σκήψω. Ἀκκουμβῶ δυνατὰ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἐπάνω εἰς, σφίγγω ὁλοτρόγυρα, περιθλίβω.

Περι-σκιάζω, Μ. άσω. Κάμνω ἴσκιον ὁλοτρόγυρα, ἰσκιάζω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περισκιασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἴσκιασμα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περίσκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁλοτρόγυρα σκιὰν (κάμνων ἴσκιον ἀπ' ὅλα τὰ μέρη). » Περίσκιοι, « Γεωγρφ., οἱ κάτοικοι τῶν κατεψυγμένων ζωνῶν, διότι ἡ σκιά των εἰς 24 ὥρας σχηματίζεται πρὸς ὅλα τὰ μέρη τοῦ ὁρίζοντος, (παρβλ. Ἀμφίσκιος).

Περι-σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Σκιρτῶ (Χοροπηδῶ) ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός.

Περίσκληρος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ ἢ ὁλοτρόγυρα σκληρός. » Καρκίνωμά ἐστιν ὄγκος κακοήθης καὶ περίσκληρος, « Γαλ.

Περι-σκληρύνω, Μ. υνῶ. Σκληρύνω τι ὁλοτρόγυρα ἢ ὅλως διόλου.

Περισκόπευσις, εως (ἡ), = Περισκόπησις.

Περι-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυττάζω ὁλοτρόγυρα, παρατηρῶ (ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος) ὅλα τὰ πέριξ. (μτφορ.) παρατηρῶ, καλοστοχάζομαι. » Τὸν καιρὸν (» Τὸ μέλλον) —, « Πλδ., Ἰώσ.

Περισκοπή (ἡ). μέρος πρὸς περισκόπησιν, σκοπιά.

Περισκόπησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περισκοπέω, κύτταγμα ὁλοτρόγυρα (ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος), παρατήρησις.

Περι-σκυθίζω, Μ. ίσω. Κόπτω ὁλοτρόγυρα καὶ ἐβγάζω τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς (καθὼς ἔκαμναν οἱ Σκύθαι τοὺς αἰχμαλώτους των)· (ἐν γέν.) γδέρνω, (παρβλ.) Περισκυτίζω. (ἐπὶ αἰσχρ. ἐνν.) = Αποσκεπάζω.

Περισκυθισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., γδάρσιμον τῆς κεφαλῆς (κατὰ τὸν τρόπον τῶν Σκυθῶν)· εἶδος χειρουργικῆς ἐργασίας (opération).

Περισκυθιστής, οῦ (ὁ). ὁ περισκυθίζων (ἀφαιρῶν τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς καθὼς ἔκαμναν οἱ Σκύθαι).

Περισκυλακισμός (ὁ). ὁ διὰ θυσίας σκυλακίου θρησκευτικὸς περικαθαρμός.

†Περι-σκυτίζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ ὁλοτρόγυρα τὸ δέρμα (σκῦτος), γδέρνω, (παρβλ.) Περισκυθίζω.

Περι-σμαραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοΐζω ὁλοτρόγυρα, ἀντηχῶ εἰς ὅλα τὰ πέριξ.

Περι-σμάω-ῶ, Μ. σμήσω καὶ

Περι-σμήχω, Μ. σμήξω. Τρίβων παστρεύω (Σφουγγίζω) ὁλοτρόγυρα.

Περι-σμύχω, Μ. σμύξω. Καίω ὁλοτρόγυρα (Κατακαίω) μὲ κρυφὸν πῦρ· (μτνμ.) φθείρω κατ' ὀλίγον, κατατήκω.

Περι-σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ ἔρχεται ὁλόγυρα (νὰ περιστρέφεται) ταχέως· (καὶ ἐλλ. μὲ αἰτ.) περιέρχομαι δρομαῖος (σὰν νὰ κυνηγῶ τινά).

Περι-σοφίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀπατῶ διὰ σοφισμάτων, (Γαλλ.) circonvenir.

Περι-σπαίρω, Μ. σπαρῶ. Τρέμω σὰν τὸ ψάρι ἢ Χοροπηδῶ πέριξ τινός, (ἐν γέν.) σπαράζω, παραδέρνω. » Τάθη δ' ἐπὶ νηδύα δουρὶ περισπαίρουσα, « Κοΐντ.

Περι-σπαράσσω, Μ. άξω. Σχίζω τι πέριξ τινός. » Ἑαυτῷ τὴν ἐσθῆτα περισπαράσσοντα, « Γρηγ.

Περίσπασις, εως (ἡ), τὸ περισπᾶν, τονισμὸς λέξεως μὲ περισπωμένην. 2) = τῷ

Περισπασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Περισπάω, τράβηγμα ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ· (συνεκδχ. καὶ τρπ.) ἀπασχόλησις τῆς προσοχῆς τινος εἰς ἄλλο ἀντικείμενον ἢ εἰς πολλὰ συγχρόνως, ὄχλος πραγμάτων (ἀσχολιῶν)· (εἰς τὸν πόλεμ.) diversion. (Γρμτ.) ὁ διὰ περισπωμένης τονισμὸς λέξεως. » Τὸ Ὤμοι οὐκέτι τοῦ Ὦ τὸν περισπασμὸν ἐφύλαξεν, « Ἀπλλν.

Περισπαστέος, α, ον. (Γρμτ.) Τονιστέος μὲ περισπωμένην, (ὡς θετ. τοῦ Περισπάω).

Περισπαστικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν περισπασμὸν (ἀπασχόλησιν), ὁ ασκεδαστικός.

Περι-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ· τραβῶν ἐβγάζω (ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ)· (μτφορ.) σύρω τὴν προσοχήν τινος εἰς ἄλλο ἀντικείμενον ἢ εἰς πολλὰ συγχρόνως, προξενῶ περισπασμὸν (diversion), ἀπασχολῶ· (Γρμτ.) τονίζω μὲ περισπωμένην (ἐνν. προσῳδίαν).

Περι-σπειράω-ῶ, Μ. άσω. Τυλίζω (Κουλουριάζω) τι πέριξ τινός, περιτυλίζω. (μτνμ.) περικυκλόνω.

Περι-σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω (Σκορπίζω) ὁλοτρόγυρα, διασπείρω, διαδίδω. » Περιέσπειρε δέ τι ἢ περὶ τῶν ὅλων, « Ἀγ. Τάτ.

Περισπέρχεια (ἡ). ταχύτης, [ἐκ τοῦ

Περισπερχής, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ ταχὺς (βιαστικὸς ἢ κατεπείγων). » Περισπερχέων ἐόντων (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Περισπερχεόντων ἢ Περισπερχθέντων) τῇ γνώμῃ ταύτῃ, « Ἡρ., τεταραγμένων, [ἐκ τοῦ

Περι-σπέρχω (χ. Μ.). Βάλλω τι πανταχόθεν εἰς ταχεῖαν κίνησιν, βιάζω, κατεπείγω. ‖. (ἀμτβτ.) βιάζομαι, τρέχω ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ.

Περι-σπεύδω, Μ. σπεύσω. (μὲ αἰτ.) Βιάζω πανταχόθεν, καταδιώκω· (μτνμ.) κατεπείγω· (ἀμτβτ. μὲ δοτ.) τρέχω μετὰ σπουδῆς ἢ πανταχόθεν πρὸς ἀναζήτησιν τινος.

Περίσπλαγχνος (ὁ, ἡ). πολλὰ γενναῖος, μεγαλοκαρδος.

Περι-σπογγίζω, Μ. ίσω. Σφογγίζω ὁλοτρόγυρα, παστρεύω (κοιν. 'παίρνω) μὲ τὸ σφογγάρι.

;Περισπόρια (τά). τὰ κείμενα σποράδην

πέριξ πόλεως οἰκήματα ἢ χωρίδια, (ἐν γέν.) τὰ περίχωρα, (ἄλλ. διορθ. Περιπόλια).

Περισπουδάζω, Μ. άσω. Σπουδάζω περί τι.

Περισπούδασμα (τὸ). πρᾶγμα περισπούδαστον (περισπουδαζόμενον).

Περισπούδαστος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. ἐπιθυμεῖ ἢ πρέπει νὰ ἐπιθυμῇ τις τὴν ἀπόλαυσιν μὲ πολλὴν σπουδὴν (προσπάθειαν).

Περισπουδάστως, ἐπίῤ. Μὲ πολλὴν σπουδὴν (προθυμίαν, προσπάθειαν).

Περίσπουδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ σπουδαῖα, ἐμβριθής· (μὲ γεν.) ὁ ἔχων ἢ δείχνων πολλὴν σπουδὴν (προσπάθειαν) εἴς τι.

Περισπωμένως, ἐπίῤ. Μὲ περισπωμένην (προσῳδίαν).

Περισσαίνω, Π. ἀντὶ Περισαίνω. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιστένω.

Περισσάκις, ἐπίῤ. (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀρτιάκις, δηλ.) Μὲ περιττὸν ἀριθμὸν, (κοιν.) μονά.

Περισσάρτιος (ὁ, ἡ). (ἀριθμὸς) συγκείμενος ἐξ ἑνὸς περιττοῦ καὶ ἑνὸς ἀρτίου (οὗ ἐναντ. ὁ Ἀρτιοπέρισσος).

Περισσαχῶς, ἐπίῤ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν περιττῶν ἀριθμῶν, = Περισσάκις.

Περισσεία (ἡ), τὸ περισσεύειν, περίσσευσις, πλεονασμὸς, ἀφθονία· (τρπ.) ὑπεροχή. » Εἶδον ὅτι ἐστὶ περισσεία τῇ σοφίᾳ ὑπὲρ τὴν ἀφροσύνην, « Ἐκκλησ. 2) = Περίσσευμα, ἀπομεινάρι. » Τὴν περισσείαν ἀποδοὺς πᾶσαν τῇ πόλει τῶν ἀγωνοθετικῶν χρημάτων, « Ἐπγρ.

Περίσσευμα (τὸ). τὸ περισσεῦον (μένον περιττὸν), ἀπομεινάρι· = Περίττωμα.

Περίσσευσις, εως (ἡ), = Περισσεία, περίσσευμα.

Περισσεύω (ττεύω), Μ. εύσω. (μὲ γεν.) Ὑπερβαίνω κατὰ τὸν ἀριθμὸν, εἶμαι περισσότερος (» Περισσεύουσιν ἡμῶν οἱ πολέμιοι, « Ξεν.)· (χ. πτ.) μένω περιπλέον (παραπανιστὸς), (κοιν.) περισσεύω. (» Μύριοι εἰσιν ἀριθμὸν [οἱ ὄλυνθοι].. εἷς δὲ περισσεύει, « [Ἡσ. παρὰ] Στδ. » Ὁ μὲν ἀρκοῦντα ἔχει καὶ περισσεύοντα τὰ τῆς δαπάνης, ὁ δὲ τοῦ παντὸς ἐνδεῖται, « Ξεν.)· (τρπ. προσ. μὲ δοτ.) ἔχω μεγάλην ἀφθονίαν τινὸς πράγματος, (ἐπιμ.) ἐξέχω (ὑπερέχω) κατὰ τοῦτο, μοὶ περισσεύει τι. » Εἰ μὴ τὸ ἀνδρεῖον ἐπερίσσευεν αὐτῇ, « Δ. Ἀλ. » Τοσοῦτον τῷ Περικλεῖ ἐπερίσσευσε τότε, « Θκ., τόσον μεγάλη (περιττὴ, ὑπερβάλλουσα, ὑπερέχουσα) ἐφάνη ἡ φρόνησίς του. » Τί ἐπερίσσευσεν ὁ ἄνθρωπος παρὰ τὸ κτῆνος; Γρφ. (Ἐκκλησ. Γ'), κατὰ τί εἶνε ἀνώτερος (ὑπερέχει); ‖ (μτβτ.) προμηθεύω (χορηγῶ) ἐν ἀφθονίᾳ, (Γρφ.).

Περισσόβοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων περισσὰ βοτὰ (φαγητά). » Τράπεζα —, « Νόνν.

Περισσογωνία (ἡ). περισσότης (ἄνισος ἀριθμὸς) γωνιῶν.

Περισσοδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων περισσότερα τοῦ συνήθους ἀριθμοῦ ἢ περιττὰ τὸν ἀριθμὸν (μονὰ) δάκτυλα.

Περισσοειδής, έος (ὁ, ἡ). (ἀριθμὸς ἄρτιος) ἔχων εἶδος περιττοῦ.

Περισσοέπεια (ἡ), = Περισσολογία.

Περισσοεπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Περιττολογέω.

Περισσοεπής, έος (ὁ, ἡ), = Περισσολόγος.

†Περισσοκαλλής, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὡραῖος, περικαλλής.

Περισσόκομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων περισσὴν κόμην (παρὰ πολλὰ μαλλιά).

Περισσολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ παρὰ πολλὰ ἢ περιττὰ λόγια, ταυτολογῶ, περιττολογῶ. 2) ὁμιλῶ μὲ ἐπιτετηδευμένον ὕφος.

Περισσολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πολυλογία, ταυτολογία, περιττολογία. 2) ὕφος λόγου τετορνευμένον (ἐπιτετηδευμένον).

Περισσολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν πολλὰ ἢ περιττὰ λόγια ἢ μὲ ἐπιτετηδευμένον ὕφος, πολυλογᾶς ἢ ὑπερβολολόγος.

Περισσόλοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων περιττὸν (μέγαν, φουντωτὸν, κυματίζοντα) λόφον (περικεφαλαίας).

Περισσομελής (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων περιττὰ ἢ ὑπερμεγέθη μέλη.

Περισσόμυθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περισσολόγος. ‖. » Λόγος —, « Εὐρ., περιττολογία.

Περισσόνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν (περισσὸν) νοῦν, ἐξόχου νοὸς (φρονήσεως).

Περισσοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω μὲ ὑπερβολὴν ἢ περισσότερον τῶν ἄλλων.

Περισσόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἕνα πόδα περισσότερον ἢ περιττοὺς τὸν ἀριθμὸν πόδας.

Περισσοπρακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰσπράττω περισσότερον τοῦ δέοντος (τοῦ ὀφειλομένου).

Περισσοπρακτία ἢ Περισσοπραξία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., εἴσπραξις περισσοτέρου φόρου.

Περισσὸς [περί], ή, όν. Ὁ ὑπερβαίνων κατά τι (ἔχων τι περισσότερον παρὰ) τοὺς ἄλλους, ἀνώτερος· περισσότερος, (κοιν.) παραπανιστός· (ἐν γέν.) πολὺς, μέγας, ἄφθονος· (τρπ. ἐπὶ καλοῦ) ἐξέχων, ἀσυνήθης, διακεκριμένος, ἐξαίρετος· (ἐπὶ κακοῦ) ὑπὲρ τὸ δέον καλλωπισμένος, ἐπιτετηδευμένος, (ἐν γέν.) ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος, (ὅθεν) περιττὸς, ἀνωφελής, ἢ ἀλλόκοτος, παράξενος· (ἐπὶ ἀριθμ.) ὁ μὴ διαιρούμενος εἰς δύο ἴσα μέρη, μονὸς, (ἀντιθ. τῷ Ἄρτιος). » Τὴν δὲ Ζεὺς τίμησε, περισσὰ δὲ δῶρα ἔδωκεν, « Ἡσ. » Πλείω τὰ περιττὰ τῶν ἱκανῶν, « Ξεν. » Εἴκοσι περιττὰ, « Αξ., εἴκοσι καὶ παραπάνω, ὑπὲρ τὰ 20. (καὶ μτνμ.) » Τὸ μέγα καὶ σεμνὸν καὶ περιττὸν ἐν τῇ λέξει, « Λογγ. (καὶ μὲ γεν.) » Ἐπειδὰν περισσὰ τῶν ἀρκούντων κτήσωνται, « Ξεν. » Πρὸς ὅ,τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσή; « Σοφ., κατὰ τί ὑπερβαίνεις τὰς λοιπάς; » Πάντες ὅσοι περιττοὶ γεγόνασιν, ἄνδρες ἢ κατὰ φιλοσοφίαν, ἢ πολιτικὴν, ἢ ποίησιν, ἢ τέχνας, φαίνονται μελαγχολικοὶ ὄντες, « Ἀρστ. » Ἔστι δὲ καὶ ὁ ναυτίλος πολύπους τῇ τε φύσει καὶ οἷς ποιεῖ περιττὸς, « αὐτ. » Τὰ δὲ καλούμενα τήθυα τούτων πάντων ἔχει τὴν φύσιν περιττοτάτην, « αὐτ. (τὸ οὐδ.) » Τὸ περιττὸν, « Αξ., ἀντὶ Ἡ περιττότης. » Τὸ περιττὸν τῆς διαίτης, « Αξ., ἡ περὶ τὴν δίαιταν (τὸν τρόπον τῆς ζωῆς) ὑπερβολικὴ πολυτέλεια. (ἐνίοτε πλθ.) » Περισσὰ (τὰ), « Ἐπγρ., τὰ περιττώματα ἢ τὰ περισσεύματα. ‖. » Περισσὸν καὶ Περισσὰ καὶ (προθετ.) » Ἐκ περισσοῦ, ἐπίῤ = Περισσῶς, παρὰ πολὺ, καθ' ὑπερβολὴν, ἐκ περιουσίας. » Τῷ περίσσ' εὐκαρδίῳ, « Εὐρ. (καὶ συγκρ.) » Περισσότερον, « Γρφ. καὶ μτγν., ἔτι μᾶλλον, πλειότερον. » Προφήτης καὶ περισσότερον προφήτου, « Εὐαγγ. (ἐνίοτε τὸ ἁπλ. θετικὸν ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ συγκρ.) » Τὸ δὲ περισσὸν τούτων, ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστιν, « αὐτ.

Περισσόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς (περιττὰς) σάρκας, ὑπὲρ τὸ δέον παχὺς (σωματώδης).

Περισσοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Περισσεύω (Πλεονάζω) κατὰ τὴν σοφίαν, εἶμαι περισσὰ σοφός.

Περισσοσυλλαβέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) Ἔχω μίαν συλλαβὴν περισσότερον, εἶμαι-

Περισσοσύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (προσλαμβάνων ἐν τῷ κλίνεσθαι) μίαν συλλαβὴν περισσότερον.

Περισσοσυλλάβως, ἐπίῤ. Μὲ μίαν συλλαβὴν περισσότερον, κατὰ τὸν τρόπον τῶν περιττοσυλλάβων.

Περισσοταγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ τεταγμένος μεταξὺ τῶν περιττῶν ἀριθμῶν.

Περισσότερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Περισσός.

Περισσοτέρως, ἐπίῤ. Πολὺ περισσότερον, καθ' ὑπερβολήν. » Τὴν ἀγάπην ἣν ἔχω περισσοτέρως εἰς ὑμᾶς, « Γρφ.

Περισσοτεχνία (ἡ). περιττὴ (ὑπὲρ τὸ δέον) ἀκρίβεια περὶ τὴν τέχνην, ὑπερβολὴ τέχνης, ἐπιτήδευσις.

Περισσότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ περισσοῦ, πλεονασμὸς, ὑπερβολή· (ῥτρ.) περιττολογία.

:Περισσοτρύφητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ τρυφῶν (τρυφηλὸς, πολυτελής) (τοῦ Τίμ. τὸ) » Ἑλλήνων ἡ πᾶσα περισσοτρύφητος ὀϊζὺς, (ὁ Valck. διορθωτέον ἡγήσατο: » πᾶσ' ἀπερισσοτρύφητος). «

Περισσοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρονῶ περιττῶς, ὑπερφρονῶ, ὑψηλοφρονῶ.

Περισσόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Περισσόνους.

Περισσόψυχος (ὁ, ἡ). περίσσα εὔψυχος, μεγαλόψυχος, γενναιόκαρδος.

Περίσσωμα (τὸ), (εὐχρηστότ. τὸ) Περίττωμα.

Περισσωματικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς, = Περιττωματικός, -ικῶς.

Περισσωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀνομάζομαι μὲ ὄνομα περιττοῦ ἀριθμοῦ, (ἀντιθ. τῷ Ἀρτιωνυμέω).

Περισσῶς, ἐπίῤ. Παρὰ πολύ· κατ' ἐξοχήν· καθ' ὑπερβολήν. μὲ τρόπον περιττὸν (ἐπιτετηδευμένον). » Π. ἀμπεχόμενος, « Πλ. (ἢ ὑπερθ.) » Περιττότατα δὲ πάντων ὁ δελφὶς ἔχει ζώων, « Ἀρστ. 2) (ἐνίοτε παρὰ τῇ Γρφ. ἀντὶ Περισσότερον. » Οἱ δὲ περισσῶς ἔκραζον λέγοντες κτλ., « Εὐαγγ.

Περίσσωσις, εως (ἡ), = Περίσσευσις· περίττωμα.

Περιστάδην, μτγν. ἀντὶ-

Περισταδὸν [περί, ἵσταμαι], ἐπίῤ. Στέκοντας πέριξ (ὁλοτρόγυρα). » Οὐ γοεροῖς μελέεσσι περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος μύροντο, « Γργ.

Περιστάζω, Μ. στάξω. Στάζω ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός· περιῤῥαίνω.

Περισταθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περίστημι.

Περισταλάδην καὶ Περισταλαδὸν, ἐπίῤ Π. στάζοντας (σταλάζοντας) ὁλόγυρα

Περισταλτικὸς, ή, όν (καὶ ἐπίῤ) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ περιστέλλειν ἢ περιστέλλεσθαι.

Περιστάσιμος (ὁ, ἡ). ὅπου συνειθίζουν ἢ ἠμποροῦν νὰ στέκωνται πολλοὶ ὁλοτρόγυρα (κυρ. πρὸς ἀκρόασιν), [ἐκ τοῦ

Περίστασις, εως (ἡ), τὸ περιίστασθαι, στάσιμον ὁλόγυρα· συνάθροισις (μάζωμα ἀνθρώπων) πέριξ τινος, κύκλος περιεστώτων, (Γαλλ.) cercle, attroupement. » Τίς ἥδε κραυγὴ καὶ δήμων περίστασις; « (Τηλεκλεί. παρὰ) Φρυν. 2) περιοχὴ, περίβολος· (ἀρχιτεκτ.) περιστύλιον. » Αἱ δὲ τῆς περιστάσεως θύραι, τὸν ἀριθμὸν εἴκοσιν οὖσαι, θυΐναις κατεκεκόλληντο σανίσιν, « Ἀθ., (παρβλ. Παραστάς). 3) (μτνμ.) τὰ πέριξ τινὸς πράγματα (σκεύη κτλ.), αἱ περὶ αὐτὸν ἑτοιμασίαι, (Γαλλ.) cortège, entourage. » Χώρα βασιλικὴν ἔχουσα περίστασιν, « Πλβ. 4) (τρπ.) ἡ στάσις εἰς τὴν ὁπ. εὑρίσκεταί τις, κατάστασις· σύμπτωσις πραγμάτων· εὐκαιρία· (ἰδιαιτ.) περίπτωσις δεινὴ (κατεπείγουσα), συμφορά, περιστατικόν. » Αἱ περιστάσεις εἰσὶν αἱ τοὺς ἄνδρας δεικνύουσαι, « Ἐπίκτ. » Ἄνδρα δυνάμενον (τὸν Ἄρατον) τατης εὐστοχεῖν περιστάσεως, « Πλβ. » Κατὰ περίστασιν, « Αρτ., Φάλαρ. (ὅθ. 5) (ῥτρ.) τὰ περιστατικὰ τῆς ὑποθέσεως, (δηλ.) ὁ χρόνος, ὁ τόπος, τὰ πρόσωπα κτλ. 6) (ἐνίοτε) ἐσφαλμ. ἀντὶ Περίτασις.

Περιστατέον, θετ. τοῦ Περίστημι.

Περιστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέκομαι ὁλοτρόγυρα (πέριξ τινός)· περικυκλόνω.

Περιστατικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἀναγόμενος) εἰς τὰς περιστάσεις (ὅθεν τὰ παρὰ τοῖς Ῥτρ. ἓξ περιστατικά)· ὁ εὑρισκόμενος εἰς (παλαιῶν μὲ τὰς) περιστάσεις, ἐνεργός. » Βίος —, « Γαλ.

Περιστατικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ περίστασιν ἢ Κατὰ τὰς περιστάσεις. (εἰς τὸν Διόδ. Β', 627 ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραστατικῶς).

Περίστατος (ὁ, ἡ). πέριξ τοῦ ὁπ. συνέρχεται πλῆθος (σχηματίζεται κύκλος) περιεστώτων (θεατῶν). » Περίστατον βοῶσα τὴν κώμην ποιεῖ, « Ἀθ., συναθροίζει περὶ ἑαυτήν. » Περίβλεπτος καὶ περίστατος ἐγένετο, « Ἰάμβλ.

Περισταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Περιφράττω μὲ σταυροὺς (μὲ παλούκια).

Περισταύρωμα (τὸ). περίφραγμα καμωμένον ἀπὸ σταυροὺς (παλούκια), (Γαλλ.) palissade.

Περισταχυώδης, εος (ὁ, ἡ). περιτριγυρισμένος (καθὼς τὸ στάχυ) ἀπὸ γένεια.

Περιστεγάζω, Μ. άσω, = Περιστέγω.

Περιστεγανὸς [περιστέγω], ή, όν. Καλὰ σκεπασμένος ὁλοτρόγυρα.

Περιστεγανόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Περιστέγω, Μ. στέξω. Σκεπάζω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη (ὁλοτρόγυρα) ὡς ἂν μὲ στέγην· ἀσφαλίζω πανταχόθεν.

Περιστείνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Περιστένω, στενοχωρῶ πανταχόθεν.

Περιστείχω, Μ. στείξω, Π. περιέρχομαι, περιπορεύομαι· (μὲ αἰτ.) τριγυρνῶ πέριξ τινός.

;Περιστείωσι καὶ Περιστέωσιν, Ἰων. Π. ἀντὶ Περιστῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Περιίστημι.

Περιστέλλω, Μ. στελῶ. Σκεπάζω ὁλοτρόγυρα, περικαλύπτω (κυρ. μὲ φορέματα), ἐνδύω· στολίζω, συγυρίζω (κυρ. λείψανον νεκροῦ)· (ἐν γέν.) διευθετῶ, περιποιοῦμαι· (συνκδχ.) ἔχω περὶ πολλοῦ, φυλάττω, (παρβλ.) Περιέπω. » Λαοὶ ἔργα περιστέλλουσιν ἕκηλοι, « Θκρ., καλλιεργοῦσι τὰ κτήματά των (ἐν γέν. ἀσχολοῦνται εἰς τὰ ἔργα των, [κοιν.] κυττάζουν τὴν δουλειάν των) ἥσυχοι. » Οὕτω περιστέλλουσι τὰ σφέτερα νόμαια Σκύθαι, « Ἡρ., διατηροῦσι.

Περιστενάζω, Μ. άξω ἢ Π.

Περιστεναχίζομαι, Μ. ίσομαι. Στενάζω πέριξ τινὸς, κάμνω νὰ ἀντηχοῦν τὰ πέριξ ἀπὸ τοὺς στεναγμούς μου· (πθ. ἐν γέν.) ἀντηχῶ. » Δῶμα περιστεναχίζετο ποσὶν ἀνδρῶν παιζόντων (ὀρχουμένων) ἢ γυναικῶν, « Ὀδ. Ψ.

Περιστένω (χ. Μ.), = Περιστενάζω. 2) (πθ. κατὰ συνκδχ.) εἶμαι πολλὰ γεμάτος. » Περιστένεται γαστὴρ, « Ἰλ. Π., (παρβλ. Περισφαραγέω).

Περίστεπτος (ὁ, ἡ), [περιστέφω]. ζωσμένος (ὡς ἂν μὲ στεφάνι) ὁλοτρόγυρα, περικυκλωμένος, περιτριγυρισμένος. » Θαλάσσῃ (» Ὄρεσι) —, « Ἐπγρ., Εὐρ.

Περιστερὰ (ἡ), εἶδ. πτην., τὸ περιστέρι.

Περιστερεὼν, ῶνος (ὁ), = Περιστεροτροφεῖον. 2) εἶδος φυτοῦ, (Γαλλ.) verveine.

Περιστεριδεὺς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τοῦ περιστεριοῦ, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) πιτσοῦνι, (ἢ ἄλλ.) πιπίνι.

Περιστερίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Περιστέριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Περιστερὰ, μικρὸν περιστέρι, περιστεράκι. 2) (ὡς εἶδος κοσμήματος), διορθ. Περιστέρνιον.

†Περιστερνίδιος (ὁ, ἡ), = Περιστέρνιος.

Περιστερνίζομαι, Μ. ίσομαι. Δένω τι περὶ τὸ στέρνον (στῆθός) μου.

Περιστέρνιος καὶ Περίστερνος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ το στέρνον, περιστήθιος. ‖ (οὐσ.) Περιστέρνιον (τὸ), τὸ πέριξ τοῦ στήθους μέρος. » Νεανίας.. τὸ περιστέρνιον λάσιος, « Θεοφύλ.

Περιστεροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς περιστερᾶς. » Τῶν δὲ περιστεροειδῶν πλείω τὰ γένη, καὶ ἐπωάζει ἐκ διαδοχῆς πάντα, « Ἀρστ.

Περιστερόεις, εσσα, εν, Π. ὁ τοῦ περιστερεῶνος (τῆς βοτάνης). » Περιστερόεντα πέτηλα, « Νίκ.

Περιστερὸς (ὁ). τὸ ἀρσενικὸν περιστέρι.

Περιστεροτροφεῖον (τὸ). μέρος ὅπου τρέφονται περιστέρια, περιστερεῶνας.

Περιστερώδης, εος (ὁ, ἡ), = Περιστεροειδής.

Περιστερὼν, ῶνος (ὁ), = Περιστερεών.

Περιστεφανὶς, ίδος (ἡ). τὸ πέριξ τοῦ ὄνυχος τοῦ ἵππου.

Περιστεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Περιβάλλω τι μὲ ἢ ὡσὰν μὲ στέφανον· (συνκδχ.) ζώνω ὁλοτρόγυρα, περικυκλόνω. » Οὔρεσι περιεστεφάνωται πᾶσα ἡ Θεσσαλίη, « Ἡρ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Γαῖαν.. τὴν ὅσσην περὶ τεῖχος ἐΰτροχον ἐστεφάνωται, « Ἐπγρ.

Περιστεφὴς, έος (ὁ, ἡ), = Περίστεπτος, [ἐκ τοῦ

Περιστέφω καὶ (μσ. Π.) -στέφομαι, Μ. στέψω, -ομαι, = Περιστεφανόω.

Περιστήθιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸ στῆθος. ‖. (οὐσ.) Περιστήθιον (τὸ), δέμα (ταινία) πρὸς στολισμὸν τοῦ στήθους, στηθόδεσμον· (ὅθ.) τὸ λογεῖον (pectoral) τοῦ ἀρχιερέως τῶν Ἰουδ.

Περιστηθὶς, ίδος (ἡ), = Περιστήθιον.

†Περιστήκω, Μ. στήξω (ὅθ. μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς. Περιέστηκα), (νλγ.) ἀντὶ Περιίσταμαι.

Περιστῆναι, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Περιίστημι.

;Περιστηρίζω, Μ. ίξω. Στηρίζω (Στερεόνω) τι ὁλοτρόγυρα.

Περιστήωσι, Π. ἀντὶ Περιστῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Περιίστημι.

Περίστια (τὰ), [περί, ἑστία], (ἐνν. θύματα), ὁ διὰ θυσίας (κυρ. χοιριδίου) περιαγνισμὸς τοῦ μέρους ὅπου ἐγίνοντο αἱ συνελεύσεις τοῦ δήμου.

Περιστίαρχος (ὁ). ὁ διωρισμένος νὰ ἐπιστατῇ εἰς τὰ περίστια.

Περιστιβὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ (δυνατὰ) πατημένος, (συγχ. τῷ

;Περιστιγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περίστικτος, [ἐκ τοῦ

Περιστίζω, Μ. στίξω. Πλουμίζω τι μὲ στιγμὰς (μὲ στίγματα) ὁλοτρόγυρα· (κατ' ἐκτ.) καρφόνω γύρω-τριγύρω, (εἰς τὴν σημασ. ταύτην διορθ. τινὲς Περιστοιχίζω).

Περίστικτος (ὁ, ἡ). πλουμισμένος ὁλοτρόγυρα μὲ στίγματα, ὅλος βούλλαις-βούλλαις, παρδαλός.

Περιστίλβω, Μ. στίλψω. Λάμπω (Γυαλίζω [καὶ μτβτ.] κάμνω νὰ λάμπῃ, νὰ γυαλίζῃ τι) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περίστιλψις, εως (ἡ), τὸ περιστίλβειν, στίλψις (γυαλάδα) φαινομένη πέριξ τινός.

Περίστιξ, ιχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περίστοιχος.

Περιστιχάω-ῶ (χ. Μ.), Π. τοποθετοῦμαι κατὰ στίχον (κατὰ σειρὰν) ὁλοτρόγυρα.

;Περιστιχίζω, Μ. ίσω ἢ

;Περιστίχω, Μ. στίξω, = Περιστοιχίζω.

†Περιστλεγγίζω, Μ. ίσω. Τρίβω (Παστρεύω) ὁλοτρόγυρα μὲ τὴν στλεγγίδα, ξυστρίζω.

Περιστοιχέω-ῶ, Μ. ήσω ἢ

Περιστοιχίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Κλείω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη (κυρ. καθὼς ὁ κυνηγὸς τὰ θηρία μὲ τοὺς στοίχους τῶν δικτύων), (ἐν γέν. ἢ τρπ.) περικυκλόνω.

Περίστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος κατὰ στοῖχον (κατὰ σειρὰν) πέριξ ἢ εἰς τὸ ἔμβαδόν τινος. » Ἐλαῖαι περίστοιχοι, « Δμ., αἱ φυτευμέναι κατὰ σειρὰν ἐντὸς ἢ πέριξ τοῦ χωραφιοῦ, (ἄλλ.) Στοιχάδες.

Περι-στοιχόω-ῶ, Μ. ώσω, σπν. καὶ ἀμφ. ἀντὶ Περιστοιχίζω.

Περιστολάδην, ἐπίρ. Π. ἐν εἴδει περιστολῆς.

Περιστολὴ (ἡ), τὸ περιστέλλειν, ἡ δι' ἐνδυμάτων περικάλυψις· συγύρισμα (κυρ. σώματος νεκροῦ)·(συνκδχ.) φόρεμα, ἐνδυμασία, (παρβλ.) Περιβολή· (ἰατρ.) ἡ περισταλτικὴ κίνησις.

Περι-στολίζω, Μ. ίσω, σπν. ἀντὶ Περιστέλλω.

Περιστόμιος (ὁ, ἡ). ὁ πέριξ τοῦ στόματος. » Δεσμὸς—, « Ὀππ., τὸ καπίστρι. ‖. (οὐσ.) Περιστόμιον (τό), τὸ τριγυρινὸν τοῦ στόματος, τὸ χεῖλος (κυρ. σκεύους), ἡ τραχηλιὰ φορέματος. » Φρέατος —, « Δξ., τὸ φρώχειλον.

;Περιστομίς, ίδος (ἡ), = Περιστόμιον, (ὡς μέρος μηχανῆς διορθ. Περιτομίς).

Περίστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀπ' ὅλα τὰ μέρη στόμα (κόψιν), (μτνμ.) ὁ προτείνων πανταχόθεν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ τὸ μέτωπον.

Περι-στοναχέω-ῶ, Μ. ήσω ϗ

Περι-στοναχίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Περιστενάζω.

Περίστοον (τό), ὀρθότ. Περίστωον.

Περι-στορέννυμι, Μ. στορέσω, = Περιστρώννυμι.

Περι-στρατοπεδεύω καὶ (συνηθές. τὸ μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Στήνω τὸ στρατόπεδόν μου (Στρατοπεδεύω) πέριξ τινός· πολιορκῶ.

Περίστρεπτον (τό), εἶδος ἀγγείου γυριστοῦ, [ἐκ τοῦ

Περι-στρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω τι ὁλόγυρα, στριφογυρίζω· (πθ. ἢ μσ.) γυρίζω ὁλοτρόγυρα· κυκλοφορῶ· (συνκδχ.) διάγω (διατρίβω) μεταξὺ τινῶν, (παρβλ.) Ἀναστρέφομαι, (συγχ. τῷ Περιστέφω ϗ Περιτρέφω).

Περι-στροβέω-ῶ, Μ. ήσω, = Περιστρέφω, Περιδινέω. » Περιεστρόβει τὸ πῦρ, καὶ πρηστῆρας ὅλους ἀπεδίσκευε, « Νικηφ. (καὶ πθ.) » Ἀενάως ἐν κύκλῳ περιστροβούμενον, « Γργ.

Περιστρόβησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Περιστρόγγυλος (ὁ, ἡ). ὅλος πέριξ στρογγύλος, καταστρόγγυλος.

Περιστροφάδην, ἐπίρ. Π. στρεφόμενος (γυρίζων) ὁλοτρόγυρα.

Περι-στροφέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Περιστρέφω, (συγχ. τῷ Περιστροβέω).

Περιστροφὴ (ἡ), τὸ περιστρέφειν ἢ περιστρέφεσθαι, γύρισμα ὁλόγυρα, στριφογύρισμα· κυκλοφορία· (συνκδχ.) ἡ μεταξὺ τινων ἀναστροφή, συναναστροφή. » Ἐδοξάσθη ἐν περιστροφῇ λαοῦ, « Γρφ.

Περιστροφίς, ίδος (ἡ). ἐργαλεῖον ξύλινον διὰ τοῦ ὁπ. περιστρέφομέν τι.

Περίστροφος (ὁ, ἡ). ὁ περιστρεφόμενος ἢ δυνάμενος νὰ περιστραφῇ· καμωμένος ἵνα περιστρέφηται. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) τὸ σχοινὶ διὰ τοῦ ὁπ. ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται τὸ κυνηγ. δίκτυον, (ἄλλ.) Περίδρομος.

Περίστρωμα (τό). πᾶν ὅ,τι στρώνεται ὁλοτρόγυρα, γαλί· μακάτι· ἐπανωσένδονον κρεββατιοῦ κτλ., (παρβλ.) Περιπέτασμα· (μτνμ.) ὀχύρωμα πέριξ φρουρίου (Γαλλ.) retranchement, [ἐκ τοῦ

Περι-στρώννυμι, Μ. στρώσω. Στρώνω ὁλοτρόγυρα. » Περὶ δ' ἐστορέσαντο χαμεύνας, « Ὀρφ.

Περι-στρωφάω-ῶ, Ἰων Π. ἀντὶ Περιστρέφω.

Περιστύλιον (τό), = Περίστυλον.

Περίστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέριξ ἑαυτοῦ (τριγυρισμένος, καθὼς π. χ. τὸ Θησεῖον εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀπὸ) στύλους (κολώναις). ‖. (οὐσ.) Περίστυλον (τό), σειρὰ στύλων πέριξ οἰκοδομήματος, (ἄλλ.) Περίστοον, (παρβλ.) Περίδρομος.

Περι-στυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στυλόνω ὁλοτρόγυρα, περικυκλόνω μὲ στύλους.

Περι-στυφελίζω, Μ. ίσω. Π. στυφελίζω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἢ μὲ πολλὴν ὁρμήν.

Περι-στύφω, Μ. στύψω. Σφίγγων πανταχόθεν διὰ στυπτικῶν· (ἀμτβτ.) εἶμαι πολλὰ στυφός.

Περίστωος ἢ Περίστῳος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πέριξ ἑαυτοῦ στοάς, = Περίστυλος. ‖. (οὐσ.) Περίστωον ἢ Περίστῳον (τό), = Περίστυλον.

Περι-συλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξεγυμνόνω ὅλως διόλου. » Ὁ δὲ ἀποκτείνει αὐτοὺς καὶ περισυλᾷ, « Αἰλ (καὶ πθ.) » Περισυλᾶσθαι πᾶσαν τὴν οὐσίαν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, « Πλάτ.

Περι-συλ-λέγω, Μ. λέξω. Συλλέγω (Συνάζω) πανταχόθεν.

Περι-συν-άγω, Μ. άξω. Συνάγω (Συναθροίζω) πανταχόθεν.

;Περι-συν-έχω, Μ. έξω. Συνέχω πανταχόθεν (ὁλοτρόγυρα), περιέχω, (ἄλλ. διορθ. Περισμύχω).

Περι-συρίττω, Μ. ίξω. Συρίζω πέριξ τινός.

Περίσυρμα (τό), [περισύρω]. σαρκασμός, περιγέλοιον.

Περισυρμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ

Περι-σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω ὁλοτρόγυρα· τραβῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ· ἀποσπῶ, παρασύρω· λεηλατῶ, ἁρπάζω· ξεγυμνόνω· (μτφορ.) = Διασύρω, περιγελῶ, περιϋβρίζω.

Περι-συ-στέλλω, Μ. στελῶ. Συστέλλω (Συμμαζόνω) πέριξ τινός. » Καθὰ ἡ ὄρνις ὑπὸ τὰς ἑαυτῆς περισυστέλλει πτέρυγας τὰ νεόττια, « Ν. Χων.

;Περισφαιρηδόν, ἐπίρ. Π. ἐν εἴδει σφαίρας, (διορθ. Περὶ σφαιρηδόν).

Περισφαίριον (τό). τὸ πέριξ τῆς σφαίρας.

Περι-σφαλέω, Π. ἀντὶ Περισφάλλομαι, κλονοῦμαι νὰ πέσω, κονδυλῶ.

Περισφαλής, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ γλιστερός, ἐπισφαλής, [ἐκ τοῦ

Περι-σφάλλω, Μ. σφαλῶ. Κάμνω τινὰ νὰ ὀλισθήσῃ ἢ νὰ πέσῃ. ‖. (μσ.) γλιστρῶ ἢ πίπτω· κλονοῦμαι νὰ πέσω, κονδυλῶ· (μτφορ.) πλανοῦμαι, σφάλλω.

Περίσφαλσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., γλίστρημα καὶ πέσιμον, παραπάτημα. » Ἐκ περισφάλσιος ἐμβολή, « Ἱπποκρ., ἡ κατὰ περιστροφὴν ἐναρμογὴ τοῦ ἐξαρθρωθέντος κοκκάλου.

Περι-σφαραγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βράζω ὁλοτρόγυρα (κυρ. ἐπὶ κτύπου ὑγρῶν), ἀντηχῶ· (συνκδχ. μὲ δοτ.) εἶμαι γεμάτος ἀπὸ (κυρ. ὑγρόν). » Περισφαραγεῦσαι γάλακτι, « Νίκ., (παρβλ. Περισπῶ).

†Περίσφατος (ὁ, ἡ). θρηνώδης (συνκδχ.) δύσφημος· (κατ' ἐκτ.) ἐπώδυνος, περιώδυνος, (ὅθ.

†Περισφάτως, ἐπίρ. = Περιωδύνως.

Περι-σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω ὁλοτρόγυρα, (συγχ. τῷ

Περι-σφηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Σφίγγω μὲ) σφῆνας ὁλοτρόγυρα· στουππόνω σφικτά.

Περι-σφίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω ὁλοτρόγυρα.

Περίσφιγμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς περίσφιγξιν, δεσμός, δέσιμον.

Περίσφιγξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περισφίγγω, σφίξιμον ὁλοτρόγυρα.

Περι-σφριγάω-ῶ, Μ. ήσω. Σφριγῶ μὲ ὑπερβολήν.

Περισφύριος (ὁ, ἡ), = Περίσφυρος. » Καλὸν σπείραμα περισφυρίοιο δράκοντος, « Ἐπγρ., εἶδος κοσμήματος τοῦ ποδὸς εἰς σχῆμα ὄφεως. ‖. (οὐσ.) Περισφύριον (τό), λωρὶ ὑποδήματος, καλτσοδέτι ἢ κρίκος πρὸς στολισμὸν τοῦ ποδός.

Περισφυρίς, ίδος (ἡ), = Περισφύριον.

Περίσφυρος (ὁ, ἡ). ὁ πέριξ τῶν σφυρῶν (τοῦ περὶ τοὺς ἀστραγάλους μέρους τῶν ποδῶν). » Πέζα —, « Ἐπγρ., ὁ ποδόγυρος. ‖. (οὐσ.) Περίσφυρον (τό), = Περισφύριον.

Περισχέμεν, Π. ἀντὶ Περισχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. ϗ

Περίσχεο, Ἰων. ἀντὶ Περίσχου, μσ. ἀόρ. β'. τῆς προσ. τοῦ Περιέχω.

Περίσχεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιέχω, περικύκλωσις.

Περίσχετος (ὁ, ἡ). περικυκλωμένος.

Περισχήσω, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Περιέχω.

Περισχιδής, έος (ὁ, ἡ). σχισμένος ὁλοτρόγυρα. ‖. (οὐσ. θηλ.) Περισχιδεῖς, εἶδος ὑποδημάτων, [ἐκ τοῦ

Περι-σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω ὁλοτρόγυρα, ξεσχίζω τινὸς τὰ φορέματα. (πθ. μὲ αἰτ.) ξεσχίζομαι (χωρίζομαι εἰς δύο) πέριξ τινός. » Ἐς τὸν χῶρον τοῦτον, τὸν δὴ ὁ ποταμὸς περισχίζεται, « Ἡρ. (παρβλ. Περιρρήγνυμι). (καὶ μτφορ.) » Ἡ ἄγαμος μόνῳ σχολάζει τῷ θεῷ καὶ ἡ φροντὶς αὐτῆς οὐ περισχίζεται, « Κλμ.

Περισχισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σχίσιμον ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός.

Περι-σχοινίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω (Περικλείω) τόπον τινὰ τεντόνων ὁλοτρόγυρα σχοινί. (κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἦσαν χωρισμένοι ἀπὸ τὸν λαὸν οἱ δικασταὶ συνεδριάζοντες, μακρυνομένου ἀναλόγως τοῦ σχοινίου ὁσάκις ἤθελον νὰ δικάσουν μυστικὰ [Γαλλ.] à huis clos, ὅθ. μσ.) » Ὅταν ἐν τῇ βασιλείῳ στοᾷ καθεζομένη (ἡ βουλὴ) περισχοινίσηται, « Δμ., (δηλ. καθὼς τώρα λέγομεν) συνέλθῃ εἰς διάσκεψιν ἢ, δικάζῃ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν.

Περισχοίνισμα (τό). μέρος χωρισμένον ὁλοτρόγυρα μὲ τεντωμένον σχοινὶ (καθὼς ἦτον κυρ. τὸ μέρος ὅπου συνεδρίαζον οἱ βουλευταί). (ἐν γέν. καὶ καταχρ. ἀντὶ) Περίφραγμα, (ὅθεν:) » Ἐκτὸς εἰσὶ τοῦ θείου περισχοινίσματος, « Γργ., τοῦ περιβόλου τῆς ἐκκλησίας, (καὶ ἰδιαιτ.) τοῦ ἱεροῦ βήματος.

Περισχοινισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Περισχοινίζω, κλείσιμον ὁλοτρόγυρα μὲ τεντωμένον σχοινί.

Περι-σώζω, Μ. σώσω. Σώζω τινὰ (κυρ. ὥστε περιεῖναι), διασώζω, (πθ. ἢ μσ.) Περιγίγνομαι. » Τῶν ἐκ τῆς μάχης περισωθέντων, « Δ. Κάσσ.

Περι-σωρεύω, Μ. εύσω. Σωρεύω τι πέριξ τινός, ἐπισωρεύω ὁλοτρόγυρα.

†Περι-σωφρονέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Περισσοφρονέω.

†Περιταινία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιτένεια.

Περι-τάμνω, Μ. ταμῶ, Ἰων καὶ Δ. ἀντὶ Περιτέμνω.

Περι-ταρχύομαι, Μ. χύσομαι, Π. θάπτω. » Παυσάμενοι δ' ἑκάτερθε νεκροὺς περιταρχύσαντο, « Κόϊντ.

Περίτασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιτείνω, τέντωμα ὁλοτρόγυρα, πρήξιμον τῶν πέριξ μερῶν· πολὺ (δυνατὸν) τέντωμα.

Περι-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Τάττω (Ἀραδιάζω) πέριξ τινός.

Περι-ταφρεύω, Μ. εύσω. Περικυκλόνω μὲ τάφρον (τράφον, χανδάκι).

Περι-τέγγω, Μ. τέγξω. Βρέχω (Μουσκεύω) ὁλοτρόγυρα, περιβρέχω.

Περι-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω τι πέριξ τινός, ἢ δυνατά. » Ἐπεὰν ξύλα στήσωσι τρία.. περὶ ταῦτα πίλους εἰρινέους περιτείνουσι, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Περιταθῇ κοσκίνῳ δορά, « Γεωπον. » Βύρσας γέρροις περιτεταμένας, « Στρβ.

Περι-τείρω, Μ. τερῶ, Π. τρίβων ἀφανίζω (κατατρίβω) τι ὁλοτρόγυρα, (μτφορ.) καταθλίβω.

Περι-τειχίζω, Μ. ίσω. Περικλείω μὲ τεῖχος, τοιχογυρίζω.

Περιτείχισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., περιτείχισμα, τοιχογύρισμα.

Περιτείχισμα (τό). τεῖχος τραβηγμένον πέριξ τινός, περίβολος τείχους· μέρος τοιχογυρισμένον (περιτειχισμένον), ὀχύρωμα.

Περιτειχισμός (ὁ), = Περιτείχισις.

†Περίτειχος, εους-ους (τό), (Γρφ.) περίβολος τείχους, περιτείχισμα.

;Περι-τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Τελειόνω τ. γύρω-τριγύρω, ἀποτελειόνω.

Περι-τέλλω καὶ (μσ. ὁ καὶ εὐχρηστότ.) Περι-τέλλομαι (χ. Μ.), Π. (κυρ. ἐπὶ χρόνου) τελειόνω τὴν περίοδόν μου, κυκλοφορῶ χρονικῶς· (τὸ ἐνεργ. σπν. ϗ μτγν.) ἀνατέλλω. » Ἔτους(» Ἐνιαυτοῦ) περιτελλομένου, « Ὀμ. » Ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτούς, « Ἰλ. Θ., εἰς διάστημα ἢ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν δέκα ὁλοκλήρων ἐτῶν. » Ὁπποσταίη μηνὸς περιτέλλεται ἠώς, « Ἀρ., πόσας ἔχει ὁ μήν;

Περι-τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω τι ὁλοτρόγυρα· κλαδεύω· συντέμνω· κολοβόνω· (μτνμ.) κόπτω τὸν δρόμον τινός. (συνκδχ.) ἁρπάζω (κοιν. σούρνω) ζῶα, (ἐν γέν.) στερῶ, ἀφαιρῶ. » Οἴνας περιταμνέμεν, « Ἡσ. » Γῆν πολλὴν περιταμνόμενοι, « Ἡρ. » Περιτεμνόμενα ὑπὸ τῶν ἱππέων τὰ ἅρματα ἡλίσκετο, « Ξεν. » Αἰγύπτιοι περιτάμνονται τὰ αἰδοῖα, « Ἡρ. (καὶ συνηθές. χωρὶς τοῦ πτωτ.) » Περιτέμνονται τῷ ἔθει Μωσέως, « Γρφ., (Τουρκ.) σουννετεύονται. » Πεῖθε αὐτὸν περιτεμνόμενον ἀγαγέσθαι πρὸς γάμον αὐτήν, « Ἰώσ.

Περιτένεια (ἡ). πολὺ (δυνατὸν) τέντωμα, [ἐκ τοῦ

Περιτενής, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ τεντωμένος.

Περι-τεραμνίζω, Μ. ίσω. Περικαλύπτω μὲ ἢ ὡσὰν μὲ τέραμνον, περιστεγάζω. » Χρυσῷ τὰ χείλη περιτεραμνίσας, « Ἀθ. (ἄλλ. διορθ. Περιτερματίζω ϗ ἄλλ. Περιτερμονίζω).

Περιτέρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πανταχόθεν περιορίζων ἢ (πθ.) περιωρισμένος.

Περιτερπής, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ τερπνός, νοστιμώτατος, [ἐκ τοῦ

Περι-τέρπω, Μ. τέρψω. Τέρπω μὲ ὑπερβολήν.

Περιτεταμένος, η, ον, πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Περιτείνω.

Περι-τετραίνω, = Περιτιτραίνω.

Περι-τεύχω, Μ. τεύξω, Π. ἀντὶ Περιποιῶ, προξενῶ.

Περι-τεχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ὀργανίζω τι μὲ πολλὴν τέχνην, μηχανῶμαι (ἐπινοῶ) μυρίους τρόπους.

Περιτέχνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκευωρία, μηχανή, ἐπίνοια.

Περίτηγμα (τό). τὸ χωριζόμενον (κυρ. ἀπὸ τῶν μετάλλων) διὰ τῆς περιτήξεως, σκωριά· (μτφορ.) περίττωμα, σκύβαλον, [ἐκ τοῦ

Περι-τήκω, Μ. τήξω. Λυόνω (Ἀναλύω) τι ὁλοτρόγυρα ἢ καθ' ὁλοκληρίαν. » Ἀθρόα ποτὲ καὶ περιτετηκότα διαχωροῦσι, « Γαλ. 2) περιαλείφω μὲ πηκτόν τι. » Τοῦ δ' ἐντὸς (τείχους τὸν περίδρομον) καττιτέρῳ περιέτηκον, « Πλάτ.

Περίτηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., λυώσιμον ὅλως διόλου ἢ ὁλοτρόγυρα.

Περι-τηρέω-ῶ, Μ. ήσω, μτγν. ἀντὶ Παρατηρέω.

Περι-τίθημι, Μ. περιθήσω (ἀόρ. Περιέθηκα καὶ μσ. Περιεθέμην κτλ.). Βάλλω τι πέριξ τινός, (κυρ.) ἐνδύω, περιβάλλω, (καὶ μσ.) ἐνδύομαι, φορῶ· (μτφορ.) προξενῶ, περιποιῶ· (ἐπὶ κακοῦ) προσάπτω. (μὲ δοτ. ἐκ δ') » Τουτονὶ τὸν στέφανον .. σοὶ περιθήσω, « Πλάτ. (καὶ μτφορ.) » Παρεὸν αὐτῷ βασιλέα γενέσθαι, ὁ δὲ ἄλλῳ περιέθηκε τὸ κράτος, « Ἡρ.

Περι-τίλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ ὁλοτρόγυρα.

Περι-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τιμῶ κατὰ πολλά.

Περιτιμήεις, εσσα, εν, Π. πολλὰ ἔντιμος.

Περίτιος (ὁ). (κατὰ τοὺς Μακεδ.) ὁ Φεβρουάριος μήν.

Περι-τιταίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Περιτείνω.

Περι-τιτραίνω καὶ Περι-τιτράω-ῶ, Μ. περιτρήσω. Τρυπῶ ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), κατατρυπῶ.

Περι-τιτρώσκω, Μ. περιτρώσω. Πληγόνω πανταχόθεν, καταπληγόνω.

Περι-τίω, Μ. τίσω, Π. ἀντὶ Περιτιμάω.

;Περι-τμήγω, Μ. τμήξω, Π. ἀντὶ Περιτέμνω.

Περιτμηθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιτέμνω.

Περίτμημα (τό). κομμάτι ἀφαιρεθὲν ἀπὸ (τὴν περιφέρειάν) τινος, κοψίδι, πελεκοῦδι.

Περιτομεύς, έως (ὁ). ὁ περιτέμνων (κόπτων ὁλοτρόγυρα κτλ.). ‖. (οὐσ.) τὸ στρογγυλὸν μαχαῖρι (κοπίδι) τῶν κουντουράδων. 2) τὸ ἐργαλεῖον τῆς περιτομῆς.

Περιτομὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιτέμνω, κόψιμον ὁλοτρόγυρα (κυρ. τῆς ἀκροβυστίας), (Τουρκ.) σουννέτι (ὅθ.) » Οἱ ἐκ περιτομῆς, « Γρφ., οἱ ἐξ Ἰουδαίων χριστιανοί.

Περιτομίς, ίδος (ἡ). μέρος τι ἀπροσδιόριστον εἰσέτι τοῦ καραβιοῦ, (συγχ. τῷ Περιστομίς).

Περίτομος (ὁ, ἡ). κομμένος ὁλοτρόγυρα· ἀπότομος (κρημνώδης) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. » Λόφος —, « Πλβ.

Περιτόναιος, α, ον. Ὁ χρησιμεύων πρὸς περίτασιν ἢ τεντωμένος πέριξ τινός. » Ὑμὴν —, « Ἀνατομ., τὸ ‖. οὐσ.) Περιτόναιον (τό), ὁ περικαλύπτων τὴν κάτω κοιλίαν καὶ τὰ ἔντερα ὑμήν, (ἄλλ.) Ἐπίπλοον.

Περιτόνειος(νιος), ου (ὁ), = Περιτόναιος ‖. (οὐσ.) Περιτόνιον (τό), Μηχ., ἡ λαβὴ διὰ τῆς ὁπ. περιστρέφεται μηχάνημά τι, (ἄλλ.) Περιστροφίς.

Περίτονος (ὁ, ἡ). τεντωμένος ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός, ἢ ἔχων ὁλοτρόγυρά του τεντωμένον τι (π. χ. δέρμα). ‖. (οὐσ.) Περίτονα (τά), ναυτ., τὸ πρὸς τὴν πρύμνην μέρος τοῦ καταστρώματος, (Γαλλ.) le tillac.

Περι-τοξεύω, Μ. εύσω. Τοξεύω ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), κατατοξεύω πανταχόθεν.

Περι-τορεύω, Μ. εύσω. Σκαλίζω διὰ τῆς γλυφίδος ὁλοτρόγυρα, (μτνμ.) = Περιτορνεύω. » Τὴν φράσιν —, « Δ. Ἀλ.

Περι-τορνεύω, Μ. εύσω. Δουλεύω τι μὲ (ἢ ὡς ἂν μὲ) τὸν τόρνον, στρογγυλεύω.

Περιτρανής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) τρανῶς. = τῷ

Περίτρανος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τράνως Πολλὰ τρανὸς (σαφής, εὐκρινής). » Περίτρανα λαλεῖν, « Ηλ., πολλὰ καθαρὰ (ξάστερα).

Περι-τραυλίζω, Μ. ίσω. Τραυλίζω πέριξ τινός, περιθρυλῶ τραυλίζων.

Περιτραχήλιος καὶ Περιτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος (φορούμενος κτλ.) περὶ τὸν τράχηλον. ‖. (οὐσ.) Περιτραχήλιον (τό), δέμα ἢ στολίδι τοῦ λαιμοῦ, περιλαίμιον.

Περι-τραχύνω. Μ. υνῶ. Τραχύνω ὁλοτρόγυρα ἢ ὁπωσοῦν. » Περιτραχύνεται τῆς λίμνης ἡ ἐπιφάνεια, « Γργ.

Περι-τρέμω (χ. Μ.). Τρέμω ὅλος· εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ μέγαν τρόμον. (μὲ δοτ.) τρέμω περί τινος (φοβούμενος μήπως κακοπάθῃ). » Μητέρα περιτρέμουσαν τοῖς παιδίοις, « Χρσ.

Περι-τρέπω, Μ. τρέψω (ἀόρ. β'. Περιέτραπον καὶ πθ. Περιετράπην). Γυρίζω τι περὶ ἑαυτὸ ἢ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· Παρατρέπω· (συχνότ.) Ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω· (πθ.) ζαλίζομαι· (τρπ.) μεταβάλλομαι. » Περιτρέπειν τὸν λόγον, « Πλάτ. » Ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν, « Γρφ. » Τὰ πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει, « αὐτ. (ϗ πθ.) » Περιτραπείσης τῆς νεώς, « Αξ. (καὶ ἀμτβτ. μόνον παρὰ Π. καὶ κατὰ

τμσ.) » Περὶ δ' ἔτραπον ὧραι, « Ἰλ. Λ, ἔκαμαν τὴν περίοδόν των, ἐπανῆλθον συμπληρωθέντος τοῦ ἔτους.

Περι-τρέφω, Μ. θρέψω. Πήζω (Κάμνω νὰ πήξῃ) τι πέριξ τινός. (μόνον πθ.) » Σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος, « Ὀδ. Ξ. (καὶ μσ. αὐτπθ.) »Περιτέτρεφε πάχνη, « Ἀπλλν.

Περι-τρέχω, Μ. θρέξω καὶ (συνηθὲς) δραμοῦμαι (ἀόρ. Περιέδραμον κτλ.). Τρέχω ὁλοτρόγυρα, περιέρχομαι τρέχων· (Γαλλ.) parcourir· (μτφορ.) ἀπατῶ, (παρβλ.) Περιέρχομαι· (ἐπὶ ἀψύχ.) κεῖμαι κατὰ σειρὰν ἢ κυματίζω πέριξ τινός. (συνήθ. κατὰ μτχ.) εἶμαι κοινὸς (τετριμμένος) ἤ· ἔχω πέρασιν (Ἰταλ. κόρσο). (ὅθ.) »Περιτρέχων, « Πλ., ὁ τυχών, ὁ περιτυχών. » Ὀνόματα κοινὰ καὶ περιτρέχοντα, « Α. Ἀλ., λέξεις τετριμμέναι (περιφερόμεναι συνήθ. εἰς τὰ στόματα τῶν κοινῶν ἀνθρώπων).

Περι-τρέω, Μ. τρέσω, Π. ἀντὶ Περιτρέμω, τρέμω ὅλος, κατατρομάζω.

Περίτρημα (τὸ) καὶ

Περίτρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιτιτράω, τρύπημα ὁλοτρόγυρα.

Περίτρητος (ὁ, ἡ). τρυπημένος ὁλοτρόγυρα, κατατρυπημένος.

Περιτρηχὴς, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. πολλὰ τραχύς.

Περιτριβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ τριμμένος (μεταχειρισμένος, κουρασμένος, γυμνασμένος, ἐπιτήδειος), [ἐκ τοῦ

Περι-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω ὁλοτρόγυρα, τρίβων χαλνῶ (φθείρω, ἀφανίζω) » Ὡς κέγχρος ἅλμῃ πάντοθεν περιτριβεὶς, « Λυκ. » Τοὐπίσημον εἶναι αὐτῷ (τῷ νομίσματι) κοῖλον καὶ οὔπω περιτετριμμένον ὑπὸ τοῦ χρόνου, « Φλςρτ.

Περι-τρίζω, Μ. τρίξω (μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς. Περιτέτριγα). Τρίζω δυνατὰ ἢ πέριξ τινός. » Τροχοὶ περιτετρίγασι, « Κόϊντ., τρίζουν περὶ τὸν ἄξονα τῆς ἁμάξης.

Περίτριμμα (τὸ). πᾶν ὅτι εἶνε καλὰ τριμμένον (περιτετριμμένον)· (μτφορ.) ἄνθρωπος τριμμένος πρὸ πολλοῦ (γυμνασμένος) εἴς τι. » Δικῶν (» Ἀγορᾶς) περίτριμμα, « Ἀρςφ., Δμ.

Περίτριπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ τριμμένος, λεῖος (ὁμαλὸς) ἐξ αἰτίας συχνοῦ τριψίματος.

Περι-τριχόω-ῶ, Μ. ώσω. Περιφράσσω μὲ τρίχας ὁλοτρόγυρα.

Περίτριψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιτρίβω, τρίψιμον ὁλόγυρα.

Περι-τρομέω-ῶ, Π. ἀντὶ Περιτρέμω.

Περίτρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέμων πέριξ τινός » Ἐξ ὑδάτων.. μαρμαρυγή, τοίγοισι περίτρομος, « Γργ. 2) (συνήθ.) πολλὰ τρομαγμένος, κατατρομαγμένος, ὅλος ἔντρομος.

Περιτρόμως, ἐπίρ. Εἰς (Μὲ) μέγαν τρόμον. » Π. ἔχω πρός τι, « Φλςρ., φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολὴν, κατατρομάζω.

Περιτροπάδην, ἐπίρ. Π. ἐκ (διὰ) περιτροπῆς· γυρίζοντας ὁλόγυρα ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

Περι-τροπάω(έω)-ῶ (χ. Μ.), Π. γυρίζω ὁλοτρόγυρα· κυκλοφορῶ· περιέρχομαι. » Περιτροπέων φῦλ' ἀνθρώπων, « Ὁμ. Ὑμν. (ἐ χωρὶς πτ.) »Περιτροπέων ἐνιαυτὸς, « Ἰλ. Β., ὁ συμπληρῶν τὴν κυκλικὴν περίοδόν του, (παρβλ. Περιτέλλομαι).

Περιτροπὴ (ἡ). τὸ περιτρέπειν ἢ περιτρέπεσθαι, γύρισμα ὁλοτρόγυρα ἢ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, κυκλικὴ περίοδος, περιφορά· μεταβολή. » Ἐν περιτροπῇ (ἡ) »Ἐκ περιτροπῆς, « Ἡρ., Δ. Ἀλ., ἐναλλὰξ, ἐξ ὑπαμοιβῆς.

Περίτροπος (ὁ, ἡ). ὁ περιτρεπόμενος (περιστρεφόμενος). ‖. (οὐσ.) Περίτροπος (ὁ), Γλσ., ζάλη κεφαλῆς

Περι-τροχάζω, Μ. άσω = Περιτρέχω.

Περιτρόχαλος (ὁ, ἡ), = Περίτροχος, στρογγυλός. » Περιτρόχαλα κείρονται, « Ἡρ. κουρεύουν τὰ μαλλιά των ὁλοτρόγυρα.

Περιτροχὰς, άδος (ἡ) ἡ περιτρέχουσα (περιφερομένη τοὺς δρόμους), πόρνη, (Γαλλ.) coureuse.

Περιτροχασμὸς (ὁ), τὸ περιτροχάζειν, τρέξιμον ὁλόγυρα.

Περι-τροχάω-ῶ, Π. ἀντὶ Περιτροχάζω.

Περιτρόχιον (τὸ). τὸ περὶ τὸν ἄξονα μέρος (ἡ τρύπα) τοῦ τροχοῦ.

†Περιτροχισμὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιτροχασμός.

Περίτροχος (ὁ, ἡ). ὁ περιτρέχων ἢ περιτρεχόμενος, (συνκδχ.) στρογγυλὸς, περιφερής. » Περίτροχος ὕδασι λίμνη, « Διον.

Περι-τρύζω, Μ. τρύξω. Τρύζω (Φωνάζω 'σὰν τὸ περιστέρι ἢ τὸ γρουνί) πέριξ τινὸς, (συγχ. τῷ Περιτρίζω).

Περι-τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Περιέτραγον). Τρώγω (Ῥοκανίζω) τι ὁλοτρόγυρα· (μτνμ.) ἁρπάζω κρυφίως, ἀφαιρῶ »Κἂν τὤχλῳ φυλάττεσθαι σφόδρα, μήτις λαθών σου περιτράγῃ τὰ χρυσία, « Ἀρςφ.

Περι-τρωχάω-ῶ, Π. ἀντὶ Περιτρέχω.

Περιττεύω, Περιττὸς κτλ., Ἀττ. ἀντὶ Περισσεύω κτλ.

Περίττωμα (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Περίσσωμα, περίσσευμα, καταπάτι, ἀπομεινάρι· (ἰδιαιτ.) τὸ μετὰ τὴν χώνευσιν τῆς τροφῆς ἐναπολειπόμενον, κόπρος εὖρον κτλ., (ἐν γέν.) πρᾶγμα διὰ ῥίψιμον, σκύβαλον.

Περιττωματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ περιττώματα· περιττωμάτων πρόξενος ἢ ἔμπλεως. » Βρέφη ὑπνώδη καὶ περιττωματικὰ, « Ἀλεξ Ἀφρ.

Περιττωματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει περιττώματος.

Περιττωματώδης, εος (ὁ, ἡ). περιττώματι ὅμοιος τὸ εἶδος, περιττωματικός.

Περι-τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Περιέτυχον κτλ.). (μὲ δοτ.) Τυχαίνει νὰ εὕρω (νὰ ἐπιτύχω) τι, συναπαντῶ (κατὰ τύχην), (ἐπὶ κακοῦ) περιπίπτω εἰς. »Συμφορᾷ —, « Θκ.

;Περι-τυκίζω, Μ. ίσω. Πελεκῶ ὁλοτρόγυρα μὲ τὸ σφυρὶ (μὲ τὸν τύκον) πέτραν κτλ., (ἴδε Τυκίζω).

Περι-τυλίσσω, Μ. ίξω. Τυλίσσω τι πέριξ τινός.

Περι-τυλόω-ῶ, Μ ώσω. Κάμνω τριγύρω ὅλον τύλους (ῥόζους).

Περιτύμβιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὸν τύμβον (τάφον), ὁ πέριξ τοῦ μνήματος.

Περι-τυμπανίζω, Μ. ίσω. Κροτῶ (Κάμνω νὰ ἀντηχῇ) πέριξ τινὸς τὸ τύμπανον, παραζαλίζω μὲ τὸν κρότον τυμπάνων ἠχούντων ὁλοτρόγυρα· (μτνμ.) ξυλοκοπῶ, στουμπανίζω.

Περι-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυπόνω (Σχηματίζω) τι πέριξ τινός· (πθ ἢ μσ.) ἀφίνω τὸν τύπον τοῦ σώματός μου ἐπάνω εἴς τι.

;Περιτυχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ περιτυχών τι, ἐπιτυχής.

Περι-υβρίζω, Μ. ίσω. Ὑβρίζω (Ἀτιμάζω [Ἰταλ.] Μαλτρατάρω) τινὰ μὲ τὸν χειρότερον τρόπον.

Περι-υλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Γαυγίζω πέριξ τινός. (εὕρηται μόνον μτφορ.) » Ἡ ὀργὴ περιυλακτοῦσα τὴν καρδίαν, « Ἀχιλ. Τάτ., (παρβλ. τὸ ἁπλοῦν).

Περιύμνητος (ὁ, ἡ), = Πολυύμνητος.

†Περι-υπνίζω, Μ. ίσω, Γλσ. ἐξυπνῶ.

Περι-υφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω τι πέριξ τινός, ὑφαίνω γύρω-τριγύρω.

Περι-ύω, Μ. ύσω. Βρέχω πέριξ τινός.

Περιφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιεσθίω.

Περιφαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περιφανής.

Περι-φαίνομαι, Μ. φανοῦμαι ἢ φανήσομαι. Φαίνομαι ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), εἶμαι περιφανὴς (ἀνοικτὸς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, περίοπτος). » Ἐν σκοπιῇ, περιφαινομένῳ ἐνὶ χώρῳ, « Ὁμ. Ὑμν.

Περιφάνεια (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ περιφανοῦς· τὸ νὰ φαίνεταί τις ἀπ' ὅλα τὰ μέρη (καὶ μτφορ. νὰ ἦνε γνωστὸς εἰς πάντας), ἐπισημότης.

Περιφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), πανταχόθεν ὁρατός· (μτνμ.) πολλὰ φανερὸς, ὁλοφάνερος· (μτφορ.) γνωστὸς εἰς ὅλους, ἐπίσημος

Περι-φαντάζομαι, Μ. άσομαι. Κρίνω ἐπιπολαίως (Θεωρῶ κατ' ἐπιφάνειαν) τὰ πράγματα.

Περίφαντος (ὁ, ἡ), = Περιφανής.

Περιφανῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον περιφανῆ (πασίγνωστον), προφανῶς, ὁλοφάνερα.

Περίφασις [περιφαίνομαι], εως (ἡ). ἡ θέα τῶν πέριξ τόπων.

Περιφέγγεια (ἡ). ἡ πέριξ τινὸς ἢ εἰς ὅλα τα πέριξ ἐκτεινομένη λάμψις. [ἐκ τοῦ

Περιφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ). περικυκλωμένος πανταχόθεν ἀπὸ φέγγος (λάμψιν), λαμπρότατος.

Περι-φείδομαι, Μ φείσομαι. (μὲ γεν.) Φειδόμενος ἀφίνω τι νὰ μείνῃ (νὰ γλυτώσῃ). (παρβλ.) Περισώζω. (Γαλλ.) épargner.

Περιφέρεια (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ περιφεροῦς, στρογγυλότης· (συνήθ.) ἡ πέριξ ἔκτασις (κύκλου, σφαίρας κτλ.), τὸ τριγυρινὸν, ὁ γύρος. (σπν.) ἀντὶ Περιφορὰ, (ὅθεν μτφορ.) περιπλάνησις

Περιφερὴς [περιφέρω], εος (ὁ, ἡ). ὁ περιφερόμενος (περιστρεφόμενος) ἢ καμωμένος ἵνα περιφέρηται (γυρίζῃ), στρογγυλός. (σπν. μὲ δοτ.) περικυκλωμένος ἀπὸ » Θριγκοῖς —, « Εὐρ., Περιφραγμένος.

Περιφερόγραμμος (ὁ, ἡ), (μθμτκ.). ὁ σχηματιζόμενος (περιεχόμενος) ὑπὸ γραμμῆς περιφεροῦς, (ἀντθτ. τῷ Εὐθύγραμμος).

Περι-φέρω, Μ. περιοίσω (ἀόρ. Περιήνεγκα κτλ.). Φέρω τι (καὶ μσ. ἢ ἀμτβτ. Ἔρχομαι) ὁλόγυρα ἢ πέριξ τινὸς ἢ τῇδε κἀκεῖσε· (συνκδχ. καὶ τρπ.) κάμνω πασίγνωστον, θεατρίζω. » Περιενέγκατε τοὺς πονηροὺς, « Συν. (καὶ ἀμτβτ.) »Περιφέρει τίς με καὶ μνήμη ἄρτι τῶν δε λεγόντων, « Πλάτ., (κοιν.) γυρίζει εἰς τὸν νοῦν μου. (καὶ ἑλλ.) » Οὔτε μέμνημαι τὸ πρῆγμα, οὔτε με περιφέρει οὐδὲν εἰδέναι τουτέων, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Περιφερόμενος τῷ μεγέθει τῶν τολμημάτων, « Πλ., ἐγύριζαν εἰς τὸν νοῦν του, τὸν ἐζάλιζαν. » Διδαχαῖς ποικίλαις καὶ ξέναις μὴ περιφέρεσθε, « Γρφ., (ὅπου ὅμως ἄλλοι ἀναγνσ. ὀρθότ. Παραφέρεσθε). » Πάντα ὥσπερ οἱ πυρέσσοντες περιφερόμενα ὁρᾶν, « Ἀθ. (καὶ ἁπλ.) » Τὰ περιφερόμενα, « Ξεν., τὰ φαγητὰ τὰ ὁπ. φέρουν οἱ δοῦλοι περὶ τὴν τράπεζαν, ἤ· τὰ ᾀδόμενα, (Γαλλ) bruits qui circulent. 2) (μὲ αἰτ προθετ.) φέρω τι (μετά τινα περίοδον) εἰς, κάμνω νὰ περιέλθῃ (νὰ καταντήσῃ τέλος πάντων, καὶ πθ. ἢ μσ. καταντῶ) εἰς. » Μὴ τὴν Ἰταλίαν εἰς λιμὸν περιενέγκαιεν, « Ἀππ. » Περιήνεγκεν (ὁ Περικλῆς) εἰς ἑαυτὸν τὰς Ἀθήνας, « Πλ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Δοκεῖ μοι ὁ λόγος εἰς ταὐτὸ περιφερόμενος ἥκειν, « Πλάτ. » Ἥκομεν εἰς ταὐτὸ περιφερόμενοι, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Ἐνιαυτοῦ περιφερομένου, « Ἡρ., (παρβλ. Περιτέλλομαι). 3) (σπν.) ἀντέχω (ὑποφέρω) μέχρι τέλους. » Οἱ δὲ δύο, οἱ δὲ τριῶν γε ἐτῶν, οὐδεὶς πλείω χρόνον, ἐνόμιζον περιοίσειν αὐτοὺς, εἰ οἱ Πελοποννήσιοι ἐσβάλοιεν, « Θκ. » Καὶ ἐὰν βούληταί τις ἀσθενοῦντος ἀνθρώπου διαπειρᾶσθαι, εἰ βιώσιμος, λούειν κελεύουσι τρεῖς ἡμέρας κἂν περιενέγκῃ, βιώσιμος, « Θφρ.

Περιφερῶς, ἐπίρ. Κυκλικῶς· κυκλοτερῶς.

Περι-φεύγω, Μ. φεύξομαι καὶ φευξοῦμαι (ἀόρ. Περιέφυγον κτλ.). Φεύγω ὅλως διόλου· (συνκδχ.) γλυτόνω ἀπό· περιγίνομαι· (σπν.) ἀποποιοῦμαι· (μὲ αἰτ.) ἀποφεύγω (;). » Ψάμμος ἀριθμὸν περιφεύγει, « Πίνδ. » Οἱ περιφυγόντες τὴν φθορὰν, « Πλάτ. (καὶ ἀπολ. ἢ ἐλλ.) »Ἀσθενῶν κατεκείμην, ... ὥστε τῶν ἰατρῶν μηδένα προσδοκᾶν περιφευξεῖσθαί με, « Δμ.

†Περι-φημίζω, Μ. ίσω. Διαφημίζω πανταχοῦ, κάμνω περίφημον.

Περίφημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην φήμην, πολλὰ ὀνομαστός.

;Περι-φθάνω, Μ. φθάσω. Φθάνω προτήτερα, προφθάνω.

Περι-φθέγγομαι, Μ. έγξομαι. Λαλῶ πρὸς τοὺς περικαθημένους, συνομιλῶ ἐν συναναστροφῇ.

Περι-φθείρομαι, Μ. φθαρήσομαι. Φθείρομαι αὐτὸς περὶ ἐμαυτὸν, κατατήκομαι, ἀφανίζομαι. » Ἄνδρας.. καθ' ὅλην τὴν πόλιν ἐπὶ γήρως οὐδῷ περιφθειρομένους, « Λυκ. » Περιφθειρομένων τῇ τῶν δακτύλων ἀφῇ τῶν ἀραχνείων νημάτων, « Γργ. 2) περιφέρομαι πρὸς φθορὰν ἐμαυτοῦ ἢ ἄλλου, περιπλανῶμαι κακὴν κακῶς, (παρβλ.) Ἔῤῥω. » Ἄνω καὶ κάτω περιφθειρόμενος, « Κέλσ.

Περιφθινύθω καὶ

;Περι-φθίνω, Μ. φθίσω, Π. ἀντὶ Περιφθείρομαι.

;Περι-φιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ μὲ ὑπερβολὴν, ὑπεραγαπῶ.

Περιφίλητος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἀγαπημένος, προσφιλέστατος.

;Περιφίμωσις, εως (ἡ). πάθος τι περὶ τὴν πόσθην, (τὸ ἐναντ. τῆς παραφιμώσεως).

Περιφλεγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ καίων φοβερὰ (μὲ ὑπερβολὴν), φλογίζων, κατακαίων. » Δίψος περιφλεγὲς, « Πλ.

Περι-φλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Φλεγμαίνω ὁλοτρόγυρα.

Περι-φλέγω, Μ. φλέξω. Καίω ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη), πυρπολῶ, κατακαίω· (ἀμτβτ.) καίω φοβερὰ (μὲ ὑπερβολήν).

Περιφλεγῶς, ἐπίρ. Εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ φλογίζεταί τις ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. » Διψήσας περιφλεγῶς, « Πλ., μὲ ὑπερβολὴν, ἐφλογίζετο ὅλος ἀπὸ τὴν δίψαν.

Περι-φλεύω, Μ. φλεύσω (πθ. πρκ. Περιπέφλευσμαι), Ἰων. ἀντὶ Περιφλέγω, (ἴδε Περιφλύω).

Περι-φλιδάω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πολλὰ γεμάτος (φουσκωμένος). 2) εἶμαι ὅλος ῥυτίδαις (ζαρωματιαίς)

Περιφλιδόων, Ἰων. Π. ἀντὶ Περιφλιδῶν, μτχ. τοῦ Περιφλιδάω.

;Περι-φλογίζω, Μ. ίσω, ἀμφ. ἀντὶ Περιφλέγω, (ὅθεν

†Περιφλογισμὸς (ὁ). τὸ νὰ καταφλέγηταί τις ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περι-φλοιΐζω, Μ. ίσω. Ἀφαιρῶ ὁλοτρόγυρα (Περιαιρῶ) τὸν φλοιὸν, ξεφλουδίζω.

Περίφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὁλοτρόγυρα φλοιὸν (φλοῦδαν) ἢ τὴν φλοῦδάν του, ἀξεφλούδιστος.

Περιφλοισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιφλοιΐζω, ξεφλούδισμα.

Περίφλοος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περίφλοιος.

Περι-φλύω, Μ. φλύσω, Ἀττ. ἀντὶ Περιφλεύω = Περιφλέγω, καίω ὁλοτρόγυρα ἢ ἐπιπολαίως· (κοιν.) τσουρουφλύζω.

Περι-φοβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολὴν, εἶμαι-

Περίφοβος (ὁ, ἡ). πολλὰ φοβισμένος, καταφοβισμένος.

Περιφόβως, ἐπίρ. Μὲ ἄκρον (ὑπερβολικὸν) φόβον. » Περιφόβως ἔχω, « Φάλ., εἶμαι καταφοβισμένος.

Περι-φοινίσσω, Μ. ίξω. Κοκκινίζω ὁλοτρόγυρα.

Περι-φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπάγω (Συχνάζω) ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, περιοδεύω, περιέρχομαι. » Βοῦφος περιφοιτᾷ, « Παροιμ.

Περιφοίτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., περιόδευσις.

Περίφοιτος (ὁ, ἡ). ὁ περιφοιτῶν (περιφερόμενος, περιπλανώμενος), (Γαλλ.) vagabond. »Ἑταίρα—, « Ἐπγρ., ἢ (ἄλλ.) Δρομάς. 2) (πθ.) ὁ περιφοιτώμενος (καταπατούμενος) ὑπό. » Βουλόμενον μὴ περίφοιτος εἶναι βασκάνων καὶ φιλαπεχθημόνων γνώμαις ἀγνώμοσι, « Φίλ.

Περιφορὰ (ἡ), τὸ περιφέρειν ἢ περιφέρεσθαι· (ἰδιαιτ.) ἡ ὁλόγυρα τῆς τραπέζης περιαγωγὴ τῶν φαγητῶν (Γαλλ le service de la table) καὶ αὐτὰ τὰ τοιουτοτρόπως περιαγόμενα φαγητὰ, (ἄλλ.) Περιφορήματα· (ἀστρνμ.) κυκλοφορία (πλανήτου)· (ἐν γέν.) περιστροφὴ, περιέλευσις· (μτνμ.) συναναστροφή· (μτφορ.) ταραχὴ, ἀνησυχία. » Ἡ κάτω περιφορὰ, « Γργ., ἡ τύρβη τοῦ βίου. 2) (ἐνίοτε) = Περιφέρεια, (Διόδ. ΙΖ', σ. 250 ἔκδ. Wesseling).

Περιφοράδην, ἐπίρ. Φέροντάς τι ὁλόγυρα. » Π. ὁδοιπορέειν., Ἱππκρ., γυρίζοντας τὸ ποδάρι (καθὼς τὰ βώδια καὶ οἱ χωλοὶ), (παρβλ. Εἰλίπους).

;Περιφόρεινος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Περιφόρινος.

Περι-φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Περιφέρω, (ὅθεν

Περιφόρημα (τὸ). τὸ περιφερόμενον ὁλόγυρα τῆς τραπέζης φαγητόν.

;Περιφορητικὸς, ἡ, όν, = Περιφόρητος, κοινὸς, παροιμιώδης. » Λόγος —, « Σξτ.

Περιφόρητὸς, ος ἢ ἡ, ον ἢ όν. Ὁ περιφερόμενος (μετακομιζόμενος διὰ φορείου) ἢ καμωμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ περιφέρεται (νὰ μετακομίζεται), (Γαλλ.) portatif· (μτνμ. ἐπὶ λόγ.) κοινὸς, παροιμιώδης, περιφερόμενος εἰς τὰ στόματα τῶν ἀνθρώπων, (παρβλ.) Περίακτος. (σπν.) περίφημος. » Τὴν πανταχοῦ γῆς περιφόρητον τῷ κλέει Θεσσαλονίκην, « Εὐς.

Περιφόρινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων περὶ ἑαυτὸν τὴν φορίνην (τὸ δέρμα) του, ἄγδαρτος » Χοιρίδιον περιφόρινον, « Ἀθ., ψημένον καθὼς εἶνε μὲ τὸ δέρμα του.

;Περίφορος (ὁ, ἡ), = Περιφόρητος, ἤ· ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιφοβος.

Περίφορτος (ὁ, ἡ). πολλὰ φορτωμένος, παραφορτωμένος.

†Περιφραγὴ (ἡ), νλγ. ἀντὶ-

Περίφραγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς περίφραξιν, φράκτης, φραγὴ, περίβολος· (συνκδχ.) μέρος περιφραγμένον, περιτείχισμα.

Περιφραγμὸς (ὁ), = Περίφραξις.

Περι-φραγμόω-ῶ, Μ. ώσω, νλγ. ἀντὶ Περιφράσσω.

Περι-φράγνυμι, σπν. ἀντὶ Περιφράσσω.

Περιφραδέως, ἐπίρ. Π. μὲ προσοχὴν, ἐπιμελῶς, ἐπιτηδείως, [ἐκ τοῦ

Περιφραδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ σκεπτικὸς (στοχαστικὸς, προσεκτικὸς), φρονιμώτατος· ἐπιτηδειότατος, [ἐκ τοῦ

Περι-φράζομαι, Μ. φράσομαι, Π. παρατηρῶ μὲ προσοχὴν, (συνήθ. μτφορ.) σκέπτομαι πανταχόθεν, καλοστοχάζομαι.

Περι-φράζω, Μ. φράσω. Ἐκφράζω τι μὲ περιστροφὰς, γυρίζω τὴν φράσιν, (παρβλ. Παραφράζω).

Περίφρακτος (ὁ, ἡ). κλεισμένος ὁλοτρόγυρα μὲ φράκτην, ὠχυρωμένος πανταχόθεν, περιφραγμένος.

Περίφραξις, εως (ἡ), τὸ περιφράσσειν, κλείσιμον (φράξιμον) ὁλοτρόγυρα· περίφραγμα.

Περίφρασις, εως (ἡ), τὸ περιφράζειν, ἡ διὰ περισσοφῶν ἔκφρασις, γύρισμα τῆς φράσεως, (Γαλλ.) circonlocution. »Ἀφελῶν περιφράσεις καὶ ἀσάφειαν, « Πλ., (παρβλ. Παράφρασις).

Περι-φράσσω (ττω), Μ. φράξω. Φράζω ὁλοτρόγυρα, περικλείω μὲ φράκτην κ., περιτειχίζω. » Περίφραξον τὸ κτῆμά σου

ἀκάνθαις, « Σοφ. Σειρ. (ἢ μτφορ.) »Φιλίᾳ σαυτὸν περιφράξας, « Φώτ.

Περιφραστικὸς, ή, όν. Ὁ ἐκφραζόμενος ἢ ὁμιλῶν μὲ περιφράσεις.

Περιφραστικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον περιφραστικὸν, μὲ περιφράσεις.

Περι-φρίσσω(ττω), Μ. φρίξω (πρκ. ἀντὶ ἐνς. Περιπέφρικα). Φρίττω ὅλος, εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ ὑπερβολικὴν φρίκην. »Ὡς ζῶοντα νέκυν περιπεφρίκασι, « Κόϊντ. 2) (μτβτ.) ἀνορθῶ τὰς τρίχας. »Ἠλίκα περιφρίσσει τὰ κέντρα, « Νικηφ.

Περι-φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Παρατηρῶ (Σκέπτομαι) πανταχόθεν, καλοσοχάζομαι, μελετῶ. » Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον, « Ἀρσφ. Νεφ. 225. 2) (συνήθ. μὲ αἰτ. ἢ γεν.) = Ὑπερφρονῶ, καταφρονῶ. » Μηδείς σου περιφρονείτω, « Γρφ. » Πόθεν γὰρ δὴ περιφρονείην ἂν τὴν σὴν Καλλιόπην, « Αχ. 3) (χωρὶς πτ. ἀμτβτ.) εἶμαι περίφρων (πολλὰ στοχαστικός). » Ἡλικία περιφρονοῦσα, « Αἰσχ. Σωκρ. 4) (εἰς τὴν Γρφ. εὕρηται καὶ) » Περιφρονήσατε τοῦ Κυρίου ἐν ἀγαθότητι, « Σοφ. Σολομ. Α', 1. ἀντὶ Φρονήσατε περὶ τοῦ Κυρίου.

Περιφρόνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καταφρόνησις. 2) προσεκτικὴ παρατήρησις, σκέψις, στοχασις.

Περιφρονητέος, α, ον, θετ. τοῦ Περιφρονέω.

Περιφρονητὴς, οῦ (ὁ). ὁ περιφρονῶν τι. (μὲ γεν.) »Ἦν γὰρ π. χρυσίου ταμάλιςα, « Παχυμ.

Περιφρονητικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ περιφρονεῖν.

;Περιφροσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνε τις περίφρων, μεγάλη φρόνησις ἢ οἴησις (ὑπερηφάνεια), (ἐσφαλμ. ἀντὶ Παραφροσύνη).

Περιφρουρεύω, Μ. εύσω ἢ

Περι-φρουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω τι ὁλοτρόγυρα (Φυλάττω πέριξ τινὸς) ὡς φρουρός.

Περιφρυγὴς, έος (ὁ, ἡ). καψαλισμένος (ξεροψημένος) ὁλοτρόγυρα, κατάξηρος ἀπὸ τὸ πῦρ, [ἐκ τοῦ

Περι-φρύγω, Μ. φρύξω. Ψήνω (Ξεροψήνω) ὁλοτρόγυρα, καταξηραίνω εἰς τὸ πῦρ, (Τουρκ.) κυδυρδίζω.

Περίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ φρόνιμος. » Περίφρων Πηνελόπεια, « Ὀδ. Α, Δ. 2) (σπν.) = Ὑπέρφρων, ὑπερήφανος. » Περίφρονες ἄγαν ἀνέχω μένει μεγαφρονοῦντες, « Αἰσχλ. 3) (μὲ γεν.) = Περιφρονητικός. » Τῶν παθῶν —, « Ἰώσ.

Περιφυγὴ (ἡ). τόπος ἢ τρόπος ἐκφυγῆς διέξοδος.

Περιφυεὶς, εῖσα, έν, τ[illegible] (ἀντὶ μσ.) ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Περιφύω.

Περιφυλὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φυτρόνων ὁλοτρόγυρα ἢ πέριξ τινός. (μὲ δοτ.) » Τῇ γῇ —, « Διοσκ., τοῦ ἐπ. τὰ φύλλα συστρεφόμενα πέριξ τῆς ῥίζης, ἁπλόνονται κατὰ γῆς.

Περιφύλακτα (τά). μέσον περιφυλάξεως (προφυλάξεως), φυλακτήριον.

Περιφυλακὴ (ἡ). φύλαγμα ὁλοτρόγυρα, [ἐκ τοῦ

Περι-φυλάσσω(ττω), Μ. άξω. Φυλάττω ὁλοτρόγυρα. » Διὰ τί μὴ διὰ μιᾶς μήνιγγος τὸν ἐγκέφαλον περιεφύλαξεν, ἀλλὰ διὰ δύο, « Μελέτ.

Περιφῦναι, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Περιφύομαι.

Περι-φύρω, Μ. φυρῶ. Ἀνακατόνω ἕνα μετ' ἄλλω, συγχέω.

Περιφὺς, ῦσα, ὺν, μσ. ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Περιφύω.

;Περι-φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Περιφύσησις, εως (ἡ). φύσημα ἐκ τῶν πέριξ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Περιφύσητος (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη) φυσώμενος.

Περίφυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιφύομαι, φύτρωμα ὁλοτρόγυρα, αὔξησις τοῦ πέριξ μέρους τοῦ δένδρου· (τρπ.) προσήλωσις.

Περι-φυτεύω, Μ. εύσω. Φυτεύω ὁλοτρόγυρα.

Περίφυτος (ὁ, ἡ). φυτευμένος ὁλοτρόγυρα· κατάφυτος γύρω-τριγύρω.

Περι-φύω, Μ. φύσω (μσ. ἀόρ. 6'. Περιέφυν καὶ πρκ. [ἀντὶ ἐνς] Περιπέφυκα). (μὲ δοτ. ἐκ δ.) Κάμνω νὰ φυτρώσῃ τι (καὶ συνηθές. μσ. Φυτρόνω) ὁλοτρογύρα ἢ πέριξ τινός· (μτμ.) σφικταγκαλιάζω. περιπλέκομαι· (τρπ.) προσκολλῶμαι (προσηλόνομαι) εἴς. » Κισσὸς ὅπως καλάμῳ περιφύεται, « (Εὐδ. παρ' Ἀθ. (καὶ πθ.) » Χρὴ μὴ περιορᾷν τοιαύτην φήμην σεαυτῷ περιφυομένην, « Ἰσκρ.

Περι-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω ὁλοτρόγυρα, ἀντηχῶ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Περίφωρος (ὁ, ἡ). ὁ πιασθεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ (ἀνακαλυφθεὶς ὅλως διόλου), πασίδηλος.

Περι-φωτίζω, Μ. ίσω. Φωτίζω ὁλοτρόγυρα (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Περιφωτισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φώτισμα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, περιαύγεια.

Περι-χαίνω, Μ. χανοῦμαι (πρκ. ἀντὶ ἐνς Περικέχηνα). Χάσκω πέριξ τινός· κυττάζω μὲ ἀνοικτὸν στόμα (μὲ ἀπορίαν)· ἀνοίγω τὸ στόμα μου ἵνα καταπίω τι, χάφτω, καταπίνω. » Καθάπερ λάρος ὅλον περιχανὼν τὸ δέλεαρ, « Αχ. » Αἱ δὲ ὅλαι περικεχήνασι τοῖς λίθοις, « Κλμ.

Περι-χαίρω, Μ. χαιρήσω ἢ χαρήσομαι. Χαίρω μὲ ὑπερβολὴν, καταχαίρομαι· (μὲ δοτ.) χαίρω πολλὰ διά τι.

Περι-χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Χαλαρόνω τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ἀφίνω ὅλως διόλου χαλαρὸν (ἢ μτφορ. ἐλεύθερον, ἄνετον).

Περι-χαλινόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω χαλινὸν πέριξ τινός, χαλινόνω.

Περίχαλκος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος (Τουρκ. καπλαδισμένος) ὁλοτρόγυρα μὲ χαλκόν.

Περι-χαλκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Τουρκ. καπλαδίζω) ὁλοτρόγυρα μὲ χαλκόν.

Περιχανδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ χωρητικὸς (εὐρύχωρος), (παρβλ. Βαρυχανδής).

Περι-χαρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Περικλείω μὲ χάρακα (μὲ χαράκωμα). » Τὰ τείχη —, « Αἰσχ. (καὶ μτφορ.) » Περιχαράκωσον αὐτὴν (τὴν σύνεσιν) καὶ ὑψώσει σε, « Γρφ., ἀντὶ Περίλαβε, ἐγκολπώθητι.

Περιχαρακτὴρ (ὁ) ἢ Περιχαρακτήριον (τὸ), ἐργαλ. χειρουργ. μὲ τὸ ὁπ. χαράζων ὁλοτρόγυρα τὴν 'δοντοκοιλιὰν ἵνα ἐβγῇ εὐκολώτερα τὸ 'δόντι.

Περιχαρακτικὸς, ή, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς περιχάραξιν. (μὲ γεν.) » Ἐσχαρῶν —, « Δσκρ., ὁ ξηραίνων ὁλοτρόγυρα καὶ κάμνων νὰ πέσῃ τὸ κάρκαδον (ἡ ἐσχάρα) τῆς πληγῆς.

Περιχαράκωμα (τό). τὸ διὰ χαράκων περίφραγμα, (Γαλλ.) pallissade.

Περιχάραξις, εως (ἡ). χάραγμα ὁλοτρόγυρα, [ἐκ τοῦ

Περι-χαράσσω(ττω), Μ. άξω. Χαράζω ὁλοτρογυρα· ἐγχαράττω κυκλοειδῶς τι. » Τοὺς δὲ ὀδόντας ἐξαιροῦμεν περιχαράσσοντες, « Γαλ. 2) περιφράσσω μὲ χάρακας. » Πᾶν αὐτὸ (τὸ στρατόπεδον) σταυρώμασι περιεχαράξαν, « Δ. Κάσσ.

Περιχάρεια (ἡ). μεγάλη (ὑπερβολικὴ) χαρά, [ἐκ τοῦ

Περιχαρὴς, έος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν χαρούμενος, καταχαρούμενος. » Τὸ περιχαρές, « Θκ., ἀντὶ Ἡ περιχάρεια.

;Περιχαρία (ἡ), = Περιχάρεια.

Περιχαρῶς, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν (ὑπερβάλλουσαν) χαράν.

Περι-χάσκω (χ. Μ.), = Περιχαίνω.

;Περιχειλὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ἐπιχειλής.

Περι-χειλόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω πέριξ τινὸς χεῖλος (γῦρον ἐξέχοντα, στεφάνι), περισφίγγω. 2) γεμίζω 'ως τὰ χείλη(;).

Περιχειρίδιον ἢ

Περιχείριον (τό). τὸ πέριξ τῆς χειρὸς φορούμενον βραχιόλι ἢ χειρόκτι(;) (κυρ. οὐδ. τοῦ

Περιχείριος ἢ

Περίχειρος (ὁ, ἡ). ὁ πέριξ τῆς χειρὸς (φορούμενος). ‖. (οὐσ.) Περίχειρον (τό), = Περιχείριον.

Περιχειρὶς, ίδος (ἡ). μανίκι (φορέματος). » Χιτῶνες περιχειρίδας ἔχοντες, μάνικας αὐτὰς ἐκεῖνοι [Ῥωμαῖοι] λέγουσι, « Ι. Λυδὸς (ἐν τῷ περὶ ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Α', 17).

;Περίχευμα (τό). πᾶν ὅ,τι εἶνε χυμένον πέριξ τινος· γῦρος (περβάζι) ἀπὸ μέταλλον, (εἰς τὸν Ὅμ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Περὶ χεῦμα). [ἐκ τοῦ

Περι-χεύω, Π. ἀντὶ —

Περι-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Περιέχεα ἢ Π. Περιέχευα κτλ.). Χύνω τι πέριξ τινός, περιχύνω· περικαλύπτω μὲ χυτευτὸν μέταλλον· (μσ. μτμ.) χύνομαι ἢ ἐγκαλιάζω τινά· σφίγγω πέριξ τινός. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ.) » Χρυσὸν κέρασιν περιχεύας, « Ἰλ. Κ., τοῦ ἐχρύσωσε τὰ κέρατα. (καὶ μσ. ἐλλ.) » Ἀναπαύω, μικρὸν περιχεόμενος, « Αθ. (καὶ μτμ.) » Κύκνοντας δὲ αὐτοὺς ὄχλος περιεχεῖτο πολὺς, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Στολὴ ἁβροτέραν ἢ κατὰ φιλόσοφον περιχεόμενος, « Εὐνάπ. » Ἡ ὄψις πανταχόθεν αὐτῷ περιχεῖται, « Ἠλ. » διὰ τὸν τῶν περικεχυμένων πραγμάτων ὄχλον, « Ξεν.

Περιχθόνιος (ὁ, ἡ), = Περίγειος.

;Περίχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περικυκλῶν τὴν γῆν, ὁ πέριξ τῆς γῆς.

†Περι-χιλεόω-ῶ, Μ. ώσω, Γλσ. χορταίνω καλά, δίδω ἄφθονον ταγὴν (χιλόν)· (ἀμτβτ.) παχαίνω.

†Περιχλαι(χλαι)νίζω, Μ. ίσω. Ἐνδύω (Περιβάλλω) μὲ χλαῖναν.

Περιχλαίνισμα (τό). περίβλημα μάλλινον.

Περι-χλιαίνω, Μ. ανῶ. Χλιαίνω (Συχλιαίνω) ὁλοτρόγυρα.

Περίχλωρος (ὁ, ἡ). χλωρὸς (πράσινος) ὁλόγυρα.

Περίχολος (ὁ, ἡ). περιτριγυρισμένος ὑπὸ χολῆς. » Διαχώρημα περίχολον, « Ἱπποκρ., ἢ 2) πλήρης χολῆς· (συνκδχ.) πολλὰ θυμώδης, παράφορος, ὀξύχολος.

Περι-χορεύω, Μ. εύσω. Χορεύω ὁλοτρόγυρα.

†Περι-χορίζω, Μ. ίσω, Γλσ. ἀντὶ Περιχορεύω.

;Περιχρίμπτος (ὁ, ἡ), Π. [π. χρίμπτομαι]. = Κνιόπτωτος, (ἀλλ. ὀρθ. Περιχρίμπτος).

Περιχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλῆθος χρημάτων (περισσὰ χρήματα), πολλὰ πλούσιος.

Περιχριμπτής, [illegible] Π. [π. χρίμπτομαι]. [illegible] πέριξ τινός· (ἐν γέν.) ἐγγίζων, πλησιάζων.

Περίχρισις, εως (ἡ). τὸ περιχρίειν ἢ περιχρίεσθαι, χρίσιμον ὁλοτρόγυρα.

Περίχρισμα (τό). τὸ χρισμένον πέριξ τινός, ἀλοιφὴ κτλ.

Περιχριστέον, θετ. τοῦ Περιχρίω.

Περίχριστος (ὁ, ἡ). χρισμένος ἢ δυνάμενος νὰ χρισθῇ ὁλοτρόγυρα, ἐπιδεκτικὸς περιχρίσεως· χρησιμεῦον ὡς περίχρισμα.

Περι-χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω) ὁλοτρόγυρα, ἐπιθέτω ἀλοιφὴν ἢ ἐν εἴδει ἀλοιφῆς.

Περιχρωματισμένος [illegible] (ὁ, ἡ). χρωματισμένος ὁλοτρόγυρα.

Περίχρυσος (ὁ, ἡ). χρυσωμένος ὁλοτρόγυρα.

Περι-χρυσόω-ῶ, Μ. ώσω. Χρυσόνω γύρω-τριγύρω.

Περι-χρώζω(χρώννυμι), Μ. ώσω. Βάφω (Χρωματίζω) ἐξωτερικῶς (ἐπιπολαίως) ἢ ὁλοτρόγυρα, (Γενν. Α').

Περίχυδα, Ἰων. ἀντὶ Περιχυδόν, ἐπίρ. Περιχυτῶς. » Κριθῶν ἀθρόων περίχυδα ἐπισπαρμένων, « Ἱπποκρ., κυριολ. τὸ ὁπ. ἐσκορπίσθη ἀμελέστατα (ὀλίγον μόνον περιχυμένον).

Περίχυμα (τό). ὑγρὸν τὸ ὁπ. ἐχρησίμευσε πρὸς περίχυσιν, ἀπόπλυμα.

Περίχυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιχέω, χύσιμον ὁλοτρόγυρα, περίχυμα.

Περιχυτὴρ (ὁ). ὁ περιχύνων, περιχύτης.

Περιχυτήριος, α, ον. Ὁ χρησιμεύων πρὸς περίχυσιν. ‖. (οὐσ.) Περιχυτήριον (τό), ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁπ. περιχύνουσι.

Περιχύτης, ου (ὁ), = Περιχυτήρ, (παρβλ. Παραχύτης).

‡Περιχύτρισμα (τό). τὸ περὶ τὴν ῥίζαν τοῦ δένδρου διὰ κεραμιδοκομμάτων περικλεισμένον φύτευμα.

Περι-χώννυμι, Μ. χώσω. Χύνω χῶμα πέριξ τινός, περικυκλόνω μὲ σωρὸν χώματος (μὲ προτειχίσματα ἀπὸ χῶμα, μὲ προχώματα).

,Περι-χώομαι, Μ. χώσομαι, Π. (μὲ δοτ.) θυμόνω πολλὰ (μὲ ὑπερβολὴν) κατά τινος, (ὀρθότ. διῃρημ. Πέρι χώσατο).

Περι-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωρῶ (Προχωρῶ) ὁλόγυρα ἢ πέριξ τινός, κυκλοφορῶ, περιέρχομαι· (μὲ αἰτ. προθετ.) κατάντῶ πάλιν μετά τινα περίοδον ἢ τέλος πάντων εἰς, περνῶ κατὰ διαδοχὴν εἰς χεῖρας τινος.

Περιχώρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετά τινα περιστροφὴν ἐπανέλευσις, ἡ κατὰ διαδοχὴν εἰς χεῖρας τινος περιέλευσις· (ἐν γέν.) κυκλοφορία, περιόδευσις.

Περίχωρος (ὁ, ἡ). ὁ πέριξ τινὸς τόπου (χώρου) κείμενος· γειτνιάζων, πλησιόχωρος. ‖. (οὐσ.) Περίχωρος (ἡ) καὶ Περίχωρα (τά), τὰ πέριξ (πόλεως).

Περι-ψαύω, Μ. ψαύσω. Ἐγγίζω (Ψηλαφῶ) ὁλοτρόγυρα.

Περι-ψάω-ῶ, Μ. ψήσω. Τρίβω περιξ[illegible] (Σφουγγίζω) ὁλοτρόγυρα.

;Περίψηκτος (ὁ, ἡ) [περιψήχω]. χαϊδεμένος, περιποιημένος.

Περίψημα (τό). τὸ ἀφαιρούμενον διὰ τῆς περιψήσεως, ἀποσφογγίδι, περικάθαρμα (κυρ. ἢ μτφορ.).

Περίψησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιψάω, τρῖψιμον ἢ σφούγγισμα (πάστρεμα) ὁλοτρόγυρα.

Περίψηφος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὰς ψήφους (τοὺς λογαριασμοὺς) ἀσχολούμενος, λογαριαστὴς ἐπιτήδειος.

Περι-ψήχω, Μ. ψήξω. Τρίβω (Παστρεύω) ὁλοτρόγυρα· ξυστρίζω· χαϊδεύω. » Περιέψηχον οἷον καταψήσματα τρίχωμα αὐτοῦ, « Σοφ. Σειρ., (ὅθεν Περιψήχατο,) παρβλ. Περιψάω.

Περι-ψιθυρίζω, Μ. ίσω. Ψιθυρίζω ὁλοτρόγυρα.

Περι-ψιλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μαδῶ ὁλοτρόγυρα, ἀφίνω ὅλως διόλου γυμνὸν ἀπὸ, ἀφαιρῶ γύρω-τριγύρω.

Περιψίλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μάδημα ἢ γύμνωμα ὁλοτρόγυρα.

Περι-ψοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κρότον (Βροντῶ) πέριξ τινός, ἀντηχῶ ὁλοτρόγυρα. » Τοῖς κυμβάλοις περιψοφούμενος, « Κλμ.

Περιψόφησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ πέριξ τινὸς ἀντήχησις.

Περιψυγμὸς (ὁ), = Περίψυξις.

Περίψυκτος (ὁ, ἡ), [περιψύχω]. κρυωμένος ὁλοτρόγυρα· δροσερός· ἀεριζόμενος ἢ ἄξιος νὰ ἀερίζεται μὲ τὸ ῥιπιστήρι· (συνκδχ.) χαϊδεμένος, ἱμέρτος, (ἀλλ' εἰς ταύτην τὴν σημασ. ὀρθότ. Περίψηκτος).

Περίψυξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Περιψύχω, κρύωμα ὁλοτρόγυρα· (ἰατρ.) κρύωμα τῶν ἄκρων. » Πότερον μετὰ περιψύξεως ἢ μετὰ φρίκης ὁ παροξυσμὸς ὑπήρξατο πυνθάνονται, « Γαλ. » Γίγνεται δὲ περίψυξις πρώτη, εἶτα ἐπιπόλαιος φρίκη, εἶτα ἔτι μᾶλλον, ῥῖγος, « Ἀλέξ. Ἀφροδ.

Περίψυχρος (ὁ, ἡ). πολλὰ ψυχρός, κατάψυχρος.

Περι-ψύχω, Μ. ψύξω. Κρυόνω (Δροσίζω, Ἀερίζω) ὁλοτρογυρα· (μτφορ.) προξενῶ ἄνεσιν, ἀνακουφίζω, (παρβλ.) Ἀναψύχω· (ἰατρ. κυρ. εἰς τὸ πθ.) κρυολογῶ. » Τὰ σώματα λουσαμένων περιψύχεται μᾶλλον, « Πλ. 2) χαϊδεύω, κανακεύω. » Τί ἐστιν ὁ περιψύχων; ὁ κολακεύων, ὁ θεραπεύων ὑπὲρ τὸ μέτρον, « Χρσ., (παρβλ. Περιψήχω).

Περιωδευμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ περιστροφὰς, μετὰ μακρὰν περίοδον, διεξοδικά.

Περι-ῳδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Περιᾴδω, μαγεύω δι' ἐπῳδῶν, γοητεύω.

†Περι-ωδυνάω-ῶ, Μ. ήσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιοδυνάω.

Περι-ωδυνέω-ῶ, Μ. ήσω. Αἰσθάνομαι δριμυτάτους πόνους ἢ ὑπερβολικὴν θλῖψιν, εἶμαι περιώδυνος. » Κεφαλὴν πονέοντι ἢ περιωδυνέοντι, « Ἱπποκρ.

Περιωδυνία (ἡ). ὑπερβολικὸς πόνος· ὑπερβολὴ θλίψεως (ὀδύνης), [ἐκ τοῦ

Περιώδυνος (ὁ, ἡ). ὁ αἰσθανόμενος ἢ προξενῶν ὑπερβολικὴν ὀδύνην (πόνον ἢ θλῖψιν), πολλὰ ἐπώδυνος.

Περιωδύνως, ἐπίρ. Μὲ ὑπερβολικὴν ὀδύνην (κυρ. καὶ μτφορ.), μετὰ περιωδυνίας.

Περι-ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ώσω. Στρώχνω (Κυνῶ) ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ· ξεσπρωχνω· (συνήθ. μτφορ.) ἐνοχλῶ (βασανίζω) πανταχόθεν, καταστρέφω ἀπ' αὐτοῦ, ἀποτρέπω· περιφρονῶ· [illegible] περιωθίζω. » Πάντα τρόπον αὐτοὺς περιωθῶν καὶ ἐλαύνων, « Δμ. (καὶ πθ.) » Εἰς τὴν φάραγγα περιωσθείς, « Αππ. (καὶ τρπ.) » Γίνονται δὲ αἱ στάσεις καὶ ἐκ τοῦ περιωθεῖσθαι ἑτέρους ὑφ' ἑτέρων κατὰ γένος ἢ ἄλλως, « Αρςτ. » Περιωσμεθα ἐκ πάντων ἔρημοι καὶ ἀτιμώρητοι, « Θκ.

Περιωθίζω, Μ. ίσω, = Περιωθέω.

Περιώμιος (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τοὺς ὤμους (φορούμενος, κείμενος). ‖. (οὐσ.) Περιώμιον (τό), φόρεμα τὸ ὁπ. σκεπάζει τοὺς ὤμους, (Λτ.) supparus, (Γαλλ.) mantelet.

Περιωμὶς, ίδος (ἡ), = Περιώμιον, (παρβλ. Ἐπωμίς).

Περιώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγα (ἐξαπλωθὲν) ὄνομα, πολλὰ ὀνομαστός, περίφημος.

Περι-ωπάω-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω (κυρ. ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος) ὁλοτρόγυρα, (Λτ.) βιγλίζω, (ἐν γέν.) παρατηρῶ, [ἐκ τοῦ

Περιωπὴ (ἡ), [περί. ὄπτομαι, Π. πρκ. τοῦ Ὁράω]. κύτταγμα (κυρ. ἀπὸ ὑψηλὸν μέρος) ὁλοτρόγυρα· (μτφορ.) = Περίσκεψις, προσοχή. » Οὕτω πολλὴν περιωπὴν τῶν ἡμῖν ἐς τὰ μέγιςα διαφόρων ποιούμεθα, « Θκ. 2) (συνεκδχ.) μέρος ὑψηλὸν ἀπ' ὅπου βλέπει τις μακράν, σκοπιά· (μτφορ.) ἀκμὴ δόξης (δυνάμεως πολιτικῆς κτλ.). » Ἐκ περιωπῆς ἀμαχεί, « Αχ. (ἢ μτφορ.) » Ἐν περιωπῇ τῶν τρατευομένων, « Φλςρ.

Περιωπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Περίοπτος (κυρ. ἢ μτφορ.).

Περι-ωπίζομαι, Μ. ίσομαι, = Περιωπέω.
Περιῶπται, γ'. έν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. του Περιοράω.
Περι-ωραΐζω, Μ. ίσω. Καλλωπίζω ἐπιμελῶς, καθωραΐζω.
Περιώσιος (ό, ή), [Δ. ἀντὶ Περιούσιος, = Περιῶν], Π. ὑπερβάλλων, ὑπέρμετρος. (πάντοτε εἰς τὸ οὐδ. καὶ ἐπιῤῥηματικῶς) » Περιώσιον καὶ Περιώσια,« Παραπολὺ, καθ' ὑπερβολήν. » Χαῖρεν δὲ νόῳ περιώσια,« Ὅμ. Ὕμν. (καὶ πρὸς γεν. συγκρ.) » Λίην περιώσιον ἄλλων, « αὐτ., ὑπὲρ τοὺς ἄλλους.
Περιωστικὸς [περιωθέω], ή, όν. Πειρακτικὸς, ἐνοχλητικός.
;Περιωτάλσιος (ό, ή). μαλλιαρὸς (λάσιος) τὰ περὶ τὰ ὦτα.
Περι-ωτειλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ὁλοτρόγυρα ὠτειλὴν (οὐλήν).
Περιωτὶς, ίδος (ή), = Ἀμφωτίς (3).
Περιῶφθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. ℨ
Περιώφθην, πθ. ἀόρ. τῆς όρς. τοῦ Περιοράω.
Πέρκα, ης (ή), = Πέρκη.
Περκάζω, Μ. άσω. Γίνομαι πέρκος (μελανόστικτος), (ὅθ. κυρ. ἐπὶ σταφυλῆς) ἀρχινῶ νὰ ὡριμάζω, (κοιν.) παρδαλίζω. »Ὅταν ἄρχηται περκάζειν ἡ σταφυλὴ,« Θφρ. » Λαβὼν ὄμφακας μήπω περκαζούσας, « Δσκρ. »Ὅταν τὰς ἐλαίας ἀρχομένας περκάζειν ἴδῃς, « Γεωπον. (ℨ μτνμ.) »Ἄρτι γένεια περκάζων,« Καλλ. (καὶ ὡς μτβτ.) » Οὐ περκάζει τὴν σταφυλὴν, ἄχρι δ' ἀνθήσεως ἄγει, « Δσκρ.
Περκαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι περκὸν (μελανόστικτον), ῥίζω μὲ μελανὰς κηλῖδας.
Περκὰς, άδος (ή), Π. θηλ. τοῦ Πέρκος, μελανόστικτος. » Κίχλη —, « (Ἐρατοσθ. παρ') Ἀθ.
Πέρκη (ή), εἶδ. ἰχθ. μὲ μελανὰ (περκνὰ) στίγματα, (κοιν.) πέρκα.
Περκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Περκὶς, ίδος (ή), = Πέρκη. (κατὰ τὸν Πλν. εἶδ. ὀστρέου).
Περκνόπτερος (ό, ή). ὁ ἔχων περκνὰ (μελανὰ ἢ μελανόστικτα) πτερά. ‖ (οὐσ.) εἶδος ἀετοῦ, (Γαλλ.) aigle criard ou tacheté.
Περκνὸς, ή, όν, = Πέρκος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) = Περκνόπτερος.
Περκνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Περκαίνω, (ὅθ.
Πέρκνωμα (τὸ). κηλὶς μελανὴ (κυρ. τῆς σταφυλῆς ὅταν ἀρχίσῃ νὰ ὡριμάζῃ)· κηλὶς εἰς τὸ πρόσωπον, (ἄλλ.) Ἐφηλὶς, (κοιν.) περκνάδα.
Πέρκος, η, ον. Μελανὸς, μελανογύλαζος, ἢ· μελανόστικτος. ‖. (οὐσ.) εἶδος ἱέρακος, (παρβλ. Πτερνίς).
†Πέρνα, ης (ή), νλγ. (ἀπὸ τοῦ Λτν.) χοιρομέρι. 2) εἶδος ὀστρέου (πίννας), (ὅθ. Γαλλ. perles οἱ μαργαρῖται).
Περνὰς, Π. ἐνς. τῆς μτχ. ℨ
Πέρνασχ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Ἐπέρνασκε, γ'. έν. πρσ. τοῦ Ἰων. παρτ. τοῦ
Περνάω-ῶ ℨ
Πέρνημι, Π. ἀντὶ Περάω ℨ (συνκδχ.) Πιπράσκω, πωλῶ (κυρ. διαβιβάζων τι ἐπέκεινα τῆς θαλάσσης, ἢ [ἐν γέν.] εἰς ξένον καὶ μακρυνὸν τόπον). » Πέρνασχ', ὅν τιν' ἕλεσκε, πέρην ἁλὸς, ἐς Σάμον ἢ Λῆμνον κτλ.,« Ἰλ. Ω. (ℨ πθ.) »Πολλὰ δὲ Φρυγίην καὶ Μηονίην κτήματα περνάμεν' ἵκει,« Ἰλ. Σ.
;Πέρνης, ου (ό), εἶδ. ἱέρακος, (ἄλλ. διορθ.) Πτέρνις.
Πέροδος (ή), Αἰολ. ἀντὶ Περίοδος.
Περόναμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Περόνημα.
Περονάω-ῶ, Μ. ήσω. Καρφόνω τι μὲ τὴν περόνην, θηλυκόνω· (μσ. συνκδχ.) φορῶ. » Χλαῖναν περονήσατο,« Ἰλ. Κ. 2) (ἐν γέν.) τρυπῶ, διατρυπῶ, σουβλίζω, πειρουνιάζω. » Δουρὶ μέσον περόνησεν,« Ἰλ. Η.
Περόνη (ή), [πείρω]. τὸ ὀξὺ μέρος τοῦ θηλυκωτηρίου, (κοιν.) ἡ ἀρσενικὴ κόπτσα· (ἐν γέν.) θηλυκωτῆρι, (παρβλ. Πόρπη). (κατ' ἔκτ.) εἶδ. καρφοβελόνης (καρφίτσας). 2) τὸ σιδήριον ὅ,που περνοῦν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ἄξονος ἵνα μὴ ἐβγαίνῃ ὁ τροχός. 3) (Ἀνατομ.) τὸ μικρότερον ἀπὸ τὰ δύο κόκκαλα τῆς κνήμης, (ἄλλ.) Παρακερκὶς ℨ τὸ κόκκαλον ὅ,που κρατεῖ τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῆς ῥάχεως. (ἐπὶ ἵππ. καταχρ.) ὁ ἀστράγαλος, ἴδε Ἀφίσταμαι (7). 4) εἶδος ἰχθ., (ἄλλ.) Βελόνη.
Περόνημα (τὸ). φόρεμα τὸ όπ. θηλυκόνεται ἢ 'μπουλόνεται μὲ περόνην, (ἐν γέν.) φόρεμα, ὕφασμα.
Περονῆτις, ιδος καὶ
Περονητρὶς, ίδος (ή), (ἐνν. ἐσθὴς), = Περόνημα.
Περόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Περόνη.
Περονὶς, ίδος (ή), = Περόνη.
Περπερεία (ή). ματαιότης, κενοδοξία· προπέτεια· περιττολογία· ἀλαζονεία· (ἐν γέν., καθὼς λέγουν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν) κυριτσηά, (Γαλλ.) fatuité. » Πᾶν δ μὴ διὰ χρείαν, ἀλλὰ διὰ καλλωπισμὸν παραλαμβάνεται, περπερείας ἔχει κατηγορίαν, « Βασ.
Περπερεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι (Φέρομαι ὡς) πέρπερος, θρασύνομαι, περιαυτολογῶ, ἀλαζονεύομαι κτλ.
;Περπερία (ή), = Περπερεία.
Πέρπερος (ό, ή). κοῦφος, μάταιος· θρασὺς, ἀλαζὼν, κενόδοξος· φλύαρος· (κυρ. δὲ, καθὼς λέγουν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν) κυρίτσης, ξυπασμένος, (Γαλλ.) fat. » Κομψοὺς ἔλεγον, οὓς νῦν ἡμεῖς περπέρους, « Σχλ. Σοφ.
Πέῤῥα (ή), Π. [Κοπτ.] ὁ ἥλιος.
Πέῤῥοχος, Αἰολ. ἀντὶ Περίοχος = Ὑπέροχος.
Πέρσα, Π. ἀντὶ Ἔπερσα, ἀόρ. α. τοῦ Πέρθω ἢ (Αἰολ.) τοῦ Πείρω.
Περσαία καὶ Περσέα καὶ (Π.) Πέρσεια (ή), εἶδος δένδρου τῆς Περσ. καὶ Αἰγύπτ. (τοῦ ὁπ. ὁ καρπὸς φυτρόνει ἀμέσως ἀπὸ τὸν κορμόν). 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Περσικὴ (μηλέα), ῥοδακινηά.
Περσέπολις καὶ Περσέπτολις, ιδος (ό, ή), Π. ὁ πέρθων (πορθῶν) τὰς πόλεις, πορθητὴς, κατακτητής.
Περσεὺς, έως καὶ (Αἰολ.) εῖος, Π. κατὰ μτνμ. ἀντὶ Περσέα, ῥοδακινέα, (Νικ. Θηρ. 764).
Περσέφασσα καὶ Ἀττ. Περσέφαττα καὶ Περσεφόνεια (ή), Π. ἀντὶ Περσεφόνη, ἡ γυνὴ τοῦ Πλούτωνος, θεὰ τοῦ ᾅδου κτλ.
;Περσία (ή), = Περσέα.
Περσικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Πέρσας, τῶν Περσῶν ἴδιος, ἢ ὁ ἐκ Περσίας. » Μηλέα περσικὴ, « ἡ κιτρηὰ ℨ ἡ ῥοδακινηὰ, (ὅθεν Γαλλ.) pêcher, καὶ » Μῆλον Περσικὸν, « τὸ κίτρον καὶ τὸ ῥοδάκινον· (πλθ.) » Περσικαὶ (ἐνν. ἐμβάδες), « Ἀρσφ., εἶδος γυναικείων ὑποδημάτων, συρταὶς κουντούραις.
Περσικῶς, ἐπίῤ. = Περσιστὶ, περσικά.
Πέρσιον (τὸ). = Περσέα (;).
Πέρσις, εως (ή), τὸ οὐσ. τοῦ Πέρθω, πόρθησις (ἐκπόρθησις) πόλεως.
Περσὶς, ίδος (ή), = Περσικὴ· (ἐνν. χώρα) ἢ Περσία· (ἐνν. γυνὴ) ἡ ἐκ τῆς Περσίας· (ἐνν. ἐσθὴς ἢ χλαῖνα), εἶδος Περσικοῦ ἐπανωφορίου, (παρβλ.) Καυνάκη.
Περσιστὶ, ἐπίῤ. Κατὰ τὸν τρόπον (κυρ. δὲ Κατὰ τὴν γλῶσσαν) τῶν Περσῶν, Περσικά.
Περσοδιώκτης, ου (ό), Π. ὁ διώκων (καταδιώκων) τοὺς Πέρσας, διώκτης τῶν Περσῶν.
Περσοκτόνος (ό, ή). ὁ κτείνων (φονεύων) τοὺς Πέρσας ἢ φονεύσας πλῆθος Περσῶν.
Περσολέτης, ου (ό). ὀλετὴρ τῶν Περσῶν, Περσοκτόνος.
Περσονομέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Διοικοῦμαι κατὰ τοὺς νόμους ἢ Εἶμαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Περσῶν, ὑπόκειμαι εἰς τοὺς Πέρσας, [ἐκ τοῦ
Περσόνομος (ό, ή). (παροξ.) ὁ νέμων (διοικῶν) τοὺς Πέρσας· (προπαροξ.) ὁ διοικούμενος ὑπὸ τῶν Περσῶν ἢ συνεθιζόμενος παρ' αὐτοῖς.
†Περσύας, ου (ό), Γλσ. ἀντὶ Περυσίας.
†Περσυνὸς, ή, όν, Γλσ. ἀντὶ Περυσινός.
Πέρυσι [περάω, παρβλ. Διαπρύσιος], ἐπίῤ. Χρν., τὸν περασμένον χρόνον, (κοιν.) πέρσι· (ἐν γέν.) ἀρχήτερα, προτοῦ. »Ἐσμὲν οἱ αὐτοὶ νῦν τε καὶ πέρυσι,« Ξεν. (καὶ ἐνάρθρ.) » Ἡ πέρυσι κωμῳδία, « Ἀρσφ.
Περυσίας, ου (ό), = Περυσινὸς (κυρ. οἶνος).
Περυσινὸς, ή, όν. Ὁ γενόμενος πέρυσι. (ἐν γέν.) τοῦ περασμένου ἔτους, ἑνὸς χρόνου, περσινός. » Διαμένει δ' εἰς ἐνιαυτὸν (ὁ τῆς ἀρκεύθου καρπὸς)· εἶθ' ὅταν ἄλλος ἐπιφυῇ, ὁ περυσινὸς ἀποπίπτει, « Θφρ.
†Πέρυτι καὶ Πέρυτις, Δ. ἀντὶ Πέρυσι.
Περφερέες καὶ Πέρφερες, Ἰων. ἀντὶ Περιφερεῖς. ‖. (συνήθως ὠνομάζοντο οὕτως οἱ ἐξ Ὑπερβορέων στελλόμενοι εἰς τὴν Δῆλον θεωροί).
Περῶ, εῖς, εῖ, μέλλ. τοῦ Πείρω.
Περῶ, ᾷς, ᾷ, ῶμεν κτλ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Περάω, ἢ 2) Ἀττ. ἀντὶ Περάσω, μέλλ. τοῦ Περάω.
Περῶν, ῶσα, ῶν, μτχ. (ἐνς. ἢ μέλλ. Ἀττ.) τοῦ Περάω.
Περῶν, Π. ἀντὶ Περάτων, γεν. πλθ. τοῦ Πέρας.
Πεσδῇ, Δ. ἀντὶ Πεζῇ.
Πέσε, Π. ἀντὶ Ἔπεσε, γ. έν. πρσ. τοῦ ἀόρ. τῆς όρς. καὶ

Πεσέειν, Ἰων. ἀντὶ Πεσεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. καὶ
Πεσεῦμαι, Δ. Π. ἀντὶ Πεσοῦμαι, μέλλ. τῆς όρς. τοῦ Πίπτω.
Πέσημα (τὸ), Π. ἀντὶ Πτῶσις, (κοιν.) πέσιμον, ἢ· πτῶμα, πρᾶγμα πεσμένον. » Ἐκ τέγεος δ' ἄρ' ἄελπτον ἀπωλίσθησε πέσημα δύσμορος,« Ἐπγρ.
Πέσκος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Πέκος.
†Πέσμα (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πεῖσμα (3).
Πέσος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Πέσημα.
Πεσσὰ, πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ Πεσσός.
Πεσσεία (ή), τὸ πεσσεύειν, παίξιμον τῶν πεσσῶν (τῆς δάμας, τοῦ σαντραντζιοῦ κτλ.), (ἐν γέν.) παίξιμον πρὸς διασκέδασιν· (μουσικ.) κτύπημα ἐπανειλημμένον τῆς αὐτῆς χορδῆς.
Πεσσειάω-ῶ (χωρὶς Μ.) Ἔχω διάθεσιν ἢ ἐπιθυμίαν νὰ πεσσεύσω ἢ Εἶμαι ἔκδοτος εἰς τὸ παιγνίδι τῶν πεσσῶν.
Πεσσεῖον (τὸ). μέρος ὅπου παίζουν τοὺς πεσσούς.
Πέσσευμα (τὸ). τὸ παιζόμενον εἰς τοὺς πεσσοὺς ἢ ἐν εἴδει πεσσῶν· (ἐν γέν.) παιγνίδι, ἢ (Ἰταλ.) παρτίτα παιγνιδιοῦ.
Πεσσευτὴρ (ό), Π. ἀντὶ Πεσσευτής.
Πεσσευτήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ πεσσεύειν, (ὅθ. ‖. οὐσ.) Πεσσευτήριον (τὸ), τὸ σανίδι ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἔπαιζον τοὺς πεσσοὺς (τὴν δάμαν κτλ.), (κυρ.) ἀβάκιον διὰ τὰ ἀστρονομικὰ διαγράμματα.
Πεσσευτὴς, οῦ (ό). ὁ παίζων τοὺς πεσσοὺς (τὴν δάμαν κτλ.).
Πεσσευτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πεσσεύειν.
Πεσσεύω, Μ. εύσω. Παίζω τοὺς πεσσοὺς (τὴν δάμαν κτλ.)· μετακινῶ τὰς ψήφους εἰς τὸ παιγνίδι τῶν πεσσῶν· (ἐν γέν.) μεταβάλλω (μετατοπίζω) τι ἐν εἴδει πεσσῶν. » Τῆς τύχης ἄνω καὶ κάτω τὰ ἀνθρώπεια πεττευούσης, « Λξ.
Πεσσονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τοποθετῶ κατὰ τάξιν ἢ παίζω (μετατοπίζων οὕτως ἢ ἄλλως) τοὺς πεσσούς· (ἐν γέν.) βάλλω εἰς τάξιν, ἐνεργῶ, διατάττω.
Πεσσὸς (ό), [πίπτω, ἢ συγγ. τῷ Ψῆφος] ἡ πέτρα (ψῆφος) μὲ τὴν ὁπ. ἔπαιζαν εἶδός τι παιγνιδίου ὅμοιον μὲ τὴν τωρινὴν δάμαν ἢ τὸ σατρά τζι. » Καὶ πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολαὶ, « Σοφ. 2) (συνκδχ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ μέρος ὅπου ἔπαιζον τοὺς πεσσοὺς, πεττευτήριον. 3) (Ἀρχιτεκτ.) πέτρα πελεκημένη εἰς σχῆμα πεσσοῦ (κυβοειδής) διὰ τὰ κιονόκρανα, (παρβλ.) Ἄβαξ (7), ℨ 4) (ἰατρ.) φτίλι εἰς σχῆμα τοιοῦτον διὰ τὰς πληγάς· (συχνότ.) ὑποθετόν.
Πέσσω (ττω), Μ. πέψω, εὐχρηστότ. τοῦ Πέπτω ζυμόνω, κατασκευάζω, (πέμματα). » Θρέψονται δὲ ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα ποιήσαντες, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν, ἄλευρα· τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάξαντες, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Ἄρτον εὖ πεπεμμένον,« Ἀρσφ. 2) (συνκδχ. καὶ μτνμ.) χωνεύω. (ἐπὶ καρπ.) = Πεπαίνω, ὡριμάζω. » Στρουθοκάμηλος σίδηρον πέπτει, « Ἀλέξ. Ἀφροδ. » Τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει, « Ὀδ. Η. (ℨ μτφορ.) »Χόλον (» Κήδεα)—, « Ὅμ.
Πεσὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Πίπτω.
;Πετὰ, Αἰολ. ἀντὶ Μετὰ, (παρβλ. Πέδα).
Πέτακνον (τὸ), = Πέταχνον.
Πετάλειον (τὸ), Π. ἀντὶ Πέταλον.
Πεταλίζω, Μ. ίσω. Ἐξορίζω τινὰ ψηφηφορῶν διὰ πετάλων (φύλλων), (ἄλλ.) Ἐκφυλλοφορέω. 2) φυλλολογῶ, συνάζω φύλλα.
Πεταλὶς [πέταλος], ίδος (ή), (ὗς) γρουνοποῦλα ἀρκετὰ μεγάλη (μεγαλουτσικη).
Πεταλισμὸς (ό), τὸ οὐσ. τοῦ Πεταλίζω, ὁ διὰ πετάλων (φύλλων ἐλαίας) ἐξοστρακισμὸς, (ἄλλ.) Ἐκφυλλοφορία.
Πεταλῖτις, ιδος (ή), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Φυλλῖτις.
Πέταλον (τὸ), [πέταλος]. φύλλον (φυτοῦ ἢ ἄνθους)· (μτνμ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε πλατὺ καὶ λεπτὸν (ἁπλωτὸν) ὡς ἂν φύλλον, (κυρ. δὲ) 'λάμα (μετάλλου). 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Πέτασος.
Πεταλοποιὸς (ό). ὁ κατασκευάζων πέταλα ('λάμας) ἀπὸ μέταλλον.
Πέταλος [πετάννυμι], η, ον. Πλατὺς ℨ ἁπλωτὸς ὡς ἂν φύλλον· (συνκδχ ἐπὶ ζώων) ἀρκετὰ μεγάλος, αὐξήσας ὅσον πρέπει, μεγαλούτσικος.
Πεταλουργία (ή). κατασκευὴ πετάλων (φύλλων μετάλλου).
Πεταλουργὸς (ό) = Πεταλοποιός.
Πεταλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς φύλλα (πέταλα)· λεπτύνω εἰς σχῆμα πετάλων (;). 2) σκεπάζω μὲ φύλλα ('λάμας) μετάλλου (μάλιστα χρυσοῦ). 3) (πθ. κατὰ Γλσ.) καμαρόνω, κορδόνομαι, (ὅπου ἄλλοι διορθ. Πεταχνόομαι)
Πεταλώδης, εος (ό, ή). ὁ ἐν εἴδει πετάλου (φύλλου), ἁπλωτὸς ὡσὰν πέταλον ('λάμα μετάλλου).
Πετάλωσις, εως (ή), τὸ οὐσ. τοῦ Πεταλόω, σκέπασμα (καπλάδισμα) μὲ λάμας (πέταλα) χρυσοῦ κτλ. 2) (Γλσ.) καμάρωμα, κόρδωμα.
Πεταλωτὸς, ή, όν, = Πεταλώδης, ἢ· 2) σκεπασμένος (καπλαδισμένος) μὲ 'λάμας (πέταλα) χρυσοῦ κτλ.
Πέταμαι, Π. ἀντὶ Πέτομαι.
Πετάννυμι, Μ. πετάσω, (ἀόρ. Ἐπέτασα, πθ. πρκ. Πέπταμαι καὶ Πεπέτασμαι, ἀόρ. πθ. Ἐπετάσθην). Ἁπλόνω (κυρ. πρᾶγμα διπλωμένον), ἀνοίγω. » Ἱστία (» Χεῖρε) πετάσσας, « Ὅμ. » Αὐτὰρ ἐπεὶ πλῦναν (εἵματα), ἑξείης πέτασαν παρὰ θῖν' ἁλὸς, « Ὀδ. Ζ (καὶ μτνμ.) » Θυμὸν πετάσειεν, « Ὀδ. Σ, ἀναπτερώσῃ. (καὶ πθ.) » Αἴθρη (» Αἴγλη) πέπταται, « Ὅμ. » Πύλαι πεπταμέναι, « αὐτ., (συγχ. ℨ συγγ. τῷ Πέτομαι.)
;Πετανὸς, ή, όν, = Πετεινός.
†Πετάομαι-ῶμαι, νλγ. ἀντὶ Πέτομαι.
Πετάσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. καὶ
Πετασθήσομαι, πθ. μέλλ. τοῦ Πετάννυμι.
Πετάσιμος, η, ον. Ὁ δυνάμενος (ὢν εἰς κατάστασιν) νὰ πετάξῃ.
Πετάσιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέτασος.
Πέτασις, εως (ή), = Πετασμός.
Πετασίτης, ου (ό). ὁ ἔχων σχῆμα πετάσου. ‖. (οὐσ.) εἶδος φυτοῦ (βήχιον τὸ μέγα) τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα ὁμοιάζουν πέτασον.
Πέτασμα (τὸ), τὸ οὐσ. τοῦ Πετάννυμι, ἅπλωμα, ἄνοιγμα. 2) (συνκδχ.) πρᾶγμα τὸ ὁπ. ἁπλόνεται (ξεδιπλόνεται), ὕφασμα, καταπέτασμα. » Πέδον στρωννῦναι πετάσμασιν, « Αἰσχλ.
Πετασμὸς (ό), = Πτῆσις, πέταγμα.
Πέτασος (ὁ καὶ σπνt. ἡ ἀμφ. ή). [πετάννυμι]. σκέπασμα τῆς κεφαλῆς (πῖλος) διὰ τὸν ἥλιον καὶ τὴν βροχὴν, σκιάδιον· ὀμπρέλλα. 2) (μτνμ.) φύλλον ἢ ἄνθος εἰς σχῆμα πετάσου (Γαλλ.) ombelle. 3) εἶδος ποτηρίου.
Πετασώδης, εος (ό, ή). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πετάσου.
Πετασὼν, ῶνος (ό). τὸ ἐμπροσθινὸν (ἐπιπλέον ἁπλωτὸν) χοιρομέρι, (Λτ.) petaso.
Πεταυρίζω [πέταυρον], Μ. ίσω. Χορεύω εἰς τὸ σχοινὶ ὡς σχοινοβάτης).
Πεταυρισμὸς (ό), τὸ πεταυρίζειν, παιγνίδι (χορὸς) σχοινοβάτου, (ἐν γέν.) θαυματοποιΐα.
Πεταυριστὴρ, Π. ἀντὶ
Πεταυριστὴς, οῦ (ό) ὁ πεταυρίζων, σχοινοβάτης, (ἐν γέν.) θαυματοποιός.
Πέταυρον (τὸ). [πέδαυρος, Αἰολ. ἀντὶ Μετέωρος] τὸ λεπτὸν καὶ μακρὺ ξύλον ἢ σανίδι τοῦ ὀρνιθῶνος ἐπὶ τοῦ ὁπ. σκαλόνουν ℨ κοιμῶνται αἱ ὄρνιθες· (ἐν γέν.) κάθε λεπτὸν (φτενὸν) σανίδι, (κυρ. δὲ) τὸ ἐπιτιθέμενον ἀντὶ κεραμίδος εἰς τὴν στέγην, (Βλχ.) σιντρίλλι. 2) τὸ τεντωμένον σχοινὶ ἐπὶ τοῦ ὁπ. παίζουν οἱ σχοινοβάται. 3) εἶδος ξυλοπαγίδος, (ὅθεν ἐν γέν. καὶ μτφορ.) βάραθρον, ὄλεθρος. » Εἰς ᾅδου πέταυρον, « Ἐκκλησ.
Πέταχνον (τὸ), [πετάννυμι]. τὸ πλατὺ (ἁπλωτὸν) ποτήριον.
Πεταχνόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἁπλόνω τὰ πτεράς μου· (Κωμ.) μεγαλοπιάνομαι, καμαρόνω.
Πετεεινὸς ἢ Πετεηνὸς, ή, όν, Π. Ἰων. ἀντὶ
Πετεινὸς, ή, όν. Ὁ πετῶν ἢ δυνάμενος πετᾶν, πτηνός. ‖. (οὐσ.) Πετεινὰ, τὰ πτηνὰ, τὰ πουλιά.
Πετέσθην, Π. ἀντὶ Ἐπετέσθην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Πέτομαι.
Πέτευρον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Πέταυρον.
Πετηλίας, ου (ό), εἶδος καρκίνου μὲ πλατείας χηλὰς, [ἐκ τοῦ
Πέτηλον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Πέταλον.
Πέτηλος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Πέταλος, ἁπλωτὸς, ἐξαπλωμένος.
Πετηλώδης, εος (ό, ή), = Πεταλώδης.
Πετηνὸς, ή, όν, = Πετεινός, [ἐκ τοῦ
Πέτομαι [συγγ. τῷ Πετάννυμι], Μ. †πετήσομαι καὶ (συχντ.) πτήσομαι (πρκ. †Πέπτηκα, ἀόρ. Ἐπτάμην καὶ Ἐπτόμην, ὅθεν τὸ ἀπαρ. ;Πτᾶσθαι καὶ Πτέσθαι, = Ἵπταμαι, πετῶ· (ἐν γέν.) κινοῦμαι (φέρομαι) μὲ ὁρμὴν, (κοιν.) πετιοῦμαι. » Ἔξω τοῦ ναοῦ πετέσθαι, « Στρβ. (Θ', γ', 8.
Πετόντεσσιν, Π. ἀντὶ Πετοῦσι = Πεσοῦσι, δοτ. πλθ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Πίπτω.
Πέτρα, ας (ή). βράχος, (παρβλ. Πέτρος) (συνκδχ.) σπήλαιον.
Πετραῖος, α, ον. Ὁ ἐκ πέτρας. » Σκιλ

πετραίη, « Θσ., ἡ σχηματιζομένη ἀπὸ βράχον ἢ σπήλαιον. 2) (συνήθ.) ὁ διατρίβων εἰς πέτρας (εἰς τοὺς βράχους), εὑρισκόμενος μεταξὺ τῶν πετρῶν. »Σκύλλη πετραίη,« Ὀδ. Μ. » Ἰχθῦς πετραῖοι,« Ἀθ., τὰ πετρόψαρα. ‖. (οὐσ.) Πετραῖον (τὸ), « Νίκ., τὸ πετροσέλινον (;).

Πετράεσσα, Δ. ἀντὶ Πετρήεσσα, θηλ. τοῦ Πετρήεις.

Πετράμβατος (ὁ, ἡ), Π. = Ἠλίβατος, ὑπερύψηλος.

Πετρέλαιον (τὸ), εἰδ. ἀσφάλτου ὀρυκτῆς, κατράνι τὸ ὁπ. τρέχει ἀπὸ βράχον.

†Πετρέμβατος (ὁ, ἡ), = Πετράμβατος.

Πέτρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πέτρα.

Πετρηγενής, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ πέτραν (βράχον) ἢ μέσα εἰς τὰς πέτρας, = Πετροφυής. » Ὕδωρ πετρογενές, « Χρσ.

Πετρηδόν, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει πέτρας (βράχου), ὡς ἂν πέτρα.

Πετρήεις, εσσα, εν, Π. Ἰων. ἀντὶ Πετρώδης, ἐκ πέτρας.

Πετρηρεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἐρέφω]. σκεπασμένος με πέτρας (βράχους).

Πετρήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. = Πετρήεις.

Πετρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πέτρα ἢ Πέτρος, πετραδάκι.

Πετρίδιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ·

Πέτρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ πέτραν (βράχον), πετρένιος.

;Πέτριον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πετραῖον.

Πετροβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ εἰς τὰς πέτρας (εἰς τοὺς βράχους), εἶμαι··
ετροβάτης, ου (ὁ). ὁ περιπατῶν (σκαλόνων, ἀναβαίνων) εἰς τὰς πέτρας (εἴς τινας βράχους), Ὀρειβάτης.

Πετροβατικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ πετροβατεῖν.

Πετρόβλητος (ὁ, ἡ). κτυπημένος ἀπὸ πέτραν. » Νιφρὸς —, « Φωτ., ὁ πάσχων ἀπὸ πέτραν (λιθίασιν).

Πετροβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίχνω πέτραις· (μτβτ.) λιθοβολῶ.

Πετροβόλητος (ὁ, ἡ), = Πετρόβλητος.

Πετροβολία (ἡ), τὸ πετροβολεῖν, ῥῖψις τῶν πετρῶν, λιθοβολία.

Πετροβολικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς πετροβολίαν. » Ὄργανον πετροβολικόν, « Πλβ., μηχανὴ πετροβόλος.

Πετροβολισμός (ὁ) = Πετροβολία.

Πετροβολιστής, οῦ (ὁ). ὁ πετροβολῶν, σφενδονήτης.

Πετροβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ῥίπτων) πέτρας· σφενδονιστής. ‖. (οὐδ.) εἰδ. μηχανῆς διὰ τῆς ὁπ. σφενδονίζουν πέτρας.

Πετρογενής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Πετρηγενής.

Πετροδύμων [π. δύομαι], ονος (ὁ, ἡ). ὁ τρυπόνων (φωλεύων, κατοικῶν) εἰς τὰς πέτρας (εἰς τοὺς βράχους), (ἄλλ. διορθ. Πετροείμων).

Πετροκάρδιος (ὁ, ἡ), = Λιθοκάρδιος, σκληροκάρδιος.

Πετρόκοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κείμενος (κοιτώμενος) εἰς τὰς πέτρας. »Εὐνὰ —,« Σιμμ., ἡ ἐπὶ τῶν ὀρέων ἢ ἐντὸς τῶν σπηλαίων.

;Πετροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Συντρίβω) τι εἰς τὰς πέτρας (εἰς τοὺς βράχους).

Πετροκυλιστής, οῦ (ὁ). ὁ κυλίων πέτρας (βράχους).

Πετρολάπαθον (τὸ), λάπαθον φυτρόνον εἰς τὰς πέτρας.

Πετροποιΐα (ἡ). οἰκοδομὴ ἀπὸ πέτρας (βράχους)

Πετροποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων πέτρας.

Πετροπομπός (ὁ, ἡ). ὁ πέμπων (ῥίπτων) πέτρας ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. »Σφενδόνη —, « Θδσ.

Πετρόροφος (ὁ, ἡ), = Πετρώροφος.

Πετρορριφής, έος (ὁ, ἡ). Π. ῥιγμένος ἀπὸ τὴν κορυφὴν πέτρας (βράχου) κάτω, κρημνισμένος.

Πετρόρρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥέων (ἀναβρύων, χυνόμενος) ἀπὸ πέτραν (βράχον).

Πέτρος (ὁ καὶ ἡ). πέτρα (κυρ. μεγάλη), κομμάτι βράχου, κοτρόνι, λιθάρι.

Πετροσελινίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ

Πετροσέλινον (τὸ), εἶδος σελίνου τὸ ὁπ. φυτρόνει μεταξὺ τῶν πετρῶν (τῶν βράχων), (κοιν. εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν) φράγκικος μαγηδανός.

Πετρόστεγος (ὁ, ἡ), = Πετρώροφος.

Πετρόστερνος (ὁ, ἡ), = Πετροκάρδιος.

Πετροστοίβαστος (ὁ, ἡ). σχηματισμένος ἀπὸ στοίβας πετρῶν.

Πετρότομος (ὁ, ἡ) (παροξ.) ὁ κόπτων πέτρας· (προπαροξ.) κομμένος ἀπὸ ἢ σκαμμένος μέσα εἰς πέτραν (βράχον).

Πετροφυής [π. φύω] έος (ὁ, ἡ). ὁ φυτρόνων ἢ κολλημένος εἰς τὰς πέτρας (εἰς τοὺς βράχους). » Πολύπους —, « Χρησμ. Σιβ. ‖. (οὐσ.) Πετροφυές, τὸ μέγα Ἀείζωον.

Πετρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς πέτραν (βράχον), ἀπολιθόνω. 2) Π. λιθοβολῶ.

Πετρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (σκληρὸς ὡσὰν τὴν) πέτραν, λιθώδης. ἤ· γεμάτος πέτραις. » Τὸ δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὰ πετρώδη, « Εὐαγγ. 2) καμωμένος ἀπὸ πέτραν, λίθινος. » Δεσμὸς —,« Σοφ., σπήλαιον χρησιμεῦον ὡς εἱρκτή.

Πετρώεις, εσσα, εν, Π. = Πετρήεις.

Πέτρωμα (τὸ), τὸ οὐσ. τοῦ Πετρόω, (κυρ. Π.) λιθοβόλημα.

Πετρών, ῶνος (ὁ). τόπος γεμάτος πέτραις (βράχους), μέρος πετρῶδες.

Πετρώροφος (ὁ, ἡ), Π. = Πετρηρεφής.

Πεττεία, Πέττευμα, Πεττεύω κτλ. Ἀττ. ἀντὶ Πεσσεία κτλ.

;Πεττικός, ή, όν, ἀντὶ Πεπτικός.

Πεττίον (τὸ), Ἀττ. ὑπ κορ. τοῦ

Πεττός (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Πεσσός.

Πέττω, Μ. π. ψω, Ἀττ. ἀντὶ Πέσσω.

†Πεύθη (ἡ), Γλσ = Πεῦσις.

Πευθήν, ῆνος (ὁ). ὁ ἐρωτῶν (ἐξετάζων) ἀδιακόπως, κουσκούρης, περίεργος· κατάσκοπος, [ἐκ τοῦ

Πεύθομαι, Π. ἀντὶ Πυνθάνομαι, (ὅθ. ὁ) Μ. πεύσομαι.

Πευθώ, όος-οῦς (ἡ), Π. εἴδησις (ἐξ ἀκοῆς), ἀγγελία.

Πευκάενθ', Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δαστ.) ἀντὶ Πευκήεντα, αἰτ. τοῦ Πευκήεις.

†Πευκαλέος, α, ον, Γλσ., = Ξηρός, (ἐπιμ.) καιόμενος ὡς ἂν δαδὶ (πεύκη).

Πευκάλιμος, η, ον, Π. [πύκα]. πυκνός· (συνκδχ.) ὑγιερός. » Φρεσὶ πευκαλίμῃσιν, « Ὁμ., νοὸς ἐμβρίθεια, βαθύνοια, (κοιν.) ὑγιερὸς νοῦς, (παρβλ. Πυκινός). [κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ Πεύκη] πικρός, δριμύς, ὀξύς.

Πευκέδανον (τὸ) ἢ Πευκέδανος (ἡ), εἶδος πικροῦ καὶ ἰαματικοῦ φυτοῦ, (Γαλλ.) queue de pourceau, [ἐκ τοῦ

Πευκεδανός, ή, όν, Π. πικρὸς (ὡς ἂν ῥετσίνη πεύκης). » Θάλασσα —, « Ὀππ. 2) (μτφορ.) ἀλγεινός, ὀδυνηρός, φαρμακερός, ὀλέθριος. » Πόλεμος —,« Ὁμ., (παρβλ. Ἐχεπευκής ἢ Πευκήεις).

Πεύκη (ἡ), εἰδ. (ἢ μᾶλλον γένος) δένδρου ῥητινώδους, (κοιν.) πεῦκος καὶ πεῦκον, (Τουρκ.) τσάμι. »Ἡ πίτυς ἢ τὰ ἀδελφὰ δένδρα, πεῦκαι ἢ στρόβιλοι, τῶν τε ξύλων παρέχει τὰ πλωϊμώτατα, πίττης τε ἢ ῥητίνης ἀλοιφήν,« Πλ. 2) (συνκδχ.) ξύλον πεύκης· (ἰδιαιτ.) δαδί· λαμπάς. »Ἐκφέρετε πεύκας φωσφόρους, « (Αἰσχ. παρ') Ἀθ. 3) (Π.) πᾶν ὅ,τι εἶνε κατεσκευασμένον ἀπὸ ξύλον πεύκης, (π. χ.) πινακίδα· πλοῖον κτλ., (παρβλ. Ἐλάτη).

Πευκήεις, εσσα, εν, Π. γεμάτος πεύκας. » Οὔρεα πευκήεντα, « Διον. 2) πεύκινος. » Ἥφαιστος —, « Σοφ., πῦρ ἀπὸ ξύλα πεύκης (ἐπιμ. μὲ πολλὴν φλόγα). 3) (μτφορ.) ὀξύς, πικρός, ὀδυνηρός. »Ὀλολυγμὸς —,« Αἰσχλ. » Κέντρα —,« Ὀππ., (παρβλ. Πευκεδανός).

Πεύκινος, η, ον. Ὁ ἐκ πεύκης. » Δάκρυ πεύκινον,« Εὐρ., ἡ πίσσα.

Πεύξῃ, κατ' ἀποκ. ἀντὶ Ἐπεύξῃ, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μέλλ. τῆς ὁρς. ἢ τοῦ ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐπεύχομαι.

Πευσεῖσθε, Δ. ἀντὶ Πεύσεσθε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ Πεύσομαι.

Πεῦσις, εως (ἡ). τὸ πυνθάνεσθαι, ἐρώτησις. 2) εἴδησις (ἐξ ἀκοῆς), φήμη, (παρβλ. Πύστις).

;Πεῦσμα (τὸ), σπντ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Πύσμα.

Πεύσομαι, μέλλ. ἢ

Πευστέον, θετ. τοῦ Πυνθάνομαι.

Πευστήρ (ὁ), Π. ἀντὶ †Πευστής, = Πευθήν, ἐξεταστής, ὠτακουστής, κατάσκοπος.

Πευστήριος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς πεῦσιν (ἐρώτησιν). ‖ (οὐσ.) » Πευστηρία (ἐνν. θυσία),« Εὐρ., ἡ γινομένη πρὸς ἱεροσκοπίαν.

†Πεύστης, ου (ὁ), εὔχρηστότ. τὸ Πευστήρ.

Πευστικός, ή, όν. Ὁ ἀγαπῶν (ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ) νὰ ἐρωτᾷ· ὁ χρησιμεύων πρὸς πεῦσιν (ἐρώτησιν).

Πευστικῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει πεύσεως (ἐρωτήσεως). » Π. ἔχω,« Σχλ., ἔχω διάθεσιν νὰ ἐρωτήσω.

Πευστός, ή, όν. Τὸν ὁπ. ἔμαθεν ἢ δύναται νὰ μάθῃ τις δι' ἐρωτήσεως (πεύσεως), μαθητὸς ἐξ ἀκοῆς.

Πέφαμαι, Π. ἀντὶ Πεφόνευμαι, πθ. πρκ. τοῦ Πεφνεῖν.

Πέφανται, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Φαίνομαι.

;Πεφαργμένος, η, ον, ἀντὶ Πεφραγμένος, πθ. πρκ τῆς μτχ. τοῦ Φράσσω.

Πεφασμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Φαίνω, ἢ 2) Π. τοῦ Φημί, ἢ 3) (σπντ.) τοῦ Πεφνεῖν.

Πεφασμένως [φαίνω], ἐπίῤ. (μτχ.) Σαφῶς, ῥητῶς, φανερά· ὀφθαλμοφανῶς.

Πεφεισμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ οἰκονομίαν, φειδομένως.

Πέφηνα, μσ. πρκ. τοῦ Φαίνω.

Πεφήσομαι, Π. μετ' ὀλίγ. μελλ. τοῦ Φαίνω ἢ Πεφνεῖν, φανήσομαι ἢ φονευθήσομαι.

Πεφιδέσθαι, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. ἢ

Πεφιδοίμην, Π. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. ἢ

Πεφιδήσομαι, Π. μετ' ὀλίγ. μελλ. τῆς ὁρς. τοῦ Φείδομαι.

Πεφιλαμένος, α, ον, Δ. ἀντὶ Πεφιλημένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Φιλέω.

Πεφλασμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Φλάζω.

Πεφναῖος, α, ον, Π. φόνου (θανάτου) ἄξιος, φονεύσιμος, [ἐκ τοῦ

Πεφνεῖν, ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Φένω, φονεύω, (ὅθ. ὁ ἀόρ. τῆς ὁρς. [ὡς ἐ 1 τὸ πλ. ἀναυξ] Ἔπεφνον, ὁ πθ. πρκ. Πέφαμαι ἢ ;Πέφασμαι καὶ ὁ μετ' ὀλίγ. μέλλ. Πεφήσομαι).

†Πέφνω (χ. Μ.), γρμτ. καὶ Π. (ἀδκμ.) ἀντὶ Φονεύω, (ἴδε Πεφνεῖν).

Πεφοβήατο, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐπεφόβηντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Φοβέω.

Πεφοβημένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ φόβον, ὡς ἂν τρομαγμένος.

Πεφραγμένως [φράσσω], ἐπίῤ. (μτχ.). Ἐν εἴδει συμπεφραγμένης φάλαγγος, πεπυκνωμένως.

Πέφραδον, Π. ἀντὶ Ἔφραδον, ἀόρ. β'. τοῦ Φράζω.

Πέφρακα, πρκ. τοῦ Φράζω.

Πέφρικα, πρκ. τοῦ Φρίσσω.

Πεφρονημένως, ἐπίῤ. Φρονίμως, ἐσκεμμένως.

Πεφροντικότως ἢ

Πεφροντισμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Στοχαστικά, φρονίμως, ἐσκεμμένως, προσεκτικῶς.

Πεφυγεῖν, Π. ἀντὶ Φυγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. ἢ

Πεφυγμένος, Π. πθ. πρκ. τῆς μτχ. ἢ

Πεφυζότες, Π. ἀντὶ Πεφευγότες, πλθ. ὀνμ. τοῦ πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Φεύγω.

Πέφυκα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Φύω.

Πεφυκότως, ἐπίῤ. (μτχ.). Κατὰ φύσιν. » Δεῖ λανθάνειν ποιοῦντας, ἢ δοκεῖ μὴ λέγειν πεπλασμένως, ἀλλὰ πεφυκότως,« Ἀρστ.

Πεφυλαγμένως [φυλάσσω], ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ προσοχήν, μὲ προφύλαξιν. » Δρέπεσθαι τὰ μῆλα χρὴ τῇ χειρὶ πεφυλαγμένως, ἵνα μὴ θραυσθῇ, « Γεωπον.

Πεφυρμένως [φύρω], ἐπίῤ. (μτχ.). Φύρδην, ἀνάκατα, συγκεχυμένως.

Πεφυσημένως, ἐπίῤ. Μὲ οἴησιν, ὑπερηφάνως.

Πεφυώς (ἡ γεν. Πεφυῶτος καὶ Πεφυότος), υῖα, ός, Π. ἀντὶ Πεφυκώς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Φύω.

Πέψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πέπτω, ὡρίμασμα τῶν ὀπωρικῶν ἀπὸ τὸν ἥλιον· ζύμωμα ἢ μαγείρευμα· χώνευσις. » Τὸ τῆς σελήνης ἄστρον πρὸς τὰς τῆς τροφῆς ἁρμόττει πέψεις, σηπτικὸν ὑπάρχον· κατὰ σῆψιν δὲ ἡ πέψις, « Ἀθ.

Πεώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγα πέος.

Πῆ [†Πός, ἄχρ. ἀντὶ Τίς], ἐπίῤ. Ἐρωτημ. (ἢ Τοπ.). εἰς ἢ πρὸς ποῖον μέρος; (παρβλ.) Ποῦ; » Πῇ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεαι οἶος; « Ἰλ. Κ. »Πᾶ βῶ; πᾶ στῶ; « Εὐρ. (ἢ Τρπ.) πῶς; τίνι τρόπῳ; τί λογῆς; κατὰ τί. »Πῇ διαφέρει ὁ τυραννικός τε καὶ ὁ ἰδιωτικὸς βίος; « Ξεν. » Πῇ δή; Ἦ, ἦν δ' ἐγώ,« Πλάτ., (ἴδε ἢ

Πη καὶ (ἐγκλτ.) Πῃ, μόρ. ἀοριστολογ. (ἢ Τρπ.) Κατά τινα τρόπον, κάπως, ἴσως, ὡς ἔγγιστα· σχεδόν, ὁπωσοῦν, ὁπωσδήποτε. » Τῇ δέ πῃ, « Θκ., οὕτω πως. » Οὕτω πῃ τάδε γ' ἐστίν, ὡς ἀγορεύεις,« Ἰλ. Ω. » Ὡς ἕκαστος πῃ γιγνώσκει, « Θκ. » Σταδίους μάλιστά κῃ τούτους ἐς ὀγδώκοντα, « Ἡρ. » Πῇ μέν, πῇ δέ, « Ξεν., κατά τι μέν, κατά τι δέ, ἤ· ἔνθεν μὲν .. δέ. (ἢ Τοπ.) » Χῶρος κατὰ Βουτοῦν μάλιστά κῃ κείμενος, « Ἡρ. » Οὔτ' ἐπὶ ἔργα ἴμεν, οὔτε πῃ ἄλλῃ, « Ὀδ. Β., (παρβλ. Ποί).

Πηγάζω, Μ. άσω. Κάμνω νὰ ῥεύσῃ τι (ἢ ἀμτβτ. ἢ μσ. Ῥέω) ἀπὸ ἢ ὡς ἀπὸ πηγῆς, ἀναβρύω· (ἐν γέν.) χύνω ἢ χύνομαι.

Πηγαῖος, α ἢ Π. ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἀναβρύων ἀπὸ πηγήν, ἀναβρυστικός, βρυσήσιος.

Πηγανέλαιον (τὸ). πηγανόλαδον.

Πηγανηρά (ἡ), (ἐνν. κρᾶσις), εἰδ. ἰατρικοῦ μίγματος, (κυρ. ἀπὸ πήγανον).

Πηγανίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω (κυρ. κατὰ τὴν ὀσμὴν) τὸ πήγανον, ἔχω ὀσμὴν πηγάνου.

Πηγάνινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ πήγανον. » Ἔλαιον —, « Ἱππιατρ., = Πηγανέλαιον.

Πηγάνιον (τὸ), ὑποκορ (Π. κατὰ τὸν τύπον μόνον ἀντὶ) τοῦ Πήγανον. 2) φυτὸν ἐκ τοῦ γένους τοῦ Πηγάνου (δηλ. κατὰ τὸν Θφρ. μὲ σαρκώδη φύλλα), (Γαλλ.) rutacée.

Πηγανίτης, ου (ὁ) ἢ Πηγανῖτις, ιδος (ἡ). κατεσκευασμένος μὲ πήγανον. » Οἶνος —, « Γεωπον.

Πηγανόεις, εσσα, εν, Π. ὅμοιος μὲ -

Πήγανον (τὸ), [πήγνυμι], εἰδ. φυτοῦ (μὲ χονδρὰ σαρκώδη φύλλα), (κοιν.) πήγανος καὶ ἀπήγανος. » Οὐδὲ μὲν γ' οὐδ' ἐν σελίνῳ ποὔστιν οὐδ' ἐν πηγάνῳ, « Ἀρστφ. » Παροιμία .. ἐν γὰρ τοῖς λεγομένοις περικήποις τὰ σέλινα καὶ πήγανα κατεφύτευον. Βούλεται οὖν λέγειν, οὔπω οὐδὲ ἀρχὴν ἔχεις τοῦ πράγματος,« Σχλ.

†Πηγανόσπερμον (τὸ), (νλγ.). σπέρμα πηγάνου, πηγανόσπορος.

Πηγανώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πηγάνου, ὅμοιος μὲ πήγανον, (ἴδε Πηγάνιον).

Πηγάς, άδος (ἡ). πεπηγμένη, στερεά. » Γῆ —, « Ἡσύχ., ἡ σκληρυνθεῖσα ἐξ αἰτίας ἀνομβρίας. 2) Π. παγετώδης, (παρβλ.) Πηγυλίς, (ὅθ. ὡς οὐσ.) παγωνιά. » Ἀλεύασθαι πηγάδας, αἵ τ' ἐπὶ γαῖαν πνεύσαντος βορέαο τελέθουσιν, « Ἡσ. 3) πέτρα, σκόπελος, (παρβλ.) Πάγος.

Πηγαστικός, ή, όν. Ὁ πρὸς τὸ πηγάζειν ἐπιτήδειος, ἀναβρυτικός. » Ζωῆς καὶ ἀθανασίας —, « Γερμ.

Πηγεσίμαλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πηκτὸν (πυκνὸν) μαλλί, δασύμαλλος.

Πηγετός (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Παγετός.

Πηγή (ἡ). βρύσις, (κοιν.) μάννα τοῦ νεροῦ· (μτφορ.) ἀρχή, πρώτη αἰτία· (μτνμ.) ὁ κανθὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀπὸ τοῦ ὁπ. πηγάζει τὸ δάκρυον, (ἄλλ.) Ῥαντήρ.

Πηγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πηγίον.

†Πηγιμαῖος, α, ον, νλγ ἀντὶ Πηγαῖος.

Πηγίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πηγή, βρυσίτσα.

Πῆγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε πεπηγμένον (ἐμπηγμένον ἢ συμπεπηγμένον)· σῶμα πηκτὸν (στερεόν)· (ἰδιαιτ.) κατασκεύασμα ἀπὸ ξύλα ἢ σανίδια συνηρμοσμένα εἰς ἓν σανίδωμα, ἴκριον. (μτφορ.) συνθήκη, (ὅθεν τὸ Λατιν.) pactum. » Ὅρκος, πῆγμα γενναίως παγέν, « Αἰσχλ. » Καλὰ θύρσων πήγματα καὶ κῶμοι, « Ἐπγρ., σύνθεσις ὕμνων. 2) πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς πῆξιν, (π. χ.) πυτιά. »Πλαδᾷ γὰρ ἡ τοῦ γάλακτος πῆξις, ἄν τις εἰς αὐτὸ τὸ πῆγμα μὴ ἐμβάλῃ,« Ἀρστ.

Πηγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πῆγμα.

Πηγματώδης, εος (ὁ, ἡ). πήγματι ὅμοιος, πηκτός.

Πήγνυμι, Μ. πήξω. (ἀόρ. Ἔπηξα, μσ. πρκ. [μὲ σημασ. πθ. ἀντὶ ἐνς.] Πέπηγα, ἀόρ. πθ. Ἐπήχθην ἢ [συχνότ.] Ἐπάγην, καὶ τὸ θετ. Πηκτέον). Ἐμπήγω. (μὲ δοτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) » Κεφαλὴν πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσιν, « Ἰλ. Σ. » Μή τίς τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ,« Ἰλ. Θ. (καὶ μσ) » Δόρυ δ' ἐν καρδίῃ ἐπεπήγει, « Ἰλ Ν. 2) (συνκδχ.) στήνω· στηρίζω· προσηλόνω· (μτφορ.) στερεόνω. » Κίονας πάξαμεν, « Πνδ. » Κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας, « Θκρ., ἐστύλωσεν (ἐκάρφωσε) τὰ ὀμμάτια του κατὰ γῆς (καὶ μσ.) » Σκηνὰς πηξάμενοι, « Ἡρ. (ἢ πθ.) » Ἐπεπήγνυτό σοι αἱ πάγαι ταῖς ὄρνισι, « Ξεν. (ἢ τρπ.) »Ὅρκου πῆγμα παγέν, « Αἰσχ., (Λτ. pangere fœdus). » Μὴ γὰρ ὡς θεῷ νομίζετ' ἐκείνῳ τὰ παρόντα πεπηγέναι πράγματα ἀθάνατα, « Δμ. » Ἀσφαλὴς καὶ πεπηγυῖα ὑγιεινὴ κατάστασις, « Γαλ. 3) συναρμόζω ἀπὸ πολλὰ κομμάτια (κυρ. δὲ ἀπὸ σανίδια), κατασκευάζω. » Νῆας ἔπηξε (καὶ μσ ἐπήξατο), « Ὁμ., = Ἐναυπήγησεν. » Ἄμαξαν πήξασθαι, « Ἡσ. » Ἡ σύριγξ, ἣν ποτ' ἐπήξω,« Θκρ. »Ὄρνις καλιὰν πήγνυται, « Γργ. (καὶ μσ αὐτπθ.) »Τὸ σῶμα διὰ τῶν νεύρων πέπηγε, « Χρσ., συγκροτεῖται, συνέχεται. 4) πήζω, παγόνω· (μτνμ.) μένω ἀκίνητος (κυρ. ἀπὸ φόβον ἢ ἀπὸ ἔκπληξιν). (κοιν.) παγόνει τὸ αἷμά μου· πιάνομαι »Αἷμα (»Γάλα) πεπηγός,« Λξ. »Ἄνεμος βορρᾶς ἐναντίος ἔπνει .. πηγνὺς τοὺς ἀνθρώπους,« Ξεν. »Ἡ χιὼν ἡνίκα πηγθῇ, « Θκρ. » Κρύσταλλος ἐπεπήγει οὐ βέβαιος, « Θκ. » Πηγνυμένης τῆς Μαιώτιδος κατὰ τοὺς κρυμούς, « Στρβ. » Ἅλες ἐπὶ τῷ στόματι

τοῦ ποταμοῦ αὐτόματοι πήγνυνται, « Ἡρ. » Γοῦνα πήγνυται, « Ἰλ. Χ., πιάνονται » Ἐπάγη πρὸς τὴν ἀκοήν,« Ἡλ., ἔμεινε ξηρὸς (ἐπάγωσε) καθὼς τὸ ἤκουσε.

Πηγοβρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βρύων (ἀναβρύων) ᾗ

Πηγόρρυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥέων ἀπὸ πηγῆς.

Πηγός, ή, όν, Π [πήγνυμι]. πηκτός· (συνκδχ.) ἰσχυρός, παχύς, εὔτραφής· (ἐνίοτε) πυκνός, ἢ λευκός (ὡς ἂν τὴν πάχνην ἢ τὸ τυρί). » Πλόκαμος —,« Λυκ. » Κύνας ἥμισυ πηγούς, « Καλλ. » Κῦμα πηγόν, Ὅμ., τὸ (ἄλλ.) Τροφόεν. ‖. (οὐσ.) ὑγρὸν συμπεπηγμένον (κρυσταλλωμένον) ἅλας. » Πηγός (ὅπου τινὲς γράφειν αἱροῦνται Πῆγος) πάρεστι; « Ἀθ. (ὅπου ὁ μάγειρος, μὴ ἐννοήσας τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ἀποκρίνεται πρὸς τὸν ἐρωτήσαντα γέροντα:) »Πηγός; οὐχὶ λευκὸς εἶ; « (καὶ τότε ἡ διόρθωσις δὲν ἔχει τὸν τόπον της).

Πηγυλίς, [πήγνυμι], ίδος (ἡ), Π. (ἐπιθ.) παγετώδης. » Νὺξ (» Αὔτμή)—,« Ὅμ., Ἀπλλ. ‖. (οὐσ.) πάγος, παγωνιά· χιονιά.

Πηδάλιον (τό), [πηδόν]. τὸ τιμόνι τοῦ πλοίου. 2) τὸ χερούλι τοῦ ἀλετριοῦ, (ἄλλ.) Ἐχέτλη. 3) Π. ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου. 4) (πλθ.) οἱ ὀπισινοὶ πόδες τῆς ἀκρίδος καὶ τῶν ἄλλων πηδητικῶν ἐντόμων, (ἴδε Πηδαλιώδης).

Πηδαλιουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ τὸ τιμόνι, εἶμαι πηδαλιοῦχος.

Πηδαλιουχία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πηδαλιούχου, διεύθυνσις πλοίου, (καὶ μτφορ.) » Πραγμάτων—, « Κ. Μαν.

Πηδαλιοῦχος (ὁ), [πηδάλιον, ἔχω] ὁ κρατῶν τὸ τιμόνι, τιμονιέρης.

Πηδαλιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει πηδαλίου (τιμονιοῦ). » Ὄπισθεν δὲ ἔχουσι τὰ πηδαλιώδη αἱ ἀκρίδες, « Ἀρστ.

Πηδαλιωτός, ή, όν. Ὁ ἔχων (προμηθευμένος μὲ) πηδάλιον. 2) κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα πηδαλίου.

Πήδασος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς πηγὰς (πλῆθος ἀναβρυτικῶν ὑδάτων), ὑδατώδης, κάθυγρος, [ἐκ τοῦ

Πηδάω-ῶ [συγγ. τῷ Πέζα, ἴδε Πηδόν], Μ. ήσω καὶ (Ἀττ.) ήσομαι. Τινάζομαι ἐπάνω, ῥίπτομαι ἀπὸ ἓν μέρος εἰς ἄλλο μετεωρίζων ἐμαυτόν, (Ἰταλ.) σαλτάρω· (ἐπὶ ἰχθ.) σπαρταρῶ· (μτνμ. ἐπὶ τῆς καρδ. ᾗ τῶν ἀρτηρ.) κτυπῶ, πάλλομαι, (παρβλ. Ἄλλομαι).

Πηδηθμός (ὁ), Π. ἀντὶ

Πήδημα (τό) ᾗ

Πήδησις, εως (ἡ), τὸ πηδᾶν, πήδημα· (μτνμ.) κτύπημα τῆς καρδίας καὶ τῶν αρτηριῶν, παλμός.

Πηδητής, οῦ (ὁ). ὁ πηδῶν, πηδηκτής, (συγχ. τῷ Πεδήτης).

Πηδητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ συνήθειαν νὰ πηδᾷ ἢ νὰ χοροπηδᾷ, πηδηκτός. »Ὅσα πηδητικὰ τῶν ἐντόμων, τὰ ὄπισθεν σκέλη ἔχει μείζω, « Ἀρστ.

Πηδητικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πηδητοῦ, πηδηκτά.

;Πήδινος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Πάδινος, καμωμένος ἀπὸ ξύλον πήδω ἢ πάδου.

Πηδόν (τό), [ποῦς-ποδός, πέζα]. τὸ πλατὺ μέρος (ἢ ἄλλ. πλάτη) τοῦ κωπιοῦ· (κατ' ἔκτ.) τὸ κωπί· (καὶ ἐπειδὴ τοῦτο κατ' ἀρχὰς ἐχρησίμευε καὶ ὡς τιμόνι) = Πηδάλιον. » Εἰς ἄνεμον δὲ τὰ πηδὰ κυβερνητῆρες ἔχοιεν, « Εὐρ., (παρβλ. Πληθρίον).

;Πηδός (ὁ), = Πηδόν.

†Πῆδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πᾶδος, εἰδ. δένδρου ἢ ξύλου (διότι οἱ Γαλάται, κατὰ τὸν Πλίν., ὠνόμαζον τὴν πεύκην ἢ τὴν ἐλάτην pados).

;Πηδυλίς, ίδος (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Πιδυλίς, [ἐκ τοῦ

;Πηδύω, Μ. ύσω, Γλσ ἀντὶ Πιδύω.

Πηκτή (ἡ), ἴδε Πηκτός.

Πηκτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ πήζειν· (πθ.) ἐπιδεκτικὸς πήξεως.

Πηκτίς, ίδος (ἡ), ἐπιθ ἀντὶ Πηκτή. ‖. (οὐσ. 1) = Πῆγμα, πυτιά. 2) δίκτυον ἢ κλωβὶ (διὰ ταῖς περδίκαις). 3)(;) εἶδος μαχαίρας. 4) (συνήθ.) εἶδος πολυχόρδου μουσικ. ὀργάνου (ἅρπας), (ἄλλ.) Μάγαδις· (μτνμ. κατ' ἔκτ.) λύρα, (καὶ ἐνίοτε) σύριγξ. » Πολὺ πακτίδος ἀδυμελεστέρα, « (Σαπφ. παρὰ) Δμτρ.

Πηκτός [πήγνυμι], ή, όν. Ἐμπηγμένος. » Ἐν χθονὶ πηκτὸν ἔγχος, « Σοφ. »Πηκτὰ σκόροδα, « Θεοκρ., τὰ φυτευτά, (ἀπ' ἐναντ. τῶν σπαρτῶν). 2) συνηρμοσμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ πολλὰ κομμάτια (κυρ. ξύλων ἢ σανίδων), (παρβλ. Κολλητός). » Ἄροτρον πηκτόν, « Ἡσ., Ὅμ., τὸ ἐναντ. τοῦ Αὐτόγυιον. »Πακτὰ δωμάτων,« Ἀρσφ., τὰ θυρόφυλλα, (παρβλ. Καταπακτός). 3) πηγμένος ἢ δυνάμενος νὰ πηχθῇ (νὰ πήξῃ), ἐπιδεκτικὸς πήξεως· (ἐν γέν. καὶ συνκδχ.) στερεός, πάγιος. »Ἅλς πηκτός,« Νίκ., (ὅθ. ‖ οὐσ. θηλ.) Πηκτή,« μυζήθρα, χλωροτύρι. » Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδῆν, « Θεοκρ., (παρβλ. Τροφαλίς). 4) εἶδ. δικτύου ἢ παγίδος διὰ τὰ περδίκια. » Πᾶς τις ἐφ' ἡμῖν ὀρνιθευτὴς ἵστησι βρόχους, παγίδας..., δίκτυα, πηκτάς,« Ἀρσφ. ‖. (οὐσ.) Πηκτόν, εἶδ. φυτοῦ, (Γαλλ.) consoude la grande.

†Πηκτώδης, εος (ὁ, ἡ). πηκτῇ ὅμοιος τὸ εἶδος.

Πῆλαι, Ἰων. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πάλλω.

Πηλαῖος, α, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ πηλὸν (λάσπην ἢ ἄργιλλον)· λασπώδης. » Πλίνθος —, « Μανεθ. 2) Ἰχθύς —,« Παυσ. ὁ ζῶν ἐν τῷ πηλῷ. » Οἱ κέφαλοι δέ, ἅτε ἰχθύες ὄντες τῶν πηλαίων, ποταμῶν φίλοι τῶν θολερωτέρων εἰσίν, « Παυσ.

;Πηλακίζω, Μ. ίσω, (εὑρ. κυρ. μόνον τὸ σύνθ.) Προπηλακίζω.

;Πηλακισμός (ὁ), (εὑρ. κυρ. μόνον τὸ σύνθ.) Προπηλακισμός.

;Πηλαμίς, ίδος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πηλαμύς.

Πηλαμυδεία (ἡ). Ψάρευμα ᾗ ταρίχευσις πηλαμύδων.

Πηλαμυδεῖον (τό). μέρος ὅπου ψαρεύονται ᾗ ταριχεύονται (παστώνονται κτλ.) πηλαμύδες.

Πηλαμυδία (ἡ), = Πηλαμυδεία.

Πηλαμύδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πηλαμύς, παλαμυδίτσα. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Πηλαμυδεῖον.

Πηλαμύς [πηλός], ύδος (ἡ) εἶδ. ἰχθ. (ἐκ τοῦ γένους τῶν σκομβρων ἢ τῶν θύννων), (κοιν.) παλαμύδα.

†Πῆλαξ [πηλός], ακος (ὁ), Κωμ. ἀχρεῖος, μιαρός, βδελυρός.

Πῆλε, Π. ἀντὶ Ἔπηλε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Ἰων. ἀορ. ά. τοῦ Πάλλω.

Πήληξ, ηκος (ἡ), Π. [πέλιξ ἢ ;πῖλος]. ἡ περικεφαλαία.

Πηλίκος [πη], η, ον. Πόσος τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ ἀνάστημα· πόσον μέγας ἢ ὑψηλός· (ἐν γέν.) ὁποῖός τις. » Ὥσπερ ἂν εἰ, ἄλλου μετροῦντος, ἐγνωρίσαμεν πηλίκοι ἐσμέν, τῷ τὸν πῆχυν ἐπὶ τοσοῦτον ἡμῶν ἐπιβάλλειν, « Ἀρστ. » Φήσαντός τινος, ὡς Πομπήϊος Μάγνος πρόσεισι, γελάσας ἠρώτησεν, Ὡς πηλίκος; « Πλ. » Τὸ τέκνον ἕως ἂν ᾖ πηλίκον, « Ἀρστ., ἕως εἰς μίαν τινὰ ἡλικίαν. » Ἴδετε πηλίκοις ἡμῖν γράμμασιν ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρί, « Γρφ., πόσον διεξοδικά! (παρβλ. Ἡλίκος ᾗ Τηλίκος).

Πηλικότης (ἡ), τὸ ἀφηρημ. οὐσ. τοῦ Πηλίκος, μέγεθος· (Φιλοσ.) ποσότης.

Πήλινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ πηλόν, χωματένιος.

Πηλοβάτης [πηλός, βαίνω], ου (ὁ). ὁ περιπατῶν εἰς τὴν λάσπην.

;Πηλοβατίδες (αἱ), = Πηλοπατίδες.

Πηλογενής, έος ᾗ

Πηλόγονος (ὁ, ἡ). γεννημένος ἀπὸ πηλόν, = Γηγενής, (ἐπιθ. τῶν Γιγάντων).

Πηλόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος (συνηρμοσμένος) διὰ πηλοῦ, πηλόκτιστος.

Πηλοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω (Οἰκοδομῶ) μὲ πηλόν. »Ἤδη πηλοδομεῦσι χελιδόνες, « Ἐπγρ., [ἐκ τοῦ

Πηλόδομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ κτίζων (καὶ προπαροξ. κτισμένος) μὲ πηλὸν(λάσπην, πλίνθους).

Πηλοειδής, έος (ὁ, ἡ). πηλῷ ὅμοιος τὸ εἶδος, (συγχ. τῷ Πιλοειδής.

Πηλοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πηλοῦ.

Πηλοεργίη. Ἰων. ἀντὶ Πηλουργία.

;Πηλοπατέω-ῶ, Μ. ήσω. Πατῶ (Περιπατῶ) εἰς τὸν πηλὸν (εἰς τὴν λάσπην), (ὅθ.

Πηλοπατίδες (αἱ), εἶδ. ὑψηλῶν ὑποδημάτων διὰ τὴν λάσπην.

Πηλοπλάθος (ὁ). ὁ πλάττων (κατασκευάζων) πήλινα σκεύη ἢ ἀγαλμάτια, πηλουργός, (παρβλ.) Κοροπλάθος.

Πηλοπλαστέω-ῶ, Μ. ήσω Πλάττω (Δημιουργῶ) τι ἐκ πηλοῦ.

Πηλόπλαστος (ὁ, ἡ). πλασμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ πηλόν, πήλινος.

Πηλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι (Μεταβάλλω εἰς ἢ [;] Κατασκευάζω ἀπὸ) πηλόν.

Πηλοποιητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸν πηλοποιὸν ἁρμόδιος πρὸς πηλουργίαν.

Πηλοποιία (ἡ). κατασκευὴ πηλοῦ.

Πηλοποιός, ὁ, ἡ. ὁ κάμνων (προξενῶν, ἢ δουλεύων) τὸν πηλόν. ‖. (οὐσ.) = Πηλουργός, (συγχ. τῷ Πιλοποιός).

Πηλός (ὁ), [πελλός, ἕλος]. χῶμα μὲ νερόν, λάσπη· βόρβορος. » Γῆ, ὑγρῷ φυραθεῖσα, πηλὸς ἂν εἴη, « Πλάτ. »Λαΐδι ἐραστὴς ἀποσφράγισμα πέμψας, ἐκέλευε παραγίνεσθαι. Ἡ δ', Οὐ δύναμαι, εἶπε· πηλός ἐστιν, « Ἀθ. 2) (ἰδιαιτ.) ἡ λάσπη (τὸ καταπάτι) τοῦ κρασιοῦ, (ὅθ. εἰς τοὺς μτγν. Π.) κρασὶ (κυρ. θολὸν ἀκόμη, ἀκατακάθιστον ἢ, κομμένον, χαλασμένον). » Πολὺς δὲ πηλὸς ἐκ πίθων τυρβάζεται, « (Σοφ. παρὰ τῷ) Ἐτμλγ.

Πηλότροφος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος (αὐξάνων) εἰς τὴν λάσπην.

Πηλουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πηλοποιέω.

Πηλουργία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἐργασία) τοῦ πηλουργοῦ.

Πηλουργός (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) τὸν πηλόν, πηλοποιός, κεραμεύς.

Πηλουσιώτης, ου (ὁ). κάτοικος τοῦ Πηλουσίου (τῆς Αἰγύπτου). 2 (Κωμ.) ἀχρεῖος, διεφθαρμένος, (κοιν.) λάσπη, μαγάρα κτλ.

Πηλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ πηλὸν (λάσπην), εἶμαι-

Πηλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (μεταφέρων) πηλὸν (λάσπην). ‖. (οὐσ.) ὁ κουβαλῶν τὴν λάσπην εἰς τοὺς κτίστας, ἐργάτης.

Πηλοφύρατος καὶ Πηλόφυρτος (ὁ, η). ζυμωμένος μὲ (κατεσκευασμένος ἀπὸ) πηλόν, πήλινος.

Πηλόχυτος (ὁ, ἡ), Π. κατεσκευασμένος (κατὰ λέξ. χυμένος εἰς τὸ καλοῦπ.) ἀπὸ πηλόν, πήλινος.

Πηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω ἢ Μολύνω μὲ λάσπην, λασπόνω· μεταβάλλω εἰς λάσπην· (πθ. ἢ ἀμεβτ.) κυλίομαι εἰς τὴν λάσπην, γίνομαι ὅλος λάσπη, λασπόνομαι. » Πήλωσον τὴν φιάλην,« Ὀλυμπιοδ., χρίσε την μὲ πηλόν.

Πηλώδης, εος (ὁ, ἡ). πηλῷ ὅμοιος, λασπώδης.

Πηλώεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Πηλώδης.

Πήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πηλόω, κύλισμα εἰς τὴν λάσπην, λάσπωμα.

Πῆμα (τό), Π. [πάσχω]. κακόν, βλάβη, ζημία, δυστυχία. « Ἓν παρ' ἐσλὸν πήματα σύνδυο δαίονται βροτοῖς ἀθάνατοι, « Πίνδ. » Σὺν δὲ τῷ σεισμῷ καὶ ἄλλο πῆμα ἐπιγενέσθαι φασί, « Παυσ.

Πημαίνω, Μ. ανῶ, Π. [πῆμα]. βλάπτω, κακοποιῶ· (τρπ.) ἀθετῶ, παραβαίνω. » Ὅρκια —, « Ἰλ. Θ. (καὶ μσ.) » Οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποφώνων τε πημαίνεται, « Ἀρσφ. (ᾗ πθ.) » Μὴ δρᾷ τοὺς τεθνηκότας κακῶς. Εἰ γὰρ ποιήσεις, ἔσῃ πημανούμενος, « Σοφ.

;Πήμανσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πημαίνω, βλάβη, βλάψιμον, κακοποίησις κτλ.

Πημαντέον, θετ. τοῦ Πημαίνω.

Πημαντός, ή, όν, Π. ὁ παθὼν (ᾗ σπντ. προξενῶν) βλάβην, βεβλαμμένος ἢ ἐπιβλαβής.

Πημονή (ἡ), Π. = Πῆμα, βλάβη, ζημία κτλ.

†Πῆμος, ἐπίρ. Δ. = Πηνίκα; πότε; (παρβλ. Ἦμος καὶ Τῆμος).

Πημοσύνη (ἡ), Π. = Πημονή.

Πήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. βλαπτικός, κακοποιός. » Δαιμονά τ' ἀγαθεον καὶ δαίμονα πήμονα θνητῶν, « Ὀρφ.

Πηνέλοψ [;], οπος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (πάπιας) μὲ πορφυρὰ πτερά, (Γαλλ.) millouin (;).

Πήνη (ἡ), Π. = Πῆνος, νῆμα τυλιγμένον εἰς τὸ μασοῦρι, ὑφάδι· (συνκδχ.) ὕφασμα. »Δαιδαλέαις ἀνθοκρόκοισι πήναις,« Εὐρ. » Ὃς ἐμαῖσι μυθεύεται παρὰ πήναις.. Ἰόλαος, « αὐτ., (ἴδε ᾗ Πηνίον).

Πηνίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Τυλίζω τὸ νῆμα (τὸ πῆνος) εἰς τὰ μασούρια, ἵνα βάλλω πανί, μασουρίζω (συνκδχ.) ὑφαίνω, ἢ γνέθω, (παρβλ. Ἀναπηνίζομαι).

Πηνίκα [πη], ἐπίρ. Χρον. (Ἐρωτ.) Πότε; (κυρ.) εἰς ποίαν ὥραν; » Πηνίκα μάλιστα (ἐστί); « Πλατ., Ἐσάν τί ὥρα νὰ ἦνε; » Πηνίκ' ἐστὶν ἄρα τῆς ἡμέρας; (Β) Ὁπηνίκα; σμικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν,« Ἀρσφ. » Χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται; « Π., πότε ἄρά γε;

Πηνίκη (ἡ), [πήνη]. = Φενάκη, ξένα πρόσθετα μαλλιά, (Ἰταλ.) περρούκα, (ὅθεν)

Πηνικίζω, Μ. ίσω. Ἀπατῶ (ὡς διὰ πηνίκης), φενακίζω.

Πηνίκισμα (τό). ἀπάτη, φενάκισμα.

Πηνίον (τό), (κατὰ τὸν τύπ.) ὑποκορ. τοῦ Πήνη, κουβάρι νήματος, ἢ μασοῦρι μὲ νῆμα, (κυρ.) ὑφάδι· (συνκδχ. παρὰ Π.) ὕφασμα, (ὅθεν τὸ κοιν.) πανίον. (μτνμ.) φύλλον ζυμαρικοῦ. » Ἐντίθεται (» Ἐπιτίθεται) τινα τοῖς πλακοῦσι λεγόμενα πηνία· ἔστι δὲ λευκὰ ᾗ προσόμοια τοῖς πηνίοις ὄντως, « Πλδ. 2) εἶδος κουκουλίου (χρυσαλίδος). » Γίνονται δὲ τὰ πηνία ἔκ τινων καμπῶν, « Ἀρστ. 3) εἶδος ἐντόμου (κωνωποειδοῦς). » Κεῖσθον ὥσπερ πηνίω βινουμένω, « Ἀρσφ., ἴδε καὶ Ἀναπηνίζομαι.

Πήνισμα (τό), Π. νῆμα (τυλιγμένον εἰς τὸ μασοῦρι διὰ) ὑφάδι· ὕφασμα.

Πηνῖτις (καὶ Δ. Πανῖτις), ιδος (ἡ), ἐπιθ. ἡ Ἀθηνᾶ (ὡς ἐπιστάτις τῆς ὑφαντικῆς).

Πηνοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὑφάσματι (πήνει) ὅμοιος.

Πῆνος εος-ους (τό), Π. = Πήνισμα.

Πηνοϋφής, έος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος ἐκ πήνους (νήματος).

†Πήνυμι, = Πηνίζομαι.

Πῆξασθαι, μσ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πήγνυμι.

Πηξιθάλαττα, ης (ἡ), Π ἡ κάμνουσα τὴν θάλασσαν νὰ πήξῃ (νὰ παγώσῃ).

Πῆξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πήγνυμι, πήξιμον, πάγωμα, συναρμογὴ κτλ. (συνκδχ.) παγίωσις, σύστασις. » Πῆξιν λαβεῖν, « Διοδ., νὰ παγωθῇ, νὰ πήξῃ. » Ὅσα (φυτὰ) μέχρι τελείας πήξεως ἔφυσι, « Γαλ. 2) ἀντὶ Πῆγμα, ὑγρὸν πηγμένον (κρυσταλλωμένον).

Πηός (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πηός [πάομαι]. συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας (ἴδε Κήδιστος), συμπέθερος, (ἐν γέν.) ἐδικός, (ὅθεν)

Πηοσύνη (ἡ), Π. Ἰων. ἡ μεταξὺ πηῶν (συμπενθέρων) οἰκειότης, συγγένεια ἐξ ἀγχιστείας.

Πήρα, ας (ἡ). σακκοῦλα (κυρ. πέτσινη διὰ τὸν δρόμον), (ἐν γέν.) ταγάρι, (Τουρκ.) τορβᾶς (κυρ. ζητιάνου)· (ὅθεν συνκδχ.) τὸ ἔργον καὶ ὁ βίος τοῦ ἐπαίτου, ζητιανοσύνη.

Πηρίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πήρα, σακκουλίτσα, τορβαδάκι, ταγαράκι.

Πηρίν, ῖνος (ὁ) καὶ

Πηρίς, ῖνος (ἡ), Π. σακκοῦλι, σακκουλάκι. » Θοραίη —,« Νίκ., τὸ σακκοῦλι τῶν ὄρχεων, (ἄλλ.) Ὄσχεον, (ὅθ. Περίναιον).

Πηρόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος εἰς ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ νὰ δένουν τὴν πήραν (τὸν τορβᾶν). » Ἱμάς —, « Ἐπγρ.

Πηρομελής, έος (ὁ, ἡ), Π. πηρὸς (βεβλαμμένος) τὰ μέλη, (Τουρκ.) σακάτης. 2) Π. ὁ προξενῶν πήρωσιν τῶν μελῶν.

Πηρός [συγγ. τῷ Πῆμα], ά, όν. Βεβλαμμένος μέλος τι τοῦ σώματος, (Τουρκαραβ.) σακάτης (» Πηρὸς ὁ μὲν γυίοις, ὁ δ' ἄρ' ὄμμασιν,« Ἐπγρ.), (π. χ.) τυφλός, χωλός, βουβός κτλ., (μτνμ.) μωρός, ἠλίθιος. » Πηρὸς τῷ νῷ, « Συλ.

Πηρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ πηροῦ, (Τουρκ.) σακατλίκι.

Πηροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων κρεμασμένην εἰς τὸν ὦμον του) πήραν ἢ τὴν πήραν (τὸν τορβᾶν τοῦ διακονιάρη), ζητιάνος.

Πηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ πηρὸν (κυρ. ᾗ μτνμ.), (Τουρκαραβ.) σακατεύω. » Κἂν τι πηρώσω γέ σοι τὸν παῖδα τύπτων,« Ἀρσφ. » Ἐκ πεπηρωμένων ἀνθρώπων ὑγιέα τίκτονται τὰ παιδία, « Ἱπποκρ. (καὶ μτνμ.) » Πεπήρωνται πρὸς τὴν γνῶσιν, « Σξτ.

Πήρωμα (τό). τὸ πάθος ἢ τὸ βεβλαμμένον μέλος τοῦ πηροῦ, (Τουρκ.) σακατλίκι.

Πηρώνυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπὸ τῆς πήρας (τοῦ τορβᾶ) παρωνυμούμενος.

Πήρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πηρόω, βλάβη (στέρησις) μέλους τινὸς τοῦ σώματος, (Τουρκ.) σακάτευμα, σακατλίκι.

Πήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Πείσομαι, μέλλ. τοῦ Πάσχω ἢ τοῦ Πείθομαι.

Πήσσω(ττω), Μ. πήξω, μτγν. ἀντὶ Πήγνυμι.

†Πητύα (ἡ), ἐτμλγ. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυτία.

Πῆχθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐπήχθησαν, γ' πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Πήγνυμι.

†Πηχίζω, Μ. ίσω. Μετρῶ μὲ τὸν πῆχυν.

Πηχίσκος (ὁ). κομμάτι ξύλου ἰσομήκους μὲ πῆχυν, πηχίτσα.

†Πήχισμα (τό). ὕφασμα (κτλ.) μετρημένον μὲ τὸν πῆχυν.

†Πηχισμός (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ Πηχίζειν, μέτρημα μὲ τὸν πῆχυν.

;Πῆχος, εος-ους (τό), = Πῆχυς.

Πηχυαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἑνὸς πήχεος ἔκτασιν. » Κατεστρώθη ἐπὶ πηχυαῖα βάθη τὰ ἐδάφη, « Ἀθ.

†Πηχύαλές, εος-ους ἢ έος-οῦς (τό), Γλσ. Ἰων. (ἱμάτιον) μὲ πορφυρᾶ ἢ περιπόρφυρα μανίκια (πήχεις), (παρβλ. Παραλουργές).

;Πηχυαλεύς, έως (ὁ). ἡ λαβὴ τῆς κώπης.

Πήχυιος καὶ ;Πηχύϊος, α, ον, Π. ἀντὶ Πηχυαῖος. » Πήχυιον ἐπὶ χρόνον, « (Μιμνερμ. παρὰ) Στβ.

Πηχύνω ᾗ (μσ.) Πηχύνομαι [πῆχυς], Μ. υνῶ, -υνοῦμαι, Π. ἀγκαλιάζω· (ἐν γέν.) δράττομαι, πιάνω· κρατῶ. » Παλάμῃ ἔνι πηχύνουσα, « Ἀπλλν. » Ἱμείρων

δειρὴν τε καὶ αὐχένα πηχύνασθαι, « Ὀππ.

Πήχυος, α, ον, Π. = Πήχυιος.

Πῆχυς, εως (ὁ). τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἕως τῆς χειρὸς (ἢ, ἀκριβέστερον, » τὸ ἀπὸ τοῦ ὠλεκράνου πρὸς τὸ τοῦ μέσου δακτύλου ἄκρον «) μέρος τοῦ βραχίονος· (Π.) ὁ βραχίων. » Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα, « Ὀδ. Ρ. Ω. 2) μέτρον ἐκτάσεως (1 ½ ἢ 2 ποδ.), (κοιν.) πήχη, (παρβλ. Πυγμή) 3) γωνόμετρον, (κοιν.) ἀλφάδι ἢ γωνιά. 4) τὸ γλωσσίδι ἢ (πιθανώτ.) τὸ φαλάγγι τῆς ζυγαριᾶς· (ἐν γέν.) κανών, στάθμη (κυρ. καὶ μτφορ.). 5) τὰ δύο κέρατα τῆς (ἀρχ.) λύρας τὰ ὁπ. συνάπτει κατὰ κορυφὴν ὁ ζυγὸς καὶ 6) τὰ κέρατα τοῦ τόξου.

Πιάζω, Μ. άσω ἢ Π. άξω, Δ. ἀντὶ Πιέζω, (κυρ. κατὰ συνκδχ.) κρατῶ σφικτά, (ὅθεν τὸ κοιν.) πιάνω. » Τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἄγε πιάξας τᾶς ὁπλᾶς, « Θκρ. » Οἱ τοὺς διαπύρους ὀβελίσκους σφοδροτέρως πιάσαντες, ἧττον καίονται, « Θφρ. » Πιάσας αὐτὸν τῆς χειρός, ἤγειρε, « Γρφ. » Ἵνα ἐάν τις γνῷ ποῦ ἐστι, μηνύσῃ, ὅπως πιάσωσιν αὐτόν, « Εὐαγγ. » Ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ἐπίασαν οὐδέν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἐπιάσθη τὸ θηρίον, « Ἀποκάλ.

Πιαίνω [πίων], ανῶ (ἀόρ. Ἐπίανα καὶ πθ. Ἐπιάνθην ἢ Ἐπιάσθην, πθ. πρκ. Πεπίασμαι). Παχύνω (κυρ. καὶ μτνμ.)· (ἐν γέν.) αὐξάνω. (μτφορ.) παρηγορῶ· ἡδύνω. » Ἀλλ' ἦ σ' ἐπίανέν τις ἄπτερος φάτις; « Αἰσχλ. » Πλοῦτον πιαίνων, « Πίνδ. (καὶ πθ.) » Ἀρχίλοχον βαρυλόγοις ἔχθεσι πιαινόμενον, « αὐτ. » Πιαίνεται δὲ πάντα πρεσβύτερα μᾶλλον ἢ νεώτερα ὄντα, « Ἀρστ.

Πιαλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Πίων, παχὺς θρεμμένος· (ἐπὶ γῆς) λιπαρά, εὔφορος, [ἐκ τοῦ

Πιαλός, Π. Ἰων. = Πιαρός. 2) (Γλσ.) ἀσπρειδερός.

Πίανσις, εως (ἡ), τὸ πιαίνειν ἢ πιαίνεσθαι, πάχυνσις.

Πιαντήριος, α, ον, = Πιαντικός, (ὅθεν ‖. οὐσ.) » Πιαντήριον, « Ἱππκρ., φαγεῖ θρεπτικόν.

†Πιαντικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ πιαίνειν, θρεπτικός, παχυντικός.

Πιάξας, Δ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Πιάζω.

Πῖαρ (τό), ἄκλ. Π. [συγγ. τῷ Πύαρ]. τὸ πάχος (ὁ ἀνθὸς) τοῦ γάλακτος, (Τουρκ.) καϊμάκι, βούτυρον (» Πρὶν ἂν ταράξας πῖαρ ἐξέλῃ γάλα, « [Σόλ. παρὰ] Πλ.)· (ἐν γέν.) πάχος, παχύτης (» Ἐλαίης—, « Ἀπλλν.)· (μτνμ.) εὐφορία· (ἐν γέν.) τὸ ἄνθος, τὸ κάλλιστον. » Πῖαρ ἀρούρης, « Ἐπγρ. (παρβλ. Οὖθαρ). ‖. (ἐνίοτε ἐπιθετ.) παχύ, εὔφορον. » Πῖαρ οὖδας, « Ὅμ.

Πιαρός, ά, όν, = Πίων, λιπαρός· καρποφόρος. » Τὸ πιαρόν, « Ἱππκρ., = Τὸ πῖαρ, πάχος.

Πίασμα (τό). πᾶν ὅ,τι πιαίνει (παχύνει, συντελεῖ πρὸς εὐφορίαν), κοπριά. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Πίεσμα.

;Πιασμός (ὁ). τὸ πιαίνειν (παχύνειν), κόπρισμα ἀγροῦ· πάχος.

Πιαστήριον καὶ Πιατήριον (τό), = Πιεστήριον.

Πιδάκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πίδαξ, βρυσίτσα.

Πιδακῖτις, ιδος (ἡ). ἡ ἀνήκουσα εἰς πηγήν (πίδακα) » Βοτάνη—, « Ἱππκρ., ἡ φυομένη πλησίον πίδακος.

Πιδακόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ

Πιδακώδης, ους (ὁ, ἡ). πίδακι ὅμοιος. » Σὰρξ—, « Πλ., ἡ σπογγοειδής (ὡς τῶν μαστῶν). 2) πλήρης πιδάκων (πηγῶν).

Πῖδαξ καὶ (καταχρ.) Πίδαξ [†πίω ἢ ;πηδάω], ακος (ἡ). πηγή· νερὸν ἀναβρυστικόν, (Γαλλ.) jet d'eau.

Πιδήεις, εσσα, εν, Π. = Πιδακόεις.

Πιδύω καὶ (μσ.) -ομαι, Μ. ύσω, -ομαι. Π. (ἡ σπνι. λογογρφ.) τινάζομαι (καθὼς τὸ νερὸν ἀπὸ την πηγήν), ἀναβρύω.

Πίε, Π. ἀντὶ Ἔπιε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὁρ. καὶ

Πιέζευν, Π. ἀντὶ Ἐπιέζουν, παρτ. τοῦ

Πιεζέω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ

Πιέζω [ἴσ. συγγ. τῷ Βιάζω], Μ. έσω (πθ. πρκ. Πεπίεσμαι καὶ σπνι. Πεπίεγμαι, ὅθεν τὸ ἀπαρ. Πεπιέχθαι καὶ ὁ πθ. ἀόρ. Πιεχθῆναι). Σφίγγω ἢ Πατῶ δυνατά, ζουλίζω· (συνκδχ.) στενοχωρῶ· (μτφορ.) τυραννῶ, καταθλίβω· (Γρφ.) πιάνω, (ἴδε Πιάζω).

Πιεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πίνω.

Πίειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πίων, παχεῖα, ἐλαιώδης· εὔφορος » Σικελίαν πίειραν, « Πίνδ. » Δαὶς—, « Ἰλ. Τ., ἢ ἄλλ. Θάλεια.

Πιέμεν, Π. ἀντὶ Πιεῖν.

Πίεξις, ιος (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Πίεσις.

Πιερός, ά, όν, = Πιαρός.

Πιέσιμος (ὁ, ἡ). ὁ συντελῶν πρὸς πίεσιν (ζούλιγμα).

Πίεσις, εως (ἡ). τὸ πιέζειν, σφίξιμον, ζούλιγμα κτλ.

Πίεσμα (τό). τὸ πιεσθέν· τὸ διὰ τῆς πιέσεως ἐκθλιβόμενον ὑγρὸν ἢ, τὸ μετὰ τὴν πίεσιν ἐναπολειπόμενον τσήπουρον. » Μυροβαλάνου—, « Γεωπον. 2) = Πίεσις. » Δακτύλου πιέσματι (ἄλλ. γρφ. πιάσματι), « Ἀθ.

Πιεσμός (ὁ), = Πίεσις.

Πιεστέος, α, ον, θετ. τοῦ Πιέζω.

Πιεστήρ (ὁ). ὁ πιέζων. ‖. (οὐσ.) = Πιεστήριον. 2) (μτγν.) πιάσιμον (ἀγγείου).

Πιεστήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ χρησιμεύων πρὸς πίεσιν. ‖. (οὐσ.) Πιεστήριον (ὄργανον), ἡ μηχανὴ εἰς τὴν ὁπ. σφίγγουν τὰ ῥοῦχα (τὰ βιβλία κτλ.), (Τουρκ.) μέγγενες.

Πιεστός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος πιεσθῆναι, ἐπιδεκτικὸς πιέσεως, ζουλικτός· ὑπείκων εἰς τὴν ἀφήν, ἁπαλός.

Πίεστρον (τό), = Πιεστήριον, (κυρ. χειρουργ.) = Ἐμβρυοθλάστης.

Πιήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Πίων, Πιαρός.

Πιθάκνη (ἡ), (κατὰ τὸν τύπ.) ὑποκορ. τοῦ Πίθος, πιθάρι (κυρ. διὰ κρασί), βαγένι· (μτνμ. διὰ τὸ ὁμοιόσχημ.) εἶδος ποτηρίου.

Πιθάκνιον (τό) καὶ

Πιθακνίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Πιθάκνη, πιθαράκι, βαγενάκι, ποτηράκι.

Πίθακος (ὁ), Δ. ἀντὶ Πίθηκος.

Πιθανεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

Πιθανολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ πιθανότητα, φέρω πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων μου πιθανὰ ἐπιχειρήματα· παραστήνω τι ὡς πιθανόν.

Πιθανολογία (ἡ). τὸ νὰ ὁμιλῇ τις μὲ πιθανότητα (μὲ πιθανὰ ἐπιχειρήματα).

Πιθανολογικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς) πιθανολογίαν, καταπειστικός.

Πιθανολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μὲ πιθανότητα, παριστάνων πιθανὰ τὰ λεγόμενα.

Πιθανοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραστήνω τι ὡς πιθανόν.

Πιθανός [πείθω], ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ πείθειν (παριστάνων τὰ πράγματα μὲ τρόπον ὥστε νὰ τὰ πιστεύῃ τις), καταπειστικός· ἐπαγωγός, ἑλκυστικός, (κοιν.) πολιτικός· (ἐπὶ κακοῦ) ὕπουλος, δόλιος· ἀπατηλός. » Πιθανώτατος πάντων ἀνθρώπων καὶ πονηρότατος, « Δμ. » Τὸ πιθανόν, « ἀντὶ Ἡ πιθανότης. » Φύσει πρὸς τὸ πιθανὸν δυσκεράστῳ κεχρημένος, « Πλ., ἦτον φυσικὰ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πολιτεύεται. 2) (συνήθ. ἐπὶ πραγμ.) πιστευτός, ἀξιόπιστος. » Τὰ ἔργα πιθανώτερα παρεσχῆσθαι τῶν λόγων, « Ξεν. » Ὁμοιώτερά τε τοῖς ἀληθινοῖς καὶ πιθανώτερα φαίνεσθαι (τὰ ζωγραφήματα), « αὐτ., τόσον ὅμοια ὥστε νὰ ἀπατοῦν τὸν θεατήν. » Πιθανωτάτην οὖσαν εἰς τὸ ἔγκλημα, « Ἀππ., ἦτον πολλὰ ἐνδεχόμενον ὅτι τὸ ἔπραξε. 3) εὐπειθής, πειθήνιος. » Πιθανοὶ δ' οὕτως εἰσί τινες ὥστε, πρὶν εἰδέναι τὸ προστασσόμενον, πείθονται, « Ξεν. » Ἀνθρώπους δ' ἐστὶ πιθανωτέρους ποιεῖν καὶ λόγῳ, ἐπιδεικνύοντα ὡς συμφέρει αὐτοῖς πείθεσθαι, « αὐτ. (καὶ δοτ.) » Πιθανωτέρους τῷ ἄρχοντι τοὺς ἀρχομένους ποιεῖ, « αὐτ. (ὅθεν 4) Π. = Εὔπειστος, εὐκολόπειστος. » Πιθανὸς ἄγαν ὁ θῆλυς ὅρος, « Αἰσχλ.

Πιθανότης (ἡ). τὸ προτέρημα ἢ τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πιθανοῦ, ἡ δύναμις τοῦ πείθειν, τὸ ἐπαγωγὸν (ἑλκυστικὸν) κτλ. » Ἑταιρικὴ—, « Πλβ.

Πιθανουργία (ἡ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πειθοῦς (πιθανότητος).

Πιθανουργικός, ή, όν. Πιθανουργοῦ ἴδιος. » Τέχνη πιθανουργική, « Πλάτ., ἡ σοφιστική.

Πιθανουργός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (κατορθόνων) νὰ φανῇ πιθανόν τι, ἔχων τὴν δύναμιν (τὸ προτέρημα) τοῦ πείθειν.

Πιθανόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι πιθανὸν (καταπειστικὸν ἢ ἐνδεχόμενον).

Πιθανῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πιθανὸν (ἐπαγωγόν, καταπειστικὸν ἢ ἐνδεχόμενον). » Ὅπως τῷ φθέγματι γυναικιεῖς εὖ καὶ πιθανῶς, « Ἀρστφ.

Πιθάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πίθος, πιθαράκι, (ἐξευτελ.) παλιοπίθαρον.

Πιθαύλης [πίθος, αὐλός], ου (ὁ), = Ἀσκαύλης.

Πιθαυλικός, ή, όν. Πιθαύλου ἴδιος.

Πιθείας, ου (ὁ), φαινόμενόν τι τῆς ἀτμοσφαίρας (μετέωρον) εἰς σχῆμα πίθου.

Πιθέσθαι, Π. μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Πείθω.

Πιθεύς, εως (ὁ), = Πιθείας.

Πιθεών, ῶνος (ὁ). τὸ μέρος (κατῶγι, κελλάρι) ὅπου εἶνε οἱ πίθοι τοῦ οἴνου, βαγεναρειό.

Πίθηαι, Ἰων. ἀντὶ Πίθῃ, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Πείθω.

Πιθηκαλώπηξ, εκος (ὁ), Κωμ. ἄνθρωπος πολλὰ πανοῦργος (πίθηκος καὶ ἀλώπηξ), παμπόνηρος.

Πιθήκειος, α, ον. Ὁ τοῦ πιθήκου. » Πιθήκειον βλέπειν, « Γργ., ὡσὰν τὸν πίθηκον.

Πιθηκιαῖος, α, ον, = Πιθήκειος.

Πιθηκιδεύς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τοῦ πιθήκου, μαϊμουδάκι.

Πιθηκίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι ἢ ὁμοιάζω τὸν πίθηκον.

Πιθήκιον (τό) καὶ

Πιθηκίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Πίθηκος, μαϊμουδάκι.

Πιθηκισμός (ὁ). τὸ πιθηκίζειν, μίμησις γελοία (κυρ. πρὸς κολακείαν τινός), (Γαλλ.) singerie.

Πιθηκοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν πιθήκων, ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ πίθηκον.

Πιθηκόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (σχηματισμόν, ἐξωτερικὸν) πιθήκου.

Πίθηκος (ὁ). [πείθω], τὸ γνωστὸν μιμητικὸν ζῶον, ἡ μαϊμοῦ· (μτνμ.) ἄνθρωπος ἄσχημος (κοντός, γελοῖος), μασκαρᾶς. 2) εἶδος ἰχθ. σελαχώδους.

Πιθηκοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω πιθήκους, τρέφομαι μὲ κρέας πιθήκων.

Πιθηκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) πίθηκον ἢ, σημαδευμένος μὲ σχῆμα πιθήκου.

Πιθηκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πίθηκον, πιθηκοειδής. » Οἱ τὰ ὦτα μικρὰ ἔχοντες, πιθηκώδεις, « Ἀρστ.

Πιθήμων, Πιθήνιος, = Πειθήμων κτλ.

Πίθηξ, ηκος (ὁ), σπν. ἀντὶ Πίθηκος.

Πιθήσας, Π. ἀντὶ Πεισθείς, ἀόρ. τοῦ Πείθομαι.

Πιθήσω, Π. ἀντὶ Πεπιθήσω, μέλλ. ἀνμλ. τοῦ Πέποιθα.

Πῖθι, β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀνμλ. ἀορ. β'. τοῦ Πίνω.

Πιθίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πίθος.

Πιθίτης, ου (ὁ) καὶ Πιθῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα πίθου. ‖ (οὐσ. ἀρσ.) = Πιθείας. (θηλ.) εἶδος μήκωνος.

Πιθόγαστρος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ ἔχων μεγάλην (ἴσα μὲ πίθον) γαστέρα.

Πιθοίγια (τά), (ἐνν. ἱερὰ) ἑορτή τις εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου ὅταν πρωτοάνοιγαν τοὺς πίθους (τὰ βαγένια) μὲ τὸ καινούργιον κρασί.

†Πιθοιγία (ἡ), Γλσ [πίθος, οἴγνυμι]. ἄνοιγμα τοῦ πίθου (τοῦ βαγενιοῦ) με τὸ καινούργιον κρασί.

Πιθοκοίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων τὴν κοίτην του (κοιμώμενος) ἐντὸς πίθου, (καθὼς ὁ Διογένης).

Πίθος (ὁ), [συγγ. τῷ Βυθός, καθὼς Πυτίνη = Βυτίνη κτλ.]. ἀγγεῖον μέγα πήλινον (κυρ. διὰ κρασί), πιθάρι· βαγένι. 2) (μτνμ.) = Πιθείας.

Πιθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πίθου.

Πίθων, ωνος (ὁ), Π. ἀντὶ Πίθηκος.

Πιθών, ῶνος (ὁ), = Πιθεών.

Πιθών, οῦσα, όν, Ἀττ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Πείθω.

Πικέριον (τό), [Φρυγ.], μούτυρον ἢ καϊμάκι.

Πίκρα (ἡ), εἶδος ἀντιδότου. » Δι' ἀλόης —, « Ἰατρ.

Πικράζω, Μ. άσω, νλγ. ἀντὶ

Πικραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι πικρὸν (καὶ μτνμ. ἐπὶ λόγου) στρυφνὸν κτλ. (μτφορ.) λυπῶ, πειράζω· ἐρεθίζω, παροργίζω, (καὶ πθ. ἢ μσ.) ὀργίζομαι, χαλεπαίνω· (ἢ ἁπλ.) ἐνοχλοῦμαι, δυσαρεστοῦμαι· (κοιν.) πικραίνομαι· (ἐνίοτε) τυραννοῦμαι, παιδεύομαι. » Ὁ ζωγράφος πονεῖ τε καὶ πικραίνεται, « Ἀθ. » Οἷς (ὀνόμασι) πέφυκεν ἀκοὴ πικραίνεσθαι, « Δ. Ἀλ., (Γαλλ.) choquer (blesser) l'oreille.

;Πικραντικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ πικραίνειν (ἐρεθίζειν κτλ.). ἐγγιχτικός.

Πικραντικῶς, επιρ. Μὲ τρόπον πικραντικὸν (ἐγγιχτικόν).

Πικράς, άδος (ἡ), τὸ φυτὸν Ἀνδρόσακες.

Πίκρασμα (τό) καὶ

Πικρασμός (ὁ), τὸ πικραίνειν ἢ πικραίνεσθαι, (μτφορ.) ἐρεθισμός, παροργισμός.

Πικρία (ἡ). γεῦσις πικρά, πικράδα· (μτφορ.) χαλεπότης, δυστροπία· δυσαρέσκεια· μνησικακία. » Ἐδίδασκον δὲ (οἱ Λακεδ.) τοὺς παῖδας καὶ λόγῳ χρῆσθαι πικρίαν ἔχοντι μεμιγμένην χάριτι, « Πλ. » Τὴν Δημοσθένους πικρίαν, « Πλ. » Πᾶσα πικρία καὶ θυμὸς καὶ ὀργὴ ἀρθήτω ἀφ' ὑμῶν, « Γρφ.

Πικρίδιος, α, ον. Ὀλίγον τι πικρός, πικρούτσικος.

Πικρίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι (ὀλίγον τι) πικρός, ἔχω πικρὰν γεῦσιν.

Πικρίς, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ (κιχωρίου), πικραλίδα, πικρομάρουλον, (κοίν. ἀπὸ τοῦ Λτν.) ἀντίδι. » Σέρις δισσή· ὧν ἡ μὲν ἀγρία, πικρίς, ἡ καὶ κιχώριον καλουμένη, « Δσκρ.

Πικρόγαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνάψας πικρὸν (ὀλέθριον) γάμον.

Πικρόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πικρὰν (φαρμακερὴν) γλῶσσαν, φαρμακόνων μὲ τοὺς λόγους του.

†Πικρογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν (πηγάζων, προξενῶν) πικρίαν.

Πικροθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιφέρων ἢ ἀποθανὼν μὲ πικρὸν θάνατον.

Πικρόθυμος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -θύμως. Πικρὸς τὴν καρδίαν, ἀνηλεής, διεστραμμένος.

Πικρόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν πικρὸν καρπόν.

Πικρολογία (ἡ). πικρὸς λόγος, πικρία ἐκφράσεων.

Πικρόλωτος (ὁ), εἶδος λωτοῦ.

Πικροποιός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τι νὰ γένῃ πικρὸν (νὰ πικρισθῇ), πικρότητος ἐμποιητικός.

Πικρόποτος (ὁ, ἡ). πικρὸς ἐν τῷ πίνειν. » Κύλιξ—, « Κ. Μανασσ.

Πικροπυρφόρος (ὁ, ἡ). ὁ πικρῶς καίων, πικρὸς καὶ φλογερός.

Πικρός [πίτυς, παρβλ. Πευκεδανός], ά, όν. Πικρός, ἁλμυρός, (ἐν γέν.) δυσάρεστος εἰς τὴν γεῦσιν (καὶ μτνμ. εἰς τὴν ἀκοήν)· (ἁπλῶς) ἀπεχθής, ἀποτρόπαιος· (μτφορ.) λυπηρός, ἀνιαρός· (ἐπὶ ἀνθρ.) αὐστηρός, ὀργίλος, δύστροπος ἢ· λυπημένος, (κοιν.) πικραμένος· (μτνμ.) ὀδυνηρός φαρμακερός· (ἐπὶ λόγ.) δηκτικός, ἐγγιχτικός. » Ῥίζαν (» Ἄλμην) πικράν, « Ὅμ. (καὶ μτνμ.) » Πικρὰ βέλη, « Θκρ. » Πικρὸν ἔρωτα, « αὐτ. » Σφὴξ—, « Ἐπγρ. » Δάκρυον πικρόν, « Ὅμ. » Πικρὰς ὠδῖνας, « αὐτ. (καὶ μτφορ.) » Περίλυποί τε καὶ πικροὶ γίνονται, « Ἱππκρ. » Οἱ δὲ πικροί, δυσδιάλυτοι, καὶ πολὺν χρόνον ὀργίζονται· κατέχουσι γὰρ τὸν θυμόν, « Ἀρστ. » Τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων ἀκριβῆ καὶ πικρὸν ἐξεταστήν, « Πλ. » Ἀνακωκύει πικρᾶς ὄρνιθος φθόγγον, « Σοφ. (καὶ δοτ.) » Πικρὸς θεοῖς, « αὐτ., μισητός.

Πικρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ πικροῦ, πικράδα· (μτφορ.) στρυφνότης χαρακτῆρος, δυστροπία, αὐστηρότης, ὀργιλότης, κακία.

Πικροφαγία (ἡ). τὸ 'να τρώγῃ τις ('να τρέφηται μὲ) πικρά.

Πικροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) πικροὺς καρπούς.

Πικρόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πικρὰ φύλλα.

Πικρόχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (βαμμένος μὲ) πικρὰν χολήν, φαρμακερὸς (κυρ. καὶ μτφορ.). (» Τοῦ Ἀρχιλοχείου) πικροχόλου στόματος, « Ἐπγρ.

Πικρόχυμος (ὁ, ἡ). πικροῦ χυμοῦ περιεκτικός, πικρὸς (τὴν γεῦσιν).

Πικρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ πικρόν· (μτφορ.) = Πικραίνω, ἐρεθίζω.

Πικρώδης, εος (ὁ, ἡ). πικρὸς ὁπωσοῦν.

Πικρῶς, ἐπίρ. Μὲ πικρίαν, πικρά, φαρμακερὰ (πάντοτε σχεδὸν μτφορ.) » Πικρῶς ἐπιτιμᾶν (ὀνειδίζειν, ἐξετάζειν, ἀπαιτεῖν κτλ.), « Δξ. » Πρᾴως καὶ μὴ πικρῶς, « Δμ. » Πικρῶς ἔχειν (διακεῖσθαι) πρός τινα, « Δξ., ὀργίζεσθαι, μισεῖν, μνησικακεῖν.

Πιλάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πῖλος.

Πιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πατῶ μαλλὶ πρὸς κατασκευὴν πίλου (κετσέ), (ἐν γέν.) θλίβω, πιέζω, (συνκδχ.) στρογγυλόνω ἢ πυκνόνω τι διὰ πιέσεως, τὸ κάμνω νὰ σφιχθῇ. » Τρίψει σκληρᾷ πιλοῦνται τὸ δέρμα, « Γαλ. » Νέφη ἐκ τῶν ἀτμῶν πιλοῦσθαι, « Πλ. » Ἠκολούθησαν οἱ πολέμιοι πιλήσαντες, ὡς μάλιστα ἦν δυνατόν, τοὺς λόχους, « Δ. Ἀλ., (ἴδε καὶ Πιλόω).

Πίλημα (τό). μαλλὶ πατημένον (πεπιλημένον), (Τουρκ.) κετσές· (ἐν γέν.) πᾶν ὅτι εἶνε πυκνὸν ὡς ἂν κετσές. (ἁπλ.) = Πῖλος. » Τρίχας βλαστάνειν παρεσκεύασεν, ὥστε ἀντὶ πιλημάτων τινῶν εἶναι τῇ κεφαλῇ, « Χρσ.

Πίλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πιλέω, πάτημα (κυρ. μαλλιοῦ πρὸς κατασκευὴν κετσέ), πύκνωμα. » Οἱ ὡραῖοι χειμῶνες ἰσχὺν ἐμποιοῦσι τῇ πιλήσει καὶ πυκνώσει καὶ εὐβλαστίᾳ [illegible], « Θφρ.

Πιλητής, [illegible] ὁ ἔχων ἔργον τὴν πί-

λησιν (τὸ πάτημα κυρ.) τῶν μαλλιῶν, (Τουρκ.) κετσετζῆς.

Πιλητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ πυκνόνειν, καθὼς ὁ πιλητὴς τὰ μαλλιά)· πιλητοῦ ἴδιος. » Τὸ ψῦχος πιλητικόν ἐστιν,« Ἀρστ. »Τέχνη πιλητική,« Πλάτ, ἡ πιλοποιϊκή.

Πιλητός, ή, όν. Πεπυκνωμένος διὰ πατήματος, πεπιλημένος, ἢ· δυνάμενος νὰ πατηθῇ (νὰ σφίξῃ) ἐν εἴδει πίλου (κετσέ). » Πιλητὰ δὲ ὅσα τῶν πιεσῶν μόνιμον ἔχει τὴν πίεσιν,« Ἀρστ.

Πιλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πιλίον.

Πίλινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ πῖλον (κετσέν).

Πιλίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πῖλος, σκουφίτσα (ἀπὸ κετσὲν), κιουλαφάκι. » Ἔθος ἐστὶ τοῖς οἰκέταις, ὅταν ἐλευθερωθῶσι, ξύρεσθαί τε τὰς κεφαλὰς, ϗ πιλία φορεῖν,« Πλ.

Πιλιπής, έος (ὁ, ἡ). (λέξις) τῆς ὁποίας ἐλλείπει (ἀπεκόπη) τὸ στοιχεῖον πῖ.

Πιλίσκος (ὁ), = Πιλίον.

Πίλναμαι (παρτ. Ἐπιλνάμην), Π. ἐγγίζω, πλησιάζω. (μὲ δοτ.) » Ἅρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πίλνατο. ἄλλοτε δ' αἴξασκε μετήορα,« Ἰλ. Ψ. (καὶ προθετ.) » Τῆς μὲν θ' ἁπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει πίλναται,« Ἰλ. Τ. (καὶ χ. πτ.) »Γαῖα ϗ οὐρανὸς πίλνατο,« Ησ. »Χαῖται πίλναντο (ἄλλ. ἀναγν. πίτναντο),« Ἰλ. Χ., ἐσύροντο κατὰ γῆς, [ἐκ τοῦ

Πιλνάω-ῶ, Π. ἀντὶ Πελάζω, (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) »Βορέας δρῦς πιλνᾷ χθονί,« Ἡσ.

Πιλοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πῖλον (κετσὲν ἢ σκοῦφιαν).

Πιλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω πῖλον (κετσὲν) ἢ πίλους (κιουλάφια).

Πιλοποιητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) πρὸς πιλοποιΐαν.

Πιλοποιΐα (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πιλοποιοῦ, κατασκευὴ πίλων.

Πιλοποιικός, ή, όν, = Πιλοποιητικός.

Πιλοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων πῖλον (κετσὲν) ἢ πίλους (καπέλλα, κιουλάφια).

Πῖλος (ὁ), = Πίλημα, (Τουρκ.) κετσές, (Γαλλ.) feutre· (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε καμωμένον ἀπὸ κετσὲν, σάγισμα, τάπης, καλτσοῦνι· θώραξ (;)· σφαῖρα διὰ παίξιμον· (κυρ. δὲ) σκέπασμα τῆς κεφαλῆς, σκούφια, κιουλάφι· περικεφαλαία (ἐνδυμένη ἀπὸ μέσα μὲ κετσέν).

†Πῖλος (ὁ), [Λτ.], λόχος τῶν παρὰ Ῥωμαίοις πεζῶν στρατιωτῶν (Τριαρίων).

Πιλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ πῖλον (σκούφιαν ἀπὸ κετσὲν, κιουλάφι), εἶμαι πιλοφόρος.

Πιλοφορικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πιλοφόρον, πιλοφόρου ἴδιος.

Πιλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν πῖλον (σκούφιαν ἀπὸ κετσὲν, κιυλάφι), (ὅθ. ‖. οὐσ.) Φλαμίνιος μὲν παρὰ Ῥωμαίοις, ἀξιωματικὸς δέ τις παρὰ Σκύθαις.

Πιλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Πιλέω. » Διὰ τὸ πιλοῦσθαι (τὰς ῥίζας) τῷ ψύχει,« Θφρ. »Τὸ πλεῖστον γένος τῶν πολυπόδων οὐ διετίζει· καὶ γὰρ φύσει συντηκτικόν ἐστι· σημεῖον δέ· πιλούμενος γὰρ, ἀφίησιν ἀεί τι, καὶ τέλος ἀφανίζεται,« Ἀρστ. (ὅθεν ἡ παροιμ.) » Δὶς ἑπτὰ πληγαῖς πουλύπους πιλούμενος,« Ζηνόβ.

Πιλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πῖλον, πυκνός.

Πίλωσις, εως (ἡ), = Πίλησις.

Πιλωτός, ή, όν, = Πιλητός. ‖. (οὐσ.) Πιλωτὸν (τὸ), = Πῖλος. πίλημα.

Πιμελή (ἡ), [πίων]. πάχος, (ὅθ.

Πιμελής, εος (ὁ, ἡ). παχύς, εὐτραφής.

Πιμελόομαι-οῦμαι, Μ, ωθήσομαι. Γίνομαι πιμελής, παχύνομαι.

Πιμελώδης, ευς (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πιμελὴν (»Ἔστι δὲ τὸ τῶν ἰχθύων στέαρ πιμελῶδες, ϗ οὐ πήγνυται,« Ἀρστ.)· ἀρκετὰ παχύς.

Πιμπλάνω ϗ

Πιμπλάω-ῶ, Π ϗ

Πιμπλέω, Ἰων. ἀντὶ Πίμπλημι.

;Πίμπλη, Ἀττ. ἀντὶ Πίμπλαθι, πρς. τοῦ

Πίμπλημι [πλήθω, πολύς], Μ. πλήσω (ἀόρ. Ἔπλησα ϗ πθ. Ἐπλήσθην, πθ. πρκ. Πέπλησμαι). Γεμίζω, χορταίνω (κυρ. ϗ μτφορ.)· (πθ.) συμπληροῦμαι. (μὲ γεν. ἐλλ. ἐκ δ'.) » Πλῆσαν δ' ἄρα πήρην σίτου,« Ὀδ. Ρ. » Πλήσας τὸν σπόγγον ὄξους,« Γρφ. » Πλήσατε (γάλακτος) τὰ οὔθατα,« Θκρ. (καὶ μσ.) »Πλησάμενος οἴνοιο δέπας,« Ἰλ. Ι. » Πλησάμενος θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,« Ὀδ. Ρ. (ϗ πθ.) » Σηκοὶ βοῶν πλήσθησαν,« Θκρ. (ϗ μτνμ.) »Ἐπλήσθη ὁ χρόνος (»Ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι) τοῦ τεκεῖν αὐτήν,« Γρφ., συνεπληρώθησαν.

Πιμπράω-ῶ, Π. ϗ

Πίμπρημι [πρήθω], Μ. πρήσω (ἀόρ. Ἔπρησα καὶ πθ. Ἐπρήσθην, πθ. πρκ. Πέπρησμαι). Καίω, πυρπολῶ, κατακαίω· (μτνμ.) ἐξάπτω· (ἐνίοτε) φυσκόνω, (ἴδε Πρήθω).

;Πίνα, ης (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Πίννα, ἢ 2) Πίνος.

Πινακηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πίνακος.

Πινακιαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ πίνακα (σανίδα) τὸ χονδρος.

Πινακίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πινακὶς ἢ τοῦ

Πινάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πίναξ, σανιδάκι (κυρ. διὰ γράψιμον ἢ ζωγράφισμα), πινακίδα· εἰκονισματάκι (πρόστυχον)· σανιδάκι τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν εἰς τοὺς λαχνοὺς καὶ τὰς ψηφοφορίας ὡς μπυλλετί· βιβλιαράκι· ὁμολογία· (ἐνίοτε) πινακάκι ἢ τραπεζάκι (τῶν πτωχῶν) ϗτλ. (μτγν.) πινακάκι. » Καὶ γὰρ ἐγὼ τὸ πινάκιον θεραπεύω, καὶ πλύνω αὐτὸ καὶ ἐκμάσσω,« Ἐπίκτ.

Πινακίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Πίναξ, (κοιν.) πινακίδα· (εἰς τὸ πλθ.) σημειωματάριον, (Γαλλ.) tablettes (» Ἐν δὲ τούτοις ϗ πινακίδες ἦσαν αὐτοῦ, γράμματα καὶ λόγους ἔχουσαι τῆς ταμιευτικῆς ἀρχῆς,« Πλ.)· (ἐνίοτε) πυττάκι, δίπλωμα (» Παρὰ Καίσαρος πινακίδες,« Ἐπικτ.)· (σπν. καὶ μτγν.) πινάκι. 2) εἶδος χοροῦ. » Μετ' αὐλῶν δὲ ὠρχοῦντο ϗ τὴν καλουμένην πινακίδα,« Ἀθ.

Πινακίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Πινακίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πινακίς.

Πινακογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἢ ζωγραφίζω ἐπὶ πίνακος· σχεδιάζω τὸν γεωγραφικὸν πίνακα τινὸς τόπου.

Πινακογράφημα (τὸ). ζωγραφία ἐπὶ πίνακος.

Πινακογραφία (ἡ). ἡ ἐπὶ πίνακος γραφὴ ἢ ζωγραφία· (κυρ.) σχεδίασμα γεωγραφικοῦ πίνακος· (συνκδχ.) πίναξ γεωγραφικός, χάρτα.

Πινακογραφικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς πινακογραφίαν.

Πινακογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων ἢ ζωγραφίζων πίνακας (ἢ χάρτας κτλ.) ἐπὶ πίνακος, εἰκονογράφος. » Πλεῖστοι δ' Ἀβδηρῖται ὑπὸ τῶν πινακογράφων ἀναγράφονται,« Στφ.

Πινακοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καμωμένος εἰς) εἶδος (σχῆμα) πίνακος.

Πινακοθήκη (ἡ). μέρος (δωμάτιον) ὅπου φυλάττονται πίνακες (εἰκόνες ἢ χάρται), ἀποθήκη ζωγραφιστῶν πινάκων.

Πινακοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν πίνακας ἢ πουλιὰ (μαδημένα καὶ ἀραδιασμένα ἐπὶ πίνακος, καθὼς ἐσυνείθιζον νὰ τὰ πωλοῦν εἰς τὰς Ἀθ.).

Πινάκωσις [†πινακόω], εως (ἡ). στρώσιμον μὲ πίνακας (σανίδια) ἢ πλάκας πινακοειδεῖς, πάτωμα.

Πίναξ [†πῖνος = πίτυς], ακος (ὁ). (ἐν γέν.) σανίδι, σανίδα (» Πίνακας νεῶν κύματα φορέουσιν,« Ὀδ. Μ.)· (ἰδιαιτ.) σανίδι διὰ γράψιμον ἢ ζωγράφισμα, πινακίδα (»Γράψας ἐπὶ πίνακι πτυκτῷ,« Ἰλ. Ζ., παρέβλ. Δίπτυχος)· εἰκών, ζωγραφία (κυρ. εἰς σανιδ.). (» Πίνακα τῆς νίκης ἀνέθηκε, τοιαύτην ἐπιγραφὴν ἔχοντα,« Πλ. » Ὅτε τὸν ἐν Λίνδῳ Ἡρακλέα ἔγραφεν, ἐπέγραψε τῷ πίνακι,« Ἀθ.)· χάρτα (» Χάλκεον πίνακα, ἐν τῷ γῆς ἁπάσης περίοδος ἐνετέτμητο, καὶ θάλασσά τε πᾶσα καὶ ποταμοὶ πάντες,« Ἡρ.)· κατάστιχον, σημειωματάριον· (ἰδιαιτ.) κατάλογος τῶν περιεχομένων εἰς βιβλίον· σημείωσις (καταγραφὴ) χρονολογικὴ ἢ ἱστορική. »Ἀνέγραψε δ' αὐτὴν Καλλίμαχος ἐν τῷ τρίτῳ Πίνακι τῶν Νόμων,« Ἀθ.) » Περγαμηνοὶ πίνακες,« Δ. Ἀλ., οἱ κατάλογοι τῆς βιβλιοθήκης τῆς Περγάμου)· διάγραμμα ἀστρολογικὸν (ὅθ. » Ἡ περὶ τὸν πίνακα μέθοδος,« Πλ., ἡ ἀστρολογία). (εἰς τὸν Ἡσυχ.) τὸ ξύλινον (καὶ καταχρ. τὸ λιθινον) ἀκόνι τῶν σκυτοτόμων (» Παρακονᾷ δὲ μάλιστα τὰ σκληρά· διὸ καὶ οἱ σκυτοτόμοι ποιοῦνται τοὺς πίνακας ἀχράδος,« Θφρ.)· πινάκι (κυρ. ξύλινον), ταβλᾶς, ἁπλάδα. » Τοῖσιν δ' αὖ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ὀπταλέων,« Ὀδ. Π.

Πινάριον (τὸ), εἶδος χαλκάνθου (βιτριολιοῦ), (ἄλλ.) Σταλακτίς.

Πιναρός [πίνος], ά, όν. Λερωμένος.

Πιναρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ πιναροῦ, λέρα.

Πιναροχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων πιναρὰν χαίτην (κόμην), αὐχμηρὸς τὴν κόμην.

Πιναρόω-ῶ [πιναρός], Μ. ώσω. Λερόνω.

;Πινάω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πινόω.

Πινηρός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Πιναρός.

Πινικόν (τὸ), = Πιννικόν.

Πίννα ϗ Πίννη, ης (ἡ). τὸ γνωστὸν θαλασσ. ὄστρεον, ἡ πίννα. 2) (συνκδχ.) τὸ μαργαριτάριον ἢ τὸ πιννόμαλλον. 3) εἶδ. νομίσματος ἢ (;) βάρυς. » Μναεῖα γ', πίνας ἰ,« Συλ. Ἀρσφ.

Πιννικόν (τὸ), (ἐνν. ἔριον). τὸ μαλλὶ ἢ μετάξι τῆς πίννας, τὸ πιννόμαλλον (ἀπὸ τοῦ ὁπ. κατεσκεύαζον πολύτιμα ὑφάσματα). 2) (κατ' ἄλλους) τὸ μαργαριτάρι ἢ ἡ μαργαριτορρόριζα.

Πίννινος, η, ον. Ὁ τῆς πίννης. » Λίθος —,« Γρφ. — τῷ ‖. οὐσ.) Πίννινον (τὸ), τὸ μαργαριτάρι ἢ ἡ μαργαριταρρόριζα ἢ· τὸ Πιννόμαλλον, (ὅθεν

Πιννινότριχος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου αἱ τρίχες ὑαλίζουσιν ὡς τὸ πίννινον (σεδέφι ἢ ;πιννόμαλλον).

Πιννοτήρης [πίννα, τηράω], ου (ὁ). εἶδος μικροῦ καρκίνου ἢ καρῖδος τὸ ὁποῖον ζῇ ἐντὸς τῆς πίννας.

Πιννοτρόφος (ὁ, ἡ). (τόπος) τρέφων (ἔχων πολλὰς καὶ καλὰς) πίννας.

Πιννοφύλαξ, ακος (ὁ), = Πιννοτήρης.

Πιννώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς πίννας, ὅμοιος μὲ πίνναν. (εἰς τὸν Ξενοκράτ. ὁ Κορ. διορθ. Πηλώδης).

Πιννόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Πιναρός.

Πῖνον (τὸ), [Αἰολ. vinus], εἶδος ζύθου (μπίρας) ἀπὸ κριθάρι.

Πίνος (ὁ). ῥύπος (κυρ. ἀπὸ λίγδαν), λέρα· (μτνμ.) τὸ φυσικὸν καὶ ἀνεπιτήδευτον τῶν ἀρχαίων συγγραμμάτων ἢ τεχνουργημάτων, ἁπλότης (ἀφέλεια) ἀρχαϊκή, vernis d'antiquité. »Ἐθαύμαζε δὲ τοῦ χαλκοῦ τὸ ἀνθηρὸν, ὡς οὐ πίνῳ προσεοικὸς οὐδὲ ἰῷ, βαφῇ δὲ κυανοῦ στίλβοντος,« Πλ. »Ὁ δὲ ἦν καὶ λέγειν ἱκανὸς, οὐ τοὺς νεωτέρους ἐκμιμησάμενος σοφιστὰς, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀρχαῖον πίνον τῆς λογογραφίας ἁμιλλώμενος,« Σδ., [ἐκ τοῦ

;Πῖνος (ὁ), = Πίτυς. (ὅθ. τὸ Λτν.) pinus.

Πινόω-ῶ [πίνος], Μ. ώσω. Λερόνω, (κυρ.) ἀλείφω μὲ 'λάδι κτλ., 'λαδόνω, λιγδόνω, (ὅθ.) »Πεπινωμένος (ἀθλητὴς ἢ λόγος),« Λξ., = Εὐπινής.

Πινύς, ύος καὶ

Πίνυσις, ιος (ἡ), Π. νοῦς, πνεῦμα, σύνεσις, φρόνησις, [ἐκ τοῦ

Πινύσκω ἢ Πινύσσω [πνύω, = πνέω], Μ. πινύσω (πθ. πρκ. ἀντὶ ἐνς. Πέπνυμαι, ἀόρ. πθ. Ἐπινύσθην), Π. (κατὰ λέξ.) ἐμπνέω· (συνκδχ.) συνετίζω, σωφρονίζω, (κοιν.) βάλλω γνῶσιν. »Ἤδη γάρ με ϗ ἄλλοτ' ἐὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή,« Ἰλ. Ξ. (καὶ ἀμτβτ. ἢ αὐτπθ.) » Ὁπόταν χειμέριον κατὰ μῆνα πινύσκῃ Ζεὺς ἤματα τεσσαρακαίδεκα,« (Σιμωνίδ. παρ') Ἀρστ., ἡσυχάζῃ, κατευνάζεται, (κατὰ λέξιν) φρονιμεύῃ. (καὶ πθ.) »Ἣν (σοφίαν) Ὀρφεὺς ὑπὸ τῆς μητρὸς ἐπινύσθη,« Ἰαμβλ., ἐνεπνεύσθη, ἐδιδάχθη.

Πινυτή καὶ Πινυτής, ῆτος καὶ Δ. ᾶτος (ἡ), Π. σύνεσις, φρόνησις. »Κάλλευς ϗ πινυτᾶτος,« Ἐπγρ.

Πινυτός, ή, όν, Π. συνετός, φρόνιμος.

†Πινυτότης (ἡ), = Πινυτής, σύνεσις, φρονιμάδα.

Πινυτόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. πινυτὸς τὰς φρένας, φρονιμώτατος.

Πινυτῶς, ἐπίρ. Π. συνετῶς, φρονίμως.

Πινύω, Μ. ύσω, = Πινύσκω.

Πίνω, Μ. πίομαι καὶ πιοῦμαι (ἀόρ. Ἔπιον [ὅθ. πρς. Πίε καὶ Πῖθι], πρκ. Πέπωκα καὶ πθ. Πέπομαι, ἀόρ. πθ. Ἐπόθην καὶ τὸ θετ. Ποτέον). Πίνω· (μτνμ.) ποτίζομαι, ῥοφῶ. (μὲ αἰτ.) »Πῖε οἶνον, ἐπεὶ φάγες,« Ὀδ. Ι. »Αὐτὸς μὲν οἶνον, ἐγὼ δὲ ὕδωρ πίνω,« Δμ. (καὶ καταχρ.) »Πίνοντες κρητῆρας οἴνοιο,« Ἰλ. Θ. (ἢ γεν. ἐλλ.) »Οὐδ' ἂν τοῦ γε πιεῖν ὕδατος σύγε δοίης,« Θκρ. (ϗ χ. πτ.) » Ποταμόνδε κατήϊε πιόμενος,« Ὀδ. Κ. (ϗ ἐλλ.) » Πεπωκότ' ἐν δόμοισι χρὴ μένειν,« Εὐρ. »Ἢ πῖθι, ἢ ἄπιθι,« Παροιμ. »Ἐγὼ καὶ Κλεόνικος ἐπίνομεν (ἐνν. οἶνον),« Θκρ., ἐτρωγοπίναμεν. (καὶ μτνμ.) » Τὰ φυτὰ, ὅταν, ὅσῳ ἥδεται, τοσοῦτο πίνῃ (ἐνν. τοῦ ἐκ Διὸς ὕδατος), μάλα ὀρθά τε αὔξεται καὶ θάλλει,« Ξεν.

Πινώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πινόεις, πιναρός, (Τουρκ.) μουρδάρης.

Πινωδία (ἡ). ἀπαστριά, ἀκαθαρσία, (Τουρκ.) μουνταρλῆκι.

Πίνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πινόω, λέρωμα· (κυρ.) 'λάδωμα, λίγδωμα. (συνκδχ.) ὑάλισμα. » Χρυσοῦ —,« Γρφ.

Πιοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ σχῆμα (εἶδος) τοῦ στοιχείου πῖ (Π).

Πίομαι, μέλλ. τοῦ Πίνω. 2) (σπντ.) Π. ἀντὶ Πίνω, (Πίνδ. Ὀλ. ς', 157).

Πῖον, ονος (τὸ), οὐδ. τοῦ Πίων, παχύ. ‖. (οὐσ.) πάχος· (κυρ.) βούτυρον ἢ καϊμάκι.

Πιόνομος (ὁ, ἡ), Π. [πίων, νομή]. ὁ ἔχων παχείας βοσκάς.

Πῖος, α, ον, Π. (σπν.) ἀντὶ Πίων, παχύς· εὔφορος.

;Πῖος, εος-ους (τὸ), = Πῖαρ.

Πιότερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Πῖος, παχύτερος, (ὅθ.

Πιοτέρως, ἐπίρ. Παχύτερον, λιπαρότερον.

Πιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πίονος, παχύτης, πάχος, ἴδε Πιόω.

Πιοῦμαι, μέλλ. τοῦ Πίνω.

Πιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Πιαίνω, Παχύνω. »Παῦε, μὴ πιοῦ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ποιοῦ), μῆτερ· θᾶσσον σεαυτὴν, εἶπον, ἐκ μέσου ῥήξεις, ἢ τὴν ἐκείνου πιότητα (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ποιότητα) μιμήσῃ,« Μυθ.

Πίπερι, εως (τὸ), = Πέπερι.

Πιπερίς, ίδος (ἡ). τὸ πιπερόδενδρον.

;Πιπίζω, ἀμφ. ἀντὶ-

Πιπίσκω, Μ. πίσω (ἀόρ. Ἔπισα). Δίδω εἴς τινα νὰ πίῃ, τὸν ποτίζω. » Πίσω σφε Δίρκας ὕδωρ,« Πίνδ.

Πιπλάω-ῶ ϗ

Πίπλημι, Π. ἀντὶ Πίμπλημι.

Πίπος (ὁ), = ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Πιπώ.

Πιππίζω, Μ. ίσω. Φωνάζω ὡς ἂν-

Πίππος (ὁ), [ὀνμτπ.]. πουλάκι (νεογέννητον), νεοσσός, (κοιν.) πιπίνι (μόνον τοῦ περιστεριοῦ).

Πίπρα (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ (δρυοκολάπτου), (ἄλλ.) Πιπώ.

Πιπράσκω [περάω, πέρνημι], Μ. περάσω καὶ πθ. πραθήσομαι καὶ (εὔχρηστ.) πεπράσομαι (πρκ. Πέπρακα ϗ πθ. Πέπραμαι, ἀόρ. πθ. Ἐπράθην). Πωλῶ (κυρ. ἐπέκεινα τῆς θαλάσσης καὶ εἰς ξένον τόπον), (μτφρ.) προδίδω. » Οἴμοι πέπραμαι. κἀπόλωλα,« Σοφ.

Πιπράω-ῶ ϗ

Πίπρημι, Π. ἀντὶ Πίμπρημι.

Πιπρήσκω, Ἰων. ἀντὶ Πιπράσκω.

Πίπτω [συγγ. τῷ Πετάννυμι], Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Ἔπεσον καὶ [ἐνίοτε] Ἔπεσα (;), πρκ. Πέπτωκα). Πέφτω (κατὰ γῆς)· κρημνίζομαι. (μὲ δοτ. προθετ.) »Πεσὼν ἐν κονίῃσιν,« Ὅμ. »Τεύχεα δ' ἐπὶ χθονὶ πίπτεν,« αὐτ. (ἢ αἰτ.) » Εἰς ἅλα πίπτει,« Ἡσ. »Ῥίψαι ἐπὶ πάντας τοὺς κλήρους, τὸν δὲ παρ' αὐτὸν πεσόντα ἀναιρεῖσθαι,« Πλάτ. (ὅθ. πθ.) » Καὶ ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Ματθίαν,« Γρφ. (ἢ γεν.) » Πεσὼν ἐκ νηός,« Ὀδ. Κ. (καὶ χωρὶς πρθ.) » Πεδίῳ πέσεν,« αὐτ. (ἢ ἐπιρ.) » Δράγματα δ' ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε,« Ἰλ. Σ. » Κούφη σοι χθὼν ἐπάνωθεν πέσοι,« Εὐρ. » Καὶ ἔπεσον χαμαί,« Γρφ. (καὶ ἀπολ.) » Δρῦς τάμνον, ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι πίπτον,« Ἰλ. Ψ. » Οἱ κύβοι οὐ ταῦτ' ἀεὶ πίπτουσι,« Στρ. 2) πίπτω πυθενὰ ἢ κατά τινος, ἐπιπίπτω, (κοιν.) ῥήγνομαι· χύνομαι· (ἐπὶ κακοῦ) καταντῶ (περιπίπτω) εἰς. » Ἐνὶ νήεσσι πέσωμεν,« Ἰλ. Ν., = Ἐμπέσωμεν. »Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος πέτραι ἀποθρώσκωσιν, ἐπ' ἀλλήλαις δὲ πέσωσιν· ὡς οἱ ἐπ' ἀλλήλοισι πέσον,« Ἡσ. (ϗ μτφορ.) »Ἐς κακότητα πέσῃσιν,« Ὅμ. (ϗ μτνμ.) »Πίπτουσαι (αἱ αὖραι) ἐς πόντον,« αὐτ. 3) (συνκδχ.) φονεύομαι, (κυρ.) μένω εἰς τὸν τόπον. »Περσέων μὲν δὴ ἔπεσον ἄνδρες ἐς δισχιλίους,« Ἡρ. (ϗ μὲ γεν. προθετ.) » Πολλοὶ ὑφ' Ἕκτορος θνήσκοντες πίπτουσιν,« Ἰλ. Λ. 4) (μτνμ. ἐπὶ ἀνέμου) κοπάζω, (κοιν.) πέφτω, καταπέφτω· (καὶ μτφορ.) χάνω τὸ θάῤῥος (τὴν προθυμίαν) μου, νικῶμαι, καταπονοῦμαι. » Ἄνεμος πέσεν,« Ἰλ. Π. (ϗ μτφορ.) » Ἄρτι γὰρ ἀναθαῤῥοῦντες ταῖς ψυχαῖς, παρὰ πόδας ἔπιπτον πάλιν ταῖς ἐλπίσι,« Πλβ. (καὶ προθετ.) » Μεγάλα στρατόπεδα (πράγματα) ἔπεσον ὑπὸ ἡσσόνων,« Θκ., Ἡρ. 5) πίπτω εἰς τὴν τύχην (εἰς τὸ μερίδιον) τινος (ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ πεσήματος τῶν κλήρων), (ὅθεν τρπ.) λαμβάνω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἔκβασιν, συμπίπτω, συμβαίνω. » 120 τάλαντα πρόσοδος ἔπεσε τῷ δήμῳ,« Πλβ. » Τὸ πεσὸν ἀπὸ τῆς τιμῆς ἀργύριον,« αὐτ. » Χρόνοι οἱ πίπτοντες ὑπὸ τὴν ἡμετέραν ἱστορίαν,« αὐτ. »Ταῦτα μὲν οὖν εἰς τὴν προτέραν ἔπεσεν Ὀλυμπιάδα,« αὐτ. » Καραδοκήσαντα τὴν μάχην ᾗ πεσέεται,« Ἡρ. (ϗ ἀπολ.) » Τὰ πεσόντα, » Τὰ πεπτωκότα,« Λξ., τὰ περιστατικά, τὰ συμβάντα. 6) (μτγν. μὲ αἰτ. προθετ.) γίνομαι ἀντικείμενον λόγου (λογαριασμοῦ), ἔρχομαι (ἐμβαίνω) εἰς τὸν λογαριασμόν, ὑποπίπτω. » Ὑπὸ λόγον πίπτει,« Πλβ.

Πιπώ [ὀνμτπ.], όος-οῦς (ἡ), εἶδος πτηνοῦ (ἐκ τοῦ γέν. τῶν κιπολέγων), (κοιν. εἰς τὴν Πελοπόνν.) πίπιζα (ὁ ἔποψ).

;Πίσα, ης (ἡ), = Πίστρα, (παρέβλ. Πεῖσα), (ὅθεν

Πίσεα τὰ), Π. Ἰων. τόποι κάθυδροι (βαλτώδεις), λιβάδια.

Πίσινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ πίσα (πιζέλια).

Πισμός (ὁ), Γλσ. = Ποτισμός.

Πίσον (τὸ) ἤ

Πίσος (ὁ), εἶδος ὀσπρίου, (κοιν.) πιζέλι.

;Πῖσος, εος-ους (τὸ), ἴδε Πίσεα.

Πίσσα [πίτυς], ης (ἡ). τὸ γνωστὸν προϊὸν (ἡ 'ψημένη ῥητίνη) τῆς πεύκης ϗ τῶν ὁμοίων δένδρων, (κοιν.) πίσσα. » Ὑγρὰ πίσσα, « Δσκρ., ἡ ἄψητη, τὸ κατράνι. 2) Π. δένδρον πισσοφορον, πίτυς, πεύκη, ἐλάτη.

†Πισσαλιφέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Ἀλείφω μὲ πίσσαν, πισσόνω, [ἐκ τοῦ

Πισσαλιφής, έος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος μὲ πίσσαν, πισσωμένος.

;Πισσαλοιφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πισσαλιφέω.

;Πισσαλοιφής, έος (ὁ, ἡ), = Πισσαλιφής.

Πίσσανθος, εος-ους (τὸ). τὸ ἄνθος (ὁ ὀρῥὸς) τῆς πισσης τὸ ὁπ. χωρίζεται ἀπ' αὐτῆς ὅταν τὴν βράζουν.

Πισσάριον (τὸ), = Πίσσα.

Πισσάσφαλτος (ἡ), εἶδος κατρανιοῦ, πίσσα (φυτικὴ) ἑνωμένη μὲ ἄσφαλτον (ὀρυκτήν).

Πισσέλαιον (τὸ). Λάδι τῆς πίσσας (κατὰ τὸν Γαλην. ἄλλο παρὰ τὸ) = Πίσσανθος (ϗ ἴσως) = Ὀῤῥόπισσα. 2) μίγμα πισσης ὑγρᾶς καὶ ἐλαίου.

Πισσήεις, εσσα, εν καὶ

Πισσήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. καὶ

Πισσηρός, ά, όν, = Πίσσινος, ἤ 2) = Πισσώδης. » Μορος —, « Αξ., ὁ (ἄλλ.) Πισσοκώνητος.

Πισσίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω τὴν πίσσαν, ἔχω ὀσμὴν ἢ χρῶμα πισσης.

Πίσσινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἢ ἀλειμμένος μὲ πισσαν. » Κάδος —, « Ἀρσφ.

Πισσίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ πισσαν, ῥετσινάτος.

Πισσοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ πίσσαν.

Πισσοκαυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Καίω δένδρον ἢ δαδὶ ἵνα ἐβγάλω πισσαν.

†Πισσόκηρον (τὸ) καὶ

Πισσόκηρος (ὁ), εἶδος κηριοῦ ῥητινώδους μὲ τὸ ὁπ. αἱ μέλισσαι ἀλείφουν ἔνδοθεν τὰ γυψέλιά των (ἄλλο παρὰ τὴν Μίτυν). 2) εἶδος ἀλοιφῆς ἀπὸ πίσσαν ϗ κηρί.

;Πισσοκονέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πισσοκωνάω.

;Πισσοκονία (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πισσοκωνία.

Πισσοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Μαδῶ) τὰς τρίχας μὲ πισσαν, χνουδίζω· (ἐν γέν.) ἀλείφω μὲ πίσσαν.

Πισσοκοπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μάδημα τῶν τριχῶν (χνούδισμα) μὲ πίσσαν.

Πισσοκοπικός, ή, όν. Πισσοκόπου ἴδιος.

Πισσοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων (ἀφαιρῶν) τὰς τρίχας μὲ πίσσαν, χνουδιστής, Πισσωτής.

†Πισσοκωνάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Ἀλείφω μὲ πίσσαν, πισσονω.

Πισσοκώνητος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος μὲ πίσσαν. » Μόρος —, « Π., ὁ θάνατος ἐκεῖνος τὸν ὁπ. κατακαίουν ἀλείφοντες μὲ πισσαν.

Πισσοκωνία (ἡ). ἄλειμμα μὲ πίσσαν, πίσσωμα.

†Πισσοκωνίζω, Μ. ίσω, νλγ. ἀντὶ Πισσοκωνάω.

;Πίσσος (ὁ), = Πίσος, πιζέλι.

Πισσοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (παράγων) πίσσαν.

Πισσουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Βράζω (Κατασκευάζω) πίσσαν.

Πισσούργιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου κατασκευάζουν (καίουν) πίσσαν.

Πισσουργός (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος (κατασκευάζων) πίσσαν.

Πισσόχριστος (ὁ, ἡ). χρισμένος (ἀλειμμένος) μὲ πίσσαν.

Πισσόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ πίσσαν, πισσονω (ἰδιαιτ.) προσκολλῶ εἰς ἀνδριάντα πίσσαν ἵνα 'πάρω τὸ ὁμοίωμά του (καθὼς ἔκαμναν οἱ ἀνδριαντοποιοί). 2 μαδῶ τὰς τρίχας (χνουδίζω) μὲ πίσσαν.

;Πίσσυγγος (ὁ), ἴδε Πίσυγγος.

Πισσώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ (παράγων πολλὴν) πίσσαν.

Πίσσωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πισσόω, πίσσωμα· μάδημα τῶν τριχῶν (χνούδισμα) μὲ πίσσαν.

Πισσωτέον, θετ. τοῦ Πισσόω.

Πισσωτής, οῦ (ὁ). ὁ πισσονων (ἀλείφων [κυρ. δὲ χνουδίζων] μὲ πίσσαν). » Καὶ τοῦτον παραδοθῆναι πιττωταῖς, ὡς ἀπόλοιτο παρατιλλόμενος, « Αχ.

Πισσωτός, ή, όν. Ἀλειμμένος με πίσσαν, πισσωμένος· (συνκδχ.) χνουδιζομενος (μὲ πισσαν), θηλυδρίας.

Πιστάκη (ἡ). τὸ καρποφοροῦν τὰ πιστάκια δένδρον, φιστικιά. 2) = τῷ

Πιστάκιον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πληθ.), εἶδος καρποῦ (ἀμυγδαλώδους), φιστίκι.

Πίστευμα (τὸ). ἔργον ἢ ἐνέχυρον πίστεως, πίστις, τὸ πιστόν.

Πίστευσις, εως (ἡ). τὸ πιστευειν (ἐμπιστευεσθαι).

Πιστευτέος, α, ον, θετ. τοῦ Πιστεύω. » Οὐκέτι πιστευτέα τῶν νῦν οὐδενὶ, « Λουκ.

Πιστευτικός, ή, όν. Πρόθυμος ἢ Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ πιστεύειν, εὐκολόπιστος.

Πιστευτικῶς, ἐπίῤ. Μὲ εὐκολοπιστίαν. » Π. ἔχειν, « Πλάτ., εἶναι εὐκολόπιςος.

;Πιστευτός, ή, όν. Τὸν ὁπ. ἐνεπιστεύθη τις εἴς τινα, [ἐκ τοῦ

Πιστεύω, Μ. εύσω. Ἔχω πίστιν (τὰ πιστὰ) εἴς τινα, τὸν ἐμπιστεύομαι. (πθ. μὲ αἰτ. καὶ μτγν. μὲ γεν. ἐλλ.) μοὶ ἐμπιστεύεταί τίς τι, (μὲ δοτ.) μοὶ παραδίδεταί (μὲ ἐμπιστεύονταί) τι πρὸς φύλαξιν. (χ. πτ.) ἐμπνέω ἐμπιστοσύνην, μὲ ἐμπιστεύονται. » Τίνι μᾶλλον ἂν τις πιστεύσειεν ἢ χρήματα ἢ τέκνα παρακαταθέσθαι; « Ξεν. » Πιστευθεὶς τῆς Κύπρου, « Πλδ. » Πιστευθεὶς ὑπ' Εὐμένους τῶν ὀστῶν τῶν Κρατεροῦ, « Διόδ. 2) δίδω πίστιν εἴς τι, πειθομαι (εἶμαι πεπεισμένος) ὅτι ἔχει οὕτως, τὸ φρονῶ ἀληθές. » Ἐκ τεκμηρίων ὧν ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντί μοι πιστεῦσαι συμβαίνει, « Θκ. (ὅθεν ἐκκλησ.) » Πιστεύω εἰς ἕνα θεὸν κτλ., « Συμβ. » Ἄλλο τὸ πιστεύειν τινὶ καὶ ἄλλο τὸ πιστεύειν εἴς τινα.. Διὸ πιστεύειν μὲν τοῖς Ἀποστόλοις εἴποι ἄν τις, πιστεύειν δὲ εἰς τοὺς Ἀποστόλους οὐκέτι, « Θεοφύλ. (ϗ πθ.) » Ἐπιστεύθησαν τὰ λόγια τοῦ θεοῦ, « Γρφ. 2) (σπν.) ἐμπνέω (ἐμποιῶ) πίστιν, πιστοποιῶ, = Πιστοῦμαι. » Τούτῳ τῷ τρόπῳ ποικίλως ἐκπεριεληλύθει τὸν πατέρα, μόνος ὑπὲρ τῆς ἐκείνου σωτηρίας ἅπαντα πράττειν αὐτὸς πεπιστευκὼς, « Ἰωσ. (οὕτως ἐκληπτέον κατά τινας καὶ τοῦ Θουκυδ. τὸ) » Τὰ μὲν οὖν παλαιὰ τοιαῦτα εὗρον, χαλεπὰ ὄντα παντὶ ἑξῆς τεκμηρίῳ πιστεῦσαι (Α', 20) «.

Πιστήρ (ὁ), = Ποτιστήρ.

Πιστήριον (τὸ), = Ποτιστήριον.

†Πιστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἐμπνέων πίστιν (ἐμπιστοσυνην), ἀξιόπιστος. » Πιστικὸς πλοίου, « Πίνδ., ὁ sopra-carico. 2) (ἐπὶ πραγμ.) εἰλικρινής, ἄδολος. » Νάρδος —, « Γρφ., (ἴδε ϗ τὸ ἑπμ.). 3) καταπιστικός, (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Πειστικός).

†Πιστικὸς [πίνω], ή, όν. Ῥευστός, πότιμος. » Ναρδος —, « Γρφ., τὸ ὁποῖον ἄλλοι ἐξέλαβον παρεφθαρμένον ἐκ τοῦ Λατιν. Spicata, Ναρδόσταχυς, ὅθ. κατ' ἄλλους ἀναγνωστέον Πτιςικῆ, (ἴδε καὶ τὸ προηγ.).

Πίστιος (ὁ). ὁ ἐφορεύων τὰς πίστεις (τοὺς ὅρκους, τὰ πιστὰ), (ἐπίθ. τοῦ Διός), (παρβλ. Πιστοφύλαξ).

Πίστις [πείθω], εως (ἡ). πεποίθησις (περί τινος), βεβαιότης, πληροφορία (» Ἡ πίστις ἀπόδειξίς τις· τότε γὰρ μάλιστα πιστεύομεν ὅταν ἀποδεδεῖχθαι ὑπολάβωμεν, « Ἀρςτ. » Οὐκ ἀνδρὸς ὅρκοι πίςις, ἀλλ' ὅρκων ἀνὴρ, « Αἰσχλ.)· (Ἐκκλησ.) μία ἀπὸ τὰς τρεῖς μεγάλας ἀρετὰς (» Πίστις ἐστὶν ἐλπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων, « Γρφ.)· ἐμπιστοσύνη (πρός τινα ἢ παρά τινος), (Γαλλ.) confiance ἢ crédit (» Τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους πίστεως καὶ φιλίας, « Ξεν. » Πίςει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα, « Θγν. » Κοὐδ' ὀμόσας, οὐκέτι πίστιν ἔχεις, « Ἐπγρ. » Πίστις ἀφορμὴ τῶν πασῶν ἐςὶ μεγίστη πρὸς χρηματισμόν, « Δμ.)· τιμιότης, εἰλικρίνεια, (Γαλλ.) bonne foi (σπν.) ὑπακοή, εὐπείθεια. 2 (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς πίστιν (πίστωσιν), ἀπόδειξις· μαρτυρία, (Γαλλ.) autorité· (συνήθ.) ὅρκος, ἐγγύησις· ὑπόσχεσις ἢ συμφωνία ἔνορκος ἢ ἐχέγγυος, (ἄλλ.) τὰ πιστά. » Πίστιν τε καὶ ὅρκια ἐποιεῦντο συμμαχίης πέρι πρὸς αὐτούς, « Ἡρ. » Πίστι καταλαβόντες ϗ ὁρκίοισι, « αὐτ. (συνήθ. δὲ πληθ.) » Τόν τε κοινὸν ὅρκον, καὶ ἰδίᾳ καὶ ἀλλήλοις πίστεις ἐποιήσαντο, « Ξεν. » Πίστεσιν, αἷς λέγοντες πειθομεν, « Ἰσκρ. » Εἰσὶ δὲ δύο τρόποι τῶν πιστεων· γίνονται γὰρ αἱ μὲν ἐξ αὐτῶν τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεων καὶ τῶν ἀνθρώπων· αἱ δὲ ἐπίθετοι, τοῖς λεγομενοις καὶ τοῖς πραττομένοις. Τὰ μὲν γὰρ εἰκότα καὶ παραδείγματα καὶ τεκμήρια καὶ γνῶμαι κτλ., πίστεις ἐξ αὐτῶν τῶν λόγων εἰσίν· ἐπίθετοι δὲ (ἃς ἀτέχνους πίςεις εἴρηκεν ἀλλαχοῦ), μαρτυρίαι, ὅρκοι, βάσανοι, « Ἀρςτ. 3) πᾶν ὅ,τι (κυρ. δὲ δημόσιον ὑπούργημα τὸ ὁπ.) ἐμπιστεύεταί τις εἴς τινα, πληρεξουσιότης πρέσβεως, ἐντολὴ ἀπεσταλμένου (βουλευτοῦ) κτλ. » Πάντας Ἀθηναίους ἠδικηκὼς, καὶ προδοὺς τὴν πίστιν, ἣν παρ' ὑμῶν οὐκ ἄξιος ὢν ἔλαβε, « Δείναρχ. » Τοὺς μὲν (τῶν πολιτῶν) εἰς τιμὰς καὶ πίστεις ἀνῆγε, « Πλ.

Πιστολέτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀθετῶν τὴν πίστιν του.

Πιστοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ φανῇ πιστὸν (πιστευτὸν, ἀξιόπιστον), βεβαιόνω μὲ ἀποδείξεις κτλ., πληροφορῶ. » Διὰ τῶν ἔργων τοὺς λόγους ἐπιστοποίησας, « Ἰωσ. (καὶ μσ.) » Τὸν Ἰεζεκιὴλ ἐπιστοποιεῖτο λέγοντα. Εἰ ζήσεται τὰ ὀστᾶ τὰ ξηρὰ ταῦτα, « αὐτ., ἀνέφερε πρὸς πίστωσιν.

Πιστοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ δι' ἀποδείξεων (πίςεων) βεβαίωσις.

Πιστοποιός (ὁ, ἡ). ὁ πιστοποιῶν (ἐπιβεβαιόνων) τι ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο, πίστεως (πληροφορίας) ἐμποιητικός, πιςοποιητικός.

Πιστὸς [πείθω], ή, όν. (ἐν γέν.) Πιστευτός, ἀξιόπιστος· (ἰδιαιτ. ἐπὶ ἀνθρ.) εἰλικρινής, τίμιος, ἄδολος, (κοιν.) πιστεμένος. » Ἑταῖρος (» Φύλαξ) —, « Ὅμ., Ἡσ. » Ἐὰν ἐμπεδῶσιν ἃ λέγουσιν, ὡς φίλοις ϗ πιστοῖς χρήσεσθαι αὐτοῖς, « Ξεν. (καὶ δοτ. περιπ.) » Πιστὸς τῇ πόλει γεγένημαι, « αὐτ. (καὶ ἀντὶ οὐσ.) » Ἐνεδρεύσας αὐτοῦ πιστόν τινα πορευόμενον ἐφ' ὕδωρ, « Ἀθ. » Κῦρος σὺν τοῖς παροῦσι τῶν πιστῶν ἧκεν ἐλαύνων εἰς τὸ μέσον, « Ξεν. » Τὸ πιστὸν, « ἀντὶ Ἡ πίστις. » Τῆς ἐλευθερίας τῷ πιστῷ, « Θκ. 2) πεπεισμένος (πληροφορημένος) περί τινος, (ὅθεν ἐκκλησ.) » Πιστοί «, οἱ πιστεύοντες εἰς Χριστόν, οἱ Χριστιανοί. 3) (μὲ δοτ.) ἀντὶ Πίσυνος, ἔχων τὸ θάῤῥος (τὴν ἐμπιστοσύνην) του εἴς τι ἢ εἴς τινα. » Τοξουλκῷ λήμματι πιστούς, « Αἰσχλ. » Ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν, ἕδρας τάδε; « Σοφ. » Κυσὶ καὶ πλεκταῖς πιςός, « Πλάτ. 4) (ἐπὶ πραγμ.) πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς πίστιν (πιστοποίησιν), πίστεως ἄξιον, πιθανόν. » Πιστὰ τεκμήρια, « Αἰσχλ. » Ταῖς περὶ τὴν λέξιν εὐρυθμίαις ϗ ποικιλίαις, δι' ὧν τοὺς λόγους ἡδίους θ' ἅμα καὶ πιστοτέρους ποιεῖν, « Ἰσκρ. » Ὅτῳ πιστὰ, « Αξ., ἢ 5) ἀσφαλὲς, βέβαιον. » Ὅρκια πιστὰ, « Ὅμ. » Τὰς ἐκείνου σπονδὰς πιστοτέρας ἐνόμιζον ἢ.., « Ξεν. (ὅθεν συνήθ. ἐλλ.) » Τὸ πιστὸν καὶ (συχνότ. πληθ) » Τὰ πιστὰ, « Αξ., πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς πίστιν (πιστοποίησιν), ὅρκος, ἐγγύησις, μαρτυρία κτλ., (παρβλ.) Πίστις. » Καὶ ἐδώκαμεν καὶ ἐλάβομεν πιστὰ, μὴ προδώσειν ἀλλήλους, « Ξεν. » Πιστὰ τὰ μέγιστα λαμβάνοντας, « αὐτ. » Πιστὰ ποιεῖσθαι, « Ἡρ. (καὶ μὲ δοτ.) » Οὐκέτι πιστὰ γυναιξὶν, « Ὀδ. Λ., δὲν εἶναι πλέον ἵνα πιστεύῃ τις (δὲν ἔμεινε πλέον πίστις εἰς) τὰς γυναῖκας.

Πιστὸς [πίνω], ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ πίῃ, καμωμένος εἰς τρόπον ὥςε νὰ πίνεται.

Πιστότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πιστοῦ, πιστοσύνη, (Γαλλ.) fidélité.

Πιστόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πιστὰ φρονῶν τινι.

Πιστοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φυλάττων τὰς διδομένας ἢ λαμβανομένας πίςεις (τοὺς ὅρκους κτλ.), ἔφορος τῶν ὅρκων (τῶν συνθηκῶν). » Ἥλιος —, « Ὀρφ., (παρβλ.) Πίστιος.

Πιστόω-ῶ, Μ. ώσω. Λαμβάνω τὰ πιστὰ (ἐγγύησιν κτλ.) παρά τινος. » Πιστώσαντες αὐτὸν ὅρκοις, « Θκ. (ϗ μσ.) » Οὔ τοι σ' ὑφ' ὅρκου ὡς κακὸν πιστώσομαι, « Σοφ. (καὶ πθ.) » Εἴ μοι ἐθέλοιτε ὅρκῳ πιστωθῆναι, ἀπήμονά μ' οἴκαδ' ἀπάξειν, « Ὀδ. Ο. » Πιστωθεὶς κατένευσα καὶ ὤμοσα, « Ὅμ. Ὕμν. 2) = Πιστοποιῶ, βεβαιόνω· πληροφορῶ. » Χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσιν, « Ἰλ. Φ. (καὶ πθ.) » Εἰ δ', ἄγε δή, ϗ σῆμα δείξω, ὄφρα πιστωθῆτε ἐνὶ θυμῷ, « Ὀδ. Φ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. εἰδ. ἀναλελ.) » Πιστωθείς, ὅτι.., « Σοφ.

Πίστρα (ἡ), = Ποτίστρα.

Πίστρις, εως (ἡ), = Πρίστις.

Πίστρον (τὸ), Κωμ. σκεῦος διὰ νερὸν. καδί.

Πίστωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται (συντελεῖ) πρὸς πίστωσιν, τεκμήριον, ἀπόδειξις. » Γηραλᾶ πιστώματα, « Αἰσχλ., ἀντὶ Πιστοὶ γέροντες.

Πιστῶς, ἐπίῤ. Μὲ πίστιν, πιστά, πιστεμένα· ἀσφαλῶς, βεβαίως. » Πιστῶς ἔχειν (διάκεσθαι) πρός τινα, « Ξεν., Πλβ. ἔχειν ἐμπιστοσύνην πρὸς αὐτόν.

Πίστωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πιστόω, βεβαίωσις, πιστοποίησις.

Πιστωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Πιστόω.

Πιστωτικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν (χρησιμεύων) πρὸς πίστωσιν, πιστοποιητικός.

Πισύγγιον (ἴσ. ὀρθότ. Πισσύγγιον), ου (τὸ). ἐργαστήριον σκυτέως, σκυτοτομεῖον, [ἐκ τοῦ

Πίσυγγος (ἴσ. ὀρθότ. Πίσσυγγος), ου (ὁ). [πίσσα;]. σκυτοτόμος, παπουτσῆς.

Πίσυνος (ὁ, ἡ), [πείθω]. ὁ πεποιθὼς (ἔχων τὸ θάῤῥος του, ἐπιστηριζόμενος ἢ ὑπακούων) εἴς τι ἢ εἴς τινα. » Θεοῖσι (» Σρησμῷ) —, « Ὅμ., Ἡρ. » Ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ, « Ὀρφ.

Πίσυρες, ες, α, Αἰολ. ἀντὶ Τέσσαρες.

Πίσω, μέλλ. τοῦ Πιπίσκω.

†Πιτάριον (τὸ), (νλγ.). πᾶν ὅτι ἔχει τὸ σχῆμα τοῦ στοιχείου Π (πῖ)

Πιτνάω-ῶ καὶ Πίτνημι (ὅθεν ὁ παρτ. Ἐπιτνάμην καὶ ἡ μτχ. Πιτνάς), Π. ἀντὶ Πετάννυμι, ἐκτείνω, ἁπλονω. » Πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, « Ὀδ. Λ. ϗ δοτ.) » Δέων καὶ ἔπιτνον ἀλωῇ, « Ἡρ., (συγγ. τῷ Πίλνημι καὶ τῷ

Πιτνέω-ῶ καὶ (ἐνίοτε) Πίτνω (ὅθεν ὁ παρτ. ἢ ἀόρ. β'. Ἔπιτνον), Π. ἀντὶ Πίπτω. » Πίτνει χαμαὶ, « Πίνδ. » Ὅπα τράπωμαι, πίτνοντος οἴκου; «

Πίτνημι, Π. ἴδε Πιτνάω.

Πίτνω, Π. ἴδε Πιτνέω.

Πίττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Πίσσα.

Πιττάκιον (τὸ). κομμάτι πανιοῦ ἢ δέρματος ἀλειμμένον μὲ κηραλειφὴν, ἔμπλαστρον· 'μπάλλωμα· φύλλον χαρτιοῦ (μεμβράνας), πίναξ βιβλίου· σημειωματάριον.

†Πίτταξις, εως (ἡ), ὁ καρπὸς τῆς ἀκρανειᾶς, τὸ ἀκράνι.

†Πίτταξυς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πίτταξις.

Πιττάσφαλτος, Πιττουργός, Πιττόω κτλ. Ἀττ. ἀντὶ Πισσάσφαλτος κτλ.

Πιτύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πίτυς.

Πιτύϊνος, η, ον. Ὁ ἀπὸ τὸ δένδρον πίτυν. » Πιτυΐνη (ῥητίνη), « Θφρ., τὸ ῥετσίνι (τῆς πίτυος). ‖. (οὐσ.) Πιτυΐνη, εἶδος φυτοῦ, (ἴσ.) = Χαμαίπιτυς.

Πιτυΐς, ίδος (ἡ). ὁ καρπὸς τῆς πίτυος, τὸ κουκκουνάρι. 2) ἡ ῥητίνη τῆς πίτυος.

Πιτυλεύω [πίτυλος], Μ. εύσω. Κάμνω κρότον (θόρυβον) κτυπῶν ἢ κινῶν τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας μου (μὲ ῥυθμὸν καθὼς οἱ κωπηλάται)· χειρονομῶ καθὼς οἱ παλαισταὶ ἢ ὁπλομάχοι· (Κωμ. ἐν γέν.) ἀγωνίζομαι, παραδέρνω. » Πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ πιτυλεύσας, « Ἀρςφ.

Πιτυλίζω, Μ. ίσω, = Πιτυλεύω. 2) (μτβτ.) χύνω βροχηδὸν, ῥαντίζω, (κοιν.) πιτσυλίζω. » Πιτυλίζειν γάλα ἐν φύλλοις, « Ἱππκρ.

Πιτύλισμα (τὸ), = Πίτυλος· (ἰδιαιτ.) εἶδος χειρονομίας.

Πίτυλος (ὁ), [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Πτίσσω, Τύπτω ἢ Πίπτω]. (κυρ.) ὁ κρότος τῶν ῥανίδων τῆς βροχῆς καὶ τοῦ νεροῦ εἰς τὸ ἀναιβοκαταίβασμα τῶν κωπιῶν (» Πολλῶν δακρύων ἔσται πιτυλος, « Εὐρ.)· (ἐν γέν.) κρότος, θορυβος· (κυρ.) κτύπος ὅπλων συγκρουομένων, (Γαλλ.) cliquetis· κτύπημα ἀλλεπάλληλον, γροθοκόπημα (» Ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πομπιμον χεροῖν πίτυλον, « Αἰσχλ. » Πόῤῥωθεν μάλα τὸν πιτυλον κατασείοντι [τῷ τράγῳ], « Συν.)· προσβολή (» Δὶς δὲ δυοῖν πιτύλοιν τείχη περὶ Δαρδανίας κατέλυσεν αἰχμά, « Εὐρ.)· (συνκδχ.) εἰρεσία, κωπηλασία· (κατ' ἔκτ.) σειρὰ κωπιῶν (» Σκάφος ταρσῷ κατήρει πίτυλον ἐπτερωμενον, « Εὐρ. [καὶ κατ' ἐναλλαγ.] » Νεὼς πίτυλος, « αὐτ., πλοῖον ἕτοιμον εἰς τὰ κωπιά) (μτφορ.) ταραχή, παραφορά. » Μανίας (» Φόβου) πίτυλος, « Εὐρ. 2) εἶδος πτηνοῦ.

†Πιτύνη (ϗ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυτίνη

Πιτυόεις-οῦς, όεσσα-οῦσα, όεν-οῦν, Π. γεμάτος πίτυς (ἀγριοκουκκουναριαίς).

Πιτυοκάμπη (ἡ). ἡ κάμπια (ϗ μτνμ. διὰ τὸ ὁμοιόσχημ. τὸ ἄνθος) τῆς πίτυος.

Πιτυοκάμπτης, ου (ὁ). ὁ κάμπτων (λυγίζων) τὰς πίτυς, (ἐπίθ. τοῦ λῃστοῦ Σίννιος).

Πιτυόστεπτος (ὁ, ἡ). στεφανωμένος μὲ πίτυν.

Πιτυοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (παράγων) πίτυς.

Πιτυοῦσα, κατὰ κρσ. ἀντὶ Πιτυόεσσα, θηλ. τοῦ Πιτυόεις. ‖. (οὐσ.) εἶδος φυτοῦ (εὐφορβίου).

†Πιτυρηνός (ὁ), ἴσ. γρφ. Πιτύρινος.

Πιτυρίας, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) κατεσκευασμένος ἀπὸ πίτυρα (ἀκοσκίνιστον ἀλεῦρι), χονδρός, πρόστυχος.

Πιτυρίασις, εως (ἡ) πάθος (εἶδος λειχῆνος) τῆς κεφαλῆς καὶ ἄλλων μερῶν τοῦ σώματος, πιτυρίδα.

;Πιτυρινος, η, ον καὶ

Πιτύριος, α, ον. Καμωμένος ἀπὸ πίτυρον.

Πιτυρίς, ίδος (ἡ), εἶδος μικρᾶς ἐλαίας (ἣ όπ. ἐσυνάζετο καὶ ἁλατιζετο πρὶν ὡριμάσῃ).

Πιτύρισμα (τὸ), = Πιτυρίασις.

Πιτυρίτης, ου (ὁ), = Πιτυρίας.

Πιτυροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πιτύρου, ὅμοιος μὲ-

Πίτυρον (τὸ), [πτίσσω]. τὸ χονδρὸν μέρος (τὸ ἀποκοσκινίδι) τοῦ ἀλευριϛ, (κοιν.) πίτερον. 2) (μτνμ.) ἡ πιτυρίδα τῆς κεφαλῆς. 3) τὸ καταπάτι τῶν σύρων.

Πιτυρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἀποκτῶ (ἢ Καταντῶ εἰς) πιτυρίασιν.

Πιτυρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πιτυροειδὴς, ὅμοιος μὲ πίτυρον. » Φαῦλος δὲ (σύραξ) ὁ πιτυρώδης, « Δσκρ. » Πασέων δὲ κακίους ἐν τοῖς οὔρεσι ὑποστάσιες, αἱ πιτυρώδεις, « Ἱππκρ. 2) ὁ πάσχων πιτυρίασιν. » Πιτυρώδεα, « Ἱππκρ., ἡ πιτυρίασις.

Πίτυς, υος (ἡ), εἶδ. δένδρου ῥητινώδους ἀειθαλοῦς μὲ διπλᾶ βελονοειδῆ φύλλα, (κοιν.) κουκκουναριά, (παρβλ. Πεύκη). » Πίτυος δίκην ἐκτρίβεσθαι, « Ἡρ., (παροιμ.) = Πανωλεθρίᾳ (διότι ἡ πίτυς, ὅταν ἅπαξ κοπῇ, δὲν 'ξαναδίδει πλέον βλαστάρια). 2) Π. (κατὰ συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι γίνεται ἀπὸ πίτυν, (π. χ.) δαδί, πλοῖον κτλ.

Πιτύσεπτος (ὁ, ἡ), = Πιτυόσεπτος.

Πιτυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πίτυν, ἢ γεμάτος πίτυς. » Κατὰ τὰ πιτυώδη χωρία λέγουσιν ἡδὺν οἶνον τὴν ἄμπελον φέρειν, « Πλ.

Πιτυὼν, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ πίτυς, δάσος κουκκουναριῶν.

Πιφαλλὶς, ίδος (ἡ), = Πίφιγξ.

;Πιφάσκομαι, Π. = Φημὶ, λέγω, (συγχ. ἢ συγγ. τῷ, ἢ, πιθανώτ. ἔσφαλται ἐκ τοῦ -

Πιφαύσκω (χ. Μ.), Π. [φάω, φαύσω]. δείχνω, φανερόνω· γνωστοποιῶ· ἐκθέτω· ἀναγγέλλω· (κατ' ἔκτ.) λέγω, διηγοῦμαι· ὁμιλῶ. ‖. (μσ. καὶ πθ.) κάμνω νὰ μὲ δείξουν (νὰ μὲ εἰποῦν)· μανθάνω, ἀκούω. » Οὐκ ἀδάητα πιφαύσκεαι, « Ἡσ. (γράφεται ἢ Πιφάσκομαι, ἀλλ' εἶνε φαίνεται ἐσφαλμένον).

;Πίφιξ, ηκος ἢ

Πίφιγξ [ἐνμτπ.], ιγγος (ὁ ἢ ἡ), εἶδ. μικροῦ πτηνοῦ (κορυδαλοῦ), (παρβλ. Πιπώ).

Πίω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Πίνω.

;Πιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πίων, παχουλός.

Πιὼν, οῦσα, ὸν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Πίνω.

Πίων [πῖαρ, πῖος], ονος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθετ. Πιότερος, -ότατος). παχὺς (κυρ. ἐπὶ ζώων), εὐτραφής· λιπαρός· (μτνμ.) εὔφορος· (ἐν γέν.) δαψιλής, ἄφθονος· εὐτυχισμένος, πλούσιος. » Πίονα οἶκον, « Ὀδ. Ι. » Πίονι μέτρῳ, « Θκρ. ‖. (τὸ οὐδ.) Πῖον (τὸ), = Πῖαρ, πάχος κτλ.

Πλαγά, ᾶς (ἁ), Δ. ἀντὶ Πληγή.

Πλαγγόνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πλαγγὼν, κουκλίτσα. 2) εἶδ. χρίσματος (μύρου).

Πλάγγος (ὁ), εἶδ. ἀετοῦ, (ἄλλ.) Μορφνος.

Πλαγγὼν [πλάσσω], όνος (ἡ). κοῦκλα ἀπὸ κηρὶ (γύψον κτλ.).

Πλαγείς, εῖσα, ἐν Δ. ἀντὶ Πληγείς, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Πλήσσω.

Πλαγιάζω, Μ. άσω. Τοποθετῶ τι πλαγίως· γυρίζω (ἐμαυτὸν ἢ ἄλλον) πλάγια (» Ἐπεσκεύαζε πλαγιάσας τὰ σκάφη. « Ἀππ.) (ναυτ.) ἀρμενίζω μὲ ταῖς βόλταις (» Πρὸς ἀντίους τοὺς ἐτησίας πλαγιάζοντας ἐς Πειραιᾶ καθορμίσασθαι, « Αχ.)· (παλαισ.) κτυπῶ τὸν ἀνταγωνιστήν μου ἀλλοῦ (εἰς τὸ πλάγι) ἢ ὄχι ἐκεῖ ὅπου ἔδειγνα· (ὅθ. μτφορ.) παρακρούομαι, ἀπατῶ, πλανῶ (» Πλαγιασθεὶς ἐντεῦθεν Ἡσίοδος, νεώτερόν φησι τὸν Δία, « Σχλ.), (παρβλ. Κλιμακίζω)· (Γρμτ.) = Κλίνω. » Τὸ ἐξὸν.. καὶ ὅσα ἄλλα οὐδέτερα μετοχικὰ οὐδέποτε οἱ Ἀττικοὶ πλαγιάζουσιν, ὅτε πλαγιασμὸν ἡ σύνταξις ἀπαιτεῖ, « Σχολ.

Πλαγιασμὸς (ὁ). τὸ πλαγιάζειν (τοποθετεῖν ἢ στρέφειν τι πλαγίως κτλ.). (Γρμτ.) ἡ κατὰ πλαγίαν πτῶσιν ἔκθεσις τῆς φράσεως. » Τοῦτο δὲ ταχὺ περιέκοψε τὸν πλαγιασμὸν, μεταβολὴν παθὸν τῆς γενικῆς πρὸς εὐθεῖαν, « Ἑρμγν., ἴδε ἢ Πλαγιάζω.

Πλαγιαυλίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὸν πλαγίαυλον.

Πλαγίαυλος (ὁ), εἶδ. αὐλοῦ ὁ όπ. παίζεται κρατούμενος πλαγίως, (καθὼς τὸ Ἰταλ.) φλάουτον (καὶ τὸ Τουρκ.) νέϊ, (εἰς τὴν Χίον ὀνομάζουν ἓν εἶδ. αὐλοῦ) παγιαῦλι (εἰκὼν τοῦ ἀρχαίου πλαγιαύλου νομίζεται ἡ ἐν σελ. 24 τοῦ Ε', Πίν. τοῦ Πιοκλημεντ. Μουσείου τοῦ Βισκόντη). 2) (ἐπιθετ.) ὁ παίζων τὸν πλαγίαυλον.

Πλαγιόθεν, ἐπίρ. Ἐκ πλαγίου.

Πλαγιόκαρπος (ὁ, ἡ), (βτν.). τοῦ όπ. ὁ καρπὸς φυτρόνει εἰς τὰ πλάγια.

Πλαγιόκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.). τοῦ όπ. ὁ καυλὸς εἶνε πλάγιος.

†Πλαγιόμματος (ὁ, ἡ). τοῦ όπ. τὰ ὄμματα εἶνε ἢ βλέπουν πλάγια, ἀλλοίθωρος.

Πλάγιος [πλάγος ἢ πλὰξ, παρβλ. Πλαίσιον], α ἢ ος, ον. Τὸ ἐναντίον τοῦ Ὀρθός. βαλμένος δίπλα (πλάγια), λοξός· ὁριζόντιος· γέρνων ὀλίγον· κατηφορικὸς ἢ ἀνηφορικός. » Πότερα, τὸ κλῆμα ὀρθὸν τίθεις, ἢ καὶ πλάγιον τι; « Ξεν. » Ἱππασάμην οὔτε πλαγίᴕ οὔτε κατάντους φειδόμενος, « αὐτ. » Πλαγίοις ἢ πλατέσι τοῖς ξίφεσι παίειν, « Δ. Κασ. » Πλάγιος αὐλὸς, « ἴδε Πλαγίαυλος. (ἢ μτφορ.) » Παντὶ λόγῳ πλαγίους ὥσπερ πνεύματι παραδιδόναι ἑαυτοὺς, « Πλ. 2) ὁ τοποθετημένος εἰς τὸ πλάγι (εἰς τὸ πλευρὸν), πλαγινός. » Τὰ πλάγια κέρατα, « Τακτ., αἱ πλευραὶ τῆς φάλαγγος, (ὅθ.) » Πλαγίους λαβεῖν τοὺς πολεμίους, « Αξ., νὰ τοὺς πάρουν ἀπὸ τὸ πλάγι. » Ἐκ (τοῦ) πλαγίου (ἢ) » Ἐκ τῶν πλαγίων (ἢ) » Ἐκ πλαγίας, « Αξ. (καὶ μτφορ.) » Εὐλήπτους καὶ πλαγίᴕς παραδιδόναι, « Αξ. 3) (μτφορ.) δόλιος, ὕπουλος· διπρόσωπος· ἀμφίβολος· (ἐνίοτε) δειλός. » Πλάγιαι φρένες, « Πινδ. » Πλάγιον αὐτὸν ἐν τῷ πολέμῳ γεγονέναι, ἐφεδρεύοντα τοῖς καιροῖς, « Πλδ. 4) (Γρμτ.) » Πλάγιαι πτώσεις, « αἱ μετὰ τὴν ὀνομαστικὴν (τὴν «εὐθεῖαν) λοιπαὶ τρεῖς. ‖. (τὸ οὐδ.) Πλάγιον, « ἐπίρ. ἀντὶ Πλαγίως.

†Πλαγιόσκελος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλάγια (γυριστὰ) σκέλη, = Βλαισός, (Ι. Λυδὸς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Α', 23).

Πλαγιοσύντακτος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ὁ συνταασόμενος μὲ πλαγίαν πτῶσιν.

Πλαγιότης (ἡ). ἡ θέσις τοῦ πλαγίᴕ, λοξότης· (γρμτ.) πλαγιασμὸς τῆς συντάξεως.

Πλαγιόφαλλος (ὁ), τὸ ἐναντ. τοῦ Ἰθύφαλλος

Πλαγιοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων τὰ πλάγια τοῦ στρατεύματος.

Πλαγιοχαίτης, ου (ὁ), τοῦ όπ. ἡ χαίτη γέρνει εἰς τὸ ἓν πλάγιον.

Πλαγιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Πλαγιάζω.

Πλαγίως, ἐπίρ. Εἰς πλαγίαν θέσιν, δίπλα, πλάγια· (μτφορ.) δολίως, ὑπούλως· (ἐπὶ λογ.) αἰνιγματωδῶς.

Πλαγίωσις, εως (ἡ), = Πλαγιασμός.

Πλαγκτὴρ (ὁ), Π. [πλάζομαι]. πλανήτης, περιπλανώμενος, ἢ· πλανῶν, αἴτιος περιπλανήσεως.

Πλαγκτὸς, ἡ ἢ ὸς, ὸν, Π. [πλάζομαι]. πλανώμενος, περιπλανώμενος, ἄστατος· (μτνμ.) ζαλισμένος, ξεμυαλισμένος. ‖. (οὐσ.) Πλαγκταί, καὶ (ἄλλ.) Συμπληγάδες πέτραι περὶ τὸ στόμιον τοῦ Πόντᴕ. ‖ (τὸ πλθ. οὐδ.) Πλαγκτὰ, ἐπίρ. Πλανητικῶς, ἀστάτως. » Πόλος πλαγκτὰ διγαζόμενος, « Μενέθ.

Πλαγκτοσύνη (ἡ), Π. = Πλάνη, περιπλάνησις. » Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν, « Ὀδ. Θ.

;Πλαγκτὺς, ύος (ἡ), Π. = τῷ προηγ.

Πλάγξω, μέλλ. τοῦ Πλάζω.

†Πλάγος ἢ Πλᾶγος, εος-ᴕς (τὸ), Ἐπγρφ. τὸ πλάγιον μέρος, τὸ πλάγι· τὸ κλίτος (ἡ πλαγιὰ) βουνοῦ.

Πλαγχθεὶς, εῖσα, ὲν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Πλάζω.

;Πλάδανον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πλάθανον.

Πλαδαρὸς [πλάδος], ά, όν. Πολλὰ ὑγρὸς (νερουλος)· (συνκδχ.) σπογγώδης, χαῦνος (ἐξ αἰτίας ὑγρασίας), (χυδ.) σαχλιασμένος, σαψαλιασμένος, (Γαλλ.) flasque, ἢ· ἀνούσιος, χωρὶς ποιότητα, (συγχ. τῷ Κλαδαρός).

Πλαδαρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ πλαδαροῦ, χαυνότης, (χυδ.) σάχλιασμα, σαψάλιασμα.

Πλαδάρωμα (τὸ), = Πλάδος, πλαδαρότης.

Πλαδασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ

Πλαδάω-ῶ [πλάδος], Μ. ήσω. Εἶμαι πλαδαρὸς (σπογγώδης, σαχλιασμένος)· περιέχω πολλὴν ὑγρασίαν· ἀρχίζω νὰ σήπωμαι. » Οὖλα πλαδῶντα, « Δσκρ., τὰ πρησμένα ἀπὸ σκορμποῦτον.

†Πλαδδιάω-ῶ, Λακων. [πλάζομαι;]. κάμνω ἢ λέγω τρέλλαις, ἀτακτῶ ('σὰν μωρὸ παιδί), φλυαρῶ.

Πλάδη (ἡ), Π. ἀντὶ Πλάδος.

Πλαδόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Πλαδαρός.

Πλάδος (ὁ). παραπολλὴ (περιττὴ) ὑγρασία, (ἐπμ. χαυνότης, ἀρχὴ σήψεως, (χυδ.) σαχλάδα. » Στομάχου—, « Δσκρ., ἀτονία.

Πλαδόων, Π. Ἰων. ἀντὶ Πλαδῶν, μτχ. τοῦ Πλαδάω.

Πλαδώδης, εως (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πλαδαρός.

Πλάζω, Μ. πλάγξω (ἀόρ. πθ. Ἐπλάγχθην), Π. ἀντὶ Πλανῶ, κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ (νὰ ἔβγῃ ἀπὸ) τὸν δρόμον τᴕ· ἀποκρούω (» Πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκὸς, « Ἰλ. Λ., ἀπεκρούσθη)· (μτφορ.) ξεπλανῶ, ξεμυαλίζω· παραζαλίζω· (πθ. ἢ μσ.) χάνω (ἐβγαίνω ἀπὸ) τὸν δρόμον μου, ἀποπλανῶμαι (κυρ. καὶ μτφορ.)· περιπλανῶμαι. » Πλάζονται καθάπερ οἱ θεήλατοι, « Πλ. (ἢ μὲ γεν. ἐλλειπτ.) » Πλαγχθεὶς ἁμαξιτοῦ, « Εὐρ. (ἢ δοτ.) » Δηρὸν χρόνον ἄλαισι πλαγχθεὶς, « αὐτ.

Πλαθάνη (ἡ), = Πλάθανον.

;Πλαθανίτης, ου (ὁ). (ἄρτος ἢ πλακοῦς) ὁ ἐκ πλαθάνου.

Πλάθανον (τὸ) ἢ

Πλάθανος (ὁ), [πλάσσω]. τὸ στρογγυλὸν τραπέζι ἢ σανίδι ἐπάνω εἰς τὸ όπ. πλάθουν τὸ ψωμὶ κτλ., (κοιν.) πλαστηριά. » Εἴδατά θ', ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται, « Θκρ.

Πλαθείην, Π. πθ. ἢ μσ. ἀόρ. ά τῆς εὐκτ. τοῦ Πλάθω.

Πλᾶθος, έος (τὸ), Δ. ἀντὶ Πλῆθος.

Πλάθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Πελάζω, πλησιάζω. (συχν.) » Ἀνδρὶ (» Γαμέτᾳ) πλαθεῖσα, « Αἰσχλ., ὑπανδρευθεῖσα.

Πλαίσιον (τὸ). σχῆμα τετράγωνον ἐπίμηκες· (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε καμωμένον εἰς τοιοῦτον σχῆμα, (π. χ.) καλοῦπι διὰ τὰ τούβουλα, (παρβλ.) Πλινθίον· (κυρ. δὲ) φάλαγξ (στρατ.) ἑτερομήκης, (ὅθ.) » Εἰς τὰ πλαίσια ἄλλ. » Εἰς τὰ πλάγια) βάλλειν, « Δ. Κασ., προσβάλλειν κατὰ πλευρὰν τὸ στράτευμα, [πλὰξ ἢ -

Πλαισὸς, ἡ, ὸν, = Βλαισός.

Πλακεὶς, εῖσα, ὲν, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Πλέκω.

Πλακερὸς, ά, όν. Ὁ ἔχων σχῆμα πλακὸς, πλακώδης.

Πλάκινος, η, ον. Ὁ συγκείμενος ἀπὸ (ἔχων ἐπικειμένην) πλάκα ἢ σανίδα. » Τρίπους—, « Ἐπγρ.

†Πλακὶς, ίδος (ἡ), Γλσ. κλίνη ἀπὸ ἄνθη ἡ ὁποία ἐχρησίμευεν εἰς τὰ Παναθήναια.

Πλακίτης, ου (ὁ) καὶ Πλακῖτις, ιδος (ἡ)· ὁ ἔχων σχῆμα πλακὸς, πλακωτός.

Πλακόεις-οῦς, εσσα-οῦσσα, εν-οῦν, Π. ἁπλωτὸς εἰς σχῆμα πλακὸς, πλακωτος· ἐπίπεδος. » Χωρῳ ἐνὶ πλακοεντι, « Ὀρφ. » Τύμβοι πλακοεντες, « Γργ.

Πλακουντάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλακούντιον.

Πλακουντηρὸς, ά, όν. Πλακουντώδης ‖ (οὐσ.) » Πλακουντηρά, « τὰ ἐν εἴδει πλακοῦντος ζυμαρικά.

Πλακουντικὸς, ἡ, όν. Πλακοῦντος ἴδιος.

Πλακούντιον (τὸ) καὶ

Πλακουντισκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πλακοῦς.

Πλακουντοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), = Πλακουντώδης.

;Πλακουντοποιία (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ πλακουντοποιοῦ, κατασκευὴ πλακούντων, (Γαλλ.) pâtisserie.

Πλακουντοποιικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πλακουντοποιὸν ἢ τὴν πλακουντοποιίαν.

Πλακουντοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων πλακοῦντας (ζυμαρικὰ) ἢ ὅπου κατασκευάζονται τοιαῦτα » Πλακουντοποιὸν ὠνομασμένην Σάμον, « (Σώπατρ. παρ') Ἀθ.) ‖. (οὐσ.) μπουρεκτσῆς. » Μαγείρων καὶ πλακουντοποιῶν, « Χρσ.

Πλακουντοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω πλακοῦντας.

Πλακουντώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πλακοῦντος.

Πλακοῦς, οῦντος (ὁ), κατὰ συναίρ. ἀντὶ Πλακόεις (ἐνν. ἄρτος), ψωμὶ εἰς σχῆμα πλακὸς (ἁπλωτὸν), πῆττα, γαλέτα· (κυρ. δὲ) ζυμαρικὸν, μπουρέκι. 2) (διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) ὁ σπόρος τῆς μολόχας.

†Πλακόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Καπλαδίζω) μὲ πλάκας, (Γαλλ.) plaquer.

Πλακτὴρ, ῆρος (ὁ), Δ. ἀντὶ Πληκτήρ.

Πλᾶκτρον (τὸ), Δ. ἀντὶ Πλῆκτρον.

Πλάκτωρ, ορος (ὁ), Δ. ἀντὶ Πλήκτωρ.

Πλακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πλακὸς, πλακωτὸς, ἁπλωτός. » Ἡ τῆς τρίγλης σὰρξ πλακώδης, « Ὀρειβ. 2) σκεπασμένος μὲ πλάκαν (πέτσαν, κρούσταν). » Πλακώδης ὁ ἐχῖνος τὰ ἐντὸς, « Ἀρσο.

Πλάκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πλακόω, στρώσιμον ἢ σκέπασμα (καπλάδισμα) μὲ πλάκας.

Πλακωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ σκεπάζων μὲ πλάκας, (Γαλλ.) plaqueur.

Πλακωτὸς [πλακόω], ἡ, όν. Στρωμένος ἢ Σκεπασμένος μὲ πλάκας, (Γαλλ.) plaque.

Πλὰν, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Πλήν.

Πλανάω-ῶ [πλάνη], Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὸν δρόμον του (ναυτ. τὰ νερά τᴕ)· (μτφορ.) ἀπατῶ, ξεπλανῶ· (πθ.) χάνω (ἐβγαίνω ἀπὸ) τὸν δρόμον μου, (ἐπμ.) περιφέρομαι ἔνθεν κἀκεῖθεν, τριγυρνῶ· περιπλανῶμαι· (μτφορ.) ἀπατῶμαι. » Βλέπετε μήτις ὑμᾶς πλανήσῃ, « Γρφ.

Πλανέομαι, Ἰων. ἀντὶ Πλανάομαι.

Πλάνη (ἡ), τὸ πλανᾶσθαι, χάσιμον τοῦ δρόμου, ἀποπλάνησις, περιπλάνησις· (μτφορ.) ἀπάτη, γέλασμα· ἀποτυχία. » Τὴν περὶ τὰ χρώματα πλάνην τῆς ὄψεως, « Πλάτ. (καὶ μτφορ.) » Πλάνης καὶ ἀνοίας ἀπηλλαγμένη, « αὐτ. » Ὁ ἐπιστρέψας ἁμαρτωλὸν ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ, « Γρφ.

Πλάνημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς πλάνην· πλάνη· πλάνησις.

Πλάνης, ητος ἢ ῆτος (ὁ). ὁ πλανώμενος (περιπλανώμενος). » Πυρετοὶ πλάνητες, « Ἀκτουαρ., οἱ ἄτακτοι. » Ἀστέρες πλάνητες, « οἱ (ἄλλ.) Πλανῆται.

Πλανησίεδρος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ ἔχων μόνιμον ἕδραν (κατοικίαν) ἀλλὰ περιπλανώμενος ἔνθεν κἀκεῖθεν· εὐμετακίνητος, εὐμετάθετος.

Πλάνησις, εως (ἡ). τὸ πλανᾷν ἢ πλανᾶσθαι, χάσιμον τοῦ δρόμου, ἀποπλάνησις· (μτφορ.) πλάνεμα, γέλασμα.

Πλανητέον, θετ. τοῦ Πλανάω.

†Πλανητεύω, Μ. εύσω, = Πλανῶμαι, περιπλανῶμαι, [ἐκ τοῦ

Πλανήτης, ου (ὁ), = Πλανὴς, περιπλανώμενος, ἄστατος. » Πυρετοὶ πλανῆται, « Γαλ. (κυρ. δὲ ὡς οὐσ.) » Πλανῆται (ἐνν. ἀστέρες), « οἱ στρεφόμενοι περὶ τὸν ἥλιον.

Πλανητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς πλάνησιν· ὁ συνειθίζων νὰ πλανᾷ ἢ νὰ πλανᾶται, πλανήτᴕ ἴδιος.

Πλανῆτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πλανήτης.

Πλανητὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑποκείμενος εἰς πλάνην (περιπλάνησιν), κινητός· (μτφορ.) δυνάμενος νὰ πλανηθῇ (νὰ ἀπατηθῇ). » Πλανητὰ ἄστρα, « Πλάτ.

Πλάνιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πλάνος.

Πλανόδιος, α, ον, Π. ὁ πλανηθεὶς τῆς ὁδοῦ (χάσας τὸν δρόμον). ‖. (οὐσ. θηλ.) » Πλανοδία, « Ὅμ. Ὕμν. δρόμος χαμένος (ὅ,που δὲν ἐβγαίνει).

Πλάνος (ὁ, ἡ). ὁ πλανῶν ἢ πλανώμενος. » Πλάνος ἄγρα (ἐδωδὴ), « Ἐπγρ., τὸ δόλωμα. » Ἀστέρες πλάνοι, « Μανέθ., οἱ Πλανῆται. ‖. (οὐσ.) ψεύστης, ἀπατεών. » Ἐμνήσθημεν ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος εἶπεν, « Εὐαγγ., (ἢ 2) = Ὀφθαλμοπλάνος, θαυματοποιός. » Ἐθαυμάζετο δὲ παρ' Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις Ματρέας ὁ πλάνος, « Ἀθ. 3 ἀντὶ Πλάνη, περιπλάνησις· (ἐνίοτε) παρέκβασις, digression. » Τούτῳ δή τῷ μύθῳ τε καὶ πλάνῳ ὁ ξυνεπισπόμενος εὖ εἴσεται, « Πλάτ. 4) (συνήθ. μτφορ.) ἀπάτη, δέλεαρ, ἢ· σφάλμα· παρεκτροπὴ, ἀποπλάνησις. » Φρενῶν—, « Εὐρ.

Πλανοστιβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [πλάνος, στείβω]. ὁ πατηθεὶς ἢ πατούμενος ἀπὸ βήματα πλανωμένου (περιπλανωμένου).

Πλανοτρόπος (ὁ, ἡ). ὁ τρέπων εἰς φυγὴν (κατατροπόνων) τὴν πλάνην.

Πλανύττω, Μ. ύξω; = Πλανῶμαι, Περιπλανῶμαι.

Πλανώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πλανητικὸς· ὑποκείμενος εἰς πλάνην, ἄτακτος. » Χαλαρὸν καὶ πλανῶδες τὸ ἄρθρον, « Γαλ., εὐόλισθον. » Ἦσι.. γνώμη πλανωδεστέρη, « Ἀρετ.

Πλὰξ [πλάσσω], ακὸς (ἡ). (ἐν γέν.) σῶμα πλατὺ καὶ ἐπίπεδον, (κυρ.) σανίδα πέτρινη, μάρμαρον ἁπλωτὸν, (κοιν.) πλάκα· φύλλον ζυμαρικοῦ, κτλ. (μτνμ.) ἴσωμα, κάμπος, πεδιάς, (Γαλλ.) plateau. » Χερρονησίαν πλάκα σπείρει, « Εὐρ. (καὶ καταχρ.) » Πόντου πλάκα, « Πινδ.

Πλῆξεν, Δ. Π. ἀντὶ Ἔπληξεν, γ'. ἑν. προσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὁρσ. τοῦ Πλήσσω.

;Πλάξιος (ὁ, ἡ), = Πλακερός.

Πλάξιππος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Πλήξιππος.

Πλάσας, ασα, αν, ἀόρ. τῆς μτχ. τᴕ Πλάσσω.

Πλᾶσθεν, Δ. Π. ἀντὶ Ἐπλήσθησαν, γ'. πλ. προσ. τοῦ πθ. ἀορ. τοῦ Πίμπλημι.

Πλάσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πλάσσω, πλάσιμον, σχηματισμὸς, δημιουργία· (μουσ.) = Πλάσμα (ὅθ. ρτρ.) σχηματισμὸς τῆς φράσεως ἐπὶ τὸ ἐμφαντικώτερον. » Σφόδρα δημῶδες τὸ λεγόμενον, ἀλλὰ γέγονεν ὑψηλὸν τῇ πλάσει, « Λογγ.

Πλάσμα (τὸ). τὸ πλασθὲν, ἔργον πλάστου, κατασκεύασμα (κυρ. ἀπὸ κηρὶ ἢ γύψον), πλαστούργημα, δημιούργημα· (μτφορ.) γέννημα τῆς φαντασιας, πρᾶγμα πλαςὸν (ἀνύπαρκτον)· ψεῦδος (»Πλάσμα ὅλον ἐστὶν ἡ διαθήκη,« Δμ.)· ὑπόκρισις· πρόσχημα. (»Προσιόντες αὐτῷ μετὰ φιλικοῦ πλάσματος,« Γργ.)· (μσσ.) σχηματισμὸς τῆς φωνῆς ἐπὶ τὸ θελκτικώτερον ἢ θηλυπρεπέστερον, τσακκίσματα, (Τουρκ.) ναγμέδες. (ῥτρ.) ἀπαγγελία μελῳδικὴ (ἐπμ. κακόζηλος ȝ ἐπιτετηδευμένη) ἡ ἐμφαντικὴ, μιμητικὴ τῶν λεγομένων. »Β.φ δὲ τότε τῶν παρόντων διωσάμενος τὰς θύρας, εἰσῆλθε, μετὰ πλάσματος φωνῆς ἔπη περαίνων, οἷς τὸν Νέστορα χρώμενον Ὅμηρος ἐπεποιήκει,« Πλ. »Τοῖς πολλοῖς ὑποκρινόμενος (ὁ Δημοσθένης) ἤρεσκε θαυμαστῶς, οἱ δὲ χαρίεντες ταπεινὸν ἡγοῦντο ȝ ἀγεννὲς αὐτοῦ τὸ πλάσμα,« αὐτ.

Πλασματίας, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ πλάττῃ μὲ τὴν φαντασίαν του (νὰ διηγῆται) πλάσματα· (ἐπὶ λογ.) μυθώδης.

;Πλασματικὸς, ή, όν. Ὁ μετὰ πλάσματος, ἔντεχνος.

Πλασματικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον πλασματικὸν, ἐντέχνως.

Πλασματογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συγγράφω) πλάσματα (γεννήματα τῆς φαντασίας μου).

Πλασματογράφος (ὁ). ὁ γράφων περὶ πλαστῶν ἀντικειμένων (λαμβάνων ὡς ὑπόθεσιν τῶν λόγων 'τα πλαστὰ πρόσωπα, μυθιστοριογράφος.

Πλασματώδης, εος (ὁ, ἡ). πλάσματι ὅμοιος, μυθώδης.

Πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω (πθ. πρκ. Πέπλασμαι), [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Πλήσσω]. Φθειάνω, κατασκευάζω (κυρ. ἀπὸ πηλὸν ἢ κηρόν), (ὅθ. κοιν.) πλάθω (ψωμί) στουππόνω μὲ πηλὸν ἢ κηρὸν ἢ ζυμάρι (»Ἐμοὶ δ' οὐκ ἔς' οὐδὲ τὴν ὑδρίαν πλάσαι,« Ἀρσφ.)· (ἐν γέν.) μορφόνω, σχηματίζω·(μτφορ.) γυμνάζω·(συνήθ.) φθειάνω μὲ τὸν νοῦν μου· ἐφευρίσκω· (μσ.) προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι. »Πλάττομαι τὸν εἰδότα.« Λξ., (κοιν.) κάμνω τὸν εἰδήμονα, καμόνομαι ὅτι 'ξεύρω. »Πλασάμενος σχῆμα τραγικὸν,« Δμ., σχηματίσας ἑαυτὸν ἐπὶ τὸ τραγικώτερον. »Ὀλίγον μὲν χρόνον δύναιτ' ἄν τις πλάσασθαι τὸν τρόπον τὸν αὑτοῦ, ἐν ἑβδομήκοντα δὲ ἔτεσιν οὐδ' ἂν εἷς λάθοι πονηρὸς ὤν,« Ασ. (καὶ πθ.) Πεπλασμένος, η, ον, = Πλαστὸς, προσποιημένος, ψεύτικος.

Πλάστειρα (ἡ), Π. ἀντὶ Πλάστρια, (θηλ. τοῦ Πλαστήρ).

Πλαστέον, θετ. τοῦ Πλάσσω.

Πλαςεύω, Μ. εύσω. Πλάττω (μὲ τὸν νοῦν μου).

Πλαςὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Πλάςης.

;Πλαςήριον (τὸ), = Πλάθανον.

Πλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων (κατασκευάζων) τι κυρ. ἀπὸ πηλὸν ἢ κηρὸν, ἀγαλματοποιός· (ἐν γέν.) δημιουργός.

Πλαςίγγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Πλάστιγξ [πλήσσω], ιγγος (ἡ). τὸ πινάκι τῆς ζυγαριᾶς· (συνκδχ.) ἡ ζυγαριά· (ὅθ. Π.) ὁ ζυγὸς τῶν ἵππων· (μτνμ.) καύκαλον ὀστρέου· (ἐνίοτε) = Κοτταβεῖον· (χειρουργ.) = Νάρθηξ, καλάμι ἢ σανίδι διὰ τὰ τσακκισμένα κόκκαλα· (Π.) μάστιξ. »Διώκεται πόλεως χαλκηράτῳ πλάστιγγι λυμανθὲν δέμας,« Αἰσχλ.

Πλαστικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πλάττειν. »Γῆ πλαςική,« Πλάτ., ἡ ἁρμοδία πρὸς κατασκευὴν πλαςουργημάτων. »Πλαςική,« ἡ τέχνη τοῦ πλάσου, ȝ »Πλαςικός,« ὁ ἐπιτήδειος ἢ ἀσχολούμενος εἰς αὐτήν.

Πλάςις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πλάστης· (ἰδιωνυμ.) αἱ κηροπλαςοῦσαι μέλισσαι.

Πλαστογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πλαστὸν ἔγγραφον, μιμοῦμαι δολίως τὸ γράψιμόν (νοθεύω τὸ σύγγραμμά ἢ τὸ ἔγγραφόν) τινος.

Πλαςογράφημα (τὸ). ἔγγραφον πλαστόν.

Πλαστογραφία (ἡ). τὸ κακούργημα τοῦ πλαστογράφου· (συνκδχ.) πλαστὸν ἔγγραφον.

Πλαστογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων πλαςὰ ἔγγραφα, μιμούμενος τὸ γράψιμον (νοθεύων τὸ ἔγγραφον ἢ τὸ σύγγραμμα) ἄλλου· (ἐνίοτε) = Πλασματογράφος.

;Πλαστοκατήγορος (ὁ, ἡ) ὁ κατηγορῶν τινα διὰ πλαστὸν ἔγκλημα, συκοφάντης.

Πλαστοκόμης, ου (ὁ). ὁ φορῶν πλαστὴν κόμην (ψεύτικα μαλλιά)

Πλαςολάλος (ὁ, ἡ), = Πλαςολόγος.

Πλαςολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ πλαςὰ (ψευδῆ) λόγια, εἶμαι πλαςολόγος.

Πλαςολογία (ἡ). ψευδολογία.

Πλαςολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (διηγούμενος) πλάσματα, ἀπατεὼν, ψευδολόγος.

Πλαστὸς, ή, όν. Φθειασμένος ἀπὸ πηλὸν (κηρὶ κτλ.), πλασμένος· (ἐν γέν.) φθειαστὸς, κατασκευαστός· (μτφορ.) ψευδής, προσποιητός. »Οὐ πλαστὴν τὴν φιλίαν παρείχοντο,« Ξεν. 2) = Καταπλαςὸς(;). 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Πλατος.

Πλαστουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω (Δημιουργῶ) ὡς πλαςουργὸς, μορφόνω, σχηματίζω· παρασταίνω.

Πλαστούργημα (τὸ). ἔργον πλαστουργοῦ, ὁμοίωμα (κυρ. ἀπὸ πηλὸν κτλ.), πλάσμα, δημιούργημα 2) ψεῦδος, πλάσμα.

Πλαστουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πλαςουργοῦ, κατασκευὴ πλάσματος, δημιουργία.

Πλαστουργὸς (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος πλαστὰ ἔργα· (ἐν γέν.) πλάστης, δημιουργος. (μτφορ.) = Πλαστολόγος.

Πλάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Πλάστης.

†Πλάστρον (τὸ). ἐνώτιον, σκουλαρῆκι.

Πλαςῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον πλαςὸν (προσποιητικὸν), ὑποκριτικῶς, ὑπούλως.

Πλάτα, ας (ἀ), Δ. ἀντὶ Πλάτη.

Πλαταγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ξηρόν τινα κροτον (καθὼς π. χ. δύο πλατέα σώματα συγκρουόμενα), (μτβτ.) κτυπῶ τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ κάμῃ τοιοῦτόν τινα κρότον, (Γαλλ.) claquer· (ἑλλ.) χειροκροτῶ. »Πλατάγησον στήθεα,« Βίων. (καὶ ἐλλ.) »Ὁ παῖς ἐχάρη καὶ πλατάγησε νικήσας,« Θκρ. (καὶ μσ) »Θαλάμων θύραι ἐπλαταγεῦντο,« Ἐπγρ., [ἐκ τοῦ

Πλαταγὴ (ἡ), [πλατάσσω]. ὄργανόν τι τὸ ὁπ. κινούμενον ἢ συγκρουόμενον πλαταγεῖ, (παρβλ.) Κροταλον. 2 = Πλατάγημα. »Ὁ μὲν οὖν Ἡρωδιανὸς τὴν πλαταγὴν ὀξύνεσθαί φησιν ἐν τῷ Καθόλου· βέλτιον δὲ ἴσως τὴν μὲν πλαταγὴν, τὸν ἦχον, ὀξύνειν, τὴν δὲ πλατάγην, τὸ κροταλον, παροξυνειν,« Ἀπλλν.

Πλατάγημα (τὸ), τὸ πλαταγεῖν, κρότος (κυρ. δύο πλατέων σωμάτων συγκρουομένων), (Γαλλ.) claquement· (ἐν γεν.) κτύπος, βροντος.

;Πλαταγίζω, Μ. ίσω, = Πλαταγέω, (κυρ.) φωνάζω 'σὰν τὴν χῆνα, (ὅπυ ἄλλ. διορθ. Πλατυγίζω).

Πλαταγὼν, ῶνος (ὁ), = Πλαταγὴ (2).

†Πλαταγωνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πλαταγέω (κυρ. διὰ πλαταγῶνος).

Πλαταγώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλαταγών. 2, (πλθ.) τὰ φύλλα τοῦ ἄνθους τῆς παπαρούνας (διότι ἐσυνείθιζον ἐφαρμοζοντες αὐτὰ ἐπὶ τοῦ ἀντιχειρος καὶ λιχανοῦ δακτύλου τῆς ἀριστερᾶς χειρός, συνεστραμμένων εἰς σχῆμα κύκλυ, νὰ τὰ κτυποῦν μὲ τὴν παλάμην τῆς δεξιᾶς, ȝ ἀπὸ τον κροτον νὰ μαντεύουν ἂν ἠγαπῶντο).

†Πλάταμος (ὁ). βράχος πλατὺς (ἁπλωτὸς) εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Πλαταμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει πλαταμου (πλαταμῶνος), ἁπλωτος.

Πλαταμὼν [πλατὺς ἢ †πλάταμος], ῶνος (ὁ). τόπος πλατὺς (ἁπλωτὸς) εἰς τὸ παραθαλάσσιον (»Ὕπερ ἐπὶ θαλάσσης αἰγιαλὸς, τοῦτο ἐπὶ τῶν ποταμῶν πλαταμών,« Σχλ.)· πέτρα ἐπίπεδος (πλάκα) ἐξέχουσα ὀλίγον εἰς τὴν ἄκραν ἢ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. »Δεῖψ ἐπὶ πλαταμῶνι, τὸν οὐκ ἐπέβαλλε θάλασσα κύμασι, χειμερίη δὲ πάλαι ἀποέκλυσεν ἅλμη,« Ἀπλλν.

Πλατάνιος, α, ον. Ὁ ἐκ πλατάνου, πλατανήσιος. »Μῆλα πλατάνια,« Ἀθ., εἶδ. μήλων.

Πλατανιστὴς, οῦ (ὁ), = Πλατανὼν (;), (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πλατανιστοῦς). 2) εἶδος ἰχθυος, (παρβλ. Πλάταξ).

Πλατανίστινος, η, ον, = Πλατάνιος, [ἐκ τοῦ

Πλατάνιστος (ἡ), = Πλάτανος.

Πλατανιστοῦς, οῦντος (ὁ), = Πλατανὼν.

Πλάτανος (ἡ), [πλατύς], εἶδ. δενδρου (μὲ πλατειὰ φύλλα), (κοιν.) πλατάνι (τὸ) ȝ πλάτανος (ὁ).

Πλατανώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πλατάνου, ὅμοιος μὲ πλάτανον, ἢ γεμάτος πλατάνους, (συγχ. τῷ Πλαταμωδης).

Πλατανὼν, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ πλατάνους, δάσος πλατάνων.

Πλάταξ [πλατύς], ακος (ὁ), εἶδος ἰχθ. (Κορακινυ).

†Πλατάσσω [ὀνμτπ.], Μ. άξω, Γλσ. = Πλαταγέω.

Πλατεῖα (ἡ), ἴδε Πλατύς.

Πλατειάζω, Μ. άσω. Ὁμιλῶ (Προφέρω τὰς λέξεις) μὲ πλατὺ στόμα (καθὼς οἱ Δωριεῖς ἐξ αἰτίας τῆς συχνῆς χρήσεως τοῦ α), (ἄλλ.) Πλατυστομέω. 2) (Λακων.) κτυπῶ μὲ τὴν παλάμην (πλατείᾳ τῇ χειρί).

Πλατειάσδω, Δ. ἀντὶ Πλατειάζω.

Πλατειασμὸς (ὁ). τὸ πλατειάζειν (προφέρειν τὰς λέξεις μὲ πλατὺ στόμα καθὼς οἱ Δωριεῖς μεταχειριζόμενοι συχνὰ τὸ α).

Πλατεῖον (τὸ). πλατὺ κομμάτι ξύλου· πινακίδα (ἐπὶ τῆς ὁπ. διεδίδετο γραμμένον τὸ στρατιωτ. σύνθημα).

Πλατέως, ἐπίῤ. Πλατειὰ, εἰς πλάτος. ἀφθόνως.

Πλάτη (ἡ). τὸ πλατὺ μέρος ὁποιουδήποτε σώματος (κυρ. δὲ) τοῦ κωπιοῦ· (συνκδχ.) τὸ κωπί· (Π.) τὸ πλοῖον· (ἐνίοτε) ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης. (Λτ.) æquor· φθυάρι διὰ λίχνισμα· ῥάβδος ποιμενικὴ τῆς ὁπ. τὸ ἓν ἄκρον εἶνε πλατύ· (πλθ) τὰ πλατύτερα πλευρὰ τοῦ σωματος, αἱ ὠμοπλάται. φύλλον χαρτίου ἢ περγαμηνῆς (μεμβράνης) διὰ γράψιμον. »Τὰς πλάτας ῥίψω γράφων,« Ἀρσφ. »Ἁ Μῶσα δ' αὐτῷ (τῷ Μνασάλκα) τὰς Σιμωνίδα πλάτας ἧς ἀποσπάραγμα,« Ἐπγρ.

Πλατιάσδω, Μ. αξῶ, Δ. ἀντὶ Πλησιαζω.

Πλάτιγξ, ιγγος (ἡ), = Πλάτυγξ

Πλατίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλάτη.

Πλατίον, ἐπίῤ. Δ. ἀντὶ Πλησίον.

Πλᾶτις (ἀντὶ Πελάτις), ιδος (ἡ), Π. [πελάζω]. γυνὴ σύνευνος.

;Πλατίστακος (ὁ), εἶδος ἰχθύος (μύλλου), (ἄλλ.) Πλάταξ.

Πλατὸς, ή, όν, Π. ἀντὶ †Πελαστὸς, προσιτός. »Οὐ πλατὸς,« Αἰσχλ., φρικτὸς, ἀπρόσιτος, ἄπλετος.

Πλάτος, εος-ους (τὸ). τὸ χαρακτηριςικὸν τοῦ πλατέος, (κοιν.) πλάτος, φάρδος. »Ἐν πλάτει (ἢ) »Κατὰ πλάτος,« Λξ. — Πλατέως, κατ' ἔκτασιν. γενικώτερον. »Ἡ εἰς α (αἰτιατικὴ) ἐστιν ἐν πλάτει ... ἡ δὲ εἰς ν σπανιωτέρα,« Χοιρ. 6.

Πλατόω-ῶ, Μ. ώσω, = Πλατύνω. »Κωπέων πλατουμένων,« Ἀρσφ, εἰς πλάτας πελεκωμένων (σχηματιζομένων).

Πλάττω, Μ. πλάσω, Ἀττ. ἀντὶ Πλάσσω.

†Πλατυαλουργὴς, έος (ὁ, ἡ). (χιτὼν) = Πλατύσημος, Περιπόρφυρος.

†Πλατυάμφοδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατείας ἀμφόδους, (Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὐρυάγυια).

Πλατυαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺν αὐχένα (σβέρκον).

Πλατυγάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν (μεγάλην, εὐρύχωρον) γαστέρα.

Πλατυγίζω [πλατυγξ], Μ. ίσω. Κτυπῶ τὸ νερὸν μὲ τὸ πλατὺ μέρος τοῦ κωπιοῦ· (συνκδχ.) κωπηλατῶ. (μτνμ.) »Χῆνα πλατυγίζοντα καὶ κεχηνότα,« (Εὐβ. παρ') Ἀθ., = Πτερυγίζοντα. 2) = Πλαταγέω, (ἴδε Πλαταγίζω)· (μτνμ.) μεγαλοῤῥημονῶ, (κοιν.) ὁμιλῶ φαρδειὰ-πλατειά.

Πλατύγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν γλῶσσαν· (συνκδχ.) ὁμιλῶν μὲ πλατὺ ςόμα, (ἴδε Πλατειάζω).

Πλατύγναθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατείας γνάθους.

Πλάτυγξ, υγγος (ἡ). τὸ πλατὺ μέρος τοῦ κωπιοῦ.

Πλατυέπεια (ἡ). τὸ ὁμιλεῖν ἐν πλάτει (κατ' ἔκτασιν).

†Πλατυθάλασσος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Εὐρύαλος.

Πλατύζομαι, Μ. . . ; = Πλατυγίζω, μεγαλοῤῥημονῶ.

Πλατυΐσχιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατέα ἰσχία.

Πλατύκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κάμνων) πλατὺν καρπόν.

;Πλατύκαρφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατέα κάρφη (τσάκνα).

Πλατύκαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺν καυλόν.

Πλατύκερκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν κέρκον (οὐράν).

Πλατύκερως, ω ἢ ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατέα κέρατα.

Πλατυκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν κεφαλήν.

Πλατύκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν κόμην.

Πλατυκορία καὶ Πλατυκορίασις, εως (ἡ). ὁ παρὰ φύσιν πλατυσμὸς τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ἡ ἐκ τούτου ἀμαύρωσις τῆς ὁράσεως, (παρβλ. Μυδρίασις).

Πλατυκὸς, ή, όν. Πλατύς· διεξοδικός· ἄφθονος.

Πλατυκύμινον (τὸ), εἶδος κυμίνου.

Πλατυκῶς, ἐπίῤ. Εἰς πλάτος· διεξοδικά· γενικώτερον.

Πλατυλέσχης, ου (ὁ). μέγας φλύαρος.

†Πλατυλίσγων, ονος (ὁ), (νλγ.). εἶδ. λίσγου (λισγαριοῦ) μὲ πλατειὰν ἄκρην.

Πλατυλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ εἰς πλάτος.

Πλατυλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν διεξοδικά (εἰς πλάτος).

Πλατύλογχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἁρματωμένος μὲ) πλατεῖαν λόγχην. ‖. (οὐσ.) Πλατύλογχον (τὸ), δορυ μὲ πλατεῖαν λόγχην (αἰχμήν).

Πλατυμέτωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ μέτωπον.

Πλάτυμμα (τὸ), = Πλάτυσμα.

Πλατυντέον, θετ. τοῦ

Πλατύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Πεπλάτυμμαι καὶ Πεπλάτυσμαι). Κάμνω τι πλατύ, πλαταίνω· ἐκτείνω· μεγαλύνω· (μσ. μτφορ.) μεγαληγορῶ· καυχῶμαι. »Τί πλατύνεαι ἠλίθιος ὥς; « Τίμ.

Πλατύνωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατέα νῶτα (ῥάχιν).

;Πλατυόνυχος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πλατυώνυχος.

Πλατύουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν οὐράν.

Πλατυόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖς (μεγάλους) ὀφθαλμούς. ‖ (οὐσ.) Πλατυοφθαλμον (τὸ), τὸ στίμμι (διοτι βάφοντες μὲ αὐτὸ τὰς βλεφαρίδας ἔκαμναν νὰ φαίνωνται μεγαλήτεροι οἱ ὀφθαλμοί).

†Πλατύπεδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ πέδον (πλατεῖαν ἐπιφάνειαν).

Πλατύπιλος (ὁ, ἡ), Σχλ. (περικεφαλαία) ἔχουσα πλατὺν πῖλον, (ἐπμ.) μεγάλη.

Πλατυπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν πορφυρᾶν οὔγιαν, (ἴδε Πλατύσημος).

Πλατύπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖς πόδας.

Πλατυπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ πρόσωπον.

Πλατύπυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν πυγὴν (πλατέα ὀπίσθια). Εὐρύπρωκτος. (ναῦς) μὲ πλατὺν πυθμένα (πλατεῖαν τρόπιν).

Πλατυῤῥημοσύνη (ἡ), Π. φλυαρία, πολυλογία. ἢ· μεγαλοῤῥημοσύνη.

Πλατύῤῥιν(ῥις), ῥινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖαν ῥῖνα (μύτην).

Πλατύῤῥοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺν ῥοῦν, πλατύς. »Ποταμὸς—,« Λξ.

Πλατύῤῥυγχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ ῥύγχος ἢ ῥάμφος.

†Πλατύῤῥυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατείας ῥύμας (ὁδούς, ἀγυιάς).

Πλατὺς, εῖα, ύ. Ὁ ἔχων πλάτος, φαρδύς· ἀνοικτός· εὐρύχωρος· (ἐν γέν.) πολὺς, ἄφθονος. »Αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν,« Ὅμ. »Τελαμὼν (»Ἑλλήσποντος) —,« αὐτ. »Τεῖχος (»Φάσγανον) πλατὺ,« Θκρ. (μτνμ.) »Γέλως—,« Ἀρσφ., καγχασμὸς, (κοιν.) παχειὰ γέλια. »Ἀὴρ—,« Στρβ., ὁ ἀνοικτὸς, ὁ αἴθριος. »Οἱ πλατεῖς,« Σοφ., οἱ παχεῖς. ‖. (οὐσ. θηλ.) Πλατεῖα (ἐνν. ὁδὸς), ἡ λεωφόρος, (Γαλλ.) place (»Ἔξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας,« Εὐαγγ.) (ἐνν. χεὶρ) ἡ παλάμη. »Πλατείαις (ἐνν. ταῖς χερσὶ) τυπτόμενος,« Ἀρσφ. ‖. (οὐδ.) »Τὸ πλατὺ,« Ξεν., ἡ πεδιάς. »Ἐν πλατεῖ,« Λξ., εἰς εὐρύχωρον (ἀνοικτὸν) μέρος. ‖. (καὶ ἁπλ. ἀντὶ ἐπίῤ.) »Πλατὺ γελᾶν,« Λκ. »Πλατὺ ἐγχανὼν,« αὐτ. 2) (κατὰ συνκδχ. ἀπὸ τοῦ πελάγους τῆς θαλάσσης) ἁλμυρός. »Τὰ νότια ὕδατα πλατυτερα, ȝ τὰ πρῶτα τῶν μετοπωρινῶν,« Ἀρςτ.

;Πλατύσαρκος (ὁ, ἡ), = Πολύσαρκος, παχύς.

Πλατύσημος (ὁ, ἡ), [πλ. σῆμα], = Πλατυπόρφυρος. »Ἡ πλατύσημος (ἐνν. ἐσθὴς),« τὸ φόρεμα τῶν βυλευτῶν (πατρικίων) τῆς Ῥώμης, (Λτ.) laticlavia; (ἀντιθ. τῷ Στενόσημος). »Χειλίαρχον πλατύσημον λεγιῶνος Δ' Φλαουΐας,« Ἐπγρφ., Tribunum laticlavium.

Πλάτυσμα (τὸ), [πλατύνω]. (ἐν γέν.) κάθε πλατὺ κατασκεύασμα, (π. χ.) πλάκα (λάμα) σιδήρου· πανὶ διὰ ἔμπλαστρον, κτλ. »Πλάτυσμα μυῶδες,« Γαλ., μυὼν πλατύς. »Πλάτυσμα χαλκοῦν,« αὐτ., ταβλᾶς, ἀπλάδα, (Γαλλ.) plateau. »Πλατύσματά τε καὶ πέμματα,« αὐτ., ζυμαρικὰ εἰς φύλλον. πήτταις.

Πλατυσμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλάτυσμα.

Πλατυσμὸς (ὁ), τὸ πλατύνειν ἢ πλατύνεσθαι· πλάτεμμα· (συνκδχ.) εὐρυχωρία· (μτφορ.) ἐπίδειξις· κομπασμὸς, μεγαλοῤῥημοσύνη. »Ἐν δὲ πλατυσμὸς πολυμαθημοσύνης, τῆς οὐ κενεωτερον ἄλλο.« (Τίμ. παρ') Ἀθ.

Πλατύστερνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ ςέρνον (ςῆθος).

Πλατυστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ πλατύνων (ἀνοίγων) πολὺ τὸ στόμα (καθὼς οἱ Δωριεῖς διὰ τὴν συχνὴν χρῆσιν τοῦ α), = Πλατειάζω.

Πλατύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ ςόμα ἢ στόμιον· ὁ ἀνοίγων (πλατύνων) πολὺ τὸ στόμα του ἐν ᾧ ὁμιλεῖ (καθὼς οἱ Δωριεῖς).

Πλατύσγιστος (ὁ, ἡ). πλατειὰ (πολὺ) ἢ κατὰ πλάτος σχισμένος.

Πλατύσωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατὺ σῶμα.

Πλατύτερον ϗ

Πλατυτέρως, ἐπίῤ. συγκρ. τοῦ Πλατέως, πλατύτερα.

Πλατύτης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πλάτους, ἡ κατὰ πλάτος διάστασις (ἔκτασις).

;Πλατύφυγος (ὁ, ἡ), (κυρ. ναῦς) ἔχουσα πλατεῖαν τρόπιν, μεγάλη, εὐρύχωρος, (ἄλλ. διορθ. Πλατύπυγος).

Πλατύφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατειὰ φύλλα. »Ἡ λεύκη πλατυφυλλότερον τῆς αἰγείρου,« Θφρ. ‖ (οὐσ.) Πλατύφυλλον, εἶδος φυτοῦ (φλόμυ).

†Πλατυχαίτας, α (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πλατωχέτας.

Πλατύχωρος (ὁ, ἡ), = Εὐρύχωρος.

;Πλατύψυχος (ὁ, ἡ). ἀκόρεστος, ἄπληστος, (κατὰ λεξ.) ἔχων πλατεῖαν ψυχήν.

Πλατυώνυξ, υχος ϗ

Πλατυώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλατεῖς ὄνυχας.

Πλατωχέτας [πλατίον, ἔχω], α (ὁ), Δ. Αἰολ., = Ὁμωχέτας, γείτων, πρόσοικος· σύνοικος.

Πλέας, Π. ἀντὶ Πλείονας, αἰτ. τοῦ Πλέες.

Πλεγδὴν, ἐπίῤ. Πλεκτά, ἐν εἴδει πλέγματος. »Τίς πλεγδὴν σὰς ἐνέδησε χέρας;« Ἐπγρ.

Πλέγμα (τό). κάθε πρᾶγμα πλεγμένον, δίκτυ, (κοιν.) πλεμμάτι· ψάθα· καλάθι· πλεξίδα (τῶν μαλλιῶν), ϗτλ. 2. = Πλοκή, περιπλοκή.

Πλεγματεύω, Μ. εύσω. Κάμνω πλέγματα, πλέκω, ἐμ(συμ)πλέκω.

Πλεγμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πλέγμα.

Πλέγνυμι (παρτ. Ἐπλέγνυον), Π. ἀντὶ Πλέκω.

Πλέες, Π. ἀντὶ Πλείονες, συγκρ. πλθ. τοῦ Πολύς.

Πλεθραῖος ϗ

Πλεθριαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἑνὸς πλέθρου ἔκτασιν.

Πλεθρίζω, Μ. ίσω. Διατρέχω τὸ πλέθρον (στάδιον)· (μτφορ.) ἐκτείνομαι εἰς ταυτολογίας.

Πλέθριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πλέθρον. ‖ (εἰς τὴν Ἦλιδα) = Στάδιον. »Ἤδη οἱ Ἑλλανοδίκαι ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ Πλεθρίῳ,« Αχ.

Πλέθρισμα (τό). δρόμος (τρέξιμον) ἑνὸς πλέθρου.

Πλέθρον (τό). μέτρον ἐκτάσεως 100 ποδῶν (Ἑλλην.), τὸ ἕκτον τοῦ σταδίου. 2) δρόμος ἑνὸς πλέθρου τὸν ὁπ. διέτρεχον ἁμιλλώμενοι (καθὼς τὸ στάδιον), (Ατ.) cirque. 3) (ὡς μέτρον ἀγροτικὸν) στρέμμα περιέχον 10,000 τετραγων. ποδῶν ἐμβαδόν. 4) (πλθ.) Πλέθρα, τόποι κάθυγροι καὶ βοτανώδεις, « Ἡσύχ.

Πλειὰς [πλέω], άδος (ἡ). ἀστερισμός τις συγκειμενος ἀπὸ ἑπτὰ ἀστέρας, (κοιν.) πούλεια.

Πλεῖθι, Αἰολ. ἀντὶ Πλέε-πλεῖ, πρς. τοῦ Πλέω.

Πλεῖθος, εος (τό), Βοιωτ. ἀντὶ Πλῆθος.

†Πλεῖμμα, ἀρχ. Δ. ὁ ἐνιαυτός, ἴδε Πλειών. »Πλείμματος πράτω,« Ἐπγρφ.

Πλεῖν, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πλέω.

Πλεῖν, Ἀττ. ἀντὶ Πλέον, πλειότερον, περισσότερον.

Πλειονάκις, ἐπίῤ. = Πλεονάκις.

Πλειονομοιρέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἔχω πλειότερα μέρη ἢ πλειοτέρας (γεωμετρ.) μοίρας.

Πλειονότης (ἡ), τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ πλείονος, τὸ πλειότερον μέρος, ἡ πλειότης.

Πλειονοψηφία (ἡ). πλειονότης ψήφων.

Πλειόνως [πλείων], ἐπίῤ. Πλειότερον, περισσότερον.

Πλεῖος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Πλέος, πλήρης, γεμάτος, (κατ' ἔκτ.) πολὺς, ἄφθονος. »Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα,« Ἡσ., ἴδε ϗ Πλέος.

Πλειότερος, η, ον, Π. συγκρ. τοῦ Πλεῖος, πληρέστερος· περισσότερος. (ἁπλ.) ἀντὶ Πλέος, πλήρης. »Πλειοτέρῃ σὺν χειρί,« Ὀδ. Λ.

Πλειότης (ἡ), = Πλειονότης.

Πλείους, κατὰ κρσ. ἀντὶ Πλείονες ἢ Πλείονας, ὀνμς. ἢ αἰτ. τοῦ Πλείων.

Πλεῖς, Δ. Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Πλέες ἢ Πλέας.

Πλειστάκις καὶ (Π.) Πλειστάκι, ἐπίῤ. Παρὰ πολλαῖς φοραῖς, πολλὰ συχνάκις. »Πολλάκις ϗ ἴσως πλειστάκις,« Πλάτ. »Ὡς (»Ὅτι) πλειστάκις,« Ἀρστ., Ξεν.

Πλεισταρχία (ἡ), = Πολυαρχία. »Ἀναρχία γάρ ἐστιν ἡ πλεισταρχία,« Γργ.

Πλειστάχοθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ πλεῖστα μέρη.

†Πλειστάχως, ἐπίῤ. Κατὰ πλείστους τρόπους.

Πλειστήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. παραπολὺς, πολλαπλάσιος, (ὅθ.

Πλειστηριάζω ϗ μσ. ὃ ϗ εὐχρηστότ.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι. Αὐξάνω (Ἀναιβάζω) τὴν τιμὴν τοῦ πωλουμένου, προσθέτω ὡς ἀγοραστὴς πλειοτέραν τιμὴν εἰς πρᾶγμα δημοπρατούμενον, (ἄλλ.) Ὑπερθεματίζω, (ἐν γέν.) ἀκριβαίνω.

Πλειστηριασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., αὔξησις τῆς τιμῆς τοῦ πωλουμένου, (ἄλλ.) Ὑπερθεματισμός.

Πλειστηρίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. ἀποδίδω τὸ πλεῖστον μέρος εἴς τινα. 2) καυχῶμαι. 3) = Πλειστηριάζομαι(;).

Πλειστοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τὰς πλειοτέρας βολὰς (Κερδίζω τοὺς πλειοτέρους πούντους) εἰς τὸ παιγνίδι τὸ ὀνομαζόμενον =

Πλειστοβολίνδα, ἐπίῤ. (ὡς ὄνομα), εἶδος παιδιᾶς μὲ κύβους ἢ ἀστραγάλους τὸ ὁπ. ἐκέρδιζεν ὅποιος εἶχε (ἔκαμνε) τὰ πλειότερα.

Πλειστοβολὶς, ίδος (ἡ). »Παιδιὰ—,« ἡ Πλειστοβολίνδα.

Πλειστοβολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πλεῖστα βάλλω, εἶμαι =

Πλειστοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ πλεῖστα βάλλων (κερδίζων τοὺς πλειοτέρους πούντους) εἰς τὸ παιγνίδι Πλειστοβολίνδα, (ἐν γέν.) τυχηρὸς εἰς τὸ παιγνίδι.

Πλειστογονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ πλεῖστα (ὁμοῦ), γεννοβολῶ, εἶμαι =

Πλειστογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν (καὶ καταχρ. γεννώμενος μὲ ἄλλα) πολλὰ ὁμοῦ.

†Πλειστοδόκεια (ἡ). πλείστη δόκησις (οἴησις) περὶ ἑαυτοῦ ἢ περὶ ἄλλων.

Πλειστοδυναμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πλείστην δύναμιν, εἶμαι ὁ ἰσχυρότερος πάντων (παντοδύναμος). 2) ἀξιῶ ἢ βαρύνω πολὺ περισσότερον, (ἐν γέν.) ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω. »Σαρκικοὺς αὐτοὺς καλεῖ ἀπὸ τοῦ πλειστοδυναμοῦντος,« Ἰσίδ.

†Πλειστολόγως, ἐπίῤ. Κατὰ πλείστους λόγους.

Πλειστόμβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου συνέρχονται πλεῖστοι βροτοὶ (ἄνθρωποι), πολυάνθρωπος. »Ἑορτὴ (»Ἀγορὰ)—,« Πίνδ.

Πλεῖστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Πολὺς, [ἐκ τοῦ Πλέος]. Πολὺ περισσότερος, ὅσον τὸ δυνατὸν πολὺς, παρὰ πολύς. »Οἱ πλεῖστοι,« οἱ πλειότεροι. »Τίκτουσι δὲ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων ἐν τρισὶ μησίν,« Ἀρστ. »Πλεῖστός ἐστιν ἐν τούτῳ,« Λξ., = »Περὶ πλείστου ποιεῖταί τι. »Αὐτῷ ἡ πλείστη γνώμη ἦν ἀπάγειν,« Ἡρ., ἡ γνώμη του ἔκλινε περισσότερον εἰς τὸ νά. (ϗ κατ' ἐναλλαγ.) »Ταύτῃ καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ πλεῖστός εἰμι,« αὐτ. »Τοὺς πλείστους μῆνας κύει ἕξ,« Ἀρστ., τὸ πολὺ-πολύ. (ϗ ἐλλειπτ.) »Σιτίζουσα αὐτοὺς (τοὺς νεοττοὺς) καὶ ἐκτρέφουσα μέχρι πλείστου,« Βασ. (ϗ μετὰ τοῦ Ὅσος) »Ὅσας ἂν πλείστας δύναιντο,« Ἡρ. »Δώσω ὅσα τις ϗ ἄλλος πλεῖστον,« Ξεν. (ϗ πρὸς ὑπερθ.) »Πλεῖστον κάκιστος,« Σοφ. (καὶ ἀντὶ ἐπιῤ.) »Πλεῖστοι πνέουσι,« Πλ., πνέουν συχνότατα. »Τὸ πλεῖστον ϗ (πλθ.) »Πλεῖστα ϗ (ἐνάρθρ.) »Τὰ πλεῖστα,« = Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἢ Τὸ πολὺ-πολύ. »Πεμπταῖοι ἤ, τὸ πλεῖστον, ἑκταῖοι,« Διοδ. »Ἐπεὶ τὰ πλεῖστα γε πράττοντά τι ὁρῶ σε,« Ξεν. (καὶ κατ' ἐπίτ. μετὰ τοῦ Ὡς ἢ Ὅτι). »Ὡς (»Ὅτι) πλεῖστον,« Λξ.

;Πλειστοτόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλεῖστα τίκτων, γονιμώτατος.

Πλειστοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) τὰ πλεῖστα.

Πλειστόχυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πληθώραν χυμῶν.

Πλείω, Π. ἀντὶ Πλέω.

Πλείω, κατὰ συναιρ. ἀντὶ Πλείονα, αἰτ. ἀρσ. ἢ πλθ. οὐδ. τοῦ

Πλείων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. τοῦ Πολὺς, [ἐκ τοῦ Πλέος]. Πλειότερος, περισσότερος. »Μήτε τι πλείους γίγνεσθαι, μήτε τί ποτε ἐλάττους,« Πλάτ. »Οἱ πλείονες,« Λξ., οἱ πλειότεροι, ἤ· ὁ δῆμος, τὸ πλῆθος, ἤ· (κατ' εὐφημ.) οἱ ἀποθανόντες, (ὅθ.) »Ἐς πλειόνων ἱκέσθαι,« Ἐπγρ., = Ἐς ᾅδου. »Γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων,« Ἀρστφ., = Ἐκ νεκρῶν. »Περὶ σπονδέων ἀνοίσειν ἐς τοὺς πλεῦνας,« Ἡρ., εἰς τὸν δῆμον. (ϗ μὲ γεν.) »Οἱ πλείους αὐτῶν,« Λξ. »Τόσσον ἐγώ φημι πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν Τρώων,« Ἰλ. Β. (καὶ δοτ. ἐλλειπτ.) »Ἑνὶ πλείους,« Πλ. (ϗ μετὰ τοῦ Ἢ) »Ἔτη γεγονὼς πλείω (ἢ) ἑβδομήκοντα,« Πλάτ. (ϗ ἐλλ.) »Ἐκ πλέονος (ἐνν. χρόνου),« Λξ., ἀπὸ πολὺ ἀρχήτερα. ‖ (τὸ οὐδ.) Πλεῖον καὶ Ἀττ. Πλέον καὶ (πλθ.) Πλείω, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ) ἐπιῤ. Μᾶλλον, πλειότερον, περισσότερον. »Τὸ πλέον ἔχειν (φέρεσθαι),« = Πλεονεκτεῖν. »Οὐδέν μοι πλέον γέγονεν,« Ἰσκρ., τίποτε δὲν ἐκέρδησα (κατώρθωσα)· (καὶ ἐλλ.) »Τί πλέον ἐμοί;« Ξεν., τί μὲ ὠφελεῖ; (ϗ ἀπολ.) »Οὐδὲν πλέον,« Λξ., οὐδὲν ὄφελος. »Πλέον ἔφερέ οἱ ἡ γνώμη κατεργάσασθαι τὴν Ἑλλάδα,« Ἡρ., ἔκλινε μᾶλλον, (παρβλ. Πλεῖστος). »Περὶ πλείονος ποιεῖσθαι (ἡγεῖσθαι) τι,« προκρίνειν πολὺ περισσότερον. »Ἐπὶ πλέον ἱκέσθαι τινὸς,« Θκρ., φθάνειν εἰς τὸν κολοφῶνα. »Οὐδὲν ᾤετο ποιήσειν πλέον ἐγκαλῶν,« Πλ. (ϗ προθετ.) »Ὅτ' ὧν παραινῶν οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ,« Σοφ., δὲν κατορθόνω τίποτε. »Τί τὸ πλέον;« Θκρ., τί τὸ ὄφελος; »Καίτοι τί πλέον πλουτεῖν ἐστι τούτων πάντων ἀποροῦντα;« Ἀρστφ. »Ὀλίγῳ πλέον,« Λξ. »Πλέον ἢ ἔλαττον,« Ἀρστ., ἀπὸ πολὺ ἕως ὀλίγον, (κοιν.) ἐπάνω-κάτω. »Τὸ δὲ πλέον,« Λξ., κυρίως ὅμως, μᾶλλον δέ. (καὶ πρὸς γεν.) »Ἐψύχθην χιόνος πλέον,« Θκρ. »Οὐ πλεῖον 20 σταδίων ἀπεχούσας,« Ξεν. »Οὐδαμῆ πλεῖον 7 ἡμερῶν,« αὐτ. (καὶ ἐπιφερ. τοῦ Ἢ) »Πολὺ πλείω καὶ μᾶλλον δεδιότες τοὺς ἔνδον ἢ τοὺς ἔξωθεν πολεμίους,« Πλάτ. »Ἀνηλωκὼς πλέον ἢ δύο τάλαντα,« Δμ. »Πλέον ἢ πρίν,« Θκρ. »Πλεῖν ἢ μύριοι,« Ἀρστφ. »Πλεῖον ἢ ἐν διπλασίῳ χρόνῳ,« Δμ. (Ἀττικώτερον δὲ χωρὶς τοῦ Ἢ) »Πλεῖν ἑξακοσίους (ὅπου ἓν χειρόγρφ. ἔχει: »Πλεῖν ἢ ἑξακοσίους),« Ἀρστφ. »Ἡμέρας πλείω τρεῖς,« Πλάτ. »Πλέον ἡμίσεις,« Παυσ. (καὶ κατ' ἀναστρφ.) »Δέκα οὐ πλείους ἐπιζήσας ἡμέρας,« Ἰωσ. »Μῆνα οὐ πλέον,« αὐτ.

Πλειών, ῶνος (ὁ), Π. [πλέος]. ὁ ἐνιαυτός, ὁ χρόνος. »Ἐκ πολλοῦ πλειῶνος,« Ἐπγρ. »Τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ' οὐχ ἑνί,« Καλλ.

Πλέκος, εος-ους (τό), Π. ἀντὶ Πλέγμα, κατασκεύασμα πλεκτὸν, καλάθι, ζεμπίλι κτλ.

†Πλεκόω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σπλεκόω.

;Πλεκτανάω-ῶ, = Πλεκτανόω.

Πλεκτάνη (ἡ). (ἐν γέν.) πλεκτόν· πλεξίδα· γαειτάνι· (ἰδιαιτ. εἰς τὸ πλθ.) οἱ πλοκαμοὶ τοῦ ὀκταποδιοῦ (τῆς σουπιᾶς ϗτλ.), (ὅθεν μτνμ.) »Λόγων πλεκτάναι,« Αχ., σοφίσματα.

Πλεκτάνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πλεκτάνη.

Πλεκτανόστολος (ὁ, ἡ), Π. [πλεκτάνη, στέλλω]. ὁ στολισμένος (ἁρματωμένος) μὲ σχοινιά, ἤ· συρόμενος (ῥυμουλκούμενος) μὲ σχοινί.

Πλεκτανόω-ῶ, Μ. ώσω. Πλέκω πλεκτάνην ἢ ὡς ἂν πλεκτάνην (πλεξίδαν). »Φαιοχίτωνες ϗ πεπλεκτανωμέναι πυκνοῖς δράκουσιν,« Αἰσχλ.

Πλεκτὴ (ἡ), ἴδε Πλεκτός.

Πλεκτικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πλέκειν. 2) ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ περιπλέκεσθαι, (Αρτ. Γ', 43).

Πλεκτὸς, ή, όν. Πλεγμένος, διὰ πλοκῆς (ἐμπλοκῆς) κατεσκευασμένος· περιπεπλεγμένος ‖ (οὐσ.) Πλεκτή, = Πλεκτάνη· σχοινὶ πλεκτὸν, γαειτάνι· θηλειά, δίκτυ· καλάθι.

Πλέκτρια (ἡ). ἡ πλέκουσα (τὴν κόμην), Κομμώτρια.

Πλέκω, Μ. πλέξω (πθ πρκ. Πέπλεγμαι καὶ ἀόρ. β'. Ἐπλάκην). Πλέκω (σχοινὶ, πλεξίδαν, δίκτυ, στέφανον κτλ.)· (μτφορ.) συνθέτω· σχεδιάζω μὲ τὸν νοῦν μου, ἐφευρίσκω. »Λόγους (»Προφάσεις κτλ.),—« Λξ. »Δεῖ σε παντοίας πλέκειν εἰς ἀπόφευξιν παλάμας,« Ἀρσφ. »Βίον πλέκειν,« (Εὐφρ. παρὰ) Στβ., διάγειν (κυρ. τακτικὴν ζωήν). ‖ (τὸ μσ.) Πλέκομαι, Π. ἀντὶ Περιπλέκομαι. »Θεῷ πλακῆναι, καὶ γενέσθαι θεὸν ἐκ τῆς μίξεως,« Γργ.

Πλεξείω (χωρὶς Μ.). Ἐπιθυμῶ νὰ πλέξω.

Πλέξις, εως (ἡ). τὸ πλέκειν, πλέξιμον.

Πλεσμμελὴς, έος (ὁ, ἡ), ἑρμηνεία τοῦ Πλημμελής.

Πλέον, ονος (τό), οὐδ. τοῦ Πλέων ϗ Πλέος. ‖ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ) ἐπιῤ., ἴδε Πλείων.

Πλεοναζόντως, ἐπιῤ. (μτχ.). Μὲ τρόπον πλεονάζοντα, ἐκ περισσοῦ· ἀφθόνως· πολλάκις, πλεονάκις, [ἐκ τοῦ

Πλεονάζω, Μ. άσω. Εἶμαι πλειότερος ἢ Ἔχω πλειότερον τοῦ δέοντος, περισσεύω· (τρπ.) ὑπερβαίνω τὸ μέτρον, καταντῶ εἰς ὑπερβολήν· πράττω ἢ μεταχειρίζομαί τι καταχόρως (ὑπὲρ τὸ δέον)· καταχρῶμαι· (ἐν γέν.) ὑπερτερῶ. »Ἐκπέμπειν ὧν ἐπλεόναζον,« Ἀρστ. (καὶ δοτ.) »Τοῖς γέρουσι τὸ πάθος πλεονάζει,« Ἀλεξ. Ἀφρ., εἶνε συχνότερον. (ϗ κατὰ μτχ. προθετ. ἐν εἴδει ἐπιῤ.) »Ἐκ τοῦ πλεονάζοντος,« Λξ., = Ἐκ τοῦ περιόντος, ἐκ περιουσίας. (καὶ τρπ.) »Ἐπεὶ πλεονάζειν ἐπεχείρουν (οἱ Λακεδαιμόνιοι), = Πλεονεκτεῖν. »Καὶ τοὺς πάνυ δεινοὺς, ὅταν πλεονάζωσιν, ὑμεῖς ἐπίστασθαι κοσμίους ποιεῖν,« Δμ., ὅταν ἐβγοῦν ἀπὸ τὰ ὅριά των. »Ὀκνῶ πλεονάζειν, μὴ συμβῇ τῆς προθέσεως ἐκπεσεῖν τὴν γραφὴν,« Στρβ. (καὶ δοτ αἰτιολογ.) »Ὁ ἐν πολέμῳ εὐτυχίᾳ πλεονάζων,« Θκ., καταχρώμενος τὴν εὐτυχίαν του, ἐπαιρόμενος. (καὶ γεν.) »Τί πλεονάζει τῶν ἀνθρώπων ὁ θεός;« Χρσ. (καὶ μτβτ.) »Οἱ Ἀττικοὶ πλεονάζουσι τὰ ἄρθρα,« Πλβ, τὰ μεταχειρίζονται συχνότερα. »Πλεονάζουσι τὸ π οἱ ποιηταί,« Ἐτμλγ. (καὶ πθ.) »Ὁ ἄπειρος ἀκροατὴς νομίσειεν ἂν, ἔστιν ἃ ϗ πλεονάζεσθαι,« Θκ., ὅτι ὑπερβαίνουν τὴν ἀλήθειαν, εἶναι ὑπερβολαί. »Πρόσεστιν οἱ κακία πλεονασθέντι,« Γαλ., ἡ ὑπερβολικὴ χρῆσίς του καταντᾷ ἐπιβλαβής.

Πλεονάκις [πλέων], ἐπίῤ. Πολλὰ συχνά πολλάκις· πλειότερον. »Πλεονάκις ἢ δεκάκις,« Δειναρχ. »Πλεονάκις πονηροῖς ἢ χρηστοῖς ἐντυγχάνων,« Πλάτ.

Πλεόνασις, εως (ἡ). τὸ πλεονάζειν, περίσσευσις, ὑπερβολὴ πληρώσεως.

Πλεόνασμα (τό). τὸ πλεονάζον, περίσσευμα. 2) = τῷ

Πλεονασμὸς (ὁ). τὸ πλεονάζειν, περίσσευσις· αὔξησις ὑπὲρ τὸ δέον· μεγαλοποίησις· (Γρμτ.) πρόσθεσις λέξεως ἡ ὁποία φαίνεται ὡς περιττὴ (ἠμπορεῖ καὶ νὰ λείπῃ). (Γρφ.) τόκος (πληρονόμενος εἰς πρᾶγμα καὶ ὄχι εἰς νομίσματα. »Ἐπὶ πλεονασμῷ οὐ δώσεις αὐτῷ τὰ βρώματά σου.« Λευϊτ.

Πλεοναστέον, θετ. τοῦ Πλεονάζω.

Πλεοναστικὸς, ή, όν. Ὁ πλεονάζων, περιττός.

;Πλεοναστὸς, ή, όν. Περὶ τὸν ὁπ. πλεονάζει τις (τὸν καταχρᾶται), πλεονάζων, ἄφθονος.

Πλεοναχῆ, ἐπίῤ. = Πλεοναχῶς.

Πλεοναχόθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ πλειότερα μέρη.

Πλεοναχὸς, ή, όν. Πολλαπλάσιος (ὅθεν

Πλεοναχῶς, ἐπίῤ. Κατὰ πλειοτέρους τρόπους, πολλαπλασίως. »Ἕκαστον ὧν πράττομεν μοναχῶς μὲν κατορθοῦται, πλεοναχῶς δὲ ἁμαρτάνει,« Πλ.

Πλεονεκτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πλέον ἔχω, ἔχω τι πλειότερον ἄλλου· ὑπερτερῶ, ὑπερέχω· ὑπερβαίνω. (ἐπὶ κακοῦ) ἀποκτῶ ἢ προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω περισσότερον ἀπ' ὅ,τι πρέπει (μὲ ζημίαν ἄλλου), ζητῶ πάντοτε καὶ εἰς ὅλα τὸ περισσότερον, εἶμαι πλεονέκτης· (πθ.) ἐλαττοῦμαι· ἀπατῶμαι. (μὲ γεν. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) »Ὑμεῖς καὶ χρήμασι ϗ τιμαῖς τούτων πλεονεκτεῖτε,« Ξεν. (ϗ προθετ.) »Ὅσον λειπόμεθα (ὑμῶν) ἐν τοῖς λόγοις, τοσοῦτον ἐν τοῖς ἔργοις πλεονεκτοῦμεν,« Δμ. (καὶ αἰτ.) »Ἡ νῦν θεωρία πλεονεκτεῖ τὰς ἄλλας,« Ἠλ. »Ἐπλεονέκτουν πλήθει,« Ξεν. »Τοὺς κρατίστους καὶ τιμαῖς ϗ δώροις πλεονεκτεῖν,« αὐτ. »Τὸ ἄρχειν πλεονεκτεῖ τῆς ἰδιωτείας,« αὐτ. (καὶ ἀπολ.) »Πολὺ ἐπλεονέκτει ὁ Πελοπίδας παρὰ τῷ Πέρσῃ,« αὐτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) »Οὐδένα ἐπλεονεκτήσαμεν,« Γρφ., πλεονεκτικῶς κατεχράσθημεν. (ϗ γεν. ἐλλειπτ.) »Τἄλλα τε τῆς ὑμετέρας πλεονεκτοῦσιν εὐηθείας ἅπαντες καὶ δὴ καὶ τοῦτο νῦν οὗτοι,« Δμ. (ϗ πθ.) »Χιλίαις δραχμαῖς πλεονεκτηθεὶς,« αὐτ., χάσας (ζημιωθεὶς) ἐξ αἰτίας τῆς πλεονεξίας τοῦ ἄλλου.

Πλεονέκτημα (τό). τὸ καθ' ὃ πλεονεκτεῖ (ὑπερέχει) τις ἄλλου, προτέρημα· προτίμησις· προνόμιον· κέρδος· νίκη· (ἐπὶ κακοῦ) μέσον πρὸς πλεονεξίαν, δόλος· κέρδος μὲ ζημίαν ἄλλου.

Πλεονεκτητέον, θετ. τοῦ Πλεονεκτέω.

Πλεονέκτης, ου (ὁ). ὁ θέλων (προσπαθῶν) νὰ ἔχῃ πλειότερον (νὰ κερδίζῃ) μὲ ζημίαν τῶν ἄλλων, κέρδους ἄπληστος, ἰδιοτελὴς, ἄδικος, βίαιος, (Τουρκ.) ταμαχκιάρης. »Οἱ πλεονέκται, τῶν ἄλλων ἀφαιρούμενοι χρήματα, ἑαυτοὺς δοκοῦσι πλουτίζειν,« Ξεν. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Πλεονεκτικός. »Λόγος—,« Ἡρ.

Πλεονεκτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πλεονέκτην, πλεονέκτου ἴδιος· ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς τὴν πλεονεξίαν, φιλοκερδοῦς (ἰδιοτελοῦς, τυραννικοῦ) χαρακτῆρος ἄνθρωπος.

Πλεονεκτικῶς, ἐπίῤ. Μὲ πλεονεκτικὸν τρόπον, βιαίως, ἀδίκως κτλ. 2) (ἐνίοτε) ἐπικερδῶς, ἐπωφελῶς. »Μάχεσθαι—,« Αἰν. Τακτ.

Πλεονεκτία (ἡ), = Πλεονεξία.

Πλεονεκτίστατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Πλεονέκτης.

Πλεονεξία (ἡ). ἡ διάθεσις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ πλεονέκτου, ἀκόρεστος ἐπιθυμία τοῦ πλείονος, φιλοκέρδεια, ἰδιοτέλεια, ἀπληστία. 2) (ἐπὶ καλοῦ) ὑπεροχή, πλεονέκτημα, (Γαλλ.) avantage. »Τοῖς θηρίοις οὐκ ἐς τὸ ἴσον καθιστάμενοι μάχεσθε, ἀλλὰ μετὰ πλεονεξίας τινὸς ἀεὶ πειρᾶσθε ἀγωνίζεσθαι πρὸς αὐτά,« Ξεν. » Χωρία εὔθετα εἰς πλεονεξίαν, « Δ. Ἀλ. » Καρπωσάμενοί τινα πλεονεξίαν,« Δμ. (Π. Χερσον. 105).

Πλεόνεσσι, Π. Ἰων. δοτ. πλθ. τοῦ Πλέων = Πλείων.

Πλεονοσυλλαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πλειοτέρας τοῦ συνήθους (Πλεονάζω κατὰ τὰς) συλλαβάς.

Πλεονότης (ἡ), = Πλειονότης.

Πλεόνως, ἐπίρ. = Πλειόνως.

Πλέος, η ἢ α, ον, Ἰων. Π. = Πλήρης, γεμάτος· χορτάτος· (χωρὶς πτ. μτνμ.) σωστός. (μὲ γεν.) » Βίκους οἴνου πλέους,« Ἡρ. » Τάφρος ὕδατος πλέη, « αὐτ. »Γυνὴ φόβου πλέα, « Εὐρ. » Εἰδώλων πλέον πρόθυρον, « Ὀδ. Υ. (καὶ μτνμ.) »Πλείας δέκα ἐνιαυτούς. « Ἡσ.

Πλέτο, Π. ἀντὶ Ἔπλετο, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Πέλομαι.

Πλευμάω-ῶ, σπνττ. ἀντὶ

Πλευμονάω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω πλευμονίαν, φθισιάω.

Πλευμονία (ἡ). πάθος (φλόγωσις) τοῦ πλεύμονος.

Πλευμονιακός, ή, όν, = Πλευμονικός.

Πλευμονιάω-ῶ, Μ. άσω, = Πλευμονάω.

Πλευμονικός, ή, όν. Ὁ τοῦ πλεύμονος. 2) ὁ πάσχων πλευμονίαν.

Πλευμόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλεύμων, πλεμμονάκι.

Πλευμονίς, ίδος (ἡ), (ἐνν. νόσος), = Πλευμονία.

Πλευμονώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ τὸν πλεύμονα, σπογγώδης.

Πλευμορραγής (ῥωγής ;), έος καὶ

Πλευμορρώξ, ῶγος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ῥῆξιν τοῦ πλεύμονος (πνευμορραγίαν).

Πλεῦμος (ὁ), = Πλευμονία.

Πλευμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων κατὰ τὸν πλεύμονα, πλευμονικός.

Πλεύμων, ονος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πνεύμων, (ὅθεν κοιν.) πλεμμόνι.

Πλεῦν, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Πλέον.

Πλεῦνες, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Πλέονες = Πλείονες.

Πλεύνως, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Πλεόνως = Πλειόνως.

Πλευρά [πνέω], ᾶς (ἡ). τὸ πλευρόν· τὸ κόκκαλον τῆς πλευρᾶς· (μτνμ.) τὸ πλαγινὸν μέρος ὁποιουδήποτε σώματος· πτέρυξ στρατεύματος· ὄχθη ποταμοῦ· καταιβατὸν φύλλου· (ἀριθμ.) ἡ πλευρὰ τοῦ τετραγώνου ἢ τριγώνου· (ἐκκλησ.) ἡ σύζυγος, (διότι) » Καὶ ἔλαβε μίαν τῶν πλευρῶν αὐτοῦ (τοῦ Ἀδὰμ ὁ θεός), καὶ ᾠκοδόμησεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα,« Γρφ. » Πλευρᾶς πόνος, « Δσκρ. » Πεπονηκέναι τὴν πλευράν, « Ἀθ. » Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρᾶς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε ὕπτιος,« Ἰλ. Ω. » Πλευραὶ νηός,« Δξ., τὰ πλαγινά, τὰ στραβόξυλα. » Ἡ κατὰ πλευρὰν κίνησις, « Πλ., ἡ πρὸς τὰ πλάγια, (ἴδε καὶ Πλευρόν).

†**Πλευρὰξ**, ἐπίρ. (Γλσ.) Κατὰ πλευράν, πλαγίως.

†**Πλευριάς**, άδος (ἡ), Ἐπγρφ. ἀντὶ Πλευρά.

Πλευρίδιος, α, ον καὶ

Πλευρικός, ή, όν. Ὁ τῆς πλευρᾶς, πλαγινός.

Πλευρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πλευρά, πλευράκι.

Πλευρίς, ίδος (ἡ). τὸ κρέας τῶν πλευρῶν, (κοιν.) πλευριά.

Πλευρίτης, ου (ὁ). ὁ τῆς πλευρᾶς, πλαγινός.

Πλευριτικός, ή, όν. Ὁ πάσχων πλευρῖτιν, πλευριτωμένος. 2) ὁ ὠφελῶν εἰς τὴν πλευρῖτιν, (Γαλην.).

Πλευρῖτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πλευρίτης, ‖. (οὐσ. ἐνν. νόσος) πόνος (φλόγωσις) τῆς πλευρᾶς, (κοιν.) πλευρόν, πλευρίτης, πλευρίτωμα. » Οὐ πᾶσαν ὀδύνην πλευρᾶς πλευρῖτιν ὀνομάζεσθαι, « Ἀλέξ. Τραλλ.

Πλευρογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς (δημιουργηθεὶς) ἐκ πλευρᾶς.

Πλευροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος πλευρᾶς, ὅμοιος μὲ πλευράν.

Πλευροειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει (Εἰς σχῆμα) πλευρᾶς.

Πλευρόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τῆς πλευρᾶς, ἐκ πλαγίου.

Πλευροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Κτυπῶ ἢ Τρυπῶ) τινα εἰς τὰς πλευράς, τοῦ σχίζω ἢ τοῦ τσακκίζω τὴν πλευράν.

Πλευρὸν (τὸ), σπντρ. ἀντὶ Πλευρά »Βάλλεται τοξεύματι τὰ πλευρά, « Ἡρ., Πλ. » Πλευρὸν νεώς, « Σοφ. » Τὰ τῆς Κύπρου πλευρά,« Εὐς., τὰ πλάγια, (κοιν.) ἡ πλεύραις τῶν παραλίων βουνῶν. »Πλευρὰ τοῦ ἓξ ὁ δύο καὶ ὁ τρία, « Νεμέσ., (Γαλλ.) les facteurs.

Πλευρότρωτος (ὁ, ἡ). ὁ τρωθεὶς (τραυματισθεὶς) τὴν πλευράν.

Πλευροτυπής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τύπτων (κτυπῶν, τρυπῶν) τὰ πλευρά. » Κέλαδος —,« Ἐπγρ., ὁ τοῦ πετεινοῦ κτυποῦντος μὲ τὰς πτέρυγάς του τὰς πλευράς του ὅταν φωνάζῃ.

Πλευροφυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς (ἀναφυεὶς) ἐκ τῆς πλευρᾶς.

Πλεύρωμα (τὸ), Π. ἀντὶ Πλευρόν.

Πλεύσεαι, Ἰων. Π. ἀντὶ Πλεύσῃ, β΄ ἑν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Πλέω.

Πλεύσιμος, η, ον. Ἁρμόδιος διὰ πλεύσιμον.

Πλεῦσις, εως (ἡ). τὸ πλέειν, πλεύσιμον.

Πλεύσομαι ἢ Ἀττ. Π. Πλευσοῦμαι, μέλλ. τοῦ Πλέω.

Πλευστέον, θετ. τοῦ Πλέω.

Πλευστικός, ή, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) διὰ πλεύσιμον. » Οὖρος —, « Θκρ.

Πλευστικῶς, ἐπίρ. Ἐπιτηδείως πρὸς πλεῦσιν. » Πλ. ἔχω, « Ἀρστ., ἔχω διάθεσιν ἢ προθυμίαν νὰ πλεύσω.

Πλέω [συγγ. τῷ Φλέω], Μ. πλεύσομαι καὶ Ἀττ. πλευσοῦμαι (ἀορ. Ἔπλευσα, πρκ. Πέπλευκα ἢ πθ. Πέπλευσμαι, ἀορ. πθ. Ἐπλεύσθην καὶ τὸ θετ. Πλευσέον) Ταξειδεύω μὲ πλοῖον, ἀρμενίζω· κολυμβῶ· (μτφορ.) κλονοῦμαι, κυμαίνομαι (;). » Ταῦτα τὰ πλοῖα ἀνὰ τὸν ποταμὸν μὲν οὐ δύνανται πλέειν, « Ἡρ. » Ἐγὼ μὲν οὐκ εἶδον αὐτὴν (τὴν νῆσον) πλέουσαν, « αὐτ. » Δένδρεα .. αὖα πάλαι, τά οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς, « Ὀδ. Ε. (καὶ πρὸς αἰτ.) » Κωλύειν αὐτοὺς τὴν θάλασσαν πλεῖν, « Ξεν. (καὶ προθετ.) » Ἔπλει μετὰ κώας Ἰήσων,« Θκρ »Εἰ δὲ ἐπὶ Κέρκυραν πλευσεῖσθε, « Θκδ. (ἢ γεν.) » Ἔπλεον ἐπὶ Λέσβου καὶ Ἑλλησπόντου, « Ξεν. (καὶ ἐπίρ.) »Ἔπλει εὐθὺ τοῦ Ἴστρου, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Τοῦ πλοῦ τοῦ πεπλευσμένου, « Ξεν., τοῦ διανυσθέντος.

Πλέω, κατὰ κρσ. καὶ συγκ. ἀντὶ Πλέονα, πλθ. οὐδ. τοῦ Πλέων = Πλείων.

Πλέω, γεν. καὶ

Πλεῳ, δοτ. ἑν. ἢ ὀνμς. πλθ. τοῦ Πλέως.

Πλέων, ονος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Πλείων, συγκρ. τοῦ Πολύς.

Πλέων, ουσα, ον, μτχ. τοῦ Πλέω.

Πλέως, ω (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Πλέος, πλήρης κτλ.

Πλήγανον (τὸ), [πλήσσω]. ῥαβδὶ διὰ κτύπημα.

†**Πληγάς**, άδος (ἡ), Γλσ. δρέπανον. 2) (πλθ.) Πληγάδες, Π. ἀντὶ Συμπληγάδες (πέτραι).

†**Πληγενής** [πέλας, γίνομαι], έος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀδελφὸς (ἀδελφὴ) ἀπ' ἄλλον πατέρα ἢ ἄλλην μητέρα.

Πληγὴ (ἡ), [πλήσσω]. κτύπημα· ξυλιά· τραῦμα· (μτφορ.) μέγα δυστύχημα, συμφορὰ θεήλατος, ἀφανισμὸς στρατεύματος, πανοῦκλα, κτλ. » Πᾶσα πληγὴ διαιρετικόν ἐστιν ἢ θλαστικόν, « Ἀρστ. » Πληγὰς ἐμβάλλειν (λαμβάνειν, ἐντείνειν, καταφέρειν, πλήττεσθαι, τύπτεσθαι), « Ξεν. Ἀκ. » Κοπίδος ἢ ξίφους πληγή, « αὐτ. » Πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔσω, « Αἰσχλ. » Κατενεχθεὶς ἐξ ὕψους τινὸς εἰς τράχηλον, οὐ γενομένου τραύματος, ἀλλὰ πληγῆς μόνον, ἐξέθανε, « Πλ. (καὶ ἐνν. τοῦ οὐσ.) »Δαρήσεται πολλὰς (ἐνν. πληγάς), « Γρφ., (κοιν.) πολλαῖς θὰ φάγῃ (καὶ πρὸς γεν. μτνμ.) » Πληγὴ τῆς ὄψεως, « Γργ., τύφλωσις. (καὶ μτφορ.) » Ἔτι μίαν πληγὴν ἐπάξω ἐπὶ Φαραὼ καὶ ἐπ' Αἴγυπτον,« Γρφ. »Δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ πληγή τις ἥκῃ, « Σοφ.

Πληγῆναι, πθ. ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πλήσσω.

Πλῆγμα (τὸ), = Πληγή, κτύπημα, τραῦμα, κέντημα. » Σφηκὸς —, « Ἀρστ., (συγγ. τῷ Πλίγμα).

Πληγμὸς (ὁ). ἀποπληξία.

Πλήγνυμι, σπν. ἀντὶ Πλήσσω, (ὅθεν τὸ σύνθ. Ἐκπλήγνυμι).

Πληγόω-ῶ, Μ. ώσω, μτγν. ἀντὶ Πλήττω, τιτρώσκω, τραυματίζω.

Πλῆθεν, Αἰολ. ἀντὶ Ἐπλήσθησαν, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. α΄. τοῦ Πίμπλημι.

Πληθοειδής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει πλήθους.

Πληθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πλῆθος, πληθύνω, πολλαπλασιάζω.

Πλῆθος [πλήθω], εος-ους (τὸ). ἄθροισμα πολλῶν πρσ. ἢ πραγμ., πολὺς ἀριθμός, μεγάλη ποσότης· σωρός· λαός, ἢ (ἐνάρθρ.) ὁ κοινὸς λαός, οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι, ὁ ὄχλος (καὶ ὡρισμένως ὡς πολιτικὸν σῶμα) ὁ δῆμος· (ἐν γέν.) ποσότης· (ἐπὶ τόπ.) ἔκτασις, μέγεθος· (ἰατρ.) = Πληθώρα, Πλησμονή. » Πόσον τι πλῆθος ἦν νεῶν Ἑλληνίδων, « Αἰσχλ. » Τῆς σῆς δυνάμεως τὸ πλῆθος φὴς εἶναι, « Ξεν. » Χίλιοι τὸ πλῆθος ἦσαν,« Ἀρστ. »Πλήθει ἀναριθμήτους,« Ἡρ. »Δακρύων πλῆθος, « Συν. (καὶ ἐπὶ τόπ. » Ὄρος πλήθει μέγιστον, « Ἡρ. » Πεδίον πλῆθος ἄπειρον ἐς κάτοψιν, « αὐτ. » Ἔρημος ἐοῦσα πλῆθος ἑπτὰ ἡμερέων ὁδοῦ,« αὐτ. (καὶ ἐπὶ χρόν.) » Χρόνου πλῆθος ὀκτὼ μῆνες, « Ξεν. » Ἐπελανθανόμην ἂν εὐθὺς ὑπὸ πλήθους ἐτῶν, « Ἀρστ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ πλῆθος οἴονται,« Θκ. »Τὸ δὲ πλῆθος αὐτέων ἔσαν θωρακοφόροι, « Ἡρ., οἱ περισσότεροι. » Τὸ μὲν πλῆθος τῶν ἀνθρώπων ἐξαπατᾶσθαι ὑπὸ τῆς τυραννίδος οὐδέν τι θαυμάζω· μάλα γὰρ ὁ ὄχλος μοι δοκεῖ δοξάζειν κτλ, « Ξεν. » Πρὸς μὲν τὸ πλῆθος οὐκ ἦγαγον, ἐν δὲ ταῖς ἀρχαῖς καὶ τοῖς ὀλίγοις λέγειν ἐκέλευον, περὶ ὧν ἥκουσι, « Θκ., εἰς τὸν δῆμον. » Τέτταρα μέν ἐστι μέρη μάλιστα τοῦ πλήθους, γεωργικόν, βάναυσον, ἀγοραῖον, θητικόν, « Ἀρστ. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Ὡς πλήθει, » Ὡς ἐπὶ (τὸ) πλῆθος. » Ὥς γε κατὰ πλῆθος, « Πλάτ., Θυρ., = Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐν γένει.

†**Πληθυχορεία** (ἡ), Γλσ. χορὸς διεξοδικὸς ἢ πολυάνθρωπος, [ἐκ τοῦ

†**Πληθύχορος** (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ χορεύων πολὺ ἢ μὲ πλῆθος.

†**Πληθύχωρος** (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ χωρῶν πλῆθος, εὐρύχωρος.

Πληθρίον (τὸ), [;]. τιμόνι πλοιαρίου (βάρκας)· κουπὶ μεγάλον τὸ ὁπ. μεταχειρίζονται τὰ μικρὰ πλοῖα ὡς τιμόνι, (κοιν.) μποῖνα, (παρβλ. Πλῆκτρον).

Πληθυντικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ πληθύνειν (αὐξάνειν, πολλαπλασιάζειν κτλ.). » Πληθυντικὸς ἀριθμός, « Γρμτ., ὁ ἐμφαίνων πλῆθος (πολλά).

Πληθυντικῶς, ἐπίρ. Κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμόν, εἰς τὸ πληθυντικόν. » Ἀθῆναι γὰρ λέγονται πληθυντικῶς ἡ μία πόλις, « Σξτ.

Πληθύνω, Μ. υνῶ. Αὐξάνω τι εἰς πλῆθος, πολλαπλασιάζω, (ἢ πθ. ἢ ἀμτβτ.) πολλαπλασιάζομαι, (κοιν.) πληθαίνω· (ἐνίοτε ἀμτβτ.) εἶμαι παραπολὺς (ὑπερβολικός), πλεονάζω. » Οὕτω γὰρ σώζεται ἢ πληθύνει μᾶλλον (τὸ ἔλαιον), « Θφρ » Οὕτως ἐν αὐτῷ ἐπλήθυνε τὸ φιλοχρήματον, « Ἡρωδ. » Εἰ δ' ἦν τεθνηκώς, ὡς ἐπλήθυνον λόγοι, « Αἰσχλ., καθὼς ἔλεγον πολλοί. (καὶ πθ.) » Ταύτην ἐπαινεῖν πάντοθεν πληθύνομαι (κατ' ἄλλ. πληθύομαι), « Αἰσχλ., βιάζομαι καθ' ὅλους τοὺς λόγους, ἔχω πολλὰς αἰτίας. » Δήμου κρατοῦσα χεὶρ ὅποι πληθύνεται ; « αὐτ., πρὸς ποῖον μέρος εἶνε ἡ πλειονοψηφία τοῦ (χειροτονοῦντος) δήμου ; » Μετὰ τοὺς τόκους καὶ τὰς καθάρσεις ταῖς γυναιξὶ τὸ γάλα πληθύνεται, « Ἀρστ.

Πληθύς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πλῆθος (κυρ. ἀνθρ.), λαός. » Ὡς φάσαν ἡ πληθύς, « Ἰλ. Β.

Πληθυσμὸς (ὁ), τὸ πληθύνειν ἢ πληθύνεσθαι, πολλαπλασιασμός, αὔξησις εἰς πλῆθος· περίσσευσις, ἀφθονία.

Πληθύω (καὶ μσ.) -ύομαι, Μ. ύσω, -σομαι. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) Ἔχω πλῆθος (ἀφθονίαν) ἀπό. (χωρὶς πτ.) εἶμαι ἢ γίνομαι πλῆθος (παρὰ πολύς), αὐξάνω, πληθαίνω, (ἐπὶ ποτ.) πλημμυρῶ. » Ἐπεὰν πληθύῃ (καὶ μσ. πληθύεσθαι ἄρχηται) ὁ Νεῖλος, « Ἡρ. » Ἀγορῆς πληθυούσης (ἄλλ. γρφ. πληθούσης), « αὐτ., » Νεκρῶν πληθύει πέδον, « Εὐρ. » Παισὶ τοσοῖς δε πληθύεις, « Σοφ. Ὁ πληθύων χρόνος,« αὐτ., ὁ πολύς, τὸ βαθὺ γῆρας. » Ὁ πληθύων λόγος, « Σοφ., ἡ κοινοτέρα φήμη.

Πλήθω (παρτ. Ἔπληθον καὶ Π. πρκ. [ἀντὶ ἐνεσ.] Πέπληθα καὶ πλέον οὔ), [συγγ. τῷ Φλέω]. Εἶμαι πλήρης (γεμάτος [καὶ ἐπὶ ποτ.] πλημμυρισμένος), (μὲ γεν. ἢ δοτ.) ἔχω πλῆθος ἀπό. » Πλήθει νεκύων ῥέεθρα, « Ἰλ. Φ. » Δρόμους νεκρῶν πλήθοντας, « Πλ. » Ὄμβρῳ χειμερίῳ πλήθων, « Ἡσ. » Κρήνην ὕδατι πεπληθυῖαν, « Θκρ. » Κελέβειον.. μέλιτος πεπληθός, « (Ἀντίμαχ. παρ') Ἀθ » Σελήνη πλήθουσα, « Ἰλ. Σ., ἡ πανσέληνος. » Πληθούσης ἀγορῆς, « Ἡρ., ὅταν ἦνε πλήρης ἡ ἀγορά, (δηλ.) περὶ τὰς 9—10 πρὸ μεσημβρ. » Πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι, « Φερεκρ. » Πλήθουσαν τηρήσας τὴν πανήγυριν, « Αχ. 2) (μτγν. μτβτ.) ἀντὶ Πίμπλημι, γεμίζω. » Πλήθει δ' αὖτε κύπελλα βοῶν γλάγος, « Ὀππ. (καὶ πθ.) » Κρηναῖαι ἀμάραι πλήθοντο ῥοῆσιν, « Ἀπλλν. » Νεκρῶν πλήθεθ' ἁλὸς μέγα χεῦμα, « Κόϊντ.

Πληθώρα (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τι πλῆθον (γεμάτον)· κόρος, πλησμονή· (Ἰατρ.) πλῆθος ὑγρῶν (αἵματος) »Ἀγορῆς πληθώρη, « Ἡρ., = Ἀγορὰ πλήθουσα. »Εὐπρηξίης οὐκ ἔστιν ἀνθρώποισι οὐδεμίη πληθώρη,« αὐτ.

Πληθωρέω-ῶ ἢ Πληθωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Πλήθω, πλημμυρῶ.

Πληθώρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πληθώρα.

†**Πληθωρία** (ἡ), νλγ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Πληθώρα.

Πληθωριάω-ῶ, Μ. άσω Ἔχω (Πάσχω) πληθώραν.

Πληθωρικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος εἰς πληθώραν (αἵματος κτλ.).

Πληϊάς, άδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πλειάς.

Πληκτέον, θετ. τοῦ Πλήττω.

Πληκτὴρ (ὁ), = Πλῆκτρον.

Πλήκτης, ου (ὁ). ὁ πλήττων (κτυπῶν) ἢ συνειθίζων νὰ πλήττῃ (νὰ κτυπᾷ, νὰ δέρνεται), φιλόνεικος· (μτφορ.) ἀγαπῶν νὰ ἐγγίζῃ (νὰ πληγόνῃ) μὲ τὴν γλῶσσάν του, φιλοκατήγορος. » Ἥλιον ὀξὺν καὶ πλήκτην, « Πλ. » Πλήκτην ὄντα καὶ κινητικὸν ταραχῆς τὸν ἄκρατον, « αὐτ.

Πληκτίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. γεν.) Μαλόνω (Δέρνομαι) μετά τινος, φιλονεικῶ· (μτνμ. ἐπὶ παιγν. ἐρωτ.) = Διαπληκτίζομαι. 2) (χωρὶς πτ.) κτυπῶ τὸ στῆθός μου (ἀπὸ λύπην), κτυπιοῦμαι, δέρνομαι. » Κόμην τίλλουσα γόῳ πληκτίζετο μήτηρ,« Ἐπγρ.

Πληκτίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ὀλίγον πλήκτης (πληκτικός).

Πληκτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ πλήττειν· (μτφορ.) δηκτικός, ἐγγιχτικός, ἢ· κάμνων ἐντύπωσιν, ἐγγίζων ἐκεῖ ὅπου πρέπει, (παρβλ. Κρουστικός)· (ἐπὶ ὀσμ.) βαρύς, κτυπῶν εἰς τὸ κεφάλι.

Πληκτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πληκτικόν· εὐστόχως, δηκτικῶς.

Πληκτισμὸς (ὁ), τὸ πληκτίζεσθαι, διαπληκτισμός· ἐπίπληξις.

Πληκτίστατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Πλήκτης.

;**Πληκτός**, ή, όν. Πεπληγμένος, κτυπημένος.

Πλῆκτρον (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ πλήττειν (κτυπᾷν), μάστιξ· κεντρί· καμάκι (»Ἁλιέων παῖδες, τοῖς πλήκτροις ἐκ θαλάττης τοὺς ἰχθύας ἀνασπῶντες,« Ν. Γρηγ.) · τὸ ὀπίσω μεγάλον νύχι τοῦ πετεινοῦ καὶ ἄλλων πτηνῶν (» Ἔστι δὲ τοῖς μὲν γαμψώνυχοις καὶ πτητικοῖς ἄχρηστα τὰ πλῆκτρα,« Ἀρστ)· εἶδος κωπιοῦ (σὰν φθυάρι) μὲ τὸ ὁποῖον διευθύνουσι τὸ πλοῖον, (παρβλ. Πληθρίον)· (συνήθ.) τὸ δοξάρι τῆς λύρας, τὸ (Τουρκ.) γιζράπι τοῦ ταμπουρίου κτλ. »Κιθάραν ἐλαύνων πλήκτρῳ χρυσέῳ,« Εὐρ. »Πλῆκτρον κεραυνοῦ,« Εὐρ., ἡ βολή.

Πληκτροποιητικός, ή, όν, (ἢ ἐπίρ.)-ικῶς. Πληκτροποιοῦ ἴδιος, ‖. »Πληκτροποιητική, = Πληκτροποιία.

Πληκτροποιία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πληκτροποιοῦ.

Πληκτροποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων πλῆκτρα (τῆς λύρας κτλ.).

Πληκτροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἁρματωμένος μὲ) πλῆκτρον.

Πλήκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Πλήκτης. »Νάρθηκα κροτάφων πλήκτορα νηπιάχων,« Ἐπγρ.

†**Πλῆμα** (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Πλῆσμα, (ὅθ.

Πλημάω-ῶ, Γλσ. ἀντὶ Πληρόω.

Πλήμη (ἡ), σπν. ἀντὶ Πλήσμη, πλημμύρα (παλιρροίας) κτλ.

Πλημμέλεια (ἡ), [πλημμελής]. (κατὰ λέξ.) λάνθασμα εἰς τὸ ψάλσιμον, ἐκμέλεια, παραφωνία · (ὅθ. μτφορ.) σφάλμα ἐξ ἀπροσεξίας, λάθος ἀπὸ ἀμέλειαν, παράπτωμα. »Μεγαλοψυχίη, τὸ φέρειν πράως πλημμέλειαν, « (Δμκρ. παρὰ) Στβ.

Πλημμελέω-ῶ, Μ. ήσω (κατὰ λέξ.) Κάμνω λάθος εἰς τὸ ψάλσιμον (εἰς τὸ μέλος), ψάλλω παρὰ κανόνας· (ὅθ. συνήθ. μτφορ.) σφάλλω ἀπὸ ἀμέλειαν (ἐξ ἀπροσεξίας), πταίω, ἁμαρτάνω. »Πλημμελοῦσιν εἰς τὸ ἱερόν,« Δμ. »Εἰ δέ τι πλημμελοῦντα παρὰ τὰ ἐπεσταλμένα λαβών,« αὐτ. ‖. (πθ.) γίνομαι πλημμελῶς (παρὰ τὸ προσῆκον)· βλάπτομαι, ἀδικοῦμαι, ζημιοῦμαι. » Κατ' οὐδὲν ὑφ' ἡμῶν πεπλημμελημένοι,« Δμ. » Ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν τὸν θεὸν πλημμελούμενον,« αὐτ.

Πλημμέλημα (τὸ)· τὸ πλημμεληθέν, σφάλμα ἐξ ἀπροσεξίας (ἀπὸ ἀμέλειαν), παρα-

καὶ ἓν ὀπίσω) τὰ πόδια προσπαθοῦν νὰ πεδικλώσων ἕνας τὸν ἄλλον. 3)=Πλιγάς.

Πλινθεία (ἡ). τὸ πλινθεύειν, κατασκευὴ πλίνθων, πλινθουργία. 2) οἰκοδομὴ ἐκ πλίνθων. 3)(Τακτ.) ἡ στάσις τοῦ στρατεύματος εἰς σχῆμα πλινθίου.

Πλινθεῖον (τό). μέρος ὅπου κατασκευάζονται πλίνθοι, πλινθουργεῖον.

Πλίνθευμα (τό). τὸ ἐκ πλίνθων οἰκοδόμημα. » Τιρύνθιον —, « Ἡσύχ. 2) = Πλινθεία. » Τοὺς μὲν ἐν πλινθεύμασιν οἰκίζων βροτούς, « Εὐσ., Κλμ.

Πλίνθευσις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ πλινθεύειν, πλινθουργία.

Πλινθευτής, οῦ (ὁ). ὁ πλινθεύων, πλινθουργός.

Πλινθεύω, Μ. εύσω. Κατασκευάζω πλίνθους, πλινθουργῶ· (μτβτ.) σχηματίζω τι εἰς πλίνθον, ἤ· οἰκοδομῶ μὲ πλίνθους. »Ἐπλίνθευον τὴν γῆν, « Ἡρ., τὴν ἔκαμναν πλίνθαις. » Ἐν ὀξύγματι, ὅθεν ἐπλίνθευον τὰ τείχη, « Θκρ., ἔκαμναν πλίνθ. διὰ τά.

Πλινθηδόν, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ἀραδιάσματος τῶν πλίνθων, καθὼς βάλλουν οἱ κτίσαι τὰς πλίνθους.

Πλινθιακός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πλίνθον. ‖. (οὐσ.) = Πλινθουργός, (Αρτ.).

Πλίνθινος, η, ον. Ὁ ἐκ πλινθων, πλινθόκτιστος.

Πλινθίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πλίνθος· πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα πλίνθου (δηλ.) τετράγωνον ἐπίμηκες, (π. χ.) τὸ χωρισμένον μέρος εἰς τοὺς κήπους διὰ τὰ φυτά, (κοιν.) βραγιά· τὸ τετράγωνον (Τουρκ. ὁ γανές) τοῦ σατραντζιοῦ (τῆς δάμας κτλ.)· (συνκδχ.) τὸ σανίδι τῆς δάμας κτλ., (ὅθ.) αβάκιον γεωμετρικὸν ἢ ἀστρονομικόν· ἡλιακὸν ὡρολόγιον· τετράγωνον τὸ ὁπ. ἐσχημάτιζον κατὰ γῆς μὲ τὴν ῥάβδον των οἱ οἰωνοσκόποι ὅταν ἔκαμναν τὰς παρατηρήσεις των· (μηχαν.) ἡ τετράγωνος βάσις τοῦ καταπέλτου· (ἀριθμ.) ἡ ἀναλογία τοῦ τετράκις τέσσαρα πρὸς τὰ δὶς τέσσαρα (δηλ.) 32· (ἰδιαιτ. Τακτ.) ὁ σχηματισμὸς τῆς φάλαγγος εἰς τετράγωνον, (παρβλ.) Πλαίσιον. » Πλινθίον κυρίως τὸ ξύλον ᾧ πλάττουσι τὰς πλίνθους, « Αξ.

Πλινθίς, ίδος (ἡ). (ἐν γέν.) ὑποκορ. τοῦ Πλίνθος· (ἰδ αἰτ. δὲ 2) πλὰξ μικρὰ πρὸς στρῶσιν ἐδάφους ἢ σκέπασμα τειχῶ. 3) πλὰξ τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο οἱ γραφεῖς ἵνα στιλβόνωσι καὶ πλακόνωσι τὰ χαρτιά των (καθὼς τῶρα τὰ λεγόμενα presse-papiers) ἴσως καὶ νὰ ἀκονίζωσι τὰ κονδυλομάχαιρά των. 4) μαθηματικόν τι ἐργαλεῖον.

Πλινθῖτις, ιδος (ἡ), εἶδος στυπτηρίας.

†Πλινθοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Κτίζω μὲ) πλίνθους. » Πλινθοβολήσει δὲ κ. τῶν ἐπαλξίων ὅσα ἂν ᾖ ἀφεστηκότα, « Ἐπγρφ.

Πλινθοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πλίνθου.

;Πλινθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πλινθουργέω, πλινθεύομαι.

Πλινθοποιία (ἡ). κατασκευὴ πλίνθων, Πλινθεία, πλινθουργία.

Πλίνθος (ἡ). πλίθα, πλιθί, ἢ τούβουλον· (μτνμ.) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα πλινθου (π. χ.) βέργα μαλάγματος, (Γαλλ.) lingot. (κυρ. δὲ) ἡ τετράγωνος βάσις τοῦ κίονος ἢ τοῦ κιονοκράνου, (παρβλ. Ἄβαξ).

Πλινθουλκέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πλίνθους ἕλκω, πλινθουργῶ, [ἐκ τοῦ

Πλινθουλκός (ὁ, ἡ). ὁ ἕλκων (κοιν. κόπτων) πλίνθους ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. ‖. (οὐσ.) = Πλινθουργός.

†Πλινθουργεῖον (τό), = Πλινθεῖον.

Πλινθουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω πλίνθους, εἶμαι πλινθουργός.

Πλινθουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πλινθουργοῦ, κατασκευὴ πλίνθων.

Πλινθουργός (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος (κατασκευάζων) πλίνθους. ‖. (οὐσ.) κεραμιδᾶς, (Τουρκβαρβ.) τούβλατζης.

Πλινθοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ πλίνθους, εἶμαι-

Πλινθοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) πλίνθους. ‖. (οὐσ.) βοηθὸς κτιστοῦ, ἀργάτης.

Πλινθόω-ῶ, Μ. ώσω. Κτίζω ἢ Στρώνω μὲ πλίνθους.

Πλινθυφής, έος (ὁ, ἡ), Π. [πλίνθος, ὑφαίνω] πλινθόκτιστος.

Πλινθωτός, ή, όν. Καμωμένος εἰς σχῆμα πλίνθου, τετράγωνος ἐπιμήκης.

†Πλίξ [πλίσσω], πλιχός (ἡ), = Πλίγμα, δρασκελιά. 2) = Πλιχάς. 3) σπιθαμή, (κυρ.) τὸ ἀπὸ τοῦ ἀντίχειρος ἄχρι τοῦ μεσ. δακτύλου διάστημα.

Πλίξ, ἐπίρ. Π. = Ἀμφιπλίξ.

Πλίξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πλίσσομαι, διασκέλισμα. 2) (ἐνίοτε) σπιθαμή.

Πλίσσω καὶ (μσ. δ καὶ εὐχρηστοτ.) Πλίσσομαι [συγγ. τῷ Πλέκω καὶ Πτύσσω], Μ. πλίξομαι. Ἀνοίγω τὰ σκέλη μου περιπατῶν, περιπατῶ μὲ μεγάλα βήματα, ἀδρασκελῶ· κρατῶ τὸν ἕνα πόδα ἐμπρὸς καὶ τὸν ἄλλον ὀπίσω καθὼς οἱ παλαισταί, (λογογρφ. εὐχρηστότ. τὸ σύνθ.) Διαπλίσσομαι.

Πλιχάς, άδος (ἡ). τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν, τὸ μεσομήριον, (διότι πλίσσεται [διπλόνεται] ἐν τῷ περιπατεῖν).

†Πλίχος, εος-ους (τό), Σχλ. = Πλιχάς.

Πλοάς, άδος (ἡ), = Πλωάς.

Πλοητόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τίκτων (γεννῶν, προξενῶν) πλοῦν, κάμνων καιρὸν διὰ ταξείδευμα. » Ζέφυρος —, « Ἐπγρ.

Πλοιάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πλοῖον, καΐκάκι.

Πλοΐζομαι, Μ. ίσομαι, = Πλωΐζομαι, ταξειδεύω διὰ θαλάσσης, ναυτίλλομαι, ἐμπορεύομαι.

†Πλοϊκός, ή, όν κ

;Πλοΐμος, η, ον, (κατὰ τὰ ἀκριβέστερα τῶν χειρογράφων) ὀρθοτ. τοῦ Πλωΐμος.

†Πλοιοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πλοίου.

Πλοῖον (τό), [πλέω]. καΐκι, καράβι (κυρ. φορτηγόν). » Στρογγύλον —, « Αξ., τὸ ἐμπορικόν, καὶ » Μακρὸν —, « Ἡρ., τὸ πολεμικόν.

Πλοιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σηκόνων) πλοῖα.

Πλοκαμίς, ῖδος (ἡ). πλεξίδα μαλλιῶν· (Τουρκ.) περτσές. » Οὐ ξα θαὶ πλοκαμῖδες ὑπὲρ νωτοιο χυθεῖσαι, « Γρηγ.

Πλοκαμίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πλοκαμίς, πλεξουδίτσα.

†Πλόκαμον (τό), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πλόκανον.

Πλόκαμος (ὁ). [πλέκω] πλεξίδα (κυρ τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς)· (ἐν γέν.) σχοινὶ πλεκτόν, γαϊτάνι· (Π.) ὁ κυματισμὸς τῆς φλογός, ἡ περιστροφὴ τοῦ καπνοῦ. 2) τὸ ποδάρι τοῦ ὀκταποδιοῦ, (κοιν.) πλοκαμός.

Πλοκαμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει πλοκάμου, πλεκτός, πλεξιδωτός.

Πλόκανον (τό), (ἐν γέν.) = Πλέγμα, πλεκτόν, κοφίνι κτλ., (ἰδιαιτ.) εἶδος κοσκίνου (δερμόνι) μὲ τὸ ὁπ. λικνίζουν τὸ σιτάρι. » Ἐν τοῖς πλοκάνοις διασείοντας κ. ἀναρριπτοῦντας τὴν πολυμιγίαν τῶν σπερμάτων τὸν πυρὸν ἐκλέγειν, « Κλμ., (συγχ. τῷ Πλόκαμος).

Πλοκάς, άδος (ἡ), = Πλοκαμίς.

;Πλοκερός, ά, όν. Πλεκτός. » Ζωστὴρ —, « Θκρ., (ἄλλ. γρφ. Πλακερός).

Πλοκεύς, έως (ὁ). ὁ πλέκων (ψάθας, κοφφίνια κτλ.) ἢ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, πλέκτης, καλαθᾶς· περουκιέρης.

Πλοκή (ἡ). τὸ πλέκειν, πλέξιμον· ἐμπέρδεμμα· (συνκδχ.) ὑφή· ὕφασμα· (μτνμ.) σύνθεσις· (μτφορ.) περιπλοκὴ λόγων, σόφισμα· (ἐν γεν.) δόλος, ἀπάτη· σκευωρία.

Πλοκίζω, Μ. ίσω, = Πλέκω, κάμνω πλεξίδαις.

Πλόκιμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος διὰ πλέξιμον, ἐπιδεκτικὸς πλοκῆς (πλεξίματος).

Πλόκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πλόκος, ἤ, 2) οὐδ. τοῦ

†Πλόκιος, α, ον, Π. πλεγμένος, περιπεπλεγμένος (μτφορ.) πολύπλοκος, ἐμπερδεμένος. ‖. (οὐσ.) » Πλόκιον (τό), « Γρφ., = Ἐμπλόκιον.

Πλόκος (ὁ), Π. ἀντὶ Πλόκαμος, πλεξίδα. 2) ἁλυσίδα τοῦ λαιμοῦ, περιδέραιον, ἢ 3) στέφανος. » Ἐπιβαλλομένην χαίταις ῥοδέων πλόκον ἀνθέων, « Εὐρ.

Πλομίζω, Μ. ίσω, = Φλομίζω, [ἐκ τοῦ

Πλόμος (ὁ), = Φλόμος.

Πλόος-πλοῦς, πλοῦ καὶ (μτγν.) πλοός (ὁ), (ἡ δοτ. Πλῷ, ἡ αἰτ. Πλοῦν, πλθ. Πλοῖ, Πλῶν, Πλοῖς, Πλοῦς). Τὸ πλέειν, πλεύσιμον, ταξείδευμα διὰ θαλάσσης (καταχρ. δὲ καὶ διὰ ξηρᾶς), (ἐν γεν.) ταξεῖδι, ὁδοιπορία· (συνκδχ.) καιρὸς (ἄνεμος ἁρμόδιος) διὰ ταξεῖδι. » Μηδένα ἐκβῆναι ἐκ τῆς νεώς, μέχρι πλοῦς γένηται, « Θκ., ὡς οὗ νὰ κάμῃ καιρόν. » Ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἔσθ' ὅταν φεύγῃς κακά, « Σοφ. » Δεύτερος πλοῦς, « Παροιμ., ὁ διὰ τῶν κωπίων, ὡς μετὰ τὸν διὰ πανίων. » Ἐπεὶ οὖν τοῦ μέσου τυχεῖν ἄκρως χαλεπόν, κατὰ τὸν δεύτερον, φασί, πλοῦν, τὰ ἐλάχιστα ληπτέον τῶν κακῶν, « Ἀρστ. » Πλῷ χρησάμενοι, « Θκ., = Εὐπλοήσαντες.

Πλουδοκέω-ῶ [πλοῦς, δοκέω]. Μ. ήσω. Προσμένω καιρὸν ἵνα ἐκπλεύσω (ταξειδεύσω).

Πλουθυγίεια (ἡ). πλοῦτος κ. ὑγεία, (δηλ.) ὅλα τὰ καλὰ μαζῇ.

Πλοῦς, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ Πλόος.

;Πλουσιάζω, Μ. άσω, = Πλουτίζω. ‖. (πθ.) πληθαίνω. (εἰς τὸν Ἡρωδ. διόρθ. Ἐπολυπλασιάσθη).

Πλουσιακός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πλούσιον, πλουσίου ἴδιος.

Πλουσιάω-ῶ, Μ. άσω, = Πλουτῶ, εἶμαι πλούσιος (ἄφθονος).

Πλουσιόδωρος (ὁ, ἡ). ὁ δίδων ἢ ἔχων πλούσια δῶρα, πλουσίως προικισμένος, πλουσιοπάροχος.

Πλουσιοπάροχος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -όχως, = Πλουσιόδωρος, ἀφθονοπάροχος, ἄφθονος.

Πλούσιος, α, ον. Ὁ ἔχων πλοῦτον (κτήματα, χρήματα)· (μὲ γεν.) ἔχων ἀφθονίαν ἀπό· (ἐπὶ πραγμ.) πολυτελής, μεγαλοπρεπής, πλουσιοπάροχος, ἄφθονος. » Πλούσιος γεγονὼς ἐκ πένητος, « Πλ. » Μίδου πλουσιώτεροι, « Πλάτ. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) » Ὥσπερ ἐκ πηγῆς πλουσίας, « Πλ. (καὶ μὲ γεν.) » Οἱ τῷ ὄντι πλούσιοι οὐ χρυσίου, ἀλλὰ ζωῆς ἀγαθῆς τε καὶ εὔφρονος, « Πλάτ. (ἡ δοτ.) » Οὗτος δὲ ὅλοις μετάλλοις πλουσιώτερος, « Αχ. (καὶ πληρέστερον) » Ὁ θεὸς πλούσιος ὢν ἐν ἐλέει, « Γρφ.

‡Πλουσιότης (ἡ). πλοῦτος, ἀφθονία, περιουσία.

‡Πλουσιόχειρ, χειρος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ὄμπνε όχειρ.

‡Πλουσιόψυξ, ψυχος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ ψυχὴν πλούσιος.

Πλουσίως, ἐπίρ. Πλουσιοπαρόχως, μεγαλοπρεπῶς, ἀφθόνως. » Κἂν γραῦς ὄληται, πλουσίως ταφήσεται, « Εὐρ. » Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἐνοικείτω ἐν ὑμῖν πλουσίως, « Γρφ. (καὶ ἀσυνήθ.) » Περισαρκισμὸς δὲ καὶ ἐκτομὴ πλουσιώτερον κατασχασμοῦ βοηθοῦσι, « Δσκρ., δραστικώτερον.

,Πλουταγαθής, ἴδε Πλουτογαθής.

Πλουτακαδήμεια (ἡ), Κωμ. ἀκαδημία (φιλοσοφία) τῆς ὁπ. ἀντικείμενον εἶνε ὁ πλοῦτος, τέχνη (διδασκαλία) πῶς νὰ πλουτίσῃ τις ἢ πῶς νὰ μεταχειρίζηται τὸν πλοῦτον.

Πλούταξ, ακος (ὁ), μεγεθυντ. (μὲ κάποιαν εἰρων.) τοῦ Πλούσιος, βαθύπλουτος, (Γαλλ.) richard.

Πλούταρχος (ὁ, ἡ). ἄρχων πλούτου ἢ διὰ τοῦ πλούτου, (Φιλ.).

Πλουτεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Πλούτων.

Πλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ Ἀποκτῶ πλοῦτον, εἶμαι ἢ γίνομαι πλούσιος, πλουταίνω· (μὲ γεν. ἢ δοτ. ἢ αἰτ.) ἔχω ἀφθονίαν (εἶμαι πλούσιος) ἀπό. » Πλουτοῦντες, « οἱ πλούσιοι.

Πλουτῆος, Ἰων. ἀντὶ Πλουτέως, γεν. τοῦ Πλουτεύς.

Πλουτηρός, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ αὐξάνων) τὸν πλοῦτον, πλουτοποιός.

Πλουτητέον, θετ. τοῦ Πλουτέω.

Πλουτίζω, Μ. ίσω. Κάμνω πλουσιόν τινα, (πθ.) πλουταίνω.

Πλουτίνδην, ἐπίρ. Κατ' ἐκλογὴν ἐκ τῶν πλουσιωτέρων, κατὰ τὸν βαθμὸν τοῦ πλούτου, (παρβλ. Ἀριστίνδην).

Πλουτισμός (ὁ). τὸ πλουτίζειν ἢ πλουτίζεσθαι, (ἐν γέν.) πλοῦτος, περιουσία.

Πλουτογαθής, έος (ὁ, ἡ). Δ. ἀντὶ

Πλουτογηθής, Π. ὁ γεγηθὼς (χαίρων) διὰ τὸν πολὺν πλοῦτόν του, (δηλ.) γεμάτος πλούτη. » Δωμάτων πλουτογαθῆ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Πλουταγαθῆ) μυχόν, « Αἰσχλ., (παρβλ. Εἰρογαρής).

Πλουτοδότειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πλουτοδοτήρ.

Πλουτοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω πλοῦτον, πλουτίζω.

Πλουτοδοτήρ, Π. ἀντὶ-

Πλουτοδότης, ου (ὁ καὶ ἡ). ὁ δίδων πλούτη, δοτὴρ πλούτου. » Ἕδασιν ἀενάοις πλουτοδότου σοφίης, « Ἐπγρ.

Πλουτοδότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πλουτοδότης. » Δεξιὰ —, « Ι. Φωκ.

Πλουτοκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἰσχύω διὰ τοῦ πλούτου.

Πλουτοκρατία (ἡ). τὸ νὰ ἐξουσιάζουν (νὰ ἔχουν τὸ κράτος) οἱ πλούσιοι, ἀριστοκρατία τῶν πλουσίων.

Πλουτολεκτέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω πλούτη.

Πλουτοποιία (ἡ). τὸ νὰ κάμνῃ (νὰ ἀποκτᾷ) τις πλοῦτον, [ἐκ τοῦ

Πλουτοποιός (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν πλοῦτον, ἐπικερδής· ὁ συνάζων (ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ συνάζῃ) πλούτη.

Πλουτοπράτης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν πλοῦτον.

Πλοῦτος (ὁ), [πολύ, ἔτος, παρβλ. Ἄφενος]. περιουσία κτημάτων (χρημάτων κτλ.), κατάστασις μεγάλη, πλούτη· (μὲ γεν.) ἀφθονία. 2) (προσωποπ.) ὁ θεὸς τοῦ πλούτου (υἱὸς τῆς Δήμητρος κτλ.). » Τυφλὸς ὁ Πλοῦτος, « Θκο., Ἀρσφ. » Μὴ πλοῦτον εἴπῃς· οὐχὶ θαυμάζω θεόν, ὃν χὠ κάκιστος ῥᾳδίως ἐκτήσατο, « Εὐρ. (εἰς ἀρχ. χειρόγρφ. τῆς Γρφ. εὕρηται καὶ Τὸ πλοῦτος, ὅθ. πλθ. παρ' ἡμῖν Τὰ πλούτη).

†Πλουτοτραφής, έος (ὁ, ἡ). ἀναθρεμμένος μὲ πλούτη, » ἐν ἀφθόνοις τραφείς, « (καθὼς ἔλεγεν ὁ Δημοσθένης).

Πλουτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν) πλοῦτον, πλουτοδότης. » Αἴξ —, « Π., ἡ ἀμάλθεια.

Πλουτόχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς (προϊὼν ἀπὸ) τὸν πλοῦτον τῆς γῆς. » Γόνος —, « Αἰσχλ., τὸ προϊὸν τῶν μεταλλείων ἢ τῆς γεωργίας.

Πλούτων, ωνος (ὁ). ὁ θεὸς τοῦ πλούτου, ὁ Πλοῦτος.

Πλουτώνειος (νιος), α, ον. Ὁ τοῦ Πλούτωνος (τοῦ ᾅδου), καταχθόνιος. ‖. (οὐσ.) Πλουτώνεια (νια), (ἐνν. χωρία), σπήλαια (ὑπόγεια) ἀναδίδοντα θανατηφόρους ἀναθυμιάσεις.

Πλόχανον (τό), = Πλόκανον.

Πλοχμός (ὁ), Π. ἀντὶ Πλόκαμος, πλεξίδα κτλ.

Πλοώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ τρόπον τινὰ πλέων, κυμαινόμενος, ἄστατος, ἀβέβαιος.

Πλύμα (τό). τὸ νερὸν μὲ τὸ ὁπ. ἐπλύθη τι, ἀπόπλυμα· (συνκδχ.) ἀκαθαρσία· (μτφορ.) ἀχρεῖον ὑποκείμενον, (κοιν.) λέρα, βρῶμα κτλ., (ἐπὶ γυν.) πόρνη, (κοιν.) καλοπλυμένη.

Πλύνεσκον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔπλυνον, παρτ. τοῦ Πλύνω.

Πλυνεύς, έως (ὁ), = Πλυντήρ (1). » Οἱ πληνῆς, « Ἐπγρφ. ἡ συντεχνία τῶν πλυν

Πλυνός (ὁ). μέρος ὅπου πλύνουν, πλυσταρειόν. 2) (μτφορ.) ἀτιμασμένος. » Πλυνὸν ποιεῖν τινα, « Ἀρσφ., ὑβρίζειν, ἀτιμάζειν, (κοιν.) κάμνειν μασκαρᾶν, (ἴδε Πλύνω).

;Πλύνος (ὁ). πρᾶγμα (ῥοῦχον) διὰ πλύσιμον.

Πλυντέον, θετ. τοῦ Πλύνω.

Πλυντήρ (ὁ). ὁ πλύνων (τὰ λερωμένα ῥοῦχα), (Τουρκ.) τσαμασιρτζῆς. 2) = Πλυνός, πλυσταρεῖον.

Πλυντήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ πλύσιμον, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Πλυντήριον (τό), μέρος ἢ σκεῦος ὅπου πλύνουν, πλυσταρειόν, καὶ » Πλυντήρια (τά), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ εἰς τὰς Ἀθ. εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς ἢ τῆς Ἀγραύλου (θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος) τελουμένη κατὰ τὴν 25 τοῦ Θαργηλιῶνος, (παρβλ. Καλλυντήρια).

Πλύντης, ου (ὁ), (εὐχρηστότ. τὸ) Πλυντήρ.

Πλυντικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ πλύνειν. » Κονία —, « Πλδ., στάκτη διὰ θολόστακτην.

;Πλυντίς, ίδος (ἡ), = Πλυντρίς.

Πλύντρια (ἡ), θηλ. τοῦ Πλυντήρ, πλύστρα.

Πλυντρίς, ίδος (ἡ), = Πλύντρια, ἴδε Λουτρίς. ‖. » Γῆ —, « Θφρ., εἰδ. χώματος τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο ἀντὶ σαπουνιοῦ, (κοιν.) πηλός.

Πλύντρον (τό). ἡ πληρωμὴ τοῦ πλύντου, τὰ πλυστικά. 2) = Πλύμα, ἀπόπλυμα. » Ἰχθύων πλύντρου ὄζει, « Ἀρστ.

Πλύνω [συγγ τῷ Φλύω]. Μ. πλυνῶ πρκ. Πέπλυκα κ. πθ. Πέπλυμαι, ἀόρ. Ἐπλύθην[;] καὶ Ἐπλύνθην). Καθαρίζω μὲ νερόν, πλύνω (κυρ. ῥοῦχα)· (μτφορ.) ὑβρίζω, ἀτιμάζω, (κοιν.) κάμνω ἀπ' ἄσπρου, (Γαλλ.) laver la tète a quelquun· θεατρίζω· (Π.) χύνω. » Δάκρυ —, « Ἀρστ. (καθὼς καὶ ὁ Πλαῦτος εἶπεν » Eas lacrymas lavit «. » Ἢν γὰρ κακῶς μου τὴν γυναῖχ' οὕτω λέγῃς, τὸν πατέρα καὶ σὲ τούς τε σοὺς ἐγὼ πλυνῶ, « Μενανδρ. (κ. πθ.) » Τὸ πρᾶγμα πέπλυται, « Αξ., ἔγινε πάγκοινον.

Πλύσιμος (ὁ, ἡ). ὅστις ἠμπορεῖ νὰ πλυθῇ, ἐπιδεκτικὸς πλυσίματος.

Πλύσις, εως (ἡ). τὸ πλύνειν ἢ πλύνεσθαι, πλύσιμον.

;Πλύσμα (τό), = Πλύμα.

Πλυσμός (ὁ), = Πλύσις.

Πλυτέον, θετ. τοῦ Πλύνω.

Πλυτήρ (ὁ), = Πλυντήρ.

Πλύτης, ου (ὁ), = Πλύντης.

Πλυτικός, ή, όν, = Πλυντικός.

Πλυτός, ή, όν. Πλυμένος ἢ Ἐπιδεκτικὸς πλυσίματος. » Ἄρτος —, « Ἱπποκρ., ὁ καθαρός, ἀπὸ πλυμένον σιτάρι.

Πλύτρια (ἡ), = Πλύντρια.

Πλωάς, άδος (ἡ). ἡ πλέουσα (ἐπιπλέουσα), πλωτή. » Ὄρνις —, « Ἀπλλν. » Νεφέλαι πλωάδες, « Πλ., αἱ περιπλανώμεναι εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν. » Νῆσοι πλωάδες, « Σχλ., αἱ (ἄλλ.) Στροφάδες.

Πλώεσκον, Π. ἀντὶ Ἔπλωον, παρτ. καὶ

Πλωεῦσας, Δ. ἀντὶ Πλωούσας, αἰτ. πλθ. τῆς μτχ. τοῦ Πλώω.

Πλωΐζω καὶ (μσ. δ καὶ εὐχρηστότ.) -ίζομαι. Μ. ίσω, -ομαι. Π. ἀντὶ Πλέω.

Πλώϊμος (ὁ, ἡ). ἁρμόδιος διὰ πλεύσιμον, πλευστέος, πλεύσιμος. » Πλωΐμων ὄντων, « Δ. Ἀλ., ὅταν ἦνε καιρὸς διὰ ταξεῖδι, (παρβλ. Ἐπινέφελος). (ξ συγκρ.) » Ἤδη πλωϊμωτέρων ὄντων, « Θκ., ἡ θαλασσοπλωΐα ἦτον ὁπωσοῦν εὐκολωτέρα. 2 ὁ δυνάμενος (ὢν εἰς κατάστασιν) νὰ πλεύσῃ. » Ναῦς—, « Θκ, Δμ.

;Πλωΐς, ΐδος (ἡ), Π. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Πλωάς.

Πλώς, ωτός (ὁ), Π. κολυμβητής, (ὅθεν ‖. οὐσ.) εἶδος ἰχθ., (ἄλλ.) Κεστρεύς.

Πλώσιμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πλώϊμος.

;Πλωτάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς πλωτήρων (ναυτῶν), πλοίαρχος, (ἄλλ. ἀναγν. Πρωτάρχης).

Πλῶτες, πλθ. ὀνμ. τοῦ Πλώς.

Πλωτεύω, Μ. εύσω, (σπν. παρὰ λογογρφ.) ἀντὶ Πλέω.

Πλωτήρ (ὁ), Π. ὁ πλέων, ναύτης, ναυτικός· (ἐνίοτε) κολυμβητής.

Πλώτης, ου (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πλωτήρ.

Πλωτικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ πλέειν· ναυτικός.

Πλωτός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ πλέῃ ἤ, καμωμένος εἰς τρόπον ὥστε δὲν βουλᾷ » Νῆσος—, « Ἡρ. » Πλωτὰ (ζῶα), « Ἀρστ. τὰ (ἄλλ.) Νηκτά. 2) Π. ἁρμόδιος διὰ πλεύσιμον ἢ προσιτὸς εἰς τοὺς πλέοντας, πλευστός. » Νῆσος —, « Ὀδ. Κ. » Μὴ γῆ βατή, μὴ θάλασσα πλωτή, « Ἐπγρφ. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) καιρὸς διὰ πλοῦν (διὰ ταξεῖδι). » Πλωτοῦ ἀρότου τε, « Ἡρακλ. Ἀλληγορ. (ἀλλὰ τοῦτο ἴσως εἶνε ; » Πλοῦ τε ἀρότου τε 2) (θηλ.) σχεδία, (Τακτ.).

Πλώτωρ, ορος (ὁ), Π. = Πλωτήρ.

Πλώω, Μ. πλώσω (πρκ. Πέπλωκα, ἀόρ. Ἔπλωσα καὶ β΄. [εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.] Ἔπλων, [ὅθεν ἡ μτχ. Πλώς]), Π. Ἰων. ἀντὶ Πλέω.

Πνείω (παρτ. Ἔπνειον), Π. ἀντὶ Πνέω.

Πνεῦμα (τὸ), [πνέω], = Πνοή. φύσημα. » Σάλπιγξ βροτείου πνεύματος πλησθεῖσα, « Εὐρ. » Ὁ δὲ πταρμὸς.. πνεύματος ἀθρόου ἔξοδος, « Ἀρστ. (» Τὰ δὲ ἔντομα) ψοφεῖ τῷ ἔσω πνεύματι, « αὐτ. (» Ἡ δὲ καρύα) πνεῦμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν ἀφιεῖσα, » Πλ. » Τὸ μαντεῖον κατέλυσεν, ἀνθρώπους ἐς τὸ στόμιον, ἐξ οὗ τὸ ἱερὸν πνεῦμα ἀνῄει, σφάξας, « Δ. Κάσσ. 2) ἄνεμος· (ἰατρ.) φλάτον. » Τῶν πνευμάτων λέγεται τὰ μὲν βόρεια, τὰ δὲ νότια, « Ἀρστ. » Οὐκ ὄντος δὲ πνεύματος, ἀλλὰ νηνεμίας καὶ γαλήνης, « Πλ. » Εἰ μὴ ξ τὰ πνεύματα κατὰ φύσιν ἀποσβέννυται, « Ἀρτ. 3) ἀναπνοή. » Ὑπτιοι, μόλις λαλοῦντο, καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω, « (Μένανδρ. παρ') Ἀθ. » Πνεῦμα μετέωρον ἢ (ἁπλ.) Πνεῦμα, « Ἱπποκρ. = δύσπνοια ἢ Ὀρθόπνοια, ἆσθμα. » Εἴγε τι πνεύματος, « Ἱππκρ. » Πνεῦμα οὐκ ἐλάσσω, « αὐτ. 4) (ὄπρ.) περίοδος λόγου (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. διεξοδική) πρὸς ἐκφώνησιν τῆς ὁπ. ἐξαρκεῖ μία ἀναπνοή. » (Ἦν δὲ ὁ Δημοσθένης) σφοδρὸς τῷ πνεύματι, « Αχ. 5) (φιλοσ.) οὐσία ἄυλος (ἀσώματος)· ψυχή· ἄγγελος ἢ δαίμων. » Ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, « Γρφ. » Λοχεῖ τὸ πνεῦμα, « Σιωπτ. » Ἀπῆλθε πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα, τὸ σῶμα δ' ἐς γῆν, « Εὐρ. » Πνεῦμα γάρ εἰμι μόνον, « Ἐπγρ. 6) (θλγ.) τὸ ἅγιον Πνεῦμα. » Καὶ πνεῦμα θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος, « Γρφ. 7) ἔμπνευσις (θεία). » Τὸ πνεῦμα μὴ σβέννυτε, « Γρφ. 8) τὸ ἠθικὸν ἢ ἀλληγορικὸν νόημα τῶν θείων γραφῶν (ἀντιθ. τῷ Γράμμα). » Τὸ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ, « Γρφ. 9) (γρμτ.) τὸ σημεῖον τῆς δασείας ἢ ψιλῆς προσῳδίας. » Λεξικὸν περὶ πνευμάτων, » Ἀμμών.

†Πνευματέμφορος (ὁ, ἡ). ἐμπνευσμένος ὑπὸ τοῦ (θείου) πνεύματος.

Πνευματίας, ου (ὁ). (ἰατρ.) ὁ ἀναπνέων συχνὰ καὶ δυνατά, ἀσθμαίνων, πνευστιῶν. 2) φουσκωμένος ἀπὸ φλάτα (πνεύματα), ἢ προξενῶν τοιαῦτα. » Οἶνον πνευματίαν καὶ βρώμιον καὶ οὐ προσηνῆ πρὸς ὑγίειαν, « Εὐς.

†Πνευματιάω-ῶ, = Πνευστιάω. 2) (Β. ζ.) κατέχομαι ὑπὸ πνεύματος (πονηροῦ), δαιμονιῶ.

Πνευματίζω, Μ. ίσω. Φυσῶ, ἀνεμίζω 2) (Γρμτ.) σημειόνω ἢ προφέρω μὲ ψιλὸν ἢ δασὺ πνεῦμα τὰς λέξεις. 3) (Ἐκκλησ. = Πνευματιάω (2).

Πνευματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πνεῦμα (καθ' ὅλας τῆς λέξ. τὰς σημασ.). » Μόριον πνευματικόν, » Ἀνατομ., τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἀναπνοήν, (καθώς) ὁ πνεύμων. » Ὄργανον πνευματικόν, « Μηχαν., τὸ κινούμενον διὰ τοῦ ἀνέμου. 2) (ἰατρ.) = Πνευματίας, ἀσθματικὸς ἢ ἀνεμώδης, (Ἰταλ.) φλατουόζος. » (Οἱ δὲ κύαμοι) χλωροὶ μένεισι πνευματικώτατοι· ξηρανθέντες δέ, ἧττον πνευματοῦσιν, » Ἀθ. 3) (Φλοσφ.) ἀσώματος, ἄυλος· (θλγ.) σύμφωνος μὲ ἢ βαδίζων κατὰ τὸ πνεῦμα (καὶ ὄχι τὸ γράμμα) τοῦ νόμου, μυστικός, ἀλληγορικός· (ἐν γέν.) ὄχι σαρκικός. » Πνευματικοί, « Γαλ., αἵρεσίς τις ἰατρῶν οἱ ὁπ. ἀπέδιδον ὅλα τὰ παθολογικὰ φαινόμενα εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν ζωτικῶν πνευμάτων.

Πνευματικῶς, ἐπίρ. Διὰ πνεύματος θείου, ἐν πνεύματι· μυστικῶς, ἀλληγορικῶς, ὄχι κατὰ τὸ γράμμα τοῦ νόμου ἢ σαρκικῶς.

Πνευμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πνεῦμα, ἀεράκι κτλ.

Πνευμάτιος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ προξενῶν ἢ συνωδευμένος μὲ πνεῦμα (ἄνεμον). ἐκτεθειμένος εἰς τοὺς ἀνέμους, ἀνεμώδης.

Πνευματισμός (ὁ), τὸ πνευματίζειν, σημείωμα ἢ προφορὰ λέξεως μὲ (ψιλ. ἢ δασ.) πνεῦμα.

Πνευματοδόχος (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος τὸ πνεῦμα (τὸν ἄνεμον).

Πνευματοκήλη (ἡ), εἶδ. κήλης (σπασίματος), φύσημα τοῦ ὀσχέου ἀπὸ ἀνέμου. (Γαλλ.) fausse hernie.

Πνευματοκίνητος (ὁ, ἡ). κινούμενος ὑπὸ πνεύματος (ὑπὸ ἀνέμου) ἢ ὑπὸ τοῦ θείου Πνεύματος, πνευματέμφορος.

†Πνευματοκινήτως, ἐπίρ. Ὡς πνευματοκίνητος, κατ' ἐπίπνοιαν τοῦ θείου Πνεύματος.

Πνευματοκλήτωρ, ορος (ὁ). ὁ ἐπικαλούμενος τὸ θεῖον Πνεῦμα. 2) (ἢ ὁ προσκαλῶν τὰ πνεύματα (τοὺς δαίμονας).

†Πνευματομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

†Πνευματομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος (ἀρνούμενος) τὴν θεότητα τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Πνευματόμφαλος (ὁ ξ ἡ). φούσκωμα τοῦ ὀμφαλοῦ ἀπὸ ἄνεμον, εἶδος ὀμφαλοκήλης. 2) ὁ πάσχων τὸ πάθος τοῦτο, ἐξόμφαλος.

Πνευματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταβάλλω τι εἰς ἄνεμον, προξενῶ φλάτα (πνεύματα).

Πνευματοποιός (ὁ, ἡ). αἴτιος πνεύματος (ἀνέμου) ἢ τοῦ πνεύματος (τῆς ἀναπνοῆς).

Πνευματορρήτωρ, ορος (ὁ). ῥήτωρ πνευματέμφορος.

Πνευματόρροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ κινούμενος ἀπὸ ῥοῦν ἀνέμου (πνεύματος)

Πνευματοφορέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Κινοῦμαι ὑπὸ ἀνέμου (πνεύματος) ἢ ὑπὸ τοῦ θείου Πνεύματος, εἶμαι -

Πνευματοφόρητος ξ

Πνευματοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φερόμενος (κινούμενος) ὑπὸ πνεύματος (ἀνέμου ἢ ὑπὸ τοῦ θείου Πνεύματος, πλήρης Πνεύματος ἁγίου, πνευματέμφορος. » Παῦλος ὁ —, « Δ. Ἀρ. 2) (ἐπὶ κακοῦ) δαιμονιῶν ἢ νυμφόληπτος, (κοιν.) ὡρμένος. » Οἱ προφῆται αὐτῆς πνευματοφόροι, ἄνδρες καταφρονηταί, « Γρφ. (Σοφον. Γ', δ').

Πνευματόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ἢ Γεμίζω ἀπὸ ἄνεμον (πνεῦμα), προξενῶ πνεύματα (φλάτα), φουσκόνω. » Τοῦ χειμῶνος συστελλομένου ἐντὸς τὸ θερμὸν ἐκπέττει καὶ πνευματοῖ τὰ ἐν ἡμῖν ὑγρά, « Ἀρστ. » Διατμιζομένου δὲ καὶ πνευματουμένου τοῦ ὑγροῦ ῥήγνυται τὰ περιέχοντα τοὺς ὄγκους ἀγγεῖα, « αὐτ. » Ἐγχωρεῖ γὰρ ἑκάτερον, ξ δύσπνουν αὐτὸν γεγονέναι καὶ πνευματωθῆναι τὴν γαστέρα, « Γαλ.

Πνευματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ ἀνέμου (τοῦ πνεύματος) ἢ, πλήρης ἀνέμου, ἀνεμώδης· (ἰατρ.) ὁ προξενῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς ἀνέμους (φλάτα), φυσώδης· (ἐνίοτε) ἀσθματικός· (Γρμτ.) προφερόμενος δασέως (μὲ πνεῦμα).

Πνευμάτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πνευματόω, φούσκωμα τοῦ στομάχου ἀπὸ ἀνέμους, ὁθ.

Πνευματωτικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν πνευμάτωσιν (φούσκωμα τοῦ στομάχου), (Ἰταλ.) φλατουόζος.

;Πνευματοφόρα (ὄργανα), = Πνευματικά, (Γαλλ.) instruments à vent.

Πνευμονία (ἡ), = Πλευμονία, περιπνευμονία.

Πνευμονικός, ή, όν = Πνευμονικός.

Πνευμονίας, ου (ὁ) ξ

Πνευμονικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πνεύμονα· ὁ πάσχων ὑπὸ πνευμονίας.

Πνευμόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πνεύμων, πλεμονάκι.

Πνευμονίς, ίδος (ἡ), = Πνευμονία.

Πνευμονώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πλευμονώδης.

Πνευμοφθορικός, τοῦ (ὁ, ἡ) ξ

Πνευμορρὰξ, αγος (ὁ, ἡ), = Πλευμορράγος, [illegible]

Πνεύμων [πνεῦμα], ονος (ὁ). τὸ πλεμόνι. » Μεσσηγὺς στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἕδρη, » Θκρ. » Κύπρις.. Διὸς τυραννεῖ πνευμόνων, « (Σοφ. παρὰ) Στβ. 2) εἶδ. θαλασσ. ζώου, (κοιν.) βυζὶ τῆς θάλασσας. » Καὶ οἱ πνεύμονες οἱ θαλάττιοι ἐὰν πολλοὶ φαίνωνται ἐν τῷ πελάγει, χειμερινοῦ ἔτους σημεῖον, » Θφρ.

Πνεῦσις, εως (ἡ), τὸ πνέειν, φύσημα ἀνέμου· ἀνάσασμα κτλ.

Πνεύστης, ου (ὁ). ὁ πνέων (ἀναπνέων) συχνὰ ξ μὲ δυσκολίαν, ἀσθματικός.

Πνευστιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀναπνέω συχνὰ καὶ μὲ δυσκολίαν, κονταναsαίνω (ἀπὸ κούρασιν ἢ στένωσιν τοῦ στήθους), πάσχω ἀπὸ ἆσθμα, ἢ (ἁπλ.) ἀγκομαχῶ, λαχανιάζω. » Ἀναβαίνων εἰς τὴν ἀκρόπολιν.. πνευστιῶν, « Στβ.

Πνευστικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς πνεῦσιν (φύσημα, ἀνάσασμα) (» Ὁ πνεύμων ἐστὶν ὄργανον πνευστικόν, » Γαλ.)· (ἰατρ.) = Πνευματωτικός. » (Τὰ δὲ τῆς θρίδακος φύλλα) πνευστικώτερά τε ἐστὶ ξ τροφιμώτερα ξ εὐεκκριτώτερα, « Δσκρ.

Πνέω, Μ. πνεύσω καὶ (μτγν.) πνεύσομαι ἢ (ὀρθότ.) πνευσοῦμαι (πθ. πρκ. [εἰς τὰς συνθ.] Πέπνευσμαι). Φυσῶ. » Ἄνεμος βορρᾶς ἐναντίος ἔπνει, « Ξεν. » Αὔρη δ' ἐκ ποταμῶν ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό, » Ὀδ. Ε. (ὁθ. ὡς οὐσ.) » Πνέουσα (ἐνν. τοῦ αὔρα), « ὁ φυσῶν ἄνεμος. » Ἐπάραντες τὸν ἀρτέμονα τῇ πνεούσῃ, « Γρφ. » Ἢν ἅπαξ ἐπιδῷ τῇ πνεούσῃ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Πλεούσῃ) τίς αὐτὸν τὰ ἀπόγεια λυσάμενος, » Αχ. (καὶ μτφορ.) » Ὦ σὺ μὴ πνεύσῃς ἐνδέξιος, « Καλλ., εἰς ὅποιον δὲν ἔλθῃς δεξιὰ (δὲν τὸν βοηθήσῃς). (ξ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Μέγα πνεῖν, « Πινδ., ἐπαίρεσθαι, ὑψηλοφρονεῖν. » Χαμηλὰ πνεῖν, « αὐτ., ἔχειν ταπεινὸν φρόνημα ἢ = Μικρὰ πράττειν. » Κενεὰ πνεῖν, « αὐτ., ματαιοφρονεῖν. (καὶ πθ.) » Πνεῖται αὐλός, » Ἐπγρ. » Πολὺς παρ' ὑμῖν ἔπνει, « Δμ., ἴσχυεν, ἦτον μέγας καὶ πολύς. 2) ἀναπνέω, (συνκδχ.) ζῶ. » Πνέονθ' ὕπνῳ, « Αἰσχλ., κοιμώμενον βαθειά, φυσῶντα εἰς τὸν ὕπνον του, ῥοχαλίζοντα. » Εἰ ἔτι πνεῖ, » Λξ. » Οἱ πνέοντες, « Σοφ., = Οἱ ζῶντες. (καὶ μτφορ.) » Πῦρ πνέοντες, « Ξεν. » Ἄρην (» Μένεα) πνείοντες, « Ὁμ., πλήρεις θυμοῦ (ἀνδρίας, προθυμίας). » Πῦρ πνέουσα καὶ φόνον, « Εὐρ. (καὶ κωμ.) » Τρέχει τις Ἀλφειὸν πνέων, « Ἀρστφ., ὡς Ὀλυμπιακὸς σταδιοδρόμος. (ξ γεν.) » Κωνίας (κατὰ παρφδ. τοῦ Κοικίας) ξ συκοφαντίας πνεῖ, « αὐτ. (καὶ καταχρ.) » Μέλιτα πνεῖν, « Ἐπγρ., μελφδεῖν. 3) ἀναδίδω ὀσμήν, μυρίζω. » Στεφάνιοις ἡδὺ πνέοντας, « Θκρ. (ξ γεν. ἄλλ.) » Τράγου (» Κρόκου) πνέων, « Ἐπγρ., Δσκρ. (καὶ δοτ.) » Μύρισιν ἔτι πνέοντας εἰ φάνοις, » Ἐπγρ. (καὶ χωρὶς πτ.) » Τὸ στόμα πνεῖ, « Δσκρ., ἔχει ἀποφορά, βρωμᾷ. (καὶ μτφορ.) » Πνεῖν χαρίτων (ἐρώτων), « εἶναι πλήρης. ‖. (περὶ τῆς Π. μτφορ. τοῦ Πεπνυμένος, η, ον, ἴδε Πινύσκω).

Πνιγαλίων, ωνος (ὁ). ὁ ἀναβαίνων καθ' ὕπνους πνιγμός, (ἄλλ.) Ἐφιάλτης.

;Πνιγέα (ἡ). λουτρὸν πολλὰ θερμόν.

†Πνιγετός (ὁ). θηλειὰ διὰ πνίξιμον, πνιγμός. 2) = Πνῖγος, καύσων πνιγερός.

Πνιγεύς, έως (ὁ). ἀγγεῖον (σκέπασμα χωνοειδὲς) μὲ τὸ ὁποῖον σβύνουν (πνίγουν) τὰ κάρβουνα· εἶδος φούρνου ἢ σκεύους ὅπου ψήνουν τὸ στουφάτον (πνικτὸν) κρέας· χωνοειδές τι στούππωμα τῆς ὑδραυλικῆς μηχανῆς· (ἐνίοτε) ὁ φιμὸς τῶν ἵππων κτλ.

Πνιγηρός, ά, όν, (ξ ἐπίρ.) -ηρῶς. Ὁ προξενῶν πνιγμόν, πολλὰ στενόχωρος. » Ὥρα τοῦ ἔτους (» Καλύβη) —, « Δ. Ἀλ., Θκ., Πλ. 2) ὁ διὰ πνιγμοῦ. » Ὁδὸς εἰς ᾅδου —, « Ἀρστφ., ὁ δι' ἀγχόνης θάνατος.

Πνιγίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Πνίγω.

Πνιγῖτις, ιδος (ἡ), εἶδος γῆς (ξηρᾶς).

Πνῖγμα (τὸ) καὶ

Πνιγμονή (ἡ), Π. καὶ

Πνιγμός (ὁ). σφίξιμον εἰς τὸν λαιμόν, ἐμπόδισμα τῆς ἀναπνοῆς, πνίξιμον· καῦσις ὑπερβολική, πνῖγος. » Ἄγχειν ἐς πνῖγμα, « Ἀρστ., Αἰλ. » Πρὸς τοὺς ὑπὸ ἐφιαλτῶν πνιγμούς, « Δσκρ. » Ὁ ἐλλέβορος πνιγμὸν ἐπιφέρει, « Σξτ.

;Πνιγμοσύνη (ἡ), = Πνιγμονή.

Πνιγμώδης, εος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ωδῶς, = τῷ

Πνιγόεις, εσσα, εν, Π. ὁ προξενῶν πνιγμόν, πνιγηρός, στενόχωρος. » Πνιγόεσσαν ἄχερδον, » Ἐπγρ. » Βάρη πνιγόεντα μυκήτων, « Νίκ.

Πνῖγος, εος-ους (τὸ). πνιγμός, πνίξιμον· καῦσις ὑπερβολική (ὥστε νὰ σκάνῃ, καθὼς λέγομεν, ὁ ἄνθρωπος), (Γαλλ.) chaleur étouffante.

Πνίγω [πνέω], Μ. πνίξω καὶ (εὐχρηστ.) πνίξομαι καὶ πνιξοῦμαι (πθ. πρκ. Πέπνιγμαι, ἀόρ. Ἐπνίγην). Σφίγγω ἀπὸ τὸν λαιμόν, ἐμποδίζω τὴν ἀναπνοήν, πνίγω (μὲ θηλειὰν ἢ μὲ καπνὸν ἢ εἰς τὸ νερόν). » Ἐμπίπτουσιν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐπνίγετο ὅστις μὴ ἐτύγχανεν ἐπιστάμενος νεῖν, « Ξεν. » Αἱ ὑστερικῶς πνιγόμεναι, « Λξ. (ξ μτνμ.) » Ἡν ἡ ὕλη πνίγῃ τὸν σῖτον, « Ξεν. » Τὸ κεράμιον πεπληρῶσθαι χρὴ ἕως κατωτέρω μικρὸν τοῦ τραχήλου, ἵνα μὴ πνίγηται, ἀλλ' ὥστε ἔχειν τινὰ ἀναπνοήν, » Γεωπον. 2) ψήνω τὸ κρέας εἰς τὸν φοῦρνον χωρὶς νερὸν (χρίων τριγύρω τὸ σκέπασμα τῆς χύτρας ἵνα μὴ ἐξατμίζεται), κάμνω στουφάτον (Τυρκ. τσομλὲκ κεμπαπὺ), (ἐν γέν.) ξεροψήνω, καβουρδίζω. » Πνίξαντες ἐν κριβάνῳ [illegible] (τὸ κάτω τῆς βύζλας.. οὕτω τρώγουσι, « Ἡρ. » Ἐφθῶν [illegible], ἐν [illegible] πεπνιγμένων, « Ὀρειβ. 2) (μτνμ.) στενοχωρῶ μὲ ὑπερβολήν, (κοιν.) πατῶ εἰς τὸν λαιμόν, εὐγάζω τὴν ψυχήν. » Καὶ κρατήσας αὐτὸν ἔπνιγε, λέγων Ἀπόδος μοι ὅτι ὀφείλεις, « Γρφ. » Ὁ δὲ μόλ[illegible] με πνίγει, τοῦτ' ἔστι, « Αχ., μὲ κάμνει νὰ σκάνω.

Πνιγώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πνιγηρός. » Δεῖ σκευάζειν αὐτοὺς (τοὺς μύκητας) μετὰ ὄξους καὶ.., ἁλῶν· οὕτω γὰρ αὐτῶν τὸ πνιγῶδες ἀφαιρεῖται, « (Δίφιλ. παρ') Ἀθ.

Πνικτήρ (ὁ). ὁ πνίγων, πνίκτης. » Κάχιμβος —, « Νόνν.

Πνικτός, ή, όν. Πνιγμένος· (ἐπὶ ἀέρ.) κλεισμένος πανταχόθεν. 2) (μτνμ.) ψημένος εἰς χρισμένον ἀγγεῖον (ὡσὰν στουφάτον, [Τυρκ.] τσομλὲκ-κεμπαπὺ) ἢ εἰς τὸν πνιγέα, φουρνιστός. » Ἀμείνω δὲ τῶν ἑφθῶν τε καὶ τῶν ὀπτῶν ἐστι τὰ καλούμενα πνικτά, « Γαλ.

†Πνικτοφαγία (ἡ). τὸ τρώγειν πνικτὰ (ἐκκλησιαστικῶς ἀπηγορευμένα) κρέατα.

†Πνικτοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων πνικτὰ (ἐκκλησ. ἀπηγορευμένα) κρέατα.

Πνίξ, πνιγός (ἡ). πνιγμός· στενοχωρία· βραχνᾶς.

Πνῖξις, εως (ἡ). πνίξιμον, ψήσιμον εἰς τὸν φοῦρνον ἢ εἰς χρισμένον σκεῦος (ἴδε Πνικτός), (ἰατρ.) = Πνῖγος.

Πνοή (ἡ), [πνέω]. φύσημα (ἀνέμου). » Ἄλλοτ' ἀλλοῖαι πνοαὶ ἀνέμων, « Πινδ. 2) ἀναπνοή· (συνκδχ.) ζῶον ἔμπνουν, ψυχὴ ζῶσα. » Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον, « Γρφ. 3) ὀσμὴ ἀναδιδομένη· ἀτμός· καπνός· (κατ' ἐκτ.) πυρὸς λαῖλαψ. » Πνοιῇ Ἡφαίστοιο, « Ἰλ. Φ., (παρβλ. Λῦτμή). 4) Π. τόνος (ἦχος) φωνῆς, φθόγγος, (Πινδ.).

†Πνοήτοος, οος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Δειλήεις.

Πνοιή (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πνοή.

Πνοοδοτήρ καὶ

Πνοοδότης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ζωοδότης.

Πνόος-οῦς (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πνοή.

Πνυκίτης, ου (ὁ). ὁ συνάζων ἢ συναθροιζόμενος εἰς τὴν Πνύκα.

Πνύξ [πυκνός ἢ ;πνέω], πνυκός καὶ Ἀττ. πυκνός (ἡ). μέρος ἀνοικτὸν (πλάτεια) εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τὸ κατάντικρυ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τοῦ Ἀρ. πάγου, ὅπου συνηθροίζετο ὁ δῆμος· (συνκδχ.) συναθροισις τοῦ δήμου, ἐκκλησία.

Πνύω, Π. ἀντὶ Ἔπνυτο, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ (ἀχρ.) Πνύμαι, ἀντὶ Πνέω.

Πνυτός, ή, όν, Π. ἀντὶ Πινυτός.

Πόα, ας (ἡ), χλωρὸν χορτάρι, πρασινάδα· (ἐν γέν.) βοτάνη· χόρτον (κυρ. διὰ βοσκήν ζώων)· (ἐνίοτε) κλαδιὰ ξ φύλλα τρυφερά, (ἴδε καὶ Ποιά).

Ποάζω, Μ. άσω. Ξεβοτανίζω τὴν πόαν (τὰ χόρτα), σκαλίζω τὸ χωράφι. 2) πρασινίζω ἐν εἴδει πόας, χλοάζω.

Ποάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πόα, χορταράκι.

Ποασμός (ὁ). τὸ ποάζειν, ξεβοτάνισμα τῶν χόρτων, ξεχορτάριασμα.

;Ποαστήρ (ὁ) καὶ

Ποάστρια (ἡ). ἡ ποάζουσα ξεβοτανίζουσα τὰ χόρτα ἀπὸ τὸ χωράφι.

Ποάστριον ἢ (ὀρθότ.) Ποαστρον (τό). σκαλιστήρι ἢ δρεπάνι διὰ χορτολόγημα.

;Ποαβρός, ά, όν, Π. = Ἁβρότονος (ἄλλ. διορθ. Πολ' ἁβρὸς καὶ ἄλλ. Ποδαγρός).

Ποδαγός (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Ποδηγός.

Ποδάγρα (ἡ), [πούς, ἀγρέω]. θηλειὰ ἢ παγίδα (ὅπου πιάνεται τὸ ζῶον ἀπὸ τὸ πόδι). » Θήρεσιν ἔπηξε ποδάγρας, « (Π. παρὰ) Πλ. 2) (συνήθ. μτνμ.) πόνος (ἀρθρίτιδος) τῶν ποδῶν, ποδαλγία. » Ἀλγημα νοσῶδες μετὰ βάρους εἰς τοὺς πόδας, ὃ φησιν ὁ Στράβων ποδάγρας ψελλισμὸν εἶναι, « Πλ. 3) » Ἔστι δὲ

καὶ Ἀρτέμιδος Ποδάγρας ἐν τῇ Λακωνικῇ ἱερόν,« Κλμ.

Ποδαγράω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ποδάγραν (ποδαλγίαν), εἶμαι ποδαγρός. » Γυνὴ ἢ εὐνοῦχος οὐ ποδαγριᾷ,« Ἱππκρ.

†Ποδάγρεια (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ποδάγρα.

[Ποδαγριάω-ῶ, =Ποδαγράω.

;Ποδαγρίζομαι, Μ. ίσομαι, =Ποδαγράω.

Ποδαγρικός, ή, όν. Ὁ τῆς ποδάγρας. »Νόσος—,« Αρτ. » Δυνάμεις ποδαγρικαί, « Δσκρ. (καὶ ἀπολ.) »Ποδαγρικὰ (ἐνν. πάθη),« αὐτ. 2) =τῷ

Ποδαγρός (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ ποδάγραν, ποδαλγός.

Ποδαλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ἀπὸ ποδαλγίαν, εἶμαι-

Ποδαλγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πονῶν (ἀλγῶν) τοὺς πόδας, ποδαλγός· ποδαγρός.

Ποδαλγία (ἡ). πόνος εἰς τοὺς πόδας· ποδάγρα.

Ποδαλγιάω-ῶ, Μ. άσω, =Ποδαλγέω, Ποδαγράω.

Ποδαλγικός, ή, όν καὶ

Ποδαλγός (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ ποδαλγίαν, ποδαγρός.

Ποδάνεμος (ό, ά), Δ. ἀντὶ Ποδήνεμος.

Ποδανιπτὴρ (ὁ). νιπτὴρ (λεκάνη διὰ πλύσιμον) τῶν ποδῶν.

†Ποδανίπτρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ποδάνιπτρα.

Ποδάνιπτρον (τό). πλύσιμον (;) ἡ νερὸν διὰ πλύσιμον τῶν ποδῶν.

Ποδαπὸς [ποῖος ἢ πόθεν, †δάπος=ἔδαφος, ἢ πόθεν, ἀπὸ], ή, όν. (ἀντνμ. ἐρωτημ.). Ἀπὸ ποῖον τόπον; (ἐν γέν.) ποίου εἴδους; τί λογῆς; » Ἐρωτώμενος, Ποδαπὸς εἴη, Πέρσης ἔφη εἶναι.« Ξεν. »Ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία;« Ἀρστ., (ἴδε καὶ Ποταπός).

Ποδαργία (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ποδαλγία

Πόδαργος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀργοὺς (λευκοὺς ἢ ταχεῖς) πόδας.

Ποδαρίζω, Μ. ίσω, =Πυδαρίζω.

Ποδάριον (τό). ὑποκορ. τοῦ Πούς, ποδαράκι.

;Ποδαρκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διατρέχω ταχέως. »Ποδαρκέων δωδεκάδρομον (ἄλλ. διορθ. δώδεκα δρόμων) τέμενος,« Πίνδ., ἴδε καὶ Ποδάρκης.

Ποδάρκη (ἡ), εἶδος ἰατρικοῦ (διὰ τὴν ποδάγραν;).

Ποδάρκης, εος ἢ έος (ὁ, ἡ), Π. [πούς, ἀρκέω]. ὁ ἔχων ταχεῖς (γιερούς, ἐπαρκοῦντας πρὸς δρόμον) πόδας, (ἐν γέν.) ταχύς, εὐκίνητος. »Ποδαρκέων δρόμων τέμενος,« Πίνδ. (καὶ καταγρ.) »Ποδαρκὴς ἁμέρα,« αὐτ. ἡ τῆς ἐν σταδιοδρομίᾳ νίκης.

†Πόδαυρος (ὁ, ἡ), [πούς, αὔρα], =Ποδήνεμος.

Πόδδικε, Δ. ἀντὶ Ποτίδικε, πρόσριψον.

Ποδεῖον (τό). σκέπασμα τῶν ποδῶν, καλτσοῦνι, ποδοπάνι.

†Ποδεκμαγεῖον ἢ Ποδεκμάγιον (τό). πανὶ διὰ σφούγγισμα (ἐκμάγειον) τῶν ποδῶν, πεστεμάλι.

Ποδένδυτος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος τοὺς πόδας· (Π.) ἐνδύων (σκεπάζων, φθάνων ἕως) τοὺς πόδας. ||. (οὐσ.) »Ποδένδυτον,« Αἴσχλ., = Πέπλος ποδήρης.

Πόδεσσι, Ἰων. Π. ἀντὶ Ποσί, δοτ. πλθ. τοῦ Πούς.

;Ποδεψεῖον (τό), μέρος ὅπου βράζουν ἢ ψήνουν (μαγειρεύουν) πόδας ζώων, (Τουρκ.) πατσατζήδικον.

Ποδεών, ῶνος (ὁ). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) ἡ ἄκρα (τὰ ποδάρια) τοῦ δέρματος· ὁ λαιμὸς διὰ τοῦ ὁπ. γεμίζουν καὶ ἀδειάζουν καὶ τὰ πόδια ἀπὸ τὰ ὁπ. πιάνουν καὶ σηκόνουν τὸ ἀσκί· (συνκδχ.) ἡ προβιὰ τὴν ὁπ. φοροῦν εἰς τοὺς ὤμους των οἱ βοσκοὶ δένοντες τὴν ἐμπρὸς τοῦ στήθους των ἀπὸ τὰ πόδια. (μτνμ.) ἡ κάτω ἄκραις (ἄλλ. πόδες) τοῦ πανιοῦ τοῦ καραβιοῦ διὰ τοῦ ὁπ. τεντόνεται ἡ μεταγυρίζεται· (ἐν γέν.) ἄκρα ἐξέχουσα· ἀκρωτήριον· (κοιν.) γλῶσσα. » Τῆς Δωρίδος χώρης ποδεὼν στεινὸς ταύτῃ κατατείνει, « Ἡρ. 2) εἶδος ὑποδήματος ἀγροτικοῦ, = Ποδεῖον. » Τρητοὺς ποδεῶνας ὁ γατόμος ἄνθετο Δηοῖ, « Ἐπγρ.

Ποδηγεσία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ποδηγέτου, ὁδηγία.

†Ποδηγέστερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ποδηγός.

Ποδηγετέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ποδηγέω, ὁδηγῶ τινα ὡς-

Ποδηγέτης, ου (ὁ), = Ποδηγός, ὁδηγός.

Ποδηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ τινα ὡς ποδηγός, καθοδηγῶ (κυρ. καὶ μτφορ.). (μὲ δύο αἰτ.) ἐξηγῶ τι εἴς τινα.

Ποδηγητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποδηγετεῖν.

Ποδηγία (ἡ), τὸ ποδηγεῖν, ὁδηγία, ποδηγεσία.

Ποδηγικός, ή, όν. Ποδηγοῦ ἴδιος, ποδηγετικός.

Ποδηγός (ὁ, ἡ), [πούς, ἡγέομαι]. ὁ ὁδηγῶν (καθοδηγῶν). ||. (οὐσ.) =Ποδηγέτης, ὁδηγός (κυρ. καὶ μτφορ.)· παιδαγωγός.

Ποδηνεκὴς [πούς, ἐνεγκεῖν], έος (ὁ, ἡ). ὁ φθάνων ἕως τοὺς πόδας. » Χιτὼν—,« Ἡρ.

Ποδήνεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πόδας ταχεῖς ὡς ἂν τὸν ἄνεμον, πολλὰ ταχύπους.

Ποδήρης [πούς, †ἄρω], εος (ὁ, ἡ). ὁ σκεπάζων (φθάνων ἕως) τοὺς πόδας, μακρύς. » Χιτὼν (» Ἀσπὶς)—, « Ξεν. (μτνμ.) » Ναῦς—,« Ἡσύχ., ἡ εἰς τὰ πανιὰ (ἴδε Πούς) ἢ εἰς τὰ κωπιά, ἕτοιμη. » Στῦλος—,« Αἴσχλ., στημένος ἐπὶ τοῦ ποδός (τῆς βάσεώς) του, ὀρθός, στερεός. (οὐδ.) » Τὰ ποδήρη, « αὐτ., ἀντὶ Οἱ πόδες.

Ποδηροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ ποδῆρες (μακρὺ) φόρεμα.

Ποδί, δοτ. τοῦ Πούς.

†Ποδιάζω, Μ. άσω. Ἐπιστρέφω ὀπισθοποδητί, (ὅθεν τὸ κοιν. ἐπὶ πλοίων) ποδίζω.

Ποδιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἑνὸς ποδὸς ἔκτασιν. » Φαίνεται μὲν ὁ ἥλιος ποδιαῖος· πεπίστευται δ' εἶναι μείζων τῆς οἰκουμένης, « Ἀρστ. 2) (ναυτ.) = Ποδωτός, (ὅθεν) » Ποδιαῖον ποιοῦμαι τὸ ἱστίον, « Ἀρστ., = Ποδόω.

†Ποδίας, ου (ὁ), εἶδος βόλου κυβευτικοῦ.

Ποδίζω, Μ. ίσω. Δένω τοὺς πόδας (κυρ. τοῦ ἵππου), πεδικλόνω. » Πεποδισμένους ἔχουσι τοὺς ἵππους ἐπὶ ταῖς φάτναις, « Ξεν 2) μετρῶ κατὰ πόδας, (Γαλλ.) arpenter. (μτνμ.) μετρῶ τοὺς πόδας στίχου. » Ποδίζεται δὲ καὶ μετρεῖται τὸ δακτυλικὸν μέτρον κατὰ μονοποδίαν, « Τριχ. 3) προπατῶ, βηματίζω. » Ἔμπουσα, παρὰ τὸ Ἑνὶ ποδίζειν, « Σδ. 4) (πθ.) ἔχω (εἶμαι ἐφωδιασμένος ὑπὸ τῆς φύσεως μὲ) πόδας. »Τῶν πεποδισμένων ζώων, « Θλγ. Ἀριθμ.

†Πόδικε, ἴδε Πόδδικε.

Ποδικός, ή, όν. Ὁ τοῦ ποδὸς ἢ κατὰ πόδα

Ποδίκροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τοῦ ποδὸς ἢ τῶν ποδῶν κροτῶν. » Ἅμμα ποδίκροτον, « Ἐπγρ., τὰ σίδηρα τῶν κακούργων (τὰ ὁπ. κάμνουν κρότον εἰς τοὺς πόδας των).

Ποδίον (τό), = Ποδεῖον. 2) ὑποκορ. τοῦ Πούς, (ὅθεν τὸ κοιν.) πόδι. » Ἀστακοί τε..χὠς τὰ πόδι' ἔχει μικρὰ κάραβος,« (Ἐπίχ. παρ') Ἀθ.

;Ποδίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πούς.

Ποδισμός (ὁ), τὸ ποδίζειν, τὸ κατὰ πόδας μέτρημα (στίχου ἢ δαπέδου). 2) εἶδος χοροῦ τῶν Λακεδ., (ἄλλ.) Βίβασις.

Ποδιστὴρ (ὁ), Π. ὁ ποδίζων (πεδικλόνων). » Πέπλος—, « Αἴσχλ., μακρὺς (ποδήρης) ὥστε ἐμπερδεύεται εἰς τὰ πόδια. 2) (Γρφ.) χύτρα μὲ πόδια (;).

Ποδίστρα (ἡ). θηλειὰ ἡ παγίδα ὅπου πιάνεται τὸ πόδι· πέδικλον.

Ποδοῖιν, Π. ἀντὶ Ποδοῖν, γεν. ἢ δοτ. δυϊκ. τοῦ Πούς.

Ποδοκάκη καὶ Ποδοκάκκη (ἡ), [πούς, κακόω]. ξύλον ὅπου σφίγγουν (κλειδόνουν) τοὺς πόδας τῶν δεσμίων, (Τουρκ.) τομπροῦκι. » Δησάντων ἐν τῷ ξύλῳ οἱ ἕνδεκα ἢ ἐν τῇ ποδοκάκῃ, « Νομ.

†Ποδόκοιλον (τό). τὸ κοῖλον (τὸ μετὰ τὴν πατοῦναν βαθουλὸν μέρος) τοῦ ποδός.

Ποδοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Κτυπῶ) τοὺς πόδας ἢ τὰ κάτω μέρη κτιρίου. » Ποδοκοπηθέντος τοῦ πύργου κάτωθεν,« Ἄννα Κομν.

Ποδοκρουστία (ἡ). τὸ κρούειν (κτυπᾶν) τὴν γῆν μὲ τοὺς πόδας, κτύπημα τῶν ποδῶν κατὰ γῆς (ἀντὶ χειροκροτήματος).

;Ποδοκτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ τοὺς πόδας μου κατὰ γῆς (κυρ. χορεύων).

†Ποδοκτύπη (ἡ), Λξφν. ἀντὶ Χορεύτρια.

†Ποδομερής, έος (ὁ, ἡ), (μετρ.) μοιρασμένος (διῃρημένος) κατὰ πόδας, ἡ· συγκείμενος ἀπὸ ἓν μέρος λόγου εἰς ἕκαστον πόδα.

Ποδονιπτήρ, Ποδονίπτρα, Ποδόνιπτρον, = Ποδανιπτὴρ κτλ.

;Ποδονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Χορεύω παντομιμικῶς, χοροπηδῶ, (παρβλ. Χειρονομέω).

†Ποδοπέδη (ἡ). δεσμὸς (πέδη) τῶν ποδῶν πέδικλον.

Ποδορραγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκραγεὶς (ἀναβλύσας, ἀναδοθεὶς) διὰ τοῦ κτυπήματος τοῦ ποδός.

Ποδορρώη ἢ (κατ' ἄλλ.) Ποδορρώρη (ἡ), [πούς, ῥώομαι] ἡ ἔχουσα γιεροὺς (ἰσχυροὺς) πόδας, ταχύπους. » Ἀταλάντη —, « Καλλ.

;Ποδόρτιον καὶ Ποδοτήριον (τό). φόρεμα ποδῆρες· ποδένδυτον, ἢ· Ποδεῖον.

Ποδόστημα (τό). τὸ κατώτατον μέρος τοῦ πλοίου πρὸς τὴν πρύμνην (ὅπου στηρίζεται ὁ πούς τοῦ πηδαλίου).

Ποδοστράβη (ἡ), [πούς, στρέφω]. ὄργανον διὰ τοῦ ὁπ. στρεβλόνονται τὰ πόδια τῶν βασανιζομένων ἢ ἰσάζονται χειρουργικῶς τὰ στρεβλωμένα μέλη· κούτσουρον διὰ τοὺς πόδας τῶν φυλακωμένων, Ποδοκάκκη· παγίδα ἢ θηλειὰ διὰ τὰ ἀγρίμια.

Ποδόστροφον (τό), = Ποδοστράβη.

Ποδοσφαλέω-ῶ, Μ. ήσω Σφάλλομαι τοὺς πόδας, κονδυλῶ.

Ποδότης (ἡ), (φλσοφ.). τὸ ἔχειν πόδας.

;Ποδοτήριον καὶ

;Ποδότριον (τό), = Ποδόρτιον.

†Ποδοτρόχαλος (ὁ, ἡ). ὁ κινῶν μὲ τὸν πόδα του τὸν τροχόν· κεραμεύς.

;Ποδοχέω (ἴσ. ὀρθότ. Ποδουχέω) -ῶ, Μ. ήσω, [πούς, ἔχω], = Πηδαλιουχέω.

;Ποδοψεῖον (τό), ἴδε Ποδεψεῖον.

Ποδόψηστρον (τό), Π. [πούς, ψάω]. πανὶ ὅπου σφουγγίζει τις πρὸ τῶν θυρῶν τὰ ὑποδήματά του· χαλὶ στρωμένον κατὰ γῆς, πεῦκι.

†Ποδοψοφία (ἡ). ὁ κρότος (ψόφος) τῶν ποδῶν ἐν τῷ περιπατεῖν.

†Ποδοψόφιον (τό). σεῖστρον, κρόταλον.

;Ποδοψόφος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων κρότον (ψόφον) ἐν τῷ περιπατεῖν.

Ποδόω-ῶ, Μ. ώσω. Τεντόνω τὸ πανὶ τοῦ πλοίου διὰ τῶν ποδεώνων, τριγγάρω(;).

Ποδώκεια (ἡ). ταχύτης τῶν ποδῶν. 2 (ἐνίοτε) Π. θηλ. τοῦ Ποδώκης.

Ποδωκηέστατος, η, ον, ὑπερθ. ἀνμλ. τοῦ

Ποδώκης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὠκὺς (ταχὺς) τοὺς πόδας, ταχύπους· (ἐν γέν.) γοργός, ζωηρός. » Ποδῶκες ὄμμα, « Αἴσχλ.

Ποδωκία (ἡ), = Ποδώκεια.

†Ποδώκυς, εος (εια, υ), νλγ. ἀντὶ Ποδώκης.

†Πόδωμα (τό). ἔδαφος (ὅπου πατεῖ τὸ πόδι), πάτωμα ἀνάβαθρον, (Γαλλ.) estrade.

†Ποδώνυχος (ὁ, ἡ) ὁ φθάνων ἕως τὰ 'νύχια τῶν ποδῶν, μακρύς, ποδήρης.

†Πόδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ποδόω. » Γεφύρας—, « Κ. Πορφυρογ. (κατὰ τὸν Ῥείσκ.) ἡ διὰ κιγκλίδων ἑκατέρωθεν ἀσφάλισις.

Ποδωτὸς [ποδόω], ή, όν. Τεντωμένος διὰ τοῦ ποδὸς (ποδεῶνος), (κοιν.) τρίγκα.

Ποεσιτρόφος (ὁ, ἡ), Π. [πόα, τρέφω]. ὁ ἔχων (παράγων) πολὺν χόρτον.

Ποεσίχροος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρῶμα πόας (χλόης), πράσινος ἢ· χλωρός, τρυφερός.

Ποέω, Ἀττ. ἀντὶ Ποιέω, [ἐκ τοῦ

Πόη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πόα.

Ποηλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω πόαν (χόρτα) ἢ ξερριζόνω τὰ ἄχρηστα χόρτα, βοτανίζομαι.

Ποηφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) πόαν, εἶμαι-

Ποηφαγής, έος (ὁ, ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Ποηφάγος.

Ποηφαγία (ἡ), τὸ νὰ ἦνε τις-

Ποηφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) πόαν, χορταροφάγος, (Γαλλ.) herbivore.

Ποηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων πολλὴν) πόαν, χλοηφόρος.

†Ποθαίνω, Γλσ. ἀντὶ Ποθέω

Ποθάκει, Δ. ἀντὶ Προσήκει.

Ποθέεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐπόθει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ποθέω.

†Ποθεινοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τι ἢ τινὰ ποθεινόν, πόθου ἐμποιητικός.

Ποθεινός, ή, όν. Ποθητός, ἐπιθυμητός. » Δάκρυα ποθεινά, « Εὐρ., τὰ ὁπ. χύνει τις ἀπὸ πόθον τινός.

Ποθεινῶς, ἐπίρ. Μὲ πόθον. » Π. ἔχω τινός, « Ξεν., = Ποθῶ.

Ποθείς, εῖσα, έν, παθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Πινω.

Ποθέν, οὐδ. τοῦ Ποθείς.

Πόθεν [†πός]; ἐπίρ. Τοπ. (Ἐρωτημ.) Ἀπὸ ποῖον μέρος; ἀπὸ ποῦ; » Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν; « Ὅμ. » Πόθεν γένος εὔχεται εἶναι; « αὐτ. » Τοῦτον δὲ οὐκ οἴδαμεν πόθεν ἐστί, « Γρφ. » Πόθεν ἄν τις τοῦτο τὸ χρίσμα λάβοι; « Ξεν. 2) (Π.) ἀντὶ Πόθι; ποῦ; εἰς ποῖον μέρος; »Πόθεν ἔστ' οὗς κτλ.; « Σοφ. 3) (συνήθ.) ἀντὶ Πῶς; τίνι τρόπῳ; (κυρ. ἐν εἰδ. διαπορ. ἀρνήσ.) πῶς εἶνε δυνατόν; » Πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δεῖ, « Δμ. » (Α) Τίσι χρῆται; πότερα, τοῖς χρηστοῖς; (Β) πόθεν; « Ἀρσφ. ||. (ὡς ἐγκλιτ.) Ἀοριστολογ., Ἀπὸ κάποιον μέρος, ἀπὸ πουθενά. » Ἔκ ποθεν, « Ὅμ. » Ἐκ βιβλίου ποθὲν ἀκούσας, « Πλάτ. » Ἥν ποθέν τι ἐλπίζω λήψεσθαι, « Ξεν. » Ἐνθένδε (Ἄλλοθεν) ποθεν, « Πλάτ., αὐτ.

Ποθεν, μόρ. ἐγκλ. ἴδε τὸ προηγ. (εἰς τὸ τέλος)

Ποθέρπω, Δ. ἀντὶ Προσέρπω.

Ποθέσπερος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Προσέσπερος. ||. » Τὰ ποθέσπερα, « ἐπίρ. = Πρὸς ἑσπέραν, κοντὰ τὸ βράδυ, κατάβραδα.

Ποθεῦντες, Δ. ἀντὶ Ποθοῦντες, πλθ. τῆς μτχ. τοῦ

Ποθέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ Ἀττ. έσω ἢ έσομαι (ἀόρ. Ἐπόθησα καὶ Ἐπόθεσα, πθ. πρκ. Πεπόθημαι, καὶ ἀόρ. Ἐποθέσθην). Ἔχω πόθον νὰ ἰδῶ ἢ νὰ 'ξαναϊδῶ τινα τὸν ὁπ. ἀγαπῶ (ν' ἀπολαύσω τι τὸ ὁπ. λαχταρῶ, ἀναζητῶ μετὰ πόθου)· ἐπιθυμῶ τι τὸ ὁπ. μοῦ ἔλλειψεν (εἶχα καὶ ἔχασα) καὶ λυποῦμαι διὰ τοῦτο, (Γαλλ.) regretter· (ἐνίοτε) ἀγαπῶ ἐρωτικῶς, (ἐν γέν.) λαχταρῶ, ἐπιθυμῶ. » Εἰ ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ, « Θκρ. » Ὅς γὰρ ἂν φιλῆται δή που ὑπό τινων, ἡδέως μὲν τοῦτον οἱ φιλοῦντες παρόντα ὁρῶσι, ποθοῦσι δέ, ἄν που ἀπίῃ, « Ξεν. » Οὐδαμᾶ τοι συνέβη ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων; « Θκ. » Γαλαθηνοὶ ἄρνες γειναμένης οἷος μαστὸν ποθέοισαι, « αὐτ. (ἢ ἀπολ.) » Οἱ ποθεῦντες, ἐν ἤματι γηράσκουσιν, « αὐτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) »Ἆρα ἔτι ποθοῦμεν μὴ ἱκανῶς δεδεῖχθαι; « Πλάτ., νομίζομεν ὅτι δὲν ἀπεδείχθη ἀρκετά, καὶ ἐπιθυμοῦμεν ν' ἀποδειχθῇ καλλήτερα; (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Ἡ χώρα αὐτὴ τὸ μὴ ὂν ποθήσει, « Ξεν., θὰ τὸ ζητήσῃ. » Τί γὰρ ποθεῖ τράπεζα; τῷ δ' οὐ βρίθεται; « Εὐρ., τί τῆς λείπει; » Τὸν δὲ Μάρκιον εὐθὺς ἐπόθει τὰ Οὐολούσκων πράγματα, « Πλ., ἔγινεν ἐπαισθητὴ ἡ ἔλλειψίς του. » Ἐπεὶ οὐ πολὺ φέρτερον ἐστιν ἐξ ἑτάρους ἐν νηῒ ποθήμεναι ἢ ἅμα πάντας; « Ὀδ. Μ. (ἢ μσ. σπντ.) » Ποθουμένᾳ φρενί, « Σοφ., ἀντὶ Ποθούσῃ. (καὶ πθ.) » Πρὶν εἰδέναι εἰ ποθούμεθα, « αὐτ. ||. (ἡ μτχ. ἀντὶ οὐσ.) » Ἀχράδας χθὲς πέπομφα τῇ ποθουμένῃ, « Θεόφιλ.

Ποθή (ἡ), Π. ἀντὶ Πόθος.

Ποθήκω, Δ. ἀντὶ Προσήκω.

Πόθημα (τό). τὸ ἀντικείμενον τοῦ πόθου, τὸ ποθούμενον· (ἐνίοτε) ἀντὶ Πόθος, ἔρως, ἐπιθυμία.

Ποθήμεναι, Π. ἀντὶ Ποθεῖν, ἀπαρ. τοῦ Ποθέω.

Πόθησις, εως (ἡ). τὸ ποθεῖν, ἡ μετὰ πόθου ἔφεσις, ἐπιθυμία.

Ποθητικός, ή, όν. Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ ποθεῖν, ἐπιθυμητικός.

Ποθητός, ή, όν. Ὁ ποθούμενος ἢ πόθου ἄξιος, ἐπιθυμητός, εὐκταῖος, ἐράσμιος, ἀξιέραστος.

Ποθητύς, ύος (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πόθησις.

Ποθήτωρ, ορος (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ ποθῶν (ἐπιθυμῶν, ἀγαπῶν μετὰ πόθου) τι ἢ τινα.

Πόθι [†πός]; ἐπίρ. Τοπ. (Ἐρωτημ.) Π. ἀντὶ Ποῦ; εἰς ποῖον μέρος; »Πόθι φρενὸς ἐμᾶς γέγραπται; « Πινδ. (καὶ ἐπὶ κινήσ.) » Πόθι τόσσον ὅμιλον ἡρώων γαίης ἔκτοθι βάλλεις; « Ἀπλλν. ||. (ὡς ἐγκλιτ.) Ἀοριστολογ. Εἰς κάποιον μέρος, κάπου· (καὶ χρον.) τέλος πάντων, κἀνένα καιρόν, κάποτε· (καὶ τρπ.) κάπως, ἴσως· καθὼς φαίνεται. » Αἴκέ ποθι Ζεὺς δῷσι πόλιν ἐξαλαπάξαι, « Ἰλ. Α. »Ἀλλά ποθι Ζεὺς ἤθελεν, « Ἰλ. Τ. » Τῷ δ' ὥς ποθι Μοῖρα γενομένῳ ἐπένησεν, « Ἰλ. Ω.

Ποθι, μόρ. ἐγκλ. ἴδε τὸ προηγ. (εἰς τὸ τέλος).

Ποθίζω, Δ. ἀντὶ Προσίζω.

Ποθινός, ή, όν, Π. ἀντὶ Ποθεινός.

Ποθόβλητος (ὁ, ἡ), Π. [πόθος, βάλλω]. κυριευμένος ἀπὸ πόθον (ἀγάπην), τετρωμένος ἀπὸ ἔρωτα, ἐρωτόληπτος

Πόθοδος (ά), Δ. ἀντὶ Πρόσοδος.

Ποθολκίς, ίδος (ά), Δ. ἀντὶ Προσολκίς.

Ποθοράω-ῶ, Μ. ποτιόψομαι (;), Δ. ἀντὶ Προσοράω.

Ποθορεῦσα, Δ. ἀντὶ Προσορῶσα, μτχ. θηλ. τοῦ Προσοράω.

Ποθόρημι, Αἰολ. ἀντὶ Προσοράω.

Ποθορῇ, Δ. ἀντὶ Προσορᾷ, γ'. καὶ

Ποθορῇσθα ἢ Ποθορῆσθα, Αἰολ. ἀντὶ Προσορᾷς, β' ἑν. πρσ. τοῦ Προσοράω.

Πόθος (ὁ), [συγγ. τῷ Πάθος, ὅθ. ἢ συγχ. τῷ Πένθος]. ἐπιθυμία πράγμ. ἢ προσ. ἀπόντος· λύπη διὰ τὴν στέρησιν ἢ τὴν ἀπουσίαν ἀγαπητοῦ ἢ ἐπιθυμητοῦ ἀντικειμένου. (Γαλλ.) regret· (ἐν γέν.) ἀγάπη (ἐπιθυμία) ζωηρά· ἔρως. » Σός με πόθος θυμὸν ἀπηύρα, « Ὀδ. Λ., ἡ λύπη διὰ τὴν στέρησίν σου. » Οὐδέ κέ μ' οἴκου ἕλοι πόθος, « Ὀδ. Δ. 2) εἶδ. ἄνθους, (Γαλλ.) ancolie. » Ὁ δὲ πόθος καλούμενος, διττός· ὁ μὲν ἔχων ἄνθος ὅμοιον ὑακίνθῳ· ὁ δ' ἕτερος ἄχρως ἔκλευκος ᾧ χρῶνται πρὸς τοὺς τάφους, « Ἀθ.

Ποῖ [†πός]; ἐπίρ. Τοπ. (ἐρωτημ.). Εἰς ποῖον μέρος (κυρ. μετὰ κινήσ. παρβλ. Πῇ;) ποῦ; » Ποῖ φέρῃ θυμούμενος; « Εὐρ.

» Ἃ δ' ὑπέσχεο ποῖ καταθήσεις; « Σοφ. (καὶ μετὰ γεν.) » Ποῖ γῆς, « αὐτ. (καὶ ἐνν. τοῦ ῥήμ.) » Ποῖ Κλυταιμνήστρα; τί δρᾷ; « Αἰσχλ. » Ὦ φίλε, ποῖ δὴ καὶ πόθεν; « Πλάτ. 2) (ἐνίοτε) ἕως πότε; ἤ· πρὸς τί τέλος, διατί; » Ποῖ μενεῖς; « Λξ. ||. (ὡς ἐγκλιτ.) Ἀοριςολογ. Εἴς κἄποιον μέρος, κἄπου, πουθενά. » Ἀλλοθί ποι, « Λξ. » Ἐπεμέλετο καὶ τούτων, ὅπως συγκομίζοιντό ποι, « Ξεν., (παρβλ. Πῆ).

Ποι, μόρ. ἐγκλιτ. ἴδε τὸ προηγ. (εἰς τὸ τέλος).

Ποία, θηλ. τοῦ Ποῖος.

Ποία (ἡ), Π. Δ. ἀντὶ Πόα, (ἴδε καὶ

†Ποιὰ (ἡ), Π. (μνγν.) ἀντὶ Ποία = Πόα· (συνκδχ.) ἄνοιξις ἢ θέρος, (ὅθεν συνήθ.) ἔτος, ἐνιαυτός. » Χείματά τε ποίας τε δύω καὶ εἴκοσι πάσας, « (Ῥιαν. παρὰ) Παυσ.

Ποιάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Ποιήεις.

Ποιανθής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀνθηρὰν (ἀκμαίαν) πόαν, πλήρης χόρτου.

Ποιέο, Ἰων. καὶ

Ποιεῦ, Δ. ἀντὶ Ποιοῦ, μσ. πρς. καὶ

Ποιεύμην, Δ. Π. ἀντὶ Ἐποιούμην, πθ. παρτ. ϗ

Ποιεῦντι, Δ. ἀντὶ Ποιοῦντι, δοτ. τῆς μτχ. τοῦ

Ποιέω-ῶ [ποιός], Μ. ήσω. (ἐν γεν.) Κάμνω (καθ' ὅλας σχεδὸν τῆς λέξ. τὰς σημασ.). »Ἔδει γὰρ τὸ καὶ τὸ ποιῆσαι, ϗ τὸ μὴ ποιῆσαι, « Δμ. » Ἐρώτησον αὐτούς, μᾶλλον δ' ἐγὼ τοῦθ' ὑπὲρ σοῦ ποιήσω, « αὐτ. » Οὗτος, τί ποιεῖς; — Ὅ,τι ποιῶ; Εἴσω φέρω σ' ἐντεῦθεν, « Ἀρσφ. (καὶ πρὸς ἐπιρ.) » Πῶς οὖν ποιήσεις; « Σοφ. » Ποιήσω ὡς λέγεις, « Ἀξιοχ. » Ποίει ὅπως βούλει, « Πλατ. » Ἢ πῶς ποιῶμεν, « αὐτ. » Ἀλλὰ μένετε, ϗ μὴ ἄλλως ποιεῖτε, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ταῦτά μοι πάντα πεποίηται, « Δμ. (ἰδιαιτ. δὲ

1) παράγω (ἢ φυσικῶς, ἐπὶ μὲν ἀνθρ. = Γεννῶ:) » Παῖδα ποιῶ (ϗ μονολεκτ.) Παιδοποιοῦμαι (ἐπὶ δὲ γῆς ϗ φυτ. = Φέρω ἢ Φύω:) » Αἶνόν τε ποιεῖ πολὺ (ἡ Κολχίς), καὶ κάνναβιν, καὶ κηρὸν, ϗ πίτταν, « Στρ. » Ὁ Ὑμηττὸς καὶ μέλι ἄριστον ποιεῖ, « αὐτ. (ϗ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Κριθὰς ποιεῖν ἡμᾶς πολλάς, οἶνόν τε πολύν, « Ἀρσφ. » Τοὺς ἐν ὑγροῖς ὁμοῦ ϗ ξηροῖς μέτρα 300 ποιοῦντας, « Πλ., (ἢ 2) (τεχν. διὰ τῆς τῶν χειρῶν ἐργασίας) κτίζω, φθειάνω, δουλεύω, κατασκευάζω· (ϗ ἰδιαιτ.) μαγειρεύω· (Γρμτ.) σχηματίζω. » Λύσιππος ἐποίει (ἢ) ἐποίησε, « Ἐπγρφ. (περὶ τῆς διαφορᾶς δὲ τοῦ χρόνου τοῦ παρτ. δηλ. καὶ ἀορ., ἴδε τὴν σοφὴν παρατήρησιν τοῦ Letrone [mémoires de l'Académie des Inscriptions et Belles Lettres, T XV, 2 partie] συμπεραίνοντος, καθὼς καὶ ὁ Πλίνιος τὸ παρετήρησε πρὸ αὐτοῦ, ἀπ' ἐναντίας τῆς ἰδέας τοῦ Visconti, ὅτι, πρὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου μὲν ἦτον ἐν χρήσει, πλὴν ὄχι πάντοτε, ὁ ἀόριστος· μετὰ δὲ ταῦτα πάντοτε σχεδὸν ὁ παρτ., ἐκφράζων τὴν μετριοφροσύνην τῶν τεχνιτῶν). » Τοῦτον ὁ δῆμος ἔστησεν ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας, « Θκρ. » Τέκτονας ϗ οἰκοδόμους πολλοὺς ὁρᾷς, οἳ ἄλλοις μὲν ποιοῦσιν οἰκίας, ἑαυτοῖς δὲ οὐ δύνανται ποιῆσαι, ἀλλ' ἐν μισθῷ αὐτοὶ οἰκοῦσι, « Ξεν. » Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, « Γρφ. » Οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες θηρίον (τὸν κύνα), « Θκρ. » Δεῖπνον ποιῶ (ἢ) ποιοῦμαι (καὶ μονολεκτ.) Δειπνοποιοῦμαι, « Λξ. » Ποιῶ γὰρ τοὔψον αὐτός, « Ἀθ. » Τῶν σηπιῶν τὰ πτερύγια ἑφθὰ ποιῶ, « αὐτ. » Τὸν ἀμνὸν τὸν ἕνα ποιήσεις τὸ πρωΐ, καὶ τὸν ἀμνὸν τὸν ἕτερον ποιήσεις τὸ δειλινόν, « Γρφ. (καὶ μσ.) » Ἀπὸ ὀλυρέων ποιεῦνται σιτία, « Ἡρ. » Τῆς δεκάτης τῶν χρημάτων ποιησαμένη ὀβελούς, « αὐτ. » Ἢ (Κίρκη) κεν ἅπαντας ἢ σῦς, ἢ ἐλάφους ποιήσεται, ἠὲ λέοντας, « Ὀδ. Κ. » Ὁ γεωργὸς .. οὐκ αὐτὸς ποιήσεται ἑαυτῷ τὸ ἄροτρον. « Πλάτ. » Σφῆκες οἰκία ποιήσαντο, « Ὅμ. (καὶ πθ.) » Τῶν τὰ κέρεα τοῖσι Φοίνιξι οἱ πήχεες ποιεῦνται, « Ἡρ. » Πολλά τοι πεποίηται καλὰ ἔργα, « Θκρ. » Λίθου πεποιημένος, « Παυσ. (καὶ προθετ.) » Εἰς πλινθίον ἑαυτοὺς ποιήσαντες, « Διόδ. » Οἱ Δωριεῖς τὰ δεύτερα πρόσωπα .. τὰ εἰς εις λήγοντα, εἰς ες ποιοῦσι, « Σχλ. (ἢ 3) (διὰ τοῦ νοός) συνθέτω (κυρ. ποιήματα, μύθους κτλ.), στιχουργῶ, παρασταίνω διὰ τῆς ποιήσεως. » Ἔπεα ποιεῖν, « Θκρ. » Ὅμηρος ἐποίησε τὸν Ἀχιλλέα λέγοντα, « Ἀρστ. » Ὥσπερ πεποίηκεν Αἰσχύλος, « αὐτ. » Ὁ τὰ Κύπρια (» Ὁ τὴν Γιγαντομαχίαν) πεποιηκώς, « Λξ. » Ἐποίησε δὲ καὶ μῦθον Αἰσώπειον, « Πλάτ. » Τίς τῶν ποιεῖν δυναμένων; « Ἰσκρ. (ὅθ. πθ.) » Λέξις πεποιημένη. « Λογγ., ἡ ποιητικὴ καὶ ἀνθηρά, ϗ » Πεποιημένα ὀνόματα, Γρμτ., τὰ κατ' ὀνοματοποιίαν. 4) (μτφορ. = Ἐμποιῶ, γίνομαι αἴτιος (ἐνεργῶ, προσπαθῶ) νὰ γένῃ τι, προξενῶ· συγκροτῶ, συνιστῶ. » Ποιεῖν ἱδρῶτας, « Λξ. » Ποιεῖ γάλα καὶ τῶν φυσωδῶν ἔνια προσφερόμενα, « Ἀρστ. » Ὕδωρ ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι, « Ἀρσφ. » Ὁ ἐμοὶ πεποίηκε τοῦτο τὸ ὄνομα, « Πλάτ. » Τοῦτό ἐστι μόνον τὸ πεποιηκός μοι τὸν λόγον, « Θκ., μοὶ ἔδωσεν ὕλην (ἀφορμὴν) νὰ ὁμιλήσω. » Ποιεῖν σιωπήν, « Ξεν. » Ποιεῖν ἐκκλησίαν (ἀγῶνας, Πύθια, Ἴσθμια κτλ., θυσίαν, θήραν κτλ.), « Λξ. » Ποιεῖν ἱρά, « Ἡρ. » Χώραν ποιεῖν, « Ἀρστ., δίδειν τόπον. » Ἀργύριον τωὐτὸ τοῦτο ἐποίεε, « Ἡρ. (ϗ πρὸς ἀπαρ) » Θεοί σε ποίησαν ἱκέσθαι ἐς οἶκον, « Ὀδ. Ψ. » Αἰσχύνεσθαι ἡμᾶς ἐποιήσατε, « Ξεν. » Ἀπάγξασθαί με ποιήσεις, « Θκρ. (καὶ μετὰ τοῦ Ὥστε) » Ποιεῖν ὥστε .., Λξ. » Πεποιήκασιν ὥστε πολλοὺς ἀμφισβητεῖν, « Ἰσκρ. (καὶ ἀναλελ.) » Ποιεῖν ὅπως ἡ Ἰωνίη ἔσται ἐλευθέρη, « Ἡρ. 5) (μὲ αἰτ. ἢ προθετόπτ. ἢ ἐπίρ. ἐκ δ'.) φέρω (βάλλω) τι ἢ τινὰ εἰς (κάμνω νὰ λάβῃ) τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν ἢ θέσιν. » Μύρμηκας ἄνδρας ποίησε, βαθυζώνους τε γυναῖκας, « Ἡσ. » Ποιῶ (καὶ μσ. » Ποιοῦμαι) βασιλέα, « Γρφ., τὸ μὲν δι' ἄλλου, τὸ δὲ δι' ἐμαυτόν. » Παῖδα (» Θυγατέρα) ποιεῖσθαι, « Ἡρ., = Εἰσποιεῖν, υἱοθετεῖν. » Ἣν ἐποιήσατο μητέρα, « Πλ. » Ποιῶ ἢ Ποιοῦμαι ἄκοιτιν, « Π. » Τὸν δὲ .. νόμῳ πολίτην ἐπεποίηντο, « Ἰσκρ. » Τὴν δὲ ταμίαν ἐποιησάμεθα, « Ξεν. » Παράδειγμα αὐτὸν ποιήσατε τοῖς ἄλλοις, « Δμ. » Βουλευόμενος παραδείγματα ποιοῦ τὰ παρεληλυθότα τῶν μελλόντων, « Ἰσκρ. » Ἐξώλη ποιήσειαν αὐτὸν οἱ θεοί, « Δμ. » Εἰ μή σε ἐξ ἀνθρώπων ποιήσαιμι, « Ἀρσφ. » Πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι, « Ἡσ. » Ἡ φροντὶς μακρὰν τὴν νύκτα ποιεῖ, « Θκρ. (ϗ ἐλλ. προθ.) » Ταῦτα πάντα τοὺς τελουμένους ποιοῦμεν, « Ἀρσφ. » Κακόν τι ποιεῖν ἐμαυτόν, « Ξεν. » Κακὰ πολλὰ τοὺς Σαμίους ἐποίουν, « Ἀθ. » Ἔλεγεν ὅσα ἀγαθὰ τούτους πεποιήκοι, « Ξεν. » Ἢν μὴ τάδε ἐπιτελέα ποιήσῃ, « Ἡρ. » Τί οὖν ποιήσω Ἰησοῦν; « Γρφ. (καὶ δοτ. σπν.) » Ταῦτα μὲν καὶ νεωτέρῳ ϗ πρεσβυτέρῳ ποιήσω, « Πλάτ. » Τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις; « Γρφ. » Καὶ ἐποίησαν αὐτοῖς ὡσαύτως, « αὐτ. (καὶ προθετοπτ.) » Ποιεῖν ἐπὶ ξηροῦ τὰς ναῦς, « Θκ. » Ποιεῖν ὑπό τινι, « Λξ., ὑποτάσσειν εἰς ἄλλον. » Ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτῷ (ἢ ὑφ' ἑαυτόν), « Συν., κυριεύειν. » Ποιεῖσθαι εἰς αὑτόν τι, « Δμ., ἀναλαμβάνειν τὴν εὐθύνην. » Ποιεῖν ἐνὶ φρεσὶ νόημα, « Ὀδ. Ξ. » Ποιεῖν ἢ ποιεῖσθαι ἐν ὀργῇ (εἰς ἀσφάλειαν, ἀπὸ τῆς ὄψεως κτλ.), « Λξ. » Τειχίσας δὲ τὸν ἰσθμὸν (τῆς Χερρονήσου), ἐποίησεν ἐντὸς τοῦ τείχους ἕνδεκα πόλεις κτλ., « Ξεν. (ϗ ἐπίρ.) » Ποιεῖν εἴσω (ἔξω, ἐν μέσῳ, ὡς πορρωτάτω, ἐκποδὼν, ἄνω, κάτω κτλ.), « Λξ. » Μικρὸν κατωτέρω τὴν χλαμύδα ποίησον, « Πλ. » Βουλόμενος ἐμαυτὸν ὡς πορρωτάτω ποιῆσαι τῶν τοιούτων ὑποψιῶν, « Ἰσκρ. » Εὖ (» Κακῶς) ποιεῖν τινα, « Λξ. » Ἡ τύχη, καλῶς ποιοῦσα, μετήνεγκε, « Δμ., (ἴδε ϗ Καλῶς). » Καλῶς ἐποιήσατε τὸ σῶσαι τὴν νῆσον, « αὐτ. » Οὐκ ὀρθῶς ἐποίησας ἐκδοὺς τοὺς λόγους, « Ἀρστ., (ὅθ. 6) καθιστῶ· διορίζω. » Νόμον πεποίηνται, « Ξεν. 7) βάλλω εἰς πρᾶξιν, τελῶ, ἐκτελῶ, κατορθόνω, τελειόνω. » Πάντα ποιεῖν, « Λξ. » Εἰρήνην (» Φιλίαν) ποιεῖν (ἢ) ποιεῖσθαι, « Δμ., τὸ μὲν ἀμέσως, τὸ δὲ ἐμμέσως. » Θέλεις μὴ φοβεῖσθαι τὴν ἐξουσίαν; τὸ ἀγαθὸν ποίει, « Γρφ. » Ὅστις ὅλον τὸν νόμον ποιήσει, « αὐτ. » Οἱ ποιοῦντες τὴν ἀνομίαν, « αὐτ. » Τὸ ἱερὸν τοῦ ἐν Λίμναις Διονύσου, ᾧ τὰ ἀρχαιότερα Διονύσια τῇ δωδεκάτῃ ποιεῖται ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι, « Θκ. 8) (ἐπὶ διας. χρον.) περνῶ, διάγω. » Ἑσπώμενοι μέσην νύκτα ἐποίησαν, « Λξ., (κοιν.) ἐκάμαν 'ως τὰ μεσάνυκτα. » Πότερα ἀφίης με, ἢ μέσας ποιήσεις νύκτας; « Πλάτ. » Τὰς ἡμέρας ἐν τοῖς ὕδασι ποιεῖ, « Διόδ. » Μὴ πολὺν διὰ μέσου ποιεῖν χρόνον, « Δ. Ἀλ. » Μίαν ὥραν ἐποίησαν, « Γρφ. » Καὶ ποιήσομεν ἐκεῖ ἐνιαυτὸν ἕνα, « αὐτ. » Νυχθήμερον ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα, « αὐτ. » Ὅσον ποιῶ χρόνον ἐν ἀγρῷ, ποιῶ δ' ἀμέλει συχνόν, « Λεν. 9) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) θεωρῶ, φρονῶ, νομίζω, ἐκλαμβάνω, ὑποθέτω, φαντάζομαι. » Μέγα (» Δεινὸν, » Συμφορὰν, » Θαῦμα, [ἢ] » Ἐν μεγάλῳ, δεινῷ, θαύματι, ἐλαφρῷ, ὀλίγῳ, ὁμοίῳ κτλ. [ἢ] » Περὶ πολλοῦ, παντός, πλείονος, πλείστου, ἐλάσσονος, οὐδενὸς κτλ.) ποιοῦμαί τι, « Λξ. » Καὶ χάριν, καί, τοὐναντίον, ὀργὴν ποιεῖσθαι, « Δμ. » Ποιεῖσθαι δαίμονος οὐ δεῖ πάντα, « Πλ. » Τὴν τῶν πολεμίων ἀκαιρίαν εὐκαιρίαν ποιούμενος ἡμετέραν, « Θκ. » Οὐκ ἀνασχετὰ ποιούμενος, « Πλ. » Τὴν Ἀσίαν ἑαυτῶν ποιοῦνται, « Ξεν. (καὶ ἐνεργ. σπν.) » Ποιῶ δ' ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας, « αὐτ. » Καὶ δὴ σφέας ποιέω ἴσους ἐκείνοισι εἶναι, « Ἡρ. » Δεινὸν (» Δεινὰ) ἐποίει, « Ἡρ., Θκ. (παρβλ. ϗ Τίθημι). 10) (σπν.) = Προσποιοῦμαι, (κοιν.) καμόνομαι. » Οἱ μὲν ἐφ' ὅπλοις ποιούμενοι (ἄλλ. γρφ. πονούμενοι), « Θκ. » Φιλόσοφος εἶναι ποιῇ, « Θμς. 11) (περιφρ.) » Ἀρχὴν (» Βουλὴν, » Γνώμην, » Δεῖπνον, » Θέαν, » Λήθην, » Λόγον, » Ὁδοιπορίην κτλ. κτλ. [ἢ] » Δι' ἀγγέλου, » Διὰ χρηστηρίων κτλ. [ἢ] » Ἐν ὀργῇ, » Ἐν θαύματι, » Ἐν φυλακῇ κτλ.) ποιοῦμαι, « Λξ., ἀντὶ Ἄρχομαι, Βουλεύομαι, Ἀγγέλλω, Χρηστηριάζομαι, Θαυμάζω κτλ. » Ἀπὸ γεωργίας τὸν βίον ποιεῖσθαι, « Ξεν. » Ἐπιμελὲς πεποίημαι εἰδέναι ... ὅ,τι ἂν λέγῃ, « Πλάτ.

12) (τρτπρσ.) ὠφελεῖ, συντελεῖ ἢ ἁρμόζει, (κοιν.) κάμνει. » Ποιεῖ δὲ τὰ φύλλα πρὸς λέπραν (πρὸς φάρμακα), « Δσκρ. » Ἂν σοι ποιῇ, « Ἐπικτ. » Ἡ εὔνοια τῶν ἀνθρώπων ἐποίει (ἄλλ. γρφ. ἐπῄει) μᾶλλον εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους, « Θκ., συνετέλει ὑπὲρ αὐτῶν, (Ἰταλ.) τοὺς ἦτον φαβοράμπιλε, (παρβλ. Δράω καὶ Πράσσω).

Ποίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ποία = Πόα, ἢ 2) θηλ. τοῦ Ποῖος.

Ποιηβορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ποιηφαγέω, εἶμαι-

Ποιηβόρος (ὁ, ἡ), Π. = Ποηφάγος.

Ποιήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων (πολλὴν) πόαν, χλοάζων, καταπράσινος ἀπὸ πλῆθος χόρτων.

Ποιηλόγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ποιολόγος.

Ποίημα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐποιήθη (ἔγινεν) ὑπό τινος, ἔργον· (ἰδιαιτ.) τεχνούργημα, κατασκεύασμα · δημιούργημα · (ἐπὶ νοερ. ἐργασ.) πόνημα (κυρ. διὰ στίχων), στιχούργημα, (ἐνίοτε) στίχος. (πλθ.) φαγησερὸν νόστιμον, γλιγοῦδι.

Ποιηματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ποίημα (στιχούργημα), ποιητικός.

Ποιημάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ποίημα, ποιηματάκι.

Ποιηματογράφος (ὁ). ὁ γράφων (συνθέτων) ποιήματα, ποιητής.

Ποιηματοκόπος (ὁ). ὁ κόπτων (σπαράττων, παρῳδῶν) τὰ ποιήματα τῶν ἄλλων, ποιητὴς σατυρικός.

Ποιημένος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Πεποιημένος.

Ποιηρός, ή, όν, Π. = Ποιήεις, χλοάζων.

Ποιησείω (χωρὶς Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω διάθεσιν) νὰ ποιήσω.

Ποίησις, εως (ἡ), τὸ ποιεῖν ἢ ποιεῖσθαι, κατασκευή, φθειάσιμον κτλ. » Τῆς ποιήσιος πέρι τοῦ μύρου, « Ἡρ. 2) (συνήθ.) ἡ τέχνη τοῦ ποιητοῦ, ἡ ποιητική, ἤ· ποίημα (γενικώτερον θεωρούμενον), τὸ ὅλον ποιήματός τινος. » Περὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσιος, « Ἡρ. » Ποίημα οὐδὲν πρεσβύτερον ἧκεν εἰς ἡμᾶς τῆς Ὁμήρου ποιήσεως, « Σξτ. » Κατά τε ᾠδὰς καὶ κατὰ τὴν ἄλλην ποίησιν, « Πλάτ. » Ἔστι δὲ τῆς ποιήσεως δημοτερπέστατόν τε καὶ ψυχαγωγικώτατον ἡ τραγῳδία, « αὐτ. (καὶ περιφρ.) » Οἱ περὶ τὴν ποίησιν, « Ἡρ., Πλάτ., οἱ ποιηταί.

3) = Εἰσποίησις, υἱοθεσία· πολιτογράφησις. » Γόνῳ μὲν ἦσαν υἱωνοὶ τοῦ βασιλέως, ποιήσει δὲ υἱοί, « Δ. Ἀλ. » Γένει μὲν ξένος, τῇ δὲ παρ' ὑμῶν ποιήσει πολίτης, « Δμ.

Ποιησιφάρμακος (ὁ, ἡ). φαρμάκων ποιητικός (γόνιμος).

Ποιητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ποιέω.

Ποιητής, οῦ (ὁ). ὁ ποιῶν (κάμνων, κατασκευάζων) τι, πλάστης, δημιουργός· (τρπ.) κατορθωτής, ἐκτελεστής. (μὲ γεν.) » Ποιητὴν τῶν πρὸς τοὺς πολεμίους μηχανημάτων, « Ξεν. » Οὐχ οἱ ἀκροαταί, ἀλλ' οἱ ποιηταὶ τοῦ νόμου δικαιωθήσονται παρὰ τῷ θεῷ, « Γρφ. 2) (συνήθ. ϗ ἰδιαιτ.) ὁ ποιῶν στίχους (ποιήματα), συνθέτης ἐμμέτρων πονημάτων. » Τὸν ποιητὴν δεῖ, εἴπερ μέλλει ποιητὴς εἶναι, ποιεῖν μύθους, ἀλλ' οὐ λόγους, « Πλάτ. (ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἴδιος ὠνόμασε) » Ποιητὰς τῶν λόγων οὓς οἱ ῥήτορες ἀγωνίζονται, « (Εὐθύδ.). (ἐναρθρ.) » Ὁ ποιητής, « (κατ' ἐξοχ.) ὁ Ὅμηρος. » Πολλῶν ὄντων ποιητῶν, ἕνα τὸν κράτιστον ἐξαιρέτως ποιητὴν καλοῦμεν, « Πλ.

†Ποιητίζω, Μ. ίσω καὶ

†Ποιητικεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι ποιητής, κάμνω τὸν ποιητὴν, ἀσχολοῦμαι εἰς τὴν ποιητικὴν ἢ, μεταχειρίζομαι ὕφος ποιητικόν, [ἐκ τοῦ

Ποιητικός, ή, όν. (μὲ γεν.) Ὁ δυνάμενος ποιῆσαι (ἐμποιῆσαι) τι, κατορθωτικός, πρόξενος, αἴτιος. » Ὁ πώγων οὐ ποιητικὸς φρενῶν, « Ἐπγρ. » Ὑγείας ποιητικός, « Λξ. » Αἱ ἀρεταὶ ποιητικαὶ τῶν ἀγαθῶν, « Ἀρστ. 2) (χ. πτ.) ὁ συντελῶν (χρησιμεύων) εἰς τὸ ποιεῖν τι · (ἰδιαιτ.) ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν ποίησιν (στίχων, ποιήματος), ποιητοῦ ἴδιος. » Ὄργανα (» Αἴτια) ποιητικά, « Ἀρστ. » Τέχναι ποιητικαί, « αὐτ., αἱ δημιουργικαί (» Ὧν ἐστιν ἔργον πεποιημένον ἰδεῖν, « κατὰ τὸν Ἀρτ.), (ἀντιθ. τοῦ Πρακτικαί). (καὶ κατ' ἐξοχ.) » Ποιητική, « αὐτ., ἡ ἐποποιία (δραματοποιία κτλ.). » Τὸ ποιητικὸν τῶν ὀνομάτων, « Πλάτ. » Ποιητικώτερα μᾶλλον ἢ ἀληθινώτερα, « Δ. Ἀλ. » Ἦν δέ τις Κίννας ποιητικὸς ἀνήρ, « Πλ.

Ποιητικῶς, ἐπίρ. Μὲ ποιητικὸν ὕφος, κατὰ τὸν τρόπον τῶν ποιητῶν.

Ποιητοδιδάσκαλος (ὁ). διδάσκαλος ποιητοῦ.

Ποιητός, ή, όν. Καμωμένος (Πεποιημένος) ὑπό τινος, χειροποίητος, τεχνητός, κατασκευαστός· (ἰδιαιτ.) καμωμένος μὲ τέχνην, καλοφθειασμένος· (ἐνίοτε) πλαστός. » Ψεύσταν δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον, « Πινδ. 2) = Εἰσποίητος, υἱοθετημένος ἢ πολιτογραφημένος. » Παῖς (» Πολίτης) —, « Λξ. » Οἷς ἂν παῖδες μὴ ποιητοί, ἀληθινοὶ δὲ ὦσι, « Πλάτ. » Τοὺς φύσει γεννήσαντας ϗ τοὺς ποιητοὺς τῶν πατέρων, « Λυκοῦργ.

Ποιήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ποιητής, (μὲ γεν.) ἡ ποιοῦσά τι, πρόξενός τινος (» Ἡ τῶν ἐπιβουλῶν —, « Ἡλ.)· (ἰδιαιτ. χωρὶς πτ.) ἡ συνθέτουσα (στιχουργοῦσα) ποιήματα. » Μεγαλοστράτης ἐρασθεὶς ποιητρίας οὔσης, « Ἀθ. (καὶ μὲ γεν.) » Κλεοβουλίνην, αἰνιγμάτων ἑξαμέτρων ποιήτριαν, « Αρτ. (κατ' ἐξοχήν) » Ἡ ποιήτρια, « Γαλ., ἡ Σαπφώ.

Ποιητρίς, ίδος (ἡ), σπν. ἀντὶ Ποιήτρια.

Ποιητρόφος (ὁ, ἡ), Π. = Ποητρόφος.

Ποιητῶς, ἐπίρ. Κατὰ ποίησιν, τεχνητῶς, χειροποιήτως.

Ποιηφαγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ποηφαγέω, [ἐκ τοῦ

Ποιηφάγος (ὁ, ἡ), Π. = Ποηφάγος.

Ποικιλανθής, έος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ διάφορα ἄνθη ἢ χρώματα.

Ποικιλάνιος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ποικιλήνιος.

†Ποικιλειμονῖτις (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ποικιλολειμωνῖτις), ιδος (ἡ), Σχλ. θηλ. τοῦ

Ποικιλείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ποικίλον εἷμα (ἱμάτιον). » Νὺξ —, « Αἰσχλ., ἡ (ἄλλ.) Ἀστροχίτων.

Ποικιλέρυθρος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ ἐρυθρὰς γραμμὰς ἢ στίγματα, κοκκινοπάρδαλος.

Ποικιλεύς, έως (ὁ), = Ποικιλτής.

Ποικιλήνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ποικίλας ἡνίας (παρδαλὰ ἢ πλουμιστὰ χαλινάρια). » Πῶλος —, « Πινδ.

Ποικιλία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ποικίλου, ἕνωσις διαφόρων χρωμάτων, παρδαλότης· (τρπ.) τὸ πολύτροπον, πανουργία. » Διαφθείρει τὰ ἤθη καὶ ποικιλίαν ἀντὶ τῆς ἁπλότητος εἰσάγει, « Στρβ.

Ποικιλίας, ου (ὁ), εἶδος ἰχθύος.

Ποικιλίς, ίδος (ἡ), εἶδος μικροῦ (ποικίλου) πτηνοῦ, καρδερίνα.

Ποικίλλω [πείκω, πόκος], Μ. ποικιλῶ (ἀόρ. Ἐποίκιλα, πθ. πρκ. Πεποίκιλμαι, καὶ ἀόρ. Ἐποικίλθην ϗ β'. Ἐποικίλην). Κάμνω τι ποικίλον (παρδαλὸν), κεντῶ ἢ χρωματίζω μὲ διάφοραις θωριαῖς, πλουμίζω· (μτνμ.) καλλωπίζω παντοιοτρόπως τὸν λόγον (τὸ σύγγραμμά) μου, παρεισάγω διαφόρους λεκτικὰς καλλονάς· (μουσικ.) ψάλλω μὲ πολλὰς στροφὰς (Ἰταλ. βαριατσιόναις)· (τρπ.) φέρομαι ἢ ὁμιλῶ μὲ δολιότητα, ἐκφράζομαι διλημματικῶς, πανουργεύομαι. » Μηδὲν ποικίλλειν πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἐλευθέρως εἰπεῖν ἅ μοι δοκεῖ, « Πλάτ. » Ἔφη ἁπλῶς, μηδὲν ποικίλλουσα, « Ἀρστ. » Οὐδὲν ξυνίημ' ὧν σὺ ποικίλλεις πάλαι, « Σοφ. (καὶ μσ. αὐτπθ.) » Σπάρτη μὲν ὠμή, ϗ πεποίκιλται τρόπους, « ψευδο-Εὐρ.

Ποίκιλμα (τό). πλουμίδι, κεντίδι, στολίδι, ἤ· ὕφασμα (κτλ.) πλουμιστὸν (κεντητὸν κτλ.). » Ὁ πέπλος μεστὸς τῶν τοιούτων ποικιλμάτων, « Πλάτ. » Παντοδαπὰ ποικίλματα προσαρμόζοντες τοῖς φθόγγοις τῆς λύρας, « αὐτ.

Ποικιλμός (ὁ), ἡ πρᾶξις τοῦ ποικίλλειν,

κέντημα ἢ ζωγράφισμα μὲ ποικίλα χρώματα, πλούμισμα, ποικιλία.

Ποικιλόβοτρυς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ποικίλους (παρδαλίζοντας, ἤδη) βότρυας, (ἴδε Περκάζω).

Ποικιλόβουλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ποικίλας βουλὰς (ἐπινοίας) ἐφευρίσκων, πολύτροπος, πολυμήχανος.

Ποικιλόγαρυς, Δ. ἀντὶ

Ποικιλόγηρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. [π. γῆρυς]. ποικιλόφωνος. »Φόρμιγξ—,« Πίνδ. »Ἀηδών—,« Ἡσ., (ὅπου ἄλλ. γρφ. Ποικιλόδειρος).

Ποικιλόγλωσσος (ὁ, ἡ), = Ποικιλόφωνος.

Ποικιλόγραμμος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ διαφόρων χρωμάτων γραμμὰς, παρδαλὸς, ἀραδωτός.

Ποικιλογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συγγράφων) ποικίλα (περὶ παντοίας ὕλης).

Ποικιλόδακρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ποικίλας (πολυειδεῖς) ἀφορμὰς δακρύων.

Ποικιλόδειρος (ὁ, ἡ), Π. [ποικ. δειρή]. ὁ ἔχων παρδαλὸν λαιμὸν ἢ πολυποίκιλον φωνὴν (κελαδῶν μὲ πολλὰς στροφάς). »Ἀηδών—,« Ἡσ. (ὅπου ἄλλ. γρφ. Ποικιλόγηρυς).

Ποικιλόδερμος καὶ Π.

Ποικιλοδέρμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλον (παρδαλὸν) δέρμα.

Ποικιλοδίνης, ου καὶ

Ποικιλόδινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σχηματίζων ποικίλας (πολυειδεῖς) δίνας, περιστρεφόμενος πολυτρόπως.

Ποικιλόδιφρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐποχούμενος εἰς ποικίλον (πλουμιστὸν) ἢ ὑπὸ ποικίλων (παρδαλῶν) ἵππων συρόμενον δίφρον ἁμάξης.

Ποικιλόδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δωρούμενος ποικίλα (πολυειδῆ) δῶρα

Ποικιλοεργός (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁποίου ἡ ἐργασία (ἡ κατασκευὴ) εἶνε ποικίλη, πλουμιστὸς, παρδαλός.

Ποικιλόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλην τρίχα (ποικιλόστικτον δέρμα). »Νεβρὸς—,« Εὐρ.

Ποικιλόθρονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (καθήμενος εἰς) ποικίλον (πλουμιστὸν) θρόνον.

Ποικιλόθροος (ὁ, ἡ), Π. = Ποικιλόφωνος.

Ποικιλόκαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλον καυλὸν (παρδαλὸν καλάμι, στέλεχος).

Ποικιλομήτης, ου (ὁ) ϗ

Ποικιλόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. = Ποικιλόβουλος. (ἁπλ.) ἀντὶ Ποικίλος, πολυειδὴς, παντοῖος. »Τὰν γὰρ ἀνθρώπου ζόαν ποικιλομήτιδες ἆται πημάτων πάσας μεταλλάσσουσιν ὥρας,« Σοφ.

Ποικιλομήχανος (ὁ, ἡ). ὁ μεταχειριζόμενος ἢ ἐφευρίσκων ποικίλας μηχανάς (πολυειδῆ στρατηγήματα), πολύτροπος, πολυμήχανος.

Ποικιλομορφία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις—

Ποικιλόμορφος (ὁ, ἡ). ποικίλος τὴν μορφὴν (τὸ εἶδος), παντοδαπὸς· ποικιλόχροος.

Ποικιλόμυθος (ὁ, ἡ), Π. [π. μῦθος]. ὁ ποικίλλων τοὺς λόγους (τὴν ὁμιλίαν) του, ποικίλος περὶ τὸ λέγειν, εὔγλωττος ἢ πολύλογος.

†Ποικιλόνους (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ποικιλόφρων.

Ποικιλόνωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλα νῶτα (παρδαλὴν ῥάχιν).

Ποικιλοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιχειριζόμενος ἢ ἀσχολούμενος εἰς ποικίλα (παντοδαπὰ) πράγματα, πολυπράγμων, (Γαλλ.) intriguant.

Ποικιλόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλα (παρδαλὰ) πτερὰ, (ἁπλ.) = Ποικίλος. »Μέλος—,« (Πρατίν. παρ') Ἀθ.

†Ποικιλόπωλος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγησ. τοῦ Αἰολόπωλος.

†Ποικιλόρραχος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Αἰολόνωτος.

Ποικίλος [ποικίλλω], η, ον. Κεντημένος (Ζωγραφισμένος κτλ.) μὲ διαφόραις θωριαῖς, παρδαλὸς, πλουμιστος. »Χιτὼν—,« Ἡρ. »Τεύχεα ποικίλα χαλκῷ,« Ὅμ. (καταχρ. ἢ κατὰ συνκδχ.) »Ποικίλοι μῆνες,« Πίνδ., οἱ τοῦ ἔαρος (διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν ἀνθέων)· (ἰδιωνυμ.) »Ἡ Ποικίλη (ἐνν. στοά),« μία τῶν ἐν Ἀθήναις ὅπου ἦτο ζωγραφισμένη ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη. 2) πολυειδὴς, παντοδαπὸς, διάφορος. »Λουτὴρ ποικίλος τοῦ Ταυρομενίτου λίθου,« Ἀθ. »Εἰ ἡ ποικίλη τροφὴ τῆς ἁπλῆς εὐπεπτοτέρα,« Πλ. »Ποικίλαι δὲ ϗ ὀρνίθων φωναὶ, καὶ ἀνθέων χροιαὶ, κτλ.,« Συν. 3) (συνκδχ.) δύσκολος· (τρπ.) ἄστατος, εὐμετάβλητος ἢ· πολύτροπος, πολυμήχανος· (καὶ ἐπὶ κακοῦ) πανοῦργος, δόλιος. »Προμηθέα ποικίλον, αἰολόμητιν,« Ἡσ. »Πρωτέως ποικιλώτερος,« Αχ. »Ποικίλος γὰρ ὢν ὁ πολιτικὸς,« Πλ. »Ποικίλους λογους,« Ἀρσφ. »Ἐν τῷ ῥίπτειν τὸ σπέρμα ποικίλη τέχνη ἔνεστι,« Ξεν. »Οὐδὲν ποικίλον,« Αξ., καμμία δυσκολία, ἢ· χωρὶς δολιότητα. »Πρόμαντις δέ ἐστι ἡ χρέουσα, κατάπερ ἐν Δελφοῖσι καὶ οὐδὲν ποικιλώτερον,« Ἡρ., τίποτε περισσότερον (διαφορετικώτερον).

†Ποικιλοσάμβαλος, (κατὰ τὸν Δινδόρφ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ

;Ποικιλοσάνδαλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα ποικίλα (πλουμιστὰ, κεντητὰ) σανδάλια.

Ποικιλόστερνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλον στέρνον (στῆθος)· (μτφορ.) = Ποικιλόφρων.

Ποικιλόστικτος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ παρδαλὰ στίγματα. »Κίχλη—,« Ἀθ

Ποικιλόστολος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ποικίλην στολήν· (Π. ἐν γέν.) παρδαλὸς, ζωγραφιστὸς, ποικιλόχροος.

Ποικιλόστομος (ὁ, ἡ), = Αἰολόστομος.

Ποικιλόστροφος (ὁ, ἡ). ὁ ποικίλως (παντοιοτρόπως) στρεφόμενος.

Ποικιλοτερπής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ποικίλως (κατὰ διαφόρους τρόπους) τέρπων, ἔχων ποικίλας τέρψεις.

Ποικιλότευκτος (ὁ, ἡ), Π. [π. τεύχω]. κατεσκευασμένος μὲ τέχνην (μὲ ποικιλίαν)· (μτφορ.) = Ποικιλομήχανος.

Ποικιλοτέχνης, ου (ὁ), Π. ὁ γνωρίζων ποικίλας (παντοίας) τέχνας ἢ, ποικίλος (ἐφευρετικὸς) περὶ τὴν τέχνην του, τεχνίτης ἄριστος.

Ποικιλότραυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ποικίλως τραυλίζων (κελαδῶν), ποικιλόφωνος.

Ποικιλότροπος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -τρόπως. Ποικίλος τοὺς τρόπους, πολύτροπος, δόλιος.

Ποικιλουργός (ὁ, ἡ), = Ποικιλοεργός.

Ποικιλοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω ποικίλα (διαφόρων εἰδῶν, πολυποίκιλα) φαγητά.

Ποικιλοφόρμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παιζόμενος ποικίλως (μὲ διαφόρους στροφὰς [Ἰταλ.] βαριατσιόναις) εἰς τὴν φόρμιγγα.

;Ποικιλοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ποικίλα φρονῶ, εἶμαι—

Ποικιλόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ποικίλος τὸ φρόνημα, πολύτροπος, ἀγχίνους ἢ πανοῦργος, (συγχ. τῷ Ποικιλόθρονος ϗ Ποικιλόφωνος.

†Ποικιλόφυλος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Αἰολόφυλος.

Ποικιλόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλην (παντοιοτρόπως μεταβαλλομένην, ποικιλόστροφον) φωνήν· (μτφορ.) = Ποικιλόμυθος, εὔγλωττος.

Ποικιλόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποικίλον (παρδαλὸν) χρῶμα ἢ δέρμα, παρδαλός

Ποικιλοχρώμος ϗ

Ποικιλόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Ποικιλόχροος.

Ποικιλόω-ῶ, Μ. ώσω, σπν. ἀντὶ Ποικίλλω.

Ποίκιλσις, εως (ἡ), = Ποικιλμός.

Ποικιλτέον, θετ. τοῦ Ποικίλλω.

Ποικιλτής, οῦ (ὁ). ὁ ποικίλλων (κεντῶν ἢ ἄλλως πλουμίζων) ὑφάσματα ϗ ἄλλα τεχνουργήματα.

Ποικιλτικός, ή, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποικίλλειν (κεντᾷν, πλουμίζειν κτλ.). »Ποικιλτική,« ἡ τέχνη τοῦ ποικιλτοῦ.

Ποικιλτός, ή, όν. Κεντημένος (Πλουμισμένος κτλ.) ὑπὸ τοῦ ποικιλτοῦ, κεντητὸς, πλουμιστός· ζωγραφιστός.

Ποικίλτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ποικιλτής, κεντήστρα.

Ποικιλῳδός (ὁ, ἡ). ὁ ᾄδων ποικίλα (πολυποίκιλα ἢ ἀπατηλὰ, αἰνιγματώδη) ᾄσματα.

Ποικίλως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ποικίλον, μὲ ποικιλίαν· πολυειδῶς, διαφοροτρόπως. αἰνιγματωδῶς. »Ἀοιδὰς ποικίλως ἠρτυμένας,« Γαλ.

Ποιμαίνω [ποιμήν], Μ. ανῶ. Βόσκω (κυρ. ποίμνιον)· (μτφορ.) διέπω, διοικῶ· τρέφω· περιθάλπω· παρηγορῶ· ἀπατῶ· διασκεδάζω. »Ἐποίμαινε τὸν ἔρωτα, μουσίσδων,« Θκρ. »Σεμνῶν ὀνομάτων κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαινέτωσαν,« Αχ., (παρβλ. Βουκολέω). (ϗ πθ.) »Χθονὸς πᾶς πεποίμανται τόπος,« Αἰσχλ. διετρέχθη ὡς ὑπὸ τῶν ποιμένων.

Ποιμὰν (ὁ), Δ. ἀντὶ Ποιμήν.

Ποιμανδρία (ἡ). σκεῦος ἱερὸν (ἀμολγεὺς πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ αἵματος τῶν θυμάτων.

;Ποιμανεύς, έως (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ Ποιμήν.

;Ποιμανεύω καὶ (μσ.) -ευομαι, Μ. ευσω -ομαι, = Ποιμαίνω.

Ποιμανόριον (τὸ), Π. ἀντὶ Ποίμνιον, κοπάδι, (μτφορ.) πλῆθος ἀνθρώπων (ὑπηκόων).

Ποίμανσις, εως (ἡ), τὸ ποιμαίνειν, βόσκησις ποιμνίου.

Ποιμαντέον, θετ. τοῦ Ποιμαίνω.

Ποιμαντήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ποιμήν· (μτφορ.) ὁδηγός· ἡγεμὼν, ἀρχηγὸς κτλ. »Νηὸς—,« Ἐπγρ., ὁ πηδαλιοῦχος, (συγχ. τῷ Πημαντήρ).

Ποιμαντικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ποιμαίνειν. »Ποιμαντικὴ (ἐνν. ἐπιστήμη),« ἡ τέχνη τοῦ ποιμένος »Ἀδελφαὶ γὰρ ποιμαντικὴ ϗ βασιλική,« Βασ.

Ποιμάντωρ, ορος (ὁ), Π. = Ποιμαντήρ.

Ποιμάνωρ, ορος (ὁ), Π. ποιμὴν ἀνδρῶν (ἀνθρώπων), ἀρχηγός, ἡγεμὼν, στρατηγὸς κτλ.

Ποιμασία (ἡ), τὸ ποιμαίνειν, βόσκημα ποιμνίου.

Ποιμεναρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Διευθύνω ποίμνιον ὡς)—

†Ποιμενάρχης, ου (ὁ). πρῶτος (ἀρχηγὸς) τῶν ποιμένων· (ἐκκλησ.) = Ἱεράρχης.

Ποιμεναρχία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστασία) τοῦ ποιμενάρχου.

Ποιμέναρχος (ὁ), = Ποιμενάρχης.

Ποιμενίδης, ου (ὁ). υἱὸς ποιμένος, ἀπόγονος ποιμένων.

Ποιμενικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ποιμένα ἢ εἰς τοὺς ποιμένας, ποιμένος ἴδιος, (Γαλλ.) pastoral. »Κύων (»Σκάφη, »Μουσουργία)—,« Ὀππ., Γαλ., Θεοφύλ. ‖. (οὐσ.) »Ἡ ποιμενικὴ (ἐνν. ἐπιστήμη),« Πλάτ., = Ἡ ποιμαντική.

Ποιμένιος, α, ον, Π. ἀντὶ Ποιμενικός. ‖. (οὐσ.) Ποιμένιον, Π. ἀντὶ Ποίμνιον.

Ποιμενόθι, ἐπίρ. Π. ἀπὸ τῆς ποίμνης.

Ποιμὴν [πάομαι, πέπαμαι, παῦ], ένος (ὁ). βοσκὸς (κυρ. προβάτων)· (μτφορ.) ὁδηγός· ἀρχηγὸς, ἡγεμὼν κτλ., (ἐν γέν.) φύλαξ, κηδεμὼν, ἢ· φίλος. »Λόχου (»Νηός)—,« Εὐρ., Αἰσχλ. »Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν,« Ὅμ. »Σέ τοι μόνον δέδορκα ποιμένων ἐπαρκέσοντα,« Σοφ. »Αὐτὸς ἔδωκε, τοὺς μὲν, ἀποστόλους· τοὺς δὲ, προφήτας· τοὺς δὲ, εὐαγγελιστάς· τοὺς δὲ ποιμένας ϗ διδασκάλους,« Γρφ.

;Ποιμναῖος καὶ Ποίμνειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ποίμνην. ‖. (οὐσ.) »Ποιμναία (ἡ),« Π. ἡ ποίμνη ἢ, ὁ ποιμενικὸς βίος.

Ποίμνη (ἡ), [ποιμήν]. κοπάδι (κυρ. προβάτων), ποίμνιον· (ἐκκλησ.) τὸ ἄθροισμα (ἡ ὁλότης) τῶν πιστῶν· (Π.) προβατίνα (Εὐρ. Ἠλ. 720).

Ποιμνηθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τῆς ποίμνης.

Ποιμνήϊος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ τοῦ ἀχρ. Ποίμνιος.

Ποιμνηλάτης, ου (ὁ). ὁ ἐλαύνων (διώκων ἢ ὁδηγῶν) τὴν ποίμνην.

Ποιμνιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ποιμεναρχέω.

Ποίμνιον (τὸ), = Ποίμνη, κοπάδι προβάτων· μανδρί, (κυρ. συγκ. τοῦ ἐπιθ. Ποιμένιον).

Ποιμνίτης, ου (ὁ) ϗ Ποιμνῖτις, ιδος (ἡ), = Ποιμναῖος, ποιμένων ἴδιος, ποιμενικός. »Κύων—,« Ηλδ.

Ποινὰ (ά), Δ. ἀντὶ Ποινή.

;Ποινάζω, Μ. άσομαι, Π. (ἀμφ.) ἀντὶ Ποινάω.

Ποιναῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ποινὴν ἢ εἰς τὰς ποινὰς, ποινικός· ὁ ἐπιβάλλων ἢ ἐπιβαλλόμενος (ἐπερχόμενος) πρὸς ποινὴν, ἐκδικητικὸς, τιμωρητικός.

Ποινάτωρ, ορος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ποινήτωρ.

Ποινάω-ῶ, Μ. άσω καὶ (Ἰων.) ήσω. Ἐπιβάλλω ποινὴν, τιμωρῶ, κατατρέχω. ‖. (μσ.) ἐκδικοῦμαι. »Ποινᾷν (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Τιμᾷν) δεῖ θεραπαίνας τὸ κατ' ἀξίαν,« Θεανώ. »Ὑμᾶς δὲ, τὰς τῶνδ' ἴστορας βουλευμάτων γυναῖκας.. ποινασόμεσθα,« Εὐρ.

Ποινή (ἡ), [συγγ. τῷ Φόνος καὶ Πόνος]. (κυρ. καὶ ἀρχ.) πρόστιμον τὸ ὁπ. ἐπλήρονεν ὁ φονεὺς εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος πρὸς ἐξαγορὰν τοῦ φόνου, λύτρον αἵματος· τιμωρία πρὸς ἐκδίκησιν ἢ ἱκανοποίησιν· παιδεία· (ἐν γέν.) ἀνταπόδοσις· (ἐπὶ καλοῦ) ἀνταμοιβὴ, ἀντιμισθία· (ἐνίοτε) λύτρωσις, ἀπαλλαγή· (κατὰ προσωποπ.) ἡ ἐκδικοῦσα τὰ κακουργήματα θεότης, (παρβλ.) Ἐριννύς. »Ποινὴν τῖσαι (ἀνελέσθαι),« Ἡρ. »Ποινὴ δ' οὔτις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνηῶτος,« Ἰλ. Ν. »Καὶ μέν τις τε κασιγνήτοιο φονῆος ποινὴν, ἢ οὗ παιδὸς, ἐδέξατο τεθνηῶτος,« Ἰλ. Ι. »Ὁ μὲν ἀναπαύσεται, οὐ τίνων ποινάς, ὧν τε ὑμᾶς ἐπεχείρησεν ἀδικεῖν, καὶ ὧν ἐμὲ ἐποίησεν· ἐγὼ δὲ πάλιν ἐκείνῳ δώσω δίκην, ὅτι ὑμῖν φίλος ἐγενόμην,« Ξεν., (παρβλ. Δίκη 4). (καὶ ἐπὶ καλοῦ) »Καμάτων μεγάλων ποινὰν λαχόντα,« Πίνδ. »Δυσθρόου φωνᾶς ποινὰ τίς ἔσται;« αὐτ. (καὶ ἀπολ.) »Τοιάδ' ἐξ ἐμοῦ ὠφελημένος, κακαῖσι ποιναῖς ταῖς δέ μ' ἐξημείψατο,« Αἰσχλ.

Ποινηλασία (ἡ). καταδίωξις πρὸς ποινήν· τιμωρία, (ὡς οὐσ. τοῦ—

Ποινηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατατρέχω (Καταδιώκω) τινὰ πρὸς ποινὴν (τιμωρίαν) ἢ καθὼς κατέτρεχον αἱ Ποιναὶ (Ἐριννύες) τοὺς κακούργους, (συνήθ. πθ.) καταδιώκομαι ὑπὸ τῶν Ἐριννύων, βασανίζομαι ἀπὸ τὴν τύψιν τοῦ ἰδίου συνειδότος, [ἐκ τοῦ

Ποινηλάτης, ου (ὁ) καὶ

Ποινηλάτις, ιδος (ἡ). ὁ κατατρέχων τινά, ἐκδικητής. »Τύχη—,« Θεοδ. Πρόδρ

Ποινήλατος (ὁ, ἡ). ὁ ἐλαυνόμενος ὑπὸ τῶν Ποινῶν (τῶν Ἐριννύων), βασανιζόμενος ἀπὸ τὴν τύψιν τοῦ ἰδίου συνειδότος, ἔνοχος κακουργήματος, ἢ 2) σαλμένος ἀπὸ τὰς Ποινὰς (τὰς Ἐριννύας) πρὸς ποινήν τινος. »Μανία—,« Σχλ., (παρβλ. Θεήλατος).

†Ποίνημα (τὸ), Π. [ποινάομαι]. ποινὴ ἐπιβληθεῖσα, τιμωρία, πρόστιμον.

Ποινήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Ποινητήρ (ὁ), Π. ὁ λαμβάνων ἢ ἐπιβάλλων ποινήν, τιμωρὸς, ἐκδικητής.

;Ποινήτης, ου (ὁ) καὶ Ποινῆτις, ιδος (ἡ), Π. = τῷ

Ποινήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Ποινητήρ.

Ποίνιμος, η ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος (ἐπιβαλλόμενος) πρὸς ποινήν. »Δίκη (»Λιθοκτονία)—,« Σοφ., Ἐπγρ. »Ποίνιμα πάθεα,« Σοφ. 2) ὁ λαμβάνων (ἐπιβάλλων) ποινὴν, ἐκδικητής. »Δαίμων (»Ἐριννύς)—,« Σοφ.

Ποινοποιός (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν τὴν ποινὴν (τὴν τιμωρίαν). »Ποινοποιοί,« Αχ., αἱ Ἐριννύες.

Ποινουργός (ὁ). αὐτουργὸς (ἐκτελεστὴς) τῆς ποινῆς, κολαστὴς, δήμιος.

Ποιολογέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. συλλέγω χόρτα ἢ στάχυα, χορτολογῶ, σταχολογῶ, [ἐκ τοῦ

Ποιολόγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συλλέγων τὴν πόαν (τὰ χόρτα) ἢ τὰ στάχυα, σταχολόγος, δεματολόγος. (ἐπὶ ζ.) ὁ τσιμπῶν ϗ τρώγων τὰς κορυφὰς τῶν χόρτων. »Ὁ ταὼς ποιολόγος,« Ἀρστ.

Ποιονόμος (ὁ, ἡ). ὁ νεμόμενος (βόσκων) τὴν πόαν, χορτοφάγος.

;Ποιόνομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόαν (χόρτον) διὰ βοσκήν, (ἄλλ. διορθ. Πιόνομος).

Ποιοποιός (ὁ, ἡ). ποιότητος ποιητικός.

Ποῖος [†πός], α, ον; ἀντνμ. Ἐρωτημ. Τί λογῆς; ποιός; »Ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;« Ἰλ. Δ. (ἐνν. τοῦ οὐσ.) »Ποῖον ἔειπες;« Ὀδ. Β., τί (λόγον) εἶπες; (ϗ μετὰ τοῦ Τίς) »Τἄλλα δ' ὁ ἀνὴρ ποῖός τις;« Θκρ. »Ποῖ ἅττα οὖν εἰκὸς γεννᾶν τοὺς τοιούτους;« Πλάτ. »Βουλευομένων ἡμῶν οὐ περὶ τοῦ εἰ ποιητέον τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ ποίαν τινά,« Δμ. (καὶ ἐνάρθρ. παρὰ τοῖς Ἀττ.) »Τὰ ποῖ' ἅττα;« Ξεν. »Τὰ ποῖα ταῦτα;« Εὐρ. »Τὰ χρήματά μοι ἀποδοῦναι κέλευσον· (Β.) τὰ ποῖα ταῦτα χρήματα;« Ἀρσφ. ‖. (ἡ θηλ. δοτ.) Ποίᾳ (ἐνν. ὁδῷ ἢ μεθόδῳ); ἐπίρ. ἀντὶ Πῶς; πόθεν; »Κοίῃ δὴ κρίνεις Τέλλον εἶναι ὀλβιώτατον;« Ἡρ. 2) Χρον. ἀντὶ Πόσος; ἢ Τίς; »Ποίου χρόνου δὴ ϗ πεπόρθηται πόλις;« Αἰσχλ.

Ποιός, ά, όν. Τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, τοιαύτης ἢ τοιαύτης ποιότητος (ἰδιότητος), ὠργανισμένος (διατεθειμένος) οὕτως ἢ ἄλλως. (συνήθως μετὰ τοῦ Τις) »Διὰ τὸ ποιόν τινα εἶναι τὸν δῆμον,« Ἀρστ., διότι ἔχει ἰδιαίτερόν τινα χαρακτῆρα (τρόπον τοῦ ζῆν). »Πέλανοι πέμματά εἰσί τινα ποιά,« Ἐτμλγ. »Τὸ ποιόν,« Φλσφ., ἡ ποιότης.

†Ποιός (ὁ), Σγλ. ὁ σῖτος, (ἴδε Ποιά).

Ποιότης (ἡ), [ποιός]. ἡ ἰδιότης τινὸς πράγματος, (Γαλλ.) qualité.

Ποιοτρόφος (ὁ, ἡ), Π. = Ποιητρόφος.

Ποιούντων, γεν. πληθ. τῆς μτχ., ἢ 2) Ἀττ. ἀντὶ Ποιείτωσαν, γ'. πληθ. προσ. τῆς προσ. τοῦ Ποιέω.

Ποιοφάγος (ὁ, ἡ), Π. = Ποηφάγος.

Ποιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ποιὸν, δίδω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ποιότητα εἴς τι, εἰδοποιῶ οὕτως ἢ ἄλλως· (πθ.) λαμβάνω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ποιότητα, (ὅθ.) »Πεποιωμένος, η, ον, Ὠργανισμένος οὕτως ἢ ἄλλως.

†Ποιπνυός (ὁ). Γλσ. θεράπων (ὑπηρέτης) πρόθυμος, [ἐκ τοῦ

Ποιπνύω, Μ. ύσω, Π. [π. ἔω]. (κατὰ λέξ.) ἀνασαίνω συχνὰ καὶ δυνατὰ, ἀσθμαίνω· (ὅθεν συνήθ. κατὰ συνκδχ.) κάμνω τι ὀγλίγωρα, σπεύδω· ὑπηρετῶ ἢ ἀσχολοῦμαι εἴς τι μὲ πολλὴν προθυμίαν, (παρβλ. Ἐγκονῶ). »Δῶμα κορήσατε ποιπνύσα-

σαι, « Ὀδ. Υ., κάμετε ὀγλίγωρα σαρώσατε. (καὶ προθετ.) » Ἀμφίπολοι δέσποιναν ἐὴν μέτα ποιπνύουσαι, « Ἀπλλν. (ἢ ἐλλειπτ.) » Ἐμὰν ποιπνύων χάριν « Πινδ., προθυμούμενος πρὸς χάριν μου.

Ποιφύγδην, ἐπίρ. Π. [ποιφύσσω]. φυσῶντας ἢ σφυρίζοντας δυνατά.

Ποίφυγμα (τὸ), Π. φύσημα δυνατόν· ἀναπνοὴ ἀσθμαίνοντος· ἀπειλή· φρύαγμα.

;Ποίφυξις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ποιφύξεις.

Ποιφύσσω, Μ. ύξω, Π. [φυσάω]. φυσῶ ἢ ἀνασαίνω δυνατά, ἀσθμαίνω· ὁμιλῶ μὲ θυμὸν (μὲ ἀγῶνα), πιάνεται ἡ φωνή μυ ἀπὸ τὸν θυμὸν, φρυάττω· (κατ' ἔκτ.) φοβίζω. » Παιδικὰ ποιφύξεις, « (Σώφρ. παρ') Ἀθ.

Ποιώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης πόας (χόρτυ), χλοώδης, βοτανώδης.

Ποιῴην, Ἀττ. ἀντὶ Ποιοῖμι, εὐκτ. τοῦ Ποιέω.

Ποιῶς, ἐπίρ. Κατὰ ποιόν τινα τρόπον, οὕτως ἢ ἄλλως.

Ποιωτικὸς [ποιόω], ἡ, όν. Ὁ δίδων εἴς τι (καὶ νλγ. Ὁ ἔχων) ποιότητά τινα.

Ποκα; Δ. ἀντὶ Πότε; κα

Ποκα, Δ. ἀντὶ Ποτε, (ἐγκλ.).

Ποκάζω, Μ. άσω, = Ποκίζω.

Ποκάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πόκος, (ὅθεν τὸ κοιν.) ποκάρι.

Ποκὰς, άδος (ἡ), Π. (ἐπιθ.) ἡ ἔχουσα πόκον (μαλλὶ), μαλλοφόρος. 2) (οὐσ. ἐνν. θρὶξ) τρίχα ἀκτένιστη ('σαν μαλλί).

Πόκας, αἰτ. πλθ. τοῦ (ἀχρ.) Πόκη ἢ Πὸξ, = Πόκος, (μόνον εἰς τὴν παροιμιώδη φρ.) » Εἰς ὄνου πόκας, « Ἀρσφ, εἰς τὸ μηδὲν, (κατὰ λέξ.) εἰς τοῦ γαδάρυ τὸ μαλλί.

Ποκίζω, Μ. ίσω. Κουρεύω πόκον (μαλλὶ προβάτου). » Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; « Θκρ.

Ποκοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πόκον (ἄξαντον μαλλὶ), ἀκατέργαστος.

Πόκος (ὁ), [πέκω]. μαλλὶ προβάτου (καθὼς τὸ κουρεύουν), ποκάρι.

Ποκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σκεπασμένος ἐκ φύσεως μὲ) πόκον, μαλλοφόρος.

Ποκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ πόκον (μὲ μαλλὶ, [καὶ κατ' ἔκτ.] μὲ χνοῦδι). » Μῆλον ἄχνῃ πεποκωμένον, « Ἐπγρ.

Πόλεε, δυϊκ. τοῦ Πόλις.

Πολέες, λέων, λέσι ἢ λέεσσι, λέας, Π. Ἰων. ἀντὶ Πολλοὶ, πλθ τοῦ Πολύς.

Πολεμαδόκος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Πολεμηδόκος.

Πολεμάρχειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πολέμαρχον. » Πολεμάρχειος στοὰ, « Ἀθ., τὸ ἄλλ. ‖. οὐσ.) Πολεμάρχεῖον (τὸ), τὸ ἀρχεῖον (ἡ κατοικία) τοῦ πολεμάρχυ.

Πολεμαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Διέπω (Διευθύνω) τὸν πόλεμον ἢ τὰ τοῦ πολέμυ, εἶμαι-

Πολεμάρχης, ου (ὁ), = Πολέμαρχος.

Πολεμαρχία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ πολεμάρχου, διοίκησις πολέμου (ἐκστρατείας).

Πολεμαρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ πολεμάρχυ.

Πολέμαρχος (ὁ). ὁ ἄρχων (ἀρχηγὸς) τοῦ πολέμου, ἀρχιστράτηγος, (Γαλλ.) maréchal ἢ général en chef· (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ τρίτος τῶν 9 ἀρχόντων (ὅστις, κατ' ἀρχὰς ὑπουργὸς τοῦ πολέμου, περιωρίσθη ἔπειτα εἰς τὸ νὰ δικάζῃ τὰς διαφορὰς τῶν μετοίκων)· (εἰς τὴν Σπάρτ.) ὁ ἀρχηγὸς (διοικητὴς) μιᾶς μόρας (400 ἄνθρ.). » Τοῖς μὲν πολεμάρχοις αὐτὸς (ὁ βασιλεὺς) φράζει τὸ δέον, οἱ δὲ τοῖς λοχαγοῖς, ἐκεῖνοι δὲ τοῖς πεντηκοντατῆρσιν, αὖθις δ' οὗτοι τοῖς ἐνωμοτάρχαις, καὶ οὗτοι τῇ ἐνωμοτίᾳ, « Θκ.

Πολεματόκος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Πολεμητόκος.

Πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. καὶ Γρφ. γεν.) Ἔχω (Εἶμαι εἰς) πόλεμον μετά τινος· (μτνμ.) ἀντιμάχομαι· φιλονεικῶ· ἐναντιοῦμαι· (μὲ αἰτ.) κάμνω πόλεμον, κτυπῶ, προσβάλλω. » Ἐπαύσατο πολεμῶν τὰς Ἀθήνας, « Διοδ. » Ἀλλὰ τί ποτε σὺ, ὦ παῖ, τῷ Σάκᾳ πολεμεῖς; « Ξεν. » Ἀεὶ ὁμολογῶ πολεμεῖν ἢ διαφέρεσθαι τούτοις, « Δμ. » Πολεμεῖν τῷ πολλῷ χρόνῳ, « Σιμωνιδ., ἀναιρεῖν τὰς ἐκ παλαιοῦ παραδεδεγμένας ἰδέας. » (Ὁ Πυθαγόρας) τοῖς κυάμοις ἐπολέμει, « Ἰαμβλ. » Τίς δύναται πολεμῆσαι μετ' αὐτοῦ, « Γρφ. (καὶ πθ.) » Αὐτὸς μὲν πολεμεῖν ἡμῖν, ὑφ' ἡμῶν δὲ μὴ πολεμεῖσθαι, « Δμ. » Φανερῶς κατὰ θάλατταν ἐπολεμεῖτο ὁ πόλεμος, « Ξεν.

Πολεμηδόκος (ὁ, ἡ), Π. [πολεμ. δέχομαι]. ὁ μένων (ἀντέχων) εἰς τὸν πόλεμον, πολεμικός.

Πολεμήϊος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Πολεμικὸς ἢ (σπν.) Πολέμιος, ἐχθρικός.

Πολεμησείω (χωρὶς Μ.). Ἔχω ἔφεσιν (διάθεσιν). Ἐπιθυμῶ νὰ πολεμήσω.

Πολεμητέον καὶ (πλθ.) Πολεμητέα, θετ. τοῦ Πολεμέω.

Πολεμητήριον (τὸ). μέρος ἁρμόδιον διὰ πόλεμον, ὁρμητήριον πολέμου.

Πολεμητόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τίκτων (γεννῶν, προξενῶν) τὸν πόλεμον. » Γείτονας ἀντιβίους πολεμητόκος ὥπλισε φήμη, « Νόνν.

Πολεμήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Πολεμιστής.

Πολεμίζω, Μ. ίσω καὶ (Δ.) ίξω, Π. ἀντὶ Πολεμῶ.

Πολεμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸν πόλεμον. » Ἀνὴρ καὶ πολεμικὸς καὶ φιλοπόλεμος ἐσχάτως, « Ξεν. » Οἵ τε ὑβρισταὶ ἵπποι ἐκτεμνόμενοι, τοῦ μὲν δάκνειν ἢ ὑβρίζειν ἀποπαύονται, πολεμικοὶ δὲ οὐδὲν ἧττον γίγνονται, « αὐτ. » Ἡ πολεμικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τοῦ πολέμου. » Τὸ πολεμικὸν σημαίνειν, « Πλβ., τὸ σημεῖον τῆς μάχης. » Τὰ πολεμικὰ (ἐνν. ἔργα), « τὰ ἀναγόμενα εἰς τὸν πόλεμον. » Ἀγαθοὶ τὰ πολεμικὰ, « Ξεν. 2) ἐχθρικὸς, πολέμιος, (ὅθεν

Πολεμικῶς, ἐπίρ. Μὲ πολεμικὴν διάθεσιν. » Πολεμικῶς ἔχω, « Λξ., ἔχω διάθεσιν διὰ πόλεμον. (καὶ μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) » Π. ἔχω τινὶ ἢ πρός τινα, « Λξ., τὸν ἀντιμάχομαι, εἶμαι ἐχθρός τυ.

Πολέμιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐχθρὸν, ἐχθρικός. » Φρυκτοὶ πολέμιοι, « Ἡρ., οἱ σημαίνοντες τὸν ἐρχομὸν τοῦ ἐχθροῦ. » Πολεμία (ἐνν. γῆ ἢ χώρα), « ὁ τόπος τοῦ ἐχθροῦ. » Θρεψόμεθα ἐκ τῆς πολεμίας, « Ξεν. » Πρεσβείας ἀποπεμπεσθαι καὶ φιλίας καὶ πολεμίας, « Ξεν. » Φαίνω πολέμια ταυταγ', « Ἀρσφ. 2) (μὲ δοτ. ἢ γεν.) ὁ πολεμῶν, ἐχθρός· ἐναντίος· (μτνμ.) βλαπτικός. » Κοῖα ταῦτα λέγεις μοι εἶναι πολεμιώτατα; « Ἡρ. (καὶ γεν.) » Τυφὼς θεῶν πολέμιος, « Πίνδ. » Τοὺς αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους οὐκ ἐῶ θάπτειν, « Σοφ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Πολέμιον τὸ φυτὸν (πήγανον) ταῖς κυούσαις, « Πλ. » Τὸ ἔλαιον ταῖς θριξὶ πολεμιώτατον, « αὐτ. (ἢ τρπ.) » Μνήμης πολέμιον, « Λχ., φθείρει (ἀδυνατίζει) τὸ μνημονικόν. » Ὕπνοι μαθήμασι πολέμιοι, « Πλάτ. (ἢ χωρὶς πτ.) » Τὴν ἐρυσίβην ἔχειν πολέμιον, « Θφρ. (καὶ ὡς ἁπλ. οὐσ.) » Πολέμιος, « Λξ., ὁ ἐχθρός. » Πειρώμενος διδάσκειν, ὡς συμφέρει αὐτοῖς φίλους εἶναι μᾶλλον, ἢ πολεμίους, « Ξεν. » Ἐπὶ τοὺς αὐτοὺς πολεμίους μὴ στρατεύειν, « Πλ. 3) (σπν.) = Πολεμικός. » Ἄλκιμος τὰ πολέμια, « Ἡρ.

Πολεμιστὰ, κλητ. ἢ δυϊκ. τοῦ Πολεμιστής.

Πολεμιστά, αο (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Πολεμιστής.

Πολεμιστέον καὶ (πλθ.) Πολεμιστέα, θετ. τοῦ Πολεμίζω, (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολεμητέον, -έα).

;Πολεμιστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Πολεμιστής, (ὅθ.

Πολεμιστήριος, ος ἢ α, ον, Ὁ ἀνήκων εἰς πολεμιστὴν, πολεμιστοῦ ἴδιος, πολεμικός. » Ἵππος —, « Ξεν. » Πολεμιστήριον (ὄργανον ἢ μηχάνημα), « τὸ χρησιμεῦον εἰς τὸν πόλεμον. » Πολεμιστήρια ἅρματα, « Ξεν., τὰ δρεπανηφόρα. (καὶ ἐνν. τοῦ οὐσ.) » Πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια; « Ἀρσφ.

Πολεμιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πολεμῶν, στρατιώτης· πολεμικός. » Ἵππος —, « Θκρ. » Τὸν Μιθριδάτην ἐκεῖνον τὸν μέγαν πολεμιστὴν, « Γαλ.

;Πολεμίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Πολεμιστής. (εἰς τὸν Αἰσχλ. [Χοηφ. 424] κακῶς ἀντικατέστη ὑπὸ τοῦ Τουρνεβίου ἀντὶ Λεμιστρίας, τὸ ὁποῖον εἶν' Ἰηλεμιστρίας).

Πολεμιστρὶς, ίδος (ἡ), = Πολεμική. » Ναῦς —, « Τζ.

Πολεμίως, ἐπίρ. Ὡς πολέμιος, ἐχθρικῶς.

Πολεμοδόκος (ὁ, ἡ), Π. = Πολεμηδόκος.

Πολεμοκέλαδος (ὁ, ἡ), Π. [π. κέλαδος] ὁ ἀγαπῶν (συνειθισμένος εἰς) τὸν κρότον (ἀλαλαγμὸν, θόρυβον) τοῦ πολέμου, πολεμικός.

Πολεμόκλονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διεγείρων κλόνον (θόρυβον) πολέμου, πολεμικός.

Πολεμόκραντος (ὁ, ἡ), Π. [π. κραίνω]. ὁ τελειόνων (ἀποφασίζων) τὸν πόλεμον, (Γαλλ.) decisif.

Πολεμόνδε, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Εἰς πόλεμον.

Πολεμοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Διεγείρω) πόλεμον, γίνομαι αἴτιος πολέμου· (μτβτ.) βάλλω τινὰ εἰς πόλεμον (εἰς ἔχθραν) μετά τινος. » Λεύκιον δὲ αὐτοὺς πολεμοποιεῖν εἰς ἀλλήλους, « Ἀππ., [ἐκ τοῦ

Πολεμοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (διεγείρων) πόλεμον, αἴτιος πολέμου.

Πόλεμος (ὁ), [πάλλω, πάλη, πολεμίζω]. ἔρις μεταξὺ δύο ἢ ἢ πλειοτέρων ἐθνῶν, (Γαλλ.) guerre, (Τουρκ.) σεφέρι. » Ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, « ὁ μεταξὺ Πελοποννησίων καὶ Ἀθην. » Δουλικὸς πόλεμος, « Ἀθ., ὁ κατὰ τῶν ἀποστατησάντων δούλων. (καὶ μὲ γεν.) » Ὁ τῶν Αἰγινητῶν πόλεμος, « ὁ κατ' (ἢ ὑπ') αὐτῶν. » Χαλεποὶ γὰρ πόλεμοι ἀδελφῶν, « Ἀρστ. » Τὰ πρὸς (περὶ, κατὰ) τὸν πόλεμον, « Λξ., τὰ ἀπαιτούμενα διὰ, αἱ ἑτοιμασίαι τοῦ, (ἐν γέν. περιφρ.) ὁ πόλεμος. » Ἄνδρα τὰ κατὰ τὸν πόλεμον λαμπρὸν, « Αἰσχ. 2) (ἀρχ. καὶ Π.) συμπλοκὴ μεταξὺ δύο στρατευμάτων, μάχη. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. παραλλ.) » Πόλεμόν τε μάχην τε, « Ὅμ. » Πολέμοιο συνεσταότος καὶ αὐτῆς, « αὐτ.

Πολεμοστόλιστος (ὁ, ἡ). πολεμικῶς ἐσταλμένος, ἁρματωμένος (ἑτοιμασμένος) διὰ τὸν πόλεμον.

Πολεμοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ὑποθάλπω) τὸν πόλεμον.

Πολεμοφθόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φθείρων (ἀφανίζων, καταστρέφων) διὰ τοῦ πολέμου.

Πολεμόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολεμικὸν φρόνημα (χαρακτῆρα), φιλοπόλεμος.

Πολεμοχαρὴς, οῦς (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων εἰς τοὺς πολέμους, φιλοπόλεμος, (Νικ. Χων.).

Πολεμόχαρτος (ὁ, ἡ), = Πολεμοχαρής.

Πολεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Διεγείρω (Περιπλέκω) τινὰ εἰς πόλεμον κατά τινος, πολεμοποιῶ, ἐχθρεύω.

Πολεμώνιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (Δσκρ. Δ'. 8).

Πολεσιν, γεν. καὶ δοτ. τοῦ Πόλις.

Πολέος, Π. Ἰων. ἀντὶ Πολλοῦ, γεν. τοῦ Πολύς.

Πολέσκετο, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐπολεῖτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἢ μσ. παρτ. τοῦ Πολέω.

Πολευς, Π. ἀντὶ Πόλεως, γεν. τοῦ Πόλις.

Πολεύω, Μ. εύσω καὶ

Πολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [πέλω, πόλος]. στρέφω, περιστρέφω. » Γᾶν ἀρότρῳ πολεύων, « Σοφ., = Στρέφων τὴν γῆν, ὀργόνων. 2) (μσ. ἢ ἐλλ. μὲ ἐπίρ. ἢ δοτ. ἢ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) συχνάζω (διατρίβω) πουθενά· (μτνμ.) καταγίνομαι εἴς τι, (ἐν γέν.) περιπολῶ, ἀναστρέφομαι. » Τί σὺ τῇδε πολεῖς; « Εὐρ. » Νῆσον Αἴαντος πολεῖ, « Αἰσχλ. » Ἰθάκης κατὰ ἄστυ πολεύειν, « Ὀδ. Χ. (καὶ μτνμ.) » Πολεύομαι περὶ τὴν ὑπόθεσιν, « Λξ.

Πολέων, Π. Ἰων. ἀντὶ Πολλῶν, γεν. πλθ. τοῦ Πολύς.

Πόλεων, γεν. καὶ

Πολεοιν, γεν. καὶ δοτ. δυϊκ. ἢ

Πόληες, Π. Ἰων. ἀντὶ Πόλεις, ὀνμς. πλθ. τοῦ Πόλις.

Πόλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πολέω, γύρισμα, τριγύρισμα.

Πολήων, Π. Ἰων. ἀντὶ Πόλεων, γεν. τοῦ Πόλις.

Πολιὰ (ἡ), Ζ. Πολιός.

Πολιαίνομαι, Μ. ανθήσομαι. Γίνομαι πολιὸς, ἀσπρίζουν ἡ τρίχες μου· (μτνμ. ἐπὶ θαλάσ.) ἀφρίζω. » Θαλάσσης πολιαινομένης πνεύματι λάβρῳ, « Αἰσχλ.

Πολιάνθη (ἡ). μύρον ἀπὸ τὰ ἄνθη τοῦ φυτοῦ πολίου.

Πολιανομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Πολιανόμος (ὁ, ἡ), [πόλις, νέμω]. προεστὼς (διοικητὴς ἢ δήμαρχος) πόλεως, (Γαλλ.) bourgmestre.

Πολιάοχος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Πολιοῦχος.

Πολιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Πολιάρχης, ου (ὁ), = Πολίαρχος.

Πολιαρχία (ἡ), τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ πολιάρχου.

Πολιαρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ πολιάρχου.

Πολίαρχος (ὁ). ἄρχων (ἀρχηγὸς, διοικητὴς) πόλεως.

Πολιὰς, άδος (ἡ). ἡ προστάτις τῆς πόλεως (ἰδιαιτ. τῶν Ἀθηνῶν), πολιοῦχος, (ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς).

Πόλιας, Π. ἀντὶ Πόλεις, αἰτ. πλθ. τοῦ Πόλις.

Πολιατᾶν, Δ. ἀντὶ Πολιητῶν, γεν. πλθ. τοῦ Πολιήτης.

†Πολιᾶχος (ὁ, ἁ), Ἐπγρφ. ἀντὶ Πολιοῦχος, (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Πολιάοχος).

Πολίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πόλις, πολίχνιον.

Πολίεσι, Δ. καὶ Πολίεσσι, Π. ἀντὶ Πόλεσι, δοτ. πλθ. τοῦ Πόλις.

Πολιεὺς, έως (ὁ). ὁ προστάτης τῆς πόλεως (ἰδιαιτ. τῶν Ἀθηνῶν), πολιοῦχος, (ἐπίθ. τοῦ Διός).

Πολίζω, Μ. ίσω. Κτίζω (Συνοικίζω) πόλιν, (ἐν γέν.) οἰκοδομῶ, κτίζω. » Τεῖχος πολίσσαμεν, « Ἰλ. Η. » Πολίζει τὸ χωρίον, « Ξεν., τειχίζει, κτίζει πόλιν ἐπ' αὐτοῦ. (καὶ πθ.) » Ποταμὸς Χοάσπης, ἐπ' ᾧ Σοῦσα πόλις πεπόλισται, « Ἡρ.

Πολιὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πολιά.

Πολιήοχος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πολιοῦχος.

Πολιήτης, ου (ὁ) καὶ Πολιῆτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πολίτης, -ῖτις.

Πολιήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Πολίτης.

Πόλινδε, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Εἰς τὴν πόλιν.

Πολιοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). πολιὸς τὸ εἶδος

Πολιόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολιὰς τρίχας (ἄσπρα μαλλιά).

Πολιοκόρσης, ου (ὁ) καὶ Πολιόκρανος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολιὰν κεφαλὴν (κόρσην), γέρων μὲ ἄσπρα μαλλιά.

Πολιοκρόταφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολιὰς τρίχας περὶ τοὺς κροτάφους. » Γέρων —, « Ὅμ. » Γῆρας πολιοκρόταφον, « Βακχυλ.

Πόλιον (τὸ), εἶδος φυτοῦ βαρυόσμου (Τεύκριον ἢ Χαμαικυπάρισσος). » Ἔστι δὲ θαμνίον καρποῦ πλῆρες, ἔχον κεφάλιον ἐπ' ἄκρου κορυμβοειδὲς μικρὸν ὡς πολιὰν τρίχα, « Δσκρ.

Πολιοπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολιοὺς πλοκάμους (ἄσπρα μαλλιὰ, ἄσπραις πλεξίδαις).

Πολιοπώγων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων πολιὸν πώγωνα, ψαρογένης.

Πολιορκέω-ῶ [πόλις, εἵργω, ἕρκος], Μ. ήσω καὶ πθ. ήσομαι καὶ ηθήσομαι. Περικλείω (Περικυκλόνω) μὲ στρατεύματα πόλιν ἵνα τὴν βιάσω νὰ παραδοθῇ· (ἐν γέν.) ζώνω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· (μτφορ.) στενοχωρῶ, καταθλίβω. » Πολιορκῶν αὐτὸν ἐν Ἄσσῳ, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Πολιορκήσεται ἔκ τε γῆς ἢ ἐκ θαλάσσης ταῖς ναυσὶν ἀποκεκλεισμένος, « Θκ. (ἢ μτφορ.) » Ἐχὼν τὸ σῶμα πᾶσι τοῖς τοιούτοις πολιορκοῦμαι, « Ξεν.

Πολιόρκησις, εως (ἡ), = Πολιορκία.

Πολιορκητέος, α, ον, θετ. τοῦ Πολιορκέω.

Πολιορκητήριος, α, ον, = Πολιορκητικός.

Πολιορκητὴς, οῦ (ὁ). ὁ πολιορκῶν (κυριεύων διὰ πολιορκίας πόλεις).

Πολιορκητικὸς, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς πολιορκίαν. » Πολιορκητικὰ (ἐνν. βιβλία), σύγγραμμα περὶ τῆς τέχνης τοῦ πολιορκεῖν.

Πολιορκία (ἡ). τὸ πολιορκεῖν, ἡ διὰ στρατευμάτων περικύκλωσις πόλεως, (Ἰταλ.) μπλόκο· (μτφορ.) στενοχώρησις. τυραννία. » Ἐξέτριψε τοὺς οἴκους, ὕβρει καὶ πολιορκίᾳ τῶν ἐπισταθμευόντων, « Πλ.

Πολιὸς [πελιὸς], ὰ ἢ ὸς, όν. Ἀσπρόμαυρος, μελανόλευκος, ψαρὸς, γρίβος· (κυρ.) πολιότριχος, γέρων· (συνκδχ.) παλαιός. » Σίδηρος (» Λύκος) —, « Ὅμ. » Γραίας πολιὰς, « Ἡσ. » Τρίχας πολιὰς, « Ἰλ. Χ. (ἢ χωρὶς τοῦ οὐσ.) » Φύονται δὲ καὶ νέοις πολιαὶ, παρ' ἡλικίαν, « Πίνδ. » Πολιῶν ἔσχες τὸν πώγωνα μεσὸν, « Θφρ. » Ἅμα ταῖς πολιαῖς κατιούσαις, « Ἀρσφ., ὅταν ἄρχιζαν ν' ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά τυ (νὰ γηράσκῃ). » Πολιὸς χρόνος, « Ἐπγρ., ὁ πολὺς, παλαιός. » Πολιὰ γαστὴρ, « Πίνδ., γεροντική. (καὶ ἀπολύτ.) » Ἡ πολιὰ (ἐνν. ἡλικία), « Λξ., ἡ γεροντικὴ, τὸ γῆρας. (καὶ οὐδ.) » Τὸ πολιὸν, « Λξ. » Ὦ παῖ νικῶν πολιὰν ἀρετῇ, « Θμς. 2) (κατ' ἔκτ.) ἄσπρος, κάτασπρος· (μτνμ. καὶ συνκδχ.) λαμπρὸς, διαυγής· αἴθριος. » Λύκος (» Σίδηρος) —, « Ὅμ., Ἡσ. » Πολιῆς (» Πολιοῖο) ἁλὸς, « Ὅμ. » Πολιὸν ἔαρ, « Ἡσ. » Πολιοῖο δι' ἠέρος, « Ἀπλλν.

Πόλιος, Ἰων. ἀντὶ Πόλεως, γεν. τοῦ Πόλις.

Πολιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πολιοῦ, ἡ λευκότης τῶν μαλλιῶν τοῦ γέροντος, (συνκδχ.) ἡ γεροντικὴ ἡλικία.

Πολιότριχος (ὁ, ἡ), = Πολιόθριξ.

Πολιοῦχος (ὁ, ἡ), [πόλις, ἔχω]. (κυρ. θεὸς) προστάτης πόλεως. » Βασιλεὺς —, « Ὀππ. » Λαὸς —, « Αἰσχλ.

†Πολιοφάγος (ὁ). γέρων πολυφάγος.

Πολιοφυλακέω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολιτοφυλακέω.

Πολιόφυλλον (τὸ). φύλλον τοῦ φυτοῦ πολίου.

Πολιόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λευκὸν (πολιὸν) δέρμα ἢ χρῶμα, ἄσπρος. » Κύκνος —, « Εὐρ.

Πολιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ τινὰ πολιόν· (συνήθ. πθ.) γίνομαι πολιὸς, ἀσπρίζυν (ἀπὸ τὴν ἡλικίαν) ἡ τρίχες μυ.

Πολίπορθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πορθῶν (κυριεύων καὶ λεηλατῶν) τὰς πόλεις, κατακτητής.

Πολιῤῥαίστης, ου (ὁ), Π. [π. ῥαίω]. ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τὰς πόλεις, πορθητὴς πόλεων.

Πόλις, Ἰων. ἀντὶ Πόλιας = Πόλεις, αἰτ. πλθ. τοῦ

Πόλις [πέλω, πόλος], εως (ἡ). συνοικία πλήθους ἀνθρώπων (κυρ. περιτειχισμένη), (κοιν.) πόλι, πολιτεία. » Ἡ πόλις ἀντὶ τοῦ πόλις εἶναι φρούριον κατέστη, « Θκ. » Ἐπὶ Κέκροπος καὶ τῶν πρώτων βασιλέων ἡ Ἀττικὴ ἐς Θησέα ἀεὶ κατὰ πόλεις ᾠκεῖτο... Θησεὺς δὲ καταλύσας τῶν ἄλλων πόλεων τά τε βουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχὰς, ἐς τὴν νῦν πόλιν οὖσαν ξυνῴκισε πάντας, « Θκ. » Ἡ ἄνω (ἡ » Ἄκρη) πόλις (ἢ ἁπλ.) » Πόλις, « ἡ ἀκρό-

πολις (κυρ. τῶν Ἀθην.), τὸ (ἄλλ.) Ἄστυ. »Τὸ δὲ πρὸ τούτου (πρὸ τοῦ Θησέως) ἡ ἀκρόπολις ἡ νῦν οὖσα πόλις ἦν·.. καλεῖται δὲ, διὰ τὴν παλαιὰν ταύτῃ κατοίκησιν, καὶ ἡ ἀκρόπολις μέχρι τοῦδε ἔτι ὑπ' Ἀθηναίων πόλις, « Θκ. (ὅθ.) » Στήλας στῆσαι.. ἐν Ἀθήναις ἐν πόλει, « αὐτ. »Ἐδόκει μοι ἡ θεὸς ἐκ πόλεως ἐλθεῖν, « Ἀρςφ. » Τὰς γὰρ ἀκροπόλεις ἐπιεικῶς οἱ τότε πόλεις ὠνόμαζον,« Πλ. 2) τόπος, χώρα, ἐπικράτεια (πολεως), ἐπαρχία. » Εὔβοι' Ἀθήναις ἐστί τις γείτων πολις, « Εὐρ. 3) τὸ σύστημα τῶν πολιτῶν· ἡ διοίκησις πόλεως (κυρ. δημοκρατουμένης), ὁ δῆμος· ἡ πατρίς· (Γαλλ.) l'etat. » Πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες, « Ὅμ. » Πόλις οὐκ ἐσθ' ἥτις ἀνδρὸς ἔσθ' ἑνός, « Εὐρ. »Ἡ των Ῥωμαίων πόλις, « Λξ., ἡ αὐτοκρατορία. » Τὰ τῆς πόλεως « Λξ., τὰ πολιτικὰ (πράγματα). » Ὑπὲρ τῆς πόλεως μαχόμενος, « Λξ., ὑπὲρ πατρίδος. 4) τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου, (Γαλλ.) droit de cité. » Πόλεως αὐτῷ μετέδωκε,« Λξ., τὸν ἐπολιτογράφησε.

Πόλισμα (τὸ), [πολίζω]. μικρὰ πόλις, κωμόπολις. (ἁπλ.) πόλις. » Βαβυλὼν, πόλισμα ὀνομαστότατον καὶ ἰσχυρότατον,« Ἡρ. » Ἀφίκοντο ἐς Πρασιάς, τῆς Λακωνικῆς πόλισμα ἐπιθαλάσσιον, « Θκ. »Κατὰ μικρὰ πολίσματα οἰκοῦσι,« Ἡρ.

Πολισμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ., μικρὸν πόλισμα, πολίχνιον.

Πολισμὸς (ὁ), [πολίζω]. κτίσις (συνοικισμὸς) πόλεως.

Πολίσσαμεν, Π. ἀντὶ Ἐπολίσαμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Πολίζω.

Πολισσονόμος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ νέμων (διοικῶν) τὰς πόλεις. »Ἀρχὴ—,« Αἰσχλ. 2) (προπαροξ.) ὁ κατὰ τοὺς νόμους τῆς πόλεως. »Βιοτὴ—,« αὐτ., ἡ ἐν εὐνομουμένῃ πολιτείᾳ.

Πολισσόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὴν πόλιν ἢ τὰς πόλεις.

Πολισσοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολιοῦχος.

Πολιστὴς [πολίζω], οῦ (ὁ). κτίστης (συνοικιστὴς, θεμελιωτὴς) πόλεως.

Πολιταρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Προΐσταμαι πόλεως ὡς -

Πολιτάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων (πρῶτος) τῶν πολιτῶν, προεστὼς (δημογέρων ἢ διοικητὴς) πόλεως.

Πολίταρχος (ὁ), =Πολιτάρχης.

Πολιτεία (ἡ), τὸ πολιτεύειν ἢ πολιτεύεσθαι, ἡ θέσις (ἡ κατάστασις, τὰ δικαιώματα) τοῦ πολίτου· ἡ διαγωγὴ πολιτικοῦ ἀνδρὸς, ὁ πολιτικὸς βίος, τὸ εἶδος τῆς διοικήσεως (τὸ πολιτικὸν σύστημα) πολεως ἢ ἔθνους αὐτονόμου » Καθα καὶ φασι τρεῖς εἶναι πολιτείας, μοναρχίαν καὶ ὀλιγαρχίαν καὶ δημοκρατίαν,« Πλ. »Ἀθηναίων (»Λακεδαιμονίων) πολιτεία, « Ξεν. » Ἐοίκατε τυραννίσι μᾶλλον ἢ πολιτείαις ἡδόμενοι, « αὐτ. » Στασιάζούσας τὰς πόλεις διὰ τὸ τὰς πολιτείας κινηθῆναι,« αὐτ. » Ὅλως ἄπιστον ταῖς πολιτείαις ἡ τυραννίς, « Δμ. »Πολιτείαν διδόναι (»Πολιτείας μεταδιδόναι) τινὶ, « Λξ., πολιτογραφεῖν, (Γαλλ.) donner droit de cite. »Ἀπομιμεῖσθαι τὴν Κλεοφῶντος πολιτείαν,« Αἰσχ. 2) ἡ ἐν ὁποιαδήποτε πόλει διαμονή· (ἁπλ. ἀντὶ) διαγωγὴ, (καὶ ἰδιαιτ.) ἡ ἐνάρετος. » Οὐδαμῶς ἀσφαλῆ σφίσιν ἐσομένην τὴν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ πολιτείαν,« Πλδ. »Μοναδικὴν πολιτείαν μετιέναι,« Ζων. » Θαύματα δὲ καὶ σημεῖα χωρὶς πολιτείας οὐκ ἴσχυσε πρὸς τὰ πρόθυρα χειραγωγῆσαι ἐκεῖνα,« Χρσ. 3) (μτγν.) τακτοποίησις πόλεως, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) police. »Τοῦ δὲ ἐπάρχου πολιτείαν ἐν τῷ θεάτρῳ ποιοῦντος,« Σχρτ.

Πολίτευμα (τὸ), =Πολιτεία. » Τῶν πολιτευμάτων τὸ μὲν, ἀριστοκρατικόν· τὸ δὲ, βασιλικόν,« Πλδ. »Ἡμῶν τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει,« Γρφ. 2) ἔργον πολιτικοῦ ἀνδρὸς, πρᾶξις πολιτική. »Οὐ λόγῳ τοὺς δημοτικοὺς, ἀλλὰ τοῖς πράγμασι καὶ τοῖς πολιτεύμασι γιγνωσκομένους, « Δμ. » Ἓν μὲν τοίνυν τοῦτο τοιοῦτο πολίτευμα τούτου· ἕτερον δε.., αὐτ.

Πολιτευτέον, θετ. τοῦ Πολιτεύομαι.

Πολιτευτής, οῦ (ὁ). ὁ πολιτεύων (πράττων τὰ τῆς πολεως πράγματα), πολιτικός, (Γαλλ.) homme d'état, fonctionnaire,

Πολιτεύω, Μ. εύσω. (σπν. μτβτ.) Κάμνω τινὰ πολίτην, πολιτογραφῶ, (Διόδ.). 2) (συνήθ. ἀμτβ. ἢ μσ.) εἶμαι (ζῶ, πράττω ὡς) ἐλεύθερος πολίτης· (μτγν. ἐν γέν.) διάγω, ζῶ οὕτως ἢ ἄλλως· (ἰδιαιτ. μσ.) πράττω τὰ τῆς πόλεως, εἶμαι εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα (εἰς δημοσίαν θέσιν)· ἔχω (ἀκολουθῶ) τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον πολιτικὸν σύστημα, φέρομαι ὡς πολιτικὸς ἄνθρωπος οὕτως ἢ ἄλλως. »Τοὺς οἴκοι ἀκλήρους πολιτεύοντας, ἐνθάδε κομισαμένους, πλουσίους ὁρᾶν,« Ξεν. »Ἐλευθέρως τὰ πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύομεν,« Θκ. » Κακῶς ἔς τε σφᾶς αὐτοὺς ϗ τοὺς ξυμμάχους ἐπολίτευσαν,« αὐτ. (καὶ μσ.) »Εἵλοντο μετὰ τῶν κατελθόντων πολιτεύεσθαι μᾶλλον ἢ μετὰ τῶν τριάκοντα,« Λσ. » Ἄσιτος οὗτος ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται,« Αχ. »Πάντα τὰ κοινὰ ὑπέρευ πεπολίτευμαι,« Δμ. » Μὴ ἐπιτρέπετε τοῖς προεστηκόσιν ὑμῶν κακοήθως πολιτεύεσθαι, ἀλλ' ἐπιτιμᾶτε,« αὐτ. »Οὔ πω γὰρ ἐγὼ ἐπολιτευόμην τότε,« αὐτ. »Πάνθ' ὅσα ἐπολιτευσάμην (ἢ πεπολίτευμαι),« αὐτ. » Ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν πεπολίτευσαι πάντα, ἐγὼ δ' ὑπὲρ τῆς πατρίδος,« αὐτ. » Ἀξίως τοῦ εὐαγγελίου πολιτεύεσθε, « Γρφ. (καὶ δοτ.) »Ἐγὼ πάσῃ συνειδήσει ἀγαθῇ πεπολίτευμαι τῷ Θεῷ,« αὐτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) »Πολιτευσάμενος ἐκ πολλοῦ ἀνύποπτος αὐτῷ γενέσθαι,« Ἐπισ. Χίωνος. (ϗ πθ.) »Εὖ πεπολιτευμένη πολις,« Πλάτ. (καὶ κατὰ μτχ.) »Τὰ πεπολιτευμένα (τινὶ),« Ἰσκρ., αἱ πολιτικαὶ πράξεις (τὰ πολιτεύματα) του.

Πολιτηΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πολιτεία.

Πολίτης, ου (ὁ). κάτοικος πόλεως, μέλος τῆς πολιτείας, (Γαλλ.) citoyen. 2) συμπολίτης. »Ὑμεῖς ὄντες πολῖταί μου,« Πλάτ. » Ἀρτεμισίαν δὲ τὴν Ἡροδότου πολῖτιν,« Πλ. (καὶ ἐπὶ ἀψυχ.) »Ὦ ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτῆς,« Εὐρ. ||. »Θεοὶ πολῖται,« Αἰσχλ., οἱ πολιοῦχοι.

Πολιτίζω, Μ. ίσω, =Πολιτεύω.

Πολιτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πόλιν (εἰς τοὺς πολίτας) ἢ εἰς πολίτην, ὁ ἀσχολούμενος ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας (Γαλλ. homme d'etat) ἢ εἰς τὸ νὰ ἕλκυῃ πρὸς ἑαυτὸν τοὺς συμπολίτας του, ἀφωσιωμένος εἰς τὰ συμφέροντά των, δημοτικός· καμωμένος ἵνα ζῇ εἰς πόλιν, ἢ μετ' ἄλλων. κοινωνικὸς (ὅθ.) κομψὸς, εὐγενικὸς, (κοιν.) πολιτικὸς, (Γαλλ.) civil, poli, (παρβλ.) Ἀστικός »Ἄνθρωπος στρατιωτικώτερος ἢ πολιτικώτερος,« Λξ. »Φύσει μὲν ἐστιν ἄνθρωπος ζῶον πολιτικόν,« Ἀρστ. »Τὰ μὲν τῶν ζώων πολιτικὰ, τὰ δὲ σποραδικά ἐστι... πολιτικὰ δὲ ὧν ἕν τι ϗ κοινὸν γίνεται πάντων τὸ ἔργον ὅπερ οὐ ποιεῖ πάντα τὰ ἀγελαῖα· ἔστι δὲ τοιοῦτον ἄνθρωπος, μέλιττα κτλ.,« αὐτ. »Πολιτικὸν κάναθρον, « Ξεν., τὸ ἰδιωτικόν. »Λόγος πολιτικὸς,« Λογγ., ὁ περὶ πολιτικῶν (δημοσίων) πραγμάτων ϗ μὲ ὕφος ἀνάλογον. »Ὀνόματα πολιτικὰ,« Ἰσκρ., τὰ κοινὰ, τὰ ἐν χρήσει, (τὰ ὁποῖα προλαβὼν ὠνόμασε) τεταγμένα, (ϗ παρακατιὼν ἀντιτάττει τοῖς ξένοις ϗ μεταφορικοῖς). » Ἔστι δὲ τὴν φράσιν (ὁ Θεμίστιος) σαφὴς καὶ ἀπέριττος, ϗ λέξεσι πολιτικαῖς, καὶ εἰς τὸ σεμνόν τι ἐπικλινούσαις χρώμενος,« Φωτ. » Πολιτικοί,« Λξ., οἱ ἀσχολούμενοι εἰς τὰ (ἢ δημηγοροῦντες ὡς ῥήτορες περὶ τῶν) τῆς πόλεως πραγμ. »Πολιτικὴ (ἐπιστήμη), « Πλατ., ἡ ἔχουσα ἀντικείμενον »Τὰ πολιτικὰ (ἐνν. πράγματα), « (Θκ. Η', 81) τὰ τῆς πολεως, τὰ δημόσια. »Πράττειν τὰ πολιτικα,« Ξεν. »Πολιτικὰ (ἐνν. βιβλία), « σύγγραμμα περὶ πολιτικῆς (περὶ πολιτειῶν). »Τὸ πολιτικόν,« Ἡρ., ὁ ὀργανισμὸς τῆς πολιτείας ἢ· τὸ σῶμα τῶν πολιτῶν, οἱ πολῖται, ἢ· στράτευμα συγκροτούμενον ἀπὸ πολίτας. »Τό τε τῶν συμμάχων στράτευμα, καὶ τὸ πολιτικόν,« Ξεν.

Πολιτικῶς, ἐπίρ. Μὲ πολιτικὸν τρόπον, καθὼς ἀνήκει εἰς πολίτην ἢ εἰς πολιτικὸν ἄνδρα· πρὸς τὸ συμφέρον τῶν πολιτῶν· (ἐνίοτε) μὲ πολιτικὴν, μὲ εὐγένειαν, (Γαλλ.) poliment. » Π. ἔχειν, « Ἰσκρ., φρονεῖν ἢ πράττειν. »Οἱ τὰ κατὰ τὰς χρονογραφίας πολιτικῶς εἰς τοὺς τοίχους ὑπομνηματιζόμενοι,« Πλδ., ἁπλῶς, κοινολεκτικῶς, αὐτοσχεδίως. »Πολιτικώτερον ἢ στρατηγικώτερον ὑπὲρ τῶν παρόντων ἐβουλεύσατο,« αὐτ. » Οἱ μὲν ἀρχαῖοι πολιτικῶς ἐποίουν λέγοντας· οἱ δὲ νῦν, ῥητορικῶς,« Ἀρστ.

Πολῖτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πολίτης.

Πολιτισμὸς (ὁ), τὸ πολιτεύειν ἢ πολιτεύεσθαι, ἡ περὶ τὰ πολιτικὰ ἀσχολία. »Τὸν πολιτισμὸν ἐκτοπίζων (ὁ Ἀρκεσίλας) ἐν Ἀκαδημίᾳ διέτριβε,« Αρτ.

Πολιτογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Κάμνω) πολίτην τινά, τὸν καταγράφω εἰς τὴν σειρὰν τῶν πολιτῶν.

Πολιτογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καταγραφή τινος εἰς τὴν σειρὰν τῶν πολιτῶν.

†Πολιτοκάπηλος (ὁ). ὁ καπηλεύων (ἐμπορευόμενος, προδίδων) τὰ συμφέροντα τῶν συμπολιτῶν του.

Πολιτοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Δημοκοπέω, θηρεύω μὲ χαμερπῆ μέσα τὴν εὔνοιαν τῶν πολιτῶν, πολιτεύομαι ὡς δημοκόπος. 2) χλευάζω (κωμῳδῶ, τοὺς συμπολίτας μου.

†Πολιτοκοπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., = Δημοκοπία, [ἐκ τοῦ

†Πολιτοκόπος (ὁ, ἡ), = Δημοκόπος.

Πολιτοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων τὴν πόλιν ἢ τοὺς πολίτας, φθορεὺς (λυμεὼν) τῆς πολιτείας.

Πολιτοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρουρῶ (Φυλάττω) τοὺς πολίτας ὡς πολιτοφύλαξ. 2) κάθημαι κλεισμένος εἰς (δὲν ἐβγαίνω ἔξω ἀπὸ) τὴν πόλιν. »Τὰ τειχήρη καὶ πολιτοφυλακήσοντα (κατὰ διόρθ. ἀντὶ πολιτοφυλακῆς ὄντα) πρὸς τὰ τοιαῦτα οὐδὲν δεῖ συντετάχθαι, « Τακτ.

Πολιτοφυλακία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πολιτοφύλακος.

Πολιτοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ (φρουρὸς) τῶν πολιτῶν. ||. » Πολιτοφύλακες (ὠνομάζοντο εἰς τὴν Λάρισσαν) οἱ πρῶτοι ἄρχοντες τῆς πολιτείας.

Πολίχνη (ἡ) ϗ συνηθές.

Πολίχνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πόλις, μικρὰ πόλις.

Πολιώδης, εος (ὁ, ἡ). πολιὸς τὸ εἶδος, κλίνων εἰς τὸ πολιόν, ἀρχινῶν νὰ ἀσπρίζῃ.

Πολίωμα (τὸ). πολιὸν τρίχωμα.

Πολίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πολιόω, ἄσπρισμα τῶν μαλλιῶν (ἀπὸ τὴν ἡλικίαν).

Πολλά, πλθ. οὐδ. τοῦ Πολύς.

†Πολλαγόραστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγοράζων (ψουνίζων) πολλά, (ὁ Πλδ. κακίζει δικαίως τὴν λέξιν ὡς φαύλην).

Πολλάκι, Π. Ἰων. ἀντὶ -

Πολλάκις, ἐπίρ. Πολλαῖς φοραῖς· συχνάκις. »Ἔρωτι πολλάκι τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται,« Θκρ. » Πολλάκις τεθνάναι μᾶλλον ἢ ζῆν,« Πλάτ. φρσ. ὑπερβ. (καὶ γεν.) » Πολλάκις τοῦ μηνὸς,« Ξεν. (ϗ πρὸς ἐπίθ. ποσότ.) »Τὴν οὐσίαν πολλάκις τοσαύτην ἐποίησε, « Πλάτ., ἐπολλαπλασίασε. 2) =Πολλαχῶς, κατὰ πολλοὺς τρόπους, (Δμ. περὶ Στφ.). 3) (μετὰ τὰ ὑποθετ. μόρ. Εἰ, Ἄν, Μὴ κτλ.) ἀντὶ Τυχὸν, καθ' ὑπόθεσιν. » Μὴ πολλάκις ἢ αὐτὸς κτλ., « Θκ. » Σεισμὸς εἰ γένοιτο πολλάκις, ἢ.. διάξειεν γαλῆ,« Ἀρςφ.

Πολλαπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι πολλαπλάσιον, αὐξάνω πολλαπλασίως.

Πολλαπλασίασις, εως (ἡ) ϗ

Πολλαπλασιασμὸς (ὁ), τὸ πολλαπλασιάζειν ἢ πολλαπλασιάζεσθαι, ἡ ἐπὶ τὸ πολλαπλοῦν αὔξησις, πληθυσμός.

†Πολλαπλασιεπιμερής, έος (ὁ, ἡ). πολλαπλασίως ἐπιμερής.

†Πολλαπλασιεπιμόριος (ὁ, ἡ). πολλαπλασίως ἐπιμόριος.

Πολλαπλασιόνως, ἐπίρ. =Πολλαπλασίως.

Πολλαπλάσιος, α ἢ ος, ον. Πολλάκις (Πολλαῖς φοραῖς ἄλλος) τόσος· (μὲ γεν.) πολὺ μεγαλήτερος ἢ περισσότερος. »Ὄντες πολλαπλάσιοι τῶν ἐναντίων, « Θκ. (καὶ ἐπιφερ. τοῦ Ἢ) » Πολλαπλάσια λαβόντες παρ' αὐτοῦ, ἢ ὅσα παρὰ πάντων τῶν ἄλλων κτῶνται,« Ξεν. (ϗ δοτ. ὁρ.) » Νέας πλήθεΐ τε πολλαπλασίας καὶ ἄμεινον πλωούσας, « Ἡρ. (ϗ χωρὶς πτ.) » Στρατιῆς τε ἐόντα πολλαπλασίης ἡγεμόνα, ϗ νεῶν πολὺ πλεύνων, « αὐτ. » Πολλαπλάσιόν τι ποιεῖν, « Λξ., = Πολλαπλασιάζειν. ||. (τὸ οὐδ.) Πολλαπλάσιον καὶ (πλθ.) Πολλαπλάσια, ἐπίρ. ἀντὶ Πολλαπλασίως. »Πολλαπλάσια μὲν εὐφραίνεται, πολὺ δὲ μείω τὰ λυπηρὰ ἔχει,« Ξεν.

Πολλαπλασιότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τι πολλαπλάσιον.

Πολλαπλασιόω-ῶ, Μ. ώσω, =Πολλαπλασιάζω.

Πολλαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ), =Πολλαπλάσιος.

Πολλαπλασίως, ἐπίρ. Κατὰ πολλαπλάσιον τρόπον, πολὺ περισσότερον.

Πολλαπλασίωσις, εως (ἡ), =Πολλαπλασίασις.

Πολλαπλήσιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Πολλαπλάσιος.

Πολλαπλόος-οῦς, όη-ῆ, όον-οῦν, =Πολλαπλάσιος· (μτφορ.) ποικίλος τὸ ἦθος, πολύτροπος, (ἀντιθ. τῷ Ἁπλοῦς).

Πολλαπλῶς, ἐπίρ. Κατὰ πολλοὺς τρόπους.

Πολλαχῆ, ἐπίρ. Εἰς πολλὰ μέρη, πολλαχοῦ. 2) κατὰ πολλοὺς τρόπους, πολλαχῶς. 3) πολλάκις, πολλαῖς φοραῖς.

Πολλαχόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ πολλὰ μέρη. » Πολλαὶ πολλαχόθεν περιειστήκεσαν πολέμων ἐπιφοραί,«

Πολλαχόθι, ἐπίρ =Πολλαχοῦ.

Πολλαχόσε, ἐπίρ. Εἰς πολλὰ μέρη (ἐπὶ κινήσ.). »Εἰς Αἴγυπτον πλεύσαντες καὶ ἄλλοσε πολλαχόσε, « Πλάτ. (καὶ γεν. διαιρετ.) »Πολλαχόσε τῆς Ἀρκαδίας ἐμβαλόντες,« Ξεν.

Πολλαχοῦ, ἐπίρ. Εἰς πολλὰ μέρη (ἐπὶ στάσ.)· (μτνμ.) εἰς πολλὰς περιστάσεις. » Οἷον καὶ Ὅμηρος πολλαχοῦ λέγει, « Πλάτ. »Πολλαχοῦ πολλοῦ ἄξιος τῇ στρατιᾷ ἐγένετο,« Ξεν,

Πολλαχῶς, ἐπίρ. Κατὰ πολλοὺς τρόπους, πολλῶν λογιῶν, πολυειδῶς. » Οὐχ ἑνὶ τρόπῳ δέδωκε δίκην λαβεῖν, ἀλλὰ πολλαχῶς, « Δμ. » Τὰ τοιαῦτα πολλαχῶς λέγεται,« Στρβ.

;Πολληπλήσιος, η, ον, Ἰων. (ἀμφ.) ἀντὶ Πολλαπλάσιος.

Πολλοδεκάκις, ἐπίρ. Κωμ. πολλάκις δέκα, πολλαπλασίως δεκάκις, (ἐν γέν.) πολλάκις.

Πολλός, ή, όν, Ἰων. Π. ἀντὶ Πολύς, (ὅθ. ||. τὸ οὐδ.) Πολλόν, ἐπίρ. ἀντὶ Πολύ.

Πολλοσταῖος, α, ον. Ὁ εἰς πολὺ (πολλοστὸν) διάστημα καιροῦ φθάνων πουθενὰ ἢ πράττων τι. » Καὶ μὴν εἴκαζε πολλοσταῖος ἀποτρέχω,« Εὔβουλ.

Πολλοστημόριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτελῶν πολλοστὸν μέρος τοῦ ὅλου (περιεχόμενος πολλάκις εἰς αὐτό). ||. (οὐσ.) » Πολλοστημόριον,« τὸ πολλοστὸν (τὸ ἐλάχιστον) μέρος τοῦ ὅλου.

Πολλοστὸς [πολλός], ή, όν. Εἷς ἐκ πολλῶν· (ὅθ. μτφορ.) σμικρὸς, ποταπός· ἐλάχιστος. » Πολλοστὸς ὢν Συρακοσίων καὶ τῷ γένει καὶ τῇ δόξῃ κτλ.,« Ἰσκρ. » Τὰ πολλοστὰ σκληρότητι, « Πλάτ., πολλὰ ὀλιγώτερον σκληρά. » Τὰς πολλοστὰς ἡδονὰς,« αὐτ., τὰς ἐλαχίστας. || (τὸ οὐδ.) »Πολλοστὸν,« τὸ ἐλάχιστον μέρος, τὸ πολλοστημόριον. »Οὐδὲ πολλοστὸν μέρος τῶν ὄντων δυνατὸν ἐστιν ἀνθρώπῳ ἐπίστασθαι,« Ξεν. 2) (ἐνίοτε καὶ μάλιστα ἐπὶ χρόνου) ἀντὶ Πολύς. »Πολλοστῷ χρόνῳ,« Ἀρςφ., μετὰ παρέλευσιν καιροῦ. (καὶ τρπ.) »Ἀνὴρ πολλοστὸς ἔργοις, « Γρφ., μέγας ϗ πολὺς διὰ τὰ κατορθώματά του, ἐπίσημος, (παρβλ. Πλεῖστος).

Πολλοστῶς, ἐπίρ. Κατὰ πολλοστὸν (ἐλάχιστον ἢ κοινὸν) τρόπον.

Πολλότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πολλοῦ, πολλὴ ποσότης.

Πολλοῦ, γεν. τοῦ Πολύς.

Πολογραφία (ἡ). περιγραφὴ τοῦ πόλου (τοῦ οὐρανοῦ), οὐρανογραφία.

Πόλος (ὁ), [πέλω, πολέω]. ὁ ἄξων (le pivot) περὶ τὸν ὁπ. στρέφεταί τι, (ὅθ. εἰς τὸν Ξεν. Οἰκον. ΙΗ', 8) τὸ κέντρον τοῦ ἀλωνιοῦ ὅπου εἶν' ἐμπηγμένον τὸ ξύλον πέριξ τοῦ ὁπ. στρέφονται δεμένα τὰ ἄλογα· (ἰδιαιτ.) ὁ ἄξων (l'orbite) πλανήτου· (συνήθ.) τὸ βόρειον καὶ νότιον σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ ἀντίστοιχα σημεῖα τῆς γῆς· (ϗ κατ' ἐξοχ.) ὁ πολικὸς ἀστὴρ, (κοιν.) ἡ πούλεια· (κατ' ἐκτ.) ἡ γηΐνη (καὶ ἰδιαιτ.) ἡ οὐράνιος σφαῖρα (τῆς ὁπ. ἀπομίμημα ἔφερον ἐπὶ κεφαλῆς τὰ ἀγάλματα τῆς Τύχης, τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῆς Ἀφροδίτης)· (ἐν γέν.) ὁ οὐρανός· (ἐνίοτε, ἡλιακὸν ὡρολόγιον ἢ (κατ' ἄλλ.) ἀστρονομικόν τι ὄργανον πρὸς κανονισμὸν τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους· (εἰς τὸν Διόδ.) ἡ ἄκρα τοῦ ἄξονος τῆς ἁμάξης καὶ τὰ ἐξέχοντα ἀπ' αὐτοῦ σιδηρᾶ πτερὰ ἐπὶ τῶν ὁπ. ἐστηρίζετο τὸ κιβώτιόν της, (Γαλλ.) le ressort· (Γλσ.) ἡ κορυφὴ τῆς κεφαλῆς.

Πολτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Πολταρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ·

Πολτίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πολτος.

Πολτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω· Κάμνω πόλτον (κουρκοῦτι κτλ.).

Πολτὸς (ὁ). εἶδος ζωμοῦ, ἀλευριά, κουρκοῦτι ἢ παπάρα. » Ἐκ τοῦ κρίμνου ὁ πολτὸς γίγνεται, « Δσκρ. » Ἀρτοποιηθεῖσα (ἡ κέγχρος) ἢ ὥσπερ πολτὸς σκευασθεῖσα, « αὐτ.

Πολτώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πολτοῦ, ὅμοιος μὲ πολτόν.

Πολύ, οὐδ. τοῦ Πολύς.

Πολυάγαθος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἀγαθὸς, ἀγαθώτατος.

Πολυαγάπητος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἀγαπητὸς (ἀγαπημένος).

Πολυάγκιστρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἁρματωμένος μὲ) πολλὰ ἀγκίστρια. »Πολυαγκίστροις ὁρμιῇσιν, « Ὀππ. ||. (οὐσ.) Πολυάγκιστρον (τὸ), « Ἀρστ. βόλτα διὰ ψάρευμα (ὁρμίδι) μὲ πολλὰ ἀγκίστρια, (κοιν.) παραγάδι.

Πολυαγρής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πιάνων πολὴν

ἄγραν (πολὺ κυνῆγι) ἢ (;) κάμνων πολλὰ λάφυρα.

Πολυαγρία (ἡ), τὸ νὰ πιάνῃ τις πολὺ κυνῆγι (νὰ ἦνε-

Πολύαγρος (ὁ, ἡ), = Πολυαγρής.

Πολυάγρυπνος (ὁ, ἡ). πολὺ (πολλὰ) ἄγρυπνος.

Πολυαδελφία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Πολυάδελφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ἀδελφούς.

Πολυαής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἄημι]. ὁ φυσῶν πολὺ (δυνατά).

Πολύαθλος (ὁ, ἡ). ὁ λαβὼν πολλὰ ἆθλα (βραβεῖα), νικήσας εἰς πολλοὺς ἄθλους (ἀγῶνας)· (μτνμ.) ὑπομείνας πολλοὺς κόπους (πολλὰ βάσανα), πολυπαθής. »Ἰὼβ ὁ πολύαθλος,« Ὑμν. Ἐκκλ.

Πολύαιγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς αἶγας (πλῆθος αἰγίδια).

†Πολυάϊκος (ὁ, ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Πολυάϊξ, (κυρ. γεν. τοῦ Πολυάϊξ).

Πολυαίματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺ αἷμα, αἱματώδης.

Πολυαιμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πολὺ αἷμα, εἶμαι πολύαιμος.

Πολυαιμία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Πολύαιμος καὶ Π.

Πολυαίμων, ονος (ὁ, ἡ), = Πολυαίματος.

Πολυαίνετος ἢ Πολύαινος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυεπαίνετος, αἰνούμενος (ἐπαινούμενος) παρὰ πάντων, περίφημος.

†Πολύαιξ, αιγος (ὁ, ἡ), = Πολύαιγος.

Πολυάϊξ, ϊκος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἀΐσσω]. ὁ ἔχων (ἀπαιτῶν) πολλὰς κινήσεις, πολύμοχθος, πολυτάραχος. »Πόλεμος—,« Ὅμ. 2) (συνκδχ.) ἀντὶ Πολυμάχητος. »Λόγος—,« Σχλ. Εὐρ.

Πολυάκανθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἀκάνθας, γεμάτος ἀγκάθια. ‖. (οὐσ. θηλ.) εἶδος φυτοῦ (ἀγριάγκαθον).

Πολυαλγής, έος (ὁ, ἡ), πολλὰ ἀλγεινὸς (ὀδυνηρός), πολυώδυνος.

Πολυάλγητος (ὁ, ἡ). ὁ πολλοὺς πόνους ὑποφέρων (αἰσθανόμενος), περίλυπος.

Πολυαλδής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἀλδαίνω]. ὁ πολλὰ τρέφων (ἐκφύων).

Πολυαλθής [π. ἀλθέω], έος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ πάθη θεραπεύων, ἰαματικώτατος.

Πολυαλφής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλὴν τιμὴν εὑρὼν [ἄλφω], πολύτιμος.

Πολυάλφιτος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολλὰ ἄλφιτα (πολὺ ἀλεῦρι). »Κριθὴ—,« Θφρ.

†Πολυαμάρτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἁμαρτίας, πλήρης ἁμαρτιῶν.

Πολύαμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν ἄμμον, πολλὰ ἀμμώδης.

Πολυάμπελος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἀμπέλους, κατάφυτος ἀπὸ ἀμπέλια.

Πολυαναγνωσία (ἡ). ἀνάγνωσις πολλῶν βιβλίων καὶ ἡ ἐκ τούτου πολυμάθεια.

Πολυανάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ ἀναλίσκων, πολυδάπανος.

Πολυανδρέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι. Ἔχω (Κατοικοῦμαι ἀπὸ) πλῆθος ἀνδρῶν, εἶμαι πολυάνθρωπος.

Πολυανδρία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ (τόπος) τις πολύανδρος, πολυανθρωπία.

Πολυάνδριον (τό). μέρος ὅπου εἶνε (συναγμένοι) πολλοὶ ἄνθρωποι· (συνήθ.) νεκροταφεῖον, κοιμητήριον.

Πολύανδρος (ὁ, ἡ). (τόπος) ἔχων πλῆθος κατοίκων, πολυάνθρωπος· (γυνή) ἔχουσα ἢ λαβοῦσα πολλοὺς ἄνδρας.

Πολυανθέα καὶ Πολυάνθεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πολυανθής.

Πολυάνθεμος καὶ

Πολυανθής, έος καὶ

Πολύανθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) πολλὰ ἄνθη (κυρ. καὶ μτνμ.), πλήρης ἀνθέων.

Πολυάνθραξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ἄνθρακας, πλήρης ἀνθράκων.

Πολυανθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πολυάνθρωπος.

;Πολυανθρωπησία (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ

Πολυανθρωπία (ἡ). πλῆθος ἀνθρώπων (κατοίκων).

Πολυάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κατοικούμενος ἀπὸ) πλῆθος ἀνθρώπων.

Πολυάντυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. [πολύς, ἄντυξ]. ὁ ἔχων μεγάλην (ἐκτεταμένην) περιφέρειαν.

Πολυάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύανδρος.

Πολυάρατος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἀράομαι]. πολύευκτος, πολυπόθητος.

Πολυάργυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ περιέχων πολὺν ἄργυρον, πλούσιος.

Πολυάρητος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πολυάρατος.

Πολυάριθμος (ὁ, ἡ). πολὺς τὸν ἀριθμόν, (Γαλλ.) nombreux.

Πολυαρκής, έος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς πολλοὺς ἢ πρὸς πολλὰ ἀρκῶν (ἐξαρκῶν) ἢ ἐπὶ πολὺ διαρκῶν, (ἐν γέν.) μέγας, ἄφθονος.

Πολύαρκυς, υος (ὁ, ἡ). ὅπου ἀπαιτοῦνται πολλαὶ ἄρκυς (πολλὰ δίκτυα). »Ἄγρα—,« Αξ.

Πολυαρκῶς, ἐπίρ. Πολλὰ ἐπαρκῶς, ἀφθόνως, δαψιλῶς.

Πολυάρματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ἅρματα (πολεμικὰ ἁμάξια).

Πολυαρμόνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν ἁρμονίαν, μελῳδικώτατος.

Πολύαρνι, Π. ἀντὶ Πολυάρνῳ, δοτ. τοῦ

Πολύαρνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς καὶ πολλὰς ἄρνας, πολυπρόβατος, (ἐν γέν.) πολυκτήμων, πλούσιος.

Πολυάρουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἀρούρας (ἀγροὺς γεωργημένους), πλούσιος εἰς γαίας (εἰς χωράφια).

Πολυάρτυτος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος μὲ πολλὰ ἀρτύματα (καρυκεύματα).

Πολυαρχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διοικοῦμαι ὑπὸ πολλῶν.

Πολυαρχία (ἡ). τὸ νὰ ἄρχουν (νὰ ἐξουσιάζουν) πολλοί, (ἀντιθ. τῷ Μοναρχία, [ἐκ τοῦ

Πολύαρχος (ὁ, ἡ). ὅπου ἄρχουν (ἐξουσιάζουν) πολλοί, (εὕρ. κυρ. μόνον εἰς τὸ οὐδ.) »Τὸ πολύαρχον,« Γρη., ἀντὶ Ἡ πολυαρχία. »Ἴσον γὰρ ἐμοὶ τὸ πολύαρχον καὶ τὸ πάμπαν ἄναρχον,« αὐτ. 2) ὁ ἔχων (πηγάζων ἀπὸ) πολλὰς ἀρχάς.

Πολυάστερος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύαστρος.

Πολυαστράγαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ἀστραγάλους (κόμπους). »Μάστιξ—,« Ἐπγρ.

Πολύαστρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ἄστρα, κατάστερος.

Πολυάσχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἀσχολίας, πολλὰ ἐνασχολημένος.

Πολυαυγής, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ φωτεινός, λαμπρότατος.

Πολυαύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. [π. αὖλαξ]. ὁ ἔχων πολλὴν (ἄφθονον) γῆν, ἐκτεταμένος, εὐρύχωρος.

Πολυαυξής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ αὐξάνων ἢ αὐξήσας, μέγας, ἰσχυρός.

Πολυαύχενος καὶ

Πολυαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χονδρὸν (ὑγιερὸν) αὐχένα (λαιμὸν) ἢ πολλοὺς αὐχένας. »Ὕδρα—,« Ἐπγρ.

†Πολυάφορμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἀφορμὰς (ressources), πολύτροπος, πολυμήχανος.

Πολυαχής, έος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Πολυηχής.

Πολυάχητος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Πολυήχητος.

Πολυαχθής, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ βαρὺς (ἐπαχθής), ὀχληρότατος.

Πολυάχυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ἄχυρα (σκύβαλα, πίτυρα).

;Πολυβάδιστος (ὁ, ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Πολύβατος.

†Πολυβαθής, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ βαθύς, βαθύτατος.

;Πολυβάρβαρος (ὁ, ἡ). πολλὰ βάρβαρος, βαρβαρώτατος.

;Πολυβάτειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς βάτους (βατσίναις).

Πολύβατος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου πολλοὶ περιεπάτησαν, πολλὰ βατός, (τετριμμένος).

Πολυβαφής, έος (ὁ, ἡ). πολλαῖς φοραῖς βουτημένος, ἢ πολλὰ (μὲ δυνατὰ ἢ πολυποίκιλα χρώματα) βαμμένος.

†Πολυβέλεμνος (ὁ, ἡ). κτυπημένος ἢ ὡπλισμένος μὲ πολλὰ βέλη (βέλεμνα).

Πολυβενθής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. βένθος]. πολλὰ βαθύς, ἀγχιβαθής.

†Πολυβήματος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολλὰ βήματα ἢ (;) ἔχων πολλῶν βημάτων ἔκτασιν, ταχὺς ἢ μέγας, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Πολύσκαρθμος).

Πολύβιβλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων, συγκροτούμενος ἀπὸ) πολλὰ βιβλία, πολύτομος.

†Πολύβιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν ζωτικὴν δύναμιν, (Γαλλ.) vivace. 2) ὁ ἔχων πολὺν βίον (πολλὴν περιουσίαν) ἢ πολλοὺς βιοποριστικοὺς τρόπους. 3) (Γρμτ.) πολλὰ βίαιος, (ὡς ἐξήγ. τοῦ Λάβιος).

Πολυβλαβής, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐπιβλαβὴς ἢ εἰς πολλὰς βλάβας ὑποκείμενος, εὐκολόβλαπτος.

Πολυβλαστία (ἡ), τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ-

Πολυβλαστής, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκβάλλων πολλὰ βλαστάρια, ἔχων πολλὴν φυτικὴν γονιμότητα.

Πολυβλαστία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μεγάλη γονιμότης (ὁρμὴ πρὸς βλάστησιν) φυτοῦ.

Πολυβλέφαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ βλέφαρα, (συνκδχ.) πολυόμματος.

Πολυβόειος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰς βοείας (πολλὰ βφδοτόμαρα), ἴδε Ἑπτὰ καὶ παρβλ. Ἑκταβόειος).

;Πολυβοησία (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Περιβοησία, [ἐκ τοῦ

†Πολυβόητος (ὁ, ἡ). περίφημος, περιβόητος, (Σχ. ἐξήγ. τοῦ Πολυάχητος).

Πολυβόλος (ὁ, ἡ). ὁ ῥίπτων (σφενδονίζων) πολλὰ βέλη. »Καταπέλτης—,« Παλ. Μθμτκ.

Πολυβόρος (ὁ, ἡ). πολλὰ βορὸς (vorace), πολυφάγος.

Πολυβοσκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βόσκων (τρέφων) πολλὰ ὄντα. »Γαῖα—,« Πίνδ., (παρβλ. Πολυβότειρα).

Πολυβότανος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν βοτάνην (πλῆθος χόρτου).

Πολυβότειρα (ἡ), Π. ἡ βόσκουσα (τρέφουσα) πολλὰ ὄντα. »Χθὼν—,« Ὅμ., (ὡς θηλ. τοῦ

;Πολυβοτήρ (ὁ), ἄγρ. ἀντὶ

Πολύβοτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βόσκων (τρέφων) πολλὰ βοτὰ (ὄντα).

Πολύβοτρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς βότρυς, πολυστάφυλος.

Πολύβουλος (ὁ, ἡ), Π. πλήρης βουλῆς (φρονήσεως, κρίσεως), πολλὰ στοχαστικὸς (φρόνιμος).

Πολυβούτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς βόας ἢ πολλὰ βοσκήματα, (ἐν γέν.) πολυθρέμμων, πλούσιος.

Πολύβρομος (ὁ, ἡ), Π. [π. βρέμω] ὁ κάμνων μέγαν κρότον (κτύπον), βοΐζων δυνατά, (Γραμματ. ἐξήγ. τοῦ) Ἄβρομος.

Πολύβροχος (ὁ, ἡ). πολλὰ βρεμμένος (μουσκεμμένος). 2) Π. συγκείμενος ἀπὸ πολλοὺς βρόχους (πολλαῖς θηλειαῖς), πολύπλοκος.

Πολυβρώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ πολλῶν βρωμάτων συγκείμενος, (Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ) Πάνθοινος.

Πολυβρωσία (ἡ), = Πολυφαγία.

Πολύβρωτος (ὁ, ἡ), Π. καταφαγωμένος.

;Πολύβυθος (ὁ, ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Πολυβενθής.

Πολύβυρσος (ὁ, ἡ). συγκείμενος ἀπὸ πολλὰς βύρσας, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ) Πολύρρινος.

Πολυβῶλαξ, ακος καὶ

Πολύβωλος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. γῆ) ἡ ἔχουσα πολλὰς (μεγάλας) βώλους, λιπαρά, εὔφορος, (ἄλλ.) Ἐρίβωλος.

Πολύβωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς βωμούς.

Πολυβῶτα, Δ. ἀντὶ Πολυβούτου, γεν. τοῦ Πολυβούτης.

Πολυγαθής, έος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Πολυγηθής.

Πολυγάλακτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺ γάλα.

Πολύγαλον (τό), εἶδος χόρτου τὸ ὁποῖον τρώγοντα τὰ ζῶα κάμνουν πολὺ γάλα.

Πολυγαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Νυμφεύομαι πολλὰς γυναῖκας ἢ (ἐπὶ γυναικ.) Ὑπανδρεύομαι πολλοὺς ἄνδρας, (ὅθ.

Πολυγαμία (ἡ). ἡ συνήθεια τοῦ λαμβάνειν (συγχρόνως ἢ ἐκ διαδοχῆς) πολλὰς γυναῖκας.

Πολύγαμος (ὁ, ἡ). ὁ λαβὼν ἢ λαμβάνων εἰς γάμον πολλὰς γυναῖκας· (ἐπὶ γυν.) ἡ ὑπανδρευθεῖσα πολλοὺς ἄνδρας.

Πολύγελος καὶ

†Πολυγέλως, ωτος (ὁ, ἡ), Σχλ. ὁ ἀγαπῶν πολλὰ τὰ γέλοια (τοὺς ἀστεϊσμούς, τὰ παιγνίδια).

†Πολυγένειος (ὁ). ὁ ἔχων πολλὰ γένεια.

Πολυγενής, έος (ὁ, ἡ). πολλῶν (διαφόρων) γενῶν. 2) πολλὰ γόνιμος (;).

Πολυγηθής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. γῆθος]. ὁ προξενῶν πολλὴν χαράν, πολλὰ χαρμόσυνος· (ἐνίοτε πθ.) πολλὰ χαρούμενος.

;Πολύγηθος (ὁ, ἡ), Π. = Πολυγηθής.

Πολυγήραος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πολύγηρως.

Πολυγηρία (ἡ). πολὺ (βαθύ, ἔσχατον) γῆρας, [ἐκ τοῦ

Πολύγηρως, ω (ὁ, ἡ). πολλὰ γέρων.

Πολυγλαγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυγάλακτος.

Πολύγλευκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (παράγων) πολὺ γλεῦκος (πολὺν μοῦστον).

Πολύγληνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυόμματος (κυρ. καὶ μτνμ. ἐπὶ δικτύου).

Πολυγλυφής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) πολλὰ γλυπτὰ πλουμίδια.

Πολύγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ὁμιλῶν ἢ γραμμένος εἰς πολλὰς γλώσσας· συγκροτούμενος ἀπὸ διάφορα ἔθνη, παμμιγής. »Φωνὴ—,« Σοφ., πολύφωνος. »Δρῦς—,« αὐτ., ἡ ἐν Δωδώνῃ.

Πολυγλώχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς γλωχῖνας (αἰχμάς, ἀκίδας).

Πολύγναμπτος (ὁ, ἡ), Π. [π. γνάμπτω]. πολλὰ γυριστὸς ἢ σγουρὸς (ἑλικοειδής). »Λαβύρινθος—,« Πίνδ. »Σέλινον—,« Θκρ.

Πολυγνωμόνως, ἐπίρ. Πολλὰ γνωστικὰ (στοχαστικά), μὲ πολλὴν φρόνησιν.

†Πολυγνωμοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Πολυγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ γιγνώσκων (ἐπιστάμενος), πολυμαθής, ἤ· 2) πολλὰ γνωστικὸς (στοχαστικός, φρόνιμος). 3) ὁ ἔχων πολλὰς γνώμας (ἀλλάζων συχνὰ γνώμην), παλίμβουλος, ἄστατος. 4) ὁ ἀναφέρων πολλὰ γνωμικά.

;Πολυγνώριστος (ὁ, ἡ). πολλὰ γνωστὸς ἢ εὐκολογνώριστος·

†Πολύγνωστος καὶ

Πολύγνωτος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ἢ εἰς πολλοὺς γνωστός, ἐπίσημος.

Πολύγομφος, καὶ

Πολυγόμφωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνηρμοσμένος μὲ πολλοὺς γόμφους, ὑγιερὰ (στερεὰ) συνδεδεμένος.

Πολυγόνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς κόμπους (πολλὰ γόνατα). ‖. (οὐσ.) Πολυγόνατον, εἶδος φυτ., (Γαλλ.) sceau de Salomon, (παρβλ. Πολύγονον).

Πολυγονέω-ῶ [πολύγονος], Μ. ήσω. Γεννῶ πολλά, γεννοβολῶ, (μσ.) αὐξάνω.

Πολυγονία (ἡ). πολλὴ (μεγάλη) γονιμότης, [ἐκ τοῦ Πολύγονος].

Πολυγονοειδές, έος (τό), εἶδος φυτ. ἰατρ. (ἄλλ.) Κληματῖτις Αἰγυπτία.

Πολύγονος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ γεννῶν (γεννοβολῶν), πολλὰ γόνιμος. »Οὕτω ἐ πολύγονον (ὁ λαγώς), ὥστε τὰ μὲν τέτοκε, τὰ δὲ τίκτει, τὰ δὲ κύει,« Ξεν. ‖. (οὐσ.) Πολύγονον, εἶδ. φυτ., (Γαλλ.) renouée, (ἴσ.) = Πολυγόνατον.

Πολύγουνος (ὁ, ἡ), Π. = Πολυγόνατος. »Ὄνωνις—,« Νικ. (ὅπου φέρεται ἐσφαλμ. Πολύγωνος).

Πολυγράμματος (ὁ, ἡ). πολλὰ γραμματισμένος. 2) (Κωμ.) ἀντὶ Στιγματίας (Ἀριστ. παρὰ Πλουτ. ἐν Περικλεῖ, καθὼς ἢ ὁ Πλαῦτος εἶπέ που: Literatus).

Πολύγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ συγκείμενος ἀπὸ πολλὰς γραμμάς.

†Πολύγραος (ὁ, ἡ), [π. γράω], = Πολυφάγος.

Πολυγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συγγράφω) πολλά, εἶμαι πολυγράφος.

Πολυγραφία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Πολυγράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συγγράφων) πολλὰ ἢ περὶ πολλῶν ἀντικειμένων.

Πολυγύμναστος (ὁ, ἡ). πολλὰ (πολὺν καιρὸν ἢ εἰς πολλά) γυμνασμένος.

Πολυγύναικος, γεν. τοῦ Πολυγύνης.

Πολυγύναιος καὶ

Πολυγύνης, ου ἢ αικος (ὁ). ὁ ἔχων πολλὰς γυναῖκας.

Πολυγύρευτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ γυρεύων (περιφερόμενος τῇδε κἀκεῖσε).

Πολύγυρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (συγκείμενο ἀπὸ) πολλοὺς γύρους. »Ὄρχησις—,« Χρσ. »Οὐρὰ ταῶνος,« Π. Σιλευτ.

Πολυγώνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς γωνίας.

Πολυγωνοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πολυγώνου.

Πολύγωνος (ὁ, ἡ), = Πολυγώνιος. ‖. (οὐσ.) Πολύγωνον, σχῆμα γεωμετρ. 2) (ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πολύγουνος.

Πολυδάηρ, ερος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα πολλοὺς δαέρας (ἀνδραδέλφους).

Πολυδαίδαλος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ τεχνικὸς (τεχνικὰ κατεσκευασμένος), πολυποίκιλος· (ἐπὶ ἀνθρ.) = Πολύτεχνος.

;Πολυδαίμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς δαίμονας (θεούς), θειότατος, (εἰς τὸν Ὀρφ. διορθ. Πολυδέγμων).

†Πολυδαισία (ἡ), Γλσ [π. δαίνυμι]. ξεφάντωμα μὲ πολλὰ φαγητά.

Πολυδάκρυος καὶ

Πολύδακρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλῶν δακρύων αἴτιος. 2) = τῷ

Πολυδάκρυτος (ὁ, ἡ). πολλῶν δακρύων ἄξιος, πολλὰ ἀξιοδάκρυτος.

Πολυδακρύτως, ἐπίρ. Μὲ πολλὰ δάκρυα.

Πολυδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ δάκτυλα, (κυρ. ἐπὶ ζ. ἀντιθ. τοῦ Μονοδάκτυλος).

Πολύδαμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλοὺς ἢ πολλὰ δαμάζων (καταπονῶν). 2) (πθ.) = Πολυκέντητος.

Πολυδάπανος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πάνως. Ὁ κάμνων ἢ ἀπαιτῶν πολλὴν δαπάνην, πολυέξοδος.

Πολυδέγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πολλοὺς ἢ πολλὰ δεχόμενος (περιέχων), πολλῶν περιεκτικὸς (χωρητικός), εὐρύχωρος.

Πολυδεής, έος (ὁ, ἡ). πολλῶν ἐνδεὴς (χρείαν ἔχων, ἐλλιπής).

Πολυδείματος (ὁ, ἡ), Π. [π. δεῖμα]. ὁ προξενῶν μέγαν τρόμον, φοβερώτατος.

†Πολύδεινος (ὁ, ἡ), Γλσ. πολλὰ δεινός, δεινότατος.

Πολυδειράς, άδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς δειρὰς (πολλοὺς λαιμοὺς [ἢ μτνμ. ἐπὶ βουνῶν] πολλὰς κορυφάς).

Πολύδειρος (ὁ, ἡ), Π. (μτγν.) = Πολυδειράς.

Πολυδέκτης, ου (ὁ), = Πολυδέγμων, (ἐπιθ. τοῦ Πλούτωνος).

Πολυδένδρεος, Ἰων. ἀντὶ

Πολύδενδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ δένδρα, πλήρης δένδρων.

Πολυδερκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ὀξυδερκής· (πθ.) πολλὰ ἢ ὑπὸ πολλῶν ὁρατὸς, ἢ· παντοδαπὸς τὴν ὄψιν, πολυποίκιλος, (εἰς τὸν Νίκ. ἐσφαλμ. κατὰ τινας ἀντὶ Πολυδευκής).

Πολύδερμος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Πολύῤῥινος.

Πολύδεσμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνδεδεμένος μὲ πολλὰ δεσμὰ (δεσίματα).

Πολυδέσποτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὑποκείμενος εἰς) πολλοὺς δεσπότας.

Πολύδετος (ὁ, ἡ), = Πολύδεσμος.

Πολυδευκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ γλυκὺς, (ἐπὶ φων.) μελῳδικώτατος, (εἰς τὴν Ὀδ. Τ. 521 διώρθ. τινὲς Πολυαχής).

Πολύδημος καὶ

Πολυδημώδης, εος (ό, ἡ), = Πολυάνθρωπος. « Τὸ πολυδημῶδες, « Αρτ., ἡ πολυανθρωπία.

†Πολυδήνης, εος (ὁ, ἡ), Γλσ. [π. δῆνος], = Πολύβουλος, συνετώτατος.

Πολύδηρις, ιος καὶ

Πολυδήριτος (ὁ, ἡ), Π. [π. δῆρις], = Πολυμάχητος, πολλὰ περισπούδαστος ἢ ἀμφισβητήσιμος.

†Πολυδιάφθορος (ὁ, ἡ). πολλῆς φθορᾶς (διαφθορᾶς) πρόξενος, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Πολυδίψιος, κατὰ τὴν ἀνάγν. Πολὺ δ' ἴψιος).

Πολυδίδακτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ διδαχθεὶς, (ἐπμ.) Πολυΐδρις.

Πολυδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πολλὰς ἢ Ἀγαπῶ πολὺ τὰς δίκας, εἶμαι-

Πολύδικος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἢ ἀγαπῶν πολὺ τὰς δίκας (τὰς κρισολογίας).

Πολυδινὴς, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς δίνας (περιστροφὰς), πολύστρεπτος. » Μήρινθος (» Ἄτρακτος) —, « Ὀππ., Ἐπγρ.

Πολυδίνητος (ὁ, ἡ), [π. δινέομαι] ὁ πάσχων ἢ κάμνων πολλὰς περιστροφάς.

;Πολύδινος (ὁ, ἡ), = Πολυδινής.

Πολυδίψιος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ διψασμένος (καὶ ἐπὶ τόπ.) ἄνυδρος. » Ἄργος πολυδίψιον, « Ἰλ. Δ., (διότι κατὰ τὸν Ἡσ. » Ἄνυδρον ἐὸν, Δαναὸς ποίησεν εὔϋδρον, «), (ἄλλ. διορθ. Πολὺ δ' ἴψιον, = Πολυπαθὲς, καὶ ἄλλ. ἐξηγ. μτφορ. Πολυπόθητον· ἴδε Στρβ. Η'. 569).

Πολύδιψος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν πολλὴν δίψαν. » Μύκαι πολύδιψοι, « Ξενοκρ.

Πολυδόναξ, ακος (ὁ, ἡ), = Πολυκάλαμος.

Πολυδόνητος ⅋

Πολύδονος (ὁ, ἡ), Π. [π. δονέω], = Πολυκλόνητος· πολυπλάνητος.

Πολυδόξαστος (ὁ, ἡ). πολλὰ δοξασμένος, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Πολύκλειτος).

Πολυδοξία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Πολύδοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς δόξας (γνώμας, δοξασίας), ἢ· 2) πολλὰ ἔνδοξος, περίδοξος.

†Πολυδούλευτος (ὁ, ἡ), Σχλ. ὁ ὑπὸ πολλῶν δούλων ὑπηρετούμενος, (ἐπμ.) = Πολύδουλος.

Πολυδουλία (ἡ), τὸ νὰ ἔχῃ τις πολλοὺς δούλους, πλῆθος δούλων.

Πολύδουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς δούλους (σκλάβους)

Πολυδράστεια (ἡ), (ἐπιθ.) πολλὰ δραστικὴ (δραστήριος). ‖. (οὐσ.) πολλὴ (μεγάλη) δραστηριότης.

†Πολύδριον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πολίδριον.

Πολύδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων πολλοὺς δρόμους, πολυπλάνητος. » Φυγὴ —, « Αἰσχλ.

Πολύδροσος (ὁ, ἡ). πολλὰ δροσερὸς, πλήρης δρόσου.

Πολύδρυμος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων πολλοὺς δρυμοὺς, πλήρης δρυμῶν (δρυμώνων).

Πολυδυναμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Πολυδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν (μεγάλην) δύναμιν.

Πολυδωρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Πολύδωρος (ὁ, ἡ). ὁ χαρίζων πολλὰ δῶρα, μεγαλόδωρος, ἐλευθέριος· (πθ.) ὁ λαβὼν πολλὰ δῶρα, προικισθεὶς πλουσιοπαρόχως.

†Πολύεδνος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ λαβὼν πολλὰ ἔδνα (πολλὴν προῖκα ἢ προγαμιαίαν δωρεάν).

Πολύεδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἕδρας (πολλὰ καθίσματα [⅋ μθμτκ.] πλευρὰς, βάσεις).

Πολυεθνὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (κατοικούμενος ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ) πολλὰ ἔθνη, (ἐν γέν.) πολυάνθρωπος· πολυάριθμος.

Πολυειδήμων, ονος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἢ πολλῶν (πραγμ.) εἰδήμων, πολλὰ ἔμπειρος, (παρβλ.) Πολυΐδρις.

Πολυείδεια (ἡ), = Πολυειδία.

Πολυειδήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ εἰδὼς, πολλῶν εἰδήμων.

Πολυειδὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλῶν (διαφόρων) εἰδῶν, ποικίλος.

Πολυειδία (ἡ). τὸ πολυειδὲς, ποικιλία εἰδῶν.

Πολυειδῶς, ἐπίρ. Μὲ πολυειδεῖς τρόπους, διαφόρως.

Πολυείλητος (ὁ, ἡ), [π. εἰλέω]. πολυτύλικτος, (παρβλ.) Πολυέλικτος.

Πολυείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ εἵματα (ἱμάτια, ἐνδύματα).

Πολυέλαιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παράγων πολὺ ἔλαιον.

Πολυέλεος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐλεήμων, πολυεύσπλαγχνος.

Πολυέλικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων) πολλοὺς ἑλιγμοὺς (πολλὰς περιστροφὰς), (τρπ.) πολυειδὴς, πολυποίκιλος. » Ἡδονὴ —, « Εὐρ.

Πολυελκὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ἕλκη (πολλὰς πληγάς).

Πολυεμέω-ῶ, Μ. ..; Ξερνῶ πολὺ (κατὰ πολλά).

†Πολύενος (ὁ, ἡ), Γλσ. [π. ἔνος], = Πολυετὴς, πολυχρόνιος.

†Πολυέξοδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ἐξόδους. 2) μτγν. ἀντὶ Πολυδάπανος.

Πολυεπαίνετος καὶ ;Πολυέπαινος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐπαινετὸς (ἀξιέπαινος) ἢ ἐπαινούμενος.

;Πολυέπεια (ἡ), = Πολυλογία, [ἐκ τοῦ

Πολυεπὴς, έος (ὁ, ἡ), = Πολυλόγος.

;Πολυεπία (ἡ), = Πολυέπεια.

Πολυέραστος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ ἢ ὑπὸ πολλῶν ἀγαπώμενος ἢ ἄξιος νὰ ἀγαπᾶται, πολλὰ ἐράσμιος.

Πολυεργὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολὺ ἐργαζόμενος (κοπιάζων), πολλὰ φιλόπονος ἢ δραστήριος· (ἐπὶ πραγμ.) ἀπαιτῶν (ἢ καμωμένος μὲ) πολὺν κόπον, (ἐν γέν.) ἐργώδης, ἐπίπονος.

;Πολυεργία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιεργία 2) (ἐὰν ὑπάρχῃ που, πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ὡς) οὐσ. τοῦ

Πολύεργος (ὁ, ἡ), = Πολυεργής.

†Πολυέταιρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ἑταίρους (φίλους ἢ συντρόφους).

†Πολυετέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαρκῶ πολλὰ ἔτη.

Πολυέτηρος, Π. ἀντὶ-

Πολυετὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ζήσας) ἢ διαρκῶν πολλὰ ἔτη, πολλῶν χρόνων, παλαιὸς, πολυκαιρινός.

Πολυετία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πολυετὴς, πλῆθος (παρέλευσις πολλῶν) ἐτῶν, πολυχρονιότης.

Πολυετῶς, ἐπίρ. Εἰς (Διὰ) πολλὰ ἔτη.

Πολύευκτος (ὁ, ἡ). πολλὰ εὐκταῖος (ἐπιθυμητός). » Χρυσὸς —, « Αχ.

Πολύευνος (ὁ, ἡ), [π. εὐνή], = Πολύγαμος.

Πολυεύπορος (ὁ, ἡ). πολλὰ εὔπορος.

†Πολυευσπλαγχνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

†Πολυεύσπλαγχνος (ὁ, ἡ). πολλὰ εὔσπλαγχνος.

†Πολυεύτακτος (ὁ, ἡ). πολλὰ καλὰ διατεταγμένος (διευθετημένος), πολλὰ εὔτακτος.

Πολυεύχετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύευκτος.

Πολύεφθος ⅋

Πολυεψητος (ὁ, ἡ). πολὺ βρασμένος.

Πολύζαλος (ὁ, ἡ), = Πολυτάραχος, πολυκύμαντος. 2) Δ. ἀντὶ -

Πολυζηλος (ὁ, ἡ). πολλὰ ζηλευτὸς ἢ ζηλότυπος, (παρβλ. Δύσζηλος).

Πολυζήλωτος (ὁ, ἡ). πολλὰ ζηλωτὸς (ζηλευτὸς, ἐπίφθονος).

†Πολυζήμιος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐπιζήμιος.

Πολυζήτητος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλὰ ἢ ὑπὸ πολλῶν ζητούμενος· πολλῆς ζητήσεως (ἐρεύνης) ἐπιδεκτικὸς ἢ ἄξιος. » Πολυζήτητος ἡ θεωρία, « Ψευδοχρσ.

Πολύζυγος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναῦς) ἡ ἔχουσα πολλὰ ζυγὰ (ἐδώλια), (ἐπμ.) μεγάλη.

Πολύζωος (ὁ, ἡ), = Πολύβιος, μακρόβιος.

Πολύζῳος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (τρέφων ἢ περιέχων) πολλὰ ζῷα ἢ ζῴδια.

†Πολύζωστος (ὁ, ἡ). πολλὰ σφικτὰ ἢ μὲ πολλὰ ζωνάρια ζωσμένος (κυρ. ⅋ μτνμ.).

Πολυήγορος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ πολλὰ ἀγορεύων (ὁμιλῶν), πολυλόγος. (προπαροξ.) ὁ ὑπὸ πολλῶν λαλούμενος, περὶ οὗ πολλὰ ἐλαλήθησαν, περιβόητος. » Ἀργὼ —, « Ὀρφ.

†Πολυηδὺς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἡδὺς, ἡδύτατος.

Πολυήθης, εος (ὁ, ἡ). ὁ μεταβάλλων πολλὰ ἤθη (λαμβάνων διαφόρους χαρακτῆρας). πολύτροπος.

Πολυηκοΐα (ἡ). πολυμάθεια (κυρ. ἐξ ἀκοῆς, [ἐκ τοῦ

Πολυήκοος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ ἀκούσας ⅋ μαθὼν ἐξ ἀκοῆς, πολυΐδμων, πολύπειρος. » Τῶν βιβλίων —, « Σδ., ὁ πολλὰ καὶ μὲ φιλομάθειαν ἀναγνούς.

†Πολυηλακατος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἠλακάτη]. ὁ ἔχων πολλὰ καλάμια. » Ποταμὸς —, « (Αἰσχλ. παρὰ τῷ) Σχλ. τοῦ Ὁμ.

†Πολυήλιος (ὁ, ἡ), Σχλ. ὁ ἔχων πολὺν (εὔθετος ὡς πρὸς τὸν) ἥλιον, εὐήλιος.

Πολυημερία (ἡ). μακρότης ἡμερῶν, μακροβιότης.

Πολυήμερος (ὁ, ἡ). πολλῶν ἡμερῶν, πολυκαιρινός· πλήρης ἡμερῶν. πολλὰ προβεβηκώς. » Πολυήμεροι θνήσκουσιν, « Ἀρετ. » Τὸ πολυήμερον, « Κλμ., ἀντὶ Ἡ πολυημερία.

Πολυήρατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυέραστος, πολυπόθητος.

Πολυήρης, εος (ὁ, ἡ). ἀρματωμένος μὲ πολλὰς σειρὰς κωπιῶν ἢ κωπηλατῶν.

†Πολύηρος (ὁ, ἡ), Γλσ. [π. ἔρα]. ὁ ἔχων πολλὰς γαίας, πολυκτήμων, πλούσιος.

†Πολυήσυχος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἥσυχος.

;Πολυήχετος ⅋

Πολυηχὴς, έος ⅋

Πολυήχητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολὺν ἦχον ἀναδιδων (ἀντηχῶν δυνατὰ), θορυβώδης (» Αἰγιαλὸς —, « Ὅμ.), (ἐπὶ φωνῆς) καμπανιστὸς, (Γαλλ.) sonore, (μτφορ.) = Πολύκροτος.

Πολυηχία (ἡ). πλῆθος ἢ σφοδρότης ἤχου, πολὺς ἦχος, [ἐκ τοῦ

Πολύηχος (ὁ, ἡ), = Πολυηχής.

Πολυήχως, ἐπίρ. Μὲ πολὺν ἦχον (κρότον).

Πολυθάητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυθέατος.

Πολυθάλμιος (ὁ, ἡ), Π. [π. θάλλω ἢ θάλπω]. ὁ ζωογονῶν (κάμνων νὰ θάλλουν, νὰ ἀκμάζουν) τὰ πάντα, (παρβλ. Ζωθάλμιος).

Πολυθαλπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ θερμός.

Πολυθαμβὴς. έος (ὁ, ἡ), Π. κυριευμένος ἀπὸ πολὺ (μέγα) θάμβος, ὅλος ἔκθαμβος.

Πολυθαρσὴς, έος (ὁ, ἡ). πλήρης θάρσους (εὐτολμίας). » Τὸ πολυθαρσὲς, « Αξ., μεγάλη εὐτολμία.

†Πολυθαύμαστος (ὁ, ἡ). πολλὰ θαυμαστὸς (ἀξιοθαύμαστος).

Πολυθεάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ ἰδὼν (θεασάμενος).

Πολυθέατος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πολλῶν ⅋ πολλάκις (μετὰ θαυμασμοῦ) θεωρούμενος, θαυμάσιος, ἀξιοθέατος.

Πολυθεΐα (ἡ). λατρεία πολλῶν θεῶν, [ἐκ τοῦ

Πολύθεος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς πολλοὺς θεούς. » Βωμὸς —, « Αἰσχλ. 2) (συνήθ.) ὁ λατρεύων (δογματίζων) πολλοὺς θεούς. » Τὴν πολύθεον τῶν Αἰγυπτίων θρησκείαν, « Θεοδώρ.

Πολυθεότης (ἡ). πλῆθος θεῶν, πολυθεΐα.

Πολυθερὴς, έος (ὁ, ἡ), [π. θέρος]. πολλὰ εὔφορος, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Βουθερής).

Πολυθερμος (ὁ, ἡ). πολλὰ θερμός.

Πολύθεστος (ὁ, ἡ), Π. [π. θέσσασθαι], = Πολύευκτος, πολυπόθητος, πολυαγάπητος, (παρβλ. Ἀπόθεστος).

Πολυθέως, ἐπίρ. Ὡς πολύθεος.

Πολυθηρία (ἡ). πλῆθος θήρας ἢ θηρίων [ἐκ τοῦ

Πολύθηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ θηρία ἢ ἀγρίμια διὰ κυνήγημα. 2) ὁ πιάνων πολὺ ἢ ἀγαπῶν πολλὰ τὸ κυνῆγι.

Πολυθλιβὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ θλιμμένος (πατημένος, στενοχωρημένος).

Πολύθλιβος καὶ Πολύθλιπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ τεθλιμμένος, πολλῶν θλίψεων μεστός. » Βίος —, « Θ. Στδ.

Πολύθουρος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ὁρμητικὸς ἢ ὀχευτικός.

Πολύθραυστος (ὁ, ἡ), [π. θραύω]. ὅλως διόλου συντεθραυσμένος, καμωμένος θρύμματα, κατατσακκισμένος.

Πολυθρέμματος ⅋

Πολυθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (τρέφων) πολλὰ θρέμματα, πλούσιος εἰς ζῶα (πρόβατα ⅋ ἄλλα βοσκήματα).

Πολυθρέπτειρα (ἡ). ἡ πολλοὺς τρέφουσα.

Πολύθρεπτος (ὁ, ἡ). θρεμμένος (παρηγμένος) εἰς πλῆθος ἢ εἰς πολλὰ (διάφορα) εἴδη.

Πολυθρήνητος (ὁ, ἡ), = Πολύδακρυς, Πολύκλαυστος, Πολυδάκρυτος.

Πολύθρηνος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ θρηνῶν ἢ θρηνώδης. » Ὄρνις ἀλκυὼν —, « Αχ.

Πολύθριξ, ύτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς τρίχας, μαλλιαρός.

Πολυθρόνιος ⅋ Πολύθρονος (ὁ, ἡ), Π. [π. θρόνον]. ὁ ἔχων πολλὰ ἰατρικὰ βότανα ἢ πολλὰς ἰατρικὰς ἰδιότητας.

Πολύθροος-ους (ὁ, ἡ), Π. πολύκροτος, πολυήχητος.

;Πολυθρυλὴς, έος ⅋

Πολυθρύλητος ⅋ (;)Πολυθρύλλητος (ὁ, ἡ), (⅋ ἐπίρ.) -ήτως. Ὁ κατὰ πολλὰ ⅋ ὑπὸ πολλῶν θρυλούμενος, περίφημος, περιβόητος.

Πολύθρυπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ συντετριμμένος (ταλαιπωρημένος κτλ.).

Πολύθυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς θύρας ἢ θυρίδας (⅋ Κωμ.) πλῆθος τρύπαις. 2) = Πολύπτυχος.

Πολυθύσανος (ὁ, ἡ), [π. θύσανος]. ὁ ἔχων πολλαῖς φούνταις.

†Πολυθυσιαστος (ὁ, ἡ), εἰς τὸν ὁπ. προσφέρονται (θυσιάζονται) πολλὰ θύματα, (παρβλ. Πολυκανής).

Πολύθυτος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου γίνονται πολλαὶ θυσίαι· τιμὴ (γινομένη) μὲ πολλὰς θυσίας.

†Πολυθωΰστος (ὁ, ἡ), Γλσ. [π. θωΰσσω]. πολλὰ ὁρμητικός.

Πολυΐαχος (ὁ, ἡ), Π. [π. ἰαχή]. ὁ φωνάζων ἢ βοΐζων (ἀντηχῶν) δυνατὰ, πολυθόρυβος.

Πολυΐδμων, Π, ἀντὶ Πολυειδήμων.

Πολυϊδρεία καὶ Πολυϊδρία (ἡ). τὸ πολλὰ εἰδέναι, πολυπειρία· σύνεσις· (ἐνίοτε) πανουργία. » Σίσυφος ⅋ ἐξ Ἀΐδεω πολυϊδρείῃσιν ἀνῆλθε, « Θγν., [ἐκ τοῦ

Πολυΐδρις, ιος ἢ (σπν.) ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλῶν ἴδρις (εἰδήμων, ἔμπειρος), πολυμαθὴς, πολύπειρος, φρόνιμος· (ἐνίοτε) πανοῦργος, (κοιν.) πολύξευρος.

Πολύϊνος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων πολλὰς ἶνας.

†Πολυϊππία (ὁ, ἡ). πλῆθος ἵππων, [ἐκ τοῦ

Πολύϊππος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ἵππους.

Πολυϊσόρρητος ⅋

Πολυΐστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ εἰδὼς ἢ ἰδὼν (ἱστορήσας), (ἐπμ.) = Πολυΐδμων, πολυμαθὴς, πολύπειρος.

Πολυΐχθυος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Πολύϊχθυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ἰχθῦς (πολλὰ ὀψάρια), πλήρης ἰχθύων.

†Πολυΐψιος (ὁ, ἡ), Π. πολυβλαβὴς, πολυπαθὴς, (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Πολυδίψιος).

Πολυκαγκὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. καίω, κάγκανα]. πολλὰ ξηρὸς ἢ ξηραντικός. » Δίψα —, « Ἰλ. Λ.

Πολυκαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλὰ καίων (φλογίζων, κατακαίων).

†Πολυκάθεδρος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Πολύζυγος.

†Πολυκαινὴς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυκανής.

Πολυκαισαρίη (ἡ), Π. πολλοὶ Καίσαρες, (κατὰ μίμησιν τοῦ Πολυκοιρανίη).

Πολυκάλαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς κορμοὺς (καλάμους). » Σύριγξ —, « Διόδ. ‖. (οὐσ.) » Πολυκάλαμον (τὸ), εἶδ. μουσ. ὀργάνου.

Πολυκάματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπαιτῶν ἢ καμωμένος μὲ πολὺν κόπον (κάματον), ἐργώδης, πολύμοχθος, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Πολύκμητος).

Πολυκάμμορος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ δυστυχὴς (κακόμοιρος, ἄμοιρος).

Πολυκαμπὴς, έος ⅋

Πολύκαμπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς καμπὰς (περιστροφὰς, περιελίξεις)· (μουσ.) ὁ ψάλλων ἢ ψαλλόμενος μὲ πολλὰς στροφὰς (Ἰταλ. βαριατσιόναις).

Πολυκανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. καίνω]. ὁ πολλοὺς φονεύτας ἢ φονεύων. » Θυσία —, « Αἰσχλ., ὅπου φονεύονται πολλὰ θύματα.

Πολύκαπνος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ καπνίζων ἢ καπνισμένος, πλήρης καπνοῦ (θυσιῶν;).

Πολυκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυκέφαλος· (ἐπὶ βουν.) μὲ πολλὰς κορυφάς.

Πολυκαρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πολὺν καρπὸν, εἶμαι πολύκαρπος.

Πολυκαρπία (ἡ). πλῆθος καρπῶν, μεγάλη εὐκαρπία, [ἐκ τοῦ

Πολύκαρπος (ὁ, ἡ). πολλὰ καρπερὸς (καρποφόρος). » Φρύγες ἁπάντων (τῶν τῇδε) πολυκαρπότατοι, « Ἡρ. ‖. (οὐσ.) Πολύκαρπον, « Ἱππκρ., τὸ φυτὸν Κραταιόγονον καὶ (κατὰ τὸν Δσκρ.) τὸ θαλασ. Πολύγονον.

†Πολυκατασκεύαστος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος μὲ πολὺν κόπον ἢ πολλὴν τέχνην καὶ ἐπιμέλειαν, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Πολυδαίδαλος).

†Πολυκατέργαστος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πολλῶν ἢ πολυτρόπως εἰργασμένος (καμωμένος).

Πολύκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.) = Πολυκάλαμος.

Πολυκέλαδος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολὺν θόρυβον (κέλαδον), πολύκροτος, πολυήχητος.

Πολύκενος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πολλὰ κενὰ μέρη (διαστήματα), πολλὰ ἄδειος (κούφιος).

†Πολυκέντητος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Πολύκεστος.

Πολυκέρδεια (ἡ). μεγάλη πανουργία, [ἐκ τοῦ

Πολυκερδὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐπικερδής. 2) πολλὰ πανοῦργος.

Πολυκερδία (ἡ), =Πολυκέρδεια.

Πολύκερως, ω καὶ ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ κέρατα. » Φόνος—,« Σοφ., σκότωμα πολλῶν κερασφόρων ζώων.

Πολύκεςος (ὁ, ἡ), Π. πλουμισμένος μὲ πολλὰ (πολυποίκιλα) κεντίδια, ὅλος κεντημένος, πολυκέντητος.

Πολυκευθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. κεύθω]. πολλὰ κρυφὸς (σκεπαστὸς, αἰνιγματώδης). » Λόγος—,« Κλμ.

Πολυκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς κεφαλάς.

†Πολυκήδεια (ἡ). μεγάλη θλίψις ἢ φροντὶς (συλλογή), [ἐκ τοῦ

Πολυκηδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. κῆδος]. ὁ προξενῶν ἢ εὑρισκόμενος εἰς πολλὴν θλίψιν (φροντίδα, συλλογὴν), πολυφρόντιςος. » Ναυτιλίη—,« Ὅμ.

Πολυκήριος (ὁ, ἡ), Π. [π. κὴρ]. πολλὰ ἐπιβλαβὴς, φθοροποιὸς, ὀλέθριος.

Πολυκήτης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ κήτη ἢ ὀψάρια ὑπερμεγέθη.

Πολυκίνδυνος (ὁ, ἡ). πλήρης κινδύνων, πολλὰ ἐπικίνδυνος.

Πολυκινησία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Πολυκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλα κινούμενος, πολλὰ εὐκίνητος.

Πολύκλαγγος (ὁ, ἡ), [π. κλαγγή]. ὁ ἀναδίδων πολλῶν εἰδῶν φωνὰς (ἤχους).

;Πολυκλαδὴς, έος ℨ

Πολύκλαδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ κάμνων πολλοὺς κλάδους.

Πολύκλαυστος καὶ Πολύκλαυτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλῶν κλαυθμῶν (δακρύων) αἴτιος ἢ ἄξιος, πολυθρήνητος. » Τύμβος—,« Ἐπγρ. » Ὦ πολύκλαυτε φίλοισι θανὼν,« Αἰσχλ. 2) ὁ κλαίων πολὺ, ἀπαρηγόρητος. » Ποταμὸς —, « Ἀρ., ὁ Ἠριδανὸς (διὰ τὸν μῦθον τῶν παρ' αὐτὸν δακρυρρόων αἰγείρων, εἰς τὰς ὁποίας μετεμορφώθησαν αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθοντος).

Πολυκλεὴς, έος (ὁ, ἡ), =Περικλεὴς, πολλὰ περίφημος (ἔνδοξος).

†Πολυκλείδωτος ℨ

Πολύκλειςος (ὁ, ἡ). κλεισμένος (κλειδωμένος) μὲ πολλὰ κλειδώματα, κλεισμένος καλά.

Πολύκλειτὸς, ἡ ἢ ός, ὸν ἢ ον, =Πολυκλεής.

Πολύκλεπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ δόλιος.

Πολυκλήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Πολυκλεής.

Πολυκληὶς, ῗδος ἢ ιδος (ἡ), Π. [π. κληὶς] (κυρ. ναῦς) ἡ ἔχουσα πολλὰς κλειδώσεις (παρβλ. Πολύγομφος) ἢ πολλὰ ἑδώλια (μπάνκαις), (ἄλλ.) Πολύζυγος.

Πολυκλήιστος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πολυκλεϊςος, πολλὰ περίφημος, περικλεέστατος. » Μάννα (» Πάσχα) πολυκλήιστον, « Νόνν. 2) ἀντὶ Πολύκλειστος. »Ὄμμα πολυκλήιστον ἀφωτίστοιο προσώπου,« Νόνν.

Πολυκληματέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πολλὰ κλήματα, εἶμαι-

Πολυκλήματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ κλήματα.

Πολύκληρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κυρ. κατὰ κλῆρον ἢ κληρονομίαν) μεγάλην κτηματικὴν περιουσίαν, πολλὰ πλούσιος.

Πολύκλητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ προσκαλεσθεὶς καὶ ἐλθὼν ἀπὸ πολλὰ (ἀπὸ διάφορα) μέρη.

Πολυκλινὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κοιμώμενος εἰς τὴν αὐτὴν κλίνην (συγκατακλινόμενος) μὲ πολλούς.

Πολύκλινος (ὁ, ἡ) ὁ χωρῶν ἢ περιέχων πολλὰς κλίνας.

Πολυκλόνητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλὰ κλονούμενος, πολυκίνητος.

Πολυκλόπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πράττων πολλὰς κλοπὰς (μεταχειριζόμενος πολλὰς πανουργίας).

Πολύκλυςος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατακλυζόμενος ἀπὸ τὰ κύματα, πολυκύμαντος. » Πόντος—,« Ὅμ., Ἡσ.

Πολύκλωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς κλῶνας (πολλὰ κλωνάρια).

;Πολυκμὴς, ῆτος ℨ

Πολύκμητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπαιτῶν ἵνα γένῃ (ἢ καμωμένος μὲ) πολὺν κόπον. »Σίδηρος—, « Ὅμ., πρὸς ἐργασίαν τοῦ ὁποίου ἀπαιτεῖται πολὺς κοπος.

Πολύκνημος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς κνημοὺς (λόφους, ὑψηλώματα), βουνώδης, δύσβατος. || (οὐσ.) Πολύκνημον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (Δσκρ. Γ', 108).

Πολύκνισος καὶ Πολύκνισσος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναδίδων πολλὴν κνίσσαν (καπνὸν ψημένου κρέατος). »Ἑκατόμβη—,« Ἀπλλν.

Πολυκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην κοιλίαν ἢ πολλὰς κοιλίας (κοιλότητας).

†Πολυκοίμητος (ὁ, ἡ). ὁ βαθὺν ὕπνον κοιμώμενος, ἡσυχώτατος.

Πολύκοινος (ὁ, ἡ). κοινὸς εἰς πολλοὺς, πολλὰ κοινὸς, πάγκοινος. »Ἅδης—, « Σοφ.

Πολυκοιρανία (ἡ), Π. πολυαρχία. » Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη,« Ἰλ. Β. 2) πολλῶν κτημάτων ἢ λαῶν κυριότης. »Ὦ.. Θεὸς ἐπὶ ὄλβον ὀπάζῃ ℨ πολυκοιρανίην,« Ἐπγρ.

Πολυκοίρανος (ὁ, ἡ), Π. πολλῶν κοίρανος (ἡγεμὼν, κύριος).

;Πολύκοιτος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πολλὰς κοίτας, πολύκλινος.

;Πολυκόλλητος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ πολλὰ κομμάτια κολλημένα (συνηρμοσμένα) πρὸς ἄλληλα

Πολύκολπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς κόλπους ἢ πολλὰς κοιλότητας.

Πολυκόλυμβος (ὁ, ἡ). ὁ βουτῶν (κολυμβῶν) συχνά. »Πολυκολυμβα μελη βατραχων,« Ἀρςφ., ἀντὶ Πολυκολύμβων βατράχων.

Πολύκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν κομην (πολλὰ μαλλιὰ ἢ φύλλα).

Πολύκομπος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολὺν κόμπον (κρότον, θόρυβον)· (μτφορ.) πολλὰ κομπάζων (καυχώμενος).

†Πολύκομψος (ὁ, ἡ). πολλὰ κομψὸς (ςωμύλος), Περίκομψος.

Πολύκοπος (ὁ, ἡ). πολλὰ λυπηρὸς (τραγικὸς, ἴδε Κοπτομαι) ἢ κοπιαστικός. »Ὄρχησις—,« Ἀθ.

Πολυκόσμητος ℨ

†Πολύκοσμος (ὁ, ἡ). πολλὰ στολισμένος (κεκοσμημένος), πολυποίκιλος.

Πολύκρανος (ὁ, ἡ), =Πολυκέφαλος.

Πολυκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Πολυκρατὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ κραταιὸς (ἰσχυρός).

†Πολυκρατία (ἡ), =Πολυαρχία.

Πολύκρατος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ πολλῶν κεκραμένος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολύκραιρος, πολυκέρατος.

Πολύκρεκτος (ὁ, ἡ), Π. [π. κρέκω]. ὁ ἠχῶν πολλὰ καθαρὰ ἢ δυνατά. »Κιθάρα —,« Ὀρφ.

Πολύκρεως, ω (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ δαπανῶν πολλὰ κρέατα. »Εὐωχία—,« Αξ.

Πολύκρημνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς κρημνοὺς, ἀπόκρημνος, δύσβατος, (παρβλ. Πολύκνημος).

†Πολυκριθάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (φαγωμένον) πολὺ κριθάρι, εἶμαι πλήρης κριθῆς, (Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀκοστεω).

Πολύκριθος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολὺ κριθάρι, (ἐν γεν.) πολύκαρπος, εὔφορος.

Πολύκριτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων μερῶν συγκείμενος (συγκεκριμένος, [Γαλλ.] concret).

Πολυκρόκαλος (ὁ, ἡ), [π. κροκάλη]. ὁ ἔχων πλῆθος χαλίκια. » Ποταμὸς (» Αἰγιαλὸς)—,« Αξ.

Πολύκροσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος) μὲ πολλοὺς κροσσούς.

Πολυκρόταλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων πολὺν κρότον (θόρυβον).

Πολυκροτη, Π. θηλ. τοῦ Πολύκροτος.

†Πολυκρότητος (ὁ, ἡ). πολλαῖς φοραῖς κτυπημένος, (μτφορ.) =Πολύκροτος.

Πολύκροτος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολὺν κρότον (θόρυβον)· ἀντηχῶν ἀπὸ τὰς πολλὰς χειροκροτήσεις· =Πολυβόητος· (ἐπὶ νεὼ,) =Πολύκωπος, (παρβλ. Δίκροτος). (μτφορ.) =Πολύτροπος, (παρβλ.) Κρότημα.

Πολύκρουνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς κρουνοὺς (τρύπας ἀπὸ τὰς ὁποίας αναβρύει τὸ νερον, μασταρια).

Πολύκρωζος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ κρώζων.

Πολυκτέανος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυκτήμων.

Πολυκτημοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Πολυκτήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ κτήματα (ὑποστατικὰ), πλουσιώτατος.

Πολύκτηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ κτήνη (ζῶα, θρέμματα).

Πολυκτησία (ἡ), =Πολυκτημοσύνη.

Πολύκτητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυκτήμων.

Πολύκτιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτίζων (πλαττων, παράγων) πολλὰ καὶ διαφορα ὄντα, (ἐπίθ. τῆς Φυσεως).

Πολυκτονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλοὺς κτείνας (φονεύσας) ἢ κτεινων (ἀποκτείνων).

Πολυκυδήεις, εσσα, εν καὶ

Πολυκηδὴς, έος (ὁ, ἡ) καὶ

Πολυκύδιστος, η ἢ ος, ον, Π. πολλὰ ἔνδοξος (περίφημος).

†Πολύκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματίζων πολλοὺς κύκλους (πολλὰς καμπάς), κάμνων πολλοὺς γύρους, Πολυέλικτος.

†Πολύκυκος (ὁ, ἡ), [π. κυκάω], =Πολυτάραχος. »Πέλαγος—,« Πορφ.

†Πολυκυλίνδητος (ὁ, ἡ). ὁ πολλάκις ἢ πολυτρόπως κυλιόμενος.

†Πολυκύμαντος (ὁ, ἡ). ὁ ταραττόμενος ἀπὸ πολλὰ κύματα, πολλὰ κυματώδης.

†Πολυκύματος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυαίματος

Πολυκυμία (ἡ). πλῆθος κυμάτων, (παρβλ. Δεκακυμία).

Πολυκύμων, ονος (ὁ, ἡ), =Πολυκύμαντος.

†Πολυκυριότης (ἡ), =Πολυκοιρανία, πολυαρχία.

Πολυκώθων, ωνος (ὁ, ἡ), Κωμ. πολυπότης. (κοιν.) κρασοκανάτας.

Πολυκώκυτος (ὁ, ἡ), Π. [π. κωκύω], =Πολυθρήνητος, Πολυστέναχτος.

Πολύκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰ κῶλα. »Λόγου περίοδος—,« Γρμτ.

Πολύκωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν πολλὰ τοὺς κώμους (τὰς πατινάδας, τὰ φαγοπότια).

Πολύκωπος (ὁ, ἡ). (ναῦς) ἡ ἔχουσα (ἀρματωμένη μὲ) πολλὰ κωπιὰ, =Πολύζυγος.

Πολυκώτιλος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ κωτίλος (λάλος). »Ἀηδὼν—,« Σιμωνίδ.

†Πολυλαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ πολλὰ, φλυαρῶ, πολυλογῶ.

†Πολυλάλητος (ὁ, ἡ), =Περιλάλητος ἢ Πολύλαλος.

Πολυλαλία (ἡ), =Πολυλογία.

†Πολύλαλος (ὁ, ἡ), =Πολυλόγος. »Πολύλαλον τὸ ζῶον (ὁ τέττιξ),« Σδ.

Πολυλαμπὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ λαμπρός.

;Πολύλαος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν λαὸν, πολυάνθρωπος.

Πολυλεξία (ἡ). πλῆθος λέξεων, πολυλογία.

;Πολύλεξις, ιος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰς λέξεις.

Πολυλήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ λήϊα (χωράφια μὲ γεννήματα), (ἐν γέν.) πολυκτήμων, πλούσιος.

Πολυλίμενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς λιμένας.

Πολυλιμενότης (ἡ). πλῆθος λιμένων, τὸ προτέρημα τοῦ νὰ ἔχῃ τόπος τις πολλοὺς λιμένας.

Πολύλιμος (ὁ, ἡ), ἐξήγ. τοῦ Βούλιμος.

Πολύλλιθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύλιθος, γεμάτος λίθους (λιθάρια), ὅλος λιθώδης ἢ λιθόκτιστος· (ἐνίοτε) =Διάλιθος (;).

Πολύλλιστος, ος ἢ η, ον, Π. [π. λίσσομαι]. τὸν ὁποῖον πολλοὶ καὶ πολλάκις παρακαλοῦν (ἐπικαλοῦνται). 2) (τόπος) ὅπου γίνονται πολλαὶ δεήσεις (προσευχαὶ, παρακλήσεις). 3) (ἐνίοτε) =Πολύευκτος, πολυπόθητος. » Πουλυλλίςη δὲ πόληϊ,« Ἐπγρφ.

Πολυλλιτάνευτος καὶ

Πολύλλιτος (ὁ, ἡ). Π. =Πολύλλιστος.

Πολύλοβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς λοβοὺς (λουβιὰ ἢ αὐτιὰ), συγχ. τῷ Πολύλοπος.

Πολυλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ὁμιλῶ) πολλὰ· ἐκτείνομαι (ἐνδιατρίβω) εἰς διήγησίν τινα.

Πολυλογητέον, θετ. τοῦ Πολυλογέω.

Πολυλογία (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ πολυλόγου, ὁμιλία διεξοδικὴ (ἐκτεταμένη), πολλὰ λόγια.

Πολύλογος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ λέγων (ὁμιλῶν) πολλὰ, πολυλογᾶς, φλύαρος· (προπαροξ.) ὁ ἀπαιτῶν πολλοὺς λόγους ὥςε νὰ γένῃ καταληπτός.

Πολυλόγως, ἐπίρ. Μὲ πολλὰ λόγια.

Πολύλοπος (ὁ, ἡ), [π. λοπός]. ὁ ἔχων πολλὰ ἐξώφλοια (περικαλύμματα).

Πολύλυπος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (συνωδευμένος μὲ) πολλὰς λύπας (πολλὰ βάσανα), πολύπονος.

Πολύλυχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διηρτημένος εἰς) πολλοὺς λύχνους.

Πολυμάθεια (ἡ). τὸ προτέρημα τοῦ πολυμαθοῦς, γνῶσις (μάθησις) πολλῶν πραγμάτων.

Πολυμαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Μανθάνω ἢ Ἠξεύρω πολλὰ πράγματα, εἶμαι ἢ ἐπιθυμῶ νὰ γένω πολυμαθής.

Πολυμαθημοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Πολυμάθεια, [ἐκ τοῦ

;Πολυμαθήμων, ονος καὶ

Πολυμαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μαθὼν ℨ ἠξεύρων πολλὰ, ἔχων μεγάλην μαθησιν (γνῶσιν πολλῶν πραγμάτων).

Πολυμαθία (ἡ), =Πολυμάθεια.

Πολυμαθῶς, ἐπίρ. Ὡς πολυμαθὴς, μὲ πολυμάθειαν.

†Πολυμάκαρ, αρος (ὁ, ἡ). πολλὰ μακάριος (καλοτυχος), =Τρισμάκαρ.

Πολυμακάριστος (ὁ, ἡ). πολλῶν μακαρισμῶν ἄξιος.

;Πολύμαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺ μαλλὶ (πολλὰ ἐριοφόρα ζῶα), πολυπρόβατος, (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ

;Πολύμαλος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Πολύμηλος.

;Πολυμανὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ (καθ' ὑπερβολὴν) μανιώδης, ἐκμανής.

Πολυμάντευτος (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁποῖον συρρέουν πολλοὶ ἵνα λάβωσι χρησμὸν (μαντείαν).

Πολύμαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς μαστοὺς, (καθὼς εἰκονίζετο ἡ Γῆ ἢ ἡ Φύσις, διὰ τὸ πάμφορον).

Πολυμάσχαλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων πολλὰς μασχάλας (παρακλάδια ἢ κοιλότητας ἐκ τῶν ὁπ. ἀναφύονται τοιαῦτα).

Πολυμάταιος (ὁ, ἡ). πολλὰ μάταιος.

Πολυμάχητος (ὁ, ἡ). διὰ τὸν ὁπ. γινονται ἢ ἔγιναν πολλαὶ μάχαι (φιλονεικίαι), Περιμάχητος.

Πολυμεγέθης, εος (ὁ, ἡ). πολὺς τὸ μέγεθος, μέγιςος.

Πολυμέδιμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ περιέχων πολλοὺς μεδίμνους· (συνκδχ.) χορηγὸς πλήθους γεννημάτων (πλουσίου θέρους).

Πολυμεθὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ μεθυσμένος ἢ μέθυσος.

Πολυμέθοδος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων ἢ γινόμενος μὲ πολλὰς μεθόδους, πολύτροπος.

Πολυμέλαθρος (ὁ, ἡ), Π. [π. μέλαθρον]. ὁ ἔχων πολλὰς οἰκίας (πολλοὺς ναοὺς ἢ θαλάμους).

Πολυμελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰ μέλη. 2) ὁ ἔχων ποικίλην μελῳδίαν, πολλὰ ἁρμονικός. 3) (ἐνίοτε) καμωμένος μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν(;).

†Πολυμελπὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλα μελῳδικός.

Πολυμελῶς, ἐπίρ. Μὲ πολὺ μέλος, μὲ πολλὴν ποικιλίαν μελῳδίας, πολλὰ μελῳδικά.

Πολυμεμφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μεμφόμενος τὰ πάντα (μὴ ἀρεσκόμενος εἰς τίποτε), πολλὰ μεμψίμοιρος (παραπονιάρης).

Πολυμέρεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πολυμεροῦς.

Πολυμερὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ διηρημένος εἰς πολλὰ μέρη (μόρια), πολυειδὴς, πολυσύνθετος.

Πολυμέριμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παρέχων πολλὴν μέριμναν (συλλογὴν, ἀνησυχίαν), πολυφρόντιςος.

Πολυμέριςος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς πολλὰ μερίδια χωρισμένος ἢ χωριζόμενος.

Πολυμέρμερος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυμέριμνος.

Πολυμερῶς, ἐπίρ. Πολυειδῶς.

Πολυμετάβλητος καὶ Πολυμετάβολος (ὁ, ἡ). ὁ πολλάκις μεταβαλλόμενος, πολλὰ εὐμετάβλητος.

Πολυμέταλλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ κατεσκευασμένος ἀπὸ πολλὰ μέταλλα.

Πολυμετρία (ἡ). ποικιλία μέτρων (στίχου). » Ἐν τῇ παλαιᾷ κωμῳδίᾳ πολυμετρία τὸ σπουδαζόμενον, « Ἀνώνυμ. 2) » Πολυμετρία.. κακία ἔπους, καθ' ἣν στίχος ἀπήρτισται ἐκ πολλῶν μερῶν λόγου συγκείμενος, οἷον· »Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν, « Εὐς. (ἀλλὰ μήπως ἄρά γε γραπτέον εἰς τὴν σημασ. ταύτην Πολυμερία ;), [ἐκ τοῦ

Πολύμετρος (ὁ, ἡ). ὁ γεμίζων ἢ περιέχων πολλὰ μέτρα, μέγας, εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος, ἄφθονος. » Στάχυς —, « Ἀρςφ., =Πολύχους. 2) (γρμτ.) ὁ συγκείμενος ἀπὸ πολλὰ (διάφορα) μέτρα συλλαβῶν.

Πολυμηκὰς, άδος (ἡ), Π. ἡ πολλάκις μηκάζουσα (βελάζουσα). » Αἲξ —, « Ἡρ.

Πολυμήκετος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Πολυμήκης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺ μῆκος (πολλὴν ἔκτασιν), πολλὰ μακρὺς (ὑψηλός), =Περιμήκετος.

Πολύμηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ μῆλα ἢ (συνηθές. Π.) πολλὰ πρόβατα, πολυθρέμμων, πλούσιος εἰς ποίμνια.

Πολύμηνις, ιος (ὁ, ἡ), Π. [π. μῆνις] ὁ ἔχων πολὺν (διαρκῆ) θυμὸν, πολλὰ μνησίκακος.

Πολυμήτα, αο, Αἰολ. Π. ἀντὶ

Πολυμήτης, ου (ὁ) ℨ

Πολύμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. [π. μῆτις]. πλήρης φρονήσεως, πολλὰ συνετὸς (ςοχαςικὸς), Πολύβουλος. »Ῥὶς μεγάλη σημεῖον πολυμήτου,« Ἀνώνμ. Φυσιογνμ.

†Πολύμητος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολύκμητος

Πολυμήτωρ, ορος (ἡ), Π. μήτηρ πολλῶν τέκνων.

Πολυμηχανία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις -

Πολυμήχανος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-χάνως. Πολλῶν μηχανῶν (μηχανημάτων) ἔμπειρος, πολλὰ νοήμων, ἐφευρετικὸς, πολύτροπος.

Πολυμιγὴς, έος (ὁ, ἡ). μεμιγμένος (σύμμικτος) ἀπὸ πολλὰ καὶ διάφορα εἴδη, πολυσύνθετος, πολυποίκιλος, συγκεχυμένος.

Πολυμιγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρoηγ., κρᾶσις (μῖξις) πολλῶν πραγμάτων, πολυποικιλία.

Πολυμίγματος καὶ

Πολύμικτος (ὁ, ἡ), =Πολυμιγής.

Πολυμιξία (ἡ), =Πολυμιγία.

Πολυμισὴς, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ μισητός.

Πολύμισθος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων πολὺν (ἁδρὸν) μισθόν, μεγαλόμισθος.

†**Πολυμιταρικὸς** καὶ

Πολυμιτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ πολύμιτα ὑφάσματα. »Πολυμιτική,« ἡ τέχνη τοῦ ὑφαίνειν πολύμιτα.

Πολύμιτος (ὁ, ἡ), [π. μίτος]. ὑφασμένος μὲ πολλαῖς (πολλῶν λογιῶν) κλωσταῖς, πλουμιστός, πολυποίκιλος.

Πολύμναστος, ω (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Πολύμνηστος.

Πολυμνήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πολλῶν πραγμάτων μνήμων (πολλὰ ἐνθυμούμενος), ἔχων πολὺ ἐνθυμητικόν.

Πολυμνήστευτος (ὁ, ἡ). ἡ ὑπὸ πολλῶν μνηστευομένη (ζητουμένη εἰς γάμον).

Πολυμνήστη (ἡ), Π. ἀντὶ Πολυμνήστευτος, (ὡς θηλ. τοῦ

Πολύμνηστος (ὁ, ἡ), Π. τὸν ὁποῖον ἐνθυμεῖταί ἢ πρέπει νὰ ἐνθυμῆταί τις, ἀείμνηστος. »Χάρις—,« Αἰσχλ.

Πολυμνήστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυμνήμων.

Πολύμνητος (ὁ, ἡ), Π. =Πολύμνηστος, ἢ 2) ἀντὶ Πολυύμνητος, (παρβλ. τὸ ἐπμ.

Πολύμνια (ἡ), ἀντὶ Πολυύμνια, (μία ἀπὸ τὰς Μούσας, ἔφορος τῆς Λυρικῆς ποιήσεως καὶ ἐνίοτε τῆς Ῥητορικῆς).

Πολύμνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺ μνίον (**mousse**). »Θάλασσα—,« Ἡσύχ.

;**Πολυμοιρής**, έος (ὁ, ἡ). ὁ λαβὼν πολλὰς μοίρας (πολλὰ μερίδια), Πολύκληρος.

Πολύμολπος (ὁ, ἡ). πολλὰ μελῳδικός.

Πολύμορος (ὁ, ἡ), =Πολυκάμμορος ἢ πολλῶν δυστυχιῶν πρόξενος, ὀλεθριώτατος.

Πολυμορφία (ἡ). τὸ πολύμορφον, πολυποικιλία.

Πολύμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ λαμβάνων διαφόρους μορφάς, πολυειδής, πολυποίκιλος.

Πολυμόρφως, ἐπίρ. Μὲ (Ὑπὸ) διαφόρους μορφάς, πολυειδῶς.

Πολύμουσος (ὁ, ἡ). ὁ θεραπεύων πολὺ τὰς Μούσας (τὰ γράμματα, τὰς ὡραίας τέχνας), πολλὰ ἔμμουσος (πεπαιδευμένος, φιλόκαλος κτλ.)· (ἐπὶ πραγμ.) πολλὰ κομψός, (παρβλ. Μουσικός).

†**Πολυμοχθηρὸς** (ὁ, ἡ). πολλὰ μοχθηρός.

Πολύμοχθος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -μόχθως. Πολλὰ κοπιαστικὸς (ἐπίμοχθος), (παρβλ.) Πολύκμητος. 2) πολλὰ δυστυχὴς (ταλαιπωρημένος), πολυπαθέστατος.

Πολυμύελος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν μυελόν.

Πολυμυθία (ἡ), =Πολυλογία.

Πολύμυθος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων πολλοὺς μύθους. »Ἐποποιϊκὸν λέγω τὸ πολύμυθον,« Ἀρστ. 2) Π. ἀντὶ Πολυλόγος ἢ (πθ.) Πολύλογος, περίφημος, πολυλάλητος. »Ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι,« Πίνδ.

Πολύμυξος (ὁ, ἡ). (λύχνος) μὲ πολλὰ φτίλια (μύξας).

Πολύμυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς μυχοὺς (κόλπους).

Πολύναος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς ναούς.

Πολυναύτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς ναύτας (πολλὰ καράβια).

Πολυνείκης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰς ἔριδας, πολλὰ φιλόνεικος.

Πολύνευρον (τὸ), εἶδος φυτοῦ μὲ πολλὰ ἐξέχοντα νεῦρα, (κοιν.) πεντάνευρον.

Πολυνεφέλας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ

Πολυνέφελος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ὑπὸ πλῆθος νεφῶν (νεφελῶν), πολλὰ συννεφιασμένος.

;**Πολυνηνεμία** (ἡ), Π. ἄκρα (μεγάλη) νηνεμία, (ἄλλ. διορθ. Παλινηνεμία), (κυρ. θηλ. τοῦ

Πολυνηνέμιος, α, ον. Πολλὰ νήνεμος (γαληνιῶν, ἥσυχος).

Πολύνηος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πολύναος.

Πολυνίκης, ου (ὁ). ὁ πολλάκις νικήσας (κερδήσας πολλὰς νίκας).

Πολυνιφής, έος καὶ

Πολύνιφος (ὁ, ἡ). ὁ πολλάκις νιφόμενος (χιονιζόμενος), πλήρης χιόνων.

Πολύνοια (ἡ), [πολύνους]. πολὺς νοῦς, μεγάλη φρόνησις, Περίνοια· (ἐνίοτε) πλῆθος ἐννοιῶν (ἰδεῶν, νοημάτων).

Πολύνομος (ὁ, ἡ). ὁ νεμόμενος (τρεφόμενος μὲ) πολυειδῆ νομήν (» Πολυνομώτατον δὲ καὶ παμφαγώτατον πάντων ὁ βοῦς,« Θφρ.)· πολλὰ (μὲ πολλὴν νομὴν) θρεμμένος· ὁ ἔχων (διῃρημένος εἰς) πολλοὺς νομούς. » Χώρα—,« Τζ.

Πολύνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (προικισμένος ἐκ φύσεως μὲ) πολὺν νοῦν, πολλὰ φρόνιμος (στοχαστικός, ἐφευρετικὸς κτλ.)· (ἐπὶ λόγων) περιέχων (ἐκφρασμένος μὲ) πολὺν νοῦν.

Πολύνοσος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς πολλὰς (συχνὰς) νόσους, νοσώδους κράσεως, πολλὰ φιλάσθενος.

Πολύνοστος (ὁ, ἡ). ὁ νοστῶν (ἐπιστρέφων, ἐπανερχόμενος) συχνάκις· (ἐπὶ σίτου κτλ.) πολλὰ θρεμμένος (μεστωμένος), ἔχων πολὺ ἀλεῦρι.

Πολύνους, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Πολύνοος.

†**Πολύνυμφος** (ὁ, ἡ). ὁ πολλάκις ἢ πολλὰς γυναῖκας συγχρόνως νυμφευθείς, πολύγαμος.

Πολύνως, κατὰ κρσ. ἀντὶ Πολυνόως, ἐπίρ. Μὲ πολὺν νοῦν (πολλὴν κρίσιν, σκέψιν), πολλὰ φρόνιμα.

Πολύξαντος (ὁ, ἡ), Π. [π. ξαίνω]. πολλὰ ξασμένος (ξεφτισμένος), καταφαγωμένος ἀπὸ τὰ κύματα κτλ.

Πολύξεινος, Π. Ἰων. ἀντὶ

Πολύξενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ δεχόμενος πολλοὺς ξένους (φίλους), πολλὰ φιλόξενος· (ἐπὶ τόπου) ὅπου συχνάζουν πολλοὶ ξένοι.

Πολύξεστος (ὁ, ἡ), Π. [π. ξέω]. φθειασμένος (πελεκημένος) μὲ πολλὴν τέχνην ϗ ἐπιμέλειαν, (παρβλ.) Εὔξεστος.

†**Πολύξηρος** (ὁ, ἡ), Σχλ. πολλὰ ξηρός.

†**Πολύξυλος** (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ξύλα ἢ δένδρα, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἄξυλος).

Πολύογκος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὀγκώδης (βαρύς, ὀχληρός).

Πολυοδία (ἡ). πλῆθος ὁδῶν ἢ μῆκος ὁδοῦ, δρόμος διεξοδικός· μακρυνὴ ὁδοιπορία· συχνὰ καὶ μακρυνὰ ταξείδια.

Πολύοδμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν (δυνατὴν) ὀσμήν.

Πολυόδους, όδοντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ὀδόντας. » Πρίων—,« Νικ.

Πολυόδυνος (ὁ, ἡ), =Πολυώδυνος.

Πολυοζία (ὁ, ἡ). πλῆθος ὄζων (ῥόζων ἢ κλάδων), [ἐκ τοῦ

Πολύοζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ὄζους ἢ κλάδους (καὶ μτνμ. πολλὰς διαιρέσεις [Γαλλ. **ramifications**]).

Πολυοινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πολὺ κρασί, εἶμαι πολύοινος.

Πολυοινία (ἡ). πλῆθος (ἀφθονία ἢ εὐφορία) οἴνου· (συνκδχ.) μεγάλη οἰνοποσία, μεθυσειό, [ἐκ τοῦ

Πολύοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παράγων πολὺν οἶνον, εὔφορος εἰς οἶνον, ἢ 2) πίνων πολὺν οἶνον, μέγας οἰνοπότης.

†**Πολύοκνος** (ὁ, ἡ). πολλὰ ὀκνὸς (ὀκνηρός, βραδύς, ἀργοκίνητος).

Πολυολβία (ἡ). πλῆθος ὄλβου, πολὺς (μέγας) πλοῦτος.

Πολυόλβιος, Π. καὶ

Πολύολβος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὄλβιος (εὐτυχὴς ἢ) πλούσιος· (μτβτ.) πρόξενος πολλῆς (μεγάλης) εὐτυχίας.

Πολυολκής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἕλκων (ζυγίζων) πολύ, πολλὰ βαρὺς (εἰς τὸ ζύγι).

Πολυομβρία (ἡ). πλῆθος βροχῶν ῥαγδαίων (ὄμβρων), πολλὰ νερά.

Πολυόμβριος καὶ **Πολύομβρος** (ὁ, ἡ). συνωδευμένος μὲ πολλὰς ϗ ῥαγδαίας βροχάς, πολλὰ βροχερός.

Πολυομίλητος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλήσας (λαβὼν σχέσιν, συναναστροφὴν) μὲ πολλούς (πλησιάσας πολλὰς γυναῖκας).

Πολυόμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ὄμματα (ὀμμάτια) ἢ τρύπαις ('μμάτια καθὼς τὸ δίκτυον).

Πολυόμφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ὀμφαλοὺς (μέρη ἐξέχοντα, κυρτότητας). 2) Π. ὑπερασπιζόμενος ἀπὸ πολλὰς ἀσπίδας (πολλοὺς ὁπλίτας). (ἴδε Ὀμφαλός).

Πολυόνειρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ἢ (;) κάμνων νὰ βλέπῃ τις πολλὰ ὄνειρα.

Πολύοπλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ὅπλα (πολλοὺς ὁπλίτας).

Πολύοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ὀπὰς (τρύπας), πολύθυρος, ἢ 2) ὁ ἔχων πολὺν ὀπὸν (χυμὸν γαλακτώδη).

†**Πολύοπτος** (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πολλῶν βλεπόμενος, Περίοπτος.

Πολυόργιος (ὁ, ἡ) ὁ τιμώμενος (πανηγυριζόμενος) μὲ πολλὰ ὄργια.

Πολυορκία (ἡ). τὸ νὰ κάμνῃ τις πολλοὺς ὅρκους. » Φύεται γὰρ ἐκ πολυορκίας ψευδορκία,« Φιλ., [ἐκ τοῦ

†**Πολύορκος** (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (συνειθίζων νὰ κάμνῃ) πολλοὺς ὅρκους.

†**Πολυόρμητος** (ὁ, ἡ). πολλὰ ὁρμητικός, (Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Πολυάϊξ).

Πολυόρνιθος καὶ

Πολύορνις, ιθος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου εἶνε πολλοὶ ὄρνιθες, πλήρης ὀρνίθων (πτηνῶν).

;**Πολυόροφος** (ὁ, ἡ), =Πολυώροφος.

Πολυοσμία (ἡ), =Πολυοδμία, [ἐκ τοῦ

Πολύοσμος (ὁ, ἡ), =Πολύοδμος.

Πολυόστεος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰ ὀστέα (κόκκαλα). » Τὸ δὲ ἄνω τοῦ ποδὸς πολυόστεον,« Πλδ.

†**Πολυούσιος** (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν οὐσίαν (περιουσίαν), (γρμτ. ἐτυμολογ. τοῦ Πλούσιος). 2) ὁ περιέχων πολλὴν

οὐσίαν (πολὺν χυμόν), (Γαλλ.) **succulent**. » Τὰ πολυούσια καὶ πολύτροφα,« Γαλ.

Πολυόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ὀφθαλμοὺς (πολλὰ 'μμάτια [ϗ ἐπὶ φυτ.] φύτρα). ‖. (οὐσ.) Πολυόφθαλμον,« Ἱππκρ., εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Βούφθαλμον.

†**Πολυόχευτος** (ὁ, ἡ). πολλὰ ὀχευτικὸς (λάγνος). » Πολυόχευτον δὲ τὸ ζῷον (ὁ ἀλέκτωρ),« Λξ.

Πολυοχλέω-ῶ καὶ (συνήθ. μσ. ἢ πθ.) -οχλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ἔχω πολὺν ὄχλον (πολὺ πλῆθος), εἶμαι πολυάνθρωπος. » Δυνάμεις πολυοχλοῦσαι,« Δ. Ἀλ., στρατεύματα πολυάριθμα. »Πόλις πολυοχλουμένη,« Στρβ.

Πολυοχλία (ἡ). πολὺς ὄχλος, πλῆθος ὄχλου· (ἐν γέν.) πολυανθρωπία, [ἐκ τοῦ

Πολύοχλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν ὄχλον, (τόπος) ὅπου συῤῥέει πλῆθος ὄχλου, πολυάνθρωπος· (ἐν γέν.) πολυάριθμος.

;**Πολύοχος** (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἢ περιέχων πολλὰ (πλῆθος πράγματα). (ἄλλ. διορθ. Πολύοχλος· κυρ. δὲ εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολύχοος).

Πολυοψία (ἡ). πλῆθος ὄψων (φαγητῶν, [καὶ ἰδιαιτ.] ὀψαρίων), [ἐκ τοῦ

Πολύοψος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ περιέχων πολλὰ ὄψα (νόστιμα φαγητὰ [καὶ ἰδιαιτ.] ὀψάρια). » Λίμνη (»Τράπεζα)—,« Στρβ., Βασ.

Πολυπάθεια (ἡ). τὸ πολλὰ πάσχειν, τὸ πολυειδὲς τῶν παθῶν ἢ αἰσθημάτων εἰς τὰ ὁπ. ὑπόκειται ὁ

Πολυπαθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ παθὼν ἢ πάσχων, ἐκτεθειμένος (ὑποκείμενος) εἰς πολλὰ πάθη ἢ αἰσθήματα, πολυτρόπως παθαινόμενος (διατιθέμενος).

Πολυπαίγμων, ονος (ὁ, ἡ). πολλὰ φιλοπαίγμων (παιγνιδιάρης).

Πολυπαιδία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις πολύπαις (νὰ ἔχῃ πολλοὺς παῖδας ἢ δούλους).

Πολυπαίπαλος (ὁ, ἡ), Π. [π. παίπαλος]. πολλὰ πανοῦργος (ἴδε Παιπάλη), πολύτροπος, (συγχ. τῷ) Πολυδαίδαλος.

Πολύπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς παῖδας ἢ δούλους. (ὁ Μελέαγρος ὠνόμασε καὶ τὴν) » Τύρον πολύπαιδα,« Ἐπιγρ., διὰ τὰς πολλὰς ἀποικίας της.

Πολυπάμφαος (ὁ, ἡ). πολλὰ φωτεινὸς (φαεινός), ὑπέρλαμπρος.

Πολυπάμων (καὶ ὄχι Πολυπάμμων, καθὼς συνήθως εὑρίσκεται γραμμένον εἰς τὰς ἐκδόσεις), ονος (ὁ, ἡ), Π. [π. πάομαι], =Πολυκτήμων.

Πολυπάνσοφος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ σοφὸς καθ' ὅλα, πάνσοφος.

†**Πολυπαρθένευτος** (ὁ, ἡ). ἡ πολὺν καιρὸν παρθενευμένη (μένουσα ἀνύπανδρος).

Πολυπάρθενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κατοικούμενος ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ) πολλὰς παρθένους.

†**Πολύπαστος** (ὁ, ἡ). πασσισμένος (κουκκισμένος) μὲ πολλὰ ῥηκτὰ ψήγματα.

Πολυπάταγι (ὡς ἀπὸ τοῦ Πολυπάταξ), δοτ. ἑτερόκλ. τοῦ

Πολυπάταγος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολὺν κρότον (πάταγον), ἀντηχῶν ἀπὸ τὸν κρότον (πάταγον) τῶν χορευόντων. » Θυμέλη—,« (Πρατίν. παρ') Ἀθ.

Πολυπάτητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πολλῶν καὶ πολλάκις πατηθείς· (μτφορ.) τετριμμένος, πάγκοινος, (Γαλλ.) **rebattu**.

Πολύπατρις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς πατρίδας.

Πολυπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς πατέρας.

Πολυπειρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Πολύπειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν (πολλῶν πραγμάτων) πεῖραν, (ἐπμ.) φρόνιμος ἢ πανοῦργος, (κοιν.) πολύξευρος, τετραπέραστος.

Πολυπείρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [π. πέρας]. ἀπὸ διαφόρους τόπους, παντοδαπός, ἢ (ἁπλούστερον) πολύς, πολυάριθμος, (παρβλ. Ἀπείρων).

Πολυπείρως, ἐπίρ. Μὲ πολυπειρίαν, ὡς πολύπειρος.

†**Πολυπέλαστος** (ὁ, ἡ). εἰς τὸν ὁπ. πελάζουν (πλησιάζουν) πολλοὶ ἢ πολλάκις, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Δασπλῆς).

Πολυπέλεθρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύπλεθρος.

Πολυπενθής, έος καὶ

Πολυπένθιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίδων ὕλην (ἀφορμὴν) ἢ βυθισμένος εἰς μέγα πένθος, καταλυπημένος.

Πολυπερίσπαστος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πολλῶν φροντίδων περισπώμενος, ὑπὸ πολλῶν περισπασμῶν ἀπασχολούμενος.

Πολυπευθής έος (ὁ, ἡ), Π. [π. πυνθάνομαι]. ὁ κάμνων ἢ ὅπου κάμνουν πολλὰς ἐρωτήσεις. » Ἡμέρα—,« Πλ., καθ' ἣν γίνονται πολλαὶ μαντεῖαι.

†**Πολυπευστέω-ῶ**, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ καὶ ἐξετάζω πολλά.

†**Πολυπήδητος** (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Πολύσκαρθμος.

Πολυπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [π. πῆμα], =Πολυβλαβής, ὀλέθριος. 2) (σπν. πθ.) πολύβλαπτος.

Πολύπηνος (ὁ, ἡ), Π. [π. πῆνος]. ὑφασμένος μὲ χονδρὸν ὑφάδι (χονδρὴν κλωστήν), (ἐν γέν.) πρόστυχος.

Πολύπηχυς, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς πήχεις (βραχίονας).

Πολυπίδακος καὶ

Πολυπίδαξ, ακος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων πολλὰς πίδακας (πηγὰς ὕδατος).

†**Πολυπικός**, ή, όν, (νλγ.). Ὁ ἀνήκων εἰς πολύπουν, χρήσιμος πρὸς χειρουργικὴν ἐκτομὴν πολύποδος. » Σπαθίον—,« Π. Αἰγιν., (ἄλλ.) Πολυποξύστης.

Πολύπικρος (ὁ, ἡ). πολλὰ πικρὸς (κυρ. ϗ μτνμ.). ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) Πολύπικρα, ἐπίρ. ἀντὶ-

†**Πολυπίκρως**, ἐπίρ. Πολλὰ πικρὰ (φαρμακερά).

Πολυπινής, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ πιναρὸς (ῥυπαρός), καταλερωμένος.

Πολύπιστος (ὁ, ἡ). πολλὰ πιστὸς (πισεμένος ἢ εὐκολόπειστος).

Πολύπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. [π. πλάζω], =Πολυπλανής, πολυπλάνητος. » Ἄνεμος—,« Ἰλ. Λ., ὁ ἀποπλανῶν (παρασύρων ἀπὸ τὸν δρόμον των, σκορπίζων τῇδε κἀκεῖσε) τὰ πλοῖα.

Πολυπλαγκτοσύνη (ἡ), Π. μεγάλη περιπλάνησις, ταξείδια μακρυνὰ καὶ πολυκαιρινὰ εἰς ἀγνώστους τόπους, ζωὴ πλανητική

Πολυπλανής, έος καὶ

Πολυπλάνητος (ὁ, ἡ). ὁ πλανηθεὶς (περιπλανηθεὶς) πολὺν καιρὸν καὶ εἰς πολλοὺς τόπους. » Τὸ Πελασγικὸν ἔθνος κάρτα πολυπλάνητον,« Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Κισσὸς—,« Λόγγ., Ἐπγρ., ὁ πανταχόθεν ἐκτεινόμενος, (ὅπ. ἄλλ. ἀνγν. Πολυπλακής). 2) (μτφορ.) ὁ περιπίπτων ἢ παρασύρων εἰς πολλὰς πλάνας (πολλὰ σφάλματα).

Πολύπλανος (ὁ, ἡ), =Πολυπλανής, (ὅθεν

Πολυπλανῶς, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν περιπλάνησιν, μὲ πολλὰς περιστροφὰς (περιπλοκάς).

Πολυπλασιάζω, **Πολυπλασιασμός**, **Πολυπλάσιος** κτλ., =Πολλαπλασιάζω κτλ.

Πολύπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) πολλῶν πλέθρων ἔκτασιν· (Π.) ἰδιοκτήτης πολλῶν πλέθρων γῆς, πολυκτήμων, πλούσιος (εἰς γαίας).

Πολύπλεκτος (ὁ, ἡ), =Πολύπλοκος.

Πολύπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς πλευράς· (μθμτ.) =Πολύεδρος.

Πολυπλήθεια (ἡ). αὔξησις εἰς πλῆθος, πληθυσμός, (ἐν γέν.) πολὺ πλῆθος, ἀφθονία.

Πολυπληθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πληθαίνω πολλά, αὐξάνω εἰς πλῆθος, εἶμαι ἢ γίνομαι-

Πολυπληθής, έος (ὁ, ἡ). πολὺς τὸ πλῆθος (τὸν ἀριθμόν), πολυάριθμος. (ἐνίοτε παρ' ἰατρ.) πολλὰ πληθωρικός.

Πολυπληθία (ἡ), =Πολυπλήθεια.

†**Πολυπληθύνω** ϗ **Πολυπλήθω**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολὺ πληθύνω (πλήθω).

Πολυπλόκαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς πλοκάμους.

Πολυπλοκία (ἡ), τὸ πολύπλοκον (κυρ. τοῦ χαρακτῆρος), πανουργία.

Πολύπλοκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς πλοκὰς ἢ πολλοὺς πλοκαμοὺς (ὡς ὁ πολύπους), πολλὰ συμπεπλεγμένος (περιπεπλεγμένος)· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) ἐμπερδεμένος (δύσκολος)· (καὶ τρπ.) πανοῦργος, πολύτροπος, πολυμήχανος. » Οὔπω ταύτης ἤκουσα πολυπλοκωτέρας γυναικός,« Ἀρφ.

Πολυπλόκως, ἐπίρ. Μὲ πολλὰς πλοκὰς (περιπλοκάς), μὲ τρόπον πολύπλοκον (δύσκολον, δυσδιάλυτον).

Πολύπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ἢ ὅπου κάμνουν πολλὰ ταξείδια (μὲ πλοῖα).

†**Πολυπλούσιος** (ὁ, ἡ). πολλὰ πλούσιος.

Πολυπλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Πολύπλουτος (ὁ, ἡ). πολλὰ πλούσιος.

Πολύπνοια (ἡ). σφοδρότης ἀνέμου, [ἐκ τοῦ

Πολύπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πνέων δυνατὰ (μὲ πολλὴν ὁρμήν), σφοδρὸς (ἄνεμος). 2) ὁ ἀναδίδων πολλὴν (δυνατὴν) ὀσμήν. 3) ὁ ἀναπνέων δυνατὰ (ἔχων ἰσχυρόν, διαρκὲς πνεῦμα).

Πολυποδάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πολυπόδιον.

Πολυπόδειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ πολύποδος, ὀκταποδίσειος.

Πολυπόδης, ου (ὁ), =Πολύπους.

Πολυποδία (ἡ). πλῆθος ποδῶν, πολλὰ πόδια.

Πολυποδίνη (ἡ), εἶδος μικροῦ πολύποδος, (ἄλλ.) Ὀσμύλος.

Πολυπόδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πολύπους, ὀκταποδάκι. 2) εἶδος φυτοῦ (πτερίδος). » Ἡ δὲ τοῦ πολυποδίου, δασεῖα, ϗ ἔχουσα κοτυληδόνας, ὥσπερ αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι· κἂν περιάψηταί τις, φησὶν ἐμφύεσθαι ὡς πολύπουν, « Θφρ. (παρβλ.) Σκολοπένδριον, (ὅθεν

Πολυποδίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ (τὸ φυτ.) πολυπόδιον.

Πολυποδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πολύποδος, ὅμοιος μὲ πολύπουν, ἢ 2) πλήρης πολυπόδων (ὀκταποδίων).

Πολυπόθητος (ὁ, ἡ). πολλὰ ποθητὸς (ἀγαπητός, ἐπιθυμητός). 2) (ἐνεργ.) ὁ πολλὰ (σφοδρῶς) ἐπιθυμῶν. »Τοῦ δίψους οὐδέν ἐστι πολυποθητότερον, « Ἀθ.

Πολυποικιλία (ἡ). πολλὴ ποικιλία.

Πολυποίκιλος (ὁ, ἡ). πολλὰ ποικίλος (παρδαλός), πολυειδής, πολύμορφος, πολυσύνθετος.

Πολύποινος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιβάλλων πολλὰς καὶ διαφόρους ποινὰς, τιμωρῶν πολυτρόπως, (συγχ. τῷ Πολύπονος).

Πολύπολις, ιος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκροτούμενος ἀπὸ) πολλὰς πόλεις. »Πολύπολις δὲ ἡ Βοιωτία, « Εὐς. 2) (ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος) ἡ τιμωμένη εἰς πολλὰς πόλεις, (Καλλίμ.).

Πολυπόνηρος (ὁ, ἡ). πολλὰ πονηρὸς, παμπόνηρος.

Πολυπονία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Πολύπονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπαιτῶν πολὺν πόνον (κόπον), πολύμοχθος, δύσκολος· ὁ ὑποφέρων γενναίως πολλοὺς κόπους, πολλὰ φερέπονος.

Πολυπόνως, ἐπίρ. Μὲ πολὺν κόπον (πολλὴν δυσκολίαν), πολυμόχθως.

Πολυποξύστης [πολύπους, ξύω], ου (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς ἐκρίζωσιν πολύποδος.

Πολυπόρευτος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου πορεύονται (ὑπάγουν, συχνάζουν) πολλοί, (Γαλλ.) très-fréquenté.

Πολύπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς πόρους (πολλὰ περάσματα, πολλὰς διόδους)· (μτνμ.) πολλὰ εὔπορος (εὐκατάστατος).

;Πολύπος (ὁ), Π. (μτγν.) ἀντὶ Πολύπους.

Πολυποσία (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ πολυπότου, ὑπερβολὴ οἰνοποσίας.

Πολυπόταμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ποτιζόμενος ἀπὸ) πολλοὺς ποταμούς.

Πολυποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω πολὺ (κυρ. κρασί), εἶμαι-

Πολυπότης, ου (ὁ, ἡ). ὁ πίνων πολὺ (κυρ. κρασί), μέγας οἰνοπότης.

Πολυπότις, ιδος (ὁ, ἡ), θηλ. τοῦ προηγ.

Πολύποτμος (ὁ, ἡ). Π. [π. πότμος]. ὁ διέπων τὰς τύχας πολλῶν, (ἐπίθ. τῶν Μοιρῶν).

Πολυπότνια (ἡ), Π. πολλὰ πότνια (σεβαστή, σεβασμία), (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ.).

Πολυποτόμος (ὁ, ἡ). ὁ κόπτων (τέμνων) τοὺς πολύποδας ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Πολύποτος (ὁ, ἡ), = Πολυπότης.

Πολύπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς πόδας. » Γεννᾷ δὲ καὶ δίποδα, τὴν ὄρνιν· καὶ ἄποδα, τὸν ὄφιν· ϗ πολύποδα, τὸν ἀττέλεβον, « Πλ. 2) (συνκδχ.) ὁ πατούμενος ὑπὸ πολλῶν πόδας, πολυάνθρωπος. » Πόλις—, « Χρσμ. ‖. (οὐσ. ἡ γεν. Πολύποδος καὶ ἐνίοτε Πολύπου, ἡ αἰτ. Πολύποδα καὶ συχνοτ. Πολύπουν), εἶδος θαλασσ. ζ., (κοιν.) ὀκταπόδι. »Ἔδω δ' ἐμαυτὸν ὡς πολύπους, « (Ἀλκ. παρ') Ἀθ., ἴδε καὶ Πιλόω. 2) εἶδ. ἐντόμου, (ἄλλ.) Ὄνος, (κοιν.) χιλιοπόδαρον. 3) εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Πολυπόδιον. 4) (ἰατρ.) εἶδ. ἐκφύματος (excroissance) τὸ ὁπ. σχηματίζεται ἀπὸ ἀνευρυσμὸν τῶν ἀγγείων συνήθως εἰς τὴν μύτην, (κοιν.) ὀκταπόδι.

Πολυπραγματέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγίνομαι εἰς πολλὰ πράγματα συγχρόνως, (ἀντιθετ. τῷ Μονοπραγματέω).

Πολυπράγματος (ὁ, ἡ), = Πολυπράγμων.

Πολυπραγμονεύω, Μ. εύσω καὶ

Πολυπραγμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω (Ἀσχολοῦμαι εἰς) πολλὰ πράγματα ὁμοῦ, ἔχω πολλὰς ὑποθέσεις (περισπασμούς, ἀσχολίας), (Γαλλ.) εἶμαι très affairé· (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) ἀνακατόνομαι εἰς πολλὰ πράγματα χωρὶς νὰ πρέπῃ, δὲν κυττάζω τὸ ἔργον μου ἀλλ' ἐξετάζω τί κάμνει ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, εἶμαι ἀνήσυχος (περίεργος, πολυπράγμων)· ῥαδιουργῶ κατὰ τῶν καθεστώτων, νεωτερίζω· (σπν. ἐπὶ καλοῦ) καταγίνομαι ἐπιμόνως (μὲ ἐπιμέλειαν) εἴς τι, ἐξετάζω μὲ ἀκρίβειαν νὰ μάθω. (ἀμτβτ.) ἔχω πολλὴν πεῖραν πραγμάτων. »Ἔφη μὴ πολυπραγμονεῖν, ἀλλ' ἄρχοντος, « Ξεν., δὲν σκοτίζεται, δὲν τὸν μέλει, δὲν ἀνακατόνεται. » Ἐρομένου δέ τινος αὐτὸν (τὸν Δημώνακτα), Περὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πολυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὀδμή με θάψει, « Λχ., μὴ φροντίζετε, μὴ ζαλίζεσθε (καὶ πθ.) »Πολυπραγμονούμενος, « Λξ., τὸν περιέπλεξαν εἰς πολλὰς δυσκολίας, τὸν ἐμπέρδευσαν.

Πολυπραγμονητέον, θετ. τοῦ Πολυπραγμονέω.

Πολυπραγμόνως, ἐπίρ. Μετὰ πολυπραγμοσύνης, ὡς πολυπράγμων.

Πολυπραγμοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἐλάττωμα) τοῦ πολυπράγμονος, ἐνασχόλησις εἰς πολλὰ πράγματα συγχρόνως, ἀνακάτωμα εἰς τὰς ξένας ὑποθέσεις, ἐξέτασις ἀδιάκριτος τοῦ τί κάμνει ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, περιέργεια μικροπρεπής, λεπτολογία ἡ ὁπ. δὲν ἔχει τὸν τόπον της, κτλ. κτλ. (ἴδε Πλούταρχ. περὶ πολυπραγμ.)· (σπν. ἐπὶ καλοῦ) ἐξέτασις ἀκριβὴς (λεπτομερής), (ἐπμ.) πολυπειρία, ἱκανότης, δραστηριότης.

Πολυπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ πράττων, ἀσχολούμενος εἰς πολλὰ πράγματα συγχρόνως, πολυάσχολος· (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) ἀνακατωνόμενος χωρὶς νὰ πρέπῃ εἰς τὰς ξένας ὑποθέσεις, ἐξετάζων ἀδιακρίτως τί κάμνει ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, ῥαδιοῦργος, ἀνακατωτούρης, ἀνήσυχος, (Γαλλ.) intriguant· (σπν. ἐπὶ καλοῦ) ἐπιμελής, δραστήριος, ἄξιος πολύπειρος. » Ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς, κοὐ πολυπράγμων, « Ἀρσφ.

Πολυπράκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Πολυπράγμων.

Πολύπρασος (ὁ, ἡ). πολλὰ πρᾶος (ἥμερος)

†Πολύπρατος (ὁ, ἡ). ὁ πολλοῦ πιπρασκόμενος (πωλούμενος), πολύτιμος.

Πολύπρεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ πρέμνα (στελέχη ἢ κωλορρίζια).

Πολυπρεπής, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ εὐπρεπής, ἀριπρεπής.

Πολυπρηγμονέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Πολυπραγμονέω.

Πολυπρήων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. [π. πρηών]. ὁ ἔχων πολλὰς κορυφάς.

Πολυπρόβατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ πρόβατα (ποίμνια), πλούσιος.

Πολυπροικος (ὁ, ἡ). ἡ λαβοῦσα πολλὴ προῖκα, προικισθεῖσα πλουσίως.

†Πολυπρόοδος (ὁ, ἡ). ὁ συχνὰ (πολλάκις) ἐξερχόμενος.

Πολυπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ πρόσωπα, πολύμορφος· (χορός, κωμῳδία) μὲ πολλὰ πρόσωπα. » Τὴν Ἰλιακὴν ἱστορίαν πολλὴν οὖσαν ϗ πολυπρόσωπον, « Λχ.

Πολυπροσώπως, ἐπίρ. Ὑπὸ διαφόρους ὄψεις, πολυμόρφως.

Πολύπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ πτερά.

Πολυπτόητος καὶ Ἰων.

Πολυπτοίητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατὰ πολλὰ ἐπτοημένος, κατατρομαγμένος· πολλὰ ἀνήσυχος (τεταραγμένος) ἢ· τρομερό;(;). » Θάλασσα—, « Ἐπγρ.

Πολύπτολις, ιος (ὁ, ἡ), ἴδε Πολύπολις.

Πολύπτορθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς πτόρθους (κλάδους, βλαστούς).

Πολυπτυχία (ἡ). πολλαὶ πτύχες (δίπλαι), πολλὰ γυρίσματα, [ἐκ τοῦ

Πολύπτυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς πτυχὰς (διπλωματιάς)· (ὄρος) μὲ πολλὰς κοιλότητας (πολλὰ ἀναιβοκαταιβάσματα)· (βιβλίον) μὲ πολλὰ φύλλα.

†Πολυπτώξ, ῶκος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου εἶνε πολλοὶ πτῶκες (λαγωοί).

Πολύπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς πτώσεις. ‖. (οὐσ.) Πολύπτωτον, σχῆμα ῥητορ., ἐπανάληψις τῆς αὐτῆς λέξεως κατὰ διαφόρους πτώσεις.

Πολύπυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς πύλας (θύρας).

Πολύπυργος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὠχυρωμένος μὲ) πολλοὺς πύργους.

Πολύπυρος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν πολλοὺς πυροὺς (πολὺ σιτάρι) » Ἀγορὰ—, « Ἐπγρφ., ὅπου πωλεῖται πολὺς σῖτος.

†Πολύπυρος (ὁ, ἡ). πολλὰ πυρώδης, ὅλος πῦρ, διάπυρος.

Πολύπυστος (ὁ, ἡ), [π. πυνθάνομαι]. πολλὰ ἢ εἰς πολλοὺς γνωστὸς (ἀκουστός), περίφημος.

;Πολυπώγων, ονος (ὁ, ἡ), = Πολυγένειος.

Πολυρημονέω-ῶ, Π. ἀντὶ Πολυρρημονέω.

Πολυρήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυρρήμων.

Πολύριζος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολύρριζος.

Πολύρραβδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ῥάβδους (ἀράδας), ὅλος ἀραδωτός.

Πολυρραγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἐξερχόμενος μὲ ὁρμὴν ἀπὸ πολλὰς ῥαγάδας (σχισμάδας, σήραγγας)· ὁ σπάνων (συντρίβων) πᾶν τὸ προστυχὸν, ὁρμητικός. » Ποταμὸς—, « Νίκ.

Πολυρράθαγος (ὁ, ἡ), Π. [π. ῥαθαγέω] ὁ βοΰζων (ἀντηχῶν) δυνατά.

Πολυρραθάμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καταπίπτων μὲ πολλὰς σταλαγματιὰς (ῥαθάμιγγας). »Ὀπώρη—, « Νονν., ἡ σταφυλή.

Πολυρραίστης, ου (ὁ), Π. [π. ῥαίω]. πολλὰ ἀφανιστικὸς (ἐξολοθρευτικός).

Πολύρραπτος ϗ

Πολυρραφής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ πολλῶν πτυχῶν ἢ τμημάτων συνερραμμένος, ἔχων πλῆθος ῥαφῶν. » Πολυρραφῆ πέδιλα, « Νόνν.

Πολύρρηκτος (ὁ, ἡ), = Πολυρραγής.

Πολυρρημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ πολλά, εἶμαι-

Πολυρρήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν πολλὰ λόγια (ῥήματα), πολυλόγος· (ἐνίοτε) ὁ ἔχων εὔροιαν λόγων.

(Πολύρρην), ηνος ϗ

Πολύρρηνος (ὁ, ἡ), Π. [π. †ἀρήν]. ὁ ἔχων πολλὰ ἀρνιὰ (πρόβατα), πολυθρέμμων, πλούσιος.

†Πολύρρητος (ὁ, ἡ), Γλσ. [π. εἴρηται]. περίφημος, πολυλάλητος.

Πολυρριζία (ἡ). πλῆθος ῥιζῶν, [ἐκ τοῦ

Πολύρριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ῥίζας. ‖. (ἰδιωνυμ. ϗ ὡς οὐσ.) Πολύρριζον, τὸ φυτὸν Πολυπόδιον.

Πολύρρινος (ὁ, ἡ), Π. [π. ῥινός]. ὁ συγκείμενος (καμωμένος) ἀπὸ πολλὰ δέρματα.

;Πολυρροδής, έος ϗ

Πολύρροδος (ὁ, ἡ). πλήρης ῥόδων. » Λειμών, « Ἀρσφ.

Πολυρρόθιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολὺ τὸ ῥόθιον (πολὺν βρασμὸν κυμάτων), πολυτάραχος. »Πολυρροθίους (ἄλλ. ἀναγν. Παλιρροθίους) ἀνθρώπους, « Ἀρ., τῶν ὁπ. ὁ βίος εἶνε πολυκύμαντος.

Πολύρροθος (ὁ, ἡ), Π. = Πολυρρόθιος· (συνκδχ.) πολυήχητος, πολυβόητος· ἐπαναλαμβανόμενος ἀπὸ πολλὰ στόματα. » Φροιμίοις πολυρρόθοις, « Αἰσχλ.

Πολυρροιβδητος ϗ

Πολύρροιζος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μετὰ πολλοῦ ῥοίζου (συριγμοῦ) περιστρεφόμενος, (ἐν γέν.) ἠχῶν (βοΰζων) δυνατά, πολυθόρυβος.

Πολύρροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πολὺ (ἀφθόνως ἢ σφοδρῶς) ῥέων· (μτνμ.) ὁ ἔχων εὔροιαν λόγου· (ἐν γέν.) πολύς, πλήρης, ἄφθονος.

Πολύρρυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ῥυμοὺς (ἁμάξ.). 2) Π. ὁ ἔχων (φερόμενος μὲ) πολλὴν ῥύμην, πολλὰ ὁρμητικός.

Πολύρρυτος (ὁ, ἡ), = Πολύρροος.

Πολύς, πολλή, πολὺ (ἡ γεν. Πολλοῦ, ῆς, οῦ, ἡ δοτ. Πολλῷ, ῇ, ῷ, ἡ αἰτ. Πολύν, πολλήν, πολύ· πλθ. Πολλοί, αἱ, ά, ἡ γεν. Πολλῶν κτλ., τὸ παρθτ. Πλείων ϗ Πλέων, Πλεῖστος). Πολὺς (κατὰ διαφόρους σχέσεις, κυρ. δὲ) πολυπληθής, πολυάριθμος· ἄφθονος· (μάλιστα ἐπὶ πραγμ. τὰ ὁπ. σύγκεινται ἀπὸ πολλὰ μέρη). » Πολὺς ὄμβρος, « Θκρ. » Πολὺς οἶνος, « Λξ. » Πολὺ ὕδωρ, « Ὀδ. Τ. » Πολλὰ κἀγαθά, « Ἀρσφ. » Τὸ πολλὸν ἡγέεται ἰσχυρὸν εἶναι, « Ἡρ. (ἴδε 3). » Πολὺς λαός, « Λξ. » Πολὺ στράτευμα, « Λξ. » Πολλὸν ἔθνος, « Ἡρ. » Πολλὸν πλῆθος, « αὐτ. »Πολλὰς ἰφθίμους ψυχὰς « Ὅμ. » Πολλαὶ μὲν βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι, « Θκρ. » Ὀλίγοι πρὸς πολλούς, « Λξ. » Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος, « Σοφ. » Πολλὰ ἤδη ἔτη, « Πλάτ. » Πολλοὶ καὶ καλοὶ χιτῶνες, « Ξεν. (ἀντὶ) Πολλοὶ καλοί. (ϗ ἐπὶ συνεχ.) » Πολὺς ὕπνος, « Ὀδ. Ο., ὁ βαθὺς (διαρκής). » Πολλὴ σιγή, « Λξ., ἄκρα. (ϗ μετὰ τοῦ Τίς) » Πολύς τις, « ἀρκετὰ πολύς· κάμποσος. »Τὸ θηρίον τοῦτο πολύ τι νέμεται καὶ ἄφθονον, « Παυσ. (ϗ κατὰ συνκδχ. τὸ ἑν. ἀντὶ τοῦ πλθ.) »Καὶ γὰρ ἐκεῖ.. πολὺς ἦν ὁ ἐπιδημῶν ϗ ἐνευρτάζων τῷ τόπῳ, « Στρβ., ἀντὶ Πολλοὶ ἦσαν οἱ. (ϗ ἐλλ.) »Δαρήσεται πολλάς (ἐνν. πληγάς), « Γρφ. » Πολλὰ (ἐνν. ἐδέσματα) παρατιθέμενος, « Ξεν. » Πολλοῦ (ἐνν. ἀργυρίου ἢ τιμήματος) ἄξιος, « Ὅμ., πολύτιμος. » Πολλοῦ ὠνεῖσθαι, « Λξ. » Δέδοικα μὴ λελήθαμεν τὴν εἰρήνην ἐπὶ πολλῷ ἄγοντες ὥσπερ οἱ δανειζόμενοι, « Δμ. » Πολλοῦ δύνασθαι παρά τινι, « Ἀλκίφρ. » Περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, « Λξ., (Λτ.) magni facere. »Πολλὰ (ἐνν. πράγματα) πράττειν, « Εὐρ., = Πολυπραγμονεῖν. » Τοὺς γὰρ περισσοὺς καί τι πράσσοντας πλέον τιμῶμεν, ἄνδρας τ' ἐν πόλει νομίζομεν, « αὐτ. » Πολλὰ λέγειν, « Λξ., = Πολυλογεῖν. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τί δεῖ τὰ πολλὰ λέγειν; « Δμ. Πολλοῦ γε ϗ δεῖ, « Λξ. (ὅθ. 2) μέγας, μακρύς, ὑψηλός, διεξοδικός, ἐκτεταμένος, εὐρύχωρος. »Βοῦπαις οὔπω πολλός, « Ἀπλλν. » Πολλός τις ἔκειτο, « Ἰλ. Η. » Πολὺς χρόνος, « Ἡρ. » Οὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος, Θκρ. »Πολὺν διὰ πόντον ἀνύσας, « Ἡσ. » Πολλὴ ἀπὸ σοῦ ἡ ὁδός, « Γρφ. » Πολλὴ ἡ Σικελία, « Δχ. » Κόλπον πολὺν καταλιπόμενος τοῦ κιθῶνος, « Ἡρ. »Πολλῆς κρατέει γαίης, πολλῆς δὲ θαλάσσης, « Θκρ »Ἦν δὲ αὐτοῦ καὶ παρὰ τοῖς συμμάχοις λόγος πολύς, « Λξ. (ϗ ἐλλ.) »Ἐκ πολλοῦ (ἐνν. χρόνου), « Λξ., = Πρὸ πολλοῦ. » Διὰ πολλοῦ, « Λχ. » Μόγις τε καὶ διὰ πολλοῦ ἀναθεωροῦντες αὐτοὺς ἐγινώσκομεν, « αὐτ. (ἢ τόπου) » Ἐκ πολλοῦ, « Λξ. » Οἱ ἵπποι τὰς καμήλους ἐκ πάνυ πολλοῦ οὐκ ἐδέχοντο, « Ξεν. » Ἐκ πλείονος ἢ τὸ πρόσθεν ἔφυγον, « αὐτ. » Οὐ πρὸ πολλοῦ, « Δ. Ἀλ. » Οὐκ ἐπὶ πολὺ (καὶ Ἰων.) πολλόν, « Λξ. »Τὸ ἔθνος τοῦτο νέμεται τὴν πρὸς ἠῶ χώρην τῆς Σύρτιος οὐκ ἐπὶ πολλόν, « Ἡρ. (καὶ χωρὶς τῆς προθ.) »Πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα (χρόνου), « Ἀρσφ. 3) (συνκδχ.) σφοδρός, δυνατός. » Πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν, « Δμ. (ϗ ἐπὶ κρότου καὶ φων.) » Πολὺς ὀρυμαγδὸς (ὑμέναιος), « Ὅμ., Ἡσ. 4) (κατ' ἐκτ.) ὁ πολλάκις ἐπανερχόμενος (ἐπαναλαμβανόμενος), συχνός. » Τούτῳ πολλῷ χρήσεται τῷ λόγῳ, « Δμ., = Πολλάκις ἐρεῖ τοῦτο. » Πολὺς μὲν ὁ Φίλιππος ἔσται, ἀναμιχθήσεται δὲ ϗ τὸ τοῦ παιδὸς ὄνομα Ἀλεξάνδρου, « Αἰσχ. »Τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου ἂν πολὺ ἦν, « Πλάτ., ἤθελε συμβαίνει συχνάκις. » Πολλὸς ἦν ὑπὸ παντὸς ἀνδρὸς αἰνεόμενος, « Ἡρ., ἐπαινούμενος ὑπὸ πάντων. » Πολλὸς ἦν λισσόμενος, « αὐτ., παρεκάλει ἐπιμόνως, (ἴδε Λιπαρής). » Πολλὸν ἦν αὐτῷ φοιτέοντι τοῦτο τὸ ἔπος, « αὐτ., τὸ ἤκουεν ἐπαναλαμβανόμενον πολλάκις. » Πολὺς τοῖς συμβεβηκόσιν ἔγκειται, « Δμ., ἐπιμένει (ἐνδιατρίβει) εἰς, τὰ ἀναμασσᾷ πολλάκις. » Μὴ καταπλαγῆτε ὑπὸ τῆς κραυγῆς τῆς τούτου· πολὺς γάρ, πολὺς καὶ τολμηρός ἐστιν ἄνθρωπος, « αὐτ., πολλὰ ὀχληρὸς ἢ ὁρμητικός. » Θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν, « αὐτ. » Πολὺς ἀπαντᾷ, « Γρμ., ἀπαντᾶται πολλάκις. 5) (τρπ.) ἰσχύων, ἰσχυρός· ἔξοχος, περίφημος, ἔνδοξος. » Πολὺς τὴν σοφίαν, « Λξ. » Πολὺς μὲν ἐν γῇ, πολὺς δὲ ἐν θαλάσσῃ, « Λξ. » Ἴσχυσέ τε, καὶ μέγας ἦν τότε ϗ πολύς, « Ἀρσφ. » Ἀντὶ πολλῆς πατρίδος ὀθνείην κεῖμαι ἐφεσσάμενος, « Θκρ.

6) (καὶ μὲ γεν. ἀντὶ συγκρ. ἐνάρθρ.) οἱ πλειότεροι, μέγα ἢ (ἐνάρθ.) τὸ περισσότερον μέρος, (ὅθ. χωρὶς πτ.) ὁ κοινὸς λαός· ὁ ὄχλος. »Οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, « Ἰσκρ. » Ὁ πολὺς ἄνθρωπος, « Λχ. (καὶ ἐνν. τοῦ οὐσ.) » Νίμμα ὁ πολὺς λέγει· ἡμεῖς ἀπόνιπτρον λέγομεν, « Φρύνιχ. »Ἡ πολλὴ τῆς στρατιᾶς, « Λξ. » Τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου, « Ἡρ. »Ἔτεμον τῆς γῆς τὴν πολλήν, « Θκ. »Τῆς νήσου τὰ πολλά, « αὐτ. » Τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων, « Ἀρσφ. » Πολλὸν διέφυσε σαρκὸς ὀδόντι, « Ὀδ. Τ. (ϗ χωρὶς πτ.) » Ἀπῆλθον οἱ πολλοί, « Θκ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Καὶ τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου (» Τῶν πολλῶν) εἷς, « Λχ., Δμ. » Περιπλεῦσαι τὴν Ἀραβίαν (τῆς Ἀραβίας) τὴν πολλήν, « Ἀρρ. »Τὰ πολλὰ πάντα, « Ἡρ., (φρσ.) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, σχεδὸν κατὰ πάντα. ‖. (τὸ οὐδ.) Πολὺ (καὶ Π. Πολλόν) καὶ (πλθ.) Πολλὰ (ἐλλ. προθ.), ἀντὶ ἐπιρ. Πολύ, κατὰ πολλά, ἢ· πολλάκις. (ϗ σπν. παρὰ Π.) ἀντὶ Μᾶλλον ἢ Πολὺ μᾶλλον. » Πολύ γε αὐτοῖς μέλει, « Δμ. » Πολὺ τῆς ἀληθηΐης ἀπολελειμμένοι, « Ἡρ. » Αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολὺ βούλεται ἢ δόμεν ἄλλῳ, « Ὀδ. Ρ. (καὶ κατ' ἐπαναδιπλσ.) » Τούτου πολὺ πολὺ πτωχιστέρου, « Ἀρσφ. (καὶ πλθ.) » Πολλά τευ μεμναμέναι, « Θκρ. » Πολλὰ μὲν ἐπαινέσαντες, πολλὰ δὲ δεξιωσάμενοι αὐτόν, « Ξεν. »Πολλὰ χαίρειν, « Φρσ., = Πολλὰ τὰ ἔτη Σας! ἔχετε ὑγείαν. » Πολλὰ εἰπόντα χαίρειν τῷ ἀληθεῖ, « Πλάτ., ἀποχαιρετήσαντες (διὰ πάντα) τὴν ἀλήθειαν. (καὶ ἐπὶ χρόνου) » Πολλὰ ἤδη ἐντετύχηκα τῷ ἀνδρί, « αὐτ. (καὶ συχνότ. πρὸς συγκρ.) » Πολὺ εὐτακτοτέρους καὶ ἐπιμελεστέρους, « Ξεν. » Τοὺς ἑωυτῶν νόμους ἕκαστοι νομίζουσι πολὺ καλλίστους εἶναι, « αὐτ. » Ἡμῖν πολὺ προτέροις, « Θκρ. » Πολὺ πρῶτος (φέρτατος κτλ.), « Θκ., Ὅμ. » Πολὺ πλείους, « Δμ. »Ἐν πολὺ ἐλάττονος ἀφορμῆς, « Ἀνεκδ. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Πολὺ μάλιστα (ἥκιστα), « Ξεν., Πλάτ. (ϗ παρεντιθ. ἄλλων λέξ.) » Πολὺ δὲ ϗ αἱ θεραπεῖαι αἱ ἀπὸ τῶν τοιούτων εὐφραίνουσι μάλιστα, « Ξεν. (καὶ κατὰ δοτ.) » Πολλῷ πρῶτος, « Ἀσφ. »Πολλῷ ἀ-

μείνων, « Αἰσχλ. » Πολλῷ μᾶλλον, « Πλάτ. » Πολλῷ νικᾷν, « Ἀρσφ. (ξ κατὰ γεν.) » Θρασὺς εἶ πολλοῦ, « Ἀρσφ. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Πολλῷ ὕςερον, « Θκ. (καὶ προθετ.) » Παρὰ (» Κατὰ, » Ἐπὶ) πολὺ, » Ἐπὶ τὸ πολὺ, » Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ (ἢ μονολεκτ. Παραπολὺ, Καταπολὺ, Ἐπιπολὺ, Ἐπιτοπολὺ), » Ἐπὶ πολὺ τῆς Παρθυαίων γῆς ἐλάσας, « Ἡρωδ. (καὶ κατ' ἀναςρφ. ἢ πρωθυςέρως) » Πολὺ ἐπὶ δεινοτέρῳ, « Πλάτ. » Πολὺ ἔτι ἐκ λαμπροτέρων, « αὐτ. (καὶ πλθ.) » Ὡς τὰ πολλὰ (ἐπὶ τὰ πολλὰ), (καὶ μονολεκτ.) » Ὡς ἐπιταπολλά, « (ξ ἁπλ.) » Τὰ πολλά, « Αξ., πολλάκις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. (ξ χρον.) » Μετ' οὐ πολὺ (ἢ) » Οὐ μετὰ πολὺ, « Αξ. » Δι' ὅλου τοῦ στρατοπέδου σέλας ἦν . . ξ κατέσχε τῆς νυκτὸς ἐπὶ πολὺ, « Δ. Ἀλ.

Πολύσαθρος (ὁ, ἡ). πολλὰ σαθρὸς (σεσαθρωμένος), παμπάλαιος, ἄχρηςος.

Πολύσαλος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς πολὺν σάλον (κυματισμὸν) ὑποκείμενος.

†Πολυσαρκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πολλὰς σάρκας, εἶμαι πολύσαρκος (σωματώδης)

Πολυσαρκία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Πολύσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς σάρκας (πολλὰ κρέατα), παχὺς, σωματώδης.

Πολυσέβαςος (ὁ, ἡ). πολλὰ σεβαςὸς (σεβάσμιος, ἀξιοσέβαςος).

Πολύσεμνος ξ Π.

Πολύσεπτος (ὁ, ἡ), = Πολυσέβαςος.

Πολυσήμαντος (ὁ, ἡ). ὁ σημαίνων πολλὰ (ἔχων πολλὰς σημασίας).

Πολυσημάντωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλοὺς ὁρίζων (προστάζων, διοικῶν), πολλῶν σημάντωρ (ἀρχηγός).

Πολυσημία (ἡ). πλῆθος σημασιῶν, [ἐκ τοῦ

Πολύσημος (ὁ, ἡ), ξ ἐπίρ. -σήμως, = Πολυσήμαντος.

Πολυσθενής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. σθένος]. πολλὰ ἰσχυρὸς, πολυδύναμος.

Πολυσινής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. σίνομαι], = Πολυβλαβής, ὀλεθριώτατος.

Πολυσιτία (ἡ). πλῆθος (εὐφορία) σίτου ἢ ἀφθονία σίτων (τροφῶν), [ἐκ τοῦ

Πολύσιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κάμνων) πολὺν σῖτον.

Πολύσκαλμος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ πολλοὺς σκαλμοὺς (πολλὰ κωπιά), πολύκωπος.

Πολύσκαρθμος (ὁ, ἡ), Π. [π. σκαίρω]. ὁ πηδῶν ταχέως (ἐλεύθερα)· ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἱππεύειν, τρέχων ἔφιππος· (ἐν γέν.) ταχὺς, εὐκίνητος. » Ναῦς (» Ὄνος) —, « Κοΐντ., Νίκ.

Πολυσκελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ σκέλη (πολλοὺς πόδας).

Πολυσκεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ παρέχων πολλὴν σκέπην. » Πέτρα —, « Διλ.

Πολύσκεπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ ὁρατὸς, βλεπόμενος (φαινόμενος) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, περίσκεπτος.

Πολύσκηπτρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐξυσιάζων (ἔχων ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν τυ) πολλοὺς τόπυς ἢ ἀνθρώπυς.

Πολύσκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ κάμνων πολλὴν σκιὰν (παχὺν ἴσκιον).

Πολυσκόπελος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς σκοπέλους, γεμάτος ξέραις (βράχους).

Πολύσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ σκοπῶν (βλέπων, παρατηρῶν) πολλὰ πράγματα.

Πολυσκύλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλοὺς σκύλους (σκύλακας).

Πολύσκυλτος (ὁ, ἡ), [π. σκύλλω]. πολυφρόντιστος, πολυάσχολος.

Πολυσκώμμων, ονος (ὁ, ἡ). πολλὰ σκωπτικὸς (ἀστεῖος), ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐγγίζῃ (νὰ χωρατεύῃ).

Πολυσμάραγος (ὁ, ἡ), Π. [π. σμαραγέω]. ὁ κάμνων πολλὴν βοὴν (μέγαν κρότον), πολυθόρυβος.

†Πολύσοφος (ὁ, ἡ). πολλὰ σοφὸς, (ὀρθότ. διῃρημ.).

Πολυσπαθής, έος (ὁ, ἡ), Π. (ἐπὶ ὑφάσμ.) πολλὰ κρουστὸς (σπαθητός).

Πολύσπαστος (ὁ, ἡ), [π. σπάω]. ὁ σύρων (τραβῶν) διὰ πολλῶν μέσων ἢ μὲ πολλὴν δύναμιν. » Πολύσπαστον (μηχάνημα), « Πλ., τὸ συγκείμενον ἀπὸ πολλὰ καρούλια (πολλοὺς μακαράδες) ὁμοῦ, (Γαλλ.) moufle.

Πολυσπείρητος καὶ

Πολύσπειρος (ὁ, ἡ). ὁ σχηματίζων (κουλουριασμένος εἰς) πολλὰς σπείρας, πολλὰ σκολιὸς (γυριςός)· (Γαλλ.) tortueux.

†Πολυσπέρεια (ἡ). ἡ εἰς πολλὰ μέρη διασπορὰ (λαοῦ), [ἐκ τοῦ

Πολυσπερής, έος (ὁ, ἡ), Π. σκορπισμένος (διεσπαρμένος) εἰς πολλὴν ἔκτασιν ἢ εἰς διάφορα μέρη, παμπληθής, πολυάριθμος. 2) (μτβτ.) ὁ σπείρων τι εἰς πολλὰ μέρη.

Πολυσπερμία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Πολύσπερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) πολὺ σπέρμα.

†Πολυσπερχής [π. σπέρχομαι], έος (ὁ, ἡ). πολλὰ ταχὺς (δραςήριος, πρόθυμος).

Πολυσπιλάς, άδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα πολλὰς σπιλάδας (βράχους σπηλαιώδεις).

†Πολυσπλαγχνία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

†Πολύσπλαγχνος (ὁ, ἡ), = Πολυεύσπλαγχνος.

Πολύσπορος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπιρ.) -σπόρως. Ὁ ἔχων ἢ παράγων πολὺν σπόρον, πολλὰ εὔφορος (καὶ μτνμ. γόνιμος).

†Πολυσπούδαστος (ὁ, ἡ). πολλὰ δραςήριος (πρόθυμος).

Πολυσταγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ στάζων (ῥέων) ἀφθόνως.

Πολυσταγῶς καὶ

Πολυστακτί, ἐπίρ. Στάζοντας ἀφθόνως (ἀλλεπαλλήλως), (ἴδε Ἀστακτί).

Πολυστασίαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνοχλούμενος ἀπὸ συχνὰς στάσεις (ταραχὰς, ἐπαναστάσεις).

Πολύστατος (ὁ, ἡ). στημένος κοντὰ-κοντὰ, πυκνός.

Πολυστάφυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ςαφύλια (καὶ συνκδχ. ἀμπέλια).

Πολύσταχυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς στάχυας.

Πολυστεγής, έος καὶ

Πολύστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ςέγας (πολλὰ πατώματα), ὑψηλὸς, Πολυώροφος.

Πολύστειβος (ὁ, ἡ), = Πολύστιβος.

Πολύστειος (ὁ, ἡ), Π. [π. στία] ὁ ἔχων πολλὰ λιθάρια, πετρώδης. » Αἰγιαλὸς —, « Νίκ., Κολλ.

Πολυστελέχης, εος καὶ

Πολυστέλεχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς στελέχους (κορμούς).

Πολυστένακτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ ςενάζων ἢ πολλῶν στεναγμῶν ἄξιος, (ἐν γέν.) πλήρης στεναγμῶν.

Πολύστεπτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλάκις ςεφθεὶς (στεφανωθεὶς), στολισμένος μὲ πολλοὺς στεφάνους.

Πολυστέφανος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ἢ λαβὼν (ὡς νικητής) πολλοὺς στεφάνους· ςολισμένος μὲ πολλοὺς στεφάνους.

Πολυστεφής, έος (ὁ, ἡ), = Πολύστεπτος.

†Πολύστημος καὶ Πολυστήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺ στημόνι, πυκνὰ ὑφασμένος, (παρβλ. Πολύπηνος).

Πολυστιβάς, άδος (ἡ). ἡ ἔχουσα (περιέχουσα) πολλὰς στιβάδας, (συνκδχ.) εὐρύχωρος. » Οἰκία —, « Σιμοκ.

Πολυστιβία (ἡ), Π. τὸ νὰ ἦνε δρόμος τις -

Πολύστιβος (ὁ, ἡ), [π. στείβω]. πολλὰ (ἀπὸ πολλοὺς διαβάτας) πατημένος, πολυπόρευτος. » Θάλασσα —, « Νίκ., (ἄλλ. ἀνγν. Πολύστειος).

Πολύστικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σημαδευμένος μὲ) πολλὰ στίγματα, ὅλος βούλλαις-βούλλαις ἢ στιγμαῖς, πλουμιστός.

Πολύστιος (ὁ, ἡ), = Πολύστειος.

;Πολύστιπτος (ὁ, ἡ), = Πολύστιβος.

Πολυστιχία (ἡ). πλῆθος στίχων ἢ γραμμῶν, [ἐκ τοῦ

Πολύστιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων, συγκείμενος ἀπὸ) πολλοὺς στίχους ἢ πολλαῖς ἀράδαις.

Πολυστοιχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Πολύστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλοὺς στοίχους (πολλαῖς ἀράδαις).

;Πολύστολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἐκστρατεύων μὲ) πολὺν στόλον, σύρων κατόπιν του πολὺ στράτευμα, (εἰς τὸν Ξεν. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολὺς στόλος).

Πολυστομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ὁμιλῶ πολλὰ, εἶμαι -

Πολύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ςόματα· (Π.) ὁ ὁμιλῶν πολλὰ, πολύλογος. » Ἠχὼ —, « Νόνν.

Πολύστονος (ὁ, ἡ). πολλῶν στεναγμῶν αἴτιος ἢ ἄξιος, πολυστένακτος. » Ἔρις (» Ἰὸς) —, « Ὅμ.

†Πολύστρεβλος (ὁ, ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ Πολλὰ στρεβλὸς (διάστροφος, στραβοξύλος).

Πολύστρεπτος καὶ Π.

Πολυστρεφής, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ ςρημμένος, πολλὰς στροφὰς στρεφόμενος, εὐλύγιστος, εὔστροφος· (μτφορ.) πολύτροπος· εὐμετάβολος.

Πολύστριβος καὶ (κατ' ἐπένθ. τοῦ ι) Πολύστροιβος (ὁ, ἡ), Π. [π. ςροιβέω], = Πολυδίνητος, πολυτάραχος.

Πολυστροφάλιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ). συνωδευμένος μὲ πολλὰς στροφάλιγγας (πολλὰ ἀνεμοςρόβιλα).

Πολυστροφάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πολύςροφος.

Πολυστροφία (ἡ). το οὐσ. τοῦ

Πολύστροφος (ὁ, ἡ), = Πολυστρεφής, πολλὰ εὔστροφος (κυρ. καὶ μτφορ.).

Πολύστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ ἢ στηριζόμενος εἰς) πολλοὺς ςύλυς.

†Πολυσύγκρατος καὶ

Πολυσύγκριτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ πολλῶν εἰδῶν συγκεκραμένος (κεκριμένος), πολυμιγής, πολυσύνθετος.

Πολυσύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς συλλαβάς.

Πολυσύμφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ σύμφωνα.

Πολυσύνδεσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ μεταχειριζόμενος πολλοὺς συνδέσμους.

Πολυσύνδετος (ὁ, ἡ), πολλὰ (στερεὰ) συνδεδεμένος· (γρμτ.) = Πολυσύνδεσμος, (ὅθ.) » Πολυσύνδετον (σχῆμα), « Ῥτρ., ἡ διὰ πολλῶν συνδέσμων συμπλοκὴ τοῦ λόγυ.

†Πολυσύνθετος (ὁ, ἡ). συνθεμένος ἀπὸ πολλὰ εἴδη (στοιχεῖα).

Πολύσφαλτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλάκις σφάλλων ἢ ἀπατώμενος, πολλὰ εὐαπάτητος.

Πολυσφάραγος (ὁ, ἡ), Π. = Πολυσμάραγος.

†Πολύσφελμος (ὁ, ἡ), Γλσ. [π. σφέλμα]. χονδρόφλουδος.

Πολυσφόνδυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλοὺς σφονδύλους.

Πολυσφράγιστος (ὁ, ἡ). σφραγισμένος καλὰ (μὲ πολλὰς σφραγῖδας).

†Πολυσχεδής, Πολυσχεδία, Πολυσχεδῶς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυσχιδής κτλ.

Πολυσχημάτιστος (ὁ, ἡ). σχηματισμένος πολυτρόπως· ἐκφρασμένος μὲ διάφορα (ῥητορ.) σχήματα.

Πολυσχημόνως, ἐπίρ. Μὲ πολλὰ (διάφορα) σχήματα, ὑπὸ διαφόρους μορφὰς, πολυτρόπως.

Πολύσχημος καὶ

Πολυσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ λαμβάνων (παριστανόμενος ὑπὸ) πολλὰ καὶ διάφορα σχήματα.

Πολυσχήμως, ἐπίρ. = Πολυσχημόνως.

Πολυσχιδής, έος (ὁ, ἡ). σχισμένος διῃρημένος) εἰς πολλὰ μέρη (εἰς πολλοὺς κλάδους), πολυειδής.

Πολυσχιδία (ἡ), τὸ πολυσχιδὲς (πολυειδὲς), ἡ ποικιλία. » Δογμάτων —, « Ἰσκρ.

Πολυσχιδῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πολυσχιδῆ, κατὰ πολλὰς διαιρέσεις καὶ ὑποδιαιρέσεις, πολυειδῶς.

Πολύσχιστος (ὁ, ἡ), = Πολυσχιδής.

Πολύσχοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ πλεγμένος ἀπὸ) πολλοὺς σχοίνυς, πλήρης σχοίνων.

Πολύσχολος (ὁ, ἡ), = Πολυάσχολος.

Πολυσώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) πολλὰ σώματα, ἤ· σωματώδης, πολύσαρκος.

Πολυτάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων πολλὰ τάλαντα, βαρύτατος. » Κρείσσων χρυσὸς ὀλίγος μολύβδου πολυταλάντου, « Γργ. 2) ὁ ἔχων ἢ ἀξίζων (κοστίζων) πολλὰ τάλαντα, πλούσιος ἢ πολύτιμος.

Πολυτάρακτος (ὁ, ἡ). πολλὰ τεταραγμένος, (κοιν.) ἄνω-κάτω.

Πολυτάραχος (ὁ, ἡ), ξ ἐπίρ. -άχως. Πλήρης ταραχῆς (θορύβου, τύρβης), ἤ· πρόξενος πολλῆς ταραχῆς, πολλὰ ἀνήσυχος.

Πολυταρβής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. τάρβος] πολλὰ φοβισμένος, κατατρομαγμένος, ἤ· πολλὰ τρομερὸς, πρόξενος φρίκης. » Πολυταρβέα ῥήξατο φωνήν, « Νονν.

Πολυτειρής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. τείρω]. πολλὰ κοπιασμένος ἢ κοπιαςικὸς, πολλὰ ἐπίμοχθος. 2) [π. τείρεα] πλήρης ἄστρων, ὅλος κατάστερος.

Πολυτεκνέω-ῶ, Μ. ήσω. ἔχω πολλὰ τέκνα, εἶμαι πολύτεκνος.

Πολυτεκνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Πολύτεκνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ γεννήσας πολλὰ τέκνα. (εἰς τὸν Αἰσχλ. Ἱκέτ. 1029) πολυτεκνίας πρόξενος. » Ποταμός —, «

Πολυτέλεια (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πολυτελοῦς, πολλὰ (μεγάλα) ἔξοδα πρὸς ἐπίδειξιν, (Γαλλ.) luxe· (ἐν γέν.) λαμπρότης, μεγαλοπρέπεια.

Πολυτελέομαι-οῦμαι, Μ. έσομαι, καὶ

Πολυτελεύομαι, Μ. εύσομαι. Ζῶ μὲ πολυτέλειαν, κάμνω πολλὰ (μεγάλα) ἔξοδα, εἶμαι -

Πολυτελής [π. τέλος], έος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ἢ ἀπαιτῶν πολλὰ (μεγάλα) ἔξοδα, πολυδάπανος, (ἐπὶ πραγμ.) ἀκριβὸς, πολύτιμος· (ἐν γέν.) λαμπρὸς, μεγαλοπρεπής, ἐξαίρετος.

Πολυτελῶς, ἐπίρ. Μὲ πολυτέλειαν, μεγαλοπρεπῶς.

Πολυτενής, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ ἐκτεταμένος.

Πολυτερπής, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ τερπνὸς εὐφρόσυνος).

Πολυτέχνης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Πολύτεχνος, πολλῶν τεχνῶν ἔμπειρος.

Πολυτεχνής, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ τεχνικὸς, καμωμένος μὲ πολλὴν τέχνην.

Πολυτεχνία (ἡ). πολλῶν τεχνῶν ἐμπειρία.

Πολύτεχνος (ὁ, ἡ). πολλῶν τεχνῶν ἔμπειρος ἢ πολλὰ ἔμπειρος εἰς τὴν τέχνην του, (κοιν.) πολλὰ τεχνίτης ἢ πολυτεχνίτης· (ἐνίοτε) πολλὰ τεχνικὸς (τεχνικὰ καμωμένος).

†Πολυτιμητίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ πολυτίμητον, τιμῶ κατὰ πολλά.

Πολυτίμητος (ὁ, ἡ). πολλῆς τιμῆς ἄξιος, πολλὰ ἔντιμος· (σπν.) = Πολύτιμος. » Πῶς ὁ σῖτος ὤνιος; Β. παρ' ἀμὲ πολυτίματος ἅπερ τοὶ Θεοί, « Ἀρσφ.

†Πολυτίμιος καὶ

Πολύτιμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). πολλῆς τιμῆς ἄξιος ἢ ὤνιος, (κοιν.) ἀκριβός· (ἐπὶ ἀνθρ.) πολλὰ ἔντιμος ἢ ἀξιότιμος.

†Πολυτιμώρητος (ὁ, ἡ). πολλὰ (σκληρὰ) τιμωρηθείς.

Πολύτιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυτίμητος.

Πολύτλας, α, (ὁ) καὶ

Πολυτλήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [π. τλάω]. ὁ πολλὰ (δεινὰ) ὑπομείνας, πολυπαθής, πολλὰ ὑπομονητικὸς ἢ ταλαίπωρος.

Πολύτλητος (ὁ, ἡ), = Πολύτλας, πολυπαθής. 2) (πθ.) κακὸν τὸ ὁποῖον ὑπέφερέ τις πολὺν καιρόν. » Ὠδίνεσσι πολυτλήτῃσι, « Κοΐντ.

Πολύτμητος (ὁ, ἡ), [π. τέμνω]. κομμένος εἰς πολλὰ μέρη ἢ τμήματα, κατακομμένος. 2) (μτφορ.) πολλὰ δριμὺς (ὀδυνηρός).

†Πολυτοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο. Ὁ περιέχων ἢ ἐμφαίνων πολλάκις τὴν αὐτὴν ἰδέαν (ἰδιότητα κτλ.), πολλάκις ἢ πολλαπλασίως τοιοῦτος.

Πολυτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ πολλὰ, εἶμαι πολυτόκος.

Πολυτοκία (ἡ). μεγάλη γονιμότης, [ἐκ τοῦ

Πολυτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα πολλὰ νεογνὰ καὶ πολλάκις, πολλὰ γόνιμος.

†Πολύτολμος (ὁ, ἡ). πολλὰ τολμηρὸς, πλήρης τόλμης.

Πολυτόξευτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ πολλῶν τοξευόμενος, ἤ· πολλὰ ὀξύς.

Πολυτόρευτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ τορεύματα (σκαλιστὰ πλουμίδια), μὲ πολλὴν τέχνην δυλευμένος, πολλὰ τετορνευμένος.

Πολύτορος (ὁ, ἡ), Π. [π. τείρω]. γεμάτος ἀγκάθια. » Ἐχῖνος —, « Ἡσυχ.

Πολυτραφής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πολλοὺς τρέφων, πολλὰ θρεπτικὸς ἢ εὔφορος.

Πολυτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς λαιμοὺς (τραχήλους), (ἴδε Πολυδειράς).

Πολύτρεπτος (ὁ, ἡ). ὁ πολλάκις ἢ πολλὰς τροπὰς τρεπόμενος, εὐμετάτρεπτος.

Πολυτρήρων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς περιστερὰς (τρήρωνας).

Πολύτρητος (ὁ, ἡ), Π. [π. τιτράω]. ὅλος (γεμάτος) τρύπαις, πολυτρύπητος· » Σπόγγος —, « Ὅμ.

†Πολύτριμμα (τὸ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Περίτριμμα.

Πολυτρίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (περιέχων) πολλοὺς τρίποδας.

Πολύτριπτος (ὁ, ἡ). πολλὰ τριμμένος, (ἐπὶ ὑφάσμ.) λυωμένος· (μτφορ.) πανοῦργος, πολύπειρος.

Πολύτριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς τρίχας, μαλλιαρός. ‖. (οὐσ.) Πολύτριχον, εἶδος φυτοῦ ἰατρ., (ἄλλ.) Ἀδίαντον, (Γαλλ.) capillaire.

Πολυτροπία (ἡ). ποικιλία· (μτφορ.) πανουργία, πολυπειρία κτλ., [ἐκ τοῦ

Πολύτροπος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλοὺς τρόπους γινόμενος, πολυειδής, ποικίλος· (μτφορ.) ὁ πολλὰς τροπὰς τρεπόμενος ἢ πολλοὺς τρόπους ἐφευρίσκων, πολυμήχανος, πανοῦργος, ἢ (κατ' ἄλλ.) ὁ πολλοὺς τόπους γυρίσας, πολυπλάνητος, (κοιν.) κοσμογυρισμένος, (ἐπμ.) πολύπειρος.

Πολυτρόπως, ἐπίρ. Πολυειδῶς, κατὰ πολλοὺς (διαφόρους) τρόπους.

Πολυτροφία (ἡ). ἀφθονία τροφῆς ἢ θρεπτικοῦ χυμοῦ (εἰς τὴν Ἀνθολογ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυστροφία), [ἐκ τοῦ

Πολύτροφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) πολλὰ θρεπτικός· (προπαροξ.) πολλὰ θρεμμένος, εὐτραφής.

Πολυτρόχαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων πολὺ (μὲ πολλὴν ταχύτητα), πολλὰ ὀγλίγωρος (ταχυκίνητος). » Γλῶσσα —, « Αξ. 2) ὅπου τρέχουν (συντρέχουν) πολλοί. » Ἀγορὰ —, « Ἐπγρ.

Πολυτρύπητος (ὁ, ἡ), = Πολύτρητος.

Πολύτρυτος (ὁ, ἡ), Γλσ. [π. τρύχω]. πολλὰ τυραννισμένος (βασανισμένος), πολυπαθής.

;Πολυτρώκτης, ου (ὁ). ὁ τρώγων πολλὰ (κυρ. τρωγάλια).

Πολυτύραννος (ὁ, ἡ). πολλὰ τυραννικός.

Πολύτυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ κάμνων πολὺ τυρί, ἔχων ἀφθονίαν τυροῦ.

Πολυυδρία (ἡ). πολλὴ (μεγάλη) ἀφθονία ὕδατος, πολλὰ νερά, [ἐκ τοῦ

Πολύυδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀφθονίαν ὑδάτων (πλῆθος νερά), κάθυδρος.

Πολύυλος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος). ὁ ἔχων ἀφθονίαν ὕλης.

Πολυύμνητος (ὁ, ἡ). ὁ πολλάκις ὑμνηθεὶς (ἐγκωμιασθεὶς) ἤ, πολλῶν ὕμνων (ἐγκωμίων) ἄξιος, πολυεπαίνετος.

Πολυυμνία (ἡ), Ζ. Πολύμνια, [ἐκ τοῦ

Πολύυμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ πολλῶν ὑμνούμενος ἢ ἄξιος ὑμνεῖσθαι, πολυύμνητος· πλήρης ὕμνων.

Πολυυπνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Πολύυπνος (ὁ, ἡ). ὁ κοιμώμενος ἢ φέρων βαθὺν ὕπνον, πολλὰ ὑπνώδης ἢ ὑπνωτικός. »Ἠρεμίη—,« Ὀρφ.

Πολυφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρωγω πολύ, εἶμαι πολυφάγος.

Πολυφαγία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Πολυφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων πολύ, (κοιν.) φαγᾶς.

Πολύφαμος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Πολύφημος.

†Πολυφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ πολλοὺς τρόπους φαινόμενος, περιφανής, ἤ· πολυειδής, πολύμορφος.

Πολυφάνταστος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ἢ κάμνων νὰ βλεπῃ τις πολλὰ φαντάσματα (ἀνύπαρκτα φαινόμενα).

Πολυφάρμακος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων ἢ μεταγειριζόμενος ἢ παράγων ἢ σύνθετος ἀπὸ πολλὰ φάρμακα (γόρτα ἰατρικὰ ἢ φαρμακερά). »Κίρκη—,« Ὅμ., ἢ πολλῶν μαγειῶν (φαρμακειῶν) ἔμπειρος.

†Πολυφασία (ἡ), Γλσ. [πολύφατος], =Πολυλογία.

†Πολυφάσματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ παριςάνων πολλὰ φάσματα, φαινόμενος ὑπὸ διαφόρους καὶ πολυειδεῖς μορφάς. »Ἑκάτη—,« (Χρσμ. παρ') Εὐσ.

Πολύφατος (ὁ, ἡ), Π. [π. φημί]. περὶ τοῦ ὁποίου πολλὰ ἐῤῥέθησαν (πολλοὶ ἐλάλησαν), περίφημος, πολυθρύλλητος.

†Πολύφαυλος (ὁ, ἡ). πολλὰ φαῦλος (τιποτένιος, πρόστυχος), ἀχρειέστατος.

Πολυφεγγής, έος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων πολὺ φέγγος (πολλὴν λάμψιν), πολλὰ λαμπρός (φεγγοβόλος).

Πολυφειδής, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ φειδωλός.

Πολυφερβής, έος (ὁ, ἡ), Π. =Πολύφορβος.

Πολύφερνος (ὁ, ἡ), =Πολύεδνος, πολύπροικος.

Πολυφημία (ἡ). πολλὴ (μεγάλη) φήμη (εὐφημία ἢ δυσφημία), [ἐκ τοῦ

Πολύφημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν (μεγάλην) φήμην (καλὴν ἢ κακήν), περίφημος· (ὅθ. κύρ. ὄνομα) ὁ Πολύφημος. 2) ὁ γνωρίζων πολλὰς φήμας (ᾠδὰς ἢ πολλὰ ᾀδόμενα), πολύφωνος. »Ἀοιδὸς—,« Ὀδ. Χ. (ꙁ μεμπτ.) φωνακλᾶς. »Βάτραχος—,« Ὅμ. 3) (τόπος) ὅπου λέγονται καὶ ἀκούονται πολλαὶ φῆμαι ἢ γίνονται πολλαὶ φωναί, θορυβώδης. »Ἀγορὰ (»Ἑορτὴ)—,« Ὅμ., Ἀλκμ.

Πολυφήτωρ, ορος (ὁ), Π. =Πολύφημος.

Πολύφθαρτος (ὁ, ἡ), =Πολύφθορος.

Πολύφθογγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναδιδων πολλοὺς φθόγγους ἢ καθαρὸν φθόγγον, πολύηχος. »Αὐλὸς—,« Π., ἡ σύριγξ.

†Πολυφθόνερος (ὁ, ἡ). πολλὰ φθονερός. (εἰς τὸν Αρτ. ἄλλ. ἀνγν. Πολύφθορος).

Πολυφθόνητος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐπίφθονος.

†Πολύφθονος (ὁ, ἡ). πολλὰ φθονερὸς ἢ ἐπίφθονος, (εἰς τὸν Πλ. Κεφ. Ἑλλ. 9. νομίζ. ἐσφαλμ. ἀντὶ

;Πολύφθοος (ὁ, ἡ). ὅτε προσφέρονται πολλοὶ φθοῖς (πολλὰ πλακούντια) εἰς θυσίαν.

†Πολυφθορέων, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυσπερέων.

Πολύφθορος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ προξενῶν πολλὴν φθοράν, πολλὰ φθοροποιός. (προπαροξ.) ὁ παθὼν πολλὴν (μεγάλην) φθοράν, πλήρης σφαγῆς (φόνου), καταφανισμένος.

;Πολυφιλάνθρωπος (ὁ, ἡ). πολλὰ φιλάνθρωπος, (ὅθ.

Πολυφιλανθρώπως, ἐπιρ. Μὲ πολλὴν φιλανθρωπίαν.

†Πολυφίλητος (ὁ, ἡ), =Πολυαγάπητος.

Πολυφιλία (ἡ). πλῆθος φίλων, [ἐκ τοῦ

Πολύφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἀγαπῶν νὰ ἔχῃ πολλοὺς φίλους.

Πολύφιλτρος (ὁ, ἡ), Π. κυριευμένος ἀπὸ ὅλας τὰς φλογας τοῦ ἔρωτος, πολλὰ ἐρωτοληπτος.

Πολυφίλως, ἐπιρ. Ὡς πολύφιλος.

Πολυφλέγματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺ φλέγμα.

Πολύφλογος (ὁ, ἡ). πολλὰ φλογερός, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ζαφλεγής).

Πολύφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν φλοιόν.

Πολύφλοισβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων πολὺν φλοῖσβον (μεγάλην βοήν). »Θάλασσα—,« Ὅμ., Ἡσ.

†Πολυφλύαρος (ὁ, ἡ). πολλὰ φλύαρος.

†Πολύφοβος (ὁ, ἡ). πολλὰ δειλός, πλήρης φόβου.

Πολύφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συχνάζων εἰς πολλὰ μέρη, περιερχόμενος πολλοὺς τόπους, πολυπλάνητος.

Πολυφονος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων πολὺν φόνον, φονικώτατος.

Πολύφορβος, ος ἢ η, ον, Π. ὁ τρέφων (παράγων χορτον [φορβὴν] διὰ) πολλὰ ζῶα.

Πολυφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ πολύ, εἶμαι πολυφόρος.

†Πολυφόρητος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) πολύ, πολλὰ εὔφορος. 2) (ἐπὶ ἀνθρ.) =Περιφόρητος.

Πολυφορία (ἡ). πολλὴ (μεγάλη) εὐφορία, [ἐκ τοῦ

Πολυφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) πολύ, πολλὰ εὔφορος. »Γῆ—,« Αξ. (ꙁ μτνμ.) »Δαίμων—,« Ἀρσφ., πολλῶν συμφορῶν αἴτιος. 2) (οἶνος) ὁ σηκόνων πολὺ νερόν, δυνατός.

Πολύφορτος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (σηκόνων) πολὺν φόρτον, βαρυφορτωμένος,

Πολυφραδέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. εἶμαι-

Πολυφραδής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. φράζομαι]. πολλὰ στοχαστικὸς (φρόνιμος ἢ εὐφραδής, ἔχων εὔροιαν λόγου). »Μοῦσαι ἄνδρα πολυφραδέοντα τιθεῖσιν.« Ἡσ.

Πολυφραδία ꙁ

Πολυφραδμοσύνη (ἡ), Π. πολλὴ φρόνησις ἢ εὔροια λόγων, [ἐκ τοῦ

Πολυφράδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. =Πολυφραδής.

Πολύφρασος (ὁ, ἡ), [π. φράζω]. ὁ πολλάκις ῥηθεὶς (ἐπαναληφθείς), πολύκροτος, πολυθρύλλητος. 2) Π. [π. φράζομαι]. πολλὰ προσεκτικὸς (στοχαστικος). »Ἵππος—,« (Ξενοφάν. παρὰ) Σξτ. 3) μὲ πολλὴν φρόνησιν (ςοχασιν) ἐφευρημένος, πολλὰ επιτήδειος. »Δόλος—,« Ὀππ.

Πολύφροντις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. πλήρης φροντίδων.

Πολυφρόντιςος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπιρ. -ίςως. Μὲ πολλὴν φροντίδα (σκέψιν) καμωμένος ἢ πολλὰ φροντιςικὸς (ςοχαςικος, προσεκτικός, φρόνιμος).

Πολυφροσύνη (ἡ). πολλὴ φρόνησις (πανουργια, ἐπιτηδειότης), πολυτροπια, [ἐκ τοῦ

Πολύφρων, ονος (ὁ, ἡ). πολλὰ φρόνιμος (ἐφευρετικος, ἐπιτήδειος), πολύτροπος, πολυμήχανος. »Ἥφαιςος—,« Ὅμ.

Πολυφυής, έος (ὁ, ἡ). φύσει πολυειδὴς (πολυμορφος, πολυποίκιλος). διαιρούμενος ꙁ υποδιαιρούμενος φυσικῶς εἰς πολλοὺς κλάδους, πολυσχιδής.

Πολύφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ (πυκνὰ) φύλλα.

Πολύφυλος (ὁ, ἡ). ὁ συνιστάμενος ἀπὸ ἢ διαιρούμενος εἰς πολλὰς φυλὰς (πολλὰ εἴδη ἢ γενη).

†Πολύφυτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ φυτά, πλήρης φυτῶν, καταφυτος, (συγχ. τῷ Πολύφυλος).

†Πολυφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναπέμπω πολλὰς φωνὰς (πολλοὺς ἤχους) ἢ· ὁμιλῶ πολλά, (ἐν γέν.) εἶμαι πολυφωνος.

Πολυφωνια (ἡ). τόνος (μέγεθος) φωνῆς ἢ ἤχου· πλῆθος φωνῶν ἢ ἤχων συγκεχυμένων, θόρυβος· (ενίοτε) =Πολυλογια, [ἐκ τοῦ

Πολύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν (μεγάλην, δυνατὴν) φωνήν, ἠχῶν (βοΰζων) δυνατά· ὁ ἀναπέμπων πολλὰς (διαφορους) φωνὰς ἢ ἤχους, θορυβώδης, συγκεχυμένος· ὁ πολλὰ λαλῶν, ἔχων εὔροιαν λογου. »Ὅμηρος ὁ τῶν ποιητῶν ἁπάντων πολυφωνοτατος,« Δ. Ἀλ. »Πολύφωνος ὁ οἶνος ἐστι καὶ λαλιᾶς..καταπίμπλησι,« Πλ.

Πολύφωτος (ὁ, ἡ). πλήρης φωτός, φωτεινοτατος. ‖. (οὐσ.) Πολύφωτον (τὸ), τὸ πολυκανδήλον.

Πολυχαίτης, ου (ὁ), =Βαθυχαίτης.

Πολύχαλκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παράγων ἢ κατεσκευασμένος μὲ πολὺν χαλκόν. »Χώρα—,« Αξ., ἡ ἔχουσα πολλὰ καὶ πλούσια μεταλλεῖα χαλκοῦ. »Ἀνὴρ—,« Ὅμ., ὁ ἔχων πολλὰ χάλκινα σκεύη, (δηλ.) πλούσιος. »Οὐρανὸς—,« αὐτ., ὅλος χάλκινος, (ἐπμ.) στερεὸς ἤ, λαμπρός.

Πολυχανδής, έος (ὁ, ἡ), Π. [π. χανδάνω] πολλὰ χωρητικός.

Πολυχάρακτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ καὶ ποικίλα χαραγματα (σκαλιστὰ κοσμήματα

Πολυχαρής, έος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ αἰσθανόμενος πολλὴν χαράν.

Πολυχαρίδα, κλητ. τοῦ Πολυχαρίδης, Λακων. (φιλικὴ προσφώνησις), ἀγαπητέ μου φίλε, φίλτατε!

Πολύχαρμος (ὁ, ἡ), Π. [π. χάρμη]. πολλὰ πολεμικὸς (φιλοπόλεμος).

Πολυχείμαστος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς πολλοὺς χειμῶνας (πολλὰς φουρτούνας).

Πολυχείμερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑποκείμενος εἰς (ταραττόμενος ἀπὸ) συχνοὺς χειμῶνας, πολλὰ δυσχείμερος.

Πολυχείμων, ονος (ὁ, ἡ), =Πολυχείμαςος.

Πολύχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ γινόμενος ἀπὸ πολλὰς χεῖρας. »Εὐπορία—,« Ἀλκιδ., ἡ ὑπὸ πολλῶν χορηγουμένη βοήθεια.

Πολυχειρία (ἡ). πλῆθος χειρῶν (ἀνθρώπων ἐργαζομένων), πολλὰ χέρια, [ἐκ τοῦ

Πολύχειρος (ὁ, ἡ), =Πολύχειρ.

;Πολυχερία (ἡ), =Πολυχειρία.

Πολύχεσος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ χέζων. »Νόσημα πολύχ.,« (Κωμ. παρὰ) Σδ.

Πολυχεύματος καὶ

Πολυχεύμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ χέων ἢ χεόμενος ἀφθόνως, πολύῤῥυτος.

Πολυχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) πολλοὺς χιτῶνας (πολλὰ περικαλύμματα).

;Πολύχλωρος (ὁ, ἡ). πολλὰ χλωρὸς (χλωμός).

Πολύχνη (-ύχνιον), ἐσφαλμ. ἢ ἀδκμ. ἀντὶ Πολίχνη, -ίχνιον.

Πολύχνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) πολὺν χνοῦν (πολὺ χνοῦδι).

Πολυχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ πολλαπλασίως, εἶμαι πολύχους.

Πολυχοΐα (ἡ). πολλὴ καρποφορία, μεγάλη εὐφορία (κυρ. γεννημάτων)· (κατ' ἐκτ.) πολλὴ ποικιλία εἰδῶν, [ἐκ τοῦ

Πολύχοιος, Π. (μτγν.) ἀντὶ Πολύχοος.

Πολύχολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν χολήν.

Πολύχοος-ους (ὁ, ἡ), [π. χέω]. (κυρ. ἐπὶ γεννημάτων) ὁ καρποφορῶν πολλαπλασίως· (ἐν γέν.) ἄφθονος ἤ· πολυποίκιλος. »Τὰ χεδροπὰ πολυχοώστερα,« Θφρ. »Ἐντίκτει δὲ ἡ τενθρηδὼν κατὰ γῆς ὥσπερ οἱ σφῆκες· πολύχουν δ' ἐστιν,« Ἀρςτ. (καὶ μτνμ.) »Ἐςι δὲ πολύχους ταῖς λέξεσι,« Φώτ., (Γαλλ.) diffus. »Τὸ πολύχουν τῶν νοημάτων,« Χρσ.

Πολυχορδία (ἡ). πλῆθος χορδῶν, [ἐκ τοῦ

Πολύχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς χορδὰς (καὶ συνκδχ. πολλὰς φωνάς, πολλοὺς φθόγγους). »Αὐλὸς (»Ὠδὴ)—,« Εὐρ.

Πολύχορτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν χόρτον (παχεῖαν, ἄφθονον βοσκήν). »Λειμὼν—,« Εὐς.

Πολύχους (ὁ, ἡ), (κατὰ κρσ.) =Πολύχοος.

Πολύχρεως, ω (ὁ, ἡ), =Κατάχρεως.

Πολυχρηματέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πολλὰ χρήματα, εἶμαι πολυχρήματος.

Πολυχρηματία (ἡ). πλῆθος χρημάτων, πλοῦτος.

Πολυχρηματίας, ου (ὁ), =Πολυχρήματος.

Πολυχρηματίζω, Μ. ίσω, =Πολυχρηματέω

Πολυχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ χρήματα, πλούσιος.

Πολυχρημοσύνη (ἡ), =Πολυχρηματία, [ἐκ τοῦ

Πολυχρήμων, ονος (ὁ, ἡ), =Πολυχρήματος

Πολυχρηστία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Πολύχρηστος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἢ εἰς πολλὰ χρήσιμος (εὔχρηστος).

Πολύχροια (ἡ). τὸ πολύχροον, ποικιλότης χρωμάτων.

;Πολύχροιος (ὁ, ἡ), Π. (μτγν.) ἀντὶ Πολύχροος.

†Πολυχρονέω-ῶ, Μ. ήσω, =Πολυχρονίζω.

Πολυχρονία (ἡ), =Πολυχρονιότης.

Πολυχρονίζω, Μ. ίσω, (Γρφ.). Διαρκῶ πολὺν χρόνον ἢ πολλοὺς χρόνους· (ἐνίοτε μτβτ.) κάμνω τι νὰ πολυχρονήσῃ· τραβῶ εἰς μάκρος, ἀναβάλλω. 2) (Ἐκκλησ.) εὔχομαι τὸ « Πολυχρόνιον ποιῆσαι Κύριος! «

Πολυχρόνιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἢ ζήσας πολλοὺς χρόνους, ὁ διαρκῶν ἢ διαρκέσας πολὺν χρόνον, παλαιός, πολυκαιρινός· μακρόβιος.

Πολυχρονιότης (ἡ). μῆκος (διάρκεια) χρόνου, πλῆθος ἐτῶν, μακροβιότης.

Πολυχρονίως, ἐπίρ. Πολὺν (Εἰς πολὺν) καιρόν.

†Πολύχρονος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -χρόνως, σπν. ἀντὶ Πολυχρόνιος.

Πολύχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς χρόας (πολλὰ χρώματα), πολυποίκιλος.

Πολύχρυσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν χρυσὸν ἢ πολλὰ χρυσᾶ σκεύη καὶ στολίδια ἢ πλούσια χρυσοῦ μεταλλεῖα, (ἐν γέν.) πλούσιος ἢ χρυσοστόλιστος. »Σάρδεις αἱ πολύχρυσοι,« Σοφ. »Πολύχρυσος Ἀφροδίτη,« Ἡσ. »Χώρα—,« Στρβ. »Τῶν βασιλέων πολυχρυσότατον,« Αρτ.

Πολυχρώματος καὶ Πολύχρωμος (ὁ, ἡ). χρωματισμένος μὲ διάφορα χρώματα.

;Πολύχρως, ωτος (ὁ, ἡ), =Πολύχροος, πολυχρώματος.

Πολύχυλος καὶ

Πολύχυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολὺν χυλὸν (χυμόν).

Πολύχυτος (ὁ, ἡ). πολλὰ (εἰς μακρὰν ἔκτασιν) χυμένος, (ἐν γέν.) πολύς, ἄφθονος· πολλαπλάσιος, (παρβλ. Πολύχους καὶ Νήχυτος).

†Πολυχώρητος (ὁ, ἡ). πολλὰ χωρητικός, (Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Πολυχανδής).

Πολυχωρία (ἡ). μεγάλη ἔκτασις, εὐρυχωρία »Ἡ τῶν ὀνομάτων πολυχωρία,« Πτολ., τὸ πολυσήμαντον, [ἐκ τοῦ

Πολύχωρος (ὁ, ἡ). ὁ πολλὰ χωρῶν, πολλῶν χωρητικός, εὐρύχωρος. »Τὸ περιφερὲς πολυχωρότατον,« Γαλ.

Πολύχωστος (ὁ, ἡ). σχηματισμένος ἀπὸ τὴν ἐπισώρευσιν πολλοῦ χώματος. »Τάφος—,« Αἰσχ.

Πολυψάμαθος καὶ Πολύψαμμος (ὁ ἡ). ὁ ἔχων πολλὴν ψάμμον (ψάμαθον), πολλὰ ἀμμώδης.

Πολύψεκτος (ὁ, ἡ), [π. ψέγω]. πολλὰ κατηγορημένος ἢ ἀξιοκατηγόρητος.

Πολυψηφία (ἡ). πλῆθος ψήφων, πολλαὶ ψῆφοι.

Πολυψηφίς, ίδος ἢ (;)ῖδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰς ψηφῖδας (πολλὰ χαλίκια, λιθάρια). »Ποταμὸς (»Αἰγιαλὸς)—,« Αξ.

Πολύψηφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ πολλὰς ψήφους (φωνάς, γνώμας).

Πολύψοφος (ὁ, ἡ), [π. ψόφος]. ὁ κάμνων μέγαν κρότον, βροντώδης. »Κεραυνὸς—,« Π. Σιλεντ.

Πολυωδυνία (ἡ). ὑπερβολὴ ὀδύνης (πόνου), περιωδυνία, [ἐκ τοῦ

Πολυώδυνος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ ὑποφέρων πολὺν πόνον (πολλὰ δεινά)· πολλὰ ὀδυνηρός, κατώδυνος.

Πολυωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω πολλὰ ὀνόματα, εἶμαι πολυώνυμος.

Πολυωνυμία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις πολυώνυμος.

†Πολυωνυμικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πολυωνυμίαν.

Πολυώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ (διάφορα) ὀνόματα ἤ· μέγα (ἐξακουσμένον) ὄνομα, πολυθρύλλητος, περιώνυμος. »Στυγὸς πολυώνυμον ὕδωρ,« Ἡσ.

Πολυωνύμως, ἐπίρ. Μὲ πολλὰ καὶ διάφορα ὀνόματα.

Πολυώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλοὺς ὄνυχας.

Πολυωπέτις, ιδος (ἡ), Π. (μτγν.) θηλ. τοῦ

Πολυωπής, έος καὶ

Πολυωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [π. †ὤψ], ἀντὶ Πολυόμματος, (μτν. ἐπὶ δικτ.) =τῷ

Πολύωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ὀπὰς (τρύπας).

Πολυωρέω-ῶ [π. ὥρα], Μ. ήσω. Πολλὰ φροντίζω περί τινος, ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι, τιμῶ. (μὲ αἰτ.) »Π. τινὰ βρώμασιν,« Αἰν., φιλεύειν. (καὶ πθ.) »Πολυωρεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἡττόνων,« Ἀρςτ., =Θεραπεύεσθαι.

Πολυωρητικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ πολυωρεῖν, θεραπευτικός, περιποιητικός.

Πολυωρία (ἡ). πολλὴ φροντὶς ὑπέρ τινος, πολὺ 'νοιάσιμον, μεγάλη περιποίησις, (Γαλλ.) grands égards, (ἀντιθ. τῷ Ὀλιγωρία).

Πολύωρος (ὁ, ἡ), [π. ὥρα]. πολυετής, πολλῶν χρόνων, παλαιός. »Οἶνος—,« Στβ., (ὅπου κατ' ἄλλ. ἀναγνωστέον Πολυφόρος).

Πολυώροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς ὀροφὰς (πολλὰ πατώματα).

Πολύωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰ ὦτα (αὐτία ἢ ;πιασίματα).

Πολυωφελής, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ ἐπωφελής.

Πολυωφελῶς, ἐπίρ. Πολλὰ ἐπωφελῶς, πρὸς μέγα ὄφελός τινος.

Πολύωψ, ωπος (ὁ, ἡ), Π. = Πολυωπὴς ἢ Πολύωπος. »Ἀνέρα δ' ὑπνόωντα μίτῳ πολύωπι καλύπτω,« Ἐπγρ.

Πολφὸς (καὶ ὄχι) Πόλφος (ὁ). [συγγ. τῷ Βολβὸς], εἶδος φάρου ἢ (πιθανώτ) φιδὲ τὸν ὁπ. ἐμαγείρευαν μὲ ὄσπρια. »Πολφοὶ μηρύματα ἐκ σταιτὸς, ἃ τοῖς ὀσπρίοις ἐνέβαλλον,« Πλδ., (ὅθεν

†Πολφοφάκη (ἡ), εἶδος μαγειρεύματος (σούπας;) ἀπὸ πολφὸν ꙁ φακῆν, (παρβλ. Βολβοφάκη).

†Πόλχος, Αἰολ. ἀντὶ Ὄχλος, (ὅθ. τὸ Λτ. vulgus).

Πόμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι πίνεται, τὸ πιοτόν.

†Πομάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πόμα.

†Πομπαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. =Πομπὴν ἄγω.

Πομπαῖος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς πομπὴν (παραπομπὴν κτλ.). »Ἑρμῆς—,« Αἰσχλ., Σοφ. κλπ.

ὁ (ἄλλ.) Ψυχοπομπός. » Ἄνεμος —, « Πίνδ., ὁ οὔριος. 2) (πθ.) ὁ στελλόμενός που. » Ἐλάταν —, « Εὐρ., (παρβλ. Πόμπιμος).

Πομπεία (ἡ). τὸ πομπεύειν· παράταξις (συνοδία) πομπῆς ἢ (εἰς τοὺς Ῥωμ.) θρίαμβος. 2) ἐπίδειξις· θεατρισμός. 3) αἱ πρὸς τοὺς θεατὰς καὶ πρὸς ἀλλήλας ὕβρεις ϗ τὰ σκώμματα τῶν πομπευόντων (κυρ. εἰς τὰς τελετὰς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Κυβέλης) ἢ τῶν συνοδευόντων τὸν Ῥωμαϊκὸν θρίαμβον στρατιωτῶν, (ὅθεν ἐν γέν.) ὕβρεις ἀναιδεῖς, λοιδορίαι, χλευασμὸς· περιφρόνησις. » Ἡ τοῦ δαίμονος καθ' ἡμῶν πομπεία, « Ἠλ.

Πομπεῖον (τὸ). ἀγγεῖον τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν εἰς τὰς πομπάς. » Τὰ πομπεῖα παρὰ τῶν ἀργυθεωρῶν αἰτησάμενος, « Ἀνδκ. 2) (εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁπ. ἐκινοῦσαν αἱ πομπαὶ ϗ τὸ κτίριον ὅπου ἐφυλάττοντο τὰ σκεύη κλπ. τῆς πομπῆς, σκευοφυλάκιον. » Δεικνὺς τὴν τοῦ Διὸς στοὰν καὶ τὸ Πομπεῖον, « Αρτ.

Πομπεύεσκε, Π. ἀντὶ Ἐπόμπευε.

Πομπεύς, έως (ὁ). ὁ πέμπων (παραπέμπων) τινα, = Πομπός. » Πομπῆα κελεύθου, « Νονν. 2) ὁ συνοδεύων πομπὴν (Θχ. ς΄, 38).

Πόμπευσις, εως (ἡ). τὸ πομπεύειν, συνόδευσις πομπῆς, πομπεία.

Πομπευτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Πομπευτής.

Πομπευτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πομπεύειν, χρήσιμος (ἁρμόδιος) διὰ πομπήν. » Ὅσῳ διαλλάττει πολεμιστήρια ὅπλα πομπευτηρίων, « Δ. Ἀλ.

Πομπευτής, οῦ (ὁ). ὁ πομπεύων (συνοδεύων πομπήν), ἢ 2) παραπέμπων τινὰ ὡς πομπός.

Πομπευτικός, ή, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Πομπευτήριος.

Πομπεύω, Μ. εύσω. (ἀρχ. καὶ Π.) Συνοδεύω τινὰ ὡς πομπός, ὁδηγῶ, παρακολουθῶ, παραπέμπω. » Αὐτὸς μιν πόμπευον, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο κεῖσ' ἐλθών, « Ὀδ. Ν. (καὶ μτνμ.) » Ἑρμοῦ τέχνην πομπεύω, « Σοφ., μετέρχομαι, ἐπαγγέλλομαι. 2) (συνήθ.) ὁδεύω ἐν πομπῇ, ἢ συνοδεύω πομπὴν (ϗ εἰς τὴν Ῥωμ.) θρίαμβον· (Τουρκ.) κάμνω ἀλάϊ. » Καὶ ἧκε μετάπεμπτος, ὥσπερ εὐεργέτης Ῥωμαίων, ὀχήματι δημοσίῳ πομπεύων διὰ τῶν πόλεων, « Συν. (ϗ πθ.) » Κἂν ἐν Ῥώμῃ τὸ σῶμα τελευτήσῃ, δι' ἀγορᾶς πομπευθὲν, εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὡς Κλεοπάτραν ἀποσταλῆναι, « Πλ., (ὅθεν 3) (συνεκδχ.) περιπατῶ μὲ ὕφος, κομπάζω, (κοιν.) θριαμβεύω, καμαρώνω. » Πομπεύσεις ὡς μέγα ϗ λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμενος, « Δι., ἢ 4) ἐκθέτω ὑπ' ὄψιν πάντων, παραστήνω φανερά, στηλιτεύω· (ἐπὶ κακοῦ) θεατρίζω· (μὲ δτ. προθετ.) χλευάζω, κακολογῶ, ὑβρίζω (ἴδε Πομπεία), (ἐν γέν.) ἀτιμάζω. » Πομπεύειν ἀντὶ τοῦ κατηγορεῖν εἴλετο, « Δμ. » Ἐντεῦθεν καὶ πομπεύειν λέγομεν τοὺς [illegible] τι δράσαντας καὶ διὰ τῆς ἀγορᾶς μεθ' ὕβρεως ἀγομένους, « Σχλ. Γργ.

;Πομπέω, Π. (σπντ.) ἀντὶ Πομπεύω.

Πομπή (ἡ), [πέμπω]. ἀποστολή. » Ξύλων ναυπηγησίμων πομπῇ, « Θχ. (καὶ πλθ.) » Ζεφύροιο πομπαῖς, « Πίνδ. » Εὐρυσθέως πομπαῖσιν, « Εὐρ. 2) ἔμπνευσις θεία. » Πομπᾷ Διὸς ξενίου, « Αἰσχλ. 3) συνόδευσις (πρὸς τιμὴν ἢ ὑπεράσπισιν), (Γαλλ.) escorte, cortège. » Βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ, « Ἰλ. Ζ. » Ἐπὶ τιμῇ ϗ θέᾳ τοῦ ἀνδρὸς ὑπὸ πομπῇ τῶν ἀρίστων μάλα σεμνῶς ἀνιόντος, « Πλ. 4) (ἰδιαιτ.) ἡ πρὸς τιμὴν θεοῦ ἢ ἀνθρώπου ἐν παρατάξει πρόοδος, λιτανεία, εἰς τὴν Ῥωμ.) θρίαμβος, (Τουρκ.) ἀλάϊ. » Πομπὴν ἄγειν (πέμπειν, κατάγειν κτλ.), « Αξ. » Πρὸς πομπὴν μᾶλλον ἢ μάχην ἐπιτήδεια, « Ἡρωδ. » Μετὰ τῶν δορυφόρων διεκόσμει, ὡς ἕκαστα ἐχρῆν τῆς πομπῆς προϊέναι, « Θκ. 5) (ἐν γέν.) λαμπρότης, ἐπίδειξις, μεγαλοπρέπεια, (Γαλλ.) pompe, faste, parade. » Οὐδαμοῦ τῦφον καὶ πομπὴν παρεχόμενον βασιλικήν, « Ἡρωδ. » Εἰς πομπὴν ϗ ῥημάτων ἀγλαϊσμόν, « Πλάτ.

†Πομπήμων, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παμπήμων.

Πομπικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων (ἁρμόδιος) διὰ πομπήν, πομπώδης, πανηγυρικός, θριαμβευτικός· ἐπιδεικτικός. » Λόγος —, « Αξ. » Ἔστι δὲ (ὁ Αἰσχίνης) ἐν τῇ τῶν λέξεων ἐκλογῇ πομπικὸς ἅμα καὶ δεινός, « Δ. Ἀλ.

Πομπικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πομπῆς· πρὸς ἐπίδειξιν, πανηγυρικῶς. » Παρὰ Ξενοφῶντι ἡ τἀνθρωπίνου σκήνους ἀνατομὴ πομπικῶς ἀναζωγραφεῖται, « Λογγ.

Πομπίλος (ὁ), (κυρ.) = Πομπός, (ἰδιαιτ. ναυτ.) πιλότος, (ὅθεν) εἶδος ἰχθύος ὅστις συνοδεύει τὰ πλοῖα ἢ(; τὰ κήτη.

Πόμπιμος, η ἢ ος, ον. Ὁ συντελῶν πρὸς (εὐκολύνων τὴν) πομπὴν (τὴν ἀποστολήν). » (Ἔστι δὲ ἡ θάλασσα) πόμπιμον πάντῃ καὶ πορεύσιμον ὄχημα τοῖς κομιζομένοις, « Πλ. » Πνεῦμα πόμπιμον, « Ἰουλ. » Κώπη —, « Σοφ. » Δαίμων —, « αὐτ., ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ὁποίου στέλλεταί τις. (παρβλ. Πομπαῖος). 2) τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ πέμψῃ, ἁρμόδιος πρὸς ἀποστολὴν (παραπομπὴν κτλ.). 3) (πθ.) ὁ πεμφθεὶς, σταλεὶς εἴς τινα. » Τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον, « Σοφ.

Πόμπιος, α, ον, = Πομπικός.

Πομπός (ὁ, ἡ). ὁ πέμπων (συνοδεύων, παραπέμπων) τινά, ὁδηγός. » Ἐμὲ προέηκε... τῷ ἅμα πομπὸν ἕπεσθαι, « Ὀδ. Δ. » Ἄνεμος —, « Αἰλ., ὁ οὔριος. 2) ὁ σταλμένος ποτινὰ μὲ παραγγελίαν (νὰ φέρῃ ἢ νὰ εἴπῃ τι), ἀπεσταλμένος, ἄγγελος. » Πομποῦ πυρὸς, « Αἰσχλ., τοῦ ἀναπτομένου ἀπὸ βουνοῦ εἰς βουνὸν πρὸς εἰδοποίησιν.

Πομποστελέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέλλω πομπὴν ἢ μὲ πομπήν. 2) παραπέμπω (συνοδεύω) στέλλω ἢ πλέον.

Πομφολυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω πομφόλυγας (φούσκαις) καθὼς τὸ νερὸν ὅταν βράζῃ.

Πομφολυγηρός, ά, όν, = Πομφολυγώδης.

Πομφολογίζω, Μ. ίσω, = Πομφολυγέω. 2) γιωίζω φούσκαις (πομφόλυγας), φουσκαλιάζω.

Πομφολυγοπάφλασμα (τὸ), Κωμ. πομφόλυξ παφλάζοντος (χοχλακίζοντος) ὕδατος ἢ, κρότος πομφόλυγος.

Πομφολυγόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι εἰς πομφόλυγας.

Πομφολυγώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος πομφόλυγος ἢ, κάμνων πομφόλυγας.

Πομφολυγωτός, ή, όν. Κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα πομφόλυγος, φουσκωτός. » Πειρόνη —, « Μθμτκ. Παλ., ἡ ἔχουσα κόμπον εἰς τὴν ἄκραν.

Πομφολύζω, Μ. ύξω. Κάμνω φούσκαις 'σὰν τὸ νερὸν 'που βράζει, χοχλάζω· (Π.) ἀναβράσσομαι, ἀναβλύζω. » Ἐκ δ' αὐτοῦ πομφόλυξαν δάκρυα γλεφάρων, « Πίνδ., [ἐκ τοῦ

Πομφόλυξ [πομφός], υγος (ἡ). φοῦσκα τοῦ νεροῦ, φουσκαλίδα. 2) (μτνμ.) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ φοῦσκαν, (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ ἐξέχον εἰς τὴν μέσην (ὁ ἄλλ. Ὀμφαλὸς) τῆς ἀσπίδος. 3) στολίδιον τι τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν. 4) (ἰατρ.) τὸ ἄνθος τοῦ ζίνκου (τοῦ ψευδαργύρου) τὸ ὁπ. προσκολλᾶται εἰς τὸ σκέπασμα καὶ εἰς τὰ πλάγια τοῦ χωνευτηρίου. » Πομφόλυγος εἴτε πεπλυμένου λέγειν ἐθέλοις ἀρρενικῶς εἴτε πεπλυμένης θηλυκῶς· οὐδὲν γὰρ ὁποτέρως ἂν εἴποις οὔτ' ὠφελήσεις οὔτε βλάψεις τὸ φάρμακον, « Γαλ.

†Πομφολύσσω, Μ. ύξω, = Πομφολύζω.

Πομφός (ὁ), [πέμφιξ]. φουσκαλίδα, (Γαλλ.) pustule. » Καταπίμπλαται πομφῶν ὡς ὑπὸ κνίδης, « Ἱπποκρ.

Πονᾳθῆ, Δ. ἀντὶ Πονηθῇ, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. α΄. τῆς ὑποτ. καὶ

Πονεῦμες, Δ. ἀντὶ Πονοῦμεν, πλθ. τοῦ ἑνς. τῆς ὁρς τοῦ

Πονέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ έσω (πρκ. Πεπόνηκα κτλ.). (χ. πτ.) Κοπιάζω, ἀγωνίζομαι· κουράζομαι· ἀποκάμνω (κυρ.) αἰσθάνομαι πόνον (ὀδύνην), ἀλγῶ, (κοιν.) πονῶ, (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) μοῦ πονεῖ μέλος τι τοῦ σώματος)· (μτνμ. ἐν γέν.) εἶμαι εἰς κακὴν κατάστασιν, πάσχω, στενοχωροῦμαι· (ἐπὶ ἀψύχ.) εἶμαι σάπιος (χαλασμένος)· (μὲ αἰτ. συνκδχ.) κάμνω, φθειάνω, ἐργάζομαι· κατορθόνω· (μὲ αἰτ. προθετ. ϗ σπν. Π. μὲ γεν.) καταγίνομαι μὲ κόπον εἴς τι· (σπν. μτβτ.) προξενῶ πόνον, πληγόνω· (ἐν γέν.) παρενοχλῶ, πειράζω. » Τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην, « Αἰσχλ. » Τὰ χρήματα, ἃ ἡμεῖς ἐπονήσαμεν, « Ξεν., μετὰ πόνου συνελέξαμεν. (καὶ αὐτπθ.) » Πόσσον, δαεῖς, πονεῦσιν, Ἔρως, ὅταν σὺ βάλλῃς, « Ἀνακρ. (καὶ αἰτ. πρθ.) » Ἐκ κατάρρου κατά τι ἥμισυ τῆς κεφαλῆς ἐπόνεεν, « Ἱπποκρ. (ἢ δοτ. τοῦ πθ.) » Δύῃ πονοῦντες, « Αἰσχλ. (καὶ ἀλλ.) » Οἱ μὲν ὀδόντα πονοῦντες, ἢ δάκτυλον, « Πλ. (καὶ ἀπλ.) » Τὰ πεπονηκότα τοῦ στρατοῦ, « Αξ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Στύλου πονήσαντος ὑπὸ χρόνου, « Στρ., σεσαθρωμένου καὶ κινδυνεύοντος νὰ πέσῃ. » Τὴν δίκελλαν ἔλιπεν ἀνάπαυλαν πάλαι πεπονηκυῖαν, « Αχ. » Ἐπισκευάζειν τὰς ναῦς, εἴ τις ἐπεπονήκει, « Θκ. (καὶ μτβτ.) » Οὐ μὰ πονεῖ, « Πίνδ., δὲν μὲ πειράζεις, δὲν μὲ ἐνοχλεῖς, κόπον. (καὶ ἀπλ.) » Τὸ κέντρον πονεῖ τὸ τῆς μελίσσης, « Ἀνακρ. (καὶ μσ. Π.) » Ἤδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο, « Ἰλ. Β. (καὶ αἰτ.) » Εἴδατα, ὅσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ πονέονται, « Θκρ. » Σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα, « Ἰλ. Ι., τελείωσεν ὀγλίγωρα ταῖς δουλειαῖς του. (ϗ προθετ.) » Οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην, « Ὅμ. » Περὶ δόρπα πονέοντο, « Ἰλ. Ω. (καὶ γεν. σπν.) » Κεινῶν πεπόνησο, « Ἀρ. (καὶ δοτ. ὀργ.) » Ὅπλα (» Ἄγγεα) τοῖς ἐπονεῖτο, « Ὅμ. (καὶ ἀπολ.) » Πονεύμενος, « αὐτ., ἀντὶ Μαχόμενος (ϗ παρὰ λογογρ.) » Τοὺς χειρωνακτικοὺς ἐπέλθωμεν καὶ βαναύσους, πονουμένους ἐκ νυκτὸς εἰς νύκτα, « Πλάτ. (ϗ πθ.) » Ἱερὰ πεπονημένα, « Θκρ. » Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεπονημένος εἴη, « αὐτ., γυμνασμένος, πεπαιδευμένος.

Πόνημα (τὸ). τὸ πονηθὲν (μετὰ πόνου κατορθωθὲν), ἔργον, ἐργόχειρον· (ϗ μτνμ.) σύγγραμμα ἢ ποίημα.

Πονημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πόνημα, συγγραμμάτιον, ποιημάτιον.

Πονήρευμα (τὸ). πονηρὸν ἔργον, [ἐκ τοῦ

Πονηρεύω καὶ (μσ. ὃ εὐχρηστότ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Πράττω πονηρὰ ἔργα, φέρομαι κακῶς (μὲ πονηρίαν), εἶμαι ἀχρεῖος. 2) μτνμ. ἐπὶ πληγ.) χειροτερεύω, κακοφορμίζω· (ἐνίοτε) πάσχω. » Τοῖς κατὰ νῆστιν πονηρευομένοις, « Ῥοῦφ.

Πονηρία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ πονηροῦ, κακία, μοχθηρία, ἀχρειότης· (ἐνίοτε) πρᾶξις πονηρά, Πονήρευμα.

Πονηρογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). πονηρὸς τὴν γνώμην, κακῆς διαθέσεως ἄνθρωπος.

Πονηροδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). διδάσκαλος εἰς τὴν κακίαν (εἰς τὸ κακόν).

Πονηροκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πονηρὰν (διεστραμμένην) καρδίαν (ἀχρεῖαν ψυχήν).

Πονηροκρατέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Ἐξουσιάζομαι ἀπὸ τοὺς πονηρούς, εἶμαι (ζῶ) ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῶν.

Πονηροκρατία (ἡ). τὸ νὰ ὁρίζουν (ἐξουσιάζουν, ἔχουν τὸ κράτος) οἱ πονηροί.

Πονηρολογία (ἡ). λόγος (ὁμιλία) περὶ πονηρῶν πραγμάτων, κακολογία, ἀχρειολογία.

Πονηρόπολις, εως (ἡ). πόλις τῶν πονηρῶν (τῶν ἀχρείων) ἀνθρώπων, (οὕτως ὠνόμασε Φίλιππος ὁ Μακεδὼν πόλιν τινὰ τῆς Θράκης, ὅπου εἶχε περιορίσῃ ὅλους τοὺς ἀχρείους τῆς ἐπικρατείας του).

Πονηρός, ά, όν. (κατὰ λέξ.) Αἴτιος ἢ Πλήρης πόνου (αἰτιον. ταλαιπωρίας), ὀχληρός, ἐπίπονος· ταλαίπωρος, ἄθλιος. (ὅθ. ὁ πολύαθλος Ἡρακλῆς λέγεται ἀπὸ τὸν Ἡσ. Πονηρότατος). (εἰς ταύτην τὴν σημασ. τροπαξύνεται κατὰ τοὺς γραμμ. Αἰολικῶς ἡ λέξις) » Ὦ πόνηρε, « Ἀρ. » Ὦ δείλαιε, (κοιν.) καϋμένε! » Ἀναβαίνετ', ὦ πόνηρε, « αὐτ. » Παπαῖ! πονήρους γ' εἶπας ἡμῖν ξυμμάχους, « αὐτ. » Ὦ τοῦ πονηροῦ θανάτου ἀϊδελέστερος, « (Αἰσχλ. παρὰ) Στβ. 2) (συνήθ.) κακός, κακῆς ποιότητος ἢ διαθέσεως, κακοήθης, κακότροπος, διεστραμμένος κτλ., ἀχρεῖος, (παρβλ.) Μοχθηρός. » Κρεῖττον εὐήθη δοκεῖν ἢ πονηρὸν εἶναι, « Δμ. » Πόνῳ πονηρός, « Ἀρφ., μὲ ὑπερβολὴν πονηρός, κακεντρεχής, παμπόνηρος, ἀχρειέστατος. (κατ' ἐξοχὴν) » Πονηρός, « Ἐκκλησ., ὁ διάβολος, τὸ πονηρὸν πνεῦμα. (ἐπὶ ζ.) » Πονηρὸν ἱππάριον, « Ξεν., ἄθλιον, (κοιν.) παληάλογον. » Πονηρὸν θηρίον, « Δμ., κακοποιόν, (ἐπὶ πραγμ.) » Σῶμα πονηρόν, « Αξ., τὸ φιλάσθενον, (κοιν.) παθιασμένον. » Κόμμα πονηρόν, « Ἀρφ., τὸ κίβδηλον. » Ὕδωρ πονηρόν, « Αξ., τὸ βαρύ. » Πονηρὰ τὰ πράγματα, « Δμ., εἰς κακὴν κατάστασιν. (καὶ ἐλλ.) » Πονηρὰ πράττων, « Αξ., ὁ δυστυχῶν, τοῦ ὁπ. δὲν 'πάγουν καλὰ αἱ ὑποθέσεις. (ϗ ἀντὶ ἐπιρ.) » Πονηρὰ βλέπειν, « Ασκρ., μὲ ἄγριον (μανιῶδες, παράφορον) βλέμμα.

Πονηρόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πονηρὸν (βάσκανον) ὀφθαλμὸν (κοιν. κακὸν 'μμάτι), φθονερός.

Πονηρόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς πονηρούς, φίλος τῶν κακῶν (τῶν ἀχρείων) ἀνθρώπων.

Πονηρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). πονηροῦ φρονήματος (κακῆς διαθέσεως) ἄνθρωπος.

Πονηρῶς, ἐπίρ. Κακῶς, μὲ πονηρίαν. (συνήθ. προπαροξ.) Πονήρως, εἰς κακὴν κατάστασιν, ἀθλίως. » Πονήρως ἔχει (διάκειται), « Ξεν., Ἰσκρ. εἶνε κακὰ (εἰς κακὴν κατάστασιν), (ἐπὶ ἀσθεν.) εἶνε βαρειά. » Πονήρως πράττει, « Συν., δὲν 'πάγουν καλὰ αἱ ὑποθέσεις τυ, δυστυχεῖ.

Πόνησις, εως (ἡ). τὸ πονεῖν (ἐργάζεσθαι, ἀγωνίζεσθαι), δουλειά, κοπίασμα, κούρασμα. (μτνμ.) νόσος, συμφορά, ταλαιπωρία.

Πονητέον, θετ. τοῦ Πονέω.

Πονητικός, ή, όν. Ἁρμόδιος ἢ Ἐπιτήδειος ἢ Πρόθυμος εἰς τὸ πονεῖν (κοπιάζειν), φιλεργός, φιλόπονος.

;Πονιάω-ῶ, Γλσ. ἀντὶ Πονέω.

Πονικός, ή, όν, = Πονητικός, φιλόπονος.

Πονόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης πόνυ, κοπιαστικός, ἐπίπονος.

Πονοπαίκτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ παίζων μὲ τοὺς πόνους, ἔχων παιγνίδι (ἀψηφῶν) τοὺς κόπυς.

Πόνος (ὁ), [†πένω, πένομαι, (ἴσ. συγγ. καὶ τῷ) ποινή]. κόπος, κούρασις, ἔργον, δουλειά (κοπιαστική)· ἀγών· (ἰδιαιτ.) μάχη (» Ἐν δὲ τῷ πόνῳ τούτῳ ἀπέθανεν πολλοί τε καὶ ὀνομαστοί, « Ἡρ.)· (ἐν γέν.) δυσκολία· θλῖψις, στενοχωρία, βάσανον, δυστυχία, κακοπάθεια, ταλαιπωρία· (ἐνίοτε) = Λύπη, ὀδύνη, (κοιν.) πόνος (» Ἐν τῷ πολλῷ χρόνῳ κατέβαινεν ἐς τὰ στήθη ὁ πόνος μετὰ βηχὸς ἰσχυροῦ, « Θκ.)· (συνεκδχ.) τὸ διὰ κόπου ἀποτεθὲν ἢ κατορθωθὲν, ἔργον, πόνημα (» Τὸν ἐμὸν ὀλέσας πόνον, « Εὐρ. » Ὑφάνσ... τικτόνων πόνον, « [Αἰσχλ. παρὰ] Πλ. » Κυκλώπων πόνον χειρῶν, « Εὐρ.)· (σπν.) ἔκλειψις ἡλίου ἢ σελήνης· (ἐνίοτε) ἀντὶ Πόθος. » Ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι, « Ἰλ. Β., (κοιν.) πονεῖ ἔσοντας βίδαια τὴν πατρίδα το » Πόνον ἔχειν, « Ὅμ. Θκρ., = Πονεῖν, κοπιάζειν, ἀγωνίζεσθαι. » Πόνον τιθέναι τινί, « Ἡσ., = Πόνον παρέχειν, δυσκολεύειν.

†Ποντάρχης ϗ Πόνταρχος, ου (ὁ). ἀρχηγὸς τοῦ πόντου (τῆς θαλάσσης), Ποντοκράτωρ, ἢ τοῦ (Εὐξ.) Πόντου, (ἐπίθ. τοῦ Ἀχιλλέως).

Ποντιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ποντία, θαλασσία. » Αὔρα (» Χελώνη) —, « Εὐρ., Ἀθ.

Ποντίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Καταποντίζω, βυθίζω (εἰς τὸ πέλαγος).

Ποντικός, ή, όν. Ὁ ἐκ τοῦ πόντου, θαλάσσιος· (συνήθ.) ὁ ἐκ τοῦ Εὐξείνυ Πόντυ. » Ῥίζα ποντική, « Ἰατρ., τὸ ραβέντι. » Δένδρον Ποντικόν, « Αξ., ἡ φουντουκηά. (ϗ ἐλλ.) » Ποντικὰ (ἐνν. κάρυα), « Αξ., τὰ φουντούκια.

;Ποντίλος (ὁ), εἶδ. ὀρνέυ θαλασσινοῦ, (παρβλ. Ναυτίλος ϗ Πομπίλος).

Πόντιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἐκ τοῦ Πόντυ ἢ ἐν τῷ πόντῳ, θαλάσσιος, πελάγιος. » Ἐν ταῖς νήσοις ταῖς ποντίαις ἧττον γίγνεται σεισμὸς τῶν προσγείων, « Ἀρστ. » Ἅλς ποντία, « Εὐρ., τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης.

Πόντισμα (τὸ), Π. τὸ ποντισθὲν (καταποντισθὲν, ῥιφθὲν εἰς τὸ πέλαγος).

;Ποντιστής, οῦ (ὁ), σπτ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Καταποντιστής.

Ποντοβάτης, ου (ὁ), = Θαλασσοπόρος.

Ποντοβαφής, έος (ὁ, ἡ), [πόντος, βάπτω] καὶ

Ποντόβροχος (ὁ, ἡ), Π. [π. βρέχω]. πνιγμένος (βυθισμένος) εἰς τὸ πέλαγος, καταποντισμένος, ὑποβρύχιος.

Ποντογένεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Ποντογενής, έος (ὁ, ἡ). Π. ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ πόντυ (ἐκ τῆς θαλάσσης), (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).

Ποντόγονος (ὁ, ἡ), = Ποντογενής.

Ποντόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τοῦ πόντυ.

Ποντοθήρης, ου (ὁ), Π. Ἰων. ὁ θηρεύων ἐν τῷ πόντῳ (ἐν τῷ πελάγει), ἁλιεύς.

;Ποντοκράτωρ, ορος (ὁ). κύριος τοῦ πόντυ (τοῦ πελάγυς), = Ποντοδαίμων.

†Ποντοκύκη (ἡ), [πόντος, κυκάω]. γυνὴ ἀνήσυχος (ταραχώδης) ὡς ἂν τὴν θάλασσαν.

Ποντόμεδος (ὁ, ἡ), Π. = Ποντομέδων.

Ποντομέδουσα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Ποντομέδων, οντος (ὁ), Π. [πόντος, μέδω] βασιλεὺς (ἐξουσιαστής) τῆς θαλάσσης, (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ. ϗ τοῦ Πριάπυ).

Ποντοναύτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ναύτης, θαλασσινός.

Ποντόνδε, ἐπίρ. Π. εἰς (πρὸς) τὸν πόντον.

Ποντοπαγής, έος (ὁ, ἡ). [illegible] ἐν τῷ πόντῳ, [illegible].

;Ποντοπλάνης, ητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Ποντοπλάνητος (ὁ, ἡ). ὁ πλανώμενος (περιπλανώμενος) εἰς τὴν θάλασσαν, περιπλέων διάφορα πελάγη.

Ποντοπλάνος (ὁ, ἡ), = Ποντοπλάνητος.

Ποντοπόρεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ποντοπόρος.

Ποντοπορεύω, Μ. εύσω ϗ

Ποντοπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ (Ἀρμενίζω, ταξιδεύω) πέλαγος. (ἐν γέν.) πλέω,

θαλασσοπορῶ. «Κύματα θαρσαλέως ποντοπορεῖ βιότυ,» Π. Σιλεντ.

Ποντοπορία (ἡ), = Θαλασσοπορία, (συγχ. τῷ Κοντοπορία).

Ποντοπόρος (ὁ, ἡ). ὁ περνῶν (ταξειδεύων, ἀρμενίζων εἰς τὸ) πέλαγος, θαλασσοπόρος. «Ναῦς—,» Ὅμ. «Ναύτης—,» Ἐπγρ.

Ποντοποσειδῶν, ῶνος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Ποντομέδων.

Πόντος (ὁ), [συγγ. τῷ Βένθος, ὅθ. τὸ Λτ. fundus]. τὸ πέλαγος τῆς θαλάσσης, (ἐν γέν.) ἡ θάλασσα ἡ (μὲ ἐπίθ. κυρ. ὀνόματος) ἡ δεῖνα θάλασσα· (ἰδιαιτ.) ὁ Εὔξεινος πόντος· (συνκδχ.) ἡ ἐπαρχία τοῦ Πόντου· (μτνμ.) πλῆθος ἀμέτρητον, ἄβυσσος. «Χρυσίου—,» (Φοῖν. παρ') Ἀθ.

Ποντοστεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. στεφανωμένος (τριγυρισμένος, περικυκλωμένος) ἀπὸ θάλασσαν.

Ποντοτίνακτος (ὁ, ἡ), Π. [πόντος, τινάσσω]. ὁ κλονούμενος (κτυπούμενος) ἀπὸ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης, παράλιος.

Ποντοφάρυγξ, υγγος (ὁ, ἡ). φάρυγξ (καταβόθρα) τοῦ πελάγυς, (Κωμ.) φαγᾶς, ἀχόρταγος, = Ποντοχάρυβδις.

Ποντόφι(φιν), Π. ἀντὶ Πόντυ ἢ Πόντῳ.

Ποντοχάρυβδις, εως (ἡ), Π. χάρυβδις (καταβόθρα) τῆς θαλάσσης, (Κωμ.) φαγᾶς, ἀχόρταγος, (κοιν.) λάμια.

Ποντόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Μεταβάλλω τι εἰς) πέλαγος, πλημμυρῶ, πελαγίζω.

Πόντωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ποντόω, καταποντισμός.

Ποοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ποαν, εἶμαι -

Ποοφάγος (ὁ, ἡ), = Ποηφάγος.

Ποπανεῖον (τό). ὀπτανεῖον ποπάνων.

Ποπάνευμα (τό), Π. [;ποπανεύω] ἀντὶ

Πόπανον (τό), [πέπτω], = Πέμμα, ζυμαρικὸν πλατὺ λεπτὸν ϗ στρογγυλόν, πῆττα (κυρ. πρὸς θυσίαν), προσφορά.

Ποπανοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων πόπανα, πλακυντοποιός.

Ποπανώδης, εος (ὁ, ἡ). ποπάνῳ ὅμοιος τὸ εἶδος, πλακυντώδης.

Πόπαξ, ἐπιφων. Σχετλ. = Πόποι καὶ Πύπαξ!

Ποπάς, άδος (ἡ), σπν. ἀντὶ Πόπανον.

Ποπίζω, Μ. ίσω. Φωνάζω πο πο 'σὰν τὸν ἔποπα (τὸν ὁπ. εἰς τὴν Πελοπόνν. ὀνομάζυν Πύπιζα).

Πόποι καὶ (σπν.) Ποποῖ, ἐπιφών. Σχετλ. (συνήθ.) «Ὦ πόποι ἢ (κατ' ἄλλ.) Ὦ πόποι,» Ὅμ., = Ὦ θεοὶ (οἱ ὁπ. εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Δρυόπων ὠνομάζοντο πόποι) [πιθανώτ. συγγ. τῷ Παπαί], βαβαί! (κοιν.) πο πό! θεέ μου! κτλ., (παρβλ. Τοτοῖ).

Ποππύζω [ὀνμτπ.], Μ. ύσω. Κάμνω μὲ τὸ στόμα μου ἦχόν τινα ὅμοιον μὲ τοῦ φιλήματος· χαϊδεύω μὲ τοιοῦτον ἦχον τὸ ἄλογον· φωνάζω (προσκαλῶ) τινα νὰ ἔλθῃ (κυρ. καθὼς φωνάζουν ταῖς ὄρνιθαις ἢ καθὼς εἰδοποιοῦνται μεταξύ των οἱ ἐρωτευόμενοι), κάμνω πστ, στ· ἐπαινῶ ἐν εἴδει χειροκροτήσεως· ἀποτρέπω τὸν κεραυνὸν (καθὼς ἐσυνείθιζον ϗ συνειθίζουν ἀκόμην οἱ χωρικοὶ νὰ κάμνουν ὅταν βροντᾷ). «Κἂν ἀστράψω, ποππύζουσιν,» Ἀρστ. (εἰς τὸν Θκρ.) παίζω τὴν τσαμπούναν. «Καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν,» Θκρ.

Ποππυλιάζω, Μ. άσω ϗ

Ποππύσδω, Δ. ἀντὶ Ποππύζω.

Πόππυσμα (τό) ϗ

Ποππυσμός (ὁ). τὸ ποππύζειν, ὁ διὰ τοῦ πιπιλίσματος τοῦ ἀέρος γινόμενος ἦχος πρὸς χάϊδεμα τοῦ ἀλόγου (προσκάλεσμα, χειροκρότημα κτλ. κτλ.). «Δίδαγμα δέ ἐς (τοῦ ἵππυ) ϗ τὸ ποππυσμῷ μὲν πραΰνεσθαι,» Ξεν.

Πορδακός, ή, όν, χυδ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρδακός.

Πορδάλεος, α, ον, Π. ἀντὶ Παρδάλεος. «Ῥινός—,» Ὀππ. 2) πορδαλᾶς, ῥυπαρός, βρωμερός, (Αξφν.).

Πορδαλιαγχές, Π. ἀντὶ Παρδαλιαγχές, [ἐκ τοῦ

Πόρδαλις, εως (ἡ καὶ ὁ), Π. ἀντὶ Πάρδαλις.

Πορδή (ἡ), [πέρδομαι]. ὁ μετὰ κρότου ἐξερχόμενος τοῦ ἀφεδρῶνος ἄνεμος.

Πορδων, ωνος (ὁ). πορδαλᾶς, βρωμερός, ἀναίσχυντος.

Πορε, Π. β'. ἑν. πρσ. τῆς πρς ἢ ἀντὶ Ἔπορε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁρς. του Πορεῖν.

Πορεία (ἡ), τὸ πορεύειν ἢ πορεύεσθαι, πέρασμα· περιπάτημα· ταξεῖδι, ὁδοιπορία· (ἐνεργ.) διαπόρθμευσις· (τρπ.) τρόπος τοῦ ζῆν, διαγωγή, (ἄλλ.) τὰ διαβήματά τινος.

Πορεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ ἀχρ. Πόρω = Πορεύω («Πῶς ἄν τις τὸν Θησέα δεῦρο πόροι;» Σοφ.) ἢ (συνχότ.) πορίζω, δίδω, παρέχω, προμηθεύω· κάμνω νὰ γένῃ τι, προξενῶ, περιποιῶ. «Πορε καὶ σὺ Διὸς κούρῃσι τιμὴν ἕπεσθαι,» Ἰλ. Ι. «Κακῶν τά μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὖτις,» Ὀδ. Ι «Κύκνον θανάτῳ πόρεν,» Πίνδ., παρέδωκε. «Καί σοι θεοὶ πόροιεν ὡς ἐγὼ θέλω,» Σοφ. «Πῶς ἄν τις.. δεῦρο Θησέα πόροι,» αὐτ., φέροι, ἀγάγοι, (ἴδε ϗ Πέπρωμαι).

Πορεῖον (τό). μηχανὴ πρὸς τὸ κινεῖν ἐπὶ τὰ πρόσω (πορεύειν, μετακομίζειν) τι, ὄχημα, (παρβλ. Πόριον)· (μτφορ.) ἔξοδα τοῦ δρόμυ.

Πόρευμα (τό). πορεία, ταξεῖδι, ὁδοιπορία.

Πορεύομαι, ἴδε Πορεύω.

Πορεύς, έως (ὁ), = Πορθμεύς.

Πορεύσιμος, ος καὶ (σπν.) η, ον. Ἐπὶ ἢ Διὰ τοῦ ὁπ. δύναταί τις νὰ πορευθῇ (νὰ περάσῃ, νὰ περιπατήσῃ), ὁδεύσιμος. 2 πρόθυμος ἢ ἐπιτήδειος πρὸς πορείαν (ὁδοιπορίαν). «Ὅσα (τῶν ζώων) πορεύσιμα ϗ ὅσα μόνιμα,» Πλάτ.

†Πόρευσις, εως (ἡ), Σχλ. ἀντὶ Πορεία, πέρασμα κτλ.

Πορευτέος, α, ον, θετ. τοῦ Πορεύομαι.

Πορευτικός, ή, όν. Ὁ πορευόμενος (περιπατῶν) ἢ συνειθίζων (καμωμένος ἐκ φύσεως) νὰ περιπατῇ.

Πορευτός, ή, όν. Ὁ πορευθεὶς (διαβιβασθεὶς) ἢ δυνάμενος μεταβιβασθῆναι. «Πῦρ πορευτόν,» Αἰσχλ., τὸ ἀναπτόμενον ἀπὸ βουνοῦ εἰς βουνὸν πρὸς διαβίβασιν εἰδήσεως. 2) (ἐνίοτε) διὰ τοῦ ὁπ. (ἀπέρασε) διέβη ἢ δύναται νὰ διαβῇ τις, πορεύσιμος. «Ὁδοὺς ἁμάξαις πορευτάς,» Στρβ. 3) (εἰς τὸν Θφρ. Φυτ. Γ', 20) ἐσφαλμ. ἀντὶ Σπορευτός.

Πορεύω [πόρος], Μ. εύσω. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Π.) Κάμνω τινὰ νὰ περάσῃ (νὰ ὑπάγῃ), στέλλω ἢ φέρω πουθενά, διαβιβάζω. «Ποῖ με πορεύσεις;» Εὐρ. «Τοὺς ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεῦσαι,» Πλάτ. «Νέσσου, ὃς τὸν ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς μισθοῦ πόρευε,» Σοφ. (ϗ ἐπὶ ἀψύχ.) «Τάσδ' ἐπιστολὰς πατρὶ πόρευσαν,» αὐτ. 2, Π. ἀντὶ Πορίζω, παρέχω, προμηθεύω. «Ἐγὼ πορεύσω χρυσόν,» Εὐρ. 3) (σπν. ἐλλ. ἢ ἀμτβ.) ἀντὶ τοῦ (συνήθ. εὐχρ. λογογρφ. μσ. μὲ πθ. ἀορ.) περιπατῶ, ὁδοιπορῶ· (μὲ αἰτ. προθετ.) περνῶ (ὑπάγω) πουθενά· (μὲ γεν. προθετ.) ἔρχομαι ἀπό. «Πορεύεσθαι σφοδρῶς ἀναγκάζουσα,» Ξεν. «Πορευθεὶς εἰς Δελφούς,» αὐτ. «Ἐβουλεύοντο τὴν λοιπὴν πορείαν πότερον κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλατταν χρὴ πορεύεσθαι,» αὐτ. (καὶ αἰτ. προθετ.) «Μέγας δὲ πλευρὰς βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται,» Σοφ. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) «Μὴ κατόκνει μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι πρὸς τούς..,» Ἰσκρ. «Τὰ δύσβατα πορεύεσθαι,» Ξεν. (καὶ γεν. προθετ.) «Παρὰ βασιλῆος πορευόμενοι,» Ἡρ. (καὶ δοτ.) «Ἐὰν παρακαλέσωσί σε ἀσεβεῖς, λέγοντες, Ἐλθὲ μεθ' ἡμῶν.. μὴ πορευθῇς ἐν ὁδῷ μετ' αὐτῶν,» Γρφ. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) «Πορεύεσθε τῷ φωτὶ τοῦ πυρὸς ὑμῶν,» αὐτ. (καὶ μτνμ.) «Ἵνα πορευώμεθα κατὰ τὴν ἐντολὴν αὐτοῦ,» αὐτ.

Πορθέω-ῶ [πέρθω], Μ. ήσω. Λεηλατῶ, ἀφανίζω, ἐρημόνω «Πόλιν (« Τεῖχος, « Χώραν)—,» Αξ. «Αἰγυπτίων ἀγρούς πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον,» Ὀδ Ξ. (ϗ μτφορ.) «Κόρας β.α πορθουμένας,» Εὐρ., βιαζομένας, ἀτιμαζομένας. «Ἐδίωκον τὴν ἐκκλησίαν τοῦ θεοῦ καὶ ἐπόρθουν αὐτήν,» Γρφ. (ϗ πθ.) «Ὅλης τῆς Ἑλλάδος πεπορθημένης,» Ἰσκρ. «Αὐτοὶ δ' ὑφ' αὐτῶν ἔνδοθεν πορθούμεθα,» Αἰσχλ. (καὶ αἰτ. προσδιορ. τοῦ πράγμ.) «Ἀπόλλυμαι ὑπὸ τῶν.., τὰ σκόροδα πορθούμενος,» Ἀρστ. (καὶ ἀπολ.) «Πεπόρθημαι,» Πλάτ., ἐχάθηκα. 3) πολιορκῶ(;). «Τοὺς καταφυγόντας εἰς τὸ τεῖχος, διώξαντες, ἐπόρθησαν,» Διόδ.

Πόρθημα (τό). τὸ πορθηθὲν (λαφυραγωγηθέν), λάφυρον. 2) = τῷ

Πόρθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πορθέω, λαφυραγωγία, λεηλάτησις, ἐρήμωσις πόλεως κτλ.

Πορθητήριος, α, ον, = Πορθητικός.

Πορθητής, οῦ (ὁ). ὁ πορθῶν (λεηλατῶν), κατακτητής, ἀφανιστής. «Λύκος—,» Λυκ.

Πορθητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ πορθεῖν, καταστρεπτικός.

Πορθήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Πορθητής.

Πορθμεία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πορθμέως, τὸ πορθμεύειν (διαπορθμεύειν) τοὺς διαβαίνοντας πέραν θαλάσσης ἢ ποταμοῦ.

Πορθμεῖον (τό). τὸ μέρος ὅπυ διαβαίνυν πορθμὸν ἢ ποταμόν, (χυδ.) περαντζάδα. 2) τὸ πλοῖον τὸ ὁπ. χρησιμεύει πρὸς τοῦτο, βάρκα, πέραμα. «Τοῦ ποταμοῦ πολλάκις ὑπερχεομένου διεπεραιοῦντο πορθμείοις κατὰ τοῦτο τὸ χωρίον,» Πλ. 3) (πλθ.) τὸ ναῦλον τοῦ πορθμείου, ἡ πληρωμὴ τοῦ πορθμέως, (κοιν.) τὰ καϊκιάτικα. «Ἀπόδος τὰ πορθμεῖα. ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην,» Λκ.

Πόρθμευμα (τό), = Πορθμεία ἢ Πορθμός.

Πορθμεύς, έως ϗ

Πορθμευτής, οῦ (ὁ). ὁ πορθμεύων (διαβιβάζων εἰς τὸ πέραν ποταμοῦ ἢ θαλάσσης) τοὺς διαβάτας, περαματάρης· (ἐν νέν.) καϊκτσῆς. «Ἐπὶ τοὺς πορθμέας τοὺς εἰς Σαλαμῖνα πορθμεύοντας νόμον ἔθεσθε,» Αἰσχ.

Πορθμευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πορθμεύειν, πορθμέως (πορθμευτοῦ) ἴδιος.

Πορθμεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Πορθμευτής.

Πορθμεύω, Μ. εύσω. Περνῶ (ἄλλον ἢ ὁ ἴδιος) πορθμὸν ἢ μὲ πορθμεῖον, διαβιβάζω ἢ διαβαίνω εἰς τὸ πέραν ποταμοῦ ἢ θαλάσσης («Τοὺς πορθμέας τοὺς εἰς Σαλαμῖνα πορθμεύοντας,» Αἰσχ. «Πορθμεύονται οὐκέτι κατὰ τὰ ῥέεθρα τοῦ ποταμοῦ, ἀλλὰ διὰ μέσου τοῦ πεδίου,» Ἡρ.)· (Π. ἐν γέν.) διέρχομαι, περνῶ· (μτβτ. ἢ μσ.) διαβαίνω ἢ διαβιβάζω («Πορθμ. πόδα ἢ ἴχνος,» Εὐρ., προβαίνω, προχωρῶ. [καὶ ἐλλ.] Τίς ποτ' ἀστὴρ ὅδε πορθμεύει;» αὐτ. [καὶ πθ. ἢ μσ.] «Λευκὸν αἰθέρα πορθμευόμενος,» αὐτ., διαβαίνων)· (ἐνίοτε ἀμτβτ.) εἶμαι πορθμεὺς (περαματάρης). «Ὕδωρ Ἀχέροντος πορθμεύειν,» Ἐπγρ.

Πορθμήϊον (τό), Ἰων. ἀντὶ Πορθμεῖον.

;Πορθμία (ἡ), = Πορθμεία.

Πορθμίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πορθμεῖον.

†Πορθμικός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πορθμευτικός.

Πορθμίον (τό), = Πορθμεῖον.

Πορθμίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Πορθμεῖον, βαρκίτσα, καϊκάκι. «Τοῦτ' Ἀχέροντος ὕδωρ ὃς πλώεις πορθμίδι κυανέῃ,» Ἐπγρ. 2) Π. ἀντὶ Πορθμός. «Σικελή—,» Διον.

Πορθμός (ὁ), [πείρω, πόρος], Π. πέρασμα, διάβασις ἢ διαβίβασις· (λογογρφ. συνήθ.) μέρος θαλάσσης στενὸν ὅπου περνᾷ τις ἀντικρύ, πέραμα, (ἐν γέν.) στενὸν (κυρ.) θαλάσσης (καθὼς τὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸ κοιν. Κατάστενον, [Τουρκ.] μπογάζι). «Κατέσχον μέχρι Μυυχίης πάντα τὸν πορθμὸν τῇσι νηυσί,» Ἡρ. «Περαιούμενον διὰ τοῦ στενοῦ τῆς Προποντίδος πορθμοῦ,» Ἡρωδ.

Πορίζω, Μ. ίσω. (Π. καὶ κατὰ λέξ.) Ἀνοίγω (ἢ Φέρω εἰς) τὸν δρόμον. «Θεῶν καλῶς πορίζόντων,» Εὐρ. 2) (συνήθ. μτφορ.) εὑρίσκω ἢ ἐφευρίσκω πόρον (τρόπον), εὐκολύνω τὰ μέσα (τοὺς τρόπους) εἴς τινα ἢ (μσ.) εἰς ἐμαυτόν, (ἐν γέν.) χορηγῶ, προμηθεύω ἢ (μσ.) προμηθεύομαι. «Τροφὴν («Τὰ πρὸς τὸν βίον)—,» Αξ. «Ἀπὸ τῆς γεωργίας ἄνθρωποι τὰ ἐπιτήδεια πορίζονται,» Ξεν. (καὶ πθ.) «Ἐκ τούτου τοῦτο τοῖς ἀνθρώποις πορίζεται,» αὐτ. 3) (μθμτ. καὶ λογικ.) ἐξάγω πόρισμα (συμπέρασμα)· ἀποδεικνύω, (Ἀρστ.).

Πόριμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παρέχων πόρον (πέρασμα, διέξοδον), πορεύσιμος, διοδεύσιμος· (ἰατρ.) διαχωρητικός. «Οἶνος—,» Γαλ., (ὅθ. 2) (συνήθ. μτφορ.) ὁ ἔχων τοὺς τρόπους (τὰ μέσα), εὔπορος, ἢ· ἱκανὸς εἰς τὸ νὰ εὕρῃ πόρον (τρόπον), ποριστικός, εὐμήχανος. «Οὐ γὰρ ἐγένετο ποριμωτέρα φύσις ἐκείνης εἰς κακῶν εὕρεσιν,» Ἰουλ. «Πόριμος αὐτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανος,» Ἀρστ. (ϗ τὸ ὀξύμωρον τοῦ Αἰσχλ.) «Ἄπορα πόριμος,» Προμ. 3 (ἐνίοτε) τὸν ὁπ. δύναται νὰ πορισθῇ (νὰ προμηθευθῇ) ἢ νὰ ἐφεύρῃ τις, εὐπόριστος. «Θεοῦ παρόντος, ἅπαν ἄπορον πόριμον,» Συν.

Ποριμότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις πόριμος, ἡ πρὸς τὸ πορίζεσθαι (ἐπινοεῖν κτλ.) ἐπιτηδειότης. «Τὴν ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἐπίχυσιν καὶ ποριμότητα τοῦ ποιητοῦ,» Εὐς.

Πόριον (τό), = Πορεῖον, πορθμεῖον, πλοιάριον (μονόξυλον ἢ σχεδία) πρὸς διαπόρθμευσιν στρατιωτῶν, (Γαλλ.) radeau, ponton.

Πορις, ιος (ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Πόρτις.

Πόρισμα (τό). πᾶν ὅ,τι πορίζεταί (προμηθεύεταί) τις, κέρδος, ἀπόκτημα (συνήθ. μθμτ.) συμπέρασμα ἐξαγόμενον ἀπὸ τοῦ προαποδεδειγμένυ θεωρήματος, (Γαλλ.) corollaire.

;Ποπισματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πορίσματος.

Πορισμός (ὁ), τὸ πορίζειν ἢ πορίζεσθαι, ἐφεύρεσις τρόπων (πόρων)· προμήθευσις, ἀπόκτησις· (ἐν γεν.) κέρδος, ἀπόλαυσις. «Πορισμὸν ἡγουμένους τὴν εὐσέβειαν,» Γρφ. «Ἐπ' ἐργασίας ϗ πορισμοὺς ὠθούμενον,» Πλ. «Δυσὶ μόνοις κεχρῆσθαι πορισμοῖς, γεωργίᾳ καὶ φειδοῖ,» αὐτ. (καὶ μετὰ γεν.) «Ἐπὶ πορισμῷ συγγνώμης,» Ἰώσ.

Ποριστέον, θετ. τοῦ Πορίζω.

Ποριστής, οῦ (ὁ). ὁ πορίζων εἴς τινα ἢ εἰς ἑαυτόν τι (κερδίζων, προμηθεύων). «Οἱ λησταὶ ποριστὰς αὐτοὺς καλοῦσι νῦν,» Ἀρστ. (καὶ μετὰ γεν.) «Ποριστὰς ὄντας καὶ ἐσηγητὰς τῶν κακῶν,» Θκ. 2) (ἰδιαιτ.) ὁ συμβουλεύων περὶ πόρων (περὶ αὐξήσεως τῶν δημοσίων προσόδων, περὶ οἰκονομίας τοῦ κράτους), (Γαλλ.) financier· (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν περὶ τούτου φροντίδα, (καθὼς τώρα ὁ) διευθυντὴς ἢ ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν. «Παρὰ τῶν ποριστῶν καὶ τῶν πωλητῶν καὶ τῶν πρακτόρων ϗ τῶν ὑπογραμματέων,» Ἀντιφ.

Ποριστικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ πορίζειν ἢ πορίζεσθαί (προμηθεύειν εἰς ἑαυτὸν ἢ εἰς ἄλλον) τι, κατορθωτικὸς ἢ ἐφευρετικὸς πόρων. «Τὸν στρατηγὸν εἶναι χρὴ ποριστικὸν τῶν ἐπιτηδείων τοῖς στρατιώταις,» Ξεν. 2 (τόπος ὅπου δύναταί τις νὰ πορισθῇ εὐκόλως ὅ,τι χρειάζεται, ἔχων εὐπόριστα τὰ πάντα.

Ποριστός, ή, όν. Τὸν ὁπ. ἐπορίσθη ἢ δύναται νὰ πορισθῇ (προμηθευθῇ, ἀποκτήσῃ) τις.

Πορκεύς, έως (ὁ, ἡ). ἁλιεὺς ἁλιεύων μὲ πόρκον (ψαροκόφινον).

Πόρκης [συγγ. τῷ Πόρκη], ου (ὁ). τὸ στεφάνι (ἢ κρικέλα) ὅπου κρατεῖ τὴν αἰχμὴν τοῦ δόρατος προσηρμοσμένην εἰς τὸ ἀκόντιον· (Π. ἐν γέν.) κρίκος, (ὅθεν) = Δακτύλιος. «Πόρκην, ὃν φιλέεσκε (ὁ Πολυκράτης),» Γργ., [παρβλ. ϗ

Πορκος (ὁ), [ἕρκος, ἄρκυς]. καλάθι διὰ ψάρευμα, (ἄλλ.) κύρτος, (κοιν.) ψαροκόφινον. 2) Ἀττ. ἀρχ. ἀντὶ Χοῖρος, (ὅθ. τὸ Λτν.) porcus, (παρβλ. Πρόξ).

Πορκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πορκης, κρικώδης.

Πορνεία (ἡ), τὸ πορνεύειν, ἡ ἀθέμιτος ἢ ἐπὶ μισθῷ συνουσία, (ἐν γέν.) ἀσέλγεια.

Πορνεῖον (τό). τὸ μέρος (οἴκημα) ὅπου διαμένουσιν αἱ πόρναι, πορνοστάσιον.

Πορνεύτρια (ἡ), Π. ἀντὶ Πόρνη, πορνευομένη.

Πορνεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ πόρνος ἢ πόρνη, ξελογιάζω, ξεμυαλίζω· (πθ.) ἀσελγαίνω ὡς πόρνος ἢ-

Πόρνη (ἡ), [πέρνημι]. (κυρ. ϗ κατὰ λέξ.) σκλάβα ἀγορασμένη· (ὅθ. συνήθ.) ἡ ἐπὶ μισθῷ ἀσελγαίνυσα (ἐμπορευομένη ἑαυτήν), πουτάνα. «Ἐκ τῆς ἑταιρίας, ἑταίρας τοὔνομα προσηγορεύθη· καὶ σὺ νῦν οὐχ, ὡς λέγεις, πόρνης, ἑταίρας δ', εἰς ἔρωτα τυγχάνεις ἐληλυθώς,» (Ἀναξίλ. παρ') Ἀθ. «Ξέναι ξένων ϗ φίλαι φίλων, καὶ ὅσα τριγενῆ εἰσι βαρυτόνως ἐκφέρουσι τὰς γενικὰς τῶν πληθυντικῶν, πλὴν τοῦ Πόρναι πορνῶν,» Ἡρωδ.

Πόρνης, ου (ὁ), Π. (σπν.) ἀντὶ Πόρνος.

Πορνίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πόρνη.

Πορνικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πόρνην ἢ πόρνον, τῶν τοιούτων ἴδιος, πυτανίστικος. «Πορνικὸν τέλος,» Αἰσχ., ὁ φόρος τὸν ὁποῖον ἐπλήρωναν αἱ πόρναι.

Πορνικῶς, ἐπίρ. Ὡς πόρνη, ἀκολάστως.

Πορνοβοσκεῖον (τό), = Πορνεῖον, πορνοστάσιον, [ἐκ τοῦ

Πορνοβοσκέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω πόρνας (ὡς πορνοβοσκός), κρατῶ πορνοστάσιον.

Πορνοβοσκία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πορνοβοσκοῦ.

Πορνοβοσκός (ὁ ϗ ἡ). ὁ βόσκων (τρέφων ϗ ἐκδιδων ἐπὶ μισθῷ) πόρνας, κρατῶν πορνοστάσιον.

Πορνογενής, έος καὶ

Πορνογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ πόρνην ἢ ἐκ πορνείας, υἱὸς ἢ θυγάτηρ πόρνης.

Πορνογράφος (ὁ, ἡ). ὁ ζωγραφίζων τὰς πόρνας ἢ συγγράφων περὶ αὐτῶν, βιογράφος τῶν διαβοήτων πορνῶν.

Πορνοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). διδάσκαλος τῆς πορνείας ἢ τῶν πορνῶν, μαστρωπός (συνκδχ.) ἐντελὴς (κοιν. ξεσχολισμένος εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς κακοηθείας.

†Πορνοδύτης, ου (ὁ), = Πορνοκόπος.

†Πορνοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Συχνάζω ἀδιακόπως εἰς τὰς πόρνας, εἶμαι ἔκδοτος εἰς τὴν πορνείαν.

†Πορνοκοπία (ἡ). ἡ μετὰ πορνῶν ἀδιάκοπος συναναστροφή, [ἐκ τοῦ

†Πορνοκόπος (ὁ, ἡ). ὁ συχνάζων ἀδιακόπως εἰς τὰς πόρνας, ἔκδοτος εἰς τὴν πορνείαν, (κοιν.) πουτανιάρης.

Πορνοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) πόρνην ἢ φονεύων τὰς πόρνας.

Πορνομανὴς, έος (ὁ, ἡ). ἔκδοτος ὅλως διόλου εἰς (μανιώδης διὰ) τὰς πόρνας.

†Πορνομοιχὴς, έος (ὁ, ἡ). πόρνος ᾗ μοιχὸς ἐνταυτῷ, ἀσελγέστατος.

Πορνομύστης, ου (ὁ). μεμυημένος τὰ ὄργια τῆς πορνείας, πορνοκόπος.

Πορνοποιὸς (ὁ, ἡ). πορνείας αἴτιος, πορνοδιδάσκαλος.

Πόρνος (ὁ). ὁ πορνεύων ἢ πορνευόμενος. »Ὥραν ἐάν τις ἀργυρίου πωλῇ, πόρνον αὐτὸν ἀποκαλοῦσι,« Ξεν.

†Πορνοσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ σκο-ῶν (παραμονεύων, ἔχων πάντοτε τὸ 'μμάτι τȣ εἰς) τὰς πόρνας, πȣτανιάρης ἢ (Τȣρκ.) ζαμπαρᾶς, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Πορνοκόπος).

†Πορνοστάσιον (τό), =Πορνεῖον.

Πορνοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Πορνεία.

Πορνοτελώνης, ου (ὁ). ὁ τελωνῶν (ἐργολαβῶν παρὰ τῆς διοικήσεως) τοὺς ἀπὸ τῶν πορνοστασίων φόρȣς, ἢ ἀγοράζων τὴν ἄδειαν νὰ κρατῇ πορνοστάσιον.

Πορνότριψ [πόρνη, τρίβω], ιβος (ὁ), =Πορνοκόπος.

Πορνοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἐπὶ κερδοσκοπίᾳ) πορνας, πορνοβοσκός.

Πορνοφίλας, α, Δ. ἀντὶ -

Πορνοφίλος (ὁ). ὁ ἀγαπῶν (κυνηγῶν) τὰς πορνας, φιλόπορνος.

Πορνοφονος (ὁ, ἡ), =Πορνοκτόνος.

Ποροποιέω-ῶ, Μ. ήσω Κάμνω (Ἀνοίγω) δρόμον (πόρον, δίοδον), (ἰατρ.) ἀνοίγω τοὺς πόρους τοῦ σώματος.

Ποροποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἄνοιγμα πόρȣ (δρόμου) ἢ τῶν πορων (τοῦ σώματος).

Πορος (ὁ), [πείρω]. πέρασμα, διάβασις. (»Ἐπὶ τοὺς πορθμέας τοὺς εἰς Σαλαμῖνα νόμον ἔθεσθε· Ἐάν τις αὐτῶν ἄκων ἐν τῷ πόρῳ πλοῖον ἀνατρέψῃ, τούτῳ μὴ ἐξεῖναι πάλιν πορθμεῖ γενέσθαι,« Αἰσχ.)· (συνήθ.) μέρος ῥηχὸν ἢ στενὸν ὅπου δύναταί τις νὰ περάσῃ πέραν ποταμοῦ ἢ θαλάσσης, πορθμός (Ἰόνιος [»Ὠκεανοῦ] πόρος,« Πίνδ., Ἡσ. »Καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον,« Ἰλ. Β. »Πόρον Ἕλλας ἱερόν,« Πίνδ., τὸν Ἑλλήσποντον, (τὸ ὁποῖον ὁ Ἀρσφν. παρῴδησε [ἐν Σφ. 306] εἰς πορισμὸν χρημάτων), πέραμα· (ἐπὶ ξηρᾶς) ὁδός (»Πορον σχιστὸν ἀμείβων,« Εὐρ. »Εἵμασι στρώσασ' ἐπίφθονον πόρον,« Αἰσχλ.)· (εἰς τὸν Ἡρ.) γέφυρα· (συχν.) ὁ δρόμος τὸν ὁποῖον ἀκολουθοῦν συνήθως οἱ ταξειδεύοντες (κυρ. παραπλέοντες ἢ πορθμευόμενοι) διὰ θαλάσσης πȣθενά. (»Τοὺς τὴν μεσόγαιαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους,« Θκ., εἰς τὸ παραθαλάσσιον, ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον τῶν πλοίων. »Εἶναι γὰρ αὐτοὺς [τοὺς Μεσσηνίους] ἐν πόρῳ μάλιστα τῆς Σικελίας,« αὐτ.)· (κατ' ἔκτ.) ἡ θάλασσα, τὸ πέλαγος (»Πορȣς ἁλὸς,« Ὀδ. Μ.)· (ἐν γέν.) δρόμος, δίοδος· κανάλι· τρύπα (»Σκολιὸς ὁ τῆς ἀκοῆς πόρος,« Πλδ. »Οὐρητικὸς πόρος,« Ἰωσὴφ Ὑπομνηστ., (ὅθ. ἰδιαιτ.) αἱ ἀφανεῖς ὀπαὶ τοῦ σώματος διὰ τῶν ὁποίων ἐξέρχεται ὁ ἱδρὼς καὶ γίνεται ἡ ἄδηλος ἀναπνοή· (»Διαχέονται γάρ πως καὶ διαλύονται δι' ἡδονῆς οἱ τοῦ σώματος πόροι τῶν ἔκ τινος ἡδείας ἀκοῆς διαχυθέντων,« Γργ.)· οἱ πνεύμονες τῶν (ἢ αἱ κλωσταὶ ἀπὸ τὰς ὀπ. κρέμανται αἱ χρυσαλίδες μερικῶν) ἐντόμων· (μτφορ.) τρόπος (μέσον) πρὸς κατόρθωσιν ὁποιȣδήποτε σκοποῦ (κυρ. δὲ πρὸς ἀπόκτησιν χρημάτων ἢ προμήθευσιν τῶν ἀναγκαίων) (»Τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε Θεός,« Εὐρ. »Δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους,« Αἰσχλ. »Οὐδὲ πόρος ἐφαίνετο τῆς ἁλώσιος,« Ἡρ.)· (ἁπλῶς) βοήθεια (»Εἰ ἐνορᾷς τινα πορον ᾗ ἀπ' ἐμοῦ ἂν προσγενομενον,« Ξεν.)· (ὅθ. ἐν γέν.) πρόσοδος, εἰσόδημα. »Πόρον χρημάτων,« Ξεν., (ὁ ὁποῖος συνέγραψε καὶ) »Περὶ πόρων,« περὶ τῶν δημοσ. προσόδων (foods publics, finances) τῶν Ἀθην. »Περὶ δὲ πόρων τὸν μέλλοντα συμβουλεύσειν, δέοι ἂν τὰς προσόδȣς τῆς πόλεως εἰδέναι τίνες καὶ πόσαι,« Ἀρστ.

Πορπάζω, Μ. άσω, =Πορπάω.

Πορπακίζω, Μ. ίσω. Πιάνω τὴν ἀσπίδα ἀπὸ τὸν πόρπακα ἢ ‖. (μσ.) περνῶ τὸ χέρι μου ἀπὸ τὸν πορπακα τῆς ἀσπίδος καὶ τὴν ἁρματόνομαι.

†Πορπακοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, Φέρω (Κρατῶ) διὰ τοῦ πόρπακος τὴν ἀσπίδα.

Πόρπαμα (τό), Δ. ἀντὶ Πόρπημα.

Πόρπαξ [πόρπη], ακος (ὁ). τὸ πιάσιμον (ὁ κρίκος ἀπὸ τὸ μεσα μέρος) τῆς ἀσπίδος, (ἄλλ.) Ὄχανον, (ἂν καὶ ὁ Πλούτ. τὰ διαστέλλῃ). »Διδάξας αὐτοὺς .. τὴν ἀσπίδα φορεῖν δι' ὀχάνης, μὴ διὰ πόρπακος«. 2) (εἰς τὸν Εὐρ.) μέρος τι τῆς σκευῆς τοῦ ἵππου, (ἴσ.) ἡ κορυφαία τοῦ χαλινοῦ, (Γαλλ.) la têtière.

Πορπάω-ῶ, Μ. άσω ἢ ήσω. Θηλυκόνω διὰ τῆς πορπης.

Πόρπη (ἡ), [πείρω]. (κυρ.) ὁ κρίκος (τὸ θηλυκὸν μέρος) τοῦ θηλυκωτηρίου, (ἐν γέν.) θηλυκωτῆρι, (παρβλ. Περόνη).

Πορπηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πόρπης.

Πορπημα (τό). φόρεμα τὸ ὁποῖον θηλυκόνεται μὲ πόρπην, (ἄλλ.) Ἐμπόρπημα. 2) ἀντὶ Πορπη.

Πορποω-ῶ, Μ. ώσω, =Πορπάω, (ὅθ.

Πορπωμα (τό), =Πόρπημα.

Πορρω, ἐπίρ. Ἀττ. ἀντὶ Πρόσω (κατὰ μεταθ. Πόρσω), μακρὰν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, πολλὰ μακρὰν (ἐμπροσθά)· (σπν. ἐπὶ χρόν.) ἔξωρας, ἀργότερα, ὑστερώτερα· τοῦ λοιποῦ, εἰς τὸ ἑξῆς. »Παρεὼν μάλα σχεδὸν, εἴδετο πόρρω.« Θκρ. »Πορρω ποιεῖν (ἢ) γίνεσθαι,« Λξ (ᾗ μὲ γεν.) »Ῥίψαι ἑαυτὸν ὡς δυνατὸν ἦν μάλιστα πορρω τῆς ὁλκάδος,« Πλ. »Οὕτως ἦν πόρρω τούτου ὡς κτλ.,« Ἰσκρ., τόσον ἀπεῖχε τοῦ νὰ τὸ κάμῃ. »Πόρρω τῆς πόλεως,« Δμ. (καὶ τρπ.) »Προβαίνειν πόρρω μοχθηρίας,« Ξεν. »Πορρω σοφίας ἥκειν (ἐλαύνειν),« Πλάτ. »Πορρω δεινῶν,« Συν., εἰς ὑπερβολήν. »Μέχρι πορρω προήγαγον οὗτοι τὸ πρᾶγμα,« Δμ. (καὶ ἐπὶ χρόν.) »Ἤδη δὲ πόρρω τῆς ἡμέρας οὔσης,« Αἰσχ. »Ὡς δὲ τὴν νύκτα ἠγρύπνησαν, ἐκάθευδον μέχρι πόρρω τῆς ἡμέρας,« Ξεν. »Πόρρω τῆς νυκτὸς (ἢ) τῶν νυκτῶν,« Πλ. »Πορρω τῆς ἡλικίας,« Ξεν., εἰς προβεβηκυῖαν ἡλικίαν. »Πορρω τέχνης,« Ἀρσφ., =Ἀτεχνῶς. (ᾗ ἀπολ.) »Πορρω πεπαίνεται,« Θκρ., ἀργὰ, ἔξωρας. (καὶ ἐνάρθρ.) »Ὁ πορρω,« Λξ., μακρυνὸς· ξένος· (ἐνίοτε τρπ.) ἄπειρος, ἀνίδεος. »Το πορρω,« Λξ, τὸ μακρὰν (εἴτε τοπ. εἴτε χρον.) ἀπεχον, (παρβλ. Πρόσω).

Πορρωθεν, ἐπίρ. Μακρόθεν, ἀπὸ μακρὰν, (ᾗ χρον.) ἀπ' ἀρχῆς, πρὸ πολλοῦ. »Πορρωθεν αναγινώσκειν,« Πλ. »Πορρωθεν ἀρχομενος,« αὐτ. »Οὐ πορρωθεν,« Συν., οὐ προ πολλοῦ.

Πορρωθι, ἐπίρ. Μακρὰν, εἰς μακρυνὴν ἀποστασιν.

Πορρωτατος, η, ον. Ὁ ὢν (ἀπέχων) πορρωτάτω, μακρυνώτατος. ‖. (τὸ οὐδ.) Πορρωτατα, ἐπίρ. ἀντὶ -

Πορρωτάτω, ἐπίρ. ὑπερθ. τοῦ Πόρρω, πολλὰ (ὅσον ἐνδέχεται) μακράν. (συνήθ. μετὰ τῶν ἐπιτατ. Ὡς ἢ Ὅτι) »Ὅτι πορρωτάτω ἀπ' αὐτῶν φευκτέον,« Δκ. »Βουλόμενος ἐμαυτὸν ὡς πορρωτατω ποιῆσαι τῶν τοιούτων ὑποψιῶν,« Ἰσκρ.

Πορρώτερος, α, ον. Ὁ ὢν (ἀπέχων) πορρωτέρω, μακρυνώτερος. ‖. (τὸ οὐδ.) Πορρωτερον, ἐπίρ. ἀντὶ-

Πορρωτέρω, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ Πόρρω, πλέον μακρὰν (ἐμπροσθά), μακρότερα (τοπ. καὶ χρον.) »Πορρωτέρω τῆς φήμης προβῆναι,« Λξ., ἀποκτᾶν πλειοτέραν φήμην. »Πορρωτέρω τῆς ἑβδομης,« Γαλ, ἐπέκεινα. (καὶ τρπ.) »Ἀγαλλόμενοι τῇ νίκῃ, ἐδιωξαν πορρωτέρω τοῦ καιροῦ,« Ξεν., ὑπὲρ τὸ δεον, (παρβλ. Προσωτέρω). (καὶ ἐναρθρ.) »Ὁ πορρωτέρω,« Λξ., ὁ ἀπέχων μακρύτερα, ο μακρυνωτερος. »Τὰ πορρωτέρω,« Λξ., =Τὰ περαιτέρω·

Πορρωτερωθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ μακρύτερα ἢ ἀρχήτερα.

Πορσαινω, Μ. ανῶ, Π =Πορσύνω.

Πορσιον, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πορρωτέρω, Πορρωτερον καὶ

Πορσιστα, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πορρωτάτω, Πορρωτατα

Πορσύνω [†πόρω, πόρσω], Μ. υνέω,-υνῶ, Π. (ἢ σπν. λογογρφ.), δίδω, προμηθεύω· (συνήθ.) ἑτοιμάζω· κατασκευάζω· (ἐν γέν.) κάμνω, προξενῶ· κατορθόνω· (ἐνίοτε) περιθάλπω, περιποιοῦμαι· τιμῶ, λατρεύω· ἔχω περὶ πολλοῦ· (κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ. καὶ) προκαλῶ, διεγείρω. »Πορσύνειν λέχος,« Ὅμ., (φρσ.) σαρονειν (συγυρίζειν, καὶ κατ' εὐφημ. συμμερίζεσθαι) τὴν κλίνην τινός, συνευνάζεσθαι (κυρ. ἐπὶ παλλακῆς). »Οὐκ εἶμι κεινȣ πορσυνέȣσα λέχος,« Ἰλ. Γ. »Οὔπω λέκτρα σὺν ἀνδράσι πορσαίνȣσαι,« Ἀπλλν., ἀνύπανδροι. »Ἥρωϊ πορσαίνειν δόμεν βρέφος,« Πίνδ., τρέφειν, ἀνατρέφειν. »Πορσύνειν τὰ τοῦ θεοῦ,« Ἡρ. »Θεὸν ὡς πορσυνέουσιν,« Ἀπλλν. »Τῶν δ' Ὁμήρȣ καὶ τόδε συνθέμενος ῥῆμα πόρσυνε,« Πίνδ., ἔχε περὶ πολλοῦ, ἐνθυμοῦ, ἀπομνημόνευε. »Πορσύνειν τὰ ἐπιτήδεια (κακὸν τοῖς πολεμίοις),« Ξεν. (καὶ πθ.) »Ὡς δὲ τὸ τοῦ ποταμοῦ οὕτως ἐπορσύνετο,« αὐτ., κατορθώθη, οἰκονομήθη. »Θεᾶς δὲ πορσύνετο μῆτις,« Ἀπλλν. ὅμοιον τῷ. »Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή,« Ὅμ.).

Πόρσω, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πρόσω ἢ Πόρρω.

†Πορτάζω, Μ. άσω. Γεννῶ (ἐπὶ δαμάλεως)· ἀτακτῶ (χοροπηδῶ) ὡς πόρτις (μοσχάρι).

†Πορτάκιον (τό). μοσχαράκι ἢ δαμαλάκι, (ὑποκορ. τοῦ

Πόρταξ, ακος (ὁ καὶ ἡ), Π. ἀντὶ Πόρτις.

Πορτὶ, πρόθ. (κατὰ διάλεκτ. Κρητ.) ἀντὶ =Προτὶ =Πρό.

Πόρτις [φέρω], ιος (ἡ ᾗ σπν. ὁ). μοσχάρι ἢ δαμάλι· (μτνμ.) νεᾶνις ἢ νεανίας. »Κεραὴ πόρτις,« Ὀρφ., ἡ ἔλαφος, (παρβλ. Πρόξ).

Πορτιτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων πόρτιας (δαμάλια), εὔθετος πρὸς βοσκὴν ἀγελάδων. »Ἤπειρος—,« Ὅμ. Ὕμν.

Πορφύρα (ἡ), εἶδος θαλασσινοῦ (κογχύλης) τοῦ ὁποίου τὸν χυμὸν μετεχειρίζοντο ὡς βαφήν. 2) ἡ πολύτιμος παρὰ τοῖς ἀρχ. κοκκίνη (κρεμέζα) βαφὴ τὴν ὁποίαν κατεσκεύαζον ἀπὸ τὴν πορφύραν. »Θάλασσα .. τρέφȣσα πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρον κηκῖδα,« Αἰσχλ. 3) ὕφασμα (κυρ. μάλλινον) βαμμένον μὲ πορφύραν, (ἰδιαιτ.) βασιλικὸν ἐπανωφόριον, (ὅθ. συνκδχ.) βασιλικὴ ἐξουσία, βασιλεία. »Πλατεῖα ,« Λξ, ἡ πορφυρᾶ ταινία (οὔγια) τοῦ φορέματος (τῆς τηβέννȣ) τῶν πατρικίων τῆς Ῥώμης, (Λτν.) latus clavus. »Ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέγα φρονοῦντα,« Δκ.

;Πορφυραῖος, α, ον, σπντ. ἢ ἀμφ. ἀντὶ Πορφύρεος.

Πορφυράνθεμος καὶ

Πορφυρανθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πορφυρᾶ ἄνθη ἢ (;) βαμμένος μὲ πορφυρὰν βαφὴν, πορφυροῦς. ‖. (οὐσ.) Πορφυρανθὲς (τό), =Ημεροκαλλίς.

Πορφυραυγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ πορφυρὰν αὐγὴν, πορφυροβαφής.

Πορφύρειον ἢ (ὀρθ.) Πορφυρεῖον (τό). μέρος ὅπου ἐργάζονται τὴν πορφύραν ἢ βάφουν πορφυρᾶ, πορφυροβαφεῖον.

Πορφύρειος, α, ον καὶ

Πορφύρεος-οῦς, έα-ᾶ, εον-οῦν, (τὸ παρθτ. Πορφυρώτερος, -ώτατος). Βαμμένος μὲ πορφυραν ἢ Ἔχων τὸ χρῶμα τῆς πορφύρας, βαθὺς κόκκινος, κρεμέζος, μόριχος· (κατ' ἔκτ.) 'μαῦρος, σκοτεινός, ἢ· αἱματοβαμμένος, (ὅθ.) »Πορφύρεος θάνατος,« Ὅμ., ὁ τοῦ φονευμένȣ εἰς τὸν πόλεμον ἢ (ἁπλ.) ἀντὶ Μέλας. »Πορφυροῦν ἀντὶ τοῦ Μέλαν· ἐοίκασι γάρ πως ἄμφω τὰ χρώματα, ἐπεὶ ἐγγὺς μελανίας ἐστὶ καὶ τὸ πορφυροῦν,« Εὐς. »Κῦμα πορφύρεον,« Ἰλ. Α. »Ἅλα πορφυρέην,« Ἰλ. Π., (παρβλ. Οἴνοψ). (συνκδχ.) »Πορφυροῖ καὶ χρυσόχειρες περιέρχονται,« Δκ., ἐνδυμένοι πορφυρᾶ. (καὶ καταχρ.) »Βίος πορφυροῦς,« Εὐρ., ὁ τοῦ πορφυρευτοῦ 2) κατεσκευασμένος ἀπὸ πορφυροῦν (πορφυρίτην) λίθον. »Κίων—,« Μαλαλ.

Πορφυρεὺς, έως ᾗ

Πορφυρευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἁλιεύων πορφύρας ἢ, ἐργαζόμενος τὴν (βάφων μὲ) πορφύραν.

Πορφυρευτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πορφυρευτὴν ἢ εἰς τὸ ἔργον του, πορφυρευτοῦ ἴδιος.

Πορφυρεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Ἁλιεύω πορφύρας ἢ Βάφω μὲ πορφύραν, εἶμαι πορφυρεύς. »Οἱ πορφυρευόμενοι,« Ἀθ., οἱ πορφυρευταί. »Πορφυρευθῆναι δέ φασι τὸ δέρας ἀπὸ τῆς θαλάσσης,« Σχλ., βαφῆναι πορφυροῦν.

Πορφυρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μτγν.) ἀντὶ Πορφύρω.

Πορφυρίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ὀλίγον πορφυροῦς, κλίνω εἰς τὸ πορφυροῦν χρῶμα.

Πορφύριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πορφύρα. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Πορφυρεῖον.

Πορφυρὶς, ίδος (ἡ). φόρεμα (ἐπανωφόρι) πορφυροῦν. 2) εἶδ. πτηνοῦ (διαφορετικὸν τοῦ Πορφυρίωνος).

Πορφυρίτης, ου (ὁ) ᾗ Πορφυρῖτις, ιδος (ἡ). ὅμοιος μὲ πορφύραν. »Λίθος—,« Εὐσ., τὸ κόκκινον σομακί. »Ἡ περβόητος αὕτη λιθοτομία ἡ πορφυρῖτις,« Ἀρσδ.

Πορφυρίων, ωνος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (ἐρωδιοῦ ἢ πέρδικος) μὲ ῥάμφος καὶ πόδας πορφυρᾶ, (ἴδε Ἀθ. Θ', 368 καὶ παρβλ. Λαθιπορφυρίς). 2) εἶδ. κήτους ᾗ 3) εἶδ. πολύποδος.

Πορφυρόβαπτος (ὁ, ἡ), =Πορφυροβαφής.

Πορφυροβαφεῖον (τό). ἐργαστήριον ὅπου βάπτȣν πορφυρᾶ βαφεῖον πορφύρας.

Πορφυροβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ πορφύραν, πορφυροῦς.

Πορφυροβαφικὸς, ή, όν. Πορφυροβάφȣ ἴδιος. ‖. »Πορφυροβαφική,« ἡ τέχνη τοῦ.

Πορφυροβάφος (ὁ, ἡ). ὁ βάπτων πορφυρᾶ.

Πορφυροβλάστητος ᾗ Πορφυρόβλαστος (ὁ, ἡ), μτνμ. ἀντὶ

Πορφυρογέννητος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς εἰς τὴν πορφύραν (εἰς πορφυροστόλιστόν ἢ πορφυροστύλωτόν τι δωμάτιον τοῦ παλατίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως διωρισμένον ἐπὶ τούτῳ), (δηλ.) ὁ γεννηθεὶς βασιλεύοντος (ἴδε Πορφύρα) τοῦ πατρός του.

Πορφυροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος πορφύρας, ὁμοιάζων μὲ πορφύραν.

Πορφυροειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πορφύρας.

Πορφυροεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Πορφύρεος, πορφυροχρȣς, (ἐν γέν.) λαμπρός, (κοιν.) κτυπῶν εἰς τὰ 'μμάτια.

Πορφυροεργὴς, έος (ὁ, ἡ). ἐκ πορφύρας εἰργασμένος.

Πορφυροζωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν πορφυρᾶν ζώνην.

Πορφυρόθεν, ἐπίρ. Ἐκ τῆς πορφύρας.

Πορφυρόκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων πορφυροῦν καυλόν.

Πορφυροκλέπτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων πορφύρας (πορφυρᾶ ἱμάτια).

Πορφυρόμαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πορφυροῦν μαλλί.

Πορφυρομιγὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ (ἔχων ἀνάμεσα ᾗ κλωσταὶς ἀπὸ) πορφύραν.

Πορφυρόνωτος (ὁ, ἡ). πορφυροῦς τὰ νῶτα. »Φᾶρος πορφυρόνωτον,« Νόνν., ἡ πορφύρα.

Πορφυρόπεζα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Πορφυρόπεζος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πορφυροῦς πόδας ἢ πορφυροῦν ποδόγυρον (πέζαν).

Πορφυροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν πορφύραν ἢ πορφύρας.

Πορφυροπωλικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πορφυροπώλην. »Πορφυροπωλική,« ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ πορφυροπωλου.

Πορφυρόπωλις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πορφυροπώλης.

Πορφυρόστρωτος (ὁ, ἡ). στωμένος μὲ πορφύραν (μὲ πορφυρᾶ στρωσίδια).

Πορφυροσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος μὲ πορφύραν, πορφυροστόλιστος.

Πορφυροῦς, ᾶ, οῦν, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Πορφύρεος.

Πορφυροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ πορφύραν, εἶμαι-

Πορφυροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν πορφύραν

Πορφυρόφυτος (ὁ, ἡ), μτνμ. ἀντὶ Πορφυρογέννητος.

Πορφυρόχροος-ους (ὁ, ἡ). πορφυροῦς τὴν χροίαν.

Πορφυροχρυσόμικτος (ὁ, ἡ). μικτὸς ἐκ πορφύρας καὶ χρυσοῦ.

Πορφυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ἢ Βάφω τι πορφυροῦν, ἐνδύω μὲ πορφύραν.

Πορφύρω, Μ. υρῶ, Π. (σπντ. μτβτ.) κάμνω (βάφω) τι πορφυροῦν· (συνήθ.) γίνομαι ἢ φαίνομαι πορφυροῦς, πορφυρίζω· (κατ' ἔκτ.) 'μαυρίζω (κυρ. 'σὰν τὴν θάλασσαν ὅταν ἀρχίζει νὰ φουρτȣνιάζῃ), (ὅθεν τρπ.) εἶμαι εἰς ἀνησυχίαν. ταράττομαι (κυμαίνομαι) ὑπὸ διαφόρων λογισμῶν· (ἐν γέν.) σκέπτομαι, συλλογίζομαι, ἀναπολῶ, σχεδιάζω μὲ τὸν νοῦν μου. »Ὑακίνθοις ἀνθοῦσιν ὅμοια πορφύροντες,« Δκ. »Καὶ τὺ δὲ, Κραθι, οἴνῳ πορφύροις,« Θκρ. »Αἰδοῖ πορφύρουσα παρήϊον,« Κοΐντ. »Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος κύματι κωφῷ,« Ἰλ. Ξ »Βοτρυς πορφύρων,« Ἐπγρ. »Ἀκροφανὴς .. πορφύρεεν ἠώς,« Νονν. »Λειμῶνες ἀνήροτα πορφυρέουσιν,« Ὀππ (καὶ τρπ.) »Πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρεν,« Ὅμ. »Οὐ δέ τιν' ἄλλον δίσσατο πορφύρουσα τοῖον ἔμμεναι,« Ἀπλλν., (παρβλ. Καλχαίνω).

Πορφυρώδης, εος (ὁ, ἡ), =Πορφυροειδής.

Πορφυρώματα (τά), [πορφυρόω]. τὰ κρέατα τῶν θυσιαζομένων εἰς τὴν Δήμητρα καὶ Περσεφόνην χοίρων.

†Πόρω [συγγ. τῷ Πείρω καὶ Φέρω], Μ πόρσω (ἀόρ. β'. Ἔπορον), ἄχρ. θεματ. τοῦ Πορεῖν, (ὅπου ἴδε).

Πορώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόρους (τρύπας.

†Πὸς, πὴ, πὸν, ἀρχ καὶ ὅλως διόλου ἄχρ. ἀντνμ. ἀντὶ Τίς, (ὅθ. τὰ ἐπίρ. Ποῦ, Ποῖ, Πω, Πη καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν Πόθεν, Πότε κτλ.).

Πόσ', Π. ἀντὶ Ποσὶ, δοτ. πληθ. τοῦ Ποῦς.

Ποσαετὴς, έος (ὁ, ἡ). πόσων ἐτῶν;

Ποσάκι, Π. ἀντὶ-

Ποσάκις, ἐπίρ. Ἐρωτημ. πόσαις φοραῖς; ἢ (Θαυμας.) πόσαις φοραις! »Ποσάκις ἠθέλησα, καὶ οὐκ ἠθελήσατε!« Γρφ. »Ποσάκις ποσὸς (ἢ) πόσος,« Ἀριθμ.

Ποσαπλάσιος, α, ον καὶ

Ποσαπλασίων, ωνος (ὁ, ἡ), καὶ

Ποσαπλοῦς, ῆ, οῦν. Πόσαις φοραῖς ἄλλος

τόσος; ποσάκις πλειότερος ἢ μεγαλήτερος; (ἡ ἀπόκρισις εἶνε: Διπλάσιος, Τριπλάσιος κτλ.).

Ποσαπλῶς, ἐπίῤ. Ἐρωτημ. Κατὰ πόσους τρόπους; ἢ = Ποσάκις;

Ποσάπους, οδος (ὁ, ἡ). πόσων ποδῶν (ἐκτάσεως);

Ποσαχῆ, ἐπίῤ. Ἐρωτημ. Εἰς πόσα μέρη; ποῦ καὶ ποῦ;

Ποσάχορδος (ὁ, ἡ). μὲ πόσας χορδάς;

Ποσαχοῦ, ἐπίῤ. Εἰς πόσα μέρη;

Ποσαχῶς, ἐπίῤ. Ἐρωτημ. Κατὰ πόσους τρόπους; πόσων λογιῶν;

Πόσε [†πός], ἐπίῤ. Ἐρωτ. Ποῦ; εἰς (πρὸς) ποῖον μέρος; » Στῆτε, πόσε φεύγετε; « Ὀδ. Ζ.

Ποσειδᾶν, ᾶνος (ὁ), Δ. ἀντὶ Ποσειδῶν, (ὅθ.

Ποσειδάνειος, α, ον, Δ. ἀντὶ Ποσειδώνιος.

;Ποσειδάων, ωνος (ὁ), Π. ἀντὶ Ποσειδῶν, (ὅθεν

;Ποσειδαώνιος, α, ον, Π. ἀντὶ Ποσειδώνιος.

Ποσείδειον (τὸ), = Ποσειδώνιον.

Ποσειδεὼν [Ποσειδῶν], ῶνος (ὁ). ὁ ἕκτος μὴν τῶν Ἀθην (Δεκέμβρ.-Ἰανουάρ.).

Ποσειδεωνὶς ἢ Ποσειδωνὶς, ίδος (ἡ). τὸ πουλὶ τοῦ Ποσειδῶνος, ἡ ἀλκυών, (κοιν.) θαλασσοποῦλι.

Ποσειδήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ποσείδειος = Ποσειδώνιος.

Ποσειδῶν [ξεν], ῶνος (ὁ), (ἡ αἰτ. Ποσειδῶνα καὶ Ποσειδῶ, ἡ κλητ. Πόσειδον)· ὁ θεὸς τῆς θαλάσσης.

Ποσειδώνειος (ιος), α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ποσειδῶνα. ||. (οὐσ.) Ποσειδωνία (ἡ), = Ποσειδεωνίς. ||. (εἰς τὸ οὐδ.) Ποσειδώνιον (τὸ), (ἐνν. ἱερὸν), ὁ ναὸς, καὶ Ποσειδώνια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτὴ ἢ θυσία εἰς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος.

Ποσειδωνοπετής, έος (ὁ, ἡ). πεσμένος (δηλ. προερχόμενος) ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα, (καθὼς Διιπετής).

;Ποσθαλίσκος (ὁ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Πόσθων.

Πόσθη (ἡ). ἡ ἀκροβυστία· (κατ' ἐκτ.) τὸ παιδογόνον μόριον τοῦ ἀνδρός.

Ποσθία (ἡ). τὸ σπυράκι ὅ,που 'βγαίνει εἰς τὰς ἄκρας τῶν βλεφάρων, (κοιν.) κριθάρι.

Πόσθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πόσθη.

Πόσθιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πόσθην.

Πόσθων, ωνος ἢ Ποσθωνεύς, έος (ὁ), Κωμ. ὁ ἔχων μεγάλην πόσθην, (χυδ.) πουτσαρᾶς. (χαϊδευτ. ὄνομα μικροῦ παιδιοῦ, ὅθ.) εὐήθης, παιδαριώδης.

Ποσὶ, δοτ. πληθ. τοῦ Πούς.

Ποσίδειος, α, ον καὶ

Ποσιδήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ποσείδειος, Ποσειδώνειος. ||. (οὐσ.) Ποσιδήϊον (ἐνν. ἱερὸν), ναὸς εἰς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος.

†Ποσιδηϊών, ῶνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ποσειδεών.

Πόσιμος, η ἢ ος, ον, = Πότιμος.

Ποσίνδα [πόσος], ἐπίῤ. (ἐνν. Παίζειν), εἶδος παιγνιδ. τῶν παιδίων (ὅποιος εὕρῃ πόσα κρατεῖ ὁ ἄλλος εἰς τὴν φοῦχτάν του). » Οἱ παῖδες ὅταν παίζωσι ποσίνδα (κατὰ διόρθωσιν ἀντὶ Ποσὶ δὲ ἃ) δύνανται ἀπατᾶν, « Ξεν. (Ἱ [illegible]).

†Ποσιπτερνίδες, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ποτιπτερνίδες.

Πόσις, εως (ἡ). τὸ πίνειν, πιόσιμον· τὸ πιοτόν· (συνκδχ.) συμπόσιον, φαγοπότι. » Ἰλαδὸν συγγίνεσθαι ἐς πόσιν, « Ἡρ. » Ἤδη οὖν πόσιος ἐν βάθει ἦμες, « Θκρ.

Πόσις, ιος (ὁ), Π. [πόθος, ὅθ. ἢ τὸ Ἰταλ. sposo]. ὁ ἀνὴρ τῆς γυναικὸς, ὁ σύζυγος· ὁ ἀῤῥαβωνιστικός· (ἐν γέν.) ὁ νόμιμος σύζυγος. » Φοβοῦμαι (λέγει ἡ Δηϊάνειρα), μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς ἐμὸς καλεῖται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνὴρ, « Σοφ.

Ποσοποιὸς (ὁ, ἡ). ποσότητος ποιητικὸς (πρακτικός). » Τὸ μὲν γὰρ (τὸ ἓν) οὐ ποσοποιὸν, ἡ δὲ (ἡ δυὰς) ποσοποιὸν, « Ἀρστ.

Ποσὸς [†πός], ή, όν. Τόσος τις (ἀορίστως) κατὰ τὴν ποσότητα ἢ τὸ μέγεθος. » Ἐπὶ ποσὸν (ἢ) Κατὰ ποσὸν (ἢ) » Ἐπὶ ποσόν τι, « Λξ., μέχρι τινὸς (βαθμοῦ ἢ καιροῦ), (κοιν.) κἄμποσον. » Τὸ ποσόν, « Λξ., ἀντὶ Ἡ ποσότης. » Τοῦ ποσοῦ τὸ μὲν ἐστιν ἐν τοῖς συνεχέσι σώμασιν, ὃ δὴ μέγεθος καλεῖται, περὶ ὃ ἐστι μάλιστα ἡ Γεωμετρία· τὸ δὲ, ἐν διεστῶσιν, ὅπερ ἀριθμὸς καθέστηκε, περὶ ὃ ἡ ἀριθμητικὴ καταγίνεται, « Σξτ. » Ἡ δ' ὑπερβολὴ δισσή· καὶ γὰρ τῷ ποσῷ καὶ τῷ ποιῷ, « Ἀρστ.

Πόσος [†πός]; η; ον (Ἐρωτημ. ἀναφερ. εἰς τὸ Τοσος); Ποίας ἐκτάσεως ἢ ποσότητος; » Τοὺς Λακεδαιμονίους ἔφη μὴ ἐρωτᾶν Πόσοι εἰσίν; ἀλλὰ Ποῦ εἰσιν, οἱ πολέμιοι; « Πλ. » Διατὶ πλείων δοκεῖ ἡ ὁδὸς εἶναι, ὅταν μὴ εἰδότες βαδίζωμεν πόση τις, ἢ ὅταν εἰδότες; « Ἀρστ. » Πόσου χρόνου ξυγγεγένησαι Νικίᾳ; « Ἀρστφ. » Πόσος χρόνος ἐστὶν, ἀφ' οὗ κτλ.; « Γρφ. (καὶ χωρὶς τοῦ οὐσ.) » Μέχρι πόσου; « Λξ., ἕως ποῦ; ἢ ἕως πότε; » Πόσον ἄπεστι; « Ξεν. » Ἐπὶ πόσῳ (ἐνν. ἀργυρίῳ); « αὐτ. » Πόσου διδάσκει; — Πέντε μνῶν, « Πλάτ. » Πόσου ὁ λάβραξ; — Δέκ' ὀβολῶν, « Ἀθ. » Πόσ' ἄττα; « Λξ., πόσα ἄρα γε (πράγματα);

Ποσοσύλλαβος (ὁ, ἡ); πόσων συλλαβῶν; ἀπὸ πόσας συλλαβὰς συγκείμενος;

Ποσότης (ἡ). τὸ ποσὸν (ἀριθμοῦ ἢ ἐκτάσεως), (Γαλλ.) la quantité.

Ποσόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσδιορίζω τὸ ποσὸν, λέγω πόσον ἔχει (κοστίζει ἢ ἀξίζει) τι. » Θεῖναι ψήφους, καὶ ποσοῦν αὐτὰς καθ' ἑξακοσίους κατὰ μίαν, « Θφρ., ὑποθέτειν ὅτι ἡ κάθε μία παριστάνει 600. (καὶ πθ.) » Ἴλαι ἐς τρισχιλίους ποσούμεναι, « Βρυένν. » Πεποσωμένος, η, ον, « Λξ., τοῦ ὁπ. εἶνε προσδιωρισμένον τὸ ποσόν.

Ποσσάκι, Π. ἀντὶ Ποσάκις.

Ποσσῆμαρ; ἐπίῤ. Π. πόσας (εἰς πόσας) ἡμέρας;

Ποσσίκλυτος (ὁ, ἡ), Π. κλυτὸς (περίφημος) διὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν τυ.

Ποσσίκροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κροτῶν ἢ κροτούμενος μὲ τοὺς πόδας, καλὸς διὰ χορόν.

Ποσσὶν, Π. ἀντὶ Ποσὶν, δοτ. πληθ. τοῦ Πούς.

Πόσσος; η; ον; Π. ἀντὶ Πόσος;

Ποσταῖος [πόστος]; α; ον; Εἰς πόσας ἡμέρας; (ἡ ἀπόκρισις Δευτεραῖος, Τριταῖος κτλ.).

;Ποστημόριος; α; ον; Ὁ πόστον μέρος (μόριον) τοῦ ὅλου ἀποτελῶν, » Ποστημόριον; « τὸ ποσοστὸν μέρος; (ἡ ἀπόκρισις, Τριτημόριον, Πεμπτημόριον κτλ.). » Ἐκ ποστημορίου κεκληρονόμηκε; « Λξ., εἰς πόσα μερίδια ἦτον κληρονόμος;

Πόστος; η; ον; Ὁ μετὰ πόσους ἄλλους ἀριθμούμενος; » Πόστον ἔτος ἐστί; « Ὀδ. Ω. (ἡ ἀπόκρισις Πέμπτον, Δέκατον, Πεντηκοστὸν κτλ.). » Πόστον μέρος; « Πλ., = Ποστημόριον.

Ποσῶς, ἐπίῤ. Κατὰ ποσόν τινα τρόπον, ὁπωσδήποτε, ὁπωσοῦν.

Ποτ' (ἐπμ. φων.) ἢ Ποτ (ἐπμ. τ.), Δ. ἀντὶ Ποτὶ = Πρός. » Πὸτ τῶ, « Θκρ., ἀντὶ Πρὸς τοῦ.

Ποτ', κατ' ἀποκ. ἀντὶ Ποτὲ (ἀόρ.) ἢ

Πότ', κατ' ἀποκ. ἀντὶ Πότε (ἐρωτημ.);

Ποτα, ἐπίῤ. Αἰολ. ἀντὶ Πότε.

Ποτάγορος (ὁ, ἁ), Δ ἀντὶ Προσήγορος.

Ποτ-άγω, Μ. αξῶ (ἀόρ. Ποτήγαγον κτλ.) Δ. ἀντὶ Προσάγω.

;Ποταγωγὶς, ίδος (ἁ), Δ. ἀντὶ Προσαγωγὶς, (θηλ. τοῦ Προσαγωγεύς), γυνὴ κατάσκοπος, (ἄλλ. διορθ. Ποταγωγίδης = Προσαγωγίδης).

Ποτ-αείδω, Μ. αεισῶ, Δ. ἀντὶ Προσᾴδω.

Ποταινὶ, ἐπίῤ Π. ἀρτίως, προσφάτως, πρὸ ὀλίγου, [ἐκ τοῦ

Ποταίνιος, α, ον, Π. [ποτὶ = Πρὸς, αἶνος]. ἀντὶ Πρόσφατος, (συνκδχ.) καινοφανὴς, ἀνήκουστος, ἀσυνείθιστος, (Γαλλ.) extraordinaire, (ἀντίθ. τοῦ Παλαίφατος).

;Ποτ-ακούω, Μ. ακουσῶ, Δ. ἀντὶ Προσακούω.

Ποτ-αμείβομαι, Μ αμείψομαι, Δ. ἀντὶ Προσαμείβομαι.

Ποτάμειος, α, ον, = Ποτάμιος.

Ποτ-αμέλγω, Μ. αμελξῶ, Δ. ἀντὶ Προσαμέλγω.

Ποταμηγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀγόμενος (φερόμενος, πλέων) εἰς τοὺς ποταμούς.

Ποταμηδὸν, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει ποταμοῦ, ὡς ἂν ποτάμι.

Ποταμήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ποτάμειος.

Ποταμηὶς ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ποταμία

Ποταμηπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περνῶν (διαβαίνων) ποταμούς.

Ποταμήρυτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ποταμόῤῥυτος ἢ 2) [ποτ. ἀρύω] ὁ ἐκ ποταμοῦ ἀντληθείς. » Ὄλβος —, « Π. Σιλ.

Ποταμῆτις (ἴσ. ὀρθότ. Ποταμῖτις), ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ποταμία.

Ποταμιαῖος, α, ον, = Ποτάμιος.

Ποτάμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ποταμὸς, ποταμάκι.

Ποτάμιος, α ἢ ος, ον. Ὁ τοῦ ποταμοῦ, ποταμήσιος. » Ἰχθῦς —, « Ἀθ. » Ἵππος ὁ ποτάμιος, « Ἀρστ., ὁ (μονολεκτ.) Ἱπποπόταμος. ||. (οὐσ.) Ποταμία (ἐνν. χώρα), ἡ παρὰ τὸν ποταμόν.

Ποταμίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ποταμὸς, ποταμάκι.

†Ποταμίτης, ου (ὁ), Γλσ. = Ὑδρομαστευτής, (Τουρκ.) σουγιολτζῆς.

;Ποταμῖτις, ιδος (ἡ), ἴδε Ποταμῆτις.

Ποταμογείτων, ονος (ὁ, ἡ). γείτων (πλησίον) ποταμοῦ, παραποτάμιος ||. (οὐσ. θηλ.) εἶδος φυτοῦ παρυδατίου, (Δσκρ. Δ'. 101).

Ποταμοδιάρτης, ου (ὁ). ὁ διαίρων (διαβιβάζων τοὺς διερχομένους) ποταμὸν, περαματάρης.

Ποταμόκλυστος (ὁ, ἡ). ὁ κλυζόμενος (βρεχόμενος πανταχόθεν) ὑπὸ ποταμοῦ ἢ ποταμῶν.

Ποταμόνδε, ἐπίῤ. Π. εἰς (πρὸς) τὸν ποταμόν.

Ποταμόπνικτος (ὁ, ἡ). πνιγμένος εἰς ποταμόν.

Ποταμόῤῥυτος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων ὡς ποταμὸς ἢ εἰς ποταμόν. » Ὕδωρ —, « Λξ., τὸ ποτάμιον. 2) ὁ ποτιζόμενος (καταῤῥεόμενος) ὑπὸ ποταμοῦ ἢ ποταμῶν.

Ποταμὸς (ὁ), [ποτός;]. ποτάμι· (ἐν γέν.) νερὸν τρεχάμενον.

Ποταμοφόρητος (ὁ, ἡ), [π. φέρω]. τὸν ὁπ. ἐπῆρε (παρέσυρε) τὸ ποτάμι.

Ποταμόχωστος (ὁ, ἡ). φραγμένος ἢ σκεπασμένος ἢ σχηματισμένος ἀπὸ τὸ χῶμα τὸ ὁπ. καταβιβάζει (ἐπισωρεύει) ποταμός.

Ποτανὴς, έος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Προσηνής.

Ποτανὸς, ά, όν, Δ. ἀντὶ Ποτηνός.

Ποτάομαι-ῶμαι, Μ ήσομαι (ἀόρ. Ἐποτήθην, πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Πεπότημαι), Π. ἀντὶ Ἵπταμαι, πετῶ. » Μέλισσα οἷά τις πεπόταται, « Εὐρ.

Ποταπὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -απῶς, = Ποδαπὸς, (κυρ.) τί λογῆς. » Σκοπητέον τὸ πρᾶγμα ποταπὸν ἐστι, ἢ ποταπὸν ὑπείληπται· χρηστὸν ἢ φαῦλον, « Ἑρμγ. » Καὶ διελογίζετο ποταπὸς εἴη ὁ ἀσπασμὸς οὗτος, « Εὐαγγ. » Οὐ συνῆκα ποταπὸν εἴη τῆσδε τῆς πόλεως τὸ ἦθος, « Ἰουλ. » Ποταπὴ τὴν γλῶτταν ἡ παρθένος, « Λδν. » Ἴδε ποταπὴν ἀγάπην δέδωκεν ἡμῖν ὁ πατὴρ, « Εὐαγγ.

Ποτ-αυγάζω, καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ. ασῶ -εῦμαι, Δ. ἀντὶ Προσαυγάζω, -ομαι.

Ποτ-αυλέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Προσαυλέω.

Ποτῷος, α, ον, Δ. ἀντὶ Προσηῷος.

Πότε [†πός], ἐπίῤ. Χρον. (Ἐρωτημ.) Εἰς ποῖον καιρόν; πότε; » Πότε ἃ δεῖ πράξετε, εἰ μὴ νῦν; « Δμ. » Πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο; « Ἰλ. Τ.

Ποτὲ ἢ (συνήθ. ἐγκλιτ.) Ποτε, ἐπίῤ. Χρον. (Ἀοριστολογ.) Μίαν (Καμμίαν) φορὰν, κάνενα καιρόν· ἐνίοτε· τέλος πάντων. » Δανείζεσθαι κριθὰς, ποτὲ δὲ ἄχυρον, « Θφρ. » Οὕτω ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ, « Ἀρστφ. » Πρὶν ποτ' ἦν, πρὶν ταῦτα, « αὐτ. » Ἤδη ποτέ. » Πάλαι ποτέ. » Ἀεί ποτε, « Λξ. » Ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ, « Λξ » Μόγις οὖν ποτε ἡμῖν ἄνθρωπος ἀνέῳξε τὴν θύραν, « Πλάτ. » Ἐκκάλυπτε νῦν ποθ' ἡμῖν οὕς τινας λέγεις λόγους, « Εὐρ.

Ποτέδραμε, Δ. ἀντὶ Προσέδραμε.

Ποτέθηκα, Δ. ἀντὶ Προσέθηκα, ἀόρ. τοῦ Προστίθημι.

Ποτειδᾶν, ᾶνος, Δ. ἀντὶ Ποσειδῶν.

Ποτένθῃς, Δ. ἀντὶ Προσέλθῃς, β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Προσέρχομαι.

Ποτέομαι, Ἰων. ἀντὶ Ποτάομαι.

Ποτέος, α, ον, θετ. τοῦ Πίνω, πότιμος, διὰ πιόσιμον. » Βρωτέων καὶ ποτέων, « Λχ.

Ποτ-ερίσδω. Δ. ἀντὶ Προσερίζω.

Πότερος [†πος, ἕτερος], α, ον. Ποῖος (ἐκ) τῶν δύο; » Πότερος δοκεῖ καλλίων αὐτῷ, ὁ πατὴρ ἢ οὗτος, « Ξεν. » Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη, « Ἰλ. Ε. ||. (συχνότ. τὸ οὐδ.) Πότερον ἢ (πληθ.) Πότερα; ἀντὶ ἐπίῤ. Ποῖον ἀπὸ τὰ δύο; Τί ἄρά γε; » Πότερον ἐχρῆν ἢ μή; « Ἰσκρ. » Οὐδ' ἔγνω πότερον, τεθνήκαμες ἢ ζοοὶ εἶμες, « Θκρ. » Πότερον, αὐτὸς ἢ Περικλῆς παλαίει βέλτιον, « Πλ. » Πότερα, μὴ δῷ διὰ τοῦτο δίκην, ἢ μείζω δοίη; « Δμ

Ποτ-έρχομαι, Δ. ἀντὶ Προσέρχομαι.

Ποτέρωθεν; ἐπίῤ. Ἀπὸ ποῖον καὶ

Ποτέρωθι; ἐπίῤ. Εἰς ποῖον ἀπὸ τὰ δύο μέρη;

Ποτέρως; ἐπίῤ. Κατὰ ποῖον τῶν δύο τρόπων; » Ποτέρως ἂν μᾶλλον τὰ πολιτικὰ πράττοιμι, εἰ μόνος αὐτὰ πράττοιμι, ἢ εἰ ἐπιμελοίμην τοῦ ὡς πλείστους ἱκανοὺς εἶναι πράττειν αὐτὰ, « Ξεν.

Ποτέρωσε; ἐπίῤ. Πρὸς ποῖον ἀπὸ τὰ δύο μέρη; » Τοῦτο αὖ ποτέρωσε θετέον; « Ξεν.

Ποτ-έχω, Μ. εξῶ, Δ. ἀντὶ Προσέχω.

Ποτὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Πτῆσις, πέταγμα. » Φωνῇ τ' ἠδὲ ποτῇσι τελειέντων οἰωνῶν, « Ὁμ. Ὑμν. ||. » Ποτῇ, ἐπίῤ. Πετῶντας, πεταχτά. » Αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης, « Ὀδ. Ε.

Ποτήγαγον, Δ. ἀντὶ Προσήγαγον, ἀόρ. β'. τοῦ Προσάγω.

Πότημα, σπν. ἀντὶ Πόμα. » Ἐν ἐκλεικτοῖς καὶ ποτήμασι λαμβανόμενον, « Δσκρ. » Ποτήματα καὶ ῥοφήματα, « Ἱππκρ. » Πότημα πρὸς σπληνικούς, « Γαλ.

Πότημα (τὸ), Π. ἀντὶ Πτῆσις, πέταγμα. » Ὑπέρ τε πόντον ἀπτέροις ποτήμασιν (κατὰ διορθ. ἀντὶ πωτήμασιν) ἦλθον, « Αἰσχλ.

Ποτηματοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων ποτὰ (ποτήματα), (Τουρκ.) σερπεττσῆς.

Ποτῆμεν, Δ. ἀντὶ Προσεῖναι, ἀπαρ. τοῦ Πρόσειμι, Μ. ἔσομαι.

Ποτηνὸς, ή, όν, = Πτηνὸς, πτερωτός. » Αἰετὸς ὠκὺς ἐν ποτανοῖς, « Πίνδ. ||. (ἐπίῤ.) 'σὰν πουλὶ, πεταχτός.

Ποτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Πότης. ||. (οὐσ.) = Ποτήριον.

Ποτηρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ποτήριον, ποτηράκι.

;Ποτηρίδιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ποτήριον.

†Ποτηριογλύπτης, ου (ὁ). ὁ γλύφων (σκαλίζων μὲ τὴν γλυφίδα, κάμνων γλυπτὰ πλουμίδια εἰς τὰ) ποτήρια, (ἐσφαλμ. ἀντὶ-

†Ποτηριοκλέπτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων ποτήρια ἢ κλέψας ποτήριον, (οὕτως ἐπεγράφετο ποίημά τι μὴ σωζόμενον τοῦ Θκρ.).

Ποτήριον (τὸ). ἀγγεῖον διὰ πιοτὸν, ποτῆρι. 2) εἶδος φυτ. θαμνώδους (ἀστραγάλου), Δσκρ. (Γ'. 17), (κυρ. οὐδ. τοῦ

;Ποτήριος, α ἢ ος, ον, = Ποτηρίδιος.

Ποτηριοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ποτήριον ἢ ποτήρια.

Ποτηριοθήκη (ἡ). μέρος (ἀρμάρι) ὅπου ἀποθέτουν τὰ ποτήρια, (Γαλλ.) buffet.

Ποτηριοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ποτήριον.

Ποτηροθήκη (ἡ), = Ποτηριοθήκη.

†Ποτηροπλύτης, ου (ὁ). ἀγγεῖον ὅπου πλύνουν τὰ ποτήρια.

Πότης, ου (ὁ). ὁ πίνων (πολὺ), πολυπότης.

Ποτὴς, ῆτος (ἡ), Π. ἀντὶ Πόσις, ποτόν.

Ποτητὸς, ή, όν. Ὁ πετῶν ἢ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ πετᾶν, πτηνός. » Ποτητά, « Ὁμ., τὰ πτηνά.

Ποτὶ, πρόθ. Δ. ἀντὶ Πρός.

Ποτι-άπτω, Δ. ἀντὶ Προσάπτω.

Ποτι-βάλλω, Δ. ἀντὶ Προσβάλλω.

Ποτι-βλέπω, Δ. ἀντὶ Προσβλέπω.

Ποτιδέγμενος, η, ον, Δ. ἀντὶ Προσδέγμενος, Π. = Προσδεχόμενος.

Ποτιδεῖν, Δ ἀντὶ Προσιδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσοράω.

Ποτι-δέρκομαι, Δ. ἀντὶ Προσδέρκομαι.

Ποτι-δεύομαι, Δ. ἀντὶ Προσδέομαι.

Ποτιδόρπιος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Προσδόρπιος

Ποτι-ειλέω-ῶ, Δ. ἀντὶ Προσειλέω.

Ποτίζω [πότος], Μ. ίσω. Δίδω τινὸς νὰ πίῃ· (μτνμ. ἐπὶ γῆς καὶ φυτῶν) = Ἄρδω. » Ὅταν αὐτὰ (τὰ φυτὰ) ὁ θεὸς ἄγαν ἀθρόως ποτίζῃ, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Οἱ φοίνικες ποτιζόμενοι τρυγίᾳ οἴνου παλαιοῦ, « Γεωπον.

Ποτίθει, Δ. ἀντὶ Προστίθει ἢ Πρόσθες, ἑνς. ἡ ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ Προστίθημι.

;Ποτιθύμιος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Προσθύμιος.

Ποτικάρδιος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Προσκάρδιος, ἐγκάρδιος.

†Ποτι-κλαίγω, Δ. ἀντὶ Προσκλείω.

Ποτι-κιγκλίσδω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Προσκινέω » Οὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγώ τυ κατήλασα, ἢ τὺ σεσαρὼς εὖ ποτεκιγκλίσδευ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ποτε κιγκλίζευ), καὶ τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας; « Θκρ.

Ποτι-κλίνομαι, Δ. καὶ Π. ἀντὶ Προσκλίνομαι.

Ποτικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν (διάθεσιν) πρὸς πότον.

Ποτίκρανον (τὸ), Δ. ἀντὶ Πρόσκρανον, προσκεφάλαιον.

Ποτικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ἁρμόδιον (μὲ διάθεσιν) πρὸς οἰνοποσίαν. » Ποτικῶς ἔχω, « Πλ., ἔχω διάθεσιν πρὸς πότον.

Ποτι-λέγω, Μ. λεξῶ, Δ. ἀντὶ Προσλέγω.

Ποτι-μάσσομαι, Δ. ἀντὶ Προσμάσσομαι.

Ποτιμάστιος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Προσμάστιος.

Πότιμος (ὁ, ἡ). καλὸς (ἁρμόδιος) διὰ πιόσιμον, (νερὸν) ὅ,που πίνεται· (ἢ μτφορ. λόγος) τὸν ὁπ. ἀκούει τις μὲ εὐχαρίστησιν, εὐάρεστος, νόστιμος.

Ποτι-μυθέομαι-εῦμαι, Δ. Π. ἀντὶ Προσμυθέομαι.

Ποτι-νίσσομαι, Δ. Π. ἀντὶ Προσνίσσομαι.

Ποτιπεπτηυῖαι, Δ. Π. ἀντὶ Προσπεπτωκυῖαι, πληθ. τοῦ πρκ. τῆς πθ. μτχ. τοῦ Προσπίπτω ἢ (κατ' ἄλλ.) Προσπεπτηχυῖαι, ἐκ τοῦ Προσπτήσσω (πτώσσω).

Ποτι-πτύσσω, -ομαι, Δ. ἀντὶ Προσπτύσσω, -ομαι.

Ποτι-πηχύνομαι, Δ. Π. ἀντὶ Προσπηχύνομαι.

Ποτιπτερνίδες (αἱ). αἱ φλέβες τοῦ ποδὸς πλησίον τῆς πτέρνας.

Πότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πότης.

Ποτίσδω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Ποτίζω.

Πότισις, εως (ἡ), = Ποτισμός.

Πότισμα (τὸ). τὸ διδόμενον εἰς πόσιν, ποτὸν, (ὅπου ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Πόταμα).

2) τὸ ποτιζόμενον (ὡς κῆπος, φυτὸν ἢ ζῶον). 3) ἀντὶ-

Ποτισμὸς (ὁ). τὸ ποτίζειν ἢ ποτίζεσθαι, πότισμα.

Ποτι·στάζω, Μ. σταξῶ, Δ. ἀντὶ Προσστάζω.

Ποτίστατος, η, ον, Κωμ. ὑπερθ. τοῦ Ποτης.

Ποτιστέον, θετ. τοῦ Ποτίζω.

Ποτιστὴρ (ὁ), = Ποτιστής, (ὅθεν

†Ποτιστήριον (τὸ). τὸ αὐλάκι διὰ τοῦ ὁπ. ποτίζομεν.

Ποτιστής, οῦ (ὁ) ὁ ποτίζων (φυτὰ ἢ ζῶα). (ἐνίοτε) κεραστής.

Ποτίστρα (ἡ). μέρος ἢ ἀγγεῖον ὅπου ποτίζονται τὰ ζῶα.

†Ποτιστρίς, ίδος (ἡ), = Ποτίστρα.

Ποτισχομένη, Δ. ἀντὶ Προσχομένη. θηλ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Προσέχω.

Ποτι·τέρπω, Μ. τερψῶ, Δ. ἀντὶ Προστέρπω.

Ποτιτρόπαιος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Προστρόπαιος.

Ποτι·φθέγγομαι, Δ. ἀντὶ Προσφθέγγομαι.

Ποτιφόριμος καὶ

Ποτίφορος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Προσφόριμος, πρόσφορος.

Ποτιφύομαι, Δ. ἀντὶ Προσφύομαι.

Ποτιφωνήεις, εσσα, εν, Δ. Π. ἀντὶ Προσφωνήεις.

Ποτι·χρίμπτω, Δ. ἀντὶ Προσχρίμπτω.

Ποτι·ψαύω, Δ. ἀντὶ Προσψαύω.

Πότμος (ὁ), [πίπτω]. σύμπτωσις, τύχη (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κακή), συμφορά, (ἰδιαιτ.) θάνατος, ὄλεθρος. » Αὐτίκα τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος, « Ἰλ. Σ., (παρβλ. Μόρος).

Πότνα, Π. ἀντι-

Πότνια, Π. θηλ. τοῦ (ἄλλ. ἀχρ.) Πότνιος, ἔντιμος, σεβαστή, ἱερά, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὡς τιμητ. προσφων. θεῶν) κυρία, δέσποινα. » Πότνια θεά, « Ὅμ. » Πότνια μήτηρ, « αὐτ. » Λίμνης Τριτωνιάδος ποτνίαν ἀκτάν, « Εὐρ. » Πότνια νύξ, « Θκρ. » Πότνι' Ἀθηναίων πόλι, « Δ. Χρσ. (καὶ ὑπερθ.) » Λίνδον ποτνιωτάτην, « Αρτ. (καὶ μὲ γεν.) » Πότνια θηρῶν Ἄρτεμις, « αὐτ. » Πότνια δ' ὀξυτάτων βελέων Κυπρογένεια, « Πίνδ. (καὶ ὡς ὑπερθ.) » Πότνα θεάων, « Ὕμν. Ὅμ. » Ἄρτεμι, πότνα γυναικῶν, « Ἐπγρ. (παρβλ. Δῖος)· (καὶ ἀπολ.) » Πότναν ἐμάν, « Εὐρ., τὴν κυράν μου (λέγει ἡ δούλη). ‖. Πότνια, (κατ' ἐξοχὴν) ἡ Δήμητρα καὶ ἡ Περσεφόνη (καὶ εἰς τὸ πλθ.) αἱ Εὐμενίδες.

Ποτνιάδες (αἱ), Π. αἱ μαινάδες, αἱ Βάκχαι, (διὰ τοὺς ποτνιασμούς, τὰς φωνάς των), καὶ 2) (ἐπιθετ.) αἱ Εὐμενίδες (ὡς πότνιαι).

†Ποτνιάζομαι, Μ. άσομαι, = Ποτνιάομαι.

†Ποτνιάνακτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ποντοτίνακτος.

Ποτνίασις, εως (ἡ) καὶ

Ποτνιασμὸς (ὁ). τὸ ποτνιᾶσθαι, ἐπίκλησις θεοῦ, ἱκεσία, δέησις (κυρ. μὲ θρηνώδη φωνήν, μὲ ὀλολυγμόν).

Ποτνιάω-ῶ καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) Ποτνιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἐπικαλοῦμαι (κυρ. θεάν τινα, κράζων Πότνια, Πότνια), (ἐν γεν.) παρακαλῶ ἢ ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειάν τινος (κυρ. μετὰ δακρύων ϗ οἰμωγῆς), ἱκετεύω, δέομαι· παραπονοῦμαι, (ἐπὶ αἰσχρ. σημασ. ἐσφαλμ. ἀντὶ †Πουνιάζω).

(**Πότνιος**), [πόθος, ποθεινός], (κυρ. εὔχρ. μόνον εἰς τὸ θηλ.) Σεβαστός, ἔντιμος κτλ.), (ἴδε Πότνια).

Ποτ·όδδω, Λακων. ἀντὶ Ποτόσδω.

Ποτὸν (τό). πᾶν ὅ,τι πίνεται, πιοτόν, (ἰδιαιτ. καὶ Π.) τὸ νερόν. » Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ ποτῷ, « Αἰσχλ. 2) = Πόσις, τὸ πίνειν. » Ἐπὶ δὲ κρόμμυον ποτῷ ὄψον, « Ἰλ. Λ. (ὅθ. 3) = Πότος, συμπόσιον. » Μετὰ τὸν ποτόν, « Ἀθ., (κυρ. οὐδ. τοῦ Ποτός).

Ποτ·οπτάζω, Π. Δ. ἀντὶ Προσοπτάζω.

Ποτός, ή, όν, = Πότιμος.

Πότος, ου (ὁ). τὸ πίνειν, πιόσιμον (κυρ. οἴνου), (ὅθ. συνήθ.) συμπόσιον, τραπέζι, φαγοπότι. » Ὅταν δὲ βασιλεὺς πότον ποιῆται, συμπόται αὐτῷ εἰσιν ὡς μάλιστα δώδεκα, « Ἀθ. » Παρὰ πότον, « Λξ., ἐπάνω εἰς τὸ πιοτόν (εἰς τὸ τραπέζι). (καὶ πλθ.) » Εὐλαβοῦ τὰς ἐν τοῖς πότοις συνουσίας, « Ἰσκρ.

Ποτ·όσδω, Δ. ἀντὶ Προσόζω.

Ποττάν, **Ποττόν**, **Ποττῶ**, **Ποττῷ**, Δ. ἀντὶ Πρὸς τὴν (τόν, τοῦ, τῷ), (ὀρθοτ. διῃρημ. Πὸτ τὰν κτλ., ἴδε Ποτ ϗ παρβλ. Κὰρ ῥόον, Ἀμ πεδίον κτλ.).

Ποῦ [†πός], ἐπίρ. Τοπ. (Ἐρωτημ.). Εἰς ποῖον μέρος; ποῦ; (κυρ. ἐπὶ στσ.) » Ποῦ δὲ ἤμην ἐγὼ τότε; « Πλ. » Ποῦ 'στιν; « Ἀρσφ., ἀντὶ Ποῦ ἐστιν; (καὶ μὲ γεν.) » Ποῦ γῆς; « Σοφ. » Ποῦ τύχης ἕστηκεν; « αὐτ., εἰς ποίαν κατάστασιν (πῶς) εἶνε; (ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κινήσ.) » Ποῦ τοι ἀπειλαὶ οἴχονται; « Ἰλ. Ν. » Ποῦ βάντος, ἢ ποῦ στάντος, οὗπερ οὐκ ἐγώ; « Σοφ. (καὶ μὲ ἐπίρ.) » Μέχρι ποῦ; « Λξ., ἕως ποῦ; ἢ ἕως πότε; (ἐνίοτε ἀντὶ Πῶς; πῶς εἶνε δυνατόν;) » Ποῦ δὲ παιδείας σοι θέμις μνησθῆναι; « Δμ. ‖ (ἐγκλιτ.) Που καὶ (ἐν συνεγκλίσει) Πού, ἀοριστολογ. Εἰς κάποιον μέρος, κἄπου· τρόπον τινά· ἴσως, μὲ φαίνεται· σχεδόν, ὡς ἔγγιστα· παραδείγματος χάριν· βέβαια (μὲ κἄποιαν ἀνεξήγ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰρων. ἔμφασιν). » Ἐμβαλεῖν πού τῆς ἐκείνων χώρας, « Ξεν. » Εἶπε γάρ που Ὅμηρος, « Ξεν. » Πάντες που οἱ ἄνθρωποι πρὸς τὸν θεὸν ἀποβλέπουσιν, « αὐτ. » Ἀλλοθί που, « Λξ. » Πλησίον που τῆς Κυζίκου, « Σχλ. (καὶ συχνότ. μὲ τὰ ἀριθμητ.) » Ἔτος ἤδη περί που ὀγδοηκοστὸν ἐληλακώς, « Ἡρωδ. » Περὶ πέντε που μυριάδες, « Παυσ. » Τεσσαράκοντά που σταδίων, « Στρ.

†Πουγγὴ (ἡ), Βυζ. [Λτ. pugio]. σακκοῦλα, (ὅθ.

†Πουγγίον (τό), ὑποκορ. τοῦ προηγ., σακκοῦλι, σακκουλάκι, (κοιν.) πουγγί· (κυρ.) φυλακτόν, (Τουρκ.) χαμαϊλί.

Πουλύ, Ἰων. ἀντὶ Πολύ, οὐδ. τοῦ Πολύς.

Πουλυβότειρα (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πολυβότειρα, (ὁμοίως ϗ ὅλα τὰ ἀπὸ τοῦ Πουλυ).

Πουλύς, Ἰων. ἀντὶ Πολύς.

†Πουνιάζω, Μ. άσω, Γλσ. ἀντὶ Πυγίζω, [ἐκ τοῦ

†Πούνιον (τό), Γλσ. ὁ δακτύλιος.

Ποῦς καὶ (κανονικώτερον) Πούς, ποδὸς (ὁ), (ἡ αἰτ. Πόδα ϗ σπντ. Ποῦν, ἡ δοτ. πλθ. Ποσί). πόδι, ποδάρι (ἀνθρ. ἢ ζώου). » Χωλὸς ἕτερον πόδα, « Ἰλ. Β. » Ποδὸς λάβε πεσόντα, « Ὅμ. » Ἕλκε ποδοῖιν, « αὐτ. » Ξύλινον πόδα, « Ἡρ. » Εἰς πόδας ἐκ κεφαλῆς, « Ἰλ. Σ. » Προβαίνειν πόδα, « Ἀρσφ. » Τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῇ σορῷ ἔχων, « Λκ. » Ἄπιμεν, ἔνθα ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, « αὐτ. » Βοηθεῖν χειρὶ καὶ ποδί, « Πλάτ. » Φεύγειν ὅλῳ ποδὶ (ὅλοις ποσίν, ὡς ἔχει τις ποδῶν), « φρσ., ὅσον ἠμπορεῖ γλήγωρα, (Γαλλ.) à toutes jambes. (καὶ ἐνν. τοῦ οὐσ.) » Φεύγειν ἀμφοῖν, « Λξ., (κοιν.) μὲ τὰ τέσσερα. (καὶ τρπ.) » Ἐκτὸς πηλοῦ (πημάτων κτλ.) πόδας ἔχειν, « φρσ., ἀπαλλάττεσθαι κινδύνου, ἢ ἀποφεύγειν τὰ κακά. » Πρὸ (καὶ Π. » Πὰρ) ποδός, ἢ » Πρὸ ποδῶν, ἢ » Παρὰ πόδας, « Λξ., ἀντὶ Ἔμπροσθεν, ἢ Ἐκ τοῦ προχείρου. » Τὰ ἐν ποσὶν (» Τὰ πρὸ ποδῶν, » Τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν) οὐχ ὁρᾷ, « Λξ., τὰ παρόντα. » Πάντα τινὰ τὸν ἐν ποσὶ γιγνόμενον ἔκτεινον, « Ἡρ., τὸν ἀπαντώμενον. » Ὧν παρὰ πόδας οἱ ἔλεγχοι, « Λκ. πρόχειροι, εὔκολοι. » Τὸν παρὰ πόδας κίνδυνον, « Λξ., τὸν ἐπικείμενον. » Ἐν ποδοῖν, « Λδν., = Ἐμποδών. » Ἐκ ποδῶν, « ἴδε Ἐκποδών. » Ἐκ ποδός, ἢ » Ἐκ ποδῶν, ἢ » Κατὰ πόδα (πόδας), « ἴδε Κατόπιν. » Ἐκ ποδὸς ἀκολουθεῖν, « Λξ. » Κατὰ πόδας τῆς μάχης, « Ἀρρ. » Τῇ κατὰ πόδας ἡμέρᾳ, « Ἡρ. » Κατὰ πόδας πλέοντες, « Ξεν. » Ἀνὰ (» Ἐπὶ, ϗ σπν. » Ὑπὸ) πόδα χωρεῖν, « Λξ., = Ὀπισθοπορεῖν, ὀπισθοδρομεῖν, (ὅθ. τὸ κοιν. Ἀνάποδα). » Ἐπὶ πόδας γίνεται ἡ ἔξοδος, « Ἀρστ. » Ἐπὶ ποδὸς (καὶ) » Ἐπὶ ποδῶν, « Λξ., εἰς τὸ ποδάρι, ὄρθιος. » Περὶ πόδα, ἢ » Περὶ ποδί, « Λξ., ταιριασμένα, προσηρμοσμένα, (ἀπὸ μεταφορ. τῶν ἐμβάδων αἱ ὁπ. ἔρχονται καλὰ εἰς τὸ ποδάρι)· (καὶ τὸ ἐναντ.) » Ὑπὲρ πόδα, « Ἡρ., ἀνάρμοστα, παρὰ τὸ δέον. » Ὡς ἔστι μοι τὸ χρῆμα τοῦτο περὶ πόδα, « Πλάτ. » Ὑπὸ πόδας ἔχειν τι ἢ τίθεσθαι, « Πλ., περιφρονεῖν. 2) (μτνμ.) ποδάρι σκεύους, ποδαρικόν, (ὅθ.) » Κλίνης πόδες, « οἱ (μονολεκτ.) Κλινόποδες, (ἴδε Κλινόπους). 3) ποδιὰ (ῥίζα) βουνοῦ. » Πόδες ὄρους, « ἴδε Ὑπώρεια. 4) τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. διευθύνεται τὸ πανὶ τοῦ καραβιοῦ, (ἄλλ.) Ποδεών, (ϗ κοιν.) μπότζος ἢ σκότα. » Πόδα νωμᾶν, « Σοφ. » Παριέναι (» Χαλᾶσαι) τοῦ ποδός, « Εὐρ., Σοφ., (κοιν.) μάινα ἢ, μόλα σκότα! » Τέγξαι πόδα, « αὐτ. » Καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδί, ἔβαψεν· ἔστη δ' αὖτις, ἢν χαλᾷ πόδα, « αὐτ. » Τὴν ὑπέραν ἀφείς, τὸν πόδα διώκεις, « Παροιμ. 5) (μετρ.) ἡ κατὰ προσῳδίαν διαίρεσις τοῦ στίχου. » Ὁ Ἡρωικὸς στίχος ἔχει ἓξ πόδας, « Γρμτ. (ἴδε καὶ Ἀρστ. Βατρ. 1322). 6) (συνκδχ.) μέτρον ἐκτάσ. περιέχον 4 παλαιστὰς ἢ 16 δακτ. » Ψύλλα πόσους ἅλλοιτο πόδας, « Ἀρσφ. 7) ἡ ταχύτης τῶν ποδῶν. » Ἀντίλοχος νέος ποσὶ πάντας ἐνίκα, « Ἰλ. Ψ. 8) (μτγν.) ὁ ἐρχομὸς (παρατηρούμενος ὡς καλὸς ἢ κακὸς οἰωνός), (κοιν.) τὸ ποδαρικόν. » Καὶ εὐλόγησέ σε ὁ Θεὸς ἐπὶ τῷ ποδί μου, « Γρφ. 9) περίοδος λόγου μακρά, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἐκφωνήσῃ τις ἀπνευστί. » Οἱ κήρυκες, ὅταν τὸν καλούμενον πόδα μέλλωσιν ἐρεῖν, « Γαλ., (παρβλ. Κῶλον).

Πόχ', Δ. (πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Πόκα.

;**Ποῶ**, Ἀττ. ἀντὶ Ποιῶ.

Ποώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος πόαν (χόρτον), πλήρης χόρτου.

Πρᾶγμα (τό). τὸ πραχθὲν ἢ πραττόμενον ἢ γεγονός, ἔργον· δουλειά, ὑπόθεσις· ἀσχολία, ἐπιχείρησις (κυρ. ἐμπορική)· συμβεβηκός, περίστασις· ὄν, ὑφιστάμενον· (κοιν.) πρᾶγμα· (συνκδχ.) ἀνάγκη· δυσκολία, (εἰς τὸ πλθ.) σκοτοῦραις, (Τουρκ.) μπελάδες, (Ἰταλ.) τράβαλλα· (ἐνίοτε) κρισολογίαι. » Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστι, δοῦλον γενέσθαι! « Ἀρσφ. » Πρᾶγμα γινόμενον ἐπὶ ταῖς μεγάλαις συμφοραῖς, « Πλ. » Ὁ θάνατος τυγχάνει ὢν οὐδὲν ἄλλο ἢ δυοῖν πραγμάτοιν διάλυσις, τῆς ψυχῆς ϗ τοῦ σώματος ἀπ' ἀλλήλων, « Πλάτ. » Μετέωρα πράγματα, « Ἀρστ., τὰ περὶ τὴν ἀτμοσφαῖραν ἤ, τὰ οὐράνια. » Οὑτοσὶ Λάκριτος μέγα πρᾶγμα, « Δμ., (κοιν.) πολλὴ δουλειά, πολὺ πρᾶγμα, (παρβλ. Χρῆμα). » Οὐδὲν πρᾶγμα, « Πλάτ., δὲν εἶνε (δὲν σημαίνει) τίποτε, εἶνε ἀδιάφορον. » Μηδὲν πρᾶγμα ποιεῖσθε, « Ἡρ., μὴ τὸ κάμετε δουλειάν. (ϗ δοτ.) » Ἔφασαν σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοισι εἶναι οὐδὲν πρῆγμα, « αὐτ. » Οὐδέν ἐστι τούτῳ πρᾶγμα πρὸς τὰς συνθήκας, « Δμ., δὲν ἔχει νὰ κάμῃ. (ϗ μὲ ἀπαρ.) » Πρῆγμά οἱ εἶναι ἐλαύνειν, ὡς τάχιστα ἐπὶ τὰς Σάρδις, « Ἡρ., ἀνάγκη. » Εὕρισκέ οἱ οὐ πρῆγμα εἶναι στρατεύεσθαι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, « αὐτ. » Τὸν ποταμὸν πρῆγμά ἐστι μοῦνον ἐπεῖναι σφέων ἐπὶ τὴν χώρην, « αὐτ. (εἰς τὸ πλθ.) » Πράγματα ἔχω ἢ παρέχω (τινί), « Λξ., εὑρίσκομαι εἰς ἢ προξενῶ εἰς ἄλλον περισπασμοὺς (μπελάδες). » Πολλὰ χρήματα ἔχων, πολλὰ ἔχεις πράγματα, τούτων ἐπιμελόμενος, « Ξεν. » Ἄνευ πραγμάτων, « Λξ., χωρὶς σκοτοῦραις. (ὅθ.) » Πράγματα, « (Α'.) τὰ συμφέροντά (ἡ κατάστασίς) τινος. » Ὅς προδιδοῖ πρήγματα τὰ σά, « Ἡρ. » Ἔρρει τἀμὰ πράγματα, « Λξ., ἐχάθηκα, ἀφανίσθηκα. (Β'. ἀπολ.) » Πράγματα, « Λξ., ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων. » Τὰ τούτων δωροδοκήματα τῶν νυνὶ παρόντων πραγμάτων γέγονεν αἴτια, « Δμ. (Γ'. κατ' ἐξοχὴν) » Πράγματα, « τὰ κοινά, τὰ πολιτικά, αἱ ὑποθέσεις (τὰ συμφέροντα) τοῦ Κράτους, (ἐν γέν.) ἡ πολιτεία, ἡ διοίκησις. » Τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, « Δμ. » Τίνας εἶχεν ἀφορμὰς ἡ πόλις, ὅτ' εἰς τὰ πράγματα εἰσῄειν; « αὐτ. » Οἱ τὰ πράγματα ἔχοντες, (ἢ) » Οἱ ἐν τοῖς πράγμασι, « Ξεν., Θκ., οἱ ἄρχοντες, οἱ πολιτικοί, οἱ πλουσιώτεροι, οἱ σημαντικώτεροι. » Ἦλθον ἐπὶ τὰ πράγματα, « Θκ., ἐμβῆκαν εἰς· ἀνέλαβον τὴν διοίκησιν. » Στρατηγὸν εἵλοντο καὶ πάντα τὰ πράγματα ἐπέτρεψαν, « αὐτ.

Πραγματεία (ἡ), τὸ πραγματεύεσθαι (καταγίνεσθαι) περί τι, ἐνασχόλησις, ἐπιχείρησις (κυρ. ἐμπορική), (Γαλλ.) spéculation, (ὅθ. κοιν.) πραγμάτεια· (ἐν γέν.) κόπος, σκοτοῦρα, δυσκολία· (ὅθ. ἐνίοτε) λεπτὴ (δύσκολος) ἐπίνοια, (Γαλλ.) subtilité, finesse (ἴδε Πλάτ. Φαίδ. §. ζ'.). » Μετὰ πολλῶν ἀναλωμάτων καὶ πραγματείας, « Λκ. » Ἄνευ πολλῆς πραγματείας, « Πλάτ. » Χρηματισμοῦ συναγωγὴν ἔχοντος ἐργώδη καὶ πραγματείαν, « Πλ. » Τὰς μὲν ἐργασίας καθίστη κερδαλέας, τὰς δὲ πραγματείας ἐπιζημίους, « Ἰσκρ. » Ἡ πραγματεία ἅπασα ϗ τὸ κεφάλαιον τῆς ῥητορικῆς, « Πλάτ., τὸ πᾶν, (κοιν.) ὅλη ἡ δουλειά. 2) (μτγν.) πόνημα, σύγγραμμα (κυρ. ἱστορικόν). » Τῆς Τρωϊκῆς πραγματείας, « Ὑπόθ. Αἴ. Σοφ., τῆς συλλογῆς τῶν Τρωϊκῶν συμβάντων.

Πραγματειώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ωδῶς. Ὁ ἀπαιτῶν πραγματείαν (δουλειάν, ἀσχολίαν), ἐργώδης.

Πραγμάτευμα (τό), = Πραγματεία, πόνημα.

Πραγματεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἔχω πράγματα (δουλειαῖς, σκοτούραις, ἀσχολίαις), κοπιάζω, καταγίνομαι εἴς τι· προσπαθῶ· ἐπιχειρίζομαι· (ἰδιαιτ.) ἀσχολοῦμαι εἰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις (spéculations), (ὅθ. κοιν.) πραγματεύομαι· (ἐνίοτε) συντάττω (συνθέτω) πόνημά τι, συγγράφω, (Γαλλ.) traiter un sujet. » Πραγματεύομαι ὅλην τὴν νύκτα ἄϋπνος, « Ξεν. » Ὅπως γε μὴν ἡδέως καταδάρθοι (ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν), οὐδ' ἂν εἴποι τις, ὅσα πραγματεύονται, « αὐτ. » Οὐδὲν ἄλλο πραγματεύονται, ἢ κτλ., « αὐτ., δὲν κάμνουν (δὲν ζαλίζονται νὰ κάμουν) ἄλλο, παρά. (καὶ πθ.) » Οὐδὲν ἔτι πραγματευθέντες, « Ἡρ., χωρὶς νὰ σκοτίζωνται περισσότερον. » Ἀκούω σε πεπραγματεῦσθαι (τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ἦνε καὶ » Ἀκούω σοι πεπραγμ.) περὶ τούτων, « Ἀθ. » Ἀνὴρ τῶν ἐν Ἑλλάδι πραγματευομένων, « Πλ. » Ἀλεξανδρεῖς οἱ πραγματευόμενοι ἐν Περίνθῳ, « Ἐπγρφ. » Δόρυ οὕτω πεπραγματευμένον, « Ξεν.

Πραγματευτέον, θετ. τοῦ Πραγματεύομαι.

Πραγματευτής, οῦ (ὁ). ὁ πραγματευόμενος (μετερχόμενος, ἀσχολούμενος εἰς) ἔργον τι, (ἰδιαιτ.) ὁ καταγινόμενος εἰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις (spéculations). » Τοκισταῖς καὶ πραγματευταῖς, « Πλ. » Τραπεζίτην ἢ πραγματευτήν, « Ἀρτμδρ.

Πραγματευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πραγματεύεσθαι· ἁρμόδιος ἢ ἔχων κλίσιν ἢ ἕξιν εἰς τὸ ἐμπόριον.

†Πραγματίας ου (ὁ), = Πραγματειώδης.

Πραγματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἔμπειρος εἰς τὰ πράγματα, εἰδήμων τοῦ κόσμου, πρακτικός· δραστήριος· (ἐνίοτε) σύμφωνος μὲ ἢ ἐπιστηριζόμενος εἰς τὰ πράγματα, (Γαλλ.) réel. » Ἀλήθεια πραγματική, « Διον. Ἀρ. » Ἱστορία —, « Πλβ., Πλ., ἡ ἔχουσα ἀντικείμενον (πορίζομένη τὰ συμπεράσματά της ἀπὸ) τὰ πράγματα, γραμμένη μὲ κρίσιν ϗ γνῶσιν τῶν πραγμάτων. » Στάσις —, « Νομ., ἡ ἔχουσα τὰς ἀποδείξεις ἐξ αὐτοῦ τοῦ πράγματος. » Τὸ πραγματικόν, « Ἰσκρ., ἡ πρᾶξις, (Γαλλ.) la pratique, (ἀντιθ. τῷ Θεωρητικόν). » Πραγματικοί, « Κικ., οἱ ἔμπειροι τῶν νόμων, οἱ δικηγόροι· (Γαλλ.) les praticiens· (κυρ. δὲ) οἱ νομικοὶ οἱ διδόντες συμβουλὰς εἰς τοὺς συνηγόρους, (Γαλλ.) avocats consultans, jurisconsultes.

Πραγματικῶς, ἐπίρ. Ὡς πραγματικός, (πρακτικός), μὲ πεῖραν τοῦ κόσμου (τῶν πραγμάτων), ἐπιτηδείως, ἢ· μὲ ἀποτέλεσμα. » Δι' ἀπορίαν τοῦ πραγματικῶς ἡμῖν ἀντιλέγειν, « Σξτ.

Πραγμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πρᾶγμα, μικρὴ ὑπόθεσις (δουλειά κτλ.).

;**Πραγματιστήριον** (τό), = Χρηματιστήριον.

;**Πραγματιωδῶς**, ἐπίρ. = Πραγματειωδῶς.

Πραγματογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Ζωγραφίζω, Περιγράφω) τὰ πράγματα καθὼς ἔγιναν, διηγοῦμαι λεπτομερῶς τὸ πρᾶγμα.

Πραγματοδίφης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ διφῶν (σκαλίζων, ἀνακατόνων) πράγματα, ζητῶν νὰ εὕρῃ ἀφορμὴν εἰς κρισολογίας, (Γαλλ.) chicaneur.

Πραγματοειδής, έος (ὁ, ἡ), = Πραγματειώδης.

Πραγματοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω ἀδιακόπως πράγματα, ῥαδιουργῶ, ἰντριγκάρω.

Πραγματολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Διηγοῦμαι) πράγματα, ἐμβαίνω εἰς τὰς λεπτομερείας τοῦ πράγματος· (ἐνίοτε) φιλονεικῶ.

Πραγματομαθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πεῖραν (μάθησιν) πραγμάτων, εἰδήμων (ἔμπειρος) τοῦ κόσμου.

Πραγματοποιΐα (ἡ). ἀναδίφησις πραγμάτων, ἀσχολία.

Πραγματοῤῥάφος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ ῥάπτων (συῤῥάπτων) πράγματα, ῥᾳδιουργός, ἰντριγκάντες.

Πραγματώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης πραγμάτων (κόπων, ἀσχολιῶν), ἐργώδης, πολύπλοκος, (ἐνίοτε) πολυάσχολος(;).

Πρᾶγος, εος-ους (τό), Π. ἀντὶ Πρᾶγμα.

Πραέα, οὐδ. πλθ. ϗ

Πραεῖα, θηλ. ἐν ϗ

Πραέσι, δοτ. πλθ. τοῦ Πρᾶος ἢ Πραΰς.

Πραέως, ἐπίρ. = Πράως.

Πραθέειν, Ἰων. Π. ἀντὶ Πραθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πέρθω.

Πραθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Πιπράσκω.

†Πραιτώριον (τό), [Λτ.]. ἡ σκηνὴ τοῦ στρατηγοῦ ἤ, τὸ παλάτιον τοῦ διοικητοῦ (τοῦ πραίτορος) τῆς πόλεως, τὸ διοικητήριον.

†Πραιτωρίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ προηγ.

†Πρᾶκος, εος (τό), Αἰολ. ἀντὶ Πρᾶγος, δίκη, ἢ· δικαίωμα πρὸς εἴσπραξιν. » Εἰ δὲ μὴ παρέχοισαν (βέβαιον) τὰν ὠνὰν πρᾶκος ἔστω Κλεαρέτᾳ, « Ἐπγρφ.

Πρακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Πράσσω.

Πρακτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ τοῦ ἀχρ. Πράκτης, (ὅθεν

Πρακτήριος (ὁ, ἡ). κατορθωτικὸς, δραςήριος.

(Πράκτης), ου (ὁ). ὁ πράττων (ἐνεργῶν, κατορθονων) τι, (ἰδιαιτ.) ἔμπορος (»Ναυτάων οἵτε πρηκτῆρες ἔασιν,« Ὅμ.). (μὲ γεν.) ἐκτελεστὴς (» Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων,« Ἰλ. Ι.)· (ὅθ. εἰς τὰς Ἀθ.) εἰσπράκτωρ, φορολόγος, (παρβλ.) Πράκτωρ. » Οἱ τοῦ διδράχμου πρακτῆρες, « Κύρ. » Παλαμναῖοι πρακτῆρες ἐξώρων ἐλλειμμάτων,« Θμς.

Πρακτικεύομαι, Μ. εύσομαι. Πράττω (Φέρομαι) μὲ δραστηριότητα, εἶμαι ἢ φιλοτιμοῦμαι νὰ φανῶ-

Πρακτικὸς, ἡ, όν. Ἱκανὸς ἢ Πρόθυμος εἰς τὸ πράττειν ἢ, Ἔχων πρᾶξιν (ἐμπειρίαν) εἴς τι· κατορθωτικὸς, δραστήριος, ἢ ἔμπειρος, ἐπιτήδειος. »Ὅτι εἰκότως ἂν καὶ παρὰ τῶν θεῶν πρακτικώτερος εἴη, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων, « Ξεν. (καὶ γεν.) » Πρακτικὸς τῶν δικαίων,« Ἀρςτ. 2) (ἐπὶ πραγμ.) ὁ συνιστάμενος εἰς τὸ πράττειν, πραγματικὸς, (ἀπ' ἐναντ. τῷ Θεωρητικός). » Βίος —, « Ἀρςτ. » Πρακτικαὶ τέχναι, « Πλ., αἱ συνιστάμεναι εἰς τὴν πρᾶξιν (καθὼς ἡ μυσικὴ, ἡ χορευτικὴ κτλ. ἀπ' ἐναντ. τῷ Ποιητικαί, αἱ παράγουσαι τι τὸ ὁπ. μένει ϗ μετὰ τὴν πρᾶξιν, καθὼς ἡ ζωγραφικὴ, ἡ γλυπτικὴ κτλ.). » Πρακτικὰ, « Βυζ, αἱ πράξεις τῶν Συνόδων.

Πρακτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πρακτικὸν (ἐνεργητικὸν, δραστήριον). » Τολμηρότερον καὶ πρακτικώτερον ἢ κατὰ τὴν ἡλικίαν χρώμενος ταῖς ἐπιβολαῖς,« Πλβ.

†**Πρακτίμιος** ϗ

†**Πράκτιμος** (ὁ, ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Πράξιμος, ὁ ὑποκείμενος εἰς πρᾶχος (εἴσπραξιν), εἰσπράξιμος (διὰ τῆς βίας, διὰ τοῦ πράκτορος). » Εἰ δὲ μὴ παρέχοι (βέβαιον) τὰν ὠνὰν, πρακτίμιος ἔστω Καλλιγένης Σατύρῳ κατὰ τον νόμον,« Ἐπγρ, (παρβλ. Ἔκτιμος).

Πρακτορεία (ἡ). ἔργον πράκτορος, φροντὶς περὶ κέρδυς, (Γαλλ.) speculation.

†**Πρακτόρειον** (τό). τὸ μέρος ὅπυ ἑδρεύει ὁ πράκτωρ, (ἐχρησίμευεν ἰδίως ὡς φυλακὴ τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσιυ.

†**Πρακτορεύω**, Μ. εύσω. Μετέρχομαι τὸ ἔργον (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ πράκτορος. 2) (μσ.) = Πραγματεύομαι. » Οἱ μὲν ἀπρακτοῦσιν, οἱ δὲ πρακτορεύονται, « Θ. Στδ.

†**Πρακτορικὸς**, ἡ, όν. Ὁ τοῦ πράκτορος. » Διαλογισμὸς —,« Ἐπγρφ.

Πρακτὸς, ἡ, όν. Ὁ πραχθεὶς ἢ δυνάμενος πραχθῆναι, (ὅθ.) » Πρακτὰ,« Ἀρςτ., τὰ ἔργα, αἱ πράξεις. 2) ὑποκείμενος εἰς εἴσπραξιν. » Πρακτὸς ἔστω ὑπό..,« Νομ., νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ πληρώσῃ, (παρβλ. Πράκτιμος).

†**Πρακτοψηφιστὴς**, οῦ (ὁ), νλγ. ὁ ψηφίζων (κρίνων) τὰς πράξεις, ἐξεταστὴς τῶν πρακτῶν (τῶν πράξεων).

Πρακτὺς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πρᾶξις.

Πράκτωρ, ορος (ὁ). ὁ πράττων (ἐκτελῶν) τι, αὐτουργὸς, ἐκτελεστὴς, (εἰς τὰς Ἀθ.) εἰσπράκτωρ (κυρ. τῶν προστίμων), (ἐν γέν.) φορολόγος· (ἰδιαιτ.) ὑπηρέτης τοῦ κριτηρίου ἢ τῆς ἀστυνομίας, (Τουρκ.) μουγζούρης (» Μήποτε..ὁ κριτής σε παραδῷ τῷ πράκτορι, καὶ ὁ πράκτωρ σε βάλῃ εἰς φυλακὴν, « Γρφ. » Τῶν βαρβάρων οἱ πράκτορες φοβερώτεροι, « Θμς.)· (ὅθ. μτνμ.) ὁ λαμβάνων ἱκανοποίησιν, τιμωρὸς, ἐκδικητής. (μὲ γεν.) » Φόνου (» Αἵματος)—,« Σοφ., Αἰσχλ. » Κύπρις τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ,« Σοφ.

Πράμνειος (ὁ). (οἶνος) τραχὺς εἰς τὴν γεῦσιν πλὴν δυνατὸς, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) μπροῦσκο. » Τῶν Ἀθηναίων δῆμον οὔτε ποιηταῖς ἥδεσθαι σκληροῖς καὶ ἀσυμφέσιν, οὔτε πραμνίοις σκληροῖσιν οἴνοις, συνάγουσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἀνθοσμίᾳ ϗ πέπονι νεκταροσταγεῖ, « Ἀρςφ., [ἴδε Προμένειος, ἢ ἐκ τοῦ

Πράμνη καὶ **Πραμνία** (ἡ), [πρέμνον]. ἄμπελος παλαιὰ ἢ φυτευμένη εἰς πετρώδη γῆν.

Πράμνιος (ὁ), = Πράμνειος.

Πράμος (ὁ), = Πρόμος. [ἐκ τοῦ

Πρὰν, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Πρώην, πρίν.

Πρανὴς, εος (ὁ, ἡ), Δ. ϗ Ἀττ. ἀντὶ Πρηνής.

Πρανίζω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Πρηνίζω.

Πρανὸς, ἡ, όν, = Πρηνής.

†**Πραξείδιον** (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρᾶξις.

Πραξείω (χωρὶς Μ.). Ἐπιθυμῶ (Ἔχω διάθεσιν) νὰ πράξω.

Πραξικοπέω-ῶ [πρᾶξις, κόπτω], Μ. ήσω. Προσπαθῶ (Ὀργανίζω) νὰ κατορθώσω τι ἢ νὰ ἀπατήσω τινὰ διὰ σκευωρίας, ἐνεργῶ κρυφίως κατά τινος, ῥαδιουργῶ, ἰντριγκάρω. » Πραξικοπήσας κατέσχε τὴν πολιν,« Πλβ., συνεννοηθεὶς μὲ τοὺς ἐν αὐτῇ προδότας. (καὶ πθ.) »Ἐπραξικοπήθη, « αὐτ., ἔγινε θῦμα τῶν ἐναντίον του ῥαδιουργούντων, ἠπατήθη, κατεστρατηγήθη.

Πράξιμος, η ἢ ος, ον. Ὁ δυνάμενος πραχθῆναι (εἰσπραχθῆναι).

Πρᾶξις, εως (ἡ), τὸ πράττειν, ἡ ἐκτέλεσις ἔργου. » Μετὰ τὴν πρᾶξιν, « Λξ. » Τὸ τέλος ἐστὶν οὐ γνῶσις, ἀλλὰ πρᾶξις,« Ἀρςτ. 2) τὸ πραχθὲν ἢ πρακτέον, ἔργον, κατόρθωμα, (κοιν.) κάμωμα. » Αἱ πράξεις τῶν Ἀποστόλων,« Γρφ. 3) δουλειὰ, ὑπόθεσις, ἐπιχείρησις (μάλιστα ἐμπορικὴ), πραγματεία, κερδοσκοπία, (ἐν γέν.) κέρδος, ὄφελος. »Πρῆξις οὔ τις πέλεται γόοιο,« Ἰλ. Ω. »Κατὰ πρᾶξιν, « Ὅμ. » Ἐξ Ἰθάκης εἰλήλουθμεν· πρῆξις δ' ἥδ' ἰδίη, οὐ δήμιος,« Ὀδ. Γ. » Εἶναι μὲν τὰς ἀναγκαιοτάτας πλείστας πράξεις τοῖς ἀνθρώποις ἐν ὑπαίθρῳ, « Ξεν. » Λυμαίνεσθαί τινι τὴν πρᾶξιν, « Λξ., τοῦ χαλνᾷ τὴν δυλειάν. 4) (ἰδιαιτ.) διεύθυνσις τῶν δημοσίων πραγμάτων, ἀξίωμα. » Τῶν ἐν ἀξιώσει τινὶ ἢ πράξει καθεστώτων, « Ἡρωδ., (παρβλ. Πρᾶγμα). 5) (ἐπὶ κακοῦ) ῥαδιουργία, (Γαλλ.) ἴντριγκα, προδοσία. » Πρᾶξιν κατασκευάζειν,« Πλβ., Ἀρςτ., ὀργανίζειν, (ὅθ. τὸ Πραξικοπεῖν). 6) συμβὰν, περιστατικόν· (ἐν γέν.) τύχη· κατάστασις. » Ἀπέκλαιε τὴν ἑωυτοῦ πρῆξιν, « Ἡρ. 7) εἴσπραξις, φορολογία· (συνκδχ.) ὑποχρέωσις πρὸς εἴσπραξιν. » Τὴν δὲ πρᾶξιν εἶναι ἐξ ἑνὸς καὶ ἀμφοῖν, « Δμ., νὰ τὰ πληρώσουν καὶ οἱ δύο ὁμοῦ καὶ ὁ καθεὶς διὰ τὸν ἄλλον (καθ' ὑποχρέωσιν ἀλληλέγγυον [solidairement]). 8) (μτγν.) σημείωσις (συγγραφὴ) τῶν πραχθέντων ἢ λεχθέντων ὑπό τινος. » Πράξεις Συνόδου, « Νομοκάν., τὰ (ἄλλ.) Πρακτικὰ αὐτῆς.

Πρᾶον, οὐδ. ἢ ἀρσ. τοῦ Πρᾶος.

Πρᾷον, οὐδ. τοῦ Πρᾴων, συγκρ. τοῦ Πρᾶος ‖. (ἐπίρ.) ἀντὶ -

Πραόνως, ἐπίρ. Μὲ πλειοτέραν πραότητα, πραότερον, ἡμερώτερον. (ἁπλ. ἀντὶ) Πράως » Μὴ πρὸς ὀργὴν, ἀλλὰ πραόνως ἔλεγχε,« Ἀρςφ.

Πρᾶος, εῖα, ον, (τὸ συγκρ. Πραότερος καὶ Πρᾴων, καὶ τὸ ὑπερθ. Πραότατος), = Πραῢς, ἥμερος, ἀνεκτικὸς, συγκαταβατικὸς κτλ. (μτνμ. ἐπὶ κακοῦ) ὑποφερτὸς, μέτριος· (ἐνίοτε) πραϋντικὸς, μαλακτικός.

Πραότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ πράου, ἡμερότης χαρακτῆρος, ἱλαρότης, ἐπιείκεια κτλ.

Πραπίδες (αἱ), [φράζω, συγγ. τοῦ Πρέπω]. τὸ διάφραγμα (τὸ μεταξὺ καρδίας καὶ πνεύμονος), αἱ φρένες· (ὅθ. μτφορ.) νοῦς, φρόνησις, ἡ ἐπιθυμία, ἔφεσις. »Ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν, « Ὅμ., μὲ νοῦν εἰδήμονα, μὲ πολλὴν τέχνην. »Ἄκοιτιν ἀραρυῖαν πραπίδεσσιν, « Ἡσ., τῆς καρδιᾶς του, ταιρειασμένην. (τὸ ἑν. Πραπίδα ἔχει μόνον ὁ Εὐρ. καὶ ὁ Ἡσύχ.).

Πρασιὰ (ἡ). τὸ τετράγωνον χώρισμα τῶν κήπων ὅπου φυτεύουν λαχανικὰ [κυρ. πράσα] ἢ ἄνθη, (κοιν.) βραγιά, (Τουρκ.) ταχτάς. (κατ' ἔκτ.) κῆπος· (ἐν γέν.) ἀγρὸς καλλιεργημένος.

Πρασίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω ὡς ἂν πράσον, ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ πράσου.

Πράσιμος (ὁ, ἡ), [πιπράσκω, πρᾶσις]. ὅστις εἶνε διὰ πούλημα

†**Πρασινίζω**, Μ. ίσω, = Πρασίζω. »Τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ φύλλου πρασινίζον,« Σχλ. »Τὴν πρασινίζυσαν ἴασπιν,« Πρφρσ. Διονυσ.

;**Πρασινοειδὴς**, έος (ὁ, ἡ), = Πρασινώδης, πρασινωπὸς, [εἶδος καὶ

Πράσινος (ὁ, ἡ). ὁ καμωμένος (πλεγμένος) ἀπὸ φύλλα πράσου ἢ (συχνότ.) ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ πράσου. » Τὸ τῶν ἀσώτων βαλάντιον πρασίνῳ δεσμῷ δέδεται,« Ἀπόφθ. »Λίθος πράσινος,« ὁ (ἄλλ.) Πρασίτης.

†**Πρασινώδης**, εος (ὁ, ἡ). πράσινος τὸ εἶδος, πράσινος, ἀνοικτὸς, πρασινωπός. »Εὐῶς—,« Σχλ. Θκρ.

Πράσιον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (Γαλλ.) marrube. »Καὶ χλοεροῦ πρασίοιο, τὸ δὴ μελ φύλλον ὕδεῖσι,« Νικ. 2) ὁ ὀξειδωμένος χαλκὸς, (κοιν.) ἴἀρι, (Γαλλ.) verd-de-gris. (κυρ. οὐδ. τοῦ

Πράσιος (ὁ, ἡ), = Πράσινος.

Πρᾶσις, εως (ἡ), τὸ πιπράσκειν ἢ πιπράσκεσθαι, πούλημα.

Πρασίτης, ου (ὁ) ϗ Πρασῖτις, ιδος (ἡ). ὅμοιος (τὸ χρῶμα) μὲ πράσον, πρασινωπὸς, πρασινοειδής. »Λίθος —,« Θφρ.. εἶδος σμαράγδου, (κοιν.) σμαραγδόρριζα.

Πρασοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ εἶδος ἢ τὸ χρῶμα τοῦ πράσου, ὅμοιος μὲ πράσον, πρασινωπός. ‖. (οὐσ.) »Πρασοειδὲς,« Γαλ., τὸ (ἄλλ.) Ἔμπετρον. (φυτόν).

Πρασόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης πράσων (κυρ. θαλασσίων φυκίων).

Πρασοκουρὶς [πράσον, κείρω], ίδος (ἡ). ἡ κάμπια τοῦ πράσου.

†**Πρασόκουρον** (τὸ), κηπουρικόν τι ἐργαλεῖον (δρεπανάκι, κλαδευτῆρι) μὲ τὸ ὁποῖον κουρεύουν τὰ πράσα.

Πράσον (τό). τὸ γνωστὸν κρομμυῶδες φυτόν. 2 εἶδος πρασίνου φύκους (φυτοῦ θαλασσίου).

†**Πρασόργη** (ἡ), Γλσ. [πράσον, ἔργον], = Πρασόκουρον.

†**Πρασοφαγέω-ῶ**, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) πράσα, εἶμαι-

Πρασοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων πράσα ἢ τὰ πράσα.

Πρασόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα (χρόαν) πράσου, πράσινος (ἀνοικτός).

Πράσσω [περάω], Μ. πράξω (πρκ. Πέπραγα καὶ β' [ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀμτβτ. ἢ αὐτπθ] Πέπραχα ϗ πθ. Πέπραγμαι κτλ.). Κάμνω, φέρω τι εἰς πέρας, ἐκτελῶ, κατορθόνω, (κοιν.) κάμνω δυλειάν. (κυρ. καὶ κατ' ἐτυμολογ.) περνῶ. »Ὁδὸν (Ἅλα) πρήσσοντες,« Ὅμ, (ὅθ μτνμ.) »Ἰθύει, ἀλλ' οὔ τι πρήσσει, « Ἰλ. Λ. » Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔ τι δυνήσεαι,« Ἰλ. Α. » Οὔ τι πρήξεις ἀκαχήμενος,« Ἰλ. Ω. »Οὐδὲν πράξαντες ἀπῆλθον,« Ξεν. »Καὶ λέγει ϗ πράττει ὅ,τι ἂν δύνηται ἀγαθὸν ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων,« Δμ. »Τὰ δίκαια (» Τὰ κοινὰ, »Τὰ τῆς πολεως) πράττειν,« Λξ. »Τὰ ἑαυτοῦ πράττειν, « Λξ., = Ἰδιοπραγεῖν, (κοιν.) κυττάζει τὴν δουλειάν του. »Σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πρᾶσσε,« Σοφ. (καὶ μὲ δύω αἰτ.) »Ἀγαθόν τί σε βούλονται πράττειν, « Ξεν. (καὶ κατὰ πθ. τύπον) »Ὁ οὗτοι πεπραγμένοι (ἀντὶ πεπραγότες) εἰσί,« Δμ. (καὶ ἀπολ.) »Ἱκανὸς λέγειν τε καὶ πράττειν, « Ξεν. (καὶ πθ.) »Σαθρόν ἐστι φύσει πᾶν ὅ,τι ἂν μὴ δικαίως ᾖ πεπραγμένον,« Δμ. (ϗ ἀπολ.) »Τὸ πραχθὲν, »Τὰ πραχθέντα, »Τὰ πεπραγμένα, « Λξ., τὰ ἔργα, αἱ πράξεις, τὰ κατορθώματα. (ϗ τρτπρσ.) »Πέπρακται,« τετέλεσται! »Ἐπέπρακτ' ἂν, « ἤθελεν εἶνε χαμένα τὰ πάντα, (παρβλ. Διαπράσσω). 2) (ἰδιαιτ.) προσπαθῶ νὰ κατορθώσω (ἐνεργῶ) ὑπόθεσίν τινα, πραγματεύομαι περὶ αὐτῆς, (κοιν.) ὀργανίζω, (Γαλλ.) traiter, négocier. (ἐπὶ κακ.) ῥαδιουργῶ, ἰντριγκάρω. » Πράττειν κάθοδον (ὅπλα) τινι,« Πλ., Σοφ. »Πράττειν τι πρός τινα,« Θκ. »Πράττειν περὶ εἰρήνης (περὶ συμμαχίας πρὸς αὐτούς), « Ξεν. » Ἔπραττε περὶ πλοίων, « αὐτ. »Πράττειν ὑπὲρ Φιλίππυ (ἢ Φιλίππῳ).« Δμ., ἐνεργεῖν (πολιτεύεσθαι) ὑπὲρ τῶν συμφερόντων αὐτοῦ. (ἢ δοτ.) »Πραττόντων δὲ Βοιωτῶν μὲν Λεσβίοις, Φαρναβάζου δὲ Κυζικηνοῖς,« Πλ. (καὶ πθ.) »Εἴτι μὴ ξὺν ἀργύρῳ ἐπράσσετ' ἐνθένδε,« Σοφ (ὅθ. 3) κατορθόνω, ἀπολαμβάνω, (Γαλλ.) obtenir. »Πράττειν παρὰ τῶν θεῶν ἀγαθὸν,« Ἰσκρ. »Ἔλεγον, ὅτι πάντων, ὧν δέοιντο, πεπραγότες εἶεν παρὰ βασιλέως,« Ξεν. (ϗ πθ.) » Καὶ ἐπειδὴ αὐτῷ οὐδὲν ἐπράσσετο, ὧν ἕνεκα ἐσέβαλε,« Θκ. 4) (ἐνίοτε) ἀντὶ τοῦ Ἄγω, ἔχω. »Εἰρήνην πράσσειν,« Ξεν » Ὤμοσεν ἀδόλως τὴν εἰρήνην πράξειν, « αὐτ. 5) (μετὰ ἐπιρ.) εἶμαι εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) λαμβάνω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἔκβασιν. »Εὖ (» Καλῶς) πράττειν,« Λξ., εὐτυχεῖν, εὐδοκιμεῖν, (ϗ τὸ ἐναντ.) »Κακῶς πράττειν,« Λξ., δυστυχεῖν. » Βέλτιον (» Ἄμεινον) πράττει, « Λξ. πάγει καλλήτερα. »Μεγάλα πράττειν,« Ἀρςτ., ἰσχύειν, ἀκμάζειν. »Ταπεινῶς ἢ (»Ταπεινὰ) πράττειν,« Ἰσκρ. » Κρεῖττον ἐλπίδος πράττουσι.« Λξ, ἐπέτυχαν πλειότερον ἀφ' ὅ,τι ἤλπιζαν, εὐτύχησαν παρ' ἐλπίδα (καὶ προθετ.) » Πράττειν κατὰ νοῦν,« Λξ., καθὼς ἐπιθυμεῖ τις. »Πράττων οὐ κατὰ τὴν ἀξίαν,« Δμ., ἀναξιοπαθῶν. »Οὐ πάντες πράττουσιν ὁμοίως, ἀλλ' οἱ μὲν καὶ περισσὰ ἔχουσιν, οἱ δὲ οὐδὲ τὰ ἀναγκαῖα,« Ξεν. »Οἱ θεοὶ τοῖς ἀνθρώποις, ἄνευ τοῦ γιγνώσκειν τε ἃ δεῖ ποιεῖν, καὶ ἐπιμελεῖσθαι ὅπως ταῦτα περαίνηται, οὐ θεμιτὸν ἐποίησαν εὖ πράττειν, « αὐτ. » Ἀδύνατον δὲ καλῶς πράττειν τοῖς μὴ τὰ καλὰ πράττουσι,« Πλάτ. »Ἰλίου πόλιν πράξασαν ὡς ἔπραξεν,« Αἰσχλ.. »Ὁ ἐπ' Αἰθίοπας στόλος οὕτω ἔπρηξε.« Ἡρ. (καὶ μσ.) »Οἱ δὲ Συρακούσιοι κατὰ τὴν ναυμαχίαν οὕτως ἐπεπράγεσαν,« Θκ. »Ὡς μακαρίως πεπράγατε,« Ἀρςφ. (ὅθ κατὰ μτχ.) » Εὖ πρήσσοντα, « Ἡρ., εὐτυχοῦντα, πλούσιον, εὐκατάστατον· (ϗ ἡ γνωςὴ προσφώνησις εἰς τὰς ἐπιςολάς). »Εὖ πράττειν,« (κοιν.) καλῶς τὰ κάμνετε! » Ἀριστοτέλης Ἀλεξάνδρῳ, εὖ πράττειν, « Ἐπις. (καθὼς συνειθίζουν τῶρα μερικοὶ εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τῶν ἐπιστολῶν τὸ) Πανευτυχῶς, Πανευδαιμόνως, (παρβλ. Ποιῶ). 6) (ἐνίοτε) ἀντὶ Πάσχω. » Καὶ τί δὴ πράξασιν αὐτοῖς φὼδ' ἐπιξενάζετε;« Αἰσχλ. 7) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) εἰσπράττω (συνάζω ὀφειλόμενα ἢ διὰ τῆς βίας) χρήματα, φορολογῶ· (ἐν γέν.) ἀπαιτῶ· (ὅθ. μτνμ.) ζητῶ ϗ λαμβάνω ἱκανοποίησιν, τιμωρῶ, ἐκδικοῦμαι. »Πράσσει με τόκους,« Ὅμ. »Ὤχετο χρήματα πράξων,« Ξεν. »Τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ; Λκ., τί θὰ μοῦ πάρῃς; τί νὰ σὲ πληρώσω; (καὶ μσ.) »Τῆς δραχμῆς τόκον τρία ἡμιωβόλια πράττεσθαι,« Θφρ. »Τοὺς ἑαυτοῦ ἐπιθυμοῦντας οὐκ ἐπράττετο χρήματα, « Ξεν. » Τοὺς ἔχοντας αὐτὰ (τὰ ἀγάλματα) πρήσσεσθαι ἐκέλευον,« Ἡρ. (ϗ μτνμ.) » Φόνον πατρὸς πράξαντα (τὸν Ὀρέστην),« Αἰσχλ. »Ἐπραξάμην τούτων αὐτὸν δίκας,« Φλςρ. (ϗ κατὰ πθ. τυπον) » Πεπραγμένος φόρυς,« Θκ., φορολογήσας. (ϗ ἁπλ. πθτκ. Ὃς ἂν.. μισθοὺς μὴ ἀποδιδῷ.. διπλοῦν πραττέσθω,« Πλάτ. 7((Π. ϗ σπντ.) ἀντὶ Διαπράττομαι, φονεύω, (Αἰσχλ. Χ. 438).

Πρασώδης, εος (ὁ, ἡ). = Πρασοειδής. 2) πλήρης φυκίων (πράσων). »Θάλασσα—,« Μαρκ.

Πρατέος, α, ον, θετ. τοῦ Πιπράσκω, ὅςις πρέπει ἢ εἶνε ἵνα πωληθῇ.

Πρατὴρ (ὁ). ὁ πιπράσκων (πωλῶν) τι, πωλητής. (συνκδχ,) »Πρατὴρ λίθος (εἰς τὰς Ἀθ.),« ἡ πέτρα ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐδιαλαλεῖτο ὑπὸ τοῦ κήρυκος ἢ ἐστέκετο ὁ πωλούμενος σκλάβος, (κατ' ἔκτ.) τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπυ ἐπωλοῦντο οἱ σκλάβοι.

Πρατήριος, α, ον Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὴν πρᾶσιν (πώλησιν). ‖. (οὐσ.) Πρατήριον (τὸ), τὸ μέρος τὸ προσδιωρισμένον διὰ τὰς πωλήσεις, ἡ ἀγορά.

Πράτης, ου (ὁ), ἀδκμ. ἀντὶ Πρατὴρ, (εὔχρ. κυρ. μονον εἰς τὰ σύνθ.).

†**Πρατίας**, ου (ὁ). ὁ ἐνεργῶν τὰς πράσεις (τὰς πωλήσεις), κῆρυξ δημόσιος.

†**Πρατιστεύω**, Μ. ευσῶ, Δ, ἀντὶ Πρωτιστεύω, πρωτεύω.

†**Πράτιστος**, α, ον, Δ. ἀντὶ Πρώτιστος.

Πρατὸς, ή, όν. Ὁ πραθεὶς (πωληθεὶς) ἢ πρατεος, πράσιμος.

Πρᾶτος, α, ον, Δ. ἀντὶ Πρῶτος.

Πράτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Πράτης, πωλήτρια (κοιν.) πλάτρα.

Πράττω, Μ. πράξω, Ἀττ. ἀντὶ Πράσσω.

†**Πράτωρ**, ορος (ὁ), = Πρατήρ.

Πραΰγελως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πραῢν γλυκὺν (ἱλαρὸν) γέλωτα. » Ζέφυρος—,« Ἐπγρ.

Πραϋθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πραΰθυμος.

Πραϋθυμία (ἡ). πραότης θυμοῦ (ψυχῆς), ἡμερότης χαρακτῆρος, ἀοργησία.

Πραΰθυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πραῢν θυμὸν (ἀγαθὴν ψυχὴν), καλῆς διαθέσεως (ἡμέρου χαρακτῆρος) ἄνθρωπος.

Πραϋλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μὲ πραότητα, ἔχων πρᾷον (γλυκὺν) τρόπον τοῦ λέγειν, (κοιν.) γλυκομίλητος.

Πραϋμενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [πραῢς, μένος], = Πραΰθυμος, εὐμενὴς, (ἴδε Πρευμενής), (ὅθ.

Πραϋμενῶς, ἐπίρ. Π. μὲ πραότητα ψυχῆς, εὐμενῶς.

Πραΰμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. [πραῢς, μῆτις]. πρᾶος τὸ φρόνημα, καλῆς διαθέσεως.

;**Πραΰνομος** (ὁ, ἡ), Π. πρᾶος τὸ ἦθος, εὐάγωγος, ἥμερος, (εἰς τὴν Ἀνθολογ. ἐσφαλμ. ἀντὶ-

Πραΰνοος-ους (ὁ, ἡ), = Πραΰθυμος, εὐμενὴς, ἤπιος.

Πραΰνσις, εως (ἡ), τὸ πραΰνειν ἢ πραΰνεσθαι, ἡμέρωσις, καταπράϋνσις.

Πραϋντικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ πραΰνειν, ἁρμόδιος εἰς τὸ νὰ καταπραΰνῃ (τοὺς πόνους, τὸν θυμὸν κτλ.).

Πραΰνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Πεπράϋσμαι). Κάμνω τινὰ πραῢν (ἥμερον), ἡμερόνω, καταπραΰνω (κυρ. καὶ μτνμ.)· (πθ.) γίνομαι πρᾶος, ἡμερόνω, (καὶ μτνμ. ἐπὶ ἀνέμου κλπ.) κοπάζω, καταπέφτω. (ἐπὶ πόνου) μαλακόνω, μετριάζω. »Πρηϋνομένυ τοῦ χειμῶνος,« Ἡρ. »Πόνῳ πραΰνεταί πως καὶ ὑγίεια,« Σξτ.

Πραϋπάθεια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις πραϋπαθὴς, πραότης χαρακτῆρος, μετριοπάθεια.

Πραϋπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Πραϋπαθὴς [πραὺς, παθος]. έος (ὁ, ἡ). ἡμέρου χαρακτῆρος, ἀνεκτικός, μετριοπαθής.

Πραϋπαθῶς, ἐπίῤ. Μὲ πραϋπάθειαν, μετριοπαθῶς.

Πραὺς [πρὰν, πρανὴς], έος (εῖα, ὺ), (τὸ παρθτ. -ύτερος, -ύτατος). Ἥμερος, εὐάγωγος, ἀνεκτικὸς, ἐπιεικὴς κτλ., (ἐπὶ πραγμ.) γλυκὺς, τερπνὸς, ἱλαρὸς κτλ, (ἐνίοτε) πραϋντικός. »Πραῢ φάρμακον,« Πίνδ. »Φωνὴ πραεῖα,« Ξεν. »Αὔρα πραεῖα,« Αξ. »Σελας πραῢ,« Ὅμ. »Πηγαὶ πραεῖαι,« Θμς. »Ἡ γεωργία φιλάνθρωπος καὶ πραεῖα τέχνη,« Ξεν.

;Πραϋτένων, οντος (ὁ), Π. ὁ ἔχων πραεῖς (εὐκάμπτους) τένοντας, εὐπειθὴς, εὐάγωγος, ἥμερος, (παρβλ. Εὔλοφος).

Πραΰτης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πραέος, πραότης, ἡμερότης κτλ.

Πραϋτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα (γεννῶσα) πραέως καὶ ἀπόνως.

Πραΰ ροπος (ὁ, ἡ). πραῢς τοὺς τρόπους (τὰ ἤθη), ἡμέρου χαρακτῆρος.

;Πρῴων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Πρᾶος, =Πραότερος.

Πράως, ἐπίῤ. Μὲ πραότητα, ἡσύχως, ἀταράχως, ἀνεπαισθήτως κτλ. »Πράως λέγει τὸ πάθος,« Ξεν. »Καθες πράως εἰς τὸν κηρὸν,« Δσκρ. »Πράως ῥέων ποταμὸς,« Πλδ.

†Πρειγεία, κατὰ διάλεκτ. Κρητ. ἀντὶ Πρεσβεία, ϗ

†Πρειγευτὰς, ᾶ (ὁ), Κρητ. ἀντὶ Πρεσβευτὴς, ϗ

†Πρειγήϊα (τὰ), Κρητ. ἀντὶ Πρεσβεῖα, ϗ

†Πρείγιστος, α, ον, Κρητ. ἀντὶ Πρέσβιστος, [ἐκ τοῦ

†Πρεῖγυς, Δ. ἢ Αἰολ. ἀντὶ Πρέσβυς.

†Πρεμνιάζω, Π. άσω ϗ

Πρεμνίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάζω τὸ πρέμνον (τὸ κούτσουρον) τοῦ δένδρου μὲ τὴν ῥίζαν του, ξεῤῥιζόνω ὅλως διόλου, ξεπατόνω.

Πρέμνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρέμνον.

Πρεμνόθεν ἢ Πρέμνοθεν, ἐπίῤ. Π. σύῤῥιζα, ἀπὸ θεμελιοῦ, [ἐκ τοῦ

Πρέμνον (τὸ), [πρυμὸς]. τὸ κατώτατον μέρος τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρȣ (»Ἐκ τῶν πρέμνων οἱ κλάδοι, κἀκ τούτων οἱ ἀκρέμονες,« Γαλ.), (ἐν γέν.) κορμὸς, στέλεχος, (κοιν.) κούτσουρον· (μτνμ. καὶ μτφορ.) βάσις, θεμέλιον. »Οἰκίας (»Ἀρετῆς)—,« Ἡσυχ., Κοΐντ. »Ὀφθαλμοῦ—,« Πλδ., ἡ ῥίζα τοῦ 'ματιοῦ.

;Πρέμνος (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ Πρέμνον.

Πρεμνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πρέμνον (κούτσȣρον).

Πρεπόντως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ τρόπον πρέποντα (ἁρμόδιον), μὲ ἀξιοπρέπειαν, ἀνηκόντως.

Πρεπτὸς, ἡ, ὸν, Π. σεβαστὸς, ἔντιμος, ἐπίσημος. 2) (Γλσ.) »Πρεπτὰ,« Ἡσύχ., εἰκόνες, μορφώματα, ὁμοιώματα, [ἐκ τοῦ

Πρέπω [πρὸ], Μ. (σπντ.) πρέψω (ἀόρ. Ἔπρεψα). (κυρ. καὶ ἀρχ.) Προέχω, ἐξέχω, (ἐπμ.) φαίνομαι· ὁμοιάζω· (ὅθ συνήθ.) ἁρμόζω, 'ταιριάζω. (σπν. Π. ἐπὶ φων.) ἀκούομαι· (συχν.) φαντάζω, διαπρέπω. »Μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν,« Ἡσ., Ὅμ. »Ὅμοιος ἀτμὸς, ὥσπερ ἐκ τάφου, πρέπει,« Αἰσχλ., φαίνεται. »Οἶμαι βοὴν ἐν πόλει πρέπειν,« αὐτ., ὡσὰν νὰ ἀκούεται. »Ὡς ὁ φρυκτὸς πρέπει,« αὐτ., δείχνει· (καὶ πρὸς ἀπαρ.) »Τοῦδε γὰρ δράμημα φωτὸς Περσικοῦ πρέπει μαθεῖν,« αὐτ., ὁμοιάζει. »Πρέπει ὡς τύραννος εἰσορᾶν,« Σοφ. »Ἑστάναι πρέπω,« Καλλ., εἶμαι ἄξιος, μὲ πρέπει. (καὶ πρὸς μτχ.) »Σπλάγχνα πρέπουσ' ἔχοντες,« αὐτ., φαίνονται κρατοῦντες· (συνήθ. δὲ μὲ δοτ.) »Ἐσθῆτι πρέπω,« Εὐρ., μὲ 'ταιριάζει. »Φάρεσιν μελαγχίμοις πρέπει,« Αἰσχλ. »Εἶδος πρέπει θυγατέρι Κρόνου,« Πίνδ., ὡμοίαζε! »Τί χρῆμα κουρᾶ τῇδε πρέπει;« Εὐρ., τί σημαίνει; || (καὶ συχνοττ. ἀπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) »Θνητὰ θνητοῖσι πρέπει,« Πίνδ. »Θεοῖς πρέποντα,« Πλάτ. »Ἃ πρέπει ἐλευθέρῳ,« Αξ. (ϗ αἰτ. προθετ.) »Εἰς ἀμφοτέρους ἔπρεπεν,« Ἐπγρ. (ϗ ἀπαρ.) »Τὸν πρέπει τυγχανέμεν μελέων,« Πίνδ. »Ἀνδρὸς πρέποντος εἶναι Ῥωμαίοις φίλου,« Πλ. (καὶ κατὰ μτχ.) »Τιμὴ πρέπουσα,« Αξ. (τὸ οὐδ.) »Τὸ πρέπον,« τὸ προσῆκον, τὸ ἀνάλογον, τὸ ἱκανὸν, τὸ συμφέρον, τὸ δίκαιον. »Πρέπον ἂν εἴη,« Ἰσκρ. »Τὸ πρέπον ἔχω,« Πλάτ. »Κατὰ τὸ πρέπον ἑκάστῳ,« αὐτ. »Δένδρων φυτεύσεις πρεπούσας ὕδασιν,« αὐτ. (καὶ γεν. σπντт.) »Πρέπον ἦν δαίμονος τοὐμοῦ τόδε,« Σοφ. (καὶ ἀπολ.) »Πρέπον οὕτω ποιεῖν,« Αξ. »Οὐ γὰρ δακρύεσθαι τἀκείνου πρέπον,« Πλάτ. (καὶ ἀντὶ ἐπιῤ.) = Πρεπόντως.

Πρεπώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πρέπων, εὐσχήμος, εὔλογος κτλ.

Πρεπωδῶς, ἐπίῤ. = Πρεπόντως.

Πρέπων, οντος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. θαλασσ.

Πρέσβα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πρέσβυς, σεβασμία (διὰ τὴν ἡλικίαν της), ἀξιοσέβαστος. »Πρέσβα θεὰ,« Ὅμ. (καὶ πρὸς γεν. ὡς ὑπερθ.) »Πρέσβα θεάων,« αὐτ., ἡ σεβασμιωτέρα. »Πρέσβα Κλυμένοιο θυγατρῶν,« Ὀδ. Γ., ἡ πρεσβυτάτη.

Πρεσβεία (ἡ). ἡ ὑπεροχὴ τοῦ πρεσβυτέρȣ κατὰ τὴν ἡλικίαν, τὸ πρεσβεῖον, (Γαλλ.) **droit d'ancienneté ou d'aînesse.** (ἐν γέν.) ἀξία, ὑπόληψις. »Κατὰ πρεσβείαν ἄρχον,« Ἀρστ. 2 (συχνότ.) ἡ ἀποστολὴ καὶ τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ πρέσβεως· (συνκδχ.) ὁ πρέσβυς αὐτὸς μὲ τὴν συνοδίαν του, (Γαλλ.) **la légation.** »Οὐδεμίαν πρεσβείαν εἰς προεδρίαν καλέσας,« Αἰσχ., (ὅθ. 3) (μτγν.) δέησις, μεσιτεία. »Τὰ μὲν οὖν ἡμέτερα ταῖς ἐκείνου πρεσβείαις ἄμεινον ἄγοιτο,« Γργ.

Πρεσβεῖα (τὰ), πλθ. τοῦ Πρεσβεῖον.

;Πρέσβεια (ἡ), θηλ. τοῦ Πρέσβυς.

Πρεσβεῖον (τὸ). σέβας ἢ δῶρον τιμῆς απονεμόμενον ἢ ὀφειλόμενον εἰς τὸν (κατὰ τὴν ἡλικ.) πρεσβύτερον, τὸ δικαίωμα τοῦ προγενεστέρου. »Τὸ ἀπὸ τοῦ χρόνου πρωτεῖον (καθὼς λέγει ὁ Πλ.), (ἐν γέν.) τιμὴ, προτίμησις, (παρβλ.) Γέρας. »Λαχὼν πρεσβήϊα τέχνης,« Ἐπγρ. 2) (Γρφ.) ἡ πρεσβυτικὴ ἡλικία. »Ἕως γήρους ϗ πρεσβείȣ,« Ψαλτ. 3) (Βυζ.) ὁ μισθὸς τοῦ πρέσβεως, ἢ τὰ ἐφόδιά του. »Πρειγήϊα δὲ ὦκα χρείαν ἔχȣ πορηΐῳ παρεχόντων,« Ἐπγρφ.

Πρεσβειόω-ῶ [πρεσβεῖον], Μ. ώσω. Τιμῶ, σέβομαι, (παρβλ.) Γεραίρω.

Πρέσβειρα (ἡ), Π. Πρέσβα.

Πρέσβευμα (τὸ), τὸ ἀντικείμενον τῆς πρεσβείας· (ἐν γέν.) ἡ πρεσβεία. 2) Π. ἀντὶ Πρεσβεῖον, τιμὴ, προτίμησις κτλ.

;Πρεσβεὺς, έος (ὁ), σπν. ἢ ἀμφ. ἀντὶ Πρέσβυς.

†Πρεσβευσία, ἐσφαλμ. ἀντὶ

Πρέσβευσις, εως (ἡ), τὸ πρεσβεύειν, ἀποστολὴ ϗ ἔργον πρέσβεως, πρεσβεία.

Πρεσβεύτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πρεσβευτής. »Ὀσμὴ—,« Ὀππ. (Κυνηγ. Α, 464), ἡ προηγουμένη τῶν θηρευτικῶν κυνῶν, ὁδηγοῦσα τὴν ὄσφρησιν αὐτῶν πρὸς ἰχνηλάτησιν.

Πρεσβευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ πρεσβεύων, ἀπεσταλμένος πρέσβυς· (μτφορ.) μεσίτης· (ἐνίοτε) μηνυτὴς, ἄγγελος· (εἰς τὴν Ῥωμ. Ἱστορ.) τοποτηρητὴς ἀνθυπάτου ἢ πραίτορος, (Λτ.) **legatus.** »Καίσαρος μέλλοντος ἐξιέναι μετὰ στρατεύματος, ἠξίωσε πρεσβευτὴς αὐτῷ συστρατεύειν,« Πλ.

Πρεσβευτικὸς, ἡ, ὸν, (ϗ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς πρεσβείαν, πρεσβευτοῦ ἴδιος.

Πρεσβεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι πρεσβύτης (γέρων) ἢ πρεσβύτερος (γεροντότερος) ἄλλου, ἔχω τὰ πρεσβεῖα (καὶ μτνμ. τὰ πρωτεῖα), ὑπερέχω· (συνκδχ.) ἄρχω, κρατῶ· ἐπικρατῶ. »Αἰσχρὸν τὸ, πρεσβεύοντ' ἐμὲ, οὕτω γελᾶσθαι τοῦ νεωτέρου πάρα,« Σοφ. (ϗ μὲ γεν.) »Δαρείῳ ἔσαν τέσσερες παῖδες, τῶν ἐπρέσβευε Ξέρξης,« Ἡρ. »Τῶν νομοφυλάκων τοὺς ἀεὶ πρεσβεύοντας δέκα,« Πλάτ. (καὶ μτνμ.) »Πρεσβεύειν τῶν πολλῶν πόλεων,« αὐτ. »Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ,« Σοφ. (καὶ ἀπολ.) »Ὑπὲρ τούτου λόγος πρεσβεύει,« Ἀῤῥ., ᾄδεται ἔκπαλαι, ἐπικρατεῖ. 2) (μτβτ.) δίδω εἴς τινα τὰ πρωτεῖα (τὰ πρεσβεῖα), τιμῶ, προτιμῶ· (ὅθ. φλσφ.) φρονῶ ὡς βέβαιον, δοξάζω. »Ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς ἰατρικῆς λέγων, ἵνα καὶ πρεσβεύωμεν τὴν (τέχνην),« Πλάτ. »Θεὸν ὃν φιλοσοφία πρεσβεύει,« Συν. »Ὃν ἡ ἁγία πρεσβεύει γραφὴ,« Γργ. »Τὸ δυσσεβὲς δόγμα τοῦ Ἀρείου πρεσβεύοντα,« Βασ. »Μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον,« Σοφ. (ϗ πθ.) »Παλλὰς προναία δ' ἐν λόγοις πρεσβεύεται,« Αἰσχλ. »Αἰδώς τε ϗ εὐκοσμία πρεσβεύονται,« Πλ. 3) (συχνοτ.) εἶμαι ἢ στέλλομαι ἢ ἐνεργῶ (διαπραγματεύομαι) τι ὡς πρέσβυς, (μσ.) στέλλω πρέσβυν πρός τινα. (ὅθ. μτγν.) μεσιτεύω ὑπέρ τινος. »Καὶ ταῦτα, οὐκ εἶπον μὲν, οὐκ ἐπρέσβευσα δέ· οὐδ' ἐπρέσβευσα μὲν, οὐκ ἔπεισα δὲ Θηβαίους,« Δμ. (καὶ μὲ αἰτ.) »Πρεσβεύειν τὴν εἰρήνην,« Ἰσκρ., (Γαλλ.) **traiter, negocier.** (καὶ μσ.) »Ἀπὸ πάντων τῶν ἐθνῶν ἐπρεσβεύοντο περὶ φιλίας πρὸς αὐτὸν,« Ξεν. (ϗ πθ.) »Τὰ πεπρεσβευμένα,« Δμ., ὅσα ἔπραξε (διεπραγματεύθη) τις ὡς πρέσβυς. 4) (ἐνίοτε) εἶμαι πρεσβευτὴς (τοποτηρητὴς, Λτν. **legatus**) πραίτορος ἢ ἀνθυπάτȣ.

Πρέσβη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πρέσβα.

Πρέσβηες ἢ (;) Πρεσβῆες, Ἰων. ἀντὶ Πρέσβεις, πλθ. τοῦ Πρέσβυς.

Πρεσβήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Πρεσβεῖον.

Πρεσβηῒς, ΐδος (ἡ), Π. πρεσβυτικὴ, γεροντικὴ, ἀρχαία. »Τιμὴ—,« Ὅμ. 2) (ὡς ἐπιθ. γυναικὸς) πρεσβῦτις, γερόντισσα, (ἐπμ.) σεβασμία (διὰ τὴν ἡλικίαν της).

,Πρέσβις, εως (ὁ), Ἐπγρφ. ἀντὶ Πρέσβυς.

Πρέσβις, ;ιδος (ἡ). γυνὴ ἀπεσταλμένη ὡς πρέσβυς, μεσίτρια. 2) = Πρεσβῦτις, γερόντισσα· (συνκδχ.) γεραρὰ, σεβασμία. 3) ||. (οὐσ.) ἀντὶ Πρεσβεία, τὸ δικαίωμα τοῦ πρεσβυτέρου, **droit d'ancienneté.** »Κατὰ πρέσβιν ἱζέσθω,« Πλάτ., κατὰ τὴν τάξιν τῆς ἡλικίας ἢ τῆς ἀρχαιότητός του ἕκαστος: πρῶτα ὁ γεροντότερος ἢ ἀρχαιότερος καὶ ἔπειτα ὁ ἀμέσως μετ' αὐτὸν καὶ καθεξῆς.

Πρεσβίστατος καὶ

Πρέσβιστος, η, ον, Π. ἀντὶ Πρεσβύτατος, ὑπερθ. τοῦ Πρέσβυς.

Πρέσβος, εος-ους (τὸ), Π. = Πρέσβευμα, ἀντικείμενον τιμῆς (σεβασμοῦ). »Πρέσβος Ἀργείων,« Αἰσχλ., οἱ πρεσβύτεροι (γεραρώτεροι), ἡ γερουσία.

Πρεσβυγένεθλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πρεσβυγενής.

Πρεσβυγένεια (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πρεσβυγενοῦς, ἡ κατὰ τὴν ἡλικίαν ὑπεροχὴ, πρωτοτοκία.

Πρεσβυγενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ γένος πρεσβύτερος, ἀρχαιότερος τὴν ἡλικίαν, προγενέστερος, (ἐν γέν.) ἀρχαῖος, παλαιός. »Χρόνος—,« Πλ. (εἰς τὴν Σπάρτ.) »Πρεσβυγενέες,« Πλ., ἡ γερουσία, οἱ γεροντότεροι.

†Πρεσβυρὸς, ὰ, ὸν, = Γεραρὸς, σεβαστὸς, ἔντιμος, [ἐκ τοῦ

Πρέσβυς [πρὸ. πρέπω], εως ϗ υος (; εια; υ;), (τὸ συγκρ. Πρεσβύτερος ϗ τὸ ὑπερθ. Πρεσβύτατος καὶ Π. Πρέσβιστος), (ἐπιθετ.) Ὁ προβεβηκὼς τὴν ἡλικίαν, γηραιός· (συνκδχ.) γεραρὸς, σεβάσμιος· (ἐν γέν.) ἀρχαῖος, ἢ ἔντιμος· (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ παρθτ.) »Πρεσβύτερος (-ύτατος) γενεῇ,« Ὅμ. »Ἤρξατο λόγου· ϗ γὰρ ἦν πρεσβύτερος,« Ξεν. »Πλεῖν ἢ 'νιαυτῷ πρεσβύτερος,« Ἀρσφ. »Τὰ ζῶα, πρεσβύτερα γινόμενα, μελαντέρους ἔχει τοὺς ὀδόντας,« Ἀρστ. (καὶ μτνμ.) »Τὰ τοῦ θεοῦ πρεσβύτερα ἐποιεῦντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν,« Ἡρ., = Περὶ πλείονος ἐποιοῦντο. »Ἐμοὶ μὲν γὰρ οὐδέν ἐστι πρεσβύτερον τοῦ ὡς ὅτι βέλτιστον ἐμὲ γενέσθαι,« Πλάτ. »Εἰ δ' ἔστι τι πρεσβύτερον κακοῦ κακὸν,« Σοφ., ἀρχαιότερον, προγενέστερον, μεγαλήτερον. ||. (οὐσ.) »Πρεσβύτης, γέρων· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) οἱ γεροντότεροι (καὶ ἐπμ. οἱ ἐντιμότεροι) τοῦ λαοῦ, οἱ πρῶτοι, οἱ βουλευταὶ κτλ. (ὅθεν ἐκκλησ.) »Πρεσβύτεροι,« οἱ ἱερεῖς. 2) (συνήθ. καὶ λογογρ. μόνον εἰς τὸ πλθ.) = Πρεσβευτὴς, ἀπεσταλμένος, (Τουρκ.) ἐλτσῆς· (ὅθεν ἐν γέν.) μεσίτης. »Ἴσως γὰρ ἢ κῆρύξ τις ἢ πρέσβυς μόλοι,« Αἰσχλ. 3) (εἰς τὸν Ἀρστ.) τὸ πτηνὸν ὁ Τροχίλος, (Γαλλ.) **roitelet.**

;Πρεσβύτειρα, ἴδε Πρεσβεύτειρα.

;Πρεσβυτερεῖον (τὸ). τὸ δικαίωμα τοῦ πρεσβυτέρου, τὸ καθ' ἡλικίαν πρεσβεῖον.

†Πρεσβυτερεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι πρεσβύτερος.

Πρεσβυτέριον (τὸ). τὸ συνέδριον τῶν πρεσβυτέρων, ἡ γερουσία. 2) (ἐκκλησ.) τὸ σύστημα (τὸ τάγμα) τῶν πρεσβυτέρων, τὸ ἱερατεῖον, ἢ 3) τὸ δικαίωμα τοῦ πρεσβυτέρου (ὅπου γραπτέον ἴσως Πρεσβυτερεῖον).

Πρεσβύτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Πρέσβυς, γεροντότερος, προγενέστερος, ἀρχαιότερος κτλ. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) παλαιότερος. »Τοῦ δὲ κιττοῦ, νέου μὲν ὄντος, ἐγγωνιώτερα (τὰ φύλλα)· πρεσβυτέρου δὲ, περιφερέστερα,« Θφρ. ||. (οὐσ. ἐκκλησ.) ἱερεύς. »Ἔνθα ἱερεὺς γενόμενος ἀκουσίως, Πέτρον ἑαυτὸν μετωνόμασεν, οὐκ ἐπίσκοπον μέν τοι, ἀλλ' ὅν περ καλεῖν πρεσβύτερον νενομίκασι,« Πρκπ.

Πρεσβυτέρως, ἐπίῤ. Μὲ πλειοτέραν προτίμησιν, (ἐν γέν.) πλειότερον. »Πρεσβυτέρως γυμναστικὴν μουσικῆς τετιμηκέναι,« Πλάτ.

†Πρεσβυτὴς, ῆτος (ἡ), Ἐπγρφ. ἡλικία πρεσβύτου, γῆρας.

Πρεσβύτης [πρέσβυς], ου (ὁ). γέρων, προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ. »Ὁ Πλάτων τοῖς πρεσβύταις μᾶλλον παρῄνει αἰσχύνεσθαι τοὺς νέους,« Πλ. (καὶ ἐπὶ ζ.) »Οἱ λέοντες ὅταν γένωνται πρεσβῦται,« Ἀρστ. (καὶ καταχρ.) »Λόγος πρεσβύτης,« Θεοφύλ., παλαιός. 2) (ἰατρ.) ὁ πάσχων πρεσβυωπίαν, βλέπων (διακρίνων) μόνον ἀπὸ μακράν.

Πρεσβυτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πρεσβύτην, πρεσβύτου ἴδιος, γεροντικός.

Πρεσβυτικῶς, ἐπίῤ. Ὡς πρεσβύτης, καθὼς ἀνήκει εἰς πρεσβύτην, γεροντικά.

Πρεσβῦτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πρεσβύτης, γερόντισσα.

Πρεσβυτοδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δεχόμενος (χρησιμεύων ὡς ἄσυλον διὰ) τοὺς πρεσβύτας, μέρος ὅπου συνάζονται οἱ γέροντες (οἱ πρεσβῦται).

Πρευμένεια (ἡ), Π. ἀντὶ †Πραϋμένεια, εὐμένεια, ἐπιείκεια, [ἐκ τοῦ

Πρευμενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ †Πραϋμενὴς, εὐμενὴς, εὐάρεστος. »Φιλία (»Τύχη)—,« Εὐρ., Αἰσχλ.

Πρευμενῶς, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Πραϋμενῶς, εὐμενῶς κτλ.

Πρεών, ῶνος (ὁ), Π. = Πρηών.

Πρῆγμα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Πρᾶγμα.

Πρηγορεὼν, ῶνος (ὁ), κατὰ κρσ. ἀντὶ τοῦ ἀχρ. Προηγορεὼν [πρὸ, ἀγείρω], ἡ σγάρα (ὁ πρῶτος στόμαχος) τῶν ὀρνίθων, (καταχρ. ἐν γέν.) ὁ λάρυγξ, ὁ λαιμός. »Τὸν πρηγορεῶνά σου 'κτεμῶ,« Ἀρσφ.

Πρηδὼν, όνος (ἡ), Π. [πρήθω, πίμπρημι]. φλόγωσις· πρήξιμον. φουσκαλίς. »Θοῶς δ' ἐπὶ γυῖα χέονται πρηδόνες,« Νίκ.

Πρηθῆναι, Ἰων. ἀντὶ Πραθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πιπράσκω.

Πρήθω [ὀνμτπ.], Μ. πρήσω (ἀόρ. Ἔπρησα καὶ σπν. Ἔπρεσα), Π. ἀντὶ Πίμπρημι, καίω, κατακαίω. 2) (ἐπὶ ἀνέμου) φυσῶ· ἀναφυσῶ. »Πρήθοντος ἀήτεο,« Ἀπλλν. »Τὸ δ' (αἷμα) ἀνὰ στόμα πρῆσε χανὼν,« Ἰλ. Π. 3) (συνκδχ.) φουσκόνω, (κοιν.) πρήσκω. »Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσε μέσον ἱστίον,« Ἰλ. Α. (ϗ πθ.) »Πρησθήσεται τὴν κοιλίαν,« Γρφ.

Πρήϊον, Ἰων ἀντὶ Πρᾷον, συγκρ. οὐδ. τοῦ Πρᾶος. 2) Π. ἀντὶ Πρότερον.

Πρηκτὴρ (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πρακτήρ.

Πρηκτὸς, ἡ, ὸν, Ἰων. ἀντὶ Πρακτός.

Πρημαδίη (ἡ), [πρημὰς], εἶδ. ἐλαίας ἢ θύννου.

Πρημαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Πρήθω, φυσῶ μὲ ὁρμήν· (μτβτ) φουσκόνω, πρήσκω.

Πρημὰς (μνὰς), ἀδος (ἡ), εἶδ. θύννου, (Ἀρστ. Ζ. Ἱς. Η', 15).

Πρὴν, ῆνος (ὁ), Π. = Πρηών.

Πρηνηδὸν, ἐπίῤ. Προύμυτα, 'πίστομα, [ἐκ τοῦ

Πρηνὴς [πρὰν], έος-ους (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων (γέρνων) ἐμπρὸς, πίπτων ἢ πεσμένος μὲ τὸ κεφάλι (προύμυτα, 'πίστομα)· (ἐπὶ τόπ.) κατηφορικὸς, (ὅθεν τὸ Λτν.) **pronus.** »Πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν,« Ἡσ. »Πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων,« Ἰλ. Λ. »Πρηνὴς γενόμενος,« Γρφ., πεσὼν προύμυτα. »Τὰ πρηνῆ τοῦ σώματος,« Ἀρστ, τὰ ὄπισθεν, ἡ ῥάχη. »Δασεῖα τὰ πρανῆ,« αὐτ. »(Τὰ φύλλα) τὰς ἶνας καὶ τὰς φλέβας ἐν τοῖς πρανέσιν ἔχουσι,« Θφρ. »Πρανὲς ὄστρακον,« Ἀρστ. »Βολος πρανὴς,« Πλδ. »Οἱ ἀστράγαλοι τόπον ἐλάττω κατέχουσιν ὀρθοὶ πίπτοντες ἢ πρηνεῖς,« Πλ. »Εἰς τὸ πρανὲς,« »Κατὰ πρανοῦς,« Ξεν., εἰς μέρος κατηφορικὸν, τὸν κατήφορον.

Πρηνίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τινὰ πρηνῆ (Προύμυτα, 'Πίστομα), κρημνίζω (ϗ πθ. κρημνίζομαι, πίπτω) μὲ τὸ κεφάλι, προμυτίζω· (μτφορ.) καταστρέφω. »Καὶ νύ κεν Ἄργος ἔπερσε καὶ ἐπρήνιξε Μυκήνας,« Εὐφορίων.

Πρηνισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ῥίψιμον ἢ πέσιμον προύμυτα (μὲ τὸ κεφάλι), κρήμνισμα, προμύτισμα· (μτφορ.) καταστροφή.

Πρηνιχθεὶς, εῖσα, ἐν, Π. Ἰων. ἀντὶ Πρηνισθεὶς, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Πρηνίζω.

Πρῆξαι, Ἰων. ἀντὶ Πρᾶξαι, ἀόρ α. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πράσσω.

Πρῆξις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πρᾶξις.

†Πρηροσία (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Προηροσία.

Πρῆσε, Π. ἀντὶ Ἔπρησε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Πρήθω ἢ Πίμπρημι.

Πρῆσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πρήθω ἢ Πίμπρημι, καύσιμον, πυρπόλησις· (ἰατρ.) φλόγωσις, πρήξιμον.

Πρῆσις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πρᾶσις.

Πρῆσμα (τὸ). μέρος φλογισμένον (πρησμένον, κακοφορμισμένον), πρήξιμον. »Ὑπὸ δρόμου σφοδροῦ μάλιστα γίνεται πρήσματα,« Ἱππιατρ.

Πρησμονὴ (ἡ) καὶ

;Πρησμὸς (ὁ), = Πρῆσις καὶ Πρῆσμα.

Πρήσσω, Μ. πρήξω, Ἰων. ἀντὶ Πράσσω.

Πρηστὴρ (ὁ), [πρήθω, πίμπρημι]. (ἐν γέν.) ὁ καίων (κατακαίων)· (ἰδιαιτ.) ἀνεμοστρόβιλος πυρώδης (συνωδευμένος μὲ ἀστραπάς)· (συνήθ.) κεραυνὸς, ἀστροπε-

λέχι. » Ὁ νεὼς ἐνεπρήσθη, πρηστῆρος ἐμπεσόντος, « Ξεν. » Πρηστὴρ χθόνιος, « Ἀςςτ., ἀναφύσημα πυρῶδες τὸ ὁπ. σχηματίζεται εἰς ἀνεμοστρόβιλον. 2) εἶδος ὄφεως τοῦ ὁπ. τὸ δάγκαμα καίει καὶ πρήσκει, (Αἰλ.). 3) (πληθ.) αἱ φλέβες τοῦ λαιμοῦ αἱ ὁπ. πρήσκονται ἀπὸ τὸν θυμὸν, (παρβλ.) Καρωτίδες. 4) Π. τὰ φυσερὰ τοῦ χαλκέως, (Ἀπλλν. Δ'. 777). 5) (ἐνίοτε) ῥύαξ, χείμαῤῥος ὁρμητικός. » Ὀμμάτων δ' ἄπο αἱμοσταγεῖς πρηστῆρες ῥεύσονται, « Εὐρ.

†Πρηστηριάζω, Μ. άσω. Πρηστῆρι κατακαίω.

Πρηστήριος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πρηστῆρα (κεραυνόν), φλογώδης, καυστικός.

Πρηστηρίως, ἐπίρ. Πρηστῆρος (Κεραυνοῦ) δίκην, διαπύρως.

Πρηστηροειδής, έος (ὁ, ἡ). πρηστῆρι ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Πρηστηροκράτωρ, ορος (ὁ). ὁ κρατῶν ἔχων εἰς τὴν ἐξουσίαν του (διευθύνων) τὸν κεραυνόν.

Πρηστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ καίειν (φλογίζειν καὶ πρήσκειν), καυστικός, φλογιστικός.

;Πρῆστις, ιδος (ἡ), = Πρίστις.

†Πρητὴν [πρᾶτος], ῆνος (ὁ). ἀρνὶ χρονιάρικον, ζυγοῦρι· κριάρι τὸ ὁπ. ἄρχισεν ἤδη νὰ ἐπιθυμῇ συνουσίαν, (ὅθεν κοιν. πρητσίλα, ἡ βαρεῖα μυρωδιὰ τοῦ κρέατος τῶν τοιούτων).

Πρητήριον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Πρατήριον.

Πρήττω, Ἰων. ἀντὶ Πράττω = Πράσσω.

Πρηΰγελως, ωτος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πραΰγελως.

Πρηΰνομος, Πρηΰνοος, Ἰων. ἀντὶ Πραΰνομος, -νοος.

Πρηΰνω, Μ. υνέω, Ἰων. ἀντὶ Πραΰνω.

Πρηΰς, εῖα, ΰ, Ἰων. ἀντὶ Πραΰς.

Πρηϋτένων, οντος (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Πραϋτένων.

Πρηὼν [πρὰν, πρηνής], ῶνος ἢ όνος (ὁ), (ἡ δοτ. πληθ. Πρηόσι), Π. λόφος ἀπόκρημνος, κορυφὴ (ἢ βράχος ἐξέχων εἰς τὴν κορυφὴν ἢ εἰς τὸ πλάγιον) βουνοῦ.

(Πρίαμαι), ἄχρ. θεματ. (ὅθεν εὔχρ. μόνον ὁ ἀόρ. Ἐπριάμην, προς. Πρίω, εὐκτ. Πριαίμην, ὑποτ. Πρίωμαι, ἀπαρ. Πρίασθαι, καὶ ἡ μτχ. Πριάμενος), Ἀττ. ἀντὶ Ὠνοῦμαι, ἀγοράζω. » Πόσου πρίωμαί σοι τὰ χοιρίδια; « Ἀρςφ. » Ὁ μὲν πριάμενος οὑτοσὶ, ὁ δὲ πωλήσας ἐκεινοσί, « Μάξ. Πλαν. » Πριαίμην ἂν πρὸ πάντων χρημάτων, « Ξεν. » Πριάμενος ὠνὴν ἐκ τοῦ δημοσίου, « Ἀνδκδ. (ὁ Ἀρςφ. [Ἀχαρν. 36] παίζει χαριέντως μὲ τὴν λέξιν) » Τὸν δ' ἐμὸν δῆμον ποθῶν, ὃς οὐδεπώποτ' εἶπεν, Ἄνθρακας πρίω, οὐχ ὄξος, οὐκ ἔλαιον, οὐδ' ᾔδειν Πρίω· ἀλλ' αὐτὸς ἔφερε πάντα, χὠ πρίων ἀπῆν. «

Πριάμην, Π. ἀντὶ Ἐπριάμην, ἀόρ. τοῦ †Πρίαμαι.

Πριαμικός, ή, όν. Ὁ τοῦ Πριάμου (βασιλέως τῆς Τρωάδος). » Πριαμικαὶ τύχαι, « Παροιμ., τραγικὰ (φρικτὰ) δυστυχήματα ὁποῖα τὰ τοῦ Πριάμου.

†Πριαμόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἔχω ξυρισμένην τὴν κεφαλὴν (καθὼς παριστάνετο συνήθως εἰς τὴν σκηνὴν ὁ Πρίαμος).

Πριάπειος, α, ον, καὶ Ἰων.

Πριαπήϊος, η, ον. Ὁ τοῦ Πριάπου. ‖. (οὐσ.) Πριαπήϊον, εἶδος ἴου.

Πριαπίζω, Π. ίσω. Μιμοῦμαι (Ὁμοιάζω) τὸν Πρίαπον, εἶμαι λάγνος (ἀσελγής).

Πριαπίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πρίαπος, ἀγαλμάτιον Πριαπῶδες.

Πριαπισκόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Κατασκευάζω) τι εἰς σχῆμα πριαπίσκου, (ὅθ.

Πριαπισκωτός, ή, όν. Κατασκευασμένος εἰς σχῆμα πριαπίσκου (μικροῦ φαλλοῦ).

Πριαπισμός (ὁ). τὸ πριαπίζειν, (ἰατρ.) ἡ διαρκὴς ἔντασις τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου, εἶδος σπασμοῦ.

Πρίαπος (ὁ). ὁ θεὸς τῶν κήπων (παριστανόμενος μὲ ἐντεταμένον αἰδοῖον καὶ λατρευόμενος κυρ. εἰς τὴν Λάμψακον)· (συνκδχ.) ὁ φαλλὸς (τὸ σύμβολον τῆς γονιμότητος). » Ὁ Πρίαπος εἰς ἥλιον ἀλληγορεῖται, διὰ τὸ γόνιμον, « Ἀῤῥ.

Πριαπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὸν Πρίαπον (κατὰ τὴν ἔντασιν τοῦ αἰδοίου ἢ τὴν ἀσέλγειαν).

Πρίασθαι, ἀπαρ. τοῦ †Πρίαμαι.

Πρίζω, Μ. πρίσω, σπν. ἀντὶ Πρίω.

Πρίηπος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πρίαπος, (παρομοίως καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ).

†Πριμαδίη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρημαδία.

†Πριμηκήριος (ὁ), [Λτ.] ὁ πρῶτος μιᾶς ὁμάδος (κοινότητος, ἀδελφότητος).

Πρὶν [πρὸ], ἐπίρ. Χρον. πρότερον, προτήτερα, προτοῦ, (χυδ.) πριχοῦ. » Πρὶν μέν τοι ὑπέσχετο· νῦν δὲ κτλ., « Ἰλ. Β. I. » Αὐτίκ' ἐπεί κεν ἴκηται· πρὶν δέ κεν οὔτι δεχοίμην, « Ὀδ. Ξ. » Πολὺ πρὶν, « Ὑμ. » Πρὶν ὅτε, « αὐτ., ἕως ὅτου. (καὶ πρὸς ὁρς.) » Οὐ κεν ἡμέας ἄλλο διέκρινε φιλέοντε, πρίν γ' ὅτε δὴ θανάτου νέφος ἀμφεκάλυψεν, « Ὀδ. Δ. » Πρὶν ἐγὼ σφίσιν ἔδειξα, « Αἰσχλ. » Οὐ πρότερον ἐδύναντο θεάσασθαι αὐτὸν, πρὶν ἡ Πάνθεια ἀπῆλθε, « Ξεν. » Μὴ πρότερον τιθέναι τὸν ἑαυτοῦ νόμον πρὶν τὸν παλαιὸν τοῦτον ἔλυσε, « Δμ. (ἢ μετὰ τοῦ Ἢ) » Ἔστησαν δ' οὐ πρόσθεν πρὶν ἢ ἐπὶ τῷ ὄρει ἐγένοντο, « Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Γε) » Οὐ μὰ Δί', πρίν γε καὶ ἔθυσα, « αὐτ. (ἢ ἐπαλλ.) » Μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτη μολῇ ἠώς, « Ἰλ. Ω. (καὶ ἑλλ.) » Πρὶν ὥρη (ἐνν. γένηται), « Ὀδ. Ο. (καὶ μετὰ τοῦ Ἢ ἢ Ἂν πρὸς ὑποτ.) » Πρὶν ἢ τὸν νηὸν τῆς Ἀθηναίης ἀνορθώσωσι, « Ἡρ. » Μήτε δίκην δικάσῃς, πρὶν (ἂν) ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, « Ἡσ. » Μήπω γε, πρὶν ἂν τὸ καῦμα παρέλθῃ, « Πλάτ. » Ἔμφυσα οὐκ ἀνίει, πρὶν ἂν διαφάγῃ, « Ἡρ. » Μὴ μεθεῖσθον, πρὶν ἂν ἐγὼ σφῷν κοκκύσω, « Ἀρςφ. (ἢ χωρὶς τοῦ Ἂν) » Οὔ πω καταδυσόμεθ' εἰς Ἀΐδαο, πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ, « Ὀδ. Κ. (ἢ εὐκτ.) » Οὐ μὴ ναῦς ἀφορμίσῃ χθονός, πρὶν ἂν κόρην σὴν.. Ἄρτεμις λάβοι σφαγεῖσαν, « Εὐρ. (ἢ χωρὶς τοῦ Ἂν) » Μὴ πρότερον τῶν ἑαυτοῦ μηδενὸς ἐπιμελεῖσθαι πρὶν ἑαυτοῦ ἐπιμεληθείη, « Πλάτ. » Ταῦτα ἠφάνιστο, ἄλλα δ' οὐκ ἔμελλε γενήσεσθαι πρὶν ἡ τῶν μεταλλων ἀφίκοιτο τέχνη, « αὐτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. συχνττ.) » Πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι, « Ὀδ. Ο. » Πρὶν ἔκπυστος γενέσθαι, « Θκ. » Πρὶν ἓξ μῆνας γεγονέναι, « Πλάτ. » Πρὶν τοὺς ἰχθῦς ἑλεῖν τὴν ἅλμην κυκᾷς, « Παροιμ. (ἢ πρὸς γεν. σπντ. παρὰ τοῖς ἀρχ.) » Πρὶν ὥρας, « Πίνδ. (καὶ παραλλ.) » Πρὶν ἢ (γράφ. καὶ » Πρινή) πρὸ μυρίων ἐτῶν, « Λχ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Ὁ (» Ἡ, » Τὸ) πρὶν, « ὁ πρότερος, περασμένος, προγενέστερος, ἀρχαιότερος. » Ἐντεῦθεν κόσμον ἡ πρὶν ἀκοσμία λαμβάνει « Γρη. » Ὁ πρὶν χρόνος, « Λξ., ὁ παρελθών. » Τό τ' ἔπειτα ἢ τὸ μέλλον καὶ τὸ πρὶν, « Σοφ. » Τὸ πρὶν καὶ (ὑφ' ἕν) » Τοπρὶν, = Πρὶν, προτοῦ. » Δούλους ἐόντας τοπρὶν, νῦν γεγονέναι δεσπότας, « Ἡρ. » Κἂν ἄμουσος ᾖ τοπρὶν, « Εὐρ.

Πρινή, ἀντὶ Πρὶν ἤ, (ἴδε Πρίν).

Πρινίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρῖνος, πριναράκι.

Πρίνινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ πρῖνον (ξύλον πρίνου), πριναρήσιος· (συνκδχ.) = Πρινώδης, σκληρός. » Ἀχαρνικοὶ στιπτοὶ γέροντες πρίνινοι, « Ἀρςφ.

Πρῖνος (ἡ, καὶ ὁ). [πρίω (διὰ τὰ πριονωτά του φύλλα); ἢ ὀνματπ. (ἀπὸ τοῦ κρότου τῶν φύλλων καὶ ξύλων του εἰς τὸ πῦρ;)], εἶδος δένδρου (δρυός) μὲ μικρὰ ἀγκαθωτὰ φύλλα, (κοιν.) πρινάρι ἢ πουρνάρι. » Πρίνου ἄνθος, « Πλ., τὸ πρινοκόκκι.

Πρινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πρῖνον, σκληρὸς 'σὰν τὸ ξύλον τοῦ πρίνου. 2) γεμάτος πρῖνα (πρινάρια).

Πρινὼν, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ πρίνους, δάσος πρίνων (πριναριῶν).

†Πριονίζω, Μ. ίσω, Γλσ. ἀντὶ Πρίζω.

Πριόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρίων, πριονάκι.

Πριονῖτις, ιδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ (μὲ ὀδοντωτὰ, πριονωτὰ φύλλα), (ἄλλ.) Κέστρον.

Πριονοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πρίονος, πριονωτός.

Πριονοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πρίονος.

;Πριονόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος πρίονος, τοῦ κάμνω 'δόντια ἐξέχοντα ἐναλλὰξ ἑκατέρωθεν.

Πριονώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πριονοειδὴς καὶ

Πριονωτός, ή, όν. Καμωμένος εἰς σχῆμα πρίονος, ὀδοντωτὸς (καθὼς π. χ. τοῦ πριναριοῦ τὰ φύλλα) (» Τοῦ δὲ κρανίου τὸ πριονωτὸν μέρος, ῥαφὶς, « Ἀρςτ. » Ὑπ' ὀρθῇ καὶ πριονωτῇ τῇ λοφιᾷ, « Φλςρ. » Τειχοποιΐα πριονωτὴ, » Φίλ. Μθμτκ. » Πριονωτὴ, « Μαθμτκ. Παλ., εἶδος πολεμ. μηχανῆς.

Πρίου, πθ. προς. τοῦ Πρίω.

†Πριόω-ῶ, Μ. ώσω (εὑρίσκεται μόνον ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Πεπριωμένος), = Πρίω. » Αἱ δέ τις.. τῶν δενδρέων τι κόπτῃ ἢ θραύῃ ἢ πριωι ἢ ἄλλο τι σίνηται, « Ἐπγρφ.

Πρίσις καὶ ;Πρῆσις, εως (ἡ); τὸ πρίειν, πριόνισμα. » Κυμίνου —, « Εὐς. » Ὀδόντων —, « Πλ., Ἱππκρ., τρίξιμον.

Πρίσμα (τὸ), [πρίω]. τὸ λεπτὸν τμῆμα τὸ ὁποῖον πίπτει ἀπὸ τὸ πριονιζόμενον ξύλον, πριονίδι. 2) (μθμτκ.) γεωμετρικόν τι σχῆμα.

Πρισμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρίσμα.

Πρισμός (ὁ), = Πρῖσις, πριόνισμα.

Πριστέον, θετ. τοῦ Πρίω.

Πριστὴρ (ὁ). ὁ πρίων (πριονίζων) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Πριστῆρες δαιτὸς ὀδόντες, « Ἐπγρ., οἱ ἐμπροσθινοὶ (οἱ πρίζοντες), (ἄλλ.) Κτένες. ‖. (οὐσ.) τὸ πριόνι.

Πριστηροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πριστῆρος, πριονοειδής. » Τροχοὺς ἁμάξης ἀλοῶντας πριστηροειδεῖς, « Γρφ. (Ἡσ. Μά, 15).

Πριστής, οῦ (ὁ), = Πριστήρ, πριονιστής. 2) = Πρίστις, εἶδος ἰχθύος (ῥίνης;) ἢ κήτους.

Πρίστις [πρίω], εως (ἡ), εἶδος κήτους, (κατά τινας διάφορον τοῦ Πρίστης). 2) (ἴσως διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) εἶδος πολεμικοῦ πλοίου.

Πριστός, ή, όν. Πριονισμένος ἢ Δυνάμενος νὰ πριονισθῇ, ἐπιδεκτικὸς πριονίσματος. » Ἐλέφας —, « Ὁμ. » Πριστοῦ ἐκ ἑνὸς ἐντομάς, « Ἐπγρ. » Πριστὸν, « Ἰώσ. εἶδος λίθου τὸ ὁποῖον κόπτεται μὲ τὸ πριόνι (ὡσὰν ταῖς πλάκαις τῆς Μάλτας). [ἐκ τοῦ

Πρίω [ὀνμτπ.], Μ. πρίσω (πθ. πρκ. Πέπρισμαι ἢ ἀόρ. Ἐπρίσθην). Κόπτω μὲ τὸ πριόνι, πριονίζω· (μτνμ.) σφίγγω δυνατὰ καὶ τρίζω (κυρ. ἀπὸ θυμὸν) τοὺς ὀδόντας (» Καὶ ἔπριον ἐπ' αὐτὸν τοὺς ὀδόντας αὐτῶν, « Γρφ.), (ὅθ. ἐν γέν.) σφίγγω δυνατὰ, δένω συσφίγγω. » Ζωςτῆρι πρισθεὶς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων, « Σοφ. 2) (συνκδχ.) θυμόνω μέσα μου, δὲν ἠμπορῶ νὰ ξεθυμάνω, σκάνω ἀπὸ τὸν θυμὸν (ἀπὸ τὸ κακόν) μου. » Θυμὸν ὀδὰξ πρίειν, « Σοφ. » Λευγαλέον δὲ ἐπί οἱ πρῖε χόλον, « Ἀπλλν. (καὶ πθ.) » Πριομένη κάλλει Γανυμήδεος Ἥρη, « Ἐπγρ. » Παῦε, μὴ πρίου, « Μύθ.

Πρίω, κατὰ κρσ. Ἀττ. ἀντὶ Πρίασο, προς. ἢ 2) Π. Ἐπρίω, β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. τῆς ὁρς. τοῦ †Πρίαμαι.

†Πρίωμα (τὸ), Γλσ. [πριόω] ἀντὶ Πρίσμα.

Πρίων, ονος (ὁ). τὸ πριόνι· τὸ πριονωτὸν τρυπάνι τῶν χειρούργων. » Πρίων μαχαιρωτὸς, « Γαλ., ὁ χωρὶς ὀδόντων (μὲ τὸν ὁπ. πριονίζουν ταῖς πέτραις), καὶ » Πρίων ὀδοντωτὸς ἢ χαρακτὸς, « αὐτ. ὁ συνειθισμένος. » Πρίων ὀδόντων, « Ἐπγρ., σειρὰ ὀδόντων πριονοειδῶς ἀραδιασμένων. 2) (μτνμ.) εἶδος κήτους, (ἄλλ.) Πρίστις [ἐκ τοῦ

Πρίων, οντος (ουσα, ον), μτχ. τοῦ Πρίω.

†Πριωτός, ή, όν, σπν. ἀντὶ Πριστός, Πριονισμένος.

Πρὸ, πρόθ. (συντ. μὲ γεν. ἢ σημ. ἐν μὲν συντ. 1) τὸ Ἔμπροσθεν, (ἢ Τοπ.) ἐμπρός, παρεμπρὸς, ἐμπροσθὰ, (ἢ συνκδχ.) ἔξω. » Πρὸ τῶν θυρῶν, « Λξ. » Τὸ δὲ Ἡραῖον πρὸ τῆς πόλιός ἐστι τῆς Πλαταιέων, « Ἡρ. » Φυλακὰς καθιστάναι πρὸ τοῦ στρατοπέδου, « Ξεν. » Πρὸ ὀφθαλμῶν, » Πρὸ ποδῶν, » Τὸ πρὸ ποδὸς ἄρειον ἀεὶ χρῆμα πᾶν, « Πίνδ., τὸ παρόν. » Πρὸ δόμων, « ἀντὶ ἔξω τοῦ οἴκου. » Ἄγεται πρὸ δόμων, « Εὐρ. » Ὤχοντο, ἠδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, « Ἰλ. Δ, ἐπροχώρησαν εἰς τὸν (ἐπῆραν ἀρκετὸν) δρόμον ὥστε δὲν ἐφαίνοντο πλέον, (ἴδε Φροῦδος)· (ἢ Χρον.) προτήτερα, προτοῦ » Πρὸ τῶν Περσικῶν τὰ Τρωϊκὰ, « Λξ. » Πρὸ Πολλοῦ, » Πρὸ ὀλίγου, » Πρὸ τούτου (καὶ Προτοῦ). » Ὁ προτοῦ χρόνος, « Θκ. » Πρὸ μιᾶς Καλανδῶν (νώνων), « Πλ. » Πρὸ ἔργου, « ἴδε Προὔργου. » Οἱ πρὸ ἡμῶν, « Λξ., οἱ προγενέστεροί μας. » Τὰ πρὸ Εὐκλείδου, « Αἰσχλ. » Πρὸ μοίρας τελευτῆσαι, « Ἰσκρ., πρόωρα. 2) (συνκδχ. καὶ τρπ.) ὑπεροχὴν, προτίμησιν, τὸ μᾶλλον. » Οὐ δίκαιον ἄλλον τινὰ ἔχειν τὸ γέρας πρὸ ἑωυτοῦ, « Ἡρ. » Οἷσι ἡ τυραννὶς πρὸ ἐλευθερίης ἦν ἀσπαστότερον, « Ἡρ. » Πρὸ τούτων τῶν κακῶν ἡμῖν κρέσσον ὁτιῶν ἄλλο παθέειν, « αὐτ. » Κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον, « Πίνδ. » Πρὸ πολλῶν ἂν χρημάτων ἐτιμησάμην, « Ἰσκρ., (ὅθ. 3) τὸ Εἰς τόπον ἄλλου, Ἀνταλλαγὴν ἐκ παραθέσεως, (ἀντὶ τῆς) Ἀντί. » Ὁπόσους ἂν ἀξιοῖς σοι πείθεσθαι, ἢ ἐκεῖνοι ἀξιώσουσί σε πρὸ ἑαυτῶν βουλεύεσθαι, « Ξεν. » Οὐκ ἀρκῶ ὑμῖν ἐγὼ πράττων πρὸ ὑμῶν ὅ,τι ἂν δέῃ, « αὐτ. » Δοῦλος πρὸ δούλου, δεσπότης πρὸ δεσπότου, « Μέν., (κοιν.) δοῦλος διὰ δοῦλος, (δηλ.) ἀδιάφορον, φθάνει νὰ ἦνε δοῦλος. » Γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι, « Αἰσχλ. = Τόπον ἐκ τόπου. 4) Αἰτίαν (ἡ Ποιητ.) » Περὶ γὰρ δίε, μή μιν πρὸ φόβοιο λίποιεν, « Ἰλ. Ρ. (ἢ Τελ.) τὸ Οὗ ἕνεκα, (κυρ.) πρὸς ὑπεράσπισίν τινος, (ἀντὶ τῆς) Ὑπέρ. » Πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι, « Ἰλ. Δ. » Μάχεσθαι πρό τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν, « Ἰλ. Θ. » Ὀλέσθαι ἐϋκλειῶς πρὸ πόληος, « Ἰλ. Χ. » Πρὸ τῆς Ἑλλάδος (» Πρὸ τῆς Σπάρτης) ἀποθνήσκειν, « Ἡρ. » Εἴ τις διακινδυνεύσειε πρὸ βασιλέως, « Ξεν. » Πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφὴν, « Σοφ. ‖. (ἐν δὲ συνθ.) 1) τὸ ἔμπροσθεν (ἢ Τοπ. ἢ Χρον.). » Προάγω, Προβάλλω, Προέρχομαι, Προπάτωρ, Προαίσθησις, Προάστειον. 2) Προτίμησιν ἢ τὸ Μᾶλλον. » Προτιμῶ, Προκρίνω, Προαιροῦμαι. 3) Ὑπεράσπισιν ἢ τὸ Οὗ ἕνεκα. » Προκινδυνεύω, Πρόμαχος 4) Π. Ἐπίτασιν. » Προβαθὺς, Πρόπας. ‖. (παρὰ Ποιητ. Α'. τίθεται, χωρὶς πτ. ἀντὶ ἐπιρ. Τοπ.) » Κύματα πρὸ μὲν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα, « Ἰλ. Ν. » Τὰ ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα, « Ἡσ. » Ἰλιόθι (» Οὐρανόθι, » Ἠῶθι) πρό, « Ὁμ. (Β'. χωρίζεται, τοῦ συνθ. ῥήμ., παρεντιθεμένων ἄλλ. λέξ.). » Ἐπεὶ πρὸ οἱ εἴπομεν ἡμεῖς, « Ὀδ. Α (Γ'. συνάπτεται μὲ διαφόρους ἄλλ. προθ.) » Ἀπὸ (» Διὰ, » Ἐπὶ, » Περὶ) πρὸ, (καὶ μὲ ἑαυτὴν) Προπρὸ, « Ἀπλλν.

Προαγαπάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ ἀπὸ προτοῦ, ἀγαπῶ πρῶτος.

Προαγγελία (ἡ), = Προάγγελσις ἢ Προάγγελμα.

Προαγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Δίδω εἴδησιν (Φανερόνω τι) προτήτερα, προειδοποιῶ· προλέγω· προμηνύω.

Προάγγελμα (τὸ). τὸ προαγγελθὲν, εἴδησις δοθεῖσα προτοῦ· πρόῤῥησις.

Προάγγελος (ὁ, ἡ). ὁ προαγγέλλων (προαναγγέλλων) τι, δίδων προτοῦ εἴδησιν, προλέγων, προμηνύων. ‖. (οὐσ.) » Προάγγελον (τὸ), = Προάγγελμα.

Προάγγελσις, εως (ἡ). τὸ προαγγέλλειν, προειδοποίησις· προμήνυμα.

Προαγγελτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὸ ἰδίωμα (τὸ προτέρημα, ἢ τὴν συνήθειαν) τοῦ προαγγέλλειν, προμηνυτικός.

Προαγιάζω, Μ. άσω. Ἁγιάζω (Καθαγιάζω) προτοῦ.

Προαγκτηριάζω, Μ. άσω. (χειρουργ.) Δένω προτοῦ (τὴν πληγὴν) διὰ τοῦ ἀγκτῆρος.

Προάγνευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Προαγνεύω, Μ. εύσω καὶ

Προαγνίζω, Μ. ίσω. Ἁγνίζω (Καθαρίζω θρησκευτικῶς) προτοῦ ἐμαυτὸν ἢ (;) ἄλλον, προετοιμάζομαι δι' ἐγκρατείας Ἐκλ.

Προαγνισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προαγνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγνοῶ ἀπὸ προτήτερα.

Προαγόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Προηγουμένως.

Προαγοράζω, Μ. άσω. Ἀγοράζω προτήτερα.

Προαγορανομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀγορανόμος προτήτερα. » Ὁ προηγορανομηκὼς, « Δ. Κάσσ., ὁ χρηματίσας προτοῦ (ὁ πρῴην) ἀγορανόμος.

;Προαγορασία (ἡ). τὸ νὰ ἀγοράζῃ τις προτήτερα, ψούνισμα προτοῦ.

Προαγοραστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγοράζων ἢ ἀγοράσας προτήτερα, ὁ πρῶτος ἀγοραστής.

Προαγόρευμα (τὸ), τὸ προαγορευθὲν, χρησμὸς, προφητεία.

Προαγόρευσις, εως (ἡ), τὸ προαγορεύειν, πρόῤῥησις· προειδοποίησις κτλ. » Εἴργοντο δὲ ἱερῶν καὶ ἀγορᾶς οἱ ἐν κατηγορίᾳ φόνου, ἄχρι κρίσεως· καὶ τοῦτο προαγόρευσις ἐκαλεῖτο, « Πλδ.

Προαγορευτέον, θετ. τοῦ Προαγορεύω.

†Προαγορευτής, οῦ (ὁ). ὁ προαγορεύων.

Προαγορευτικός, ή, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ προαγορεύειν. » Προαγορευτικὴ, « Πλδ., ἡ τέχνη τοῦ προλέγειν τὰ μέλλοντα, ἡ μαντική.

Προαγορεύω, Μ. αγορεύσω καὶ (ἀνμλ.) ἐρῶ (ἀόρ. Προηγόρευσα καὶ [ἀνμλ.] Προεῖπον, πρκ. Προηγόρευκα καὶ [ἀνμλ.] Προείρηκα κτλ.). Προλέγω προειδοποιῶ· προκηρύττω, προαναγγέλλω· (ἁπλ.) παραγγέλλω· (ἐνίοτε χωρὶς πτ.) ὁμιλῶ (δημηγορῶ) πρῶτος. » Θεμιστοκλῆς ἐκ πάντων προηγόρευε, « Ἡρ. (ἴδε καὶ Προηγορεύω) » Ὑπὸ κήρυκος προηγόρευε τοῖσι Ἴωσι, « αὐτ. » Τὸν κήρυκα ἀνειπεῖν ἐκέλευσεν, ὅτι προαγορεύουσιν οἱ ἄρχοντες, ὅτι κτλ., « Ξεν. » Οἱ μάντεις προαγορεύουσι τὸ μέλλον, « αὐτ. » Προαγορεύειν πόλεμον, « Λξ., κηρύττειν. » Προαγορεύειν κρίσιν τινὶ, « Λξ., κινεῖν κατ' αὐτοῦ (ἰδιαιτ.) προειδοποιεῖν τὸν φονέα νὰ ἀπέχῃ τῶν ἱερῶν ἕως οὗ ἀποφασισθῇ ἡ δίκη του. » Εὐμολπίδαι.. τοῖς ἄλλοις βαρβάροις εἴργεσθαι τῶν ἱερῶν, ὥσπερ τοῖς ἀνδροφόνοις, προαγορεύουσιν, « Ἰσκρ.

Προαγορέω, Δ. (ἐν γέν.) ἀντὶ Προηγορέω. (ἰδίαιτ. παρὰ Σικελ.) εἶμαι-

Προάγορος (ὁ), [πρό, ἄγω]. ἀρχηγός, πρῶ-

τος. » Προαγοροῦντος Διοκλέους, γραμματεύοντος Ἀδρανίωνος, « Ἐπγρφ.

†Προ-αγρέω, Αἰολ. ἀντὶ Προαιρέω. »Τῷ δάμω.. ναύον ἐν τῷ γυμνασίῳ κατειρῶν προαγρημένω, « Ἐπγρφ.

Προ-αγρυπνέω-ῶ, Μ ήσω (μὲ γεν.) Ἀγρυπνῶ ὑπέρ (Ἐπαγρυπνῶ πρὸς φύλαξίν) τινος.

Προ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προήγαγον κτλ.). Φέρω τι ἐμπρὸς (παρεμπρὸς) ἢ ἔξω (εἰς τὸ φανερόν), ἐβγάζω εἰς τὴν μέσην, παρουσιάζω· ὁδηγῶ· (τρπ.) παρακινῶ, διεγείρω· αναγκάζω· κάμνω νὰ αὐξήσῃ ἢ νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ καταντήσῃ εἰς, προβιβάζω· (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) προχωρῶ, προοδεύω· ὑπερέχω. (μὲ αἰτ.) ὑπάγω προτήτερα· (καὶ προθετ.) καταντῶ. (ἀπολ.) ὑπερέχω, ὑπερβαίνω. » Τὴν αἱμασιὰν προαγαγόντες, στενωτέραν τὴν ὁδὸν πεποιήκασι, « Δμ. » Ὑποπτεύσσι, μὴ δόλῳ αὐτοὺς προάγοιεν, « Ἡρ. (καὶ προθετ.) » Ἀνὴρ δεινὸς προάγειν τοὺς ξυνόντας εἰς πράγματα, « Ξεν. » Αἰτιωμένων τινῶν, ὅτι τιμᾷ καὶ προάγεται ἄνθρωπον πονηρόν, « Πλ. » Εἰς ὅσην αἰσχύνην καὶ ἀδοξίαν προῆγε τὴν πόλιν, « Δμ. (ἢ μσ) » Εἰς γέλωτα προαγαγέσθαι τινὰ, « Ἡρ. (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) » Προῆγεν πρὸς ἄστυ, « Αχ. »Προῆγεν αὐτοὺς εἰς τὸ πέραν, « Γρφ. (καὶ μτνμ.) » Τῆς ἡμέρας ἤδη προαγούσης ἐπὶ πολὺ, « Πλβ. (καὶ τρπ.) »Ἐπὶ πολὺ προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ τῇ ὠμότητι, « Δμ. (καὶ ἀπολ.) » Ὡς ἡ χρεία προάγει,« Θχ., καθὼς τὸ ἀπαιτεῖ ἡ περίστασίς (μας). » Προάγει δὲ πασῶν τῶν ῥητινῶν ἡ τερμινθήνη, « Δσκρ. » Προάγει οὖν ἵνα μία πόλις ἀπόληται, καὶ μὴ ὅλον τὸ βασίλειον, « Συναξαρ., προτιμότερόν ἐστι, συμφέρει μᾶλλον. (ἢ πθ.) » Εἰς τοῦτο προήχθητε εὐηθείας ἢ ῥαθυμίας,« Δμ. » Προήχθην τοῦτο λέγειν,« Αχ. (καὶ ἀπολ.) » Οὐ δὴ ποιήσω τοιοῦτον οὐδὲν, οὐδὲ προαχθήσομαι, « Δμ., δὲν θὰ μὲ 'πάρῃ ὁ θυμὸς, δὲν θὰ παρεκτραπῶ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Προηγμένος, « προπαιδαγωγηθεὶς, ἢ· προβιβασθεὶς, προτιμηθεὶς, (ὅθεν) » Προηγμένα,« (κατὰ τοὺς Στωϊκ.), τὰ ἀγαθὰ τοῦ βίου, π. χ., ὑγεία, πλοῦτος, ζωὴ, εὐφυΐα κτλ. (ἀντιθ. τῷ Ἀποπροηγμένα).

Προαγωγεία (ἡ), τὸ προαγωγεύειν, μαστρωπεία. 2) (σπν.) ἀντὶ Προαγωγή.

Προαγωγεῖον (τό). τὸ μέρος ὅπου διαμένουν συνήθως οἱ προαγωγοὶ, τὸ πορνοβοσκεῖον.

Προαγωγεὺς, έως (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ προάγων (παράγων) τι. » Ὡς προαγωγεὺς εἰς τὸ ὂν τῶν μὴ ὄντων (ὁ θεὸς), « Οἰκουμέν. 2) (χωρὶς πτωτ.) = Προαγωγὸς, (Δ. Κάσσ. ΜΣΤ', 6).

Προ-αγωγεύω, Μ. εύσω. Γίνομαι προαγωγός τινος, ξεπλανῶ γυναῖκα (τὴν προξενῶ εἴς τινα) πρὸς ἀκολασίαν, (ἐν γέν.) ξελογιάζω.

Προαγωγὴ (ἡ), τὸ προάγειν, προβιβασμὸς, προχώρησις, προτίμησις, κτλ. » Ἐν προαγωγῇ τούτους ἐποιεῖτο,« Ἰώσ., τοὺς προῆγεν, ἐπάσχιζε νὰ προβιβασθοῦν (νὰ προχωρήσουν). » Ἐκ προαγωγῆς (ὅπου συνήθ. ἀναγινώσκεται ἐκ προσαγωγῆς) φίλος, « Δμ., ὁ κατὰ τὰς περιστάσεις (ὅπως τὸν ὑπαγορεύσῃ τὸ συμφέρον του).

Προαγωγία (ἡ), = Προαγωγεία ἢ· (;) Προαγωγή.

Προαγωγικὸς, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ προάγειν (προβιβάζειν) ἢ προαγωγεύειν (ξεπλανᾷν, ξελογιάζειν).

Προαγωγὸς (ὁ, ἡ) ὁ προάγων (προβιβάζων κτλ.). » Προαγωγὸν δὲ εἰς πειθὼ τὸ προοίμιον, « Σχλ. Σοφ. 2) (ἰδιαιτ. ἐπὶ κακοῦ) ὁ ξεπλανῶν (παρακινῶν) πρὸς ἀκολασίαν, μεσίτης πορνείας, μαστρωπός.

Προαγὼν καὶ (ὀρθοτ.) Προάγων, ῶνος (ὁ). ὁ πρὸ τοῦ καθαυτὸ ἀγῶνος γινόμενος ἀγὼν, προοίμιον (προγύμνασμα, προετοιμασία) τοῦ ἀγῶνος· πρόλογος (δράματος)· (Νμ.) = Προδικασία.

Προ-αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀγωνίζομαι πρῶτος ἢ προτήτερα· (μὲ γεν.) ἀγωνίζομαι ἔμπροσθέν ἢ πρὸς ὑπεράσπισίν τινος, προπολεμῶ, προκινδυνεύω.

Προαγώνισμα (τὸ), = Προαγών.

Προαγωνιστέον, θετ. τοῦ Προαγωνίζομαι.

Προαγωνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ προαγωνιζόμενος (πολεμῶν πρὸ ἢ ὑπέρ τινος), προασπιστής, πρόμαχος.

Προ-αδικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) Ἀδικῶ πρῶτος ἐγώ τινα.

Προ-ᾴδω, Μ. ᾄσομαι. Ἄδω (Τραγῳδῶ ἢ Ψάλλω) πρῶτος· ἀρχίζω τὴν ᾠδήν· προοιμιάζω, (Γαλλ.) preluder· (μτνμ.) προλέγω, προφητεύω.

Προ-αείδω, Μ. αείσω, -ομαι, Π. ἀντὶ Προᾴδω.

†Προ-αθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀθετῶ (Παραβαίνω, Ἀποδοκιμάζω) τι προτήτερα.

Προ-αθλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀθλῶ προτοῦ (πρὸ ἄλλου). » Εἰς τὴν τῶν προηθληκότων μνήμην, « Εὐσ., τῶν προγενεστέρων Μαρτύρων.

Προ-αθρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ προτήτερα, προβλέπω.

Προ-αθροίζω, Μ. οίσω. Συνάζω (Συναθροίζω) ἀπὸ προτήτερα.

Προ-αιδέομαι-οῦμαι, Μ. αιδέσομαι ἢ αιδεσθήσομαι. Ἐντρέπομαι ἔμπροσθεν τινος (ἀπό τινα)· μὲ ἔχει προϋποχρεωμένον· (μὲ δοτ. ἐκ γ'. καὶ αἰτ. ἐλλ. ἐκ δ'.) » Τίς ἐστι εὐεργέτης, ᾧ ἐγὼ προαιδεῦμαι; « Ἡρ. (ἢ πθ.) » Αἵτινές σφι προηδέατό κού τι, « αὐτ.

Προ-αικίζω καὶ (μσ. -ίζομαι, Μ. ίσω,-ίσομαι. Βασανίζω προηγουμένως τινὰ, ῥαβδίζω πρῶτον (πρὶν τῆς κεφαλικῆς ποινῆς) τὸν κακοῦργον.

Προ-αινίσσομαι (νίττομαι), Μ. ίξομαι. Προλέγω αἰνιγματωδῶς, προσημαίνομαι δι' αἰνιγμάτων.

;Προ-αιονάω-ῶ, Μ. ήσω. Προθεραπεύω δι' αἰονήσεων (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Προαίρεσις, εως (ἡ), τὸ προαιρεῖσθαι, ἡ κατ' ἐκλογὴν θέλησις (ἀπόφασις)· σκοπὸς, πρόθεσις· εἶδος βίου ἢ πολιτεύματος (σύστημα πολιτικὸν ἢ φιλοσοφικόν, τὸ ὁπ. ἀκολουθεῖ τις, φρόνημα· διάθεσις· κλίσις πρός τι, εὔνοια, προτίμησις. »Ἐκ προαιρέσεως (ἡ)» Κατὰ προαίρεσιν, « Αξ., κατ' ἐλευθέραν ἐκλογὴν καὶ ἀπόφασιν, αὐτοπροαιρέτως· ἐκ προμελέτης. » Τῶν μὲν γὰρ ἑκουσίων καὶ παῖδες καὶ τὰ ἄλλα ζῷα κοινωνεῖ, προαιρέσεως δ' οὔ· καὶ τὰ ἐξαίφνης, ἑκούσια μὲν λέγομεν, κατὰ προαίρεσιν δ' οὔ.. ἥκιστα γὰρ τὰ διὰ θυμὸν, κατὰ προαίρεσιν εἶναι δοκεῖ, . ἡ γὰρ προαίρεσις μετὰ λόγου καὶ διανοίας, « Ἀρστ., ἴδε καὶ Προαιρέομαι.

Προαιρετέον, θετ. τοῦ Προαιρέομαι.

Προαιρετικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ προαιρεῖσθαι (ἐκλέγειν, προτιμᾶν κτλ.)· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ γινόμενος κατὰ προαίρεσιν· (μὲ γεν.) ὁ προαιρούμενός (ἐκλέγων κατὰ προτίμησιν) τι. » Ἔσονται προαιρετικοὶ τοῦ πλεονεκτεῖν, « Ἀρστ. » Προαιρετικαὶ ἐνέργειαι, « Φίλ., αἱ κατ' ἐλευθέραν θέλησιν τοῦ πράττοντος. » Ῥήματα προαιρετικὰ, « Γρφ., τὰ σημαίνοντα προαίρεσιν (θέλησιν). » Τὸ προαιρετικὸν, « ἡ Προαίρεσις, τὸ αὐτεξούσιον. » Τὸ προαιρετικὸν ἀκώλυτον, « Ἐπίκτ.

Προαιρετικῶς, ἐπίρ. Κατὰ προαίρεσιν, ἐκ προαιρέσεως, αὐτοθελήτως.

Προαιρετὸς, ή, όν (καὶ ἐπίρ.) -ετῶς. Τὸν ὁπ. προείλετο (ἐπροτίμησέ, ἀπεφάσισε κατὰ προαίρεσιν) τις, ἢ· ὁ ἐξαρτώμενος ἀπὸ τὴν προαίρεσίν τινος, θεληματικός. » Τὸ προαιρετὸν,« Ἀρστ., τὸ κατὰ προαίρεσιν ἀποφασισθὲν ἢ ἀποφασιστέον, τὸ ὁπ. δύναται νὰ πράξῃ ἢ νὰ μὴ πράξῃ τις. » Βουλητὸν δὲ καὶ προαιρετὸν, τὸ αὐτὸ· πλὴν ἀφωρισμένον ἤδη τὸ προαιρετόν· τὸ γὰρ ἐκ τῆς βουλῆς προκριθὲν, προαιρετόν ἐστιν... ὑποσημαίνειν δ' ἔοικε καὶ τοὔνομα, ὡς ὂν πρὸ ἑτέρων αἱρετὸν,« αὐτ., [ἐκ τοῦ

Προ-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Προεῖλον καὶ μσ. Προειλόμην κτλ.). Ἐβγάζω καὶ Ἠαίρνω τι, ἐβγάλλω ἀπὸ τὸ ταμεῖον (ἀπὸ τὴν ἀποθήκην) ὅ,τι μὲ χρησιμεύει ἢ μὲ ἀρέσῃ. » Καθάπερ ἐκ ταμιείου προαιρῶν, « Αχ. (καὶ μσ.) » Ἐκ φορμίσκων τινῶν (ἀστραγάλους) προαιρούμενοι,« Πλάτ., (ὅθεν 2) (συνήθ. μσ.) 'παίρνω (καὶ τρπ. ἀποφασίζω) τι κατ' ἐκλογὴν (κατὰ προτίμησιν), θέλω μᾶλλον, προκρίνω, προτιμῶ. » Διὸ καὶ σε μάλιστα φίλον ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων προειλόμην κατὰ κλέος, « Αχ. »Τὰ τῆς πατρίδος συμφέροντα προῃρημένης, « Δμ. » (Ἡ βούλησις ἕτερον τῆς προαιρέσεως;)· ὑγιαίνειν γὰρ βουλόμεθα, προαιρούμεθα δὲ δι' ὧν ὑγιανοῦμεν,« Ἀρστ. » Τῶν δὲ ἑκουσίων τὰ μὲν προελόμενοι πράττομεν, τὰ δ' οὐ προελόμενοι· προελόμενοι μὲν, ὅσα προβουλευσάμενοι, ἀπροαίρετα δὲ, ὅσα ἀπροβούλευτα,« αὐτ.

Προ-αίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. Προῆρα κτλ.). Σηκόνομαι καὶ ἀναχωρῶ προτήτερα.

Προ-αισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι (ἀόρ. Προῃσθόμην κτλ.). Αἰσθάνομαι (Μανθάνω, Καταλαμβάνω, Πληροφοροῦμαι) τι προτήτερα· προβλέπω, προμαντεύω (μὲ αἰτ.) » Καὶ ἅμα ὄρθρῳ ἐπιπίπτει αὐτοῖς ἔτι ἐν ταῖς εὐναῖς, καὶ οὐ προῃσθημένοις τὰ γεγενημένα, « Θχ. » Προαισθόμενοι ἐπιόντας τοὺς Λακεδ., « Δμ. (ἢ γεν.) » Προαισθόμενοι τῆς ἐνέδρας,« Πολύαιν.

Προαίσθησις, εως (ἡ). τὸ προαισθάνεσθαι, (Γαλλ.) pressentiment.

Προ-αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ προτοῦ (πρὶν γένῃ τι).

Προ-αιτιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Κατηγορῶ ἢ Ἐγκαλῶ τινα ὡς αἴτιον προτήτερα.

Προαίτιος, α ἢ ος, ον. Ὁ πρῶτος (πρότερος) αἴτιος. ‖. (οὐσ.) Προαιτία (ἡ) καὶ Προαίτιον (τὸ), ἡ πρώτη (ἀρχικὴ) αἰτία.

Προ-αιχμαλωτίζω, Μ. ίσω. Αἰχμαλωτίζω προτοῦ.

Προαιώνιος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ.-νίως. Ὁ πρὸ αἰώνων (πρὸ τῶν αἰώνων) ὑπάρχων.

Προακμάζω, Μ. άσω. Ἀκμάζω πρὶν (πρὸ τοῦ καιροῦ τῆς ἀκμῆς· εἶμαι εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀκμῆς (τὴν τῶν ἐφήβων) ἡλικίαν. » Κατὰ τὴν ἡλικίαν ἢ προακμάζουσιν, « Ἱππκρ » Σῦκα προακμάζοντα, « Ἡσύχ., τὰ (ἄλλ.) Πρόδρομα.

Προ-ακονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκονίζω προτήτερα.

Προ-ακοντίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω τὸ ἀκόντιον (καὶ πθ. Ῥίπτομαι ὡς ἂν ἀκόντιον, Τινάζομαι) προτήτερα.

Προ-ακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω τι πρῶτος ἢ προτήτερα. » Προακηκόειν, ὅτι, « Ἡρ., εἶχεν ἀκούσῃ (μάθῃ) προτήτερα. » Γενήσεσθε εὐμαθέστεροι πρὸς τὰ λοιπὰ, ταῦτα προακούσαντες, « Δμ.

†Προ-ακριβόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξακριβόνω προτοῦ.

Προ-ακροβολίζομαι. Μ. ίσομαι. Κάμνω προτοῦ (πρὶν ἀρχίσῃ ἡ μάχη) ἀκροβολισμούς.

Προακτέον, θετ. τοῦ Προάγω.

Προακτικὸς, ή, όν. Πρόθυμος ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ προάγειν (ἄλλον ἢ ἑαυτὸν), προβιβαστικὸς, προοδευτικός· (ἐνίοτε) προπορευόμενος, προηγούμενος.

Προ-αλγέω-ῶ, Μ ήσω Πονῶ (Πάσχω) ἀπὸ προτήτερα. » Ὅσαι τὴν ὀσφὺν προαλγοῦσι, « Ἀρστ.

Προ-αλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω προτήτερα.

Προαλὴς [πρὸ, ἅλλομαι], έος (ὁ, ἡ). ὁ πηδῶν ἢ γέρνων ἐμπρος· (ἐπὶ τόπου) κρημνώδης, κατηφορικός· (μτφορ.) παρὰ τὸ δέον τολμηρὸς, προπετὴς, ἰταμὸς, ὁρμητικός. »Υἱὸς ἀνειμένος ἐκβαίνει προαλὴς, « Γρφ. » Ὕδωρ προαλὲς,« Ἀπλλν., Στρ., τὸ ῥέον εἰς κατηφορικὸν μέρος, (κοιν.) τρεχάμενον.

Προ-αλίζω, Μ. ίσω, = Προαθροίζω.

Προ-αλίσκομαι, Μ. αλώσομαι (ἀόρ. Προεάλων κτλ.). Πιάνομαι (Συλλαμβάνομαι, Αἰχμαλωτίζομαι [καὶ μτχ.] Χάνω τὴν κρίσιν μου, Καταδικάζομαι) προτήτερα.

;Προ-αλλάσσομαι (ττομαι), Μ. αλλάξομαι, = Προαμείβομαι.

Προ-αλλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι προτοῦ (προτήτερα).

Προ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ (Τινάζομαι) ἐμπρὸς ἢ προτήτερα.

Πρόαλμα (τὸ), [προάλλομαι]. μέρος προαλὲς (προεξέχον), ἄκρα πολὺ προέχουσα. » Πεδίλων προάλματα, « Α. Κομν.

†Προαλῶς (εὐχρ. κυρ. τὸ παρθτ. Προαλέστερον, -έστατα), ἐπίρ. Μὲ τρόπον προαλῆ (ὁρμητικὸν), προπετῶς, ἀπερισκέπτως. » Πλησιάζειν τῇ γῇ προαλέστερον, « Στρβ.

Προ-αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Προήμαρτον κτλ.). Σφάλλω (Ἁμαρτάνω, Ἀποτυγχάνω) πρῶτος ἢ προτήτερα. »Τὰ προημαρτημένα, « Ἡρωδ., τὰ προλαβόντα ἁμαρτήματα.

Προ-αμείβω ἢ (μσ.)-αμείβομαι, Μ. αμείψω,-ομαι. Ἀλλάζω (Κάμνω ἀλλαξιὰν ἢ Ἀποκρίνομαι) πρῶτος ἢ προτήτερα. »Ὅς ἂν προαμειψάμενος ἔργον, μισθοὺς μὴ ἀποδιδῷ, « Πλάτ., συμφωνήσας (παραγγείλας) νὰ τοῦ κάμουν τι δὲν πληρόνῃ. » Γῆν προαμείβομαι, « Αξ., διαβαίνω πρῶτος ἢ προτοῦ, (παρβλ. Διαμείβω).

Προ-αμέλγω, Μ. έλξω. Ἀρμέγω προτοῦ.

†Προαμευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ προηγούμενος (προπορευόμενος), [ἐκ τοῦ

†Προ-αμεύω, Μ. εύσω, Δ ἢ Αἰολ. Π. προηγοῦμαι, προπορεύομαι· ὑπάγω προτήτερα, προλαμβάνω.

Προ-αμύνω, Μ. αμυνῶ. (μὲ γεν.) Ὑπερμαχῶ, προασπίζω. 2) (μσ μὲ αἰτ.) τιμωρῶ (ἐκδικοῦμαι) προτήτερα. προλαμβάνω νὰ κακοποιήσω τὸν ἐχθρόν μου. » Τὸν ἐχθρὸν οὐχ ὧν δρᾷ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς διανοίας προαμύνεσθαι χρὴ, « Θχ.

Προ-ανα-βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἀναβαίνω πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προ-ανα-βάλλομαι, Μ βαλοῦμαι. Προετοιμάζομαι νὰ ψάλλω ἢ τραγῳδήσω, δοκιμάζω τὴν φωνήν μου, προοιμιάζω, (Γαλλ.) préluder. » Ἃ μὲν οὖν ἐβουλήθην, καὶ περὶ ἐμαυτοῦ, καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ὥσπερ χορὸς πρὸ τοῦ ἀγῶνος, προαναβαλέσθαι, ταῦτά ἐστιν, « Ἰσκρ., (παρβλ. Προαναχρούομαι).

Προ-ανα-βλέπω, Μ. βλέψομαι. Ἀνοίγω ἢ Σηκόνω πρῶτος ἢ προτήτερα τὰ 'μμάτιά μου νὰ ἰδῶ.

Προ-ανα-βοάω-ῶ, Μ. βοήσομαι. Φωνάζω (Ξεφωνίζω) πρῶτος ἢ προτοῦ, προλέγω μεγαλοφώνως.

†Προαναβολὴ (ἡ). τὸ προαναβάλλεσθαι, ἡ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ᾠδῆς προετοιμασία, προοιμίασμα, (Γαλλ.) prélude, (παρβλ Προανάκρουσις).

Προ-ανα-βράσσω (ττω), Μ. βράσω. Ἀναβράζω προτοῦ.

Προ-αναγγέλλω, Μ. ελῶ. Ἀναγγέλλω ἀπὸ προτήτερα, προϊδεάζω, προμηνύω

Προ-ανα-γιγνώσκω, Μ. αναγνώσομαι (ἀόρ. Προανέγνων κτλ.). Ἀναγιγνώσκω προτοῦ.

Προ-αναγκάζω, Μ. άσω. Ἀναγκάζω ἀπὸ προτήτερα.

Προ-ανάγομαι, Μ. αναχθήσομαι. Σηκόνομαι (Ἀναχωρῶ) προτοῦ ἀπὸ τὸν λιμένα, (Θχ. Η', 11).

Προαναγόρευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ·

Προ-αναγορεύω, Μ. αγορεύσω καὶ (ἀνμλ.) ερῶ (ἀόρ. Προανηγόρευσα καὶ [ἀνμλ.] Προανεῖπον κτλ.). Ἀναγορεύω (Ἀνακηρύττω) προτοῦ.

Προ-ανα-γράφω, Μ. γράψω. Ἀναγράφω (Περνῶ εἰς τὸν κατάλογον, Καταγράφω κτλ.) προτήτερα.

Προ-ανα-γυμνάζω, Μ άσω. Γυμνάζω ἢ Ξαναγυμνάζω προτοῦ, Προγυμνάζω.

Προ-ανάγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προανήγαγον κτλ.). Ἀνάγω (Ἀναιβάζω) ἀπὸ προτήτερα. 2) (μσ.) σηκόνομαι ἀπὸ τὸν λιμένα καὶ ἀναχωρῶ (ἀποπλέω) πρῶτον ἢ προτήτερα, Προεκπλέω.

Προ-ανα-δείκνυμι, Μ. δείξω. Ἀναδεικνύω ἀπὸ προτήτερα.

Προ-ανα-ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω ὡς ἐπὶ στήλης ἢ τοίχου ἀπὸ προτήτερα.

Προ-ανα-θεματίζω, Μ. ίσω Ἀναθεματίζω προτοῦ.

Προ-ανα-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναθεωρῶ προτοῦ.

Προ-αναθρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προαθρέω.

Προ-ανα-θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Προανέθορον κτλ.). Πηδῶ (Τινάζομαι) ἐπάνω πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προ-αναιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Προανεῖλον κτλ.). Φονεύω (Ἐβγάλλω ἀπὸ τὴν μέσην) προτήτερα, ἀναιρῶ προλαμβάνων. » Ἑαυτὴν προανεῖλε τοῦ ἀνδρὸς,« Πλ. » Οὕτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναιροῖτο,« Αχ.

Προ-αναισιμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Προαναλίσκω, προεξοδεύω. » Ἐν τῷ προαναισιμωμένῳ χρόνῳ, « Ἡρ., τῷ παρελθόντι πρίν.

Προ-ανά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι ἀφιερωμένος (Κεῖμαί που ὡς ἀφιέρωμα) ἀπὸ προτήτερα.

;Προανακεφαλαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνακεφαλαιόνω προτοῦ (ἐν προοιμίῳ).

Προανακεφαλαίωσις, εως (ἡ). ἡ ἐκ προοιμίων ἀνακεφαλαίωσις, (παρβλ.) Προαναφώνησις.

Προανακήρυξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Προ-ανα-κηρύσσω (ττω), Μ. ύξω. Κηρύττω προτοῦ εἰς ὅλους, προλέγω μεγαλοφώνως.

Προ-ανα-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακινῶ (Ἀνακατόνω) ἀπὸ προτήτερα. » Προανακινεῖσθαι τοῖς Νομαδικοῖς τοὺς πρὸς Ῥωμαίους ἀγῶνας,« Πλ.

Προανακινητέον. θετ. τοῦ προηγ.

Προ-ανα-κλαίομαι, Μ. κλαύσομαι. Κλαίω (Μυρολογῶ, Παραπονοῦμαι) προτοῦ.

Προ-ανα-κοινόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Ἀνακοινοῦμαί τι προτοῦ πρὸς ἄλλον. »Κατέρχονται (οἱ ποταμοὶ εἰς τὸν Ἀλφειὸν) προανακοινωσάμενοι τὸ ῥεῦμα,« Παυσ., προενωθέντες.

Προ-ανα-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω (Ἀποκρούω, Ἐμποδίζω) πρῶτον.

Προ-ανα-κράζω Μ. κεκράξομαι (πρκ. ἀντὶ ἐνς. Προανακέκραγα κτλ.). Φωνάζω δυνατὰ ἀπὸ προτήτερα, προλέγω μεγαλοφώνως.

Προ-ανα-κρίνω, Μ. κρινῶ. Προεξετάζω λεπτομερῶς καὶ ἐπανειλημμένως, ἐρευνῶ ἀνακρίνω) πρῶτον ἢ προτήτερα. » Τὰς δ' ἀρχὰς περὶ μηδενὸς κρίνειν, ἀλλὰ μόνον προανακρίνειν,« Ἀρστ.

Προανάκρουσις, εως (ἡ), τὸ προανακρούειν (μουσ.) = Προαναβολὴ, (Γαλλ.) prélude· (μτνμ. ἐν γέν.) Προοιμίασμα.

†Προανάκρουσμα (τὸ). προοίμιον κυρ. μουσ κ.), [ἐκ τοῦ

Προ-ανα-κρούω, Μ. κρούσω. Ἀποκρούω ἢ Ἐμποδίζω τινὰ (ἢ μσ. ἢ πθ. Ἀποκρούομαι, Ὑποχωρῶ) πρῶτος 2) (ἰδιαιτ.

μουσικ.) δοκιμάζω πρῶτον τὰς χορδὰς τῆς κιθάρας κτλ. πρὶν ἀρχίσω νὰ παίζω, παίζω πρῶτον ὀλίγον διὰ δοκιμήν, (Γαλλ.) préluder, (μτνμ. ἐν γέν.) ἀρχινῶ, προοιμιάζω. »Μέλος.. λιγυρὸν, ἅτε κιθαρῳδικοῦ νόμου, τοῦ λόγυ προανεκρούσατο,« Εὐσ (καὶ πθ.) »Τί δή μοι ταῦτα προανακέκρουσαι;« Φλςρτ.

Προ·ανα·κύπτω, Μ. κύψω. Ἀνακύπτω προτοῦ ἢ ἐκτός.

Προ·ανα·λαμβάνω, Μ λήψομαι. Ἀναλαμβάνω (Ἀναδέχομαι) προτοῦ· προλαμβάνω (προκαταλαμβάνω) τινά· προδιαθέτω τὸν ἀκροατήν.

Προ·ανα·λάμπω, Μ. λάμψω. Ἐκλάμπω (Ἀναλάμπω) προτοῦ.

†Προ·ανα·λέγω, Μ λέξω. Προεκθέτω διὰ λόγου. 2) (μσ.) συλλέγω κατ' ἐκλογὴν προτοῦ. »Προαναλεξάμενος πᾶν λιθῶδες ἐκ τῶν βόθρων,« Γεωπον.

Προ·αν·αλίσκω, Μ. αλώσω (ἀόρ. Προανήλωσα ἢ Προανάλωσα κτλ.). Ἐξοδεύω πρῶτος ἢ προτήτερα· προκαταβάλλω εἰς λογαριασμόν τινος τὰ ἔξοδα ἵνα τὰ 'πάρω ὕστερα· ἀφανίζω (καταναλίσκω) ἀπὸ προτήτερα, Προαποκτείνω. »Εἰς στάσεις ἐμφυλίους προαναλίσκουσι τὴν ἰσχύν,« Ἰωσ. »Οἱ τὰ τῶν μειζόνων κακὰ ζητοῦντες προαναλίσκουσι τῆς γνώσεως ἑαυτούς,« Πλ. »Τῷ λιμῷ προαναλωθέντες,« Ἰωσ.

Προανάλωμα (τὸ), τὸ προαναλωθὲν (προεξοδιυθὲν), ἔξοδον γινόμενον προτήτερα· προκαταβολὴ ἐξόδων.

Προ·ανα·μαλάσσω, Μ. άξω Μαλάσσω (Μαλακόνω) πρῶτον διὰ χειραψίας. »Δεῖ δὲ ἀεὶ πάντα τὰ ἄρθρα, ὁκόταν μέλλῃς ἐμβάλλειν, προανομαλάξαι (κατὰ διορθ. ἀντὶ Προσαναμαλάξαι),« Ἱππκρ.

Προ·ανα·μέλπω, Μ. μέλψω. Ψάλλω προτοῦ, προλέγω ψάλλων.

Προ·ανα·ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω ἐντελῶς ἀπὸ προτήτερα.

Προ·ανα·παύω, Μ. παύσω. Ἀναπαύω (καὶ πθ. Ἀναπαύομαι) προτοῦ, (μτφορ.) προαποθνήσκω.

Προ·ανα·πείθω, Μ. πείσω. Καταπείθω πρῶτον.

Προ·ανα·πέμπω, Μ. πέμψω. Προλαμβάνων ἀναπέμπω.

Προ·ανα·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω, = Προαναθρώσκω.

Προ·ανα·πίμπλημι, Μ. ανα·πλήσω. Ἐκπληρῶ προηγυμένως.

Προ·ανα·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. προανέπεσον κτλ.). Ἀναπίπτω (Χάνω τὴν προθυμίαν μου) προτοῦ ἀκόμη.

Προ·ανα·πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω (Μορφονω, Σχηματίζω) προτοῦ· προσάπτω (προσκολλῶ) τι πρῶτον εἰς. »Ἦν αὐτῷ προανεπλάσατο ἐξουσίαν,« Φώτ.

Προ·ανα·πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναπληρόνω προτοῦ, ἐκπληρῶ προηγυμένως.

Προ·ανα·πνέω, Μ. πνεύσω. Ἀναπνέω πρῶτον. »Οἱ μεγάλα φωνεῖν θέλοντες, προαναπνέουσιν ἐπιπολύ,« Σχλ. Πινδ.

Προαναπτῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προανίπταμαι.

Προ·ανα·πτύσσω, Μ. πτύξω. Ἀναπτύσσω προτοῦ (ἐκ προοιμίων).

Προ·αν·άπτω, Μ. άψω. Ἀνάπτω ἀπὸ προτήτερα.

Προ·αν·αρπάζω, Μ. άσω. Ἀναρπάζω τι πρῶτος ἢ προτοῦ. »Προανήρπαστο Γανυμήδης Πέλοπος,« Σχλ. Πινδ.

Προ·αναρ·ρήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σχίζω μὲ ὁρμὴν (Σπάνω) τι προηγυμένως.

Προανάρρησις, εως (ἡ), = Προαναγόρευσις.

Προαναρχικός, ή, όν. Ὁ τοῦ προανάρχυ θεοῦ ἴδιος.

Προάναρχος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -άρχως. Ὁ ϗ τῶν ἀνάρχων αὐτῶν πρότερος, (θλγ).

Προ·ανα·σείω, Μ. σείσω. Σείω τι προηγυμένως σηκόνοντάς το ὑψηλὰ (ἵνα φοβερίσω). »Τὰ ὅπλα —,« Διόδ. 2) προαναταράττω. »Τὸν δῆμον —,« Πλ.

Προ·ανα·σκευάζομαι, Μ. άσομαι. Σηκόνω καὶ κουβαλῶ τὰ σκεύη μυ ἀπὸ προτήτερα. »Τὰ λαμπρότατα τῶν κειμηλίων προανεσκευάσατο,« Ἰωσ.

Προ·ανα·σκοπέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Παρατηρῶ (Συλλογίζομαι) πρῶτον ἢ πρῶτος

Προανάστασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προανίστημι.

Προ·ανα·στέλλω, Μ στελῶ. Ἐμποδίζω (Ἀναχαιτίζω) πρῶτον, προλαμβάνω τὴν ὁρμήν τινος.

Προ·ανα·στέφω. Μ. στέψω. Στεφανόνω προτοῦ μετὰ ἀναφρήσεως.

Προ·ανα·στρέφω, Μ. στρέψω. Ἀναστρέφω (Ἐπιστρέφω) προτήτερα.

Προ·ανα·σώζω, Μ. σώσω. Προλαμβάνω ϗ σώζω (διασώζω) τι ἐπάνω εἰς. »Καὶ εἰς Σηγὼρ προανασώθητι,« Ἀνδρ. Κρτ.

Προ·ανα·τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Βάλλω εἰς τάξιν (Διατάττω) προτήτερα, ἢ τοποθετῶ (κατατάττω) εἰς τὴν πρώτην γραμμήν. »Ἐὰν μὴ προανατάξωμαι τὴν Ἱερουσαλήμ,« Ψαλμ, (τὸ ὁποῖον ὅμως ὁ Χρσ ἑρμηνεύει Προανακρούομαι)

Προ·ανα·τείνω, Μ. τενῶ. Σηκόνω (Ἐκτείνω) τι πρῶτον πρὸς τὰ ἄνω ἢ ἔμπροσθεν τινος.

Προ·ανα·τέλλω, Μ. τελῶ. Ἀνατέλλω προτήτερα (πρὸ ἄλλυ ἀστέρος).

Προ·ανα·τέμνω, Μ. τεμῶ. Ἀνατέμνω προτοῦ.

Προ·ανα·τίθημι, Μ. ανα·θήσω (ἀόρ. Προανέθηκα καὶ μσ. Προανεθέμην). Ἀναθέτω τι προτοῦ. »Τὴν τῆς πόλεως φρυρὰν τῷ ἀδελφῷ προαναθέμενος,« Ἄννα Κμν.

Προανατολή (ἡ), τὸ προανατέλλειν, προεμφάνισις ἀστέρος κτλ.

Προ·ανα·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Προανέδραμον κτλ.). Τρέχω πρῶτον πρὸς τὰ ἄνω, ὀπισθοδρομῶ προηγυμένως· (μτφορ.) ἀνατρέχω εἰς τὴν πρώτην ἀρχήν, ἐπαναλαμβάνω τὴν σειρὰν τῆς διηγήσεως ἀπὸ παλαιότερα.

Προ·ανα·τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω πρῶτον (κυρ. ἀπὸ κάτω ἐπάνω ἢ ἀνάτριχα).

Προ·ανα·τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω πρῶτον τὸν τύπον, διαγράφω (εἰκονίζω, σχεδιάζω) προτοῦ.

Προανατύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκ προοιμίων προδιατύπωσις.

Προ·ανα·φαίνω Μ. φανῶ. Σηκόνω τι πρῶτον ὑψηλὰ ἵνα φανῇ, δείχνω προηγουμένως.

Προ·ανα·φέρω, Μ. ανοίσω (ἀόρ. Προανήνεγκα κτλ.). Ἀναφέρω (Ἐνθυμίζω) προηγουμένως. 2) (μσ) = Προανέρχομαι.

Προ·ανα·φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι, = Προανακηρύττω, Προαγορεύω.

Προ·ανα·φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Προαναβαίνω, Προανέρχομαι.

Προαναφορά (ἡ), τὸ προαναφέρεσθαι, Προανατολή.

Προ·ανα·φυράω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναδεύω (Ἀνακατόνω) προτοῦ.

Προ·ανα·φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Προοιμιάζω φυσῶν τοὺς αὐλούς, (ἴδε Προανακρούομαι).

Προ·ανα·φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω προτοῦ, προλέγω (προαναγγέλλω) μεγαλοφώνως, προκηρύττω λαμπρᾷ τῇ φωνῇ· (ἐπὶ ποιητ.) προοιμιάζομαι.

Προαναφώνημα (τὸ), τὸ λεγόμενον κατὰ προαναφώνησιν, προοίμιον (πρόλογος) ποιήματος.

Προαναφώνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προαναφωνέω, προαναγόρευσις, προανακήρυξις· (μτνμ) ἔναρξις (προοιμίασμα) ποιήματος, (ἄλλ.) Εἰσβολή

Προαναφωνητικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς προαναφώνησιν (προοιμίασιν) ποιήματος.

Προαναφωνητικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει (ποιητικῆς) προαναφωνήσεως, κατὰ προαναφώνησιν.

Προ·ανα·χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Χαλαρόνω προτοῦ δι' ἀναμαλάξεως.

Προ·ανα·χρησμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω Προφητεύω ὡς χρησμῳδός, χρησμῳδῶν προαναφθέγγομαι.

Προ·ανα·χώννυμι, Μ. αναχώσω. Προανεγείρω κτίριον δι' ἀναχώματος.

Προ·ανα·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ (Ἀποσύρομαι) προτοῦ.

Προαναχώρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προ·ανα·ψηφίζομαι, Μ ίσομαι. Συζητῶ (Σκέπτομαι) ϗ ἀποφασίζω τι προηγυμένως, προσυζητῶμαι.

Προανειπεῖν, ἀόρ β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προαναγορεύω.

Προ·αν·είργω, Μ εἴρξω. Ἀνείργω (Ἀναχαιτίζω) τι προτοῦ, Προαναστέλλω.

Προανελεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προαναιρέω.

Προ·αν·έλκω, Μ ελκύσω. Ἀνέλκω (Ἀνασύρω) τι ἀπὸ προτήτερα.

†Προ·αν·εκ·τείνω, Μ. τενῶ, = Προανατείνω, ἐκτείνω τι πρῶτον πρὸς τὰ ἐπάνω (ὑψηλά).

Προ·αν·έρχομαι, Μ. αν·ελεύσομαι, = Προαναβαίνω.

Προάνεσις [πρό, ἀνίημι], εως (ἡ). ἄνεσις προηγυμένη.

Προ·αν·ευρύνω, Μ. υνῶ. Ἀνευρύνω προτοῦ (ἀπὸ προτήτερα).

Προ·αν·ευφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνευφημῶ προτοῦ.

Προ·αν·έχω, Μ. ἕξω (ἀόρ. Προανέσχον κτλ). Σηκόνω τι πρῶτον ὑψηλά, προανυψόνω. (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) φυτρόνω ἢ ἀνατέλλω προτοῦ· (ἐν γέν. ἐξέχω, προεξέχω.

Προ·ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω πρῶτος ἢ προτήτερα.

†Προάνθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. τὸ πρῶτον ἄνθισμα ἢ ἄνθος.

Προ·ανθρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι προτοῦ εἰς ἄνθρακα.

Προ·αν·ίπταμαι, Μ. αναπτήσομαι (ἀόρ. Προανέπτην κτλ.). Πετῶ προτοῦ πρὸς τὰ ἄνω, προλαμβάνων ἀνίπταμαι. »Ὥσπερ ἐν ὀρνίθων ἀγέλῃ τοῖς προαναπτᾶσι συναναπτάν,« Γργ.

Προ·αν·ίστημι, Μ. ανα·στήσω (ἀόρ. β'. Προανέστην κτλ.). Σηκόνω (καὶ μσ. Σηκόνομαι) ἐπάνω πρῶτος ἢ προτήτερα· προανεγείρω κτίριον. »Δρυφάκτυς.. προανίστησι τῶν τεκτόνων, ἐφ' οἷς ἀσφαλῶς ἐργαζόμενοι κτλ.,« Ἰωσ. »Τί ποθ' ὥσπερ οἱ σταδιοδρόμοι προανίστασαι;« (Στράττ. παρὰ) Πλδ.

Προ·αν·ιστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξετάζω πρῶτον νὰ πληροφορηθῶ. 2) = Προϊστορῶ, Προδιηγοῦμαι.

Προ·αν·ίσχω, = Προανέχω.

Προ·αν·οίγνυμι ϗ

Προ·αν·οίγω, Μ. οἴξω (ἀόρ. Προανέῳξα κτλ.). Ἀνοίγω προτοῦ.

Προ·αντ·αν·ίσχω (χωρὶς Μ.), = Προανίσχω, προανατέλλω, Προαναφύομαι.

Προ·ανύτω(·ανύω), Μ. ανύσω. Τελειόνω (Κατορθόνω) τι προτήτερα. »Πλέον προανύττειν ὧν χρῄζομεν,« Ξεν. (καὶ πθ.) »Τοῦ προανυσθέντος ἡμῖν ὑπομνήματος,« Σξτ. »Τοῦ προανυσθέντος ἔτυς,« Πλδ.

Προ·απ·αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Δίδω εἴδησιν προτοῦ, προειδοποιῶ, Προαναγγέλλω.

Προ·απ·αγορεύω, Μ. αγορεύσω ἢ (ἀνμλ.) ἐρῶ (ἀόρ. Προαπεῖπον καὶ μσ. Προαπειπάμην, πρκ. Προαπείρηκα, κτλ., εὔχρηστ. τὰ ἀνμλ.) Ἐμποδίζω (Ἀπαγορεύω) τι ἀπὸ προτήτερα. »Τὴν φιλίαν —,« Παυσ., προλαμβάνω καὶ διαλύω (χαλνῶ) αὐτήν, λέγω προτοῦ ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ ἑξῆς. || (ἀμτβτ.) ἀπαυδῶ (ἀποκάμνω) πρὶν τελειώσω ἢ πρὶν ἀκόμη ἐπιχειρήσω τὸ ἔργον μυ. »Προαπειρηκότες τῇ ὁδοιπορίᾳ,« Παυσ. »Νῦν δέ με τὸ γῆρας ποιεῖ προαπαγορεύειν,« Ἰσκρ. (καὶ μτνμ.) »Πόλεως ἑστώσης πολλάκις αἱ γραφαὶ τῶν στηλῶν προαπεῖπον,« Λδν., προεξέλιπον.

Προ·απ·άγχομαι, Μ. άγξομαι. Κρεμνοῦμαι (Πνίγομαι μὲ τὴν θηλειάν) προτοῦ.

Προ·απ·αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνομαι (Κινῶ) διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ θαλάσσης προτήτερα, (μτφορ) προαποθνήσκω.

Προ·απ·αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπαιτῶ προτοῦ. »Τὸν μισθὸν —,« Γαλ.

Προ·απ·αλείφω, Μ. αλείψω. Σβύνω (Ἐξαλείφω) τι προηγυμένως.

Προ·απ·αλλάσσω(ττω), Μ. αλλάξω Γλυτόνω (Ἀπαλλάττω) τινα προηγυμένως· δίδω τινὸς δρόμον προτήτερα, τὸν ἐβγάλλω ἀπὸ τὴν μέσην· (ἐθ. ἑλλ ἢ ἀμτβτ. καὶ μσ) προαναχωρῶ, (καὶ μτνμ.) προαποθνήσκω »Οἱ προαπηλλαγότες,« Αἰ., οἱ προαποθανόντες.

Προ·απ·αντάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Ὑπάγω ἢ Ἐβγαίνω πρῶτος εἰς ἀπάντησίν τινος, προϋπαντῶ· (ἐν γέν) προλαμβάνω.

Προαπάντησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., προϋπάντησις. 2) (σχῆμα ῥτρ.) ἡ εἰς τὴν τελευταίαν δύω προηγηθεισῶν προτάσεων γινομένη πρῶτον ἀπάντησις.

†Προ·απ·αντλέω-ῶ, Μ. ήσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεπαντλέω.

Προ·απ·αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω Ἀπαριθμῶ προτοῦ.

Προ·απ·άρχομαι, Μ. άρξομαι. Ἀπάρχομαι προτοῦ, προσφέρω τι ἐκ προοιμίων ὡς ἀπαρχήν.

Προ·απ·αστράπτω, Μ. άψω. Ἀπαστράπτω πρὸ ἄλλου.

Προ·απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ πρῶτος ἢ προτοῦ.

Προ·απ·αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, = Προαπαγορεύω, προαποκάμνω. »Προαπηύδηκε τῆς (ἢ ἐκ τῆς) νούσου ὁ κάμνων,« Ἀρετ.

Προ·απ·αφρίζω, Μ. ίσω. Παίρνω προτοῦ τὸν ἀφρόν, προεξαφρίζω.

Προ·απ·ειλέω-ῶ, Μ ήσω. Φοβερίζω πρῶτος ἢ προτοῦ, προλαμβάνω τινα μὲ τὰς ἀπειλάς μυ.

Προ·άπ·ειμι, Μ. εἶμι (παρτ. Προαπῄειν κτλ.), = Προαπέρχομαι, (τοῦ ὁπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλ.).

Προαπειπάμην, μσ. ἀόρ. ά. τῆς ὁρς. ϗ

Προαπειπεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. ϗ

Προαπείρηκα, πρκ. τῆς ὁρς. τοῦ Προαπαγορεύω.

Προ·απ·ελαύνω, Μ. ελάσω. Ἀπελαύνω (Ἀποδιώκω) προτοῦ. »Καπνῷ προαπελαύνειν τὰς μελίττας,« Γεωποτ.

Προ·απ·ελέγχω, Μ. έγξω, = Προεξελέγχω.

Προ·απ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Προαπῆλθον κτλ.). Ὑπάγω πουθενὰ (Ἀναχωρῶ) προτήτερα· (μτνμ. μετὰ ϗ χωρὶς τοῦ βίου) προαποθνήσκω· (ἐνίοτε μὲ γεν.) ἀποθνήσκω ὑπέρ τινος.

Προαπέσβην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Προαποσβέννυμι.

Προ·απ·εχθάνομαι, Μ. εχθήσομαι (ἀόρ. Προαπηχθόμην κτλ.). Γίνομαι ἐχθρὸς μετά ἢ Ἔχω ἀντιπάθειαν (ἀπέχθειαν) κατά τινος ἀπὸ προτήτερα

Προαπερῶ, μέλλ. τοῦ Προαπαγορεύω.

Προ·απ·ηγέομαι, Ἰων. ἀντὶ Προαφηγέομαι.

Προ·απ·ικνέομαι, Ἰων. ἀντὶ Προαφικνέομαι.

Προάπλωσις, εως (ἡ). ἀνάπτυξις (ἐξήγησις) προηγυμένη.

Προ·απο·βάλλω, Μ. βαλῶ. Χάνω ἢ Ἀποῤῥίπτω τι προτήτερα.

Προ·απο·βρέχω, Μ. βρέξω. Μυσκεύω προτήτερα.

Προ·απο·βύω, Μ. βύσω. Στυπόνω πρῶτον καλά.

Προ·απο·γεύομαι, Μ. γεύσομαι. (μὲ γεν.) Γεύομαι πρῶτον ὀλίγον, (κοιν.) 'παίρνω μιαν-δυω βούκαις.

Προ·απο·γινώσκω, Μ. απογνώσομαι (ἀόρ. Προαπέγνων κτλ.). Ἀπογινώσκω (Ἀπελπίζομαι) ἐκ προοιμίων. »Οὐ προαπογινώσκοντες ἃ ἐν ἀρχῇ φαίνεται δυσδιάγνωστα,« Γαλ.

Προ·απο·γλυκαίνω, Μ. ανῶ. Γλυκαίνω προτοῦ ὀλίγον, βάλλω τι νὰ γλυκάνῃ (νὰ ξεπικρίσῃ) προτοῦ.

Προ·απο·γράφομαι, Μ. γράψομαι. Γράφω κατὰ σειρὰν (Καταγράφω) προτοῦ.

Προ·απο·δείκνυμι, Μ. δείξω. Ἀποδείχνω ἢ Βάλλω τι εἰς κατάστασιν νὰ φανῇ προηγυμένως.

Προαπόδειξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προ·απο·δέχομαι, Μ. δέξομαι. Ἀποδέχομαι προτοῦ (ἐκ προοιμίων).

Προ·απο·δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ ἢ Λείπω προτοῦ ἀπὸ τὸν δῆμον (τὴν πατρίδα) μυ εἰς ξένον τόπον.

Προ·απο·δίδωμι, Μ. αποδώσω (ἀόρ. Προαπέδωκα κτλ.). Ἀποδίδω (Ἐκτελῶ) προηγυμένως· προεκθέτω διὰ λόγυ. »Προαποδέδοται ἡμῖν τὸ κεφάλαιον ἐν τῷ πρὸς τοὺς γραμματικούς,« Σξτ.

Προ·απο·δύομαι, Μ. δύσομαι. Γδύνομαι (Ξεγυμνόνομαι) προτοῦ· (συνκδχ.) προετοιμάζομαι (κυρ. εἰς ἀγῶνα).

Προ·απο·ζέννυμι(·ζέω), Μ. ζέσω. Βράζω τι πρῶτον ὀλίγον, τὸ ἀφίνω πρῶτον νὰ πάρῃ δύο-τρεῖς βράσεις.

Προ·απο·θεσπίζω, Μ. ίσω. Ἀποθεσπίζω προτοῦ, προμαντεύω ὡς θεσπιῳδός.

Προ·απο·θνήσκω, Μ. θανοῦμαι (ἀόρ. Προαπέθανον κτλ.). Ἀποθνήσκω προτήτερα ἢ πρόωρα. »Ἔνιοι γάρ, φοβούμενοι μὴ ληφθέντες ἀποθάνωσι, προαποθνήσκυσιν ὑπὸ τοῦ φόβυ,« Ξεν.

Προ·απο·θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνολογῶ προτοῦ.

Προ·απ·οικίζω, Μ. ίσω. Στέλλω προτοῦ εἰς ἀποικίαν.

Προ·απ·οίχομαι, Μ οιχήσομαι Προαναχωρῶ, (μτφορ.) προαποθνήσκω.

Προ·απο·καθαίρω, Μ. αρῶ. Ἀποκαθαίρω προτοῦ, προκαθαρίζω.

Προ·απο·καλύπτω, Μ. ύψω. Ξεσκεπάζω (Φανερόνω) προτήτερα.

Προ·απο·κάμνω, Μ. καμοῦμαι (ἀόρ. Προαπέκαμον κτλ.). Ἀποκάμνω (Ἀπαυδῶ) προτήτερα.

Προ·απο·κεῖμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι βαλμένος κατὰ μέρος (φυλαγμένος) ἀπὸ προτήτερα.

Προ·απο·κείρω, Μ. κερῶ. Κυρεύω ἐντελῶς προτοῦ.

Προ·απο·κινδυνεύω, Μ. εύσω· Ἀρχίζω (Δοκιμάζω) πρῶτος ἢ προτοῦ τὸν πόλεμον.

Προ·απο·κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω ἔξω ἢ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη (Ἀποκλείω) προτοῦ.

Προ·απο·κληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσδιορίζω τι προηγουμένως (Προαποφασίζω) διὰ κλήρυ.

Προ·απο·κλύζω, Μ κλύσω. Ξεπλύνω πρῶτον (προτοῦ) μὲ πολὺ νερόν.

Προ·απο·κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτων ἀφαιρῶ προτοῦ ὅλως διόλυ.

Προ·απο·κρίνω, Μ. κρινῶ. Χωρίζω (Ξεχωρίζω) ἀπὸ προτήτερα, προεκλέγω.

Προ·απο·κρούω(κρούομαι), Μ. κρούσω, -ομαι. Ἀποκρούω (Απομακρύνω) προηγουμένως.

Προ·απο·κτείνω (κτίννυμι ἢ κτιννύω), Μ. κτενῶ. Φονεύω προτοῦ.

Προ·απο·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (καὶ ἀόρ. Προαπέλαβον κτλ.).

Προ·απο·λαύω, Μ. λαύσομαι (ἀόρ. Προαπέλαυσα ἢ Προαπήλαυσα κτλ.). Ἀπολαμβάνω προτήτερα.

Προ·απο·λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω (Παραιτῶ) προτοῦ· (ἐνν. τὸν βίον) = Προαποθνήσκω

Προ·απο·λεπίζω, Μ. ίσω. Πρῶτον ξεφλουδίζω.

Προ·απο·λήγω, Μ. λήξω. Τελειόνω (Παύω) προτήτερα.

Προ·απ·όλλυμι, Μ. ολέσω. (μτ. πρκ. ἀντὶ ἐ. ς Προαπόλωλα κτλ.). Χάνω (Φονεύω, Ἀφανίζω [καὶ μσ. ἢ πθ.] Ἀφανίζομαι, Ἀποθνήσκω) προτήτερα.

Προ·απο·λογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀπολογοῦμαι προτοῦ (ἐκ προοιμίων).

Προ·απο·λύω, Μ. λύσω. Ἀπολύω (Ἀπαλλάττω [καὶ μσ.] Ἀπαλλάττομαι [καὶ τρπ.] Ἀθωόνομαι) προτοῦ, ἢ· Προαπολογοῦμαι.

Προ·απο·νέμω, Μ. νεμῶ. Ἀπονέμω ἐκ προοιμίων, προαποδίδωμι.

Προ·απο·νίπτω, Μ. νίψω. Ξεπλύνω προτοῦ·

;Προ·απο·νιτρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Προεκνιτρόω.

Προ·απο·ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω πρῶτον ὅλως διόλου.

Προ·απο·ξυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυρίζω πρῶτον ὅλως διόλου.

Προ·απο·ξύω, Μ. ξύσω. Ξύνων ἀφαιρῶ προτοῦ.

Προ·απο·πειράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Δοκιμάζω προτοῦ, κάμνω πρῶτον ἀπόπειραν.

Προ·απο·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω προτοῦ ὀπίσω (Ἀφίνω ἀπὸ κοντά μου, Ἀποπέμπω) τινά.

Προ·απο·περαίνω, Μ. ανῶ. Τελειόνω προτοῦ.

Προ·απο·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Προαπέπεσον κτλ.). Πίπτω ἀπὸ πουθενὰ προτήτερα ἢ πρόωρα (ἴδε Προαπόπτωτος).

Προ·απο·πλύνω, Μ. πλυνῶ, Πλύνω (Ξεπλύνω) πρῶτον.

Προ·απο·πνίγω, Μ. πνίξω. Πνίγω (Ἀποπνίγω) πρῶτον.

Προαπόπτωτος (ὁ, ἡ), [προαποπίπτω]. Πεσμένος κάτω προτοῦ (πρὶν ὡριμάσῃ ἢ τρυγηθῇ).

Προ·απορέω-ῶ, καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω,-ομαι. Προτείνω προτοῦ ὡς ἀπορίαν, ἀπορῶ πρῶτον διατί. »Προηπορημένα,« Σξτ., αἱ προεκτεθεῖσαι ἀπορίαι.

Προ·αποῤ·ῥέω, Μ. ῥεύσομαι. Χύνομαι (Πίπτω, Μαδῶ) προτοῦ.

Προ·αποῤ·ῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ἀποῤῥίπτω πρῶτος ἢ προτοῦ.

Προ·αποῤ·ῥύπτω, Μ. ῥύψω, = Προαποπλύνω, προαποκαθαίρω.

Προ·απο·σαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τι πρῶτον 'να σαρκώσῃ.

Προ·απο·σβέννυμι, Μ. σβέσω (ꙃ πθ. μὲ σημασ. αὐτπθ. Προαπέσβην). Σβύνω (καὶ πθ. ἢ μσ. Σβύνομαι ὅλως διόλου, Ἐκλείπω) πρὶν, Προαποθνήσκω (ὑπὸ γήρως).

Προ·απο·σκευάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀποτινάζω προτοῦ ἀπὸ 'πάνω μου.

Προ·απο·σμήχω, Μ. σμήξω. Σφογγίζω (Παστρεύω) πρῶτόν τι καλῶς.

Προ·απο·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Ἀποσπῶ (Ξεκολλῶ) προηγουμένως.

Προ·απο·σταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Χωρίζω ἢ Ὀχυρόνω πρῶτον διὰ σταυρώματος (περιφράγματος).

Προ·απο·στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω (Ξεκινῶ) προτοῦ ἢ ἐμπροστά.

Προ·απο·στερέω, Μ. ήσω. Στερῶ (Ἀποστερῶ) προτοῦ.

Προ·απο·σφάζω (σφάττω), Μ. σφάξω. Σφάζω πρῶτον ὅλως διόλου, προαποκτείνω σφάζων.

Προ·απο·τάσσομαι (τάττομαι), Μ. τάξομαι. (μὲ δοτ.) Ἀποχαιρετῶ (Παραιτῶ ὅλως διόλου, Ἀπαρνοῦμαι) προηγουμένως

Προ·απο·τειχίζω, Μ. ίσω. Προαποκλείω διὰ ἢ ὡς διὰ τείχους, προεμποδίζω.

Προαποτέλεσμα (τό). τὸ πρὸ τοῦ ἀποτελέσματος.

Προαποτελεσματικός, ή, όν. Ὁ πρὸ τοῦ ἀποτελέσματος.

Προ·απ[οτελ]έω-ῶ, Μ. έσω. Ἀποτελῶ προτοῦ, ἔχω ἤδη προτελειωμένον.

Προ·απο·τέμνω, Μ. τεμῶ, = Προαποκόπτω.

Προ·απο·τήκω, Μ. τήξω. Λυόνω προτοῦ ἐντελῶς.

Προ·απο·τίθημι, Μ. αποθέσω (ἀόρ. Προαπέθηκα κτλ.). Βάλλω κατὰ μέρος (Ἀποθέτω) προηγουμένως

Προ·απο·τίκτω, Μ. τέξομαι (ἀόρ. Προαπέτεκον κτλ.). Γεννῶ προτοῦ.

Προ·απο·τρέπω, Μ. τρέψω. Γυρνῶ ὀπίσω (Ὀπισθοδρομῶ) προτοῦ. »Προαπετράποντο διώκοντες,« Ξεν.

Προ·απο·τυγχάνω, Μ. αποτεύξομαι (ἀόρ. Προαπέτυχον κτλ.). Ἀποτυγχάνω ἐκ προοιμίων.

Προ·απο·τυπόομαι-οῦμαι. Λαμβάνω προτοῦ (Ἀπομιμοῦμαι) τὸν τύπον τινὸς πράγματος.

Προ·απο·φαίνω, Μ. φανῶ. Κάμνω νὰ φανῇ (Ἀποδεικνύω) τι προηγουμένως. ‖. (μσ.), ἐκφράζω προτοῦ τὴν γνώμην μου.

Προ·από·φημι, Μ. φήσω. Ἀρνοῦμαι (Λέγω τὸ Ὄχι) προτοῦ, ἀπαρνοῦμαι ἐκ προοιμίων.

Προ·απο·φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Προλέγω (ὡς ἀπὸ τρίποδος, προφητεύω.

Προ·απο·φθείρομαι, Μ. φθαρήσομαι (ἀόρ Προαπεφθάρην, πρκ. Προαπέφθαρμαι ἢ [μσ.] Προαπέφθορα). Χάνομαι (Φθείρομαι) προτήτερα, προαποθνήσκω.

Προ·απο·φιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Καθασιγάζω (Ἀπασβολόνω) πρῶτον

Προ·απο·φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Προαναχωρῶ, Προαποθνήσκω.

Προ·απο·χράομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Φονεύω προτοῦ, προαποκτείνω.

Προ·απο·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μακρύνομαι (Ἀποσύρομαι) προτοῦ, προαναχωρῶ.

Προ·άπτω, Μ. αψω, = Προανάπτω.

Προ·απ·ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ꙃ ωσω. Ἀπωθῶ πρῶτον, προαποκρούω.

Προ·αργέω-ῶ, Μ. ήσω. Μένω ἀπὸ προτοῦ ἀργός·

Προ·αρδεύω, Μ. εύσω. Πρῶτα ποτίζω.

Προ·αρθρεμβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμβάλλω πρῶτον εἰς τὴν τόπον 'του τὸ ἐξηρθρωμένον κόκκαλον.

Προαρίθμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Προ·αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ Λογαριάζω ἢ Πληρόνω προτοῦ, προκαταβάλλω τὰ χρήματα εἰς μετρητά.

Προ·αριστάω-ῶ, Μ. ήσω. Προγευματίζω.

Προ·αριστεύω, Μ. εύσω. Ἀριστεύω πρῶτον.

Προαριστίδιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ γεύματος (πρὸ τοῦ ἀρίστου) συμπληρούμενος· »Πλοῦς —,« Σκύλ., 230 σταδίων κατὰ τὸν Σαλμάσιον.

Προαρκτούριος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τῆς ἐπιτολῆς τοῦ ἀρκτούρου γινόμενος. ‖. (οὐσ.) Προαρκτούρια (τά), τὰ ἄλλ. Προηρόσια.

Προ·αρμόζω (αρμόττω), Μ. αρμόσω. Ταιριάζω (Συναρμόζω, Προσαρμόζω, Συμβιβάζω κτλ.) προτήτερα.

Πρόαρον (τό), [πρό, αρύω]. κρατὴρ ξύλινος ὅπου ἔσμιγαν τὸ κρασὶ μὲ τὸ νερόν.

Προ·αροτριάω-ῶ, Μ. άσω. Ὀργόνω προτήτερα.

Προαρπαγή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Προ·αρπάζω, Μ. άσω ἢ άξω. Ἀρπάζω πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προ·αῤῥαβωνίζω, Μ. ίσω. Δίδω ἐμπρὸς ἀῤῥαβῶνα (Τουρκ. πέϊ).

;Προαρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμνῶ πρῶτον ἢ ἔμπρος.

Προάρχιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ πάσης ἀρχῆς. προάναρχος.

Πρόαρχος (ὁ). πρῶτος ἄρχων, πρόκριτος.

Προ·άρχω καὶ (μσ ὃ καὶ εὐχρηστότ.) -άρχομαι, Μ. άρξω, -ομαι. Ἀρχίζω πρῶτος ἢ προτήτερα. »Ἀδικίας —,« Λξ., -Ἄρχω χειρῶν ἀδικων. 2) εἶμαι ἢ γίνομαι προτοῦ (πρὸ ἄλλου) ἄρχων. » Μηδεμίαν ἄλλην ἀρχὴν προάρξας,« Δ. Κασ. » Ὁ προάρξας τῆς Μακεδονίας,« αὐτ. 3) εἶμαι ὁ πρῶτος (τῆς πολιτείας) ἄρχων, προεξάρχω. »Θυμέλης —,« Εὐς.

Προ·ασθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσθενῶ ἀπὸ προτοῦ.

Προ·ασιτέω-ῶ. Μ. ήσω. Ἀσιτῶ πρὸ ἡμερῶν, προνηστεύω

Προ·ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξασκῶ προτοῦ, προγυμνάζω· προμελετῶ· προετοιμάζω.

Προάσκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., προμελέτησις, προγύμνασις.

Προᾴσμα (τό), [προᾴδω]. τὸ πρὸ τοῦ ᾄσματος ᾀδόμενον, προοίμιον ᾠδῆς, Προαναφώνησις.

Προ·ασμενίζω, Μ. ίσω. Εὐαρεστοῦμαι ἐκ προοιμίων.

Προ·ασπάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀσπάζομαι ἐκ προοιμίων.

Προ·ασπίζω. Μ. ίσω. Κρατῶ ἔμπροσθέν τινος τὴν ἀσπίδα, προφυλάττω, ὑπερασπίζω. (ἐνίοτε χ. πτ.) = Προπολεμῶ προκινδυνεύω. 2) (μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) κρατῶ ἢ βάλλω τι ἐμπρὸς ὡς ἂν ἀσπίδα. »Ἀθηνᾶ προασπίζουσα τὴν Γοργοῦς κεφαλὴν εἰς θώρακα,« Ἡλ.

Προασπιστήρ, Π. ἀντὶ-

Προασπιστής, οῦ (ὁ). ὁ προασπίζων τινά, ὑπερασπιστής, πρόμαχος.

Προάστειον (τό). τὸ πρὸ τοῦ ἄστεος (τοῦ φρουρίου) μέρος τῆς πόλεως, (Τουρκ βαρ.) βαροῦσι, (Γαλλ.) faubourg. (πλθ.) »Προάστεια,« Ξεν., τὰ πρὸ τῆς πόλεως κτήματα (ὑποστατικά, ὁσπίτια), (κυρ. οὐδ. τοῦ

Προάστειος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ ἄστεος κείμενος ἢ, ἀνήκων εἰς προάστειον. »Ὅρια τῆσδε γῆς προαστίας,« (Σοφ. παρὰ) Στφ

Προάστιος, α ἢ ος, ον, σπν. ἀντὶ Προάστειος.

†Προ·ασφαλίζω, Μ. ίσω. Ἀσφαλίζω (Ὀχυρόνω, Ἐξασφαλίζω) προτοῦ.

†Προ·ασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπασχολῶ προτοῦ, προαπασχολῶ.

Προ·ατονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτονῶ προτοῦ, εἶμαι προεξησθενημένος.

Προ·ατυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτυχῶ ἐκ προοιμίων, εἶμαι ἀπὸ προτήτερα ἤδη δυστυχής. »Τὰ προητυχημένα,« Διόδ., τὰ προλαβόντα δυστυχήματα.

Προ·αυδάω, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Προλέγω, προκηρύττω, προαναγγέλλω. »Πόλεμον —,« Ἀρσφ.

Προ·αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω προτοῦ ὀλίγον (Δοκιμάζω πρὶν ἀρχίσω νὰ παίζω) τὸν αὐλόν, παίζω τὸ λεγόμενον προαύλιον, (ἐν γέν.) προοιμιάζω, (παρβλ.) Προανακρούομαι.

Προαύλημα (τό). τὸ τοῦ αὐλοῦ προανάκρουσμα (Γαλλ. prélude), ἴδε Προαύλιον.

Προ·αυλίζομαι, Μ. ισομαι. Αὐλίζομαι (Κονεύω, Στρατοπεδεύω) ἔμπροσθεν τόπου τινός.

Προαύλιον (τό). τὸ πρὸ τῆς αὐλῆς τοῦ οἴκου μέρος. ‖. (πλθ.) »Προαύλια,« ἡ πρὸ τοῦ γάμου ἡμέρα, (παρβλ. Ἐπαύλια).

Προαύλιον (τό), = Προαύλημα, (μτνμ.) προοίμιον. » Ἴσως γὰρ καὶ ῥᾷον ὑμᾶς ἂν ποιήσειε τὸ προαύλιον τοῦ λόγου,« Θμς.

Προαύλιος καὶ Προαυλίς (ἡ), = Προαύλιον.

Προ·αυξάνω, Μ. αυξήσω. Αὐξάνω (Πληθύνω, Μεγαλόνω) προτήτερα ἢ πρόωρα.

Προαυξής, έος (ὁ, ἡ). ὁ αὐξάνων ἢ αὐξήσας προτήτερα (πρὶν τῆς ὡρισμένης ἡλικίας).

Προαύξησις, εως (ἡ), τὸ προαυξάνειν ἢ προαυξάνεσθαι, ἡ πρόωρος (παρ' ἡλικίαν) αὔξησις. (ἐν γέν.) αὔξησις.

Προ·αύξω, Μ. αυξήσω, = Προαυξάνω.

Προ·αφ·αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Προαφεῖλον κτλ.). Ἀφαιρῶ προτοῦ· 'παίρνω (τρυγῶ, σηκόνω) πρὶν τοῦ διωρισμένου καιροῦ.

Προ·αφανίζω, Μ. ίσω. Ἀφανίζω προτοῦ ἢ πρόωρα.

Προ·αφ·αυαίνω, Μ. ανῶ καὶ πθ. ανθήσομαι. Προαποξηραίνω.

Προ·αφ·έψω, Μ. εψήσω. Βράζω προτοῦ.

Προ·αφ·ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαι προτήτερα.

Προ·αφ·ίημι, Μ. αφ·ήσω (ἀόρ. Προαφῆκα κτλ.). Ἀφίνω (Συγχωρῶ κτλ.) Προτήτερα, προαποπέμπω, προαπολύω.

Προ·αφ·ικνέομαι, Μ. αφ·ίξομαι (ἀόρ. Προαφικόμην κτλ.). Ἔρχομαι (Φθάνω) πρῶτος ἢ προτήτερα, προλαμβάνω ἐρχόμενος ἢ ἀπερχόμενος.

Προ·αφ·ίστημι, Μ. απο·στήσω (ἀόρ. Προαπέστησα ꙃ μσ. Προαπέστην κτλ.). Χωρίζω (Ἀπομακρύνω, Κινῶ εἰς ἀποστασίαν, [καὶ μσ.] Χωρίζομαι, Ἀπομακρύνομαι, Ἀποστατῶ, Παραιτοῦμαι) πρῶτος ἢ προτοῦ. »Μὴ προαπογινώσκων τῆς.. εὑρέσεως μηδὲ προαφιστάμενος,« Γαλ.

Προ·αφ·ορίζω, Μ. ίσω. Προσδιορίζω ἀπὸ προτήτερα, προορίζω.

Προ·αφρίζω, Μ. ίσω, = Προαπαφρίζω.

Πρόβα, ἀντὶ Πρόβηθι, ἀόρ. β'. τῆς προσ. τοῦ Προβαίνω.

Προβάδην, ἐπίρ. Προβαίνοντας, περιπατῶντας, πηγαίνοντας. 2) βαθμηδόν, κατ' ὀλίγον, ἐκ διαδοχῆς.

Προ·βαδίζω, Μ. βαδίσομαι ἢ βαδιοῦμαι. Ὑπάγω (Περιπατῶ) ἐμπρός, προπορεύομαι.

Προβάθμιος (ὁ, ἡ). ὁ κατέχων τὸν πρῶτον βαθμόν, πρωτόθρονος, πρόκριτος.

Προβαθύς, έος (εῖα, ύ), Π. πολλὰ βαθύς.

Προ·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προέβην ꙃ [χρσ.] Προὔβην κτλ.). Πηγαίνω ἐμπρός, προπατῶ· προχωρῶ (κυρ. καὶ μτφορ.), προοδεύω· (μὲ γεν.) ὑπερβαίνω· ὑπερέχω· (ὅθ.) ἐξουσιάζω. »Ὁπότε πορεύοιντο, ἡσύχως οὕτως ἦγεν, ὡς ἂν παρθένος ἡ σωφρονεστάτη προβαίνοι,« Ξεν. (καὶ δοτ.) »Τῷ ἀριστερῷ ποδὶ προβαίνοντες (ὅπου διορθ. πιθανώτ. Προσβαίνοντες),« αὐτ. (ꙃ αἰτ. ἐλλ. ἢ μτβτ.) »Πρόβαινε πόδα,« Θγν. »Οὐ προβαίην τὸν πόδα τὸν ἕτερον ἄν,« Ἀρσφ. (ꙃ μτνμ.) »Ἄστρα προβέβηκεν,« Ἰλ. Κ. »Τοῦ χρόνου (»Τοῦ ποτοῦ) προβαίνοντος,« Πλ. (ꙃ δοτ.) »Τῷ χρόνῳ (»Τῇ ἡλικίᾳ) προβεβηκώς,« Λξ., προχωρημένος εἰς τὴν ἡλικίαν, ἡλικιωμένος. (καὶ ἐλλ.) »Οἱ ἤδη προβεβηκότες,« Πλ. (ꙃ αἰτ. προθετ.) »Προβήσομαι εἰς τὸ πρόσω τοῦ λόγου,« Ἡρ. »Εἰς τοῦτο τόλμης προβεβηκώς,« Δμ. »Ἐπὶ τὸ χεῖρον προὔβαινε τὰ πράγματα,« Πλβ. (ꙃ μὲ γεν.) »Πολὺ προβέβηκας ἁπάντων θάρσει,« Ἰλ. Ζ. »Ὁ γὰρ δυνάμει Τρηχῖνος προβέβηκεν,« Ἡσ., βασιλεύει. (ꙃ πρὸς μτχ.) »Προέβαινε τὸ ἔθνος ἄρχον,« Ἡρ. (καὶ ἐπίρ.) »Χώρει, προβαίν' ἐῤῥωμένως,« Ἀρσφ. »Ποῖ προβήσεται λόγος;« Εὐρ. »Τὸ τῆς τύχης γὰρ ἀφανὲς οἷ προβήσεται,« αὐτ. ‖. (εὕρηται καὶ ὁ ἐνεργ. μέλλ. μὲ σημασ. μεταβατ.) »Τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει;« Πίνδ. 2) (μὲ γεν.) ἐβγαίνω. »Προβ. τῆς οἰκίας,« Χρσ.

Προβακχήϊος (ὁ). Ἰων. ἀντὶ Προβάκχειος, ὁ προϊστάμενος τῶν Βακχῶν, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου).

†Προβαλάνειον (τό). τὸ πρὸ τοῦ βαλανείου (τοῦ λουτροῦ) δωμάτιον.

Προβάλεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Προέβαλε, γ'. ἑν. προσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Προβάλλω.

†Προβαλλός (ὁ), Γλσ. ἀσπίς, (παρβλ. Πρόβολος.

Προ·βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Προέβαλον ꙃ [χρσ.] Προὔβαλον κτλ.). Ῥίπτω τι ἐμπρὸς ἢ ἔξω, ἐκβάλλω· ἀναδίδω· προτείνω, (κοιν.) προβάλλω· ἐκθέτω· παραστήνω, παρουσιάζω· ἀναφέρω· (μσ.) βάλλω τι ἐμπρός μου πρὸς ὑπεράσπισιν, ἀντιτάττω· (μτνμ.) μεταχειρίζομαί τι ὡς πρόσχημα, προφασίζομαι· (ἐνίοτε) βάλλω ὑπ' ὄψιν, ἀρχινῶ· ἐπιχειρῶ, ἀποῤῥίπτω, ἀποστρέφομαι· (ἐνίοτε) ἐγκαλῶ, κατηγορῶ (ὅθ. Προβολή). (ἐλλ. μὲ γεν.) ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, (κατὰ λέξ.) ῥίπτω μακρύτερα· »Τὴν (ναῦν) νότος βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι,« Ὀδ. Ε. »Προβάλλει τῶν ὀδόντων τὴν γλῶσσαν,« Ἀρετ· »Προβάλλει τὸ ἄνθος,« Δσκρ. »Τράγου ὀσμὴν προβάλλει,« αὐτ. »Ἄφες.. προβάλλῃ τὸν καρπόν, εἶτα πεπανθῇ,« Εὐαγγ. »Ἔριδα προβαλόντες,« Ἰλ. Λ., κινήσαντες. »Προβάλλουσι σφέας αὐτούς,« Ἡρ., ἀπελπίζονται. »Ψυχὴν προβάλλοντα,« Εὐρ., ῥιψοκινδυνεύοντα, (παρβλ. Παρατίθημι 8). »Αἴνιγμα αὐτῷ προὔβαλε,« Πλάτ. (καὶ μσ.) »Θεμείλια προβάλοντο,« Ἰλ. Ψ., ἔβαλαν (ἔῤῥιψαν) πρῶτα θεμέλια. »Οὐλοχύτας προβάλοντο,« Ὅμ., ἔχυσαν. »Σάρισσαν (»Ἀσπίδα) προβάλλεσθαι,« Λξ., κρατεῖν ἐμπρός, (καθὼς λέγουν τώρα) προτείνειν λόγχην, (Γαλλ.) tenir en arrêt, (ὅθ.) »Προβεβλημένοι διὰ φόβον πρὸς ἅπαντας,« Πλβ., ὑποπτεύοντες (προφυλαττόμενοι ἀπὸ) ὅλους. »Προβεβλημένη ꙃ ἄπιστος ἦν ἡ προαίρεσις τῆς πολιτείας αὐτοῦ πρὸς τὸν Φίλιππον,« Δμ. »Προβεβλημένοι τοὺς θωρακοφόρους,« Ξεν. »Προβεβλημένοι ἀμφότεροι ποταμόν τινα ꙃ χαράδραν,« Διοδ. (καὶ τρπ.) »Τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα,« Δμ. »Μάρτυρας (»Νόμους) προβαλλόμενοι.« Λξ. »Ἔθνος οὐδὲν ἔχομεν προβαλέσθαι σοφίης πέρι,« Ἡρ. »Οἱ ἄτεχνοι δὲ τινα ἡμῖν εὐπρόσωπον αἰτίαν τῆς τε δωλίας προβάλλονται,« Βασ. (ꙃ μὲ γεν.) »Κρείσσων εἰς ἐμέθεν ἔγχει, ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί γε προβαλοίμην,« Ἰλ. Τ. (ꙃ πθ.) »Τοῦ λιμένος δὲ (τῆς Πύλου) ἡ Σφακτηρία νῆσος προβέβληται,« Παυσ.

†Πρόβαλος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προβαλλός.

Προ·βαπτίζω, Μ. ίσω. Βουτῶ (Βυθίζω, [ꙃ ἐκκλησ.] Βαπτίζω) προτοῦ.

Προ·βάπτω, Μ. βάψω. Βουτῶ προτοῦ. »Νέκταρι —,« Νικ.

Προβάς, ᾶσα, άν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Προβαίνω.

Προ·βασανίζω, Μ. ίσω. Βασανίζω (Ἐξετάζω, Δοκιμάζω) προηγουμένως.

†Πρόβασι, Αἰολ. ἀντὶ Προβάτοις, δοτ. πλθ. τοῦ Πρόβατον.

Προ·βασιλεύω, Μ. εύσω. Βασιλεύω πρίν.

Πρόβασις, εως (ἡ), τὸ προβαίνειν, πρόοδος, (συγχ. τῷ Πρόσβασις). 2) Π. τὸ προϊὸν τῶν προβάτων· (ἐν γέν.) εἰσοδιά, περιουσία. »Ἡμέας ἐσθέμεναι κειμήλιά τε πρόβασίν τε,« Ὀδ. Β.

Προ·βασκαίνω, Μ. ανῶ. Βασκαίνω προτοῦ.

Προβασκάνιον (τό). ἀντιφάρμακον κατὰ τῆς βασκανίας, φυλακτὸν (ἔξωθεν τῶν ἐργαστηρίων καὶ ἰδίως τῶν χαλκείων ἐκρεμοῦσαν ὡς τοιαῦτα γελοῖά τινα μορφώματα). 2) φόβητρον ὅ,που στήνουν εἰς τοὺς κήπους διὰ τὰ πτηνά.

Προβατεία (ἡ), τὸ προβατεύειν, ἐπιμέλεια προβάτων, κτῆσις ποιμνίων, (ἐν γέν.) κτηνοτροφία. »Ἔχει δὲ ꙃ προβατείαν (ἡ χώρα) ὑποδιφθέρου καὶ μαλακῆς ἐρέας,« Στρβ.

Προβάτειος, α, ον. Προβάτου ἴδιος, προβατήσιος. »Ἦθος —,« Ἐτμλγ., ὁ τοῦ

προβάτου, εὐήθεια. » Προβάτεια (χωρία), « Λξ., τὰ ἐπιτήδεια πρὸς βοσκὴν καὶ αὔξησιν προβάτων.

Προβατέμπορος (ὁ), = Προβατοκάπηλος.

Προβάτερος, α, ον, Κωμ. ἀντὶ Προβατωδέστερος, εὐηθέστερος.

Προβατεύς, έως (ὁ), = Προβατευτής.

Προβατεύσιμος, η ἢ ος, ον. Ὁ χρησιμεύων εἰς (ἁρμόδιος διὰ) προβάτευσιν.

;Προβάτευσις, εως (ἡ), = Προβατεία.

Προβατευτής, οῦ (ὁ). ὁ προβατεύων (ἐπιμελούμενος πρόβατα), ποιμήν.

Προβατευτικός, ή, όν. Προβατευτοῦ ἴδιος. » Κύων —.« Λόγγ., ὁ ποιμενικός, (κοιν.) μανδρόσκυλος. » Προβατευτική,« Ξεν., ἡ τέχνη τοῦ προβατευτοῦ.

Προβατεύω, Μ. εύσω. Τρέφω (Ἐπιμελοῦμαι) πρόβατα, καταγίνομαι εἰς τὸν πολλαπλασιασμὸν ποιμνίων (ἐν γεν.) εἰς τὴν κτηνοτροφίαν. » Γῆ ἀνεπιτήδειος προβατεύεσθαι, « Δ. Ἁλ., διὰ βοσκὴν καὶ πολλαπλασιασμὸν προβάτων.

†Προβάτημα (τὸ), Γλσ. πρόβατον.

†Προβατία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προβατεία.

Προβατικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πρόβατον ἢ εἰς τὰ πρόβατα. » Προβατικὴ (ἐνν. πύλη),« Γρφ., μία τῶν πυλῶν τῆς Ἱερουσαλήμ.

Προβάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρόβατον, προβατάκι· (μτνμ.) εὐήθης. (ἐν γέν.) κτῆνος, θρέμμα. » Οὐ γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἄλλο προβάτιον οὐδὲν ἢ αἶγες ϗ βόες,« Ἱππκρ.

Προβατοβοσκός (ὁ). βοσκὸς προβάτων, ποιμήν.

Προβατογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων ἀπὸ πρόβατα, διακρίνων τὴν ἡλικίαν (τὸ καλὸν γένος κτλ.) τῶν προβάτων· (Π. ἐν γέν.) πραγματογνώμων.

†Προβατοδόρας (ὁ), [πρόβ. δέρω]. ὁ γδέρνων τὰ πρόβατα. » Μὴν —,« Σχλ. Ἡσ., καθ' ὃν κουρεύονται τὰ πρόβατα, (ἄλλ.) Ληναιών.

Προβατοκάπηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγοράζων καὶ μεταπωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) πρόβατα, (Τουρκ.) τζελλέπης.

Πρόβατον (τὸ), [προβαίνω]. (ἐν γέν. καὶ συνήθ. εἰς τὸ πληθ.) κάθε ἥμερον τετράποδον (κτῆνος, θρέμμα, βόσκημα) (» Τὰς βοῦς Αἰγύπτιοι σέβονται προβάτων πάντων μάλιστα, « Ἡρ. « » Θύουσι δὲ καὶ τἆλλα πρόβατα, καὶ ἵππους μάλιστα, « αὐτ.), (ἰδιαιτ.) τὸ πρόβατον (» Ὁ ταξίαρχος τῶν προβάτων ὁ θαυμαστός μοι κριὸς ἀπόλωλε, « Θεοφύλ.)· (μτφορ.) ἄνθρωπος εὐήθης (κουτός, εὐαπάτητος). » Προβάτου προβατέρος, « (Σωφρ. παρὰ τῷ) Ἐτμλγ., εὐηθέστερος.

Προβατόνους, οος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νοῦν προβάτου, εὐήθης, προβατώδης.

Προβατοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) πρόβατα ϗ ἄλλα ἥμερα ζῷα.

Προβατοσπαράκτης, ου (ὁ). ὁ σπαράσσων (ξεσχίζων) τὰ πρόβατα.

†Προβατοστάσιον (τὸ), Γλσ. σταθμὸς προβάτων, μανδρί, στάνη.

Προβατόσχημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (μορφήν, ἐξωτερικὸν) προβάτου· (τρπ.) ὑποκρινόμενος ἁπλότητα (ἀθωότητα).

Προβατοτρόφος (ὁ, ἡ) ὁ τρέφων πρόβατα, ποιμήν, (ἐν γέν.) κτηνοτρόφος· (ἐπὶ τόπ.) ἁρμόδιος διὰ πρόβατα.

Προβατοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων τὰ πρόβατα.

Προβατοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν χιτῶνα ἀπὸ δέρμα προβάτου.

Προβατώδης, εος (ὁ, ἡ), ϗ ἐπίρ. -ωδῶς. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ προβάτου, ὅμοιος μὲ πρόβατον· (τρπ.) εὐήθης.

Προ-βεβαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Βεβαιόνω προηγουμένως.

Προβέβηκα, πρκ. τοῦ Προβαίνω.

Προβεβίωκα, πρκ. τοῦ †Προβιόω.

Προβέβουλα, Π. πρκ. (ἀντὶ ἐνεσ.) τοῦ ἐχρ. Προβούλομαι, θέλω μᾶλλον, προκρίνω, προτιμῶ. » Θάνατον δ' ὅγε δουλοσύνας προβέβουλε,« (Ἴων παρὰ) Φίλ.

Προβεβουλευμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ προβουλεύσεως (προμελέτης), φρονίμως, προεσκεμμένως.

Πρόβημα (τὸ), [προβαίνω]. βῆμα (κίνημα) πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, προπάτημα.

Προ-βιάζομαι, Μ. άσομαι. Μεταχειρίζομαι (Ἐπιφέρω) πρῶτος βίαν· ἀναγκάζω προτοῦ.

Προ-βιβάζω, Μ. άσω καὶ (Ἀττ.) βιβῶ. Κάμνω νὰ προβῇ (νὰ προχωρήσῃ) τι, φέρω ἔμπροσθεν, προάγω (κυρ. καὶ μτνμ.) (» Ὦ δημοκρατία, ποῖ προβιβᾷς ἡμᾶς ποτέ; « Ἀρστφ.)· καθοδηγῶ, διδάσκω, ἑρμηνεύω (» Προβιβάσεις αὐτὰ τοῖς υἱοῖς σου, « Γρφ.)· (ἐπὶ ζ.) βατεύω προτοῦ. » Ὀχεύειν δὲ εἴωθε χορτασθείς, ϗ μὴ προβιβάσας ἄλλην,« Ἀρστ.

Προβιβάς, ᾶσα, άν, Π. ἀντὶ Προβαίνων.

Προβίβασις, εως (ἡ) ϗ

Προβιβασμός (ὁ), τὸ προβιβάζειν (προάγειν κτλ.). (μτνμ.) διορισμὸς εἰς ἀνώτερον βαθμόν· (ἐν γέν.) προκοπή, πρόοδος. » Ἔοικε τὰ πρόβατα (καθ' ὕπνους βλεπόμενα) ἀνθρώποις προβιβασμῷ καὶ τῇ ἐπὶ τὸ βέλτιον προκοπῇ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος,« Ἀρτμδρ.

Προβιβάω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Προβιβάσω, μέλλ. τοῦ Προβιβάζω. ‖. Π. ἀντὶ Προβαίνω. » Κραιπνὰ (» Κοῦφα) ποσὶ προβιβάς, « Ἰλ. Ν., Ὀδ. Ρ.

Προ-βιβρώσκω, Μ. προ-βρώσομαι. Τρώγω (Κατατρώγω) προτοῦ.

Προβιβῶν, ῶντος, Π. ἀντὶ Προβαίνων.

Προ-βιοτεύω, Μ. εύσω, = Προβιόω.

Προβιοτὴ ϗ

Προβιότης (ἡ). ὁ παρελθὼν βίος.

†Προ-βιόω-ῶ, Μ. ώσομαι (ἀορ. Προεβίων, πρκ. Προβεβίωκα). Ζῶ προτοῦ (εὔχρ. κυρ. μόνον κατὰ παρῳχ. ϗ μτχ.) » Τὰ προβεβιωμένα,« Λξ., η παρελθοῦσα ζωὴ ϗ ὅσα ἔπραξέ τις εἰς τὸ διάστημα αὐτῆς. (Εἰς ἐπιγρφ. εὕρηται καὶ) » Προβεβιωκὼς (ἀντὶ Προβεβιωμένος) χρόνος, « (τὸ ὁποῖον ὅμως ἐνδέχεται νὰ ἦτον καὶ Προβεβηκώς, μετὰ τοῦ ὁποίου συγχέεται ἐνίοτε).

Προ-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Βλαστάνω (Φυτρόνω) προτήτερα ἢ πρώϊμα.

Προβλάστημα (τὸ). βλαστάρι τὸ ὁπ. ἐφύτρωσε πρῶτα ἢ προτοῦ, πρῶτον ἢ πρώϊμον βλάστημα.

Προβλαστος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Διόνυσος.

Προβλεπτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ προβλέπων τὸ μέλλον.

Προ-βλέπω, Μ. βλέψω. Βλέπω ἐμπρὸς ἢ προτοῦ· (μτνμ.) βλέπω τὸ μέλλον· (ἐπμ.) προλαμβάνω.

Πρόβλημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι βάλλεται ἐμπρὸς διὰ προφύλαξιν, ὅπλον ἀμυντήριον· προπύργιον· προμαχών, (Τουρκ.) μετερίζι, (μτνμ.) σκέπασμα· μέρος προέχον (ἐξέχον) ἔμπροσθέν τινος, βράχος ἐξέχων εἰς τὴν θάλασσαν· (συνκδχ.) ἐμπόδιον· (μτνμ.) πρότασις, ἐρώτημα ἢ δικαιολόγημα τὸ ὁπ. προτείνει τις· (τρπ.) πρόσχημα· (θλγ.) γέννημα. » Χειμῶνος (» Κρύους) —, « Εὐρ., Πλ. » Πρόβλημα λαβὼν (ποιησάμενος) τὸν ποταμόν, « Πλβ. » Προβλήματα νομίζοντες οὐ τὰ τείχη τοῖς ἀνδράσιν, ἀλλὰ τοὺς ἄνδρας τοῖς τείχεσι, « Στρβ. » Σάκει κυκλωτῷ σώματος προβλήματι, « Αἰσχλ. » Δεῖ παραλαβόντας ὥσπερ πρόβλημα ἐπισκοπεῖσθαι,« Πλάτ. » Φανερὸν οὖν ὅτι ἴσα τε καὶ ταὐτά ἐστι τά τε προβλήματα τὰ διαλεκτικὰ καὶ αἱ προτάσεις οἱ διαλεκτικαί,« Ἀρστ. » Λύσιν τοῦ προβλήματος εὕραντο ταύτην,« Πλβ.

Προ-βληματίζομαι, Μ. ίσομαι. Βάλλω (Προτείνω) τι πρὸ ἐμαυτοῦ ὡς πρόβλημα.

Προβληματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προτεινόμενος ὡς πρόβλημα.

Προβληματίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρόβλημα.

Προβληματοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων προβλήματα.

Προβληματουργικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν προβληματουργόν. » Προβληματουργική, « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ προβληματουργοῦ.

;Προβληματουργός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων προβλήματα (ὅπλα ἢ μηχανὰς πρὸς ὑπεράσπισιν).

Προβληματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πρόβλημα (ἐρώτημα προτεινόμενον εἰς λύσιν), προβληματικός, αἰνιγματώδης.

Προβλής, ῆτος (ὁ καὶ ἡ), Π. ἀντὶ Πρόβολος, προέχων, ἐξέχων, σχηματίζων προβολήν. » Πέτρα (» Σκόπελος, » Ἀκτὴ) —, « Ὅμ. ‖. (οὐσ.) ἄκρα προέχουσα εἰς τὴν θάλασσαν, ἀκρωτήριον.

Πρόβλησις, εως (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Προβολή, ἐβγάλσιμον ἔξω, χύσιμον. » Ὑγρασίης —, « Ἀρετ. 2) (μτγν.) προβιβασμὸς εἰς ἀξίωμα. » Ἐν ταῖς τῶν βασιλέων προβλήσεσι, « Ν. Χων., ἀναγορεύσεσι.

Προβλητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ προβάλλειν (παράγειν, γεννᾷν).

Πρόβλητος (ὁ, ἡ). ῥιγμένος ἔξω, ἀπορριγμένος· (μὲ δοτ.) ἀφημένος (ἐκτεθειμένος) εἰς τὴν διάκρισίν τινος. » Ῥιφθῶ κυσὶ πρόβλητος,« Σοφ.

Προβλήτωρ, ορος (ὁ), = Προβολεύς.

Προ-βλύζω, Μ. βλύσω. Ἀναβρύω προτοῦ ἢ πρὸς τὰ ἐκτός.

Προ-βλώσκω, Μ. μολοῦμαι (ἀόρ. Προὔμολον), Π. ἐβγαίνω ἔξω, προβαίνω, προέρχομαι· (ἐπὶ ἀψύχ.) προέχω ὡς πρόβολος.

[illegible]-βοάω-ῶ, Μ. ήσομαι, Π. φωνάζω δυνατὰ [illegible] ἔμπροσθέν τινος· παρακελεύομαι μεγαλοφώνως, προκηρύττω. » Ἐκ τῆς προβεβοημένης παρθενίας,« Βασ.

Προ-βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω προτήτερα ἢ ἔμπροσθα πρὸς βοήθειάν τινος· (εἰς τὸν Ἡρ. Η'. 144 διόρθ. Προσβοηθέω).

Προβόλαιος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. βάλλει (προτείνει) τις ἐμπρός του. » Δόρυ —,« Θκρ. ‖. (οὐσ.) Προβόλαιον (τὸ), = Πρόβλημα, ὅπλον ἀμυντήριον, ἀσπίς, προτείχισμα, (παρβλ. Προβόλιον).

Προβολεύς, έως (ὁ). ὁ προβάλλων (παράγων), γεννήτωρ.

Προβολή (ἡ), τὸ προβάλλειν (προτείνειν ἢ κρατεῖν ἐμπρός τι πρὸς ὑπεράσπισιν ἢ ἀντίστασιν), ἀντέταξις προβλήματος (» Τὴν κατὰ πρόσωπον ἐπιφάνειαν ἐσκέπαζον ταῖς τῶν θυρεῶν προβολαῖς,« Πλβ.)· ἡ στάσις τοῦ πολεμιστοῦ ὅταν κρατῇ τὴν λόγχην ἐμπρὸς ϗ προσβάλλῃ ἢ προσμένῃ τὸν ἐχθρὸν (» Ἡ τῆς φάλαγγος προβολή, « Πλβ. » Ἐν προβολῇ εἶναι [ἔστανα], « Σχλ., λαμβάνειν τοιαύτην θέσιν, [Γαλλ.] se tenir en arrêt ou en garde). (ἐπὶ φυτ.) βλάστησις, φύτρωμα, (Νμ.) εἶδος δίκης, ἀγωγὴ ἐνώπιον τοῦ δήμου κατὰ τῶν ἀσεβούντων εἰς τὰς κοινὰς ἑορτὰς ἢ ἐνόχων εἰς ἄλλα δημόσια ἐγκλήματα. » Ἐψηφίσαντο, οἵτινες τὸν δῆμον ἐξηπάτησαν, προβολὰς αὐτῶν εἶναι. ϗ προὐβλήθησαν τέσσαρες,« Ξεν., (ἴδε ϗ Δμ. κατὰ Μειδ.). 2) (συνκδχ.) ἀντὶ Πρόβλημα, πᾶν ὅ,τι στέκεται ἢ βάλλεται ἐμπρὸς (διὰ προφύλαξιν, ὑπεράσπισιν), προπύργιον (κυρ. ϗ μτνμ.)· βράχος προέχων, Προβλής· ἀκρωτήριον, (μτφορ.) πρόσχημα. (μὲ γεν.) » Θανάτου (» Τῆς χώρας) —, « Ξεν. (καὶ δοτ.) » Τὰ βλέφαρα (τοῦ λαγοῦ) ἐλλείποντα, καὶ οὐκ ἔχοντα προβολὴν ταῖς αὐγαῖς· ἡ ὄψις οὖν διὰ τοῦτο ἀμαυρά, « αὐτ. » Ἀναύρων προβολαί, « Διον., αἱ ὄχθαι. » Ἐλέφαντος προβολή, « Λξ., ἡ προβοσκίς. (καὶ μτφορ.) » Προβολὴ εἰς τὸ ζῆν, « Λξ., τὰ πρὸς ζωάρκειαν. 3) (ἁπλ.) Ἐβγάλσιμον ἔξω. » Τῆς γλώσσης —, « Ἀρετ. 4) διορισμὸς εἰς ἀξίωμα. » Ἐστασίαζεν ἡ πόλις περὶ προβολὴν ἀρχιερέως,« Γργ., (συγχ. τῷ Προσβολή).

Προβόλιον (τὸ). ὅπλον ἀμυντήριον, (ἰδιαιτ.) εἶδ. κοντοῦ κυνηγετικοῦ δόρατος, (Γαλλ.) épieu, (κυρ. ὑποκορ. τοῦ

Πρόβολος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν. καὶ ἐπιθετ.) ὁ προέχων (ἐξέχων) ἢ βαλλόμενος (κρατούμενος) ἐμπρὸς πρὸς ὑπεράσπισιν, (ὅθ. οὐσ.) βράχος ἐξέχων εἰς τὴν θάλασσαν, (ἄλλ.) Προβλής. » Ὡς ἁλιεὺς ἐπὶ προβόλῳ, « Ὀδ. Μ. » Ἔχωσας τοὺς λιμένας καὶ προβόλων ἔπλησας,« Δμ. » Τούτοις, ὥσπερ προβόλοις, προσπταίοντας,« αὐτ. 2) ὅπλον ἀμυντήριον, ἀσπίς· κοντάρι (ἴδε Προβόλιον)· προπύργιον, (ὅθ. μτφορ.) ὑπερασπιστής, πρόμαχος. » Πρόβολον αὐτὴν (τὴν πόλιν) τῆς Συρίας πεποιῆσθαι,« Δ. Κάσσ. ‖. (συγχ. τῷ Πρόβολος ϗ Πρόλοβος).

Προβοσκίς [πρό, βόσκω], ίδος (ἡ). ἡ μύτη (Γαλλ. la trompe) τοῦ ἐλέφαντος (τῆς μυίας κτλ.)· (εἰς τὸν Ἀρστ.) οἱ πλόκαμοι (μάλιστα οἱ δύο ἐμπροσθινοὶ) τῆς σηπίας.

Πρόβοσκος (ὁ). ὁ βοηθὸς (ὁ εἰς τὸν τόπον, ἀντὶ) τοῦ βοσκοῦ.

Προβούλευμα (τὸ), [προβουλεύω]. ψήφισμα τῆς βουλῆς τὸ ὁπ. καθυπεβάλλετο εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ δήμου, (Λτ.) senatus consultum. » Τὸ δὲ προβούλευμα κύριον ἦν ἄχρις ἐνιαυτοῦ, μεθ' ὃ ἄκυρον ἐγίνετο,« Λξ. Ῥτρ.

Προβουλευμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Προβούλευμα.

Προβούλευσις, εως (ἡ), τὸ προβουλεύεσθαι, ἡ πρὸ τῆς πράξεως βουλή (συμβουλή).

Προ-βουλεύω, Μ. εύσω. (ἐν γέν.) Σκέπτομαι προτοῦ, προστοχάζομαι. » Ὑπηρέτην, δυνάμενον καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ προνοεῖν καὶ προβουλεύεσθαι, « Ξεν. (καὶ πρὸς γεν.) » Καὶ προβουλεύειν τούτων ϗ προπονεῖν,« αὐτ. 2) (ἰδιαιτ.) εἶμαι ἢ πράττω τι ὡς πρόβουλος· συζητῶ καὶ ἀποφασίζω τι προηγουμένως εἰς τὴν βουλὴν (διὰ προβουλεύματος). » Τὴν δὲ βουλὴν προβουλεύσασαν εἰσενεγκεῖν, ὅτῳ τρόπῳ οἱ ἄνδρες κρίνοιντο, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Τῇ μὲν οὖν βουλῇ προβεβούλευται, ὑμετέραν εἶναι τὴν κατὰ θάλατταν ἀρχήν, « αὐτ. » Τῶν προβεβουλευμένων δωρεῶν, « Δμ. » Ἢν μὴ συνεπικυρώσῃ τὸ προβεβουλευμένον ὁ δῆμος,« Πλβ.

Προβουλή (ἡ). σκέψις (βουλὴ) προηγηθεῖσα, προμελέτη. » Ἐκ προβουλῆς, « Δ. Κάσσ., ἐκ προμελέτης.

†Προβούλιον (τὸ), μτγν. ἀντὶ Προβούλευσις.

†Προ-βούλομαι, ἄχρ. ἴδε Προβέβουλα.

Προβουλόπαις, αιδος (ἡ), Π. θυγάτηρ τῆς προβουλῆς (τῆς προμελέτης). » Πειθὼ —, « Αἰσχλ.

Πρόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ σκεπτόμενος (βουλευόμενος) προτοῦ ἢ ὑπέρ τινος, (ὅθεν οὐσ.) μέλος τῆς βουλῆς (τοῦ συμβουλίου), βουλευτής. » Ἴωνες δ' ἔπεμπον προβούλους σφέων αὐτέων ἐς Πανιώνιον· ἀπικομένοισι δὲ τούτοισι, καὶ βουλευομένοισι, ἔδοξε κτλ., « Ἡρ. » Ἐν δὲ τῷ Ἰσθμῷ ἔσαν ἁλισμένοι πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος, ἀραιρημένοι ἀπὸ τῶν πολίων,« αὐτ.

;Προβραχής, έος (ὁ, ἡ) καὶ

;Προβραχύς, έος (εῖα, ύ). πολλὰ βραχύς, (κυρ. ἐπὶ ὑδάτ.) ῥηχός, ἀβαθής, (ἄλλ. διορθ. Προσβραχής).

Προ-βρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω (Μουσκεύω) προτοῦ.

;Πρόβροτος (ὁ), Π. ὅστις ὑπῆρξε προτοῦ βροτὸς (ἄνθρωπος).

Προβρωθείς, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Προβιβρώσκω.

Προ-βυθίζω, Μ. ίσω. Βυθίζω προτοῦ.

Προ-βύω, Μ. βύσω. Κουντῶ ἢ Τραβῶ ἐμπρὸς (παρέξω) τὸ φτίλι τοῦ λύχνου ἵνα καίῃ καλλήτερα, ξεφτιλίζω, (ἄλλ. ἀνγν. Προμύσσω). » Γέλωτα προβύσαι,« Φρυχ., διεγεῖραι.

Προ-βωθέω, Ἰων. ἀντὶ Προβοηθέω.

Προβώμιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ βωμοῦ κείμενος (εὑρισκόμενος ἢ σφαγιαζόμενος). ‖. (οὐσ.) Προβώμιον (τὸ) καὶ Προβώμια (τά), τὸ ἔμπροσθεν τοῦ βωμοῦ μέρος· (κατ' ἐκτ. ἐν γέν.) ὁ βωμός.

Προγάμειος (ὁ, ἡ), = Προγάμιος. ‖. (οὐσ.) Προγάμεια (ἐνν. δῶρα ἢ ἱερά), τὰ διδόμενα ἢ τελούμενα πρὸ τοῦ γάμου, (ἐν γέν.) αἱ προετοιμασίαι τοῦ γάμου.

Προ-γαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Νυμφεύομαι ἢ Συνευρίσκομαι προτοῦ. » (Ἡ δὲ Ῥοδογούνη) Ἀντιγόνῳ προεγεγάμητο,« Ἀππ.

Προγαμιαῖος, α, ον καὶ

Προγάμιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ γάμου.

Πρόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπανδρευόμενος προτοῦ ἢ (;) μέλλων νὰ ὑπανδρευθῇ· (ἐ γέν.) ὁ πρὸ τοῦ γάμου, (ὅθεν) » Πρόγαμοι, « τὰ προγάμεια.

Προ-γανόω-ῶ, Μ. ώσω. Φαιδρύνω (Χαροποιῶ) προτοῦ.

Προ-γαργαλίζω, Μ. ίσω. Γαργαλίζω προτοῦ.

Προγαστρίδιος (ὁ, ἡ). ὁ βαλλόμενος ἔμπροσθεν τῆς γαστρός. » Ὅπλισις —, « Ἐτμλγ. (ὅθ. ‖. οὐσ.) Προγαστρίδιον (τὸ), εἶδος ποδιᾶς ἢ προσθετῆς γαστρὸς τῶν ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου.

Προγάστριον (τὸ), τὸ προέχον τῆς γαστρός, (κοιν.) προκοίλιον.

Προγάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην (προεξέχουσαν) γαστέρα, κοιλαράς.

Προγεγένημαι, πρκ. τοῦ Προγίγνομαι.

Προ-γελάω-ῶ, Μ. άσω. Γελῶ προτοῦ· (μτφορ.) προφαίνομαι. » Ἡ ἡμέρα προγελᾷ, « Φίλ., προαυγάζει.

Προγένεθλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς προτοῦ.

Προγένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὺ ϗ προέχον γένειον (πηγοῦνι) ἢ πολλὰ (μακρυὰ) γένεια.

;Προγενεσία (ἡ). ἡ προλαβοῦσα (παλαιοτέρα) γέννησις ἢ δημιουργία. (Νμ.) προτεραιότης, (Γαλλ.) priorité.

Προγενέστατος, η, ον, Π. ὑπερθ. καὶ

Προγενέστερος, α, ον, Π. συγκρ. τοῦ Προγενής.

Προγενέτωρ, ορος (ὁ), = Προγεννήτωρ.

;(Προγενής), έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς προτοῦ (προτήτερα), πρεσβύτερος, ἀρχαιότερος.

Προ-γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ προτοῦ.

Προγεννήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Προγεννητὴρ καὶ

Προγεννήτωρ, ορος (ὁ). προπάτωρ, πρόγονος.

;Πρόγευμα (τὸ). (ἐν γέν.) ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τρώγει ἢ πίνει τις ἵνα δοκιμάσῃ τὴν γεῦσιν· (ἰδιαιτ.) τὸ πρὸ τοῦ γεύματος φαγητόν, (Τουρκ.) καψεαλτί· (μτφορ.) δοκίμιον.

Προ-γευματίζω, Μ. ίσω, = Προγεύω.

Προγεύστης, ου (ὁ). ὁ προγευόμενος (δοκιμάζων προτοῦ τὸ φαγητὸν ἢ ποτόν) τινος δι' ἀσφάλειαν· (τρπ.) ὁ κάμνων δοκιμὴν ὁποιουδήποτε πράγματος.

Προγεύστρις, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ

Προγεύτης, ου (ὁ), = Προγεύστης. [ἐκ τοῦ

Προ-γεύω, Μ. γεύσω. Δίδω τινὸς νὰ γευθῇ (νὰ δοκιμάσῃ) τι προτοῦ. ‖. (κυρ. εὔχρ. τὸ μσ.) γεύομαι (δοκιμάζω τι εἰς τὴν γεῦσιν) πρῶτος ἢ προτοῦ. (μὲ γεν.) » Προγεύσεταί (ὅπου ἄλλ. γρφ. Παραγεύσεται) σοι πρῶτον ἡ γραῦς τοῦ ποτοῦ, « Ἀθ.

Προ-γεωμετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεωμετρῶ (Καταμετρῶ γεωμετρικῶς) προτοῦ.

Προ-γηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Χαίρω ἐκ προοιμίων.

Προ-γηράσκω, Μ. γηράσομαι. Γερνῶ προτοῦ ἢ πρόωρα (παράκαιρα).

Πρόγηρος (ὁ, ἡ). ὁ γηράσκων προτοῦ ἢ παράκαιρα.

Προ-γίγνομαι (γίνομαι), Μ γενήσομαι (ἀόρ. Προεγενόμην κτλ.). Γεννῶμαι ἢ Γίνομαι προτοῦ. » Προγεγονότες ἢ » Προγεγενημένοι, « Ξεν., Ἡρ., οἱ πρόγονοι ἢ οἱ προγενέστεροι. » Τὰ προγεγενημένα, « τὰ παρελθόντα. 2) Π. προβαίνω, ἐβγαίνω ἔξω, φαίνομαι· προχωρῶ. » Ἀμυδὶς προγένοντο, « Ἡσ., συγχρόνως ἐπροχώρησαν, συναπαντήθησαν.

Προ-γιγνώσκω (γινώσκω), Μ. γνώσομαι (ἀόρ. Προέγνων κτλ.). Ἠξεύρω (Γνωρίζω) τι προτοῦ, προγνωρίζω· προμαντεύω. » Προγινώσκοντές με ἄνωθεν, ἐὰν θέλωσι μαρτυρεῖν ὅτι κτλ., « Πρξ. Ἀποςλ. » Προγινώσκων γὰρ καὶ προλέγων παρὰ τοῖσι νοσέουσι.. τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, « Ἱππκρ. (καὶ πθ.) » Ὅπως τὸ πραττόμενον μὴ προγνωσθὲν ἀνατραπῇ, « Ἡρωδ. » Ἐκ προγινωσκομένων πᾶσα διδασκαλία, « Ἀρςτ.

Προ-γλυκαίνω, Μ. ανῶ. Γλυκαίνω (Ἀφίνω τι νὰ γλυκάνῃ) προτοῦ.

†Προ-γλωσσεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι πρόγλωσσος (γλωσσᾶς), αὐθαδιάζω.

Προγλωσσίς (ττίς), ίδος (ἡ). ἡ ἄκρα τῆς γλώσσης.

Πρόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων προτρέχουσαν τῆς διανοίας τὴν γλῶσσαν, λέγων ὅ,τι φθάσῃ, γλωσσᾶς, φλύαρος.

Προγνώμεναι, Π. ἀντὶ Προγνῶναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προγιγνώσκω.

Προ-γνωρίζω, Μ. ίσω. Γνωστοποιῶ προτοῦ.

Πρόγνωσις, εως (ἡ). τὸ προγινώσκειν, γνῶσις τὴν ὁποίαν ἔχει τις προτοῦ περί τινος· ἡ (ἐν γέν.) περὶ τῶν μελλόντων.

Προγνώστης, ου (ὁ). ὁ προγιγνώσκων τὸ μέλλον.

Προγνωστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὸ προτέρημα τοῦ προγινώσκειν τὸ μέλλον, προικισμένος μὲ πρόγνωσιν. » Προγνωστικὸν (σημεῖον), « Ἱππκρ., τὸ χρησιμεῦον εἰς πρόγνωσιν (προδηλωτικὸν) τοῦ μέλλοντος, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) pronostic.

Προγνωστικῶς, ἐπίρ. Μὲ προγνωστικὸν τρόπον, διὰ προγνώσεως.

Προγονή (ἡ), θηλ. τοῦ Πρόγονος (2), ἡ θυγάτηρ τοῦ δευτέρου ἀνδρὸς ἢ τῆς δευτέρας γυναικὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὴν μητρυιὰν ἢ τὸν μητρυιόν της), (κοιν.) προγονή.

Προγονικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς προγόνους ἢ ἄξιος τῶν προγόνων, προπατορικός· πατροπαράδοτος.

Προγονόθεν, ἐπίρ. Ἐκ προγόνων.

Πρόγονος (ὁ, ἡ), [προγίγνομαι]. ὁ γεννηθεὶς προτοῦ, πρεσβύτερος, πρωγενέστερος. (ἰδιαιτ.) » Πρόγονοι, « οἱ προπάτορες ἢ οἱ ἀρχαιότεροι τῆς οἰκογενείας. » Ἐκ (» Ἀπὸ) προγόνων, « Ἡρωδ., Συν. » Ἔτι καὶ νῦν τοῖς προγόνοις ὀνομαζομένοις ἀπομνημονεύεται (ὁ Ἀγησίλαος), ὁπόστος ἐγένετο ἀφ' Ἡρακλέους, « Ξεν., ἀναφερομένων ὀνομαστὶ τῶν προγόνων του μέχρι τοῦ Ἡρακλέους, (ὁ Σνεϋδέρος ὅμως φρονεῖ ὅτι Πρόγονοι ἐλέγοντο ἰδιωνυμικῶς εἰς τὴν Σπάρτην οἱ ἐν πλαγίου συγγενεῖς τοῦ βασιλέως, οἱ ζῶντες δηλ. συγχρόνως μὲ αὐτὸν ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλέους). (καὶ ἐπὶ ζ.) » Μηλείοις.. ὑπὸ προγόνοις, « (Ἑρμησιάν. παρ') Ἀθ., ἀντὶ Πρωτογόνοις. 2) ἀντὶ Ἀπόγονος. » Στάντες ἐπὶ τῶν τομίων, κατ' ἐξωλείας ἑαυτῶν τε καὶ τῶν προγόνων ὠμόσατε, « Δ. Ἀλ. 3) ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ δευτέρου ἀνδρὸς ἢ τῆς δευτέρας γυναικὸς (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν μητρυιὸν ἢ τὴν μητρυιάν), (κοιν.) προγονός. » Προγόνοις δάμαρτες **δυσμενεῖς**, « Εὐρ. » Ἡ Φαίδρα κατειποῦσα τοῦ προγόνου, « Αχ. » Εἰώθασι δέ πως διαφέρεσθαι ἀλλήλαις αἵ τε μητρυιαὶ ϗ αἱ πρόγονοι, « Δ. Ἀλ.

Πρόγραμμα (τό), [προγράφω]. ἔγγραφος προειδοποίησις, πίναξ περιέχων εἴδησιν κοινοποιουμένην ὑπὸ τῆς διοικήσεως ϗ ἐκτεθειμένος πρὸς γνῶσιν ἑκάστου· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ πίναξ ὅπου ἦτο γραμμένον τὸ ἀντικείμενον καὶ ἡ τάξις τῆς συζητήσεως, τὴν ὁπ. δὲν ἐσυγχωρεῖτο νὰ παραβῶν οἱ ῥήτορες, (ὅθ.) » Ἐκ προγράμματος λέγειν, « Ῥτρ.

†Προγραμματεύς, έως (ὁ), Ἐπγρφ. ὁ ἀντὶ τοῦ γραμματέως, ὁ ἀναπληρῶν ἐν ἀπουσίᾳ τὸν γραμματέα, δεύτερος γραμματεύς.

Προγραφή (ἡ), τὸ προγράφειν, ἡ δι' ἐγγράφου (πίνακος) ἐκτεθειμένου εἰς μέρος δημόσιον προειδοποίησις, (ἰδιαιτ.) ἡ διὰ προγράμματος κοινοποίησις τῆς καταδίκης τινὸς (φυγοδίκου) καὶ ἡ δήμευσις τῆς περιουσίας του. » Προγραφὰς δὲ ποιούμενος οὐκ ἐπαύσατο, πρινὴ πάντας τοὺς ἐν ὀνόματι Σαννιτῶν διέφθειρε, « Στρβ.

Προ-γράφω, Μ. γράψω. Γράφω πρῶτος ἢ προτήτερα » Τοῦτον ἐπὶ τῶν ψηφισμάτων καὶ τῶν συμβολαίων προέγραφον, « Πλ. 2) προειδοποιῶ ἐγγράφως (διὰ πίνακος ἐκτεθειμένου εἰς δημόσιον μέρος), (ἐν γέν.) δημοσιεύω· (ἰδιαιτ.) κοινοποιῶ διὰ προγράμματος τὴν καταδίκην τινὸς (φυγοδίκου) καὶ τὴν δήμευσιν τῶν ὑπαρχόντων του, (συνκδχ.) καταδικάζω εἰς ἐξορίαν (ἀειφυγίαν), δημεύω. » Δίκην (» Κρίσιν) προγράφειν τινί, « Πλ., Δμ., ἐνάγω (προσκαλῶ ἐγγράφως) εἰς τὸ κριτήριον. » Προγράφειν τινὰ τῆς βουλῆς, « Πλ., καταγράφω τινὰ μεταξὺ τῶν πρώτων τῆς βουλῆς (τῶν τιμητῶν). (καὶ πθ.) » Ἐξήλθομεν εἰς Πάνακτον φρουρᾶς προγραφείσης, « Δμ.

Προ-γρηγορέω-ῶ, Μ. ήσω (ὁ μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς. Προεγρήγορα). Ἀγρυπνῶ ἢ Ἐξυπνῶ πρόωρα (παράκαιρα) ἢ ἀπὸ προτήτερα.

Προ-γυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω προτοῦ, (μσ.) προεξασκοῦμαι, (ἰδιαιτ.) προμελετῶ, προετοιμάζομαι νὰ ὁμιλήσω εἰς τὸ δημόσιον, (παρβλ.) Φωνασκῶ.

Προγυμνασία (ἡ). προγύμνασμα, προεξάσκησις· προμελέτη.

Προγύμνασμα (τό). πᾶν ὅ,τι κάμνει τις διὰ προγύμνασιν, (ἰδιαιτ.) δοκίμιον (μελέτημα) ῥητορικόν. 2) = Προγυμνασία.

Προγυμναστέον, θετ. τοῦ Προγυμνάζω.

Προγυμναστής, οῦ (ὁ). (ἐν γεν.) ὁ προγυμνάζων (προετοιμάζων)· (ἰδιαιτ.) ὁ βοηθὸς (δευτερεύων) τοῦ γυμναστοῦ τῶν ἀθλητῶν ἢ τῶν γυμναζομένων πρὸς σωμασκίαν.

Προδαείς, εῖσα, έν, Π. πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. καὶ

Προδαῆναι, Π. πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προδιδάσκω.

Προ-δανείζω, Μ. είσω. Δανείζω (καὶ μσ. Δανείζομαι) προτοῦ ἢ ἐμπροσθά.

†Προδανειστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀντὶ τοῦ δανειστοῦ συνυπογράφων τὴν ὁμολογίαν.

Προ-δαπανάω-ῶ, Μ. ήσω, = Προαναλίσκω, προεξοδεύω.

Προδέδηα, Π. μσ. (ἀντὶ πθ.) πρκ. τοῦ Προδιδάσκω.

Προδέδοικα, πρκ. (ἀντὶ ἐνστ.) τοῦ Προδείδω.

Προδέδοκτο, Π. ἀντὶ Προεδέδοκτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Προδοκέω.

Πρόδειγμα (τό), = Ὑπόδειγμα.

Προ-δείδω, Μ. δείσω (πρκ. ἀντὶ ἐνς. Προδέδοικα). Φοβοῦμαι προτοῦ, φοβοῦμαι διὰ μέλλον κακόν.

Προδείελος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πράττων τι πρὶν τοῦ δειλινοῦ (πρὸ δείλης ὀψίας).

Προ-δείκνυμι (δεικνύω), Μ. δείξω. Δείχνω (Φανερόνω, Παραστήνω) τι προτοῦ· προσημαίνω. » Ἤρετο τοὺς μάγους, τὸ θέλει προφαίνειν τὸ φάσμα· οἱ δὲ ἔφασαν, ὡς Ἕλλησι προδεικνύει ὁ θεὸς ἔκλειψιν τῶν πολίων, « Ἡρ. 2) ἐκτείνω ἐμπρὸς (προτείνω) τὴν χεῖρα ἢ διὰ τῆς χειρός. » Σκήπτρῳ προδεικνύς, « Σοφ., δοκιμάζων προτοῦ μὲ τὸ ῥαβδί ποῦ θὰ πατήσῃ (καθὼς κάμνουν οἱ τυφλοί). 3) (παλαιςτ.) δείχνω (προσποιοῦμαι) ὅτι θὰ κτυπήσω εἰς ἓν μέρος ἵνα περισπάσω τὴν προσοχὴν τοῦ ἀντιπάλου μου ἐκεῖ καὶ τὸν κτυπῶ ἀλλοῦ. » Χερσὶ προδεικνύς, « Θκρ. » Κατ' ἄλλους προδεικνὺς τόπους, κατ' ἄλλους πρόσαγε τὰ μηχανήματα, « Μθμτ. Παλ.

Προδείκτης, ου (ὁ). εἶδος μίμου ἀγύρτου, (παρβλ.) Δεικελιστής.

Προ-δειμαίνω, Μ. ανῶ, = Προδείδω.

Προ-δεινόω-ῶ, Μ. ώσω. Δεινοποιῶ ἐκ προοιμίου, μεγαλοποιῶ προτοῦ.

Προ-δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Δειπνῶ προτοῦ, [ἐκ τοῦ

;Πρόδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ δειπνῶν προτοῦ ἢ γινόμενος ἢ πράττων τι πρὸ τοῦ δείπνου. (εἰς τὸν Ἀθήν. ἐσφαλμ. ἀντὶ Περίδειπνον).

Προδέκτωρ, Ἰων. ἀντὶ Προδείκτωρ, ορος (ὁ). ὁ προδεικνύων (προσημαίνων) τι.

Προδέξας, Ἰων. ἀντὶ Προδείξας, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Προδείκνυμι.

Προ-δέομαι, Μ. δεήσομαι (ἀόρ. Προυδεήθην κτλ.). Χρειάζομαι πρῶτον ἢ προτοῦ.

Προ-δέρκομαι, Μ. δέρξομαι (ἀόρ. Προεδέρχθην κτλ.), Π. ἀντὶ Προβλέπω, προορῶ.

;Προ-δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω πρῶτα ἢ προτοῦ, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσδεσμέω).

Προ-δεύω, Μ. δεύσω. Μουσκεύω πρῶτα ἢ προτοῦ.

Προ-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι (Ἀναδέχομαι) πρῶτος ἢ προτοῦ· (συνκδχ.) προστατεύω (προασπίζω) τινά.

,Προ-δηλέομαι-οῦμαι, Μ δηλήσομαι. Βλάπτω προτοῦ, (εἰς τὸν Ἡρ. διωρθ. Προσδηλέομαι).

†Προ-δηλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ πρόδηλον, Προδηλόω.

Πρόδηλος (ὁ, ἡ). πολλὰ φανερός, προφανής, ὁλοφάνερος. » Ἐκ προδήλου, « Σοφ. Πλ., ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς, προδήλως.

Προ-δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Φανερόνω (Δηλοποιῶ) τι προτοῦ, προσημαίνω.

Προδήλως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πρόδηλον, ὁλοφάνερα.

Προδήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προδηλόω, φανέρωσις προτοῦ, προδηλοποίησις.

Προδηλωτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ χρησιμεύων πρὸς προδήλωσιν, προσημαντικός. » Τῶν μελλόντων —, « Χρσ.

Προ-δημαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημαγωγῶ προτοῦ, προδιαθέτω δημαγωγικῶς τὸ πλῆθος.

Προ-δημεύω, Μ. εύσω. Δημοσιεύω προτοῦ.

Προ-δημιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημιουργῶ ἀπὸ προτήτερα.

Προ-δια-βαίνω, Μ. βήσομαι. Περνῶ (Διαβαίνω) πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προ-δια-βάλλω, Μ. βαλῶ. Κατηγορῶ (Βάλλω σκάνδαλα, Κάμνω ὕποπτον τινα) προτοῦ.

Προ-δια-βεβαιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Βεβαιόνω τι μὲ πολλὴν πεποίθησιν προτοῦ.

Προ-δια-βιβάζω, Μ. άσω. Διαβιβάζω παρεμπρὸς ἢ πρὸ ἄλλου.

Προ-δια-βρέχω, Μ. βρέξω. Μουσκεύω (Διαβρέχω) προτοῦ.

Προ-δια-γιγνώσκω, Μ. δια-γνώσομαι (ἀόρ. Προδιέγνων κτλ.). Διακρίνω τι προτοῦ, προεξετάζω, προστοχάζομαι. » Τοῦ δὲ πολέμου τὸν παράλογον, ὅσος ἐστί, πρὶν ἐν αὐτῷ γενέσθαι, προδιάγνωτε, « Θκ. 2) ἀποφασίζω πρὶν δικάσω, προαποφασίζω. » Δίκη προδιεγνωσμένη, « Ἰωσ., περὶ τῆς ὁποίας εἶνε προκατειλημμένοι οἱ δικασταί.

Προδιάγνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ γινομένη προτοῦ σκέψις, προεξέτασις, ἢ· προαπόφασις.

Προδιαγόρευσις, εως (ἡ). πρόρρησις ἀκριβής. » Τῶν ὀξέων νοσημάτων οὐ πάμπαν ἀσφαλέες αἱ προδιαγορεύσιες οὔτε τοῦ θανάτου οὔτε τῆς ὑγείης, « Ἱππκρ., [ἐκ τοῦ

Προ-δι-αγορεύω, Μ. εύσω. Ἐκφράζομαι ῥητῶς προτοῦ, προλέγω ἀκριβῶς.

Προ-δια-γράφω, Μ. γράψω. Περιγράφω (Σχεδιάζω) προτοῦ.

Προδιαγωγή (ἡ), [πρό, διάγω]. φέρσιμον διά τινος τόπου μακρύτερα.

Προ-δι-αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀγωνίζομαι παντοιοτρόπως (Διαφιλονεικῶ) προτοῦ· ἀποφασίζω τι προτοῦ διὰ τῆς μάχης.

Προ-δια-δίδωμι, Μ. διαδώσω (ἀόρ. Προδιαδέδωκα κτλ.). Διαδίδω (Διανέμω ἢ Διασπείρω) τι προτοῦ.

Προ-δια-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Χωρίζω τι προτοῦ· (Γρμτ.) χωρίζω δύο λέξεις (δύο εὐθείας) προτάσσων μεταξὺ αὐτῶν τὸ ῥῆμα τὸ ὁπ. ἔπρεπε νὰ ἐπιφέρεται, (ὅθ.) » Προδιεζευγμένον σχῆμα, « Εὐς., τὸ (ἄλλ.) Κατὰ προεπίζευξιν.

Προ-δια-θερμαίνω, Μ. ανῶ.

;Προδιάθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προδιατίθημι, ἡ γινομένη προτοῦ διάταξις (διευθέτησις)· (Ῥτρ.) τὸ νὰ προδιαθέτῃ ὁ ῥήτωρ τὸν ἀκροατήν, (παρβλ. Προδιοίκησις).

Προ-δι-αιρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Προδιειλόμην κτλ.). Διαιρῶ κατ' εἶδος καὶ γένος (Διορίζω ἀκριβῶς) τι προτοῦ, ἀναπτύσσω προηγουμένως τὸ σχέδιόν μου.

Προδιαίρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ καὶ

Προδιαιρετέον, τὸ θετ. τοῦ Προδιαιρέομαι.

Προ-διαιτάω-ῶ, Μ. ήσω Προδιαθέτω (Προετοιμάζω) δι' ἀναλόγου διαίτης τὸν πάσχοντα.

Προ-διά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι προδιατεθειμένος οὕτως ἢ ἄλλως.

Προδιαίτησις, εως (ἡ). ἡ διὰ διαίτης προετοιμασία, (ἐν γέν.) Προδιάθεσις.

Προ-δια-καίω, Μ. καύσω. Καίω προτοῦ καλῶς, καίω πρῶτον ἄχρις ἐκπυρώσεως. » Ἄνθρακας —, « Γαλ.

Προ-δια-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω προτοῦ εἰς ἐντελῆ κίνησιν, προδιεγείρω.

Προ-δια-κονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπηρετῶ ἢ Χρησιμεύω προτοῦ.

;Προ-δια-κρίνω, Μ. κρινῶ, = Προδιαιρέομαι, Προδιαστέλλω.

Προ-δια-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προδιέλαβον κτλ.). Καταλαμβάνω καὶ ἀποφασίζω τι (κάμνω τὸ συμπέρασμά μου) προτοῦ· ἀναπτύσσω προηγουμένως, (παρβλ.) Προδιαιρέομαι. » Περὶ τῶν προδιειλημμένων, « Εὐς., τῶν προειρημένων.

Προ-δια-λέγομαι, Μ. λέξομαι. Συνομιλῶ (Συνδιαλέγομαι) προτοῦ, λαμβάνω προηγουμένως ὁμιλίαν μετά τινος.

†Προδιάλεξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συνομιλία γινομένη προτοῦ, προοίμιον, πρόλογος.

Προδιαληπτέον, θετ. τοῦ Προδιαλαμβάνω.

Προδιάληψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προδιαλαμβάνω, προδιασάφησις, προανάπτυξις.

Προ-δια-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Συλλογίζομαι προτοῦ.

Προ-δια-λύω, Μ. λύσω. Διαλύω τι πρῶτος ἢ προτοῦ.

Προ-δι-αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Προδιήμαρτον κτλ.). Προαποτυγχάνω, προλανθάνομαι.

Προ-δια-μαρτύρομαι, Μ. υροῦμαι. Διαμαρτύρομαι προτοῦ, (συγχ. τῷ Προσδιαμαρτύρομαι).

Προ-δια-μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Σχηματίζω) τι προτοῦ.

Προδιαμόρφωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προ-δι-ανα-παύω, Μ. παύσω. Ἀναπαύω ἐκ διαλειμμάτων (Διαναπαύω) προτοῦ.

Προ-δι-αν-ίστημι, Μ. αναστήσω. Προδιεγείρω.

Προ-δια-νοέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Λαμβάνω τι προτοῦ κατὰ νοῦν· συλλογίζομαι προτήτερα· προβλέπω, προαισθάνομαι.

Προ-δι-αν-οίγω, Μ. οίξω. Ἀνοίγω ὀλίγον (Μισανοίγω) προτοῦ.

Προ-δι-αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντλῶν μετοχετεύω. (μτφρ.) » Πολὺς ἡμῖν προδιήντληται λόγος, « Ἀθ.

Προ-δια-νυκτερεύω, Μ. εύσω. Περνῶ ὅλην τὴν προλαβοῦσαν νύκτα ἄγρυπνος.

Προ-δι-ανύω, Μ. ύσω. Τελειόνω (Κατορθόνω) τι προτήτερα· προαποδεικνύω. » Τὰ προδιηνυσμένα, « Αξ., τὰ προαποδειχθέντα.

Προ-δια-πέμπω, καὶ (μσ.) πέμπομαι, Μ. πέμψω, -ομαι. Στέλλω προτήτερα πανταχοῦ ἢ μέσα ἢ διὰ μέσου τινός.

Προ-δια-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι, = Προδιαμαρτάνω.

Προ-δια-πλάσσω (ττω), Μ. πλάσω. Διαπλάττω τι προτοῦ, προδιαμορφόω.

Προ-δια-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Περνῶ πρῶτος ἢ προτοῦ κολυμβῶν ἢ μὲ πλοῖον ἀντικρύ.

Προ-δια-πονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προγυμνάζω.

Προ-δι-απορέω-ῶ, Μ. ήσω. Προτείνω προτοῦ (Προεξετάζω) ἀπορίαν.

Προ-δια-πράττω, Μ. πράξω. Κατορθόνω τι προτοῦ.

Προ-δι-αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἐξηγῶ (Δίδω τὸν ὁρισμὸν) προτοῦ εὐκρινῶς, προδιασαφῶ.

Προ-δι-αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προαπαριθμῶ.

Προ-δι-αρπάζω, Μ. ασω καὶ άξω. Διαρπάζω προτήτερα.

Προ-δια-σαλεύω, Μ. εύσω Σείω (Σαλεύω) τι προτοῦ ἐκ θεμελίων.

Προ-δια-σαφέω-ῶ, Μ. ήσω. Σαφηνίζω τι προηγουμένως, προεξηγῶ, προαναπτύσσω.

Προδιασάφησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀνάπτυξις προηγουμένη, προεξήγησις, (συγχ. τῷ Προσδιασάφησις).

Προ-δια-σείω, Μ. σείσω, = Προδιασαλεύω, Προδιακινέω.

Προ-δια-σημαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Δηλοποιῶ προτοῦ, προϊδεάζω.

Προ-δια-σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω. Διασκεδάζω (Διαλύω, Διασκορπίζω) προτοῦ.

Προ-δια-σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Προεξετάζω μὲ τὸν νοῦν μου, καλοστοχάζομαι προτοῦ.

Προ-δια-σκευάζω, Μ. άσω. Συγυρίζω (Διευθετῶ) προτοῦ, προετοιμάζω.

Προ-δια-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ μὲ προσοχὴν (Περιεργάζομαι) προτοῦ, (μτνμ.) = Προδιασκέπτομαι.

Προ-δια-στέλλω, Μ. στελῶ. Διαστέλλω (Διαχωρίζω) προτοῦ. 2) (μσ.) παραγγέλλω ῥητῶς (Ἐξηγοῦμαι καθαρὰ) προτοῦ, κάμνω πρῶτον ῥητὴν συμφωνίαν μετά τινος. » Προδιεστειλάμην τῷ πορθμεῖ ἵνα παρὰ τὴν γῆν πλέῃ, « Ἀθ.

Προ-δια-στρέφω, Μ. στρέψω. Διαστρέφω (Διαφθείρω) προτοῦ, (ὅθ.

Προδιαστροφή (ἡ). διαστροφὴ (διαφθορὰ) προλαβοῦσα.

Προ-δια-σύρω, Μ. συρῶ. Περιπαίζω ἢ Παραβαίνω πρῶτος.

Προ-δια-σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω προτοῦ εἰς τὴν μέσην.

Προ·δια·τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Βάλλω εἰς τάξιν (Διευθετῶ) προτοῦ.

Προδιάταξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. προλαβοῦσα διάταξις (διευθέτησις).

Προ·δια·τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω (Χωρίζω) εἰς τὴν μέσην προτοῦ.

Προ·δια·τίθημι, Μ. διαθήσω (ἀόρ. Προδιέθηκα κτλ.). Βάλλω προτοῦ εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην θέσιν, προδιατάττω, προδιαθέτω. » Τὸν βασιλέα προδιέθηκεν οἰκείως ἔχειν,« Ἰωσ. »Ἃ μελλήσουσι δι' αὐτῶν παθεῖν τοὺς δρῶντας προδιαθεῖναι,« Φιλ.

Προδιατ·τάω-ῶ, Μ. ήσω. Κοσκινίζω προτοῦ μὲ τὴν σήτταν, περνῶ πρῶτα ἀπὸ τὸ πανὶ ἢ τὸ ψιλὸν κοσκινον.

Προ·δια·τυπόω-ῶ καὶ (μσ.) τυποομαι-οῦμαι, Μ. ωσω, -ομαι. Διαγράφω προτοῦ τὸν τύπον τινὸς πράγματος, προσχεδιάζω.

Προδιατύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., προδιαγραφὴ των τυπων, προσχεδίασμα.

Προ·δια·φθείρω. Μ. φθερῶ. Διαφθείρω (Χαλνῶ, Φονεύω, Ἀφανίζω) προτοῦ. »Προδιαφθείραντες τοὺς κριτάς,« Δμ.

Προ·δια·φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωνεύω προτοῦ, προδιαλύω διὰ τῆς διαφορήσεως.

Προ·δια·χαράσσω(ττω), Μ. άξω. Ἐγχαράττω (Ἐντυπονω) προτοῦ.

Προ·δια·χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω) πρῶτον πανταχόθεν ἢ ἀνάμεσα.

Προ·δια·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Γραδῃοῦμαι (Χωρίζομαι ἀπό τινος, Χαλνῶ τὴν φιλίαν) πρῶτος ἢ προτοῦ.

Προ·διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω (Πληροφορῶ) τινα προτοῦ. (ἀπλ.) διδάσκω, προγυμνάζω. » Πρότερον με προδίδαξε,« Πλάτ. » Αἱ ἀηδόνες τοὺς νεοσσοὺς προδιδάσκουσιν ᾄδειν,« Πλ. (ϗ μσ.) »Ὦν ὁ θὴρ με Κένταυρος.. προὐδιδάξατο, παρῆκα θεσμῶν οὐδέν,« Σοφ. || (μσ. ἀντὶ πθ. πρκ. Π.) Προδέδαα καὶ ἀόρ. Προέδαην (ὀθ. ἢ μτχ. Προδαείς), μανθάνω (πληροφοροῦμαι) τι προτήτερα, ἔχω προλαβοῦσαν εἴδησιν. » Μήπως με προϊδὼν ἠὲ προδαεὶς ἀλέηται,« Ὀδ. Δ

Προ·δίδωμι, Μ. προ·δώσω (ἀόρ. Προέδωκα καὶ Προὔδωκα κτλ.). Δίδω προτοῦ ἢ ἐμπροσθά, προπληρόνω. »Μισθὸν μηνὸς προέδωκε τοῖς στρατιώταις,« Ξεν. »Τόν τε προοφειλόμενον (μισθὸν) ἀπέδωκε, ϗ ἔτι μηνὸς προέδωκεν,« αὐτ. » Ἤ τις προέδωκεν αὐτῷ καὶ ἀνταποδοθήσεται αὐτῷ,« Γρφ. (καὶ πθ.) »Ἔθος ἦν ἐν τοῖς δείπνοις τῷ ἑστιάτορι.. προδίδοσθαι γραμματίδιόν τι περιέχον ἀναγραφὴν τῶν παρεσκευασμένων,« Ἀθ. 2) (συνηθεσ.) παραδίδω δολίως εἰς τὸν ἐχθρόν, προδίδω· παραιτῶ τινα ἀβοήθητον ἐν καιρῷ κινδύνου (ἀνάγκης), θυσιάζω, ἀπατῶ, ἐγκαταλείπω· (μτνμ. ἐπὶ ἀψυχ.) δὲν ἐπαρκῶ, καταντῶ ἄχρηστος (σαθρός), ἐκλείπω. »Συμμάχους, μήτε ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς φθονήσοντας, μήτε ἐν τοῖς κακοῖς προδώσοντας,« Ξεν. »Τὰν φυγάδα μὴ προδῷς,« Αἰσχλ. (καὶ πθ.) »Προδεδόμεθα ὑπὸ τῶν συμμάχων, ὑπὸ τὴν παροιχομένην νύκτα διαδράντων,« Ἡρ. »Ἀπολωλα τλήμων, προδέδομαι,« Σοφ. (καὶ μτνμ.) »Ὅταν προδῶσι τὰς ἡδονάς,« Σοφ., ὅταν τὰς στερηθοῦν (δὲν ἠμποροῦν πλέον νὰ τὰς ἀπολαμβάνουν). »Τοῦ φράγματος προδεδωκότος (αὐτούς),« Ἡρ., ἐφάνη ἀνίκανον πρὸς ὑπερασπισίν των. »Τῶν ὀφθαλμῶν αὐτὸν προδεδωκότων,« Δμ., δὲν καλοέβλεπαν πλέον. »Προδοῦναι τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν,« Ἡρ., ἔμειναν χωρὶς νερόν, ἐστέρευσαν. »Βιεζομένων τῶν κάτω πλίνθων ϗ προδιδουσῶν τὰς ἄνω, τὸ μὲν πρῶτον ἐρρήγνυτο τὸ τεῖχος, ἔπειτα δὲ ϗ ἐκλίνετο,« Ξεν.

Προ·δι·εξ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προδιεξήγαγον κτλ.). Διευθύνω (Διευθετῶ) προτοῦ.

Προ·δι·έξ·ειμι, Μ. ειμι καὶ

Προ·δι·εξ·έρχομαι, Μ. εξελεύσομαι (ἀόρ. Προδιεξῆλθον κτλ.). Περνῶ πρῶτος ἢ προτήτερα ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ϗ ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν ἄλλην· (μτνμ.) προδιηγοῦμαι ἢ προαναγινώσκω ἢ προεξηγῶ τι ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους (κοιν. περαπέρα).

Προ·δι·εξ·οδεύω, Μ. εύσω,=Προδιεξέρχομαι (κυρ. καὶ μτνμ.).

Προ·δι·εορτάζω, Μ. άσω. Προεκτελῶ ἑορτὴν (θρίαμβον κτλ.).

Προ·δι·έπω (παρτ. Προδιεῖπον καὶ πλέον οὔ). Διέπω (Διοικῶ) προτοῦ.

Προ·δι·εργάζομαι, Μ. άσομαι. Τελειόνω (Κατορθόνω) προτοῦ· προδιαθέτω, προετοιμάζω· προαποκτείνω.

Προ·δι·ερεθίζω, Μ. ίσω. Διεγείρω (Διερεθίζω) ἀπὸ προτήτερα.

Προ·δι·ερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξευνῶ (Ἐξετάζω) πρῶτα μὲ ἀκρίβειαν.

Προδιερευνητής, οῦ (ὁ). ὁ προδιερευνῶν (προεξετάζων), στελλόμενος ἐμπρὸς νὰ κατασκοπεύσῃ, (Γαλλ.) eclaireur.

Προ·δι·έρχομαι, Μ. διελεύσομαι (ἀόρ. Προδιῆλθον κτλ.). Περνῶ (Διαβαίνω) πρῶτος ἢ προτοῦ· (μτνμ.) προδιηγοῦμαι, προδιεξέρχομαι.

Προδιέστην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Προδιΐστημι.

Προ·δι·ευκρινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξεδιαλύζω (Ξεκαθαρίζω) προτοῦ, προδιασαφῶ.

Προ·δι·ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαι προτοῦ, προεκθέτω τὴν ὑπόθεσιν τῆς διηγήσεως.

Προδιήγησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἔκθεσις προηγουμένη (προοίμιον, προεισαγωγή) διηγήσεως.

Προ·δι·ηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Περνῶ προτοῦ ὑγρόν τι ἀπὸ πανὶ ἢ τρυπητὸν (σουρόνω, λαγαρίζω).

Προ·δι·ιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱδρόνω ἐλαφρὰ προτοῦ, προδιαφορῶ διὰ τοῦ ἱδρῶτος.

Προ·δι·ΐστημι, Μ. δια·στήσω (ἀόρ. Προδιέστησα καὶ μσ. Προδιέστην κτλ.). Χωρίζω (ϗ μσ. Χωρίζομαι) πρῶτος ἢ προτοῦ.

Προ·δι·κάζω, Μ. άσω. Κρίνω (Δικάζω) ὑπόθεσίν τινα προτοῦ (πρὶν τῆς τελειωτικῆς δίκης). »Τῆς γεύσεως ἡ ὄσφρησις προκαθημένη, τὰ πρὸς ἐδωδὴν ϗ πόσιν σχεδὸν ἅπαντα προδικάζει,« Φίλ.

Προδικασία (ἡ). ἡ πρώτη κρίσις (δίκη) μιᾶς ὑποθέσεως· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ. αἱ προηγούμεναι πράξεις τῆς καθαυτὸ δίκης εἰς τὰ ἐγκλήματα τοῦ φόνου.

†Προδικαστής, οῦ (ὁ). ὁ προδικάζων (δικάζων προτοῦ ἢ ἀντὶ ἄλλου), πρωτοδίκης ἢ, πάρεδρος δικαστηρίου (μέλος συμπληρωτικόν).

Προ·δικέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Δικάζομαι ἢ Δικηγορῶ ὡς) πρόδικός τινος, ἐπιτροπεύω.

Προδικία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστασία) τοῦ προδίκου· συνηγορία· ἐπιτροπή, κηδεμονία. 2) δικαίωμα πρὸς προδικασίαν. »Εἶναι δὲ αὐτῷ καὶ προεδρίαν ϗ προδικίαν,« Ἐπγρ.

Πρόδικος (ὁ, ἡ). (κυρ. δίκη) ἡ θεωρουμένη προτοῦ (καθὼς τώρα ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου) ἢ κατ' αἱρετοκρισίαν, ἢ κατὰ προτίμησιν. »Ἐγὼ γάρ, εἴτι σ' ἠδίκηκ', ἐθέλω δίκην δοῦναι πρόδικον ἐνὶ τῶν φίλων τῶν σῶν,« Ἀρσφ. || (οὐσ.) Πρόδικος (ὁ), ἐπίτροπος (κυρ. εἰς δίκην)· συνήγορος· κηδεμών· (ἐν γεν.) προστάτης, ἀρχηγός, (παρβλ. Πάτρων. » Τοὺς τῶν ὀρφανῶν βασιλέων ἐπιτρόπους Λακεδαιμόνιοι προδίκους ὠνόμαζον,« Πλ.

Προ·δι·οικέομαι, Μ. ήσομαι. Διοικῶ (Διευθετῶ, Τακτοποιῶ) προηγουμένως· προοικονομῶ· προδιαθέτω· προκατασκευάζω. (ἰατρ.) προδιαφορέω. »Σιτία προδιῳκημένα,« Ὀρειβ.

Προδιοίκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τακτοποίησις (διευθέτησις) γινομένη προτοῦ· προεισαγωγή· προκατασκευή· προδιάθεσις.

Προδιοικητικός, ή, όν. Ἐπιρρεπὴς ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ προδιοικεῖν (προδιαθέτειν) τὰ πράγματα, προμηθής, προβλεπτικός.

Προ·δι·οικονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκονομῶ μὲ τρόπον προτοῦ.

Προ·δι·ομαλίζω, Μ. ίσω, Προκαθησυχάζω, προκατευνάζω.

Προ·δι·ομολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὁμολογῶ (Ὑποσχομαι ἢ Συμφωνῶ) προτοῦ, προϋπόσχομαι, προβεβαιόνω.

Προ·δι·ορθόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Διορθόνω προτοῦ· (Ῥτρ.) προοικονομῶ, προκατασκευάζω.

Προδιόρθωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., διόρθωσις γινομένη προτοῦ· (Ῥτρ.) προδιοίκησις, προκατασκευή, προδιάθεσις, προθεραπεία.

Προ·δι·ορίζω, Μ. ίσω. Διορίζω (Προσδιορίζω) τι προηγουμένως, βάλλω προτοῦ τὸν ὅρον (δίδω τὸν ὁρισμὸν) τοῦ πράγματος.

Προδιορισμός (ὁ). ὁ ἐκ προοιμίων ὁρισμὸς (διορισμός) τοῦ πράγματος.

Προ·δι·ορύσσω(ττω), Μ. ορύξω. Σκάπτω προτοῦ κατὰ μέρος ἢ πέρα-πέρα, προδιαχωρίζω δι' ὀρύγματος.

Προ·δι·υλίζω, Μ. ίσω,=Προδιηθέω, λαγαρίζω (λαμπικάρω) πρῶτα.

Προ·διώκω, Μ. διώξομαι. Διώκω (Κυνηγῶ) πολλὰ ἐμπρός, προχωρῶ διώκων τὸν ἐχθρόν, (εἰς τὸν Θκ. ς, 70, ἄλλ. γρφ. Προσδιώκω).

Προδίωξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κυνήγημα πολλὰ ἐμπρὸς (μακράν).

†Προ·δοκάζω [προδοκή], Μ. άσω. Προσμένω τινὰ εἰς τὸ καρτέρι, ἐνεδρεύω, παραμονεύω.

Προ·δοκέω-ῶ (εὔχρ. μόνον τριπρσ.) Προδοκεῖ, Μ. δόξει (ἀόρ. Προέδοξε ϗ Προὔδοξε, πρκ. Προδέδοκται). Φαίνεται εὔλογον (Ἐγκρίνεται) προτοῦ. »Προεδέδοκτο,« Πλάτ., εἶχε προαποφασισθῆ.

Προδοκή (ἡ). [πρὸ δέχομαι]. μέρος στενὸν διὰ ἐνέδραν (καρτέρι).

†Προ·δοκιμάζω, Μ. άσω. Πρῶτα δοκιμάζω.

;Προδομάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πρόδομος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Προδωμάτιον.

;Προ·δομέω-ῶ, Μ. ήσω,=Προοικοδομέω.

Προδομία (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἥρα τὴν ὁποίαν ἐπεκαλοῦντο πρὶν ἀρχίσουν τὴν οἰκοδομήν. (εἰς τὸν Παυσ. [Κορινθ. Β', ια, 2] διορθ. Προδρομία).

Πρόδομος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ οἴκου (δόμου) κείμενος ἢ γινόμενος. » Πυρὴ —,« Ἐπγρ || (οὐσ.) τὸ μέρος τοῦ οἴκȣ τὸ πρὸ τῶν θαλάμων, ἡ σάλα ἢ τὸ χαγιάτι, (παρβλ. Αἴθουσα). (εἰς τοὺς ναοὺς) ὁ πρόναος.

Προ·δοξάζω, Μ. άσω. Ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην προλαβοῦσαν δόξαν (ἰδέαν) περί τινος, φρονῶ ἀπὸ προτήτερα οὕτως ἢ ἄλλως.

†Προδόξασις, εως (ἡ). ἡ ἐκ προκαταλήψεως δόξα (δοξασία)· (ὁ Γαλην. ἀποδοκιμάζει τὴν λέξιν ὡς βάρβαρον).

;Προ·δοξοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμπνέω προτοῦ τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἰδέαν (δόξαν) εἴς τινα.

Πρόδοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τοιαύτην ἢ τοιαύτην δόξαν (δοξασίαν) περί τινος ἐκ προλήψεως (πρὶν κρίνῃ).

;Προδοσειω,=(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Προδωσείω.

;Προδοσέταιρος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προδωσέταιρος.

Προδοσία (ἡ). τὸ προδίδειν, ἡ ἐπιβουλὴ (ἀπιστία) τοῦ προδότȣ.

Προδοσίκομπος (ὁ, ἡ), Κωμ. [προδίδωμι, κόμπος]. ὁ κομπάζων (ὑποσχόμενος πολλὰ ϗ μεγάλα) ϗ μὴ κάμνων τίποτε.

Πρόδοσις [προδίδωμι], εως (ἡ). προπληρωμή, προκαταβολή, (Τουρκ.) πεΐ. 2)=Προδοσία.

Προδοτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ

Προδότης, ου (ὁ). ὁ προδίδων (πόλιν ἢ τὸν φίλον του). » Λέκτρων —,« Εὐρ., ὁ μοιχός.

Προδοτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν προδότην, προδότου ἴδιος· πρόθυμος (ἐπιρρεπής) εἰς τὸ προδίδειν, ἔχων διάθεσιν προδότȣ.

Προδοτικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἂν προδότης.

Προδότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Προδότης.

Πρόδοτος (ὁ, ἡ). ὁ προδοθεὶς (παραδοθεὶς ἢ ἐγκαταλειφθεὶς ἀπὸ τοὺς φίλȣς τȣ).

Προδότρια (ἡ), μτγν. ἀντὶ Προδότις.

Πρόδȣλος (ὁ, ἡ), Π. δȣλικός, ἰσόδȣλος.

Προ·δουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω δοῦλον (Ὑποδȣλόνω) τινὰ προτοῦ.

Προ·δουπέω-ῶ, Μ. ήσω (πρκ. ἀντὶ ἐνσ. Προδέδȣπα), Π. κάμνω (πίπτω μὲ) κρότον πρίν.

Προδραμοῦμαι, μέλλ. τοῦ Προτρέχω.

Προδρομὴ καὶ Προδρομία (ἡ), τὸ προτρέχειν (προλαμβάνειν)· ἐπιδρομὴ ἢ συμπλοκὴ τῶν προδρόμων (τῆς προφυλακῆς) τοῦ στρατεύματος, (ἐν γέν.) ἔφοδος (εἰσβολὴ) ἐχθροῦ.

Πρόδρομος (ὁ, ἡ). ὁ προτρέχων (προπορευόμενος δρόμῳ) τινός, (ἰδιαιτ.) ὁ τρέχων ἐμπρὸς νὰ δώσῃ εἴδησιν, (ἐπὶ στρατ.) ὁ στελλόμενος ἐμπρὸς νὰ προλάβῃ ἢ νὰ κατασκοπεύσῃ τὸν ἐχθρόν, στρατιώτης ἐλαφροαρματωμένος, (Γαλλ.) éclaireur, voltigeur. » Προδρόμους ἀποστείλαντες τῶν ἱππέων τοὺς ἀρίστȣς,« Ἡρ. » Ἦλθεν αὐτῷ πρόδρομος ἀγγελίη,« αὐτ. » Φυγάδα πρόδρομον,« Σοφ., φεύγοντα προτροπάδην. (καὶ μτνμ.) » Σῦκα πρόδρομα,« Ἀθ., τὰ πρώϊμα. » Οἶνος —,« αὐτ., ὁ (ἄλλ.) Πρότροπος καὶ Πρόχυμα. (πλθ.) » Πρόδρομοι (ἄνεμοι),« οἱ πνέοντες ὀλίγας ἡμέρας πρὶν τῶν κυνικῶν καυμάτων. || (οὐσ. Γ.) ἀντὶ Προδρομή.

;Πρόδυσις, εως (ἡ). ἡ πρὸ τῆς δύσεως ὥρα (κατάστασις τοῦ οὐρανοῦ).

Προ·δυστυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυστυχῶ προτοῦ.

Προ·δυσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμπνέω συστολὴν (Μετριάζω, Ἀναχαιτίζω) προτοῦ.

Προδωμάτιον (τὸ). τὸ πρὸ τοῦ δωματίȣ μέρος (μικρότερον δωμάτιον), σαλόνι ἢ ἀντικάμαρα.

Προ·δωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χαρίζω (Φιλοδωρῶ) προτοῦ.

Προδωσείω (χωρὶς Μ.). Ἔχω ὄρεξιν (διάθεσιν) νὰ προδώσω.

Προδωσέταιρος (ὁ, ἡ). ὁ προδίδων ἢ ἀνίκανος νὰ ὑπερασπίσῃ τοὺς φίλȣς (συντρόφȣς, ἑταίρȣς) τȣ.

Προεγγονή (ἡ), ἡ θυγάτηρ ϗ

Προέγγονος (ὁ, ἡ), ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐγγόνȣ ἢ τῆς ἐγγόνης.

Προ·εγ·γράφω, Μ. γράψω. Γράφω εἰς σημειωματάριον (εἰς τὸν κατάλογον κτλ., Καταγράφω) προτοῦ.

Προ·εγγυάω-ῶ, Μ. ήσω,=Ἀρραβωνίζω.

Προ·εγ·γυμνάζω, Μ. άσω. Προγυμνάζω τινὰ εἰς.

†Προέγγυος, ἴδε Προὔγγυος.

Προ·εγείρω, Μ. εγερῶ. Σηκόνω ἐπάνω ἢ Ἐξυπνῶ ἢ Διεγείρω τινὰ προτοῦ.

Προ·εγ·κάθημαι (χωρὶς Μ.). Κάθημαι ἀπὸ προτήτερα μέσα εἰς, (ἐν γέν.)=Προέγκειμαι. » Προεγκαθήμενα,« Λξ., ὅσα ἔχει τις πρὸ πολλοῦ τυπωμένα εἰς τὸν νοῦν τȣ.

Προ·εγ·καλέω-ῶ, Μ. έσω. Ἐγκαλῶ (Κατηγορῶ) προτοῦ.

Προ·εγ·κατα·βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω προτοῦ (θεμέλιον), προκαταβάλλω εἰς.

Προ·έγ·κειμαι, Μ. κείσομαι. Εὑρίσκομαι μέσα εἴς τι (Ἐνυπάρχω) πρὶν ἢ πρὸ πολλοῦ.

Προ·εγ·κελεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἐγκελεύομαι (Παρακινῶ δι' ἐγκελεύσεως) τινα προτοῦ.

Προ·εγ·κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω προτοῦ μέσα εἰς.

Προ·εγ·κρατεύομαι, Μ. εύσομαι. Προετοιμάζομαι δι' ἐγκρατείας.

†Πρόεγμα (τὸ), [προέχω]. ὑποστήριγμα προέχον (ὁποῖα τὰ ὑπὸ τοὺς ἐξώστας τῶν οἰκιῶν).

Προεγρήγορα, μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνσ.) τοῦ Προγρηγορέω.

Προ·εγ·χαράσσω(ττω), Μ. άξω. Χαράζω προτοῦ μὲ τὸ ξυράφι. »Τὰς σάρκας —,« Ἀρετ. 2) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἐγχαράττω (ἐντυπόνω) τι προηγȣμένως μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Προ·εγ·χειρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.)=Προεπιχειρῶ. 2) προαποδεικνύω δι' ἐπιχειρημάτων. » Ἐκ τῶν περὶ φθορᾶς ϗ γενέσεως προεγκεχειρημένων ἡμῖν ἐν ταῖς ἀντιρρήσεσι,« Σξτ.

Προ·εγ·χειρίζω, Μ. ήσω. Ἐγχειρίζω προτοῦ.

Προ·εγ·χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω προτοῦ τι ἔσωθεν.

;Προ·εγ·χυματίζω, Μ. ίσω. Ἐγχυματίζω προτοῦ, χύνω πρῶτα ὡς ἰατρικὸν μέσα εἰς.

Προεγχυματισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προεδεσθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Προεσθίω.

;Προέδρα (ἡ). ἡ πρώτη ἕδρα (καθέδρα). πρωτοκαθεδρία.

Προεδρεία ϗ Προέδρευσις, εως (ἡ), τὸ προεδρεύειν,=Προεδρία.

Προ·εδρεύω, Μ. εύσω. Προκάθημαι, ἔχω τὴν πρώτην θέσιν, εἶμαι πρόεδρος. »Τῆς βουλῆς —,« Δμ.

Προεδρία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ θέσις τοῦ προέδρου· τὸ δικαίωμα τοῦ προεδρεύειν, πρωτοκαθεδρία.

;Προέδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Προέδρα.

Πρόεδρος (ὁ, ἡ). ὁ κατέχων (καθήμενος εἰς) τὴν πρώτην θέσιν (ἕδραν). || (οὐσ.) ὁ πρῶτος (προεστὼς) σώματος, (Γαλλ.) president. (εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ πρῶτος τῆς βουλῆς τῶν 500, δηλ.) ὁ πρῶτος τῆς πρυτανευούσης ἑκάστοτε φυλῆς.

Προ·έδω, Π. ἀντὶ Προεσθίω.

Προ·εέργω, Ἰων. ἀντὶ Προείργω.

Προέηκα, Ἰων. ἀντὶ Προῆκα, ἀόρ. ά τοῦ Προΐημι.

Προεθῇ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τῆς ὑποτ. τοῦ Προΐημι.

Προ·εθίζω, Μ. ίσω. Συνειθίζω προτοῦ (ἀπὸ προτήτερα). || (ὁ πθ. πρκ.) Προείθισαι, « συνειθίζεται πρὸ πολλοῦ (ἔκπαλαι), εἶνε προϋπάρχȣσα συνήθεια.

Προεθισμός (ὁ), τὸ προεθίζειν ἢ προεθίζεσθαι.

Προεθιστέον, θετ. τοῦ Προεθίζω.

Προειδέναι, ἀπαρ. τοῦ Πρόοιδα.

Προεῖδον ϗ (μσ.) Προειδόμην, ἀορ. β'. τοῦ Προοράω.

Προ·ειδωλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω (Σχηματίζω) προτοῦ μὲ τὴν φαντασίαν μȣ, (Γαλλ.) figurer.

Προειδώς, υῖα, ός, μτχ. τοῦ Πρόοιδα.

Προ·εικάζω, Μ. άσω. Συμπεραίνω ἐξ εἰκασίας, προμαντεύω κατὰ συμπερασμόν.

Προ·εικονίζω, Μ. ίσω. Παριστάνω τι προτοῦ (Προσημαίνω) δι' εἰκόνος.

Προεικόνισμα (τὸ), τὸ προεικονισθὲν (εἰκονικῶς προδηλωθέν).

Προείλετο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Προαιρέομαι.

Προείληφα, πρκ. τοῦ Προλαμβάνω.

Προειμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Προΐημι.

Πρό·ειμι, Μ. έσομαι (παρτ. Προῆν κτλ.). Εἶμαι (Ὑπάρχω) πρίν, προϋπάρχω.

Πρό·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Προῄειν κτλ.), = Προέρχομαι (τοῦ όπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλ.), προβαίνω, προχωρῶ κτλ. » Τοῦ χρόνου (» Τοῦ πότου) προϊόντος,« Ἡρ.

Προεῖνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἢ πθ. πρκ. τοῦ Προΐημι.

Προεῖπον, ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τοῦ Προαγορεύω.

;Πρόειρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρῷρα.

Προ·είργω, Μ. ειρξω· Ἐμποδίζω προτοῦ ἢ στεκόμενος ἐμπρός, ἐμποδίζω τινὰ νὰ προχωρήσῃ, τοῦ κόπτω τὸν δρόμον.

Προειρηκα, ἐνεργ. ϗ

Προείρημαι, πθ. πρκ. (ἀνμλ.) τοῦ Προαγορεύω.

Προ·ειρηνεύω, Μ. εύσω. Ἔχω ἢ Κάμνω προτοῦ εἰρήνην.

Προ·εισ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προεισήγαγον κτλ.). Ἐμβάζω προτοῦ. (συνκδχ.) παρουσιάζω προτοῦ εἰς τὸ θέατρον. »Ἡ Ἀνδρομέδα ὀγδόῳ ἔτει προεισῆκται,« Σχλ. Ἀρφ.

Προεισαγωγή (ἡ), τὸ προεισάγειν, ἔμβασμα προτοῦ, (μτνμ.) προοίμιον λόγου ἢ συγγράμματος, (παρβλ.) Προκατασκευή.

Προεισαγωγικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς προεισαγωγήν.

Προ·εισ·βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐμβαίνω προτοῦ, προεισέρχομαι.

Προ·εισ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω ἢ Ῥίπτω τι προτοῦ μέσα εἰς, Προεμβάλλω· (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) κάμνω εἰσβολὴν (ἐμβαίνω εἰς τοὺς τόπους τοῦ ἐχθροῦ) πρῶτος ἢ προτήτερα· (μτνμ.) προοιμιάζω.

Προεισβολή (ἡ). ἡ πρώτη ἢ ἡ προλαβοῦσα εἰσβολή, προεισαγωγή, προοίμιον.

Προ·εισ·ελαύνω, Μ. ελάσω. Ἐμβάζω (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ. Ἐμβαίνω) διώκων προτοῦ μέσα εἰς, προεισβάλλω (κυρ. ἔφιππος).

Προεισενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. ϗ

Προεισενεκτέον, θετ. τοῦ Προεισφέρω.

Προ·εισ·έρχομαι, Μ. εισ·ελεύσομαι (ἀόρ. Προεισῆλθον κτλ.). Ἐμβαίνω πρῶτος ἢ προτοῦ.

Προ·εισ·ευπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Προμηθεύω τι ἐκ προκαταβολῆς. » Κατασκευαζομένῳ τὴν τράπεζαν προεισευπόρησα (κατὰ διόρθ. ἀντὶ προσεισευπόρησα) ἀργυρίου,« Ἰσ.

Προεῖσθαι, μσ. ἢ πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προΐημι.

Προ·εισ·καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Προσκαλῶ τινα ἐντὸς (Εἰσκαλῶ) πρὸ τῶν ἄλλων.

Προ·εισ·κλείω, Μ. κλεισω. Κλείω ἐντὸς ἀπὸ προτήτερα.

Προ·εισ·κρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι. Ἐμβαίνω (Περνῶ μέσα, Εἰσχωρῶ) προτοῦ.

Προεισόδιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τῆς εἰσόδου γινόμενος. »Ἑτοιμασία —,« Νικ. Χων.

Προεισόδιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τῆς κυρίως εἰσόδου. ‖. (οὐσ.) Προεισόδιον (τό) ϗ Προεισόδια (τά), τὰ πρὸ τῆς εἰσόδου τελούμενα, αἱ προετοιμασίαι τῆς εἰσόδου, (ἐν γέν.) προεισαγωγή, προοίμιον.

Προ·εισ·οικίζω, Μ. ίσω. Προεισάγω εἰς τὸν οἶκον, προενοικίζω.

Προεισοίσω, μέλλ. τοῦ Προεισφέρω.

Προ·εισ·παίω, Μ. παίσω, = Προεισπίπτω.

Προ·εισ·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω προτοῦ μέσα· ἐμβάζω μὲ πομπὴν (μὲ θρίαμβον), (παρβλ.) Προεισάγω.

Προ·εισ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Προεισέπεσον κτλ.). Πίπτω (Ἐμβαίνω μὲ ὁρμήν, Ῥίπτομαι) πρῶτος ἢ προτοῦ μέσα εἰς.

Προ·εισ·πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἐμβαίνω πρὶν ἢ προτοῦ, προεισβαίνω, προεισέρχομαι.

†Προ·εισ·πταίω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεισπαίω.

Προειστήκειν, ὑπερσ. τοῦ Προΐστημι.

Προ·εισ·τρέχω, Μ. τρέξω. Προεισέρχομαι τρέχων.

Προ·εισ·φέρω, Μ. εισ·οίσω (ἀόρ. Προεισήνεγκα κτλ.). Φέρω μέσα (Ἐμβάζω ἢ Συνεισφέρω) πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προεισφορά (ἡ), τὸ προεισφέρειν, προκαταβολὴ συνεισφορᾶς (ἐράνου).

Προ·εκ·βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Προεξέβαλον κτλ.). Ἐβγάζω ἢ Ῥίπτω ἔξω προτοῦ.

†Προέκβασις, εως (ἡ). ἔκβασις (ἔξοδος) προλαβοῦσα.

Προ·εκ·βιβάζω, Μ. άσω. Ἐβγάζω (Παρασύρω) προτοῦ, (εἰς τὸν Πλβ. διορθ. Προεμβιβάζω).

†Προεκγονη (ἡ), θηλ. τοῦ

†Προέκγονος (ὁ), = Προέγγονος.

Προ·εκ·δαπανάω-ῶ, Μ. ήσω. Καταδαπανῶ (Κατεξοδεύω) πρίν.

Προ·εκ·δειματόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξυπνάζω (Κατατρομάζω) πρίν.

Προ·εκ·δέχομαι, Μ. δέξομαι. Ἐκδέχομαι (Παραλαμβάνω, Ἀναδέχομαι) πρίν, περιμένω (ἀπεκδέχομαι) πρὸ πολλοῦ.

Προ·εκ·δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκδημῶ (Ἀναχωρῶ ἐκτὸς τοῦ δήμου μου) προτοῦ.

Προ·εκ·διδάσκω, Μ. διδάξω. Προδιδάσκω ἐντελῶς.

Προ·εκ·δίδωμι, Μ. εκ·δώσω (ἀόρ. Προεξέδωκα κτλ.). Ἐκδίδω (Κοινοποιῶ, Δημοσιεύω) τι προτοῦ.

Προέκδοσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἔκδοσις (δημοσίευσις συγγράμματος) προλαβοῦσα.

Προεκδραμεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προεκτρέχω.

Προεκδρομή (ἡ), τὸ προεκτρέχειν, ἔφοδος τῶν ἐκδρόμων (ἴδε τὴν λέξιν) στρατιωτῶν, ἐπιδρομὴ γινομένη προτοῦ.

Προ·εκ·ζέω, Μ. ζεσω. Ζεματίζω τι προτοῦ.

†Προ·εκ·θερίζω, Μ. ίσω. Θερίζω πρὶν ὅλως διόλου.

Προ·εκ·θερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω καλῶς προτοῦ.

Προέκθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προεκτίθημι, ἔκθεσις προκαταρκτική, προοίμιον (προεισαγωγή) ἐκθέσεως.

Προεκθετέον, θετ. τοῦ Προεκτίθημι.

Προεκθετικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἁρμόδιος διὰ) προέκθεσιν, προπαρασκευαστικὸς τῆς ἐκθέσεως.

Προεκθετικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει (Κατὰ σχῆμα) προεκθέσεως.

Προ·εκ·θέω, Μ. θεύσομαι, = Προεκτρέχω.

Προεκθορών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ

Προ·εκ·θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Προεξέθορον κτλ.), = Προεκπηδάω.

Προ·εκ·καθαίρω, Μ. αρῶ. Καθαρίζω ἐντελῶς (Ξεπαστρεύω) προτοῦ.

Προ·εκ·καίω, Μ. καυσω (ἀόρ. Προεξέκηα κτλ.). Ἐξάπτω (Φλογίζω, Ἐρεθίζω) πρίν.

Προ·έκ·κειμαι, Μ. κεισομαι. Εἶμαι ἐκτεθειμένος πρὶν ἢ ἐμπροστά, προέχω, προεξέχω. » Στέννα τὸ μετριον προεκκείμενα,« Φλστ. » Προεκκείμενα,« Γρμτ., τὰ προεκτεθειμενα (προηγούμενα) μέρη σχοινοτενοῦς περιόδου.

Προ·εκ·κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀδειάζω (Εὐκαιρόνω) πρὶν ὅλως διόλου, προεκκαινονω.

Προ·εκ·κλύζω, Μ. κλύσω. Ἐκκλύζω (Ξεπλύνω κλύζων) προτοῦ.

Προ·εκ·κομίζω, Μ. ισω. Φέρω (Ἐβγάζω, Κουβαλῶ ἔξω ἢ εἰς τὸν ταφον) προτοῦ

Προ·εκ·κοπτω, Μ. κοψω. Κοπτω διολου (Ἐκκοπτω) προτοῦ.

Προ·εκ·κρίνω, Μ. κρινῶ. Ξεχωρίζω (Ξεδιαλεγω) τι προτοῦ.

Προέκκρισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προ·εκ·κρούω, Μ. κρούσω. Ἐκκρουω (Ἀποκρούω) πρίν.

Προ·εκ·λαμπω, Μ. λάμψω. Ἐκλάμπω πρίν.

Προ·εκ·λέγω, Μ. λέξω. Διαλέγω ἢ Συλλέγω (Συνάζω καὶ μσ. Εἰσπράττω) πρίν. » Τὰ χρήματα ὅσα προεξείλεκτο ἀπὸ τῆς Ῥόδου,« Ἀππ.

Προ·εκ·λειπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω (Παραιτῶ, Ἐγκαταλείπω ἢ [;] Λειποθυμῶ, Ἐκλείπω) πρίν.

Προ·εκ·λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Μετρῶν εὑρίσκω (Συλλογίζομαι) προτοῦ, προσυπολογίζομαι.

Προ·εκ·λύω, Μ. λύσω. Ἐκλύω (Ἐκνευρίζω) προτοῦ.

Προ·εκ·μανθάνω, Μ. μαθήσομαι (ἀόρ. Προεξέμαθον κτλ.). Μανθάνω τι καλως (ἀπ' ἔξω) πρίν.

Προ·εκ·νιτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεπλύνω Ξεπαστρεύω πρῶτα μὲ νίτρον (σαπούνι ἢ λεσσίβι).

Προ·εκ·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω ἔξω (Ξεκινῶ) προτοῦ.

Προ·εκ·πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἐκτείνω (Ἐξαπλόνω) πρίν.

Προ·εκ·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ (Τινάζομαι) πρῶτος ἢ προτήτερα ἔξω.

Προ·εκ·πινω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Προεξέπιον κτλ.). Πινω πρὶν ὅλως διόλου (μέχρι βανίδος).

Προ·εκ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Προεξέπεσον κτλ.). Πίπτω ἔξω (Ἐβγαίνω μὲ βίαν, Κινολογοῦμαι) προτήτερα· προχωρῶ πλειότερον τοῦ δέοντος. (μτφορ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὅριά μου, ἐξοκέλλω εἰς ὑπερβολάς.

Προ·εκ·πλέω, Μ. πλεύσομαι. Ἐκπλέω (Ἐβγαίνω ἀπὸ τὸν λιμένα) πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προ·εκ·πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκπληρῶ προτοῦ.

Προ·εκ·πλήσσω (ττω), Μ. πλήξω. Ἐκπλήττω (Ξυπνάζω) πρίν, φέρω προτοῦ εἰς ἔκπληξιν

Προ·εκ·πλύνω, Μ. πλυνῶ. Ξεπλύνω προτοῦ.

Προ·εκ·πνέω, Μ. πνεύσω. Ἐκπνέω πρίν.

Προ·εκ·πνίγω, Μ. πνίξω. Πνίγω πρὶν ὅλως διόλου.

Προ·εκ·πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατορθόνω μὲ κόπον ἢ Καταπονῶ προηγουμένως.

Προέκπτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προεκπίπτω, ἡ ὑπὲρ τὸ δέον προχώρησις· (μτφορ.) ὑπέρβασις τῶν ὅρων τοῦ μετρίου, ὑπερβολή.

Προ·εκ·πορθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκπορθῶ (Διαγουμίζω) πρίν.

Προ·εκ·ρέω, Μ. ρεύσομαι καὶ ρυήσομαι (ἀόρ. Προεξερρύην κτλ.). Ἐκρέω (Ξεχύνομαι) πρίν.

Προ·εκ·ρήγνυμαι, Μ. ραγήσομαι (ἀόρ. Προεξερράγην κτλ.). Ξεσπάνω πρίν.

Προ·εκ·ρίπτω, Μ. ρίψω. Ῥίπτω ἔξω (Ἐκρίπτω) πρίν.

Προ·εκ·ροφάω (έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ πρῶτον ἐντελῶς (Ἀπορροφῶ).

Προ·εκ·τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω πρὶν ἢ παρεμπρος.

;Προεκτέλεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

;Προ·εκ·τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Ἐκτελῶ (Κατορθόνω, Τελειοποιῶ) προτοῦ. 2) προκατηχῶ (προετοιμάζω) τινα εἰς τελετήν.

Προ·εκ·τέμνω, Μ. τεμῶ. Ἐκτέμνω (Ἀποτεμνω) πρίν, προεκκόπτω.

Προεκτετεισμαι, πθ. πρκ. τοῦ Προεκτίνω.

Προ·εκ·τήκω, Μ. τήξω. Λυόνω ὅλως διόλου (Κατατήκω) πρίν· (συχνοτ. πθ.) φθείρομαι (κατατήκομαι) προτοῦ ἢ πρόωρα.

Προ·εκ·τίθημι, Μ. εκ·θήσω (ἀόρ. Προεξέθηκα κτλ.). Ἐκθέτω πρίν, ἀναφέρω (διηγοῦμαι) πρῶτον ἢ ἐν προοιμίοις.

Προ·εκ·τικτω, Μ. τέξομαι (ἀόρ. Προεξέτεκον κτλ.). Γεννῶ (Παιδοκομῶ ἢ Ὠοτοκῶ) προτήτερα. » Οἱ κάραβοι προεκτίκτουσιν ὑπὸ τὴν κοιλίαν εἰς τὰς πτύχας,« Ἀ.ςτ.

Προ·εκ·τίλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ πρὶν ὅλως διόλου.

Προ·εκ·τίνω, Μ. τίσω. Πληρόνω πρίν, προεξοφλῶ. » Εἴ τινα χρὴ αὐτῷ γενέσθαι παρὰ φιλοσοφίας συντέλειαν, αὕτη προεκτετεισται ἱκανῶς,« Θμς.

Προ·εκ·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Προεξέδραμον κτλ). Τρέχων ἐβγαίνω πρῶτος ἢ προτήτερα· (Τακτ.) κάμνω προεκδρομήν.

Προ·εκ·τρύχω, Μ. τρύσω. Κατατρίβω (Καταπονῶ, Ἐξασθενῶ) προηγουμένως διὰ συνεχοῦς ταλαιπωρίας.

Προ·εκ·τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Σχηματίζω) τι προηγουμένως (κατὰ τὸν τυπον ἄλλου).

Προεκτύπωμα (τό). τὸ προγεγονὸς ἐκτύπωμα.

Προεκτύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προ·εκ·φαίνω, Μ. φανῶ. Ἐκφαίνω πρίν.

Προ·εκ·φέρω, Μ. εξ·οίσω (ἀόρ. Προεξήνεγκα κτλ.). Ἐβγάζω προτήτερα ἔξω· (ἐπὶ νεκροῦ) = Προεκκομίζω.

Προ·εκ·φεύγω, Μ. φεύξομαι καὶ φευξοῦμαι (ἀόρ. Προεξέφυγον κτλ.). Φεύγω πρὶν ἔξω, φεύγων προτοῦ γλυτόνω.

Προ·εκ·φοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω (Ξυπνάζω) πρῶτα ὅλως διόλου, κατατρομάζω πρίν.

Προεκφόβησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ

Προ·εκ·φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω προτοῦ ἔξω, κοινοποιοῦμαι (διαδίδομαι) προτήτερα.

Προ·εκ·φράζω, Μ. φράσω. Ἐκφράζω προτοῦ.

Προ·εκ·φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Προφέρω (Ἐκφωνῶ) προτοῦ.

Προ·εκ·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Προεξέχεα κτλ.). Χύνω ἢ Σκορπίζω προτοῦ ἔξω

Προ·εκ·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραβηοῦμαι (Ἀναχωρῶ, Παραμερίζω) πρίν.

Προέλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Προ·ελαύνω, Μ. ελάσω (πρκ. Προελήλακα κτλ.). Κτυπῶ (Ὑπάγω μὲ) τὸ ἄλογόν μου ἐμπρὸς ἢ πρὸ τῶν ἄλλων, προχωρῶ ἔφιππος, (παρβλ.) Προεξελαύνω· (μτνμ. ἐπὶ χρόν.) » Ὡς δὲ πρόσω τῆς νυκτὸς προελήλατο,« Ἡρ., εἶχε περάσῃ πολλὴ ὥρα τῆς νυκτός.

Προ·ελέγχω, Μ. ελέγξω. Ἐλέγχω (Ἐξελέγχω) πρίν, προαποδείκνυμι.

Προ·ελευθερόω-ῶ, Μ. ωσω. Ἐλευθερόνω πρίν.

Προέλευσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ προέρχεσθαι (ἐβγαίνειν ἔξω)· (ἐπὶ στρατ.) ἐκδρομή· (συνήθ.) ἡ μετὰ παρατάξεως (ἐν πομπῇ) ἔξοδος, (Τουρκ.) ἀλάϊ (μτφορ.) προχώρησις, ἐπίδοσις, πρόοδος.

Προελκομένως, ἐπίρ (μτχ.). Διεξοδικῶς, εἰς μάκρος.

Προ·ελκόω-ῶ, Μ. ώσω. Πληγόνω πρίν.

Προ·ελκύω καὶ Προ·έλκω, Μ. ελκύσω (ἀόρ. Προείλκυσα κτλ.). Τραβῶ ἐμπρός. (μτφορ.) προκαλῶ.

Προελόμενος, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Προαιρέομαι.

Προ·ελπίζω, Μ. ίσω. Ἐλπίζω πρὶν (ἀπὸ προτήτερα), ἔχω προϋπάρχουσαν ἐλπίδα.

Προ·ελυτρόω-ῶ, Μ. ωσω. Σκεπαζω προτοῦ μὲ ἔλυτρον (ἐξώφλοιον, περικάλυμμα).

Προ·εμ·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προενέβην κτλ.). Πατῶ ἢ Ἐμβαίνω πρῶτος ἢ προτήτερα μέσα εἰς.

Προ·εμ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐμβάζω τι (ϗ ἐλλ. Ἐμβαίνω) πρῶτος ἢ προτοῦ μέσα εἰς. »Ἐλπίδας προεμβάλλειν τινί,« Λξ., ἐμπνέειν πρίν. (καὶ ἐλλ.) » Προεμβαλλόντων ἐς τὴν γῆν τῶν χειρέων,« Ἡρ., ἐμπήγοντα ὡς ἐξέχοντα ἐμπρός. »Προενέβαλον εἰς τὴν χώραν,« Δ. Κάσσ., ἔκαμαν πρῶτοι ἢ προτήτερα εἰσβολὴν (ἐπιδρομήν). » Προεμβαλούσης δὲ εἰς αὐτὴν (τὴν ναῦν) τριήρους,« Λξ., τὴν ἐκτύπησε μὲ τὸ ἔμβολον, ἔπεσεν ἐπάνω της.

Προεμβατήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν προεμβάτην. » Γέρας προεμβατήριον,« Ἡλ., τὸ διδόμενον εἰς τὸν πρῶτον ἐμβάντα εἰς πολεμούμενον πλοῖον.

Προεμβάτης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος ἐμβαίνων (κυρ. εἰς πολεμούμενον πλοῖον).

Προ·εμ·βιβάζω, Μ. άσω. Ἐμβάζω πρῶτα ἢ προτοῦ.

;Προεμβόλιον (τό) καὶ

†Προεμβολίς, ίδος (ἡ) καὶ

†Προέμβολος (ὁ) καὶ

Προέμβολον (τό). ἡ ἄκρα τοῦ ἐμβόλου (τῆς σουβλερᾶς μύτης) πολεμικοῦ πλοίου.

Προέμεν, Π. ἀντὶ Προεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προΐημι.

†Προ·εμ·βρέχω, Μ. βρέξω. Πρῶτα μουσκεύω, (εἰς τὸν Γαλ. Β'. 107 διορθ. Προσεμβρέχω).

Προ·εμέω-ῶ, Μ. εμέσω. Ξερνῶ προτοῦ.

Προ·εμ·πείρω, Μ. περῶ. Καρφόνω (Ἐμπήγω) πρῶτα μέσα εἰς.

Προ·εμ·πίπλημι, Μ. εμ·πλήσω (ἀόρ. Προενέπλησα κτλ.). Γεμίζω προτοῦ.

Προ·εμ·πίπρημι, Μ. εμ·πρήσω. Καίω (Κατακαίω) πρίν.

Προ·εμ·μελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνδιατρίβω μελετῶν προτοῦ τι, προγυμνάζομαι.

Προ·εμ·πίπτω, Μ. εμ·πεσοῦμαι (ἀόρ. Προενέπεσον κτλ.). (μὲ δοτ.) Πίπτω προτοῦ μέσα (Περιπίπτω) εἰς.

Προ·εμ·πλήθω (χ. Μ.). Εἶμαι γεμάτος (ἔμπλεως) ἀπὸ προτήτερα.

Προεμπλήσω, μέλλ. τοῦ Προεμπίμπλημι.

Προ·εμ·πνέω, Μ. πνεύσομαι. Φυσῶ μεσα (Ἐμπνέω) πρίν.

Προεμπολεύς, έως (ὁ). ὁ ἀγοράζων προτοῦ ἢ ἀπὸ πρῶτον χέρι ἵνα μεταπωλήσῃ, μεταπράτης.

;Προ·εμ·πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἐμπορεύομαι προτοῦ, ἀγοράζω ϗ μεταπωλῶ ἀπὸ πρῶτον χέρι.

Προεμπρήσω, μέλλ. τοῦ Προεμπίπρημι.

Προέμπτωσις, εως (ἡ), τὸ προεμπίπτειν, προλαβοῦσα σύμπτωσις.

Προ·εμ·φαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (Φανερόνω) προτοῦ· προεικονίζω.

Προ·εμ·φανίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐμφανίζομαι (Παρουσιάζομαι) ἐμπρὸς ἢ προτήτερα.

Προέμφασις, εως (ἡ), τὸ προεμφαίνεσθαι, πρώτη (προηγουμένη) ἔμφασις, προεμφάνισις.

Προ·εμ·φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεμίζω (Χορταίνω) πρίν.

Προ·εμ·φράσσω (ττω), Μ. φράξω. Φράζω (Στουππονω) προτοῦ.

Προ·εν·απο·κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι ἀπὸ προτήτερα ἐναποτεθειμένος εἰς.

†Προ·εν·άρχομαι, Μ. άρξομαι. Κάμνω ἔναρξιν προτήτερα.

Προ·εν·ατενίζω, Μ ίσω. Ἐνατενίζω προτοῦ

Προ·εν·δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω ἐμπράκτως (Ἀποδείχνω· [Νμ.] Καταμηνύω· [μσ.] Κάμνω ἐπίδειξιν ζήλου) πριν.

Προ·εν·δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πρὸ καιροῦ παρὼν εἰς τὸν δῆμον (εἰς τὴν πατρίδα) μου· (μτνμ.) ἔχω πρὸ πολλοῦ ἕξιν εἴς τι. (μὲ δοτ.) » Τοῖς πράγμασι —,« Ποσειδ., τὰ γνωρίζω πρὶν ὡς ἂν νὰ ἦνε παροντα. » Κακοῖς μείζοσι τῶν προενδεδημηκοτων,« Ἰωσ., τῶν πρὸ καιροῦ συμβάντων.

Προ·εν·δίδωμι, Μ. εν·δώσω (ἀόρ. Προενέδωκα κτλ.). Ἐνδίδω (Ὑποχωρῶ) προτοῦ.

Προ·εν·δύω, Μ. δύσω. Ἐνδύω προτοῦ.

Προενεγκεῖν, ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προφερω.

†Προενέδρα (ἡ), γρμτ. ἐξήγ τοῦ Προδοχή.

Προ·εν·εδρεύω, Μ. εύσω. Τοποθετῶ προτοῦ εἰς ἐνέδραν.

Προ·έν·ειμι, Μ. εν·έσομαι. Εἶμαι ἀπὸ προτήτερα μέσα εἰς.

Προ·εν·είρω, Μ. έρσω. Βάλλω ἀνάμεσα (Ἐμπλέκω, Παρενείρω) πρίν.

Προενεκτέον, θετ. τοῦ Προφέρω.

Προένεξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προφέρω, αναφορὰ ῥητοῦ.

Προ·εν·έπω (εννέπω), Μ. ενισπήσω, Π. λέγω πρῶτον, προλέγω. » Χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προὐννεπω, « Σοφ. » Προὐννέπω δ' ὑμῖν ὅτι, « Αἰσχλ.

Προ·εν·εργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω (Ἐνεργῶ) προτοῦ.

Προ·εν·έχομαι, Μ. εν·σχεθήσομαι (ἀόρ. Προενεσχόμην κτλ.). Εἶμαι πιασμένος (δεμένος, Ἐνέχομαι) ἀπὸ προτήτερα εἴς τι.

Προ·εν·εχυριάζω, Μ. άσω. Λαμβάνω ἐνέχυρον ἢ ὡς ἐνέχυρον ἀπὸ προτήτερα, (μτνμ.) προϋποχρεονω.

†Προ·εν·ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπαναλαμβάνω συχνὰ (Κάμνω νὰ ἀντηχῇ) τι πρὶν εἰς τὰ ὦτά τινος.

Προ·εν·θυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Προενεθυμήθην κτλ.). Βάλλω κατὰ νοῦν (Ἐνθυμοῦμαι, Συλλογίζομαι, Παρατηρῶ) τι πρίν, (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἐκ δ'.).

Προενθύμησις, εως (ἡ). ἐνθύμησις προλαβοῦσα (προϋπάρχουσα), πρόνοια.

Προ·εν·ίσταμαι, Μ. εν·στήσομαι. Ἐναντιοῦμαι πρίν, κάμνω ἐκ προοιμίων ἔνστασιν.

Προ·εννέπω, Ζ. Προενέπω.

Προ·εν·νοέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προενθυμέομαι.

Προεννόημα (τό). τὸ προεννοηθέν, προηγούμενον ἐνθύμημα.

Προ·εν·οικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κατοικῶ πρὶν (ἀπὸ προτήτερα) εἰς μέρος τι.

Προενοίκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τὸ νὰ κατοικῇ ἢ νὰ ἐκατοίκησέ τις πρὶν εἰς μέρος τι.

Προ·εν·οικίζω, Μ. ίσω. Ἐνοικίζω πρίν.

Προ·εν·όω-ῶ, Μ. ώσω. Ἑνόνω προτοῦ.

Προ·εν·σείω, Μ. σείσω. Ῥίπτω (Βάλλω) τι πρὶν μέσα εἰς· ἐμπνέω προτοῦ αἴσθημά τι.

Προ·εν·σκευάζω, Μ. άσω. Προετοιμάζω μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα σκεύη.

Προενστατέον, θετ. τοῦ Προενίσταμαι.

Προ·εν·τείνω, Μ. τενῶ. Ἐντείνω (Κορδίζω) ἀπὸ προτήτερα.

Προ·εν·τίθημι, Μ. εν·θήσω. Βάλλω ἀπὸ προτήτερα μέσα εἰς.

Προ·εν·τίκτω, Μ. εν·τέξομαι. Γεννῶ προτοῦ μέσα εἰς.

Προ·εν·τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Προενέτυχον κτλ.). (μὲ δοτ.) Ἀπαντῶ πρῶτός τινά, ἢ· Ἀνταμόνομαι (Λαμβάνω ὁμιλίαν) προηγουμένως μετά τινος. » Τοῖς σκοποῖς ἡμῶν προεντυχόντες, « Συν. » Ὡς οὐκ ἄξιον ἑτέρῳ βιβλίῳ προεντυχεῖν, « αὐτ.

;Προ·εν·τύνω, Μ. υνῶ, Π. προετοιμάζω, προδιαθέτω.

Προ·εν·τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐντυπόνω ἀπὸ προτήτερα.

Προ·εν·υπ·άρχω, Μ. άρξω. Ὑπάρχω ἀπὸ προτήτερα μέσα εἰς.

Προενώπια, ἐπίρ. Π. (μὲ γεν.) ἐνώπιόν (πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν) τινος.

Προ·εξ·αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Γνωςοποιῶ προτοῦ (Προδίδω) τὸ μυστικόν.

Προ·εξ·αγκωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Προετοιμάζομαι κάμνων προτοῦ διάφορα κινήματα (γειτονομίας) μὲ τοὺς ἀγκῶνάς μȣ καθὼς οἱ παλαισταί, (παρβλ. Ἐξαγκωνίζω).

Προ·εξ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προεξήγαγον κτλ.). Ἐβγάζω (καὶ ἐλλ. ἢ μσ. Ἐβγαίνω πρίν· (ἰδιαιτ.) κινῶ (ξεκινῶ) πρῶτος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· (τρπ.) ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὅριά μου, παρασύρομαι. » Ἐὰν προεξαχθῶ τι ῥῆμα εἰπεῖν, « Αἰσχ., ἂν βιασθῶ ἀπὸ τὴν παραφορὰν τοῦ πάθους μου.

Προ·εξ·αδυνατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδυνατῶ πρὶν ὅλως διόλου, Προεξασθενῶ.

Προ·εξ·αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Προεξεῖλον κτλ.). Ἐβγάζω ἀπὸ τὴν μέσην (Ἀφαιρῶ, Ἀφανίζω) προτοῦ. » Προεξελὼν τὸ ἔρυμα, « Δ. Κάσσ., κυριεύσας (ἐκπολιορκήσας) αὐτὸ προτοῦ.

Προ·εξ·αίσσω, Μ. αίξω. Τινάζομαι ȣ̓ ἐβγαίνω πρὸ τῶν ἄλλων ἔξω, προεξορμῶ.

Προ·εξ·αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ τι ἢ τινα παρά τινος ἀπὸ προτήτερα.

Προ·εξ·άλλομαι, Μ. αλοῦμαι, = Προεκπηδῶ.

Προέξαλμα (τό). πήδημα προπετές, πήδημα ἔξω ἀπό.

Προ·εξ·αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Προεξήμαρτον κτλ.). Ἁμαρτάνω (Ἀπατῶμαι, Ἀποτυγχάνω) προτοῦ.

Προ·εξ·αν·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προεξανήγαγον κτλ.). Σηκόνομαι (Κινῶ) ἀπὸ τὸν λιμένα πρῶτος ἢ προτήτερα, προεκπλέω, (συγχ. τῷ, [ȣ̓ ἴσως εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ] Προεξάγω).

Προ·εξ·αν·αλίσκω, Μ. αν·αλώσω. Ἐξοδεύω (Δαπανῶ) προτοῦ καθ' ὁλοκληρίαν. » Πλήθει ἀχρήστῳ καὶ ἀργῷ προεξανηλώθη τὰ τοῖς μαχίμοις ὃ ἀρκεῖν δυνάμενα, « Ἰώσ.

Προ·εξ·ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω (Φυτρόνω, Ἀναδίδω) προτοῦ, (ὅθεν

Προεξάνθημα (τό). τὸ πρὸ τοῦ ἄνθους ἐκφυόμενον βλάστημα.

Προεξάνθησις, εως (ἡ), τὸ προεξανθεῖν, φύτρωμα (ἄνθισμα) πρόωρον.

Προ·εξ·αν·ίστημι, Μ. ανα·στήσω (μσ. ἀόρ. Προεξανέστην κτλ.). Σηκόνω τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ προεξέχῃ. ‖ (συχνότ. μσ.) σηκόνομαι πρῶτος ἢ πρὶν τοῦ καιροῦ ἀπὸ τὸν τόπον μου. » Ἐν τοῖσι ἀγῶσι οἱ προεξανιστάμενοι ῥαπίζονται, « Ἡρ. (ȣ̓ μτνμ.) » Προεξανέστη τῷ πολέμῳ, « Πλ., ἄρχισε (ἔδωκε πρῶτος αἰτίαν εἰς) τὸν πόλεμον.

Προ·εξ·απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαπατῶ προτοῦ.

Προ·εξ·απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκτείνω (Ἁπλόνω) προτοῦ, προαναπτύσσω.

Προεξάξαντες, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Προεξαίξαντες, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Προεξαίσσω.

Προ·εξ·απο·στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω προτοῦ ἢ ἔμπροσθά.

Προ·εξ·άπτω, Μ. άψω. Ἀνάπτω προτοῦ.

Προ·εξ·αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Προαπαριθμῶ.

Προ·εξ·αρπάζω, Μ. άσω. Ἐξαρπάζω (Ἀρπάζων ἐξάγω) πρίν.

Προ·εξ·αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ (Ἐξαρτῶ) τι πρὶν ἀπό.

Προ·εξ·αρτύω, Μ. ύσω. Προετοιμάζω.

Προ·εξ·άρχω, Μ. άρξω. Ἀρχίζω πρῶτος ἢ προτοῦ. (συνκδχ.) πρωτεύω, προηγοῦμαι. » Ὁ προεξάρχων τῆς ποίμνης κριός, « Ἐτμλγ (καὶ μτνμ.) » Τὸν τῆς πόλεως προεξάρχοντα, « Κ. Πορφυρογ.

Προ·εξ·ασθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Χάνω ὅλως διόλου τὰς δυνάμεις μου (Ἐξασθενῶ) προτοῦ.

Προ·εξ·ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Προγυμνάζω.

Προ·εξ·εγείρω, Μ. εγερῶ. Σηκόνω προτοῦ ἐπάνω, ἐξυπνῶ πρίν.

Προεξέδρα (ἡ). καθέδρα ἐξέχουσα τῶν ἄλλων· μέρος (διὰ κάθισμα) ἐξέχον τοῦ λοιποῦ οἰκοδομήματος, (Γουρκ.) σαχνισί.

Προ·εξ·εικονίζω, Μ. ίσω. Προεικονίζω ἀκριβῶς.

Προεξειλεγμένος, η, ον, Ἀττ. πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Προεκλέγω.

Προ·έξ·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Προεξῄειν κτλ.), = Προεξέρχομαι· (Τακτ.) κάμνω προεκδρομήν.

†Προεξειρεσία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρεξειρεσία.

Προ·εξ·ελαύνω, Μ. ελάσω. Ἐβγαίνω ἔφιππος ἢ μὲ ὄχημα προτήτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. » Τῷ πλοίῳ—, « Πλ., προεκπλέω.

Προ·εξ·ελέγχω, Μ. έγξω. Ἐξελέγχω πρὶν (ἐκ προοιμίων).

Προ·εξ·ελκόω-ῶ, Μ. ώσω. Πληγόνω πρὶν ὅλως διόλου.

Προ·εξ·εμέω-ῶ, Μ. εμέσω. Ξερνῶ προτοῦ.

Προεξενεγκεῖν, ἀορ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προεκφέρω.

Προ·εξ·επίσταμαι, Μ. επιστήσομαι. Ἠξεύρω τι μὲ ἀκρίβειαν ἀπὸ προτήτερα, προγινώσκω ἐντελῶς.

Προ·εξ·εργάζομαι, Μ. άσομαι. Τελειόνω (Τελειοποιῶ) τὸ ἔργον μου προτοῦ.

Προ·εξ·ερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρευνῶ (Ἐξετάζω) προτοῦ μὲ ἐπιμέλειαν.

Προεξερευνητής, οῦ (ὁ). ὁ προεξετάζων· ὁ στελλόμενος προτοῦ νὰ ἐρευνήσῃ (νὰ παρατηρήσῃ).

Προ·εξ·έρχομαι, Μ. εξελεύσομαι (ἀορ. Προεξῆλθον κτλ.). Ἐβγαίνω ἔξω (Παρρησιάζομαι) πρῶτος ἢ προτοῦ.

Προεξέστηκα, μσ. πρκ. τοῦ Προεξίστημι.

Προ·εξ·ετάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω (Ἐρευνῶ) προτοῦ.

;Προ·εξ·ευκρινέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προδιευκρινέω.

Προ·εξ·ευμαρίζω, Μ. ίσω. Προευκολύνω.

Προ·εξ·ευρίσκω, Μ. ευρήσω. Προεφευρίσκω.

Προ·εξ·εφίεμαι, Μ. εφ·ήσομαι (ἀόρ. Προεξεφείμην κτλ.). Ἐκφράζω τὴν ἐπιθυμίαν μου (Παραγγέλλω ῥητῶς) πρίν, (ἁπλ.) Προεπιθυμῶ.

Προ·εξ·ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαι καταλεπτῶς πρίν, προεξηγῶ, προεκθέτω.

Προεξήνεγκα, ἀόρ. τοῦ Προεκφέρω.

Προ·εξ·ιλεόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Ἐξιλεόνω πρίν.

Προ·εξ·ιππάζομαι, Μ. άσομαι. Προεξορμῶ ἔφιππος.

Προ·εξ·ίσταμαι, Μ. προεκ·στήσομαι (ἀόρ Προεξέστην κτλ.). Ἐβγαίνω ἔξω (Ὑποχωρῶ, Παραμερίζω) πρῶτος ἢ προτοῦ. (ἐπὶ πραγμ.) προεξέχω.

Προ·εξ·οδεύω, Μ. εύσω. Ἐβγαίνω (Κινῶ) διὰ δρόμον πρῶτος ἢ προτοῦ, ξεκινῶ ἐμπρός, προεκστρατεύω.

†Προέξοδος (ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Προμολή.

Προ·εξ·οίχομαι, Μ. οιχήσομαι (πρκ. Προεξῴχηκα). Προαναχωρῶ, προεξέρχομαι » Τοῦ βίου—, « Νικ. Εὐγ., προαποθνήσκω.

Προ·εξ·ομαλίζω, Μ. ίσω. Πρῶτα ἐξομαλίζω.

Προ·εξ·ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ διὰ δρόμον (Ξεκινῶ) προτοῦ.

Προ·εξ·υβρίζω, Μ. ίσω. Ἐξυβρίζω προτοῦ.

Προ·εξ·υμνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξυμνῶ (Ἐγκωμιάζω) προτοῦ.

Προ·εξ·υπνίζω, Μ. ίσω. Ἐξυπνῶ προτοῦ.

Προ·εξ·υφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω (Ἐξυφαίνω) πρίν.

Προεόντα, Ἰων. Π. ἀντὶ Προόντα, αἰτ. ἀρσ. ἢ πληθ. οὐδ. τοῦ Πρόειμι, Μ. έσομαι.

Προ·εορτάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω πρίν.

Προεόρτιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τῆς ἑορτῆς.

Προ·επ·αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Δίδω εἴδησιν προτοῦ, προαναγγέλλω. » Προεπήγγελλον ὡς ȣ̓ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μαντευσάμενοι, ὥστε μηδεμίαν ἐν αὐτῇ κύρωσιν τὸν δῆμον σχεῖν, « Δ. Κάσσ. 2 (μσ.) προϋποσχομαι. » Εὐαγγέλιον θεοῦ, ὃ προεπηγγείλατο διὰ τῶν προφητῶν αὐτοῦ ἐν Γραφαῖς ἁγίαις, « Γρφ.

Προεπαγγελσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., προαγγελία, προϋπόσχεσις.

Προ·επ·άδω, Μ. άσω. Ἐπᾴδω προτοῦ, προδιαθέτω δι' ἐπῳδῶν.

Προ·επ·αινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Ἐπαινῶ προτοῦ ἢ πρὸ τῶν ἄλλων.

Προ·επ·αίρω, Μ. αρῶ. Ἐπαίρω ἐκ προοιμίων.

Προ·επ·ανα·σείω, Μ. σείσω. Φοβερίζω πρὶν (κυρ. σηκόνω ἐπάνω καὶ κινῶν τὸ χέρι μου ἢ ὅπλον τι), προαπειλῶ, (Θκ. Ε', 17).

Προ·επ·αφίημι, Μ. αφήσω (ἀόρ. Προεπαφῆκα κτλ.). Ἀφίνω (Ξαπολνῶ) τινὰ προτοῦ κατά τινος.

Προ·επείγω, Μ. είξω. Ἐπείγω (Κατεπείγω) πρίν.

Προ·έπ·ειμι, Μ. ειμι. Προεφορμῶ κατά τινος.

;Προ·επ·αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιχύνω προτοῦ. » Προεπαντλεῖ (διότι οὕτω νομίζω μᾶλλον διορθωτέον τὸ Προαπάντλει) τὰς ὠμοπλάτας θερμῷ ὕδατι, « Ἱππιατρ. (σελ. 90).

Προ·επ·εισ·φέρω, Μ. εισ·οίσω (ἀόρ. Προεπεισήνεγκα κτλ.). Εἰσφέρω (Εἰσάγω) πρὶν μεταξὺ τῶν ἄλλων.

Προ·επ·εξ·ορμάω, Μ. ήσω. Ἐξορμῶ (Ἐφορμῶ) πρῶτος ἢ προτοῦ κατά τινος.

Προεπεξεργασία (ἡ). (Ῥτρ.) προκατασκευή.

Προ·επι·βάλλω, Μ. βαλῶ. (μὲ δοτ· ἐκ δ'.) Ῥίπτω ἢ Βάλλω πρῶτος ἢ προτοῦ ἐπάνω εἰς.

Προ·επι·βουλεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Ἐπιβουλεύω πρῶτος ἢ ἀπὸ προτήτερα.

Προεπιβουλή (ἡ). ἐπιβουλὴ τὴν ὁπ. κάμνει ἢ δοκιμάζει τις προτοῦ.

Προ·επι·βρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω τι πρῶτον ἀπὸ 'πάνω.

Προ·επι·γιγνώσκω, Μ. επι·γνώσομαι (ἀόρ. Προεπέγνων κτλ.). Γνωρίζω μὲ ἀκρίβειαν (Πληροφοροῦμαι) ἢ Ἀναγνωρίζω τι πρῶτος ἢ προτοῦ.

Προ·επι·δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω (Ἐκθέτω, Ἀποδεικνύω) τι προτοῦ. ‖ (μσ.) κάμνω πρῶτος ἢ πρότερον ἐπίδειξίν τινος πράγματος.

Προεπίδεσμος (ὁ). τὸ πρῶτον δέσιμον (φάσκωμα) πληγῆς.

Προ·επι·δέω, Μ. δήσω. Δένω πρῶτον ἀπὸ 'πάνω.

Προ·επι·δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιδημῶ προτοῦ.

Προ·επι·δίδωμι, Μ. επι·δώσω (ἀόρ. Προεπέδωκα κτλ.). Δίδω αὐτοπροαιρέτως (Χαρίζω) πρῶτος ἢ προτοῦ. » Προτρεπόμενος ἕτερον εἰς ἐπίδοσιν τῷ προεπιδοῦναι, « Κλμ.

Προεπίδοσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ προλαβοῦσα ἢ πρὶν τῆς αἰτήσεως γινομένη ἐπίδοσις.

†Προεπίζευξις [πρό, ἐπιζεύγνυμι], εως (ἡ). σχῆμα λογȣ προεπιζευτικόν, ἡ μεταξὺ τῶν δύο ἐκ πρωτȣ πτωτικῶν τοποθέτησις τοῦ ῥήματος (π. χ. » Ἧχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος, « Ἰλ. Ε).

Προ·επι·θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθεωρῶ προτοῦ.

Προ·επι·καλύπτω, Μ. καλύψω. Σκεπάζω πρὶν ἢ ἀπὸ 'πάνω.

Προ·επι·κοινόω-ῶ, Μ. ώσω. Κοινοποιῶ τι προτοῦ εἴς τινα (ἵνα τὸν συμβουλευθῶ περὶ αὐτοῦ).

;Προ·επι·κρίνω, Μ. κρινῶ. Κάμνω (Ἐγκρίνω) τι προηγȣμένως, (ἄλλ. γρφ. Προσεπικρίνω).

Προ·επι·λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζω (Συλλογίζομαι) προηγȣμένως.

Προ·επι·μελέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐπιμελοῦμαι πρῶτον. (μὲ γεν.).

Προ·επι·νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπινοῶ (Ἐφευρίσκω, ἢ Ἐννοῶ, Συμπεραίνω) τι προηγȣμένως.

Προ·επι·ξενόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. (μὲ δοτ.) Κονεύω προτοῦ εἰς τὸν οἶκόν τινος ὡς ξένος (μισαφίρης).

Προ·επι·πάσσω, Μ. πάσω. Κȣκκίζω (Πασπαλίζω) πρῶτα ἀπὸ 'πάνω.

Προ·επι·πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Ἐπιπλήττω (καὶ μτνμ. Κολάζω, Μετριάζω) προηγȣμένως.

Προεπίπληξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (κυρ. ῥτρ.) εἶδος προδιορθώσεως.

Προεπισημασία (ἡ). ἐπισημασία προηγηθεῖσα.

Προ·επι·σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι, = Προεπισκοπέω.

†Προ·επι·σκήπτομαι, Μ. σκήψομαι. Ἐγκαλῶ τινα ἢ Εἰσάγω τὴν δίκην μȣ κατὰ προτίμησιν.

Προ·επι·σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιτηρῶ (Παρατηρῶ) προτοῦ, προεπιθεωρῶ, προεξετάζω.

Προ·επίσταμαι, Μ. επιστήσομαι. Ἠξεύρω τι (Εἶμαι πληροφορημένος περὶ αὐτοῦ) ἀπὸ προτήτερα.

Προ·επι·στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω καὶ μηνῶ ἢ Στέλνω γράμμα (ἐπιςολὴν) προτοῦ.

Προ·επι·ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Ταράττω πρὶν ἐπιπολαίως.

Προ·επι·τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Προστάζω πρίν, προδιατάττω.

Προ·επι·τίθημι, Μ. επι·θήσω (ἀόρ. Προεπέθηκα κτλ.). Ἐπιβάλλω (καὶ μσ. Ἐπιπίπτω) πρίν.

Προ·επι·φαίνομαι, Μ. φανήσομαι (ἀόρ. Προεπεφάνην). Ἐπιφαίνομαι προτοῦ.

Προ·επι·χειρέω-ῶ, Μ. ήσω (μὲ δοτ.) Βάλλω χέρι (Ἀρχινῶ ἢ Προσβάλλω τινὰ) πρῶτος.

Προεπιχείρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προ·εποικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ προτοῦ ἢ πρὸ καιροῦ τόπον τινὰ ὡς ἔποικος.

†Προερανίστρια (ἡ). ἡ πρώτη (προεξάρχȣσα) τῶν ἐρανιζȣσῶν.

Προ·εργάζομαι, Μ. εργάσομαι. Ὀργόνω (Δουλεύω) πρῶτα τὴν γῆν, τὴν προετοιμάζω διὰ τὸν σπόρον· (ἐν γέν.) κάμνω (κατορθόνω, ἀποκτῶ) τι προτοῦ. » Μὴ τὴν προειργασμένην δόξαν ἀποβάλοι, « Ξεν.

Προ·ερεθίζω, Μ. ήσω. Ἐρεθίζω πρίν.

Προερεθισμός (ὁ). ἐρεθισμὸς προϋπάρχων.

Προ·ερείδω, Μ. είσω. Προϋποςηρίζω.

Προ·ερέσσω(ττω), Μ. ερέσω. Κωπηλατῶ παρεμπρός, προχωρῶ μὲ τὰ κωπία.

Προ·ερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρευνῶ προτοῦ· ἐξετάζω πρῶτος ἢ πρῶτα, προεξετάζω.

;Προερευνητής, οῦ (ὁ). ὁ προερευνῶν (ὑπάγων ἢ στελλόμενος ἐμπρὸς νὰ ἐξετάσῃ, νὰ παρατηρήσῃ)· ὁ πρῶτος ἢ προλαβὼν ἐξεταστὴς (παρατηρητής), (ὀρθότ. τὸ Προδιερευνητής).

Προερέω-ῶ, μελλ. ἀνμλ. τοῦ Προαγορεύω.

Προ·ερμηνεύω, Μ. εύσω. Προεξηγῶ, προδιασαφῶ.

Προερρέθην, πθ. ἀόρ. ά. (ἀνμλ.) τοῦ Προλέγω ἢ Προαγορεύω.

Προ·ερύω, Μ. ερύσω ȣ̓ Π. ερύσσω. Τραβῶ (Σύρω) ἢ Κουντῶ ἔμπροσθα. » Νῆα θοὴν ἅλαδε προέρυσσεν, « Ἰλ. Α.

Προ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Προῆλθον κτλ.). Ὑπάγω ἐμπρὸς (παρεμπρός), προβαίνω, προχωρῶ (κυρ. κα. μτνμ.)· καταντῶ· (σπν. μὲ αἰτ.) περνῶ, προλαμβάνω. (μὲ γεν.) = Ἐξέρχομαι· ἐβγαίνω ἔξω ἢ ἔμπροσθά, παρουσιάζομαι. » Προελθόντα τῆς σκηνῆς, « Ἡρωδ. » Ἐς τὸ πλέον οὐκέτι προέρχεσθαι, « Θκ. » Προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα, « Δ. Ἁλ. » Εἰς ἐκκλησίαν καλούμενος παρῃτήσατο προελθεῖν, « Ἰσίδ. (καὶ μτνμ.) » Οἱ προεληλύθεν ἀσελγείας, « Δμ., εἰς ποίαν ἀχρειότητα κατήντησεν. » Τὰ Περσέων πρήγματα ἐς τοῦτο προελθόντα, « Ἡρ.

» Οἱ προεληλυθότες ταῖς ἡλικίαις, « Ξεν., οἱ προβεβηκότες.

Προερῶ, ἴδε Προερέω.

Προ·ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ προτοῦ.

Πρόες, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Προΐημι.

Προ·εσ·άγω, Μ. άξω, Ἀττ. καὶ Ἰων. ἀντὶ Προεισάγω, (ὁμοίως καὶ ὅλα τὰ ἐκ τοῦ Προεσ).

Προεσάξαντο, Ἰων. ἀντὶ Προεισήξαντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. αορ. α. τοῦ Προεισάγω.

Προ·εσθίω, Μ. προέδομαι (ἀόρ. Προέφαγον καὶ Προὔφαγον, πρκ. Προεδήδοκα κτλ.). Τρώγω προτοῦ, (ὅθ. πθ.) » Προεσθιόμενα, « τὰ φαγητὰ ὅσα τρώγονται (παρατίθενται εἰς τὴν τράπεζαν) πρῶτα.

Πρόεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προΐημι, ἄφημα ὅλως διόλου· βγάλσιμον (χύσιμον) ἔξω· ἐξόδευμα, σκόρπισμα.

Προεσκεμμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ προλαβοῦσαν σκέψιν, φρονίμως.

Προέσκληκα, πρκ. ἀντὶ ἐνς. τοῦ Προσκέλλω.

Προεστέατε, Ἰων. ἀντὶ Προεστήκατε, β'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. πρκ. τοῦ Προΐσημι.

†Προ·εστήκω, Μ. εστήξω καὶ εστήξομαι, νλγ. ἀντὶ Προέσηκα, προΐσαμαι.

Προ·εστιάω-ῶ, Μ. άσω. Φιλεύω προτοῦ.

Προεστὼς, ῶσα, ὼς, Ἀττ. ἀντὶ Προεσηκὼς, μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Προΐσημι.

Προέτειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ προλαβόντος (τοῦ παρελθόντος) ἔτους, περυσινός. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἐπέτειος.

Προετέος, α, ον, θετ. τοῦ Προΐημι.

Προετικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς Ἐπιῤῥεπὴς εἰς πρόεσιν (σκόρπισμα, ἐξόδευμα)· πρόθυμος νὰ χαρίζῃ (νὰ ἐξοδεύῃ), ἀφήσιστος. » Πλουτεῖν δ' οὐ ῥᾴδιον τὸν ἐλευθέριον, μήτε ληπτικὸν ὄντα, μήτε φυλακτικὸν, προετικὸν δὲ, « Ἀρστ. (ꙃ μετὰ γεν.) » Καθεκτικώτερος δὲ ἐστιν ἢ προετικώτερος ὁ καθεύδων τοῦ πνεύματος, « αὐτ. (ꙃ δοτ. τοῦ ῥήμ.) »Προετικὸς τοῖς τυχοῦσι ꙃ τοῖς φίλοις, « αὐτ.

Προ·ετοιμάζω, Μ. άσω. Ἑτοιμάζω πρὶν (ἀπὸ προτήτερα), προευτρεπίζω, προπαρασκευάζω.

Προετοίμασις, εως (ἡ), τὸ προετοιμάζειν, προπαρασκευή, προετοιμασία.

Προετοιμαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ προετοιμάζων.

Προέτω, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς πρς. τοῦ Προΐημι.

Προ·ευαγγελίζομαι, Μ. ίσομαι. Δίδω πρῶτος ἢ προτοῦ χαροποιάν τινα εἴδησιν (ἀγγελίαν)· (ἐκκλησ.) κηρύττω (ἢ διδάσκω τινὰ) προτοῦ τὸ εὐαγγέλιον.

Προ·ευδοκιμέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. » Εὐδοκιμῶ πρίν. » Τὸ προευδοκιμοῦν, « Δ. Κάσσ., ἡ προλαβοῦσα καλὴ ὑπόληψις. » Οἱ προευδοκιμηκότες, « Δ. Ἀλ., οἱ πρὶν ἐν ὑπολήψει

Προ·ευεργετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐεργετῶ προτοῦ.

†Προ·ευθετίζω, Μ. ίσω. Διευθετῶ προτοῦ, προευτρεπίζω.

Προ·ευκρινέω-ῶ, Μ. ήσω, =Προδιευκρινέω.

Προ·ευλαβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προσέχω (Προφυλάττομαι) πρίν.

Προ·ευμενίζω, Μ ίσω Προεξιλεόνω.

Προ·ευμοιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κατ' εὐτυχίαν ἀπὸ προτήτερα, εὐτύχησα ἤδη νὰ ἔχω.

(Προ·ευπάσχω), εὔχρ. κυρ. ὁ ἀόρ. τῆς μτχ. Προευπαθὼν, ὁ προαπολαύσας τι ἀγαθὸν (τινὰ εὐεργεσίαν).

Προ·ευπεπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωνεύω καλῶς ἀπὸ προτήτερα.

Προ·ευτελίζω, Μ. ίσω. Περιφρονῶ ὡς εὐτελὲς (Ἐξευτελίζω) τι πρίν.

Προ·ευτρεπίζω, Μ. ίσω. Διευθετῶ (Συγυρίζω) τι ἀπὸ προτήτερα, προετοιμάζω.

Προευτρεπισμὸς (ὁ), = Προετοιμασία.

Προ·ευφραίνω, Μ· φρανῶ. Εὐφραίνω ἐκ προοιμίων.

Προ·εύχομαι, Μ. εὔξομαι. (μὲ γεν.) Εὔχομαι ὑπέρ τινος.

Προ·εφ·ίστημι, Μ. επι·στήσω (ἀόρ. Προεπέστησα κτλ.). (μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) Κάμνω τινὰ νὰ ἐπισήσῃ (νὰ προσηλώσῃ) τὴν προσοχήν τυ εἴς τι.

Προ·εφ·οδεύω, Μ. εύσω. Περιέρχομαι καὶ παρατηρῶ (Περιηγοῦμαι) πρῶτον.

Προ·εφ·οδιάζω, Μ. άσω. Ἐφοδιάζω πρίν.

Προ·εφ·οράω-ῶ, Μ. προεπ·όψομαι (ἀόρ. Προεπεῖδον κτλ.). Ἐπιτηρῶ (Ἐπιβλέπω) πρὶν· προβλέπω, (ἴσ. διορθ. Προαφοράω).

Προ·εφ·ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἐφορμῶ πρῶτος ἢ προτήτερα κατά τινος.

Προεχὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ προέχων (ἐξέχων, ὑπερέχων), (Γαλλ.) saillant, proeminent.

Προ·έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Προέσχον κτλ.). Ἔχω (Κρατῶ) τι ἔμπροσθέν τινος ἢ ἔμπροσθέν μου (κυρ. ἵνα ὑπερασπισθῶ)· προτείνω· (μτνμ.) μεταχειρίζομαι ὡς πρόσχημα, προφασίζομαι. » Τὼ χεῖρε προέχων, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Προϊσχομένους τῶν ὀφθαλμῶν τὰς χεῖρας, « Θκ. »Ἐξέφερον καὶ προὐσχόμην σε, « Ἀρσφ., σὲ ἐκρατοῦσα μακρὰν (μὲ τὰ ὀπίσθια προέχοντα) ἵνα κάμῃς τὴν χρείαν σου. (καὶ κατὰ τμσ. Π.) » Πρὸ δὲ δούρατ' ἔσχοντο, « Ἰλ. Ρ. (καὶ μτνμ.) » Πρόφασιν τὴν Παυσανίεω ὕβριν προϊσχόμενοι, « Ἡρ. » Προϊσχομένου αὐτοῦ λόγον, « αὐτ. »Τὸ ψήφισμα.. ὅπερ μάλιςα προὔχονται, « Θκ. » Ὁ δὲ, τὸ γῆρας προϊσχόμενος, παρῃτήσατο, « Ἡρωδ. » Ὁ δὲ, ἀκούσας αὐτῶν, ἃ προΐσχοντο, « Ἡρ. » Σὺ μὲν τάδ' ἂν προὔχοιο, « Σοφ., (παρβλ. Προβάλλω). 2) (σπν.) ἔχω (ꙃ τρπ. ἐννοῶ, καταλαμβάνω) τι ἀπὸ προτήτερα » Προέχων μὲν τῶν Ἀθηναίων οὐ φιλίας γνώμας, ἐλπίζων δὲ κτλ., « Ἡρ. (Θ'. 4). » Προεῖχεν ἤδη τι τῶν προὔργου, « Διόδ., προῄδει ἢ, εἶχε κατορθώσῃ. 3) ἔχω τι πρῶτος (προτήτερα ἀπὸ ἄλλον). » Οὔποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων, « Σοφ., (ὅθ- 4) (συνήθ. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἐξέχω· (καὶ μτνμ.) εἶμαι ἀνώτερος, ὑπερέχω· προηγοῦμαι· διαπρέπω· (τρτπρσ·) ὠφελῶ, χρησιμεύω » Ἀκτὴ προὔχουσα, « Ὀδ. Ω. » Πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι, « Ἰλ. Χ. »Ἐδίωκε τὰς προεχούσας τῶν νεῶν, « Ξεν., τὰς προκεχωρημένας. (ꙃ μτνμ. μὲ γεν.) » Δήμου προὔχουσιν, « Ὑμ. Ὑμν. » Τὸ Ἄργος τοῦτον τὸν χρόνον προεῖχε ἅπασι τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι, « Ἡρ. » Προέχω γὰρ αὐτέων τοσοῦτον, ὅσον ὁ Ζεὺς τῶν ἄλλων θεῶν, « αὐτ. » Προέχοντα ἡλικίᾳ ἑαυτοῦ, « Πλάτ. » Ἐμπειρίᾳ πολὺ τῶν ἄλλων προέχετε περὶ τὰ ναυτικά, « Ξεν. (καὶ αἰτ.) »Ἑνὶ μόνῳ προέχουσιν ἡμᾶς, « αὐτ. (ὅθ. κατὰ μτχ. ἀπολ.) » Προὔχοντες, « οἱ πρῶτοι, οἱ προεστῶτες. (ꙃ τρτπρσ.) » Οὔ τι προέχει τουτέων ἐπιμεμνῆσθαι, « Ἡρ., δὲν ὠφελεῖ ἢ, δὲν πρέπει.

Προ·έψω, Μ. εψήσω. Βράζω (Μαγειρεύω) προτήτερα.

Προ·εωλίζω, Μ. ίσω. Ἀφίνω τι προτοῦ νὰ γένῃ ἕωλον (Τουρκ. νὰ μπαγιατιάσῃ, [ꙃ ἐπιμ.] νὰ τρυφεραίνῃ).

Προ·ζημιόω-ῶ, Μ. ώσω. Προεπιβάλλω ζημίαν (ποινὴν, πρόςιμον), τιμωρῶ προτοῦ.

Προ·ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ (Ἀναζητῶ) προτοῦ, προερευνῶ.

Προ·ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω πρὶν, προεικονίζω.

†Προ·ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω προτοῦ.

Προ·ηβάω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ἔφηβος πρόωρα, νεάζω (ἀκμάζω) πρίν.

Προήγαγον, ἀόρ. β', τοῦ Προάγω.

Προ·ηγεμονεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Προηγοῦμαι.

Προηγεμὼν, όνος (ὁ). ὁ προηγούμενος, ὁδηγὸς, ἀρχηγός.

Προ·ηγέομαι-οῦμαι, Μ ήσομαι. Ὑπάγω ἐμπρὸς, γίνομαι ὁδηγὸς, προπορεύομαι· (συνκδχ. καὶ μτφορ.) ἔχω τὰ πρωτεῖα, προέχω, ὑπερέχω. (μὲ γεν.) » Τὸ προηγούμενον τῶν βλαστῶν, « Λξ., ἡ κορυφὴ (τὸ τρυφερώτερον μέρος) τοῦ βλασταριοῦ, τὸ κορφοβλάσταρον. » Οὐ χρὴ προηγεῖσθαι τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ἐπακολουθεῖν, « Ἐπικτ. (καὶ χωρὶς πτ.) »Ἑρμοκράτους προηγουμένου, « Ξεν., προαγορεύοντος. » Αἰτία (» Ἀντίθεσις) προηγουμένη, « Πλ., Ἑρμγ, ἡ πρώτη ἡ ἀρχική. » Τὸ προηγούμενον, « Ἀρστ., τὸ προκείμενον εἰς μίμησιν ἀρχέτυπον τὸ πρότυπον. »Τὰ προηγούμενα, « Γαλ., τὰ ἀρχικὰ (παλαιὰ) τῶν νοσημάτων αἴτια, (ἀντιθ. τῷ Προκαταρκτικά). 2) (σπν.) φρονῶ (θεωρῶ) τι προέχον, (ἐπιμ.) παραχωρῶ τὰ πρωτεῖα, ὑποχωρῶ. » Τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι, « Γρφ. 3) (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προάγομαι). » Προηγουμένου (διορθ. Προηγμένου) εἰς ἄκρον τοῦ μίσους, « Λξ.

Προηγετὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ

Προηγέτης, ου (ὁ) καὶ Προηγέτις, ιδος (ἡ), =Προηγητής.

Προήγησις, εως (ἡ). τὸ προηγεῖσθαι.

Προηγήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Προηγητὴρ καὶ

Προηγητὴς, οῦ (ὁ). ὁ προηγούμενος, ἀρχηγὸς, ὁδηγὸς, προηγεμών. » Τυφλὸν προηγητῆρος ἐξηρτημένον, « Στβ.

Προηγητικὸς, ἡ, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ προηγεῖσθαι, προηγητοῦ ἴδιος, ἀρχικός.

Προηγήτρια (ἡ), =Προηγήτειρα.

Προηγήτωρ, ορος (ὁ), =Προηγητήρ.

Προηγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Προάγω. ‖. »Προηγμένα« (κατὰ τοὺς Στωϊκ.) τὰ μὴ ἐντελῶς ἀποβλητέα ἀγαθὰ τοῦ βίου, π. χ., πλοῦτος, ὑγεία, ἐπιστήμη κτλ. (ἀντιθ. τῷ Ἀποπροηγμένα).

Προ·ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, =Προαγορέω, ὁμιλῶ (δημηγορῶ) πρῶτος ἢ ὑπέρ τινος, εἶμαι προήγορος ἢ συνήγορος τινός.

Προηγορεὼν, ῶνος (ὁ), ἴδε Πρηγορεών.

Προηγορία (ἡ), τὸ προηγορεῖν, τὸ νὰ ἦνέ τις προήγορός τινος. » Τὴν προηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα, « Αχ.

Προήγορος (ὁ). ὁ ὁμιλῶν (δημηγορῶν) πρῶτος ἢ ὑπέρ τινος, συνήγορος, (ἴδε καὶ Προάγορος).

Προηγὸς (ὁ), =Ἀρχηγός.

Προηγουμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Κατὰ προηγούμενον (ἀρχικὸν) λόγον, ἐξαιρέτως, οὐσιωδῶς· ἐν πρώτοις, κατ' ἀρχάς. » Τὸ οὐ προηγουμένως ὑφεστηκὸς, « Βασ., τὸ μὴ αὐθύπαρκτον.

Προῃδέατο. Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Προαιδέομαι.

Προῄδειν, παρτ. τοῦ Πρόοιδα.

Προ·ήδομαι, Μ. ησθήσομαι. Χαίρω (Τέρπομαι) πρίν.

Προ·ηδύνω, Μ. υνῶ. Νοστιμίζω (Καρυκεύω) τι προτοῦ. ‖. (μσ. αὐτπθ.) =Προήδομαι.

Προῄειν, παρτ. τοῦ Πρόειμι, Μ. ειμι.

Προηκὴς [πρὸ, ἀκή], έος ἢ εος (ὁ, ἡ). σουβλερὸς (κοπτερὸς) ἐμπρός· (κατ' ἄλλ.) προέχων, προεκτεινόμενος.

Προ·ήκω, Μ. ήξω. Προάγω, προβαίνω, προχωρῶ· (μτνμ.) προέχω. (μὲ γεν.) »Ἀξιώματι προήκειν τινὸς, « Δ. Κάσσ. (ꙃ χωρὶς πτ.) »Προήκων καθ' ἡλικίαν, « Ἀρσφ., προβεβηκώς.

Προῆκα, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Προΐημι.

Προ·ηλιάζω, Μ. άσω. Ἐκθέτω (Ἁπλόνω) προτοῦ εἰς τὸν ἥλιον, πρῶτα ἡλιάζω. »Τὰς σταφυλάς —, « Ἀθ.

Προήλω, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Προαλίσκομαι.

Προῆμαρ, ἐπίρ. Π. δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

Προημερινὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς προλαβούσης ἡμέρας.

Προ·ημερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἡμερόνω προτοῦ.

Προῆν, παρτ. τοῦ Πρόειμι, Μ. έσομαι.

Προήνεγκα, ἀόρ. τοῦ Προφέρω.

Προηρόσιος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ τιμώμενος πρὸ τῆς ἀρόσεως (τοῦ ὀργώματος). »Δημήτηρ—, « Πλ., τὴν ὁποίαν ἐπεκαλοῦντο πρὶν τοῦ ἀρότου. (πλθ.) »Προηρόσια (ἐνν. ἱερὰ), τὰ τελούμενα πρὸ τοῦ ὀργώματος.

Προῆσθε, β'. πλθ. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Προΐημι.

Προήσθησις, εως (ἡ), τὸ προήδεσθαι, χαρὰ τὴν ὁποίαν αἰσθάνεταί τις πρίν.

Προ·ησσάω (ηττάω) -ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ (ꙃ πθ. Νικῶμαι) προτοῦ.

Προῆχα, σπν. πρκ. τοῦ Προάγω.

Προ·ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠχῶ (Ἀντηχῶ) προτοῦ.

Προήχθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Προάγω.

Προθαλὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλλων (ἀκμάζων πρώϊμα ἢ κατὰ πολλὰ, εὐθαλής.

Προ·θανατόω-ῶ, Μ. ώσω. Θανατόνω προτοῦ.

Προ·θαρσύνω, Μ. υνῶ. Προενθαῤῥύνω.

Προ·θαυμάζω, Μ. άσω. Θαυμάζω προτοῦ.

Προ·θαυματουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Θαυματουργῶ προτοῦ.

†Προ·θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Προβλέπω, προορῶ, προεξετάζω.

Προ·θειλοπεδεύω, Μ. εύσω. Στεγνόνω (Ξηραίνω) πρὶν εἰς τὸν ἥλιον, Προηλιάζω.

Προθεὶς, εῖσα, ὲν, ἀόρ. β. τῆς μτχ. τοῦ Προτίθημι.

Προθέλυμνος (ὁ, ἡ), [πρὸ, θέλυμνον], = Πρόῤῥιζος. 2) Π. (ἐνίοτε) πυκνὸς, ἀλλεπάλληλος. » Σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ, « Ἰλ. Ν. ‖. (τὸ οὐδ.) »Προθέλυμνα, « ἐπίρ. Ῥιζηδὸν, ἐκ θεμελίων.

Πρόθεμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προτίθεται (ἐκτίθεται), (ἰδιαιτ·) πρόγραμμα ἐκτεθειμένον (τοιχοκολλημένον) πρὸς γνῶσιν ἑκάςυ, (Γαλλ.) affiche. 2) (μηχαν.) ἀντὶ Ὑπόθεμα, ὑποστήριγμα.

Προ·θεματίζω, Μ. ίσω· Προτείνω (Ἐκθέτω) ὡς πρόθεμα.

Προθεμέλιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ θεμελίου βαλλόμενος, θεμελιώδης.

Προ·θεμελιόω-ῶ, Μ. ώσω. Προκαταβάλλω θεμέλιον.

Προθεμελίωσις, εως (ἡ). προκαταβολὴ θεμελίου.

Προθεραπεία (ἡ). τὸ προθεραπεύειν (Ῥτρ.) = Προδιόρθωσις.

Προ·θεραπεύω, Μ. εύσω. Θεραπεύω προτοῦ· προδιαθέτω.

Προ·θερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω (Ζεςαίνω) πρίν.

Πρόθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προτίθημι, βάλσιμον ἐμπρὸς (εἰς τὸ φανερὸν), ἔκθεσις· εἰδοποίησις (διὰ προγράμματος) σκοπὸς, σχέδιον· (γρμτ·) μέρος λόγου προτιθέμενον τῶν λέξεων. » Ἄρτοι τῆς προθέσεως, « Γρφ., αἱ ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ ναοῦ ἐκτεθειμέναι προσφοραί.

Προθέσμιος [πρὸ, θεσμὸς], α, ον. Διωρισμένος πρὶν (ἀπὸ προτήτερα). » Προθεσμία (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ἡμέρα, « ἡ προσδιωρισμένη (κυρ· πρὸς ἀπόδοσιν χρέους), ἡ διορία (παρβλ. Κυρία). » Ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας, « Λξ, =Ἐκπρόθεσμος· (καὶ ἁπλ. ἀντὶ οὐσ.) »Ἡ ἀναγκαία προθεσμία, « Γργ., ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου·

Προ·θεσπίζω, Μ. ίσω. Προφητεύω.

Προθέσπισμα (τὸ), τὸ προθεσπισθὲν, προφητεία.

Προθέσπισις, εως (ἡ), τὸ προθεσπίζειν, προφήτευμα.

Προθετικὸς, ἡ, όν. Ὁ κατὰ πρόθεσιν, προαιρετικός. » Εὔλογον εἶναι προθετικὴν τὴν ἀρετὴν, « Ἀρςτ. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὰς (γρμτ.) προθέσεις. »Μόριον προθετικὸν, « Διον., τὸ ἐν εἴδει προθέσεως.

Προ·θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω ἐμπρὸς ἢ παρεμπρὸς, Προτρέχω, ξαπερνῶ τρέχων· (ἐν γέν.) ὑπερβαίνω. » Τοὔνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι, « Ἰλ. Α., προτρέχουσι τῶν λόγων αἱ ὕβρεις, (τὸ ὁποῖον ἄλλοι ἐξηγοῦν διὰ τοῦ

;Προθέω, Π. ἀντὶ Προτίθημι, προάγω προτρέπω, ἐπιτρέπω.

Προ·θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ (Παρατηρῶ) προτοῦ, προμελετῶ, προεξετάζω· προβλέπω. » Τὰ δῆλα καθάπερ ἄδηλα μὴ προθεωρεῦντες, « Ἱππκρ.

Προθεωρητέον, θετ. τοῦ Προθεωρέω.

Προθεωρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἕξιν ἢ τὴν πρόθεσιν τοῦ προθεωρεῖν, προβλεπτικός.

Προθεωρία (ἡ), τὸ προθεωρεῖν, προμελέτη, προεξέτασις· (γρμτ.) προγύμνασμα.

Προ·θήγω, θήξω, =Προακονάω.

Προθήκη (ἡ), =Πρόθεσις, σκοπός· ἔκθεσις ἢ· 2) =Πρόθεμα, πρόγραμμα ἐργαςηρίυ, (Γαλλ.) enseigne ἢ montre. »Καθάπερ αἱ προθῆκαι τῶν χρυσοχόων, « Χρσ.

Προ·θησαυρίζω, Μ. ίσω. Θησαυρίζω ἀπὸ προτοῦ· προαποταμιεύω.

Προ·θλάω-ῶ, Μ. θλάσω. Τσακκίζω πρῶτον.

Προ·θνήσκω, Μ. θανοῦμαι (ἀόρ. Προέθανον καὶ Προὔθανον κτλ.). Ἀποθνήσκω πρὶν ἢ πρόωρα ἢ ὑπέρ τινος, προαποθνήσκω. »Προετεθνήκειν τῷ δέει, » Αχ. »Εἴθε συ προετεθνήκειν, « Δ. Κάσσ.

Προθορὼν, οῦσα, ὸν, ἀορ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Προθρώσκω.

;Πρόθουρος (ὁ, ἡ), Π. [πρὸ, θοῦρος]. πολλὰ ὁρμητικὸς (ἰταμὸς), πηδῶν πρῶτος ἐπάνω.

Προ·θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ (Θρηνολογῶ) προτοῦ.

Προ·θρυλέω (λλέω) -ῶ, Μ. ήσω. Θρυλλῶ (Διαθρυλλῶ) προτοῦ.

Προ·θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Προέθορον κτλ.), Π. πηδῶ (τινάζομαι) ἐμπρός.

Πρόθυμα (τὸ), [προθύω]. τὸ πρὸ τῆς θυσίας προσφερόμενον. » Εἰσὶ δὲ οὐλοχύται, ὡς μὲν ἓν ἀνθ' ἑνὸς εἰπεῖν, τὰ προθύματα, « Εὐς. (καὶ μτφορ.) » Ἐμὸν δὲ θάνατον.. προθύματ' ἔλαβεν Ἄρτεμις πρὸς Ἴλιον, » Εὐρ.

†Προ·θυμαίνω, Μ. ανῶ. Θυμόνω πρὶν ἢ μὲ ὑπερβολήν.

Προ·θυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι ꙃ ηθήσομαι (ἀόρ. Προεθυμήθην ꙃ Προὐθυμήθην καὶ Ἐπροθυμήθην). Ἔχω (Δείχνω) προθυμίαν, εἶμαι πρόθυμος (ἐμψυχωμένος), (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) προσπαθῶ νὰ κατορθώσω (ἐπιθυμῶ πολλὰ νὰ γένῃ) τι » Θεοῦ μὲν ἐστι πράττειν ἃ βούλεται, ἀνθρώπου δὲ τὰ δέοντα προθυμεῖσθαι, « Ἀρςτ. »Τὴν ὀλιγαρχίαν προὐθυμοῦντο, « Θκ. (ἢ δοτ.) » Τότε Μαρδονίῳ προεθυμέετο, « Ἡρ. »Ὅποι προθυμεῖτο, « Ἡλ. (καὶ ἀπαρ.) »Ποιεῖν ἀεί τι προθυμούμενος ὑμᾶς εὖ, « Δμ. (καὶ ἀναλ.) »Οὐ γὰρ ὡς ὑστερήσειε τῆς πατρίδος προεθυμεῖτο, « Ξεν. » Προθυμοῦμαι ὅπως ἐν τοῖς στενοῖς ναυμαχήσωσι, « Πλ. (καὶ ἀπολ.) » Οἱ συμμαχεῖν ἐθέλοντες εὖ ποιητέοι, ἵνα θέλωσι προθυμεῖσθαι, « αὐτ., (συγχ. τῷ Προμηθέομαι).

Προθυμητέον, θετ. τοῦ Προθυμέομαι.

Προθυμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις πρόθυμος (εὐδιάθετος), σπουδὴ, ζέσις· ἑτοιμότης, δραστηριότης· προσπάθεια· ἐπιθυμία »Προθυμίην ἔχω, « Ἡρ., =Προθυμοῦμαι

» Πᾶσαν (» Πλείστην) προθυμίαν παρέχομαι, « Ξεν. » Προθυμίας οὐδὲν ἐλλείπειν (ἀπολείπειν), « αὐτ., Θκ. » Ἧσι προθυμίῃσι πεποιθὼς, « Ἰλ. Ε., εἰς τὴν εὐτολμίαν του. » Προθυμίαν ἔργϐ λαϐεῖν, « Σοφ., ἐπιχειρῆσαι προθύμως. » Εἰσί τινες φυσικαὶ προθυμίαι πρὸς τὸ λέγειν, « Ἐπίκτ. » Μισεῖ γὰρ θεὸς τὰς ἄγαν προθυμίας, μισοῦσι δ' ἀστοί, « Εὐρ. (καὶ καταχρ.) » Τίς προθυμία ποδῶν ἔχει σε; « αὐτ..

Προ·θυμιάω-ῶ, Μ. άσω. Πρῶτα θυμιάζω (καπνίζω).

Προθυμοεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πρόθυμος εἰς τὸ ἔργον μου.

Προθυμοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμπνέω (Ἐμποιῶ) προθυμίαν· (μσ.) γίνομαι πρόθυμος.

Προθυμοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγουμ.

Πρόθυμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἔχων ζέσιν (προσπάθειαν, ἐπιθυμίαν) εἴς τι, ἄοκνος, ἕτοιμος, εὐδιάθετος· εὔτολμος. » Τιμῆσαι τὸν πρόθυμον ἐργάτην, « Ξεν. » Προθύμους ϗ ἐντεταμένους εἰς τὸ ἔργον, « αὐτ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Οὐδαμῶς πρόθυμος ἦν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι, « Ἡρ., δὲν εἶχε διάθεσιν (προθυμίαν) νά. » Οἷα δὲ ἐλευθερίης γευσάμενοι, οὐδαμῶς πρόθυμοι ἔσαν ἄλλον τύραννον δέκεσθαι, « αὐτ. (καὶ μὲ γεν.) » Ὦν πρόθυμος ἦσθ' ἀεί, « Σοφ., ἐπεθύμεις. ‖. (τὸ οὐδ.) » Τὸ πρόθυμον, « ἀντὶ Ἡ προθυμία. » Ἀλλ' οὖν τό γε πρόθυμον παρεχόμενον, « Πλ.

Προθύμως, ἐπίρ. Μὲ προθυμίαν. » Προθύμως ἔχειν πρός (ἢ περί) τι, « Λξ., = Προθυμεῖσθαι. (καὶ παραθετ.) » Προθυμότερον, » Προθυμότατα, » Παντάπασι προθυμότατα, « Πλάτ., μὲ ἄκραν (μεγάλην) προθυμίαν.

Προθύραιος, α ἡ ος, ον ϗ

Προθυρίδιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὸ (ἢ χρησιμεύων ὡς) πρόθυρον, (ὅθ.) » Προθύραια, « Ὁμ. Ὕμν., τὰ πρόθυρα, (εἰς τὸν Ὀρφ. ἐπιθετ. ἡ Ἄρτεμις).

;Προθυρίς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρωτίς.

Πρόθυρον (τό). τὸ πρὸ τῆς θύρας μέρος τοῦ οἴκου, (ἐν γέν.) ἡ ἐξώπορτα. » Καθήμενος ἐν τοῖσι προθύροισι τοῖσι ἑωϋτοῦ, ὁρᾷ παριόντας, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Ἐν προθύροις τῆς πατρίδος, « Ἀρσδ. » Οἱ ἐν προθύροις ἰατρικῆς, « Φώτ. » Ἐνταῦθα τοῦ λόγου γενόμενος ϗ τῶν προθύρων ἤδη τῶν κατά σὲ πλεονεκτημάτων ἀψάμενος, « Γργ. Κύπρ.

†Προθυρών, ῶνος (ὁ), = Πρόθυρον.

Πρόθυσις, εως (ἡ). ἡ πρώτη βάσις (ἡ κρηπίς) τοῦ βωμοῦ, [ἐκ τοῦ

Προ·θύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω πρὶν ἢ πρὸ τῆς καθαυτὸ θυσίας· (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ.) θυσιάζω ὑπέρ τινος. » Πρὸ πάντων θεῶν τῇ Ἑστίᾳ πρώτῃ προθύειν εἰκὸς ἐκείνους, « Πλάτ. (ϗ μσ.) » Προεθύετο ταῖς μούσαις, « Πλ. (καὶ μτνμ.) » Δέδια μὴ προθύσηταί με τοῦ πολέμου, « Λx. » Παιδὸς προθύσων ξένια ϗ γενέθλια, « Εὐρ.

Προθωράκιον (τό). τὸ χρησιμεῦον ἀντὶ θώρακος.

;Προΐ, ἐπίρ. ἴδε Πρωΐ.

Προ·ϊάλλω, Μ. ἰαλῶ, Π. ἀντὶ Προπέμπω, ἀποστέλλω· ῥίπτω· τινάζω. » Ὀϊστόν—, « Θκρ.

Προ·ϊάπτω, Μ. ἰάψω, Π. στέλλω ἐμπρὸς ἢ προτοῦ. » Ἄϊδι προΐαψεν, « Ἰλ. Α., ἔστειλε πρόωρα (μὲ βίαιον θάνατον) εἰς τὸν ᾅδην. » Τὸ γὰρ προϊάψαι .. φθοράν τινα ϗ βλάβην σημαίνει, « Στρϐ.

Προϊδεῖν, ἀόρ. ϐ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προοράω.

Προ·ϊδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱδρόνω προτοῦ.

Προΐει, Ἀττ. ἀντὶ Προΐη, γ'. ϗ

Προΐειν, Ἀττ. ἀντὶ Προΐην, ά. ἑν. προσ. τοῦ παρτ. ϗ

Προϊέμεν ϗ Προϊέμεναι,, Π. ἀντὶ Προϊέναι, ἀπαρ. τοῦ Προΐημι.

Προ·ϊερόω-ῶ, Μ. ώσω. Καθιερόνω πρίν. » Προϊερωμένην Ἀρτέμιδος, « Ἐπγρφ.

Προ·ϊζάνω ϗ Προ·ΐζω, Μ. ἰζήσω. Καθίζω τινὰ (καὶ μσ. Κάθημαι) προτοῦ ἢ πρὸ τῶν ἄλλων· κάθημαι εἰς τὴν πρωτοκαθεδρίαν, Προκάθημαι.

Προΐαλα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Προϊάλλω.

Προ·ΐημι, Μ. προ·ήσω (ἀόρ. Προῆκα καὶ μσ. Προηκάμην ἢ [εὐχρηστότ.] Προείμην κτλ.). Στέλλω ἐμπρὸς ἢ προτοῦ, ἀποστέλλω, ξεκινῶ· (ἐπὶ ἀψύχ.) ῥίπτω μακράν, τινάζω· (ἐν γέν.) ἀφίνω, παραιτῶ· παραδίδω· (τρπ.) ἐπιτρέπω· (μσ.) ἀφίνω (χύνω, ἐϐγάλλω) ἀπὸ μέσα μου, ἀναδίδω· παραχωρῶ, θυσιάζω· ὀλιγωρῶ· ἐγκαταλείπω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἢ ἀπαρ. ἐκ δ'.) » Ἑτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας, « Ὀδ. Ι. » Αἰετῷ προέηκε πέτεσθαι, « Ὁμ. » Σὺ δέ με προΐεις εἰς πατέρα, « Ὀδ. Ω. » Προΐει ἔγχος (ὀϊστόν), « Ὁμ. » Πηδάλιον ἐκ χειρῶν προέηκεν, « αὐτ. » Καί τι ἔπος προέηκεν, « αὐτ., τοῦ ἔφυγε. » Χρήματα μὲν προϊέντα σφι, ψυχὴν δὲ παραιτεόμενον, « Ἡρ. » Τῷ κῦδος ἅμα πρόες, εὐρύοπα Ζεῦ, « Ἰλ. Π., πέμψον. » Ἐς Πηνειὸν προΐει ὕδωρ, « Ἰλ. Β., χύνεται. » Ἐπὶ τὸ αὐτίκα ἡδὺ προϊέναι αὐτούς, « Ξεν. » Εἰ προεῖεν αὐτῷ οἱ θεοὶ ἄγειν τὸ στράτευμα, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Προήκατο αὐτὴν χαμᾶζε, « Πλ. » Ῥῆμα (» Φωνὴν) προΐεμαι, « Λξ., ἐϐγάζω. » Κόπρον (» Σπέρμα, » Φῦσαν κτλ.)—, « Λξ. » Προέσθαι αὐτοῖς χρήματα, τείχη, τέκνα κτλ, « Ξεν. » Τοὺς προεμένους σοι εὐεργετίαν, « αὐτ. » Προϊέμενον ἑαυτὸν τοῖς πολεμίοις, « αὐτ. » Οὐκ ἤθελε τοὺς φεύγοντας προέσθαι, « αὐτ. » Τῶν αὑτοῦ τι προϊέναι, « Ἀρσφ. » Δείσαντα μὴ πρόειται τὸν βίον, « Πλ. » Πάντα μᾶλλον ἢ σαυτὸν προοῦ, « Πλϐ. » Μηδενὸς κέρδους τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων δίκαια προέσθαι, « Δμ. » Πολλῶν καὶ μεγάλων πραγμάτων καιρὸς προεῖνται τῇ πόλει, « αὐτ.

Προΐητι, Δ. ἀντὶ Προΐησι, γ'. ἑν. προσ. τοῦ Προΐημι.

Προῖκα, ἐπίρ. Ἀμισθί, δωρεάν· χωρὶς ἀπόλαυσιν· εἰς μάτην· (ἐνίοτε) ἀτιμωρητί. » Οὐδεὶς προῖκα πονηρός, « Λξ. (καὶ πρὸς γεν.) » Οὐ χρημάτων μόνον, ἀλλὰ καὶ δόξης προῖκα καὶ ἀμισθὶ πολιτευόμενον, « Πλ., [κυρ. αἰτ. τοῦ Προΐξ].

Προίκειος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς προικός.

Προ·ϊκετεύω, Μ. εύσω. Δέομαι (Παρακαλῶ) ὑπέρ τινος.

Προικίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Προΐξ, (κυρ οὐδ. τοῦ

Προικίδιος, α, ον, = Προικῷος.

Προικίζω, Μ. ίσω. Δίδω προῖκα ἢ εἰς προῖκα.

Προικιμαῖος, α, ον. Ὁ διδόμενος ἢ προσγινόμενος προῖκα (δωρεάν), (Γαλλ.) gratuit.

Προίκιος (ὁ, ἡ), = Προικιμαῖος.

Προικισμός (ὁ), τὸ προικίζειν, προίκισμα, προικοδότησις.

†Προ·ϊκνέομαι-οῦμαι, Μ. ίξομαι. Προφθάνω πουθενά, προαφικνοῦμαι. » Φυλάττϐ καί, πρὶν ἐκεῖνον προϊκέσθαι σϐ κατὰ διόρθ ἀντὶ προσκεῖσθαί σοι), πρότερον σὺ τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου, « Ἀρσφ.

Προικοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω προῖκα, προικίζω. » Παρθένους ἀπόρους—, « Ν. Χων.

†Προικοδότης, ου (ὁ). ὁ δίδων προῖκα (προικίζων), (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἑδνωτής).

Προικοδότησις, εως (ἡ), τὸ προικοδοτεῖν· προίκισμα.

Προικός, γεν. τοῦ Προΐξ. ‖ Π. (κατ' ἔλλ. τοῦ Ἕνεκα), ἐπίρ. = Προῖκα, χάρισμα, δωρεάν.

Προικοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (καὶ πθ Λαμϐάνω) προῖκα ἢ ὡς προῖκα, [ἐκ τοῦ

Προικοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (διδων ἢ λαμϐάνων) προῖκα.

Προΐκτης [προΐσσομαι], ου (ὁ). ζητιάνος, διακονιάρης· (ἐν γέν.) ἀγύρτης.

Προικῷος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν προῖκα (ἀποτελῶν μέρος τῆς προικός).

Προ·ϊλάσκομαι, Μ. ἱλάσομαι. Προεξιλεόνω.

Πρόϊμος (ὁ, ἡ), = Πρώϊμος.

Προΐξ ϗ Προίξ [προΐημι ἢ προϊκνέομαι], προικός (ἡ). (ἀρχ. καὶ Π.) δῶρον, χάρισμα· (ὅθ. συνήθ.) προῖκα, προικιό, (ἄλλ.) Φερνή. » Μήτ' οὖν διδόναι μήτε δέχεσθαι προῖκα, « Πλάτ. ‖. (ἡ αἰτ.) Προῖκα (ἐλλ. τῆς Κατά), ἀντὶ ἐπιρ. ἴδε Προῖκα.

Πρόϊος, α, ον, = Πρόϊμος.

Προϊππασία (ἡ). τὸ προάγειν (προηγεῖσθαι) ἐφ' ἵππου, προεκδρομὴ ἱππέως.

Προ·ϊππεύω, Μ. εύσω. Προάγω (Προχωρῶ ἢ Προηγοῦμαι) ἔφιππος, ἱππεύω πρὸ τῶν ἄλλων.

Προ·ΐπταμαι, Μ. προ·πτήσομαι (ἀόρ. Προέπτην κτλ.). Πετῶ προτοῦ ἢ ἐμπροσθά.

Προ·ΐστημι (εὔχρ. μόνον εἰς μερικὰ πρόσωπα), Π. ἀντὶ Πρόοιδα, προεπίσταμαι.

Προ·ΐσσομαι [προΐσχομαι], Μ. ίξομαι, Π. προτείνω τὴν χεῖρα (κυρ. πρὸς ζητείαν), (ἐν γέν.) ζητῶ, ζητεύω.

Προΐστε, πλθ. ϐ'. προσ. τοῦ Πρόοιδα.

Προ·ΐστημι, Μ. προ·στήσω (μσ ἀόρ. Προέστην ϗ Προὔστην, μσ. πρκ. [ἀντὶ ἑ.ς.] Προέστηκα κτλ.). Στήνω (Τοποθετῶ) ἐμπρὸς ἢ πρὸ τῶν ἄλλων· (συνκδχ.) διορίζω προστάτην (ἐπιστάτην) ἐν οἷς ἐκθέτω εἰς πορνεῖον, προαγωγεύω, (ὅθ. τὸ Λτν. καὶ Γαλλ.) postituer· (ἐνίοτε) προτείνω ὡς πρόσχημα, προφασίζομαι. ‖. (συνήθ. μσ. αὐτπθ) στέκομαι ἐμπρὸς ἢ πρὸ τῶν ἄλλων· (συνκδχ.) ὑπερασπίζομαι, προστατεύω· ἐπιστατῶ, ἔχω τὴν ἀνωτάτην διεύθυνσιν (ἐπιστασίαν), (ἐν γέν.) εἶμαι πρῶτος (ἀρχηγός), πρωτεύω, προέχω. (μὲ ἐπίρ.) διέπω (διοικῶ) οὕτως ἢ ἄλλως· (σπντ.) ἵσταμαι ἐμποδών. » Οὔ ὄν (σε) προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι, « Ἰλ. Δ. (ϗ μσ.) » Προστησάμενοι τὸν Σόλωνα « Πλ. (ϗ γεν.) » Προΐσταται τουτονὶ αὐτῆς, « Δμ., τὸν διώρισε προστάτην (κηδεμόνα) της. » Φίλοι, πρόστητ' ἀναγκαίας τύχης, « Σοφ. (καὶ μτνμ.) » Τοῦ ἀγῶνος τὴν πρὸς ἐμὲ ἔχθραν προΐσταται, « Δμ. » Τί τάδε προὐστήσω λόγων; « Εὐρ. » Τὴν ἐκκλησίαν προστησάμενος αὔξει βαλάντιον, « Συν. » Καὶ τι ἂν ἄλλο παράδειγμα τοῦδε ἄμεινον προεστησάμην, « Λx. (καὶ αὐτπθ.) » Ἐν τούτῳ οἱ δορυφόροι αὐτοῦ προέστησαν, « Ἡρ. » Ἦ σοι γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ; « Σοφ., ἀντέστη, (τὸ ὁποῖον ὅμως ὁ Σχλ. ἐξηγεῖ περιττότερον » Προστάτης πολέμου ἐγένετο κατὰ σοῦ, «). » Ὅσον τε χρόνον προὔστη τῆς πόλεως, « Θκ. » Μεγίστων δὴ πραγμάτων προστάς, « Δμ. » Οὗτοι γὰρ μάλιστα προεστήκεσαν τῆς μεταϐολῆς, « Θκ. (καὶ ἐπιρ.) » Οὐκ ὀρθῶς σεωυτοῦ προέστηκας, « Ἡρ., δὲν οἰκονομεῖς καλὰ τὸν ἑαυτόν σου. » Υἱὸς οὐκ ἐλευθερίως δοκῶν προΐστασθαι τῆς ὥρας, « Πλ. » Χείρονα νόσον ταύτην νοσοῦμεν, ἀλλὰ προὔστημεν καλῶς, « Εὐρ., οἰκονομοῦμεν (συγκαλύπτομεν) αὐτὴν εὐσχήμως. » Ὁ τῆς βασιληΐϐ μνήμης προεστὼς, « Ἡρωδ., ὁ ἐξ ἀπορρήτων τοῦ βασιλ. » Δήμου προεστώς, « Πλάτ. (καὶ ἀπολ.) » Οἱ προεστῶτες, « οἱ προὔχοντες, (κοιν.) οἱ προεστοί, (συγχ. τῷ Προΐσταμαι).

Προ·ϊστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω) νὰ μάθω ἢ Διηγοῦμαι (Ἐξιστορῶ) προτοῦ.

Προΐστωρ, ορος (ὁ). ὁ προειδὼς (προγινώσκων) τι. 2) (Γλσ.) μάρτυς.

Προ·ϊσχάνω, Π. ἀντὶ Προΐσχω.

Προ·ϊσχναίνω, Μ. ανῶ. Ἰσχναίνω προτοῦ.

Προ·ΐσχω ϗ (μσ.) ·ΐσχομαι, = Προέχω, προτείνω, προϐάλλω, προφασίζομαι κτλ.

Προϊτέον, θετ. τοῦ Πρόειμι, Μ. ειμι.

Προ·ϊχνεύω, Μ. εύσω. Ἐρευνῶ (Ἀνιχνεύω) πρίν. 2) προπορεύομαι(;).

Προϊών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Πρόειμι, Μ. ειμι.

Προΐωξις, ιος (ἡ), Π. [πρό, †ἰώκω]. κυνήγημα τῶν ἐχθρῶν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, προδίωξις, (ἀντιθ. τῷ Παλίωξις).

Πρόκα [πρὸ ἢ πρόξ], ἐπίρ. Ἰων. παρευθύς, ἐν τῷ ἅμα, ἔξαφνα.

†Προ·καδ·δικάσδω, Μ. δικαξῶ, Δ. ἀντὶ Προκαταδικάζω.

Προ·καθ·αιρέω-ῶ, Μ. έσω (ἀόρ. ϐ'. Προκαθεῖλον κτλ.). Καθαιρῶ (Χαλνῶ, Καταστρέφω) πρίν.

Προ·καθ·αίρω, Μ. αρῶ. Παστρεύω (Καθαρίζω) πρὶν (μτνμ.) προετοιμάζω διὰ θρησκευτικῶν ἁγνισμῶν (καθαρισμῶν).

Προ·καθαριεύω ἢ ;Προκαθαρεύω, Μ. εύσω, = Προαγνίζομαι.

Προ·καθ·αρπάζω, Μ. άσω. Ἀρπάζω πρῶτος ἢ προτοῦ μὲ ὁρμήν.

Προκαθάρσιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς προκάθαρσιν ἁρμόδιος. » Ἑϐδομὰς—, « Νομοκαν., ἡ Τυροφάγος.

Προκαθάρσιος (ὁ, ἡ), = Προκαθάρσιμος. ‖. (οὐσ) Προκαθάρσιον (τό), = τῷ

Προκάθαρσις, εως (ἡ), τὸ προκαθαίρειν ἢ προκαθαίρεσθαι, (κυρ.) ἡ διὰ θρησκευτικῶν ἁγνισμῶν προετοιμασία.

†Προκαθεδρία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Προεδρία, πρωτοκαθεδρία.

Προ·καθ·έζομαι, Μ. εδοῦμαι, = Προκάθημαι, (συνκδχ.) ἔχω τὰ πρωτεῖα. » Βυζάντιον τὴν προκαθεζομένην τῆς ἑῴας πόλιν, « Γργ., τὴν πρωτεύουσαν.

Προκαθεῖναι, μσ. ἀόρ. ϐ'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προκαθίημι.

Προ·καθ·εύδω, Μ. ευδήσω. Κοιμῶμαι πρὶν ἢ ἔμπροσθέν τινος.

Προ·καθ·ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὑπάγω ἐμπρὸς ὡς ὁδηγὸς ἢ ἀρχηγός, προηγοῦμαι· μάχομαι ὡς πρωτοστάτης· (τρπ.) καθοδηγῶ, συμϐουλεύω. » Προκαθηγουμένη κρίσις, « Λξ., ἡ κατὰ πρόληψιν.

Προκαθηγέτις, ιδος (ἡ). προστάτις, πρωτοστάτις. » Καλλιόπεια, Μουσᾶν προκαθαγέτι, « Διονύσ.

Προκαθηγητήρ ϗ

Προκαθηγητής, οῦ (ὁ). ὁ προκαθηγούμενος, ὁδηγός, ἀρχηγός, προηγεμων. ‖. ἐργαλ. μὲ τὸ ὁπ. τρυποῦν πρῶτα (ἀνοίγουν τρύπαν).

Προ·κάθ·ημαι (χωρὶς Μ.). Κάθημαι (Εἶμαι τοποθετημένος) ἐμπρὸς ἢ πρὸ τῶν ἄλλων, προεδρεύω· (συνκδχ.) πρωτεύω, ἢ· φυλάττω, προστατεύω. (μὲ γεν.) » Αὐτὸς εἶναι ἱκανὸς τῶν ἑωυτοῦ προκατῆσθαι, « Ἡρ.

Προ·καθ·ιδρύω, Μ. ύσω. Τοποθετῶ προτοῦ.

Προ·καθ·ιερόω-ῶ, Μ. ώσω. Καθιερόνω προτοῦ.

Προ·καθ·ίζω, Μ. ίσω. Καθίζω πρὶν ἢ πρὸ τῶν ἄλλων· (ἀμτϐτ. ἢ μσ.) = Προκάθημαι· (κυρ.) κάθημαι μὲ ἐπίσημον τρόπον (ἐπὶ θρόνου). » Τὸν βασιλήϊον θρόνον, ἐν ᾧ προκατίζων ἐδίκαζε, « Ἡρ. » Προκατιζόμενον ἐς τὸ προάστειον, « αὐτ.

Προ·καθ·ίημι, Μ. καθ·ήσω (ἀόρ. Προκαθῆκα κτλ.). Καταιϐάζω ἢ Ῥίπτω κάτω τι προτοῦ· προκαθίζω εἰς ἢ ὡς εἰς ἐνέδραν· (τρπ.) κάμνω νὰ περιπέσῃ τις εἰς. » Εἰς ταραχὴν προκαθιέναι τὴν πόλιν, « Δμ.

Προκάθισις, εως (ἡ), τὸ προκαθίζειν ἢ προκαθίζεσθαι, κάθισμα μὲ ἐπίσημον τρόπον (ἐπὶ θρόνου) ἢ πρὸ τῶν ἄλλων.

Προ·καθ·ίστημι, Μ. προκατα·στήσω (ἀόρ. Προκατέστησα κτλ.). Τοποθετῶ (Καθιστῶ, Διορίζω) πρίν. » Φυλακῆς οὐ προκαθεστηκυίας, « Θκ. 2) (μτνμ.) προαποδεικνύω. » Ὅτι τῶν ἀδήλων ἐστὶν ἡ ἀπόδειξις προκατεστησάμεθα. « Σξτ.

;Προ·καθ·οδηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Καθοδηγῶ προτοῦ.

Προκαθοδήγησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προ·καθ·οράω-ῶ, Μ. προκατ·όψομαι (ἀόρ. Προκατεῖδον κτλ.). Παρατηρῶ προτοῦ (ἀπὸ προτήτερα)· προϐλέπω· προκατασκοπεύω. » Νῆας ἀπέστειλαν προκατοψομένας, « Ἡρ.

Προ·καθ·οσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφιερόνω πρίν.

Προ·καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Προέκηα κτλ.). Καίω (Ἀνάπτω) πρίν.

Προ·κακοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κακοπαθῶ προτοῦ ἢ πρὸ καιροῦ.

Πρόκακος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ κακός. » Κακὰ πρόκακα, « Αἰσχλ., μεγάλα κακὰ πάνδεινα.

Προ·κακόω-ῶ, Μ. ώσω. Βλάπτω (Κακομεταχειρίζομαι) τινα πρῶτος ἢ ἀπὸ προτήτερα.

Προ·καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Προσκαλῶ τινα νὰ ἔϐγῃ ἔξω ἢ, προσκαλῶ ἐκ μέρϐς ἄλλου (ὡς ἀπεσταλμένος)· (ἰδιαιτ. μσ.) προσκαλῶ εἰς μονομαχίαν ἢ (Νμ.) εἰς συμϐιϐασμὸν (κυρ. προτείνων νὰ βασανισθοῦν οἱ σκλάϐοι ἵνα μαρτυρήσουν ἢ ἄλλο τι παρόμοιον τὸ ὁπ. δὲν εἶνε δυνατὸν ἢ συγχωρημένον νὰ γένῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἴδε Πρόκλησις)· (ἐν γέν.) προϐάλλω· ἀπαιτῶ· (μτνμ.) δίδω αἰτίαν, προσπαθῶ νὰ ἑλκύσω· παρακινῶ, διεγείρω, (Γαλλ.) provoquer. (μὲ ἀπαρ. ἐκ δ') » Ἤν τινά που προκαλέσσεται, οἶδεν οἷος μαχέσασθαι, « Ἰλ. Η. (ἡ αἰτ. προθετ.) » Προκαλοῦμαί τινα πρὸς μάχην (εἰς ἀγῶνα, εἰς σπονδάς, ἐπὶ τὴν ξυμμαχίαν κτλ.), « Ξεν., Θκ. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) » Οὐχ ἃ κρείττων ᾔδει ὤν, ταῦτα προὐκαλεῖτο τοὺς συνόντας, ἀλλ', ἅπερ εὖ ᾔδει ἑαυτὸν ἥττονα ὄντα, « αὐτ. » Διὰ τοῦθ' ὑμᾶς Λακεδαιμόνιοι τὴν εἰρήνην προκαλοῦνται, « Ἀρσφ. » Τὰς πρεσϐείας ἀπελαύνεις, αἳ τὰς σπονδὰς προκαλοῦνται, « αὐτ. » Εἰρήνην ποιεῖσθαι, ἐφ' οἷς προεκαλοῦντο· προεκαλοῦντο δὲ καθελεῖν τῶν τειχῶν, « Ξεν. (ϗ Νμ.) » Κράτιστόν μοί ἐστι, πρὸ τῆς γραφῆς, αὐτὰ ταῦτα προκαλεῖσθαι αὐτόν, « Πλάτ., ἀπαιτεῖν νὰ ἀπολογηθῇ εἰς αὐτά. » Ἂν ὁ πατήρ μου προκαλῆται αὐτὴν ὀμόσαι .. τὴν πρόκλησιν μὴ δέξεσθαι, « Δμ. » Προκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον Πάγον, « Λx.

Προ·καλίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. ἀντὶ Προκαλέομαι, προσκαλῶ εἰς μονομαχίαν. » Ἀλλ' ὅ γ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο, « Ἰλ. Δ.

Προ·καλινδέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προκυλινδέω.

†Προκάλισμα (τό), Γλσ. [προκαλίζομαι]. μέσον εἰς πρόκλησιν (παρόρμησιν), ἐλατήριον.

Προκάλυμμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς προκάλυψιν, σκέπασμα, παραπέτασμα· (μτφορ.) πρόσχημα, [ἐκ τοῦ

Προ·καλύπτω, Μ. ύψω. Βάλλω ἔμπροσθέν τινος κάλυμμα (σκέπασμα) σκεπάζω, ἀποκρύπτω. » Τὰ σκευοφόρα δεῖ προκεκαλύφθαι ϗ μηδαμῇ γυμνὰ ὅπλων φαίνεσθαι, « Ξεν. ‖. (μσ.) βάλλω ἐμπρός μου τι (κρύπτομαι ὄπισθέν τινος) ἵνα μὴ

φαίνωμαι, (ὅθ. μτφορ.) μεταχειρίζομαί τι ὡς πρόσχημα. » Δόξαν μετριότητος προκαλυψάμενος.« Ἐπις.

Προκάλυψις, εως (ἡ), τὸ προκαλύπτειν ἢ προκαλύπτεσθαι, κρύψιμον ὄπισθεν καλύμματος.

Προ·κάμνω, Μ. καμοῦμαι (ἀόρ. Προέκαμον κτλ.). Κοπιάζω (Ταλαιπωροῦμαι, Ἀποκάμνω, Ἀῤῥωστῶ) πρίν. »Τοῖς μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν, « Θχ. » Καὶ τὰ βραχύτατα τοὺς προκεκμηκότας ἐκπλήσσει, « Δ. Κάσσ. » Εἰ δέ τις καὶ προέκαμνέ τι, ἐς τοῦτο πάντα ἀπεκρίθη, « Θχ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Πάσχω (Κοπιάζω, Ἀγωνίζομαι) ὑπέρ τινος.»Πάντων δ' ὥσπερ μήτηρ ὑπὲρ παίδων προὔκαμεν,« Ἀρσδ.

;Προκάμπυλος (ὁ, ἡ). καμπύλος πρὸς τὰ ἔμπροσθεν.

†Προκάρδιον (τὸ). τὸ πρὸ τῆς καρδίας κοῖλον μέρος τοῦ στήθους, (κοιν.) τὸ καρδιοχούλιαρον, (παρβλ. Ἀντικάρδιον).

Προκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. [πρὸ, κάρηνος]. γέρνων μὲ τὸ κεφάλι ἐμπρός. ‖. (τὸ οὐδ. πλθ.) Προκάρηνα, ἐπίρ. Κατακέφαλα.

Προ·καρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Περιπίπτω προτοῦ εἰς κάρωσιν (ληθαργίαν).

Προκάρπιον (τὸ). τὸ πρὸ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς μέρος, (παρβλ. Μετακάρπιον).

Προκὰς, άδος (ἡ), Π. = Πρόξ.

Προ·κατα·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προκατέβην κτλ.). Καταβαίνω προτοῦ· καταιβαίνω παρακάτω, προχωρῶ καταβαίνων.

Προ·κατα·βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω ἢ Ῥίπτω προτοῦ κάτω, κρημνίζω πρῶτα· πληρόνω πρίν· (ἐξ μσ.) βάλλω θεμέλιον (συστήνω τι) πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προκατάβλημα (τὸ), τὸ προκαταβληθὲν (πληρωθὲν προτοῦ κατὰ προκαταβολὴν) ἀργύριον, (παρβλ. Προκατάβλημα).

Προκαταβλητέον, θετ. τοῦ Προκαταβάλλω.

Προκαταβολὴ (ἡ), τὸ προκαταβάλλειν, (κυρ.) προπληρωμή· (συνκδχ.) = Προκατάβλημα. » Τὸ μέρος τῶν χρημάτων, ὃ πρὶν ἄρξασθαι τοῦ ἔργου εἰσφέρουσιν (οἱ τελῶναι) εἰς τὸ δημόσιον, Προκαταβολὴ καλεῖται,« Φώτ.

Προ·κατα·βρέχω, Μ. βρέξω. Μουσκεύω προτοῦ καλά.

Προ·κατ·αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Ἀναγγέλλω (Γνωστοποιῶ) προτοῦ, προκηρύττω· προϋπόσχομαι.

Προκατάγγελσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προ·κατα·γελάω-ῶ, Μ. άσω. Καταγελῶ (Περιγελῶ) πρῶτα.

Προκαταγέτης, ου (ὁ) καὶ Προκαταγέτις, ιδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Προκαθηγητὴς, προηγεμών.

Προ·κατα·γιγνώσκω (γινώσκω), Μ. καταγνώσομαι (ἀόρ. Προκατέγνων κτλ.). Ἀποφασίζω πρὶν κατά τινος, προκαταδικάζω. » Μὴ προκαταγίνωσκε, πρὶν ἂν ἀκούσῃς ἀμφοτέρων, « Ἀρσφ. (καὶ αἰτ. ἐλλ. ἐκ δ'.) » Θάνατον αὐτοῦ προκατεγνωκότας, « Διόδ. (καὶ πθ.) » Προκατεγνωσμένη δίκη, « Αξ., κατὰ τῆς ὁπ. εἶνε προκατειλημμένος ἤδη ὁ δικαστὴς ἢ προεξεδόθη καταδικαστικὴ ἀπόφασις.

Προ·κατ·άγνυμι, Μ. κατ·άξω (ἀόρ. Προκατέαξα κτλ.). Κατασυντρίβω πρίν.

Προκατάγνωσις, εως (ἡ), τὸ προκαταγινώσκειν, ἡ πρὶν τῆς δίκης καταδίκασις ἢ ἡ κατ' αὐτῆς τῶν δικαστῶν πρόληψις.

Προκαταγνωστέον, θετ. τοῦ Προκαταγιγνώσκω.

Προ·κατα·γοητεύω, Μ. εύσω. Καταγοητεύω πρίν.

Προ·κατα·γράφω, Μ. γράψω. Καταγράφω πρίν.

Προ·κατ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προκατήγαγον κτλ.). Καταιβάζω πρίν· (μσ. ἢ πθ.) φθάνω (ἀράζω) εἰς τὸν λιμένα πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προκαταγωγὴ (ἡ). τὸ προκατάγειν ἢ προκατάγεσθαι, φθάσιμον εἰς τὸν λιμένα (ἄραγμα) προτήτερα.

Προ·κατα·δέω, Μ. δήσω. Δένω προτοῦ σφιγκτά.

Προ·κατα·δικάζω, Μ. άσω. Καταδικάζω πρίν, κρίνω κατὰ προκατάγνωσιν. »Αἰ δὲ μή, προκαδδεδικάσθω δύο μνᾶς ἀργυρίω πὰρ τὰν σχοῖνον ἑκάσταν, « Ἐπιγρφ.

Προ·κατα·δορατίζω, Μ. ίσω. Φονεύω διὰ τοῦ δόρατος (Καταδορατίζω) πρίν.

Προ·κατα·δουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταδουλόνω πρίν.

Προ·κατα·δύνω, = Προκαταδύομαι.

Προ·κατα·δύω, Μ. δύσω (μσ. ἀόρ. Προκατέδυν κτλ.). Βουλῶ (Καταβυθίζω ἢ [μσ.] Καταβυθίζομαι) πρίν.

Προ·κατα·θάπτω, Μ. θάψω. Θάπτω βαθειὰ (Καταθάπτω) πρίν.

;Προκατάθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προκατατίθημι, προκαταβολὴ κτλ.

;Προκαταθετικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς προκατάθεσιν.

Προ·κατα·θέω, Μ. θεύσομαι. Καταβαίνω τρέχων (ναυτ. Εἰσπλέω μὲ οὔριον ἄνεμον) πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προ·κατα·θήγω, Μ. θήξω. Ἀκονίζω καλὰ (καὶ μτφορ. Ἐρεθίζω) πρίν.

Προ·κατ·αιονάω-ῶ, Μ. ήσω. Προκαταβρέχω ἰατρικῶς.

Προ·κατ·αικίζω, Μ. ίσω. Καταπληγόνω πρίν.

Προ·κατ·αίρω, Μ. αρῶ, = Προκατάγομαι.

Προ·κατα·καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Προκατέκηα κτλ.). Πυρπολῶ (Κατακαίω) πρὶν ἢ ὅ,τι ἀπαντῶ ἐμπρός.

Προ·κατά·κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι πλαγιασμένος (κυρ. εἰς τὴν τράπεζαν) προτοῦ ἢ πρὸ τῶν ἄλλων.

Προ·κατα·κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Κατατσακίζω πρίν· (μτφορ.) ἐμπνέω ἀθυμίαν (κοιν. τσακκίζω τὴν καρδίαν τινος) προτοῦ.

Προ·κατα·κλίνω, Μ. κλινῶ. Βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ (νὰ 'ξαπλωθῇ) εἰς τὴν τράπεζαν προτοῦ ἢ πρὸ τῶν ἄλλων, καθίζω (καὶ μσ. κάθημαι) εἰς τὸ κεφαλοτράπεζον. » Ἀλλ' ἐθέλεις τουτονὶ τὸν φαρμακέα προκατακλίνεσθαί μου; « Αχ. 2) (μσ.) σκύπτω (πλαγιάζω) πρίν. » Διίσταντο καθ' οὓς ἴῃ (τὸ βέλος) καὶ προκατεκλίνοντο, « Ἰωσ.

Προκατάκλισις, εως (ἡ). τὸ προκατακλίνειν ἢ προκατακλίνεσθαι, ἡ πρωτοκαθεδρία εἰς τὴν τράπεζαν.

Προ·κατα·κλύζω, Μ. κλύσω. Πλημμυρῶ· καταποντίζω προτοῦ.

Προ·κατα·κοιμίζω, Μ. ίσω. Πρῶτα ἀποκοιμίζω.

Προ·κατα·κόπτω, Μ. κόψω. Κάμνω κομμάτια (Κατακομματιάζω) πρίν.

Προ·κατα·κρίνω, Μ. κρινῶ, = Προκαταγιγνώσκω.

Προ·κατα·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προκατέλαβον κτλ.). Πιάνω (Κυριεύω) προτοῦ· προφθάνω, προλαμβάνω. »Προκαταλαμβ. τὰ στενὰ τάφροις καὶ φυλακαῖς, « Πλβ. » Προκαταλαμβάνειν ἑαυτόν, « Γργ. προασφαλίζεσθαι. (ἐξ πθ.) » Προκαταληφθεὶς τοιαύτῃ φιλανθρωπίᾳ, « Πλβ. 2) ἐννοῶ (καταλαμβάνω) προτοῦ. » Δεῖ προκατειληφέναι ὅτι ἡμέρας οὔσης πάντως ἐστὶ καὶ φῶς,« Σξτ.

Προ·κατα·λάμπω, Μ. λάμψω. Καταλάμπω προτοῦ.

Προ·κατα·λεαίνω, Μ. λεανῶ. Κάμνω τι προτοῦ ἐντελῶς λεῖον (ὁμαλόν), προεξομαλίζω.

Προ·κατα·λέγω, Μ. λέξω. Ἀπαριθμῶ (Διηγοῦμαι ἢ Περνῶ εἰς τὸν κατάλογον) προτοῦ.

Προ·κατα·λήγω, Μ. λήξω. Παύω (Τελειόνω) πρίν.

Προκατάληψις, εως (ἡ), τὸ προκαταλαμβάνειν ἢ προκαταλαμβάνεσθαι, πιάσιμον (κυρίευμα) ἀπὸ προτήτερα. (Ῥτρ.) πρόληψις τῆς ἐννοίας.

Προ·κατα·λιπαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακαλῶ θερμῶς (Καταλιπαρῶ) προτοῦ, προκαθικετεύω.

Προ·κατ·αλλάσσω(ττω), Μ. αλλάξω. Ἀλλάζω ἕνα μετ' ἄλλου (Κάμνω ἀλλαξιάν) προτοῦ· (μσ.) ἀλλάζω θέσιν (μεταβαίνω ἀλλοῦ) πρίν. ‖. (πθ.) » Προκατηλλαγμένος χρόνος, « Κλμ., ὁ προδιωρισμένος.

Προ·κατα·λύω, Μ. λύσω. Χαλνῶ (Ἀναιρῶ, Ἀφανίζω, Τελειόνω) πρίν. » Προκατέλυσε τοῦ ἔργου τὸν βίον, « Ηλ., ἀπέθανε πρὶν τελειώσῃ τὸ ἔργον του.

Προ·κατα·μαλάσσω, Μ. άξω. Προμαλακόνω ἐντελῶς, προθεραπεύω διὰ πολλῶν μαλακτικῶν.

Προ·κατα·μανθάνω, Μ. μαθήσομαι (ἀόρ. Προκατέμαθον κτλ.). Μανθάνω (Πληροφοροῦμαι ἢ Παρατηρῶ) καλὰ πρίν.

Προ·κατα·μαντεύομαι, Μ. εύσομαι. Προλέγω, προμαντεύω.

Προ·κατα·μηνύω, Μ. ύσω. Καταμηνύω πρίν.

Προ·κατ·αν·αλίσκω, Μ. αλώσω (ἀόρ. Προκατηνάλωσα κτλ.). Κατεξοδεύω (Καταδαπανῶ) πρίν.

Προ·κατα·νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ ἢ Ἐννοῶ προτοῦ.

Προκατανόησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πληροφορία ἢ παρατήρησις προλαβοῦσα, πρόγνωσις.

Προ·κατ[αι]ντλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προκαταιονάω.

Προ·κ[ατα]·νύσσω(ττω), Μ. νύξω. Σουβλί-

ζω (Ἀγκυλόνω) πρίν· (μτφορ.) ἐγγίζω προτοῦ κατάκαρδα.

Προ·κατα·ξύω, Μ. ξύσω. Σκαλίζω (Χαράκόνω) τι προτοῦ. » Τῇ γραφίδι προκαταξύει (ὁ ζωγράφος), « Ἐτυμολ.

Προ·κατα·παύω, Μ. παύσω. Καταπαύω πρίν.

Προ·κατα·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω πρὶν κάτω.

Προ·κατα·πίμπλημι, Μ. κατα·πλήσω. Γεμίζω πρὶν ὅλως διόλου.

Προ·κατα·πίμπρημι, Μ. κατα·πρήσω, = Προκατακαίω.

Προ·κατα·πίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Προκατέπιον κτλ.). Καταπίνω προτοῦ.

Προ·κατα·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Προκατέπεσον κτλ.). Πίπτω ὅλως διόλου κάτω (Καταπίπτω) πρίν, προεξασθενῶ, προαποκάμνω. » Ταῖς ψυχαῖς —, « Διόδ. 2) (μὲ αἰτ. προθετ.) προφθάνω πουθενά. » Λόγοι παντοδαποὶ προκατέπιπτον εἰς τὴν Ῥώμην, « Πλ.

Προ·κατα·πλέω, Μ. πλεύσομαι ἢ πλευσοῦμαι. Φθάνω εἰς τὸν λιμένα πρῶτος ἢ προτήτερα, Προκατάγομαι.

Προ·κατα·πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Βάλλω προτοῦ κατάπλασμα.

Προ·κατα·πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Ἐκπλήττω (Ξυππάζω, Κατατρομάζω) πρίν.

Προ·κατα·πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταπονῶ προτοῦ, προκαταδαμάζω.

Προ·κατα·πτοέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταφοβίζω (Κατατρομάζω) πρίν.

Προ·κατ·αργέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταργῶ προτοῦ.

†Προκάταργμα (τὸ), [προκατάρχομαι] = Πρόθυμα.

Προ·κατ·αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ ἓν πρὸς ἓν (Ἀπαριθμῶ) προτοῦ.

Προκαταρκτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος κατὰ προκάταρξιν, χρησιμεύων ὡς πρώτη ἀρχὴ (ἀφορμή). » Μεγάλα μερὶς καὶ πρᾶτα καὶ προκαταρκτικωτέρα ἐς ὅλαν τὰν βιοτὰν πέλει ἐν τᾷ τρεφοίσᾳ, « Πυθαγορ. » Προκαταρκτικὰ αἴτια, « Ἰατρ., τὰ ἐξωτερικὰ τὰ διδόντα τὴν πρώτην ἀφορμὴν εἰς ἀνάπτυξιν τῆς προϋπαρχούσης (ἴδε Προηγέομαι) ἤδη νόσου. » Παίων —,« Μετρ., ὁ ἔχων μακρὰν τὴν ἄρχουσαν συλλαβήν.

Προκάταρξις, εως (ἡ), τὸ προκατάρχειν ἢ προκατάρχεσθαι, ἡ πρώτη ἔναρξις (ἀρχή). » Τῆς δίκης — ,« Νμ., ἡ προεξέτασις τῶν μαρτύρων.

Προ·καταῤ·ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σπάνω (Συντρίβω) προτοῦ.

Προ·κατ·αρτίζω, Μ. ίσω. Διορθόνω (Διευθετῶ) προτοῦ, προεπισκευάζω, προετοιμάζω.

Προ·κατ·αρτύω, Μ. ύσω. Προπαρασκευάζω· (ἰδιαιτ.) προδιαθέτω ἐπὶ τὸ ἡμερώτερον.

Προ·κατ·άρχω, Μ. άρξω. Προηγοῦμαι, προέχω, προλαμβάνω, προϋπάρχω. »Προκατάρξαν αἴτιον, « Φιλοσοφ., τὸ προκαταρκτικόν. ‖. (μσ. μὲ γεν.) ἀρχίζω πρῶτος. » Προκατάρχεται τοῦ πολέμου, μηδὲν ἀδικηθεῖσα, « Διόδ. » Δίκης —,« Πανδ., κάμνω ἔναρξιν τῆς δίκης διὰ τῆς προεξετάσεως τῶν μαρτύρων. »Προκατάρχομαι τῶν ἱερῶν τινι, « Θχ., προσφέρω ἀπαρχὴν τῆς θυσίας εἴς τινα, ἢ ἐκτελῶ δι' αὐτοῦ τὸν ἐγκαινισμὸν (τὴν προκαθοσίωσιν) τοῦ θύματος κτλ.

Προ·κατα·σείω, Μ. σείσω. Σείω πρὶν ἐκ θεμελίων.

Προ·κατα·σημαίνω, Μ. ανῶ. Προμηνύω (Προδηλῶ) διὰ σημείων.

Προ·κατα·σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ πρῶτα καλά, προεξετάζω, προκατασκοπεύω.

Προ·κατα·σκευάζω, Μ. άσω. Κατασκευάζω προτοῦ, προετοιμάζω, (ἰδιαιτ. ῥτρ.) τροπολογῶ (αἰτιολογῶ) προτοῦ τὴν πρότασίν μου, προδιαθέτω. ‖. (μσ.) προμηθεύομαι πρίν. » Πρὸς τὴν μέλλουσαν αὐτῷ γενέσθαι αὔξησιν μεγάλα προκατασκευασάμενος, « Διόδ.

Προκατασκεύασμα (τό). πᾶν ὅ,τι προκατεσκεύασέ τις, ἔργον προετοιμασθέν.

Προ·κατα·σκευαστικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς προκατασκευὴν (προδιάθεσιν).

Προκατασκευὴ (ἡ), τὸ προκατασκευάζειν, προπαρασκευή, προετοιμασία. (ἰδιαιτ. ῥτρ.) προεισαγωγὴ εἰς τὴν ὑπόθεσιν, προδιάθεσις.

Προ·κατα·σκιῤῥόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκληρύνω τι ὅλως διόλου ἀπὸ προτήτερα. » Ἀπέχθεια προκατεσκιῤῥωμένη, « Γρφ., παλαιόθεν ῥιζωμένη.

Προ·κατα·σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προκατασκέπτομαι.

Προκατάστασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προκαθίστημι, (ἰδιαιτ. ῥτρ.) προκατασκευή, προεισαγωγὴ εἰς τὴν ὑπόθεσιν, προδιήγησις.

Προκαταστατικὸς, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς προκατάστασιν, προκατασκευαστικὸς τῆς ὑποθέσεως.

Προ·κατα·στέλλω, Μ. στελῶ. Κατευνάζω (Καταπραΰνω, Καθησυχάζω) προηγουμένως.

Προ·κατα·στρέφω, Μ. στρέψω. Χαλνῶ (Καταστρέφω, Τελειόνω) πρίν. (μετὰ ἐξ χωρὶς τοῦ) » Τὸν βίον—, « προαποθνήσκω.

Προκαταστροφὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καταστροφὴ (μεταβολὴ) προηγουμένη· (ἐνν. τοῦ βίου) θάνατος πρόωρος.

Προ·κατα·σύρω, Μ. συρῶ. Λεηλατῶ προτοῦ.

Προ·κατα·σχέθω, Π. ἀντὶ Προκατέχω

Προ·κατα·σφάζω, Μ. σφάξω. Σφάζω (Κατασφάζω) πρίν.

Προ·κατ·ασφαλίζω, Μ. ίσω. Ἀσφαλίζω καλῶς (Ἐξασφαλίζω) πρῶτον.

Προ·κατα·σχάζω, Μ. σχάσω. Χαράζω πρῶτον καλῶς μὲ τὸ ξυράφι.

Προκατάσχεσις, εως (ἡ), τὸ προκατέχειν, προεμπόδισις ἢ προοικειοποίησις.

Προ·κατα·σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω εἰς πολλὰ μέρη (Κατασχίζω) πρίν.

Προ·κατα·ταχέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

;Προ·κατα·ταχύνω, Μ. υνῶ. Προφθάνω ταχύτερον, προλαμβάνω. » Δεῖν ἔγνω προκαταλαβεῖν καὶ προκατταχῆσαι, « Κ. Μανασσ.

Προ·κατα·τίθημι, Μ. κατα·θήσω (ἀόρ. Προκατέθηκα καὶ μσ. Προκατεθέμην κτλ.). Καταθέτω ἢ Παρακαταθέτω πρῶτος ἢ προτήτερα, προκαταβάλλω. »Χάριν—,« Ἰωσ., εὐεργετῶ προτοῦ, προϋποχρεόνω.

» Διὰ τοῦτο δὲ τὸν λόγον τοῦτον προκατατίθεμαι, ὅτι πολλοὶ.. ὁκόταν τινὸς προτέρου ἀκούσωσι..οὐκ ἀποδέχονται τὸν ὕστερον, « Ἱππκρ.

Προ·κατα·τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβων ἀφανίζω πρὶν ὅλως διόλου.

Προ·κατ·αυγάζω, Μ. άσω. Φωτίζω πρὶν ὅλως διόλου.

Προ·κατ·αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Προκαταλαμβάνω τὰς ἀκοάς τινος παίζων τὸν αὐλόν

Προκαταύλησις, εως (ἡ). δοκίμασμα καινούργιο αὐλοῦ πρὶν τὸν μεταχειρισθῇ τις.

Προ·κατα·φέρω, Μ. κατ·οίσω. Προκαταβιβάζω (ἐξ πθ. ἢ μσ.) προκαταβαίνω· (μτφορ.) προαποθνήσκω.

Προ·κατα·φεύγω, Μ. φεύξομαι. Καταφεύγω προτοῦ.

Προ·κατα·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Προκατέχεα κτλ.). Χύνω (Κάμνω νὰ χυθῇ τι) πρῶτα κατὰ γῆς ἢ ἐπάνω εἴς τι.

Προ·κατα·χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. (μὲ δοτ.) Καταχρῶμαι πρίν, προκαταναλίσκω ἐπὶ ματαίῳ. (μὲ αἰτ.) προαποκτείνω.

Προ·κατα·χρίω, Μ. χρίσω. Ἀλείφω πρὶν ἀπὸ 'πάνω ἕως κάτω (Παταλείφω).

Προ·κατα·χωρίζω, Μ. ίσω. Τοποθετῶ χωρίζων (Καταχωρίζω) πρίν.

Προ·κατα·ψύχω, Μ. ψύξω. Δροσίζω (Ἀερίζω) πρὶν καλῶς.

Προ·κατ·εγγυάω-ῶ, Μ. ήσω. Προϋπόσχομαι εἴς τινα θυγατέρα ἢ ἀδελφήν μου εἰς ὑπανδρείαν, ἀῤῥαβωνίζω προτήτερα.

Προ·κατ·έδω, Μ. έδομαι καὶ εδοῦμαι, Π. ἀντὶ Προκατεσθίω, κατατρώγω προτοῦ.

Προκατεῖδον, ἀόρ. τοῦ Προκαθοράω.

Προκατείλημμαι, πθ. καὶ

Προκατείληφα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Προκαταλαμβάνω.

Προ·κατ·ειλίσσω, Μ. ίξω. Τυλίζω καλὰ (Περιτυλίσσω) προτοῦ.

Προ·κατ·ελπίζω, Μ. ίσω. Ἐλπίζω ὡς βέβαιόν τι πρὶν τοῦ καιροῦ.

Προ·κατ·επείγω, Μ. επείξω. Βιάζω (Ἐπισπεύδω, Κατεπείγω) πρίν.

Προ·κατ·εργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐκτελῶ (Κατορθόνω, Καταφέρνω) πρίν. » Προκατειργασμένος τὴν διάνοιαν, « Ἰώσ., προδιατεθειμένος, ἢ προαποκαμωμένος.

Προ·κατ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Προκατῆλθον κτλ.). Καταιβαίνω (Φθάνω, Ἐπιστρέφω) προτήτερα.

Προ·κατ·εύχομαι, Μ. εύξομαι. (μὲ γεν.) Πρῶτα εὔχομαι (προσεύχομαι).

Προ·κατ·έχω, Μ. εξω (ἀόρ. Προκατέσχον κτλ.). Ἔχω (Κρατῶ, Κυριεύω) πρίν, προκαταλαμβάνω. ‖. (μσ.) κρατῶ τι ἔμπροσθέν μου (ὡς προκάλυμμα). » Προκατέσχετο χερσὶ καλύπτρην, « Ὅμ. Ὕμν.

Προ·κατ·ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Κατηγορῶ προτοῦ.

Προκατηγορία (ἡ). προλαβοῦσα ἢ προκαταρκτικὴ κατηγορία.

Προ·κάτ·ημαι, Ἰων. ἀντὶ Προκάθημαι.

Προ·κατ·ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Διδάσκω (Κατηχῶ, Μυσταγωγῶ) προτοῦ. » Τῷ Μωσαϊκῷ προκατηχημένος νόμῳ, « Μιχ. Σύγκ. (εἰς τὰς ἐπιστολ. τοῦ Φαλάρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προκατέσχησαι).

Προκατήχησις, εως (ἡ). ἡ πρώτη ἢ προ-

λαβοῦσα κατήχησις (διδασκαλία), τὰ πρῶτα (προκαταρκτικὰ) μαθήματα.

Προ·κατ·οδύρομαι, υροῦμαι. Κλαίω παρακονετικὰ (θρηνολογῶ) προτοῦ.

Προ·κατ·ονομάζω, Μ. άσω. Προαπαριθμῶ ὀνομαστί.

Προ·κατ·οπτεύω, Μ. εύσω. Παρατηρῶ προτοῦ, προεξετάζω, προκατασκοπεύω.

Προκατόψομαι, μέλλ. τοῦ Προκαθοράω.

Προ·κατ·οπτρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κυττάζομαι προτοῦ εἰς τὸν (ἢ ὡς εἰς) καθρέπτην.

Προ·κατ·ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατορθόνω τι προτοῦ.

Προ·κατ·ορρωδέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολὴν πρὶν τοῦ κινδύνου.

Προ·κατ·ορύσσω (ττω), Μ. ύξω. Σκάπτω προτοῦ βαθειά.

Προκατοχὴ (ἡ), τὸ προκατέχειν, προκατάληψις.

Προ·κατ·οχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυρόνω πρὶν καλῶς.

Πρό·κειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι ἔμπροσθέν τινος· χρησιμεύω ὡς προπύργιον (προκάλυμμα κτλ.)· εἶμαι ἐκτεθειμένος (ὡς πρόγραμμα, βραβεῖον, σκοπὸς κτλ.)· εἶμαι ἀφημένος εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ τυχόντος (ἀποῤῥηγμένος, ἀπηλπισμένος). (γεωγρφ.) ἐκτείνομαι κατὰ μῆκος ἤ, προέχω, ἐξέχω. ὑπερέχω. (μὲ ἢ χωρὶς γεν.). » Τοῦ δε λιμένος τῆς Τροιζῆνος πρόκειται Καλαυρία νησίδιον,« Στρβ. » Μετὰ δὲ τὰς Σκειρωνίδας πέτρας ἄκρα πρόκειται Μινωα, ποιοῦσα τὸν ἐν τῇ Νισαίᾳ λιμένα, « αὐτ. » Ὡς μηδένα μηδενὸς προκεῖσθαι τῶν μαχομένων λόγων ὡς πιστότερον, « Σξτ., ὑπερέχειν, προτιμᾶσθαι. » Ὀνείατα προκείμενα, « Ὑμ. » Πλεῖν ἢ χιλίας ἑταιρίδας, ἀφωσιωμένας τῇ θεᾷ, προκεῖσθαι τοῖς βουλομένοις, « Ἀρσφ. » Γράμμα προκείμενον,« Ἐπγρ., τὸ κείμενον πρὶν ἄλλο, ἢ τὸ ἀρχικόν. » Ὁρῶ παιδίον προκείμενον, « Ἡρ. » Θανόντες ἂν προὐκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ, « Σοφ. » Τὸν δὲ προκεῖσθαι πεμπταῖον, « Ἀρσφ. (& μτνμ.) » Τὰς προκειμένας ἡμέρας, « αὐτ., τὰς διωρισμένας. » Θανάτου ζημία πρόκειται, « Θκ. » Ἀνάγκη πρόκειται, « Ἡρ. »Δύο κακῶν προκειμένων,« Ἡρωδ. » Ἀγῶνος μεγίστου προκειμένου,« Ἡρ. » Τρεῖς γνῶμαι προεκέατο, αὐτ. » Νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους,« Σοφ. » Πᾶσι στέρεσθαι κρατὸς ἦν προκείμενον, « Αἰσχλ. (καὶ δοτ.) » Τὰ τῶν νικωμένων ἀγαθὰ τοῖς νικῶσιν ἆθλα πρόκειται, « Ξεν. » Οἷς τοσούτων πέρι σκέψις ὅσων ἡμῖν πρόκειται, « Πλάτ. » Προκεῖσθαι τοῖς βουλομένοις, « Ἀθ. » Ἄτιμος πρόκειμαι, « Σοφ. » Θέαμα (» Παράδειγμα, » Σκοπὸς) πρόκειται, « Ἰουλ. (καὶ ἀπολ.) » Τὸ προκείμενον, « Ἀρστ., τὸ ἀντικείμενον τῆς σκέψεως (τῆς ἐπιχειρήσεως κτλ.), ἤ· ὅ,τι τύχοι ἐμπρός. » Δῆλον ὅτι χρυσοχεῖν ἐμάνθανεν, ἀλλ' οὐ τὸ προκείμενον αὐτῷ πράττειν ἢ πάσχειν, « (Δείναρχ. παρὰ τῷ) Ἁρποκρατ. » Ἔξω τῶν προκειμένων, « Θκ. »Ἔπεισε μένειν ἐν τοῖς προκειμένοις, « Ἡρωδ.

Προκέλευθος (ὁ, ἡ), Π. [πρό, κέλευθος]. ὁ προπορευόμενος· πρόδρομος.

Προκέλευσμα (τό). φώναγμα προτρεπτικὸν (παρορμητικόν), πρόσταγμα, παρακέλευσμα.

Προκελευσματικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς προκέλευσμα. » Ποῦς ἢ Ῥυθμὸς —,« Μετρ., ὁ συγκείμενος ἀπὸ 4 βραχ. συλλαβάς.

;Προ·κελεύω, Μ. εύσω. Προστάζω πρὶν παρακινῶ τινα νὰ προχωρήσῃ, προτρέπω, παρορμῶ.

Προ·κενεαγγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω προτοῦ δίαιταν (διατηρῶ κενὸν τὸν στόμαχον).

Προ·κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω (Εὐκαιρόνω) πρίν. » Τὴν γαστέρα —, « Ἀρετ. » Ὠὸν προκεκενωμένον, « Ἀκ.

Προ·κεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Κεντῶ (Χαράζω) πρίν, προσχεδιάζω, (ὅθεν

Προκέντημα (τό), = Προχάραγμα, σχέδιον οἰκοδομήματος, ὑπόδειγμα.

Προ·κέομαι, Ἰων. ἀντὶ Πρόκειμαι. (εὔχρ. κυρ. μόνον κατὰ διάλυσ. τῆς ει).

;Προ·κεύθω, Μ. κεύσω, Π. κρύπτω τι ἐν ἐμαυτῷ (κρύπτομαι) πρίν.

Προ·κεφαλαιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Προεκθέτω κεφαλαιωδῶς, συγκεφαλαιῶ ἐκ προοιμίων.

Προκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων προέχουσαν (πεταχτὴν ἐμπρὸς) κεφαλήν· (μτνμ.) στίχος ἔχων πλεονάζουσαν συλλαβὴν εἰς τὴν ἀρχήν.

†Προ·κηδεύω, Μ. εύσω. Κηδεύω πρίν.

Προ·κήδομαι, Μ. κεκαδήσομαι, Π. (μὲ γεν.) φροντίζω (προνοῶ) περί τινος.

Προ·κηραίνω, Μ. ανῶ, Π. (μὲ γεν.) μεριμνῶ (ἀνησυχῶ) περί τινος.

Προκήρυγμα (τό). τὸ προκηρυττόμενον (κοινολογούμενον διὰ τοῦ κήρυκος ἢ ἄλλως πρίν).

Προ·κηρυκεύομαι, Μ. εύσομαι. Γνωστοποιῶ προτοῦ διὰ τοῦ κήρυκος, προκηρύττω.

†Προκῆρυξ, υκος (ὁ), νλγ. Κῆρυξ προαποστελλόμενος.

Προκήρυξις, εως (ἡ), τὸ σύσ. τοῦ-

Προ·κηρύσσω(ττω), Μ. ύξω. Κηρύττω πρίν, γνωστοποιῶ διὰ τοῦ κήρυκος ἢ ἄλλως, προειδοποιῶ δημοσίως.

Προκί, δοτ. τοῦ Πρόξ.

Προκιθάρισμα (τό). ἡ τῆς κιθάρας προανάκρουσις (prélude).

Προ·κινδυνεύω, Μ. εύσω. Κινδυνεύω πρὶν ἢ πρὸ τῶν ἄλλων, ἀψηφῶ (περιφρονῶ) τὸν κίνδυνον, ἐκθέτω ἐμαυτὸν πρῶτος ἢ (μὲ γεν.) πρὸς ὑπεράσπισιν τινος εἰς κίνδυνον, προπολεμῶ. » Φαμὲν γὰρ Μαραθῶνί τε μόνοι προκινδυνεῦσαι τῷ βαρβάρῳ, « Θκ. » Οἱ προκινδυνεύοντες, « Πλδ., οἱ πολεμοῦντες εἰς τὰς πρώτας τάξεις.

Προ·κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ προτοῦ ἢ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν· (μσ. ἢ πθ.) κινοῦμαι πρῶτος ἢ ἐμπρός, προχωρῶ. »Προκινέεσθαι δοκέει οἷον εἴδωλον ὀρνίθων,« Ἱππκρ., τοῦ φαίνεται ὡς ἂν νὰ κινῆται ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν του. 2) (ἐκκλησ.) προβιβάζω. » Εἰς ἐκκλησιαστικὰς ἀξίας —, « Συνοδ.

Προ·κιρνάω ῶ, Μ. κεράσω. Κιρνῶ προτοῦ

Προ·κιχράω-ῶ, Μ. προχρήσω. Προδανείζω.

Προ·κλαίω, Μ. κλαύσομαι. Κλαίω (Μυρολογῶ) προτοῦ. » Προκλαύσαντες τὸν νεκρόν, « Ἡρ.

Πρόκλαστος (ὁ, ἡ), (στίχος) ὁ ἄλλως Λαγαρός.

Προ·κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω προτοῦ.

Προ·κλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω προτοῦ

Προ·κληδονίζομαι, Μ. ίσομαι. Προμαντεύω (κυρ. διὰ κληδόνος), προφητεύω.

Πρόκλησις, εως (ἡ), τὸ προκαλεῖν ἢ προκαλεῖσθαι, ἐρεθισμός, παρακίνησις· (ἰδιαιτ.) προσκάλεσμα εἰς μονομαχίαν, (Γαλλ.) défi (» Οὐκ ἴση πρόκλησις αὕτη ἀσεβεῖ πρὸς εὐσεβῆ, ἀλλ' ὁμοία & εἰ ἰσχυρὸς ἀσθενῆ πατάξαι ἢ πληγῆναι προκαλέσαιτο, « Ἀρστ.)· (Νμ.) πρότασις γινομένη εἰς τὸν ἀντίδικον ἐνώπιον διαιτητῶν, ἢ (κατὰ τὸν Ἀμμών.) ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγυ, (ἰδιαιτ.) ἀπαίτησις νὰ βασανισθοῦν οἱ δοῦλοι (» Ὅσα μὴ δυνατὸν πρὸς ὑμᾶς ἀγαγεῖν ἐστι τῶν πεπραγμένων, τούτων προκλήσεις εὑρέθησαν, « Δμ.)· (συνκδχ.) τὸ πινάκιον ἐν ᾧ ἦν ἐγγεγραμμένη ἡ τοιαύτη πρότασις. » Τὴν πρόκλησιν ἀνοίξας δεῖξαι τὰ γράμματα, « Δμ. » Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐκτιθέντων τὴν πρόκλησιν, « αὐτ.

;Προκλητί, ἐπίρ. Κατὰ πρόκλησιν.

Προκλητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ προκαλεῖν, ἐρεθιστικός, διεγερτικός· (μὲ γεν.) « Ὀρέξεως —,« Δσκρ., ὁ ἀνοίγων τὴν ὄρεξιν, ὀρεκτικός.

Πρόκλητος (ὁ, ἡ). ὁ προκληθεὶς (ἐρεθισθεὶς κτλ.), πρόθυμος.

†Προκλίνη (ἡ). θάλαμος, κοιτὼν ἢ· ἀνάκλιντρον.

Προ·κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω (Γέρνω, ἐμπρός, ἀκκουμβῶ ἐπάνω εἰς.

†Προκλίτης, ου (ὁ). ὁ προκατακλινόμενος (ἔχων τὴν πρωτοκαθεδρίαν) εἰς τὴν τράπεζαν.

Προ·κλύζω, Μ. κλύσω. Πρῶτα ξεπλύνω μὲ πολὺ νερὸν· (ἰατρ.) προκαθαρίζω διὰ κλυστῆρος.

Πρόκλυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὶν (πρὸ πολλοῦ) ᾀδόμενος, παλαίφατος, [ἐκ τοῦ

Προ·κλύω, Μ. κλύσομαι; Π. ἀκούω (μανθάνω) πρίν.

Προκνήμιον (τό). τὸ ἐμπροσθινὸν (τὸ μεγαλήτερον) κόκκαλον τῆς κνήμης, (ἄλλ., Κερκίς, (παρβλ. Παρακνήμιον).

Προκνημίς, ῖδος (ἡ), εἶδος σκεπάσματος (προκάλυμμα) τῆς κνήμης.

Προκνίς ἢ Προκνις [πρό, κνίζω;], ίδος (ἡ), εἶδος σύκων ξηρῶν (ἰσχάδων).

Προκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλην (προέχουσαν) κοιλίαν, προγάστωρ. (μτνμ.) » Στίχος —, « Μετρ., ὁ ἔχων ἐν τῷ μέσῳ συλλαβὴν πλεονάζουσαν.

Προ·κοιλιόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι προκοίλιος, ἀποκτῶ προέχουσαν κοιλίαν.

†Πρόκοιλος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προκοίλιος.

Προ·κοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Κοιμῶμαι πρίν, (μτνμ.) προαποθνήσκω.

;Προκοιτεία (ἡ), τὸ σύσ. τοῦ

Προκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Φυλάττω (Ἀγρυπνῶ) πρὸ τῶν θυρῶν τινος ὡς πρόκοιτος.

Προκοιτία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ προκοίτου, ἡ πρὸ τῶν θυρῶν φρουρά.

Προκοίτιον (τό), = Προκοιτών.

Πρόκοιτος (ὁ, ἡ), [πρό, κοίτη]. ὁ ἀγρυπνῶν πρὸ τῶν θυρῶν τινος, (ἐν γέν.) φρυρός, νυκτοφύλαξ.

Προκοιτών, ῶνος (ὁ). ὁ πρὸ τοῦ κοιτῶνος θάλαμος, σαλόνι, ἀντικάμαρα.

Προ·κολάζω, Μ. άσω. Παιδεύω (Τιμωρῶ τινά, ἢ Κολαζω, Μετριάζω τι) προτοῦ.

Προ·κολακεύω, Μ. εύσω. Πρῶτα κολακεύω (χαϊδεύω).

Προκόλπιον (τό). τὸ μέρος τοῦ χιτῶνος τὸ σκεπάζον ἢ σχηματίζον τὸν κόλπον, (ἐν γέν.) ὁ κόρφος· (μτνμ.) ἡ εἴσοδος (τὸ στόμιον) κόλπου θαλάσσ.

Προκομία (ἡ), = Προκόμιον.

Προκομιδή (ἡ), τὸ προκομίζειν ἢ προκομίζεσθαι, φέρσιμον (᾿βγάλσιμον) εἰς τὴν μέσην, παρουσίασις, (Νμ.) exhibition.

Προ·κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω ἐμπρὸς ἢ παρεμπρός· ἐβγάζω· ἐκθέτω, παρουσιάζω. κάμνω τὴν ἐκφορὰν (τὰ ἐξόδια) νεκροῦ.

Προκόμιον (τό). τὸ ἔμπροσθεν μέρος (αἱ σκεπάζουσαι τὸ μέτωπον τρίχες) τῆς κόμης, τὰ (Τουρκ.) τζουλοῦφια. »Προκόμια περίθετα,« Ἀθ., τὰ πρόσθετα, εἶδος περρούκας.

Προκομιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Προκομίζω.

Προκόνδυλος (ὁ). ὁ πρῶτος ἁρμὸς τῶν δακτύλων.

Προκοπή (ἡ), τὸ προκόπτειν, προχώρησις· (μτφορ.) πρόοδος· ἐπίδοσις· ἐπιτυχία· κέρδος, πρόσοδος. »Τὴν οἴησιν ἐγκοπὴν εἶναι προκοπῆς, « (Βίων παρὰ) Λρτ.

Προ·κόπτω, Μ. κόψω. Κτυπῶ προτοῦ ἢ ἐμπρός· (συνήθ. ἐλλ. ἢ ἀμτβτ. καὶ πθ.) προβαίνω, προχωρῶ, (μτφορ.) προοδεύω, εὐδοκιμῶ, ἐπιδίδω. »Ἡ νὺξ προέκοψε,« Γρφ., ἐπροχώρησε, (παρβλ. Προελαύνω). »Ὡς δὲ 30 σταδίους ἀπ' αὐτῆς προεκόψαμεν, χειμὼν ἡμᾶς κατέλαβεν, « Ἐπις., ἐπήραμεν δρόμον, ἐπροχωρήσαμεν. (καὶ μτφορ.) » Προέκοπτε σοφίᾳ & ἡλικίᾳ, « Γρφ. » Καὶ τῆς ἀρχῆς ἅμα προκοπτόντων ἐκείνοις,« Θκ., προοδοποιούντων (εὐκολυνόντων) εἰς αὐτοὺς τὴν ἡγεμονίαν. »Προκόπτειν ἔν (ἢ ἐπί) τινι,« Δξ. »Πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' ἀρετῇ, « Πλ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ἀνωτέρω δὲ οὐδὲν τῶν πρηγμάτων προκοπτομένων,« Ἡρ. »Οὐδὲν προὔκοπτον ἐς τὸ ἀπολέσαι ἡμᾶς, « Ξεν., δὲν κατώρθωσαν. »Τί δ' ἂν προκόπτοις, εἰ θέλεις ἀεὶ στένειν;« Εὐρ. (& δοτ. σπν.) »Ἡ τοιαύτη παρατήρησις νύκτωρ ἴσως δύναται προκόπτειν τοῖς Χαλδαίοις, « Σξτ.

Προ·κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω (Συγυρίζω) πρίν, προδιευθετῶ, προετοιμάζω.

Προκόσμημα (τό). πᾶν ὅ,τι βάλλεται ἐμπρὸς διὰ στολισμόν· στολίδι πρόσθετον.

Προκόσμιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ κόσμυ, ὑπάρχων πρὶν γένῃ ὁ κόσμος, παλαιότερος τοῦ κόσμου. 2) (πλθ.) = Προκόσμημα, (συγχ. τῷ Προκόμιον).

Προκόττας, α (ὁ), Δ. ὁ κοσμῶν τὰ πρόσθεν τῆς κεφαλῆς [πρό, κόττος].

Προ·κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπερισχύω (Ἐξουσιάζω) προτοῦ.

Προ·κρέμαμαι, Μ. κρεμήσομαι. Κρέμαμαι ἐμπρός.

Πρόκρημνος (ὁ, ἡ). ὁ προέχων ἐν εἴδει κρημνοῦ, σχηματίζων κρημνώδη ἄκραν.

Πρόκριμα (τό). κρίσις (ἀπόφασις) γινομένη πρίν, δόγμα (φρόνημα) ἐκ προλήψεως, (Γαλλ.) préjudice, [ἐκ τοῦ

Προ·κρίνω, Μ. κρινῶ. Κρίνω (Ἀποφασίζω) πρίν. »Προκριθείσης διὰ τῶν ἱππέων τῆς μάχης,« Διοδ. (καὶ ἰατρ.) » Τὰ προκρινόμενα, ἢν ὠμῶς κριθῇ, ὑποστροφαί,« Ἱππκρ. 2) κρίνω τι αἱρετώτερον ἄλλυ, προτιμῶ. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) »Τὸν ἐπιεικῆ τοῦ πλουσίυ προκρίνας,« Πλ. (ἢ ἀπαρ.) »Ἀνθρώπων ἐμὲ πολλῷ προέκρινεν ὑπερφέρειν,« Ξεν. » Προκρίνας τούτυς καλλίστους εἶναι,« Ἰσκρ. (& πθ.) »Οἱ προκριθέντες,« Δξ., οἱ ἐκλεχθέντες ὑποψήφιοι κληρωτῆς ἀρχῆς.

†Πρόκρις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προκνίς.

Πρόκρισις, εως (ἡ), τὸ προκρίνειν, κρίσις (ἀπόφασις) γινομένη πρίν· προτίμησις.

Προκριτέος, α, ον, θετ. τοῦ Προκρίνω.

Προκριτικός, ή, όν. Ὁ κατὰ πρόκρισιν. »Τὸ προκριτικόν,« Φλσφ., ἡ βάσις τῆς προκρίσεως. » Προκριτικὸν (τό), « Πλ., εἶδος μέτρου προσῳδιακοῦ, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προκρητικόν).

Πρόκριτος (ὁ, ἡ). ὁ προκριθεὶς (ἀποφασισθεὶς προτοῦ ἢ ἐκλεχθεὶς κατὰ προτίμησιν), διαλεκτός.

Πρόκροον, Λακων. ἀντὶ Προέκρουον, παρτ. τοῦ Προκρούω.

Πρόκροσσαι, Π. ἀντὶ Πρόκροσσοι, πλθ. θηλ. τοῦ

Πρόκροσσος (ὁ, ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ὁ προέχων (ἐξέχων) ἐν εἴδει κρόσσης (ἴδε τὴν λεξ.), ἤ· ἀραδιασμένος ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου κλιμακηδὸν (Γαλλ. en échelons). » Αἱ δὲ νῆες, ἅτε τοῦ αἰγιαλοῦ ἐόντος οὐ μεγάλου, πρόκροσσαι ὁρμέοντο ἐς πόντον, & ἐπὶ ὀκτὼ νέας,« Ἡρ. »Ἐβοηθρόμουν πρόκροσσοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον, « Ἀθ. (κ ὡς οὐσ.) » Πέριξ δὲ τοῦ κρητῆρος, γρυπῶν κεφαλαὶ (οἱ) πρόκροσσοί εἰσι, « Ἡρ., τὰ ἐξέχοντα ζωνάρια.

Πρόκρουσις, εως (ἡ) &

Προκρουσμός (ὁ), τὸ προκρούειν, (ἰδιαιτ. μουσ.) = Πρόληψις & Προλημματισμὸς (ἐν τατοῦ ὀργάνου).

Προ·κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ πρῶτα, (μουσ.) = Προανακρούομαι· (Κωμ.) συνευρίσκομαι προτοῦ. 2) κτυπῶν ἐκτείνω (καθὼς τὸ σφυρηλατούμενον μέταλλον), (ὅθ. ὁ λῃστὴς Προκρούστης). 3) (μὲ αἰτ. προθετ.) κτυπῶ κατεπάνω τινός, προσβάλλω. »Πρόκροον ποττὰ κᾶλα,« Ἀρσφ., προσέβαλλον τὰ πλοῖα.

Προ·κρώζω, Μ. κρώξω. Κρώζω πρίν.

Προ·κτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀποκτῶ πρῶτα ἢ προτοῦ.

Προ·κτενίζω, Μ. ίσω. Κτενίζω πρίν.

;Προ·κτίζω, Μ. κτίσω. Κτίζω προτοῦ.

Προ·κυβερνάω-ῶ, Μ. ήσω. Κυβερνῶ (Διευθύνω) τὸ πλοῖον πρὸς τὰ ἔμπροσθεν.

;Προ·κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἐκκυκλέω, ἐκφέρω τι κυλίωντάς το, (ἐν γέν.) ἐβγάζω.

Προ·κυλινδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυλίω τι ἐμπρός. ‖. (μσ. μὲ δοτ.) πίπτω εἰς τοὺς πόδας τινός, παρακαλῶ γονυπετής, προσκυνῶ ἕως ἐδάφους.

Προκυλίνδημα (τό). τὸ κυλούμενον (κυλινδούμενον) πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, (π. χ.) κῦμα ἐπιφερόμενον. 2) = Προκύλισις.

Προ·κυλίνδω, Π. ἀντὶ Προκυλινδέω.

Προκύλισις, εως (ἡ) καὶ

Προκυλισμός (ὁ), τὸ προκυλίειν ἢ προκυλίεσθαι, κύλισμα ἔμπροσθέν τινος ἢ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, κυματισμός· πέσιμον εἰς τὰ πόδιά τινος, ἱκεσία μετὰ γονυπετήσεως, [ἐκ τοῦ

Προ·κυλίω, Μ. ίσω, μτγν. ἀντὶ Προκυλινδέω, (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ μσ.) »Προκυλιόμενος τῶν δημοτικῶν ἑκάστου μετὰ δακρύων,« Δ. Ἀλ.

Προκυμαία καὶ Προκυμία (ἡ). κτίριον εἰς τὴν θάλασσαν ἵνα ἐμποδίζῃ τὰ κύματα, μόλος.

Πρόκυνες (οἱ), ἴδε Προκύων.

Προ·κυνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐλάττωμα τῶν λαγωνικῶν τὰ ὁποῖα γαβγύζυν πρὶν εὕρουν τὸ κυνῆγι.

Προκυπτικός, ή, όν, (Βυζ.). Ὁ τῆς προκύψεως (τοῦ Αὐτοκρατ.). »Κλωβίον προκυπτικόν, « Κωδ., τὸ κιγκλιδωτὸν παράθυρον ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐγίνετο ἡ πρόκυψις τοῦ Αὐτοκρ.

Προ·κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω (Γέρνω) ἐμπρός, προβάλλω τὴν κεφαλήν μου νὰ ἰδῶ· (ἐν γέν.) προέχω ἤ· προέρχομαι. »Προκύπτειν τῆς πόλεως,« Πλ. Προκύπτειν ἔξω τείχους,« Ἀρσφ. » Τὴν διάνοιαν διὰ τῶν αἰσθητικῶν πόρων ὥσπερ τινῶν ὀπῶν προκύπτουσαν, « Σξτ. » Οἱ βασιλεῖς εἰώθεσαν τὴν τοιαύτην ἡμέραν προκύπτειν,« Βυζ., προφαίνεσθαι ἐν παρατάξει, ἴδε Πρόκυψις.

Προ·κυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπικυρόνω πρίν.

†Πρόκυψις, εως (ἡ), τὸ προκύπτειν· (ἰδιαιτ. παρὰ τοῖς Βυζαντ.) ἡ ἀπὸ τοῦ θρόνου ἐμφάνισις τοῦ Αὐτοκράτορος εἰς τὸν λαόν· (συνκδχ.) τὸ μέρος (κυβούκλιον ἢ θρόνος) ἀπὸ τοῦ ὁποίου προέκυπτεν οὕτως ὁ Αὐτοκράτωρ. »Ὁ βασιλεὺς ἐκάθη εἰς τὴν πρόκυψιν,« Κωδ. »Ἡ δὲ πρόκυψις περιεκεκάλυπτο πανταχόθεν ὑφάσμασι σηρικοῖς ἢ διαχρύσοις,« Ι. Καντακουζ. »Ποιήσαντες τὴν πρόκυψιν τῆς Χριστοῦ γεννήσεως εἰς Κερασοῦντα, « Χρν. Τραπεζ.

Προκύων, κυνος (ὁ). ἀστερισμός τις ὁ ὁποῖος ἀνατέλλει πρὶν τοῦ μεγάλυ Κυνός. 2) (πλθ.) »Πρόκυνες,« Π., χαμερπεῖς κόλακες ἢ παράσιτοι· (ἐνίοτε) ὑλάκται, κατήγοροι προπετεῖς καὶ ἄκριτοι. »Πικροὶ Καλλιμάχου πρόκυνες,« Ἐπγρ.

Προκώλυμα (τό), πᾶν ὅ,τι βάλλεται ἐμπρὸς διὰ ἐμπόδιον ἢ προφύλαξιν, προτείχισμα, (συγχ. τῷ Προκάλυμμα).

Προκώμιον (τό). τὸ πρὸ τοῦ κώμου (πανηγυρικῆς ᾠδῆς) ᾀδόμενον, πρόασμα.

Πρόκωνα καὶ Προκώνια (τά). (ἐνν. ἄλφιτα), ἀλεῦρι ἢ χόνδρος ἀπὸ κριθάρι νέον [μὴ σωρευθὲν ἀκόμην εἰς εἶδος κώνου περὶ τὸ κέντρον τῆς ἅλωνος].

Προκωνίαι (αἱ), (ἐνν. πυροὶ), = Προκώνια.

Πρόκωπος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν ἢ κρατούμενος ἀπὸ τὴν κώπην (τὴν λαβὴν), ἕτοιμος, πρόχειρος. » Ξίφος —, « Αἰσχλ. » Κἀγὼ πρόκωπος οὐκ ἀναίνομαι θανεῖν, « αὐτ., ξεσπαθωμένος.

Προλαβὴ (ἡ), = Λαβή.

Προλαβόντως, ἐπίρ. Προτοῦ, προτήτερα, προηγουμένως.

Προ·λαγχάνω, Μ. λήξομαι (ἀόρ. Προέλαχον κτλ.). 'Παίρνω (Ἀποκτῶ) πρὶν διὰ λαχνοῦ.

Προ·λάζομαι καὶ Προ·λάζυμαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Προλαμβάνω, 'παίρνω προτήτερα.

Προλάκκιον (τὸ). λάκκος μικρότερος ἔμπροσθεν ἄλλου μεγαλητέρου, (παρβλ. Πρόλιμνα).

Προ·λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ προτοῦ, προλέγω· λαλῶ πρὶν σκεφθῶ, φλυαρῶ ἀπροστοχάστως.

Προλαλιὰ (ἡ), = Προοίμιον, πρόλογος.

Πρόλαλος (ὁ, ἡ). προπετὴς εἰς τὸ λαλεῖν, αὐθάδης.

Προ·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προέλαβον καὶ Προὔλαβον κτλ.). 'Παίρνω προτήτερα, 'παίρνω τι πρὶν τὸ 'πάρῃ ἄλλος, προφθαίνω καὶ 'παίρνω (κυριεύω) τι. » Καὶ ἀργύριον πολὺ προλαβόντες, « Δμ. » Ὅσα τῆς πόλεως προλάβῃ πρὸ τοῦ τοὺς ὅρκους ἀποδοῦναι, « Δμ. » Ἂν ἕτεροι τῷ λόγῳ προλάβωσιν ὑμᾶς, οὐδενὸς αὖ τῶν ἑτέρων ἀκούετε, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἔστι δὲ καὶ ἀμέθυστα (τὰ πικρὰ ἀμύγδαλα), προλαμβανόμενα ὅσον ε ἢ ζ', « Δσκρ. 2) κάμνω τι προτήτερα ἀπὸ ἄλλον, (ἰδιαιτ.) προχωρῶ ἢ φθάνω πυ ταχύτερον, 'ξαπερνῶ. » Ἐπειδὰν προλάβῃ ὁ λαγὼς τῷ δρόμῳ, « Ξεν. » Ἐὰν πολὺ προειλήφωσι (αἱ κύνες) ὦσιν, « αὐτ. (ὅθ. κατὰ μτχ.) » Οἱ προλαβόντες (προειληφότες), « Αξ., οἱ πρὸ ἡμῶν, οἱ προγενέστεροι, καὶ » Προλαβόντα, « Αξ., τὰ παρελθόντα (περασμένα), προειρημένα, προηγούμενα. 3) (τρπ.) κρίνω ἢ ἐννοῶ τι κατὰ πρόληψιν, εἶμαι προτοῦ πεπεισμένος, προαποφασίζω. » Ἐπειδὰν ἅπαντα ἀκούσητε, κρίνατε, ϗ μὴ πρότερον προλαμβάνετε, « Δμ. (ϗ πρὸς ἀπαρ.) » Οὐδεὶς γὰρ προὔλαβε πταῖσαι, « Ἱππκρ., κἀνεὶς δὲν εἶνε προτοῦ πεπεισμένος ὅτι θὰ ἀποτύχῃ.

Προ·λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω πρὶν ἢ (μὲ γεν.) περισσότερον ἄλλου· λάμπω (προφαίνομαι) μὲ ὅλην μου τὴν λάμψιν. » Πάλιν ἡμέρα προλάμπει μετὰ νυκτίφοιτον ὄρφναν, « Συν.

†Πρόλαχος, εος-ους (τὸ). τὸ πρῶτον διὰ λαχνοῦ μερίδιον.

Προ·λεαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι προτοῦ λεῖον, = Προεξομαλίζω. » Τὴν ὁδὸν —, « Χρσ.

Προ·λέγω, Μ. λέξω. Ἐκλέγω (Διαλέγω) πρὶν ἢ κατ' ἐξοχήν. » Ἀριστῆες πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, « Θκρ., οἱ ἐκλεκτότεροι, οἱ λογάδες. 2) (συνήθ.) λέγω ἢ (παραγγέλλω) προτοῦ, (εἰς ταύτην τὴν σημασ. εὔχρ. τὰ ἀνμλ. Προερῶ, Προεῖπον, Προείρηκα). (μὲ αἰτ.) » Ὁ νόμος πέφυκε προλέγειν ἃ μὴ δεῖ πράττειν, « Λυκοῦργ. » Οἷς ἅπασιν οἱ ὑπάρχοντες νόμοι δεσμὸν προλέγουσι, « Δμ. » Προλέγομεν ὑμῖν ἀπιέναι ἀπὸ τῆς χώρας, « Ξεν. (καὶ ἀναλελ.) » Προεῖπεν, ὡς μηδεὶς κινήσοιτο ἐκ τῆς τάξεως, « αὐτ. (παρβλ. Προαγορεύω). (καὶ ἀπολ.) » Καλῶς ἐποίησας προειπών, « αὐτ. » Καὶ γὰρ προῄδειν καὶ προὔλεγον, « Πλ. (καὶ πθ.) » Ἐξοχώτατοι προλέγονται, « Πίνδ., φημίζονται ἔκπαλαι. (καὶ κατὰ μτχ.) » Προλεγόμενα, « τὰ λεγόμενα πρὶν (τὸ προοίμιον) τοῦ λόγου.

Προ·λειόω-ῶ, Μ. ώσω, = Προλεαίνω. 2) πρῶτα λειόνω (κάμνω σκόνιν ἢ διαλύω). » Τὸν τροχίσκον προλειώσας μετὰ οἴνου, « Ἀλέξ. Τραλλ.

Προ·λείπω, Μ. λείψω. Προχωρῶν ἢ Ἀναχωρῶν ἀφίνω κατόπιν μου, παραιτῶ ὅλως διόλου, ἐγκαταλείπω. (ἐλλ.) σβύνω· χάνομαι· λειποθυμῶ, ἐκλείπω. » Φεύγει, πηούς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαῖαν, « Ὀδ. Ψ. » Οὐ δέ σε πάγχυ μῆτις προλέλειπεν, « Ὀδ. Β. (ϗ ἐλλ.) » Εἴ τῳ προλείπει ἡ ῥώμη, « Θκ., ὅστις χάσῃ προτοῦ τὴν σωματικήν τυ δύναμιν (ἐξασθενήσῃ). » Οἴ 'γώ, προλείπω· λύεται δέ μου μέλη, « Εὐρ.

Προλεκτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ προλέγειν, προφητικός.

†Πρόλεξις, εως (ἡ), = Πρόρρησις.

Προ·λεπτύνω, Μ. υνῶ. Λεπτύνω προτοῦ, προϊσχναίνω.

Προ·λεσχηνεύω (-ομαι), Μ. εύσω, -ομαι Συνομιλῶ (Συνδιαλέγομαι) προτοῦ. » Ὡς προλελεσχηνευμένων αὐτῷ ἀποστάσιος πέρι, « Ἡρ., τὰ εἶχεν ἀπὸ προτήτερα ὡμιλημένα.

Πρόλεσχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαλῶν πολλὰ ἢ μὲ πολλὰ προοίμια, ὁ προλαμβάνων τὴν ὁμιλίαν ἢ ὁμιλῶν πρὶν σκεφθῇ, προπετὴς εἰς τὸ λαλεῖν, (ἐν γέν.) ἀδολέσχος, φλύαρος.

Πλο·λευκαίνω, Μ. ανῶ. Πρῶτα λευκαίνω· (μτνμ.) προδιασαφῶ.

Προ·λεύσσω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Προβλέπω.

†Προλήγω, Μ. λήξω, = Παραλήγω.

†Προληκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Προλήγω.

Πρόλημμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προλαμβάνει ϗ 'παίρνει τις, κέρδος, προνόμιον, πλεονέκτημα. » Πρόλημμα τῷ Φιλίππῳ ποιῶν οὐδέν, « Πλβ., μὴ ἀφίνοντάς τον νὰ προλάβῃ (νὰ ὠφεληθῇ) εἰς τίποτε.

†Προ·λημματίζω, Μ. ίσω. Λαμβάνω πρῶτόν τι ὡς λῆμμα (διδόμενον), προϋποθέτω.

Προλημματισμὸς (ὁ), (μουσ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Ἐκλημματισμὸς (ἴδε τὴν λέξ. ϗ παρβλ. Πρόληψις).

†Προλήνιον (τὸ). τὸ πρὸ τοῦ ληνοῦ κελάρι (μαγαζεῖ) ἤ· ὁ ἐν τῷ ἀμπελῶνι ληνός, ὅπου προαποτιθέμεναι πρὸς καιρὸν αἱ σταφυλαὶ μεταφέρονται ἔπειτα ἐκεῖθεν εἰς τὸν καθαυτὸ ληνόν.

†Πρόληξις, εως (ἡ), = Παράληξις.

Προληπτικὸς, ή, όν. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι κατὰ πρόληψιν.

Προληπτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ πρόληψιν (προκατάληψιν).

Πρόληψις, εως (ἡ), τὸ προλαμβάνειν ἢ προλαμβάνεσθαι· (μτφορ.) ἰδέα τὴν ὁπ. ἔφθασεν ἅπαξ νὰ λάβῃ ἢ νὰ ἔχῃ τις, ἰδέα ἔμφυτος (ὑπονία π. χ. ἡ περὶ θεοῦ). (Ῥτρ.) τὸ νὰ προλαμβάνῃ καὶ νὰ ἀναιρῇ τις τὰς ἐνδεχομένας ἐνστάσεις τοῦ ἄλλου· (μουσ.) ἡ βαθμηδὸν ἀπὸ τοῦ βαρυτέρου φθόγγου ἐπὶ τὸν ὀξύτερον μετάβασις, (ἀντιθ. τῷ Ἔκληψις).

†Προ·λιμβεύομαι, Μ. εύσομαι, = Προλιχνεύομαι.

Πρόλιμνα, ης (ἡ). λίμνη ἡ ὁπ. σχηματίζεται ἀπὸ τὰ πλημμυροῦντα ὕδατα ποταμῶν ἢ τῆς θαλάσσης, (παρβλ. Προχοή).

Προ·λιμνάζω, Μ. άσω. Πλημμυρῶν σχηματίζω προλιμνάδας.

Προλιμνὰς, άδος (ἡ), = Πρόλιμνα.

Προ·λιμοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Λιμοκτονῶ τινα προτοῦ, τὸν κάμνω ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνας ἢ (ἰατρ.) τὸν καθυποβάλλω προηγουμένως εἰς αὐστηροτάτην δίαιταν.

Προ·λιπαίνω, Μ. ανῶ. Ἀφίνω πρῶτον νὰ παχύνῃ τι, ἤ· προαλείφω μὲ λίπος.

†Προ·λιχνεύω (εύομαι), Μ. εύσω, -ομαι. Τρώγω (ἀπὸ λαιμαργίαν) τὸ φαγεῖ' πρὶν τὸ βάλλουν εἰς τὸ τραπέζι ἤ· τὸ τρώγω πρὶν μὲ τὰ 'μμάτιά μυ, κάμνω 'σὰν λιμασμένος.

Προλόβιον (τὸ). τὸ προέχον μέρος τοῦ λοβοῦ (τῆς ἄκρας τοῦ αὐτιοῦ).

Πρόλοβος (ὁ). ὁ πρῶτος στόμαχος (ἡ σγάρα) τῶν πτηνῶν, (ἄλλ.) Πρηγορεών, (ἴσ. πρέπει νὰ γραφῇ Πρόβολος).

Προλοβώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) προλόβου.

†Προλογία (ἡ). πρόρρησις.

Προ·λογίζω, Μ. ίσω. Ὁμιλῶ πρῶτος (κυρ. εἰς τὸ θέατρον), παρουσιάζομαι πρῶτος τῶν ἄλλων προσώπων εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἐκφωνῶ τὸν πρόλογον τοῦ δράματος. 2) (μσ.) λογαριάζω προτοῦ, προστοχάζομαι.

Προλογισμὸς (ὁ). σκέψις προηγουμένη, (ἀντιθ. τῷ Ἐπιλογισμός).

Πρόλογος (ὁ). ὁ πρὶν (κατ' ἀρχὰς) τῆς διηγήσεως λεγόμενος λόγος, τὸ προοίμιον (κυρ. δράματος), ἡ προέκθεσις, (ἴδε Προοίμιον)· (ἀριθμ.) ἡ ἀναλογία μεγαλητέρου ἀριθμοῦ πρὸς ἄλλον μικρότερον.

Προ·λούω, Μ. λούσω. Πρῶτα λούω (πλύνω).

Προ·λοχίζω, Μ. ίσω. Στήνω λόχον (ἐνέδραν) προτοῦ. » Προλοχίζω τὴν ὁδόν, « Θκ., Πλ., προκαταλαμβάνω δι' ἐνέδρας. (καὶ πθ.) » Ἐσπίπτοντες ἐς τὰς προλελοχισμένας ἐνέδρας, « Θκ., προκατειλημμένας ὑπὸ τῶν λοχούντων.

Προλοχισμὸς (ὁ), τὸ προλοχίζειν, προενέδρευσις.

Προ·λυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Χαλνῶ (Φθείρω, Ἀφανίζω) προτοῦ.

Προ·λυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυπῶ (Θλίβω, Ἐνοχλῶ) προτοῦ.

Προλύπησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., λύπη (ἐνόχλησις) τὴν ὁπ. προξενεῖ ἢ ὑποφέρει τις προτοῦ.

†Προλύτης, ου (ὁ), (Βυζ.). νομικὸς ὅστις ἔλαβεν ἤδη πρὸ ἑνὸς ἔτους τὸν βαθμὸν τοῦ λύτου (ἔχει δηλ. πέντε ἔτη ἀφ' ὅτυ σπουδάζει).

Προ·λύω, Μ. λύσω. Λύω προτοῦ.

Προμάθεια (ἁ), Δ. ἀντὶ Προμήθεια.

†Προμάθημα (τὸ). μάθημα προκαταρκτικόν, προπαίδευμα.

Πρόμακρος (ὁ, ἡ), = Προμήκης, ἐπιμήκης.

Προμαλακτήριον (τὸ), [προμαλάσσω]. τὸ μέρος τοῦ λουτροῦ ὅπου ἔμενον ὀλίγον πρὶν ἔμβουν εἰς τὸ καθαυτὸ λυτρὸν ἵνα μαλακώσῃ τὸ σῶμά των.

Προ·μαλακύνω, Μ. υνῶ ϗ

Προ·μαλάσσω, Μ. άξω. Ἁπαλύνω (Μαλακύνω) προτοῦ· (μτφορ.) προδιαθέτω ἐπὶ τὸ ἠπιώτερον. » Μέγα εἰς ἀταραξίαν ψυχῆς τὸ.. ἑαυτὸν προμαλάξαι τῇ καραδοκίᾳ τοῦ μέλλοντος λυπηροῦ, « Εὐς.

Πρόμαλος (ἡ), [;], εἶδ. θάμνου (ἄγνου [λυγαριᾶς;] ἢ μυρικης). (κατὰ τὸν Ἐτμλγ.) εἶδ. δρυός. » Πολλαὶ ἐξήεις πρόμαλοί τε ϗ ἰτέαι ἐκπεφύασιν, « Ἀπλλν.

Προμάμμη (ἡ). ἡ μήτηρ τῆς μάμμης (σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ δισέγγονά της).

Προ·μανθάνω, Μ. μαθήσομαι (ἀόρ. Προέμαθον κτλ.). Μανθάνω πρὶν, προδιδάσκομαι. » Οἰκείᾳ ξυνέσει, καὶ οὔτε προμαθών τι, οὔτ' ἐπιμαθών, « Θκ. (ϗ πρὸς ἀπαρ.) » Ἐγὼ δ' ἀνάγκῃ προὔμαθον στέργειν κακά, « Σοφ., ἐσυνείθισα πρὸ πολλοῦ.

Προμαντεία (ἡ), τὸ προμαντεύεσθαι, πρόρρησις, προμάντευσις. 2) τὸ δικαίωμα (προνόμιον) τοῦ νὰ ἐρωτᾷ τις πρῶτος τὸ μαντεῖον, ἡ κατὰ τοῦτο προτίμησις.

†Προμάντευμα (τὸ). χρησμός, προφητεία.

Προμαντεύω (καὶ μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Μαντεύω πρὶν, προλέγω ὡς μάντις, προφητεύω. 2) μαντεύομαι (ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον) πρῶτος ἢ κατὰ προτίμησιν.

Προμαντεὺς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Πρόμαντις.

Προμαντίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Προμαντεία.

Προμάντιον (τὸ), Π. ἀντὶ Προμάντευμα, [ἐκ τοῦ

Πρόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ προμαντεύων (προφητεύων), προφήτης, χρησμοδότης, (κατ' ἐξοχ. θηλ.) ἡ Πυθία τῶν Δελφῶν. » Δίκη πρόμαντις, « Σοφ., ἡ προμηνύουσα ἑαυτήν.

Προ·μαραίνω, Μ. ανῶ. Μαραίνω πρίν.

†Προ·μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαρτυρῶ προτοῦ.

Προμαρτυρία (ἡ). μαρτυρία διδομένη πρίν.

Προ·μαρτύρομαι, Μ. υροῦμαι. Προβεβαιόνω (Προαποδεικνύω) διὰ μαρτύρων.

;Προ·μάσσω (ττω), Μ. μάξω. Ζυμόνω προτοῦ.

Πρόμαστος (ὁ, ἡ). ἡ ἔχουσα προέχοντας μαστούς.

Προμάτωρ, ορος (ἁ), Δ. ἀντὶ Προμήτωρ.

Προ·μαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι πρῶτος (πρὸ τῶν ἄλλων) ἢ ὑπέρ τινος, Προμάχομαι.

Προμαχεὼν, ῶνος (ὁ), = Προμαχών.

Προμαχητικὸς (ϗ Δ. Προμαχατικός), ή, όν. Πρόθυμος εἰς τὸ προμάχεσθαι.

Προ·μαχίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Προμαχέω, (μὲ δοτ.) προηγοῦμαί (ἢ πολεμῶ κατά) τινος ὡς πρόμαχος.

Προ·μάχομαι, Μ. μαχέσομαι ἢ μαχοῦμαι. (μὲ γεν.) Μάχομαι πρῶτος (πρὸ τῶν ἄλλων) ἢ ὑπέρ τινος, προπολεμῶ (ὑπερασπίζω τινά) ὡς-

Πρόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ πολεμῶν πρὸ τῶν ἄλλων (εἰς τὰς πρώτας τάξεις τῆς μάχης). 2) ὁ πολεμῶν ὑπέρ τινος, προστάτης, ὑπέρμαχος.

Προμαχὼν, ῶνος (ὁ). πρόβολος (πρόχωμα, προτείχισμα) ὄπισθεν τοῦ ὁπ. τοποθετοῦνται οἱ προμαχόμενοι. » Προμαχὼν τείχους, « Ἡρ., τὸ (Τουρκ.) μπεδένι τοῦ κάστρου.

Προ·μεθ·ίημι, Μ. μεθήσω (ἀόρ. Προμεθῆκα κτλ.). Ἀφίνω (Ξαπολνῶ) τι ἐμπρὸς ἢ προτήτερα. » Πελειάδα νηὸς ἄπο προμεθέντες (ἄλλ. γρφ. ἀποπρὸ μεθέντες), « Ἀπλλν.

Προ·μελαίνομαι, Μ. μελανθήσομαι. Εἶμαι ἔμπροσθα (εἰς τὴν ἄκραν) 'μαῦρος.

Προ·μεθύω (μεθύσκομαι), Μ. μεθυσθήσομαι. Μεθῶ ἢ Εἶμαι μεθυσμένος ἀπὸ προτήτερα.

Προ·μελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Μελετῶ προτοῦ, προγυμνάζομαι· (μυσ.) προανακρούομαι. » Ὅπως προμελετήσωμεν ἃ δεῖ λέγειν, « Ἀρσφ.

Προμελέτησις, εως (ἡ), τὸ προμελετᾶν· προγύμνασις, προεξάσκησις. » Ὕπνος θανάτου προμελέτησις, « Αξ.

Προμένειος (ὁ, ἡ), Π. [πρό, μένος]. αὐστηρὸς εἰς τὴν γεῦσιν, στυφὸς ἢ 'ξινός. » Σίδη —, « Νίκ., 'ξινόροδον (;), (παρβλ. Πράμνειος).

Προ·μεριμνάω-ῶ, Μ. ήσω. Φροντίζω (Μεριμνῶ, Ἀνησυχῶ) προτοῦ ἢ (μὲ γεν.) περί τινος.

Προ·μετα·βάλλω, Μ. βαλῶ. Μεταβάλλω (Μεταποιῶ) προτοῦ.

Προ·μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ προτοῦ (κυρ. ὡς-

Προμετρητὴς, οῦ (ὁ). ὁ διωρισμένος νὰ μετρᾷ (νὰ ζυγίζῃ) προτοῦ τὰ πωλούμενα εἰς τὴν ἀγοράν, ὑπάλληλος τοῦ μετρονόμου, (ἄλλ. γρφ. Πυρομετρητής).

Προμετρητὸς, ή, όν. Μετρημένος προτοῦ.

Προμετώπειος καὶ

Προμετωπίδιος καὶ Προμετώπιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ μετώπου, (ὅθεν ‖. οὐδ.) Προμετωπίδιον (τὸ), τὸ προέχον ἢ ἀνώτερον μέρος τοῦ μετώπου, καὶ 2) σκέπασμα ἢ στολίδι τοῦ μετώπου (κυρ. τῶν ἵππων), (Γαλλ.) frontal.

Προμετωπὶς, ίδος (ἡ), = Προμετωπίδιον.

Προμέτωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πετακτὸν ἐμπρὸς τὸ μέτωπον.

Προμήθεια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις προμηθὴς (προβλεπτικός), πρόνοια διὰ τὸ μέλλον, φρόνησις, προφύλαξις, περιποίησις. » Κῦρος Κροῖσον κάρτα ἐν πολλῇ προμηθίῃ εἶχε ἀπεθώμαζέ τε, « Ἡρ.

Προ·μηθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φροντίζω πρὶν, προβλέπω (προνοῶ) διὰ τὸ μέλλον, εἶμαι προμηθὴς (προβλεπτικός), (μὲ γεν.) φροντίζω (ἐννοιάζομαι) περί τινος, (μὲ αἰτ.) σέβομαί (συστέλλομαί) τινα. » Τὸν ἀδελφὸν —, « Ἡρ.

Προμήθευμα (τὸ). τὸ τῆς προμηθείας ἀποτέλεσμα.

Προ·μηθεύομαι, Μ. εύσομαι, = Προμηθέομαι, [ἐκ τοῦ

Προμηθεὺς, έως (ὁ), Π. (σπν.) ἀντὶ Προμηθής.

Προμήθευσις, εως (ἡ), = Προμήθεια.

Προμηθευτικὸς, ή, όν. Φύσει προμηθής (προβλεπτικός, προνοητικός).

Προμηθευτικῶς, ἐπίρ. Μὲ προμηθευτικὸν τρόπον, μὲ προμήθειαν.

Προμηθὴς [πρό, μῆδος], έος (ὁ, ἡ). ὁ φροντίζων πρὶν (προνοῶν διὰ τὸ μέλλον), προβλεπτικός, στοχαστικός, φρόνιμος. » Οὔ τι τοῦ θανεῖν προμηθής, « Σοφ., ἀψηφῶν (ἀδιαφορῶν διὰ) τὸν θάνατον. » Τὰν ἀΐδιον ἀρχὰν εἶναι προμαθεστάταν ὠρανῶ καὶ γᾶς, « Πυθαγορ.

Προμηθητέον, θετ. τοῦ Προμηθέομαι.

Προμηθία, Ἀττ. καὶ

Προμηθίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Προμήθεια.

Προμηθικὸς, ή, όν, = Προμηθευτικός, (ὅθ.

Προμηθικῶς καὶ

Προμηθῶς, ἐπίρ. Μὲ προμήθειαν, φρονίμως, προβλεπτικῶς. » Εὖγ' ἐπενόησας αὐτὸ καὶ προμηθικῶς, « Ἀρσφ.

Προμήκης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτεινόμενος εἰς μῆκος, μακρουλός. » — τὴν κεφαλήν, « Πλ., μακρουλοκέφαλος. » Τὰ τοῦ καλάμου φύλλα προμηκέστερα, « Θφρ.

Προ·μηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐρευνῶ προτοῦ χειρουργικῶς διὰ τῆς μήλης.

Προμήνυμα (τὸ). προαγγελία.

;Προμηνύτρια (ἡ). ἡ προμηνύυσά τι, προάγγελος.

Προ·μηνύω, Μ. ύσω. Δίδω εἴδησιν (Γνωστοποιῶ) προτοῦ, προαναγγέλλω.

Προμήτωρ, ορος (ἡ). ἡ πρώτη μήτηρ, ἡ ἀρχηγὸς τοῦ γένους· ἡ μήτηρ τῆς μητρός, ἡ προμάμμη.

Προ·μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Προεπινοῶ μηχανὴν (τρόπον), συλλογίζομαι προτοῦ πῶς νὰ κατορθώσω τι.

Προ·μηχανουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Μηχανυργῶ (Ῥᾳδιουργῶ) προτοῦ.

Προ·μιαίνω, Μ. μιανῶ. Μιαίνω (Μολύνω) προτοῦ.

Προ·μίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω προτήτερα.

Προ·μιμνήσκω, Μ. προ·μνήσω. Φέρω προτοῦ εἰς τὴν μνήμην τινός, προενθυμίζω.

Προ·μισθόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω (καὶ μσ. 'Παίρνω) τι μὲ μισθὸν προτοῦ, προενοικιάζω.

†Προμνάμων, ονος (ὁ), Δ. ἀντὶ Προμνήμνων = Πρόβουλος, (πολιτική τις ἀρχὴ εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν).

Προ·μνάομαι-ῶμαι, Μ. μνήσομαι. Διαπραγματεύομαι ὑπόθεσίν τινα (κυρ. δὲ συνοικέσιον) ὑπέρ τινος, γίνομαι μεσίτης (προξενήτης), (κοιν.) κάμνω προξενειάν, (ἐν γέν.) προμηθεύω ἢ προσπαθῶ νὰ προμηθεύσω τι εἴς τινα. » Προμνᾶταί τί μοι γνῶμα, « Σοφ., προμαντεύει (κοιν. μὲ λέγει) ἡ ψυχή μου, ἔχω ἐσωτερικήν τινα προαίσθησιν.

†Προ·μνημονεύω, Μ. εύσω. Μνημονεύω (Ἀναφέρω) πρίν.

Πρόμνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προμνάομαι, μεσίτευσις, (ἰδιαιτ.) προξενειά.

Προ·μνηστεύομαι, Μ. εύσομαι, = Προμνάομαι.

Προμνηστεύτρια (ἡ), = Προμνήστρια.

Προμνηστικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς πρόμνησιν (προξενειάν).

Ἀγησιλάου ἐπὶ προόδῳ,« Ξεν. 2) προόδευσις, προχώρησις· (μτνμ.) προκοπή, ἐπίδοσις. »Ταῖς ἐκ δόξης εἰς δόξαν προόδοις καὶ προκοπαῖς,« Γργ.

Προ·οδυνάομαι-ῶμαι, Μ. ηθήσομαι. Πονῶ προτοῦ.

Προ·οδύρομαι, Μ. υροῦμαι. Κλαίω (Θρηνολογῶ) προτοῦ.

Προόδους, οντος (ὁ, ἡ), = Προώδων.

Πρό·οιδα, Μ. προ·είσομαι (παρτ. Προῄδειν κτλ.). Ἠξεύρω (Ἔχω γνῶσιν, εἴδησιν τοῦ πράγματος) ἀπὸ προτήτερα. » Ἵνα προειδὼς ἐγχειρῇ τῷ ἔργῳ,« Ξεν., (συγχ. τῷ Προοράω).

Προ·οικειόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχετίζω (Φιλιόνω, [ϗ μσ.] Ἑλκύω εἰς τὸ μέρος μȣ) τινὰ ἀπὸ προτήτερα.

Προ·οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ προτοῦ.

;Προοικία (ἡ). μέρος ἐξέχον (ἡ ςεγη) τῆς οἰκίας.

Προ·οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκοδομῶ προτοῦ ἢ (μὲ γεν.) ἔμπροσθεν ἄλλου.

Προ·οικονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκονομῶ προτοῦ, προδιαθέτω, προπαρασκευάζω.

Προοικονομία (ἡ). οἰκονομία γινομένη προτοῦ· προδιοίκησις, προδιάθεσις.

Προοικονομικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς προοικονομίαν (προδιοίκησιν), προπαρασκευαστικός.

Προοικονομικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει προοικονομίας.

†Πρόοικος (ὁ). πρῶτος τοῦ οἴκου, (οὕτω μεταφράζει ὁ Θεοφάνης τὸ) Major domus, (Γαλλ.) maire du Palais.

Προ·οιμιάζομαι, Μ. άσομαι. (κυρ. μουσ.) Ψάλλω τὸ προοίμιον τῆς ᾠδῆς· (ὅθ. συνήθ.) ἐκθέτω τι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγȣ (ὡς προοίμιον), (ἐν γέν.) κάμνω ἔναρξιν, (Γαλλ.) débuter. » Δεῖ μὴ.. προοιμιάζεσθαι μακρῶς, « Ἀρστ. » (Οἱ οἰκέται) οὐ τὰ ἐρωτώμενα λέγουσιν, ἀλλὰ τὰ κύκλῳ, ϗ προοιμιάζονται,« αὐτ. (καὶ μτφορ.) » Προοιμιάσασθαι τὴν βασιλείαν τρισχιλίων πολιτῶν φόνῳ,« Ἰώσ.

Προοιμιακός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ὡς προοίμιον.

Προοιμιαστέον, θετ. τοῦ Προοιμιάζομαι.

Προοίμιον (τὸ), [πρὸ, οἶμος] (κυρ.) προαναφώνησις ᾠδῆς, πρόασμα· (κατ' ἔκτ.) ὕμνος προοιμιώδης (» Ἀπόλλωνος —, « Θχ., Πλάτ. »Ἔστι Σωκράτει προοίμιον πεποιημένον ἐν τόνῳ ἐξαμέτρῳ πρὸς τὸν θεόν, « Θμς.)· (συνήθ. μτνμ.) ἀρχὴ λόγου (διηγήσεως), πρόλογος (» Τὸ μὲν προοίμιόν ἐστιν ἀρχὴ λόγου, ὅπερ ἐν ποιήσει πρόλογος, καὶ ἐν αὐλήσει προαύλιον, « Ἀρστ. » Τὸ ἀναγκαιότατον δὲ ἔργον τοῦ προοιμίου, καὶ ἴδιον τοῦτο, δηλῶσαι τί ἐστι τὸ τέλος, οὗ ἕνεκα ὁ λόγος· διόπερ, ἂν δῆλον ᾖ ἢ μικρὸν τὸ πρᾶγμα, οὐ χρηστέον προοιμίῳ, « αὐτ. » Μήδεια χαῖρε· τοῦδε γὰρ προοίμιον κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλȣς,« Εὐρ.)· (ἐν γέν.) ἔναρξις, (Γαλλ.) début. »Ὥστε δάκρυά μου τὰ προοίμια τῆς τέχνης, « Αχ. » Τῆς ἡμέρας προοίμιον,« Βασ. Σελευκ.

†Προοιμιώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἐν εἴδει προοιμίου.

Πρόοιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Προΐημι.

Προοῖσται, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Προφέρω.

Προοιστέον, θετ. τοῦ Προφέρω.

Προοιστός [προφέρω], ή, όν. Φερμένος ἐμπρός, ἐκτεθειμένος· προτιμημένος, ἢ προφερόμενος. » Τὰ κατὰ πεῦσιν προοιστὰ (τῶν ἐπιῤῥημάτων),« Ἀπλλν.

Προ·οιχνέω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ -

Προ·οίχομαι, Μ. οιχήσομαι. Προπορεύομαι· προαναχωρῶ, προαπέρχομαι.

Προ·ολισθαίνω, Μ. ολισθήσω (ἀόρ. Προωλίσθηκα, καὶ β'. Προώλισθον). Γλιστρῶ (Σκοντάπτω) καὶ πίπτω πρίν.

Προ·όλλυμι, Μ. ολέσω (ἀόρ. Προώλεσα ϗ μσ. β'. Προωλόμην καὶ πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Προόλωλα κτλ.). Χάνω (Ἀφανίζω, [καὶ μσ.] Χάνομαι, Ἀφανίζομαι) προτήτερα.

Προ·ομαλίζω, Μ. ίσω ϗ

Προ·ομαλύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ὁμαλὸν (Ἰσάζω [ϗ μτφορ.] Καθησυχάζω) πρίν.

Προ·όμνυμι, Μ. ομόσω καὶ ομοῦμαι (ἀόρ. Προώμοσα κτλ.). Ὀμνύω πρὶν ἢ πρῶτος ἢ ἔμπροσθέν τινος (κυρ. θεοῦ τὸν ὁπ. ἐπικαλοῦμαι ἔφορον τῶν ὅρκων μου).

Προ·ομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμολογῶ (Ὑπόσχομαι ἢ Συμφωνῶ) προτοῦ. » Προωμολογημένα,« Λξ, αἱ προλαβοῦσαι συμφωνίαι.

Προομολογητέον, θετ. τοῦ Προομολογέω.

Προομολόγησις, εως (ἡ), τὸ προομολογεῖν, ὁμολογία γενομένη προτοῦ.

Προομοσία (ἡ), = Προωμοσία.

Προ·ονειδίζω, Μ. ίσω. Ὀνειδίζω πρῶτος ἢ προτήτερα.

Προ·ονομάζω, Μ. άσω. Ὀνομάζω πρίν.

Προ·οξύνω, Μ. υνῶ. Παροξύνω (Ἐρεθίζω) πρῶτος ἢ προτήτερα· προκαλῶ.

†Προ·οπτάνω, νλγ. ἀντὶ Προοράω.

Προ·οπτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψήνω προτήτερα.

Προοπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Προοράω.

Προόπτης, ου (ὁ). ὁ προβλέπων (προορῶν), προμηθής, προορατικός.

Πρόοπτος (ὁ, ἡ), [προοράω]. ὁ βλεπόμενος (φαινόμενος) προτοῦ, κείμενος πρὸ ὀφθαλμῶν, προφανής, πρόδηλος, (εὐχρηςότ. τὸ συνῃρ. Προῦπτος). » Προῦπτος ἀγγέλου λόγος,« Αἰσχλ. »Σφᾶς τε αὐτοὺς καὶ ἡμᾶς ἐς προῦπτον κίνδυνον καταστήσειαν, « Θχ.

Προόρασις, εως (ἡ), = Πρόοψις

Προορατικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὸ προτέρημα) τοῦ προορᾷν, προβλεπτικός.

Προορατός, ή, όν. Τὸν ὁπ. προεῖδεν ἢ δύναται νὰ προΐδῃ τις, φανερός.

Προ·οράω-ῶ, Μ. προ·όψομαι (ἀόρ. Προεῖδον καὶ μσ. Προειδόμην κτλ.). Βλέπω ἐμπρὸς ἢ προτοῦ, προβλέπω· (μτνμ.) προγινώσκω· (μὲ γεν.) φροντίζω, προνοῶ· (μσ.) προσέχω, ὑποπτεύω. »Ἐμοὶ μὲν οὐδὲν καινόν· καὶ γὰρ προῄδειν ϗ προὔλεγον ὑμῖν τὴν τούτου μαλακίαν,« Πλ. (καὶ μσ.) »Ἐκ πολλοῦ προεῖδοντο τὴν ἐσομένην τοῦ σίτου σπάνιν,« Διόδ. (καὶ μὲ γεν.) » Ἀγάμεθα τὴν πρόνοιαν ὅτι προείδετε ἡμέων οἰκοφθορημένων,« Ἡρ.

Προ·ορθρίζω, Μ. ίσω. Σηκόνομαι (Ἐξυπνῶ) πρὸ τοῦ ὄρθρου.

Προ·ορίζω, Μ. ίσω. Διορίζω (Προσδιορίζω, Ἀποφασίζω) προτοῦ· (μσ. Νμ.) κάμνω κατάσχεσιν κτήματος (ἴδε Ὅρος) ἀφ' οὗ πρῶτα τὸ ἐκτιμήσω. » Δισχιλίων προορίσω (ὀρθότ. προσωρίσω) τὴν οἰκίαν,« Δμ.

Προόρισις, εως (ἡ), = Προορισμός.

Προορισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Προορίζω, προδιορισμός.

Προ·ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Ξεκινῶ) προτοῦ· (ἀμτβτ.) ὁρμῶ ἐμπρὸς ἢ (μὲ γεν.) ἐπέκεινά τινος. ‖. (μσ.) εἶμαι ἕτοιμος νὰ κινήσω.

;Προ·ορμίζω, Μ. ίσω. Ἀράζω τὸ πλοῖον ἔμπροσθέν τινος ἢ ἀπὸ προτήτερα.

†Προορνιθίας (ὁ), (ἄνεμος) ὁ πνέων πρὶν πνεύσωσιν οἱ καλούμενοι ὀρνιθίαι.

Προ·ορούω, Μ. ορούσω. Ὁρμῶ προτοῦ, προεξορμῶ. » Τοῦ λογισμοῦ —,« Θμς.. ὁρμῶ προτοῦ νὰ σκεφθῶ.

Προ·ορύσσω(ττω), Μ. ορύξω. Σκάπτω προτήτερα.

Προ·ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χορεύω πρὶν ἢ ἐμπροσθά, σέρνω τὸν χορόν.

Προορχηστήρ, Π. ἀντὶ -

Προορχηστής, οῦ (ὁ). ὁ πρῶτος τοῦ χοροῦ, ὁ σέρνων τὸν χορόν· (κατὰ τοὺς Θεσσαλ.) προαγωνιστής, προστάτης, πρόμαχος. »Προὔκρινε γὰρ προορχηστῆρα ἁ πόλις,« Ἐπγρφ. (τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύει ἀπογρώντως ἄλλη Ἐπγρφ.) »Ἐλατίωνι τὰς εἰκόνας ὁ δᾶμος, εὖ ὀρχησαμένῳ τὰν μάχαν, « αὐτ.

Προόου, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Προΐημι.

Προ·ουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Οὐρῶ (Κατουρῶ) προτοῦ.

Πρόουρον (τὸ). τὸ κρασὶ ὅπου τρέχει ἀπὸ τον ληνὸν πρὶν πατηθοῦν τὰ σταφύλια, (ἄλλ.) Πρόχυμα.

Προούσιος (ὁ, ἡ). ὁ προϋπάρχων τῆς ὕλης (τῆς οὐσίας τῶν ὄντων).

Προ·οφείλω, Μ. οφειλήσω. Χρεωςῶ προτοῦ (ἀπὸ προτήτερα). » Προὐφείλω τι χρηστὸν τῇ πόλει παραινέσαι,« Ἀρςφ., ἔχω χρέος διὰ ὅσας εὐεργεσίας προαπήλαυσα. (συχνότ. πθ.) » Φόρος προοφειλόμενος, « Ἡρ. » Εὐεργεσίας προοφειλομένης, « Θχ. (καὶ τὸ ἐναντ.) »Ἡ ἔχθρη ἡ προὐφειλομένη ἐς Ἀθηναίους ἐκ τῶν Αἰγινητέων,« Ἡρ. » Μὴ μεγάλου τινὸς ὄντος ὃ αὐτῷ προωφείλετο, « Δμ., ἂν δὲν εἶχε πάθῃ προτοῦ μέγα τι κακὸν διὰ τὸ ὁπ. ἐχρεωστοῦσε νὰ ἐκδικηθῇ.

Προοφθαλμίς, ίδος (ἡ). τὸ πρῶτον φύτρον (μμάτι) τῆς νέας ἀμπέλου.

Προοφθείς, ἀόρ. (ἀνμλ.) τῆς πθ. μτχ. τοῦ Προοράω.

Προ·οχεύω, Μ. εύσω. Βατεύω πρίν.

Προοχή (ἡ), [προέχω]. ὄχθος, λόφος.

Προόψει, β'. ἐν. πρσ. τοῦ (ἀνμλ.) μέλλ. τοῦ Προοράω.

Πρόοψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προοράω » Ἄνευ προόψεως αὐτῶν, » Θχ., χωρὶς νὰ τοὺς προϊδοῦν, ἐξ ἀπροόπτου.

Προπαγής [προπήγνυμι], έος (ὁ, ἡ). ἐμπηγμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξέχῃ.

ἢ· σκληρὸς καὶ ἐνταυτῷ προέχων (ἐξέχων). » Ὀφθαλμοὶ προπαγεῖς,« Αχ., οἱ τῆς μυίας.

Προπάθεια (ἡ), τὸ προπάσχειν, ἡ προαίσθησις τοῦ πάθους (τῆς νόσου).

;Προπάθημα (τὸ). ὅ,τι ἔπαθέ τις πρίν, πάθημα προλαβόν, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προμάθημα).

Προ·παιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Παιδαγωγῶ προτοῦ, προδιδάσκω, προγυμνάζω.

Προπαιδεία (ἡ). παιδεία (διδασκαλία) προκαταρκτικὴ (προπαρασκευαστική).

Προπαίδευμα (τὸ). μάθημα στοιχειῶδες (προκαταρκτικόν).

Προπαίδευσις, εως (ἡ), = Προπαιδεία.

Προ·παιδεύω, Μ. εύσω. Διδάσκω (Παιδεύω) προτοῦ, προκαταρτίζω μὲ τὰς προαπαιτουμένας γνώσεις διὰ τὴν μέλλȣσαν ἐκπαίδευσιν. » Τὰ μὲν τοίνυν λογισμῶν τε καὶ γεωμετρίας καὶ πάσης τῆς παιδείας, ἣν τῆς διαλεκτικῆς δεῖ προπαιδευθῆναι, παισὶν οὖσι χρὴ προβάλλειν,« Πλάτ.

Προ·παιδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Παιδοποιῶ (Τεκνοποιῶ) προτοῦ.

;Προ·παίζω, Μ. παίξομαι. Παίζω προτοῦ, προετοιμάζομαι νὰ παίξω (ὄργανον), (Γαλλ.) préluder, (εἰς τὸν Ἀνακρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσπαίζω).

Πρόπαις, αιδος (ὁ). (εἰς τὴν Σπάρτ.) ὁ τετραετὴς παῖς. 2) (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) = Προαγωγός, μαστροπός.

Πρόπαλαι, ἐπίρ. Ἀπὸ παρὰ πολὺν καιρὸν ἀρχήτερα.

†Προ·παλαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφίνω τι πρῶτα νὰ παληώσῃ (νὰ μπαγιατιάσῃ), προεωλίζω.

Προπάλαιος (ὁ, ἡ). πολλὰ παλαιὸς (πολυκαιρινός), παμπάλαιος, ἀρχαιότατος.

Προ·παλαίω, Μ. αίσω. Παλαιδω (Ἀντιπαλαίω) προτοῦ ἢ πρῶτα.

†Προπάλεια (ἡ), = Δαψίλεια, [ἐκ τοῦ

†Προπαλής [πρὸ, πάλλω], έος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ.) -παλῶς, = Προαλής, Προπετής. » Γλῶττα (»Ὀφθαλμὸς) —,« Πλδ., Φυσιογνμ. » Τὸ γένειον προπαλέστερος, « Πλδ.

Προπαππικός, ή, όν. Ὁ τοῦ προπάππου, (ἐπμ.) παμπάλαιος.

Πρόπαππος (ὁ). ὁ πατὴρ τοῦ πάππȣ (σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ δισέγγονά του).

Πρόπαρ, ἐπίρ. Π. [πρὸ, παρὰ], Τοπ. ἐμπρός, ἐμπροσθά, (ἢ Χρον.) πρίν, προτοῦ. » Πρόπαρ θανούσας,« Αἰσχλ., προαποθανούσης. »Πρόπαρ ὃς ἀγεῖται ςρατοῦ, « Εὐρ., προηγεῖται. 2) (ὡς πρόθ. μὲ γεν.) ἔμπροσθέν ἢ κατὰ μῆκός τινος. »Πρόπαρ αἰγιαλοῖο,« Ἀπλλν., (παρβλ. Προπάροιθε).

Προ·παρα·βάλλω, Μ. βαλῶ. Ῥίπτω προτοῦ ἐμπρὸς ἢ πλησίον τινος.

Προ·παρ·αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Παραγγέλλω προτοῦ· προαναγγέλλω· προϋπόσχομαι.

Προ·παρα·γίγνομαι, Μ. γενήσομαι. Ἔρχομαι προτοῦ.

Προ·παρα·δίδωμι, Μ. παρα·δώσω (ἀόρ. Προπαρέδωκα κτλ.). Παραδίδω ἢ Προδίδω προτοῦ.

Προ·παρ·αινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Παραινῶ (Συμβουλεύω) πρίν.

Προ·παρα·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προπαρέλαβον κτλ.). Παραλαμβάνω πρίν.

Προ·παρα·λήγω, Μ. λήξω. Ἔχω πριν τῆς παραληγούσης. » Προπαραλήγουσα, « Γρμτ., ἡ πρὸ τῆς παραληγούσης συλλαβή.

Προ·παρα·λύω, Μ. λύσω. Παραλύω προτοῦ.

Προ·παρα·μυθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Παραινῶ ἢ Παρηγορῶ προτοῦ. Προλέγω, προεκθέτω.

Προ·παρα·σημαίνω(-ομαι), Μ. ανῶ, -οῦμαι. Σημειόνω τι προτοῦ (εἰς τὸ περιθώριον) ὡς ἐπιλήψιμον ἢ ἀξιοπαρατήρητον, προεξηγῶ διὰ παρασημειώσεως.

Προ·παρα·σκευάζω, Μ. άσω. Προετοιμάζω, προεφοδιάζω κτλ.

†Προπαρασκεύασμα (τὸ), = Προπαρασκευή.

Προπαρασκευαστέον, θετ. τοῦ Προπαρασκευάζω.

Προπαρασκευαςικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων (συντελεστικὸς) εἰς προπαρασκευήν.

Προπαρασκευαστικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τρόπον προπαρασκευῆς.

Προπαρασκευή (ἡ). προετοιμασία.

Προ·παρα·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶ προτοῦ ἀπὸ τὸ πλάγιον.

Προ·παρα·τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Παρατάττω πρὶν ἢ ἔμπροσθεν τόπου τινὸς ἢ κατὰ μέτωπον τοῦ ἐχθροῦ τὸ στράτευμά μου.

Προπαρατέλευτος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ παρατελευταίου. » Ἡ προπαρατέλευτος (ἐνν. συλλαβή),« Γρμτ., ἡ προπαραλήγουσα.

Προ·παρα·τηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ προτοῦ.

Προπαρατήρησις, εως (ἡ). παρατήρησις προγεγονυῖα.

Προ·παρα·τίθημι, Μ. παρα·θήσω (ἀόρ. Προπαρέθηκα κτλ.). Βάλλω τι προτοῦ πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος· συγκρίνω πρίν· (ἐπὶ φαγητῶν) βάλλω προτοῦ ἢ πρῶτα-πρῶτα εἰς τὴν τράπεζαν. » Πότερον προπαρατίθεσθαι δεῖ τὰ τραγήματα;« Ἀθ.

Προ·παρ·εγγυάω-ῶ, Μ. ήσω. Συστήνω (Παραγγέλλω) πρίν· προασφαλίζω δι' ἐγγυήσεως(;)· προϋπόσχομαι.

Προ·παρ·έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Προπαρέσχον καὶ μσ. Προπαρεσχόμην κτλ.). Δίδω (Προμηθεύω) πρίν· προετοιμάζω.

Προ·παρ·ίστημι, Μ. παρα·στήσω. Παραστήνω πρίν.

Προπάροιθε(θεν), Π. [πρὸ, πάροιθεν]. ἐπίρ. (ἢ Τοπ.) ἐμπρός, ἐμπροσθά. »Προπάροιθε κιών, « Ἰλ. Ο. (ἢ Χρον.) πρίν, προτοῦ. » Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπάροιθεν ἰδών,« Ἰλ. Κ. » Σεῖο δ' οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω,« Ὀδ. Λ. 2) (ὡς πρόθ. μὲ γεν.) ἔμπροσθεν. »Ἠϊόνος (»Ὁμίλου) προπάροιθεν,« Ἰλ. Β, Γ. » Στῆ δ' αὐτῆς προπάροιθεν,« Ἰλ. Ζ. »Ὑμείων προπάροιθε μαχοίατο,« Ἰλ. Δ. » Πεσέειν προπάροιθε πολέων,« Ἰλ. Ζ. (καὶ ἐλλ.) » Δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε (ἐνν. δόμων) φυλάσσει, « Ἡσ. (καὶ κατ' ἀνςρφ.) » Θῆκ' αὐτοῦ προπάροιθεν,« Ὀδ. Ο.

Προπαροξυντέον, θετ. τοῦ Προπαροξύνω.

Προπαροξυντικός, ή, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ προπαροξύνῃ τὰς λέξεις.

Προ·παρ·οξύνω, Μ. υνῶ ϗ

Προ·παρ·οξυτονέω-ῶ, Μ. ησω. Βάλλω τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης, γράφω ἢ προφέρω τὴν λέξιν προπαροξυτόνως. ‖. (πθ.) εἶμαι προπαροξύτονος.

Προπαροξυτόνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προπαροξυτονητέον, θετ. τοῦ Προπαροξύνω.

Προπαροξύτονος (ὁ, ἡ). (γρμτ.) ὁ ἔχων (τονιζόμενος μὲ) ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης, γραφόμενος ἢ προφερόμενος -

Προπαροξυτόνως, ἐπίρ. Μὲ ὀξεῖαν (προσῳδίαν) ἐπὶ τῆς προπαραληγούσης.

Πρόπας, πασα, παν, Π. ὅλος χωρὶς ἐξαίρεσιν, ὁλόκληρος. » Νῆάς τε προπάσας, « Ἰλ. Β. (καὶ ἐπίρ.) » Πρόπαν ἦμαρ,« Ὅμ., δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, = Πανημέριος. (καὶ ἁπλ.) »Ἃ δόμον Οἰδιπόδα πρόπαν (ὅπου ἄλλ. γρφ. Πρόπαρ) ὤλεσεν, « Εὐρ.

†Προπαστάς, άδος (ἡ). τὸ πρὸ τῆς παστάδος μέρος τῆς οἰκίας (ὅπȣ ἦτον συνήθως τὸ τραπεζαρεῖον), (κατά τινας ἐσφαλμ. ἀντὶ Προστάς).

†Πρόπαστον (τὸ), = Προπαστάς.

Προ·πάσχω, Μ. πείσομαι (ἀόρ. Προέπαθον καὶ Προὔπαθον κτλ.). Πάσχω (Δοκιμάζω, Ὑποφέρω) πρὶν καλὸν ἢ κακόν, κακοπαθαίνω πρότερον (Θχ. Γ', 82 ΣΓ', 38).

Προπατορικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ προπάτορά ἢ προπάτοράς τινος.

Προπάτωρ, ορος (ὁ). ὁ πατὴρ τοῦ πατρός, ὁ πρόπαππος· (ἐν γέν.) ὁ πρῶτος πατὴρ (ἀρχηγὸς) τοῦ γένȣς. (πλθ.) » Προπάτορες,« οἱ πρόγονοι.

Προ·παύω, Μ. παύσω. Παύω (ϗ μσ. Παύομαι) πρίν.

Προ·πείθω, Μ. πείσω. Πείθω (Καταπείθω) πρίν.

Πρόπειρα (ἡ). πεῖρα (δοκιμή) γινομένη πρίν, πρώτη δοκιμή, ἀπόπειρα.

†Προ·πειράζω ϗ

Προ·πειράω-ῶ, καὶ (μσ. ὃ ϗ εὐχρηστότ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. άσω, -ομαι. (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) Δοκιμάζω πρίν, κάμνω ἀπόπειραν.

Προπείσομαι, μέλλ. τοῦ Προπάσχω.

Πρόπεμπτα, ἐπίρ. Πρὸ πέντε ἡμερῶν.

Προπεμπτήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς προπομπήν. » Λόγος —, « Λξ., ὁ ἐκφωνούμενος εἰς προπομπὴν νεκροῦ, ἐπικήδειος. » Προπεμπτήρια (ἐνν. ἱερά),« τὰ τελούμενα εἰς ἐκφοράν νεκροῦ, αἱ ἐπικήδειοι τελεταί.

Προπεμπτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Προπεμπτήριος. ‖. » Προπεμπτικὸν (τὸ), « δῶρον ἢ ποίημα εἰς τιμὴν τοῦ προπεμπομένου.

Προ·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω προτοῦ ἢ ἐμπροστά. » Προδρόμους προπέμψαντες, « Ἡρ. 2) (ἐν γέν.) στέλλω τινὰ

νὰ ὑπάγῃ που, ἀποστέλλω. »Πρόμ' ἔπεμψεν Ἀγαμέμνων, παῖδά σοι ἀγέμεν,« Ἰλ. Α. 3) (συνήθ.) συνοδεύω τιμῆς ἢ ἀσφαλείας χάριν τινὰ ἀναχωροῦντα, ξεπροβοδῶ, ξεβγάζω (κυρ. μὲ παράταξιν)· συνοδεύω ἐκφορὰν νεκροῦ, ἀποχαιρετῶ. »Ἀπιόντα δ' αὐτὸν προὔπεμπον ἅπαντες,« Ξεν. »Ποίαν νύμφην πώποτε τοσοῦτοι ἱππεῖς προὔπεμψαν;« αὐτ. »Ἀρτάβαζος δὲ, ἔχων ὀκτὼ μυριάδας στρατοῦ, προέπεμπε βασιλέα μέχρι τοῦ πόρου,« Ἡρ. »Μηδενὸς τῶν δημοτῶν εὐφημοῦντος, ὥσπερ εἰώθασι προπέμπειν βασιλέας,« Ἡρωδ. (ꝁ μσ.) »Τὸν προσιόντα προὔπέμπετο,« Ξεν. (καὶ πθ.) »Προπεμφθέντες κοινῇ μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως, ἰδίᾳ δὲ ὑπὸ τῶν οἰκείων,« Πλάτ.

†Προπένθερος (ὁ). ὁ πατὴρ τοῦ πενθεροῦ (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν γαμβρὸν ἢ τὴν νύμφην του).

Προ-πεπαίνω, Μ. ανῶ. Ὡριμάζω πρίν.

Προπεπηγὼς, υῖα, ὸς, μσ. (μὲ σημασ. πθ.) πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Προπήγνυμι.

Προπεπονθὼς, υῖα, ὸς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Προπάσχω.

Προπέπομαι, πθ. πρκ. τοῦ Προπίνω.

Προπέπταμαι, πθ. πρκ. τοῦ Προπετάννυμι.

Προ-πέπτω, Μ. πέψω, = Προπέσσω.

Προπέπυσμαι, πρκ. τοῦ Προπυνθάνομαι.

Προπέπωκα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Προπίνω.

Προ-περι-ειλέω-ῶ, Μ. ήσω ꝁ

Προ-περι-ελίσσω, Μ. ελίξω. Τυλίζω (Περιτυλίζω) προτήτερα.

Προ-περι-καθαίρω. Μ. αρῶ. Παστρεύω (Καθαρίζω) πρῶτα ὁλοτρόγυρα.

Προ-περι-πατέω-ῶ, Μ. ήσω. Πρῶτα περιπατῶ (περιδιαβάζω).

;Προπερισπασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Προπερισπάω.

Προπερισπαστέον, θετ. τοῦ -

Προ-περισπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τονίζω μὲ περισπωμένην ἐπὶ τῆς παραληγούσης. »Προπερισπώμενον,« Γρμτ., λέξις ἔχουσα τὴν περισπωμένην ἐπὶ τῆς παραληγούσης, γραφομένη ἢ προφερομένη -

Προπερισπωμένως, ἐπίρ. Μὲ περισπωμένην (προσῳδίαν) ἐπὶ τῆς παραληγούσης.

Προ-περι-χαράσσω(ττω), Μ. άξω. Χαράζω πρῶτα ὁλοτρόγυρα.

;Προ-περονάω-ῶ, Μ. ήσω. Μπελόνω (Θηλυκόνω) πρὶν ἢ ἐμπροσθά, (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσπερονάω).

Προπέρυσι(σιν), ἐπίρ. Χρν. τὸ παρελθὸν ἔτος, πρὸ δύο χρόνων, προπέρσι.

Προπερυσινὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ προπαρελθόντος ἔτους, προπέρσινος.

Προ-πέσσω(ττω), Μ. πέψω. Ψήνω ἢ Χωνεύω πρίν.

Προπεσών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Προπίπτω.

Προ-πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω τι ἔμπροσθέν τινος ὡς προπέτασμα. »Ὥσπερ κυλικείου τοὐθόνιον προπέπταται,« (Ἀρσφ. παρ') Ἀθ.

Προπέτασμα (τὸ), = Παραπέτασμα, Καταπέτασμα. »Μεθέμενος ἤδη τῶν προπετασμάτων, αὐτοπρόσωπός σοι διαλέξεται,« Θμς.

Προπέτεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἐλάττωμα) τοῦ προπετοῦς, ὁρμὴ ἀπροβούλευτος, παραφορὰ, θρασύτης, ἰταμότης (κυρ. εἰς τὸ ὁμιλεῖν), αὐθάδεια.

Προ-πετεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ Προ-πετέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι (Πράττω, Ὁμιλῶ) μὲ προπέτειαν. »Περὶ τῶν ἀδήλων μὴ προπετεύεσθαι,« Σξτ. »Ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται· τουτέστιν, οὐ προπετεύεται· καὶ γὰρ συνετὸν ἐργάζεται τὸν ἀγαπῶντα καὶ βαρὺν ꝁ βεβηκότα,« Χρσ.

Προπετὴς (ὁ, ἡ), [πρὸ, πίπτω]. πεσμένος ἢ κοντεύων νὰ πέσῃ προὔμυτα, κλίνων (γέρνων) ἐμπροσθά, πεταγμένος ἔξω, προνενευκὼς, ἐξέχων. »Ἀπό γε μὴν τοῦ στέρνου ὁ αὐχὴν τοῦ ἵππου μὴ, ὥσπερ κάπρου, προπετὴς πεφύκοι, ἀλλ', ὥσπερ ἀλεκτρυόνος, ὀρθὸς,« Ξεν. »Τὸν ὄγκον τοῦ σώματος προπετὴς ἐφαίνετο,« Ἀθ. »Προπετὴς τῷ βάρει γινόμενος,« Σδ. »Προπετεῖς ὀφθαλμοὶ,« Γλλ. »Κεῖται προπετὴς,« Σοφ. »Κλῆρος προπετὴς,« Πινδ., ὁ πίπτων (ἐβγαίνων) πρῶτος ἢ προτοῦ ἀπὸ τὴν κάλπην. »Ἁρμονία προπετὴς,« Δ. Ἁλ., ἡ ῥέουσα, γλυκεῖα. (ꝁ αἰτ. προθετ.) »Προπετὴς ἐπὶ τὰ ἔξω,« Ἀλ. Ἀφρ. »Εἰ δὲ καταῤῥέοι (ὁ νοσῶν) προπετὴς ἐπὶ πόδας,« Ἱππκρ. (καὶ γεν.) »Τύμβου προπετῆ,« Εὐρ. 2) (μτφορ. μὲ αἰτ. προθετ.) κλίνων (ἐπιῤῥεπὴς) πρός· πολλὰ πρόθυμος εἰς· (ἐν γεν. χωρὶς πτ.) ἰταμὸς, ὁρμητικὸς, παράφορος· (κυρ.) θρασὺς εἰς τὸ λέγειν, αὐθάδης. (ἰατρ.) ἐπιῤῥεπὴς εἰς εὐκοιλιότητα. »Προπετὴς πολιὰς ἐπὶ χαίτας,« Εὐρ., ἄρχισαν ἤδη νὰ ἀσπρίζουν αἱ τρίχες τυ. »Προπετὴς εἰς χεῖρα,« Φκλ. »Προπετὴς πρὸς τὰς ἡδονὰς,« Πλάτ. »Οὐ πάνυ προπετεῖς ἦσαν εἰς τὸ ἰέναι,« Ξεν. »Προπετέστατος ἐγένετο τὴν δημοκρατίαν μεταστῆσαι,« αὐτ. (καὶ δοτ.) »Προπετὴς γλώσσῃ,« Ἐπγρ., = Πρόγλωσσος. (καὶ ἀπολ.) »Γέλως —,« Ἰσκρ. »Μειράκια λαμυρὰ ꝁ προπετῆ,« Πλ. »Οἱ θρασεῖς προπετεῖς,« Ἀρστ. »Τὸ προπετὲς ꝁ θρασὺ,« Ἡρωδ.

Προπετῶς, ἐπίρ. Μὲ προπετῆ (ὁρμητικὸν, αὐθάδη κτλ.) τρόπον, μὲ προπέτειαν. »Ὡς μὴ προπετῶς εἰς τὸ κάταντες ὁ ἵππος φέρηται,« Ξεν. »Προπετῶς φέρεσθε ἐς αὐτὴν (τὴν τυραννίδα),« αὐτ. »Ἐπήρετο προπετῶς, ὡς ἂν παῖς, μηδέπω ὑποπτήσσων,« αὐτ.

Προπέφανται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Προφαίνω.

;Προπεφρασμένος, η, ον, Π. πθ. πρκ. τοῦ Προφράζομαι.

Προπηγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶν' ἐμπηγμένον ἔμπροσθεν τινός.

Προ-πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω ἢ Πήζω πρίν.

Προ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ προτοῦ ἢ ἐμπρὸς ἢ ἔξω ἀπό. »Ὁ δὲ μῦς χηραμοῦ προπηδήσας,« Βαβρ.

Προπήδησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πήδημα ἔξω ἀπό. »Ὀφθαλμῶν —,« Φυσιογνμ., μμάτια πετακτά.

Προ-πηλακίζω, Μ. ίσω. (κατὰ λέξ.) Ῥίπτω εἰς τὴν λάσπην· (συνήθ. μτφορ.) ὑβρίζω, ἀτιμάζω, (παρβλ.) Διασύρω.

Προπηλάκισις, εως (ἡ) καὶ

Προπηλακισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προπηλακίζω, ὕβρις, ἀτιμασμὸς, ἐξευτελισμός.

Προπηλακιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ προπηλακίζων, ὑβριστὴς, περιφρονητής.

;Προπηλακιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ προπηλακίζων (περιφρονῶν) ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο, ἐξευτελιστικός.

Προπηλακιστικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον προπηλακιστικὸν, πρὸς περιφρόνησιν.

Πρόπηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προπήγνυμι.

Προπήχιον (τὸ). τὸ μεγαλήτερον τῶν δύο κοκκάλων τοῦ πήχεος (τοῦ κάτω βραχίονος), (παρβλ. Προκνήμιον καὶ Παραπήχιον).

Προ-πιαίνω, Μ. ανῶ. Πιαίνω (Παχύνω) προτοῦ.

Προ-πίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Προέπιον καὶ Προὔπιον κτλ.). Πίνω προτήτερα ἀπὸ ἄλλον καὶ τῷ δίδω ἔπειτα τὸ ποτῆρι ἵνα πίῃ ἐκεῖνος τὸ ἐπίλοιπον, (κοιν.) πίνω εἰς ὑγείαν τινὸς, πίνω καὶ τὸν εὑρίσκω· (συνκδχ.) προσφέρω, χαρίζω (διότι ἐσυνείθιζαν ἐνίοτε νὰ χαρίζυν ꝁ τὸ ποτῆρι, ἴδε Πινδ., Ὀλ. Ζ' εἰς τὴν ἀρχήν). (ὅθ. μτφορ.) προδίδω, θυσιάζω. »Φιλοτησίαν προπίνειν τινὶ,« Δμ. »Προπίνω τοῖς ἀνδράσι τοῖς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων ἀποθανοῦσι,« Πλ. »Ἐκπώματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ προὔπινεν αὐτοῖς,« Δμ. (καὶ κατ' ἔκτ.) »Προὔπιεν αὐτῇ πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας,« Πλ. (καὶ μτφορ.) »Τὴν ἐλευθερίαν προπεπωκότες Φιλίππῳ,« Δμ. (καὶ πθ) »Διὰ τὸ μὴ δυνηθῆναι ἐκπιεῖν τὴν προποθεῖσαν αὐτῷ κύλικα,« Ἀθ (καὶ μτφορ.) »Ἀδίκως εἰς τὴν ἑτέρων χάριν προποθεὶς,« Δμ., θυσιασθείς. »Προπέποται τῆς παραυτίκα ἡδονῆς τὰ τῆς πόλεως πράγματα,« αὐτ., ἐθυσιάσθησαν διὰ προσωρινὴν ἡδονήν.

Προ-πιπίσκω, Μ. προ-πίσσω. Ποτίζω (Δίδω τινὸς νὰ πίῃ κυρ. ὡς ἰατρικὸν) πρίν.

Προ-πιπράσκω, Μ. προ-περάσω. Πωλῶ πρῶτος (ἀπὸ πρῶτον χέρι) ἢ προτοῦ.

Προ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Προέπεσον καὶ Προὔπεσον κτλ.). Πίπτω ἢ Γέρνω ἢ Ἐξέχω ἐμπροστά. »Οἱ δὲ, προπεσόντες, ἔρεσσον,« Ὀδ. »Τὰ ῥύγχη προπέπτωκε μᾶλλον,« Στρβ. (ꝁ κατὰ μτχ.) »Προπεπτωκὼς,« ἐξέχων ἐμπρὸς, 'ξωπετακτός. »Ὄρος προπεπτωκὸς εἰς τὸν Ὠκεανὸν,« Διόδ. »Ἐπί τινος προπεπτωκυίας ἱκανῶς ἄκρας,« Στρβ., (παρβλ. Προνεύω). 2) (μτφορ.) ἐκπίπτω, ἐξοκέλλω, παρατρέπομαι. »Προέπεσεν (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Προσέπεσεν) εἰς ἄκαιρον γέλωτα,« Διόδ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) »Προέπεσον πλημμελῆσαι,« Μ. Ἀντ. (ὅθ. ἡ μτχ. ἀντὶ οὐσ.) »Ἐξαπατώμενος, προπίπτων, ἄδικος ὢν,« Ἐπίκτ., = Προπετής. 3) = (καὶ συγχ.) τῷ Προσπίπτω.

Προ-πιστεύω, Μ. εύσω. Πιστεύω ἢ Ἐμπιστεύομαι προτοῦ.

Προ-πιτνέω καὶ Προ-πίτνω, Π. ἀντὶ Προπίπτω.

Πρόπλασμα (τὸ). τὸ πλάσμα τὸ ὁποῖον κατασκευάζει πρὶν ὁ ἀγαλματοποιὸς διὰ δοκιμὴν ἢ ὡς ὑπόδειγμα τοῦ ἔργου τυ, τὸ πρότυπον (modèle) τοῦ ἀγάλματος κτλ., [ἐκ τοῦ

Προ-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω προτοῦ. »Δοκεῖ τοῦ ὅλου σώματος προπλάττεσθαι ἡ καρδία,« Φίλ.

Προ-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω (Ἑνόνω) προτοῦ.

Προ-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω προτοῦ ἢ ἐμπροστὰ, προλαμβάνω τοὺς ἄλλους ἢ προηγοῦμαι αὐτῶν μὲ τὸ πλοῖόν μυ.

Προ-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω (Χορταίνω) προτοῦ.

Προ-πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Πλήττω (Κτυπῶ) προτήτερα.

Πρόπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων ἐμπροσθὰ ἢ πρὸ τῶν ἄλλων.

Προ-πλύνω, Μ. πλυνῶ. Πρῶτα πλύνω.

Προ-πλώω, Ἰων. ἀντὶ Προπλέω.

Προπνιγεῖον (τὸ). τὸ μέρος (δωμάτιον) τοῦ λουτροῦ τὸ πρὸ τοῦ πνιγείου.

Προποδηγέτης, ου (ὁ) καὶ Προποδηγέτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ-

Προποδηγὸς (ὁ, ἡ). ὁ προπορευόμενός τινος ὡς ποδηγὸς (ὁδηγὸς), προηγεμὼν τῆς ὁδοῦ.

Προ-ποδίζω, Μ. ίσω, Π. βάλλω τὸ πόδι μου ἐμπρὸς, προχωρῶ κατ' ὀλίγον. (μὲ γεν. ἐλλειπτ.) προβαίνω ἀπό. »Τῆς πόλεως εἰς ὅσον βραχύ τι —,« Εὐς.

Προπόδιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τῶν ποδῶν κείμενος.

Προποδισμὸς (ὁ), τὸ προποδίζειν, ἡ κατ' ὀλίγον (βῆμα-βῆμα) προχώρησις.

Προποδῶν (ἀντὶ Πρὸ ποδῶν), ἐπίρ. Τοπ. Ἐμπρὸς εἰς τὰ πόδια· (συνκδχ.) πολλὰ πλησίον, (κοιν.) μέσ' ς' τὰ πόδιά τινος. (Χρον.) τώρα, εἰς τὴν παρελθοῦσαν στιγμήν.

Προποθεὶς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Προπίνω.

Προ-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Κατασκευάζω) τι προτοῦ, προετοιμάζω.. προλαμβάνω καὶ κάμνω τι, (Θκ. Γ', 1 3).

Προ-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ προτοῦ ἢ ἔμπροσθέν (ὑπέρ) τινος.

Προπολεμητήριον (τὸ). προφυλακτήριον τῶν πολεμούντων, προμαχὼν, προπύργιον.

Προπολέμιος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος πρὸ τοῦ πολέμου, προαπαιτούμενος διὰ τὸν πόλεμον. ‖. (οὐσ.) Προπολέμια (ἐνν. ἱερὰ), τὰ τελούμενα πρὸ τοῦ πολέμου.

†Προπόλεος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος πρὸ τῆς πόλεως. ‖. (οὐσ.) »Προπόλεα,« τὰ προάστεια.

Προπόλευμα (τὸ), Π. ἔργον προπόλου, ὑπουργία, ὑπηρέτημα, [ἐκ τοῦ

Προ-πολεύω, Μ. εύσω καὶ

Προ-πολέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι (Ὑπηρετῶ ὡς) πρόπολος (κυρ. θεοῦ), (συνκδχ.) προφητεύω, (ὅθ.) »Φωνὴ προπολευμένη,« Ἀχ. Τάτ., ἡ μαντική.

Προπόλιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὶν τῆς ἡλικίας πολιός. ‖. (οὐσ.) »Προπόλιον,« Ἀθ., πολιὸν προκόμιον. 2) (= ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Προπόλεος.

Προ-πολιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ (καὶ πθ. Γίνομαι) πολιὸς (Ἀσπρίζουν ἡ τρίχες μου) πρόωρα.

Πρόπολις, εως (ἡ), τὸ πρὸ τῆς πύλεως μέρος, τὰ πρῶτα 'σπίτια 'που ἀπαντᾷ τις ἐρχόμενος εἰς πόλιν, ἡ εἴσοδος (τὰ προάστεια) τῆς πόλεως. 2) (μτνμ.) εἶδος κηροῦ ἢ κόμμιος μὲ τὸ ὁποῖον χρίουν πρῶτα αἱ μέλισσαι τὰς τρύπας τῆς κυψέλης των.

Προ-πολιτεύομαι, Μ. εύσομαι. Πράττω τὰ τῆς πόλεως πρὶν ἢ (μὲ γεν.) πρό τινος ἄλλου, προηγοῦμαι ἢ προτιμῶμαι τῶν ἄλλων πολιτευομένων (πολιτικῶν ἀνδρῶν). (συνήθ.) »Τὰ προπεπολιτευμένα τινὶ,« Πλβ., αἱ προλαβοῦσαι πολιτικαὶ πράξεις τινός.

Πρόπολος (ὁ, ἡ), [πρὸ, πολέω]. ὁ ἀσχολούμενος ἢ πορευόμενος ἔμπροσθέν τινος, (συνκδχ.) ὑπηρέτης· (κυρ.) ὑπουργὸς θεοῦ, ἱερεὺς, ὑποφήτης, νεωκόρος · (Π. κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) πρῶτος, πρωτεύων, προϊστάμενος. »Πάτραν σὰν ἐπινικίοις ἀοιδαῖς πρόπολον εἶναι,« Πινδ.

Πρόπομα (τὸ). πᾶν ὅ,τι πίνει τις προτοῦ, (ἰδιαιτ.) τὸ πρὸ τοῦ γεύματος ἢ εἰς τὸ πρόγευμα πινόμενον κατασκευασὸν κρασὶ (πρὸς ἐρεθισμὸν τῆς ὀρέξεως, καθὼς τώρα τὸ ῥακί). »Μετ' οἴνου, ἡ κονδῖτυ, ἢ ἑτέρου προπόματος,« Ἀέτ. 2) τὸ πρὸ τοῦ ἀρίστυ γεῦμα, (καθὼς τώρα ἡ Ῥωσσ.) ζακοῦσκα. »Ἐκάλει τοὺς μὲν, ἐπὶ πρόπομα, τοὺς δ' ἐπ' ἄριστον, ἄλλους ἐπὶ δεῖπνον, ἐσχάτους δέ τινας ἐπὶ κῶμον,« Πλ.

Προπομπεία (ἡ), τὸ προπομπεύειν (προπορεύεσθαι χάριν προπομπῆς)· ἡ ἐν πομπῇ προέλευσις. »Ἐν τρόπῳ προπομπίας,« (Ἱεροκλ. παρὰ) Στβ., ἢ 2) τὸ δικαίωμα τοῦ προηγεῖσθαι εἰς τὰς πομπὰς, ἡ πρώτη θέσις εἰς πομπήν. »Εἰ περὶ τῆς προπομπείας ἀμφισβητοῖεν Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι,« Ἑρμγν. »Ὡς περὶ τῆς προπομπίας Πλαταιᾶσιν ἀγωνιούμενοι,« Ἀκ.

Προπομπεὺς, έως (ὁ), ὁ ἄλλ. Πομπίλος (ἰχθύς).

Προ-πομπεύω, Μ. εύσω. Προπορεύομαι εἰς πομπήν τινα. »Οἵ τε ἱππεῖς ꝁ στρατὸς πᾶς προεπόμπευον τοῦ Θεοῦ,« Ἡρωδ. 2) προβαίνω ἢ φέρομαι ἐν πομπῇ. »Τῶν ἱερῶν ἀεὶ προπομπεύει τὸ ὑδρεῖον ἐπὶ τιμῇ τοῦ θεοῦ,« Πλ.

Προπομπὴ (ἡ), τὸ προπέμπειν ἢ προπέμπεσθαι, συνόδευσις πρὸς τιμὴν, ξέβγαλμα, ξεπροβόδισμα· ἡ ἐν πομπῇ προέλευσις· ἐκφορὰ νεκροῦ· (συνκδχ.) ἡ συνοδία τῶν προπεμπόντων, (Τουρκ.) ἀλαΐ.

Προπομπία (ἡ), = Προπομπεία.

Προπόμπιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (γινόμενος πρὸς) προπομπήν. »Τιμὴ —,« Γργ. 2) ἀντὶ Προπομπός. »Καὶ προπόμπιος ἡ φιλία γραῦς ὑπῆρχεν Ἀβροτόνῳ,« Θεοφύλ.

Προπομπὸς (ὁ, ἡ). ὁ προπέμπων (συνοδεύων πρὸς τιμὴν ἢ ἀσφάλειαν) τινὰ, ὁ προπορευόμενός τινος διὰ πομπὴν ἢ ἐν πομπῇ. »Προπομποὶ καὶ ῥαβδοῦχοι καὶ κήρυκες.. φιλοσοφίας εἰσὶν ἀχλὺς,« Θεοφύλ.

Προ-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω (Κατορθόνω [Ἀποκτῶ] μὲ κόπον) προτοῦ. »Τοῖς ἐκείνῳ προπεπονημένοις αὐτὸς ἑαυτὸν εἰσεποίησε διάδοχον,« Πλ., τῶν προλαβόντων ἄθλων (κατορθωμάτων) ἐκείνου. »Τροφὴν οὐκ ὠμὴν, ἀλλὰ προπεπονημένην ὑπὸ τοῦ καυλοῦ καὶ τῶν ῥιζῶν,« Θφρ. 2) κουράζομαι (ἀποκάμνω) πρὶν, προαποκάμνω ἢ προνοσῶ. »Ἀθηνᾶ Ἄρην καταγωνίζεται, ἅτε ꝁ προπεπονηκότα ἐκ τοῦ τραύματος,« Ἀκ. »Προπεπονηκέναι τὸν ἄνθρωπον τὸν νεφρὸν ἢ τὸ ἧπαρ,« Ἀνών. 2) (μὲ γεν.) κοπιάζω πρὸ ἢ περί τινος. »Προνοεῖν τῶν συνόντων ꝁ προπονεῖν,« Ξεν.

;Πρόπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πολλὰ (καθ' ὑπερβολὴν) πονῶν, ὀδυνηρότατος. »Πόνοι πρόπονοι (κατὰ δ ὀρθ. ἀντὶ Πρόγονοι),« Αἰσχλ., δεινοὶ, ὑπερβολικοὶ, (παρβλ. Πρόκακος). 2) (ἐσφαλμ.) ἀντὶ Πρόπολος. »Τῆς τε ὁδοῦ ἡγεμόνες ꝁ τοῦ ἔργου τούτου πρόπονοι,« Προκ.

Προποντὶς, ίδος (ἡ). ἡ πρὸ τοῦ (Εὐξείνυ) Πόντου θάλασσα, (κοιν.) θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ.

Προπορεία (ἡ), τὸ προπορεύεσθαι· προοδοιπορία. 2) (συνκδχ.) οἱ προπορευόμενοι στρατιῶται, (Γαλλ.) l'avant-garde.

Προ-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπάγω (καὶ σπνt. μτβτ. Στέλλω [Ξεκινῶ] τινὰ ἢ Ἔχω πορευόμενον) ἐμπρός· (μὲ γεν.) προηγοῦμαί τινος.

Προ-πορίζω, Μ. ίσω. Προμηθεύω (καὶ μσ. Προμηθεύομαι) προτοῦ.

Προπορεῖν (ὅθεν εἰς τὴν ὁρς. Προέπορον καὶ Προὔπορον), Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προπορίζω.

†Πρόπος, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Πρόπους.

Πρόποσις, εως (ἡ), τὸ προπίνειν (πίνειν προτοῦ ἢ εἰς ὑγείαν τινὸς), σήκωμα ποτηριοῦ, (Ἀγγλ.) toast. »Ἦν δέ τις καὶ διὰ τῆς προπόσεως ἀσπασμὸς,« Ἀθ. »Τοὺς δεξιουμένους ἀλλήλους ταῖς προπόσεσιν,« Ἰώσ. »Εὐνάστειραν ἔχοις τειρομένων πρόποσιν,« (Ἀνδρόμαχ. παρὰ τῷ) Γαλ.

Προπότης, ου (ὁ). ὁ προπίνων (πίνων προτοῦ εἰς ὑγείαν τινός).

Προ-ποτίζω, Μ. ίσω. Ποτίζω πρὶν, δίδω τινὸς πρῶτα νὰ πίῃ (κυρ. ἰατρικὸν διὰ προφύλαξιν).

Προπότισμα (τὸ). τὸ ἰατρικὸν τὸ ὁπ. δίδεταί τινος προτοῦ νὰ πίῃ ὡς προφυλακτικόν.

Προποτισμὸς (ὁ), τὸ προποτίζειν, πότισμα ἰατρικοῦ διὰ προφύλαξιν. 2) = Προπότισμα.

Προποτιστέον, θετ. τοῦ Προποτίζω.

Πρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλους πόδας. ‖. (οὐσ.) ἀστερισμός τις εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς τοῦ πρώτου τῶν Διδύμων. ‖. (πλθ.) τὰ ἔμπροσθεν μέρη τῶν ποδῶν ἢ· οἱ ἐμπρόσθιοι πόδες. 2) (μτνμ.) λόφοι προέχοντες εἰς τὴν ὑπώρειαν βουνοῦ· καὶ 3) (Ναυτ.) χονδρὰ σχοινιὰ (ἴδε Ποῦς) τὰ ὁπ. χρησιμεύουν διὰ τὸ μεταγύρισμα τῶν πανιῶν τοῦ καραβιοῦ.

Προ-πραγματεύομαι, Μ. εύσομαι. Πραγματεύομαί τι προτοῦ (πρὸ ἄλλου).

Προ-πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Πράττω ἢ Εἰσπράττω πρίν.

Προπράτης ꝁ

Προπράτης, ου ☧

Προπράτωρ [προ, πιπράσκω], ορος (ὁ), = Προπώλης.

Προπρεὼν, ῶνος (ὁ), Π. = Προπρηνὴς ☧ (μτφορ.) Πρόφρων, πρόθυμος, προμυτισμένος. » Ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα,« Ἰλ. Ω.

Προπρηνής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κλίνων ἐμπρός.

Προπρὸ, Π. κατ' ἐπίτ. ἀντὶ Πρὸ, πρόθ. ἢ ἐπίρ. (εὐχρηστότ. εἰς τὰ σύνθ.) πολλὰ (ὁλονὲν ἢ ὅλως διόλου) ἐμπρός. » Προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι ἰνδάλλετο πάντα, « Ἀπλλ. » Μέχρις ἵκοντο προπρὸ μάλ' ἔνδοθι Σύρτιν, « αὐτ.

Προπρο·βιάζομαι, Μ. άσομαι, Π. (κατ' ἐπίτ.) ἀντὶ Προβιάζομαι.

Προπρο·θέω, Μ. θεύσομαι, Π. ἀντὶ Προθέω.

Πρόπροθι, ἐπίρ. Π. = Προπρὸ, παρεμπρός.

Προπρο·καλύπτω, Μ. ύψω, Π. ἀντὶ Προκαλύπτω (μετ' ἐπιτάσεως). » Προπροκαλυψάμενοι δέμας..σισύρησιν,« Ὀππ.

Προπροκαταΐγδην, ἐπίρ. Π. μὲ μεγάλην πρὸς τὰ κάτω ἢ τὰ ἔμπροσθεν ὁρμήν.

;Προπρό·κειμαι, Μ. κείσομαι, Π. ἀντὶ Πρόκειμαι. » Δώδεκα ῥάβδοι ἔσαν προπροκείμεναι (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Προκείμεναι), « Θ. Πρόδρ., κείμεναι ἐν τάξει.

Προπρο·κυλίνδομαι, Π. ἀντὶ Προκυλινδέομαι.

Προπρο·τιταίνω, Π. ἀντὶ Προτείνω, τεντόνω ἐπὶ πολὺ ἢ ὁλονὲν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν.

Πρόπρυμνα, ἐπίρ. Π. (ἐκ του ἀχρ. Πρόμνυμνος), ὁ βυθιζόμενος μὲ τὴν πρύμνην (δηλ. σύξυλος, χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας)· (ὅθ. μτνμ. ἐν γέν.) ἄρδην, ἐξ ὁλοκλήρου.

;Πρόπταισμα (τὸ). πταῖσμα (σκόνταμα, δυστύχημα) προγεγονός, (συγχ. τῷ Πρόσπταισμα), [ἐκ τοῦ

;Προ·πταίω, Μ. πταίσω. Σκονδάπτω (Σφάλλω, Ἀποτυγχάνω) πρὶν, (συγχ. τῷ Προσπταίω).

Προπτόρθιον (τὸ). τὸ προεξέχον μέρος τοῦ πτόρθου (τοῦ βλασταριοῦ), τὸ κορφοβλάσταρον.

Προ·πτύω, Μ. πτύσω. Φτύνω ἐμπρός μου.

Πρόπτωμα (τὸ), = Πρόπτωσις, σύμπτωσις.

Πρόπτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προπίπτω, πέσιμον εἰς τὰ ἔμπροσθεν· (μτφορ.) τάσις (ὁρμὴ, ῥοπὴ) πρός τι, (παρβλ. Προπέτεια)· (ἰατρ.) 'βγάλσιμον τοῦ πάτου κτλ., σπάσιμον. » Ὀφθαλμῶν —,« Ἰατρ., πάθος τι τοῦ ὀφθαλμοῦ, » ὅταν ὑπό τινος βιαίας πληγῆς ἢ ἀγχονισμοῦ μετὰ συνεχοῦς πυρετοῦ ἢ κεφαλαλγίας ὀφθαλμὸς προπέσῃ,« Γαλ.

Προπτωτικὸς, ἡ, όν. Φύσει προπετὴς (ὁρμητικὸς), παράφορος.

Πρόπτωτος (ὁ, ἡ). πεσμένος ἢ ἐξέχων ἐμπρός, (παρβλ.) Προπετής.

Προπύλαιος, α ἢ ος, ον. Ὁ πρὸ τῆς πύλης. » Ἑρμῆς —, « Παυσ. » Ἄρτεμις (» Ἑκάτη) προπυλαία, « αὐτ. ||. (οὐσ.) Προπύλαιον καὶ (πλθ.) Προπύλαια, τὰ πρόθυρα (ἡ εἴσοδος) ναοῦ (φρουρίου, παλατίου κτλ.), (περίφημα ἦσαν τὰ προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν).

Προπυλὶς, ίδος (ἡ) ☧

Πρόπυλον (τὸ), = Προπύλαιον, (Π. κατὰ συνκδχ.) ναὸς, ἀνάκτορον. » Ὅσοι περ (θεοὶ) πρόπυλα ναίουσιν τάδε,« Σοφ.

Προπυλὼν, ῶνος (ὁ). μέγα πρόπυλον.

Προ·πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. Ἐρωτῶ νὰ μάθω ἢ Μανθάνω (Πληροφοροῦμαι) πρὶν (Θκ. Δ', 42).

Προπύργιον (τὸ). πύργος προέχων πρὸς ὑπεράσπισιν, προμαχὼν, προτείχισμα, (κυρ. ὑποκορ. τοῦ Προπυργος).

Προπύργιος ☧

Πρόπυργος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος πρὸ (ὑπὲρ) τοῦ πύργου. » Θυσία —, « Αἰσχλ., ἡ ὑπὲρ σωτηρίας τῆς πόλεως. ||. (οὐσ.) Πρόπυργον (τὸ), = Προπύργιον.

Προ·πυρεταίνω, Μ. ανῶ. Ἔχω (Πάσχω) προτοῦ πυρετόν.

Προ·πυριάω-ῶ, Μ. άσω. Πρῶτα ζεσταίνω (κινῶ ἰατρικῶς εἰς ἱδρῶτα) διὰ θερμῶν ἐπιθεμάτων.

Προ·πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πρῶτα πυρόνω.

Πρόπυστος (ὁ, ἡ). ὁ μαθών τι (πληροφορημένος περί τινος) ἢ γνωστὸς προτοῦ.

Προπωγώνιον (τὸ). ἡ ἄκρα ἢ αἱ πρῶται τρίχες τοῦ πώγωνος (τῶν γενείων).

Προ·πωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ (Μεταπωλῶ) ὡς -

Προπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ἀπὸ πρῶτον χέρι (ἀγοράζων προτοῦ ὅλον τὸ πρᾶγμα ἵνα τὸ μεταπωλήσῃ), μεταπράτης· (ἐνίοτε) μεσίτης πωλήσεως, σεμσάρης.

†Προπωλητής, οῦ (ὁ), Ἐπγρφ. = Προπώλης.

Πρόραχοι (οἱ). βράχοι προέχοντες τοῦ αἰγιαλοῦ, ῥηχὰ τὰ ὁπ. ἐκτείνονται πρὸ τοῦ παραλίου.

Προ·ρέω, Μ. ῥεύσομαι, Π. ἀντὶ Προῤῥέω.

Προ·ροφάνω ἢ Προ·ροφάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ προτοῦ.

Προῤ·ῥαίνω, Μ. ῥανῶ. Ῥαίνω (Ῥαντίζω) προτοῦ ἢ ἐμπροσθά.

†Προῤ·ῥαντίζω, Μ. ίσω, = Προῤῥαίνω.

Πρόῤῥευσις, εως (ἡ). ῥεῦσις ἐπὶ τὰ πρόσω.

Προῤ·ῥέω, Μ. ῥυήσομαι. Ῥέω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, χύνομαι. » Ἐκ πέτρης προρέει, « Ἡσ. 2) Π. (μτβτ.) χύνω, ἐκχέω. » Ποταμὸς ὕδωρ προρέων,« Ὀρφ.

Προῤ·ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σχίζω (καὶ πθ. Σχίζομαι, Σπάνω) ἐμπροσθά.

Προῤῥηθεὶς, εῖσα, έν, πθ. ἀορ. ά. (ἀνμλ.) τῆς μτχ. τοῦ Προαγορεύω.

Πρόῤῥημα (τὸ). τὸ προῤῥηθὲν, προφητεία. 2) = τῷ

Πρόῤῥησις, εως (ἡ), τὸ προλέγειν, προφήτευσις, προφητεία· ἐντολὴ ῥητὴ, παραγγελία. » Ἐκ προῤῥήσεως πολεμεῖν,« Δμ., μετὰ παραγγελίαν.

Προῤῥητέος, α, ον, θετ. (ἀνμλ.) τοῦ Προαγορεύω.

Προῤῥητικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ περιέχων πρόῤῥησιν, προφητικός.

Πρόῤῥητος (ὁ, ἡ). ὁ προῤῥηθεὶς (προφητευθείς). » Καί μοι τάδ' ἦν πρόῤῥητα,« Σοφ.

Πρόῤῥιζος (ὁ, ἡ). ἐβγαλμένος μὲ ὅλαις ταῖς ῥίζαις (σ. ῥίζος). || (τὸ οὐδ.) Πρόῤῥιζον καὶ (πλθ.) Πρόῤῥιζα, ἐπίρ. Καθὼς εἶνε μὲ ὅλην τὴν ῥίζαν· (μτνμ.) ἄρδην, ῥιζηδὸν, ἐξ ὁλοκλήρου.

Προῤ·ῥιπτέω-ῶ, Μ. ήσω ☧

Προῤ·ῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω ἔξω ἢ ἐμπρός· (συνκδχ.) ῥίπτω μὲ περιφρόνησιν, ἀποῤῥίπτω.

Προῤ·ῥοφάνω, ῥοφάω[ω]-ῶ), Μ. ήσω, = Προροφάω.

Προῤ·ῥυθμίζω, Μ. ίσω. Ῥυθμίζω (Τακτοποιῶ) προτοῦ.

;Πρόῤῥυμος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων ἐμπρὸς ἢ προτοῦ, (παρβλ.) Πρόουρος.

Πρὸς [πρὶ], πρόθ. (συντ. μὲ γεν. δοτ. καὶ αἰτ., καὶ σημαίνει, ἐν μὲν συντ., μετὰ γεν. μὲν 1) Τόπον ἢ τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔρχεταί ἢ προέρχεταί ἢ πρὸς τὸ ὁπ. κεῖταί ἢ διευθύνεταί τι. » Ἐμπολᾶτε τὸν πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον,« Σοφ. » Δύο δέ τέ οἱ θύραι εἰσίν· αἱ μὲν πρὸς βορέαο, αἱ δ' αὖ πρὸς νότου, « Ὀδ. Ν. » Εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ χῶροι πρὸς θαλάσσης,« Ἡρ. » Ἐνταῦθα πρὸς ἡλίου δυσμέων ἐστὶ αἰγιαλὸς, « αὐτ. (καὶ μὲ αἰτ. καὶ συγχρ. γεν.) » Ἐδίωκον πρὸς ἠῶ τε καὶ τοῦ Γαναΐδος, « αὐτ. (☧ ἐπὶ πρσ.) » Πρὸς θεοῦ τἀγαθὰ, « Λξ. » Πρὸς Διός εἰσιν ἅπαντες ξεῖνοί τε, πτωχοί τε, « Ὀδ. Ζ. (καὶ μτνμ.) » Πρὸς πατρὸς (μητρὸς), « Λξ., = Πατρόθεν, Μητρόθεν. » Καὶ τὰ πρὸς πατρὸς αὐτὸς ☧ τὰ πρὸς μητρὸς,« Δμ. » Πρὸς ἀνδρῶν ἔχων τὴν συγγένειαν καὶ οὐ πρὸς γυναικῶν, « αὐτ. (☧ περιφρ.) » Οἱ πρὸς αἵματος φύσιν,« Σοφ., οἱ συγγενεῖς. (ὅθεν 2) Αἰτίαν (ποιητικήν). » Αἶσχε' ἀκούω πρὸς Τρώων,« Ἰλ. Ζ. » Ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν, « Σοφ. » Τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες, « Ὀδ. Λ. » Καλὸν κἀγαθὸν πρὸς πάντων ἐπονομαζόμενον, « Ξεν. » Ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γ' ἐμοῦ, « Σοφ. » Ἐνδοξοτάτη εἶναι πρὸς τῶν πόλεων,« Ξεν. » Κακόν τι πρὸς θεῶν ἢ πρὸς ἀνθρώπων λάβει, « Ἡρ. » Μὴ ἀπαιρεθέω τὴν ἀρχὴν πρὸς τοῦ ἀδελφοῦ, « αὐτ. » Τὰ τοιαῦτα ἔργα οὐ πρὸς τοῦ ἅπαντος ἀνδρὸς νενόμικα γίνεσθαι· ἀλλὰ πρὸς ψυχῆς τε ἀγαθῆς καὶ ῥώμης ἀνδρηΐης,« αὐτ. » Ἡ δὲ Εὐρώπη πρὸς οὐδαμῶν φανερή ἐστι γινωσκομένη, « αὐτ. » Οὐ λέγεται πρὸς οὐδαμῶν ἀνθρώπων, « αὐτ. » Θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ; « Εὐρ. » Πρὸς τοῦ πάθους, « Γαλ. » Πρὸς τῆς δε τῆς γυναικὸς, « Σοφ. (καὶ παραλλ.) » Πρὸς τῶν πνεόντων οὐδὲ ὃς θανεῖν ὕπο, « αὐτ. 3) τὸ μέρος μὲ τὸ ὁπ. (ὑπὲρ τοῦ ὁπ.) εἶνέ τις ἢ γίνεταί τι. » Πρὸς ἡμέων ἐστὶ, « Ἡρ. » Πρὸς ἡμέων γίγνεσθαι, « αὐτ. » Πρὸς τῶν ἐχόντων τὸν νόμον τίθεις, « Εὐρ., (ὅθεν 4) τὸ προσῆκον. » Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ, « Σοφ., δὲν εἶνε οἰκεῖον (ἴδιον). » Οὐ πρὸς τῆς ἡμετέρας δόξης τάδε, « Θκ. (καὶ περιφρ.) » Πρὸς θυμοῦ (» Πρὸς τρόπου) εἶναί τινι, « Λξ., ἁρμόδιος, (κοιν.) τῆς καρδιᾶς του. 5) τὸ Ἔμπροσθεν (κυρ. ἐπὶ ὅρκου, μαρτυρίας κτλ.). » Μάρτυροι ἔστων πρός τε θεῶν πρός τε ἀνθρώπων, « Ἰλ. Α. » Δρῶμεν δὲ ἄδικον οὐδὲν, οὔτε πρὸς θεῶν, οὔτε πρὸς ἀνθρώπων, « Θκ. (☧ συχνότ.)

» Πρὸς Διὸς, » Πρὸς θεῶν, « Λξ. » Ἱκετεύω, ἀντιβολῶ πρὸς παίδων, πρὸς γυναικῶν, πρὸς τῶν ὄντων ὑμῖν ἀγαθῶν,« Δμ. » Τοῦτον, ὦ πρὸς τῶν θεῶν, τίποτε καὶ καλέσαι χρή; « Ξεν. 6) (περιφρ. ἀντὶ ἐπίρ.) Τρόπον. » Πρὸς ὀνείδους ποιεῖσθαι (λαμβάνειν) τι, « Λξ. » Πρὸς δίκης, « Σοφ., ἀντὶ Δικαίως. » Οὐ μόνον οὐδὲν ὀνίνησιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς κακοῦ γίνεται τῷ δέρματι, « Γαλ. » Μὴ πρὸς ἀγαθοῦ οἱ εἶναι τὴν πάροδον τὴν ἐς Βαβυλῶνα, « Ἡρ. » Λαβὼν πρὸς ὀργῆς τὸν λόγον, « Ἰώσ. » Ἦν μοι πρὸς γνώμης..περὶ Καλλιμάχου διελθεῖν,« Θωμ. ||. (μὲ δοτ. δὲ 1) Τόπον ἢ τὸ Πλησίον. » Τὴν δὲ προτί οἱ εἶλε πατήρ,« Ἰλ. Φ. » Πυκιναὶ δὲ πρὸς ἀλλήλῃσιν ἔχονται,« Ὀδ. Ε. » Πρὸς τῇ γῇ, « Θκ. (☧ συχνότ.) » Γίνεσθαι ἢ Εἶναι πρός τινι,« Λξ., ἀσχολεῖσθαι. » Ὅταν ἔτη τρία πρὸς τοῖς μαθήμασι γένωνται,« Ἀρστ. Ἦν πρὸς αὐτῷ σιωπῇ καθήμενος,« Πλ., ἐσυλλογίζετο. » Πρὸς ἑτέρῳ τινὶ τὴν γνώμην ἔχειν,« Αἰσχ. » Ὠλιγώρουν αὐτῆς, πρὸς ἄλλοις μείζοσι ☧ ἀναγκαιοτέροις ὄντες,« Στρβ. (καὶ περιφρ.) » Οἱ πρὸς ταῖς κύλιξιν, « Ἡρωδ., οἱ οἰνοχόοι. 2) τὸ Ἐπάνω (ἢ κατὰ) τινος. » Μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας βάλλειν, « Ὀδ. Ζ. » Νήπια, βαλλόμενα προτὶ γαίῃ,« Ἰλ. Χ. 3) Προσθήκην. » Πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς, « Πλάτ. » Πέντε πρὸς τοῖς ἑξήκοντα βεβιωκὼς ἔτη, « Θμς. » Πρὸς τοῖς εἰρημένοις, « Λξ. » Πρὸς τῷ μηδὲν ὠφελεῖν, « Μυθ. » Πρὸς τούτοις, « Ἡρ. (☧ κατὰ παρένθ.) » Καὶ πρὸς ἔτι τούτοις,« αὐτ. » Καὶ πρός γε τούτοις, « Πλάτ. » Πρὸς τούτοις ἔτι, « Δμ. (☧ πλεονας.) » Πρὸς ἐπὶ τούτοις, « Ἀρσφ. » Καὶ τί πρὸς τούτοισιν ἄλλο; « Αἰσχλ. ||. (μὲ αἰτ. δὲ 1) Τόπον ἢ τὴν εἰς μέρος τι διεύθυνσιν. » Εἶμι πρὸς Ὄλυμπον, « Ἰλ. Δ. » Ἀφικόμεθα πρὸς τὸν θεόν, « Ἀρσφ. » Κλαίεσκε πρὸς οὐρανὸν, « Ἰλ. Θ. » Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ, « Γρφ. » Ἀκτὴ πρὸς Τυρσηνίην τετραμμένη,« Ἡρ. » Οἰκημένον πρὸς ἀνατολὰς, « αὐτ. » Κέεται δὲ πρὸς βορῆν τε καὶ νότον, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) » Οὐκ οἵους τε γενομένους ἐξικέσθαι πρὸς τὸν προκείμενον ἄεθλον,« αὐτ. » Ἕτοιμοι πρὸς τοὺς κινδύνους, « Ἀρστ. » Πρὸς ἀρετὴν ἄγειν ἀνθρώπους,« Ξεν. (καὶ ἐπὶ χρόνου) » Ἐπειδὴ ἦν πρὸς ἡμέραν, « Ασ. » Πρὸς χειμῶνα εἶναι, « Δ. Κάσσ. » Φρόνησις δὲ, εὐτυχὲς ὅτῳ καὶ πρὸς τὸ γῆρας παρεγένετο,« Πλάτ. 2) τὸ Ἐναντίον (κυρ. ☧ μτνμ.). » Βεβλήκει πρὸς στῆθος, « Ἰλ. Δ. » Πρὸς κέντρα λακτίζειν, « Παρ. » Ἄφρων, ὅς κ' ἐθέλῃ πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν,« Ἡσ. » Ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι, « Ἰλ. Ρ., ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ θεοῦ. » Ποιεῖ πρὸς φάρμακα θανάσιμα, « Δσκρ., ἐνεργεῖ κατ' αὐτῶν. » Πρὸς δυσωδίαν στόματος διαμασσᾶται,« αὐτ. 3) Ἀναφοράν. » Εἶπε δὲ πρὸς αὐτοὺς, « Γρφ. » Εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν, « Ἰλ. Λ. » Ὤμοσε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν, « Ὀδ. Ξ. » Ὑπισχνουμένη πρὸς τοὺς θεοὺς, « Ξεν., (παρβλ. Α', 5). » Τοῖς ἐμπόροις κελεύει ὁ νόμος εἶναι τὰς δίκας πρὸς τοὺς θεσμοθέτας, « Δμ. » Οὐδεμίαν πώποτε δίκην πρὸς ὑμᾶς εἰσήλθομεν, « αὐτ. 4) (ἐν γέν.) Σχέσιν ἢ Συναλλαγὴν ὁποιανδήποτε. » Εἰ δὲ τὸ χρῶμα πρός τι, καὶ τὸ λευκὸν ἔσται πρός τι, « Πλ. » Ἡδέως ἔχε πρὸς ἅπαντας, « Ἰσκρ. » Αἱ πρὸς βασιλέα συνθῆκαι, « αὐτ. » Συγγραφῆς σοι κειμένης πρὸς ἐμὲ, « Δμ. » Ἡ πρὸς ἡμᾶς φιλία, « Λξ. » Τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβῶς, « Δμ. » Ἐπεὶ πρὸς ἑτέρους μᾶλλον ἢ πρὸς αὐτοὺς εἰθίσμεθα ζῆν, « Πλ. » Εἴ τι δεῖ τεκμαίρεσθαι πρὸς τὸν ἄλλον αὐτοῦ τρόπον, « αὐτ. » Οὐδὲν τούτων πρὸς ἐμὲ, Δμ. » Τί πρὸς ἡμᾶς; σὺ ὄψει, « Γρφ. » Σκεψάμενον πρὸς ἑαυτὸν, « Λξ. » Βούλει πρός με παῖσαι; « Ἀρσφ. » Ἀμείβειν ὅπλα πρός τινα, « Ἰλ Ζ. » Ἐνείματο πρὸς τὸν ἀδελφὸν, « Δμ. (καὶ κατ' ἐναντιότητα) » Διατετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, « Λκ. » Δίκην πρὸς αὐτὸν εἰληχὼς, « Δμ. » Ἐκ διαφορᾶς τοῦ δήμου πρὸς τὴν σύγκλητον, « Πλ. 5) Σύγκρισιν. » Δικαίως αὐτὸν ἐξετάσω πρὸς ἐμαυτὸν κρίνων, « Δμ. » Ποῖός τις δοκεῖ εἶναι πρὸς τὸν πατέρα, « Ἡρ. » Ἔργα λόγου μέζω παρέχεται (ἡ Αἴγυπτος) πρὸς πᾶσαν χώρην, « αὐτ., παραβαλλομένη. » Μή με κατονοσθῇς πρὸς τὰς λιθίνας πυραμίδας, « αὐτ., » Τὰ μὲν ἄλλα σμικρὰ ἂν εἴη πρὸς ταῦτα, « Πλάτ. » Τοὺς μὲν οὖν νόμους σκόπει πρὸς τοὺς τῇδε, « αὐτ. » Ὥσπερ πρὸς μέλαν φαιὸν ἐπισκοποῦντας, « αὐτ. » Τί τοῦτ' ἐστι πρὸς χιλίας καὶ διακοσίας καμήλους; « » Οἱ φαυλότεροι τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς ξυνετωτέρους, « Θκ. » Πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως, « Πλ. » Τὰ πολλὰ καὶ τὰ ἱκανὰ πρὸς τὰς χρήσεις κρίνεται, « Ξεν. (ἢ 6) Ἀναλογίαν. » Πωλεῖται δὶς πρὸς ἀργύριον, « Θφρ. » Θρᾷξ εὐγενὴς εἶ πρὸς ἅλας ἠγορασμένος, « Μένανδρ. » Ὅπερ αἰώρα πρὸς γυμνάσιόν ἐστι, τοῦτο πρὸς διάλεξιν ἀνάγνωσις, « Πλ. » Πρὸς τὸ προσῆκον ἑκάστῳ,« Ἰσκρ. » Πρὸς ἀρετὴν τὰς τιμὰς νέμειν,« Πλ. » Πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως, « αὐτ. » Πρὸς τὴν παροῦσαν ἀῤῥωστίαν,« Θκ. » Πρὸς τὰ πυνθάνομαι, « Ἡρ., κατ' ἐκεῖνα 'που ἀκούω. » Πρὸς τὸ παρὸν, « Λξ., κατὰ τὸ παρόν. 7) Τρόπον (ἀντὶ τῆς Κατὰ ἢ περιφρ. ἀντὶ ἐπίρ.). » Πρὸς ἀκρίβειαν (βίαν, εὐσέβειαν, ἡδονὴν κτλ.),« ἀντὶ Ἀκριβῶς, Βιαίως, Εὐσεβῶς, Ἡδέως κτλ. » Πρὸς τὸ καρτερὸν, « Αἰσχλ. ἀντὶ Καρτερῶς. » Μᾶζα πρὸς εὐτέλειαν ἐξωπλισμένη, « (Ἀντιφάν. παρ') Ἀθ. » Πρὸς χάριν λέγειν ἢ πράττειν τι, « Λξ. » Μήτ' ἐκείνου πρὸς χάριν, μήτ' ἐμοῦ πρὸς ἀπέχθειαν, ἀκούσατε, « Δμ. » Εἰ μέλλει τις πρὸς ἀλήθειαν ῥητορεύειν, « Δ. Ἀλ. » Τοῦτο πρὸς ἀτιμίαν ὁ δῆμος ἔλαβε, « Πλ. » Ὁρῶ γὰρ ἅπαντας πρὸς τὴν παροῦσαν δύναμιν ☧ τῶν δικαίων ἀξιουμένους, « Δμ. » Πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα,« Εὐρ. (ἐδῶ ὑπάγ. καὶ αἱ φρσ.) » Πρὸς αὐλὸν ᾄδειν (ὀρχεῖσθαι), « Ξεν. » Πρὸς ὀρθὴν (ὀρθὰς) ἄγειν, « Λξ., κατ' εὐθεῖαν (ἐνν. γραμμήν). » Πρὸς τὸ πνεῦμα πέτονται, « Ἀρστ., κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου. » Πρὸς ταῦτα, « Λξ., ὅθεν, ἑπομένως. » Πρὸς ταῦτα νῦν θαρσῶν καθήσθω, « Αἰσχλ. » Πρὸς καιρὸν, λέγειν τι, « Σοφ., = Καίριον. » Πρὸς βραχὺ (ὀλίγον), κτλ. 8) Αἰτίαν (ἢ τελικήν), δηλ. τὸν σκοπόν. » Πρὸς ἐπίδειξιν, « Λξ. » Ἕτοιμοι πρὸς τοὺς κινδύνους, « Ἀρστ. » Οὔτε πρὸς δόξαν καλὸν, οὔτ' ἄλλως συμφέρον, « Πλ. » Πρὸς τί με ταῦτα ἐρωτᾷς; « Ξεν. (ἢ ποιητικήν). » Πρὸς ταῦτα δείσας, « Ἡρ. » Πρὸς ταῦτα τόδε ποιῆσαι, « » Πρὸς ὧν τὴν ὄψιν ταύτην, « αὐτ. » Συνεταράχθησαν πρὸς τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀνδρὸς, « Πλ. » Πρὸς οὐδὲν θυμούμενος, « Σοφ. 9) (σπν.) τὸ Πλησίον (ἢ τοπ.) » Πρὸς τὸν ἴσον προσστᾶσαν, « Ξεν. (ἢ χρον.) » Ποτὶ ἕσπερα, « Ὀδ. Ρ., = Πρὸς ἑσπέραν. » Πρὸς ἡμέραν, « Λξ., (ὅθεν 10) (ἐπὶ ποσότ.) τὸ Σχεδὸν, ὡς ἔγγιστα, περίπου. » Ὄντες πρὸς πεντήκοντα, « Αρτ. ||. (ἐν δὲ συνθ. 1) Κίνησιν πρός τι ἢ τὸ Πλησίον. » Προσάγω, Προσέρχομαι, Προσμένω. 2) Προσθήκην. » Προσεγγράφω, Προσοφείλω. 3) Σχέσιν ἢ Ἀναφοράν. » Προσόμοιος. 4) Σύγκρισιν ἢ Ἀναλογίαν. 5) τὸ Ὁμοῦ. » Προσπαίζω. 6) Ἐφαρμογήν. » Προσποιοῦμαι, Πρόσφορος. 7) τὸ Κατά τινος. » Προσβάλλω, Προσκολλῶ. ||. (χ. πτ. ἐπέχει τόπον) ἐπίρ. Προσθετ. » Πρὸς δὲ, « Ἡρ. » Τά τε δὴ ἄλλα ἐτίμων αὐτὸν, ☧ δὴ πρὸς, χοροῖσι ἐγέραιρον, « αὐτ. » Ἡγοῦμαι.. τὸν λόγον..ἀσύμφορον εἶναι τῇ πόλει λέγεσθαι, πρὸς δὲ καὶ οὐδὲ δίκαιον, « Δμ. » Καὶ πρὸς πιέζει χρημάτων ἀχηνία, « Αἰσχλ. » Καὶ πρός γε παννυχίδα ποιήσουσι, « Πλάτ. » Καὶ κατακτενῶ γε πρὸς, « Εὐρ. » Δύο καὶ εἴκοσι μναῖ καὶ πρὸς, « Ἰσ. ||. (παρὰ Ποιητ. Α'. χωρίζεται τοῦ συνθ. ῥήματος, παρεντιθεμένων ἄλλ. μορ.) » Πρὸς μῦθον ἔειπεν,« Ὅμ., ἀντὶ Προσέειπε, καὶ Β'. τίθεται κατ' ἀναστρφ. » Βούλει τάφον μοι πρὸς κασιγνήτης μολεῖν; « Εὐρ.

Προσάββατος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τοῦ σαββάτου. » Γείτονα νύκτα φέρουσα προσάββατος ἔτρεχεν ἠὼς, « Νόνν. ||. (οὐσ.) Προσάββατον (τὸ), « Γρφ., ἡ παραμονὴ τοῦ σαββάτου.

Προσ·αγάλλω, Μ. αγαλλῶ (ἀόρ. Προσήγηλα κτλ.). Τιμῶ ἢ Στολίζω ἔτι μᾶλλον.

Προσ·αγανακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγανακτῶ προσέτι. » Οὐχ ὅπως ἠγάπησε τηλικαύτης τιμῆς τυχὼν, ἀλλὰ προσαγανακτήσας εἶπε, « Δ. Ἀλ.

Προσ·αγάομαι-ῶμαι ἢ Προσ·άγαμαι, Μ. αγάσομαι ἢ αγασθήσομαι. Θαυμάζω ἔτι μᾶλλον ἢ προσέτι, ὑπερθαυμάζω. » Τοῦτον ἀπεδέξαντο τὸν λόγον, καὶ προσηγάσθησαν, πῶς οἴει, σφόδρα τὸν Πρόκλον, « Δαμάσ.

Προσαγγελεὺς, έως (ὁ). ὁ προσαγγέλλων, μηνυτὴς, μαντατοφόρος.

Προσαγγελία (ἡ). εἰδοποίησις· καταμήνυσις. » Οὐκ ἄλλως . . ἐπὶ τῇ προσαγγελίᾳ ὁ Δημοσθένης » Ἑσπέρα μὲν »γὰρ ἦν, « φησι κτλ.,« Λογγ., [ἐκ τοῦ

Προσ-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Ἀναγγέλλω, δίδω εἴδησιν (κυρ. ἐκ τοῦ πλησίον)· καταμηνύω. » Βαρέως ἐνεγκὼν ὁ Μάρκελλος, προσήγγειλε τῇ βουλῇ τὸν ἄνθρωπον, « Πλ. » Προσαγγείλαντός τινος οὐσίαν ὡς ἐκ προγραφῆς ἀναιρεθέντος, αὐτὸς ἐωνήσατο, « αὐτ.

Προσαγγελτής, οῦ (ὁ). ὁ προσαγγέλλων τινά, καταμηνυτής, καταδότης.

Προσ-αγελάζω, Μ. άσω. Ἑνόνω προσέτι εἰς τὴν (ἢ ὡς εἰς) ἀγέλην· συνενόνω.

Προσαγῆλαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσαγάλλω.

Προσαγήοχα, Ἀττ. πρκ. τοῦ Προσάγω.

Προσαγκαλίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀπαίρνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

Προσαγκάλισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προσαγκαλίζεταί τις. 2) τὸ προσαγκαλίζεσθαι.

Προσ-αγκυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνδέω (Συναρμόζω) τι διὰ τῆς ἀγκύλης.

Προσ-αγλαΐζω, Μ. ΐσω. Στολίζω (Πλουμίζω, Καλλωπίζω) προσέτι.

Προσ-αγνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγνοῶ προσέτι.

Προσ-άγνυμι, Μ. άξω (ἀόρ. Προσέαξα κτλ.). Συντρίβω τι κατά τινος. (μὲ δοτ.) »Κρημνοί, οἷς τὰ κύματα προσάγνυται, « Ἐτμλγ. (καὶ παραλλ.) » Ἀνιηρῆσι προσαγνύμενοι περὶ πέτρῃς, « Κόϊντ.

Προσ-αγοράζω, Μ. άσω. Ἀγοράζω προσέτι.

Προσαγορεία (ἡ), = Προσαγόρευσις.

Προσαγόρευμα (τὸ). τὸ λεγόμενον διὰ προσαγόρευσιν, προσφώνημα, (Γαλλ.) **compliment.**

Προσαγόρευσις, εως (ἡ), τὸ προσαγορεύειν, χαιρετισμός, προσφώνησις, πρόσρησις. » Οὐ γὰρ ἦν ἡ συνήθης γεγραμμένη προσαγόρευσις, Ὁ πατὴρ τῷ υἱῷ χαίρειν, « Πλ.

Προσαγορευτέος, α, ον, θετ. τοῦ Προσαγορεύω.

Προσαγορευτικός, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς προσαγόρευσιν. » Προσαγορευτικὴ (ἡ), « Γρμτ., ἡ κλητική. » Προσαγορευτικὸν (τὸ),« Ἀπ., δῶρον χαιρετισμοῦ. 2) φιλοφρονητικός, εὐπροσήγορος. »Τὸ προσαγορευτικόν, « ἡ εὐπροσηγορία.

Προσαγορευτός, ἡ, όν. Τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ προσαγορεύσῃ.

Προσ-αγορεύω, Μ. εύσω καὶ (ἀνμλ.) ερῶ (ἀόρ. Προσηγόρευσα καὶ [ἀνμλ.] Προσεῖπον, πρκ. Προσείρηκα κτλ.). Ὁμιλῶ (ἀποτεινόμενος ὀνομαστὶ) πρός τινα· χαιρετῶ (ἐξ ὀνόματος), προσφωνῶ· ὀνομάζω. (ἐνίοτε μὲ ἀπαρ., ἁπλῶς) λέγω. »Πάσας ἡδονὰς ἀγαθὸν εἶναι προσαγορεύεις,« Φίλ. » Πατέρα (» Αὐτοκράτορα) προσαγορεύειν τινά, « Ξεν., Ἡρωδ. » Ὦ τί ἂν εἰπών σέ τις ὀρθῶς ἂν προσείποι; « Δμ. » Ἀντὶ τοῦ προσαγορεύειν ἀλλήλους ἐν τῇσι ὁδοῖσι, προσκυνέουσι, « Ἡρ. » Ἀλλήλας προσέειπον,« Ἡσ. » Δεξιὰν προὔτειν' ἑκάστῳ, κοὔτις ἦν, ὃς οὐ προσεῖπε καὶ προσερρήθη πάλιν, « Εὐρ. (καὶ πθ.) » Προσαγορευθεὶς μὴ ἀντιπροσειπεῖν, « Θφρ. »Ἀλλ' ὥσπερ δυςτυχοῦντες οὐ προσαγορευόμεθα, « Θχ. » Ξύμπαντα ταῦτα δικαιότατ' ἂν ἑνὶ προσαγορεύοιτ' ὀνόματι, « Πλάτ. (καὶ μὲ ἀπαρ.) » Προσαγορεύω σοι χαίρειν, « Ξεν.

Προσ-αγρυπνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀγρυπνῶ (ἀσχολούμενος, προσέχων) εἴς τι.

Προσ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προσήγαγον κτλ.). Φέρω τι πλησίον· προσφέρω· εἰσάγω, παρουσιάζω· προξενῶ, ἐπιφέρω· (μὲ αἰτ. προθετ. ἢ ἀπαρ.) παρακινῶ· (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) πλησιάζω, προσέρχομαι, (ναυτ.) ἀράζω· (μσ.) φέρω πλησίον (εἰς τὸ μέρος μȣ), ἑλκύω, οἰκειοῦμαι. (ἰδίως ἐπὶ ἰατρ.) δίδω, ποτίζω, (ἁπλ.) διορίζω. » Ὁ μὲν ἐγγὺς προσάγει, ἄν τι βούληται ἰδεῖν, ὁ δὲ πόρρω ἀπάγει,« Ἀρστ. »Μὴ πρόσαγε τὴν χεῖρά μοι, « Ἀρσφ. » Προσάγουσιν αὐτῷ τοὺς αἰχμαλώτους, « Ξεν. » Προσάγειν τοὺς δεομένους τιμὴν ἔχων, « αὐτ. » Ὅρκους προσάγων σφι, « Ἡρ. » Ἰατροὶ . . φάρμακον πικρόν, ἢ τομήν, ἢ καῦσιν, ἤ τι τῶν τοιούτων προσάγειν μέλλοντες, « Χρσ. » Ἔρρινα καὶ μασήματα προσάγειν, « Θεοφύλ. » Σατύρια προσάγοντα κινεῖν τὸ ἀκόλαστον,« Πλ. » Τροφὴν δὲ προσάγειν τῶν αὐστηρῶν, « Θεοφ. (καὶ ἐλλ.) » Πόταγ' ὧδε,« Θκρ., πλησίασε ἐδῶ. » Ὅταν φέγγος τι ἐν νυκτὶ φανῇ, πάντων προσάγεται τὰ ὄμματα, « Ξεν. » Ἔστιν ἃς τῶν πόλεων προσηγάγοντο, « αὐτ. (καὶ μτνμ. μὲ δοτ.) » Ἡλικία δὲ . . τοῖς τετταράκοντα προσῆγε, « Πλ. (καὶ μσ.) » Χρυσάνταν ἐφίλησε προσαγαγόμενος,« Ξεν. » Χρήμασι καὶ δωρεαῖς τὸν δῆμον προσαγόμενος, « Πλάτ. » Τῇ τῶν τρόπων ἐπιεικείᾳ πάντας προσηγάγετο, « Διόδ. » Σιτία (» Τροφὴν) —, « Ἀρστ., Πλ., τρώγω, (κατὰ λέξ.) φέρω εἰς τὸ στόμα μου, (παρβλ. Προσφέρομαι).

Προσαγωγεύς, έως (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τὸ προσάγειν· ὁ εἰσάγων τοὺς θέλοντας νὰ παρουσιασθοῦν ἢ ἀναφέρων ὅ,τι ἀκούσῃ εἰς τὸν βασιλέα κτλ., (ἐν γέν.) μεσίτης. » Ψηφίσματα . . δι' ὧν ἠργολάβει, προσαγωγεῖ τούτῳ χρώμενος τῶν λημμάτων, « Δμ.

Προσαγωγή (ἡ), τὸ προσάγειν, προσφορά, πλησίασμα· προσέλευσις κτλ. »Χωρίον οὐδαμόθεν προσαγωγὴν ἔχον,« Πλ., πανταχόθεν ἀπρόσιτον. » Προσαγωγὴν ποιεῖσθαι, « Πλβ., πλησιάζειν (κυρ. πρὸς ἔφοδον). »Ἐκ προσαγωγῆς, « φρσ., (πλησιάζοντας) βαθμηδόν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον. » Περίπατοι ἐκ προσαγωγῆς,« Ἱπκρ. » Καύματα μεγάλα καὶ οὐκ ἐκ προσαγωγῆς, « αὐτ.

Προσαγωγίδης, ου (ὁ), = Προσαγωγεύς, κατάσκοπος.

Προσαγώγιον (τὸ). ἐργαλ. τῶν λεπτουργῶν μὲ τὸ ὁπ. ἰσάζουν τὰ στραβὰ ξύλα.

Προσαγωγίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ προσαγωγεύς, γυνὴ κατάσκοπος.

Προσαγωγός (ὁ, ἡ). ὁ προσάγων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ προσάγειν, ἑλκυστικός, ἐπαγωγός. » Γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασε, « Αχ.

Προσ-αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Ἀγωνίζομαι πρός τινα, ἀνταγωνίζομαι.

;Προσαγωνιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγωνιζόμενος πρός τινα, ἀνταγωνιστής.

Προσ-αδικέω-ῶ, Μ. ήσω Ἀδικῶ προσέτι.

Προσ-ᾴδω, Μ. ᾄσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τραγῳδῶ τι πρός τινα. (μὲ δοτ. ἐκ γ'.) τραγῳδῶ ἑνόνων τὴν φωνήν μου μετά τινος ἢ κατὰ τὸν ἦχον μουσικοῦ ὀργάνȣ, (Ἰταλ.) ἀκκομπανιάρω· (ὅθεν μτφορ.) συμφωνῶ. » Ἀκούσαντας ἢ συγχωρεῖν αὐτοῖς, ἐάν τι δοκῶσι προσᾴδειν· ἐὰν δὲ μή, οὕτως ἤδη ὑπερδικεῖν τοῦ λόγου, « Πλάτ., (συγχ. τῷ Προσάγω).

Προσ-αθροίζω, Μ. οίσω. Συναθροίζω προσέτι ἢ πλησίον τινός.

Προσάθροισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. του προηγ.

Προσ-αθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀθυμῶ (Λυποῦμαι) διά τι.

Προσ-αθύρω, Μ. αθυρῶ. Παίζω μετά τινος, προσπαίζω.

Προσ-αιθρίζω, Μ. ίσω. Ἀναπέμπω μέχρι τοῦ αἰθέρος.

Προσ-αικίζω-ομαι, Μ. ίσω,-ομαι. Βασανίζω προσέτι.

†Προ-σαίνω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσσαίνω.

Προσ-αιονάω-ῶ, Μ. ήσω. Βρέχω (Καταβρέχω) πρὸς θεραπείαν ἔτι μᾶλλον ἢ προσέτι, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Προαιονάω).

Προσαιονητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Προσ-αιρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Προσειλόμην κτλ.). Ἐκλέγω προσέτι· προσλαμβάνω κατ' ἐκλογήν τινα ὡς συμβοηθόν μου. » Ἡ πόλις προσαιρεῖται τῷ ἱππάρχῳ συνεργοὺς φυλάρχους, « Ξεν. » Προσείλετο αὐτῷ συνάρχοντα, « Πλ., προσέλαβε κατ' ἐκλογήν του.

Προ-σαίρω (εὔχρ. μόνον ὁ μσ. πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Προσέσηρα). Προφαίνω (γελῶν) τοὺς ὀδόντας· (μτνμ.) εἶμαι ὀλίγον σχισμένος ἐμπρός.

Προσ-αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω καὶ φέρω τι πρὸς ἢ πλησίον τινός, προσάγω· (μσ.) τρώγω. » Τὰς ἀπίους πλείους προσαράμενοι, « (Φιλότ. παρ') Ἀθ.

Προσ-αισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι. Αἰσθάνομαι (Ἐννοῶ, Παρατηρῶ) προσέτι, (ἄλλ. γρφ. Προαισθάνομαι).

Προσ-αΐσσω, Μ. αΐξω. Πηδῶ πρὸς (Πλησιάζω πηδῶν εἴς) τινα.

Προσ-αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ προσέτι. » Νόμος . ., φονίας σταγόνος χυμένας ἐς πέδον, ἄλλο προσαιτεῖν αἷμα,« Πινδ. 2) ζητῶ ἐλεημοσύνην ἢ ζητεύω (διακονεύω) ὡς ἄν-

Προσαίτης, ου (ὁ), = Ἐπαίτης, διακονιάρης.

Προσαίτησις, εως (ἡ). τὸ προσαιτεῖν, ζητεία, ζήτεμμα.

Προσαιτητής, οῦ (ὁ), = Προσαίτης.

Προσ-αιτιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἐγκαλῶ (Κατηγορῶ) προσέτι.

†Προσαῖτις (ἡ), Γλσ. θηλ. τοῦ Προσαίτης.

Προσ-αιωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμνῶ καὶ σηκόνω (ὑψόνω) τι ἐπάνω εἰς. (μσ.) »Προσαιωρησάμενος τῇ λόγχῃ, « Διόδ., ἀκκουμβήσας εἰς τὴν λόγχην του.

Προσ-ακονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκονῶ ἐπάνω εἴς τι, (μτφορ.) ἐρεθίζω (διεγείρω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ-ακοντίζω καὶ (μσ.)-ίζομαι, Μ. ίσω, ομαι. Ῥίπτω προσέτι κατά τινος καὶ τὸ ἀκόντιον.

Προσ-ακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω προσέτι ἢ μὲ προσοχήν, δίδω ἀκρόασιν.

Προσ-ακριβόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξακριβόνω προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ-ακροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἀκροῶμαι προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις).

Προσ-ακροβολίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀκροβολίζομαι προσέτι ἢ πρός τινα.

Προσακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Προσάγω.

Προσακτρίδες (αἱ), [προσάγω]. οἱ μικροὶ πόδες οἱ πλησίον τοῦ σώματος τοῦ κανθάρου.

Προσ-αλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλυποῦμαι.

Προσ-αλείφω, Μ. αλείψω. Ἀλείφω τι ἐπάνω τινός, ἐπαλείφω.

Προσαλίγκιος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δοτ.) παρόμοιος, Ἐναλίγκιος.

Προσ-αλίσκομαι, Μ. αλώσομαι (ἀόρ. Προσεάλων κτλ.). Ἐκτὸς τούτου καὶ πιάνομαι (Χάνω καὶ τὴν κρίσιν μου).

Προσ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι (ἀόρ. Προσηλάμην κτλ.). Πηδῶ κατά τινος, πηδῶ νὰ φθάσω τι τὸ ὁπ. εἶνε ὑψηλά.

Προσ-αλλοτριόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἀλλοτριοῦμαι πρός τι ἢ τινα.

Προσάλπειος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν ἢ κείμενος πλησίον ἢ πρὸς τὸ μέρος τῶν Ἄλπεων.

†Προσάλπιγξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

;Προ-σαλπίζω, Μ. ίσω. Σαλπίζω πρὶν (τῆς μάχης), προαναγγέλλω διὰ τῆς σάλπιγγος.

†Προσαλπιστά, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρὸς σάλπιγγα.

Προσ-αμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Συνάζω (Ἐπισωρεύω) προσέτι.

Προσάμβασις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Προσανάβασις.

;Προσ-αμείβομαι, Μ. αμείψομαι. Κάμνω ἀλλαξιὰν πρός τινα· (μτνμ.) ἀποκρίνομαι.

Προσ-αμέλγω, Μ. αμέλξω. Ἀρμέγω προσέτι (ἐκτὸς τούτου).

Προσ-αμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Ἀμιλλῶμαι (Συνερίζομαι) πρός τινα.

Πρόσαμμα (τὸ), [προσάπτω]. δέμα προσηρμοσμένον ἐπάνω εἴς τι, ἐπίδεσμος.

Προσ-αμπέχω, Μ. αμφέξω, Π. πιάνω (καὶ πθ. πιάνομαι) εἴς τι. »Ἰξῷ —,« Ἐπγρ.

Προσ-αμύνω, Μ. αμυνῶ. (μὲ δοτ.) Τρέχω πρὸς βοήθειαν τινός· (μσ.) ἀποκρούω (ἐκδικοῦμαι ἢ ἀνταμείβω) προσέτι.

Προσ-αμφι-έννυμι, Μ. αμφι-έσω. Ἐνδύω προσέτι· (μσ.) φορῶ καὶ ἄλλο ἔνδυμα ἀπὸ 'πάνω.

†Προσ-αμφισβητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀμφισβητῶ τι πρός τινα.

Προσ-ανα-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προσανέβην κτλ.). Ἀναβαίνω πουθενὰ ἢ ὑψηλότερα· (ἐπὶ ποτ.) πλημμυρῶ· (ἐπὶ ἱππέων) προστίθεμαι. » Εἰ δὲ μὴ προσαναβήσονται ἱππεῖς, « Ξεν., ἐὰν δὲν προστεθῶσι καὶ ἄλλοι.

Προσ-ανα-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ῥίπτω ἀκόμη ἢ ἐκτὸς τούτου ἐπάνω (ὑψηλά).

Προσανάβασις, εως (ἡ). τὸ προσαναβαίνειν· (ἐπὶ ποτ.) πλημμύρισμα.

Προσ-ανα-γινώσκω, Μ. ἀνα-γνώσομαι (ἀόρ. Προσανέγνων κτλ.). Ἀναγινώσκω προσέτι· ἐξακολουθῶ νὰ ἀναγινώσκω.

Προσ-αναγκάζω, Μ. άσω. Ἀναγκάζω προσέτι, (ἢ ἁπλ.) ἀναγκάζω. »Ὅταν καθεζομένη (ἡ γυνὴ) παρ' ἐμοὶ προσαναγκάζῃ, Φάγε τουτί, ἔντραγε τουτί, « Ἀρσφ.

Προσαναγκαστέον, θετ. τοῦ Προσαγκάζω.

Προσ-ανα-γορεύω, Μ. εύσω. Ἀναγγέλλω (Ἀναγορεύω) προσέτι.

Προσ-ανα-γράφω, Μ. γράψω. Σημειόνω προσέτι, προσθέτω εἰς τὰς ἀναγραφάς (εἰς τὰς σημειώσεις) μου. »Κύκλȣ τμήματος δοθέντος προσαναγράψαι τὸν κύκλον,« Εὐκλείδ.

Προσ-αν-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προσανήγαγον κτλ.). Ἀναιβάζω ἀκόμη (ἔτι μᾶλλον)· (ἀναιβάζων καὶ ἀμτβτ. ἀναιβαίνων) πλησιάζω.

;Προσ-ανα-δέρω, Μ. δερῶ. Γδέρνω (καὶ μτνμ. Ἀναξέω) προσέτι.

Προσ-ανα-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Προσμένω προσέτι (ἐκτὸς τούτου).

Προσ-ανα-δίδωμι, Μ. ανα-δώσω (ἀόρ. Προσανέδωκα κτλ.). Ἀναδίδω ἢ Διανέμω προσέτι.

Προσ-ανα-διπλάζω, Μ. άσω. Ἀναδιπλάζω ἔτι μᾶλλον.

Προσ-ανα-θλίβω, Μ. θλίψω. Συνθλίβω ἢ Ἀναστέλλω ἔτι μᾶλλον.

†Προσ-αναιδεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἀναιδεύομαι ἔτι μᾶλλον, γίνομαι ἀναιδέστερος, ἀπαναισχυντῶ.

Προσ-αν-αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Προσανεῖλον κτλ.). Σηκόνω ἀπὸ τὴν μέσην (Φονεύω, Ἀναιρῶ) προσέτι. » Προσανεῖλον δὲ καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, « Ἡρ. » Τούτου δὲ δειχθέντος προσαναιρεῖται τὸ ἀληθές,« Ἀρστ. 2) (ἐπὶ μαντ.) χρησμοδοτῶ ἐκτὸς τούτου. » Τὴν Πυθίαν προσανελεῖν, « Πλ. 3) (μσ.) ἀναδέχομαι (ἀναλαμβάνω) πρὸς τοῖς ἄλλοις. » Καὶ πόλεμον οὐδὲν ἐλάττω προσανείλοντο τοῦ πρότερον ὑπάρχοντος,« Θκ.

Προσ-αναισιμόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ Προσαναλίσκω.

Προσ-ανα-σχυντέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προσαναιδεύομαι.

Προσ-ανα-καίω, Μ. καύσω. Καίω (Κατακαίω) καθ' ὅσον προχωρῶ ἀναβαίνων.

Προσ-ανα-καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Ἀνακαλῶ προσέτι.

Προσ-ανα-καλύπτω, Μ. καλύψω. Ξεσκεπάζω (Ἀνακαλύπτω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ-ανά-κειμαι, Μ. κείσομαι. (μὲ δοτ.) Κεῖμαι διαρκῶς πλησίον εἰς· (μτφορ.) εἶμαι ὅλως διόλου ἀφιερωμένος (προσηλωμένος) εἴς τι ἢ τινα. » Κυνηγεσίαις προσανέκειτο,« Πλ.

Προσ-ανα-κεράννυμι, Μ. κεράσω. Σμίγω (Ἀνακατόνω) προσέτι.

;Προσ-ανα-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακινῶ (Ἀνερεθίζω) προσέτι, (συγχ. τῷ καὶ ἴσ. εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ Προανακινέω).

Προσ-ανα-κλαίομαι (κλάομαι), Μ. κλαύσομαι. Κλαίω (Ἑνόνω τὰ δάκρυά μου) μετά τινος· κλαίομαι (παραπονοῦμαι) πρός τινα, προσκλαίομαι. » Σοί με δεῖ προσανακλαύσασθαι τὰς τῆς ἐνεγκούσης συμφοράς,« Συν.

Προσανάκλιμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς προσανάκλισιν, ἀκκουμβιστήρι, ἐπιστήριγμα, [ἐκ τοῦ

Προσ-ανα-κλίνομαι, Μ. κλινοῦμαι ἢ κλινθήσομαι. Εἶμαι 'ξαπλωμένος (ἀκκουμβισμένος [ἰδιαιτ.] Κάθημαι [πλαγιασμένος] εἰς τὴν τράπεζαν, [ἐν γέν.] Κεῖμαι) πλησίον τινός· ἐπακκουμβῶ, ἐπιστηρίζομαι. » Ἵδρυται δὲ ἡ πόλις πρὸς τῷ ὄρει τὸ πλέον προσανακεκλιμένη,« Στρ.

Προσανάκλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., 'ξάπλωμα ἢ πλάγιασμα πλησίον τινος· ἀκκούμβισμα ἐπάνω εἴς τι· (ἐν γέν.) γειτνίασις.

Προσ-ανα-κοινόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Κοινοποιῶ τι πρός τινα, ξεμυστηρεύομαι προσέτι.

Προσ-ανα-κουφίζω, Μ. ίσω. Ἐλαφρόνω (Ἀνακουφίζω) προσετι.

Προσ-ανα-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἐξετάζω (Ἐρωτῶ νὰ μάθω) προσέτι· δοκιμάζω ἢ παραβάλλω τι πρὸς ἄλλο.

†Προσ-ανα-κρούομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προανακρούομαι.

Προσ-ανα-κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Κάμνω τινὰ νὰ ἀναλάβῃ πάλιν (τὰς σωματικὰς δυνάμεις του) νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν ἑαυτόν του.

Προσ-ανα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προσανέλαβον κτλ.). Ἀπαίρνω (Ξαναπαίρνω) προσέτι, 'παίρνω μέσα εἰς τὸ πλεῖόν μου ἀκόμη (πρὸς τοῖς ἄλλοις)· ἐνδυναμόνω πάλιν, = Προσανακτάομαι· ἐπαναλαμβάνω ἀπ' ἀρχῆς κτλ. » Τοὺς αὐτοὺς τούτους —,« Ἀρσδ.

Προσ-ανα-λέγομαι, Μ. λέξομαι. Ἀναφέρω (Διηγοῦμαι, Ἀπαριθμῶ) προσέτι.

Προσ-ανα-λιχμάω-ῶ, Μ. ήσω. Λιχνίζω ἢ Κοσκινίζω προσέτι.

Προσ-αν-αλίσκω, Μ. αλώσω (ἀόρ. Προσανήλωσα ἢ Προσηνάλωσα). Ἐξοδεύω προσέτι. » Οὕτω πολυτελῶς καὶ ἀσώτως ζῇ, ὥστε πρὸς τοῖς αὐτοῦ καὶ τὰ τῶν ἄλλων προσαναλίσκειν, « Δμ. » Προσαναλώσας εἰς τὰ ἔργα ἀπὸ τῆς ἰδίας οὐσίας τρία τάλαντα,« αὐτ.

Προσ-αν-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι (ἀόρ. Προσανηλάμην κτλ.). Ἀναπηδῶ πρός.

Προσ-ανα-λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐνθυμοῦμαι (Ἀναπολῶ εἰς τὸν νοῦν μου) προσέτι.

Προσ-ανα-μαλάσσω, Μ. μαλάξω. Μαλάζων ἀπαλύνω τι προσέτι, (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Προαναμαλάσσω).

Προσ-ανα-μάσσω (ττω), Μ. μάξω. Σφογγίζων 'παίρνω ἐπάνω μου (Ἀναλαμβάνω ἐκμάσσων) προσέτι.

Προσ-ανα-μένω, Μ. μενῶ. Προσμένω (Ἀναμένω) προσέτι, ἀναβάλλω ἀκόμη τὸν καιρόν.

Προσ-ανα-μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναμετρῶ προσέτι.

Προσ-ανα-μίγνυμι, Μ. μίξω. Ἀναμιγνύω προσέτι.

Προσ-ανα-μιμνήσκω, Μ. ανα-μνήσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Ἐνθυμίζω ἢ Ξαναενθυμίζω προσέτι.

Προσ·ανα·νεόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνανεόνω προσέτι· ἐπαναφέρω τι ἐκ νέου εἰς τὴν μνήμην τινὸς (καὶ μσ.) εἰς τὴν μνήμην μου.

Προσ·ανα·ξύω, Μ. ξύσω. Ξύνων ἀνοίγω (ξεπετσόνω) προσέτι.

Προσ·ανα·παύω, Μ. παύσω. Ἀναπαύω προσέτι· (μσ.) ἐπαναπαύομαι εἴς τι.

Προσ·ανα·πείθω, Μ. πείσω. Καταπείθω προσέτι.

Προσ·ανα·πειράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Δοκιμάζω προσέτι.

Προσ·ανα·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀναπηδῶ (Τινάζομαι ἐπάνω) εἰς.

Προσ·αναπίμπλημι, Μ. ανα·πλήσω. Ἀναπληρῶ προσέτι.

Προσ·ανα·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Κάθημαι (πλαγιασμένος) εἰς τὴν τράπεζαν πλησίον τινὸς, προσανακλίνομαι.

Προσ·ανα·πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Προσάπτω (Προσκολλῶ) τι ἐπάνω εἰς· (μτφορ.) ἐντυπόνω. »Ἡ ἐσθὴς τῷ σώματι προστυποῦται.. ἢ προσαναπλάττεται,« Κλμ. 2) προσθέτω πλάσματα (εἰς διήγησίν τινα), καλλωπίζω μὲ πλαστὰ ἐπεισόδια, προσεπινοῶ περιστατικὰ μυθώδη. »Οὐδ' ἐχρῆν τῷ Διὶ φλύαρον ἦθος προσαναπλάσασθαι τὸν ποιητὴν,« Εὑς. (καὶ πθ.) »Τούτου δὲ γενομένου προσανεπλάσθη ὁ μῦθος,« Παλαίφ.

Προσ·ανα·πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω ἀνάμεσα, συμπλέκω· (μτφορ.) προσθέτω, παρενείρω προσέτι.

;Προσ·ανα·πλέω, Μ. πλεύσομαι. Ἀναπλέω πρός.

Προσ·ανα·πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσθέτων ἀναπληρόνω, ἀπογεμίζω. »Τὰ ἐλλείποντα—,« Ἀπλλν.

Προσ·ανα·πτύσσω, Μ. πτύξω. Ξεδιπλόνω ἢ Ξαναδιπλόνω πρὸς τὰ ἄνω, ἐπεκτείνω.

Προσ·αν·άπτω, Μ. άψω. (μὲ δοτ.) Προσάπτω, προσκολλῶ συνάπτων.

Προσ·ανα·πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω) προσέτι.

†Προσ·αν·αρπάζω, Μ. άσω. Ἀναρπάζω προσέτι.

Προσ·αναῤ·ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σπάνω τι (ἢ μσ. Ξεσπάνω) ἐπάνω εἰς ἢ ὁμοῦ μέ· (πθ. μὲ αἰτ. προθετ.) ῥήχνομαι (τινάζομαι) πρός.

Προσ·αναῤ·ῥιπίζω, Μ. ίσω. Ἐξάπτω (Διεγείρω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ·αν·αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρεμῶ τι ἐπάνω εἰς, ἐξαρτῶ ἀπό τινος.

Προσ·ανα·σείω, Μ. σείσω. Κουνῶ (ἢ μτφορ. Διεγείρω) προσέτι. »Ἤδη δὲ ἢ δίκαι αὐτῷ προσανεσείοντο,« Πλ.

†Προσ·ανα·σπάω-ῶ, Μ. άσω. Τραβῶ ἐπάνω (Ἐβγάζω, Ἀνασύρω) προσέτι.

Προσ·ανα·στέλλω, Μ. στελῶ. Ἀναστέλλω (Ἐμποδίζω) πρός.

Προσ·ανα·στίζω, Μ στίξω. Στίζω (Πλουμίζω διὰ στιγμάτων) προσέτι. »Θρακικαί τινες γυναῖκες, ἐφ' ὕβρει στιχθεῖσαι μέρη τινὰ τοῦ σώματος, καὶ τὰ λοιπὰ προσανέστιξαν, ἐξαλείψασαι τὸν τῆς συμφορᾶς χαρακτῆρα,« Εὑς.

Προσ·ανα·σύρω, Μ. συρῶ. Ἀνασύρω προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ·ανα·τάσσω(ττω), Μ. τάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἀνατάττω (Παρατάττω) τι πλησίον εἰς.

Προσ·ανα·τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω (Ἀνατείνω) τι πρός. »Τῷ καρχησίῳ τὸ ἱστίον προσανατείνουσι,« Σχλ. Πινδ. 2) (μσ.) θυμόνω κατά τινος, φοβερίζω μὲ θυμὸν (ὡς νὰ ἐκτείνω τὴν χεῖρα κατά τινος). »Τὰ μὲν παρακαλῶν, τὰ δὲ προσανατεινόμενος,« Πλβ. »Προσανατεινόμενος τὸν ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων φόβον,« αὐτ., (παρβλ. Ἐπισείω).

Προσ·ανα·τέλλω, Μ. τελῶ. Ἀνυψοῦμαι σχεδὸν ἕως εἰς. »Εἰς οὐρανὸν κόνιν προσαντέλλουσαν,« Εὐρ. 2) ἀνατέλλω προσέτι. »Ἡ τῆς ἡμέρας δύναμις.. χάριν μοι προσανατέλλουσα χάριτι,« Ἀνδρ. Κρτ.

Προσ·ανα·τέμνω, Μ. τεμῶ. Ἀνατέμνω προσέτι. »Τὸ δέρμα—,« Γαλ.

Προσ·ανα·τίθημι, Μ. ανα·θήσω (ἀόρ. Προσανέθηκα ἢ μσ. Προσανεθέμην κτλ.). Ἀναθέτω (καὶ μσ. Ἀναλαμβάνω, Ἐπιφορτίζομαι) προσέτι· (ἐλλ. ἢ μσ. μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) ξεμυστηρεύομαί τι εἴς τινα ἵνα τὸν συμβουλευθῶ. »Ὦ Ζεῦ, τί σύννους καὶ καταμόνας λαλεῖς; ἐμοὶ προσανάθου, λάβε με σύμβουλον,« Αχ. »Τοῖς μάντεσι προσαναθέμενος περὶ τοῦ σημείου,« Διόδ. »Οὐ προσανεθέμην σαρκὶ ἢ αἵματι,« Γρφ.

Προσ·ανα·τρέπω, Μ. τρέψω. Ἀνατρέπω (Ἀναποδογυρίζω) προσέτι.

Προσ·ανα·τρέφω, Μ. θρέψω. Ἀναλαμβάνω κατ' ὀλίγον τὸν νοσοῦντα διὰ τακτικῆς τροφῆς.

Προσ·ανα·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Προσανέδραμον κτλ.). Τρέχω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβαίνω τρέχων· (μτνμ.) λαμβάνω ἐπίδοσιν (αὔξησιν). »Εἰς τοὺς ὑψηλοτέρους τῆς νήσου τόπους —,« Διόδ. (ἢ ἐλλειπτ. τῆς προθ.) »Λόφον τινὰ —,« Δ. Ἀλ. (καὶ μτφορ.) »Προσαναβαίνειν (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ) τοῖς χρόνοις,« Πλβ. »Ταχὺ προσανέδραμον ταῖς οὐσίαις,« Διόδ.

Προσ·ανα·τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω τι (καὶ μσ. Τρίβομαι) συχνὰ ἐπάνω εἰς· (πθ. μὲ δοτ.) γυμνάζομαι ἢ φιλονεικῶ πρός τινα. »Μὴ φθονήσῃς προσανατριψάμενος σαυτόν τε ἅμα καὶ ἐμὲ ὀνῆσαι,« Πλάτ.

Προσ·ανα·φέρω, Μ. προσαν·οίσω(ἀόρ. Προσανήνεγκα κτλ.). Ἀναφέρω τι πρός τινα. »Προσαναφέρειν τῇ συγκλήτῳ περὶ τῶν προσπιπτόντων,« Πλβ. »Τοῖς μάντεσι προσανέφερε περὶ τῶν προσημαινομένων,« Διόδ.

Προσ·ανα·φλέγω, Μ. φλέξω. Ἀναφλέγω ἔτι μᾶλλον.

Προσ·ανα·φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀρχίζω νὰ φυσῶ ἐπάνω εἰς.

Προσ·ανα·φύω, Μ. φύσω. Ἀναφύω προσέτι.

;Προσ·ανα·φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκφωνῶ προσέτι, φωνάζω (ἀποτείνομαι μεγαλοφώνως) πρός τινα, προσφωνῶ, (ὅθ.

†Προσαναφώνησις, εως (ἡ). προσφώνησις ἢ· ἐκφώνησις, ἀναβόησις, (συγχ. ἢ ἴσ. εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ Προαναφωνέω, -ώνησις).

Προσ·ανα·χρώννυμι, Μ. χρώσω. Μεταδίδω διὰ προσεγγίσεως τὸ χρῶμά τινος εἴς τι. ‖. (μσ.) λαμβάνω διὰ τῆς συχνῆς τριβῆς τὴν βαφὴν (καὶ μτνμ. τὸ ἦθος, τὸν χαρακτῆρα) τινος. »Δοκεῖ δὲ (ἡ αἲξ) ἐπιληψίᾳ καταλαμβάνεσθαι μάλιστα τῶν ζώων καὶ προσαναχρώννυσθαι τοῖς φαγοῦσι,« Πλ. »Χαίρομεν καὶ προσαναχρωννύμεθα τοῖς ἐκταράττουσιν,« αὐτ., (παρβλ. Προστρίβω).

Προσ·ανα·χώννυμι(χωννύω), Μ. ανα·χώσω. Προσθέτω (Προσεπισωρεύω) τι δι' ἀναχώσεως.

;Προσ·ανδραποδίζω, Μ. ίσω. Προσέτι ἢ ἀνδραποδίζω, (εἰς τὸ χειρόγρφ. τοῦ Ἡροδ. εὕρηται ὀρθότ. διῃρημ. Καὶ πρὸς ἠνδραποδίσθαι ἡμᾶς).

Προσ·αν·εγείρω, Μ. εγερῶ. Ἀνεγείρω προσέτι· (μτφορ.) διεγείρω ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον.

Προσ·άν·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Προσανῄειν κτλ.). Ἀναβαίνω πρὸς, φθάνω (πλησιάζω) κατ' ὀλίγον ἕως ἐπάνω. »Πόλις προσανιοῦσα,« Πλδ., κειμένη εἰς μέρος κατωφερές.

Προσανειπεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσαναγορεύω.

Προσανενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσαναφέρω.

Προσ·αν·έρομαι, Μ. ερήσομαι. Ἐρωτῶ ἢ Ξαναρωτῶ προσέτι.

Προσ·αν·έρπω, Μ. ερπύσω. (μὲ δοτ.) Ἀναβαίνω συρόμενος (Καταντῶ ἀνεπαισθήτως νὰ ὑψωθῶ) ἕως εἰς.

Προσ·αν·ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω, = Προσανέρομαι.

Προσ·αν·ευρίσκω, Μ. ευρήσω (ἀόρ. Προσανεῦρον κτλ.). Ἀνευρίσκω (Ἐπινοῶ) προσέτι.

Προσ·αν·έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Προσανέσχον κτλ.). Ἀνυψόνω πρός· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) προσηλόνω (καὶ ἐλλ. εἶμαι προσηλωμένος, ἐπιστηρίζομαι) εἰς· (μὲ αἰτ.) προσμένω, παραφυλάττω. »Τὸν καιρὸν τῆς ἐντεύξεως—,« Πλβ.

Προσανής, έος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Προσηνής.

Προσ·ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀνθῶ ὁμοῦ μὲ ἢ ἐπάνω εἰς.

Προσ·ανιάω-ῶ, Μ. άσω. Λυπῶ προσέτι.

Προσ·αν·ίημι, Μ. αν·ήσω (ἀόρ. Προσανῆκα κτλ.). Χαλαρόνω προσέτι.

Προσ·αν·ίστημι, Μ. προσαναστήσω. (με δοτ. ἐκ δ'.) Σηκόνων (Ἀνασηκόνων) πλησιάζω τι πρός.

Προσ·αν·οίγνυμι(·οίγω), Μ. οίξω. (μὲ δοτ.) Ἀνοίγω εἴς τινα· 'μισοανοίγω, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προανοίγω).

Προσ·αν·οιδέω-ῶ, Μ. ήσω. Πρήσκομαι (Φουσκόνω) κατ' ὀλίγον.

Προσ·αν·οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνοικοδομῶ προσέτι, προσεπεκτείνω διὰ νέας οἰκοδομῆς.

Προσ·αν·οιμώζω, Μ. οιμώξω. Προσέτι ἢ ἀνοιμώζω (κλαίω μὲ δυνατοὺς ἀναστεναγμούς).

Προσ·αν·τέλλω, Π. ἀντὶ Προσανατέλλω.

Προσ·αντ·επι·τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Προσέτι ἢ ἀντεπιτάττω (προστάζω τὸν προστάξαντά με).

Προσ·αντ·έχω, Μ. ανθ·έξω (ἀόρ. Προσαντέσχον κτλ.). (μὲ δοτ.) Εἶμαι προσηλωμένος ἢ Ἀντέχω εἴς τι.

Προσάντης [πρὸς, ἄντην], εος (ὁ, ἡ). ἀνηφορικὸς, δύσβατος· (μτφορ.) ὀχληρός· ἐναντίος· δύσκολος. »Ἀλλ' ἕν τί μοι πρόσαντες,« Εὐρ. »Πρόσαντες γάρ ἐστι τὸ ἐναντιοῦσθαι ταῖς ὑμετέραις διανοίαις,« Ἰσκρ.

Προσ·αντι·βολέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακαλῶ προσέτι.

Προσ·αντι·λαμβάνομαι, Μ. λήψομαι. Κρατῶ ἢ κρατοῦμαι ἀμοιβαίως. »(Ὀργοῦντα) προσαντιλαμβανόμεναι τῶν γειρῶν,« Στοβ.

†Προσάντιος, α, ον, = Προσάντης, ἐναντίος.

;Προσαντιπεραίαν, ἐπίῤ. Εἰς τὸ πέραν (ἀντιπέραν) μέρος, ἀντικρύ.

Προσ·αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντλῶν χύνω τι ἐπάνω εἰς· (ἰατρ.) = Καταντλέω, περιχύνω μὲ θερμὸν νερὸν, (παρβλ.) Προσαιονάω.

Προσάντλημα (τὸ). τὸ ὑγρὸν τὸ ὁπ. χρησιμεύει εἰς προσάντλησιν.

Προσάντλησις, εως (ἡ). βρέξιμον (περιέχυμα) μὲ θερμὸν νερὸν πρὸς θεραπείαν, Κατάντλησις.

Προσάντως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον προσάντη (ὀχληρὸν, δύσκολον), μὲ δυσαρέσκειαν.

Προσ·αν·υψόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνυψόνω κατ' ὀλίγον ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ·αξιόω-ῶ, Μ. ώσω. Παρακαλῶ προσέτι ἢ ἐπιμόνως, ἀπαιτῶ (Ἰταλ. πρετενδέρω) ἐκτὸς τούτου.

Προσ·απ·αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Ἀπαγγέλλω (Ἀναγγέλλω) προσέτι, (ἢ ἁπλ.) ἀναγγέλλω, ἀναφέρω.

Προσ·απ·αγορεύω, Μ. εύσω. Ἐμποδίζω (Ἀπαγορεύω) προσέτι.

Προσ·απ·αίρω, Μ. αρῶ. Ἀπαίρω πρός.

Προσ·απ·αιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ χρεωστικῶς (Ἀπαιτῶ) προσέτι.

Προσ·απ·αντάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Ὑπάγω πρὸς ἀπάντησίν τινος, προϋπαντῶ ἢ (ἁπλ.) ἀπαντῶ, συναπαντῶ.

Προσάπαξ, ἐπίῤ. Διὰ μίαν ἢ μόνην φορὰν, ἐφάπαξ.

Προσ·απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι (Ἐκτὸς τούτου) ἢ ἀπατῶ, ἢ· ἀπατῶ προσέτι (καὶ εἰς ἄλλο τι).

Προσ·απειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι ἢ ἀπειλῶ (φοβερίζω).

†Προσαπειλὴ (ἡ). ἀπειλὴ (φοβέρα) προστιθεμένη εἰς τὰ εἰρημένα.

Προσαπειπεῖν, ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσαπαγορεύω.

Προσ·απ·εκ·δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Προσαπεξέδυν κτλ.). Ἐκδύομαι (Ἐβγάλλω ἀπὸ 'πάνω μου) προσέτι ἢ (μὲ δοτ.) ὁμοῦ μέ.

Προσ·απ·εργάζομαι, Μ. άσομαι. Κάμνω (Ἐκτελῶ, Κατασκευάζω) προσέτι.

Προσ·απ·ερείδομαι, Μ. ερείσομαι. (μὲ αἰτ. προθετ.) Ἐπιστηρίζομαι (Ἐπιμένω) εἴς τι.

Προσ·απ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Προσαπῆλθον κτλ.). Ἀναχωρῶ προσέτι ἢ μετὰ τῶν ἄλλων.

Προσαπηνέχθην, πθ. ἀορ. τοῦ Προσαποφέρω.

Προσ·απιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπιστῶ προσέτι ἢ (μὲ δοτ.) εἴς τι.

Προσ·απο·βάλλω, Μ. βαλῶ. Χάνω προσέτι (ἐκτὸς τῶν ὅσων ἔχασα).

Προσ·απο·βλέπω, Μ. βλέψω. Στρέφω τὰ βλέμματά μου μακρόθεν πρός τι.

Προσ·απο·γράφω, Μ. γράψω. Σημειόνω ἢ Ἐγκαλῶ προσέτι.

Προσ·απο·δείκνυμι, Μ. δείξω. Ἀποδεικνύω ἢ Ἀναδεικνύω προσέτι.

Προσαποδεικτέον, θετ. τοῦ Προσαποδείκνυμι.

Προσ·απο·διδράσκω, Μ. απο·δράσω. Φεύγω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·απο·δίδωμι, Μ. απο·δώσω (ἀόρ. Προσαπέδωκα κτλ.). Ἀποδίδω (Πωλῶ, Πληρόνω) προσέτι, δίδω ὀπίσω μὲ προσθήκην· (μτνμ.) προσθέτω εἰς τὰ εἰρημένα. »Τὸ λοιπὸν προσαπέδωκα τῆς ἀναγνώσεως,« Ἰουλ., ἀπετελείωσα.

Προσαπόδοσις, εως (ἡ). ἡ μετὰ προσθήκης ἀπόδοσις· (ῥτρ.) ἡ ἐφαρμογὴ τῆς παραβολῆς.

Προσαποδοτέον, θετ. τοῦ Προσαποδίδωμι.

Προσ·απο·δύομαι, Μ. δύσομαι, = Προσαπεκδύομαι.

Προσ·απο·ζημιόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσαποστερῶ (καὶ πθ. Προσαποβάλλω) μὲ ζημίαν.

Προσ·απο·θαυμάζω, Μ. άσω. Θαυμάζω μακρόθεν (Ἀποθαυμάζω) προσέτι.

Προσαποθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσαποτίθημι, ἡ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐναπόθεσις (ἀποταμίευσις).

Προσ·απο·θλίβω, Μ. θλίψω. Σφίγγω (Στριμόνω) τι πλησίον εἰς. »Τῇ θύρᾳ —,« Ἰώσ.

Προσ·απο·θνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Προσέτι (Ἐκτὸς τούτου) ἢ ἀποθνήσκω, ἢ ἀποθνήσκω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·απο·καλύπτω, Μ. ύψω. Ἀποκαλύπτω προσέτι.

Προσ·απο·κλίνω, Μ. κλινῶ. Ἐκκλίνω (Ἀποκλίνω) πρός.

Προσ·απο·κρέμαμαι, Μ. κρεμήσομαι. Κρέμαμαι ὡς ἐκ προσθήκης ἀπό.

Προσ·απο·κρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι (ἀόρ. Προσαπεκρινάμην ἢ Προσαπεκρίθην). Ἀποκρίνομαι μὲ προσθήκην (περισσότερον ἀφ' ὅ,τι μὲ 'ρωτοῦν), προσθέτω εἰς τὰς ἀποκρίσεις μου.

Προσαποκριτέον, θετ. τοῦ Προσαποκρίνομαι.

Προσ·απο·κρούομαι, Μ. κρούσομαι. Σφίγγω ἔτι μᾶλλον, (ἰατρ.).

Προσ·απο·κτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις).

Προσ·απο·λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Παίρνω προσέτι ὀπίσω.

Προσ·απο·λαύω, Μ. λαύσομαι. Ἀπολαμβάνω προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις).

;Προσ·απο·λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω ὀπίσω (Παραιτῶ, Ἐγκαταλείπω) προσέτι, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προαπολείπω).

Προσ·απο·λιμπάνω, Μ. λείψω, = Προσαπολείπω.

Προσ·απ·όλλυμι ἢ Προσ·απ·ολλύω, Μ. ολέσω (καὶ μσ.) ολοῦμαι (ἀόρ. Προσαπώλεσα καὶ μσ. Προσαπωλόμην κτλ.). Χάνω (Φονεύω, Ἀφανίζω) προσέτι ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις. »Ἑσσωθεὶς προσαπολλύεις πᾶσαν τὴν ἀρχὴν,« Ἡρ. »Ὅταν ἢ τὰ ἀρχαῖα προσαπολλύωσι πρὸς οἷς ἐκτήσαντο,« Πλάτ.

Προσ·απο·λογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀπολογοῦμαι προσέτι.

Προσ·απο·λύω, Μ. λύσω. Ἀπολύω (Ἀπαλλάττω) προσέτι καὶ ἀπό.

Προσ·απο·μαντεύομαι. Μ. εύσομαι. Μαντεύω (Προμαντεύω) προσέτι.

Προσ·απο·μένω, Μ. μενῶ. Προσμένω περισσότερον, ἐξακολουθῶ νὰ περιμένω.

Προσ·απο·νέμω, Μ. νεμῶ. Ἀπονέμω προσέτι, προσθέτω εἰς τὸ ἤδη ἀπονεμηθέν.

Προσ·απ·ονίναμαι, Μ. ονήσομαι(ἀόρ. Προσαπωνάμην). Ὠφελοῦμαι προσέτι, προσαπολαύω.

Προσ·απο·ξέω, Μ. ξέσω. Ξύνων ἀφαιρῶ (Ἐξαλείφω) προσέτι.

Προσ·απο·πειράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Δοκιμάζω προσέτι, κάμνω ἀκόμη μίαν ἀπόπειραν, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προαποπειράομαι).

Προσ·απο·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω ὀπίσω καὶ ἄλλο τι (ὡς προσθήκην).

Προσ·απο·πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναπληρῶ προσέτι.

Προσ·απο·πλύνω, Μ. πλυνῶ. Ξεπλύνω (Ἀποπλύνω) προσέτι.

Προσ·απο·πνίγω, Μ. πνίξω. Πνίγω ὅλως διόλου, ἀποπνίγω· προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ πνίγω.

Προσ·αποῤ·ῥαίνω, Μ. ῥανῶ. Χύνω (ἀπὸ μέσαμου) προσέτι.

Προσ·αποῤ·ῥύπτω, Μ. ῥύψω, = Προσαποσμήχω, προσαποπλύνω.

Προσ·απο·σκευάζομαι, Μ. άσομαι. Τινάζω ἀπὸ 'πάνω μου (Ξεκάμνω, Ξεφορτόνομαι) προσέτι.

;Προσ·απο·σμήχω, Μ. σμήξω. Σφουγγίζων ἀφαιρῶ (παστρεύω) προσέτι.

Προσ·απο·στέλλω, Μ. στελῶ. Ἀποστέλλω προσέτι ἢ πρός τι, ἀπομακρύνω πρός.

Προσ·απο·στερέω-ῶ ἢ Προσ·απο·στερίσκω, Μ. στερήσω. Προσέτι ἢ ἀποστερῶ. »— τινά τινος,« Χρσ.

Προσαποστῆσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσαφίστημι.

Προσ·απο·στρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω τι ὀπίσω (Ἀπομακρύνω) πρὸς τοῖς ἄλλοις, στρέφω πρός.

;Προσ·απο·σφάζω(σφάττω), Μ. σφάξω. Σφάζω προσέτι.

Προσ·απο·τείνομαι, Μ. τενοῦμαι. Ἀντιστέκομαι (Διατείνομαι) πρός τινα.

Προσ·απο·τίθημι, Μ. απο·θήσω (ἀόρ. Προσαπέθηκα κτλ.). Ἀποθέτω πλησίον ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις. ‖. (μσ.) ἐβγάλλω ἀπὸ 'πάνω μου (παραιτῶ) προσέτι.

Προσ·απο·τίνω, Μ. τίσω. Πληρόνω (ὡς χρέος ἢ πρόστιμον) προσέτι, πληρόνω περιπλέον.

Προσ·απο·τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβων ἐβγάζω ἢ ἀφίνω τι ἐπάνω εἰς.

Προσ·απο·φαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Ἀποφαίνομαι (Διατάττω, Διορίζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·απο·φέρω, Μ. απ·οίσω (ἀόρ. Προσ-

απήνεγκα, κτλ.). Παίρνω (ϗ μσ. Ἀπολαμβάνω) προσέτι. »Λέπραν τῷ θράσει προσαπηνέγκατο,« Ἰσίδ. 2) ἀναφέρω πρὸς τοῖς ἄλλοις. »Δόξαν ὑμῖν τοὺς βȣλευτὰς ἀπενεγκεῖν τοὺς προεισοίσοντας τῶν δημοτῶν, προσαπηνέχθη μου τοὔνομα,« Δμ.

†Προσ·απο·φράσσω(ττω), Μ. φράξω. Φράζω (Στουππονω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ·απο·χρώννυμι, Μ. χρώσω. Χρωματίζω τι πρὸς τὸ χρῶμα ἄλλου.

Προσ·απο·ψήχω, Μ. ψήξω. Τρίβων ἀφαιρῶ ἢ Τρίβω ἐλαφρὰ προσέτι.

Προσαπτέον, θετ. τοῦ Προσάπτω.

†Προσαπτικὸς, ή, όν. (μὲ γεν.) Ὁ συνειθίζων νὰ ἐγγίζῃ, [ἐκ τοῦ

Προσ·άπτω, Μ. ἅψω (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'). Προσκολλῶ· προσαρμόζω· (μτνμ.) προξενῶ, περιποιῶ· ἀπονέμω· (ἐν γέν.) προσθέτω· ἀναθέτω· (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) προσθέτομαι· ‖· (μσ.) ἐγγίζω ἐπιπολαίως, ἐφάπτομαι. »Καὶ τὸ ναυτικὸν προσῆψεν αὐτῷ ἡ πόλις,« Ξεν. (ϗ μτνμ.) »Κλέος (»Μομφὴν κτλ.) προσάπτειν τινί,« Λξ, (παρβλ. Περιάπτω). »Ἀθηνᾷ προσάπτȣσι τὴν τῶν ἐλαιῶν ἡμέρωσιν,« Διόδ. (ϗ μσ.) »Ἵνα ἀληθείας πῃ προσάπτοιτο, « Πλάτ. »Προσαψάμενοι μόνον τῶν πραγμάτων,« Αἰσχ. »Ἦν περὶ τὰ ἓξ ϗ δέκα ἔτη καὶ τῶν ἐφήβων προσήπτετο,« Ξεν. Ἐφέσ. (καὶ ἀμτβτ.) »Καὶ τάδ' εἰ κακοῖς κακὰ προσάψει, « Σοφ., ἂν προστεθοῦν (ἑνωθοῦν).

Προσ·απ·ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ὤσω. Ἀποκρούω πρὸς ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσαραγμὸς (ὁ). = Προσάραξις.

†Προσαρακτὸς [προσαράσσω], ή, όν. Ὁ συντριφθεὶς ἢ συντριβόμενος ἐπάνω εἰς. »Κῦμα —,« Σχλ. Αἰσχλ.

Προσάραξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσαράσσω, κτύπημα μὲ κρότον ἐπάνω εἰς, σύγκρουσις.

Προσ·αραρίσκω (εὔχρ. κυρ. ὁ μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς. Προσάραρα, ὅθ. ἡ μτχ. Προσαρηρώς), Π. ἀντὶ Προσαρμόζω. »Ὥσπερ νυκτερίδες, πρὸς τοῖς τείχεσι προσαρηρέναι,« Ξεν., νὰ κολλήσουν, νὰ στέκουν κολλημένοι.

Προσ·αράσσω, Μ. αράξω. Κτυπῶ μὲ κρότον τι ἐπάνω εἰς (μὲ δοτ. ἐκ δ'). »Τὰς θύρας αὐτῷ προσαράξασα, « Λκ., τοῦ κτύπησε (τοῦ ἔκλεισε) τὴν θύραν μέσ' 'ςὸ πρόσωπον· (καὶ μσ. αὐτπθ.) »Τὰ κύματα πρὸς ταῖς πέτραις προσηράσσετο,« Ἀλκ. (καὶ πθ.) »Τῇ γῇ προσαραχθῆναι τὸ βρέφος,« Αἰλ. (καὶ μτφορ.) »Ταῖς ἔνδοθεν προσαρασσόμενοι προσβολαῖς, « Γργ.

Προσ·άρδω. Μ. άρσω. Ποτίζω ἀφθόνως.

Προσ·αρήγω, Μ. ήξω. Προσβοηθῶ.

Προσάρηρα, Ἰων. ἀντὶ Προσάραρα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Προσαραρίσκω.

Προσαρήρεται, Π. ἀντὶ Προσαραρίσκει, προσαρμόζει.

Προσ·αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσαρμόζω διὰ τῶν ἄρθρων (ἁρμῶν) τοῦ σώματος. Διαρθρόω.

Προσάρθρωσις, εως (ἡ). ἡ πρὸς ἄλληλα συναρμογὴ τῶν ἄρθρων (τῶν ἁρμῶν) τοῦ σώματος.

Προσ·αριθμέω-ῶ, Μ. ησω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Συναριθμῶ προσέτι, προσθέτω εἰς τὸν ἀριθμόν.

Προσαριθμητέον. θετ. τοῦ προηγ.

Προσ·αριστάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω προσέτι (Προσθέτω) εἰς τὸ γεῦμά (ἄριςόν) μȣ.

Προσ·αρκέω-ῶ, Μ. αρκέσω. (μὲ δοτ.) Προφθάνω εἰς τὴν ἀνάγκην τινὸς, βοηθῶ, συντρέχω, παρασέχω. (μὲ αἰτ. τοῦ πράγμ.) προσφέρω τὸ ἀρκοῦν. ‖. (μσ.) ἐξαρκοῦμαι. »Ὡς ἂν προσαρκῶν σμικρὰ, κερδάνῃ μέγα, « Σοφ. »Ἡμεῖς δὲ αὐτὸ προσηρκέσθημεν τῇ κοινῇ ἐπιγραφῇ προσαγορεύσαντες,« Λογγ.

Προσάρκτιος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος ἢ βλέπων πρὸς ἄρκτον, πρόσβοῤῥος.

Πρόσαρμα (τὸ), [προσ·αίρω]. πᾶν ὅ,τι προσφέρεται ('παίρνει) τις διὰ τροφὴν τȣ.

Προσ·αρμόζω (αρμόττω), Μ. αρμόσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) Ταιρειάζω τι πρὸς ἄλλο, συν(εφ)αρμόζω· (ἀμτβτ.) εἶμαι προσφυὴς ('ταιρειασμένος), συμφωνῶ, (Γαλλ.) cadrer avec.

Προσαρμοστέον, θετ. τοῦ Προσαρμόζω.

;Προσ·αρπάζω, Μ. άσω ἢ άξω. Ἁρπάζω προσέτι ἢ ὁμοῦ μὲ, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προαρπάζω).

Πρόσαρσις [προσ·αίρω], εως (ἡ). τὸ προσφέρεσθαι ('παίρνειν τροφὴν ἢ ὡς τροφὴν, πρόσαρμα.

Προσ·αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμνῶ τι πλησίον ἢ ἐπάνω τινὸς, ἑνόνω, προσαρμόζω· (μσ.) κρεμνῶ ἐπάνω μȣ· (μτνμ.) ἑλκύω (προσηλόνω) ὅλως διόλου εἰς ἐμαυτὸν, προσοικειοῦμαι· (πθ.) εἶμαι ἐξηρτημένος ἀπὸ ἢ συνδεδεμένος μετά τινος. »Προσηρτημένον τῷ καλῷ τὸ ἀγαθὸν,« Ξεν. »Οὐδὲ προσηρτήμεθα θύραις ἡγεμόνων,« Πλ.

Προσαρτέον, θετ. τοῦ Προσ·αίρω, δοτέον ἢ ληπτέον ὡς πρόσαρμα.

Προσάρτημα (τό). τὸ προσηρτημένον (κρεμάμενον πλησίον τινὸς ἢ ἐκ προσθήκης), παράρτημα.

Προσαρτὴς, έος (ὁ, ἡ). προσφυὴς, προσηρτημένος.

Προσάρτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσαρτάω, πρόσθεσις, προσκόλλησις. »Τὰ δὲ (τῶν καρπῶν ἀποβλητικὰ) τῷ τὴν προσάρτησιν ἔχειν ἀσθενῆ, « Θφρ., τὴν πρόσφυσιν.

†Προσαρτίως, ἐπίῤ. Ἀρτίως, προσφάτως.

†Προσάρτυμα (τὸ). τὸ προστιθέμενον εἰς τὸ φαγητὸν ὡς ἄρτυμα.

;Προσ·άρχομαι, Μ. άρξομαι. Προσφέρω μέρος (ὡς ἀπαρχὴν) τινος εἴς τινα. »Ταῦτα τῷ ἑταίρῳ εἰς βοήθειαν προσηρξάμην,« Πλάτ., (ὅπου ἄλλ. διορθ. Προσηρκεσάμην).

Προσ·ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνάζω ('Εξασκῶ) τινα προσέτι ἢ πρός τι.

†Προσ·αστεΐζομαι, Μ. ίσομαι. Προσθέτω τι εἰς τὴν ὁμιλίαν δι' ἀστεϊσμόν.

Προσ·αστράπτω, Μ. αστράψω. (μὲ δοτ.) Ἀστράπτω ἐπάνω εἴς τι, περιβάλλω μὲ τὴν λάμψιν μου.

Προσ·ασχολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνασχολῶ τινα (καὶ πθ. Ἐνασχολοῦμαι) εἴς τι.

Προσ·ατενίζω, Μ. ίσω. Ἀτενίζω πρὸς, ἐνατενίζω.

Προσ·ατιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσέτι ϗ ἀτιμάζω (καταδικάζω εἰς πολιτικὴν ἀτιμίαν).

Προσ·αυαίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω (καὶ πθ. Ξηραίνομαι) ἐπάνω εἰς. (μὲ δοτ.) »Πέτραις —,« Αἰσχλ.

Προσ·αυγάζω, Μ. άσω. Λάμπω ἐπάνω τινὸς, προσβάλλω μὲ τὴν λάμψιν μȣ. »Λίθους ἥδιςον προσαυγάζοντας τοῖς ὁρῶσιν,« Ἰώσ. 2) (μσ.) βλέπω, προσβλέπω. »Ὥςε τὼς ποταυγασαμένως αὐτὸν κατακοσμηθῆμεν,« Στβ.

Προσαύγασις, εως καὶ

Προσαυγὴ (ἡ). λάμψις (ἀκτὶς) προσβάλλουσα. 2) θέα, θεωρία. »Ἁ τῶ ἀγαθῶ βασιλῆος ποταύγασις,« Στβ.

Προσ·αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. λέγω (ὁμιλῶ, ἀποτείνομαι) πρός τινα, προσφωνῶ. (μὲ αἰτ.) »Ταλθύβιον προσηύδα· Ταλθύβιε, « Ἰλ. Δ. »Κλαίοντε προσαυδήτην φίλον υἱόν,« Ἰλ. Χ. »Οὐ γὰρ προσηύδων οὐκ ἂν ὄνθ' ὑπηρέτην,« Αἰσχλ. (ϗ αἰτ. τοῦ πράγμ.) »Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, « Ἰλ. Α. (ϗ πθ.) »Ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σὴ προσηυδόμην ἀεὶ,« Σοφ.

Προσαύλειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων ἢ συμβαίνων εἰς τὴν αὐλὴν (εἰς τὴν ἔπαυλιν), ἀγροτικός.

Προσ·αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω σκοπόν τινα ἢ Συντροφεύω τὴν φωνήν τινος μὲ τὸν αὐλόν.

Προσαύλησις, εως (ἡ), τὸ προσαυλεῖν, παίξιμον σκοποῦ τινος εἰς (ἢ συντρόφευμα τῆς φωνῆς μὲ) τὸν αὐλόν.

Προσ·αυλίζομαι, Μ. ίσομαι. Ξενυκτῶ ἢ Κατοικῶ (Διατρίβω) πλησίον τινός.

Προσ·αυξάνω, Μ. αυξήσω. Αὐξάνω ἔτι μᾶλλον ἢ ἔπειτα.

Προσαύξησις, εως (ἡ). αὔξησις προσγινομένη, προσεπαύξησις.

Προσ·αύξω, Μ. αυξήσω, = Προσαυξάνω.

;Προσ·αυρίσκω, Μ. αυρῶ (ἀόρ. Προσηύρων κτλ.), Π. προσάγω, προσπελάζω· (ἀμτβτ.) ἐμπίπτω, περιπίπτω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) »Πυρὶ πόδα προσαύρῃ, « Σοφ. »Προσαυρίσκουσα χερσαίᾳ τροχῇ,« Ἡσύχ.

Προσ·αϋτέω-ῶ, Μ. αΰσω, Π. προσφωνῶ, ἀποκρίνομαι δι' ἀναφωνήσεων.

Προσ·αυτομολέω-ῶ, Μ. ήσω. Αὐτομολῶ πρός.

Προσ·αυτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω μόνος μου προσέτι, γίνομαι ἐκτὸς τούτου αὐτουργὸς καί. »Κακόν τι —,« Θμς.

;Προσαυτοχειρία (ἡ), = Αὐτοχειρία.

Προσ·αφ·αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Προσαφεῖλον κτλ.). Ἀφαιρῶ προσέτι ἢ ἐκτὸς τούτου.

Προσ·αφ·αρπάζω, Μ. άσω. Ἁρπάζω (Ἀφαρπάζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·αφ·έψω, Μ. εψήσω. Βράζω (Μαγειρεύω) προσέτι ἢ ὁμοῦ με.

Προσαφὴ (ἡ), [προσάπτω]. ἔγγιγμα, χειραψία, (παρβλ.) Ἐπαφή.

Προσαφὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ προσάπτων (προσεγγίζων), συνεχής. »Προσαφής ἐστιν αὐτῷ ὁ στόμαχος,« Ἱππκρ.

Προσ·αφ·ικνέομαι, Μ. αφίξομαι (ἀόρ. Προσαφικόμην κτλ.). Φθάνω πρὸς ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·αφ·ίστημι, Μ. προσαπο·στήσω (ἀόρ. Προσαπέστησα ϗ β'. Προσαπεςην κτλ.). Ἀποσπῶ (καὶ μσ. Ἀποσπῶμαι) τῆς οἰκειότητος ἢ τῆς συμμαχίας τινος (Ἀποστατῶ) πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ πρὸς ἄλλον τινά.

Προσ·αφ·οδεύω, Μ. ευσω. Κάμνω τὴν χρείαν μȣ (Ἀποπατῶ) ἐπάνω ἢ πλησίον εἰς.

Προσ·αφ·ομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφομοιῶ τι πρὸς ἄλλο, παρομοιάζω.

Προσ·αφ·ορίζω, Μ. ίσω. Ξεχωρίζω προσέτι διὰ συνόρων, (μτφορ.) προσδιορίζω ἐκτὸς τούτου.

Προσ·αφ·οσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀφοσιόνω (Ἀφιερόνω) εἰς.

Προσ·αφρίζω, Μ. ίσω. Ἀφρίζω ἐπάνω εἴς τι.

Προσ·βαθύνω, Μ. υνῶ. Βαθύνω ἔτι μᾶλλον.

Προσ·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προσέβην κτλ.). Ὑπάγω πρός· πατῶ ἐπάνω ἢ πλησίον· ἀναβαίνω· πλησιάζω. (μὲ αἰτ.) »Προσεβήσατο Ὄλυμπον,« Ὅμ.

Προσ·βακχεύω, Μ. εύσω. Ἐμπνέω βακχικῶς. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) »Οἶστρον ταῖς γυναιξὶ —, « Φλςρ. (καὶ ἀμτβτ.) »Τὸ χρησμῶδες αὐταῖς προσβακχεύει, « Ἱερκλ., ἐπικρατεῖ, τὰς κυριεύει.

Προσ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω τι πλησίον ἢ ἐπάνω τινός (»Κλίμακας προσβαλὼν πύλαισιν, « Εὐρ. »Σικύαν ὑπὸ τοὺς τιτθοὺς προσβαλὼν,« Γαλ.)· (ἐλλ. τοῦ ἐκ γ'.) ῥίπτω τι (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ. κτυπῶ, πίπτω) ἐπάνω εἰς (»Τοὺς καταράτους τούτους ὥσπερ θηρία μοι προσβαλλόντων, « Δμ. »Ἠέλιος προσέβαλλεν ἀρούρας, « Ἰλ. Η. »Τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν πόῤῥωθεν; « Λκ. »Ἦ οὐ προσβάλλει σε κροταλα; « Φλςρ.), (ὅθ. συνήθ.) κτυπῶ μὲ τὸ στράτευμα μȣ τὸν ἐχθρὸν ἢ μὲ τὰς μηχανὰς τεῖχος πόλεως, (Γαλλ.) attaquer, battre (»Προσέβαλε τῷ τείχει [ἢ] πρὸς τὸ τεῖχος,« Ξεν. [ϗ χωρὶς πτ.] »Καὶ κατὰ τέλεα ϗ παντοίως προσβάλλοντες, « Ἡρ.)· (μτνμ.) προσάπτω, προστρίβω, προξενῶ (»Ἵνα μηδεμίαν ἄσην τῷ πατρὶ προσβάλῃ, « Ἡρ.)· (μσ.) καθάπτομαι, ἐπιπλήττω. »Ταύτην οὔτ' ἔπεϊ προτιβάλλεαι, οὔτε τι ἔργῳ,« Ἰλ. Ε. (ἐνίοτε ἐλλ.) »Καὶ τὰ κρέα δὲ τῶν θρεμμάτων ἰχθύων προσβάλλειν (ἐνν. ὀσμὴν), « Στρβ., ἐκπέμπουσιν, ἀναδίδουσι. (καὶ αἰτ. ἐλλ. προθ. ἐκ δ'.) »Τά μεν οὔ τι προσέβαλεν (ἐνν. τὸν νοῦν),« Σοφ., δὲν ἐπέστησε τὸν νοῦν της εἰς αὐτὰ, δὲν τὰ ἐννόησε. 2) βάλλω ὁμȣ̃ (πρὸς τοῖς ἄλλοις), (ὅθ. μσ.) συνεισφέρω, συντελῶ. »Πρὸς δέ τι καὶ Ἀριαράμνης προσεβάλετο (ἄλλ. γρφ. προσελάβετο) τούτου τοῦ πάθεος,« Ἡρ., (παρβλ. Συμβάλλω). 3) βάλλω τι ἐμπρός μου (διὰ προφύλαξιν), (συνκδχ.) φοβοῦμαι, ἀποστρέφομαι »Κῆτος προτιβάλλεται ὀλίγον ἰχθὺν,« Ὀππ.

Προσ·βαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βαρύνω ἔτι μᾶλλον (ἐκ προσθήκης).

†Προσβάρησις, εως (ἡ), τὸ βαρύνειν ἐπί τινος, κατάθλιψις.

Προσ·βασανίζω, Μ. ίσω. Βασανίζω (Δοκιμάζω) προσέτι, (συγχ. τῷ Προβασανίζω).

Πρόσβασις, εως (ἡ), τὸ προσβαίνειν, πλησίασις· ἀνάβασις. »(Ὄρος) ἀπότομον ϗ ὀλίγας ἔχον προσβάσεις, « Πλβ. »Λόφος ἔχων δέκα σταδιων πρόσβασιν, « αὐτ.

Προσβατὸς, ή, όν. (τόπος) Ὅπου δύναταί τις νὰ προσβῇ (νὰ ἀναβῇ, νὰ πλησιάσῃ), (Γαλλ.) accessible. »Ἔνθα οὐ προσβατὸν θανάτῳ,« Ξεν., ὅπου δὲν ἠμπορεῖ νὰ πατήσῃ ὁ θάνατος.

Προσ·βεβαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Βεβαιόνω προσέτι.

Προσ·βιάζομαι, Μ. βιάσομαι. Ἐπιφέρω βίαν, προσπαθῶ νὰ κατορθώσω τι διὰ τῆς βίας (νὰ παραβιάσω). »Τὴν φύσιν —,« Πλ. (ϗ δοτ.) »Τύπῳ —, « Διόδ., προσβάλλω διὰ τῆς βίας.

Προσβιασμὸς (ὁ), ἡ διὰ τῆς βίας προσπέλασις.

Προσβιαστέον, θετ. τοῦ Προσβιάζομαι.

Προσ·βιβάζω καὶ Προσ·βιβάω-ῶ, Μ. άσω. Κάμνω τινὰ νὰ προσβῇ (νὰ πλησιάσῃ) που, (μτφορ.) καθοδηγῶ, ἐμβάζω εἰς τὴν ὑπόθεσιν. »Εὖ προσβιβάζεις μ',« Ἀρςφ.

Προσ·βιόω-ῶ, Μ. βιώσομαι (ἀόρ. Προσεβίων κτλ.). Ζῶ (τόσους) χρόνους ἀκόμη.

Προσ·βλάπτω, Μ. βλάψω. Προσέτι καὶ βλάπτω ἢ, Βλάπτω ἔτι μᾶλλον.

Προσ·βλασφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι ϗ βλασφημῶ, προσθέτω εἰς ὅσα εἶπα καὶ βλασφημίας (ὕβρεις).

Προσβλεπτέος, α, ον, θετ. τοῦ

Προσ·βλέπω, Μ. βλέψω καὶ βλέψομαι. Βλέπω πρὸς ἢ, βλέπω κατὰ πρόσωπον, στρέφω ἢ προσηλόνω τὰ βλέμματά μȣ εἰς, (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.).

Πρόσβλεψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κύτταγμα (κατὰ πρόσωπον).

Πρόσβλησις, εως (ἡ), σπντ. ἀντὶ Προσβολὴ, πρόσθεσις.

Προσβλητικὸς, ή, όν. Ἁρμόδιος ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ προσβάλλειν.

Προσβλητὸς, ή, όν. Βαλμένος ἢ Ῥηχμένος ἐπάνω, προσθετός. 2) ἐπιδεκτικὸς προσβολῆς.

;Προσ·βλύζω, Μ. βλύσω. Χύνω ἀπὸ μέσα μου (Ξερνῶ) τι ἐπάνω εἰς. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) »Ὥσπερ χολὴν τἀνδρὶ προσβέβλυκε (κατὰ διόρθ. τοῦ Κορ. ἀντὶ Προσβέβληκε),« Πλ.

Προσ·βοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Φωνάζω ἢ Ἀποκρίνομαι φωνάζων πρός τινα, (μσ.) προσκαλῶ μεγαλοφώνως. »Ὀρέων αὐτοὺς παριόντας, προσεβώσατο,« Ἡρ.

Προσ·βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω (Ὑπάγω) πρὸς βοήθειάν τινος ἢ ὡς βοηθὸς πουθενά.

Προσβολὴ (ἡ), τὸ προσβάλλειν, ῥίψιμον ἢ πέσιμον ἐπάνω, πλησίασμα· κτύπημα· συμπλοκὴ μάχης, ἔφοδος, (Γαλλ.) attaque. »Καὶ πρὸς τὸ τεῖχος ἀκροβολισμοὺς καὶ προσβολὰς ἐποιοῦντο, « Ξεν. »Ἐν προσβολῇ τινι γενόμενος ἀπέθανεν,« αὐτ. »Προσβολὴν ἔχειν,« Λξ., εἶναι προσβλητός. »Ἐκ προσβολῆς, = Ἐξ ἐφόδου. (καὶ μτνμ.) »Προσβολὴ πυρετοῦ, « Ἰατρ., (Γαλλ.) accès. »Ψύχους —, « Λξ., (Γαλλ.) impression. 2) (συνκδχ.) τόπος διὰ προσβολὴν (πλησίασμα κτλ.), (Γαλλ.) abords. »Ὁ Καῖσαρ ὑλώδεις τόπους καὶ προσβολὰς ἀφράστους ἔχοντας ἀμηχάνῳ τάχει διελθὼν, τοὺς μὲν ἐκυκλοῦτο κτλ.,« Πλ. »Αἷς (ναυσὶν) εἴρητο πρὶν.. τὴν προσβολὴν (ὅπȣ ἄλλ. ἀνγνσ. Προβολὴν) τῆς Σικελίας ναυλοχεῖν, « Θκ. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Προβολή. »Δόρατος —,« Δ. Κάσσ. »Ἐν προσβολῇ (διορθ. προβολῇ) εἶναι,« Λκ.

Προσβόρειος ϗ (Ἰων.) Προσβόρεος ϗ

Πρόσβορος(;) ϗ Πρόσβοῤῥος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ἢ κείμενος πρὸς βοῤῥᾶν, προσάρκτιος.

Προσ·βράσσω, Μ. βράσω. Βράζων προσθέτω τι εἰς, Ἐκβράσσω. »Φῦκος, προσβρασσόμενον ἀπὸ τῆς θαλάσσης τῇ γῇ,« Ἡσύχ.

;Προσβραχὴς, έος (ὁ, ἡ), = Προβραχή..

Προσ·βρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω προσέτι, (συγχ. τῷ Προβρέχω).

;Προσ·βωθέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Προσβοηθέω.

Προσβώμιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς τὸν βωμὸν (παρὰ τὸν βωμὸν) ἱςάμενος.

Προσ·βωμολοχεύομαι, Μ. εύσομαι. Κολακεύω ἢ Ἀςεΐζομαι βωμολοχικῶς.

;Πρόσγαιος ϗ

Προσγειος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῆς γῆς. »Ἡ νῆσος συνάπτει γεφύρᾳ πρὸς τὴν ἤπειρον πρόσγειος οὖσα, « Στρβ. »Πρόσγειος ἐπέτετο, « Λξ. (καὶ μτφορ.) »Πρόσγεια φρονεῖ, « Ὕμν. Ἐκκλησ., ταπεινὰ, γήϊνα.

Προσ·γειτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι γείτων (πρόσοικός) τινος.

Προσ·γελάω-ῶ, Μ. άσομαι. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Γελῶ βλέπων πρός τινα, χαμογελῶ (κυρ. ϗ μτνμ.). »Φῶς ἡμῖν προσεγέλασεν,« Εὐμάθ. »Ὀσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελᾷ, « Αἰσχλ. »Προσγελώντων αὐτῷ τῶν πραγμάτων,« Λξ., ἐφαίνοντο ὅτι ὑπάγȣν καλὰ (δεξιά, εὐοδοῦνται).

Προσγενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς γένȣς τινὶ, συγγενής.

Προσ·γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ προσέτι.

Προσγέννησις, εως (ἡ). γέννησις ἐκ προσθήκης.

Προσγεννητὸς, ή, όν. Ὁ κατὰ προσγέννησιν, προσθετός.

Προσ·γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Προσεγενόμην κτλ.). Γίνομαι (Συμβαίνω) προσέτι, ἢ· Ὑπάγω μὲ τὸ μέρος τινός· (ἐν γέν.) προστίθεμαι. »Οὕτω ποιεῖν, ὅπως τά τε ὄντα καλῶς ἕξει, ϗ ἄλλα ὅτι πλεῖςα προσγενήσεται,« Ξεν. (ϗ δοτ.) »Προσγενομένου δὲ τοῦ δήμου αὐτῷ,« Ἡρ.

Προσ·γλισχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι γλισχρότερον (ἰξωδέστερον), γλισχραίνω ἔτι μᾶλλον.

Προσ·γλίχομαι (χωρὶς Μ.). Ἐπιθυμῶ προσέτι.

†Προσγναθίδιον (τὸ), (ἐνν. δέμα), δέσιμον ἢ σκέπασμα τῶν γνάθων, (κοιν.) μαγουλίκα.

;Πρόσγραμμα (τὸ). τὸ γραφόμενον κατὰ προσγραφὴν (προσγραφόμενον), προσθή-

χη εἰς ἔγγραφον, (ἢ καθὼς λέγυν τῶρα) ὑστερόγραφον.

;Προσγραφεὺς, έως. (ὁ). ὁ προσγράφων (καταγράφων) εἰς πίνακα ἢ κατάλογον.

Προσγραφὴ (ἡ), τὸ προσγράφειν (γράφειν εἰς τὸ πλάγιον). » Μετὰ προσγραφῆς τοῦ ι, « Σχλ.

Πρόσγραφος (ὁ, ἡ). γραμμένος ἐκ προσθήκης, προσγεγραμμένος, (Λτ.) **post scriptum**, (ἐν γέν.) καταγεγραμμένος. ||. (οὐσ.) Πρόσγραφον (τὸ), ἀντίγραφον.

Προσ·γράφω, Μ. γράψω. Γράφω προσέτι, προσθέτω εἰς ἔγγραφον ἢ εἰς τὸν κατάλογον, ἐγγράφω, καταγράφω.

Προσ·γυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον· γυμνάζω (ἢ μσ. γυμνάζομαι) πρός τι ἢ κατά τινος.

;Προσ·δαίω, Μ. δαίσω, Π. ἀνάπτω (ἐξάπτω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ·δανείζω, Μ. είσω. Δανείζω (καὶ μσ. Δανείζομαι) προσέτι, 'παίρνω καὶ δανεικά.

Προσ·δαπανάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξοδεύω προσέτι (ἐκ προσθήκης). » Προσεδαπάνησε τῶν ἰδίων, « Ἐπγρφ.

Προσ·δαψιλεύομαι, Μ. εύσομαι. Δαψιλεύομαι (Δίδω ἀφθόνως) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Πρόσδεγμα (τὸ), [προσδέχομαι]. ὑποδοχή.

Προσδέδια, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ ἀχρ. Προσδείδω. Καὶ φοβοῦμαι προσέτι.

Προσδέδορκα, μσ. πρκ. τοῦ Προσδέρκομαι.

Προσδεὴς [προσδέομαι], έος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ ἔχων ἀκόμη χρείαν τινὸς, ἐλλιπὴς, ἐνδεής.

Προσδέησις, εως (ἡ). τὸ προσδεῖσθαι (ἔχειν ἀνάγκην καὶ ἄλλου) τινος.

Προσδεθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσδέω.

Προσδεῖ, Μ. δεήσει, ἀπρσ. τοῦ Προσδέομαι. Χρειάζεται προσέτι (ἐκτὸς τούτυ), εἶνε χρεία καὶ ἄλλου τινός. »Ὃ προσέδει εἰς τὰς εἴκοσι μνᾶς, « Δμ.

Προσ·δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω προσέτι.

Προσδεικτέον, θετ. τοῦ Προσδείκνυμι.

Προσδεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Προσδέχομαι.

Προσδεκτὸς, ή, όν. Ὁ προσδεχθεὶς ἢ προσδεκτέος, ἀποδοχῆς (παραδοχῆς) ἄξιος, εὐάρεστος, καταθύμιος.

;Πρόσδενδρος (ὁ, ἡ). ὁ προσκολλώμενος εἰς τὰ δένδρα.

Πρόσδεξις, εως (ἡ), τὸ προσδέχεσθαι, παραδοχή.

Προσ·δέομαι, Μ. δεηθήσομαι (ἀόρ. Προσεδεήθην κτλ.). Χρειάζομαι προσέτι (ἐκτὸς τούτου), ἔχω ἀκόμη ἀνάγκην (ἔλλειψιν) τινος. » Ἀργύριον οὐδεὶς πω οὕτω πολὺ ἐκτήσατο, ὥστε μὴ ἔτι προσδεῖσθαι, « Ξεν. (συνήθ. μὲ γεν.) » Ἀποτετελεσμένον ἤδη τοῦτον ἡγῇ, ἢ ἤδη τινὸς προσδεῖται; « αὐτ. »Προσδεηθεὶς ἀργυρίου, « Δμ., (παρβλ. Ἐνδέομαι). 2) (μὲ γεν. καὶ αἰτ.) παρακαλῶ (ζητῶ) ἐπιμόνως. » Οὐδὲν ποιήσομεν τῶν ἐκεῖνος ἡμέων προσεδέετο, « Ἡρ. (ἢ ἀπαρ.) »Προσεδεήθησαν αὐτέων σχεῖν πρὸς Σαλαμῖνα, « αὐτ.

Προσ·δέρκομαι, Μ. δέρξομαι, Π· ἀντὶ Προσβλέπω.

Πρόσδεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσδέω, δέσιμόν τινος πρός τι.

Προσ·δεσμεύω, Μ. εύσω ἢ

Προσ·δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω τι πρὸς (ἀπὸ) ἄλλο, προσδέω.

Προσδετέον, θετ. τοῦ Προσδέω.

Πρόσδετος (ὁ, ἡ). δεμένος πρός τι ἢ ἀπό τινος, προσδεδεμένος. (μὲ δοτ.) » Λίθῳ —, « Ἐπγρ.

Προσ·δεύομαι, Π. ἀντὶ Προσδέομαι.

Προσ·δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι πλησίον μου, δέχομαι εὐχαρίστως· (τρπ.) ἀποδέχομαι, παραδέχομαι. » Ἔπεμπον πρὸς αὐτὸν πρέσβεις, ὁ δὲ οὐ προσεδέχετο, « Ξεν. » Τοὺς ἐπαινοῦντας ἥδιον προσδέχονται πάντες ἢ τοὺς ἐπιτιμῶντας, « Δμ. 2) προσμένω· προσδοκῶ, ἀπεκδέχομαι. » Πάντες ἄνθρωποι ἡδέως προσδέχονται τὰς ἑορτὰς, « Ξεν. »Ἐμὲ τ' εἰσορόων, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενος ὁρμὴν, « Ἰλ. Κ. »Ἐμὴν ποτιδέγμενον ἀγγελίην, « Ἰλ. Τ. » Οὐ προσδεκομένους τοιοῦτο οὐδὲν, « Ἡρ. (ἢ ἀπαρ.) » Οὐ προσεδέκοντο αὐτοὺς ἐλεύσεσθαι, « αὐτ. (καὶ ἀναλ.) » Προσδεχόμενοι, ὡς πέμψετε, « αὐτ. (καὶ πθ. σπνττ.) » Νικήσας παρὰ ἃ προσεδέχετο, « Θκ., παρὰ προσδοκίαν.

Προσ·δέω, Μ. δήσω. Δένω τι πρὸς (ἀπὸ) ἄλλο.

Προσ·δηλέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Βλάπτω (Χαλνῶ) προσέτι.

Προσ·δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Δηλῶ (Σημαίνω, Φανερόνω) προσέτι.

Προσ·δια·βάλλω, Μ. βαλῶ. Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ Προσέτι καὶ διαβάλλω.

;Προσδιάθεσις, εως (ἡ). προσγενομένη (δευτερεύουσα) διάθεσις, προδιάθεσις.

Προσ·δι·αιρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Προσδιειλόμην κτλ.). Διαιρῶ προσέτι, ὑποδιαιρῶ.

;Προσ·διαιτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Διαιτῶμαι (Ζῶ) παρά τινι ἢ μετά τινος, συνδιαιτῶμαι.

;Προσδιαίτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συνδιαίτησις.

Προσ·δια·κρίνω, Μ. κρινῶ

;Προσ·δια·λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Διαλαμβάνω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·δια·λέγομαι, Μ. λέξομαι. (μὲ δοτ.) Ὁμιλῶ (Διαλέγομαι) πρός τινα, συνδιαλέγομαι.

Προσδιάλεξις, εως (ἡ). συνομιλία, συνδιάλεξις.

Προσδιαληπτέον, θετ. τοῦ Προσδιαλαμβάνω.

Προσ·δια·λύω, Μ. λύσω. Διαλύω προσέτι.

Προσ·δια·μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαρτυρῶ ἢ ἀποδεικνύω διὰ μαρτύρων προσέτι.

;Προσ·δια·μαρτύρομαι, Μ. υροῦμαι. Διαμαρτύρομαι προσέτι, (εἰς τὸν Πλβ. διόρθ. Προδιαμαρτύρομαι).

Προσ·δι·αναγκάζω, Μ. άσω. Ἀναγκάζω προσέτι.

Προσ·δια·νέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω (ἢ μσ. Μοιράζομαι) προσέτι.

Προσ·δι·αν·ίσταμαι, Μ. ανα·στήσομαι (ἀόρ. Προσδιανέστην κτλ.). Διεγείρομαι (Διανίσταμαι) πρὸς ἔργον τι ἢ ἐκ τοῦ πλησίον, ἐπαγρυπνῶ.

Προσ·δια·νοέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι (ἀόρ. Προσδιενοήθην κτλ.) Διανοοῦμαι (Συλλογίζομαι) προσέτι.

Προσδιανοητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Προσ·δια·πασσαλεύω (πατταλεύω), Μ. εύσω. Καρφόνω τι μὲ πασσάλους ἐπάνω εἰς.

Προσ·δια·πλάσσω (ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω (Μορφόνω) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·δια·πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω εἰς τέλος (Κατορθόνω) τι διὰ τοῦ πολέμου.

Προσ·δι·απορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπορῶ (Διαπορῶ) προσέτι, ἔχω ἢ προτείνω ἢ ἄλλην ἀκόμη ἀπορίαν.

Προσ·δια·πράσσομαι (ττομαι), Μ. πράξομαι. Ἐνεργῶ (Κατορθόνω) προσέτι.

Προσ·δι·αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Διαρθρῶ (Διασαφῶ, Ἐκφράζομαι) προσέτι.

Προσ·δι·αρκέω-ῶ, Μ. έσω. Διαρκῶ προσέτι.

Προσ·δι·αρπάζω, Μ. άσω ἢ άξω. Διαρπάζω προσέτι.

Προσ·δια·σαφέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ Προσ·δια·σαφηνίζω, Μ. ίσω. Διασαφῶ προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον, κάμνω σαφέστερον.

Προσδιασάφησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκ προσθήκης διασάφησις, ἐπεξήγησις.

Προσδιασταλτέον, θετ. τοῦ-

Προσ·δια·στέλλομαι, Μ. στελοῦμαι. Διορίζω (Παραγγέλλω) πρὸς τοῖς ἄλλοις· προσθέτω ὅρον τινά· κάμνω ῥητὴν συμφωνίαν πρός τινα. » Τὸ δὲ φάναι, ὥσπερ τὴν αὐλητικὴν παντὶ τῷ δοθέντι μέλει ὀρθῶς δύνασθαι χρῆσθαι, οὕτω καὶ τὴν ἀρετὴν παντὶ πράγματι, ὑγιὲς μέν ἐστι· προσδιασταλτέον δὲ, ὡς οὔτε ἡ αὐλητικὴ ἄνευ οἰκείων ὀργάνων δυνατὴ ποιῆσαι τοῦτο, οὔθ' ἡ ἀρετὴ, « Ἀλέξ. Ἀφροδ. (εἰς τὸν Ἀθ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προδιαστέλλομαι).

Προσδιαστολὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πρόσθεσις ὅρου εἰς συμφωνίαν ἢ ἀπόφασιν τινὰ, (Γαλλ.) **restriction**, (παρβλ. Προσδιορισμός).

Προσ·δια·στρέφω, Μ. στρέψω. Διαστρέφω ἐκτὸς τούτου ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ·δια·σύρω, Μ. συρῶ. Διασύρω (Ἐξευτελίζω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ·δια·ταράσσω (ττω), Μ. ταράξω. Διαταράττω ἔτι μᾶλλον.

Προσ·δια·τάσσω (ττω), Μ. τάξω. Διατάττω (Διορίζω) προσέτι, παραγγέλλω ἐκτὸς τούτου.

Προσδιατριβὴ (ἡ), τὸ οὐσ. του

Προσ·δια·τρίβω, Μ. τρίψω. (μὲ δοτ.) Διατρίβω συνήθως εἴς τι ἢ μετά τινος, ἐνδιατρίβω· συνδιατρίβω. (μὲ αἰτ.) κατατρίβω εἴς τι.

Προσ·δια·φθείρω, Μ. φθερῶ. Διαφθείρω (Ἀφανίζω) προσέτι.

Προσ·δια·φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαφορῶ προσέτι.

Προσ·διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω (Μανθάνω, Ἀποδείχνω) προσέτι.

Προσ·δίδωμι, Μ. προσ·δώσω (ἀόρ. Προσέδωκα κτλ.). Δίδω προσέτι (περιπλέον), ἤ· δίδω πρός τινα, μεταδίδω.

Προσ·δι·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Προσδιῆλθον κτλ.), = Προσδιηγέομαι.

Προσ·δι·ευκρινέω-ῶ, Μ. ήσω. Διευκρινῶ προσέτι, προσδιασαφῶ.

Προσ·δι·ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαι προσέτι.

†Προσ·δι·ηθέω-ῶ, Μ. ήσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προδιηθέω.

Προσ·δι·ίστημι, Μ. δια·στήσω. Διαςέλλω (Διαιρῶ) προσέτι.

Προσ·δικάζω, Μ. άσω. Προσδιορίζω (Ἀποφασίζω) δικαστικῶς ὅτι ἀνήκει τι εἴς τινα, ἐπιδικάζω, (Γαλλ.) **adjuger**.

Προσ·δι·οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Διοικῶ (Διευθετῶ) προσέτι.

Προσ·δι·ορθόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Διορθόνω πρὸ τοῖς ἄλλοις· προσθέτω ἐν εἴδει διορθώσεως.

Προσ·δι·ορίζω, Μ. ίσω. Διορίζω ῥητῶς (ἀκριβῶς) ἢ ὑπὸ ἰδιαίτερόν τινα ὅρον· ἀποφασίζω ὡρισμένως, ἀποφαίνομαι. 2) διορίζω (ὑπόσχομαι) προσέτι. 3) προσθέτω εἰς τὸν ὑπάρχοντα ὅρον. » Οὐδὲν τούτων προσδιώρισεν ὁ νομοθέτης, ἀλλ' ἁπλῶς εἶπε τὸν ξένον μὴ ἀνιέναι εἰς τὸ τεῖχος, « Ἑρμγν.

Προσδιορισμὸς (ὁ), τὸ προσδιορίζειν, ῥητὸς (ἀκριβὴς) διορισμός· διασάφησις ἢ τροποποίησις τῶν ὅρων ὑπὸ τοὺς ὁπ. διορίζεταί τι, (Γαλλ.) **restriction**, (παρβλ. Προσδιαστολή).

Προσδιοριστέον, θετ. τοῦ Προσδιορίζομαι.

Προσδιοριστικὸς, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς προσδιορισμόν.

;Προσ·διώκω. Μ. διώξομαι. Διώκω μακρύτερα, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προδιώκω).

Προσδιωρισμένως, ἐπίρ. Μετὰ προσδιορισμοῦ.

Προσ·δοκάω-ῶ, Μ. ήσω. Προσμένω (ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν)· ἐλπίζω, ἀπεκδέχομαι. »Προσδοκῶ ἀνάςασιν νεκρῶν, « Σύμβ. (καὶ ἀπαρ.) » Προσδοκέοντας ἀπολέεσθαι, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Τὰ προσδοκώμενα, « Λξ, τὰ ἐλπιζόμενα.

Προσ·δοκέω-ῶ, Μ. δόξω. Φαίνομαι (Νομίζομαι) προσέτι καί. 2) ἀποφασίζομαι πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσδόκημα (τό). τὸ ἀντικείμενον τῆς προσδοκίας, τὸ προσδοκώμενον.

Προσδοκήσιμος (ὁ, ἡ), = Προσδόκιμος, ἐλπιζόμενος.

;Προσδόκησις, εως (ἡ). τὸ προσδοκᾷν. προσδοκία.

Προσδοκητέον, θετ. τοῦ Προσδοκάω.

Προσδοκητὸς, ή, όν. Ὁ προσδοκώμενος (ἐλπιζόμενος), ὄχι ἀπροσδόκητος.

Προσδοκία (ἡ). ἐλπὶς, ἀπεκδοχὴ πρὸς τὸ μέλλον· (ἐνίοτε ἐνεργ.) διέγερσις ἐλπίδος· (συνκδχ.) ἀνησυχία. »Ἔχειν ἢ Παρέχειν προσδοκίαν, « Δμ.

Προσδόκιμος (ὁ, ἡ). ὁ προσδοκώμενος (περιμενόμενος ἢ ἐλπιζόμενος) νὰ ἔλθῃ που ἢ νὰ πράξῃ τι. » Ἐπὶ δὲ Μίλητον ςρατὸς ἦν προσδόκιμος, « Ἡρ.

Προσδοκίμως, ἐπίρ. Μετὰ προσδοκίας (ἀνησυχίας) ἤ, Κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν περί τινος προσδοκίαν.

Πρόσδομα (τὸ). τὸ περιπλέον (κατὰ προσθήκην) διδόμενον, προσδιδόμενον, ἐπίμετρον.

Προσ·δοξάζω, Μ. άσω. Φρονῶ (Δοξάζω) προσέτι.

Προσ·δοξοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμποιῶ προσθέτους δόξας (ἰδέας), κάμνω νὰ φρονῇ (νὰ δοξάζῃ) τις προσέτι.

Προσδόρπιος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων διὰ τὸ δεῖπνον (πρὸς δόρπον).

Πρόσδοσις, εως (ἡ), τὸ προσδιδόναι, δόσις ἐκ προσθήκης.

Προσδοχὴ (ἡ), = Πρόσδεξις, παραδοχή.

Προσδρακεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσδέρκομαι.

Προσδραμὼν, οῦσα, ὸν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Προστρέχω.

Προσδρομὴ (ἡ), τὸ προστρέχειν, τρέξιμον πρός.

Προσ·δυσχολαίνω, Μ. ανῶ. (μὲ δοτ.) Δυσχολαίνω (Ἀγανακτῶ, Χαλεπαίνω) ἔτι μᾶλλον κατά τινος, ἤ· καὶ θυμόνω ἀκόμη (προσέτι) κατ' αὐτοῦ.

Προσ·δωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χαρίζω (Φιλοδωρῶ) προσέτι, προσθέτω εἰς ὅσα ἐχάρισα.

Προσ·εάω-ῶ, Μ. εάσω. Ἀφίνω (Ἐπιτρέπω) προσέτι, ἤ· ἀφίνω τινὰ νὰ ἔλθῃ (νὰ ἔμβῃ, νὰ πλησιάσῃ) πρός.

Προσ·εγ·γελάω-ῶ, Μ. γελάσομαι. (μὲ δοτ.) Προσέτι καὶ περιγελῶ.

Προσ·εγγίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Ἐγγίζω πρός τι πλησιάζω.

Προσέγγισις, εως (ἡ) καὶ

Προσεγγισμὸς (ὁ), τὸ προσεγγίζειν, πλησίασμα.

Προσ·εγ·γράφω, Μ. γράψω. Ἐγγράφω (Καταγράφω) προσέτι, προσθέτω εἰς ἔγγραφον (εἰς τὸν κατάλογον).

Προσ·εγγυάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐγγυῶμαι προσέτι (ἐκτὸς τούτου), ἤ· καὶ ἐγγυῶμαι (γίνομαι ἢ ἐγγυητής) προσέτι.

;Πρόσεγγυς, ἐπίρ. Σχεδὸν ἐγγὺς, ἐκεῖ κοντὰ, ὡς ἔγγιστα.

Προσ·εγ·καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐγκαλῶ προσέτι (ἐκτὸς τούτου), ἤ· καὶ ἐγκαλῶ προσέτι.

Προσ·έγ·κειμαι, Μ. κείσομαι. Ἔγκειμαι (Ἐπίκειμαι) ἔτι μᾶλλον, στενοχωρῶ ἐπικείμενος, κατεπείγω.

Προσ·εγ·κελεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ δοτ.) Παρακινῶ (Παρορμῶ) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ·εγ·κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἐγκρίνω πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσθέτω εἰς τὰ ἤδη ἐγκριθέντα.

Προσ·εγ·κύπτω, Μ. κύψω. Ἐγκύπτω εἴς τι.

Προσ·εγ·χέω, Μ. χεῶ (ἀόρ. Προσενέχεα κτλ.). Χύνω προσέτι μέσα εἰς.

Προσ·εγ·χρίμπτω, Μ. χρίμψω. Ἐγγίζω (Προσβάλλω) μὲ ὁρμὴν εἰς.

Προσ·εγ·χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω) καὶ δευτέραν φορὰν μὲ ἰατρικόν.

Προσ·εγ·χώννυμι, Μ. χώσω. Χώνω ἀκόμη (Γεμίζω καὶ μὲ ἄλλο) χῶμα.

Προσ·εδαφίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω πρὸς τὸ ἔδαφος, (ἄλλ.) Προσουδίζω. 2) ςηρίζω (στερεόνω) εἰς, προσπλέκω.

Προσεδρεία (ἡ), τὸ προσεδρεύειν, παρακάθισις· πολιορκία· (ἐν γέν.) ἐπιμονή. προσπάθεια, (Γαλλ.) **assiduité**.

Προσεδρευτικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ συνειθίζων νὰ προσεδρεύῃ (νὰ ἐπιμένῃ) εἰς τὸ ἔργον του, (Γαλλ.) **assidu**.

Προσ·εδρεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Κάθημαι πλησίον τινὸς, παρακάθημαι· πολιορκῶ. 2) ἐπιμένω (ἀσχολοῦμαι μὲ προσπάθειαν) εἴς τι, δὲν μετασαλεύω ἂν δὲν τὸ κατορθώσω. 3) εἶμαι πρόσεδρός (πάρεδρός) τινος.

Προσεδρία (ἡ), = Προσεδρεία, ἐπιμονή. 2) τὸ ἔργον τοῦ προσέδρου.

Πρόσεδρος (ὁ, ἡ), [πρὸς, ἕδρα]. ὁ καθήμενος (εὑρισκόμενος) πλησίον τινὸς (συνκδχ.) ὁ ἀσχολούμενος ἐπιμόνως (μὲ προσπάθειαν) εἴς τι. ||. (οὐσ.) = Πάρεδρος, (Γαλλ.) **assesseur**.

Προσέειπον, Ἰων. Π. ἀντὶ Πρασεῖπον.

Προσέθηκα, ἀόρ. ά. τοῦ Προστίθημι.

Προσ·εθίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) Συνειθίζω τινὰ εἴς τι.

Προσεθισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προσεθιστέον, θετ. τοῦ Προσεθίζω.

Προσέθου, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. β' τοῦ Προστίθημι.

Πρόσει, πρς. τοῦ Πρόσειμι, Μ. ειμι.

Προσειδέναι, ἀπαρ. τοῦ Πρόσοιδα.

Προσειδὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὅμοιος τὸ εἶδος μέ τινα, (συγχ. τῷ Προσεικής).

Προσ·είδομαι (χ. Μ.), Π. = Προσέοικα (τὸ εἶδος), παραφέρνω, παρομοιάζω.

Προσεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ Προσοράω.

Προσεῖκα, Ἀττ. ἀντὶ Προσέοικα.

Προσ·εικάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι ὅμοιον ἢ σχεδὸν ὅμοιον μὲ, παρομοιάζω. » Ὁ τῷ μεγίστῳ προσηκάζομεν κύματι, « Πλάτ. 2) συμπεραίνω ἐκ συγκρίσεως καὶ εἰκασίας. »Οὐκ ἔχω προσεικάσαι, πάντ' ἐπισταθμώμενος, « Αἰσχλ.

Προσείκελος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.) ὅμοιος ἢ σχεδὸν ὅμοιος μὲ, παρόμοιος.

Προσεικὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [προσέοικα], = Προσείκελος.

Προσεικὼς, υῖα, ὸς, ἀντὶ Προσεοικὼς, πρκ. τοῦ Προσέοικα.

Προσ·ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συστρέφω (Συνελαύνω) πρὸς ἢ περί τι. » Αἰεί μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτιειλεῖν, « Ἰλ. Κ. »Μὴ προσείλει χεῖρα, μηδ' ὤθει βίᾳ « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Σοφιστικῶς προσειλούμενοι τῇ ἐκτεθείσῃ διαιρέσει, « Σξτ., ἀντιφερόμενοι.

†Προσείλημα (τὸ), πᾶν ὅ,τι προσειλεῖται (περιστρέφεται) εἰς, (ἰδίως τὸ Τουρκ.) σαρίκι.

Προσείληφα, πρκ. τοῦ Προσλαμβάνω.

Προσ·είληχα, πρκ. τοῦ Προσλαγχάνω.

Πρόσειλος (ὁ, ἡ), [πρὸς, εἵλη]. ἐκτεθειμένος εἰς τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίυ, πρὸσήλιος. » Αἱ ἐν προσείλοις (ῥοδαῖ) τῶν ἐν παλισκίοις εὐοσμότεραι, καὶ μάλισθ' αἱ πρὸς μεσημβρίαν, « Θφρ. » Φοιτᾶν χιόνα ἐς τὰ οὕτω πρόσειλα, « Φλςρτ.

Πρόσ·ειμι, Μ. ἔσομαι (παρτ. Προσῆν κτλ.). Εἶμαι ὁμοῦ (ἑνωμένος) μὲ, εὑρίσκομαι συνάμα (ἐνταυτῷ), ἤ· εἶμαι προσέτι (παρεκτὸς τούτου), ἐνυπάρχω πρὸς τοῖς ἄλλοις. (μὲ δοτ.) » Τῇ βίᾳ πρόσεισιν ἔχθραι, « Ξεν. » Τῆς δυνάμεως τῷ ἐλλείποντι, τὴν Λακεδαιμονίων ξυμμαχίαν ἡμῖν προσέσεσθαι, « Θκ. » Τελειοτάτῳ ἡγεμόνι τέσσαρα δεῖ προσεῖναι, « Φὶλ. (ἢ ἀπολ.) »Ἐὰν μὴ τὸ ἑκούσιον προσῇ, « Ἀρςτ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὸ προσὸν ἢ τὰ προσόντα. « Λξ. » [illegible] ἔχει τις πε-

ριπλέον ἢ κατὰ προσκτησιν· τὰ ἐπίκτητα (ἐπουσιώδη) χαρακτηριστικὰ τοῦ πράγματος· (ἁπλ.) ἡ περιουσία, τὰ ὑπάρχοντα. » Τὰς δισχιλίας δραχμὰς καὶ τὸ προσὸν, « Δμ. » Διανέμειν τοῖς πτωχοῖς τὰ προσόντα,« Αξ., (συγχ. τῷ

Πρόσ·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Προσῄειν κτλ.), = Προσέρχομαι (τοῦ ὁπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλ.)· πλησιάζω·ἀνταμόνω· (ἐπὶ γυν.) συνευρίσκομαι. (μὲ δοτ.) » Μηδένα αὐταῖς ἐθέλειν προσιέναι, « Ξεν. » Τῷ προσιόντι προσεῖναι, « Ἡσ., ἔσο εὐπρόσιτος. » Πρόσειμι (τῇ ἱερᾷ τραπέζῃ), « Χρσ., κοινωνῶ (τοῦ θείου ἄρτου), μεταλαμβάνω. (ἢ αἰτ.) » Πρόσειμι δῶμα τὸ σὸν,« Αἰσχλ.(ϗ παραλλ.) »Προσῄϊσαν πρὸς τοὺς βαρβάρους,« Ἡρ. »Οὐ προσίει πρὸς τὰς ἀρχάς,« Θκ.(ϗ χωρὶς πτ.)»Προσῄει (ἐνν. τῇ βουλῇ) ὁ βασιλεὺς περὶ τῶν γεγενημένων ἐν Ἐλευσῖνι,« Αἰσχ., παρουσιασθεὶς ἀνέφερε. (ϗ μτνμ.) » Ἑσπέρας ἤδη προσιούσης,Ἡρωδ. »Ἐπεὰν προσίῃ ἡ ὥρη κυΐσκεσθαι τὰς ἵππους,« Ἡρ. »Οὐ προσῄει τῇ πόλει τάλαντα ὑπὲρ τριάκοντα ϗ ἑκατόν; « Δμ. » Οὔτε ἀπὸ τῆς πολιτείας προσῄει αὐτῷ ἄξιον λόγου, « αὐτ. (καὶ ἐλλ. τῆς δοτ. τοῦ πρσ.) »Ἀπ' Αἰγύπτου δὲ καὶ Λιβύων 700 προσῄϊε τάλαντα, « Ἡρ. (ὅθεν κατὰ μτχ.) »Προσιόντα, « Αξ., τὰ εἰσοδήματα, αἱ πρόσοδοι. » Ἐξὸν τούτοις καὶ εἰ μισθοῦν τὸν οἶκον ἐβούλοντο, ἀπὸ μὲν τούτων τῶν προσιόντων ἡμᾶς τρέφειν, « Δμ.

Προσεῖναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πρόσειμι. Μ. ἔσομαι, ἢ 2) ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πρόσειμι, Μ. ειμι.

Προσεῖπον, ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τοῦ Προσαγορεύω.

†Προσ·είρομαι, Π. ἀντὶ Προσέρομαι.

Προσ·είρω, Μ. ἔρσω. Προσπλέκω, προσάπτω, προσαρμόζω.

Προσ·εισ·άγω, Μ. ἄξω (ἀόρ. Προσεισήγαγον κτλ.). Εἰσάγω προσέτι, προσθέτω.

Προσεισενεκτέον, θετ. τοῦ Προσεισφέρω.

†Προσ·εισ·ευπορέω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεισευπορέω.

Προσ·εισ·κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἐμβάζω (Κάμνω νὰ εἰσχωρήσῃ τι) προσέτι.

Προσ·είσκω, Π. (μὲ δοτ.) = Προσεικάζω, παρομοιάζω μέ.

Προσείσομαι, μέλλ. τοῦ Πρόσοιδα.

Προσ·εισ·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω μέσα (Εἰσπέμπω, Εἰσάγω) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·εισ·πράσσω (ττω), Μ. πράξω. Εἰσπράττω προσέτι (ἐκτὸς τῶν εἰσπραχθέντων ἤδη).

Προσ·εισ·φέρω, Μ. εισ·οίσω (ἀόρ. Προσεισήνεγκα κτλ.). Ἐμβάζω (Συνεισφέρω) προσέτι ἢ πρός τινα.

;Προσεισφορὰ (ἡ), τὸ προσεισφέρειν, ἡ ἐκ προσθήκης εἰσφορὰ (συνεισφορά), χάρις, ἀμοιβή.

Προσεῖτο, γ'. ἑν πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τῆς εὐκτ. τοῦ Προσίημι.

Προ·σείω, Μ. σείσω. Σείω τι πρὸς τὰ ἔμπροσθέν τινος. (ἰδιαιτ.) » Θαλλὸν προσείειν θρέμματι,« Πλάτ., κρατῶ κλαδὶ καὶ ὑπάγων ἐμπρὸς τὸ κουνῶ ἵνα τὸ βλέπῃ τὸ ζῶον καὶ μὲ ἀκολουθῇ, (ὅθεν μτνμ.) » Ἐλπίδας (Θήρατρον κτλ.) προσείειν τινί, « Αξ., Αἰλ., προτείνειν, ἑλκύειν (δελεάζειν) μέ. »Φόβον προσείειν,« Θκ., (παρβλ. Ἐπισείω).

;Προσ·εκ·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προσεξέβην κτλ.). Ἐβγαίνω προσέτι ϗ ἔξω. κάμνω καὶ ἀπόβασιν, κτυπῶ καὶ ἀναβαίνω εἰς τὸ ἐχθρικὸν πλοῖον. (εἰς τὸν Δ. Κάσσ. νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Μετεκβαίνω).

Προσ·εκ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐβγάλλω παραέξω, προσεπεκτείνω. » Γραμμὴν—,« Στρβ.

Προσ·εκ·βοάω-ῶ, Μ. βοήσομαι. Ἐβγάλλω ταῖς φωναῖς ἐνταυτῷ ἢ ἐπάνω εἴς τι.

Προσεκδεκτέον, θετ. τοῦ Προσεκδέχομαι.

Προσ·εκ·δέρω, Μ. δερῶ. Προσέτι ϗ 'γδέρνω ἢ δέρνω.

;Προσ·εκ·δέχομαι, Μ. δέξομαι. Προσμένω (Ἀπεκδέχομαι) ἢ Δέχομαι (Λαμβάνω τι) παρά τινος ἢ Ἐκλαμβάνω προσέτι.

†Προσ·εκ·δύω, Μ. δύσω. Γδύνω (Ξεγυμνόνω) προσέτι.

Προσεκέατο, Ἰων. ἀντὶ Προσέκειντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Πρόσκειμαι.

Προσ·εκ·θλίβω, Μ. θλίψω. Θλίβων ἐβγάζω ἢ Καταθλίβω προσέτι.

;Προσ·εκ·θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Προσεξέθορον). Τινάζομαι ἔξω (Ἐκπηδῶ) ἐπάνω εἰς.

Προσ·εκ·καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Προσεξέκηα ἢ -έκαυσα). Ἐξάπτω ἔτι μᾶλλον. » Τὰς Ἀνακρέοντος ποιήσεις ἀναγνόντες προσεκκαίονται, « Σξτ.

;Προσ·εκ·καλύπτω, Μ. καλύψω. Ἐκκαλύπτω (Ξεσκεπάζω, Ἀνακαλύπτω) προσέτι.

;Προσ·έκ·κειμαι, Μ. κείσομαι. Ἐξέχω πλησίον τινός, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προέκκειμαι).

Προσ·εκ·κόπτω, Μ. κοψω. Κόπτω ἐντελῶς (Ἐκκόπτω) προσέτι. » Καὶ τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν προσεκκόψαι, Στβ., τοῦ ἔβγαλε καὶ τἄλλο 'μμάτι.

Προσ·εκ·λέγω, Μ. λέξω. Ἐκλέγω προσέτι, (μσ.) ἐκλεχθεὶς ἐγὼ ἐκλέγω ἔπειτα τοὺς συνεργάτας μου, (παρβλ.) Προσαιρέομαι.

Προσ·εκ·λιπαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακαλῶ ἐπιμόνως (Ἐκλιπαρῶ) προσέτι.

Προσ·εκ·λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζω (Συλλογίζομαι) προσέτι.

Προσ·εκ·λύω, Μ. λύσω. Προσέτι ϗ ἐκνευρίζω (ἐξασθενίζω). (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεκλύω ἢ Προσελκύω).

;Προσ·εκ·μαίνομαι, Μ. μανοῦμαι ἢ μανήσομαι. Ξετρελλαίνομαι ἔτι μᾶλλον, γίνομαι ἔτι μᾶλλον (ἢ προσέτι καὶ) μανιώδης.

Προσ·εκ·πέμπω, Μ. πέμψω. Ἐκπέμπω (Ξεκινῶ, Ἀναδίδω) προσέτι ἢ ἐνταυτῷ.

Προσ·εκ·πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἐξαπλόνω προσέτι.

Προσ·εκ·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκπηδῶ πρός.

Προσ·εκ·πίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Προσεξέπιον κτλ.). Πίνω ὅλως διόλου (μέχρι ῥανίδος) προσέτι καί.

;Προσ·εκ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Ἐκπίπτω (Ἐξοκέλλω) εἰς, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεκπίπτω).

Προσ·εκ·πνέω, Μ. πνεύσω. Ἐκπνέω πλησίον ἢ ἐπάνω εἰς.

Προσ·εκ·πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτελῶ (Κατορθόνω) ἐκτὸς τούτου μὲ κόπον, Προσεξεργάζομαι.

Προσ·εκ·πορίζω, Μ. ίσω. Προμηθεύω προσέτι.

Προσεκποτέον, θετ. τοῦ Προσεκπίνω.

(Προσ·εκ·πρίαμαι), ἄχρ. ἀντὶ Προσεξωνέομαι, ἐξαγοράζω προσέτι (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ ἀπαρ. Προσεκπρίασθαι).

Προσ·εκ·πυρόω-ῶ, Μ. ώσω Ἐξάπτω (Φλογίζω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ·εκ·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Ἀνασπῶ (Ξερριζόνω) προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.

;Προσ·εκ·ταπεινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ταπεινόνω (Ἐξευτελίζω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ·εκ·ταράσσω (ττω), Μ. ταράξω. Καταταράττω ἀκόμη περισσότερον ἢ π.. τοῖς ἄλλοις.

Προσεκτέον, θετ. τοῦ Προσέχω.

Προσ·εκ·τίθημι, Μ. εκ·θήσω. Ἐκθέτω προσέτι.

Προσεκτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων ἢ ἐμποιῶν προσοχήν.

Προσεκτικῶς, ἐπίρ. Μὲ προσοχήν. »Προσεκτ. ἔχω, « Αξ., ἔχω προσοχήν, εἶμαι προσεκτικός.

Προσ·εκ·τίλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.

Προσ·εκ·τίνω, Μ. τίσω. Πληρόνω περιπλέον τι (κυρ. ὡς πρόστιμον).

Προσ·εκ·τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Διηγοῦμαι μὲ ἔμφασιν (Ἐκτραγῳδῶ) προσέτι.

Προσ·εκ·τραχηλίζω, Μ. ίσω. Ἐκτραχηλίζω προσέτι.

Προσ·εκ·τυφλόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσέτι ϗ τυφλόνω ὅλως διόλου τινά.

Προσέκυρσα, Π. ἀόρ. α'. τοῦ Προσκυρέω.

Προσ·εκ·φέρω, Μ. εξ·οίσω (ἀόρ. Προσεξήνεγκα κτλ.). Ἐβγάζω προσέτι· πληρόνω ὡς προσθήκην (ἐκτὸς τοῦ) προλαβόντος φόρου.

Προσ·εκφοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζων ἀποδιώκω (Ξυπνάζω) προσέτι ἢ ἐνταυτῷ, (συγχ. τῷ Προεκφοβέω).

Προσ·εκ·χέω, Μ. χεῶ (ἀόρ. Προσεξέχεα κτλ.). Χύνω προσέτι ἔξω.

Προσ·εκ·χλευάζω, Μ. άσω. Προσέτι καὶ καταχλευάζω.

Προσέλα, πρς. τοῦ Προσελάω.

Προσέλαβον, ἀόρ. β'. τοῦ Προσλαμβάνω.

†Προσελασία καὶ

Προσέλασις, εως (ἡ), τὸ προσελαύνειν, ἡ ἐφ' ἵππου ἢ ὀχήματος πλησίασις, (ἐν γέν.) ἡ μεθ' ὁρμῆς προσέλευσις, ἔφοδος ἱππικοῦ, προσβολὴ πλοίου πολεμικοῦ κτλ.

Προσ·ελαύνω, Μ. ελάσω καὶ (Ἀττ.) ελῶ. Φέρω (Κινῶ) τι μὲ βίαν πρός, καρφόνω ἐπάνω εἰς. » Μὴ προσέλα γέρα, « Εὐρ., μὴ βάλῃς χέρι ἐπάνω μου (ἵνα μὲ σπρώξῃς). » Πόδας διαμπὰξ προσεληλαμένους πρὸς τοὔδαφος, « Πλ. 2) (συνήθ. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. ἐνν. Ἵππον, Ἅρμα, Στρατὸν κτλ.) ὁρμῶ ἔφιππος ἢ μὲ στράτευμα (κυρ. ἱππικὸν) κατά τινος· (ἐν γεν.) προχωρῶ, πλησιάζω. » Προσελαυνούσης ἡμέρας, « Αξ.

Προσ·ελάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Προσελαύνω.

Προσέλευσις, εως (ἡ), τὸ προσέρχεσθαι, ἐρχομὸς ἢ πηγαιμὸς κοντά, πλησίασις (ἐκκλησ.) ἡ μετάληψις τῶν ἀχράντων μυστηρίων.

Προσ·ελέω-ῶ [πρός, ἕλος], Π. (σπν.) ἀντὶ Προπηλακίζω, καταφρονῶ, κακομεταχειρίζομαι. » Τοὺς μὲν δικαίους κτλ. προσελοῦμεν (ἄλλ. γρφ. Προυσελοῦμεν),« Ἀρςφ. (καὶ πθ.) » Ὁρῶν ἐμαυτὸν ὧδε προσελούμενον (ἢ) προυσελούμενον, « Αἰσχλ.

Προσεληναῖος, α ἢ ος, ον, = Προσέληνος.

Προσεληνίς, ίδος (ἡ), ἰδιαιτ. θηλ. τοῦ Προσέληνος. ||. (κυρ.) »Νύμφαι προσεληνίδες,« αἱ τῆς Ἀρκαδίας.

Προσέληνος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπάρχων πρὸ (προγενέστερος) τῆς σελήνης, (οὕτως ἐφημίζοντο οἱ Ἀρκάδες ὡς οἱ μόνοι αὐτόχθονες ἢ παλαιότεροι κάτοικοι τῆς Πελοποννήσου).

Προσελθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσέρχομαι.

Προσ·ελκύω καὶ Προσ·έλκω, Μ. ελκύσω (ἀόρ. Προσείλκυσα κτλ.). Τραβῶ (Ἑλκύω) πρός, (μσ.) ἑλκύω πρὸς τὸ μέρος μου.

Προσ·ελ·λείπω, Μ. λείψω. Ἐλλείπω (Χρειάζομαι πρὸς συμπλήρωσιν) ἀκόμη. » Τὰ προσελλείποντα,« Διόδ., τὰ προσαπαιτούμενα πρὸς ἀναπλήρωσιν.

Προσ·ελόω-ῶ, Μ. ώσω, = Προσελέω.

Προσ·ελπίζω, Μ. ίσω. Ἐλπίζω προσέτι ἢ ἀκόμη, (εἰς τὸν Ἀθήν. διορθ. Προελπίζω).

Προσ·ελυτρόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω καὶ μὲ δεύτερον ἔλυτρον (περικάλυμμα), προσθέτω καὶ ἄλλο ἔλυτρον.

Προσελώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος πλησίον ἕλους· σχεδὸν βαλτώδης (ἑλώδης).

Προσ·εμ·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προσενέβην κτλ.). Ἐμβαίνω (Πατῶ) ἐπάνω εἰς· (μτφορ.) ἐπεμβαίνω ἀκόμη, προσεπεμβαίνω.

Προσ·εμ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐμβάζω (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ. Ἐμβαίνω) πρὸς τοῖς ἄλλοις· ῥίπτω (ῥίπτομαι) ὁμοῦ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Προσ·εμ·βατεύω, Μ. εύσω. Προσπελάζω (καθὼς τὰ βατευόμενα ζῶα).

Προσ·εμ·βιβάζω, Μ. άσω. Ἐμβάζω εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, (παρβλ.) Προσβιβάζω.

†Προσ·εμ·βριμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Προσέτι ϗ φοβερίζω (μὲ θυμόν, τρίζων τοὺς ὀδόντας ἢ μουγγρίζων).

;Προσ·εμέω-ῶ, Μ. εμέσω, = Προσβλύζω.

Προσέμιξα, ἀόρ. α'. τοῦ Προσμίγνυμι.

Προσ·εμ·ματεύω, Μ. εύσω. Βάλλω μέσα τὸ χέρι μου ϗ ψηλαφῶ, (εἰς τὸν Ἀρστ. διορθ. Προσεμβατεύω).

Προσ·εμ·πάσσω, Μ. πάσω. Ῥήχνω ἀνάμεσα (Κουκκίζω) προσέτι.

;Προσ·εμπεδόω-ῶ, Μ. ώσω. Βεβαιόνω (Ἐπικυρόνω) ἔτι μᾶλλον ἢ ἐκ προσθήκης.

;Προσ·εμ·πικραίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Ἐρεθίζομαι ἔτι μᾶλλον κατά τινος. »Προσεμπικρανέεσθαι (ἄλλ. διορθ. »Πάρος, ἐμπικρανέεσθαι) ἔμελλον αὐτοῖσι,« Ἡρ.

Προσ·εμ·πίπλημι, Μ. εμπλήσω. Γεμίζω ἔτι μᾶλλον.

Προσ·εμ·πίπρημι, Μ. εμ.πρήσω (ἀόρ. Προσενέπρησα κτλ.). Πυρπολῶ (Κατακαίω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον. »Πυρίκαυτα γὰρ ἐόντα τὰ ἕλκεα, προσεμπίπραται ὑπὸ τῆς θέρμης τῆς ἀναπνοῆς,« Ἀρετ.

Προσ·εμ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Προσενέπεσον κτλ.). (μὲ δοτ.) Πίπτω μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· συμπίπτω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

†Προσ·εμ·πλάσσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσεμπάσσω.

Προσ·εμ·πλέκω, Μ. πλέξω. Ἐμπλέκω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ·εμπλήσω, μέλλ. τοῦ Προσμπίπλημι.

†Προσ·εμ·πολάω-ῶ, Μ. ήσω. Κερδίζω ἔτι μᾶλλον ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσλαμβάνω.

Προσεμπρήσω, μέλλ. τοῦ Προσεμπίπρημι.

Προσ·εμ·πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξάπτω (Φλογίζω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ·εμ·φαίνομαι, Μ. φανοῦμαι ἢ φανήσομαι. Φαίνομαι μέσα εἰς (Ἐμφαίνομαι) προσέτι.

Προσ·εμ·φανίζω, Μ. ίσω. Ἐμφανίζω (Παραστήνω, Ἀποδεικνύω) προσέτι.

Προσεμφέρεια (ἡ). κάποια ὁμοιότης, [ἐκ τοῦ

Προσεμφερής, έος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.) σχεδὸν ὅμοιος (ἐμφερής), παρόμοιος.

Προσ·εμ·φέρω, Μ. οίσω (ἀόρ. Προσενήνεγκα κτλ.), = Προσεμφορέω (;). 2) (μσ.) εἶμαι σχεδὸν ἢ κατά τι ὅμοιος· ὁμοιάζω ὁπωσοῦν, (κοιν.) παραφέρνω.

Προσεμφερῶς, ἐπίρ. Μὲ κάποιαν ὁμοιότητα.

Προσ·εμ·φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ, Ῥήχνω) μέσα πρὸς τοῖς ἄλλοις· (μσ. μὲ γεν.) ῥήχνω μέσα μου (τρώγω κατὰ κόρον) ἀκόμη καὶ ἀπό.

Προσ·εμ·φράσσω (ττω), Μ. φράξω. Προσπίπτων ἐμφράσσω, (συγχ. τῷ Προεμφράσσω).

Προσ·εμ·φύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Προσενέφυν κτλ.)· Προσκολλῶμαι προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον· προσγίνομαι ὡς ἔμφυτος ἰδιότης ἢ (μσ.) προσλαμβάνω ὡς ἔμφυτον ἰδιότητα.

Προσέναγχος, ἐπίρ. Σχεδὸν πρὸ ὀλίγου.

;Προσέναχε, Δ. ἀντὶ Προσένηχε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Προσνήχω.

Προσ·εν·δείκνυμαι, Μ. δείξομαι. Δείχνω ἐμπράκτως (Ἀποδείχνω) προσέτι.

Προσενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσφέρω.

Προσ·εν·εδρεύω, Μ. εύσω. Ἐνεδρεύω (Παραμονεύω) ἀκόμη ἢ (μὲ δοτ.) πλησίον εἰς.

Προσ·εν·είρω, Μ. ερῶ (;). Ἐμβάλλω ὡς ἐκ προθέσεως, παρεμβάλλω, παρενείρω.

Προσενεκτέον, θετ. τοῦ Προσφέρω.

;Προσ·ενέπω (εὔχρ. μόνον τὸ Ποιητ. Προσεννέπω), Μ. ενισπήσω, Π. λέγω (ὁμιλῶ ἀποτεινόμενος) πρός τινα, Προσφωνῶ, Προσαγορεύω.

Προσένευσα, ἀόρ. α'. τοῦ Προσνεύω ἢ 2) τοῦ Προσνέω.

Προσ·εν·έχομαι, Μ. έξομαι. Ἐνέχομαι προσέτι.

Προσ·ενεχυράζω, Μ. άσω. Παίρνω (Κάμνω νὰ μοῦ δοθῇ) τι πρὸς τοῖς ἄλλοις ὡς ἐνέχυρον.

Προσενήνεγμαι, πθ. καὶ

Προσενήνοχα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Προσφέρω.

Προσ·ενθυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Προσενεθυμήθην κτλ.). Βάλλω κατὰ νοῦν (Παρατηρῶ, Συλλογίζομαι) ἐκτὸς τούτου.

Προσενθυμητέον, θετ. τοῦ προηγ

Προσ·εν·ίημι, Μ. εν·ήσω. Ἐμβάλλω προσέτι, προσθέτω τι μέσα εἰς, Προσεμβάλλω.

Προσ·εννέπω, Π. = Προσενέπω.

Προσ·εν·νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ (μὲ τὸν νοῦν μου) ἐκτὸς τούτου. » Καὶ γὰρ ἄλλο τι προσενενόησα (κατὰ διόρθ. τοῦ Σνεϋδέρου, ἀντὶ Προσενόησα),« Ξεν.

Προσ·εν·οχλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνοχλῶ προσέσι (ἐκ προσθήκης) ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ·ενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἑνόνω τι πρὸς ἄλλο, συνενόνω.

Προσ·εν·τάσσω (ττω), Μ. τάξω. Ἐμβάλλω προσέτι ἐν τάξει, προσθέτω, προσενείρω.

Προσ·εν·τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω τι ἔτι μᾶλλον ἐπάνω ἢ μέσα εἰς· (συνκδχ.) »Πληγὰς προσεντείνειν τινί, « Αχ., δίδειν (καταιβάζειν) προσέτι. (καὶ ἐνν. τοῦ ουσ.) »Ἑτέρας προσεντείνειν,« Πλ., νὰ τοῦ δώσῃ καὶ ἄλλαις (ἐνν. ξυλιαίς).

Προσ·εν.τέλλω (τέλλομαι), Μ. τελοῦμαι. Παραγγέλλω προσέτι (ἐκτὸς τούτου).

Προσ·εν·τίθημι, Μ. ενθήσω. Ἐμβάλλω προσέτι.

†Προσ·εν·τίκτω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεντίκτω.

Προσ·εν·τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι καὶ ἐντρυφῶ.

†Προσ·εν·τυγχάνω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεντυγχάνω.

Προσ·εν·υβρίζω, Μ. ίσω. Ἐνυβρίζω (Ἐπεμβαίνω ὑβριστικῶς) ἔτι μᾶλλον.

Προσ·εν·υφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω ἀνάμεσα (Παρενείρω εἰς τὸ ὕφασμα) καὶ ἄλλα πλουμίδια, ἐνυφαίνω προσέτι καί.

Προσ·εξ.αγριαίνω, Μ. ανῶ. Ἐξαγριόνω ἔτι μᾶλλον.

Προσ·εξ·αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Προσεξεῖλον κτλ.). Παίρνω (Ἐβγάζω) προσέτι ἀπὸ μέσα· ἐβγάλλω ἀπὸ τὴν μέσην (ἀφανίζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις· (μσ.) ἐκλέγω προσέτι διὰ χρῆσίν μου.

Προσ·εξ·αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω ἀκόμη ἤ, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπάνω, σηκόνω ϗ 'παίρνω ἐκτὸς τούτου.

Προσ·εξ·αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Προσεξήμαρτον κτλ.). Κάμνω καὶ ἄλλο λάθος (ἁμάρτημα).

Προσ·εξ·ανδραποδίζομαι, Μ. ίσομαι. Προσέτι καὶ ἀνδραποδίζομαι (σκλαβόνω). (εἰς τὸν Ἡρ. ἀναγν. διῃρημ. Πρὸς ἐξανδραποδισμόν).

Προσ·εξ·αν·ίσταμαι, Μ. εξανα·στήσομαι (ἀόρ. β'. Προσεξανέστην κτλ.). Σηκόνομαι ἐπάνω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ πρὸς σκοπόν τινα.

Προσ·εξ·απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαπατῶ προσέτι.

†Προσ·εξ·απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναπτύσσω (Σαφηνίζω) ἔτι μᾶλλον.

;Προσ·εξ·απο·στέλλω, Μ. στελῶ. Ἐξαποστέλλω προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεξαποστέλλω).

Προσ·εξ·άπτω, Μ. άψω. Ἐξάπτω (Ἐρεθίζω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ·εξ·ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Καλλωπίζω τι

μὲ πλειοτέραν ἐξάσκησιν (ἐξεργασίαν), τὸ κάμνω ἐντελέστερον.

Προσ·εξ·ελαύνω, Μ ·ελάσω·'Εκδιώκω προσέτι·(ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) ἐβγαίνω μὲ στράτευμα (κάμνω ἐκδρομὴν) κατά τινος.

Προσ·εξ·ελέγχω, Μ. ελέγξω. 'Εξελέγχω (Ἀποδεικνύω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ·εξ·ελίσσω(ττω), Μ. ελίξω. Ξετυλίσσω προσέτι · (μτνμ.) παρατάττω δι' ἐξελιγμοῦ καὶ ἄλλους στρατιώτας.

Προσ·εξ·εμέω-ῶ, Μ. εμέσω. 'Εξερνῶ προσέτι καί.

Προσ·εξ·εργάζομαι, Μ. άσομαι. 'Εξεργάζομαι (Κατορθόνω, Ἀποτελειόνω) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·εξ·ερεθίζω, Μ. ίσω. 'Ερεθίζω ἔτι μᾶλλον.

Προσ·εξ·ερείδομαι, Μ. ερείσομαι. (μὲ δοτ. ꞇ αἰτ. προθετ.). Ἀκκουμβῶ δυνατά ἐπάνω εἴς τι πρὸς (σκοπόν τινα).

;Προσ·εξ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Προσεξῆλθον κτλ). (μὲ δοτ.) 'Εβγαίνω (ἵνα ὑπάγω) πρὸς, (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Προέρχομαι ἢ Προεξέρχομαι).

Προσ·εξετάζω, Μ. άσω. 'Εξετάζω προσέτι.

Προσεξεταστέον, θετ. τοῦ προηγ.

†Προσ·εξ·ευμαρίζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προεξευμαρίζω.

Προσεξεύρεσις, εως (ἡ). νέα (ἐκ προσθήκης) ἐφεύρεσις.

Προσεξεύρημα (τό). πᾶν ὅ,τι προσεξεῦρέ (προσεπενόησέ) τις.

Προσ·εξ·ευρίσκω, Μ. ευρήσω. Εὑρίσκω ('Εφευρίσκω) προσέτι.

Προσ·εξ·ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. 'Εξηγῶ ἢ Διηγοῦμαι προσέτι.

Προσ·εξ·ηπειρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω ὁλονὲν εἰς ἤπειρον.

Προσ·εξ·ικμάζω, Μ. άσω. 'Εξικμάζω προσέτι.

Πρόσεξις, εως (ἡ), τὸ προσέχειν, προσοχή.

Προσ·εξ·ίστημι, Μ. προσεκ·στήσω. Κάμνω ἔτι μᾶλλον ἢ προσέτι καὶ ἐκστατικὸν, προσεπιφέρω καὶ ἔκστασιν.

Προσ·εξ·υβρίζω, Μ. ίσω. Προσέτι καὶ ὑβρίζω.

Προσ·εξ·ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ꞇ ώσω. Προσέτι ꞇ ἐξωθῶ (ἐξοστρακίζω).

Προσ·έοικα (πρκ. ἀντὶ ἐνς. τοῦ Προσείσκω). Εἶμαι ὅμοιος (ἢ σχεδὸν ὅμοιος) μὲ, παρεμφέρω· φαίνομαι ὡς νὰ (»Τοιούτοις δέ τισι προσέοικεν ὁ γράφων τὸν νόμον χρῆσθαι,« Δμ.)· (συνκδχ.) εἶμαι πρέσφορος (ἁρμόδιος), 'ταιρειάζω, (ὅθ. ἀπρσ.) » Προσέοικε, « = Προσήκει, καὶ (μτχ.) Προσεοικὼς,« = Προσήκων, 'ταιρειασμένος. » Ὅταν τις δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα,« Σοφ.

Προσεοικότως, ἐπίῤ. (μτχ.) Σχεδὸν ὁμοίως, παρεμφερῶς, παραπλησίως.

Προσεούρουν, Ἀττ. παρτ. τοῦ Προσουρέω.

Προσ·επ·αγγέλλομαι, Μ. αγγελοῦμαι. 'Υπόσχομαι ('Επαγγέλλομαι) προσέτι.

Προσ·επ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προσεπήγαγον κτλ.). 'Επιφέρω προσέτι, προσθέτω.

Προσ·επ·αθρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ προσέτι.

Προσεπαθρητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Προσ·επ·αινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Επαινῶ προσέτι.

Προσ·επ·αίρω, Μ. αρῶ. 'Επαίρω (Σηκόνω, Ἀνυψόνω) ἔτι μᾶλλον ἢ προσέτι.

Προσ·επ·αιτιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Κατηγορῶ προσέτι (ἐκτὸς τούτου).

Προσ·επ·αμύνω, Μ. υνῶ, = Προσβοηθέω.

Προσ·επ·αν·έρομαι, Μ. ερήσομαι. 'Ερωτῶ ('Ξαναρωτῶ) προσέτι.

Προσ·επ·ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Επανθῶ προσέτι.

Προσ·επ·αν·ίσταμαι, Μ. ανα·στήσομαι. 'Επαναςατῶ προσέτι.

Προσ·επ·απειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβερίζω προσέτι (ἐκτὸς τούτου), προσθέτω εἰς τὰς προλαβούσας ἀπειλὰς ꞇ ἄλλην.

Προσ·επ·αράομαι-ῶμαι, Μ. αράσομαι. Καταρῶμαι προσέτι.

Προσ·επ·άρχω, Μ. άρξω. Διοικῶ ('Εξουσιάζω) ὡς ἔπαρχος προσέτι.

Προσ·επ·αυξάνω(·αύξω), Μ. αυξήσω. Αὐξάνω ἔτι μᾶλλον.

Προσεπαύξησις, εως (ἡ). ἡ ἐκ προσθήκης ἐπαύξησις.

Προσ·επ·αυρίσκομαι (ἀόρ. Προσεπηυράμην). (μὲ γεν.) Ἀπολαμβάνω προσέτι, προσαπολαύω.

Προσ·επ·εγείρω, Μ. εγερῶ. 'Επεγείρω προσέτι.

Προσεπειπεῖν, ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσεπιλέγω.

Προσ·επ·εισ·άγω, Μ. άξω, = Προσεπιφέρω.

Προσ·επ·εισ·φέρω, Μ. εισ·οίσω (ἀόρ. Προσεπεισήνεγκα κτλ.). Εἰσφέρω προσέτι, προσθέτω εἰς τὴν προσγενομένην εἰσφοράν. »Χάριν —,« Πλδ., ὁμολογῶ περισσοτέραν.

Προσ·επ·ελπίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ ἔτι μᾶλλον ἢ ἐκτὸς τούτου.

Προσ·επ·εμ·βαίνω, Μ. βήσομαι. 'Επεμβαίνω ἔτι μᾶλλον, ἤ· καὶ ἐπεμβαίνω προσέτι (εἰς τὴν δυστυχίαν τινός).

Προσ·επ·εμ·βάλλω, Μ. βαλῶ. 'Εμβάζω μεταξὺ (Παρενείρω) καὶ ἄλλα, προσθέτω εἰς τὰ ἤδη παρεμβεβλημένα.

Προσ·επ·εξ·εργάζομαι, Μ. άσομαι. 'Επεξεργάζομαι ἔτι μᾶλλον ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσεπεξεργασια (ἡ). νέα (ἐκ προσθήκης) ἐπεξεργασία.

Προσ·επ·εξ·ευρίσκω, Μ. ευρήσω (ἀόρ. -εῦρον κτλ.). 'Εφευρίσκω προσέτι, ἐπινοῶ (προσθέτω εἰς τὰς προλαβούσας ꞇ ἄλλας) νέας ἐφευρέσεις.

Προσ·επ·εξ·ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαι ἢ 'Εξηγῶ σαφέστερον ('Επεξηγῶ) ἐκτὸς τούτου.

Προσ·επ·εργάζομαι, Μ. άσομαι, = Προσεπεξεργάζομαι.

Προσ·επ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Προσεπῆλθον κτλ.). 'Επέρχομαι (Διοδεύω) προσέτι ἢ ἐπανειλημμένως.

Προσ·επ·ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ερωτῶ μὲ περιέργειαν προσέτι, κάμνω ἐπανειλημμένως ꞇ ἄλλας ἐρωτήσεις, 'ξαναρωτῶ καὶ περί.

†Προσεπερωτητής, οῦ (ὁ). ὁ προσεπερωτῶν (κάμνων δικαστικὰς προσεπερωτήσεις), (Λτ.) adstipulator.

Προσέπεσον, ἀόρ. β'. τοῦ Προσπίπτω.

Προσ·επ·εύχομαι, Μ. εύξομαι. 'Επεύχομαι προσέτι.

Προσ·επηρεάζω, Μ. άσω. Πειράζω ἐκτὸς τούτου ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ·επ·ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Καὶ ἐπηχῶ προσέτι.

Προσ·επι·βαίνω, Μ. βήσομαι, = Προσεμβαίνω· (τρπ.) Προσεπεμβαίνω.

Προσ·επι·βάλλω, Μ. βαλῶ. 'Επιβάλλω προσέτι, προσθέτω περιπλέον.

Προσ·επι·βλάπτω, Μ. βλάψω. Βλάπτω ἔτι μᾶλλον.

Προσ·επι·βλαστάνω, Μ. βλαςήσω. 'Εβγάζω ἔπειτα ꞇ ἄλλα βλαστάρια.

Προσ·επι·βλέπω, Μ. βλέψω. 'Επιβλέπω (Παρατηρῶ) προσέτι.

Προσ·επι·βοάω-ῶ, Μ. βοήσομαι. Φωνάζω καὶ ἐγὼ ἐπάνω εἴς τι, ἐπευφημῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ μὲ ἐπανειλημμένας ἀναφωνήσεις.

Προσ·επι·βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω μετ' ἄλλων πρὸς βοήθειάν τινος.

Προσ·επι·βουλεύω, Μ. εύσω. Προσέτι (ἐκτὸς τούτου) ꞇ ἐπιβουλεύομαί τινα, (εἰς τὸν Θκ. διορθ. Προεπιβουλεύω).

;Προσ·επι·γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ προσέτι.

Προσ·επι·γίγνομαι, Μ. γενήσομαι. Γεννῶμαι ἢ Γίνομαι ἢ Ἔρχομαι (Παραγίνομαι) πρὸς τοῖς ἄλλοις, συμβαίνω προσέτι.

Προσ·επι·γιγνώσκω (γινώσκω), Μ. επιγνώσομαι. Γνωρίζω προσέτι (ὡς ἐκ προσθήκης).

Προσ·επι·γλισχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ἔτι μᾶλλον γλίσχρον.

Προσ.επι·γράφω, Μ. γράψω. 'Επιγράφω προσέτι, προσθέτω εἰς ἐπιγραφήν.

Προσ·επι·δαψιλεύομαι, Μ. εύσομαι. Δίδω προσέτι πλουσιοπαρόχως.

Προσ·επι·δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω προσέτι· (μτ.) κάμνω ἐκτὸς τούτου ꞇ ἐπίδειξιν.

Προσ·επι·δέομαι, Μ. δεήσομαι, = Προσδέομαι.

Προσ·επι·δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Προσ·επι·δέω, Μ. δήσω. Δένω προσέτι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπὸ, (παρβλ. Προσεπικαταδέω).

Προσ·επι·δημέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Επιδημῶ (Φθάνω ἢ Διατρίβω ὡς ἐπίδημος) εἰς.

Προσ·επι·διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω ἔπειτα ἐκτὸς τούτου,

Προσ·επι·δίδωμι, Μ. επι·δώσω (ἀόρ. Προσεπέδωκα κτλ.). Δίδω αὐτοπροαιρέτως (Χαρίζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ περιπλέον· (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) προκόπτω (αὐξάνω, ἐπιδίδω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ·επι·δι·ορίζω, Μ. ίσω. Διαιρῶ (Διαστέλλω) ἢ Προσδιορίζω ἐκ προσθήκης.

Προσ·επι·δομέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω ἐπὶ προϋπαρχούσης οἰκοδομῆς, προσεποικοδομῶ.

Προσ·επι·δοξάζω, Μ. άσω. Ἀποδέχομαι (Συγκατατίθεμαι μὲ) τὴν γνώμην (δόξαν) τινος.

Προσεπιδοτικός, ή, όν. Ὁ συνειθίζων ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ νὰ προσεπιδίδῃ, μεταδοτικὸς ἐκ προαιρέσεως.

Προσ·επι·δράσσομαι (δράττομαι), Μ. δράξομαι. (μὲ γεν.) Βάλλω εἰς τὸ χέρι (Οἰκειοποιοῦμαι) προσέτι.

Προσ·επι·δυσφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι καὶ δυσφορῶ, ἤ· δυσφορῶ ἔτι μᾶλλον.

†Προσ·επι·ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Συνδέω (Συνενόνω) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·επι·ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ μετ' ἐπιμονῆς (Ἀναζητῶ) προσέτι.

Προσ·επι·θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι, = Προσεπιθεωρέω.

Προσ·επι·θεσπίζω, Μ. ίσω. Προθεσπίζω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσεπιθέον, θετ. τοῦ Προσεπιτίθημι.

Προσ·επι·θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ προσεκτικῶς (Παρατηρῶ) προσέτι.

Προσεπιθεωρητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Προσ·επι·θλίβω, Μ. θλίψω. Πατῶ (Ζουλῶ) ἔτι μᾶλλον ἢ ἐκτὸς τούτου ἀπὸ 'πάνω.

Προσ·επι·θρύπτω, Μ. θρύψω. 'Εκνευρίζω ὑπὸ τρυφῆς ἔτι μᾶλλον.

Προσ·επι·θύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω προσέτι.

Προσ·επι·καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. 'Εγκαλῶ (Κατηγορῶ) προσέτι. 2) (μσ.) ἐπικαλοῦμαι προσέτι.

†Προσ·επι·καλλωπίζω, Μ. ίσω. Καλλωπίζω ἀπὸ 'πάνω ('Εγκαλλωπίζω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ·επι·κατα·δέω, Μ. δήσω. Προσθέτω τι ἔπειτα εἰς εἶδος ἐπιδέσμου.

Προσ·επι·κατα·τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω (Βιάζω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ·επί·κειμαι, Μ. κείσομαι. 'Επίκειμαι ('Επιμένω ἀπαιτῶν) καὶ ἐγὼ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·επι·κερτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιγελῶ προσέτι ꞇ μὲ πικροὺς σαρκασμούς.

Προσ·επι·κηρύσσω(ττω), Μ. ύξω. Κηρύττω ἐκτὸς τούτου πανταχοῦ, διακηρύττω πρὸς τοῖς ἄλλοις· ἐπικηρύττω ꞇ ἀμοιβὴν κατά τινος.

Προσ·επι·κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω ὀλίγον ('Επικλίνω) πρὸς, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσαποκλίνω).

Προσ·επι·κλύζω, Μ. κλύσω. 'Επικλύζω (Κατακλύζω) ὡς ἐκ προσθήκης.

Προσ·επι·κλώθω, Μ. κλώσω. 'Επικλώθω προσέτι.

Προσ·επι·κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω ἔτι μᾶλλον ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·επι·κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Επικρατῶ ('Υπερισχύω) ἔτι μᾶλλον, γίνομαι ἐπικρατέστερος.

Προσ·επι·κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω ꞇ (Ἀττ.) κρεμάω-ῶ. Κρεμνῶ προσέτι ἐπάνω εἰς, προσεξαρτῶ.

Προσ·επι·κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ ἀκόμη ἀπὸ 'πάνω.

Προσ·επι·κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις (Προσαποκτῶ) ἔπειτα.

†Προσεπίκτισμα (τό). οἰκοδόμημα κτισμένον ἔπειτα (προςεθὲν εἰς τὸ ὅλον τοῦ κτιρίου).

Προσ·επι·λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω λαλῶν, προσεπιλέγω.

Προσ·επι·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προσεπέλαβον κτλ.). 'Παίρνω προσέτι. ‖ (μσ. μὲ δοτ. ꞇ γεν.) λαμβάνω μέρος μετά τινος (τὸν βοηθῶ) εἴς τι. » Οὐδένα φασὶ σφίσι προσεπιλαβέσθαι τοῦ πολέμου,« 'Ηρ.

Προσ·επι·λέγω, Μ. λέξω (ἀόρ. ἀνμλ. Προσεπεῖπον κτλ.). 'Επιλέγω πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσθέτω ἐπὶ πᾶσιν εἰς ὅσα εἶπα. » Καὶ τὴν αἰτίαν προσεπιλέγειν,« Θμς. 2) (μσ.) ἐκλέγω πρὸς τοῖς ἄλλοις. »Προσεπελέξατο τῶν πολιτῶν τοὺς ἐναντιουμένους,« Διόδ.

Προσ·επι·λιμώττω, Μ. λιμώξω. Λιμάζω (Ψοφῶ τῆς πείνας) ἔτι μᾶλλον.

Προσ·επι·λιπαίνω, Μ. ανῶ. Ἀρτύω (Καρυκεύω) προσέτι καὶ μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ λίπος, προσθέτω ἐν εἴδει λίπους.

Προσ·επι·λιχμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Προσδαπανῶ λιχμώμενος (γλείφων τὸ αἷμα ὡς τὰ θηρία).

Προσ·επι·λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζω (Συλλογίζομαι) προσέτι.

Προσ·επι·λοιμώττω, Μ. λοιμώξω. Πάσχω προσέτι καὶ ὑπὸ λοιμοῦ.

Προσ·επι·μανθάνω, Μ. μαθήσομαι. Μανθάνω ἔπειτα πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·επι·μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Επιμαρτυρῶ προσέτι.

Προσ·επι·μασσάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Προσέτι καὶ μασῶ κἄτι τι.

Προσ·επι·μελέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ γεν.) 'Επιμελοῦμαι ('Εννοιάζομαι) προσέτι.

Προσ·επι·μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω περισσότερον τοῦ μέτρου, προσθέτω ὡς ἐπίμετρον, Προσεπιδίδωμι. » Τὸ πολὺ τῆς ἡμέρας προσεπιμετρεῖν τῷ ὕπνῳ,« Ἀθ.

;Προσ·επι·μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μηχανῶμαι ('Εφευρίσκω μηχανώμενος) προσέτι, προσεπινοῶ μηχανάς.

Προσεπιμηχανητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Προσ·επι·μίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω προσέτι.

Προσ·επι·μιμνήσκομαι, Μ. επι·μνησθήσομαι. 'Ενθυμοῦμαι προσέτι.

Προσ·επι·νεύω, Μ. νεύσω. 'Επινεύω (Συγκατανεύω) προσέτι.

Προσ·επι·νοέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Επινοῶ προσέτι, προσεφευρίσκω.

Προσεπινοητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Προσ·επι·νύσσω(ττω), Μ. νύξω. Κεντῶ (Τρυπῶ μὲ τὸ νυςέρι) προσέτι ἀπὸ 'πάνω.

Προσ·επι·ορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καὶ ὅρκον ψευδῆ (καὶ ἐπιορκῶ) προσέτι.

Προσ·επι·πάσσω, Μ. πάσω. Πασσίζω (Κουκίζω) προσέτι ἀπὸ 'πάνω, (Ἀρετ.).

Προσ·επι·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω προσέτι.

Προσ·επι·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι καὶ ἐπιπηδῶ.

Προσ·επι·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. (μὲ δοτ.) Προσέτι καὶ ἐπιπίπτω κατά τινος.

Προσ·επι·πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. Προσθέτω τι ὡς πλάσμα ἔπειτα, προσεπινοῶ πλάσματα.

,Προσ·επι·πλέκω, Μ. πλέξω. Προσθέτω ἔπειτα (Παρενείρω) πρὸς τοῖς ἄλλοις. » Τοῖς ἔξωθεν προσεπιπλεκομένοις (διορθ. προσεπιπλαττομένοις), « Ἀλέξ. Τραλλ.

†Προσ·επι·πλέω, Μ. πλευσοῦμαι. (μὲ δοτ.) 'Επιπλέω (Κινοῦμαι νὰ ἐπιπέσω μὲ τὸ πλοῖόν μου) κατά τινος.

Προσ·επι·πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. 'Επιπλήττω πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἤ· Καὶ ἐπιπλήττω προσέτι.

Προσ·επι·πνέω, Μ. πνεύσω. 'Επιπνέω πρός.

Προσ·επι·πονέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Υποφέρω ἀκόμη κόπον, προσκαρτερῶ ἐπιπόνως.

Προσ·επιῤ·ῥέπω, Μ. ῥέψω, = Προσεπικλίνω.

Προσ·επιῤ·ῥέω, Μ. ῥεύσω ἢ ῥυήσομαι (ἀόρ. Προσεπεῤῥύην κτλ.). Συῤῥέω ('Επιῤῥέω) προσέτι.

Προσ·επιῤ·ῥίπτω, Μ. ῥίψω. 'Επιῤῥίπτω προσέτι ἢ ἐκ τοῦ πλησίον.

Προσ·επιῤ·ῥώννυμι, Μ. ῥώσω. 'Ενισχύω ('Ενδυναμόνω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ·επι·σεμνύνω, Μ. υνῶ. Τιμῶ (Σεμνύνω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσ·επι·σημαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Δείχνω προσέτι διὰ σημείων, κάμνω σημειώδες πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·επι·σιτίζομαι, Μ. ίσομαι. 'Εφοδιάζομαι καὶ μὲ ἄλλας τροφάς.

Προσ·επι·σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·επι·σκευάζω, Μ. άσω. Διορθόνω ('Επισκευάζω) προσέτι.

Προσ·επι·σκήπτω, Μ. σκήψω. Παραγγέλλω ἢ Παρακαλῶ προσέτι.

Προσ·επι·σκώπτω, Μ. σκώψω. Καὶ περιπαίζω προσέτι, ἤ· Προσθέτω ἐν εἴδει σκώμματος.

Προσ·επι·σπάομαι-ῶμαι, Μ. σπάσομαι. Σύρω πρὸς τοῖς ἄλλοις μαζῇ μου (κατόπιν μου, πρὸς τὸ μέρος μου).

Προσ·επι·στάζω, Μ. στάξω. Στάζω προσέτι ἀπὸ 'πάνω.

Προσ·επίσταμαι, Μ. επιστήσομαι. 'Ηξεύρω προσέτι (ἐκτὸς τούτου).

Προσ·επι·στείχω (χ. Μ.), (ἀόρ. Προσεπέστιχον), Π. ὑπάγω κατ' ὀλίγον πρὸς, προσέρχομαι, πλησιάζω.

Προσ·επι·στέλλω, Μ. στελῶ. Μηνῶ προσέτι (ἐκτὸς τούτου), παραγγέλλω (κυρ. δι' ἐπιστολῆς) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·επι·στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεφανόνω (ἢ Καὶ στεφανόνω) προσέτι.

†Προσ·επι·συν·άπτω, Μ. άψω. Συνάπτω προσέτι, προσθέτω.

Προσ·επι·συν·είρω, Μ. ερῶ(;). 'Επισυνείρω προσέτι, προσθέτω συνείρων (ὁρμαθιάζων).

Προσ·επι·σύρω, Μ. συρῶ. 'Επισύρω προσέτι.

Προσ·επι·σφάζω(σφάττω), Μ. σφάξω. Σφάζω προσέτι ἐπάνω εἰς.

Προσ·επι·σφίγγω, Μ. σφίγξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σφίγγω (Προσαρμόζω σφικτά) τι ἐπάνω εἰς.

Προσ·επι·σφραγίζομαι, Μ. ίσομαι. 'Επικυρόνω καὶ μὲ τὴν σφραγῖδά μου, προσθέτω ἐπὶ πᾶσιν ὡς ἐπισφράγισμα τῶν λόγων μου.

Προσ·επι·σχυρίζω, Μ. ίσω. Ἰσχυροποιῶ ('Ενδυναμόνω, Ἀσφαλίζω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ·επι·σωρεύω, Μ. εύσω. 'Επισωρεύω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἔτι μᾶλλον.

†Προσ·επι·ταλαιπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ταλαιπωροῦμαι ('Επιμένω ταλαιπωρούμενος) ἀκόμη.

Προσ·επι·τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Προστάζω (Παραγγέλλω) προσέτι.

Προσ·επι·τείνω, Μ. τενῶ. Ἐπιτείνω (Αὐξάνω) ἔτι μᾶλλον· (τρπ.)=Προσεπικατατείνω.

Προσ·επι·τελέω-ῶ, Μ. έσω. Ἐκτελῶ (Ἐπιτελῶ) προσέτι.

Προσ·επι·τερατεύομαι, Μ. εύσομαι. Προσθέτω καὶ ἄλλα τεράστια συμβάντα (εἰς διήγησίν τινα), Προσεπιτραγωδέω.

Προσ·επι·τέρπομαι, Μ. τέρψομαι ἢ ταρπήσομαι. Εὐφραίνομαι ἔτι μᾶλλον, ἀπολαμβάνω νέαν τέρψιν.

Προσ·επι·τεχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Τεχνάζομαι (Μηχανῶμαι) προσέτι· ἐφευρίσκω καὶ ἄλλην τέχνην (πανουργίαν).

Προσ·επι·τίθημι, Μ. επι·θήσω (ἀόρ. Προσεπέθηκα κτλ.). Ἐπιθέτω (Ἐγχειρίζω) προσέτι· προσθέτω περιπλέον.

Προσ·επι·τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ′.) Μέμφομαι (Ἐπιπλήττω) προσέτι.

†Προσ·επι·τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω καὶ ἄλλας τραγικὰς περιπετείας (ὑπερβολάς), μεγαλοποιῶ ἔτι μᾶλλον ἐπὶ τὸ τραγικώτερον.

Προσ·επι·τρέπω, Μ. τρέψω. Δίδω ἄδειαν (Ἀφίνω εἰς τὴν ἀπόφασιν ἢ τὴν ἐξουσίαν τινος, Ἐμπιστεύομαι) προσέτι.

Προσ·επι·τρίβω, Μ. τρίψω. Ἐπιτρίβω ἔτι μᾶλλον ἢ ὁμοῦ μὲ, ἀφανίζω κατὰ κράτος.

Προσ·επι·τροπεύω, Μ. εύσω. Ἐπιτροπεύω (καὶ πθ. Ἐπιτροπεύομαι) περισσότερον καιρὸν ἀκόμη.

Προσ·επι·τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Προσεπέτυχον κτλ.). (μὲ γεν.) Κατορθόνω (Ἐπιτυγχάνω) προσέτι.

Προσ·επι·φαίνομαι, Μ. φανήσομαι. Φαίνομαι (Ἐπιφαίνομαι) ἀκόμη.

Προσ·επι·φέρω, Μ. επ·οίσω (ἀόρ. Προσεπήνεγκα κτλ.). Ἐπιφέρω πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσθέτω. » Τὸν κολοφῶνα—, « Κλμ. 2) παράγω (καρποφορῶ) προσέτι. » Ἡ γῆ, φέρουσα ταῦτα ἀφ᾽ ὧν ζῶσιν οἱ ἄνθρωποι, ꝁ ἀφ᾽ ὧν ἡδυπαθοῦσι προσεπιφέρει, « Ξεν.

Προσ·επι·φημίζω, Μ. ίσω. Ἀποδίδω προσέτι (Προσθέτω) φήμην τινὰ εἴς τι, προσθέτω ἐν εἴδει ἐπιφημίσεως.

Προσ·επι·φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ἀποκρίνομαι συμφώνως ἢ προσφυῶς εἴς τι· (μτνμ. ἐπὶ οἰωνῶν) φαίνομαι αἴσιος, ἐπιτρέπω νὰ γένῃ τι.

Προσ·επι·φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω ἐν εἴδει φιλοσοφικῆς παρατηρήσεως, λέγω φιλοσοφῶν προσέτι.

Προσ·επι·φιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προσφέρω φιλοτίμως πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσεπιδαψιλεύομαι.

Προσ·επι·φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ὑπάγω (Πλησιάζω) συχνὰ εἰς.

Προσ·επι·φορτίζω, Μ. ίσω. Ἐπιφορτίζω ἔτι μᾶλλον.

Προσ·επι·φύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Προσεπέφυν κτλ.). Φυτρόνω (Γεννῶμαι ἢ Προσκολλῶμαι) ἔπειτα ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπάνω εἰς.

Προσ·επι·φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω ὡς ἐπιφώνημα, ἐπιφωνῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·επι·χαράσσω, Μ. άξω. Ἐγχαράττω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπάνω εἰς.

Προσ·επι·χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω προσέτι χάριν, κάμνω τι περιπλέον (προσθέτω) κατὰ χάριν.

Προσ·επι·χειρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιχειρῶ προσέτι· προσθέτω ὡς ἐπιχείρημα.

Προσ·επι·χέω, Μ. χεύσω. Χύνω προσέτι ἀπὸ πάνω.

Προσ·επι·χλευάζω, Μ. άσω. Χλευάζω ἔτι μᾶλλον.

Προσ·επι·χώννυμι, Μ. χώσω. Γεμίζω (Σκεπάζω) προσέτι μὲ χῶμα, προσθέτω νέον πρόσχωμα.

Προσ·επι·ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. Ψεύδομαι προσέτι, προσθέτω ꝁ ἄλλο ψεῦδος.

Προσ·επι·ψηφίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐπιψηφίζομαι προσέτι.

Προσεπλάκην, πθ. ἀόρ. 6′. τοῦ Προσπλέκω.

Προσ·επ·οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐποικοδομῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσθέτω εἰς τὰ ἐποικοδομηθέντα.

Προσ·επ·όμνυμι, Μ. ομοῦμαι (ἀόρ. Προσεπώμοσα). Ὁρκίζομαι προσέτι, ἢ· Κάμνω ἀκόμη (προσθέτω εἰς ὅσα λέγω) ꝁ ὅρκον.

Προσ·επ·ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Καὶ χορεύω προσέτι ἐπάνω εἰς.

Προσ·επ·οφλισκάνω, Μ. οφλήσω. Μένω χρεώστης ἢ ἔνοχος (Καταδικάζομαι) προσέτι.

Προσεπτύγμην, πθ. ὑπερσ. τοῦ Προσπτύσσω.

Προσ·ερανίζω, Μ. ίσω. Προσθέτω τι τὸ ὁπ. ἐρανίσθην (πῆρα ἀπ᾽ ἄλλου). » Τὴν περίοδον παραπληρώματι λέξεως προσηρανίσθαι, « Δ. Ἀλ., εἶνε παραγεμισμένη μὲ λέξεις παρμένας ἀπ᾽ ἐδῶ ꝁ ἀπ᾽ ἐκεῖ.

Προσ·εργάζομαι, Μ. άσομαι. Κερδίζω (Ἀποκτῶ, Κατορθόνω) προσέτι διὰ τῶν κόπων μου, (μὲ δοτ. ἐκ δ′.) κατορθόνω τι περιπλέον πρὸς χάριν τινός.

Πρόσεργος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς ἔργον εὔχρηστος (ἁρμόδιος).

Προσ·ερεθίζω, Μ. ίσω. Ἐρεθίζω ἔτι μᾶλλον.

Προσ·ερείδω, Μ. ερείσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ′.) Ἀκκουμβῶ τι (καὶ ἐλλ. ἢ μσ. Ἐπιστηρίζομαι ἢ Ἐπιμένω ἢ Πίπτω μὲ ὅλον μου τὸ βάρος) ἐπάνω εἰς. » Τοὺς ἐμπροσθίους τῶν ποδῶν τῷ τείχῳ προσερείσῃς, « Μυθ. » Κλίμακας τῷ τείχει προσερείσαντες, « Πλ6. (ꝁ μτνμ.) » Ὠκεανῷ προσερεῖσαι Μακεδονίαν, « Πλ. προσθεῖναι. (καὶ ἐλλ.) » Προσερείδουσα τοίχοις καὶ ὀρόφοις, « αὐτ., ἐπιστηριζομένη.

Προσέρεισις, εως (ἡ), τὸ προσερείδειν ἢ προσερείδεσθαι, ἐπακκούμπησις.

Προσερέτης, ου (ὁ). ὁ προσερέσσων, κωπηλάτης.

;Προσ·ερέσσω, Μ. ερέσω. Κωπηλατῶ πρός

Προσ·ερεύγομαι, Μ. ερεύξομαι (ἀόρ. Προσήρυγον κτλ.). Ῥεύγομαι μέσα εἰς τὸ πρόσωπόν τινος· ξερνῶ (κυρ. καὶ μτνμ.) ἐπάνω εἰς. » Κύματα προσερεύγεται πέτρην, « Ἰλ. Ο., προσβάλλουν ἀφρίζοντα.

Προσερέω-ῶ, μέλλ. (ἀνμλ.) τοῦ Προσαγορεύω.

Προσ·ερίζω, Μ. ίσω. Φιλονεικῶ (Ἀγωνίζομαι) πρός τινα, συναγωνίζομαι.

Προσ·έρομαι, Μ. ερήσομαι,=Προσερωτάω.

Προσ·ερπύζω, Μ. ύσω καὶ

Προσ·έρπω, Μ. ερψω (ἀόρ. Προσείρπυσα κτλ.). Πλησιάζω ἕρπων (συρόμενος), πλησιάζω κατ᾽ ὀλίγον ἢ ἀνεπαισθήτως, (Π.) φθάνω ὅσον οὔπω. καταντῶ. » Τὸν προσέρποντα χρόνον, « Πίνδ., τὸν μέλλοντα. » Ἴδ᾽ ἁ χάρις ἐς τί ποθέρπει, « Θκρ., ποῦ καταντᾷ.

Προσ·ερυγγάνω, Μ. ερεύξομαι,=Προσερεύγομαι.

Προσ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Προσῆλθον κτλ.). (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) Ἔρχομαι ἢ Ὑπάγω πρός τινα, πλησιάζω· σμίγω, ἀνταμόνομαι· (ἐπὶ γυν.) συνευρίσκομαι· (ἐν γέν.) ἔχω σχέσιν μετά (εἶμαι μαθητής) τινος· φέρομαι οὕτως ἢ ἄλλως πρός τινα· ὑπάγω εἰς τὸν ναὸν νὰ προσευχηθῶ (ἴδε Πρόσοδος) ἢ (ἐκκλησ.) νὰ κοινωνήσω, (συνκδχ.) προσεύχομαι ἢ κοινωνῶ· γίνομαι προσήλυτος (θρησκείας τινός). (ἐπὶ εἰσοδημ.) συνάζομαι, προσοδεύομαι. » Νῦν ἐλάττω ἢ πρόσθεν προσέρχεται αὐτόθεν (ἀπὸ τῶν ἀργυρίων), « Ξεν., (ἴδε ꝁ Πρόσειμι).

Προσ·ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ προσέτι.

Προσεσηρώς, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τῆς μτχ. τοῦ Προσαίρω.

Προσέσθαι, μσ. ἀόρ. 6′. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσίημι.

Προσ·εσθίω, Μ. έδομαι (ἀόρ. Προσέφαγον κτλ.). Τρώγω προσέτι ἢ ὁμοῦ μὲ (ὡς προσφάγιον).

Πρόσεσις, εως (ἡ), τὸ προσίεσθαι, πρόσληψις, εἰσδοχή, παραδοχή.

Προσεσκληκώς, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τῆς μτχ. τοῦ Προσσκέλλω.

Προσεσπέριος καὶ Προσέσπερος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς ἑσπέραν (πρὸς δυσμάς), δυτικὸς ἢ βραδυνός. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) » Ποθέσπερα καὶ » Τὰ ποθέσπερα (Δ. ἀντὶ Προσέσπερα), « Θκρ., πρὸς τὸ ἑσπέρας, κατάβραδα.

;Προσέσχατος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς τὰ ἔσχατα μέρη (τὰ μεθόρια) τινὸς τόπȣ κείμενος, συνεχόμενος ἀμέσως, (εἰς τὸν Στρ6. διορθ. Προσεχέστατος).

Προσέσχε, γ′. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. 6′. τοῦ Προσέχω.

Προσ·εταιρίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ἑταῖρόν (σύντροφόν) τινος ἢ (μὲ αἰτ.) κάμνω σύντροφόν μου τινά, (ἐν γέν.) οἰκειοῦμαι, σχετίζομαι μετά τινος.

Προσεταιριστός (ὁ, ἡ). ὁ προσεταιρισθείς, (συντροφεύσας, οἰκειωθείς) πρός τινα, σύντροφος, ἐθελοντής.

Προσ·εταιρόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι,=Προσεταιρίζομαι.

Προσετέθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Προστίθημι

Προσετέος, α, ον, θετ. τοῦ Προσίημι (-εμαι)

Προσέτι, ἐπίρ. Πρὸς τούτοις, ἐκτὸς τούτου ἀκόμη.

Προσ·ευαγγελίζομαι, Μ. ίσομαι. Εὐαγγελίζομαι προσέτι.

Πρόσευγμα (τό). τὸ ἀντικείμενον τῆς προσευχῆς, εὐχή, τάξιμον.

Προσ·ευεργετέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐεργετῶ ἐκτὸς τούτου, προσθέτω καὶ ἄλλην εὐεργεσίαν, ἢ· καὶ εὐεργετῶ προσέτι.

Προσ·ευθύνω, Μ. υνῶ. Παίρνω λογαριασμὸν (εὐθύνας) παρά τινος, παραβάλλω τοὺς λογαριασμούς του πρὸς ἐξίσωσιν.

Προσ·ευκαιρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εὐκαιρῶ (Μεταχειρίζομαι τὸν καιρόν μου, Ἀσχολοῦμαι) εἴς τι.

Προσευκτήριον (τό). μέρος διὰ προσευχήν. 2) = Προσευχή.

Προσευκτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (χρησιμεύων) εἰς προσευχήν, ἢ 2) (;) ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ προσεύχηται.

Προσ·ευλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι καὶ εὐλογῶ.

Προσ·ευνάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ.) Πλαγιάζω πλησίον τινός.

Πρόσευξις, εως (ἡ), = Προσευχή.

Προσ·ευπορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ′.) Προμηθεύω (ꝁ μσ. Προμηθεύομαι) προσέτι.

Προσ·ευρίσκω, Μ. ευρήσω (ἀόρ. Προσεῦρον κτλ.). Εὑρίσκω (Ἐφευρίσκω) προσέτι.

†Προσ·ευσχολέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαι τὴν εὐκαιρίαν μου (Ἐνασχολοῦμαι) εἴς τι.

Προσ·ευφραίνω, Μ. ανῶ. Εὐφραίνω προσέτι.

Προσ·ευχαριστέω-ῶ, Μ. ήσω. Καὶ εὐχαριστῶ προσέτι.

Προσεφεῖτο, γ′. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Προσεφίημι.

Προσευχή (ἡ). εὐχή (ἱκεσία) πρὸς θεόν. 2) (παρά τισιν αἱρετικοῖς) οἶκος προσευχῆς, εὐκτήριον.

Προσ·εύχομαι, Μ. εύξομαι. (μὲ δοτ. ἢ χωρίς) Ἀποτείνω πρὸς τὸν θεὸν τὰς εὐχάς μȣ, κάμνω τὴν προσευχήν μου. (μὲ αἰτ.) ἐξαιτοῦμαι προσευχόμενος, προσεύχομαι διά. » Νίκην—, « Ξεν. (Ἑλλην. Γ′, 6′, 22).

Προσ·εφ·άλλομαι, Μ. αλοῦμαι, = Προσεπιπηδάω.

Προσ·εφ·απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω ἐπάνω εἰς. » Γυμνὸν ... προσεφαπλοῦσι γυμνῷ μαρμάρῳ, « Κ. Μανασσ.

Προσ·εφ·άπτομαι, Μ. άψομαι. Ἐγγίζω ἐπιπολαίως, προσεγγίζω, (μὲ γεν.).

Προσ·εφ·αρμόζω, Μ. ώσω. Ἐφαρμόζω (Προσαρμόζω) προσέτι.

Προσ·εφ·έλκομαι, Μ. έλξομαι. Σύρω προσέτι κατόπιν μου, προσεπισύρω.

Προσ·εφ·έπομαι, Μ. έψομαι. Ἐπακολουθῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσεφερμηνευτέον, θετ. τοῦ

;Προσ·εφ·ερμηνεύω, Μ. εύσω. Ἐπεξηγῶ προσέτι.

Προσ·εφ·ευρίσκω, Μ. ευρήσω, = Προσευρίσκω, προσεπινοῶ.

Προσ·εφ·ίημι, Μ. εφ·ήσω. Ἐπιτρέπω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσέχεια (ἡ). ἄμεσος γειτνίασις, συνάφεια, (Γαλλ.) adhérence. 2) (ἐνίοτε) = Προσοχή, [ἐκ τοῦ

Προσεχής [προσέχω], έος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.) ὁ κείμενος ἢ τοποθετημένος ἀμέσως πλησίον τινός, γειτνιάζων· (φιλοσοφ.) ἄμεσος· (ἐπὶ χρόνου) πρόσφατος· (ἐνίοτε χωρὶς πτ.) ἐκτεθειμένος εἰς τὰς ἀμέσȣς προσβολὰς τῶν ἀνέμων (τῶν κυμάτων) (» Ἀλίμενος καὶ προσεχής [διορθ. πιθαν. κατὰ τὸν Κορ. Προεχής] αἰγιαλός, « Στρ6.). (ἐπὶ ἀνθρ.) προσηλωμένος εἴς τινα, σχετικός, ἢ εἰς τὸ ἔργον του, προσεκτικός, ἐπιμελής.

Προσ·εχίζομαι, Μ. ίσομαι. Εἶμαι ἢ Γίνομαι προσεχής, συνέχομαι.

Προσεχόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ προσοχήν, προσεκτικά, [ἐκ τοῦ

Προσ·έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Προσέσχον κτλ.). Ἔχω προσέτι (ἐκτὸς τούτου), (Πλάτ. Σοφ.). 2) (συχνότ.) ἔχω (κρατῶ) τι πλησίον τινος· (ὅθεν κυρ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ ναῦν) πλησιάζω τὸ (ἢ μὲ τὸ) πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, ἀράζω, (κοιν.) πιάνω. (ἐνίοτε) ἀποβιβάζω εἰς. » Τίς σε προσέσχε, « Σοφ. » Προσχόντες τὰς νῆας, ἀπέβησαν ἐς τὸν αἰγιαλόν, « Ἡρ. (καὶ ἐλλ.) » Προσχὼν ἐς Φάληρον, τὴν ςρατιὴν ἀπέβησε, « αὐτ. » Ἀναγκαῖον εἴη τῇ νηὶ προσέχειν εἰς Ῥόδον, « Δμ. (καὶ παραλλ.) » Προσέσχον πρὸς τὴν Σίφνον, « Ἡρ. (καὶ χωρὶς προθ.) » Πόθεν πλέων προσέσχες τήνδε γῆν; « Σοφ., (ꝁ 3) (τρπ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ τὸν νοῦν) ἔχω προσηλωμένον τὸν νοῦν μου (καταγίνομαι μὲ προσοχήν, μὲ προσπάθειαν) εἴς τι· ἀκολουθῶ τὸ σύστημά (εἶμαι ὀπαδός) τινος. » Παιδικοῖς πράγμασι προσέχοντα τὸν νοῦν, « Ξεν. » Προσεῖχε τοῖσι γυμνασίοισι, « Ἡρ. » Προσέχειν τῷ πολέμῳ, « Δμ. » Τῷ Γαΐῳ ὡς καὶ μοναρχήσοντι προσεῖχε, « Δ. Κάσσ. » Προσεῖχον δὲ αὐτῷ διὰ τὸ ἱκανῷ χρόνῳ ταῖς μαγείαις ἐξεστακέναι αὐτούς, « Πρξ. Ἀπος. » Πρόσεχε σεαυτῷ, « Γρφ. (καὶ γεν. προθετ.) » Προσέχετε ἀπὸ τῶν .., « αὐτ. 4) (μσ. ἢ ἀμτ6τ.) συνέχομαι· προσκολλῶμαι. » Ὥσπερ λεπὰς προσεχόμενος τῷ κίονι, « Ἀρσφ. » Προσείχεθ᾽ ὥστε κισσὸς ἔρνεσι δάφνης, « Εὐρ. » Ὅ,τι πρόσχοιτο τῷ κοντῷ, « Ἡρ., ὅ,τι κολλήσῃ ἐπάνω.

Προσεχῶς, ἐπίρ. Πλησίον, ἐκ τοῦ προσεχοῦς· (ἐπὶ χρόνου) τῶρα κοντά, ἀρτίως· ἀμέσως· (ἐνίοτε) = Προσεχόντως, Προσεκτικά (;).

;Προσέψημα (τό), = Προσόψημα.

†Προσεψιά (ἡ). συνδιάλεξις, συνομιλία (νὰ περνᾷ ὁ καιρός), (Γαλλ.) causerie.

Προσ·έψω, Μ. εψήσω. Βράζω τι πολλὴν ὥραν ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλα εἴδη.

Προσέωξα, ἀόρ. τοῦ Προσοίγνυμι.

;Προσεῷος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς ἕω (πρὸς ἀνατολάς), ἀνατολικός.

Προσ·ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ′.) Ζεύγω (Δένω, Ἑνόνω) τι πρός, συνάπτω, συνδέω.

Προσζευκτέον, θετ. τοῦ Προσζεύγνυμι.

Προσ·ζημιόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσέτι ꝁ ζημιόνω ἢ καθυποβάλλω εἰς πρόστιμον (ζημίαν).

Προσ·ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ πρὸς τούτοις.

Προσ·ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφῶ προσέτι.

Πρόσηβος (ὁ, ἡ). ὁ πλησιάζων εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, 12—13 χρόνων.

Προσ·ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προσαγορεύω.

Προσηγόρημα (τό), Π. ἀντὶ Προσαγόρευμα.

Προσηγορία (ἡ), = Προσαγόρευσις. 2) ὀνομασία· (κατὰ τοὺς Στωΐκ.) προσηγορικὸν ὄνομα.

Προσηγορικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς προσηγορίαν. » Ὄνομα προσηγορικόν, « Γρμτ., τὸ κοινὸν καὶ κατὰ πολλῶν λεγόμενον, (εἰς δὲ τὴν Ῥωμ. Ἱςορ.) τὸ πρὸ τοῦ οἰκογενειακοῦ. » Ὦ τίθεται τραφέντι ἡ μήτηρ τὸ μὲν ἴδιόν τε ꝁ συγγενικὸν ὄνομα, Τύλλιον, ἐπὶ τοῦ πατρός, τὸ δὲ κοινὸν καὶ προσηγορικόν, Σερούϊον, ἐπὶ τῆς ἰδίας τύχης, « Δ. Ἀλ. » Ἦν καὶ κέκληκε προσηγορικῶς μὲν γυναῖκα, ὀνομαστικῶς δὲ Εὔαν, « Φίλ.

Προσήγορος (ὁ, ἡ). ὁ προσαγορεύων (προσφωνῶν) τινα. » Τέρας τ᾽ ἄπιστον, αἱ προσήγοροι δρύες, « Αἰσχλ. (καὶ μὲ γεν.) » Παλλάδος εὐγμάτων προσήγορος, « Σοφ. 2) (πθ.) ὁ προσφωνούμενος ὑπό τινος, οἰκεῖος, συνήθης, σχετικός. (μὲ δοτ. » Εἶτα πῶς ὁ δύσμορος εἰς φῶς, τάδ᾽ ἔρξας, εἶμι; τῷ προσήγορος; « Σοφ. [καὶ μὲ γεν.] » Ὅπου θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος, « αὐτ.)· (ἐπὶ πραγμ.) ἀνάλογος. » Ἀλλάλοις ποτάγορα, « Στ6., ἔχοντα σχέσιν (ἀναλογίαν) πρὸς ἄλληλα. » Ὁμοίῳ τὸ ὅμοιον φίλον τέ ἐστι καὶ προσήγορον, « Ἰάμ6λ. » Ὡς ἄρα οἱ σπουδαῖοι ἄνδρες καὶ προσωτάτω γῆς οἰκοῦντες φίλοι εἰσὶν ἀλλήλοις, πρὶν ἢ γνώριμοί τε καὶ προσήγοροι γένωνται, « αὐτ. » Καὶ ἔστιν ἐν αὐτῷ (τῷ κόσμῳ) μέρη μέρεσι προσήγορα ꝁ μαχόμενα, « Συν.

Προσ·ήδομαι, Μ. ησθήσομαι. Χαίρω (Εὐχαριστοῦμαι) ἐπί τινι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Προσῄει καὶ Ἀττ. Προσῄειν, παρτ. τοῦ Πρόσειμι, Μ. ειμι.

Προσηΐξαι, 6′. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Προσείσκω.

Προσηκάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Προσίημι.

Προσηκόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Πρεπόντως, ἀνηκόντως, [ἐκ τοῦ

Προσ·ήκω, Μ. ήξω. Ἔρχομαι πρός, προσέρχομαι· (μτνμ. ἐπὶ πραγμ.) ἐκτείνομαι (φθάνω) ἕως, πλησιάζω. (μὲ αἰτ. προθετ.) » Τὰς προσηκούσας ὄχθας ἐπὶ τὸν ποταμόν, « Ξεν. » Τοῦ πρὸς ταῦτα προσήκοντος θεάτρου, « αὐτ. (ꝁ χωρὶς πτ.) » Εἴ περ ὡς φίλοι προσήκετε, « Σοφ., ἤλθετε, (ὅθεν 2) (συνήθ. μτνμ. ꝁ τρπ. πρσ.) ἀνήκει, ἀφορᾷ, (Ἰταλ.) ἀππαρθενεύει· ἀνάγεται, ἀναφέρεται. (καὶ τρπ.) πρέπει, ἁρμόζει. (καὶ ἀπολ.) εἶνε πιθανόν. » Προσήκει μοι τῆς πόλεως, « Δμ., ἔχω νὰ κάμω καὶ ἐγὼ ἀπό. » Τί οὖν προσήκει δῆτ᾽ ἐμοὶ Κορινθίων; « Ἀρσφ., τί ἔχουν νὰ κάμουν; τί κοινὸν μεταξύ; » Δικαιοσύνης οὐδὲν ὑμῖν προσήκει, « Ξεν., (παρ6λ. Μέτειμι). » Ἀρχῆς οὐδενὶ προσήκει, ὅστις μὴ βελτίων εἴη τῶν ἀρχομένων, « αὐτ. » Εἰ κατὰ τοῦτο οἴει σοι προσήκειν τῶν τούτου, « Δμ. » Τὰ δ᾽ ἐπέκεινα προσήκειν τῷ Γετᾳ, « Ἡρωδ (καὶ ἀπαρ.). » Τοῦ-

ναντίον δρῶν, ἡ προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν,« Ἀρςφ. » Ἀναμνήσθητε τοὺς τῶν προγόνων τῶν ἡμετέρων κινδύνους, ἵν' εἰδῆτε ὡς προσήκει ὑμῖν ἀγαθοῖς εἶναι,« Ξεν. (ϗ ἐνν. τοῦ ἀπαρ.) » Ἐγὼ δὲ πάντα, ὅσα προσῆκε τὸν ἀγαθὸν πολίτην, ἔπραττον,« Δμ. (καὶ αἰτ. προθετ.) »Οὐδὲν πρὸς Πέρσας τοῦτο προσήκει τὸ πάθος,« Ἡρ. (καὶ κατὰ μτχ.) »Τὸ προσῆκον ἑκάστῳ ἀπονέμειν,« Πλ. »Τόποι προσήκοντες ἀρετῇ,« Πλάτ. (ϗ ἀπολ.) » Καὶ τὸ καλὸν ϗ τὸ προσῆκον ὁρῶν,« Θκρ. » Ὡς προσῆκον Ῥωμαίοις,« Λξ.

3) ἔχω σχέσιν (ἀναλογίαν) πρός· (ὅθ. ἰδιαιτ. κατὰ μτχ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Γένει) συγγενεύομαι. » Τοῦ παντὸς τὰ μέρη προσήκει ἀλλήλοις,« Συν. »Ἦν δέ τι καὶ Λιβίᾳ κατὰ γένος προσήκων,« Πλ. (καὶ ἀπολ.) » Βασιλέως προσήκοντές τινες,« Θκ., συγγενεῖς. » Γυναῖκες αἱ προσήκουσαι,« αὐτ. » Ὁ προσήκων ἐγγύτατα,« αὐτ., ὁ πλησιέστατος συγγενής. (καὶ ἐπιθετ.) » Τὰς προσηκούσας ἀρετάς,« αὐτ., τὰς οἰκείας.

Προσῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Προσέρχομαι.

Προσ·ηλιάζω, Μ. άσω. Ἐκθέτω εἰς τὸν ἥλιον (εἰς μέρος προσήλιον), ἡλιάζω.

Προσήλιος (ὁ, ἡ). (τόπος) ἀντικρύζων (ἐκτεθειμένος) εἰς τὸν ἥλιον, προσηλιακός.

†Πρόσηλος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρόσειλος.

Προσ·ηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσηλόνω τι μὲ ἥλους (μὲ καρφιά), καρφόνω· (Ἐκκλησ.) σταυρόνω· (μτφορ.) προσηλόνω. »Οἱ τοῖς θεάτροις προσηλωμένοι,« Χρσ.

Προσήλυσις, εως (ἡ), = Προσέλευσις.

†Προσηλύτευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

†Προσ·ηλυτεύω, Μ. εύσω. Παροικῶ πουθενὰ ὡς-

Προσήλυτος (ὁ, ἡ), [προσέρχομαι]. ξένος ἐλθὼν καὶ κατοικήσας (κατασταθείς) πουθενά, πάροικος, (παρβλ.) Ἔπηλυς. (εἰς τὴν Π. Γρφ.) ἐθνικὸς προσελθὼν εἰς τὸν Ἰουδαϊσμὸν ϗ ἀποτελῶν εἶδος εἵλωτος ἢ πελάτου.

Προσήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσηλόω, κάρφωμα.

Πρόσ·ημαι (χωρὶς Μ.), = Προστάθημαι, Πρόσκειμαι. » Νᾶσοι.. τᾷδε γᾷ προσήμεναι,« Αἰσχλ.

Προ·σημαίνω, Μ. ανῶ. Δηλοποιῶ διὰ σημείων προτοῦ, προμηνύω· (ἐν γέν.) προλέγω (»Ἃ δ' ἔστ' ἄσημα.. μάντεις προσημαίνουσιν,« Εὐρ.)· παραγγέλλω. »Ὅκως ὁ κῆρυξ προσημαίνοι τι αὐτοῖσι,« Ἡρ.

Προσημαντικός, ἡ, όν. Ὁ προσημαίνων (προμηνύων) τι· (μὲ γεν.) »Τοῦ μέλλοντος —,« Λξ.

Προσήμαντρον (τό). σημεῖον προσημαντικόν.

Προσημασία (ἡ). ἡ διὰ σημείων προδηλοποίησις, προμήνυμα, ἐπισημασία.

Προ·σημειόω-ῶ, Μ. ώσω, = Προσημαίνω.

2) (μσ.) σημειόνω (παρατηρῶ) προτοῦ.

Προσῆμεν, Ἀττ. ἀντὶ Προσήεμεν, πλθ. τοῦ Προσήειν.

†Προσ·ημερεύω, Μ. εύσω. Διημερεύω πρός τινι (μετά τινος).

Προσήμερος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ὀλίγον (μίαν ἡμέραν μόνον), ἐφήμερος, πρόσκαιρος.

Πρόσημον (τό). σημεῖον προηγούμενον, προμήνυμα.

Προσήνεγκα, ἀόρ. ά. τοῦ Προσφέρω.

Προσήνεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ προσηνοῦς, πρᾳότης, ἀγαθότης ψυχῆς, ἐπιείκεια.

Προσήνεμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀνέμου· ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον. » Λικμᾶν ἐκ τοῦ ὑπηνέμου μέρους τῆς ἅλω, οὐκ ἐκ τοῦ προσηνέμου,« Ξεν.

†Προσηνεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι προσηνῶς πρός τινα, χαϊδεύω, (παρβλ.) Προσσαίνω.

Προσηνής [πρὸς, ἐνηής;], έος (ὁ, ἡ). (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀπηνής, δηλ.) πρᾷος, ἥμερος, ἀγαθός, καλῆς διαθέσεως· (ἐπὶ πραγμ.) τερπνός, εὐάρεστος· (μὲ δοτ.) ἁρμόδιος, πρόσφορος. » Ἔστι δὲ οὐδὲν ἧσσον τοῦ ἐλαίου τῷ λύχνῳ προσηνές,« Ἡρ. » Τὸν τόπον εἶναι τοῖς ἐνδιατρῖψαι βουλομένοις προσηνέστατον,« Διοδ.

Προσηνίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Προσήνεια.

Προσηνῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον προσηνῆ (ἥμερον), μὲ πρᾳότητα· (μτνμ.) σιγανά· ἐπιτήδεια.

Προσῆξα, (σπντ.) ἀόρ. ά. τοῦ Προσάγω.

Προσῇξα, κατὰ κρσ. ἀντὶ Προσήϊξα, ἀόρ. τοῦ Προσαΐσσω.

Προ·σήπω, Μ. σήψω. Ἀφίνω τι νὰ σαπίσῃ (νὰ μπαγιατιάσῃ) προτήτερα, (παρβλ.) Προεωλίζω. ‖- (ὁ μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς.) Προσέσηπα, εἶμαι σαπημένος προτοῦ.

Προσηρμοσμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Προσφυῶς, ἁρμοδίως.

Προσ·ηττάομαι-ῶμαι, Μ. ηττηθήσομαι. Καὶ νικῶμαι προσέτι.

Προσ·ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠχῶ (Ἀντηχῶ) πρός. »Τῇ θαλάσσῃ —,« Φλςρ.

;Προσηχής, έος (ὁ, ἡ). ὁ προσηχῶν (ἀντηχῶν), (συγχ. τῷ Προσεχής καὶ Προσηνής).

Πρόσηψις, εως (ἡ). σῆψις προλαβοῦσα.

Προσηῷος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Προσεῷος.

Πρόσθα, ἐπίρ. Αἰολ. ἀντὶ Πρόσθε.

Προσ·θακέω-ῶ, Μ. ήσω, (μὲ δοτ.) = Προσκάθημαι.

Προσ·θάλπω, Μ. θάλψω. Θάλπω (Ζεσταίνω) τι ἀντίκρυ ἢ ἐπάνω εἰς· ζεσταίνω ἔτι μᾶλλον· (ἰατρ.) θεραπεύω διὰ θερμῶν προσθεμάτων (Ἰταλ. φομέντων).

Προσθαφαίρεσις, εως (ἡ). πρόσθεσις καὶ ἀφαίρεσις.

Πρόσθε, ἐπίρ. ἴδε Πρόσθεν.

Προσθεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προστίθημι.

Πρόσθεμα (τό). πᾶν ὅ,τι προςίθεται (προσκολλᾶται, προσαρμόζεται), παράρτημα· (ἰατρ.) φομέντον ἢ κατάπλασμα· (ἐνίοτε) (ὑ)ποθετόν.

Πρόσθεν καὶ Π. Ἰων. Πρόσθε, [πρό]. ἐπίρ. ἢ (μὲ γεν.) πρόθ. σημ. Τόπ. ἢ Χρόν. Ἐμπρός, ἐμπροσθά· προτήτερα, προτοῦ. » Πρόσθεν ἔχω ἢ ποιοῦμαί τι,« Λξ., βάλλω ἢ κρατῶ ἐμπρός μου διὰ προφύλαξιν. » Πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα,« Ἰλ. Ν. (καὶ μτνμ.) »Πρόσθεν τίθημι (ἢ) ἄγω τι,« Λξ., προκρίνω, προτιμῶ. »Πρόσθεν γίγνομαί τινος,« Λξ., ὑπερτερῶ. (ϗ μὲ γεν.) »Πρόσθεν πόλιος,« Ἰλ. Χ. »Στῆ δὲ πρόσθ' ἵππων,« Ἰλ. Θ. » Τεύχε' ἔθηκε πρόσθεν Ἀχιλλῆος,« Ἰλ. Τ. (καὶ μτνμ.) » Πρόσθεν φίλων τοκέων, ἀλέγων τε καὶ υἱῶν,« Ἰλ. Φ. (καὶ κατ' ἀναςρφ.) » Τῶν δὲ πρόσθ',« Ἰλ. Π. (ϗ ἀπολ.) » Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων,« Ἰλ. Ζ. » Φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ', ἄλλοτ' ὄπισθεν,« Ἰλ. Ε. (καὶ χρον.) » Πρόσθεν ἐμοῦ τὴν γνώμην ἀποφαινόμενος,« Ξεν. »Ἢν μὴ θάνω 'γὼ πρόσθεν,« Σοφ. »Ἥρωες τοὶ πρόσθεν ἐγένοντο,« Θκρ. »Οὐ πρόσθεν, πρὶν ἄν,« Ξεν. » Πρόσθεν ἢ διατμηθῆναι,« Ἀρετ. » Ἀπὸ Ξενοφάνους τε καὶ ἔτι πρόσθεν ἀρξάμενον,« Πλάτ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Ὁ (»Ἡ, » Τὸ) πρόσθεν,« Λξ., ὁ προηγούμενος ἢ προγενέστερος. » Μηδένα τῶν ὄπισθεν κινεῖσθαι, πρὶν ἂν ὁ πρόσθεν ἡγεῖται,« Ξεν. » Τῶν πρόσθεν ἡρώων,« Ἰλ. Ι. » Ἐν τῷ πρόσθεν (χρόνῳ),« Λξ. » Τῇ πρόσθεν (ἡμέρᾳ),« Λξ. » Εἰς τὸ πρόσθε παριέναι πειρώμενοι,« Ἡρ. (καὶ γεν.) » Εἰς τὸ πρόσθεν τῶν ὅπλων,« Ξεν. » Δύο δὲ τράπεζαι ἐν τῷ πρόσθεν αὐτῶν ἐκείσθην,« Λσ.

Προσ·θεουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Καὶ θεουργῶ (Θεοποιῶ) προσέτι.

Πρόσθες, ἀόρ. β'. τῆς προσ. τοῦ Προστίθημι.

Πρόσθεσις [προςίθημι], εως (ἡ), τὸ προσθέτειν, προσθήκη· σύμπραξις· παράρτημα.

Προσθετέος, α, ον, θετ. τοῦ Προστίθημι.

Προσ·θετέω-ῶ, Μ. ήσω. (ἰατρ.) Βάλλω πρόσθετον (ὑποθετόν).

Προσθέτησις, εως (ἡ), = Πρόσθεσις, προσθήκη.

Προσθετικός, ἡ, όν. (ἀςρνμ.) Ὁ προσθέτων εἰς τὴν ταχύτητά του (ἐπιταχύνων ὁλονὲν τὴν πορείαν του).

Πρόσθετος, ἡ ἢ ος, ὂν ἢ ον. Προστεθειμένος, βαλμένος ἔπειτα (κατὰ πρόσθεσιν), ἐπείσακτος, (Γαλλ.) postiche. » Κόμη —,« Ξεν., μαλλιὰ ξένα, περοῦκα. » Προσθετὰ (ἐνν. φάρμακα),« Ἰατρ., τὰ (ὑ)ποθετά. ‖. (οὐσ.) »Πρόσθετος,« Πλ., σκλάβος διὰ χρέος, (Λτ.) addictus.

Προσ·θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω πρός τινα, πλησιάζω τρέχων.

Προσ·θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ (Παρατηρῶ ἢ Ἐξετάζω θεωρητικῶς) προσέτι.

Προσθήκη (ἡ). πρόσθεσις, ἐπαύξησις· πρόσθεμα, παράρτημα· ἐπεισόδιον. (ἐνίοτε) βοήθεια. » Θεοῦ προσθήκῃ,« Σοφ., σὺν θεῷ. » Ἐν προσθήκης μέρει γεγένησθε,« Δμ., κατηντήσατε περιττοὶ (διὰ τὸν τύπον μόνον).

Πρόσθημα (τό), = Πρόσθεμα.

Προσθήσω, μέλλ. τοῦ Προςίθημι.

Προσ·θιγγάνω, Μ. θίξομαι (ἀόρ. Προσέθιγον). Ἐγγίζω· πιάνω.

Προσθίδιος, Π. ἀντὶ-

Πρόσθιος, α ἢ ος, ον. Ὁ πρόσθεν, ἐμπροσθινός. »Σκέλη τὰ πρόσθια,« Ξεν. »Πατάξας μοὐξένοψε τοὺς γομφοὺς τοὺς προσθίους,« Ἀρςφ., τὰ ἐμπροσθινὰ ὀδόντια. » Τραύματα πρόσθια,« Ἐπγρ., τὰ ὁποῖα ἔλαβέ τις εἰς τὸ στῆθος κτλ. » Ἐκ τοῦ προσθίου,« Συν., = Ἐκ τοῦ πρόσθεν.

Προσ·θλάω-ῶ, Μ. θλάσω. Συντρίβω τι ἐπάνω εἰς.

Προσ·θλίβω Μ. θλίψω. Ζουλῶ τι ἐπάνω εἰς ἢ δυνατά· (μτνμ.) στενοχωρῶ, καταθλίβω.

Πρόσθλιψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προσθόδομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατοικῶν προτοῦ ἢ προσπίζων (προστατεύων) τὸν οἶκον. 2) (οὐσ.) τὸ ἔμπροσθεν μέρος οἰκοδομήματος, (ἀντιθ. τῷ Ὀπισθόδομος).

Πρόσθου, β'. ἑν. προσ. τοῦ μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Προςίθημι.

Προσθοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ἐκ τοῦ πρόσθεν.

Προσ·θρέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ὁμιλῶ (ἀποτείνομαι) πρός τινα, προσφωνέω.

;Προσθύμιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρὸς θυμοῦ, προσφιλής, εὐάρεστος, καταθύμιος.

Προσ·θύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω πρὸς τιμήν τινος.

Προσ·ιατρεύω, Μ. εύσω. Προσεδρεύω πρὸς ἰατρείαν τινός, τὸν θεραπεύω ἐπιμελῶς, (κοιν.) τοῦ κάμνω τακτικὴν κοῦραν.

Προσιδεῖν, ἀόρ. β'. τοῦ Προσοράω.

Προσ·ιδιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω τι ὡς ἴδιον εἰς, οἰκειοποιῶ.

Προσ·ιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱδρόνω ἐπάνω εἰς (ἔργον τι).

Προσ·ιδρύω, Μ. ύσω. Στήνω (Ἱδρύω) τι πλησίον τινός.

Προσ·ιζάνω, Μ. ιζήσω. Κάθημαι πλησίον ἢ ἐπάνω τινός, προστίθεμαι, προσφύομαι, προσκολλῶμαι. » Πάγον προσίζειν τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν,« Αἰσχλ. » Προσίζει τῷ ἄμβικι,« Δσκρ. » Ἀφεστῶσα ἡ ἐσθὴς τοῦ σώματος καὶ μὴ προσιζάνουσα,« Λκ. » Κείνῃ μῶμος οὐ προσιζάνει,« Σιμ. » Αἰτία προσίζουσα,« Ἀρετ., ἡ ἐκ προσθέσεως. » Παρίσθμια προσίζοντα ἐπὶ μᾶλλον,« αὐτ., πλησιάζοντα πρὸς ἄλληλα, (ἐπμ.) ὀγκούμενα. (ϗ παραλλ.) »Ἡ μέλισσα πρὸς οὐδὲν προσίζει σαπρόν,« Ἀρςτ.

Προσ·ίημι, Μ. προσ·ήσω (ἀόρ. Προσῆκα ϗ μσ. Προσηκάμην ἢ Προσείμην κτλ.). Στέλλω πρός· προσάγω, πλησιάζω· (συνήθ. μσ.) ἀφίνω νὰ μὲ πλησιάσουν· (ὅθ.) δέχομαι· παρα(ἀπο, ἐπι)δέχομαι· ἐπιτρέπω ὑποφέρω. »Ὁ ἵππος τὸν ἀναβάτην οὐ προσίεται,« Ξεν. » Τοῦτον μὲν οὐ προσίεσθαι ἐς ταὐτὸ ἡμῖν,« αὐτ. » Δεόμενον φαρμακείας, καὶ οὐ προσιέμενον φάρμακον,« αὐτ. (ϗ τρπ.) »Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὐ προσίεμαι,« Ἡρ., δὲν τὸ δέχομαι. » Ἥττων οὐ προσίεται,« Ξεν., εἶνε ἀήττητος. (ϗ ἀντιςρφ.) » Τὰ μὲν ἄλλα μ' ἤρεσας λέγων· ἓν δ' οὐ προσίεταί με,« Ἀρςφ., δὲν μὲ ἔρχεται καλό, δὲν μὲ ἀρέσκει. » Τοῦτ' οὐ δύναταί με προσίεσθαι,« αὐτ. » Τῶν μὲν οὐδὲν προσίετό μιν,« Ἡρ., δὲν τὸν ἤγγιζε.

Προσίησαν, Π. ἀντὶ Προσίεσαν, γ'. πλθ. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ Προσίημι.

Προσίκελος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Προσείκελος.

Προσ·ικνέομαι-οῦμαι, Μ. ίξομαι (ἀόρ. Προσικόμην κτλ.). Ὑπάγω (Ἀφικνοῦμαι) πρός, προσέρχομαι, πλησιάζω (κυρ. ὡς ἱκέτης), προςτρέχω, (μὲ δοτ.).

Προσίκτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ προστρέχων (καταφεύγων) εἴς τινα, ἱκέτης.

Προ·σίνομαι, Μ. σινοῦμαι. Βλάπτω πρίν, Προβλάπτω, (Ἀρετ.).

Προσ·ιππάζομαι, Μ. άσομαι

Προσ·ιππεύω, Μ. εύσω. Προσέρχομαι (Πλησιάζω) ἔφιππος.

Προσ·ίπταμαι, Μ. προσ·πτήσομαι (ἀόρ. Προσέπτην κτλ.). Πετῶ πρός, πλησιάζω πετῶν· (Π.) ἐπέρχομαι· συμβαίνω.

;Προσ·ισόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἴσον μὲ ἄλλο, ἰσάζω κατὰ προσαγωγήν, ἐξισάζω.

Προσ·ίστημι, Μ. στήσω (ἀόρ. Προσέστησα καὶ β'. Προσέστην κτλ.). Στήνω (Τοποθετῶ [ϗ μσ.] Στέκομαι) πλησίον τινός, πλησιάζω· (συνκδχ.) βοηθῶ, παραστέκω, προστατεύω· (μτφορ. μὲ αἰτ.) ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν (εἰς τὴν ἐνθύμησιν) τινος. » Ὡς δὲ ἄρα μιν προστῆναι τοῦτο,« Ἡρ. 2) στέκομαι (ὡς κόκκαλον) εἰς τὸν λαιμὸν ἢ πίπτω εἰς τὸ ςομάχι τινός· (ὅθ. μτνμ.) ἀντιστέκομαι· (ἐπὶ πραγμ.) πλήττω, ἐνοχλῶ, στενοχωρῶ. » Μηκυνόμεναι αἱ λέξεις, πάνυ προσίςανται ταῖς ἀκοαῖς,« Δ. Ἁλ. »Προσίςανταί σοι τὰ ἐν τῷ θεάτρῳ,« Μ. Ἀντ.

3) (σπν.) ζυγίζω μαζῇ, προσθέτω ζυγίζων, (ἴδε Ἀθ. 243, ὅπου ϗ λογοπαίγνιον εἰς ἀμφοτέρας τὰς σημασίας).

Προσ·ιστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω) νὰ μάθω ἢ 2) ἐξιςορῶ (διηγοῦμαι) προσέτι.

Προσ·ισχύω, Μ. ισχύσω. (μὲ ἀπαρ.) Ἔχω ἢ Ἀποκτῶ προσέτι ϗ τὴν δύναμιν νά.

Προσ·ίσχω καὶ (μσ.) -ίσχομαι, = Προσέχω, προσκολλῶμαι, (κοιν.) κολνῶ, πιάνω. (μὲ δοτ.) »Ὥσπερ λεπὰς τῷ μειρακίῳ προσίσχεται,« Ἀρςφ. » Βδέλλας προσισχομένας τῇ καταπόσει,« Δσκρ. (καὶ προθετ. ἐκ παραλλ.) » Προσίσχεσθαι πρὸς τῷ δένδρῳ,« Θφρ.

Προσιτέον, θετ. τοῦ Πρόσειμι, Μ. ειμι.

Προ·σιτεύω, Μ. εύσω. Τρέφω (Σιτεύω) προτοῦ.

Προσιτητέον, θετ. τοῦ Πρόσειμι, Μ. ειμι.

Προ·σιτίζω, Μ. ίσω. Σιτίζω (Ταγίζω) προτοῦ.

Προσιτός [πρόσειμι], ή, όν. Εἰς τὸν ὁποῖον δύναται νὰ πλησιάσῃ τις.

Προσιών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Πρόσειμι, Μ. ειμι.

Προσ·καθ·αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Προσκαθεῖλον κτλ.). Καθαιρῶ (Καταςρέφω) προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.

Προσ·καθ·άπτομαι, Μ. άψομαι. Καθάπτομαι προσέτι.

Προσκαθεδρία (ἡ), = Προσκάθισις, πολιορκία.

Προσ·καθ·έζομαι, Μ. εδοῦμαι, = Προσκάθημαι· πολιορκῶ· παραφυλάττω· καταγίνομαι ἐπιμελῶς (προσεδρεύω) εἴς τι.

Προσ·καθ·έλκω, Μ. έλξω ϗ ελκύσω (ἀόρ. Προσκαθείλκυσα κτλ.). Τραβῶ κάτω (Καταιβάζω) προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ. (κυρ.) » Ναῦς —,« Πλ.

Προσ·καθεύδω, Μ. ευδήσω. Πλαγιάζω ϗ κοιμῶμαι πλησίον ἢ ἐπάνω εἰς.

†Προσ·καθ·ήκω, Μ. ήξω, Γρφ. ἀντὶ Προσήκω ἢ Καθήκω, ἀνήκω, ἁρμόζω κτλ.

Προσ·καθ·ηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφόνω πρός τι, προσηλόνω, προσαρμόζω.

Προσ·κάθ·ημαι (χωρὶς Μ.). Κάθημαι πλησίον τινός· (ἰδιαιτ. μὲ αἰτ.) πολιορκῶ· (ὅθ. μτνμ.) ἐπιμένω, προσεδρεύω.

Προσ·καθ·ιδρύω, Μ. ύσω, = Προσιδρύω.

Προσ·καθ·ίζω, Μ. ίσω καὶ ιζήσω. Καθίζω (καὶ μσ. ἢ ἐλλ. Κάθημαι) πλησίον τινος, προσκάθημαι, παρακάθημαι· (μτνμ.) ξεπρήσκομαι, κατακάθημαι. » Τὸ φύσημα προσεκάθισεν,« Ἀρρ. Ἐπίκτ.

Προσκάθισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., παρακάθισις· πολιορκία.

Προσ·καθ·ίστημι, Μ. προσκατα·στήσω (ἀόρ. Προσκατέστησα κτλ.). Καταστήνω (Τοποθετῶ, Διορίζω) πλησίον τινὸς ἢ προσέτι, τακτοποιῶ (διευθετῶ) πρὸς τοῖς ἄλλοις. » Τὰ ἐν τῷ Πόντῳ προσκατεςήσατο,« Δ. Κάσσ.

Προσ·καθ·οπλίζω, Μ. ίσω. Καθοπλίζω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·καθ·οράω-ῶ, Μ. όψομαι (ἀόρ. Προσκατεῖδον κτλ.). Βλέπω (Παρατηρῶ) προσέτι.

Προσ·καινουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Καινουργῶ (Καινοτομῶ) προσέτι.

Πρόσκαιρος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος πρὸς καιρὸν ἢ ἐν καιρῷ, προσωρινός, ἢ· ἁρμόδιος, εὔθετος. » Ῥῆμα πρόσκαιρον,« Σχλ.

Προσκαίρως, ἐπίρ. Πρὸς καιρόν, ἢ· Ἐν καιρῷ, ἐγκαίρως.

Προσ·καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Προσέκηα κτλ.). Καίω τι ἐπάνω εἰς· καίω τὸ φαγεῖ'. ‖. (πθ.) καίομαι ἀπὸ ἔρωτα πρός τινα.

Προσ·κακοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Κακοπαθῶ (Ταλαιπωροῦμαι) διά τι.

Προσ·κακουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσέτι καὶ κακοποιῶ (ἢ δολιεύομαι πρός) τινα.

Προσ·κακόω-ῶ, Μ. ώσω. Βλάπτω (Πειράζω) ἔτι μᾶλλον, κάμνω (καὶ πθ. γίνομαι) χειρότερα.

Προσ·καλέω-ῶ, Μ. καλέσω (πθ. ἀόρ. Προσεκλήθην κτλ.). Καλῶ (Κράζω ἢ Μηνῶ) τινα νὰ ἔλθῃ πρός. »Ὦ οὗτος, σὲ προσκαλῶ,« Σοφ. (ϗ μσ.) »Ἔρχεται ϗ προσκαλεῖται αὐτὸν ἐκ τοῦ στρατεύματος,« Ξεν. »Ὀνομάζοντές με πατρόθεν, προσκαλοῦνται,« αὐτ. 2) (ἰδιαιτ. μσ.) προσκαλῶ (κυρ. διὰ κλητῆρος) εἰς τὸ κριτήριον, ἐνάγω, ἐγκαλῶ. » Προσκαλοῦμαί σ', ὅςτις εἶ, πρὸς τοὺς ἀγορανόμους, βλάβης τῶν φορτίων,« Ἀρςφ. » Προσκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον,« Λκ. (καὶ πθ.) » Δίκην (» Φόνου) προσκληθείς,« Δμ. (εἰς αὐτὴν τὴν σημασ. συγχ. καὶ ἴσως ἰσοδυναμ. τῷ Προκαλέω) »Καὶ δίκας τῶν Φλιασίων προσκαλουμένων, οὐκ ἐδίδοσαν,« Ξεν. 3) (σπν.) καλῶ προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ. »Ὦ προσεκλήθη (ὅπου ὅμως φαίνεται προκριτωτέρα ἡ ἄλλη ἀναγνσ. Προσεκολλήθη) ἀριθμὸς ἀνδρῶν,« Γρφ.

Προσ·κάμνω, Μ. καμοῦμαι. (μὲ δοτ.) Κοπιάζω (Καταγίνομαι) ἐπιμόνως εἴς τι.

Προσκάρδιος (ὁ, ἡ), εὔχρ. μόνον τὸ Δ. Ποτικάρδιος, ὁ προσβάλλων (ἐγγίζων) τὴν καρδίαν.

Προσ·καρτερέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμένω καρτερῶς (διαρκῶς) εἴς τι· διαμένω πλησίον τινός· εἶμαι προσηλωμένος εἰς τὸ ἔργον μου (πιστὸς εἰς τὴν φιλίαν μου), ἐπιμένω, (παρβλ. Προσεδρεύω).

Προσκαρτέρησις, εως (ἡ), τὸ προσκαρτερεῖν, ἡ μετὰ καρτερίας ἐπιμονὴ (προσήλωσις) εἴς τι.

†Προσ·καρφόω-ῶ, Μ. ώσω, Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Προσηλόνω.

Προσ·κατα·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Προσκατέβην κτλ.). Καταβαίνω ὀλίγον κατ' ὀλίγον παρακάτω, καταβαίνων πλησιάζω.

;Προσ·κατα·βάλλω, Μ. βαλῶ. Πληρόνω (Καταβάλλω) προσέτι ἡ πρὸς ἀποπλήρωσιν, (ὅθ.

Προσκατάβλημα (τὸ). τὸ πληρονόμενον (καταβαλλόμενον) περιπλέον ἡ πρὸς ἀποπλήρωσιν· τὸ προστιθέμενον ἀπ' ἄλλων πόρων εἰς ἐξίσωσιν τοῦ ἐλλείποντος (déficit) τῶν ἐξόδων τῆς πολιτείας· (ἰδιαιτ.) ἡ ποσότης τὴν ὁπ. ἐπλήρωναν ἔπειτα (εἰς τὴν δευτέραν ἢ τελευταίαν δόσιν) οἱ ἐργολαβοῦντες τὰς δημοσίας προσόδους, (παρβλ. Προκατάβλημα).

Προσκαταβολὴ (ἡ), τὸ προσκαταβάλλειν, ἡ ἐκ προσθήκης ἡ πρὸς ἐξίσωσιν γινομένη πληρωμή. 2) = Προσκατάβλημα.

Προσκαταγέλαστος (ὁ, ἡ). ἔτι μᾶλλον καταγέλαστος, [ἐκ τοῦ

Προσ·κατα·γελάω-ῶ, Μ. γελάσω. (μὲ γεν.) Προσέτι ϗ καταγελῶ (περ.γελῶ).

Προσ·κατα·γιγνώσκω (γινώσκω), Μ. καταγνώσομαι (ἀόρ. Προσκατέγνων κτλ.). Ἀποφασίζω δικαστικῶς ὅτι ἀνήκει τι εἴς τινα, κατακυρόνω, (Γαλλ.) adjuger. » Ζητοῦσι διαιτητήν, ὅστις αὐτοῖς τὰ χωρία προσκαταγνώσεται,« Δμ.

Προσ·κατ·άγνυμι, Μ. κατ·άξω (ἀόρ. Προσκατέαξα κτλ.). Προσέτι καὶ κατασυντρίβω.

Προσ·κατα·γράφω, Μ. γράψω. Καταγράφω προσέτι, προσθέτω εἰς τὴν καταγραφὴν (εἰς τὸν κατάλογον).

Προσ·κατ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προσκατήγαγον κτλ.). Καταιβάζω ἀκόμη.

Προσ·κατα·δείδω, Μ. δείσω (μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς. Προσκαταδέδοικα). Φοβοῦμαι προσέτι (ἐκτὸς τούτου) μὲ ὑπερβολήν.

Προσ·κατα·δείκνυμι, Μ. δείξω. Διορίζω (Ἐπιβάλλω) προσέτι. » Φόρους—,« Δ. Κάσσ.

Προσ·κατα·δέω, Μ. δήσω. Δένω σφικτὰ (Φασκιόνω) ἐπάνω εἰς ἢ ὁμοῦ μέ.

Προσ·κατα·δικάζομαι, Μ. άσομαι. Καταδικάζω προσέτι καί.

Προσ·κατ·αίρω, Μ. αρῶ. Ἔρχομαι νὰ ἀράξω πουθενά, προσπλέω.

Προσ·κατ·αισχύνω, Μ. υνῶ. Καταισχύνω ἔτι μᾶλλον ἢ ὡς ἐκ προσθήκης.

Προσ·κατα·κλαίομαι, Μ. κατα·κλαύσομαι. Κλαίω παραπονετικὰ (Προσκλαίομαι) προτ.

Προσ·κατα·κλείω, Μ. κλείσω. Προσέτι ϗ κατακλείω (φυλακόνω).

Προσ·κατα·κλίνομαι, Μ. κλινθήσομαι. Πλαγιάζω πλησίον τινὸς ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·κατα·κλύζω, Μ. κλύσω. Πλημμυρῶ, καταποντίζω προσέτι.

Προσ·κατα·κρύπτω, Μ. κρύψω. Προσέτι ϗ κατακρύπτω.

Προσ·κατα·κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ (κυρ. διὰ τῆς βίας) προσέτι.

Προσ·κατα·κτείνω, Μ. κτενῶ. Φονεύω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·κατα·κυκάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω προσέτι (εἰς εἶδος κυκεῶνος).

Προσ·κατα·λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραζαλίζω (Ἀποστομόνω) τινὰ μὲ τὴν πολυλογίαν μου· (πθ.) ξεκουφαίνομαι (τὰ χάνω) ἀπὸ τὴν πολυλογίαν τινός.

Προσ·κατα·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προσκατέλαβον κτλ.). Πιάνω προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.

Προσ·κατα·λέγω, Μ. λέξω. Μετρῶ (Λογαριάζω) προσέτι, συγκαταλέγω πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσθέτω εἰς τὸν κατάλογον.

Προσ·κατα·λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω προσέτι ὡς ὑπόλοιπον· (πθ.) μένω περιπλέον, περισσεύω. »Ἀντὶ τοῦ πλέον ἔχειν, προσκαταλιπεῖν τὰ αὐτῶν ξυνέβη,« Θκ. »Τὰ προσκαταλειφθέντα,« Φιλ., τὰ ἐναπολειφθέντα, τὰ ἐπίλοιπα.

Προσ·κατ·αλείφω, Μ. είψω. Προσπλάσσων ἀλείφω (πασαλείφω).

Προσ·κατ·αλλάσσω (ττω), Μ. αλλάξω. Φιλιόνω (καὶ πθ. Φιλιόνομαι) προσέτι ἢ πρός τινα.

Προσ·κατα·λύω, Μ. λύσω. Προσέτι ϗ καταλύω.

Προσ·κατα·νέμω, Μ. νεμῶ. Ἀπονέμω (Ἀποδίδω) προσέτι. 2) (μσ.) κατατρώγω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·κατα·νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐννοῶ ἢ Παρατηρῶ προσέτι.

;Προσκατανόησις, εως (ἡ). ἡ μετ' ἐπιστασίας (προσοχῆς) παρατήρησις.

Προσ·κατα·ξαίνω, Μ. ξανῶ. Συντρίβω τι ἐπάνω εἰς. (εἰς τὸν Λυκόφρ. ἐξηγεῖται) ἀναξέω, διερεθίζω.

†Προσ·κατα·ξύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προκαταξύω.

Προσ·κατα·πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω βαθύτερα.

Προσ·κατα·πίμπρημι, Μ. καταπρήσω. Προσέτι καὶ κατακαίω.

Προσ·κατα·πλάσσω (ττω), Μ. πλάσω. Προσθέτω κατάπλασμα.

Προσ·κατα·πλήσσω (ττω), Μ. πλήξω. Ἐκπλήττω (Ξαφνίζω) ἔτι μᾶλλον ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·κατα·ποντίζω, Μ. ίσω καὶ

Προσ·κατα·ποντόω-ῶ, Μ. ώσω. Προσέτι ϗ καταποντίζω.

Προσ·κατα·πράσσω (ττω) καὶ (μσ.) πράσσομαι (πράττομαι), Μ. Πράξομαι. Κατορθόνω προσέτι.

Προσ·κατα·πρήσω, μέλλ. τοῦ Προσκαταπίμπρημι.

Προσ·κατα·πυκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Πυκνόνω ἔτι μᾶλλον, κάμνω πυκνότερον (στερεώτερον).

Προσ·κατ·αράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Προσέτι καὶ καταρῶμαι.

Προσ·κατ·αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκαταριθμῶ προσέτι, προσθέτω εἰς τὸν ἀριθμόν.

Προσ·καταρ·ρήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σχίζω (Κατασχίζω) προσέτι. 2) (;) Συντρίβω τι ἐπάνω εἰς, (πθ.) συντρίβομαι προσβάλλων (κτυπῶν) καθὼς τὰ κύματα.

Προσ·κατα·σήπω, Μ. σήψω. Ἀφίνω τι νὰ σαπήσῃ ἀκόμη.

Προσ·κατα·σκάπτω, Μ. σκάψω. Κατασκάπτω (Καταστρέφω) προσέτι.

Προσ·κατα·σκευάζω, Μ. άσω. Φθειάνω (Κτίζω, Ἑτοιμάζω) προσέτι.

Προσ·κατα·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω, =Προσκαθέλκω.

Προσ·κατα·στρέφω, Μ. στρέψω. Καταστρέφω (Ἀφανίζω ἢ [μσ.] Καθυποτάσσω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου) προσέτι.

Προσ·κατα·σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω προσέτι κατὰ γῆς· λεηλατῶ ἢ διασύρω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·κατα·τάσσω (ττω), Μ. τάξω. Κατατάττω πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσθέτω. »Περιέμεινε συνοδίαν ἀνθυπάτου, ϗ προσκατατάξας ἑαυτὸν παρέρχεται ἀσφαλῶς,« Ἐπικτ.

Προσ·κατα·τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω (καὶ συνκδχ. Στενοχωρῶ, Βασανίζω) ἔτι μᾶλλον. ‖. (μσ. μὲ δοτ.) προσπαθῶ ὅλαις δυνάμεσι νὰ κατορθώσω τι.

Προσ·κατα·τίθημι, Μ. καταθήσω (ἀόρ. Προσκατέθηκα κτλ.). Καταθέτω (Καταβάλλω, Πληρόνω) προσέτι.

Προσ·κατα·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Ἀφανίζω δι' ἐπιδρομῆς (καταδρομῆς) προσέτι.

Προσ·κατα·φεύγω, Μ. φεύξομαι. (μὲ δοτ.) Καταφεύγω πρός τινα.

Προσ·κατα·φθείρω, Μ. φθερῶ. Καταφθείρω (Ἀφανίζω) προσέτι.

Προσ·κατα·φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Προσέτι καὶ καταφρονῶ.

Προσ·κατα·χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Κάμνω προσέτι καὶ μεγάλην χάριν, (συγχ. τῷ Προσκαταχράομαι).

Προσ·κατα·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Προσκατέχεα κτλ.). Χύνω προσέτι ἐπάνω εἰς, περιχύνω καὶ μέ.

Προσ·κατα·χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. Φονεύω (Ἀφανίζω) προσέτι.

†Προσ·κατα·χρηματίζω, Μ. ίσω, Ἐπγρφ. ἀντὶ Προϋπάρχω (;).

†Προσ·κατα·χωρίζω, Μ. ίσω. Καταχωρίζω ἐκ προσθήκης.

Προσ·κατα·ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. (μὲ γεν.) Ψεύδομαι προσέτι κατά τινος.

;Προσ·κατ·εγγυάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐγγυῶμαι ἢ Ὑπόσχομαι προσέτι.

Προσ·κατ·έδομαι, μέλλ. τοῦ Προσκατεσθίω.

Προσ·κατ·εργάζομαι, Μ. άσομαι. Κατορθόνω ἢ Κερδίζω ἐργαζόμενος ἢ Φονεύω (Ἀφανίζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις. »Τοῖς κτηθεῖσιν ἀρκεσθῆναι ϗ μηδὲν ἕτερον προσκατεργάσασθαι,« Δ. Κάσσ. »Δυσθανατοῦντα προσκατειργάσατο,« αὐτ.

Προσ·κατ·ερείπω, Μ. ερείψω. Κρημνίζω ὅλως διόλου· προσέτι ϗ κατακρημνίζω.

Προσ·κατ·εσθίω, Μ. έδομαι (ἀόρ. Προσκατέφαγον κτλ.). Κατατρώγω προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.

Προσ·κατ·εύχομαι, Μ. εύξομαι. Καὶ καταρῶμαι προσέτι.

Προσ·κατ·έχω, Μ. καθ·έξω (ἀόρ. Προσκατέσχον κτλ.). Κρατῶ (Ἐμποδίζω) προσέτι ἢ (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) πλησίον τινός.

Προσ·κατ·ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) κατηγορῶ προσέτι. » Προσκατηγορῶν ὅτι γυναῖκας ὑποδέχοιτο,« Πλ. 2) ἀποδίδω τι προσέτι ὡς κατηγόρημα (ὡς ὅρον) εἰς. »Ἀντίθεσις δ' ἐστὶ τριττῶς, ὅταν τῷ αὐτῷ τὰ ἐναντία, ἢ τῷ ἐναντίῳ τὰ αὐτά, ἢ τοῖς ἐναντίοις τὰ ἐναντία προσκατηγορηθῇ (κατὰ διόρθωσιν ἀντὶ Προκατηγορηθείη),« Δ. Ἀλ.

Προσ·κάτ·ημαι, Ἰων. ἀντὶ Προσκάθημαι.

Προσ·κατ·οικίζω, Μ. ίσω. Βάλλω ἢ Φέρω νὰ κατοικήσουν (Κατοικίζω) προσέτι.

Προσ·κατ·όμνυμι, Μ. ομοῦμαι. Ὀμνύω προσέτι.

Προσ·κατ·ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατορθόνω (Διευθετῶ, Κάμνω νὰ εὐοδωθῇ τι) προσέτι ἢ πρὸς χάριν τινός.

;Προσ·καυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγάλλω (Ἀναδίδω) καυλὸν ἢ εἰς εἶδος καυλοῦ, (ἴσ. διορθ. Προκαυλέω).

;Πρόσκαυμα (τὸ). τὸ προσκεκαυμένον μέρος (τῆς χύτρας κτλ.), καύσιμον.

;Πρόσκαυσις, εως (ἡ), τὸ προσκαίειν ἢ προσκαίεσθαι, καύσιμον (τοῦ φαγητοῦ κτλ.).

Προσκαυστικός, ή, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ προσκαίῃ (τὸ φαγεῖ). »Μάγειρος,—« Ἀθ.

Πρόσ·κειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι πλησίον τινός, εἶμαι προστεθειμένος (προσηρμοσμένος [καὶ μτνμ. προσηλωμένος, ἀφοσιωμένος, ἔκδοτος] ἐπιμένω, ἔχω προσπάθειαν) εἴς τι, (παρβλ.) Ἀνάκειμαι· στενοχωρῶ ἐκ τοῦ πλησίον, (παρβλ.) Ἔγκειμαι. (μὲ δοτ.) » Τῇ θύρᾳ πρόσκεισο,« Ἀρστφ., στέκου ϗ φύλαττε. »Θύραι προσκείμεναι,« Αχ., κλεισμέναι. »Εἰ πρόσκειταί τι γράμμα ἢ ἀφῄρηται,« Πλάτ. » Ταῦτα μὲν οὖν ἐκείνοις προσκείσθω τοῖς πρότερον εἰρημένοις,« Ἰσκρ. (ϗ μτνμ.) »Κακῷ πρόσκεισαι,« Σοφ., ἔχεις. » Ἦν οἱ φίλος, τῷ προσεκέετο μάλιστα,« Ἡρ. »Τούτῳ τῷ λόγῳ μάλιστα πρόσκειμαι,« αὐτ., πιστεύω πρὸ πάντων. »Οἴνῳ κάρτα προσκέαται,« αὐτ. » Κύρῳ δὲ . . . προσέκειτο ὁ Ἅρπαγος,« αὐτ. »Ἡ ἵππος μάλιστα προσέκειτο, καὶ ἐλύπεε τοὺς Ἕλληνας,« αὐτ., τοὺς ἐστενοχώρουσε. » Τοῖς Δημοσθένους λόγοις προσέκειτο ὑπερφυῶς,« Ἀρστδ. »Πρόσκειμαι πλέον τι ἢ οἱ λοιποὶ τῇ Ὁμήρου ποιήσει,« Παυσ. (ϗ τρπρσ.) »Πρόσκειταί μοι,« Ἡρ., ἀνήκει (ἀποδίδεται, ἀναφέρεται) εἴς τινα, εἶνε προνόμιον (δικαίωμα) ἢ μένει εἰς τὴν φροντίδα ἢ τὴν ἐπιστασίαν τινός. »Αὐτῷ ἡ τῶν ἐπιτηδείων παρασκευὴ προσκείσθω,« Δ. Κάσσ. » Τοῖσι προσεκέετο αὕτη ἡ τιμή,« Ἡρ. »Τὰ δὲ μεταξὺ . . . ἔθνη, προσκείμενα τοῖς Ἀκουϊτανοῖς ἐστι,« Στρβ.

Προσκειμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Μὲ προσήλωσιν (προσπάθειαν), ἐπιμόνως, (Γαλλ.) assidûment.

Προσκέκοφα, πρκ. τοῦ Προσκόπτω.

(Προσκέλλω), (εὔχρ. κυρ. μόνον ὁ πρκ. Προέσκληκα καὶ ὁ ἀόρ, Προέσκλην). Σκληρύνομαι ἢ Εἶμαι κατάξηρος ἀπὸ πρωτήτερα.

Προσ·κέλλω, Μ. κέλσω, Π. πλησιάζω τὸ (ἢ μὲ τὸ) πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, ἀράζω, προσορμίζομαι. »Νήσῳ προσεκέλσαμεν,« Ὀρφ.

;Προσ·κέλομαι, Μ. κελήσομαι, Π. προστάζω (παραγγέλλω) προσέτι.

Προσ·κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω (Εὐκενόνω) προσέτι.

†Προσκέπασμα (τὸ), = Προκάλυμμα, πρόσχημα.

Προ·σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ (Στοχάζομαι, Σκέπτομαι) προτοῦ. »Τὰ ῥηθησόμενα πρότερον αὐτοῖς προὔσκεπτο (κατὰ διόρθ. ἀντὶ προὐσκέπτετο),« Θκ. 2) σκέπτομαι μᾶλλον, προκρίνω, προτιμῶ. »Ἐγὼ δὲ πατρὸς δωμάτων προὐσκεψάμην τοὐμόν τε καὶ τοῦδε,« Εὐρ.

Προσ·κερδαίνω, Μ. κερδανῶ. Κερδίζω προσέτι (ἐκτὸς τούτου).

†Προσκεφαλάδιον (τὸ), Σχλ. ἀντὶ

Προσκεφάλαιον (τὸ). τὸ πρὸς τῇ κεφαλῇ στρωννύμενον, ἀκκουμβιστήρι τῆς κεφαλῆς, προσκέφαλον, (Ατν.) μαξιλάρι. »Ἀντὶ δὲ προσκεφαλαίου λίθον εὐμεγέθη πρὸς τῇ κεφαλῇ,« Ἀρστφ. »Ἀσπίδας δὲ προσκεφάλαια καὶ θώρακας ἔχομεν,« (Μνησίμαχ. παρ') Ἀθ.

Προσκέχωκα, πρκ. τοῦ Προσχώννυμι.

Πρόσκεψις, εως (ἡ), τὸ προσκέπτεσθαι, παρατήρησις γινομένη προτοῦ.

Προσκηδής [πρός, κῆδος], έος (ὁ, ἡ). ὁ κατ' ἐπιγαμίαν συγγενής, (ἐν γέν.) οἰκεῖος· προσφιλής· (ἐνίοτε ἐνεργ.) οἰκειότητος ἐμποιητικός (»Ξενοσύνη—,« Ὀδ. Φ.)· (κατ' ἔκτ.) μέτοχος, ἔνοχος. »Αἵματι—,« Ἀπλλν.

†Προσ·κήδομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προκήδομαι, φροντίζω, προνοῶ.

Προσκήνιος (ὁ, ἡ). ὁ (κείμενος) πρὸ τῆς σκηνῆς. ‖. (οὐσ.) Προσκήνιον (τὸ), τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου, (Γαλλ.) l'avant-scène. »Ἡ δὲ Νάννιον ἐκαλεῖτο Προσκήνιον, ὅτι πρόσωπόν τε ἀστεῖον εἶχε ϗ ἐχρῆτο χρυσίοις καὶ ἱματίοις πολυτελέσιν, ἐκδῦσα δ' ἦν αἰσχροτάτη,« Ἁρποκρατ. (Γρφ.) ἡ εἴσοδος (τὸ πρόθυρον) τῆς Σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου, (Ἐκκλησ.) ὁ νάρθηξ τοῦ ναοῦ.

Προ·σκήπτω, Μ. σκήψω, =Προλέγω, προθεσπίζω.

Προ·σκηρυκεύομαι, Μ. εύσομαι. Στέλλω κήρυκα πρός τινα, διαπραγματεύομαι διὰ κήρυκος, (παρβλ.) Ἐπικηρυκεύομαι.

Προσ·κηρύσσω (ττω), Μ. κηρύξω. Κηρύττω προσέτι· ἀναγγέλλω ἢ προσκαλῶ διὰ κήρυκος, (συγχ. τῷ Προκηρύσσω).

Προ·σκιαγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκιαγραφῶ (Σχεδιάζω) προτοῦ, προδιαγράφω.

Προσκίασμα (τὸ). τὸ βαλλόμενον ἢ κρατούμενον ἐμπρὸς διὰ τὸν ἴσκιον, (μτφορ.) προκάλυμμα, πρόσχημα.

Προσ·κιγκλίζω, Μ. ίσω, =Προσκινέω.

Προσ·κινδυνεύω, Μ. εύσω. Προσέτι ϗ κινδυνεύω, ἢ κινδυνεύω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (Κουνῶ) τι πρός· (μσ.) κουνηοῦμαι καὶ ἐγὼ συγχρόνως.

Πρόσκιον (τὸ). προσκιαγράφημα, σχέδιον ἢ προσκίασμα, πρόσχημα.

Πρόσκιος (ὀρθότ. Πρόσσκιος), ου (ὁ, ἡ), = Σύσκιος.

Προ·σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Σκιρτῶ (Χοροπηδῶ, Χορεύω ἀπὸ τὴν χαράν μου) προτοῦ ἢ ἐμπροσθά, (ἴδε τὸ ἑπμ.).

Προσκίρτησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. »Δέξαι μου τὴν προσκίρτησιν, εἰ καὶ μὴ ὡς Ἰωάννου, ἀπὸ γαστρός, ἀλλ' ὡς Δαβίδ, ἐπὶ τῇ καταπαύσει τῆς κιβωτοῦ,« Γργ.

Προσ·κλαίω, Μ. κλαύσομαι. Κλαίω προσέτι, ἢ πλησίον τινός, παραπονοῦμαι πρός τινα, προσκλαίομαι.

Πρόσκλαυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προσ·κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Τσακκίζω τι κτυπῶντας πρός.

†Προσ·κληδονίζομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προκληδονίζομαι.

Προσκληθῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσκαλέω.

Προσκλῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσκέλλω.

Προσ·κληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀπονέμω (Προσδιορίζω) διὰ κλήρου. »Τῷ βίῳ τούτῳ ἡ τύχη σε προσεκλήρωσε,« Αχ.

Προσκλήρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Πρόσκλησις, εως (ἡ), τὸ προσκαλεῖν ἢ προσκαλεῖσθαι, προσκάλεσμα· (ἰδιαιτ.) ἔγκλεσμα εἰς τὸ κριτήριον, συγχ. τῷ Πρόκλησις.

Προσκλητικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς πρόσκλησιν, προσκλητήριος.

Πρόσκλητος (ὁ, ἡ). ὁ προσκληθεὶς (προσκαλεσθείς). » Ἐκκλησία—,« Ῥτρ., ἡ συγκροτουμένη κατὰ πρόσκλησιν, ἔκτακτος, (ἄλλ.) Σύγκλητος.

Προσκλινής [Προσκλίνω], έος (ὁ, ἡ). γυρτὸς (ὀλίγον), ἐπικλινής.

Πρόσκλιντρον (τὸ). μέρος εἰς τὸ ὁπ. ἀκκουμβᾷ τις, ἀκκουμβιστήριον θρανίου· (ἐν γέν.) = Ἀνά(Ἐπί)κλιντρον (κατὰ τὸν Ἐτμλγ.) μέρος τι τῆς οἰκίας, ἄλλ. Πρόσκλιτον. (Ατν.) accubitum, [ἐκ τοῦ

Προσ·κλίνω, Μ. κλινῶ. Γέρνω (Ἀκκουμβῶ) τι ἐπάνω εἰς, κάμνω τινὰ νὰ κλίνῃ πρὸς (»Τὸν μὲν θεὸν ἑαυτῷ.. προσκλινεῖ βίου τε ἀρετῇ καὶ γνώμης εὐσεβείᾳ,« Συν.)· (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. καὶ μσ.) ῥέπω (ἔχω κλίσιν) πρός, προστίθεμαι ἢ πρόσκειμαι εἰς τὸ μέρος τινός. » Οἱ μὲν προσεκλίθησαν Ἀρείῳ, ἕτεροι δὲ Κολούθῳ,« Ἐπιφάν.

Πρόσκλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κλίσις (ῥοπὴ) πρός, (Γαλλ.) penchant. » Μὴ διαπράττεσθαί τι κατ' ἔχθραν ἢ κατὰ πρόσκλισιν,« Αξ., προσπάθειαν, ἑτερομέρειαν, (Γαλλ.) partialité. (καὶ μὲ δοτ.) » Εἴ τις αἵρεσιν εἶναι λέγει πρόσκλισιν δόγμασι,« Στξ.

Πρόσκλιτον (τὸ), ἴδε Πρόσκλιντρον.

Προσ·κλύζω, Μ. κλύσω. Βρέχω (Κτυπῶ) μὲ τὰ κύματά μου· (ἰατρ.) ξεπλύνω μὲ πολὺ νερόν, (παρβλ.) Προσαιονάω. »Τὸ

πρόσωπον προσκλύζειν ψυχρῷ πολλῷ,« Θεοφάνν. Νόνν.

Πρόσκλυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Πρόσκλυσμα (τό). τὸ ὑγρὸν τὸ ὁπ. χρησιμεύει εἰς ἰατρικὴν πρόσκλυσιν.

Προσ·κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω τι ἐπάνω εἰς. »Τὰς γενειάδας —,« Παχυμ., στρίφειν, σγουραίνειν.

Προσ·κνάω(·κνήθω), Μ. κνήσω. Ξύνω (Τρίβω) ἐλαφρά (»Κάπρον..παῖς ἂν νεογνὸς χειρὶ προσκνήθων νέα,« [Ποιητ. παρὰ] Πλ.)· προξενῶ φαγοῦραν· (μσ. μὲ δοτ.) ξύνομαι ἐπάνω εἰς, ξεροτρίβομαι· (πθ.) αἰσθάνομαι φαγοῦραν (ἀνάγκην νὰ ξυσθῶ). »Οἱ τὴν ἀκοὴν προσκνώμενοι,« Γρηγ., γαργαλιζόμενοι ἀπὸ περιέργειαν (ν' ἀκούσουν).

Προσ·κνυζάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Γαυγύζων μὲ λεπτὴν φωνὴν τρίβομαι συγχρόνως ἐπάνω εἰς ('σὰν τὰ σκυλιὰ ὅταν χαϊδεύωνται). »Τοῖς ποσὶ προσκνυζόμενος (διορθ. προσκνυζώμενος),« Φλςρ. (καὶ καταχρ.) »Πολλὰ τοῖς ὠσὶν αὐτῆς προσκνυζωμένη,« Ἡλ., προσκλαιομένη.

Προσ·κοιμίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Κοιμῶμαι ἐπάνω ἢ πλησίον τινός. »Κώπαις —, Ξεν., (ὅπου ἄλλ. ἀνγν. Προσκομίζομαι).

Προσ·κοινόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι κοινὸν (Κάμνω νὰ ἔχῃ συγκοινωνίαν, Ἑνόνω) μὲ ἄλλο, (παρβλ. ϗ

Προσ·κοινωνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Μετεχω ἀπό. ‖. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) μεταδίδω τι εἴς τινα, τὸν κάμνω κοινωνὸν (μέτοχόν) τινος. »Προσκοινωνήσας σφίσι τῶν παρόντων,« Δ. Κάσσ.

Προσ·κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολνῶ τι ἐπάνω εἰς. ‖. (πθ. ἢ μσ.) εἶμαι κολλημένος (ϗ μτφορ. προσηλωμένος, ἀφωσιωμένος, ἔκδοτος) εἴς τι.

Προσκόλλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κόλλημα ἐπάνω εἰς, (μτφορ.) προσήλωσις, ἀφοσίωσις, (Γαλλ.) **attachement**.

Προσκολλητός, ή, όν. Προσκολλημένος εἰς.

Πρόσκολλος (ὁ, ἡ), = Προσκολλητός, (εὔχρ. κυρ. τὸ Δωρ. Ποτίκολλος).

Προσκομιδή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Προσ·κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω (Κουβαλῶ) πρός· προσφέρω. »Καρποὺς —,« Ξεν., = Συγκομίζω.

Προσκομιστέον, θετ. τοῦ Προσκομίζω.

Προσκομιστής, οῦ (ὁ). ὁ προσκομίζων (κουβαλῶν πρός). »Γυναικῶν —,« Κύριλλ., = Προαγωγός.

Προσκομιστικός, ή, όν. Χρήσιμος ἢ Ἐπιτήδειος εἰς τὸ προσκομίζειν.

Πρόσκομμα (τό). τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ ὁπ. προσκόπτει (προσκρούει, σκοντάφτει) τις, ἐμπόδιον· (μτφορ.) αἴτιον ἀποτυχίας· (ἐκκλησ.) σκάνδαλον. 2) τὸ προσκόπτειν, πρόσκρουσις, σκόνταμμα.

Προσ·σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ προτοῦ, προστοχάζομαι· προεξετάζω ὡς πρόσκοπος. »Προσκοπεῖσθαι ποῦ εἰσιν οἱ πολέμιοι,« Θρρ.

†**Προσκοπή** (ἡ), τὸ προσκόπτειν, πρόσκομμα 2). »Μηδεμίαν εν μηδενὶ διδόντες προσκοπήν,« Γρφ.

Προσκοπή ϗ

Προσκόπησις, εως (ἡ) τὸ προσκοπεῖν, παρατήρησις γινομένη προτοῦ· (στρατ.) ἡ διὰ προσκόπων προεξέτασις, (Γαλλ.) **reconnaissance**.

Προσκόπιον (τό). σκέπασμα προφυλακτικὸν τῶν ὀφθαλμῶν, προμετωπίδιον, (Γαλλ.) **visière**, (εἰς τὸν Ἀθ. διορθ. τινὲς Προσωπιαῖ).

Πρόσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων (παρατηρῶν) προτοῦ, προβλέπων. »Σύνεσις —,« Σχλ. Πίνδ. ‖ (οὐσ.) ὁ στελλόμενος προτοῦ ἢ τοποθετημένος ἔμπροσθὰ ἵνα παρατηρῇ τὰ κινήματα τῶν ἐχθρῶν, (Γαλλ.) **éclaireur**.

Προσκοπτικός, ή, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ δίδῃ πρόσκομμα (ἀφορμὴν σκανδάλου), ἀκοινώνητος, δύσκολος.

Προσ·κόπτω, Μ. κόψω. Κτυπῶ (κυρ. τὸ πόδι μϰ) ἐπάνω εἰς, σκοντάβω· (μτφορ.) ἀπαντῶ ἐμπόδιον· προσκρούω· δίδω ἀφορμὴν δυσαρεσκείας, ἐχθρεύομαι (κοιν. τὰ χαλνῶ) μετά τινος. (μὲ δοτ. τῆς προθέσ.) »Προσέκοψαν τῷ λίθῳ τοῦ προσκόμματος,« Γρφ. »Καὶ κατῆλθον οἱ ποταμοί, καὶ ἔπνευσαν οἱ ἄνεμοι, ϗ προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ,« αὐτ., προσέβαλον (ἢ αἰτ. προθετ.) »Μή ποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου,« αὐτ. (καὶ ἀπολ.) »Ἐάν τις περιπατῇ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, οὐ προσκόπτει,« αὐτ. (καὶ μτνμ.) »Προσέκοπτε τοῖς πολλοῖς, ἐλύπει δὲ καὶ τὸν Ἀντίοχον,« Πλδ. (ϗ μτφορικῶτ.) »Σὺ δὲ ἡμῖν, ἕως μὲν οὐ προσεκόπτομεν τῇ τύχῃ, συνέμεινας,« Συν. »Προσκόψας τῷ ζῆν,« Διόδ., ἐβαρέθη τὴν ζωήν του. »Προσέκοψαν εἰς τὴν φύσιν τοῦ νοσήματος,« Ἀρετ., ἀπέτυχον. (καὶ ἀπολ.) »Ἐν ᾧ ὁ ἀδελφός σου προσκόπτει ἢ σκανδαλίζεται,« Γρφ.

Προσ·κορέννυμι, Μ. κορέσω. Χορταίνω μέχρι κόρου, παραχορταίνω.

Προσκορής, έος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν κόρον (πλησμονήν), πολλὰ χορταστικός, πλήσμιος· (μτφορ.) πληκτικός, ἄνοστος· (πθ.) πολλὰ χορτάτος, ἀηδιάζων ὑπὸ πλησμονῆς, (παρβλ. Κατακορής).

Προ·σκοροδοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω προτοῦ σκόρδον.

Πρόσκορος (ὁ, ἡ), = Προσκορής, πολλὰ χορταστικός, πλήσμιος.

;**Πρόσκορσος** (ὁ, ἡ), λέξις ἀνεξήγητος παρὰ τῷ Ἱπποκρ.

Προσκόρως, ἐπίρ. Μέχρι κόρου, κατακόρως. »Τὰ σιτία προσκορως ἐρυγγάνειν,« Ἐπγρ.

Προσ·κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω (Καλλωπίζω) προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

;**Προσκόσμημα** (τό). κόσμημα (στολίδι) πρόσθετον, (παρβλ. Προκόσμημα).

Προ·σκοτόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκοτίζω πρίν, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσσκοτόω).

Πρόσκρανον (τό), εὔχρ. μόνον τὸ Δ. Ποτίκρανον = Προσκεφάλαιον.

Προσ·κρέμαμαι, Μ. κρεμήσομαι. Κρέμομαι (Εἶμαι κρεμασμένος) εἰς.

Προσ·κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω. Κρεμνῶ τι εἰς. ‖. (πθ.) = Προσκρέμαμαι.

Προσ·κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἀπονέμω ἢ Προσδιορίζω τι ὡς κριτής, Προσδικάζω. »Τὰ μὲν πράγματα τῇ ἱστορίᾳ προσκρινέτω τὰς δὲ ὀλοφύρσεις τῷ γράφοντι,« Ἰώσ. 2 (πθ. μὲ δοτ.) εἰσχωρῶ ϗ ἑνόνομαι (καθὼς ἡ τροφὴ εἰς τὸ σῶμα), συσσωματοῦμαι. »Ἐν τοῖς προσκριθεῖσι καὶ ἐν τοῖς ἀποκεκριμένοις,« Σιμπλ.

Πρόσκρισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἕνωσις, συσσωμάτωσις.

Προσ·κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκρούω, συγκροτῶ.

Πρόσκρουμα (τό). τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ ὁπ. προσκρούει τις, πρόσκομμα (κυρ. ϗ μτνμ.), ἀφορμὴ πρὸς ἔχθραν (διένεξιν), αἰτία σκανδάλου, δυσαρέσκεια. »Καθημερινὰ προσκρούματα γυναικὸς ϗ ἀνδρός,« Πλ. 2) τὸ ἀποτέλεσμα τῆς προσκρούσεως, κτύπημα (κυρ. εἰς τὸ πόδι). »Διὸ χρὴ μὴ καταφρονεῖν τῶν πολιτικῶν, ὥσπερ ἐν σώματι, προσκρουσμάτων διαδρομὰς ὀξείας ἐχόντων, ἀλλ ἐπιλαμβάνεσθαι καὶ πιέζειν καὶ βοηθεῖν,« Πλ

Πρόσκρουσις, εως (ἡ), τὸ προσκρούειν, κτύπημα εἰς τὸ πόδι, σκόνταμμα (μτνμ.) διένεξις, σύγκρουσις κτλ.

Πρόσκρουσμα (τό), = Πρόσκρουμα.

Προσκρουσμός (ὁ), = Πρόσκρουσις.

Προσκρουστικός, ή, όν. Ὁ προσκρούων (πειράζων ἢ πειραζόμενος) εὐκόλως, ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ προσκρούειν, (Γαλλ.) **susceptible**.

Προσ·κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ (κυρ. ἐν ᾧ περιπατῶ), σκοντάβω· (μτφορ.) δυσαρεστῶ, γίνομαι ἐχθρὸς (κοιν. τὰ χαλνῶ) μέ τινα· εὑρίσκω ἐμπόδιον, ἀποτυγχάνω. »Προσκροῦσαι καὶ μὴ πάνθ' ὡς ἠβουλόμεθ' ἡμῖν συμβῆναι,« Δμ. »Τῶν θεραπόντων τούτοις μάλιστα προσκρούομεν, οἷς πλεῖστα προσχρώμεθα πρὸς τὰς διακονίας τὰς ἐγκυκλίους,« Πλ. »Τῷ τὰ ζῶα ἅμα τῷ γεννηθῆναι τὴν μὲν ἡδονὴν εὐαρεστεῖσθαι, τῷ δὲ πόνῳ προσκρούειν φυσικῶς,« Αρτ. »Ἡ μὲν οὖν συνέχεια τῆς ὀργῆς ϗ τὸ προσκρούειν πολλάκις, ἕξιν ἐμποιεῖ πονηρὰν τῇ ψυχῇ, ἣν ὀργιλότητα καλοῦσι,« Πλ., (παρβλ. Προσκόπτω).

Προσ·κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ (ϗ μτνμ. Ἑλκύω εἰς τὸ μέρος μϰ, Οἰκειοῦμαι) προσέτι.

Πρόσκτησις, εως (ἡ), τὸ προσκτᾶσθαι, ἀπόκτησις νέων κτημάτων, αὔξησις τῆς περιουσίας.

Πρόσκτητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκτηθεὶς κατὰ πρόσκτησιν, ἐπίκτητος.

Προσ·κτίζω, Μ. κτίσω. Κτίζω προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις) ἢ πλησίον τινός. »Τὰς Θήβας τῇ Καδμείᾳ προσέκτισαν,« Στρβ.

;**Προσκυδής**, έος (ὁ, ἡ), = Ἐπικυδής, ἢ 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσκηδής.

†**Προσ·κυκλέω**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προκυκλέω.

Προσ·κυλινδέω-ῶ, Μ ήσω ϗ

Προσ·κυλίνδω, Π. ἀντὶ Προσκυλίω.

†**Προσκυλισμός**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προκυλισμός.

Προσ·κυλίω, Μ. ίσω. Κυλῶ (Φέρω κυλῶν) τι πρὸς ἢ προσέτι· (πθ.) κυλιοῦμαι (πίπτω) εἰς τοὺς πόδας τινός, προσπίπτω, (ὅθ. συγχ. τῷ Προκυλίω).

Προσ.κυμαίνω, Μ. ανῶ. Προσβάλλω μὲ τὰ κύματά μου, κυματίζω πρός, προσκλύζω.

†**Πρόσκυνες**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρόκυνες.

Προσκυνέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ (εὐχρηστότ.) ήσομαι (ἀόρ. Προσεκύνησα καὶ Προσέκυσα). (κυρ.) Φέρω τὸ χέρι μου εἰς τὸ στόμα ϗ τὸ φιλῶ (ἢ κάμνω σχῆμα πῶς θὰ τὸ φιλήσω) εἰς σημεῖον σεβασμοῦ (χαιρετισμοῦ), (Λτ.) **adorare**, ἢ χαιρετῶ σκύπτων ἕως ἐδάφους (τάχα πῶς θὰ φιλήσω τὴν γῆν, (Τϰρκ.) κάμνω τεμεννᾶ· (ὅθεν κυρ.) τιμῶ λατρευτικῶς (προσφέρω διὰ σημείων ὑποκλίσεως τὸ σέβας μου εἰς) τὸν θεόν. (ἁπλ.) ἔχω περὶ πολλοῦ, τιμῶ, σέβομαι. »Αἰγύπτιοι ϗ τόδε τοῖσι Ἕλλησι οὐ συμφέρονται· ἀντὶ γὰρ τοῦ προσαγορεύειν ἀλλήλους ἐν τῇσι ὁδοῖσι, προσκυνέουσι κατιέντες μέχρι τοῦ γούνατος τὴν χεῖρα,« Ἡρ. »Ἦν δὲ πολλῷ ἢ οὕτερος (τῶν συντυγχανόντων Περσέων) ἀγενέστερος, προσπίπτων προσκυνέει τὸν ἕτερον,« αὐτ. »Τὴν γῆν πρόσκυσον ϗ τοὺς θεούς,« Ἀρςφ. »Οὐδένα ἄνθρωπον δεσπότην, ἀλλὰ τοὺς θεοὺς προσκυνεῖτε,« Ξεν. »Ἄρ' ἐςι.. προσκύσαι σ' ὥσπερ θεόν;« Σοφ. »Τοὺς προσκυνοῦντας τὸν θεὸν ἐν πνεύματι ϗ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν,« Γρφ. (καὶ μὲ δοτ.) »Καὶ πεσόντες προσεκύνησαν αὐτῷ,« αὐτ. (ϗ μτφορ. ἢ κατὰ συνκδχ.) »Ἀκρίβειάν τε προσκυνήσει καὶ ἀλήθειαν,« Εὐν., ἀσπάσεται.

Προσκύνημα (τό). ἀντικείμενον προσκυνήσεως. 2) Γλσ. ἀντὶ Προσκύνησις.

†**Προσκυνήσιμος** (ὁ, ἡ). ἄξιος προσκυνήσεως, προσκυνητός.

Προσκύνησις, εως (ἡ), τὸ προσκυνεῖν, σκύψιμον πρὸς χαιρετισμόν, σημεῖον ὑποκλίσεως (λατρείας), προσκύνημα.

Προσκυνητέος, α, ον, θετ. τοῦ Προσκυνέω.

†**Προσκυνητήριον** (τό). τόπος προσκυνήσεως, εὐκτήριον.

Προσκυνητής, οῦ (ὁ). ὁ προσκυνῶν (κυρ. τὸν θεόν), λάτρις τῆς θεότητος.

Προσκυνητικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Προσκυνητοῦ ἴδιος.

Προσκυνητός, ή, όν (καὶ ἐπίρ.)-ητῶς. Ὁ προσκυνούμενος ἢ Ἄξιος προσκυνήσεως.

Προσ.κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω πρός, πλησιάζω σκύπτων. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) »Πρὸς τὸ οὖς —,« Ἀχ. (καὶ ἁπλ.) »Ἐκεῖνόν τε προσηγάγετο, καὶ προτείνας ἑαυτόν, ἔλεγεν ἅττα προσκεκυφώς,« Πλάτ.

Προσ.κυρέω-ῶ, Μ. κυρήσω ἢ κύρσω. Π. Ἰων. ἀπαντῶ (συναπαντῶ) ἢ φθάνω (πλησιάζω) κατὰ τύχην· εἶμαι παρών· συμπίπτω, συμβαίνω. (μὲ δοτ.) »Δόμοισι πτῶμα προσκυροῖ νέον; Αἰσχλ. (καὶ αἰτ.) »Δεινότατον πάθος πάντων ὅσ' ἐγὼ προσέκυρσ' ἤδη,« Σοφ. »Τοὺς τρεῖς νομούς, καὶ τὰ προσκυροῦντα τούτοις,« Ἰώσ., τὰ πλησιόχωρα. (ϗ πρὸς ἀπαρ.) »Προσκυρέοντας ἑωυτοῖσι κατασιλλαίνειν,« Ἱππκρ., συνειθίζοντας.

Προσκύρησις, ιος (ἡ). Π. Ἰων. τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατὰ τύχην ἄφιξις, συνάντησις, σύμπτωσις.

Προσ.κυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπικυρόνω προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἀπονέμω (παραχωρῶ) ὁριςικῶς τι εἴς τινα, (Γαλλ.) **adjuger**. »Προσκυροῦσθαι τῷ δημοσίῳ τὰς αὐτῶν περιουσίας,« Πανδ. (καὶ καταχρ.) »Ὁ ποταμός..., τοῦ γηδίου τοῦ ἡμετέρου μοῖραν ἐσύλησε, καὶ τῷ σῷ ἀγρῷ προσεκύρωσε,« Θεοφύλ., (παρβλ. Κατακυρόω).

Προσκύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐπικύρωσις, ἢ· κατακύρωσις.

Πρόσκυσον, Π. ἀντὶ Προσκύνησον, ἀόρ. τῆς προς. τοῦ Προσκυνέω.

Προσ.κωμάζω, Μ. άσω. Ἔρχομαι ὡς κωμαστὴς (δηλ. μὲ θόρυβον ϗ ἐπὶ κακῷ) πρός τινα, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτνμ.) ἐνσκήπτω, ἐπιπίπτω, (παρβλ.) Εἰσκωμάζω.

Πρόσκωπος (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος πρὸς (προσκείμενος) τῇ κώπῃ, κωπηλάτης.

Προσ.κωχεύω, Μ. εύσω, = Προσορμίζω, προσπελάζω.

Προσ.λαγχάνω, Μ. λήξομαι (ἀόρ. προσέλαχον, πρκ. Προσείληχα). Παίρνω ἢ Ἐβγαίνω διὰ λαχνοῦ πρὸς τοῖς ἄλλοις. »Δίκην προσείληχε,« Δμ. (Ζηνόθ.), ἐκίνησε καὶ ἀγωγὴν (κρισολογίαν) προσέτι ἐναντίον μας.

Προσ.λάζομαι (λάζυμαι), Π. ἀντὶ Προσλαμβάνω.

Προσ.λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ (Ἀποτείνομαι λαλῶν) πρός τινα, προσφωνῶ.

Προσλάλημα (τὸ) καὶ

Προσλαλιά (ἡ). ὁμιλία τὴν ὁπ. ἀποτείνει τις πρός τινα, προσφώνησις.

Προσ.λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προσέλαβον κτλ.). Παίρνω προσέτι (ἐκτὸς τούτου). »Ἄλλην πϰ δόξαν γελοίαν κίνδυνος ἡμῖν προσλαβεῖν,« Ξεν. (ὅθ. πθ.) »Τὰ προσλαμβανόμενα,« Λογικ., τὰ συγκροτοῦντα τὴν πρόσληψιν τοῦ συλλογισμοῦ. 2) παίρνω μαζῆ, συμπερι-(παρα)λαμβάνω. (ὅθ. ἐνίοτε) = Προσδέω, συνδέω. »Χρῶνται δὲ αὐτῷ (τῷ κνεώρῳ) πρὸς τὸ κατιδεῖν καὶ προσλαμβάνειν ὥσπερ τῷ οἴσῳ,« Θφρ. (καὶ μσ.) »Ὠμοβοΐνοις ἱμᾶσι προσλαμβάνονται τοὺς αὐχένας αὐτῶν πρὸς τοὺς τῶν τιθασσῶν,« Στρβ. (καὶ πθ.) »Περὶ τὰ ὀςᾶ αἱ σάρκες περιπεφύκασι, προσειλημμέναι λεπτοῖς καὶ ἰνώδεσι δεσμοῖς,« Ἀρςτ. »Πᾶσα φύσις βελτίων γίνεται παιδείαν προσλαβοῦσα τὴν προσήκουσαν,« Δμ. »Ταῖς δὲ πόλεσι ταύταις ϗ τὰς Αἰγὰς προσληπτέον,« Στρβ. »Τεσσαρεσκαιδεκάτην σήμερον ἡμέραν προσδοκῶντες, ἄσιτοι διατελεῖτε, μηδὲν προσλαβόμενοι,« Γρφ. 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) παίρνω κοντά μου (ὑπὸ τὴν προςασίαν μου) ἢ εἰς τὸ μέρος μϰ, οἰκειοῦμαι ἀναλαμβάνω. »Ὁ πατήρ μϰ ϗ ἡ μήτηρ μου ἐγκατέλιπόν με, ὁ δὲ Κύριος προσελάβετό με,« Γρφ., ὅθ. 4) πιάνω καὶ ἐγὼ μαζῆ· συνεργῶ, συντελῶ· παρεςέκω, βοηθῶ· (Γρφ.) Περιποιοῦμαι. (ἐνίοτε) γλυκομιλῶ. »Καὶ ἅμα αὐτὸς προσελάμβανε,« Ξεν. »Ἄνδρες, προσλάβεσθε, πρὸς θεῶν,« Ἀρςφ. »Πρὸς δέ τι ϗ Ἀριαράμνης προσελάβετο, (διορθ. προσεβάλετο) τούτου τοῦ πάθεος,« Ἡρ. (παρβλ. Ἀντιλαμβάνομαι).

Προσ.λάμπω, Μ. λάμψω. (μὲ δοτ.) Λάμπω (Προσβάλλει ἡ λάμψις μου) ἐπάνω εἴς τι. »Τοὺς πλάνητας ἀπὸ τοῦ ἡλίου προσλάμπεσθαι,« Πλ.

Πρόσλαμψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., προσβολὴ λάμψεως. »Ἶρις γίνεται κατὰ πρόσλαμψιν ὑπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς ἀέρα ὑδατοειδῆ,« (Ἐπίκ. παρὰ) Αρτ.

Προσ.λέγω, Μ. λέξω. Λέγω προσέτι, ἢ (μσ.) Λέγω (Ἀποτείνομαι ὁμιλῶν) πρός τινα. »Τὴν δὲ Θέτις τοίῳ προσελέξατο μύθῳ,« Ἀπλλν. (καὶ δοτ.) »Πολλὰ δ' ἀεργὸς ἀνὴρ κακὰ προσελέξατο θυμῷ,« Ἡσ., σχεδιάζει μὲ τὸν νοῦν του, βουλεύεται. 2) (μσ.) κάθημαι (κυρ. πλαγιασμένος) πλησίον τινός. »Ἡ δ' ἐμὲ χειρὸς ἑλοῦσα, εἷσέ τε ϗ προσέλεκτο,« Ὀδ. Μ.

Προσ.λείπω, Μ. λείψω. Εἶμαι ἐλλιπὴς (ἀτελής) ἀκόμη κατά τι.

Προσ.λεπτύνω, Μ. υνῶ. Λεπτύνω ἔτι μᾶλλον.

Προσ.λεύσσω (χ. μ.), Π. ἀντὶ Προσβλέπω.

Πρόσλημμα (τό). τὸ ληφθὲν κατὰ πρόσληψιν.

Προσληπτέον, θετ. τοῦ Προσλαμβάνω.

Προσληπτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν ἕξιν τοῦ προσλαμβάνειν. (εἰς τὴν Λογικ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πρόσληψιν (τὴν ἐλάττονα πρότασιν) τοῦ συλλογισμοῦ.

Προσληπτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ πρόσληψιν.

Πρόσληψις, εως (ἡ). τὸ προσλαμβάνειν· (εἰς τὴν Λογικ.) ἡ ἐλάττων πρότασις τοῦ συλλογισμοῦ, (Λτ.) **assumptie**.

Προσ.λιμενεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

†**Προσ.λιμενίζομαι**, Μ. ίσομαι. Ἐμβαίνω ἢ Ἀράζω εἰς λιμένα, προσορμίζομαι.

Προσ.λιπαίνω, Μ. ανῶ. Παχύνω ἔτι μᾶλλον· κάμνω παχυτέραν τὴν γῆν προσεπισωρεύων χῶμα.

Προσ.λιπαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσεδρεύω λιπαρῶς (ἐπιμόνως) εἴς τι, ἐπιμένω, ἐνδιατρίβω· (ἰδιαιτ.) παρακαλῶ ἢ ἀπαιτῶ μετ' ἐπιμονῆς· δὲν ξεκολνῶ πρὶν κατορθώσω τὸ ζητούμενον. »Τοῖς χρήμασιν, ὥσπερ κηρίοις μέλιτται, προσλιπαροῦντες,« Ξεν. »Μίαν χώραν κάτεχε, καὶ ταύτῃ προσλιπάρει,« Ἐπίκτ.

Προσλιπάρησις, εως, (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐπιμονὴ (προσπάθεια, προσήλωσις) εἰς ἔργον τι, (Γαλλ.) **assiduité**, (παρβλ.) Προσεδρεία.

Προσ.λιχνεύομαι, Μ. εύσομαι. Πρόσκειμαι λαιμάργως εἴς τι.

Προσ.λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζω προσέτι, προσθέτω (συμπεριλαμβάνω) εἰς τὸν λογαριασμόν· περνῶ τι εἰς λογαριασμόν τινος, ἀποδίδω.

Προσλογιστέον, θετ. τοῦ προηγ.

Προσ.λογοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Λογοποιῶ προσέτι, προσθέτω πλάσματα (μύθους) εἰς διήγησίν τινα.

Προσλοιδορέω-ῶ ϗ (μσ.)-έομαι -οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ὑβρίζω (Κακολογῶ) προσέτι.

Πρόσλοιπος (ὁ, ἡ). ὁ μένων (περισσεύων) ὡς ἀπομεινάριον, ὑπόλοιπος.

Προσ·λυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Χαλνῶ προσέτι

†Προσ·λυπέω-ῶ, Μ. ήσω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προλυπέω.

Προσ·λυσσάω-ῶ, Μ. ήσω. Λυσσάζω (Καταφέρομαι ὡς λυσσασμένος) κατά τινος.

;Προσμάθησις, εως (ἡ), τὸ προσμανθάνειν, μάθησις προσκτηθεῖσα (προσγενομένη), (εἰς τὸν Ξεν. [Ἀπομν. Α', δ', 13] ἐσφαλμ. ἀντὶ: πρὸς μάθησιν).

Προσμαθητέον, θετ. τοῦ Προσμανθάνω.

;Προσ·μαλάσσω, Μ. άξω. Μαλακόνω ἔτι μᾶλλον, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Προμαλάσσω).

Προσ·μανθάνω, Μ. μαθήσομαι (ἀόρ. Προσέμαθον κτλ.). Μανθάνω προσέτι. » Ἀεί τι βούλου χρήσιμον προσμανθάνειν, « Σοφ.

Προσ·μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαρτυρῶ προσέτι ἢ πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῶν λογων τινος, ἐπιβεβαιόνω διὰ τῆς μαρτυρίας μου.

Προσμαρτυρία (ἡ). μαρτυρία διδομένη ἐκ προσθήκης.

Προσμαρτύρομαι, Μ. υροῦμαι. Μαρτύρομαι (Φέρω μάρτυρα) προσέτι καὶ

Προσμάρτυρος καὶ Προσμάρτυς, υρος (ὁ, ἡ). ὁ προσμαρτυρῶν (συμμαρτυρῶν) τι.

Προσ·μάσσω(ττω), Μ. μάξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Προσκολλῶ τι (ὡς ἂν ζυμάρι) εἰς, προσαρμόζω, (παρβλ.) Προσπλάσσω. »Ὅς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη, « Θκρ. » Προσέμαξε τὸν Πειραιᾶ τῇ πολει (ὁ Θεμιστοκλῆς), « Ἀρσφ. (καὶ πθ.) » Πλευραῖσι προσμαχθὲν (τὸ ἀμφίβληστρον), « Σοφ. » Κηλῖδα προσμεμάχθαι, « Φλςρ. (καὶ μσ. ἀντὶ πθ.) » Ποτεμάξατο τὸ τηλέφιλον, « Θκρ.

Προσ·μαστιγόω-ῶ, Μ. ώσω. Καὶ μαστιγονω προσέτι.

Προσμάστιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς τοὺς μαςοὺς (πρὸς τὸ στῆθος), ἐπιστήθιος.

Προσ·μάχομαι, Μ. μαχέ(χή)σομαι. (μὲ δοτ.) Μάχομαι πρός τινα· προσβάλλω μαχόμενος.

Προσ·μειδιάω-ῶ, Μ. άσω. Βλέπω τινὰ χαμογελῶν· χαμογελῶ διά τι.

†Προσ·μελέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Γλσ. ἀντὶ Ἐπιμελέομαι.

§Προσ·μέλλω, Μ. μελήσω. Μέλλω νὰ φθάσω πρὸς, πλησιάζω. » Οὐ προσέμελλε, « Πλ.

Προσ·μελῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Μελῳδῶ πρός τι (πρὸς τὸν ἦχον ὀργάνου τινος).

Προσ·μένω, Μ. μενῶ. (μὲ δοτ.) Μένω πλησίον τινός, προσκαρτερῶ, παραμένω· ἐπιμένω· ἀπεκδέχομαι· δὲν φεύγω, περιμένω. » Ἐδέοντο προσμεῖναι χρόνον ὀλίγον, « Ἡρ. » Προσμένοι ἀλαλὰν Λυκίων, « Πίνδ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ὀρέστην τῶνδε προσμένουσ' ἀεὶ παυστῆρ' ἐφήξειν, « Σοφ.

Προσ·μερίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Προσδιορίζω (Ἐβγάζω) τὸ μεριδιον τινός· προσθέτω εἰς τὸ μερος του.

Προσ·μετα·πέμπομαι, Μ. πέμψομαι. Στέλνω καὶ φερνω (Μηνῶ νὰ ἔλθῃ) προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.

Προσ·μετα·σκευάζω, Μ. άσω. Μεταποιῶ (Μεταρρυθμίζω) προσέτι.

Προσ·μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ προσέτι, προσθέτω ὡς ἐπίμετρον.

;Προσ·μηνύω, Μ. ύσω, (φαίνεται εἶναι) ἐσφαλμ. ἀντὶ Προμηνύω

Προσ·μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μηχανῶμαι (Ἐπινοῶ) προσέτι. »Αὐτοὶ προσεμηχανήσαντο διατριβὴν ἑτέραν, « Δ. Ἁλ. 2) προσαρμόζω διὰ μηχανῆς (ἐντέχνως). » Σφίγγα γόμφοις προσμεμηχανευμένην, « Αἰσχλ.

Προσ·μηχανεύω, Μ. εύσω, = τῷ προηγ

Προσμηχανητέον, θετ. τοῦ Προσμηχανάομαι.

Προσμήχω, Μ. σμήξω. Πρῶτα σφογγίζω (παστρεύω).

Προσ·μίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω (Ἑνόνω) τι μετ' ἄλλου, συνάπτω· (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. καὶ μσ.) πλησιάζω· συναπαντῶμαι, ἀνταμονομαι· συμπλέκομαι εἰς μάχην· (ἐνίοτε) προσβάλλω· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Κράτει προσέμιξε δεσπότην, « Πίνδ. (περιφρ.) τὸν ἐπλησίασε πρὸς τὴν νίκην, (δηλ.) τὸν ἀνέδειξεν νικητήν. (καὶ ἀμτβτ.) » Βάσομαί τ' εἰς αἰθέρα, Ζηνὶ προσμίξων, « Εὐρ. » Ἐπεὶ προσέμιξαν τοῖσι βαρβάροισι, ἐμάχοντο, « Ἡρ. »Ἐπεὶ δὲ, ἐκ τοῦ πελάγεος προσφερόμενοι, προσέμιξαν τῇ Νάξῳ, « αὐτ. »Τοῖς τείχεσι προσμῖξαι, « Πλ. (καὶ αἰτ.) »Τάχα τις Ἀργείων ποδὶ βοηδρόμῳ μέλαθρα προσμίξει, « Εὐρ (§ προθετ.) »Προσμίξας πρὸς τὰ ὅρια τῶν Ἀρμενίων, « Ξεν.

Προσ·μίμνω, Π. ἀντὶ Προσμένω. (εἰς τὸν Ὀρφ. [Λιθ. 274] ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυρὸς μένει).

Προσμιξία καὶ

Πρόσμιξις, εως (ἡ). τὸ προσμίγνυσθαι, σμίξιμον, ἕνωσις· πλησίασις· ἀντάμωσις· συμπλοκή· ἐπιμιξία.

Προσ·μίσγω, Μ. μίξω, Π. ἀντὶ Προσμίγνυμι.

Προσ·μισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ ἢ Καὶ μισῶ προσέτι, (ἄλλ. ἀνγν. κατὰ διάςασιν).

Προσ·μισθόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω (καὶ μσ. Λαμβάνω) μὲ μισθὸν προσέτι, ἐνοικιάζω πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσλαμβάνω § ἄλλον μισθωτὸν ἐργάτην ἢ στρατιωτην.

Προσ·μοιράζω, Μ. άσω, = Προσμερίζω, Προσνέμω, ἀπονέμω.

Προσμολεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀγρ.) Προσ·βλώσκω, Π. ἀντὶ Προσέρχομαι.

Προσ·μολυβδοχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω προσέτι καὶ μόλυβδον.

Προσμονή (ἡ), τὸ προσμένειν (παραμένειν), ἐπιμονή, προσεδρεία, προσκαρτερία.

Πρόσμονος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ προσμονῆς, ἐπιμονος.

Προσμόνως, ἐπίρ. Ἐπιμόνως.

Πρόσμορος (ὁ, ἡ), Π. [ποδός, μόρος]. ὅστις εἶνε πεπρωμένον νὰ δυστυχῇ, πρωωρισμένος εἰς δυστυχίαν, κακομοιρος.

Προσ·μυθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Προσλαλῶ, ἀποτείνω τὸν λόγον πρός τινα.

Προσ·μυθεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Μυθολογῶ προσέτι, προσθέτω μύθους (πλάσματα) εἰς διήγησίν τινα.

Προσ·μυθολογέω-ῶ § (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι (μὲ δοτ.) Ὁμιλῶ (νὰ περνᾷ ἡ ὥρα) μετά τινος, συνομιλῶ οἰκιακῶς.

Προσ·μυθοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προσμυθεύω,

Προσ·μύρομαι, Μ. μυροῦμαι, Π. (μὲ δοτ.) ῥέω πρὸς ἢ ἐπάνω εἰς.

Προσ·μωκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Χλευάζω προσέτι.

†Προσ·ναυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ναυμαχῶ πλησίον τινος.

Προσ·ναυπηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ναυπηγῶ προσέτι, κατασκευάζω καὶ ἄλλα πλοῖα

Προσ·ναυτιάω-ῶ, Μ. άσω (μὲ δοτ.) Ναυτιῶ (Ἀναγουλιάζω, Ἀνακατόνομαι) διά τι.

Προσ·νεανιεύομαι, Μ. εύσομαι Νεανιεύομαι (Φέρομαι μὲ νεανικὴν θρασύτητα ἢ κουτότητα) πρός τι· καυχῶμαι προσέτι ἢ διά τι ὡς νεανίας.

Προσνεμητέον, θετ. τοῦ-

Προσ·νέμω, Μ. νεμῶ. Ἀπονέμω· προσδιορίζω· ἀφιερόνω. » Προσνέμειν ἑαυτόν τινι, « Πλβ. » Φέρων ὁ Περικλῆς τῷ δήμῳ προσένειμεν ἑαυτόν, « Πλ. (καὶ μσ. ἢ πθ. μὲ αἰτ. προθετ.) » Προσνενέμησθε, οἱ μὲν ὡς τούτους, οἱ δὲ ὡς ἐκείνους, « Δμ. 2) (σπν.) βόσκω (ποιμαίνω) πλησίον, ὁδηγῶ ὡς ποιμὴν πρός, (Εὐρ. Κύκλ. 36).

Πρόσνευσις, εως (ἡ). νεῦσις (τάσις, ῥοπή) πρὸς, ἐπίνευσις. [ἐκ τοῦ

Προσ·νεύω, Μ. νεύσω. Κλίνω (Γέρνω) πρός· κάμνω νεῦμα πρός τινα, ἐπινεύω, συγκατανεύω.

Προσ·νέω, Μ. νεύσομαι. Κολυμβῶ πρὸς (Θκδ Γ', 112), ἴδε καὶ Προσνήχω.

Προσ·νέω, Μ. νήσω. Προσεπισωρεύω.

Προσ·νήχω ἢ (εὐχρηστοτ.) νήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ πρὸς, πλησιάζω κολυμβῶν· (ἐπὶ ὕδατος) = Προσκλύζω, κτυπῶ μὲ τὰ κύματά μου.

Προσ·νικάω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ προσέτι. 2) ἐπιμένω φιλονείκως (ἰσχυρογνωμόνως) εἴς τι.

Προσ·νίσσομαι, Μ. νείσομαι, Π. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) ἀντὶ Προσέρχομαι, ὑπάγω (πλησιάζω) πρός· (μτνμ.) ἐμβαίνω ὡς εἰσόδημα.

Προσ·νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐννοῶ ἢ Παρατηρῶ προσέτι· προσέχω εἴς τι, (συγχ. τῷ Προνοέω).

Προσ·νομίζω, Μ. ίσω. Νομίζω (Παραδέχομαι ἢ Συνειθίζω τι ὡς νόμιμον) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·νομοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Νομοθετῶ προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις).

Προσ·νωμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (ἐνν. πόδα) κινοῦμαι, ὑπάγω) πρὸς, προσερχομαι. » Εἰς ὕδωρ—, « Σοφ., (παρβλ. Ἐπινωμάω).

Προσ·ξέω, Μ. ξέσω, = Προσεπιξέω· (συνκδχ.) προσχαράττω. (κατ' ἐκτ.) παρακινῶ, διεγείρω.

Προσ·ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω ἐπάνω εἰς.

Προσ·ξυν·οικέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Προσ·συν·οικέω.

Προσ·οβέω-ῶ, Μ. ήσω. Διώκω (Κυνηγῶ) πρὶν ἢ πρόωρα.

†Προσ·ογκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Ὀγκαρύζω βλέπων τι, (εἰς τὸν Αχ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προογκάομαι).

Προσ·ογκέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαμβάνω περισσότερον ἢ Σχηματίζω μεγαλήτερον ὄγκον, γίνομαι ὀγκωδέστερος, [ἐκ τοῦ

Προσογκής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποτελῶν ἀρκετὰ μέγαν ὄγκον, ἀρκετὰ ὀγκώδης.

Προσόδευμα (τὸ). τὸ προσοδευόμενον, εἰσόδημα.

Προσ·οδεύω, Μ. εύσω. Δίδω (§ μσ. Παίρνω) εἰσόδημα, (ἐν γέν.) καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω· (ἐνίοτε) ἐφοδιάζομαι. » Ἐκ ποικίλων θεωρημάτων προσοδεύσαντες, « Ἰαμβλ., ἐφοδιασθέντες. » Οἱ Στρωματεῖς ἡμῶν, κατὰ τὸν τοῦ Κωμικοῦ γεωργόν, οὐκ' ἔλαιον ἰσχάδας μέλι προσοδεύουσι, « Κλμ. (καὶ πθ.) » Χρήματα προσοδευόμενα, « Οὐλπ., τὰ προσγινόμενα ἀπὸ προσόδων. » Γῆ προσοδευομένη, « Ἰώσ., ἡ φέρουσα πρόσοδον.

†Προσόδημα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσόδευμα.

†Προσ·οδιάζω, Μ. άσω, Σχλ. ἀντὶ Προσοδεύω, λαμβάνω προσοδον.

Προσοδιακός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ προσόδιον καλούμενον ᾆσμα. » Ῥυθμὸς —, « Αξ., ὁ ἄλλως Ἐνόπλιος. » Μέτρον—, « Σχλ., τὸ τρίμετρον ἀκατάληκτον.

Προσοδικός, ή, όν. Ὁ φέρων (δίδων) πρόσοδον.

Προσόδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς θρησκευτικὴν πρόσοδον (λιτανείαν). » Προσόδια (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) μέλη, « τὰ ψαλλόμενα εἰς τὰς λιτανείας (προσόδους) ἢ, κατὰ τὸν Ἐτμλγ. » Τὰ λεγομενα ᾄσματα, εἰσφερομένων εἰς τὸν βωμὸν τῶν ἱερείων. » Ἐλέγετο δὲ προσόδιον, ἐπειδὴ προσίασι τοῖς βωμοῖς ἢ ναοῖς, § ἐν τῷ προσιέναι ᾔδετο πρὸς αὐλὸν, « (Πρόκλ. παρὰ) Φωτ. » Προσόδια προσιέναι θεοῖς, « Ἀρςφ., κάμνειν λιτανείαν εἰς τιμὴν τῶν θεῶν.

Προσ·οδοιπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδοιπορῶ πρός.

Πρόσοδος (ἡ). (ἐν γέν.) τὸ προσέρχεσθαι, προσέλευσις, πλησίασις, ἄφιξις· (§ ἐχθρ.) προσβολή, ἔφοδος. (ἐνίοτε) συνουσία. » Αἱ δὲ πρόσοδοι χαλεπαὶ πρὸς τὸ χωρίον, « Ξεν. » Μάχης (» Νόσου)—, « Ἡρ., Ἀρετ συμπλοκή, προσβολή. 2) (ἰδιαιτ.) παρουσίασις (πρέσβεως, ῥήτορος κτλ.) εἰς τὸ δημόσιον, (ὅθεν συνκδχ.) προσφώνησις, δημηγορία. » Μέχρι τῆς προσόδου δημοτικῆς, « Δμ. 3) (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) ἡ εἰς τὸν ναὸν πρὸς θυσίαν ἢ προσευχὴν μετὰ πομπῆς τινος ἄφιξις, λιτανεία. » Καί σε θυσίαις ἱεραῖς, προσόδοις τε μεγάλαις διαπαντός, ὦ δέσποτ', ἀγαλοῦμεν, « Ἀρςφ. 4) (συχν.) εἰσόδημα, (ἐν γέν.) κέρδος, ὄφελος. » Προσόδου οὔσης κατ' ἐνιαυτόν, ἀπό τε τῶν ἐνδήμων καὶ τῶν ὑπερορίων, οὐ μεῖον χιλίων ταλάντων, « Ξεν. » Ἡ χώρα (τῆς Ἀττικῆς) πέφυκεν οἵα πλείστας προσόδους παρέχεσθαι, « αὐτ.

†Προσ·οδυνάομαι-ῶμαι, Μ. οδυνηθήσομαι. Λίαν ὀδυνῶμαι.

Προσ·οδύρομαι, Μ. οδυροῦμαι. (μὲ δοτ.) Κλαίω (Ὀδύρομαι) διά τι ἢ πρός τινα, προσκλαίομαι.

Προσ·όζω, Μ. οζήσω καὶ οζέσω (πρκ. ἀντὶ ἐνς. Προσόδωδα). Μεταδίδω τὴν ὀσμήν μου εἴς τι, ἐβγάλλω ὀσμὴν (ἀποφορὰν), βρωμῶ.

†Προσ·οίγνυμι, Μ. οίξω. Ἀνοίγω (τὴν θύραν) πρός τινα.

Πρόσ·οιδα, Μ. προσ·είσομαι (ἀόρ. Προσῄδειν κτλ.). Ἠξεύρω (Γνωρίζω) προσέτι. » Προσειδέναι χάριν τινὶ, « Πλάτ., Ἀρςφ., νὰ τὸν γνωρίζῃ ἐκτὸς τούτου καὶ χάριν.

Προσ·οικειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι οἰκεῖον πρός τινα, οἰκειοποιῶ, σχετίζω· (τρπ.) ἀπονέμω· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Προσῳκειου ἑαυτὸν Ἡρακλεῖ κατὰ γένος, « Πλ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Προσῳκείωται τῇ φύσει μᾶλλον, « Ἀλέξ. Ἀφρ., ἔχει πλειοτέραν οἰκειότητα, εἶνε συγγενέστερον· (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὰ προσοικειούμενα, « Αξ., τὰ ἔχοντα σχέσιν (συνάφειαν) πρὸς ἄλληλα.

Προσοικειωτέον, θετ. τοῦ Προσοικειόω.

Προσοικέναι, Ἰων. ἀντὶ Προσεοικέναι, ἀπαρ. τοῦ Προσέοικα.

Προσ·οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ πλησίον (εἶμαι πρόσοικος) τινος. (μὲ δοτ.) »Τοὺς πλησιεστάτους ἡμῖν προσοικοῦντας τῶν Ἑλλήνων Φωκέας, « Ἡρωδ. (ἢ αἰτ.) »Ὅσοι λίμνας § ἕλη § ποταμοὺς ἢ θάλασσαν προσοικοῦσιν, « Ἀρςτ.

Προσοίκησις, εως (ἡ), τὸ προσοικεῖν, ἡ πλησίον τινὸς κατοίκησις.

Προσ·οικίζω, Μ. ίσω Κατοικίζω πλησίον τινὸς ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις, σχηματίζω πλησίον καὶ ἄλλην (ἢ αὐξάνω διὰ προσθήκης κατοίκων τὴν ὑπάρχουσαν) ἀποικίαν.

Προσ·οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκοδομῶ προσέτι, προσθέτω εἰς τὴν ὑπάρχουσαν οἰκοδομήν. »Μηνοειδὲς προσῳκοδομηθν, « Θκ. (καὶ καταγρ.) » Ὁ δὲ ἱδρὼς τηξίς τις ἐστὶ τῶν οἷον κακῶς προσῳκοδομημένων ταῖς σαρξί, « Θφρ.

†Προσ·οικονομέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Οἰκονομῶ (Διευθετῶ, Τακτοποιῶ) προσέτι, (εἰς τὸν Ἰώσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προοικονομέομαι).

Πρόσοικος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ.) ὁ κατοικῶν πλησίον τινός, γείτων. » Τῶν Λυκίων προσοίκους, « Πλ. (καὶ καταγρ.) » Θάλασσα—, « Πλάτ. (καὶ συνκδχ.) » Πόλεμος—, « Πλ.

Προσ·οιμώζω, Μ. ώξω. Κλαίω πικρά (Θρηνολογῶ) προσέτι ἢ διά τι.

Πρόσοισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προσφέρεταί τις (κυρ. ὡς τροφήν), φαγητον, (παρβλ.) Πρόσαρμα.

Προσοιστέος, α, ον, θέτ. §

Προσοίσω, μέλλ. τοῦ Προσφέρω.

Προσ·οίχομαι, Μ. οιχήσομαι. (μὲ αἰτ. προθετ.) Ὑπάγω πρὸς, προσέρχομαι (πλησιάζω) εἰς.

Προσ·οκέλλω, Μ. οκελῶ (ἀόρ. Προσώκειλα). Φέρω τι μὲ ὁρμὴν πλησίον εἰς, προσαράσσω (» Πόδα —, « Αξ., προσκρούω). (κυρ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ ναῦν) προσορμίζω, ἀράζω, ἢ· ῥήχνω ἔξω (καὶ ἐλλ. πίπτω) εἰς. » Κιβώτιον περισωθῆναι προσοκεῖλαν τῷ Λυκωρεῖ, « Δκ.

Προσ·ολοφύρομαι, Μ. υροῦμαι. Κλαίω παραπονετικὰ πρός τινα, προσκλαίομαι.

Προσόμαλος (ὁ, ἡ). ὅλος ἢ ὁπωσοῦν ὁμαλός.

Προσ·ομαρτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) ἀκολουθῶ πλησίον τινός, παρακολουθῶ, συνοδεύω.

Προσ·ομιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Ἔχω σχέσιν, συναναστροφήν, οἰκειότητα) μετά τινος· (ἐπὶ πραγμ.) πλησιάζω ἢ ἀσχολοῦμαι ἢ περιπίπτω εἴς τι· (μτγνςρ.) προσλαλῶ. (μὲ δοτ.) »Κακοῖσι μὴ προσομίλει ἀνδράσι, « Θγν. » Πουλύπου, ὃς ποτὶ πέτρῃ τῇ προσομιλήσῃ, « αὐτ. (ἢ αἰτ. προθ.) » Οἱ πρὸς Ἑρμοκράτην προσομιλοῦντες, « Ξεν. » Κακὸν εἰς γηραιὸν σῶμα προσομιλῆσαν, « Ἡλ., ἐνσκῆψαν. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) »Τὰ ἴδια προσομιλοῦντες. « Θκ., = Ἰδιοπραγοῦντες. (§ ἀπολ.) »Ἥδιστος προσομιλεῖν, « Εὐρ., (κοιν.) πολλὰ γλυκομίλητος.

Προσομίλησις, εως (ἡ). προσλαλιά, προσομιλία.

Προσομιλητικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ προσομιλεῖν, κοινωνικός, τῆς συναναστροφῆς ἄνθρωπος.

Προσομιλία (ἡ), τὸ προσομιλεῖν, σχέσις, συναναστροφή, ἐπιμιξία, προσλαλιά, συνομιλία· (ἐπὶ πραγμ.) πλησίασις, μετουσία. » Θερμοῦ—, « Ἀλεξ. Ἀφρ.

Προσ·όμνυμι, Μ. ομοῦμαι. Ὀμνύω προσέτι, ἢ· Ἐπικυρόνω καὶ μὲ ὅρκον. » Οὐκ ἔφη προσομωμοκέναι ταῖς ἡμέραις τὰς νύκτας, « Πλ.

Προσ·ομοιάζω, Μ. άσω, (νλγ.). Ὁμοιάζω ὁπωσοῦν, εἶμαι =

Προσόμοιος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (ὁπωσοῦν) ὅμοιος, παρόμοιος.

Προσ·ομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Παραβάλλω, παραλληλίζω.

Προσομοίως, ἐπίρ. Μὲ κάποιαν ὁμοιότητα, σχεδὸν ὅμοιος, παρομοίως.

Προσ·ομολογέω-ῶ. Μ. ήσω. Ὁμολογῶ (Ὑποσχομαι) προσέτι, ἢ (ἀπλ.) συναινῶ, συνομολογῶ, συγκατανεύω. » Ἀρχαῖα § λίαν προσωμολογημένα, « Αἰσχ., ἰόθ.

Προσομολογία (ἡ). συναίνεσις, συγκατάβασις, συνομολογία.

Προσ·ομόργνυμι, Μ. ομόρξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σφογγίζω (§ συνκδχ. Ἐν-υπόνω) τι ἐπάνω εἰς, προστρίβω, προσάπτω.

;Προσ·ομορέω-ῶ, = Ὁμορέω, [ἐκ τοῦ

Προσόμορος § Ἰων. Προσόμουρος (ὁ, ἡ), = Ὅμορος, συνορεύων, πλησιόχωρος.

Προσ·ονειδίζω, Μ. ίσω. Ὀνειδίζω προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον, ὑβρίζω κατὰ πρόσωπον.

Προσ·ονίναμαι, Μ. ονήσομαι. Ὠφελοῦμαι ἢ Ἀπολαμβάνω τι ὁμοῦ μέ.

Προσ·ονομάζω, Μ. άσω. Ἐπονομάζω.

Προσονομασια (ἡ). ἐπωνυμία, παρωνύμιον.

Προσονυμαστέον, θετ. τοῦ Προσονομάζω.

†Προσονυμασια (ἡ), Αἰολ. (Ἐπγρφ.) ἀντὶ Προσονομασία.

Προσ·οπτάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Προσβλέπω, προσοράω.

Προσοπτέον, θετ. τοῦ Προσοράω.

Προσ·οπτίλλω, Μ. ιλῶ, Π. = Προσοπτάζω· συχνοκυττάζω.

Πρόσοπτος (ὁ, ἡ). ὁρατὸς, προφανής.

Προσ·οράω-ῶ, Μ. ὄψομαι (ἀόρ. Προσεῖδον κτλ.). Βλέπω πρὸς, κυττάζω κατὰ πρόσωπον, προσβλέπω.

Προσ·οργίζομαι, Μ. οργισθήσομαι. (μὲ δοτ.) Ὀργίζομαι διά τι ἢ κατά τινος. 2) ὀργίζομαι ἔτι μᾶλλον, παροργίζομαι.

Προσ·ορέγω, Μ. ἔξω. Δίδω (προτείνων τὴν χεῖρα, Προσφέρω) προσέτι. »Ἤσθιε, καὶ ἡμῖν προσώρεγε, « Κρὰτ. Ἐπις. 2) (μσ.) τείνω (δίδω) καὶ ἐγὼ χεῖρα βοηθείας εἴς τι, συλλαμβάνομαι, συντελῶ, (Ἡρ. Ζ', 6).

Προσ·ορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι πρόσορος (ὅμορός) τινος, συνορεύω.

Προσόρθριος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς (περὶ) τὸν ὄρθρον γινόμενος.

Προσ·ορίζω, Μ. ίσω. Βάλλω σύνορον, προσδιορίζω ἢ· ἐκτείνω διὰ προσθήκης τὰ ὅρια· (μσ. Νμ.) κάμνω προσέτι κατάσχεσιν. » Προσωρίσατο τὴν οἰκίαν δισχιλίων,« Δμ. 2) διορίζω πρὸς τοῖς ἄλλοις· προσέτι ἢ προσδιορίζω. » Οἱ χρησμολόγοι οὐ προσδιορίζονται τὸ πότε, « Ἀρστ. (καὶ πθ.) » Προσωρίσθησαν αὐτῷ στρατιῶται ἐπίλεκτοι,« Διόδ.

†Προσ·ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ μὲ ὁρμὴν (Παρορμῶ) ἔτι μᾶλλον· (ἀμτβ.) κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν (ἐφορμῶ) πρὸς, (εἰς τὸν Ξεν. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προορμάω).

Προσ·ορμέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι ἀραγμένος (προσωρμισμένος) πλησίον τινός.

Προσ·ορμίζω, Μ. ίσω. Φέρω (ἢ μσ. Ἔρχομαι μὲ) τὸ πλοῖον εἰς τὸν ὅρμον (εἰς τὸν λιμένα), ἀράζω.

Προσόρμισις, εως (ἡ), τὸ προσορμίζειν ἢ προσορμίζεσθαι, ἄραγμα.

Προσορμισμός (ὁ), Σχλ. ἀντὶ Προσόρμισις.

Προσορμιστήριον (τὸ). μέρος ὅπου προσορμίζονται τὰ πλοῖα, ἀραξοβόλιον.

Πρόσορμος (ὁ). τόπος διὰ ἄραγμα.

Πρόσορος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῶν ὅρων (τῶν ὁρίων), συνορεύων, πλησιόχωρος.

Προσ·ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Χορεύω διά τι, χορεύω ἀπὸ τὴν χαράν μου ἀκούων ἢ βλέπων τι.

Προσ·όσσομαι, Μ. ὄψομαι, Π. ἀντὶ Προσοράω, (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ Δ. Ποτιόσσομαι).

Προσ·οσφραίνω, Μ. οσφρανῶ. Δίδω τινὸς νὰ μυρίσῃ (νὰ ὀσφρανθῇ) τι· (μσ.) μυρίζομαι (ὀσφραίνομαι) προσέτι.

Προσ·ουδίζω [πρὸς, οὖδας], Μ. ίσω. Ῥίπτω μὲ ὁρμὴν (Κτυπῶ) κατὰ γῆς.

Προσ·ουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατουρῶ τινά. » Καὶ ἔτυπτον, καὶ προσεούρουν, ἢ οὐδὲν ὕβρεως ἐνέλιπον,« Δμ. (καὶ μτνμ.) »Ἅπαξ προσουρήσαντα τῇ τραγῳδίᾳ, « Ἀρσφ., πλησιάσαντα, (τὸ ὁπ. ὅμως ὁ Σχλ. ἀναφέρει εἰς τὸ -

†Προσ·ουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀρμενίζω μὲ οὔριον ἄνεμον (Οὐριοδρομῶ) πρός· (μτφορ.) εὐδοκιμῶ εἴς τι.

Προσ·ουρίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσορίζω.

Προσούριος (ὁ, ἡ),=Οὔριος, ἁρμόδιος. »Ἄνεμος —,« Γλσ.

Πρόσουρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πρόσορος.

Προσουσία (ἡ),= Συνουσία.

Προσοφειλέτης, ου (ὁ). ὁ προσοφείλων, χρεώστης καὶ ἄλλου (ἐκ προσθήκης) χρέους.

Προσ·οφείλω, Μ. οφειλήσω. Χρεωστῶ προσέτι, μένω ἀκόμη (ἐκτὸς τούτου ἢ) χρεώστης (» Αὐτὰ δὲ τἀρχαῖα πάντα ἀναλωκέναι φασὶ, Δημοφῶν δὲ καὶ προσοφείλοντας ἡμᾶς ἐνέγραψε,« Δμ.) (συνκδχ.) μένω ὀπίσω, ἐλαττοῦμαι. »Ὥστε τοὺς ἐν ταῖς τραγῳδίαις τυράννους πολύ τι προσοφείλειν, « Πλβ., ἐφαίνοντο πολὺ κατώτεροί του, τοὺς ἄφινε πολὺ ὀπίσω, (συγχ. συχν. τῷ Προσοφείλω).

Προσ·οφθαλμιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (Προσβάλλω) τοὺς ὀφθαλμούς μου εἴς τι, ἐποφθαλμιῶ.

Προσ·οφλισκάνω ἢ (Προσ·όφλω), Μ. οφλήσω (ἀόρ. Προσῶφλον). (ἐν γέν.) = Προσοφείλω, μένω ἀκόμη χρεώστης (κυρ. εἰς τὸ δημόσιον), δὲν ἐξώφλησα ὁλόκληρον τὸ ἐπιβληθέν μοι πρόστιμον, ἢ· καταδικάζομαι. (ἢ μτνμ. κρίνομαι ἔνοχος) προσέτι. » Ἀχαριστίας τῇ χαλεπότητι ἢ ἀπιστίας προσωφλίσκανε δόξαν, « Πλ., ἔδιδεν αἰτίαν νὰ τὸν φρονοῦν ὄχι μόνον κακὸν ἀλλὰ καὶ ἄπιστον καὶ ἀχάριστον. » Τοσοῦτον δ' ἀποδοχῆς ἠξιοῦτο παρ' Ἀθηναίοις, ὥστε Ἀγωνίδης τολμήσας αὐτὸν ἀσεβείας γράψασθαι, μικροῦ καὶ προσῶφλε,« Αρτ.

Προσοχή (ἡ), τὸ προσέχειν, ἡ προσήλωσις τοῦ νοὸς εἰς ἓν καὶ μόνον ἀντικείμενον. » Προσοχὴ νόμων, « Γρφ., ἡ τήρησις. 2) προσπέλασις. »Σκάφους —«, Ἰαμβλ., ἄραγμα.

Προσ·οχθέω-ῶ [πρὸς, ὄχθη. »Ἀπὸ τοῦ τὰ ἐπινηχόμενα ταῖς ὄχθαις προσφύεσθαι,« Σδ.]. Μ. ήσω, (ἐτυμολογικῶς), = Προσκρούω, Προσκόπτω. (συνήθ. μὲ δοτ.) πλήκτω (βαρύνομαι, ἀδημονῶ, δυσαρεστοῦμαι) εἴς τι ἢ διά τι· αηδιάζω, ἀποστρέφομαι.

†Προσ·οχθίζω, Μ. ίσω, Γρφ. ἀντὶ Προσοχθέω· (ἐνίοτε μτβτ.) κινῶ εἰς ἀγανάκτησιν (ἀδημονίαν), παροργίζω. »Προσώχθισεν ὁ λόγος τὸν Ἰωάβ,« Γρφ., ἤγγισεν, ἐπείραξε, (ὅθ.

†Προσόχθισμα (τό). αἴτιον (ἀντικείμενον) προσοχθισμοῦ (ἀποστροφῆς, δυσαρεσκείας). » Προσοχθίσματα ἡ Γραφὴ καλεῖ τὰ εἴδωλα,« Σδ.

†Προσοχθισμός (ὁ), τὸ προσοχθίζειν, ἀγανάκτησις, ἀδημονία· ἀποστροφή· δυσαρέσκεια.

Προσ·οχλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνοχλῶ (ἔτι μᾶλλον), καταντῶ πλέον ὀχληρός.

†Πρόσοχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων προσηλωμένον τὸν νοῦν του εἴς τι, προσεκτικός· φρόνιμος.

Προσ·οχυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὀχυρόνω προσέτι ἢ ἔτι μᾶλλον.

†Προσόχως, ἐπίρ. Μὲ προσοχὴν, προσεκτικῶς.

;Προσ·οψάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Τρώγω τι ὡς ἂν (ἢ Τρώγω μαζῇ ἢ) προσφάγιον (ὄψον), προσφαγίζω, (ὅθ.

Προσόψημα (τό). προσφάγιον.

;Προσόψιος (ὁ, ἡ), = Ἐπόψιος.

Πρόσοψις, εως (ἡ), τὸ προσορᾶν, πρόσβλεψις· ἡ μορφὴ τὸ ἐξωτερικόν· (ἐν γέν.) θέα, ἔποψις ἢ ἄποψι. » Μὴ ἔχων τὴν πρόσοψιν τῶν πολεμίων ἐκ πολλοῦ,« Θκ.

Προσόψομαι, μέλλ. τοῦ Προσοράω.

Προσ·οψωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψωνίζω προσέτι (ἢ ἄλλο τι), προσθέτω εἰς τὰ ὀψωνηθέντα.

Προσπάθεια (ἡ). κλίσις ἐμπαθὴς πρός τι, ἀγάπη (προσήλωσις) ἐκ συμπαθείας. »Τῶν μὴ προσπαθείᾳ ἢ ἀντιπαθείᾳ κρινόντων τὰ ὁρώμενα,« Εὐαγρ.

Προσ·παθέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. προθετ.) Ἔχω προσπάθειαν (Εἶμαι προσπαθῶς διατεθειμένος, προσηλωμένος) εἴς τι. » Κἂν πρὸς ἄλλην χώραν προσπαθῇς,« Ἐπίκτ.

Προσπαθής, έος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ. ἢ προθετ αἰτ.) ὁ ἔχων κλίσιν ἐμπαθῆ πρὸς, προσηλωμένος μὲ πάθος εἰς.

Προσπαθῶς, ἐπίρ. Μὲ πάθος πρός τι, μὲ προσπάθειαν. » Προσπαθῶς ἔχω πρός τι,« Αξ.,= Προσπαθέω.

Προσ·παίζω, Μ. παίξομαι (ἀόρ. Ἀττ. Προσέπαισα κτλ.). (μὲ δοτ.) Παίζω πρός τινα (»Μὴ προσπαίζειν οἰκέταις,« Πλάτ.)· ἀστεΐζομαι ἐπί τινι (» Εἰ γὰρ ἄλλοτε, μάλιστα δήπου παρὰ πότον προσπαιστέον ἐστὶ τούτοις [τοῖς μουσικοῖς ὀργάνοις], « αὐτ.)· περιπαίζω (» Ἀεὶ σὺ προσπαίζεις τοὺς ῥήτορας, « αὐτ.)· (μὲ αἰτ. ἢ μόνην [;] ἢ προθετ.) ψάλλω ὕμνον εἰς τιμήν τινος· »Προσεπαίσαμεν μετρίως τε καὶ εὐφήμως .. Ἔρωτα, « αὐτ.

Πρόσπαιος (ὁ, ἡ), [προσπαίω]. ὁ προσπίπτων (συμβαίνων) τυχαῖος, ἀνέλπιστος· πρόσφατος, (παρβλ. Ἔμπαιος). »Ἐκ προσπαίου,« Ἀρστ., ἐξ ἀπροόπτου, ἐκ τοῦ παραχρῆμα, κατὰ σύμπτωσιν· ἀρτίως.

Προσπαιστέον, θετ. τοῦ Προσπαίζω.

†Προσ·παίω, Μ. παίσω, = Προσπίπτω, προσκρούω (ἐπὶ κακοῦ) ἐνσκήπτω· (τρπ.) συμβαίνω.

Προσπαίως, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ παραχρῆμα· ἀρτίως.

Προσ·παλαίω, Μ. αίσω. Παλαίω πρός τινα (ἐν γέν.) γυμνάζομαι μὲ ἢ ταλαιπωροῦμαι εἴς τι. (μὲ δοτ.) »Ἄτλας οὐρανῷ προσπαλαίει, « Πίνδ., ταλαιπωρεῖται κρατῶν τόν.

Προσ·παρα·βάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. Βάλλω (Ἐπισωρεύω) προσέτι ἢ πλησίον, προσεπισωρεύω παρὰ, (Θκ. Ζ', 5).

Προσ·παρ·αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Παραγγέλλω προσέτι.

Προσπαράγραμμα (τὸ), τὸ προσπαραγραφὲν, γράμμα πρόσθετον.

Προσ·παρα·γράφω, Μ. γράψω. Γράφω προσέτι εἰς τὸ πλάγιόν τινος. » Εἰώθασιν οἱ τραπεζῖται, πρῶτον τοῦ θέντος τὸ ἀργύριον τοὔνομα γράφειν, ἔπειτα παραγράφειν τίνι ἀποδοῦναι δεῖ, καὶ προσπαραγράφειν τοὔνομα τούτου, ὃς ἂν μέλλῃ συστήσειν αὐτὸν, « Δμ. » Προσπαραγράψουσι νὴ Δία τὸν ἐκ Πλαγγόνος, ἂν σὲ ἐγγράφωσιν, ἐὰν δ' ἐμὲ, τῆς ἐμῆς μητρὸς τοὔνομα,« αὐτ.

Προσ·παρ·αινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Παραινῶ (Συμβουλεύω ἢ Παρακινῶ) προσέτι

Προσ·παρ·αιρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ Προσπαρειλόμην κτλ.). Ἀφαιρῶ (Παραιροῦμαι) προσέτι.

Προσ·παρα·καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Προσκαλῶ ἢ Παρακινῶ προσέτι.

†Προσ·παρά·κειμαι, Μ. κείσομαι.(μὲ δοτ.) Κεῖμαι πλησίον τινός.

Προσ·παρα·κελεύομαι, Μ. εύσομαι. Προστάζω (Παραγγέλλω) προσέτι.

Προσ·παρα·λαμβάνω, Μ λήψομαι (ἀόρ. Προσπαρέλαβον κτλ.). Παραλαμβάνω προσέτι ἢ περιπλέον, λαμβάνω ἢ ἔχω κατὰ παράδοσιν πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·παρα·ληπτέον, θετ. τοῦ Προσπαραλαμβάνω.

Προσπαράληψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ περιπλέον λῆψις (πρόσληψις).

Προσ·παρα·μένω, Μ. μενῶ,= Προσμένω, παραμένω.

Προσ·παρα·μυθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Παρακινῶ ἢ Παρηγορῶ προσέτι.

Προσπαραμυθητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Προσ·παρα·πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω προσέτι εἰς τὸ πλάγι ἢ πλησίον.

Προσ·παρα·σκευάζω, Μ. άσω. Ἑτοιμάζω προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.

Προσ·παρα·τίθημι, Μ. παρα·θήσω (ἀόρ. Προσπαρέθηκα κτλ.). Βάλλω πλησίον ἢ Ἀναφέρω πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων μου προσέτι, προσθέτω εἰς τὰ παρατεθέντα.

Προσ·παρα·τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Προσπαρέτραγον κτλ.). Τρώγω ἐν παρόδῳ ἢ ἀπὸ τὸ πλάγι (μτνμ. Πειράζω, Περιπαίζω) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσπαρδεῖν, ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσπέρδομαι.

Προσ·παρ·εισ·έρχομαι, Μ. εισ·ελεύσομαι (ἀόρ. Προσπαρεισῆλθον κτλ.). Ἐμβαίνω πλαγίως (Παρεισδύομαι) προσέτι

Προσ·παρ·ενοχλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐνοχλῶ (Παρενοχλῶ) προσέτι.

Προσ·παρ·έχω, Μ. εξω (ἀόρ. Προσπαρέσχον κτλ.). Δίδω ἢ Ἀναδεικνύω (Κατορθόνω) προσέτι.

Προσ·παρ·ίστημι, Μ. παρα·στήσω (μσ. β'. ἀόρ Προσπαρέστην κτλ.). Παραστήνω (Παρουσιάζω [καὶ μσ.] Παρουσιάζομαι, Ἔρχομαι κοντὰ [ἢ μτνμ] Ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν τινος, [κατὰ μτχ.] Καθυποτάττω) προσέτι.

†Προσ·παρ·οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ (κυρ. ὡς πάροικος) πλησίον τινός.

Προσ·παρ·οινέω-ῶ, Μ ήσω. Προσέτι καὶ παροινῶ (ὑβρίζω, ἀτακτῶ κτλ. ὡς μεθυσμένος).

Προσ·παρ·οξύνω, Μ. υνῶ. Παροξύνω ἔτι μᾶλλον.

Προσ·παρ·ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Παρορμῶ (Παρακινῶ) προσέτι.

Προσ·πασσαλεύω, Μ. εύσω. Προσαρμόζω διὰ πασσάλων, καρφόνω τι πουθενὰ μὲ ξυλοκάρφια.

Προσ·πασσαλόω-ῶ, Μ. ώσω,= τῷ προηγ.

Προσ·πάσσω, Μ. πάσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Κουκκίζω (Πασπαλίζω) τι ἐπάνω εἰς.

Προσ·πάσχω, Μ. πείσομαι (ἀόρ. Προσέπαθον κτλ.). Πάσχω προσέτι. » Οὐ τὸ παθεῖν.. δεινὸν νομίζουσιν, ἀλλὰ μὴ μεῖζω προσπαθεῖν κέρδος τίθενται, « Ἀρσδ. 2) (μὲ δοτ.) ἔχω κλίσιν ἐμπαθῆ (προσπάθειαν) εἴς τι. » Τὸ δὲ μειράκιον ἑτέρῳ τινὶ τῶν ἐραστῶν μᾶλλον ἦν προσπεπονθὸς, « Πλ. » Προσπεπονθέναι τι δεῖ τὸν μὴ τὰ παρατεθέντα λυμανούμενον,« (Μάχ. παρ') Ἀθ.

Προσ·πατταλεύω, Μ. εύσω, Ἀττ. ἀντὶ Προσπασσαλεύω.

Προσ·πάττω, Μ. πάσω, Ἀττ. ἀντὶ Προσπάσσω.

†Προσ·πάω-ῶ, Μ. σπάσω. Σύρω (Τραβῶ) ἐμπρὸς ἢ πρῶτος, (εἰς τὸ Ἐτμλγ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσσπάω).

†Πρόσπεινος (ὁ, ἡ). σχεδὸν (ὁπωσοῦν) πεινασμένος.

Προσ·πειράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Κάμνω προσέτι ἢ δοκιμὴν (ἀπόπειραν).

Προσ·πελάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) Φέρω τι (ἢ ἐλλ. Ἔρχομαι) πλησίον τινὸς, προσεγγίζω, πλησιάζω.

†Προσπέλασις, εως (ἡ), τὸ προσπελάζειν, πλησίασις.

Προσπελάται (οἱ). οἱ εἵλωτες (πελάται) τῶν Ἀρκάδων.

Προσ·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω πρὸς, μηνῶ δι' ἀπεσταλμένου. 2) στέλνω προσέτι.

Προσ·πεπαίνω, Μ. ανῶ. Ὡριμάζω προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ.

Προσπεποιημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ προσποίησιν, μὲ τρόπον προσποιημένον (ὑποκριτικὸν, ὕπουλον).

Προσπέπονθα, πρκ. τοῦ Προσπάσχω.

Προσ·πέρδομαι, Μ. παρδήσομαι (ἀορ. Προσέπαρδον κτλ.). Κλάνω (συνκδχ. Περιφρονῶ) τινα.

Προσ·περι·βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω τι προσέτι (Προσθέτω) πέριξ τινός· (μσ. μτνμ.) περιποιῶ εἰς ἐμαυτὸν πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐκτείνω κατὰ πρόσθεσιν τὸν κύκλον τῶν περὶ ἐμὲ πραγμάτων. » Οὐχ οἷός τε ἐστιν ἔχων ἃ κατέστραπται, μένειν ἐπὶ τούτων, ἀλλ' ἀεί τι προσπεριβάλλεται, « Δμ. » Ἀλλ' ὅσῳ περ ἂν πλείω προσπεριβάλωνται, τοῦ ἴσου δέονται, ἢ καὶ πλείονος, « Βασ.

Προσ·περι·γίγνομαι, Μ. γενήσομαι. Περισσεύω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ἐκ προσθήκης, προσγίνομαι ὡς κέρδος (περίσσευμα).

Προσ·περι·ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιτυλίζω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·περι·εργάζομαι, Μ. άσομαι. (μὲ δοτ.) Ἀσχολοῦμαι περιέργως (μὲ πολλὴν προσπάθειαν) εἴς τι.

Προσ·περι·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προσπεριέλαβον κτλ.). Περιλαμβάνω προσέτι.

Προσ·περι·οδεύω, Μ. εύσω. Περιέρχομαι (Περιηγοῦμαι) καὶ περιγράφω προσέτι.

Προσ·περι·ορίζομαι, Μ. ισομαι. Περικλείω (Περιλαμβάνω) πρὸς τοῖς ἄλλοις ὡς ἐντὸς ὁρίων.

Προσ·περι·ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω (Ἀποταμιεύω πρὸς τοῖς ἄλλοις) λογιῳ οἰκονομίας τὸ περισσεῦον.

;Προσ·περι·πορίζω, Μ. ίσω. Ἐξάγω προσέτι (ἐκ τοῦ πορισθέντος ἤδη) καὶ ἄλλο πόρισμα (συμπέρασμα).

Προσ·περονάω-ῶ, Μ. ήσω. Προσαρμόζω διὰ περόνης, καρφόνω πλησίον (πρὸς τοῖς ἄλλοις).

Προσ·πέταμαι,= Προσπέτομαι.

;Προσ·πετάννυμι, Μ. πετάσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἁπλόνω τι (ὡς καταπέτασμα) ἐπάνω εἰς.

;Προσπετής [πρὸς, πίπτω], έος (ὁ). προσηρμοσμένος ἐντελῶς, (μουσικ.) μελῳδικώτατος, ἐναρμόνιος, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Προπετής).

Προσ·πέτομαι, Μ. πτήσομαι (ἀόρ. Προσέπτην κτλ.). Πετῶ πρὸς, πετῶν φθάνω που, προσβάλλω ἔξαφνα. » Τίς ἀχὼ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής; « Αἰσχλ. » Ἐάν τίς σοι φίλος ὥσπερ μυῖα προσπτῆται, « Ξεν.

Προσ·πεύθομαι, Μ. πεύσομαι,= Προσπυνθάνομαι.

Προσπέφυκα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Προσφύομαι, (ὅθεν

Προσπεφυκότως, ἐπίρ. (μτχ.),= Προσφυῶς.

Πρόσπηγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε ἐμπηγμένον ἢ προσκολλημένον διὰ πήξεως ἐπάνω εἰς. » Προσπήγματα μύξης,« Ἱπποκρ., μυξώδη ἢ πυκνὰ περιττώματα, [ἐκ τοῦ

Προσ·πήγνυμι, Μ. πήξω (ὁ μσ. ἀντὶ πθ. πρκ. Προσπέπηγα). (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐμπήγω (Καρφόνω) τι ἐπάνω εἰς.

Προσ·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πηδῶ πρὸς, προσβάλλω ἔξαφνα. » Ἀτμὸς.. οὐχὶ προσπηδήσεται ταῖς ῥισὶν,« (Ἀλέξ. παρ') Ἀθ.

Προσ·πήσσω(ττω), Μ. πήξω, μτγν. ἀντὶ Προσπήγνυμι.

Προσ·πηχύνομαι, Μ. υνοῦμαι, Π. περιλαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀγκαλιάζω.

Προσ·πιεζέω-ῶ, καὶ

Προσ·πιέζω, Μ. έσω. Σφίγγω (Θλίβω, Στενοχωρῶ) προσέτι » Καὶ προσπιέζει χρημάτων ἀχηνία, « Αἰσχλ., (ὅπου ὅμως ὁ Abrechius γράφει ὀρθότ. πρὸς πιέζει).

Προσ·πιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Σφίγγω (Στρυμόνω) τι πλησίον εἰς.

Προσ·πίλναμαι, Μ. πελάσομαι, Π. ἀντὶ Προσπελάζω, πλησιάζω.

Προσ·πίνω, Μ. πιοῦμαι (ἀόρ. Προσέπιον κτλ.). Πίνω προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις). (συγχ. τῷ Προπίνω).

Προσ·πιπίσκω, Μ. προσ·πίσω. Ποτίζω τινὰ (Δίδω νὰ πίῃ) προσέτι.

Προσ·πιπράσκω, Μ. περάσω. Πωλῶ προσέτι (ὡς ἐν εἴδει προσθήκης).

Προσ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Προσέπεσον κτλ.). Πίπτω ἐπάνω ἢ ἔμπροσθεν τινός. πίπτω εἰς τοὺς πόδας τινὸς (νὰ τὸν παρακαλέσω)· (ἐπὶ ἐχθρ. ἐνν.) προσβάλλω ἔξαφνα, ἐπιπίπτω· (μτνμ.) φθάνω ὡς ᾀδόμενον εἰς τὰς ἀκοάς τινος· (ἐν γέν.) φθάνω (ἔρχομαι) ἔξαφνα· συναντῶ, συναπαντῶ. (ὅθ. τρπ.) συμβαίνω, συμπίπτω. (ἰατρ. χ. πτ.) ξεπρήσκομαι, κατακάθομαι. (μὲ δοτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐννοουμένην). »Εἰ οὖν προσπέσοιμεν ἄφνω τε ἢ νυκτὸς, ἐλπίζω καταληφθῆναι ἂν τὰ πράγματα,« Θκ. »Ἀνήγετο περὶ μέσας νύκτας, ὡς ἐξαπιναίως προσπέσοι,«

Ξεν. »Ἥκω πρὸς σέ, καὶ ἱκέτης προσπίπτω,« αὐτ. (καὶ μὲ αἰτ. Π.) »Γονυπετεῖς ἕδρας προσπιτνῶ σ' ἄναξ,« Εὐρ. (καὶ μτνμ.) »Φήμη τις αὐτῷ προσπίπτει,« Πλδ. »Προσπεπτωκυίας αὐτοῖς τῆς ἁλώσεως,« αὐτ. (καὶ τρπ.) »Συμφοραὶ προσπίπτουσαι,« Ἡρ. (καὶ κατὰ μτχ. ἀπόλ.) »Τὰ προσπίπτοντα,« Λξ, τὰ συμβαίνοντα, αἱ περιστάσεις ἢ τὰ ᾀδόμενα, αἱ φῆμαι. 2) Π. ἀντὶ Πρόσκειμαι. »Ἀκταὶ προβλῆτες, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι,« Ὀδ. Ν., (ἴδε ἢ Προπίπτω [3] καὶ Προσπτήσσω).

Προσ-πιστεύω, Μ. εύσω. Πιστεύω προσέτι.

Προσ-πιτνέω-ῶ, Π. ἀντὶ Προσπίπτω.

;Προσ-πιτύω, Μ. ύσω. Πιτυλίζω ὑγρόν τι ἐπάνω εἰς. (οὕτω διώρθ. ὁ Σνεϋδ. τὸ Προσπτύω τοῦ Αρτ.).

Προσ-πλάζω, Μ. πλάσω, Π. ἀντὶ Προσπελάζω.

Προσ-πλάζω, Μ. πλάξω. Περιπλανῶμαι πρός.

Προσ-πλάσσω(ττω), Μ. πλάσω. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) Κολνῶ τι μὲ ἢ ὡσὰν μὲ λάσπην ἐπάνω εἰς· (μτνμ.) προσθέτω πλάσματα (μύθους) εἰς διήγησίν τινα· (ἐν γέν.) προσάπτω, προσκολλῶ. 2) μορφόνω τι ἐπάνω εἰς. 3) γεμίζω διὰ προσπλάσεως· (ἰατρ.) σαρκόνω.

Προσπλαστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ προσπλάσσειν.

Πρόσπλατος (καὶ ὄχι Πρόσπλαστος), ου (ὁ, ἡ), Π. [προσπλάζω], =Προσιτός. »Οὐδὲ πρόσπλατοι ξένοις,« Αἰσχλ., ἀπρόσιτοι, ἄξενοι.

Προσ-πλάττω, Μ. πλάσω, ἀττ. ἀντὶ Προσπλάσσω.

Προσ-πλέκω, Μ. πλέξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Πλέκω τι ὁμοῦ μέ, συμπλέκω· συνάπτω· προσθέτω. »Προσπλέκων τούτοις κασόριον (ἀφρόνιτρον),« Δσκρ., Γαλ. 2)(μσ.) ἑνόνομαι σφιγκτά, (ἐπὶ γυν.) πλησιάζω. (καὶ κατ' ἀντίθ.) συγκρούομαι, πιάνομαι. »Τῶν προηδικημένων ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους προσπλεκομένων τῷ Διονύσῳ,« Ὑπόθ. Βατρ. Ἀρφ.

Προσ-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω πρός, πλησιάζω πλέων· (κατ' ἐχθρ. ἐνν.) ἐπιπλέω.

Προσ-πληρέω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ἀκόμη (πρὸς τοῖς ἄλλοις)· προσθέτω πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ ἁρματόνω (ἑτοιμάζω) μὲ τὸ ἀπαιτούμενον πλήρωμα ἢ ἄλλα πλοῖα, (ἐν γέν.) συμπληρόνω. »Ἱππέας προσεπλήρωσαν ἐς δισχιλίους,« Ξεν.

Προσ-πλησιάζω, Μ. άσω. Πλησιάζω πρός, προσπελάζω.

;Προσ-πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶ ἐπάνω εἰς, προσβάλλω.

Προσπλοκή (ἡ), τὸ προσπλέκεσθαι, περιπλοκή. »Τὰς προσπλοκὰς τοῦ κισσοῦ,« Ἀρτμδρ. »Καὶ τὰς πατρικὰς προσπλοκὰς καὶ προσφύσεις,« Θ. Πρόδρ.

Πρόσπλοος-ους (ὁ). τὸ προσπλέειν, πλεύσιμον πρός· (ἐχθρ.) ἐπίπλους.

Προσ-πλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλουτῶ προσέτι, ἔχω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσπλωτός, ή, όν. Ὅπου δύναται νὰ πλεύσῃ (νὰ προσπλεύσῃ) τις, προσιτὸς εἰς τοὺς πλέοντας. »Ποταμὸς —,« Ἡρ. [ἐκ τοῦ

Προσ-πλώω, Μ. πλώσω, Ἰων. ἀντὶ Προσπλέω.

Πρόσπνευμα (τὸ) καὶ

Πρόσπνευσις, εως (ἡ). φύσημα πρός. προσβολὴ πνοῆς ἢ ὀσμῆς, ἀποφορά. (μτφορ.) ἔμπνευσις· ἐνθουσιασμός. (Γρμτ.) πνευματισμός, [ἐκ τοῦ

Προσ-πνέω, Μ. πνεύσομαι. Πνέω (Φυσῶ) πρός· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἐμπνέω· (μὲ γεν.) ἀναδίδω ὀσμήν, μυρίζω (»Ὡς ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν,« Ἀρφ.) (Γρμτ.) γράφω ἢ προφέρω μὲ πνεῦμα, δασύνω. »Ὁ ταὼς πρὸς τῶν Ἀττικῶν προσπνεῖται,« Ἀθ.

Προσ-ποθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ποθῶ (Ἐπιθυμῶ) προσέτι.

Προσ-ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸ μέρος τινός, κάμνω νὰ ἀποκτήσῃ τις, περιποιῶ· οἰκειοποιῶ, προσθέτω, (καὶ μσ.) προσκτῶμαι· οἰκειοποιοῦμαι· προμηθεύομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) »Ὅπως αὐτοῖς τὴν Κέρκυραν προσποιήσειαν,« Θκ. »Φίλην Λέσβον προσποιήσαντες τῇ πόλει,« Ξεν. (καὶ μσ.) »Καὶ Χαλκηδονίους φίλους προσποιησάμενος,« αὐτ. »Τίνας θεοὺς προσποιούμενοι,« αὐτ., θεραπεύοντες διὰ θυσιῶν κλπ. καὶ οἰκειούμενοι αὐτούς. »Ξύλινον πόδα προσποιησάμενος,« Ἡρ., προμηθευθείς. 2) ἀποδίδω τι εἰς ἐμαυτόν, ἀντιποιοῦμαι· οἰκειοποιοῦμαι· ἐπαγγέλλομαι· (μὲ ἀπαρ.) διϊσχυρίζομαι (Ἰταλ. πρετενδέρω) ὅτι. »Δέδοικα μὴ.. προσποιῇ τῶν χρημάτων,« Ἀρφ. »Ἡ ποσοι συγγενεῖς ἢ υἱεῖς κατὰ δόσιν προσεποιήσαντο τῶν Νικοστράτου;« Ἰσ. »Οὐδὲν πέπονθας δεινόν, ἂν μὴ προσποιῇ,« Γνμ., ἂν δὲν τὸ 'παίρνῃς ἐπάνω σου. »Ἐὰν λοιδορούμενος μὴ προσποιῶμαι, οὐδὲ ἐπαινούμενος ἡσθήσομαι,« Αρτ. »Δεῖ δέ, ἢ εἰ ἠδίκησαν, μὴ προσποιεῖσθαι,« Δμ. »Ἕκαστός τις προσεποιεῖτο καὶ τῆς βουλῆς μετεσχηκέναι, καὶ πλείστους ἀπεκτονέναι,« Ξεν. »Ὁ δὲ νικῶν, τῷ δικαίῳ προσεποιεῖτο νικᾶν,« αὐτ. »Μαίνεσθαι τὸν μὴ προσποιούμενον δικαιοσύνην,« Πλάτ. 3) (συχνότ.) ὑποκρίνομαι ὅτι, καμόνομαι. »Ἐὰν μὴ δεόμενός του, δεῖσθαι προσποιῇ,« Ἰσκρ. »Πεζῇ προσποιούμενον ἐπιβουλεύειν, κατὰ θάλατταν ἐπιχειρῆσαι,« Ξεν. »Αἱ ἐπιβουλαὶ ἐξ οὐδένων πλέονες τοῖς τυράννοις εἰσίν, ἢ ἀπὸ τῶν μάλιστα φιλεῖν αὐτοὺς προσποιησαμένων,« αὐτ. (ἢ κατὰ πθ σχημτ.) »Προσποιηθεὶς ὡς ἐπιναύσιος γεγονώς,« Πλδ. 4) (σπν. πθ. μὲ αἰτ. προθετ.) προσηλόνομαι εἴς τι, προσπαθέω (;)·

Προσποίημα (τὸ), πᾶν ὅ,τι προσποιεῖταί (οἰκειοποιεῖταί ἢ καμόνεταί) τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς προσποιήσεως.

Προσποίησις, εως (ἡ), τὸ προσποιεῖν ἢ προσποιεῖσθαι, οἰκειοποίησις· ὑπόκρισις, (Γαλλ.) feinte; affectation; prétention, (Θκ. Β', 82). »Χήτει σεμνότητος ἀληθινῆς ἐπὶ προσποίησιν καταφεύγειν,« Συν. »Ἡ δὲ προσποίησις, ἡ μὲν ἐπὶ τὸ μεῖζον, ἀλαζονεία· ἡ δὲ ἐπὶ τὸ ἔλαττον, εἰρωνεία,« Ἀρστ.

Προσποιητικός, ή, όν. Ὁ προσποιῶν ἢ προσποιούμενός τι· (μὲ γεν.) »Ἀνδρίας —,« Ἀρστ.

Προσποιητός, ή ἢ ος, όν ἢ ον. Ὁ κατὰ προσποίησιν, πλαστός· ἐπίκτητος. »Υἱὸς —,« Λξ, ὁ (ἄλλ.) Εἰσποίητος.

Προσποιήτως, ἐπίρ. Κατὰ προσποίησιν. »Οὐ προσποιήτως, ἀλλὰ τῷ ὄντι γελῶν,« Πλάτ.

Προσ-πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ πρός τινα (ὡς ἐχθρός) ἢ μετά τινος (ὡς σύμμαχος). »Εἴ τις τὸν Φίλιππον εὐτυχοῦντα ὁρῶν ταύτῃ φοβερὸν προσπολεμῆσαι νομίζει,« Δμ. »Ἐν τίνι.. δυνατώτατος φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς βλάπτειν; —Ἐν τῷ προσπολεμεῖν ἢ συμμαχεῖν,« Πλάτ. (ἀλλὰ τὸ παράδειγμα τοῦτο, ἐκτὸς τοῦ ὅτι γράφεται καὶ Προπολεμεῖν, ἠμπορεῖ 'να ἀναχθῇ καὶ εἰς τό: »Ἐχθροὺς βλάπτειν, κατὰ σχῆμα τὸ λεγόμενον χιαστόν; Ὥστε ἡ δευτέρα σημασία μοὶ φαίνεται ἀνύπαρκτος).

Προσ-πολεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Διεγείρω προσέτι εἰς πόλεμον κατά τινος, προσθέτω (καὶ μσ. προσθέτομαι) εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν πολεμίων του.

Προσ-πολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πρόσπολός τινος· (μὲ δοτ. Π.) προσέρχομαι, πλησιάζω.

Πρόσπολος (ὁ, ἡ), [πρός, πολέω]. θεράπων, ὑπηρέτης· νεωκόρος.

Προσ-πονέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Καταγίνομαι (Κοπιάζω) εἴς τι. (μὲ δοτ.) »Ἐχόμενον τοῦ γράφειν, καὶ αὐτῷ προσπονούμενον,« Χρσ. (εἰς τὸν Διοδωρ. [ΙΔ', 42] ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσεπενοοῦντο).

Προσ-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπάγω πρός. πλησιάζω εἰς· πασχίζομαι διά. »Πρὸς τὴν ἀγορανομίαν —,« Πλδ., κινοῦμαι, ἐνεργῶ νὰ λάβω, (παρβλ. Μεταπορεύομαι). »Προσπορευομένου τοῦ μηνός,« Ἀρστ., πλησιάζοντος.

Προσ-πορίζω, Μ. ίσω. Προμηθεύω (ἢ μσ. Προμηθεύομαι) προσέτι, εὑρίσκω (ἐξευρίσκω) καὶ ἄλλους πόρους πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἐλλείποντος (deficit). »Αἱ πρόσοδοι τῇ πόλει.. εἰσι.. ἵνα, εἰ μέν τινες αὐτῶν ἐνδεῶς ἔχουσιν, ἐκπληρώσῃς· εἰ δὲ παραλείπονται, προσπορίσῃς,« Ξεν.

Προσπορισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πορισμὸς (προμήθευσις) καὶ ἄλλου τινὸς πράγματος, πρόσκτησις.

Προσποριστέον, θετ. τοῦ Προσπορίζω.

Προσ-πορπάζω, Μ. άσω, =Προσπορπάω.

Προσπορπατός, ή, όν, Π. προσηρμοσμένος διὰ ἢ ὡς διὰ πόρπης, δεμένος σφικτά, [ἐκ τοῦ

Προσ-πορπάω, Μ. ήσω ἢ άσω. Προσαρμόζω διὰ ἢ ὡς διὰ πόρπης, προσπερονάω,

Προσ-πράσσω(ττω) καὶ (μσ.) πράσσομαι (ττομαι), Μ. πράξω, -ομαι. Εἰσπράττω καὶ πθ. Εἰσπράττ(ομαι) προσέτι, ὑποχρεοῦμαι νὰ πληρώσω ἐκτὸς τούτου καί. »Χρήματα —,« Δ. Κασσ.

;Πρόσπταισις, εως (ἡ), τὸ προσπταίειν, πρόσκρουσις

Πρόσπταισμα (τὸ). κτύπημα τὸ ὁπ. ἔπαθέ τις προσπταίσας (σκοντάψας), πληγὴ ἐξ αἰτίας κτυπήματος τοῦ ποδός.

Προσ-πταίω, Μ. πταίσω. Κτυπῶ (κυρ. τὸ πόδι μου πρός, σκοντάφω· (μτφορ.) σφάλλω· ἀποτυγχάνω· δίδω ἀφορμὴν εἰς ἔχθραν ἐναντίον μου, δυσαρεστῶ (ἢ ἐνίοτε δυσαρεστοῦμαι) πρός τινα. (μὲ δοτ.) »Προσπταίειν τινί,« Λξ. »Προσπταίσας τῇ ναυμαχίῃ,« Ἡρ. (ἢ αἰτ. προθετ.) »Τοὺς ἄλλους πολέμους εὐτυχέοντες οἱ Λακεδ., πρὸς Τεγεήτας μούνους προσέπταιον,« αὐτ. (καὶ ἀπολ.) »Τὸ μέν τι εὐτυχέειν τῶν πρηγμάτων, τὸ δὲ προσπταίειν,« αὐτ. (καὶ μτνμ. ἐπὶ τῆς ὁμιλίας) »Οὐ προσπταίων, οὐ δισσολογῶν, οὐκ ἐφιστάμενος,« Συν., (παρβλ. Προσκρούω).

Προσπτάμενος, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Προσίπταμαι.

;(Προσ-πτήσσω), Μ. πτήξω. Εἶμαι ζαρωμένος (ζρυμωμένος) πρός, (ἀπ' ἐδῶ παράγουν τινὲς τὸν Δ. Π. πρκ. τῆς μτχ. Ποτιπεπτηώς, ἀνήκοντα μᾶλλον εἰς τὸ Προσπίπτω).

Πρόσπτυγμα (τό). πᾶν ὅ,τι προσπτύσσεται (ἀγκαλιάζει) τις.

Πρόσπτυξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ =

Προσ-πτύσσω, Μ. πτύξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Διπλόνω τι ἐπάνω εἰς· προσάπτω· περιβάλλω. ‖· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) προσαρμόζω τὰς πτυχάς μου (προσαρμόζομαι) ἐπάνω εἰς (»Χιτὼν πλευραῖσι προσπτύσσεται,« Σοφ.)· (ἐθ. συνήθ. μτνμ.) ἀγκαλιάζω· (ἐν γέν.) ἀσπάζομαι· φιλοφρονοῦμαι· (κατ' ἔκτ.) ἀποτείνω τὸν λόγον πρός τινα, προσφωνῶ· προσαγορεύω· (συνκδχ.) τιμῶ, περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι. »Πατέρα προσπτύξεται,« Ὀδ. Λ. »Στόμα σου προσπτύξομαι,« Εὐρ. (καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) »Ὄφρα τί μιν προσπτύξομαι, ἠδ' ἐρέωμαι,« Ὀδ. Ρ. (ὅθεν καὶ ὁ Νόνν. τὸ τοῦ Εὐαγγελίου: »Ἐμὲ οὐκ ἐρωτήσετε οὐδέν,« παρέφρασεν:) »Οὐδὲν ἔτι προτέρω με σοφῷ προσπτύξετε μύθῳ.« (καὶ δοτ. ὀργ.) »Οὐδέ τιν' οὔτ' ἔπεϊ προσπτύσσετο, οὔτε τι ἔργῳ,« Ὁμ. Ὕμν. (καὶ ἀλληλοπθ.) »Ποτιπτυσσοίμεθα μύθῳ,« Ὀδ. Γ., λόγον ἀλλήλοις δώσωμεν, νὰ κρασολογηθοῦμεν. (καὶ μτνμ.) »Θεῶν δαῖτας προσέπτυκτο,« Πίνδ., ἦγεν ἐν τιμῇ.

Προσπτυστος (ὁ, ἡ). προσπτύσεως ἄξιος, σιχαμερός, καταφρονημένος, [ἐκ τοῦ

Προσ-πτύω, Μ. πτύσω. Φτύνω ἐπάνω τινός, φτύνω μέσ' 'ς τὸ πρόσωπον (συνκδχ.) καταφρονῶ. »Προσπτύω τῷ καλῷ καὶ τοῖς κενῶς αὐτὸ θαυμάζουσιν, ὅταν μηδεμίαν ἡδονὴν ποιῇ,« (Ἐπίκτ. παρ') Ἀθ. (ἢ μτνμ.) »Ἰσθμοῖ σκύβαλον προσέπτυσεν ἐλεεινὸν ἡ θάλασσα,« Κλμ., ἐξέβρασεν.

Πρόσπτωσις, εως (ἡ), τὸ προσπίπτειν, πέσιμον ἐπάνω εἰς· προσβολή· σύγκρουσις· (τρπ.) σύμπτωσις, περίπτωσις.

;Προσ-πτώσσω, Μ. πτώξω; =Προσπτήσσω.

†Προσπύλαιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προπύλαιον.

Προσ-πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι (ἀόρ. Προσεπυθόμην κτλ.). Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω νὰ μάθω ἢ ἢ μανθάνω) προσέτι.

†Προσ-πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πυρόνω (Φλογίζω, Ἐξάπτω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ-πωρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πωρόω ἔτι μᾶλλον.

Προσ-ραίνω, Μ. ρανῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ῥαίνω (Ῥαντίζω) τι ἐπάνω εἰς.

Πρόσραμμα (τὸ). τὸ προσερραμμένον τινί, (καθὼς) σειρῆτι, προφύλι κτλ.

Προσ-ραντίζω, Μ. ίσω, =Προσραίνω.

Πρόσραξις, εως (ἡ), τὸ προσράσσειν, πρόσρηξις.

Προσραπτέον, θετ. τοῦ =

Προσ-ράπτω, Μ. ράψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ῥάπτω τι πλησίον ἢ ἐπάνω εἰς. προσκολλῶ διὰ ραφῆς. »Κώδιον προσράψαι τῷ τρίβωνι,« Αρτ.

Προσ-ράσσω(ττω), Μ. ράξω, =Προσρήσσω (ῥήγνυμι).

Προσ-ρέπω, Μ. ρέψω. (μὲ αἰτ. προθετ.) Ῥέπω (Κλίνω) πρός· (μτθτ.) προσθέτω βάρος εἰς. »Ἀχθηδόνι τῇ ἐπικειμένῃ μείζονα προσρέπειν τὴν δυσυχίαν,« Ἰώσ.

Προσ-ρέω, Μ. ρεύσω ἢ ρυήσομαι. Ῥέω (Συρρέω) πρός, (μτνμ.) προσέρχομαι. »Ἐκ τῶν δήμων ἄλλοι προσέρρεον,« Ἡρ. »Ἐξιόντι δὲ αὐτῷ προσρυεὶς Ποπίλιος,« Πλ.

Προσ-ρήγνυμι, Μ. ρήξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σπάνω (Συντρίβω καὶ πθ. Συντρίβομαι) κτυπῶν ἐπάνω εἰς· συγκρούομαι. »Ἐθνῶν ἔθνεσι προσρηγνυμένων,« Εὐσ.

Πρόσρημα (τὸ). ὁ λόγος τὸν ὁπ. ἀποτείνει τις πρός τινα (κυρ. πρὸς χαιρετισμόν), προσαγόρευμα. »Τῷ ἑωθινῷ προσρήματι Χαῖρε,« Δ. Κάσσ. 2) =Προσηγορία. »Μισθὸν λαμβάνει δοῦναι τῇ χώρᾳ τὸ πρόσρημα,« Ἱμέρ.

Πρόσρηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσρήγνυμι, κτύπημα ἢ σπάσιμον ἐπάνω εἰς.

Πρόσρησις, εως (ἡ). προσφώνησις (κυρ. πρὸς χαιρετισμόν), προσαγόρευσις. »Ὁ σὸς δὲ τύμβος.. τοῖς ἐμπόροις πρόσρησις ἔσται πανταχοῦ,« (Πλάτ. παρὰ) Πλ.

Προσ-ρήσσω, Μ. ρήξω, Π. ἀντὶ Προσρήγνυμι.

Προσρητέος, α, ον, θετ. (ἀνμλ.) τοῦ Προσαγορεύω.

Προσρητός, ή, όν. Τὸν ὁπ. προσεῖπέ (προσηγόρευσέν) ἢ δύναται νὰ προσείπῃ (νὰ προσφωνήσῃ) τις, ἐπιδεκτικὸς προσρήσεως. ‖. »Ἡμέρα —,« Λξ., καθ' ἣν οἱ πελάται ὑπάγουν πρὸς χαιρετισμὸν τοῦ πάτρωνός των.

Προσ-ριγόω-ῶ, Μ. ώσω. Κρυόνω πρὸς τούτοις.

Πρόσριζος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς (παρὰ) τὴν ῥίζαν, (συγχ. τῷ Πρόρριζος).

Προσριζόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων φύλλα πρόσριζα.

;Προσ-ριζόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ῥιζώσῃ καλὰ (νὰ πιάσουν ἡ ῥίζαις του)· (μτφορ.) στερεόνω.

Προσ-ριπτέω-ῶ ἢ

Προσ-ρίπτω, Μ. ρίψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ῥίπτω τι πρός. »Προσέρριψε τῇ γῇ τὸ σκῆπτρον,« Σχλ. »Τῷ ἀρχιερεῖ ἑαυτὸν προσρίπτει,« Ἀκροπολ., προσπίπτει. »Ἕως ἄν τις ὑμῖν, ὡς κυνιδίοις, ἄρτων ἢ ὀστέων προσρίψῃ,« Ἀθ. (καὶ μτνμ.) »Ἐπεὶ ἐσκώφθη χαριέντως τοῦτο προσέρριψε,« Αχ. (ἢ πθ.) »Τῇ ὄχθῃ τοῦ ποταμοῦ προσερριμμένον,« Θεοδωρ. »Τοῦτο δ' οὐχ ὡς ἔτυχεν αὐτῷ προσέρριπται, ἀλλ' ἀπὸ ἱστορίας,« Σχλ.

Προσ-ρυΐσκομαι, Μ. ρυήσομαι, =Προσρέω.

Προσ-ρύομαι, Μ. ρύσομαι. (μὲ δοτ.) Καταφεύγω νὰ σωθῶ πλησίον τινὸς ἢ εἴς μέρος τι.

Πρόσρυσις [προσρέω], εως (ἡ). συρροή.

;Προσ-ρώννυμι, Μ. ρώσω. Ἐνισχύω (Ἐνδυναμόνω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ-σαίνω, Μ. σανῶ. (κυρ. ἐπὶ σκύλου) Κουνῶ τὴν οὐρὰν καὶ δεικνύω διὰ τούτου τὴν χαράν μου πρός τινα, (ἐν γέν.) χαϊδεύω, κολακεύω· (μτνμ.) θέλγω, ἀρέσκω. »Εἴ τῶνδε προσσαίνει σέ τι,« Αἰσχλ.

Προσ-σαίρω (εὔχρ. κυρ. ἀντὶ τοῦ ἐνς. ὁ μσ. πρκ. Προσσέσηρα). Δείχνω τὰ 'δόντιά μου πρός τινα, προσβλέπω γελῶν ἢ φοβερίζων· (σπν. Π.) ξεσχίζω μὲ τὰ 'δόντια, κατατρώγω.

Προσ-σέβω (χωρὶς Μ.), Π. τιμῶ μὲ σέβας, λατρεύω.

Προσ-σείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ) πρός, (συγχ. τῷ Προσσείω).

Προσ-σελέω, Π. ἀντὶ Προσελέω.

Προσ-σεύομαι (χωρὶς Μ.), Π. ὁρμῶ πρός.

Προσ-σημαίνω, Μ. ανῶ. Σημαίνω προσέτι.

Προσσημαντικός, ή, όν. Ὁ προσσημαίνων (δηλῶν προσέτι).

;Προσσημασία (ἡ). ἡ ἐκ προσθήκης (ἢ ἄλλη ἀκόμη) σημασία

Προσ-σιαλίζω (σιελίζω), Μ. ίσω, μτγν. ἢ Γρφ. ἀντὶ Προσπτύω.

;Προσ-σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτω προσέτι ἢ βαθύτερα ἀκόμη· προσεπισωρεύω τὸ ἀνασκαπτόμενον χῶμα.

Πρόσσκαψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., προσεπισώρευσις τοῦ ἀνασκαπτομένου χώματος, (παρβλ. Ἀμβολάς).

Προσ-σκέλλω, Μ. σκελῶ (εὔχρ. κυρ. ὁ πρκ. ἀντὶ ἐνς. Προσέσκληκα). Ἀσχολοῦμαι ἀνενδότως (Εἶμαι προσηλωμένος, [κατὰ λέξ.] Ξηραίνομαι ἐπάνω) εἴς τι, (παρβλ. Προστήκομαι).

Προσ-σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ προσέτι.

;Προσ-σκοτόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκοτίζω δι' ἐπιπροσθήσεως, συσκιάζω, (Πλδ.).

Προσ-σκώπτω, Μ. σκώψω. Σκώπτω (Χλευάζω) ἔτι μᾶλλον, ἢ Προσέτι καὶ σκώπτω.

Πρόσσοθεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πρόσθεν ἢ Πρόσωθεν.

Προσσωτέρω, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Προσωτέρω.

Προσ-σπαίρω, Μ. σπαρῶ. (μὲ δοτ.) Σπαράζω (Τρέμω 'σὰν τὸ 'ψάρι ἐπάνω εἰς· λαχταρῶ (καρδιοκτυπῶ) ἀκόμη διά.

Προσσπαστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ νὰ ἑλκύῃ προσέτι εἰς ἑαυτόν, προσεφελκυστικός, [ἐκ τοῦ

Προσ-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶ πρός· (πθ.) ἔχω σπασμούς, αἰσθάνομαι 'σὰν νὰ μὲ τραβοῦν ἀπ' ἐδῶ ἢ ἀπ' ἐκεῖ.

Προσ-σπένδω, Μ. σπείσω. Χύνω προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις) ἐν εἴδει σπονδῆς.

Προσ-σπεύδω, Μ. σπεύσω. Σπεύδω προσέτι.

σθαι λίθον, ὃν προσέθηκεν, « Ὀδ. Ι. » Προσθεῖναι τὰς θύρας τοῦ θαλάμου,« Ἡρ., νὰ τὰς κλείσῃ· »Καὶ τὴν θύραν προστίθησι,« Ασ., (παρβ. Πρόσκειμαι). 2) βάλλω προσέτι (πρὸς τοῖς ἄλλοις) ἢ ὁμοῦ μὲ, προσθέτω, ἑνόνω· (μσ.) προσκτῶμαι, προσλαμβάνω· προσάγομαι, οἰκειοῦμαι. (καὶ αὐτπθ.) προσγίνομαι, ὑπάγω μὲ τὸ μέρος τινός. » Μικρὰ πορίσαντες, τούτοις προστίθετε ἂν ἐλάττω φαίνηται, « Δμ. » Προσθέντα τὸ ὑπόλοιπον οὗ προσέδει εἰς τὰς εἴκοσι μνᾶς,« αὐτ. » Τί δ' ἐγὼ προσθείην πλέον; « Σοφ. » Τούτῳ ταύτην γυναῖκα προσθεῖναι, « Ἡρ., συζεῦξαι, συναρμόσαι. (καὶ τρπ.) » Ὃς τάνδε νᾶσον εὐκλέϊ προσέθηκε λόγῳ, « Πίνδ., κατέστησεν ἔνδοξον (ἢ μσ.) » Βάλανον προστίθεμαι, « Ἱππκρ., βάλλω ὑποθετόν. » Προσθεμένη δὲ ταῦτα μὲν ἐκουφίσθη, « αὐτ. » Τὸν δῆμον πάντα πρὸς τὴν ἑωυτοῦ μοίρην προσεθήκατο, « Ἡρ. » Ἔδοξεν αὐτοῖσι τὸν Πρηξάσπεα φίλον προσθέσθαι, « αὐτ. » Πόλεμον προσεθήκαντο, « αὐτ., ἀνέλαβον. (καὶ αὐτπθ.) »Ὁποτέροις πρόσθοιτο, τούτους ἐποίει κρατεῖν τῶν ἑτέρων,« Δμ. » Ἢν οὖν σὺ γνώμῃ τῇ ἐμῇ προσθῇ, « Ἡρ., γνωμοδοτήσῃς σύμφωνα μὲ ἐμέ. » Ταύτῃ δὲ τῇ γνώμῃ ἔφη καὶ τοὺς ἄλλους προσθέσθαι, « Ξεν., εἶνε σύμφωνοι (τῆς αὐτῆς γνώμης). (καὶ ἀπολ.) » Τῷ ἀστῷ ἀγωνιζομένῳ προσθήσονται, « Ἡρ., θὰ λάβουν (θὰ κλίνουν πρὸς) τὸ μέρος του. (καὶ παραλλ.) » Μή καί τι πρὸς κακοῖσι πρόσθηται κακόν,« Αἰσχλ. 3) (ἐν γέν.) ἀπονέμω· ἐπιφέρω· προξενῶ. » Τιμὴν —, « Αξ. »Ἀνάγκην προστίθεις ἡμῖν θανεῖν, « Εὐρ., μὲ ἀναγκάζεις. » Ἔκπληξιν ἡμῖν ἀφασίαν τε προστίθεις, « αὐτ., ἐμποιεῖς. (ἢ μσ.) » Οὐκ ἄν σφι αὐτοὺς μῆνιν οὐδεμίην προσθέσθαι, « Ἡρ., δὲν ἤθελον ὀργισθῇ κατ' αὐτῶν. (καὶ πθ.) » Μὴ τοῖς ὀλίγοις ἡ αἰτία προστεθῇ, « Θκ. » Τὸ δὲ ἐμπλήκτως ὀξὺ ἀνδρὸς μοίρᾳ προσετέθη,« αὐτ. 4) ἀναθέτω, ἐπιφορτίζω. »Πρῆγμα τὸ ἄν τοι προσθέω, μηδαμᾷ παραχρήσῃ, « Ἡρ. (καὶ ἀπαρ.) » Προσέθεσαν αὐτῷ πράσσειν ᾗ δύναιτο ἄριστα,« αὐτ. 5) (ἐνίοτε μὲ ἀπαρ.) πράττω τι ἐκ προσθήκης, ἐξακολουθῶ ἢ σπεύδω νά. » Καὶ προσέθετο Κύριος λαλῆσαι τῷ Ἄχαζ, « Γρφ., εἶπε προσέτι, ἢ· ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ (;).

Προσ·τίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ πλησίον.

Προσ·τιλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπρίζω (Τσιρλίζω, Κουτσουλῶ) ἐπάνω εἰς.

Προσ·τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιβάλλω εἴς τινα καὶ ἄλλο (ἢ ἀπλ. Καθυποβάλλω τινὰ εἰς πρόστιμον, τιμωρῶ μὲ-

Προστίμημα (τό). ἡ ἐκ προσθήκης (κατὰ προστίμησιν) ἐπιβαλλομένη ποινή, (ἐν γέν.) πρόστιμον.

Προστίμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προστιμάω, ἐπιβολὴ ποινῆς βαρυτέρας παρὰ τὴν ὡρισμένην ὑπὸ τῶν νόμων.

Πρόστιμον (τό), = Προστίμημα, ποινὴ (κυρ. χρηματικὴ) ἐπιβαλλομένη κατ' ἀρέσκειαν (μὴ προσδιωρισμένη ὑπὸ τοῦ νόμου). (Τουρκ.) τζερεμές

Προσ·τιμωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοηθῶ ὡς ἐκ τοῦ παραχρῆμα, παραστέκω. (μτνμ.) συντελέω (συντελῶ) προσέτι. » Προστιμωρέει δὲ καὶ ἡ θερμασίη τῇ πνιγί, « Ἀρετ., τὴν προσεπαυξάνει.

Προ·στοιβάζω, Μ. άσω. Στοιβάζω ἀπὸ προτήτερα, προεπισωρεύω.

Προ·στοιχειόω-ῶ, Μ. ώσω. Προεκθέτω τὰ στοιχειώδη μέρη τῆς ὑποθέσεως, προκαταρτίζω στοιχειωδῶς (;).

Προστόμια (ἡ). τὸ μέρος ὅπου ἑνόνονται τὰ ἄκρα τῶν χειλέων (;).

†Προστομιαῖον (τό), Ἐπγρφ. τὸ πρὸ τῆς θύρας πρόσπηγμα μετὰ παρωροφίδος.

Προστόμιον (τό). τὸ πρὸ τοῦ στομίου μέρος· (Π. ἐν γέν.) = Στόμιον. » Νείλου —, « Αἰσχλ.

Προστομίς, ίδος (ἡ). τὸ πρόσθετον μέρος τοῦ αὐλοῦ ὅπου ἐμβαίνει εἰς τὸ στόμα, (Τουρκ.) τὸ ἀγιζλίκι.

Πρόστομος (ὁ, ἡ). ἐστομωμένος (ἀκονημένος) εἰς τὴν ἄκραν, σκληρός, κοπτερός.

Πρόστοον (τό), ἴδε Πρόστῳον.

;Προ·στοχάζομαι, Μ. άσομαι. Σκέπτομαι πρίν, προσκέπτομαι, προβλέπω (μαντεύω) ἐξ εἰκασίας, (συγχ. τῷ Προσ·στοχάζομαι), (ὅθεν

;Προστοχαστικός, ή, όν. Ὁ συνειθίζων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ προστοχάζεται, προμηθής, προβλεπτικός.

Προσ·τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω μὲ τραγικὴν ἔμφασιν, μεγαλοποιῶ ἔτι μᾶλλον ἐπὶ τὸ τραγικώτερον.

;Προ·στρατοπεδεύω-ῶ, Μ. εύσω. Στρατοπεδεύω πρὸ (ἔμπροσθεν) τινος τόπου, (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσ·στρατοπεδεύω).

Προσ·τραχηλίζω, Μ. ίσω. (Παλαίων) πιάνω ἀπὸ τὸν τράχηλον.

Προσ·τρέπω, Μ. τρέψω. Τρέπω (Γυρίζω) [καὶ μσ., Π. δὲ καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.] Εἶμαι γυρισμένος) πρὸς· (ὅθεν συνήθ.) ὑπάγω πρὸς (» Ἰαωλκὸν πολεμίᾳ χερὶ προστραπών, « Πίνδ. » Δῶμα προσετραπόμεσθ' ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο, « Ψευδοηρόδ.)· (ἢ κατὰ συνκδχ.) δέομαι, ἱκετεύω (» Τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω,« Σοφ.)· ἐπικαλοῦμαι, ἢ λατρεύω θρησκευτικῶς, προσκυνῶ (» Πᾶς ὁ χειρῶναξ λεώς, οἳ τὴν Διὸς Ἐργάνην στατοῖς λίκνοισι προστρέπεσθε,« Σοφ. » Προσετρέποντο [ὡς] ἥρωα τὸν Κλεομένην, « Πλ.)· (σπν.) ἀποτρέπω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποποιοῦμαι. » Ἐὰν ὁ προσήκων ἐγγύτατα μὴ ἐπεξίῃ τῷ παθήματι τὸ μίασμα, ὡς εἰς αὐτὸν περιεληλυθός, τοῦ παθόντος προστρεπομένου τὴν πάθην, « Πλάτ.

Προσ·τρέφω, Μ. θρέψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τρέφω (Ἀνατρέφω) τι πλησίον ἢ ἐντός τινος (Αἰσχλ. Ἀγ. 743).

Προσ·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Προσέδραμον κτλ.). (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Τρέχω πρός, προσέρχομαι τρέχων· (συχν.) καταφεύγω· (ἐνίοτε μτνμ.) εἶμαι προσηλωμένος.

Προσ·τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω τι ἐπάνω εἰς. » Τὸν χρυσὸν τῇ λίθῳ προστρίβοντες δοκιμάζομεν, « Βσσ. 2) (συνθ. μσ. συνκδχ.) τρίβων προσκολλῶ, (μτφορ.) προσάπτω· (σπν. ἐπὶ καλοῦ) προξενῶ, περιποιῶ. » Πληγὰς τοὺς οἰκέτας προστρίβεται, « Ἀριστφ. (παρβλ. Ἐντρίβω)· (ἢ μτνμ.) » Ἔοικεν ὥσπερ συγγενικὸν αὐτῷ νόσημα προστρίψασθαι τὴν φιλαργυρίαν, « Πλ. (καὶ ἐπὶ καλοῦ) »Πλοῦτον τινὰ δόξαν προσετρίψατο τοῖς κεκτημένοις, « Δμ. (καὶ πθ.) » Γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία προστρίβεται, « Αἰσχλ.

Πρόστριμμα (τό). πᾶν ὅ,τι προστρίβεται (προσκολλᾶται) εἰς· κηλίς, μίασμα· (μτφορ.) αἶσχος, ὄνειδος· συμφορά, δυστύχημα.

Πρόστριψις, εως (ἡ), τὸ προστρίβειν ἢ προστρίβεσθαι, τρίψιμον ἐπάνω εἰς, προσκόλλησις διὰ τρίψεως.

Προστρόπαιος (ὁ, ἡ). ὁ καταφεύγων πρός τινα, ἱκέτης (κυρ.) χρήζων καθάρσεως ὡς ἔνοχος κακουργήματος, (ἄλλ.) Ἐναγής· (ἐνίοτε μὲ γεν.) » Προστρόπαιος ἑστίας μολών, « Αἰσχλ. (ἢ ἐπὶ πραγμ.) » Χρήματα προστρόπαια, « Φάλ. 2) = Ἱκέσιος. » Ζεὺς —, « Αξ. (παρβλ. Ἀλάστωρ). » Λιταὶ προστρόπαιοι, « Σοφ., αἱ ἱκετήριοι. ‖. (ὡς οὐσ.) Προστρόπαιος (ἐνν. δαίμων) καὶ Προστρόπαιον (ἐνν. ἄγος),« μίασμα (ἁμάρτημα) χρῇζον καθάρσεως, (ἐπμ.) ὀργὴ θεοῦ, κατάρα, θεομηνία. » Προστρόπαιον καὶ ἑαυτοῖς ἢ Αἰγύπτῳ πάσῃ προσέθεντο, « Δ. Κάσσ. (καὶ πλθ. »Ἡ τύχη.. παρέστησεν αὐτῷ τινας ἐριννῦς καὶ ποινὰς καὶ προστροπαίους τῶν δι' ἐκεῖνον ἠτυχηκότων,« Πλβ., [ἐκ τοῦ

Προστροπή (ἡ), τὸ προστρέπειν ἢ προστρέπεσθαι, (συνκδχ.) προσφυγὴ ἱκέτου (κυρ. ἐναγοῦς), ἱκεσία, δέησις· ἀρά· μίασμα (κακούργημα) χρῇζον καθάρσεως, ἄγος. » Προστροπὴν ἔχω θεᾶς, « Εὐρ., εἶμαι πρόστροπος (ἱκέτις, [κατ' ἔκτ.] ὑπηρέτις) αὐτῆς. » Τίνα πόλεως προστροπήν, ἐμοῦ τ' ἔχεις; « Σοφ. » Προστροπὴν ἢ ἀρὰν ἰσχυρὰν ὑπὲρ τούτων ἐποιήσαντο,« Αἰσχ. »Θιγγάνων γὰρ ἡμῶν, ἐναπομόρξῃ τὴν προστροπήν, « Συν.

Προστρόπιος (ὁ, ἡ), Π. (μτγν.) ἀντὶ Προστρόπαιος.

Πρόστροπος (ὁ, ἡ), [προστρέπω]. ἀναφορικός, (παρβλ. Κατάτροπος). 2) ἱκέσιος, ἱκετήριος, (παρβλ.) Προστρόπαιος. ‖. (οὐσ.) ἱκέτης· (κατ' ἔκτ.) ὑπηρέτης (θεοῦ), ἱερεύς, (ἴδε Προστροπή).

†Πρόστροχος (ὁ, ἡ). στρογγυλός, (παρβλ.) Εὔτροχος.

Προσ·τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Προσέτυχον κτλ.). (μὲ δοτ. ἢ γεν.) Τυχαίνει νὰ εὕρω τι, συναπαντῶ κατὰ τύχην (» Ἐὰν μηδαμῶς ὕδατι προστυγχάνῃ, « Πλάτ. » Ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχών, « Σοφ.)· (συχνότ. οὐδ. αὐτπθ.) τυχαίνω (τυχαίνει νὰ εὑρεθῶ) πλησίον, ἀπαντῶμαι (εὑρίσκομαι παρὼν) κατὰ τύχην ἐκείνην τὴν ὥραν. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κατὰ μτχ.) » Ὅπλοις αὐτοσχεδίοις καὶ τοῖς προστυχοῦσιν ὡπλίζετο, « Ἡρωδ. » Τὸ προστυχόν, « Αξ., ὅ,τι τύχοι. »Τὸ προστυχὸν καὶ τὸ εἰκός, « Πλάτ. (ἢ προθετ. ἀντὶ ἐπιβ.) » Ἐκ τοῦ προστυχόντος, « Αξ., κατὰ τύχην· ἐκ τοῦ προχείρου (τοῦ παραχρῆμα), (παρβλ. Παρατυγχάνω).

Πρόστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐμπρὸς στύλους. ‖. (οὐσ.) Πρόστυλον (τό), προπύλαιον μὲ στύλους, (παρβλ.) Πρόστῳον.

Πρόστυμμα (τό), [προστύφω]. στυπτικὸν τὸ ὁπ. μεταχειρίζονται οἱ βαφεῖς ἵνα προετοιμάσωσι (κυρ.) τὸ μαλλὶ ὥστε νὰ μὴ ξεβάφῃ.

Προστυπής, έος (ὁ, ἡ), = τῷ-

Πρόστυπος (ὁ, ἡ). τυπωμένος ἐπάνω εἰς· προσκολλημένος. » Φύλλα πρόστυπα,« Δσκρ. » Ἀδύνατον δὲ ἅψασθαι αὐτῶν (τῶν διδύμων), προστύπων ὄντων ὥσπερ ὀδ., « Γαλ. 2) (ἐπὶ γλυπτ. ἐργασ.) δουλευμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἐξέχουν ἢ νὰ ἐξέχουν μόλις ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τὰ πλουμίδια, (Γαλλ.) bas relief, ἢ demi relief, (ἀπ' ἐναντ. τῷ Ἔκτυπος), ἢ· (;) χυμένος εἰς τὸν τύπον (εἰς τὸ καλοῦπι) ξεχωριστὰ ἢ ἔπειτα προσκολλημένος ἐπάνω εἰς. » Κρατῆρες ἔχοντες ἐν τῷ τραχήλῳ καὶ ἐν ταῖς γάστραις ζῶα πρόστυπα, « Ἀθ.

Προσ·τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω (Πατῶ) τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ τυπωθῇ ἐπάνω εἰς· σφίγγω δυνατά· προσκολλῶ. »Προσπίπτουσα ἡ τοιαύτη ἐσθὴς τῷ σώματι, προστυποῦται αὐτῷ ὑγρότερον, « Κλμ. 2) (γλυπτ.) δουλεύω πρόστυπον (ἴδε τὴν λέξ.).

Πρόστυπτος (ὁ, ἡ), [προστύφω]. πυκνωμένος (συνεσφιγμένος) ἀπὸ προτήτερα, προητοιμασμένος (καθὼς τὸ μαλλὶ πρὸς βαφὴν) διὰ προστύμματος.

Προστύπως, ἐπίρ. Ἐν εἴδει προστύπου, κολλητά, σφιγκτά. » Ἐπίδει προστύπως,« Γαλ.

Προστύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προστυπόω, σφίξιμόν τινος σώματος ἐπάνω εἰς ἄλλο, πρόσθλιψις· (συνκδχ.) ἐντύπωσις.

Προ·στύφω, Μ. στύψω. Συσφίγγω (Συμπυκνόνω) πρίν· (κυρ.) προετοιμάζω διὰ στυπτικῶν μέσων τὸ μαλλὶ ἵνα βαφῇ καλλήτερα (διαρκέστερα).

Προστυχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προστυγχάνω.

Προστυχής, έος (ὁ, ἡ). (πθ.) ὁ προστυγχάνων (συμπίπτων κατὰ τύχην), τυχαῖος. (ἐνεργ.) ὁ περιπίπτων ἢ ὑποκείμενος ἢ ἔκδοτος εἴς τι. (μὲ δοτ.) » Προστυχὴς γίγνομαί τινι, « αὐτ., = Προστυγχάνω. » Προστυχὴς γέγονας ταῖς.. τιθασείαις τῶν ἰχθύων, « Πλάτ. » Προστυχεῖς τῷ βίῳ γιγνόμενοι, « αὐτ., πολλῶν αὐτοῦ περιπετειῶν ἔμπειροι.

Προστυχῶς, ἐπίρ. Κατὰ τύχην.

Πρόστῳον (τό). τὸ πρὸ τῆς στοᾶς μέρος τοῦ οἴκου, πρόθυρον εἰς εἶδος στοᾶς (περίστυλον). » Ἐν τῷ προστῴῳ περιπατοῦντα, « Πλάτ. » Καθήμενον ἐν τῷ καταντικρὺ προστῴῳ ἐν θρόνῳ,« αὐτ., (παρβλ. Πρόστασις).

Προσ·υβρίζω, Μ. ίσω. Ὑβρίζω (Καὶ ὑβρίζω) προσέτι.

Προσ·συγ·γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι. Ἀνταμόνομαι (Λαμβάνω ὁμιλίαν) προτοῦ μετά τινος.

Προ·συγ·γράφω, Μ. γράψω. Γράφω (Συγγράφω) πρίν.

Προ·σύγ·κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι συμφωνημένος ἀπὸ προτήτερα.

Προ·συγ·χέω, Μ. χεύσω. Συγχέω πρίν.

Προ·συ·ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ἑνόνω (Συνάπτω) πρίν.

Προσ·υλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Γαβγύζω πρός τινα (κατά τινος).

Προ·συλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξεγυμνόνω πρίν.

Προ·συλ·λέγω, Μ. λέξω. Συλλέγω (Συνάζω, Συναθροίζω) πρίν.

Προ·συλ·λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Μεταχειρίζομαι (Συμπεραίνω κατὰ) προσυλλογισμόν.

Προσυλλογισμός (ὁ). (Λογικ.) συλλογισμὸς τοῦ ὁπ. τὸ συμπέρασμα γίνεται μείζων πρότασις ἄλλου συλλογισμοῦ.

Προσυλλογιστέον, θετ. τοῦ Προσυλλογίζομαι.

†Πρόσυλος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ύλως. Προσηλωμένος εἰς τὴν ὕλην, ὑλικός, σαρκικός.

Προ·συμ·βαίνω, Μ. βήσομαι. Συμβαίνω προτοῦ.

Προ·συμ·βιβάζω, Μ. άσω. Συμβιβάζω προτοῦ.

Προσύμβολον (τό). σημεῖον προηγούμενον, Πρόσημον.

Προ·συμ·μίγνυμι (μίσγω), Μ. μίξω. Σμίγω (Ἑνόνω, Ἀνακατόνω) προτοῦ.

Προσ·υμνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑμνῶν προσφωνῶ τινα.

Προ·συμ·φύομαι, Μ. φύσω. Συνενόνομαι (Συγκολλῶμαι) πρίν.

Προ·συμ·φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμφωνῶ προτοῦ.

Προ·συν·αθροίζω, Μ. οίσω. Συνάζω (Συναθροίζω) πρίν.

Προ·συν·άπτω, Μ. άψω. Συνάπτω (Συνενόνω) πρίν.

Προ·συν·δέω, Μ. δήσω. Συνδέω (Συνενόνω) πρίν.

Προ·συν·εδρεύω, Μ. εύσω. Συνεδρεύω (Συνεδριάζω) προτοῦ, προσυσκέπτομαι.

Προ·συν·εθίζω, Μ. ίσω. Συνεθίζω ἀπὸ προτήτερα.

Προ·συν·ίημι, Μ. συν·ήσω (ἀόρ. Προσυνῆκα κτλ.). Ἐννοῶ (Καταλαμβάνω) πρίν.

Προ·συν·ίστημι, Μ. συστήσω (ἀόρ. Προσυνέστησα κτλ.). Συστήνω πρίν. » Προδιαβάλλει τὰ φαῦλα καὶ προσυνίστησι τὰ χρηστά,« Πλ.

Προ·συν·οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνοικῶ (Συγκατοικῶ) προτοῦ· (σύνκδχ. μὲ δοτ.) εἶμαι ὑπανδρευμένος πρὶν μετά τινος.

;Προ·συν·οικίζω, Μ. ίσω. Συνοικίζω (Ἑνόνω διὰ συνοικεσίου, Ὑπανδρεύω) πρίν, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσσυνοικίζω).

Προ·συν·τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Ἀποτελειόνω πρίν.

Προ·συν·τίθεμαι, Μ. συν·θήσομαι (ἀόρ. Προσυνεθέμην κτλ.). Κάμνω συνθήκην (Συμφωνῶ) μετά τινος προτοῦ.

Προ·συν·τρίβω, Μ. τρίψω. Συντρίβω πρὶν ἢ πρῶτα.

Προσ·υπ·άγομαι, Μ. άξομαι. Ἑλκύω (Ὑποδουλόνω δελεάζων) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·υπ·αινίττομαι, Μ. ίξομαι. Ὑπαινίττομαι προσέτι.

Προσυπακουστέον, θετ. τοῦ-

Προσ·υπ·ακούω, Μ. ακούσομαι. Ἐννοῶ προσέτι ἢ ὁμοῦ με » Προσυπακουόμενον, « Γρμτ., τὸ συνεννοούμενον ἔξωθεν, συνυπονοούμενον, (Γαλλ.) sous-entendu.

Προσ·υπ·αν·άπτω, Μ. άψω. Ὑπανάπτω (καὶ μτφορ. Ὑπερεθίζω) ἔτι μᾶλλον.

Προσ·υπ·αντάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ὑπάγω πρὸς ὑπάντησίν τινος· προϋπαντῶ.

Προσυπάντησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ· τοῦ προηγ.

Προσ·υπ·άρχω, Μ. άρξω. Ὑπάρχω προσέτι. (τρπρσ.) εἶναι δυνατὸν προσέτι.

Προσ·υπ·εμ·φαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω ἀμυδρῶς πως (Ἀφίνω νὰ ὑπονοηθῇ).

Προσ·υπερ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Ὑπερβάλλω (Ὑπερβαίνω) προσέτι.

Προσ·υπ·εργάζομαι. Μ. άσομαι. Ἐργάζομαι (Ἐνεργῶ, Κατορθόνω) τι κρυφίως πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσ·υπ·έχω, Μ. υφ·έξω (ἀόρ. Προσυπέσχον κτλ.). Ὑπέχω λόγον (Εἶμαι ὑπεύθυνος) προσέτι καὶ διά, (μὲ γεν.).

Προσ·υπ·ισχνέομαι-οῦμαι, Μ. προσυποσχήσομαι (ἀόρ. Προσυπεσχόμην). Ὑπόσχομαι προσέτι.

Προσ·υπνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κοιμῶμαι πλησίον τινός.

Προσ·υπο·βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω ὑποκάτω (Ὑποβάλλω) προσέτι.

Προσ·υπο·γράφω, Μ. άψω. (μὲ δοτ.) Διαγράφω (Σχεδιάζω, Παραστήνω) προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ, (συγχ. τῷ Προϋπογράφω).

Προσ·υπο·δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω προφανῶς ἢ ἀμυδρῶς πως (Κάμνω νὰ ὑπονοηθῇ τι) πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Προσυποδεικτέον, θετ. τοῦ Προσυποδείκνυμι.

Προσ·υπο·θήγω, Μ. θήξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Τρίβω (ὡσὰν νὰ ἀκονῶ) τι ἐπί τινος.

Προσ·υπο·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προσυπέλαβον κτλ.). Νομίζω (Ὑποθέτω) προσέτι.

Προσ·υπο·μένω, Μ. μενῶ. Ὑπομένω προσέτι.

Προσ·υπο·μιμνήσκω, Μ. προσυπο·μνήσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Ἐνθυμίζω (ἢ μσ. Ἐνθυμοῦμαι) προσέτι· σημειόνω πρὸς τοῖς ἄλλοις (προσθέτω) εἰς τὰ ὑπομνήματά μου.

†Προσ·υπο·μνηματίζω, Μ. ίσω. Γράφω ἐν εἴδει ὑπομνήματος προσέτι, ὑπομνηματίζων (σχολιάζων) τι προσθέτω, ἀναφέρω πρὸς τοῖς ἄλλοις εἰς τὰ ὑπομνήματά μου.

Προσυπομνηστέον, θετ. τοῦ Προσυπομιμνήσκω.

Προσ·υπο·νοέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προσυποπτεύω.

Προσυπονοητέον, θετ. τοῦ Προσυπονοέω.

Προσ·υπο·πτεύω, Μ. εύσω· Ὑποπτεύω προσέτι (ἐκτὸς τούτου).

Προσυποσχεῖν, ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσυπέχω.

Προσ·υπο·τάσσω (τάττω), Μ. τάξω. Ὑποτάσσω προσέτι.

Προσ·υπο·τίθεμαι, Μ. υπο·θήσω (ἀόρ. Προσυπεθέμην κτλ.). Ὑποθέτω προσέτι (ἐκτὸς τούτου).

Προσ·υπο·τοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰκάζω (Ὑποπτεύω) προσέτι.

Προσ·υπουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπουργῶ (Ὑπηρετῶ) προσέτι, κάμνω καὶ ἄλλην ἀκόμη ὑπηρεσίαν.

Προ·συρίγγόω-ῶ, Μ. ώσω. Τρυπῶ προτοῦ

εἰς εἶδος σύριγγος, ἀνοίγω πρῶτα σύριγγα (λαγοῦμι).

Προ·συρίζω(συρίττω), Μ. συρίξω. Πρῶτα σφυρίζω (δίδω διὰ τοῦ σφυρίγματος σημεῖον), προειδοποιῶ σφυρίζων.

Προ·σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω πρὸς τὰ πρόσω.

Προ·συστέλλω, Μ. στελῶ. Συστέλλω (Συμμαζόνω, περιορίζω) προηγουμένως.

Προσ·υφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ, συνυφαίνω· (μτνμ.) συνενόνω. »Πόλις ἣν Θεοδόσιος προσύφηνε τῇ Κωνσταντίνου,« Θμς.

Προσ·υφ·απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω τι ἐπάνω εἰς.

Προσ·υφίσταμαι, Μ. προσυπο·στήσομαι (ἀόρ. Προσυπέστην κτλ.). Εἶμαι (Ὑφίσταμαι, Ὑπάρχω) πλησίον τινός. »Τὰ προσυφεστῶτα,« Μ. Ἀντ., τὰ ἔξωθεν προσγινόμενα (παριστάμενα) εἰς τὴν ψυχὴν ἀντικείμενα, αἱ ἀπὸ τῶν ἐκτὸς ἀντικειμένων ἐντυπώσεις, (ὅπου ἄλλ. διορθ. Προϋφεστῶτα).

Προσ·υψόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑψόνω ἔτι μᾶλλον.

Προσφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προσεσθίω.

Προσφάγημα καὶ

†Προσφάγιον (τό), μτγν. ἀντὶ Προσόψημα, (κοιν.) προσφάγι.

Πρόσφαγμα (τό). θῦμα τὸ ὁποῖον σφάζεται προτοῦ ἢ ἔμπροσθέν τινος, (συγχ. τῷ Πρόσσφαγμα), [ἐκ τοῦ

Προ·σφάζω(σφάττω), Μ. σφάξω. Σφάζω (Θυσιάζω) πρὶν ἢ ἔμπροσθέν τινος, (συγχ. τῷ Προσσφάζω).

Προσ·φαίνομαι, Μ. φανήσομαι. Φαίνομαι πρός τινα ἢ πλησίον τινός, ἐβγαίνω εἰς τὴν μέσην, =Ἐκ(Προ)φαίνομαι, παρουσιάζομαι.

Προ·σφάλλομαι, Μ. σφαλοῦμαι. Σφάλλω (Ἁμαρτάνω) πρίν.

†Προσφανής, έος (ὁ, ἡ), =Προφανής.

Προσφάσθαι, Π. μσ. ἀπαρ. τοῦ Πρόσφημι.

Πρόσφατος (ὁ, ἡ), [πρός, πεφνεῖν]. ὁ πρὸ ὀλίγου (τώρα κοντὰ) σφαγμένος, (κυρ. ἐπὶ κρέατος) νωπός, (Ἰταλ.) φρέσκος, (Τουρκ.) ταζέδικος· (ἐν γέν.) νεωστὶ γενόμενος, (Γαλλ.) récent. [κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ φημὶ] ὁ πρὸ ὀλίγου ῥηθείς. ‖. (τὸ οὐδ.) Πρόσφατον, Π. ἀντὶ Προσφάτως.

Προ·σφάττω, Μ. σφάξω, Ἀττ. ἀντὶ Προσφάζω.

Προσφάτως, ἐπίρ. Νεωστί, ἀρτίως, πρὸ ὀλίγου, (Γαλλ.) fraichement.

Προσφερής, έος (ὁ, ἡ), =Ἐμφερής, Προσεμφερής, ὅμοιος, ἢ σχεδὸν ὅμοιος. 2) (ἐνίοτε) =Πρόσφορος, [ἐκ τοῦ

Προσ·φέρω, Μ. προσ·οίσω (ἀόρ. Προσήνεγκα κτλ.). Φέρω ἢ Κουβαλῶ τι πρός· ἐπιφέρω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) »Χεῖρας (»Βίαν, »Πόλεμον κτλ.) προσφέρειν τινί,« Ἡρ. »Προσήνεγκε τὰς χεῖρας ἑαυτῷ,« Πλβ., ἔγινεν αὐτόχειρ. »Τὰν χεῖρα ποτιφέροντα τὰν τύχαν καλεῖν,« Παροιμ. (ἢ αἰτ. προθετ.) »Ὁ δὲ πρὸς τὴν ὀσφρὴν τοιάδε ἐπιτηδεύσας προσέφερε, « Ἡρ., ἐμηχανεύθη. (ἢ πθ.) »Τετρωμένος προσηνέχθη πρὸς τὴν φάλαγγα,« Ξεν. 2) φέρω τι πλησίον τινὸς (ἵνα τὸ 'πάρῃ), παρρυσιάζω (ὡς δῶρον). (κοιν.) προσφέρω, (Γαλλ.) offrir, présenter. »Προσφέρει αὐτῷ ἡ Πάνθεια χρυσοῦν κράνος καὶ περιβραχιόνια κτλ.,« Ξεν. »Καὶ ἀνοίξαντες τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν, προσήνεγκαν αὐτῷ δῶρα, « Γρφ., (ὅθ. 3) 'παίρνω καὶ τρώγω, (κατὰ λέξ.) φέρω εἰς τὸ στόμα μου. »Ἐπειδὰν ἀναμείνας προσφέρωμαί τι,« Ξεν. »Οὐχ ὑπέμειναν τὰ κρέα χωρὶς ἁλῶν προσφέρεσθαι, « Γλ. »Προσάσεσθαι γὰρ (τοὺς ἄρτους) ἥδιον ἐκ τῶν ἐκείνης χειρῶν, « Ἰώσ. (ἢ κατὰ μτχ.) »Τὰ προσφερόμενα, « Αξ., αἱ τροφαί. 4) φέρω ὡς φόρον (ἢ πρόσοδον), εἰσφέρω. (συνκδχ.) συντελῶ, ὠφελῶ. »Οὗτοι δὲ ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν τάλαντα προσέφερον, « Ἡρ., (ὅθ. κατὰ μτχ.) »Προσφέροντα,« Αξ., τὰ πρόσφορα, τὰ συμφέροντα. 5) (μτνμ.) προτείνω, προβάλλω. »Προσέφερεν αὐτῷ λόγον τοιόνδε,« Ἡρ. »Λόγους αὐτῶν προσφερόντων περὶ ὁμολογίης, οὐκ ἐνεδέχοντο,« αὐτ. (ἢ χωρὶς τοῦ οὐσ.) »Προσέφερεν αὐτῷ τάδε,« αὐτ. 6) ὁμοιάζω σχεδὸν (κατά τι) μέ, (κοιν.) προσφέρνω, παραφέρνω. »Ἀλλά τι προσφέρομεν ἔμπαν, ἢ μέγαν νόον, ἤ τοι φύσιν, ἀθανάτοις,« Πίνδ. (καὶ μσ.) »Ὁ χαρακτὴρ τοῦ προσώπου προσφέρεσθαι ἐδόκεε εἰς ἑωυτόν,« Ἡρ. 7) (μσ.) φέρομαι (διευθύνομαι) πρός (ἢ κατά τινος), ἐφορμῶ. »Ὡς προσεφέρετο πρὸς αὐτὸν ὁ ἐπὶ τοῦ ἵππου κατήμενος, ὁ δὲ παίει αὐτὸν προσφερόμενον, « Ἡρ. »Ἐπεὶ δέ, ἐκ τοῦ Ἰκαρίου πελάγεος προσφερόμενοι, προσέμιξαν τῇ Νάξῳ,« αὐτ. 8) (ἁπλ.) ἔρχομαι πλησίον τινός, πλησιάζω·(ὅθ. συνκδχ.) φέρομαι οὕτως ἢ ἄλλως πρός τινα ἢ πρός τι, μεταχειρίζομαι. »Ὁ δ' οὖν Κῦρος πρὸς τοῦτον τὸν λόγον ὧδε προσηνέχθη,« Ξεν. »Πρὸς δὲ τοὺς ἐν τῇ πόλει διαφόρους, ὥσπερ πατὴρ πρὸς παῖδας προσεφέρετο,« αὐτ. »Τοῖς ἀντιπάλοις τὸ μετ' ὀργῆς, ἀλλὰ μὴ γνώμῃ προσφέρεσθαι, ὅλον ἁμάρτημα, « αὐτ. »Ὀρθότατα ἵπποις προσφέρεσθαι,« αὐτ. »Τῇ τύχῃ (»Τῷ πολέμῳ) προσφέρεσθαι,« Αξ. 9) (σπν.) ἀναφέρω (πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων μου), (Γαλλ.) citer, alléguer. »Καὶ ἄλλα τῶν βασιλικῶν νόμων προσφερόμενος, « Ξεν.

Προσφερῶς, ἐπίρ. Παρομοίως, ἐμφερῶς.

Προσ·φεύγω, Μ. φευξοῦμαι. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) Φεύγω νὰ σωθῶ (Καταφεύγω) πρός, προστρέχω εἰς.

Προσφευκτέον, θετ. τοῦ Προσφεύγω.

Πρόσ·φημι, Μ. φήσω (ἀόρ. Προσέφην καὶ μσ. Προσεφάμην). Λέγω (Ἀποτείνω τὸν λόγον) πρός τινα. »Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη,« Ὅμ. (ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) »Ὣς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη Διομήδης, αἰδεσθείς,« Ἰλ. Δ., δὲν ἀπεκρίθη.

Προσ·φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ὁμιλῶ (Ἀποτείνομαι) πρός τινα· προσφωνῶ, προσαγορεύω, χαιρετῶ (»Σῆμα ποτίφθεγξαι.. Ἀλκιμέδευς,« Ἐπγρ.)· (ὅθ. ἐνίοτε) ὀνομάζω. »Πάγον Κρόνου προσεφθέγξατο,« Πίνδ., ἐκάλεσε.

Προσφθεγκτήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πρόσφθεγξιν (τὴν προσαγόρευσιν), προσφωνητήριος. »Προσφθεγκτήρια (τά), « Πλδ., τὰ δῶρα ἅπου δίδει ὁ γαμβρὸς εἰς τὴν νύμφην ὅταν τὴν πρωτοβλέπῃ (τὴν πρωτομιλῇ), (ἄλλ.) Ἀνακαλυπτήρια.

Προσφθεγκτικός, ή, όν. Ὁ ἀγαπῶν νὰ χαιρετᾷ (νὰ προσφθέγγεται), εὐπροσήγορος. 2) =Προσφθεγκτήριος.

Προσφθεγκτός, ή ἢ ος, όν ἢ ον. Ὁ γινόμενος ἀντικείμενον τῆς προσφθέγξεώς (προσφωνήσεώς) τινος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποτείνει τις τὸν λόγον. »Οὐδὲ σῆς φωνῆς ἔτι γενήσομαι προσφθεγκτός;« Σοφ., δὲν θέλω ἀκούσει πλέον τὴν φωνήν σου προσφωνοῦντός με;

Πρόσφθεγμα (τό). λόγος τὸν ὁποῖον ἀποτείνει τις προσφθεγγόμενος (προσφωνῶν) τινα, πρόσρησις.

Πρόσφθεγξις, εως (ἡ). τὸ προσφθέγγεσθαι, προσφώνησις, προσαγόρευσις.

Προσ·φθείρομαι, Μ. φθαρήσομαι. (μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) Φθείρομαι πρός τινα, προσκολλῶμαι ἐπ' ὀλέθρῳ (πρὸς φθορὰν) τινος. »Ἣν σοι λοιδορῆται προσφθαρεὶς,« Ἀρστ., ἂν τὸν φέρῃ ὁ διάβολος ἢ σὲ κολληθῇ μὲ ταῖς 'βρισιαῖς. »Ἐπειδὰν ὁ παῖς τύχῃ προσεφθαρμένος ἑταίρᾳ τινί, « Χρσ. »Τοιούτῳ θηρίῳ προσεφθάρσαι,« Ἀλκίφρ., (ἴδε καὶ τὸ ἁπλοῦν).

Πρόσφθογγος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς πρόσφθεγξιν (προσφώνησιν), προσφθεγκτήριος. »Λόγος—,« Αἰσχλ. (ἢ μὲ γεν.) »Βοάν, νόστου πρόσφθογγον,« αὐτ., δηλωτικήν, ἐκφραστικήν.

Προσ·φθονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φθονῶ ἀδιακόπως, πρόσκειμαι φθονῶν.

Προ·σφίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω προτοῦ, δένω πρῶτα σφιγκτά, (συγχ. τῷ Προσσφίγγω).

Προσφίλεια (ἡ). διάθεσις φιλική, εὐμένεια, εὔνοια, [ἐκ τοῦ

Προσφιλής, έος (ὁ, ἡ) (μὲ δοτ.) ἀγαπητός, ἀξιαγάπητος. »Προσφιλέες ἐγένοντο τῷ βασιλεῖ,« Ἡρ. 2) φιλικῶς διατεθειμένος πρός τινα· προσηλωμένος διὰ φιλίας. »Ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ, « Σοφ. »Προσφιλῆ μὲν γὰρ δὴ ἀλλήλοις καὶ σύμφυα τὰ φυτά,« Θφρ.

Προσ·φιλοκαλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φιλοκαλῶ προσέτι, προσθέτω φιλοκάλως.

Προσ·φιλονεικέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλονεικῶ ἔτι μᾶλλον· (μὲ δοτ.) πρόσκειμαι (ἐπιμένω) φιλονείκως εἴς τι, φιλοτιμοῦμαι πεισματωδῶς νὰ τὸ κατορθώσω.

Προσ·φιλοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Πρόσκειμαι (Ἀσχολοῦμαι) φιλοπόνως εἴς τι, προσπαθῶ ἀόκνως νά.

Προσ·φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φιλοσοφῶ πρὸς (περί) τι, τὸ θεωρῶ φιλοσοφικῶς. 2) φιλοσοφῶ μετά τινος ἢ παρά τινι, συμφιλοσοφῶ. 3) προσέτι (ἐκτὸς τούτου) καὶ φιλοσοφῶ.

Προσ·φιλοτεχνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φιλοτεχνῶ ἔτι μᾶλλον (Φιλοτιμοῦμαι) νὰ δείξω πλειοτέραν φιλοτεχνίαν περί τι, προσεφευρίσκω φιλοτέχνως.

Προσ·φιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Φιλοτιμοῦμαι ἔτι μᾶλλον ἢ Καὶ φιλοτιμοῦμαι προσέτι διά.

Προσ·φιλοφρονέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προσέτι καὶ φιλοφρονοῦμαι (περιποιοῦμαι φιλοφρόνως) τινά.

Προσφιλῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον προσφιλῆ (φιλικόν· ὑποχρεωτικόν). »Προσφιλῶς ἔχειν τινί,« Ξεν., Πλδ. »Τοὺς καλοὺς κἀγαθοὺς ἀνθρώπους προσφιλῶς χρώμενος μάλιστ' ἂν κατεργάσαιο, « Ξεν.

Προσ·φλέγω, Μ. φλέξω. Προσκαίω, κατακαίω διὰ προσεγγίσεως.

Προσ·φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ὑπάγω συχνάκις πρός, συχνάζω πουθενά, (Γαλλ.) fréquenter. »Ἀναξαγόρᾳ προσεφοίτησεν Εὐριπίδης, « Δ. Ἀλ. »Πρὸς γὰρ τὸ γῆρας ὥσπερ ἐργαστήριον ἅπαντα τἀνθρώπεια προσφοιτᾷ κακά, « (Ἀντιφάν. παρὰ) Στβ.

Προσφορά (ἡ). τὸ προσφέρειν ἢ προσφέρεσθαι, φέρσιμον πρός τινα· τρόπος καθ' ὃν φέρεταί (προσφέρεταί) τις πρός, κτλ. 2) (συνκδχ.) τὸ προσφερόμενον δῶρον· τροφὴ τὴν ὁποίαν λαμβάνει (προσφέρεταί) τις (»Ἑψόμενον δὲ γίνεσθαι λεκιθῶδες, ἡδὺ δὲ ἐν τῇ προσφορᾷ,« Θφρ.)· πρόσοδος, εἰσόδημα. (ἐπὶ κακοῦ) μομφὴ προσαπτομένη εἴς τινα, κτλ. »Ἄξιόν γε τὸ γεγονὸς ὀνείδους καὶ προσφορᾶς, « Πλβ.

Προσ·φορέω-ῶ, Μ. ήσω, =Προσφέρω, κουβαλῶ πρός, κουβαλῶν ἐπισωρεύω.

Προσφόρημα(τό). τὸ προσφερόμενον (προσφερόμενον), (κυρ.) τροφή.

Προσφόριμος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ἢ δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς προσφόρημα, φαγώσιμος, τρόφιμος.

Πρόσφορος (ὁ, ἡ), [προσφέρω]. προσήκων, κατάλληλος, προσφυής, ἀνάλογος· ἁρμόδιος. (μὲ δοτ.) »Τουτὶ γέροντι πρόσφορον,« Ἀρστ. »Ποτίφορος ἀγαθοῖσι μισθὸς οὗτος, « Πίνδ. »Τὰ πρόσφορα τῇ στρατιῇ,« Ἡρ. (καὶ χωρὶς πτωτ.) »Δικαστής—,« Πανδ., (Γαλλ.) juge compétent. »Τὰ πρόσφορα,« Αξ., αἱ διάφοροι μεταπτώσεις (les chances) τῶν κύβων. 2) =Προσφερής, ὅμοιος. »Οὐχὶ πρόσφορος ἀμερίῳ γέννᾳ,« Εὐρ. 3) = Προσφόριμος.

Προσφόρως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον πρόσφορον (ἁρμόδιον), πρεπόντως, ἀνηκόντως. »Προσφόρως ἔχει,« Αξ., εἶνε πρόσφορος.

Προ·σφραγίζω, Μ. ίσω. Πρῶτα σφραγίζω (βουλλόνω).

Προσφυγή (ἡ), τὸ προσφεύγειν, καταφυγή.

Προσφύγιον (τό). καταφύγιον.

Πρόσφυγος (ὁ, ἡ), =Πρόσφυξ.

Προσφυέως, Ἰων. ἀντὶ Προσφυῶς.

Προσφυή (ἡ), =Πρόσφυσις.

Προσφυής [προσφύω], έος (ὁ, ἡ). φύσει προσκολλημένος (προσηρμοσμένος [καὶ τρπ.] ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος) εἴς τι· συμφυής (ἀποτελῶν ἓν σῶμα) μέ· (ἐν γέν.) 'ταιρειασμένος, πρόσφορος, κατάλληλος. (μὲ δοτ. ἢ σπν. γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ.) »Θρῆνυν προσφυέ' ἐξ αὐτῆς (τῆς κλισίης), « Ὀδ. Τ. »Ὁπόσοι τῶν δικαίων μὴ προσφυεῖς εἰσι,« Πλ., προσηλωμένοι εἰς τὸ δίκαιον· (καὶ ἀπαρ.) »Οἰκτίσασθαι προσφυέστατος,« Λογγ.

Πρόσφυμα (τό). πᾶν ὅ,τι εἶνε προσπεφυκὸς (προσκολλημένον κατὰ πρόσθεσιν) εἰς, παράρτημα.

Πρόσφυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ προσφυγὼν (καταφυγὼν) πρός τινα, ἱκέτης ζητῶν ἢ εὑρὼν ἄσυλον· (ἐνίοτε) =Πελάτης.

Προσφύς. φῦσα, μσ. ἢ β'. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Προσφύω.

Προσ·φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φυσῶ τι ἐπάνω εἰς· φυσῶν ἀνάπτω.

Προσφύσημα (τό) καὶ

Προσφύσησις, εως (ἡ). τὸ προσφυσᾷν, φύσημα πρός.

Πρόσφυσις, εως (ἡ), τὸ προσφύεσθαι, ἕνωσις δύο σωμάτων προσφυῶς συνηνωμένων, συναύξησις· τὸ μέρος ὅπου φαίνεται (διακρίνεται) ἡ τοιαύτη ἕνωσις· (μτνμ.) σφικταγκάλιασμα· (τρπ.) προσήλωσις.

Προσ·φυτεύω, Μ. εύσω. Φυτεύω προσέτι ἢ πλησίον.

Πρόσφυτος (ὁ, ἡ). προσφυῶς ἡνωμένος, προσκολλημένος ἐκ φύσεως.

Προσ·φύω, Μ. φύσω (ἀόρ. Προσέφυσα καὶ [συχνότ.] μσ. Προσέφυν, πρκ. [ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐνς.] Προσ·πέφυκα κτλ.). Κάμνω νὰ φυτρώσῃ (ἢ συνκδχ. νὰ κολλήσῃ) τι ἐπάνω εἰς ἢ ὁμοῦ μέ, προσκολλῶ, προσαρμόζω (»Τὰς ἀκάνθας ἡ φύσις τῷ ῥόδῳ προσέφυσε, « Λβν.). ‖. (μσ.) εἶμαι προσκολλημένος (προσηλωμένος) εἴς τι, ἀποτελῶ τρόπον τινὰ ἓν σῶμα μέ. »Τῷ (τῷ Ἐρινεῷ) προσφὺς ἐχόμην ὡς νυκτερίς, « Ὀδ. Μ. »Οἱ προσφυόμενοι τῇ συκῇ κοχλίαι. Θφρ. »Προσπέφυκε δὲ ὥσπερ τὰ φύματα, « Ἀρστ.

Προσφυῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον προσφυῆ (φύσει 'ταιρειασμένον, κατάλληλον, πρόσφορον), (Γαλλ.) à propos.

Προσ·φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) Φωνάζω (Ἀποτείνομαι μεγαλοφώνως) πρός τινα, κράζω κατ' ὄνομα· (ἐν γέν.) προσλαλῶ· προσαγορεύω· (μτνμ.) ἀφιερόνω λόγον (σύγγραμμα κτλ.) εἴς τινα, (Γαλλ.) dédier. »Δοκεῖ δὲ ὑπερόπτης τις γεγονέναι (ὁ Χρύσιππος)· τοσαῦτα γοῦν βιβλία γράψας, οὐδενὶ τῶν βασιλέων προσεφώνησε, « Αρτ. (καὶ πθ.) »Ἐκεῖνο μὲν (τὸ τοῦ Ἐπικούρου βιβλίον) Πτολεμαίῳ τῷ βασιλεῖ προσπεφώνηται,« Πλ.

Προσφωνήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ προσφωνεῖν, δυνάμενος νὰ ὁμιλήσῃ.

Προσφώνημα (τό). πᾶν ὅ,τι προσφωνεῖ (λέγει ἀποτεινόμενός) τις πρός τινα, τὸ ἀντικείμενον τῆς προσφωνήσεως, λόγος προσφωνητήριος, πρόσρημα.

Προσφωνηματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων (λεγόμενος) ὡς προσφώνημα, προσφωνητήριος.

Προσ·φώνησις, εως (ἡ), τὸ προσφωνεῖν (ἀποτείνειν τὸν λόγον πρός τινα)· ἡ διὰ προσφωνήματος προσαγόρευσις· ὁμιλία ἢ ἐπιστολὴ προσφωνητήριος, ἀφιέρωσις συγγράμματος κτλ., (Γαλλ.) dédicace; allocution.

Προσφωνητέον, θετ. τοῦ Προσφωνέω.

†Προσφωνητήριος (ὁ, ἡ) ἢ

Προσφωνητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ προσφωνεῖν, προσφωνηματικός.

Προσφωνητικῶς, ἐπίρ. Χάριν ἢ Ἐν εἴδει προσφωνήσεως.

Προσ·χαίνω, Μ. χανοῦμαι (πρκ. ἀντὶ ἐνς. Προσκέχηνα). (μὲ δοτ.) Χαίνω (Βλέπω χάσκων) πρός· κυττάζω ἢ ἀκούω (ἢ συνκδχ. προσμένω) μὲ ἀνοικτὸν στόμα (μὲ θαυμασμὸν ἢ ἐπιθυμίαν), ξυππάζομαι διά τι, (παρβλ. Τέθηπα). »Προσοφθαλμιῶν καὶ προσκεχηνὼς ταῖς μεγάλαις οὐσίαις, « Φίλ. »Παντὶ τῷ λεγομένῳ προσκεχηνέναι παιδικῶς, « Πλβ. »Μηδὲ χαμαιπετὲς βόαμα προσχάνῃς ἐμοί,« Αἰσχλ., μὴ ἀποτείνῃς πρός με χαμερπεῖς προσφωνήσεις.

Προσ·χαίρω, Μ. χαρήσομαι. (μὲ δοτ.) Χαίρω πρὸς (διά) τι.

Προσ·χαλκεύω, Μ. εύσω. Προσκολλῶ (Προσαρμόζω) τι διὰ χαλκοῦ ἐπάνω εἰς.

Προσχαρής, έος (ὁ, ἡ). ὁ προσχαίρων (προσλαλῶν ἢ προσβλέπων μετὰ χαρᾶς), πρόσχαρος.

Προσ·χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Χαρίζομαι (Κάμνω χάριν) προσέτι· προσθέτω πρὸς χάριν τινός. »Ἵνα καὶ τοῦτο προσχαρίσωμαί σοι,« Αχ.

Προ·σχεδιάζομαι, Μ. άσομαι. Σχεδιάζω πρὶν μὲ τὸν νοῦν μου.

Προ·σχέθω, Π. ἀντὶ Προέχω, κρατῶ ἐμπρός, (μσ.) βάλλω (κρατῶ) τι ἐμπρός μου ὡς πρόσχημα.

Πρόσχειρος καὶ (Π.) Πρόσχερος (ὁ, ἡ). ὁ πλησίον τῆς χειρός τινος, πρόχειρος.

Πρόσχεσις, εως (ἡ), τὸ προέχειν (κρατεῖν ἐμπρός) τι ὡς πρόσχημα· (τρπ.) πρόφασις.

Προ·σχετλιάζω, Μ. άσω. Σχετλιάζω (Ἀδημονῶ) προτοῦ.

Προσ·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Προσέχεα κτλ.). Χύνω τι (καὶ πθ. ἢ μσ. Χύνομαι) ἐπάνω ἢ πλησίον τινός, περιχύνω. »Προσχέομαι ὕδατι ψυχρῷ, « Ἀρστ.

Πρόσχημα (τό), [προέχω]. πᾶν ὅ,τι κρατεῖται (βάλλεται) ἐμπρὸς (κυρ. διὰ προφύλαξιν ἢ πρὸς ἐπίδειξιν), προκάλυμμα· προπύργιον· ἐξωτερικὴ μεγαλοπρέπεια, (Λτ.) decorum· (συνήθ. μτφορ.) πρόφασις. »Ἡ Μίλητος τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα, « Ἡρ. »Κλεινὸν Ἑλλάδος πρόσχημα, « Σοφ., στολισμός. »Οὐδαμῶς ἦν ἄξιος τοῦ τῆς βασιλείας προσχήματος, « Πλβ., τῆς ἀξιοπρεπείας. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) »Κενὸν πρόσχημα τῆς βασιλείας, « Διόδ., Ἰώσ., τύπος (σκιὰ) μόνον, (παρβλ. Δορυφόρημα). »Τὸ σῶφρον τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα, « Θκ. »Πρόσχημα τοῦ λόγου, « Πλάτ., τὸ χρησιμεῦον πρὸς ὑποστήριξιν, (Γαλλ.) autorité. »Πρόσχημα μὲν ποιεύμενος.., ἐν νόῳ δὲ ἔχων κτλ., « Ἡρ. »Ἕνεκα προσχήματος, « Φίλ. (ἢ ἄλλ.) »Πρόσχημα (ἐνν. Κατά), « Ἡρ., ὡς ἀφορμήν, διὰ τὸν τύπον μόνον.

†Προσχηματισμός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσσχηματισμός.

Προ·σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω προτοῦ ἢ ἔμπροσθα.

Πρόσχισμα (τό). σχίσιμον ἐμπρός. 2) εἶδος σανδαλίων (ὑποδημάτων) τὰ ὁποῖα ἦσαν σχισμένα ἐμπρός. 3) μέρος τοῦ

ὑποδήματος ἢ (κατ' ἄλλ. διόρθ.) τοῦ ὑπενδύματος, τραχηλιὰ ὑποκαμίσου (;).

Προσ-χλευάζω, Μ. άσω. Χλευάζω ἢ Καὶ χλευάζω προσέτι.

Πρόσχορδος (ὁ, ἡ). ὁ συμφωνῶν μὲ τὸν ἦχον τῆς χορδῆς, (ἀπ' ἐναντ. τοῦ Παράχορδος)· (μὲ δοτ. ἐν γέν.) σύμφωνος, (Γαλλ.) d'accord.

Προσ-χορεύω, Μ. εύσω. Χορεύω πρὸς (τὸν ἦχον μουσικοῦ ὀργάνου).

Πρόσχορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων (ἁρμόζων) εἰς τὸν χορὸν ἤ, ἀποτελῶν μέρος τοῦ χοροῦ.

Προσ-χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαι προσέτι ἤ· Μεταχειρίζομαί τι (Κάμνω χρῆσίν τινος) πρός· ἀσχολοῦμαι εἰς.

Προσ-χρεμετίζω, Μ. ίσω. Χρεμετίζω πρός (διά) τι.

Προσ-χρῄζω καὶ (Ἰων.) Προσ-χρηΐζω, Μ. χρῄσω. (μὲ γεν. ἢ Π. αἰτ.) Ἔχω χρείαν (Χρειάζομαι) προσέτι, (μὲ γεν. καὶ ἀπαρ.) Δέομαι (Παρακαλῶ) ἐκτὸς τούτου. »Ὅστις ἂν σου τοῦτο προσχρῄζοι τυχεῖν,« Σοφ.

Πρόσχρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσχράομαι, χρῆσις πρός· (ἁπλ.) χρῆσις, συνήθεια, ἔθιμον. » Διδότω τὰς δόσεις τῷ ἐργώνῃ πάσας κατὰ τὰς προσχρήσεις,« Ἐπγρφ.

Προσχρηστέον, θετ. τοῦ Προσχράομαι.

Προσ-χρίμπτομαι, Μ. χρίμψομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Ἐγγίζω (Πλησιάζω) μὲ ὁρμὴν πρός, προσβάλλω.

Προσ-χρίω, Μ. χρίσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Χρίω (Ἀλείφω) τι ἐπάνω εἰς.

Προσ-χρώννυμι, Μ. χρώσω. Προσκολλῶ χρῶμά τι ἐπάνω εἰς· προστρίβω.

Προσχρῶτα, ἐπίρ. ἀντὶ Πρὸς χρῶτα, σῶμα μὲ σῶμα, (παρβλ. Σύγχρως).

Πρόσχυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσχέω, χύσιμον πλησίον ἢ ἐπάνω εἰς, περίχυμα· (ἐνίοτε) συῤῥοή.

†Προσχύτης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προχύτης.

Πρόσχωμα (τό). τὸ διὰ προσχώσεως σωρευόμενον πυθενὰ χῶμα· ξηρὰ σχηματισθεῖσα διὰ προσχώσεως· πρόχωμα.

Προσ-χώννυμι, Μ. χώσω. Προσεπισωρεύω χῶμα (» Δένδρα περισκαφέντα προσχῶσαι, « Γεωπον.)· σχηματίζω (μεταβάλλω εἰς) ξηρὰν δι' ἐπισωρεύσεως χώματος, μολόνω. » Τῶν ποταμῶν ταῦτα τὰ χωρία προσχωσάντων, « Ἡρ. (ꜩ πθ.) » Νῦν δὲ ὑπὸ ποταμῶν τινων προσκεχῶσθαι ꜩ εἶναι ἠϊόνα,« Θρρ.

Προσ-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωρῶ (Ὑπάγω, Μεταβαίνω) πρός· πλησιάζω· περνῶ μὲ τὸ μέρος τινός, παραδίδομαι εἰς· (μτφορ.) συγκατατίθεμαι, συμφωνῶ μέ· (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) » Τὰ δ' ἄλλα νόμαια τοῖσι Θρήϊξι προσκεχωρήκασι, « Ἡρ. » Προσκεχωρήκασι δὲ γλῶσσαν πρὸς τὸ Καρικὸν ἔθνος,« αὐτ. »Τὰς μὲν προσήγετο τῶν πόλεων, τὰς δὲ οὐ προσχωρούσας ἐλεηλάτει, « Ξεν. » Προσεχώρησαν ꜩ Μεγαρῆς Ἀθηναίοις ἐς ξυμμαχίαν, « Θχ.

Προσχώρησις, εως (ἡ), τὸ προσχωρεῖν, μετάβασις πρὸς τὸ μέρος τινός· παράδοσις πόλεως, κτλ.

;Προσχώριος ꜩ

Πρόσχωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χώραν (κείμενος) πλησίον τινός, συνορεύων, πλησιόχωρος.

Πρόσχωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προσχώννυμι, προσεπισώρευσις χώματος, γέμισμα τόπου τινὸς δι' ἐπισωρεύσεως χώματος, (Γαλλ.) atterissement, alluvion. » Ὁ Νεῖλος ἀνέστησε τὸ πεδίον καὶ ἀνεπλήρωσε προσχώσεσι,« Πλ. »Ἐς τὸ μεταξὺ τοῦ τείχους ꜩ τῆς προσχώσεως, « Θχ.

Προσ-ψαύω, Μ. ψαύσω. Ἐγγίζω ἐπιπολαίως· προσεγγίζω. » Τὸ γὰρ πῦρ οὐ προσψαύσειεν, ἐνεπίμπρα αὐτίκα, « Πρκπ.

†Προσ-ψελλίζω, Μ. ίσω. Προσλαλῶ ψελλίζων.

Προσ-ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. Ψεύδομαι προσέτι, προσθέτω ψεύματα.

Προσ-ψηφίζομαι, Μ. ίσομαι. Ψηφίζομαι (Ἀποφασίζω [καὶ δοτ. ἐκ δ'.] Ἀπονέμω διὰ ψηφίσματος) προσέτι. » Καίσαρι, ὥσπερ ὑπέστησαν, τὴν ἑτέραν πενταετίαν προσεψηφίσαντο,« Ἀππ.

Προσ-ψιθυρίζω, Μ. ίσω. Ψιθυρίζω πλησίον ἢ πρὸς τὸ ὠτίον τινός, προσλαλῶ ψιθυρίζων.

Προσ-ψύχω, Μ. ψύξω. Δροσίζω· προσβάλλω δροσερὸς εἰς. 2) κρυόνω πλησιάζων εἰς ψυχρόν τι σῶμα. » Ὦ γονέες, τί μάτην κενεῷ προσψύχετε τύμβῳ, « Ἐπγρφ.

Πρόσω (τὸ παρθτ. Προσωτέρω, -τάτω), ἐπίρ. Τοπ. Ἐμπρός, πρὸς τὰ ἔμπροσθεν· μακρὰν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν. » Μή τις ὀπίσσω τετράφθω· ἀλλὰ πρόσσω ἵεσθε,« Ἰλ. Μ. » Ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει, « Ἰλ. Γ., (ἴδε Ὀπίσω). » Τοὺς μὲν αὐτὸς ἐφορᾷ, τοὺς δὲ πρόσω ἀποικοῦντας, πιστοὺς πέμπει ἐπισκοπεῖν,« Ξεν. » Ἐγγύς, οὐ πρόσω βέβηκας, « Εὐρ. (ꜩ μὲ γεν.) » Ὁ δὲ Στρυμὼν οὐ πρόσω τοῦ Ἑλλησπόντου, « Ἡρ. (καὶ ἐπὶ χρόνου) » Πρόσω ἦν τῆς νυκτός, « αὐτ., ἦτον περασμένη (προχωρημένη) ἡ νύκτα· (καὶ προθετ.) » Πρόσω ἀπὸ τοῦ τείχους ἀπιέναι, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Γεγονὼς ἤδη ἡλικίας πρόσω, « Πλ. » Πρόσω πάνυ ἐλάσαι πλεονεξίας, « Ξεν. » Πρόσω ἀρετῆς ἀνήκει,« Ἡρ. » Πρόσω δικαίων,« Αἰσχλ., εἶνε ἄδικον. » Ἦσαν πρόσω ζητήσεως, « Αξ., ἐπροχώρησαν εἰς τὴν ἔρευναν. (καὶ ἐνάρθρ.) » Ἰέναι τοῦ πρόσω, « Ξεν. (καθὼς λέγουν μτφορ. καὶ εἰς τὴν Πελοπόνν.) 'πάγει τῆς ἐμπρός. (καὶ ὑφ' ἕν) » Ἐπορεύετο (» Ἤλαυνον τοὺς ἵππους) αἰεὶ τοπρόσω, « Ἡρ. (καὶ προθετ.) » Ἤϊε ἀεὶ ἐς τὸ πρόσω, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) » Κάρτα ἐς τὸ πρόσω μεγάθεος τιμῶνται, « αὐτ., τὰ μέγιστα. (καὶ παραθετ.) » Προσωτάτω τῆς Ἑλλάδος,« Πλ. » Ἀπενεγκεῖν ᾗ δυνατὸν προσωτάτω ἀπὸ τῶν αἰσθήσεων, « Ξεν. » Προσωτέρω τοῦ καιροῦ προϊόντες, « αὐτ. (παρβλ. Πορρωτέρω). »Ὅτι προσωτέρω,« Αξ., ὅσον τὸ δυνατὸν μακρύτερα. » Ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσώτατ' ἐκφύγω, « Σοφ.

Προσώδης [προσόζω], εος (ὁ. ἡ). δυσώδης, βρωμερός.

†Προσώδης [πρός, οἰδάω], εος (ὁ, ἡ). πρησμένος. φουσκωμένος.

Προσῳδία (ἡ). [προσῳδός]. (κυρ.) τὸ πρὸς κιθάραν ἢ αὐλὸν ᾄδειν, συντρόφευμα μουσικοῦ ὀργάνου μὲ τὴν φωνήν, (Ἰταλ.) accompagnamento. 2) (συνήθ.) ὁ τονισμὸς ἢ πνευματισμὸς τῶν λέξεων ꜩ τὸ διακριτικὸν τῆς προφορᾶς αὐτῶν σημεῖον. 3) (μτγν.) ἡ σημείωσις τοῦ μακροῦ καὶ τοῦ βραχέος (τῆς ἐκτάσεως ἢ συστολῆς τῶν συλλαβῶν) εἰς τὴν μετρικήν.

Προσῳδιακὸς καὶ (;) Προσῳδικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν προσῳδίαν. »Ποῦς προσῳδικός,« Μετρ., ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσοδιακός, [ἐκ τοῦ

†Προσῴδιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσόδιον.

Προσῳδός (ὁ, ἡ). ὁ προσᾴδων (συντροφεύων μὲ τὴν φωνήν του μουσικὸν ὄργανον) ἢ (ἐν γέν.) συμφωνῶν πρὸς τὴν ᾠδήν· (ὅθ. μὲ δοτ. μτφορ.) πρόσφορος, κατάλληλος· σύμφωνος· (παρβλ.) Συνῳδός. » Οἶμαι δὲ καὶ τὸν λόγον, ὁμοῦ συνεφαπτόμενον ὑμῶν καὶ συνυμαινεοῦντα, χρήσιμον ἄν τι ποιῆσαι καὶ τῷ νόμῳ προσῳδόν,« Πλ.

Πρόσωθεν [πρόσω], ἐπίρ. Μακρόθεν.

Προσ-ωθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὠθῶ (Κουντῶ, Σπρώχνω) πρός.

Προσώθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σπρωξιμον (κούντημα) πρὸς τὰ ἔμπροσθεν.

Προσών, όντος (οὖσα, ὄν), μτχ. τοῦ Πρόσειμι, Μ. ἔσομαι.

Προσ-ωνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀγοράζω προσέτι.

†Προσωνομασία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Παρωνομασία.

Προσωνυμία (ἡ), = Ἐπωνυμία.

Προσώπασι, Π. ἀντὶ Προσώποις, δοτ καὶ

Προσώπατα, Π. ἀντὶ Πρόσωπα, ὀνμς. ꜩ αἰτ. πλθ. τοῦ Πρόσωπον.

Προσωπεῖον (τό). πλαστὸν (πρόσθετον) πρόσωπον, μουτσοῦνα, προσωπίδα, (Γαλλ.) masque· (μτφορ.) πρόσχημα. » Τὸ τῆς ἐπιεικίας ἀπεδύσατο προσωπεῖον,« Γργ.

†Προσ-ωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαμβάνω ὑπ' ὄψιν. »Μηδὲ τὸ τοῦ χειμῶνος προσωπήσας δριμύ,« Γ. Ἀκροπολ.

Προσωπίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Προσώπιον.

Προσωπικός, ἡ, όν. Ὁ τοῦ προσώπου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πρόσωπον, ἢ (ἁπλ.) εἰς πρόσωπον· (Γρμτκ.) ὁ ἐμφαίνων (παριστάνων) πρόσωπον ἢ ὅλα τὰ πρόσωπα, (Γαλλ.) personnel.

Προσωπικῶς, ἐπίρ. Κατὰ διαφολὴν προσώπων, ἢ· καθ' ἓν πρόσωπον, ατομικῶς.

Προσώπιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Προσωπίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Πρόσωπον (προσωπεῖον) 2) -τῷ-

Προσωπῖτις, ιδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ. Ἄρκειον.

Προσωποειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (χαμωμένος εἰς) εἶδος προσώπου.

†Προσωποληπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

†Προσωπολήπτης, ου (ὁ). ὁ λαμβάνων (βλέπων εἰς) πρόσωπον, κρίνων-

†Προσωπολήπτως, ἐπίρ. Μὲ προσωποληψίαν.

†Προσωποληψία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις προσωπολήπτης, (Γαλλ.) partialité, (ἀπὸ τοῦ ὀπ. ἐπλάσθη ἡ) μεροληψία.

Πρόσωπον (τό), [πρός, †ὤψ]. τὸ πρῶτον καὶ κατ' ἐξοχὴν φαινόμενον μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος· (σπν. ἐπὶ ζ.) τὸ μούτσουνον. » Πρόσωπον δὲ (φορέει ἡ ἶβις) ἐπίγρυπον, « Ἡρ. » Πρόσωπον ὑπερβάλλον αἴσχει, « Ξεν » Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλαττε, ὥστε προσωπεῖον κοὐχὶ πρόσωπον ἔχειν, « Ἐπγρ. » Τὸ πρόσωπον ἀμείβετο, « Θκρ.,—»Ἡ ὄψις τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἠλλοιώθη, « Γρφ. » Εἰς (» Κατὰ) πρόσωπον, « Αξ. » Τὴν κατὰ πρόσωπον ἔντευξιν, « Πλ., τὴν προσωπικήν. » Εἰς πρόσωπον δέρει, « Γρφ., (κοιν.) προσωποδέρνει. 2) (συνκδχ.) ἄτομον, ὑποκείμενον (» Ἀδίκως μὴ κρῖνε πρόσωπον, « Φωκυλ.)· (θλγ.) ὑπόστασις (» Θεοῦ δὲ ὅταν εἴπω, ἑνὶ φωτὶ περιαστράφθητε καὶ τρισ.· τρισὶ μέν, κατὰ τὰς ἰδιότητας, εἴτ' οὖν ὑποστάσεις, εἴ τινι φίλον καλεῖν, εἴτε πρόσωπα· οὐδὲ γὰρ περὶ τῶν ὀνομάτων ζυγομαχήσομεν, ἕως ἂν πρὸς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν αἱ συλλαβαὶ φέρωσιν· ἑνὶ δέ, κατὰ τὸν τῆς οὐσίας λόγον, εἴτ' οὖν θεότητος, « Γργ.)· (Γρμτ.) » Τὰ τρία πρόσωπα. « 3) τὸ ἐξωτερικόν, ἡ ὄψις, ἡ ἐπιφάνεια· (μτνμ.) τὸ ἐμπροσθινὸν (τὸ φαινόμενον) μέρος διαφόρων πραγμάτων· (π. χ.) τὸ μέτωπον (Γαλλ. le frontispice) κτιρίου· ἡ κεφαλὶς ἢ ἡ πρώτη σελὶς βιβλίου· ἡ πρῷρα πλοίου (» Αἱ μὲν κατὰ πρόσωπον, αἱ δὲ κατ' οὐρὰν τῆς νεώς, « Ἀχιλλ. Τάτ. » Μασσαλιῶται τιθέασι τὰς φιάλας ἐπὶ προσώπου,« Ἀθ.,—Ἐπὶ στόμα, πρoῦμυτα)·(τρπ. ἐν γέν.) ἡ ἀρχή, τὸ προοίμιον, (Γαλλ.) le debut (» Ἀρχομένου ἔργου πρόσωπον χρὴ θέμεν φαεινόν, « Πίνδ.). 4) = Προσωπεῖον (κυρ. καὶ μτφορ.). » Ἄνευ τοῦ προσώπου (ἄλλ. γρφ. προσωπείου) κωμάζει, « Δμ. 5) τὸ παρουσιαζόμενον (Ἰταλ. φιγουράρον) εἰς τὴν σκηνὴν ὑποκείμενον (καὶ ἐπμ.) τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον παραστήνει ἕκαστος τῶν ὑποκριτῶν εἰς τὸ θέατρον, (Γαλλ.) le rôle. » Τοῦτό μοι τὸ πρόσωπον ἀνάλαβε, « Ἐπίκτ. » Ὅμηρος προθέμενος τὸ τοῦ Ὀδυσσέως πρόσωπον,« Πλδ., (ὅθ. 6) (μτφορ.) ὁ διακριτικὸς χαρακτὴρ ἑκάστου εἰς τὴν κοινωνίαν, (ὅθ.) » Οὐ λήψῃ πρόσωπον ἐν κρίσει,« Γρφ., δὲν θέλεις κρίνει μὲ προσωποληψίαν.

Προσωποποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰσάγω (Παριστάνω, Ὑποθέτω) πρόσωπα ἢ ἄψυχα καὶ ἄλογα ὄντα ὡς πρόσωπα ὁμιλοῦντα ἢ πράττοντα. »Προσωποποιεῖν τὸν διάλογον,« Δ. Ἀλ., ἐκθέτειν ἐν εἴδει δράματος, (Γαλλ.) mettre en action.

Προσωποποίησις, εως ꜩ

Προσωποποιΐα (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (ῥτρ.) σχῆμα λόγου, ὅταν ὑποθέτῃ τις πρόσωπα ἢ ἄψυχα καὶ ἄλογα ὄντα ὡς πρόσωπα πράττοντα ἢ διαλεγόμενα.

Προσωποποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων προσωπεῖα (πρόσωπα). 2)(;) ὁ εἰσάγων (ὑποθέτων) ὁμιλοῦντα ἢ πράττοντα πρόσωπα ἢ ἄψυχα καὶ ἄλογα ὄντα ὡς πρόσωπα.

†Προσωποῦττα (Ἀττ. ἀντὶ Προσωπόεσσα), ης (ἡ), (ἐνν.) κύλιξ ἔχουσα πέριξ ἐγγεγλυμμένα πρόσωπα (ἀνθρ. ἢ ζ.).

Προ-σωρεύω, Μ. εύσω. Σωρεύω (Ἐπισωρεύω) πρὶν ἢ ἐμπροσθά.

Προσώτατος, η, ον, ὑπερθ. ꜩ

Προσώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Πρόσω, μακρυνώτερος, -ώτατος. ‖. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπίρ.) Προσώτατα = Προσωτάτω.

Προσ-ωφελέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὠφελῶ (Συντελῶ, Βοηθῶ) προσέτι· προσεπαρκῶ. (μὲ δοτ.) συναντιλαμβάνομαι. »Ἔρδον ὅσον ἐδυνέατο, προσωφελέειν ἐθέλοντες τοῖσι Ἕλλησι,« Ἡρ.

Προσωφέλημα (τό) ꜩ

Προσωφέλησις, εως (ἡ). ἡ προσγινομένη παρά τινος ὠφέλεια, βοήθεια, ἐπικουρία.

Προσωφελητέον, θετ. τοῦ Προσωφελέω.

Πρόταγμα (τό). τὸ πρῶτον (τὸ προτεταγμένον τῶν λοιπῶν) τάγμα στρατ.

Πρόταγος (ὁ), [πρό, ταγός]. ἀρχηγός, πρῶτος, προηγούμενος.

Προταινί, ἐπίρ. Π. (μὲ γεν.) ἀντὶ Πρό, ἔμπροσθεν, [ἐκ τοῦ

Προταίνιος, α, ον, Π. = Ποταίνιος, πρόσφατος· ἀπροσδόκητος. ‖. (τὸ οὐδ.) Προταίνιον, ἐπίρ = Προταινί, προσφάτως, ἀρτίως πρὸ ὀλίγου.

Προτακτέον, θετ. τοῦ Προτάσσω.

Προτακτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ τοποθετούμενος κατὰ πρόταξιν, (Γαλλ.) prépositif.

Πρόταχτος (ὁ, ἡ). προτεταγμένος· προαποφασισμένος, προδιατεταγμένος.

Προ-ταλαιπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τυραννοῦμαι (Ταλαιπωροῦμαι) πρίν.

Προ-ταμιεύω(-εύομαι), Μ. εύσω(-ομαι). Προαποθέτω εἰς τὸ ταμεῖον, προαποταμιεύω.

Προ-τάμνω, Ἰων. ἀντὶ Προτέμνω.

Πρόταξις, εως (ἡ), τὸ προτάττειν ἢ προτάττεσθαι, ἡ εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος (εἰς τὴν πρώτην θέσιν) τοποθέτησις· (κυρ.) ἡ πρώτη τάξις (τὸ μέτωπον) τοῦ παρατεταγμένου στρατεύματος, οἱ πρόμαχοι.

Προ-ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Ταράττω (Συγχέω) πρίν, προεμποιῶ ταραχήν.

Προ-ταρβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβοῦμαι πρίν· (μὲ γεν.) φοβοῦμαι περί τινος.

Προ-ταριχεύω, Μ. εύσω. Πρῶτα ταριχεύω (ἁλατίζω καὶ ξηραίνω). » Ὑπὸ τὰς ἀρχὰς τῶν νούσων προταριχεύειν τοὺς ἀνθρώπους ἢ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἢ καὶ πλείονας,« Ἱππκρ.

Πρότασις, εως (ἡ). ζήτησις τὴν ὁπ. προτείνει τις εἰς λύσιν, πρόβλημα, (Γαλλ.) proposition. 2) (Λογικ.) = Λῆμμα. 3) (γρμτ. ꜩ ῥτρ.) τὸ πρῶτον μέρος (κῶλον) τῆς περιόδου. 4) τὸ πρῶτον μέρος (ἡ ἔκθεσις) τοῦ δράματος, (παρβλ. Ἐπίτασις).

Προ-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Τάττω (Τοποθετῶ) ἐμπρὸς ἢ πρὸ τῶν ἄλλων· (συνκδχ.) προκρίνω. 2) διορίζω πρίν, προδιατάττω. » Τῆς κατὰ τὸ σῶμα ἀγωνίας ἆθλόν τι προὔταξαν,« Ἀρστ.

Προτατέον, θετ. τοῦ Προτείνω.

Προτατικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πρότασιν (κυρ. τοῦ δράματος).

Προτατικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει προτάσεως

Προ-τέγγω, Μ. τέγξω, = Προβρέχω, προμουσχεύω.

,Προτέγιον ꜩ

;Προτέγισμα (τό), = Προστέγιον (-στέγισμα).

Προτεθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Προτίθημι.

Προ-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω (Ἁπλόνω) τι ἔμπροσθέν τινος ἢ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν· προσφέρω· (συνήθ. μτνμ.) προβάλλω· προσδιορίζω· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) προφασίζομαι. » Τὼ πόδε πρότεινον, ὡς ὑπολύσω,« Ἀρσφ. »Τὴν δεξιὰν προτείναντος τοῦ Φ., ἀντιπροὔτεινε καὶ ὁ Α.,« Ξεν. » Καὶ τάς γε χεῖρας παγκάλους ἔχειν μ' ἔφη. —Ὁπότε προτείνοιέν γε δραχμὰς εἴκοσι, « Ἀρσφ. » Προτείνουσα προσιόντι λαβεῖν ὅ,τι χρῄζοι,« Ξεν. » Προτείνας ἑαυτον ὥσπερ νεκρὸς ἔκειτο, « Πλ. » Δέλεαρ προτείνειν τὴν ἡδονήν,« αὐτ. » Μή μοι προτείνων κέρδος, εἶτ' ἀποστέρει, « Αἰσχλ. » Ὅσοι μὲν γνωστὰ καὶ σαφῆ προτείνουσιν, ἄντικρυς δέονται νοῦ, « Ἀλ. Ἀφροδ. (καὶ μσ.) » Τὴν ἡλικίαν προὐτεινόμην, « Πλάτ. » Μισθὸν προετείνετο,« Ἡρ., ἐζήτει. (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) » Ἀπὸ τῆς ἄλλης ἠπείρου μακρὰ προτείνουσα εἰς τὸ πέλαγος οἷον ἄκρα κεῖται, « Πλάτ.

Προ-τειχίζω, Μ. ίσω. Ὀχυρόνω διὰ προτειχίσματος.

Προτείχιον ꜩ

Προτείχισμα (τό). τεῖχος κτισμένον ἔμπροσθέν τινος διὰ προφύλαξιν, προμαχών, προπύργιον, (Γαλλ.) rempart, ouvrage avancé.

Προτέλειος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τῆς ἐκτελέσεως ὁποιουδήποτε ἔργου (κυρ. δὲ τελετῆς) γινόμενος. ‖. (οὐσ.) Προτέλεια (ἐνν. ἱερά), τὰ τελούμενα πρὸ τῆς θυσίας (κυρ. τοῦ γάμου), προεόρτια· (ἐν γέν.) ἀρχή, προοίμιον, (Γαλλ.) début, (παρβλ.) Πρωτόλεια. » Βιότου —,« Αἰσχλ.

Προ-τελειόω-ῶ, Μ. ώσω. Προετοιμάζω (Προδιαθέτω, Προαγιάζω) διὰ τῶν προαπαιτουμένων τελετῶν· προκατηχῶ.

Προτέλεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προτελέω, (ἀστρλγ.) πρόῤῥησις.

Προτέλεσμα (τό). τέλεσμα προκαταρκτικόν, μύησις προηγουμένη.

Προτελεσματικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὰ (ἀστρλγ.) προτελέσματα.

Προτελευταῖος, α, ον. Ὁ πρὸ τοῦ τελευταίου, (Γαλλ.) l'avant-dernier.

Προ-τελευτάω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω ἢ Ἀποθνήσκω πρίν. » Ἐὰν δευτερογαμοῦσα γυνὴ προτελευτήσῃ τῶν παίδων, « Νμ.

Προτελευτή (ἡ). ὁ προηγηθεὶς (ἄλλῳ) θάνατος.

Προ-τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Πληρόνω πρίν,

προκαταβάλλω (Θx. ς', 31, κατὰ διόρθωσιν ἀντὶ Προσετετελέκει). 2) προετοιμάζω πρὸς τελετὴν ἢ διὰ τελετῆς, = Προτελειόω· (μτφορ.) προκαταρτίζω διὰ τῶν προαπαιτουμένων μαθημάτων, προγυμνάζω.

Προτελὴς, έος (ὁ, ἡ), = Προτέλειος. » Θυσία —, « Ἀθ., ἡ πρὸ τοῦ γάμου.

Προ·τελίζω, Μ. ίσω, = Προτελέω προκαθαγιάζω (διὰ τελετῆς).

Προτεμένισμα (τὸ). τὸ προπύλαιον τοῦ τεμένους (τοῦ ναοῦ). » Ἡ Σφίγξ ἡμῖν ἐπὶ τῶν προτεμενισμάτων ἵδρυται, « Συν.

Προ·τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω προτοῦ ἢ ἐμπροσθὰ ἢ πέρα-πέρα. » Προτέμνειν καὶ μὴ τελείως κλαδεύειν, « Γεωπον. » Εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην, « Ὀδ. Σ. » Κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμών, « Ὀδ. Ψ.

Προτενὴς [προτείνω], έος (ὁ, ἡ). τεντωμένος πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, προέχων. » Κεράτων ἀκρέμονες προτενεῖς, « Ὀππ.

Προ·τενθεύω καὶ (συνηθέσ. μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Ἁπλόνω ἀπὸ λαιμαργίαν πρῶτος εἰς τὸ φαγεῖ', τρώγω πρὸ τῶν ἄλλων· προαπογεύομαι, [ἐκ τοῦ

Προτένθης [πρὸ, τένθης], ου (ὁ καὶ σπν. ἡ). ὁ ἁπλόνων πρῶτος εἰς τὸ φαγεῖ', ἢ ἀγοράζων προτοῦ τὰ καλλήτερα φαγησερὰ, λαίμαργος, κοιλιόδουλος. » Μία δὲ (τῶν πηλαμύδων) ἡ προτένθης ὅταν τὸ στόμα ἐναπερείσῃ (τῷ ἀγκίστρῳ), προσίασι καὶ αἱ λοιπαὶ, « Αἰλ. 2) = Προγεύστης, (ὅθ. 3) (εἰς τὰς Ἀθ.) σύστημά τι ἱεροποιῶν. » Ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἧς οἱ προτένθαι ἄγουσιν, « Ἀθ., (παρβλ. Παράσιτος).

Προτεραῖος, α, ον. Ὁ πρὸ μιᾶς ἡμέρας. (συνήθ.) » Προτεραία (ἐνν. ἡμέρα), « Ἡρ., ἡ προλαβοῦσα, (Γαλλ.) la veille. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Προτεραῖος ἧκε, « Αξ., πρὸ μιᾶς ἡμέρας. » Πανάμω μηνὸς προτερείᾳ (sic), « Ἐπγρ., τῇ πρὸ μιᾶς καλανδῶν Ἰουλίων.

Προτεραίτερος, α, ον. Κωμ. συγκρ. τοῦ Πρότερος, πλέον προτήτερα.

Προτερεύω, Μ. εύσω καὶ

Προ·τερέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ἢ Πράττω τι) πρότερος ἄλλου, προλαμβάνω· ἔχω τὰ πρωτεῖα, ὑπερτερῶ. (σπν. μὲ αἰτ.) » Προτερεῖ τὸν ἄνεμον, « Θφρ. (συνήθ. μὲ γεν.). » Προτερῶν τῆς ὁδοῦ, « Ἡρ. » Προτερεῖ Λυσίου Ἰσοκράτης, « Αξ., εἶνε παλαιότερος. (καὶ αἰτ. προθετ. ἐνν. τῆς γεν.) » Ἐπροτέρουν κατὰ τὴν πρώτην συμπλοκὴν, « Πλβ., ὑπερεῖχον. (ἢ δοτ. ἐλλ.) » Πεύκη καὶ πίτυς προτεροῦσι τῇ βλαστήσει μικρὸν ὅσον πεντεκαίδεκα ἡμέρας, « Θφρ., φυτρόνουν προτήτερα (πρωϊμώτερα). (ἢ ἀπολύτ.) » Ποτὲ μὲν ὑστερεῖν, ποτὲ δὲ προτερεῖν ἀνάγκη, « Πλβ. » Οὐδὲν προτερήσετε ἔξω τοῦ ἐφθακέναι ἀδικοῦντες, « Ἐπισ. Φιλ.

Προτερηγενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. γεννημένος πρότερον, προγενέστερος.

Προτέρημα (τὸ). τὸ καθ' ὃ προτερεῖ (ὑπερέχει) τις ἄλλου, πρωτεῖον, πλεονέκτημα, (Γαλλ.) avantage. » Ψυχικὸν προτέρημα, « Αξ., χάρισμα φυσικὸν, (Γαλλ.) talent. » Ἐπὶ τοῦ προτερήματος γενέσθαι (ὑπάρξαι, εἶναι), « Διόδ., = Προτερεῖν, ὑπερτερεῖν, (Γαλλ.) avoir le dessus.

Προτέρησις, εως (ἡ), τὸ προτερεῖν (προλαμβάνειν κτλ.), ὑπεροχή, εὐδοκίμησις.

Προτερητέον, θετ. τοῦ Προτερέω.

;Προ·τερίζω, Μ. ίσω. Ἀμφισβητῶ περὶ πρωτείων· ἔχω ἀξιώσεις ὑπεροχῆς.

Προτερικὸς, ή, όν. (κυρ. ἐπὶ φυτ.) Πρώϊμος. » Συκῆ —, « Ἀθ.

Πρότερος [πρὸ], α, ον. Ὁ πρῶτος ἐκ τῶν δύο· (ἐπὶ χρόν.) προτητερινὸς, ἀρχαιότερος· (ἐπὶ τόπῳ) ἐμπροσθινώτερος· (ἐν γέν. τρπ.) ἀνώτερος, προτιμότερος. » Πρότερος γενόμην καὶ πλείονα οἶδα, « Ἰλ. Τ. » Ὁπλότερος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων, « Ἰλ. Β. » Ὁ μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν· οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων, « Ἰλ. Ψ. » Παίδων προτέρων οὐκέτι μέμνηται, « Ἰλ. Ο., τῶν ἐκ τοῦ πρώτου γάμου. (καὶ μὲ γεν.) » Ἐμέο πρότερος, « Ἰλ. Κ. » Ἐκ τῆς προτέρης γυναικὸς, « Ἡρ. » Ἠοῖ τῇ προτέρῃ, « Ἰλ. Ν., τῇ προτεραίᾳ. » Τοῦ προτέρου χειμῶνος, « Ατ., τὸν περασμένον χειμῶνα. » Προτέροισι πόδεσσι, « Ὀδ. Τ., τοῖς ἐμπροσθίοις. (καὶ ἀντὶ ἐπίρ.) » Τὸν πρότερος μετέειπε, « Θκρ. » Ἡμῖν πολὺ προτέροις, « αὐτ. ‖. (τὸ οὐδ.) Πρότερον, ἐπίρ. Προτήτερα, ἐμπροσθήτερα. » Ὀλίγῳ πρότερον τουτέων, « Ἡρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. μετὰ τοῦ Ἤ). » Πρότερον ἢ βασιλεῦσαι, « αὐτ. (καὶ πρὸς ὁρσ. μετὰ τοῦ Πρὶν) » Οὐ πρότερον παύσομαι, πρὶν ἢ ἕλω τὰς Ἀθήνας, « αὐτ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Μηδὲ πρότερόν γε ἀποθάνοις ἢ προπέμψας πάντας τοὺς κόλακας, « Αx. (καὶ ἐνάρθρ.) » Ἐπὶ τῶν πρότερον βασιλέων, « αὐτ. » Τῶν πρότερον ἀδικημάτων, « αὐτ. » Τὸ δὲ πρότερον τούτων, « αὐτ.

Προτέρω, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Προσωτέρω, μακρύτερα πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, περαιτέρω. » Ἴθυσαν δὲ πολὺ προτέρω, « Ἰλ. Δ. (ἢ τρπ.) » Προτέρω ἔτ' ἔρις γένετο, « Ἰλ. Ψ., ἐπροχώρησεν, ηὔξησεν. » Οὐ προτέρω μυθήσομαι, « Ἀπλν., δὲν θέλω ὁμιλήσῃ περισσότερον.

Προτέρωθε(θεν), ἐπίρ. Ἐκ τοῦ προτέρου, ἀπὸ προτήτερα.

Προτέρως, ἐπίρ. Κατὰ τὸν πρότερον τρόπον· ἀρχήτερα, πρωτινώτερα.

Προτέρωσε, ἐπίρ. = Προτέρω.

;Προτεταμένως [προτείνω], ἐπίρ. (μτχ.) Κατ' ἔκτασιν.

Προτετύχθαι, Π. πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀόρ.) Προτεύχω, κάμνω (καὶ πθ. γίνομαι, συμβαίνω) πρίν.

Προ·τεχνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Τεχνολογῶ προτοῦ, ἀναλύω πρῶτα τεχνολογικῶς τι.

Προτεχνολόγημα (τὸ). προεισαγωγὴ εἰς τέχνην ἢ ἐπιστήμην τινά.

Προτήθη (ἡ), = Προμάμμη.

Πρότηθυς, υος ἢ ύος (ἡ). προγενεστέρα ἢ αὐτῆς τῆς Τηθύος (δηλ. ὑπέργηρως) γυνή.

Προ·τήκω, Μ. τήξω. Λυόνω προτοῦ ἢ πρῶτα.

†Προτήνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐνιαύσιος τράγος, (παρβλ. Πρητὴν καὶ Ἐπιπρητὴν, ὅθεν ἡ παρ' ἡμῖν Πρητσίλα).

;Πρότηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. λυώσιμον πρὸ καιροῦ· φθίσις, μαρασμός.

Προτὶ, πρόθ. Δ. ἀντὶ Πρὸς, (ὅθεν

Προτι·άπτω, Δ. Π. ἀντὶ Προσάπτω.

Προτι·βάλλομαι, Δ. Π. ἀντὶ Προσβάλλομαι, (καὶ καθεξῆς ὅλα τὰ ἐκ τῆς Προτί).

Προ·τιθασεύω, Μ. εύσω. Ἡμερόνω προτοῦ.

Πρότιθεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Προετίθεσαν, γ'. πλθ. πρτ. τοῦ παρτ. τοῦ

Προ·τίθημι, Μ. προ·θήσω (ἀόρ. Προέθηκα καὶ Προὔθηκα κτλ.). Βάλλω τι ἐμπρὸς ἢ (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἔμπροσθέν τινος. » Πέπλον ὀμμάτων προθεὶς, « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Τοὺς δὲ χρηματισμοὺς ἐποιεῖτο τοῖς βουλομένοις, προτιθέμενος κιβωτὸν τοῦ σώματος, « Ἀθ. » Προθέμενοι τοὺς γεωσφομάχους, « Πλβ. (καὶ μτφορ.) » Ἥν τιν' αἰτίαν προθεὶς, « Σοφ. (συγνότ. δὲ) » Δαῖτα (» Τράπεζαν) —, « Ἡσ., Ὁμ. » Μέγαν βοῦν δασσάμενος προὔθηκεν, « Ἡσ. » Κυσὶ μελεϊστὶ ταμὼν προὔθηκεν, « Ἰλ. Ψ., τὸν ἔρριψε νὰ τὸν φάγουν. (καὶ μσ.) » Τραπέζας νίζον καὶ προτίθεντο, « Ὀδ. Α. (ἴδε Παρατίθημι). 2) ἐκθέτω (εἰς θέαν), (Γαλλ.) étaler· ἢ πρὸς γνῶσιν ἁπάντων, κοινοποιῶ διὰ προγράμματος (ἴδε Πρόθεμα), (Γαλλ.) afficher· (ὅθεν μτνμ.) κάμνω ἐπίδειξιν. » Τρεῖς ἡμέρας προτιθέασι τὸν νεκρὸν, « Ἡρ. » Ποτήρια ἀργύρεά τε καὶ χρύσεα προθοῖτο, « αὐτ. (καὶ μσ. μτνμ.) » Πένθος μέγα προεθήκαντο, « αὐτ. » Προτίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, « Αx. » Τῶν ἀρετὴν ὤνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέντων, « αὐτ. 3) (ἐν γέν.) κηρύττω, προκηρύττω. » Ἔχθραν (» Πόλεμον) τινι —, « Θx., Ἡρ. » Συβάριος γὰρ ἁλούσης ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλήσιοι πάντες ἡβηδὸν ἀπεκείραντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα προὐθήκαντο, « Ἡρ. » Χρόνους τε προὔθεντο ἄνευ ξυγγραφῆς, ἐν οἷς χρῆν τοὺς μὴ ἐπιόντας, ἀμφοτέροις πολεμίους εἶναι, « Θx., (παρβλ. ἢ 4) βάλλω τι ἐμπρὸς ὡς σημάδι· (μτνμ.) προσδιορίζω. » Ἐς ἑβδομήκοντα ἔτεα οὖρον τῆς ζόης ἀνθρώπῳ προτίθημι, « Ἡρ. » Σκοπὸν προέθηκε (προέθετο, προεθήκατο), « Αξ. » Ἡ πόλις στέφανον τοῖς λειπομένοις τῶν ἀγώνων προτιθεῖσα, « Θx. » Τῶν νόμων τὰ ἔσχατα ἐπιτίμια προτεθεικότων, εἴ τις κτλ., « Δμ., (ὅθεν συγν. 5) προβάλλω, προτείνω. » Συγκαλέσας τοὺς πρώτους, ἐς μέσον σφι προετίθεε τὸ πρῆγμα συμβουλευόμενος, « Ἡρ. » Ὡς δὲ συνελέχθησαν, πρὶν ἢ αὐτὸν προθεῖναι τὸν λόγον, τῶν εἵνεκα συνήγαγε αὐτοὺς, « αὐτ. » Τῆς πόλεως λόγον περί τινος προτιθείσης, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Τῶν πρυτάνεων οὐ φασκόντων προθήσειν τὴν διαψήφισιν παρὰ τὸν νόμον, « αὐτ. » Βραχέα ἀπελογήσαντο· οὐ γὰρ προὐτέθη σφίσι λόγος κατὰ τὸν νόμον, « αὐτ. (ἢ ἀπαρ.) » Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος προὐτίθετο λέγειν, « Δμ. 6) προκρίνω, προτιμῶ. » Πολλοὶ τῶν δικαίων τὰ ἐπιεικέστερα προτιθέασι, « Ἡρ. (καὶ παραλλ.) » Πάσος τοὐμοῦ πόθου προὔθεντο τὴν τυραννίδα, « Σοφ. 7) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ. πρὸς ἀπαρ.) ἔχω σκοπὸν (πρόθεσιν), βάλλω κατὰ νοῦν, ἐπιχειρίζομαι· ἀποφασίζω. » Προέθηκε λέγειν, « Ἡρ.

Προ·τίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ προτοῦ.

Προ·τίλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ προτοῦ.

Προτι·μάσσω, Δ. ἀντὶ Προσμάσσω.

Προ·τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τιμῶ πλειότερον. » Τοὺς μὲν γεραιτέρους προτιμᾶν, τῶν δὲ νεωτέρων προτετιμῆσθαι, « Ξεν. (ἢ πθ.) » Οὐ φθονήσασα τοῦ προτετιμῆσθαι αὐτοὺς, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Τοσούτῳ δὲ μᾶλλον προτετίμηται τὸ κάλλος παρ' ἐκείνοις ἢ παρ' ἡμῖν, « Ἰσκρ. (καὶ μσ. ἀντὶ πθ.) » Τῶν ἄλλων πλέον προτιμήσεσθε στρατιωτῶν ὑπὸ Κύρου, « αὐτ. 2) (συγνότ. μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) προκρίνω, προαιροῦμαι μᾶλλον. » Ἀμφεῖν ὄντοιν φίλοιν ὅσιον προτιμᾶν τὴν ἀλήθειαν, « Ἀρστ. » Τὸν δ' οὐδ' ἂν ἡμιμναίου προτιμησαίμην, « Ξεν. » Προτιμῶντες καθαροὶ εἶναι ἢ εὐπρεπέστεροι, « Ἡρ. » Προτιμῶν πολλοῦ ἐμοὶ ξεῖνος γενέσθαι, « αὐτ. 3) (συνκδχ. πρὸς γεν. ἢ πάντοτε σχεδὸν μὲ τὰ ἀρνητ. Μὴ καὶ Οὐ) δὲν φροντίζω, δέν μοι μέλει, ἀδιαφορῶ. » Μὴ προτιμήσῃς ματαίων ὑλαγμάτων, « Αἰσχλ. » Οὐδὲν προτιμῶ σου, « Ἀρσφ., δὲν θέλω νὰ σὲ 'ξεύρω, δέν σε φοβοῦμαι. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἀναλ.) » Εἰρήνη δ' ὅπως ἔσται, προτιμῶσ' οὐδὲν, « αὐτ.

Προτίμησις, εως (ἡ), τὸ προτιμᾶν ἢ προτιμᾶσθαι.

Προτιμητέος, α, ον, θετ. τοῦ Προτιμάω.

Προτιμητικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ συνειθίζων ἢ ἠξεύρων νὰ προτιμᾷ, ἐπιρρεπὴς ἢ συντελῶν (;) εἰς προτίμησιν.

Προτιμία (ἡ). ὑπεροχή, προτίμησις.

;Προτίμιον (τὸ). τὸ διδόμενον ἐμπρὸς ὡς προπληρωμή, ἀραβὼν, (Τουρκ.) πεΐ, (Ἰταλ.) καπάρο, (εἰς τὸν Αx., ὅπου ἢ μόνον εὕρηται, διωρθώθη Προνόμιον)

Πρότιμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος). ὁ τιμώμενος πλειότερον (προτιμώμενος) τῶν ἄλλων, προτιμητέος, προκριτώτερος. (μὲ γεν.) » Ποδῶν ταχυτὴς ἐστι πρότιμον ῥώμης, « (Ξνφν. παρ') Ἀθ.

Προτι·μυθέομαι, Δ. ἀντὶ Προσμυθέομαι.

Προ·τιμωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοηθῶ (καὶ μσ. Τιμωρῶ, Ἐκδικοῦμαι) προτοῦ.

Προτίοπτος (ὁ, ἁ), Δ. Π. ἀντὶ Πρόσοπτος.

Προτι·όσσομαι, Δ. Π. ἀντὶ †Προσόσσομαι, προσοράω, προσβλέπω· (συνκδχ.) προσδοκῶ, καραδοκῶ· (ὅθεν κατ' ἐκτ.) προβλέπω, προαισθάνομαι. (μὲ ἀπαρ.) μαντεύω, συμπεραίνω. » Μητέρα δ' οὐκ ἄλλην προτιόσσομαι, ἠέ περ αὐτὴν νῆα, πέλειν, « Ἀπλλν.

Προ·τιταίνω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Προτείνω.

Προ·τιτρώσκω, Μ. προτρώσω. Πληγόνω πρίν.

Προ·τιτύσκω (χ. Μ.), Π. προετοιμάζω.

Προ·τίω, Μ. τίσω, Π. ἀντὶ Προτιμῶ, τιμῶ μᾶλλον· (μὲ γεν. ἐλλ.) κρίνω ἄξιόν τινος. » Τάφου τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας, « Σοφ.

Πρότμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προτέμνω. 2) (συνκδχ.) τὸ προτετμημένον μέρος, (ὅθεν Π.) ὁ ὀμφαλὸς καὶ τὰ περὶ αὐτὸν μέρη, ἡ ὀσφύς.

†Πρότμητον (τὸ), = Πρότμησις (2).

Προ·τολμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τολμῶ τι πρῶτος ἢ πρὸ τῶν ἄλλων (Θx. Γ', 81).

;Προ·τολμίζομαι, Μ. ίσομαι. Τολμῶν προχωρῶ πρῶτος.

Προτομὴ (ἡ), [προτέμνω]. (κατὰ λέξ.) τὸ ἐμπροσθινὸν κόψιμον. (ὅθεν συνήθ.) τὸ ἐπάνω ἥμισυ μέρος τοῦ σώματος· εἰκὼν παριστάνουσα τὸ μέρος τοῦτο (τὴν κεφαλὴν δηλ. καὶ τὸ στῆθος ἕως τὸν ὀμφαλὸν), (Γαλλ.) buste· τὸ πρόσωπον ἢ ἡ κεφαλὴ ζώου. » Κριοῦ (» Μόσχου, » Λέοντος) —, « Διόδ., Γρφ.

Προ·τονίζω, Μ. ίσω. Ἀναιβάζω ἢ Καταιβάζω τὸ πανὶ τοῦ καραβιοῦ διὰ τῶν προτόνων.

†Προτόνιον (τὸ), εἶδος ἱματίου τὸ ὁποῖον ἐφόρει ἡ ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς, [ἐκ τοῦ

Πρότονον (τὸ) καὶ

Πρότονος (ὁ), [προτείνω]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ καταρτιοῦ πρὸς τὴν πρῶραν καὶ πρύμνην τοῦ πλοίου διατείνοντα σχοινία, τὰ ἐξάρτια, (Γαλλ.) haubans. » Ἱστὸν ἐνεστήσαντο μεσόδμῃ, δῆσάν τε προτόνοισι, τανυσσάμενοι ἑκάτερθεν, « Ἀπλλν. 2) τὰ σχοινιὰ διὰ τῶν ὁποίων εἶνε τεντωμένον τὸ πανὶ ἐπὶ τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ (ὅθεν τὸ Προτόνιον).

Προτοῦ (ἀντὶ Πρὸ τοῦ = τούτου, ἐνν. τοῦ χρόνου), ἐπίρ. Πρὶν, προτήτερα. » Ἐν τῷ προτοῦ χρόνῳ, « Θx. » Ὥσπερ καὶ προτοῦ, « Ἀρσφ. (καὶ κατὰ παρένθ. ἄλλων μορίων) » Πρὸ μὲν τοῦ οὐκ ἐξέφαινε.., ἐπεὶ δὲ, « Θμς.

Προ·τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Παριστάνω τι προτοῦ ἐν εἴδει τραγῳδίας, μεγαλοποιῶ πρῶτον ἐπὶ τὸ τραγικώτερον, προοιμιάζω μὲ τραγικὴν ἔμφασιν.

Προτρεπτικὸς, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ προτρέπειν, παρακινητικός. (πρὸς αἰτ. προθετ.) » Τὸ κάλλιστον κήρυγμα καὶ προτρεπτικώτατον πρὸς ἀρετὴν, « Αἰσχ. » Λόγος προτρεπτικὸς εἰς φιλοσοφίαν, « Αρτ. (ἢ γεν.) » Ἔδεσμα γάλακτος προτρεπτικὸν, « Γεωπον.

Προτρεπτικῶς, ἐπίρ. Μὲ προτρεπτικὸν τρόπον, ἐν εἴδει προτροπῆς.

Προ·τρέπω, Μ. τρέψω καὶ πθ. τραπήσομαι (ἀόρ. πθ. Προετράπην κτλ.). Τρέπω (Γυρίζω, Διευθύνω) τι ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν· (συνήθ. μτφορ.) παρορμῶ, παρακινῶ· (μσ.) κάμνω προσεκτικόν τινα (διεγείρω τὴν περιέργειάν τινος) εἴς τι· (πθ.) φεύγω προτροπάδην (προχωρῶ) πρός· (σπν. καὶ Π.) γίνομαι ἔκδοτος (παραδίδομαι ὅλος διόλου) εἴς τι. (μὲ αἰτ. προθετ. ἢ ἀπαρ. ἢ Π. δοτ. ἢ προθ. γεν. ἐκ δ'.) » Τίς σ' ἀνάγκη τῇδε προτρέπει; « Σοφ., τίς σε ἀναγκάζει εἰς τοῦτο; » Ἀλαζονείας ἀποτρέπων τοὺς συνόντας, ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι προέτρεπε, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Προτρέποντο ἐπὶ νηῶν, « Ἰλ. Ε., ἐτρέποντο εἰς φυγὴν πρός. » Ὅτ' ἂν ἂψ ἠέλιος ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται, « Ὀδ. Λ. » Προετρέψατο αὐτὸν τὰ κατὰ τὸν . . . « Ἡρ., τοῦ ἐκίνησε τὴν περιέργειαν νὰ ἐρωτήσῃ καὶ νὰ μάθῃ· (καὶ δοτ.) » Ἔθελον δ' ἄχεϊ προτραπέσθαι, « Ἰλ. Ζ., νὰ ἀφεθῶ (ἵνα εὕρω κἄποιαν παρηγορίαν) εἰς τὴν θλίψιν μου, (παρβλ. Τέρπω) (καὶ προθετ.) » Ἐν τῷ πίνειν —, « Πλ., προήχθησαν, ἐπροχώρησαν.

Προ·τρέφω, Μ. θρέψω. Πρῶτα τρέφω (δίδω τροφήν).

Προ·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Προέδραμον κτλ.). Τρέχω προτοῦ ἢ ἐμπροσθὰ ἢ ἐμπροσθήτερα, προπορεύομαι ὡς πρόδρομος, προλαμβάνω τρέχων. » Πολλοῖς ἡ γλῶττα προτρέχει τῆς διανοίας, « Ἰσκρ. » Προτρέχει τὰ κοπριζόμενα τῶν ἀκόπρων καὶ εἴκοσιν ἡμέρας, « Θφρ.

†Προτριακὰς, άδος (ἡ). (ἐνν. ἡμέρα) ἡ πρὸ τῆς τριακάδος (τῆς τριακοστῆς), ἡ εἰκοστὴ ἐννάτη.

†Προτριβὴς, έος (ὁ, ἡ). τριμμένος (ἀκονισμένος) ἐμπρὸς, ὀξὺς, σουβλερός· (μτνμ.) δριμύς.

Προ·τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω προτοῦ.

Πρότριτα, ἐπίρ. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν, τρεῖς ἡμέρας πρίν. (ἐνίοτε) ἀντὶ Πρόχθες ἢ Ἀντίπροχθες. » Χθὲς καὶ πρότριτα, « Δούκ.

Προτροπάδην [προτρέπω], ἐπίρ. (κυρ. νὰ φεύγῃ τις) Χωρὶς νὰ γυρίζῃ διόλου νὰ ἰδῇ ὀπίσω του, (δηλ.) μὲ μεγάλην βίαν, ἀμεταστρεπτεί.

Προ·τροπάω-ῶ, Π. ἀντὶ Προτρέπω.

Προτροπὴ (ἡ), τὸ προτρέπειν, παρόρμησις, παρακίνησις· μέσον διεγερτικὸν (ἐρεθιστικόν).

†Πρότροπος (ὁ), (οἶνος) ὁ ἄλλ. Πρόδρομος, (κοιν.) λαγάρα, κρατητῆρα.

Πρότροχος (ὁ). ὁ ἐμπροσθινὸς (εἷς μόνος) τροχὸς μηχανῆς.

†Προτρυγαῖος, α, ον. Ὁ προηγούμενος ἢ προϊστάμενος τοῦ τρύγους, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου). ‖. (οὐσ.) Προτρύγαια (ἐνν. ἱερά), τὰ προεόρτια τοῦ τρύγους.

;Προ·τρυγάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶ προτοῦ ἢ (;) πρώϊμα.

;Προτρυγεῖος (ὁ, ἡ), = Προτρυγαῖος.

;Προτρύγης, ου (ὁ), = Προτρυγαῖος (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου).

Προτρύγησις, εως (ἡ), τὸ προτρυγᾶν, τρύγημα πρώϊμον.

Προτρυγητὴρ, Π. ἀντὶ

Προτρυγητὴς, οῦ (ὁ). ἀπλανής τις ἀστὴρ εἰς τὴν προσάρκτιον πλευρὰν τοῦ ζωδίου τῆς Παρθένου ὅς τις φαίνεται τὸ πρωὶ μερικὰς ἡμέρας πρὸ τοῦ τρύγους.

Προ·τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Προέτραγον κτλ.). Τρώγω προτοῦ ἢ πρῶτα.

Προ·τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Προέτυχον κτλ.). Εἶμαι (Ὑπάρχω) πρίν· τυχαίνω ἐμπρός. » Τὸ προτυχὸν, « Πίνδ., ὅ,τι ἔτυχεν ἐμπρὸς, τὸ προστυχόν.

Πρότυπος (ὁ, ἡ). τυπωμένος (μορφωμένος, σχηματισμένος) πρίν· προσχεδιασμένος. ‖. (οὐσ.) » Πρότυπον, « Πλίν., τὸ ἐκ γύψου ἢ πηλοῦ πλαστούργημα τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς τὸν τεχνίτην ὡς παράδειγμα, (παρβλ.) Πρωτότυπον, (Γαλλ.) modèle.

Προ·τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Μορφόνω (Σχηματίζω) πρίν· σχεδιάζω· προδηλῶ διὰ τύ-

πων· (μσ.) φαντάζομαι. » Φέρε προτυπωσώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς ἠγγέλθαι . . ἐμβεβληκέναι πολεμίους, « Αχ.

Προ·τύπτω, Μ. τύψω. (κατὰ λέξ.) Κτυπῶ ἐμπρός· (ὅθεν συνήθ. ἑλλ.) προβαίνω, προκύπτω· προορμῶ. » Ἔνθ' Ἀργὼ προὔτυψεν ἐπειγομένη ἀνέμοισιν, « Ἀπλλν.

Προτύπωμα (τὸ), = Πρότυπον.

Προτύπως, ἐπίρ. Ὡς ἐν εἴδει προτύπου, πρωτοτύπως.

Προτύπωσις, εως (ἡ), τὸ προτυποῦν, προσχεδίασμα, προδιατύπωσις.

Προτυχὼν, οὖσα, ὀν, ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Προτυγχάνω.

Προὔβαλον, Προὔβην κτλ. (κατὰ κρσ.) Ἀττ. ἀντὶ Προέβαλον, Προέβην κτλ.

Προὔγγυος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Προέγγυος, (ἴδε Πρῶγγυος).

Προ·ϋγιαίνω (χ. Μ.). Εἶμαι ὑγιὴς προτοῦ.

Προ·ϋγραίνω, Μ. ανῶ. Ὑγραίνω προτοῦ.

Προὐγράφη, Προὐδιδάξατο, Προὔθηκε, Προὔκειτο κτλ., Ἀττ. ἀντὶ Προεγράφη, κτλ.

Προ·ϋλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Γαυγύζω πρό (ὡς φύλαξ) τινος.

Προὐλίγου, Ἀττ. ἀντὶ Πρὸ ὀλίγου.

†Προῦμνη (ἡ), = Προῦμνος.

†Προῦμνον (τὸ), [Λτν.]. τὸ κορόμηλον ἢ ἀβράμυλον, (Γαλλ.) prune.

†Προῦμνος (ἡ). τὸ καρποφοροῦν τὰ προῦμνα δένδρον, ἡ ἀβραμυλιά.

†Προὔνεικος (ὁ, ἡ), [πρὸ, ἐνεγκεῖν], = Προφερής, κατωφερὴς εἰς τὰ ἀφροδίσια, ἀσελγής, (ὅθεν συγχ. τῷ Πορνικός). 2) (οὐσ.) βαστάζος, (Τουρκ.) χαμάλης.

†Προύνη (ἡ), = Προῦμνος.

Προὐννέπω, κατὰ κρσ. ἀντὶ Προεννέπω.

†Προῦνον (τὸ), = Προῦμνον.

†Προῦνος (ἡ), = Προῦμνος.

Προὐξεπίσταμαι, Ἀττ. ἀντὶ Προεξεπίσταμαι.

Προὐξερευνάω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Προεξερευνάω.

Προ·ϋπ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προϋπήγαγον κτλ.). Κάμνω τινὰ νὰ ὑπάγῃ (Φέρω) κατ' ὀλίγον εἰς· (μσ. μτφορ.) φέρω (ἑλκύω) προτοῦ μὲ τρόπον εἰς τὸ μέρος μυ· προϋποτάσσω· (ἀμτβτ.) ἀναχωρῶ (φεύγω μὲ τρόπον) προτοῦ, Προϋπεξέρχομαι.

Προ·ϋπ·αντάω-ῶ, Μ. αντήσομαι. Συναπαντῶ πρῶτος ἢ προτοῦ· ὑπάγω εἰς προϋπάντησίν τινος.

Προϋπάντησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Προ·ϋπ·αντιάζω(·αντιάω-ῶ), Μ. ασω, = Προϋπαντάω

Προϋπαρξις, εως (ἡ), τὸ προϋπάρχειν, (Γαλλ.) préexistence.

Προϋπαρχὴ (ἡ). ἡ πρώτη ἀρχή· ἡ προϋπάρχουσα ἀφορμή· (ἰδιαιτ.) προκαταβολὴ εὐεργετημάτων (ἐκδουλεύσεων), προϋποχρέωσις

Προϋπαρχόντως, ἐπίρ. Κατὰ προϋπαρξιν.

Προ·ϋπ·άρχω, Μ. άρξω. Ὑπάρχω πρὶν, προϋφίσταμαι. » Οἱ προϋπάρχοντες νόμοι, « Αξ. » Πρὸς τὸ τελευταῖον ἐκβὰν ἕκαστον τῶν προϋπαρξάντων ὡς τὰ πολλὰ κρίνεται, « Δμ. 2) δίδω πρῶτος ἢ προτοῦ τὴν ἀρχὴν εἴς τι· προλαμβάνω. » Προϋπάρχω τῶν εὐεργεσιῶν (τῆς ἔχθρας), « Ἰσκρ. » Οἱ προϋπάρχοντες τῷ ποιεῖν ἡμᾶς εὖ, « Δμ. (ὅθ.) » Προϋπηργμένα, « Αξ., τὰ προλαβόντα, (Γαλλ.) les antécédents. » Οὐ κατῄσχυνας οὐδὲν τῶν προϋπηργμένων τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ, « Δμ. » Μεταπεμψάμενος αὐτὸν, τῶν προϋπηργμένων ἐπῄνει, « αὐτ., διὰ τὰς προλαβούσας ὑποχρεώσεις.

Προ·ϋπ·ειμι, Μ. υπ·έσομαι, = Προϋπάρχω, προϋφίσταμαι. » Προϋπεῖναι τὴν ψυχὴν τοῦ σώματος λέγουσιν, « Ὀλυμπιόδ.

Προ·ϋπ·εκ·λύω, Μ. λύσω. Ἐξασθενῶ (Ἀδυνατίζω) πρῶτον ἢ προτοῦ.

Προϋπεμψα, Ἀττ. ἀντὶ Προέπεμψα.

Προ·ϋπ·εξ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Προϋπεξήγαγον κτλ.). Ἐβγάζω πρῶτα κρυφὰ (μὲ τρόπον).

Προ·ϋπ·εξ·έρχομαι, Μ. εξ·ελεύσομαι (ἀόρ. Προϋπεξῆλθον κτλ.). Ἐβγαίνω πρῶτα κρυφὰ (μὲ τρόπον).

Προ·ϋπ·εξ·ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Προεξορμῶ αἰφνιδίως.

Προ·ϋπ·εργάζομαι, Μ. εργάσομαι. Ἐργάζομαι (Δουλεύω) τι προτοῦ μὲ τρόπον· (ῥτρ.) προδιαθέτω ἀνεπαισθήτως τὸν ἀκροατήν.

Προϋπεργασία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (ἰδιαιτ. ῥτρ.) προδιοίκησις (προκατασκευὴ) λανθάνουσα τὸν ἀκροατήν.

Προϋπέστην, ἀόρ. 6'. τοῦ Προϋφίστημι.

Προϋπηργμένος, η, ον, πθ. πρκ. τοῦ Προϋπάρχω.

Προ·ϋπ·ισχνέομαι-οῦμαι, Μ. ὑποσχήσομαι (ἀόρ. Προϋπεσχόμην κτλ.). Ὑπόσχομαι προτοῦ, προϋπισχομαι.

Προ·ϋπο·βάλλω(βάλλομαι), Μ. βαλῶ(-οῦμαι). Βάλλω πρῶτα ὑποκάτω (ὡς θεμέλιον).

Προϋπογραφή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Προ·ϋπο·γράφω, Μ. γράψω. Γράφω ἢ Ζωγραφίζω πρῶτα τι ἐν εἴδει ὑποδείγματος, προσχεδιάζω, προδιαγράφω.

Προ·ϋπο·δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω (βάλλων ὑπ' ὄψιν) τι προηγουμένως, προεξηγῶ.

Προ·ϋπο·δέχομαι, Μ. δέξομαι. Ὑποδέχομαι προτοῦ.

Προϋποθετέον, θετ. τοῦ Προϋποτίθημι.

Προ·ϋπό·κειμαι, Μ. κείσομαι. Προϋπάρχω (ὡς βάσις). » Τὸ δεξόμενον ἀνάγκη προϋποκεῖσθαι σώματι, « Φίλ., πρέπει νὰ προϋπάρχῃ καὶ κενὸν ἵνα δεχθῇ τὸ σῶμα.

Προ·ϋπο·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Προϋπέλαβον κτλ.). Φρονῶ (Νομίζω) πρὶν· εἰκάζω, συμπεραίνω.

Προ·ϋπο·μιμνήσκω, Μ. ὑπο·μνήσω. Ἐνθυμίζω προηγουμένως, προενθυμίζω.

Προ·ϋπο·μνηματίζομαι, Μ. ίσομαι. Σημειόνω πρῶτα ἢ προτοῦ ἐν εἴδει ὑπομνήματος, σχολιάζω (κάμνω σημειώσεις) πρίν.

Προ·ϋπο·νοέω-ῶ, Μ. ήσω, = Προϋποπτεύω.

Προϋπόσχεσις, εως (ἡ), τὸ προϋπισχνεῖσθαι, ὑπόσχεσις δοθεῖσα πρίν.

Προ·ϋπο·πάσσω, Μ. πάσω. Κουκκίζω (Πασπαλίζω) πρῶτα ὑποκάτω ἢ ὀλίγον τι.

Προ·ϋπο·πτεύω, Μ. εύσω. Ὑποπτεύω πρὶν (ἀπὸ προτήτερα).

Προϋπόστασις, εως (ἡ), τὸ προϋφίστασθαι, ἡ καθ' ὑπόστασιν προϋπαρξις.

Προ·ϋπο·στέλλω, Μ. στελῶ. Συστέλλω πρῶτον ὑποκάτωθεν.

Προ·ϋπο·στίζω, Μ. ίξω Προδιαστέλλω δι' ὑποστιγμῶν.

Προϋποστικτέον, θετ. τοῦ προηγ.

†Προϋποστολὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προϋποστέλλω, (εἰς τὸν Θρν.) τὸ μέρος ὅπου προϋποστέλλεται (συστέλλεται προεξέχων) ὁ θόλος κτιρίου.

Προ·ϋπο·στρώννυμι, Μ. στρώσω. Στρώνω πρῶτα ὑποκάτω, (μτνμ.) προϋπόκειμαι.

Προϋποστυφή (ἡ). ἡ διὰ τῶν στυπτικῶν προετοιμασία τοῦ μαλλιοῦ πρὶν νὰ βαφῇ.

Προ·ϋπο·τάσσω(τάττω), Μ. τάξω Ὑποτάττω προτοῦ.

Προ·ϋπο·τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω πρῶτα ὑποκάτωθεν.

Προ·ϋπο·τίθημι, Μ. ὑπο·θήσω (ἀόρ. Προϋπέθηκα κτλ.) Βάλλω πρῶτα ὑποκάτω ὡς θεμέλιον, προϋποβάλλω· προσυμβουλεύω· (μσ.) προϋποθέτω, προϋπολαμβάνω.

Προ·ϋπο·τοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Προεικάζω, προϋποπτεύω.

Προ·ϋπο·τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Προεκθέτω ἐν εἴδει προτυπώσεως, προσχεδιάζω, προϋπογράφω.

Προϋποῦσα, θηλ. μτχ. τοῦ Προϋπειμι.

Προ·ϋπο·φαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (Ἀφίνω νὰ φανῇ) τι ἀμυδρῶς πως προτοῦ, προεικονίζω.

Προ·ϋπο·φεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω προτοῦ κρυφὰ (μὲ τρόπον, χωρὶς νὰ μ' ἐννοήσουν).

Προ·ϋπο·χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω) πρῶτα ὑποκάτω.

Προ·ϋπο·ψάλλω, Μ. ψαλῶ. Ψάλλω πρῶτα μετὰ μέλους.

Προ·ϋπτιάζω, Μ. άσω. Προδιαθέτω τὸν ἀκροατὴν ἐπὶ τὸ εὐμενέστερον.

Προὔπτος (ὁ, ἡ), Ἀττ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Πρόοπτος, προφανής, πρόδηλος.

Προϋπὼν, όντος (οὖσα, ὀν), μτχ. τοῦ Προϋπειμι.

Προὐργιαίτατος, η, ον, ὑπερθ. ꙁ

Προὐργιαίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Προὔργου, ἀναγκαιότερος (προτιμότερος κτλ.), -ότατος. » Τὸ ἑαυτῶν προὐργιαίτερον ἐποιήσαντο, « Θκ., ἐστοχάσθησαν προκριτώτερον (ἐπροτίμησαν) τὸ ἐδικόν των συμφέρον μᾶλλον. ||. (τὸ οὐδ.) Προὐργιαίτερον, -αίτατα, ἐπίρ. Μετὰ πλείονος (πλείστης) σπουδῆς, μᾶλλον (μάλιστα) προὔργου.

Προὔργου (Ἀττ. ἀντὶ Πρὸ ἔργου ἴδε Προφέρω περὶ τὸ τέλος), ἐπίρ. Ὑπὲρ τοῦ ἔργου, πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἀνὰ χεῖρας ἔργου, (δηλ.) χρησίμως, ἀνυσίμως, συμφερόντως. » Προὔργου τι πεποιήκαμεν πρὸς τὸ ἐξευρεῖν, « Πλάτ., κἄτι κατωρθώσαμεν (ἐπροχωρήσαμεν ὁπωσοῦν) πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ζητουμένου. » Ἵνα προὔργου τι γένηται, « Ἰσκρ., ἵνα κατορθωθῇ κἄτι τι (νὰ γένῃ κἄποια δουλειά). » Διδάσκειν τι τῶν προὔργου, « Θκ., τῶν συντελούντων εἰς τὴν ὑπόθεσιν, τῶν ὠφελούντων. » Μηδὲν εἶναι προὔργου, « Αξ., δὲν ὠφελεῖ καθόλου.

;Προυσελέω, ἴδε Προσελέω.

Προὐστήτην, Ἀττ. ἀντὶ Προεστήτην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ ἀόρ. 6'. τοῦ Προΐστημι.

Προὐτίθει, Προὐτρέπετο, Προὔτυψα, Προὔφαγον, Ἀττ. ἀντὶ Προετίθει κτλ.

Προ·ϋφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω πρὶν (ἀπὸ προτήτερα).

Προ·ϋφ·αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Προϋφεῖλον κτλ.). Παίρνω (Ἀφαιρῶ) προτοῦ κρυφίως.

Προ·ϋφ·αρπάζω, Μ. άσω. Ἁρπάζω κρυφίως πρίν.

Προὐφείλω, Ἀττ. ἀντὶ Προοφείλω.

Προὔφθην, κατὰ κρσ. ἀντὶ Προέφθην, 6' ἀόρ. τοῦ Προφθάνω.

;Προ·ϋφ·ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διηγοῦμαι πρὶν ἐν συνόψει, προεκθέτω ἐν εἴδει προοιμίου τὴν ὑπόθεσιν τοῦ διηγήματος.

Προϋφήγησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐν συνόψει προέκθεσις τοῦ διηγήματος.

Προ·ϋφ·ίστημι, Μ. ὑπο·στήσω (ἀόρ. Προϋπέστητα καὶ 6'. Προϋπέστην κτλ.). Δίδω προηγουμένως ὑπόστασιν εἴς τι, κάμνω νὰ προϋπάρχῃ (ὡς βάσις). » Τοῖς ἄλλοις τὴν ὕλην προϋποστήσας, « Γρη., (παρβλ. Προϋπόκειμαι). ||. (μσ.) προϋπάρχω καθ' ὑπόστασιν, ἔχω ἀπὸ προτήτερα τὸ εἶναι (τὴν ὕπαρξιν). » Τὸ αἴτιον ἤτοι συνυφίστασθαι δεῖ τῷ ἀποτελέσματι, ἢ προϋφίστασθαι τούτου, « Σξτ. (ὅθ.) » Προϋφεστηκότα, « Πλ., αἱ πρῶται (προηγούμεναι) ἀρχαὶ τῶν πραγμάτων.

Προὔφυν, κατὰ κρσ. ἀντὶ Προέφυν, ἀόρ. 6'. τοῦ Προφύω.

Προὔχω, Ἀττ. ἀντὶ Προέχω, (ὅθ. ἡ μτχ.) Προὔχοντες, οἱ πρόκριτοι, οἱ πρωτεύοντες, (Γαλλ.) les primats.

Προφαγεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προεσθίω.

Προ·φαίνω, Μ. φανῶ. Φέγγω ἐμπρὸς, προπορεύομαι φέγγων (μὲ φανόν). » Ὑφεῖσαν ἐνέδραν αὐτῷ καταβαίνοντι ὑπὸ λαμπάδων, ꙁ πρῶτος ὁ προφαίνων αὐτῷ πληγεὶς ἀπέθανε, « Πλ. (ꙁ ἀπολ.) » Οὐδὲ σελήνη οὐρανόθεν προὔφαινεν, « Ὀδ. Ι. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Νύκτα δι' ὀρφναίην, οὐδὲ προφαίνετ' ἰδέσθαι, « αὐτ., δὲν ἔφεγγεν ὥστε νὰ ἴδῃ τις. 2) (μτνμ.) δείχνω (φανερόνω τι [ꙁ πθ. ἢ μσ.] φαίνομαι) ἐμπρὸς ἢ μακρόθεν ἢ ὅλως διόλου, ἐβγάζω (καὶ πθ. ἢ μσ. ἐβγαίνω) εἰς τὸ φανερὸν (καταγρ.) ἀκούομαι. » Τοῖσιν θεοὶ τέρατα προὔφαινον, « Ὀδ. Μ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Ἐς πεδίον προφανέντε, « Ἰλ. Ω. » Ἐξαπίνης προφανέντα, « Ὀδ. Ω. » Τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα, « Ἰλ. Ξ., φαίνονται πανταχόθεν. (ꙁ καταγρ.) » Προὐφάνη κτύπος, « Σοφ 3) δείχνω (φανερόνω) τι προτοῦ, προδηλῶ, προμηνύω. » Προφαίνει πολὺν καρπὸν, « Θφρ., δείχνει ὅτι θὰ κάμῃ. » Ὁ θεὸς προφαίνει πολλὰ ἀγαθὰ, « Ξεν. » Εἴρετο τοὺς μάγους, τὸ θέλει προφαίνειν τὸ φάσμα, « Ἡρ. » Σὺ δὲ ὅκως στρατιὴν πέμψεις, οὐ προφαίνεις, « δὲν δείχνεις (δὲν φαίνεται) νὰ ἔχῃς σκοπόν.

Προφάνεια (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ προφανοῦς, ἐνάργεια, (Γαλλ.) evidence.

Προ·φανερόω-ῶ, Μ. ώσω. Φανερόνω προτοῦ, προδηλῶ, προμηνύω.

Προφανὴς [προφαίνω], έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος μακρόθεν ἢ πρὸ τῶν ἄλλων ἢ ὅλως διόλου, πρὸ ὀφθαλμῶν κείμενος, πρόδηλος, ὁλοφάνερος. » Ἐκ (» Ἀπὸ) τοῦ προφανοῦς, « Θκ., Πλ. κλπ., = Προφανῶς. 2) Π. = Περιφανὴς, ἐπίσημος, ἔνδοξος. » Προφανεῖς καὶ ἀγακλέας ἄνδρας, « Μανέθ.

;Πρόφανσις, εως (ἡ), τὸ προφαίνειν ἢ προφαίνεσθαι, προεμφάνισις, πρόῤῥησις. » Ἐπὶ προφάνσει (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Προφάσει) θηρός, « Σοφ. (Τραχ. 662), κατὰ προδιδασκαλίαν τοῦ κενταύρου Νέσσου.

†Πρόφαντις, ιδος (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Προφῆτις.

Πρόφαντος (ὁ, ἡ), [προφαίνω]. φανερωμένος προτοῦ, προδεδηλωμένος, προειρημένος (ὑπὸ τοῦ μαντείου). ||. (οὐσ.) Πρόφαντον, « χρησμός, προφητεία. » Πρόφαντα δέ σφι ἔν τε Δωδώνῃ ꙁ ἐν Δελφοῖσι ἐγένετο, « Ἡρ. » Ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι, πρὸς τῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο, « Σοφ. 2) Π. ἀντὶ Προφανής, περιφανής, περίβλεπτος, ἔνδοξος. » Πρόφαντον σοφίᾳ καθ' Ἕλληνας ἐόντα, « Πινδ.

Προφάντωρ (ὁ). ὁ προφαίνων (προδηλῶν) τι, προφήτης.

Προφανῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον προφανῆ, προδήλως, ἐναργῶς· παῤῥησίᾳ.

Προ·φασίζομαι, Μ. ίσομαι. Εὑρίσκω (Προτείνω τι ὡς) πρόφασιν. (μὲ αἰτ.) » Γῆρας (» Ἀσχολίαν) προὐφασίζετο, « Ξεν. » Πρὸς τὰς κοινὰς προφάσεις, ἃς οὗτοι προφασιοῦνται, « Δμ. » Τὸ ꙁ τὸ σκήπτῃ καὶ προφασίζῃ προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις, « Γρη. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἀῤῥωστεῖν προφασίζεται, « Δμ. (ꙁ ἀναλ.) » Τὰς μὲν ἄλλας τέχνας τοῖς μὴ εἰργασμένοις, ἔστι προφασίσασθαι ὅτι οὐκ ἐπίστανται, γῆν δὲ κτλ., « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Προφασιζομένους ὑπὲρ τῶν μελλόντων ῥηθήσεσθαι καὶ λέγοντας τοὺς μὲν, ὡς ἐξ ὑπογείου γέγονεν αὐτοῖς ἡ παρασκευὴ, τοὺς δὲ, ὡς χαλεπὸν ἐστιν ἴσους τῷ μεγέθει λόγους τῶν ἔργων ἐξευρεῖν, « Ἰσκρ. (εὕρηται ꙁ πθ.) » Ἀναζητήσαντες τὰ περὶ τῶν δοκούντων προδιδοναι, εὗρον ἅπαν ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆς Σάμου προφασισθὲν, « Θκ.

Προφασιλογία (ἡ), τὸ λέγειν προφάσεις, εὑρεσιλογία προφασιζομένου.

Πρόφασις [προφαίνω], εως (ἡ). ἀφορμὴ (κυρ. προσποιημένη, μὴ πραγματικῶς τοιαύτη)· αἰτία τὴν ὁπ. προτείνει τις ὡς δικαιολόγημα χωρὶς νὰ ἦνε, πρόσχημα, (Γαλλ.) prétexte. » Προφάσεως δεῖται μόνον ἡ πονηρία, « Πλ. » Οἱ μὴ πράττοντες, ἀλλ' εὑρίσκοντες προφάσεις τοῦ μὴ ἐργάζεσθαι, « Ξεν. » Ὁ τὸν θεσμοθέτην πατάξας τρεῖς εἶχε προφάσεις, μέθην, ἔρωτα, ἄγνοιαν, « Δμ. » Πάλαι εἰς σὲ προφάσιός τευ ἐδεόμην ἐπιλαβέσθαι, « Ἡρ. » Ποιήσας δὲ Σόλων τοῖσι Ἀθηναίοισι τοὺς νόμους, ἀπεδήμησε ἔτεα δέκα κατὰ θεωρίης πρόφασιν, ἵνα δὴ μή τινα τῶν νόμων ἀναγκασθείη λῦσαι, « Ἡρ. » Ἐγίνετο ἐπὶ Λιβύην στρατιῆς στόλος, διὰ πρόφασιν τήνδε, « αὐτ. » Ἀπ' οὐδεμιᾶς προφάσεως, « Θκ. » Μὴ προφάσεις ἐνταῦθά μοι, μηδ' οὐκ ἔχω, « (Ἀλ. παρ') Ἀθ. » Σῶμα πρόφασιν ἔχον, « Ἰσκρ., νοσῶδες, φιλάσθενον. (καὶ ἀπολ. κατ' ἔλλ. προθ.) » Προφάσει (ἡ) » Πρόφασιν, « Αξ., ἐπὶ λόγῳ τάχα. » Ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη, « Ἰλ. Τ. » Μὴ δοκῶμεν Πάτροκλον πρόφασιν, σφᾶς δ' αὐτοὺς δι' ἐκείνους ἐπαινεῖν, « Πλ. » Ἐξαπεστάλη ταῦτα τὰ πλοῖα, πρόφασιν μὲν ὡς τὸν σῖτον παραπέμψοντα, βοηθήσοντα δὲ Σηλυμβριανοῖς, « Δμ., (Ὁ Πίνδ. [Πυθ. Ε', 36] προσωποποιεῖ εὐφυέστατα τὴν Πρόφασιν ὡς θυγατέρα τοῦ Ἐπιμηθέως).

Προφασιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς πρόφασις. » Λόγος—, « Γρφ.

Προ·φάσκω (χωρὶς Μ.), Π. προλέγω, προεκθέτω.

Προφάτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Προφήτης.

Πρόφατος (ὁ, ἡ), Π. [πρόφημι] περίφημος, περιβόητος.

Προ·φάω, Μ. φαύσω, Π. ἀντὶ Προφαίνω, προφέγγω.

;Προ·φείδομαι, Μ. φείσομαι. (μὲ γεν.) Κήδομαι (Φροντίζω) περί τινος, προνοῶ, (Ἰσκρ. Ἀρχ. 1, ὅπου διωρθ. Ψηφισαμένην).

Προφερὴς [προφέρω], έος (ὁ, ἡ). ὁ προέχων (ὑπερέχων, διαπρέπων), ἀνώτερος, καλλιώτερος· (εἰς τὸ πεζ. συνήθ.) πρώϊμος· (ὅθ. ἐπὶ ἀνθρ.) ἀνεπτυγμένος (κατὰ τὸν σωματικὸν ὀργανισμὸν, [ἐπμ.] ἀφροδισιάζων) πρόωρα, (Γαλλ.) précoce, (κυρ.) φαινόμενος πλέον ἡλικιωμένος παρ' ὅ,τι εἶνε. » Τῶνγε μὴν ἀλλάων προφερὴς τ' ἦν, πρεσβυτάτη τε, « Ἡσ. » Ἔνιοι, νέοι ὄντες, προφερεῖς καὶ πρεσβύτεροι φαίνονται, « Αἰσχ. » Ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σκληρὸς, οὗτος δὲ προφερὴς καὶ καλὸς τὴν ὄψιν, « Πλάτ., φανταχτερός. » Περὶ δὲ γενέσεως παίδων τάδε ἔλεγε· Καθόλου μὲν φυλάττεσθαι τὸ καλούμενον προφερές· οὔτε γὰρ τῶν ζώων οὔτε τῶν φυτῶν εὔκαρπα τὰ προφερῆ γίνεσθαι, « Ἰάμβλ. (καὶ ὑπερθετ.) » Ἅλματι δ' Ἀμφίαλος πάντων προφερέστατος ἦεν, « Ὀδ. Θ.

Προφέρτατος, η, ον, Π. ἀντὶ Προφερέστατος, ὑπερθ. τοῦ Προφερής.

Προ·φέρω, Μ. προ·οίσω (ἀόρ. Προήνεγκα κτλ.). Φέρω τι ἐμπρὸς ἢ ἔξω ἢ εἰς τὸ μέσον, ἐβγάζω, παρουσιάζω· (μτνμ.) λέγω παῤῥησίᾳ, ἐκφράζω, ἐκφωνῶ. (ὅθ.) ἀναφέρω (κυρ. πρὸς ὀνειδισμόν τινος), (κοιν.) κτυπῶ εἰς τὸ πρόσωπον· (ἐν γέν.) προτείνω, παραστήνω. (ἁπλ.) κάμνω, προξενῶ. » Πρόφερε πόδα σὸν ἐπὶ πλάτας Ἀχαιῶν, « Εὐρ. » Ὡς δ' ὄρνις νεοσσοῖσι προφέρῃσι μάστακα, « Ἰλ. Ι. » Ὥς μ' ὄφελ' οἴχεσθαι προφέρουσα θύελλα εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα, « Ἰλ. Ζ. » Ἄγε, πρόφερε κρατερὸν μένος, « Ἰλ. Κ., δεῖξε τὴν ἀνδρείαν σου. » Ὅπως μὴ παρ' ἑτέρου τὰ λοιπὰ ζητῇς, ἀλλ' ἐντεῦθεν ὥσπερ ἐκ

ταμείου προφέρῃς, « Ἰσκρ. (καὶ μτνμ.) »Καὶ τούτων προφέρων ἔνια, καὶ ἄλλα τῶν νόμων προφερόμενος, πειρῶμαι δικαίους αὐτοὺς ἀπεργάζεσθαι, « Ξεν. (καὶ δοτ. ἐκ δ'.) » Χρεωμένοισι δὲ αὐτοῖσι προέφερε ἡ Πυθίη τὴν ἐς Λιβύην ἀποικίην,« αὐτ. »Τοῖσιν Αἴγιναν προφέρει στόμα πάτραν,« Πίνδ. (ꝁ μσ.) »Ζῷα ἀνθρωπίνας προφερόμενα φωνάς,« Σξτ. (καὶ πθ.) » Τὰ διὰ φωνῆς καὶ γλώττης προφερόμενα,« Ἡρωδ. »Δόμοισι προὐνεχθέντος ἐν χρηστηρίοις, « Αἰσχλ. (καὶ ἀπαρ.) » Ἀνέπειθον τὴν Πυθίην.. προφέρειν σφι τὰς Ἀθήνας ἐλευθεροῦν, « Ἡρ. » Τοὺς δὲ, προϊσχομένων ταῦτα, προφέρειν σφι τὴν Μηδείης ἁρπαγήν,« αὐτ. »Καὶ σφιν ὀνείδεα προφέροις,« Ἰλ. Β. (καὶ ἁπλ.) » Μή μοι δῶρα πρόφερε χρυσέης Ἀφροδίτης· οὔ τοι ἀπόβλητ' ἐστὶν,« Ἰλ. Γ., μή μοι τὰ λέγῃς ὡς ὄνειδος. »Ὅστις, ἄνθρωπος ὢν, ἀνθρώπῳ τύχην προφέρει.. ἀνόητον ἡγοῦμαι, « Δμ. »Ἔριδα προφέρουσαι, « Ὀδ. Θ., ἐρίζουσαι (ἁμιλλώμεναι) πρὸς ἀλλήλας. (καὶ μσ.) »Ἔριδα προφέρονται,« Ἰλ. Γ. »Ἄφρων ὅς τις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται,« Ὀδ. Θ. »Ὄρχεις προφερόμενοι,« Θκ. » Μὴ ὀνειδιστικῶς ἐπιλαμβάνεσθαι τῶν βάρβαρόν τι ἢ σόλοικον προενεγκαμένων,« Μ. Ἀλ. (ꝁ πθ.) » Σχοποῦντί μοι προΐσταται γέλως πάμπολυς, « Λξ., ἐξεῤῥάγη. »Ἡ λεοντῆ τό τε ῥόπαλον.. προεφέρετο αὐτοῦ,« Δ. Κάσσ. 2) (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) φέρω τὰ πρωτεῖα, ἢ (μὲ γεν. ἢ Π. αἰτ.) εἶμαι ἀνώτερός τινος, (μὲ δοτ.) ὑπερτερῶ (ὑπερέχω) κατά τι. » Ὅσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικός,« Θκρ. »Πλούτῳ καὶ εἴδει προφέρων Ἀθηναίων,« Ἡρ. »Εἴρια καλλονῇ τε προφέροντα καὶ ἀρετῇ τῶν ἀπὸ τῶν οἴων, « αὐτ. (καὶ αἰτ. προθετ.) »Φημὶ βροτῶν, οἵτινες οὐκ ἐφύτευσαν παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν τῶν γειναμένων, « Εὐρ. (καὶ ἀπολ.) » Ἐν πάντα δὲ νόμον εὐθύγλωσσος ἀνὴρ προφέρει,« Πίνδ., (ὅθ. 3) συντελῶ, ἔχω τὸ πλεονέκτημα. » Μέγα προφέρει ἐς τὸ κτήσασθαι δύναμιν, « Θκ. (καὶ γεν. ἐλλ.) » Ἠὼς προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου,« Ἡσ., ἡ αὐγὴ προάγει (κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ προχωρῇ) καὶ εἰς τὴν ὁδὸν ꝁ εἰς τὸ ἔργον, (ὅθ. Πρὸ ὁδοῦ ꝁ Προὔργου).

Προ·φεύγω, Μ. φευξοῦμαι (ἀόρ. Προέφυγον Προὔφυγον κτλ.). Φεύγω προτοῦ ἢ μακρὰν ἢ ἐμπροσθά· (μὲ αἰτ.) ἐκφεύγω, ἀποφεύγω. » Ἀργὼ προφυγοῦσα πέτρας καὶ στόμα Πόντου, « Θκρ. (καὶ ἀπολ.) »Οὐ γάρ οἱ ἵπποι ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν,« Ἰλ. Λ.

(Πρό·φημι), Μ. φήσω (εὔχρ. κυρ. μόνον ὁ ἀόρ. Προέφην, =Προλέγω.

Προ·φημίζω, Μ. ίσω. Διαδίδω τὴν φήμην (Διαφημίζω) προτοῦ.

;Προ·φητάζω, Μ. άσω, =Προφητίζω.

†Προφητάναξ, ά ακτος (ὁ). προφήτης ὁ αὐτὸς ꝁ βασιλεὺς (ἄναξ), (ἐπίθ. τοῦ Δαβίδ).

Προφητεία (ἡ). τὸ προφητεύειν· τὸ προφητικὸν πνεῦμα (χάρισμα). 2) λόγος προφητικὸς, πρόῤῥησις. 3) ἑρμηνεία τῶν θείων γραφῶν (;).

†Προφητεῖον (τὸ), (Ἐκκλησ.) ναὸς ἱδρυμένος εἰς τιμὴν προφήτου.

†Προφήτευμα (τὸ). λόγιον (πρόῤῥησις) προφήτου, προφητεία.

†Προφήτευσις, εως (ἡ), τὸ προφητεύειν, πρόῤῥησις.

Προ·φητεύω, Μ. εύσω. (ἡ αὔξησις τῶν παρῳχ. καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν τῆς προθ. Ὁ δὲ παρακείμ. εὕρηται παρὰ Κλμ. Προπεφητεῦσθαι). Εἶμαι (Ὑπηρετῶ εἰς τὸ μαντεῖον ἢ Προλέγω τὰ μέλλοντα ὡς) προφήτης. » Ἐχεκράτους προφητεύοντος,« Πλ. »Τὸ μαντεῖον, οὗ προεισήκει προφητεύων,« Λχ. » Οὗτοί εἰσι οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱροῦ, « Ἡρ. » Προεφήτευσε λιμὸν μέλλειν ἔσεσθαι, « Γρφ. »Προφήτευσον ἡμῖν τίς ἐστιν ὁ παίσας σε,« αὐτ. 2) (Ἐκκλησ.) ἑρμηνεύω (ἐξηγῶ) τὰς θείας γραφάς (;). » Ὁ δὲ προφητεύων ἀνθρώποις λαλεῖ οἰκοδομὴν ꝁ παράκλησιν καὶ παραμυθίαν, « Παῦλ. πρὸς Κορινθ.

Προφήτης [πρὸ, φημὶ], ου (ὁ). (κυρ.) ὁ ἑρμηνεύων τὰ χρησμοδοτούμενα ὑπὸ τοῦ μάντεως· ὁ πρῶτος τῶν λειτουργῶν τοῦ μαντείου, (παρβλ.) Πρόμαντις (»Πάντες οἱ Δελφοὶ ἐξέλιπον τὴν πόλιν πλὴν ἑξήκοντα ἀνδρῶν ꝁ τοῦ προφήτεω, « Ἡρ.) (συνήθ. ἐν γέν.) ὁ προλέγων τὰ μέλλοντα, μάντις (»Διὸς προφάταν Τειρεσίαν,« Πίνδ.)· (μτνμ.) κῆρυξ, προάγγελος (» Ἀληθείας προφήτης,« Λχ. »Τὴν προφῆτιν τῆς ἀληθείας ἱστορίαν,« αὐτ.)· (ἐνίοτε) ποιητὴς (ὡς καὶ αὐτὸς) »Προφήτης τῶν μουσῶν, « Λξ. (καὶ μτνμ.) » Τέττιξ.. θέρεος γλυκὺς προφήτης, « Ἀνκρ. » Δείπνου προφήτην λιμὸν ἐκκαλουμένη,« (Ἀντιφ. παρ') Ἀθ. (εἰς τὴν Αἴγυπτ. ὠνομάζοντο Προφῆται ꝁ οἱ Χημικοὶ, ἀναφερόμενοι συχνότατα εἰς τὸ Συμπλήρωμα τοῦ Διοσκορίδου).

Προ·φητίζω, Μ. ίσω, (σπν.) ἀντὶ Προφητεύω, ὅθεν τὸ (Γαλλ.) prophétiser.

Προφητικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ προφήτην, προφήτου ἴδιος. ‖. » Προφητική,« ἡ χάρις ἢ ἡ ἐπιστήμη τοῦ προφήτου, (εἰς τὴν Αἴγυπτ.) ἡ χημεία. »Τὰ πρωτεῖα ἐν προφητικῇ αὐχοῦντες,« Ὀλυμπιόδ.

Προφητικῶς, ἐπίρ. Μὲ προφητικὸν πνεῦμα, ὡς ἂν προφήτης. »Προφητικῶς εἰπεῖν, « Λξ., καθὼς λέγει ὁ (δεῖνα) προφήτης.

Προφῆτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Προφήτης.

Προφητοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) προφήτην ἢ τοὺς προφήτας, φονεὺς τῶν προφητῶν.

Προφητοτόκος (ἡ). ἡ τέξασα προφήτην, μήτηρ προφήτου.

Προφητόφθεγκτος (ὁ, ἡ). [προφ. φθέγγομαι]. ὁ προειρημένος ὑπὸ προφήτου ἢ τῶν προφητῶν.

Προφητοφόντης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Προφητοκτόνος.

Προφήτωρ (ὁ), Π. ἀντὶ Προφήτης.

Προφθαδίην, ἐπίρ. Ἰων. Προφθάνωντας, προλαμβάνοντας.

Προφθάμενος, η, ον, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ-

Προ·φθάνω, Μ. φθάσω. (β'. ἀόρ. Προέφθην ꝁ [κρτ.] Προὔφθην). Φθάνω προτήτερα προλαμβάνω.

Προφθασία καὶ

Πρόφθασις, εως (ἡ), το προφθάνειν, φθάσιμον προτήτερα.

;Προ·φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ὁμιλῶ προτοῦ· προλέγω, προφητεύω.

†Πρόφθεγξις, εως (ἡ), τὸ προφθέγγεσθαι (προομιλεῖν)· πρόῤῥησις (;). (εἰς τὸν Πλδ φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρόσφθεγξις).

Προφθῆναι, ἀόρ β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προφθάνω.

Προφθίμενος, η, ον, Π. [πρὸ, φθίνω]. προαποθανών.

Προ·φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλοσοφῶ προτοῦ.

Προ·φλεβοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλεβοτομῶ προτοῦ.

Προφλεβοτομητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Προ·φοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω (καὶ πθ. Φοβοῦμαι) πρίν.

Προφοβητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ νὰ φοβῆται πρὶν, (ἐπὶ καλοῦ προνοητικὸς, (ἐπὶ κακοῦ) φιλύποπτος.

Προ·φοιβάζω, Μ. άσω, Π. =Προκαθαίρω προαγνίζω. 2) προφητεύω, προθεσπίζω, (ὅθ.

†Προφοίβασις, εως (ἡ), καὶ

†Προφοίβασμα (τὸ), καὶ

Προφοιβασμὸς (ὁ), =Προφητεία.

Προφοιβαστής, οῦ (ὁ). ὁ προφητεύων, προφήτης. »Τῶν μελλόντων —,« Παχυμ.

Προ·φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Προηγοῦμαι, προλαμβάνω.

Προφορὰ (ἡ), τὸ προφέρειν, φέρσιμον ἐμπρὸς, βάλσιμον εἰς τὴν μέσην· (συνήθ.) ἔκφρασις, ἐκφώνησις· (ἐνίοτε) ὀνειδισμὸς, ἐπίπληξις.

Προ·φορέομαι, Μ. ήσομαι. Ὑπάγω πέραδῶθε, πηγαινοέρχομαι. »Τί, ὦ πόνηρ', ἄνω κάτω πλανύττομεν, ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω; « Ἀρσφ. »Αἱ δὲ (κύνες), προφορούμεναι παρὰ τὰ αὐτὰ (ἴχνη), « Ξεν. » Τὸν στήμονα προφορεῖσθαι,« Πίνδ., =Διάζεσθαι.

Προφορικὸς, ή, ὸν (ꝁ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν προφορὰν ἢ γινόμενος δι' αὐτῆς ἐπαισθητός. » Λογος —,« Εὐς., (ἀντιθ. τῷ Ἐνδιάθετος).

Πρόφορος (ὁ, ἡ). ὁ προβαίνων (προχωρῶν). » Διαβὰς προφόρῳ ποδὶ, « (Ἀρκτῖν. παρὰ) Διομ. ‖. (οὐσ. ἐνν. ἰχὼρ) ὁ εὑρισκόμενος ἐντὸς τοῦ περιέχοντος τὸ ἔμβρυον ὑμένος καὶ ἐκρέων πρὶν τοῦ τοκετοῦ.

†Προφόωσδε, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρὸ φόωσδε.

Πρόφραγμα (τὸ), [προφράσσω]. φραγμὸς χρησιμεύων ὡς προτείχισμα.

Προ·φράζω, Μ. φράσω (μσ. πρκ. Προπέφραδα καὶ πθ. Προπέφραδμαι). Λέγω προτοῦ, Προλέγω, προαναγγέλλω. » Δὴ γάρ σφι πάλαι προπεφραδμένον ἦεν, « Ἀπλλν.

Πρόφρασσα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πρόφρων, πρόθυμος. 2) [κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ Προφράζομαι], προμηθής, προνοητική.

Προ·φράσσω (φράττω), Μ. φράξω. Φράζω προτοῦ ἢ ἀπ' ἐμπρὸς, κλείω (ὀχυρόνω) διὰ προτειχίσματος.

Προφρονέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Προφρόνως.

Προ·φροντίζω, Μ. ήσω. Φροντίζω πρὶν ἢ (μὲ γεν.) περί τινος, προνοῶ· προσκέπτομαι.

Προφρόνως, ἐπίρ. ἀντὶ Προθύμως.

Προ·φρύγω, Μ. φρύξω. Φρύγω (Καψαλίζω) προτοῦ.

Πρόφρων [πρὸ, φρὴν], ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πρόθυμος, εὐδιάθετος· (συχν. ἀντὶ ἐπίρ.) μετὰ πάσης χαρᾶς, ἐξ ὅλης ψυχῆς (καρδίας), ἐπιμόνως, (Λτν.) propenso animo. » Οὔ τοι θυμῷ πρόφρονι μυθέομαι,« Ὀμ., δὲν σὲ τὸ λέγω μὲ τά ὅλα μου. (καὶ ἐμφαντ. μὲ εἴρων.) » Πρόφρων κεν δὴ ἔπειτα Δία λιτοίμην! « Ὀδ. Ξ., τῷ ὄντι, μὲ πολὺ θάῤῥος ἤθελα τότε προσευχηθῇ!

Προφυλακὴ (ἡ), [προφυλάσσω]. προφύλαξις, πρόνοια, προμήθεια. 2) φρουρὰ (φυλακὴ) τοποθετημένη ἐμπρὸς ἢ προηγουμένη τοῦ στρατοῦ, (Γαλλ.) garde (poste) avancée, avant poste. 3) (σπν.) προφυλακτικὸν ἀσθενείας κτλ., (εἰς τὸν Δσκρ.) φυλακτόν.

Προφυλακὶς, ίδος (ἡ). (κυρ. ναῦς) ἡ φυλάττουσα πρὸ τοῦ στόλου.

Προφυλακτέον, θετ. τοῦ Προφυλάσσω.

Προφυλακτήριον, (τὸ), =Προφυλακτικόν.

Προφυλακτικὸς, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς προφύλαξιν. » Προφυλακτικὴ (ἐνν. ἀγωγή), « μέρος τῆς ἰατρικῆς.

Προφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων (διωρισμένος νὰ φυλάττῃ) ἐμπρὸς, φρουρὸς τοποθετημένος εἰς τὴν προφυλακὴν (aux avant-postes). 2) ἐπιτηρητὴς τῶν φυλάκων (τῶν φρουρῶν).

†Προφύλαξις, εως (ἡ), Σχλ. τὸ οὐσ. τοῦ

Προ·φυλάσσω (ττω), Μ. άξω. (μὲ γεν.) Φυλάττω (ὡς προφύλαξ) ἔμπροσθέν τινος. » Τὴν προφυλάσσουσαν νῆα, « Ἡρ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ. μὲ αἰτ.) » Κάλλιον δὲ προφυλάξαι τὸν τόπον ῥαφανίσιν, « Ἀλέξ. Τραλλ., νὰ ἐρεθίσῃ τις τὸ ἀλγοῦν μέρος διὰ ῥαφανίδων χάριν προφυλάξεως. (καὶ μτφορ.) » Αὐτῶν μὲν γὰρ προφυλάττουσιν οἱ νόμοι, « Ξεν. ‖. (μσ. μὲ αἰτ.) φυλάττομαι προτοῦ ἢ μακρόθεν (προσέχω πρὶν) ἀπὸ, λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα πρὸς ἀποφυγὴν κακοῦ τινος. » Ἀποχωροῦντες ἠναγκάζοντο προφυλάττεσθαι τὰ βέλη, « Ξεν. »Ποία ψυχὴ τῆς ἀνθρωπίνης ἱκανωτέρα προφυλάττεσθαι ἢ λιμὸν ἢ δίψος ἢ ψύχη ἢ θάλπη; « αὐτ.

Προφῦναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Προφύω.

Προφύραμα (τὸ). ζυμάρι προητοιμασμένον (ζυμωμένον ἀπὸ προτήτερα), ἀναίβατον, [ἐκ τοῦ

Προ·φυράω-ῶ, Μ. άσω. Ζυμόνω ἀπὸ προτήτερα, κάμνω ψωμὶ ἀναίβατον, (μτφορ.) προπαρασκευάζω. » Προπεφύραται λόγος μοι, ὃν διαμάττειν οὐ κωλύει, « Ἀρσφ. » Ἔστι κακόν μοι μέγα τι προπεφυραμένον, « αὐτ., μαγειρευμένον ἐναντίον μου.

Προφυρητὸς, ή, όν. Ζυμωμένος ἀπὸ προτήτερα. »Μᾶζα —,« Λξ., ψωμὶ ἀναίβατον.

†Προφυσία (ἡ), (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Προφύσια, πλθ. τοῦ

;Προφύσιον (τὸ). τὸ προκάλυμμα τοῦ ἀκροφυσίου (τῶν χαλκέων).

Πρόφυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προφύω, =Προβλάστησις. 2) (συχν. συνκδχ.) = Προβλάστημα, (συγχ. τῷ Πρόσφυσις).

Προ·φυτεύω, Μ. εύσω. Φυτεύω πρίν. (μτφορ.) προκατασκευάζω, προξενῶ.

Προ·φύω, Μ. φύσω (ἀόρ. β'. Προέφυν καὶ πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Προπέφυκα). Γεννῶ (Παράγω) πρίν. ‖. (μσ. ἀμτβτ.) προϋπάρχω φύσει.

Προ·φώγνυμι, Μ. φώξω. Ξεροψήνω (Καυσαλίζω) προτοῦ.

Προ·φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Προλέγω παῤῥησίᾳ (μεγαλοφώνως), προαγορεύω. » Καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν,« Σοφ.

Προ·φωτίζω, Μ. ίσω. Πρῶτα φωτίζω (καὶ ἐκκλησ. βαπτίζω).

Προφωχθεὶς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Προφώγνυμι.

†Προ·χάζομαι, Π. άσομαι, Γλσ. =Προχωρῶ.

Προ·χαίνω, Μ. χανοῦμαι. Χάσκω ἀπὸ προτήτερα ἢ ἐμπροσθά. 2) Γλσ. =Προφάσκω, Προφασίζομαι (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Προσχαίνω).

Προ·χαίρω, Μ. χαρήσομαι· Χαίρω προτοῦ ἢ (Π.) κατὰ πολλά, (ὅθ.) »Προχαιρέτω,« Αἰσχλ., =Μακρὰ χαιρέτω! ἐῤῥέτω!

Προ·χαλάω-ῶ, Μ. άσω Μαλακόνω (Κατευνάζω) προτοῦ, προαπαλύνω, (Ἀρετ.).

Προ·χαλκεύω, Μ. εύσω. Χαλκεύω πρίν.

Προχάνη (ἡ), Π. [προέχω ἢ Προχαίνω], =Πρόσχημα, πρόφασις.

Προχάραγμα (τὸ). τὸ πρῶτον σχέδιον (σκιαγράφημα), (Γαλλ.) ébauche. »Τὰ εἴδη παραδείγματα προκεῖσθαι τῷ δημιουργῷ, ἵν' ἀφορῶν πρὸς αὐτὰ ὡς προκεντήματα καὶ παραχαράγματα, « Ἀρστ. 2) (ἐν γέν.) προϋποτύπωσις, προεικόνισμα. » Ἡ στάσις ἡ πρὸ τοῦ βήματος, τῆς ἐκεῖθεν δόξης ἐστὶ προχάραγμα,« Γργ., [ἐκ τοῦ

Προ·χαράσσω (ττω), Μ. άξω. Χαράζω (διὰ τῆς γλυφίδος) πρὶν, προσχεδιάζω, προϋπογράφω.

Προ·χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Χαρίζομαι (Κάμνω χάριν) εἴς τινα πρῶτος ἢ προτήτερα, προϋποχρεόνω.

Προχάρισμα (τὸ). χάρις προλαβοῦσα ἢ κατὰ προτίμησιν, προϋποχρέωσις.

Προχαριστήρια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἑορτὴ εἰς τὰς Ἀθήν. πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς τελουμένη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος· (τρόπον τινὰ) προεόρτια τῶν χαριστηρίων, προευχαριστήρια.

Προχειλὴς, έος (ὁ, ἡ), =Πρόχειλος.

Προχειλίδιον (τὸ). τὸ προεξέχον μέρος τοῦ χείλους.

Πρόχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μεγάλα (προεξέχοντα) χείλη, χειλᾶς. ‖. (οὐσ.) Πρόχειλον (τὸ),« Πλδ., =Προχειλίδιον.

Προ·χειμάζω, Μ. άσω. Χειμονιάζω (Κάμνω κακοκαιρίαν) πρόωρα. 2) ὑπάγω πρώϊμα ἢ πρῶτος εἰς τὸ χειμαδιὸν (νὰ ξεχειμάσω).

Προχείμασις, εως (ἡ), τὸ προχειμάζειν, χειμὼν πρώϊμος (παράκαιρος).

Προ·χειρίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι πρόχειρον ἢ ἐγχειρίζω (;). ‖. (συνήθ. μσ.) λαμβάνω ἢ ἔχω ἀνὰ χεῖρας· ἐβγάζω εἰς τὸ φανερὸν, ἐκθέτω· εὐτρεπίζω (» Προχειριοῦμαι κἀξετάσω τὴν οὐσίαν,« Ἀρσφ.) ἐπιχειρίζομαι, ἀναλαμβάνω (» Ἐσθῆτα καθαρὰν προχειρισάμενος, « Λχ.)· μεταχειρίζομαι (» Δημαγωγοὺς προχειρίζεσθαι, « Ἰσκρ.)· (μὲ γεν. προθετ.) πραγματεύομαι περί τινος ἐκ τοῦ προχείρου; (» Προχειρισάμενοι δὴ περὶ τοῦ πρώτου τῶν σωμάτων οὕτω καὶ περὶ τῶν λοιπῶν σκοπῶμεν, « Ἀρστ.)· (ἐνίοτε μὲ ἀπαρ.) ἀποφασίζω (» Προεχειρίσαντο πέμπειν μετὰ στρατοπέδων Πόπλιον μὲν ..εἰς Ἰβηρίαν κτλ., « Πλβ.)· (ὅθεν) ἐκλέγω, διορίζω (» Γραμματέα κοινὸν προχειρίζονται,« Πλβ.)· (καὶ ἐκκλησ.) προβιβάζω (ἀναδεικνύω) διὰ τῆς χειροτονίας, (ὅθεν

Προχείρισις, εως (ἡ) καὶ

Προχειρισμὸς (ὁ). ὁ διὰ χειροτονίας διορισμὸς ἢ προβιβασμός. 2) (ἁπλ.) ἡ ὑπ' ἄλλης δυνάμεως διδομένη κίνησις εἰς σῶμά τι πρὸς ἐνέργειαν. » Ἡ καθ' ἕξιν ἢ κατὰ προχείρησιν, « Σδ.

Προχειριστέον, θετ. τοῦ Προχειρίζω.

Πρόχειρος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸ τῶν χειρῶν, (ἐπμ.) εὔκολος νὰ 'παρθῇ (νὰ εὑρεθῇ, νὰ κατορθωθῇ), ἕτοιμος, εὐπόριστος· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἰταμὸς, ὁρμητικός. »Ἡδοναὶ πρόχειροι,« Ξεν., Πολβ., τὰς ὁπ. δύναται ν' ἀπολαύσῃ τις » Ἐκ προχείρου, » Ἐκ τοῦ προχείρου, « εὐκόλως, εὐχερῶς. » Τὸ πρόχειρον, « ἀντὶ Ἡ προχειρότης. »Μειρακιῶδες τὸ πρόχειρον, « Ἡρ. ‖. (οὐσ.) » Πρόχειρον (ἐνν. βιβλίον), « τὸ (ἄλλ.) Ἐγχειρίδιον, (Γαλλ.) portatif.

Προχειρότης (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις πρόχειρος, εὐχέρεια, προθυμία, ἑτοιμότης.

Προ·χειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκλέγω (Ἀποφασίζω) πρὶν διὰ χειροτονίας.

;Προχειροτονία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ χειροτονίας προαπόφασις.

Προ·χειρουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Προεκτελῶ προευτρεπίζω.

Προχείρως (τὸ παρβτ. -ότερον, -ότατα), ἐπίρ. Ἐκ τοῦ προχείρου, εὐκόλως, ἐξ ἑτοίμου. » Ἐπιορκεῖ πάντων προχειρότατα ἀνθρώπων, « Αἰσχ. » Δεξάμενος τὴν ἐλπίδα προχειρότερον τοῦ δέοντος,« Πλβ., εὐπιστότερον

Πρόχευμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς (ἢ τὸ σχηματιζόμενον διὰ) προχύσεως.

Πρόχευσις, εως (ἡ), =Πρόχυσις, [ἐκ τοῦ Προ·χεύω ꝁ

Προ·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Προέχεα κτλ.). Χύνω τι προτοῦ ἢ ἔξω ἢ ἔμπροσθέν τινος, ἐκχέω (καὶ πθ.) ἐκχέομαι (κυρ. καὶ μτνμ.). » Τρὶς ὕδατος προχέειν,« Ἡσ. » Σπονδὰς προχέαντες, « Ἡρ. (ꝁ μτνμ.) » Φωνὴν —, « Πίνδ. (ꝁ πθ.) »Νεῶν ἄπο ꝁ κλισιάων ἐς πεδίον προχέοντο, « Ἰλ. Β. » Προχέοντο φαλαγγηδὸν,« Ἰλ. Ο.

Πρόχθες, ἐπίρ. Προχθές.

Προχθεσινὸς, ή, όν. Ὁ τῆς πρόχθες ἡμέρας.

†Πρόχλωρος (ὁ, ἡ), = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπόχλωρος.

Πρόχνυ, ἐπίῤ. Π. [πρὸ, γόνυ], = Εἰς γόνυ, γονατιστά. » Πρόχνυ καθεζομένη,« Ἰλ. Ι. 2) (μτφορ.) ῥιζηδὸν, ἐξ ὁλοκλήρου, (ἐν γέν.) ὅλως διόλου. » Ὀλέσθαι πρόχνυ,« Ὀδ. Ξ. »Ὡς κεν ἀπόλωνται πρόχνυ κακῶς,« Ἰλ. Φ. » Πρόχνυ γεράνδρυον,« Ἀπλλ., παμπάλαιον, (παρβλ. Γνύπετός).

Προχοὴ (ἡ), [προχέω], (ἐν γέν.) = Πρόχυσις· (ἰδιαιτ.) χῦτος (στρῶμα, [συνήθ. δὲ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.] ἐκβολὴ, στόμιον) ποταμοῦ· τὸ μέρος τὸ ὁπ. σκεπάζει πλημμυρῶν (κυρ. περὶ τὰς ἐκβολάς του) ὁ ποταμός.

Προχόη (ἡ), = Πρόχοος.

Προχοΐδιον καὶ Προχοΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Προχοΐς, ΐδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Πρόχοος· κύλιξ, κρασοπότηρον· (ἰδιαιτ.) = Ἀμίς, κατουροκάνατον.

Πρόχοος-ους (ἡ), [προχέω]. ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁπ. ἔχυναν νερὸν (κυρ. διὰ νίψιμον), (Τουρκ.) ἰμπρίκι· (ἐνίοτε) κρουτῆρι, κρασοκάνατον, (ἐν γέν.) σκεῦος διὰ νερόν. » Οἰνοχόον βάλε χεῖρα δεξιτερήν· πρόχοος δὲ χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα,« Ὀδ. Σ. » Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέης ἀρύτεσθε πρόχουσιν,« Ἀρσφ.

Προ·χορεύω, Μ. εύσω. Χορεύω πρὶν ἢ ἔμπροσθεν, προπορεύομαι χορεύων.

Πρόχους (ἡ), Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Πρόχοος, (ὅθ.

Πρόχουσι, δοτ. πλθ. τοῦ Πρόχοος-ους.

Προ·χόω, Μ. χώσω, = Προχώννυμι. » Τὸ τῆς γῆς.. ἐκ τῶν ὑψηλῶν ἀποῤῥέον.. οὔτε χῶμα προχοῖ λόγου ἄξιον,« Πλάτ.

†Πρόχρεια (ἡ). τὸ ἀποταμιευμένον πρὸς πᾶσαν χρείαν, (Τουρκ.) σερμαγές.

Προ·χρηματίζω, Μ. ίσω, = Προλέγω (μαντικῶς), προθεσπίζω.

Προ·χρησμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Χρησμῳδῶ προτοῦ, χρησμοδοτῶν προαγορεύω.

Προχριστέον, θετ. τοῦ-

Προ·χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω ἢ Π. Αἱματόνω) πρίν.

Προ·χρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Πρόχρονος (ὁ, ἡ). ὁ γενόμενος πρὸ χρόνων, παλαιός, ἤ· γινόμενος πρὸ τοῦ ὡρισμένου χρόνου, πρόωρος.

Πρόχυμα (τὸ), [προχέω]. τὸ χυνόμενον (ἐκρέον) πρίν· τὸ κρασὶ τὸ ὁπ. τρέχει ἀπὸ τὸν ληνὸν πρὶν πατηθοῦν τὰ σταφύλια, (ἄλλ.) Πρότροπον. 2) (μηχαν.) τὸ προεξέχον τοῦ σανιδώματος, (Γαλλ.) projection.

Πρόχυσις, εως (ἡ), τὸ προχέειν ἢ προχέεσθαι, χύσιμον προτοῦ ἢ ἐμπρός· σπονδὴ πρὸ τῆς θυσίας· πασπάλισμα τοῦ θύματος μὲ τὰς λεγομένας οὐλοχύτας (κριθάς)· (μτφορ.) χύσις ἄφθονος, (Λτν.) profusio. » Οὐδὲ (σώζει ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ ὁ Ὅμηρος) τὴν πρόχυσιν ὁμοίαν (τῇ ἐν Ἰλιάδι) τῶν ἐπαλλήλων παθῶν,« Λογγ.
2) (συνήθ.) γῆ σχηματισθεῖσα ἀπὸ τὴν ἰλὺν τὴν ὁπ. ἐπισωρεύει (κυρ. περὶ τὰς ἐκβολάς του) ποταμὸς, (Γαλλ.) terre d'alluvion, (ἄλλ.) Πρόσχωσις, (παρβλ. Προχοή). » Τὴν Αἴγυπτον δοκέω εἶναι..ἰλύν τε ἢ πρόχυσιν ἐξ Αἰθιοπίης κατενηνεγμένην ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ,« Ἡρ.

Προχύται (αἱ), (ἐνν. κριθαί) αἱ ἄλλ. Οὐλοχύται μὲ τὰς ὁπ. ἐπασπάλιζον τὸ θῦμα καὶ τὸν βωμὸν πρὸ τῆς θυσίας· (κατ' ἔκτ.) ἄνθη κλπ. μὲ τὰ ὁπ. ἔῤῥαινον τινὰ πρὸς τιμὴν (καθὼς τώρα τοὺς νεονύμφους μὲ ζαχαρωτὰ, νομίσματα κτλ.), (παρβλ. Κατάχυσμα)· (ἐν γέν.) ἀπαρχαί, φιλοδωρήματα.

Προχύτης, ου (ὁ), = Πρόχοος, (κυρ.) εἶδος ξυλίνου ποτηρίου (κώθωνος) τῶν ἀγροίκων, (ἀπ' ἐδῶ παρεφθάρη ἡ κοιν.) μαρχοῦτα.

†Προχυτίαν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προχυθεῖσαν.

†Προχυτικὸς, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς πρόχυσιν.

;Πρόχυτος, η ἢ ος, ον. Χυμένος ἔμπροσθέν τινος, σχηματισμένος διὰ προχύσεως. (ὅθ. κυριωνυμ.) » Προχύτη (νῆσος),« Γεωγρφ., ἡ πρὸ τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως.

Πρόχωλος (ὁ, ἡ), Π. ἐντελῶς χωλός.

Πρόχωμα (τὸ), [προχώννυμι]. χῶμα σωρευμένον ἐμπρὸς, σωρὸς χώματος χρησιμεύων ὡς ἐμπόδισμα τῆς πλημμύρας ποταμοῦ κτλ., (Γαλλ.) digue, (συγχ. τῷ Πρόσχωμα).

†Προχῶναι (αἱ). τὰ βαθυλὰ κόκκαλα τῶν μηρῶν, (παρβλ. Κοχῶναι).

;Προ·χώννυμι, Μ. χώσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Προσχώννυμι.

Προ·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Χωρῶ ἐπὶ τὰ πρόσω, προοδεύω (κυρ. καὶ μτφορ.), (κοιν.) ὑπάγω τῆς ἔμπρος, εὐδοκιμῶ, προκόπτω, ἐπιδίδω· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπρσ.) κατορθοῦμαι, εὐοδοῦμαι, τελεσφορῶ, ἐπιτυγχαίνω· (Γαλλ.) reussir. »Ὁρᾷς τὰ Περσέων πρήγματα ἐς ὃ δυνάμεως προκεχώρηκε,« Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) »Ὥστε ἀπ' ἀνδρῶν πολλῶν καὶ ξυνετῶν πραχθὲν τὸ ἔργον, οὐκ ἀπεικότως, καίπερ μέγα ὂν, προὐχώρησε,« Θκ. (ἢ ἐλλειπτικώτερον ἐν εἴδει ἀπροσ.) »Ὡς δὲ αὐτῷ οὐ προυχώρει (ἐνν. τὸ πρᾶγμα),« αὐτ. (καὶ δοτ. τροπολογ.) »Ὡς οἱ δόλῳ οὐ προεχώρεε,« Ἡρ. (καὶ πληρέσερ.) » Εἰ μὴ κατὰ γνώμην προχωροίη,« Ἡρωδ. » Προχωρεῖ εἰς τοὐναντίον,« Χρσ. (καὶ ἀπολ.) »Ἡνίκ' ἂν ἑκάστῳ προχωρῇ,« Ξεν., ὅταν ἠμπορῇ (εὐκολύνεται) καθεὶς των, ὅταν τοῦ τὸ συγχωρῇ ὁ καιρός. »Ἢν αὐτῷ πέμψῃς ὁπόσα (χρήματά) σοι προχωρεῖ,« αὐτ., ὅσα ἠμπορεῖς (εὐκολύνεσαι), (παρβλ. Ἐγχωρέω).
2) (ἐπὶ νομισμ.) ἔχω πέρασιν (κόρσον), περνῶ. » Ἀφ' οὗ μέχρι νῦν ἐν Βαρυγάζοις παλαιαὶ προχωροῦσι δραχμαί,« Ἀῤῥ.

Προχώρημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προχωρεῖ (προβαίνει, εὐοδοῦται), κατόρθωμα, ἐπίδοσις, ἐπιτυχία· (ἰατρ.) περίττωμα, Διαχώρημα.

Προχώρησις, εως (ἡ), τὸ προχωρεῖν, προόδευσις, ἐπίδοσις, αὔξησις· εὐόδωσις, ἐπιτυχία, (Γαλλ.) reussite.

Προχωρητέον, θετ. τοῦ Προχωρέω.

Προχωρητικὸς, ή, όν. Ὁ συντελῶν (ἁρμόδιος) εἰς προχώρησιν, κατορθωτικός.

†Προ·χωρίζομαι, Μ. ίσομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Προχειρίζομαι.

Πρόχωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Προχώννυμι, σχηματισμὸς προχώματος, (συγχ. τῷ) Πρόσχωσις.

Προ·ψάλλω, Μ. ψαλῶ. Ψάλλω πρίν.

Πρόψαλμα (τὸ). τὸ ψαλλόμενον προτοῦ (πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ᾠδὴ), προοίμιον (prélude) ψάλτου.

Προ·ψελλίζω, Μ. ίσω. Ψελλίζω πρὶν, προλέγω τι ψελλίζων.

Προ·ψηλαφάω-ῶ, Μ. ήσω. Πρῶτα ψηλαφῶ.

†Προψηλάφημα (τὸ), = Πρόψαλμα.

Προ·ψηφίζω, Μ. ίσω. Ψηφίζω (Ψηφηφορῶ) προτοῦ, προαποφασίζω διὰ ψηφηφορίας.

Προ·ψιθυρίζω, Μ. ίσω. Ψιθυρίζω πρίν.

Προ·ψυχρίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τι προτοῦ εἰς ψυχρὸν ὕδωρ νὰ κρυώσῃ.

Προ·ψύχω, Μ. ψύξω. Δροσίζω ἢ (;) Στεγνόνω τι προτοῦ εἰς τὸν ἀέρα.

†Προῳδικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν προῳδὸν, χρησιμεύων ἐν εἴδει προῳδοῦ.

Προῳδὸς (ἡ). προοίμιον ᾠδῆς, πρόασμα, (εἰς τὴν λυρικ. ποίησ.) μικρὸς στίχος προηγούμενος ἄλλου μεγαλητέρου, (παρβλ. Ἐπῳδός).

Προώδων, οντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων προέχοντας (ἐξέχοντας πρὸς τὰ ἔμπροσθεν) ὀδόντας.

Προ·ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ὤσω (ἀόρ. Προέωσα ἢ Ἐπρόωσα καὶ [κρσ.] Ἔπρωσα). Κουντῶ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, σπρώχνω (κουντῶ) τι νὰ ἔβγῃ ἢ νὰ προχωρήσῃ. » Προωθῶν ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον,« (Δαμάσκ. παρὰ) Σδ. » Αἱ ἄρκτοι, ὅταν φεύγωσι, τὰ σκυμνία προωθοῦσιν,« Ἀρστ. (ὁ κατὰ κρσ. ἀόρ. ἦτον ἐν χρήσει ὡς λέξ. παλαιστική) » Καὶ πρώσας πρόσπεσε ἢ κάτεχε,« Ἐπγρ.

Προώλης [προόλλυμι], εος (ὁ, ἡ). χαμένος (ἀφανισμένος) ἢ ἄξιος νὰ χαθῇ πρόωρα ἢ ἐξ ὁλοκλήρου (κακὴν κακῶς).

Πρόωμαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Προΐημι.

†Προωμοσία (ἡ). ἡ πρὸ τῆς δίκης ὁρκωμοσία.

Προ·ωνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀγοράζω προτοῦ.

Προωνύμιον (τὸ). τὸ πρῶτον (τὸ καθαυτὸ) ὄνομα, (Γαλλ.) prénom.

Προώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος ὀνομασθεὶς μὲ ὄνομά τι τὸ ὁποῖον ἔπειτα ἔλαβον ἀπ' αὐτοῦ ἢ ἄλλοι.

Προώριος. Π. ἢ

Πρόωρος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος πρὸ τῆς ὥρας (τοῦ διωρισμένου καιροῦ), παράκαιρος, ἄωρος, (Γαλλ.) prématuré.

Πρόωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ τοῦ Προωθέω, σπρώξιμον (κούντημα) πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἢ πρὸς τὰ ἔξω. »Ὁμοία δὲ τρόπον τινὰ καὶ ἡ αὔξησις τοῦ σίτου· καὶ γὰρ οὗτος ἀεὶ τῇ προώσει τῆς ὑπαρχούσης αὐξάνεται,« Θφρ.

Προωσμὸς (ὁ), σπν. ἀντὶ Πρόωσις.

Προώστης, ου (ὁ). ὁ προωθῶν (κουντῶν ἐμπρὸς, ἀποκρούων)· (μηχαν.) δοκὸς ἐξέχουσα πρὸς ἀντίκρουσιν τῶν προσπιπτόντων σωμάτων ἢ ἐξακόντισιν λίθων.

Προωστικὸς, ή, όν. Ὁ συντελῶν εἰς πρόωσιν· (ἰατρ.) = Διαχωρητικός.

Προωστικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ πρόωσιν.

Προ·ωφελέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὠφελῶ προηγουμένως.

Πρυλέες (αἱ), Π. πεζοὶ βαρέως ὡπλισμένοι στρατιῶται, ὁπλῖται· (συνκδχ.) πυκνοὶ (ἀθρόοι, ἑνωμένοι) εἰς εἶδος ὁπλιτικῆς φάλαγγος, (κατὰ τὸν Ἑρμάννον, ἐτυμολογοῦντα τὴν λέξιν ἐκ τῆς Πρὸ), πρόμαχοι, προστάται στρατεύματος, [ἐκ τοῦ

Πρύλις, εως (ἡ), (κατὰ διάλεκτ. Κυπρ.) = Πυῤῥίχη, χορὸς ἐνόπλιος.

Πρύμνα [πρυμνὸς], ης (ἡ). τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ πλοίου, ἡ πρύμη. » Πρύμναν (ἢ »Ἐπὶ πρύμναν) κρούεσθαι (χωρεῖν, ἀνακρούεσθαι),« φρσ. ναυτ., ὀπισθοδρομεῖν κωπηλατοῦντας πρόσω (μὴ στρέψαντας τὸ πλοῖον). »Ἢν κατὰ πρύμναν ἵστηται τὸ πνεῦμα,« Αξ., ἂν ἦνε πρύμος (ἀπὸ τὴν πρύμην) ὁ ἄνεμος. » Ἐπλέομεν ἐκ πρύμνης ἀνέμῳ,« Αξ. (ἢ μτνμ.) » Πρύμνα πολεως,« Αἰσχλ., ἡ ἀκρόπολις, ἤ· τὰ πολιτικὰ πράγματα. » Ἐν πρύμνῃ πόλεως οἴακα νωμῶν,« αὐτ.

Πρυμναῖος, α, ον. Ὁ τῆς πρύμνης, ὁ ἀνήκων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὴν πρύμνην. » Ἄνεμος —,« Νόνν., ὁ ἐκ πρύμνης. » Πρυμναίους κάλωας,« αὐτ., τὰ πρυμνήσια.

Πρύμνη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πρύμνα.

Πρύμνηθεν, ἐπίῤ. Π. ἐκ τῆς πρύμνης, ἀπὸ τὴν πρύμναν.

Πρυμνήσιος, α, ον, = Πρυμναῖος. ||. (συνήθ. οὐσ.) Πρυμνήσια (τὰ), (ἐνν. σχοινία), τὰ παλαμάρια μὲ τὰ ὁπ. κρατεῖται τὸ καράβι δεμένον εἰς τὴν ξηρὰν ἀπὸ τὴν πρύμνην, (ἄλλ.) Ἀπόγεια. »Πρυμνήσια δῆσαι (λῦσαι, ἀνάψαι κτλ.),« Ὅμ. (ἢ μτνμ.) »Πρυμνήσια ἀνήρθω τοῦ λόγυ,« Ἀρσδ. (καὶ μτφορ.) »Ἐν σοὶ τἀμὰ βίου πρυμνήσι' ἀνῆπται,« Ἐπγρ.

Πρυμνήτης, ου (ὁ). ὁ ἐπὶ τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου, ὁ πηδαλιοῦχος, καραβοκύριος· (μτφορ.) ἡγεμὼν, διοικητής. 2) (ἐνίοτε) = Πρυμνήσιος. » Κάλως —,« Εὐρ.

Πρυμνητικὸς, ή, όν, = Πρυμναῖος, Πρυμνήσιος.

Πρυμνόθεν, ἐπίῤ. Π. ῥιζηδὸν, (ἴσ. διορθ.) Πρεμνόθεν, [ἐκ τοῦ

Πρυμνὸς [πέρας], ή, όν. Ὁ κείμενος εἰς τὸ τέλος (εἰς τὴν ἄκραν ἢ κάτω-κάτω), ἀκρινός. (ὅθ.) » Πρυμνὴ ναῦς,« Ὅμ., ἡ πρύμνη τῆς νεώς. » Πρυμνὸν δόρυ,« Ἰλ. Ρ., ἡ ἄκρα τοῦ δόρατος. » Ὕλην πρυμνὴν ἐκτάμνοντες,« Ἰλ. Μ., περὶ τὰς ῥίζας. » Λίθος πρυμνὸς παχὺς,« αὐτ., χονδρὸς τὴν ἄκραν (τὸ κάτω μέρος). » Πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος μυὼν ἀνθρώπου πέλεται,« Ἰλ. Π. » Πρυμνὴν γλῶσσαν,« Ἰλ. Ν., τὴν ῥίζαν τῆς γλώσσης. » Ἀμφὶ πρυμνοῖσιν κεράεσσιν,« αὐτ., περὶ τὰς ῥίζας τῶν κεράτων. »Ἀνά τε Πήλιον ἀνά τε πρυμνᾶς »Ὄσσας ἱερὰς νάπας,« Εὐρ., τὰς ἀκρωρείας. (ἢ ἐν εἴδει ἐπίῤ.) » Ἄκρην οὔτασε χεῖρα, πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος,« Ἰλ. Ε. (καὶ ὑπερθ.) » Βάλε δεξιὸν ὦμον, πρυμνότατον κατὰ νῶτον,« Ὀδ. Ρ.

Πρυμνοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (κρατῶν) (ἀπὸ τῆς πρύμν.) τὴν ναῦν » Κάλοι —,« Ἐπγρ., τὰ πρυμνήσια. » Αὖλιν —,« Εὐρ., ὅπου ἐκρατοῦντο τὰ πλοῖα τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων.

Πρυμνώρεια (ἡ), [πρυμνὸς, ὄρος], = Ὑπώρεια ἢ (;) Ἀκρώρεια.

Πρυτανεία καὶ Ἰων. Πρυτανηΐη (ἡ), [πρυτανεύω]. (ἐν γέν.) προεδρεία, ὑπερτάτη ἐξουσία, (ἰδιαιτ. δὲ 2) τὸ ἀξίωμα ἢ τὸ ἔργον τῶν ἐν Ἀθήν. πρυτάνεων, (ἴδε Πρύτανις). 3) τὸ διάστημα (35 ἢ 36, καὶ κατὰ τὸν ἐμβόλ. χρόνον, 38 ἢ 39 ἡμερ.) καθ' ὃ διήρκει ἡ ἐξουσία τῶν πρυτάνεων (» Ἐπὶ τῆς πρώτης πρυτανείας τῇ ἐνδεκάτῃ,« Δμ.) καὶ 4) (κατ' ἔκτ.) ὁποιουδήποτε ἄλλου ἄρχοντος. » Ὡς ἑκάστου αὐτέων (τῶν στρατηγῶν) ἐγίνετο πρυτανηΐη τῆς ἡμέρης,« Ἡρ.

Πρυτανεῖον καὶ Ἰων. Πρυτανήϊον (τὸ). μέγα καὶ ἱερὸν δημόσιον κτίριον τῶν Ἑλλην. πόλεων, ὅπου, παρὰ διαφόρους ἄλλας χρήσεις, διετηροῦντο τὰ ἀγάλματα τῶν πολιούχων θεῶν καὶ κυρ. τὸ ἱερὸν πῦρ τῆς Ἑστίας (ἐκ τοῦ ὁπ. ἀνῆπτον ἢ οἱ ἄποικοι τὸ τοῦ νεοσυστάτου πρυτανείου των), συνεδρίαζον οἱ πρυτάνεις (ὅθεν » Τὸ ἐπὶ Πρυτανείῳ δικαστήριον,« Ῥτρ., ἓν τῶν 4 Ἐφετείων τῶν Ἀθην.), ἔτρωγον οἱ ὑπὸ δημοσίαν σίτησιν πολῖται (ὅθεν » Τῆς ἐν Πρυτανείῳ τιμῶμαι σιτήσεως,« Πλάτ.) καὶ οἱ ἑκάστοτε διοριζόμενοι πρέσβεις, ἐφιλεύοντο οἱ δημόσιοι ξένοι κτλ. (εἰς δὲ τὰς Ἀθ., ὅπου ὠνομάζετο καὶ Θόλος, ἐχρησίμευε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ὡς δημοσία σιτοθήκη).
2) (πλθ.) » Πρυτανεῖα (τά),« Νμ., ἡ ποσότης (τὸ δέκατον τοῦ τιμήματος) τὴν ὁπ. προκατέθετον μὲν ἀμφότεροι οἱ διάδικοι, ἔχανε δὲ μόνος ὁ καταδικαζόμενος, διὰ τὰ ἔξοδα τῆς δίκης, (ὅθ.) »Πρυτανεῖα τιθέναι τινὶ,« Ῥτρ., ἐγκαλεῖν (διὰ τῆς παρακαταθέσεως τῆς ὡρισμένης ποσότητος) τινα εἰς τὸ δικαστήριον, κινεῖν κρίσιν κατ' αὐτοῦ.

Πρυτάνευμα (τὸ), τὸ ἔργον (ἢ δικαιοδοσία) τοῦ πρυτανέως.

Πρυτανεὺς, έως (ὁ), = Πρύτανις.

Πρυτανευτὴς, οῦ (ὁ). χορηγὸς, δοτήρ.

Πρυτανεύω, Μ. εύσω. (ἀμτβτ.) Εἶμαι (ἐν γέν. πρόεδρος, ἄρχων ἀνώτατος, ἰδια τ. δὲ εἰς τὰς Ἀθ.) πρύτανις (ἴδε τὴν λέξ.). » Φυλῆς πρυτανευούσης Λεοντίδος,« Δμ. 2) (μτβτ.) διοικῶ (ἐν γέν. πράττω τι) ὡς πρύτανις, ἐκτελῶ τὰ τοῦ πρυτάνεως, ἐπιστατῶ, προεδρεύω (συνέλευσίν τινα), κτλ. » Πρυτανεύω περὶ εἰρήνης,« Ἀρσφ., βουλεύομαι (ὡς πρύτανις) περί. » Πρυτανεύειν εἰρήνην,« Ἰσκρ., Πλβ., τελειόνω ἢ καθυποβάλλω εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ δήμου ἢ πραγματεύομαι ἀκόμη τὰ περὶ εἰρήνης, (ὅθ. 3) δίδω ἐξ ἰδίων, παρέχω, χορηγῶ, (πθ.) εἶμαι ὑπὸ σύνταξιν, λαμβάνω τὰ ἔξοδά μου παρά τινος. (ἐπὶ πραγμ.) ἑτοιμάζομαι δι' ἐξόδων τινός. » Ἐῤῥωμένως διαβιῴης, φιλοσοφίας εὐθυμίαν πρυτανευούσης ἀκύμονα,« Συν. » Χορηγὸν ἔχων Φίλιππον καὶ πρυτανευόμενος παρ' ἐκείνου,« Δμ. » Χορηγίᾳ βασιλικῇ πρυτανευόμενος ὁ Θεμιστοκλῆς,« Πλ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Δείπνου χαριέντως πεπρυτανευμένου,« (Ἀλ. παρ') Ἀθ.

Πρυτανηΐη, Πρυτανήϊον, Ἰων. ἀντὶ Πρυτανεία, Πρυτανεῖον

Πρυτανικὸς, ή, όν. Ὁ εἰς τὸν πρύτανιν ἢ τὴν πρυτανείαν ἀνήκων.

Πρύτανις [πρὸ], εως (ὁ). (ἐν γέν.) πρόεδρος, προϊστάμενος· (ἁπλ.) πρωτεύων, ὑπερέχων (» Ἡρόδοτον.. Ἰάδος ἀρχαίης ἱστορίης πρύτανιν,« Ἐπγρφ.) ὁ πρῶτος (ἀνώτατος) ἄρχων, διοικητὴς, ἀρχηγός, ἡγεμὼν, βασιλεύς, (καὶ εἰς μερικὰς Ἑλλην. πόλεις) ἀρχιερεύς· (κατ' ἔκτ.) ἐξουσιαστής· φύλαξ· δοτὴρ, χορηγός. »Βαρυόπαν στεροπᾶν κεραυνῶν τε πρύτανιν,« Πίνδ. » Σφίγγα δυσαμεριᾶν πρύτανιν κύνα,« Αἰσχλ. (ἰδιαιτ. δὲ 2) (εἰς τὰς Ἀθ.) Πρυτάνεις, οἱ κατ' ἔτος ἐκλεγόμενοι ἐξ ἑκάστης φυλῆς 50 ἄνδρες διὰ τὴν βουλὴν τῶν 500, οἱ ὁπ. ἐν διαστήματι μιᾶς πρυτανείας (ἴδε τὴν λέξ.) ὀνομαζόμενοι τότε » Ἡ πρυτανεύουσα φυλή,« προέδρευον τὴν βουλὴν ἢ ἦσαν ὡς πρὸς αὐτὴν τὸ ἀνώτατον ἐκτελεστικὸν καὶ δικαστικὸν σῶμα τοῦ Κράτυς, τρεφόμενοι ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ δημοσίως καὶ συντρώγοντες εἰς τὸ πρυτανεῖον, (παρβλ. Ἐπιστάτης καὶ Πρόεδρος).

Πρῴ (καὶ ὄχι) Πρῷ, ἐπίῤ. Ἀττ. ἀντὶ Πρωΐ.

Πρῳαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Πρῳαίτερος, α, ον, συγκρ. Ἀττ. τοῦ Πρῷος.

Πρώαν, ἐπίῤ. Δ. ἀντὶ Πρώην.

Πρωγγυεύω, Δ. ἀντὶ Προεγγυάω, [ἐκ τοῦ

Πρώγγυος (ὁ), Δ. ἀντὶ Προέγγυος.

Πρῷζος, η ἢ ος, ον, Ἀττ. ἀντὶ Πρώϊζος.

Πρώην [πρὸ], ἐπίῤ. Χρον. (κυρ.) = Πρόχθες (Θκ. Γ'. 113)· (κατ' ἔκτ.) προτοῦ· πρὸ ὀλίγου. » Πρώην τε καὶ χθὲς,« Ἡρ.

†Πρωθευρετὴς, οῦ (ὁ). ὁ πρῶτος εὑρετὴς (ἐφευρετής).

Πρωθήβη (ἡ), θηλ. τοῦ

Πρωθήβης καὶ Πρώθηβος, ου (ὁ, ἡ). ὁ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἥβης, προσηβος.

Πρωθύπνιον (τὸ). ὁ πρῶτος ὕπνος.

Πρωθύστερον (τὸ), Γρμτ. σχῆμα λόγου ὅταν τὰ πρῶτα τάττωνται ὕστερον καὶ τὸ ἀνάπαλιν, (π. χ. » Ὅσσαι τράφεν ἠδ' ἐγένοντο,« Ὅμ.), (παρβλ. Ὑστερολογία).

Πρωῒ [πρὸ], ἐπίῤ Χρον. Ἐνωρὶς τὴν αὐγὴν, (κοιν.) πουρνό· (ἐν γέν.) πολλὰ ἐνωρὶς, πρὸ τοῦ καιροῦ. » Μήπω ἐκεῖσε ἴωμεν, πρωῒ γάρ ἐστιν· ἀλλὰ διατρίψωμεν αὐτοῦ, ὡς ἂν φῶς γένηται,« Πλάτ. » Τί δὴ οὕτω πρῷ ἀφῖξαι;« αὐτ. »Πρωῒ ἔτι τῆς ἡμέρης ἐγένετο ἡ μάχη,« Ἡρ. » Πρωῒ ἐσβαλόντες, καὶ τοῦ σίτου ἔτι χλωροῦ ὄντος, ἐσπάνιζον τροφῆς,« Θκ. (ἢ ἔναρθρ.) » Ἑκάστης ἡμέρας τὸ πρωῒ καὶ πρὸς ἑσπέραν,« Γρφ. » Πρῷ πάνυ,« Ἀρσφ. » Λίαν πρωῒ,« Γρφ.

Πρωΐα (ἡ), θηλ. τοῦ Πρώϊος.

Πρωϊαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Πρωϊαίτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Πρώϊος. ||. (τὸ οὐδ.) Πρωϊαίτερον, -αίτατα, ἐπίῤ. Πλέον ἢ Πολλὰ πρωῒ (ἐνωρὶς), πουρνό-

τερα, ενωρίτερα. »Ὡς μὲν ἐδύνατο πρωϊαίτατα ἐξωρμᾶτο, « Ξεν. » Πρωϊαίτατα ἐς διδασκάλων τῆς ἡλικίας ἀρξάμενοι φοιτᾷν, ὀψιαίτατα ἀπαλλάττονται, « Πλάτ.

Πρωϊανθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνθίζων 'νωρὶς (πρώϊμα).

Πρωϊβλαστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Πρωϊβλαστής, έος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ βλαστάνων 'νωρὶς (πρώϊμα).

Πρωϊβλαστία (ἡ). τὸ πρωϊβλαστεῖν, πρώϊμος βλάστησις.

Πρωΐβλαστος (ὁ, ἡ), = Πρωϊβλαστής.

Πρώϊζος καὶ ;Πρωϊζὸς (ὁ, ἡ), = Πρώϊος. ||. (εὔχρ. κυρ. τὸ οὐσ.) Πρώϊζον ἢ (συχνότ.) Πρώϊζα, ἐπίρ. Προχθές· (ἐν γέν.) ἀρτίως, πρὸ ὀλίγου, (κοιν.) ἀκόμη προχθές. »Χθιζά τε καὶ πρώϊζα, « Ἰλ. Β. » Οὕτω δὴ πρώϊζα κατέδραθες; « Θκρ., τόσον 'ξώρας (τώρα κοντὰ τὸ πρωΐ) ἐκοιμήθης;

Πρωΐζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ἢ Πράττω τι πρωϊνός.

Πρωΐθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τὸ πρωΐ.

Πρωϊκαρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ 'νωρὶς (πρώϊμα), εἶμαι πρωΐκαρπος.

Πρωϊκαρπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. καὶ τοῦ ἐπιμ.

Πρωΐκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν 'νωρὶς (πρώϊμα).

Πρώϊμος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος πρωΐ ('νωρὶς, πρὶν τοῦ συνήθους καιροῦ). » Πρώϊμα λευκόϊα, « Ἐπγρ. » Πρώϊμον ἔτος, « Γεωπον., εἰς τὸ ὁπ. οἱ καρποὶ γίνονται πρώϊμοι.

Πρωϊνός, ή, όν. Ὁ γινόμενος τὸ πρωΐ, (κοιν.) πουρνήσιος, πουρνιάτικος. »Ἔργων δὲ τίς σε πρωϊνῶν ἀναμνήσει; « Βαβρ.

†Πρωϊνῶς, ἐπίρ. Τὸ πρωΐ, πουρνιάτικα.

†Πρωϊόθεν, ἐπίρ. Γρφ. ἀντὶ Πρωΐθεν.

Πρώϊος, α, ον, (τὸ παρθτ. -ϊαίτερος, -αίτατος), = Πρωϊνὸς καὶ Πρώϊμος. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπίρ.) » Νευρὴν, ἣν ἐνέδησα πρώϊον, « Ἰλ. Ο., τὸ πρωΐ. » Ὁ δὲ ναυτικὸς στρατὸς, ἔαρος ἐπιλάμψαντος, πρώϊος συνελέγετο ἐς Σάμον, « Ἡρ., εὐθὺς τὴν πρώτην ἄνοιξιν. » Τὰ μὲν πρώϊα, τὰ δ' ὄψια προΐεσθαι, « Ἀρστ. » Συκαῖ πρώϊαι, « Θφρ., αἱ πρωΐκαρποι. » Τόπος πρώϊος, « αὐτ., ὁ συντελῶν πρὸς πρωϊκαρπίαν. ||. (τὸ θηλ.) Πρωΐα (ἐνν. ὥρα), « τὸ πρωΐ, τὰ ξημερώματα. » Πρωΐας γενομένης, « Γρφ., ἀφ' οὗ ἐξημέρωσε. » Δείλης πρωΐας, « Φιλήμ. » Περὶ δείλην πρωΐην γενομένην, « Ἡρ., περνῶντας τὸ πρωΐ, (δηλ.) κοντὰ τὸ μεσημέρι ἢ (κατ' ἄλλ.) 'νωρὶς περὶ τὸ δειλινὸν, (ἀντιθ. τῷ Δείλη ὀψία).

Πρωϊότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τι πρώϊον (πρώϊμον), πρωϊμότης, πρωϊκαρπία.

Πρωϊσπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω 'νωρὶς (πρώϊμα), [ἐκ τοῦ

Πρωΐσπορος (ὁ, ἡ). ὁ σπειρόμενος πρωΐ (πρώϊμα).

Πρωΐτερον, = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρωϊαίτερον.

Πρωκτοπεντετηρίς, ίδος (ἡ), Κωμ. πεντετηρὶς πρωκτοῦ, (δηλ.) μέγας πρωκτός, (» Παρ' ὅσον διὰ πενταετηροῦς χρόνου ἤγοντο αἱ θεωρίαι τῶν Διονυσίων, « Γαλ.).

Πρωκτός (ὁ), [πρό]. ὁ ἀφεδρὼν, ὁ κῶλος.

Πρωκτότοφος (ὁ, ἡ). σοφὸς τὰ περὶ πρωκτοῦ.

Πρωκτοτηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω (Τηρῶ) τὸν πρωκτόν.

Πρῷμος ἢ Πρῶμος (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Πρώϊμος.

Πρών, πρωνὸς (καὶ ὄχι) πρῶνος (ὁ), Π. = Πρηὼν, ἄκρα ἐξέχουσα (κορυφὴ) βουνοῦ· ὄχτος· ἀκρωτήριον.

Πρῷν, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Πρώϊν = Πρώην.

Πρὼξ [πρωΐ], ωκὸς (ἡ), Π. ῥανὶς δρόσου, δρόσος. »Πρῶκες ἔραζε πεσοῦσαι, « Καλλ.

Πρῷος ἢ Πρῶος, α, ον, Ἀττ. ἀντὶ Πρώϊος.

†Πρωπέρυσι, ἐπίρ. = (καὶ κατὰ τὸν Φρυν. ἢ Ἀπλλν. δοκιμώτερον τοῦ) Προπέρυσι.

Πρῷρα (καὶ ὄχι) Πρώρα [πρό], ας (ἡ). τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ πλοίου, ἡ πλώρη· (μτνμ.) τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος ὁποιουδήποτε πράγματος, τὸ πρόσωπον· (ἐνίοτε) ἡ ἄκρα, ἡ κορυφή. » Ἀμπέλου —, « Θφρ.

†Πρῳράζω, Μ. άσω. Εἶμαι (Κάθημαι εἰς τὴν πρῷραν ὡς) πρῳρεύς; 2) (πθ. ἢ μτ.) κλίνω πρὸς τὴν πρῷραν (καθὼς τὸ φορτωμένον πλοῖον)· (μτνμ.) γέρνω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν (καθὼς οἱ γέροντες), καμπουριάζω.

Πρῴραθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τὴν πρῷραν. » Τὰ πρῴραθεν, « Θκ., τὰ περὶ τὴν πρῷραν μέρη τοῦ πλοίου.

Πρῳρατεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Ἐπιστατῶ εἰς τὸ πλοῖον ὡς)-

Πρῳράτης, ου (ὁ). ὁ στεκόμενος εἰς τὴν πρῷραν τοῦ πλοίου καὶ ἐκτελῶν τὰς διαταγὰς τοῦ κυβερνήτου (τοῦ πρυμνήτου), πλωρηὸς, (Ἰταλ.) πιλότος. (μτνμ.) » Πρῳράτης στρατοῦ, « Σοφ., ἀρχηγὸς, στρατηγός.

Πρῳρατικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πρῳράτην ἢ εἰς τὸ ἔργον του.

†Πρῳραχθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πλειότερον φόρτωμα (ἄχθος) πρὸς τὸ μέρος τῆς πρῴρας, (ἐπμ.) κλίνων (γέρνων) πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, (ἴδε Πρῳράζω).

Πρῳρεύς, έως (ὁ), = Πρῳράτης.

Πρῴρηθεν, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Πρῴραθεν.

†Πρῳρήσιος, α, ον. Ὁ τῆς πρῴρας. ||. (οὐσ.) Πρῳρήσια (τὰ), τὰ (ἄλλ.) Κόρυμβα τοῦ πλοίου.

Πρῶσαι, Πρώσαι, Πρῶσον, κατὰ κρσ. ἀντὶ Προώσαι κτλ. ἐκ τοῦ Προωθέω.

Πρῶτα, ἴδε Πρῶτος.

Πρωτάγγελος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναγγέλων τι πρῶτος, δίδων πρῶτος τὴν εἴδησιν.

Πρωτάγριον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), αἱ ἀπαρχαὶ τῆς ἄγρας (τοῦ κυνηγίου), τὰ πρῶτα ἀγρευθέντα ζῷα.

Πρωταγωνιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ὑποκρίνομαι εἰς τὸ θέατρον ἢ Δικηγορῶ ὡς) πρωταγωνιστής, (ἐν γέν. καὶ μτνμ.) ἔχω τὰ πρωτεῖα, πρωτεύω, ὑπερέχω. » Ὥστε τὸ καλὸν, ἀλλ' οὐ τὸ θηριῶδες δεῖ πρωταγωνιστεῖν, « Ἀρστ.

Πρωταγωνιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγωνιζόμενος (παραστήνων, ὑποκρινόμενος) τὰ πρῶτα πρόσωπα τοῦ δράματος, ὁ πρῶτος ὑποκριτὴς τοῦ θεάτρου· ὁ πρῶτος τῶν δικηγορούντων ἢ δημηγορούντων ῥητόρων· (ἐν γέν.) ὁ πρωτεύων (Γαλλ. φιγκράρων πρῶτος) εἰς ὁποιονδήποτε ἀγῶνα ἢ ἔργον, κορυφαῖος. ||. » Λόγος —, « Ἀρστ., ὁ πρόλογος.

Πρωτάεθλος, Ἰων. καὶ

Πρώταθλος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος ἀθλητὴς (ἀγωνιστής), (ἐκκλησ.) = Πρωτομάρτυς.

†Πρωταίτιος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος αἴτιος.

Πρωταίχμεια καὶ ;Πρωταίχμια (τὰ), Π. [πρῶτος, αἰχμή]. τὰ πρῶτα λάφυρα (αἱ ἀπαρχαὶ) τῆς μάχης, τὰ (ἄλλ.) Πρωτόλεια.

Πρωτάρχης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος (ἀνώτατος) ἄρχων τῶν πρωτοστατῶν, ἀρχηγός· ἀρχιστράτηγος. » Νεὼς (» Σκάφους) —, « Διόδ., Μανέθ., ναύαρχος, πλοίαρχος.

Πρώταρχος (ὁ, ἡ). ὁ θεωρούμενος ὡς πρώτη ἀρχὴ (αἰτία). ||. (οὐσ.) = Πρωτάρχης.

†Πρωτέγγραφος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος ἐγγεγραμμένος (καταγεγραμμένος), πρῶτος τοῦ καταλόγου.

Πρωτεία (ἡ). τὸ πρωτεύειν, (κοιν.) ἡ πρωτειά.

Πρωτεῖον (τὸ). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ πρῶτον βραβεῖον, τὸ ἀριστεῖον· (ἐν γέν.) ὁ πρῶτος βαθμός· ὑπεροχὴ, προτίμησις. » Ἔχειν ἢ Φέρεσθαι τὰ πρωτεῖα, « Αξ., = Πρωτεύειν. » Ἡμῖν δὲ ἡ χώρα καὶ εἰ καθ' ἓν ἑκάστης ἡττᾶται τῆς τὸ ἄκρον φερούσης, τοῖς λοιποῖς ἑκάστην νικᾷ, καὶ τοῦτ' ἔστι τὸ ἐκ δευτέρων πρωτεῖον, « Συν., [κυρ. οὐδ. τοῦ

†Πρωτεῖος, α, ον. Πρωτεύων, πρῶτος.

†Πρωτείρης [πρῶτος, εἴρη], ου (ὁ), (ὠνομάζετο εἰς τὴν Σπάρτην) ὁ εἰκοσαετὴς νέος, (παρβλ. Εἴρην).

Πρωτέκδικος (ὁ), Βυζ. ὁ πρῶτος τῶν ἐκδίκων (ἴδε τὴν λέξ.).

†Πρωτελάτης [πρῶτος, ἐλαύνω], ου (ὁ), Βυζ. ὁ πρῶτος τῶν κωπηλατῶν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ δρομωνίου.

†Πρωτεξαδέλφη (ἡ), θηλ. τοῦ

†Πρωτεξάδελφος (ὁ). ὁ πρῶτος ἐξάδελφος.

Πρωτεργάτης, ου (ὁ), = Πρωτουργὸς, πρωταίτιος.

Πρωτεργάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ προηγ.

†Πρωτεροχὴ (ἡ), = Προτεροχή.

Πρωτεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι πρῶτος, ἔχω τὰ πρωτεῖα· (μὲ γεν. ἐκ γ'. ἢ αἰτ. προθετ. ἢ δοτ. ἐκ δ'.) εἶμαι ἀνώτερός τινος, ὑπερτερῶ, ὑπερέχω. »Ἀρτέμιδος αὐτὸν πρωτεύειν κυνηγεσίαις, « Διόδ.

Πρωτηρότης, ου (ὁ), Π. [πρῶτος, ἀρόω]. ὁ ὀργόνων πρῶτα-πρῶτα ('νωρὶς, πρώϊμα), (ἀντιθ. τῷ Ὀψαρότης).

†Πρωτιστεύω, Μ. εύσω, Ἐπγρφ. ἀντὶ Πρωτεύω, εἶμαι-

Πρώτιστος, η ἢ ος, ον, Π. ὑπερθ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Πρῶτος, πρῶτος πάντων, ὁλόπρωτος. » Πολὺ πρώτιστος, « Ὀμ. » Κατὰ πρώτιστον ὀπωπήν, « αὐτ., ἐκ πρώτης ὄψεως. || (τὸ οὐδ.) Πρώτιστον καὶ Πρώτιστα, ἐπίρ. Τὴν πρώτην (Κατὰ πρώτην) φορὰν, (κοιν.) πρῶτα-πρῶτα. » Ἐμοῦ γὰρ εἰσιόντος ἐς τὴν οἰκίαν πρώτιστα, « Ἀρσφ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Ἐξ οὗ τὰ πρώτισθ' ἑπόμην Ἀγαμέμνονι, « Ὀδ. Λ.

†Πρωτόαλος (ὁ, ἡ), Γλσ. [πρῶτος, ἅλς], = Πρωτόπλοος, πρωτοτάξειδος.

†Πρωτοβαθρέω-ῶ, Μ. ήσω, Γρφ Κάμνω τινὰ πρωτόβαθρον, τῷ δίδω τὴν πρωτοκαθεδρίαν.

Πρωτόβαθρος (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος εἰς τὸ πρῶτον βάθρον (θρονὶ, κάθισμα), ἔχων τὴν πρωτοκαθεδρίαν, προεδρεύων (κυρ. δικαστηρίου).

Πρωτοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. (κατὰ λέξ.) Ῥήγνω πρῶτος· (κυρ. ἐπὶ ἵππου κλπ.) ἀλλάζω τὰ πρῶτα 'δόντια. (ἐπὶ φυτ.) ἀρχίζω νὰ ξεβλασταρόνω (νὰ ἐβγαίνω εἰς τὸν σπόρον, νὰ ξεσαχόνω), [ἐκ τοῦ

Πωτόβολος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ πρῶτος ἢ κατὰ πρῶτον βάλλων (ῥίπτων). (ὅθ. κυρ. ἵππος) ὁ ἐκβάλλων (ἀλλάζων) τοὺς πρώτους ὀδόντας· (ἐπὶ φυτ.) ὁ ἀρχίζων νὰ ξεβλασταρόνῃ (νὰ ἐβγαίνῃ εἰς τὸν σπόρον). 2) (προπαροξ.) ὁ πρῶτος βαλλόμενος (προσβαλλόμενος). »Τέρμονα πρωτόβολον ἁλίῳ, « Εὐρ.

Πρωτόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος τῆς βουλῆς, πρῶτος σύμβουλος.

†Πρωτόγαλα, ακτος (τὸ). τὸ πρῶτον γάλα μετὰ τὴν γένναν, (γρμτ ἐξήγ. τοῦ Πύος).

Πρωτόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ πρώτην φορὰν ὑπανδρευόμενος, ἡ· = Νεόγαμος.

Πρωτογένεθλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πρωτόγονος, πρωτότοκος.

Πρωτογένεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Πρωτογενής.

Πρωτογένειος (ὁ). τοῦ ὁποίου ἐφύτρωσαν ἤδη ἢ ἄρχονται νὰ φυτρόνωσι τὰ πρῶτα γένεια, = Πρῶτον ὑπηνήτης.

Πρωτογενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἢ παραχθεὶς εἰς τὸ εἶναι πρῶτος, πρωτότοκος, πρωτογέννητος.

†Πρωτογέννημα (τὸ), Γρφ. τὸ πρῶτον γέννημα (προϊὸν), αἱ ἀπαρχαὶ τῶν γεννημάτων.

Πρωτογέννητος (ὁ, ἡ), = Πρωτογενής.

Πρωτογεύστης, ου (ὁ), = Προγεύστης. 2) ὁ μονόκερως (διότι, κατὰ τὴν μυθώδη ἰδέαν, πίνει πρῶτος τῶν ἄλλων ζώων, ὡς γλυκαίνων τὸ νερὸν μὲ τὴν προσέγγισιν τοῦ κέρατός του).

Πρωτογέωργος (ὁ). ὁ γεωργῶν ἢ γεωργήσας τι πρῶτος, (μτνμ.) πρωταίτιος.

Πρωτογλυφής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτον ἤδη ἢ πρὸ ὀλίγου πελεκηθεὶς (λαξευθεὶς) διὰ τῆς γλυφίδος.

;Πρωτογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωμοδοτῶν πρῶτος. ||. (οὐσ.) ὁ πρόεδρος τῆς ἐν Ῥώμῃ συγκλήτου (γερουσίας).

Πρωτογονία (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ πρωτογόνου.

Πρωτόγονος (ὁ, ἡ), (παροξ.) = Πρωτότοκος. 2) (προπαροξ.) = Πρωτότοκος· πρωτογέννητος. 3) πρῶτος τὸ γένος, ἀρχαῖος, εὐγενής, (Σοφ. Φιλ. 180).

Πρωτόγραφος (ὁ, ἡ). ὁ γραφεὶς πρῶτος (πρὸ τῶν ἄλλων).

†Πρωτογύναικες (οἱ). οἱ ἔχοντες τὴν πρώτην των γυναῖκα ἤ, = Πρωτόγαμοι, πρωτοπανδρεμμένοι, (παρβλ. Πρωτόποσις).

Πρωτοδαής, έος (ὁ, ἡ), Π. [πρῶτος, διδάσκω]. ὁ πρῶτος ἢ πρώτην ἤδη φορὰν μαθών τι, πρωτόπειρος, ἀρχάριος.

Πρωτοδότης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος δοτὴρ (χορηγός).

Πρωτόδοτος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -δότως Ὁ πρῶτος (ἐν πρώτοις) δοθείς.

Πρωτοδρομία (ἡ). ὁ πρῶτος δρόμος (τῶν ἵππων εἰς τὸ ἱπποδρόμιον;).

Πρωτοεδρία (ἡ), = Προεδρία.

Πρωτόζευκτος καὶ

Πρωτόζυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ πρώτην ἤδη φορὰν ζευχθεὶς (καὶ μτφορ. συζευχθεὶς), πρωτόπειρος τοῦ ζυγοῦ, πρωτοπανδρεμμένος

Πρωτοθεράπων, οντος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν θεραπόντων (ὑπηρετῶν).

Πρωτόθετος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος τεθεὶς (παραχθεὶς), πρωτόγονος. » Ἀδὰμ ὁ πρωτόθετος, « Εὐς, = Πρωτόκτιστος. ||. (οὐσ.) Πρωτόθετον (τὸ), Γρμτ. τὸ πρωτότυπον θεματικὸν (ἡ πρώτη ῥίζα) λέξεως.

Πρωτοθέτως, ἐπίρ. Ὡς πρωτόθετος, πρωτοτύπως.

†Πρωτοθοινία (ἡ). ἡ ἐν ταῖς θοίναις (εὐωχίαις) προτίμησις, τὸ νὰ λαμβάνῃ τις χάριν τιμῆς τὸ πρῶτον κομμάτι εἰς τὸ τραπέζι.

†Πρωτόθρονες (οἱ), Π. (ἀδκμ.) ἀντὶ Πρωτόθρονοι, πλθ. τοῦ-

Πρωτόθρονος (ὁ, ἡ). ὁ καθήμενος εἰς τὸν πρῶτον θρόνον, ἔχων τὴν πρωτοκαθεδρίαν, προεδρεύων τῶν συνθρόνων του.

Πρωτόθροος-ους (ὁ, ἡ), Π. πρῶτος ἢ πρὸ τοῦ θροῶν (ὁμιλῶν), ὁ πρώτην ἤδη φορὰν ἀκουόμενος· προφητικός.

†Πρωτοθύτης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν ἱερέων, πρωτοπαππᾶς.

Πρωτόθυτος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος θυσιασθεὶς, Πρωτόσφακτος.

†Πρωτοκαθεδρία (ἡ), Ἐκκλησ. ἀντὶ Προεδρία, Πρωτοκλισία.

†Πρωτοκήριος (ὁ, ἡ), (ἐξελλην. τοῦ Λτν. primicerius), ὁ πρῶτος καταγεγραμμένος ἐπὶ τοῦ κηρωτοῦ πίνακος, πρῶτος τοῦ καταλόγου, πρωτέγγραφος, (ὅθ. τὸ Βυζ. ὀφφίκιον) Πριμικήριος.

†Πρωτοκῆρυξ, υκος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν κηρύκων (τῶν ἱεροκηρύκων, τῶν Ἀποστόλων).

;Πρωτοκλήσια (τὰ), [πρ. καλέω]. τὰ (ἄλλ.) Ἀνακλητήρια (ἡ ἀναγόρευσις τοῦ ἡλικιωθέντος) βασιλέως, (ἄλλ. ἀνγν. Πρωτοκλίσια καὶ ὁ Grotius Πρωτοκούρια).

Πρωτόκλητος (ὁ, ἡ). ὁ κληθεὶς (καλεσθεὶς) πρῶτος τῶν ἄλλων, πρωτοκαλεσμένος.

Πρωτοκλισία (ἡ), [πρ. κλίνω]. ἡ πρώτη θέσις (κυρ. εἰς τὴν τράπεζαν), πρωτοκαθεδρία.

;Πρωτοκλίσια (τὰ), ἴδε Πρωτοκλήσια.

†Πρωτόκολλον (τὸ). (κυρ.) τὸ πρῶτον φύλλον (τοῦ κολλητοῦ χάρτου, παπύρου) τὸ ὁπ. περιέχει τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἑπομένων· (ἰδιαιτ.) κατάστιχον πρόχειρον, σημειωματάριον.

†Πρωτοκόμης, ου (ὁ). ὁ πρῶτον ἤδη κομῶν.

;Πρωτοκόμιον (τὸ), = Προκόμιον. 2) = Προνόμιον, (καὶ τότε ἴσ. διορθ. Πρωτονόμιον).

†Πρωτόκοσμος (ὁ). ὁ πρῶτος ἄρχων (ἴδε Κοσμέω) εἰς τὴν Κρήτην.

Πρωτοκουρία (ἡ). τὸ πρῶτον κούρευμα τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς (κυρ. εἰς σημεῖον πένθους), [ἐκ τοῦ

Πρωτόκουρος (ὁ, ἡ). ὁ πρώτην φορὰν κουρευθείς. »Πόα —, « Ἀρστ.

†Πρωτοκτίστης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος κτίστης (δημιουργός).

Πρωτόκτιστος καὶ Πρωτόκτιτος (ὁ, ἡ). ὁ κτισθεὶς (δημιουργηθεὶς) πρῶτος (πρὸ τῶν ἄλλων).

Πρωτόκτονος (ὁ, ἡ). ;(παροξ.) ὁ πρῶτος κτείνας (φονεύσας), ὁ πρῶτος φονεὺς, (καθὼς π. χ. ὁ Καΐν). 2) (προπαροξ.) ὁ πρῶτος φονευθείς.

Πρωτοκύμων [πρ. κυέω, κῦμα], ονος (ὁ, ἡ). ὁ πρώτην φορὰν κυοφορῶν (ἔγκυος), (μτφορ.) πρωτόπειρος. »Ἔρωτος —, « Ἀχλ. Τάτ.

Πρωτοκύων, ονος (ὁ), Κωμ. ὁ πρῶτος τῶν κυνῶν (τῶν Κυνικῶν φιλοσόφων).

†Πρωτοκωμήτης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν κωμητῶν, πρόκριτος κώμης.

Πρωτόλειον (τὸ) καὶ (συχνότ. πλθ.) Πρωτόλεια (τὰ), αἱ ἀπαρχαὶ τῆς λείας, τὰ πρῶτα λάφυρα, (ἐν γέν.) τὰ ἀκροθίνια (κυρ. καὶ μτφορ.), (Γαλλ.) les prémices. » Ἐν κυνηγεσίοις πρωτόλεια τῷ πρώτως βαλόντι δίδοται, « Σχλ. » Τὰ πρωτόλεια τῶν ἐμαυτοῦ σώφρων, « Ἰσλ. (καὶ ἐν εἴδει ἐπιρ.) »Τῶν σῶν γονάτων πρωτόλεια θιγγάνω, « Εὐρ., (συγχ. τῷ Προτέλεια).

Πρωτολεχής [πρ. λέχος], έος (ἡ), = Πρωτοτόκος.

Πρωτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ὁμιλῶ [κυρ. δὲ] Δικηγορῶ ἢ Δημηγορῶ [καὶ ἐπὶ θεάτρ.] Ὑποκρίνομαι) πρῶτος, (παρβλ.) Πρωταγωνιστέω.

Πρωτολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἀγόρευσις ἢ παράστασις τοῦ πρωτολογοῦντος (ῥήτορος ἢ ὑποκριτοῦ), ἀρχὴ (προοίμιον) ὁμιλίας, πρόλογος (;).

†Πρωτολογικός, ή, όν. Πρωτολογοῦντος ἴδιος.

†Πρωτολογικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πρωτολογίας.

Πρωτολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν (κυρ. δὲ δικηγορῶν ἢ ὑποκρινόμενος εἰς τὸ θέατρον) πρῶτος, (ἄλλ.) Πρωταγωνιστής, (παρβλ. Δευτερολόγος).

Πρωτολοχία (ἡ). ὁ πρῶτος λόχος ἢ ἡ πρώτη σειρὰ τοῦ λόχου, τὸ (ἄλλ.) Μῆκος τῆς φάλαγγος.

Πρωτομάγειρος (ὁ). ὁ πρῶτος τῶν μαγείρων, ἀρχιμάγειρος,

Πρωτόμαντις, εως (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρῶτος (ἀρχαιότατος) μάντις.

Πρωτομάρτυρ (-μάρτυς), υρος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος μαρτυρήσας ὑπὲρ Χριστοῦ, ὁ πρῶτος τῶν ἁγίων Μαρτύρων.

Πρωτόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος πρῶτος (μεταξὺ τῶν πρώτων, τῶν προμάχων).

Πρωτομήτωρ, ορος (ἡ). ἡ πρώτη μήτηρ (τοῦ ἀνθρωπίνου γένους).

Πρωτόμισθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρῶτος λαμβάνων μισθὸν (ὑπηρετῶν ἐπὶ μισθῷ).

Πρωτόμορος (ὁ, ἡ), Π. [πρ. μόρος]. ὁ πρῶτος ἀποθανὼν ἢ δυστυχήσας.

Πρωτομύστης, ου (ὁ). ὁ μυηθεὶς (κατηχηθεὶς εἰς τὰ μυστήρια) πρῶτος ἢ πρώτην φοράν· (συνκδχ.) πρωτόπειρος.

†Πρωτόνεως, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἐμβαίνων πρῶτος ἢ πρώτην φορὰν εἰς καράβι (ναῦν).

Πρωτόννοια (ἡ). ἡ πρώτη (ἀρχικὴ) ἔννοια.

Πρωτονύμφευτος καὶ Πρωτόνυμφος (ὁ, ἡ). ὁ πρώτην φορὰν νυμφευθεὶς, πρωτόγαμος ἢ· νεόγαμος.

Πρωτοπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [πρ. πήγνυμι]. ὁ πρώτην φορὰν κατασκευασθεὶς, καινουργιοφθειασμένος. »Δίφρος (» Ἄμαξα) —,« Ὅμ.

Πρωτοπάθεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Πρωτοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πρώτην ἤδη φορὰν αἰσθάνομαι πάθος τι, [ἐκ τοῦ

Πρωτοπαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ δοκιμάζων πρώτην ἤδη φορὰν πάθος ἢ αἴσθημά τι, πρωτόπειρος πάθους.

Πρωτοπαθῶς, ἐπίῤ. Ὡς πρωτοπαθής.

;Πρωτόπαλος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος παλαιςής.

Πρωτόπαππος (ὁ), = Πρόπαππος.

†Πρωτοπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος πατὴρ, προπάτωρ, ἀρχηγὸς πατριᾶς.

;Πρωτόπειρα καὶ

†Πρωτοπειρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνε τις-

Πρωτόπειρος (ὁ, ἡ). ὁ λαμβάνων πρῶτον ἤδη πεῖραν (δοκιμὴν) τινος πράγματος, ἀρχάριος.

Πρωτοπήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [πρ. πῆμα]. πρωταίτιος βλάβης.

†Πρωτόπλασις, εως (ἡ), Συλ. ἡ πρώτη πλάσις· τὸ πρότυπον, τὸ σχέδιον.

;Πρωτοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος πλάστης (δημιουργὸς), προσχεδιαστής.

Πρωτόπλαστος (ὁ, ἡ). ὁ πλασθεὶς (δημιουργηθεὶς) πρῶτος. »Ὁ πρωτόπλαστος,« Ἐκκλησ., ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὁ Ἀδάμ.

Πρωτόπλοια (ἡ). πρῶτος πλοῦς, πρῶτον ταξείδι, [ἐκ τοῦ

Πρωτόπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων ἢ (;) πλεόμενος πρώτην ἤδη φορὰν, πρωτοταξείδος, (μτφορ.) πρωτόπειρος. »Νεότης,« Ἐπγρ. 2) (εἰς τὸν Ξεν. Ἑλλ. Ε'. ά, 27) = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Πρόπλους.

Πρωτόπολις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πρῶτος τῆς πόλεως ἢ τῆς πολιτείας. »Τύχη —,« Πίνδ., ἡ ἀποτελοῦσα τὸ πρῶτον (οὐσιωδέςερον) μέρος τῆς πόλεως ἢ, προάγουσα τὴν πόλιν. »Τύρος ἡ —,« Νόνν., ἡ μητρόπολις.

†Πρωτοπολῖται (οἱ). οἱ πρῶτοι (προὔχοντες, πρόκριτοι) τῶν πολιτῶν.

Πρωτοπορεία ἡ (ὀρθότ.) Πρωτοπορία (ἡ). τὸ δικαίωμα ἢ ἡ προτίμησις τοῦ προπορεύεσθαι, (Γαλλ.) l'honneur du pas. 2) ἡ προφυλακὴ (l'avant-garde) ςρατοῦ, [ἐκ τοῦ

Πρωτοπόρος (ὁ, ἡ). ὁ πορευόμενος πρῶτος (πρὸ τῶν ἄλλων). 2) (πθ.) διὰ τοῦ ὁποίου περνᾷ (διαβαίνει) τις πρώτην φοράν· (μτφορ.) πρωτόπειρος.

Πρωτόποσις, εως (ἡ), Π. [πρ. πόσις]. ἡ ὑπανδρευθεῖσα πρώτην φορὰν (ἔχουσα τὸν πρῶτόν της ἄνδρα ἀκόμη), πρωτόγαμος.

Πρωτοπραξία (ἡ). τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ εἰσπράττῃ τις πρῶτος τὰ χρήματά του, προτίμησις δανειςοῦ παρὰ τοὺς ἄλλους εἰς τὴν εἴσπραξιν τῶν ὀφειλομένων.

Πρωτόῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὴν ῥίζαν (τὴν πρώτην αἰτίαν) τῆς καταγωγῆς του.

Πρωτόῤῥυτος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτον ἢ ἀπὸ τῆς πρώτης πηγῆς ῥέων, (παρβλ.) Αὐτόῤῥυτος

†Πρωτὸς, ἡ, ὸν, = Πεπρωμένος.

Πρῶτος [πρὸ], η, ον. Ὁ πρὸ τῶν ἄλλων (ἢ κατὰ τὴν ἀριθμητ. ἢ κατὰ τὴν χρονολογικὴν ἢ [μτφορ.] κατὰ τὴν κοινωνικὴν τάξιν), προέχων, προϊστάμενος, ἀνώτερος, πρόκριτος κτλ., (ἐνίοτε) ἀντὶ Πρότερος. »Τῷ πρώτῳ μὲν τρίποδα θῆκε, τῷ δευτέρῳ δὲ ἵππον, τῷ τρίτῳ λέβητα κτλ.,« Ἰλ. Ψ. »Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος,« Γρφ. »Τὸ πρῶτον ψυχρὸν,« Φλσφ., τὸ στοιχεῖον τοῦ ψυχροῦ. »Περὶ πρῶτον ὕπνον,« Θχ. »Ἐπιβὰς ἐπὶ τὸ πρῶτον ἀναγόμενον πλοῖον ἐς τὴν Ἑλλάδα,« Ξεν. (καὶ μὲ γεν.) »Οὔτε πρῶτός τις ἀνέβη Κάτωνος οὔτε ὕστερος ἀπῆλθε,« Πλ. »Πρῶτος τῶν ἐν τῇ πόλει,« Λξ. »Πρῶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν,« Θκρ. »Τῇ πρώτῃ τῶν ἡμερέων,« Ἡρ. »Οἱ πρῶτοί μου ταῦτα ἀνιχνεύσαντες,« Αἰλ., οἱ πρὸ ἐμοῦ. (καὶ μὲ ἐπιτατ.) »Τὸν δὲ πολὺ πρώτη εἶδεν τροφὸς Εὐρύκλεια,« Ὀδ. Ρ. (καὶ ἐν εἴδει ἐπιῤῥ.) »Αἰνείας μὲν πρῶτος ἀκόντισεν,« Ἰλ. Ν. (πλθ.) »Πρῶτοι,« Ὅμ., Ἡσ., οἱ προτεταγμένοι τοῦ στρατοῦ, οἱ πρόμαχοι. (καὶ παραλλ.) »Πρώτοισιν ἐνὶ προμάχοισιν,« Ὀδ. Σ. »Ἐν πρώτῃσι θύρῃσιν,« Ἰλ. Χ., ἐν ταῖς προθύροις. »Τὰ πρῶτα φέρεσθαι,« Λν., τὰ πρωτεῖα. »Τῶν Αἰγινητέων τὰ πρῶτα,« Ἡρ., ἀντὶ Οἱ πρῶτοι (πρόκριτοι). »Μηχανικῶν ὧν τὰ πρῶτα,« Λκ. »Ἔστι τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας,« Ἀρςφ. ‖. (συχνότ. τὸ οὐδ. ἐλλ. προθ.) Πρῶτον καὶ Πρῶτα (καὶ ἐνάρθρ.) »Τὸ πρῶτον, Τὰ πρῶτα ἢ (ὀρθότ.) Τοπρῶτον, Ταπρῶτα, (καὶ προθετ.) »Ἐν πρώτοις, (καὶ θηλ.) »Τὴν πρώτην (ἐνν. ὥραν ἢ ὁδὸν), ἐπίῤ. Τὴν πρώτην φορὰν, κατ' ἀρχάς· πρῶτα καὶ ἀρχή. (μετὰ δὲ τὰ ἀναφορ. καὶ τὸ Ἐπεὶ, Π.) ὅταν (ἀφ' οὗ, εὐθὺς ὅπου) μιᾷ φορᾷ. »Πρῶτον μέν.. δεύτερον αὖ,« Ὅμ., (ἢ) »Πρῶτα μέν.. αὐτὰρ ἔπειτα,« αὐτ. »Πρῶτόν τε καὶ ὕστερον,« Ἡσ. »Τὸ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβὼν, μετὰ ταῦτα Πύδναν, πάλιν Ποτίδαιαν, Μεθώνην αὖθις, εἶτα.. μετὰ ταῦτα κτλ.,« Δμ. »Καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ παῖδες ἔσκωπτον αὐτὸν,« Ξεν. »Εἶπον τότ' εὐθὺς, ὅτε πρῶτον εἶδον τουτονὶ,« Δμ. »Τοιαῦτα μέμνημαι αὐτῇ τὰ πρῶτα διαλεχθεὶς.« Ξεν. »Ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιησάμενος αὐτοὺς τὴν πρώτην εἶναι,« Ἡρ. »Τήν γε πρώτην μὴ βιάζεσθαι,« Λκ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) »Ὁππότε κε πρῶτον πελάσῃς,« Ὀδ. Λ., εὐθὺς ὁποῦ μιᾷ φορᾷ. »Ἐπειδὴ πρῶτον ἐγείνατο,« Ὀδ. Δ., ἀφ' οὗ μιᾷ φορᾷ. (καὶ ἐπιφερομένου τοῦ Ἤ, ἀντὶ τοῦ πρότερον). »Οὐ πρῶτον αὐτὴν ἀπέκτειναν πρὶν ἢ ἀπεκύησεν,« Αἰλ.

†Πρωτοσέληνος (ὁ, ἡ), = Προσέληνος. ‖. (οὐσ. θηλ. καὶ οὐδ.) ἡ πρώτη τῆς σελήνης (τοῦ μηνὸς), ἡ νουμηνία.

Πρωτόσπόρος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ σπείρας (καὶ μτνμ. δοὺς τὰς ἀρχὰς τῆς γενέσεως) πρῶτος· (μτφορ.) πρωτουργὸς, πρωταίτιος. 2) (προπαροξ.) ὅςτις ἐσπάρη (καὶ μτνμ. ἐγεννήθη ἢ παρήχθη) πρῶτος, πρωτογέννητος.

Πρωτόσταχτος (ὁ, ἡ). ὁ στάζων πρῶτος. ‖. (οὐσ.) Πρωτόσταχτος (ἡ), (ἐνν. κονία) καὶ Πρωτόσταχτον (τὸ), τὸ πρῶτον νερὸν τῆς θολόσταχτης.

†Πρωτοστασία (ἡ) καὶ

Πρωτοστάσιον (τὸ). ἡ πρώτη θέσις, τὸ πρωτεῖον (ὁ βαθμὸς) τοῦ πρωτοστάτου.

Πρωτοστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέκω εἰς τὴν πρώτην θέσιν, προΐσταμαι ὡς-

Πρωτοστάτης, ου (ὁ). ὁ στεκόμενος εἰς τὴν πρώτην θέσιν (κυρ. εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τοῦ λόχου, εἰς τὸ μέτωπον τῆς φάλαγγος), (ἐν γέν.) ἀρχηγὸς, πρῶτος, κορυφαῖος.

†Πρωτοστράτηγος (ὁ), = Ἀρχιστράτηγος.

†Πρωτοσύμβουλος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος τῶν συμβούλων (τοῦ συμβουλίου).

Πρωτοσύστατος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος συςηθεὶς (ὀργανισθείς).

Πρωτόσφακτος (ὁ, ἡ). ὁ σφαγεὶς πρῶτος, πρωτόθυτος.

†Πρωτοσχεδὴς, έος καὶ

†Πρωτοσχέδιος (ὁ, ἡ). ὁ σχεδιασθεὶς πρῶτος (πρώτην φοράν). »Βίβλος —,« Τζ., ἡ μή πω διορθωθεῖσα καὶ ἀντιγραφεῖσα.

;Πρωτοταγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ τεταγμένος πρῶτος (ἐπέχων τὴν πρώτην τάξιν).

Πρωτοταγῶς, ἐπίῤ. Ἐν πρώτοις.

Πρωτοτακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατέχω τὴν πρώτην τάξιν.

Πρωτότμητος (ὁ, ἡ). ὁ τμηθεὶς πρῶτος (ἐν εἴδει ἀπαρχῆς).

Πρωτοτοκεῖα (τὰ). τὰ δικαιώματα (τὰ πρωτεῖα) τοῦ πρωτοτόκου, (Γαλλ.) droit d'aînesse.

†Πρωτοτοκεύω, Μ. εύσω. Γρφ. Δίδω τὰ πρωτοτοκεῖα εἴς τινα.

Πρωτοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ πρώτην φορὰν (ὡς πρωτοτόκος).

†Πρωτοτοκία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ ἢ τὸ δικαίωμα τοῦ πρωτοτόκου.

†Πρωτοτόκια (τὰ), = Πρωτοτοκεῖα.

Πρωτοτόκος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ἡ πρώτην ἤδη φορὰν τίκτουσα (γεννῶσα), (κοιν.) πρωτάρα, πρωτορά. 2) (προπαροξ.) ὁ γεννηθεὶς πρῶτος (πρὸ τῶν ἄλλων τέκνων).

Πρωτοτομέω-ῶ, Π. ήσω. Κόπτω τι πρώτην φορὰν ἢ πρῶτα-πρῶτα, [ἐκ τοῦ

Πρωτότομος (ὁ, ἡ), [πρ. τέμνω]. κομμένος (κλαδεμμένος) πρώτην φορὰν ἢ πρῶτα-πρῶτα. »Κράμβης πρωτότομον,« Ἐπγρ., τὸ κορφοβλάσταρον.

Πρωτότρόφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ τρέφων πρώτην φορὰν τέκνα (γεννήματα), καὶ 2) (προπαροξ.) ὁ πρῶτος (πρὸ τῶν ἄλλων) τραφεὶς, (ἐπμ.) = Πρωτότόκος.

†Πρωτοτυπία (ἡ), Γρμτ. ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ πρωτοτύπου.

Πρωτότυπος (ὁ, ἡ). ὁ τυπωθεὶς (σχηματισθεὶς) πρῶτος καὶ χρησιμεύων ὡς ‖. (οὐσ.) Πρωτότυπον (τὸ), ὁ πρῶτος τύπος (τὸ ἀρχέτυπον) κατὰ μίμησιν τοῦ ὁποίου μορφόνονται ἔπειτα ἄλλα ὅμοια ἀντίτυπα, (Γαλλ.) modèle primitif, original· (γρμτ.) ἡ πρώτη (ῥιζικὴ) λέξις ἀπὸ τῆς ὁποίας σχηματίζονται ἄλλαι παράγωγοι.

Πρωτοτύπως, ἐπίῤ. Κατὰ τὸν πρῶτον (ἀρχικὸν) τύπον, ὡς πρωτότυπον.

Πρωτοΰπνιον (τὸ), εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ Πρωθύπνιον.

Πρωτουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτος εἰς ἔργον τι, ἐνεργῶν πρῶτός τι, πρωταίτιος ἔργου τινός. »Δύναμις (»Αἰτία) —,« Κλμ., Ἰυλ.

Πρωτοφαὴς [πρ. φάος], έος (ὁ, ἡ). ὁ πρῶτον ἤδη λάμπων (φέγγων), ἀρχίζων πρώτην φορὰν νὰ φέγγῃ. »Σελήνη —,« Σδ., ἡ νέα.

†Πρωτοφάνεια (ἡ). ἡ πρώτη ἐμφάνισις, [ἐκ τοῦ

†Πρωτοφανὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -φανῶς. Ὁ πρώτην φορὰν ἢ πρῶτος τῶν ἄλλων φαινόμενος· καινοφανής.

†Πρωτοφόνος (ὁ, ἡ), = Πρωτοκτόνος.

Πρωτοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ) τι πρῶτος ἢ μεταξὺ τῶν πρώτων. 2) καρποφορῶ πρώτην φοράν. 3) (εἰς τὸν Ἀθ. ΙΓ', 565) ἐσφαλμ., κατά τινας, ἀντὶ Πτορθοφορέω.

Πρωτοφόρημα (τὸ). τὸ προϊὸν τῆς πρώτης καρποφορίας, οἱ πρωτοφανήσιμοι καρποὶ, αἱ ἀπαρχαί.

Πρωτοφυὴς, έος καὶ

Πρωτόφυτος (ὁ, ἡ). ὁ φυτρώσας (καὶ μτνμ. γεννηθεὶς) πρῶτος. »Παῖς —,« Κ. Μανασσ.

Πρωτόχνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀκόμη τὸν πρῶτον χνοῦν (τὸ πρῶτον χνοῦδι) τῶν γενείων.

†Πρωτόχρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τῶν πρώτων (ἀρχαιοτάτων) χρόνων, ἢ· ὁ περὶ τοὺς πρώτους ἀκόμη τῆς ἡλικίας χρόνους, νέος.

Πρωτόχυτος (ὁ, ἡ). ὁ χυθεὶς πρῶτος ἢ πρώτην φοράν. »Οἶνος —,« Ἐπγρ., = Πρόχυμα.

Πρώτως, ἐπίῤ. Ἐν πρώτοις, κατὰ πρῶτον· πρὸ πάντων, ἐξαιρέτως· εἰς τὴν πρώτην (ἀρχικὴν) κατάςασιν τοῦ πράγματος. »Τὸ πρώτως ψυχρὸν,« Φλσφ., τὸ στοιχεῖον τοῦ ψυχροῦ. (οἱ Ἀττικοὶ ἀποδοκιμάζουσι τὴν λέξιν. »Οὐδὲ γὰρ δευτέρως καὶ τρίτως φαμὲν,« λέγει ὁ Φρύνιχ.).

Πρωὐδᾶν, Ἀττ. (κατὰ συναίρ. καὶ κρσ.) ἀντὶ Προαυδᾶν).

Πρώων, ονος (ὁ), Π. ἀντὶ Πρών.

Πταίην, ἀόρ. 6'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἵπταμαι.

Πταίρω [ὀνμτπ.], Μ. πταρῶ (ἀόρ. Ἔπταρα καὶ 6'. [εὐχρηςότ.] Ἔπταρον), = Πτάρνυμαι, πταρμίζομαι· (μτνμ. ἐπὶ λύχνου) σπινθηρίζω μὲ κρότον, κάμνω τσίρ-τσίρ.

Πταῖσμα (τὸ). σκόνταμα· (μτνμ.) δυστύχημα· ἀποτυχία (κυρ. εἰς τὸν πόλεμον)· (ἐν γέν.) σφάλμα, λάθος, φταίξιμον. »Τὸν ἁμαρτόντα χρῆσθαι τοῖς πταίσμασι διδάγμασι,« Πλ.

Πταισμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πταῖσμα.

Πταιστὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑποκείμενος εἰς πταῖσμα, ὄχι ἄπταιστος. »Ἡ τέχνη πταιστὴ,« Ἱππκρ. »Τὸ πταιστὸν τῆς ἀνθρώπου φύσεως,« Εὐς.

Πταίω [συγγ. τῷ Πίπτω], Μ. πταίσω (πρκ. Ἔπταικα καὶ πθ. Ἔπταισμαι κτλ.). Κτυπῶ (τὸ πόδι μου) πουθενὰ, σκοντάπτω, Προσκόπτω. (μτφορ.) κάμνω λάθος (σφάλμα), (κοιν.) φταίγω· ἀποτυγχάνω· (σπν. μτβτ.) κάμνω τινὰ νὰ ἀποτύχῃ, (Γαλλ.) frustrer. »Μὴ πολλάκις πρὸς τὸν αὐτὸν λίθον πταίειν,« Παροιμ. (καὶ μτνμ.) »Διατί τῶν μεθυόντων ἡ γλῶττα πταίει;« Ἀρςτ. (καὶ μτφορ.) »Διεπολέμει πρὸς αὐτοὺς, τοτὲ μὲν κατορθῶν, τοτὲ δὲ πταίων,« Στρβ. (καὶ προθετ.) »Μὴ περὶ Μαρδονίῳ πταίσῃ ἡ Ἑλλὰς,« Ἡρ., δυστυχήσῃ. »Ὅστις ὅλον τὸν νόμον τηρήσῃ, πταίσῃ δὲ ἐν ἑνὶ, γέγονε πάντων ἔνοχος,« Γρφ. (καὶ μὲ γεν.) »Πταίων τῆς ἐλπίδος, ἀθύμως διέκειτο,« Ἡρωδ. (καὶ προθετ. ὡς πθ.) »Ἐπταικότας ὑπὸ Κλεομένους τῇ πατρίδι,« Πλβ. (καὶ πθ.) »Πταίεσθαι τὸ ἀληθὲς αὐτοῖς εἴωθεν,« Αἰλ., δὲν εὑρίσκουν (τοὺς διαφεύγει) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ ἀληθές. (καὶ κατὰ μτχ.) »Τὰ πταισθέντα,« Λξ., τὰ πταίσματα· αἱ ἀποτυχίαι.

Πτακάλα (ἡ), ἴδε Κάννη.

†Πτακὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Πτὰξ, (ὅθ.

†Πτακισμὸς (ὁ). φόβος, δειλία, (κατὰ λέξ.) ζάρωμα ἀπὸ φόβον.

†Πτακωρέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ Πτήσσω.

Πτάμενος, η, ον, μσ. ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Ἵπταμα.

Πτανὸς, ά, όν, Δ. ἀντὶ Πτηνός.

Πτὰξ, ακὸς (ὁ καὶ ἡ), Π. [πτήσσω]. δειλὸς, (κατὰ λέξ.) ζαρόνων ἀπὸ φόβον, (παρβλ. Πτὼξ).

Πταρμικὸς, ἡ, όν. Ὁ κινῶν (διεγείρων) πταρμὸν, (Γαλλ.) sternutatoire, (ὅθ. ‖. οὐσ.) Πταρμικὴ (ἡ), (ἐνν. πόα ἢ ῥίζα), εἶδ. φυτοῦ (πύρεθρον).

Πταρμὸς (ὁ), τὸ πταίρειν (πτάρνυσθαι), φτάρμισμα καὶ φτέρνισμα. »Τὸν πταρμὸν θεὸν (δηλ. οἰωνὸν θεῖον) ἡγούμεθα,« Ἀρςτ. »Πταρμόν τ' ὄρνιθα καλεῖτε,« Ἀρςφ.

Πτάρνυμαι [πταίρω] Μ. πταρήσομαι. Πταρμίζομαι, φτερνίζομαι, (Γαλλ.) éternuer. »Οὐ λέγει, Ζεῦ σῶσον, ἐὰν πτάρῃ,« Ἐπγρ.

Πταρτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πταρμιζόμενος συχνὰ ἢ δυνατά. 2) ὁ συντελῶν πρὸς τοῦτο, = Πταρμικός.

Πτάτο, Π. ἀντὶ Ἔπτατο, γ'. ἑν. προσ. τοῦ μσ. ἀόρ. 6'. τοῦ Ἵπταμαι.

Πτέλας [;], ου (ὁ), σπν. ὁ ἀγριόχοιρος.

Πτελέα (ἡ), εἶδ. δένδρου, (κοιν.) φτελῆά, (Τουρκ.) καρὰ ἀγάτσι, (Γαλλ.) orme.

Πτελέϊνος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ξύλον πτελέας.

Πτελεώδης, εος (ὁ, ὁ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς πτελέας, ὅμοιος μὲ πτελέαν.

Πτελεὼν, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ πτελέας, δάσος πτελεῶν.

†Πτέλος (ὁ), = Πτέλας.

Πτέρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ πτερά. »Ῥιπὶς —,« Ἐπγρ. 2) Κωμ. ἀντὶ Πτερωτὸς, (Ἀρςφ. Ὄρν. 903). 3) καμωμένος ἀπὸ πτέριν(;). »Ναὸς —,« (ὁ πρῶτος οἰκοδομηθεὶς εἰς τοὺς Δελφοὺς, ἴδε τὸν Στρβ.).

Πτερὶς, ιδος ἢ ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα ὁμοιάζουν, κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ Θκρ. πτερὰ στρουθοκαμήλου), (κοιν.) φτέρη. »Νυμφαία πτέρις,« Δσκρ. ἡ Θηλυπτερὶς ἢ Δρυοπτερίς.

Πτερίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πτερὸν, πτεράκι.

†Πτέρισμα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πτερύγισμα.

Πτέρνα καὶ (Ἰων.) Πτέρνη [πείρω, πέρας], ης (ἡ). (κυρ.) τὸ ὄπισθεν κατώτατον μέρος τοῦ ποδὸς (τὸ μετὰ τοὺς ἀστραγάλους), (συνήθ.) ἡ φτέρνα, ἡ πατοῦνα· (ὅθ. μτνμ.) τὸ ὑποκάτω δέρμα (τὸ 'χνάρι) τοῦ ὑποδήματος, (παρβλ.) Πέλμα. (ὅθ.) = Ἴχνος. (ἐπὶ διαφόρ. πραγμ.) τὸ κατώτατον μέρος, ἡ βάσις, ἡ κρηπὶς (ὄρους, κτιρίου κτλ.)· (ἰδιαιτ.) τὸ κάτω μέρος τοῦ ἱστοῦ ὅ,που ἐμβαίνει εἰς τὸν ληνόν. 2) (Γρφ.) ἀντὶ Πτέρνισμα. 3) (ἐνίοτε) = Πέρνα, χοιρομέρι. »Οὐ τόμος ἐκ πτέρνης,« Ὅμ., (ὅθεν καὶ ὁ Πτερνογλύφος, ὄνομα μυὸς, κτλ.).

Πτερνίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ τὴν πτέρναν ἢ μὲ τὸν πτερνιστῆρα, λακτίζω, πεδικλόνω, συμποδίζω· (μτφορ.) ἀπατῶ, ὑποσκελίζω, (Γαλλ.) supplanter. 2) (Γλσ.) βάλλω καινούργια 'χνάρια (πέλματα) εἰς τὸ ὑπόδημα.

†Πτέρνιξ, ικος (ὁ). τὸ κοτσάνι (τὸ γουλὶ) τῆς ἀγκινάρας.

Πτερνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πτέρνα (3).

†Πτερνὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Πτέρνα, (ἰδιαιτ. μτνμ.) ὁ πάτος ἀγγείου (λεκανίδος κτλ.).

;Πτέρνις, ιδος (ὁ), εἶδ. ὀρνέου (ἱέρακος), (ἄλλ. Μέρμνης), (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πέρκνης, ἴδε Περκνόπτερος).

Πτέρνισμα (τὸ) καὶ

Πτερνισμὸς (ὁ), τὸ πτερνίζειν, λακτισμὸς, (μτφορ.) ὑποσκελισμὸς, ἀπάτη.

;Πτερνιστὴρ, Π. ἀντὶ-

Πτερνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πτερνίζων (λακτίζων, ὑποσκελίζων κτλ.), ἀπειθὴς ἢ ἀπατεὼν, (κοιν.) μαριόλος, παιγνιδιάρης. »Τὸ Ἰακὼβ δὲ πτερνιστὴς καθ' Ἕλληνας σημαίνει,« Τζ.

Πτερνοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ πατῶν δυνατώτερα πρὸς τὸ μέρος τῆς πτέρνας, εἶμαι-

Πτερνοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (πατῶν) μᾶλλον πρὸς τὸ μέρος τῆς πτέρνας, περιπατῶν βαρειά.

Πτερνογλύφος (ὁ). ὁ γλύφων (κάμνων τρύπαν μέσα εἰς) τὰς πτέρνας (τὰ χοιρομέρια), (Κωμ. ἐπίθ. ποντικοῦ εἰς τὴν Βτρχμχ.).

Πτερνοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Θορυβῶ κτυπῶν (κόπτων) ταῖς πτέρναις μου κατὰ γῆς εἰς τὸ θέατρον πρὸς ἔνδειξιν δυσαρεσκείας ἐναντίον ἀνεπιτηδείου ὑποκριτοῦ, (ἰσοδυναμ. τῷ) σφυρίζω.

Πτερνοκοπὶς, ίδος (ἡ). κοπὶς μάχαιρα διὰ τὰς πτέρνας (τὰ χοιρομέρια) Κωμ. ἐπίθ. παρασίτου).

Πτερνοτρώκτης, ου καὶ

Πτερνοφάγος (ὁ). ὁ τρώγων τὰς πτέρνας (τὰ χοιρομέρια), ἴδε Πτερνογλύφος.

Πτεροβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαίνων (κινούμενος) μὲ πτερὰ, (καὶ μτνμ. ἐπὶ πλοίου) ἀρμενίζων μὲ πανιά.

Πτεροβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβάλλω πτερὰ, πτεροφυέω.

Πτεροδόνητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τῶν πτερῶν κινούμενος.

Πτεροδρομία (ἡ), Π. τὸ νὰ τρέχῃ τις μὲ πτερὰ ('σὰν πουλί), πέταγμα.

Πτεροείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [πτερὸν, εἷμα]. ἐνδυμένος μὲ πτερὰ, πτερωτός.

Πτερόεις, εσσα καὶ (κρσ.) οῦσσα, εν, Π. ὁ ἔχων πτερὰ, πτερωτός· (συνκδχ.) ταχὺς· όρμητικὸς ἢ ἄστατος. » Ἀετὸς (» Πήγασος, » Ὀϊστός)—, « Πίνδ, Ὅμ. » Περσεὺς ἀμφὶ ποσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα, « Ἡσ. » Φυγὰν πτερόεσσαν, « Εὐρ. » Ὕμνος—, « Πίνδ. » Ἔπεα πτερόεντα, « Ὅμ. » Θυμὸς (» Νόος) — , « Ἀπλλν., Νόνν., Γρ γ., ὁ κοῦφος.

Πτερὸν (τὸ), [ἵπταμαι]. τὸ σκεπάζον τὸ σῶμα τῶν πτηνῶν, (κοιν.) φτερόν· (συχνότ.) = Πτέρυξ (» Τοῖσι τῆς νυκτερίδος πτεροῖσι ἐμφερέστατα, « Ἡρ.)· (Π. κατὰ συνκδχ.) πτηνὸν (» Ὠκεῖαι, ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα, « Ὀδ. Η. » Ὦ Πηγάσιον, γενναῖον πτερὸν, ὅπως πετήσει, « Ἀρσφ.), (ὅθεν) οἰωνὸς (Σοφ. Ο. Κ. 97), (παρβλ. Ὄρνις). (κατ' ἔκτ.) σύμπτωσις (τοιαύτη ἢ τοιαύτη) πραγμάτων, τύχη (» Αἰόλ' ἀνθρώπων κακὰ, πόνου δ' οὐδαμοῦ ταὐτὸν πτερὸν, « Αἰσχλ.)· (ἐνίοτε) πέταγμα, (ℨ μτφορ.) ὁρμὴ, προθυμία, ἡ· προστασία, ὑπεράσπισις (» Παλλάδος δ' ὑπὸ πτεροῖς ὄντας ἅζεται πατὴρ, « Αἰσχλ., = » Ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερύγων της, « Γρφ.)(μτνμ.) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ ἢ χρησιμεύει ὡς ἂν πτερὸν, (π. χ.) τὰ πανιὰ καὶ τὰ κουπιὰ τοῦ πλοίου (ἴδε Πτερόω)· ἡ ποδιαὶς πλατέος ἐπανωφορίου (Ἠλ. Β')· αἱ ἐξέχουσαι ἄκραι (les bords) τοῦ σκιαδίου ἢ τῆς περικεφαλαίας· αἱ πτέρυγες (τὰ πλαγινὰ μέρη) οἰκοδομήματος· σειρὰ στύλων (colonnade) ἑκατέρωθεν ναοῦ, ἢ τὸ σκηνοειδὲς σχῆμα τῆς ὀροφῆς αὐτοῦ (παρβλ. Ἀέτωμα)· εἶδος ἐπάλξεως εἰς κτίριον, (παρβλ. Πτερύγιον)· γέφυρα σηκωτὴ ἢ ὁπ. συγχρόνως χρησιμεύει καὶ ὡς πρόβολος τῆς πύλης τοῦ φρουρίου.

†Πτεροποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πτεροφυέω.

Πτεροποίκιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ποικίλα (παρδαλὰ) πτερά.

Πτερόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πτερωτοὺς (πτερὰ εἰς τοὺς) πόδας.

Πτερορροέω καὶ Πτερορρυέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίπτουν (Μαδοῦν) τὰ πτερά μου· (μτνμ.) χάνω τὸν πλοῦτόν (τὴν δύναμίν) μου.

Πτερορρύησις, εως (ἡ). πέσιμον (μάδημα) τῶν πτερῶν, (Γαλλ.) mue.

Πτερότης (ἡ), (φλσφ.) τὸ ἔχειν πτερὰ, τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ πτερωτοῦ.

Πτερόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φοιτῶν (μεταβαίνων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον) μὲ πτερὰ, πτερωτὸς, (ἄλλ. διορθ. Πτερόφυτος).

Πτεροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (φορῶν) πτερὰ, πτερωτός. » Βέλος—, « Ἀρσφ. ‖. (οὐσ.) Πτεροφόροι, « στρατιῶται ἢ ταχυδρόμοι τῶν Ῥωμ. φοροῦντες εἰς τὰ σκιάδιά των πτερὰ (καθὼς ἐφόρουν πρὸ ὀλίγου οἱ λεγόμενοι Τσαούσιδες τῆς Τυρκ. Πόρτας), ἢ κρατοῦντες λόγχας στολισμένας μὲ πτερὰ, (Λτ.) speculatores. 2) ἱερεῖς τῆς Αἰγύπτου κρατοῦντες ῥιπίδας πτερωτὰς ἢ φοροῦντες πτερὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἔμβλημα τῶν γραμμάτων.

Πτεροφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω (Ἐβγάζω) πτερὰ, γίνομαι πτερωτός.

Πτεροφυής, έος (ὁ, ἡ). εἰς τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα ἐφύτρωσαν ἢ ἀρχινοῦν νὰ φυτρώνουν πτερὰ, πτερωτός.

Πτεροφύησις, εως καὶ

Πτεροφυΐα (ἡ). φύτρωμα πτερῶν.

Πτεροφύτευτος (ὁ, ἡ). φυτευμένος μὲ πτερά. » Κῆπος—, « Κ. Μανασσ., ὁ Ταῶς.

Πτερόφυτος καὶ

Πτεροφύτωρ, ορος (ὁ, ἡ), = Πτεροφυής.

Πτερόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Ἐφαρμόζω) πτερὰ εἴς τι, κάμνω πτερωτόν· (μτνμ.) ἀρματόνω τὸ πλοῖον μὲ πανιὰ ἢ μὲ κωπιὰ, ἢ· τὸ ἔχω ἕτοιμον (καὶ μσ. μτβτ. στέκω ἕτοιμος) μὲ ἁπλωμένα τὰ πανιὰ ἢ σηκωμένα τὰ κωπιὰ, (κοιν.) εἰς τὰ πανιὰ ἢ εἰς τὰ κωπιὰ (» Ναῦς ἐπτερωκυῖα πρὸς ἐμβολὴν, « Πλβ.)· (μτφορ.) ἐγκαρδιόνω, ἐμπνέω θάρσος (φρόνημα, ἐλπίδας), ἐνθουσιάζω, ἀναπτερόνω. » Τότ' ἐς χορείην ὁ γέρων ἐγὼ πτεροῦμαι, « Ἀνακρ. » Πρὸς τὰ τοιαῦτα πτεροῦν χρὴ τὰ παιδία εὐθὺς, « Πλάτ.

Πτερυγίζω, Μ. ίσω. Κινῶ (Κτυπῶ) τὰς πτέρυγας καθὼς τὸ πτηνὸν ὅταν 'παίρνῃ ἀέρα (ἢ τὸ νεογέννητον πουλὶ ὅταν δοκιμάζῃ πρώτην φορὰν) νὰ πετάξῃ, (παρβλ.) Πτερύσσομαι, (μτφορ.) κινοῦμαι (προσπαθῶ) εἰς μάτην. » Ἐλέγξαι μ' οὔπω δύνασαι περὶ τούτου, ἀλλὰ φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις, « Ἀρσφ.

†Πτερύγινος, η, ον. Ὁ ἐκ πτερύγων, πτέρινος.

Πτερύγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πτέρυξ. 2) (μτνμ.) ἄκρα ἐξέχουσα (κτιρίου, φορέματος κτλ.), ποδιὰ, οὔγια μὲ κρόσσια· (ἰδιαιτ.) ἡ ἐν εἴδει ἐπάλξεως προέχουσα ἄκρα τῆς ὀροφῆς (τῆς πτέρυγος) ναοῦ, (Γαλλ.) pinacle, (παρβλ.) Κρόσση· (ἰατρ.) πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν, ὑμενοειδὴς ἀπόφυσις τοῦ κανθοῦ σκεπάζουσα τὸν κεράτινον ὑμένα· εἶδος παρωνυχίδος· (πλθ.) αἱ ἄκραι τῆς ὠμοπλάτης· οἱ λοβοὶ τοῦ ὠτίου· τὰ σαρκώδη ἢ χονδρώδη μέρη τῆς ῥινός· τὰ πλάγια μικρὰ πτερὰ τῶν ἰχθύων, (Γαλλ.) les nageoires, κτλ.

Πτερύγισμα (τὸ), τὸ πτερυγίζειν, Πτέρυξις.

Πτερυγοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πτέρυγος, ἴδε Πτερυγώδης.

Πτερυγοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει (Εἰς σχῆμα) πτέρυγος.

†Πτερυγολάβος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν ἢ ἁρπάζων ἀπὸ τὴν πτέρυγα.

Πτερυγόπους, ποδος (ὁ, ἡ), = Πτερόπους.

Πτερυγοτομία (ἡ). ἡ διὰ τοῦ πτερυγοτόμου χειρουργία.

Πτερυγοτόμος (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. πρὸς ἐκτομὴν τοῦ πτερυγίου τῶν ὀφθαλμῶν.

Πτερυγοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων) πτέρυγας, πτερυγωτὸς, (παρβλ. Πτεροφόρος).

Πτερυγόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω (καὶ πθ. Ἀποκτῶ) πτέρυγας· (μὲ αἰτ. προθ.) κινῶ τὰς πτέρυγάς μου (πετῶ) πρός. » Ὡς δὲ παῖς πεδὰ ματέρα πεπτερύγωμαι, « (Σαπφ. παρ') Ἡρωδ.

Πτερυγώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πτερυγοειδής (» Τὰ δὲ ὦτα [τοῦ ἐλέφαντος] πτερυγώδεα, « Ἀρετ.)· (ἰατρ.) ὁ ἔχων ἰσχνοὺς καὶ ἐξέχοντας (ὡς ἂν πτέρυγας) ὤμους » Πτερυγώδεις ἔθος ἐστὶ τοῖς ἰατροῖς ὀνομάζειν τοὺς ὁμοίως ὀρνίθων πτέρυξι τὰς ὠμοπλάτας ἔχοντας ἐκκειμένας τε καὶ προηκούσας ἐς τοὐπίσω.. οἳ ℨ πρὸς φθίσιν ἐπιτήδειοι τυγχάνουσιν ὄντες, « Γαλ.

Πτερυγωκής, έος (ὁ, ἡ), Π. [πτ. ὠκὺς], = Ταχύπτερος.

Πτερύγωμα (τὸ). αἱ πτέρυγες ℨ πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ αὐτὰς (ἐξέχει ἐν εἴδει πτερύγων)· τὰ πρὸς στολισμὸν πτερὰ ἢ αἱ ἐξέχουσαι ἄκραι τοῦ σκιαδίου (τῆς περικεφαλαίας κτλ.)· (ἀνατομ.) τὰ πτερύγια τῆς ῥινός· = Μυρτοχειλίδες.

Πτερυγωτὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων πτέρυγας ἢ καμωμένος εἰς εἶδ. πτέρυγος. ‖. » Χρησμὸς—, « Ἀρσφ., τοῦ ὁπ. τὸ ἀλληγορικὸν ἀντικείμενον εἶνε πτηνόν.

Πτερυλλίς, ίδος (ἡ). ἡ ὑμενώδης πτέρυξ τινῶν ἐντόμων (τῶν ἀκρίδων κλπ.).

Πτέρυξ [πτερὸν], υγος (ἡ). φτεροῦγα πουλιοῦ (» Ἶβις λευκὴ πτεροῖσι.. πλὴν ἄκρων τῶν πτερύγων, « Ἡρ.)· (Π. κατὰ συνκδχ.) πτηνὸν ἢ, πέταγμα πτηνοῦ (ἐν γέν.) ὁρμὴ (» Ἴσχουσα πτέρυγας γόων, « Σοφ.)· (ὅθεν) = Οἰωνὸς (» Γνωσεῖται δ' ὄρνιθα;.. ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες, « Ἐπγρ.), (παρβλ.) Ὄρνις. (ἐνίοτε) λόφος πτερωτὸς περικεφαλαίας. (μτνμ.) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ πτέρυγα ἢ ἐξέχει ὡσὰν πτέρυξ, (π. χ.) ἡ σπάθη τοῦ (ἰχθ.) ξιφίου· ἡ ἄκρα (τὸ πλατὺ μέρος) τοῦ κωπιοῦ καὶ (ἐπμ.) τοῦ πηδαλίου· ἡ ἄκρη τῆς κόψης τοῦ σπαθιοῦ (τοῦ τσεκουριοῦ κτλ.)· ἡ πριονωτὴ περιφέρεια φύλλου· ποδιὰ φορέματος (» Τοῦ χιτῶνος αἱ πτέρυγες οὐκ ἦσαν συνεῤῥαμμέναι κάτωθεν, ἀλλ' ἀνεπτύσσοντο ℨ συνανεγύμνουν ὅλον ἐν τῷ βαδίζειν τὸν μηρὸν, « Πλ.) ἢ θώρακος· τὸ τριγυρινὸν τοῦ σκιαδίου· ἄκρα ἢ πλευρὰ (κοιν. πλαγιὰ) βουνοῦ. » Τὰν κολπώδη πτέρυγ' Εὐβοίας, Αὖλιν ἀκλύσταν, « Εὐρ.

Πτέρυξις, εως (ἡ). τὸ πτερύσσεσθαι, κίνημα (κτύπημα) τῶν πτερύγων.

;Πτέρυσμα (τὸ), = Πτερύγισμα.

Πτερύσσομαι, Μ. ύξομαι. Κουνῶ (Κτυπῶ) τὰς πτέρυγάς μου δοκιμάζων ἢ ἑτοιμαζόμενος ('παίρνων ἀέρα) νὰ πετάξω ἢ εἰς σημεῖον νίκης καθὼς ὁ πετεινὸς ὅταν θὰ φωνάξῃ. (μτνμ.) πηδῶ (κοιν. πετᾷ ἡ καρδιά μου) ἀπὸ χαράν. » Ἀτενὲς δὲ τηρῶ τοῦ μαγείρου τὸν καπνόν· κἂν μὲν σφοδρὸς φερόμενος εἰς ὀρθὸν τρέχῃ, γέγηθα καὶ χαίρω τι καὶ πτερύσσομαι, « (Δίφιλ. παρ') Ἀθ. 2) (σπν.) πετῶ πρός. » Οἰκτρὰ δὲ πέμφιξ Ταίναρον πτερύξεται, « Λυκ. » Ἄνω πτερυσσόμενοι δι' εὕρεσιν ἀληθείας, « Εὐς.

Πτέρωμα (τὸ). τὰ πτερὰ (ἡ πτέρωσις, [Γαλλ.] le plumage) τῶν πτηνῶν· (μτνμ.) τὸ περιστύλιον ναοῦ ἢ κτιρίου κλ. (ἴδε Πτέρυξ καὶ Πτερόν). (εἰς τὸν Λυκ.) βέλος πτερωτόν.

†Πτέρων, ωνος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ. » Ἀλλ' ἡ τρίορχος ἢ πτέρων ἢ στρουθίας, « Ἡσύχ.

Πτερώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ τῶν πτερῶν παρονομασθεὶς, τοῦ ὁπ. τὸ ὄνομα παρήχθη (ἐσχηματίσθη) ἀπὸ τὴν λέξιν π τ ε ρ ό ν.

Πτέρωσις, εως (ἡ). τὸ ἔχειν (ἀποκτᾶν πτερά· (ἐν γέν.) τὰ πτερὰ, (Γαλλ.) le plumage.

Πτερωτής, οῦ (ὁ). ὁ πτερόνων (ℨ μτφορ. ἐνθαῤῥύνων, ἀναπτερόνων).

Πτερωτικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ πτεροῦν (ἀναπτερόνειν), ἐνθαῤῥυντικὸς, ἐνθουσιαστικός.

Πτερωτὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων ἢ στολισμένος μὲ πτερά. » Πτερωτὰ προσκεφάλαια, « Λξ., τὰ (ἄλλ.) Πτιλωτά.

Πτέσθαι, Π. μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πέτομαι.

;Πτηκτικὸς [πτήσσω], ή, όν. Φύσει δειλός.

Πτῆμα (τὸ), = Πτῆσις, πέταγμα.

Πτῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἵπταμαι.

Πτηνάριον (τὸ), μικρὸν πτηνόν.

Πτηνοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω ὡς πτηνὸν, πετῶ τρέχων.

Πτηνοκράτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ κρατῶν (βασιλεὺς) τῶν πτηνῶν.

Πτηνολέτης, ου (ὁ) καὶ Πτηνολέτις, ιδος (ἡ), Π. ὁ ἀφανίζων (ἐξολοθρεύων) τὰ πτηνὰ, ὀλετὴρ τῶν πτηνῶν. » Νεφέλη —, « Ἐπγρ., εἶδος διαφανοῦς κυνηγετικοῦ δικτύου.

Πτηνοπέδιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν πτηνὰ (πτερωτὰ) πέδιλα καὶ

Πτηνόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πτερωτοὺς (πτηνοὺς τοὺς) πόδας· ταχύπους.

Πτηνὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἵπτασθαι, καμωμένος ἵνα πετᾷ, πτερωτός· (ἐνίοτε) ἠμπορῶν (ὢν εἰς κατάστασιν) νὰ πετάξῃ. » Πτηνὸς Ἑρμῆς, « Ἐπγρ. » Πόδες (καὶ μτνμ. » Λόγοι) πτηνοὶ, « Ἐπγρ., Πλάτ., ἴδε Πτερόεις » Τὰ μὲν ἥδοντα ἀμυχιαῖα ℨ πτηνὰ, « Αἰσχ. Σωκρ. ‖. (συνήθ. δὲ πλθ. ℨ οὐσ.) » Πτηνὰ, « τὰ πετούμενα πουλιά. » Τῶν πτηνῶν τὰ μὲν πτερωτὰ, οἷον ἀετὸς κτλ., τὰ δὲ πτιλωτὰ, οἷον μέλιττα κτλ., « Ἀρστ. » Λευκοὺς κόρακας πτηνάς τε χελώνας, « Ἐπγρ. » Τὸ πτηνὸν, « Λξ., τὸ γένος τῶν πτηνῶν.

Πτηνοτοξοπυρφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων πτερὰ, τόξον καὶ πῦρ, (ἐπίθ. τοῦ Ἔρωτος).

Πτηνώδης, εος (ὁ, ἡ). πτηνὸς (ὑπόκουφος) τὸ εἶδος, ὀρνεώδης, ἄστατος.

Πτῆξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πτήσσω, φόβισμα ἢ φόβος, ζάρωμα ἀπὸ φόβον, τρόμαγμα, ξύππασμα.

†Πτήσιμος, η ἢ ος, ον, = Πτητικός.

Πτῆσις, εως (ἡ), τὸ ἵπτασθαι, πέταγμα (πτηνοῦ).

Πτήσσω [πίπτω καὶ πτύσσω], Μ. πτήξω (πρκ. Ἔπτηχα καὶ εἰς τὴν μτχ. Π. Πεπτηὼς καὶ Πεπτεώς). Ζαρόνω ἀπὸ φόβον, τρομάζω· (σπν. καὶ ἀμφ. μτβτ.) φοβίζω, ξυππάζω. (ἐνίοτε) κάμνω τι φοβερὸν (ἐπίφοβον). » Ζυγὸν πτήσσειν, « Π. Σιλ. » Οὔ ποτ' ἀπειλὰς πτήξας, « Αἰσχλ. » Πτῆξε (ὅπου ἄλλ. διορθ. Πτῆξε ἢ Πλῆξε) δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν, « Ἰλ. Ξ. (συνήθ. ἀμτβτ. ἢ μσ. αὐτπθ.) » Εἰς ἐρημίαν ὁδοῦ πτήξαντες, « Εὐρ., κρυφθέντες. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) » Βωμὸν ἔπτηξεν θεοῦ, « αὐτ. » Κείμην πεπτηὼς, « Ὀδ. Ξ. » Ἐγένετο βροντὴ ἰσχυρὰ, ὡς πάντας πτῆξαι, « Ἀθ. » Τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς καὶ εὐτυχοῦντα ἐξυβρίσαι, ℨ πταίσαντα ταχὺ πτῆξαι, « Ξεν., (παρβλ. Πτώσσω).

Πτῆται, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἵπταμαι.

Πτητικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ ἵπτασθαι, πρὸς πτῆσιν ἐπιτήδειος.

Πτιλοβάφος (ὁ, ἡ). ὁ βάπτων πτίλα (πτερά).

Πτίλον (τὸ), [τίλλω ἢ πέτηλον], τὸ χνουδωτὸν πτερὸν τὸ ὁπ. σκεπάζει τὸ σῶμα τῶν πτηνῶν, (κοιν.) πούπουλον· (κατ' ἔκτ.) πτερὸν (» Πτίλα δὲ οὐ πτερωτὰ φορέει, ἀλλὰ τοῖσι τῆς νυκτερίδος πτεροῖσι μάλιστά κη ἐμφερέστατα, « Ἡρ.)· (συνκδχ.) φοῦντα (σεργοῦτσι) ἀπὸ πτερά· (ἐν γέν.) χνούδι. (ἐνίοτε) πτέρυξ (μάλιστα ἐντόμου)· (σπν.) Π. ἀντὶ Πέτηλον, φύλλον. » Ὅτ' ἄνθεα πάντα ℨ ἐκ πτίλα ποικίλα χεύῃ, « Νίκ.

Πτιλόνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πτιλωτὸν (χνουδωτὸν) νῶτον. » Κάμπη—, « Ἐπγρ.

Πτίλος ἢ Πτιλὸς, η ἢ ος, ον. Τοῦ ὁποίου ἔπεσαν (ἐμάδισαν) ἀπὸ πτίλωσιν τὰ 'μματοτσύνουρα.

Πτιλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Πτερόω.

Πτίλωσις, εως (ἡ). πέσιμον (μάδημα) τῶν πτίλλων, (Γαλλ.) mue· (ἰατρ.) πάθος τι τῶν βλεφάρων ὅταν πίπτουν τὰ 'μματοτσύνουρα, εἶδος ἢ σύμπτωμα ψωροφθαλμίας. 2) = Πτέρωσις. » Τὴν μὲν ἄλλην πτίλωσίν ἐστι τεφρὸς, τὰς δὲ πτέρυγας ἄκρας ὠχρὸς, « Αἰλ.

Πτιλώσσω, Μ. ώξω. Πάσχω πτίλωσιν.

Πτιλωτὸς, ή, όν. Σκεπασμένος ἢ Γεμισμένος μὲ πτίλα (πούπουλα). » Τῶν πτηνῶν τὰ μὲν πτερωτά ἐστιν, οἷον ἀετός· τὰ δὲ, πτιλωτὰ, οἷον μέλιττα, « Ἀρστ. » Προσκεφάλαια πτιλωτὰ, « Λξ., τὰ πουπουλένια.

Πτισάνη (ἡ), [πτίσσω]. κριθάρι ξεφλουδισμένον, φάρος. 2) (συνκδχ.) τὸ χυλωμένον ζωμὶ τοῦ τοιούτου κριθαρίου (ῥοφώμενον κυρ. ὡς ἰατρικόν).

Πτίσανος (ἡ), Π. ἀντὶ Πτισάνη.

Πτισανορροφία (ἡ). τὸ νὰ ῥοφᾷ τις πτισάνην.

Πτίσις, εως (ἡ), = Πτισμός.

Πτίσμα (τὸ), [πτίσσω] γέννημα (κριθάρι κτλ.) ξεφλουδισμένον.

Πτισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ πτίσσειν, κοπάνισμα, ζούμπισμα, ξεφλούδισμα (γεννήματος). 2) εἶδος ᾄσματος τὸ ὁποῖον ἐτραγῴδουν πρὸς διασκέδασιν αἱ πτίσσουσαι τὴν κριθήν.

†Πτισσάνη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πτισάνη.

Πτίσσω [συγγ. τῷ Τύπτω καὶ Πίπτω], Μ. πτίσω (πθ. πρκ. Ἔπτισμαι). Στουμπίζω, κοπανίζω· (κυρ.) ξεφλουδίζω κτυπῶν εἰς τὸ 'γδὶ μὲ τὸν κόπανον κριθάρι (σιτάρι κτλ.) νὰ τὸ συνθλάσω. » Νῦν δ' ἐπιχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίσσειν, φρύγειν κτλ. « (Φερεκρ. παρ') Εὐς.

Πτιστέον, θετ. τοῦ Πτίσσω.

;Πτιστής, οῦ (ὁ). ὁ πτίσσων (στουμπίζων, κοπανίζων κτλ.) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Πτιστικὸς, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς πτισμὸν (κοπάνισμα, στούμπισμα). » Αὔλημα πτιστικὸν, « Πλδ., ἴδε Πτισμός.

Πτόα (ἡ), εὐχρηστότ. τὸ Πτοία, (ὅθεν

Πτοαλέος, α, ον, = Πτοιαλέος.

Πτοέω-ῶ [πτόα], Μ. ήσω. Ξυππάζω, φοβίζω· (συνκδχ.) φυγαδεύω· (συνήθ. μσ. ἢ πθ.) ξυππάζομαι, κυριεύομαι ἀπὸ φόβον (ἀγωνίαν, ταραχὴν), τρομάζω· (κοιν.) τὰ χάνω· (μὲ αἰτ. ἢ δοτ. προθετ.) εἶμαι ἢ κάμνω 'σὰν ξυππασμένος (εὑρίσκομαι εἰς σφοδρὰν ἐπιθυμίαν ἀπολαύσεως) διά τι, τρέχω κατόπιν τινὸς ὡς ἐρωτόληπτος· (ἰατρ.) παραλογιάζω. » Τῶν δὲ φρένες ἐπτοίηθεν, « Ὀδ. Χ., (κοιν.) πέταξ' ὁ νοῦς των ἀπὸ τὸν φόβον των. » Ὅταν ἀκούσητε πολέμους καὶ ἀκαταστασίας, μὴ πτοηθῆτε, « Γρφ. » Πτοηθέντες δὲ καὶ ἔμφοβοι γενόμενοι, « αὐτ. » Πτοηθέντος δὲ τοῦ ὄρτυγος « Πλ. » Ἔρωτι (» Ὑπ' ἔρωτι) πτοηθεὶς, « Εὐρ., Καλλ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Κουρότερος ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηται, « Ἡσ., ὁ νοῦς του εἶνε εἰς ἐκείνους (εἰς τὴν συναναστροφήν των). » Σωφροσύνη ἐστὶ τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι, « Ἀρστ. » Ἐπτόηνται περὶ τὴν ὀχείαν οἱ πέρδικες, « Ἀθ. » Τί τοσοῦτον περὶ τὸν πλοῦτον ἐπτόησαι; « Βασ. (ἢ δοτ.) » Βλὰξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ φιλεῖ ἐπτοῆσθαι, « Πλ. (καὶ ἀπολ.) » Πτοηθήσονταί τινες κατὰ τὴν χώραν, « Ἰατρ., θὰ τρελλαθοῦν, θὰ παραλογιάσουν· (ℨ κατὰ μτχ.) » Ἀναστάντες, ἐπτοημένοι τὸν λοιπὸν χρόνον διάγουσι, « Παῦλ. Αἰγιν., ἀφ' οὗ σηκωθοῦν ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν μένουν δι' ὅλην των τὴν ζωὴν 'παρμένοι (Τυρκ. σερσέμιδες).

Πτόησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ξύππασμα, τρόμαγμα, παραλόγιασμα· ὁρμὴ πάθους, σφοδρὰ (ἀκράτητος) ἐπιθυμία.

Πτοία (ἡ), [συγγ. τῷ Ἵπταμαι]. φόβος (παράλογος), τρόμος, ἔκπληξις, (ἐν γέν.) ταραχὴ ψυχῆς ἐξ αἰτίας σφοδροῦ πάθους (κυρ. ἔρωτος), (ὅθεν

Πτοιαλέος, α, ον, Π. κυριευμένος ἀπὸ φόβον ἢ (ἐν γέν.) ταραχὴν ψυχῆς (ἀγωνίαν, ἀνησυχίαν) ἐξ αἰτίας σφοδροῦ πάθους (κυρ. ἔρωτος).

Πτοιάω ℨ Πτοιέω-ῶ, Π. ἀντὶ Πτοέω, (ὅθ.

Πτοίησις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Πτόησις, καὶ

Πτοιητὸς, ή, όν, Π. ἀντὶ †Πτοητὸς, τρομαγμένος, ξυππασμένος, ἐπτοημένος.

Πτοῖος (ὁ), Π. ἀντὶ Πτοία.

Πτοιώδης, εως (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πτοώδης.

Πτολεμίζω, Μ. ίσω καὶ ίξω, Π. ἀντὶ Πολεμίζω, [ἐκ τοῦ

Πτόλεμος (ὁ) καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Π. ἀντὶ Πόλεμος κτλ.

Πτολίαρχος (ὁ), Π. ἀντὶ Πολίαρχος.

Πτολίεθρον (τὸ), Π. ἀντὶ †Πολίεθρον, = Πόλις, φρούριον.

Πτολιπόρθης καὶ Πτολιπόρθιος καὶ Πτολίπορθος, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Πολίπορθος, [ἐκ τοῦ

Πτόλις, ιος (ἡ) καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Π. ἀντὶ Πόλις, κτλ.

Πτορθακάνθος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων ἀκανθωτοὺς πτόρθους (κλάδους).

Πτορθεῖον (τὸ), Π. ἀντὶ

Πτόρθος (ὁ), [πτερὸν; ἢ φέρω]. βλαστὸς φυτοῦ, βλαστάρι· (ἐν γέν.) κλάδος· (μτφορ.) ἔκγονος, ἀπόγονος. » Σιτεῖσθαι μαλάχης πτόρθους, « Ἀρστφ. » Πτόρθον κλάσε χερί, « Ὀδ. Ζ. » Πτόρθος Ἡρακλέους μέγας, « Ἐπγρ., τὸ ῥόπαλον, (παρβλ. Στόρθυγξ). 2) Π. ἔκφυσις πτόρθων, βλάστησις. » Ὕλη φύλλα ἔραζε χέει, πτόρθοιό τε λήγει, « Ἡσ.

;Πτορθοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ) πτόρθον (κλάδον), (παρβλ.) Θαλλοφορέω. » Τοὺς καλλίστους ἐγκρίνουσι, ἢ τούτους πτορθοφορεῖν (κατὰ διόρθ. ἀντὶ πρωτοφορεῖν) ἐπιτρέπουσιν, « Ἀθ. 2) ἐκβάλλω πτόρθους (βλαστοὺς ἢ κλάδους).

Πτόρος (ὁ), Π. (σπν.) ἀντὶ Πταρμός.

Πτοώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης φόβου (πτοίας), τρομαγμένος, ἡ· δειλὸς, εὐπτόητος.

†Πτυάζω, Μ. άσω. Λικμίζω (διὰ τοῦ πτύου), φτυαρίζω.

Πτυαλίζω, Μ. ίσω. Ἔχω πολὺ πτύαλον (σίαλον), γεμίζει τὸ στόμα μου σάλια, (ὥστε) βιάζομαι νὰ συχνοφτύνω ἢ νὰ συχνοκαταπίνω.

Πτυαλισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πληθώρα πτυάλου (σιάλου), (ἐπμ.) συχνὸν φτύσιμον ἢ κατάπιωμα.

Πτύαλον (τὸ), [πτύω], = Σίαλον, σάλιον, (ἰατρ.) φλέγμα. » Οἶνος πτυέλου ἀναγωγός, « Ἀθ. » Ἀφρῶδες (» Χλωρὸν, » Ἰῶδες, » Αἰγυυῶδες κτλ.) —, « Ἰατρ. » Πάντα δὲ πτύελα πονηρά ἐςι, ὁκόσα ἂν τὴν ὀδύνην μὴ παύῃ, « Ἱππκρ.

Πτυαλώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης πτυάλου.

Πτυάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πτύον, φτυαράκι.

Πτυὰς [πτύω], άδος (ἡ), εἶδ. ὄφεως (ἀσπίδος).

Πτύγμα (τὸ), [πτύσσω]. πανὶ ἢ ἄλλο τι διπλωμένον, (κυρ.) ἐκεῖνο τὸ ὁπ. βάλλουν ἐπάνω εἰς τὴν πληγὴν ἵνα μὴ τρίβεται ἀπὸ τὸ δέσιμον, (Γαλλ.) compresse.

Πτυγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πτύγμα.

Πτὺγξ, υγγὸς (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ νυκτινόμου, (ἄλλ.) Πῶϋγξ.

Πτυελίζω, Πτυελισμὸς, Πτύελον, = Πτυαλίζω κτλ.

†Πτύελος (ὁ), Γρφ. ἀντὶ Πτύελον.

Πτύελλος (ἡ), Ἰων. ἢ Π. ἀντὶ Πύελος.

Πτύθιον (τὸ), = Πτυάριον.

†Πτυκαΐζω, Μ. ίσω. Διπλόνω τι ὡς [illegible]

Πτυκτίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πτυκτὸς, πινάξ, βιβλιαράκι ὅπου διπλόνεται, σημειωματάριον.

Πτυκτὸς [πτύσσω], ή, όν. Διπλωμένος ἢ δυνάμενος νὰ διπλωθῇ, ἐπιδεκτικὸς πτύξεως. » Πίναξ πτυκτός, « Ὁμ., πινακίδες διὰ γράψιμον αἱ ὁπ. ἐδιπλόνοντο (ἐδιπλώνοντο) ὡς ἂν βιβλίον, (Γαλλ.) tablettes pliantes. » Πτυκτοὶ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ δέλτοι), « Πλτ., = Πιτάκια. » Προφέρειν πτυκτὰς ἢ διασώματα, « αὐτ. » Πτυκτὸν (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ῥάκος ἢ λινοῦν, « Ἰατρ., = Πτύγμα.

Πτὺξ, πτυχὸς (ἡ), Π. ἀντὶ Πτυχὴ, διπλωματιά· ζαρωματιά· λόξα (φορέματος)· καύκαλον (ὀστρέου)· φύλλον ἢ λάμα μετάλλου κείμενον ἀλλεπαλλήλως. » Πέντε δ' ἤλασε σάκει πτύχας, τὰς δύο χαλκείους, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο, τὴν δὲ μίαν χρυσέην, « Ἰλ. Υ., πέντε δίπλαις, (Τουρκ.) πέντε κάτια. » Γραμμάτων πτύχας, « Σοφ., φύλλα, (παρβλ. Πτυκτός). » Οἱ κάραβοι προστίκτουσιν ὑπὸ τὴν κοιλίαν εἰς τὰς πτύχας, « Ἀρστ. 2) (μτνμ.) κοίλωμα ([Γαλλ.] anfractuosité, σχηματιζόμενον ἀπὸ τὴν ὀφρῦν) ὄρους. » Πτυχὶ Ὀλύμποιο ἥμενος, « Ἰλ. Υ. » Οἰκία ναιετάουσιν ὑπὸ πτυχὶ Παρνησσοῖο, « Ὁμ. Ὕμν.

Πτύξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πτύσσω, δίπλωμα· τὸ μέρος ὅπου διπλόνεταί τι, τὸ τσάκκισμα. » Θώρακος —, « Γρφ.

Πτύον (τὸ), [συγγ. τῷ Πτύω]. φτυάρι (ἢ ἄλλο τι ὅμοιον ἐργαλεῖον) διὰ λίχνισμα, λικμητήριον. » Δήμητρος ἀλωάδος ἐπὶ σωρῷ πήξαμι μέγα πτύον, « Θκρ. (ὅπου ὁ Σχολ. σημ.) » Ὅταν λικμῶνται ἢ σωρεύωσι τὸν πυρὸν, κατὰ μέσον πηγνύουσι τὸ πτύον. « 2) (παρὰ Κυπρ.) εἶδ. μέτρου διὰ τὰ γεννήματα (χωρ. $^{1}/_{2}$ τοῦ μεδίμνου).

Πτυόφι, Π. ἀντὶ Πτύου, γεν. τοῦ Πτύον.

Πτύρμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ πτυρμὸν (φόβον). 2) = τῷ

Πτυρμὸς (ὁ), τὸ πτύρειν ἢ πτύρεσθαι, φόβος, πτόησις.

Πτυρτικὸς, ή, όν. Ὁ πτυρόμενος (πτοούμενος, τρομάζων) εὐκόλως, εὐπτόητος.

Πτύρω [πτόα], Μ. πτυρῶ. Φοβίζω ἢ πθ. ἢ μσ.) Φοβοῦμαι, τρομάζω, σκιάζομαι, ξυππάζομαι, (παρβλ.) Πτοοῦμαι. » Οὐκ ἄν ποτε πτυρήεις τὸν θάνατον, « Πλάτ.

Πτύσις, εως (ἡ), τὸ πτύειν, πτύσιμον.

Πτύσμα (τὸ). τὸ πτυόμενον σίαλον ἢ φτύσμα, φτύσιμον, ῥόχαλον. » Πτύσματα ἐρυθρὰ ἢ ὕφαιμα, « Ἱππκρ.

Πτυσμὸς (ὁ), = Πτύσις.

Πτύσσω [συγγ. τῷ Πίπτω], Μ. πτύξω. Διπλόνω. » Χιτῶνα (» Εἵματα) πτύξασα, « Ὀδ. Α., Ζ. » Καὶ πτύξας τὸ βιβλίον, « Γρφ. » Πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας, « Σοφ., περιβαλὼν (περιπτυξάμενος) αὐτάς. (καὶ μσ.) » Πρὶν ἂν ταυτὶ πτύξωμαι, « Ἀρστφ., φυλάσω, ἀναδιπλῶ. (ἢ πθ.) » Ἄπτελος χιτὼν ἀμφὶ μηρὸν πτύσσεται, « (Σοφ. παρὰ) Πλ. » Ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειάων ἀπὸ χειρῶν σειόμενα, « Ἰλ. Ν., ἐλυγίζοντο.

Πτυχὴ (ἡ), τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πτύξεως, δίπλα, λόξα, (Τουρκ.) κάτι.· (μτνμ.) κοίλωμα σχηματιζόμενον ἀπὸ τὴν ὀφρὺν ὄρους. » Πίνδου (» Κρισαίαισι) πτυχαῖς, « Πνδ. » Ἡ πόντου ἢ γῆς ἐν πτυχαῖς, « Πλάτ., τὰ βάθη. (καὶ κατ' ἐκτ.) » Ἀλλ' ὦ φαεινὰς οὐρανοῦ ναίων πτυχὰς Ζεύς, « Εὐρ. (τὰ ὁποῖα ἐμιμήθη ὁ Ὑμνογρ.) » Ἀνεφμένων [illegible] παρρησίαν πτυχῶν, μύστης ὀρᾷ πρὸς Πατρὸς [illegible] .. Πνεῦμα, « Τριῳ., (παρβλ. Γυαλος). (καὶ κατγρ.) » Ὕμνων πτυχαί, « Πνδ.; αἱ τεχνικαὶ ἢ πολύπλοκοι στροφαί. 2) (Σχλ.) = Πτυχίς.

Πτυχίον (τὸ), = Πτυκτίον.

†Πτυχὶς [πτυχή], ίδος (ἡ). τὸ μέρος (σανίδι) τῆς πρύμνης ὅπου εἶνε γραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου.

Πτυχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πολλὰς πτυχὰς (ῥυτίδας, κοιλότητας), πολύπτυχος. » Τὸ τοῦ καρκίνου πτυχῶδες ἐπικάλυμμα, « Ἀρστ.

Πτύω [ὀνμτπ.], Μ. πτύσω (πθ. πρκ. Ἐπτυσμαι). Ἐκρίπτω τὸ σίελον τοῦ στόματός μου, φτύνω. » Αἷμα πτύοντα, « Ἰλ. Ψ. » Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον, « Θκρ. » Μήτε πτύειν, μήτε ἀπομύττεσθαι, « Ξεν. (ἢ μτνμ.) » Κύματα ἐπ' ἠϊόνι πτύοντα, « Θκρ., ἀφρίζοντα. 2) (σπντ.) ἐξηλόνω τὰ πτύσματα (τὰ φλέγματα), συντελῶ πρὸς ἀποφλεγμάτωσιν. » Τῶν οἴνων οἱ μέλανες .. οὔτε οὐρέονται οὔτε πτύουσι, « Ἱππκρ.

;Πτωκάζω, Μ. άσω, Π. = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πτωσκάζω.

Πτωκὰς [πτὼξ, πτώσσω], άδος (ἡ), Π. δειλὴ, ζαρωμένη ἀπὸ φόβον· εὐπτόητος· (μτνμ.) χαμηλὴ, πρόσγειος. » Κύπειρος —, « Ἡσύχ. » Αἴθυια —, « Ὁμ. ||. (οὐσ.) » Πτωκάδες, « Σοφ., αἱ ἅρπυιαι, (καθὼς λέγουν τώρα οἱ ἁπλούστεροι) τὰ τελώνια, τὰ ἐξωτικά.

Πτῶμα (τὸ). πέσιμον (» Πρὸς πτώματα ποτίζεται, « Δσκρ.)· (μτφορ.) = Πταῖσμα, σφάλμα ἢ δυστύχημα, (Λτν.) casus. » Πότερα δόμοισι πτῶμα προσκυρεῖ νέον; « Αἰσχλ. 2) πρᾶγμα πεσμένον, (ἰδιαιτ.) σῶμα νεκροῦ (σκοτωμένου)· ἐρείπιον (κυρ. καὶ μτνμ.)· χαλάσρα τείχους. » Ἐπὶ τοῦ πτώματος διορύγεσθαι, « Πλτ.

Πτωματίζω, Μ. ίσω. Προξενῶ πτῶμα (πέσιμον), (ἢ. συνήθ. πθ. ἢ ἀμτβ.) πίπτω, καταπίπτω. » Ἐὰν δέ τι πτωματίσῃ μέχρι τοῦ λιθολογήματος, « Ἐπγρ. » Πτωματιζόμενοι, « Π. Ἀλέξ., οἱ ἐπιληπτικοὶ, οἱ σεληνιαζόμενοι.

Πτωματικὸς, ή, όν. Ὁ πάσχων ἀπὸ ἢ ὑποκείμενος εἰς πτωματισμὸν, ἐπιληπτικός.

Πτωμάτιον (τὸ). μικρὸν πτῶμα νεκροῦ.

;Πτωματὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. πετηνοῦ (ἴσ. διότι, ἵνα ἀξιοαζεται αὐλὰς, δὲν εἶχε τάσιν νὰ στέκεται), (ἄλλ. διορθ. Πωματὶς)

Πτωματισμὸς (ὁ). τὸ πάθος τοῦ πτωματιζομένου, ἐπιληψία.

Πτωματόστρωτος (ὁ, ἡ). στρωμένος μὲ πτώματα (σκαρθνὴ). » Γῆ —, « Κ. Μανασσ.

Πτὼξ, πτωκὸς (ὁ καὶ ἡ), Π. [πτώσσω]. δειλὸς, εὐπτόητος, (ὅθ. ||. συνήθ. οὐσ.) ὁ λαγωός.

Πτώσιμος, η, ον, Π. ὁ πίπτων ἢ πεσμένος (σκοτωμένος). » Δορὶ —, « Αἰσχλ., φονευμένος εἰς τὸν πόλεμον, [ἐκ τοῦ

Πτῶσις, εως (ἡ), τὸ πίπτειν, πέσιμον (» Ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθεσθαι τὰ αὐτοῦ πράγματα, « Πλάτ. » Οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν ἢ ἀνάστασιν πολλῶν, « Εὐαγγ.) (μτφορ.) συμφορά, δυστυχία· θραῦσις. » Οὐκ ἔσται ἐν αὐτοῖς πτῶσις ἐν τῇ ἐπισκοπῇ αὐτῶν, « Γρφ., οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν εὑρεθήσεται φονευθεὶς. γενομένης ἐπιθεωρήσεως ἢ καταμετρήσεως αὐτῶν. ||. (Γρμτ.) ἡ περὶ τὴν κατάληξιν μεταβολὴ (μετάπτωσις) τῆς λέξεως κατὰ κλίσιν. » Πτῶσις ἐστὶν ὀνόματος ἢ ῥήματος.. Τὸ γὰρ Ἐβάδιζεν ἢ Βάδιζε πτῶσις ῥήματος ἐστιν, « Ἀρστ.

Πτωσκάζω, Μ. άσω, Π. = τῷ

Πτώσσω [πτόα], Μ. ;πτώξω, Π. = Πτήσσω, φοβοῦμαι, τρομάζω, δειλιῶ, (κυρ.) ζαρόνω (φεύγω, κρύπτομαι) ἀπὸ φόβον. » Τί πτώσσεις; « Ἰλ. Δ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες πτώσσουσι καθ' ὕδωρ, « Ἰλ. Φ. (καὶ γεν.) » Πτώσσοντες ὑπ' ἀσπίδος, « Τυρτ., κρυπτόμενοι ὄπισθεν αὐτῆς. (καὶ δοτ.) » Πτώσσοντας ὑφ' Ἕκτορι, « Ἰλ. Η. (ἢ ἄλλ. τῆς Δ.) » Πῶ με φυγῇ πτώσσουσι [illegible]; « Εὐρ. » Οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἀλλήλους πτώσσοιμεν, « Ἰλ. Γ. 2) ἕρπω ἐμπροσθέν τινος ἀπὸ φόβον· (ὅθ.) ζητεύω, ἐπαιτεύω. » Πτώσσων κατὰ δῆμον, « Ὀδ. Ρ. (καὶ ἄλλ.) » Πτώσσειν ἀλλοτρίους οἴκους, « Ἡσ., (παρβλ. Πτωχεύω).

Πτωτικὸς, ή, όν. (Γρμτ.) Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς πτώσεις ἢ μεταβαλλόμενος κατὰ πτῶσιν, κλιτός.

Πτωτικῶς, ἐπίρ. Καθὼς τὰ πτωτικά.

Πτωτὸς, ή, όν, = Πτώσιμος.

Πτωχαλαζὼν, όνος (ὁ, ἡ). πτωχὸς ἢ ἀλαζὼν ἐνταυτῷ, πτωχοπερήφανος.

Πτωχεία (ἡ), τὸ πτωχεύειν, ἡ κατάστασις τοῦ πτωχοῦ, ἐπαιτεία, (διαφέρει τῆς Πενίας, ἴδε Πτωχός).

Πτωχεῖον (τὸ), = Πτωχοτροφεῖον. » Ἀρχόμενος τοῦ πτωχείου τῶν ἀλλαξημένων, « Παλλάδ.

Πτωχελένη (ἡ) (κατὰ λέξ.) Ἑλένη πτωχὴ (ζητιάνα), πόρνη, δημοσία, (οὕτως ἐπωνομάσθη ἡ ἑταίρα Καλλίστιον).

Πτωχεύω, Μ. εύσω. Ζητεύω (ὡς ἂν πτωχὸς, ἐπαίτης), διακονεύω. (μὲ αἰτ.) » Δαῖτα πτωχεύειν, « Ὁμ. » Πτωχεύει δὲ φίλους πάντας, « Θγν. (καὶ χωρὶς κτ.) » Κακὰ χροῖ εἵματα εἶμαι, πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον, « Ὀδ. Τ. » Ἀπεικάσαις αὐτὰς (τὰς Κελτικὰς κύνας) ταῖς ἀνὰ τὰς ὁδοὺς πτωχευούσαις καὶ γὰρ φωνὴ αὐταῖς γοερά τε καὶ ἐλεεινή ἐστιν, « Ἀρρ. 2) (μτγν. καὶ κατὰ συνεκδ.) = Πενομαι, (κοιν.) πτωχαίνω· (μὲ γεν.) στεροῦμαι. » Δι' ἡμᾶς ἐπτώχευσε, πλούσιος ὢν, « Γρφ. » Βρωμάτων πτωχεύοντα, « Προκ.

Πτωχηΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πτωχεία.

Πτωχίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ πτωχὸν, τὸν καταντῶ νὰ γένῃ πτωχὸς (ἐπαίτης). » Κύριος πτωχίζει ἢ πλουτίζει, « Γρφ.

Πτωχικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πτωχὸν (ἐπαίτην), πτωχοῦ (ζητιάνου) ἴδιος.

Πτωχίστερος, α, ον, σπν. ἀντὶ Πτωχότερος, συγκρ. τοῦ Πτωχός.

Πτωχοδοχεῖον (τὸ). οἶκος πρὸς ὑποδοχὴν πτωχῶν, πτωχοτροφεῖον.

Πτωχόκομπος (ὁ, ἡ), = Πτωχαλαζών.

Πτωχόμουσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν μοῦσαν (le génie) τῆς πτωχείας, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ζητεύειν, ἡ· 2) (;) πτωχὸς ὡς πρὸς τὰς Μούσας, ἀγράμματος, ἄμουσος.

Πτωχόνοια (ἡ). πτωχεία νοὸς (πνεύματος), μικρόνοια.

;Πτωχοπλούσιος (ὁ, ἡ). πτωχὸς ἢ πλούσιος ἐνταυτῷ, (δηλ.) πλούσιος ὅστις ἀπὸ φιλαργυρίαν ζῇ ὡς ἂν πτωχὸς (ἐπαίτης), ἡ· πτωχὸς ὅστις κάμνει ἐπίδειξιν πλουσίου, πτωχοπερήφανος.

Πτωχοποιὸς (ὁ, ἡ). πτωχείας ποιητικὸς (πρόξενος), ἡ· προσποιούμενος τὸν πτωχόν· μιμούμενος τοὺς ἐπαίτας, (οὕτως ὠνόμαζεν ὁ Ἀρστφ. τὸν Εὐριπίδην, διότι συχνάκις παρέσταινε τὸν Τήλεφον ῥακενδύτην ἢ ἄλλα οἰκτρὰ τῆς ἀρχαίας τραγῳδίας πρόσωπα).

Πτωχὸς [πτώσσω], ή, όν. (κατὰ λέξ.) Ζαρωμένος (ἀπὸ φόβον), ὑποπεπτωκὼς, συνεσταλμένος· (ὅθ. συνήθ.) ζητιάνος, ἐπαίτης, ψωμοζήτης, (ἐπμ. διάφορ. τοῦ Πένης). » Πτωχὸς μὲν γὰρ βίος, ζῆν μηδὲν ἔχοντα· τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον ἢ ταῖς ἔργοις προσέχοντα· περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μὴ δ' ἐπιλείπειν. « Ἀρστφ. » Προσαιτεῖν ὥσπερ τοὺς πτωχοὺς, ἱκετεύοντα ἢ δεόμενον προσδοῦναι, « Ξεν. » Πρὸς Διός εἰσιν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε, « Ὀδ. Ζ. 2) (μτγν.) ἀντὶ Πένης, (μὲ γεν.) στερημένος, ἄμοιρος. » Πτωχὸς τὰς φρένας (τῷ πνεύματι), « Τ.μ., Γρφ. » Πτωχότερον αὐτοῦ κατεμαθον τὸν Τήλεφον γενόμενον, « Ἀθ.

Πτωχοτροφεῖον (τὸ). οἴκημα (κατάστημα) ὅπου τρέφονται πτωχοί.

Πτωχοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Περιθάλπω, Περιποιοῦμαι) πτωχούς.

Πτωχοτροφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., περίθαλψις (περιποίησις) πτωχῶν.

Πτωχοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (περιποιούμενος) πτωχούς.

†Πύαλος (ἡ), Ἐπγρ. ἀντὶ Πύελος.

Πυανεψία (ἡ), (ἐνν. θυσία ἢ ἑορτὴ), ἡ (συνήθ.)

Πυανέψια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ τῶν Ἀθην. εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπολλ. καθ' ἣν ἔβραζον κυαμιά ἢ ἄλλα ὄσπρια [πύανον, ἕψω] καὶ τὰ ἔτρωγαν εἰς μνήμην τοῦ Θησέως.

Πυανεψιὼν, ῶνος (ὁ). ὁ τέταρτος μὴν τῶν Ἀθην. (15 Ὀκτωβρ.—15 Νοεμβρ.) καθ' ὃν ἑωρτάζοντο τὰ Πυανέψια.

Πυάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πύανος. 2) εἶδ. τοῦ

Πυάνιος, α, ον. Καμωμένος ἀπὸ πύανος (κυάμους).

Πύανον (τὸ) ἢ

†Πύανος (ὁ), ἀρχ. ἀντὶ Κύαμος, κουκί. (συνήθ.) εἶδ. ζωμοῦ ἀπὸ κουκιὰ σιτάρι καὶ ἄλλα διάφορα ὄσπρια βρασμένα μαζῇ, (ἀναλογεῖ με τὸ παρ' ἡμῖν κολλυβοζούμι).

†Πυανοψιὼν, ῶνος (ὁ), Ἐπγρ. ἀντὶ Πυανεψιών.

Πύαρ, ατος (τὸ), = Πύος, τὸ πρωτόγαλα, (Λτ.) κολόστρα· (ἐνίοτε) πητιὰ ἀπὸ κολόστραν.

;Πυαρίτης, ου (ὁ), (ἐνν. ζωμὸς), εἶδ. ναστακιοῦ ἀπὸ κολόστραν (πῦαρ), (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυριάτης).

Πυγαῖος, α, ον, Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πυγὴν (εἰς τὰ περὶ τὸν ἀφεδρῶνα μέρη). » Τὸ πυγαῖον, « Ἡσύχ., ἀντὶ Ἡ πυγὴ, τὰ ὀπίσθια, (ἰδιαιτ.) τὸ κωλοκούρκουρον. » Πυγαῖα, « Ἀρχιτεκτ., αἱ βάσεις ἢ αἱ σπεῖραι τῶν κιόνων. 2) = Καταπύγων (;).

;Πυγαλγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀλγῶν τὴν πυγὴν (τὰ ὀπίσθια), πάσχων τὴν ἰσχιαδικὴν νόσον ἢ ζοχάδες (;), (οὕτω διορθ. τὸ Πυγαλίας τοῦ Στρ. ΙΔ', 948).

;Πυγαλγίας, ου (ὁ), = Πυγαλγὴς, (κατ' ἄλλην διόρθωσιν).

Πύγαργος (ὁ, ἡ), [πυγὴ, ἀργός]. ὁ ἔχων λευκὰ ὀπίσθια, ἀσπρόκωλος, (ὅθ. ||. οὐσ.) εἶδ. ἀγριόγιδας καὶ ἀετοῦ μὲ ἄσπρην οὐράν.

Πυγὴ (ἡ), [πύω]. τὰ περὶ τὸν ἀφεδρῶνα μέρη, τὰ ὀπίσθια· ὁ κῶλος. » Ἐς τὰς πυγὰς νύξησαι [illegible], « Αν. (Ἀνθολ.) » Ἀγροῦ πυγὴ, « Εὐσ., τὸ καλλίτερον (παχύτερον) μέρος, (παρβλ. Οὖθαρ).

Πυγηδὸν, ἐπίρ. Κῶλον μὲ κῶλον.

Πυγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πυγή.

Πυγίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ εἰς τὴν πυγὴν (εἰς τὰ ὀπίσθια). 2) ἀρσενοκοιτῶ.

Πύγισμα (τὸ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Πυγιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πυγίζων, ἀρσενοκοίτης.

Πυγμαιϊκὸς, ή, όν, = Πυγμαῖος.

Πυγμαιομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος πρὸς τοὺς πυγμαίους, (ἐπίθ. τῶν γερανῶν).

Πυγμαῖος, α, ον. Ἰσομήκης μὲ πυγμὴν (πῆχυν), κοντὸς τὸ ἀνάστημα, (Τουρκ.) τζουτζέ. ||. (οὐσ. πλθ.) ἔθνος τι μυθῶδες τῆς Λιβύης.

Πυγμαχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πὺξ μάχομαι, παίζω ταῖς γρονθαῖς, ἀγωνίζομαι ὡς πυγμάχος.

Πυγμαχία (ἡ), τὸ πυγμαχεῖν, ὁ ἀγὼν τῶν πυγμάχων, (Γαλλ.) pugilat.

Πυγμάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος διὰ τῆς πυγμῆς (μὲ ταῖς γρονθαῖς). ||. (οὐσ.) ἀθλητὴς ὅστις ἀγωνίζεται τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ ἀγῶνος, (Ἀγγλ.) boxeur.

Πυγμὴ (ἡ), [πὺξ]. γρονθιὰ, γρόνθος. 2) (συνεκδ.) = Πυγμαχία. 3) τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τῆς ἀρχῆς τῶν δακτύλων διάστημα, μέτρ. ἐκτάσ. $1\,^{1}/_{3}$ ποδ., (παρβλ. Πῆχυς).

Πυγμικὸς, ή, όν, (ἢ ἐπίρ.) ·ικῶς. Ὁ τῆς ἢ διὰ τῆς πυγμῆς.

;Πυγολαμπὰς, άδος ἢ

Πυγολαμπὶς [πυγὴ, λάμπω], ίδος (ἡ), εἶδ. ἐντόμου τοῦ ὁπ. λάμπουν τὴν νύκτα τὰ ὀπίσθια, (κοιν.) κωλόφωτα.

;Πυγονιαῖος (καὶ ὄχ. Πυγονμαῖος), α, ον, ὀρθότ. κατά τινας τοῦ Πυγωνιαῖος.

†Πυγόρριζα, ης (ἡ), Γλσ. ἡ παρὰ τὴν ῥίζαν τοῦ δένδρου παραφυὰς, (κοιν.) κωλοῤῥίζι.

Πυγοσκελὶς [πυγὴ, σκέλος], ίδος (ἡ), εἶδ. θαλασσ. πτηνοῦ (κολυμβάδος).

Πυγοστόλος (ὁ, ἡ), Π. [πυγὴ, στέλλω]. ἡ τελίζουσα τὰ ὀπίσθιά της, πόρνη.

Πυγούσιος, α, ον, Π. ἀντὶ Πυγωνιαῖος.

Πυγὼν [πὺξ], όνος (ἡ). τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τῆς κλειδώσεως τοῦ μι-

κροῦ δακτύλου διάστημα, μέτρ. ἐκτάσ. $1\frac{1}{4}$ ποδ. ἢ 18 δακτ., (ὅθ.

Πυγωνιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἔκτασιν μιᾶς πυγόνος (πέντε παλαιστῶν ἢ 18 δακτ.), σχεδὸν πηχυαῖος.

Πυδαρίζω [πούς-ποδὸς ἢ πυγή;], Μ. ίσω. Χοροπηδῶ κτυπῶν μὲ τοὺς πόδας τὰ ὀπίσθιά μου, —» Ποτὶ πυγὰν ἅλλομαι, « Ἀρςφ. (Λυσ. 82). 2) Κλωτσῶ ϗ φεύγω (ὡς ἂν τὰ δυσάγωγα ὑποζύγια), ἀποσκιρτῶ, (Γαλλ.) pietiner.

Πυέλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πύελος.

Πυελὶς, ίδος (ἡ). ἡ σφενδόνη (τὸ κοῖλον ὅπου κρατεῖται δεμένη ἡ πέτρα) τοῦ δακτυλιδίου, [κυρ. ὑποκορ. τοῦ.

Πύελος (ἡ), [κύω = γύω, γύαλος]. σκάφη (κυρ. διὰ λούσιμον), μαςέλλον· σκαφίδι ὅπου τρώγουν ἡ χῆνες (Ὀδ. Τ.)· (ἐν γέν.) κοίλωμα· γοῦρνα (» Τὴν πύελον κατάκλυζε, καὶ θέρμαιν' ὕδωρ, « Ἀρςφ. » Τὰς πυέλους καταλήψεσθ' ἐν βαλανείῳ,« αὐτ. »Ἐν ταῖς γυναικείαις πυέλοις, ὅθεν ταῖς σκαφίσιν ἀρύουσιν,« Ἀθ.)· λάρναξ. » Μετὰ δὲ τὸ ἐνταφῆναι ἐμὲ εἰς τὴν ὀςοθήκην, κλεῖσαι τὴν πυελίδα,« Ἐπγρφ.

Πυελώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πυέλου, βαθουλὸς, βαθουλωτός, (εἰς τὸν Ἀρςτ. συγχ. τῷ Πηλώδης).

Πυετία (ἡ), = Πυτία.

Πυέω-ῶ [πῦον], Μ. ήσω. Κάμνω τὸ ἀπόστημα νὰ ἐμπυάσῃ (νὰ ὡριμάσῃ). ||. (μσ.) ἐμπυάζω.

Πύη ϗ

Πύησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πυέω, ἔμπυασμα· ἀπόστημα εἰς τὸν πνεύμονα, φθίσις.

Πυθαγόρειος (ὁ, ἡ), = Πυθαγορικός.

Πυθαγορίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι μαθητὴς ἢ ἀκολουθῶ τὸ σύστημα τοῦ Πυθαγόρου.

Πυθαγορικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Πυθαγόραν, (κυρ.) ὀπαδὸς τοῦ συςήματος τοῦ Πυθαγόρου.

Πυθαγορικτὰς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Πυθαγοριστής.

Πυθαγορικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Πυθαγόρου.

Πυθαγορὶς, ίδος (ἡ), = Πυθαγορικὴ, γυνὴ πυθαγορίζουσα, θιασῶτις τοῦ Πυθαγόρου.

Πυθαγορισμὸς (ὁ), τὸ πυθαγορίζειν, ὁ βίος (τὸ σύστημα κτλ.) τῶν Πυθαγοριστῶν.

Πυθαγοριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ πυθαγορίζων, ὀπαδὸς τοῦ συστήματος (τῆς αἱρέσεως) τοῦ Πυθαγόρου, (κατὰ τὸν Ἰάμβλ. Πυθαγόρειοι ἐλέγοντο οἱ καθαυτὸ καὶ Πυθαγορισταὶ οἱ μιμηταὶ αὐτῶν).

†Πυθαΐζω [Πυθὼ], Μ. ίσω. Ἐρωτῶ (Μαντεύομαι εἰς) τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, (ὅθεν

Πυθαϊστὴς, οῦ (ὁ). ὁ μαντευόμενος Πυθοῖ (εἰς τοὺς Δελφούς).

Πυθαύλης, ου (ὁ). ὁ αὐλῶν τὸν Πυθικὸν λεγόμενον νόμον, αὐλητὴς ἀγωνιζόμενος εἰς τὰ Πύθια.

Πυθεδὼν [πύθω], όνος (ἡ), Π. σῆψις, σηπεδών.

Πυθεῖον (τὸ). τὸ ἐν Πυθοῖ (Δελφοῖς) μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλ., (ἐν γέν.) μαντεῖον.

Πυθέσθαι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Πυνθάνομαι.

Πύθεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔπυθε, ἀόρ. τοῦ Πύθω.

Πύθευ, Δ. ἀντὶ Πύθου, ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ Πυνθάνομαι

Πυθία (ἡ) κα

Πύθια (τὰ), ἴδε Πυθιος.

Πυθιάζω, Μ. άσω. Ἐνθουσιάζομαι ϗ μαντεύω (Χρησμοδοτῶ) ὡς ἡ Πυθία, φοιβάζω.

Πυθιὰς, άδος (ἡ), ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ Πύθιος, (ὅθ. ||. οὐσ.) = Πυθία. 2) τὸ διάστημα ἑκάστης τετραετηρίδος καθ' ἣν ἑωρτάζοντο τὰ Πύθια, καὶ 3) ἡ ἑορτὴ ϗ οἱ ἀγῶνες τῶν Πυθίων.

Πυθικὸς, ἡ, ὀν, = Πύθιος. » Πυθικοὶ ἀγῶνες,« Λξ., τὰ Πύθια, » Τὸ Πυθικὸν αὐλεῖν, « Λξ., τὸν Πύθιον λεγόμενον νόμον.

;Πυθονίκη (ἡ). νίκη εἰς τὰ Πύθια.

Πυθονίκης, ου (ὁ). ὁ νικήσας εἰς τὰ Πύθια, νικητὴς στεφανωθεὶς εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας.

Πυθιόνικος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νίκην τῶν Πυθίων ἢ στεφανωθεὶς εἰς αὐτὴν, Πυθιονίκης.

Πύθιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος εἰς τὴν Πυθὼ (εἰς τοὺς Δελφούς). »Ἀπόλλων—,« ὁ χρησμοδοτῶν καὶ τιμώμενος εἰς τοὺς Δελφούς. ||. » Πύθιοι, « Ἡρ., Ξεν., (ὠνομάζοντο εἰς τὴν Σπάρτην) οἱ διωρισμένοι νὰ στέλλωνται πρὸς ἐρώτησιν τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου διὰ δημοσίας ὑποθέσεις. ||. » Πυθία,« ἡ ἱέρεια ἡ χρησμοδοτοῦσα εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον. ||. Πύθια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ ἢ ἀγωνίσματα), οἱ κατὰ τετραετίαν πανηγυριζόμενοι εἰς τοὺς Δελφοὺς ἀγῶνες, (ὅθ.) »Νικᾷν (»Ἀναιρεῖσθαι) Πύθια,« Πλ., Παυσ., νικᾷν εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. »Τὰ Πύθια αὐλεῖν,« Ἀθ., παίζειν μὲ τὸν αὐλὸν τὸ πρὸς ἀνάμνησιν ϗ κατὰ μίμησιν τῆς πρὸς τὸν Πύθωνα μάχης τοῦ Ἀπόλλωνος συνθεμένον μέλος.

;Πυθίων, ονος (ὁ), εἶδος φυτοῦ βολβώδους.

Πυθμενέω-ῶ, Μ. ήσω. (Ἀριθμ.) Ἔχω τὸν ἀρχικόν μου ἀριθμὸν, εἶμαι πυθμενικός.

†Πυθμενίζομαι, Μ. ίσομαι. Στηρίζω, Θεμελιόνω.

Πυθμενικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπιρ.) ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πυθμένα (τὴν ῥίζαν) ἀριθμοῦ τινος, ῥιζικός.

Πυθμένιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πυθμήν.

Πυθμενοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει πυθμένος.

Πυθμενόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τοῦ πυθμένος, ῥιζηδὸν, ἐκ θεμελίων. ὁλότελα, διόλου. »Πυθμενόθεν οὐκ ἴσασι,« Ἱππκρ.

Πυθμὴν [βυθὸς ἢ βαθμὸς], ένος (ὁ). τὸ κατώτατον μέρος ὁποιουδήποτε πράγματος, ἡ βάσις· ὁ πάτος. »Θαλάσσης (»Ποτηρίυ)—, « Σόλ., Ἀθ. (καὶ μτφορ.) »Κακῶν—,« Ὀρφ., πλῆθος ἀμέτρητον, πέλαγος, ἄβυσσος· (καὶ προθετ. ἐν εἴδει ἐπιρ.) » Ἐκ πυθμένων, « = Πυθμενόθεν. » Χθόνα δ' ἐκ πυθμένων αὐταῖς ῥίζαις κραδαίνοι,« Αἰσχλ. »Πύλας ἐνήλατ', ἐκ δὲ πυθμένων ἔκλινε κλῆθρα,« Σοφ. 2) τὸ κατώτατον (τὸ πρὸς τὴν ῥίζαν) μέρος τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου, (παρβλ.) Πρέμνον. (ἐν γέν.) στέλεχος, ῥίζα (κυρ. ϗ μτφορ.), καταγωγὴ γένυς, (Γαλλ.) souche. »Ἐλαίης (»Δρυὸς)—,« Ὅμ., Φωτ. » Σμικροῦ γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας πυθμὴν,« Αἰσχλ. (ϗ μτνμ.) »Ὄρεος—,« Ἀρ., (κοιν.) ῥιζοβῦνι, (ὅθ. 3) (Ἀριθμητ.) ὁ ἀρχικὸς ἀριθμὸς, ἡ ῥίζα ἄλλων ἀριθμῶν, (ὅθ. εἰς τὴν μουσικ.) τὸ διάστημα τῶν τόνων τὸ ὁποῖον θεωρεῖται (λαμβάνεται) ὡς βάσις. » Πυθμὴν ἐπίτριτος, « Πλάτ., ῥιζικὸς ἀριθμὸς περιέχων ϗ τὸ τριτημόριον ἑαυτοῦ.

Πυθόθεν, ἐπίρ. Ἐκ τῆς Πυθοῦς, ἐκ τῶν Δελφῶν.

Πυθοῖ, ἐπίρ. Εἰς τὴν Πυθὼ, εἰς τοὺς Δελφούς.

Πυθοῖδε, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυθοῖ δὲ, ἢ Πυθώδε.

Πυθόκραντος (ὁ, ἡ), [Πυθὼ, κραίνω], = Πυθόχρηστος.

Πυθοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) τὸν δράκοντα Πύθωνα, (ἐπιθ. τῦ Ἀπόλλ.).

Πυθόληπτος (ὁ, ἡ), [Π. λαμβάνω]. ἐμπνευσμένος (κυριευμένος) ὑπὸ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ προφητικὸν πνεῦμα, φοιβόληπτος.

Πυθόμαντις, εως (ὁ, ἡ). μάντις ἐμπνευσμένος ὑπὸ τοῦ Πυθ. Ἀπόλλ. ||. »Ἑςία —,« Σοφ., ἡ καθέδρα (ὁ μαντικὸς τρίπους) ἢ ἡ οἰκία τῆς Πυθίας.

Πυθόμενος (τὸ υ βραχὺ), η, ον, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Πυνθάνομαι, ἢ 2) (σπν. τὸ υ μακρ.) πθ. ἢ μσ. ἐνς. τῆς μτχ. τοῦ Πύθω.

Πυθόχρηστος (ὁ, ἡ). ὁ χρησμοδοτηθεὶς (διαταχθεὶς ἢ ἐγκριθεὶς μὲ χρησμὸν) ὑπὸ τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείυ. »Θυσία—,« Πλ. »Νόμοι πυθόχρηστοι,« Ξεν., οἱ ἐπικυρωθέντες ὑπὸ τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου. » Οὐ Ζηνώνειον μᾶλλον ἢ πυθόχρηστον τὸ, Ἀκολούθως τῇ φύσει ζῆν,« Φίλ.

Πύθω [πῦον], Μ. πύσω. Σήπω (καὶ πθ) Σήπομαι, Σαπίζω, φθείρομαι (λυόνω) ἐξ αἰτίας σήψεως. Ὀστέα δέ σφι, περὶ ῥινοῖο σαπείσης.., πύθεται αἴῃ,« Ἡσ.

Πυθὼ [πύθω;], οῦς (ἡ), ἀρχ. ὄνομα κατ' ἀρχὰς μὲν τῆς πεδιάδος (βαλτώδυς βέβαια) ἔπειτα δὲ καὶ τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν.

Πυθώδε καὶ (ὄχι) Πυθῶδε, ἐπίρ. Π. εἰς (πρὸς) τὴν Πυθὼ, εἰς τοὺς Δελφούς. »Αὖθις οὐ Πυθώδ' ὁδὸς,« Παροιμ., ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων.

Πυθῶθεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πυθόθεν.

Πύθων, ωνος (ὁ). ὁ ἐν Πυθοῖ δράκων τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἀπολλ. 2) πνεῦμα (δαιμόνιον) τὸ ὁποῖον ἐνέπνεε τοὺς ἐγγαστριμύθους. 3) ὁ χρησμοδοτῶν κατ' ἔμπνευσιν τοῦ Πύθωνος, ἐνθουσιασμένος μαντικῶς, ἐγγαστρίμυθος. »Τοὺς ἐγγαστριμύθους, Εὐρυκλέας πάλαι, νῦν δὲ Πύθωνας προσαγορευομένους,« Πλ.

Πυθὼν, ῶνος (ἡ), = Πυθὼ, (ὅθ.

Πυθώναδε, ἐπίρ. Π. = Πυθῶδε.

Πυθωνικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Πύθωνα, ἐμπνευσμένος ἀπὸ πνεῦμα Πύθωνος, μαντικὸς, πυθόληπτος.

Πυθώνισσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Πύθων, γυνὴ

ἐμπνευσμένη ἀπὸ πνεῦμα Πύθωνος (ἐγγαστρίμυθος).

Πυθωνόθεν, ἐπίρ. Π. = Πυθῶθεν.

Πυθῷος, α, ον, = Πύθιος.

;Πυΐσκω, Μ. ίσω, = Πυέω, ἐμπυάζω.

Πύκα [πὺξ], ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πυκνά· σωρηδόν· (συνκδ.) 'γιερά· (μτφορ.) ἀκριβῶς, ἐπιμελῶς. »Σάκεος πύκα ποιητοῖο,« Ἰλ. Σ., 'γιεροῦ, καλοκαμωμένου. (ϗ μτφορ.) »Πύκα φρονέων,« Ὅμ., ἔχων 'γιερὸν νῦν, φρόνιμος, (παρβλ. Πυκινός).

Πυκάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι πυκνὸν (ςερεόν)· σκεπάζω καλὰ (πυκνὰ), ἐνδύω· (συνκδχ.) κρύπτω σκιάζω· ὀχυρόνω· περικλείω· (ἐν γέν.) φθειάνω 'γιερὰ (καλὰ), στολίζω, ἑτοιμάζω. » Φάρει νέκυν πυκάσας,« Ἰλ. Ω. » Νεφέλῃ πυκάσασα ἑαυτὴν, « Ὅμ. » Πέδιλα πίλοις ἔντοσθε πυκάσας,« Ἡσ. »Πρὶν σφῶϊν ἰούλυς ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε γένυν λάχνῃ,« Ὀδ. Λ. » Καὶ δῶμα πάκτου.. πύκαζε θᾶσσον,« Σοφ., κλεῖσον. »Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι, πυκάσαι τε λίθοισι πάντοθεν,« Ἡσ., στυλῶσαι, ἀσφαλίσαι. »Ἐντὸς (τῆς νεὼς) πυκάζοιεν σφέας αὐτούς,« Ὀδ. Μ, (καὶ μτνμ.) »Ἕκτορα δ' ἄχος πύκασε φρένας,« Ἰλ. Θ., ἐσκέπασεν (ἐκυρίευσε) λύπη τὴν ψυχήν τυ. (ϗ ἀμτβ. ἢ ἐλλ.) »Ὡς ἄρκευθος πυκάζυσα,« Γρφ., πυκνόφυλος, σκιερά. »Συστήσασθε ἑορτὴν ἐν τοῖς πυκάζουσιν, ἕως τῶν κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου,« αὐτ., τοῖς ἐπισεσωρευμένοις (ἀνθρώποις ἢ θύμασιν), πανηγυρίσατε μεγαλοπρεπῶς. (καὶ μσ.) »Τόξον εὖ πυκάζου,« Αἰσχλ., ἁρματώνου, ἑτοιμάσου. » Στεφάνοις κεφαλὰς πυκαζώμεθα,« Ἐπγρ. (καὶ πθ.) »Στέμμασι πυκασθεὶς,« Ἡρ. »Ἅρματα χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε,« Ἰλ. »Ῥάκεσιν πεπυκασμένος ὤμους, « Ὀδ. Χ. »Ὄρει πεπυκασμένῳ ὑλήεντι,« Ἡρ. (καὶ μτνμ.) »Μάλα γάρ τε νόον πεπυκασμένος ἐστὶν, « Ἡσ., ἔχων 'γιερὸν νοῦν, φρόνιμος, (παρβλ. Πυκινός).

†Πύκασμα (τὸ), = Πύκνωμα, (συνκδχ.) ςολίδι, φόρεμα, ἤ· κλάδος δένδρυ πυκνός.

†Πυκασμὸς (ὁ), = Πύκνωμα, (συνκδχ.) σκέπασμα, στολισμός.

Πυκιμήδης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ), Π. [πύκα, μῆδος]. ὁ ἔχων 'γιερὸν νοῦν, = Πυκινόφρων, φρόνιμος.

Πυκινά, ἐπίρ. Π. ἴδε Πυκινός.

Πυκινόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πυκνόθριξ, πυκνότριχος.

Πυκινοκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ πυκινὰ (πυκνὰ) κινούμενος, ἀνήσυχος, συχνοκίνητος.

Πυκινόρριζος (ὁ, ἡ), Ἰων. Π. = Πυκνόρριζος.

Πυκινὸς, ή, όν, Ἰων. Π. ἀντὶ Πυκνός. ||. (τὸ οὐδ.) Πυκινὸν καὶ (πλθ.) Πυκινὰ, ἐπίρ. ἀντὶ Πυκνῶς, πυκνά· συχνά· κατὰ πολλά· 'γιερὰ (κυρ. καὶ μτνμ.), στερεά· (τρπ.) φρονίμως· ἐντέχνως· ἀκριβῶς, ἐπιμελῶς. »Πυκινὸν ἀχεύων, « Ὀδ. Λ., φοβερά, κατὰ πολλά. »Πυκινὰ φρονέων,« Ὀδ. Ι., πολλὰ φρόνιμος, (παρβλ. Πύκα).

Πυκινόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πυκινὰ ('γιερὰ) φρονῶν, ἔχων πολὺν καὶ βάσιμον νοῦν, στοχαστικὸς, φρόνιμος.

Πυκινῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πυκνῶς. » Θύραι (»Σανίδες) πυκινῶς ἀραρυῖαι, « Ὅμ., (ϗ συνκδχ.) » Πυκινῶς ἀκάχημαι, « αὐτ., βαρέως, κατὰ πολλά· (καὶ τρπ.) »Πυκινῶς ὑποθήσομαι,« Ἰλ. Φ., ἐμφρόνως, ἐσκεμμένως, (ἴδε καὶ Πυκινός).

†Πυκνάζω, Μ. άσω, Γλσ. ἀντὶ Συχνάζω.

Πυκνάκις, ἐπίρ. Συχνάκις, πολλάκις.

Πυκνάρμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [πυκνός, †ἄρω]. πυκνὰ ('γιερὰ, καλὰ) συνηρμοσμένος ἢ συναρμοζόμενος, (ἐν γέν.) πυκνὸς, (λέξις τοῦ Δημοκρίτου).

Πυκνόβλαστος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ ἔχων (ἐβγάζων) πυκνὰ βλαστάρια.

Πυκνογόνατος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου τὰ γόνατα (οἱ κόμποι καθὼς τοῦ καλαμιοῦ) εἶνε πυκνὰ (κοντὰ-κοντά).

†Πυκνόδους, όδοντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὰ ὀδόντια.

Πυκνοέθειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυκνὰ ἢ πολλὰ μαλλιά.

Πυκνόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὰς τρίχας (πυκνὸν μαλλὶ), πυκνότριχος.

Πυκνόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν πυκνοὺς τοὺς καρπούς τυ, φορτωμένος ἀπὸ καρπόν.

Πυκνοκίνδυνος (ὁ, ἡ). ὁ συχνὰ (πυκνὰ) ῥιψοκινδυνεύων, φιλοκίνδυνος.

Πυκνόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὴν κόμην (μαλλιῶν ἢ φύλλων). ||. (οὐσ.) Πυκνόκομον (τὸ), εἶδος φυτοῦ (ψωρίου).

Πυκνοπνεύματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὸν πνεῦμα (κοντανασαίνων), ἀσθματικός.

Πυκνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ πυκνὸν, πυκνόνω.

Πυκνόπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνοὺς πόρυς (σωλῆνας).

Πυκνόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὰ πτερά. (συνκδχ.) »Πυκνόπτεροι ἀηδόνες,« Σοφ., ἀγεληδὸν περιιπτάμεναι, πολυάριθμοι.

Πυκνόρραξ, αγος (ὁ, ἡ), = Πυκνόρρωξ.

Πυκνόρριζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὰς (φυντωτὰς) ῥίζας.

Πυκνόρρωγος καὶ

Πυκνόρρωξ, ωγος ἢ ῶγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὰς ῥῶγας, πυκνόρρωγος. » Βότρυς —,« Ἐπγρ.

Πυκνὸς [πύκα, πυκινὸς], ή, όν. Τοῦ ὁπ. τὰ μέρη (τὰ μόρια) κεῖνται κοντὰ ἕνα μὲ τ' ἄλλο, (κοιν.) πυκνὸς, (ἀντιθ. τῷ Ἀραιός)· σφικτός· (ἐπμ.), σκληρός· (συνκδχ.) 'γιερὸς, εὐπαγὴς, ἤ· στεγανὸς, (ἐπμ.) σκοτεινὸς, σύσκιος, ἤ· πολὺς, μέγας· συχνός· ἀθρόος, ἀλλεπάλληλος· (τρπ παρὰ Π.) ἐμβριθὴς, συνετός. »Θώρηξ—, « Ὅμ. » Πυκνότατα δοκεῖ εἶναι πύξος ϗ ἔβενος, « Θφρ. »Θάμνους, τοὺς οὔτ' ἄνεμος οὔτ' ὄμβρος περάασκε διαμπερές· ὡς ἄρα πυκνοὶ ἔφυν, « Ὀδ. Ε. » Πυκνὸς σφυγμὸς, « Ἰατρ., ὁ ταχύς. » Πυκναὶ φάλαγγες, « Ὅμ. (ϗ παραλλ.) » Ὀδόντες πυκνοὶ ϗ θαμέες, « Ὀδ. Μ. (καὶ συνκδχ.) » Πυκινοὺς κευθμῶνας, « Ἡσ., βαθεῖς, σκοτεινούς. (ὅθεν μτνμ.) » Πυκινὸν ἄχος, « Ἰλ. Π. σκοτεινὸν (παρβλ. Μέλας) ἢ μέγα, φοβερόν. (καὶ τρπ.) » Πυκιναὶ φρένες, « Ὅμ. » Πυκινὸς νόος, « αὐτ., μέγας (πολὺς [κοιν.] 'γιερὸς) νοῦς. » Πυκινὴ βουλὴ (ἐφετμὴ), « αὐτ. ἡ συνετή. » Πυκινὸν ἔπος, « αὐτ. ἐμβριθὲς, ἐσκεμμένον. » Πυκινὰ μήδεα, « Ἰλ. Ω. (τὸ ὁπ. ἑρμηνεύει ὁ Ξεν.) »Σοφὰ βουλεύματα, « (Συμπ. Η'. 30) » Πυκνότατον κίναδος, « Ἀρςφ. (παρὰ μουσικ.) » Τόνοι πυκνοὶ, « (ἀντιθ. τῷ Ἄπυκνοι), οἱ ἔχοντες τὸ μεταξὺ τῶν δύο πρώτων χρονικὸν διάστημα βραχύτερον τοῦ τρίτου (οἱ ἀνιόντες ἐξ αὐτῶν λέγονται Ὀξύπυκνοι, οἱ κατιόντες Βαρύπυκνοι, καὶ οἱ μεσαῖοι Μεσόπυκνοι). ||. (τὸ οὐδ.) Πυκνὸν καὶ (συχνότ.) Πυκνὰ, ἐπίρ. ἀντὶ Πυκνῶς, συχνὰ, πυκνὰ, ἀλλεπαλλήλως, κατὰ πολλά. » Πυκνὸν ἀναπνεῖ,« Ἀρςτ. » Πυκνὰ μάλα στενάχων, « Ἰλ. Σ. »Πήρην πυκνὰ ῥωγαλέην,« Ὀδ. Ν., ὅλο τρύπαις, καταξεσχισμένην.

Πυκνὸς, Ἀττ. γεν. τοῦ Πνύξ.

Πυκνόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὴν σάρκα (σφικτὰ, 'γιερὰ κρέατα), εὔσαρκος.

Πυκνοσπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω πυκνά, [ἐκ τοῦ

Πυκνόσπορος (ὁ, ἡ). πυκνὰ σπαρμένος.

Πυκνόστημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὸν στήμονα (στημόνι).

Πυκνόστικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὰ στίγματα, κατάστικτος.

Πυκνόστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνοὺς (κοντὰ-κοντὰ στημένους) στύλους.

Πυκνοτέρως, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ Πυκνῶς, συχνότερα, πυκνότερα.

Πυκνότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ πυκνῦ, (συνκδχ.) βαρύτης, (τρπ.) σύνεσις, ἐμβρίθεια. » Εἴ σοι πυκνότης ἔνεστιν ἐν τῷ τρόπῳ, « Ἀρςφ.

Πυκνόφθαλμος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. οἱ ὀφθαλμοὶ (καὶ μτνμ. ἐπὶ φυτ. τὰ 'μμάτια) εἶνε πυκνὰ (πολλὰ κοντὰ ἕνα μετ' ἄλλο). » Ἄργου τὰς πυκνοφθάλμους κόρας, « (Μένανδρ. παρὰ) Στβ.

Πυκνόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυκνὰ φύλλα, φουντωτός.

Πυκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ πυκνὸν, συσφίγγω· σκληρύνω· συστέλλω, συμμαζόνω. » Πάντα τρόπον σαυτὸν στρόβει πυκνώσας, « Ἀρςφ., σφίξε τὸν νοῦν σου (ἄλλοι ἀναφέρουσι τὸ παράδειγμα τοῦτο εἰς τὴν δευτέραν σημασίαν)· (καὶ πθ.) » Ὁ σίδηρος, ἐν τῷ πυρὶ μαλασσόμενος, ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ πυκνοῦται, « Πλ. » Στίχους ἅμα τῷ πνεύματι πυκνουμένῳ προφερόμενον, « αὐτ., μὲ ἕνα ἀνασασμόν. 2) κάμνω (ἐπαναλαμβάνω) τι συχνὰ πυκνά· πολλαπλασιάζω. » Πάντα τρόπον σαυτὸν στρόβει πυκνώσας, « Ἀρςφ.

Πύκνωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται συχνὰ πυκνὰ (ἐπαναλαμβάνεται συχνάκις). (ἰδιαιτ. παρὰ μουσικ.) φθόγγοι ἀλλεπάλληλοι, τρίγοργα, τετράγοργα κτλ. 2) πρᾶγμα πεπυκνωμένον (σφιγμένον, συνεσταλμένον). »Ἀποψιλῶν τὸ πύκνωμα τῶν τριχῶν, « Ἀλκίφρ. 3) πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς πύκνωσιν (κουκούλωμα), σκέπασμα, φόρεμα. » Πέπλοισι βαρβάροισι καὶ πυκνώμασιν,« Αἰσχλ.

Πυκνῶς, ἐπίρ. Πυκνά· (συνκδχ.) συχνά. » Νῦν δέ σε χρὴ πυκνότερον δεῦρο ἰέναι,« Πλάτ. 2) (μτφορ.) ἐμβριθῶς, συνετῶς. » Πυκνῶς ποικίλους λόγους ἀνεῦρεν,« Ἀρςφ.

Πύκνωσις, εως (ἡ), τὸ πυκνοῦν ἢ πυκνοῦσθαι, πύκνωμα, σφίξιμον. » Πύκνωσις

φάλαγγός ἐστιν, ὅταν ἐξ ἀραιοτέρων ἐλάσσονα τὰ διαστήματα ποιήσας πυκνώσῃ,« Τακτ.

Πυκνωτικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς πύκνωσιν· (κυρ. ἰατρ.) ὁ σφίγγων (συστέλλων) τοὺς πόρους τοῦ δέρματος.

†Πυκός, ή, όν, ἀρχ. ἀντὶ Πυκνός, (ὅθ. τὸ Λακων. ὑπερθ. Πουκότατος).

Πυκταλίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Πυκτεύω, (Ἀνακρ. παρὰ Φωτ.).

†Πυκτεῖον (τό). μέρος ὅπου γυμνάζονται (ἀγωνίζονται) οἱ πύκται. 2) ἀρμάρι (συρτάρι) ὅπου φυλάττονται πυκτία (χαρτιά), σκρινίον.

Πύκτευσις, εως (ἡ), τὸ πυκτεύειν, πυγμαχία.

Πυκτευτής, οῦ (ὁ). ὁ πυκτεύων, πύκτης, πυγμάχος.

Πυκτεύω, Μ. εύσω. Ἀθλῶ (Ἀγωνίζομαι) ὡς πύκτης, παίζω ταῖς γρονθιαῖς, πυγμαχέω· (ἐν γέν.) ἀθλῶ, ἀγωνίζομαι. »Οὕτω πυκτεύω, ὡς οὐκ ἀέρα δέρων,« Γρφ. (καὶ αἰτ. προθετ.) »Τίς ἐς σὸν κρᾶτ' ἐπύκτευσεν,« Εὐρ.

†Πυκτή (ἡ), = Πυγμαχία.

Πύκτης, ου (ὁ). ὁ πὺξ (διὰ τῆς πυγμῆς) ἀγωνιζόμενος ἀθλητής, πυγμάχος. »Πόλεμος πύκτης,« Ἀχ., = Πυγμαχία.

Πυκτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὸ πυκτεύειν, πύκτου (πυγμάχου) ἴδιος. » Τέχνη πυκτική, « Πλάτ., ἡ τῆς πυγμαχίας. » Πυγμὴ προὔκειτο καὶ πυκτικώτερος τῶν ἄλλων ἐγώ,« Μ. Ψελλ.

Πυκτικῶς, ἐπίρ. Ὡς πύκτης.

Πυκτίον (τό), = Πτυκτίον.

Πυκτίς, ίδος (ἡ), ἀντὶ Πτυκτίς = Πτυκτίον, σανὶς ἀλειμμένη διὰ γράψιμον ἢ ζωγράφισμα, πινακίδα.

Πυκτίς [;], ίδος (ἡ), εἶδ. ζώου ἀδιορίστου εἰσέτι, (κατά τινας) ὁ κάστωρ, (εἰς τὸν Ἀρσφ. ἀντικατέστησαν ἐκ τῶν χειρογράφων τὴν διὰ τοῦ ι γραφὴν Ικτίς καὶ ἑπομένως δὲν εἶχε παράξενον νὰ ἦνε συγγενὲς τῷ Ἰκτίς).

Πυκτομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι (Ἀγωνίζομαι) ὡς πύκτης, πυκτεύω.

Πυκτός, ή, όν, = Πτυκτός.

Πυκτοσύνη (ἡ), Π. ἡ τέχνη τοῦ πύκτου, πυγμαχία.

Πυλαγόρας [Πύλαι, ἀγείρω], ου (ὁ). ὁ εἷς τῶν δύο ἀπεσταλμένων (ἀντιπροσώπων) ἑκάστης τῶν Ἑλλην. πόλεων ὅσαι εἶχον ψῆφον εἰς τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον, (κατὰ λέξ.) ὁ ἀγορεύων εἰς τὰς Θερμοπύλας, (ὁ ἄλλος ἐλέγετο Ἱερομνήμων).

Πυλαγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀπεσταλμένος εἰς τὸ Ἀμφικτυον. συνέδριον ὡς πυλαγόρας.

Πυλαία (ἡ), (ἐνν. σύνοδος), ἡ εἰς τὰς Πύλας (Θερμοπύλας) συγκροτουμένη τὸ φθινόπωρον συνέλευσις τῶν Ἀμφικτυόνων, ϗ » Πυλαία ἐαρινή, « Λξ., ἡ συγκροτουμένη τὸ ἔαρ εἰς τοὺς Δελφούς. 2) (συνκδχ.) τὸ δικαίωμα τοῦ στέλλειν πρέσβεις (ἔχειν ψῆφον) εἰς αὐτήν, (ἄλλ.) Ἀμφικτυονία, καὶ 3) ὁ τόπος ὅπου συνεκροτεῖτο. 4) ἡ συῤῥοὴ ϗ ὁ θόρυβος τῶν ἐκεῖ (ὡς εἰς πανήγυριν) συνερχομένων ἀργῶν, θαυματοποιῶν κλπ., (ἴδε Πυλαιαστής), (ὅθ.) = Τερατεία, ψευδολογία. » Μύθων ἀπιθάνων πυλαία, « Πλ.

;Πυλαῖα (τό), (ἐνν. ἱερά), ἡ τελουμένη ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος Ἀμφικτυονίδος θυσία.

;Πυλαιακός, ή, όν, ὀρθότ. τοῦ Πυλαϊκός.

Πυλαιαστής, οῦ (ὁ). ὁ διὰ περιέργειαν ἢ ἀγυρτείαν συντρέχων εἰς τὴν Πυλαίαν, (ὅθ. ἐν γέν.) ἀγύρτης, ἀπατεών, λογοποιός, βωμολόχος κτλ.

Πυλαϊκός (ἴσως διορθ. Πυλαιακός), ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Πυλαίαν. » Ὀχλαγωγία —,« Πλ., αἱ φλυαρίαι (λογοποιΐαι) τῶν ἐκεῖ συῤῥεόντων ἀργῶν.

Πυλαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς πύλας ἢ κείμενος πρὸ τῶν πυλῶν, (ἰδιαιτ.) ὁ τῶν Θερμοπυλῶν, (ὅθ. ‖. οὐτ.) Πυλαία, (ἴδε τὴν λέξ.).

Πυλαΐστατος (ὁ), Κωμ. ὑπερθ. τοῦ

Πυλαϊστής, οῦ (ὁ), = Πυλαιαστής.

Πυλαΐτης, ου (ὁ) καὶ Πυλαΐτις ἢ Πυλαῖτις, ιδος (ἡ). φύλαξ τῶν πυλῶν τῆς πολεως, (ἐπίθ. τῆς Ἀθην.).

Πυλαμάχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μαχόμενος πρὸ τῶν πυλῶν ἢ προσβάλλων τὰς πύλας πόλεως.

Πυλάρτης, ου (ὁ), Π. [πύλη, ἄρω]. τοῦ ὁπ. αἱ πύλαι εἶνε καλὰ κλεισμέναι (συνηρμοσμέναι).

Πυλάτης (ὁ) καὶ Πυλᾶτις, ιδος (ἡ), = Πυλαῖος. » Ἀγορὰ —, « Σοφ., = Πυλαία.

Πυλαωρός (ὁ, ἡ), Π. Αἰολ. ἀντὶ Πυλωρός.

Πυλεών, ῶνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πυλών. 2) [φύλλον;] Λακων. ὁ στέφανος (τῆς Ἥρας).

Πύλη (ἡ), [κύω ἢ βύω]. θύρα (κυρ. πόλεως, ναοῦ, [ἐν γέν.] κτιρίου). » Πύλαι ᾄδου, « Ὅμ., Γρφ., (περιφρ.) ἀντὶ ὁ Ἅδης· (συνήθ. πληθ.) τὰ θυρόφυλλα τῆς πύλης (» Ὀλίγον τι παρακλίναντες τὴν ἑτέρην πύλην, « Ἡρ. » Πύλας ἐπίθεσθε,« Πλάτ., κλείσατε)· (μτνμ. ἐν γέν.) δίοδος, εἴσοδος (» Ἀναπετάσας τῆς Πελοποννήσου τὰς πύλας, « Ξεν.)· (ἐνίοτε) πέρασμα ποταμοῦ· (κυρ.) πέρασμα στενὸν μεταξὺ βουνῶν, (Γαλλ.) passage, défilé· (κατ' ἐξοχ. εἰς τὴν Ἑλλάδα) τὸ στενὸν τὸ μεταξὺ Θεσσαλίας καὶ Φωκίδος, αἱ Θερμοπύλαι. » Τὴν μὲν οὖν πάροδον Πύλας καλοῦσι καὶ Θερμοπύλας· ἔστι γὰρ καὶ θερμὰ πλησίον ὕδατα, « Στρβ. » Οὐδεὶς οὔτε τῶν ἔξω Πυλῶν Ἑλλήνων, οὔτε τῶν εἴσω, « Δμ.

Πυληγενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννηθεὶς εἰς τὴν Πύλον.

Πυληγόρης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πυλαγόρας.

Πυληδόκος (ὁ, ἡ), Π. [π δοκέω], = Πυλωρός.

Πύλιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς Πύλου.

Πυλίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Πύλη, πορτέλλον (παραπόρτι) κάστρου. » Τῆς ἐν Κεραμεικῷ συνοικίας τῆς παρὰ τὴν πυλίδα, οὗ ὁ οἶνος ὤνιος, « Ἰσ.

†Πυλοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πύλης.

Πυλόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τῆς Πύλου.

Πυλοιγενής, έος (ὁ, ἡ), Π. = Πυληγενής.

Πύλονδε, ἐπίρ. Π. εἰς (πρὸς) τὴν Πύλον.

Πύλος (ἡ καὶ συχνότ. ὁ), Π. (σπν. ϗ ἀμφ.) ἀντὶ Πύλη. ‖. (συνήθ.) ἡ ἐν Μεσσηνίᾳ τῆς Πελοπονν. πολις (πατρὶς τοῦ Νέστορος, συγχεομένη μὲ ἄλλας δύο συνωνύμους αὐτῆς πόλεις τῆς Ἠλείας καὶ Τριφυλλίας).

Πυλουρός (ὁ, ἡ), = Πυλωρός.

Πυλοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πύλας (θυρόφυλλα) ἢ κρατῶν (φυλάττων) τὰς πύλας.

Πυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Κλείω μὲ) πύλας, (ὅθεν

Πύλωμα (τό), Π. ἀντὶ Πύλη, κλείσιμον.

Πυλών, ῶνος (ὁ), μεγεθυντ. τοῦ Πύλη, μεγάλη πύλη· (κυρ.) Προπύλαιον μεγαλοπρεπὲς μὲ στοάς, (ἄλλο παρὰ τὸ) Πρόθυρον, (Γαλλ.) portail, porche, vestibule. » Πυλὼν τετράθυρος, « Ἀθ. » Τούτου δὲ (τοῦ τάφου τοῦ Ὀσυμανδύα) κατὰ μὲν τὴν εἴσοδον ὑπάρχειν πυλῶνα λίθου ποικίλου, τὸ μὲν μῆκος δίπλεθρον, τὸ δ' ὕψος, τετταράκοντα ϗ πέντε πηχῶν. Διελθόντι δ' αὐτὸν εἶναι λίθινον περίστυλον τετράγωνον κτλ., « Δ.όδ. » Πυλῶνες δὲ (ἐν τοῖς Περσῶν βασιλείοις) πολλοὶ καὶ συνεχεῖς, πρόθυρά τε συχνοῖς εἰργόμενα σταδίοις ἀπ' ἀλλήλων, « Ἀρστ. » Ποιεῖσθαι δὲ καὶ τὸ καθ' ἡμέραν τὴν δίαιταν ἐπὶ τῶν πυλώνων, « ΠλΒ. » Πολλοὶ ἕωθεν ἐπὶ τῶν πυλώνων παρειστήκεσαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ περιμένοντες, « Ἀχ.

Πυλωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Φυλάττω ὡς) πυλωρός. » Ὁ πιννοθήρας.. πυλωρεῖ τὴν κόγχην προκαθήμενος, « Πλ., (εἰς τὸν Ἀθήν. [Α'. 4, Α] ὁ Turnebs διορθ. Πολυωρῶν).

Πυλώριον (τό). τὸ παρὰ τὴν πύλην δωμάτιον τοῦ πυλωροῦ.

Πυλωρός (ὁ, ἡ), [πύλη, ὥρα]. ὁ φυλάττων (ἐπιτηρῶν) τὰς πύλας, φύλαξ (ἐπιστάτης) τῶν πυλῶν, θυρωρός. » Κύνας πυλωρούς, « Γργ. ‖. (ἀνατομ.) τὸ κάτω στόμιον τοῦ στομάχου διὰ τοῦ ὁπ. ἐξερχομένη μετὰ τὴν χώνευσιν ἡ τροφὴ μεταβιβάζεται εἰς τὰ ἔντερα.

Πυματηγόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὁμιλῶν τελευταῖος (λέγων τὸ τέλος μόνον τῆς λέξεως). » Ἠχὼ —, « Γργ., [ἀγορεύω καὶ

Πύματος [πυθμήν], η, ον, Π. ὁ εὑρισκόμενος εἰς τὸ τέλος (εἰς τὴν ἄκραν), τελευταῖος, ἔσχατος, ἀκρινός, ὁλοΰστερινός. » Πυμάτοις παρ' Αἰθιόπεσσι,« Θκρ., εἰς τὰ ἔσχατα τῆς Αἰθιοπίας. »Ἀνδρῶν ἐνὶ πρώτοις, καὶ πύματος, καὶ μέσος,« αὐτ. (καὶ χρον.) » Πυμάτης ἐπὶ νυκτός,« Ὅμ. εἰς τὸ τέλος τῆς. ‖. (τὸ οὐδ.) Πύματον καὶ Πύματα, ἐπίρ. Τελευταῖον, διὰ τελευταίαν φοράν, ὁλοΰστερα. »Πύματόν τε καὶ ὕστατον, « Ὅμ. »Ὕστατα καὶ πύματα, « αὐτ.

Πύνδαξ [βυθός, βένθος], ακος (ὁ), = Πυθμήν, πάτος καὶ (ἐνίοτε) λαιμὸς (ἀγγείου), (ὅθεν Π.) ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους, (Σοφ.).

Πυνθάνομαι [πύθω, ὡς ἐκ τῆς διὰ τῆς ὀσμῆς ἀναζητήσεως καὶ ἀνευρέσεως, καθὼς καὶ κοιν. λέγομεν Μυρίζομαι, ἀντὶ Παίρνω εἴδησιν], Μ. πεύσομαι ϗ (σπν.) πευσοῦμαι (ἀόρ. Ἐπυθόμην, πρκ. Πέπυσμαι καὶ τὸ θετ. Πευστέον). Ἐρευνῶ (Ἐξετάζω, Ἐρωτῶ) νὰ μάθω, (συνκδχ.) μανθάνω (κυρ. ἐξ ἀκοῆς), πληροφοροῦμαι· (Π. ἐν γέν.) ἀκούω· (συνκδχ.) αἰσθάνομαι. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ. ἐκ δ'.) » Πυθόμενος τὸν περὶ τὴν Ἀττικὴν πόλεμον, « Ἰσκρ. »Εἰ μὲν αὐτὸν αὐτὴ οὐ γινώσκεις, σὺ δὲ παρὰ Ἀτόσης πύθευ, « Ἡρ. » Πύθευ παρ' αὐτῶν διατί, « Αἰσχ. » Πυνθανόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ, « Ὀδ. Ν., ἤκουον περὶ αὐτῆς. » Πηλῆος οὔτι πέπυσμαι,« Ὅμ., δὲν ἔχω κἀμμίαν εἴδησιν περὶ τοῦ. »Ἐξιστορήσαντες αὐτοὺς τὰ ἐβούλοντο πυθέσθαι ἀπὸ τῆς στρατιῆς,« Ἡρ. » Προσδοκᾷς ἐμοῦ τι πευσεῖσθαι πάρα ; « Αἰσχλ. » Τῇδε δίωκε, καὶ τὸν ἄνδρα πυνθάνου τῶν ὁδοιπόρων ἁπάντων,« Ἀρσφ. » Βραχέα σου πυθέσθαι βούλομαι,« αὐτ. » Πέμπει ἄνδρα πευσόμενον τοῦ ἐξηγητοῦ ὅ τι χρὴ ποιεῖν,« Πλάτ. »Ταῦτα πυνθάνονται παρὰ Περσῶν, « Ἡρ. (καὶ μτχ. εἰδ. ἐκ δ'.) » Πυνθανόμενοι τὴν στρατιὴν ἐπιπλέουσαν, « Ἡρ. (καὶ γεν.) » Ὡς ἐπύθοντο τῆς Πύλου κατειλημμένης, « Θκ. (καὶ κατ' ἀνάλ. ὁμιχῶς) » Πυθόμενος τίνων ἦν γονέων, « Πλ. (ϗ ἀπολ.) » Ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, « Δμ. (καὶ ἁπλ. ἀντὶ Ἀκούω, ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῆς ἀκοῆς). » Προσηύδα, ἄγχι σχὼν κεφαλήν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι, « Ὀδ. Ρ. » Οὐδ' ἴχνια τοῖο (τοῦ λέοντος) φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι, « Θκρ. (ἴθ. συνκδχ. ἀντὶ Αἰσθάνομαι, 'νοιώθω) » Πυθέσθην ἡνιόχοιο πεσόντος, « Ἰλ. Ρ.

Πὺξ [πτύσσω;], ἐπίρ. Μὲ κλεισμένα τὰ δάκτυλα (εἰς σχῆμα γρόνθου). »Πὺξ τοὺς δακτύλους ἔχει, « Ἱππκρ. » Πὺξ διατεινάμενος, « Θκρ. 2) (συνήθ.) μὲ ταῖς γρονθιαῖς, (ὅθεν τὸ Ἀγγλ. box). » Πὺξ παίω (πατάσσω, ἐλαύνω, ἐντείνω), « Λξ., γρονθοκοπῶ. » Πὺξ μάχομαι,« Ὅμ., = Πυγμαχέω. » Πὺξ ἀγαθὸς Πολυδεύκης, « Ἰλ. Γ., καλὸς (περίφημος) πυγμάχος. » Ἢ πύξ, ἠὲ πάλῃ, « Ὀδ. Θ.

Πὺξ), πυγός (ἡ), σπν. ἀντὶ Πυγή.

Πυξάκανθα, ης (ἡ), εἶδος θάμνου (πύξου) ἀκανθώδους, (ἄλλ.) Λύκιον, (παρβλ. Ῥάμνος).

†Πυξεών, ῶνος (ὁ), = Πυξών.

Πυξίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Πυξίον.

Πυξίζω, Μ. ίσω. Ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ πύξου, εἶμαι ὠχρός.

Πυξίνεος, α, ον καὶ

Πύξινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ξύλον πύξου, τσιμισιρένιος· (συνκδχ.) ὠχρὸς ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ πύξου.

Πυξίον (τό). σανίδι ἀπὸ πυξον (τσιμισίρι), πινακίδα διὰ γράψιμον. » Πυξία λίθινα, « Γρφ., (καταχρ.) αἱ πλάκες τῆς διαθήκης. » Πυξίον ἐλεφάντινον, « αὐτ. (κυρ. ὑποκορ. τοῦ

Πυξίς, ίδος (ἡ). (ἐνν.) θήκη ἀπὸ ξύλον πύξου, (ἐν γέν.) κουτί. (ἰδιαιτ.) καλαμάρι. » Τὸν κάλαμον βάπτων εἰς τὴν πυξίδα, « Νεῖλ.

Πυξογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἐπάνω εἰς πυξίδα (πυξίνην πινακίδα).

Πυξοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ πύξον.

Πύξος (ἡ), [πύκα], εἶδος δένδρου ἀειθαλοῦς μὲ κιτρινωπὸν πυκνότατον (σκληρότατον) ξύλον, (κοιν.) πυξάρι (Τουρκ.) τσιμσίρι.

†Πυξοφόρος (ὁ, ἡ). (κυρ. τόπος) φέρων (παράγων) πολλὴν πύξον.

Πυξώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πυξοειδής. 2) πλήρης πύξων.

†Πυξών, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ πύξους, δάσος πύξων.

Πυοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπό-

Πύον (τό), [πυός]. αἷμα σεσηπός, ἔμπυον.

Πυοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ ἐμπυάσῃ (νὰ μεταβληθῇ εἰς ἔμπυον).

Πυοποίησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Πυοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων νὰ γείνῃ ἔμπυον (συντελῶν εἰς ἐμπύασμα ἀποστήματος), (Γαλλ.) suppuratif.

Πυοῤῥοέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω (Ῥέει) ἀπὸ μέσα μου ἔμπυον. » Ὦτα πυοῤῥοοῦντα, « Δσκρ.

;Πυόῤῥοια (ἡ). ῥοὴ (τρέξιμον) ἐμπύου, ἔμπυασμα.

Πυόῤῥοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ χύνων (ἀπὸ τοῦ ὁπ. ῥέει) ἔμπυον.

,Πύος, εος-ους (τό), = Πύον, (ὅθεν τὸ Λτν.) pus.

Πυός (ὁ), [συγγ. τῷ Πῖος, = Πίων]. τὸ πρῶτον γάλα μετὰ τὴν γένναν, (Λτ.) κολόστρα ϗ τὸ ἐξ αὐτοῦ σκευαζόμενον ἔδεσμα (κρεμα), (ἄλλ.) Πύρεφθον ϗ Πυριάτης. » Ἦν δὲ καὶ π ός τις ἔνδον καὶ λαγῷα τέτταρα, « Ἀρσφ. (ϗ παραλλ.) » Πυὸν δαινύμενοι κἀμπιπλάμενοι πυριάτην, « (Κρατῖν. παρὰ τῷ) Σχλ. τοῦ Ἀρσφ. (ὁ ὁποῖος τὰ ἀναφέρει ὡς συνώνυμα, ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὸ δεύτερον εἶν' ἐπίθετον τοῦ πρώτου).

Πυοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Πυοποιέω.

Πυουλκός (ὁ, ἡ). ὁ ἕλκων (τραβῶν, ἐξάγων) τὸ ἔμπυον ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. ‖. (οὐσ.) εἶδος χειρουργ. ἐργαλείου.

Πυόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νὰ ἐμπυάσῃ τι, Πυοποιέω.

;Πύπαξ, = Πύππαξ.

Πυππάζω, Μ. άσω. Φωνάζω (κυρ. επευφημῶν ἢ θαυμάζων τινὰ) πύππαξ. »Πυππάζουσι περιτρέχοντες, ὁ δ' ὄνος ὕετα,« (Κρατῖν. παρὰ) Φωτ. καὶ Σδ., (παρβλ. Ποππύζω).

Πύππαξ [ὀνμτπ.], ἐπίρ. ἢ ἐπιφών. Θαυμ. = Παπαί ! (ἀναλογ. μὲ τὸ Ἰταλ.) bravo ! (καὶ πιθανῶς προφερόμενον μετὰ ποππυσμοῦ), (παρβλ. Βομβάξ).

Πῦρ, πυρός (τό), (πλθ. κατ' ἑτερογέν. Τὰ πυρά), τὸ καυστικὸν ϗ φωτιστικὸν στοιχεῖον, ἡ φωτιὰ (κυρ. καὶ μτφορ.)· (μτνμ.) θέρμη (καῦσις) μεγάλη, (ἰατρ.) πυρετός. » Πῦρ δρύϊνον, « Θκρ., τὸ ἐκ δρυΐνων ξύλων. » Πῦρ Διός, « Εὐρ., ὁ κεραυνός. » Πυρὶ διδόναι τι, « Ἡρ., ῥίπτειν εἰς τὸ πῦρ. » Ἐν πυρὶ δὴ βουλαί γενοίατο, « Ἰλ. Β., ἐῤῥέτωσαν ! ἂς 'πᾶν νὰ χαθοῦν ! » Ἐγὼ γοῦν μετ' αὐτοῦ κἂν διὰ πυρὸς ἰοίην, « Ξεν. (ὅθ. τρπ.) »Διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, « Γρφ., διὰ πολυειδῶν κινδύνων, ἐδοκιμάσθημεν πολυτρόπως. » Πυρὶ δέχεσθαί τινα,« Εὐρ., = Μεταδιδόναι στέγης, φιλοξενεῖν. »Πῦρ πνέειν, « Ξεν., Πίνδ., εἶναι εἰς ἔξαψιν θυμοῦ. (ἰατρ.) » Πῦρ ἄγριον, « Ἱππκρ., τὸ ἐρυσίπελας. (τὸ πλθ.) » Πυρά, « Ὅμ., Ξεν., (κυρ.) αἱ φωτιαὶ τὰς ὁπ. ἀνάπτων τὴν νύκτα εἰς τὸ στρατόπεδον διὰ προφύλαξιν ἢ σύνθημα. » Ξύλα πολλὰ λέγεσθε, ὡς κεν παννύχιοι καίωμεν πυρὰ πολλά, μήπως κτλ., « Ἰλ. Θ.

Πυρὰ (τά), πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ Πῦρ

Πυρά (ἡ). σωρὸς ξύλων ἀναμμένων (κυρ. διὰ καύσιμον σώματος νεκροῦ), (ἐν γέν.) μεγάλη φωτιά, (Γαλλ.) bûcher. » Πυρὰν λαμπάδων ἅψαντες, « Διόδ. 2) Π. (κατὰ συνκδχ.) ἀντὶ Τάφος, (Σοφ. Ἠλ. 901) ἢ 3) = Ἑστία, βωμός. » Ἵζε νῦν πυρᾶς ἔπι (ἱκέτις), « Εὐρ.

Πυράγρα (ἡ), [πῦρ, ἀγρέω]. ἡ σιδηρᾶ λαβὶς μὲ τὴν ὁποίαν πιάνουν τὰ κάρβουνα (τὰ πυρωμένα σίδηρα κτλ.), (κοιν.) τσιμπίδα, (Τουρκ.) μασιά· (Ἰταλ.) τενάλλια τῶν χαλκέων.

Πυραγρέτης, ου (ὁ), Π. ὁ χρησιμεύων ὡς πυράγρα. » Καρκῖνος —, « Ἐπγρ., ἡ πυράγρα.

Πυραγρικός, ή, όν. Ὁ τῆς πυράγρας. »Καρκῖνος—, « Εὐς., = Πυράγρα.

Πυραγροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) πυράγραν.

;Πυράζω, Μ. άσω, = Πυρεύω.

Πύραθος (ὁ), Π. ἀντὶ Σπύραθος.

Πυραιθεῖον (τό). ναὸς τῶν Πυραίθων.

Πυραιθής [πῦρ, αἴθω], έος (ὁ, ἡ). ὁ καίων ὡς πῦρ, ὅλος πῦρ, διάπυρος. » Στρόγγυλμα πυραιθές, « Ἀγλ. Βυζ., νόμισμα (τὸ ἄλλως λεγόμενον) Ὑπέρπυρον.

Πύραιθοι (οἱ). οἱ λατρεύοντες τὸ πῦρ εἰς τὴν Περσ.

†Πυραίθουσαν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πῦρ ἢ (ὀρθότ.) Πύρ' (= Πυρὶ) αἴθουσαν.

;Πυραίθω, Π. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Πῦρ ἢ (ὀρθότ.) Πύρ' αἴθω.

Πυράκανθα, ης (ἡ), εἶδος θάμνου ἀκανθώδους καρποφοροῦντος μικρὰ καὶ κόκκινα 'σὰν τὴν φωτιὰν κούκκουδα, (Γαλλ.) buisson ardent.

Πυρακτέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Πυρακτόω-ῶ, [πῦρ, ἄγω], Μ. ώσω. Στρέφω τι εἰς τὸ πῦρ ἵνα κοκκινίσῃ ἢ σκληρυνθῇ, πυρόνω, (ἐν γέν.) φλογίζω, Ἐκπυρόω. » Πυρακτωθεὶς τὸν μηρόν,« Ἀχ., προσθέμενος καυτήριον (;), καυτηριασθείς. (καὶ μτφορ.) » Ζήλῳ πυρακτουμένη, « Ἡρ.

Πυράκτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κοκκίνισμα εἰς τὴν φωτιάν, ἐκπύρωσις, ἔξαψις. » Ἀέρος —, « Εὐάγρ. »Πρὸς τὰς πυρακτώσεις τοῦ μετώπου ἀνδράχνην λειώσας, « Θφν. Νόνν.

Πυραλίς, ίδος (ἡ). ἡ ἔχουσα τὸ χρῶμα τοῦ πυρός, κόκκινη 'σὰν τὴν φωτιάν, κοκκινωπή. » Ἐλαία —, « Ὀρειβ. ‖. (οὐσ.) εἶδος πτηνοῦ (μὲ κοκκινωπὰ πτερά), πετρίτης ἢ χειμωνιάτης, (παρβλ. Πυῤῥούλας).

†Πυράμη (ἡ), [πυρός, ἄμη]. δρεπάνι, θέριστρον. 2) [πῦρ, ἄμη], νλγ. σκάφη χαλκέων ἢ, ὑδρία διὰ τὰς πυρκαϊάς.

Πυραμητός (ὁ), = Ἀμητὸς (τοῦ πυροῦ, τοῦ σίτου), θέρος.

Πυραμιδικός, ή, όν. Ὁ ἔχων σχῆμα πυραμίδος, ἀποτελῶν (σχηματίζων) πυραμίδα, πυραμιδωτός.

Πυραμιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος πυραμίδος.

Πυραμικὸς, ή, ὸν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς,=Πυραμιδικός.

Πυράμινος, η, ον, Π. ἀντὶ Πύρινος.

Πυραμὶς [πῦρ ἢ πυρὸς ἢ Αἰγυπτ. π ι ρ-α-μ ȣ-ε ἀκτὶς ἡλίȣ, ἢ π ε-ρ α μ, ψήλωμα, ἢ π ι χ ρ ά μ, π ι χ α ρ ά μ, ἱερὸς τόπος], ίδος (ἡ). σχῆμα γεωμετρικὸν βάσεως τετραγώνου λῆγον εἰς ὀξεῖαν κορυφὴν ὥστε ἑκάστη πλευρά του σχηματίζει τρίγωνον ἰσόπλευρον· οἰκοδόμημα (κυρ. τάφος ἢ, κατ' ἄλλους, σιτοδοχεῖον τῶν Αἰγυπτ.) εἰς τοιοῦτον σχῆμα. 2) εἶδος ζυμαρικοῦ πυραμιδοειδοῦς, (παρϐλ.) Πυραμοῦς.

Πυραμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) πυραμίδος. » Ἡ καρδία πυραμοειδὴς, « Ἑρμ. Τρισμ.

Πυραμοῦς [πυρὸς], οῦντος (ὁ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Πυραμόεις (ἐνν. ἄρτος), εἶδος ζυμαρικοῦ (μελόπηττα) τὸ ὁπ. ἐδίδετο ὡς βραϐεῖον εἰς ἐκεῖνον ὅς τις ἤθελε μείνῃ ἄγρυπνος 'ως τὸ πρωῒ εἰς εὐωχίαν, (ἐν γέν.) = Πλακοῦς.

Πυραυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Αὐγάζω ὡς πῦρ, εἶμαι πυραυγής.

Πυραύγημα (τὸ). λάμψις (αὐγὴ) πυρός.

Πυραυγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐγὴν (τὴν λάμψιν) τοῦ πυρὸς, λάμπων 'σὰν τὴν φωτιάν. » Ἥλιος (» Ἄνθραξ, »Ψηφὶς)—, « Κ. Μανασσ.

Πυραυγίζω, Μ. ίσω, = Πυραυγέω.

†Πυραυλικὸς, ή, όν. Ὁ δι' αὐλοῦ (σωλῆνος) πυρπολῶν. » Ὄργανον—, « τὸ πυροϐόλον.

Πύραυνος (ὁ) καὶ

Πύραυνον (τὸ), [πῦρ, αὔω]. ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁπ. ἀνάπτουν φωτιὰν, (Τουρκ.) μαγκάλι.

Πυραύστης [πῦρ, αὔω], ου (ὁ). τὸ πτερωτὸν ζωΰφιον (ἡ πεταλοῦδα) ὅ,που καίεται εἰς τὸν λύχνον, (Τουρκ.) περϐανὲς, (ὅθεν ἡ παροιμ.) » Πυραύστου μόρος, Αἰσχλ., ὁ ἐξ ἀνοησίας, καὶ » Πυραύστου χαρὰ, « Αξ., ἡ στιγμιαία καὶ ἔχουσα ὀλέθρια παρεπόμενα.

†Πυράφλεκτος (ὁ, ἡ), Π. (ἐκκλησ.) ἡ μὴ φλεχθεῖσα ἢ μὴ φλεγομένη ὑπὸ τοῦ πυρὸς, διαμείνασα (-μένουσα) ἄφλεκτος εἰς τὸ πῦρ.

†Πυρϐολέω-ῶ, Μ. ήσω. Πῦρ βάλλω (ἐκπέμπω), εἶμαι-

Πυρϐόλος (ὁ, ἡ). Π. ὁ βάλλων (ἀναδίδων) πῦρ, χύνων φλόγας.

Πυργηδὸν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πύργου· (ἰδιαιτ.) εἰς σχῆμα φάλαγγος (πλινθίου), (Γαλλ.) **en bataillon carré.** » Καί ῥ' ἔθελεν ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν, ἀλλ' οὐ δύνατο· ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, « Ἰλ. Ο.

Πυργηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλείω (Κρατῶ κλεισμένον) τινα (καὶ πθ. Εἶμαι κλεισμένος) ἐντὸς τῶν πύργων, πολιορκῶ, -ορκοῦμαι. » Ὡσπερεὶ πόλις πρὸς ἐχθρῶν σῶμα πυργηρούμεθα, « Εὐρ., [ἐκ τοῦ

Πυργήρης [πύργος, †ἄρω], εος (ὁ, ἡ). περικλεισμένος ἢ ὠχυρωμένος μὲ πύργους. 2) ὑψούμενος εἰς σχῆμα πύργȣ.

†Πυργηρόω-ῶ, Μ. ώσω, μτγν. ἀντὶ Πυργηρέω.

†Πυργηρῶς, ἐπίρ. Ὑψηλὰ, εἰς εἶδος πύργου.

Πυργίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πυργίον.

Πύργινος, η, ον. Ὁ τοῦ πύργου (ȣ̃ συνκδχ. τῆς πόλεως). » Νόμιμα πύργινα, « Αἰσχλ., τὰ τῆς πόλεως.

Πυργίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πύργος, πυργάκι.

Πυργισκάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πυργίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Πυργίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Πύργος, πυργάγι. 2) ἁρμάριον (εἰς σχῆμα πύργȣ ;).

Πυργίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πυργίσκος.

Πυργίτης, ου (ὁ) καὶ Πυργῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τοῦ πύργου. » Στρουθὸς—, « Γαλ., ὁ φωλεύων (διατρίϐων) εἰς τοὺς πύργους, (ὅθεν κοιν.) σπουργίτης. ‖. (οὐσ.) Πυργῖτις (βοτάνη), « Ἡσύχ., ἴσως ἡ **Pyrgis** τοῦ Ἀπουληΐου, (ἄλλ.) Κυνόγλωσσον.

Πυργόϐαρις, εως (ἡ). βᾶρις (φρούριον, ὀχύρωμα) μὲ πύργους, προμαχῶν πυργωτός.

Πυργοδάϊκτος (ὁ, ἡ), Π. [π. δαΐζω]. ὁ κρημνίζων (ἀφανίζων) τοὺς πύργους (τὰς πόλεις). » Πόλεμος—, « Αἰσχλ. (δὲν εἶνε ἆρά γε ἀναλογώτερον τὸ Πυργοδαΐκτας;).

†Πυργοδόμημα (τὸ). οἰκοδομὴ πύργου ἢ πύργων.

Πυργοδόμος (ὁ, ἡ). ὁ κτίζων (οἰκοδομῶν) πύργον ἢ πύργους. » Κιθάρα—, « Νόνν., ἡ τοῦ Ἀμφίονος.

Πυργόδρομος (ὁ, ἡ). (αὐλαμὸς) ὁ τρέχων πυργηδὸν (ἐν τετραγώνῳ σχήματι).

Πυργοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει πύργȣ, πυργωτός.

Πυργόεις, εσσα, εν, = Πυργωτός.

Πυργόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τοῦ πύργου ἢ τῶν πύργων.

Πυργόκερας καὶ

Πυργοκέρατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑψούμενος (ὑψῶν τὸ κέρας του) εἰς εἶδος πύργου, = Ὑψίκερως.

Πυργοκτίστης, ου (ὁ). κτίστης πύργου ἢ πύργων.

Πυργομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι πρὸς πύργον ἢ ἀπὸ πύργου (προσϐάλλων ἢ ὑπερασπίζων πύργον).

Πυργομάχος (ὁ). ὁ μαχόμενος ἀπὸ πύργȣ ἢ (;) κατὰ πύργου.

Πυργοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω (Κατασκευάζω) πύργον ἢ πύργους.

Πυργοποιία (ἡ). κατασκευὴ (κτίσιμον) πύργου ἢ πύργων.

Πυργοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων πύργους.

Πύργος (ὁ), [συγγ. τῷ Πέργαμον]. οἰκοδόμημα ὑψηλὸν καὶ ὀχυρὸν (κυρ. πρὸς ὑπεράσπισιν πόλεως)· τεῖχος, ὀχύρωμα, φρούριον· (μτφορ.) προπύργιον, σωτηρία, καταφύγιον. » Πόλιος, ἦν πέρι πύργος ὑψηλὸς, « Ὀδ. Ζ. (ȣ̃ μτφορ. πρὸς γεν.) » Θανάτων πύργος, « Σοφ. » Ἀχιλλεὺς πύργος αὐτῆς, « Θκρ. 2) (ἐν γέν.) οἴκημα ὑψηλὸν (ἢ τὸ ἐξέχον μέρος τῆς οἰκίας) εἰς εἶδος πύργου. » Ἄνθρωπός τις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα, καὶ ὤρυξεν ἐν αὐτῷ ληνὸν καὶ ᾠκοδόμησε πύργον, « Γρφ. » Αἱ μὲν ἄλλαι θεράπαιναι ἐν τῷ πύργῳ ἦσαν, οὗπερ διαιτῶνται, « Δμ. 3) εἶδος πυργοειδοῦς πολεμικῆς μηχανῆς. » Τοιοῦτοι δὲ πύργοι σὺν τάξει ἀκολουθοῦντες, ἐδόκουν αὐτῇ μεγάλη ἐπικουρία γενέσθαι τῇ ἑαυτῆς φάλαγγι, μεγάλη δὲ βλάϐη τῇ τῶν πολεμίων τάξει, « Ξεν. 4) τάγμα στρατ. παρατεταγμένον εἰς τετράγωνον ἢ ἐπίμηκες σχῆμα, (Γαλλ.) **bataillon carré**, (παρϐλ.) Πλινθίον. » Πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν, « Ἰλ. Δ. 5) σκεῦος ἐντὸς τοῦ ὁπ. κινοῦντες ἔρριπτον τοὺς κύϐους, (Γαλλ.) **cornet**.

Πυργοσείστης, ου (ὁ). ὁ σείων τοὺς πύργους.

Πυργοσκάφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατασκάπτων πύργους (κρημνίζων τείχη) πόλεων.

Πυργοῦχος (ὁ). τὸ σανίδωμα ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἐστηρίζοντο οἱ πύργοι τῶν πολεμικῶν πλοίων.

Πυργοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ πύργον, εἶμαι -

Πυργοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) πύργον ἢ πύργȣς. » Κυϐέλη (» Ἐλέφας)—, « Συν., Ἡλ.

Πυργοφύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). φύλαξ πύργου ἢ τῶν πύργων (πόλεως).

Πυργόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω (Ὀχυρόνω) μὲ πύργους, τειχίζω· κτίζω (ὑψόνω) τι εἰς σχῆμα πύργου· μεγαλοποιῶ (» Πρῶτος [τῶν Ἑλλήνων] πυργώσας ῥήματα σεμνὰ, « Ἀρσφ. » Λίαν πυργοῖς χάριν, « Εὐρ. » Δὶς τόσα πυργοῦν τῶν γιγνομένων, « αὐτ.), ἐπαίρω (καὶ πθ.) ἐπαίρομαι, σεμνύνομαι, χαμαρόνω. » Σ' ἡ μὲν τῇδ' ἐπυργοῦτο στολῇ, « Αἰσχλ. » Ἐλέφας πυργωθεὶς, « Ἐπγρ., φορτωθεὶς μὲ πύργον.

Πυργώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πυργοειδὴς, εἰς σχῆμα πύργου, ὑψηλός.

Πύργωμα (τὸ). οἰκοδόμημα μὲ πύργους ἢ εἰς σχῆμα πύργου, (ἐν γέν.) πύργος, ὀχύρωμα. » Ἑπτάστομον πύργωμα Θηϐαίας χθονὸς, « Εὐρ.

Πύργωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πυργόω, ἡ διὰ πύργων ὀχύρωσις κτλ., Πυργοποιία.

Πυργῶτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πυργωτὴ θηλ. τοῦ

Πυργωτὸς, ή, όν. Ὠχυρωμένος μὲ πύργους, ἢ· Κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα πύργου, πυργοειδὴς, ὑψηλός. » Χιτὼν —, « Ἐπγρ., τοῦ ὁποίου τὰ τριγυρινὰ (αἱ οὔγιαι) εἶνε κομμένα εἰς σχῆμα πύργων.

Πυρδαὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [πῦρ, δαίω]. ὁ καίων ἢ (;) καιόμενος, Πυριφλεγής.

Πύρδαλον καὶ Πύρδανον (τὸ). ξύλον διὰ προσάναμα, φρύγανον· ἐμπύρευμα. 2) γωνιὰ (διὰ τὴν φωτιάν)· πυρεστιά. (ὅθεν συνκδχ. Πούρδαιον καὶ Πουρδαΐϊον, Λακων. τὸ) Μαγειρεῖον.

Πύρεθρον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ μὲ ἀρωματικὴν (πιπερίζουσαν) γεῦσιν.

;Πυρεία (ἡ), τὸ πυρεύειν, ἡ διὰ τοῦ πυρὸς (πυροφανίου) ἁλιεία.

Πυρεῖον (τὸ). ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν ἢ μετακόμισιν πυρός· (ὅθ. παρὰ Πέρσ.) ὁ κινητὸς βωμὸς τοῦ ἱεροῦ πυρὸς, (παρϐλ. Ἐσχάρα). ‖. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) Πυρεῖα (τὰ), τὰ ξύλα μὲ τὰ ὁπ. (τρίϐοντές τα πρὸς ἄλληλα) ἄναπταν φωτιὰν, (καθὼς τῶρα μὲ) τὰ πυροϐόλα (Τουρκ. τσακμάκια). » Τὰ πυρεῖα συντρίψαντες ȣ̃ ἀνακαύσαντες, « Αχ.

†Πυρεκϐολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκϐάλλω πῦρ, πυροϐολῶ.

Πυρεκϐόλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκϐάλλων (ἀναδίδων) πῦρ. ‖. (οὐσ.) Πυρεκϐόλα (τὰ), = Πυροϐόλα.

Πυρέκγονος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ πυρὸς γεννηθείς.

Πυρεκτικὸς, ή, ὸν, (ȣ̃ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς πυρετόν.

Πύρεξις, εως (ἡ), τὸ πυρέσσειν, περίοδος πυρετοῦ.

Πυρέσσω(ττω), Μ. έξω. Ἔχω (Πάσχω ἀπὸ) πυρετὸν, θερμαίνομαι. » Πυρέττειν τεταρταίῳ, « Αξ.

Πυρεταίνω, Μ. ανῶ ȣ̃

Πυρετιάω-ῶ, Μ. άσω, σπν. ἀντὶ Πυρέσσω.

Πυρέτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Πυρετὸς (ὁ), [πῦρ]. ζέστη μεγάλη, καῦσις (κυρ. ἀσθενείας), θέρμη. » Πυρετὸς διαλείπων (τριταῖος, τεταρταῖος), « Γαλ., θερμασηὰ, παροξυσμός. »Ὃ ἐςιν ἐν τοῖς ἀνθρώποις πυρετὸς, τοῦτό ἐςιν ἐν τοῖς βουσὶ τὸ κραυρᾶν, « Ἀρςτ.

†Πυρετοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν (ἐπιφέρων) πυρετόν.

Πυρέττω, Μ. έξω, Ἀττ. ἀντὶ Πυρέσσω.

Πυρετώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει πυρετοῦ, ὁ προξενῶν ἢ συνωδευμένος μὲ πυρετὸν, (Γαλλ.) **febrile**.

Πυρεὺς, έος (ὁ). ὁ βάλλων πῦρ, πυρπολιστής. 2) ἀγγεῖον πυροδόχον, πυρεῖον, θυμιατήριον. »Τόνδε πυρῆ' ἀνέθηκε Πολυμνήστου φίλος υἱὸς, » Ἐπγρ.

†Πυρευστικὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυρευτικός.

Πυρευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἁλιεύων διὰ τοῦ πυρὸς (διὰ τοῦ πυροφανίου).

Πυρευτικὸς, ή, όν· Πυρευτοῦ ἴδιος. » Πυρευτικὴ, « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ πυρευτοῦ, ἡ διὰ τοῦ πυρὸς (διὰ τοῦ πυροφανίου) ἁλιεία, [ἐκ τοῦ

Πυρεύω, Μ. εύσω. Ἀνάπτω πῦρ· (μτνμ.) φλογίζω· πυρπολῶ.

Πυρὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πυρά.

Πυρήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Πυρεῖον.

Πυρὴν [πῦρ; διότι τὰ ἐλαιοκούκκουτσα χρησιμεύουν διὰ καύσιμον, ἴδε Πυρήνη], ῆνος (ὁ). τὸ ἐντὸς ὀστεῶδες τῶν ὀπωρικῶν, κȣκκοῦτσι. 2) (μτνμ.) σπυρὶ ἅλατος (θυμιάματος κτλ.), (παρϐλ.) Χόνδρος. 3) εἶδ. πολυτ. λίθου εἰς σχῆμα πυρῆνος (ἐλαίας). 4) ἡ στρογγυλὴ κεφαλὶς τῆς ἰατρ. μήλης. 5) Κωμ.) κόκκαλον 'ψαριοῦ.

Πυρήνεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀνεμίζων τὸ πῦρ. »Ῥιπὶς—, « Ἐπγρ.

Πυρήνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πυρὴν, κουκκουτσάκι.

Πυρηνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ πυρῆνα, ἔχων σχῆμα κουκουτσιοῦ.

Πυρηνοσμίλη (ἡ), ἐργαλ. χειρουργ., σμίλη μὲ πυρῆνα.

Πυρηνώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πυρηνοειδής.

2) περιεκτικὸς πυρῆνος (ἐναντ. τῷ Ἀπύρηνος).

Πυρητόκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (παράγων) πυρὸν, σιτοφόρος, (συγχ. τῷ

†Πυρήτοκος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ τίκτων (γεννῶν) πῦρ, πυρεκϐόλος. (προπαροξ.) = Πυριγενής.

Πυρήφατος (ὁ, ἡ), Π. [πυρὸς, πεφνεῖν]. ὁ θραύων (συντρίϐων) τὸν σῖτον.

Πυρηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πυροφόρος, σιτοφόρος.

Πυρία (ἡ). τὸ διὰ τοῦ ἀτμοῦ ἢ τῆς ζέστης μόνον (χωρὶς νεροῦ) λουτρὸν ȣ̃ τὸ δι' αὐτοῦ ἵδρωμα· (ἐν γέν.) ἀτμός· ἄχνισμα· (συνκδχ.) ἀγγεῖον διὰ ζέσταμα λουτροῦ ἢ ἄχνισμα. 2) Ἐπγρφ. = Καῦσα (σώματος νεκροῦ). 3) = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πυρεία.

;Πυριάζω, Μ. άσω, = Πυριάω.

;Πυριάλωτος (ὁ, ἡ), [πῦρ, ἁλίσκω]. ὁ πιανόμενος διὰ τοῦ πυρὸς (διὰ τῶν πυροφανίων, καθὼς τὰ 'ψάρια).

Πυρίαμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς πυρίασιν. 2) = τῷ

Πυρίασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πυριάω, τὸ διὰ πυρίας (ἀτμοῦ) ζέσταμα ἢ ἵδρωμα, ἄχνισμα.

Πυριατέον, θετ. τοῦ Πυριάω.

Πυριάτη (ἡ), = Πυριάτης, (ὁ Φώτιος τὸν θηλυκὸν τοῦτον τύπον ἐγκρίνει ὡς μόνον δόκιμον).

Πυριατήριον (τὸ). μέρος (δωμάτιον λουτροῦ) ἁρμόδιον διὰ πυρίασιν. 2) (ἰατρ.) ἀγγεῖον μὲ θερμὸν ἔλαιον προσκολλώμενον ἐν εἴδει βεντούζας εἰς τὸ σῶμα πάσχοντος.

Πυριάτης [πυριάω], ου (ὁ). πρωτόγαλα πηγμένον διὰ τῆς ἑψήσεως, (ἄλλ.) Πυρίεφθον, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Γαλλ.) κρέμα, (ἴδε ȣ̃ Πυός).

Πυριατὸς, ή, όν. Ζεσταμένος διὰ πυρίας ἢ πρὸς πυρίαν. » Κέραμος —, « Γαλ., τούϐουλον πυρωμένον τὸ ὁπ. σϐύνοντες μὲ νερὸν ἢ 'ξεῖδι ἐπιθέτουν εἰς τὰ πονεμένα μέρη τοῦ σώματος, [ἐκ τοῦ

Πυριάω, Μ. άσω. Θερμαίνω ἢ Κινῶ εἰς ἱδρῶτα διὰ τῆς πυρίας, (κοιν.) ἀχνίζω. » Πυριᾷν θερμῇ θαλάσσῃ, « Δσκρ. (καὶ πθ.) » Βοηθεῖ πυριωμένη, « αὐτ., ὡς πυρίαμα.

Πυριϐήτης, ου (ὁ), Π. = Ἐμπυριϐήτης.

Πυρίϐιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν εἰς τὸ πῦρ.

Πυρίϐλητος (ὁ, ἡ). κτυπημένος ὑπὸ πυρός· κεραυνόϐλητος. 2) Π. ἀντὶ Πυροϐόλος. » Πυριϐλήτους πόθων ἀκίδας, « Ἐπγρ.

Πυριϐρεμέτης, ου (ὁ), Π. ὁ βρέμων (βουΐζων, ἀντηχῶν) εἰς τὸ πῦρ ἢ ὡς ἂν τὸ πῦρ (δηλ. δυνατὰ), (ὅθ.) = Ἐριϐρεμέτης, (παρϐλ. ȣ̃

Πυριϐριθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἐριϐριθὴς, πολλὰ βαρύς.

Πυρίϐρομος (ὁ, ἡ), Π. = Πυριϐρεμέτης, (συγχ. τῷ Πυρίδρομος).

Πυρίϐρωτος (ὁ, ἡ). [πῦρ, βιϐρώσκω]. καταφαγωμένος ὑπὸ τοῦ πυρός.

Πυριγενέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ -

Πυριγενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ ἢ ἐντὸς τοῦ πυρὸς, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου). 2) (μτνμ.) ὁ χαλκευθεὶς διὰ τοῦ πυρός. » Χαλινὸς—, « Αἰσχλ. 3) (συνκδχ.) σκληρὸς, ἀπηνής. »Παλάμη—, « αὐτ.

Πυρίγληνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυρώδεις ὀφθαλμοὺς (γλήνας), (κοιν.) τὰ 'μμάτιά του 'βγάζουν φωτιαίς. » Λέων—, « Ὀππ.

Πυριγλώχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυρώδεις ἢ διὰ πυρὸς χαλκευθείσας γλωχῖνας (ἀκίδας). Κεραυνὸς—, « Νόνν.

Πυρίγονος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ γεννῶν (ἀναδίδων) πῦρ· (προπαροξ.) = Πυριγενής.

Πυρίδαπτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πυρίϐρωτος.

Πυρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πῦρ, ἢ 2) τοῦ Πυρός.

Πυρίδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων ὡς πῦρ ἢ μετὰ πυρὸς, (ἐν γέν.) πύρινος.

Πυρίεφθος (ὁ, ἡ), [πῦρ, ἕψω]. βρασμένος (εἰς τὸ πῦρ), μαγειρευμένος. ‖. (οὐσ.) Πυρίεφθον (τὸ), = Πυριάτης.

Πυρίη, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Πυρία.

Πυριήκης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ), Π. [πῦρ, ἀκὴ]. ὁ ἀκονισθεὶς (γενόμενος σουϐλερὸς) διὰ τοῦ πυρός.

Πυρίημα, Πυριητήριον κτλ. ἴδε Πυρίαμα κτλ.

Πυριθαλπὴς [π. θάλπω], έος (ὁ, ἡ). ζεσταμένος εἰς τὸ πῦρ.

Πυρικαὴς, έος ȣ̃

Πυρίκαυστος ȣ̃ Πυρίκαυτος (ὁ, ἡ). καϋμένος ἀπὸ τὸ ἢ καίων ὡς ἂν πῦρ. »Ἕλκεα (» Νοσήματα) πυρίκαυτα, « Ἀρετ., Πλάτ. (καὶ ὡς οὐσ.) » Πυρίκαυτα, « Ἰατρ., τὰ καυσίματα.

Πυρικαύτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ καίων, πυρώδης, φλογερός.

;Πυρικλοπία (ἡ), Π. = Πυροκλοπία.

Πυρίκμητος (ὁ, ἡ), Π. [π. κάμνω]. κατεσκευασμένος διὰ ἢ κατηναλωμένος ὑπὸ τοῦ πυρός.

Πυρικοίτης, ου (ὁ), Π. ὁ χρησιμεύων ὡς κοίτη (δοχεῖον) πυρός. » Νάρθηξ —, « Ἐπγρ., ὁ τοῦ Προμηθέως.

Πυρικόος (ὁ, ἡ), ἴδε Πυρκόος.

†Πυρικρόταφος (ὁ, ἡ). ὁ κροτούμενος (σφυρηλατούμενος) εἰς τὸ πῦρ. »Σίδηρος—, « Ἡσύχ.

Πυρίκτυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων κτύπον (κρότον) εἰς τὸ πῦρ.

†Πυριλάμπη (ἡ), = Πυριλαμπίς.

Πυριλαμπὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων ὡς ἂν τὸ πῦρ, ἀκτινοϐολῶν, σπινθηροϐολῶν. » Ἀστὴρ—, « Ἐπγρ.

Πυριλαμπὶς, ίδος (ἡ), = Λαμπυρὶς, κωλοφωτιὰ, (ἔντ.).

Πυρίληπτος (ὁ, ἡ), [π. λαμϐάνω]. περιεκτικὸς πυρὸς, ὅλος πῦρ, διάπυρος.

Πυριμάλακτος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τοῦ πυρὸς μαλαχθείς.

Πυριμανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξάπτομαι διὰ μιᾶς, γίνομαι ὅλος πῦρ, (κοιν.) κορόνω.

Πυριμάρμαρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μαρμαίρων (ἀστράπτων, ἀκτινοϐολῶν) ὡς ἂν τὸ πῦρ.

Πυρίμαχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος (ἀντέχων πολὺν χρόνον) εἰς τὸ πῦρ, (ὅθ. ‖. οὐσ.) εἶδ. πυρίτου λίθου.

Πυρίμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν πυρός (εἶδος πύρινον).

Πύριμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πύρινος, σιταρένιος.

Πυρίνη (ἡ), = Πυρήν (κυρ. ἐλαίας), ἐληοκούκκουτσον. » Πυρίνη ποιεῖ εἰς βρῶσιν χοίρων ϗ εἰς καῦσιν,« Γεωπον., (ὅθ.

Πυρίνιον (τὸ), = Πυρήνιον.

Πύρινος (τὸ υ βραχὺ), ίνη, ον. Ὁ ἐκ πυρός· ὅλος πῦρ, διάπυρος.

Πύρινος (τὸ υ μακρ.), ίνη, ινον. Ὁ ἐκ πυρῶν (σίτου), σιταρένιος. » Ἄρτος (» Σῖτος, » Ἄχυρον)—, « Ξεν., Στρβ., Δσκρ.

†Πυρίον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυρεῖον.

Πυρίπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. = Πυριγενής, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου).

Πυριπλήθης, εος (ὁ, ἡ), Π. πλήρης πυρός.

Πυρίπλοκος (ὁ, ἡ), Π. πλεγμένος διὰ τοῦ πυρὸς, (δηλ.) χαλκευτός. » Σειρὰ—,« Νόνν.

Πυριπνείων, ουσα, ον ϗ

Πυρίπνευστος (ὁ, ἡ) ϗ

Πυριπνέων, ουσα, ον, Π. ἀντὶ

Πυρίπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πνέων πῦρ (κυρ. ϗ μτφορ.), (ἐν γέν.) διάπυρος. » Χίμαιρα (»'Οἶστρος)—,« Ἐπγρ., Μουσ.

;Πυριπόλος (ὁ, ἡ), = Πυρπόλος.

Πυρίπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πύρινα πτερά.

Πυριῤῥαγής, έος (ὁ, ἡ), = Πυροῤῥαγής.

†Πυρισθενής, έος (ὁ, ἡ), = Πυροσθενής, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Περισθενής).

Πυρισμάραγος (ὁ, ἡ), Π. [π. σμαραγέω]. ὁ ἀντηχῶν εἰς τὸ πῦρ ἢ ὡς ἂν τὸ πῦρ, (παρβλ. Πυρίβρομος).

Πυρίσπαρτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπείρων (ἢ σπαρμένος μὲ) πῦρ, ὅλος πῦρ, φλογερὸς, διάπυρος.

Πυρισπείρητος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. [π. σπειράω]. περιτυλιγμένος (περιτριγυρισμένος) ἀπὸ πῦρ.

Πυρισπόρος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ σπείρων (διαχέων) πῦρ ἢ λάμψιν, (προπαροξ.) = Πυρίσπαρτος ἢ Πυριγενής.

Πυρίσσοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διασωθεὶς ἐκ τοῦ πυρός.

Πυρίστακτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στάζων πῦρ (ξερνῶν φλόγας). » Πέτρα—,« Εὐρ., τὸ βουνὸν τῆς Αἴτνης.

†Πυριστάτης, ου (ὁ), = Ἐμπυριβήτης, πυροστιά.

Πυριστεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. στεφανωμένος (περικυκλωμένος) ἀπὸ πῦρ.

Πυρισφάραγος (ὁ, ἡ), Π. = Πυρισμάραγος.

Πυρισφράγιστος (ὁ, ἡ), Π. ἐσφραγισμένος (καὶ συνκδχ. γνωριζόμενος) διὰ τοῦ πυρός. » Πυρισφρήγιστον.. Ἰταλίης πέζαν ἐρίπνης,« Νόνν., τοὺς πρόποδας τοῦ Βεζουβίου.

Πυρίτης (τὸ υ μακρ.), ου (ὁ), ὁ ἐκ πυρῶν (σίτου), σιταρένιος. » Ἄρτος —,« Δξ.

Πυρίτης (τὸ υ βραχὺ), ου (ὁ) καὶ Πυρῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πῦρ. » Π. τὴν τέχνην,« Αχ., τεχνίτης ἐργαζόμενος διὰ τοῦ πυρὸς, χαλκεὺς βάναυσος. » Πυρῖτις νάρδος,« Γαλ., ἡ (ἄλλ.) Θυλακῖτις καὶ Ὀρεία. || (οὐσ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) λίθος ὁ τοῦ πυροβόλου, ἡ (Τουρκοβαρβ.) τσακμακόπετρα. 2) εἶδ. ὀρυκτοῦ, (Γαλλ.) marcassite. 3) (θηλ.) εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Πύρεθρον.

Πυριτρεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τραφεὶς ἐν τῷ πυρὶ ἢ διὰ πυρός.

Πυριτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων (διατηρῶν) τὸ πῦρ, χρησιμεύων ὡς τροφὴ (ὕλη) πυρός.

Πυρίτροχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαγράφων κύκλον (τροχιὰν) πυρὸς ἢ ἔχων πυρίνους τροχούς.

Πυρίφατος (ὁ, ἡ), Π. [πῦρ, πεφνεῖν]. κατηναλωμένος ὑπὸ τοῦ πυρὸς, πυρίβρωτος.

Πυριφεγγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φέγγος (λάμψιν) πυρὸς, πυραυγής.

Πυριφλεγέθων, οντος (ὁ), Π. ὁ φλέγων μὲ πῦρ (μὲ φλόγας πυρὸς), πύρινος. || (οὐσ.) ποταμὸς τοῦ ᾅδου.

Πυριφλεγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ καίων ὡς πῦρ, φλογερὸς, (παρβλ.) Περιφλεγής.

Πυριφλέγων, οντος (ὁ, ἡ), Π. = Πυριφλεγέθων.

Πυρίφλεκτος (ὁ, ἡ), Π. καϋμένος (φλογισμένος ὑπὸ τοῦ πυρὸς, ἢ καίων (φλογίζων) ὡς ἂν τὸ πῦρ, διάπυρος. » Πόθος —,« Ἐπγρ.

Πυρίφλογος (ὁ, ἡ), Π. = Πυρίφλεκτος.

†Πυρίφοιτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Περίφοιτος.

Πυρίχη (ἡ), Π. ἀντὶ Πυῤῥίχη.

Πυρίχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα πυρὸς (εἶδος πύρινον).

Πυρικαεὺς, έος (ὁ). ὁ καίων (ἀνάπτων) πῦρ.

Πυρκαϊά (ἡ). σωρὸς ξύλων ἀναμμένων, (Γαλλ.) bûcher. » Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον,« Ἰλ. Η. 2) πῦρ καῖον πόλιν (οἰκίαν κτλ.), ἐμπρησμὸς, (Γαλλ.) incendie. 3) κούτσουρον καϋμένης ἐλαίας τὸ ὁπ. ἐβγάζει κωλοῤῥίζια, (ὁ Ῥεῖσκ. τὸ ἐξέλαβεν ἀντὶ Ἐλαιοτριβεῖα).

Πυρκόος (ὁ), [πῦρ, †κοέω ἀντὶ νοέω]. ὁ μαντεύων διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ πυρὸς τῆς θυσίας ἢ τῶν ἐντοσθίων τοῦ θύματος, (ἄλλ.) Θυοσκόος, (ὅθ. πληθ.) » Πυρκόοι,« Πλ., οἱ κάτοικοι τῶν Δελφῶν.

Πυρμαχέω-ῶ, Μ. ήσω, κατὰ συγκ. ἀντὶ Πυρομαχέω.

Πύρνα (τὰ), πλθ. καθ' ἑτερογέν. τοῦ Πύρνος.

Πυρναῖος, α, ον, Π. φαγώσιμος, ὥριμος, [ἐκ τοῦ

Πύρνος (ὁ), Π. ἀντὶ Πύρινος, σιταρένιος, (ὅθ. ἐνν. ἄρτος) ψωμὶ (κυρ. ἀπὸ ἀλεῦρι σιταρίου ἀκοσκίνιστον), ἢ κομμάτι (βοῦκκα) ψωμιοῦ· (κατ' ἔκτ.) τροφὴ στερεὰ, φαγητόν· (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. Πύρνα).

Πυρόβιος (ὁ, ἡ), = Πυρίβιος.

Πυροβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ῥίπτων, ἐκβάλλων) πῦρ. || (οὐσ.) Πυροβόλα (ἐνν. ὄργανα ἢ μηχανήματα),« Πλ., διὰ τῶν ὁπ. ἐσφενδόνιζον πυρφόρα βέλη πρὸς ἐμπρησμόν.

Πυροβόρος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων πυροὺς, σιτοφάγος.

;Πυρογενὴς (τὸ υ μακρ.), έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννημένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ σῖτον.

Πυρογενὴς (τὸ υ βραχὺ), έος (ὁ, ἡ), = Πυριγενής.

;Πυρογόνος (ὁ, ἡ), = Πυριγόνος.

†Πυροδαίσιον (τὸ), [πῦρ, δαίω]. μέρος ὅπου ἀνάπτουν φωτιὰν, γωνιά· μαγειρεῖον.

Πυροδέγμων (δέχμων), ονος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς δοχεῖον πυρὸς, πυρὸς δεκτικὸς (χωρητικός).

Πυροδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων ὡς δοχεῖον πυρῶν (σίτου).

Πυροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ σῖτον (πυρὸν), σιτοειδής.

Πυροειδὴς (τὸ υ βραχὺ), έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) ειδῶς. Ὅμοιος μὲ πῦρ, πύρινος τὸ εἶδος.

Πυρόεις, εσσα, εν. Πυρώδης, καυστικός. || (οὐσ.) ὁ πλανήτης τοῦ Ἄρεως. || (πλθ.) Πυροῦντες,« Αθ., εἶδ. ποταμ. ἰχθ., πέστροφα (ὡς πυροποίκιλος).

Πυροεργής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐργαζόμενος διὰ τοῦ πυρὸς, χαλκεὺς, σιδηρουργὸς κτλ.

Πυροκαπηλεύω, Μ. εύσω. Ἐμπορεύομαι (Ἀγοράζω ϗ μεταπωλῶ) πυροὺς (σῖτον).

Πυροκλοπία (ἡ), Π. κλοπὴ πυρὸς, [ἐκ τοῦ

;Πυροκλόπος (ὁ, ἡ). ὁ κλέπτων πῦρ ἢ κλέψας (καθὼς ὁ Προμηθ. ἀπὸ τὸν οὐρανὸν) τὸ πῦρ.

Πυρολαβίς, ίδος (ἡ), = Πυράγρα, μασιά.

Πυρολαμπὶς, ίδος (ἡ), = Πυγολαμπίς.

Πυρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων πυροὺς (σῖτον), σιτολόγος.

Πυρρμαντεία (-μαντία), ας (ἡ). ἡ διὰ τοῦ πυρὸς μαντεία, [ἐκ τοῦ

Πυρόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ πυρὸς, (ἴδε Πυρκόος).

Πυρομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι κατὰ τοῦ πυρός.

Πυρομάχος (ὁ, ἡ), = Πυριμάχος.

Πυρομετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ πυροὺς (σῖτον) ὡς -

Πυρομέτρης, ου (ὁ). ὁ μετρῶν πυροὺς (σῖτον), μετρητὴς σιταριοῦ, σιτομέτρης.

Πυρομετρητής, οῦ (ὁ), = Πυρομέτρης.

Πυροπίπης, ου (ὁ), ἴδε Πυῤῥοπίπης.

Πυροποίκιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυρόχροα ποικίλματα (στίγματα), παρβλ. Πυῤῥοποίκιλος.

Πυροπωλεῖον (τὸ), = Σιτοπωλεῖον.

Πυροπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Πυροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν πυροὺς (σῖτον), σιτοπώλης.

Πυροῤῥαγής, έος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ πηλίνων ἀγγείων) ῥαγισμένος εἰς τὸ πῦρ, (ἐπμ.) σαθρὸς, ἄχρηστος, (μτφορ.) ἀδόκιμος.

Πυρὸς (ὁ), [συγγ. τοῦ Σπόρος]. ὁ σῖτος. » Ἐξ ἑνὸς πυροῦ εἷς πυθμὴν, ὥσπερ ἐξ ἑνὸς ᾠοῦ ἓν ζῶον,« Ἀρστ. (συχνότ. πλθ.) » Πυρῶν μέδιμνοι τετρακισμύριοι,« Πλ. » Φέρῃσι δὲ γαῖα πυροὺς καὶ κριθὰς,« Ὀδ. Τ.

†Πυρὸς (ὁ), Ἐπγρφ. ἀντὶ Πυρά.

†Πυροσθενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σθένος (δύναμιν) πυρὸς, = Μεγασθενής, (Γλσ. μετάφρ. τοῦ Λτν. ignipotens).

†Πυροστάτης, ου (ὁ), = Πυριστάτης.

Πυρότης (ἡ). θερμότης, πυράδα.

Πυροτόκος (ὁ, ἡ), = Πυροφόρος, σιτοφόρος.

;Πυροτομία (ἡ), [πυρὸς, τέμνω], κόψιμον τοῦ σίτου, θέρος.

Πυροτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων τὸ πῦρ, χρησιμεύων εἰς τροφὴν τοῦ πυρός.

Πυροφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὡς πῦρ, πυρὶ ὅμοιος.

Πυροφεγγής, έος (ὁ, ἡ), = Πυριφεγγής.

Πυροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι -

Πυροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων, καρποφορῶν) πυροὺς, σιτοφόρος, (ἐν γέν.) εὔφορος.

Πυροφόρος (ὁ, ἡ), (τὸ υ βραχὺ), = Πυρφόρος.

Πυρόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ πυρός.

Πυρόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Πυρίχρως.

Πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὅλον πῦρ, ἀνάπτω, φλογίζω· πυρπολῶ. (ἐπὶ μετάλλ.) λαγαρίζω. » Ἀργύριον πεπυρωμένον,« Γρφ. || (πθ.) ἐξάπτομαι. » Τίς σκανδαλίζεται, καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι;« Γρφ.

†Πυρπαλαμάω-ῶ καὶ (συνηθέσ. μσ.) Πυρπαλαμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι, Π. τεχνουργῶ (κυρ. διὰ τοῦ πυρὸς), (μτφορ.) μηχανεύομαι δόλους (σκευωρίας), [ἐκ τοῦ

Πυρπάλαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ τοῦ πυρὸς τεχνουργημένος, ἢ πύρινος τὴν κατασκευὴν, φλογερός· (μτφορ.) ὁ ἐπινοῶν τι ταχέως (ἴσα πυρί), πανοῦργος, παμμήχανος.

Πυρπνέω (εὕρηται μόνον ὁ ἐνε.), Π. ἀντὶ Πῦρ πνέω.

Πύρπνοος (ὁ, ἡ), ϗ ἐπίρ. -πνόως, Π. ἀντὶ Πυρίπνοος.

Πυρπολέω-ῶ [πυρπόλος], Μ. ήσω. Ἀνάπτω (κυρ. Ἀσχολοῦμαι εἰς τὸ νὰ διατηρῶ ἀναμμένον) πῦρ. » Πυρπόλει τοὺς ἄνθρακας,« Ἀρστφ. » Πολλάκις δὲ καὶ ὄπισθεν τοῦ στρατοπέδου ἐπυρπόλουν,« Ξεν. 2) ἀφανίζω διὰ τοῦ πυρὸς, κατακαίω· (μτφορ.) φλογίζω. » Ζῆλος γυναικὸς πάντα πυρπολεῖ δόμον,« Γνμ. (ϗ πθ.) » Πᾶσαν τὴν Ἀττικὴν πυρπολέεσθαι,« Ἡρ.

Πυρπόλημα (τὸ). τὸ πυρποληθὲν ἢ πυρπολούμενον, τὸ πῦρ τὸ ὁποῖον ἀνάπτουν (διατηροῦν ἀναμμένον) τὴν νύκτα εἰς τὰ στρατόπεδα.

Πυρπόλησις, εως (ἡ), τὸ πυρπολεῖν ἢ πυρπολεῖσθαι, ἡ διὰ πυρὸς ἐρήμωσις.

†Πυρπολητής, οῦ (ὁ). ὁ πυρπολῶν (κατακαίων), ἀφανιστής.

Πυρπόλος (ὁ, ἡ), [π. πολέω]. ὁ διατρίβων (ἀσχολούμενος, διαιτώμενος) περὶ τὸ πῦρ· ὁ γεννηθεὶς ἐντὸς τοῦ πυρὸς, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου)· ὁ κατακαίων (ἐρημόνων) διὰ τοῦ πυρός· (πθ.) ὁ περιστοιχούμενος ὑπὸ πυρὸς, ὅλος πῦρ. » Ἄσῃ δέ τε πυρπόλα θήσει,« (Π. παρὰ) Φλέγ. Τραλλ.

Πύῤῥα (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Πυραλλίς.

Πυῤῥάζω, Μ. άσω. Εἶμαι πυῤῥὸς (ξανθοκόκκινος) τὸ χρῶμα.

Πυῤῥάκης, ου (ὁ), πυῤῥὸς τὴν ὄψιν, κοκκινωπὸς, ὑπόξανθος.

†Πυῤῥακίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι πυῤῥάκης (ξανθοκόκκινος).

†Πυῤῥάκων, ωνος (ὁ), Γλσ, ἀντὶ Πυῤῥάκης.

;Πυῤῥαλὶς, ίδος (ἡ), = Πυραλίς.

Πυῤῥίας, ου (ὁ), εἶδος πτηνοῦ μὲ κοκκινωπὰ (ξανθοκόκκινα) πτερὰ, (παρβλ. Πυραλὶς καὶ Πυῤῥούλας). 2) εἶδος ὄφεως μὲ πυῤῥὸν χρῶμα. 3) (ἐν γέν. ὡς ἐπίθ.) κοκκινωπὸς, ξανθοκόκκινος, (ὅθ. ὄνομα δούλων, καθὼς καὶ ὁ Ξανθίας).

Πυῤῥιάω-ῶ, Μ. άσω, = Ἐρυθριάω. 2) = τῷ

Πυῤῥίζω, Μ. ίσω, = Πυῤῥάζω, κλίνω πρὸς τὸ πυῤῥὸν χρῶμα.

Πυῤῥίχη (ἡ), (ἐνν. ὄρχησις) εἶδος ἐνόπλου (πολεμικοῦ) χοροῦ ὀνομασθεὶς ἀπὸ Πυῤῥίχου τινὸς Κρητὸς ἢ Πύῤῥου τοῦ Ἀχιλλέως ὅστις πρῶτος τὸν ἐφεῦρε. 2) ᾠδὴ τὴν ὁποίαν ἐτραγῳδοῦσαν εἰς τὸν χορὸν τοῦτον.

Πυῤῥιχιακὸς, ή, ὸν, (ὅθ. τὸ ἐπίρ.) -ακῶς. Ὁ κατὰ τὸ πυῤῥίχιον τῆς στιχουργίας μέτρον.

Πυῤῥιχίζω, Μ. ίσω. Χορεύω τὴν πυῤῥίχην (ὄρχησιν).

Πυῤῥίχιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν πυῤῥίχην. » Δρόμος (» Ὄρχησις)—,« Ἡρωδ., Αχ. || (οὐσ. ἀρσ.) (ποῦς στίχου) συγκείμενος ἀπὸ δύο βραχ. συλλαβὰς τὸν ὁποῖον μετεχειρίζοντο κατ' ἐξοχ. εἰς τὴν πυῤῥίχιον (ᾠδήν).

Πυῤῥιχισμὸς (ὁ), = Πυῤῥίχη.

Πυῤῥιχιστής, οῦ (ὁ). ὁ πυῤῥιχίζων, χορευτὴς χορεύων τὴν πυῤῥίχην.

Πυῤῥιχιστικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πυῤῥιχίζειν, πυῤῥιχιστοῦ ἴδιος.

Πύῤῥιχος, η, ον, Δ. ἀντὶ Πυῤῥὸς, ξανθοκόκκινος.

Πυῤῥιχοτρόχαιος (ὁ). (ποῦς στίχου) ἐκ πυῤῥιχίου καὶ τροχαίου συγκείμενος.

Πυῤῥόγειος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου ἡ γῆ εἶνε πυῤῥὰ (κοκκινόχωμα).

Πυῤῥογένειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυῤῥὸν (ξανθοκόκκινον) γένειον, κοκκινογένης.

Πυῤῥόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυῤῥὰς τρίχας (ξανθοκόκκινα μαλλιά).

†Πυῤῥοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυῤῥὰν κεφαλὴν (ξανθοκόκκινα μαλλιά).

Πυῤῥοκόμης, ου (ὁ). ὁ ἔχων πυῤῥὰν (ξανθοκόκκινον) κόμην, πυῤῥόθριξ τὴν κόμην.

Πυῤῥοκόραξ, ακος (ὁ). εἶδος κόρακος (μὲ πυῤῥὸν, κοκκινωπὸν ῥάμφος).

Πυῤῥοπίπης [πυῤῥὸς, ὀπιπτεύω], ου (ὁ). ὁ ἔχων εἰς τὸ 'μμάτι (ἐποφθαλμιῶν εἰς) τοὺς πυῤῥοὺς, Παιδοπίπης, (Κωμ. κατὰ συνέμφ. τοῦ Πυροπίπης, ὁ ἐπιτηρῶν ἢ παραφυλάττων τὸν ἐν Πρυτανείῳ σῖτον).

Πυῤῥοποίκιλλος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ πυῤῥὰ στίγματα. » Λίθος—,« Τζ., εἶδος γρανίτου, (Γαλλ.) granit rose.

Πυῤῥὸς [πῦρ], ά, όν. Κόκκινος 'σὰν τὴν φωτιὰν, κοκκινωπὸς, κιτρινοκόκκινος, ξανθοκόκκινος. » Πυῤῥὰν ζαπληθῆ δάσκιον γενειάδα,« Αἰσχλ. » Πυῤῥὸν τὸ Σκυθικὸν γένος διὰ τὸ ψῦχος, οὐκ ἐπιγενομένου ὀξέος τοῦ ἡλίου· ὑπὸ δὲ τοῦ ψύχεος ἡ λευκότης ἐπικαίεται καὶ γίνεται πυῤῥή,« Ἱπποκρ. » Ἐγγυτάτω τὴν φύσιν ἐστὶ τὸ πυῤῥὸν χρῶμα τῷ ξανθῷ· διαφέρει δ' ἀλλήλων τῷ τὸ μὲν λευκότερον εἶναι, τὸ δὲ στιλπνότερον,« Γαλ.

Πυῤῥότης (ἡ). τὸ χρῶμα (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ πυῤῥοῦ. » Ἡ τῶν Σκυθῶν—,« Γαλ.

Πυῤῥότριχος (ὁ, ἡ), = Πυῤῥόθριξ.

Πυῤῥούλας, ου (ὁ), εἶδος πτηνοῦ μὲ ξανθοκόκκινα πτερὰ, (κοιν.) πετρίτης ἢ χειμωνιάτης, (παρβλ. Πυραλίς).

Πυῤῥόχροος-ους (ὁ, ἡ). πυῤῥὸς τὴν χρόαν, ξανθοκόκκινος.

Πυῤῥόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ λάβῃ πυῤῥὸν χρῶμα.

;Πυῤῥώδης, εος (ὁ, ἡ). πυῤῥὸς τὸ εἶδος, κλίνων πρὸς τὸ πυῤῥὸν, κοκκινωπός. (συγχ. μετὰ καὶ ἴσως εἶν ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ Πυρώδης).

Πυῤῥωπὸς (ὁ, ἡ). πυῤῥὸς τὴν ὄψιν, ξανθοκοκκινωπός.

Πυρσὰ (τὰ), πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ Πυρσός.

Πυρσαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ πυρσὸν (κοκκινωπὸν ἢ ξανθοκόκκινον). » Μίλτος τὰ χείλη πυρσαίνουσα, ϗ τὴν παρειὰν γράφουσα,« Φλσρ.

Πυρσαυγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λάμψιν (αὐγὴν) πυρσοῦ, στίλβων ὡς πυρσὸς, = Πυραυγής.

Πυρσεία (ἡ), τὸ πυρσεύειν, ἡ διὰ τῶν πυρσῶν δηλοποίησις καὶ ἡ δι' αὐτῶν διδομένη ἀγγελία.

Πύρσευμα (τό). τὸ τῆς πυρσείας ἀποτέλεσμα, εἴδησις διδομένη διὰ πυρσῶν.

Πυρσευτὴρ, ῆρος, καὶ

Πυρσευτής, οῦ (ὁ). ὁ ἀνάπτων τὸν πυρσὸν ἢ τοὺς πυρσούς. ὁ δίδων διὰ τῶν πυρσῶν σημεῖα (ἀγγελίαν). » Λουτρῶν πυρσευτῆρες,« Ἀρετ., οἱ ἀνάπτοντες τὸ καμίνι τοῦ λ., (Τουρκ.) οἱ κιουλχαντζίδες. [ἐκ τοῦ

Πυρσεύω, Μ. εύσω. Ἀνάπτω πυρσὸν (κυρ. ἵνα δώσω εἴδησιν). γνωστοποιῶ διὰ πυρσῶν, (ἐν γέν.) μηνύω, ἀναγγέλλω (» Ὑμεῖς δέ μοι πυρσεύετε κραυγὴν ἀγῶνος τοῦδε,« Εὐρ., δηλοποιήσατέ μοι διὰ τῶν κραυγῶν σας τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀγ.). (Π.) καίω, φλογίζω (Ὀππ. Κυνηγ. Α. 326)· (μτφορ.) ἐξάπτω, διεγείρω (» Ἔχθραν πυρσεύειν,« Διόδ.)· (μτβτ. μὲ δοτ. ἐκ δ'.) κάμνω νὰ λάμψῃ (νὰ φανῇ) τι εἰς τὰ ὄμματά τινος (» Τὸ κάλλος ἡμῖν ἐπυρσεύσατε,« Φλσρ.) (ϗ αμτβτ. ἢ πθ. μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) διαχέω τὴν λάμψιν μου εἰς, φεγγοβολῶ πρὸς χάριν τινός. » Ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ φάρου) τοῖς ναυτιλλομένοις,« Αχ. (καὶ μτφορ.) » Ἔλεγε τὴν δόξαν (αὐτοῦ ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν), ὡς ἀπὸ σκοπῆς τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν οἰκουμένην πυρσεύεσθαι,« Πλ., διαχέεται ὡς λάμψις εἰς ὅλον τὸν κόσμον·

Πυρσίζω, Μ. ίσω. Ἔχω πυρσὸν (πυῤῥὸν) χρῶμα.

;Πυρσίτης, ου (ὁ), ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυρσευτής, (ὅθ. 2) πυρσίζων (τὴν χρόαν).

Πυρσοβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φεγγοβολῶ ὡς πυρσός. » Ἀκτῖνας—,« Μανέθ., = Ἀκτινοβολῶ, [ἐκ τοῦ

Πυρσοβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων (χύνων) ἀκτῖνας πυρὸς, φεγγοβόλος, ἀκτινοβόλος.

Πυρσογενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γεννῶν πῦρ, γόνιμος πυρός. » Λίθος—,« Νόνν., ἡ τσακμακόπετρα. 2) ;(πθ.) γεννημένος εἰς τὸ πῦρ ἢ ἀπὸ τὸ πῦρ, Πυριγενής.

†Πυρσόγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκπέμπων γλῶσσαν πυρός.

;Πυρσοδυνάστης, ου (ὁ), Π. ὁ δυνάστης

(κυριάργης) τοῦ πυρὸς, (ἐπιθετ. ὁ Ἥφαιστος).

Πυρσοέλικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐλισσόμενος (περιστρεφόμενος) εἰς τὸ πῦρ, ὅλος πῦρ.

Πυρσόθριξ, ιχος (ὁ, ἡ), = Πυῤῥόθριξ.

Πυρσοκόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυῤῥὰν (ξανθόχρυσον, πυραυγίζουσαν) κόμην.

Πυρσόκορσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυῤῥὰν κόρσην (ξανθοκόκκινην χαίτην). » Λέων —, « Αἰσχλ.

Πυρσοκόρυμβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πυῤῥὸν (κοκκινωπὸν) κόρυμβον.

Πυρσολαμπής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων ὡς πυρσός.

Πυρσολατρέω-ῶ, Μ. ήσω. Λατρεύω τὸ πῦρ, εἶμαι -

;Πυρσολάτρης, ου (ὁ) καὶ Πυρσολάτρις, ιδος (ἡ). ὁ λατρεύων (καθὼς οἱ παλαιοὶ Πέρσαι) τὸ πῦρ.

Πυρσόλοφος (ὁ, ἡ), Π. [πυῤῥὸς, λόφος = λέπος]. (ἱμὰς) ὁ ἀπὸ κοκκινωπὸν (ξηρὸν) δερμα καμωμένος.

Πυρσόνωτος (ὁ, ἡ), Π. πυῤῥὸς τὰ νῶτα, ἔχων ξανθοκόκκινην ῥάχιν.

Πυρσοπόλος (ὁ, ἡ), = Πυρπόλος.

Πυρσὸς (ὁ), [πῦρ], (τὸ πλθ. Πυρσοὶ καὶ Πυρσὰ καθ' ἑτερογέν.). δαδὶ ἀναμμένον, (Τουρκ.) μασαλᾶς· (κυρ.) φωτιὰ τὴν ὁποίαν ἄναπταν τὴν νύκτα ὡς σύνθημα (ἵνα δώσωσιν εἴδησιν)· φανὸς διὰ τοὺς πλέοντας, (παρβλ.) Φρυκτός· ἀκτὶς (ἡλίου)· (μτφορ.) φλόγα ἔρωτος. » Οὐ δέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, « Θκρ

Πυρσὸς, ά, όν, Δ. ἀντὶ Πυῤῥός.

Πυρσοτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τίκτων (ἀναδίδων) πῦρ. » Λίθος —, « Ἐπγρ., ἡ τσακμακόπετρα.

Πυρσούριον (τὸ), = Φρυκτώριον.

;Πυρσουρὶς, ίδος (ἡ) ϗ

;Πυρσωρὸς (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πυρσωρὶς, -ωρός.

Πυρσοφανὴς ϗ

Πυρσοφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φέγγων (φαίνων) ὡς πυρσὸς, πυριφεγγής.

;Πυρσοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Σηκόνω) πυρσὸν ὡς -

Πυρσοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) πυρσόν· (Π.) περιεκτικὸς πυρός. » Νάρθηξ πυρσοφόρος (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Πυρσοπόρος), « Νόνν. (ὁ δὲ Πλανοὺδ. μετέφρασε ϗ τὸ » O stelliferi conditor orbis, « τοῦ Βοηθίου διὰ τοῦ) » Ὦ πυρσοφόρου τέκτον Ὀλύμπου. « ‖. (οὐσ.) = Πυρφόρος. 2) ἀγγεῖον πρὸς μετακόμισιν πυρός.

Πυρσόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνάπτω ὡς πυρσόν· φωτίζω διὰ (ἢ ὡς διὰ) πυρσοῦ· (ἀμτβτ.) φέγγω (λάμπω) ἢ καίω ὡς πυρσὸς, (παρβλ.) Πυρσεύω. » Ἐσθὴς ἁλουργής.. ἐπυρσοῦτο μὲν ἄνθραξιν, ηὐγάζετο δὲ μαργάροις, « Ι. Κινν.

Πυρσώδης, εος (ὁ, ἡ). πυρσῷ ὅμοιος, πυρώδης.

Πυρσωπὴς, έος ϗ

Πυρσωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [π. ⸸ὢψ]. ὁ ἔχων πυρῶδες βλέμμα ἢ πρόσωπον = Πυρωπός.

Πυρσωρὶς, ίδος (ἡ). πύργος ὅπου καίονται πυρσοὶ διὰ τοὺς πλέοντας, φρυκτώριον, [ἐκ τοῦ

..υρσωρὸς (ὁ), [πυρσὸς, ὥρα]. ἐπιστάτης τῶν πυρσῶν, Φρυκτωρός.

Πυρφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ πυρσὸν ἢ πῦρ ὡς -

Πυρφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) πῦρ, χρησιμεύων ὡς ὄχημα πυρός· (ὁ Προμηθ.) ὅστις ἔφερεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ πῦρ. » Ὀϊστὸς —, « Θκ., ὁ πυροβολούμενος πρὸς ἐμπρησμόν. » Κεραυνὸς —, « Σοφ., ὁ (ἄλλ.) Πρηστήρ. » Θεὸς —, « αὐτ., ὁ προξενῶν τοὺς λοιμώδεις πυρετούς. » Δήμητρα —, Εὐρ., ἡ κρατοῦσα πυρσὸν πρὸς ἀναζήτησιν τῆς θυγατρός της. ‖. (οὐσ.) ὁ προπορευόμενος τοῦ στρατεύματος τῶν Λακεδ. καὶ κρατῶν ἄσβεσον τὸ διὰ τὰς θυσίας πῦρ ἱερεὺς ὅστις ἐθεωρεῖτο καὶ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἱερὸς καὶ δὲν ἐφονεύετο, (ὅθ. ἡ παροιμ.) » Μηδὲ πυρφόρον περιγενέσθαι, « Ἡρ., νὰ μὴ γλυτώσῃ μήτε πυρφόρος (δηλ. μήτε ἕνας).

Πυρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Πυροειδὴς, ὡς ἂν φωτιὰ, καυστικός.

Πυρωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει πυρός.

;Πύρωθρον (τὸ), = Πύρεθρον.

Πύρωμα (τὸ). σῶμα πεπυρωμένον· (ἰατρ.) εἶδος φλογώδους ἐξανθήματος (ἐρυσιπέλατος).

Πυρώπης, ου (ὁ) ϗ Πυρῶπις, ιδος (ἡ), Π. = τῷ

Πυρωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [πῦρ, ⸸ὢψ]. ὁ ἔχων ὄψιν πυρὸς, κόκκινος ἢ ἀναμμένος 'σὰν τὴν φωτιάν. » Ἥλιος —, « Αἰσχλ. ‖. (οὐσ. ἐνν. λίθος), ὁ πολύτιμος ἄνθραξ, τὸ καρβοῦνι.

Πύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πυρόω, ἔξαψις, ἄναμμα· λαγάρισμα· (ἐνίοτε) πυρπόλησις· (ἰατρ.) φλόγωσις.

Πυρώτερος, α, ον, Π. ἀντὶ Πυρωδέστερος, (ὅθ. εὔχρ. κυρ. ‖. τὸ οὐδ.) Πυρώτερα, ἐπίρ. ἀντὶ Πυρωδέστερον.

Πυρωτὴς [πυρόω], οῦ (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος (κυρ. μέταλλα) διὰ τοῦ πυρὸς, χαλκεὺς, χρυσοχόος κτλ.

Πυρωτικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ πυρόνειν (καίειν κτλ.), προξενῶν πύρωσιν, καυστικός.

;Πυρωτὸς, ή, όν. Πυρώδης, φλογερὸς, (ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυρωπός).

Πῦς, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ποῖ.

Πύσμα (τὸ), [πυνθάνομαι]. ἐρώτημα, ἐρώτησις, (ὅθ.

Πυσματικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἐρώτησιν, ἐρωτηματικός.

⸸Πύσσαχος (ὁ), κατὰ διάλεκτον ἀντὶ Πάσσαλος, (ἰδιαιτ.) γυριστόν τι ξύλον τὸ ὁπ. ἔβαλλον εἰς τοὺς μυκτῆρας τῶν μοσχαρίων ἵνα μὴ βυζάνωσι.

Πυστιάομαι-ῶμαι, = Πυνθάνομαι, [ἐκ τοῦ

Πύστις, εως (ἡ), τὸ πυνθάνεσθαι, πεῦσις, ἐρώτησις· ἔρευνα· εἴδησις (ἐξ ἀκοῆς), φήμη· ᾀδόμενον.

;Πυστὸς, ή, όν. Γνωστὸς (εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.).

Πυτία (ἡ), [πῦον]. τὸ πρωτόγαλα ὅ,που μένει εἰς τὸν στόμαχον τοῦ νεογεννηθέντος ζώου μὲ τὸ ὁπ. πήζουν τὸ τυρὶ, (κοιν.) πυτιά. 2) εἶδος φαγητοῦ (γαλατόπηττα, κρέμα ἢ καϊμάκι) ἀπὸ πρωτόγαλα, (παρβλ.) Πῦαρ.

Πυτιάζω, Μ. άσω. Πήζω (Τυροκομῶ) μ. τὴν πυτιάν.

Πυτίζω [ὀνμτπ.], Μ. ίσω. Φτύνω συχνὰ τρέχουν τὰ σάλια μου· ῥαντίζω μὲ τὸ στόμα μου, (Τουρκ.) πουσκιουρλεδίζω 2) βάλλω τι εἰς τὸ στόμα μου ἵνα τὸ δοκιμάσω (ϗ ἔπειτα τὸ φτύνω).

Πυτιναῖος, α, ον. Καμωμένος ἀπὸ κλόνους ἰτέας ἢ λυγαρηᾶς. » Πτερὰ —, « Ἀρσφ., (μτφορ.) ἡ πολιτικὴ δύναμις τὴν ὁπ. ἀπέκτησεν ὁ πλουτήσας πυτινοπλόκος Διιτρεφής.

Πυτίνη (ἡ). φιάλη περιπλεγμένη μὲ κλόνους λυγαρηᾶς ἢ ἰτηᾶς, (κοιν.) δαμετσάνα, (ἐν γέν.) ἀγγεῖον διὰ κρασὶ, φλασκὶ, μποτίλλια, (παρβλ. Βυτίνη).

Πυτινοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων πυτίνας (δαμετζάνας).

Πυτῖνος (ὁ), εἶδος ἰχθύος, (ἴσως τὸ κοιν.) φλασκόψαρον. » Χάννας τ' ἐγχέλυάς τε καὶ ἐννυχίην πύτινον (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Πίτυνον), « (Νουμέν. παρ') Ἀθ.

;Πύτισμα (τὸ), [πυτίζω]. πτύσιμον (ἀλλεπάλληλον)· ὑγρὸν ῥαινόμενον διὰ τοῦ στόματος.

Πυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ πῦον (ἔμπυον), ἐμπυασμένος.

Πύωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πυόω, ἔμπυασμα.

Πῶ [⸸πός]; ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ποῦ; » Πῶ τις ὄνον ὠνασῆται; « (Σώφρ. παρὰ τῷ) Ἐτμλγ., (ὅθ.

Πω, μόρ. ἐγκλ. ἢ ἐπίρ. Χρον. ἀοριστολογ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μετὰ τὰ ἀρνητ.) ἀκόμη ἕως τώρα. » Οὔπω, Μήπω, Οὐδέπω, Μηδέπω, (ϗ διϊσταμένως) » Οὐδείς πω, « Θκ. » Οὐκ ἔστι πω τὰ πράγματα ἐν τούτῳ, « Ἀρσφ.

Πώγων, ωνος (ὁ). τὰ γένεια. » Ξύρεσθε τὸν πώγωνα, « Ἀθ. » Πώγων ποδήρης καθεῖται, « Πλ. » Τὴν δὲ τοῖς ὄρνισιν ἐπὶ τῷ ῥύγχει γινομένην, ἣν ἔνιοι πώγωνα καλοῦσιν, οὐκ ἔχει (ἡ μελεαγρὶς), ἀλλ' ἀντὶ πώγωνος μακρὰν σάρκα καὶ ἐρυθροτέραν τῶν ὀρνίθων, « Ἀθ. (ϗ μτνμ.) » Πυρὸς —, « Αἰσχλ., ἡ πυραμιδοειδῶς ὑψουμένη γλῶσσα τῆς φωτιᾶς.

Πωγωνιαῖος, α, ον. Ὁ τοῦ πώγωνος (τῶν γενείων). 2) = τῷ

Πωγωνίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων πώγωνα, (κοιν.) γενάτος. » Ἀστὴρ —, « Ἀρστ., εἶδος κομήτου.

Πωγωνιάτης, ου (ὁ) ϗ Πωγωνιᾶτις, ιδος (ἡ), = Πωγωνοφόρος.

Πωγώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πώγων, (κοιν.) γενάκι.

Πωγωνίτης, ου (ὁ) ϗ Πωγωνῖτις, ιδος (ἡ), = Πωγωνιάτης.

⸸Πωγωνοκουρεῖον (τὸ). κουρεῖον (Ἰταλ. μπαρπερειὸν) διὰ τὰ γένεια.

⸸Πωγωνοκουρία (ἡ). κουρὰ τοῦ πώγωνος, ξύρισμα τῶν γενείων.

Πωγωνοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω πώγωνα, ἔχω ἀφειμένα τὰ γένεια.

Πωγωνοτροφία (ἡ), τὸ τρέφειν πώγωνα (γένειον).

;Πωγωνοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων πώγωνα (ἔχων ἀφειμένα τὰ γένεια), πωγωνοφόρος.

Πωγωνοφορία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις -

Πωγωνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων πώγωνα (γένειον), γενάτος.

Πῶεα (τὰ), πλθ. τοῦ Πῶυ.

Πῶλα, δυϊκ. τοῦ Πώλης.

Πωλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πωλίον, μικρὸν πωλαράκι.

Πωλέεσκε, Ἰων. ἀντὶ Ἐπώλει, παρτ. τοῦ Πωλέω.

Πωλεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πωλεύω, τὸ ἔργον τοῦ πωλευτοῦ, ἀνατροφὴ πώλων (πωλαρίων) καὶ ἄλλων ζώων, πωλοτροφία.

Πωλέσκετο, Ἰων. ἀντὶ Ἐπωλεῖτο, παρτ. τοῦ Πωλέομαι.

Πώλευμα (τὸ). ζῶον (κυρ. πουλάρι) γυμνασμένον ὑπὸ τοῦ πωλευτοῦ.

Πώλευσις, εως (ἡ), = Πωλεία.

Πωλευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τὴν πωλείαν (τὴν ἀνατροφὴν τῶν πωλαρίων ἢ ἄλλων ζώων), πωλοδάμνης.

Πωλευτικὸς, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος (ἁρμόδιος) εἰς τὸ πωλεύειν, πωλευτοῦ ἴδιος.

Πωλεύω, Μ. εύσω. Ἀνατρέφω καὶ Γυμνάζω πώλους (πωλάρια ἢ ἄλλα ζῶα)· (ἐν γέν.) δίδω τὴν ἀπαιτουμένην ἀγωγὴν, γυμνάζω, ἐκπαιδεύω.

Πωλέω-ῶ, Μ. ήσω, (κυρ. καὶ ἐτμλγ.) = Πολέω, -ομαι, περιέρχομαι (κυρ. ὡς ἔμπορος), (ὅθεν συνήθ.) δίδω πρᾶγμα καὶ 'παίρνω χρήματα, (κοιν.) πουλῶ. » Πωλεῖν τί τινι (ἢ) πρός τινα, « Ξεν. (καὶ μὲ γεν. δηλοῦσαν τὴν τιμὴν τοῦ πωλουμένου) » Χρημάτων (» Ἀργυρίου) πωλεῖν τι, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Ἐπαίνου τὸ δεῖπνον πωλεῖ, « Ἐπκτ. (καὶ πθ.) » Οἱ ὑπὸ δόρυ πωλούμενοι, « Δ. Ἀλ., οἱ ἐν πολέμῳ, οἱ αἰχμάλωτοι. » Πωλεῖται δὶς πρὸς ἀργύριον, « Δσκρ. (καὶ δοτ.) » Πωλούμενος διπλασίῳ, « Πλ. 2) (μσ. Π.) = Πολέομαι, ἀναστρέφομαι (διατρίβω συνήθως ἢ συχνάζω) εἰς μέρος τι, φοιτῶ, θαμίζω· (ἐν γέν.) ὑπάγω ἢ ἔρχομαι συνήθως, (ὅθεν) ἔχω σχέσιν (ἔχω νὰ κάμω) μέ. » Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων, « Ὀδ. Δ. » Πωλεῖτ' ἔνθα καὶ ἔνθα, « Ὁμ. Ὕμν. » Οὔτ' ἐς ἀγορὴν πωλέσκετο, οὔτ' ἐς πόλεμον, « Ἰλ. Α. » Πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, « Ἡσ. » Ὅσαι πεφασμένως πωλοῦνται, « Νμ. Σόλ., φοιτῶσιν ἐμφανῶς πρὸς τοὺς διδόντας, πορνεύονται.

Πωλὴ (ἡ), σπντ. ἀντὶ Πώλησις.

Πώλημα (τὸ). πρᾶγμα διὰ πούλημα, ἐμπόρευμα.

Πώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν τι, πωλητὴς, (κυρ. εἰς τὰ σύνθ.).

Πώλησις, εως (ἡ). τὸ πωλεῖν ἢ πωλεῖσθαι, πρᾶσις, πούλημα.

Πωλητήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου γίνονται αἱ πωλήσεις, ἀγορὰ ἢ ἐργαστήριον. 2) τὸ μέρος ὅπου συνήρχοντο (συνεδρίαζον) οἱ ἐν Ἀθ. πωληταί.

Πωλητὴς, οῦ (ὁ). ὁ πωλῶν τι, (κοιν.) πουλητής. ‖. (εἰς τὰς Ἀθ.) Πωληταὶ, οἱ διωρισμένοι νὰ ἐπιστατοῦν εἰς τὰς πωλήσεις τῶν δημοσίων προσόδων, τῶν δημευομένων περιουσιῶν κτλ. δέκα ἄνδρες (εἷς ἀφ' ἑκάστης φυλῆς).

Πωλητικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ πωλεῖν.

Πωλητικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἢ ἐπιτηδειότητα πωλητοῦ, ὡς πωλητής.

Πωλήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Πωλητὴς, γυνὴ πωλοῦσα.

Πωλικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς πῶλον (πωλάρι). » Ἀπήνη πωλικὴ, « Σοφ., ἡ συρομένη ὑπὸ πώλων. 2) (μτνμ.) ἀντὶ Παρθενικός. » Πωλικῶν ἑδωλίων, « Αἰσχλ., τῶν δωματίων ἐν οἷς διαιτῶνται αἱ παρθένοι.

Πωλίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πῶλος, πουλαράκι. 2) ἡ περιέχουσα τὸ ἔμβρυον πωλάρι εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του μεμβράνα, (παρβλ. Ἄμνιον).

Πωλοδαμαστὴς, οῦ (ὁ), = Πωλοδάμνης, (ὅθ.

Πωλοδαμαστικὸς, ή, όν, = Πωλοδαμνικός.

Πωλοδαμνέω-ῶ, Μ. ήσω. Δαμάζω (Γυμνάζω) πωλάρια καὶ ἄλλα ζῶα ὡς -

Πωλοδάμνης, ου (ὁ), Π. ὁ δαμάζων (γυμνάζων) τοὺς πώλους (τὰ πωλάρια), ἔχων ἔργον τὴν ἀγωγὴν τῶν πωλαρίων.

Πωλοδαμνία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ πωλοδάμνου, γύμνασις πώλων (πωλαρίων).

Πωλοδαμνικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς πωλοδάμνην, πωλοδάμνου ἴδιος. » Πωλοδαμνικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ πωλοδάμνου.

Πωλοδαμνικῶς, ἐπίρ. Ὡς πωλοδάμνης, καθὼς οἱ πωλοδάμναι.

Πωλοκόμος (ὁ, ἡ), [πῶλος, κομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος (τρέφων κτλ.) πωλάρια, ἱπποκόμος πώλων.

Πωλομάχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μαχόμενος ἐπὶ πώλου ἢ ἐφ' ἁμάξης συρομένης ὑπὸ πώλων.

Πῶλος (ὁ καὶ ἡ). ὁ νεογέννητος ἵππος, (κοιν.) πουλάρι· (ἐν γέν.) μικρὸν (νεογνὸν) ὁποιουδήποτε κτήνους (π. χ. ὄνου, ἐλέφαντος κτλ.)· (Π.) ἵππος σφριγῶν (ἀκμαῖος)· (καὶ μτφορ.) νέος παῖς ἢ νέα κόρη. » Πῶλον ἄζυγα λέκτρων, « Εὐρ., παρθένον ἄγαμον (ἀπειρόζυγον), (παρβλ. Μόσχος). 2) νόμισμά τι τῶν Κορινθ. ἔχων ἐγκεχαραγμένον ἵππον (τὸν Πήγασον). » Καὶ τὰς μὲν (τῶν ἑταιρῶν) ἄξει, πῶλον ἣν διδῷς ἕνα, τὰς δὲ ξυνωρίδ', αἱ δὲ κἀπὶ τεσσάρων φοιτῶσιν ἵππων ἀργυρῶν, « (Εὐρ. παρὰ) Πλδ.

Πωλοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω πώλους (πωλάρια), καταγίνομαι εἰς πολλαπλασιασμὸν καὶ ἀνατροφὴν πώλων (ἵππων κτλ.), ἔχω ἱπποτροφεῖον.

Πωλοτροφία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ πωλοτρόφου, ἐπιμέλεια καὶ ἀνατροφὴ πώλων.

Πωλοτροφικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πωλοτροφίαν ἢ εἰς τὸν πωλοτρόφον. » Πωλοτροφικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ πωλοτρόφου.

Πωλοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) πώλους, ἀσχολούμενος εἰς ἢ ἁρμόδιος πρὸς πολλαπλασιασμὸν καὶ ἀνατροφὴν πωλαρίων (καὶ ἐν γέν. νέων ζώων), ἱπποτρόφος. » Θεσσαλία —, « Ἐπγρ.

Πωλύπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ -

Πώλυπος, ω καὶ

Πώλυψ, υπος (ὁ), = Πολύπους.

Πῶμα (τὸ), Π. ἀντὶ Πόμα, ποτὸν, πιοτόν· (συνκδχ.) ποτήριον, ἔκπωμα.

Πῶμα (τὸ). σκέπασμα ἀγγείου, ἐπίθεμα, στούππωμα, (κοιν. εἰς τὴν Πελοπόνν.) ποῦμα, (Τουρκ.) καπάκι. (μτνμ.) καύκαλον ὀστρέου (ὅθεν

Πωμάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω μὲ πῶμα, (Τουρκ.) καπακόνω, (καὶ εἰς τὴν Πελοπόνν. κοιν.) πουμόνω, = Στουππόνω. » Πωμάσαντες τῷ δακτύλῳ, « Δσκρ. (ϗ πθ.) » Αὐλὸς πωμασθεὶς, « Ἀρστ.

⸸Πωμαίνω ϗ Πωμαννύω, Γλσ. ἀντὶ Πωμάζω.

Πώμαλα, ἐπίρ. Δ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Οὔ πω μάλα, παντάπασιν, ὁλότελα

Πωμαστέον, θετ. τοῦ Πωμάζω.

Πωμαστήριον (τὸ), [πωμάζω]. σκέπασμα, (Τουρκ.) καπάκι. » Κιβωτίου —, « Συν.

Πωματίας [πῶμα], ου (ὁ). κοχλίας (σάλιαγκος) κλεισμένος εἰς τὸ καύκαλόν του διὰ τοῦ σχηματιζομένου ἀπὸ τὸν σίελον αὐτοῦ ὑμένος, (κοιν.) βουλλωμένος.

Πωματίζω, Μ. ίσω, = Πωμάζω.

Πωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Πῶμα. 2) = Πωματίας.

Πώποκα, Δ. ἀντὶ -

Πώποτε, ἐπίρ. (προηγ. ἀρνήσ.). Ποτὲ (Οὐδέποτε) ἀκόμην ἕως τώρα. » Οὐκ εἶδον πώποτε, « Λξ. 2) (χ. ἀρν.) κἀμμίαν φορὰν (ἕως τώρα). » Εἰπέ μοι, ἔφη, εἰς Δελφοὺς ἤδη πώποτε ἀφίκου; « Ξεν. » Πολὺ μεγίστους τῶν πώποτε γενέσθαι, « αὐτ. » Εἰ πώποτ' ᾠκήθησαν, « Δμ. » Ὅσοι ἐμοῦ πώποτε ἀκηκόατε, « Πλάτ.

;Πώρειος, α, ον, = Πώρινος.

⸸Πωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι πωρὸς (πηρὸς), τυφλώττω· (συνκδχ.) πάσχω, τυραννοῦμαι, θλίβομαι, (ὅθ. εὔχρ. κυρ. τὸ) Ταλαιπωρέω.

Πωρητὺς, ύος (ἡ), Π. ἀθλιότης, δυστυχία, ταλαιπωρία.

;Πωριαῖος, α, ον. Πλήρης πώρων.

;Πωρίασις, εως (ἡ). σχηματισμὸς πώρων (κάλλων), (ἴσ. πρέπει νὰ διορθωθῇ Ψωρίασις).

Πωρίδιον (τὸ). μικρὸς πῶρος, λιθίδιον πωρῶδες.

Πώρινος, η, ον καὶ

;Πώριος, α, ον. Ὁ ἐκ πώρου (λίθου). » Λίθος πώρινος, « Ἡρ., καὶ » Λίθος πωρία, « Στρβ. (ΙΖ', 808), = Πῶρος, πωρί.

Πωροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα, σύστασιν) πώρου, πωρώδης. » Λίθος —, « Ἀρετ.

Πωροκήλη (ἡ). κήλη πωρώδης, ἀπόστημα σκιῤῥῶδες σχηματιζόμενον περὶ τοὺς ὄρχεις.

Πωρολυτικὸς, ή, όν. Ὁ διαλύων τὰς πωρώσεις (τὰ πωρώδη σκληρώματα).

Πωρόμφαλον (τὸ). πώρωσις τοῦ ὀμφαλοῦ, σχηματισμὸς σκληρώματος πωρώδους περὶ τὸν ὀμφαλόν.

⸸Πωρὸς, ά, όν, Γρμτ. ἀντὶ Πηρὸς, τυφλός· μυσερός· (ἐπμ.) ἄθλιος, (ὅθεν τὸ Ταλαίπωρος.

Πῶρος (ὁ). εἶδος λίθου λευκοῦ γεμάτου πόρους, (κοιν.) πωρί· εἶδος σταλακτίτου σχηματιζόμενον εἴς τινα σπήλαια ἀπὸ ειτανώδεις ἀπολιθουμένας ὕλας. 2) (συνκδχ.) τὸ ὑγρὸν τὸ ὁποῖον ἐκρέον ὡς ἱδρὼς ἀπὸ τὰ κόκκαλα χρησιμεύει πρὸς σύνδεσιν αὐτῶν ὅταν συντριβοῦν, (ὅθεν 3) σκλήρωμα τὸ ἐπ. σχηματίζεται

εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος ἀπὸ πηγμένην ὕλην (ἔμπυον), ῥόζος. » Ἐκ δὲ πύου γίνεται ἐν τῷ σώματι πῶρος, « Ἀρστ.

Πωρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς πῶρον (πῶρί), λιθοποιῶ, σκληρύνω (κυρ. ϗ μτφορ.)· συνδέω συντριμμένον κόκκαλον διὰ τῆς ἰδίας του ἰκμάδος. » Κάταγμα πωρῶ, « Δσκρ. (καὶ μτφορ.) »Πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν, « Γρφ.

Πωρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πώρου (τοῦ πωρειοῦ), σκληρὸς, λιθώδης.

Πώρωμα (τὸ). πωροειδὲς πρήξιμον.

Πώρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Πωρόω, σκλήρυνσις (κυρ. καὶ μτφορ.), ἀπολίθωσις· (ἰατρ.) σύνδεσις συντριβέντος κοκκάλου διὰ τῆς φυσικῆς αὐτοῦ ἰκμάδος.

Πῶς [; πός]; ἐπίῤ. Ἐρωτημ. Πῶς; τίνι τρόπῳ; τί λογῆς; » Πῶς γὰρ κάτοιδ' ὅν γ' εἶδον οὐδεπώποτε; « Σοφ. » Πῶς ἔσται μοι τοῦτο; « Γρφ. » Ἔσται δὲ τοῦτο πῶς; « Γργ. (ὡς ἐλλ.) »Πῶς δή; « Ὅμ. » Ἐκεῖνα μὲν ἄξια χάριτος κρίνω· πως γὰρ οὔ; « Δμ. (καὶ χωρὶς τοῦ Οὐ). » Πῶς γάρ; « Αχ., καὶ πῶς νὰ μή! ϗ διατί ὄχι! (καὶ μετὰ τοῦ Ἄν πρὸς εὐκτ.) » Πῶς ἂν θάνοιμι; « Σοφ., πῶς νὰ ἦτον (ἂς ἦτον) τρόπος νά! (ϗ ἐμφαντ. ἢ θαυμαστ.) » Πῶς δυσκόλως εἰσελεύσονται, « Γρφ., μὲ πόσην δυσκολίαν! » Οἱ δὲ, πῶς δοκεῖς, αὐτὸν ἠσπάζοντο; « Ἀρσφ., μὲ πόσην προθυμίαν (στοχάζεσαι ὅτι) τόν. » Ἁμαξίδας εἰργάζετο, πῶς δοκεῖς; « αὐτ., πόσον ἐπιτήδεια νομίζεις; (Ἐδῶ ὑπάγουσί τινες ϗ τὸ) » Μετρίου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε. Ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πως εἰμ' ἀεὶ, « αὐτ. 2) Τροπολογ. (κατ' ἀοριστολογίαν ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐγκλιτ.) κατὰ ποιόν τινα (ὁποιονδήποτε) τρόπον, οὕτως ἢ ἄλλως (κοιν.) κάπως. » Οὐ ψέγεται ὁ ἁπλῶς ἐργαζόμενος ἀλλ' ὁ πῶς, « Ἀρστ. » Πῶς μὲν... πῶς δὲ, « Λξ., ποτὲ μὲν... δέ. (καὶ ἐγκλιτ.) » Καί πως ..χαίρουσι, « Σοφ. » Μέμψεώς γέ πως ἐσμὲν ἄξιοι, « Ξεν. » Εἴπως, Ἐάν πως » Μήπως, Ὡδέ (» Οὕτω) πως, » Ἤν πως δυνώμεθα, « Ξεν. 3) ἀντὶ τοῦ Πόσον; » Πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὤνιος; « Ἀρσφ.

Πως, ἐγκλιτ. ἴδε Πῶς (2).

Πωτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἐπωτήθην), Π. = Ποτάομαι, πετῶ, πετηοῦμαι, τινάζομαι. » Σπινθαρίδες πωτῶντο, « Ὅμ. ὕμν.

Πωτήεις, εσσα, εν, Π. ὁ πετῶν (ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ πετᾶν), πτηνός.

;Πώτημα (τὸ), Π. ἀντὶ Πτῆσις, πέταγμα, (ὀρθότ. Πότημα).

Πῶϋ, εος (τὸ), Π. [πάομαι], κοπάδι (κυρ. προβάτων), ποίμνιον.

Πώϋγξ καὶ Πώϋξ [ὀνμτπ.], υγος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ ἐνυδροβίου (κολυμβίς). » Ἡ δὲ πώϋξ καλουμένη μάλιστά ἐστιν ὀφθαλμοβόρος τῶν ὀρνίθων, « Ἀρστ. (Ὁ Ἐτυμολ. λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρόν του ἐλέγοντο κοινῶς Βοῦγγαι, ἀπὸ τῆς βοῆς).

Ρ

ΡΑΒ

Ρ, ρ, ῥῶ (τὸ), ἄκλ., τὸ δέκατον ἕβδομον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ||. (ἀριθμ.) ρ', ἑκατὸν (100) ἢ ἑκατοστὸς, ἡ, όν· ϗ ,ρ, ἑκατὸν χιλιάδες (100,000).

Ῥ', Π. κατ' ἀποκ. ἀντὶ-

Ῥὰ, Π. μόρ. ἐγκλ. ἀντὶ Ἄρα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. παραπληρ.).

†Ῥᾶ ἢ Ῥᾶ, ἐπίῤ. Π. Ἰων. ἀντὶ Ῥᾷον, ῥᾴδιον.

Ρᾶ (τὸ), ἄκλ., ἡ ῥίζα φυτοῦ τινος τῆς Σκυθίας, (κοιν.) ῥαβέντι, (ἀπὸ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ).

Ραβάσσω(ττω), Μ. άξω, = Ἀράσσω, Ἀραβέω, κάμνω κρότον (κυρ. κτυπῶν τοὺς πόδας μου)· τρέχω ἐπάνω-κάτω, ἀναιβοκαταιβαίνω· (ἐν γέν.) θορυβῶ.

†Ῥαβδεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ραβδεύω ϗ (μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω,-ομαι. Ψαρεύω μὲ τὴν ῥάβδον (μὲ τὸ καλαμίδι). 2) = Ῥαβδίζω (;).

Ῥαβδηφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ῥαβδοφόρος.

Ραβδίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ ῥάβδον. » Πυροὺς—, « Γρφ., ἀλωνίζω μὲ τὰ ῥαβδιὰ (καθὼς ἀλωνίζουν τὸ ἀραποσίτι).

Ῥάβδινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ῥάβδους (βέργαις).

Ραβδίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥάβδος, ῥαβδάκι, βεργίτσα· (ἰδιαιτ.) τὸ σίδηρον τὸ ὁπ. πυρόνοντες οἱ ζωγράφοι διαχέουν τὸν κηρὸν ἐπὶ τῶν ἐγκαυστικῶν ζωγραφημάτων, καὶ 2) τὸ καλάμι (καλαμίδι) τῶν ψαράδων (;).

Ῥαβδισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥαβδίζω, κτύπημα μὲ ῥάβδον, ῥάβδισμα.

Ῥαβδιστής, οῦ (ὁ). ὁ ῥαβδίζων, ξυλοκόπος.

Ῥαβδοδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ (τῆς ζωγραφ.) ῥάβδου διαιτώμενος, ἢ ῥάβδου (ῥαβδισμῶν) ἄξιος διὰ τὸν τρόπον τῆς διαίτης του (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Ἁβροδίαιτος).

Ῥαβδοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδ. (σχῆμα) ῥάβδου ἢ γραμμῆς (ἀράδας) » Ῥαφὴ—, « Ἀνατομ., ἡ δευτέρα τοῦ κρανίου, (συγχ. τῷ Λαβδοειδὴς καὶ Ῥομβοειδής).

Ῥαβδομαντεία (ἡ), εἶδος μαντείας γινομένης διὰ ῥάβδων ἢ ῥάβδου (Γαλλ. baguette divinatoire).

Ῥαβδομαχία (ἡ). μάχη μὲ ῥάβδους, (ἴσως ἀναλογ. μὲ τῶν Ἀράβ. τὸ) λομποῦτι ἢ τζιρίτι.

Ῥαβδονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπιςατῶ εἰς τὸν ἀγῶνα ὡς)-

Ῥαβδονόμος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν καὶ κινῶν (μεταχειριζόμενος, ἴδε Νωμάω) ῥάβδον, (ὅθεν ||. οὐσ.) ἄρχων (κυρ. δὲ δικαστὴς ἢ ἀγωνοθέτης) ῥαβδοφορῶν, (παρβλ. Βραβεύς). 2) (εἰς τὴν Ῥώμ.) = Ῥαβδοῦχος.

Ῥάβδος (ἡ), [ῥάπις, ιδος]. (ἐν γέν.) ξύλον διὰ κτύπημα ἢ ἀκκούμβισμα, ῥαβδὶ, (Ἰταλ.) μπαστοῦνι, βέργα· (ἰδιαιτ. ὡς σημεῖον ὑπεροχῆς ἢ ἐξουσίας) σκῆπτρον, δικανίκι (δικαστοῦ, ἀγωνοθέτου ἢ ῥαψῳδοῦ)· ψαροκάλαμον, καλαμίδι· κονταρόξυλον (» Ἀκόντια ἔχοντα σφρὰς τὰς ῥάβδους, « Ξεν.)· (πλθ.) δεμάτι ῥάβδων τὸ ὁπ. ἐκράτουν (κυρ. πρὸς μαστίγωσιν τῶν κακούργων) οἱ ἐν Ῥώμῃ ῥαβδοῦχοι· ξόβεργα (παρβλ. Κάλαμος). (Π. κατὰ συνκδχ.) ἀντὶ Ῥαβδοφόρος (Αἰσχλ. Ἱκ. 256)· (μτνμ. στίχος γραμμάτων, σειρὰ, (κοιν.) ἀράδα (εἰς ὕφασμα ἢ γουναρικόν)· τὸ ἐξέχον μέρος χαρακωτῆς κολώνας, (Γαλλ.) strie ἢ cannelure· φλέβα πέτρας ἢ μεταλλείου· ἀκτὶς ἡλίου φαινομένη διὰ νέφους· αἱ σκοτειναὶ γραμμαὶ αἱ ὁπ. σχηματίζονται εἰς τὸν ὁρίζοντα ὅταν βρέχῃ. (γρμτ.) = Ὀβελός (3).

ΡΑΒ

Ῥαβδουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ ῥάβδον ῥαβδοφορῶ· εἶμαι ἢ ἐπιστατῶ (κυρ. εἰς τοὺς ἀγῶνας) ἢ προπορεύομαί τινος (καὶ μτβτ. δορυφορῶ τινα) ὡς ῥαβδοῦχος (» Δθλον μὴ ῥαβδουχεῖν, « Δ. Κάσσ.)· (πθ.) συνοδεύομαι ὑπὸ ῥαβδούχου ἢ ῥαβδούχων. » Ῥαβδουχοῦνται προϊοῦσαι αἱ Ἑστιάδες, « Πλ.

Ῥαβδουχία (ἡ), τὸ ῥαβδουχεῖν ἢ ῥαβδουχεῖσθαι, τὸ ἀξίωμα ϗ τὸ ἔργον τοῦ ῥαβδούχου· τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἔχῃ τις προπορευομένους αὐτοῦ ῥαβδούχους. (ἐνίοτε πλθ.) ἀντὶ Ῥαβδοῦχοι. » Περισησάμενος αὐτοῦ ῥαβδουχίας, « Πλ.

Ῥαβδουχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν ῥαβδουχίαν, ῥαβδούχου ἴδιος.

Ῥαβδοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (κρατῶν) ῥάβδον, (κυρ. ὡς) ἄρχων, δικαστής, ἀγωνοθέτης, (παρβλ.) Βραβευτὴς, (εἰς τὰς Ἀθ. ἦσαν διωρισμένοι πέντε τοιοῦτοι νὰ κρίνωσι τὰ δράματα τῶν συναγωνιζομένων ποιητῶν) (» Χρῆν μὲν τύπτειν τοὺς ῥαβδούχους, εἴτις ποιητὴς αὑτὸν ἐπῄνει πρὸς τὸ θέατρον, « Ἀρσφ.), (παρβλ. Ῥαβδοφόρος): (εἰς τὴν Ῥώμην) ὑπηρέτης δημόσιος κρατῶν ἐπὶ τῶν ὤμων δεσμὴν ῥάβδων (fascies) καὶ προπορευόμενος τῶν ἀρχόντων ὅσοι εἶχον τοῦτο τὸ δικαίωμα, (Λτ.) lictor. (ἐνίοτε) ὁ ἄρχων τοῦ ὁπ. προπορεύονται ῥαβδοῦχοι, (Λτ.) jus fascium, (παρβλ. Πελεκυφόρος).

Ραβδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ ῥάβδον, εἶμαι (ἐπιστατῶ ἢ προπορεύομαί τινος ὡς)-

Ραβδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ῥάβδον (κυρ. ὡς ἐπὶ τῆς) εὐταξίας, ὑπηρέτης τῆς ἀστυνομίας, (Τουρκ.) γιασακτσῆς, (παρβλ.) Ῥαβδοῦχος.

†Ῥαβδῳδία καὶ Ῥαβδῳδὸς, Γρμτ. (πρὸς ἐτυμολογ. τοῦ) Ῥαψῳδία, Ῥαψῳδός.

Ῥάβδωμα (τὸ), = Ῥάβδος.

Ῥάβδωσις, εως (ἡ). ἡ αὐλάκωσις (Γαλλ. cannelure) τῶν χαρακωτῶν κολώνων.

Ῥαβδωτὸς, ἡ, όν. Πλεγμένος (Καμωμένος) ἀπὸ ῥάβδους (βέργαις). » Θύρα—, « Διόδ. 2) (ἐπὶ ὑφάσμ.) ἀραδωτός· (ἐπὶ κίονος) αὐλακωτὸς, χαρακωτὸς, (Γαλλ.) strie, cannelé.

Ῥαγὰς [ῥήσσω], άδος (ἡ). σκάσιμον, σχισμάδα, ῥαγισμάδα (κυρ. τῶν χειλέων ἢ τῶν χειρῶν ὑπὸ τοῦ ψύχους κτλ.).

Ῥαγδαῖος, α, ον. Ὁ φερόμενος ῥάγδην (μὲ ὁρμὴν), σφοδρὸς, ὁρμητικὸς (Ὄμβρος, Ἄνεμος)· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἰταμὸς, ῥιψοκίνδυνος, βίαιος.

Ραγδαιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ῥαγδαίου, σφοδρότης, ἰταμότης.

Ῥαγδαίως, ἐπίῤ. Μὲ ὁρμὴν, βιαίως.

Ῥάγδην [ῥάσσω]. ἐπίῤ. Ὡς ἂν νὰ σπάνῃ τι, μὲ ὁρμὴν, μὲ σφοδρότητα, διὰ μιᾶς.

Ῥαγεὶς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ῥήγνυμι.

Ῥαγὴ (ἡ), = Ῥαγὰς καὶ Ῥῆγμα.

Ῥαγῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ῥήγνυμι.

Ῥαγίζω, Μ. ίσω. Συλλέγω ῥᾶγας σταφυλῆς, ῥαγολογῶ, μαζόνω ϗ τρώγω ἀπὸ ῥῶγαν-ῥῶγαν, ξερωγίζω τὸ σταφύλι.

Ῥαγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ῥᾶγα (ῥῶγαν). » Μίσχος—, « Θφρ., τὸ τσουνὶ τῆς σταφυλόρωγας.

Ῥάγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥὰξ, ῥωγίτσα. (μτνμ.) εἶδος μικροῦ φαλαγγίου (ῥωγαλίδας).

Ῥᾶγμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Ῥῆγμα.

Ῥαγοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος ῥαγὸς (ῥώγας), ὅμοιος μὲ σταφυλόρωγαν. » Χιτὼν—, « Ἀνατομ., ἴδε Χοροειδής.

Ῥαγόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης ῥαγάδων (σχισμάδων), (Γαλλ.) crevassé, raboteux.

Ῥαγολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω ῥῶγας, Ῥαγίζω.

Ραγολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ραγολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων ῥᾶγας (σταφυλῆς κατόπιν τῶν τρυγητῶν).

†Ῥαγόπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ῥαγάδας (σκασίματα) περὶ τοὺς πόδας.

Ῥαγὸς, γεν. τοῦ Ῥάξ.

;Ῥάγος [ῥήγνυμι], εος-ους (τὸ), = Ῥάκος, ϗ 2) = Ῥάξ.

Ῥαγόω, Μ. ώσω, = Ῥακόω ϗ Ῥήγνυμι.

Ῥαγώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ῥαγοειδὴς, ἢ 2) = Ῥαγόεις (;).

†Ῥάδαλὸς, ἡ ἢ ος, ὸν ἢ ον, Π. (κατὰ τὴν ἀνγν. τοῦ Ζηνοδτ. ἀντὶ Ῥοδανὸς), = Εὐκράδαντος, εὔσειστος, (παρβλ. Ῥαδινός).

Ῥάδαμνος (ὁ), [ῥάδιξ]. κλωνάρι τρυφερὸν, βλαστάρι, (ἄλλ. Ὀρόδαμνος).

†Ῥαδαμνώδης, εός (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ῥάδαμνον, τρυφερός.

†Ῥαδανίζω, Μ. ίσω. Σείω, κινῶ εὐκόλως, κραδαίνω, (παρβλ.) Ῥοδανίζω, [ἐκ τοῦ

†Ῥαδανὸς, ἡ, ὸν, Γλσ. ἀντὶ -

Ῥαδινὸς, ἡ, όν. Τρυφερὸς (σὰν τὸ βλαστάρι), (ἐπμ.) εὐλύγιστος, εὔκαμπτος (» Ἱμάσθλη [» Κυπάρισσος]—, « Ἰλ. Ψ., Θκρ.)· ταχὺς, εὐκίνητος (» Πῶλοι [» Πόδες]—, « Ἀνκρ., Ὅμ., Πτ.)· ὀξὺς, σουβλερὸς (» Ἄκοντες—, « Ἐπγρ.); ψηλόλιγνος· ὡραῖα ἀναστήματος, (Γαλλ.) svelte (» Ἀφροδίτη [» Κυπάρισσος, » Κίονες] —, « Αἰσχλ., Θκρ., Ἰσκρ.); δελικάτος, λεπτοκάμωτος (» Χεῖρες —, « Θγν.)· (ἐπὶ κακοῦ) θηλυπρεπὴς, ἐκνευρισμένος, ἄτονος (» Φθόγγος—, « Λξ.)· (ἐνίοτε) κινούμενος (ταραττόμενος) ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἢ· ἐπιμήκης, ἐκτεταμένος (» Ἠϊὼν—, « Ἐπγρ.), (παρβλ. Ῥοδανός), [ἐκ τοῦ

Ῥάδιξ [ῥάσσω], ικος (ἡ). κλαδὶ (κλωνάρι) τρυφερὸν, βέργα· βλαστάρι· κορφοβλάσταρον.

Ῥᾳδιολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων ῥᾳδίως ὅ,τι τοῦ καταίβῃ, μωρολόγος.

Ῥᾴδιος [ῥέα, ῥᾷ], α ἢ ος, ον, (τὸ συγκρ. ἀνμλ. Ῥᾴων καὶ τὸ ὑπερθ. Ῥᾷστος ἢ σπν. Ῥᾳδιστος). Εὔκολος· εὔληπτος· εὐκατόρθωτος· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀφελὴς, εὔπειστος, εὐμεταχείριστος, εὐένδοτος, (Γαλλ.) complaisant, accommodant· (ἐπὶ κακοῦ) ἀστόχαστος, ἀπροβούλευτος, ἐλαφρόγνωμος. » Τάφρος ῥηϊδίη περῆσαι, « Ἰλ. Μ. » Ῥηΐδιόν τι ἔπος ἐρέω, « Ὀδ. Λ. (καὶ ἀπολ.) » Εὑρεῖν οὐ ῥᾴδιόν ἐςι; « Θκρ. » Οὐ ῥᾴδιον εἰπεῖν, « Ξεν.

Ῥᾳδιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω ὡς ῥᾳδιουργὸς, παραμελῶ τὸ ἔργον μου ἢ τὸ κάμνω χωρὶς ὄρεξιν (ὅπως τύχῃ), καταγίνομαι εἰς πράγματα ἀνωφελῆ (ἀσήμαντα, εὔκολα), χασοημερῶ. » Τὸν ἄρχοντα οὐ τῷ ῥᾳδιουργεῖν χρὴ διαφέρειν τῶν ἀρχομένων, ἀλλὰ τῷ φιλοπονεῖν, « Ξεν. » Τὸ ἐᾶν ῥᾳδιουργεῖν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας τοὺς ἀνθρώπους, τῷ ἡμίσει διαφέρει τοῦ ἔργου παντὸς, « αὐτ. 2) (συνκδχ.) πράττω εὐκόλως (χωρὶς τύψιν συνειδότος, ἀσυστόλως, [Γαλλ.] sans scrupule) ὅ,τι τύχοι, (ἐπμ.) = Πανουργεύομαι, δολιεύομαι, κακουργῶ· (μτβτ.) διαστρέφω, διαφθείρω. » Τὴν ἀλήθειαν —, « Φλσρ. (καὶ πθ.) » Γνοὺς ἐν τούτοις (τοῖς οἴκοις) πλείστους ῥᾳδιουργεῖσθαι, εἰς τὸ φανερὸν ἐξήγαγε τὰ σύσκηνια, « Ξεν., διαφθείρεσθαι.

Ῥᾳδιούργημα (τὸ). ἔργον ῥᾳδιουργοῦ, πανουργία. σκευωρία, μηχανοῤῥαφία. » Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς (τοῖς διαβάλλουσι) κατὰ τοῦ ἀπόντος, ἥ τε ἀπάτη, καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπιορκία, καὶ πρεσλιπάρησις, καὶ ἀναισχυντία, καὶ ἄλλα μυρία ῥᾳδιουργήματα, « Λκ.

Ῥᾳδιουργία (ἡ). ἡ περὶ τὸ πράττειν εὐκολία (» Τῇ βασιλείᾳ προσήκειν οὐ ῥᾳδιουργίαν, ἀλλὰ καλοκἀγαθίαν, « Ξεν.)· (ἐπμ.) ὀλιγωρία, ἀδιαφορία, (συχν.) = Κακουργία, Πανουργία. » Ἡ περὶ τὰς ἐπιγραφὰς ῥᾳδιουργία, « Γαλ., ἡ νόθευσις, ἡ πλαστογραφία.

Ῥᾳδιουργικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ῥᾳδιουργοῦ ἴδιος, ἢ πρὸς τὸ ῥᾳδιουργεῖν ἐπιτήδειος.

Ῥᾳδιουργὸς (ὁ, ἡ), [ῥᾴδιος, ἔργον]. ὁ πράττων εὐκόλως (κυρ. ἐπὶ κακοῦ, ἀμελῶς ἢ ἀσυστόλως, χωρὶς τύψιν συνειδότος) ὅ,τι τύχοι, πρόχειρος εἰς πᾶν ἔργον· (ἐπμ.) ἀπρόσεκτος, ὀλίγωρος· εὔπειστος, ἢ· πανοῦργος, ἀσυνείδητος· (ἰδιαιτ. παρὰ μτγν.) πλαστογράφος. (ἐνίοτε πθ.) » Θυσίαι ῥᾳδιουργότεραι, « Ξεν., εἰς τὰς ὁπ. θυσιάζεται ἐκ τοῦ προχείρου (ἀδιαφόρως, χωρὶς παρατήρησιν ἂν ἦνε καθαρὸν ἢ ἀκάθαρτον) ὅ,τι τύχοι. (καὶ ἐν εἴδει ἐπίῤ.) » Ῥᾳδιουργότερον γεγράφθαι, « Ἀῤῥ., χωρὶς πολλὴν συστολὴν ἢ προσοχὴν, ἀφελέστερον τοῦ δέοντος.

Ῥᾳδίως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ῥᾴδιον (εὔκολον), χωρὶς δυσκολίαν· ἐκ τοῦ προχείρου· ἁπλῶς ϗ ὡς ἔτυχεν, ἀφελῶς, (Γαλλ.) sans façons: (ἐπὶ κακοῦ) ἀμελῶς, ἀπερισκέπτως· προπετῶς· ἀσυστόλως· χωρὶς τύψιν συνειδότως, (Γαλλ.) sans scrupule. » Ἀγρὸς ταλάντου ῥᾳδίως ἄξιος, « Ἰσ. » Ὀλίγοι ὄντες, πολλῶν ὄντων τῶν ἄλλων, ῥᾳδίως ἄρχουσι, « Ξεν. » Ἐν τοῖς πρωτεύουσιν ἐν τῇ πόλει ῥᾳδίως διαλεγόμενος, « αὐτ. » Ῥᾳδίως φέρειν, « αὐτ., ἀνεκτικῶς, ἀταράχως. » Τὸ τοὺς φιλοσόφους ῥᾳδίως ἐθέλειν ἀποθνήσκειν, « Πλάτ. » Ῥᾳδίως εἰς ἀγῶνας καθιστὰς ἀνθρώπους, « αὐτ.

Ῥάζω, Μ. ῥάξω(;), = Ῥύζω, κάμνω ῥρρρ (σὰν τὸν σκύλον ὅταν δείχνῃ τὰ δόντια), γαυγύζω (κυρ. καὶ μτφορ.) κατά τινος.

Ῥαθαγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βροντῶ, βαΰζω, [ἐκ τοῦ

†Ῥάθαγος (ὁ), = Ῥόθος, κρότος, πάταγος.

Ῥαθάμιγξ, ιγγος (ἡ), Π. ἀντὶ Ῥανὶς, σταλαγματιά· (ἐν γέν.) ψῆγμα λεπτότατον, μόριον. » Κονίης ῥαθάμιγγες, « Ἰλ. Ψ. (παρὰ μτγν. δὲ ϗ) » Πυρὸς—, « Π., οἱ σπινθῆρες, [ἐκ τοῦ

Ῥαθαμίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ῥαίνω, ῥαντίζω.

Ῥοθαπυγίζω, [ῥόθος ἢ ῥάθαγος, πυγή], Μ. ίσω, Κωμ. κτυπῶ (κλωτσῶ) τινα εἰς τὰ ὀπίσθια, (Γαλλ.) donner un coup de pied au derrière.

Ῥᾳθυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥᾳθύμως ἔχω (διάγω), εἶμαι ὀκνὸς (ἀμελὴς) ἢ ἀμέριμνος (ἀφρόντις), περνῶ τὸν καιρόν μου εἰς ἀργίαν ἢ εἰς τρυφὰς καὶ ἀναπαύσεις.

Ῥᾳθυμητέον, θετ. τοῦ Ῥᾳθυμέω.

Ῥᾳθυμία (ἡ). ἡ διάθεσις (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ ῥᾳθυμοῦντος, ἀδράνεια, ὀκνηρία, ἀκηδία· ἀμεριμνία, ἀδιαφορία, ὀλιγωρία· ὄρεξις πρὸς διασκέδασιν, εὐθυμία, (Τουρκ.) κέϊφι. » Τίς ἡ ῥᾳθυμία; τί βακχιάζετε; « Εὐρ. » Ὁρῶν γὰρ τοὺς ἄριστα τῶν ὄντων ἐπιμελουμένους, ἐλάχιστα λυπουμένους, καὶ τὰς ἀληθινὰς τῶν ῥᾳθυμιῶν οὐκ ἐν ταῖς ἀργίαις, ἀλλ' ἐν ταῖς εὐπραγίαις καὶ ταῖς καρτερίαις ἐνούσας, οὐδὲν ἀνεξέταστον παρέλειπε κτλ., « Ἰσκρ. » Πολλὴ ἂν καὶ μακρὰ ῥᾳθυμία εἴη τοῦ λόγου, « Πλύτ., (Γαλλ.) ten...ie

'Ραθυμοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐμποιῶν ῥαθυμίαν (ἀκηδίαν, ἀμεριμνίαν ἢ εὐθυμίαν). »'Ραθυμοποιὸν γὰρ (ἡ πενία) κακόν, « Θεοφύλ., ἀμεριμνίας (σχολῆς) πρόξενον.

'Ράθυμος (ὁ, ἡ), [ῥᾴδιος, θυμός]. ἄτολμος (μαλθακὸς) τὴν ψυχήν· (ὅθ. συνήθ.) ὀκνός, ἀμελής, ἀδρανής, ἀγαπῶν τὴν εὐπάθειαν (τὰς ἡδονάς, τὰς ἀναπαύσεις), ἀμέριμνος, ἀδιάφορος· (ἐνίοτε) εὐήθης(;). εὔπειστος, ἀπονήρευτος, εὐαπάτητος. »Ὦ ῥαθυμότατε Σώκρατες,« Πλάτ. »Τὸ ῥᾴθυμον,« Πλ., ἀντὶ ἡ ῥαθυμία.

;'Ραθυμοτόκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (προξενῶν) ῥαθυμίαν, ῥαθυμοποιός.

'Ραθύμως, ἐπίρ. Μὲ ῥαθυμίαν (ὀκνηρίαν, ἀμεριμνίαν, ἀδιαφορίαν). »Οὐδὲν ἐφρόντιζον τῶν ἀπαγγελλομένων, ἀλλὰ ῥαθύμως εἶχον,« Ἰσκρ. (ϗ ἐπὶ καλοῦ) »'Ραθύμως φέρειν, « Πλάτ., ἀνεκτικῶς, ἀπαθῶς, ἀταράχως.

'Ραΐα (ἡ), [ῥαΐζω]. ἀνάρρωσις. ὑγεία.

'Ραιβηδὸν, ἐπίρ. Εἰς τρόπον ῥαιβὸν (καμπύλον, σκολιὸν), λοξά, στραβοδίβολα.

'Ραιβοειδής, έος (ὁ, ἡ). ῥαιβὸς (στρεβλὸς) τὸ εἶδος, κυρτός, ἐπικαμπής.

'Ραιβόκερως, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ῥαιβὰ (γυριστὰ) κέρατα.

'Ραιβόκρανος (ὁ, ἡ). Π. [ῥαιβὸς, κρᾶνον]. ὁ ἔχων γυρτὴν (γυριστὴν) κεφαλὴν (καθὼς ἡ στραβολαίκα, ἡ μαγκοῦρα τῶν βοσκῶν).

'Ραιβὸς [ῥέμβω], ἡ, όν. Κυρτὸς (κυρ. τοὺς πόδας) περὶ τὰ ἔσω, στραβοπόδης, (παρβλ. Βλαισὸς), (ἐν γέν.) στρεβλὸς, καμπύλος, σκολιός. »Πάγουρος—,« Νίκ.

'Ραιβοσκελής, έος (ὁ, ἡ). ῥαιβὸς τὰ σκέλη, στραβοπόδης. »Κάραβος—,« 'Επγρ.

†'Ραιβότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ῥαιβοῦ, ἡ ἐπὶ τὰ ἔσω καμπυλότης.

'Ραιβόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ῥαιβὸν (καμπύλον πρὸς τὰ ἔσω), =Κυρτόω, κάμπτω.

'Ραΐζω [ῥᾴων], Μ. ίσω. Γίνομαι καλλήτερα, ἀναλαμβάνω ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν· (ἐν γέν.) 'ξανασαίνω, (μὲ γεν.) ἀναπαύομαι ἀπό. »Πόνων—,« Ξεν.

'Ραίνω [ῥέω], Μ. ῥανῶ. (πρκ. Ἔῤῥαγκα ϗ πθ. Ἔῤῥαμμαι καὶ Ἔῤῥασμαι, ὁ ἀόρ. 'Εῤῥάνθην, καὶ τὸ θετ. 'Ραντέον). 'Ραντίζω· χύνω ἐν εἴδει σπονδῆς· (ἐπὶ ξηρῶν) κοκκίζω, πασπαλίζω· σπείρω, διασπείρω· (μσ. αὐτπθ.) μαδῶ, πίπτω. »Πυροὺς—,« 'Οππ. (καὶ μτνμ.) »'Ραίνειν τινὰ ὕμνῳ (εὐλογίαις),« Πίνδ. (καὶ πθ.) »'Ραίνοντο κονίῃ, « Ἰλ. Λ. » Αἵματι δ' ἐῤῥάδαται τοῖχοι,« 'Οδ. Υ. (ϗ μσ. αὐτπθ.) »'Ραίνοντο τρίχες,« Νίκ. (Θηρ. 341), ἐχύνοντο, ἔπιπτον.

'Ραΐστα, ἐπίρ. Δ. Π. ἀντὶ 'Ρᾷστα, εὐκολώτατα.

'Ραιστὴρ (ὁ καὶ σπν. ἡ), [ῥαίω], Π. (ὡς ἐπίθ.) ἀντὶ 'Ραίστης, ὀλετήρ, ἀφανιστής. »Δαλὸς—,« 'Οππ. 2) (συνήθ. οὐσ.) σφῦρα (κυρτὴ χαλκέως), (κοιν.) βαρειά. »Οἰκοδόμου ἐνείροντος τῷ ῥαιστῆρι τὸν σεληνὸν,« Θεοδώρ. »'Ραιστήρων ἐπ' ἄκμονι ῥαιόντων,« Νκμχ. (δθ.) » Χρύσειον ἀπὸ ῥαιστῆρος ἱστᾶναί τινα, « 'Επγρ., σφυρήλατον, ὁλόχρυσον, (Γαλλ.) d'or massif.

'Ραιστήριος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ῥαιστῆρα, προξενούμενος ἐξ αἰτίας τοῦ ῥαιστῆρος ἢ συντρίβων δίκην ῥαιστῆρος, (μτνμ. μὲ γεν.) ἀφανιστικὸς, ὀλέθριος. »Ἱδρὼς—,« 'Οππ., ὁ τοῦ σφυρηλατοῦντος χαλκέως. (καὶ μὲ γεν.) » Ραιστήρια φάρμακα θυμοῦ,« Ἀπλλν., τὰ δηλητήρια. ‖. (οὐσ.) 'Ραιστήριον (τὸ), = 'Ραιστήρ.

'Ραιστηροκοπία (ἡ). κτύπημα (ἐργασία γινομένη) διὰ τοῦ ῥαιστῆρος, σφυροκοπία.

'Ραίστης, ου (ὁ), [ῥαίω]. ὁ συντρίβων (ϗ μτνμ. ἀφανίζων, ἐξολοθρεύων). ‖. (οὐσ.) = 'Ραιστήρ.

'Ραιστὸς, ἡ, όν, Π. συντριμμένος, (μτφορ.) ἀφανισμένος.

'Ράϊστος, α, ον, Δ. ἀντὶ 'Ρήϊστος, ῥᾷστος.

'Ραιστότυπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τυπτόμενος (κτυπούμενος) διὰ τοῦ ῥαιστῆρος. » Ἄκμων —,« Μανέθ.

'Ραίω [γράω], Μ. ῥαίσω (ἀόρ. πθ. 'Εῤῥαίσθην), Π. Συντρίβω· (καὶ πθ.) συντρίβομαι, σπάνω· (μτνμ.) φονεύω· ἀφανίζω· (ἐν γέν.) βλάπτω, κακοποιῶ, ἐπηρεάζω. »Ὡς δ' ὅτ' ἄν.. Ποσειδάων νῆ' ἐνὶ πόντῳ ῥαίσῃ,« 'Οδ. Ψ. (»Λημνιάδες) ἑοὺς ἔῤῥαισαν ἀκοίτας, « Ἀπλλν., ἀπέκτειναν· (καὶ πθ.) »Ἀμφὶ δὲ καυλὸν φάσγανον ἐῤῥαίσθη,« Ἰλ. Π. » Πλῆξε στῆθος μέσσον, ἀμφὶ δὲ δουρὶ ὀξέον ἐῤῥαίσθη,« Ἀπλλν. » Οὔ μευ ἄκουσας ῥαιομένου, ὅτε μ' ἔῤῥαιε κλυτὸς 'Εννοσίγαιος,« 'Οδ. Ζ., κακοπαθοῦντος.

'Ραΐων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ρᾴων.

†'Ράκαλος, η ἢ ος, ον, Γλσ. ἀντὶ 'Ράκελος.

'Ράκελος, η ἢ ος, ον, Π. [ῥήσσω]. τραχὺς, κρημνώδης, (παρβλ.) 'Ραγόεις.

'Ρακενδυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ ξεσχισμένα ἐνδύματα, εἶμαι=

'Ρακενδύτης καὶ 'Ρακένδυτος [ῥάκος, ἐνδύομαι], ου (ὁ). ὁ φορῶν ξεσχισμένα ἐνδύματα, κουρελλιάρης.

'Ρακετρίζω, Μ. ίσω, ='Ραχετρίζω, [ἐκ τοῦ

;'Ράκετρον (τὸ), [ῥάσσω]. σκεῦος μαγειρικὸν, κόφτης, (Τουρκ.) σατῆρι, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Ράχετρον.

;'Ρακίζω, Μ. ίσω, =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Ραχίζω.

;Ράκινος, η, ον. 'Ο ἀπὸ ῥάκη (κουρέλλια) καμωμένος.

'Ράκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Ράκος, κουρέλλι, 'μπάλλωμα.

'Ρακισσυῤῥαπτάδης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ συῤῥάπτων ῥάκια (κουρέλλια)· (μτνμ.) ὁ συνθέτων ἐλεεινοὺς κέντρωνας (ποιήματα 'παρμένα ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ).

;'Ρακκίζω, Μ. ίσω, ='Ρακίζω.

'Ρακοδυτέω-ῶ, Μ. ήσω, ='Ρακενδυτέω, [ἐκ τοῦ

'Ρακοδύτης, ου (ὁ) καὶ

'Ρακόδυτος (ὁ, ἡ), ='Ρακενδύτης, κουρελλιάρης, ξεσχισμένος, κουρελλιασμένος. »Στολὴ—,« Εὐρ.

'Ρακόεις, εσσα, εν, Π. καταξεσχισμένος, κουρελλιασμένος· (μτνμ. ἐπὶ τόπου) = 'Ραγόεις, [ἐκ τοῦ

'Ράκος [ῥάσσω, ῥήσσω], εος-ους (τὸ). κομμάτι σχισμένον ἀπὸ ὕφασμα, λωρίδα πανιοῦ (»Τὰς κνήμας ῥάκεσι φοινικέοισι κατειλίχατο,« 'Ηρ.)· κουρέλλι, 'μπάλλωμα· (μτφορ.) ἐρείπιον, ἀπομεινάρι. »Τριβώνιον.. ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον,« Λκ. (καὶ μτνμ.) »Τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη,« Ἀρσφ., τὰς ῥυτίδας. (καὶ καταχρ.) »Οἰκίας—,« Ἀρστ., ἐρείπιον. (καὶ μτφορ.) »Ἁλίοιο βίου ῥάκος,« 'Επγρ., θαλασσίου βίου λείψανον, (δηλ.) γέρων ἁλιεὺς ἢ ναύτης.

'Ρακοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ ῥάκη (κουρελλιασμένα φορέματα), εἶμαι=

'Ρακοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ῥάκη (κουρέλλια), ῥακενδύτης.

'Ρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ῥάκος, κουρελλιάζω· (μτνμ.) ζαρόνω, ῥυτιδόνω. (» Τὸ πυκνὰ λοῦσθαι) ῥακοῖ τὰ πρόσωπα, ϗ προγηράσκειν ἀναγκάζει,« Κλμ. (καὶ πθ.) »Τὸ δέρμα φλιδᾷ ϗ ῥακοῦται,« Πλ. »'Εῤῥακωμένα πρόσωπα,« Δσκρ.

'Ρακτήριος [ῥάσσω], α, ον. 'Ο χρησιμεύων εἰς κτύπημα (κούντημα), ἢ· κτυπούμενος, κρουόμενος· (ἐν γέν.) θορυβώδης, βαρύηχος. »Κέντρα (»Τύμπανα)—,« 'Ησύχ. »Μέλη ἄναυδα καὶ ῥακτήρια,« Σοφ.

'Ρακτὸς, ἡ, όν, Π. [ῥάσσω]. τραχὺς, κρημνώδης, (Γαλλ.) rocailleux.

†Ρύκτος (ὁ). τόπος κρημνώδης (δύσβατος), πετρώδης ῥάχη βουνοῦ, βράχος ἀπότομος.

'Ράκτρια (ἡ), (ἐνν. ῥάβδος) ἡ βέργα (τὸ κοντάρι) μὲ τὸ ὁποῖον τινάζουν ἀπὸ τὸ δένδρον ταῖς ἐλαιαῖς καὶ ἄλλα 'πωρικά, (κοιν.) λοῦρος.

'Ρακώδης, εος (ὁ, ἡ). ῥάκει ὅμοιος (τὸ εἶδος), κουρελλιασμένος· (μτνμ.) ὅλος ζαρωματιαῖς, ῥυτιδώδης.

'Ράκωμα (τὸ). φόρεμα ἐῤῥακωμένον (κουρελλιασμένον), ῥάκιον.

'Ράκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ρακόω, κουρέλλιασμα (ὑφάσματος). ῥυτίδωμα (δέρματος)· ζάρωμα χαλαρωθέντος (ξεπρησθέντος) σώματος, (ὅθ. ἰατρ.) ἡ χαλάρωσις τοῦ ὀσχέου.

'Ράμα (καὶ ὄχι 'Ράμμα) (τὸ), [ῥαίνω], = 'Ράσμα, ῥάντισμα.

'Ράμμα (τὸ). πρᾶγμα ἢ μέρος ῥαμμένον, ῥαφή. ῥάψιμον. »Λῦθι ῥάμμα,« 'Ετμλγ 2) κλωστὴ διὰ ῥάψιμον. »Ἀγαθίς, δέσμη ῥάμματος,« 'Ησύχ.

'Ραμματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων ῥαμμένος ἢ γεμάτος ῥαφαῖς. 2) ὅμοιος μὲ ῥάμμα (μὲ κλωστήν).

'Ράμνος (ἡ), [ῥάδαμνος], εἶδος θάμνου ἀκανθώδους (παλιούρου), (ἡ μέλαινα ἴσως εἶνε ἡ κοιν.) μαυραγκαθιά, (Γαλλ.) brande.

'Ραμνοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι συνήθως μὲ) ῥάμνους. »'Ονάριον ῥαμνοφαγοῦν,« Κ. Μανασσ.

'Ραμφάζω, Μ. άσω. Ἔχω ἢ Ἀποκτῶ ῥάμφος.

'Ραμφὴ (ἡ), [ῥάμφος]. μάχαιρα κυρτὴ (παρβλ.) 'Ρομφαία.

'Ραμφηστής, οῦ (ὁ), εἶδος ἰχθ. μὲ κερατῶδες ῥάμφος, (ἄλλ.) Βελόνη καὶ 'Ραφίς, (καὶ κοιν.) ζαργάνα.

'Ράμφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Ράμφος.

'Ραμφίς, ίδος (ἡ). εἶδος κυρτῆς κοπίδος ἢ ἀξίνης. 2) εἶδος πλοίου μὲ κυρτὴν (εἰς σχῆμα ῥάμφους) πρῴραν.

'Ράμφος [συγγ. τῷ ῥαιβὸς], εος-ους (τὸ). ἡ μύτη τῶν πτηνῶν (κυρ. τῶν σαρκοφάγων).

'Ραμφώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὸ εἶδος μὲ (κυρτὸς ὡς ἂν) ῥάμφος.

'Ρανὶς [ῥαίνω], ίδος (ἡ). σταλαγματιά, ῥανίδα. (συνκδχ.) κηλὶς, στίγμα. » Τὰ πτίλα ἔχει ῥανίδας οἱονεὶ κρόκῳ παρεσκευασμένας,« Αἰλ. »Πέτραι ἐστιγμέναι ταῖς τοῦ χρυσοῦ ῥανίσι,« Φλστρ.

'Ραντὴρ (ὁ), Π. ὁ ῥαίνων (ῥαντίζων). »Κανθὸς—,« Νίκ., ἡ μέσα κώχη τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀπ' ὅπου ῥέουν τὰ δάκρυα.

'Ραντήριος, α, ον. 'Ο ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς ῥάντισμα· (Π.) ῥαντισμένος. »Πέδον ῥαντήριον,« Αἰσχλ., αἱματέβρεκτον.

'Ραντίζω [ῥαντὸς], Μ. ίσω. Βρέχω μὲ ῥανίδας, ῥαίνω. (συνκδχ.) καθαρίζω (διὰ ῥαντίσματος). »'Εῤῥαντισμένοι τὰς καρδίας ἀπὸ συνειδήσεως πονηρᾶς,« Γρφ.

'Ράντισις, εως (ἡ), ='Ραντισμός.

'Ράντισμα (τὸ). τὸ ῥαντιζόμενον, ὑγρὸν χρησιμεῦον πρὸς ῥαντισμόν. 2) =τῷ

'Ραντισμὸς (ὁ), τὸ ῥαντίζειν ἢ ῥαντίζεσθαι, ῥάντισμα.

'Ράντιστρον (τὸ). τὸ πρᾶγμα διὰ τοῦ ὁποίου ῥαντίζομεν, βρεχτοῦρα, ῥαντιστήριον.

'Ραντὸς [ῥαίνω], ἡ, όν. 'Ραντισμένος· ὅλος ῥανίδαις (βούλλαις), κατάστικτος, ποικίλος.

'Ρὰξ ἢ 'Ρᾶξ [ῥάσσω;], (ἡ). ῥῶγα, (ἰδιαιτ.) σταφυλόῤῥωγα· (μτνμ.) »'Ράγες,« 'Ροῦφ. 'Εφέσ., τὰ ἔσωθεν ἄκρα τῶν δακτύλων. 2) εἶδος μικροῦ φαλαγγίου, (κοιν.) ῥωγαλίδα, ἴδε 'Ρώξ.

'Ρᾶξις, εως (ἡ), = 'Ρῆξις, (κυρ.) συμπλοκὴ στρατευμάτων, σύῤῥαξις.

'Ρᾷον, οὐδ. τοῦ 'Ρᾴων. ‖. (συνήθ.) ἐπίρ. ἀντὶ=

'Ρᾳόνως, ἐπίρ. Εὐκολώτερον.

'Ραπαταύλης καὶ 'Ραπάταυλος, ου (ὁ). ὁ αὐλῶν (παίζων) τὴν ῥαπάτην.

†'Ραπάτη (ἡ), [ῥίψ]. εἶδος αὐλοῦ, καλάμι, φλογέρα.

;'Ραπαύλης, ου (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) 'Ραπαταύλης.

'Ραπήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ 'Ράπιον.

'Ραπίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ ῥαπίδα (μὲ βέργαν), ῥαβδίζω. » 'Εν τοῖς ἀγῶσι τοὺς προεξανισταμένους ῥαπίζουσι, « Πλ., = Μαστιγοῦσι. (καὶ πθ.) » 'Ρεραπισμένῳ νώτῳ, « (Ἀνακρ. παρὰ τῷ) Σχλ. 'Ομ. 2) κτυπῶ μὲ τὴν παλάμην εἰς τὸ μάγουλον, μπατσίζω. » Ὅστις σὲ ῥαπίσῃ ἐπὶ τὴν δεξιάν σου σιαγόνα, στρέψον αὐτῷ ϗ τὴν ἑτέραν, « Εὐαγγ. 3) ἀντὶ 'Ριπίζω. » 'Ραπιζόμενος ἀὴρ, « Ἀριστ. » 'Ραπιζομένου τοῦ ὑγροῦ, « αὐτ.

'Ράπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Ράπις, ῥεπανάκι, (κατὰ τὸν Γαλην.) ἀγριοραπανίδα.

'Ραπὶς ἢ 'Ράπις [ῥάσσω, ῥίψ], ίδος (ἡ). ῥαβδὶ, βέργα. 2) Δ. ἀντὶ 'Ραφίς(;). 3) Π. ἀντὶ Κρηπὶς, (Εὐς. 'Οδ. Χ. 277).

'Ράπισμα (τὸ). κτύπημα μὲ τὴν ῥαπίδα (μὲ τὴν βέργαν) ἢ εἰς τὸ μάγουλον μὲ τὴν παλάμην, μπάτσος. 2) =(ἢ ἐσφαλμένον ἀντὶ) 'Ρίπισμα. » Πυρωτοῖς ἀνθράκων ῥαπίσμασιν, « (Ἀντιφάν. παρ') Ἀθ.

'Ραπισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ῥαπίζειν, κτύπημα μὲ τὴν βέργαν, ἢ μπάτσισμα.

'Ραπιστὸς, ἡ, όν. 'Ο ῥαπισθεὶς ἢ ἄξιος νὰ ῥαπισθῇ.

†'Ραπταύλης, ου (ὁ), = 'Ραπαταύλης.

'Ράπτης, ου (ὁ). ὁ ῥάπτων, (κοιν.) ῥάφτης.

'Ραπτικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ ῥάπτειν, ῥάπτου ἴδιος.

'Ράπτις, ιδος (ἡ), = 'Ράπτρια.

'Ραπτὸς, ἡ, όν. 'Ραμμένος· καμωμένος ἀπὸ διάφορα κομμάτια συνεῤῥαμμένα, 'μπαλλωμένος· (ἐνίοτε) κεντητός. (μτφορ.) » 'Ομηρίδαι ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοὶ, « Πίνδ., = 'Ραψῳδοί. ‖. (οὐσ.) »'Ραπτὰ (ἐνν. στρώματα), « Ξεν., (οἱ Τουρκ.) σιλτέδες.

†'Ραπτρεῖον (τὸ). ἐργαστήριον ῥάπτου, ῥαπτάδικον.

'Ράπτρια (ἡ), θηλ. τοῦ 'Ράπτης, γυνὴ ῥάπτουσα, ῥάφτισσα.

'Ράπτω, Μ. ῥάψω (πθ. ἀόρ. β'. 'Εῤῥάφην). Συνάπτω διὰ τῆς βελόνης ϗ τῆς κλωστῆς, ῥάφτω· 'μπαλλόνω· (μτγν.) κεντῶ· (μτνμ.) συνθέτω, συντάττω· (συχνότ.) πλέκω (ὀργανίζω) κακόν τι κατά τινος, μηχανοῤῥαφῶ. » Εἰνάετες γάρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν, « 'Οδ. Γ. »Τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔῤῥαψας μὲν σὺ, ὑπεδήσατο δὲ Ἀρισταγόρης, « 'Ηρ., σὺ τὸ ἐσχεδίασες καὶ ἐκεῖνος τὸ κατώρθωσε.

'Ράπυς, υος (ἡ), = 'Ράφυς.

'Ραριὰς, άδος (ἡ), ἀντὶ 'Ραρία, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ.).

'Ράριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Ράρος, ἢ· οὐδ. τοῦ

'Ράριος, α, ον. 'Ο ἀνήκων εἰς τὸν 'Ρᾶρον (πατέρα τοῦ Τριπτολέμου), (ἰδιαιτ. ‖. 'Ράριον (ἐνν. πεδίον), πεδιὰς τῆς 'Ελευσῖνος (ὅπου ἐσπάρησαν κατὰ πρῶτον κριθαὶ) ἀφιερωμένη εἰς τὴν Δήμητρα.

†'Ράρος (ὁ). βρέφος γεννημένον παρὰ καιρὸν (κοιν. ἄσωστον). 2) (κατ' ἄλλ.) γαστὴρ ἢ μήτρα. 3) ='Ρᾶρος, ὁ πατὴρ τοῦ Τριπολέμου, (Σημ. ὅτι αἱ λέξ. αὗται καὶ αἱ ἀπ' αὐτῶν γράφονται κατὰ τοὺς πλειοτέρους γρμτκ. μὲ ψιλούμενον ρ ὡς Αἰολικαί).

†'Ρασθαπυγίζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ραθαπυγίζω.

'Ράσμα (τὸ), [ῥαίνω], = 'Ράντισμα.

'Ράσσατε, Π. ἀντὶ 'Ράνατε, ῥαντίσατε, β'. πλθ. προ. τῆς προ. τοῦ 'Ραίνω.

'Ράσσω [ὀνμτπ.], Μ. ῥάξω. Κτυπῶ· κτυπῶν συντρίβω ἢ ῥήγνω κατὰ γῆς (»'Υποσκελίσαντές με καὶ ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον, « Δμ.)· (κυρ. εἰς τὸν Ἰων. τύπον) σχίζω, διαμελίζω· (ἀμτβτ.) συντρίβομαι, σπάνω ἢ πίπτω μὲ κρότον.

'Ράσσων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Ρᾴων, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ 'Ρᾴδιος.

'Ρᾷστα, ἐπίρ. Εὐκολώτατα, (κυρ. οὐδ. πλθ. τοῦ

'Ρᾷστος, η, ον, κατὰ συναίρ. ἀντὶ 'Ράϊστος, ὑπερθ. ἀνμλ. τοῦ 'Ρᾴδιος, ὅλως διόλου εὔκολος, εὐκολώτατος. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) 'Ρᾷστα, ἐπίρ. εὐκολώτατα. » Τὴν πεπρωμένην αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾷστα, « Αἰσχλ.

'Ρᾳστώνευσις, εως (ἡ), = 'Ρᾳστώνη, [ἐκ τοῦ

'Ρᾳστωνεύω, Μ. εύσω καὶ

'Ρᾳστωνέω-ῶ, Μ. ήσω, ='Ραθυμῶ [ἐκ τοῦ

'Ρᾳστώνη (ἡ), [ῥᾷστος]. εὐκολία (» Τῷ μὲν ἐκπίπτοντι τῆς πόλεως ὄχλῳ ῥᾳστώνην φυγῆς παρέσχον, « Πλ.)· ἐπιδεξιότης· ἐπιτυχία· (συχνότ.) ἄνεσις, ἀνάπαυσις (» Πόνων ἠγάλετο, ῥᾳστώνην δὲ πάμπαν οὐ προσίετο, « Ξεν. » Ἀλλ' ἔχει τινὰ τοῖς ἀδικουμένοις ῥᾳστώνην τὸ λέγειν ἃ πάσχουσιν, ὥσπερ τοῖς ἀλγοῦσι τὸ στένειν,« Δμ.)· καλλητέρευσις (» Νοσήματος—, « Πλ.)· ῥαθυμία (»'Υπολειπόμενον διὰ ῥᾳστώνην, « Ξεν.)· (ἐνίοτε) σκευωρία, ῥᾳδιουργία. »'Εκ ῥηστώνης τῆς Δημοκήδεος, « 'Ηρ. (Γ'. 136).

'Ρᾴτερος, α, ον, Π. Δ. ἀντὶ 'Ρηΐτερος, συγκρ (ἀνμλ.) τοῦ 'Ρᾴδιος.

†'Ράφα (ἡ), Δ. ἡ μεγάλη ῥαφανίδα.

'Ραφανέλαιον (τὸ). 'λάδι (ἀπὸ σπόρον ;) ῥαφάνου.

'Ραφάνη (ἡ), = 'Ραφανίς.

'Ραφανηδὸν, ἐπίρ. (χειρουργ.) Καθὼς κόπτεται τὸ ῥεπάνι, (παρβλ. Σικυηδόν).

'Ραφανίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Ραφανὶς, ῥεπανάκι.

'Ραφανιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Τιμωρῶ (τὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ συλληφθέντα μοιχὸν) διὰ τῆς ῥαφανίδος (τὴν ὀπ. τοῦ ἔχωναν εἰς τὸν πρωκτὸν ἀφ' οὗ πρῶτον τὸν ἐμαδοῦσαν μὲ ζεστὴν στάκτην).

'Ραφανιδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ ἔχων ἀναλογίαν τινὰ μὲ ῥαφανίδα.

'Ραφανίδωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Ραφανιδόω, ἡ διὰ τῆς ῥαφανίδος τιμωρία τοῦ ἀπ' αὐτοφόρῳ συλληφθέντος μοιχοῦ

'Ραφάνινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ῥάφανον.

'Ραφανὶς, ίδος ϗ (ὀρθότ.) ῖδος (ἡ). τὸ γνωστὸν γογγυλῶδες καὶ ἐδώδιμον φυτὸν, ῥεπάνι. »'Ραφανὶς ἀγρία,« ἡ (κοιν.) ῥεπανίδα· (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ 'Ράφανος. »Σιτεῖσθαι δ', ἀντὶ μάζης, φυλλεῖ' ἰσχνῶν ῥαφανίδων,« Ἀρσφ.

'Ραφανίτης, ου (ὁ) καὶ 'Ραφανῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ γένους τῆς ῥαφάνου.

'Ράφανος (ἡ), [ῥάφυς], Ἀττ. ἡ κράμβη, ἡ λαψάνη· (κοιν. δὲ) ἡ 'Ραφανὶς, τὸ ῥεπάνι.

†'Ραφανουρός (ὁ), Γλσ. =Κηπουρός

'Ραφανώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ῥαφάνου, ὅμοιος μὲ ῥάφανον

'Ραφεῖον (τὸ). ἐργαστήριον ῥαφέως, ῥαπτάδικον.

'Ραφεὺς, έως (ὁ), = 'Ράπτης, (μὲ γεν. μτνμ.) ὁ ἐνεργήσας (ὀργανώσας) τι. »Φόνου —, « Αἰσχλ.

'Ραφὴ (ἡ). ῥάψιμον· (συνκδχ.) τὸ μέρος ὅπου ἑνόνονται τὰ συνεῤῥαμμένα τμήματα. (μτνμ.) » Κρανίου—, « 'Ηρ.

'Ραφιδεὺς, έως καὶ

'Ραφιδευτής, οῦ (ὁ). ὁ διὰ τῆς ῥαφίδος ποικίλλων τὰ ὑφάσματα, κεντητής, (Τουρκικὸν) σουζενετζῆς.

'Ραφιδευτικὸς, ἡ, όν. 'Ραφιδευτοῦ ἴδιος. » 'Ραφιδευτική, « Χρσ., ἡ τέχνη τοῦ ῥαφιδευτοῦ.

'Ραφιδευτὸς, ἡ, όν. Πεποικιλμένος διὰ τῆς ῥαφίδος, κεντητὸς, [ἐκ τοῦ

'Ραφιδεύω, Μ. εύσω. Κεντῶ ἢ 'Ράπτω (διὰ τῆς ῥαφίδος).

'Ραφιδοθήκη (ἡ). θήκη ῥαφίδων, βελονοθήκη.
'Ραφίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
'Ραφὶς, ἴδος (ἡ). βελόνη (τοῦ ῥαψίματος). »'Ραφίδα καὶ λίνον λαβὼν τὸ ῥῆγμα σύρραψον, « (Ἀρχιππ. παρὰ) Πλδ. 2) (μτνμ.) εἶδ. ἰχθ. μὲ σουβλερὴν μύτην, (κοιν.) ζαργάνα. » Οὔτε κέστρας οὔτε ῥαφίδας,« Παροιμ.
'Ράφη (ἡ), ='Ράφα.
'Ράφυς [ῥάφ. φύω;], υος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ ῥεπανοειδοῦς, χράνος(;). »'Ραφανὶς, γογγυλὶς, ῥάφυς, ἀνάρρινον, ὅμοια,« Ἀθ.
†'Ραχάδην, ἐπίρ. Μὲ τὴν ῥάχιν.
†'Ραχὰς [ῥάχις ἢ ῥάχος], άδος (ἡ). τόπος ὑψηλὸς ἢ δασώδης (ἐν γέν.) δύσβατος.
'Ραχετρίζω, Μ. ίσω. Σχίζω (Διατέμνω) κατὰ μῆκος τῆς ῥάχεως, (παρβλ.) 'Ραχίζω, [ἐκ τοῦ
'Ράχετρον (τὸ). τὸ μῆκος τοῦ ῥαχοκοκκάλου, ἡ ῥαχοκοκκαλιά.
†'Ράχη, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Ράχος.
'Ραχία (ἡ), [ῥάσσω],='Ρηγμὶν, ἀκρογιαλιὰ πετρώδης ὅπου σπάνουν μὲ κρότον τὰ κύματα, (Γαλλ.) brisans. »'Ραχίας λαλίστερος,« Παροιμ. »Ὅταν γὰρ πλημμυρὶς τῆς θαλάσσης ἐπὶ τὴν χέρσον φέρηται λάβρως, ἡ μὲν θάλαττα πᾶσαν τὴν ῥαχίαν ἐπικλύζουσα καλύπτει, « Πλδ. 2) (συνκδχ.) ἡ βοὴ (ὁ κρότος) τῶν συντριβομένων κυμάτων, (ἐν γέν.) ταραχὴ, θόρυβος. »Ὄχλου τοσούτου ῥαχίαν ἠθροισμένην, « (Ποσειδιππ. παρ') Ἀθ. 3) τὸ τράβηγμα τῆς θαλάσσης εἰς τὰς παλιρροίας, (ὅθ. κοιν.) ῥηχὰ, τὰ ἀβαθῆ μέρη. » Τῆς τε ῥηχίης καὶ τῆς πλημμυρίδος, « 'Ηρ. (Η'. 129), (ἢ παραλλ.) » 'Ρηχίη δὲ ἐν αὐτῷ (τῷ κόλπῳ τῆς Ἐρυθρ. θαλάσσ.) καὶ ἄμπωτις ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρην γίνεται,« αὐτ., =Παλίρροια. »Ἔπλεον ἔξω τῆς νήσου κατὰ ῥηχίην στενήν· ἔτι γὰρ ἀνάπωτις κατεῖχε,« Ἀρρ. » Χαλεπῶς ὡρμίσαντο, ὅτι ῥηχίη ἦν, καὶ βράχεα καὶ χοιράδες ἐκ τοῦ πόντου ἀνεῖχον, « αὐτ. 4) φραγὴ ἀπὸ ῥάχους (ἀγκάθια), φράκτης· περίβολος.
Ραχιαῖος, α, ον. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν ῥάχιν.
'Ραχίζω, Μ. ίσω. Σχίζω (κυρ. τὸ ἱερεῖον) διὰ τῆς ῥάχης, (ἐν γέν.) σφάζω, φονεύω. » Καὶ τοὺς μὲν ηὐχένιζε, τοὺς δ' ἄνω τρέπων, ἔσφαζε καῤῥάχιζε,« Σοφ. 2) (μτφορ. κατὰ συνκδχ.) μεγαλορρημονῶ, κομπάζω, (κοιν.) κόπτω παλάβραις.
'Ράχις [ῥάχος], εως (ἡ). ἡ ῥάχη, (κυρ.) ἡ κατὰ μῆκος τῆς ῥάχεως ἐξέχουσα σειρὰ τῶν 17 σφονδύλων τοῦ ῥαχοκοκκάλου, (ἄλλ.) Ἄκανθα· τὸ ἐξέχον κόκκαλον μεταξὺ τῆς ὠμοπλάτης. (μτνμ.) »Ὄρους—,« 'Ηρ., (Γαλλ.) crête, croupe. » Φύλλου—,« Θφρ., τὸ ἐξέχον κατὰ μῆκος αὐτοῦ ὡς ἂν νεῦρον. » 'Ρινὸς —,« Ἀνατομ., ἡ προεξέχουσα ἄκρα τοῦ ἠθμοειδοῦς ὀστοῦ, (Ατ.) vomer.
Ραχιστὴρ ἢ
'Ραχιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ῥαχίζων (διασχίζων ἀπὸ τὴν ῥάχιν) τὸ θυσιαζόμενον ζῶον (ἐν γέν.) φονεὺς, κακοῦργος· (μτνμ.) ἀλαζὼν, κομπαστὴς, μεγαλολόγος, (Γαλλ.) fanfaron.
Ραχιστὸς, ή, όν. Σχισμένος (κυρ. ἀπὸ τὴν ῥάχιν καθὼς τὸ σφαγμένον πρόβατον), (ἐν γέν.) κομματιαστός.
'Ραχίτης, ου (ὁ) ἢ 'Ραχῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ῥάχιν, ῥαχιαῖος. »Μυελὸς, « (ὁ ἄλλ.) Νωτιαῖος. ‖. (οὐσ. θηλ.) 'Ραχῖτις (ἐνν. νόσος), ἡ συμβαίνουσα περὶ τὴν ῥάχιν, ἀτονία τοῦ ῥαχοκοκκάλου, εἶδ. φθίσεως.
'Ραχιώδης, εος (ὁ, ἡ). αἰγιαλὸς ἔχων (σχηματίζων) ῥαχίας, πετρώδης. »'Ραχιώδης τε ἢ ἀλίμενος παραλία,« Στρβ.
†'Ράχος, εος-ους (τὸ), ='Ράκος· (ἐν γέν.) τμῆμα, κομμάτι (ἰδιαιτ. κομμένον ἀπὸ τὴν ῥάχιν), (ἴδε 'Ραχίζω).
'Ράχος (ἡ ἢ ὁ), [ῥάσσω, ῥήγνυμι]. θάμνος ἢ ῥάβδος (σκόλοψ) ἀκανθώδης. » Ἐξάπτειν ἀπὸ δένδρου ἰσχυροῦ, καὶ μὴ ἐκ ῥάχου· συνέχονται γὰρ ἐν τοῖς ψιλοῖς αἱ ῥάχοι, « Ξεν. 2) φράκτης ἀπὸ ἀγκαθωτὰ ξύλα (σκόλοπας). »'Η ἀκρόπολις τὸ παλαι τῶν Ἀθην. ῥήχῳ ἐπέφρακτο, « 'Ηρ., (παρβλ. Αἱμασιά). 3) (ἐν γέν.) κλάδος· (καὶ ἰδιαιτ.) βέργα νέου κλήματος. »Ἄκαν δὲ φυτὸν ὅταν ἐκβλαστῇ τοπρῶτον, ἐᾶν ῥιζωθῆναι, μηδὲν κινοῦντα τῶν ἄνω, καθάπερ ἐπὶ τῶν ἀμπέλων ποιοῦσιν, ἀφιέντες τὰς ῥάχους (κατὰ διόρθ. ἀντὶ ῥαχὰς), « Θφρ., (ἴδε 'Ράχη καὶ 'Ραχόω). 4) (κατὰ τοὺς Τροιζην.) ἡ ἀγριέλαιος.
'Ραχόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλαδεύω (κυρ. τὸ νέον ἀμπέλι) πλάγια εἰς τρόπον ὥστε γίνεται σουβλερὰ ἡ ἄκρα τοῦ κλήματος.
'Ράψις [ῥάπτω], εως (ἡ). ῥάψιμον.
'Ραψῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω ἀπ' ἔξω (Ἀπαγγέλλω) ποιήματα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἄλλων, ἐνίοτε δὲ καὶ ἰδικά μου) ὡς ῥαψῳδός· (ὅθ. 2) λέγω ἀπὸ στήθους χωρὶς νὰ ἐννοῶ τὰ λεγόμενα, ὁμιλῶ μηχανικῶς, (κοιν.) ψάλλω ὅ,τι μοῦ κατεβαίνει· (ἐν γέν.) φλυαρῶ, μωρολογῶ. »Εἰ δέ με οἰήσει ῥαψῳδεῖν, ἢ μύθους ταῦθ' ἡγησάμενος ἀμελήσεις,« Λβν. » Οὐδὲν οὖν ἀλλ' ἢ ῥαψῳδήσουσιν οἱ πρέσβεις περιϊόντες, « Δμ. (καὶ πθ.) » Λόγοι ἄνευ ἀνακρίσεως καὶ διδαχῆς ῥαψῳδούμενοι,« Πλάτ.
'Ραψῴδημα (τὸ). τὸ ῥαψῳδούμενον (ἀπαγγελλόμενον ὑπὸ ῥαψῳδοῦ)· (ὅθ. ἐν γέν.) διήγημα μυθῶδες (χωρὶς βάσιν), ψευδολόγημα.
'Ραψῳδία (ἡ), τὸ ῥαψῳδεῖν, ἀπαγγελία ξένου ποιήματος ἀποστηθισμένου. 2) (συνκδχ. ἐν γέν.) ποίημα ἀπαγγελλόμενον ὑπὸ ῥαψῳδοῦ· (καὶ ἰδιαιτ.) ἀπόσπασμα (περικοπὴ) τῶν ποιημάτων τοῦ Ὁμήρου (διότι αὐτὰ κατ' ἐξοχὴν ἐτραγῴδουν περιερχόμενοι οἱ ῥαψῳδοί).
'Ραψῳδικὸς, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς ῥαψῳδὸν, ῥαψῳδοῦ ἴδιος.
'Ραψῳδικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν ῥαψῳδῶν.
'Ραψῳδὸς (ὁ), [ῥάπτω ἢ, κατ' ἄλλ., ῥάβδος, ᾠδή]. (ἐν γέν.) ὁ συρράπτων (συναρμόζων εἰς ἓν) τὰ διάφορα ᾄσματα ἄλλου ποιητοῦ, ἢ ᾄδων (ἀπαγγέλλων) ἀπὸ στήθους ξένον ποίημα· (ἰδιαιτ. διεκρίνοντο μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα) οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος συναρμολογοῦντες κατὰ τὴν ἰδίαν ἕκαστος ἱκανότητα καὶ κατά τινας ὡρισμένους κανόνας τὰ ποιήματα τοῦ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου ἢ ἄλλων ἀρχαίων ποιητῶν ἢ ἀπαγγέλλοντες αὐτὰ περιερχόμενοι ἀπὸ τόπου εἰς τόπον καὶ κρατοῦντες συνήθως ἢ ῥάβδον δάφνης (ὅθ. ἡ ἄλλ. ἐτυμολογ. τῆς λέξ.). »Κύων ῥαψῳδὸς,« Σοφ., ἡ Σφίγξ, διότι ἐπανελάμβανεν εἰς ἕκαστον τῶν προσερχομένων τὸ αἴνιγμά της.
'Ράων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ 'Ρᾴδιος, εὐκολώτερος· (ἐπὶ ἀνθρ.) εἰς καλλιωτέραν κατάστασιν. »'Ράων γίγνομαι,« Αχ., καλλητερεύω (ἀπὸ ἀσθένειαν)· ἢ ἐλαφρόνομαι, ξεθυμαίνω. ‖. (τὸ οὐδ.) 'Ρᾷον, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ 'Ρᾳδίως, εὐκολώτερα κτλ.
'Ρέα [ῥέω;], ἐπίρ. Π. ἀντὶ 'Ρᾳδίως, εὐκόλως.
'Ρέα (ἡ), [ἔρα]. θεὰ τῆς μυθολογ. γυνὴ τοῦ Κρόνου ἢ μήτηρ τοῦ Διὸς κτλ. (ἀλληγορ. ἡ γῆ).
'Ρεγεὺς, έως καὶ
;Ρεγιστὴρ καὶ
†'Ρεγιστὴς [ῥέγος], οῦ (ὁ). βαφεὺς (σκεπασμάτων, ἐνδυμάτων)
'Ρέγκος, εος-ους (τὸ). ῥοχαλητὸν, [ἐκ τοῦ
'Ρέγκω ἢ (μσ.) 'Ρέγκομαι, Μ. ῥέγξω, -υμαι, Ἀττ. ἀντὶ 'Ρέγχω, ῥοχαλίζω. »'Ρέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις ὕπτιος,« Ἀρσφ.
;'Ρεγκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ῥέγκους (ῥοχαλητοῦ)· συνωδευμένος μὲ ῥοχαλητόν.
'Ρέγμα (τὸ), Π. [ῥέζω]. πρᾶγμα βαμμένον (χρωματισμένον).
'Ρέγξις, εως (ἡ). τὸ ῥέγχειν, ῥοχάλισμα.
'Ρέγος, εος-ους (τὸ), Π. ='Ρῆγος, φόρεμα (ἐπίβλημα) βαμμένον.
'Ρέγχος, εος-ους (τὸ), ='Ρέγκος, [ἐκ τοῦ
'Ρέγχω [ὀνμτπ.]. Μ. ῥέγξω. 'Ροχαλίζω (κοιμώμενος)· (συνκδχ.) κοιμῶμαι βαθειὰ (ἀξέννοιαστος)· (ἐπὶ ἵππ.) =Φριμάσσομαι.
'Ρεγχώδης, εος (ὁ, ἡ), ='Ρεγκώδης.
†'Ρέδη (ἡ), [Λτν.], εἶδος ἁμάξης.
†'Ρέδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Ρέδη, ἁμάξιον.
'Ρέεθρον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ 'Ρεῖθρον.
;'Ρεεύμενος, Ἰων. Π. ἀντὶ 'Ρεόμενος (ὡς ἐκ τοῦ †'Ρεέω, ἄχρ. ἀντὶ 'Ρέω).
'Ρέζω [κατὰ μετάθ. ἐκ τοῦ Ἔρδω], Μ. ῥέξω (ἀόρ. Ἔρεξα καὶ Ἔρρεξα καὶ πθ. Ἐρρέχθην), Π. κάμνω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. κακὸν ἢ τολμηρὸν ἔργον), (ἐν γέν.) πράττω ἐῤῥωμένως. »'Ρέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον,« Θκρ. » Ἥρωες, ῥέξαντες καλὰ ἔργα,« αὐτ. »Ὅ,τι ποσσίν τε ῥέξει καὶ χερσὶν ἑῇσιν, « 'Οδ. Θ. »Ὅσσ' ἂν εἴπῃ καὶ ῥέξοιεν,« 'Οδ. Χ. (ἢ μὲ δύο αἰτ.) »Οὔτε τί σε ῥέζω κακὸν οὔτ' ἀγορεύω,« 'Οδ. Σ. »Ὥς σ' ἀγαθὰ ῥέζεσκον,« 'Οδ. Χ. (καὶ δοτ.) » Μηκέτι μοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες,« 'Οδ. Γ. (ἢ ἐπιρ.) »Ὧδε ῥέζει,« Ὅμ. »Κακῶς ῥέζειν τινά,« αὐτ. (καὶ πθ.) »'Ρεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω, « αὐτ., τὸ πραχθὲν, τὸ γεγονός. 2) (ἰδιαιτ.) θυσιάζω· »Φοίβῳ ἑκατόμβην ῥέξαι,« Ἰλ. Α. » Σοὶ δ' ἐγὼ ῥέξω βοῦν,« 'Οδ. Γ, Ἰλ. Κ. » Ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν,« Ἰλ. Β. 3) Δ.='Ρήζω, βάπτω, χρωματίζω, (ὅθ. 'Ρέγος ἢ 'Ρέθος).
'Ρέη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Ρέα (ἡ θεά).
†'Ρεθομαλίδης, ου (ὁ). ὁ ἔχων στρογγυλὰ καὶ κόκκινα ('σὰν τὰ μῆλα) μάγουλα, εὔμορφος, εὐπρόσωπος, [μῆλον καὶ
'Ρέθος, εος-ους (τὸ), Π. [ῥέζω-ῥήζω], τὸ πρόσωπον (καὶ ἰδιαιτ.) τὰ μάγουλα· (πλθ. ἐν γέν.) τὰ μέλη τοῦ σώματος. »Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη, Ἄϊδόσδε βεβήκει,« Ὅμ.
'Ρεῖα, ἐπίρ. Π. ='Ρέα, εὐκόλως· ἀπόνως, ἀταράχως κτλ.
'Ρείη (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ 'Ρέα (ἡ θεά).
'Ρεῖθρον (τὸ), [ῥέω]. ῥεῦμα ὕδατος, νερὸν τρεχάμενον, ῥύαξ, ποταμός· (ἐνίοτε) στρῶμα (ἔλυτρον) ποταμοῦ. » Ἀπεξηρασμένου τοῦ ἀρχαίου ῥεέθρου,« 'Ηρ.
'Ρείω, Π. ἀντὶ 'Ρέω.
'Ρειώνη (ἡ), Π. ἡ θυγάτηρ τῆς 'Ρέας, ἡ Ἥρα.
'Ρέκτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ
'Ρεκτὴρ (ἡ), Π. ἀντὶ 'Ρέκτης.
'Ρεκτήριος, α, ον. Δραστήριος, [ἐκ τοῦ
'Ρέκτης [ῥέζω], ου (ὁ), Π. (μὲ γεν.) ὁ πράττων τι. »Κακῶν—,« 'Ησ., κακοῦργος. 2) (ἀπολ.) ἐνεργὸς, δραστήριος. »'Ρέκτης ἀνήρ,« Συν.
'Ρεκτὸς, ή, όν. 'Ο πραχθεὶς ἢ δυνάμενος πραχθῆναι, κατορθωτός.
'Ρεμβάζω καὶ (συχνότ. μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι, ='Ρέμβομαι, πλανῶμαι, κυμαίνομαι τῇδε κἀκεῖσε, δὲν προσέχω.
†'Ρεμβὰς, άδος (ἡ). ῥεμβομένη (περιπλανωμένη), ἄστατος.
†'Ρεμβασμὸς (ὁ), τὸ ῥεμβάζεσθαι, περιστροφὴ, περιπλάνησις· (τρπ.) ἀστασία (ταραχὴ) τοῦ νοὸς, ἀπροσεξία, (Γαλλ.) distraction.
†'Ρεμβεύω (-ομαι), Μ. εύσω, -ομαι, ='Ρεμβάζω.
'Ρέμβη καὶ
'Ρεμβίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Ρεμβασμός.
'Ρεμβοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), ='Ρεμβώδης.
;'Ρεμβονάω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ., ='Ρυμβονάω, [ἐκ τοῦ
'Ρεμβὸς, ή, όν. 'Ο ῥεμβόμενος (περιπλανώμενος τῇδε κἀκεῖσε), (Γαλλ.) vagabond· (τρπ.) ἀπρόσεκτος, (Γαλλ.) rêveur, distrait.
'Ρέμβος (ὁ), ='Ρεμβασμὸς, ταραχὴ (ἀνησυχία) τοῦ νοὸς, ἀπροσεξία, [ἐκ τοῦ
'Ρέμβω [ῥέω], χωρὶς Μ. Στρέφω τι ἐν εἴδει ῥόμβου), περιστρέφω. ‖. (συνήθ. μσ. ἢ πθ.) περιστρέφομαι· περιπλανῶμαι τῇδε κἀκεῖσε, περιφέρομαι χωρὶς σκοπόν· (τρπ.) δὲν ἔχω τὸν νοῦν μου προσηλωμένον εἰς τὸ ἔργον μου, εἶμαι ἀπρόσεκτος (Γαλλ. distrait). » Τοῦ νοῦ πολλάκις ἀλλαχοῦ ῥεμβομένου, ἡ χεὶρ αὐτόματος ἕλκεται,« Χρσ.
'Ρεμβώδης, εος (ὁ, ἡ). ῥεμβῷ ὅμοιος, ἀπρόσεκτος, ἄστατος. » Βλέμμα ῥεμβῶδες,« Πλ., τὸ περιπλανώμενον τῇδε κἀκεῖσε. » Διατριβὴ ῥεμβώδης, « αὐτ., ἡ περισπῶσα (ἀπασχολοῦσα) τὸν νοῦν. »Πολιορκία—,« Πλδ., ἡ ἠμελημένη.
'Ρεμβὼν, όνος (ἡ), ='Ρυμβών.
'Ρέμφος, εος (τὸ), Ἰων. ἀντὶ 'Ράμφος.

'Ρέοντα (τὰ), εἶδος ποτηρίων, (παρβλ. 'Ρυτόν).
'Ρέος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ 'Ρεῦμα, ῥεῖθρον. »Ἶσι.. Νεῖλος εὔποτον ῥέος, « Αἰσχλ.
'Ρέπω [συγγ. τῷ 'Ρέμβω ἢ 'Ρίπτω], Μ. ῥέψω (ἀόρ. Ἔῤῥεψα καὶ πλέον οὔ). Κλίνω (Βαραίνω) καθὼς ἡ ζυγαριὰ πρὸς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος, γέρνω (ἢ μτφορ. ἔχω τάσιν ἢ κλίσιν) πρός· καταντῶ εἰς· (σπν. καὶ Π. μτβτ.) κάμνω τι νὰ κλίνῃ (νὰ γέρνῃ) πρός. »Ἕλκε δὲ μέσσα λαβὼν (ὁ Ζεὺς τὰ τάλαντα)· ῥέπε δ' Ἕκτορος ἦμαρ, « Ἰλ. Χ., ἐβάρυνεν. » Οἱ Ἀθην. ἐπὶ ὁκότερα τῶν πρηγμάτων ἐτράποντο, ταῦτα ῥέψειν ἔμελλον,« 'Ηρ., νὰ βαραίνουν, νὰ ὑπερισχύσουν. » 'Ρέπει εἰς τὴν γαστέρα, « Γαλ., ἡ τάσις του (τοῦ νοσήματος) εἶνε πρὸς τὰ ἐκεῖ. »'Ο χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει,« Ἀρσφ., τείνει, ἀποβλέπει. » Τὸ πλῆθος ἔρρεπε πρὸς τοὺς θρασυτέρους, « Ἰωσ. (ἢ ἐπιρ.) »Φιλεῖ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν,« Σοφ. »Ὅπου ἂν ῥέψῃς,« Ἀλκίφρ. »'Ο γρῖφος ἐνταυθοῖ ῥέπει,« Ἀντιφ. (ἢ ἀπολ.) »Διστάζοντί μοι ὅμως ἔρρεψε δεῖν,« Πλάτ., ὑπερίσχυσεν ἐν ἐμοὶ ἡ γνώμη, ἀπεφάσισα μᾶλλον. (καὶ πθ.) »Τῶν δ' ἐξ ἴσου ῥεπομένων,« Αἰσχλ., ζυγιζομένων, κρινομένων.
'Ρερῖφθαι, Π. ἀντὶ 'Ερρῖφθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ 'Ρίπτω.
'Ρερυπωμένος, η, ον, Π. ἀντὶ 'Ερρυπωμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ 'Ρυπόω.
'Ρεῦμα (τὸ), [ῥέω]. ῥοὴ ὕδατος· νερὸν τρεχάμενον, ῥεῖθρον, ῥύαξ, (κοιν.) ῥέμμα. » Θέρους αὖα σφίσιν (τοῖς Ἀργείοις) ἐστὶ τὰ ῥεύματα, πλὴν τῶν ἐν Λέρνῃ,« Παυσ. » Οἱ ἄλλοι ποταμοὶ, ἐλάσσονες ἐόντες τοῦ Νείλου, ἀσθενέστερα τὰ ῥεύματα παρέχονται, « 'Ηρ. » Ποταμὸς ἄβατος διὰ τὸ πλῆθος τοῦ ῥεύματος, « Πλδ. » Κατὰ μὲν δὴ τὸν ἄλλον τόπον (τοῦ Βοσπόρου) παραπλήσιός ἐστιν ἡ φορὰ τοῦ ῥεύματος· ἐπὰν δὲ εἰς τὸ στενώτατον ὁ ῥοῦς βίᾳ προσπέσῃ κτλ., « Πλδ., (ἴδε καὶ 'Ροῦς). (καὶ μτφορ.) »Τύχης ῥεῦμα, « Μέν., ἡ ἄστατος μεταβολὴ, ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων. 2) (μτνμ.) συῤῥοὴ πλήθους ἀνθρώπων. »Στρατοῦ—, « Σοφ. 3) (ἰατρ.) ῥοὴ νοσώδους ὕλης· καταῤῥοὴ, καταιβασιά· ῥευματισμός. » Τοὺς πόδας διέφθαρτο ὑπὸ ῥεύματος, « Ἀππ. » 'Ρεῦμα στομάχου καὶ κοιλίας, « Δσκρ., διάῤῥοια.
'Ρευματίζω καὶ (πθ.) 'Ρευματίζομαι, Μ. ισθήσομαι. Ὑπόκειμαι εἰς ῥεῦμα (εἰς παλίρροιαν)· πλημμυρῶ. » Οἱ πορθμοὶ ῥευματίζονται κατ' ἄλλον τρόπον, « Στρ. 2) (ἰατρ.) προσβάλλομαι ὑπὸ ῥεύματος (ῥευματισμοῦ). » Ὀφθαλμοὶ ῥευματίζοντες,« Δσκρ., πάσχοντες δακρυῤῥοίαν.
'Ρευματικὸς, ή, όν. 'Ο πάσχων ἀπὸ ἢ ὑποκείμενος εἰς ῥευματισμούς· ὁ ὑπαγόμενος εἰς τὸ εἶδος τῶν ῥευματισμῶν. » Νόσημα ῥευματικὸν, « Ἰατρ.
'Ρευμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Ρεῦμα, ῥυάκιον, (κοιν.) ῥεμματάκι.
'Ρευματισμὸς (ὁ), τὸ ῥευματίζεσθαι. προσβολὴ ῥεύματος νοσώδους ὕλης, καταιβασιὰ ῥευματικῶν.
'Ρευματόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ῥεῦμα.
'Ρευματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ῥεύματι (ῥευματισμῷ), ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ῥευματικῶν νοσημάτων. » Ποταμὸς—, « Τζ., ὁ ἔχων ῥεύματα.
'Ρεῦσις, εως (ἡ). τὸ ῥέειν, ῥοὴ (τρέξιμον) ὑγροῦ. » Κοιλίας—, « Δσκρ., διάῤῥοια.
'Ρευσταλέος, η, ον, Π. καὶ
'Ρευστικὸς, ή, όν = τῷ
'Ρευστὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -στῶς. 'Ο ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ῥέειν, (Γαλλ.) fluide· (μτφορ.) ἐφήμερος, πρόσκαιρος.
'Ρεφανὶς, ίδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Ραφανίς.
'Ρέφανος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ 'Ράφανος.
†'Ρέψις, εως (ἡ), ='Ροπή.
'Ρέω [ὀνμτπ.], Μ. ῥεύσομαι καὶ (εὐχρηστότ. Ἀττ.) ῥυήσομαι (ἀόρ. Ἐρρύην, πρκ. Ἐρρύηκα). Τρέχω (καθὼς τρέχει τὸ νερὸν), χύνομαι (κυρ. καὶ μτνμ.)· (ἐπὶ φύλλων, τριχῶν κλπ.) μαδῶ, πίπτω· (πθ.) βρέχομαι, περιχύνομαι· (μτφορ.) παρέρχομαι, διαλύομαι ταχέως· (σπν. μτβτ.) χύνω. » Πλῆρες δ' ἐν χεροῖν λαβὼν δέπας, ἔρρει χοὰς θανόντι,« Εὐρ. » Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα, « Θκρ. (κυρ. δὲ ἀμτβτ.) » Καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ, « Ἰλ. Β. »'Ο ποταμὸς ῥέει διὰ τῆς πόλεως, « Ξεν. » Τὸ δὲ πῦρ διατελεῖ ἀεὶ ῥέον ὥσπερ ποταμὸς,« Ἀρστ. »Ἔρρει δ' αἷμα κατ' ὠτειλὴν, « Ἰλ. Ρ. (καὶ γεν. σπν.) » Πηλοῦ ῥέοντες ποταμοὶ, « Πλάτ., καταιβάζοντες λάσπην. (καὶ συχνότ. δοτ.) » Κρῆναι ῥέον ὕδατι λευκῷ, « Ὅμ. » 'Ρέε δ' αἵματι γαῖα, « Ἰλ. Θ., ἐπλημμύρισεν, ἔτρεχεν ὡς ῥύαξ. » Πόλις χρυσῷ ῥέουσα, « Εὐρ., ἔχουσα ἄφθονον (πλημμυροῦσα ἀπὸ) χρυσόν. (ἢ πθ.) » Ἱδρῶτι ῥεόμενοι, « 'Ηρ., βουτημένοι μέσ' ς' τὸν ἵδρων. » Ἐρρύει δὲ πλεῖστος ἑαυτοῦ καὶ μέγιστος τότε ὁ Εὐρώτας, « Πλ., ἐπλημμύριζε, (ἢ μτνμ.) » Ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον, « Ἰλ. Μ. » 'Ρέων στρατὸς ἔστειχεν, « Εὐρ. »'Ρεῖ πολὺς ὅδε λεὼς, « Αἰσχλ. » Τοῦ ἢ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδὴ, « Ἰλ. Α. » Ἐρρύη λόγος ἐν τῷ δήμῳ, « Πλ., διεδόθη. » Τοῦ λόγου ῥυέντος ἐπὶ,« αὐτ., κατήντησεν εἰς. » Ἔρρεον δ' ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες, « Θκρ. »'Ρέουσιν αἱ ῥᾶγες, « Θφρ. » Θρασυνομένῳ ἢ πολλῷ ῥέοντι καθ' ἡμῶν, « Δμ., κατεφέρετο μὲ πολλὴν ὁρμὴν, (Γαλλ.) se repandre en invectives. (καὶ ἀπλ.) » Λέξις ῥέουσα, « Φώτ., ὁμαλὴ, ἀνεπιτήδειος, (Γαλλ.) style coulant. »Θρυπτόμενοι καὶ ῥέοντες, « Φίλ., χαυνωμένοι, ἐκλελυμένοι. ‖. (σπνττ. μτβτ.) χύνω. » Ἔρρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως χοὰς θανόντι πατρὶ, « Εὐρ. (ὅθεν πθ.) » Φόνῳ δὲ ναῦς ἐρρεῖτο, « αὐτ. »'Η γὰρ Ὁμήρου σειρὴν ὑμετέρων ῥεῖται ἀπὸ στομάτων, « Ἐπγρ.
†'Ρηγεὺς [ῥῆγος], έος (ὁ). βαφεύς.
†'Ρηγὴ (ἡ), Γλσ. ἀντὶ
'Ρῆγμα (τὸ), [ῥήσσω]. μέρος ἢ πρᾶγμα σχισμένον (ἀνοιγμένον), σχίσιμον, σχά-

νην), ἀστέων ῥίζαν, « Πίνδ., μητρόπολιν πολλῶν ἀποικιῶν. (καὶ μτνμ.) »Ὄρους (» Ὀφθαλμοῦ, » Ὀδόντων) ῥίζαι, « Αξ., Ὅμ. » Ῥίζαι γαίης, « Ἡρ., τὰ θεμέλια τῆς γῆς.

Ῥιζάγρα, ας (ἡ), ἐργαλ. χειρουργ. (ὀδοντάγρα) διὰ τὰς ῥίζας τῶν 'δοντιῶν.

†Ῥιζὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ῥίζα.

Ῥιζηδὸν, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει ῥίζης, εἰς σχῆμα ῥιζῶν.

Ῥίζηθεν, ἐπίῤ. Π. ἀπὸ τὴν ῥίζαν, ῥιζόθεν.

Ῥιζίας, ου (ὁ). ὁ ἐκ τῆς ῥίζης. » Ὀπὸς —, « Ἰατρ., ὁ λαμβανόμενος ἀπὸ τὴν ῥίζαν τοῦ φυτοῦ.

Ῥιζικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς ῥίζης, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ῥίζαν, (Γαλλ.) radical.

Ῥιζίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥίζα, ῥιζίτσα.

Ῥιζὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ῥίζα.

Ῥιζοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβάλλω ῥίζας, πιάνω, ῥιζόνω.

Ῥιζοβόλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ῥιζοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ἐκβάλλων) ῥίζας.

Ῥιζοδάκτυλος (ὁ). ἡ ῥίζα (ὁ πρῶτος κόνδυλος) τοῦ δακτύλου (Γαλλ.) Προκόνδυλος.

Ῥιζοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ῥίζης.

Ῥιζόθεν, ἐπίῤ. Π. ἀπὸ τὴν ῥίζαν.

Ῥιζόθι, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ῥιζόθεν.

Ῥιζοκέφαλος (ὁ, ἡ), (βτν.). τοῦ ὁποίου αἱ κεφαλαὶ (αἱ σποροθῆκαι) φυτρόνουν ἀμέσως ἀπὸ τὴν ῥίζαν, (χαρακτηριστικὸν τινῶν φυτῶν).

Ῥιζολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω ῥίζας· χορτολογῶ τὸν ἀγρὸν (ξεῤῥιζόνων τὰ περιττὰ φυτὰ), (ὅθεν μτφορ.) ἀνασπῶ πρόῤῥιζον, ξεπατόνω, [ἐκ τοῦ

Ῥιζολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων ῥίζας, (παρβλ.) Ῥιζοτόμος.

Ῥιζοπαγὴς, έος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. αἱ ῥίζαι εἶνε στερεὰ ἐμπηγμέναι, καλὰ ῥιζωμένος.

Ῥιζοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ῥίζας (κυρ. ἰατρικὰς), φαρμακοπώλης.

Ῥιζοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Συνάζω κυρ. ἰατρικὰς) ῥίζας ὡς ῥιζοτόμος, ἤ· κόπτω τὰς ῥίζας τοῦ φυτοῦ, τὸ καθαρίζω ἀπὸ τὰς περιττὰς ῥίζας· (μτφορ.) ξεπατόνω, ἐξολοθρεύω.

Ῥιζοτόμησις, εως καὶ

Ῥιζοτομία (ἡ), τὸ ῥιζοτομεῖν, κόψιμον ῥιζῶν (ἰατρικῶν) ἢ τῶν ῥιζῶν φυτοῦ, τὸ ἔργον τοῦ ῥιζοτόμου.

Ῥιζοτομικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ῥιζοτόμον ἢ τὴν ῥιζοτομίαν.

Ῥιζοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων, κόπτων, συλλέγων κυρ. ἰατρικὰς) ῥίζας, (Γαλλ.) herboriste, (Ἰταλ.) σπετσιέρης. ||. » Ὥρα —, « Νίκ., ἡ πρὸς ἰατρικὴν ῥιζοτομίαν ἁρμοδία. 2) ὁ κόπτων τὰς ῥίζας τοῦ φυτοῦ (ξεῤῥιζόνων, ξεπατόνων).

†Ῥιζοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

;Ῥιζοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων τὰς ῥίζας (συντελῶν πρὸς αὔξησιν καὶ ἐνδυνάμωσιν τῶν ῥιζῶν).

†Ῥιζουχία (ἡ). τὸ ἔχειν ῥίζας, ἡ διὰ τῶν ῥιζῶν πρόσφυσις.

†Ῥιζουχίζω, Μ. ίσω, (νλγ.). Μεταφυτεύω τὸ φυτὸν μὲ ταῖς ῥίζαις του, [ἐκ τοῦ

Ῥιζοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ῥίζας, ῥιζωμένος. » Θεμείλια ῥιζοῦχα, « Ὀππ., τὰ στερεά. 2) ὁ συνέχων (κρατῶν) τὰ θεμέλια τῆς γῆς, (ἄλλ.) Γαιήοχος (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.).

Ῥιζοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ῥίζας, εἶμαι-

Ῥιζοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) ῥίζας.

Ῥιζόφλοιος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. ὁ φλοιὸς ὁμοιάζει ῥίζας, (ἄλλ. γρφ.) Ἰνόφλοιος ἢ Ῥηξίφλοιος. » Ἄμπελος —, « Θφρ.

;Ῥιζοφοίτητος (ὁ, ἡ). ὁ φοιτῶν (βλαστάνων, προϊὼν) ἀπὸ ῥίζαν, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥιζόφυτος).

Ῥιζοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων, ἐκβάλλων) ῥίζας.

Ῥιζοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω (Ἐκβάλλω) ῥίζας, ῥιζοβολῶ, [ἐκ τοῦ

Ῥιζοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φύων (ἐκβάλλων, κάμνων) ῥίζας, ῥιζοβόλος. 2) (πθ.) = Ῥιζόφυτος (;).

Ῥιζοφυΐα (ἡ). ἔκφυσις ῥιζῶν, ῥιζοβολία.

Ῥιζόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φύλλα ἀμέσως ἀπὸ τὴν ῥίζαν.

Ῥιζόφυτος (ὁ, ἡ). ὁ φυόμενος (φυτρόνων) ἀπὸ τὴν ῥίζαν, (ἴδε Ῥιζοφοίτητος).

Ῥιζόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ πιάσῃ ῥίζας (νὰ ῥιζώσῃ), φυτεύω· (μτνμ.) στερεόνω, θεμελιόνω· (ἀμτβτ. ἢ [συχνότ.] πθ. καὶ μσ.) κάμνω (πιάνω) ῥίζαν, ῥιζόνω. » Ὅς μιν λᾶαν ἔθηκε, καὶ ἐῤῥίζωσεν ἔνερθεν, « Ὀδ. Ν. (ἢ πθ.) » Ἀλωὴ ἐῤῥίζωται, « Ὀδ. Η., εἶνε φυτρωμένη. » Τῶν μὴ μεταβαλλόντων τοὺς τόπους (ὀστρέων) αἱ πίνναι ἐῤῥίζωνται, οἱ δὲ σωλῆνες .. ἀῤῥίζωτοι διαμένουσιν, « Ἀρστ. (καὶ μτνμ.) » Ἐῤῥίζωσε (ἢ πθ. » Ἐῤῥιζωμένην ἔχων χάρτα) τὴν τυραννίδα, « Ἡρ.

Ῥιζώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ῥίζης, ὅμοιος μὲ ῥίζαν.

Ῥίζωμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι εἶνε ῥιζωμένον (στερεὸν) ἢ χρησιμεύει ὡς ῥίζα (βάσις, ἀρχὴ, καταγωγή). » Φύσεως —, « Πλ., ἡ τετρακτὺς τῶν Πυθαγορ. (διὰ τὰ 4 στοιχεῖα). » Ἀπ' ἀμφοῖν ἔκγονον ῥιζωμάτων, « (Θεόδ. παρ') Ἀρσφ., γενεῶν ἢ γονέων. 2) τὸ σύνολον (τὸ ἄθροισμα) τῶν ῥιζῶν. » Πλείονος δὲ ὄντος ἢ ἰσχυροτέρου τοῦ ῥιζώματος, πλείων ἡ βλάστησις ἔσται καὶ καλλίων, « Θφρ.

Ῥιζῶνυξ, υχος (ὁ) καὶ

Ῥιζωνυχία (ἡ) καὶ

Ῥιζωνύχιον (τὸ). ἡ ῥίζα τῶν ὀνύχων.

;Ῥιζωρύκτης, ου (ὁ), = Ῥιζωρύχος.

Ῥιζωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκάπτω ἵνα εὕρω (Ξεσκάπτω) ῥίζας, ξεῤῥιζόνω σκάπτων. » Τὰ μὲν γὰρ τῶν ζώων ῥιζωρυχοῦντα τρέφεται, « Γργ., [ἐκ τοῦ

Ῥιζωρύχος (ὁ, ἡ). ὁ ξεσκάπτων (ἀνορύττων) ῥίζας· (μτνμ.) ὁ σκαλίζων νὰ εὕρῃ τὴν ἀρχικὴν ῥίζαν (τὴν ἐτυμολογίαν) λέξεως.

Ῥίζωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥιζόω, ῥίζωμα (κυρ. καὶ μτνμ.).

Ῥιζωτὴρ (Π. ἀντὶ) Ῥιζωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ κάμνων νὰ ῥιζόνουν τὰ φυτά. (ἐπίθ. τοῦ ἡλίου).

Ῥικνήεις ἢ Ῥικνόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ῥικνός.

Ῥικνόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι ῥικνὸς, κοκκαλιάζω (ὑπὸ ψύχους), (ἐν γέν.) ζαρόνω, σκεβρόνω, καμπουριάζω (ἀπὸ γῆρας)· σκύφτω· χορεύω σκυφτὸν τινα χορόν. (ἐπὶ ὑφασμ.) τσαλακόνομαι, ἢ σκάνω, παληόνω.

Ῥικνὸς [ἀντὶ Ῥιγνὸς, ἐκ τοῦ Ῥιγέω], ἡ, όν. Ζαρωμένος (κυρ. ὑπὸ ψύχους), σκεβρωμένος· (ἐν γέν.) τραχὺς (φρικώδης) τὴν ἐπιφάνειαν, ῥυτιδωμένος (» Χελώνη —, « Ἡσ.)· κυρτὸς ἢ λιγνὸς (κατάξηρος) ὑπὸ γήρως (» Πρεσβύτην ὀφθῆναι ῥικνὸν, « Ἀλκίφρ.)· (κατ' ἔκτ.) στρεβλὸς, καμπύλος. σκολιός. » Ῥικνὸς πόδας, « Ὕμν. Ὅμ., στραβοπόδης.

Ῥικνότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ῥικνοῦ, τραχύτης, κυρτότης κτλ.

Ῥικνοφυὴς, έος (ὁ, ἡ). ῥικνὸς τὴν φύσιν, φύσει κυρτὸς ἢ ζαρωμένος (σκεβρωμένος κτλ).

Ῥικνώδης, εος (ὁ, ἡ). ῥικνὸς τὸ εἶδος, τραχὺς τὴν ἐπιφάνειαν, ζαρωμένος, ῥυτιδωμένος κτλ.

Ῥίκνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥικνόομαι, ζάρωμα, σκέβρωμα, κύρτωσις, ῥυτίδωσις κτλ.

Ῥίμμα (τὸ). βολὴ, ῥίψιμον. » Ποδῶν ῥίμματα, « Ἐπγρ., τὰ κινήματα (Ἰταλ. τὰ πάσσα) τοῦ χορεύοντος, (εἰς τὸν Πλδ.) » Τόξου ῥίμμα (ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥῦμα).

†Ῥιμμὸς (ὁ), νλγ. ἀντὶ Ῥίψις.

Ῥίμφα [ῥίπτω], ἐπίῤ. Π. ταχέως (κυρ. ἐπὶ ῥιπτομένων σωμάτων), μὲ εὐκολίαν. ἐλαφρά. » Ἵπποι ῥίμφα μάλα τροχῶσιν, « Ἰλ. Χ. » Ναῦς ῥίμφα θέουσα, « Ὀδ. Ν.

Ῥιμφαλέος, α, ον, Π. ταχὺς, τρέχων ταχέως (μὲ ὁρμήν).

Ῥιμφάρματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκτελούμενος διὰ ταχέος (ῥίμφα θέοντος) ἅρματος. » Διφρηλασία —, « Πίνδ.

Ῥὶν, ῥινὸς (ἡ), μτγν. ἀντὶ Ῥίς.

Ῥιναγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Διὰ τῆς ῥινὸς ἄγω (σύρω, ὁδηγῶ) τινὰ, (κοιν.) τραβῶ ἀπὸ τὴν μύτην (ὡς ἂν ἀρκοῦδαν).

Ῥινάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥινίον, ῥινάκι.

Ῥιναυλέω-ῶ [ῥὶς, αὐλέω], Μ. ήσω. Φυσῶ μὲ τὴν μύτην, μουσουνίζω (ἀπὸ θυμὸν κτλ.), (παρβλ.) Μυχθίζω. » Ῥιναυλοῦσι τὰ αἰσχρὰ, « Τατ. (» Εἰς ἀσέλγειαν διὰ ῥινῶν ἐπιψοφοῦσι, « Κλμ.)

Ῥινάω-ῶ, Μ. ήσω. Σέρνω τινὰ ἀπὸ τὴν μύτην (ῥῖνα), ἀπατῶ, περιπαίζω. » Ὑπὸ τῶν ἀπαντώντων ἐρινώμεθα, « Ἀλκίφρ. 2) = Ῥινίζω, (καὶ συνκδχ.) φθείρω, τρώγω, ἀφανίζω. » Ῥινᾷν τὰ δεσμὰ, « Δ. Κάσσ. (καὶ μτνμ.) » Τὴν φράσιν ῥινῶν καὶ τορεύων, « Δ. Ἀλ. (ἢ πθ.) » Φθόῃ ῥινώμενον καὶ λειβόμενον, « (Αἰλ. παρὰ) —ω.

Ῥινεγκαταπηξιγένειος (ὁ, ἡ). Π. Κωμ. τοῦ ὁπ. ἡ ῥὶς ἐγκαταπήγνυται εἰς τὸ γένειον, ὁ ἔχων μακρὰν καὶ κυρτὴν ῥῖνα (εἰς τρόπον ὥστε φαίνεται ὅτι θὰ ἐμπηχθῇ εἰς [θὰ ἑνωθῇ μὲ] τὸ πηγοῦνί του).

Ῥινεγχυσία (ἡ). ἡ διὰ τοῦ ῥινεγχύτου ἐργασία, τὸ οὐσ. τοῦ-

Ῥινεγχυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω ὑγρὸν (ἰατρικόν τι εἰς τὴν μύτην διὰ τοῦ ῥινεγχύτου.

Ῥινεγχύτης [ῥὶς, ἐγχέω], ου (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. διὰ τοῦ ὁπ. χύνουν εἰς τὴν μύτην ὑγρὸν ἰατρικόν.

Ῥινέγχυτος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῆς ῥινὸς ἢ εἰς τὴν ῥῖνα ἐγχεόμενος. » Ῥινέγχυτα (ἐνν. φάρμακα), « Γαλ., ἰατρικὰ χρησιμεύοντα πρὸς ῥινεγχυσίαν.

Ῥινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξύνω (Ἰσάζω) μὲ τὴν ῥίνην, ῥινίζω.

Ῥίνη (ἡ). τὸ γνωστὸν σιδηροῦν ἐργαλ. μὲ τὸ ὁπ. ῥινίζουν, (κοιν.) ῥινί. 2) (μτνμ.) εἶδ. ἰχθ. (σελαχώδους) μὲ τοῦ ὁπ. τὸ ὡς ἂν ῥινὶ τραχὺ δέρμα ὑαλίζουν τὰ σανίδια ἢ τὰ μάρμαρα, (κοιν.) ῥίνα. ||. (κατὰ τὸν Ἀρκαδ. τὸ ἐργαλ. πρέπει νὰ γράφεται καὶ νὰ προσφέρεται Ῥινὴ ὀξυτόνως).

Ῥινηλασία (ἡ). ἡ διὰ τῆς ῥινὸς ἀνίχνευσις (ἰχνηλασία), [ἐκ τοῦ

Ῥινηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἰχνηλατῶ διὰ τῆς ῥινὸς (καθὼς τὸ λαγωνικὸν), (μτφορ.) ἐρευνῶ ἀκριβῶς (ὡς καλὸς -

Ῥινηλάτης [ῥὶς, ἐλαύνω], ου (ὁ). ὁ κυνηγῶν (ἀκολουθῶν καθὼς ὁ σκύλος τὰ ἴχνη τοῦ ζώου) μὲ τὴν μύτην (μὲ τὴν ὄσφρησιν)· (μτφορ.) ἀκριβὴς ἐξεταστής.

Ῥινήλατος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῆς ῥινηλασίας ἀνιχνευθείς. » Ἴχνος ῥινήλατον, « Ὀππ., τὸ ὑπὸ τοῦ ῥινηλατοῦντος κυνὸς ἀνευρεθέν.

Ῥίνημα (τὸ). τὸ ἀπὸ τοῦ ῥινίσματος ἀποπίπτον ψῆγμα (μόριον), (Γαλλ.) limaille.

†Ῥινητήριον (τὸ). ἐργαλεῖον διὰ ῥίνησμα, ῥινί, [ἐκ τοῦ

Ῥινητὴς [ῥινέω], οῦ (ὁ). ὁ ῥινίζων, ῥινιστής.

Ῥινίζω, Μ. ίσω, μτγν. ἀντὶ = Ῥινέω.

Ῥινίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥίνη, ῥινάκι, ἢ 2) τοῦ Ῥὶς, (κυρ. πληθ.) Ῥινία, ῥουθούνια.

Ῥίνισμα (τὸ), = Ῥίνημα.

Ῥινόβατος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. σελαχώδους (μεταξὺ ῥίνης καὶ βάτου).

Ῥινόβολος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ βάλλων (προσβάλλων) τὴν ῥῖνα (» Ἄνεμος —, « Ἡσύχ., ὁ διὰ τῆς ἕδρας). (προπαροξ.) ὁ βαλλόμενος (ἐκβαλλόμενος) διὰ τῆς ῥινός· » Πάταγος —, « Ἐπγρ., ὁ γινόμενος μὲ τὴν μύτην (καθὼς π. χ. ὅταν ἦνέ τις θυμωμένος).

†Ῥινοδέψης [ῥινὸς, δέψω], ου (ὁ), = Βυρσοδέψης.

Ῥινόκερως, ωτος καὶ ω (ὁ), εἶδος ζώου τὸ ὁποῖον ἔχει ἕνα κέρατον ἐπάνωθεν τῆς ῥινός (τοῦ ῥύγχους) του. 2) εἶδος πτηνοῦ (ἔχοντος κερατοειδές τι ἔκφυμα ἐπὶ τοῦ ῥάμφους).

Ῥινοκολούστης [ῥὶς, κολούω], ου (ὁ). ὁ κόπτων μύταις ἢ τὴν μύτην τινός.

Ῥινοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ. προσ.) Κόπτω τὴν μύτην τινός.

Ῥινοκτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω κτύπον (ἦχον) διὰ τῆς ῥινός, (παρβλ.) Ῥιναυλέω.

Ῥινοκτυπία (ἡ). ὁ διὰ τῆς ῥινὸς γινόμενος κρότος.

Ῥινολαβὶς, ίδος (ἡ). βασανιστικόν τι ἐργαλεῖον εἰς σχῆμα λαβίδος (τενάλλιας) μὲ τὸ ὁποῖον σφίγγουν καὶ στρέφουν τὴν ῥῖνα.

Ῥινολώβητος (ὁ, ἡ). λελωβημένος τὴν ῥῖνα, ῥινότμητος.

Ῥινόμακτρον (τὸ), [ῥὶς, μάσσω]. σφουγγιστῆρι τῆς μύτης, μυξομάνδυλον.

;Ῥινομάχης, ου (ὁ). ὁ μαχόμενος διὰ τῆς ῥινὸς, (Ἀρετ. 11, 318).

Ῥινομήλη (ἡ), εἶδος χειρουργ. ἐργαλ. (μήλη εἰς εἶδος ῥίνης), (ἄλλ.) Βλεφαρόξυστρον.

;Ῥινὸν (τὸ), Π. ἀντὶ Ῥινὸς, ἀσπίς.

Ῥινοπύλη (ἡ), [ῥὶς [3] πύλη]. θύρα (κάστρου) κρυφὴ (πλαγινὴ), πορτέλλον, παραπόρτι.

Ῥινὸς (ἡ καὶ μτγν. ὁ), (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. τὰ ῥινά). δέρμα (ἀνθρ. ἢ ζώου). » Τὸν βάλε χεῖρα λίγδην, ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκὸς, « Ὀδ. Χ. » Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι, « Ὀδ. Ξ. » Ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς, « Ἰλ. Χ. » Ἕσσατο δὲ ῥινὸν λύκοιο, « αὐτ. 2) (συνκδχ.) ἀσπὶς (κυρ. ἀπὸ δέρμα βωδιοῦ). » Σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, σὺν δ' ἔγχεα, « Ἰλ. Δ.

Ῥινόσιμος (ὁ, ἡ). σιμὸς τὴν ῥῖνα, (κοιν.) πατσομύτης.

Ῥινότμητος (ὁ, ἡ), [ῥὶς, τέμνω]. κοψομύτης.

Ῥινοτομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ῥινοκοπέω, [ἐκ τοῦ

Ῥινοτόμος (ὁ, ἡ), [ῥὶς ἢ ῥινὸς, τέμνω], = Ῥινοκολούστης, ἡ = τῷ

Ῥινοτόρος (ὁ, ἡ), Π. [ῥινὸς, τείρω]. ὁ διατρυπῶν τὸ δέρμα ἢ τὰς (ἐκ δέρματος) ἀσπίδας, (ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως).

Ῥινοῦχος (ὁ, ἡ), [ῥὶς, ἔχω]. τρύπα ὀχετοῦ (λαγουμιοῦ), τρύπα εἰς τὰ τείχη κάστρου (ἵνα χύνωνται ἔξω τὰ νερά).

Ῥινοφάλιος (ὁ, ἡ), [ῥὶς, φάλιος]. ὁ ἔχων λευκὴν ῥῖνα.

†Ῥινοχόος (ὁ), = Ῥινεγχύτης.

†Ῥινώλεθρος (ὁ, ἡ), ὄλεθρος τῆς ῥινός. » Ὀσμὴ —, « Φρύν., βρῶμα ὑπερβολική.

†Ῥινωτηρία (ἡ). τὸ περὶ τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου γυριστὸν ἢ ἐξέχον (εἰς σχῆμα ῥινὸς) μέρος.

Ῥίον (τὸ), [συγγ. τῷ Ῥίς]. μέρος βουνοῦ ἐξέχον (εἴτε πρὸς τὰ ἄνω εἴτε πρὸς τὰ ἔμπροσθεν), ἀκρώρεια, κορφοβοῦνι, ἤ· ἀκρωτήριον, (Τουρκ.) μύτη.

;Ῥιπαύλης (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ ἢ παρεσχηματ. πρὸς ἐτυμολογ.) τοῦ Ῥαπαταύλης.

Ῥιπὴ (ἡ). ἡ κίνησις (ἡ ῥύμη, ἡ ὁρμὴ) τοῦ ῥιπτομένου ἢ βιαίως φερομένου σώματος, βολὴ· προσβολή. » Λᾶος (» Αἰγανέης) —, « Ὅμ. » Κώνωπος —, « Αἰσχλ., ἡ κίνησις τῶν πτερῶν, τὸ πέταγμα. » Πυρὸς (» Ἀνέμου) —, « αὐτ., Σοφ., ἡ βία, ἡ ὁρμὴ· (ἐνίοτε ἁπλ.) » Ῥιπὴ, « Αξ., πνοὴ ἀνέμου. » Ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ, « Ἰλ. Θ. » Πεδόθεν δ' ἐτινάσσετο μακρὸς Ὄλυμπος ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων, « Ἡσ. » Ἄστρων παμφεγγεῖς ῥιπαὶ, « Σοφ., τὸ ἀκτινοβόλισμα. » Ὀφθαλμοῦ —, « Αξ., ῥίψις βλέμματος, 'μματιὰ, (Γαλλ.) coup d'oeil, (παρβλ. Ῥοπή). 2) (συνκδχ.) ὄργανον τὸ ὁποῖον βάλλει τις εἰς κίνησιν, (ἰδιαιτ.) πτέρυξ πτηνοῦ· (τρπ.) οἶστρος, ἐλατήριον. » Ἠύτε δι' ἠέρος ὑψόθι κίρκος οὐ τινάσσει ῥιπὴν, εὐκήλησιν ἐνενδιέων πτερύγεσιν, « Ἀπλλν. » Λεπταῖς κώνωπος ῥιπαῖσι θωΰσσοντος, « Αἰσχλ. (καὶ μτφορ.) » Ὑπὸ ῥιπῆς Ἀφροδίτης, « Ὑππ., ἀπὸ ἐρωτικὸν οἶστρον, (ὅθεν 3) ἀντὶ Ῥιπὶς, ἀνεμιστήριον (;) ἀπὸ πτερά.

Ῥιπίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥιπίς.

Ῥιπίζω, Μ. ίσω. Βάλλω εἰς κίνησιν (κυρ. τὸν ἀέρα διὰ τῆς ῥιπίδος), ἀερίζω, ἀνεμίζω. » Μόνα σήπεται τῶν σωμάτων ὅσα, φύσιν ἔχοντα θερμὴν καὶ ὑγρὰν, ἀδιάπνευστα ἢ ἀῤῥίπιστα μένει ἐν θερμῷ καὶ ὑγρῷ χωρίῳ· εἰ δ' ἐν κινήσει τε εἴη καὶ ῥιπίζοιτο, δύναιτ' ἂν ἄσηπτα φυλάττεσθαι, « Γαλ. (καὶ μτφορ.) » Τοῦ καιροῦ ῥιπισθέντος ἤδη ταῖς αὔραις τοῦ πονηροῦ, « Γργ. 2) (μτφορ. ἀπὸ τοῦ ῥιπιζομένου πυρὸς), ἐξάπτω, διεγείρω. » Ἔριν πολέμου —, « Ὅμ. 3) ἀντὶ Ῥίπτω (;) ἢ κουνῶ δυνατὰ, (Πλ. Γ', 32).

Ῥιπὶς, ῖδος καὶ ίδος (ἡ), (κυρ.) = Ῥῖπος, πλέγμα ἀπὸ ῥάπην (ψαθὶ κτλ.), (ὅθ. 2) (συνήθ.) ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁπ. φυσοῦν τὴν φωτιὰν ἢ ἀερίζονται, ἀνεμιστῆρι.

Ῥίπισις, εως (ἡ), τὸ ῥιπίζειν, φύσημα μὲ τὴν ῥιπίδα, ἀνέμισμα.

Ῥίπισμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα ἢ ἀντικείμενον τῆς ῥιπίσεως, (μτφορ.) οἶστρος, ἐρέθισμα.

Ῥιπισμὸς (ὁ), = Ῥίπισις.

Ῥιπιστήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸ ῥιπίζειν, (ὅθ. ||. οὐσ.) Ῥιπιστήριον, « Γλσ., = Ῥιπὶς, ἀνεμιστήριον.

Ῥιπιστὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑποκείμενος εἰς ῥιπισμὸν (ἀνέμισμα), ἐπιδεκτικὸς ῥιπίσματος· εὐρίπιστος. » Ὑπερῷα ῥιπιστὰ, « Γρφ., τὰ ὑψηλὰ, (ἐπμ.) ἀερικὰ, διαπνεόμενα.

Ῥίπος ἢ (ὀρθότ.) Ῥιπὸς (ὁ) ἢ Π.

Ῥῖπος [ῥίψ], εος-ους (τὸ). πλέγμα ἀπὸ ῥάπην (βοῦρλον, καλάμια κτλ.), ψάθα. » Ἐπιθεὶς ῥῖπον (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ῥῶπον) ἐκ καλάμου, « Δσκρ.

Ῥιπτάζω, Μ. άσω. Ῥίπτω ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. » Ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεοὺς, « Ἰλ. Ξ., ξεκουντῶν αὐτοὺς δεξιὰ-ζερβὰ ἐν ᾧ ἐσκάλιζε νὰ μὲ εὕρῃ μεταξύ των. » Ὀφρύσι ῥιπτάζεσκεν, « Ὕμν. Ὅμ., ἀναιβοκαταίβαζε τὰ 'φρύδια του (ἀνοιγοκλείων τὰ 'μμάτια του). (καὶ μτφορ.) » Τῇ γνώμῃ πολλὰ ῥιπτασθεὶς ἐπ' ἀμφότερα, « Πλ. (καὶ πθ.) » Πρᾶγμα πολλαῖς ἀγρυπνίαις ἐῤῥιπτασμένον, « Ἀρσφ. ||. (καὶ πθ.) πίπτω τῇδε κἀκεῖσε (κυρ. ἐπὶ ἀσθενοῦς) παρακυλῶ (παραδέρνω) ἀπὸ στενοχωρίαν. 2) Π. ἀντὶ (ἁπλ.) Ῥίπτω. » Τὴν σφαῖραν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα, « Ὀδ. Θ.

Ῥίπτασκον, Π. παρτ. τοῦ Ῥίπτω.

Ῥιπτασμὸς (ὁ), τὸ ῥιπτάζειν ἢ ῥιπτάζεσθαι, ῥίψιμον ἢ πέσιμον ἀπ' ἐδῶ ἢ ἀπ' ἐκεῖ, περικάλυμμα, (κυρ. ἐπὶ ἀσθενοῦς) ἀνησυχία, στενοχωρία.

Ῥιπταστικὸς, ἡ, όν. Ἐπιῤῥεπὴς εἰς ῥιπτασμὸν, φύσει ἀνήσυχος, ἄστατος. » Τὸ μὴ εὐμετακίνητον καὶ ῥιπταστικὸν, « Μάρκ. Ἀντ.

Ῥιπτέω-ῶ (παρτ. Ἐῤῥίπτεον-ουν ἢ πλέον

εὐ), Ἀττ. ἀντὶ Ῥίπτω (κυρ. ἀφ' οὗ πρῶτα κινήσω ὅ,τι εἶν' ἐκεῖνο, ἵνα ῥιφθῇ εὐκολώτερα).

Ῥιπτὸς, ἡ, όν. Ὁ ῥιφθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ῥιφθῇ, ἐπιδεκτικὸς ῥίψεως. »Μόρος—,« Σοφ. ; ὁ συμβὰς ἐξ αἰτίας (κατὰ συνέπειαν) ῥίψεως.

Ῥίπτω [συγγ. τῷ Ῥέπω], Μ. ῥίψω. Ῥήγνω (κάτω ἢ μακράν)· (ἐνίοτε ἀμτβ. ἢ ἐλλ. μὲ αἰτ. προθετ.). πίπτω, ῥίπτομαι. »Ῥίψει ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο,« Ἰλ. Α. »Ἐκ χειρὸς ῥίπτειν τὸ σπέρμα,« Ξεν. »Ἤ τις ἑλὼν ῥίψει ἀπὸ πύργου,« Ἰλ. Ω. (ϗ γεν. ἐλλ. προθ.) »Ῥίψω πέτρον τάχα σου,« Εὐρ., κατὰ σοῦ. (καὶ μτνμ.) »Νεανίας λόγους ῥίπτων ἐς ἡμᾶς,« αὐτ. »Ῥίψας λόγον οὐδαμῶς ἁρμόζοντα αὐτῷ,« Πλβ. (καὶ πθ.) »Ἐῤῥίφθω κύβος,« Παροιμ., ἂς δοκιμάσω τὴν τύχην μου καὶ ὅ,τι ἔβγῃ! (Γαλλ.) coûte qui coûte.

Ῥίς [συγγ. τῷ Ῥέω], ῥινὸς (ἡ). ἡ μύτη (»Ἀπεστράφη, τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσα,« Ἀρφ.), (πλθ.) τὰ ῥουθούνια. »Τῆς δ' ἐκ ῥινῶν μύξαι ῥέον,« Ἡσ. »Τοῦ ὀσφραίνεσθαι ἕνεκεν ἐποίησαν ἡμῖν ῥῖνας οἱ θεοί,« Ξεν. 2) (συνκδχ.) ἡ πρὸς τὸ ῥινηλατεῖν ἐπιτηδειότης, ἡ δύναμις τῆς ὀσφρήσεως τοῦ σκύλου. 3) (Ἐπγρφ.) τρύπα ὀχετοῦ, καυάλι. »Ὑπὸ τὴν ῥῖνα τὰν ἐν τῷ πύργῳ,« Ἐπγρφ. »Τὸν ῥοΐσκον τὸν ῥέοντα ἐκ τᾶς ῥινὸς, τᾶς κατὰ τὸ ἱερὸν,« αὐτ., (παρβλ. Ῥινοῦχος ϗ Ῥιναπύλη).

Ῥίσκος (ὁ), [ὑῤῥίσκος, ἄῤῥιχος]. εἶδος δερματίνου κιβωτίου, (Τουρκ.) σεπέτι ἢ τζαμμεδάνι (κυρ. πρὸς ἐναπόθεσιν χρημάτων), (Γαλλ.) coffre-fort, (ὅθ.

†Ῥισκοφυλάκιον (τὸ),=Θησαυροφυλάκιον καὶ

†Ῥισκοφύλαξ, ακος (ὁ),=Θησαυροφύλαξ.

Ῥιφή (ἡ),=Ῥίψις ϗ Ῥίμμα, (παρβλ. Ῥιπή).

Ῥίψ [ῥέπω, συγγ. τῷ Ῥώψ], ῥιπὸς (ἡ ϗ ὁ). (ἐν γέν.) κάθε λεπτὸν (εὐλύγιστον, ἱμαντῶδες) φυτὸν ἢ μέρος φυτοῦ, καλάμι, βοῦρλον, (κοιν.) ῥάπη, ψαθὶ κτλ., κλαδὶ λυγαρηᾶς (ἰτηᾶς κτλ.). 2) (συνήθ. κατὰ συνκδχ.) ἀντὶ Ῥῖπος, πλέγμα ἀπὸ βοῦρλα (ῥάπην κτλ.), ψάθα, καλαμωτὴ κτλ. »Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις,« Γνμ.

Ῥίψασπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα του καὶ φυγὼν ἐκ τῆς μάχης, (εἰς τοὺς ἀρχ.)=Ἄτιμος (ἴδε Λσ. κατὰ Θεομνήσ.), (Γαλλ.) lâche.

Ῥιψαυχενέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ ὑψωμένην τὴν κεφαλήν μου ὡς ἵππος ῥιψαύχην, (παρβλ.) Ὑψαυχενέω· (μτνμ.) σείω τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς μου (καθὼς οἱ πρὸς ἀγυρτείαν ἐνθουσιῶντες, [Γαλλ.] convulsionnaires).

Ῥιψαύχην, ενος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἵππος) ὁ ῥίπτων τὸν αὐχένα του ὀπίσω (κρατῶν ὑψωμένην τὴν κεφαλὴν, καμαρώνων), (ἄλλ.) Ὑψαύχην, (μτνμ. ἐπὶ ἀνθρ.) ἀγέρωχος, ὑπερήφανος.

Ῥιψέπαλξις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ῥίπτων (κρημνίζων) τὰς ἐπάλξεις τῶν τειχῶν »Λίθος—,« Ν. Εὐγ.

;Ῥίψιμος (ὁ, ἡ). ῥίψεως ἄξιος, ἀπόβλητος, ἀποῤῥίψιμος. ‖. (οὐσ.) Ῥίψιμον (τὸ), κόπριον, σκύβαλον.

Ῥίψις (κατὰ κανόν. Ῥῖψις), εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ ῥίπτειν, ῥίψιμον. »Ὀμμάτων ῥίψεις,« Πλ.,=Βολαί.

Ῥιψοκινδυνεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἢ Φέρομαι (Πράττω) ὡς-

Ῥιψοκίνδυνος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ύνως. Ὁ μὴ ψηφῶν (ῥίπτων ἑαυτὸν παραβόλως εἰς) τὸν κίνδυνον, παράτολμος, ἀπόκοτος, (μτφορ. ἀπὸ τῆς ἀναῤῥίψεως τῶν κύβων, ἴδε Ῥίπτω).

Ῥιψολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω ἀπροσέκτως λόγους, λέγω ὅ,τι φθάσω.

Ῥίψοπλος (ὁ, ἡ),=Ῥίψασπις (ἴδε Ὅπλον).

Ῥιψοφθαλμία (ἡ). ἡ ἐμπαθὴς ῥίψις τῶν ὀφθαλμῶν τινος (Ὀμματιαῖς ταῖς ὀπ. ῥίπτει τις) πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιθυμίας του, (ἐν γέν.) ἐπιθυμία, (Γαλλ.) convoitise.

Ῥιψόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ῥίπτων τῇδε κἀκεῖσε τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπὸ ῥεμβασμὸν ἢ ἐπιθυμίαν ἀπολαύσεως.

Ῥοά (ἁ), Δ. ἀντὶ Ῥοή.

Ῥόα (καὶ ὄχι) Ῥοὰ (ἡ),=Ῥοιά, ῥῶδι ἢ ῥωδιά.

Ῥόα (τὸν), αἰτ. ἑτερόκλ. τοῦ Ῥόος-ῥοῦς.

Ῥοὰς [ῥοή], άδος (ἡ). ἀῤῥωστία τῆς ἀμπέλου ὅταν γίνωνται (μαδοῦν) αἱ ῥῶγες, (Γαλλ.) coulure.

†Ῥοβδέω-ῶ, Μ. ήσω,=Ῥοιβδέω.

Ῥογκιάω-ῶ, Μ. άσω,=Ῥέγχω, ῥοχαλίζω, [ἐκ τοῦ

Ῥόγκος (ὁ),=Ῥέγχος, Ῥόγχος, Ῥοχάλισμα.

†Ῥόγος (ὁ). ἀλευρόμυλος ἢ, σωρὸς σίτου, σιτοβόλιον, (ὅθ. τὸ Λτ. rogus, ἡ πυρά).

†Ῥογχάζω [ῥόγχος], Μ. άσω, Γλσ. ἀντὶ Ῥέγχω, ῥοχαλίζω.

Ῥογχασμὸς (ὁ).=τῷ

Ῥόγχος (ὁ),=Ῥόγκος, ῥοχάλισμα, ῥοχαλητόν.

†Ῥοδακινέα (ἡ), νλγ. τὸ καρποφοροῦν τὰ ῥοδάκινα δένδρον.

†Ῥοδάκινον (τὸ), νλγ., [Λτ. duracinum]. τὸ γνωστὸν ὀπωρ.; (Γαλλ.) pêche, (ϗ κυρ.) brugnon.

†Ῥοδάκισσος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥοδόκισσος.

Ῥοδαλός, ή, όν, Π. ἀντὶ Ῥόδινος.

†Ῥόδαμνος (ὁ),=Ῥάδαμνος καὶ Ὀρόδαμνος.

Ῥοδάνη (ἡ), Π. [ῥοδανός]. νῆμα, κλωστή, ὑφάδι.

Ῥοδάνθειος (ὁ, ἡ). εὐανθὴς ὡς τὸ ῥόδιον.

†Ῥοδανίζω, Μ. ίσω. Στρήφω κλωστὴν (ῥοδάνην), γνέθω, κλώθω.

;Ῥοδανὸς, ή, όν, Π.=Ῥαδινὸς, λεπτὸς, τρυφερὸς, εὐλύγιστος. »Παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα,« Ἰλ. Σ., τοῦ ὀπ. σείονται τὰ καλάμια ἀπὸ τὸν ἄνεμον, (κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ Ῥέω) ἀντὶ Πολύῤῥοος.

Ῥόδαξ, ακος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ῥόδον, τριανταφυλλάκι.

†Ῥοδαρὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥάδαλος ἢ Ῥαδινός.

Ῥοδέα (ἡ), εὔχρ. μόνον τὸ συνηρτμ. Ῥοδῆ.

Ῥοδέεσσιν, Π. (κατὰ μεταπλ.) ἀντὶ Ῥοδόεσσι, ἢ 2) (ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥοδέησι., Π. ἀντὶ Ῥοδέαι, δοτ. πλθ. τοῦ Ῥοδέα.

Ῥόδειος, α, ον. Ὁ ἐκ ῥόδων, τριανταφυλλένιος· ὅμοιος (τὸ χρῶμα ἢ τὴν ὀσμὴν) μὲ ῥόδον, ῥοδόχροος. ‖. (οὐσ.) Ῥοδεία (ἐνν. στεφάνη),« στέφανος ἀπὸ ῥόδα.

†Ῥοδέλαιον (τὸ), ἴδε Ῥόδινος.

Ῥόδεος, α, ον, Π. ἀντὶ Ῥόδειος.

†Ῥοδεών, ῶνος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Ῥοδών.

Ῥοδῆ (ἡ), κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Ῥοδέα, ὁ ῥοδοφόρος θάμνος, ἡ τριανταφυλληά.

;Ῥοδιὰς, άδος (ἡ), (ἐνν. κύλιξ), εἶδ. ποτηρίου, (ἄλλ.) Ῥοδιακή, (ἄλλ. γρφ. Ῥωσιάς).

Ῥοδίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω ῥόδον, ἔχω ὀσμὴν ἢ χρῶμα ῥόδου. 2) (μτβτ.) χρωματίζω ὡς τὸ ῥόδον. »Αἷμα ῥοδίζει τὸ δέρμα καὶ ἐρυθραίνει,« Ἀλέξ. Ἀφροδ. 3) ῥαντίζω μὲ ῥοδόσταγμα (;) ἢ στολίζω μὲ ῥόδα. »Ἐπὶ τῷ ῥοδίζεσθαί αὐτὸν (τὸν τάφον),« Ἐπγρφ.

Ῥόδινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ῥόδα, τριανταφυλλένιος. »Στέφανος—,« Ἀθ. »Μῦρον (»Χρίσμα, »Ἔλαιον) ῥόδινον,« Αξ., τὸ (μονολεκτ.) Ῥοδέλαιον.

Ῥόδιος, α, ον,=Ῥόδινος καὶ Ῥόδειος. ‖. (οὐσ.) Ῥοδία (ἐνν. πόα ἢ ῥίζα),« ὄνομα διαφόρων φυτῶν. »Ῥοδία (σταφυλή),« εἶδος σταφυλίου μὲ ῥοδοκόκκινον χρῶμα, (κοιν.) ῥοδῖτις, (Τουρκ.) ῥουχ-νιγκιάρ, (συγχ. τῷ

Ῥόδιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, Ῥοδίτης. »Ῥοδία τέχνη,« Ἀνκρ., ἡ ζωγραφική. ‖. (οὐσ.) Ῥοδία, εἶδ. ἐμβάδος.

Ῥοδὶς, ἴδος (ἡ). μυρωδικὸν (σκόνι ἢ πομμάδα) ἀπὸ ῥόδα.

†Ῥοδισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥοδίζω, ὁ διὰ ῥόδων στολισμός.

Ῥοδίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ῥόδα.

Ῥοδοβαφής, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ ῥοδόχρουν χρῶμα.

Ῥοδοδάκτυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ῥοδόχροα (ῥοδοκόκκινα) δάκτυλα, (ἐπίθ. τῆς Αὐγῆς), (πιθανὸν ὅτι ἔβαφον μὲ κνᾶν καὶ τότε, καθὼς καὶ αἱ Τούρκισσαι ϗ πολλαὶ Τουρκομερίτισσαι τώρα, τὰ δάκτυλά των).

Ῥοδοδάφνη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ ἢ θάμνου μὲ ῥοδόχροα ἄνθη, (ἄλλ.) Νήριον, (ϗ κοιν.) πικροδάφνη.

Ῥοδόδενδρον (τὸ),=Ῥοδοδάφνη.

Ῥοδοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ῥόδου, ὅμοιος μὲ ῥόδον.

Ῥοδοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ῥόδου.

Ῥοδόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ῥόδινος ἢ Ῥόδειος: »Ῥοδόεντα χείλεα,« Αξ. »Ῥοδόεν ἔλαιον,« Ὅμ., τὸ τριανταφυλλόλαδον.

†Ῥοδόκισσος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥόδα κίσσος.

Ῥοδόκολπος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα κόλπον (στῆθος) ῥοδόχρουν.

Ῥοδοκρινοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον εὔχρουν ὡς τὸ ῥόδον καὶ λευκὸν ὡς τὸ κρίνον.

Ῥοδόμαλον (τὸ), Δ. ἀντὶ Ῥοδόμηλον, μῆλον (μάγουλον) ῥοδοκόκκινον.

Ῥοδόμελι, ιτος (τὸ). μέλι ῥόδινον (κατεσκευασμένον μὲ ῥόδα).

Ῥοδόμηλον (τὸ), εἶδ. γλυκοῦ (κομπόστας) ἀπὸ μῆλα ϗ ῥοδόμελι.

Ῥοδομιγής, έος (ὁ, ἡ). σμιγμένος (ἀνακατωμένος) μὲ ῥόδα.

Ῥόδον (τὸ), [ὄζω, μὲ τὸ δασὺ ρ]. τὸ γνωστὸν εὐῶδες ἄνθος, (κοιν.) τριαντάφυλλον καὶ ῥόδον. 2) (μτνμ.) τὸ γυναικ. αἰδοῖον.

Ῥοδόπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα ῥοδόχρουν πέπλον.

Ῥοδόπη (ἡ), κύρ. ὄνομα, (κατὰ λέξ.) ἡ ἔχουσα ῥοδόχρουν ὄψιν.

Ῥοδόπηχυς, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ῥοδόχρους πήχεις (βραχίονας).

Ῥοδοπιτυΐνη (ἡ). ῥητίνη πίτυος ἑνωμένη (ἐσκευασμένη) μὲ ῥόδα ἢ ῥοδέλαιον.

Ῥοδόπνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ πνέων (ἔχων ὀσμὴν, εὐωδίαν) ῥόδων.

Ῥοδοποίκιλος (ὁ, ἡ). πεποικιλμένος μὲ ῥοδόχροα στίγματα, ἢ ῥοδόχρους ποικίλος.

;Ῥοδόπυγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ῥοδόχρουν πυγήν.

†Ῥοδοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ῥόδα.

Ῥοδοσάκχαρ (τὸ). σάκχαρι ἐσκευασμένον μὲ ῥόδα, ῥοδοζάχαρη.

Ῥοδόσταγμα καὶ Ῥοδόστακτον (τὸ). στάγμα ῥόδων· συρόπι ἀπὸ ῥόδα. (ἄλλ.) Ῥοδόμελι.

Ῥοδοστεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. στεφανωμένος μὲ ῥόδα, (Νόν. Διον. ΜΗ', 681).

Ῥοδόσφυρος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα ῥοδόχροα σφυρὰ (πόδια).

Ῥοδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ κάμνων) ῥόδα.

Ῥοδόχροια (ἡ). χροιὰ (χρῶμα) ῥόδων.

Ῥοδόχροος-ους καὶ Ῥοδόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα (χρόαν) ῥόδου, ἀσπροκόκκινος 'σὰν τὸ ῥόδον, ῥοδοκόκκινος. »Χείλη ῥοδόχροα,« Ἐπγρ. »Τρώγλη—,« Ὀππ.

Ῥοδών, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος μὲ ῥόδα.

Ῥόδωνες (οἱ). ἄνεμοι ἐτησίαι πνέοντες (εἰς τὴν Ἀλεξάνδρ.) ἀπὸ τὴν Ῥόδον.

Ῥοδωνιὰ (ἡ). κῆπος ἢ (;) θάμνος ῥοδοφόρος, τριανταφυλληά. 2) τὸ αἰδοῖον τῆς γυν. 3) ἡ ῥοδοδάφνη.

Ῥοδωνία (ἡ), ἀντὶ Ῥοδία, ἡ τῶν ῥόδων ἢ ἐκ ῥόδων. »Καλυξ—,« Αξ., τὸ μπουμποῦκι (ὁ γοντζές) τοῦ τριανταφ. »Λοπὰς—,« Ἀθ., εἶδ. φαγητοῦ (ὅπου ἄλλ. γρφ. Ῥοδουντία). »Σταφυλή—,« Φωτ., ἡ (ἄλλ.) Ῥοδία.

Ῥοδῶπις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Ῥοδωπὸς, ή, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ῥόδα ἢ μὲ ῥόδα (Λτ.) rosatum.

†Ῥοείδιον (τὸ), (Ἐπιγρφ.), ὑποκορ. τοῦ Ῥοῦς, αὐλάκι νεροῦ, ῥυάκιον.

Ῥοή (ἡ),=Ῥύσις, χύσιμον (τρέξιμον) ὑγροῦ. 2) (πλθ.)=Ῥεῖθρον, ῥεῦμα ποταμοῦ κτλ. »Εὐρίπου ῥοάς,« Αἰσχλ. »Ἧχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος,« Ὅμ. (καὶ μτφορ.) »Προμαθείας ῥοαὶ,« Πίνδ., αἱ ὁδοὶ τῆς προνοίας.

Ῥοητόκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (προξενῶν) ῥοὴν ὑδάτων, ὀμβροτόκος.

Ῥοθέω-ῶ, Μ. ήσω,=Ῥοχθέω, κάμνω κρότον (ῥόθον), βοΐζω (καθὼς τὰ κύματα)· (μτνμ. μὲ δοτ.) μουρμουρίζω κατά τινος.

Ῥοθιάζω, Μ. άσω. Κάμνω ῥόθιον (κρότον κυρ. κωπηλασίας), (συνκδχ.) κωπηλατῶ 'γιερὰ (μετὰ ῥόθου). »Κατάγου ῥοθιάζων,« Ἀρφ. 2) (Κωμ.) τρώγω γρύζων 'σὰν τὸν χοῖρον. »Ῥοθιάζειν ἰσχάδας,« αὐτ.

Ῥοθιάς, άδος (ἡ), Π. ἡ ῥοθιάζουσα (κροτοῦσα). »Κώπη—,« Αἰσχλ.

Ῥόθιος, α, ον. Ὁ προξενῶν ἢ συνωδευμένος μὲ ῥόθον (κρότον κυρ. ὕδατος), θορυβώδης· ὁρμητικός. »Κῦμα ῥόθιον,« Ὀδ. Ε., τὸ βοΐζον (μουγγρίζον) περὶ τὴν ξηράν. »Εἰρεσία—,« Πολύαιν., ἡ μετὰ κρότου κωπηλασία. »Ναῦς—,« Ἐπγρ., ἡ ταχυπλοοῦσα. »Μετὰ ῥοθίου βίας,« Ἀρστ., μεγάλης ὁρμῆς. ‖. (οὐσ.) Ῥόθιον (τὸ), ὁ κρότος (ὁ ῥόθος, ἡ βοή) τῶν κυμάτων ἢ τῆς κωπηλασίας· (ἐν γέν.) ἡ ῥύμη, ἡ ὁρμή. »Τὸ πλῆθος τῶν ἐλαυνόντων καὶ τὸν τοῦ ῥοθίου ψόφον,« Ὑπερ. »Ἐνσείει αὐτοῖς τὴν ἵππον ἀθρόαν· οἱ δὲ διεσιδήθησαν, οὐκ ἐνεγκόντες τὸ ῥόθιον,« Ἰωσ.

†Ῥοθιότης (ἡ). τὸ ῥόθιον, ἡ μετὰ ῥόθου φορὰ (ὁρμή).

Ῥοθίως, ἐπίρ. Μὲ ῥόθον (κρότον), μὲ ὁρμὴν ῥοθίου (κύματος).

;Ῥοθοπυγίζω, Μ. ίσω, ἴδε Ῥαθαπυγίζω

Ῥόθος (ὁ), [ὀνμτπ.]. ὁ κρότος (κυρ. τῶν κυμάτων, ἢ τῆς κωπηλασίας ἢ χειμάῤῥου ὁρμητικοῦ)· (ἐν γέν.) βοὴ συμμιγής, θόρυβος. »Τῆς δὲ δίκης ῥόθος ἑλκομένης,« Ἡσ. »Περσίδος γλώσσης ῥόθος,« Αἰσχλ., τὸ βαρβαρόφωνον. »Πτερύγων—,« Ὀππ. 2) (Βοιωτ.) δρόμος δύσβατος, μονοπάτι μεταξὺ κρημνῶν ϗ δένδρων. »Αἰγὸς—,« Νικ.

Ῥοΐ, δοτ. ἑτερόκλ. τοῦ Ῥόος-οῦς.

Ῥοιὰ (ἡ), [ῥοῦς]. τὸ δένδρον ἢ ῥωδιά, ϗ 2) ὁ καρπὸς αὐτῆς, τὸ ῥῶδι ἢ (καθὼς τὸ προφέρουν εἰς τὴν Ἑλλ.) ῥοΐδι. »Μῆλα καὶ ῥοιάς,« (Ἐπίλυκ. παρὰ) Φωτ.

†Ῥοία (ἡ), [ῥοή]. τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ ὅπου ποτίζονται καὶ λούονται οἱ ἵπποι, (ἴδε Ῥοΐζω).

†Ῥοιαδικός, ή, όν,=(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ῥυαδικός

;Ῥοίαξ, ακος (ὁ),=Ῥοΐσκος.

;Ῥοιάς, άδος (ἡ).=Ῥοάς ἢ Ῥυάς.

Ῥοιβδέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [ῥοῖβδος],=Ῥοιζέω. »Κῦμα δ' ἐῤῥοίβδει μέγα,« Ἱεζεκ. παρ') Εὐσ., ἢ 2=Ῥοφέω, καταπίνω μὲ κρότον. »Ὅτε ῥοιβδήσειε Χάρυβδις,« Ὀδ. Μ.

Ῥοιβδηδόν, ἐπίρ.=Ῥοιζηδόν.

Ῥοίβδησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ῥοιβδέω, ῥοίζησις.

†Ῥοιβδμὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ

Ῥοῖβδος (ἡ),=Ῥοῖζος.

;Ῥοιβδωδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄδω μετὰ ποιοῦ τινος κρότου (ὡς οἱ ποιμένες).

Ῥοιβδώδης, εος (ὁ, ἡ),=Ῥοιζώδης. (φαίνεται μᾶλλον ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥοιβδωδεῖ, ἴδε τὸ προηγ.).

†Ῥοιβοειδής, έος (ὁ, ἡ),=Ῥωβοειδής, ἢ Ῥοικοειδής, [ἐκ τοῦ

†Ῥοιβὸς, ή, όν,=Ῥαιβός, Ῥοικός·

Ῥοιδάριον ἢ Ῥοϊδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ῥοίδιον καὶ Ῥοΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥοιά, ῥοϊδάκι.

Ῥοίζασκεν ἢ Ῥοίζεσκε, Π. γ'. ἑν. πρσ τοῦ πρτ. τοῦ

Ῥοιζέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ῥοῖζον (συριγμὸν ὅμοιον μὲ τοῦ φερομένου βέλους κτλ.), σφυρίζω (ὡς ἂν νὰ 'ποῦμεν τώρα) 'σὰν τὸ βόλι· φέρομαι μὲ ὁρμὴν (ἐπμ. μὲ συριγμόν). »Οἱ ἀέρια ῥοιζοῦντες ὄρνεις,« Αχ., οἱ πετῶντες εἰς τὸν ἀέρα. (καὶ πθ.) »Τὰ ῥοιζούμενα σώματα ψόφον ποιεῖ,« Νκμχ.

Ῥοιζηδὰ, Π. ἀντὶ Ῥοιζηδὸν, ἐπίρ. Μὲ ῥοῖζον (κρότον μέγαν, συριγμόν).

Ῥοιζήεις, εσσα, εν, Π. ὁ κάμνων ῥοῖζον (συριγμὸν), βοΐζων.

Ῥοίζημα (τὸ). ὁ ἦχος ἢ ἡ ῥύμη (ἡ ὁρμή) τοῦ μετὰ ῥοίζου κινουμένου ἢ φερομένου σώματος. »Τραγικὸν—,« Ἐπγρ., ἡ μεγαληγορία τῶν τραγικῶν.

Ῥοίζησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥοιζέω, ἡ μετὰ ῥοίζου φορὰ (κίνησις).

Ῥοιζητικὸς, ή, όν. Ὁ ῥοιζήσεως ἐπιδεκτικὸς, ὁρμητικός.

Ῥοιζήτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ μετὰ ῥοίζου κινούμενος.

Ῥοιζόθεμις, ιδος (ἡ), Π. ἡ μετὰ κρότου (θορύβου) δικασθεῖσα κρισολογία, [θέμις ϗ

Ῥοῖζος (ὁ, καὶ ἡ), [ὀνμτπ.]. ὁ διαπεραστικὸς ἦχος (ὁ συριγμὸς) τοῦ μὲ ὁρμὴν διερχομένου (διασχίζοντος τὸν ἀέρα) σώματος. »Ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων,« Ἰλ. Π. »Ῥοίζοισιν ἱμάσθλης,« Ὀππ. 2) τὸ κατὰ μίμησιν τοῦ τοιούτου ἤχου γινόμενον μὲ τὸ στόμα σφύριγμα. »Πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα,« Ὀδ. Ι., συρίζων δυνατὰ (καθὼς σφυρίζουν οἱ βοσκοί). 3) (ἐν γέν.) ῥύμη (ὁρμὴ) σώματος κινουμένου ταχέως. »Τύχης—,« Αξ.

†Ῥοΐζω, Μ. ίσω. Φέρω τὸν ἵππον εἰς τὸν ποταμὸν (ἴδε Ῥοία), ἵνα τὸν πλύνω. 2) (πθ.) πάσχω ἀπὸ ῥευματισμὸν ἢ (;) διάῤῥοιαν.

Ῥοιζώδης, εος (ὁ, ἡ). ῥοίζῳ (συριγμῷ) ὅμοιος, ὀξὺς, διαπεραστικὸς, (Γαλλ.) sifflant. »Τὸ ῥοιζῶδες τῆς περιαγωγῆς,« Πλ., ἡ μετὰ ῥοίζου ὁρμή, ἡ ῥύμη.

†Ῥοιζωτὴρ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥιζήτωρ.

Ῥοίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ῥοιά.

Ῥοικοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων (ὀλίγον τι) ῥοικὸς (κυρτὸς), ἐπικαμπής. »Καμπυλώταται πλευραὶ ἀνθρώπων εἰσὶ ῥοιβοειδέα τρόπον,« Ἱππκρ., ἀγκυροειδῶς. »Τὸ μὲν γὰρ διὰ τοῦ κ λεγόμενον ῥοικοειδέα ϗ παρὰ Θεοκρίτῳ γεγραμμένον εὕρηται.. τὸ μέντοι διὰ τοῦ β, οὐκ οἶδα, καίτοι κατά τινα τῶν ἀντιγράφων διὰ τοῦ β γέγραπται, ἀλλ' ἐν τοῖς ἀξιοπιστοτέροις εὑρίσκεται τὸ κ,« Γαλ.

Ῥοικὸς [συγγ. τῷ Ῥικνός], ή, όν. Κυρτὸς, καμπύλος, γυριστός. »Ῥοικός τις κατὰ κνήμην,« Ἀρχίλ., ὁ (ἄλλ.) Ῥαιβὸς, στραβοπόδης. ‖. (οὐσ.) »Ῥοικὸν (ἐνν. ξύλον),« Θκρ., ἡ λαγκοῦσα (μαγγοῦρα, στραβολαίκα) τῶν βοσκῶν.

Ῥοϊκὸς, ή, όν,=Ῥευστὸς, ῥοώδης, ἡ (ἰατρ.) ἐποκείμενος εἰς αἱμόῤῥοιαν ἢ διάῤ-

ραιαν ἢ λευκόρροιαν, (ἐν γέν.) μαλθακὸς, ἀδύνατος.

Ῥοικώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ῥοικοειδής.

†Ῥοΐνος, η, ον. Ὁ ἐκ ξύλου ῥοιᾶς (ῥοϊδιᾶς).

Ῥοΐσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ῥόα ἢ Ῥοιά, ῥόϊδι μικρὸν, ῥωδάκι. 2) (μτνμ.) φοῦντα (κόμβος) εἰς σχῆμα μικροῦ (ἀρτίως ἀπανθήσαντος) ῥωδιοῦ, (ἴδε Ἐξόδ. ΚΗ, 33).

†Ῥοΐσκος (ὁ), (Ἐπγρφ.), ὑποκορ. τοῦ Ῥόος -ῥοῦς, αὐλάκι νεροῦ, ῥυάκιον, (ἴδε Ῥίς).

†Ῥοϊσμὸς (ὁ). τὸ ῥοίζειν (πλύνειν εἰς τὸν ποταμὸν) τὸν ἵππον.

Ῥοΐτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ ῥοΐδια.

Ῥομβαία (ἡ), σπντ. ἀντὶ Ῥομφαία.

Ῥομβέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφω τι ὡς ῥόμβον· (συνκδχ.) σφενδονίζω.

Ῥομβηδὸν, ἐπίρ. Ὡς ἂν ῥόμβος (σβοῦρος).

Ῥομβητὴς, οῦ (ὁ), Π. ὁ ῥομβῶν (περιστρέφων ῥόμβον) καθὼς οἱ Κορύβαντες.

Ῥομβητὸς [ῥομβέω], ἡ, όν. Ὁ περιστρεφόμενος ἢ δυνάμενος νὰ περιστραφῇ εἰς εἶδος ῥόμβου (ῥομβηδόν).

Ῥομβοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ῥόμβου, ἴδε Ἰσόπλευρος, (συγχ. τῷ Ῥεμβώδης καὶ Ῥοιβοειδής).

Ῥόμβος (ὁ), [ῥέμβω]. τὸ τροχοειδὲς ξύλινον ὄργανον τὸ ὁπ. περιστρεφόμενον ἀποτελεῖ, βραδέως μὲν βαρὺν, ταχέως δὲ ὀξὺν ἦχον (τὸ μετεχειρίζοντο δὲ αἱ μάγισσαι καὶ οἱ Κορύβαντες εἰς τὰς τελετάς των). » Ἴθι δὴ λαβὼν τὸν ῥόμβον ἀνακωδώνισον,« Ἀρςφ. » Καὶ τοῖς ῥόμβοις τοῖς ἐν ταῖς τελεταῖς κινουμένοις, τὸ αὐτὸ συμβαίνει· ἥσυχα μὲν κινούμενοι βαρὺν ἀφίεντι ἦχον, ἰσχυρῶς δὲ ὀξὺν,« Ἀρχύτ. (παρβλ. Κρόταλον ϗ Ῥόπτρον). 2) εἶδ. παιγνιδίου τῶν παιδίων, (ἄλλ.) Βέμβιξ, (κοιν.) σβοῦρος, (Τουρκ.) τοπατσι ϗ φιριλντάκι. 3) (μθμτ.) τὸ σχῆμα δύο κώνων ἐχόντων συνηνωμένας τὰς βάσεις (κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον <>), (Γαλλ.) **losange**, (ἐπμ. διὰ τὸ ὁμοιόσχημ.). 4) τὸ σγάκι (Γαλλ. **turbot**) καὶ τὰ ὁμοειδῆ του ὀψάρια, (ἴδε Σέλαχος). 5) ῥοδάνι, (Γαλλ.) **rouet**, ἢ 6) τόρνος. 7) ἡ μηχανὴ τὴν ὁπ. στρέφοντες ἀνασύρουν ἀπὸ τὰ πηγάδια νερόν. 8) τρόπος τις δεσίματος χειρουργικοῦ. 9) Π. ἡ περιστροφὴ σώματος κινουμένου ταχέως (καθὼς ὁ ῥόμβος) περὶ τὸν ἴδιον ἄξονα, (ἐν γέν.) ὁρμὴ, ῥύμη· τίναγμα μὲ ὁρμήν. » Αἰετοῦ (» Ἀκόντων) —,« Πινδ.

†Ῥομβοστωμυλήθρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥωποπερπερήθρα.

;Ῥομβώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ῥομβοειδὴς, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥεμβώδης.

Ῥομβωτὸς, ἡ, όν. Εἰς σχῆμα ῥόμβου. 2) Π. Ῥομβητός (;).

†Ῥόμμα (τὸ), ἀντὶ Ῥόφημα.

†Ῥόμοξ [;], οκος (ὁ), σκώληξ ξυλοφάγος, τερηδών.

Ῥομφαία (ἡ), [ῥαμφή]. εἶδ. μεγάλυ ξίφους ἢ ἀκοντίου (Θρᾳκικοῦ).

Ῥομφαιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ῥομφαίαν.

†Ῥομφάνω, Μ. ήσω; = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ῥυμφάνω, ῥοφῶ.

†Ῥομφεὺς [;], έως (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ ῥάμμα ἢ νεῦρον μὲ τὸ ὁπ. ῥάπτουν τὰ ὑποδήματα.

Ῥόον (τὸ), τὸ μαῦρον συκάμινον τὸ (ἄλλως) Μόρον. » Ῥόα, τὰ ἐκ τῆς συκαμίνου, καὶ μόρα, ἅτινα ἄωρα ξηρανθέντα ϗ κοπέντα τοῖς ὄψοις ἐπιτάττεται, καθάπερ ϗ ὁ κυρίως ὀνομαζόμενος Ῥοῦς,« Γαλ.

Ῥοὸς, γεν. τοῦ Ῥοῦς καὶ τοῦ

Ῥόος (ὁ), Ἰων. ϗ ἀσυναίρ. ἀντὶ Ῥοῦς, ῥοὴ ὕδατος κτλ., (ἴδε Ῥοῦς).

Ῥοπαληφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ ῥόπαλον ὡς -

;Ῥοπαληφόρος (ὁ, ἡ), = Ῥοπαλοφόρος,

Ῥοπαλίζω, Μ. ίσω. Κινῶ (ἢ Κτυπῶ μὲ) τὸ ῥόπαλον.

Ῥοπαλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων σχῆμα ῥοπάλου (καταντῶν βαθμηδὸν εἰς τὴν μίαν ἄκραν χονδρότερος.). (ὅθ. μτνμ.) » Στίχος —,« ὁ συγκείμενος ἀπὸ λέξεις προχωρούσας βαθμηδὸν ἀπὸ μονοσυλλάβων εἰς πολυσυλλάβυς, π. χ. » Ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον, (Ἰλ. Γ.) » **Spes Deus æternæ stationis conciliator,**« **(Scrv.).**

Ῥοπάλιον (τὸ). μικρὸν ῥόπαλον.

Ῥοπαλισμὸς (ὁ). κτύπημα μὲ τὸ ῥόπαλον· (Κωμ.) ἔντασις τοῦ ἀνδρικοῦ μορίυ, πριαπισμός.

Ῥοπαλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος, (σχῆμα) ῥοπάλου, ὅμοιος μὲ ῥόπαλον.

†Ῥοπαλομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος διὰ τοῦ ῥοπάλου.

Ῥόπαλον (τὸ), [ῥέπω]. ξύλον πρὸς τὴν μίαν ἄκραν χονδρότερον, ματσοῦκα. » Χάλκεον —,« Ὀδ. Λ., τὸ (Τυρκ.) τοποῦζι. » Ῥόπαλα ξύλινα τετυλωμένα σιδήρῳ,« Ἡρ. 2) τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον (ἐντεταμένον). 3) = Ῥόπτρον. » Ἐπισπάσασα τὴν θύραν, εἴχετο τοῦ ῥοπάλου,« Ξεν.

Ῥοπαλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, ὡπλισμένος μὲ) ῥόπαλον.

Ῥοπαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος ῥοπάλου, κάμνω νὰ γένῃ ἔμπροσθὰ χονδρότερον, (ὅθ.

Ῥοπάλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. » Τριχῶν —,« Γαλην., πάθος τι τῶν τριχῶν ὅταν χονδραίνυν εἰς ταῖς ἄκραις.

Ῥοπαλωτὸς, ἡ, όν. Καμωμένος εἰς σχῆμα ῥοπάλου (ἔμπροσθὰ χονδρότερος).

Ῥοπὴ (ἡ), [ῥέπω]. ἡ πρὸς τὰ κάτω (ἢ σπν. πρὸς τὰ ἄνω) κλίσις τῆς ζυγαριᾶς ὅταν γέρνῃ. » Περὶ τὸν σταθμὸν ἀγνωμονούντων, καὶ φανερῶς ἀφελκόντων ϗ διαστρεφόντων τὴν ῥοπὴν,« Πλ. » Τὰ μείζω ῥοπὴν ἔχοντα ἢ βάρους ἢ κουφότητος,« Ἀρςτ., τὰ μᾶλλον ῥέποντα ἢ πρὸς τὰ κάτω διὰ τὸ βάρος των ἢ πρὸς τὰ ἄνω διὰ τὴν ἐλαφρότητά των. 2) (συνκδχ.) τὸ πρᾶγμα τὸ ὁπ. κάμνει τὴν ζυγαριὰν νὰ ῥέπῃ (νὰ γέρνῃ), τὸ βάρος. » Ἐχέτω ἡ μνᾶ ἡ ἐμπορικὴ ῥοπὴν δραχμὰς δέκα δύο,« Ἐπγρφ. (Ἀττ. **Bœckh**, β'. 337), (ὅθ. 3) (συχνοτ. μτφορ.) πᾶν ὅ,τι συντελεῖ εἰς τὸ νὰ ἀποφασισθῇ (νὰ τελειώσῃ) οὕτως ἢ ἄλλως τὸ πρᾶγμα· ἡ βαρύτης (ἡ ἐπιρῥοὴ) τὴν ὁπ. ἔχει τις ἤ τι πρός. » Ῥοπὴν ἔχειν τινὰ,« Δμ. » Πρὸς τὸν βίον ἡ γνῶσις αὐτοῦ μεγίστην ἔχει ῥοπὴν,« Ἀρςτ. » Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπὴ,« Σοφ. » Ἡ ἄνω ῥοπὴ,« Χρσ., ἡ θεία δύναμις. 4) ἡ κατάστασις πράγμ. ἢ προσ. τινὸς ὅταν δὲν ἀπαιτῆται εἰμὴ ἐλαχίστη ἀφορμὴ ἵνα τὸ μεταβάλῃ, ἡ κρίσιμος στιγμή. » Ἦν μὲν οὖν ἐπὶ μικρᾶς ῥοπῆς ὁ Ἀρτ. διὰ τὸ γῆρας,« Πλ. » Ῥοπὴ βίου μοι,« Σοφ., ἡ ζωή μου εἶναι εἰς τὴν στιγμὴν νὰ τελειώσῃ. » Μέγας γὰρ ὠγὼν, καὶ βλέπω δύο ῥοπάς· ἢ γὰρ θανεῖν δεῖ με, ἢ πατρίδ' ἐλθεῖν,« Εὐρ. » Ἀσθενεῖς τε ϗ ῥοπῆς ἐπὶ μιᾶς ὄντες,« Θκ. » Ἐν μιᾷ καιροῦ ῥοπῇ,« Βασίλ., = Ἐν ῥιπῇ (κοιν. » Ἐν ῥοπῇ) ὀφθαλμοῦ, (παρβλ. Ἀκμή).

Ῥοπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ῥοπὴν (ἐπιρῥεπής) ἢ (ἐνεργ.) διδὼν εἴς τι τὴν ῥοπὴν (Γαλλ. **l'impulsion**) πρός.

†Ῥοπτὸς, ἡ, όν, Γλσ. ἀντὶ Ῥοφητός.

Ῥόπτρον (τὸ), (ἐν γέν.) = Ῥόπαλον, ξύλον μὲ χονδρὸν κεφάλι, (Τουρκ.) τοποῦζι. » Ἔπαισεν αὐτὸν Δίκης ῥόπτρον,« Εὐρ. 2) (ἰδιαιτ.) τὸ (Τουρκ.) τοκμάκι (τὸ ὁπ. ἐχρησίμευε καὶ ὡς ἐπίσπαστρον) τῆς θύρας, (Γαλλ.) **heurtoir**. » Ἔχεσθαι τῶν ῥόπτρων τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ,« Ἀθ. 3) ἡ σκανδαλήθρα τῆς παγίδας, (ἄλλ.) Ὕσπληγξ. 4) εἶδ. τυμπάνυ ἢ κυμβάλου ἢ σείστρου, τὸ ὁπ. ἔκρουον οἱ Κορύβαντες εἰς τὰς τελετάς των. » Ῥόπτρον βυρσοπαγὲς (Κορυβάντειον),« Πλ., Ἐπγρ.

†Ῥούδιον (τὸ), μτγν. ἀντὶ Ῥοΐδιον.

Ῥοῦς (ὁ), κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Ῥόος (ἡ γεν. Ῥοῦ καὶ μτγν. Ῥοὸς, ἡ δοτ. Ῥοΐ, ἡ αἰτ. Ῥόον-ῥοῦν καὶ μτγν. Ῥόα). ἡ ῥοὴ (τὸ τρέξιμον) τοῦ νεροῦ καὶ (ἁπλ.) κάθε ὑγροῦ· (ἰδιαιτ.) τὸ ῥεῦμα ποταμοῦ ἢ θαλάσσης. » Ῥοῦς γυναικεῖος,« Λξ., τὰ καταμήνια τῶν γυν. » Ἀλφειοῦ (» Ὠκεανοῦ) —,« Ὅμ. » Ἐκ Χαλκηδόνος οἱ βυλόμενοι διαίρειν εἰς Βυζάντιον, οὐ δύνανται πλεῖν κατ' εὐθεῖαν διὰ τὸν μεταξὺ ῥόον, ἀλλὰ παράγοντες ἐπὶ τὴν Χρυσόπολιν, ϗ τῷ ἔμπροσθεν ἀφιέντες κατάῤῥῳ, φέρονται κατ' ἀνάγκην πρὸς τὸ Βυζ.,« Πλ. » Ἀνὰ ῥόον,« Ὅμ., πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ποταμοῦ, ἐνάντια εἰς τὸ ῥεῦμα, (Γαλλ.) **en amont**, (καὶ τὸ ἐναντ.) » Κατὰ ῥοῦν,« Λξ., κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ῥεύματος, (Γαλλ.) **en aval**· (ϗ μτφορ.) » Κατὰ ῥοῦν φερομένων αὐτῷ τῶν πραγμάτων,« Λξ., ὑπάγουν καλὰ, κατ' εὐχήν. (μτνμ.) » Καπνοῦ ῥόον,« Πινδ.

Ῥοῦς [συγγ. τῷ ἐρυθρὸς, ὅθ. τὸ Γαλλ. **roux**], ῥοῦ καὶ ῥοὸς (ὁ καὶ ἡ), εἶδ. δενδρίου (κοτίνου) τοῦ ὁπ. ὁ καρπὸς καὶ ἡ φλοῦδα ἐχρησίμευον εἰς βυρσοδεψίαν. (κοιν.) ῥοῦδι, (Γαλλ.) **sumac**. » Ῥοῦς βυρσοδεψικὴ ἢ βαφικὴ (πρὸς διαστολὴν ἄλλου εἴδους τὸ ὁπ. ὠνομάζετο) » Ῥοῦς ἐπὶ τὰ ὄψα ἢ ἐρυθρὸς ἢ Συριακὸς,« Διοσκρ., καὶ ἐχρησίμευεν ὡς ἄρωμα, ἴδε ϗ Ῥόον.

Ῥούσεος, α, ον, = Ῥούσιος.

†Ῥυσίζω, Μ. ίσω, (νλγ.). Κλίνω πρὸς τὸ κόκκινον, εἶμαι -

†Ῥούσιος (ὁ), (νλγ.). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ βαφικοῦ ῥοὸς ἢ βαμμένος (ἀργασμένος) μὲ ῥοῦδι, χαλκόχρους, ξανθοκόκκινος, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Λτ.) ῥοῦσσος. » Ἴα τὰ πορφύρεα καὶ τὰ ἄλλα πάντα, τά τε χρυσίζοντα καὶ τὰ ῥουσίζοντα,« Γεωπον. » Οἶνοι ῥούσιοι,« Ἀγμ. (τοὺς Ῥουσίους ἡνιόχους, μίαν τῶν τεσσάρων φατριῶν ἢ χρωμάτων τοῦ Ἱπποδρόμου, ὁ Δίων ἢ ὁ Ξιφιλῖνος ὀνομάζει. » Τῇ πυῤῥᾷ σκευῇ χρωμένους,«).

†Ῥουσιώδης, εος (ὁ, ἡ). ῥούσιος (ξανθὸς) τὸ εἶδος, ὑπόξανθος, (Γαλλ.) **roussâtre**.

Ῥοφάνω, Γλσ. ἀντὶ

Ῥοφάω (έω)-ῶ [ὀνμτπ.], Μ. ήσομαι. Ῥυφῶ, (Γαλλ.) **humer**· καταπίνω ῥουφηκτά. » Ῥοφοῦντα πίνειν ὥσπερ βοῦν,« Ξεν.

Ῥόφημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι ῥοφᾶται, (κυρ.) φαγητὸν ῥευστὸν (νερουλὸν), σοῦπα, ἀλευριὰ κτλ. » Τὰ διὰ τοῦ χόνδρυ ῥοφήματα,« Γαλ. 2) (μτγν.) ῥοφηματιὰ, ῥουφηξιά. » Τρία ῥοφήματα ἀκράτου,« Πτλμ.

Ῥοφημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥόφημα, ὀλίγη (μία ῥουφηξιὰ) σοῦππα κτλ.

Ῥοφηματώδης, εος (ὁ, ἡ). ῥοφήματι ὅμοιος, ῥευστός.

Ῥόφησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥοφέω, ῥύφηγμα.

Ῥοφητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ῥόφησιν.

Ῥοφητὸς, ἡ, όν. Ῥοφημένος ἢ Δυνάμενος νὰ ῥοφηχθῇ, ῥουφηχτὸς, (δηλ.) νερουλός.

;Ῥοφος (ὁ). Π. (σπν. ἢ ἀμφ.) ἀντὶ Ῥόφησις ἢ Ῥόφημα.

†Ῥόγχανον [ἴσ. ἀντὶ Ῥόγανον, ἐκ τοῦ Ῥόγος], ου (τό). τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁπ. ἰσάζυν τὸ μέτρον τοῦ γεννήματος, (ἄλλ.) Ἀπομάκτρα, (Γαλλ.) **racloire**.

Ῥοχθέω-ῶ [ῥόχθος], Μ. ήσω, Π. Βούζω (κυρ. καθὼς βούζυν τὰ κύματα), (ἐν γέν.) βροντῶ, ἠχῶ δυνατά.

Ῥοχθος (ὁ), Π. [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Ῥόθος]. ὁ κρότος (ἡ βοὴ κυρ.) τῶν κυμάτων, (ἐν γέν.) κρότος, θόρυβος.

Ῥοώδης, εος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ.) -δῶς. Ὁ ἔχων ἢ ὑποκείμενος εἰς ῥοῦν (εἰς ῥεῦμα), ῥευστὸς, ὁρμητικὸς (» Ἡ περὶ τὸν πορθμὸν τῆς Σικελ. θάλασσα ῥοώδης οὖσα,« Θκ.)·(μτφορ.) εὔφθαρτος, ἄστατος. (ἰατρ.) = Ῥοϊκὸς, ὑποκείμενος εἰς ἢ προξενῶν διάῤῥοιαν. » Ῥοώδεις πυρετοὶ,« Ἰατρ. (ὅθεν) » Ῥοωδῶς πυρέττειν,« αὐτ. » Ῥοώδεες ὀφθαλμίαι,« Ἱππκρ., αἱ ὑγραί. » Γυναῖκες ῥοώδεες,« αὐτ., αἱ πασχυσαι αἱμόῤῥοιαν ἢ λευκόῤῥοιαν. » Ῥοώδη ὀστέα,« αὐτ., τὰ χωριζόμενα ἀπ' ἀλλήλων (κατὰ τὴν ἐξήγ. τοῦ Ἐρωτιανοῦ).

†Ῥοὼν, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ ῥοὰς (ῥοϊδιαῖς).

;Ῥύα (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Ῥοή.

Ῥυαδικὸς, ἡ, όν. Ῥυάδος ἴδιος, ῥοώδης, ῥοϊκός. » Πάθος —,« Π. Αἰγ., αἱμόῤῥοια ἢ λευκόῤῥοια.

Ῥυάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ῥύαξ, ακος (ὁ). νεράκι ὅπυ τρέχει, ῥεῖθρον ὕδατος, (Γαλλ.) **ruisseau**· (ἰδιαιτ.) ποταμὸς λάβας ἐκρέων ἀπὸ Ἡφαίστειον ὄρος· (συνκδχ.) ὄρος Ἡφαίστειον, (Ἰταλ.) βολκάνο, [κυρ. Δ. ἀντὶ -

Ῥυὰς, άδος (ὁ, ἡ, τὸ). ὁ ῥέων καὶ (μτνμ.) πίπτων (μαδῶν), ῥοώδης, ῥευστός· (συνκδχ.) χαλαρὸς, ἄτονος. » Σῶμα ῥυὰς καὶ μανὸν,« Ἀρςτ. » Θρὶξ —,« Ἀέτ., ἡ πίπτουσα εὐκόλως. » Ἄμπελος —,« Θφρ., τῆς ὁπ. πίπτουν αἱ ῥᾶγες; (ἴδε Ῥοάς). » Ῥυὰς (ἐνν. νόσος),« Ἰατρ. πάθος τι τοῦ ὀφθαλμοῦ ὅταν δακρύζῃ ἀδιακόπως (ἴδε Ἐγκανθίς). » Ῥυάδες (ἰχθύες),« Ἀρςτ., Αἰλ., οἱ ταξειδεύοντες ἀγελαῖοι (καθὼς τὰ σκομβριὰ, ἢ ἀρίγγαις κτλ.), οἱ ἄλλ. Χυτοὶ (ἴδε τὴν λέξ.). 2) (εἰς τὸν Ἀρτμδρ. πιθαν.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Βύας.

;Ῥυάχετος (ὁ), [ῥύαξ], Λακων. συῤῥοὴ θορυβώδης λαοῦ, συρφετὸς, ὄχλος, (ἄλλ. ἀνγν. Ῥυχάχετος καὶ Ῥυέχετος).

;Ῥύβδην, ἐπίῤ. = Ῥύδην.

†Ῥύγχαινα, ης (ἡ). ἡ ἔχουσα μέγα ῥύγχος (μεγάλην μύτην).

†Ῥυγχελέφας, αντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ῥύγχος ἐλέφαντος (μεγάλην μύτην).

Ῥυγχίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥύγχος.

†Ῥυγχομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι διὰ τοῦ ῥύγχους.

Ῥύγχος [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Ῥέγχω], εοςους (τὸ). ἡ μύτη κυρ. τοῦ χοίρου ἢ τοῦ ἐλέφαντος (καὶ ἐν γέν.) τῶν τετραπόδων· (ἐνίοτε) ῥάμφος πτηνοῦ· (κατ' ἔκτ.) πρόσωπον (μάλιστα ἄσχημον), (κοιν.) μοῦτρον, μοῦτσουνον. » Ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον Ὀλυμπικὲ,« Ἐπγρ.

Ῥύδην, ἐπίῤ. Εἰς τρόπον ῥέοντος ὕδατος, χύδην, κρουνηδὸν, ποταμηδόν· (μτνμ.) ἀφθόνως. » Ἡσυχῇ ϗ ῥύδην θύνναν δαινύμενος,« Ἀθ.

Ῥυδὸν, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ῥύδην.

;Ῥυέχετος (ὁ), ἄλλ. γρφ. ἀντὶ Ῥυάχετος.

†Ῥυζέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Ῥύζω [ὀνμτπ.], Μ..; Φωνάζω σὰν τὸν σκύλον ὅταν δείχνῃ τὰ δόντιά του, κάμνω ρρρρ, μουγκρύζω, γρυνιάζω, (παρβλ. Γρύζω καὶ Ῥάζω.

Ῥύη, Π. ἀντὶ Ἐῤῥύη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ῥέω.

Ῥύημα (τὸ), = Ῥεῦμα. 2) εἶδ. ζυμαρικοῦ ἀπὸ μέλι.

Ῥυῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ῥέω.

Ῥυηφένεια (ἡ), Π. πλοῦτος, ἀφθονία ἀγαθῶν, δαψίλεια, περιουσία, [ἐκ τοῦ

Ῥυηφενὴς, εος (ὁ, ἡ), Π. [ῥέω, ἄφενος]. ὁ ἔχων ἄφθονον (ῥύδην) πλοῦτον, μεγαλόπλουτος, (παρβλ. Εὐηφενής).

Ῥυηφενίη (ἡ), Π. Ἰων. = Ῥυηφένεια.

Ῥυθμίζω, Μ. ίσω. (κυρ. μουσικ.) Κανονίζω κατὰ τὸν ῥυθμὸν, μελοποιῶ, τονίζω· (ὅθ.) μετρῶ ἢ προφέρω στίχον κατὰ τὸν χρόνον, (Γαλλ.) **scander**· (μτν.) διευθετῶ, τακτοποιῶ, εὐτρεπίζω, (ἐν γέν.) φθειάνω, συγυρίζω. » Τοὺς κοσμητὰς, οἳ ὑποχρίουσιν αὐτοὺς καὶ τὰ ἄλλα ῥυθμίζουσι,« Ξεν. » Λαβόμενος τῶν χειρῶν τοῦ παιδὸς ῥυθμίζει καὶ διδάσκει τινὰς κινεῖσθαι κινήσεις,« Σξτ. » Τὴν οἰκίαν ῥυθμιζέτω ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ, ϗ παιδία, καὶ γυναῖκα,« Χρσ. (καὶ πθ.) » Πρὸς τὴν μετάστασιν εὐτρεπίζετο,« Ἡλ., ἀντὶ Ἡτοιμάζετο. » Ὧδ' ἐῤῥύθμισμαι,« Αἰσχλ., οὕτω διετέθην.

Ῥυθμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς ἢ γινόμενος μὲ ῥυθμὸν (μὲ μέτρον), κανονικός.

Ῥυθμικῶς, ἐπίῤ. μὲ ῥυθμὸν, κατὰ τοὺς περὶ ῥυθμοῦ κανόνας.

†Ῥυθμιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ ῥυθμίζων (διευθετῶν κτλ.).

Ῥυθμιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ ῥυθμίζειν ἐπιτήδειος.

Ῥυθμογραφία (ἡ). γραφὴ (σημείωσις) τῶν μουσικῶν ῥυθμῶν.

Ῥυθμογράφος (ὁ). ὁ γράφων περὶ ῥυθμῶν.

Ῥυθμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καμωμένος μὲ) εἶδός τι ῥυθμοῦ.

Ῥυθμοποιΐα (ἡ). τὸ ποιεῖν (τονίζειν τι) κατὰ ῥυθμὸν, μελοποιΐα, [ἐκ τοῦ

Ῥυθμοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν ῥυθμοὺς ἢ κατὰ ῥυθμὸν, ποιητὴς ῥυθμῶν, μελοποιός.

Ῥυθμὸς (ὁ), [ῥέω ἢ ῥόμβος]. (ἐν γέν.) κάθε κανονικὸν (ἔμμετρον) κίνημα· (ἰδιαιτ. δὲ) ἡ κατὰ χρόνον διαίρεσις τοῦ μέλυς (τῆς φωνῆς) εἰς τὸ ψάλσιμον ἢ τῶν κινήσεων τῶν ποδῶν καὶ τοῦ λοιποῦ σώματος εἰς τὸν χορὸν, (Γαλλ.) **tact, cadence**· (ὅθ. ἐν γέν.) τάξις, συμμετρία, σχηματισμὸς ὁποιοσδήποτε, (κοιν.) τὸ κοψίμον· ἀναλογία· (Ῥτρ.) ἡ περὶ τὴν συμπλοκὴν τῶν συλλαβῶν ἢ τῶν φράσεων παρατηρητέα ἁρμονία· (Π.) τρόπος, εἶδος· (καὶ τρπ.) διάθεσις, χαρακτὴρ, ἦθος. » Ῥυθμός ἐστι κίνησις ἐν χρόνοις τάξιν ἔχουσα ὡρισμένην,« Γαλ. » Ὁ ῥυθμὸς ἐκ τοῦ ταχέος ϗ βραδέος διενηνεγμένων πρότερον, ὕστερον δὲ ὁμολογησάντων γέγονε,« Πλάτ. » Διαφέρει δὲ ῥυθμὸς μέτρυ, τῷ τὸν μὲν γενικώτερον εἶναι, τὸ δὲ μέτρον ὑπάρχειν εἶδος τοῦ ῥυθμοῦ,« Σδ. » Διὸ ῥυθμὸν δεῖ ἔχειν τὸν λόγον, μέτρον δὲ μὴ,« Ἀρςτ. » Χωρὶς γὰρ συλλαβῆς οὐκ ἂν γένοιτο μέτρον. Ὁ δὲ ῥυθμὸς γίνεται μὲν ἐν συλλαβαῖς, γίνεται δὲ καὶ χωρὶς συλλαβῆς· καὶ γὰρ ἐν κρότῳ, ὅταν τοὺς χαλκέας ἴδωμεν τὰς σφύρας καταφέροντας, ἅμα τινὰ ϗ ῥυθμὸν ἀκούομεν κτλ.,« Λογγ. Ὁ ῥυθμὸς ἐπὶ τοῦ προφορικοῦ λόγου κατὰ τὸ μακρὸν καὶ τὸ βραχὺ χαρακτηρίζεται, ὥς περ μόνος καὶ μέτρον λέγεται,« Φλπν. » Ῥυθμὸς δὲ ἁπλοῦς ἢ ποῦς (τὸ γὰρ αὐτὸ καλῶ πόδα καὶ ῥυθμὸν), οὔτ' ἐλάττων ἐστὶ δυοῖν συλλαβῶν, οὔτε μείζων τριῶν,« Δ. Ἀλ. » Ῥυθμῷ δὲ χαίρομεν, διὰ τὸ γνώριμον ϗ τεταγμένον ἀριθμὸν ἔχειν, ϗ κινεῖν ἡμᾶς τεταγμένως. » Οἰκειοτέρα γὰρ ἡ τεταγμένη κίνησις φύσει τῆς ἀτάκτου,« Ἀρςτ. » Ἐν ῥυθμῷ,« Λξ, μὲ τάξιν, μὲ ῥυθμὸν, εὐρύθμως. » Ἐν ῥυθμῷ βαίνειν πρὸς αὐλὸν,« Αχ. » Θᾶττονα ῥυθμὸν ἐπάγειν (ἢ) ὑπάγειν,« Σδ., ψάλλω ἢ τραγῳδῶ ἢ χορεύω γοργότερον· (καὶ ἐν γέν.) » Χρόνου δὲ προβαίνοντος, ἅμα τῇ φωνῇ μετέβαλον ϗ τὸν ῥυθμὸν τῶν (Φοινικηΐων) γραμμάτων.. μεταῤῥυθμίσαντες δὲ σφεων ὀλίγα (οἱ Ἴωνες), ἐχρέωντο,« Ἡρ., τὸ σχῆμα, τὴν μορφὴν, (Γαλλ.) **le tracé**. » Τὸν ῥυθμὸν τῶν ἀρχαίων κατ' Αἴγυπτον ἀνδριάντων τὸν αὐτὸν εἶναι τοῖς ὑπὸ Δαιδάλυ κατασκευασθεῖσι παρὰ τοῖς Ἕλλησι,« Διοδ. » Κατὰ τὸν ῥυθμὸν τῆς ἐπωμίδος ποιήσει αὐτὸ,« Γρφ. » Στυλὴν Ἕλληνα ϗ

ῥυθμὸν πέπλων ἔχει, « Εὐρ., τὸ κόψιμον τῆς φορεσιᾶς του· (καὶ τρπ.) » Μήποτ' ἐπαινήσῃς, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς, ὀργὴν καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον ὅς τις ἂν ᾖ, « Θγν. Ποίῳ τρόπῳ δὲ ϗ τίνι ῥυθμῷ φόνου κτείνει Θ. παῖδα; « Εὐρ. » Οὐκ ἕνα ῥυθμὸν κακῶν ἔχουσας, « αὐτ., εἶδος κακῶν. » Αὐτονόας ῥυθμὸς οὗτος, « Θκρ., ἔκαμε ϗ αὐτὴ τὸ ἴδιον (κίνημα). 2) (συνκδχ.) τὸ ἀντικείμενον ἢ ἀποτέλεσμα τοῦ ῥυθμοῦ, (ὅθ. πλθ.) » Ῥυθμοί, « Ἡρωδιαν., ᾄσματα στιχηρά, τραγούδια, (καθὼς τὰ ἰδικά μας) κοτσάκια.

;Ῥυθμόω-ῶ, Μ. ώσω, ἀμφ. ἀντὶ Ῥυθμίζω.

†Ῥυΐσκομαι, Μ. ῥυΐσομαι, = Ῥοΐζομαι, ἔχω (ἐνοχλοῦμαι ἀπὸ) διάῤῥοιαν.

;Ῥυκανάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ῥυκανίζω.

Ῥυκάνη, (ἡ), [ὀνμτπ.]. ἐργαλ. τεκτον., ῥοκάνι.

Ῥυκάνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥυκανάω, ῥοκάνισμα, (ἴσ. ὀρθότ. Ῥυκάνισις).

†Ῥυκανίζω, Μ. ίσω. Ξέω (Ἰσάζω) μὲ τὴν ῥυκάνην, ῥοκανίζω.

Ῥύμα (τὸ), Π. ἀντὶ Ῥεῦμα.

Ῥῦμα (τὸ), [ῥύω = ἐρύω]. τράβηγμα. » Τόξου —, « Αἰσχλ., = Βολή, σαγιττιά, (ὅθ.) » Εἰς τόξου ῥῦμα. » Ἐκ τόξου ῥύματος, « Ξεν., = Τόξου βολῆς. (καθὼς λέγομεν τῶρα) μιὰ τυφεκιὰ τόπον. 2) τὸ πρᾶγμα διὰ τοῦ ὁπ. σύρομέν (τραβῶμέν) τι, (π. χ.) σχοινὶ διὰ τοῦ ὁπ. ῥυμουλκεῖται τὸ πλοῖον, λουρὶ ὀχήματος (ἁμάξης), κτλ., (παρβλ.) Ῥυτήρ. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ῥυμός. 4) Π. ἀντὶ Ῥῦσις, λύτρωσις, σωτηρία ἢ = Ἔρυμα, προπύργιον· (ἐν γέν.) ὑπεράσπισις προστασία. » Μικροὶ μεγάλων χωρὶς σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται, « Σοφ. » Βωμὸς φυγάσι ῥῦμα, « Αἰσχλ.

Ῥυμάρχης, ου (ὁ). ἄρχων (ἔφορος) μιᾶς ῥύμης (συνοικίας), (καθὼς εἰς τὰς Τουρκ. πόλεις ὁ) κεαγιᾶς τοῦ μαχαλλέ.

Ῥυμβέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Ῥομβέω.

Ῥύμβιον (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Ῥόμβιον, μικρὸς ῥόμβος (τροχὸς μαγικὸς κτλ.).

Ῥυμβονάω-ῶ [ῥυμβών], Μ. ήσω. Περιστρέφω ὡς ἂν ῥόμβον· (συνκδχ.) περιστρέφων σφενδονίζω· (ὅθεν μτνμ.) σκορπίζω κακὴν κακῶς, κατασωτεύω.

Ῥύμβος (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ῥόμβος.

Ῥυμβὼν [ῥόμβος], όνος (ἡ). περιστροφὴ ῥομβοειδὴς ἢ ἑλικοειδής, (κυρ.) ἡ περιστροφὴ τῆς σφενδόνης.

Ῥύμη (ἡ), [ῥύω = ἐρύω]. ἡ ὁρμὴ τοῦ μετὰ σφοδρότητος φερομένου ἢ κινουμένου σώματος, ἡ σφοδρότης τῆς προσβολῆς. » Ἀφίεσαν τὴν ἑαυτῶν ἀπὸ τοῦ τείχους ἢ εἰ, ῥύμῃ ἐμπίπτουσαι. « Θυ. (καὶ μτφρ.) » Ἡ ῥύμη τῆς τύχης. « Πλ., ἡ φορά. » Ὀργῆς —, « Φίλ., ἡ παραφορά. 2) δρόμος ἢ μέρος πόλεως, (Τουρκ.) σοκάκ μαχαλλές, (Γαλλ.) quartier. » Ἐξίλθετε εἰς τὰς ὁδοὺς ϗ εἰς τὰς ῥύμας, « Γρφ.

Ῥυμηδὸν, ἐπίῤ. Μὲ ῥύμην, μὲ ὁρμήν.

Ῥύμμα (τὸ), [ῥύπτω]. τὸ ἀφαιρούμενον διὰ τῆς πλύσεως, ῥύπος, ἀκαθαρσία, (παρβλ.) Λῦμα. 2) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ πλύσιμον (σάπωμα), σαπούνι, ἀλουσίδα κτλ. » Ῥύμμασι ϗ πόαις πρᾶττε σεαυτῷ τὸ κάλλος μακρότερον, « Ἐπγρ.

†Ῥυμνός, ή, όν, Γρφ. ἀντὶ Ἐρυμνός.

Ῥυμός (ὁ), [†ῥύω = ἐρύω]. τὸ μεταξὺ τῶν ἵππων μακρὺ ξύλον (τὸ τιμόνι) τῆς ἁμάξης. » Πρῶτος —, « Ὅμ., τὸ (ἄλλ.) Ἀκροῤῥύμιον. 2) = Ῥυτήρ. 3) = Ὁλκός, γραμμή, αὐλακιά. 4) ἀντὶ Ῥύμη, μαχαλλές. 5) (Ἐπγρ.) τμῆμα, διαίρεσις.

Ῥυμοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω (Χωρίζω, Διαιρῶ) τὴν πόλιν κατὰ ῥύμας (δρόμους, μαχαλλέδες). (» Ἔστι δὲ ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν) κακῶς ἐῤῥυμοτομημένη διὰ τὴν ἀρχαιότητα, « Δικαίαρχ.

Ῥυμοτομία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατὰ ῥύμας τομὴ (διαίρεσις) πόλεως. » Εὐστοχία τῆς ῥυμοτομίας ποιήσας διαπνεῖσθαι τὴν πόλιν τοῖς ἐτησίοις ἀνέμοις, « Διόδ.

Ῥυμουλκέω-ῶ [ῥῦμα, ἕλκω], Μ. ήσω. Τραβῶ (κυρ. τὸ πλοῖον ἀπὸ τὴν ξηρὰν) ἢ κατόπιν ἄλλου πλοίου μὲ τὸ σχοινί, (Τουρκ.) τραβῶ γεδέκι, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) remorquer.

†Ῥυμουλκός (ὁ). ὁ ῥυμουλκῶν, (Τουρκ.) γεδεκτσῆς.

Ῥυμφάνω καὶ Ῥυμφέω, Μ. ήσω, κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Ῥοφέω.

Ῥυνδάκη (ἡ) καὶ

Ῥυνδάκης ἢ Ῥυντάκης καὶ Ῥύνταχος [Περσ.], ου (ὁ). εἶδος πτηνοῦ παχυτάτου ἰσομεγέθους μὲ περιστεράν.

Ῥύομαι [ῥύω = ἐρύω], Μ. ῥύσομαι (ἀόρ. Ἐῤῥυσάμην καὶ πθ. [παρὰ μτγν.] Ἐῤῥύσθην, ὅθεν τὸ ἀπαρ. Ῥυσθῆναι κτλ.). (κυρ. καὶ Π.) Τραβῶ (καὶ συνκδ. Κρατῶ) τινα πλησίον μου, ἐμποδίζω. » Ἠῶ δ' αὖτε ῥύσατ' ἐπ' Ὠκεανῷ, « Ὀδ. Ψ. (ἴδε καὶ Ἐρύω), (ὅθ. 2) (συνήθ.) σώζω τινὰ ἀπὸ τὸν κίνδυνον, γλυτόνω, ἀπαλλάττω· ἐξαγοράζω· διασώζω· διατηρῶ, ὑπερασπίζομαι, προστατεύω, προφυλάττω. » Ἀλλά τις θεῶν ἐῤῥύσατο ϗ ἐσάωσεν Ἕκτορα, « Ἰλ. Ο. (καὶ πληρέστερ.) » Τὸν Ἀπόλλωνα ἐπικαλεόμενον, παραστῆναι καὶ ῥύσασθαί μιν ἐκ τοῦ παρεόντος κακοῦ, « Ἡρ. » Ῥύσασθαι ἄνδρας Ἕλληνας ἐκ δουλοσύνης, « αὐτ. (καὶ ἀπαρ.) » Ῥύεταί με μὴ θανεῖν, « Εὐρ. » Ἀριστῆων οἵ τε πτολίεθρα ῥύονται, « Ἰλ. Ι. » Τὰ τείχεα ῥύεσθαι αὐτούς, « Ἡρ., νὰ τὰ φυλάττουν. » Σταθμὸν δὲ κύνες καὶ βώτορες ἄνδρες ῥύατο, « Ὀδ. Ρ. » Κυνέην ἥ τε ῥύετο πάρη, « Ἰλ. Κ. » Ἐῤῥύσατο γὰρ [illegible], « Ἰλ. Ψ., ἐμποδίζει. » Ἔχητε ἀγαθῷ ῥύεσθαι τὰς αἰτίας, « Θε., νὰ ἀπαλλάξῃς ἑαυτὸν (νὰ ἀθῳωθῇς) ἀπό.

Ῥῦπα, Π. πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ Ῥύπος.

Ῥυπαίνω [ῥύπος], Μ. ανῶ. Λερόνω (μτφρ.) ὑβρίζω, ὀνειδίζω, ἀτιμάζω. » Εἰς δουλείαν ἐξερυπαίνετο ὁ φιλόσοφος, « Σχλ., ἐξηφανίζετο.

Ῥύπανσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., λέρωμα.

;Ῥύπαξ, ακος (ὁ). ῥυπαρός, φιλάργυρος ἄνθρωπος.

Ῥυπαπαὶ ὁ (ὀρθότ.) Ῥυππαπαί, ἐπιφών. ναυτικὸν (τῶν Ἀθην. ναυτ.) καθὼς τὸ Ὠόπ, (κοιν.) γειάσα! » Τὸ ῥυππαπαί, « Ἀρσφ., ὁ ὄχλος τῶν ναυτῶν, (κοιν.) ἡ μαρνεράτσα.

;Ῥυπαρεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι (Φέρομαι ὡς) ῥυπαρός.

Ῥυπαρία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ῥυπαροῦ, ἀκαθαρσία, (Τουρκ.) μουνταρλίκι· (συνκδχ.) ἄκρα φιλαργυρία, (Γαλλ.) avarice sordide. » Οἰκονομικὸς χωρὶς ῥυπαρίας, « Δ. Κασσ.

Ῥυπαρόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν βίον ῥυπαρόν, φιλάργυρος.

Ῥυπαρογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ῥυπαρὸς τὴν γνώμην, εὐτελῆ φρονῶν, χαμερπής.

†Ῥυπαρογραφία (ἡ). ζωγραφία ῥυπαρῶν (εὐτελῶν) ἀντικειμένων.

Ῥυπαρογράφος (ὁ). ζωγράφος εὐτελῶν (ῥυπαρῶν) ἀντικειμένων, (παρβλ. Ῥωπογράφος).

Ῥυπαροδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ῥυπαρῶς (εὐτελῶς) διαιτώμενος, Ῥυπαρόβιος.

Ῥυπαροκέραμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρῶμα ῥυπαροῦ κεράμου, στακτοκόκκινος ἢ μαυροκόκκινος.

Ῥυπαρομέλας, ανος (μέλαινα, μέλαν). ὁ ἔχων μαῦρον ῥυπαρὸν χρῶμα.

Ῥυπαρός, ά, όν. Πλήρης ῥύπου, λερωμένος, βρωμερός. » Ἄρτος —, « Στβ., τὸ μαῦρον ψωμί. 2) (συνκδχ.) εἰς ὑπερβολὴν φιλάργυρος, αἰσχροκερδής.

Ῥυπαρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ῥυπαροῦ, ῥυπαρία.

†Ῥυπαροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ῥυπαρὰ (ἀκάθαρτα) φαγητά· φιλάργυρος.

;Ῥυπαροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ ῥυπαρὰ φορέματα.

Ῥυπαροψυχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

;Ῥυπαρόψυχος (ὁ, ἡ), = Ῥυπαρογνώμων.

Ῥυπαρῶς, ἐπίῤ. Μὲ ῥυπαρίαν (ῥυπαρὰν φιλαργυρίαν), (Γαλλ.) sordidement. » Ῥυπαρότατα ἀργυρολογεῖν, « Δ. Κάσσ.

†Ῥύπασμα (τὸ) καὶ

Ῥυπασμός (ὁ), = Ῥύπος, λέρα, ἀκαθαρσία, [ἐκ τοῦ

Ῥυπάω-ῶ (χ. Μ.). Εἶμαι ῥυπαρὸς (λερωμένος). » Ἐκόμων, ἐπείνων, ἐῤῥύπων, « Ἀρσφ. » Μάλα περ ῥυπόωντα (Π. ἀντὶ ῥυπῶντα) καθῆραι, « Ὅμ. » Χιτῶνα ῥυπόωντα, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) » Ἐκκαθαίρει τὰ ῥυπῶντα τῶν τραυμάτων, « Αἰλ. » Εἵματ' ἄγομαι ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τά μοι βεβρυπωμένα κεῖται, « Ὀδ. Ζ.

Ῥυπέλαιον (τὸ), λάδι ῥυπαρὸν (ἄπαστρον).

Ῥυπήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Ῥυπαρός.

Ῥυπογράφος (ὁ, ἡ). ἴδε Ῥυπαρογράφος καὶ Ῥωπογράφος.

Ῥυπόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ῥυπαρός. » Ῥυγαλέα ῥυπόεντα (ὑπρβ. ῥυπόωντα), « Ὀδ. Ν.

;Ῥυποκέραμος (ὁ, ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ῥυπαροκέραμος.

Ῥυποκόνδυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ῥυπαροὺς κονδύλους (ἁρμούς, δακτύλους), (ἐν γέν.) ἀκάθαρτος, βρωμερός, φιλάργυρος.

Ῥυπόν καὶ Ῥύπος, εος-ους (τό), = Ὀῤῥός, τυρόγαλον.

Ῥύπος (ὁ), (τὸ πλθ. Π. καθ' ἑτερογέν. Ῥύπα), [ῥύπτω]. λέρα, βρῶμα, ἀκαθαρσία. » Πέντε πήχεις... ἅπαν ῥύπος, « Θκρ., (κοιν.) ὅλον βρῶμα. 2) (συνκδχ.) = Ῥυπαρία, φιλαργυρία· (ἐν γέν.) ἀχρειότης, βδελυρία. » Ἄχθομαι αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ, « Σδ. 3) (ἰδιαιτ. παρὰ τοῖς Ἀττ.) τὸ βουλλοκέρι. » Μηδὲν οὕτως εὖ σεσημάνθαι, τὸ μὴ οὐχὶ τοὺς ῥύπους ἀναπάσαι, « Ἀρσφ., (ὅθ. ϗ τὸ Παραῤῥυπόω).

Ῥυπόω-ῶ [ῥύπος], Μ. ώσω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Ἐῤῥυπωμένος καὶ Π. Ῥερυπωμένος ἢ [κατά τινας γρμτκ.] Ῥερυπωμένος). Λερόνω (κυρ. καὶ μτνμ.), ἴδε Ῥυπάω.

Ῥυπόων, Π. Ἰων. ἀντὶ Ῥυπῶν, μτχ. τοῦ Ῥυπάω.

Ῥυππαπαί, ἐπιφών. ἴδε Ῥυπαπαί.

Ῥύπτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ

Ῥυπτήρ (ὁ). ὁ ῥύπτων (παστρεύων, ξεῤῥυπίζων). 2) (εἰς τὸν Ασκρ. Β', 84) ἐσφαλμ. ἀντὶ Λουτήρ. » Ῥυπτῆρι ῥαγδαίως τὸ ὕδωρ ἀνάγει, « Ασκρ.

Ῥυπτήριον (τό), = Καθαρτήριον.

Ῥυπτικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ῥύψιν, πλύσιμον, πάστρευμα, ξεῤῥύπισμα), καθαρτικὸς τοῦ ῥύπου. » Καὶ κατακαυθέντες ἡ τέφρα ῥυπτικωτάτην παρέχει κονίαν, « Πλ.

Ῥύπτω, Μ. ῥύψω. Λερονῶ τὸν ῥύπον, πλύνω (κυρ. μὲ θαλάσσιαν τὴν ἢ μὲ σαπούνι), παστρεύω, ξεῤῥυπίζω.

Ῥυπώδης, εος (ὁ, ἡ), ῥυπαρὸς τὸ εἶδος, πλήρης ῥύπου, βρωμώδης. » Ἀσφαλτες —, « Ασκρ. » Ἵνα χωρισθῇ τὸ ῥυπῶδες αὐτῆς, « αὐτ.

Ῥύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥυπόω, λέρωμα, λέρα, ῥύπος. » Σπόγγῳ δὲ τὴν ῥύπωσιν ἐξομάξεις ὅλην, « Γ. Πισιδ.

Ῥυπωτός, ή, όν. Ῥυπώδης, ῥυπαρός.

†Ῥυσαίνω [ῥυσός], Μ. ανῶ, = Ῥυτιδόω.

Ῥυσαλέος, α, ον, Π. Ῥυσὸς ὅλος, πλήρης ῥυτίδων.

†Ῥύσημα (τὸ), = Ῥυτίς.

Ῥῦσθαι, Π. ἀντὶ Ῥύεσθαι, ἀπαρ. τοῦ Ῥύομαι.

Ῥυσιάζω [ῥύσιον], Μ. άσω. Τραβῶ (Παίρνω) μὲ βίαν, ἀποσπῶ. 2) (Νμ.) Παίρνω ἢ κρατῶ ὡς ἐνέχυρον, ἐνεχυράζω.

Ῥυσίβωμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥυόμενος (φυλάττων, διασώζων, ὑπερασπίζων) τοὺς βωμούς.

Ῥυσίδιφρος (ὁ, ἡ), [ῥύομαι, δίφρος]. ὁ διέπων (διοικῶν) τὴν ἅμαξαν. » Χείρ —, « Πίνδ., ἡ τοῦ ἁρματηλάτου.

Ῥύσιμον (τὸ), Π. ἀντὶ Ἐρύσιμον.

Ῥύσιος, α ἢ ος, ον, Π. [ῥύομαι καὶ †ῥύω = ἐρύω]. σωτήρ, λυτρωτής· ὑπερασπιστής· σωτήριος. » Αἷμα ῥύσιον, « Ὑμν. Ἐκκλησ., τὸ τοῦ σωτῆρος Χριστοῦ. 2) (πθ.) ἔχων ἀνάγκην προστασίας (σωτηρίας), ἱκέτης (Αἰσχλ. Ἱκ. 423). 3) (Γρμτ.) τραβηγμένος, τεντωμένος. ||. (συχνότ. τὸ οὐδ.) Ῥύσιον, πᾶν ὅ,τι τραβῇ καὶ παίρνει τις μὲ βίαν (κυρ. πρὸς ἐξασφάλισιν χρέους ἢ ἀποζημίωσιν [Γαλλ.] représailles), ἐνέχυρον, (ἐπὶ προ.) = Ὅμηρος, (Τουρκ.) ῥεχίν. 2) = Λεία, λάφυρον, (ὅθεν) » Ῥύσια καταγγέλλειν (» Ῥύσια θέσθαι) τινί, « Πλβ., Σοφ., προκηρύττειν πόλεμον (λαφυραγωγίας) κατά τινος (κυρ. πρὸς ἀντεκδίκησιν), (ἄλλ. » Τὸ λάφυρον καταγγέλλειν τινί, « Πλβ.) » Ῥύσι' ἐλαυνόμενος, « Ἰλ. Λ., λαφυραγωγῶν πρὸς ἀντεκδίκησιν. 3) = Λύτρον, σῶστρον, θυσία εὐχαριστήριος. » Ὠδίνων —, « Ἐπγρ., τὰ διὰ τὸν εὐτυχῆ τοκετόν.

Ῥυσίπολις, πόλιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥυόμενος (σώζων, προστατεύων) τὴν πόλιν, σωτὴρ (ὑπερασπιστὴς) πόλεως.

Ῥυσίπονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥυόμενος (ἀπαλλάττων) ἀπὸ τοὺς πόνους (ἀπὸ τὴν ταλαιπωρίαν).

Ῥυσίπτολις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ῥυσίπολις.

Ῥύσις [ῥέω], εως (ἡ), = Ῥεῦσις.

Ῥῦσις [ῥύομαι], εως (ἡ). σωτηρία, λύτρωσις.

;Ῥυσίς, ίδος (ἡ), εἶδος ποτηρίου, (ἄλλ.) Ῥυτόν, (ἄλλ. διορθ. Χρυσίς).

Ῥύσκευ, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐῤῥύου, β'. ἑν. πρσ. τοῦ παρατ. τοῦ Ῥύομαι.

Ῥυσμός (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ῥυθμός, τρόπος, ἦθος, σχῆμα, τάξις κτλ. » Ὠνὴρ μὲν Λιβύης ῥυσμὸς πάλαι, « Διονύσ. » Ἄλλοισιν ῥυσμοῦ φύσιν ἄλλαχ' ἑκάστη (ἡπείρος), « αὐτ. » Οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ, « Καλλ., οὐκ ἀπεικότως, ὄχι χωρὶς λόγον. (ἡ λέξις ἦτον ἰδίως ἐν χρήσει εἰς τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα τοῦ Δημοκρίτου).

†Ῥυσμόω-ῶ, Μ. ώσω, ἀντὶ Ῥυθμόω, ῥυθμίζω, μορφόνω, σχηματίζω.

Ῥυσίκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ῥυσοὺς (ῥυτιδωμένους) καρπούς.

Ῥυσόκαρφος (ὁ, ἡ), [ῥυσός, κάρφος]. τοῦ ὁπ. τὸ κλωνάριον εἶναι ὅλον ῥυτίδωσις.

Ῥυσός [†ῥύω = ἐρύω], ή, όν. Ζαρωμένος, συνεφρυωμένος, ῥυτιδωμένος· (συνκδχ.) γέρων ἢ γηραιός, σκληρωπός. » Δεσπότου πενίχρου ῥυσὰ βουλευτήρια, « (Θεμιστ. παρ' Ἀθ. » (Πρεσβύτης) ῥυσόν, ῥυσσόν, μαδῶντα, νωθόν, « Ἀρσφ. » Ῥυσαὶ ἐλαῖαι, « Ἀθ. (καὶ ὅσ.) » Δειρὴ μὲν (τοῦ χρυσαλλίου) φολίσι ῥυσή, « Ἀχ. Τάτ.

Ῥυσότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ ῥυσοῦ, ῥικνότης.

;Ῥυσοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ῥυσὸν (ζαρωμένον) χιτῶνα, σκεπασμένος μὲ ζαρωμένον περικάλυμμα. (οὕτω διορθωτέον ἡγήσατο ὁ Tyrwhitt τὸ τοῦ Ὀρφ. [Λ.θ. 713] Χρυσοχίτων, ὡς ἐπίθ. τῶν κώνων τοῦ πιτύρεως).

Ῥυσόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ῥικνόω, ῥυτιδόω, (ὡς ἐπὶ τ. πλ. πθ.) ζαρόνω, (συνκδχ.) γηράσκω.

Ῥυσσαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Ῥυσαίνω, ῥυσόω.

Ῥυσσαλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Ῥυσαλέος.

Ῥυσσός, Ῥυσσότης, Ῥυσσόω κτλ. Π. ἀντὶ Ῥυσός κτλ.

Ῥύσταγμα (τό), Π. τράβηγμα μὲ βίαν, ἀτίμασμα (γυναικός), κακομεταχείρισμα. [ἐκ τοῦ

Ῥυστάζω [†ῥύω = ἐρύω], Μ. άσω. Τραβῶ μὲ βίαν ἢ ἐπανειλημμένως (παρβλ. Ἑλκυστάζω), σύρω κατὰ γῆς· βιάζω (γυναῖκα)· (ἐν γέν.) κακομεταχειρίζομαι.

Ῥυστακτύς, ύος (ἡ), Π. Ἰων. = Ῥύσταγμα.

Ῥυστήρ (ὁ), Π. σπαν. ἀντὶ Ῥυτήρ.

Ῥύστης [ῥύομαι], ου (ὁ). σωτήρ, λυτρωτής.

Ῥύστις (ἡ), θηλ. τοῦ Ῥύστης.

Ῥυσώδης, εος (ὁ, ἡ). ῥυσὸς τὸ εἶδος, ῥικνώδης, ῥυτιδώδης.

Ῥύσωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥυσόω, ζάρωμα, σούφρωμα, ῥυτίδωσις.

;Ῥυσωτός, ή, όν, = Ῥυσώδης.

Ῥυταγωγεὺς [ῥυτόν, ἄγω], έως (ὁ). χαλινὸς εἰς εἶδος ἀγωγέως (καπιστριοῦ), (Γαλλ.) bridon, (παρβλ. Ῥυτήρ).

Ῥυτή (ἡ), Δ. τὸ πήγανον, (ὅθεν τὸ Λτ.) ruta.

Ῥυτήρ (ὁ). [†ῥύω = ἐρύω], Π. (μὲ γεν.) ὁ σύρων (τραβῶν) τι. » Ὀϊστῶν —, « Ὅμ., τοξότης. 2) (συνήθ. καὶ λογογρφ.) τὸ λωρὶ τοῦ χαλινοῦ (κατ' ἔκτ.) ὁ χαλινός. » Ἐλαύνειν (» Σπεύδειν) ἀπὸ ῥυτῆρος, « Αξ., τρέχειν μὲ ξαπολυτὸν τὸ χαλινάρι, (Τουρκ.) δολλού - διζγκίν, (Γαλλ.) à toute bride, à bride abattue. » Ῥυτῆρα λαβὼν μαστιγοῦν, « Αἰσχ. (κατηγρ.) » Ῥυτῆρι κρούων γλώσσης ἡνίας πεδᾶς, « Σοφ., = Ῥαβδίζειν. 3) (σπν.) Π. ἀντὶ Ῥύστης, φύλαξ, λυτρωτής. » Σταθμῶν —, « Ὅμ., ἴδε καὶ Ῥύτωρ.

Ῥυτιδόφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ῥυτιδώδη φλοιὸν (ἐξώφλοιον πλήρες ῥυτίδων).

Ῥυτιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ ὅλος ῥυτίδαις, ζαρόνω.

Ῥυτιδώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης ῥυτίδων, ζαρωμένος.

Ῥυτίδωμα (τό). δέρμα (σῶμα) ῥυτιδωμένον.

Ῥυτίδωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ῥυτιδόω, ζάρωμα τοῦ δέρματος.

†Ῥυτίζω [ῥυτίς], Μ. ίσω. Συῤῥάπτω (συνκδχ.) καταπιάνω μὲ τὸ βελόνι, τρυπόνω μπαλλόνω, (ὅθεν τὸ Τουρκ.) Οὐρελίζω, ἴδε Ῥύτισμα.

Ῥυτίς [†ῥύω = ἐρύω, ῥυσός], ίδος (ἡ). ῥυτὶς (ζάρωμα τοῦ) τοῦ δέρματος.

†Ῥύτισμα (τό), [ῥυτίζω]. μπάλλωμα. (κυρ. τὸ Τουρκ.) οὐρελίσμα. » Αἱ ἀνέστρεψε τῶν διεῤῥηγότων ἱματίων τὰ ἀνεπληρούμενα ῥυτίσματα ἐκάλουν, « Φωτ.

Ῥῦτο, Π. ἀντὶ Ἐῤῥύτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ῥύομαι.

Ῥυτὸν (τό). εἶδος ποτηρίου κερατοειδοῦς (ἀπὸ τὸ στενὸν μέρος τοῦ ὁπ. ἔῤῥεεν ὁ οἶνος), ἴδε Κρουνίζω, καὶ παρβλ. Κέρας 4). [κυρ. οὐδ. τοῦ

Ῥυτὸς (τὸ υ βραχ.), ή, όν, Π. ἀντὶ Ῥευστός. » Ῥυτὸν ὕδωρ, « Αἰ., τὸ ἀπὸ ῥεῖθρον (κοιν.) τρεχούμενον. » Ἀπὸ πολλάκις ἂν ἀρκέσαιε.. ῥυτὸν ὀμβρίμου Θρρ. » Ῥυτοῖς πεσοῖς, « Αἰσχλ., ῥεύσεσι πυκνοῦ, νερὰ τρεχάμενα.

Ῥυτὸς (τὸ υ μακρ.), ή, όν, Π. ἀντὶ Ἐρυστός, ἑλκυστός, τραβηκτός. » Ῥυτοῖσι λάεσσιν, « Ὅμ., μὲ λίθους συρτοὺς (ἁμαξιαίους) (κοιν.) πέτραις ἀσήκωταις (ἀπὸ τὸ μέγεθος). 2) (οὐδ. πλθ.) » Ῥυτά, « Ησ., τὰ λωρία τοῦ χαλινοῦ, (ὁ) (ἄλλ.) Ῥυτήρ.

Ῥύτρον (τό), = Λύτρον, σῶστρον, Ῥύσιον.

Ῥύτρος [;], εος-ους (τό), εἶδος φυτοῦ (ἐρυγγίου ἢ ἐχινόποδος) μὲ ἀκάνθας εἰς τὴν κορυφὴν [illegible].

Ῥύτωρ, ορος (ὁ), Π. = Ῥυτήρ. » Τόξων —, «

Ἐπγρ., τοξότης. » Θανάτου—, « αὐτ., λυτρωτής. » Πορφύρεον χαίτας ῥύτορα κεκρύφαλον,« Ἐπγρ.

Ῥυφαίνω καὶ Ῥυφέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ῥοφέω, (ὅθ.

Ῥύφημα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ῥόφημα.

Ῥύψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥύπτω, πλύσιμον (μὲ θαλάσσακτην ἢ σαποῦνι), πάστρεμμα, ξεῤῥύπισμα.

†Ῥύω, Μ. ῥύσω, Γρμτ. ἀντὶ Ἐρύω, τραβῶ, (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ μσ.) Ῥύομαι, σώζω, ἀπαλλάττω κτλ.

;Ῥυώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ῥοώδης· (συνκδχ.) ἀθρόος· ἄφθονος.

Ῥῶ (τὸ), ἄκλ. τὸ ὄνομα τοῦ στοιχ. Ρ.

Ῥωβικὸς, ἡ, ὸν, = Ῥωπικός.

Ῥωβοστωμυλήθρα ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥωποπερπερήθρα.

Ῥωγαλέος, η, ον, Π. ξεσχισμένος, κουρελλιασμένος. » Πήρην πυκνὰ ῥωγαλέην,« Ὀδ. Ν., καταξεσχισμένην.

Ῥωγὰς [ῥὼξ], άδος (ὁ, ἡ), Π. σχισμένος, ῥαγισμένος. » Πέτρα—, « Ἀπλλν, Νίκ. » Ῥωγὰς αἰπόλων πήρα,« Βαβρ. ‖. (οὐσ. ἐνν. τοῦ Γῆ ἢ Πέτρα), χάσμα γῆς· σπηλιά· βράχος ἀπότομος, (παρβλ. Ῥαγάς). 2) (ἐνν. Πέπλος), ἐπανωφόρι ἀνοικτὸν ἐμπρὸς καὶ θηλυκονόμενον εἰς τὸ στῆθος, (παρβλ.) Περονατρίς. 3) (ἐνν. θύρα) ἡ ἔχουσα καὶ μικροτέραν εἴσοδον, (ἄλλ.) Ἐκτομάς.

Ῥωγὴ (ἡ), [ῥὼξ]. σχισμάδα, χαραμάδα· σχίσιμον χάσμα (γῆς), σπηλιά. χαράδρα.

;Ῥῶγμα (τὸ), = Ῥῆγμα, (ὅθ.

Ῥωγματίας, ου (ὁ), = Ῥηγματίας.

Ῥωγμὴ (ἡ), = Ῥωγή, Ῥωγμός.

Ῥωγμοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ῥωγμοῦ (χαραγμάδος).

Ῥωγμὸς (ὁ), = Ῥωχμός.

Ῥωγολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ῥαγολογέω.

Ῥώθων [ῥόθος, ἴσ. συγγ. καὶ τῷ Ῥέθος], ωνος (ὁ). ἡ τρύπα τῆς μύτης, τὸ ῥουθοῦνι, (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ῥουθούνια.

Ῥῶμα (τὸ), Π. ἀντὶ Ῥώμη.

Ῥωμαλέος, α, ον. Ῥώμης ἔμπλεως, εὔρωστος, (Γαλλ.) robuste, (κοιν.) παλληκαρᾶς· (ἐν γέν.) ἀνδρεῖος, θαῤῥαλέος.

Ῥωμαλεότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ῥωμαλέου, ἀνδρία (σωματ.).

Ῥωμαλεόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ῥωμαλέον (εὔρωστον), ἐνισχύω.

Ῥωμαλέως, ἐπίῤ. Μὲ ῥωμαλεότητα, (κοιν.) παλληκαρίσια.

Ῥώμη (ἡ). (ἐν γέν.) ἰσχὺς, δύναμις, (ἡ σωματ.) εὐεξία, εὐρωστία· (ἡ ψυχ.) ἀνδρία, ἀφοβία, εὐτολμία (» Ἀθυμίαν ἂν παράσχοι τοῖς μεθ' ἑαυτοῦ, ῥώμην δὲ τοῖς πολεμίοις,« Ξεν.), (ἡ κοινων. δηλ.) στρατεύματα, χρήματα κτλ. » Οὐκ ἐκρατήθη οὔθ' ὑπὸ δώρων, οὔθ' ὑπὸ τῆς βασιλέως ῥώμης,« αὐτ. » Κατὰ πολλὴν ἰσχύος ῥώμην,« Φίλ., [ἐκ τοῦ

Ῥώννυμι καὶ Ῥωννύω [†ῥώω, ὅθ. ὁ] Μ. ῥώσω (πθ. πρκ. μὲ σημ. ἐνς. Ἔῤῥωμαι, ἀόρ. πθ. Ἐῤῥώσθην). Ἐμποιῶ ῥώμην (δύναμιν), ἰσχυροποιῶ, ἐνδυναμόνω· (συνήθ. μσ. ἢ πθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸν πρκ.) εἶμαι δυνατὸς (γιερὸς, εὔρωστος), ὑγιαίνω· (μτνμ.) ἀκμάζω· (συνκδχ.) πράττω τι μὲ δύναμιν (εὐρώστως), προθυμοῦμαι. » Ὅταν (αἱ κύνες) μὴ τὰ προσφερόμενα δέχωνται ἡδέως, τεκμήριον δὴ τοῦτο ὅτι οὐκ ἔῤῥωνται,« Ξεν. » Ὅτ' ἐῤῥώμην (ἔγραφεν ὁ Νικίας ἀσθενῶν), πολλὰ ἐν ἡγεμονίαις ὑμᾶς εὖ ἐποίησα,« Θκ. (καὶ μτνμ.) » Εὐφερομένης τῆς γεωργίας, ἔῤῥωνται ϗ αἱ ἄλλαι τέχναι,« αὐτ. (ϗ προθετ.) » Ἔῤῥωντο εἰς τὸν πόλεμον,« Θκ., ἦσαν πρόθυμοι. » Ἐγὼ δὲ ϗ ὁ θρησκευτὴς ὁ Ῥωμαῖος ἐπὶ ταῖς λεπάσι ῥωννύμεθα,« Συν., ἐῤῥωμένως ἐπιπίπτομεν. (καὶ ἀπαρ.) » Ἔῤῥωτο πᾶς εἴτι δύναιτο ξυνεπιλαμβάνειν,« αὐτ., ἐπροθυμεῖτο. » Οὕτω σφόδρα ἔῤῥωτο ἡ βουλὴ κακόν τι ἐργάζεσθαι,« Λσ. (καὶ αἰτ. ἐλλειπτ.) » Πολὺ μᾶλλον ἢ πρότερον ἔῤῥωμαι τὴν ὀργήν,« Δ. Ἁλ. (τὸ ἀπαρ.) » Ἐῤῥῶσθαι, = Ὑγιαίνειν, (καὶ τὸ πρς.) » Ἔῤῥωσο καὶ (πλθ.) » Ἔῤῥωσθε, » (ἐν εἴδει φιλοφρον. προσφων.) ὑγίαινε! ὑγιαίνετε! ἔχε (ἔχετε) ὑγείαν! (Γαλλ.) adieu! » Ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσειπὼν, ἐπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐῤῥῶσθαι, ὑπογράψας τὸ χαίρειν,« Λκ. (ἐνίοτε εὐφων. καὶ κατ' εὐφημ. ἀντὶ) Ἔῤῥε, Ἐῤῥέτω! » Πολλὰ ἐῤῥῶσθαι εἰπὼν τοῖς νόμοις καὶ ὑμῖν,« Δμ., ἀποχαιρετήσας, (δηλ.) ἀφεὶς κατὰ μέρος, ἀδιαφορήσας ὅλως διόλου, (παρβλ.) Χαίρω). ‖. (ἡ μτχ., τὴν ὁπ. ἴδε) Ἐῤῥωμένος, η, ον, (ἐπιθ.) ἀντὶ Ῥωμαλέος, εὔρωστος κτλ. » Ἐῤῥωμένος ϗ εὐδαιμονῶν διετέλει,« Συν. (καὶ μτνμ.) » Μανίας ἔργον, ϗ ταύτης ἐῤῥωμένης,« Πλβ. (καὶ παραθετ.) » Ἐῤῥωμενεστάτην μάχην ἀγωνισάμενοι,« Πλ.

Ῥὼξ [ἔῤῥωγα], ῥωγὸς (ὁ ϗ ἡ). σχισμάδα· (ἐν γέν.) δίοδος στενὴ, πέρασμα, (ὅθ. τὸ κοιν. ἀπὸ τοῦ Ατν.) ῥοῦγα. » Μεγάροιο—, « Ὀδ. Χ., μακρυνάρι 'σπιτιοῦ, (Γαλλ.) corridor. 2) = Ῥὰξ, ῥῶγα. ῥωγαλίδα. » Ὁ ῥὼξ ἐν τῷ βότρυϊ,« Γρφ. » Αἰθαλόεις ῥὼξ κέκληται, πισσῆεν, ἐπασσύτερος ποσὶν ἕρπων,« Νίκ.

Ῥώομαι [†ῥώω], Μ. ῥώσομαι (ἀόρ. Ἐῤῥωσάμην), Π. κινοῦμαι ταχέως (μὲ ὁρμὴν, ἐῤῥωμένως), σπεύδω, προθυμοῦμαι. » Χαῖται δὲ ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο,« Ἰλ. Ψ., ἐσείοντο, ἐκυμάτιζον. » Ἀνέστη χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί,« Ἰλ. Σ. » Γρηῢς δ' εἰς ὑπερῷ' ἀνεβήσατο· γούνατα δ' ἐῤῥώσαντο,« Ὀδ. Ψ. (καὶ προθετ.) » Αὐτοὶ δ' ἀψοῤῥοι πρὸς Ὄλυμπον ἐῤῥώσαντο,« Ὕμν. Ὁμ. » Ταὶ δὲ μετ' αὐτὸν Γοργόνες ἐῤῥώοντο,« Ἡσ. » Τεύχεσιν ἐῤῥώσαντο πυρὴν πέρι,« Ὀδ. Ω., περιήλασαν ἔνοπλοι (χάριν τιμῆς). » Ἀμφὶ θεράποντα ῥώοντο,« Ἰλ. Π., τὸν περιεστοίχουν. » Νυμφάων, αἵ τ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐῤῥώσαντο,« Ἰλ. Ω., ἐῤῥωμένως ἐχόρευσαν, (τὸ ὁποῖον ἀλλοῦ ἐξέφερε πληρέστερον·) » Καί τε μετ' ἀθανάτοις καλὸν χορὸν ἐῤῥώσαντο,« Ὕμν. Ἀφρδ. (καὶ μετωνυμικώτερον). » Εὐρώπης δ' αἱ μὲν (νῆσοι) λαιῆς ὑπὸ νεύματι χειρὸς ῥώονθ' ἑξείης, Ἀσίης δ' ἐπὶ δεξιὰ κεῖνται,« (κατὰ διόρθ. ἀντὶ: ὁρμῶνθ') Διονύσ.

Ῥωπάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

†Ῥῶπαξ, ακος (ὁ), Γλσ. καὶ

Ῥωπὰς, άδος (ἡ), Π. τοῦφα ἀπὸ ῥῶπας (θάμνους, χαμόκλαδα).

Ῥωπεῖον (τὸ), εὐχρηστότ. τὸ Ἰων. Ῥωπήϊον.

Ῥῶπες (αἱ), Π. ἴδε Ῥὼψ.

†Ῥωπεύω, Μ. εύσω. Κόπτω (Συνάζω) ῥῶπας (χαμόκλαδα, φρύγανα). 2) ἐνίοτε) = Ῥωποπωλέω.

Ῥωπήεις, εσσα, εν, Π. γεμᾶτος ῥῶπας (θάμνους, χαμόκλαδα).

Ῥωπήϊον (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ῥωπεῖον, τόπος γεμᾶτος ῥῶπας (θάμνους, χαμόκλαδα), (ἐν γέν.) = Ῥωπάς.

;Ῥωπίζω, Μ. ίσω, = Ῥωπεύω, δεματιάζω φρύγανα, (μτνμ.) συνάζω ὅ,τι τύχοι.

Ῥωπικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ῥῶπον, ῥώπου ἴδιος· (ἐπμ.) εὐτελὴς, ἀσήμαντος, ψεύτικος, πρόστυχος. » Τὰ ῥωπικὰ,« Αξ., ὁ ῥῶπος, αἱ εὐτελεῖς πραγματεῖαι, (ἐν γέν.) πράγματα μικρᾶς τιμῆς ἄξια (ἀσήμαντα), (Γαλλ.) bagatelles. » Ῥωπικὸν δῶρον,« Αξ., χωρὶς πραγματικὴν ἀξίαν. (καὶ μτνμ.) » Ἀνὴρ ψευδεπίγραφος καὶ ῥωπικὸς,« Πλβ., χωρὶς βάσιν, ἐπιπόλαιος. » Ῥωπικὰ γράψασθαι,« Α. Ταρ., ζωγραφίζειν ῥωπογραφικῶς, (ὅθ.) » Τὸ ῥωπικὸν,« Λογγ., ἡ ἐπιπόλαιος καλλονὴ (le faux brillant) τοῦ λόγου. » Πανταχοῦ γὰρ ἡ φύσις ἀκριβὴς, καὶ ἀνελλιπὴς, καὶ ἀπερίτμητος, οὐδὲν, ὡς ἔφησεν Ἐρασίστρατος, ἔχουσα ῥωπικὸν,« Πλ.

Ῥώπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ῥὼψ, φρύγανον, κλαδὶ εὐλύγιστον (Δ. Κάσσ. ΞΓ', 28).

Ῥωπογραφία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ῥωπογράφου, ζωγραφία εὐτελὴς (χωρὶς ἀξίαν), ἢ 2) = Τοπογραφία, (Γαλλ.) paysage.

Ῥωπογράφος (ὁ, ἡ), [ῥῶπος ϗ ῥὼψ, γράφω]. ὁ ζωγραφίζων ῥωπικὰ (εὐτελῆ, χονδροκοπιὰ) ἀντικείμενα καὶ μὲ φανταχτερὰ ('ποῦ κτυποῦν εἰς τὸ 'μμάτι) πλὴν ἀχρείας ποιότητος χρώματα, (συγχ. τῷ Ῥυπογράφος). 2) ὁ ζωγραφίζων ῥῶπας (θάμνους, χαμόκλαδα) ϗ ἄλλα παρόμοια τῆς ἐξοχῆς ἀντικείμενα, (ὅθ. ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τοπογράφος, (Γαλλ.) paysagiste.

Ῥωποπερπερήθρα (ἡ). φλυαρία, μωρολογία, (Γαλλ.) caquet, commérage. » Δημοσθένους τὴν ῥωποπερπερήθραν,« Αρτ., [ἐκ τοῦ

;Ῥωποπερπερήθρας [ῥῶπος, πέρπερος], ου (ὁ). ὁ φλυαρῶν ὅ,τι τύχοι, μωρολόγος » Τῶν κωμικῶν ὁ μέν τις αὐτὸν ἀποκαλεῖ ῥωποπερπερήθραν,« Πλ.

Ῥωποπωλεῖον (τὸ). ἐργαστήριον ῥωποπώλου.

Ῥωποπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐμπορεύομαι ὡς) =

Ῥωποπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ῥῶπας (διαφόρους λιανικὰς ϗ μικρᾶς τιμῆς πραγματείας), (Τουρκ.) ἀχτάρης, (Γαλλ.) mercier ἢ quincaillier, (παρβλ. Γελγοπώλης).

Ῥῶπος (ὁ), [ῥὼψ]. πραγματεῖαι λιανικαὶ ϗ μικρᾶς τιμῆς (π. χ. βελόνια, κτένια, κουμπιὰ, βραχιόλια καὶ ἄλλα τοιαῦτα στολίδια, βαφαὶ, μυρωδικὰ κτλ. κτλ.), τὰ ὁπ. ἐπειδὴ συνήθως μετεκόμιζον οἱ ναῦται ὡς παρεμπόρευμα [pacotille] εἰς μικροὺς φακέλλους [γρούπους] ἐλέγοντο ἄλλως καὶ) » Αἰγιναία ἐμπολὴ (Στρβ.), (καθὼς τώρα) πραγματείαις Βενέτικαις, (ὅθ. ἐν γέν.) δουλειὰ (καὶ ἰδιαιτ. ζωγραφιὰ) χονδροκοπιὰ (χωρὶς πραγματικὴν ἀξίαν), (συγχ. τῷ Ῥῖπος).

†Ῥωποστωμυλήθρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ῥωποπερπερήθρα.

Ῥωσθεὶς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ῥώννυμι.

Ῥῶσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ῥώννυμι, ἐνδυνάμωσις, εὐρωστία.

Ῥωσκομένως, ἐπίῤ. (μτχ.) Ἰων. ἀντὶ Ἐῤῥωμένως (ἐκ τοῦ ἀχρ. Ῥώσκομαι, = Ῥώννυμαι).

Ῥώσταξ [†ῥώω, ῥώννυμι], ακος (ὁ). ὑπόβαθρον, ὑποστήριγμα. » Ἡ δὲ ἑλέπολις αὕτη (ὁ Κόραξ) ἐκ τριῶν μερῶν σύγκειται, ἔκ τε σταυροειδοῦς βάσεως καὶ ῥώστακος κατὰ τὸ μέσον ἀνεστηκότος ϗ περιπάτου,« Ἀπολλοδ.

Ῥωστὴρ (ὁ), Π. ὁ ῥωννύων (ἐνισχύων) (συγχ. τῷ καὶ ἴσως εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ Ῥαιστήρ).

Ῥωστήριος, α, ον καὶ

Ῥωστικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς χρῆσιν (ἐνδυνάμωσιν) συντελεστικὸς, δυναμωτικός· ἐνθαῤῥυντικός.

†Ῥωτακίζω, Μ. ίσω. Μεταχειρίζομαι κατακόρως καὶ ἀλλεπαλλήλως εἰς τὴν ὁμιλίαν μου τὸ Ρ [ῥῶ].

;Ῥωτακισμὸς (ὁ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ ῥωτακίζειν, ἡ συχνὴ καὶ ἀλλεπάλληλος χρῆσις τοῦ Ῥῶ.

Ῥωχμὴ (ἡ) καὶ

Ῥωχμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ῥωγμὸς, σχισμάδα. » Γαίης—, « Ἰλ. Ψ., χαράδρα. 2) (μτνμ.) ἀντὶ Ῥυτίς. 3) (ἀλγ. καὶ καταχρ.) ἀντὶ Ῥόγχος, ῥέγχος.

†Ῥώχω, Γλσ. ἀντὶ Βρύχω.

Ῥὼψ [συγγ. τῷ Ῥίψ], ῥωπὸς (ἡ ϗ ὁ), (εὔχρ. μόνον εἰς τὸ πλθ.) κλαδιὰ θάμνων εὐλύγιστα, χαμόκλαδα, φρύγανα. » Κλισίην δ' ἡγήσατο δῖος ὑφορβὸς· εἷσεν δ' εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας,« Ὀδ. Ξ. » Τὰ ἐκ τῶν ῥωπῶν πλέγματα κανᾶ καὶ σῆστρα,« Αξ., (παρβλ. Ῥῖπος).

†Ῥώω [συγγ. τῷ Ῥύω, τραβῶ, τεντόνω], Μ. ῥώσω, ἄχρ. θεματ. τοῦ Ῥώννυμι καὶ Ῥώομαι

Σ

ΣΑΒ ΣΑΓ ΣΑΓ

Σ, σ, ς, σῖγμα ἢ σίγμα (τὸ), κλιτ. ϗ ἄκλιτ., τὸ δέκατον ὄγδοον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖. (ἀριθμ.) σ', διακόσια (200) ἡ, διακοσιοστὸς, ἡ, όν· ϗ ͵σ, διακόσιαι χιλιάδες (200,000).

Σ', Π. κατ' ἀποστροφ. ἀντὶ Σὲ, ἢ Σὰ καὶ (σπν.) Σοί.

Σὰ (τὸ α βραχ.), πλθ. οὐδ. καὶ

Σὰ (τὸ α μακρ.), δυϊκ. θηλ. τοῦ Σός.

†Σὰ, Βοιωτ. ἀντὶ Ἄσσα ἢ Τινὰ, πλθ. οὐδ. τοῦ Τίς. » Σὰ μάν; « Ἀρσφ., ἀντὶ Τί μήν; (κατὰ τὴν αὐτὴν ἐναλλαγὴν ἔλεγον καὶ Τίτυρος ἀντὶ Σάτυρος).

Σᾶ, πλθ. οὐδ. τοῦ Σῶος-σῶς.

;Σαβάδιος καὶ

Σαβάζιος (ὁ), [σαβοῖ]. ἐπιθετ. ὁ Διόνυσος. » Θεῷ Σαβαζίῳ παγκοιράνῳ τὸμ βωμὸν ἀνέστησα,« Ἐπγρ. 2) (ὡς ἐπίθ.) ἀντὶ Βακχικός. » Σαβάζια θύσθλα νύκτερα,« Ὀππ., (ὅθ. 3) ἀντὶ Σαβός.

Σαβάζω, Μ. άσω ἢ άξω; Φωνάζω τὸ Βακχικὸν ἐπιφώνημα σαβοῖ, ἑορτάζω εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου, ὀργιάζω, (παρβλ.) Εὐάζω. 2) (Ἰων.) σπάνω, συντρίβω, (ὅθ. Σαβάκτης καὶ =

Σαβακὸς, ἡ, όν, Ἰων. σαθρὸς ἢ εὔθραυστος· (ὅθ. ἰατρ.) ἔμπυος, ἔχων ἀπόστημα (» Ἦν δὲ ῥηγματίης ἔῃ ὁ τὴν νοῦσον ἔχων ϗ σαβακὸς,« Ἱπποκρ.)· (μτφορ.) μαλθακὸς, τρυφηλὸς, (παρβλ. Σαυκός). » Σαβακαὶ,« Ἐπγρ., αἱ Βάκχαι.

Σαβάκτης [σαβάζω], ου (ὁ). ὁ συντρίβων (τὰς χύτρας), (ἐπιθ. κακοποιοῦ τινος δαιμονίου).

†Σαβακῶς, ἐπίῤ. Τραχέως, αὐστηρῶς.

Σάβανον (τὸ), [Αἰγυπτ. ἴδε Σεβένιον καὶ παρβλ. Σάγανον]. πεστεμάλι τοῦ λουτροῦ ἀπὸ χονδρόπανον.

Σαβασμὸς (ὁ), τὸ Σαβάζειν, Εὐασμὸς, ὀργιασμὸς, ἐνθουσιασμός.

Σάββασι, ἀντὶ Σαββάτοις, δοτ. πλθ. τοῦ Σάββατον

†Σαββατεῖον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου συνηθροίζοντο καὶ ἑώρταζον τὸ σάββατον.

Σαββατίζω, Μ. ίσω. Ἑορτάζω τὸ σάββατον, ἔχω ἀργίαν σαββάτου.

Σαββατικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ σαββάτου, (ἐν γέν.) Ἰουδαϊκός. » Πόθος—, « Ἐπγρ., ἔρως πρὸς Ἑβραίαν ἢ Ἑβραῖον.

Σαββατισμὸς (ὁ). τὸ σαββατίζειν, ἡ τήρησις (ἀργία) τοῦ σαββάτου.

Σάββατον (τὸ), [Ἑβρ. ἀνάπαυσις]. ἡ ἑβδόμη (ἡ τελευταία) ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος (ἀναπαύσιμος, κατὰ τοὺς Ἑβρ.). » Σαββάτου ὁδὸς,« τὸ διάστημα χιλίων βημάτων (περισσότερον τῶν ὁπ. δὲν συγχωρεῖται εἰς Ἑβρ. νὰ περιπατήσῃ τὸ σάββατον). » Σάββατον σαββάτων,« αὐτ., τὸ πάσχα (τὸ μέγα σάββατον) τῶν Ἑβρ. 2) (συνκδχ.) ἡ ἑβδομάς. » Νηστεύω δὶς τοῦ σαββάτου,« Εὐαγγ., = Δὶς τῆς ἑβδομάδος· (ὅθ.) » Μία σαββάτου (ἡ) Πρώτη σαββάτων,« αὐτ., ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, ἡ (καθ' ἡμᾶς) Κυριακή.

Σαβὴ (ἡ), θηλ. τοῦ Σαβὸς, μαινὰς, βάκχη.

Σαβοῖ [Φρυγ.], ἐπιφών. Βακχ. (παρβλ.) Εὐοῖ.

Σαβὸς (ὁ). ἱερεὺς ἢ ὀργιαστὴς τοῦ Βάκχου, (ἐν γέν.) ἐνθουσιῶν, παράφορος, (ὅθ. τὸ κοιν. Ζαβός).

;Σαβρίας ἢ Σαμβρίας [;], ου (ὁ), εἶδ. ποτηρίου.

;Σαγάλινος, η, ον, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σανδάλινος.

†Σάγανον (τὸ), Γλσ. [σάγη], = Σάβανον.

Σαγαπηνίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω τὸ =

Σαγάπηνον (τὸ), (ἐνν. κόμμι) καὶ

Σαγάπηνὸς (ὁ), (ἐνν. ὀπὸς), εἶδος ἰατρικοῦ κόμμεως ἐκρέοντος ἀπὸ ναρθηκοειδοῦς τινος φυτοῦ τῆς Μηδίας.

Σάγαρις [Περσ.], εως (ἡ), εἶδ. ὅπλου κοπτεροῦ τῶν Ἀμαζόνων ϗ ἄλλων Ἀσιατικῶν ἐθνῶν, (Τουρκ.) μπαλτᾶς ἢ σατῆρι, (ὅθ. τὸ ἀπὸ τοῦ Ατν.) τσεκοῦρι, ϗ τὸ (Περσ.) χαντζάρ.

†Σαγυας, α (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Ψάγδας, εἶδος μύρου ἢ θυμιάματος τῆς Αἰγύπτου.

Σαγὴ ἢ Σάγη (ἡ), [σάττω]. (κυρ.) ἡ σκευὴ (Τουρκ. τὸ ταχίμι) ἢ τὸ σάγισμα τοῦ ἀλόγου κτλ. (» Ἵππος καλλίστῃ σαγῇ διακεκοσμημένος,« Μακκαβ.)· (συνήθ.) ἡ ἁρματωσιὰ τοῦ στρατιώτου. » Παντελὴς —,« Αἰσχλ., ἡ (ἄλλ.) Πανσαγία, πανοπλία. 2) τὸ γέμισμα τοῦ σαγμαρίου. » Τοὺς δὲ Μακεδόνας ἀντὶ κναφάλων αὐτοῖς (τοῖς ἀπὸ τῶν δένδρων ἐρίοις) χρῆσθαι ϗ τοῖς σάγμασι σάγης,« Στρβ.

Σαγηναῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς σαγήνην, ἁλιευτικός. » Λῖνον—,« Ἐπγρ.

Σαγηνεία (ἡ), τὸ σαγηνεύειν, ἡ διὰ τῆς σαγήνης ἁλιεία.

Σαγηνεὺς, έως καὶ

Σαγηνευτὴρ, Π. ἀντὶ

Σαγηνευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ 'ψαρεύων διὰ τῆς σαγήνης, (ἐν γέν.) ἁλιεὺς, [ἐκ τοῦ

Σαγηνεύω, Μ. εύσω. Ἀγρεύω διὰ τῆς σαγήνης ἢ ὡς διὰ σαγήνης· (μτνμ.) αἰχμαλωτίζω ὅλους τοὺς κατοίκους ἑνὸς τόπου (καθὼς ἔκαμναν οἱ Πέρσαι, ἴδε τὸν Ἡρ. Γ', 149 καὶ ΣΤ', 31).

Σαγήνη (ἡ), [σάγος], εἶδ. δικτύου (γρίπου), (κοιν.) συρτικὸν, (Γαλλ.) seine· (ἐνίοτε) ψάθα ἢ καλαμωτὴ χρησιμεύουσα ὡς γρῖπος.

Σαγηνοβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων (ῥίπτων, 'ψαρεύων μὲ) τὴν σαγήνην, ἁλιεύς.

Σαγηνόδετος (ὁ, ἡ), Π. δεμένος εἰς τὴν σαγήνην.

Σαγηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ σάγον (καπόταν στρατιωτικήν).

†Σαγίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σάγος, (Γαλλ.) sayon.

†Σαγὶς [σάγος], ίδος (ἡ). ταγάρι τρίχινον.

Σάγισμα καὶ Σάγιστρον (τὸ). σκέπασμα ἵππου κτλ., (κοιν.) σάγισμα.

Σάγμα (τὸ), [σάττω]. σέλλα, σαμάρι

» Παραξιφίδας ἐνέῤῥαψεν εἰς σάγματα, ϗ ταῦτα περιθεὶς ὑποζυγίοις,« Πλ. 2) φόρτωμα, ἀλογοφόρτι· (ἐν γέν.) σωρὸς, στοίβα. » Εὗρε μόλις ἐν πολλοῖς σάγμασιν ὅπλων καὶ νεκρῶν σώμασι, « Πλ. 3) σκευὴ (ἁρματωσιὰ) ἢ ἐπανωφόρι στρατιώτου. » Δοκεῖ δέ μοι ἐοικέναι (ἡ καυνάκη) μάλιστα Μορύχου σάγματι, « Ἀρσφ. 4) ἁρματοθήκη. » Κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασι, « Εὐρ.

†Σαγμάριον (τὸ), ζῶον ἀχθοφόρον (σαγμαροφόρον), γομάριον.

Σαγμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σάγμα, σαγμαράκι.

Σαγματογήνη(γίνη), ης (ἡ), [;]. εἶδ. Ἰνδικοῦ ὑφάσματος, (ἴσ. γραπτ. Σαγματοπήνη).

Σαγματοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων σάγματα (σαγμάρια), σαμαρᾶς.

Σαγοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ σάγον.

†Σαγοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σάγους (σαγιάκια).

Σάγος (ὁ), [Κελτ. ἢ συγγ. τῷ Σάγη], εἶδ. χονδροῦ τριχίνου στρατιωτικοῦ ἐπανωφορίου, (καπότον ἀπὸ) σαγιάκι, (Γαλλ.) saie, sayon. » Ἐνεπορπήσατο σάγον Ἰβηρικῶς,« Ἀππ.

Σαθέριον (τὸ), εἶδ. τετραπόδου (βύδρας ἢ κάστορος), (Τουρκ.) σαμοῦρι τοῦ νεροῦ, (παρβλ. Σαπύριον).

Σάθη (ἡ), τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός.

†Σαθροδοξία (ἡ). σαθρὰ δόξα (ὑπόληψις) περί τινος, κακοδοξία.

†Σαθροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ σαθρὸν, ὑποσκάπτω.

Σαθρὸς, ὰ, ὸν, (κυρ. καὶ ἐτυμολογ.)=Ψαθυρὸς, εὔθραυστος· σάπιος· ἑτοιμόῤῥοπος· (μτφορ.) σφαλερὸς, ἢ· φθαρτὸς, πρόσκαιρος. » Τεῖχος σαθρὸν ὑπὸ χρόνου, « Λχ. » Ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων,« αὐτ. » Φωνὴ σαθρὰ, « Ἀρστ., ἡ βραγχώδης (ὡς τοῦ ῥαγισμένου ἀγγείου). » Πρίν τι ϗ σαθρὸν μετεξετέροισι ἐγγενέσθαι, « Ἡρ., πρὶν ἐλαττωθῇ (ψυχρανθῇ) ἡ προθυμία των.

Σαθρότης (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ σαθροῦ, τὸ σεσηπὸς (εὔθραυστον, ἑτοιμόῤῥοπον κτλ.). » Νηῶν (Ὕελου, » Τείχους)—, « Εὐς., Ἀχμ., Ι. Διάκ. (ϗ μτφορ.) » Τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἐπιγνοὺς τὴν σαθρότητα, « Χρσ.

Σαθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ σαθρὸν (σάπιον, εὔθραυστον, ἑτοιμόῤῥοπον κτλ.).

Σάθρωμα (τὸ). τὸ σαθρὸν μέρος τινὸς πράγματος, τὸ ἐλάττωμα τοῦ σαθροῦ.

Σαθρῶς, ἐπίῤ. Μὲ σαθρὸν τρόπον, ἐπισφαλῶς κτλ.

Σάθων, ωνος (ὁ), Κωμ. ὁ ἔχων μεγάλην σάθην, (ἄλλ.) Πόσθων.

Σαινίδωρος (ὁ, ἡ). ὁ σαίνων (χαϊδεύων, κολακεύων) μὲ δῶρα.

†Σαινολόγος (ὁ, ἡ). ὁ σαίνων (θωπεύων) διὰ λόγων, κόλαξ.

Σαινουρὶς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ

Σαίνουρος (ὁ, ἡ). ὁ σαίνων (χαϊδεύων 'σὰν τὸν σκύλον) μὲ τὴν οὐρὰν, κολακεύων μὲ τὸ κούνημα τῆς οὐρᾶς.

Σαίνω [σείω], Μ. σανῶ (ἀόρ. Ἔσηνα καὶ Ἔσανα]. Κουνῶ ('σὰν τὸν σκύλον) τὴν οὐρὰν, δείχνω τὴν χαράν μου (χαϊδεύω) μὲ τὸ κούνημα τῆς οὐρᾶς· (ἐν γέν.) χαϊδεύω, κολακεύω, φιλοφρονοῦμαι· (ἐνίοτε ἀμτβτ. Π.) χαίρομαι. » Ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες . . σαίνωσιν, « Ὀδ. Κ. (ϗ δοτ.) » Οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' (ὁ κύων) ἔσηνε, ϗ οὔατα κάββαλεν ἄμφω, « αὐτ. » Κύων δ' ἐς μὲν ἰόντας σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε ϗ οὔασιν, « Ἡσ. » Θῆρες κνυζηθμῷ σαίνουσιν, « Ἀπλλν. (καὶ ἐπὶ ἰχθ.) » Χορὸς δ' ἰχθύων ἐπεῤῥόθει σαίνουσιν οὐραίοισι, « Σοφ. (καὶ ἐπὶ ἀνθρ. μτνμ.) » Σαίνουσα δάκνεις, καὶ κύων λαίθαργος εἶ,« Εὐρ. » Δόλιος ἀνὴρ, σαίνων ποτὶ πάντας,« Πίνδ.,=Προσσαίνων. » Ξείνων εὖ πρασσόντων, ἔσαναν ἀγγελίαν ποτὶ γλυκεῖαν ἐσλοί, « αὐτ., ἐχάρησαν. (ϗ ἐλλ. τῆς προθ.) » Οὔ με σαίνει θέσφατα, « Εὐρ. » Ἀληθῆ δὲ τὰ λεγόμενα, ϗ σαίνει τὴν ψυχὴν, « Ἀρστ. » Σαίνειν μόρον ἀψυχίᾳ,« Αἰσχλ., ζητεῖ ν' ἀποφύγῃ. 2) (μτφορ.) ταράττω, προξενῶ ἀνησυχίαν. » Παιδὸς με σαίνει φθόγγος, « Σοφ. (ϗ πθ.) » Μηδένα σαίνεσθαι ἐν ταῖς θλίψεσι, « Γρφ.

Σαίρω [συγγ. τῷ Σύρω], Μ. σαρῶ. Σαρόνω, σκουπίζω. » Σαίρειν δῶμα, « Εὐρ. » Πᾶσαν κόνιν σήραντες (ἄλλ. γρφ. σύραντες), « Σοφ. (καὶ πθ.) » Ῥαινόμενα καὶ σαιρόμενα, « Πλ. 2) (ἰδιαιτ.) σύρω τὰ χείλη καὶ δείχνω τοὺς ὀδόντας (φοβερίζων καθὼς ὁ σκύλος ἢ γελῶν βεβιασμένον [σαρδόνιον, προσποιημένον] γέλωτα, περιγελῶν μὲ θυμὸν ἢ χαμογελῶν). » Σαίρειν ὀδόντας,« Ὀππ., προφαίνειν (ϗ μτνμ) » Ἦν σεσήρῃ τὸ τρῶμα, « Ἀρετ. (συνήθ. ἐλλ. καὶ εἰς τὸν μσ. πρκ. τῆς μτχ. ἀντὶ ἐνς. Σεσηρὼς, υῖα, ός). » Καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς,« Θκρ., μειδιῶν. » Καί τι σεσαρὸς ϗ σεσαρὸν μ' ἐγέλαξεν, « αὐτ. » Σεσηρὼς ἐξαπατήσειν μ' οἴεται, « Ἀρσφ. » Πὰρ δ' Ἀχλὺς εἱστήκει ἐπισμυγερή,. . ἄπλητον σεσαρυῖα, « Ἡσ. » Ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας, « Πρκ. (ϗ μτνμ.) » Τὴν μορφὴν τοῦ ἕλκεος, ὅκως ἥκιστα σεσηρὸς ἔσται, « Ἱππκρ. (ϗ μτφορ.) » Ἐὰν γνήσιον ᾖ ϗ μὴ σεσηρὸς,« Μ. Ἀντ., προσποιημένον, ἐπιτετηδευμένον.

†Σακάδιον (τὸ), εἶδ. μουσικ. ὀργ. (ἀπὸ τοῦ περιφήμου Ἀργείου μελοποιοῦ Σακάδα).

Σάκανδρος (ὁ), Κωμ. [σάκκος, ἀνὴρ]. τὸ γυναικ. αἰδοῖον.

Σακελίζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ),= Σακκελίζω κτλ.

Σακέσπαλος (ὁ, ἡ), Π. [σάκος, πάλλω]. ὁ σείων (κουνῶν) τὴν ἀσπίδα, ἀνδρεῖος πολεμιστής.

Σακεσφόρος (ὁ, ἡ), Π. [σάκος ἢ σάκκος, φέρω], = Ἀσπιδοφόρος. 2) Κωμ.=Πωγωνοφόρος, (ἄλλ.) Σακκογενειοτρόφος.

Σακεύω, Μ. εύσω, = Σακκεύω.

Σακίζω, Μ. ίσω, = Σακκίζω.

Σάκιον (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Σάκκίον.

Σακίτας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Σηκίτης.

Σακκελίζω, Μ. ίσω, = Σακκίζω, σουρόνω,

Σακκέλισμα (τὸ). ὑγρὸν περασμένον ἀπὸ σακκὶ (σουρωμένον, στραγγισμένον).

Σακκελισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Σακκελίζω.

Σακκελιστήριον (τὸ). τὸ τρίχινον ὕφασμα διὰ τοῦ ὁπ. σακκελίζουν (σουρόνουν) τὰ ὑγρὰ, στραγγιστῆρι.

Σακκεύω, Μ. εύσω καὶ ;Σακκέω-ῶ, Μ. ήσω. Στραγγίζω (Καθαρίζω) ὑγρόν τι περνῶντάς το ἀπὸ τὸ σακκὶ, σουρόνω, διϋλίζω.

Σακκίας, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) περασμένος ἀπὸ τὸ σακκὶ, σουρωμένος, λαγαρισμένος.

Σακκίζω, Μ. ίσω, = Σακκεύω, σουρόνω, λαγαρίζω.

Σάκκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ὕφασμα σακκιοῦ, τρίχινος.

;Σακκιστὸς, ἡ, όν, ἴδε Σακτός(;).

Σάκκίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σάκκος, σακκοῦλι, σακκουλάκι· σακκοῦλα. » Τὰ σακκία τῶν χρημάτων παραλύσας, « Πλ. » Ἐκ τοσούτου πλούτου μηδὲν ἕτερον εὑρηκὼς ἢ χρυσίου κεντηνάρια τρία, μιλιαρήσια δὲ σακκία ἐννέα,« Βυζ., (καθὼς καὶ οἱ Τοῦρκοι λέγουσι τώρα) ἐννηὰ πουγγιά.

Σακκογενειοτρόφος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ τρέφων (ἔχων) μεγάλην γενειάδα, (κοιν.) ἕνα τορβᾶν γένεια.

Σακκοπήρα (ἡ). ταγάρι σάκκινον, δισάκκι.

Σακκοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων σάκκους (κόσκινα, στραγγιστήρια), (παρβλ.) σακχυφάντης.

Σάκκος καὶ (ὀρθότ.) Σάκος (ὁ), [σάττω ἢ Ἑβρ.]. (ἐν γέν.) χονδρὸν τρίχινον (συνήθ. ἀπὸ γιδότριχες) ὕφασμα ἢ φόρεμα, ῥάσον. » Παρυφὴν εἰς τὸν σάκκον ἐνέβαλε, « Πλ., (παρβλ. Σάγος). 2) (ἰδιαιτ.) σακκὶ, (Τουρκ.) τσουβάλι. » Ἴτω εἰς ἐμοῦ σάκους ἔχων καὶ κωρύκους, « Ἀρσφ. 3) στραγγιστῆρι ἀπὸ σάκκινον ὕφασμα, (Γαλλ.) chausse. 4) Κωμ. γενεάδα. » Σάκον πρὸς ταῖν γνάθοιν ἔχουσα,« Ἀρσφ.

Σακκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ σάκκον (σάκκινον, ῥάσινον φόρεμα).

Σακκοφορία (ἡ), τὸ νὰ φορῇ τις σάκκινα (ῥάσινα) φορέματα, [ἐκ τοῦ

Σακκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν σάκκον (σάκκινον φόρεμα), ῥασοφόρος.

†Σακκώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ σάκκου παρωνυμούμενος.

†Σακοδερμηστὴς, οῦ (ὁ). σκώληξ δερματοφάγος, ἢ

†Σακοδερμίτης, ου (ὁ), (ὄφις ἢ σκώληξ) ἔχων δέρμα χαλκοστικτον (ὅμοιον μὲ σάκος).

Σακὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Σηκός.

Σάκος (ὁ), = Σάκκος.

Σάκος [σάττω, σάγος], εος-ους (τὸ). ἀσπὶς πλεκτὴ ἐνδυμένη (καπλαδισμένη) μὲ δέρμα, (ἐν γέν.) ἀσπίς.

†Σακοφόρος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Σακεσφόρος.

†Σάκτας, α (ὁ), Βοιωτ. ὁ ἰατρὸς, (ἴσως κατὰ παραφθορ. τοῦ Ἀκεστής).

Σάκτας, ου (ὁ) καὶ

Σακτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Σάκκος, σακκὶ, ταγάρι, (παρβλ. Σάκτρα).

Σακτὸς [σάττω], ἡ, όν. Στοιβακτὸς, Πατωμένος· παραγεμισμένος ἢ δυνάμενος νὰ στοιβαχθῇ (νὰ πατωθῇ). » Τευβὶς σακτὴ,« Ἀθ. (» Ταὐτὸν εἰπεῖν κατὰ τοὺς βιωτίζοντας) παραγεμιστὴ,« Εὐς. » Κάλαμος—, « Πλδ., ὁ χρησιμεύων πρὸς γέμισμα τῶν σαγμαρίων κλπ. 2) περασμένος ἀπὸ τὸ σακκὶ, σουρωμένος. » Οἶνος—, « (Εὐπ. παρὰ) Πλδ., (ἀλλ' εἰς τὴν σημασ. ταύτην ἀναλογώτερον ἴσως ἤθελεν εἶναι τὸ Σακκιστός).

†Σάκτρα (ἡ), [σάττω]. ζεμπίλι ἢ κοφίνι (πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν ἐφοδίων τροφῶν, τῆς κουμπάνιας).

Σάκτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ σάττων (πατόνων, ἐπισωρεύων). » Ἅιδου—, « Αἰσχλ., ὁ γεμίζων τὸν ᾅδην μὲ νεκρούς.

Σάκχαρ, αρος καὶ

Σάκχαρι, εως (τὸ) καὶ

Σάκχαρις, εως (ἡ) καὶ

Σάκχαρον (τὸ), [Ἰνδ.]. ἡ αὐτοφυὴς ζάχαρι ἡ πηγνυμένη περὶ τοὺς κόμπους τοῦ Ἰνδικοῦ καλάμου (Μπαμπμποῦ), (Ἀραβ.) ταβασσίρ. » Τὸ γλυκυκάλαμον, ὃ ποιεῖ τὸ σάκχαρ (τὴν ζάχαριν), « Τζ.

Σακχυφάντης, ου (ὁ). ὁ ὑφαίνων σάκκους (σακκιά, στραγγιστήρια κτλ.) ἢ γυναικείους κεκρυφάλους.

Σάλα, ας (ἁ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Ζάλη, φουρτοῦνα, ταραχὴ (κυρ. καὶ μτνμ.).

;Σαλάβη (ἡ), = Σαλάμβη.

Σαλαγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κάμνω κρότον (ταραχὴν), ἠχῶ, βούζω. » Σαλαγεῦντος νότοιο, « Ὀππ. 2) (μτβτ.) σείω, ταράττω· (συνκδχ.) = Ὀπυίω. » Ὅστις σὴν ἄλοχον λεληθὼς ὑπὲρ λεχέων σαλαγεῖ,« Αχ., [ἐκ τοῦ

Σαλάγη (ἡ), [σαλάσσω]. ταραχὴ, κρότος, θόρυβος.

†Σαλάγω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σαλαγέω.

†Σαλαΐζω, Μ. ίσω, Π. [σάλα, σάλος] ταράττομαι, ἀδημονῶ· κλαίω (κτυπιοῦμαι) ἀπὸ τὸ κακόν μου, (ὅθεν

†Σαλαϊσμὸς (ὁ). ἀδημονία, θρῆνος, κοπετός.

Σαλάκων [σαλάσσω], ωνος (ὁ). (κατὰ λέξ.) ὁ κινῶν ἑαυτὸν (κουνούμενος) ἐν τῷ περιπατεῖν, περιπατῶν μὲ ὕφος (μὲ τσακκίσματα), (κατ' ἔκτ.) κάμνων μάταια καὶ ὑπὲρ τὴν δύναμιν του ἔξοδα, ἀλαζὼν, κενόδοξος, (κοιν.) ξυππασμένος, ψωροπερήφανος. (Γαλλ.) fat. » Σαλάκωνες δὲ καὶ σόλοικοι (οἱ πλούσιοι), διὰ τὸ πάντας εἰωθέναι διατρίβειν περὶ τὸ ἐρώμενον ϗ θαυμαζόμενον ὑπ' αὐτῶν, « Ἀρστ., ξυππασμένοι, κάμνοντες ἐπίδειξιν (ὁμιλοῦντες πάντοτε περὶ) τοῦ πλούτου των. » Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ μικροπρεπὴς καὶ ὁ σαλάκων· ὁ μὲν γὰρ (ὁ σαλάκων δηλ.) ὑπερβάλλει τὸ πρέπον, ὁ δ' ἐλλείπει τοῦ πρέποντος, « αὐτ.

Σαλακωνεία (ἡ). ἀνάρμοστος πολυτέλεια ἢ μεγαλοπρέπεια, ἀλαζονεία, (κοιν.) ψωροπερηφάνεια ἢ ἀηδὴς περιαυτολογία, (Γαλλ.) fatuité· (κατὰ τὸν Δράκ.) βλακεία, (ἐνίοτε) θρύψις, κερατσιτσηὰ, τσακκίσματα. » Οἶσθα γάρ μου τὰς συνήθεις ἀσθενείας, ἃς, οἱ μὴ φιλοῦντές με, τρυφὰς ϗ σαλακωνίας καλεῖν εἰώθασιν,« Ἀλκίφρ., [ἐκ τοῦ

Σαλακωνεύω, Μ. εύσω. Φέρομαι (Πράττω) ὡς σαλάκων, κάμνω μάταια ϗ ὑπὲρ τὴν δύναμίν μου ἔξοδα, περιπατῶ μὲ ὕφος (μὲ τσακκίσματα), (παρβλ. Σαυλοπρωκτιάω)· (ἐν γέν.) ἀλαζονεύομαι, (κοιν.) μεγαλοπιάνομαι.

Σαλακωνία (ἡ), = Σαλακωνεία.

Σαλακωνίζω, Μ. ίσω, = Σαλακωνεύω, (ὅθ.

;Σαλακώνισμα (τὸ). κίνημα σαλάκωνος, ἀλαζόνευμα.

Σαλαμάνδρα (ἡ), εἶδος σαύρας (γουστερίτσας) μὲ μελανοξανθόστικτον δέρμα χωρὶς λεπίδας.

Σαλαμάνδρειος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς σαλαμάνδρας. » Δάκος—, « Νίκ., τὸ δάγκαμά της.

Σαλάμβη (ἡ), [σέλας, ἐμβαίνω]. τρύπα εἰς τὴν στέγην (ἵνα ἐμβαίνῃ φῶς ἢ ἐβγαίνῃ ὁ καπνός), φεγγίτης ἢ καπνοδόχη, (παρβλ. Ὀπή).

Σάλαξ [σαλάσσω], ακος (ὁ). κόσκινον πρὸς χρῆσιν τῶν μεταλλουργῶν.

Σάλασσα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Θάλασσα.

Σαλάσσω(ττω), Μ. άξω, Π. [σάλος]. σείω, κινῶ, ταράττω, (παρβλ.) Σαλεύω. 2)=Σάττω, φορτόνω, γεμίζω. » Σεσαλαγμένον οἴνῳ, « Ἐπγρ. (τὸ ὁποῖον ὁ Κορ. ἀνάγει εἰς τὴν 1 σημασ., διορθόνων τὸν Ἡσύχ., καὶ ἑρμηνεύων αὐτὸ διὰ τοῦ) σεσαλευμένον, (ἀλλ' ὑπάρχει ἄλλο παράδειγμα πληρέστερον, εἰς τὴν Ἀνθολογίαν, ἀντιβαῖνον εἰς τὴν εἰκασίαν τοῦ σοφοῦ) » Γαστέρα σεσάλακτο γέρων Βάκχῳ, « Ἐπγρ.

†Σαλάχιον (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Σελάχιον.

;Σαλέη (ἡ), Π. ἀντὶ

Σαλεία (ἡ). τὸ σαλεύειν, ταραχὴ, ἀνησυχία. 2) (μτγν.) μωρία, εὐήθεια, ἀνοησία.

Σάλευμα (τὸ). κίνημα τοῦ σαλεύοντος (σαλευομένου), κούνημα περιπάτημα πηδηκτὸν (χαμαρωτόν). » Ἵππου—, « Δ. Χρσ.

Σαλευμὸς (ὁ) καὶ

Σάλευσις, εως (ἡ), τὸ σαλεύειν ἢ σαλεύεσθαι, σάλευμα.

Σαλευτὸς, ἡ, όν. Ὁ σαλευόμενος (κλονούμενος), ἢ δυνάμενος σαλευθῆναι, κουνηστός. » Πάντα δ' ὑπ' ἀκρήτου γυῖα σαλευτὰ φορεῖς, « Ἐπγρ.

Σαλεύω [σάλος], Μ. εύσω. Σείω, κουνῶ. » Θεσσαλὸν ἵππον ἔχεις, ἀλλὰ σαλεῦσαι οὐ δύνατ' αὐτὸν ὅλης φάρμακα Θεσσαλίης, « Ἐπγρ. » Ὥσπερ πρὸς ἴξῳ τῇ κύλικι λελημμένος πτέρυγα σαλεύει (κατὰ διόρθ. ἀντὶ πτέρυγας ἀλύει), Εὐρ. (καὶ πθ.) » Χθὼν σεσάλευται, « Αἰσχλ. ‖. (συνήθ. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) κουνοῦμαι (κυρ. 'σὰν τὸ πλοῖον ὅταν τὸ παρακυλοῦν τὰ κύματα), (ὅθεν ναυτ.) εἶμαι ἀραγμένος εἰς τὰ ἀνοικτὰ, στέκω εἰς τὸ σίδερον· (ϗ μτφορ. κυμαίνομαι (ταλαντεύομαι) μεταξὺ ἐλπίδος καὶ φόβου, ἀνησυχῶ· (μὲ δοτ. προθετ.) ἔχω τὰς ἐλπίδας μου (ἐπιστηρίζομαι) εἰς, ἐξαρτῶμαι ἀπό· (ἐνίοτε) περιπατῶ κουνηστὸς (χαμαρωτὸς, [κοιν.] 'σὰν τὴν νύμφην), ἀργοπατῶ, μόλις σαλεύω, (Γαλλ.) se dandiner. » Ὁμοίως γὰρ σαλεύουσιν (οἱ ἐκπεπτωκότες τοὺς μηροὺς) ἐν τῇ ὁδοιπορίῃ ἔνθα καὶ ἔνθα,« Ἱππκρ. » Πορφυρίδα ἐνδὺς καὶ στρεπτὸν περιθέμενος, σχολῇ σαλεύων ὑπήκουόν σοι, Ξεν., (παρβλ. Σαλακωνεύω). » Οἱ ἐν πλοίοις, σαλεύοντες ἰσχυρῶς, ὅμως σώζουσι τὴν τάξιν, « αὐτ. » Οἱ θαλαττεύοντες, ὅταν ἐπὶ δύω ἀγκυρῶν σαλεύωσι, τοῦ κλύδωνος καταφρονοῦσι, « Βασ. » Ἡ ναῦς ἐσάλευεν ἐπὶ μετεώρου (λιμὴν γὰρ ὁ τόπος οὐκ ἦν) καὶ ἀγκύρας μιᾶς,« Συν. » Ἔδοξε γὰρ ἐν θαλάσσῃ πολὺν ἐχούσῃ καὶ τραχὺν κλύδωνα τὰς πόλεις ὥσπερ ναῦς διαφέρεσθαι καὶ σαλεύειν, « Ἡρ. (ὅθεν μτφορ.) » Πόλις ἄγαν σαλεύει, κἀνακουφίσαι κάρα βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε φοινίου σάλου,« Σοφ. » Ἀρχὴ σαλεύουσα καὶ παρὰ μηδενί πω βεβαίως ἱδρυμένη, « Ἡρωδ. » Πολλὰ καθ' ἑαυτὸν σαλεύσας, ἀνεῤῥίψεν ἐκ τῶν παρόντων τὸν κύβον, « Σδ. » Σαλεύων ὑπὲρ ἑαυτοῦ, « αὐτ., ἀγωνιῶν, φοβούμενος. » Ἐν αὐτῷ τὸ εἶναί τε καὶ τὸ τεθνάναι σαλεύων, « Ἡλ. » Ἐπὶ φίλοις σαλεύοντα, « Γνμ. » Ἐφ' ᾧ πᾶσα Ῥωμαίων ἐσάλευεν ἀρχὴ, « Ἡρωδ. » Γραῦν ἐπὶ ἑνὶ γομφίῳ σαλεύουσαν, « Ἀλκιφρ.

Σάλος (ὁ), [ἅλς ἢ ἅλλομαι]. ἡ κίνησις (ὁ κυματισμὸς) τῆς θαλάσσης, τὸ κούνημα (τὸ παρακύλημα) τοῦ πλοίου, τὸ (Τουρκ.) σαλυντὺ, (Γαλλ.) roulis· (συνκδχ.) ἡ κυματίζουσα τοιουτοτρόπως θάλασσα, (κοιν.) φασκοθάλασσα, (Γαλλ.) houlle· (μτφορ.) ἀγωνία ψυχικὴ, ἀνησυχία, (παρβλ.) Ζάλη. » Ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεσθαι ναυτιῶντα, καὶ καρηβαρεῖν ὑπὸ τοῦ σάλου, « Αν. » Κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ, πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος, « Εὐρ. (καὶ μτφορ.) » Ἐπισαμενος ἐν πολλῷ σάλῳ καὶ κινδύνῳ τὴν πόλιν γενομένην, « Ασ. 2) μέρος ὅπου δύναται πλοῖον νὰ ἀράξῃ εἰς τὰ ἀνοικτὰ (νὰ σταθῇ εἰς τὸ σίδηρον), (Ἰταλ.) spiaggia, (παρβλ.) Ἀγκυροβόλιον. » Καθώρμισαν πρός τι πολισμάτιον ἀλίμενον μὲν, σάλους δὲ ἔχον καὶ προβολὰς περικλειούσας ἐκ τῆς γῆς εὐφυεῖς,« Πλβ. » Σάλος ἐπ' ἀγκύρας ὑπόκειται τοῖς ναυτιλλομένοις, « Διοδ.

Σάλος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Σάλος, (τρπ.) ταραχὴ τῆς ψυχῆς, ἀνησυχία. » Ἐν σάλεσιν πολλοῖς ἥμενος, « Ἀλκμ.

†Σαλὸς, ἡ, όν, (Βυζ.). Μωρὸς, ἀνόητος, κουτὸς, (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἠπειροῦσαν).

†Σαλότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ σαλοῦ, μωρία, εὐήθεια, ἀνοησία.

Σαλόω-ῶ, Μ. ώσω, Γλσ. ἀντὶ Σαλεύω, (πθ.) κουνοῦμαι· (μτφορ.) ἀνησυχῶ, ταράττομαι.

Σάλπη (ἡ) ϗ Π. Σάλπης (ὁ), [ἅλλομαι], εἶδος ἰχθ. μὲ ξανθὰς γραμμὰς, (κοιν.) σάλπα καὶ σάρπα.

Σαλπίγγιον (τὸ). μικρὰ σάλπιγξ.

Σαλπιγγοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σάλπιγγος.

Σαλπιγγολογχυπηνάδης, ου (ὁ), Κωμ. ἔχων σάλπιγγα, λόγχην καὶ ὑπήνην (γενειάδα), σαλπιγκτὴς ἢ λογχοφόρος μὲ γένεια, (παρβλ. Σαρκασμοπιτυοκάμπτης).

†Σαλπιγγωτός, ή, όν. Καμωμένος εἰς εἶδος σάλπιγγος. » Λυχνία —,« Ἐπγρφ.
Σαλπιγκτής, οῦ (ὁ). ὁ λαλῶν τὴν σάλπιγγα, (Ἰταλ.) τρομπεττιέρης.
Σάλπιγξ [συγγ. τῷ Ἅλλομαι, ἴδε Σάλπη], ιγγος (ἡ). τὸ σωληνοειδὲς ὄργανον μὲ τὸ ὁποῖον σαλπίζουν (κυρ. πρὸς μάχην). (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) τρομπέττα. » Πολλὰ εἴδη σαλπίγγων.. πρῶτος δὲ Ἀρχώνδας, συμμαχῶν τοῖς Ἡρακλείδαις, ἤγαγεν εἰς Ἕλληνας τὴν Τυρσηνικὴν σάλπιγγα, « Σχλ. Σοφ. » Ἡ δὲ Ἑλληνικὴ ἡ Τυῤῥηνικὴ σάλπιγξ, μακρὰ τὸ σχῆμα, « Σχλ. Ὁμ. » Σάλπιγξ ἡ ἱερὰ σύγκειται ἐξ ὀστέου ἢ χαλκοῦ.. Στρογγύλη δὲ σάλπιγξ, οὐχ ἱερὸν ὄργανον, ἀλλὰ πολεμικόν, « Ἀρτμδρ. » Ὁ ἐλέφας φωνεῖ ὅμοιον σάλπιγγι τετραχυσμένη, « Ἀρστ. 2) (συνκδχ.) ἀντὶ Σάλπισμα, φωνὴ σάλπιγγος. » Οἷον τὸ φάναι τὴν σάλπιγγα εἶναι μέλος ἄλυρον, « Ἀρστ. » Ὥςε ἑξακισχιλίους ὑπὸ τὴν σάλπιγγα ἐκείνην τῶν βαρβάρων κατακοπῆναι, « Δ. Ἀλ. 3) (μτφ.) εἶδος κόχλου (τὸ ὄστρακον τοῦ ὁποίου ἐχρησίμευεν ὡς σάλπιγξ), (παρβλ. Κῆρυξ καὶ Στρόμβος). 4) εἶδος πτηνοῦ σαλπιγγοφώνου, (ἄλλ.) Σαλπιγκτής. 5) εἶδος κομήτου, (ἄλλ.) Λογχίας. 6) ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς παρ' Ἀργείοις (ὡς εὑρετοῦ τῆς σάλπιγγος).
Σαλπίζω, Μ. ίγξω (καὶ μτγν.) ίσω. Λαλῶ τὴν σάλπιγγα· σημαίνω (ἀναγγέλλω) διὰ τῆς σάλπιγγος, ἠχῶ (βουίζω) ὡς ἂν σάλπιγξ, ἀντηχῶ. » Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός, « Ἰλ. Φ. » Ὁ Μεγαρεὺς Ἡρόδωρος ὁπότε σαλπίζει, χαλεπὸν ἦν αὐτῷ πλησιάζειν, « Πλδ. (καὶ αἰτ.) » Ἀλέκτωρ ἡμέραν ἐσάλπισε, « Ακ. (ἢ μτφορ.) » Ὅταν οὖν ποιῇς ἐλεημοσύνην, μὴ σαλπίσῃς ἔμπροσθέν σου, « Εὐαγγ. (ἔθ. πθ.) » Οὐδὲν γὰρ εὐποιίας σαλπιζομένης ὄφελος, « Βασ.
Σαλπικτής, οῦ (ὁ), μτγν. ἀντὶ Σαλπιγκτής.
;Σάλπιξ, Π. (μτγν.) ἀντὶ Σάλπιγξ.
Σάλπισμα (τὸ) τὸ διὰ τῆς σάλπιγγος φώναγμα ἢ τὸ δι' αὐτῆς διδόμενον σημεῖον (σύνθημα).
Σαλπιστής, οῦ (ὁ), μτγν. ἀντὶ Σαλπιγκτής.
Σαλπιστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ σαλπίζειν, σαλπιστοῦ ἴδιος.
†Σαλύγη (ἡ), Γλσ. ἡ ταραχώδης ἢ συνεχὴς κίνησις (κυρ. σώματος περιστρεφομένου, π. χ. ῥοδάνης, ἀτράκτου κτλ.), (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Σαλάγη).
Σᾶμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Σῆμα.
Σαμαίνω, Δ. ἀντὶ Σημαίνω.
Σαμάκιον (τὸ). γυναικεῖόν τι στολίδιον, (παρβλ.) Καλαμίς (ὁ), (κυρ. τὸ ὑποκορ. τοῦ
Σάμαξ, ακος (ὁ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Κάμαξ, κάλαμος (ἰδίως ὁ τοξικός). 2) (συνκδχ.) πλέγμα καλάμινον ἢ ψάθινον, φορμός.
;Σαμόρδακος (ὁ), [;], γόης, ἀγύρτης, γελωτοποιός, (Χρσ. καὶ Αὐγουστῖν.).
Σαμβαλίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Σαμβαλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ
Σάμβαλον (τὸ), Αἰσχλ. Π. ἀντὶ Σάνδαλον.
Σαμβύκη (ἡ), εἶδος μουσικοῦ ἐγχόρδου ὀργάνου εἰς σχῆμα τριγώνου (ὅμοιον μὲ τὸ Τουρκ. σαντοῦρι ἢ τὴν ἅρπαν). 2) εἶδ. μεγάλης πολιορκητ. μηχανῆς.
Σαμβύκης, ου (ὁ), = Σαμβυκιστής.
Σαμβυκίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὴν σαμβύκην.
Σαμβυκιστής, οῦ (ὁ). ὁ παίζων ἢ
Σαμβυκίστρια (ἡ), ἡ παίζουσα τὴν σαμβύκην.
Σάμβυξ, υκος (ἡ), = Σαμβύκη.
†Σάμειον (τὸ), Λακων. ἀντὶ Σημεῖον, παράσημον.
Σάμερον, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Σήμερον.
Σάμος (ἡ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Ἄμμος ἢ Ψάμμος, (ἔθ.) ὄχθος ἀμμώδης, (Γαλλ.) dune· (ἐν γέν.) Ὕψωμα.
†Σαμπῖ (τὸ), ἄκλ. τὸ ἀριθμητικὸν σημεῖον ϡ (δηλ. σὰν C καὶ πὶ Π) τὸ ὁπ. παριστησι τὸν ἀριθμὸν 900.
Σαμφόρας, ου (ὁ). (ἵππος) ὁ φέρων ἐγκεκαυμένον ἢ ἐγκεκομμένον ἐπὶ τοῦ μηροῦ του (σημαδευμένος μὲ) τὸ Σὰν (C ἢ Σ.
†Σαμψουχον (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Σάμψυχον.
Σαμψυχίζω, Μ. ίσω. Μυρίζω ὡς ἂν (ὁμοιάζω κατὰ τὴν ὀσμὴν τὸ) σάμψυχον.
Σαμψύχινος, η, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἢ κατεσκευασμένος ἀπὸ
Σάμψυχον (τό), καὶ Σάμψυχος (ἡ), [ξεν.], εἶδος εὐώδους φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἀμάρακον, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ατν.) ματζουράνα.
Σὰν (τὸ), ἄκλ. Δ. ἀντὶ Σῖγμα. » Πρὶν μὲν εἶρπε σχοινοτένειά τ' ἀοιδὰ καὶ τὸ σὰν κίβδηλον ἀπὸ στομάτων, « Πινδ.
Σανδαλιοθήκη (ἡ), = Σανδαλοθήκη.
Σανδάλιον (τὸ), ὑποκορ. (εὐχρηστότ.) τοῦ Σάνδαλον. 2 εἶδος ἰχθ. (ἄλλ.) Βούγλωσσον. » Σανδάλιά τε τῶν λεπτοσχιδῶν, ἐφ' οἷς τὰ χρυσᾶ ταῦτ' ἔπεστιν ἄνθεμα, « Πλδ. » Ὑπόδησε τὰ σανδάλιά σου, « Γρφ. 3) (Βζ.) φελοῦκα καραβιοῦ (τὴν ὁποίαν καὶ οἱ Τοῦρκοι ὀνομάζουσι) σαντάλ. » Καὶ ὁ εἷς.. τὐρέθη βαλὼν ἑαυτὸν εἰς καράβιν λεγόμενον σανδάλιν ἐπὶ ὕψους, « Χρν. Ἀλεξανδρ.
Σανδαλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Σάνδαλον.
Σανδαλοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σανδάλου.
Σανδαλοθήκη (ἡ). θήκη ἢ ἀρμάρι διὰ τὰ σανδάλια.
Σάνδαλον (τὸ), [σανίς], εἶδος γυναικείου (καὶ ἐνίοτε ἀνδρῴου) (συρτοῦ) ὑποδήματος, παποῦτσι ἢ τσαρούχι. » Μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης, « Θκρ. » Τραγῳδῷ θάτερον (πόδα) σανδάλῳ ὑποδεδεμένῳ, « Ακ., ἴδε καὶ Σανδάλιον.
2) (διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) τὸ ὀψάριον Βούγλωσσον, (κοιν.) Γλῶσσα. » Σάνδαλα δ' οὐ παρέθηκεν ἀειγενῆ ἀθανατάων, βούγλωσσον, ὃς ἔναιεν ἐν ἅλμῃ μορμυρούσῃ, « (Μάτρ. παρ') Ἀθ. 3) (διὰ δὲ τὸν τρόπον τοῦ δεσίματος τῶν λωρίων) εἶδος ἰατρικοῦ ἐπιδέσμου, (ἄλλ.) βρόχος βουκολικός. 4) ἴχνάρι, πέλμα ποδὸς ἢ ὑποδήματος, (ὅθεν ἡ νῆσος Σαρδώ, ὀνομασθεῖσα διὰ τὸ σχῆμά της, Ἰχνοῦσα, πρωτωνομάσθη καὶ Σανδαλιῶτις).
†Σανδαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑποδένω μὲ σάνδαλα (τσαρούχια).
Σανδαράκη (ἡ), [εἰς τὸ Σανσκρ. τ. ἰδίωμα σινδουρά ἢ σγιανδουρὰ ὀνομάζεται τὸ Κιννάβαρι], εἶδ. ἐρυθροῦ μεταλλικοῦ (κινναβάρεως), κόκκινον ἀρσενικον, (ἐχρησίμευε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ὡς) ἰατρικὸν διὰ τὰ ἄλογα. 2) εἶδ. κόμμεως τὸ ὁπ. συνάζουν (πρὸς τροφὴν) αἱ μέλισσαι, (παρβλ.) Ἐριθάκη ἢ Κήρινθος.
Σανδαρακίζω, Μ. ίσω. Ἔχω τὸ χρῶμα τῆς σανδαράκης.
Σανδαράκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἢ Ἀλειμμένος μὲ σανδαράκην, κόκκινος ἀνοικτός.
Σανδαρακουργεῖον (τὸ). μεταλλουργεῖον τῆς σανδαράκης.
Σανδαράχη, Σανδαραχίζω κτλ., = Σανδαράκη κτλ.
Σανδαραχώδης, εος (ὁ, ἡ). σανδαράχῃ ὅμοιος τὸ εἶδος.
;Σάνδιξ καὶ
Σάνδυξ, υκος (ἡ), εἶδ. μεταλλικοῦ (μίλτου ἢ κάλχης) καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζόμενον κόκκινον (σαρκόχρουν) χρῶμα (»ὅμοιον κάλχῃ,« κατὰ τὸν Στρβ.) » Καιόμενον δὲ τὸ καθαρὸν ψιμμύθιον εἰς τὸ καλούμενον Συρικὸν μεταβάλλεται, ὅπερ οἱ ἰατροὶ σάνδυκα ὀνομάζουσιν, « Ἀέτ., (παρβλ. Σανδαράκη).
2) εἶδ. θάμνου ὁ ὁπ. ἐχρησίμευεν εἰς βαφὴν τοιούτου χρώματος· (πλθ.) τὰ ἀπ' αὐτοῦ βαπτόμενα (κυρ. εἰς τὴν Λυδ.) λινὰ γυναικεῖα φορέματα, ἴδε Ι. Λυδοῦ τὸ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν, Γ', 62.
3) (κατὰ τὸν Ἡσύχ.) [illegible], (Τουρκ.) σαντὶκ!!
Σανίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σανίς, σανιδάκι.
Σανιδοτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ τὸ σανίδι.
Σανιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Στρώνω (Πατώνω, Σκεπάζω) μὲ σανίδια, σανιδώνω.
Σανιδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ σανίδα. » Τὴν ἕξιν ῥαδιναί, σανιδώδεις, « Ἀετ.
Σανίδωμα (τὸ). σανιδωτὸν κατασκεύασμα, πάτωμα (οἰκίας), κατάστρωμα (πλοίου) κτλ.
Σανιδωτός, ή, όν. Στρωμένος (Πατωμένος) μὲ σανίδια.
Σανίς, ίδος (ἡ). ξύλον πλατὺ στενὸν καὶ μακρύ, πλάκα ἀπὸ ξύλον, σανίδι, σανίδα. 2) (συνκδχ.) πᾶν ὅτι εἶνε κατεσκευασμένον ἀπὸ σανίδια, (π. χ.) σχεδίας, πάτωμα, κατάστρωμα, = Σανίδωμα· (ἰδιαιτ. Π. καὶ εἰς τὸ πληθ.) τὰ θυρόφυλλα. » Οὐδὲ πύλῃσιν εὗρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα, ἀλλ' ἀναπεπταμένας, « Ἰλ. Μ. (καὶ μὲ διάφορα ἐπίθ.) » Κληΐδες (» Δικλίδες » Κολληταὶ) σανίδες, « Ὑμ. 2) (εἰς τὰς Ἀθ.) σανίδι ἀλειμμένον μὲ γύψο ἢ μάλθην ὅπου ἐγράφοντο αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις καὶ ὅ, τι ἄλλο ἦτο νὰ δημοσιευθῇ (παρβλ. Λεύκωμα, Πινάκιον καὶ Πρόγραμμα), (ἐν γέν.) = Πίναξ· σημειωματάριον, (Γαλλ.) tablettes. » Θρῄσσαις ἐν σανίσιν, τὰς Ὀρφεία κατέγραψε γῆρυς, « Εὐρ. 3) (ἐν γέν.) δηλωτήριον, Σήμαντρον. » Αἱ γραπταὶ σα ἴδες ἐκεῖναι ἢ τὰ ῥάκη τὰ

ὑποπόρφυρα, ἃ δὴ πολλὰ τοῖς τῶν εὐδαιμόνων οἴκοις θαμὰ ἐπέβαλλε τὴν εἰς βασιλέα εὔνοιαν προϊσχόμενος, ἢ ταύτῃ ἅπαντα ἐσφετερίζετο, « Ἀγαθ. 4) ξύλον (σανίδι) εἰς τὸ ὁπ. ἔδεναν ἢ ἐκάρφοναν τοὺς κακούργους. » Ζῶντα πρὸς σανίδα διεπασσάλευσαν, « Ἡρ.
†Σάννας [σαίνω], α (ὁ). χάχας, εὐήθης, (Ατ.) sanna.
†Σαννίον (τὸ), [σαίνω]. οὐρά· (μτνμ.) τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Σαυνίον).
†Σαννιόπληκτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σαυνιόπληκτος.
†Σαννίων, ωνος (ὁ). μῖμος, βωμολόχος, ὑποκρ. τῆς (παλιάτσος) τοῦ θεάτρου.
Σαντάλινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ
Σάνταλον (τὸ). τὸ εὐῶδες ξύλον δένδρου τινὸς τῆς Ἰνδίας.
Σαντόνιον (τὸ), εἶδ. ἀψινθίου, λεβθόχορτον, (Γαλλ.) santoline.
†Σανυρίζω, Μ. ίσω. Χαϊδεύω, κολακεύω, [ἐκ τοῦ
†Σανυρός (ὁ), [σαίνω]. κόλαξ· βωμολόχος.
Σάξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σάττω, φόρτωμα, πάτωμα (εἰς σακκί), παραγέμισμα.
Σαοῖ (καὶ ὄχι Σάοι), Π. ἀντὶ Σῶζοι, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἑνς. τῆς εὐκτ. τοῦ (ἀχρ.) Σαόω.
Σαόπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὴν πόλιν ἢ τὰς πόλεις.
(Σάος), ου (ὁ), ἄχρ. ἀντὶ Σῶος, (ὅθ. εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ συγκρ. Σαώτερος).
;Σαοσίμβροτος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σωσίμβροτος.
Σώου, Π. ἀντὶ Σῶζου, μσ. (ἀντὶ ἐνεργ.) ἑνς. τῆς προς. τοῦ (ἀχρ.) Σαόω.
Σαοφρονέω, Σαοφροσύνη, Σαόφρων, Π. ἀντὶ Σωφρονέω κτλ.
Σαόω-ῶ [σάος], Μ. ώσω, Π., = Σώω, σώζω. » Ῥεῖα θεός κ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαῶσαι, « Ὀδ. Γ. » Ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ, « Ὀδ. Ν. (καὶ μσ.) » Τήνδε σάω πόλιν, « Ἐπγρ. » Φοῖβος ἔφυσε βροτοῖς Ἀσκληπιὸν ἠδὲ Πλάτωνα, τὸν μὲν ἵνα ψυχήν, τὸν δ' ἵνα σῶμα σάοι (γρφ. σαοῖ), « αὐτ.
Σαπείην, πθ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Σήπω.
;Σαπείριον (τὸ), Ζ. Σαπύριον.
Σαπείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Σήπω.
Σαπέρδης [σήπω], ου (ὁ), εἶδος παστοῦ ἰχθύος (κορακίνου), ἀρίγγα (;) ἢ θρίσσα τῆς μαύρης θαλάσσης. » Σαπέρδας πέντε καὶ πέρκας τέτταρας, ὁπότε κατεπλεύσαμεν ἐκ Βοσπόρου, ἐκόμισά σοι, « Ακ.
Σαπέρδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σαπέρδη ἢ τοῦ
Σαπερδίς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἰχθύος (ἀθερίνα) τῆς μαύρης θαλάσσης, (κυρ. ὑποκορ. τοῦ Σαπέρδης).
Σαπῇς, Π. ἀντὶ Σαπῇ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Σήπω.
;Σαπήρινος, η, ον, Ζ. Σαπύρινος, [ἐκ τοῦ
;Σαπήριον (τὸ), Ζ. Σαπύριον.
Σαπρία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ σαπροῦ, σῆψις, σαπρότης.
Σαπρίας, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) ὁ παλαιός.
Σαπριάω-ῶ, Μ. άσω. Σαπρίαν ὠδίνω, εἶμαι σεσηπώς.
Σαπρίζω, Μ. ίσω. Μυρίζω σαπρίαν (μοῦχλαν)· (πθ.) χαλνῶ, μουχλιάζω, σαπίζω.
†Σαπριόω-ῶ, Μ. ώσω, Γρφ. ἀντὶ Σήπω, κάμνω τι νὰ βρωμίσῃ (νὰ σαπήσῃ). » Μυῖαι θανατῶσαι σαπριοῦσι σκευασίαν ἐλαίου « Γρφ. (ἀλλὰ τοῦτο ἐνδέχεται νὰ ἦνε καὶ μέλλ. β'. τοῦ Σαπρίζω).
Σαπρόγηρος (ὁ, ἡ). σαπρὸς γέρων, παληόγερως.
Σαπρόκνημος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. αἱ κνῆμαι σαπίζουν ἀπὸ τὰς πληγάς, σαπρὸς τὰς κνήμας.
†Σαπρολογία (ἡ), νλγ. ἀντὶ Αἰσχρολογία.
Σαπρόπλουτος (ὁ, ἡ), Κωμ. ἀντὶ Παλαιόπλουτος, ἡ γέρων (σαπρόγηρος) πλούσιος.
Σαπρός [σήπω], ά, όν. Σάπιος· βρώμιος· μουχλιασμένος· ταγκιασμένος· (ἐν γέν.) χαλασμένος ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν, παλαιός, πολυκαιρινός, (ἐπμ.) ἀχρεῖος· (μτνμ.) αἰσχρός· (ὅθ.) ἄσχημος. » Σαπρὰν γυναῖκα δ' ὁ τρόπος εὔμορφον ποιεῖ, « Φιλήμ., (ἴδε Σαπρόφιλος). » Ἰχθύες σαπροί, « Ἀθ. » Σαπρὸς τάριχος, « αὐτ. » Φορμὸν ἔχειν ἀντὶ τάπητος σαπρόν, « Ἀρστφ. » Τὸν ἱμάντα διέῤῥηξ'· Εἰκότως, ὦ φλήναφε, σαπρὸς γὰρ ἦν, « (Μένανδρ. παρὰ) Θεοδωρήτῳ » Διαπύου τοῦ πλεύμονος καὶ σαπροῦ γενομένου, « Ἱπποκρ. (καὶ μτνμ.) » Λόγος σαπρός, « Γρφ., αἰσχρολογία. (ἐπὶ καλοῦ) » Οἶνος —, « Ἀθ., ὁ (ἄλλ.) σαπρίας. » Εἰρήνης σαπρᾶς, « Ἀρστφ., παλαιᾶς.
Σαπροσκελής, έος (ὁ, ἡ). σαπρὸς τὰ σκέλη, Σαπρόκνημος.
Σαπρόστομος (ὁ, ἡ). βρωμόστομος.
Σαπρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σαπροῦ, σῆψις, σαπίλα, μοῦχλα, ταγκάδα κτλ.
Σαπρόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ σαπρὰ (τὰ ἄσχημα) ἀντικείμενα.
†Σαπρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σαπριόω ἢ
Σαπρύνω, Μ. υνῶ. Προξενῶ σῆψιν (σαπρίαν), χαλνῶ, σαπίζω κτλ.
†Σαπρώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ τῆς λέξεως σαπρὸς παρωνυμούμενος, (π. χ. Σαπρίκιος).
Σαπρῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σαπρὸν (βρωμερόν), σιχαμερά.
;Σαπύρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ δέρμα σαπυρίου, σαμουρένιος, [ἐκ τοῦ
;Σαπύριον (τὸ), (οὕτω συμπεραίνω ἀπό τε τῆς κοινῆς προφορᾶς καὶ τῆς γρφ. Σαπύριον ὅτι πρέπει νὰ γραφῇ τὸ Σαπείριον ἢ Σαπήριον), εἶδ. τετραπόδου (βύδρας), (ὅθ. τὸ κοιν.) σαμούριον, (παρβλ. Σαθέριον καὶ Σίμωρ).
Σαπφείρινος, η ἢ ος, ον. Κατεσκευασμένος ἐκ σαπφείρου λίθου, ζαφειρένιος. » Λίθος —, « Φλσρτ., = Σαπφειρος.
Σαπφειρίτης, ου (ὁ) καὶ Σαπφειρῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τοῦ σαπφείρου. » Λίθος —, « Σχλ. Ἀπλλν., = Σαπφειρος.
Σάπφειρος (ἡ καὶ [μτγν.] ὁ), [Ἑβρ.], εἶδ. πολυτ. (κυανοῦ καὶ χρυσίζοντος) λίθου, (ἐπμ. ἄλλου παρὰ τὸ κοιν.) ζαφεῖρι, (κατά τινας) τὸ Λαζιδιέρτ-τασσὶ ἢ (πιθανώτ.) τὸ Γιλδὶς τασσί. » Ἡ σάπφειρος ἐστὶν ὥσπερ χρυσόπαστος, « Θφρ. » Ἣν καλοῦσι σάπφειρον, μέλαινα, οὐκ ἄγαν πόῤῥω τοῦ κυάνου τοῦ ἄῤῥενος, « αὐτ.
Σαπφῷος, α, ον, = Σαπφικός.
Σαπφικός, ή, όν. Ὁ τῆς Σαπφοῦς (τῆς περιφήμου ποιητρίας).
Σάπφυρος (ὁ), = Σάπφειρος.
Σάπων [Κελτ. ἢ Γερμ.], ωνος (ὁ), εἶδος σμηκτικοῦ μίγματος, (κοιν.) σαποῦνι.
Σαπώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σάπων, σαπουνάκι.
Σαράβαλα καὶ Σαράβαλλα καὶ ;Σαράβαρα καὶ ;Σαράπαρα (τὰ), [Ἀσ.], τὰ μακρυὰ καὶ πλατειὰ βρακκιὰ τῶν Ἀσιανῶν, (Τουρκ.) σαλβάρια, (παρβλ. Ἀναξυρίς).
Σαραπάραι (οἱ), ἔθνος τι σαλβαροφόρον τῆς Ἀσίας, (ὁ Στρβ. τὸ ἐξηγεῖ) Περισκελισταί.
Σαραπεῖον ἢ Σαραπιεῖον (τό). (ἐνν. ἱερὸν) ναὸς τοῦ Σαράπιδος.
Σαραπιάς, άδος (ἡ), (ἐνν. πόα), εἶδ. χόρτου, (ἄλλ.) Τρίορχις.
Σάραπις [Αἰγ.], ιδος (ὁ). θεὸς τῶν Αἰγυπτ. 2) (θηλ.) εἶδ. Περσικοῦ ἀραβωτοῦ ἐνδύματος.
Σάραπος, ω (ὁ), Δ. ἀντὶ
Σαράπους [σαίρω, πούς], οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀραιὰ τὰ δάκτυλα τῶν ποδῶν (μεγάλους πόδας), πλατύπους.
Σαργάνη (ἡ), [ταῤῥός, ταργάνη]. (ἐν γέν.) πλεκτὸν (ἰδιαιτ.) ζεμπίλι, γεργάθι ἢ 2) σχοινὶ ἀπὸ βροῦλα, φλαμουροσχοινον. » Βρόχου σαργάναις, « Αἰσχλ.
†Σαργῖνος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σαρδῖνος.
Σαργός (ὁ), [ἀργός;], εἶδ. ἰχθ., (κοιν.) σαργός.
Σάρδα (ἡ), εἶδ. ἰχθ. (ἀλιευομένου περὶ τὴν Σαρδὼ νῆσον), μεγάλη σαρδέλλα.
†Σαρδάζω, Μ. άσω, = Σαρκάζω, γελῶ σαρδώνιον γέλωτα.
Σαρδάνιος [σαίρω;] α, ον. (κυρ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) » Γέλως —, « Λξ., ὁ γινόμενος μὲ σεσηρότα (μισοανοικτὰ) χείλη (μὲ πικρίαν, μὲ σαρκασμόν, χωρὶς ὄρεξιν), προσποιημένος, βεβιασμένος, (κατ' ἄλλους, ἀπό τινος φαρμακεροῦ φυτοῦ [βατραχίου] τῆς νήσου Σαρδοῦς, τὸ ὁποῖον [illegible] εἰς σπασμωδικὸν γέλωτα). » Καὶ ὁ ἀκούσας ἀνεκάγχασε μάλα Σαρδόνιον (γρφ. Σαρδώνιον), « Πλάτ.
Σαρδίνη (ἡ) καὶ
Σαρδῖνος (ὁ), εἶδος ἰχθ. (τριχιοῦ, σάρδας), (κοιν.) σαρδέλλα.
Σάρδιον (τὸ), ἴδε τὸ ἐπμ.
Σάρδιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῶν Σάρδεων (παλαιᾶς μητροπόλεως τῆς Λυδίας). || (οὐσ.) Σάρδιος (ὁ) καὶ Σάρδιον (τὸ), εἶδος πολυτ. λίθου, (Γαλλ.) cornaline, (παρβλ. Σαρδόνυξ).
Σαρδόνιος, α, ον, = Σαρδάνιος.
Σαρδόνυξ, υχος (ὁ), εἶδ. πολυτ. λίθου μεταξὺ σαρδίου καὶ ὄνυχος, (Γαλλ.) sardoine.
Σαρδώ, οῦς (ἡ). νῆσος μεγάλη τοῦ Τυῤῥην. πελάγους, (κοιν.) Σαρδίνια. 2) = Σάρδιον ἢ Σαρδόνυξ. » Φεῦ τῶν ταλάπων..! ὡς πολλὴ μὲν περὶ αὐτοῦ, ἡ

Σαυροπότις ιδος (ἡ), [σ. πατέομαι]. ἡ τρώγουσα (τρεφομένη μὲ) σαύρας (ἀστεία ἐτυμολογία τοῦ Σαυρωπάτις)

Σαῦρος (ὁ), Π. ἀντὶ Σαύρα, γουστέρα »Ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐπ' αἱμασιαῖσι καθεύδει,« Θκρ. 2) (ἰδιαιτ.) ὁ ἰχθὺς Τράγουρος, (κοιν.) σαυρίδι. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ

Σαυρωτὴρ (ὁ). [σαυρὸς ἢ σαῦρος]. τὸ εἰς τὸ ὄπισθεν ἄκρον τοῦ δόρατος προσηρμοσμένον σουβλερὸν σιδήριον διὰ τοῦ ὁπ. ἐμπήγετο εἰς τὴν γῆν καὶ ἐν περιστάσει ἐχρησίμευε καὶ ἀντὶ τῆς καθαυτὸ λόγχης ἢ αἰχμῆς. »Καὶ ὅτι ἄνευ σαυρωτήρων τὰ δόρατα κατασκευάζονται, μιᾷ τῇ διὰ τῆς ἐπιδορατίδος ἐχρῶντο πληγῇ· εἶτα κλασθέντων, λοιπὸν ἦν αὐτοῖς ἄπρακτα καὶ μάταια,« Πλβ. »Παρατάξας τῷ δόρατι καιρίως, καὶ προσενεγκὼν τῷ σαυρωτῆρι πληγὴν ἄλλην ἐκ διαλήψεως,« αὐτ.

Σαυρωτὸς, ή, όν. Παρδαλὸς (Κηλιδωτὸς) ὡς ἂν τὴν σαύραν. 2) ἔχων εἰς τὴν ἄκραν σαυρωτῆρα (σαῦρον).

†Σαῦσαξ [;], ακος (ὁ), Γλσ., εἶδ. ὀσπρίου. 2) γλωροτύρι, τρεφαλίς.

Σαυσαρίζω, Μ. ίσω. Πιάνεται (Μπερδεύεται) ἡ γλῶσσά μου. (ὅθ

Σαυσαρισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πιάσιμον (μπέρδεμα) τῆς γλώσσης τοῦ ἀσθενοῦς (ἀπὸ ὑπερβολὴν θέρμης). [ἐκ τοῦ

†Σαυσαρὸς [σῦος, παρβλ. Ψαθυρὸς], ά, όν, Γλσ. στεγνὸς, κατάξηρος.

Σαυτοῦ, Σαυτῆς κτλ. κατ' ἀφαίρ. ἀντὶ Σεαυτοῦ κτλ.

Σάφα, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Σαφῶς, φανερὰ ῥητῶς, ἀκριβῶς κτλ. (πάντοτε σχεδὸν μετὰ τοῦ εἰδέναι ἢ Εἰπεῖν). »Εἰκάζοντας μᾶλλον ἢ σάφα εἰδότας,« Ἀντιφ. »Χῶρος δ' ἱερὸς, ὡς σάφ' εἰκάσαι,« Σοφ. »Οὐδείς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι,« Θκρ.

Σαφανὴς, έος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Σαφηνής.

Σαφέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Σαφῶς.

Σαφηγορὶς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

;Σαφήγορος (ὁ, ἡ), [σάφα, ἀγορεύω]. ὁ ὁμιλῶν σαφῶς (εὐκρινῶς).

Σαφήνεια (ἡ). ἡ καθαρότης (ἡ εὐκρίνεια) τοῦ λόγου. (ὁ Δ. Ἁλικαρν., ἐπαινῶν τὴν πραγματικὴν) »Ἐν τοῖς ὀνόμασι καὶ πράγμασ. σαφήνειαν (τοῦ Λυσίου, ἐπιφέρει:) Τούτου δὲ αἴτιον, ὅτι οὐ τοῖς ὀνόμασι δουλεύει τὰ πράγματα παρ' αὐτῷ, τοῖς δὲ πράγμασιν ἀκολουθεῖ τὰ ὀνόματα,« (ὁ δὲ Διογ. Λαερτ., θαυμάζων τὴν λέξιν τοῦ Ἐπικούρου, ὡς κυρίαν καὶ ἰδιωτάτην, προσεπιφέρει:) »Σαφὴς δὲ ἦν οὕτως, ὡς καὶ ἐν τῷ Περὶ ῥητορικῆς ἀξιοῖ μηδὲν ἄλλο ἢ σαφήνειαν ἀπαιτεῖν,«.

†Σαφηνέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ Σαφηνίζω.

Σαφηνέως, Ἰων. ἀντὶ Σαφηνῶς.

Σαφηνὴς, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σαφής.

Σαφηνίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σαφήνεια.

Σαφηνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ σαφὲς (φανερὸν), ἐξηγῶ σαφῶς (εὐκρινῶς), δείχνω καθαρὰ, γνωστοποιῶ, ἀναπτύσσω. »Ὁ ἥλιος τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας ἡμῖν καὶ τἄλλα πάντα σαφηνίζει,« Ξεν. »Ὁ κόραξ τῇ φωνῇ οὐ σαφηνίζει, ὅταν μέλλῃ ἀφανίζεσθαι,« Ἀρστ., ἡ φωνή του δὲν εἶνε σαφὴς (διακεκριμένη).

Σαφηνισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐξήγησις, ἀνάπτυξις, διασάφησις.

Σαφηνιστέον, θετ. τοῦ Σαφηνίζω.

Σαφηνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σαφηνίζων τι, ἐξηγητὴς, ἑρμηνευτής.

Σαφηνιστικὸς, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς σαφηνισμὸν, ἐξηγητικός.

Σαφηνῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Σαφῶς.

Σαφὴς [συγγ. τῷ Σοφὸς, ὅθ. τὸ Λτ. sapiens], έος (ὁ, ἡ). φανερὸς, εὐκρινὴς, ἀκριβὴς, βέβαιος, εὔληπτος. »Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον ἢ φίλος σαφής,« Εὐρ., εἰλικρινής. »Τἄλλα ζῶα σαφεστέραν ἔχοντα τὴν ὄσφρησιν μηδ' αἰσθάνεσθαι,« Θφρ.

Σαφήτωρ, ορος (ὁ). ὁ διασαφῶν τι, ἑρμηνεὺς, ἐξηγητής.

Σαφῶς, ἐπίρ. Φανερὰ, καθαρὰ, ἀκριβῶς, εὐκρινῶς. »Σαφῶς εὖ ἴσθ' ὅτι,« Πλάτ. »Σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί,« Ἀρστφ. »Ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς,« αὐτ. »Λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον,« Αἰσχλ. »Ἀμαθέστερον πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον,« Ἀρστφ., »Πειρῶ φράζειν ὡς σαφέστατα,« Πλάτ.

Σάχαρ, αρος (τό), = Σάκχαρ.

Σαχθεὶς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Σάττω.

†Σαχνὸς, ή, όν, (κοινολεκτ.) ἀντὶ Ψαθυρὸς, διὰ ξηρασίαν εὔθρυπτος, (κοιν.) σαχλιασμένος· (κυρ. ἐπὶ κρέατος) εὐκολομάσητος, (κοιν.) ψαχνός.

Σάω-ῶ, Μ. σήσω, = Σήθω.

Σάω, Π. ἀντὶ Σάου, πρς. ἢ Ἐσάου γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Σάωθεν, Π. ἀντὶ Ἐσαώθησαν, γ'. πλθ. τοῦ πθ. ἀορ. τῆς ὁρς. καὶ

Σαωσέμεν, Π. ἀντὶ Σαῶσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Σαόω, ἀντὶ Σώζω.

Σαώσω, Π. ἀντὶ Σώσω, μέλλ. τοῦ Σώζω.

Σαώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ (ἀχρ.) Σάος ἀντὶ Σῶος, ὑγιέστερος, εἰς καλλητέραν κατάστασιν.

Σαωτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Σωτήρ.

Σαώτης, ου (ὁ) καὶ Σαῶτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Σώστης.

Σβέννυμι καὶ Σβεννύω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Ζέω], Μ. σβέσω καὶ (σπνττ.) σβήσομαι (μσ. πρκ. Ἔσβηκα καὶ πθ. Ἔσβεσμαι, μσ. ἢ β'. ἀόρ. Ἔσβην [ὅθ. τὸ εὐκτ. Σβείην, καὶ ἀπαρ. Σβῆναι] καὶ πθ. Ἐσβέσθην). Σβύνω (κυρ. καὶ μτνμ.), καταπαύω· (ἐπὶ ὑγρ.) στερεύω· (μτφρ.) ἀφανίζω, ἐξαλείφω. »Τυραννίδα —,« Πλ. »Σώματος εὐμορφία, ἣν βραχὺς καιρὸς ἔσβεσε,« Φίλ. (καὶ πθ.) »Ἐσβέσθης γηραιὲ Σοφόκλεις,« Ἐπγρ. »Γάλα αἰγῶν σβεννυμενάων,« Ἡσ., αἱ ὁπ. δὲν βυζάνουν πλέον. »Ὁκόσοισι τὰ σκέλεα γίνηται φυματώδεα καὶ μὴ ἐκπεπαίνηται, ἀλλὰ σβεσθῇ,« Ἱππκρ.

Σβέσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σβέννυμι, σβύσιμον.

Σβέσσαι, Π. ἀντὶ Σβέσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σβέννυμι.

Σβεστὴρ (ὁ). ὁ σβύνων, σβύστης.

Σβεστήριος, α, ον καὶ

Σβεστικὸς, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς σβέσιν. »Τὰ τοῦ πυρετοῦ σβεστήρια,« Ιατ. »Σβεστικώτατον εἶναί φασιν, ἐάν τις μίξῃ τὸ ὄξος τοῦ ᾠοῦ τῷ λευκῷ,« Θφρ.

Σβεστὸς, ή, όν. Ἐσβεσμένος, σβύστος, ἢ σβέσεως ἐπιδεκτικός.

Σβῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σβέννυμι.

Σδεύγλα, ας (ἁ), Αἰολ. ἀντὶ Ζευγλη.

Σὲ, αἰτ. ἑν. τῆς πρωτοτ. ἀντνμ. Σύ.

Σέας, ἀντὶ Σῆτας, αἰτ. πλθ. τοῦ Σής.

Σεαυτοῦ καὶ Σαυτοῦ, ῆς, ἧ (ἡ δοτ. Σεαυτῷ, ῇ, ῷ· ἡ αἰτ. Σεαυτὸν, ήν, ό. πλθ. Ὑμῶν αὐτῶν κτλ.), ἀντνμ. σύνθ. [σὲ αὐτοῦ], ἡ αὐτπθ. (χ. ὀνμς.). Τοῦ ἑαυτοῦ σου, σοῦ τοῦ ἰδίου. »Γνῶθι σαυτόν,« Γνμ.

Σεβάζομαι, Μ. άσομαι, Π. συστέλλομαι (φοβοῦμαι) ἀπὸ σέβας νὰ πράξω τι, δυσωποῦμαι. 2) (μτγν.) ἀντὶ Σέβομαι.

Σέβας (τὸ), ἄκλ. [σέβω], (κυρ.) θάμβος, ἔκπληξις· (συνήθ.) συστολὴ· εὐλάβεια, (Γαλλ.) respect. (μτγν.) φόβος θεοῦ, αἴσθημα θρησκευτικόν. 2) Π. ἀντικείμενον σεβασμοῦ. »Σέβας ἔσῃ Ἀργείαισι,« Θκρ.

Σέβασις, εως (ἡ), = Σεβασμός.

Σέβασμα (τὸ). ἀντικείμενον σεβασμοῦ (λατρείας). 2) = Σεβασμός.

†Σεβασμιάζω, Μ. άσω. Διεγείρω εἰς σεβασμόν.

Σεβάσμιος, α ἢ ος, ον. Σεβαστὸς, σεβασμοῦ ἄξιος. ||. (οὐσ.) »Σεβάσμιόν τε καὶ βασιλέα προσηγόρευσαν,« Ἡρωδ., τὸν ἀνηγόρευσαν σεβαστὸν (Λτν. αὔγουστον). || (οὐδ.) Τὸ σεβάσμιον, ἀντὶ Σεβασμιότης ἢ Σεβασμός. »Τὸ πρὸς τοὺς θεοὺς ὑμῶν σεβάσμιον,« αὐτ.

Σεβασμιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν (ἡ ἱερότης) τοῦ σεβασμίου.

Σεβασμίως, ἐπίρ. Μὲ σεβασμόν.

Σεβασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Σεβάζομαι, τιμὴ ὑπαγορευομένη ἀπὸ σέβας (θαυμασμὸν κτλ.), λατρεία.

Σεβασμοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Σεβασμιότης, ἢ Σεβασμός.

Σεβασσάμην, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐσεβασάμην, μσ. ἀόρ. τοῦ Σεβάζομαι.

Σεβαστεῖον (τὸ). ναὸς τοῦ σεβαστοῦ Καίσαρος (τοῦ Αὐγούστου).

Σεβαστέον, θετ. τοῦ Σέβομαι ἢ Σεβάζομαι.

Σεβαστεύω, Μ. εύσω, μτγν. ἀντὶ Σεβάζομαι.

Σεβαστιὰς, άδος (ἡ), Π. ἡ γυνὴ τοῦ Σεβαστοῦ (Καίσαρος).

Σεβαστικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Σεβασμοῦ ἄξιος, σεβάσμιος. 2) ὁ τοῦ Σεβαστοῦ (Καίσαρος), αὐτοκρατορικός.

Σεβαστὸς, ή, όν. Σεβασμοῦ ἄξιος, σεβάσμιος, (Γαλλ.) vénérable. ||. (οὐσ.) αὐτοκράτωρ (τῆς Ῥώμης ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτοκράτορος Ὀκταβίου ὅς τις ἐπωνομάσθη Augustus, σεβαστός).

Σεβαστοφάντης, ου (ὁ) καὶ

;Σεβαστοφόρος (ὁ, ἡ). ἱερεὺς τοῦ σεβαστοῦ (Καίσαρος), (Λτ.) flamen Augustalis.

Σεβένινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ

Σεβένιον καὶ Σεβέννιον (τὸ), [Αἰγ.]. τὸ φλοιῶδες περικάλυμμα τοῦ ἄνθους καὶ τοῦ καρποῦ τοῦ φοίνικος, (παρβλ. Σπάθη).

Σέβησις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σέβισις.

Σεβίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι, Π. ἀντὶ Σέβω, σέβομαι, σεβάζομαι, τιμῶ, λατρεύω. »Σεβίζω σ' ἶσα καὶ μάκαρας,« Εὐρ. »Τοὺς ἀμφὶ Νεῖλον δαίμονας σεβίζομαι,« Αἰσχλ. »Σεβίζου δ' ἱκέτας σέθεν,« αὐτ. (καὶ πθ.) »Τοῖσιν ἅμ' εὖτ' ἂν ἵκωμαι ἐς ἄστεα τηλεθόωντα, ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶ σεβίζομαι,« Ἐμπεδοκλ.

Σέβισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σέβας, σεβασμὸς, λατρεία. »Τῆς τῶν ἄστρων σεβήσεως (γρφ. σεβίσεως),« Κλμ.

Σέβισμα (τό). ἀντικείμενον σεβασμοῦ, (ἀπλ.) = Σέβισις.

†Σεβιστὸς, ή, όν, Γλσ. ἀντὶ Σεβαστός.

(Σέβος;), εος-ους (τό), = Σέβας.

Σέβω καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστοτ.) Σέβομαι (χωρὶς Μ.), [σεύω]. (ἀρχ. καὶ Π.) συστέλλομαι, αἰδοῦμαι, δυσωποῦμαι· (συνήθ.) τιμῶ (θρησκευτικῶς), λατρεύω, εὐλαβοῦμαι· (πθ.) εἶμαι σεβαστός. »Τά τε θεῖα σέβοντας,« Ἀρστφ. »Καὶ γὰρ ὅσοις θεοὺς καθέστηκεν ἄλλους ἐν τοῖς δόμοις σέβειν, οὐδέν τι ἧσσον τὴν Ἀθηνᾶν ἄγουσιν ἐν τιμῇ,« Παυσ. »Γίνωσκε τἀνθρώπεια μὴ σέβειν ἄγαν,« (αὐτ. παρὰ) Πλ. »Μήτε χρημάτων ἀνάνδρων πλῆθος ἐν τιμῇ σέβειν,« Αἰσχλ. »Κακὸς γὰρ ὅς τις μὴ σέβει τὰ δεσποτῶν,« Εὐρ. »Ὅτι σέβεις τὸ σωφρονεῖν,« αὐτ. »Τίς ἔτ' ἂν σέβοι δίκαν;« Αἰσχλ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) »Ὑβρίζειν ἐν κακοῖσιν οὐ σέβω,« αὐτ. (καὶ μσ.) »Τά τε βιβλία σεβομένους μεγάλως καὶ τὰ λεγόμενα ἐκ τῶν βιβλίων ἔτι μειζόνως,« Ἡρ. »Σέβεται δὲ καὶ τοῦτον παρ' ὅλον τὸν βίον ὁ σωθεὶς ὡς πατέρα,« Πλβ. (καὶ ἀπολ.) »Ἀργεῖοι ἰόμωροι ἐλεγχέες, οὔ νυ σέβεσθε;« Ἰλ. Δ., οὐδὲν αἰσχύνεσθε; (καὶ πρὸς ἀπαρ.) »Σέβομαι μὲν προσιδέσθαι, σέβομαι δ' ἄντια φάσθαι,« Αἰσχλ.

Σέθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Σοῦ.

Σειληνικὸς, ή, όν. Σειληνοῦ ἴδιος.

Σειληνὸς (ὁ), = Σιληνός.

Σειληνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ Σιληνόν.

†Σεῖν, Λακων. ἀντὶ Θεῖν, τρέχειν.

Σεῖο, Π. ἀντὶ Σοῦ.

†Σεῖος, α, ον, Λακων. ἀντὶ Θεῖος.

Σειρὰ (ἡ), [εἴρω] σχοινὶ (πλεκτὸν), τριχιὰ, πλεξίδα· ἀλυσίδα. »Σειρῇσι πεπλεγμένῃσι ἐξ ἱμάντων,« Ἡρ. »Σειραὶ λεπταὶ, χρυσοῖ καὶ ἠλέκτρου εἰργασμέναι,« Αχ. »Σειρὰν πλέκειν,« Παλλαδ. »Σειρὰς τῆς κεφαλῆς μου,« Γρφ., πλεξίδας. (καὶ καταχρ.) »Οὐραίην ἐπὶ σειρὴν,« Νικ., ἀντὶ Οὐράν. 2) (μτνμ.) ἀντὶ Γενεαλογία. »Πατρῴα (» Μητρῴα) —,« Πανδ. 3) (νλγ.) ἀντὶ Σειρίασις.

Σειραγωγεὺς, έως (ὁ), = Ῥυταγωγεὺς, καπίστρι.

†Σειράδην, ἐπίρ. Διὰ σειρᾶς, μὲ σχοινί.

†Σειράδιον (τὸ), κοινολεκτ. ὑποκορ. τοῦ Σειρὰς, σχοινάκι, σειρητάκι(;) κτλ.

;Σειράζω, Μ. άσω. Δένω καὶ σύρω μὲ τὸ σχοινὶ (σειράδην).

Σειράζω καὶ Σειραίνω [σείριος], Μ. άσω. Ξηραίνω διὰ τῆς θερμότητος.

Σειραῖος, α, ον. Ὁ σύρων ἢ συρόμενος διὰ σχοινίου (σειράδην). »Ἱμὰς —,« Πλδ., τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένος εἰς τὴν ἄμαξαν ὁ »Σειραῖος ἵππος,« Σοφ., ὁ (ἄλλ.) Σειραφόρος. (καὶ μτνμ.) »Σειραίοις ποσὶν,« Εὐρ., τοῖς παρακολουθοῦσι μηχανικῶς πως, μόλις συρομένοις.

Σειρὰς, άδος (ἡ), = Σειρὰ, σχοινὶ χονδρὸν, φλαμουρόσχοινον.

Σειρασφόρος καὶ Σειραφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (δεμένος μὲ) σχοινὶ (λωρὶ κτλ.), (κυρ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) »Ἵππος,« ὁ δεμένος εἰς τὸ πλάγι τῶν εἰς τὴν ἄμαξαν ἐζευγμένων, (ἄλλ.) Παράσειρος, (Γαλλ.) cheval de trait ou de volée. »Ζευξόμενος καμήλους τρεῖς, σειρηφόρον μὲν ἑκατέρωθεν ἔξω ἕνα παρέλκειν, θήλειαν δὲ εἰς μέσον,« Ἡρ. »Καὶ γένος Πάρθων οἱ Σειροφόροι καλούμενοι· μάχονται δὲ ἀπὸ ἵππων, σειρὰς ἱμάντων ἐλίσσοντες· πελάσαντες δὲ τοῖς πολεμίοις, ἐφιᾶσι τοὺς ἀπὸ τῶν ἱμάντων βρόχους,« Σδ.

;Σειράω-ῶ, Μ. άσω, = Σειράζω.

Σειρὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σειρά.

Σειρηδὼν (κατὰ τὸ Ἀηδὼν), όνος (ἡ), Π. ἀντὶ

Σειρὴν [εἴρω ἢ συρίζω], ῆνος (ἡ). πλάσμα τῆς μυθολογ. ἔχον τὰ ἄνω γυναικὸς καὶ τὰ κάτω πτηνοῦ ἢ ἰχθ. μὲ λιγυρὰν (θελκτικὴν) φωνὴν κτλ. »Κατὰ μὲν Ὅμηρον αἱ Σειρῆνες δύο, κατὰ δὲ τοὺς ἄλλους ποιητὰς, τρεῖς,« Ε.Ο. 2) (μτφρ.) δύναμις ἑλκυστικὴ, χάρις, θέλγητρον. »Καὶ τῶν φανερῶν αὐτὸν (τὸν Δημοσθένην) ἀδικημάτων ἀφεῖναι διὰ τὰς σειρῆνας τὰς ἀπὸ τῆς ἁρμονίας,« Δ. Ἁλ. 3) (Φυσιολογ.) εἶδ. ἐντόμου (ἀγριομελίσσης). »Σειρὴν μὲν φίλον ἀγγέλλει, ξεῖνον δὲ μέλισσα,« Αξ., καὶ 4) (Γρφ.) εἶδος πτηνοῦ. »Ἀδελφὸς γέγονα σειρήνων, ἑταῖρος δὲ στρουθῶν,« Ἰωβ. »Τουτέστιν, ᾄδω τὰς ἐμαυτοῦ συμφορὰς, ὥσπερ αἱ σειρῆνες,« Σδ. »Σειρῆνας δὲ καλεῖ τὰ ἐν νυκτὶ θρηνώδη φωνὴν ἱέντα τῶν πτηνῶν, μονονουχὶ κατολολύζοντα, οἷον ἡ γλαὺξ καὶ τὰ ἐοικότα,« Σχλ. »Σειρῆνας λέγει ᾠδικούς τινας ὄρνιθας, ἀλκυόνας ἢ γλαῦκας· ἄμφω γὰρ θρηνητικὰ,« Χρσ.

Σειρήνιος (ὁ, ἡ). Σειρῆνος ἴδιος, θελκτικὸς, γοητευτικός.

Σειρηφόρος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σειραφόρος.

Σειρίασις, εως (ἡ), εἶδος νόσου προερχομένης ἀπὸ μεγάλην καῦσιν, (κοιν.) ζούρα, [ἐκ τοῦ

Σειριάω-ῶ, Μ. άσω. Καίω ἢ Λάμπω ὡς ὁ ἥλιος (ὁ Σείριος ἀστήρ.) 2) (ἀμτβτ.) πάσχω καθὼς πάσχουν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τὸ θέρος) τὰ νήπια, (κοιν.) ζουριάζω, ἢ μὲ κτυπᾷ ὁ ἥλιος εἰς τὸ κεφάλι, (παρβλ. Σειρόω).

Σειρινὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Σείριον ἀστέρα, = Θερινὸς, καλοκαιρινός. »Ἱμάτια —,« Ἁρποκρ., (συγχ. τῷ Σηρικός).

Σηριόεις, εσσα, εν, Π. θερμὸς (καυστικὸς) ὡς ὁ Σείριος ἀστήρ.

Σειριόκαυτος (ὁ, ἡ). καυμένος ἀπὸ τὸν ἥλιον ἢ τὰ κυνικὰ καύματα, [καίω καὶ

Σείριος, α, ον, (κυρ. καὶ κατ' ἐτμλγ.) Λακων. ἀντὶ Θέριος, θερμὸς, καυστικός· (ὅθ. συνήθ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) »Ἀστήρ,« Π., ὁ ἥλιος, ἢ (συχνότ.) τὸ ἄστρον τοῦ κυνὸς καὶ ὁ καιρὸς τῆς ἐπιτολῆς αὐτοῦ, τὰ κυνικὰ καύματα· (κατ' ἔκτ.) ἄστρον (ἐν γέν.), παρβλ. Τείρεα.

Σειρὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σειρὰ, σειράδιον.

Σειρομάστης [σειρὸς, μαστεύω], ου (ὁ). λόγχη μὲ ἀγκιστρωτὴν μύτην, (κυρ.) εἶδ. σούβλας μὲ τὴν ὁπ. ἐρευνοῦσαν οἱ μὲν τελῶναι τὰς σιτοθήκας καὶ (ἐν γέν.) τὰ φορτία τῶν πραγματειῶν, εἰς δὲ τὸν πόλεμον τὸ ἔδαφος τῆς γῆς μήπως ἔχουν οἱ ἐχθροὶ σκαμμένον λάκκον.

†Σειρομύστιξ, ιγος (ἡ). μύστιξ κρεμαμένη ἐκ σειρᾶς, (συγχ. τῷ Σειρομάστης).

Σειρὸς (ὁ), = Σιρός.

Σειρὸς, ά, όν, = Σείρινος, θερινὸς, καλοκαιρινός. ||. (οὐσ.) Σειρὰ (ἐνν. ἐσθὴς) καὶ Σειρὸν (ἐνν. ἱμάτιον), = Θέριστρον.

†Σειροφόρος (ὁ, ἡ), = Σειραφόρος.

†Σειρόω-ῶ [σύρω], Μ. ώσω, Γρφ. ἐξαντλῶ· μεταγγίζω (ὅθ. τὸ κοιν.) Σουρώνω, λαγαρίζω, (ὅθ.

†Σείρωμα (τὸ), (νλγ.) τὸ κατακάτι τοῦ βαλσάμου.

†Σείρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σειρόω, στράγγισμα, λαγάρισμα, (ὅθ. τὸ κοιν.) σούρωμα.

Σεισάχθεια (ἡ), [σείω, ἄχθος]. (ὠνομάσθη ἀπὸ τὸν Σόλωνα) ἡ κατάργησις (κατὰ λέξ. ἡ ἀποτίναξις τοῦ βάρους) τῶν χρεῶν ἐξ αἰτίας τῶν ὁπ. οἱ χρεῶσται κατήντουσαν θῆτες τῶν δανειστῶν.

Σεῖσις, εως (ἡ). τὸ σείειν ἢ σείεσθαι, κούνημα, σείσιμον.

Σεισίχθων, ονος (ὁ), Π. ὁ σείων τὴν γῆν, (ἄλλ.) Ἐννοσίχθων, (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.).

Σεῖσμα (τὸ), σπν. ἀντὶ Σεισμὸς, κούνημα.

Σεισματίας, ου (ὁ). ὁ ἐξ αἰτίας σεισμοῦ. »Τάφος —,« Πλ., Αρτ., ὁ τῶν ἀποθανόντων ὑπὸ σεισμοῦ.

Σεισμὸς (ὁ), (ἐν γέν.) = Σεῖσις (»Οὐρᾶ —,« Πλδ.). ||. (συνήθ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Γῆς). »Ἦ νιν σεισμὸς ἔστρεψε χθονὸς,« Εὐρ. »Ὑπὸ σεισμῶν δῦσαν,« Πλάτ. »Καὶ ἀπειργάσατο πάθος τοῦτο, ὃ καλεῖν εἰώθαμεν σεισμὸν,« Ἀρστ.

†Σεισόλοφος (ὁ, ἡ). ὁ σείων τὸν λόφον (τῆς περικεφαλαίας του). ||. (οὐσ.) εἶδ. πτηνοῦ (τροχίλου).

†Σεισοπυγὶς [σείω, πυγὴ], ίδος καὶ

†Σεισούρα [σ. οὐρὰ], ας (ἡ), εἰδ. πτηνοῦ, (κοιν.) σουσουράδα καὶ κωλοσοῦσα.

†Σεισόφυλλος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξηγ. τοῦ Ἐννοσίφυλλος.

Σειστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σείων (κουνῶν, ταράττων κτλ.).

Σειστὸς, ή, όν. Ὁ σειόμενος ἢ δυνάμενος σεισθῆναι· τρεμουλιαστός. ||. (οὐσ.) Σειστὸν, « Μάξ. Γρμτ., τὸ στρημμένον χρυσοῦν νῆμα, (Τουρκ.) τιρτίρι.

Σεῖστρον (τό), εἶδ. μσ. ὀργ. τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο οἱ Αἰγύπτ., εἰς τὰς τελετὰς τῆς Ἴσιδος (ἴδ. Πλ. περὶ Ἴσ. 64).

Σεισοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) σεῖστρον.

Σείσων, ωνος (ὁ). πήλινόν τι ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁπ. ἐξήρεψαν κουκκιὰ (καθὼς ἔχομεν ἡμεῖς τὸ καβουρντιστήρι τοῦ καφὲ), [ἐκ τοῦ

Σείω [σεύω], Μ. σείσω (πθ. πρκ. Σέσεισμαι). Κουνῶ. » Σείων κρατερὸν ἔγχος,« Θκρ. » Σείων κολλητὰς σανίδας, Ἰλ. Ι., κρούων τὴν θύραν. (καὶ ἐλλ.) » Αἱ κύνες ἄκρᾳ τῇ οὐρᾷ σείουσι, « Ξεν. » Ὁ Ποσειδῶν σείσας αὐτοῖς ἐμβάλοι τὰς οἰκίας, « Ἀρςφ. (καὶ ἀπρσ.) » Τοῦ μηνὸς ἱσταμένου ἔσε σε, « σχ., ἔγεινε σεισμός. (καὶ μσ.) » Σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ,« Ἰλ. Θ. » Σείου σὺ ταγέως,« Ἀρςφ, (κοιν.) κουνήσου, κάμε γρήγορα. (καὶ πθ.) »Σείετο δὲ οἱ πήληξ, « Ἰλ. Ν., ἐκυμάτιζεν. » Ἐσείοντο πόδες Ἴδης καὶ κορυφαί,« Ἰλ. Υ. » Οἷα δὲ οἱ πρεσβυτέρῳ ἐόντι, τῶν ὀδόντων οἱ πλείους ἐσείοντο, « Ἡρ. »Ἔγχεα σειόμενα,« Ἰλ. Ν. (ꝁ ἀσυνήθ) »Ὄρογος σειόμενος φύλλοισιν, « Ἡσ., (παρβλ. Ἐννοσίφυλλος). (καὶ μτνμ.) »Τὸν ἐγκέφαλον σεσεῖσθαί μοι δοκεῖ,« Ἀρςφ., εἶναι σαλευμένος ὁ νοῦς τυ. 2) μτφορ.) » Ἀπὸ τῶν τὰ ἀκρόδρυα σειόντων,« ταράττω τὴν ἡσυχίαν τινός, τὸν φοβερίζω ἵνα τοῦ 'πάρω χρήματα, (παρβλ.) Διασείω. »Ἔσειον τοὺς πλουσίους,« Ἀρςφ. »Λογογράφοι σείοντες τοὺς εὐπόρυς τῶν ξένων, « Δικαίαρχ.

Σέλᾳ, Π. ἀντὶ Σέλαϊ, δοτ. τοῦ Σέλας.

Σελαγέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -σμαι, Π. καὶ

†Σελαγίζω [σέλας], Μ. ίσω. Λάμπω, φεγγοβολῶ·(μτβτ.) φέγγω, φωτίζω. »Σὺν πεύκαις σελαγεῖ, « Ἀρςφ., λαμπαδηφορεῖ. (καὶ πθ.) » Εἴπερ λάβοιτο τῶν νεῶν τὸ πῦρ ἅπαξ, σελαγοῖντ' ἂν εὐθύς,« αὐτ., θ' ἀνάψυν, θὰ κορώσουν.

Σελάγισμα (τὸ) καὶ

Σελαγισμὸς (ὁ), Π. λάμψις (ἀστραπῆς), φεγγοβόλημα.

Σελαηγενέτης, ου (ὁ), Π. [σέλας, γεννάω]. ὁ γεννήτωρ τοῦ φωτός.

Σελαηφόρος (ὁ, ἡ), Π. = Σελασφόρος.

Σελάνα ꝁ Σελαναία, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Σελήνη.

Σέλας [ἕλη], αος (τό). λάμψις· φῶς· φλόγα. » Σέλας πυρὸς αἰθομένοιο,« Ὅμ. » Διὸς σέλας,« Σοφ., ἡ ἀστραπή, ὁ κεραυνός. » Σέλας ἐν χείρεσσιν ἔχουσα,« Ὅμ. Ὕμν., κρατοῦσα φῶς.

Σέλασμα (τό), Π. τὸ ἀποτέλεσμα τῆς λάμψεως.

Σελασμὸς (ὁ), Π. λάμψις, φωτισμός, φεγγοβόλημα.

Σελάσσομαι (χ. Μ.), Π. = Σελάω, σελαγίζω, φεγγοβολῶ.

Σελασφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φεγγοβολῶ.

Σελασφορία (ἡ). λάμψις, φεγγοβολία.

Σελασφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων σέλας (λάμψιν), φωτοφόρος, φεγγοβόλος.

Σελάχεια (τὰ). τὰ σελαχώδη ὀψάρια.

Σελάχιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σέλαχος.

Σελαχοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σελαχίων, ὅμοιος μὲ -

Σέλαχος [σέλας, ἔχω ἢ χέω, διὰ τὴν φωσφορικὴν τοῦ δέρματός του ὕλην], εος-ους (τό), (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.), γένος ἰχθ. ἐχόντων ἀντὶ λεπίδων χόνδρυς (εἰς τὸ ὁπ. ὑπάγονται ὁ Βάτος, ὁ Ῥόμβος, ἡ Ῥίνη, ἡ Ψῆττα κτλ., (κοιν.) σαλάχι. » Καλεῖται δὲ σέλαχος ὃ ἄν τι, ἄπουν ὂν καὶ βραγχία ἔχον, ζωοτόκον ᾖ,« Ἀρστ.

Σελαχώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σελαχοειδής.

Σελάω (χωρὶς Μ.), Π. = Σελαγέω, φέγγω· (ἀμτβτ.) λάμπω.

†Σέλγη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Γέλγη.

Σελευκίς, ίδος (ἡ), εἰδ. ποτηρίου (ἀπὸ Σελεύκου). 2) εἰδ. ὑποδήματος γυναικείου (ἀπὸ τὴν πόλιν Σελεύκειαν). 3) εἰδ. πτηνοῦ (κίχλας) ἀκριδοφάγου, (παρβλ. Μεμνονίς).

Σεληνάζω, Μ. σσω, Π. ἀντὶ Σεληνιάζομαι.

Σεληναία (ἡ), Π. ἀντὶ Σελήνη, (κυρ.) θηλ. τοῦ

Σεληναῖος, α, ον. Ὁ τῆς σελήνης ἢ ἔχων τὸ σχῆμα τῆς σελήνης, σεληνοειδής, (ὅθ || οὐσ., Σεληναῖα, « Βυζ., τὰ πέταλα τῶν ἵππων.

Σελήνη (ἡ), [σέλας] τὸ φεγγάρι· (κυρ.) ἡ πανσέληνος (συνκδχ.) τὸ φῶς τῆς σελήνης· (ἐνίοτε) ἡ Ἄρτεμις (ὡς θεὰ τῆς σελ.). 2) ὁ σεληνιακὸς μήν. » Μὴ λύρας κτύπος ἔστω σελήνας δώδεκ' ἐκπληρουμένας, « Εὐρ. » Ἐν μόναις δύο σελήναις εἷλέ τε αὐτοὺς καὶ .. παρεστήσατο τῇ βασιλείᾳ, « Ἰ. Λαυρ. 3) εἰδ. ἄρτου (πήττας) εἰς σχῆμα σελήνης τὸν ὁπ. μετεχειρίζοντο ὡς ἂν πινάκι.

Σεληνήεις, εσσα, εν, Π. ἔχων τὸ σχῆμα ἢ τὴν λάμψιν τῆς σελ., κυκλοτερὴς ἢ φωτεινὸς ὡς ἡ σελήνη.

Σεληνιάζομαι, Μ. ασθήσομαι. Ἔχω (Πάσχω ἀπὸ) σεληνιασμόν.

Σεληνιαῖος, α, ον. Ὁ τῆς σελήνης. »Ἔκλειψις —,« Λξ.

Σεληνιακός, ή, όν = Σεληνιαῖος. 2) ὁ ὑποκείμενος εἰς σεληνιασμόν.

Σεληνιακῶς, ἐπίρ. Κατὰ σεληνιακὴν τάξιν.

Σεληνιασμὸς (ὁ). τὸ πάθος τοῦ σεληνιαζομένυ, εἰδ. μανίας ἢ ἐπιληψίας, (κοιν.) φεγγαριάτικον.

Σεληνιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. = Σεληνιάζομαι.

Σεληνίδιος, α, ον, Π. ἀντὶ Σεληνιαῖος. ||. (οὐσ. Σεληνίδιον (τό), τὸ φῶς τῆς σελ.

Σεληνίζω, Μ. ίσω, = Σεληνιάζομαι.

;Σελήνινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ τὸ ψωμὶ τὸ λεγόμενον σελήνην, (συγχ. τῷ Σελίνινος).

Σελήνιον (τό), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Σελήνη, φεγγαράκι. » Φθίνοντος τοῦ σεληνίου, « (Δ. Χρσ. παρ') Ἀπλλν. 2) (Κωμ.) φαλάκρα, (ἴδε τὸν Συνεσ.).

Σεληνίς, ίδος (ἡ) ꝁ

Σεληνίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Σελήνη, φεγγαράκι. 2) κόσμημά τι εἰς σχῆμα ἡμισελήνου τὸ ὁπ. οἱ πατρίκιοι τῆς Ῥώμης ἐφόρουν εἰς τὰ ὑποδήματά των, (Λτ.) **lunula**. 3) φυλακτόν τι τῶν παίδων.

Σεληνίτης, ου (ὁ) ꝁ Σεληνῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τῆς σελήνης. ||. (οὐσ. ἐνν. λίθος), εἰδ. διαφανοῦς λίθου (Λυχνίτου) τοῦ ὁπ. παρετηρήθη συμπάθειά τις πρὸς τὰς αὐξομειώσεις τῆς σελήνης, (ἄλλ.) Ἀφροσέληνον.

Σεληνόβλητος (ὁ, ἡ), [σ βάλλω]. κτυπημένος ἀπὸ τὴν σελ., σεληνιακός.

Σεληνόγονος (ἡ) ꝁ Σεληνόγονον (τό), (ἄλλ.) Παιονία (βοτάνη).

†Σεληνοδρόμιον (τό). βιβλίον ἀστρολογικὸν προλέγον τὰ συμβαίνοντα ἀπὸ τοῦ δρόμου τῆς σελήνης.

Σεληνοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τῆς σελ.

Σεληνόπληκτος (ὁ, ἡ), = Σεληνόβλητος.

Σεληνοτρόπιον (τό). μυθῶδές τι φυτὸν νομιζόμενον ὅτι τρέπεται πρὸς τὴν σελήνην.

Σεληνόφως, ωτος (τό), Π. τὸ φῶς τῆς σελ.

Σελιδηφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (κατατρώγων) τὰς σελίδας τῶν βιβλίων.

Σελίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σελίς.

Σελίδωμα (τό), = Σελίς.

Σελίνινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ σέλινα.

Σελινίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ σέλινα.

Σελινῖτις, ιδος (ἡ), (ἐνν. πόα) ὁ χαμαίκισσος.

Σελινοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ -

Σέλινον (τό), [ἕλινος]. τὸ γνωστὸν φυτόν. » Τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος. οἱ μὲν δικτάμνῳ, οἱ δὲ σελίνῳ (κατὰ διόρθ. ἀντὶ ἐχίνῳ), οἱ δὲ λωτῷ στέφεσθαί φασι « Σχλ. Εὐρ. » Σέλινον ἄγριον, « Βτν., τὸ φυτὸν Βατράχιον. » Σέλινον Μακεδονικόν, « Ἀλεξ. Τραλλ., τὸ (κοιν.) Μακεδονῆσι, (ὅθεν παρεφθάρη) ὁ Μαγδανός. » Οὐδὲ μὲν γ' οὐδ' ἐν σελίνῳ σ' ὔστιν οὐδ' ἐν πηγάνῳ, « Ἀρς. (Παροιμ.) — Οὐδ' ἐν ἀρχῇ πω τοῦ πράγματος, (ἴδε Πήγανον). » Σελίνου δεῖται,« Πλ., (παροιμ.) ἐπὶ τῶν ἐπισφαλῶς νοσούντων, σελίνοις γὰρ οἱ πενθοῦντες ἐστέφοντο.

Σελινόσπερμον (τό). σπέρμα σελίνου, σελινόσπορος.

Σελινούσιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς ἐν Σικελ. πόλεως Σελινοῦντος. ||. (οὐσ. θηλ.) εἰδ. κράμβης μὲ σγουρὰ (σὰν τοῦ σελίνου) φύλλα.

Σελίς, ίδος (ἡ). (κυρ.) τὸ μεταξὺ τῶν σελμάτων (τῶν καθισμάτων) τῶν κωπηλατῶν ἢ τοῦ θεάτρου διάστημα. 2) πατερόν, ξύλον (δοκὸς) τῆς στέγης, (Γαλλ.) **chevron**. » Τὴν ὀροφὴν καθιστᾶσιν, τὴν καμπύλην σελίδα εἰς ἕδραν .. ἐπαγαγοῦσιν. « Ἐπγρφ., (παρβλ. Σέλμα 3, 4). 3) (συνήθ.) τὸ μεταξὺ τῶν στηλῶν ἢ τῶν στίχων ἄγραφον μέρος τοῦ βιβλίου, τὸ περιθώριον· (κατ' ἔκτ.) αἱ στῆλαι, τὸ καταιβατόν, τὸ ὅλον τῶν στίχων (τῶν ἀράδων), (Π. ἐν γέν.) βιβλίον, σύγγραμμα. (ὅθ. ὁ Ὅμ.) » Διοσὰς ἡμιθέων ἐγράψατο σελίδας, « Ἐπγρ., τὴν Ἰλ. ꝁ Ὀδ. (ꝁ μτνμ.) » Ἑπτὰ τριηκόντεσσιν ἐπέρχονται λυκάβαντες ἤδη μοι βιότου σχιζόμεναι σελίδες « Ἐπγρ.

†Σέλλα (ἡ), νλγ. ἐκ τοῦ Λτν. **sella**, [σέλμα], καθέδρα, κάθισμα, (ὅθ.

†Σελλάστρωσις, εως (ἡ), ἐξελλην. τοῦ Λτν. **sellisternium**, συμπόσιον ἐπὶ σκαμνίων (εἰς τιμὴν θεᾶς).

†Σέλλω (χωρὶς Μ.), Γλσ. [Δ. ἀντὶ Ἐλάω]. κουνῶ, σείω.

Σέλμα (τό), [σελίς]. τὸ ἐκτεινόμενον κατὰ πλάτος καὶ ἑνόνον τὰς δύο πλευρὰς τοῦ πλοίου ξύλον (τὸ ὁπ. ἐσχημάτιζε) τὸ κατάστρωμα ἢ (ἐχρησίμευεν ὡς) ἑδώλιον (κάθισμα τῶν κωπηλατῶν). (ὅθ. μτφορ.) » Σέλμα σεμνὸν ἥμενων, « Αἰσχλ., τῶν ἐχόντων τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν, (παρβλ. Ζυγόν). 2) (Π. κατὰ συνκδχ.) ἀντὶ Πλοῖον, σκάφος. » Δίκωπον —, « Λυκ. 3) (ἐν γεν.) πῆγμα ξύλινον, ἴκριον, σανίδωμα, πάτωμα. »Πύργων —, « Αἰσχλ. 4) δοκός, πατερόν. » Τὴν ξυλείαν τὴν εἰς τὰς οἰκοδομάς, σελμάτων εὐθυτάτων ꝁ εὐμηκεστάτων,« Στρ.

†Σέλω, Λακων. ἀντὶ Θέλω.

Σεμίδαλις [ξεν.], εως (ἡ) τὸ καθαρώτερον μέρος (ὁ ἀθέρας) τοῦ ἀλευριοῦ, τὸ σεμιγδάλι. »Οὐδ' οἷα σὺ εἴωθας εἰς ταὐτὸν καρυκεύειν, μέλι, σεμίδαλιν, ᾠά,« (Μένανδρ. παρ') Ἀθ., ἴδε ꝁ τὸ ἑπμν.

Σεμιδαλίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) καμωμένος ἀπὸ σεμίδαλιν, σεμιδαλένιος. »Ὁ μὲν οὖν καθαρώτατος ἄρτος ὀνομάζεται σιλιγνίτης, ὁ δὲ ἐφεξῆς αὐτῶν, σεμιδαλίτης.. Τροφιμώτατος μὲν οὖν ὁ σιλιγνίτης αὐτῶν, ἐφεξῆς δὲ ὁ σεμιδαλίτης,« Γαλ.

Σεμνεῖον (τό). ναὸς τῶν σεμνῶν θεῶν (τῶν Ἐριννύων), (ἐν γέν.) μέρος ἱερόν, εὐκτήριον, τέμενος· (εἰς τὴν Αἴγυπτ.) μοναστήριον.

Σεμνηγορέω-ῶ, Μ. ήσω = Σεμνολογέω.

Σεμνηγορία (ἡ), = Σεμνολογία.

Σεμνήγορος (ὁ, ἡ), = Σεμνολόγος.

Σεμνόβιος (ὁ, ἡ). σεμνὸς τὸν βίον.

Σεμνογαμία (ἡ). σεμνότης γάμου, σεμνὸς (σώφρων) γάμος.

Σεμνοειδής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς, = Σεμνοπρεπής, μεγαλοπρεπής.

Σεμνοήθης, εος (ὁ, ἡ). σεμνὸς τὰ ἤθη, ἢ σεμνὸς (σοβαρὸς) τὸ ἦθος.

Σεμνόθεοι (οἱ). οἱ ἱερεῖς τῶν Κελτῶν, (ἄλλ.) Δρυΐδαι (τοὺς ὁπ. ἐσέβοντο ὡς θεούς).

;Σεμνόθεσμος (ὁ, ἡ). σεμνὸς τοὺς θεσμούς, μεγαλοπρεπής.

Σεμνοκομπέω-ῶ, Μ. ήσω. Σεμνολογῶ κομπαστικῶς, μεγαλαυχῶ, καυχῶμαι.

;Σεμνοληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μωρολογῶ μὲ ὕφος σοβαρόν.

Σεμνολογέω-ῶ ꝁ (μσ.) -έομαι-οῦμαι. Ἐκφράζω τι μὲ ὕφος σοβαρὸν (μὲ ἔμφασιν), μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ σεμνότερον. » Διοπετῆ τε εἶναι αὐτὸν σεμνολογοῦσιν,« Ἡρωδ.

Σεμνολόγημα (τό). τὸ ἀντικείμενον τῆς σεμνολογίας.

Σεμνολογία (ἡ), τὸ σεμνολογεῖν, ὕφος λόγου σοβαρὸν ἢ ἐμφαντικόν, μεγαληγορία.

Σεμνολογικός, ή, όν, (ꝁ ἐπίρ.) -ικῶς. Σεμνολόγου ἢ Σεμνολογίας ἴδιος, ἐμφαντικός.

Σεμνολόγος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -λόγως. Ὁ ὁμιλῶν μὲ ὕφος σεμνὸν (σοβαρόν, μεγαλοπρεπὲς) ἢ μὲ ὑπερβολὴν (μὲ ἔμφασιν), κομπαστής, μεγαλοῤῥήμων.

Σεμνόμαντις, εως (ὁ, ἡ), Π. σεμνὸς (σεβαστὸς) μάντις.

Σεμνομυθέω-ῶ, Μ. ήσω = Σεμνολογέω.

Σεμνομυθία (ἡ), = Σεμνολογία.

†Σεμνοπανοῦργος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Βαυκοπανοῦργος.

Σεμνοπαράσιτος (ὁ, ἡ). σεμνὸς (μέγας, σημαντικὸς) παράσιτος.

Σεμνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σεμνύνω.

Σεμνοποιός (ὁ, ἡ). σεμνότητος ποιητικός. »Ἐπιπρέπει τις σεμνοποιὸς ὠχρότης,« Ἰ. Εὐχ.

;Σεμνόπονος (ὁ, ἡ), Π. σεμνὸς (πολυτελὴς) τὴν κατασκευήν, πολυπόνου ἐργασίας, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ

Σεμνόποτος (ὁ, ἡ), Π. » Σιαγὼν —,« Ἀθ., ῥανὶς σεμνοῦ (πολυτίμου) ποτοῦ.

Σεμνοπρέπεια (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ σεμνοπρεποῦς, σεμνὸν (μεγαλοπρεπὲς) ἐξωτερικόν, ἀξιοπρέπεια.

Σεμνοπρεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς σεμνὸν ἄνδρα, σεμνοῦ (κοσμίου ἢ ἐμβριθοῦς) ἀνθρώπου ἴδιος, μεγαλοπρεπής.

Σεμνοπρεπῶς, ἐπίρ. Μεγαλοπρεπῶς, μὲ σεμνοπρέπειαν.

Σεμνοπροσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Σχηματίζω τὸ πρόσωπόν μου ἐπὶ τὸ σεμνότερον, λαμβάνω ὕφος σοβαρόν, (κοιν.) κάμνω τὸν βαρύν. » Σεμνοπροσωποῦσιν ὑπὲρ τὰς Ξενοκράτους εἰκόνας,« Συν.

Σεμνοπροσωπία (ἡ), τὸ σεμνοπροσωπεῖν, ὕφος σοβαρόν, σχηματισμὸς τοῦ προσώπου ἐπὶ τὸ σεμνότερον.

Σεμνοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων βαρὺ (σοβαρὸν) ἐξωτερικόν, σεμνὸς τὸ πρόσωπον.

Σεμνὸς [σέβω], ή, όν. (κυρ. Σεβαρός, ἐμβριθής, (Γαλλ.) **sérieux**, **grave**. »Ὡς σεμνὸς οὑπίτριπτος,« Ἀρςφ. »Γίνυ πρὸς τοὺς πλησιάζοντας ὁμιλητικός, ἀλλὰ μὴ σεμνός, « Ἰσκρ. » Τίς δ' οὐ σεμνὸς ἀχθεινὸς βροτῶν;« Εὐρ. »Σεμνότεροι ἢ βαρύτεροι;« Ἀρστ., σοβαροὶ (συνεσταλμένοι) μᾶλλον παρὰ ἀγέρωχοι.. » Ὡς τοῖς γε σεμνοῖς καὶ ξυνωφρυωμένοις οὐ βίος ἀληθῶς ὁ βίος,« Εὐρ., (ἑπμ. 2) ἐμβίως ἄληθῶς σέβας, (δηλ. ἡ) φρικτός, φοβερός. » Σεμναὶ θεαί, « αἱ Ἐριννύες. » Σεμνὴ νόσος, « Λξ., ἡ λέπρα ἢ ἡ πανοῦκλα, (ἡ 3) (ἐπὶ καλοῦ) σεβαστός, ἱερός. » Ὦ μέγα σεμνὰ Νίκα,« Εὐρ. »Σεμνὸν ὕδωρ,« Εὐρ. »Σεμνὸν ἀπόῤῥητον,« Συν., σεβάσμιον μυστήριον. » Μακεδόσι μὲν ἴσως ταῦτα σεμνά,« Λχ., (ἡ 4) λαμπρός, μεγαλοπρεπής, ἐμφαντικός. »Ἀλκιβιάδης ὑπὸ πολλῶν καὶ σεμνῶν γυναικῶν θηρώμενος,« Ξεν. » Αἱ φαυλότεραι καὶ σιμότεραι παρὰ τὰς σεμνὰς καθέδουνται,« Ἀρςφν. »Λόγους σεμνοὺς λέγειν, ἀνδρῶν παρόντων πολυμαθῶν,« Ἀρςφ., = Σεμνολογεῖν. »Τὸ σεμνὸν ὄνομα τοῦτο τὸ Καλός τε κἀγαθός,« Ξεν. »Πλοῦτον δὲ κοσμεῖν ἱματίοις σεμνοῖς πρέπει, « Πλ. » Τί δῆτα σεμνὸν σῷ κατείργασαι πόσει, ὕδραν ἐλείαν εἰ διώλεσε κτανών;« Εὐρ. » Ἔτυχε σεμνοτέρας ἢ κατὰ ἄνθρωπον ταφῆς,« Ξεν. » Τὴν οἰκίαν αὐτῶν ὁρᾷ τῆς τοῦ γείτονος οὐδὲν σεμνοτέραν οὖσαν,« Δμ. » Πολὺ σεμνότερον τρόπαιον τοῦ περὶ Λεῦκτρα,« Ἰσκρ., (ἡ 5) σώφρων, κόσμιος, (κοιν.) σεμνός. » Σεμναὶ γ' ἄλοχοι τίουσ' ὁμοκοίτους,« Μανέθ. (ὅθεν παρὰ τοῖς Βυζ. οὐσ.) »Σεμναί,« Μ. Ψελλ., αἱ μοναχαί. 6) (ὁ Πάππας Ζαχαρίας εἰς τὴν μετάφρασιν τῶν Διαλόγων τοῦ Πάππα Γρηγορίου μεταχειρίζεται, παραδόξως πως, τὸ Σεμνὸς ἀντὶ Μικρός. » Χοῖρος σεμνός,« »Σκαφίδιον σεμνόν,« κτλ. (χειρόγραφόν τι ὅμως τῆς τῶν Παρισίων βιβλιοθήκης ἔχει πάντοτε ἀντὶ τούτου τὸ Μικρός).

Σεμνόστομος (ὁ, ἡ), Π. σεμνῶς (σοβαρῶς) ἐκφρασμένος, ἐμφατικός.

Σεμνότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σεμνοῦ, ἐμβρίθεια, σοβαρότης· μεγαλοπρέπεια, λαμπρότης· ἱερότης, σεβασμιότης. »Τὰ δ' ἱερὰ νύκτωρ ἢ μεθ' ἡμέραν τελεῖς; — Νύκτωρ τὰ πολλά· σεμνότητ' ἔχει σκότος, « Εὐρ. » Εἰ δὲ δὴ ꝁ σεμνότης τις προσείη τῷ προσώπῳ,« Δ Ἀλ. »Τοὺς τοῦ Περικλέους τὴν σεμνότητα δοξοκομπίαν τε καὶ τῦφον ἀποκαλοῦντας,« Πλ.

Σεμνότιμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σεμνῶς τιμώμενος, (ἐν γεν.) πολύτιμος, (παρβλ. Σεμνόπονος).

Σεμνότροπος (ὁ, ἡ). σεμνὸς τοὺς τρόπυς. »Παρθένος —,« Κ. Μανασσ.

Σεμνοτυφία (ἡ)· τῦφος (οἴησις) ὑπὸ τὸ πρόσχημα σεμνότητος.

Σεμνοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος σεμνός, σεμνοπρεπὴς ἢ ἐπιδεικνύμενος ὡς τοιοῦτος.

Σεμνόφωνος (ὁ, ἡ). σεμνὸς (μεγαλοπρεπὴς) τὴν φωνήν, μεγαλήγορος.

Σεμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ φαίνεται σεμνὸν (ἔνδοξον), λαμπρύνω, καλλωπίζω, μεγαλοποιῶ, ἐκθειάζω.

Σεμνύνω, Μ. υνῶ, = Σεμνόω. ||. (συνήθ. μσ. μὲ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ.) καυχῶμαι (ὑπερηφανεύομαι) διά τι. »Ἐπὶ τῷ κάλλει τοῦ σώματος —,« Ἰσκρ. »Ἐπὶ εἰκοσιπέντε καταλόγῳ προγόνων σεμνυνομένων,« Πλάτ. (καὶ ἐλλ.) »Εὐπατρίδαις καὶ ἀξίοις τῆς βασιλείας αὐτοκράτορσι σεμνυνόμενος,« Ἡρωδ. (καὶ αἰτ.) » Τὴν Ἀντωνίνου μοιχείαν αἱ θυγατέρες ἐσεμνύνοντο,« αὐτ. (ἢ ἀπαρεμφ.) » Ἀχιλλείδης γὰρ εἶναι σεμνύνεται,« Ἡλ.

Σέμνωμα (τό). τὸ πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον σεμνύνεταί τις, καύχημα.

Σεμνωνυμία (ἡ). σεμνότης ὀνόματος, σεμνηγορία περὶ τὴν ἐπωνυμίαν.

Σεμνῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σεμνὸν (ἐμβριθῆ, σοβαρόν), μὲ ὕφος· λαμπρῶς, μεγαλοπρεπῶς· ἐντίμως· σωφρόνως. »Σεμνῶς κεκοσμημένος ἐξῆλθε ꝁ ἐπὶ θρόνου ἐκαθέζετο, « Ξεν. » Καὶ ὅς, μάλα σεμνῶς ἀνασπάσας τὸ πρόσωπον,« αὐτ. »Τὴν δὲ μητέρα σεμνῶς πάνυ Γλαυκοθέαν ὠνόμαζε,« Δμ. »Οἶσθα οὖν τινας σεμνότερον (τῶν Ἀρεοπαγιτῶν) τὰς τε δίκας δικάζοντας ꝁ τἆλλα πάντα πράττοντας; Ξεν. « Τὴν σεμνῶς ζήσασαν ἀμώμητόν τε σύνευνον,« Ἐπγρ.

Σέο, Ἰων. ἀντὶ Σοῦ.

†Σεοί, Λακων. ἀντὶ Θεοί.

Σεῦς, γεν. τοῦ Σής.

†Σεπτάς, άδος (ἡ), Δ. (κατὰ τοὺς Πυθαγορ.) ἡ Ἑπτάς.

Σεπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Σέβω.
†Σεπτεύω, Μ. εύσω, Γλσ. ἀντὶ Σέβω.
Σεπτήριος, α, ον καὶ
Σεπτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ σεπτὰ (εἰς τὰ θεῖα, εἰς τὰ μυστήρια). «Σχετικὰ ῥήματα,» Γρμτ., τὰ ἐκφράζοντα σέβας. ‖. (ούσ.) «Σεπτήρια (ἐνν. ἱερά),» τὰ τελούμενα κατ' ἐνναετίαν εἰς τοὺς Δελφοὺς εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλ.
Σεπτός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -πτῶς, =Σεβαστός. θεῖος, ἱερός.
Σεραπιάς, ἀδος (ἡ), ἴδε Σαραπιάς. [ἐκ τοῦ
Σέραπις, ιδος (ὁ). =Σάραπις.
Σέρις, εως καὶ ιδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ (κιχωρίου), πικραλίδα.
Σερίφη (ἡ), =Σέριφος.
Σέριφον καὶ Σέριφον (τό), εἶδος θαλασσ. ἀψινθίου. [ἐκ τοῦ
Σέριφος (ἡ). [συγγ. τῷ Ἔριφος]. (ὄθ. κυρ. καὶ ὡς ἐπίθ.) τραχεῖα, ξηρά. ‖. (ούσ.) εἶδος ἀκρίδος, (ἄλλ.) Μάντις. « Γραῦς σέριφος (πιθαν. ἔριφος) ἡ σερίφη,» Παροιμ.. γραῖα παρθένος, (κοιν.) γεροντοκόρη. 2) =Σέριφον. 3) =τῷ
Σέρφος (ὁ), εἶδος μικροτάτου πτερωτοῦ ἐντόμου (ἐμπίδος), σκνίπα (κατ' ἄλλους) μύρμηξ πτερωτός. «Ἔνεστι κἀν μύρμηκι κἀν σέρφῳ χολή,» Παροιμ..
Σέσαγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Σάττω.
Σεσαρώς, υῖα, ός, Δ. ἀντὶ Σεσηρώς.
Σέσελι, εως (τό) καὶ
Σέσελις, εως (ἡ), εἶδος μαραθοειδοῦς φυτοῦ. (παρβλ.) Σέλι.
Σεσελίτης, ου (ὁ), εἶδος κοχλίου, (ἄλλ.) Σέσιλος.
Σεσερῖνος (ὁ), εἶδος ἰχθύος μὲ δύο ἀράδαις.
Σέσηπα, μσ. πρκ. μὲ σημασ. πθ. τοῦ Σήπω.
Σεσηρώς, υῖα, ός, μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τῆς μτχ. τοῦ Σαίρω (2).
Σεσησμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Σήθω.
Σεσιγημένως, ἐπίῤ (μτχ.). Σιωπηλῶς.
Σέσιλος (ὁ), εἶδος κοχλίου (γυμνοκοχλίου) (;), σάλιαγκος. «Κόγχον δὲ τὸν σέσιλον ἅπαγ' ἐς τὸν φθόρον,» (Ἐπίχ. παρ') Ἀθ
Σεσοβημένως, ἐπίῤ. (μτχ.) Ἐσπευσμένως, ἐνθουσιωδῶς.
Σεσοφισμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Σοφιστικῶς, ἐπιτετηδευμένως.
Σεσωφρονισμένως, ἐπίῤ (μτχ.). Μὲ συστολήν, μὲ μετριότητα, φρονίμως.
Σεῦ καὶ (ἐγκλ.) Σευ, Δ. ἀντὶ Σοῦ ἢ (ἐγκλ.) Σου.
Σεῦα, Π. ἀντὶ Ἔσευα, ἐνεργ. καὶ
Σεύατο, Π. ἀντὶ Ἐσεύατο, μσ. ἀόρ. τοῦ Σεύω.
Σεῦθαι (αἱ), ἴδε Σεῦθλον.
Σεῦται, Π. κατὰ συγκ. ἀντὶ Σεύεται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἐνς. τοῦ Σεύω.
Σευτλίον (τό), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Σεῦτλον, φύλλον σεύτλου.
Σευτλίς, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, ἄλλο παρὰ τὸ Σεῦτλον (τοῦ ὁποίου φαίνεται ὡς ὑποκοριστικόν).
†Σευτλομαλάχη (ἡ) ἢ (κοινότ.) Σευτλομαλάχιον (τό), εἶδος φυτοῦ μεταξὺ μαλάχης καὶ σεύτλου, (νομίζεται) σπανάκι.
Σεῦτλον (τό), εἶδος φυτοῦ (βλίτον), (κοιν.) σέσκλον.

Σεύω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Σείω, Σοβέω κτλ.], Μ...; (ἀόρ. Ἔσσευα καὶ μσ. Ἐσσευάμην, πθ. ἡ μσ. πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Ἔσσυμαι καὶ σπντ. Σεῦμαι, ὑπερσ. ἢ κατὰ συγκ. ἀόρ. Ἐσσύμην, ἀόρ. πθ. Ἐσσύθην καὶ [σπν.] Ἐσύθην), Π. βάλλω τι εἰς ταχεῖαν κίνησιν, κινῶ· διώκω· φυγαδεύω· παρορμῶ, ἐρεθίζω· (ἐπὶ ἀψύχ.) ῥίπτω, τινάζω, σφενδονίζω. ‖. (πθ.) κινοῦμαι ταχέως, τρέχω· σπεύδω, ἐπείγομαι· τινάζομαι μὲ ὁρμήν· (μτφ.) λαχταρῶ, ἐπιθυμῶ· προθυμοῦμαι. «Θηρητὴρ κύνας σεύῃ ἐπὶ σῦι ἠὲ λέοντι,» Ἰλ. Λ. «Σεῦεν κύνας ἄλλυδις ἄλλη πυκνῆσιν λιθάδεσσιν,» Ὀδ. Ξ. «Τὸν δ' ἔσσευεν ἀπὸ χθονὸς ὕψόσ' ἀείρας,» Ἰλ. Γ. « Ὅλμον δ' ὣς ἔσσευε κυλίνδεσθαι,» Ἰλ. Λ. « Στρόμβον δ' ὣς ἔσσευε βαλών,» Ἰλ. Ξ. «Ἐκ δ' ἀμφοτέροιν αἷμ' ἔσσευα,» Ἰλ. Ε. (καὶ πθ.) «Πῆχυν βάλε χειρός, σύτο δ' αἷμα,» Ἰλ. Φ. (καὶ μσ.) «Κάπροι ἀμφὶ κύνες σεύονται,» Ἰλ. Λ. « Ὁππότε μὲν σεύαιτο ἐπ' ἵππους [illegible] Ἰλ. Γ. (καὶ σύνπθ.) «Ἠιὼν [illegible] ἀμφοτέροισιν,» Ἰλ. Ν. (ἢ μτχ.) «Θυμὸς μοι ἔσσυται,» Ὀδ. Δ. (ἢ γεν. ἀλλ.) «Ἐσσύμενος ὁδοῖο,» Ὀδ. Δ. «Οὐ δύνανται ἴσχειν ἐσσύμενόν περ πολεμοιο,» Ἰλ. Ψ. (καὶ ἀπαρ.) «Ἐσσυμένους πολεμίζειν,» Ἰλ. Λ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) «Ὄφρα τάχιστα ὕλη σεύαιτο καήμεναι,» Ἰλ. Ψ.
Σευθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σεύω.
Σέω, Δ. ἀντὶ Θέω, (ὅθ. τὸ Σίω, Σείω, Σεύω, κτλ.).
Σεων, γεν. πλθ. τοῦ Σής.
Σεωυτοῦ καὶ Σεαυτοῦ (ἐφέστ.) Σεωυτοῦ κτλ. Ἰων. ἀντὶ Σεαυτοῦ κτλ.
†Σήγκρον (τό), [σύγκος]. σπέρμα (τοῦ ἀλόγου, σάγμα, (Τορκ.) [illegible] (Λτν) segestrum.
Σήθω [σείω], Μ. σήσω (πθ. πρκ. Σέσησμαι κτλ.). Κοσκινίζω, κρησαρίζω (ἐπὶ ὑγρ.) περνῶ ἀπὸ τὸ πανί, =Σακκίζω.
Σηκάζω, Μ. άσω. Κλείω εἰς τὸν σηκόν, μανδρίζω (κατ' ἐπ.) σταλίζω ἢ στομώνω. «Ἔνεστι γὰρ ὑπὸ τοῖς τείχεσιν ἔλαιας καὶ σηκάζεσθαι,» Φωτ.
Σήκασθεν, Π. (Βοιωτ.) ἀντὶ Ἐσηκάσθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. α. τοῦ Σηκάζω.
Σηκαστροι (ὁ, ἡ), =Σηκοκόρος.
Σηκίζω, Μ. ίσω, =Σηκάζω, (εἰς τὴν Ἀνθολογ. ὀρθ. Σηκάζω).
Σηκίς, ίδος (ἡ ἢ ὁ). ἡ ἐν τῷ σηκῷ ὑπηρετοῦσα παιδίσκη, θυρωρὸς (τοῦ σηκοῦ), θεραπαινίς, (ἄλλ.) δοῦλος ἢ δούλη οἰκογενής.
Σηκίτης, ου (ὁ). ὁ βυζάνων ἀκόμη ἢ πρὸ ὀλίγου ἀπογαλακτισθεὶς (καὶ διὰ τοῦτο κλειόμενος εἰς ἰδιαίτερον σηκόν), ἀμνός, (κοιν.) θρεφτάρι, μανάρι.
Σηκοκόρος (ὁ, ἡ), [σηκός, κορέω]. ὁ σαρώνων τὸ μανδρί, ὑπηρέτης τῆς στάνης. (Βλχ.) τσελιγγας. 2 =Νεωκόρος.
†Σηκολέτης, ου (ὁ), Γλσ. [σηκός, ὄλλυμι]. ὁ ἀφανίζων (ἐρημόνων) τοὺς σταύλους (τὰ μανδριά).
Σηκός (ὁ), [θήκη, τίθημι, παρβλ. Σῆμα] (ἐν γέν.) τόπος περιφραγμένος, περίβολος [illegible] ἰδιαιτ.) μάνδρα, στάνη· φωλεά (πτηνοῦ)· ναὸς (μικρός), ἡρῷον, παρεκκλήσιον (« Τὸ περὶ Δωδώνην μαντεῖον συλήσας, ἐνέπρησε τὸ ἱερὸν πλὴν τοῦ σηκοῦ,» Διοδ.)· μνῆμα (περικλεισμένον)· περιβόλι ἐλαιόφυτον· (εἰς τὸν Δσ.) κορμὸς παλαιᾶς ἐλαίας (μορίας) περιτειχισμένος καὶ πολύκλαδος. «Οὐκ ἐξῆν δὲ οὔτε τὰς σηκοὺς οὔτε τὰς μορίας ἐκκόπτειν,» Φωτ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Σήκωμα, βαρίδ. (καντάριου κτλ.), (ὅθ.
Σηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Ζυγίζω· κρατῶ εἰς ἰσορροπίαν.
Σηκύλη (ἡ), =Σηκίς.
Σηκώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σηκοῦ (μικροῦ ναοῦ).
Σήκωμα (τό), [σηκόω]. τὸ ἀντίρροπον βάρος τῆς πλάστιγγος, βαρίδι, ἀντιζύγιον· (μτφορ.) ἀνταμοιβή. «Τίς ἂν ἔλαττο σήκωμα τῶν πόνων χωρίζοι» Ψάλ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Σηκίς. ἡρῷον, μνῆμα. «Οἴ σε ἐν Λευκαίῳ πλησίον σηκώματος,» Εὐρ.
†Σηκωτήρ (ὁ). τὸ λωρὶ (ὁ ἀναφορεύς) τῆς πλάστιγγος.
†Σηκωτός, ή, όν. Ὁ χωρισμένος εἰς πολλοὺς σηκοὺς (μικρὰ χωρίσματα). ἢ 2) κλεισμένος καὶ τρεφόμενος εἰς ἰδιαίτερον σηκόν (περίφραγμα), (ἐπιθ.) παχύς, τροφιμος. (παρβλ. Σηκίτης).
Σῆμα (τό), [εἴδημι]. (ἐν γέν. Π. ἀντὶ) Σημεῖον, σημάδι, σύμβολον, σύνθημα («Σῆμα κείμενον σκοτεινὸν» Λυκ. «Ἐν δὲ μετώπῳ λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον ἠΰτε μήνη,» Ἰλ. Ψ. «Ἔχει δ' ἐπίσημον σῆμ' ἐπ' ἀσπίδος,» Αἰσχλ. «Καὶ εἶδε τὸ σῆμα·—Φοῖβος,» Εὐρ. (ἰδιαιτ.) φαινόμενον τοῦ οὐρανοῦ (προσημαίνον τι μέλλον), ἐπισημασία (« Ἀμφὶ δὲ δοῦρα χαμαὶ [ἄλλ. γρφ. ὀρθὰ] ἀνὰ σαυρωτῆρος ἐλήλατο,» ...) ὀρθὸν ἵσταται νέκυς· σῆμα χειμῶνος,» Ἀρχίλοχ. «Τρὶς δ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων κτύπε Ζεύς, σῆμα τιθεὶς Τρώεσσιν,» Ἰλ. Θ. (συνήθ.) τάφος, μνῆμα («Σῆμά τέ οἱ χεῦαι καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξαι,» Ὀδ. Α. «Ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνειῶτος,» Ἰλ. Η.)· στήλη ἢ πλάκα μνήματος («Τοῦ δ' ἐστὶν αὐτοῦ σῆμ', ἐφ' οὗ καθήμεθα,» Ἀριστ. «Καλῶς δὲ ἐξεῦρεν, ἐστὶ γε τολμηρὸν σῆμα τὸν βωμὸν καλεῖν· οὐ» (ἐνίοτε) γραπτὸν σημεῖον, ἡ σφραγίς (ὅθ.) τυποσ(χάραγμα) νόμισματος.
Σημαία (ἡ), [σῆμα]. τὸ ἐξ ὑφάσματος σημεῖον τῶν στρατ. καὶ πλοίων, (κοιν.) μπαϊράκι, (Ιταλ.) μπαντιέρα, φλάμπουρον, (ἴδε καὶ Σημάτιον). 2) (συνεκδ.) σῶμα στρατ. τεταγμένον ὑπὸ τὴν αὐτὴν σημαίαν, λόχος, σπεῖρα, (Λτ.) manipulus. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ Δεῖκτης, εἰκών, (ὅθ. 4) ἔμβλημα (χαρίσματος) εἰκόνος, (Γαλλ.) ecusson, Σχλ. Ἀριστ. Βατρ. 903).
Σημαίνω [σῆμα], Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐσήμανα καὶ Ἐσήμηνα, πθ. πρκ. Σεσήμασμαι). Δίδω σημεῖον (σύνθημα), γνωστοποιῶ διὰ σημείου, (ἐν γέν.) δίδω εἴδησιν, μηνύω, ἀναγγέλλω· ἢ προστάζω, παραγγέλλω (μὲ αἰτ. ἐκ γ'.) « Ἐπειδὰν ὁ σαλπιγκτὴς σημήνῃ τὸ πολεμικόν,» Ξεν. (καὶ δοτ. ἐκ δ'., ἡ ὀργ.) « Σημαίνειν τῇ χειρὶ (τῇ σάλπιγγι),» Λξ. (ἢ περιπ.) «Οἱ σκοποί, οἱ σημαίνουσι τοῖς ἄλλοις ὅ,τι ἂν ὁρῶσι,» Ξεν. «Μή, διαφυγών, σημήνῃ τοῖς πολεμίοις,» αὐτ. « Ἐσήμηνεν ὁ θεὸς τοῖς ἱεροῖς συστρατεύεσθαι,» αὐτ. « Θυομένῳ ὁ θεὸς σημαίνει μὴ προσθέσθαι,» αὐτ. (ἢ ὁρισ.) « Σημαίνειν αὐτῷ ὁπότε ἐν καιρῷ εἴη εἰσιέναι,» Ξεν. « Σήμαιν' ὅ,τι χρή σοι ξυμπράσσειν,» Αἰσχλ. (ἢ ἀναλελ.) «Ἐπεὶ αὐτῷ οἱ σκοποὶ ἐσήμηναν, ὅτι κτλ.,» αὐτ. (ἢ αἰτ. προθετ.) « Σημαίνειν πρός τινα,» Πλ. (ἢ ἀπαρ.) «Ὅταν προχωρεῖν σημήνῃ τῷ ἵππῳ,» αὐτ. «Ἐσήμαινε πάντα παρορτέεσθαι,» Ἡρ. (καὶ χωρὶς ἢ ἐνν. τοῦ πτ.) «Σιτοῦνται, ὅταν οἱ ἄρχοντες σημήνωσι,» Ξεν. (καὶ ἀπολ. ἢ ἐλλ.) «Τοῖσι δὲ Ἕλλησι ὡς ἐσήμηνε (ἐνν. ἡ σάλπιγξ ἢ ὁ σαλπιγκτής),» Ἡρ. (καὶ πθ.) «Ἕως ἂν σημανθῇ αὐτοῖς,» Ξεν. (ὅθ. 2) Π. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) εἶμαι ἀρχηγός τινος, ἡγοῦμαι, ἄρχω, διοικῶ, ἐξουσιάζω. (καὶ γεν.) «Ἀλλ' ὤφελλες ἄλλου στρατοῦ σημαίνειν,» Ἰλ. Ξ. (ἢ δοτ.) Πάντεσσι δ' ἀνάσσειν, πᾶσι δὲ σημαίνειν,» Ἰλ. Α. (ἢ προθετ.) «Οὐδέ τι σημαίνειν εἴασκε ἐπὶ δμωῇσι γυναιξίν,» Ὀδ. Χ. (καὶ ἀπολ.) «Πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει, σημαίνειν,» Ἰλ. Π. 3) παριστάνω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἔννοιαν, δηλῶ, σημαίνω, φανερώνω. « Τὸ ὄνομα τί σημαίνει τι,» Ἀριστ. « Σημαίνει ἡ ἐπιγραφή,» Θε. « Ὁ γὰρ ἄ... ἢ ὁ Ἐν... σχεδὸν τι τοιοῦτο σημαίνει,» Πλάτ. (ἢ πθ.) «Τὸ σημαινόμενον,» Γρμτ., ἡ ἔννοια (ἡ σημασία) λέξεως. 4) (μσ.) βάλλω σημάδι, σημαδεύω (ὅθ. α.τ.) σφραγίζω. « Σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς,» Ἰλ. Ψ. «Ἔβαλε τὸ σημάδι μέγρι τῶν ὅπ. ἔπρεπε νὰ τρέξουν.» «Σημηναμένους τὴν συγγραφήν,» Δη. «Ταῦτα γράψας καὶ σημηνάμενος ἐδίδου φέρειν,» Ξεν. « Σημαίνεται (τὸν βοῦν) βύβλῳ περὶ τὰ κέρεα εἱλίσσων,» Ἡρ. (καὶ πθ.) « Ἀνδράποδα σεσημασμένα τῷ δημοσίῳ σημάντρῳ,» Ξεν. « Δωμάτια σεσημασμένα,» Πλ. 5) τεκμαίρομαι (ἀπό τινος σημείου), μαντεύω, εἰκάζω, συμπεραίνω. « Καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι, τὰ δ' ἐκπέπληγμαι,» Σοφ. « Μὴ ἀστρασι τὰ καθ' ἡμᾶς σημαίνεσθαι,» Συν. 6) (σπν. ἀμτβτ.) φαίνομαι, κοιν. σημαδεύω. «Σημαίνει εἰς τὰ ἔξω,» Ἀριστ. (παρβλ. Ἐπισημαίνω).
Σημαιοφόρος (ὁ). ὁ φέρων (κρατῶν) τὴν σημαίαν, (Τουρκ.) μπαϊρακτάρης.
Σημαλέος, α, ον. Ὁ γνωστοποιῶν τι διὰ σημείων. « Ζεὺς —,» Πανσ.
Σήμανσις, εως (ἡ), τὸ σημαίνειν ἢ σημαίνεσθαι, σημάδεμα, δήλωσις κτλ.
Σημαντέον, θετ. τοῦ Σημαίνω.
Σημαντήρ (ὁ). ὁ σημαίνων (προστάζων, παραγγέλλων), ἀρχηγός, διοικητὴς κτλ. (σύγκρτστ. τό) Σημάντωρ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ -
Σημαντήριον (τό). τὸ ὄρ. τι σημαίνει πρὸς σήμανσιν (σημάδεμα, βούλλωμα), σφραγίς, σημάδι, (παρβλ.) Σήμαντρον· σφραγιστήριον (κυρ. νομισμάτων), (Γαλλ.) poinçon, (ὅθ.) = Νομισματοκοπεῖον.
Σημαντικός, ή, όν. Ἁρμόδιος πρὸς σήμανσιν, ἐκφραστικός, δηλωτικός, (Γαλλ.) significatif.
Σημαντικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον σημαντικόν (ἐκφραστικόν), εὐκρινῶς.
Σημάντρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σημαντήρ.
Σημαντρίς, ίδος (ἡ). (κυρ.) γῆ, εἶδος πηλοῦ τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ὡς βουλλοκέρι, (Γαλλ.) terre sigillaire. [ἐκ τοῦ
Σήμαντρον (τό), = Σημαντήριον, σφραγίς, βούλλα, σημάδι. « Ἀνδράποδα σεσημασμένα τῷ δημοσίῳ σημάντρῳ,» Ξεν. « Ἀνοίξαντας τὰ σήμαντρα,» αὐτ., νὰ ξεβουλλώσουν. « Τῶν σημάντρων ἐόντων σόων,» Ἡρ., ἡ βούλλαις ἦσαν γιεραῖς (ἀπείραχταις).
Σημάντωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Σημαντήρ, (ἐν γέν.) ὁ σημαίνων (δηλοποιῶν) τι σημαντικός («Ὡρᾶν σημάντορα χαλκόν,» Ἐκτρ., χάλκινα ὡρολόγια. « Πιστὸν βλίων παγίδων σημάντορα φελλόν,» αὐτ.) (ἰδιαιτ.) ἀρχηγός, στρατηγός, διοικητής, ἐπιστάτης κτλ. «Δὶ Κρονίωνι, θεῶν σημάντορι πάντων,» Ἡσ. «Ἵππω [illegible] σημάντορος,» Ἰλ. Θ., ἡνίοχος.
Σημασία (ἡ), τὸ σημαίνειν, ἡ διὰ σημείου διδομένη ἀγγελία καὶ αὐτὸ τὸ ἐπὶ τούτῳ γινόμενον σημεῖον (Γρμτ.) ἔννοια λέξεως. (Ἰατρ.) εἰσβολὴ νόσου.
Σημασίζομαι, Μ. ίσομαι Τεκμαίρομαι (Εἰκάζω) τι ἀπό τινος σημείου· σημειοῦμαι.
Σημάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σῆμα, σημαδάκι.
Σηματόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἀνήκων εἰς σῆμα (μνῆμα).
Σηματουργός (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατασκευάζων τὰ σήματα (ἐμβλήματα, σημεῖα) τῶν ἀσπίδων.
†Σημεία (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Σημαία.
Σημειογραφεῖον (τό), γραφεῖον σημειογράφου.
Σημειογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω διὰ σημείων.
Σημειογραφικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σημειογράφον ἢ τὴν τέχνην του
Σημειογράφος (ὁ). ὁ γράφων διὰ σημείων (μεταχειριζόμενος πρὸς ταχυγραφίαν ἰδιαίτερά τινα σημεῖα), στενογράφος.
Σημειολυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Λύω (Ξεδιαλύνω) σημεῖα ὡς-
Σημειολύτης, ου (ὁ). ὁ λύων (ἐξηγῶν, ξεδιαλύνων) τὰ φαινόμενα σημεῖα.
Σημεῖον (τό), = Σῆμα, σημάδι, σύνθημα· σύμβολον (Ἰταλ.) νότα («Διὰ σημείων εἰς τάχος ἠσκημένος γράφειν,» Γαλ. [ἔθεν] «Ἑρμηνεία [« Ἐπιστολὴ] ἀπὸ σημείων,» Βυζ., ἡ ἐσφραγισμένη)· τύπος σφραγῖδος («Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ δακτύλιος ἐσθ' οὗτος οὑμός· τὸ γοῦν σημεῖον ἕτερον φαίνεται,» Ἀριστ.) σημαία. (« Ἦν δὲ αὐτῷ τὸ σημεῖον ἀετὸς χρυσοῦς ἐπὶ δόρατος μακροῦ ἀνατεταμένος,» Ξεν.) στήλη χρησιμεύουσα ὡς ὅριον, (ὅθεν ἰδιαιτ. παρὰ Ῥωμ.) = Μίλιον (« Ἐντὸς ἑκαστοστοῦ σημείου ἀπὸ τῆς Ῥώμης,» Ἡρωδ.)· ὥρα σημειωμένη εἰς τὸ ἡλιακὸν ὡρολόγιον· φαινόμενον (τοῦ οὐρανοῦ) ἐκπληκτικόν, θαῦμα (« Ἐποίει τέρατα ἢ σημεῖα,» Γρφ.)· (μθμτ.) στιγμή· (ἰατρ.) σύμπτωμα πρὸς διάγνωσιν τοῦ πάθους· (ἐν γέν.) γνώρισμα, τεκμήριον, (ὅθεν ῥητ.) ἀπόδειξις («Σημεῖον δέ· ἡ μὲν γὰρ εἰρήνη κτλ.» Δμ.)· (ἐνίοτε) σημείωσις, σχόλιον. «Οὕτως Ἀρίσταρχος ἐν τοῖς σημείοις Ἡσιόδου,» Ἐτμλγ.
Σημειοσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ τὰ φαινόμενα σημεῖα καὶ ἀπ' αὐτῶν προλέγω.
Σημειοσκοπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ παρατήρησις τῶν φαινομένων σημείων ἢ ἡ ἀπ' αὐτῶν πρόῤῥησις.
Σημειοσκόπος (ὁ). ὁ παρατηρῶν τὰ σημεῖα (τὰ φαινόμενα) καὶ ἀπ' αὐτῶν προλέγων.
Σημειοφορικός, ή, όν. Σημειοφόρου ἴδιος.
Σημειοφόρος (ὁ), = Σημαιοφόρος. 2) (Ἀ.ζ.) θαυματουργός.
Σημειόω-ῶ, Μ. ώσω. Χαρακτηρίζω τι διὰ σημείου, σημαδεύω (« Ταῦτα γὰρ νῦν βεβημάτισται καὶ σεσημείωται κατὰ σταδίους,» Πλβ.). ‖. (μσ.) σημαδεύω τι (ἵνα τὸ ἐνθυμῶμαι), σημειώνω τι εἰς σημείωσιν. « Ὕστερον συνέταξε μετὰ κάλλους (ὁ Θεόδ.) ἃ ἐξ ἀρχῆς μόνον ἐσημειοῦτο διὰ τὴν μνήμην,» Μαρκλλ. (τὸ πρχ.) « Σημείωσαι,» Γρμτ., παρατήρησαι. 2) ἐκλαμβάνω τι ὡς σημεῖον, οἰωνίζομαι. « Σημειούμενοι τι γενναῖον οὐκ ἂν ἔρρωσο ἔτι προϊέναι εἰς τὸ πρόσθεν,» Πλβ.
Σημειώδης, εος (ὁ, ἡ), (ἢ ἐπίῤ.) -ωδῶς. Ὁ χρησιμεύων ὡς σημεῖον σημαντικός· ἐπίσημος, ἀξιοσημείωτος. (εἴτε ἐπὶ καλοῦ εἴτε ἐπὶ κακοῦ) «Ἀπηρχαιωμένων καὶ σημειωδῶν ὀνομάτων ἀπειροκαλία,» Δ. Ἀλ. «Φευγέτω δὲ καὶ τὰ σημειώδη σχήματα· πᾶν γὰρ τὸ παράσημον, ἀσυνήθες καὶ οὐκ ἰδιωτικόν,» Δ. Φαληρ. «Τὸ δὲ ἀλλαχόθεν σημειώδεις ἐστὶ τοῖς παλαιοῖς, ὡς παραφυλαττόμενον,» Εὐσ. «Κατὰ δὲ τὴν Ἰόππην ἡ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου παραλία σημειωδῶς ἐπὶ τὴν ἄρκτον νεύει,» Στρβ.
Σημείωμα (τό). τὸ ἀντικείμενον ἢ ἀποτέλεσμα τῆς σημειώσεως.
Σημείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σημειόω, σημάδεμα, σημείωμα· παρατήρησις (εἰς σύγγραμμα), σχόλιον.
Σημειωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Σημειόω, σημειώσεως ἄξιος.
Σημειωτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς σημείωσιν. «Ἰατρὸς γὰρ πολλῶν ὁ ὄντως φιλόσοφος ἢ σημειωτικός,» Πορφ. «Σημειωτικὴ (ἐνν. τέχνη),» Ἰατρ. ἡ ἀπὸ τῶν σημείων (συμπτωμάτων) διαγνωστικὴ τῆς νόσου, μέρος τῆς ἰατρικῆς.
Σημειωτός, ή, όν. Ὁ διακεκριμένος διὰ σημείου, σημαδευμένος, ἐπίσημος.
†Σημερινός, ή, όν. Ὁ τῆς σήμερον ἡμέρας.
Σήμερον [ἡμέρα], ἐπίῤ. Σήμερα. « Θανεῖ γὰρ σήμερον,» Εὐρ. (καὶ ἐνάρθ.) «Ἡ σήμερον (ἐνν. ἡμέρα),» Δξ. ...

πλεονάσειε, στόβρα λυπεῖ... τῶν γεῶν παλαιῶν σπανίως ἐχρῶντό τινες αὐτῷ καὶ πεφυλαγμένως· εἰσὶ δὲ οἳ καὶ ἀσιγμους ᾠδὰς ὅλας ἐποίουν, » Δ. Ἁλ. 2) (ὡς ἐκ τοῦ παλαιοῦ σχήματος τοῦ σίγμα C) ἡμικύκλιον. » Τὸ τοῦ θεάτρου σίγμα; « Φώτ., ἡ ὀρχήστρα. » Μήνη, τὸ καλὸν οὐρανοῦ νέον σίγμα, « Τζ.

Σιγματίζω, Μ. ίσω. Μεταχειρίζομαι κακόζως τὸ (ἢ ἁπλ. Γράφω μὲ) σίγμα. » Τὸ Ὀδυσσεύς.. διπλῶς σιγματίζεται, « Εὐσ., (ὅθεν

βΣιγματισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ χρῆσις ἡ κατάχρησις τοῦ σίγματος.

Σιγματοειδής καὶ Σιγμοειδής, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ (παλαιοῦ) σίγμα. ἡμικυκλοειδής. » Οἱ νεφροὶ σχῆμα ἔχουσι σιγμοειδές, « Αξ. (ἴδε Σίγμα).

Σιγμός (ὁ). τὸ σίζειν, ὁ τῆς προφορᾶς τοῦ σίγμα (ἢ τοῦ πυρωμένου σιδήρου ὅταν βυθισθῇ εἰς τὸ νερὸν) συριγμός. » Τὰ δὲ (ἀφίησι σιγμὸν μικρὸν ὥσπερ αἱ χελῶναι, « Ἀρστ.

†Σῖγος, εος-ους (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Σιγή.

†Σίγραι (αἱ), Γλσ. αἱ μικροὶ ἀγριόχοιροι (σύαγροι).

Σίγυμνος (ὁ), σπν. ἀντὶ Σίγυνος.

Σιγύνη (ἡ) καὶ Σιγύνης, ου (ὁ) καὶ

Σίγυνον (τὸ) καὶ Σίγυνος (ὁ), = Σιβύνη ἴδ.

Σιδάρεος, α ἢ ος, ον, Δ. ἀντὶ Σιδήρεος, [ἐκ τοῦ

Σίδαρος (ὁ), Δ. ἀντὶ Σίδηρος.

†Σίδειος, α, ον. Ὁ τῆς σίδης (τῆς ῥοδιᾶς). » Καρπὸς —, « Γλσ., τὸ ῥόδι.

†Σιδεύνης, α (ὁ), Δ. ἔφηβος.

Σίδη (ἡ), κατὰ διάλεκτ. (Βοιωτ. ϗ Κρητ.) ἀντὶ Ῥοιά, ῥόδι καὶ ῥοδιά (ἴδε Ἀθήν ΙΔ', 650). 2) εἶδος φυτοῦ (νυμφαίας). » Ἡ δὲ σίδη τὴν μὲν μορφήν ἐστιν ὁμοία τῇ μήκωνι· καὶ γὰρ τὸ ἄνω κωδιῶδες ἔχει.. περὶ αὐτὸ δὲ φύλλα ἔξωθεν ποώδη, παραπλήσια τοῖς τῶν ῥόδων, ὅταν ἐν κάλυξιν ὦσι, τέτταρα τὸν ἀριθμὸν κτλ., » Θφρ.

Σιδηραγωγός (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (ἕλκων) τὸν σίδηρον. » Ὁ μάγνης —, » Σξτ.

Σιδηρεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σιδηρεύω, ἡ τοῦ σιδήρου ἐργασία (μεταλλουργία).

Σιδηρεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ σιδηρέως, σιδηρουργεῖον.

Σιδήρειος, α, ον, Π. ἀντὶ Σιδήρεος.

Σιδηρέενδυτος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος μὲ σίδηρον.

Σιδήρεος-οῦς, έα-ᾶ, εον-οῦν. Ὁ ἐκ σιδήρου. σιδερένιος (συνήθ.) σιδερώς. ἡ σκληρός (κυρ. καὶ μτφ.). ἀνηλεής, ἄσπλαγχνος (ἐν γέν.) δεινός, φοβερός (ἐνίοτε) ἀναίσθητος (ἐπὶ κακοῦ σιδηρους ἀνίκητος. » Οὐρανὸς —, » Ὅμ. » Ὀρυμαγδὸς —, » αὐτ., ὁ ἀπὸ τῆς συγκρούσεως τῶν ὅπλων. » Πυρὸς μένος σιδήρεον, » αὐτ., φοβερόν. » Οὐ δὲ μοι αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων, » Ὀδ. Ε. » Ἀνασχόντος ὧν σιδηρεῖς τ' ὄνυχ. » Λεσχ.

Σιδηρεύς, έως (ὁ). = Σιδηρουργός, σιδεράς.

Σιδηρεύω, Μ. εύσω. Ἐργάζομαι ἢ Μεταλλεύω τὸν σίδηρον· χαλκεύω.

Σιδηρήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Σιδήρεος.

Σιδηρίζω, Μ. ίσω. Ἔχω τὸ χρῶμα ἢ τὴν σκληρότητα τοῦ σιδήρου, ὁμοιάζω σίδηρον· περιέχω μόρια ἢ συστατικὰ στοιχεῖα (τοῦ) σιδήρου. » Λουτρὰ σιδηρίζοντα, « Ἰατρ.

;Σιδηρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σίδηρον. » Σιδηρική, « Αξ., ἡ τέχνη τοῦ σιδηρουργοῦ, ἡ χαλκευτική.

Σιδήριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σίδηρος, τμῆμα σιδήρου, σιδεράκι· (συνήθ.) ἐργαλεῖον σιδηροῦν, (κοιν.) σιδερικόν. » (Τὸ δὲ ξύλον τῆς φιλύρας) μάλιστα ἀμβλύνει τὰ σιδήρια, « Θφρ.

Σιδηρίτης, ου (ὁ) καὶ Σιδηρῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἢ ἑνωμένος μὲ σίδηρον. » Πόλεμος —, » Μνδ., ὁ διὰ σιδήρου ἤ, = Σιδήρεος, σκληρός. » Τέχνη —, « (Εὔπολ. παρὰ) Πλδ., ἡ τοῦ σιδηρουργοῦ. » Γῆ (» Πέτρα) —, » Πλδ., Διόδ., ἡ σιδηροῦχος. » Λίθος —, » Πλ., Στρβ., ἡ μαγνῆτις. ‖. (οὐσ. θηλ.) Σιδηρῖτις (ἐνν. πόα ἢ βοτάνη). « Ἡσύχ., Ἰωσ., Δσκρ., εἶδος ἢ γένος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἱεροβοτάνη, Ἡράκλεια, Ἀχίλλεια, Χαμαίπιτυς κτλ.

Σιδηρόβαφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν βαφὴν (τὸ χρῶμα) τοῦ σιδήρου.

†Σιδηροβόλιον (τὸ), Αξφν. ἀντὶ Ἀγκυρόλιον.

Σιδηροβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ῥίπτων, σφενδονίζων) σίδηρον ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Μηχανὴ —, » Αξ.

Σιδηρόβορος (ὁ, ἡ), Π. = Σιδηροβρώς. » Σίδηρος —, » Ὑπκ., τὸ ῥινίον.

Σιδηροβριθής, έος (ὁ, ἡ), Π. [σ. βρίθω]. βαρὺς 'σὰν τὸ σίδηρον ἢ διὰ τὸ πολὺ τὸ σίδηρον.

Σιδηροβρώς, ῶτος (ὁ, ἡ), Π. [σ. βιβρώσκω]. ὁ τρώγων τὸν σίδηρον. » Θηγάνη —, » Σοφ.

Σιδηροβρῶτις, ιδος (ἡ), ἰδιαιτ. θηλ. τοῦ Σιδηροβρώς.

Σιδηροδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σιδηρᾶ δάκτυλα. » Τρίαινα —, » Ἐπγρ.

Σιδηροδέσμιος καὶ Σιδηρόδεσμος (ὁ, ἡ), = Σιδηρόδετος.

Σιδηροδετέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω μὲ σίδηρον· βάλλω εἰς τὰ σίδερα, [ἐκ τοῦ

Σιδηρόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος μὲ σίδηρον ἢ μὲ σιδηρᾶ δεσμά, σιδηροδέσμιος. » Ἐδέδετο ἐν ξύλῳ σιδηροδέτῳ, « Ἡρ.

Σιδηροδμής, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. [σ. δαμάω]. = Σιδηροκμής.

†Σιδηροθώραξ, ακος (ὁ, ἡ). θωρακισμένος μὲ σιδηροῦν θώρακα.

†Σιδηροκατάδετος (ὁ, ἡ), (νλγ.) καταδεσμευμένος εἰς δὰ σιδήρου ἐντελεστέραν ἐγχείρησιν. » Εὔκολος —, » Σξ.

Σιδηροκμής, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. [σ. κάμνω]. καμωμένος ἀπὸ ἢ φονευμένος μὲ σίδηρον.

Σιδηροκμήτης (ὁ). ὁ κόπτων (κτυπῶν, σφυρηλατῶν) τὸν σίδηρον, σιδηρουργός.

†Σιδηροκρότητος (ὁ, ἡ). κτυπημένος διὰ σιδήρου, σιδήρεος. » Κερύνη —, » Εὐσ., ἡ σιδηρᾶ ἢ σιδηρεῖς ἥλους ἐμπεπαρμένη.

†Σιδηρολίθιον (τὸ), λίθος σιδηρᾶ.

Σιδηρομήτωρ, ορος (ἡ), Π. (γῆ) ἡ γεννῶσα (παράγουσα) τὸν σίδηρον, μήτηρ τοῦ σιδήρου.

Σίδηρον (τὸ), σπν. ἀντὶ Σίδηρος. ‖. (εἰς τὸ πλθ.) Σίδηρα, τὰ σιδερικά.

Σιδηρονέμος (ὁ, ἡ), Π. [σ. νέμω] ὁ νέμων τὴν διανομὴν διὰ τοῦ ξίφους.

Σιδηρόνωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σιδηροῦν νῶτον. » Ἀσπὶς —, « Εὐρ.

Σιδηρόπαλτος (ὁ, ἡ), Π [σ. πάλλω]. ὁ διὰ ξίφους κληρωθεὶς (λαχών, ἀποκτηθεὶς), (οὕτω διορθ. τινὲς τὸ Σιδηρόπλαγκτος).

Σιδηροπέδη (ἡ). πέδη (δεσμὰ) σιδηρᾶ, (κοιν.) σίδερα.

Σιδηρόπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. [σ. πλάζω] ὁ περιπλανώμενος (φυγαδευθεὶς) ἐξ αἰτίας τοῦ ξίφους (τοῦ πολέμου), (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ

;Σιδηρόπλακτος (Δ. ἀντὶ) Σιδηρόπληκτος (ὁ, ἡ), Π [σ. πλήττω]. ὁ κτυπηθεὶς (πληγωθεὶς) μὲ σίδηρον ἢ εἰς τὸν πόλεμον.

Σιδηρόπλαστος (ὁ, ἡ), Π. [σ. πλάσσω]. καμωμένος ἀπὸ σίδηρον ἢ μὲ σιδηρᾶ καρφιά (ἵνα τρυπᾷ).

Σιδηρόπλοκος (ὁ, ἡ). πλεγμένος μὲ σίδηρον (σιδηροῦν σύρμα).

Σιδηροποιΐα (ἡ), = Σιδηρουργία.

Σιδηροποίκιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σιδηρᾶ ἢ σιδηρόχροα ποικίλματα. » Λίθος —, « Πλίν., εἶδος πολυτίμου λίθου.

Σιδηρόπους, ποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σιδηροῦς (ἀκουράστους ἢ πεταλωμένους) πόδας. » Ἵππος —, « Νονν.

Σιδηρόπτερος καὶ

Σιδηροπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σιδηρᾶ πτερά.

Σιδηροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σίδηρον ἢ σιδερικὰ (ἐργαλεῖα).

Σίδηρος (ὁ καὶ Π. σπνιτ. ἡ). τὸ γνωστὸν μέταλλον, τὸ σίδηρον. » Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητος τε σίδηρος, « Ὅμ. 2) (συνκδχ.) ὅπλον ἢ ἐργαλεῖον σιδηροῦν, ξίφος, δρέπανον κτλ. » Λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ, « Ὅμ. » Πῶς μὲν ἑλῶ μέγαν ἰχθύ' ἀφαυροτέροισι σιδάροις; « Θκρ. » Ἀθηναῖοι τὸν σίδηρον κατέθεντο ϗ ἀνειμένῃ τῇ διαίτῃ ἐς τὸ τρυφερώτερον μετέστησαν, « Θκ., τὸ θωρακοφορεῖν ἢ ὁπλοφορεῖν. » Δεδεμένους ἰσχυροτέρᾳ τινὶ ἀνάγκῃ ἢ εἰ ἐν σιδήρῳ ἐδέδεντο, « Ξεν. 3) τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου πωλοῦνται τὰ σιδερικὰ (ὅπλα ἢ ἐργαλεῖα). » Ἄγαγοντα εἰς τὸν σίδηρον ἐπιδεῖξαι πολλὰς μὲν μαχαίρας, πολλὰ δὲ ξίφη, « Ξεν.

Σιδηρόσπαρτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπαρεὶς (δηλ. τραφεὶς) ὑπὸ σιδήρου.

Σιδηρόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σιδηροῦν στόμα. » Ἵππος —, « Ἐπιφάν., σκληρόστομος.

Σιδηροτέκτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. τέκτων σιδήρου, σιδηρουργός.

Σιδηροτελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ τελῶν (συντελῶν, συνεισφέρων ἢ κατεργαζόμενος) σίδηρον, σιδηρουργός.

Σιδηρότευκτος (ὁ, ἡ), Π. [σ. τεύχω]. κατεσκευασμένος ἀπὸ σίδηρον ἢ διὰ σιδήρου.

Σιδηροτεκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεννῶ (Παράγω) σίδηρον, κτλ.

Σιδηροτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα (γεννῶσα) σίδηρον. » Γῆ —, « Ἐπγρ.

Σιδηροτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω (Κόπτω) διὰ σιδήρου, σχίζω μὲ τὴν μάχαιραν.

Σιδηρότροχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σιδηροῦς τροχούς. » Ἅμαξα —, « Αξ.

Σιδηροτρύπανον (τὸ). τρυπάνι μὲ τὸ ὁποῖον τρυποῦν τὸ σίδηρον.

Σιδηρότρωτος (ὁ, ἡ), [σ. τιτρώσκω]. πληγωμένος μὲ σίδηρον (ξίφος κτλ.).

Σιδηρουργεῖον (τὸ). ἐργαστήριον σιδηρουργοῦ, σιδεραδικον.

Σιδηρουργία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σιδηρουργοῦ, ἡ τοῦ σιδήρου ἐργασία.

Σιδηρουργός (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος τὸν σίδηρον, σιδεράς.

Σιδηροῦς, ᾶ, οῦν, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Σιδήρεος.

Σιδηροφορέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω. Φορῶ (Εἶμαι ὡπλισμένος μὲ) σίδηρον· (πθ.) ἔχω περὶ ἐμαυτὸν ὁπλοφόρους (σιδηροφόρους).

Σιδηροφορία (ἡ), τὸ σιδηροφορεῖν, ὁπλοφορία.

Σιδηροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) σίδηρον. » Γῆ —, « Ἀπλλν., ἡ Χαλυβία. 2) ὁ φορῶν (ὡπλισμένος μὲ) σίδηρον, ὁπλοφόρος. » Χεὶρ —, « Διονύσ.

Σιδηρόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σιδηρὰν φρένα (καρδίαν), σκληροκάρδιος.

Σιδηροφυής, έος-οῦς (ὁ, ἡ). σιδηροῦς τὴν φύσιν ἢ τὴν κατασκευήν.

Σιδηρόχαλκος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ σιδήρου ϗ χαλκοῦ.

Σιδηροχάρμης, ου (ὁ), Π. [σ. χάρμη ἢ χάρμα] πολεμιστὴς σιδηροφόρος ἢ φιλοπόλεμος.

Σιδηροχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν σιδηροῦν χιτῶνα (θώρακα), ἐνδυμένος ἢ σκεπασμένος μὲ σίδηρον.

Σιδηρόω-ῶ, Μ. ώσω. Περικαλύπτω μὲ σίδηρον· (ἐνίοτε) ὁπλίζω.

†Σιδηρώδης, εος (ὁ, ἡ). σιδηροῦς τὸ εἶδος.

Σιδήρωμα (τὸ). σιδηροῦν κατασκεύασμα, σιδερικόν.

Σιδηρωρυχεῖον (τὸ), [σ. ὀρύσσω]. μεταλλεῖον σιδήρου.

Σιδήρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σιδηρόω, ἡ διὰ σιδήρου περικάλυψις ἢ δέσμευσις. 2) = Σιδήρωμα, τὸ σύνολον τῶν σιδηρίων μηχανῆς κτλ.

Σιδιοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ εἶδος (τὸ χρῶμα) τοῦ σιδίου, χλωμὸς 'σὰν τὴν φλοῦδαν τοῦ ῥοδιοῦ.

Σιδιόεις, εσσα, εν, Π. = Σιδιοειδής ἢ (ὁ) Σιδόεις.

Σίδιον (τὸ). τὸ ἐξωτερικὸν τῆς σίδης τοῦ ῥοδιοῦ), ῥοδόφλοιον. 2) ὑποκορ. τοῦ Σίδη, ῥοδάκι, σπανὸ ῥοδιόν.

Σιδιωτόν (τό), (ἐνν. φάρμακον) ἰατρικὸν τι μῖγμα ἐσκευασμένον ἀπὸ σίδια (ῥοδοφλοῦδα).

Σιδόεις, εσσα, εν, Π. ὁ περιέχων σίδας (ῥόας). 2) ὁ ἔχων ὅμοιον (τὸ χρῶμα), ἐρυθρός.

Σιδονιζής, έος (ὁ, ἡ). ὁρμώμενος εἰς τὴν Σιδόνα

Σιδοῦς, οῦντος (ὁ), κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Σιδόεις.

Σιελίζω, Σίελος κτλ., Ἰων. ἀντὶ Σιαλίζω κτλ.

Σιελιστήριον (τὸ), ἴδε Σιαλιστήριον.

Σίζω [διμεπ.], Μ. σίξω ἢ σίσω (μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς. Σέσιγα). Κάμνω σσσ ἢ ζζζ, βοῦζω 'σὰν τὸ πυρωμένον σίδηρον ὅταν τὸ βουτοῦν εἰς τὸ νερόν. 2) κάμνω σ, σ, σ ἐρεθίζων σκύλον κατά τινος. » Σῖξα (κατὰ διόρθ. ἀντὶ » Σῖγα) δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τῷ κυνί, « Θκρ., ἢ 3) κάμνω σσστ διώχνων ζῶον (ἴδε Σίττα), ὅθεν ἡ ἐτμλγ. τοῦ Σιγή.

Σιηγόνιον, Σιηγών, Ἰων. ἀντὶ Σιαγόνιον κτλ.

Σικελίζω, Μ. ίσω. Φέρομαι ὡς Σικελός, (δηλ., κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν τότε ἰδέαν), πονηρεύομαι. 2) (ἀρχ.) χορεύω (ἴδε τὴν αἰτίαν εἰς τὸν Ἀθ. Α', 40).

Σίκερα [Ἑβρ.], ἄκλ. ἢ γεν. σίκερος (τὸ), (εὕρηται καὶ αἰτ. Σίκεραν). πᾶν μεθυστικὸν ποτὸν (ἐκτὸς τοῦ οἴνου), οἶνος τεχνητός, μπίρα κτλ.

Σικεροποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω σίκερα.

Σικίννη (ἡ), = Σίκιννις.

Σικιννίζω, Μ. ίσω. Χορεύω τὴν σίκιννιν.

Σίκιννις, ιδος (ἡ). εἶδ. κωμικοῦ χοροῦ (κυρ. εἰς τιμὴν τοῦ Σαβαζίου) τὸν ὁπ. ἐχόρευον οἱ Σάτυροι εἰς τὰ ἀπ' αὐτῶν παρωνυμούμενα δράματα.

Σικιννιστής, οῦ (ὁ). ὁ σικιννίζων (χορεύων τὴν σίκιννιν), (ἐπώνυμον τῶν Σατύρων).

;Σίκιννος (ὁ, ἡ). γελοῖος, ἄσχημος.

Σικιννοτύρβη (ἡ). τύρβη (θόρυβος) σικιννιστῶν· ἦχος (σκοπὸς) μὲ τὸν ὁπ. ἐχόρευαν τὴν σίκιννιν.

Σίκλος (ὁ), [Ἑβρ. σέκελ, δέσι βάρος]. εἶδ. βάρους καὶ νομίσματος Ἀσιατικοῦ ἰζυγίζοντος ἢ ἀξίζοντος παρὰ τοῖς Ἑβραίοις μὲν 2 ἢ 4 ἢ 3 ¹/₂ δραχ., παρὰ τοῖς Πέρσαις δὲ 7 ¹/₂ ἢ 8 ὀβολοὺς ἢ δύο δραχμὰς Ἀττικάς. 2) εἶδος ἐνωτίων, (ἄλλ.) Σίγλαι. 3) = Κίκιννις, σγουρὸν μαλλίων, (Γαλλ.) boucle. » Κρεῖττον ἦν μὴ οὕτω μαίνειν, ἀλλὰ τρέφειν σίκλους κόμης ὑπὲρ τὸν Ἀβεσσαλώμ, « Κύρ.

Σικύα (ἡ). ὁ ἥμερος σίκυος, τὸ πεπόνι· (μτγν.) τὸ μακρουλὸν κολοκύνθι, ἴδ. 2) (διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) ἡ βεντοῦζα. ἴδ.

Σικυάζω καὶ Σικυόω-ῶ, Μ. άσω. Βάλλω (Κολλῶ) βεντούζαις.

Σικύασις, εως (ἡ) καὶ

Σικυασμός (ὁ). τὸ σικυάζειν, σικύων ἐπίθεσις.

Σικυαστέον, θετ. τοῦ Σικυάζω.

Σικυάω-ῶ, Μ. άσω, = Σικυάζω.

Σικύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σίκυς, ἀγγουράκι.

Σικυηδόν, ἐπίρ. Σὰν τὸ ἀγγούρι, (φρσ. χειρουργ.) διὰ τὰ ὁμαλὰ συντρίμματα τῶν κοκκάλων, ἴδε Καυληδόν.

Σικυήλατον (τὸ), [σίκυς, ἐλαύνω]. μέρος φυτευμένον μὲ ἀγγούρια (σικύους ἴδ.), (Τουρκ.) μποστάνι.

Σικυόσπερμον (τὸ). τὸ σπέρμα τῶν σικύων, ἀγγουρόσπορος, πεπονόσπορος κτλ.

Σικυοπέπων, ονος (ὁ), μεταλλακτ. ἀντὶ Σίκυος πέπων, πεπόνι.

Σικυός καὶ

Σίκυς [σίκυος] υος (ὁ). τὸ ἀγγούρι ἢ τὸ φιλάγγουρον, (ὡς ἐσθιόμενον ἄωρον = ἄγουρον· διότι, κατὰ τὸν Στράτ.,) » Σίκυος σιῶν βρῶμα πεπαινόμενος, « Ἐπγρ. (ὅθεν ϗ ἡ παροιμ.) » Ἀρχομένων σικύων καὶ ληγουσῶν κολοκυντῶν, « Σχλ. Ἀρστφ. 2) = Σικυοπέπων. » Ὡσὰν οἰκείας καὶ συγγενοῦς οὔσης τῷ σικύῳ τῆς γλυκύτητος, « Πλ. (συνήθως δὲ μετὰ τοῦ Πέπων ἢ Σπερματίας). » Σικύα πέπονος τὸ ἔνδον, « Ἱππκρ., (τὸ ὁποῖον ἄλλου ὠνόμασε Πάλην = Παιπάλην).

Σικυώδης, εος (ὁ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σίκυος, ἡ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σικύων, (Γαλλ.) cucurbitacé.

Σικυών, ῶνος (ὁ), = Σικυήλατον.

Σικυωνη καὶ Σικυωνία (ἡ), = Σικύα. 2) = Κολοκυνθίς.

Σικυώνιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς Σικυῶνος. ‖. (οὐσ.) Σικυώνια, εἶδ. γυναικ. ἐμβάδων.

†Σιχάζομαι, Μ. άσομαι καὶ

Σιχαίνω, Μ. ανῶ. Ἀηδιάζω (Ἀποστρέφομαι) καθὼς εἰ σιχχί τὰ φαγητά, (κοιν.) σιχαίνομαι· (συνήθ.) περιγελῶ, περιφρονῶ, ἐξευτελίζω. » Σιχαίνω πάντα τὰ δημόσια, « Καλλ.

Σιχαντικός, ή, όν. Σιχασίας αἴτιος ἢ ἄξιος, σιχαμμερός.

Σιχασία (ἡ) καὶ

Σιχασμός (ὁ). τὸ σιχάζειν, ἀποστροφὴ πρὸς τὸ φαγεῖν, ἀηδία, ἀνορεξία, (κοιν.) σιχασιά.

Σικχός [συγγ. τῷ Σικχός, ἴδ. τὸ Λτ. siccus], ή, όν. Ὁ ἀηδιάζων κάθε τι καὶ ἰδιαιτ. τὸ φαγεῖν, (κοιν.) σιχασιάρης· ὁ περιγελῶν τὰ πάντα, μὴ εὐχαριστούμενος εἰς τίποτε, (ἐν γέν.) δυσάρεστος, = Δύσκολος.

†Σίκχος, εος-ους (τό), Γρφ. ἀντὶ βδέλυγμα, σίχχαμα.

†Σικχότης (ἡ). τὸ πάθος τοῦ σικχοῦ, ἀηδία, ἀνορεξία. (Γαλλ.) ennui.

Σιληνός (ὁ), [σιλλός]. ὁ ἀρχαιότερος τῶν Σατύρων, σύντροφος ἀχώριστος ϗ παιδαγωγὸς τοῦ Διονύσου, παρβλ. Σειληνός.

Σιλλοπορδέω-ῶ [σίλλος, πέρδω], Μ. ήσω, Κωμ. φέρομαι ἀναιδῶς (ὑβριστικῶς, ἀλαζονικῶς), (ἴδ. τὸ κοιν.) τσιλιπορδῶ.

Σιλλοπορδία (ἡ), Κωμ. ὕβρις, ἀναίδεια.

;Σίλι (τό), Σολ. εἶδος ἢ γένος φυτοῦ μὲ παράδοξα φύλλα (εἰς τὸ ὁπ. ὑπάγεται τὸ Σιλλικύπριον).

Σιλιγνίας, ου (ὁ), = Σιλιγνίτης.

†Σιλίγνιον (τὸ) ϗ

Σίλιγνις, εως (ἡ) σιμιγδάλι ἀπὸ ἰσχυρὸν σιτάριον [Λτν. siligo]. » Ἡ μὲν σεμίδαλις Ἑλληνικὸν καὶ παλαιὸν ὄνομα ἐστι· σίλιγνις δὲ, οὐχ Ἑλληνικὸν μέν, ἑτέρως δὲ αὐτὴν ὀνομάζειν οὐκ ἔχω, « Γαλ.

Σιλιγνίτης, ου (ὁ), (κυρ. ἄρτος) ὁ ἐκ σιλίγνεως, σεμιδαλίτης.

Σιλλαίνω [σίλλος], Μ. ανῶ. Στραβόνω τὸ χεῖλος ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς μου πρὸς περιγέλωσιν τινος, (συνθ.) γκαλησουρίζω, (ἐν γέν.) περιγελῶ, περιπαίζω, (παρβλ. Ιλλαίνω).

Σιλλικύπριον (τό), εἶδ. φυτοῦ τοῦ ὁπ. καρπὸς ὁ Κρότων (τὸ ῥίτσινον), (κατὰ λέξ.) σίλι Κύπριον.

Σιλλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω σίλλυς (σατύρας).
Σιλλογραφία (ἡ), τὸ ἐνδ. τοῦ προηγ.
Σιλλογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων σίλλυς (σατύρας).
Σιλλός (ὁ), [ἴλλω]. (ἐν γέν.) σημαιάδος, γυριστος (ἰδιαιτ.) ὁ ἔχων γυριστὴν τὴν μύτην πρὸς τὰ ἄνω, = Σιμός, ἐπίθ. τῶν Σατύρων), (ὅθ.
Σίλλος (ὁ). (ἐν γέν.) σαρκασμός, ἀστεϊσμός (ἰδιαιτ.) ποίημα χλευαστικόν, σάτυρα.
Σιλλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σιλλαίνω.
Σίλλυβον (τό), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) καὶ
Σίλλυβος (ὁ), [σιλλός] φοῦντα (ἀπὸ κλωστὴν ςρημμένην), κρόσσι (ἐν γέν.) κρεμαςάρι (ἰδιαιτ.) τμῆμα μεμβράνας προσηρτημένον εἰς τοὺς κυλίνδρους τῶν παλαιῶν συγγραμμάτων καὶ φέρον ἐπιγεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως ἢ τὸν τίτλον τοῦ βιβλίου. 2) εἶδ. φυτοῦ ἢ θάμνυ ἀκανθώδυς, (Γαλλ.) gundelia.
†Σιλοδουρος (ὁ), Ατ. soldario, (ἑρμην.) Εὐγωλιμαῖος.
Σιλουρισμός (ὁ). τὸ τρώγειν (ἢ φιλεύειν μὲ) σίλουρον.
Σίλουρος (ὁ), [σιλλός, οὐρὰ], εἶδ. μεγάλου ποταμ. ἰχθ. (κοιν.) μερσίνι.
;Σίλυβον (τὸ) καὶ Σίλυβος (ὁ), = Σίλλυβον(βος).
Σίλφη (ἡ), εἶδ. ἐντόμου (κανθάρου) βρωμεροῦ, βρωμοῦσα. 2) εἶδ. σκώληκος βιβλιοφάγου.
Σιλφιόεις, εσσα, εν, Π. ὁ περιέχων (κατεσκευασμένος μὲ) -
Σίλφιον (τό), [σίλφη;] εἶδ. φυτοῦ (νάρθηκος ἢ θαψίας) τοῦ ὁπ. ὁ ὀπὸς ὁ μὲν Κυρηναϊκὸς (Ατ. laser) ἐχρησίμευεν ὡς ἄρτυμα τῶν φαγητῶν (καθὼς καὶ ὁ καυλὸς καὶ ἡ ῥίζα), ὁ δὲ Μηδικὸς (Ατ. assa-fœtida, καὶ Τουρκ. σεϊτὰν-μποκοῦ ὡς ἰατρικόν. » Ἡ ῥίζα τῆς πόας σιλφίον ἰδίως ὀνομάζεται, « Γαλ. » Ἐν γὰρ ταῖς ῥίζαις (τοῦ σιλφίου) μᾶλλον ἢ φύσις, « Θφρ. » Τὸ δὲ τοῦ σιλφίου (δάκρυον) δριμύ, καθάπερ αὐτὸ τὸ σίλφιον· ὁ γὰρ ὀπὸς καλούμενος τοῦ σιλφίου δάκρυόν ἐστιν, « αὐτ. » Τοῦ σιλφίου τὸ μὲν σπέρμα καλεῖται μαγύδαρις, ἡ δὲ ῥίζα σίλφιον, τὸ δὲ φυτὸν καυλός, τὸ δὲ φύλλο μάσπετον, « Πλδ. » Παρήκει δὲ . . μέχρι τοῦ στόματος τῆς Σύρτιος τὸ σίλφιον. . Εἰσὶ δὲ καὶ γαλαῖ ἐν τῷ σιλφίῳ γινόμεναι, « Ἡρ.
Σιλφιοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ σίλφιον, εἶμαι -
,Σιλφιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σίλφιον.
Σιλφιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἢ παράγων σίλφιον.
Σιλφιόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκευάζω μὲ σίλφιον.
Σιλφιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδυς τοῦ σιλφίου, σιλφίῳ ὅμοιος τὸ εἶδος.
Σιλφιωτός, ή, όν. Ἐσκευασμένος μὲ σίλφιον.
†Σιλφωτός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σιλφιωτός.
Σιμαλός (ὁ), = Σιμός ὀλίγον.
Σιμαύχην, χενος (ὁ, ἡ). σιμὸς τὸν αὐχένα, κοντολαίμης.
Σιμβλεύω, Μ. εύσω. Πιέζω (Περιλαμβάνω) τι ἐντὸς τοῦ σίμβλυ ἢ ὡς εἰς σίμβλον.
Σίμβλη (ἡ), Π. ἀντὶ Σίμβλος.
Σιμβλήιος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Σίμβλιος.
Σιμβληΐς, ίδος (ἡ), Π. = Σιμβλίς.
Σίμβλιος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σίμβλον ἢ χρησιμεύων ὡς σίμβλος. » Σιμβλήϊα ἔργα μελισσῶν, « Ἀπλλν. τὸ μέλι, ἡ μελόπηταις. » Σίμβλιον μέλι, « Δσκρ., (ὅπου ἄλλ. γρφ. Ὑβλαῖον).
Σιμβλίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Σιμβλία. » Πέτρα —, « Ἀπλλν., ἡ χρησιμεύουσα ὡς
†Σίμβλον (τό), μτγν. ἀντὶ Σίμβλος.
Σιμβλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Θησαυρίζω μέλι εἰς τὸ) σίμβλον. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ. καὶ μτφορ.) » Αὐτὸς ἑαυτὸν ἀφανίσας, μελίσσης δίκην ἐν κρυπτῷ σιμβλοποιεῖται τὸ μέλι τῆς ἀρετῆς, « Εὐς.
Σίμβλος (ὁ), (τὸ πλθ. Π. καθ' ἑτερογεν. Σίμβλα), [ἴδε Σιφλός]. ἡ κυψέλη (τὸ κυβέλι) τῶν μελισσῶν· τὸ μελίσσι· (μτφν.) πλῆθος ἄπειρον, (παρβλ.) Σμῆνος. » Χρημάτων —, « Ἀλφρ.
†Σιμικίνθιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σημικίνθιον.
Σιμίκιον (τό), εἶδ. μουσ. ὀργ. μὲ 35 χορδάς.
†Σιμοειδής, έος (ὁ, ἡ). σιμὸς τὸ εἶδος (τὴν μορφήν).
Σιμοπρόσωπος (ὁ, ἡ). σιμὸς τὸ πρόσωπον.
Σιμός (τὸ παραθετ. -ότερος, -ότατος), ή, όν. Ὁ ἔχων πλακωτὴν καὶ ἐνταυτῷ γυριστὴν πρὸς τὰ ἄνω μύτην (καθὼς οἱ μαῦροι τῆς Ἀφρ.), πατσομύτης, (ἐναντ. τοῦ Γρυπός). » Τὰ παιδία πάντα σιμά, « Ἀρςτ. » Μέλισσαι (» Ἔριφοι) σιμαί, « Θκρ. » Τὸ σιμὸν τῆς ῥινός, « Ξεν., ἀντὶ Ἡ σιμότης (ἴδε τὴν λέξ.). 2) (ἐν γέν.) κοῖλος, κυτταζων τὸν ἀνήφορον, γυρτός, (ἐναντ. τῷ Κυρτος). » Χρὴ εἶναι ἐχούσας (τὰς κύνας) κεφαλὰς σιμάς, « Ξεν. » Σιμὴ γαστήρ, « Πλάτ., ἡ τοῦ πεινῶντος. » Σιμὸς τὴν κνήμην, « Λξ., τὸ ἐναντ. τοῦ Παχύκνημος. » Τὰ σιμὰ τοῦ ἥπατος, « Γαλ., κοιλότητες, (ὅθ.
3) ἀνηφορικός, (Γαλλ.) qui s'elève en pente. » Ὀξεῖς τραχείας, σιμάς, « Ξεν. (καὶ οὐδ.) » Σιμὰ (ἐνν. χωρία), « αὐτ., τὰ σχηματίζοντα λόφον. » Ἐπεχείρισαν πρὸς τὸ σιμὸν διώκειν, « αὐτ. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) » Σιμά, ἐπίρ. Καθὼς οἱ σιμοί, (δηλ.) μὲ ἀνασεσυρμένην ῥῖνα, εἰρωνικῶς. » Σιμὰ γελᾷν, « Ἐπγρ. » Σιμὰ σιστηρῶς μυχθίζεις, « αὐτ., (παρβλ. Σιμόω 2).
Σιμος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (Φώκαι).
Σιμότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σιμοῦ (ἀπ' ἐναντ. τῷ Γρυπότης ἢ Κυρτότης). » Ὁ δὲ ὁ ἄγριος, διὰ τὴν στενότητα τῶν ὀδόντων, οὐ δύναται [illegible] τὸ σῶμα τοῦ προπεπτωκότος. « Ξεν.
Σιμοτραχηλέω-ῶ, Μ. ήσω. Γέρνω ἀντὶ [illegible] χωτιμέω, κοντοκλαδεύω.
Σιμοτράχηλος (ὁ, ἡ). σιμὸς τὸν τράχηλον, κοντολαίμης ἢ (;) στραβολαίμης.
Σιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ σιμὸν (κοῖλον πρὸς τὸ μέσον καὶ γυρισμένα τὰ ἄκρα), λυγίζω πρὸς τὰ ἄνω (ἰδιαιτ.) συμμαζόνω τὴν μύτην μου (κυρ. διὰ περιγέλιον), μυκτηρίζω.
Σιμῳδία (ἡ), εἶδ. ᾠδῆς ἀσέμνου (ἀπὸ Σίμου τοῦ μελοποιοῦ), ἱλαρῳδία.
Σιμῳδός (ὁ). ὁ ψάλλων τοιαύτας ᾠδάς.
Σίμωμα (τό). τὸ σιμὸν (κοῖλον καὶ γυρτὸν πρὸς τὰ ἄνω) μέρος τινὸς σώματος.
†Σίμωρ, ωρος (τό). εἶδ. ζώου (ποντικοῦ) τῆς Περσ. τοῦ ὁπ. τὸ δέρμα ἐχρησίμευεν ὡς γουναρικόν, (ἴσ. τὸ κοιν.) σαμοῦρι, (παρβλ. Σαπύρ ον).
;Σιναμώρευμα (τό). βλάβη (ζημία) τὴν ὁπ. προξενεῖ τις ἀπὸ λαιμαργίαν.
Σιναμωρέω-ῶ, [σινάμωρος], Μ. ήσω. Βλάπτω, φθείρω, ἀφανίζω ἐξοδεύω ἀνοήτως, ἀσωτεύω, κλέπτω ἀπὸ λαιμαργίαν· λαγνεύω. » Γυνὴ σιναμωρουμένη χαίρει, « Ἀρςφ.
Σιναμωρία (ἡ). τάσις (ῥοπὴ) εἰς τὸ βλάπτειν· λαγνεία· λαιμαργία· ἀσωτία, [ἐκ τοῦ
Σινάμωρος (ὁ, ἡ), [σίνομαι, μόρος ἢ ὤρα]. ὁ φροντίζων πῶς νὰ βλάψῃ (ἔχων ἰδίωμα νὰ βλάπτῃ), λυμεών, φθοροποιός· (ἰδιαιτ.) λάγνος· λαίμαργος· ἄσωτος.
Σιναπέλαιον (τό). λάδι ἀπὸ σιναπόσπορον.
Σίναπι, εως (τό), κοιν. ἀντὶ Νᾶπυ, σινάπι, σιναπόσπορος.
Σιναπίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σινάπιον. 2) (ἰδιαιτ.) ἡ Σινωπικὴ μίλτος.
Σιναπίζω, Μ. ίσω, (ἰατρ.). Βάλλω κατάπλασμα ἀπὸ σιναπόσπορον.
Σινάπινος η, ον. Ὁ ἐκ σινάπεως.
Σινάπιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σίναπι
Σιναπισμός (ὁ), τὸ σιναπίζειν, χρῆσις (ἢ θεραπεία διὰ) σιναπισμάτων.
Σιναπιστέον, θετ. τοῦ Σιναπίζω.
Σίναπυ, υος (τό), σπν. ἀντὶ Σίναπι.
Σιναρός, ή, όν, Π. Ἰων. [σίνομαι]. βλαβερὸς ἢ βεβλαμμένος.
Σινάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Σιναρά, βλαβερά.
;Σινδόνη (ἡ), = Σινδών.
Σινδόνιον (τό) καὶ
Σινδονίσκη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σινδών, πανάκι, σενδονάκι.
Σινδονίτης, υ (ὁ) καὶ Σινδονῖτις, ιδος (ἡ), = Σινδονοφόρος. 2) ὁ ἐκ σινδόνος. » Χιτών —, « Φωτ.
Σινδονοειδής, έος (ὁ, ἡ). σινδόνι ὅμοιος τὸ εἶδος.
Σινδονοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ φορέματα ἀπὸ σινδόνα (ψιλὸν πανί).
Σινδονοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ἐνδύματα ἀπὸ σινδόνα (ψιλὸν πανί).
Σινδονυφής, έως (ὁ, ἡ). ὑφασμένος εἰς λεπτότατα σινδόνος.
†Σινδρός (ὁ), κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Σινάμωρος, βλαπτικός, φθοροποιός· (κυρ.) [illegible] ἄγριος (ποντικός).
†Σίνδρων, ωνος (ὁ), μεγεθυντ. τοῦ Σινδρός, δοῦλος ἀγριώτατος, = Δουλίκαδελος.
‡Σινδρωνεύομαι, Π. [illegible]. Φέρομαι ὡς σίνδρων (δοῦλος ἄγριος), πονηρεύομαι.
Σινδών, όνος (ἡ). (κυρ.) πανὶ τῆς Ἰνδίας [Σινδικόν], τουλπάνι, μουσελίνα· (ἐν γέν.) ὕφασμα ψιλὸν καὶ λευκόν, πανί (σενδονόπανο), ἀστάρι (» Ἐνετύλιξεν αὐτὸ [τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ] σινδόνι καθαρᾷ, « Γρφ.)· πανὶ τοῦ κρεββατιοῦ (» Τὴν τοῦ ἰσχίου σινδόνα ὑπερκειμένην [illegible], « Ἀλκίφρ.)· σενδόνι (» Περιβεβλημένος σινδόνα ἐπὶ γυμνοῦ, « Γρφ.)· προσόψι κτλ. » Ὡς γὰρ ἀφικόμην, ξυρεῖσθαι τὴν γενειάδα βουλόμενος, ἀσμένως τε ἐδέξατο, καὶ ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνυ καθίσας, σινδόνα καινὴν περιθεὶς κτλ., « Ἀλκίφρ.
Σινέομαι, Ἰων. ἀντὶ Σίνομαι.
Σινέσκετο, Π. ἀντὶ Ἐσίνετο, ἐν. καὶ
Σινέσκοντο, Π. ἀντὶ Ἐσίνοντο, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Σίνομαι.
Σίνηπι(πυ), εως ἢ υος (τὸ) Ἰων. ἀντὶ Σίναπι.
†Σινιάζω [σινίον], Μ. άσω. Κοσκινίζω.
†Σινίασμα (τό). ἀποκοσκινίδι, σκύβαλον.
,Σινιατήριον καὶ Σινίατρον (τό), = Σινίον, κόσκινον.
;Σινιάω-ῶ, Μ. άσω, = Σινιάζω.
Σινίον (τό), [σείω]. κόσκινον ἀρύ, δερμόνι.
Σίνις [σίνομαι,] ιδος (ὁ). κλέπτης, ληστής, κακοῦργος· (ἐν γέν.) λυμεών, ὀλετήρ. » Λέων —, « Καλλ.
Σίννομαι, Αἰολ. ἀντὶ Σίνομαι.
;Σινόδους, οντος (ὁ), κατά τινας μέν, ἐσφαλμ. ἀντί, κατ' ἄλλους δέ, ὀρθότερον τοῦ Συνόδους, [ὀδοὺς καὶ
Σίνομαι [σίνος], Μ. σινοῦμαι ἢ (εὐχρηστότ.) σινήσομαι (ἀόρ. Ἐσινάμην, πθ. πρκ. [σπντ.] Σέσιμμαι). Βλάπτω, κακοποιῶ. » Μηδὲν σίνεσθαι, μήτε τὴν χώρην, μήτε τοὺς οἰκήτορας αὐτῆς, « Ἡρ. » Ἵνα οἱ ἱππέες σφέας μὴ σινοίατο, « αὐτ. » Κανθαρίδες χάρτα σίνονται κύστιν, « Ἀρετ. » Αἰδὼς ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησιν, « Ὅμ., Ἡσ. » Ὅτινας γὰρ εὖ θέω, κεῖνοί με μάλιςα σίννονται, « (Σπφ. παρὰ τῷ) Ἐτμλγ. (καὶ ἀπολ.) » Σιτίον δὲ προσφέρεσθαι κοῦφον ὅτι μὴ σινήσεται (κατὰ διόρθ. ἀντὶ εἰνήσεται), « Ἱππκρ. (καὶ πθ.) » Ὡς τὴν ἕδραν τοῦ ἵππου μὴ σίνεσθαι, « Ξεν. (ἢ αὐτπθ.) » Σίνετο δὲ σφυρὰ δισσά, πόδας δ' οὐκ ἦεν ἀρηρώς, « Ὀρφ.
;Σινόμωρος (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ Σινάμωρος.
Σίνος ἢ ;Σῖνος [σείω], εος-υς (τό). βλάβη, κακοποίησις (» Οὐκ ἔστι ὅκως οὐ μέγα τι σίνος ἔσται τῇ βασιλέως ςρατιῇ, « Ἡρ.)· πρᾶγμα βλαπτικὸν (ὀλέθριον), δηλητήριον (» Ἄλλοτε μὲν τ' ἐχίων ὀλοὸν σίνος, « Νίκ.)· ἐλάττωμα. » Τοὺς ἐξονειδίζειν ἐπιχειροῦντας, εἴ τις (γρφ. τι) περὶ αὐτὰς (τὰς μορφὰς) ὑπάρχει σίνος, ὡς βασκάνυς προβέβληνται, « Δ. Ἁλ.
Σινόω-ῶ, Μ. ώσω, μτγν. καὶ σπν. ἀντὶ Σίνομαι. » Σεσίνωτο τὰς χεῖρας ἢ ἦν κυλλός, « Σχλ. Ἀρςφ. Ἱππεῦσι.
Σίντης, ου καὶ Σίντις, ιος καὶ
Σίντωρ, ορος (ὁ), Π. λῃςής, κακοῦργος· (ἐν γέν.) βλαπτικός, κακοποιός. » Λέων (» Λύκοι) —, « Ὅμ. » Σίντιες ἄνδρες, « αὐτ., οἱ κάτοικοι τῆς Λήμνου (διὰ τὰς πειρατείας των)· (καὶ μὲ γεν.) » Ἐχίνου γλυκερῶν σίντορα [illegible], « Ἐπγρ.
Σινῶ, Μ. σινήσω, σπν. ἢ ἀμφ. ἀντὶ Σίνομαι.
Σινώδων, οντος (ὁ), = Συνόδους.
Σίνων, ωνος (ὁ), = Σίσων.
Σινωπίς, ίδος (ἡ), ἢ (ἄλλ.) Σινωπικὴ μίλτος, εἶδ. κοκκίνης ὀρυκτῆς βαφῆς ἡ ὁποία ἐφέρετο ἀπὸ τὴν Σινώπην, (κοιν. εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Εὐσταθ.) σινωπίδιον ἢ σινωπίλιον.
†Σινωτικός, ή, όν. Σίνους (Βλάβης) πρόξενος, βλαπτικός.
Σῖξις, εως (ἡ). τὸ σίζειν, = Σιγμός.
Σιοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ φυτοῦ σίου, ὅμοιος μὲ σίον.
†Σιοκόρος (ὁ), Λακων. ἀντὶ Θεοκόρος.
Σίον (τό), εἶδ. φυτοῦ (νεροσελίνυ), (Γαλλ.) berle, νεροκάρδαμον.
Σιός, Δ. Λακων. ἀντὶ Θεός. » Νὴ τὼ σιώ, « (συνήθ. ὅρκος τῶν Λακ.), μὰ τοὺς δύο θεοὺς (τοὺς Διοσκούρους)!
Σιπαλός, ή, όν, κατ' ἐπέκτ. Π. ἀντὶ Σιφλός.
†Σίπαρος (ὁ), [Ατ. suppara], τὸ πανὶ τῆς πρύμνης, τὸ περροκέττο, (παρβλ.) Ἀρτέμων.
Σιπύα καὶ (εὐχρηςότ.) Σιπύη (ἡ), [συγγ. τῷ Κύπη, Κίβυσις καὶ Σιφλός]. σακκὶ (κυρ. διὰ τὸ ἀλεῦρι καὶ τὸ ψωμί), ἀμπάρι, ἀρτοθήκη.
Σιπύηθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τῆς Σιπύης.
Σιπυΐς, ίδος (ἡ), μικρὰ σιπύη, κουτάκι.
Σίραιον (τό) καὶ Σίραιος (ὁ). μοῦςος βρασμένος, πετιμέζι· (ἄλλ.) Ἕψημα.
Σιρίασις, Σιριάω, = Σειρίασις, Σειριάω.
Σιρομάστης, ου (ὁ), = Σειρομάστης, [μαστεύω καὶ
Σιρὸς ἢ Σιρρὸς (ὁ). λάκκος (κυρ. πρὸς ἐναπόθεσιν σίτυ καὶ ἄλλων γεννημάτων).
Σισάριον (τό). γυναικεῖόν τι ςολίδιον (ἁλυσίδα τοῦ λαιμοῦ ἢ ἄλλο τι ὅμοιον).
Σίσαρον (τό), [σίον], εἶδ. φυτοῦ (σελίνου μὲ μεγάλην ῥίζαν), κερεβίζι.
Σισμός (ὁ), = Σιγμός.
†Σισόη (ἡ), εἶδος κουρεύματος ἢ πλεξίματος τῆς κεφαλῆς.
;Σίσυβος (ὁ), = Σίλλυβος.
Σισύμβρινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ
Σισύμβριον καὶ Σίσυμβρον (τό), εἶδ. φυτοῦ (ἡδυόσμου).
Σισύρα (ἡ), [τίτυρος]. (κυρ.) δέρμα 'γιδιοῦ ἀκούρευτον, (ἐν γέν.) σκέπασμα ἢ φόρεμα ἀπὸ προβιάν, γοῦνα, κοζόκα, κτλ. » Ἐνύδριες καὶ κάστορες, τῶν τὰ δέρματα περὶ τὰς σισύρνας παραῤῥάπτεται, « Ἡρ.
Σισυρίγγιον (τό), εἶδος φυτοῦ βολβοῤῥίζυ (ἴριδος).
Σισυρίνιον (τό), σπν. ἀντὶ Σισύρνα, (ἴσ. Σισύρνιον, ὑποκορ. τοῦ
Σισύρνα ἢ (ὀρθότ.) Σίσυρνα, ης (ἡ), = Σισύρα, κοζόκα, μηλωτή.
Σισυροδύτης, ου (ὁ). ἐνδυμένος μὲ σισύρναν, σισυρνοφόρος.
Σίσυρνον (τό), = Σισύρνα.
Σίσυρνος (ὁ), = Σίσυρνα. 2) (γεωργ.) εἶδ. ἐπιβλήματος (φατνιώματος πλεκτῆς).
Σισυρνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν σισύρναν (κοζόκαν).
Σισυρνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σισύρνας (γούνας). » Χιτών —, « Σοφ.
;Σισυροδύτης, ου (ὁ), = Σισυρνοδύτης.
†Σίσυρος (ὁ), = Σισύρα.
Σισυροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ σισύραν (γοῦναν), εἶμαι -
Σισυροφόρος (ὁ, ἡ), = Σισυρνοφόρος. (ἐτυμ.) [illegible] ἢ γωριάτης. » Καὶ τὴν Θίμιν αὐτὴν καὶ θεόν, οἶμαι, τὸν στρατιὸν ἐγκαλύπτεσθαι, ὅταν ὁ [illegible] ἄνθρωπος ἐξηγῆται χλαμύδας ἐχόντων, « Συν.
†Σίσυς, υος (ὁ), Σχλ. ἀντὶ Σισύρα.
Σισυφεύς, έως (ὁ). σοφὸς (εὐφυὴς) ἐφευρετής, (ἀπὸ τοῦ, περιφήμου διὰ τὰς ἐπινοίας τυ, Σισύφυ βασιλέως τῆς Κορίνθου).
Σίσων, ονος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ τῆς Συρ. τοῦ ὁπ. ὁ σπόρος, ὅμοιος τῷ τοῦ σελίνυ, ἐχρησίμευεν ὡς ἄρωμα καὶ ἰατρικόν.
Σῖτα (τά), πλθ. καθ' ἑτερογ. τοῦ Σῖτος, ἀντὶ Σιτία, τροφαί.
†Σιταγέρτης [σῖτος, ἀγείρω], ου (ὁ). ὁ συνάζων (κυρ. τὸν δημόσιον) σῖτον, (Τυρκ.) ἰστιρατζῆς, (παρβλ.) Σιτώνης.
Σιταγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ σῖτον ὡς σιταγωγός.
Σιταγωγία (ἡ), τὸ σιταγωγεῖν, μετακόμισις σίτου.
Σιταγωγός (ὁ, ἡ), [σ. ἄγω]. ὁ κουβαλῶν (μεταφέρων) σῖτον (τροφάς, γεννήματα) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Ναῦς —, « Ξεν., Ἡρ.
†Σιτανίας καὶ Σιτάνειος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σητανίας(-άνιος).
Σιτάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σῖτος, σιταράκι, ψωμάκι, φαγάκι. » Εἰς βραχὺ σιταρίου κέρμα καὶ οἰναρίου, « Ἐπγρ., » Τρέφει γὰρ οὗτος (ὁ ἀγρὸς) ὥσπερ ἀῤῥωστοῦντά με, σιτάρια μικρὰ προσφέρων, « (Φιλήμ. παρὰ) Στβ. 2) (παρὰ τοῖς μτγν. ἰατρ.) σιταρόσπειρον. » Τὸ κεράτιον ἔχει σιτάρια δ', « Ὀρβ.
;Σιτάρκεια (ἡ), = Σιταρκία.
Σιταρκέω-ῶ, Μ. ήσω. Προμηθεύω (Προφθαίνω τὸ στράτευμα κτλ. μὲ) σῖτον ἢ τροφάς, χορηγῶ ἀρκούντως τὸν ἀπαιτούμενον σῖτον, τροφοδοτῶ. » Τεχνιτῶν πλῆθος σιταρκούμενον δημοσίᾳ, « Στρβ., (παρβλ. Σιταρχέω).
Σιταρκία (ἡ). προμήθευσις (χορηγία) σίτυ ἢ τροφῶν, διανομὴ τῶν σιτηρεσίων εἰς τὸ ςράτευμα κτλ., τροφοδοσία. » Τῶν στρατευομένων παρῃτεῖτο τὰς σιταρκίας, « Πλβ.
Σιταρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπιστατῶ εἰς τὴν προμήθευσιν καὶ διανομὴν τῶν σιτηρεσίων τοῦ στρατεύματος κτλ. ὡς) σιτάρχης, (συγχ. καὶ ἴσ. εἶν' ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ Σιταρκέω).
Σιτάρχημα (τό). τὸ χορηγούμενον ὑπὸ τοῦ σιτάρχου εἰς τὸν στρατιώτην σιτηρέσιον.
Σιτάρχης, ου (ὁ). ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν προμήθευσιν τοῦ σίτου (τὴν τροφοδοσίαν) στρατεύματος ἢ πόλεως, (παρβλ. Σιτώνης).
Σιταρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ σιτάρχου (πλθ. ἡ διανομὴ τῶν σιτηρεσίων τοῦ στρατ., (ἐν γέν.) = Σιταρκία.
Σίταρχος (ὁ), = Σιτάρχης.
Σιτεία (ἡ), τὸ σιτεύεσθαι, τάγισμα (κυρ. ζώων) (ἐνίοτε) ἡ ἐν Πρυτανείῳ σίτησις.
Σιτέσκοντο, Π. ἀντὶ Ἐσιτοῦντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Σιτέομαι.
Σιτεύσιμος, η, ον, = Σιτευτός. ||. (οὐδ.) Σιτεύσιμον, (ὀρνίθιον ἢ χοιρίδιον) θρεφτάρι. ||. (εἰς τὸ λεξ. ἐξηγεῖται) = Σιτικόν, λευκόν.

†Σιτευτής, οῦ (ὁ). ὁ τρέφων (σιτεύων) ζῶα.
Σιτευτός, ή, όν. Θρεμμμένος (διὰ σφάξιμον), παχύς. [ἐκ τοῦ
Σιτεύω, Μ. εύσω. Τρέφω (Ταγίζω) κυρ. ζῶον ἵνα παχύνῃ. σιτίζω.
Σιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω. »Σιτούμενος ὥσπερ ἱερεῖον, ἵν', ὅταν ᾖ καιρός, τυθῇς,« (Φιλήμ. παρὰ) Στϐ. ‖. (συνήθ. μσ. ἢ πθ.) τρώγω. »Σιτία δὲ σιτῇ καὶ ποτὰ πίνεις τὰ φαυλότατα,« Ξεν. »Σιτοῦνται δὲ τὰ μαλακὰ τῶν προβάτων,« Ἡρ. (καὶ δοτ.) »Συνέταξεν ὅπως οἷς αὐτὸς σιτοῖτο σίτοις, τούτοις ὅμοια ἀεὶ παρατιθοῖτο αὐτῷ,« Ξεν. »Οἰκοφόροι καὶ σιτούμενοι γάλακτι (οἱ Σκύθαι),« Σκύμν. (καὶ μσ. ἢ πθ.) »Οἶκος, ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἴαυον,« Ὀδ. Ω.
Σιτηβόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων τὸν σῖτον (τὰ γεννήματα), σιτοφάγος.
Σιτηγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σιταγωγέω.
Σιτηγία (ἡ), = Σιταγωγία.
;Σιτήγονος (ὁ, ἡ), Π. [σῖτος, γέγονα]. ὁ γεγονὼς πρὸς τροφὴν ἀνθρώπων ἢ ζώων, (ἄλλ. διορθ. Σιλήγονος).
Σιτηγός (ὁ, ἡ), = Σιταγωγός.
Σιτηρεσία (ἡ). χορηγία σιτηρεσίου, (παρϐλ.) Σιταρχία.
Σιτηρεσιάζω, Μ. άσω. Προμηθεύω ἢ Πληρόνω εἴς τινα τὸ σιτηρέσιόν του, ἐφοδιάζω.
Σιτηρέσιον (τό). τὰ ταγῆνα (κυρ. τῶν στρατιωτῶν) εἰς τροφὰς ἢ εἰς χρήματα, ἡ μισθοτροφοδοσία. (κυρ. οὐδ. τοῦ
;Σιτηρέσιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σῖτον (εἰς τὰς τροφὰς) ἢ εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ δημοσίου σίτησιν.
Σιτηρός, ά, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σῖτον ἢ χρησιμεύων ὡς σῖτος, φαγώσιμος. »Σιτηρά,« Θεφρ., Ἱππαρ., τὰ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σίτου σπαρτά, τὰ γεννήματα. »Μέτρον (» Μέδιμνον) σιτηρόν,« Ἀρστ., Ἡσύχ., τὸ πρὸς καταμέτρησιν σίτου.
Σίτησις, εως (ἡ), τὸ σιτεῖσθαι (τρώγειν). »Σίτησιν λαμβανόντων καθ' ἡμέραν πρόβατον,« Στρϐ. »Ἡ ἐν Πρυτανείῳ σίτησις,« ἡ ἀπὸ τοῦ δημοσίου τροφοδότησις (πρὸς ζωοτροφίαν διδομένη σύνταξις), ἴδε Πρυτανεῖον.
;Σιτητός, ή, όν, = Σιτευτός(;).
Σιτθ', κατ' ἀποκοπ. πρὸ φων. δασ. ἀντὶ Σίττα.
Σιτίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ. ἢ γεν. ἐλλ. ἢ δοτ. προτελ. ἐκ δ'.) Δίδω (κυρ. ζῶον) νὰ φάγῃ, τρέφω, ταγίζω. ‖. (μσ.) τρώγω, τρέφομαι μέ. »Μὴ πρώκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;« Θεφρ. (ἢ μτφορ.) »Τὸν Ἰσαῖον ὅλον (ὁ Δημοσθένης) σεσιτισμένος,« (Πλτ. παρὰ) Δ. Ἁλ.
Σιτικός, ή, όν. Ὁ τοῦ σίτου ἢ περὶ σίτου. »Νόμος —,« Αἰ. »Θέρος σιτικόν,« αὐτ. »Ἐξαγωγή —,« Πλϐ.
Σίτινος, η, ον. Ὁ ἐκ σίτου, σιταρένιος. »Ἄχυρα σίτινα,« Γεωπον.
Σιτίον (τό), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) τροφαί, φαγητά, ζωοτροφίαι· (Κωμ.) περιττώματα. »Νῦν δέ μου ἀγρὰς τις ἐγκλήσασ' ἔχει τὰ σιτία,« Ἀριστ.
Σίτισις, εως (ἡ), τὸ σιτίζειν ἢ σιτίζεσθαι, τάγισμα, θρέψιμον, (συγχ. τῷ Σίτησις).
Σίτισμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς σίτισιν, τροφή.
Σιτισμός (ὁ), = Σίτισις.
†Σιτιστής, οῦ (ὁ). ὁ σιτίζων, τροφεύς (ζώων), σιτευτής.
Σιτιστός, ή, όν, = Σιτευτός.
†Σίτλα (ἡ), [Λτ. situla], εἰδ. μέτρου, (ὅθ. ὁ κοιν.) σοῦκλος, σκεῦος πρὸς ὑδρείαν, ἀνασυρτῆρι.
Σιτοϐόλειον (λιον;) καὶ ;Σιτόϐολον (τό) ἢ
Σιτοϐολών, ῶνος (ὁ). μέρος (ἀμπάρι, μαγαζεῖ' κτλ.) ὅπου βάλλουν τὸν σῖτον, ἀποθήκη γεννημάτων.
Σιτοϐόρος (ὁ, ἡ), = Σιτοφάγος.
Σιτοδαισία (ἡ), [σ. δαίομαι]. διανομὴ (μοίρασμα) σίτου, σιτοδοσία.
Σιτοδεία (ἡ). ἔλλειψις τροφῶν (σίτου), πεῖνα.
;Σιτοδέομαι, Μ. δεήσομαι. Πάσχω ἔλλειψιν τροφῶν (σίτου).
Σιτοδηΐα (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σιτοδεία.
Σιτοδόκη (ἡ), = Σιτοδοχεῖον, (ὡς θηλ. τοῦ
Σιτοδόκος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς δοχεῖον σίτου ἢ τροφῶν. »Γαστὴρ (» Πήρα) —,« Ἐπιγρ.
Σιτοδοσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Σιτοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω (Μοιράζω [ἢ πθ.] Λαμϐάνω) σῖτον, σιτομετρέω, -ομαι, (Θυκ. Δ', 39).
Σιτοδότης, ου (ὁ). δοτὴρ (μοιραστὴς) σίτου, Σιτομέτρης, τροφοδότης (στρατ.).
Σιτοδοχεῖον (τό). δοχεῖον (ἀποθήκη) σίτου, σιτοϐόλιον, [ἐκ τοῦ
Σιτοδόχος (ὁ, ἡ), = Σιτοδόκος.
Σιτοθήκη (ἡ), = Σιτοδοχεῖον.
Σιτοκαπηλεύω, Μ. εύσω. Ἀγοράζω ἢ μεταπωλῶ (Ἐμπορεύομαι) σῖτον.
;Σιτοκαπηλία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σιτοκαπήλου, ἐμπόριον σίτου (γεννημάτων).
Σιτοκάπηλος (ὁ). ὁ ἀγοράζων καὶ μεταπωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) σῖτον ἢ ἄλλα γεννήματα.
Σιτοκλέπτης, ου (ὁ). κλέπτης σίτου.
Σιτόκουρος (ὁ, ἡ), [σ. κείρω]. ὁ τρεφόμενος εἰς μάτην, χαλῶν τοῦ κάκου τὸ ψωμί, ἀχρηστόμενος.
Σιτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω σῖτον (συχνότ. μὲ αἰτ.) = Προνομεύω.
Σιτολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.
Σιτολόγιον (τό), κοινότ. ἀντὶ Σιτολογία.
Σιτολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων σῖτον (γεννήματα). ‖. (οὐσ.) σιτώνης.
Σιτομετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ (Μοιράζω καὶ πθ. Λαμϐάνω μὲ τὸ μέτρον) σῖτον, δίδω τὰ ταγῆνα τῶν στρατιωτῶν ὡς —
Σιτομέτρης, ου (ὁ). ὁ μετρῶν καὶ διανέμων τὸν σῖτον (τὰς ζωοτροφίας, τὰ ταγῆνα) τῶν στρατ., τροφοδότης. 2) ὁ διωρισμένος ὑπὸ τῆς διοικήσεως νὰ ἐπιστατῇ ὥστε νὰ πωλῆται μὲ σωστὸν μέτρον ὁ σῖτος.
Σιτομετρία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σιτομέτρου, τὸ μοίρασμα τῶν προσδιωρισμένων τροφῶν (τῶν ταγηνίων). 2) = τῷ
Σιτομέτριον καὶ Σιτόμετρον (τό). τὸ διδόμενον ὑπὸ τοῦ σιτομέτρου, τὸ ταγῆνι.
†Σιτομνημονεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι σιτομέτρης, (κατὰ λέξ.) κρατῶ σημείωσιν τοῦ μετρουμένου σίτου.
Σιτονόμος (ὁ, ἡ). ὁ διανέμων σῖτον (ζωοτροφίας).
Σιτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἑτοιμάζω τὸ ψωμὶ καὶ τὸ φαγεῖ' τινος, τοῦ ζυμόνω, τοῦ μαγειρεύω· (μσ.) ἑτοιμάζω (ἀλέθω σῖτον διὰ) τὴν τροφήν μου· (κατ' ἔκτ.) τρώγω ψωμί, δειπνῶ, γευματίζω »Ἀνάγκη καὶ σιτοποιεῖσθαι καὶ κοιμᾶσθαι,« Ξεν.
Σιτοποιητικός, ή, όν, = Σισοποιικός.
Σιτοποιία (ἡ). ἡ κατασκευὴ τῶν σίτων (τῶν τροφῶν), ἀρτοποιία.
Σιτοποιικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς σιτοποιίαν.
Σιτοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων τὸ ψωμὶ (καὶ ἐν γέν. τὴν τροφὴν) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. »Μύλη —,« Πολύαιν ‖. (οὐσ.) ἀρτοποιὸς ἢ μάγειρος.
;Σιτοπομπεία καὶ
Σιτοπομπία (ἡ), μετακόμισις ἢ παραπομπὴ σίτου.
;Σιτοπόμπιον (τό), ὁμφ. ἀντὶ Σιτοπομπία, [ἐκ τοῦ
Σιτοπομπός (ὁ, ἡ). ὁ πέμπων ἢ παραπέμπων σῖτον ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.
;Σιτοπονέω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σιτοποιέω.
;Σιτοπονία (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σιτοποιία.
;Σιτοπόνος (ὁ, ἡ), = Σιτοποιός.
Σιτοπράτης, ου (ὁ), = Σιτοπώλης.
Σιτοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ σῖτον, εἶμαι —
Σιτοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) σῖτον (γεννήματα), σιτοκάπηλος.
Σῖτος (ὁ). τὸ σιτάρι· (ἐν γέν.) τὰ γεννήματα· (συνκδχ.) τὸ ψωμί· (ἐν γέν. τροφὴ (ἀνθρ. καὶ ζ.), ταγηνιὸν ζωοτροφίαι (ἐνίοτε) σιτηρέσιον (πε. Ε', 47)· (σπν.) τέκος γραμμάτων· (ἰατρ.) περίττωμα. »Ἐλθόντες ἐλπίδος ὑποτυγίης ἢ σίτου ὀλίγου,« Ἱππορ. »Ἦν δὲ ὑπελήλυθε μὲν ὁ πᾶς παλαιὸς σῖτος,« Ἀρστ. ‖. (τὸ οὐδ. πλθ.) »Σῖτα,« Π. ἀντὶ Σιτία, τροφαί, βρώματα.
Σιτόσπελτον (τό), = Αἰγίλωψ. [ὡς Σῖτον σπέλεθος].
Σιτόσπορος (ὁ, ἡ). σπαρμένος σιτάρι.
Σιτουργία (ἡ). ἡ περὶ τὴν καλλιέργειαν καὶ συγκομιδὴν τοῦ σίτου ἐργασία.
Σιτουργός (ὁ, ἡ), = Σιτοποιός.
Σιτοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) σῖτον, εἶμαι —
Σιτοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) σῖτον, ψωμοφάγος. »Οὐ γὰρ σαρκοφάγος φύσει, ἀλλὰ σιτοφάγος ὁ ἄνθρωπος,« Κλμ.
Σιτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) σῖτον. »Γῆ —,« Αἰ. 2) ὁ μεταφέρων σῖτον (γεννήματα, ζωοτροφίας) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. »Κάμηλος —,« Ἡρ. ‖. (οὐσ.) Σιτοφόρον (ἐνν. ἀγγεῖον), τὸ χρησιμεῦον πρὸς μετακόμισιν τροφῶν, καλάθι (διὰ ψωμί, φαγεῖ' κτλ.), (συγχ. τῇ Σιτοδόκος).
Σιτοφυλακεῖον (τό). μέρος ὅπου φυλάττεται σῖτος, ἀποθήκη γεννημάτων.

Σιτοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σιτοφύλαξ.
Σιτοφυλακία (ἡ), τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ σιτοφύλακος.
Σιτοφυλάκιον (τό), = Σιτοφυλακεῖον.
Σιτοφύλακος, ου (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ
Σιτοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ (ἔφορος) τοῦ σίτου. ‖. (εἰς τὰς Ἀθ.) Σιτοφύλακες, 15 ἄρχοντες διωρισμένοι νὰ κρατοῦν σημείωσιν τοῦ εἰσαγομένου ἢ δαπανωμένου σίτου καὶ νὰ ἐπαγρυπνοῦν εἰς τὴν πώλησιν τῶν γεννημάτων, τοῦ ἀλεύρου ἢ τοῦ ἄρτου.
Σιτόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ σίτου, κιτρινωπὸς ('σὰν τὸ σιτάρι).
Σίττα ἢ Σίττε [ἴδε Σίζω], ἐπιφων. ποιμεν. πρὸς ἐπίσπευσιν ἢ ἀποδίωξιν τῶν βοσκημάτων. »Σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες,« Θκρ.
Σίττα, ης (ἡ), εἰδ. πτηνοῦ (δρυοκολάπτου).
Σιττάκη (ἡ) καὶ
Σιττακός (ὁ), = Ψιττακός.
;Σίττας, α, (ὁ), Γλσ. = τῷ προηγ.
Σίττε, ἴδε Σίττα.
;Σίττη (ἡ), ἴδε ὀρθότ. Σίττα, (πτην.).
†Σιττύϐη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Σισύρα.
†Σιττυϐος (ὁ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Πάχ-καϐος. 2) = ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Σίλλυϐος(;).
Σιτώ, όος-οῦς (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Δήμητρα (ὡς θεὰ τοῦ σίτου).
Σιτώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σίτου. »Σιτώδη,« Θεφρ., τὰ (ἄλλ.) Σιτηρὰ γεννήματα. »Τὰ μὲν γὰρ (τῶν γεννημάτων) σιτώδη, τὰ δὲ χεδροπά,« αὐτ.
Σιτών, ῶνος (ὁ). ἀγρὸς ἢ (πιθανώτ.) ἀποθήκη σίτου, σιτοϐολών.
Σιτωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγοράζω σῖτον ὡς —
Σιτώνης, ου (ὁ). ὁ ὑπεύθυνος (ἀγοράζων) σῖτον (κυρ. κατὰ παραγγελίαν ἢ εἰς λογαριασμὸν τῆς κυβερνήσεως διὰ τὴν τροφὴν τῶν στρατευμάτων), προμηθευτὴς τοῦ δημοσίου σίτου, (Τουρκ.) ἰσιγιατζῆς.
Σιτώνησις, εως καὶ
Σιτωνία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σιτώνου καὶ ὁ ὑπ' αὐτοῦ συνωνημένος σῖτος.
†Σιτωνικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς σιτώνας ἢ τὴν σιτωνίαν. »Χρήματα σιτωνικά,« Ἐπιγρ., τὰ πρὸς σιτωνίαν προσδιωρισμένα. ‖. (καὶ ὡς οὐσ.) »Τοῦ σιτωνικοῦ (ἐνν. ἀργυρίου) καταναλισκομένου,« αὐτ.
†Σιτώνιον (τό). ἀργύριον πρὸς σιτωνίαν χορηγούμενον. 2) μέρος πρὸς ἐναπόθεσιν τοῦ συνεωνημένου σίτου.
†Σιφαῖος, α, ον, Αἰγυπ. (ἄρτος) = Σιληγνίτης, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Σιτικαῖος).
Σίφαροι (οἱ), = Σίπαροι.
†Σιφέω-ῶ, = Σιφόω.
Σιφλός, ή, όν, (κυρ. καὶ ἐτυμολογ.) λειψός, κοῦφος. »Νάρθηξ σιφλὸς τὰ ἐντός,« Εὐσ., (ἴδε καὶ Σίφνος καὶ παρϐλ. Σομφός), (ὅθ. 2) πεινασμένος (ἐπμ.) ἀδδηφάγος, λαίμαργος, (Ὀππ. Ἁλ. Γ', 183). (ἢ τρπ.) μωρός, ἀνόητος, (κοιν.) κούφιον κεφάλι. 3) (συνκδχ.) χωλός· ἀδύνατος· μισερός, ἀνάπηρος, (Τουρκ.) σακάτης. »Σιφλὰ πόδα,« Ἀπλλν., χωλός. 4) (ἰδιωτ.) ὁ ἔχων ἐλάττωμα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, (ὅθ. τὸ κοιν.) στραβός (παρϐλ. Σιμϐλόν), τσιμπλιάρης, (ἁπλ.) = Τυφλός (ἴδε Σιφνεύς). 5) (ἐν γέν.) δύσμορφος, ἄσχημος· (συνκδχ.) γελοῖος· (τρπ.) ἐπίμεμπτος, ἐπονείδιστος.
Σίφλος (ὁ), χλεύη (κυρ. διὰ ἐλάττωμα σωματικόν), μῶμος, ὄνειδος. »Μορφῆς ἔχοντες σίφλον ἢ μῶμον γένους,« Λυκ.
Σιφλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ σιφλὸν (μωρὸν ἢ ἀνάπηρον, [ἐπμ.] γελοῖον, ἐπονείδιστον), βλάπτω, σκοτίζω, τυφλόνω.
Σιφνεὺς [σιφνός], έως (ὁ), Π. ὁ ἀσπάλαξ, τὸ τυφλοπόντικον.
Σιφνιάζω, Μ. άσω, = Σκιμαλίζω (διότι οἱ Σίφνιοι διεϐάλλοντο ὡς καταπύγωνες).
Σίφνις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Σιπύη, [ἐκ τοῦ
Σιφνός, ή, όν, = Σιφλός, κενός κτλ., (ὅθ.
Σίφνος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγ. πελάγους (πιθ. διὰ τὰς ὑπονόμους τῶν μεταλλείων της).
†Σιφνόω ἢ (πιθαν.) Σιφνόω-ῶ καὶ
†Σιφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω, εὐκαιρόνω· (ὅθ. πθ. κατὰ συνκδχ.) χαυνοῦμαι, ἀδυνατίζω.
Σίφων [σιφός], ωνος (ὁ). (ἐν γέν.) σῶμα κοῖλον ἔνδοθεν (κούφιον). (ὅθ.) σωλήν· αὐλός· καλαμίς· (ἰδιωτ.) καλάμι διὰ τοῦ ὁπ. βαρῶνες ἐπίαζον ἀπὸ τὸ βαγένι τὸ κρασί· πλυῶμα (»Σώνοντες οἶνον σίφωσι,« Ἐπιγρ.)· (μτφ.) σίφωνες. (Γαλλ.) trombe (παρϐλ. Τυφών)· (μτφρ.) ἄνθρωποι βυθισμένοι (φιλάργυροι) ἢ λαίμαργοι. (παρϐλ. Σχνιπός).
Σιφωνίζω, Μ. ίσω. Ῥοφῶ ἢ Μεταγγίζω τὸ κρασὶ ἀπὸ τὸ βαγένι διὰ τοῦ σίφωνος, (Γαλλ.) pomper.
Σιφώνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σίφων. 2) εἰδ. βρύκης (αἰγιλωποειδ.).
Σιώ, δυϊκ. τοῦ Σιός (ἴδε τὴν λέξ.).
Σιωπάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ (εὐχρηστότ.) ἤσομαι. Παύομαι τοῦ λαλεῖν, (παρϐλ.) Σιγῶ, (κοιν.) σωπαίνω. ἀδιαφορῶ· (ἐν γέν.) ἡσυχάζω· (μὲ αἰτ. ἢ δοτ. ἐλλ.) σωπαίνω τι· κρατῶ τι μυστικὸν ἀπό τινας. ἀποσιωπῶ· (μτφ. μεθ.) ἐπιϐάλλω (διατάττω) σιωπήν, κατασιγάζω. »Σιωπησάμενος (ὁ κήρυξ) τὰ πλήθη διὰ τοῦ σαλπιγκτοῦ,« Πλϐ.
Σιωπή (ἡ), τὸ σωπᾶν, σιγή· (ἐν γέν.) ἡσυχία, ἀποσιώπησις· ἠρεμία. ‖. (ἢ δοτ.) »Σιωπῇ,« ἐπίρ. Σιωπηλῶς, μὲ σιωπήν.
Σιωπηλός, ή, όν, (ἢ ἐπίρ.) -λῶς. Ὁ φυλάττων σιωπήν· ἀδέρμων, ἥσυχος· σιωπηλὸς, ἐχέμυθος.
Σιωπηρός, ά, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ρῶς, = Σιωπηλός.
†Σιώπησις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ Σιωπή· ἀποσιώπησις· σιωπηλότης. 2) (Γρφ. ἐν τοῦ Ἑϐρ. ἢ Συρ.) = Κάλυμμα, κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, (Γαλλ.) voile. »Ὀφθαλμοί σου περιστεραί, ἐκτὸς τῆς σιωπήσεώς σου,« Ἆσμ. Ἀσμάτ.
Σιωπητέος, α, ον. θετ. τοῦ Σιωπάω.
Σιωπητικός, ή, όν, = Σιωπηλός.
Σκάζω [συγγ. τῷ Κάζω καὶ Σκαιός], Μ. σκάσω. Χωλαίνω, κουτσαίνω· (μτφ.) εἶμαι ἐλλιπής. (ὅθ.) »Σκάζων (στίχος),« Μετρ., ὁ Χωλίαμϐος.
†Σκαιμϐατέω καὶ
Σκαιμϐατέω-ῶ [σκαιός, βαίνω], Μ. ήσω. Παραπατῶ (βαδίζων ἢ χορεύων), στραϐοπατῶ.
Σκαιοϐόλος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ϐόλως. Ὁ σκαιὰ (παράλογα, ἄτοπα) βάλλων, σκόπευων.
Σκαιόθεν, ἐπίρ. Π. ἀριστερόθεν, [ἐκ τοῦ
Σκαιός [συγγ. τῷ Σκάζω], ά, όν. = Ἀριστερός, (Λτ.) scævus. »Σκαιᾷ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) χειρί,« Ὅμ., ἡ ἀριστερά. 2) ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω κείμενος· (ἀπλ. γεωγρ.) δυτικός. »Σκαιαὶ πύλαι,« Ὅμ., (ὅθ. 3) (κατὰ τοὺς οἰωνοσκόπους) δυσοίωνος· (ἐν γέν.) κακός, ἀνάρμοστος, ἀδέξιος, στραϐός, ἀνάποδος, δύσκολος· (ἐπὶ ἀνθρ.) εὐήθης· ἄπρακτος· ἀνεπιτήδειος, (Γαλλ.) gauche. »Σκαιὸν βίον,« Ὀδ. Γ., τὸ δυτικὸν (;) ἢ χαλεπὸν (ἐπαίνιδυνον). »Φιλεστικὴ κτῆμα σκαιόν,« Ἡρ. (καὶ ὑπερθ.) »Σκαιότατον πάντων ἀνθρώπων,« αὐτ., μωρότατο.
Σκαιοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ —
Σκαιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σκαιοῦ, ἀνεπιτηδειότης, ἀνοησία, εὐήθεια, χωριατοσύνη, (Γαλλ.) gaucherie.
Σκαιότροπος (ὁ, ἡ). σκαιὸς τοὺς τρόπους, ἀνάγωγος, δύστροπος.
;Σκαιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρομαι σκαιῶς (χωριάτικα, ἀνάποδα), (εἰς τὸν Λγρ. διορθ. Κακουργέω).
†Σκαιούργημα (τό), Γλσ. ἀντὶ Σκαιώρημα.
Σκαίρω [συγγ. τῷ Σπαίρω], Μ. σκαρῶ. Σκιρτῶ, πηδῶ, χοροπηδῶ, σπαράζω (σὰν τὸ ψάρι), σπαρταρῶ.
Σκαιώδης, εος (ὁ, ἡ). σκαιὸς τὸ εἶδος.
Σκαίωμα (τό). σκαιότης, τόρισμα, (ἄλλ. διορθ. Σκαίωρημα).
†Σκαιωρέω-ῶ [σκαιός, ὤρα], Μ. ήσω, = Σκαιουργέω καὶ Σκευωρέω, (ὅθ.
†Σκαιώρημα (τό) καὶ
†Σκαιωρία (ἡ). πρᾶξις πονηρά, ἐπιϐουλή, σκευωρία.
Σκαιῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σκαιὸν (ἀδέξιον, ἀτόπως, ἀνάποδα), ἀσχήμως, ἀπειροκάλως, ἀνεπιτηδείως, (Γαλλ.) gauchement.
Σκαλαϐώτης, ου (ὁ), = Ἀσκαλαϐώτης.
Σκαλαθυρμάτιον (τό), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Σκαλάθυρμα, λεπτολογία παιγνιώδης, ἐρώτημα σοφιστικόν, λογοπαίγνιον, (Γαλλ.) jeu d'esprit, (παρϐλ.) Σοφισμάτιον [ἐκ τοῦ
Σκαλαθύρω [σκάλλω, ἀθύρω], Μ. υρῶ (κατὰ λέξ.) Παίζων σκαλίζω (τὸ χῶμα κτλ.), σκαλεύω· (καὶ μτφρ. λεπτολογῶ πρὸς διασκέδασιν (Κωμ.) = Βινέω.
Σκαλεία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ σκαλέως, σκάλισμα (τοῦ χωραφιοῦ).
Σκαλεῖθρον (τό), ἐργαλ. μὲ τὸ ὁπ. ἀνακατόνουν (σκαλίζουν) τὴν φωτιὰν τοῦ φούρνου, (κοιν.) σκάλεθρον.
;Σκάλευμα (τό). μέρος σκαλευμένον (ἰσαλευμένον). 2) = Σκάλευσις.
Σκαλεύς, έως (ὁ). ὁ σκαλεύων (σκαλίζων) τὸ χωράφι, σκαλιστής.
Σκάλευσις, εως (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ σκαλεύειν, σκαλεία.
Σκαλευτής, οῦ (ὁ), = Σκαλεύς, [ἐκ τοῦ
Σκαλεύω [σκάλλω], Μ. εύσω. Σκάπτω μὲ τὸ σκαλιστήρι, σκαλίζω (τὸ χωράφι), (Γαλλ.) sarcler. »Μὴ μαχαίρᾳ μὴ σκαλεύειν,« Πυθαγ.
Σκαληνία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σκαληνοῦ, λοξότης, ἀνισότης.

Σκαληνοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα σκαληνὸν (σκολιόν). » Ὀχετοὶ —,« Ἱππκρ., οἱ πλάγιοι οὐρητῆρες.

Σκαληνὸς [σκάζω], ἡ, όν. Λοξὸς, ἄνισος, (παρβλ.) Σκολιός. »Ἀτραπὸς—,« Ἐπγρ. » Φλὲψ—,« Ἱππκρ., ἡ κυρτὴ ἢ πλαγία· (ꝁ μτνμ.) » Ἀριθμὸς—,« ὁ περιττός. (συνήθ. δὲ) » Τρίγωνον σκαληνόν,« Μθμτκ., τὸ ἔχον ἀνίσους τὰς πλευράς.

Σκαληνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νά γένῃ σκαληνόν (λοξόν, ἄνισον).

Σκαλία (ἡ) καὶ;

Σκαλίας [σκόλλυς], ϋ (ὁ). ἡ κεφαλὴ τῆς ἀγκινάρας.

Σκαλιδεύω, Μ. εύσω,=Σκαλεύω, Σκαλίζω.

†Σκαλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκαλίς, σκαλιστήριον.

;Σκαλίδρις, ιος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ, (ἴσως ἡ κοιν.) καλάνδρα (διότι γράφεται ꝁ Σκανδρὶς καὶ Καλίδρις).

Σκαλίζω, Μ. ίσω. Σκάπτω (Καθαρίζω τὸ χωράφι) διὰ τῆς σκαλίδος.

Σκαλὶς [σκάλλω], ίδος (ἡ), ἐργαλ. γεωργ., τσαπεῖ', σκαλιστῆρι. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκαφίς, ποτήριον, καυκὶ, γαβάθι.

Σκάλισις, εως (ἡ) καὶ

Σκαλισμὸς (ὁ),=Σκάλευσις.

;Σκαλιστὴρ (ὁ),=Σκαλεύς, (ὅθ.

†Σκαλιστήριον καὶ

†Σκάλιστρον (τὸ), Σχλ. ἀντὶ Σκαλίς.

†Σκαλλίον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκαφίον, (ἴδε Σκαλὶς 2).

Σκάλλω [συγγ. τῷ Σκέλλω], Μ. σκαλῶ. (κυρ.) Ξύνω· (συνήθ.) σκαλίζω (σὰν τὴν ὄρνιθα)· σκάπτω ἐπιπολαίως· ἀνακατόνω (κυρ. καὶ μτνμ.).

;Σκάλμη (ἡ), εἶδ. μαχαίρας ἢ ξίφους Θρακ.

Σκαλμίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-

Σκαλμὸς (ὁ), [σκάλλω]. ὁ εἰς τὴν κϋπαστὴν τοῦ πλοίου ἐμπηγμένος πάσσαλος περὶ τὸν ὁπ. εἶνε προσδεδεμένον διὰ λωρίου τὸ κωπίον, (κοιν.) σκαρμός. »Ναυβάτης τ' ἀνὴρ τροπούτο κώπην σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρετμον,« Αἰσχλ. 2) (συνκδχ.) σειρὰ (τάξις) κωπηλατῶν. »Θρανίτης—,« Πλδ.

Σκαλοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναβαίνω που μὲ σκάλαν.

Σκαλοβάτης, ου (ὁ),=Σχοινοβάτης.

;Σκαλοπιὰ (ἡ). ἡ τρύπα (φωλεὰ) τοῦ τυφλοποντικοῦ, [ὀπὴ καὶ

Σκάλοψ [σκάλλω], οπος (ὁ). ὁ τυφλοπόντικος, (ἴδε Σπάλαξ).

Σκάλσις, εως (ἡ), τὸ σκάλλειν, σκάλισμα, σκάλισις (ἀγροῦ).

;Σκάλωμα (τὸ). σκαλοῦνι, σκαλοπάτι, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκολίωμα), ἴδε Σκαίωμα.

Σκομβεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Λοξοδρομῶ, στραβοπατῶ, [ἐκ τοῦ

Σκαμβὸς [κάμπτω], ή, όν. Κυρτὸς, στρεβλὸς (ὅθ. τὸ κοιν. γκαβὸς), σκολιός· (ἰδιαιτ.)=Ῥαιβός. » Σκέλη σκαμβότερα μᾶλλον ἢ βλαισά,« Γεωπον.

Σκαμβότης (ἡ). στρεβλότης, σκολιότης.

Σκαμβόω-ῶ, Μ. ώσω. Στρεβλόω, διαστρέφω.

Σκάμβωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Σκάμμα (τὸ), [σκάπτω]. λάκκος, χανδάκι, ὄρυγμα· (ἰδιαιτ.) μέρος σκαμμένον ἢ περιτριγυρισμένον μὲ χανδάκι ὅπου ἐγυμνάζοντο οἱ ἀθληταὶ, παλαίστρα, γυμνάσιον, (ὅθ. μτφορ.) ἀγών, ἆθλος, κίνδυνος. » Ἐπὶ τοῦ σκάμματος εἶναι,« Παροιμ., εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ κινδύνου, (ἴδε καὶ Σκάπτω).

Σκαμμωνία ἢ Σκαμωνία (ἡ), εἶδ. φυτοῦ ἰατρ. (καθαρτικοῦ).

Σκαμμώνιον ἢ Σκαμώνιον (τὸ),=Σκαμμωνία.

Σκαμωνίτης, ϋ (ὁ), (κυρ. οἶνος) κατεσκευασμένος μὲ σκαμμωνίαν.

Σκανά, ᾶς (ά), Δ. ἀντὶ Σκηνή.

Σκανδάλα ἡ Σκανδάλη (ἡ) καὶ

Σκανδάληθρον (τὸ), [σκάζω]. τὸ γυριστὸν ξύλον τῆς παγίδος ὅπου βάλλουν τὸ δόλωμα, (κοιν.) σκανδάλι, σκανδαλήθρα· (ἐν γέν.)=Παγὶς (κυρ. ꝁ μτφορ.). »Σκανδάληθρα ἱστάναι,« Ἀρσφ.

†Σκανδαλίζω, Μ. ίσω, Γρφ. δίδω αἰτίαν σκανδάλου, γίνομαι σκάνδαλον.

†Σκανδαλισμὸς (ὁ), τὸ σκανδαλίζειν ἢ σκανδαλίζεσθαι.

Σκάνδαλον (τὸ),=Σκανδάλη, σκανδάληθρον, παγίς· (μτφορ.) ἀφορμὴ πρὸς ἁμαρτίαν, πειρασμός· ἐμπόδιον, πρόσκομμα.

Σκανδαλοπλόκος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πλόκως. Ὁ πλέκων (διεγείρων) σκάνδαλα, σκανδαλοποιός.

†Σκανδαλοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ πράττων (βάλλων) σκάνδαλα, σκανδαλιάρης.

†Σκάνδαλος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Σκάνδαλον.

†Σκανδαλουργὸς (ὁ, ἡ),=Σκανδαλοποιός.

;Σκανδαλόω-ῶ, Μ. ώσω,=(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σκανδαλίζω.

†Σκανδαλώδης, εος (ὁ, ἡ). σκανδάλου πρόξενος.

Σκανδικοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σκάνδικας (μυρώνια), λαχανοπώλης.

Σκανδικώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σκάνδικος, σκάνδικι ὅμοιος τὸ εἶδος.

Σκάνδιξ καὶ (;)Σκάνδυξ, ικος καὶ υκος (ὁ καὶ ἡ), εἶδος φυτοῦ (λαχάνου), μυρῶνι, (Γαλλ.) cerfeuil.

Σκανθαρίζω, Μ. ίσω,=Σκινθαρίζω.

Σκάνος, εος (τό), Δ. ἀντὶ Σκῆνος.

Σκαπανεὺς, έως (ὁ),=Σκαφεύς, [ἐκ τοῦ

Σκαπάνη (ἡ), ἐργαλ. δι' οὗ σκάπτομεν, τσάπα. 2) τὸ σκάπτειν, σκάψιμον.

;Σκαπανήτης, ου (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ Σκαπανεύς, (ἴσως γραπτέον Σκαπανίτης).

;Σκαπάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκαπάνη.

Σκαπάνιον (τὸ), Δ. ἀντὶ Σκηπάνιον.

;Σκαπανίτης, ου (ὁ),=Σκαπανεύς.

Σκαπέρδα (ἡ), εἶδ. παιδιᾶς τὴν ὁπ. ἔπαιζον εἰς τὰ Διονύσια (δενόμενοι εἰς τὰς ἄκρας σχοινίου περασμένου εἰς τὴν κατὰ κορυφὴν τρύπαν τῆς ἐπὶ τούτῳ στημένης δοκοῦ, ἐπροσπαθοῦσαν μὲ γυρισμένην πρὸς ἀλλήλους τὴν ῥάχιν, ποῖος νὰ ἀνασύρῃ τὸν ἄλλον). » Σκάπερδαν ἕλκειν,« Παροιμ., ἀγωνίζεσθαι δύσκολον ἀγῶνα.

†Σκαπερδεύω, Μ. εύσω. Λοιδορῶ· περιγελῶ. 2) συμμαχῶ, συναγωνίζομαι.

†Σκαπέρδης, ου (ὁ). ὁ νικηθεὶς εἰς τὴν σκαπέρδαν καλουμένην παιδιάν.

Σκάπετος (ἡ), [σκάπτω]. λάκκος, ὄρυγμα, (εὐχρηστότ. τὸ) Κάπετος,

Σκᾶπος (ὁ), Δ. ἀντὶ Σκῆπος, ῥάβδος· κλάδος.

Σκάπτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Σκαπτήρ.

Σκαπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Σκάπτω.

Σκαπτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Σκαφεύς.

Σκᾶπτον (τὸ), Δ. ἀντὶ Σκῆπτρον.

Σκαπτὸς, ή, όν. Σκαμμένος ἢ δυνάμενος νὰ σκαφῇ, ἐπιδεκτικὸς σκαψίματος.

Σκαπτοφόρος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Σκηπτροφόρος.

Σκαπτρίον (τὸ),=Σκάφιον, κατουροκάνατον.

Σκᾶπτρον (τὸ), Δ. ἀντὶ Σκῆπτρον.

Σκάπτω [†κάπτω, ὅθ. τὸ Λτ. cavo, κοιλαίνω], Μ. σκάψω (πθ. ἀόρ. β'. Ἐσκάφην κτλ.). Σκάφτω. » Διὰ βοῶν σκάπτειν,« Γεωπον., ὀργόνειν. (καὶ μσ. Π.) » Εἴ τις οὐ δεδάηκε τέχνην, σκάπτοιτο δικέλλῃ,« Φωκυλ. (πθ.) »Ἐσκαμμένα,« τὸ χανδάκι τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ὡς ὅριον εἰς τοὺς ἀγωνιζομένους τὸ πένταθλον, (ὅθεν μτφορ.) » Πηδᾶν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα,« Παροιμ., νὰ ἐβγαίνῃ τις ἀπὸ τὰ ὅριά του.

;Σκάραβος (ὁ),=Κάραβος, κάνθαρος, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) scarabée, escarbot.

Σκαρδαμυγμὸς (ὁ), τὸ σκαρδαμύσσειν, ἀνοιγοκλείσιμον τῶν 'μματιῶν.

Σκαρδαμυκτέω-ῶ, Μ. ήσω,=Σκαρδαμύσσω (συχνά), εἶμαι-

Σκαρδαμυκτής, οῦ (ὁ). ὁ σκαρδαμύσσων.

Σκαρδαμυκτὶ, ἐπίρ. Ἀνοιγοκλείωντας συχνὰ τὰ 'μμάτια· (ἐναντ. τῷ Ἀσκαρδαμυκτί).

Σκαρδαμυκτικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὸ ἰδίωμα τοῦ σκαρδαμύσσειν. » Ὀφθαλμοὶ σκαρδαμυκτικοὶ δειλίας κατήγοροί εἰσι,« Φυσιογνμ.

Σκαρδαμύσσω (ττω), Μ. ύξω, [σκαίρω] Ἀνοιγοκλείω συχνὰ τὰ 'μμάτιά μϋ, Ἰλλώπτω, Βλεφαρίζω. » Οὐ σκαρδαμύσσει προσφερομένου τοῦ δακτύλου,« Ἱππκρ. » Σκαρδαμύττουσι δὲ (οἱ ὄρνιθες) ἐκ τοῦ κανθοῦ δέρματι ἐπιόντι πάντες,« Ἀρστ.

Σκαρθμὸς (ὁ), τὸ σκαίρειν, σκίρτημα, πήδημα· τρέξιμον πηδηκτὸν (σὰν τοῦ ἀλόγου)· (Π.) ἀντὶ Πούς, πόδι. » Ἵπποι —,« Ἀρ.

Σκαρίζω, Μ. ίσω,=Σκαίρω, πηδῶ· σπαρύζω (σὰν τὸ 'ψάρι), λακτορίζω, (εὐχρηστότ. τὸ) Ἀσκαρίζω.

Σκαρίς, ίδος (ἡ), σπν. ἀντὶ Ἀσκαρίς.

†Σκαρισμὸς (ὁ), τὸ σκαρίζειν, πήδημα· σπαρτάρισμα.

Σκαρίτης, ου (ὁ), εἶδος πολυτ. λίθου (ἔχοντος τὸν χρωματισμὸν τοῦ ἰχθ. σκάρου).

Σκαριφάομαι-ῶμαι [σκάριφος], Μ. ήσομαι. Σκαλίζω (σὰν τὴν ὄρνιθα)· ξύνω μὲ τὰ 'νύχια· σκάπτω ἐπιπολαίως, χαράζω (ὅθεν ἴσ. τὸ Γαλλ. scarifier)· σχεδιάζω (ἰχνογραφῶ) ἐκ τοῦ προχείρου· (ὅθ. ἐν γέν.) πράττω τι ὡς ἐν παρέργῳ, αὐτοσχεδιάζω.

Σκαρίφευμα (τὸ),=Σκαρίφημα, [ἐκ τοῦ

Σκαριφεύω, Μ. εύσω,=Σκαριφάομαι.

Σκαρίφημα (τὸ). σχέδιον τὸ ὁπ. διαγράφει τις ἐκ τοῦ προχείρου (σκαριφώμενος), ἰχνογράφημα· (μτνμ.) λεπτολογία φλυαρώδης, ματαιοπόνημα, (παρβλ.) Σκανδαθυρμα.

Σκαριφισμὸς (ὁ), τὸ σκαριφίζειν (σκαριφεύειν), σκάψιμον (σκάλισμα) ἐπιπόλαιον, ξύσιμον· σχεδιασμὸς ἰχνογραφήματος· (ὅθεν μτνμ.) ἐφεύρεσις λεπτολογιῶν ματαίων. »Λήρων—,« Ἀρσφ. 2) (συχνότ.)=Σκαρίφημα.

;Σκάριφον (τὸ), μτγν. ἀντὶ-

Σκάριφος (ὁ), [σκαίρω]. (κατὰ λέξ.) ὀρνιθοσκάλισμα, (ὅθεν συνήθ. μτνμ.) =Σκαρίφημα, σχέδιον (γενόμενον ἐκ τοῦ προχείρου), σκιαγράφημα. » Ὁ σκάριφος τοῦ παντὸς καὶ τῆς ἀστρῴας κινήσεως,« Κσμ. Ἰνδπλ.

Σκάρος (ὁ), [σκαίρω], εἶδ. ἰχθ. (σαργοῦ), (κοιν.) σκάρος.

†Σκάρος, εος (τὸ)=Σκαρθμὸς, πήδημα.

†Σκάρτης, ου (ὁ). ὁ σκαίρων (πηδῶν ἐλαφρά)· πηδηκτὸς, εὐκίνητος.

Σκασμὸς (ὁ). τὸ σκάζειν (χωλαίνειν), κουτσαμάρα.

;Σκατάω-ῶ, εὔχρ. κυρ. τὸ σύνθ. Διασκατάω.

Σκατὸς, γεν. τοῦ Σκώρ.

†(Σκάτος), εος-ους (τὸ), σπν. ἀντὶ Σκώρ.

Σκατοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Σκατοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) σκατὰ ἢ βοῦρκον. »Σάλπη—,« (Ἐπίχ. παρ') Ἀθ. 2) (συνκδχ.) ῥυπαρὸς, φιλάργυρος.

†Σκαῦρος (ὁ), [Λτ.] τοῦ ὁπ. ἐξέχουν τὰ κότσια. »Ποῦς—,« Ἱππιατρ.

Σκαφεία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ σκαφέως, σκάψιμον.

Σκαφείδιον, ὑποκορ. τοῦ

Σκαφεῖον (τὸ), τὸ ἐργαλ. τοῦ σκαφέως, τσαπὶ, 'ξινάρι. »Βαρὺ τὸ σκφ.,« Παροιμ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Σκάφιον (2).

†Σκαφετὸς (ὁ),=Σκαφητός.

Σκαφεὺς, έως (ὁ). ὁ σκάπτων (ἔχων ἔργον τὸ σκάπτειν), σκαφτιᾶς. »Ἐκάλϋν δὲ οἱ Κωμικοὶ σκαφέας καὶ τοὺς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον οὗτοι,« Ἀρπκρτ.

Σκάφευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκαφεύω.

Σκαφευτὴς, οῦ (ὁ),=Σκαφεύς.

Σκαφεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σκαφευτήρ.

Σκαφεύω, Μ. εύσω,=Σκάπτω. 2) κλείω τὸ σῶμά τινος μεταξὺ εἰς δύο σκάφαις εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξέχουν αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες καὶ ἡ κεφαλή του ꝁ τὸν ἀφίνω τοιουτοτρόπως ἐκτεθειμένον εἰς τὸν ἥλιον ἕως ὅτου νὰ ἀποθάνῃ, (εἶδος τιμωρίας τὴν ὁπ. ἐσυνείθιζον οἱ Πέρσαι).

Σκαφὴ (ἡ),=Σκαφεία, σκάψιμον.

Σκάφη (ἡ). (ἐν γέν.) ξύλον σκαμμένον, σκάφη, σκαφίδι· κούνια (βρέφϋς)· πλοῖον μονόξυλον, φελοῦκα (»Ἐγένετο αἰχμάλωτον καὶ τὸ τοῦ στρατηγοῦ πλοῖον.. Ἀννίβας δὲ ἐν σκάφῃ διέφυγε,« Πλδ.) κτλ., (ἴδε καὶ) Σκάφος.

Σκαφήπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ διὰ σκαφῶν μόνον πλεόμενος, ῥηχὸς, ἀβαθής

Σκαφητὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις καὶ ὁ καιρὸς τοῦ σκαψίματος.

Σκαφηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Πομπεύω ὡς)-

Σκαφηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, κϋβαλῶν) σκάφην, (οὕτως ὠνομάζοντο εἰς τὰς Ἀθ. οἱ μέτοικοι) διότι εἰς τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων ἦσαν ὑπόχρεοι νὰ φέρουν αὐτοὶ ἀντὶ τῶν δούλων ἐπὶ κεφαλῆς τὰς σκάφας [τὰ ἀγγεῖα] τῆς θυσίας καθὼς καὶ αἱ γυναῖκές των τὰς ὑδρίας [ὅθεν Ὑδριαφόροι] καὶ αἱ θυγατέρες των τὰς σκιάδας τῶν Ἀθην. γυναικῶν [ὅθεν Σκιαδηφόροι]).

Σκαφιὰ (ά), Δ. Σικελ. ἀντὶ Σκάφος. λάκκος, ὄρυγμα.

Σκαφίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκάφίον· σκαφιδάκι· σκαλιστηράκι· καϊκάκι, κτλ.

Σκαφιόκαρπος καὶ Σκαφιόκουρος (ὁ, ἡ). κουρευμένος κατὰ τὸ λεγόμενον σκαφίον εἶδος τῆς κουρᾶς.

†Σκαφίον (τὸ),=Σκαφεῖον, τσαπεῖ', (Αἰσχλ. Θκρ.).

Σκάφίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκαφίς, Σκαφιδάκι· καϊκάκι κτλ. (ἰδιαιτ.) κατϋροκάνατον διὰ τὰς γυναῖκας (Ἀρσφ. Θεσμ. 633). 2) κοῖλον κάτοπτρον διὰ τοῦ ὁπ. αἱ Ἑστιάδες ἄναπταν ἀπὸ τοῦ ἡλίϋ τὸ ἱερὸν πῦρ, (Πλ Νμ. 9). 3) εἶδος κουρεύματος τῆς κεφαλῆς τῶν δούλων κατὰ τὸ ὁπ. ἄφηναν μόνην τὴν κορυφὴν ἀξύριστον. »Σκάφιον ἀποκεκαρμένην,« Ἀρσφ. (ὅθεν 4) Κωμ. (κατὰ συνκδχ.) ἀντὶ Κρανίον. »Ἵνα μὴ καταγῇς τὸ σκαφίον πληγεὶς ξύλῳ,« Ἀρσφ.

Σκαφίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σκάφη, σκαφίδι· καρδάρι· καυκί· πλοιάριον (μονόξυλον) κτλ., (ἰδιαιτ. 2) εἶδος ἡλιακοῦ (λεκανοειδοῦς) ὡρολογίϋ. 3) φτυάρι διὰ λίχνισμα, λικμιτήριον. 4) ἀντὶ Σκαφίον (;). »Ῥητορικὴν δὲ οὐκ ἐργάζομαι, ἀλλὰ προυστησάμην τοῦ βίου τέχνας δύο, φυτηκομεῖν τε ꝁ κυνοκομεῖν... δάκτυλοι δὲ οὗτοι σκαφίσι (ἴσως σκαλίσι) καὶ προβολίοις τετρίφαται,« Συν.

†Σκαφιστήριον (τὸ),=Σκαφίς (3).

Σκαφίτης, ου (ὁ). ὁ διοικῶν σκαφίδα (πλοιάριον μονόξυλον), πορθμεύς, περαματάρης.

Σκαφοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὸ εἶδος σκάφει (πλοίῳ).

Σκαφολουσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Σκαφολουτρέω-ῶ, Μ. ήσω. Λούομαι εἰς σκάφην.

Σκάφος, εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) κάθε πρᾶγμα σκαμμένον (βαθουλόν), κοίλωμα· λάκκος· γοῦρνα. 2) πᾶν δήποτε σκεῦος κοῖλον, σκάφη, (παρβλ. Σκύφος)· τὸ κῦτος (ἡ σκάφη) τοῦ πλοίϋ, τὸ πλοῖον. 3) (ἀνατομ.) πᾶσα κοιλότης τῶν ἐντὸς τοῦ σώματος· (ἰδιαιτ.) τὸ κοῖλον τοῦ ὠτίου. 4) Π. ἀντὶ Σκαφητός. »Σκάφος (ὅπου ἄλλ. ἀνγν. ὀρθότ. ἀρσ. καὶ ὀξύτον. Σκαφὸς) οἰνέων,« Ἡσ.

;Σκαφώρη (ἡ). ἴδε Καφώρη.

(Σκεδάζω), Μ. άσω, (εὔχρ. κυρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ. καὶ παρὰ μτγν.) ἀντὶ-

Σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω ἢ Ἀττ. σκεδάω-ῶ (πθ. πρκ. Ἐσκέδασμαι κτλ.). Σκορπίζω, διαλύω, φυγαδεύω· διασκορπίζω· (ἐπὶ ῥευστῶν) χύνω. »Αἷμα—,« Ἰλ. Η. » Ὄψις ἀμαυρὰ, ἐσκεδασμένη,« Ξεν., συγκεχυμένη.

Σκέδασις, εως (ἡ) καὶ

Σκεδασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκεδάννυμι, σκόρπισμα, φυγάδευσις κτλ.

Σκεδαστικὸς, ή, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ σκεδάζειν, σκορπιστικὸς, διαλυτικός.

Σκεδαστὸς, ή, όν. Ὁ σκεδασθεὶς ἢ δυνάμενος σκεδασθῆναι (φυγαδευθῆναι κτλ.). ἐπιδεκτικὸς σκεδάσεως.

Σκεδάω-ῶ, Μ. άσω, σπν. ἀντὶ Σκεδάννυμι.

Σκεδάω-ῶ, ᾷς, ᾷ, Ἀττ. ἀντὶ Σκεδάσω, μέλλ. τοῦ Σκεδάννυμι

Σκεθρὸς [σχέω], ά, όν. Ἀκριβῶς προσηρμοσμένος, ἀκριβής, ἐντελής· ἐπίμονος, (ὅθεν

Σκεθρῶς, ἐπίρ. Ἀκριβῶς, ἐντελῶς.

Σκειραφία, Σκειραφεύω,=Σκιραφεία, -φεύω.

Σκειρὸς,=Σκειῤῥός.

Σκειρὸς (ὁ),=Σκῖρος ἢ Σκίῤῥος.

Σκειρόω-ῶ, Μ. ώσω,=Σκιῤῥόω.

Σκείρων (ὀρθότ. Σκίρων), ωνος (ὁ). ἄνεμός τις (δυτικοβόρειος) ἐπικρατῶν εἰς τὰς Ἀθ. (ὅθεν Σκειρωνίδες πέτραι, οἱ μεταξὺ Κορίνθ. καὶ Μεγαρ. βράχοι [ἡ Κακιὰ-σκάλα], ἀπὸ τῶν ὁπ. ἐφυσοῦσε).

Σκελέα (ἡ),=Περισκελὶς, βρακὶ, σαλβάρι, πανταλόνι κτλ.

†Σκελεαγὴς, έος (ὁ, ἡ). σπασμένος (κατεαγὼς) τὰ σκέλη.

;Σκελετάζω, Μ. άσω,=Σκελετεύω.

;Σκελετεία (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ κατεσκληκότος σώματος, ἰσχνότης, ἀτροφία.

;Σκελέτευμα (τὸ). σῶμα κατεσκληκὸς (κατάξηρον, σκελετευμένον).

Σκελετεύω, Μ. εύσω. Ἰσχναίνω ἢ Ξηραίνω τι εἰς εἶδος σκελετοῦ, κάμνω νὰ καταντήσῃ σκελετὸν ἀπὸ τὴν λιγνάδα· 'μβαλσαμόνω (καθὼς ἐμβαλσάμοναν ταῖς μουμιαίς)· ταριχεύω.

;Σκελετία (ἡ),=Σκελετεία.

Σκελετὸς [σκέλλω]. ή, όν. Κατεσκληκὼς, κατάξηρος. (κοιν.) πετσὶ καὶ κόκκαλον. ‖. (οὐσ. ἀρσ. καὶ οὐδ.) σῶμα νεκροῦ τοῦ ὁπ. ἔμεινε τὸ πετσὶ μόνον μὲ τὰ κόκκαλα (χωρὶς νὰ διαλυθοῦν)· μουμιὰ, σκέλεθρον.

Σκελετώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων σκελετόν.

Σκελεφρὸς, ά, όν. Ἰσχνὸς, ξηρὸς, σκελετώδης. (ὅθεν κατὰ συγκ.) Σκληφρός.

;Σκελιαγὴς [σκέλος, ἄγνυμι], έος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. εἶνε τσακκισμένα τὰ σκέλη (τὰ πόδια). » Τὸ σκελιαγές,« Γλσ., τσάκκισμα τοῦ σκέλους.

Σκελίζω, Μ. ίσω. Περιπατῶ μὲ μεγάλα βήματα (ἀδρασκελίζων). 2) Γρφ. ἀντὶ Ὑποσκελίζω. 3) Π. ἀντὶ Σκελίζω (;).

Σκελὶς, ίδος (ἡ). τμῆμα κρέατος κομμένον κατὰ μῆκος ἀπὸ τὰ πλευρὰ ἢ ἀπὸ τὰ ὀπισινὰ σκέλη τοῦ ζώου· ὁ κόπανος (τὸ μποῦτι) τοῦ σφακτοῦ· (ἰδίως) χοιρομέρι. 2)=Σχελλίς.

Σκελίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Σκέλος.

†Σκέλισμα (τὸ). περιπάτημα μὲ μεγάλα βήματα, ἀδρασκελιὰ, τρέξιμον.

;Σκελιφρὸς, ά, όν,=Σκελεφρός.

Σκελλίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι σκελλος (στραβοπόδης).

†Σκελλὶς, ίδος (ἡ), Σχλ. ἀντὶ Ἀγλὶς, σκελίδα (σκόρδου).

Σκελλὸς, ή, όν, = 'Ραιβὸς, στραβοπόδης, (παρβλ. Κυλλὸς), [ἐκ τοῦ

Σκέλλω [κέλλω], Μ. σκελῶ (ἀόρ. Ἔσκηλα, μσ. αὐτπθ. πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Ἔσκληκα ϗ ἀόρ. Ἔσκλην, ὅθ. ἡ εὐκτ. Σκλαίην καὶ Σκλῆναι). Ξηραίνω (ὡς ἂν σκελετὸν), σκληρύνω. ||. (εὐχρηστότ. τὸ μσ.) ξηραίνομαι· λιγνεύω· τήκομαι· σκληρύνομαι· (συνκδχ.) σκεβρόνω.

†Σκελόδεσμος (ὁ). δισμὸς (ταινία διὰ δέσιμον) τοῦ σκέλους, καλτσοδέτι.

†Σκελοκοπία (ἡ). τσάκκισμα τοῦ σκέλους (τοῦ ποδός).

Σκέλος [σκέλλω], εος-ους (τὸ). (κυρ. καὶ ἐτυμολογ.) τὸ κόκκαλον (τὸ καλάμι) τοῦ ποδός· (ἐν γέν.) ὁ πούς. » Κατὰ σκέλος βαδίζειν, « Ἀρστ., ἐπὶ τετραπόδων ὅσα περιπατοῦν τὸ ἕνα πόδι κατόπιν τοῦ ἄλλου χωρὶς νὰ τὰ σταυρόνουν (καθὼς π. χ. ἡ καμήλα). » Ἐπὶ σκέλος ἀνάγειν, « φρσ., ὀπισθοδρομεῖν, ἀναποδίζειν· (μτνμ.) » Παρὰ σκέλος ἀπαντᾷ, « Παροιμ., ἔρχεται παρ' ἐλπίδα (ἀνάποδα) τὸ πρᾶγμα. ||. (μτνμ.) » Σκέλη, « τὰ μακρὰ τείχη τῶν Ἀθηνῶν ϗ ἄλλων πολεων. » Τὰ Πειραϊκὰ (» Τὰ Μεγαρικὰ) σκέλη, « Ἐπγρ., Ἀρσφ. » Σκέλη κλίμακος, « Σχλ. Εὐρ., τὰ (ἄλλ.) Ἐνήλατα ἔνθα αἱ βαθμίδες πήγνυνται προσηλούμεναι. » Τοῦ ἐπιδέσμου τὰ σκέλη, « Ἰατρ., ἡ ἄκραις.

Σκελοτύρβη (ἡ), [σκέλος, τύρβη]. εἶδος παραλυσίας τῶν ποδῶν.

Σκελύδριον (τό), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Σκέλος.

Σκέμμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς σκέψεως, βουλή, στοχασμὸς, σχέδιον, ζήτημα.

†Σκεμμὸς (ὁ), σπν. ἀντὶ Σκέψις.

Σκενδύλη (ἡ), = Σχενδύλη.

Σκενδύλιον (τὸ), = Σχενδύλιον.

Σκέπα, Π. ὀνμς. καὶ αἰτ. τοῦ Σκέπας.

Σκεπάζω, Μ. άσω. Βάλλω σκέπην (σκέπασμα) ἐπάνω εἴς τι, καλύπτω· στεγάζω· προφυλάττω.

Σκέπανον (τὸ), Π. ἀντὶ Σκέπασμα.

Σκεπανὸς, ή, όν, Π. σκεπασμένος.

Σκέπανος (ὁ), εἶδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Ἀτταγῖνος.

Σκεπαρνηδὸν, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ λεγομένου σκεπάρνου ἐπιδέσμου.

Σκεπαρνίζω, Μ. ίσω. Πελεκῶ μὲ τὸ σκεπάρνι.

Σκεπαρνισμὸς (ὁ). πελέκημα μὲ τὸ σκεπάρνι, σκεπάρνισμα. 2) (χειρουργ.) εἶδ. συντρίμματος τοῦ κρανίου εἰς δύο τμήματα.

Σκέπαρνον (τὸ), [σκάπτω]. τὸ γνωστὸν τεκτν. ἐργαλ. σκεπάρνι (μὲ δύο κόψαις). 2) εἶδ. χειρουργ. ἐπιδέσμου (διὰ τὸ ὁμοιόσχημον).

Σκέπαρνος (ὁ), = Σκέπαρνον (τὸ).

Σκέπας, αος (τὸ), (ἡ αἰτ. πλθ. Σκέπα), Π. ἀντὶ Σκέπη, σκέπασμα.

†Σκέπασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκεπάζω, σκέπασμα.

Σκέπασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς σκέπασιν, σκέπαστρον, σκεπαστήριον.

Σκεπασμὸς (ὁ), = Σκέπασις.

Σκεπαστέον, θετ. τοῦ Σκεπάζω.

Σκεπαστήριος, α, ον, = Σκεπαστικός. || (οὐδ.) Σκεπαστήριον (τὸ), = Σκέπαστρον.

†Σκεπαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σκεπάζων· (μτνμ.) ὑπερασπιστής.

Σκεπαστικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἁρμόδιος εἰς τὸ σκεπάζειν.

Σκεπαστὸς, ή, όν. Σκεπασμένος ἢ δυνάμενος νὰ σκεπασθῇ, ἐπιδεκτικὸς σκεπάσματος.

Σκέπαστρον (τὸ), κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ Σκεπαστήριον, σκέπασμα.

Σκεπάω-ῶ, Π. ἀντὶ Σκεπάζω. » Ἵππειαι δὲ κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι, « Θκρ.

Σκέπη (ἡ), [σκέπω]. σκέπασμα· σκεπαστή· (συνκδχ. καὶ τρπ.) προφύλαξις, ὑπεράσπισις· (ἐνίοτε) πρόσχημα, πρόφασις. » Ἐν σκέπῃ τοῦ φόβου (τοῦ κινδύνου), « Ἡρ., ἐκτὸς φ. κ., εἰς ἀσφάλειαν.

Σκεπηνὸς, ή, όν, = Σκεπανός.

Σκέπηνος (ὁ), = Σκέπανος.

Σκεπινὸς, ή, όν, = Σκεπηνός.

Σκέπινος (ὁ), = Σκέπανος.

Σκεπόωσι, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Σκεπῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Σκεπάω.

Σκεπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Σκέπτομαι.

Σκεπτήριος, α, ον καὶ

Σκεπτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ σκέπτεσθαι, ὁ συνειθίζων νὰ σκέπτηται, (ὅθεν) » Σκεπτικοὶ, « οἱ Πυῤῥωνικοὶ καὶ Ἀκαδημαϊκοὶ φιλόσοφοι (διότι δὲν ἀπεφάσιζαν ὡρισμένως περὶ οὐδενὸς, ἀλλ' ἐσκέπτοντο περὶ πάντων ὡς ἐνδεχομένων).

Σκεπτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σκεπτικὸν, κατὰ τοὺς Σκεπτικοὺς, διςακτικῶς, ἐφεκτικῶς.

Σκέπτομαι [σκήπτω ἢ σκέπω], Μ. σκέψομαι (πθ. πρκ. Ἔσκεμμαι καὶ ἀόρ. β'. Ἐσκέπην). (κυρ.) Κυττάζω μὲ προσοχὴν (βάλλων τὸ χέρι μου ὑπὲρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς σκέπην), στηρίζω τὸ βλέμμα μȣ εἰς, παρατηρῶ, περιεργάζομαι· (τρπ.) κάμνω σκέψιν περί τινος, ἐξετάζω μὲ τὸν νοῦν μου, στοχάζομαι, συλλογίζομαι. » Σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων, « Ἰλ. Π. » Σκέπτεο, αἴ κεν ἴδηαι, « Ἰλ. Ρ. » Σκεψάμενός δ', ἐνόησα, « Ὀδ. Μ. » Πάντῃ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι σκεπτόμενος, « Θκρ. » Οὐ σκέψῃ, παῖ, καὶ εἰσάξεις; « Πλάτ., δὲν κυττάζεις ποῦ εἶνε, καὶ νὰ τὸν φέρῃς μέσα; » Σκέψασθαι εἰ πορεύσιμον εἴη τὸ ἔδαφος τοῦ ποταμοῦ, « Ξεν. (ϗ μτνμ.) » Σκεπτέον δὲ καὶ τόδε, εἰ ἐθέλει ἀποχωρεῖν, « αὐτ. » Σκέψασθε, εἰ ἄρα, « αὐτ. » Σκέψαι ἐὰν τόδε σοι μᾶλλον ἀρέσκῃ, « αὐτ. » Σκέψασθαι ὅτῳ τρόπῳ ἀσφαλέστατα διαπορεύσονται, « Θκ. » Τί ποτ' ἔστι περὶ οὗ βουλευόμεθα ϗ σκεπτόμεθα, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Τὰ οἰκήματα ᾠκοδόμηται πρὸς αὐτὸ τοῦτο ἐσκεμμένα, ὅπως κτλ., « Ξεν. (ϗ ἀπολ.) » Ἐσκεμμένος ἀνήρ, « Λξ., στοχαστικὸς, φρόνιμος. (καὶ πθ.) » Ἐσκεμμένα λέγειν, « Ξεν., Δμ., σπουδῆς ἄξια· προμελετημένα. » Ὡς μὴ δοκεῖν ἐσκεμμένα λέγειν, ἀλλ' ἠναγκασμένα, « Λογγ.

Σκεπτοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Σκέψις.

Σκέπω (παρτ. Ἔσκεπον καὶ πλέον οὔ), [συγγ. τῷ κεύθω], σπν. ἀντὶ Σκεπάζω.

Σκεροβολέω καὶ Σκερβόλλω, Μ. ήσω. Ὑβρίζω λοιδορῶ· κακολογῶ, = Κερτομῶ, [ἐκ τοῦ

Σκέρβολος (ὁ, ἡ), Π. [κέαρ, βάλλω], = Κέρτομος, ὑβριςικὸς, λοίδορος. » Σκέρβολα μυθήσαντο, « Καλλ.

Σκευαγωγέω-ῶ [σκευαγωγὸς], Μ. ήσω. Μαζόνω καὶ μεταφέρω τὰ σκεύη (τὰ πράγματά) μȣ. » Ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐσκευαγώγουν εἰς τὴν πόλιν, « Ἀῤῥ.

Σκευαγώγημα (τὸ). ὄχημα (ἁμάξι) σκευαγωγόν.

Σκευαγωγία (ἡ). τὸ σκευαγωγεῖν, ἡ τῶν σκευῶν μετακόμισις.

Σκευαγωγὸς (ὁ, ἡ), [σκεῦος, ἄγω]. ὁ μεταφέρων (κȣβαλῶν) σκεύη (καλαμπαλίκια) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Σκευάζω [σκευὴ, σκεπάζω], Μ. άσω. Ἐνδύω· ὁπλίζω· (ἐπὶ φαγητ. κλπ.) κατασκευάζω· (ἐν γέν.) φθειάνω, ἑτοιμάζω. » Ταύτην τὴν γυναῖκα κατασκευάσαντες πανοπλίῃ, « Ἡρ. » Ἄνδρας γυναικῶν ἐσθῆτι σκευάσας, « αὐτ. (ϗ προθετ.) » Εἰς Βάκχας (» Εἰς Σατύρους » Εἰς ὁπλίτας κτλ.) σκευάσας, « Πλ., Θκ. (καὶ χωρὶς τῆς προθ.) » Χοίρους γὰρ ὑμὲ σκευάσας φασῶ φέρειν, « Ἀρσφ. (καὶ ἐπιρ.) » Οὕτω σκευάσαντες ἑαυτούς, « Πλ. » Πρόβατα πολλὰ κατακόψαντας καὶ σκευάσαντας προθεῖναι δαῖτα, « Ἡρ. » Σκευάσας ὡς εἰώθει τὰ θηρία σκευάζειν, « αὐτ. (ϗ ἀπολ.) » Σκευάζοντα κατ' οἶκον ἄτερ ψόφου, « Ὁμ. Ὑμν., συγυρίζοντα τὰ σκεύη (ἵνα τὰ κλέψῃ), = Σκευωρούμενον. (καὶ μσ. μτνμ.) » Προδοσίην ἐσκευάζοντο, « Ἡρ., (κοιν.) ἔψηναν, ἐμαγείρευαν. (καὶ αὐτπθ.) » Τοιόνδε δ', ὦ πίθηκε, τὸν πώγων' ἔχων, εὐνοῦχος ἡμῖν ἦλθες ἐσκευασμένος; « Ἀρσφ. » Τόξοισι ἐσκευασμένοι ἦσαν, « Ἡρ. » Στρατεύεται δὲ.. ϗ σιτίοις εὖ ἐσκευασμένος καὶ προβάτοις, « αὐτ. » Οὕτω ἐσκευάδατο, « αὐτ. (ϗ πθ.) » Τὰ ἑφθὰ πάντα μεθ' ὕδατος ἐσκεύασται, « Ξεν.

Σκευάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκεῦος.

Σκευασία (ἡ). κατασκευὴ, ἑτοιμασία· τρόπος κατασκευῆς (κυρ. φαγητοῦ)· (ἐνίοτε) ἀντὶ Σκευὴ, (Τȣρκ.) ταχίμι. » Τῶν ὄνων οἱ μὲν χρυσᾶς, οἱ δὲ ἀργυρᾶς σκευασίας εἶχον, « Ἀθ.

Σκεύασις, εως (ἡ), τὸ σκευάζειν, ἐνδύσιμον, ἁρμάτωμα· κατασκευὴ (φαγητοῦ κτλ.), (ἐν γέν.) φθειάσιμον, ἑτοίμασμα.

Σκεύασμα (τὸ). πρᾶγμα ἐσκευασμένον (φθειασμένον, ἑτοιμασμένον), (κυρ.) σύνθεμα ἰατρικὸν, ματζοῦνι κτλ. 2) = Σκευὴ, Σκευασία, Σκεῦος. » Πάντα τὰ σκευάσματα αὐτοῦ, « Γρφ.

Σκευαστέον, θετ. τοῦ Σκευάζω.

Σκευαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σκευάζων (κατασκευάζων) τι. (μὲ γεν.) » Φαρμάκων—, « Τζ., φαρμακοποιός.

Σκευαστὸς, ή, όν. Ἐσκευασμένος ἢ Δυνάμενος νὰ σκευασθῇ· φθειαστὸς, τεχνητός. » Οἶνος—, « Θφρ. » Πῦρ—, « Θφρ., τὸ (ἄλλ.) Γραικικὸν, feu Gregeois.

Σκευὴ (ἡ), [σκέπη], τὸ ὅλον τῶν σκευῶν, ἁρματωσιά· ἐνδυμασία, (Τουρκ.) ταχίμι. » Πλοίου—, « Γρφ. » Καταργύροις σκευαῖς κεκοσμημένους ἵππους, « Ἀθ. » Σκευὴν .. βάκχης ἔχων. « Σοφ. » Τὴν σκευὴν ἡνιόχου ἀνειληφὼς, « Ἡρωδ. » Σκευὰς Μηδικὰς ἐνδυόμενος, « Θκ. » Οὐκ ἔσται σκευὴ ἀνδρὸς ἐπὶ γυναικὶ, « Γρφ. 2) (σπν.) ἀντὶ Σκεῦος.

Σκευηφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκευοφορέω.

Σκευηφόρος (ὁ, ἡ), = Σκευοφόρος.

Σκευοθήκη (ἡ). ἀποθήκη σκευῶν, ἀγγειοθήκη· ὁπλοθήκη.

Σκευοπλαστία (ἡ). πλάσις σκευῶν (πηλίνων ἀγγείων).

Σκευοπλαστικὸς, ή, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς σκευοπλαστίαν.

Σκευοποιέω καὶ (συχνότ. μσ.) -έομαι -οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι, = Σκευάζω, ἐνδύω (κυρ. ἐπὶ τὸ θεατρικώτερον)· (ὅθ. ἐν γέν.) πλάττω, παραποιῶ, νοθεύω. » Διαθήκας—, « Ἰσ., (παραβλ.) Σκευωρέομαι.

Σκευοποίημα (τὸ). κατασκεύασμα σκευοποιοῦ, σκευὴ (ἐνδυμασία) ὑποκριτȣ̃ θεάτρ., (μτνμ.) δόλος, πλάσμα, πανουργία.

Σκευοποιία (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ σκευοποιοῦ, κατασκευὴ (κυρ. θεατρικῶν) σκευῶν, (ἐν γέν.) διακόσμησις (Γαλλ. décoration) θεάτρου.

Σκευοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων σκεύη, (κυρ.) ὁ κατασκευάζων προσωπίδας (φορέματα κτλ.) διὰ τὸ θέατρον.

Σκευοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σκεύη (ἔπιπλα).

Σκεῦος [συγγ. τῷ Σκέπω], εος-ους (τὸ). ἀγγεῖον ἢ ἐργαλεῖον (ὁποιονδήποτε), σύνεργον, ὄργανον (κυρ. καὶ μτνμ.)· (ἰδιαιτ.) προσωπεῖον καὶ πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται πρὸς ἐνδυμασίαν τῶν ὑποκριτῶν καὶ διακόσμησιν τοῦ θεάτρου. (εἰς τὸ πλθ.) » Σκεύη, « τὰ πρὸς ὁποιανδήποτε ὑπηρεσίαν χρειώδη. » Οἴκου—, « τὰ 'νοικοκυριά, τὰ (Τουρκ.) καλαμπαλίκια. » Νεὼς—, « Ξεν., τὰ σχοινιὰ κλπ. (Γαλλ. les agrès) τοῦ πλοίου. » Ἵππȣ—, « ἡ στρῶσις (τὸ Τουρκ. ταχίμι) τοῦ ἀλόγου κτλ. » Ἐγενήθη αὐτῷ αἴρων σκεύη αὐτοῦ, « Γρφ., ὑπασπιστής 'του, (παρβλ. Ὅπλον).

Σκευουργία (ἡ), = Σκευοποιία.

Σκευουργικὸς, ή, όν. Ὁ πρὸς σκευȣργίαν ἐπιτήδειος.

Σκευουργὸς (ὁ), = Σκευοποιός.

Σκευοφορεῖον (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς μετακόμισιν σκευῶν, (κυρ. δὲ) = Ἁνάφορον.

Σκευοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ (Μεταφέρω) σκεύη. ||. (μσ.) κουβαλοῦν τὰ σκεύη (τὴν ἀποσκευὴν, τὰ καλαμπαλίκιά) μου. » Χιλίοις καμήλοις—, « Πλ.

Σκευοφορία (ἡ), τὸ σκευοφορεῖν, μετακόμισις σκευῶν.

Σκευοφορικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) σκευοφορίαν. » Βάρος—, « Ξεν., ὅσον σηκόνει ἓν σκευοφόρον ζῶον.

Σκευοφόριον (τὸ), = Σκευοφορεῖον.

†Σκευοφοριώτης, ȣ (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Σκευοφόρος (κατὰ τὸ Εἰραφιώτης).

Σκευοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) σκεύη (ἢ τὰ σκεύη τινὸς), (ἰδιαιτ.) ὁ βαςῶν τὴν ἀσπίδα (Γρφ. ὁ αἴρων τὰ σκεύη) τοῦ ὁπλίτου ὑπηρέτης, ὑπασπιςής. (ἐν γέν.) » Σκευοφόροι, « οἱ ὑπηρέται τοῦ ςρατεύματος, (Γαλλ.) goujats, ϗ » Σκευοφόρα (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ἅρματα ἢ κτήνη, « τὰ μετακομίζοντα τὴν ἀποσκευήν· (ἐν γέν.) ἡ ἀποσκευὴ τοῦ ςρατ.

Σκευοφυλακεῖον (τὸ), = Σκευοφυλάκιον.

Σκευοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω τὰ σκεύη.

Σκευοφυλάκιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπȣ φυλάττονται τὰ σκεύη, ἡ σκευοθήκη.

Σκευοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τῶν σκευῶν, ἐπιστάτης τοῦ σκευοφυλακίου.

Σκευόω-ῶ, Μ. ώσω, Γλσ. ἀντὶ Σκευάζω, ἑτοιμάζω μὲ τὰ ἀναγκαία σκεύη (ὅπλα).

Σκευύφιον (τὸ), = Σκευάριον.

Σκευωρέω-ῶ καὶ (μσ. δ καὶ μόνον σχεδὸν εὔχρ.) -έομαι-οῦμαι [σκευωρὸς], Μ. ήσω, -ομαι. (κατὰ λέξ.) Συγυρίζω τὰ σκεύη (τὰ 'νοικοκυρειὰ) τοῦ 'σπιτιοῦ· (ὅθ. συνκδχ.) σκαλίζω, ἀνακατόνω· (μὲ αἰτ. προθετ.) καταγίνομαι εἴς τι, (παρβλ.) Πραγματεύομαι· (ἐπὶ κακοῦ) ῥαδιουργῶ, σοφίζομαι δολίως, μηχανῶμαι· (ἰδιαιτ.) παραποιῶ (ὡς plagiaire) ξένον σύγγραμμα. » Τοὺς τῶν ἄλλων διαλόγȣς ἐσκευώρηται, « Αρτ., (παρβλ. Διασκευάζω).

Σκευώρημα (τό). τὸ σκευωρηθὲν (πραχθὲν ἢ ἐπινοηθὲν δολίως), πανούργημα, ῥαδιούργημα.

Σκευωρία (ἡ). φροντὶς, ἀσχολία σύντονος, περισπασμὸς, ἐπαγρύπνησις, (παρβλ.) Πραγματεία. » Ἤδη δὲ ϗ τῶν ἀῤῥένων τινὲς ὤφθησαν, ἀπολομένης τῆς θηλείας, αὐτοὶ περὶ τοὺς νεοσσοὺς ποιούμενοι σκευωρίαν, περιάγοντές τε ϗ ἐκτρέφοντες, « Ἀρστ. 2) (συνήθ.) δολιότης, πανουργία, ἐπιβουλὴ, ῥᾳδιουργία. » Ἦν δὲ δόλος ἡ προσποίησις αὕτη τοῦ τυράννου, καὶ σκευωρία κατὰ τῶν Συρακουσίων, « Πλβ., [ἐκ τοῦ

†Σκευωρὸς (ὁ), Γλσ. [σκεῦος ὤρα], = Σκευοφύλαξ.

Σκέψις, εως (ἡ), τὸ σκέπτεσθαι, παρατήρησις· (τρπ.) ἡ διὰ τοῦ νοὸς θεωρία, μελέτη, στοχασμὸς, συλλογισμός· ζήτησις, ἔρευνα.

Σκῆλαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. ϗ

Σκήλειε, γ'. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς εὐκτ. ϗ

Σκήλη, γ'. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. τοῦ Σκέλλω.

†Σκήλημα (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Σκλῆμα, σκίῤῥωμα.

Σκηνάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω, = Σκηνόω.

Σκηνεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑποκρίνομαι (ὡς ἐπὶ σκηνῆς), προσποιοῦμαι. » Εὐήθειαν—, « Ι. Λυδὸς (ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Α', 31).

Σκηνέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκηνόω.

Σκηνὴ (ἡ), [σκιά]. τέντα, (Τουρκ.) τσαδῆρι· καλύβα, τσαρδάκι, μπαράκα· (ἐνίοτε) τὸ σκέπασμα τῆς ἁμάξης· (ἐν γέν.) στέγη· κατοικία. » Σκηνὴν πηγνύναι (ἱστάναι, καταλύειν), « Λξ. » Ἀπὸ σκηνῆς ἀγοράζων, « Θκρ., ἀπὸ τοῦ ἐργαστηρίου (ὁποῖα τὰ πηγνύμενα ἐκ τοῦ προχείρου εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς ἀγορᾶς, τὰ [Τουρκ.] σεργκιά). 2) τὸ σκεπασμένον μέρος τοῦ ἀρχ. θεάτρου ὅπου ἦσαν τὰ κατασκευάσματα (les décorations) καὶ παρίστανον οἱ ὑποκριταὶ (πρὸς διαστολὴν τῆς θυμέλης ὅπου ἵστατο ὁ χορός)· (κατ' ἔκτ.) τὸ θέατρον, (ὅθ.) » Οἱ ἀπὸ (ἐπὶ) σκηνῆς, « = οἱ σκηνικοὶ, καὶ » Τὰ ἀπὸ σκηνῆς (ἐνν. μέλη), « τὰ ᾀδόμενα ὑπὸ μόνου τοῦ ὑποκριτοῦ χωρὶς νὰ ἀνταποκρίνεται ὁ χορός. 4) πᾶν ὅ,τι παριστάνεται εἰς τὸ θ. ἢ ὡς εἰς θ., δρᾶμα· (μτφορ.) πλάσμα, ψεῦδος. » Οὐχὶ σκηνὴ ταῦτά ἐστι καὶ ὑπόκρισις; « Χρσ. » Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος καὶ παίγνιον, « Ἐπγρ. 5) (συνκδχ.) δεῖπνον ἢ συναναστροφὴ στρατ. ὑπὸ σκηνήν. » Τὴν σκηνὴν εἰς κοίτην διέλυον, « Ξεν.

Σκήνημα (τὸ), = Σκήνωμα.

Σκηνήτης, ου (ὁ), = Σκηνικός. » Πυθόδωρον τὸν σκηνήτην καλούμενον, « Ἰσκρ. 2) ὁ κατοικῶν συνήθως ὑπὸ σκηνὴν (καθὼς οἱ Νομάδες). » Κισσὸς—, « Ἐπγρ., ὁ χρησιμεύων (σκιάζων) ὡς σκηνὴ, πυκνός. 3) σκηνήτου (Νομάδος) ἴδιος. » Βίος—, « Διόδ.

Σκηνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκηνή.

Σκηνικεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑποκρίνομαί τι ὡς-

Σκηνικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σκηνὴν (τοῦ θεάτρου), θεατρικός. ||. (οὐσ.) ὑποκριτὴς τοῦ θ.

Σκηνικῶς, ἐπίρ. Θεατρικῶς.

Σκηνὶς, ίδος (ἡ), = Σκηνή, τέντα.

Σκηνίτης, ου (ὁ), = Σκηνήτης.

Σκηνοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναβαίνω (Παρουσιάζομαι) εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου· (μτβτ.) ἐκθέτω (παριστάνω) τι εἰς τὸ θ. ἢ ὡς εἰς θ., θεατρίζω. » Σκηνοβατῶσιν αὐτῶν τὴν μοχθηρίαν, « Ἡράκλ., πομπεύωσι. (καὶ πθ.) » Πολλὴ καθ' Ὁμήρȣ τραγῳδία σκηνοβατεῖται, « αὐτ.

Σκηνογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω ὡς σκηνογράφος (δηλ. en prespective)· (μτνμ.) ἐκθέτω (περιγράφω) τι μὲ δραματικὸν ὕφος (μὲ ὑπερβολὰς, μὲ ἔμφασιν), μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ θεατρικώτερον.

Σκηνογραφία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σκηνογράφου, τὸ ζωγράφισμα τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου ϗ ὁ τρόπος (τὸ εἶδος) τῆς τοιαύτης ζωγραφίας ἡ ὁπ. παραστήνει τὰ ἀντικείμενα καθὼς φαίνονται ἢ μόνον ἵνα φαίνωνται (φαντάζωσι) μακρόθεν, (Γαλλ.) la perspective, (παρβλ.) Σκιαγραφία· (συνκδχ. καὶ τρπ.) ἐπίδειξις πλαςὴ (θεατρικὴ), λόγια μόνον μεγάλα χωρὶς πράγματα, ἀπάτη, φαντασία, (Γαλλ.) illusion.

Σκηνογραφικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ὁμοιάζων μὲ σκηνογραφίαν, θεατρικὸς, κάμνων ἐντύπωσιν (φαντάζων) μακρόθεν μόνον (Γαλλ.) en perrpective ἢ pittoresque. » Σκηνογραφικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τῆς σκηνογραφίας.

Σκηνογράφος (ὁ). ὁ ζωγραφίζων τὰς σκηνὰς ἢ καθὼς ζωγραφίζουν τὰς σκηνὰς τοῦ θεάτρου (δηλ. en perspective). (παρβλ. Σκιαγράφος)· (μτνμ.) ὁ περιγράφων (μεγαλοποιῶν) τὰ πράγματα ἐπὶ τὸ θεατρικώτερον.

;Σκηνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σκηνῆς· θεατροειδής.

Σκηνοπηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πήγνυμι (Στήνω, Φθειάνω) σκηνὴν ἢ ὡς ἂν σκηνήν.

» Τὰ καπηλεῖα ἐπὶ τῶν τειχῶν σκηνοπηγεῖν, « Ἀθ.

Σκηνοπηγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., στήσιμον τέντας (τσαδηριοῦ), φθειάσιμον καλύβας, (ἐν γέν.) κτίσιμον ἐκ τοῦ προχείρου. » Ἡ τῆς χελιδόνος σκηνοπ., « Ἀρστ., τὸ κτίσιμον τῆς φωλεᾶς της. ||. (παρ' Ἑβρ.) = Σκηνοπήγια.

†Σκηνοπήγιον (τὸ), = Σκηνὴ (μετὰ πάντων τῶν περὶ αὐτήν). » Συῤῥέουσιν ἐπὶ τὸ τοῦ στρατηγοῦ σκηνοπήγιον, « Θφν. ||. (πλθ.) Σκηνοπήγια (τὰ), (ἐνν. ἱερὰ), ἡ παρ' Ἑβραίοις ἑορτὴ τῆς σκηνοπηγίας.

Σκηνοποιέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω -ομαι, = Σκηνοπηγέω, στήνω τὴν σκηνήν μου πουθενὰ, ἤ· κατοικῶ ὑπὸ σκηνήν. » Οἱ περὶ τὸν Πόντον, ὅταν ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου σκηνοποιῶνται, « Ἀρστ.

Σκηνοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., στήσιμον (φθειάσιμον) σκηνῆς ἢ ἐν εἴδει σκηνῆς. » Ἡ τῆς τύχης—, « Ἡλ.. αἱ συχναὶ (ὡς ἐν θεάτρῳ) μεταβολαὶ καὶ περιπέτειαι τῆς τ.

Σκηνοποιὸς (ὁ). ὁ φθειάνων σκηνὰς (καλύβας κτλ.) ἢ, διευθετῶν τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου, (Γαλλ.) décorateur.

Σκηνοῤῥαφεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ σκηνοῤῥάφου.

Σκηνοῤῥαφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐργάζομαι ὡς) σκηνοῤῥάφος.

Σκηνοῤῥαφικὸς, ἡ, όν. Σκηνοῤῥάφῳ ἴδιος.

Σκηνοῤῥάφος (ἡ). ὁ ῥάπτων σκηνὰς, (Τουρκ.) τσαδηρτσῆς.

Σκῆνος, εος-ους (τὸ), = Σκηνὴ, κατοικία (αὐτοσχέδιος), (ὅθ. μτφορ.) τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου (ὡς πρoσωρινὸν τῆς ψυχῆς οἴκημα). » Φλὲψ μεγάλη, δι' ἧς οὖλον τὸ σκῆνος τρέφεται, « Ἱπποκρ. » Ψυχροὶ τὸ πᾶν σκῆνος, « Ἀρετ. » Ἐς γυναικεῖα σκάνεα, « Τίμ.

Σκηνοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ σκηνῆς, στρατιώτης διωρισμένος νὰ φυλάττῃ τὰς σκηνὰς εἰς τὸ στρατόπεδον ὅταν οἱ ἄλλοι πολεμοῦν.

Σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω σκηνὴν ἢ τὴν σκηνήν μου πουθενά· κωνεύω· στρατοπεδεύω· (ἐν γέν.) κατοικῶ, διατρίβω. » Οἰκίαι.., ἐν αἷς αὐτοὶ ἐσκήνησαν, « Θκ. » Ἐν τῇ ἀκροπόλει, οὗπερ αὐτὸς ἐσκήνου, « Ξεν. » Κατὰ ναῦς ἔμελλον οἱ ναῦται σκηνήσειν, « αὐτ. » Οἶκοι σκηνοῦνται, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Πόῤῥω ἐσκήνωται τοῦ..., « Πλάτ., μακρὰν ἀπέχει.

Σκηνύδριον (τὸ), = Σκηνίδιον, παληοκάλυβον.

Σκήνωμα (τὸ). μέρος πρὸς σκήνωσιν (κατοικίαν), ἐνδιαίτημα. » Ὅταν ἄνωθεν ὄμβρον ἐκχέῃ, ἐν τῇδε πέτρᾳ στέγν' ἔχω σκηνώματα, « Εὐρ.

Σκήνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκηνόω, κατοίκησις (ὑπὸ σκηνὰς), κατασκήνωσις.

†Σκηνωτής, οῦ (ὁ), = Σκηνητής. 2) = Σύσκηνος.

Σκηπάνιον καὶ Ἰων. Σκηπήνιον (τὸ), Π. = Σκήπων, βακτηρία.

Σκηπτοβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαίνων (στημένος) ἐπὶ σκήπτρου. » Ἀετὸς—, « Σοφ.

Σκῆπτον (τὸ), Π. ἀντὶ Σκῆπτρον.

Σκηπτὸς (ὁ), [σκήπτω]. κεραυνὸς πίπτων (κτυπῶν) πουθενὰ, (Γαλλ.) coup de foudre· (Π.) ἀνεμοστρόβιλος· (μτνμ.) προσβολὴ δεινοῦ, πληγὴ αἰφνίδιος. » Λοιμοῦ—, « Αἰσχλ.

Σκηπτουχία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἀξία) τοῦ σκηπτούχου· (ἐν γέν.) διοίκησις στρατοῦ κτλ., ἡγεμονία.

Σκηπτοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) σκῆπτρον, σκηπτροφόρος. » Βασιλεὺς—, « Ὅμ. ||. (οὐσ.) ῥαβδοῦχος· (ἰδίως εἰς τὴν Περσ.) τίτλος τιμῆς διδόμενος εἰς τοὺς μεγιστᾶνας.

Σκηπτροβάμων, ονος (ὁ, ἡ), = Σκηπτοβάμων.

Σκηπτροκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ σκῆπτρον, βασιλεύω.

Σκηπτροκρατορία (ἡ). βασιλεία, [ἐκ τοῦ

Σκηπτροκράτωρ, ορος (ὁ), = Σκηπτοῦχος, βασιλεύς.

Σκῆπτρον (τὸ), = Σκήπων, ῥάβδος, βακτηρία· (ἰδιαιτ.) τὸ σύμβολον τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας· (ἐν γέν.) ἡ βασιλικὴ δύναμις. » Βασιλεὺς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς σκῆπτρον, « Ἰλ. Β. (καὶ πλθ.) » Ὥστ' ἐμὲ σκῆπτρα κρατοῦντα τῆς δ' ἄνακτ' εἶναι χθονὸς, « Εὐρ. » Πρὸς τοῦ τύραννα σκῆπτρα συληθήσεται; « Αἰσχλ. 2) (Βυζ.) δόρυ μὲ σημαίαν, σημαία, (συνκδχ.) τάγμα (στρατ.)· φυλή. » Κατὰ τὰ σκῆπτρα ὑμῶν, « Γρφ.

Σκηπτροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ σκῆπτρον ἢ τὸ (βασιλ.) σκῆπτρον, βασιλεύω, [ἐκ τοῦ

Σκηπτροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) σκῆπτρον ἢ τὸ σκῆπτρον, σκηπτοῦχος, βασιλεὺς ἢ ῥαβδοῦχος.

Σκήπτω [σκίμπτω], Μ. σκήψω. (κυρ.) Ἀκκουμβῶ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) δυνατά· (συνκδχ.) ῥίπτω μὲ ὁρμὴν (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) πίπτω μὲ ὅλον μου τὸ βάρος ἐπάνω εἰς. » Βέλος σκήπτειν, « Αἰσχλ. (καὶ μσ.) » Τῇ γῇ τῇδε μὴ βαρὺν κότον σκήψησθε, « αὐτ. (καὶ ἐλλ.) » Ἔρις πέδῳ σκήψασα, « αὐτ. » Λοιμὸς σκήψας ἐλαύνει πόλιν, « Σοφ. (καὶ μσ.) » Ῥάβδῳ σκηπτόμενος, « Ἀπλλν., (ἴδε καὶ Σκίμπτω). 2) (συνήθ. καὶ λογογραφ. μσ.) προσποιοῦμαι, προφασίζομαι· (κυρ.) ἐπιστηρίζομαι εἰς δικαιολόγημά τι. » Τί ἂν σκηπτόμενοι πρὸς τοὺς συμμάχους, μὴ βοηθοῖμεν αὐτοῖς; « Θκ. » Σκεπτόμενος ὅτι ὀψὲ εἴη, « Πλάτ. » Οὐ τοῦτό γε σκήψῃ, ὡς οὐ δυνατὸς εἶ λέγειν, « Αἰσχ. » Ἐσκήψατο ἔκστασιν τῶν λογισμῶν, « Πλ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Σκηψάμενος ἀῤῥωστεῖν, « αὐτ. » Ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήψομαι, « Ἀρσφ. (καὶ χωρὶς πτ.) » Σκήπτομαι ὑπὲρ σοῦ, « Πλάτ., συνηγορῶ, προσπαθῶ νὰ σὲ δικαιολογήσω. » Πῶς τῷ δίκαια νομίζειν ταῦτα σκήψαιτο; « Δμ., (παρβλ. Ἐπισκήπτω).

Σκήπων [σκήπτω], ωνος (ὁ). ῥαβδὶ, μπαστοῦνι, δικανίκι.

Σκηρίπτω, Μ. ίψω, = Σκήπτω, Ἀκκουμβῶ δυνατά. » Βόες ἐργατίναι, .. ἐνὶ γαίῃ χηλὰς σκηρίπτοντε, « Ἀπλλ. (καὶ μσ.) » Σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσσίν τε, « Ὅμ. » Δός δέ μοι ῥόπαλον σκηρίπτεσθαι, « Ὀδ. Ρ.

†Σκηρὸς, ά, όν, = Σκιῤῥὸς, σκληρός.

†Σκηῤῥόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σκιῤῥόω.

Σκῆψις, εως (ἡ). τὸ σκήπτεσθαι, πρόφασις· δικαιολόγημα.

Σκιὰ (ἡ). ἴσκιος. » Δεδοικὼς καὶ τὴν ἑαυτοῦ σκιὰν, « Πλάτ. » Περὶ ὄνου σκιᾶς, « Παρ., διὰ τὸ οὐδέν. » Καπνοῦ σκιὰ, « Σοφ., πλέον παρὰ τίποτε. 2) μέρος σκιερὸν (κατάσκιον). » Ἐν σκιῇ ἑζόμενον, « Ἡσ. 3) τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον κάμνει τὴν σκιάν. » Ὑπὸ σκιαῖς ἀναπαυόμενος, » Ξεν. 4) αἱ γραμμαὶ (τὰ σκοτεινὰ μέρη) εἰκόνος· (ἐνίοτε) ἀντὶ Σκιαγράφημα. 5) σύνδειπνος ἀκάλεστος τὸν ὁποῖον φέρει μαζῇ του ὁ καλεσμένος, (Λτν.) umbra. 6) Π. αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθανόντων, (Γαλλ.) les mânes.

Σκιαγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω ὡς σκιαγράφος (δηλ. μὲ γραμμὰς, μὲ ἴσκιον, ἢ en perspective), (παρβλ. Σκηνογραφέω)· (μτνμ.) παριστῶ τι ἀμυδρῶς, σχεδιάζω ἐκ τοῦ προχείρου.

Σκιαγράφημα (τὸ). τὸ σκιαγραφηθὲν (ζωγραφηθὲν κατὰ τὸν σκιαγραφικὸν τρόπον), σχέδιον ζωγραφίας, (παρβλ.) Ἰχνογράφημα.

Σκιαγραφία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σκιαγράφου, ζωγραφία μὲ σκιὰν (μὲ γραμμὰς) ἢ en perspective (» Ἡ δημηγορικὴ λέξις παντελῶς ἔοικε τῇ σκιαγραφίᾳ, « Ἀρστ.)· (συνκδχ. καὶ τρπ.) ἐπίδειξις ἢ μίμησις ἀπατηλή. » Ἀρετῆς—, « Πλάτ., (παρβλ. Σκηνογραφία).

Σκιαγραφικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σκιαγραφίαν. » Σκιαγραφικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τῆς σκιαγραφίας, (παρβλ. Σκηνογραφικός).

Σκιαγράφος (ὁ). ὁ ζωγραφίζων μὲ σκιὰν (μὲ γραμμὰς ἢ χρώματα παριστῶντα τὴν σκιὰν καὶ ἐπμ. τὴν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν τῶν εἰκονιζομένων κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ὀπτικῆς, = Σκηνογράφος. 2) Ἰχνογράφος (;).

†Σκιάδαι (οἱ), νομ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκιάδες.

Σκιάδειον (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὡς σκιὰς, ὀμπρέλλα (» Ἐξεπετάννυτο ὥσπερ σκιάδειον, καὶ πάλιν ξυνήγετο, « Ἀρσφ.), ἢ· καπέλλον, (κοιν.) σκιάδι. » (Ὁ δὲ πάναξ ἔχει) σκιάδιον ἐπ' ἄκρου ὡς ἀνήθου μακρὸν, « Δσκρ.

Σκιαδεὺς, έως (ὁ), = Σκίαινα.

Σκιαδηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ σκιάδα (ὀμπρέλλαν)· (ἐπὶ φυτ.) εἶμαι -

Σκιαδηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) σκιάδα (ὀμπρέλλαν), ἴδε Σκαφηφόρος· (ἐπὶ φυτ.) = Πετασώδης, (Γαλλ.) ombellifère· (ἐπὶ δένδρ.) σχηματίζων εἶδος σκιάδος, φουντωτός.

;Σκιάδιον (τὸ), = Σκιάδειον. 2) = τῷ

Σκιαδίσκη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σκιάς.

Σκιαδοφορέω, Σκιαδοφόρος, μτγν. ἀντὶ Σκιαδηφορέω, -φόρος.

Σκιάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω τι μὲ σκιὰν ἢ μὲ τὴν σκιάν μου, ἰσκιάζω. » Ὁ γνώμων τὴν ἕκτην σκιάζει, « Ἀλκίφρ., δείχνει μὲ τὴν σκιάν του 6 ὥρας. » Τὸ καῦμα σκιάζειν. « αὐτ., μετριάζειν διὰ τῆς σκιᾶς. (καὶ πθ.) » Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί, « Ὅμ. » Τέκνων γένυς ἐμῶν σκιάζεται, « Εὐρ., θριξὶ σκεπάζεται.

Σκιαθήρας, ου (ὁ), (ἐνν. γνώμων), = Σκιάθηρον.

Σκιαθηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θηρεύω (Ζητῶ διὰ τοῦ σκιοθήρου νὰ εὕρω) τὴν μεσουράνησιν τοῦ ἡλίου.

Σκιαθηρικὸς ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς ἢ ἀνήκων εἰς τὸ -

Σκιάθηρον (τὸ), (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ὄργανον, τὸ χρησιμεῦον διὰ τῆς σκιᾶς του πρὸς θήρευσιν (ἀνεύρεσιν) τῶν ὡρῶν, ὁ γνώμων τοῦ ἡλ. ὡρολογίου.

Σκιαθὶς, ίδος καὶ

Σκίαινα, ης (ἡ), εἶδ. ἰχθ., (Γαλλ.) ombre.

;Σκιαινὶς, ίδος (ἡ), = Σκίαινα, (κατὰ διορθ. ἀντὶ Σκινίς).

Σκιαμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι ἐν τῇ σκιᾷ (κατ' οἶκον) ἢ πρὸς τὴν σκιάν μου (δηλ. μὲ κἀνένα, μόνος μου) πρὸς σωμασκίαν ἢ γύμνασιν, ἢ πρὸς σκιὰν (δηλ. ἐχθρὸν ἀνύπαρκτον). » Καθάπερ ἐπὶ τοῦ σκιαμαχοῦντος καὶ κενὰς ἐπιφέροντος τὰς χεῖρας, « Πλ.

Σκιαμαχία (ἡ), τὸ σκιαμαχεῖν, μάχη προσποιητὴ πρὸς γύμνασιν ἢ σωμασκίαν· φιλονεικία πρὸς ἐχθρὸν ἀνύπαρκτον. » Ἐν σκιαμαχίᾳ μαχόμενος, ὅ φασιν ἀέρα δέρων, « Εὐς.

Σκιάποδες (οἱ), ἔθνος τι μυθῶδες τῆς Λιβ. τὸ ὁπ. μεταχειρίζεται τοὺς πόδας του ἀντὶ σκιάδος, (παρβλ. Ἐνωτοκοῖται).

Σκιαρόκομος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων σκιαρὰν κόμην (φυλλάδα), φουντωτός. » Ὕλη—, « Εὐρ.

Σκιαρὸς, ά, όν, Δ. ἀντὶ Σκιερός.

Σκιὰς, άδος (ἡ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ κάμνῃ ἴσκιον, τέντα μὲ θολωτὴν ὀροφὴν, τσαδῆρι, κιόσκι, (Γαλλ.) pavillon (» Κατὰ τὴν ἑτέραν δὲ ἐκ τῆς ἀγορᾶς [τῆς ἐν Σπάρτῃ] ἔξοδον, πεποίηταί σφισιν ἡ καλουμένη Σκιὰς, ἔνθα καὶ νῦν ἔτι ἐκκλησιάζουσι, « Παυσ. » Ὁ δὲ τόπος [Ἀθήνησιν] ὅπου ἑστιῶνται οἱ πρυτάνεις καλεῖται Θόλος, ὑπ' ἐνίων δὲ Σκιάς, « Ἀμμών. [ὅθεν:] » Τὰ σταθμὰ παραδοῦναι αὐτόν.. τῷ τε ἐν τῇ Σκιάδι καθεσταμένῳ δημοσίῳ καὶ τῷ ἐν Πειραιεῖ, « Ἐπγρφ.)· καλύβα σκεπασμένη μὲ φύλλα, τσαρδάκι· δράνα· (μτνμ.) ὁ πέτασος (Γαλλ. l'ombelle) τινῶν φυτῶν, (Ἴδε Σκιάδειον). 2) εἶδ. φυτοῦ σκιαδηφόρου. » Πετασώδη δέ.. ἄνηθον, μάραθον, κώνειον, σκιὰς, ἣν ἔνιοι μυηφόνον, « (Φαν. παρ') Ἀθ.

†Σκίασις, εως (ἡ), Γλσ. = Σκιασμός.

Σκίασμα (τὸ), μέρος σκιαζόμενον, ἴσκιωμα, (Γαλλ.) ombrage.

Σκιασμὸς (ὁ). τὸ σκιάζειν, ἴσκιασμα.

†Σκιαστής, οῦ (ὁ). (ἐν γεν.) ὁ σκιάζων. (ἰδιαιτ.) ὑπηρέτης διωρισμένος νὰ κρατῇ τὴν σκιάδα ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τοῦ αὐθέντου του. » Στρῶται, θυρωροὶ, κλήτορες, κοιμήτορες... γεῦσται, σκιασταὶ, νευμάτων ἐπίσκοποι, « Γρη. 2) = Σκιαγράφος, σκηνογράφος· (κατ' ἔκτ.) κεντητής. 3) (παρὰ Λακεδ.) ὁ ὀρχηστὴς, (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος).

†Σκιαστικὸς, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ σκιάζειν, σκιᾶς ποιητικός.

Σκιαστὸς, ἡ, όν. Ὁ διὰ σκιᾶς (σκηνογραφικῶς) ζωγραφιστὸς, πλουμιστός. » Ἐγραμμίσθησαν δὲ ἀπὸ δαφνῶν, κατὰ τὸ εἰωθὸς τῶν προελεύσεων, .. καὶ στεφάνια τὰ λεγόμενα σκιαστὰ, « Κ. Πορφυρογ. » Βίβλους καταζωγράφους, σκιαστὰς, « Ζώσ. Πανοπολ.

†Σκιάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σκιαστής.

Σκιατραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω καὶ ἀμτβτ. ἢ πθ. Ἀνατρέφομαι) εἰς τὴν σκιὰν (δηλ. κατ' οἶκον), κάθημαι πάντοτε ὑπὸ σκιὰν, διάγω βίον τρυφηλὸν (θηλυπρεπῆ, καθιστικόν). » Σκηνὰς πηξάμενοι ἐσκιητροφέοντο, « Ἡρ. » Τῷ μὲν γὰρ ἡλίῳ παραδιδόμενος, ταχὺ ξηραίνεται· σκιατραφούμενος δὲ, σώζει τε τὴν οἰκείαν ὑγρότητα, καὶ πεπαίνει, « Θφρ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Ἐσκιατραφηκὼς ἢ Ἐσκιατροφημένος (ἀνὴρ), « ὁ μαλθακὸς, ἀσυνείθιστος εἰς τὴν κακοπάθειαν, τρυφηλός. » Ἀνὴρ πένης, ἰσχνὸς, ἡλιωμένος, παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ ἐσκιατραφηκότι, « Πλάτ. » Πόλεμος ἐσκιατραφημένων σωμάτων ἕξιν οὐ δέχεται, « Πλ.

Σκιατραφὴς, έος (ὁ, ἡ). ἐσκιατραφημένος, (ἐπμ.) μαλθακὸς, θηλυπρεπὴς κτλ.

Σκιατραφία (ἡ). τὸ σκιατραφεῖσθαι, ὁ τρυφηλὸς (καθιστικὸς κτλ.) τρόπος τῆς ζωῆς τοῦ σκιατραφουμένου.

Σκιατροφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκιατραφέω.

Σκιατροφία (ἡ), = Σκιατραφία.

Σκιατροφίας, ου (ὁ), = Σκιατραφής.

Σκιαυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλέπω σκοτεινὰ (ὡς ἐὰν ἔχω ἴσκιον ἐμπρὸς 'στὰ 'μμάτιά μου), δὲν καλοβλέπω.

Σκιάω-ῶ, Π. ἀντὶ Σκιάζω.

Σκίγγος ἢ Σκίγκος (ὁ), εἶδ. σαύρας χρησίμου εἰς τὴν ἰατρ.

Σκίδναμαι (παρτ. Ἐσκιδνάμιν), Π. ἀντὶ Σκεδάννυμαι, πθ. τοῦ Σκεδάννυμι.

Σκιερὸς, ά, όν, (καὶ ἐπίῤ) -ρῶς. Ὁ κάμνων ἢ Εὑρισκόμενος ὑπὸ παχὺν ἴσκιον, σύσκιος, κατάσκιος. » Ἄλσος (» Θάμνος, » Πλατάνιστος)—, « Ὅμ., Θκρ. » Ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν, « Πίνδ.

Σκιὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σκιά.

Σκιητροφέω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Σκιατραφέω.

†Σκιθακὸς καὶ Σκίθαρκος (ὁ), εἶδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Τράχουρος. (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκίθαρος, = Κίθαρος.

Σκίλλα, ης (ἡ), εἶδ. φυτ. βολβοῤῥίζου, σκιλλοκρομμύδα, σκιλλοκρόμμυδον.

Σκιλλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκίλλα.

Σκίλλινος, η, ον. Κατεσκευασμένος μὲ σκίλλαν (σκιλλοκρόμμυδον).

Σκιλλίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) ὁ ἐσκευασμένος μὲ σκίλλαν.

Σκιλλιτικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς σκίλλης ἢ ἐκ σκίλλης.

Σκιλλοβόρος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) σκιλλοκρόμμυδα.

;Σκιλλοκέφαλος (ὁ ἡ), = Σχινοκέφαλος.

†Σκιλλοκρόμμυον (τὸ), κοιν. ἡ Σκίλλα.

Σκιλλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σκίλλης, ὅμοιος μὲ σκιλλοκρόμμυον.

Σκιμαλίζω [σκίμπτω], Μ. ίσω. Κτυπῶ τινὰ μὲ τὸ μεσαῖον δάκτυλον εἰς τὴν μύτην (πρὸς ὕβριν ἢ ἀστεϊσμὸν) ἢ· σκαλίζω μὲ τὸ δάκτυλον τὴν ὄρνιθα ἂν ἔχῃ αὐγὸν, (ἄλλ.) Βλιμάζω· δείχνω τὸ ἢ μὲ τὸ μσ. δάκτυλον εἰς σχῆμα ὕβρεως· (ἐν γέν.) περιφρονῶ, ὑβρίζω. » Ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίοις σκιμαλίσω, « Ἀρσφ.

†Σκιμβάζω, Μ. άσω, Γλ. = Ὀκλάζω, χωλαίνω, [ἐκ τοῦ

†Σκιμβὸς [σκίμπτω], ἡ, όν, Γλσ. ἀντὶ Σκαμβός· χωλός.

;Σκιμπάζω, Μ. άσω, = Σκιμβάζω.

Σκιμπόδιον (τὸ) καὶ

Σκιμποδίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ

Σκίμπους, οδος (ὁ), (κυρ.) = Ὀκλαδίας (δίφρος)· (ἐν γέν.) σκαμνὶ εἰς εἶδος κρεββατιοῦ, fauteuil, καναπὲς κτλ., [ποῦς καὶ

Σκίμπτω [συγγ. τῷ Κάμπτω], Μ. σκίμψω, = Σκήπτω· Ὀκλάζω. ||. (μσ.) ἐρείδομαι, ἐμπήγομαι, ἐπιπίπτω. » Τὸ δὲ δόρυ.. οὔδει ἔνι σκίμφθη, « Ἰλ. Π. » Ἢν εἰς τὴν φλέβα σκιμφθῇ, « Ἱπποκρ., (ὅθ.

Σκίμπων, ωνος (ὁ), = Σκήπων.

Σκίναξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. [κινέω]. πηδηκτὸς, εὐκίνητος. ||. (οὐσ.) λαγωός.

Σκίναρ, αρος (τὸ), Π. ἀντὶ Σκῆνος, σῶμα.

†Σκινδαλαμίζω, Μ. ίσω, (νλγ.). Σκαλίζω, ἀνακατόνω, [ἐκ τοῦ

Σκινδάλαμος (ὁ), [σχίζω]. σχίζα λεπτὴ πελεκοῦδι σουβλερὸν (κυρ. καλαμιοῦ), ἀγκίδα· (μτφορ.) σοφιστικὴ λεπτολογία, (ἴδε Παραξόνιος καὶ παρβλ. Κοσκυλμάτιον).

Σκινδαλαμοφράστης [σκινδάλαμος, φράζω], ου (ὁ), Κωμ. σοφιστὴς λεπτολόγος, (Γαλλ.) ergoteur.

Σκινδαλμὸς (ὁ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Σκινδάλαμος.

Σκινδαρεύω, Μ. εύσω καὶ

Σκινδαρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκινθαρίζω

Σκινδάριον (τὸ), εἶδ. ἰχθ., ὑποκορ. τοῦ Σκίνδ., (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκιθάριον = Κιθάριον, ὑποκορ. τοῦ Κίθαρος.

;Σκίνδαρος (ὁ), = Σκίνθαρος.

†Σκίνδαφος (ὁ), = Κίδαφος.

Σκινδαψὸς (ὁ), εἶδ. μουσ. τετραχόρδου ὀργ. 2) εἶδ. φυτοῦ κισσοειδοῦς, (κατὰ τὸν Σουΐδ.) ἀφάνα.

†Σκινθαρίζω, Μ. ίσω. Σκιμαλίζω, κτυπῶ τινα μὲ τὸ δάκτ. εἰς τὴν μύτην, [ἐκ τοῦ

†Σκίνθαρος (ὁ), [συγγ. τῷ Κόνδαλος;]. κτύπημα εἰς τὴν μύτην μὲ τὸ δάκτυλον, (κοιν.) σκορδομυτιὰ, (Γαλλ.) chiquenaude.

;Σκινθὸς [σκίναξ]. ἡ, όν. Βουτηκτὴς, κολυμβητὴς, (παρβλ.) Κυβιστητήρ.

;Σκινὶς, ίδος (ἡ), ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκιαινίς.

;Σκίνιψ, ιπος (ὁ), = Σκνίψ.

Σκιογραφέω-ῶ, Σκιογραφία, Σκιογράφος, ἀδκμ. ἀντὶ Σκιαγραφέω, -ία.

Σκιοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίῤ. -ειδῶς. Σκιᾷ ὅμοιος, θολὸς, ἀμυδρός.

Σκιόειν, Π. ἀντὶ Σκιόεν, οὐδ. τοῦ -

Σκιόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Σκιερὸς, κατάσκιος· σκοτεινός· (συνκδχ.) μέγας, εὐρύχωρος. » Οὔρεα (» Μέγαρα) σκιόεντα, « Ὅμ. » Σκιόεις τύπος, « Ἐπγρ., σκιαγράφημα. 2) σκιᾷ ὅμοιος· μάταιος. » Σκιόεν κέρδος ὀνείρου. « Ἐπγρ.

Σκιοθήρας, ου (ὁ), = Σκιαθήρας.

Σκιοθηρέω-ῶ, Μ. ήσω, =Σκιαθηρέω.
Σκιοθηρικός, ή, όν. Ὁ τοῦ σκιοθήρȣ ἴδιος.
Σκιόθηρον (τό), =Σκιάθηρον.
Σκιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ περὶ σκιᾶς (δηλ. περὶ οὐδενός)· πολυλογῶ ἐπὶ ματαίῳ.
Σκιομαχέω-ῶ, Μ. ήσω, εὐχρηστοτ. τὸ Σκιαμαχέω.
Σκιομαχία (ἡ), εὐχρησότ. τὸ Σκιαμαχία.
Σκιοτραφέω-ῶ, Μ. ήσω, =Σκιατραφέω.
Σκιοτραφής, έος (ὁ, ἡ), =Σκιατραφής.
Σκίουρος (ὁ), ζ. [σκιά, οὐρά, διότι μὲ αὐτὴν σκιάζει τὸ σῶμά του], βερβερίτσα, (τὸ δέρμα του εἶνε τὸ γνωστὸν γουναρικὸν) σεντζάπι.
Σκιοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὡς σκιά, σκιᾷ ὅμοιος.
Σκιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κάμνων) σκιάν.
Σκιόφως, ωτος (τό). τὸ σκιῶδες (ἀμυδρὸν) φῶς τῆς ἑσπέρας, τὸ λυκαυγές.
Σκιόψυκτος (ὁ, ἡ), [σκιά, ψύχω]. στεγνωμένος εἰς τὸν ἴσκιον.
Σκιόωντο, Π. ἀντὶ Ἐσκιῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Σκιάω.
;Σκιπναῖος, α, ον, Π. ὁ ἀκκουμβῶν εἰς σκίπωμα (ῥαβδί), ἀργοπατῶν, ἀργοκίνητος, (ἄλλ. διορθ. Σκνιπαῖος).
;Σκίπτω, Μ. σκίψω, =Σκήπτω, (ὅθ.
Σκίπων, ωνος (ὁ), =Σκήπων, ῥαβδί, μπαστοῦνι, (ὅθ. τὸ Λτν.) scipio.
Σκιράδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σκίρον.
;Σκιραίνω, Μ. ανῶ, =Σκιῤῥόω, σκληρύνω.
Σκιράς, άδος (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀθηνᾶ (ἀπὸ τῶν σκίρων ἢ πιθανώτ. ἀπὸ τοῦ τόπȣ [ἴδε Σκῖρος] ὅπου ἦτον ὁ ναός της).
Σκιραφεία (ἡ), τὸ σκιραφεύειν, κυβεία, (καθὼς τώρα λέγομεν) χαρτοπαιξία.
Σκιραφεῖον (τό). μέρος ὅπου συνήρχοντο πρὸς σκιραφείαν, κυβευτήριον.
Σκιραφευτής, οῦ (ὁ), =Κυβευτής, [ἐκ τοῦ
Σκιραφεύω [σκίραφος], Μ. εύσω, =Κυβεύω.
;Σκιράφιον (το), =Σκιραφεῖον.
Σκίραφος (ὁ), [σκίρον]. τὸ πλεκτὸν κουτὶ (cornet) εἰς τὸ ὁπ. ἀνακατόνουν τοὺς κύβους πρὶν τοὺς ῥίψȣν· (μτνμ. ἐν γέν.) παίγνιον, φλυαρία. 2) (συνκδχ.) ἄνθρωπος ἔκδοτος εἰς τὸ κυβεύειν, κυβευτὴς ἐξ ἐπαγγέλματος.
Σκιραφώδης, εος (ὁ, ἡ). σκίραφος τὸ εἶδος, ληρώδης, κόβαλος.
†Σκιρίδιον (τό), εἰδ. ἰχθύος, (ἄλλ.) Βασιλίσκος.
Σκιρίτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τῆς Σκίρου (πόλ. τῆς Λακων. ἢ Ἀρκαδ.). »Σκιρίτης λόχος καὶ »Σκιρῖται, « στρατιωτικόν τι τάγμα παρὰ Λακεδ. συγκείμενον ἀπὸ **600** λογάδας οἱ ὁπ. παρετάττοντο πάντοτε εἰς τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα καὶ ἐχρησίμευον ὡς ἔφεδροι.
Σκίρον (τό), εἰδ. λευκῆς πλεκτῆς (;) σκιάδος ὑπὸ τὴν ὁπ. ἐπόμπευον ἡ ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς μὲ τοὺς ἱερεῖς τοῦ Ποσειδ. καὶ τοῦ Ἡλίου εἰς τὰ »Σκίρα (πλθ.), τὰ σκιροφόρια. 3) μέρος τι τῶν Ἀθην. ὅπου διέτριβον συνήθως οἱ κυβευταὶ καὶ φαυλόβιοι, (ὅθ.
;Σκιροπαίκτης, ου (ὁ), εἰδ. θαυματοποιοῦ, =Ψηφοπαίκτης(;).

;Σκιρός, ά, όν, ἀμφ. ἀντὶ Σκιῤῥός, (ὅθ.
Σκῖρος καὶ Σκίρος (ὁ). (ἐν γέν.) σῶμα σκληρὸν (ξηρόν)· (ἰδιαιτ.) πελεκοῦδι μαρμάρου, (ἄλλ.) Λατύπη· εἰδ. σκληρᾶς καὶ λευκῆς (γυψώδους) ἐπμν. ἀκαλλιεργήτου γῆς· (ὅθεν ἡ Σκίρος πόλις τῆς Ἀρκαδ. ϗ [μὲ ἄλλ. γρφ.] ἡ Σκύρος νῆσος) (»Ἐῤῥηγυίας μὲν (γῆς) διακάτιαι ἑβδεμήκοντα τρις σχοῖνοι, σκίρῳ δὲ ϗ ἀῤῥήκτῳ καὶ δρυμῷ πεντακάτιαι, « Ἐπγρφ. »Τῶν ξύλων τῶν ἐν τοῖς δρυμοῖς οὐδὲ τῶν ἐν τοῖς σκίροις οὐ πωλήσουσιν,« αὐτ.)· (ἐνίοτε) κορμὸς ξηροῦ δένδρου, κούτσουρον.
Σκιροφόρια (τά), (ἐνν. ἱερά), ἑορτή τις ἐν Ἀθ. εἰς τιμὴν τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς (ἴδε Σκίρον) ἤ, κατ' ἄλλους, τῆς Δήμητρος ϗ Περσεφόνης.
Σκιροφοριών, ῶνος (ὁ). ὁ δωδέκατος μὴν τῶν Ἀθην. (Ἰουν.-Ἰουλ.) κατὰ τὴν ιβ'. τοῦ ὁποίου ἑωρτάζοντο τὰ σκιροφόρια.
Σκιρόωσι, Π. ἀντὶ Σκιρτῶσι.
†Σκιῤῥαίνω, Μ. ανῶ, ἀμφ. ἀντὶ Σκιῤῥόω.
Σκιῤῥία (ἡ), =Σκίῤῥος, σκληρότης.
Σκιῤῥίτης, ου (ὁ). κεραμεὺς ἐργαζόμενος τὸν σκίῤῥον (γύψον).
Σκίῤῥον (τό). ἡ πέτσα (τὸ ἀπέξω) τοῦ τυριοῦ, [ἐκ τοῦ
Σκιῤῥός [συγγ. τῷ Χέρσος], ά, όν, (κατ' ἀναγραμματ.) ἀντὶ Ξηρός, σκληρός, (ὅθεν
Σκίῤῥος (ὁ), (κυρ.), =Σκῖρος, (ἐν γέν.) σῶμα σκληρόν, (ἰδιαιτ. παρ' ἰατρ.) πρήξιμον σκιῤῥῶδες.
Σκιῤῥόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἐν γέν.) Σκληρύνω· (ἰδιαιτ.) μεταβάλλω (καὶ πθ. μεταβάλλομαι) εἰς σκίῤῥον.
Σκιῤῥώδης, εος (ὁ, ἡ). σκληρὸς εἰς εἶδος σκίῤῥου ('σὰν τὴν πέτραν)· (συνκδχ.) ἐπίμονος, δυσίατος.
Σκίῤῥωμα (τό). πρῆσμα σκιῤῥῶδες, σκίῤῥος.
;Σκιῤῥωτός, ή, όν, =Σκυρωτός.
Σκιρτάω-ῶ [σκαίρω], Μ. ήσω. Πηδῶ, χοροπηδῶ. »Ἐπ' ἀλλήλῃσι δὲ πᾶσαι σκιρτεῦσιν χοροιτυπέεσσιν ὁμοῖαι,« Ὀππ.
Σκιρτέω-ῶ, Ἰων. ἀντὶ Σκιρτάω.
Σκιρτηδόν, ἐπίρ. Πηδῶντας, πηδηκτά.
Σκιρτηθμός (ὁ), Π. ἀντὶ Σκίρτησις.
Σκίρτημα (τό). πήδημα σκιρτῶντος, χοροπήδημα.
;Σκιρτηματικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, =Σκιρτητικός.
Σκίρτησις, εως (ἡ), τὸ σκιρτᾶν, πήδημα.
Σκιρτητής, οῦ (ὁ). ὁ σκιρτῶν, χορευτής.
Σκιρτητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ σκιρτᾶν, πηδητικός.
Σκιρτοπόδης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων σκιρτητικοὺς πόδας. »Σάτυρος —,« Αἰσχλ.
†Σκιρτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, (Γρφ.) Κάμνω τι ἢ τινὰ νὰ σκιρτᾷ.
Σκίρωμα (τό), =Σκίῤῥωμα.
Σκίρων, ωνος (ὁ), =Σκείρων.
Σκιταλίζω, Μ. ίσω, κατὰ διόρθ. ἀντὶ Σκυταλίζω, ὀργῶ πρὸς συνουσίαν, [ἐκ τοῦ
Σκίταλος (ὁ). δαίμονές τινες τῆς λαγνεί-

ας ἢ (;) τῆς πανουργίας, [παρβλ. Κιβάφη ϗ Κόβαλος].
Σκιφίας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Ξιφίας.
Σκίφινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ σκίφη (φύλλα φοίνικος).
Σκιφίσδω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Ξιφίζω.
Σκιφός, ή, όν, =Κνιπός.
Σκίφος, εος (τό), Δ. ἀντὶ Ξίφος. 2) (μτνμ.) τὸ φύλλον τοῦ φοίνικος.
;Σκιφύδριον (τό), Δ. ἀντὶ Ξιφύδριον.
;Σκίψ, σκιφός (ὁ), =Σκνίψ.
Σκιώδης, εος (ὁ, ἡ). σκιοειδής, θολός, ἀμυδρός· ὁμιχλώδης. »Φθινόπωρον —,« Ἱππκρ.
Σκιωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σκιᾶς, ἀμυδρῶς, αἰνιγματωδῶς.
Σκιωτός, ή, όν. Ἐσκιασμένος· χρώματος σκοτεινοῦ, (παρβλ. Σκιαστός).
Σκλαίην, ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Σκέλλω.
Σκλῆμα (τό), =Σκλήρωμα, [ἐκ τοῦ
Σκλῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σκέλλω.
Σκληραγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνατρέφω ἢ Μεταχειρίζομαι τινὰ μὴ σκληρὰν ἀγωγήν, συνειθίζω εἰς τὴν κακοπάθειαν.
Σκληραγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὁ σκληρὸς τρόπος τῆς ἀγωγῆς (τῆς διαίτης, τῆς ἀνατροφῆς), γύμνασις εἰς τὴν κακοπάθειαν.
Σκληράργιλλος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ σκληρὰν (λιθώδη) ἄργιλλον.
Σκληραύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὸν (ἄκαμπτον) αὐχένα, σκληροτράχηλος (κυρ. ϗ μτνμ.).
Σκληρευνία (ἡ), =Σκληροκοιτία.
Σκληρία (ἡ), =Σκληρότης.
Σκληρίασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-
;Σκληριάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι σκληρός, σκληρύνομαι.
Σκληρόβιος καὶ Σκληροβίοτος (ὁ, ἡ), =Σκληροδίαιτος.
Σκληρόγεως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) σκληρὰν γῆν.
†Σκληρογνωμοσύνη (ἡ). σκληρότης γνώμης, σκληροκαρδία, [ἐκ τοῦ
†Σκληρογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰν γνώμην (διάθεσιν), σκληροκάρδιος.
Σκληρόδερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὸν δέρμα. »Τῶν ἀναίμων σκληρόδερμοι οἱ ὀφθαλμοί εἰσιν,« Ἀρστ.
Σκληροδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (διαιτώμενος) μὲ σκληραγωγίαν.
Σκληροειδής, έος (ὁ, (ἡ). σκληρὸς τὸ εἶδος.
Σκληρόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰς τρίχας (ἀδρὺ μαλλί).
Σκληροκαρδία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-
Σκληροκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰν (ἀσυμπαθῆ) καρδίαν, σκληρόκαρδος, ἄσπλαγχνος, ἄκαμπτος.
Σκληροκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰν κεφαλήν.
Σκληρόκηρος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος μὲ σκληρὸν κηρί. »Δέλτος—,« Αρτ.
Σκληροκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰν κοιλίαν, δυσκοίλιος.
Σκληροκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοιμῶμαι (Πλαγιάζω) εἰς σκληρὰν κοίτην.

Σκληροκοιτία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πλάγιασμα εἰς σκληρὸν στρῶμα.
Σκληρόκοκκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληροὺς κόκκους (σκληρὰ κουκκούτσια).
†Σκληρολέκτης, ου (ὁ). ὁ ὁμιλῶν σκληρὰ ἢ ἔχων σκληρὸν λεκτικὸν (ὕφος).
Σκληροπαγής [σκλ. πήγνυμι], έος (ὁ, ἡ). σκληρὸς τὴν σύστασιν (τοῦ σώματος), σκληρόσαρκος.
,Σκληροπαίκτης, ου (ὁ), διορθ. Σκιροπαίκτης.
†Σκληροπετρόστερνος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου τὸ στέρνον (τὸ στῆθος) εἶνε σκληρὸν ὡς τὴν πέτραν, σκληροκάρδιος.
Σληροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ σκληρὸν (νὰ σκληρυνθῇ), σκληρύνω, [ἐκ τοῦ
Σκληροποιός (ὁ, ἡ). σκληρότητος ποιητικός, σκληρυντικός.
Σκληρόπȣς, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληροὺς πόδας.
Σκληροπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὸν πρόσωπον, ἀσυμπαθής, ἀδυσώπητος.
;Σκληροπύρηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὸν πυρῆνα, σκληροκούκκουτσος.
Σκληρός [σκέλλω], ά, όν. Ξηρός· τραχὺς (κυρ. καὶ μτνμ.). ἰσχνός· ἀνδρώδης· (τρπ.) ἄκαμπτος· ἄσπλαγχνος· (ἐπὶ πραγμ.) βαρύς, δύσκολος. »Τοῦ θέρȣς σκληρὰ ἡ γῆ, « Ξεν. »Τὰ σκληρὰ καὶ μαλακά, ϗ τὰ κοῦφα ϗ βαρέα, αὐτ. »Παῖδα μέγαν καὶ σκληρόν,« Πλ. »Κοιλία σκληρά,« Ἱππκρ., ἡ τε͂ δυσκοιλίȣ. »Σκληρὰ ἡμίονος,« Γργ., ἡ δυσήνιος. »Σκληρὸς οἶνος, « Ἀθ., ὁ (ἄλλ.) πράμνειος. »Τὰ σκληρὰ τῶν ὑδάτων, « αὐτ., τὰ τραχέα. »Ὀσμαὶ σκληραὶ ϗ ἀγλυκεῖς,« Θφρ., αἱ βαρεῖαι. »Βρονταὶ σκληραί,« αὐτ., ξεσχίζουσαι τὴν ἀκοήν, δυναταί. »Πυγμαὶ—,« Θκρ. (καὶ τρπ.) »Δαίμων —, « αὐτ., σκληρὰ τύχη. »Ἐπιστολὴ σκληρά, « Πλ., γραμμένη μὲ σκληρὸν (πικρόν, ἀπότομον) ὕφος. ‖. (ὡς οὐσ.) »Ὅταν ἐν σκληροῖς (ἐνν. χωρίοις) ἐλαύνηται,« Ξεν. ‖. (τὸ οὐδ.) Σκληρόν, ἐπίρ. ἀντὶ Σκληρῶς. »Σκληρὸν ἐβρόντησεν,« Ἡσ.
;Σκλῆρος (ὁ), εἶδος νόσου (σκωληκίασμα καὶ ἀράχνιασμα) τῶν μελισσίων, (ἴδε Κλῆρος).
Σκληρόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰν σάρκα (σκλ. κρέας).
Σκληρόσωμος (ὁ, ἡ). (ἵππος) ὁ ἔχων σκληρὸν σῶμα, (ἐπμ.) ἀπειθής, δυσμεταχείριστος. 2) (φθόγγος) τραχὺς εἰς τὴν προφοράν, δυσπρόφορος. »Τὸ σῖγμα σκληρόστομον,« Ἀθ.
Σκληρόστρακος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) σκληρὸν ὄστρακον, =Τραχυόστρακος.
†Σκληρόστρωτος (ὁ, ἡ). σκληρὰ (μὲ σκληρὰ στρώματα) στρωμένος.
Σκληροσώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὸν (δυσπαθές, δυσκίνητον) σῶμα.
Σκληρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ σκληροῦ, τραχύτης (κυρ. ϗ μτνμ.)· (τρπ.) ἀσπλαγχνία, ἰσχυρογνωμία κτλ.
Σκληροτραχηλέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σκληροτράχηλος.

†Σκληροτραχηλία (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ σκληροτραχήλου, σκληροκαρδία.
†Σκληροτραχηλιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι-
Σκληροτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὸν (δυσλύγιστον) τράχηλον, (συνκδχ. καὶ τρπ.) δυσπειθής, δυσμετάπειστος.
Σκληρότριχος (ὁ, ἡ), =Σκληρόθριξ.
Σκληρουχία (ἡ). τὸ σκληρῶς ἔχειν (διάγειν), κακοπάθεια, κακουχία.
Σκληροφθαλμία (ἡ). πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν, φλόγωσις (ὀφθαλμία) χωρὶς ὑγρασίαν, (παρβλ.) Ξηροφθαλμία.
Σκληρόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληροὺς (κοκκαλώδεις) ὀφθαλμοὺς καθὼς π. χ. ὁ καρκῖνος, (Ἀρστ.). 2) (ἰατρ.) ὁ πάσχων σκληροφθαλμίαν.
Σκληρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὸν (ἄκαμπτον) φρόνημα, σκληρογνώμων.
Σκληροφυής, έος (ὁ, ἡ). σκληρὸς τὴν φύσιν, τραχὺς ἐκ φύσεως.
;Σκληρόφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰ φύλλα.
Σκληροχάλινος (ὁ, ἡ). σκληρὸς (δυσπειθής) περὶ τὸν χαλινόν, σκληρόστομος, δυσήνιος.
†Σκληρόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκληρὰς χεῖρας.
Σκληρόψυχος (ὁ, ἡ). σκληρὸς τὴν ψυχήν, σκληροκάρδιος.
Σκληρόω-ῶ, Μ. ώσω, =Σκληρύνω.
Σκληρυντικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ σκληρύνειν.
Σκληρύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Ἐσκλήρυμμαι καὶ Ἐσκλήρυσμαι). Κάμνω τι νὰ γένῃ σκληρόν, τραχύνω (κυρ. ϗ μτνμ.).
Σκλήρυσμα (τό), =Σκλήρωμα.
Σκληρυσμός (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ σκληρύνειν, σκλήρυνσις.
Σκληρώδης, εος (ὁ, ἡ), σκληρὸς τὸ εἶδος. »Πέτρα—,« Μον.
Σκλήρωμα (τό). μέρος ἢ σῶμα σκληρυνθέν, (ἰατρ.) =Σκίῤῥωμα.
Σκληρῶς, ἐπίρ. Σκληρά, μὲ σκληρὸν (τραχύν, ἀπότομον κτλ.) τρόπον. »Σκληρῶς εὐνάζεσθαι,« Ξεν., =Σκληροκοιτεῖν. »Ἐπὶ ταῖσι πέτραις σκληρῶς σε καθήμενον οὕτως,« Ἀρσφ., χωρὶς προσκεφαλαίου. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Δυσκόλως. »Ἔθη γὰρ οὐκ ἐθισθέντες καλά, σκληρῶς μεταλλάσσȣσιν ἐς τἀμήχανον,« Εὐρ.
Σκληφρός, ά, όν, Ἀττ. ἀντὶ Σκελεφρός· ἰσχνὸς ϗ τραχὺς (σκληρός). (ἀπ' ἐναντ. τῷ Προφερής), φαινόμενος νεώτερος παρ' ὅ,τι εἶνε.
†Σκλοιός (ὁ), Π. ἀντὶ Σκολιός.
Σκνιπαῖος [σκνιφός], α, ον, Π. =Κνεφαῖος, (ἴδε καὶ Σκιπναῖος).
Σκνιπός, ή, όν, =Σκνιφός.
Σκνιποφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) σκνῖπας.
Σκνιπότης (ἡ), =Σκνιφότης.
†Σκνίπτω [κνίζω], Μ. ίψω. Τσιμπῶ, νύσσω.
†Σκνίφος, εος-ους (τό), =Κνέφας, σκότος, (ὅθ.
Σκνιφός, ή, όν. Θολός, ἀμαυρός· (κυρ.) ἀμυδρῶς βλέπων, ἀμβλυωπῶν. 2) ἀντὶ Κνιπός, ἰσχνός· φειδωλός, εὐτελής, μικρολόγος.

Σκνιφότης (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ σκνιφοῦ, =Κνιπότης, ἀμβλυωπία, ἢ 2) φειδωλία, φιλαργυρία.
Σκνιφόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ τινὰ σκνιφὸν (ἰσχνόν). 2) θολόνω, ἀμαυρόνω (κυρ. τοὺς ὀφθαλμούς).
Σκνιφῶς, ἐπίρ. Ὡς σκνιφός, φειδωλῶς, μικρολόγως.
Σκνίψ [σκνίπτω], σκνιπὸς καὶ σκνιφὸς (ὁ καὶ ἐνίοτε ἡ), (τὸ πλθ. Σκνῖπες), =Κνίψ, (κοιν.) σκνῖπα. »Σκνὶψ ἐκ χώρας,« Παροιμ., ἐπὶ τῶν ταχὺ μεταπηδώντων. 2) σκωλήκιόν τι ἀμπελοφθόρον, (ἄλλ.) Ἴψ. 3) (μτνμ.) =Κνιπός, εὐτελής, φιλάργυρος.
Σκοιός, ά, όν, Π. (σπν.) ἀντὶ Σκιερός.
Σκολιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι σκολιός· (μτφορ.) =Σκολιοδρομῶ.
Σκολιαίνω, Μ. ανῶ, =Σκολιόω.
†Σκολιόβουλος (ὁ, ἡ). σκολιὰ βουλευόμενος, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀγκυλομήτης).
Σκολιόγνωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκολιὰν (διεστραμμένην) γνώμην.
Σκολιόγραπτος (ὁ, ἡ). σημαδευμένος μὲ σκολιὰς γραμμάς.
Σκολιογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω σκολιῶς (στραβοδίβολα).
Σκολιοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἀκολουθῶ) σκολιὸν δρόμον (ϗ ἐπὶ πλανητ. λοξὴν τροχιάν)· (μτφορ.) δὲν περιπατῶ ἴσια (τὴν εὐθεῖαν ὁδόν), [ἐκ τοῦ
Σκολιοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκολουθῶν (περιπατῶν εἰς) σκολιὸν δρόμον.
Σκολιόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκολιὰς τρίχας (σγουρὰ μαλλιὰ ἢ φύλλα).
Σκόλιον (τό), (ἐνν. ᾆσμα ἢ μέλος), εἰδ. ᾠδῆς τὴν ὁπ. ἐτραγῳδοῦσαν μὲ τὴν λύραν εἰς τὰ συμπόσια (ὀνομασθείσης οὕτω διὰ τὴν σκολιότητα [τὸ ἄτακτον] τοῦ ῥυθμοῦ ἢ διὰ τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁπ. διεδέχοντο ἀλλήλȣς οἱ τραγῳδισταί).
;Σκολιόνειρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων σκολιὰ (ἄτακτα) ὄνειρα, (ἀντιθετ. τῷ Εὐθυόνειρος).
Σκολιοπλανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλανώμενος (περιπλανώμενος) εἰς σκολιὰς ὁδούς, σκολιοδρόμος.
Σκολιοπόρος (ὁ, ἡ), =Σκολιοδρόμος.
Σκολιός [σκέλλω], ά, όν. Λοξός, καμπύλος, γυριστός· ὀφιοειδής· (μτφορ.) στραβός, ἀνάποδος· δύσκολος· δόλιος, (ἀπ' ἐναντ. τῷ Εὐθύς). »Μύθοις σκολιοῖς,« Ἡσ., ἀπατηλοῖς. »Δίκαις σκολιαῖς,« αὐτ., ἀδίκοις. ‖. (εἰς τὸν Στρβ. ΙΔ', 948). »Σκολιὰ ἔργα (ὁ Κορ. διορθ.) »Σκόπα ἔργα,« ‖. (οὐσ.) Σκολιὸν (ᾆσμα), ἴδε Σκόλιον.
Σκολιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σκολιοῦ, λοξότης, καμπυλότης· (τρπ.) πανουργία, δολιότης.
Σκολιόφρων, ονος (ὁ, ἡ), =Σκολιόβουλος.
†Σκολιόχειλος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀγκυλοχείλης.
Σκολιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι σκολιὸν (καμπύλον, γυριστόν)· (μτφορ.) διαστρέφω.
Σκολιώδης, εος (ὁ, ἡ). σκολιὸς τὸ εἶδος, ὀφιώδης.
Σκολίωμα (τό). πρᾶγμα σκολιόν· σκολιότης, στρέβωμα.
Σκολιωπός (ὁ, ἡ). Π. [σκολ. ὤψ]. στραβοκυττάζων, ἀλλοίθωρος.

Σκολιῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον σκολιὸν, μὲ γυρίσματα, ὄχι κατ' εὐθεῖαν· (μτφορ.) δολίως, ὑπούλως. »Ἄλλη παρκλίνουσι δίκας σκολιῶς ἐνέποντες, « Ἡσ.

Σκολίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκολιόω, στράβωμα· (ἰατρ.) καμπούριασμα.

Σκόλλυς [συγγ. τῷ Σκολιός], υος (ὁ). ἡ πλεξίδα τὴν ὁπ. ἀφίνουν (καὶ περιτυλίζουν) εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, (ὅθ. καὶ τὸ κοιν.) σκουλί.

†Σκολλυφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων) σκόλλυν, πλεξιδοφόρος.

†Σκόλοκρος (ὁ, ἡ), = Κόλος, κολοβὸς, κοντοκομμένος.

Σκολόπαξ [σκόλοψ], ακος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ μὲ σουβλερὸν ῥάμφος, (κοιν.) ξυλόκοττα καὶ (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) μπεκάτσα. 2) (κατά τινας) εἶδος ἰχθ. (ἐρυθίνου).

Σκολόπενδρα [σκόλοψ, ἕδρα], ας (ἡ), εἶδ. ἐντόμου πολυπόδου, (κοιν.) σαρανταπόδαρον, (παρβλ. Ἴυλος). 2) εἶδ. ἐντ. θαλασσ. τὸ ὁπ. τσούζει ὅπου ἐγγίσῃ, (παρβλ. Ἀκαλήφη). 3) εἶδ. κήτυς ἢ σκώληκος θαλασσ. ἰοβόλυ, (ἄλλ.) Ὀφιοκτόνη. 4) εἶδ. φυτ., (ἄλλ.) Σκολοπένδριον.

Σκολοπένδρειος, α, ον. Ὁ τῆς (ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς) σκολοπένδρας. » Σκολοπένδρειος βοτάνη καὶ (οὐσ.) » Σκολοπένδρειον (τὸ), = τῷ

Σκολοπένδριον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (φτέρης), (ἄλλ.) Ἄσπληνον.

Σκολοπενδρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σκολοπένδρας, ὅμοιος μὲ σκολόπενδραν.

Σκολοπηῒς, ΐδος (ἡ), Π. ἡ τοῦ σκόλοπος. » Μοῖρα —, « Μαν., ὁ διὰ τοῦ σκόλοπος (τοῦ παλουκιοῦ ἢ τοῦ σταυροῦ) θάνατος.

Σκολοπία (ἡ), = Σκολόπενδρα.

Σκολοπίζω, Μ. ίσω. Παλουκόνω ἢ Σταυρόνω, (εὐχρηστότ. τὸ) Ἀνασκολοπίζω. 2) (ἐνίοτε) 'μπήγω ἀγκάθι. » Ἂν σκολοπισθῇ τις, « Δσκρ., ἂν ἐμπηχθῇ ἀγκάθι ἢ ἀγκίδα εἰς τὸ κρέας του.

Σκολόπιον (τὸ), εἶδος χειρουργ. ἐργαλείυ (κυρ. ὑποκορ. τοῦ Σκόλοψ).

Σκόλοπις, ιδος (ὁ, ἡ ἡ;), εἶδ. ποταμ. ἰχθύος.

Σκολοπισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκολοπίζω, ἀνασκολοπισμὸς, παλούκωμα ἢ σαύρωμα.

Σκολοποειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σκόλοπος, σουβλερὸς ('σὰν τὸ παλοῦκι). 2) σταυροειδής. » Τὰ τῆς συκῆς φύλλα, ὥσπερ ἂν εἴποι τις, σκολοπώδη, « Θφρ.

Σκολοπόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης σκολόπων.

Σκολοπομαχαίριον (τὸ), εἶδ. χειρυργ. ἐργαλ. τοῦ ὁπ. τὸ ἓν μέρος εἶνε κοπτερὸν καὶ τὸ ἄλλο ἀμβλύ.

Σκολοπώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σκολοποειδής.

Σκόλοψ [κόλος], οπος (ὁ). παλοῦκι· (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ παλοῦκι, ἀγκάθι, ἀγκίδα· (μτφορ.) πειρασμὸς, βάσανος.

Σκολύθριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκόλυθρος, σκαμνάκι. » Ὥσπερ οἱ τὰ σκολύθρια τῶν μελλόντων καθιζήζεσθαι ὑποσπῶντες χαίρουσι καὶ γελῶσι, « Πλάτ.

Σκόλυθρος (ὁ, ἡ), [σκολύπτω]. χαμηλός· (τρπ.) χαμερπής· εὐτελὴς, μικρολόγος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) τριπόδιον χαμηλὸν, σκαμνὶ (τοῦ καπηλειοῦ).

Σκόλυμος (ὁ, ἡ), [σκῶλος, σκολύπτω], εἶδ. φυτ. ἀκανθ. (γαειδουραγκαθον), ἀγριαγκινάρα, (καὶ εἰς μερικὰ μέρη) ἀσκόλυμπρος.

Σκολυμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σκολύμου, ὅμοιος μὲ σκόλυμον.

Σκολύπτω [κόλος], Π. ὕψω, = Κολούω, κολοβόνω· ξεφλυδίζω· ξεπατόνω, (εὔχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθ.)

†Σκόλυφρὸς, ὰ ἢ ος, ὸν ἢ ον, = Σκελιφρός.

†Σκομβρίζω, Μ. ίσω. Γογγύζω ἢ· Ῥαθαπυγίζω(;).

Σκομβρὶς, ίδος (ἡ). ὁ τσῆρος(;), ὑποκορ. τῦ

Σκόμβρος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. (θυνοειδοῦς), (κοιν.) σκουμπρί.

Σκόνυζα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Κόνυζα.

Σκοπάρχης καὶ Σκόπαρχος (ὁ). ὁ ἄρχων τῶν σκοπῶν (τῶν προσκόπων) τοῦ ϛρατεύματος.

Σκοπελοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων διὰ τῶν σκοπέλων (τῶν βράχων).

†Σκοπελοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς εἶδος (σχῆμα) σκοπέλου.

Σκόπελος (ὁ), [σκοπὸς, σκοπεύω]. πέτρα ὑψηλὴ (ἐξέχουσα), (ἐπμ. χρησιμεύουσα ὡς) Σκοπιά· βράχος· κορφοβοῦνι· ἀκρωτήριον (» Σκόπελον νιφόεντα Μίμαντος, « Ἀρϛφ.)· ἀκρόπολις (» Λιπαρᾶν Θηβᾶν μέγαν σκόπελον, « Πίνδ. » Στέφανον ἐλαίας, ἣν πρῶτ' Ἀθάνα σκόπελον εἰσηνέγκατο, « Εὐρ.)· (Γρφ.) τάφος ὑψηλὸς ἢ ἀπὸ πέτραν

Σκοπελώδης, εος (ὁ), = Σκοπελοειδής. 2) πλήρης σκοπέλων (βράχων).

Σκοπεὺς, έως (ὁ), = Σκοπὸς, βιγλάτωρ· κατάσκοπος (;).

;Σκόπευμα (τὸ). τὸ πρὸς σκόπευσιν γινόμενον κίνημα (κυρ. βάλσιμον τῆς χειρὸς ὑπὲρ τοὺς ὀφθαλμούς).

†Σκόπευσις, εως (ἡ), τὸ σκοπεύειν, ἡ μακρόθεν παρατήρησις.

Σκοπευτήριον (τὸ), = Σκοπιά.

Σκοπευτὴς, οῦ (ὁ), = Σκοπός.

Σκοπευτικὸς, ἡ, όν. Σκοπευτοῦ ἴδιος.

Σκοπεύω, Μ. εύσω, σπν. ἀντὶ -

Σκοπέω-ῶ ϗ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. σκέψομαι. Κυττάζω (κυρ. μακρόθεν), παρατηρῶ προσεκτικῶς νὰ ἴδω (νὰ ξανοίξω) τι, βιγλίζω· (μτνμ.) ἐρευνῶ μὲ περιέργειαν, ἐξετάζω (νὰ μάθω)· σκέπτομαί (πῶς νὰ κατορθώσω) τι. » Ἣν δ' εὖ σκοπῶν ηὕρισκον ἴασιν μόνην, ταύτην ἔπραξα, « Σοφ.. [ἐκ τοῦ

Σκοπὴ (ἡ), = Σκοπιά. 2) ἀντὶ Σκόπησις.

Σκοπητέον, θετ. τοῦ Σκοπέω.

Σκόπησις, εως (ἡ), τὸ σκοπεῖν, κύτταγμα μακρόθεν ἢ μὲ προσοχὴν, παρατήρησις· (μτνμ.) σκέψις.

Σκοπιὰ (ἡ). μέρος ὑψηλὸν (βουνὸν ἢ πύργος) ὅθεν ἠμπορεῖ τις νὰ ἴδῃ ὅλα τὰ πέριξ ἢ μακρὰν, βίγλα (» Σκοπιὰν ἔχω, « Ὅμ., Ἡρ., = Σκοπιάζω)· ἀκρόπολις. » Πότε τὴν Ἰλιάδα σκοπιὰν πέρσαντες ἥξετ' οἴκους; « Εὐρ. ‖. Σκοπιαὶ (νύμφαι), « αἱ Ὀρειάδες.

Σκοπιάασκον, Π. ἀντὶ Ἐσκοπίαζον, παρτ. τῆς ὁρς. καὶ

Σκοπιαζέμεν, Π. ἀντὶ Σκοπιάζειν, ἀπαρ. τοῦ

Σκοπιάζω καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι. Παρατηρῶ ἀπὸ ἢ ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς, βιγλίζω, παραμονεύω. » Τὼς θύννως σκοπιάσδεται ὁ γριπεὺς, « Θκρ. 2) (μτνμ.) παρατηρῶ μὲ τὸν νοῦν μυ, σκοπῶ, σκέπτομαι. » Σκοπιάζεσθαι δεῖ πῶς τε διαφθείρεσθαι πέφυκε τὰ ἔθεα καὶ πῶς διαμένειν, « (Ἱππόδ. παρὰ) Στβ.

Σκοπιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Σκοπιάζω

Σκοπιὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σκοπιά.

Σκοπιήτης, ου (ὁ), Π. Ἰων. ὁ κατοικῶν τὰς σκοπιὰς (τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων), ὁ παρατηρῶν ἀπὸ ἢ ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς, (ἐπίθ. τοῦ Πανός).

Σκόπιμος (ὁ, ἡ). ὁ συντείνων (ἁρμόδιος) εἰς τὸν σκοπόν.

Σκοπιωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Βιγλίζω (Παραμονεύω) ὡς -

Σκοπιωρὸς (ὁ, ἡ), [σκοπιὰ, ὤρα]. ὁ παρατηρῶν ἀπὸ ἢ ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς, παραμονευτὴς, βιγλάτωρ.

Σκοπὸς (ὁ), [σκέπτομαι] τὸ σημάδι πρὸς τὸ ὁπ. τείνει (σημαδεύει) ὁ τοξότης· (μτνμ.) τὸ τέλος πρὸς τὸ ὁπ. ἀποβλέπει τις· τὸ ἀντικείμενον τῆς πράξεως ἢ τῆς σκέψεως. » Κατὰ σκοπὸν, « φρσ., = Εὐϛόχως καὶ » Ἀπὸ σκοποῦ, = Ἀϛόχως. 2) ὁ διωρισμένος ἢ τοποθετημένος νὰ παρατηρῇ, φρυρὸς, βιγλάτωρ, (Γαλλ.) vedette· (μὲ γεν.) ἐπιϛάτης, ἔφορος· (ἐνίοτε) κατάσκοπος. » Σκοποὺς δὲ κἀγὼ καὶ κατοπτῆρας στρατοῦ ἔπεμψα, « Αἰσχλ.

Σκορακίζω, Μ. ήσω. (κατὰ λέξ.) Στέλλω εἰς κόρακας (εἰς τἀνάθεμα), ἀποῤῥίπτω καταφρονητικῶς, ἀποποιοῦμαι.

Σκορακισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετὰ περιφρονήσεως ἀπόῤῥιψις (ἀποποίησις).

Σκορακιστέον, θετ. τοῦ Σκορακίζω.

Σκορδίζω, Μ. ίσω, κατὰ συγκ. ἀντὶ Σκοροδίζω.

Σκορδινάομαι-ῶμαι καὶ Ἰων. Σκορδινέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, = Κορδινέομαι, Καρηβαρέω· (συνκδχ.) ξηροτανηοῦμαι χασμώμενος (ἀπὸ νύσταν ἢ στενοχωρίαν).

Σκορδίνημα (τὸ) καὶ

;Σκορδινισμὸς (ὁ), τὸ σκορδινᾶσθαι, ξεροτάνισμα μὲ χασμουρητά.

Σκορδ οειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ τὸ -

Σκόρδιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ ἰατρ. τὸ ὁπ. μυρίζει ὡς ἂν σκόρδον.

Σκορδοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ -

Σκόρδον (τὸ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Σκόροδον.

Σκορδόπρασον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ μὲ γεῦσιν καὶ ὀσμὴν σκόρδου καὶ πράσου.

Σκορδοπώλης, ου (ὁ), = Σκοροδοπώλης.

Σκορδοφαγέω, Σκορδοφαγία, Σκορδοφάγος, Σκοροδοφαγέω κτλ.

Σκορδοφόρος (ὁ, ἡ), = Σκοροδοφόρος.

†Σκορδόω-ῶ, Μ. ώσω, Γλσ. = Σμοκορδόω.

Σκορδύλη (ἡ), = Κορδύλη.

Σκορδύλος (ὁ), = Κορδύλος.

Σκοροδάλμη (ἡ). ζωμὸς κατεσκευασμένος μὲ ἅλας (ἅλμην) καὶ σκόρδον.

Σκοροδίζω, Μ. ίσω. Ταγίζω (καθὼς ἐσυνέθιζον νὰ ταγίζουν τοὺς μαχίμους πετεινοὺς) μὲ σκόρδον· κάμνω τι νὰ μυρίζῃ ὅλον σκόρδα· (ἀμτδτ.) ἔχω γεῦσιν ἢ ὀσμὴν σκόρδυ. » Κάθαλα ποιῆσαι πάντα κἀσκοροδισμένα, « (Δίφιλ. παρ') Ἀθ.

Σκορόδιον (τὸ), ὑποκορ. τῦ Σκόροδον, σκελίδα σκόρδυ, σκορδάκι.

Σκοροδομάχοι (οἱ), Κωμ. πλασόν τι ἔθνος τὸ ὁπ. μάχεται μὲ σκόροδα ἀντὶ λίθων.

Σκοροδομίμητος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ μίμησιν τοῦ σκόρδου, ὅμοιος μὲ -

Σκόροδον (τὸ), [κόρος, ὄζω]. τὸ γνωστὸν (βαρύοσμον) φυτὸν σκόρδον, (συνκδχ.) ἡ ἀγορὰ ὅπου ἐπωλοῦντο τὰ σκόρδα. » Περιῆλθον εἰς τὰ σκόροδα ϗ τὰ κρόμμυα, « (Εὔπολ. παρὰ) Πλδ.

Σκοροδοπανδοκευτριαρτοπῶλις, ιδος (ἡ), Κωμ. πανδοκεύτρια πωλοῦσα σκόρδα ϗ ἄρτους.

Σκοροδοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σκόρδα.

†Σκοροδοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω σκόροδα, εἶμαι -

Σκοροδοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων σκόρδα ἢ τὰ σκόρδα.

Σκοροδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) σκόρδα.

†Σκοροδόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σκορδόω.

†Σκοροδὼν, ῶνος (ὁ). πρασιὰ σκορόδων.

Σκόρπαινα (ἡ), εἶδ. ἰχθ., σκορπίδι μεγάλον ἢ θηλυκὸν, σκορπιδομάννα.

Σκόρπειος, α, ον καὶ Ἰων.

Σκορπήϊος, η, ον. Ὁ τοῦ σκορπίου.

Σκορπιαίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Ἐρεθίζομαι 'σὰν τὸν σκορπιόν.

Σκορπιανὸς, ἡ, όν. Γεννημένος ὑπὸ τὸ ζώδιον τοῦ Σκορπίου.

Σκορπίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκορπίος.

Σκορπίζω [σκορπίος 4], Μ. ίσω. Μακεδ. ἀντὶ Σκεδάννυμι.

Σκορπιόδηκτος (ὁ, ἡ). δαγκαμένος ὑπὸ σκορπίυ, (καταχρ. ἀντὶ) Σκορπιόπληκτος.

Σκορπιοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σκορπίου. ‖. (οὐσ.) Σκορπιοειδὲς, εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Σκορπίουρος.

Σκορπιόεις, εσσα, εν, Π. ὁ τοῦ σκορπίου ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σκορπίου.

Σκορπιόθεν, ἐπίῤ. Π. ἀπὸ σκορπίον.

Σκορπιοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) τοὺς σκορπίους. ‖. (οὐσ.) εἶδος φυτοῦ, Ἡλιοτρόπιυ τὸ μέγα.

Σκορπιομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος πρὸς τοὺς σκορπίους.

Σκορπιόπληκτος (ὁ, ἡ). πληγωμένος ὑπὸ σκορπίου.

Σκορπίος (ὁ), [συγγ. τῷ Σκάραβος]. τὸ γνωστὸν φαρμακερὸν ἔντομον, ὁ σκορπιός. 2) (μτνμ.) εἶδ. ἰχθ. μὲ φαρμακ. κεντρὶ, (κοιν.) σκορπιὸς καὶ σκορπίδι. 3) εἶδ. φυτοῦ (σπάρτου) ἀκανθώδους. 4) εἶδος τοξοβόλου μηχανῆς. 5) εἶδ. πλεξίματος τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς. 6) ἀστερισμός τις τοῦ Ζωδιακοῦ.

Σκόρπιος, α, ον, = Σκόρπειος.

Σκορπίουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων οὐρὰν σκορπίου. ‖. (οὐσ.) εἶδ. φυτοῦ τοῦ ὁπ. τὰ ἄνθη ὁμοιάζουν οὐρὰν σκορπίου, ἡλιοτρόπιον (τὸ μέγα).

Σκορπιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων ἐντὸς ἢ ὑποκάτωθεν αὐτοῦ) σκορπίον.

Σκορπιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐρεθίζω 'σὰν τὸν σκορπιόν.

Σκορπὶς, ίδος (ἡ), = Σκόρπαινα.

Σκορπισμὸς (ὁ), τὸ σκορπίζειν ἢ σκορπίζεσθαι, σκόρπισμα.

Σκορπιστὸς, ἡ, όν. Σκορπισμένος.

Σκορπίτης, ου (ὁ), εἶδ. πολυτ. λίθυ, (πιθ.) ἀπολίθωσις θαλασσ. σκορπίου.

Σκορπιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σκορπιοειδής.

†Σκορπίων, ωνος (ὁ), = Σκορπίος (4).

Σκοτάζω, Μ. άσω. Σκοτεινιάζω, (εὔχρ. κυρ. τὸ σύνθ.) Συσκοτάζω.

Σκοταῖος, α, ον. Ὁ πράττων τι διὰ νυκτὸς (ἐν σκότει). (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπίῤ.) » Ἤδη σκοταῖος ἀναγαγὼν, « Ξεν.

Σκοταρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄρχω τοῦ Σκότους. » Σκοταρχοῦντες, « Θεόδ. Στδ., οἱ δαίμονες.

Σκοτάρχης καὶ Σκόταρχος, ου (ὁ). ὁ ἄρχων τοῦ σκότους, ὁ διάβολος.

Σκοτασμὸς (ὁ). τὸ σκοτάζειν, σκοτείνιασμα. » Ὀφθαλμῶν —, « Δσκρ.

Σκοτάω-ῶ, Π. ἀντὶ Σκοτάζω.

Σκοτεινοειδής, έος (ὁ, ἡ). σκοτεινὸς τὸ εἶδος.

Σκοτεινολογία (ἡ). σκοτεινὴ (ἀσαφὴς, αἰνιγματώδης) ὁμιλία.

Σκοτεινόπεπλος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν σκοτεινὸν πέπλον, 'μαυροφόρος.

Σκοτεινὸς, ἡ, όν. Σκότους ἔμπλεως· (μτνμ.) ἀσαφὴς, δυσνόητος. (Π.) τυφλὸς (Σοφ. Οἰδ. Τ. 1326)· ὕπουλος. » Ἦν γὰρ σκορπιώδης τε καὶ τὴν ὀργὴν σκοτεινὴ, « Ηρκπ. ‖. » Τὸ σκοτεινὸν, « Θχ., ἀντὶ Τὸ σκότος.

Σκοτεινότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ σκοτεινοῦ, σκοτεινάδα.

†Σκοτεινοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τὸ σκότος (τὰ σκοτεινά). » Θάνατος —, « Χρσ.

†Σκοτεινώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σκοτεινοειδής.

Σκοτεινῶς, ἐπίῤ. Σκοτεινά· (μτνμ.) ἀσαφῶς.

;Σκότειος, α, ον καὶ Π.

;Σκοτερὸς, ά, όν, σπν. ἀντὶ Σκότιος.

†Σκοτεύω, Μ. εύσω. Κρύπτομαι (Διατρίβω) εἰς τὸ σκότος.

;Σκοτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκοτόω.

Σκοτία (ἡ). σκότος, σκοτάδι· τόπος σκοτεινὸς, ὑπόγειον. 2) (Ἀρχιτεκτ.) = Τρίγλυφον, ἢ μέρος τοῦ τριγλύφου.

Σκοτιαῖος, α, ον, = Σκοταῖος.

†Σκοτίας, ου (ὁ). ὁ κρυπτόμενος εἰς τὸ σκότος, (κυρ.) δοῦλος φυγὰς, δραπέτης.

Σκοτίζω, Μ. ίσω, = Σκοτόω, σκοτεινιάζω.

Σκοτιος, α ἢ ος, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν τῷ σκότει· σκοτεινός· 'μαῦρος· (συνκδχ.) κρυφός. » Κύπρις —, « Ἐπγρ., ἡ κλεψιγαμία. » Μύες σκότιοι, « αὐτ., οἱ διατρίβοντες εἰς τὸ σκότος· (συνήθ.) » Σκότιος (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) παῖς, « ὁ νόθος. ‖. (εἰς τὴν Κρήτ.) Σκότιοι, οἱ ἄνηβοι παῖδες.

Σκοτισμὸς (ὁ), τὸ σκοτίζειν ἢ σκοτίζεσθαι· ζάλη, ἀντράλλα, Σκοτοδίνη.

Σκοτίτης, ου (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ζεὺς (ὡς Κελαινεφής).

Σκοτίως, ἐπίῤ. Ἐν τῷ σκότει, διὰ νυκτὸς ἢ κρυφίως.

Σκοτοβινιάω-ῶ, Μ. άσω. Βινητιάω ἐν τῷ σκότει (τὴν νύκτα), (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Σκοτοδινιάω).

Σκοτοδασυπυκνόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 'μαύρας ϗ πυκνὰς (δασείας) τρίχας.

†Σκοτόδειπνος (ὁ, ἡ), γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ζοφοδορπίδης.

Σκοτοδινέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκοτοδινιάω.

;Σκοτοδίνη (ἡ), [σκότος, δίνη], σπν. ἀντὶ Σκοτοδινία καὶ

Σκοτοδινίασις, εως (ἡ). τὸ πάθος τοῦ σκοτοδινιῶντος, ζάλη, σκοτοῦρα.

Σκοτοδινιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω σκοτοδίνην, μὲ φαίνεται ὅτι γυρίζουν τὰ περὶ ἐμὲ ἀντικείμενα, σκοτίζονται τὰ 'μμάτιά μου, ζαλίζομαι.

;Σκοτόδινος (ὁ), = Σκοτοδίνη.

;Σκοτοδίνως, ἐπίῤ. Μετὰ σκοτοδινιάσεως.

Σκοτοδότης, ου (ὁ). δοτὴρ (πρόξενος) σκότους, θανατηφόρος.

Σκοτοειδής, έος (ὁ, ἡ). σκότει ὅμοιος, ζοφώδης, ἀμαυρός.

Σκοτόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Σκοτοειδής, σκοτεινός.

Σκοτοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὸ σκότος ἢ διὰ νυκτός. » Κλιβανεὺς —, « Μανέθ.

†Σκοτοβόρος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων κρυφὰ (εἰς τὸ σκότος), πανοῦργος, δόλιος.

Σκοτόμαινα, ης (ἡ), = Σκοτομήνη.

Σκοτομήδης, εος (ὁ, ἡ), Π. [σκότος, μῆδος]. κρυψίνους, δόλιος, ὕπουλος.

†Σκοτομήνη καὶ ;Σκοτομηνία (ἡ), [σκότος, μήνη]. χάσις φεγγαριοῦ, νὺξ ἀσέληνος, σκοτάδι.

Σκοτομήνιος (ὁ, ἡ), Π. σκοτεινὸς, ἀσέληνος. » Νὺξ —, « Ὅμ.

Σκοτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκότος ἐμποιῶ, σκοτίζω.

Σκοτοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκοτισμός.

Σκοτοποιὸς (ὁ, ἡ). σκότους πρόξενος.

Σκότος [συγγ. τῷ Σκιά], ου (ὁ) καὶ Σκότος, εος-ους (τὸ). ἔλλειψις φωτὸς, σκοτίδι, σκοτάδι (κυρ. καὶ μτφορ.). » Ἐν σκότει νέμεται, « Ξεν. » Ἐδείπνει ὀψὲ καὶ σκότους ἤδη, « Πλ. » Μόλις γὰρ ηὗρον ἐν σκότῳ τὸ ζώνιον, « Ἀρϛφ. » Τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν, « Ὅμ., σκοτίσθηκαν τὰ 'μμάτιά τυ. » Καὶ αὐτοῦ σκότος κατεχύθη, « Ἱππκρ. » Σκότον δέδορκα, « Εὐρ., εἶμαι τυφλός. » Κατέσχεν ὑπὸ σκότει τὸν φθόνον, « Ξεν., τὸν ἔκρυψε.

Σκοτοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Προξενῶ ἢ Εὑρίσκομαι εἰς τὸ) σκότος.

Σκοτοφόρος (ὁ, ἡ). σκότους πρόξενος ἢ μέτοχος.

Σκοτόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σκοτίζω· τυφλόνω· ζαλίζω· (ὅθεν τὸ κοιν.) σκοτόνω.

Σκοτώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σκοτοειδής.

†Σκοτωδία (ἡ). σκοτώδης κατάστασις, σκοτάδι.

Σκότωμα (τὸ). σκότωσις τῆς κεφαλῆς, ζάλη, σκοτοῦρα.

Σκοτωματικὸς, ἡ, όν. Ὁ προξενῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς σκότωσιν (ζαλάδαν). » Πάντες δὲ κεφαλαλγεῖς οἱ τοιοῦτοι (οἶνοι) καὶ σκοτωματικοὶ, « Δσκρ.

Σκότωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκοτόω, σκότισμα· ζάλισμα· ζάλη.

Σκυβαλίζω, Μ. ίσω. Ἀποῤῥίπτω τι ὡς σκύβαλον, ἐξουθενῶ, ἐξευτελίζω.

Σκυβαλικὸς, ἡ, όν. Ἀποῤῥιπτέος ὡς σκύβαλον, τιποτένιος, ἀξιοκαταφρόνητος.

Σκυβάλισμα (τὸ). σκυβαλισμοῦ ἄξιον (πρᾶγμα ἢ πρόσ.), ἀπόῤῥιψμα.

Σκυβαλισμός (ὁ), τὸ σκυβαλίζειν, ἀπόῤῥιψις μὲ περιφρόνησιν.

Σκύβαλον (τὸ), [κυσί, βάλλω]. πᾶν ὅ,τι ἀποῤῥίπτεται ὡς ἄχρηστον, σκουπίδι· περίττωμα· ἀποφάγι· ἀποκοσκινίδι· κοῤῥέλλι· καταπάτι· 'τσώφλοιον. » Ναυτιλίης—, « Ἐπγρ., ναυάγιον.

Σκυβαλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σκυβαλικός. » Τὸ σκυβαλῶδες, « Λξ., τὰ σκύβαλα.

Σκυδμαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Σκύζομαι, χακιόνω, σκυθρωπάζω.

Σκύζα [κύων], ης (ἡ). ὁρμὴ πρὸς συνουσίαν, ὀργασμὸς (κυρ. σκύλας).

Σκυζάω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀργῶ πρὸς συνουσίαν (ὡς ἡ σκύλα), γαυριάζω, (παρβλ. Καπράω).

(Σκύζω) καὶ μσ. (ὃ ꝁ μόνον εὔχρ.) Σκύζομαι [κύων ;], Μ . . . ; (κυρ.) Γρυνιάζω ('σὰν τὸν σκύλον) ἢ Κατσουφιάζω ('σαν τὸ λεοντάρι ὅταν θυμόνῃ, ἴδε Ἐπισκύνιον)· (ἐν γέν.) χολιάζω, σκυθρωπάζω, χακιόνω· μουρμουρύζω. » Μή μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζευ, « Ὀδ. Ψ'.

†Σκυθάριον (τὸ). Σκυθικόν τι ξύλον μὲ τὸ ὁπ. ἔβαφαν κίτρινα, (ἄλλ.) Θάψος.

Σκύθης, ου (ὁ). κάτοικος τῆς Σκυθίας· (εἰς τὰς Ἀθ.) ὑπηρέτης τῆς ἐκτελεστικῆς δυνάμεως, σεϊμένης· (συνκδχ.) ἀπαίδευτος, βάρβαρος.

Σκυθίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τὰ ἤθη τῶν Σκυθῶν, πράττω (φέρομαι) ὡς Σκύθης· (ἰδιαιτ.) πίνω πολὺ ἢ ξυρίζομαι ἐν χρῷ καθὼς οἱ Σκύθαι, (παρβλ. Ἀπο[Ἐπι, Περι]σκυθίζω).

Σκυθικός, ἡ, όν. Τῶν Σκυθῶν ἢ τῆς Σκυθίας ἴδιος. » Σκυθικὴ ῥίζα, « Λξ., ἡ γλυκύῤῥιζα. ‖. (οὐσ.) » Σκυθικαὶ (ἐνν. ἐμβάδες), « αὐτ., εἶδ. ὑποδημάτων. » Σκυθικόν, « αὐτ., εἶδ. βαφῆς, (ἴδε Σκυθάριον).

Σκυθικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Σκυθῶν.

Σκυθίς, ίδος (ἡ), = Σκυθική. (ἐνν. γῆ) ἡ Σκυθία· (ἐνν. γυνή) ἡ ἐκ τῆς Σκυθίας.

Σκυθιστί, ἐπίῤ. Κατὰ τὸν τρόπον (τὰ ἤθη, [κυρ. δὲ] κατὰ τὴν γλῶσσαν) τῶν Σκυθῶν, καθὼς ὁμιλοῦν οἱ Σκῦθαι.

Σκύθος (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Σκύφος.

Σκυθοτοξότης, ου (ὁ). τοξότης Σκύθης ἢ τοξεύων ὡς οἱ Σκῦθαι.

Σκυθράζω [σκυθρός], Μ. άσω, = Σκυδμαίνω, σκυθρωπάζω.

†Σκύθραξ, ακος (ὁ), Λακων. = Σκύρθαξ.

Σκυθρὸς [σκύζομαι], ά, όν. Σκυθρωπός· γρυνιάρης, παράξενος.

Σκυθρωπάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι σκυθρωπός, (χυδ.) κατσουφιάζω· (ἐπὶ χρωμ.) κλίνω εἰς τὸ μελανόν.

Σκυθρωπασμὸς (ὁ). τὸ σκυθρωπάζειν, (χυδ.) κατσούφιασμα.

;Σκυθρωπεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

;Σκυθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σκυθρωπάζω.

Σκυθρωπὸς [σκυθρὸς †ὤψ], ἡ ἡ ὁς, όν. Κατηφής· σοβαρός· ἄγριος· (ἐπὶ χρωμ.) σκοτεινός. (συνκδχ. ἢ καταχρ.) σκυθρωπότητος αἴτιος. » Ἡμέρα ἀποφρὰς καὶ —, « Πλ. » Σκυθρωπὴ διήγησις, « Θ. Στδ. ‖. (οὐσ.) » Τὸ σκυθρωπόν, « Λξ., ἀντὶ Ἡ σκυθρωπότης. » Σεμνὸς ἄνευ τοῦ σκυθρωποῦ, « Δ. Χρσ. » Ἐς σκυθρωπὸν τρέπεται ἡ μανίη, « Ἀρετ.

Σκυθρωπότης (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ σκυθρωποῦ, κατήφεια, σοβαρότης.

Σκυθρωπῶς, ἐπίῤ. Μὲ σκυθρωπότητα. » Σκυθρ. ἔχειν, « Ξεν., = Σκυθρωπάζειν.

Σκυλαδεψέω-ῶ, Σκυλαδέψης, = Σκυλοδεψέω, -δέψης.

Σκυλάκαινα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Σκύλαξ.

Σκυλακεία (ἡ), τὸ σκυλακεύειν, ἡ ἐπιμέλεια τοῦ πολλαπλασιασμοῦ καὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν σκύλων.

Σκυλάκειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς σκύλακα.

Σκυλάκευμα (τὸ). σκύλας (σκύλακος) γέννημα ἢ ἀνάθρεμμα, κουτάβι.

Σκυλακεύς, έως (ἡ), Π. ἀντὶ Σκύλαξ.

Σκυλακευτής, οῦ (ὁ). σκυλάκων ἐπιμελητής, [ἐκ τοῦ

Σκυλακεύω, Μ. εύσω. Ἀνατρέφω ἢ Ζευγαρόνω πρὸς ὑγείαν σκύλακας.

;Σκυλάκη (ἡ), Π. ἀντὶ Σκυλάκαινα.

Σκυλακηδόν, ἐπίῤ. Σκύλακος δίκην, κυνηδόν.

;Σκυλακία (ἡ), = Σκυλακεία.

;Σκυλακίζω, Μ. ίσω. Συνουσιάζομαι σκυλακηδόν.

†Σκυλακικός, ἡ, όν, καὶ Σκυλάκινος, η, ον. Σκύλακος ἴδιος, σκυλήσικος.

Σκυλάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκύλαξ.

Σκυλακῖτις, ιδος (ἡ). ἡ συνοδευομένη ἀπὸ σκύλακας (ἐπίθ. τῆς Ἀρτ.).

Σκυλακόδρομος (ὁ, ἡ), Π. » Ὥρη —, « ὁ καιρὸς τῆς ἐπιτολῆς τοῦ Κυνός, τὰ κυνικὰ καύματα.

Σκυλακόκτόνος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ φονεύων τοὺς (καὶ προπαροξ. ὁ φονευθεὶς ἀπὸ) σκύλακας.

Σκυλακοτροφία (ἡ), τὸ τρέφειν ἢ ἀνατρέφειν σκύλακας.

Σκυλακοτροφικός, ἡ, όν. Ὁ πρὸς σκυλακοτροφίαν ἐπιτήδειος.

Σκυλακοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ἢ ἀνατρέφων σκύλακας.

Σκυλακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος τὸ εἶδος ἢ τὸ ἦθος μὲ σκύλακα. » Τὸ σκυλακῶδες, τὸ πᾶσιν ὁμοίως προσπίπτειν, « Ξεν., τὸ χαϊδευτικὸν (κολακευτικὸν) τοῦ σκύλου.

Σκύλαξ, ακος (ὁ καὶ ἡ), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Σκύλλος· (συνήθ.) = Σκύμνος, κουτάβι (κυρ. σκύλλου)· (ἐν γέν.) σκυλὶ (ἰδιαιτ. τοῦ κυνηγιοῦ). » Γαλέης (» Ἀλώπεκος, » Ἄρκτου) σκύλακας, « Νίκ., Σοφ., Λκ. » Δελφῖνες πελάγους ἰχθυφάγοι σκύλακες, « Ἐπγρ. 2) ἁλυσίδα (Τουρκ. μπουκαγιᾶς) τοῦ λαιμοῦ.

†Σκυλατικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἕξιν ἢ κλίσιν εἰς τὸ σκυλεύειν (ξεγυμνόνειν), ἁρπακτικός.

Σκυλάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. σπν. ἀντὶ Σκυλεύω.

Σκυλεία (ἡ), = Σκύλευσις.

Σκύλευμα (τὸ), τὸ σκυλευθὲν, σκῦλον, λάφυρον.

†Σκυλευμὸς (ὁ) καὶ

Σκύλευσις, εως (ἡ). τὸ σκυλεύειν, ξεγύμνωμα ἐχθροῦ θανατωθέντος.

Σκυλευτής, οῦ (ὁ). ὁ σκυλεύων (ξεγυμνόνων), λῃστής, πειρατής.

Σκυλευτικός, ἡ, όν. Σκυλευτοῦ ἴδιος, ἢ πρὸς τὸ σκυλεύειν ἐπιτήδειος.

Σκυλεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σκυλευτής.

Σκυλεύω [σκῦλον], Μ. εύσω. Ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα κτλ. τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ, τὸν ξεγυμνόνω· ἐβγάλλω τὸ δέρμα ζώου, τὸ 'γδέρνω· (ἐν γέν.) 'παίρνω διὰ τῆς βίας, ἁρπάζω, (παρβλ.) Συλέω.

Σκυλήτρια (ἡ), Π. ἡ σκυλεύουσα ἢ κοσμουμένη μὲ σκῦλα (λάφυρα), πολεμική.

Σκυληφόρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σκυλοφόρος.

Σκύλιον (τὸ), εἶδος ἰχθ., σκυλόψαρον.

Σκύλλα [σκύλλω], ης (ἡ). τέρας θαλάσσιον σκυλόμορφον.

Σκύλλαρος (ὁ), ἴδε Κύλλαρος.

†Σκύλλος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Κύων, (καθὼς ὀνομάζεται κοινῶς καὶ παρ' ἡμῖν)

Σκύλλω [συγγ. τῷ Σκάλλω], Μ. σκυλῶ (πθ. πρκ. Ἔσκυλμαι). Γδέρνω· σχίζω· σπαράττω· ξεῤῥιζόνω· (ἐν γέν.) τυραννῶ, ταλαιπωρῶ, κουράζω, ἐνοχλῶ. » Κύριε, μὴ σκύλλου, « Γρφ., μὴ πειράζεσαι.

Σκύλμα (τὸ), = Σπάραγμα. » Κόμης —, « Ἐπγρ.

Σκυλμός (ὁ), τὸ σκύλλειν ἢ σκύλλεσθαι, ξέσχισμα· ξεῤῥίζωμα· (ἐν γέν.) πείραξις, ἐνόχλησις· κούρασις.

Σκυλοδεψέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀργάζω δέρμα ὡς -

Σκυλοδέψης καὶ Σκυλοδεψός, οῦ (ὁ). ὁ ἀργάζων δέρματα, = Σκυτοδέψης, [δέφω καὶ

Σκῦλον καὶ Σκύλον (τὸ), [σκύλλω]. δέρμα ζώου· (συνκδχ.) σκέπασμα· (συνήθ.) ὅπλον (ἀσπὶς) ἢ φόρεμα ἐχθροῦ φονευθέντος τὸ ὁπ. τοῦ 'παίρνει ὁ νικητής· (ἐν γέν.) λάφυρον.

Σκύλος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Σκῦλον.

Σκυλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων σκῦλα (λάφυρα), τροπαιοφόρος, (ἐπιθ. τοῦ Διός, εἰς τὸν ναὸν τοῦ ὁπ. ἀνέθετον τὰ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ληφθέντα σκῦλα).

Σκυλοχαρής, έος (ὁ, ἡ), Π. [σκῦλον, χαίρω]. ὁ ἀγαπῶν τὰ σκῦλα (τὰ λάφυρα), φιλοπόλεμος.

;Σκυλόω-ῶ [σκῦλον], Μ. ώσω. Σκεπάζω.

†Σκύλσις, εως (ἡ), = Σκυλμός.

Σκυμναγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνατρέφω τοὺς σκύμνους (τὰ νεογνά) μου.

Σκύμνειος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς σκύμνον, σκύμνου ἴδιος.

Σκυμνεύω, Μ. εύσω. Ἀνατρέφω σκύμνους (νεογνὰ ζῶα), σκυλακεύω, σκυμναγωγέω.

Σκυμνίον (τὸ). κουταβάκι, (ὑποκορ. τοῦ

Σκύμνος (ὁ καὶ ἡ), [κύω]. νεογνὸν ζώου (κυρ. λέοντος), κουτάβι. 2) εἶδος ἰχθ. (γαλεοῦ).

Σκυμνοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ σκύμνους (κουτάβια), (ἀπ' ἐναντ. τῷ Ὠοτοκέω).

Σκυμνοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων σκύμνους (κουτάβια).

Σκύνιον (τὸ), Π. σπν. ἀντὶ Ἐπισκύνιον.

Σκύπφειος, α, ον, Π. ἀντὶ Σκύφειος, [ἐκ τοῦ

Σκύπφος (ὁ), Π. ἀντὶ Σκύφος.

;Σκυράω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκιράω = Σκιρτάω, (ὅθεν

Σκυρθάλιος καὶ

†Σκύρθαξ, ακος (ὁ), Λακων. ἀντὶ Σκίρταξ, νέος πηδηκτός, (κοιν.) σερπετός, ἔφηβος, (Τουρκ.) δελὶ-κανλῆς, (παρβλ. Κυρσάνιος).

;Σκύριον ἢ (ὀρθότ.) Σκύρον (τὸ), Π. εἶδος φυτοῦ (ἐρυθροδάνου), παρβλ. Ἄσκυρον.

†Σκῦρον (τὸ) καὶ Σκύρος (ἡ), = Σκῖρος = Λατύπη.

†Σκυρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σκιῤῥόω· στρώνω μὲ πέτραις.

Σκυρόωσι, Π. ἀντὶ Σκυρῶσι, γ'. πληθ. πρσ. τῆς ὁρς. ἢ ὑποτ. τοῦ Σκυράω.

Σκυρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σκιῤῥώδης· λιθώδης.

Σκυρωτὸς [σκυρόω], ἡ, όν. Λιθόστρωτος.

†Σκυσμὸς (ὁ), τὸ σκύζεσθαι, σκυθρωπασμός· βαρυμηνία.

Σκυτάλη (ἡ), [σκῦτος ἢ σκύτη]. μάστιξ ἀπὸ δέρμα ἢ βούνευρον(;). 2) (συνήθ.) ῥάβδος κεφαλωτή, ματσοῦκα, ῥόπαλον. 3) κλαδὶ ἢ κωλοῤῥίζι δένδρου ξεμασχαλισμένον διὰ φύτευμα, γροθάρι. » Φυτεύουσι καθάπερ τὰς ἀπὸ σκυταλῶν ἐλαίας, « Ἀρσφ. 4) μοχλὸς κυλινδροειδὴς πρὸς μετακίνησιν φορτίων ἢ περιστροφὴν μηχανῆς, μανέλλα, παλάνκα, (ὅθ. τὸ Λτ.) scutulae, (παρβλ.) Φάλαγξ. » Πρὸς δὲ τοῖς ἄκροις τῶν τετραγώνων ξύλων ὀνίσκοι ἔστωσαν πλάγιοι στρεφόμενοι.. τρήματα ἔχοντες, ὥστε ἐμβάλλεσθαι σκυτάλας ἐν αὐτοῖς, δι' ὧν ἐπιστραφήσονται, « Ἡρ. 5) (εἰς τοὺς Λακεδ.) προσταγὴ ἔγγραφος (διότι, περιτυλίζοντες λωρίδα μεμβράνας εἰς σκυτάλην, ἔγραφον ἐπ' αὐτῆς ὅ,τι ἤθελον καὶ ἔπειτα ξετυλίζοντές την, τὴν ἔστελλον, ὁ δὲ λαμβάνων αὐτὴν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἄλλην ἀκριβῶς ἰσοπαχῆ τῆς πρώτης σκυτάλην, περὶ τὴν ὁπ. 'ξανατυλίζων αὐτὴν τὴν ἀνεγίνωσκεν, (ἴδε Πλ. Λύσ. 19), (ὅθεν 6) (ἐν γέν.) ἀγγελία, μήνυμα, παραγγελία. » Μοισῶν —, « Πίνδ. 7) πλάκα ἐπιμήκης ἐκ μετάλλου, ἔλασμα, (Ἡλιοδ. Αἰθ. Θ', ιέ). 8) εἶδος ὄφεως καὶ 9) ἰχθύος. » Ἐκλήθη δὲ σκυτάλη, τῷ πληκτικῷ παρεμφερὴς οὖσα τῶν παίδων σκύτει, « Τζ.

Σκυταληφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Βαςῶ) σκυτάλην, εἶμαι-

;Σκυταληφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) σκυτάλην, ῥοπαληφόρος.

Σκυταλίας, ου (ὁ). μακρὺς ὡς ἂν σκυτάλη. » Σικυὸς —, « Θφρ.

;Σκυταλίζω, Μ. ίσω, (ἄχρ. ἀντὶ) Σκυταλόω, (ἴδε Σκυταλισμός). 2) ἴδε Σκιταλίζω.

Σκυτάλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκύταλον. 2) (ἰδιωνυμ.) εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Κοτυληδών.

Σκυταλίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σκυτάλη, ῥαβδίον ῥοπαλωτὸν (κυλινδροειδές)· μικρὴ μανέλλα ἢ παλάνκα· τὸ μεταξὺ δύο ἁρμῶν κόκκαλον τῶν δακτύλων, (ἄλλ.) Φάλαγξ· εἶδος καρίδος ꝁ· κάμπης· εἶδος μηχανῆς πυροβόλου.

Σκυταλισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ (ἄχρ.) Σκυταλίζω, κτύπημα (θανάσιμον) μὲ σκυτάλην, ξυλοκόπημα.

Σκύταλον (τὸ), = Σκυτάλη, ῥόπαλον· (παρὰ Σικελ.) ὁ λαιμός.

Σκυταλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κτυπῶ μὲ σκυτάλην, ξυλοκοπῶ, ματσουκόνω. 2) βάλλω σκύταλα εἴς τι.

Σκυταλωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἐμπηγμένα ἐπάνω του σκύταλα. » Τροχὸς —, « Ἐτμλγ. 2) = Ῥαβδωτός, ἀραδωτὸς (τὸ ὁπ. ὁ Κορ. παραβάλλει πρὸς τὸ Λτν.) scutulatus.

Σκυτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκύτος, τομάριον.

Σκυτεία (ἡ). ἡ τέχνη (ἡ ἐργασία) τοῦ σκυτέως.

Σκυτεῖον (τὸ). ἐργαστήριον σκυτέως, σκυτοτομεῖον.

Σκύτειος, η, ον, Π. σκυτέως ἴδιος.

Σκυτεύς, έως (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος ὁποιονδήποτε ἐργόχειρον ἀπὸ σκύτος (τομάρι), (κυρ. δὲ) παπουτσῆς, (ἄλλ.) Σκυτοτόμος.

;Σκυτεύτρια (ἡ). γυνὴ σκυτεύουσα (σκυτοτόμος).

Σκυτεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Ἐργάζομαι ὡς) σκυτεύς, σκυτοτομέω.

Σκύτη (ἡ), Δ. Π. ἡ κεφαλή, (παρβλ.) Κόττα.

Σκυτικός, ἡ, όν. Σκυτέως, ἴδιος, σκυτοτομικός. ‖. (οὐσ.) ἀντὶ Σκυτεύς.

Σκύτινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ σκύτος (τομάρι), δερμάτινος. ‖. (οὐσ. Σκυτίνη (ἡ), ζώνη δερματίνη.

Σκυτίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σκῦτος, λωρίδα ἀπὸ τομάρι.

Σκυτοβραχίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων σκύτινον βραχίονα.

Σκυτοδεψέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀργάζω σκύτη (δέρματα) ὡς -

Σκυτοδέψης [σκύτος, δέφω], ου (ὁ). ὁ ἀργάζων δέρματα (τομάρια), βυρσοδέψης.

Σκυτοδεψικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸν σκυτοδέψην. » Σκυτοδεψική, « ἡ τέχνη τοῦ σκυτοδέψου.

Σκυτοδεψὸς (ὁ), = Σκυτοδέψης.

†Σκυτοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σκύτη (τομάρια), τομαρᾶς.

Σκυτοῤῥαφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥάπτω (Συῤῥάπτω) δέρματα ὡς -

Σκυτοῤῥάφος (ὁ, ἡ). ὁ ῥάπτων σκύτη (τομάρια). ‖. (οὐσ.) = Σκυτεύς, σκυτοτόμος, (Τουρκ.) σαράτσης, παπουτσῆς κτλ.

Σκῦτος [κῦτος ἢ, κατὰ τὸν Ἐτυμλ., ξύω], εος-ους (τὸ). πετσὶ ('γδαρμένον ἢ ἀργασμένον), δέρμα, τομάρι· (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε καμωμένον ἀπὸ δέρμα, (π. χ.) ἀσπίς· μάστιξ ἀπὸ λωρί, (ὅθ.) » Σκύτη βλέπειν, « Ἀρσφ., = Μαστιγιᾶν.

Σκυτοτομεῖον (τὸ). τὸ ἐργαστήριον τοῦ σκυτοτόμου, σαράτσικον, κουντουράδικον κτλ.

Σκυτοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐργάζομαι ὡς) σκυτοτόμος.

Σκυτοτομία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ σκυτοτόμου.

Σκυτοτομικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς τὸν σκυτοτόμον. » Σκεῦος —, « τὸ ἐργαλεῖον ꝁ » Σκυτοτομική, « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ σκυτοτόμου.

Σκυτοτόμιον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σκυτοτομεῖον.

Σκυτοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (κόπτων, χωρίζων πρὸς διαφόρους ἐργασίας) σκύτη. ‖. (οὐσ.) ἡνιοποιός, σαράτσης κτλ., (ἰδιαιτ. δὲ) ὑποδηματοποιός, τσαγγάρης

Σκυτοτραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Ῥοκανίζω) τὰ τομάρια, εἶμαι-

Σκυτοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων τὰ σκύτη (τὰ τομάρια), (συγχ. τῷ Σκατοφάγος ꝁ διορθοῦται παρ' ἄλλων Συκοφάγος).

Σκυτόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Τουρκ. Καπλαδίζω) μὲ σκῦτος, πετσόνω.

Σκυτώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ σκῦτος (τομάρι). » Γηράσκοντες δὲ οἱ πολύποδες σκυτώδεις γίνονται, « Ἀρστ.

;Σκύφειος, α, ον, Π. ἀντὶ Σκυφοειδής. » Δέπας —, « Ἀθ.

Σκύφη (ἡ), = Σκύφος.

Σκυφίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκυφίον.

Σκυφικός, ἡ, όν. Σκύφῳ ὅμοιος, σκυφοειδής.

Σκυφίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκύφος, καυκάκι· (ἰατρ.) τὸ κρανίον.

Σκύφιος, α, ον, Π. ἀντὶ Σκύφειος.

Σκυφισμὸς (ὁ), εἶδος χειρουργ. ἐγχειρήσεως περὶ τὸ κρανίον, (ἄλλ. γρφ. Σκυθισμός), ἴδε Περισκυθίζω ꝁ Ὑποσπαθισμός.

Σκυφοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (καμωμένος εἰς σχῆμα) σκύφου.

Σκύφος (ὁ) ꝁ Σκύφος, εος-ους (τὸ), [κύω, κύπη]. ποτήριον (κυρ. τῶν βοσκῶν καὶ χωρικῶν), καυκὶ, ξυλοπότηρον. » Σκύφον μέγαν, οἷά τε ποιμένες ἄνδρες ἔχουσιν, « Ἀλκμ.

Σκύφωμα (τὸ), Π. ἀντὶ Σκύφος.

;Σκωλήκησις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκωλήκωσις ἢ

Σκωληκίασις, εως (ἡ). σκωλήκιασμα, [ἐκ τοῦ

Σκωληκιάω-ῶ, Μ. άσω. Κάμνω (Γεμίζω) σκωλήκια, σκωληκιάζω.

Σκωληκίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω (Κινοῦμαι ὡς ἂν) σκωλήκιον. » Σφυγμὸς σκωληκίζων, « Ἰατρ., ὁ κτυπῶν βραδέως ꝁ κυματίζων (ἐν εἴδει ἕρποντος σκώληκος).

Σκωλήκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκώληξ, σκωληκάκι.

Σκωληκίτης, ου (ὁ) καὶ Σκωληκῖτις, ιδος (ἡ). ὅμοιος σκώληκι ἢ, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σκώληκος.

Σκωληκόβρωτος (ὁ, ἡ), [σκώληξ, βιβρώσκω]. σκωληκοφαγωμένος.

Σκωληκοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σκώληκος.

Σκωληκοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καὶ

Σλωληκοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ σκώληκας, εἶμαι σκωληκοτόκος.

Σκωληκοτοκία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Σκωληκοτόκος (ὁ, ἡ). ὁ τίκτων (γεννῶν) σκώληκας.

Σκωληκοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) σκώληκας.

Σκωληκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ σκωληκιάσῃ, (πθ.) = Σκωληκιάω.

Σκωληκώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σκωληκοειδής. 2) πλήρης σκωλήκων, σκωληκιάρης.

Σκωλήκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σκωληκόω, σκωλήκιασμα.

Σκώληξ [κόλος], ηκος (ὁ). σκωλῆκι. » Οἱ κόλακές εἰσι τῶν ἐχόντων οὐσίας σκώληκες. « Ἀθ. 2) (μτνμ.) κλωστή, γνέμα. 3) εἶδος ζυμαρικοῦ, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Κόλλιξ. 4) σωρὸς σίτου (περὶ τὴν

ἅλωνα), (ἄλλ.) Ἄντλος. 5) Αἰολ. ἀντὶ Κολόκυμα.

;Σκωλοβάτης [σκῶλον, βαίνω], ου (ὁ). (κυρ.) ὁ περιπατῶν μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ ξυλοπόδαρα, (ὅθ.) εἶδος ἐντόμου σιτοφάγου.

†Σκωλοβατίζω, Μ. ίσω. Περιπατῶ ὡς σκωλοβάτης, =Ἀσκωλιάζω.

†Σκῶλον (τὸ), Γρφ. ἀντὶ Σκῶλος, σκόλοψ, (ὅθ. μτφορ.) σκάνδαλον, πρόσκομμα.

Σκῶλος (ὁ), =Σκόλοψ. παλοῦκι, ἀγκάθι. »Βάτου—,« Ἐπγρ.

;Σκωλύπτομαι [σκολιός;], Μ. ύψομαι, Π. περιστρέφω σκωληκοειδῶς (ὀφιοειδῶς).

Σκῶμμα (τὸ). τὸ λεγόμενον πρὸς σκῶψιν (ἀστεϊσμόν), λόγος ἐγγιχτικὸς πλὴν νόστιμος (μὲ πνεῦμα), χωρατᾶς, μέτωρον. »Τὸ σκῶμμα λοιδόρημά τι ἐστίν,« Ἀρστ. »Τῷ μὴ δυναμένῳ μετ' εὐλαβείας καὶ τέχνης κατὰ καιρὸν ἅπτεσθαι σκώμματος, παντάπασιν ἀφεκτέον,« Πλ. »Τὸ δὲ εἴκασμά ἐστι σκῶμμα καθ' ὁμοιότητα,« Λξ.

Σκωμματικός, ή, όν, =Σκωπτικός.

Σκωμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σκῶμμα.

Σκωπαῖος (ὁ), [σκώψ], παρὰ Συβαρίταις ὁ νάννος, (ἄλλ.) Στίλπων.

†Σκώπευμα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σκόπευμα.

†Σκωπταλέος, α, ον, =Σκωπτικός.

Σκώπτης, ου (ὁ). ὁ σκώπτων (χλευάζων), χωρατατζῆς, περιγελαστής.

Σκωπτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ σκώπτειν, χλευαστικός.

;Σκωπτίλος καὶ

Σκωπτόλης, ου (ὁ). σκώπτης, χωρατατζῆς, ἀστεῖος, μουχαλίτης.

Σκώπτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σκώπτης.

Σκώπτω [σκώψ], Μ. σκώψω ⁊ σκώψομαι. Μιμοῦμαί τι (Τυρκ. Κάμνω τὸ ταχλίτι τινός) πρὸς γέλωτα· ἐγγίζω (πειράζω) μὲ νόστιμον τρόπον· (ἐν γέν.) χωρατεύω, ἀστεΐζομαι. »Ἐμμελῶς (»Ἀγροίκως)—,« Ἀρστ., Ἀρσφ. »Σκώπτειν αὐτὸν εἰς μικρολογίαν,« Πλ. »Οὐ σκώπτοντας, ἀλλ' ἀληθινῶς τοῖς στόμασι φιλοῦντας,« Ξεν. (καὶ πθ.) »Ἀποῤῥίπτοντες εἰς τοὺς ὑπερέχοντας πολλά, χαρίεντα μὲν αὐτοῖς δοκοῦντα, λυπηρὰ δὲ τοῖς σκωφθεῖσι,« Ἡρωδ.

Σκῶρ, σκατὸς (τὸ). κόπρος (ἀνθρ.), σκατόν, περίττωμα.

Σκωραμὶς [σκώρ, ἀμίς], ίδος (ἡ). τὸ κοπροδόχον ἀγγεῖον, σκατοτσούκκαλον.

Σκωρία (ἡ), [σκώρ]. ἡ σῆψις ἢ ὁ ἀφρὸς τῶν μετάλλων (κυρ. δὲ) τοῦ σιδήρου, (κοιν.) σκουριά· (ἐν γέν.) περίττωμα, σκύβαλον.

Σκωριοειδής, έος (ὁ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ σκωρίαν.

Σκὼψ [σκέπτω, διὰ τὸ μεγαλόφθαλμον τοῦ ζώου], σκωπὸς (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (κουκουβάγιας), τὸ ὁποῖον κάμνει διάφορα μιμητικὰ σχήματα, (Γαλλ.) duc (le petit), ἴδε καὶ Ἀείσκωψ, (ὅθ. 2) εἶδος χοροῦ κωμικοῦ.

Σκῶψις, εως (ἡ), τὸ σκώπτειν, ἔγγιγμα μὲ νόστιμον τρόπον, ἀστεϊσμός, χωράτευμα. »Ἡ σκῶψις δὲ λυπεῖ πλέον ἢ τέρπει πολύ. τοῦ κακῶς λέγειν γὰρ ἀρχὴ γίνεται,« (Ἀλεξ παρ') Ἀθ.

Σμαλερός, ά, όν, Π. ἀντὶ Μαλερός.

Σμᾶμα (τὸ), Δ. ἀντὶ Σμῆμα, =Σμῆγμα, (εἰς τὸν Θκρ. ΙΕ'. 32 συγχ. τῷ Νᾶμα).

Σμᾶνος, εος (τὸ), Δ. ἀντὶ Σμῆνος.

Σμαράγδειος, α, ον. Ὁ τοῦ σμαράγδου ἢ ἐκ σμαράγδου, σμαραγδένιος.

Σμαραγδίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω τὴν σμάραγδον, ἔχω τὸ χρῶμα (κτλ.) τῆς σμαράγδου.

Σμαράγδινος, η, ον. Ὁ ἐκ σμαράγδου, σμαραγδένιος.

Σμαράγδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σμάραγδος, σμαραγδάκι.

Σμαραγδίτης, ου (ὁ) καὶ Σμαραγδῖτις, ιδος (ἡ), (ἐνν.) λίθος ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τοῦ χρώματος τῆς σμαράγδου.

Σμάραγδος (ὁ καὶ ἡ), [ἀμαρύσσω ἢ μαρμαίρω], πέτρ. πολύτ., (ὄχι τὸ γνωστὸν εἰς ἡμᾶς) σμαράγδι, (ἀλλ' ἡ) σμαραγδόῤῥιζα, (⁊ ἀρχαιότ.) ὁ Μαλαχίτης ἢ Πράσιος ἢ Χλωρίτης λίθος (Ἴασπις), (παρβλ. Βήρυλλος).

Σμαραγδώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σμαράγδου, σμαραγδοειδής.

Σμαραγέω-ῶ [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Ῥάσσω], Μ. ήσω. Ἠχῶ βαρέως (μὲ κρότον), βούζω, ἀντηχῶ. »Διὸς κεραυνόν, δεινήν τε βροντήν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ,« Ἰλ. Φ.

Σμαραγὴ (ἡ), Π. κρότος, βροντή.

Σμαραγίζω, Μ. ίσω, =Σμαραγέω.

;Σμάραγνα (ἡ), =Μάραγνα, μάστιξ (κροτοῦσα).

Σμαρὶς καὶ Σμάρις [συγγ. τῷ Μαῖρα καὶ Μαρίλη, διότι, κατὰ τὸν Ἀρστ. Η', 30, τὸ θέρος μαυρίζει], ίδος ἢ ιδος (ἡ), εἶδος μικροῦ ἰχθ., (κοιν.) σμαρίδα ⁊ μαρίδα. »Ὅμοια τῇ μαινίδι βοαξ ⁊ σμαρίς,« Ἀθ.

Σμάω-ῶ [†μάω, μάσσω], Μ. σμήσω. Τρίβω· σφογγίζω· (ἰδιαιτ.) πλύνω μὲ σαποῦνι ἢ ἄλλο τι ὅμοιον, (συνκδχ.) παστρεύω, (ἴδε ⁊) Σμήχω. »Σμᾶται, κτενίζετ', ἐκβέβηκε, τρίβεται,« (Ἀντιφάν. παρὰ) Κλμ. »Κατέλιπον αὐτὴν σμωμένην ἐν τῇ πυέλῳ,« Ἀρσφ. (καὶ μσ.) »Λιπαρὸν σμασαμένα πλόκαμον,« Καλλ. (καὶ πθ.) »Ἀχῶρας σὺν νίτρῳ σμώμενος ἰᾶται,« Δσκρ.

Σμερδαλέος, α, ον καὶ

Σμερδνός, ή, όν, Π. φρικτός, φοβερός, καταπληκτικός. »Δράκων (»Χαλκὸς) —,« Ὅμ. »Γοργείη κεφαλὴ σμερδνή,« αὐτ. ‖. (τὸ οὐδ.) Σμερδνὸν ἢ Σμερδαλέον καὶ (πλθ.) Σμερδαλέα, ἀντὶ ἐπιρ. Φρικτά, φοβερά. »Σμερδ. κτυπέων,« Ὅμ., »Σμερδνὸν ὑπ' ὀφθαλμοῖσι δ' ἐσέδρακεν,« Ὀρφ. »Σμερδνὸν βοόων,« Ἰλ. Ο., [ἐκ τοῦ

†Σμέρδος, εος-ους (τὸ), Γλσ. δύναμις τερατώδης.

Σμέω, Μ. σμήσω, Ἰων. ἀντὶ Σμάω.

Σμῆγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς σμῆξιν, (π. χ.) πηλός, σαποῦνι ἢ ἄλλο τι ὅμοιον, (παρβλ.) Ῥύμμα. »Παῖδες νίπτρ' ἔδοσαν κατὰ χειρῶν, σμήγμασιν ἰρινομίκτοις χλιεροθαλπὲς ὕδωρ ἐπεγχέοντες,« (Φιλόξ. παρ') Ἀθ. »Τῷ Γερμανικῷ σμήγματι· καλεῖται δὲ σάπων,« Ὀρειβ.

Σμηγματικός, ή, όν. Σμήγματος ἴδιος, σμηκτικός.

Σμηγματοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σμήγματα (πομμάδαις, σαπούνια κτλ.).

Σμηγματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σμήγματος ἢ χρησιμεύων ὡς σμῆγμα.

Σμήκτης, ου (ὁ). ὁ σμήχων (παστρεύων, ξεῤῥυπίζων).

Σμηκτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ σμήχειν (παστρεύειν), ῥυπτικός.

Σμηκτὶς (κτρίς), ίδος (ἡ). (κυρ.) γῆ, ἡ (ἄλλ.) Κιμωλία, εἶδος χώματος τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ὡς σμῆγμα (σαποῦνι), (καθὼς τώρα ὁ) πηλός.

Σμηκτός, ή, όν. Παστρεμμένος ἢ Δυνάμενος νὰ παστρευθῇ μὲ σμῆγμα, ἐπιδεκτικὸς σμήξεως.

Σμηκτρίς, ίδος (ἡ), =Σμηκτίς.

Σμῆμα (τὸ), [σμάω], =Σμῆγμα.

Σμηματοδοκίς, ίδος καὶ

Σμηματοθήκη (ἡ), =τῷ

Σμηματοφορεῖον (τὸ)· κυτὶ (κιβώτιον) πρὸς ἐναπόθεσιν σμημάτων, (καθὼς τώρα τὸ) σενδουκάκι τῆς τουαλέττας.

Σμηνεύω, Μ. εύσω. Φωλεύω καθὼς τὰ σμήνη τῶν μελισσῶν.

Σμηνηδόν, ἐπίρ. Ὡς ἂν σμῆνος (μελίσσι).

Σμηνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σμῆνος,

Σμηνιών, ῶνος (ὁ), =Σμηνών.

Σμηνοδόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων ὡς δοχεῖον σμήνους.

Σμηνοκόμος (ὁ, ἡ), Π. ἐπιμελητὴς μελισσίων, σμηνουργός, [κομέω καὶ

Σμῆνος, εος-ους (τὸ), =Ἑσμὸς (μελισσῶν), μελίσσι, (συνκδχ.) πλῆθος ἄπειρον. »Μέγα τι θεῶν κινεῖται σμῆνος,« Ἀρσφ. 2) =Σίμβλον, κυψέλη. »Ἐν σμήνεσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι,« Ἡσ. »Ἄρχονται δὲ αἱ μέλισσαι πλάττουσαι ἄνωθεν ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τοῦ σμήνους,« Ἀρστ.

Σμηνουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμελοῦμαι σμήνη (μελίσσια) ὡς σμηνουργός. 2) (μσ. μὲ δοτ. προθετ. ἢ ἐπιρ.) κάμνω σμῆνος (φωλεύω ⁊ πολλαπλασιάζομαι ὡς ἂν μελίσσι) πουθενά.

†Σμηνουργία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τὸ ἔργον τοῦ σμηνουργοῦ.

Σμηνουργὸς (ὁ, ἡ), [σμῆνος, ἔργον], =Μελισσουργός.

;Σμηνών, ῶνος (ὁ). τόπος ὅπου εἶνε τοποθετημένα σμήνη (μελίσσια), μελισσών.

Σμῆξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σμήχω, τρίψιμον (νὰ ἔβγῃ ἡ λέρα), ξεῤῥύπισμα, πάστρεμμα.

;Σμηρέα καὶ Σμηρία (ἡ), εἶδος κισσοῦ, (ἄλλ. ἀνγν. Σπειραία).

Σμῆριξ, ιγγος (ἡ), Π. ἀντὶ Μῆριγξ.

Σμηρίζω, Μ. ίσω, =Σμυρίζω.

Σμήρινθος (ἡ), Π. ἀντὶ Μήρινθος.

Σμῆρις, ιδος (ἡ), =Σμύρις.

Σμήρισμα (τὸ). σωλήν, σωληνάριον.

Σμήχω, Μ. σμήξω, =Σμάω, τρίβων (σφογγίζων) παστρεύω. »Ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον,« Ὀδ. Ζ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) »Σμηχομένη κρόταφον,« Ἐπγρ. 2) =Λεαίνω, ὑαλίζω.

Σμικρίνης [σμικρός], ου (ὁ), Κωμ. ὄνομα φιλαργύρου, ἑξηνταβελώνης.

Σμικρογνώμων, ονος (ὁ, ἡ), =Μικρογνώμων, μικρόνους, μικρόψυχος.

Σμικρολογέω-ῶ, Σμικρολογία, Σμικρολόγος κτλ., Ἀττ. ἀντὶ Μικρολογέω, κτλ.

Σμικρός, Σμικρότης, Σμικρύνω, Ἰων. καὶ Ἀττ. (ἀρχ.) ἀντὶ Μικρὸς κτλ.

Σμῖλα, ης (ἡ), =Σμίλαξ.

Σμιλάκινος, η, ον. Ὁ ἐκ σμίλακος.

Σμῖλαξ, ακος (ἡ), εἶδ. δένδρου, (Γαλλ.) if, (Λτν.) taxus. 2) (εἰς τὴν Ἀρκαδ.) εἶδος δρυὸς (πρίνου χωρὶς ἀγκάθια). 3) εἶδος ἢ (μᾶλλον) γέν. φυτοῦ περιπλεκ. μὲ φύλλα κισσοειδῆ. »Σμῖλαξ ἡ λεία,« εἶνε τὸ (κοιν.) σμιλάγκι, (Γαλλ.) fragon; liseron »(ἡ δὲ Κηπαία—,« τὸ ἀμπελοφάσουλον, (ἄλλ.) Δόλιχος.

Σμιλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σμιλίον, ἐργαλ. χειρουργ.

Σμιλεία (ἡ). ἡ διὰ τῆς σμίλης ἐργασία.

Σμίλευμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς σμίλης εἰργασμένον τεχνούργημα ἢ πλουμίδι, ψιλοδουλειά ἢ· τὸ ἐν τῷ σμιλεύειν ἀποκοπτόμενον, πελεκοῦδι μαρμάρου κτλ., (μτνμ.) λεπτομέρεια.

Σμίλευσις, εως (ἡ), τὸ σμιλεύειν, ἡ διὰ τῆς σμίλης ἐργασία.

Σμιλευτός, ή, όν. Ὁ διὰ τῆς σμίλης εἰργασμένος· (ἐπμ.) λεπτουργημένος· (μτνμ.) τετορνευμένος. »Γράμματα —,« Ἐπγρ.

Σμιλεύω, Μ. εύσω. Δουλεύω τι διὰ τῆς σμίλης, (ἐπμ.) λεπτουργῶ, (κοιν.) κάμνω ψιλοδουλειάν.

Σμίλη (ἡ), [συγγ. τῷ Σμινύη], ἐργαλ. κοπτερὸν ἢ σουβλερὸν χρήσιμον εἰς διαφόρους ἐργασίας, (π. χ.) σμιλάρι (τῶν λιθοξόων καὶ λεπτουργῶν), (Γαλλ.) ciseau, κοπίδι (τῶν κουντουράδων), (Ἰταλ.) σκαλπέλλο (τῶν χειρούργων), κονδυλομάχαιρον, κονδύλι (πρὸς ἐγχάραξιν τῶν στοιχείων κατὰ τὸν τρόπον τῶν παλαιῶν), κτλ., (παρβλ. Γλύφανον).

Σμιλίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σμίλη.

Σμιλιωτός, ή, όν. Καμωμένος εἰς σχῆμα (κυρ. χειρουργ.) σμιλίου.

;Σμιλοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σμίλης, (ὅθεν

Σμιλοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει (Εἰς σχῆμα) σμίλης.

Σμῖλος (ἡ), Π. ἀντὶ Σμῖλαξ (δένδρ.).

†Σμίνθα (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Σμίνθος ἢ (;) Σμίνθη.

Σμινθεύς, έος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ἀπόλλων [ἐκ τοῦ Σμίνθος, ὡς μυοφόνος, ἢ τῆς Σμίνθης πόλεως Τρωϊκῆς].

Σμίνθη (ἡ), =Μίνθη. 2) πόλις τῆς Τρωάδος, (ὅθ.

Σμίνθιος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ἀπόλλων (ἄλλ.) Σμινθεύς.

Σμίνθος (ὁ), Κρητ. ὁ ποντικός.

Σμινύδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Σμινύη (ἡ), [μινυός;], ἐργαλ. γεωργ., τσαπεῖ', ξινάρι· σκαλιστῆρι. »Ἀλλ' ἱμάντα μοι δὸς καὶ σμινύην· ἐγὼ γὰρ εἶμ' ἐπὶ ξύλα,« Ἀρσφ.

Σμινυὸς (ἡ), Π. ⁊

;Σμινύς, υος (ἡ), =Σμινύη.

Σμῖρις, ιδος, =Σμύρις.

†Σμοιὸς [μύω], ή, όν, Γλσ. =Στυγνός, σκυθρωπός· φοβερός.

†Σμοκορδοω-ῶ, =Σπλεκόω.

Σμυγερός, ά, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ρῶς, Π. [σμύχω]. ταλαίπωρος, ἄθλιος· ἐπίπονος, (παρβλ.) Μογερός.

†Σμύλα ἢ Σμύλλα, ης (ἡ), εἶδος ἰχθ. (σαυριδιοῦ;), (παρβλ. Μύλλος), (εἰς τὸν Γρη. Νύσσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὀσμύλη).

Σμύραινα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Μύραινα, (συγχ. τῷ Σφύραινα).

;Σμύραινος (ὁ, εἶδ. ἰχθ.;)

Σμυραινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σμυραίνης.

Σμυρίζω, Μ. ίσω. Τρίβω (Ὑαλίζω) λίθον διὰ τῆς σμύριδος. 2) Π. (σπν.) ἀντὶ Μυρίζω.

Σμύρις, ιδος (ἡ), εἶδος σιδηρούχου λίθου μὲ τὴν ἄμμον τοῦ ὁπ. δουλεύουν (ὑαλίζουν) τοὺς σκληροὺς λίθους (τὰ διαμάντια κτλ.), (Γαλλ.) émeri. (ἐπὶ Γρηγορ. τοῦ Κορίνθου ἐλέγετο κοινῶς) Σμερίλι. »Τὸ δὲ σμερίλι ἐστιν εἶδος κοπτομένου λίθου εἰς κοπὴν ⁊ πρισμὸν μαρμάρου, φύεται δὲ ἐν τῇ Σμύρνῃ, ⁊ λέγεται Σμύρνιον.«

Σμύρισμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς σμύριδος δουλευμένον (ὑαλισμένον) πρᾶγμα.

Σμυρισμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σμύρισμα.

Σμυρίτης, ου (ὁ), (κυρ. λίθος), =Σμύρις.

Σμύρνα, ης (ἡ), =Μύῤῥα, εἶδος ἀρώματος (κόμμι εὐῶδες) δένδρου τινὸς τῆς Ἀραβ., (ἴδε ⁊ Στακτή). 2) πόλις παραθαλάσσ. τῆς μικρ. Ἀσίας.

Σμυρναῖος, α, ον. Ὁ τῆς σμύρνης ἢ ἐκ τῆς Σμύρνης.

Σμυρνεῖον (τό), ὀρθότ. τοῦ Σμύρνιον.

Σμυρνηφόρος (ὁ, ἡ), =Σμυρνοφόρος.

Σμυρνιάζω, Μ. άσω ⁊

Σμυρνίζω, Μ. ίσω. Σκευάζω (Ἀνακατόνω) μὲ σμύρναν. 2) ἔχω ὀσμὴν ἢ γεῦσιν σμύρνης.

Σμύρνινος, η, ον. Κατεσκευασμένος μὲ ἢ ἀπὸ σμύρναν.

Σμύρνιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ἱπποσελίνου) τοῦ ὁπ. ὁ σπόρος μυρίζει 'σὰν τὴν σμύρναν, (παρβλ.) Μυῤῥίς. 2) =Σμυρίς.

Σμύρνισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σμυρνίζω, ἡ διὰ σμύρνης σκευασία ἢ ἐπάλειψις.

†Σμυρνοβότανον (τὸ), κοινολεκτ. τὸ φυτὸν Σμύρνιον.

Σμυρνοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σμύρνης, ὅμοιος μὲ σμύρναν.

Σμυρνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) σμύρναν.

Σμύρος (ὁ). ἡ ἀρσενικὴ σμύραινα ἢ ἄλλο ὁμογενὲς εἶδος ἰχθύων, (Ἀρστ. Ζ. έ, 10).

Σμύχω [συγγ. τῷ Σμώχω], Μ. σμύξω (πθ. ἀόρ. β'. Ἐσμύγην). Καίω χωρὶς φλόγα (μὲ ὀλίγον πῦρ)· (μτφορ.) καταναλίσκω ἐσωτερικῶς, κατατήκω (καὶ πθ. κατατήκομαι) βαθμηδὸν καὶ ἀνεπαισθήτως. »Πάλαι γε σμύχομαι ἐν ἐμαυτῷ,« Ἡλ., (κοιν.) βράζω μέσα μου. »Ὡς δὲ μὴ σμύχηται ἐν τῇ λεπτῇ διαίτῃ ὁ νοσέων, χαρίζεσθαι ὀπῶν τῆς μήλων ἑφθῶν ἐν ὕδατι κτλ.« Ἀρετ.

†Σμῶδιγξ, ιγγος (ἡ), Γρμτ. ἀντὶ Σμῶδιξ.

Σμωδικός, ή, όν. Ὁ θεραπεύων (χρησιμεύων διὰ) τὰς σμώδιγγας »Φάρμακον—,« Ἰατρ.

Σμῶδιξ, ιγγος (ἡ). πρήξιμον ἐξ αἰτίας κτυπήματος, μώλωψ. [ἐκ τοῦ

Σμώχω, Μ. σμώξω, =Σμήχω, τρίβων παστρεύω· (μτνμ.) κτυπῶ δυνατά, ἢ· τρώγω μὲ βίαν, (κοιν.) κτυπῶ 'δόντι. »Σμώχετ' ἀμφοῖν ταῖν γνάθοιν,« Ἀρσφ., (παρβλ. Ψώχω).

Σοβαρεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι σοβαρῶς (μὲ ὕφος), καμαρόνω, ἐπαίρομαι.

Σοβαρητικός, ή, όν. Σοβαρός.

Σοβαροβλέφαρος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων σοβαρὰ βλέφαρα (ἐπηρμένην ὀφρῦν), ἀγέρωχος, ὑπερήφανος.

Σοβαρὸς [σοβέω], ά, όν. (κατὰ λέξ.) Ὁ περιπατῶν μὲ κουνητὰ χέρια, (δηλ.) καμαρόνων, ἢ· βιαστικά, (καὶ ἐπὶ πραγμ.) ὁρμητικός· (συνήθ. κατὰ συνκδχ.) ἀγέρωχος, ὑπερήφανος. πολυέξοδος. »Τιμὴ —,« Αἰλ., ἡ ὑπέρογκος.

Σοβαρότης, ητος (ἡ). τὸ ὕφος (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ σοβαροῦ.

Σοβαρόφρων, ονος (ὁ, ἡ). σοβαρὸς τὸ φρόνημα, ἀγέρωχος.

Σοβαρῶς, ἐπίρ. Μὲ ὕφος σοβαρὸν (μεγαλοπρεπές, ἀγέρωχον).

Σοβάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Σοβαρά, (ὅθ. ‖. οὐσ.) πόρνη, (ἄλλ.) Δρομὰς ἢ· μαινάς. 2) (εἰς τὸν Ἀθ. ἐνν. ὄρχησις), εἶδ. γελοίου χοροῦ, [ἐκ τοῦ

Σοβέω-ῶ, Μ. ήσω, (κυρ.) =Φοβέω, φοβίζων διώκω (φυγαδεύω), (ἐν γέν.) βάλλω εἰς ταχεῖαν κίνησιν· κουνῶ· ταράττω· τινάζω· (ἀμετβ. ἢ ἐλλ.) τρέχω, κινοῦμαι ταχέως· (ἰδιαιτ.) κουνῶ τὰ χέρια μου περιπατῶν, (ἐπμ.) περιπατῶ βιαστικὰ (ὀγλίγωρα) ἢ μὲ ὕφος σοβαρὸν (ἀγέρωχον), καμαρόνω· (πθ.) κάμνω 'σὰν ξυππασμένος. »Σοβεῖν τὴν κόνιν,« Ξεν., τινάζειν. »Ἔχοντες ξύλα σοβοῦσι τὸν κάλαμον καὶ τὴν ὕλην, ἵνα πέτωνται τὰ ὀρνίθια,« Ἀρστ. »Ταχὺν πόδ' ἐν κύκλῳ σοβεῖτε,« Ἀρσφ. »Σοβεῖν τὴν κύλικα,« Φλςρ, περιφέρειν ταχέως· (καὶ ἐλλ.) »Σοβεῖ (ἐνν. τοὺς πόδας ἢ τὸν ἵππον) εἰς Ἄργος,« Λκ., τρέχα, (κοιν.) κτύπα εἰς τὸ Ἄργ. »Τρεῖς ἀκολούθους ἢ τέτταρας ἔχων διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ,« Δμ. (καὶ πθ.) »Ὀφθαλμὸς σοβούμενος,« Γργ., βλέμμα παράφορον (παραλογισμένον). »Βάδισμα σφοδρὸν καὶ σεσοβημένον,« Βασ. »Ἄγριον δὲ τὸ ἦθος αὐτῷ καὶ σεσοβημένον,« Τιμαρ. (⁊ προθετ.) »Μειράκιον ἔμπληκτον ⁊ σεσοβημένον πρὸς δόξαν,« Πλ., ξυππασμένον, [ἐκ τοῦ

Σόβη (ἡ), [σεύω]. ἡ οὐρὰ τοῦ ἵππου (διότι μὲ αὐτὴν διώχνει ταῖς μυῖγαις). 2) φούντα περικεφαλαίας (ἀπὸ ἀλογοουράν), (παρβλ.) Φόβη.

Σόβησις, εως (ἡ), τὸ σοβεῖν ἢ σοβεῖσθαι, ξυππασμα, διώξιμον· (ἐν γεν.) ταχεῖα κίνησις· (ἰδιαιτ.) περιπάτημα σοβαρὸν (καμαρωτόν)· (μὲ αἰτ. προθετ.) ὁρμὴ πρός τι.

Σόβητρον (τὸ), =Σόβη, μυιαστήριον.

Σόβος (ὁ), [σοῦμαι]. πηδηκτός, ὁρμητικός, (ἐπιθ. τῶν Σατύρων, παρβλ. Σοβάς).

Σόγκος (ὁ), =Σόγχος.

Σογκώδης, εος (ὁ, ἡ), =Σογχώδης.

Σόγγος (ὁ), [σομφός], εἶδ. φυτ., (κοιν.) ζοχός.

Σογχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σογχοῦ, ὅμοιος (τὸ εἶδος, μὲ ζοχόν, (Γαλλ.) chicorace.

Σοί, δοτ. τοῦ Σύ, ἡ 2) ὀνμς. πλθ. τοῦ Σός.

Σοῖο, Ἰων. ἀντὶ Σοῦ, γεν. τοῦ Σός.

†Σοΐς, ἴδος (ἡ), Γλσ. = Σιβάς.

Σοῖσι Ἰων. ἀντὶ Σοῖς, δοτ. πλθ. τοῦ Σός.

Σολοικία (ἡ), = Σολοικισμός.

Σολοικίζω, Μ. ίσω. Ὁμιλῶ ἢ φέρομαι ὡς σόλοικος, κάμνω σολοικισμοὺς (περὶ τὴν γλῶσσαν ἢ τὰ ἤθη) »Φωνῇ δὲ νομίζουσι Σκυθικῇ, σολοικίζοντες αὐτῇ ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, ἐπεὶ οὐ χρηστῶς ἐξέμαθον αὐτήν,« Ἡρ. »Ἄμεινόν ἐστι τῇ φωνῇ μᾶλλον ἢ τῷ βίῳ σολοικίζειν τε ϗ βαρβαρίζειν,« Γηλ.

Σολοικισμός (ὁ). τὸ σολοικίζειν (γράφειν ἢ προφέρειν παρὰ τοὺς κανόνας τῆς γλώσσης), σφάλμα περὶ τὴν γραμματικὴν ὀρθότητα τῶν λέξεων (καὶ μτνμ. περὶ τὸν καλὸν τρόπον τοῦ ζῆν), χωριατιά, βαρβαρότης. »Οὐ φίλων οὐδὲ ποιημάτων, ἀλλὰ βίων ἀσχήματα ϗ πλημμελήματα ϗ σολοικισμούς,« Πλ. »Ἔστι δὲ σολοικισμός, λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος, ὡς τό, Ἐγὼ περιπατῶν ὁ τοῖχος ἔπεσε,« Σδ. »Μιᾶς μὲν λέξεως κακία ἐστὶ ὁ βαρβαρισμός, ἐπιπλοκῆς δὲ λέξεων ἀκαταλλήλων ὁ σολοικισμός, εἰ καὶ τινὲς εἰσηγήσαντο ϗ ἐν μιᾷ λέξει καταγίνεσθαι σολοικισμόν, εἰ κατὰ θηλείας φαίη τις Οὗτος κτλ.,« Ἀπλλν. »Δῆλον δ' ὅτι, πολλῶν καινότερον φραζομένων παρά τε ἄλλοις καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ, οὐκ ἔστι κατειπεῖν τῶν οὕτω σχηματιζομένων σολοικισμὸν εἴτουν βαρβαρισμόν· κέκριται δὲ σολοικοφανῆ τε σχήματα καλεῖν ταῦτα, καὶ ἁπλῶς οὕτω σχήματα· πᾶν μὲν γάρ φασι τοιοῦτον σχῆμα ἁμάρτημά ἐστιν ἑκούσιον, διὰ τέχνην ἢ ξενοφωνίαν ἢ καλλωπισμόν· σολοικισμὸς δέ, ἁμάρτημα ἀκούσιον ἐξ ἀμαθίας,« Εὐς. »Πλεῖστα δ' ἄν τις εὕροι παρ' αὐτῷ (τῷ Θουκυδίδῃ) τῶν σχημάτων.., σολοικισμῶν λαμβάνοντα φαντασίαν,« Δ. Ἀλ.

Σολοικιστής, οῦ (ὁ). ὁ σολοικίζων συνήθως.

Σολοικοειδής, έος (ὁ, ἡ) ὁ φαινόμενος σόλοικος (ὁμοιάζων σολοικισμόν).

Σόλοικος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ἢ προφέρων παρὰ τοὺς κανόνας (καθὼς οἱ κάτοικοι τῶν Σόλων, ἀποικίας συστηθείσης ὑπὸ τοῦ Σόλωνος εἰς τὴν Κιλικίαν, οἱ ὁπ. παρέφθειραν μὲ τὸν καιρὸν τὸ Ἀττικὸν τῆς γλώσσης ἰδίωμα)· (ἐπὶ λέξ.) ὁ ἐναντίον τῆς γραμματικῆς ἀκριβείας, ἐσφαλμένος, ἀδόκιμος, κακόζηλος· (μτνμ.) ἄπρακτος, ἀπολίτευτος, ἀπειρόκαλος· ἄτοπος· (παρβλ.) Σκαιός. »Τὸ δὲ λέγειν Ἑαυτοὺς (ἀντὶ Ἡμᾶς ἢ Ὑμᾶς ἢ Σφᾶς αὐτούς), σόλοικον,« Ἀθ., »Σολοικότερος ἄνθρωπος τῷ τρόπῳ, ὃς ᾤετο εἰ μὴ ταχὺ ὑπακούοι, ἐλευθερώτερος ἂν φαίνεσθαι,« Ξεν.

Σολοικοφανής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -νῶς. Ὁ φαινόμενος (χωρὶς νὰ ἦναι) σόλοικος, ὁμοιάζων σολοικισμόν.

Σολοικώδης, έος (ὁ, ἡ), σόλοικος τὸ εἶδος, μετέχων σολοικισμοῦ, σολοικοφανής.

Σολοίκως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον (ἐκφράσεως) ἢ μὲ ἦθος σόλοικον, σκαιῶς, βαναύσως κτλ.

†Σολοιτύπος (ὁ, ἡ), = Μυδροκτύπος, [τύπτω καὶ

Σόλος (ὁ), [ὅλος ἢ σόομαι]. (ἐν γέν.) ὄγκος ὁποιουδήποτε στερεοῦ σώματος (κυρ. δὲ σιδήρου ὅπως ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ χωνευτήριον (ἐπμ. σχήματος κωνοειδοῦς, ὁ ὁπ. ἐχρησίμευεν εἰς τοὺς ἀθλητὰς ὡς) δίσκος.

Σομφός [συγγ. τῷ Σιφνός], ή, όν. Σπογγώδης, χαῦνος, ἀραιός, διάκενος, (ἐπὶ φων.) βραχνός, ἀμαυρός, (Γαλλ.) creux, obscur, (παρβλ.) Μογγός.

Σομφότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σομφοῦ, χαυνότης κτλ., (ἐπὶ φων.) βραχνάδα.

Σομφώδης, εος (ὁ, ἡ). σομφὸς τὸ εἶδος, σπογγώδης.

Σόομαι, (ἴδε τὸ συνηρ.) Σοῦμαι.

Σόος, η ἢ ος, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Σῶος-Σῶς. »Τῶν σημάντρων ἐόντων σόων,« Ἡρ.

Σορέλλην, ηνος (ὁ), Κωμ = Σοροδαίμων.

†Σορεύω, Μ. εύσω, = Σωρεύω καὶ

†Σορηδόν, ἐπίρ. = Σωρηδόν.

Σοροδαίμων [σορός, δαίμων], ονος (ὁ). Κωμ. γέρων ἔχων τὸν ἕνα πόδα εἰς τὸν τάφον, ὑπεργήρως, παλιογέρως, σαράβαλον, σάψαλον

Σοροεργός (ὁ), Π. ἀντὶ Σοροπηγός.

Σοροπήγιον (τό). τὸ ἐργαστήριον τοῦ σοροπηγοῦ.

Σοροπηγός (ὁ), [σορός, πήγνυμι]. ὁ κατασκευάζων σανδούκια διὰ τοὺς νεκροὺς (κ. βούρια).

Σορόπληκτος καὶ Σορόπληξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. [σ. πλήττω], = Σοροδαίμων.

†Σοροποιός (ὁ), = Σοροπηγός.

Σορός (ἡ), [συγγ. τῷ Σωρός]. θήκη νεκροῦ, κ. βοῦρι· ξυλοκρεβάτιον. (κατ' ἔκτ.) λάρναξ σαρκοφάγος. »Ὁ ἐν Ἄσσῳ λίθος, ἐξ οὗ τὰς σοροὺς ποιοῦσι,« Θφρ. 2) (συνκδχ.) γέρων ἔχων τὸν ἕνα πόδα εἰς τὸν τάφον, Σοροδαίμων. »Ἐπεὶ προέβη τοῖς ἔτεσιν ἡ Γνάθαινα, καὶ ἤδη τελέως ἦν ὁμολογουμένως σορός,« Ἀθ.

†Σορωνίς, ίδος (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σαρωνίς.

Σός [σύ], ή, όν, (ἀντνμ. Κτητ. β'. πρσ.). Ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς σέ, ἰδικός σου »Ἐγὼ δὲ σός, κεἰ μὴ σός, . . σός γέ τοι καλούμενος,« Σοφ, (θηλ.) υἱός. »Ἀπάγου τὴν σήν,« Ξεν, γυναῖκα· (ϗ πρὸς γεν. παρὰ Π.) »Σῷ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις,« Ὅμ., τῷ σαυτοῦ. »Πρὸς ἀσμένης πέπτωκα σὰς παρηΐδας,« Εὐρ. »Ὅρα μὴ τοὐμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν,« Σοφ., συμφέρον. »Τὸ σὸν τ' ἦν ὡς ἂν εὐτυχέστερον,« Εὐρ., ἀντὶ Σύ, τὰ κατὰ σέ. (καὶ πλθ.) »Ὡς μᾶλλον μέλει μοι ὅπως τὰ σὰ καλῶς ἔχει ἢ ὅπως τὰ ἐαυτῶν,« Ξεν. καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) »Τὰ σά,« Αξ., τὰ κτήματά σου. »Μηδὲ ἑκατοστὸν μέρος τῶν σῶν κεκτῆσθαι,« Ξεν. (καὶ ἀντὶ προθετοπ.) »Εὐνοίᾳ ἐρῶ τῇ σῇ,« Πλάτ., = Ἰῇ πρὸς σέ.

Σοῦ, γεν. τοῦ Σὸς καὶ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐγκλιτ.) τοῦ Σ.

Σοῦ, β. ἑν. προσ. τῆς προστ. τοῦ Σοῦμαι.

Σοῦβος (ὁ), [σόβος;] εἶδ. δορκάδος ἢ αἰγάγρου.

†Σουδάριον (τό), [Λτν.] μανδύλι (διὰ τὸν ἱδρῶτα), = Καψιδρώτιον.

†Σούκινος, η, ον, (ὑλγ.). Καμωμένος ἀπὸ ἤλεκτρον (Λτ. succinum), κεχριμπαρένιος. »Τὸ δάκρυον τὸ σούχιον (ὅπερ γραπτέον ἴσως Σούχινον ἢ Σούκκινον) ἐπισπᾶται τὰ κάρφη,« Κλμ.

Σοῦμαι (κατὰ κρσ ἐκ τοῦ Σόομαι), Π. ἀντὶ Σεύομαι, κινοῦμαι ταχέως, ὁρμῶ, τρέχω, σπεύδω, φεύγω διωκόμενος »Σοῦ, σοῦ, πάλιν σοῦ,« Ἀρστφ. (καθὼς ϗ κοιν. λέγομεν διώκοντες τὰς ὄρνιθας) ξοῦ, ξοῦ. »Σοῦσθε σοῦσθ' ἐπὶ βᾶριν,« Αἰσχλ.

Σοὔνεκα, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Σοῦ ἕνεκα.

Σουνιάρατος (ὁ, ἡ), Π. [Σούνιον, ἀράομαι]. ὁ ἐν τῷ Σουνίῳ λατρευόμενος, (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.).

Σοῦς, οῦ (ὁ), Π [θοός, σεύω] ὁρμὴ (πρὸς τὰ ἄνω), (Γαλλ.) elan.

Σοῦσθαι, Π. ἀπαρ. καὶ

Σοῦσθε, Π. β'. πλθ. προσ. τῆς ὁρσ. ἢ προσ. τοῦ Σοῦμαι.

Σουσιγενής, έος (ὁ, ἡ). Π. ὁ γεννημένος εἰς τὰ Σοῦσα (πόλιν τῆς Περσ.).

†Σούσινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ σοῦσα (κρίνα).

†Σοῦσις, εως (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Σοῦς.

†Σοῦσον (τό). Ἑβρ. ἢ Φρυγ. ἢ Φοινικ. τὸ κρίνον (ἄνθ.).

Σούχινος, η, ον, = Σούκινος.

Σούχινον (τό), Λτν. τὸ ἤλεκτρον, succinum, ἴδε Σούκινος.

Σοφία (ἡ). ἡ ἕξις (ἡ ἱκανότης, ἡ ἀρετὴ) τοῦ σοφοῦ (»Ἅπαξ ἐχρήσατο Ὅμηρος τῷ ὀνόματι σοφίᾳ. [Ἰλ. Ο, 412], οὐ καθάπερ νῦν τὴν διὰ λόγου καὶ πραγμάτων ἐπισκευὴν τοῦ ἤθους λέγων, ἀλλὰ τὴν τεκτονικὴν τέχνην,« Σδ. »Πλάτων δὲ ἰδιαίτατα μὲν σοφίαν ἡγεῖται εἶναι τὴν τῶν νοητῶν καὶ ὄντως ὄντων ἐπιστήμην.. ἰδίᾳ δὲ σοφίαν καὶ τὴν φιλοσοφίαν καλεῖ, ὄρεξιν οὖσαν τῆς θείας σοφίας. Κοινῶς δὲ λέγεται παρ' αὐτῷ σοφία καὶ ἡ πᾶσα ἐμπειρία, οἷον ὅταν σοφὸν λέγῃ τὸν δημιουργόν,« Αρτ.)· (ἐν γέν.) γνῶσις ἐντελής, ἐπιτηδειότης (εἰς ὁποιονδήποτε ἔργον), ἐμπειρία· πολυπειρία (ἰδιαιτ.) φρόνησις (»Princepsque omnium virtutum est illa sapientia, quam σοφίαν Græci vocant; prudentia enim, quam φρόνησιν dicunt, aliam quandam intelligimus,« Cic. De offic. 3 [1, 43]), εὐβουλία· τέχνη, πανουργία. »Ἐὰν μοι τοῦτο ἐπιτελέσῃς σοφίῃ καὶ μὴ βίῃ,« Ἡρ., μὲ ἐπιτηδειότητα, μὲ τρόπον. »Εἰ νῦν ἔχεις σοφίην, μηχανῶ ὡς κτλ.« αὐτ., ἴδε καὶ Σοφιστὴς (2.

Σοφίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ σοφὸν (ἔμπειρον, φρόνιμον)· (Γρφ.) = Συνετίζω. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πθ. ἢ μσ.) »Ναυτιλίης ϗ νηῶν σεσοφισμένος,« Ἡσ., εἰδήμων, ἔμπειρος. 2) (συνήθ. μσ. μὲ αἰτ.) ἐπινοῶ (ἐφευρίσκω) τι σοφῶς (εὐφυῶς) ἢ σοφιστικῶς (μὲ πονηρίαν καὶ ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἀπατήσω), δολιεύομαι, νοθεύω (»Τὴν πορφύραν —,« Φλστρ). ἀπατῶ.

»Μή με σοφίζου, κούφην μοι στεγάζων ἀντιδιδοὺς κολάσιμην,« Ἐπιγρ. »Ἀλλ' ἑκάστας ἰδέας σοφίζομαι,« Ἀρστφ. »Οὔτε σοφίζεται αὐτοῖσι τοιόνδε,« Ἡσ. »Πρὸς ὧν ταῦτα σοφίζονται (οἱ ἄλλοι) τόδε« αὐτ. »Τοιαῦτα καὶ ἡμεῖς, νέοι ὄντες, ἐμελετῶμεν καὶ ἐσοφιζόμεθα,« Ξεν. »Ψέγουσι πολλοὶ τοὺς νῦν σοφιστάς, ὅτι ἐν τοῖς ὀνόμασι σοφίζονται, καὶ οὐκ ἐν τοῖς νοήμασιν,« αὐτ. (καὶ προθετ.) »Σοφίζεσθαι πρὸς τὸν νόμον,« Πλ., ἀντιτάττειν σοφίσματα (στρεψοδικεῖν), (ὀθ. πθ.) »Σεσοφισμένος,« Γρφ., σοφιστικός, ἀπατηλός, ἢ· σοφίας μέτοχος, ἔμπειρος, φρόνιμος. »Βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυ σεσοφισμένος ἀνήρ,« Φωκυλ. (καὶ μὲ γεν.) »Οὔ τι ναυτιλίης σεσοφισμένος οὔτε τι νηῶν,« Ἡσ. 3) (Γρφ.) ἐννοῶ, συμπεραίνω. »Ἐσοφίσαντο ὅτι Κύριος κέκληκε τὸ παιδάριον,« Βασ.λ.

Σόφισμα (τό). τὸ εὐφυῶς ἢ (ἐπὶ κακοῦ) σοφιστικῶς ἐπινοηθὲν τέχνασμα· (ἰδιαιτ. παρὰ τοῖς διαλεκτ. καὶ Ῥητορ.) ἐρώτημα ἢ συμπέρασμα ἀπατηλὸν (στηριζόμενον εἰς ψευδῆ συλλογισμόν).

†Σοφισματίας, ου (ὁ). σοφιστὴς ἐπιτήδειος.

Σοφισματικός, ή, όν. Σοφίσματι ὅμοιος· σοφιστικός. ‖. (οὐσ.) = Σοφιστής.

Σοφισμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σόφισμα.

Σοφισματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σοφίσματος, σοφίσματι ὅμοιος.

Σοφισμός (ὁ). τὸ σοφίζεσθαι, ἢ διὰ σοφισμάτων ἑρμηνεία

Σοφιστεία (ἡ). τὸ ἔργον (ὁ τρόπος) τοῦ σοφιστοῦ, ἡ σοφιστικὴ τερθρεία.

Σοφιστέον, θετ. τοῦ Σοφίζω.

Σοφίστευμα (τό). τέχνασμα (ἐπίνοια) σοφιστοῦ, σόφισμα.

Σοφιστεύω, Μ. εύσω. Πράττω (Διδάσκω) ὡς σοφιστής, μετέρχομαι (ἐπαγγέλλομαι) τὸ ἔργον τοῦ σοφιστοῦ. ‖. (μτφρ.) καλλωπίζω ἢ ἐπινοῶ σοφιστικῶς.

Σοφιστήριον (τό). διδακτήριον (ἀκροατήριον) σοφιστοῦ. 2) μέσον πρὸς σοφισμόν, τέχνασμα, σόφισμα.

Σοφιστής [σοφίζω], οῦ (ὁ). (κυρ ϗ ἀρχ.) σοφὸς (ἱκανός, ἔξοχος) εἰς ὁποιονδήποτε ἔργον ἢ ἐπάγγελμα, τεχνίτης ἄριστος εἰς τὸ εἶδός του· (ἰδιαιτ.) ποιητὴς ἢ· μουσικός· (ἐν γέν.) φιλόσοφος. »Οἱ πάντες ἐκ τῆς Ἑλλάδος σοφισταί, οἳ τοῦτον τὸν χρόνον ἐτύγχανον ἐόντες, ϗ δὴ καὶ Σόλων,« Ἡρ., οἱ (ἄλλ.) ἑπτὰ σοφοί· »Ἑλλήνων οὐ τῷ ἀσθενεστάτῳ σοφιστῇ Πυθαγόρῃ,« αὐτ. 2) (ὑστερώτερα) διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς (τῆς πολιτικῆς, τῆς ἠθικῆς κτλ. [ἐν γέν.] τῆς φιλοσοφίας)· πανεπιστήμων· (ὅθ. ἐπὶ κακοῦ) ἀλαζών, ἀπατεών, τσαρλατάνος (ὁποῖοι καταντοῦν συνήθ. οἱ τὰ πάντα ἐπαγγελλόμενοι). »Τοὺς τὴν σοφίαν ἀργυρίου τῷ βουλομένῳ πωλοῦντας, σοφιστὰς ἀποκαλοῦσι,« Ξεν. »Ἔστι γὰρ ὁ σοφιστὴς χρηματιστὴς ἀπὸ φαινομένης σοφίας, ἀλλ' οὐκ οὔσης,« Ἀρστ. »Τὴν καλουμένην σοφίαν, οὖσαν δὲ δεινότητα πολιτικὴν καὶ δραστήριον σύνεσιν, δικανικαῖς μίξαντες τέχναις, ϗ μεταγαγόντες ἀπὸ τῶν πράξεων τὴν ἄσκησιν ἐπὶ τοὺς λόγους, σοφισταὶ προσηγορεύθησαν,« Πλ. »Λογογράφους καὶ σοφιστὰς ἀποκαλῶν τοὺς ἄλλους καὶ ὑβρίζειν πειρώμενος,« Δμ. »Οἱ σοφισταὶ δὲ ἐπὶ τῷ ἐξαπατᾶν λέγουσι καὶ γράφουσιν ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κέρδει, καὶ οὐδένα οὐδὲν ὠφελοῦσιν· οὐδὲ γὰρ σοφὸς ἐγένετο αὐτῶν οὐδεὶς οὐδ' ἔστιν, ἀλλὰ καὶ ἀρκεῖ ἑκάστῳ σοφιστὴν κληθῆναι, ὅ ἐστιν ὄνειδος παρά γε τοῖς εὖ φρονοῦσιν,« Ξεν. »Δεδιότες.. τὸν ἔπειτα χρόνον, μὴ σοφισταὶ καλῶνται,« Πλάτ. 3) ῥήτωρ (κ.ρ. ὁ γράφων ἢ δημηγορῶν πρὸς ἐπίδειξιν), (Γαλλ.) declamateur. »Ὥστε μηδένα δυνηθῆναι μήτε τῶν ποιητῶν, μήτε τῶν σοφιστῶν, ἀξίως τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων εἰπεῖν,« Ἰσκρ. »Ἰσοκράτης σοφιστὰς μὲν τοὺς περὶ τὴν ἔριν καὶ τοὺς.. διαλεκτικοὺς ἀποκαλεῖ, φιλόσοφον δ' ἑαυτὸν καὶ τοὺς ῥήτορας,« Ἀρσδ. »Σοφιστῶν θεαταῖς ἐοικότες καθήμενοι, μᾶλλον, ἢ περὶ πόλεως βουλευομένοις,« Θκ. »Τοῖς γὰρ σοφισταῖς ἐφεῖται πρὸς ἐργασίαν ἢ δόξαν ἔστιν ὅτε τῶν λόγων κοσμεῖν τὸν ἥττονα παραλαμβάνοντας,« Πλ.

Σοφιστιάω-ῶ (ἄχρ. εἰς τοὺς ἄλλ. χρν.). Πράττω ἢ Γράφω ἢ Ὁμιλῶ ὡς σοφιστὴς (μὲ σοφιστικὴν δεινότητα), ἐπιδεικτιῶ σοφιστικῶς.

Σοφιστικός, ή, όν. Σοφιστοῦ ἴδιος, ἀπατηλός. ‖. »Σοφιστικὴ (ἡ), ἡ τέχνη (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ σοφιστοῦ. »Τὴν ἀρχαίαν σοφιστικήν, ῥητορικὴν ἡγεῖσθαι χρὴ φιλοσοφοῦσαν,« Φλστρ.

Σοφιστικῶς, ἐπίρ. Μὲ σοφιστικὸν (ἀπατηλὸν) τρόπον, μὲ σοφίσματα.

Σοφιστομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἐνθουσιασμένος (Ἔχω μανίαν) διὰ τοὺς σοφιστάς. »Σοφιστομανοῦσιν Ἀθήνησι τῶν νέων οἱ πλεῖστοι ϗ ἀφρονέστεροι,« Γρηγ.

Σοφίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σοφιστής.

†Σοφοδότις, ιδος (ἡ). δότειρα (χορηγός) τῆς σοφίας.

†Σοφόδωρος (ὁ, ἡ). ὁ δωρούμενος σοφίαν.

Σοφόνους (ὁ, ἡ). σοφὸς τὸν νοῦν, εὐφυής, (παρβλ.) Θυμόσοφος.

†Σοφοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ σοφόν, σοφίζω.

†Σοφοποίησις, εως καὶ

Σοφοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Σοφοποιός (ὁ, ἡ). σοφίας ἐμποιητικός, σοφοδότης.

Σοφός [συγγ. τῷ Σαφής, ὅθ. τὸ Λτν. sapiens], ή, όν. (κυρ.) ἱκανὸς (εἰς ὁποιονδήποτε ἔργον)· ἄριστος εἰς τὸ εἶδος του, ἐπιτήδειος (»Τὸν δ' οὔτ' ἄρ σκαπτῆρα θεοὶ θέσαν, οὔτ' ἀροτῆρα, οὔτ' ἄλλως τι σοφόν,« Ὅμ. [καὶ πρὸς ἀπαρ.] »Μίαν κύνα, ἥτις ἂν ᾖ σοφωτάτη ἰχνεύειν,« Ξεν.)· (ἐν γέν.) ἐπιστήμων, ἔμπειρος (»Πότερα οἱ δοκοῦσιν οἱ σοφοί, ἃ ἐπίστανται, ταῦτα σοφοὶ εἶναι, ἢ εἰσί τινες ἃ μὴ ἐπίστανται σοφοί; Ξεν. »Πάντα σοφὸν οὐχ οἷόν τε ἄνθρωπον εἶναι,« = »Οὐδεὶς ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός,« Θγν.)· πολύπειρος· φρόνιμος (»Σοφήν γ' ἔλεξας τὴν ἑκούσιον φυγήν,« Εὐρ. »Ὡς πολλά γ' ἐστὶ κἀπὸ θηλειῶν σοφά,« αὐτ. »Σοφὸν δὲ ἦν τὸ ἀποθῆναι νέφος,« Συν.)· (ἐνίοτε) δεινός, πολύτροπος (»Δαρείῳ ἦν ἱπποκόμος ἀνὴρ σοφός,« Ἡρ.)· (συχν.) πεπαιδευμένος, λόγιος (»Ὁ χρήσιμ' εἰδώς, οὐχ ὁ πόλλ' εἰδὼς σοφός,« [Αἰσχλ. παρὰ] Στβ. »Σοφῆς ἀφ' Ἑλλάδος,« Ἀρστ »Χρὴ δ' οὔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνήρ, παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς,« Εὐρ.)· (Γρφ.) μάγος ἢ ἐπαοιδὸς (»Ὡσεὶ ἀσπίδος.. ἥτις.. φαρμακοῦται φαρμακευομένου παρὰ σοφοῦ,« Ψαλμ.)· (ἐπὶ πραγμ.) φρονίμως ἐσκεμμένος. »Σοφὰ φάρμακα,« Θκρ. »Καὶ οἱ ζωγράφοι καὶ οἱ τέκτονες εἰσὶ τῶν σοφῶν ἐπιστήμονες,« Πλάτ. »Τοῦτο Θάλεω τὸ σοφόν,« Πλ. »Τὸ σοφὸν θεῷ μόνῳ πρέπειν,« Ἀθ. »Οὐδὲν ποικίλον, οὐδὲ σοφόν,« Δμ. »Οὐδὲν τὸ σοφόν μοι ἐγένετο,« Πλάτ., ἡ φρόνησις ἢ ἡ πανουργία μου δέν μοι ἐχρησίμευσε.

†Σοφόω-ῶ. Μ, ώσω. Κάμνω τινὰ σοφόν, σοφίζω.

Σοφῶς, ἐπίρ. Μὲ σοφίαν, ἐπιτηδείως, φρονίμως, ἐσκεμμένως κτλ. »Ταύτην σοφώτατ' ἔχειν τῶν ἐμῶν κωμῳδιῶν,« Ἀρστ.

Σόω, ῃς, ῃ, Π. ἀντὶ Σώσω, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ Σόω = Σώζω, (ὅθ.

†Σωδίνη (ἡ), Π. ἡ σώζουσα τὰς δίνας (τὰ ῥεύματα), ἔφορος τῶν ῥυάκων, (ἐπίθ. τῆς Ἀρτεμ.).

†Σοοναύτης, ου (ὁ). ὁ σώζων τοὺς ναύτας »Λιμὴν —,« Σχλ., (ὅπου ἄλλ. ἀνγν Σωοναύτης).

Σπαδίζω [σπάω], Μ. ίσω καὶ Ἰων. ίξω. Τεντώνω (καθὼς οἱ βυρσοδέψαι τὰ δέρματα), (παρβλ.) Θρανεύω. »Σπαδίξας τὸ δέρμα,« Ἡρ., ἐκδείρας.

Σπάδιξ [σπάω], ικος (ἡ). κλωνάρι ξεμασχαλισμένον ἀπὸ τὸ δένδρον· (ἰδιαιτ.) κλωνάρι φοίνικος μὲ τὸν καρπόν του, (παρβλ. Σπάθη). 2) ἡ φλοῦδα τῆς ῥίζης τοῦ πρίνου. 3) εἶδ. μουσ. ὀργ. 4) (ὡς ἐπίθ.) ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ φοίνικος, (Λτ.) spadiceus.

†Σπάδιον (τό), Δ. ἀντὶ Στάδιον.

Σπαδονίζω [σπάδων] Μ. ίσω, = Σπαράττω, (Γαλλ.) tirailler· διακόπτω, διασπῶ. »Τὸν ἦχον —,« Δ. Ἀλ.

Σπαδονικός, ή, όν. Διεσπασμένος, διακεκομμένος. »Ἦχος —,« Μουσικ.

Σπαδόνισμα (τό), = Σπάραγμα. 2) = τῷ

Σπαδονισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Σπαδονίζω, σπαραγμός, (Γαλλ.) tiraillement· διασπασμός. »Ἦχων —,« Δ. Ἀλ.

Σπάδων [σπάω], όνος (ἡ). σπασμὸς ἢ σπάσις. »Ὁπόταν τι τῶν φλεβίων σπασθὲν μὴ ῥαγῇ παντελῶς, ἀλλὰ σπαδὼν (γρφ. σπαδών) ἐν αὐτῷ γένηται· γίνεται δὲ μάλιστα οἷον κιρσός,« Ἱπποκρ.. (συγχ. τῷ

Σπάδων, ωνος καὶ οντος (ὁ). εὐνοῦχος (τοῦ ὁπ. ἀπεσπάσθησαν οἱ ὄρχεις), ἐκτομίας.

;Σπαθάλιον (τό), = Σπατάλιον.

†Σπαθαρίσκος (ὁ), = [σπαθάω]. ὕφασμα λεπτὸν καὶ κρουστὸν (καθὼς τὸ ἐδικόν μας μπρουντζοῦκι ἢ κρεπόνι· τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο αἱ γυναῖκες τῆς Ἀσ. ὡς σκέπασμα (voile), (παρβλ.) Θέριστρον.

Σπαθατός, ά, όν, Δ. ἀντὶ Σπαθητός.

Σπαθάω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ τὸ ὕφασμα

μὲ τὴν σπάθην ἵνα γένῃ κρουστόν· (ἐν γέν.) ὑφαίνω (κυρ. ἢ μτφ.). »Διὰ τοῦτ' ἐσπαθᾶτο ταῦτα,« Δμ. 2) (συχνότ. μτφορ.) ἐξοδεύω πολλὰ (καθὼς καὶ εἰς τὸ κρουστὸν πανὶ ὑπάγει πλειότερον νῆμα). ἀσωτεύω. καταναλίσκω· (χωρὶς πτ.) =Σπαταλῶ. ξεφαντόνω. »Σπαθίσεις δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας,« Αχ. (ἢ πθ.) »Πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἀχρείως φέρεται καὶ σπαθᾶται,« Πλ. (ἴδε Ἀρσφ. Νεφ. 54, ὅπου καὶ λογοπαίγνιον εἰς ἀμφοτέρας τὰς σημασ.)

Σπάθη (ἡ), [σπάω]. ἐργαλ. ὑφαντ. μὲ τὸ ὁπ. ἐκτυποῦσαν τὸ πανὶ (εἰς τὸν ὀρθὸν ἐργαλειόν) ἵνα γένῃ κρουστὸν (καθὼς τώρα μὲ τὸ) κτένι. 2) εἶδ. σπαθιοῦ μὲ πλατεῖαν ἄκραν. 3) ἐργαλ. τῶν χειρούργων καὶ φαρμακοποιῶν, (Λτν.) spatula. 4) τὸ πλατὺ μέρος (ἡ ἄλλ. Πλάτη) τοῦ κωπιοῦ καὶ 5) τῆς πλευρᾶς. 6) ἡ ὠμοπλάτη, (Λτν.) spalla. 7) ξυστρὶ τοῦ ἀλόγου. 8) τὸ στυλάρι τῶν φύλλων καὶ τοῦ καρποῦ τοῦ φοίνικος, (παρβλ. Σπάδιξ). »Ὁ μὲν ἄῤῥην ἄνθος πρῶτος φέρει ἐπὶ τῆς σπάθης, ἡ δὲ θήλεια καρπόν,« Θφρ.

Σπάθημα (τὸ). ὕφασμα σπαθητὸν (κρουστόν)· (μτφορ.) »Φρενῶν—,« Σδ., (γιερὸς νοῦς, ἄλλ.) = Πυκναὶ φρένες.

Σπάθησις, εως (ἡ), τὸ σπαθᾶν, ἡ διὰ τῆς σπάθης πύκνωσις τοῦ ὑφάσματος· (μτφορ.) σπατάλη, ἀσωτεία.

Σπαθητής, οῦ (ὁ). ὁ σπαθῶν (σπαταλῶν), κακοξοδευτής.

Σπαθητὸς [σπαθάω], ή, όν. (κυρ. ἐπὶ ὑφάσμ.) Πυκνός, (κοιν.) κρουστός.

Σπαθηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) σπάθην.

Σπαθίας, ου (ὁ), Π. ὁ ἀνήκων εἰς τὰς σπάθας (τὰς πλευράς). »Σπαθίης κτείς,« Ὀππ., τὸ κτένι τὸ ὁπ. σχηματίζει τὸ κουφάρι τοῦ ζώου μὲ τὰς πλευράς, (Γαλλ.) la carcasse, (ἴδε καὶ Σπάθιος).

Σπαθίζω, Μ. ίσω. Ἁπλόνω ἢ Ἀνακατόνω τι διὰ τῆς (φαρμακοπ.) σπαθίδος. 2) (νλγ.) κτυπῶ μὲ τὸ σπαθί.

†Σπαθιαῖος, α, ον καὶ

Σπαθίνης, ου (ὁ). (κυρ. ἔλαφος) τοῦ ὁπ. τὰ κέρατα εἶναι ἀκόμη πλατειὰ εἰς τὴν ἄκραν (ὡσὰν σπαθιά), (δηλ.) νέος, (παρβλ.) Ἀγαίνης, (Γαλλ.) daguet.

Σπάθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπάθη.

Σπαθίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σπάθη (κυρ. τῶν φαρμακοπ.). 2) εἶδ. ὑφάσματος, (ἴδε Σπαθαρίσκος).

†Σπάθισμα (τὸ), = Σπαδόνισμα.

†Σπαθισμὸς (ὁ), (νλγ.) κτύπημα μὲ τὸ σπαθί, σπαθιά.

†Σπαθιστὴρ (ὁ), εἶδος χειρουργ. ἐργαλείου.

Σπαθίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ σπάθην (φοίνικος).

Σπαθομήλη (ἡ), ἐργαλ. χειρουργ., μήλη εἰς σχῆμα σπάθης (3.

†Σπαθοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων σπάθας (σπαθιά).

Σπαθοφοίνικον (τὸ). ἡ ἀνθηφόρος σπάθη τοῦ φοίνικος.

;Σπαθόφυλλος (ὁ, ἡ). (βτν.) ὁ ἔχων φύλλα εἰς σχῆμα σπάθης, (ἄλλ. διορθ. Σπανόφυλλος).

Σπαίρω (παρτ. Ἔσπαιρον), [σπάω]. Πηδῶ ὡσὰν τὸ ὑψάρι εἰς τὴν ξηράν, σπαρταρῶ· κλωτσῶ ὡσὰν τὸ ζῶον ὅταν τὸ σύρουν μὲ βίαν ἢ τὸ σφάζουν, παραδέρνω ὡσὰν τὸν ψυχομαχοῦντα. σφαδάζω, (συνκδχ.) ἀντιτείνω, (εὐχρηστότ. τὸ) Ἀσπαίρω.

†Σπάλαθρον (τὸ), κατὰ διαλεκτ. ἀντὶ Σκάλευθρον.

Σπαλακία (ἡ). πάθος τι τῶν ὀφθαλμ., ἀμβλυωπία, [ἐκ τοῦ

Σπάλαξ, ακος (ἡ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Σκάλοψ, (εὐχρηστότ. τὸ) Ἀσπάλαξ.

;Σπάλεθρον (τὸ), = Σπάλαθρον.

†Σπάλιον (τὸ), κατὰ διαλεκτ. ἀντὶ Ψάλιον καὶ

†Σπάλις, ιδος (ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Ψαλίς, (ὅθ.

Σπαλίων, ωνος (ὁ), εἶδ. σκεπαστῆς πλεκτῆς (Γαλλ. σπαλλιέρας) ὑπὸ τὴν ὁπ. εἰργάζοντο οἱ πολιορκοῦντες, (Γαλλ.) gabion.

Σπαναδελφία (ἡ). σπάνις ἀδελφῶν, [ἐκ τοῦ

Σπανάδελφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπάνιν ἀδελφῶν (ὀλίγους ἀδελφ.).

Σπανανδρία (ἡ) σπάνις ἀνδρῶν, λειψανδρία.

†Σπάνη καὶ

†Σπανία (ἡ), ἀντὶ Σπάνις, σπανιότης, (παρβλ. Ἱσπανία).

Σπανιάκις, ἐπίρ. Σπανίως.

Σπανίζω (καὶ μσ.) -ίζομαι Εἶμαι σπάνιος. »Τοῦ ἐλαίου σπανίζοντος,« Ἀρσφ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) »Χρόνῳ σπανίζεται θάλασσα,« Γρφ. »Ἐσπανίσθη πᾶν ὕδωρ,« αὐτ. 2) (μὲ γεν.) ἔχω σπάνιν (ἔλλειψίν) τινος πράγματος, στεροῦμαι, Ἐνδέεμαι. »Φίλων —,« Εὐρ. »Δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων; αὐτ. (ἢ μσ.) »Μάλα ἐπιέζοντο οἱ Φλιάσιοι, καὶ ἐσπανίζοντο τῶν ἐπιτηδείων,« Ξεν. (καὶ δοτ.) »Οἴνῳ δὲ σπανίζονται· τὸν δὲ γινόμενον ταχὺ ἀναλίσκουσι,« Στρβ. 3) (σπν. μτβτ.) κάμνω τι νὰ γένῃ σπάνιον. »Τοσοῦτον δ' ὁ τεχνίτης ἐδαπάνησε χαλκόν, ὅσος σπανίζειν ἔμελλε τὰ μέταλλα,« Φιλ.

Σπάνιος [σπάνις], α, καὶ (σπν.) ος, ον. Ὁ εὑρισκόμενος σπανίως (ἀραιὰ ἢ ποῦ), ὀλιγοστός, δυσεύρετος. »Παρ' ἡμῖν τοῦτό ἐστι τὸ σὺ λέγεις· ἔστι γε μέν τοι οὐ πολλόν, ἀλλὰ σπάνιον,« Ἡρ. »Ἐν Πέρσαις καὶ ἰδεῖν ἵππον, σπάνιον,« Ξεν. (ἢ κατ' ἀνάλ. ἀπαρεμφ. ἢ μτχ.) »Σπάνιον εὑρεῖν ὅς τις ἂν ἀπόσχοιτο,« Πλάτ. »Ἡ δὲ χώρα αὕτη σπάνιον εἴ τι που τῶν καρπίμων δένδρων φύοι,« Στρβ.

Σπανιότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνε τι σπάνιον.

Σπάνις [σπανὸς], εως (ἡ), = Σπανιότης, ὀλιγότης, ἔλλειψις, ἔνδεια. »Ἡ γὰρ σπάνις πρόχειρος εἰς τὸ δρᾶν κακά,« (;Φιλήμ. παρὰ) Στβ., ἡ ἔνδεια. (ἢ μετὰ γεν.) »Ἦν δὲ του σπάνιν τιν' ἴσχῃς,« Σοφ. »Πιεζόμενοι σπάνει σίτου,« Ξεν. (ἢ ἐνν. τοῦ πράγμ.) »Τροφαῖς αἷς ἐν τῇ μεγάλῃ σπάνει παρέσχεν,« Ἐπγρ., σιτοδεία.

†Σπανισμὸς (ὁ), σπν. ἀντὶ Σπάνις.

Σπανιστός, ή, όν. Τοῦ ὁπ. σπανίζει (ἔχει σπάνιν) τις, ὀλιγοστός, σπάνιος· (μὲ γεν.) ὁ ἔχων σπάνιν τινός, ἐνδεής. »Ἡ δὲ παραλία (τῆς Περσίδος) σπανιστὴ καρποῦ ἐστι πλὴν φοινίκων,« Στρβ.

Σπανίως, ἐπίρ. Ἀραιὰ καὶ ποῦ, ὀλιγάκις.

Σπανοκαρπία (ἡ). σπάνις καρπῶν.

Σπανόουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπανὴν (ἀραιότριχον) οὐράν.

Σπανοπόλιος (ὁ, ἡ), ἴδε Σπαρνοπόλιος.

Σπανοπώγων, ωνος (ὁ). σπανογένης, [πώγων καὶ

Σπανός, ή, όν, = Σπάνιος. (μὲ γεν.) ἐλλειπὴς τινος, (ἐνίοτε) = Σπανοπώγων.

Σπανοσιτεία (ἡ). σπάνις σίτου ἢ τροφῶν, σιτοδεία, [ἐκ τοῦ

Σπανόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπάνιν σίτου ἢ τροφῶν.

Σπανόσπερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπάνιν σπέρματος (ὀλίγους σπόρους).

Σπανόουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπανὴν (ὀλιγότριχον) οὐράν.

Σπανότεκνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπάνιν τέκνων (ὀλίγα τέκνα).

Σπανόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων σπανὰ (ἀραιὰ) φύλλα.

Σπάνυδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπάνιν ὕδατος. (ἐπμ., ποτιζόμενος σπανίως.

Σπάραγμα (τὸ). κομμάτι σώματος ἐσπαραγμένου, θραῦσμα, τεμάχιον, ἀπόσπασμα, (ἐπὶ φυτ.) = Παρασπάς. 2) = Σπαραγμός. »Ἄλλαι δὲ δαμάλας διεφόρουν σπαράγμασιν,« Εὐρ.

Σπαραγματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ ὁμοιάζων μὲ σπαραγμόν. »Κραυγὴ —,« Πλ.

Σπαραγμὸς (ὁ). τὸ σπαράττειν, ξεσχισμός. κομματιασμὸς (δι' ἑλκυσμοῦ)· σπασμός.

Σπαραγμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σπαραγματώδης, ἢ Σπασμώδης (;).

Σπαράκτης, ου (ὁ). ὁ σπαράττων (ξεσχίζων ἢ [;] προξενῶν σπασμούς;).

Σπαρακτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. 1) πρὸς τὸ σπαράττειν ἐπιτήδειος, ξεσχιστικός.

Σπαράκτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σπαράκτης.

Σπάραξις, εως (ἡ) = Σπαραγμός.

Σπαράσσω -ττω, Μ. άξω, [σπάω]. Τραβῶν ξεσχίζω (κομματιάζω), κατεξεσχίζω. »Κόμην —,« Εὐρ. »Ὥσπερ τὰ σκυλάκια τῷ ἕλκειν ἢ σπαράττειν χαίροντες,« Πλ. 2) προξενῶ σπασμόν. »Σπαράττειν τὸν στόμαχον δακτύλων ἢ πτερῶν καθέσεσι,« Γαλ. (καὶ μσ.) »Σπαρασσόμενοι ἀνεμέτως,« Ἱππκρ.

Σπαργανάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Σπαργανίζω, Μ. ίσω, = Σπαργανόω.

Σπαργάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπάργανον. 2) εἶδος φυτοῦ (βουτόμου;), (Γαλλ.) κορδέλλα τοῦ νεροῦ.

Σπαργανιώτης, ου (ὁ), Π. τυλιγμένος μὲ σπάργανα, φασκιωμένος (ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, παρβλ. Εἰραφιώτης.

Σπάργανον (τὸ), [σπάργω]. (ἐν γέν.) κομμάτι πανιοῦ, κουρέλι (»Τηλέφου τὰ σπάργανα,« Ἀρσφ.) (ἰδιαιτ. εἰς τὸ πληθ.) φασκιὰ μικροῦ παιδιοῦ, σπαργανίδα· (συνκδχ.) νηπιότης. »Ἐξ ἔτι σπαργάνων,« »Ἐξ αὐτῶν (»Ἐκ πρώτων) σπαργάνων,« Φιλ., Σξτ.

Σπαργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυλίζω τὸ βρέφος μὲ σπάργανα, φασκιόνω, σπαργανόνω.

Σπαργάνωμα (τὸ). τὸ ἐσπαργανωμένον. 2) = Σπάργανον.

Σπαργάνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ.) τοῦ Σπαργανόω. σπαργάνωμα, φάσκιωμα(;). 2) (ἰατρ.) =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σπάργωσις. »Μαστῶν τε περίτασιν καὶ σπαργάνωσιν πραΰνει,« Δσκρ.

Σπαργάω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ μαστῶν) Εἶμαι γεμᾶτος (πρισμένος, τεντωμένος ἀπὸ τὸ πολὺ) γάλα, (ἐν γέν.) ἔχω πληθώραν χυμῶν ζητούντων διέξοδον, εἶμαι πλήρης γονιμότητος (κυρ. καὶ μτφορ.), στενοχωροῦμαι ἀπὸ ὁποιονδήποτε σφοδρὸν πάθος, ἔχω ἀνάγκην νὰ ξεσπάσω (νὰ ξεθυμάνω), (παρβλ.) Ὀργάω καὶ Σφριγάω, [ἐκ τοῦ

Σπαργὴ (ἡ), [συγγ. τῷ Ὀργή]. τὸ τέντωμα τῶν βυζιῶν ὅταν ἦνε γεμᾶτα γάλα· (ἐν γέν.) ὀργασμός, σφοδρότης ἐπιθυμίας.

(Σπάργω), Μ. σπάρξω, Π. [σπάω]. Τυλίζω, φασκιόνω.

Σπάργωσις, εως (ἡ). ἡ κατάστασις τῶν σπαργώντων μαστῶν, ἴδε Σπαργάνωσις.

Σπαρῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σπείρω.

†Σπαρίζω, Μ. ίσω, Γρμτ. ἀντὶ Σκαρίζω, πηδῶ, σπαρταρῶ.

Σπαρνοπόλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ποῦ ἢ ποῦ μερικαῖς ἄσπραις τρίχαις, (ἄλλ. γρφ.) Σπανοπόλιος, [πολιὸς καὶ

Σπαρνός, ή, όν, Π. ἀντὶ Σπανός, σπάνιος. (κυρ.) σποράδην κείμενος, (Γαλλ.) clair-semé. ‖. (τὸ οὐδ.) Σπαρνόν, ἐπίρ. ἀντὶ Σπανίως. »Σπαρνὸν... ἄστυ κάτεισι,« Καλλ.

Σπάρξαν, Π. ἀντὶ Ἔσπαρξαν, γ'. πληθ. προσ. τοῦ ἀορ. τοῦ (ἄλλ. ἄχρ.) Σπάργω.

Σπάρος (ὁ), [σπαίρω], εἶδος ἰχθ., (κοιν.) σπάρος, (παρβλ. Σκάρος).

Σπαρταγενής, έος (ὁ, ἡ). γεννημένος εἰς τὴν Σπάρτην, γέννημα τῆς Σπάρτης. 2) ὁ γεννῶν (παράγων) σπάρτον.

Σπαρτέον, θετ. τοῦ Σπείρω.

Σπάρτη (ἡ). σχοινίον (κυρ. ἀπὸ σπάρτον), φλαμουρόσχοινον· (ἰδιαιτ.) = Στάθμη.

;Σπαρτία (ἡ). ἡ ἐκ σπάρτων συρματὶς (σκοῦπα).

Σπάρτινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ σπάρτα. ‖. (οὐσ.) Σπαρτίνη (ἐνν. ὁρμιὰ ἢ σχοῖνος), = Σπάρτη.

Σπαρτίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπάρτον ἢ Σπάρτη. σχοινάκι.

;Σπαρτιοχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων χαίτην ἢ μαλλιὰ μὲ χρῶμα σπαρτίου, ψαρός. 2) (ἴσ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Σπαρνοχαίτης, ἔχων ἀραιὰ μαλλιά.

Σπαρτόδετος (ὁ, ἡ), Π. δεμένος μὲ (σχοινὶ ἀπὸ) σπάρτον.

Σπάρτον (τὸ) σχοινὶ (κυρ. ἀπὸ σπάρτον), φλαμουρόσχοινον, παλαμάρι. »Δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται,« Ἰλ. Β. 2) = Σπάρτος (;).

Σπαρτοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων σπάρτα, σχοινοπλόκος.

;Σπαρτοπόλιος (ὁ, ἡ), =(ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σπαρνοπόλιος.

Σπαρτοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σπάρτα (σχοινιὰ ἢ ὁποιαδήποτε πλέγματα ἀπὸ σπάρτον).

Σπαρτός, ή, όν. Σπαρμένος ἢ Σπειρόμενος. »Ἀσπάραγος —,« Ἀθ. ‖. (οὐσ. πληθ. οὐδ.) Σπαρτά,« Βυζ., τὰ κατ' ἔτος σπειρόμενα γεννήματα. 2) σποράδην κείμενος, σκορπισμένος. ‖. (ἰδιωνυμ.) Σπαρτοί, οἱ γεννηθέντες ἀπὸ τὰ ὀδόντια τοῦ δράκοντος τὰ ὁπ. ἔσπειρεν ὁ Κάδμος, (ἐν γέν. Π.) οἱ Θηβαῖοι.

Σπάρτος (ἡ καὶ ὁ), [σπείρω], εἶδ. ἢ γέν. φυτοῦ θαμνώδους μὲ φύλλα ὡσὰν τοῦ σχοίνου, (κοιν.) σπάρτον. 2) (συνκδχ.) = Σπάρτη, σχοῖνος (ἀπὸ σπάρτον).

Σπαρτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) σπάρτον.

†Σπαρτοχαίτης, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Σπαρτιοχαίτης.

Σπαρτῶς, ἐπίρ. = Σποράδην, σκορπιστά.

Σπάσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σπάω, τράβηγμα, τέντωμα. »Τῶν ὀρνέων τὰ μακραύχενα πίνει σπάσει,« Ἀρστ., ῥουφηκτά. 2) (ἰατρ.) ἀντὶ Σπασμός.

Σπάσμα (τὸ) μέρος ἢ πρᾶγμα ἐσπασμένον (τραβηγμένον μὲ βίαν)· (ἰατρ.) πόνος ἐσωτερικὸς ἐξ αἰτίας τεντώματος τῶν μυώνων· σπασμός. 2) κομμάτι πράγματος σπασμένου, θραῦσμα. »Θωράκων σπάσματα σιδηρῶν,« Πλ. 3) ἡ κόψις (τὸ ἄλλ. Στόμα) τοῦ σπαθιοῦ.

Σπασματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος σπασμῷ (σπάσματι) ἢ συνωδευμένος μὲ σπασμούς, σπασμώδης.

Σπασμὸς (ὁ), = Σπάσις, τράβηγμα, τέντωμα· (ἰατρ.) τράβηγμα ἀκούσιον τῶν νεύρων ἢ μυώνων μέλους τινὸς ἢ ὅλου τοῦ σώματος, (Γαλλ.) convulsion (ἰδιαιτ.) ἔντασις τοῦ αἰδοίου. »Ἦ πού πρὸς ὄρθρον σπασμὸς ὑμᾶς λαμβάνει;« Ἀρσφ.

Σπασμώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σπασματώδης, σπασμωδικός.

Σπασμωδέως, Ἰων. ἀντὶ-

Σπασμωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σπασμοῦ ἢ μετὰ σπασμῶν.

Σπαστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἕλκειν (τεντόνειν κτλ.). 2) ὑποκείμενος εἰς σπασμούς, σπασμωδικός.

Σπατάγγης καὶ

Σπάταγγος ἢ Σπάταγος (ὁ), εἶδ. μεγάλων θαλασσ. ἐχίνων.

Σπαταλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξοδεύω εἰς τρυφὰς (εἰς φαγοπότια), ἀσωτεύω· (ἐνίοτε) ἀτακτῶ. »Τὰ σπαταλῶντα τῶν παιδίων,« Ἐπιστ., [ἐκ τοῦ

Σπατάλη (ἡ) [σπαθάω]. ἡ ὑπὲρ τὸ δέον δαπάνη εἰς τρυφὰς (εἰς φαγοπότια κτλ.), ἀσωτεία, πολυτέλεια. 2 (συνκδχ.) φόρεμα σπαταλῶντος, στολίδιον πολυτελές. »Χεῖρα περισφίγξω χρυσοδέτῳ σπατάλῃ,« Ἐπγρ., χρυσῷ βραχιολίῳ, (παρβλ. Σπατάλιον).

Σπατάλημα (τὸ). ἔργον σπατάλης, ἀσώτευμα.

Σπατάλιον (τὸ), εἶδος γυναικείου κοσμήματος, βραχιόλιον, (παρβλ. Χλιδών).

Σπαταλός, ή, όν. Ὁ βυθισμένος εἰς τὴν σπατάλην, τρυφηλός, ἐξοδευτής, ἄσωτος.

Σπατάλων, ωνος ἢ Σπαταλῶν, ῶνος (ὁ), = Σπαταλός.

†Σπατεῖος [σπάτος], α, ον. Δερμάτινος.

†Σπατίζω [σπάω], Μ. ίσω. Τραβῶ τὸ πετσί· ἀρμέγω, βυζάνω.

Σπατίλη (ἡ), [σκῶρ, σκατός]. ὑγρὰ κόπρος (ἀνθρπ.), τσίρλα. 2) [σπάτος] κοψίδι ἢ ἀπόξυσμα δέρματος.

†Σπατίλουρος (ὁ, ἡ). [σπατίλη, οὐρά]. ὁ κοπρίζων (τσιρλίζων) τὴν οὐράν του.

†Σπάτος, εος-ους (τὸ), Βοιωτ. ἀντὶ Σκάτος, δέρμα.

†Σπατόω-ῶ, Μ. ώσω. Βοιωτ. ἀντὶ Σκατόω, (ὅθεν Νεασπάτωτος).

Σπάω-ῶ, Μ. σπάσω (πθ. πρκ. Ἔσπασμαι). Τραβῶ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) τραβῶν ἐβγάζω, ἀνασπῶ, ξεῤῥιζόνω· (συνκδχ. ἐν γέν.) παίρνω· (ἐνίοτε) ῥοφῶ· (ἰατρ.) προξενῶ σπασμούς. »Σπασάμενος τανύηκες ἄορ,« Ὅμ. »Τὸ ξίφος ἐσπᾶτο,« Ἀρσφ. »Σπασάμην λύγους,« Ὀδ. Κ. »Σὺν πυκινῇσιν ἔσπασα ῥίζῃς,« Θκρ. »Τὸ σκέλος ἔσπασε φεύγων,« Πλ., ἔβγαλε τὸ πόδι του. (καὶ πθ.) »Τὸν μηρὸν σπασθῆναι,« Ἡρ. »Γυναῖκες ἀνδρῶν σπῶνται μᾶλλον,« Ἀρετ., ὑπόκεινται πλειότερον εἰς σπασμούς, εἶναι σπασμωδικώτεραι. »Τὰ ὑποζύγια σπώμενα ὁμοίως τοῖς ἐπιληπτοις,« Θφρ. (καὶ μτφορ.) »Καθήμεθα σπώμενοι,« Ἐπίκτ., ὑπὸ μυρίων περισπασμῶν βασανιζόμενοι (ἀπασχολούμενοι). »Τοὺς πλείονος ἀκράτου σπῶντας,« Ἀθ. (καὶ ἐλλ.) »Λαβὼν ποτήριον, ἔσπασε γενναίως,« αὐτ. »Μικρὸν ἐσπάσαντο ὕπνου,« Ἡλ., ἐπῆραν ὀλίγον ὕπνον. »Οὐκ ἔσπασε ταύτῃ γε,« Ἀρσφ. (παροιμ.) δὲν ἐπέτυχε, δὲν ὠφέλησε, (κοιν.) δὲν ἔπιασεν (ἀπὸ μτφορ. τῶν ἁλιευόντων).

(Σπέας), ατος (τὸ), Π. (ἄχρ. ὀνμας. τῆς σπνt. δοτ. Σπεάτεσσι), = Σπεῖος, σπήλαιον.

Σπεῖο, Π. Ἰων. ἀντὶ Σποῦ, ἀόρ. β'. τῆς προσ. τοῦ Ἕπομαι.

Σπεῖος, εος-ους (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Σπέος.

Σπεῖρα ἢ ;Σπείρα [εἴρω], ας (ἡ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε συνεστραμμένον ἢ περιτυλιγμένον ἑλικοειδῶς· σγουρὸν μαλλιοῦ· κύκλος τὸν ὁπ. σχηματίζει μὲ τὸ σῶμά μου περιστρεφόμενον τὸ φεῖδι· ἕλιξ (Γαλλ. volute) ἐπισυλίου· ῥόζος ἐξ αἰτίας συστροφῆς τῶν φλεβῶν τοῦ ξύλου· δεμάτι σχοινιῶν τὸ ὁπ. ἀφίνει νὰ σύρεται ὄπισθεν τοῦ πλοίου ἵνα μετριάζῃ τὴν ὁρμήν του ἐν καιρῷ τρικυμίας· λωρὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἐτύλιζαν τοὺς γρόνθους των οἱ πυγμάχοι· πανὶ ἢ ἄλλο τι κουλουριασμένον τὸ ὁποῖον βάλλουν εἰς τὸ κεφάλι των οἱ σηκόνοντες φορτίον κτλ., (ἴδε ἢ Σπεῖρον). 2) (παρὰ Ῥωμ.) σῶμα στρατιωτῶν (τὸ τριακοστημόριον τοῦ λεγεῶνος), (Λτ.) manipulus, (Γαλλ.) cohorte, (παρβλ. διὰ τὴν ἐτυμολογ.) Ἴλη.

Σπειραία (ἡ), εἶδ. θάμνου (ἀκανθ.) μὲ συνεστραμμένους σπόρους.

Σπείραμα (τὸ), Π. [σπειράω]. πᾶν ὅ,τι εἶναι τυλιγμένον ἑλικοειδῶς (κουλουριασμένον)· κύκλος φειδιοῦ· σπεῖρα (στρατ.) κτλ., (ἐνίοτε) = Σπεῖρον, σπάργανον. (εἰς τὸν Νίκ. Ἀλ. 417) σπέρμα, (ἴδε τὸ ἐπμ.).

Σπείρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σπειράω, κουλούριασμα, κουβάριασμα. »Σπέρμα ὠνομάσθαι τὴν ἐπὶ μικρὸν ὄγκον ἐκ πολλοῦ σπείρασιν,« Πλ.

Σπειραγθής, έος (ὁ, ἡ), Π. (ὄφις κτλ.) ὁ σχηματίζων μὲ τὸ σῶμά του πολλὰς καὶ βαρείας σπείρας, κινούμενος σπειροειδῶς.

Σπειράω-ῶ, Μ. ήσω. Τυλίζω (Συστρέφω) εἰς εἶδος σπείρας, κάμνω κουβάρι, κουλουριάζω » Σχοινίου ἐσπειραμένου ὡς ὄφεως, « Σξτ. (ϗ πθ) » Ῥακίοις ἐσπειραμένοι, « Νικ. Χων.

Σπειρηδόν, ἐπίρ. Σπειροειδῶς· (ἐπὶ στρατ.) κατὰ σπείρας, (δηλ.) ἀνὰ τριάκοντα.

Σπείρημα (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Σπείραμα.

Σπειρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπεῖρον, φόρεμα (κυρ. ἐλαφρόν, καλοκαιρινόν).

Σπειροειδής, έος (ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρ. -ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει σπείρας, ἑλικοειδής.

†Σπειροκέφαλον (τὸ), (Ἐπγρφ.) σπεῖρα (volute) κιονοκράνου.

Σπεῖρον (τὸ), Π. [σπεῖρα]. (ἐν γέν.) πανὶ διὰ τύλιγμα· περιβλημα, φόρεμα· (κυρ.) παλαιόπανον· (ἐπὶ νεκροῦ) σάβανον· (ἐνίοτε) πανὶ ἢ (;) σχοινὶ τοῦ καραβιοῦ. » Νηῶν ὅπλα, πείσματα καὶ σπεῖρα ϗ ἐρετμά, « Ὀδ. Ζ.

Σπειροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σπεῖρα (πανιὰ ἢ παληόρουχα).

Σπειροπῶλις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Σπειροπώλης. » Ἀγορά —, « Πλδ., ὅπου πωλοῦνται παληόρουχα, Γαλλ.) friperie, (εἰς τὴν Κωνς. εἶνε τὸ) ψειροπάζαρον.

Σπεῖρος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Σπεῖρον, φόρεμα, ποὺκάμισον (μτνμ.) » Σπείρεα βολβῶν, « Νικ., τὰ κρομμυδότσεφλα.

Σπειροῦχος (ὁ, ἡ), Π. [σπεῖρα, ἔχω] ὁ διαγράφων σπείρας (ἕλικας, καμπύλας γραμμάς). » Καρκίνον —, « Ἐπγρ., ὁ διαβήτης.

Σπειρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Σπειράω. 2) = Σπαργανόω.

Σπείρω [συγγ. τῷ Σπαίρω], Μ. σπαρῶ (ἀόρ. Ἔσπειρα, πρκ. Ἔσπαρκα καὶ πθ. Ἔσπαρμαι, ἀόρ. πθ. Ἐσπάρην καὶ τὸ θετ. Σπαρτέον). (ἐν γέν.) Σκορπίζω, διασπείρω, (ἐπὶ ῥευς.) ῥαντίζω· (ἰδιαιτ. καὶ συνήθ.) σπέρνω, (κατ' ἔκτ.) φυτεύω· (μτνμ.) τεκνοποιῶ.

Σπειρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιτυλιγμένος μὲ) πολλὰ σπεῖρα. » Σκιλλης κόρση —, « Νικ., ἴδε Σπεῖρος.

Σπεῖσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. καὶ

Σπείσασκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔσπεισε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. α. τῆς ὁρ. τοῦ Σπένδω.

;Σπεῖσις, εως (ἡ), τὸ σπένδειν ἢ σπένδεσθαι, χύσιμον σπονδῆς· (συνκδχ.) συμβιβασμὸς, φιλίωσις.

Σπειστέον, θετ. τοῦ Σπένδω.

Σπείσω, μέλλ. τοῦ Σπένδω.

Σπεκλόω-ῶ, Μ. ώσω, κατὰ μτθσ. ἀντὶ Σπλεκόω, (ὅθεν

Σπέκλωμα (τὸ), ἀντὶ Σπλέκωμα.

Σπέλεθος (ὁ), = Πέλεθος.

;Σπέληξ(λληξ), ηκος (ὁ), = Σπέλεθος.

Σπένδεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔσπενδε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πρτ. τοῦ

Σπένδω, Μ. σπείσω (πρκ. Ἔσπεικα ϗ πθ. Ἔσπεισμαι). (ἐν γέν.) Χύνω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ῥαντίζω· (ἰδιαιτ.) χύνω τι (προσφέρω) ἐν εἴδει σπονδῆς· (μτγν. ἐν γέν.) θυσιάζω. » Σπένδων αἴθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν, « Ἰλ. Δ. (καὶ δοτ.) » Οὐκ εἶχον μέθυ λεῖψαι ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν, ἀλλ' ὕδατι σπένδον, « Ὀδ. Μ. καὶ ὄργαν.) » Χρυσέῳ δέπαϊ σπένδων, « Ἰλ. Ψ. (καὶ περιπ.) » Δῶσω τοι καλὸν ἄλεισον, ἵνα σπένδησθα θεοῖσιν, « Ὀδ. Α. (καὶ χωρὶς πτ.) » Σπείσας ἔπιεν οἶνον, « Ὀδ. Σ (καὶ μσ.) » Ὡς δὲ ἀφῃρέθησαν αἱ τράπεζαι, ἐσπείσαντο καὶ ἐπαιάνισαν, « Ξεν. (ϗ προθετ.) » Σπένδων ἐκ χρυσέης φιάλης ἐς τὴν θάλασσαν, εὔχετο, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Μὴ σπεῖσαι δεύτερα φίλτρα γάμου, « Ἐπγρ., νὰ μὴ θυσιάσῃς, (δηλ.) νὰ μὴ δευτεροϋπανδρευθῇς. (καὶ πθ.) » Ἐγὼ γὰρ ἤδη σπένδομαι, « Γρφ., πλησιάζει ὁ καιρὸς νὰ θυσιασθῶ. 2) (μσ.) κάμνω σπονδὰς συμφωνῶ εἰρήνην, συμμαχίαν κτλ.) πρός τινα, φιλιόνομαι, συμβιβάζομαι. (μὲ δοτ.) » Περὶ πλείστου ἐποιεῖτο, εἴ τῳ σπείσαιτο, καὶ εἴ τῳ ὑπόσχοιτό τι, μηδὲν ψεύδεσθαι, « Ξεν. (ἢ προθετ. αἰτ.) » Σπεισαμένους πρὸς ἀλλήλους, « Ἰσκρ. (καὶ αἰτ. προσδιορ. τοῦ ἀντικειμ.) » Τριήκοντα ἔτεα εἰρήνην αὐτοῖσι σπεισάμενοι, « Ἡρ. » Λόγος ἦν, σὲ καὶ πόσιν τὸν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι, « Εὐρ. (καὶ κατ' ἐπ.β) » Σπονδὰς τρίτας τάσδε σπένδεται, « Θκ. (ϗ χωρὶς πτ.) » Πολέμιοι ἄνθρωποι καὶ σπένδονται αὖθις, ϗ πιστοὶ γίνονται, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Ἐσπείσθησαν ἀνοχαί, « Ηλ. (καὶ μτνμ.) » Ἡ ἤδη ἡ ναῦς τῶν ἐπίπλων γυμνή· ὁ δὲ χειμὼν οὐκ ἐσπένδετο, « Ἀχιλ. Τάτ.

Σπέος, [συγγ. τῷ Σπάω], σπέεος-έους (τὸ), Π. σπήλαιον.

Σπέραδος, εος (τὸ), Π. ἀντὶ Σπέρμα.

Σπερχδὴν [σπέρχω], ἐπίρ. Μετὰ σπουδῆς, μὲ βίαν, μὲ ὁρμήν.

Σπέρμα (τὸ), τὸ σπειρόμενον· σπόρος (φυτοῦ ἢ ἀνθρ.)· σποριχόν· (μτνμ.) υἱὸς, ἀπόγονος· γένος, γενεά· καταγωγή. » Σπέρμα κηρύκων, « Εὐρ., περιφρ. ἀντὶ Κήρυκες, (παρβλ. Παῖς) (καταχρ.) » Πυρὸς —, « Ὀδ. Ε., ὁ σπινθὴρ, τὸ ἔναυσμα.

Σπερματοραιολεκιθολαχανοπῶλις, ιδος (ἡ), Κωμ. ἡ πωλοῦσα εἰς τὴν ἀγορὰν εὐτελῆ ὄσπρια καὶ λάχανα.

Σπερμαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Σπείρω (κυρ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) παιδοποιῶ. » Γενεὴν —, « Ησ. 2) (μτγν. ἐπὶ φυτ.) σποριάζω.

Σπερματίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων (περιέχων) σπέρμα. » Σικυὸς —, « Ἀθ., ὁ (ἄλλ.) Πέπων, (ἀντιθ. τῷ Εὐνουχίας).

Σπερματίζω, Μ. ίσω. Χύνω ἢ Κάμνω σπέρμα, εἶμαι (ἐβγαίνω) εἰς τὸν σπόρον, σποριάζω. » Ἡ κριθὴ παρεστηκυῖα, ϗ τὸ λῖνον σπερματίζον, « Γρφ.

Σπερματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ σπέρμα. » Ἀγγεῖα σπερμ., « Ἀνατομ., τὰ περιεκτικὰ τοῦ σπέρματος. » Λόγοι σπερμ., « Στωϊκ., οἱ ἐνυπάρχοντες ὡς σπέρματα (ἀρχαὶ ἢ αἰτίαι γονιμότητος) εἰς τὴν ὕλην.

Σπερματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σπέρματος· (μτνμ.) στοιχειωδῶς· (ἐπμ.) συντόμως, ἐν παρόδῳ. » Λέγειν —, « Κλμ.

Σπερμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπέρμα.

;Σπερματίς, ίδος (ἡ). (φλὲψ) ἡ περιεκτικὴ τοῦ σπέρματος, (κατά τινας ἐσφαλμ. ἀντὶ Σπερματῖτις).

Σπερματισμός (ὁ), τὸ σπερματίζειν, ῥεῦσις σπέρματος· (βτν. εἰς τὸ πλθ.) φυτὰ τὰ ὁπ. σπείρονται πρῶτα ἵνα μεταφυτευθῶσιν ἔπειτα ἀλλοῦ, (κοιν.) φυτοί.

Σπερματίτης, ου (ὁ) καὶ

Σπερματῖτις, ιδος (ἡ), = Σπερματικός. » Φλὲψ —, « Ἀρστ., ἴδε Σπερματίς.

Σπερματολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σπερμολογέω.

Σπερματολόγος (ὁ, ἡ), = Σπερμολόγος.

†Σπερματοπώλης, ου (ὁ, ἡ). ὁ πωλῶν σπέρματα (σποριχά).

Σπερματοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σπέρμα, περιεκτικὸς σπέρματος.

Σπερματοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) σπέρματα.

Σπερματοφυέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σπερμοφυέω, [ἐκ τοῦ

Σπερματοφυής, έος (ὁ, ἡ), = Σπερμοφυής.

Σπερματόω-ῶ, Μ. ώσω Πληρῶ σπέρματος, σπέρνω· (πθ.) σποριάζω. » Ἐάν τις ἀποκνίζῃ καὶ ἀφαιρῇ τὸ ἄνθος καὶ μὴ ἐᾷ σπερματοῦσθαι, « Θφρ.

Σπερματώδης, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σπέρματος, σπέρματι ὅμοιος· (μτφορ.) μὴ ἀνεπτυγμένος, στοιχειώδης. » Ὅσα σπερματωδέστερα καὶ οὐκ ἐξειργασμένα συνέγραψαν οἱ παλαιοί, « Ἀρτμδρ.

Σπερμάτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σπερματόω, καταβολὴ σπέρματος, σπαρσιμον· σπόριασμα.

Σπερμεῖον (τὸ), Π. ἀντὶ Σπέρμα.

Σπέρμειος, α ἢ ος, ον καὶ

;Σπέρμιος (ὁ, ἡ), Π. ἐπίθετ. ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Δήμητρα ὡς ἔφοροι καὶ γονιμοποιοὶ τῶν σπερμάτων.

Σπερμοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Χύνω, Σπείρω) σπέρμα.

Σπερμογονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ (Παράγω) σπέρμα, εἶμαι σπερμογόνος.

Σπερμογονία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., γένεσις (καταβολὴ) σπέρματος.

Σπερμογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν (παράγων) σπέρμα, σπέρματος γόνιμος.

Σπερμολογέω-ῶ, Μ. ήσω Συλλέγω (πρὸς τροφήν μου, Τρέφομαι καθὼς μερικὰ πτηνὰ μὲ) σπέρματα. 2) (μτνμ.) φλυαρῶ (ϗ μὲ αἰτ. συῤῥάπτω τι) ὡς σπερμολόγος.

Σπερμολογία (ἡ). τὸ ἔργον (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ σπερμολόγου, φλυαρία, βωμολοχία.

Σπερμολογικός, ή, όν. Σπερμολόγου ἴδιος, βωμολοχικός, φλυαρώδης.

Σπερμολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων (τρεφόμενος καθὼς μερικὰ πτηνὰ μὲ) σπέρματα· (μτνμ.) βωμολόχος, παράσιτος, φλύαρος. » Ῥήματα σπερμολόγα, « Ηλ., σπερμολογίαι.

†Σπερμονόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος μὲ (νεμόμενος τὰ) σπέρματα, = Σπερμολόγος.

;Σπερμουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω σπέρμα, εἶμαι σπερματοῦχος.

Σπερμοφαγέω-ῶ, Σπερμοφαγία, Σπερμοφάγος, = Σπερματοφαγέω κτλ.

Σπερμοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Ἔχω ἢ Κάμνω) σπέρμα, σποριάζω.

Σπερμοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) σπέρμα, κάμνων σπόρον. 2) ὁ περιέχων σπέρματα (γεννήματα), δεκτικὸς ἢ χωρητικὸς σπερμ. » Ἤπειρη —, « Ἐπγρ.

Σπερμοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω σπέρμα εἶμαι -

Σπερμοφυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φύων (κάμνων) σπέρμα· (πθ.) ὁ φυτρώνων ἀπὸ σπόρον.

Σπερχνός, ή, όν. Ταχὺς, ὀξὺς, σφοδρὸς, ὁρμητικός. » Ἔγχος (» Νόσος, » Ὀδύνη) —, « Ησ., Ἱππκρ. 2) (ἐνίοτε ἐνεργ.) κατεπείγων. » Ἄγγελος —, « Αἰσχλ., [ἐκ τοῦ

Σπέρχω, Μ. σπέρξω (πθ. ἀόρ. Ἐσπέρχθην). Βιάζω τινὰ νὰ τρέχῃ, ἐπισπεύδω, κατεπείγω· (ἀμτβτ. ἢ πθ.) σπεύδω, προθυμοῦμαι, βιάζομαι, ἐρεθίζομαι. » Καί τε κύων σπερχθεῖσα τυφλὴν προέηκε γενέθλην, « Παροιμ., ἡ σκύλ' ἀπ' τὴν βιά' της γεννᾷ τυφλὰ τὰ παιδιά της. » Κροῖσος δὲ σπερχθεὶς, εἶπε, « Ἡρ., στενοχωρηθεὶς, ἀνυπομόνως (καὶ πρὸς δοτ.) » Κάρτα δεινὸν ἐποιήσατο, καὶ ἐσπέρχετο τῷ.., « Ἡρ., ἐθύμωσεν (ἐσυγχύσθη) ἐναντίον του.

Σπέσθαι, Π. ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἕπομαι.

Σπέσσι, Π. ἀντὶ Σπέεσι, δοτ. πλθ. τοῦ Σπέος.

†Σπευδόντως, ἐπίρ. (μτγ.). Μετὰ σπουδῆς, ἐσπευσμένως.

Σπεύδω [ἕπομαι, ἐσπόμην], Μ. σπεύσω (μσ. πρκ. Ἔσπευσμαι). Ἐπείγω, βιάζω, ἐπιταχύνω· παρορμῶ, παροτρύνω (συχνότ. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. καὶ μσ. ἢ πθ., κάμνω ὀγλίγωρα, βιάζομαι· (μὲ αἰτ. προθετ. ἢ ἀπαρ. καὶ σπν. μὲ δοτ.) καταγίνομαι προθύμως (μὲ πολλὴν προσπάθειαν, εἶμαι προσηλωμένος) εἴς τι, (παρβλ.) Σπουδάζω· (Γρφ.) ταράττομαι. » Γάμον —, « Ὀμ., Ηρ. » Παῦσαι σπεύδων τὰ σπεύδεις, « Ηρ. (καὶ πθ.) » Ξυνὸν γὰρ τοῦτο πᾶσι ἀγαθὸν σπεύδεται, « αὐτ. (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) » Σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα, « Ὑμ., (κατ' ἐναλλαγ.) ἀντὶ Ἐτελείωσε σπεύσας. (ϗ αἰτ. προθετ.) » Σπευδ. ἐς μάχην, « Ἰλ. Δ. » Ὅσοι δὲ χρηστοὶ δυνάμενοί τ' εἶναι σοφοὶ σιγῶσι κοὐ σπεύδουσιν ἐς τὰ πράγματα, « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Σπευσόμεθ' ἐς Ἀχιλῆα, « Ἰλ. Ο. (καὶ ἐνν. τῆς προθ.) » Σπεύδουσι δ' οἱ μὲν ἴγδην, οἱ δὲ σίλφιον, οἱ δ' ὄξος, « Σολ. παρὰ) Πλδ. (ϗ συχνότ. πρὸς ἀπαρ.) » Σπεύδοντες ὡς τάχιστα ἐξελθεῖν, « Ξεν. (καὶ ἀπολ.) » Σπεῦδε βραδέως, « Παροιμ. » Ὅταν σπεύδῃ τις αὐτὸς, χὼ θεὸς ξυνάπτεται, « Αἰσχλ.

Σπευστέον, θετ. τοῦ Σπεύδω.

Σπευστικός, ή, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ συνήθως σπεύδων, ταχὺς, βιαστικὸς, (Γαλλ.) expéditif.

Σπευστός, ή, όν. Τὸν ὁπ. ἐπισπεύδει τις, ἐπιθυμητός.

Σπήεσσι, Π. ἀντὶ Σπέεσι, δοτ. πλθ. ϗ

Σπῆϊ, Π. Ἰων. ἀντὶ Σπέει, δοτ. ἑν. τοῦ (ἀχρ.) Σπῆος = Σπέος.

†Σπηλάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπήλαιον.

Σπηλαιοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σπηλαίου.

Σπήλαιον (τὸ), [σπέος]. κοίλωμα ὑπόγειον, σπηλιά· (Γρφ.) τὰ κρύφια μέλη. » Ὦ ὁ ποτίζων τὸν πλησίον αὐτοῦ ἀνατροπῇ θολερᾷ καὶ μεθύσκων, ὅπως ἐπιβλέπῃ ἐπὶ τὰ σπήλαια αὐτῶν, « Ἀββακ. Β'. ις'., (ὅπου ἄλλ. ἀνγν.) γυμνωσιν ϗ (ἄλλ.) ἀσχημοσύνην.

Σπηλυγγοειδής, έος ϗ

Σπηλυγγώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σπηλαιώδης, [ἐκ τοῦ

Σπῆλυγξ, υγγος (ἡ), Π. ἀντὶ Σπήλαιον, (ὅθ. τὸ Λτν.) spelunca.

(Σπῆος), εος-ους (τὸ), Π. (ἄχρ. ὀνμς. τῆς δοτ. Σπῆϊ καὶ Σπήεσσι), = Σπέος, σπήλαιον.

†Σπίγγος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Σπῖνος.

Σπιδής, έος (ὁ, ἡ), Π. [σπίζω]. εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος. » Διὰ σπιδέος (ἄλλ. γρφ. » Δι' ἀσπιδέος) πεδίοιο, « Ἰλ. Λ.

Σπίδιος, α, ον ϗ

†Σπιδνός, ή, όν ϗ

Σπιδόεις, εσσα, εν, Π. = Σπιδής, διεξοδικός· (συνκδχ.) σκοτεινὸς, (παρβλ.) Ἀχανής.

Σπιδόθεν [σπιδής], ἐπίρ. Π. ἀντὶ Μακρόθεν.

Σπίζα [σπίζω], ης (ἡ). (ἐν γέν.) κάθε μικρὸν πτηνόν· (ἰδιαιτ.) σπῖνος, (ὅθ.

Σπιζίας, ου (ὁ), εἶδ. μικροῦ ἱέρακος, (ὁ ὁπ. θηρεύει σπίνους.

Σπίζιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπίζα.

Σπιζίτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σπίζης, ἰσομεγέθης μὲ σπίζαν. ‖. (οὐσ.) εἶδ. αἰγιθαλοῦ, (παρβλ.) Σπιζίας.

Σπίζω [ὀνμτπ.], Μ. σπίσω, = Πιππίζω, σφυράζω 'σὰν μικρὸν πουλί (καὶ ἰδιαιτ. 'σὰν σπῖνος). » Σπῖνος ἠῷα σπίζων, « Ἀρ.

†Σπίζω [σπάω], Μ. σπίσω, Γρμτ. ἀντὶ Ἐκτείνω, (θεμ. ἐπινοηθὲν πρὸς παραγ. διαφόρ. λέξ.).

;Σπιθαμαῖος, α, ον, ἀμφ. ἀντὶ Σπιθαμιαῖος.

Σπιθαμή (ἡ), [σπιδής]. τὸ ἀπὸ τοῦ μικροῦ δακτ. μέχρι τοῦ μεγάλου τῆς χειρὸς ἐκτεταμένης διάστημα, μέτρ. ἐκτάσ. (9 δακτ.), (κοιν.) πιθαμή. » Ἀνὴρ ἐγγέγλυπται, μέγεθος πέμπτης σπιθαμῆς, « Ηρ., 4 ½ ποδ.

Σπιθαμιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων μιᾶς σπιθαμῆς ἔκτασιν.

Σπιθαμώδης, εος (ὁ, ἡ). = Σπιθαμιαῖος.

Σπιλαδώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης σπιλάδων ἢ ὅμοιος σπιλάδι

Σπιλάς, άδος (ἡ). (ἐνν. πέτρα) βράχος καταφαγωμένος ἀπὸ τὰ κύματα (κυρ. γεμάτος σπίλους, κηλῖδας ἐξ αἰτίας τοῦ ἐπιφυομένου βρύου). » Φασὶ δὲ καὶ νήεσσιν ἀλιπλανέεσσι χερείους τὰς ὑφάλους πέτρας τῶν φανερῶν σπιλάδων, « Ἐπγρ. » Ὅθι φῶκαι τίκτουσιν ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἐρήμοις, « Καλλ. 2) = Σπῖλος, κηλίς. » (Λίθον) κατάστικτον σπιλάδεσι πυρσῇσιν, λευκαῖς τε μελαινομέναις χλιεραῖς τε, « Ὀρφ. (καὶ μτφορ.) » Οὗτοί εἰσιν ἐν ταῖς ἀγάπαις ὑμῶν σπιλάδες, « Γρφ., κηλῖδες, αἴσχη. 3) (ἐπιθετ.) » Γῆ —, « Θφρ., ἡ χρησιμεύουσα πρὸς καθαρισμὸν σπίλων, ἀργιλώδης.

Σπίλος (ἡ), Π. ἀντὶ Σπιλάς, βράχος.

Σπίλος ἢ (ἐσφαλμ.) Σπῖλος (ὁ), [συγγ. τῷ Πελὸς καὶ Πινος], = Κηλὶς, λέρα ἡ ὁπ. δυσκόλως ἐβγαίνει εἰς τὸ πλύσιμον, (Τουρκ.) λεκές· (μτφορ.) αἶσχος. » Τὴν Ἐκκλησίαν μὴ ἔχουσαν σπίλον ἢ ῥυτίδα, « Γρφ. 2) = Σπιλάς. » Ἀλίμενος ἡ χώρα καὶ.. ῥαχίαις ϗ σπίλοις ἀπρόσιτος, « Ἀῤῥ.

Σπιλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Κηλιδόω, (Τουρκ.) λεκιάζω· (μτφορ.) μολύνω. » Ἡ γλῶσσα.. σπιλοῦσα ὅλον τὸ σῶμα, « Γρφ. (καὶ πθ.) » Μέλανι συνθήματι τὸ ὑπὲρ πῆχυν ἐσπίλωτο, « Ηλ. » Μέλαιναν ἐσπιλῶσθαι φυσικήν τινα κηλῖδα νομίζων, « Λκ. » Σπιλούμενον (κατά δ ο.θ. ἀντὶ Ὀφελιούμενον ἢ Ὁ Ψελιούμενον) τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημιούργησε, « Σατ. » Praxiteles fecit.. Spilumenem, « Plin. (ἀλλὰ τοῦτο φαίνεται ὅτι εἶνε Ψελιούμενον).

Σπιλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σπιλαδώδης.

†Σπίλωμα (τὸ), = Σπίλος, κηλὶς ἢ σπιλάς.

Σπιλωτός, ή, όν. Κηλιδωμένος, λεκιασμένος.

†Σπίνα, ης (ἡ), Γλσ. = Σπῖνος.

Σπίνδαλος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ. » Ἔστι δὲ ἐμφερὲς τῷ Ἀτταγᾷ τοῦτό γε, Αἰλ.

Σπινθάριγξ, ιγγος ϗ

Σπινθαρίς, ίδος ϗ

Σπινθάρυξ, υγος (ἡ), Π. ἀντὶ -

Σπινθήρ, ῆρος (ὁ). σπίθα, τσιμπλίδα.

Σπινθηρακίζω, Μ. ίσω, = Σπινθηρίζω.

Σπινθηράκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπινθήρ.

Σπινθηράκισμα (τὸ), σπινθηροβόλημα.

Σπινθηρακώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σπινθηροειδής, σπιθηροβόλος.

Σπινθηριάω-ῶ, Μ. άσω, = τῷ

Σπινθηρίζω, Μ. ίσω, = τῷ

Σπινθηροβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπινθῆρας βάλλω (ἐκβάλλω), σπιθοβολῶ.

Σπινθηροβόλος (ὁ, ἡ). ὁ σπινθηροβολῶν (ἐβγάζων φωτιαῖς, τσιμπλίδαις).

Σπινθηροειδής, έος (ὁ, ἡ). σπινθῆρι ὅμοιος (τὸ εἶδος), σπινθηροβόλος.

Σπινθηροπομπός (ὁ, ἡ), = Σπινθηροβόλος.

Σπινίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Σπινίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Σπῖνος (ὁ), [ὀνμτπ. ἴδε Σπίζω], εἶδος μικροῦ κελαδιστικοῦ πτηνοῦ, (κοιν.) σπίνος. 2) εἶδος λίθου ὁ ὁπ. ἀνάπτει μὲ τὸ νερὸν ('σὰν τὸν ἀσβέστην), καὶ 3) εἶδος ὀρυκτοῦ (στυπτηρίας).

†Σπινός, ή, όν ϗ

Σπινώδης, εος (ὁ, ἡ), (νλγ.) ἀντὶ Ἰσχνός.

Σπλαγχνεύω ϗ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Γεύομαι τῶν σπλάγχνων τοῦ θύματος (μετὰ τὴν θυσίαν). 2) μαντεύω παρατηρῶν ἢ ὁρκίζομαι κρατῶν τὰ σπλάγχνα τοῦ ἱερείου· σχίζω (ξεκοιλιάζω) ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ τὸ θυσιασθὲν ζῷον.

Σπλαγχνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σπλάγχνον.

†Σπλαγχνίζω, Μ. ίσω, (σπν. Γρφ.) ἀντὶ Σπλαγχνεύω 2) (συνήθ. μσ.) οἰκτεί-

ἐλαῖαι). ||. (ἰδιαιτ. οὐσ.) Στακτή, « Γρφ., τὸ ἀπὸ τῆς προσφάτου σμύρνης ἢ τοῦ κινναμώμου ἐκθλιβόμενον εὐῶδες ἔλαιον. » Τῆς σμύρνης ἡ μὲν, στακτή, ἡ δὲ, πλαστή, « Θφρ. (καὶ πλθ.) » Στακτά, « Πλάτ., τὰ ῥητινώδη ἀρώματα, βάλσαμα κλπ.

Στάλα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Στήλη.

Σταλαγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Σταλάζω.

Στάλαγμα (τό). ὑγρὸν σταλάζον ἢ κατασταλαγμένον, λαγάρα· σταλαγμός.

Σταλαγμιαῖος, α, ον. Ὁ πίπτων κατὰ σταλαγμούς· ἴσος σταλαγμῷ.

Σταλαγμίας, ου (ὁ). ὁ σχηματισμένος διὰ σταλαγμῶν, σταλακτός. ||. (οὐσ.) – Σταλακτίς.

Σταλαγμὸς (ὁ). τὸ σταλάζειν, λαγάρισμα, κατασταλαγμα. 2) (συνήθ.) – Σταγών, σταλαγματιά.

Σταλάζω, Μ. άξω, – Στάζω, (ἐπμ.) λαγαρίζω, καταστάλαζω.

Σταλακτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ στάζῃ (νὰ σταλάζῃ).

Σταλακτίς, ίδος (ἡ), – Σταλακτή. ||. (οὐσ.) ἡ καθαρὰ (λαγαρισμένη ἐκ φύσεως) χαλκανθος.

Σταλακτός, ή, όν, – Στακτός, πίπτων ἀπὸ στάλα-στάλα.

Σταλάσσω καὶ (Ἀττ.) -ττω, Π. άξω καὶ

Σταλάω, Π. ἀντὶ Σταλάζω.

†Σταληδών, όνος (ἡ). ῥανὶς (στάζουσα), σταλαγμός.

Σταλῆναι, πθ. ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Στέλλω.

;Στάληξ, Στάλυξ.

Σταλίδωμα (τὸ) καὶ

Στάλιξ, ικος (ἁ), Δ. ἀντὶ-

Σταλίς, ίδος (ἡ). κοντάρι ἢ παλοῦκι τὸ ὁπ. κρατεῖ στημένα τὰ κυνηγ. δίκτυα, (παρβλ.) Σχαλίς, [κυρ. – τῷ

Σταλίς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ Στηλίς.

Σταλουργός (ὁ, ἁ), Δ. Π. ἀντὶ Στηλουργός.

Στάλσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στέλλω, ἀναστολή.

Σταλτέος, α, ον, θετ. τοῦ Στέλλω.

Σταλτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ στέλλειν (συστέλλειν), στυπτικός.

;Σταλύζω, Μ. ύξω, Π. ἀντὶ Σταλάζω.

†Στάλυξ, υγος (ἡ), Γλσ. – Σταλαγμός.

Σταμὶν ἢ (ὀρθότ.) Σταμὶς [ἵστημι], ῖνος (ἡ). (κυρ. εἰς τὸ πληθ.) τὰ ὀρθὰ (ἢ, κατ᾽ ἄλλ. πλάγια) ξύλα ἐπὶ τῶν ὁπ. στηρίζονται αἱ ἐπηγκενίδες (ἴδε τὴν λέξ. ἢ παρβλ. Ἐγκοίλιον) τοῦ πλοίου.

Σταμνάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Σταμνίον (τὸ) καὶ

Σταμνίσκος (ὁ). σταμνάκι, (ὑποκορ. τοῦ

Στάμνος (ὁ ἢ σπν. ἡ), [;ἵστημι ἢ ;συγγ. τῷ Ἄμνιον]. στάμνα, σταμνί, κρασολάγηνον.

Στάν, Π Αἰολ. ἀντὶ Ἔσταν – Ἔστησαν, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β΄. τῆς ὁριστ. ἢ 2) οὐδ. τοῦ ἀορ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Ἵστημι.

†Στανύω, (Ἐπγρφ.) Κρητ. ἀντὶ Ἵστημι, συνιστῶ.

Στάξ, σταγὸς (ἡ), Π. ἀντὶ Σταγών.

Στάξις, εως (ἡ). τὸ στάζειν (μτβτ. ἢ ἀμτβτ.), στάξιμον (κυρ. αἵματος ἀπὸ τὴν μύτην), ματωμα τῆς μύτης.

Στάς, στᾶσα, στάν, ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Ἵστημι.

Στάς, ατὸς (τό), Ἀττ. ἀντὶ Σταίς.

Στασιάζω, Μ. άσω. Κινῶ στάσιν (Σχηματίζω φατρίαν, Ἐπαναστατῶ) κατά τινος· εὑρίσκομαι εἰς ἐσωτερικὰς ταραχὰς (εἰς διχόνοιαν, εἰς ἐμφύλιον πόλεμον)· (μτνμ.) διαφωνῶ, διαφέρομαι, (σπν. μτβτ.) διεγείρω εἰς ἀποστασίαν. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) » Στασιάζειν τινὶ ἢ πρός τινα ἢ (σπν.) ἐπί τινι, « Ξεν., Ἡρ. (ἢ χωρὶς πτ.) » Ἐστασίασεν ἡ πόλις, « αὐτ. » Ἐπεὶ Κῦρος ἐτελεύτησεν, εὐθὺς αὐτοῦ οἱ παῖδες ἐστασίαζον, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) » Στασιάζει αὐτῷ πρὸς τὴν γλῶτταν ἡ γνώμη, « Συν., δὲν συμφωνοῦν οἱ λόγοι του μὲ τὰ φρονήματά του, ἄλλα ἔχει εἰς τὸν νοῦν καὶ ἄλλα εἰς τὸ στόμα. » Σῶμα νοσῶδες στασιάζει αὐτὸ αὐτῷ, « Πλάτ. (καὶ μτβτ.) » Οὐδεὶς ἑταίραις ὁμιλῶν.. στασιάζει τὰ κοινά, « Ἀλκ.

Στασιάρχης καὶ Στασίαρχος, ου (ὁ). ἀρχηγὸς στάσεως (φατρίας, ἀποστασίας).

Στασιασμὸς (ὁ), τὸ στασιάζειν, φατρία, διχόνοια, ἐπανάστασις.

Στασιαστής, οῦ (ὁ). ὁ στασιάζων, κινῶν (ἢ εὑρισκόμενος εἰς στάσιν), (εὐχρηστότ.) Στασιώτης.

Στασιαστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος ἢ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ στασιάζειν, ἐπαναστατικός· δημεγέρτης, φιλοτάραχος.

Στασιαστικῶς, ἐπίρ. Μὲ στασιαστικὸν (δημεγερτικὸν) τρόπον, ἐπαναστατικῶς. » Στασ. ἔχω πρός τινα, « Δξ., – Στασιάζω.

Στάσιμος, η ἢ ος, ον. Ὁ δυνάμενος σταθῆναι, χαμωμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ στέκεται, ἑδραῖος, βάσιμος· (ἐπὶ ὑδάτ.) ἀκίνητος, (κοιν.) στεκάμενος (» Ὁ Φᾶσις στασιμώτατος τῶν ποταμῶν, « Ἱππκρ.)· (συνκδχ.) βαρύς, ἐμβριθής, μεγαλοπρεπὴς ἢ ἠρεμαῖος, ἀτάραχος· (τρπ.) εὐσταθής, (Γαλλ., rassis) (ἐπὶ κακοῦ) νωθρός, ἀργοκίνητος. » Οὐδ᾽ ἄλλως στάσιμος ὢν τὸ ἦθος, ἀλλ᾽ ἀνώμαλος καὶ παράφορος, « Πλ. » Τὸ στάσιμον αὐτῷ καὶ δυσκίνητον, οὐκ ἀργόν ἐστιν, « αὐτ. » Ἡ ὑποδωριστὶ (ἁρμονία μέλος ἔχει) μεγαλοπρεπὲς καὶ στάσιμον, « Ἀρς. » Τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον στασιμώτατον ἢ ὀγκωδέστατον, « αὐτ. » Στάσιμον (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) μέλος, « τὸ ᾆσμα τὸ ὁποῖον ἔψαλλεν ὁ χορὸς ἀφ᾽ οὗ ἐτοποθετεῖτο εἰς τὴν ὀρχήστραν, (ἀντιθ. τῷ Πάροδος). 2) (σπν. ἐνεργ.) ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ σταματᾶν, προξενῶν ἀκινησίαν. » Τὸ ψυχρὸν ἔοικε στάσιμον εἶναι, κινητικὸν δὲ τὸ θερμόν, « Ἀρστ. (καὶ μὲ γεν.) » Στάσιμος αἵματος, « Ἱππκρ., – Ἴσχαιμος. 3) (ἐνίοτε) ζυγιστός, ἐπιδεκτικὸς ζυγίσματος, (ὅθ. ἀρχ. Ἀττ. Νμ.) » Ἀργύριον στάσιμον, « Ασ., τὸ δανειζόμενον (διότι κατὰ τὸν Ἡσύχ., » Ἐπὶ σταθμῷ πάλαι ἐδάνειζον).

Στασίμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον στάσιμον, μονίμως, βεβαίως κτλ.

Στασιοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Διεγείρω στάσεις (ταραχάς), (παρβλ.) Δημοκοπέω.

Στασιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, – τῷ προηγ.

Στασιοποιός (ὁ, ἡ). στάσεως πρόξενος, στασιαστικός.

Στάσις [ἵστημι], εως (ἡ). (σπν. μτβτ.) στήσιμον· τοποθέτησις. » Δικτύων –, « Ξεν. » Εἰκόνος χρυσῆς (» Ἀνδριάντων κτλ.) –, « Δ. Ἁλ., Πλ. 2) (συνήθ. μτβ.) στάσιμον, τρόπος ἢ τόπος τοῦ ἵστασθαι· θέσις· τοποθεσία. » Ὁρᾶτε τοὺς πύκτας περὶ τῆς στάσεως πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζομένους, « Αἰσχ. » Ἵνα ᾖ ἄδηλος ἡ στάσις τῆς ποδοστράβης, « Ξεν. » Ἐκεῖ ἑστηκὼς θέρους· κἀγὼ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτέ, « Ἀρφ. » Ἡ στάσις, ἣν αὐτίκα στήσῃ μετὰ τὸ βάπτισμα πρὸ τοῦ βήματος, « Γργ. » Στάσιν ὑπερδέξιον ἔχοντες, « Διοδ. » Ἔνθ᾽ ὅσων ἵππων τε στάσεις, « (Ἐριππ. παρ᾽ Ἀθ.), – Ἱπποστασία. (καὶ μτνμ.) » Ὅταν τις ἣν δεῖ στάσιν ἔχῃ ἐν τῷ βίῳ, « Ἀρρ., (ὅθεν 3) (τὸ ἐναντ. τῆς κινήσεως) ἠρεμία, ἀκινησία. » Τὴν στάσιν στέρησιν λέγουσιν κινήσεως, ὥσπερ τοῦ φωτὸς τὸ σκότος, « Πλ. » Ἐν στάσει τὸ ἠρεμοῦν, « Λογγ. » Στάσεις λαμβάνειν (τὰ ὀνόματα) ἰσχυράς, « Δ. Ἁλ., ἀναβολάς, διαστάσεις. 4) (γεωγρ. ἢ ἀστρον.) θέσις, κλῖμα, κατάστασις (τῆς ἀτμοσφαίρας). » Εἰ ἡ στάσις ἤλλακτο τῶν ὡρέων, καὶ τοῦ οὐρανοῦ τῇ νῦν ὁ βορέης ἕστηκε, ταύτῃ τοῦ νότου ἦν ἡ στάσις, « Ἡρ. » Ἀέρος στάσις, « Ἱππκρ., ἡ κρᾶσις. » Τῶν ἐτησίων ἤδη στάσιν ἐχόντων, « Πλβ., – Ἐπεχόντων, κατάστασιν λαβόντων. » Ἐπιχώριοι γὰρ οὐ μόνον τὰς τῶν ἀνέμων στάσεις, κατὰ τὴν παροιμίαν, κάλλιστα γινώσκουσιν, « αὐτ.

5) παῦσις· σταμάτισμα, ἀνάπαυσις. » Ἀέρος –. « Σχλ. Θκ., Συν. » Οὐδὲ ἐκεῖ οὐκ ἀναπαύσει σε, οὐδ᾽ οὐ μὴ γένηται στάσις τῷ ἴχνει τοῦ ποδός σου, « Γρφ., ἢ 6) διάρκεια. » Ἀνέμου –, « Σδ., (τὸ ὁπ. ἠμπορεῖ νὰ ἀναχθῇ καὶ εἰς τὸ 7) (συχν.) διχόνοια, διαφωνία· (ἰδιαιτ.) διαίρεσις τῶν πολιτῶν εἰς δύο ἐναντία κόμματα, φατριασμός· φατρία, συμμορία· ἐπανάστασις· ἐπιβουλή, συνωμοσία (;). » Στασιαζόντων τῶν παράλων καὶ τῶν ἐκ τοῦ πεδίου Ἀθηναίων, Πεισίστρατος καταφρονήσας τὴν τυραννίδα, ἤγειρε τρίτην στάσιν, « Ἡρ. » Ἢ φίλους ἢ πόλιν εἰς στάσιν ἐμβάλλοντος, « Θκ. » Ἀγαθὸς πολίτης... ὁ ἐν δημηγορίᾳ στάσεις τε παύων καὶ ὁμόνοιαν ἐμποιῶν, « Ξεν. » Ναί, λόγος κρατεῖ σαφηνὴς τοῦτο κοὐκ ἔνι στάσις, « Αἰσχλ. » Ἐπεὶ δὲ πολλὴ στάσις ἐστί, καὶ οἱ μὲν φασιν, οἱ δ᾽ οὔ, « Αρτ. (καὶ μτνμ.) » Γίνεταί τις ἀνέμου στάσις, ἔχουσα τηλικαύτην φοράν, ὥστε τὰς στοὰς σαλεύειν, « Πλβ. 8) (ἐνίοτε) ζύγισμα, στάθμισις· (συνκδχ.) πλήρωμα (» Μισθοῦ –, « Ἱππ.)· (μουσ.) ῥύθμισις, τόνισμα. » Μελῶν –, « Ἀρφ., (παρβλ. Στάσιμος 1). 9) (σπν. καὶ ἀμφ.) δέσις ποταμοῦ, πρόχωμα, ἢ· (κατὰ τὸν Φωτ.) σπαρτά, φυτεῖαι, δενδροφυτεῖαι. » Διὰ τῶν πεδίων ἔρρει, καί, τῆς στάσεως παρασύρων, ἐφόρει τὰς δρῦς καὶ τὰς πλατάνους, « Ἀρφ., (ἀλλὰ τοῦτο ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ ἢ ἁπλῶς) τῆς θέσεως των. » Ταύτᾳ τᾷ μερίδι ποτεδασσάμεθα τὰν πράταν (δευτέραν κτλ.) στάσιν τῶν ἀμπέλων, « Ἐπγρφ. 10) ῥτρ.) ἡ ὑπόθεσις (τὸ θέμα) τῆς δίκης, (Γαλλ.) l' etat de la question. » Στάσις ἐστὶ φάσις τουτὶ πεπρᾶχθαι ἢ πληρῆναι, ἢ ποιότητος ἐξαίτησις, « Σωπατρ. εἰς Μαρκελλῖν.

Στασιώδης, εος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ωδῶς, – Στασιαστικός, φιλοτάραχος.

;Στασιωρὸς (ὁ), Π. φροντιστὴς (ἐπιμελητὴς) τῆς στάνης (τοῦ μανδρίου). » Τὸ μηλοβάτα στασιωρὸς Κύκλωπος, « Εὐρ. (οὕτω διώρθ. ὁ Heath, συναινοῦντος ἢ τοῦ Both, ἀντὶ Στασιωρον).

Στασιωτεία (ὁ). ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ στασιώτου.

Στασιώτης, ου (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς στάσιν, (φατρίαν) τινά, μέλος (τῆς αὐτῆς) συμμορίας, συνωμότης. 2) (σπν.) – Στασιώδης.

Στασιωτικός, ή, όν. Στασιώτου ἴδιος, στασιαστικός, δημεγερτικός. » Στασιωτικὸν δὲ καὶ τὸ μὴ ὁμόφυλον, ἕως ἂν συμπνεύσῃ, « Ἀρστ. » Λόγος (» Καιρὸς) – , « Θκ. » Τὸ στασιωτικόν, « (περιληπτ.) Οἱ στασιῶται ἢ Τὸ στασιαστικὸν πνεῦμα. » Ἀντειπόντος αὐτῷ κατὰ τὸ στασιωτικόν, « Θκ.

Στασιωτικῶς, ἐπίρ. Ὡς στασιώτης, φατριαστικῶς.

Στάσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔστη, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ Ἵστημι.

Στατέον, θετ. τοῦ Ἵστημι.

Στάτευσις, εως (ἡ), – Σταθευσις, [ἐκ τοῦ

Στατεύω, Μ. εύσω, – Σταθεύω

Στατὴρ [ἵστημι], ῆρος (ὁ). (ἐν γέν.) – Σταθμὸς 6), (ὅθ. τὸ κοιν. στατέρι. » Ὁ δὲ χρυσοῦς στατὴρ μνᾶν ἠδύνατο· καὶ γὰρ ἐν τοῖς ἱσταμένοις τὴν μνᾶν τῆς ῥοπῆς στατῆρα ὀνομάζουσι, καὶ ὅταν εἴπωσι πεντεστάτηρον, πεντάμνουν δοκοῦσι λέγειν, « Πλδ. » Κρόκης πέντε στατῆρας εἶχεν, « (Εὔπολ. παρὰ τῷ) αὐτ. 2) νόμισμα ἢ ἀργυροῦν (εἰς τὰς Ἀθ. – Τετράδραχμον) ἢ συχνότ. χρυσοῦν (διαφόρου ἀξίας: ὁ Περσικὸς [ἄλλ. Δαρεικὸς] ἢ Κυζικηνὸς ἦτον ὁ μεγαλήτερος [28 δραχμ.], καὶ ὁ Φωκαϊκὸς ἢ Φωκαΐτης ἢ Φωκαεὺς ὁ μικρότερος· ὁ δὲ Ἀττικὸς ἐζύγιζε δύω δραχμὰς ἢ ἄξιζεν εἴκοσι). » Στατῆρσι δ᾽ οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν, « Ἀρφ. » Εἰ μὲν χρυσοῦς εἴποις, προσυπακούεται ὁ στατήρ· εἰ δὲ στατήρ, οὐ πάντως ὁ χρυσοῦς, « Πλδ. » Εἰ δὲ καὶ Δαρεικός τις εἶπεν, ὁ χρυσοῦς προσηκούετο. « αὐτ. (ἐλέγετο δὲ) » Στατὴρ χρυσοῦς (καὶ) χρυσοῦ (καὶ) χρυσίου (ἢ) ἐκ χρυσίου. « 3) Δ. χρεώστης. » Πολλοὶ στατῆρες, ἀποδοτῆρες οὐδ᾽ ἂν εἷς, « Ἐπίχ.

Στατηριαῖος, α, ον. Ἑνὸς στατῆρος ἄξιος (ἰσότιμος).

Στατίας ἢ Στατίας, ου (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Σταιτίτης.

Στατίζω, Μ. ίσω, Π [στατός]. σταματῶ, (καὶ αμτβτ. ἢ μσ.) στέκομαι πουθενά.

Στατικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ σταματᾶν, (ἰατρ.) – Σταλτικός. » Κοιλίας –, « Δσκρ. ||. (οὐσ.) Στατικὴ (ἐνν. πόα), εἶδος χόρτου στυπτικοῦ. 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ζύγισμα. » Τὸ βαρὺ καὶ κοῦφον στατικὸς διακρίνει, « Πλάτ. » Στατικὴ (ἐπιστήμη). « Πλδ., ἡ περὶ τῆς βαρύτητος καὶ ἰσορροπίας τῶν σωμάτων, μέρος τῆς μηχανικῆς.

Στάτινος ἢ Στάτινος, η, ον, Ἀττ. ἀντὶ Σταίτινος.

Στατίτης, ου (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Σταιτίτης (ἐνν.) ἄρτος ἢ πλακοῦς στάτινος.

Στατός, ή, όν. Ὁ στεκόμενος. » Ἵππος –, « Ὅμ., ὁ τρεφόμενος εἰς τὸν σταῦλον. » Λίθος –, « Ἐπγρ., ὁ ἐπὶ μνήματος. » Ὕδωρ στατόν, « Σοφ., τὸ (ἄλλ.) Στάσιμον. ||. (οὐσ.) » Στατὸς (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ) χιτών, « Ἀρρ., Πλ., ὁ μὴ κάμνων δίπλαις (καθὼς π. χ. τὸ στιχάριον τῶν διακόνων). 3) εἶδος ἄρχοντος ὁποῖοι οἱ λεγόμενοι Ἀγαθοεργοί, (ἴδε τὴν λέξ. καὶ παρβλ. Ἐπιστατήρ). ||. (οὐσ.) ;Στατόν, τὸ πεντάμνουν, (ὅθ. Δίστατον, τὸ δεκάμνουν), παρβλ. Στατήρ.

†Σταυρηδόν, ἐπίρ. Εἰς εἶδος σταυροῦ ἢ σταυρῶν.

†Σταυρικός, ή, όν. Ὁ τοῦ σταυροῦ ἢ διὰ σταυροῦ.

†Σταυρικῶς, ἐπίρ. Διὰ σταυροῦ ἢ ἐν εἴδει σταυροῦ.

†Σταυρίον (τό), – Σταυρός.

†Σταυρογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Σημειόνω μὲ) σταυρόν.

†Σταυροδόχος (ὁ, ἡ). σταυροῦ ἢ τοῦ Σταυροῦ δεκτικὸς (χωρητικός).

Σταυροειδής, εος (ὁ, ἡ). (καὶ ἐπίρ.) -ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει (εἰς σχῆμα) σταυροῦ, σταυρωτός.

†Σταυρολάτρης, ου (ὁ). λάτρης τοῦ Σταυροῦ.

†Σταυρόμορφος (ὁ, ἡ), – Σταυρότυπος.

†Σταυροπαγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ σταυροῦ προσπαγεὶς (προσηλωθείς).

†Σταυροπάτης, ου (ὁ). ὁ καταπατήσας τὸν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὅρκον του, ἐπίορκος.

Σταυρὸς (ὁ), [ἵστημι]. παλοῦκι (κυρ. διὰ φράκτην). » Αἱ οἰκίαι κύκλῳ περιεσταύρωντο μεγάλοις σταυροῖς τῶν πλεθάτων ἕνεκα, « Ξεν. 2) (μτγν.) σταυρωτὸν παλοῦκι εἰς τὸ ὁπ. ἐκρεμνοῦσαν τοὺς κακούργους. » Τῶν κολαζομένων ἕκαστος κακούργων ἐκφέρει τὸν αὑτοῦ σταυρόν, « Πλ. 3) (Ἐκκλησ.) τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ. » Σταυροὺς γράφειν (ποιεῖν κτλ.), « Βυζ., – Σταυρογραφεῖν.

†Σταυρότυπος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -τύπως. Ὁ ἔχων τύπον (σχῆμα) σταυροῦ.

†Σταυροφάνεια (τά), (ἐκκλησ.). ἡ φανέρωσις (ἀνεύρεσις) τοῦ Σταυροῦ.

;Σταυροφανής, έος (ὁ, ἡ), – Σταυροειδής, (ὅθεν

Σταυροφανῶς, ἐπίρ. Σταυροειδῶς.

†Σταυροφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ) σταυρὸν ὡς

Σταυροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) σταυρὸν ἢ τὸν Σταυρόν.

Σταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Περικλείω μὲ σταυροὺς (παλοῦκια). » Ξύλοις μεγίστοις ἢ ἀγκύραις τὰ βάθη ἐσταύρωσαν, « Διοδ. (καὶ πθ.) » Ὅσα ἐσταυρώθη τοῦ ὑποτειχίσματος, « Θκ. 2) κρεμνῶ ἢ καρφόνω εἰς τὸν σταυρόν. » Τοὺς δὲ αἰχμαλώτους ἐσταύρωσαν, « Πλβ.

Σταύρωμα (τό). τὸ διὰ σταυρῶν (πασσάλων) περίφραγμα, χαράκωμα, (Γαλλ.) palissade.

Σταυρώσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σταύρωσιν. » Ἡμέρα –, « Ἐκκλησ., ἡ παρασκευή.

Σταύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σταυρόω, ἡ διὰ σταυρῶν (σκολόπων) περίφραξις, ἢ· ἡ ἐπὶ σταυροῦ προσήλωσις, σταύρωμα.

†Σταυρωτήρ, ῆρος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Σταυρωτήρ.

Σταυρωτής, οῦ (ὁ). ὁ σταυρόνων (προσηλόνων ἐπὶ σταυροῦ).

Σταφιδευταῖος, α, ον. Ὁ ἐκ σταφιδωμένων σταφυλῶν. » Τρὺξ –, « Ἱππκρ.

Σταφίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σταφίς.

Σταφίδιος (ὁ, ἡ) καὶ

Σταφιδίτης, ου (ὁ) ἢ Σταφιδῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἐκ σταφίδων. » Οἶνος –, « Ἱππκρ.

Σταφιδοποιία (ἡ). κατασκευὴ σταφίδων.

Σταφιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Ξηραίνω ὡς ἂν) σταφίδα· (πθ.) σταφιδιάζω.

Σταφίς, ίδος (ἡ). σταφύλι στεγνωμένον εἰς τὸν ἥλιον, σταφίδα. » Σταφὶς ἀγρία (ἢ Π. ἀγροτέρη), « Δσκρ., Νίκ., ἡ (παρ᾽ ἡμῖν μονολεκτ.) ἀγριοσταφίδα, εἶδος φυτοῦ.

Σταφυλάγρα, ας (ἡ), καὶ

Σταφυλεπάρτης, ου (ὁ), ἐργαλ. χειρουργ. μὲ τὸ ὁπ. πιάνουν ἢ σηκόνουν τὸν σταφυλίτην, [ἄγρα, ἢ ἐπαίρω καὶ

Σταφυλὴ (ἡ). [συγγ. τῷ Στάχυς ἢ Στέμφυλον]. σταφύλι· σταφυλορρόγα· (μτνμ.) ὁ σταφυλίτης τοῦ λαιμοῦ· (κυρ. ὅταν πρησθῇ ἡ ἄκρα τῆς). » Σταφυλὴν γὰρ οὐ τὸ μόριον, ἀλλὰ τὸ πάθημα χρὴ ὀνομάζειν, « Ῥοῦφ. » Ὁκόσοισιν ἐν τῷ θηλάζειν τῶν νηπίων βὴξ προσγίνεται, σταφυλὴν εἴωθε μείζονα ἔχειν, « Ἱππκρ. Ὁ γαργαρεὼν πλεῦνα πάσχει πάθεα· ἢ γὰρ ἐπὶ φλεγμονῇ παχύνεται.. καὶ ἐρύθημα ἴσχει· κίων δὲ τοῖσδε τοῦ πάθεος ἡ ἐπίκλησις. Εἰ δὲ κατὰ πέρας μοῦνον στρογγύλεται καὶ μεγέθεϊ πελιδνὸς γίγνεται καὶ ὑπομελαΐζεται, σταφυλὴ ἐπώνυμον τόδε τὸ πάθος, « Ἀρετ. » Ἡ Σταφυλὴ καὶ ἡ Κιονὶς καὶ ἡ Ἱμὰς πάθη εἰσὶ τοῦ γαργαρεῶνος, « Ἐρωτ.

Σταφύλη (ἡ). ἡ κάθετος στάθμη (τὸ νεροζύγι τῶν οἰκοδόμων, (κυρ. δὲ) τὸ σταφυλοειδὲς μολύβι ὅπου εἶνε κρεμασμένον εἰς αὐτήν.

Σταφυληκόμος (ὁ, ἡ), Π. [σταφ. κομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος (καλλιεργῶν) τὰς σταφυλάς, ἀμπελουργός.

Σταφυλητομία, Σταφυλητόμος, – Σταφυλοτομία, κτλ.

Σταφυληφόρος (ὁ, ἡ), – Σταφυλοφόρος.

Σταφυλίζω, Μ. ίσω. Μετρῶ (ἰσάζω) μὲ τὴν οἰκοδ. σταφύλην, (Γαλλ.) niveler.

Σταφυλῖνος (ὁ ἢ ἡ), εἰδ. φυτ. εἰς τὸ ὁπ. ὑπάγεται) ὁ Δαῦκος, τὸ (Τουρκ.) γαβοῦτσι. » Αὐγμηρὴν σκόλυμόν τε καὶ ἀγριάδα σταφυλῖνον, « Νικ. » Φύεται δὲ παρ᾽ αὐτοῖς (τοῖς Ἀρκάσι) . καὶ ἡ ἐκεῖνοι μὲν ςαφυλῖνον ἄγριον καλοῦσι, τῶν δ᾽ ἰατρῶν τινες Κέρας, « Θφρ. » Τὸ δὲ καρωτὸν καλούμενον, μέγας δ᾽ ἐστὶ καὶ εὔχυλος σταφυλῖνος. εὐχυλότερον ἐστι τοῦ σταφυλίνου « (Δίφιλ. παρ᾽ Ἀθ., (ὅθ. τὸ Γαλλ. καὶ Ἰταλ.) carotte. 2) εἰδ. ἐντόμου, (παρβλ.) Σφονδύλη.

Σταφύλινος, η, ον. Ὁ ἐκ σταφυλῶν, ςαφυλένιος.

Σταφύλιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σταφυλίς, σταφυλάκι.

Σταφυλίς, ίδος (ἡ). = Σταφυλή, σταφύλι. 2) = Σταφίς. 3) (κυρ.) τὸ τσουνὶ τοῦ σταφυλιοῦ.

Σταφυλίτης, ου (ὁ), (οἶνος) ὁ ἐκ σταφίδων, (ἄλλ.) Σταφιδίτης.

Σταφυλοβολεῖον καὶ **Σταφυλοβόλιον** (τό). τὸ μέρος ὅπου βάλλουν (ῥίγνουν) τὰ ςαφύλια ἵνα τὰ πατήσουν, πατητήρι.

Σταφυλόδενδρον (τό), εἰδ. δένδρου, (Πλίν. ιϛ´, 16).

Σταφυλοκαύστης, ου (ὁ). ἐργαλ. χειρουργ. μὲ τὸ ὁπ. ἔκαιον τὰ πρηξίματα τοῦ ςαφυλίτου.

Σταφυλοκλέπτης ἢ Κωμ. **Σταφυλοκλοπίδης**, ου (ὁ) ὁ κλέπτων σταφύλια.

Σταφυλοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω σταφύλια ἢ τὸν ςαφυλίτην τοῦ λαιμοῦ διὰ χειρουργ. ἐργασίας.

;**Σταφυλοτομία** (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κόψιμον σταφυλιῶν ἢ (χειρουργ.) τοῦ σταφυλίτου, [ἐκ τοῦ

Σταφυλοτόμος (ὁ, ἡ), [σταφ. τέμνω]. ὁ κόπτων σταφύλια ἢ (χειρουργ.) τὸν σταφυλίτην, (ὅθ. ‖. οὐσ.) Σταφυλότομον, ἐργαλ. χειρουργ. χρήσιμον πρὸς τομὴν τοῦ σταφυλίτου.

;**Σταφυλόμορφος** (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (σχῆμα) σταφυλῆς, σταφυλοειδής.

Σταφυλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων σταφυλὰς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Κόρινος—, « Εὐς. » Μόριον σταφυλοφόρον « Ἀρστ., ὁ σταφυλίτης τοῦ λαιμοῦ, (κατὰ τὸν Κορ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Σταφυλόμορφον).

Σταφύλωμα (τό). πρήξιμόν τι ςαφυλοειδὲς τὸ ὁπ. σχηματίζεται εἰς τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Σταγάνα (ἁ), Δ. ἀντὶ Τρυτάνη, στατέρι, ζυγαριά.

Στάχι, ιος (ὁ), εἶδος κοκκινοχώματος (ἀμμίου). (εἰς τὴν Αἴγυπτ.) τὸ κορασάνι.

Σταχυοκομάω (έω)-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἔχω πολλὰ καὶ φουντωτὰ (ὡς ἂν κόμην) ςάχυα.

Σταχυηκόμος (ὁ, ἡ), Π. [ςαχ. κομέω]. ὁ ἐπιμελούμενος τὰ στάχυα (τὰ γεννήματα). » Δημήτηρ—, « Νόνν. 2) ὁ κομῶν ἀπὸ (εὔφορος εἰς) ἀστάχυα. » Αἴγυπτος—, « Ἀπλλνρ.

Σταχυηλόγος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σταχυολόγος.

Σταχυηρὰ (τά). τὰ ςαχυοφόρα φυτά, τὰ γεννήματα.

Σταχυητόμος (ὁ, ἡ), Π. [σταχ. τέμνω]. ὁ κόπτων τὰ ςάχυα ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Σταχυητρόφος (ὁ, ἡ). Π. ὁ τρέφων στάχυας. » Αὖλαξ—, « Ἐπγρ.

Σταχυηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων ἢ, κρατῶν) ἀστάχυα.

Σταχύϊνος, η, ον. Ὁ τῶν σταχύων ἢ ἐκ σταχύων. » Στέφανος—, « Ι Λυδ.

Σταχυμήτωρ, ορος (ἡ), Π. ἡ μήτηρ τῶν σταχύων, (ἐπίθ. τῆς Ἴσιδος).

Σταχυοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβάλλω (Κάμνω) στάχυας, ξεσταχύνω.

Σταχυόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. αἱ τρίχες (καὶ μτνμ. τὰ φύλλα) σχηματίζουν στάχυν. » Νάρδος—, « Ἐπγρ.

Σταχυολογέω-ῶ, Μ. ήσω Συνάζω (κατόπιν τῶν θερισμῶν) τὰ ἀποπίπτοντα ἢ ἐναπολειπόμενα ἀστάχυα, σταχολογῶ.

Σταχυολογία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ςαχολόγημα.

Σταχυολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων ςάχυας, ςαχολόγος.

Σταχυοπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. οἱ πλόκαμοι (αἱ πλεξίδες τῆς κεφαλῆς) εἶνε ςολισμένοι μὲ ἀστάχυα, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ.).

Σταχυοστέφανος (ὁ, ἡ), Π. στεφανωμένος μὲ ἀστάχυα.

Σταχυοτρόφος (ὁ, ἡ), = Σταχυητρόφος.

Σταχυοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Καρποφορῶ) ἀστάχυα.

Σταχυοφορία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καρποφορία σταχύων.

Σταχυοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ςάχυν ἢ ςάχυας.

Σταχυοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω (Ἐκβάλλω, στάχυας.

Σταχυόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω νὰ φυτρώσῃ τι (Σχηματίζω) εἰς εἶδος στάχυος. ‖ (συνήθ. πθ.) κάμνω (σχηματίζομαι εἰς) ςάχυν, μεςονω, ξεσταχυνω. » Σπέρμα ἐσταχυωμένον, « Δσκρ.

Στάχυς, υος (ὁ). τὸ ςάχι (τοῦ σίτου κτλ.), ἀστάχι. 2) Π. βλάστημα (κυρ. ἢ μτνμ.), υἱός, ἀπόγονος. 3) = Ἐφήβαιον. 4) εἰδ. φυτοῦ ἢ θάμνου (ἰατρ.). 5) ἀστερισμός τις, (Γαλλ.) epi de la vierge. 6) εἰδ. χειρουργ. ἐπιδέσμου.

Σταχυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ στάχυος. ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ ςάχυν· γεμάτος στάχια.

Στέαρ [ἵστημι], ατος (τό). τὸ πηκτὸν ἄλειμμα, ξύγγι. (μτνμ.) τὸ καλλήτερον ἢ τὸ ἐνδότατον μέρος. ὁ ἀθέρας ἢ ἡ καρδιά. » Σκίλλης τὸ περικάρδιον, τουτέστι τὰ ἁπαλώτατα αὐτῆς καὶ ὡς ἂν εἴποι τις τὸ στέαρ, « Γεωπον. (ὅθ. τὰ Γρφ.) » Τὸ ςέαρ αὐτῶν συνέκλεισαν, « Ψαλμ. (ἑρμηνεύει ὁ Κύριλλος). » Ἐν καρδίᾳ ἐκταίνοντο κακά, « (καθὼς ἢ τό). » Ἐξελεύσεται ὡς ἐκ ςέατος ἡ ἀδικία αὐτῶν· διήλθοσαν εἰς διάθεσιν καρδίας, « αὐτ. (τὸ δέ) » Μετὰ στέατος νεφρῶν πυροῦ, « Δευτερονόμ., (ὁ Θεοδωρ. ἐξηγεῖ) τοῦ καλλίστου σίτου καὶ ἄρτου, (παρβλ. Πῖαρ).

2) = Σταῖς, ζυμάρι. » Ταῦτα δὲ ἕψειν, ὡς οἷον ςέαρ γε ἔσθαι, « Ἱππκρ. (ὁμοίως) » Ἕψειν ἕως ἂν οἷον περ σταῖς γένηται, « αὐτ. » Ὀπτᾶται δὲ στέατι περιπλασθὲν καὶ ἐγκρυφθὲν εἰς ἄνθρακας, ἄχρις ἂν ἀνθρακωθῇ τὸ στέαρ, « Δσκρ. » Στέατι δὲ ἢ πηλῷ περιπλάσσεται, καὶ δίδοται εἰς κλίβανον, « αὐτ. (τὸ ὁποῖον μὴ ἐννοήσας ὁ Πλίνιος, μετέφρασε:) Conjicitur in clibanum, aut furnum, vel adipe aut luto illita (Ἐδῶ ὑπάγουσί τινες ἢ τὸ ἀωτέρω ῥητὸν τοῦ Ψαλμοῦ) » Τὸ ςόμα αὐτῶν συνέκλεισαν, « Τὴν ζύμην τῆς κακίας αὐτῶν ἐν ἑαυτοῖς ἐγκατέκρυψαν, (ἀλλ᾽ ἡ πρώτη ἑρμηνεία μοὶ φαίνεται φυσικωτέρα).

Στεάτινος, η, ον. Ὁ ἐκ ςέατος (ἀλείμματος ἢ ζυμαριοῦ).

Στεάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Στέαρ, ἀλειμματάκι ἢ, ζυμαράκι

Στεατίτης, ου (ὁ) καὶ **Στεατῖτις**, ιδος (ἡ) ὅμοιος στέατι ἢ ἑνωμένος μὲ στέαρ. » Γῆ—, « Αξ., εἶδος πηλοῦ.

Στεατοκήλη (ἡ), εἶδος κήλης (πρηξίματος τοῦ ὄσχεου).

Στεατόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ςέαρ· (Γρφ.) παχύνω· (ἰατρ.) κάμνω (καὶ πθ. ἀποκτῶ ἢ γίνομαι) στεάτωμα.

Στεατώδης, εος (ὁ, ἡ) ὅμοιος στέατι ἢ πλήρης ςέατος (ἀλείμματος ἢ ζύμης).

Στεάτωμα (τό). (ἰατρ.) πρήξιμον ςεατῶδες, (κατὰ τὴν ἑρμην. τοῦ Πλδ.) » Πιμελῆς παροῤῥοὴ ὑπὸ τῷ δέρματι, «.

Στεατωμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ προηγ.

Στεγάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ στέγην. » Οὔτε νυκτὸς ὕπνον, οὔτ᾽ ἐξ ἡμέρας ἐμὲ στεγάζειν, « Σοφ., δὲν μὲ ἔπαιρνε, (κατὰ λέξ.) δὲν μὲ ἐσκέπαζε, (δηλ.) δὲν ἐκοιμώμην ἥσυχα.

Στεγάνη (ἡ), Π. ἀντὶ Στέγασμα, σκέπασμα.

;**Στεγανογραφία** (ἡ), εἰδ. κρυφοῦ (μυστηριώδους, ἐμβληματικοῦ, γραψίματος, [ἐκ τοῦ

Στενογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων στεγανῶς (μυστηριωδῶς, [κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.] μὲ τσίφραις).

Στεγανόμιον (τό). τὸ πληρονόμενον εἰς τὸν ςεγανόμον, ἐνοίκιον (πανδοχείου).

Στεγανόμος (ὁ), [στέγη, νέμω] ὁ διδῶν στέγην (κατάλυμα). ‖. (οὐσ.) πανδοχεύς (ἐν γέν.) οἰκοδεσπότης.

Στεγανόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ςεγανοὺς (μεμβράναις ἑνωμένους τὰ μεταξὺ τῶν δακτύλ.) πόδας, (ἀντιθέτ. τῷ Σχιζόπους). » Ὁ γῆν—, « Αξ. 2) (εἰς τὸν Στρ. Ζ´. 483) = Σκόπους.

;**Στεγανόπτερος** (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στεγανὰ (ἑνωμένα τὰ μεταξὺ τῶν ταρσῶν) δάκτυλα ὡς ἂν πτερά (καθὼς ἡ νυκτερίς).

Στεγανός [στέγω], ή, όν. Σκεπασμένος μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ στέγην, σκεπασμένος καλά » Πύργος ἄνωθεν—, « Θκ. 2) (μτνμ.) πυκνός, κρουστός, σφικτός (ἐπμ.) χυμός, ςερεος· ἀδιαπέραςος· » Δίκτυον—, « Αισχλ., » Καὶ τῶν προβλημάτων τοῦτο στεγανώτατόν ἐστι, « Πλ. » Νηδὺς—, « Νίκ., ἡ τοῦ δυσκοιλίου, ἴδε καὶ Στεγνός. 3) (μτφορ.) κρυφός, κρύψινους· ἐχέμυθος. » Ἀρεοπαγίτου ςεγανώτερος, « Ἀλκίφρ. 4) (σπν. μτβτ.) ὁ στεγάζων (σκεπάζων) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Δοκὸς—, « Εὐρ. ‖. (οὐσ.) » Στεγανὰ (τά), στέγαι, στεγάσματα.

Στεγανότης (ἡ). ἡ κατάςασις τοῦ ςεγανοῦ, πυκνότης, στερεότης κτλ.

Στεγανόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ στεγανόν, κλείω στεγανῶς.

†**Στεγάνωμα** (τό). δέμα σιδηροῦν, τὸ ὁπ. βάλλουν εἰς τοὺς τοίχους ἵνα ἦνε στερεοί, (παρβλ.) Ἱμάντωμα.

Στεγανῶς, ἐπίρ. Πυκνῶς, σφικτά· κατὰ συνέχειαν. » Πῶμασα—, « Δσκρ., χωρὶς νὰ ξεθυμαίνῃ, (Γαλλ.) hermetiquement.

Στεγάνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στεγανόω, κλείσιμον στεγανόν, ἀσφάλισις.

Στέγαρχος (ὁ). ἄρχων τῆς στέγης, ὁ οἰκοδεσπότης

Στεγάσιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς στέγασιν χρήσιμος, (Γλσ. ἐξήγ. τοῦ Ἐρέψιμος).

Στέγασις, εως (ἡ), τὸ στεγάζειν, ἡ τῆς στέγης ἐπίθεσις· (ἐν γέν.) σκέπασις· (συνκδχ.) πύκνωσις

Στέγασμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς στέγασιν, στέγη· σκέπασμα.

Στεγαστέον, θετ. τοῦ Στεγάζω.

†**Στεγαστήρ**, ῆρος (ὁ). (εἰς τὸ πληθ.) τὰ πέταυρα μὲ τὰ ὁπ. σκεπάζουν ἀντὶ κεραμίδων τὰς οἰκίας, (Γερμ.) σιντρίλλια, (κυρ.) = τῷ

Στεγαστής, οῦ (ὁ). ὁ στεγάζων (βάλλων τὴν ςέγην ἐπὶ τῆς οἰκίας), (Γαλλ.) couvreur.

Στεγαστός, ή, όν. Ἐστεγασμένος (σκεπασμένος καλά) ἢ Δυνάμενος νὰ στεγασθῇ, ἐπιδεκτικὸς στεγάσεως.

Στεγασρίς, ίδος (ἡ). ἡ χρησιμεύουσα ὡς—

Στεγαστρον (τό), = Στέγασμα, σκέπασμα· (ἰδιαιτ.) ἐπανωφόρι δερμάτινον (διὰ τὴν βροχὴν καὶ τὸν χειμῶνα), (ὅθεν τὸ Λτν.) segestra.

Στέγη (ἡ), [στέγω]. σκέπη (σκεπαστὴ) οἰκοδομήματος· (συνκδχ.) μέρος σκεπασμένον, σπίτι, κάμαρα (» Ἐν δεκακλίνῳ στέγῃ, « Ξεν.)· (ἐν γέν.) κατοικία (» Κατῶρυξ ςέγη, « [Δολ. παρὰ] Φωτ., σπήλαιον)· (ἐνίοτε) κατάςρωμα (πλοίου)· (ἐνίοτε) πάτωμα σπιτιοῦ· (κατ᾽ εὐφημ.) πορνοστάσιον, (ἄλλ.) Οἴκημα.

Στεγήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [στέγη, ἄρω] σκεπασμένος μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ στέγην.

Στεγίτης, ου (ὁ) καὶ **Στεγῖτις**, ιδος (ἡ). Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ διατρίβων συνήθως ὑπὸ στέγην, οἰκουρός, οἰκιακός· (ἰδιαιτ. θηλ.) πόρνη δημοσία (ἴδε Στέγη).

Στεγνοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ἐμφράξεις (ξηρασίαν).

Στεγνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ ἐμφράξεις (ξηρασίαν), στεγνόνω.

Στεγνός, ή, όν, (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Στεγανός, σκεπασμένος καλά· πυκνός, συνεχής (» Πτερὰ—, « Νίκ., ἴδε Στεγανόπτερος)· ἀδιαπέραςος ἀπὸ νερόν, (Γαλλ.) impermeable (» Πῖλος—, « Ἡρ.)· (συνκδχ.) ξηρός, (κοιν.) στεγνός. » Πυρετὸς—, « Γαλ. (ἀπολ.) » Στεγνόν, « Στέγος, μέρος σκεπασμένον. » Ἡ δίαιτα τοῖς ἀνθρώποις οὐχ ὥσπερ τοῖς κτήνεσιν ἐν ὑπαίθρῳ ἐστίν, ἀλλὰ στεγνῶν δεῖται, « Ξεν.

Στεγνότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ στεγνοῦ, πυκνότης· ξηρότης, (κοιν.) ςεγνάδα· (ὅθ. ἰατρ.) ἔμφραξις. » Γαστρὸς—, « δυσκοιλιότης.

Στεγνοφυής, έος (ὁ, ἡ). φύσει ςεγνὸς (πυκνός, σφικτὸς κτλ.), στεγνῆς φύσεως.

Στεγνόω-ῶ, Μ. ώσω, (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Στεγανόω, κλείω καλὰ (ςεγανῶς)· πυκνόνω, συγκολλῶ· (ἰατρ.) ςύφω, (ὅθ. τὸ κοιν.) στεγνόνω. » Στεγνοῦνται τὴν κοιλίαν, « Ἀλέξ. Ἀφρ., γίνονται δυσκοίλιοι, ἀπαλλάττονται ἀπὸ διάῤῥοιαν.

Στέγνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πύκνωσις· συγκόλλησις· (ἰατρ.) στύψιμον, ἔμφραξις (» Κοιλίας—, « Δσκρ.), (ὅθ. τὸ κοιν.) στέγνωμα.

Στεγνωτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ στεγνόνειν, (κυρ. ἰατρ.) στεγνότητος ἐμποιητικός, στυπτικός.

Στεγονόμιον (τό), εὐχρηστότ. τὸ Στεγανόμιον.

Στεγοποιέω-ῶ καὶ (μσ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Κατασκευάζω στέγην.

Στέγος, εος-ους (τό), = Στέγη, οἴκημα, πορνοστάσιον· (εἰς τὸν Λυκ.) τάφος.

Στέγω, Μ. στέξω. Σκεπάζω (ὅθ. τὸ Λτ.) tego (» Ταῦτα δὲ παρέξοντι οἰκοδομημένα καὶ στεγόμενα καὶ τεθυρωμένα, « Ἐπγρφ.)· (συνκδχ.) προφυλάττω. » Κεράμῳ τὰς πλευρὰς—, « Ἀρςφ. » Πύργοι πόλιν στέγουσι, « Σοφ. 2) ἐμποδίζω τι νὰ διαπεράσῃ (ἔξωθεν ἔσω ἢ τὸ ἀνάπαλιν)· (καὶ ελλ. ἢ ἀμτβτ.) εἶμαι ἢ γίνομαι ἀδιαπέραστος (impermeable). » Οἱ πῖλοι οὐκ ἔστεγον τὰ τοξεύματα, « Θκ. » Δόμος ἅλα ςέγων, « Αἰσχλ., (περιφρ.) ἡ ναῦς. » Αἱ νῆες, διὰ χρόνου καθελκυσθεῖσαι, οὐδὲν ἔστεγον, « Θκ., ἔπαιρναν (ἔκαμναν) ἀπ᾽ ὅλα τὰ μέρη νερά. (ἢ μσ. Π.) » Παρδαλέα στέγετο ὄμβρους, « Πίνδ. (ἢ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) » Καθελκυσθέντα (τὰ ξύλα) συμμύει καὶ ςέγει, « Θφρ. 3) (ἐν γεν.) κρατῶ μέσα μου· (ὅθ. μτνμ.) φυλάττω τι (εἰς τὸν νοῦν μου) μυστικὸν ἢ χωρὶς νὰ τὸ λησμονήσω. » Ἀγγεῖον οὐδὲν τὸ ὕδωρ στέγει, « Πλ., δὲν τὸ βαςᾷ, τὸ βγάζει. (καὶ ἐνν. τοῦ ἀντικ.) » Ὅταν συμπίῃ καθελκυσθέντα, συμμύει ἢ στέγει, « Θφρ. » Τὴν οἰκίαν ςέγουσαν παραλαβών, « Ἐπγρφ., μὴ στάζουσαν. » Τὸ ξύλον ἐξέξεν ἡ γῆ, ζώφυτος οὖσα, « Πλ., τὸ ἐβάςαξε, (δηλ.) ἐῤῥίζωσε, (κοιν.) ἔπιασε· (καὶ μτνμ.) » Τῇ μνήμῃ τὰ πρότερα μὴ ςέγοντες, « Πλ. (καὶ ἀπολ.) » Οὐ δυνάμενοι οὐδὲν στέγειν, « Πλάτ., μνημονεύειν. » Στέγειν τὸ κριθέν, « Πλδ., φυλάττειν μυστικόν. » Τί χρή με στέγειν, ἢ τί λέγειν; Σοφ. (ἢ μὲ ἀκριβ. προσδιορ.) » Σιγῇ στέγω ταῦτα, « αὐτ. (ἢ μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ δ´.) » Πρὸς ἕνα τῶν ὑπηρετῶν οὐκ ἔςεξε τὸν λόγον, « Πλδ. 4) (ἀπολ.) κρατῶ, βαςτῶ, ἀντέχω· (τρπ.) ἀνέχομαι, ὑποφέρω. » Δύο κιόνων στεγόντων τὸν ὄροφον, « Ἰώσ. » Τοῦ ξύλου τὰς πληγὰς μὴ στέγοντος, « Πλ. (καὶ τρπ.) » Ἡ ἀγάπη πάντα στέγει. « Γρφ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Οὐ στέγοντες κρύπτειν, « Χρσ., μὴ δυνάμενοι.

;**Στεία** (ἡ), σπν. ἢ ἀμφ. ἀντὶ Στία.

Στείβω, Μ. στείψω (ἀόρ. Ἔστιβον ἢ πθ. Ἐστίβην, πθ. πρκ. Ἐστίβημαι). Πατῶ, τσαλαπατῶ. » Ἵπποι ςεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας, « Ὅμ. » Στεῖβον δ᾽ ἐν βόθροισι (τὰ εἵματα), « αὐτ., τὰ πατοῦσαν νὰ πλυθοῦν. 2) πατῶ πουθενά· (ἄλλ.) περιπατῶ, ὑπάγω. » Νομὸν ςείβουσι δράκοντες, « Νικ. (καὶ ἀπολ.) » Ἵνα στείβουσι κύνες, « Εὐρ. (καὶ πθ.) » Κονία στειβομένα καθύπερθε. ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη, « Θκρ. » Ὁδοὶ στειβόμεναι, « Ξεν., διὰ τῶν ὁπ. περνοδιαβαίνουν συχνὰ ἄνθρωποι, (Γαλλ.) frequentees.

Στεῖλα, Π. ἀντὶ Ἔςειλα, ἀόρ. τοῦ Στέλλω.

;**Στειλαιός** (ὁ) καὶ **Στειλαιόν** (τό), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Στελεός, -όν.

Στειλεά καὶ Ἰων. **Στειλειή** (ἡ), Π. ἀντὶ Στελεή.

Στειλειόν, Π. ἀντὶ

Στειλεόν (τό). = Στελεόν.

Στειναύχην, ενος (ὁ, ἡ). Π. Ἰων. ἀντὶ Στεναύχην.

Στεινόπορος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Στενόπορος.

Στεινός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Στενός.

Στεῖνος, εος-ους (τό), Π. [στείνω]. στενὸν μέρος (πέρασμα), στενότοπος, στένωμα· (τρπ.) ἀγωνία, ςενοχωρία, ἀμηχανία.

Στεινόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ Στενόω.

Στείνω, Μ. ςενῶ (ἀόρ. Ἔστεινα), Π. ςενεύω· (συνκδχ.) ςενοχωρῶ, (καὶ συχνότ. πθ.) ςενοχωροῦμαι· (μὲ γεν. ἢ δοτ.) εἶμαι γεμάτος ἀπό. » Διωκόμενοι δέ.. κτείνοντο, φόνῳ ςείζοντες (κατὰ διορθ. ἀντὶ φόβῳ στίζοντες) Ὑδάσπην, « Νονν. » Στείνοντο δὲ σηκοὶ ἀρνῶν ἠδ᾽ ἐρίφων, « Ὀδ. Ι. » Στείνετο γὰρ πυκινῇσι μεληδόσιν, « Χριςοδωρ.

Στείνωμα (τό), Ἰων. ἀντὶ Στένωμα.

Στεινωπός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Στενωπός.

Στείομεν, Π. ἀντὶ Στῶμεν, ά. πληθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β´. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἵστημι.

Στειπτός, ή, όν, ἴδε Στιπτός.

Στεῖρα (ἡ). ἡ τρόπις (τὸ θεμέλιον, ἡ [Ἰταλ.] καρίνα) τοῦ πλοίου, (συγχ. παραλόγως τῷ

Στεῖρα (ἡ). γυνὴ μὴ τεκνοποιοῦσα, (θηλ. τοῦ ἀγρ. Στεῖρος).

†**Στειρεύω**, Μ. εύσω. (Γρφ.) Εἶμαι—

Στεῖρος, α ἢ ος, ον. (κυρ.) = Στερεός, σκληρός, (ἐπμ. ἐπὶ ἀνθρ. καὶ ζ.) ἄγονος, (ἐπὶ χωρ.) ἄκαρπος.

Στειροφυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ ςείρας βλαστήσας (γεννηθείς).

Στειρόω-ῶ, Μ. ώσω, (νλγ). Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ (καὶ πθ. Γίνομαι) ςεῖρος (ἄγονος), Στειρεύω.

Στειρώδης, εος (ὁ, ἡ). τρόπον τινὰ στεῖρος (ἄγονος).

;**Στείρωμα** (τό). ἡ ςεῖρα (τρόπις) τοῦ πλοίου.

Στείρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στειρόω, ἔλλειψις γονιμότητος, (Γαλλ.) stérilité.

Στειρωτικός, ή, όν. Στειρώσεως αἴτιος.

;**Στειφρός**, ά, όν, ἀμφ. ἀντὶ Στιφρός.

Στείχω, Μ. στείξω (ἀόρ. β´. Ἔστιχον). Περιπατῶ (κυρ. κατὰ τάξιν), (ἐν γέν. ἢ μάλιστα παρὰ Π.) πορεύομαι, ὑπάγω· (μὲ αἰτ. ἢ προθετ.) » Ὁπότ᾽ ἂν ςείχῃσι πρὸς οὐρανὸν (ἠέλιος), « Ὀδ. Λ. » Στείχειν εἰς πόλεμον, « Ἰλ. Β. Δ. (ἢ ἐλλειπτ.) » Ἔςιχε νήσους εἰναλίας, « Καλλ. » Ποίαν ἢ ταύταν ἢ κείναν ςείχω; « Εὐρ. (ἢ ἐπιῤῥ.) » Ἐμοὶ στείχοντι δεῦρο, « Σοφ. (ἢ

ἀπολ.) » Εὕδοντι καὶ στείχοντι καὶ καθημένῳ,« Στδ.

Στεκτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ στέγειν, προφυλακτικὸς (κυρ. ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν).

†Στελγιδολήκυθος (ὁ, ἡ), = Στλεγγιδολήκυθος.

Στελγιδοποιός, Στελγίζω, Στελγὶς κτλ. ἴδε Στλεγγιδοποιὸς κτλ.

Στελεγγίς, ίδος (ἡ), = (καὶ ἐτυμλγ. ἀναλογώτερον τοῦ) Στλεγγίς.

Στελεὴ (ἡ), Ἰων. Π. ἡ τρύπα τῆς ἀξίνης κτλ. εἰς τὴν όπ. ἐμπήγεται τὸ ςειλεόν. 2) = Στελεόν.

;Στελειὸν (τὸ), = Στελεόν, (ὅθ.

Στελειόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. βάλλω (ἐμπήγω) εἰς τὴν ἀξίνην κτλ. τὸ =

Στελεὸν (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ

Στελεός(ὁ) [ςέλεγος]. τὸ ςειλιάρι. »Στειλειὸν ἐλάϊνον, εὖ ἐναρηρός, « Ὀδ. Ε. » Ἀγροικικῶς ὡς εἶχε, τὸν ςελεὸν τῆς μετὰ χεῖρας δικέλλης ἐκβαλών, τούτῳ τοὺς ἐπιόντας ἠμύνετο.« Μαρτύρ. Ἱερ., (ὅθ.

Στελεόω-ῶ, Μ. ώσω, = Στελειόω.

Στελεοῦρος (ὁ), [στέλεχος, οὐρά], εἶδ. φυτοῦ, (;) πεντάνευρον στενόφυλλον.

;Στελεχηδὸν, ἐπίρ. Π. ἐν εἴδει ςελέχους, κορμηδόν, (εἰς τὸν Ἀπλλν. διορθ. Στοιχηδόν).

Στελεχητόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κόπτων τὰ ςελέχη (τοὺς κορμοὺς) τῶν δένδ

Στελεχιαῖος, α, ον. Ὁ ἐν εἴδει ςελέχους (κορμοῦ). » Φλὲψ —,« Γαλ., (Γαλλ.) la veine porte.

†Στελέχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στέλεχος.

†Στελεχοειδής, έος (ὁ, ἡ), = Στελεχιαῖος, στελεχώδης.

Στελεχόκαρπος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ φέρων τὸν καρπὸν ἐπὶ τοῦ στελέχους.

Στέλεχος [συγγ. τῷ στήλη], εος-ους (τὸ ἢ [σπν. ἢ ἀμφ] ὁ). κορμὸς τοῦ δένδρου (κυρ. πρὸς τὴν ῥίζαν)· ξύλον ἀπὸ τοῦ στελέχους, κούτσουρον, (παρβλ.) Πρέμνον. » Στελέχη φέροντας, ὥσπερ βαλανεύσοντας,« Ἀρςφ. » Ἐλᾶαι.. πλεῖον ἢ χίλια στελέχη,« Δμ., (κοιν.) ὑπὲρ τὰς χιλίας ῥίζας. (καὶ μτνμ.) » Εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, ςέλεχος εἶ,« Δικαίαρχ., ἀναίσθητος, (κοιν.) κούτσουρον.

Στελεχόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω στέλεχος (κορμόν), ἁδρύνομαι.

Στελεχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος στελέχει (κορμῷ), Στελεχιαῖος.

Στελέω, Ἰων. μελλ. τοῦ Στέλλω.

Στελίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στελεόν, ςειλιαράκι.

Στελὶς [περίεργον ὅτι ἡ λέξις ἦτον ἰδιάζουσα εἰς τὴν Εὔβοιαν, ὅπου καὶ σήμερον ἀκόμην ὑπάρχει τόπος καλούμενος Στελίδα ἢ Στυλίδα], ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ παρασιτικοῦ (ἰξοῦ), (Γαλλ.) loranthe, (ἴσ. ὀρθότ. Ἀστυλίς).

Στέλλω, Μ. στελῶ (ἀόρ. Ἔστειλα ἢ μσ. Ἐστειλάμην, πρκ. Ἔσταλκα ἢ πθ. Ἔσταλμαι, ἀόρ. πθ. Ἐστάλην). (κυρ. καὶ ἐτυμλγ.) Στήνω, σταματῶ· συστέλλω, συμμαζόνω· ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω· (μσ.) ὑποχωρῶ· (τρπ.) ἀποφεύγω ἢ ὑποστέλλομαι. » Ἱστία νηὸς στεῖλαν (καὶ μσ. στείλαντο) ἀέρραντες, τὴν δ᾽ ὥρμισαν,« Ὅμ. ἐμάζωξαν (κοιν. ἐστίγγαραν) τὰ πανιά. »Τὴν φυσῶσαν οἴησιν στέλλειν,« Φιλ., ἀναστέλλειν. »Τὰ στέλλοντα τὴν κοιλίαν,« Ἀλέξ. Ἀφρ., τὰ στυπτικά. » Στέλλουσιν ὑπερσαρκώματα,« Δσκρ. (καὶ πθ.) » Σταλεὶς ἢ χαλινωθείς,« Φιλ. »Σταλέντος αἵματος,« Ἀλ. Ἀφρ. »Φλέβες στέλλονται,« Νικ., συστέλλονται σπασμωδικῶς. (καὶ μσ.) » Στείλασθαι τὸ πρόσωπον,« Φρύν., (κοιν.) νὰ ᾽ξινίσῃ τὴν μύτην του. (καὶ μτνμ.) » Πότερά σοι παῤῥησίᾳ φράσω τἀκεῖθεν ἢ λόγον στειλώμεθα; « Εὐρ., νὰ μαζώξωμεν τὰ λόγιά μας, νὰ ὁμιλήσωμεν μὲ πλειοτέραν συστολήν; (καὶ ἑλλ. τῆς προθ.) » Στελλόμενοι τοῦτο, μή τις ἡμᾶς μωμήσηται,« Γρφ., ἀποφεύγοντες. (καὶ ἀπολ.) » Οὔτ᾽ ἂν ἀπόσχοιντο οὐδενός, οὐδὲ στείλαιντο,« Ἱππκρ. (ἰδιαιτ. δὲ) »Ἐπιστολάδην χιτῶνας ἐστάλατο,« Ἡσ., εἶχαν ζωσμένους τοὺς χιτῶνάς των, ἦσαν ἀνασκουμπωμένοι, (ὅθ. 2) (συνήθ.) ἑτοιμάζω, καὶ μσ. ἑτοιμάζομαι κυρ.) διὰ δρόμον, ἐνδύω, στολίζω, ἁρματόνω, (Γαλλ.) équiper, (παρβλ.) Σκευάζω. »Ἐννέα νῆας στῆλα,« Ὀδ. Ξ. » Μετὰ δὲ μέζω στόλον στείλαντες, ἀπέπεμψαν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας,« Ἡρ. » Ναῶν πλόον εἶπε στέλλεν ἐς...,« Πινδ. » Οὓς ἑταίρους στέλλοντα καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι,« Ἰλ. Δ. »Στείλας αὖ ἢν ἐσθῆτι δουληΐῃ,« Ἡρ. » Τοὺς μὲν στείλας ὡς δεσποίνας, τοὺς δὲ ὡς θεραπαίνας,« Ξεν. (καὶ μσ.) » Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατόν,« Ἰλ. Ψ., ἑτοιμασθῆτε. » Μελαίνῃ ἐσθῆτι στειλάμενοι, νεκρικῶς,« αὐτ. (ἢ πθ.) »Ὀθόναις ἐσταλμένος,« Αχ. »Ἐσταλμένοι καθάπερ Ἕλληνες,« Ἡρ. »Ἐςαλμένος ἐς πόλεμον ὡς κάλλιστα,« Ξεν. » Γέρων δημοτικῶς ἐσταλμένος,« Αχ. (ὅθ. 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ. ἢ ἐλλ. κατὰ συνκδχ.) κινῶ (ἄλλον ἢ [μσ ἢ ἐλλ.] ἐμαυτὸν) διὰ ταξεῖδι, στέλνω, ξεκινῶ, ἐκστρατεύω. »Ὁδὸς εἰς Κόρινθον στέλλουσα,« Αχ., φέρουσα, ὑπάγουσα. (καὶ πθ.) » Νῦν πρῶτον ὑπ᾽ ἐμοῦ στέλλεται,« Συν. (συνήθ. δὲ μσ.) »Ὅσοι ἐς τὴν ἀποικίην ἐστάλησαν,« Ἡρ. » Πυθόμενοι ὅτι βασιλεὺς στέλλοιτο ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα,« αὐτ. (καὶ ἐπιρ.) »Ἐστέλλετο αὐτόσε,« αὐτ. »Ἐστάλην εὐθὺ τῆς πόλεως,« Αχ. » Σοῦ δ᾽ αὐτοῦ χάριν ἐστάλην,« αὐτ. (καὶ μτνμ.) »Ἐπὶ τυραννίδ᾽ ἐστάλης,« Ἀρςφ., ἐπῆρες τὸν δρόμον τῆς. (καὶ ἐλλ.) »Ἔστελλε (ἐνν. στόλον) εἰς ἀποικίην,« Ἡρ. » Κέλευθον τήνδ᾽ ἐκ δόμων ἔστειλα (ἐνν. ἐμαυτήν),« Αἰσχλ., ἦλθον. » Κεῖνος ἐπ᾽ ἄλλον ἄνδρ᾽ ἔστελλε,« Σοφ., ἀπήρχετο. (ἢ ἀπολ.) »Ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρώρας ἀνῇ, τότε στελοῦμεν,« αὐτ., θὰ κινήσωμεν. 4) (ἐνίοτε) στέλνω ἢ φέρνω, μηνῶ τινα νὰ ἔλθῃ, μεταπέμπομαι. »Ὑμᾶς δ᾽ ἐγὼ πομποῖσιν ἔστειλ᾽ ἱκέσθαι,« Σοφ. (καὶ μσ.) » Οὔ σ᾽ ᾔδειν μῶρα φωνήσοντ᾽· ἐπεὶ σχολῇ γ᾽ ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην,« αὐτ.

†Στέλμα (τὸ), Γλσ. [στέλλω]. ζῶμα, ζωνάρι.

Στελμονίαι (αἱ), [τελαμὼν ἢ στέλμα]. λωριὰ μὲ τὰ ὁπ. ζωνουν τὰ σκυλιὰ τοῦ κυνηγιοῦ.

†Στεμβάζω, Μ. άσω. Λοιδορῶ, περιγελῶ, περιυβρίζω, [ἐκ τοῦ

†Στέμβω (παρτ. Ἔστεμβον ἢ πλέον οὔ), Γλσ. = Στείβω, πατῶ, τσαλαπατῶ· σείω, κλονῶ· (μτφρ.) περιυβρίζω, προπηλακίζω.

Στέμμα (τὸ), [στέφω] (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὡς στέφανος, (ἰδιαιτ. δὲ) ταινία μαλλίνη μὲ τὴν ὁπ. ἐστεφάνονον τὰ θύματα καὶ τοὺς ἱκετηρίους κλάδους (ἴδε Εἰρεσιώνη)· (ὅθ. ἐνίοτε Π.) μαλλί (Εὐρ. Ὀρ. 12)· (συχν.) κορώνα (βασιλ.), διάδημα· (ὅθ. παρὰ Ῥωμ.) οἰκογένεια εὐγενὴς (ἀπὸ βασιλικὴν καταγωγήν).

†Στεμματιαῖος, α, ον ἢ

Στεμματίας, ου (ὁ). ὁ φορῶν ἢ κρατῶν στέμμα.

Στεμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στέμμα.

Στεμματόω-ῶ, Μ. ώσω. Στολίζω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ στέμμα, στεφανόνω.

;Στεμφυλίς, ίδος (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Στεμφυλῖτις.

Στεμφυλίτης, ου (ὁ) ἢ Στεμφυλῖτις, ιδος (ἡ) καμωμένος ἀπὸ στέμφυλα (τσήπουρα). » Οἶνος —,« Αξ. »Ἐλαία —,« Αξ., ἢ ἄλλ. Πιτυρίς.

Στέμφυλον (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ ἀποστραγγίδι τοῦ σταφυλιοῦ καὶ τῆς ἐλαίας, (κοιν.) τσήπουρον, [ἐκ τοῦ

†Στέμφω, = Στέμβω.

Στέναγμα (τὸ) ἢ

Στεναγμὸς (ὁ). ἀναστεναγμός, ἀναστέναγμα, [ἐκ τοῦ

Στενάζω, Μ. άξω, = Στένω, ἀναστενάζω (κυρ. μὲ ἀλλεπαλλήλους στεναγμούς), ἴδε Στενάχω.

Στενακτέον, θετ. τοῦ Στενάζω.

Στενακτικός, ή, όν. Ὁ παρακινῶν ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ στενάζειν.

Στενακτός, ή, όν. Στεναγμῶν ἄξιος. »Στενάζεθ᾽, ὡς στενακτά,« Εὐρ. »Ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτὸς ἐξεπέμπετο,« Σοφ.

Στεναύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὸν αὐχένα, στενολαιμος.

;Στεναχέω, Μ. ήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Στοναχέω.

;Στεναχίζω, Μ. ίσω ἢ

Στενάχω (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Στενάζω. » Πυκνὰ μάλα (» Βαρέα, » Βαρὺ) —,« Ὅμ. (καὶ μτνμ. ἢ καταχρ.) » Χαράδραι μεγάλα στενάχουσι ῥέουσαι ἐξ ὀρέων,« Ἰλ. Π. » Αἱ δ᾽ ἄρ᾽ ὑπὸ τρόπιδι στιβαρῇ στενάχοντο φάλαγγες τριβόμεναι,« Ἀπλλν.

Στενόβουλος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ βουλὴ (ἡ θέλησις) εἶνε στενή (δηλ. ἀμετάτρεπτος.

Στενόβρογχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ςενὸν βρόγχον, στενολαιμος.

†Στενοεπιμήκης, εος (ὁ, ἡ), = Στενόμακρος.

Στενοθώραξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὸν στῆθος (θώρακα).

Στενοκοίλιος, α, ον. ὁ ἔχων στενὴν κοιλίαν ἢ στενὸν κοίλωμα (τρύπαν).

Στενοκορίασις, εως (ἡ). τὸ παρὰ φύσιν στένεμμα τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Στενοκύμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων πολλὰ κύματα ἐξ αἰτίας τῆς στενότητός του. » Ἰταλίας πορθμὸς —,« Αθ., (παρβλ. Στενόπορθμος).

Στενοκώκυτος (ὁ, ἡ), Π. [στενός, κωκύω]. ἐξ αἰτίας τοῦ ὁπ. βογγᾷ τις δυνατά. » Τρίχες —,« Ἀρςφ.

Στενολεσχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ περὶ στενῶν (σμικρῶν, εὐτελῶν) πραγμάτων, Λεπτολογῶ, [ἐκ τοῦ

Στενολέσχης, ου (ὁ), = Λεπτολόγος (ὅθ.

Στενολεσχία (ἡ), = Λεπτολογία.

Στενολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Στενολεσχέω, [ἐκ τοῦ

Στενολόγος (ὁ, ἡ), = Στενολέσχης.

†Στενόμακρος ἢ

†Στενομήκης, εος (ὁ, ἡ). στενὸς καὶ μακρύς.

Στενοπορθμίς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Στενόπορθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων ἢ κείμενος εἰς) στενὸν πορθμόν. » Χαλκὶς (» Μεσσήνη) —,« Εὐρ., Ἀρχέςρ.

Στενοπορία (ἡ). στενότης πόρου· στενὸν πέρασμα, [ἐκ τοῦ

Στενόπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων) στενὸν πόρον (πέρασμα). »Ὁ στενόπορος αὐλὸς ὀξύηχος,« Ἀλεξ. Ἀφροδ. »Τὰ στενόπορα,« Ἡρ., Ξεν., = Αἱ στενοπορίαι.

†Στενόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενοὺς (ἰσχνοὺς) πόδας, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Στεγανόπους).

Στενοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὸν πρόσωπον.

Στενόπρωκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ςενὸν πρωκτόν, (παρβλ.) Ἄπυγος.

Στενόῤῥινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὴν (λεπτὴν) ῥῖνα.

†Στενοῤῥύμη (ἡ), Γλσ. στενὴ ῥύμη, ςενοσώκακον.

Στενός, ή, όν, (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος), τὸ ἐναντ. τοῦ Πλατύς. » Ἰσθμὸς —,« Ἡρ. (εἰς τὸ οὐδ.) »Στενὰ (ἐνν. χωρία),« στενὴ δίοδος, κλεισοῦρα, στενοπορία, (Τουρκ.) δερβένι. »Ὑπερβαλὼν ἐκ τῆς Ἀργείας κατὰ τὰ ςενὰ εἰς Κόρινθον,« Ξεν. (ἰδιαιτ. δὲ) »Πλεῖν εἰς τὰ στενά,« Θκ., εἰς τὰς Θερμοπύλας. 2) (συνκδχ.) σμικρός, εὐτελής· (ἐπὶ λόγ.) σύντομος· (ἐν γέν.) περιωρισμένος. »Ἀπὸ σμικρῶν καὶ ςενῶν οὕτως ὁρμώμενος,« Πλ. »Στενὸν ἐρώτημα,« Πλ. »Ἐν ςενῷ,« Κωμ., = Ἐν συντόμῳ.

Στένος, εος-ους (τὸ), Π. = Στεῖνος, ςενοχωρία. » Ξυμφέρει σωφρονεῖν ὑπὸ στένει,« Αἰσχλ.

Στενόσημος (ὁ, ἡ), [ς. σῆμα]. (κυρ. ἐσθὴς ἢ ἰδιαιτ. ἡ περιπόρφυρος τῶν εὐγενῶν τῆς Ῥώμης) ἔχουσα στενὴν οὔγιαν, (Λτν.) augusticlavium, (ἀντιθ. τῷ Πλατύσημος).

Στενόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὸν ςόμα ἢ στόμιον.

Στενότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ στενοῦ (κυρ. καὶ μτνμ.).

Στενοτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ςενὸν τράχηλον, στενολαιμος.

Στενόφλεβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὰς φλέβας.

Στενοφλεβοτόμος (ὁ), εἶδος ςενοῦ φλεβοτόμου (νυστεριοῦ).

†Στενοφυής, έος (ὁ, ἡ). φύσει στενός.

Στενοφυλλία (ἡ). στενότης φύλλων.

Στενόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων ςενὰ φύλλα.

Στενόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στενὴν φωνήν, ἰσχνόφωνος.

Στενοχωρέω-ῶ καὶ (πθ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, ηθήσομαι. Εἶμαι εἰς ςενὸν τόπον, δὲν ἔχω εὐρυχωρίαν, ςενοχωροῦμαι (κυρ. καὶ μτνμ.). » Οὐ δυνάμενος παρελθεῖν ῥᾳδίως, ἀλλὰ ςενοχωρῶν,« (Μάχ. παρ᾽) Αθ. »Οὐκ ἄσημον δὴ οὐδ᾽ ἤν τις ἰητρός, στενοχωρέων τῷ παρεόντι ἐπί τινι νοσέοντι καὶ ἐπισκοτεόμενος τῇ ἀπειρίῃ, κελεύῃ καὶ ἑτέρους εἰσάγειν,« Ἱπποκρ.

†Στενοχώρημα (τὸ), = Στενοχωρία ἢ Στενοτοπία.

Στενοχωρής, έος (ὁ, ἡ), = Στενόχωρος.

Στενοχώρησις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ

Στενοχωρία (ἡ). στενότης τόπου (διαστήματος), ἔλλειψις εὐρυχωρίας· (μτνμ.) πλῆξις, ἀδημονία· ἀπορία, ἀμηχανία, κτλ., [ἐκ τοῦ

Στενόχωρος (ὁ, ἡ), [ς. χῶρος]. ὁ ἔχων ἢ εὑρισκόμενος εἰς ὀλίγον (περιωρισμένον) διάστημα, (ἀντιθετ. τῷ Εὐρύχωρος).

Στενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι στενόν, στενεύω· (μτνμ.) στενοχωρῶ, φέρω (καὶ πθ. εἶμαι, εἰς τὰ στενά

Στενυγρός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Στενός. »Μοῦνος στενυγρῇ ξυντυχὼν ἐν ἀτραπῷ,« Σιμων. ‖ (οὐσ. »Στενυγρὴ (ἐνν. ὁδός),« Εὐσ., = Στενωπός, Στενοπορία.

Στενυγροχωρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Στενοχωρία.

Στενυγρόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ Στενόω (ἰατρ.) = Στεγνόω.

Στένω (παρτ. Ἔστενον καὶ πλέον οὔ). (κυρ.) = Στείνω, -ομαι, στενοχωροῦμαι (ἠθικῶς), ἔχω βάρος εἰς τὴν ψυχήν μου, (Γαλλ.) être oppressé (»Μέγα δ᾽ ἔστενε κυδάλιμον κῆρ᾽,« Ὅμ.)· (ἐπμ.) ἀνασαίνω δυνατὰ νὰ ξεθυμάνω. (ὅθ. συνήθ.) ἀναστενάζω· (συνκδχ.) λυποῦμαι, θλίβομαι, οἰκτείρω· (ἐνίοτε μὲ αἰτ. ἐλλ. προθ.) » Στένω σε τὰς οὐλομένας τύχας,« Αἰσχλ. (ἢ γεν.) »Ἑλλάδος μάλις᾽ ἔγωγε τῆς ταλαιπώρου στένω,« Εὐρ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) »Κλάω, στένομαι,« Αἰσχλ. (καὶ ἐπὶ ζ.) »Ἔστενε τρυγών,« Θκρ. (ἢ ἐπὶ ἀψύχ.) »Πόντος ἔστενεν, οἴδματι θύων,« Ἰλ. Ψ, ἐμούγγριζεν, ἐβούϊζε.

Στενώδης, εος (ὁ, ἡ). στενῷ (στενῇ διόδῳ) ὅμοιος, ἰσθμώδης.

Στένωμα (τὸ) στενὸν πέρασμα, στενότοπος, στενοῦρα.

Στενωπάρχος (ὁ). ὁ ἄρχων (ἐπιστάτης) τῶν στενωπῶν ἢ ςενωποῦ, (παρβλ.) Ῥυμάρχης.

Στενωπή (ἡ), σπν. ἀντὶ Στενωπός.

Στενώπιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Στενωπὸς [ς. ὤψ], ή, όν, = Στενός. »Ὁδὸς —,« Ὅμ., Ἀῤῥ. (συνήθ. ἐνν. τὸ οὐσ.) ἀντὶ Στενοπορία, δρόμος στενός, (Τουρκ.) σοκάκι, (ἀντιθ. τῷ Πλατεῖα). » Ἀλο(ὴ » Θαλάσσιος) —,« Ἀπλλν., Αἰσχλ., = Πορθμός. » Ἡμεῖς δὲ στεινωπὸν ἀνεπλέομεν,« Ὀδ. Μ., τὸ μεταξὺ Σκύλλης καὶ Χαρύβδεως στενόν.

Στενῶς, ἐπίρ. Στενά· στενόχωρα.

Στένωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στενόω, στένεμμα· στενοχωρία.

Στέξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στέγω, συγκράτησις, περιφύλαξις.

Στεπτήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς στέψιν. » Ἔριον —,« Ἡσύχ., = Στέμμα.

Στεπτός, ή, ον. Ἐστεμμένος, στεφανωμένος.

Στέργηθρον (τὸ), Π. [στέργω]. φίλτρον, θέλγητρον· στοργή. 2) εἶδος φυτοῦ καὶ ἄνθους, (ἄλλ.) Κοτυληδών, Ὀμφάλιον κτλ., (» Χρῶνται δὲ αὐτῇ πρὸς φίλτρα,« Δσκρ., ὅθεν ἐξηγεῖται καὶ ἡ αἰτία τοῦ ὀνόματος της).

Στεργοξύνευνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν σύζυγόν του ἤ, ἡ ἀγαπῶσα τὸν σύζυγον της, [σύνευνος καὶ

Στέργω [συγγ. τῷ Σπέρχω], Μ. στέρξω (πρκ. Ἔστοργα). Ἀγαπῶ (κυρ. μὲ πατρικὴν [ἢ μητρικὴν] ἢ υἱϊκὴν ἀγάπην), λαμβάνω συμπάθειαν πρός, (Γαλλ.) affectionner. » Τὴν μάλιστα στέρξας τῶν γυναικῶν,« Ἡρ. » Πειθοῖ γυναῖξὶ καίπερ οὐ στέργων ὅμως,« Αἰσχλ. » Λόγοις δ᾽ ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην,« Σοφ. » Οὔτε γὰρ ἑαυτὸν οὔτε τὰ ἑαυτοῦ χρὴ τόν γε μέγαν ἄνδρα ἐσόμενον ςέργειν, ἀλλὰ τὰ δίκαια,« Πλάτ. »Αἱ κύνες τὸν διδόντα τὰ ἐπιτήδεια στέργουσι,« Ξεν. (καὶ πθ.) Στεργεσθαι ὑπὸ τῶν φίλων,« αὐτ. 2) εὐχαριστοῦμαι εἴς τι, (κοιν.) στέργω· (ἐν γεν.) ἀνέχομαι, ὑποφέρω. » Στέργειν αἱ πάθαι με χὠ μακρὸς χρόνος διδάσκει,« Σοφ. »Ἔστεργον τὰ παρεόντα,« Ἡρ. » Στέργε μὲν τὰ παρόντα, ζήτει δὲ τὰ βελτίονα,« Ἰσκρ. » Στέργε τὴν γυναῖκα,« Ἡρ., ὑποφερέ την. (συνήθ. μὲ δοτ.) »Στέργειν τοῖς παροῦσι,« Εὐρ. » Στέργω σκοροδάλμῃ,« Ἀρςφ., (παρβλ. Ἀγαπῶ). 3) Π. (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) εὔχομαι, ἐφίεμαι, δέομαι. » Τὸν Ἀπόλλω στέργω μολεῖν ἀρωγόν,« Σοφ.

Στερέμνιος, α ἢ ος, ον, = Στερεός.

Στερεμνιότης (ἡ), = Στερεότης.

Στερεμνιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Στερεόω.

Στερεμνιώδης, εος (ὁ, ἡ). στερεὸς (ςερέμνιος) τὸ εἶδος, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν στερεῶν σωμάτων.

Στερεμνίως, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Στερεῶς.

Στερεογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στερεὰν γνώμην (ἀπόφασιν) ἢ ςαθερὸν φρόνημα· ἰσχυρογνώμων.

Στερεόδερμος (ὁ, ἡ), = Σκληρόδερμος.

Στερεοειδής, έος (ὁ, ἡ). στερεὸς τὸ εἶδος.

Στερεοκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στερεὰν ἢ σκληρὰν καρδίαν, ἰσχυρογνώμων, σκληροκάρδιος.

Στερεομετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τὰ ςερεὰ σώματα ὡς-

Στερεομέτρης, ου (ὁ). ὁ μετρῶν τὰ ςερεὰ σώματα.

Στερεομετρία (ἡ). ἡ καταμέτρησις τῶν στερεῶν σωμάτων καὶ ἡ περὶ τούτων ἐπιστήμη.

Στερεομετρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν στερεομετρίαν. » Ποῦς—, « Μθμτκ., ὁ κυβικος.

Στερεοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι στερεὸν, στερεόνω.

Στερεός [ἵστημι], ά, όν. Ὁ μὴ χαῦνος, ὑγιερός· σκληρός· μεστός· ἀσάλευτος· (μτφορ.) ἄκαμπτος· εὔτονος· μονιμος, κτλ. » Στερεὴ λίθος ἠὲ σίδηρος,« Ὀδ. Τ. » Βοέης αὔησι, στερεῇσι, « Ἰλ. Τ. » Τῶν κεράτων τὰ πλεῖστα κοῖλα, τὰ δὲ τῶν ἐλάφων μόνα στερεά, « Ἀρστ. » Τῶν καλάμων τὸν μὲν εἶναι μανὸν καὶ κοῖλον, ὃν καλοῦσί τινες συριγγίαν, οὐδὲν ἔχον α ξύλου καὶ σαρκός· τὸν δὲ πυκνὸν καὶ στερεὸν καὶ συμπλήρη μικροῦ, « Θφρ. » Ἅπτεσθαι τροφῆς στερεωτέρας, « Ἀρβ. » Στερεὸν σῶμα, « Γεωμετρ., τὸ ἔχον μῆκος, βάθος καὶ πλάτος, (Γαλλ.) solide. » Ἀριθμὸς—, « Μθμτκ., ὁ κυβικος. (καὶ μτνμ.) »Σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο, « Ὀδ. Ψ. » Νείκεσεν, ἄλλον μειλιχίοις ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν, « Ἰλ. Μ. »Στερεῇ δ' ἀπεπέμψατο φωνῇ, « Τρυφιόδ. » Χρὴ δὲ σαόφρονα φῶτα .. στερεῇ φρενὶ τλῆναι ὀϊζύν, « Κοΐντ., (ἴδε ἢ Στεῤῥός).

Στερεόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ςερεὰν σάρκα (σφικτὸν κρέας). » Ὁ ἀνὴρ στερεοσαρκότερος τῆς γυναικός, « Ἱππκρ.

Στερεότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ στερεοῦ.

Στερεόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ςερεὸν (ἄκαμπτον ἢ σταθερὸν) φρόνημα, Στερεογνώμων.

Στερεόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ςερεὰν (ὑγιερὴν) φωνήν.

Στερεόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι στερεὸν (σκληρὸν ἢ μόνιμον), στερεόνω. » Ὁ στερεῶν βροντήν, « Γρφ.—Ἰσχυροποιῶν. » Ἡ ἐστερεωμένη (ἐνν. γῆ),« ἡ ξηρά, ἡ στερεά.

†Στερέσιμος (ὁ, ἡ), ἴδε Στερήσιμος.

Στερέω-ῶ [συγγ. τῷ Στερεός], Μ. ήσω καὶ Π. έσω. Ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος· (πθ.) χάνω (ὑστεροῦμαί) τι. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Οὕνεκά με στερέσαι τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης, « Ὀδ. Ν. » Ἐστέρησαν αὐτὸν τῆς πατρίδος, « Ξεν, τὸν ἐξώρισαν. (καὶ πθ.) » Τῆς κεφαλῆς στερηθήσεσθαι, « αὐτ, νὰ χάσῃ τὸ κεφάλι τȣ (καὶ αἰτ. σπν.) » Ἡ πάρεστι μὲν στένειν, πλούτου πατρῴαν κτῆσιν ἐστερημένῃ, « Σοφ., (ἴδε καὶ Στέρομαι).

Στερεώδης, εος (ὁ, ἡ). στερεὸς τὸ εἶδος.

Στερέωμα (τό). πᾶν ὅτι εἶνε στερεωμένον (πεπηγός, μονιμον) ἢ χρησιμεύει πρὸς στερέωσιν, θεμέλιον, ςήριγμα, ὅθ.) —Στείρωμα (πλοίου)· (γεωμετρ.) σῶμα στερεόν.

Στερεῶς, ἐπίρ. Στερεά, ὑγιερά, δυνατά· (μτνμ.) ἐντόνως, ἀποτόμως, ἐπιμόνως κτλ. » Στερεῶς κατέδησαν, « Ὀδ. Ξ. » Στ. ἠνήνατο, « Ὁμ. Ὕμν.

Στερέωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στερεόω, παγίωσις, στήριξις.

Στερεωτής, οῦ (ὁ). ὁ στερεώσας τι, θεμελιωτής.

Στερεωτικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς στερέωσιν.

Στέρημα (τό). πᾶν ὅ,τι ἐστερήθη τις, τὸ ἀφαιρεθὲν ἀπό τινος.

;Στερήσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς ςέρησιν, δημεύσιμος.

Στέρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στερέω, ἀφαίρεσις, (πθ.) χάσιμον, (κοιν.) ἰστέρησις· (γρμτ. καὶ φλσφ.) —Ἀπόφασις, ἄρνησις.

Στερητικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς στέρησιν· (γρμτ. καὶ φλσφ.) ὁ σημαίνων στέρησιν, ἀρνητικός, ἀποφατικος.

Στερητικῶς, ἐπίρ (Γρμτ.) Κατὰ ςέρησιν.

†Στερίζω, Μ. ίσω, Συλ. ἀντὶ

Στερίσκω, Μ. στερήσω κτλ. — ἢ εἰς τὸν ἐνς. εὐχρηστότ. τοῦ) Στερέω.

†Στεριφεύομαι, Μ. εύσομαι. Μένω στέριφος (ἄγονος), — Παρθενεύομαι.

†Στεριφνός, ή, όν, — Στέριφος.

Στεριφοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, —Στερεοποιέω, [ποιῶ καὶ

Στέριφος, η, ον, —Στερεός, σκληρός, πάγιος. 2) —Στεῖρος, ἄγονος. ‖. (οὐσ.) Στερίφη, στειρα (γυνή), καὶ (;) στεῖρα (τρόπις) πλοίου.

Στεριφότης (ἡ), ἡ ἰδιότης τοῦ στερίφου, στερεότης, σκληρότης.

Στεριφόω-ῶ, Μ. ωσω, —Στερεόω, (ὅθ.

Στερίφωμα (τό), —Στερέωμα, ὀχύρωμα.

Στερκτέον, θετ. τοῦ Στέργω.

Στερκτικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ στέργειν (ἀγαπᾷν κυρ. μὲ πατρ. μητρ. ἢ υἱϊκὴν ἀγάπην). » Τὸ στερκτικόν,« Πλ., ἡ πρὸς ςοργὴν διάθεσις τοῦ ἀνθρώπου. 2) ὁ στέργων (εὐχαριστούμενος) εἰς κάθε τι, ἀνεκτικός, ὑπομονητικος, (ἀλλ' εἰς ταύτην τὴν σημασίαν ὀρθότ. τὸ Στεκτικός).

Στερκτός, ή, όν. Τὸν ὁπ. ςέργει ἢ πρέπει νὰ ςέργῃ τις, ἀγαπητος. 2) πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον εὐχαριςεῖται ἢ πρέπει νὰ εὐχαριστηθῇ τις.

Στερνίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Στερνίον.

†Στέρνιξ [στερνον], ικος (ἡ ἢ ὁ), — Ἐντεριώνη

Στερνίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Στέρνον, στηθάρι. 2) εἰδ. φαγητοῦ (ἴσως ἀπὸ κρέας στήθους) καὶ 3) εἰδ. ὀψαρίου ἢ ὀστρακοδέρμου.

Στερνίτης, ου (ὁ) καὶ Στερνῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τοῦ στέρνου (τοῦ στήθους), ὁ ἀνήκων εἰς τὸ στερνον. » Πλευρα!—, « Πλδ.

Στερνοβριθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑγιερὸν (βαρὺν) στέρνον. » Ἵππος—, « Πολύαιν., (κατὰ διορθ. ἀντὶ Σθενοβριθής).

Στερνοκοπέομαι (;κτυπέομαι)-οῦμαι, Μ. ήσομαι, — Στερνοτυπέομαι.

Στερνοκτυπία (ἡ), — Στερνοτυπία.

Στερνόμαντις, εως (ὁ, ἡ)—Ἐνςερνόμαντις.

Στέρνον (τό), [στερεός]. (κυρ. τὸ πλατὺ καὶ ὀστῶδες μέρος τοῦ ςήθους, (ἐν γεν.) τὸ στῆθος (» Ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας βεβλήκει πρὸς στῆθος, « Ἰλ. Δ. » Ἔδειξε μαστοὺς ςέρνα θ' ὡς ἀγάλματος,« Εὐρ.)· (συνκδχ) ὁ νοῦς. » Χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν, « Σοφ., ἔχειν κατὰ νοῦν, ἐνθυμεῖσθαι, (παρβλ. Φρήν)· (μτνμ.) »Στέρνα γῆς, « Π., αἱ πεδιάδες, τὰ εὔκαρπα μέρη, (παρβλ. Οὖθαρ).

Στερνόπληκτος (ὁ, ἡ). κτυπημένος ἢ πληγωμένος εἰς τὸ στῆθος

;Στερνοσώματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τοῦ στέρνου καὶ τοῦ σώματος. (ἀλλ. διορθ. Στεῤῥοσώματος).

Στερνοτυπέω-ῶ καὶ (συνηθ.) Στερνοτυπέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι Κτυπῶ τὸ ςῆθός μου (Κτυπιοῦμαι) ἀπὸ λύπην, [ἐκ τοῦ

Στερνοτυπής, έος (ὁ, ἡ), Π. [στέρνον, τύπτω]. ὁ κτυπῶν τὸ στῆθός του ἢ συνωδευμένος μὲ κτυπήματα τοῦ στήθους. » Ἰάλεμος—, « Εὐρ.

Στερνοτυπία (ἡ) κτύπημα τοῦ ςήθȣς (εἰς σημεῖον λύπης).

;Στερνοτύπτης, ου (ὁ), — Στερνοτυπής.

Στερνοῦχος (ὁ, ἡ), Π. [στέρνον, ἔχω]. ὁ ἔχων εὐφόρους ἢ εὐρυχώρους πεδιάδας. » Χθὼν—, « Σοφ.

Στερνόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀφθαλμὸν ἢ ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ στῆθος.

†Στερνώδης, εος (ὁ, ἡ) ὁ ἔχων εἶδος ςέρνου ἢ μέγα (πλατὺ) στέρνον.

Στέρξις, εως (ἡ), τὸ στέργειν, στοργή, ἀγάπησις ἢ στέρξιμον (εὐχαρίστησις) εἴς τι, (Γαλλ.) resignation, (συγχ. τῷ Στέξις).

Στέρομαι, Μ. στερήσομαι (ἀόρ. β'. τῆς μτχ. Στερείς), — Στερίσκομαι, στεροῦμαι, ἢ εἶμαι στερημένος, ἔχασα. » Τὰς εὐφροσύνας, ὅσας ἐχρώμην ὅτ' ἦν ἰδιώτης, νῦν, ἐπειδὴ τύραννος ἐγενόμην, αἰσθάνομαι στερόμενος αὐτῶν, « Ξεν. » Στέρομαι δ' οἴκων, ςέρομαι παίδων,« Εὐρ.

;Στεροπεύς, έως (ὁ, ἡ), Π. ὁ παρερχόμενος ὡς ἀστραπὴ (στεροπή). » Ὁ ειρος —, « Πλ, (ἀλλ. διορθ. Ἠπεροπεύς).

Στεροπή (ἡ), Π. — Ἀστεροπή, λάμψις, ἀστραπή. » Χαλκοῦ (Ἡλίου) —, « Ὁμ., Σοφ.

Στεροπηγερέτα, αο (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Στεροπηγερέτης, Π. ὁ αγείρων (συναθροίζων) ἢ ἐγείρων (διεγείρων) τὰς ἀστραπάς, (ἐπίθ. τοῦ Διός).

Στερόψ, οπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων ὡς ἀστραπή. 2) — Στεροπή.

†Στεῤῥοβαρής, έος (ὁ, ἡ). στεῤῥὸς ἢ βαρύς.

†Στεῤῥοβόας, ου (ὁ). ὁ στεῤῥῶς (ἰσχυρῶς) βοῶν, (Συλ. ἐξήγ. τοῦ Χαλκεβόας).

†Στεῤῥοβραχίων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ςερεοὺς (στιβαροὺς) βραχίονας.

Στεῤῥόγυιος (ὁ, ἡ). Π. [στεῤῥός, γυῖον]. ὁ ἔχων ὑγιερὰ (εὔρωστα) μέλη.

Στεῤῥοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, — Στερεοποιέω.

Στεῤῥόπυργος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὀχυρωμένος μὲ) στερεοὺς πυργους.

Στεῤῥός, ὰ ἢ ός, όν, Ἀττ. ἀντὶ Στερεός, ὑγιερός, σκληρός, δυνατός, εὔρωστος· (τρπ.) ἀνένδοτος, ἄκαμπτος. » Στεῤῥὰ γὰρ ἀνάγκη, « Εὐρ. » Τὰ στεῤῥὰ τῶν θηλέων ἀφροδισιαστικά,« Ἀρστ. ‖. (οὐσ.) Στεῤῥά, — Στεῖρα (γυνή) ἢ ςερεὰ (γῆ). » Ἐν τῇ ςεῤῥᾷ τῆς Χερσοννήσȣ, « Στρβ.

Στεῤῥοσώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ςεῤῥὸν (ςερεὸν) σῶμα, — Στερεόσαρκος.

Στεῤῥότης (ἡ), — Στερεότης.

Στεῤῥόω-ῶ, Μ. ώσω. — Στερεόω.

Στεῤῥῶς, ἐπίρ — Στερεῶς· σκληρῶς· (μτνμ.) ἀνενδότως, ἐπιμόνως, ἰσχυρογνωμόνως. » Ἡμεῖς δὲ ὁρῶντες πολλὰ ἀγαθά, ςεῤῥῶς αὐτῶν ἀπεχόμεθα. « Ξεν. (καὶ ὑπερθ.) » Ὑπὲρ τὰ ἐννενήκοντα ἔτη λέγεται στεῤῥότατα βιῶναι, « Λκ., ἐῤῥωμενέστατα.

Στέρφινος [στέρφος], η, ον καὶ Π.

Στέρφνιος (ὁ, ἡ). σκληρός, στερεός, ςερέμνιος, ἄκαμπτος· (ἰδιαιτ.) δερμάτινος.

Στερφόπεπλος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος (σκεπασμένος) μὲ δέρμα, (ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλ.), [πέπλος καὶ

Στέρφος [στερφός]. εος ους (τό). δέρμα (σκληρὸν· (ἐν γεν.) σκέπασμα (ςερεόν), λέπυρον, ἐξώπλοον.

Στέρφος, ου (ὁ). — Σέρφος. (ἔντ.).

Στερφόω-ῶ, Μ. ώσω Σκεπάζει (Δέρματι) καλύπτω, (Τουρκβαρβ.) καπλατίζω μὲ πετσί.

Στέρφωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετὰ δέρματος περικάλυψις.

Στερφωτήρ (ὁ), Π. ἐνδυμένος μὲ ςέρφη (δέρματα).

Στεῦμαι (εὔχρ. μόνον εἰς μερικοὺς κατὰ συγκ. τύπους Στεῦται, Στεῦνται, ἢ παρτ. Στεῦτο, Στεῦντο). Π. ἀντὶ Ἵσταμαι, (συνήθ. μὲ ἀπαρ.) βάλλω ἐμαυτὸν εἰς θέσιν νὰ (ἢ δείχνω ἢ καυχῶμαι [ὑπέσχομαι] ἢ φοβερίζω ὅτι θὰ) κάμω τι. »Στεῦται γάρ τι ἔρεειν,« Ὁμ., φαίνεται ὅτι. » Στεῦνται ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δούλιον Ἑλλάδι, « Αἰσχλ., καυχῶνται. » Στεῦται δ' ἠελίου γόνος ἔμμεναι,« Ἀπλλν. » Στεῦτο δ' ὅγ' ἀμφοτέρων ἀποκέψειν οὔατα, « Ἰλ. Φ.

Στεφάνη (ἡ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι περιέχει (ἢ περιβάλλεται εἰς) τι ὡς στέφανος, γύρος, (κοιν.) στεφάνι, (Τουρκ.) πεφβάζι, (Γαλλ.) corniche· κορώνα, — Στέφανος, κτλ. (» Τὸ τῆς Ἥρας ἄγαλμα ςεφάνην εἶχε χρυσῆν, « [Καλλιξ. παρ'] Ἀθ. » Στεφάνῃ κύκλῳ περιθεῖ λίθοις Ἰνδικοῖς διάστερος,« Λκ.)· (ἰδιαιτ.) τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς ὅπȣ τελειόνȣν τὰ μαλλιά· (ἀνατομ.) ἡ περὶ τὸ κρανίον ῥαφή, (Λτ.) sutura coronalis· τὸ πρὸς τὸ μέτωπον μέρος τῆς περικεφαλαίας,(ἐν γεν.) ἡ περικεφαλαία· εἶδος πεῤῥούκας· τὸ χεῖλος (ἡ περιφέρεια) τοῦ ποτηρίου· τὸ κατὰ κορυφὴν περίζωμα (ἴδε Κόρση) τοῦ τείχους· ἐξοχὴ κρημνώδης (Ὀφρύς) ὄρους· ἡ ἶρις τοῦ ὀφθαλμοῦ· πάθος τι περὶ τὴν ὁπλὴν (χηλὴν) τοῦ ἵππȣ, (Γαλλ.) couronne. (ἀνατ.) ὁ σφιγκτὴρ τοῦ δακτυλίου καὶ τὸ περὶ τὴν πόσθην σαρκῶδες (;), « ὅπερ ἐστὶ μυωδέςατον τοῦ καυλοῦ, « κατὰ τὸν Ῥοῦφ.

Στεφανηδόν, ἐπίρ. Ὡς ἂν στεφάνη, ὁλοτρόγυρα.

Στεφανηπλοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέκω ςεφάνους ὡς στεφανηπλόκος.

Στεφανηπλοκία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ςεφανηπλόκου, πλέξιμον στεφάνων.

Στεφανηπλόκιον (τό). τὸ μέρος ὅπου πλέκονται καὶ πωλοῦνται στέφανοι.

Στεφανηπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων (μετερχόμενος τὸ ἔργον τοῦ πλέκειν) στεφάνους.

Στεφανηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ στέφανον· εἶμαι στεφανηφόρος. » Ἱερεὺς ἰσάναι.. καὶ στεφανηφορεῖν, « Δμ. Ἡγέας Ἀντιόχου στεφανηφορήσας, « Ἐπγρφ.

Στεφανηφορία (ἡ), τὸ στεφανηφορεῖν· ἡ ἀξία τοῦ στεφανηφόρου.

Στεφανηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ἢ ἔχων τὸ δικαίωμα τοῦ φορεῖν στέφανον. » Ἀγὼν —,« Ηρ, ὁ (ἀλλ.) Στεφανίτης. »Ἀρχὴ —, « Ἀθ. ἡ τοῦ στεφανηφόρου. ‖. (οὐσ.) ἄρχων ἢ ἱερεὺς ὅστις ἐφόρει εἰς τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς στέφανον. »Ὑπὸ τῆς πατρίδος ςεφανηφόρος αἱρεθείς, « Ἀθ.

Στεφαναῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ στέφανον.

Στεφανίζω, Μ. ίσω. Στεφανόνω.

†Στεφανικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προσδιωρισμένος διὰ στέφανον.

Στεφάνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Στέφανος.

Στεφανίς, ίδος (ἡ), —Στεφάνη. » Τείχους —, « Συλ., τὸ γεῖσον.

Στεφανίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Στέφανος.

Στεφανίτης, ου (ὁ) καὶ Στεφανῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἀνταμειβόμενος μὲ στέφανον, (ἐκκλησ.) νικητής. » Ἀγὼν —, « Ξεν., τοῦ ὁπ. τὸ βραβεῖον ἦτον στέφανος. » Μυρσίνη—, « Συλ. Ὁμ., ἡ χρησιμεύουσα πρὸς στεφανηπλοκίαν. ‖. (οὐσ. ἐνν. ῥαφή) ἡ ἄλλ. Στεφάνη τοῦ κρανίου.

Στεφανιτικός, ή, όν. Στεφανίτου ἴδιος.

†Στεφανίων, ωνος (ὁ), εἰδ. κολοιοῦ (διὰ τὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του σχηματιζόμενον στέφανον).

Στεφανοδότης, ου (ὁ). δοτὴρ ςεφάνȣ βραβευτής.

Στεφανοειδής, έος (ὁ, ἡ). ςεφάνῳ ὅμοιος.

Στεφανοπλοκέω, -πλοκία, -πλόκος, —Στεφανηπλοκέω κτλ.

Στεφανοποιός (ὁ, ἡ) ὁ κατασκευάζων ςεφάνους, στεφανοπλόκος.

Στεφανοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ςεφάνȣς.

Στεφανοπωλήτρια ἢ Στεφανοπῶλις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Στεφανοπώλης.

Στέφανος (ὁ), [στέφω], (ἐν γέν.) — Στεφάνη, κύκλος· περίβολος. » Τείχεος —,« Πινδ. » Πολέμοιο, « Ἰλ. Ν., ἡ συγκροτουμένη ὁλοτρόγυρα μάχη. 2) (ἰδιαιτ. καὶ συνήθ.) ὁ περὶ τὴν κεφαλὴν πρὸς στολισμὸν ἢ ὡς σημεῖον τιμῆς ἢ ἐξουσίας φορούμενος, κορώνα, διάδημα· (συνκδχ.) δόξα, καύχημα, ἢ βραβεῖον, ἀμοιβή.

Στεφανοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φορῶν) στέφανον.

Στεφανοφορέω, -φορία, -φόρος, —Στεφανηφορέω κτλ.

Στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἐν γέν.) Περιέχω τι ὡς στέφανος, περικυκλόνω. »Νῆσον, τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο,« Ὀδ. Κ. »Ἀμφὶ δ' ὅμιλος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο,« Ὁμ. Ὕμν., ἦτον συναγμένος ὁλοτρόγυρα. »Δίκτυα μολίβῳ ςεφανούμενα,« Ἐπγρ. 2) (ἰδιαιτ. ἢ συνήθ.) ςολίζω μὲ στέφανον, στεφανόνω· (ἐν γέν.) τιμῶ· στολίζω· δωροῦμαι, ἀνταμείβω. »Ἐστεφάνωσαν αὐτὸν 10 μναῖς, « Πλ. » Κυρωθείσης δὲ τῆς ἐλευθερίας αὐτοῖς, ἐστεφάνωσαν παραχρῆμα τὸν βασιλέα πεντακοσίοις ἀργυρίȣ ταλάντοις, χιλίοις δὲ λιβανωτοῦ, καὶ διακοσίοις τῆς λεγομένης στακτῆς, « Πλβ. » Ἐστεφάνȣν μ' εὐαγγέλια, « Ἀρςφ. » Τοῦτο τὸ ἡρῷον ςεφανοῖ ἡ ἐργασία τῶν βαφέων,« Ἐπγρφ. » Τύμβον αἵματι ςεφανοῦν, « Εὐρ. »Στεφάνωσον Ἑλλάδι ἀξίως τήνδε κτανὼν σεαυτοῦ, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἡ πόλις ἐπανηγύρισεν ἐν ἡμέραις ἑπτά, ἀργυρέοις τε ἐστεφάνωτο σκεύεσι, « Θεοφύλ., εἶχεν αὐτὰ ἐκτεθειμένα πρὸς στολισμὸν εἰς τῶν οἰκιῶν τὰς θυρίδας.

Στεφανώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων μὲ ἢ χρησιμεύων διὰ στέφανον.

Στεφάνωμα (τό) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς στεφάνωσιν, στέφανος· τιμή, βραβεῖον, ἀμοιβή· (ἐνίοτε) περίβολος. » Πύργων —, « Σοφ. » Ἡ λόγος ἀγροίκων ςεφάνωμα, « Ἀθ. » Ὁ νάρκισσος ἀρχαῖον τῶν χθονίων θεῶν ςεφάνωμα, « Πλ. (καὶ καταχρ.) » Ἄνδρα Κυράνας στεφάνωμα, « Πινδ.

Στεφανωματικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς στεφάνωμα, στεφανωτικός.

Στεφάνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στεφανόω, στέψις, στεφάνωμα.

Στεφανωτής, οῦ (ὁ). ὁ στεφανόνων.

Στεφανωτικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς στεφάνωσιν ἢ κατασκευὴν στεφάνων.

Στεφανωτίς (τρίς), ίδος (ἡ). ἡ χρησιμεύȣσα πρὸς κατασκευὴν στεφανων.

Στεφηπλόκος (ὁ, ἡ), —Στεφανηπλόκος.

Στεφηφορέω-ῶ, Μ. ήσω, — Στεφανηφορέω.

Στεφηφορία (ἡ), — Στεφανηφορία.

Στεφηφόρος (ὁ, ἡ), — Στεφανηφόρος. 2) (μτγν.) ἡγεμών, βασιλεύς. » Τῷ Θράκης στεφηφόρῳ, « Τζ.

Στεφοδότις, ου (ὁ), — Στεφανοδότης.

Στέφος, εος-ους (τό), Π. ἀντὶ Στέμμα στέφανος, διάδημα, [ἐκ τοῦ

Στέφω [συγγ. τῷ Στείβω, παρβλ. Πυκάζω], Μ. ςέψω. Στεφανόνω· περικυκλόνω· (συνκδχ.) τιμῶ· ςολίζω. » Θεὸς μορφὴν ἔπεσι ςέφει, « Ὀδ. Θ. (ἢ πθ.) »Στέφεσθαι ἰούλους, « Ἀνκρ. 2) (ἐνίοτε) Π. γεμίζω (κυρ. τὸ ποτῆρι μέχρι τῆς στεφάνης), (ἴδε Ἐπιστέφω).

Στέψις, εως (ἡ), τὸ στέφειν ἢ ςέφεσθαι, στεφάνωσις.

Στέωμεν, Ἰων. ἀντὶ Στῶμεν, ά. πλθ. προ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. καὶ

Στῇ, Π. ἀντὶ Ἔστη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁρς. καὶ 2) Π. ἀντὶ Στῆσον, β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τῆς προς. τοῦ Ἵστημι.

Στήδην, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Στάδην, μὲ τὸ ζύγι.

Στήῃς, ῃ, Ἰων. Π. ἀντὶ Στῇς, στῇ, β'. ἢ γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἵστημι.

Στήθειος, α, ον. Ὁ τοῦ στήθους.

Στήθεσφι, Π. γεν. ἢ δοτ. πληθ. τοῦ Στῆθος.

†Στηθιαῖος, α, ον, — Στηθικός.

†Στηθίας, ου (ὁ), εἰδ. πτηνοῦ.

Στηθίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Στῆθος.

Στηθικός, ή, όν. Ὁ τοῦ στήθους, ὁ ἀνήκων ἢ κείμενος εἰς τὸ στῆθος.

Στηθίον (τό), — Στῆθος.

Στηθιστήρ (ὁ). τὸ περὶ τὸ στῆθος τοῦ ἵππου φορούμενον λωρίον.

Στηθοδίσμη καὶ Στηθοδεσμίς (ἡ) καὶ Στηθοδέσμιον καὶ Στηθόδισμον (τό) και

Στηθόδεσμος (ὁ). δέσιμον ἵνα κρατῇ τὰ στήθη τῶν γυναικ., στηθοπάνι.

Στηθοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) στήθους.

Στηθολαβέω-ῶ, Μ. ήσω, = Τιτθολαβέω.

Στηθομελής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μελῳδῶν ἀπὸ τοῦ στήθους. » Τέττιξ—, « Γρηγ.

Στῆθος [ἵστημι ἢ [πιθανώτ.] συγγ. τῷ Τιτθός, Τῆθος].εος-ους (τὸ). τὸ σαρκῶδες (ἐξέχον) μέρος τοῦ στήθους, τὸ στηθάρι, (ἐν γεν.) τὸ στῆθος· (συνκδχ.) ἡ καρδία (ὡς ἕδρα τῶν παθῶν καὶ αἰσθημάτων). 2)(μνμ.) τὸ ὑποκάτω τῶν ποδῶν καὶ τὸ ἐντὸς τῆς παλάμης παρὰ τοὺς δακτύλους σαρκῶδες μέρος. 3) ξηρὰ σχηματισμένη εἰς τὰ ῥηχὰ τῆς θαλάσσης ἢ ποταμοῦ ἀπὸ τὴν ἐπισωρευμένην ἄμμον, (ἄλλ.) Ταινία, ὅθ. 4)(ἰατρ.) ὄγκος, πρήξιμον. » Τὰ ἐν τῷ ἥπατι στήθεα διασκιδνάναι, « Ἀρετ.

Στηθύνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στῆθος.

†Στήκω (χωρὶς ἄλλ. χρν.), Γρφ. ἀντὶ Ἵσταμαι, (ὅθ. τὸ κοιν.) στέκω, -ομαι.

Στήλη (ἡ). [ἵστημι]. στύλος πέτρινος· κολώνα στημένη (κυρ. ὡς μνημεῖον [Γαλλ. cippe] ἢ στήριγμα ἢ σύνορον, ἢ πρὸς ἀναγραφὴν τῶν δημοσίων πράξεων [συνθηκῶν, διατάξεων κτλ.] καὶ τῶν ὀνομάτων τῶν στηλιτευομένων). » Στήλας προβλῆτας πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔρυματα πύργων, « Ἰλ. Μ. » Στήλῃ, ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος ἑστήκῃ τεθνηότος, ἠὲ γυναικός, « Ἰλ. Ρ. » Καὶ σφῶν ἑστᾶσιν ἐπὶ τοῖς τάφοις στῆλαι, τὰ ὀνόματα καὶ τὸν δῆμον ἑκάστου λέγουσαι, « Παυσ. » Κατέθεντο εἰς στήλην χαλκῆν γράψαντες, εἰς ἀκρόπολιν, « Δμ. » Εἰς τὴν αὐτὴν στήλην ἀναγεγράφθαι « Αἰσχ., = Ἔνσπονδον γενέσθαι. » Κατὰ δέκα στάδια στήλας τιθέασι, τὰς ἐκτροπὰς ἢ τὰ διαστήματα δηλούσας, « Στρ. 2) (ἰδιαιτ.) ἡ περὶ τὸν καμπτῆρα τοῦ σταδίου, (ἄλλ.) Νύσσα, (Σοφ. Ἠλ. 720). » Ἁρματηλατοῦντα ἐγγὺς τῆς στήλης κάμψαι, « Ξεν. (ὅθ.) » Περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὡς περὶ στήλην διαφθείρονται, « Ισ. 3) (μτνμ.) ἀνδριὰς (ἐπὶ στήλης), (ἐν γέν.) εἰκών. » Φλάμμουλον τὴν τοῦ βασιλέως ἔχον στήλην ἔφιππον, « Κωδιν. » Τάς τε Ζήνωνος στήλας καταβάλλουσι πάσας, « Μάλχ.

Στηλήτης, ου (ὁ) καὶ Στηλῆτις, ιδος (ἡ), = Στηλίτης, -ῖτις.

Στηλίδιον (τὸ) καὶ

Στηλίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Στήλη.

Στηλίτευμα (τὸ). ἔργον στηλιτευμένον (ἄτιμον).

Στηλίτευσις, εως (ἡ), τὸ στηλιτεύειν, ἡ ἐπὶ στήλης ἀτιμωτικὴ ἀναγραφή, (ἐν γεν.) θεατρισμός, παραδειγματισμός.

Στηλιτευτικός, ή, όν. Ὁ γινόμενος πρὸς στηλίτευσιν, ἀτιμαστικός.

Στηλιτεύω, Μ. ευσω. Ἀναγράφω τι ἐπὶ στήλης (πρὸς δημοσίευσιν), στηλογραφέω· (ἰδιαιτ.) γράφω εἰς στήλην τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἔγκλημά τινος πρὸς ἀτιμίαν, (ἐν γεν.) πομπεύω, θεατρίζω, [ἐκ τοῦ

Στηλίτης, ου (ὁ). ὁ ἐν εἴδει ἢ ἀντὶ στήλης. 2)(συνήθ.) ὁ ἀναγεγραμμένος (κυρ. πρὸς ἀτιμίαν) ἐπὶ στήλης. » Ἐκόλαζον δὲ οὕτως, οὓς ἂν αἴσθοιντο δωροδοκοῦντας, ὥστε καὶ στηλίτας ποιεῖν, « Δμ. 3)(Βυζ.) ἀσκητὴς κατοικῶν εἰς τὴν κορυφὴν στήλης.

†Στηλοβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (κατοικῶν) ἐπὶ στήλης, Στηλίτης (3).

Στηλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Ἀναγράφω) τι ἐπὶ στήλης· (ἐπὶ κακοῦ) προγράφω, στηλιτεύω.

Στηλογράφημα (τὸ). τὸ ἐστηλογραφημένον ἀπεικόνισμα.

Στηλογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐπὶ στήλης ἀναγραφή, (ἐπὶ κακοῦ) στηλίτευσις.

Στηλογραφικός, ή, όν. Ὁ διὰ στηλογραφίας.

Στηλοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (καμωμένος εἰς σχῆμα) στήλης.

Στηλοκόπας, α, Δ. ἀντὶ Στηλοκόπης, ου (ὁ), = Στηλοκόπος.

Στηλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Χαράττω) τι ἐπὶ στήλης, στηλογραφέω. 2) τσακκίζω (κατατρίβω) στήλην ἢ τὰς στήλας.

Στηλοκοπία (ἡ), = Στηλογραφία.

;Στηλοκόπος (ὁ). ὁ κόπτων (κατατρίβων διὰ τῆς συχνῆς μελέτης) τὰς στήλας, (οὕτως ἐπωνομάσθη ὁ ἀρχαιολόγος Πολέμων).

Στηλουργός (ὁ, ἡ), Π. καμωμένος (ἐξειργασμένος εἰς εἶδος στήλης). » Τύμβος —, « Αἰσχλ.

Στηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω τι ὡς στήλην, ἱδρύω (μσ. μὲ δοτ.) προσκολλῶμαι ἀναποσπάστως (ἀμετατρέπτως), προσηλόνομαι. » Θεῷ—, « Γρ. Ν.

Στήλωμα (τό), πᾶν ὅ,τι ἐστήλωται, στήλη, ἵδρυμα.

Στήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στηλόω, στήσιμον στήλης, ἢ ἀναγραφὴ ἐπὶ στήλης.

Στῆμα (τὸ), = Στήμων (ἰδιαιτ. ἄνθους ἢ φυτοῦ) καὶ 2) (ναυτ.) = Σταμίν. 3) (ἀνατομ.) τὸ κατηρτημένον τοῦ αἰδοίου.

;Στήμιος (ὁ, ἡ), κατὰ συγχ. ἀντὶ Στημόνιος.

Στημονητικός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Στημονονητικός.

Στημονίας, ου (ὁ). λεπτὸς ἢ μακρὺς σὰν στημόνι, στημόνι ὅμοιος.

Στημονίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι λεπτὸν ὡς τὴν κλωστὴν τοῦ στήμονος. 2)(μσ.) βάλλω τὸ στημόνι εἰς τὸν ἐργαλεῖον.

Στημόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στήμων.

Στημόνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει στήμονος ἢ ἀντὶ στήμονος.

Στημονονητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νῆσιν (εἰς τὸ κλώσιμον) τοῦ στήμονος. » Στημονονητική (κατὰ διορθ. ἀντὶ Στημονητική), « Πλάτ., ἡ τέχνη τοῦ γνέθειν (ἑτοιμάζειν) τὸ στημόνιον.

Στημονοφυής, έος (ὁ, ἡ). στημονώδης τὴν φύσιν.

Στημονώδης, εος (ὁ, ἡ). στημόνι ὅμοιος.

Στημορραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥήγνυνται (Κόπτονται) αἱ κλωσταὶ τοῦ στήμονός μου, σχίζομαι, λυόνω.

Στήμων [ἵστημι]. ονος (ὁ). τὸ στημόνι (τὸ ὁπ. εἰς τὸν ὄρθον ἐργαλεῖον [ἱστίον] τῶν παλαιῶν ἐξετείνετο κατὰ κάθετον). (ἐν γεν.) κλωστή· (μτνμ.) ἡ χονδρὴ βέργα τῶν πλεκτῶν ἐργοχείρων περὶ τὴν ὁπ. διαπλέκονται αἱ λεπτότεραι.

Στήνια (τὰ), [;], ἑορτὴ εἰς τὰς Ἀθ. τελουμένη τὴν νύκτα εἰς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν τῆς ἀπὸ τοῦ ᾅδου ἀναβάσεως τῆς Δήμητρος (καθ' ἣν ἐλοιδοροῦντο μεταξὺ των πρὸς ἀστεϊσμὸν αἱ γυναῖκες). (ὅθ.

Στηνιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑβρίζω, λοιδορῶ (καθὼς αἱ γυναῖκες εἰς τὰ Στήνια).

Στῆρ, στῆρος (τὸ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Στέαρ. » Σίλφης τῆς βδεούσης, τὸ στῆρ, « Αἰτ. » Στῆρος μοσχείου, « Ἀφρικ.

Στήριγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς στηριγμόν, ἑδραίωμα, ὑποστήριγμα.

Στηριγμός (ὁ), τὸ στηρίζειν ἢ στηρίζεσθαι, στερέωσις, στύλωμα· μονιμότης· ἠρεμία· (ἀστρν.) ἀκινησία τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων.

Στῆριγξ, ιγγος (ἡ), (ἐν γέν.) = Στήριγμα, ὑποστήριγμα· (ἰδιαιτ.) τὸ διχαλωτὸν ξύλον ὅπου κρατεῖ τὸν ῥυμὸν τῆς ἁμάξης ὅταν ἦναι ἄζευκτος, (Λτν.) furca, (ἀνατομ.) = Παρακερκίς.

Στηρίζω [ἵστημι], Μ. ίξω. Στήνω τι μονίμως (στερεά), στυλόνω· ἐμπήγω ἀκουμβῶ· προσηλόνω· (μτφορ.) κρατύνω, βεβαιόνω, Ἐμπεδόω· (μσ. ἢ αμτβτ.) στέκω ἀκίνητος (καὶ εἰς τὸν πρκ. ἢ ὑπερσ.) εἶμαι στημένος στερεὰ (ἀκκουμβισμένος κτλ.) εἰς. (μὲ δοτ. ἢ μόνην ἢ προθετ. ἐκ δ'.) » Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, ἢ ἐπὶ χθονὶ βαίνει, » Ὅμ. (καὶ ἀμτβτ.) » κῦμα οὐρανῷ στηρίζον, « Εὐρ. » Οὐδέ πῃ εἶχον οὔτε στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, οὔτ' ἐπιβῆναι, « Ὀδ. Μ. (καὶ μτνμ.) » Κλέος οὐρανῷ στηρίζον, « Εὐρ., ἔφθανον ἕως. (μὲ γεν.) » Λίθον στήριξε κατὰ χθονός, « Ἡσ. (καὶ μσ.) » Ποσὶν ἀμφοτέροισι στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, « Τυρτ. (ἢ αἰτ.) » Πρὸς οὐρανὸν ἐστήρικται, « Ἡσ. » Καὶ ὁπότε ἐς τὴν καρδίαν στηρίξαι (τὸ νόσημα), ἀνέστρεφέ τε αὐτὴν κτλ., « Θκ. (καὶ ἐπιρ.) » Οὐδαμῇ ἐστήρικτο, « αὐτ. (ἢ ἀπολ.) » Μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, « Εὐαγγ.

Στηρικτέον, θετ. τοῦ Στηρίζω.

Στηρικτής, οῦ (ὁ). ὁ στηρίζων.

Στηρικτικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ στηρίζειν.

Στηρικτός, ή, όν. Στηρίξεως ἐπιδεκτικός.

Στήριξις, εως (ἡ), τὸ στηρίζειν ἢ στηρίζεσθαι, στύλωμα· ἀκκουμβισμα.

Στήσασθαι, μσ. ἀορ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἵστημι.

Στήσιος (ὁ), ὁ (Λτν. stator) Ζεύς, (ἄλλ.) Ἐπιστάσιος.

†Στησίφυλλον (τὸ), τὸ φυτὸν Τηλέφιον.

Στήτα, ας, Δ. ἀντὶ Στήτη, ης (ἡ), Π. (σπνττ.) ἀντὶ Γυνή, [ἐκ τοῦ Ἴτηθη ἤ, κατ' ἄλλ., ἐκ τῆς ἐσφαλμ. ἀναγν. τοῦ Διὰ στήτην ἐρίσαντε, ἐξηγουμένου = Διὰ γυναῖκα].

Στητώδης, εος (ὁ, ἡ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Στεατώδης.

Στήωσι, Π. ἀντὶ Στῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἵστημι.

Στία (ἡ). πετρίτσα (λιθαράκι) τοῦ γιαλοῦ (παραβλ. Ψία), (ὅθ.

†Στιάζω, Μ. άσω. Λίθοις βάλλω, λιθοβολῶ.

Στιβαδεύω, Μ. εύσω. Στρώνω ἐν εἴδει στιβάδος.

Στιβάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στιβάς.

Στιβαδοκοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοιμῶμαι ἐπὶ στιβάδος. » Ἐν σάγοις, ἐν οἷς περ καὶ στιβαδοκοιτοῦσι.

Στιβαδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω στιβάδα. (συνήθ. μσ.) » Φυτὸν, ᾧ αἱ θεσμοφοριάζουσαι στιβαδοποιοῦνται, « Σχλ. Θκρ.

Στιβάζω ἢ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι, = Στιβεύω.

Στιβαρὸς [στείβω], ά, όν. Δυνατὰ στιβαγμένος (πατημένος), (ἐπμ.) πυκνός, σφικτός· (συνκδχ.) γερός, ἰσχυρός, εὔτονος.

Στιβαρῶς, ἐπίρ. Γερά, βαρειά, δυνατά.

Στιβὰς [στείβω], άδος (ἡ). στρῶμα ἀπὸ φύλλα (χόρτα, καλαμιαὶς κτλ.), ἀχυρόστρωμα. » Ἐκάθευδεν ἐπὶ στιβάδων, ἃς αὐτοὶ συνεφόρουν τοῦ παρὰ τῷ Εὐρώτᾳ πεφυκότος καλάμου, « Πλ. 2) κλάδος διὰ στρώσιμον. » Στιβάδας ἔκοπτον ἐκ τῶν δένδρων, καὶ ἐστρώννυον εἰς τὴν ὁδόν, « Εὐαγγ., ἴδε καὶ Στοιβάς.

Στιβεία (ἡ), τὸ στιβεύειν (ὁδεύειν), πορεία, περιπάτημα· ἰχνηλασία.

Στιβεύς, εως, Π. καὶ

Στιβευτής, οῦ (ὁ). ὁ στιβεύων (περιπατῶν· ἰχνηλατῶν). » Κύων —, « Ὀππ. 2)(ἐνίοτε) ἀντὶ Γναφεύς (;).

Στιβεύω, Μ. εύσω, καὶ Π.

Στιβέω-ῶ, Μ. ήσω, = Στείβω, πατῶ· περιπατῶ· (μτβτ.) διοδεύω· (συνκδχ.) ἰχνηλατῶ· (μτνμ.) ἀνερευνῶ, ἐξετάζω. » Ἰχνοσκοποῦντι καὶ στιβεύοντι τὸ μέλλον, « Πλ.

Στίβη (ἡ), [στείβω]. ἡ πάχνη, τὸ ψῦχος τῆς αὐγῆς.

Στιβήεις, εσσα, εν, Π. ψυχρὸς ἐξ αἰτίας πάχνης.

Στίβι (τὸ), (ἄλλ.), τὸ ὀξειδωμένον μαῦρον ἀντιμόνιον, εἶδος μεταλλικῆς βαφῆς, (ἄλλ.) Στίμμι.

Στιβία (ἡ), Π. ἀντὶ Στιβεία. 2) = Στίβος.

Στιβιάω-ῶ [στίβη], Μ. άσω. Παγόνω ἐξ αἰτίας τοῦ πρωϊνοῦ ψύχους, κρυόνω.

Στιβίζω, Μ. ίσω, = Στιμμίζω.

Στίβος (ὁ), [στείβω]. ὁδὸς τετριμμένη (πεπατημένη), τρίβος· ἴχνος, πατημασιά· (Π.) ἀντὶ Στιβεία, ἰχνηλασία.

Στίβω, σπνττ. ἀντὶ Στείβω.

Στιγεύς, έως (ὁ). ὁ στίζων (κάμνων στίγματα) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο, ἐργαλεῖον πρὸς στίξιν ἐπιτήδειον, καυτήριον ἢ τρυπητήριον.

Στίγμα (τὸ). τὸ σημάδι (τὸ ἀποτέλεσμα) τῆς στίξεως· (ἐν γέν.) κηλίς, βοῦλλα ἐπὶ τοῦ δέρματος. » Στίγματα δὲ δράκουσι κυάνεα κατὰ νῶτα, « Ἡσ.

;Στιγμαῖος, α, ον, ἀμφ. ἀντὶ Στιγμιαῖος.

Στιγματηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω ἐπὶ τοῦ σώματός μου στίγματα, εἶμαι -

Στιγματηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων) ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ στίγματα, σημαδεμμένος, στιγματισμένος.

Στιγματίας, ου (ὁ). (κυρ. σκλάβος ἢ κακοῦργος) σημαδεμμένος μὲ καϋμένον σίδηρον, στιγματισμένος. 2) (Κωμ.) γραμματικὸς ἀσχολούμενος μὲ τὰς στιγμὰς καὶ ὑποστιγμάς.

Στιγματίζω, Μ. ίσω, = Στίζω, κάμνω (σημαδεύω μὲ) στίγματα· (συνκδχ.) ἀτιμάζω, (Γαλλ.) flétrir.

Στιγματοφόρος (ὁ, ἡ), = Στιγματηφόρος.

Στιγμή (ἡ). σημεῖον στίξεως· (γρμτ.) κουκκίδα, (δηλ. γεωμετρ.) γραμμῆς πέρας, (Γαλλ.) point· (ἐν γέν.) τὸ ἐλάχιστον. » Χρόνου—, « Πλ., τὸ στιγμιαῖον διάστημα, (Γαλλ.) moment, instant. » Εἶχ' εἶχε στιγμὴν ἢ σκιὰν τούτων, « Δμ.

Στιγμιαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ στιγμήν, ἔχων μιᾶς στιγμῆς διάρκειαν, βραχύτατος, ἀκαριαῖος. » Ὁ μακρότατος βίος στιγμιαῖός ἐστι πρὸς τὸν ἄπειρον αἰῶνα, « Πλ.

Στιγμὸς (ὁ), = Στίξις.

†Στιγών, ῶνος (ὁ). = Στιγματίας.

Στίζω, Μ. στίξω. Σημαδεύω μὲ σουβλερὸν ἢ καϋμένον σίδηρον· (ἐπὶ κακοῦ) = Στιγματίζω· (γρμτ.) βάλλω στιγμήν, (Γαλλ.) ponctuer. » Τῇ βακτηρίᾳ—, « Ἀρσφ., κτυπᾶν εἰς τρόπον ὥστε νὰ μείνουν σημάδια. » Στίζειν χωρίον, « βάλλειν εἰς ὑποθήκην, (κατὰ λέξ.) ἐκθέτειν ἐπὶ στήλης τὴν περὶ τούτου δηλοποίησιν, (καθὼς λέγομεν τώρα) τοιχοκολλᾶν τὸ κατασχετήριον ἔγγραφον, (ἴδε Ὅρος).

Στικτέος, α, ον, θετ. τοῦ Στίζω.

Στικτόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στικτοὺς πόδας. » Ἔλαφοι—, « Ὀππ.

Στικτός, ή, όν. Ἐστιγμένος, σημαδεμμένος ἢ πλουμισμένος μὲ στίγματα, παρδαλός· (γρμτ.) σημειωμένος μὲ στιγμάς. » Χωρίον στικτόν, « Πλδ., τὸ ἐνυπόθηκον, (ἴδε Στίζω).

;Στικτόχροος-ους (ὁ, ἡ). στικτὸς τὴν χρόαν, πλουμιστός, παρδαλός.

Στίλβη (ἡ), = Στιλβηδών, λάμψις, ὑαλάδα. 2) καθρέπτης. 3) φανός, λυχνάρι, (Ἰταλ.) λάμπα.

†Στιλβηδόν, ἐπίρ. Μὲ λάμψιν (ὑαλάδαν), ὑαλιστερά.

Στιλβηδών, όνος (ἡ). στιλπνότης, ὑαλάδα, (Ἰταλ.) λοῦστρον. » Ὅσα τῶν ξύλων στιλβηδόνα δέχεται, « Θφρ.

Στιλβοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ στίλβῃ (νὰ ὑαλίζῃ), λουστράρω, ὑαλίζω.

Στιλβός, ή, όν, = Στιλπνός.

†Στιλβότης (ἡ), = Στιλπνότης.

Στιλβόω-ῶ, Μ. ώσω, = Στιλβοποιέω, ὑαλίζω, στιλβόνω. » Τὴν ῥομφαίαν αὐτοῦ στιλβώσει, « Γρφ.

Στίλβω [ἴλλω;], Μ. στίλψω. Λάμπω, ἀκτινοβολῶ, ὑαλίζω. » Κάλλεϊ στίλβων, « Ὅμ. » Ἀκτῖνες ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ ἡλίου) αἰγλῆεν στίλβουσιν, « αὐτ. 2)(ἐνίοτε μτβτ.) ἀντὶ Στιλβόω (;). » Τὸ δὲ ἐν αὐτῷ εὑρισκόμενον ὑγρόν, στίλβει (διορθ. στιλβοῖ) πρόσωπον ἐπιχριόμενον, « Δσκρ.

Στίλβωμα (τὸ). τὸ ἐστιλβωμένον (ὑαλιστερὸν) σῶμα. 2)(ἐνεργ.) = Στιλβωτρον, (Δσκρ.).

Στίλβων, ουσα, ον. μτχ. τοῦ Στίλβω. ‖. (οὐσ.) ὁ πλανήτης τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τῆς Ἀφροδίτης.

Στίλβωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στιλβόω, ὑάλισμα, στίλβωμα, (Ἰταλ.) λουστράρισμα.

Στιλβωτής, οῦ (ὁ). ὁ στιλβόνων (λουστράρων), ὑαλιστής.

Στίλβωτρον (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς στίλβωσιν (ὑάλισμα).

Στίλη (ἡ), = Σταλαγμός, (κοιν.) σταλιά, στάλα. (συνκδχ.) τὸ ἐλάχιστον. » Οὐδ' ὅσον στίλην, « Ἀρσφ.

Στιλπνός, ή, όν. Ὁ στίλβων, ὑαλιστερός.

Στιλπνότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ στιλπνοῦ, ὑαλάδα.

Στιλπνόω-ῶ, Μ. ώσω. = Στιλβόω.

;Στίλπω, κατὰ διαλεκτ. ἀντὶ Στίλβω, (ὅθεν

Στίλπων, ωνος (ὁ), (παρὰ Συβαρ.) ὁ νάνος.

Στίλψις, εως (ἡ), τὸ στίλβειν, στιλπνότης.

Στίμμι [Αἰγυπτ.], εως καὶ ιος (τὸ), εἶδος χημικῆς κατασκευῆς (ὀξειδωμένον ἀντιμόνιον) τὴν ὁπ. μετεχειρίζοντο πρὸς βαφὴν τῶν βλεφαρίδων, (Τουρκ.) ῥαστίκ, (ἢ διὰ τὴν χρῆσίν του) σουρμές· (κατεσκευάζετο δὲ εἰς τετράγωνα πλακίδια, ὅθεν ἐλέγετο ἢ Τετράγωνον).

Στιμμίζω, Μ. ίσω. Βάφω (τὰ φρύδια καὶ τὰ ματοτσίνουρα) μὲ τὸ στιμμι.

Στίμμις, ιδος ἢ εως (ἡ), = Στίμμι. » Στίμμιν, κάτοπτρα, κρωβύλους, κεκρυφάλους, « (Ἀντιφάν. παρὰ) Φωτ.

Στίμμισμα (τὸ). τὸ διὰ τοῦ στίμμεως χρωμάτισμα (βάψιμον) τῶν φρυδιῶν κτπ., (Τουρκ.) σουρμές.

(Στίξ), στιχὸς (ἡ), Π. (ἄχρ. εἰς τὴν ἑν. ὀνμσ.) ἀντὶ Στίχος, σειρά, τάξις. » Γεράνων μακραὶ στίχες, « Ἀρ. » Ἐπὶ στίχας, « Ὅμ., κατὰ σειράν. » Τὰ δ' ἐπὶ στίχας ἤγαγεν αἰών, « Ἀπλλν., ἔφερεν εἰς τάξιν, παρήγαγε.

Στίξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στίζω, σημάδεμμα (μὲ σουβλερὸν ἢ καυτερὸν σίδηρον)· (γρμτ.) ἡ διὰ στιγμῶν σημείωσις.

;Στῖον (τὸ), = Στία.

Στιπτός, ή, όν, = Στειπτός, στιφρός. » Ἄνθρακες στιπτοί, « Θφρ., εἶδος σκληρῶν καρβούνων. (ὅθ.) » Γέροντες—, « Ἀρσφ., οἱ Ἀχαρνεῖς, (παραβλ.) Πρίνινος ἢ Σφενδάμνινος. » Φυλλάς—, « Λξ., = Στιβάς.

Στισόω, Μ. στιξῶ, Δ. ἀντὶ Στίζω.

Στῖφος [στείβω], εος-ους (τὸ). σῶμα (κυρ. στρατιωτ.) πεπυκνωμένον.

Στιφρὸς [στείβω], ά, όν. (κυρ. ἐπὶ σαρκὸς) Σφικτός· πηκτός (» Ἔστι δὲ ἡ τοῦ αἵματος αὐτῶν πῆξις οὐ στιφρά, καθάπερ ἡ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ πλαδῶσα, « Ἀρστ.)· (ἐν γέν.) γερός, στιβαρός.

Στιφρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ στιφροῦ, πυκνότης, σφικτότης (κυρ. σαρκός).

Στιφρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ στιφρὸν (νὰ λάβῃ σύστασιν, νὰ πήξῃ).

Στιχαδικός, ή, όν ἢ

Στιχαδίτης, ου (ὁ) ἢ ;Στιχαδῖτις, ιδος (ἡ)

ὁ ἐκ στιχάδος. » Οἶνος—,« Αξ. »Ὄξος στιχαδικόν,« Δσκρ.
Στιχαοιδὸς (ὁ, ἡ), Π ἀντὶ Στιχῳδός.
Στιχάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στίχος.
Στιχάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Στίχος. 2) ἀντὶ Στιχάς.
Στιχάω καὶ (εὐχρηστότ.) τὸ μσ. -άομαι χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Στείχω, ὑπάγω στιχηδὸν (κατὰ τάξιν).
Στίχες, πλθ. τοῦ ἀχρ. Στίξ.
Στιχηδὸν, ἐπίρ. Κατὰ στίχον, κατὰ σειράν, κατὰ τάξιν, (Γαλλ.) à la file. 2) διὰ στίχων.
Στιχήρης, εος (ὁ, ἡ) ϗ
Στιχηρός, ά, όν. Βαλμένος ἢ Διῃρημένος κατὰ στίχους. 2) γραμμένος διὰ στίχων.
Στιχηρῶς, ἐπίρ. Κατὰ στίχον ἢ Διὰ στίχων. Στιχηδόν.
Στιχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στίχος.
;Στιχίζω, Μ. ίσω. Τοποθετῶ κατὰ στίχον, ἀραδιάζω. 2) στιχουργῶ.
Στίχινος, η, ον. Ὁ ἐκ στίχων ἢ ἐξ αἰτίας στίχων. » Θάνατος—,« Ἐπγρ.
†Στιχιστής, οῦ (ὁ). ὁ στιχίζων, στιχουργός.
Στιχογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων στίχους ἢ διὰ στίχων, στιχουργος.
Στιχολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ἀπαγγέλλω) στίχους.
Στιχολογία (ἡ), τὸ στιχολογεῖν, ἀπαγγελία στίχων.
Στιχομυθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Διαλέγομαι) διὰ στίχων, ἀποκρίνομαι εἰς στίχον μὲ στίχον.
Στιχομυθία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ στίχων συνδιάλεξις.
†Στιχοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, = Στιχουργέω.
Στιχοποιία (ἡ). ποίησις στίχων ἢ διὰ στίχων, στιχουργία, [ἐκ τοῦ
Στιχοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν (συνθέτων) στίχους, στιχουργός.
Στιχός, γεν. τοῦ (ἀχρ.) Στίξ.
Στίχος (ὁ), [στείχω]. σειρά, ἀράδα, τάξις (στρατ.)· στίχος (ποιήματος).
Στιχουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Συνθέτω) στίχους ὡς στιχουργος.
Στιχούργημα (τὸ). πόνημα στιχουργοῦ.
Στιχουργία (ἡ), = Στιχοποιία, [ἐκ τοῦ
Στιχουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων στίχους, (Γαλλ.) versificateur.
Στιχῳδὸς (ὁ, ἡ), [στ. ᾄδω]. ποιητής, ῥαψῳδός.
Στιώδης [στία, εἶδος], εος (ὁ, ἡ). πλήρης πετραδίων, λιθώδης.
Στλεγγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στλεγγίον.
†Στλεγγιδολήκυθος (ὁ), = Ξυστρολήκυθος.
Στλεγγιδοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων στλεγγίδας.
Στλεγγίζω, Μ. ίσω. Τρίβω μὲ τὴν στλεγγίδα.
Στλεγγίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Στλεγγὶς [στέλεχος;], ίδος (ἡ). ξύστρα (τὴν ὁπ. μετεχειρίζοντο εἰς τὸ λουτρόν), (Λτν.) strigil. (αἱ τῶν Λακώνων ἦσαν κατὰ τὸν Πλούτ., καλάμιναι, ὅθ. 2) = Σίφων. »Στλεγγίδας λαβοῦσαι σιφωνίζομεν τὸν οἶνον,« Ἀρσφ. »Οὐ γὰρ πρὸς τὸ περιξύεσθαι ἄν τις αὐτῇ χρήσαιτο μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ὕδωρ ἀρύσασθαι,« Σδ. 3) στολίδιον τι (ἀπὸ χρυσοῦν ἔλασμα) τὸ ὁπ. ἐφόρουν εἰς τὴν κεφαλὴν αἱ γυναῖκες καὶ οἱ εἰς τὰ μαντεῖα στελλόμενοι θεωροί, (ἴσ. ἀπ' ἐδῶ εἶνε τὸ Τουρκ.) τσελεγγι (καθ' ὅσον μάλιστα καὶ Ἡρακλείδης μὲν ὁ Ταραντῖνος λέγει ὅτι συνέκειτο ἀπὸ χρυσᾶ ταινίδια, ὁ δὲ Σχλ. τοῦ Πλάτ. καὶ ὁ Πλδ. τὸ γράφει Στελεγγίς). » Ἀγῶνα ἔθηκε· τὰ δὲ ἆθλα ἦσαν στλεγγίδες χρυσαῖ, « Ξεν., (παρβλ. Καλαυίς 6).
Στλέγγισμα (τὸ). τὸ διὰ τῆς στλεγγίδος ἀφαιρούμενον, λέρα τὴν ὁπ. ἐβγάζει τις τριβόμενος εἰς τὸ λουτρον.
Στλεγγιστρον (τὸ), = Στλεγγίς. 2) εἶδος πλατείας μαχαίρας πρὸς ἀπόξεσιν τῶν πίλων, (ἄλλ.) Σπαθίς.
;Στλεγγοποιὸς (ὁ, ἡ), = Στλεγγιδοποιός, [ἐκ τοῦ
Στλεγγος, εος-ους (τὸ), = Στλεγγίς.
Στοὰ (ἡ), [ἵστημι]. κτίριον καμαρωτὸν (ἐπιμηκες) στηριζόμενον ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν μέρους εἰς κολώναις, (Γαλλ.) portique. (κατ' ἐξοχ. εἰς τὰς Ἀθ.) »Ἡ ποικίλη (μετὰ καὶ χωρὶς) στοά, « ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ζήνων, (ὅθεν) » Οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς, « οἱ Στωϊκοὶ φιλόσοφοι. 2) κελλάρι, ἀποθήκη (σίτου, οἴνου κτλ.), μαγαζεῖ, (ὅθεν 3) (παρὰ Ῥωμ.) εἶδος μηχανῆς πολιορκητ., (Λτ.) vinea. »Προεβάλοντο στοὰν παράλληλον τῷ τείχει σχεδὸν ἐπὶ δύο πλέθρα, « Πλβ.
Στόαξ, ακος (ὁ), περιφρονητ. ἀντὶ Στωϊκὸς φιλόσοφος.
†Στοβάζω, Μ. άσω, = Στοβέω, (ὅθεν
†Στόβασμα (τὸ). ὕβρισμα, λοιδόρημα.
Στοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Λοιδορῶ, κακολογῶ, [ἐκ τοῦ
Στοβος (ὁ), = Στόμφος, λοιδορία, κακολογία· κομπορρημοσύνη.
;Στοιὰ (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Στοά.
;Στ[ο]ιβαδεύομαι, Μ. εύσομαι, = Στιβαδεύομαι.
Στοιβάζω [στοιβή], Μ. άσω. Γεμίζω (στρῶμα κτλ.), πατονω· (ἐν γέν. κάμνω στοίβαν, σωρεύω. »Ἐστοίβασε τὰς σχίδακας ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον,« Γρφ.
;Στοιβάς, άδος (ἡ), = Στιβάς.
†Στοιβασία (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Στοιβασμός.
Στοιβάσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ στοιβάσῃ, ἐπιδεκτικὸς στοιβάγματος.
Στοιβασμὸς (ὁ), τὸ στοιβάζειν, γέμισμα (στρώματος κτλ.)· (ἐν γέν.) συσσώρευσις, στοίβαγμα.
†Στοιβαστής, οῦ (ὁ). ὁ στοιβάζων (γεμίζων) στρώματα κτλ., στοιβακτής.
Στοιβὴ (ἡ), [στείβω]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ στοίβαγμα (στρώματος κτλ.), (μτνμ.) παραπληρωματικόν τι μόριον (λόγου), παραγέμισμα. » Κἂν που δὶς εἴπω ταὐτὸν ἢ στοιβὴν ἴδῃς ἐνοῦσαν ἔξω τοῦ λόγου, κατάπτυσον,« Ἀρσφ. »Ὃν γὰρ τρόπον εἰς τὰς συνθέσεις τῶν ἀμφορέων εὐχρηστεῖ ἡ τῶν στοιβῶν παρένθεσις ὑπὲρ τοῦ μὴ καταθραύεσθαι τοὺς ἀμφορεῖς κτλ.« Ἀπλλν. 2) (ἰδιαιτ.) εἶδος χόρτου (ἄλλ. Φλέως) μὲ τὰ φύλλα τοῦ ὁποίου ἐγέμιζαν τὰ στρώματα (τὰ σαγμάρια κτλ.) καὶ ἀπὸ τὰ κλαδιὰ ἔκαμναν σαρώματα, (κοιν.) ῥαγάζι. » Ἄνθρωπον ηὗρε τὴν στέγην ὀφέλλοντα, οὐ γὰρ παρῆν ὄφελμα, πυθμένι στοιβῆς,« (Ἱππων. παρὰ τῷ) Σχλ. τοῦ Λυκόφρ. 3) ἀντὶ Στιβάς, (ὅθ. 4) (μτγν.) σωρός, (κοιν.) στοίβα. » Λίθων (» Κεράτων)—,« Εὐς. (καὶ μτνμ.) »Ἀπορρήσεων—,« αὐτ., σωρεία. » Συγνὸς τοῦ βίου ἐκθεριζόμενος δραγμεύοιτο ἂν εἰς στοιβάς,« αὐτ.
Στοιβηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει στοιβῆς, σωρηδόν.
Στοιβοειδής, έος (ὁ, ἡ) ὁ ὁμοιάζων στοιβὴν (στιβάδα), σπογγώδης. » Σπλῆνος στοιβοειδὴς ἡ σάρξ,« Ἀλέξ. Ἀφροδ.
Στοίβιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στοι[βή].
Στοιχαδικός, ή, ὸν καὶ
Στοιχαδίτης, ου (ὁ) καὶ Στοιχαδῖτις, ιδος (ἡ). κατεσκευασμένος μὲ φύλλα ἢ ἄνθη στοιχάδος.
Στοιχάριον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ Στοῖχος.
Στοιχάς, άδος (ἡ) (ἐπιθετ.) ἡ κατὰ στοῖχον (κατὰ σειρὰν) κειμένη. » Ἐλαῖαι (» Νῆσοι κτλ.) στοιχάδες,« Αξ. 2) (οὐσ.) δενδροφυτεία διῃρημένη εἰς σχῆμα περιπάτων, (παρβλ. Περίστοιχος). 3) εἶδος φυτοῦ εὐώδους, (Τουρκ.) καρά-μπάσι, (καὶ ἄλλ.) χαμολίβανον.
Στοιχειακός, ή, ὸν. (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Ὁ κατὰ στοιχεῖον ἢ μόνον μὲ τὰ στοιχεῖα, στοιχειώδης.
Στοιχεῖον (τὸ). (κυρ.) τὸ σχηματίζον ἢ κείμενον κατὰ στοῖχον, (ὅθ. (ἰδιαιτ.) τὸ μῆκος τῆς σκιᾶς τοῦ ἡλιακοῦ ὡρολογίου, (ἐν γέν.) ἡ σκιὰ τοῦ ὡροδείκτου, ἡ ὥρα. »Ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον,« Ἀρσφ. 2) (συχνότ.) τὸ πρῶτον (ἁπλοῦν, ἀδιαίρετον) συστατικὸν μέριον ὁποιουδήποτε σώματος ἢ πράγματος, (Γαλλ.) élément (παρβλ. Ἀρχή). » Ἐδόκει δὲ αὐτῷ (τῷ Ἐμπεδοκλεῖ), στοιχεῖα εἶναι τέτταρα, πῦρ, ὕδωρ, γῆν, ἀέρα,« Λρτ. (ὅθ. 3) (ἐν γέ) αἱ βάσεις (τὰ ἀρχικὰ καὶ ἀναγκαιότερα διδόμενα) ἑκάστης ἐπιστήμης· »Στοιχεῖα γεωμέτρου γραμμαί, σημεῖα, ἐπίπεδα κτλ.,« Ἰ. Φλπν »Στοιχεῖα ἐνθυμημάτων,« Λογικ., οἱ τόποι τῶν συλλογισμῶν. »Ταῦτα στοιχεῖα πρῶτα ϗ μέγιστα γενέσθαι πολιτείας,« Ἰσκρ. 4) (ἰδιαιτ.) τὰ γράμματα (τὰ ψηφία) τοῦ ἀλφαβήτου. »Στοιχεῖα καλεῖται τὰ γράμματα διὰ τὸ ἔχειν στοῖχόν τινα καὶ τάξιν,« Δ. Θρ. » Στοιχεῖόν ἐστι φωνὴ ἀδιαίρετος,« Δ. Ἀλ. »Αἱ μὲν συλλαβαὶ λόγον ἔχουσι, τὰ δὲ στοιχεῖα ἄλογα,« Πλάτ. 5 (Ἀλεξανδρ.) ἀντὶ Εἰκών, σχῆμα, μορφή, (ὅθ.) » Στοιχεῖα οὐράνια,« τὰ ἄστρα. » Τὰ δώδεκα—,« Λρτ., τὰ σημεῖα τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου (ὅθ. 6) (Βυζ.) = Τέλεσμα, (κοιν.) στοιχειόν, φάντασμα, ἴσκιος νεκροῦ κτλ » Θεάσασθαι τὰ ἐν τῷ Ἱπποδρόμῳ στοιχεῖα,« Κωδιν.
Στοιχειόω-ῶ, Μ. ώσω Διδάσκω (καὶ πθ. Διδάσκομαι) τὰ πρῶτα στοιχεῖα τέχνης ἢ ἐπιστήμης· (συνκδχ.) ἐφοδιάζω (καὶ πθ. ἐφοδιάζομαι) μὲ ὅ,τι ἀπαιτεῖται, εἶμαι καλὰ συγκεκροτημένος. »Στοιχειούμεθα ὡς φιλέω,« Γρηγ.

†Στοιχεῖς, Αἰολ. ἀντὶ Στοιχῶν, μτχ. τοῦ Στοίχημι.
Στοιχειώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς στοιχεῖον (πρῶτον συστατικὸν θεμέλιον). » Γῆ στοιχειωδέστατον πάντων,« Ἀρστ
Στοιχειωδῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον στοιχειώδη (περιεκτικὸν τῶν ἀναγκαιοτέρων), κεφαλαιωδῶς. » Ταῦτα ὡς ἐν κεφαλαίῳ λελέχθω ἡμῖν καὶ στοιχειωδῶς,« Λρτ.
Στοιχείωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὡς στοιχεῖον, προπαίδευμα, (Γαλλ.) rudiment. 2) (ἀστρολογ.) τὰ σημεῖα τοῦ Ζωδιακοῦ, (ὅθεν
Στοιχειωματικός, ή, όν, (ϗ ἐπίρ.) -ικῶς, = Στοιχειώδης καὶ 2) Στοιχειωματικοί, « οἱ ἀστρολόγοι.
Στοιχείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στοιχειόω, ἡ διδασκαλία τῶν πρώτων στοιχείων τέχνης ἢ ἐπιστήμης. 2) ἡ τῶν στοιχείων τοῦ ἀλφαβήτου διάταξις. »Εἴκοσι δύο στοιχείων (τῶν τοῦ Ἑβρ. ἀλφαβήτου) τῶν κατὰ τὴν τῶν Σύρων στοιχείωσιν,« Ἐπιφάν.
Στοιχειωτής, οῦ (ὁ). ὁ διδάσκων τὰ πρῶτα στοιχεῖα τέχνης ἢ ἐπιστήμης.
Στοιχειωτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς στοιχείωσιν.
Στοιχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπάγω κατὰ στοῖχον (κατὰ σειρὰν), (μὲ δοτ.) ἀκολουθῶ ἢ εἶμαι τεταγμένος κατόπιν τινός (»Οὐδ' ἐγκαταλείψω τὸν παραστάτην, ὦ ἂν στοιχῶ,« Ὅρκ. παρὰ Πλδ.), (ἐν γέν.) ἕπομαι, (καὶ μτνμ.) συμφωνῶ, ἀρκοῦμαι, εὐχαριστοῦμαι. » Μιᾷ γυναικὶ στοιχεῖν,« Σχλ. Ἀρσφ. » Τῷ αὐτῷ εὐαγγελίῳ στοιχοῦντες,« Γρηγ. » Διαριθμησαμένους τὰς γνώμας τῶν συνέδρων, ταῖς πλείοσι γνώμαις στοιχεῖν,« Δ. Ἀλ. 2) (εἰς τὸν Ἐκκλησ. ΙΑ', 6) ἀντὶ Τελεσφορῶ, εὐδοκιμῶ » Ἐν ἑσπέρᾳ σπεῖρον τὸ σπέρμα σου, καὶ εἰς ἑσπέραν μὴ ἀφέτω ἡ χείρ σου· ὅτι οὐ γινώσκεις ποῖον στοιχήσῃ, τοῦτο ἢ τοῦτο, καὶ ἐὰν τὰ δύο ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀγαθά, « (ὅπου ὁ μὲν Ἀκύλας μετέφρασεν Εὐθετήσει, Ὁ δὲ Σύμμαχ. Εὐοδώσῃ. Ἀλλὰ μήπως εἶνε ἄρά γε Σταχυώσῃ; σκεψάσθωσαν ἄλλοι).
Στοιχηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [στοῖχος, ἀγορεύω]. λέγω (διηγοῦμαι) κατὰ σειράν.
Στοιχηδὸν, ἐπίρ. Κατὰ στοῖχον, κατὰ σειράν, ἀραδικῶς.
Στοίχημα (τὸ), νλγ. [στοιχέω]. τὸ ἐνέχυρον (κατὰ δὲ τὸν Σχλ. τοῦ Θκρ. »Ἄεθλον τὸ κοινῶς λεγόμενον στοίχημα.« » Κληρικὸν οὐ δεῖ ἐγγύας διδόναι, ἤγουν στοιχήματα ποιεῖν ἐν ἱπποδρομίῳ, ἢ ἐν παιγνίῳ τινί,« Καν.) ἢ (κυριώτερον) τὸ προεπιβαλλόμενον πρόστιμον κατὰ τοῦ παραβάτου τῆς συμφωνίας.
†(Στοίχημι), Αἰολ. ἀντὶ Στοιχέω, (ὅθ. ἡ μτχ. Στοιχεῖς).
Στοιχητέον, θετ. τοῦ Στοιχέω.
Στοιχίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τι (κυρ. δὲ Ἐμπήγω τὰ παλούκια τῶν κυνηγ. δικτύων) κατὰ στοῖχον, (μτνμ. ἐν γέν.) διατάττω. ‖. (μσ.) = Στοιχηγορέω.
Στοιχισμὸς (ὁ), τὸ στοιχίζειν, ἡ διὰ τῶν στοίχων (τῶν κυνηγ. δικτ.) περικύκλωσις ϗ ὁ δι' αὐτῶν σχηματιζόμενος περίβολος.
†Στοιχομυθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Στοιχηγορέω.
Στοῖχος (ὁ), [στείχω]. σειρά, ἀράδα. »Καὶ ἐπιπλινθοβολήσει ὕψος ἐξ στοίχους,« Ἐπγρφ. » Κατὰ στοῖχον (ἡ) »Ἐπὶ στοίχου,« Θκ., Παυσ., = Στοιχηδόν. 2) (ἰδιαιτ.) σειρὰ πασσάλων κρατούντων στημένα τὰ κυνηγ. δίκτυα. » Ἐὰν δὲ ἐκκλίνῃ στοῖχος ἢ ἄρκυς, ἀνιστάτω ὁ ἀρκυωρός,« Ξεν.
Στοιχώδης, εος (ὁ, ἡ). στοίχῳ ὅμοιος, ἀραδιαστος.
Στολάρχης, ου (ὁ), = Στόλαρχος.
Στολαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα (ἡ ἐπιστασία) τοῦ στολάρχου.
Στόλαρχος (ὁ). ἀρχηγὸς στόλου (ἀρμάδας).
Στολάς, άδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταξειδεύων [ἴδε Στέλλω], ταξειδιάρης. » Λίβυες οἰωνοὶ στολάδες« Εὐρ. 2) (οὐσ. θηλ.) στολὴ στρατιωτ.ου, θώραξ. » Τοξευθεὶς διὰ τῆς ἀσπίδος καὶ τῆς στολάδος εἰς τὰς πλευράς,« Ξεν., (ὅπου ἄλλ. διορθ. Σπολάς).
Στολὴ (ἡ), [στέλλω]. φορεσιά, ἐνδυμασία, (ἐπὶ στρατ.) ἁρματωσιά, (παρβλ.) Σκευή. » Λῃσταῖς ἐοικότας καὶ τὸ πλῆθος ϗ τὰς στολάς,« Ξεν. »Τῶν γραμματέων τῶν θελόντων ἐν στολαῖς περιπατεῖν,« Εὐαγγ. 2) Π. ἀντὶ Στόλος, ἐκστρατεία (κυρ. διὰ θαλάσσης). » Οὔτι ταγεῖα ναυτικοῦ στρατοῦ στολή,« Αἰσχλ.
Στολίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στολὴ καὶ Στολίς.
Στολιδόω-ῶ [στολίς], Μ. ώσω. Ἐνδύω, στολίζω. 2) (;) ζαρόνω, σουφρώνω.
Στολιδώδης (ὁ, ἡ). ὅμοιος στολίδι ἢ σχηματίζων στολίδας (λόξας), σουφρωτός.
Στολίδωμα (τὸ). φόρεμα στολιδωτὸν (σουφρωτόν)· σοῦφρα, λόξα.
Στολιδωτός, ή, όν. Ὁ ἔχων ἢ σχηματίζων στολίδας (λόξας), σουφρωτος. » Χιτών—,« Ξεν.
Στολίζω, Μ. ίσω, = Στέλλω, ἐνδύω· (ἐν γεν.) εὐτρεπίζω, ἁρματόνω, (Γαλλ.) équiper. » Εὐκόσμως στολίσας νηὸς πτερά,« Ἡσ. 2) εἶμαι (ἱερατεύω ὡς) στολιστής (ἴδε τὴν λέξ.). » Στολίζοντος Αἰμιλίου,« Ἐπγρφ.
Στολίον (τὸ), = Στολίδιον, (ὑποκορ. τοῦ
Στολίς, ίδος (ἡ). ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Στολή. » Νηῶν στολίδες,« Ἐρατοσθ., τὰ πανιά καὶ » Στολίδες ἄκραι,« αὐτ., τὰ ἀκροστόλια τοῦ πλοίου. 2) (συχνότ.) σοῦφρα (λόξα) φορέματος· (ὅθεν κατ' ἔκτ.) ῥυτίς. » Τὸ λεγόμενον κονδύλωμα, ἐν ἕδρᾳ γίνεται, τῶν ἀναδιπλουμένων σωμάτων ἐν τῷ δακτυλίῳ στολίδος τινὸς ἐπανισταμένης ϗ διογκουμένης παρὰ φύσιν· στολιδώδης γὰρ (ὢν) ὁ δακτύλιος, συνιζημένας ἔχει τὰς ῥυτίδας· ὅταν δὲ πλεονδιογκωθῇ ἡ στολίς, τότε γίνεται κονδύλωμα,« Ἀετ.
Στόλισις, εως (ἡ), = Στολισμός.
Στόλισμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς στολισμόν, φόρεμα.
Στολισμὸς (ὁ). τὸ στολίζειν ἢ στολίζεσθαι, ἐνδύσιμον, ἁρμάτωμα· ἱματισμός, ἐνδυμασία.
Στολιστήριον (τὸ) τὸ μέρος ὅπου ἐνδύοντο οἱ ἱερεῖς ἢ ἔνδυον (ἐστόλιζον) τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, (ἴδε τὸ ἑπόμ.).
Στολιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπὶ τῶν στολισμῶν (τῶν φορεμάτων), (Τουρκ.) καφτάν-ἀγασί. » Ἐξάγαγε ἔνδυμα τοῖς δούλοις τοῦ Βάαλ. καὶ ἐξήνεγκεν αὐτοῖς ὁ στολιστής,« Γρφ. 2) (εἰς τὴν Αἴγυπτ.) τάγμα τι ἱερέων οἱ ὁποῖοι ἐνέδυον εἰς ἑορτάς τινας τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, (ἄλλ.) Ἱεροστολισταὶ καὶ Ἱεροστόλοι, (τοὺς ὁπ. ἐννοεῖ καὶ ἡ ἑξῆς περικοπὴ τῆς ἐν Πηλουσίῳ,« Ἐπγρφ. » Οἱ ἀρχιερεῖς ϗ προφῆται καὶ οἱ εἰς τὸ ἄδυτον εἰσπορευόμενοι πρὸς τὸν στολισμὸν τῶν θεῶν,«).
Στολίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Στολιστής.
Στολμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Στολισμός.
Στολοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω Πλέω μὲ ἄλλα πλοῖα ὁμοῦ (Γαλλ. de conserve) εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίζω στόλον.
†Στόλοκρος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ περικεκομμένος τὴν κόμην (καὶ καταχρ.) τὰ κέρατα, κολοβός. ‖. (οὐσ.) Στόλοκρον (τό), ἡ ῥίζα (ὁ περὶ τὴν κεφαλὴν ὄζος) τοῦ κέρατος.
Στόλος (ὁ), [στέλλω]. (ἐν γέν.) κίνημα (ἑτοιμασία) διὰ ταξεῖδι· ταξεῖδι (κυρ. διὰ θαλάσσης)· ἐκστρατεία· (συνήθ.) πολλὰ καράβια ὁμοῦ πλέοντα εἰς πόλεμον ἢ διὰ προφύλαξιν, (κοιν.) ἀρμάδα· (Ἰταλ.) convojo· (ἁπλ.) συνοδία, (Γαλλ.) train, suite. » Τὸν στόλον ποιοῦμαι εἰς,« Ξεν., = Στέλλομαι. 2) τὸ ἐξέχον ξύλον εἰς τὴν πρῴραν τοῦ πλοίου, (ἐν γέν.) ἄκρα προεξέχουσα, ἀκωκή, περίβολος. » Κωπήρης—,« Αἰσχλ., (περιφρ.) τὰ κωπιά.
Στόμα (τό) τὸ γνωστὸν μέλος τοῦ σώματος, στόμα (ἀνθρ. ἢ ζ.)· (συνκδχ.) τὸ πρόσωπον. » Λύειν (» Διαίρειν, » Ἀνοίγειν) στόμα,« Ἰσκρ, Δμ., Γρφ. » Πέσε πρηνὴς ἐπὶ στόμα,« Ἰλ. Ζ., (κοιν.) πίστομα. » Κατὰ στόμα,« Ἡρ, κατὰ πρόσωπον, κατάντικρυ » Στόμα πρὸς στόμα,« Γρφ., = Πρόσωπον πρὸς πρόσωπον. » Ἀνὰ (σπν. » Διὰ) στόμα (ἡ) » Ἐν στόματι (ἡ) » Διὰ στόματος ἔχειν τι ἢ τινά,« φρσ, ὁμιλεῖν πάντοτε περὶ αὐτοῦ (ἐπὶ καλοῦ ἢ κακοῦ). »Ἔχε στόμα,« Εὐρ., σιώπα. » Ἀπὸ στόματος λέγειν τι,« Ξεν., ἐκ στήθους, ἀποστοματίζειν. » Ἀφ' (» Ἐξ) ἑνὸς στόματος (ἡ) »Ἐν ἑνὶ στόματι,« Αξ., ὁμοφώνως, ὁμοθυμαδόν. » Ὅ,τι ἂν ἐπὶ στόμα ἔλθοι,« Αξ., ὅ,τι τοῦ καταιβῇ. 2) (συνκδχ.) λόγος ἐξερχόμενος τοῦ στόματος, φωνή· (κατ' ἔκτ.) δύναμις λόγου, δεινότης ποιητοῦ ἢ ῥήτορος. » Πινδάρου—,« Αξ. »Ἱέντες στόμα,« Σοφ., προφέροντες. » Χρῶμαι γὰρ αὐτοῦ (τοῦ Εὐριπίδου) τοῦ στόματος τῷ στρογγύλῳ,« Ἀρσφ., ταῖς τετορνευμέναις φράσεσι. » Κωφός, ὃς Ἡρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει,« Πινδ., οὐκ ἐγκωμιάζει. »Κλέπτων δ' ὅταν τις ἐμφανῶς ἐφευρεθῇ, σιγᾶν ἀνάγκη, κἂν καλὸν φέρῃ στόμα,« Στβ. » Πολλοῦ δεῖ (ὁ λόγος) τὸ Λυσιακὸν ἐπιφαίνειν στόμα,« Δ. Ἀλ. » Ἐκ τοῦ στόματός σου κρινῶ σε,« Εὐαγγ » Ἐγὼ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν,« αὐτ. 3) (μτνμ.) τρύπα, στόμιον· (ἐν γέν.) εἴσοδος ἢ ἔξοδος, (ὅθ. τρπ.) Ἀμὰ

Στρατήγιον (τό), = Στρατηγεῖον· (εἰς τὸν Σοφ. Αἴ. 721) στρατόπεδον.

Στρατηγίς, ίδος (ἡ), (ἐπίθ.)= Στρατηγική. » Πύλαι στρατηγίδες, « Σοφ., αἱ τοῦ στρατηγίου. » Στρατηγὶς (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ) ναῦς, « Πλδ., Ἡρ., ἡ ναυαρχίς. 2) (οὐσ.) θηλ. τοῦ

Στρατηγός (ὁ καὶ Κωμ. ἡ). ὁ ἄγων (διοικῶν) τὸν στρατόν, ἀρχηγὸς στρατεύματος, (Γαλλ.) **général**· (εἰς τὰς Ἀθ.) εἷς τῶν **10** ἀρχόντων οἱ ὁπ. ἐφρόντιζον περὶ τῶν πολεμικῶν, (παρβλ.) Πολέμαρχος· (εἰς ἄλλας πόλεις) διοικητὴς στρατιωτικὸς καὶ πολιτικός, (παρὰ Ῥωμ.) **prætor**· (ἐν γέν.) ἄρχων, ἀρχηγός, (Γαλλ.) **commandant**· (ἐνίοτε) στρατολόγος. » Ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ, « Πράξ. Ἀποσ., ὁ ἀρχηγὸς τῆς τοῦ ἱεροῦ φρουρᾶς (ἄδηλον ἂν ἦτον ἐθνικὸς ἢ Ἰουδαῖος).

Στρατηΐη, Ἰων. ἀντὶ Στρατεία.

Στρατηλασία (ἡ), = Στρατεία, ἐκστρατεία· (ἐνίοτε) στράτευμα εἰς κίνησιν (εἰς ἐνέργειαν). » Εἴδετε τῆς Ξέρξεω στρατηλασίης τὸ πλῆθος, » Ἡρ., [ἐκ τοῦ

Στρατηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ὁδηγῶ στρατεύματα ἢ Στρατεύω κατά τινος ὡς)·

Στρατηλάτης [στρατός, ἐλαύνω], ου (ὁ). ἀρχηγὸς στρατεύματος ἢ ἐκστρατείας, στρατηγός· (ἐν γέν.) ἄρχων.

Στρατηλατικός, ή, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Στρατηλάτου ἢ στρατηλασίας ἴδιος, στρατηγικός·

Στρατιά (ἡ). στράτευμα (εἰς κίνησιν)· (ἐν γέν.) πλῆθος· (ἐνίοτε) ἀντὶ στρατεία, ἐκστρατεία. » Ὅσοις περ ἐπὶ πολέως χρῶνται ἄνθρωποι, πάντων τούτων καὶ ἐπὶ στρατιᾶς οἱ Λακεδ. εὐποροῦσι, « Ξεν., (παρβλ. Φρουρά).

Στρατιάρχης ἢ Στρατίαρχος, ου (ὁ). ἄρχων στρατιᾶς, στρατάρχης, στρατηλάτης.

Στράτιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἐφορεύων) τὸν στρατόν, πολεμικός, (ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἄρ.)· (συνκδχ.) φοβερός, (ὅθ. ἀντὶ ἐπίρ.) » Μέγα καὶ στράτιον κατέπαρδεν, « Ἀρσφ.

Στρατιώτης [στρατιά], ου (ὁ). ὁ στρατευόμενος (ἀρχ. πολίτης καὶ μτγν. μισθοφόρος). (Ἰταλ.) σολδάτος. (ἐνίοτε ἐπιθετικῶς ἀντὶ Στρατιωτικός). » Ὁ πολὺς ὅμιλος καὶ στρατιώτης, « Θκ. 2) (συνκδχ.) εἶδ. φυτοῦ ἰαματικοῦ τῶν πληγῶν, (ἴδε τὸ ἐπμν.).

Στρατιωτικός, ή, όν. Στρατιώτου ἴδιος, πολεμικός. » Τὸ στρατιωτικόν « (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ στρατιῶται, (Γαλλ.) **la soldatesque**. » Τὰ στρατιωτικὰ (ἐνν. πράγματα), « Ξεν., τὰ ἀναγόμενα εἰς τὸν βίον καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ στρατιώτου. ‖. (οὐσ.) Στρατιωτικὴ (ἐνν. βοτάνη ἢ πόα), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Στρατιώτης (ὁ χιλιόφυλλος).

Στρατιωτικῶς, ἐπίρ. Ὡς στρατιώτης, κατὰ τὸν τρόπον τῶν στρατιωτῶν, (Γαλλ.) **militairement**.

Στρατιῶτις, ιδος (ἡ), ἐπίθ. ἀντὶ Στρατιωτική. » Ναῦς, « Ξεν., Θκ., ἡ (ἄλλως) Ὁπλιταγωγός. ‖. (οὐσ.) θηλ. τοῦ Στρατιώτης, γυνὴ στρατιώτου. 2) εἶδος μεγάλης μυίγας, (ἄλλ.) Κύων, (ἢ κοιν.) κρεατόμυιγα.

Στρατοκῆρυξ, υκος (ὁ). κῆρυξ τοῦ στρατοῦ (ὑπηρετῶν εἰς τὸν στρατόν).

Στρατολεκτέω-ῶ καὶ

Στρατολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω στρατιώτας, συνάζω στράτευμα.

Στρατολόγημα (τό). στράτευμα στρατολογημένον.

Στρατολόγησις, εως καὶ

Στρατολογία (ἡ). τὸ στρατολογεῖν ἢ στρατολογεῖσθαι.

;Στρατολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων στρατιώτας.

Στρατόμαντις, εως (ὁ). ὁ παρὰ τῷ στρατῷ μάντις.

Στρατοπεδαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπιστατῶ ὡς)·

Στρατοπεδάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων τοῦ στρατοπέδου, (Λτ.) **tribunus legionis**.

Στρατοπεδαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ ἐπιστασία τοῦ στρατοπεδάρχου.

Στρατοπεδαρχικός, ή, όν. Στρατοπεδάρχου ἴδιος.

Στρατοπεδεία (ἡ), = Στρατοπέδευσις καὶ

Στρατοπέδευμα (τό). τὸ στρατοπεδευμένον στράτευμα, στρατόπεδον.

Στρατοπέδευσις, εως (ἡ), τὸ στρατοπεδεύειν, ἡ κατασκήνωσις ἢ τοποθέτησις τοῦ στρατεύματος, (Γαλλ.) **campement**.

Στρατοπεδευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν στρατοπέδευσιν.

Στρατοπεδεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -σομαι. Στήνω (Τοποθετῶ ἢ Τοποθετοῦμαι μὲ) τὸ στρατόπεδον μου πουθενά, (Γαλλ.) **camper**.

Στρατόπεδον (τό), [στρατός, πέδον]. τὸ μέρος ὅπου στήνουν τὰς σκηνάς των (τοποθετοῦνται πρὸς ἀνάπαυσιν) οἱ στρατιῶται, (Γαλλ.) **camp**· (συνκδχ.) τὸ τοιουτοτρόπως τοποθετημένον στράτευμα. (Τουρκ.) ὀρδί. » Μήτηρ στρατοπέδων, « Ἐπγρ., τίτλος τιμῆς διδόμενος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν εἰς τὰς μητέρας τῶν αὐτοκρατόρων.

Στρατόπλωτος (ὁ). ὁ κινῶν εἰς πλοῦν (εἰς ἀπόπλουν) τὸν στρατόν. » Ῥήτρα —, « Λυκ.

Στρατός (ὁ). [στορέννυμι]· στρατόπεδον· (συνήθ.) στράτευμα. (Π. καὶ ἀρχ., ἐν γέν.) πλῆθος, μάζωμα, ὁμήγυρις. » Ἀμφικτυόνων —, « Πινδ.

Στρατόφι(φιν), Π. ἀντὶ Στρατοῦ ἢ Στρατῷ.

Στρατοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φύλαξ (ἀρχηγός, ἐπιστάτης) τοῦ στρατοῦ.

Στρατόωντο, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐστρατῶντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ (ἄλλ. ἀχρ.) Στρατάομαι.

Στρατωνίδης, ου (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Πολεμιστής, στρατιώτης.

Στραφείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. καὶ

Στραφῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Στρέφω.

†Στρέβλωμα (τό), Γρφ. στρεβλότης (τρόπων), μοχθηρία.

Στρέβλη (ἡ), [στρέφω]. μηχανὴ τὴν ὁπ. ἢ διὰ τῆς ὁπ. στρήφοντες σφίγγουν ἢ τεντόνουν τι· εἶδ. τιμωρητικοῦ ὀργάνου, (ἄλλ.) Στρεβλωτήριον. » Ναυτικὴ —, « Αἰσχλ., ὁ μποτζαργάτης.

Στρεβλοκαρδάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι -

Στρεβλοκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στρεβλὴν (διεστραμμένην) καρδίαν.

Στρεβλοκέρατος καὶ

Στρεβλόκερως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στρεβλὰ (κυρτά, στραβά) κέρατα.

Στρεβλόνους (ὁ, ἡ). στρεβλὸς τὸν νοῦν.

Στρεβλόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στρεβλοὺς πόδας, στραβοπόδης.

Στρεβλόρριν, ρινος καὶ Στρεβλόρρινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στρεβλὴν ῥῖνα, καμπουρομύτης.

Στρεβλός [στρέφω], ή, όν. Στραβός, στραβοδίβολος· κυρτός· ἀλλοιθωρος· (μτφρ.) μοχθηρός, διεστραμμένος, δόλιος, (παρβλ.) Σκολιός.

Στρεβλόστομος (ὁ, ἡ). στραβόστομος.

Στρεβλότης (ἡ). ἡ κατάστασις (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ στρεβλοῦ, κυρτότης· σκολιότης (κυρ. καὶ μτφρ.), μοχθηρία.

Στρεβλόχειλος (ὁ, ἡ). στραβοχείλης· (μτφρ.) ἀπατηλὸς εἰς τοὺς λόγους του, δόλιος.

Στρεβλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στρήφων σφίγγω ἢ τεντόνω τι διὰ τῆς στρεβλης· στραβόνω· στραγγουλίζω· (ἰδιαιτ.) τυραννῶ, βασανίζω, (Γαλλ.) **torturer**· (μτφορ.) διαστρέφω. » Ἐν οἷς εἰσι δυσνόητά τινα, ἃ οἱ ἀμαθεῖς στρεβλοῦσιν, ὡς καὶ τὰς λοιπὰς γραφάς, πρὸς τὴν τῶν πολλῶν ἀπώλειαν, « Γρφ. » Ῥὶς στρεβλουμένη, « Νικ., ἡ γινομένη μακρυτέρα καὶ καμπυλοτέρα καθὼς τῶν νεκρῶν.

Στρέβλωμα (τό) καὶ

Στρέβλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στρεβλόω, στραγγούλισμα (μὲ τὴν στρεβλην), βασάνισμα.

Στρεβλωτήρ (ὁ), = Στρεβλωτής, (ὅθ.

Στρεβλωτήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς στρέβλωσιν, (ὅθ. ‖. οὐσ.) Στρεβλωτήριον (ἐνν. ὄργανον), τὸ ἐργαλ. μὲ τὸ ὁπ. ἐστρέβλοναν τοὺς βασανιζομένους.

Στρεβλωτής, οῦ (ὁ). ὁ στρεβλόνων (τοὺς καταδίκους), βασανιστής, δήμιος.

Στρεβλωτικός, ή, όν. Ὁ πρὸς στρέβλωσιν χρήσιμος. » Ὄργανον —, « Ἡσύχ., = Στρέβλη, στρεβλωτήριον.

Στρέμμα (τό). (ἐν γέν.) κάθε πρᾶγμα στρημμένον· (ἰδιαιτ.) μέλος ἐξαρθρωμένον, στραγγούλισμα· σημάδι πληγῆς στρογγύλον (συνεστραμμένον)· εἶδ. ζυμαρικοῦ, (ἄλλ.) Στρεπτός.

Στρέπταιγλος (ὁ, ἡ), Π. [στρεπτός, αἴγλη]. τοῦ ὁπ. ἡ λάμψις στρέφεται τῇδε κἀκεῖσε (καθὼς τῆς ἀστραπῆς).

Στρεπτέον, θετ. τοῦ Στρέφω.

Στρεπτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Στροφεύς.

Στρεπτικός, ή, όν. Ὁ πρὸς τὸ στρέφειν (στρήφειν) ἐπιτήδειος. » Τῆς ὑφαντικῆς τὸ μέν τι στρεπτικόν, τὸ δὲ συμπλεκτικόν, « Πλάτ.

Στρεπτίνδα, ἐπίρ. (ὡς ὄνομα), εἶδ. παιγνιδίου (μὲ ἓν κεραμιδοκομματον ἢ νόμισμα τὸ ὁπ. ἔρριπτον μακρόθεν ἐπροσπάθουν ν' ἀναποδογυρίσουν ἄλλο ὅμοιον, τὸ ὁπ. ἦτο κατὰ γῆς).

Στρεπτός [στρέφω], ή, όν. Στρημμένος, γυριστὸς ἢ, δυνάμενος στραφῆναι, εὐλύγιστος, εὔστροφος· (μτφορ.) εὐμετάπειστος. » Στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί, « Ὁμ. » Χιτὼν —, « Ἰλ. Ε., θώραξ κρικωτὸς (ἅλυσιδωτός)· (ἰδιαιτ.) » Στρεπτὸς (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) κύκλος. ἢ » Στρεπτὸν (ἐνν. κόσμημα ἢ περιδέραιον), « Διόδ., Ξεν., χαρχάλι, ἁλυσίδα τοῦ λαιμοῦ, καὶ » Στρεπτὸς (ἐνν. ἄρτος ἢ πλακοῦς), « Δμ., εἶδ. στρογγυλοῦ ζυμαρικοῦ, κουλοῦρα. » Τὰ στρεπτὰ τῶν ξύλων, « Γρφ., τὰ ἐν εἴδει σχοινίων περιγεγλυμμένα. » Στρεπτὰ τριχῶν, « αὐτ., τὰ σγουρὰ τῶν μαλλιῶν.

Στρεπτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν στρεπτὸν (περιδέραιον).

Στρευγεδών, όνος (ἡ). Π. πλῆξις, στενοχωρία· (ἰατρ.) δυσουρία ἢ στραγγουρία, [ἐκ τοῦ

Στρεύγομαι [στρέφω], Μ. . . ; Π. τήκομαι, (κοιν.) στραγγίζω (λυόνω) ἀπὸ κακοπάθειαν ἢ θλῖψιν, (ἐν γέν.) τυραννοῦμαι, ταλαιπωροῦμαι. » Βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, « Ἰλ. Ο.

Στρεφεδινέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [στρέφω, δινέω]. στριφογυρίζω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.). ‖. (πθ.) γυρίζει τὸ κεφάλι μου, ζαλίζομαι, σκοτίζομαι.

†Στρέφος, εος-ους (τό), = Στρέμμα. 2) (κατὰ μετάθ.) ἀντὶ Στέρφος.

Στρέφω [τρέπω]. Μ. στρέψω (πθ. πρκ. Ἔστραμμαι, ἀορ. πθ. Ἐστράφην κτλ.). Γυρίζω τι (ἢ ἑλλ. ἢ μσ. Γυρίζω ἐμαυτὸν) πρὸς ἄλλο ἢ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· στρήφω· στραβόνω· στραγγουλίζω· ἀνακατόνω· ἀναποδογυρίζω (συνκδχ.) στενοχωρῶ, ταράττω· μεταβάλλω· (ἰδιαιτ. μσ.) περιστρέφομαι, (ἢ μὲ προσδιορ. τοῦ μέρους) Ἀναστρέφομαι · (ἑλλ. καὶ τρπ. μὲ γεν.) φροντίζω, μοὶ μέλει. » Τὴν γῆν στρέφειν, « Ξεν., ἀναποδογυρίζειν διὰ τοῦ ὀργώματος. » Ἵππους τε στρέψαι ἢ ἐναντίβιον μαχέσασθαι, « Ἰλ. Θ. » Ἐὰν στρέφῃ με περὶ τὴν γαστέρα ἢ τὸν ὀμφαλόν, « Ἀθ., ἂν μὲ πιάσῃ πόνος (ἴδε Στρόφος). (καὶ μτνμ.) » Στρέφουσιν αὐτοῦ τὴν ψυχήν, μή. . . « Πλάτ., τὸν ἀνησυχοῦν. (καὶ ἑλλ.) » Κατ' ἐμαυτὸν ἔστρεφον, μήποτε ἀληθὲς ἐστι τὸ θρυλλούμενον, « Βασ., ἐσυλλογιζόμην, (Γαλλ.) **rouler dans son esprit**. » Στρέφειν δοῦλον ἐπὶ στρατηγοῦ, (Ἐπικτ. παρ') Ἀρρ., παρουσιάζειν αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ στρατ. πρὸς ἀπελευθέρωσιν (κατὰ τὴν συνήθ. τῶν Ῥωμ.). » Στρέψω τὸ πένθος αὐτῶν εἰς χαρμονήν, » Γρφ. » Φεῦ τὰ τῶν εὐδαιμονούντων ὡς τάχα στρέφει θεός, « (Μελέαγρ. παρὰ) Στβ. » Ἔρδας στρέφειν, « Πινδ., πλέκειν, διεγείρειν· (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) » Στρέψαντες βάδην ἀπεχώρουν, « Ξεν. » Ὁπότε στρέψαντες (ἀροτῆρες) ἱκοίατο τέλσον ἀρούρης, « Ἰλ. Σ. (καὶ μσ.) » Στραφέντες ἔφευγον, « Ξεν. » Οὐδέ μιν ὕπνος ᾕρει, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα, « Ἰλ. Ω. » Ὥσπερ ἐν Εὐρίπῳ ἄνω καὶ κάτω στρέφεται, « Πλάτ. » Τί ταῦτα στρέφει, τεχνάζεις τε καὶ πορίζεις τριβάς; « Ἀρσφ., τί τὰ πᾶς καὶ τὰ φέρνεις; τί τὰ κλωθογυρίζεις; (καὶ μὲ αἰτ. ἐπιβατ.) » Πάσας στροφὰς στρέφεσθαι, « Πλάτ., κάμνει καθε τρόπον πρὸς ἀποφυγήν (καὶ πθ.) » Ἀποθρώσκων ἀπ' ἵππου ἐστράφη τὸν πόδα. « Ἡρ., ἐστραγγούλισε τὸ πόδι του. » Ξύλα στρεφόμενα, « Θφρ., στραβόνοντα. (καὶ μτνμ.) Κἄν σου στραφείη θυμός, « Σοφ., θὰ γυρίσῃ ἡ καρδία σου (ἡ γνώμη σου), θὰ μεταπεισθῇς (ἢ προθετ.) » Περὶ τὸ αὐτὸ στρέφεται, « Πλάτ. » Τὴν ἔξω πλευρὰν τῆς Σικελίας, τὴν πρὸς τὸ Λιβυκὸν πέλαγος ἐστραμμένην, « Πλβ. (καὶ συνκδχ. μὲ γεν.) » Τοῦ σοῦ ψόφου οὐκ ἂν στραφείην, « Σοφ., ἀδιαφορῶ, δὲν συγχύζομαι, (παρβλ. Ἐπιστρέφομαι).

†Στρέφωσις, εως (ἡ), κατὰ μετάθ. ἀντὶ Στέρφωσις.

Στρέψασκον, Π. ἀντὶ Ἔστρεψαν.

Στρεψαύχην, ενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στρέφων τὸν αὐχένα τοῦ πίνοντος. » Κώθων —, « Ἀθ.

Στρεψίκερως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στρημμένον (κατσαρὸν) μαλλί. 2) (μτφορ.) πανοῦργος, δόλιος.

†Στρεψίμελος (ὁ, ἡ). [στρέφω, μέλος,] ὁ μεταβάλλων τὴν μελῳδίαν.

Στρέψις, εως (ἡ), τὸ στρέφειν, στροφή, στρήψιμον, γύρισμα κτλ.

Στρεψοδικέω-ῶ, Μ. ήσω Κωμ. Διαστρέφω (μὲ σοφίσματα) τὴν δίκην, (Γαλλ.) **chicaner**.

Στρεψοδικοπανουργία (ἡ), Κωμ. ἡ διὰ πανουργιῶν στρεψοδικία.

Στρηνής [στρῆνος], ἐος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ φωνῆς) ὀξύς, διαπεραστικός, ἢ τραχύς, σκληρός, (Γαλλ.) **aigre**· (ἐν γέν.) σφοδρός, ὁρμητικός, (ὅθ. τὸ Λτν.) **strenuus**. (κυρ. εὕχρ. τὸ οὐδ.) » Στρηνὲς « ἀντὶ ἐπίρ., Μὲ ὀξὺν ἢ τραχὺν φθόγγον.

Στρηνιάω-ῶ, Μ. άσω. Εὑρίσκομαι εἰς ὀργασμὸν (εἰς παραφορὰν χαρᾶς, ἐπιθυμίας κτλ.), (κοιν.) γαυριάζω, [ἐκ τοῦ

†Στρηνός, ή, όν, = Στρηνής.

Στρῆνος, εος-ους (τό). (κυρ.) ὀργασμός· σφοδρὰ ἐπιθυμία· (ἐν γέν.) ὁρμή, παραφορά· ὕβρις, αὐθάδεια, ἀταξία.

†Στρηνόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στρηνὴν (τραχεῖαν) φωνήν, σκληρόφωνος.

†Στρηνύζω, Μ. ύσω. Φωνάζω μὲ τραχεῖαν ἢ διαπεραστικὴν φωνήν, (κυρ. ἐπὶ τῆς φωνῆς τοῦ ἐλέφαντος ὅταν εὑρίσκεται εἰς ὀργασμόν).

Στριβιλικίγξ, λέξ. Κωμ. (πλασθεῖσα κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς τῶν μικρῶν πτηνῶν καὶ σημαίνουσα) τὸ ἐλάχιστον ψίχαλον, (καθὼς καὶ τὸ) Γρῦ, [ἴσ. ἐκ τοῦ

;Στρίβος καὶ

Στριγμός (ὁ), = Τριγμός, φωνὴ μικροῦ πτηνοῦ.

Στρίγξ [†στρίζω = τρίζω], στριγγός (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ νυκτικόμου, νυκτοκόρακας· (κατ' ἄλλ.) = Κερχνηΐς.

Στρίξ, ιγός (ἡ), [θρίξ]. σειρά, ἀράδα (κυρ. κολώνας), (Γαλλ.) **cannelure**, (ὅθ. τὸ Λτ.) **striga**. 2) = Στρίγξ.

;Στριφνός, ή, όν, = Στιφρὸς καὶ Στρυφνός, (ὅθ.

Στρίφνος (ὁ), Γρφ. στιφρότης (σαρκός), κομμάτι κρέατος (βρωδιοῦ) τραχύ, (ἄλλ. ἀγν. Στρυχνός).

†Στριφνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Στρυφνόω.

Στροβελοβλέφαρος (ὁ, ἡ), Π., = Ἑλικοβλέφαρος, [βλέφ. καὶ

†Στροβελός [στροβέω], ή, όν. Στρογγυλός, συνεστραμμένος, ἢ περιστρεφόμενος (ὡς στρόβιλος), (συνκδχ.) ζωηρός, εὐκίνητος. 2) ;(ἐνίοτε) ἀντὶ Στρεβλός, σκολιός.

†Στροβεύς, έως (ὁ), εἶδ. κυλίνδρου τὸν ὁπ. μεταχειρίζοντο οἱ γναφεῖς, (Τουρκ. μέγγενες), [ἐκ τοῦ

Στροβέω-ῶ [στρόβος], Μ. ήσω. Περιστρέφω τι ὡς στρόμβον, (συνκδχ.) ταράττω, φέρω ἄνω-κάτω, (ὅθ.

Στρόβησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., διαταραξις, σύγχυσις.

Στρόβητος, ή, όν, (ἢ ἐπίρ.) -ητῶς. Στρημμένος, γυριστός.

†Στροβιλέα (ἡ). ἡ στροβιλοφόρος πίτυς, κουκκουναρηά, (καὶ εἰς τὴν Πελοπόνν.) στροφιληά.

Στροβιλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Στροβιλίζω.

Στροβιλεών, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ στροβιλέας, δάσος στροβίλων (κουκκουναρηῶν).

Στροβίλη (ἡ). φτίλι (διὰ πληγὴν) εἰς σχῆμα στροβίλου.

Στροβιλίζω, Μ. ίσω. Συστρέφω (Περιστρέφω) τι δίκην στροβίλου, στριφογυρίζω.

Στροβίλινος, η, ον. Ὁ ἐκ στροβίλων, πιτυΐνος.

Στροβίλιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Στρόβιλος, (ἰδ.αιτ.) σκουλαρίκιον εἰς σχῆμα στροβίλου (κωνοειδές).

Στροβιλίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ στροβίλους (κουκκουνάραις), ῥετσινάτος.

;Στροβιλοβλέφαρος (ὁ, ἡ), Π. = Ἑλικοβλέφαρος, (τὸ διορθ., διὰ τὸ μέτρον, Στροβελοβλέφαρος).

Στροβιλοειδής, εος (ὁ, ἡ), ἢ ἐπίρ. -ωδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) στροβίλου, κωνοειδής.

†Στροβιλοκομάω-ῶ, Μ. ήσω, = Οὐλοκομάω, [κόμη ἢ

Στρόβιλος (ὁ), [στρόβος]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα στρόμβου ἢ στρέφεται ὡς στρόμβος, (ἰδιαιτ.) ὁ κωνοειδὴς καρπὸς (ἡ κουκκουνάρα) τῆς πίτυος καὶ ἄλλων ῥητινοφόρων δένδρων, (ἐνίοτε θηλ.) ἡ Στροβιλέα· ὁ θαλασσ. κοχλιός· εἶδος σκουλαρικίων (ἴδε Στροβίλιον)· εἶδος χοροῦ, (Γερμ.) βάλς. 2) συστροφὴ ἀνέμου ἢ ῥεύματος, δίνη, ἀνεμοστρόβιλος.

;Στροβιλός, η ἢ ή, ον ἢ όν, = Στροβελός.

Στροβιλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) στροβίλους.

;Στροβιλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Στροβιλέω ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Στρεβλόω.

Στροβιλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Στροβιλοειδής, στροβίλῳ ὅμοιος.

Στρόβος (ὁ), Π. [στρέφω], = Δίνη, συστροφή, περιστροφή, ἀνεμοστρόβιλος. 2) = Στρόμβος(;) ἢ 3) = Στρόφος.

†Στροβόω-ῶ, Μ. ώσω, = Στρομβόω ἢ Στρομβέω.

Στρογγυλαίνω, Μ. ανῶ, = Στρογγυλόω

†Στρογγύλευμα (τό), = Στρογγύλωμα [ἐκ τοῦ

†Στρογγυλεύω, Μ. εύσω, = Στρογγυλόω.

†Στρογγυλίας, ου (ὁ). ἄνθρωπος κοντόχονδρος (ὁλοστρόγγυλος), (κοιν.) στρούμπουλος.
Στρογγυλίζω, Μ. ίσω ϗ
Στρογγύλλω, Μ. υλῶ, = Στρογγυλίζω. (μτνμ.) » Συστρέφειν καὶ στρογγ. τὰ νοήματα, « Δ. Ἀλ., ἐκφράζειν μὲ τρόπον εὐσύνοπτον.
Στρόγγυλμα (τό), = Στρογγύλωμα.
Στρογγυλογλυφος (ὁ, ἡ). στρογγυλὰ γλυμμένος (σκαλισμένος).
Στρογγυλοδίνητος (ὁ, ἡ), Π. [στρ. δινέω]. στρογγυλογυρισμένος, στρογγύλος. »Κύλιξ —,« Ἀθ.
Στρογγυλοειδής, έος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ.) -ειδῶς. Στρογγυλὸς τὸ εἶδος (τὸ σχῆμα).
Στρογγυλόκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ ἔχων στρογγύλον καυλὸν (κοτσάνι).
Στρογγυλολοβος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ ἔχων (ἢ περιεχόμενος εἰς) στρογγυλοὺς λοβούς.
Στρογγυλοναύτης, ου (ὁ). ὁ πλέων ἐπὶ στρογγύλης (ἐμπορικῆς) νεώς.
Στρογγυλόπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στρογγυλὰς (εὐσάρκους) πλευράς. »Ἔγχελυς —,« Ἀθ.
Στρογγυλοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων στρογγ. πρόσ.
Στρογγύλος [†στράγγω, στρόμβος], η, ον. Στρογγυλός, περιφερής, σφαιροειδὴς ἢ κυλινδροειδής. »Στρογγ. πλοῖον,« Ξεν., τὸ ἐμπορικὸν (ἀπ' ἐναντ. τῷ Μακρόν). » Στρογγ. ξύλα,« Θρρ., τὰ απελέκητα. » Στρογγύλοις ἱστίοις,« Ἀππ., μὲ γεμάτα (φουσκωμένα) πανιά. »Στρογγύλον στόμα, « Ἀρρ., τὸ γλαφυρόν, στωμύλον, εὔλαλον. » Λέξις στρογγύλη, « Δ. Ἀλ., ἡ ἀκριβὴς καὶ ἐμφαντική. » Σαφῆ καὶ στρογγύλα καὶ ἀκριβῶς ἕκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτετόρνευται, « Πλάτ.
Στρογγυλότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ στρογγύλου, στρογγυλάδα.
Στρογγυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι στρογγύλον, στρογγυλαίνω, (ἴδε καὶ Στρογγυλίζω).
Στρογγύλωμα (τό). σῶμα στρογγύλον (σφαιροειδὲς ἢ κυλινδροειδές).
Στρογγύλως, ἐπίρ. Στρογγυλά· (ρτρ.) μὲ τρόπον εὐσύνοπτον (ἀκριβῆ ϗ σύντομον). » Στρογγ. βιοῦν, « Πλ. = Γλίσχρως, στενοχωρημένα.
Στρογγύλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στρογγυλόω, στρογγύλευμα.
Στρογγυλώψ, ῶπος (ὁ, ἡ). στρογγυλόφθαλμος ἢ στρογγυλοπρόσωπος.
†Στροιβάω έω,-ῶ, Μ. ήσω, = Στροβέω.
†Στροίβηλος (ὁ). πρήξιμον εἰς τὴν κεφαλὴν ἀπὸ κτύπημα.
Στρομβεῖον (τό), Π. ἀντὶ Στρομβίον.
Στρομβέω-ῶ, Μ. ήσω, = Στροβέω.
Στρομβηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει στρόμβου (ἀνεμοστροβίλου).
Στρόμβησις, εως (ἡ), = Στρόβησις.
Στρομβίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Στρόμβος.
Στρομβοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει στρόμβου (στροβίλου), κωνοειδής, (ἰδιαιτ. δὲ) κοχλοειδής, (Γαλλ.) turbiné.
Στρόμβος (ὁ), [στρέφω]. (ἐν γέν.) σῶμα στρογγύλον ἢ ἑλικοειδὲς καταλῆγον εἰς ὀξύτητα, (π. χ.) ὄστρακον κοχλίου· (ἰδιαιτ.)-Βέμβιξ, (κοιν.) σβοῦρος· ἀδρακτ.· κουκκουνάρα· ὀβελίσκος· (Π.) ἀνεμοστρόβιλος, κτλ., (παρβλ. Στρόβιλος).
Στρομβόω-ῶ, Μ. ώσω. Στρογγυλαίνω ἢ Περιστρέφω τι εἰς εἶδος στρόμβου.
Στρομβώδης, εος (ὁ, ἡ), = Στρομβοειδής, κοχλιοειδής.
Στρουθάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Στρουθίον.
Στρούθειος, α, ον. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν στρουθίων ἢ τοῦ (φυτ.) στρουθίου. (κυρ.) » Μῆλα —,« ἡ καρποφοροῦσα τὰ » Στρούθεια (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) μῆλα, « Γεωπον., Διοσκ., εἶδος ἐκλεκτῶν κυδωνίων, (μονολεκτ.) Στρουθομῆλα. ‖. (οὐσ.) Στρούθειον (τό), τὸ ἄλλ. Στρουθίον, (φυτόν).
;Στρουθιάζω, Μ. άσω. Πάσχω λέπραν (ἴδε Στρουθός).
Στρουθιασμὸς (ὁ). τὸ πάθος τοῦ στρουθιῶντος, λέπρα.
Στρουθίζω, Μ. ίσω. Πλύνω μὲ (τὸ φυτὸν) στρουθίον. 2) μιμοῦμαι τὴν φωνὴν τοῦ (πτηνοῦ) στρουθίου, τσυρίζω. » Ὅσα δὲ (τῶν ὀρνίθων) μὴ τοιαῦτα (δηλ. κελαδιστικά), ἢ κλάζουσιν ἢ κρώζουσιν ἢ στρουθίζουσιν,« Εὐς.
Στρουθιομήτωρ, ορος (ἡ), = Στρουθομήτωρ.
Στρουθίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Στρουθός, (ἐν γέν.) κάθε μικρὸν πτηνόν, (ἰδιαιτ. δὲ τὸ) σπουργίτι, τσυροπούλι. 2) εἶδ. φυτοῦ, (Ιατρ.) σαπουνόχορτον (ὁ σκυλοματσι... (διότι τὰ ἄνθη του μυρίζουν ὡς ἂν τὸ ... εἰ ϗ ὁ Θρρ. τὸ λέγει ἄοσμον), (οἱ παλαιοὶ τὸ μετεχειρίζοντο πρὸς πλύσιν τῶν ἐρίων, καθὼς ἡμεῖς τὸ) τσοένι, (οθ. σαπουνόχορτον. 3) (ὡς ἐπίθ.) οὐδ. τοῦ -
†Στρούθιος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Στρούθειος.
Στρουθιοφόντης, ου (ὁ). φονεὺς τῶν στρουθίων.
Στρουθίων, ωνος (ὁ) ϗ
Στρουθοκάμηλος (ὁ καὶ ἡ), εἶδος πτηνοῦ μὲ λαιμὸν καὶ πόδια 'σὰν τῆς καμήλας, (Τουρκ.) δεβὲ-κουσοῦ.
Στρουθοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κεφαλὴν στρουθοῦ (μακρὰν δηλ. καὶ δυσανάλογον), ἀσχημοκέφαλος.
Στρουθόμηλον (τό), εἶδος κυδωνίου, ἴδε Στρούθειος.
Στρουθομήτωρ, ορος (ἡ). μήτηρ στρουθῶν, θηλυκὸν στρουθίον.
Στρουθόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας στρουθοῦ (στρουθοκαμήλου ἢ σπουργιτιοῦ). (ἐν γέν.) ἀσχημοπόδαρος.
Στρουθὸς (ὁ καὶ ἡ), [ρόθος], = Στρουθίον, τσυροπούλι· (ἁπλ.) κάθε πουλί, (ὅθεν) » Στρουθοῖο κατοικάδος, « Νικ., τῆς ἀλεκτορίδος. 2) σαπουνόχορτον. » Τὸ μὲν φύλλον ἔχουσα οἷον στρουθός, ᾧ τὰ ὀθόνια λευκαίνουσι, « Θφρ. 3) (συνηθ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ τὰ ἐπιθ. Ἀραβική, Λιβυκὴ ἢ Λίβυσσα ἢ Καταγέως ἢ Μεγάλη) τὸ στρουθοκάμηλον. » Καλόν γε ϗ λευκὸν τὸ τοῦ στρουθοῦ πτερόν, « Ἀρρ. » Τοῖς τῶν στρουθῶν πτεροῖς, ἃ παρατίθενται παρὰ τὰ κράνη, « Θφρ. »Ὄψιν ἔχεις στρουθῷ πανομοίιον,« Ἐπιγρ., λεπρῶσαν (ὡς τὸ δέρμα τοῦ στρουθοῦ), κατερρυτιδωμένην, (ὅθεν Στρουθιασμός ϗ
;Στρουθός, ἡ, όν. Λεπρός.
Στρουθοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων στρουθοὺς (τρεφόμενος μὲ τὸ κρέας των).
Στρουθώδης, εος (ὁ, ἡ). στρουθῷ ὅμοιος.
Στρουθωτός, ή, όν. Πεποικιλμένος μὲ στρουθοὺς (εἰκόνας πτηνῶν).
Στροφαῖος, α, ον. Ὁ παρὰ τὸν στροφέα τῆς θύρας ἱδρυμένος, ἡ· (ἐκ τοῦ στροφή) πανοῦργος, πολύτροπος, δόλιος, (ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ).
Στροφάλιγξ, ιγγος (ἡ), Π. ἀντὶ στροφή, συστροφή. » Καπνοῦ (»Κονίης) —,« Ὅμ. 2) καμπή· (ἀστρνμ.) τροχιά. 3) = Στροφεὺς (θύρας)· ἄξων (ἁμάξ.). 4) = Τροφαλὶς (τυροῦ), [ἐκ τοῦ
Στροφαλίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Στρέφω, στρίφω, γυρίζω. » Ἠλάκατα —, « Ὅμ., γνέθω.
†Στρόφαλος (ὁ), (νλγ.). χερούλι πρὸς περιστροφὴν ἢ τέντωμα μηχανῆς, στροφεῖον, (Γαλλ.) manivelle. 2) ρόδάνι. » Ἑκατικὸς —, « Σχλ. Συν., ὁ μαγικὸς τροχός, (παρβλ. Ῥόμβος).
Στροφάς, άδος (ἡ), Π. (ἐπιθετ.) ἡ περιστρεφομένη. » Ἄελλα —, « Ὀρφ., ἀνεμοστρόβιλος. » Γέρανοι —, « Ἀρ., αἱ ἐπιστρέφουσαι κατ' ἔτος. (κυριωνυμ.) » Στροφάδες (ἐνν. νῆσοι), « αἱ περὶ τὴν Ζάκυνθον (τὰς ὁπ. ὑπέθετον πλωτάς), (κοιν.) Στροφάδια ϗ Σκρόφαις.
†Στροφάω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Στρωφάω.
Στροφεῖον (τό). μηχάνημα ἢ ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁπ. στρέφεται (περιστρέφεται) τι, (ἰδιαιτ. εἰς τὸ θέατρ.) = Εἰσκύκλημα· (ναυτ.) μπουζαργάνης.
Στροφεύς, έως (ὁ). ἁρμὸς (κυρ. τοῦ ῥαχοκοκκάλου), σπόνδυλος, (ἐν γέν.) κλειδωσις· (ὅθ. μτνμ.) τὸ θηλυκωτῆρι (ὁ Ιατρ. ρεζές) τῆς θύρας κτλ., (ἴδε καὶ Στρόφιγξ).
Στροφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Στρέφω, (καὶ ἀμτβτ.) στρέφομαι· (μτφορ.) ἀπατῶ, [ἐκ τοῦ
Στροφὴ (ἡ), τὸ στρέφεσθαι, περιστροφή, γύρισμα· (ἰδιαιτ. εἰς τὸ θέατρ.) ἡ ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ πρὸς τὸ μέρος τῶν ἀκροατῶν ἐπιστροφὴ τοῦ χοροῦ καὶ τὸ ᾆσμα τὸ ὁπ. ἔψαλλε τότε (οὗ ἐναντ. τὸ Ἀντιστροφή)· (μτφορ.) δόλος, πανουργία, (Γαλλ.) détours.
Στροφιγγοειδής, έος (ὁ, ἡ), (ϗ ἐπίρ.) -ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει στρόφιγγος.
Στρόφιγξ, γγος (ἡ ἢ ὁ), = Στροφεύς, σπόνδυλος· (ἰδιαιτ.) τὸ θηλύκι (τὸ θηλυκὸν μέρος) τοῦ ρεζὲ τῆς θύρας· τὸ γυριστὸν μέρος τοῦ μουσλουκιοῦ τῆς βρύσης· ὁ πεῖρος (τὸ στουππωμα) τῆς κάνουλας τοῦ βαγενιοῦ, κτλ. (Π.) ἀντὶ Στροφή, εὐστροφία. » Γλώσσης —,« Ἀρσφ., (Γαλλ.) volubilité.
†Στροφικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν στροφήν. » Σπέρματα στροφικά, « Γεωπον., τὰ ἀναποδογυριζόμενα μὲ τὴν σκαπάνην πρὸς κοπρισμὸν τοῦ ἀγροῦ.
Στρόφιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Στρόφος, (ἰδιαιτ.) ταινία (ἢ ὁπ. ἐχρησίμευεν εἰς μὲν τὰς γυναῖκας ὡς) στηθόπανον, (εἰς δὲ τοὺς ἄνδρας ὡς) διάδημα, (Τουρκ.) σαρίκι, (παρβλ.) Μίτρα.
Στροφίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Στρόφος, κόμπος, δέσιμον.
Στρόφις, ιος (ὁ), Κωμ. πανοῦργος, πολύτροπος.
Στροφοδινόω-ῶ, Μ. ήσω, = Στρεφεδινέω.
;Στροφολογία (ἡ). στροφὴ λόγων, πανουργία.
Στροφόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἔχω στρόφον (κόψιμον) εἰς τὴν κοιλίαν.
Στρόφος (ὁ). (κυρ. ἐνν. ἱμάς) λωρὶ στριμμένον, (ἐν γέν.) σχοινί, τριχιά· δέμα· πλεξίδα· = Στρόφιον. 2) πόνος (κόψιμον) εἰς τὴν κοιλίαν.
Στροφουργία (ἡ). μηχανοῤῥαφία, μηχανουργία.
Στροφώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων ἢ συνωδευμένος μὲ στρόφον (κόψιμον). »Μετά τινος στροφώδους περιωδυνίας καὶ προθυμίας διαχωρεῖν, « Ἐρωτ.
Στροφωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει στρόφου, ἢ· μετὰ στρόφου.
†Στρόφωμα (τό), νλγ. ἀντὶ Στρόφιγξ, θηλύκι (τῆς θύρας), ρεζές.
†Στροφωμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Στρόφωμα.
Στροφωτός, ή, όν. Στρόφῳ ὅμοιος, στρηφτός.
Στρύζω, σπντ. ἀντὶ Τρύζω.
Στρυμονίας, ου (ὁ), (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ ἄνεμος) ὁ πνέων ἀπὸ τοῦ ποτ. Στρυμόνος, (ἄλλ.) Θρασκίας.
Στρυφνός, ή, όν, (ἐπὶ γυμ.) = Στυφός (» Τῶν κυδωνίων τὰ μείζω ἧττον στρυφνά, « Γαλ.)· (μτφορ.) πικρὸς τὸ ἦθος, αὐστηρός, παράξενος, δύστροπος· (ἐπὶ λογ.) τραχύς, δηκτικός, (συγγ. τῷ Στιφρός).
Στρυφνότης (ἡ). ἡ γεῦσις (καὶ μτφορ. τὸ ἦθος, ὁ χαρακτὴρ) τοῦ στρυφνοῦ, στυφάδα, δυστροπία· (ἐπὶ λόγ.) δριμύτης.
Στρυφνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω στρυφνὸν (στυφόν), τραχύνω.
Στρυφνῶς, ἐπίρ. Μετὰ στρυφνότητος.
;Στρύχνη (ἡ) ϗ Στρύχνον (τό) ϗ
Στρύχνος (ὁ), [στρυφνός], εἶδος φυτοῦ, ἀγριομελιτζάνα, (Γαλλ.) morelle. »Μανικὸς —, « φυτ. φαρμακ., (ἄλλ.) Θρύον ϗ Δορύκνιον, (Ἰταλ.) μπελλα-δόνα.
Στρῶμα (τό). πᾶν ὅ,τι στρώνεται ἐπάνω ἢ ὑποκάτωθέν τινος διὰ κάθισμα ἢ σκέπασμα ἢ πλάγιασμα, στρῶμα, στρωσίδι· σάγισμα ἀλόγου. (κατ' ἔκτ.) λιθόστρωτον, (Γαλλ.) pavé. » Τὸ στρῶμα τοῦ νεὼ τοῦ Ἀπόλλωνος, « Ἐπιγρ. 2) (εἰς τὸ πληθ.) συγγράμματα διαφόρου ὕλης περιεκτικά, ποικίλα (καθὼς ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τὰ στρώματα), σύμμικτα, (Γαλλ.) variétés, (ἴδε Στρωματεύς). 3) τὰ ὑποστηρίζοντα ξυλίνην γέφυραν παλούκια, (Λτν.) sublicæ.
Στρωματεύς, έως (ὁ), = Στρῶμα (1 ϗ 2). »Τῶν παρ' Ἕλλησι φιλοσόφων ἐγώ σοι τὰς περὶ ἀρχῶν δόξας κτλ. ἀπὸ τῶν Πλουτάρχου Στρωματέων ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐκθήσομαι,« Εὐσ. (Τοιούτους Στρωματεῖς συνετάξεν ὁ Ἀλεξανδρεὺς Κλήμης, ὅςτις ἐπεκλήθη διὰ τοῦτο Στρωματεύς). 2) = Στρωματισμός. 3) εἶδος ἰχθ. παρδαλοῦ τῆς Ἐρυθρ. θαλάσσης.
†Στρωματίζω, Μ. ίσω. Στρώνω (κυρ. ζῶον) διὰ καβαλλίκευμα ἢ φόρτωμα.
Στρωματίτης, ου (ὁ). ὁ συνιστάμενος εἰς στρώματα. »Ἔρανος —,« Φώτ., Ἡσύχ., εἰς τὸν ὁπ. ὁ οἰκοκύρης δίδει τὰ στρώμ. ϗ οἱ ἄλλοι τὸ φαγεῖ.
Στρωματοδεσμον (τό) ϗ
Στρωματόδεσμος (ὁ). σακκὶ (δερμάτινον ἢ πάνινον) ὅπου ἔδεναν (ἐτύλιζαν) τὰ στρώματα, (Τουρκ.) γιατάκι, σαϊσανάς.
2) = Στρωματεύς, συλλογὴ ποικίλης ὕλης. » Πολλοὺς παρεῖναι τῷ δείπνῳ, ὥσπερ συμβολὰς κομίζοντας τὰ ἀπὸ τῶν στρωματοδέσμων γράμματα,« Ἀθ.
Στρωματοθήκη (ἡ). σακκὶ ἢ ἀρμάρι πρὸς ἐναπόθεσιν στρωμάτων, (Τουρκ.) γιούκι ἢ χαράρι.
Στρωματοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ (ἐπιστάτης) τῶν στρωμάτων.
Στρωμνή (ἡ). στρῶμα (τοῦ ὕπνου), στρωσίδια τοῦ κρεββατιοῦ, κρεββατόστρωσις. « Δαπίδα μεγάλην τῶν Αἰγυπτίων, οὐχ οἵαν ὑποβεβλῆσθαι στρωμνήν, ἀλλ' οἵαν αὐτὴν εἶναι ϗ μόνην στρωμνήν,« Συν., [ἐκ τοῦ
Στρώννυμι καὶ Στρωννύω, Μ. στρώσω (πθ. πρκ. Ἔστρωμαι κτλ.), κατὰ συγκ. ἀντὶ Στορέννυμι, στρώνω, ἁπλόνω τι κατὰ γῆς ἢ ἐπάνωθεν τινος· (ἐν γέν.) ρίπτω, καταβάλλω· (συνκδχ.) ἰσάζω, ὁμαλίζω· (τρπ.) ταπεινόνω. » Κλίνην στρώσαντες,« Ἡρ., Ξεν. (καὶ ἐλλειπτ.) »Ἐν οἰκίᾳ πενιχρᾷ οἱ αὐτοὶ ὀψοποιοῦσι, χοροῦσι, στρωννύουσιν, « Ἀρσδ. (καὶ δοτ. περιπ.) » Στρῶσον ἡμῖν ἔνδον, « Ἀθ. » Μυρσίνῃσι στορνῦντες τὴν ὁδόν,« Ἡρ. »Κλάδους ἐστρώννυον ἐν τῇ ὁδῷ,« Γρφ. » Οἱ ἀρχιτέκτονες στορεννύντες τὰς ὁδούς, Στρβ. » Στρωννύει ἵππον, « Σχλ. »Ἀνθρακιὴν —,« Ὅμ., ἁπλόνω τὴν καρβουνιὰν ἵνα ψήσω τι. » Θεὸς δ' ἐστόρεσσεν πόντον, « Ὀδ. Γ., ἐγαλήνισε. (καὶ πθ.) »Ἐπαύσατό τε ὁ ἄνεμος, ϗ τὸ κῦμα ἔστρωτο, « Ἡρ. »Ὅσον ἐστὶ τὸ ἐστρωμένον τῆς στοᾶς, « Ἀρσδ. (ϗ μσ.) » Στρωσάμενοι βρύον αὖον, « Θκρ (καὶ τρπ.) » Ἵνα στορέσωμεν αὐτῶν τὸ φρόνημα, « Θκ.
Στρῶσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στρώννυμι, στρώσιμον. »Ὁδῶν —, « Στρ.
Στρωτὴρ (ὁ), = Στρώτης. 2) (πληθ.) τὰ πατερὰ ἢ τὰ πέταυρα τῆς ὀροφῆς.
Στρωτηρίδιον ϗ Στρωτήριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Στρωτήρ.
Στρώτης, ου (ὁ). ὁ στρώνων (τὸ κρεββάτι ἢ τὴν κάμαραν), ὁ ἔχων ἔργον (ἐπάγγελμα) τὸ στρώσιμον, (ἴδε Σκιαστής).
Στρωτός, ή, όν. Στρωμένος· ἁπλωτός. » Δεμνίοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη, « Σοφ.
Στρωφάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Στρέφω, στρίφω κτλ. »Ἠλάκατα στρωφῶσα, « Ὀδ. Ζ. » Στρωφῶν πηδάλιον παλάμῃ, « Ἐπγρ. (καὶ μσ.) » Στρωφῶντ' ἔνθα καὶ ἔνθα κυλινδόμενοι, « Ὀρφ. » Γλῶσσα μὲν στρωφᾶται ἐν τῷ στόματι ποικίλως, « Ἀρετ. 2) (μσ. ἢ ἐλλ.) ἀναστρέφομαι (περιστρέφομαι) πουθενά. » Ἀνὰ τὴν πόλιν —,« Ἡρ.

Στυγανὸς [στυγέω], ἡ, όν, σπν. ἀντὶ Στυγνός.
Στυγάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), [στυγάω, ἀνήρ]. ἡ μισοῦσα τοὺς ἄνδρας. » Ἀμαζὼν —, « Αἰσχλ.
Στυγερὸς [στυγέω], ά, όν. Μισητός, ἀποτρόπαιος· σκυθρωπός, θλιβερός· φρικώδης, φοβερός.
;Στυγερότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ στυγεροῦ.
Στυγερώπης, ου (ὁ) καὶ Στυγερῶπις, ιδος (ἡ) ϗ
Στυγερωπὸς (ὁ, ἡ), Π. στυγερὸς τὴν ὄψιν, φρικτός, δυσθέατος, ἀποτρόπαιος.
Στυγερῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον στυγερὸν (ἐμπνέοντα φρίκην, ἀποστροφήν), ἐλεεινῶς.
Στυγέω-ῶ [στύγος], Μ. ήσω (ἀόρ. β'. Ἔστυγον καὶ σπν. Ἔστυξα). Μισῶ, βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι· φρίττω, φοβοῦμαι· (μὲ ἀπαρ.) συστέλλομαι· (χωρὶς πτ.) εἶμαι τρομαγμένος· (ἐνίοτε πθ.) σκυθρωπάζω· (σπν. μτβτ. μὲ δοτ. ἐκ δ'.) κάμνω τι νὰ φανῇ φρικτὸν εἴς τινα. » Τῷ κέ τεῳ στύξαιμι χεῖρας, « Ὀδ. Λ.
Στύγημα (τό), Π. στύγους (φρίκης, ἀποστροφῆς) ἄξιον ἀντικείμενον, ἄγος, βδέλυγμα.
Στυγητέος, ον, θετ. τοῦ Στυγέω.
Στυγητός, ά, όν. Στύγους ἄξιος, στυγερός, ἀποτρόπαιος, μισητός.
Στύγιος, α ἢ ος, ον. Ὁ τῆς Στυγός, (ἐπμ.) φρικώδης, στυγερός.
Στυγνάζω, Μ. άσω. Γίνομαι στυγνὸς (κατηφής), σκυθρωπάζω.
Στυγνηγόρος (ὁ, ἡ), Π. [στυγνός, ἀγορεύω]. ὁ ὁμιλῶν περὶ ἢ χρησιμεύων πρὸς ἔκφρασιν σκυθρωπῶν (θλιβερῶν) ἀντικειμένων.
†Στυγνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Στυγνάζειν ποιῶ.
†Στυγνοποιός (ὁ, ἡ). αἴτιος στυγνότητος (σκυθρωπότητος).
Στυγνός, ή, όν, κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Στυγανός, κατηφής, σκυθρωπός, περίλυπος. »Ὄμμα —, « Ξεν. 2) = Στυγερός, φρικώδης, ἄγριος, ἀποτρόπαιος. »Ἅδης —, « Σοφ.
Στυγνότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ στυγνοῦ, σκυθρωπότης, αγριάδα.
Στυγνόχροος (ὁ, ἡ). στυγνὸς (σκυθρωπὸς) τὴν χρόαν.
Στυγνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ (καὶ πθ. Γίνομαι) στυγνὸς (περίλυπος), στυγνάζω, σκυθρωπάζω.
Στυγοδέμνιος (ὁ, ἡ), Π. [στυγέω, δέμνιον]. ὁ μισῶν (ἀποστρεφόμενος) τὸν γάμον.
Στύγος [στύξ], εος-ους (τό), Π. μῖσος, ἀποστροφή· θλῖψις, κατήφεια, ἤ· αντικείμενον μίσους ἢ θλίψεως, ἄγος, στύγημα. »Ἥτις ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμήσατο στύγος,« Αἰσχλ.
Στυλίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Στύλος· (ναυτ.) μικρὸν κατάρτι πρὸς τὴν πρύμνην ὅπου ὑψοῦται ἡ σημαία.
Στυλίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Στύλος.
Στυλίτης, ου (ὁ) καὶ Στυλῖτις, ιδος (ἡ). ὁ

ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ τὸ βαλμένος ἐπὶ στῦλον, (Ἐκκλησ. μοναχὸς ἀσκητεύων ἐπὶ στύλου, ἄλλ.) Κιονίτης.

Στυλιτικός, ή, όν. Στυλίτου (ἀσκητοῦ) ἴδιος.

Στυλοβάτης, ου (ὁ). βάσις στύλου, (Γαλλ.) piedestal.

Στυλοειδής, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) στύλου

Στυλοπινάκιον (τὸ). στύλος μὲ ζωγραφίας (;).

Στῦλος καὶ (Αἰολ.) Στύλος (ὁ), = Στήλη, κολώνα· (ἐν γεν.) ὑποστήριγμα. 2) ἐργαλ. σουβλερὸν πρὸς ἐγχάραξιν γραμμάτων κλπ., (Γαλλ.) stylet.

Στυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στηρίζω διὰ στύλων, στυλόνω (κυρ. καὶ μτφορ.).

†Στυλωτός, ή, όν. Ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) στύλους.

;Στύμα (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ Στόμα.

Στῦμα (τὸ), [στύω]. ἔντασις τοῦ αἰδοίου.

Στύμμα ἢ κατ' ἄλλ. Στῦμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς στύψιν, πρᾶγμα στυπτικόν, (ἰδιαιτ.) τὸ προσεμβαλλόμενον εἰς τὸ μύρον ἵνα τὸ καμῃ διαρκέστερον.

†Στυμνός [στύφω], ή, όν. Πυκνός, σφικτός, πάγιος.

Στύξ [†στύγω, = στύφω], στυγός (ἡ). ψῦχος φρικῶδες· (Π. ἐν γεν.) φρίκη ἢ ἀντικείμενον φρίκης (αποστροφῆς). ‖. (ἰδ. ὠνυμ.) πηγή τις εἰς τὴν Ἀρκαδ. τῆς ὁπ. τὸ ὕδωρ διὰ τὴν ψυχρότητα του ἐθεωρεῖτο θανατηφόρον καὶ ἦτον ὁ φρικτότερος ὅρκος τῶν παλαιῶν.

Στύξαι, ἀορ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Στυγέω.

†Στυπάζω [στύπος], Μ. άσω. Κτυπῶ, στουμπανίζω· (αμτβ.) βροντῶ.

Στύπαξ, ακος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Στυπειοπώλης.

Στυπεῖον (τὸ), [στύπη]. τὸ χονδρὸν τοῦ λιναριοῦ, τὸ στουπί.

Στύπειος, α, ον, = Στύπινος.

Στυπειοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν στυπεῖον ἢ σχοινιά (ἀπὸ στουπί).

Στύπη (ἡ), [στύπος]. λινάρι ἢ καννάβι ἀλανάριστον (ἀκατέργαστον), στουπί.

Στύπινος, η, ον. Ὁ ἐκ στύπης (στυπείου) καμωμένος, στουπένιος.

;Στυπίον (τὸ), = Στυπεῖον.

;Στυπιοπώλης, ου (ὁ), = Στυπειοπώλης.

†Στυπογλύφος (ὁ, ἡ). ξυλουργός, [γλύφω καὶ

Στύπος, εος-ους (τὸ). κορμὸς δένδρου, σέλεχος, κουτσούρον· κομμάτι ξύλου, ῥόπαλον.

Στύππαξ, Στυππεῖον, Στύππινος κτλ., = Στύπαξ κτλ.

Στυπτηρία (ἡ), (ἐνν. γῆ), εἶδος ὀρυκτοῦ (ἅλατος), (κοιν.) στύψις, (κυρ. θηλ. τοῦ

Στυπτήριος, α, ον, = Στυπτικός.

Στυπτηριώδης, εος (ὁ, ἡ). στυπτηρίᾳ ὅμοιος (τὴν γεῦσιν) ἢ τὴν σύστασιν, ὑπόστυφος.

Στυπτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ στύφειν, (Γαλλ.) astringent.

Στυρακίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ μὲ τὸν στύρακα (τὸν σαυρωτῆρα) τοῦ κονταριοῦ. 2) ἔχω σχῆμα ἢ τὸ ... στύρακος.

Στυράκινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ στύρακα.

Στυράκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Στύραξ [ἵστημι], ακος (ὁ). ἡ κάτω ἄκρα (ὁ ἄλλ. Σαυρωτὴρ) τοῦ δόρατος· (κατ' ἐκτ.) κοντάρι. 2) (ὁ καὶ ἡ) εἶδος δένδρου (ἀπὸ τοὺς κλάδους τοῦ ὁπ. ἔκαμναν κοντάρια. 3 (ἡ) εἶδ. ῥητίνης εὐώδους (θυμιάματος) ὁ ὁπ. ἐκρέει ἀπὸ τὸ δένδρον τοῦ στύρακος, μοσχοθυμίαμα, (Τουρκ.) μεντζιουβέι.

;Στῦσις, εως (ἡ). τὸ στύεσθαι, ἢ τοῦ αἰδοίου ἔντασις.

;Στυτικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς στῦσιν, διεγερτικὸς πρὸς συνουσίαν.

†Στυφεδανός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τυφεδανός.

Στυφελίζω, Μ. ίσω, Π. Ἰων. [στυφελός]. κτυπῶν τραντάζω, σπρώχνω μὲ ὁρμήν, ξεσκουντῶ, συσσείω, συνταράττω· (μτνμ.) κακομεταχειρίζομαι, ὑβρίζω, ἀτιμάζω.

Στυφελισμός (ὁ), Π. τὸ στυφελίζειν, κούντημα, σπρώξιμον· (ἐν γεν.) ὕβρις, κακομεταχείρισμα.

Στυφελός, ή, όν, Π. [στύφω]. σφικτός, σκληρός· τραχύς· στερεός· (ἐπὶ χυμ.) στυφός· (μτφορ.) αὐθάδης, ἰταμός.

Στυφελώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. στυφελὸς τὸ εἶδος, τραχύς, ἀπότομος. » Πέτρα —, « Κοίντ.

Στυφλός, ή, όν, Π. (κατὰ συγκ. ἀντὶ) Στυφελός.

;Στυφνός, ή, όν, = Στυφός;

Στυφόεις, εσσα, εν, Π. στυφός· στυπτικός.

Στυφοκόμπος (ἀμφ. ἀντὶ) Στυφοκόπος (ὁ, ἡ), Γ. [στύπος, κόπτω]. ὁ κτυπῶν μὲ τὸ ξύλον, (παρβλ.) Ὀρτυγοκόπος. » Μειδίας δ' ἐκεῖ (παρὰ τοῖς Ὄρνισιν) Ὄρτυξ ἐκαλεῖτο· καὶ γὰρ ἧκεν ὄρτυγι, ὑπὸ στυφοκόπου τὴν κεφαλὴν πεπληγμένῳ, « Ἀρφ.

Στυφός [στύφω], ή, όν, = Στιφρός, Στρυφνός· (ἐπὶ χυμ.) συσταλτικὸς τῶν γευστικῶν μυώνων, (κοιν.) στυφός.

Στυφότης (ἡ), ἡ κατάστασις (ἡ ποιότης) τοῦ στυφοῦ (ἐπὶ χυμ.) στυφάδα.

Στυφρός, α, όν, = Στυφός.

Στύφω [στείβω], Μ. στύψω. Σφίγγω, συσφίγγω· (ἰδιαιτ. ἐπὶ χυμ.) συστέλλω τοὺς γευστικοὺς μυῶνας· (ἰατρ.) συσκευάζω (προετοιμάζω) τὸ μύρον ἢ τὴν βαφὴν διὰ στυμμάτων· (ἀμτβτ.) εἶμαι στυφός, στυφίζω. 2) (εἰς τὸν Ἱπποκρ.) στάζω κατὰ σταγόνα, στραγγίζω (καθὼς τὸ μεταχειριζόμεθα καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον). » Οὐρέει πυκνά, καὶ στύφει κατ' ὀλίγον τὸ οὖρον, «

Στύψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Στύφω, πύκνωσις, σφίξιμον· (ἐπὶ χυμ.) στυφάδα· (ἰδιαιτ.) ἡ διὰ στυπτικῶν εἰδῶν κατασκευὴ βαφῆς ἢ μύρου πρὸς διάρκειαν. » Ὦ, τὸ πολὺ δέ, μίγνυται τῷ βαλανίνῳ ἐλαίῳ ἢ ὀμφακίνῳ, πρὸς μὲν τὴν στύψιν τοῦ ἐλαίου, σχῖνος· πρὸς δὲ τὴν εὐωδίαν, κόστος κτλ., « Διοσκ.

Στύω [ἵστημι], Μ. στύσω. Στήνω, σηκόνω (κυρ. τὸ αἰδοῖον), (συνήθως μσ. καὶ εἰς τὸν πρκ. ἀμτβτ.) εἶμαι εἰς στάσιν ἐντάσεως τοῦ αἰδοίου (Γαλλ.) en érection).

Στωά (ἁ), Δ. ἀντὶ Στοά.

Στῴδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Στωιά = Στοά.

Στωϊκεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι ὡς

Στωϊκός, ή, όν. Ὁ τῆς στοᾶς ἢ ἐκ τῆς στοᾶς (κυρ. τῆς ἐν Ἀθ. ποικίλης, ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ζήνων), (ὅθεν ἰδιαιτ.) ὀπαδὸς τοῦ συστήματος (τῆς φιλοσοφίας) τοῦ Ζήνωνος κτλ.

;Στωΐς, ίδος (ἡ), ἀντὶ Στωϊκή.

Στωμυλεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι καὶ

Στωμυλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Στωμύλλω, -ομαι.

;Στωμυλήθρα (ἡ). φλυαρία, πολυλογία.

Στωμυλήθρος (ὁ, ἡ), [στωμύλος]. ἀδόλεσχος, φλύαρος.

Στωμυλία (ἡ). τὸ προτέρημα ἢ τὸ ἐλάττωμα τοῦ στωμύλου, εὐγλωττία ἢ πολυλογία.

Στωμυλιοσυλλεκτάδης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ συλλέγων στωμυλίας (κομψὰς μωρολογίας).

Στωμύλλω καὶ (μσ.) -ύλλομαι, Μ. υλῶ, -οῦμαι. Ὁμιλῶ στωμύλως (μὲ κομψότητα ἢ ταχύτητα [ἐπμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.] χωρὶς σκέψιν ὅ,τι μοῦ ἔλθοι εἰς τὸ στόμα), φλυαρῶ, ἀδολεσχῶ, (ὅθεν

Στώμυλμα (τὸ). φλυαρία, μωρολογία.

Στωμύλος (ὁ, ἡ), [στόμα]. ὁ ὁμιλῶν μὲ χάριν (κομψότητα) καὶ εὐκολίαν, εὐτράπελος, εὔλαλος, (παρβλ.) Αἱμύλος· (ἐπὶ κακοῦ) ἀδόλεσχος, φλύαρος.

Σύ (ἡ γεν. Σοῦ καὶ [ἐγκλ.] Σου, ἡ δοτ. Σοὶ καὶ Σοι, ἡ αἰτ. Σὲ καὶ Σε· Δυϊκ. Σφῶϊ ἢ Σφώ· Πληθ. Ὑμεῖς κτλ.), ἀντνμ. πρωτοτ. (β'. πρσ.) Ἐσύ. » Τοὶ γὰρ ἐγὼν ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο, « Ἰλ. Α. (καὶ μετὰ τοῦ Γε) » Μή σύ γε, « Αἰ.

Συάγρειος (ὁ, ἡ). Ὁ τοῦ συάγρου, ἀγριογουρουνήσιος.

Συαγρεσία (ἡ), Π. ἄγρα (κυνῆγι) συάγρων.

Συαγρευτής, οῦ (ὁ). ὁ κυνηγῶν σύαγρους (ἀγριογούρουνα).

Συάγριος (ὁ, ἡ), = Συάγρειος.

;Συαγρίς, ίδος (ἡ), εἶδος ἰχθ. (ἴσ. = ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Συναγρίς).

Σύαγρος (ὁ, ἡ), [σῦς, ἄγρα] = Συαγρευτής. » Σὺ δ', ὦ συάγρε (ἐπιθ. κυνός), Πηλιωτικὸν θρέμμα (κατὰ δ' ὀρθ. ἀντὶ Βρέφος), « Σοφ. 2) (οὐσ.) σῦς ἄγριος, ἀγριόχοιρος.

Συαγρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ σύαγρον, ἔχων ἢ ὑπαγόμενος εἰς τὸ εἶδος τοῦ συάγρου.

†Σύαγχος (ὁ, ἡ), [σῦς, ἄγχω]. ὁ πνίγων τοὺς χοίρους, (εἶδος χόρτου).

Σύαινα [σῦς], ης (ἡ). γρούνα, σκρόφα. 2) εἶδος ἰχθ. (σύακος).

Συάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σύαξ, συακάκι.

Συανία (ἁ), Δ. ἀντὶ Συηνία.

Σύαξ, ακος (ὁ), εἶδος ἰχθ. (κοιν.) συάκι. » Ἰχθύας σύακα καὶ λάβρακα, ὡς μὲν μεγίστους, ὡς δὲ πίονας, « Νικ. Ἀθων.

†Συάς, άδος (ἡ), ἀντὶ Ὑάς.

†Συβάλλας, α καὶ

†Σύβαξ [σῦς], ακος (ὁ, ἡ). ῥυπαρός, ἀκάθαρτος, (κοιν.) γουρουνάνθρωπος· (ἰδιαιτ.) λάγνος. 2) (οὐσ.) εἶδ. ἰχθ. (ἴσ.) = Σύαξ.

Συβαρίζω, Μ. ίσω. Ζῶ ὡς Συβαρίτης, μι-

μοῦμαι (κατὰ τὴν λαγνείαν, τὴν τρυφὴν) τοὺς Συβαρίτας.

Σύβαρις, εως καὶ ιδος (ἡ). πόλις τῆς Ἰταλ. (περίφημος διὰ τὴν τρυφὴν τῶν κατοίκων της),

Συβαρίτης, ου (ὁ). ὁ κάτοικος τῆς Συβάρεως· (ἐπμ.) τρυφηλός, φιλήδονος· ἀσελγής· ἁβροδίαιτος.

Συβαριτικός, ή, όν. Συβαρίτου ἴδιος, πολυτελής, τρυφηλός, ἡδονικὸς κτλ.

Συβαρῖτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Συβαρίτης.

†Συβάς, άδος (ὁ, ἡ), = Σύβαξ.

Συβήνη ἢ Συβίνη (ἡ). θήκη ἀπὸ δέρμα χοίρου (συὸς), φαρέτρα, τοξοθήκη, ἢ αὐλοθήκη.

Συβόσιον (τὸ). κοπάδι ἢ μανδρὶ χοίρων, (ἐκ τοῦ

Συβότης, ου (ὁ), εὐχρηστότ. τὸ Συβώτης.

Συβριάζω, Μ. άσω, = Συβαρίζω.

Συβριακός, ή, όν, = Συβαριτικός.

Συβριασμός (ὁ), τὸ Συβριάζειν, ζωὴ Συβαρίτου, τρυφή, φιληδονία κτλ.

;Συβωτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Βόσκω χοίρους ὡς) -

Συβώτης, ου (ὁ). ὁ βόσκων σῦς (γρούνια), χοιροβοσκός.

Συβωτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς συβώτην, συβώτου ἴδιος.

Συβώτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Συβώτης, γρουνάρισσα.

Συγγάλακτος (ὁ, ἡ), = Ὁμογάλακτος.

†Σύγγαμβροι (οἱ), = Ὁμόγαμβροι.

Συγγαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι σύγγαμος τινος.

†Συγγαμία (ἡ). ἡ διὰ γάμου συγγένεια, κηδεστία, ἐπιγαμία.

Σύγγαμος (ὁ, ἡ). συνοικειωμένος διὰ γάμου, Ὁμόγαμος.

Συγγανύσκομαι, Μ. ύσομαι = Συγχαίρω. Συνήδομαι.

Συγγείνασθαι, μσ. (μὲ σημασ. ἐνεργ.) ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συγγίνομαι.

Συγγείτων, ονος (ὁ, ἡ), = Γείτων.

Συγγελάω-ῶ. Μ. άσομαι. Γελῶ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ.

Συγγελοιάζω, Μ. άσω. Γελοιάζω ὁμοῦ με-

;Συγγενεαλογέω-ῶ, Μ. ήσω. Γενεαλογῶ ὁμοῦ, συμπεριλαμβάνω εἰς τὴν αὐτὴν γενεαλογίαν.

Συγγένεια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις συγγενὴς τινος, σχέσις (οἰκειότης) κατὰ γένος· (περιληπτ.) συγγενολόγι.

Συγγενειάζω, Μ. άσω. Εἶμαι συγγενὴς τινος, συγγενεύω, -ομαι.

Συγγενέτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Συγγενέτης, ου (ὁ) καὶ Συγγενέτις, ιδος (ἡ). κοινὸς πατὴρ ἢ κοινὴ μήτηρ τινος. 2) ἀντὶ -

Συγγενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ὁμοῦ (συγχρόνως) μέ, συμφυής. » Τῶν τριχῶν αἱ μὲν συγγενεῖς, οἷον αἱ ἐν τῇ κεφαλῇ... αἱ δὲ ὑστερογενεῖς, οἷον αἱ ἐπὶ τοῦ γενείου, « Ἀρστ. » Ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος, « Πινδ. 2) (συνήθ.) ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, οἰκεῖος (προσήκων) κατὰ γένος· (μτνμ.) ἀνάλογος, ὅμοιος. » Φίλαι γυναῖκες, ξυγγενεῖς τοὐμοῦ τρόπου, « Ἀρστφ. ‖. (οὐδ.) » Τὸ συγγενές, « ἀντὶ Ἡ συγγένεια. » Τῆς δὲ γνώμης τῷ ξυγγενεῖ πιστοτέρους ἑτέρων ἐσομένους, « Θκ.

» Ἠξίουν αὐτοὺς ἡγεμόνας σφῶν γενέσθαι κατὰ τὸ ξυγγενές, αὐτ.

Συγγένησις, εως (ἡ), τὸ συγγίνεσθαι, συνουσία, ἕνωσις.

Συγγενικός, ή, όν. Ὁ κατὰ συγγένειαν, συγγενοῦς ἴδιος. » Ῥωμαίων ἑκάστῳ κοινόν τι ὄνομα κεῖται, καὶ μετὰ τὸ κοινὸν ἕτερον, ὃ δὴ συγγενικὸν αὐτοῖς ἐστι καὶ πατρωνυμικόν, Δ. Ἁλ. » Ἀφορίσειε δ' ἄν τις τήν τε συγγενικὴν καὶ τὴν ἑταιρικὴν φιλίαν, Ἀρστ.

Συγγενικῶς, ἐπίρ. Κατὰ συγγένειαν.

Συγγενίς, ίδος (ἡ), = Συγγενής (ἡ).

Συγγεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

Συγγέννημα (τὸ), = Σύγγονος.

Συγγενοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) συγγενῆ του.

Συγγενῶς, ἐπίρ. Συμφυῶς· συμφώνως· ὁμοτρόπως· συνήθως. » Ὡ δ' ἀεὶ κακῶς ἔστ', οὐδὲν ἀλγεῖ, ξυγγενῶς δύστηνος ὤν, « Εὐρ.

Συγγενήτωρ, ορος (ὁ). κοινὸς πατὴρ (γεννήτωρ).

Συγγέρων, οντος (ὁ). ὁμοίως γέρων.

Συγγεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ γεν.) Γεύομαι ὁμοῦ.

Συγγεωργέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεωργῶ ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συγγέωργος (ὁ, ἡ). ὁ γεωργῶν ὁμοῦ μὲ ἄλλον (συντροφικά).

Συγγηθέω-ῶ, Μ. ήσω (ὁ μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς. Συγγέγηθα) Συγχαίρω, συνευφραίνομαι.

Συγγηραλέος, α, ον. Ὁμοίως γηραλέος.

Συγγηράσκω (-γηράω-ῶ), Μ. γηράσομαι. Γερνῶ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

Σύγγηρος (ὁ, ἡ). ὁ συγγηράσας τινί, ὁμοίως γέρων.

Συγγίγνομαι (-γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Συνεγενόμην κτλ.). Γεννῶμαι (καὶ μόνον εἰς τὸν μσ. ἀόρ. μτβτ. Γεννῶ) ὁμοῦ. 2) (συνήθ.) συνέρχομαι· συνδιατρίβω· συναναστρέφομαι· (ἐπὶ γυν.) συνουσιάζομαι. » Συγγίνεσθαι εἰς λόγους τινί, « Ξεν., λαμβάνειν ὁμιλίαν μετά τινος, (Γαλλ.) avoir une conférence avec, s'aboucher. 3) (συνκδχ.) συμβοηθῶ, συμπαραστέκω. » Ὦ θεοί, « συγγένεσθε, « Σοφ. » Δέσποινα Νίκη, ξυγγενοῦ, « Ἀρστφ.

Συγγιγνώσκω (γινώσκω), Μ. συγγνώσομαι (ἀόρ. Συνέγνων κτλ.). Εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, συμφάσκω, συμφωνῶ, γνωρίζω τι καὶ ὁ ἴδιος, σύνοιδα, πείθομαι, (Γαλλ.) convenir. » Συγγινώσκω σοι τοῦτο, « Αἰ. (συνήθ. δὲ πρὸς ἀπαρ.) » Συνέγνω ἑωυτοῦ εἶναι τὴν ἁμαρτάδα, « Ἡρ., ἐπείσθη. » Οὐ οἱ συγγινώσκων λέγειν ἀληθέα, « αὐτ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Συγγινώσκομεν αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσασιν ὀρθῶς, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Συγγινώσκεαι εἶναι ἥσσων, « αὐτ., γνωρίζεις καὶ αὐτός σου ὅτι. » Οὐ συνεγινώσκετο αὐτὸς τούτου εἶναι αἴτιος, « αὐτ., δὲν ἐπείθετο, δὲν ἐπίστευε· (καὶ πληρέστερ.) » Συνεγινώσκετο ἑωυτῷ οὐκέτι εἶναι δυνατὸς τὰ πράγματα διέπειν, « αὐτ. (καὶ κατὰ μτχ. ἀπολ.) » Ληφθέντων τῶν συνεγνωκότων, « Ἀππ., τῶν συνειδότων. 2)

(συνκδτ. μτνμ.) συγχωρῶ, παραβλέπω· ἐπιτρέπω. » Συγγνῶναί τινι τὴν ἁμαρτίαν (ἢ) τῆς ἁμαρτίας, « Θκ. (καὶ τρτπρσ.) » Συγγινώσκεταί μοι, « Αἰ., ἔχω συμπάθειον, μὲ συγχωροῦν.

Συγγλυκαίνω, Μ. ανῶ. Γλυκαίνω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συντελῶ πρὸς γλυκασμόν τινος.

Σύγγνοια (ἡ), Π. ἀντὶ Συγγνώμη.

†Συγγνωματεύω, Μ. εύσω. Δίδω συγγνώμην, συγχωρῶ, (Θμς.).

Συγγνώμη (ἡ). τὸ συγγινώσκειν, ἄφεσις, συγχώρησις, συμπάθειον. » Συγγνώμην ἔχειν τινί, « συγχωρεῖν, καὶ » Συγγνώμην ἔχειν, ἢ » Συγγνώμης τυγχάνειν, « συγχωρεῖσθαι. » Τοῖς μεθύουσι δεῖ συγγνώμην ἔχειν· ἀγνοοῦντες γὰρ ἁμαρτάνουσιν, « Ἀρστ. (καὶ μετὰ τοῦ Εἶναι) » Καὶ ξυγγνώμην εἶναι εἴ τι ἠναντιοῦντο, « Θκ. (καὶ ἐνν. τοῦ ὑπαρκτ.) » Εἰ μὲν ἔζης ἐλάφου τὸν αἰῶνα χρόνον ἢ κορώνης, συγγνώμη πλεῖστον πλοῦτον ἀγειρομένῳ, « Ἐπγρ.

Συγγνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι συγγνώμων πρός τινα, τὸν συγχωρῶ

Συγγνωμονητέον, θ τ. τοῦ Συγγνωμονέω.

Συγγνωμονικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Πρόθυμος (Εὐδιάθετος) εἰς τὸ συγγινώσκειν, συγχωρητικός· (ἐπὶ πραγμ.) συγγνώμης ἄξιος, συγχωρητέος. » Τῶν ἀκουσίων (ἀδικημάτων) τὰ μὲν ἐστι συγγνωμονικά, τὰ δ' οὐ συγγνωμονικά, « Ἀρστ.

Συγγνωμόνως, ἐπίρ. Μετὰ συγγνώμης.

Συγγνωμοσύνη (ἡ), = Συγγνώμη.

Συγγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ συγγινώσκων (συνειδώς) τι, ἢ ἔχων τὴν αὐτὴν γνώμην, ὁμογνώμων, σύμφωνος. 2) (συνήθ.) ὁ συγχωρῶν (παραβλέπων), συμπαθητικός, ἢ (πθ.) συγγνωστός, συγχωρητέος. » Σύγγνωμον ἐστι τὸ ἀκούσιον, « Θκ.

Σύγγνωσις, εως (ἡ). τὸ συγγινώσκειν, συγγνώμη· (συνήθ.) συνείδησις.

Συγγνωστέος, α, ον, θετ. τοῦ Συγγινώσκω.

Συγγνωστός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -γνωστῶς. Συγγνώμης ἄξιος, συγχωρητέος.

Συγγογγυλίζω, Μ. ίσω. Στρογγυλαίνω τι ὁμοῦ, συστρέφω, κάμνω ἕνα κουβάρι.

Συγγομφόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνάπτω διὰ γόμφων, συναρμόζω.

;Συγγονεύς, εως (ὁ) καὶ

Σύγγονος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ὁμοῦ ἢ συγχρόνως, σύμφυτος, συνήθης. » Σύγγονον βροτοῖσι τὸν πεσόντα λακτίσαι πλέον, « Αἰσχλ. ‖. (οὐσ.) συγγενὴς (ἐξ αἵματος), ἀδελφὸς ἢ ἀδελφή. » Τὴν Λάκαιναν ξύγγονον Διοσκόροιν Ἑλένην, « Εὐρ.

Συγγονυκλιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Γονυκλιτῶ μετά τινος.

Σύγγραμμα (τὸ). τὸ συγγεγραμμένον (κυρ. εἰς τὸ πεζόν), πόνημα συγγραφέως (ἱστορικοῦ κτλ.), (Γαλλ.) ouvrage, écrit. » Καὶ τῶν συγγραμμάτων καὶ τῶν ποιημάτων τὰ χρησιμώτατα, « Ἰσκρ.

Συγγραμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σύγγραμμα.

†Συγγραμματοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ συγγραμμάτων, (Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ῥητροφύλαξ).

Συγγραφεύς, έως (ό). ό συγγράφων (κυρ. είς τό πεζόν), λογογράφος (ίδιαιτ. ίσορικός). (Γαλλ.) ecrivain. 2 (είς τάς Αθ.) μέλος έπιτροπής διοριζομένης πρός σύνταξιν νέου πολιτεύματος ή τροποποίησιν τού ύπάρχοντος.

Συγγραφή (ή). σύνταξις συγγράμματος, σύγγραμμα (κυρ. ίςορικόν). » Θωύματα γή Λυδίη ές συγγραφήν ού μάλα έχει, « Ηρ. 2) συμφωνία έγγραφος, συμφωνητικόν, όμόλογον, (Ιταλ.) contratto (ίδιαιτ.) παραγγελία έργου τινος είς τεχνίτην. » Ανδριάντα έκδεδωκώς κατά συγγραφήν, « Δμ.

;**Συγγραφία (ή),** άδκμ. άντί Συγγραφή.

Συγγραφικός, ή, όν. Ο άνήκων είς συγγραφήν (συμφωνητικόν ή σύγγραμμα), συγγραφής ίδιος, (όθ.

Συγγραφικώς, έπιρ. Κατά τόν τρόπον τών συγγραφών (τών συμφωνητικών έγγράφων) ή καθώς οί συγγραφείς, (δηλ.) ώρισμένως, ακριβώς, ή· άφελώς καί άνεπιτηδεύτως. » Τά μέν προοίμια τού συντόμου ταύτα καί τά τούτοις παραπλήσια· τού δέ άνέτου καί συγγραφικού λόγου ήττον έγκατάσκευα, « Φώτ.

†**Σύγγραφος (ή),** Έπγρφ. άντί Συγγραφή, όμολογία.

Συγγραφοφύλαξ, ακος (ό). φύλαξ συγγραφής (όμολογίας) ή τών συγγραφών.

Συγ·γράφω, Μ. γράψω. Γράφω ή Ζωγραφίζω τι όμού (κατά παράθεσιν, [έπμ.] μέ προσοχήν), (όθ. συνήθ.) συνθέτω (συντάττω) σύγγραμμα (κυρ. ίςορικόν). » Θουκυδίδης Αθηναίος ξυνέγραψε τόν πόλεμον τών Πελοποννησίων καί Αθην., « Θχ. » Όσοι τούς προτρεπτικούς λόγους συγγράφουσιν, « Ίσκρ. (καί μσ.) » Συγγράφεσθαι λόγους οίους είς τά δικαςήρια, « Πλάτ. » Συγγράψαντα τόν Ρωξάνης καί Αλεξάνδρου γάμον, « Ηρ. 2) (μσ.) κάμνω συμφωνίαν έγγραφον (contratto), συμφωνώ ή ύπόσχομαι έγγράφως. » Γάμον —, « Πλ. » Ειρήνην είς άπαντα συνεγράψαντο τόν χρόνον, « Ίσκρ. » Τούς ςρόφιγγας τών θυρών.. συγγράφονται οί αρχιτέκτονες ποιείν έκ μήτρας, « Θφρ. » Ώσπερ εί έν τώ δήμω ξυγγραφόμενοι, « Πλάτ., ύποσχόμενοι τι (ιδίως δέ, κατά συναγωνισμόν έργολαβίαν) δι' άναφοράς των. (καί πθ.) » Συγγεγραμμένος, « Ίππκρ., ό ύποχρεωμένος δι' έγγράφου.

Συγ·γυμνάζω, Μ. άσω. Γυμνάζω όμού ή ένταυτώ. » Συγγυμνάζεσθαι προύκαλούμην αύτόν, « Πλάτ. » Άλλοι δέ συγγυμνάζονται καί συγκυνηγούσιν, « Αρςτ.

Συγγυμνασία (ή), τό συγγυμνάζεσθαι, ή έκ συμφώνου γινομένη γύμνασις.

Συγγυμναστής, ού (ό). ό συγγυμναζόμενος, σύντροφος είς τήν γύμνασιν.

Σύγε, άντί Σύ γε, (ίδε Σύ).

Συγ·καθ·αγίζω, Μ. ίσω. Συγκατακαίω τι ώς όλοκαύτωμα, προσφέρω θυσίαν ή άφιερόνω τι όμού.

Συγ·καθ·αιρέω-ώ, Μ. ήσω (άόρ. Συγκαθείλον κτλ.). Καθαιρώ (Ξεφορτόνω, [καί μτγμ.] Καταστρέφω ή Κατορθόνω) τι όμού μέ. » Φορτίον συγκαθαιρείν καί μή συνεπιτιθέναι, « Αρτ. » Τών έπτά Περσών τών συγκαθελόντων τόν μάγον, « Διοδ.

Συγ·καθαρεύω, Μ. εύσω. Συνδιάγω έν καθαρότητι, καθαρεύω παρομοίως ή έκ συμφώνου.

Συγ·καθ·αρμόζω, Μ. ώσω. Έφαρμόζω τι όμού ή έκ συμφώνου· Συγκηδεύω.

Συγ·καθ·αρπάζω, Μ. άσω. Αρπάζω (Καθαρπάζω) έκ συμφώνου.

Συγκαθεδρία (ή), τό νά ήνέ τις-

Συγκάθεδρος (ό, ή), = Σύνεδρος, σύνθρονος, [έκ τού-

Συγ·καθ·έζομαι, Μ. εδούμαι, = Συγκάθημαι.

Συγ·καθ·είμαρμαι (εύχρ. κυρ. μόνον τό γ'. π.σ. καί ή μτχ.) Είμαι προαποφασισμένος (προωρισμένος) όμού ύπό τής είμαρμένης, έχω τήν αύτήν τύχην.

Συγ·καθ·είργω(-είργνυμι), Μ. ειρξω. Κλείω τινά όμού (είς τήν αύτήν είρκτήν) μέ άλλον, συγκατακλείω.

Συγκαθείς, είσα, έν, άόρ. β'. τής μτχ. τού Συγκαθίημι.

Συγ·καθ·έλκω, Μ. έλξω καί ελκύσω (άόρ. Συγκαθείλκυσα κτλ.). Τραβώ καταβάζω τι όμού, σύρω μαζή μου. » Ευσεβής άνήρ, άνοσίοισι συμμιγείς, ξυγκαθελκυσθήσεται, « Αίσχλ.

Συγκαθεσις, εως (ή), τό ούσ. τού

Συγ·καθ·ευδω, Μ. ευδήσω, = Συγκοιμώμαι.

Συγ·καθ·έψω (εψέω-ώ) Μ. εψήσω. Βράζω τι όμού μέ άλλο ή καλά (ώς ού νά λυώση).

Συγ·καθ·ημαι (χ. Μ.). Κάθημαι όμού (είς τήν αύτήν καθέδραν ή κατοικίαν) μέ. 2) συνεδριάζω. » Σφείς μέν γάρ περί ειρήνης ξυγκαθήσθαι, « Θχ. 3) κατακάθημαι, κοντοκαθουμαι, (παρβλ.) Συγκαθίζω. » Τελέως δέ τά όπισθια (τής καμηλοπαρδάλεως) ταπεινότερα τών έμπροσθίων έστίν, ώστε δοκείν συγκαθήσθαι τώ ούραίω μέρει, Στοβ.

Συγ·καθ·ιδρύω, Μ. ίσω. Καθιστώ μονίμως (Καθιδρύω) τι όμού ή έκ συμφώνου μέ. » Ως τών νυμφών συγκαθιδρυμένων τώ Πριήπω, « Σχλ. Θκρ.

Συγ·καθ·ιερόω-ώ, Μ. ωσω. Καθιερόνω (Αφιερόνω) τι όμού.

Συγ·καθ·ίζω, Μ. ίσω. Καθίζω τι όμού, τοποθετώ είς τήν αύτήν θέσιν· (μσ. ή άμτβτ.) κάθημαι όμού ή πλησίον· συνεδριάζω (» Έπεί ξυνεκαθίζετο το δικαςήριον, « Ξεν.)· κοντοκαθίζω (» Όταν διωκομενός τις συγκαθίζη, « Αντιγ.), (όθ. Γρφ.) παρακάθημαι πρός φύλαξίν τινος, παραφυλάττω. » Καί κατέβη τά όρνεα έπί τά διχοτομήματα, καί συνεκάθισεν αύτοίς Άβραμ, « Γενεσ.

Συγ·καθ·ίημι, Μ. συγκαθήσω. Καταιβάζω τι (καί μσ. ή έλλ. Καταβαίνω) όμού μέ· (έπί θεάτρ.) παραστήνω συγχρόνως· χαμηλόνω κοντοκαθίζων (» Συγκαθείσης τής θηλείας έπί τήν γήν, έπιβαίνει τό άρρεν, ώσπερ οί άλεκτρυόνες, « Αρςτ.), (όθ. μέ αίτ. προθετ.) κρύπτομαι (τοποθετούμαι πρός ένεδραν) πουθενά (» Συγκαθέντες είς τινα τόπον ύλώδη, « Πλβ.)· (τρπ.) ένδιδω, ύποχωρώ, Συγκαταβαίνω. » Συγκαθιέναι τή τιμή, « Αθ.

Συγ·καθ·ίστημι, Μ. καταστήσω (άόρ. β'. Συγκατέστην κτλ.). Βάλλω τι είς κατάστασιν (Διαθέτω, Διορίζω) όμού ή έκ συμφώνου μέ· (μσ. μέ δοτ. ή προθετ. αίτ.) παρατάττομαι είς πόλεμον κατά τινος, βάλλομαι είς θέσιν νά τόν κτυπήσω (νά τόν άντιςαθώ), πιάνομαι μαζή του, (όθ. άπολ.) » Συγκαθεςώτες, « Πλβ., οί πρός πόλεμον ή μάχην άντιπαρατεταγμένοι.

Συγ·καθ·οράω-ώ, Μ. κατόψομαι. Βλέπω τι όμού μέ άλλο ή άλλον.

Συγ·καθ·ορμίζω, Μ. ίσω. Εμβάζω (καί μσ. ή πθ. Εμβαίνω) είς τόν λιμένα όμού μέ, έλλιμενίζομαι συγχρόνως ή είς τόν αύτόν όρμον.

Συγ·καθ·οσιόω-ώ, Μ. ώσω, = Συγκαθιερόω.

Συγ·καθ·υβρίζω, Μ. ίσω. Υβρίζω (Καθυβρίζω) όμού μέ.

Συγ·καθ·υφαίνω, Μ. ανώ. Υφαίνω τι όμού μέ, επάνω είς τό αύτό ύφασμα.

Σύγκαιρος (ό, ή). ό γινόμενος είς τόν άρμόδιον καιρόν (κατά τόν καιρόν).

Συγ·καίω, Μ. καύσω. Καίω όμού ή έντελώς· (ίατρ.) ξηραίνω διά συγκαύσεως. » Κοιλίαι συγκαιειν άγαθαί, « Ίππκρ. εύδιάθετοι πρός δυσκοιλιότητα.

Συγ·κακοπαθέω-ώ, Μ. ήσω. Κακοπαθώ όμού, συμπάσχω· συλλυπούμαι, συμπονώ.

Συγ·κακουργέω-ώ, Μ. ήσω. Κακουργώ (Κακοποιώ) όμού ή έκ συμφώνου, είμαι συμμέτοχος κακουργήματος. (ίδιαιτ.) συνεννοούμαι πρός έξαπάτησιν τινος.

Συγκακούργημα (τό). τό έκ συμφώνου (ύπό πολλών όμού ή κατά συνεννόησιν) κακουργηθέν.

;**Συγκακουργία (ή),** τό συγκακουργείν, συμμετοχή είς κακούργημα, συνεννόησις πρός έξαπάτησιν.

Συγκακούργος (ό). συνένοχος κακουργήματος.

Συγ·κακουχέομαι-ούμαι, Μ. ηθήσομαι. Συγκακοπαθώ, συνταλαιπωρούμαι.

Συγ·κακόω-ώ, Μ. ώσω καί

Συγ·κακύνω, Μ. υνώ. Βλάπτω (Χαλνώ, Διαφθείρω) τι όμού.

Συγκαλεστέον, θετ. τού -

Συγ·καλέω-ώ, Μ. καλέσω. Προσκαλώ πολλούς όμού νά συνέλθουν, συναθροίζω διά προσκλήσεως.

Συγ·καλινδέομαι-ούμαι, Μ. ηθήσομαι, = κυλινδούμαι.

Συγ·καλλύνω, Μ. υνώ. Σαρόνω (Φλοκαλώ) όμού, συναθροίζω μέ το καλλυντρον.

†**Συγκάλυμμα (τό).** τό χρησιμεύον πρός συγκάλυψιν, σκέπασμα.

Συγκαλυμμός (ό), = Συγκάλυψις.

Συγκαλυπτέος, α, ον, θετ. τού Συγκαλύπτω.

Συγκαλυπτός, ή, όν. Συγκεκαλυμμένος, σκεπασμένος πανταχόθεν, ή· Δυνάμενος νά συγκαλυφθή, έπιδεκτικός συγκαλύψεως.

Συγ·καλύπτω, Μ. ύψω. Σκεπάζω τι όμού ή πανταχόθεν, κουκκουλόνω· (μτγμ.) συγκρύπτω, αποσκεπάζω.

Συγκάλυψις, εως (ή), τό ούσ. τού προηγ., σκέπασμα άπ' όλα τά μέρη, κουκκούλωμα· κρύψιμον.

Συγ·κάμνω, Μ. καμούμαι (άόρ. Συνέκαμον κτλ.). Κοπιάζω όμού ή έκ συμφώνου, συνεργάζομαι· συμβοηθώ· συμπάσχω. συμπονώ, (μέ δοτ.).

Συγκαμπή (ή). τό μέρος όπου γίνεται ή σύγκαμψις, άρμός, κλείδωσις.

Συγκαμπτός, ή, όν. Λυγιστός κατά σύγκαμψιν. » Ώς κλειστών καί συγκαπτών ούσών τών κλιμάκων, « Πορφ., [έκ τού

Συγ·κάμπτω, Μ. κάμψω. Κάμπτω (Λυγίζω) τι όμού (δηλ. είς τρόπον ώστε καί αί δύο άκραι νά κλίνουν ένταυτώ). » Ιδών αύτόν χειμώνος συγκεκαμμένον, « Αρτ. » Διατί συγκεκαμμένον βέλτιον κατακείσθαι, « Αρςτ. (καί μτφορ.) » Οί δέ τέως άπιστούντες, πρός τήν τού φανέντος αίσθησιν συνεκάμφθησαν, « Εύνάπ.

Σύγκαμψις, εως (ή), τό ούσ. τού προηγ., λύγισμα (είς τρόπον ώστε καί αί δύο άκραι νά κλίνουν ένταυτώ).

Συγ·κανηφορέω-ώ, Μ. ήσω. Κανηφορώ όμού ή έκ συμφώνου, συμπομπεύω ώς κανηφόρος.

Συγ·καπηλεύομαι, Μ. εύσομαι. Νοθεύω (Καπηλεύω) τι όμού.

Συγ·καρκινόομαι-ούμαι, Μ. ωθήσομαι. Συμπεριπλέκονται αί ρίζαι μου (ώς άν τά πόδια τού καρκίνου), ριζόνω καλά.

†**Συγ·καρτερέω-ώ, Μ. ήσω.** Καρτερώ (Υποφέρω) γενναίως (άγογγύστως).

Συγκασιγνήτη (ή), Π. άντί Συναδελφή.

Σύγκασις, ιος (ό, ή), Π. άντί Συναδελφός.

Συγ·κατα·βαίνω, Μ. βήσομαι (άόρ. Συγκατέβην κτλ.). Καταβαίνω όμού (συγχρόνως ή έκ συμφώνου · (μτγμ.) συμπίπτω (καταντώ) είς τό αύτό σημείον· (συνήθ. μτφορ.) κλίνω κατά συγκατάβασιν είς τι, ταπεινούμαι ή συγκατανεύω πρός χάριν τινός (κατωτέρου), (Γαλλ.) condescendre.

Συγ·κατα·βάλλω, Μ. βαλώ. Ρίπτω κάτω ή Πληρόνω όμού.

Συγκατάβασις, εως (ή), τό συγκαταβαίνειν, (συνήθ. μτφορ.) ταπείνωσις πρός χάριν τινός (κατωτέρου), (Γαλλ.) condescendance.

Συγκαταβατικός, ή, όν. Ο συγκαταβαίνων εύκόλως, εύδιάθετος πρός συγκατάβασιν.

Συγκαταβατικώς, έπίρ. Κατά συγκατάβασιν.

Συγ·κατα·βιβάζω, Μ. άσω. Καταιβάζω όμού ή έκ συμφώνου.

Συγ·κατα·βιόω-ώ, Μ. ώσω, = Συγκαταζάω.

Συγ·κατα·βιώναι, άόρ. β'. τής άπαρ. τού προηγ.

Συγκαταγήρασις, εως (ή), τό ούσ. τού

Συγ·κατα·γηράσκω (γηράω-ώ), Μ. γηράσομαι. Συγγηράσκω μέχρι τέλους, φθάνω όμού είς τό τέλος τού γήρως.

Συγ·κατα·γιγνώσκω (-γινώσκω) Μ. καταγνώσομαι (άόρ. Συγκατέγνων κτλ.). Καταδικάζω όμού ή έκ συμφώνου.

Συγ·κατ·άγνυμι, Μ. κατεάξω. Συντρίβω όμού μέ.

Συγ·κατα·γομφόω-ώ, Μ. ώσω. Συναρμόζω τι πανταχόθεν (στερεώς) μέ γομφους.

Συγ·κατα·γράφω, Μ. γράψω. Καταγράφω όμού μέ, συγκαταλέγω.

Συγ·κατ·άγω, Μ. άξω (άόρ. Συγκατήγαγον κτλ.), = Συγκαταβιβάζω· (ίδιαιτ.) συνεργώ πρός κάθοδον (έπιστροφήν) φυγάδος.

Συγκαταγωγή (ή), τό ούσ. τού προηγ.

Συγ·κατα·δαρθάνω, Μ. δαρθήσομαι (άόρ. Συγκατέδαρθον), = Συγκαθεύδω, συγκοιμώμαι, συνευνάζομαι.

,**Συγκατάδεσις, εως (ή),** = Σύνδεσις, [ώς έκ τού

;**Συγ·κατα·δέω, Μ. δήσω.** Συνδένω σφικτά.

Συγ·κατα·δικάζω, Μ. άσω, = Συγκαταγιγνώσκω.

Συγ·κατα·δουλόω-ώ, Μ. ώσω. Δουλόνω όμού ή ένταυτώ, συνυποδουλόνω.

Συγ·κατα·δύνω(-δύομαι), Μ. δύσω, -ομαι (άόρ. β'. Συγκατέδυν κτλ.). Βουτώ (Βουλώ, Βυθίζομαι [έπί άστέρ.] Δύω) όμού μέ.

Συγκατάδυσις, εως (ή), τό ούσ. τού προηγ., ή όμού ή συγχρόνως γινομένη δύσις.

Συγ·κατα·ζάω-ώ, Μ. ζήσομαι ή βιώσομαι (άόρ. Συγκατέζησα ή Συγκατεβίων κτλ.). Ζώ μέχρι τέλους (Περνώ όλην μου τήν ζωήν) όμού μέ.

Συγ·κατα·ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. (μέ δοτ. έκ δ'.) Ζεύγω τι άδιασπάςως ή διά τής βίας όμού μέ, (μτφορ.) συνάπτω είς γάμον, συνδέω.

Συγ·κατα·θάπτω, Μ. θάψω. Παραχόνω (Ενταφιάζω) όμού.

Συγκατάθεσις, εως (ή), τό συγκατατίθεσθαι, συναίνεσις, συγκατάνευσις.

Συγκαταθετέον, θετ. τού Συγκατατίθημι.

Συγκαταθετικός, ή, όν (καί έπίρ.) -ικώς. Ο έμφαίνων (ή συντελών πρός) συγκατάθεσιν, (Γαλλ.) approbatif.

Συγ·κατα·θέω, Μ. θεύσομαι. Κάμνω έκ συμφώνου έπιδρομήν (καταδρομήν) είς έχθρ. τόπον, συγκατατρέχω.

Συγ·κατα·θλάω-ώ, Μ. θλάσω. Κατασπάνω (Κατασυντρίβω) όμού μέ.

Συγ·κατα·θνήσκω, Μ. θανούμαι (άόρ. Συγκατέθανον κτλ.), = Συναποθνήσκω. » Έκτορι μέν Τροίη συγκάτθανε, « Επγρ.

Συγ·κατα·θύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω όμού μέ.

Συγ·κατ·αίθω (χ. Μ.), = Συγκατακαίω.

Συγκαταίνεσις, εως (ή), = Συναίνεσις, συγκατάθεσις. [έκ τού

Συγ·κατ·αινέω-ώ, Μ. αινέσω, = Συναινώ, συγκατανεύω· έγκρίνω· έπιτρέπω, [έκ τού

Συγκάταινος (ό, ή). ό συγκαταινών (συγκατανεύων) είς τι, όμογνώμων, σύμφωνος. » Σ. γίνομαί τινι, « Αξ., = Συγκαταινώ.

Συγ·κατ·αιρέω, Ίων. άντί Συγκαθαιρέω.

Συγ·κατ·αίρω, Μ. αρώ. Φθάνω ή Αράζω όμού (συγχρόνως).

Συγ·κατ·αιτιάομαι-ώμαι, Μ. άσομαι. Κατηγορώ όμού ή ένταυτώ.

Συγ·κατα·καίνω, Μ. κανώ, = Συγκατακτείνω.

Συγ·κατα·καίω, Μ. καύσω. Κατακαίω όμού.

Συγ·κατα·καλύπτω, Μ. ύψω. Συγκαλύπτω πανταχόθεν.

Συγ·κατά·κειμαι, Μ. κείσομαι. Είμαι 'ξαπλωμένος ή πλαγιασμένος όμού.

Συγ·κατα·κεράννυμι. Μ. κεράσω. Συγκερνώ όμού μέ.

Συγ·κατα·κερματίζω, Μ. ίσω. Κατακερματίζω όμού μέ.

Συγ·κατα·κλάω-ώ, Μ. άσω. Κατατσακκίζω όμού.

Συγκατακλειτέον, θετ. τού -

Συγκατακλείω, Μ. κλείσω. Κλείω πανταχόθεν (Φυλακόνω) τινά όμού μέ.

Συγ·κατα·κληρονομέω-ώ, Μ. ήσω. Συγκαταλέγω είς τούς κληρονόμους (είς τούς κληρούχους). 2) (;) κληρονομώ καί έγώ όμού μέ, γίνομαι συγκληρονόμος.

Συγ·κατα·κληρόω-ώ, Μ. ώσω. Συνδιανέμω κατά κλήρον.

Συγ·κατα·κλίνω, Μ. κλινώ. Βάλλω τινά νά πλαγιάση ή νά καθήση (καί μσ. Πλαγιάζω ή Κάθημαι) είς τήν τράπεζαν όμού μέ.

Συγκατάκλισις, εως (ή), τό ούσ. τού προηγ., πλάγιασμα είς τήν κλίνην ή κάθισμα είς τήν τράπεζαν όμού μέ

Συγ·κατα·κλύζω, Μ. ύσω. Κατακλύζω όμού (διά μιάς). 2) συρρέω πλημμυρών.

Συγ·κατα·κοιμάω-ώ, Μ. ήσω. Κοιμίζω (καί μσ. Κοιμώμαι) όμού, συγκατευνάζω-ομαι (κυρ. καί μτγμ.).

Συγ·κατ·ακολουθέω-ώ, Μ. ήσω. Συνακολουθώ μέχρι τέλους.

Συγ·κατα·κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω (Κουβαλώ, Καταιβάζω) κάτω όμού

Συγ·κατα·κόπτω, Μ. κόψω. Κατακόπτω (Κατακομματιάζω) τι όμού μέ.

Συγ·κατα·κοσμέω-ώ, Μ. ήσω. Διευθετώ όμού ή έκ συμφώνου.

Συγκατακόσμησις, εως (ή), τό ούσ. τού προηγ., ή όμού ή έκ συμφώνου διακόσμησις (διευθέτησις).

Συγκατακραθώ, ής, ή, πθ. άόρ. τής ύποτ. τού Συγκατακεράννυμι.

Συγ·κατα·κρημνίζω. Κατακρημνίζω όμού

Συγ·κατα·κρίνω, Μ. κρινώ, = Συγκαταγιγνώσκω.

Συγ·κατα·κτάομαι-ώμαι, Μ. ήσομαι. Κατακτώμαι όμού, συνεργώ πρός κατάκτησιν.

Συγκατακτάς, άσα, άν, άόρ. β'. τής μτχ. τού

Συγ·κατα·κτείνω, Μ. κτενώ. Φονεύω (Αποκτείνω) όμού.

Συγ·κατα·κυλίω, Μ. ίσω. Κατακυλίω όμού.

Συγ·κατα·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (άόρ. Συγκατέλαβον κτλ.). Πιάνω όμού έπ' αύτοφώρω ή πανταχόθεν· συμπεριλαμβάνω. » Ξυγκατέλαβε τό χωρίον, « Θχ., τό έχώρισεν, έβαλε τά θεμέλια τού τείχους.

Συγ·κατα·λέγω, Μ. λέξω. Συμπεριλαμβάνω είς τόν αύτόν κατάλογον, συγκαταριθμώ, συγκατατάττω.

Συγ·κατ·αλλάσσω(-ττω), Μ. αλλάξω. Φιλιόνω τινά μετ' άλλου, συνδιαλλάττω.

Συγ·κατα·λείπω, Μ. λείψω (άόρ. Συγκατέλιπον κτλ.). Αφίνω έκ συμφώνου. » Ξυγκαταλιπόντες άπαντες τώ τειχίσματι φρουρόν, « Θχ. (Ε', 75).

Συγ·κατα·λήγω, Μ. λήξω. Τελειόνω όμού μέ.

Συγ·κατα·λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζω τι όμού, συμπεριλαμβάνω είς τόν λογαριασμόν.

Συγ·κατα·λύω, Μ. λύσω. Χαλνώ ή Τελειόνω τι όμού, συγκαταστρέφω. » Χρή τρεψαμένους Καίσαρα, συγκαταλύειν κακεί-

νον αὐτῷ, « Πλ. » Τῷ μακρῷ βίῳ τὴν ἱερωσύνην συγκαταλύσαντες, « Συν. ‖. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) καταλύω συγχρόνως ἢ εἰς τὸ αὐτὸ κατάλυμα μετά τινος.

Συγ·κατ·αμελέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀμελῶ ὅλως διόλου (Παραμελῶ) τι ὁμοῦ με.

Συγ·κατα·μένω, Μ. μενῶ. Μένω (Ἀπομένω) ὁμοῦ μέ.

Συγ·κατα·μηνύω, Μ. ύσω. Καταμηνύω ὁμοῦ μέ.

Συγ·κατα·μίγνυμι, Μ. μίξω. Ἀνακατόνω τι ὅλως διόλου μετ' ἄλλου.

Συγ·κατα·μύω, Μ. μύσω. Κλείω (κυρ. τοὺς ὀφθαλμοὺς) ὁμοῦ (συγχρόνως) μέ.

Συγ·κατα·ναυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ ὁμοῦ κατὰ κράτος διὰ ναυμαχίας.

Συγ·κατα·νέμω, Μ. νεμῶ. Μοιράζω (Διανέμω) τι ὁμοῦ· συγκαταλέγω. ‖. (μσ.) μοιράζομαί τι ἐκ συμφώνου μετ' ἄλλων.

Συγκατάνευσις, εως (ἡ), τὸ συγκατανεύειν, ἔγκρισις, συγκατάθεσις.

Συγκατανευσιφάγος (ὁ). Κωμ. ὁ τρώγων (τρεφόμενος) μὲ τὴν εἰς πάντα συγκατάνευσίν του, συγκατανεύων εἰς ὅλα διὰ τὸ φαγί', παράσιτος.

Συγ·κατα·νεύω, Μ. εύσω. Κατανεύω ἐκ συμφώνου μετά τινος, ἐγκρίνω (ἀποδέχομαι) τὴν γνώμην του, κλίνω (συμφωνῶ) εἰς τοὺς λόγους του.

Συγ·κατα·νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐννοῶ (Κατανοῶ) ὁμοῦ μέ.

Συγ·κατα·παίζω, Μ. παίξω. Καταπαίζω (Περιπαίζω) συγχρόνως.

Συγ·κατα·πατέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταπατῶ ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου).

Συγ·κατα·παύω, Μ. παύσω. Καταπαύω τι (καὶ μσ. ἢ πθ. Παύω, Τελειόνω) ἐνταὐτῷ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συγ·κατα·πίμπλημι, Μ. κατα·πλήσω. Γεμίζω τι ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ ἀπὸ κάτω τι.

Συγ·κατα·πιμπρημι, Μ. κατα·πρήσω. Πυρπολῶ ὁμοῦ, συγκατακαίω.

Συγ·κατα·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. β'. Συγκατέπεσον κτλ.). Καταπίπτω ἢ πίπτω μαζὶ (συγχρόνως μετά τινος).

Συγ·κατα·πλέκω, Μ. πλέξω. Περιπλέκω τι ὁμοῦ, (μπερδεύω ἕνα μετ' ἄλλο, συγκαταπλέκω).

Συγ·κατα·πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Καταπλήττω ὁμοῦ.

Συγ·κατα·πνίγω, Μ. πνίξω. Καταπνίγω ὁμοῦ μέ.

Συγ·κατα·πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταπολεμῶ ὁμοῦ (ἐνταὐτῷ ἢ ἐκ συμφώνου).

Συγ·κατα·ποντίζω-ῶ, Μ. ίσω. Καταποντίζω ὁμοῦ.

Συγ·κατα·πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Κατορθόνω τι ὁμοῦ (ἐνταὐτῷ ἢ ἐκ συμφώνου), συνεργῶ εἰς τὸ νὰ κατορθωθῇ τι.

Συγκαταπρήσω, μέλλ. τοῦ Συγκαταπίμπρημι.

Συγ·κατα·ριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ μαζὶ, συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν ἀριθμὸν, συγκατατάσσω.

Συγκαταριθμητέον, ῥητ. τοῦ πρηγ.

Συγ·κατα·ῤῥέω, Μ. ῥεύσομαι ἢ ῥυήσομαι (ἀόρ. β'. Συγκατεῤῥύην κτλ.). Χύνομαι ἢ Πίπτω ὁμοῦ.

Συγ·κατα·ῤῥιπτέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Συγ·κατα·ῤῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω τι ὁμοῦ κάτω, συγκατακρημνίζω.

Συγ·καταῤῥοφέω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ ἐντελῶς (Ἀπεῤῥοφῶ) ὁμοῦ με.

Συγ·κατ·αρτίζω, Μ. ίσω. Καταρτίζω (Διευθετῶ) ὁμοῦ με.

Συγ·κατ·άρχω, Μ. άρξω. Ἄρχω ἢ (μσ.) Ἀρχίζω ὁμοῦ.

Συγ·κατα·σβέννυμι, Μ. σβέσω. Σβύνω (ἢ μτφ. Καταπαύω, Ἐξαλείφω) τι ὁμοῦ ὅλως διόλου.

Συγ·κατα·σείω, Μ. σείσω. Κατασείω (Καταταράττω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, κατασείων συγκαταῤῥίπτω.

Συγ·κατα·σημαίνω, Μ. ανῶ. Φανερόνω (Κατασημαίνω) συγχρόνως.

;Συγ·κατα·σήπω, Μ. σήψω. Σήπω (ἢ πθ. Σήπομαι) ὁμοῦ ὅλως διόλου.

Συγκατασκάπτης, ου (ὁ). ὁ συγκατασκάψας πόλιν (συνεργήσας, συμμαχήσας εἰς τὴν κατασκαφήν της).

Συγ·κατα·σκάπτω, Μ. σκάψω. Κατασκάπτω (Κατασκάπτω, Καταχαλάζω) ὁμοῦ, συνεξολοθρεύω.

Συγ·κατα·σκεδάζω(·σκεδάννυμι), Μ σκεδάσω. Χύνω (Διασκορπίζω) τι συγχρόνως κατὰ τῆς γῆς.

Συγ·κατα·σκευάζω, Μ. άσω. Κατασκευάζω τι ὁμοῦ, συντελῶ πρὸς κατασκευήν (ἢ εὐθέτησιν) τινος, συγκατασκευάζω. « Σχεδὸν ἅπαντα τὰ ὑφ' ἡμῶν μεμηχανημένα λόγος ἡμῖν ἐστιν ὁ συγκατασκευάσας, « Ἰσοκρ.

Συγ·κατα·σκηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τινὰ νὰ κατασκηνώσῃ (Ἰδρύω κατοικίαν) εἰς τὴν αὐτὴν σκηνὴν μὲ ἄλλον.

Συγ·κατα·σκηνόω, Μ. σκηνῶ. Πίπτω συγχρόνως μὲ ὁρμὴν κατά τινος.

Συγκατασκήνωτος (ὁ). κατασκηνωμένος ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συγκατασκήνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συγ·κατα·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶ τι ἐνταὐτῷ μὲ βίαν (μὲ ὁρμὴν) κάτω, Συγκαθέλκω.

Συγ·κατα·σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω ἢ Διασπείρω τι ὁμοῦ.

Συγκατασπορὰ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ.

Συγ·κατα·στασιάζω, Μ. άσω. Κινῶ συγχρόνως εἰς ἐπανάστασιν.

Συγκατάστασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συγκαθίσταμαι, ἡ πρὸς μάχην παράταξις, (συνεκδ.) συμπλοκὴ μάχης.

Συγ·κατα·στέλλω, Μ. στελῶ. Καταπνίγω (Καταστέλλω) συγχρόνως.

Συγ·κατα·στενάζω, Μ. άξω. Ἀναστενάζω ὁμοῦ μέ.

Συγ·κατα·στρατεύω, Μ. εύσω. Συνεκστρατεύω κατά τινος.

Συγ·κατα·στρέφω, Μ. στρέψω. Τελειόνω (ἢ μσ. Καθυποτάττω) συγχρόνως. « Τὸν βίον—, « Πλ., συναποθνήσκω.

Συγ·κατα·σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω κατὰ γῆς (Κατασύρω) ὁμοῦ μέ.

Συγ·κατα·σφάττω, Μ. σφάξω. Κατασφάζω ὁμοῦ μέ.

Συγ·κατα·σχηματίζω, Μ. ίσω. Μορφόνω (Σχηματίζω) τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο, ἐνόνω ὑπὸ τὸ αὐτὸ σχῆμα.

Συγ·κατα·σχίζω, Μ. ίσω. Σχίζω (Σχιζίζω) τι ὁμοῦ μέ.

Συγ·κατα·τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Κατατάττω ὁμοῦ, βάλλω εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν.

Συγ·κατα·τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω τι (ἢ μσ. Προσπαθῶ) ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ.

Συγ·κατα·τήκω, Μ. τήξω καὶ πθ. τακήσομαι (ἀόρ. πθ. Συγκατετάκην, μσ. [μὲ σημασ. πθ.] πρκ. Συγκατατέτηκα). Λυόνω τι (καὶ πθ. Τήκομαι) ὁμοῦ ὅλως διόλου. « Τοῖς ἔργοις συγκατατήκονται, « Μ. Ἀντ., λυόνουν ἐπάνω (καταγίνονται μὲ πολλὴν προσπάθειαν) εἰς τὰ ἔργα των.

Συγ·κατα·τίθημι Μ. κατα·θήσω. Καταθέτω τι ὁμοῦ ‖. (συνήθ. μσ. τρπ.) συμφωνῶ, συναινῶ, συγκατανεύω. « Τὸ ἐπέχειν ἐν τοῖς ἀδήλοις τοῦ συγκατατίθεσθαι φιλοσοφώτερον, « Πλ.

Συγ·κατα·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Συγκατέδραμον κτλ.). Τρέχω ὁμοῦ πρὸς τὰ κάτω, συμπίπτω, συνεπομαι.

Συγ·κατα·τρίβω, Μ. τρίψω. Κατατρίβω ὁμοῦ μέ, συντρίβω ἐντελῶς.

Συγ·κατα·τρώγω, Π. τρώξομαι (ἀόρ. Συγκατέτραγον). Κατατρώγω τι ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ.

Συγκαταφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀσυχ. τοῦ Συγκατεσθίω.

Συγ·κατα·φέρω, Μ. κατοίσω ἢ πθ. κατενεχθήσομαι (ἀόρ. πθ. Συγκατηνέχθην κτλ.). Φέρω τι ὁμοῦ μετ' ἄλλου πρὸς τὰ κάτω, συγκαταβιβάζω, (πθ. συγκαταπίπτω· συγκατέρχομαι, συμπίπτω· (τρπ.) συναινῶ, συγκατανεύω.

Συγ·κατα·φεύγω, Μ. φεύξομαι. Καταφεύγω ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου).

Συγ·κατα·φθείρω, Μ. φθερῶ. Φθείρω ὅλως διόλου (Ἀφανίζω) τι ὁμοῦ μετ' ἄλλου.

Συγ·κατα·φλέγω, Μ. φλέξω. Καταφλέγω τι ὁμοῦ, συγκατακαίω.

Συγ·κατα·φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκατέρχομαι.

Συγ·κατα·φυτεύω, Μ. εύσω. Καταφυτεύω ὁμοῦ.

Συγ·κατα·φρονέω, Μ. ήσω. Καταφρονῶ μετὰ τῶν ἄλλων.

Συγκατάφρακτος (ὁ, ἡ). ζωσμένος ὅλως ὅπλα μαζὶ, σκεπασμένος ἐντελῶς.

Συγ·κατα·γελάω, Μ. άσω. Χαρίζω κατὰ (πρὸς περιγελῶ) τινος ὁμοῦ με.

Συγ·κατα·χαρίζομαι, Μ. χαριοῦμαι. (μὲ δοτ.) Μεταχειρίζομαι ἢ Καλομεταχειρίζομαί τι (καὶ μὲ αἰτ. Φιλεύω τινά) ὁμοῦ μὲ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συγ·κατα·χρώννυμι, Μ. χρώσω. Χρωματίζω τι διὰ βάψεως ὁμοῦ μέ.

Συγ·κατα·χώννυμι, Μ. χώσω. Παραχώνω τι ὁμοῦ (μετὰ τῶν ἄλλων).

Συγ·κατα·ψέγω, Μ. ψέξω. Κατηγορῶ ὁμοῦ, συγκατηγορῶ.

Συγ·κατα·ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. (μὲ γεν. καὶ δοτ.) Λέγω ἐκ συμφώνου ψεύματα κατά τινος, κατηγορῶ ψευδῶς (συκοφαντῶ) καὶ ἐγὼ τινα.

Συγ·κατα·ψηφίζω, Μ. ίσω. Ἐκλέγω (καὶ μσ. μὲ γεν. Καταδικάζω) τινὰ ὁμοῦ.

Συγ·κατα·ψύχω, Μ. ψύξω. Καταψυχραίνω ὁμοῦ μέ.

Συγκατεδήδοκα, ἀορισ. (ἀντὶ ἐνρ.) τοῦ

Συγ·κατ·εσθίω, Μ. ἔδομαι, Π. ἀντὶ Συγκατεσθίω.

Συγ·κάτ·ειμι, Μ. εἶμι (παρτ. Συγκατῄειν κτλ.), = Συγκατέρχομαι.

Συγ·κατ·είργω, Μ. είρξω, = Συγκατακλείω.

Συγ·κατ·επείγω, Μ. είξω. Κατεπείγω μετὰ τῶν ἄλλων, συνεπισπεύδω.

Συγ·κατ·εργάζομαι, Μ. άσομαι. Κατορθόνω τι ἐκ συμφώνου μετά (ἢ Συνεργῶ εἰς τὸ νὰ κατορθωθῇ τι πρὸς χάριν) τινός. « Τοὺς τὰ μέγιστα καὶ κάλλιστα τῶν ἔργων ἡμῖν συγκατειργασμένους, « Πλδ. 2) = Συναποκτείνω.

Συγ·κατ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συγκατῆλθον κτλ.). Καταβαίνω ἢ Ἐπιστρέφω (ἀπὸ τὴν ἐξορίαν) ὁμοῦ.

Συγ·κατ·εσθίω, Μ. ἔδομαι (ἀόρ. Συγκατέφαγον κτλ.), = Συγκατατρώγω.

;Συγκάτευγμα (τὸ), [συγκατεύχομαι]. ἀντικείμενον εὐχῆς γινομένης ἐκ συμφώνου, κοινὸν τάξιμον πρὸς τὸν θεόν.

Συγ·κατ·ευθύνω, Μ. υνῶ. Διέπω (Διευθύνω) τι ἐκ συμφώνου.

;Συγ·κατ·ευνάζω, Μ. άσω. Συγκατακοιμίζω (ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐνῆς), ὅθεν

Συγκατεύνασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ., ἢ ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐνῆς κατάκλισις.

Συγ·κατ·εύχομαι, Μ. εύξομαι. Προσεύχομαι ὁμοῦ, ἐπικαλοῦμαι (ἐξαιτοῦμαι ἀπὸ ἢ τάζω τι εἰς) τὸν θεὸν ἐκ συμφώνου.

Συγ·κατ·έχω, Μ. καθέξω (ἀόρ. Συγκατέσχον κτλ.). Κατέχω (Ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, Κρατῶ) τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου συμμετέχω, συμπεριλαμβάνω.

Συγ·κατ·ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατηγορῶ τινα ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου (Λογικ. καὶ Γρμτκ.) εἶμαι

Συγκατηγόρημα (τὸ). (Λογικ. ἢ Γρμτκ.) λέξις ἢ ὅπ. χωρὶς νὰ ἑνωθῇ μὲ ἄλλην δὲν ἀποτελεῖ (δὲν ἠμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς) κατηγόρημα (ἴδε τὴν λέξ.).

Συγκατηγορηματικός, ή, όν. (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ὡς συγκατηγόρημα.

Συγκατηγόρησις, εως (ἡ). τὸ συγκατηγορεῖν τινα, ἢ ἐκ συμφώνου (παρὰ πολλῶν ὁμοῦ) γινομένη κατηγορία.

Συγκατῆλθον, ἀόρ. β'. τοῦ Συγκατέρχομαι.

Συγ·κάθ·ημαι, Ἰων. ἀντὶ Συγκάθημαι.

Συγκατῄσχυνκα, ενεργ. καὶ

Συγκατηνέχθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Συγκαταφέρω.

Συγκατηρεφής, ές (ὁ, ἡ). πανταχόθεν σκεπασμένος (κατηρεφής).

Συγ·κατ·οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ ὁμοῦ, εἶμαι συγκάτοικός τινος, συνοικῶ.

Συγ·κατ·οικίζω, Μ. ίσω. Φέρω (Βάλλω) τινὰς νὰ συγκατοικήσωσι πολλοὺς, κατοικίζω εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, σχηματίζω πόλιν ἀπὸ συγκατοίκους. (ἐπὶ ... ὁ...) [illegible]

Συγκάτοικος (ὁ, ἡ), = Σύνοικος.

Συγ·κατ·οικτίζω, Μ. ίσω. Οἰκτείρω τινὰ ὁμοῦ, θρηνολογοῦμαι (μσ.) λέγω τα πάθη μου πρός τινα ἵνα μὲ συλλυπηθῇ, ...ἐκ συμφώνου τὴν κατοχ... [illegible]

Συγ·κατ·οικτείρω, Μ. ... [illegible] ἐκ συμφώνου.

Συγ·κατ·οίχομαι, Μ. οἰχήσομαι. Συναφανίζομαι.

Συγ·κατ·ολισθαίνω, Μ. ολισθήσω. Γλιστρῶ καὶ πίπτω ὁμοῦ καὶ ἐγὼ κάτω.

Συγ·κατ·ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατορθόνω τι (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. Εὐδοκιμῶ, Ἐπιτυγχαίνω) ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου, συντελῶ πρὸς κατόρθωσιν.

Συγ·κατ·ορύσσω (ττω), Μ. ορύξω. Παραχώνω τι ὁμοῦ.

Συγ·κατ·ουσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Συγκαταμιγνύω τι εἰς τὴν οὐσίαν τινός, συνενόνω κατ' οὐσίαν.

Συγκάττυσις, εως (ἡ). σύῤῥαψις, (ἐν γέν.) σύνθεσις. « Βρωμάτων—, « Κλμ., [ἐκ τοῦ

Συγ·καττύω, Μ. ύσω. Συῤῥάπτω (κυρ. δερμάτια ὑποδημάτων), (ἐν γέν.) συνθέτω. « Μύθους (« Ψεύσματα) —, « Ἐπγρ., Κλμ.

Σύγκαυσις, εως (ἡ), τὸ συγκαίειν ἢ συγκαίεσθαι, ἡ διὰ τῆς καύσεως σύμπηξις (ξήρανσις). « Κεράμων—, « Ἀρστ.

Συγ·κάω, Μ. καύσω. Ἀττ. ἀντὶ Συγκαίω.

Σύγ·κειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι ὁμοῦ, εἶμαι συνθεμένος (συνίσταμαι) ἀπὸ (τρπ. καὶ κατὰ μτχ.) εἶμαι συμφωνημένος μεταξύ τινων. « Χορὸς ἐξ ἀνθρώπων συγκείμενος, « Ξεν. « Ἐξ ἐναντίων συγκείμενος ἄνθρωπος, « Αἰσχ. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) « Σταθμὸς ἀμαξῶν ξυγκειμένη, « Φλσρτ. (καὶ ὡς πθ.) « Αἱ ἀγγελίαι οὕτω, οὐκ ἀπὸ τοῦ... ἐκ δὲ ἀνδρῶν... ξυγκεινται, « Θκ. « ...ἢ μᾶλλον, ἢ ἀγώνισμα... ξυγκειται, « αὐτ. « Συμβολαῖς ὑπὸ τῶν ... συγκειμέναις, « Ἰσοκρ., συνθέμεναις. « Ἔκειμαι περὶ αὐτῶν πάγκαλοι λόγοι συγκείμενοι, « Πλάτ. (καὶ ἐν εἴδει ἐπιθέτου) « Λαμπροῦ καὶ συγκειμένου λόγου, « Σδ. (καὶ τρπ.) « Τῆς ὥρης, ἐς τὴν ἐξ συνεθεσθε σφι ἀπαλλάσσεσθαι, « Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) « Ἅμα δὲ ἡμέρᾳ, ὥσπερ ξυνέθεντο, ἧκον οἱ ὁπλῖται, « Ξεν. (ἢ κατὰ μτχ.) « Ἐς τὸ συγκείμενον χωρίον ἦλθον, « αὐτ. « Τὰς συγκειμένας ἡμέρας, « Ἡρ. « Κατὰ (ἢ « Παρὰ) τὰ συγκείμενα, « Ξεν., τὰς συμφωνίας. « Οὐ πείθοντες ἐκ τῶν ξυγκειμένων ἃ εἴρητο, « Θκ.

Συγκειμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ τὰ συγκείμενα, κατὰ προϋπάρχουσαν συνθήκην (συμφωνίαν).

Συγκεκαλυμμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Σκεπαστά.

Συγκεκομμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ συγκοπήν.

Συγκέκραμαι, πθ. πρκ. τοῦ Συγκεράννυμι, ὅθεν

Συγκεκραμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ σύγκρασιν, μετρίως.

Συγκεκροτημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Σφικτά, ὑγιῶς, δυνατά.

Συγ·κελεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -σομαι. Προστάζω (Παραγγέλλω, Παρακινῶ) ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συγ·κέλλω, Μ. κέλσω, Π. σπρώχνω ἢ ῥίπτω μαζὶ, συνωθέω.

Συγ·κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω (Ἐκκαιρίζω) ὁμοῦ.

Συγ·κεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ (Σουβλίζω) ὁμοῦ ἢ ὑπὸ πολλῶν συγχρόνως ὁμοῦ.

;Συγ·κεντρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνενόνω εἰς τὸ αὐτὸ κέντρον (σημεῖον τῆς περιφερείας).

Συγκέντρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ πρηγ., ἡ εἰς τὸ αὐτὸ κέντρον (σημεῖον) συνένωσις.

Συγ·κεράννυμι, Μ. κεράσω (πθ. πρκ. Συγκέκραμαι). Ἑνόνω (Ἀνακατόνω) δύο τινὰ (κυρ. ὑγρὰ) ὁμοῦ, (συνεκδ.) μετριάζω, συγκερνῶ, (Γαλλ.) tempérer· (τρπ. ἐν γέν.) συνάπτω (« Φιλίαν — πρός τινα, « Ἡρ.)· (μσ. ἢ πθ. μὲ δοτ. ἢ πρόθεσ. αἰτ.) ἑνόνομαι, συνεζεύγνυμαι (« Ἐν πολλῷ δὲ χρόνῳ συγκέκραται αὐτῶν [τῶν κυνῶν καὶ ἀλωπέκων] ἡ φύσις, « Ξεν.) (τρπ.) συνδέομαι. « Ταχὺ τοῖς ἠλιαστῆς συνεκέκρατο, ὥστε εἰκότως ἐπαινεῖσθαι, « αὐτ.

†Συγκέρασμα (τὸ). ὑγρὸν συγκερασμένον, κρᾶμα, (Γαλλ.) mélange.

Συγκέρασις (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συγκεράννυμι, σύγκρασις, συγκέρασμα.

Συγκερατός, ή, όν. Συγκερασμένος, (Γαλλ.) tempéré.

Συγ·κερατίζομαι, Μ. ίσομαι. Συγκτυπῶμαι διὰ τῶν κεράτων (κοθὼς τὰ κριάρια).

Συγ·κεραυνόω-ῶ, Μ. ώσω. Συντρίβω ἢ Συνθλίβω τι ὡς κεραυνὸς, κεραυνοβολῶ. « Ὄλεω συγκεραυνωθεὶς φρένας, « (Ἀρχίλοχ. τορ') λα.

Συγ·κεράω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Συγκεράννυμι.

Συγ·κερκίζω, Μ. ίσω, = Συνυφαίνω.

Συγ·κεφαλαιόω-ῶ καὶ (μσ.) -όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ώσομαι. Συνάπτω (Συμπεριλαμβάνω) διάφορα κεφάλαια εἰς ἕν, (Ἰταλ.) compendiare, (ἐν γέν.) ἀνάγω τὸ ὅλον εἰς μίαν κεφαλαιώδη ἀρχήν, (Γαλλ.) résumer.

Συγκεφαλαίωμα (τό). τὸ ἄθροισμα τῶν συγκεφαλαιωθέντων ποσῶν, τὸ περίσμα τῆς συγκεφαλαιώσεως, (Γαλλ.) le résumé.

Συγκεφαλαίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συγκεφαλαιόω, ἡ συναφὴ διαφόρων κεφαλαίων εἰς ἕν, συμπερίληψις.

Συγκεφαλαιωτέον, ῥητ. τοῦ Συγκεφαλαιόω.

Συγκεφαλαιωτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς συγκεφαλαίωσιν, συνοπτικὸς, περιληπτικός.

Συγκεχυμένως [συγχέω], ἐπίρ. (μτχ.). Χωρὶς τάξιν, ἀνάκατα, ἀμπερδεμένα.

Συγκέω, σπν. ἀντὶ Συγκαίω.

;Συγκηδεμών, όνος (ὁ). ὁ ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον διωρισμένος κηδεμὼν, συνεργάτης κηδεμόνος.

Συγκηδεστής, οῦ (ὁ). ὁ κατὰ κηδεστείαν συγγενὴς, συμπένθερος, σύγγαμβρος.

Συγ·κηδεύω, Μ. εύσω. Κηδεύω τινὰ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), συμπαραβρίσκομαι εἰς τὴν κηδείαν του.

;Συγκήρυγμα (τό). τὸ συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου γινόμενον κήρυγμα. [ἐκ τοῦ

Συ·γκηρύσσω(ττω), Μ. ύξω. Κηρύττω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου με.

Συγκινδυνευτέον, ῥητ. τοῦ

Συγ·κινδυνεύω, Μ. εύσω. Κινδυνεύω ὁμοῦ, συμμετέχω τοῦ κινδύνου.

Συγ·κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ ὁμοῦ ὑπὸ μιᾶς (τρπ.) διεγείρω ζωηρῶς τι αἴσθημα

μα εἰς τὴν ψυχήν τινος, κινῶ εἰς συμπάθειαν (εἰς θαυμασμὸν κτλ.).

Συγκίνημα (τὸ). τὸ κατὰ συγκίνησιν διεγειρόμενον αἴσθημα. 2) = τῷ

Συγκίνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συγκινέω, κίνησις (διέγερσις) ἐσωτερικὴ τῆς ψυχῆς, ταραχή, ἀνησυχία.

Συγκινητικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν συγκίνησιν.

Συγ·κιρνάω-ῶ(-κίρνημι),=Συγκεράννυμι.

Συγ·κίχραμαι, Μ. χρήσομαι, = Συνδανείζομαι, (συγχ. τῷ Συγχράομαι).

Συγ·κλάζω, Μ. κλάγξω. Ἠχῶ (Βούζω) ὁμοῦ.

Συγ·κλαίω, Μ. κλαύσομαι. Κλαίω ὁμοῦ, συνθρηνῶ.

Σύγκλασις, εως (ἡ) καὶ

†**Συγκλασμός** (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Συγκλάω, σύνθλασις, σύγκρουσις. » Φάλαγγος—,« Ἀρρ.

Συγ·κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Τσακκίζω τι (κυρ. διὰ βιαίας συγκάμψεως), συνθλάω.

Συγ·κλάω, Ἀττ. ἀντὶ Συγκλαίω.

Σύγκλεισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συγκλείω, κλείσιμον συγχρόνως ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· (συνκδχ.) δίοδος στενή, κλεισοῦρα, ςενοπορία, (τρπ.) στενοχωρία, (συγχ. τῷ Σύγκλισις).

†**Σύγκλεισμα** (τὸ), (Γρφ.). κατασκεύασμα σύνθετον ἀπὸ διάφορα κομμάτια.

Συγκλεισμός (ὁ), = Σύγκλεισις, (Γρφ.) εἱρκτή.

Συγκλειστός, ή ἢ ός, όν ἢ όν. Ὁ δυνάμενος συγκλείεσθαι. » Τῶν διθύρων ὀστρακοδέρμων τὰ συγκλειστά, « Ἀ.ςτ. 2) συγκεκλεισμένος (» Ἄτομοι γὰρ οἱ σύγκλειστοι ἰχθύες, « Ματθ.)· συνδεδεμένος· συνηνωμένος· συνθεμένος ἀπὸ διάφορα κομμάτια, (ὅθεν || οὐσ.) Συγκλειστόν, « Γρφ., = Σύγκλεισμα, [ἐκ τοῦ

Συγ·κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω ὁμοῦ ἢ πανταχόθεν, περικλείω· (συνκδχ.) συσφίγγω (Θκδ. Δ. 35)· στενοχωρῶ, βιάζω, κατεπείγω. » Συγκλειούσης τῆς ὥρας, « Πλδ., ἐπλησίαζεν, (παρβλ. Συνάπτω).

Συγκλέπτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων ὁμοῦ, σύντροφος κλέπτου.

Συγ·κλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω ὁμοῦ μὲ ἄλλον· (μτνμ.) ἀπατῶ κατὰ συνεννόησιν· (ἁπλῶς) συγκρύπτω, ἀπατῶ. » Συγκλέπτουσι τὴν γνώμην καὶ τὴν ὄψιν τοῦ ἰατροῦ αὗται αἱ ῥαφαί,« Ἱπποκρ.

Συγ·κλῄω, Μ. ήσω, Ἀττ. καὶ

Συγ·κληΐζω(κληΐω), Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Συγκλείω.

Συγκληρία (ἡ), [σύγκληρος], = Συγκυρία, σύμπτωσις, ἡ· συνάφεια, συμμετοχή.

†**Συγκληρικός** (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς τὸ αὐτὸ τάγμα κληρικός.

Συγ·κληρονομέω-ῶ, Μ. ήσω Εἶμαι συγκληρονόμος τινός, κληρονομῶ ἐκ συμφώνου.

Συγκληρονόμος (ὁ, ἡ). ὁ κληρονομῶν ὁμοῦ.

Σύγκληρος (ὁ, ἡ). συμμέτοχος τοῦ αὐτοῦ κλήρου (τῆς αὐτῆς τύχης), ὁμόκληρος. » Θνητῷ βίῳ—,« Πλ., ἐπίσης ὑποκείμενος εἰς.

Συγ·κληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ σύγκληρόν τινος, ἑνόνω διὰ κλήρου. » Δικαστήριον—,« Πλ., συγκροτῶ. » Ἡ τύχη με συνεκλήρωσεν ἀνθρώπῳ συκοφάντῃ, « Αἰσχ. (καὶ πθ.) » Γυνὴ συνεκληρώθη σοι κατὰ τὴν κοινωνίαν τοῦ βίου, « Βασ.

Συγκλήρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ κλήρου συνένωσις, ἡ τοῦ αὐτοῦ κλήρου (τῆς αὐτῆς τύχης) συμμέθεξις.

;**Συγκλησία** (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Σύγκλητος.

Συγκλητικός, ή, όν. Ὁ τῆς συγκλήτου (βουλῆς). ||. (οὐσ.) βουλευτής, (Γαλλ.) sénateur.

Σύγκλητος (ὁ, ἡ). συγκαλεσμένος. » Ἐκκλησία —,« Ῥητ., ἡ ἔκτακτος. » Πλείους δὲ ἐκκλησίας συγκλήτους ἠναγκάζεσθε ἐκκλησιάζειν μετὰ φόβου καὶ θορύβου, ἢ τὰς τεταγμένας ἐκ τῶν νόμων,« Αἰσχ. || (οὐσ. ἐνν. βουλή) τὸ συνέδριον τῶν συγκλητικῶν (τῶν βουλευτῶν), ἡ γερουσία.

Συγκλινής, έος (ὁ, ἡ), = Ὁμόκλινος, σύνευνος. 2) (μὲ δοτ. προθετ.) ὁ κλίνων ὁμοῦ (συμπίπτων εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον), (ὅθ.

Συγκλινία (ἡ). τὸ μέρος ὅπου ἑνόνονται (καταντοῦν) οἱ κατήφοροι δύο βουνῶν, φάραγξ, κλεισοῦρα.

Σύγκλινος (ὁ, ἡ), = Συγκλίτης.

Συγ·κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω ὁμοῦ (συγχρόνως), συνάπτω κλίνων. 2) = Συγκατακλίνω,

;**Σύγκλισις**, εως (ἡ),=Συγκλινία, (ἴδε Σύγκλεισις).

Συγκλίτης, ου (ὁ). ὁ ἐπὶ τῆς αὐτῆς κλίνης, συγκαθήμενος εἰς τὴν τράπεζαν, (παρβλ.) Παρακλίτης.

Συγ·κλονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλονῶ ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου), συσσείω, συνταράττω.

Συγκλόνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συντάραξις, σύγχυσις.

Συγ·κλυδάζομαι, Μ. άσομαι, = Συγκλυδωνίζομαι, συνταράττομαι (ὡς ὑπὸ κλύδωνος), κυμαίνομαι.

;**Σύγκλυδος** (ὁ, ἡ), = Σύγκλυς.

;**Συγ·κλυδωνίζω**, Μ. ίσω καὶ

Συγ·κλύζω, Μ. κλύσω. Κατακλύζω πανταχόθεν καὶ διὰ μιᾶς, καταποντίζω (κυρ. καὶ μτνμ.).

Σύγκλυς, υδος (ὁ, ἡ). ὁ συῤῥεύσας (κυρ. καὶ μτνμ.). » Ὄχλος—,« Πλ., Ἡρωδ., ὁ πανταχόθεν συνηθροισμένος, παντοδαπός, σύμμικτος, (Λτν.) colluvies.

Σύγκλυσμα (τό). τὸ χρησιμεῦον πρὸς (ἢ συναθροιζόμενον κατὰ) συγκλυσμόν.

Συγκλυσμός (ὁ). συῤῥοὴ ὑγρῶν, κατακλυσμός.

;**Συγ·κλύω**, Μ. κλύσω, Π. συμφωνῶ, συναινῶ. (εἰς τὸν Σοφ. Αἴαντα ἡ Σὺν ἀναφέρεται εἰς τὸ Γελᾷ).

Συγ·κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω ὁμοῦ· (μτφορ.) συνδέω τι μὲ τὴν τύχην τινός, (ὅθ. πθ.) » Συγκεκλωσμένα, « Μ. Ἀντ., τὰ ὑπὸ τῆς τύχης διωρισμένα ἢ κατὰ συναρμογὴν περιστάσεων συμβαίνοντα, (παρβλ. Ἐπινήθω).

Σύγκλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (μτφορ.) συναρμογὴ (ἀλληλουχία, περιστάσεων.

Συγ·κνισσόω-ῶ, Μ. ώσω. Τσηγαρίζω μαζῇ, ψήνω ὁμοῦ εἰς κλειστὸν ἀγγεῖον.

Συγ·κοιλαίνω, Μ. ανῶ. Κοιλαίνω (Βαθουλόνω) ὁμοῦ. » Τοῦ αἰτοῦντος λαμβάνοντος, ἵσταται ὁ Χριστὸς συγκοιλαίνων τούτῳ τὴν χεῖρα, « Βασ.

Συγ·κοιμάομαι-ῶμαι, Μ. ηθήσομαι. Κοιμῶμαι ὁμοῦ (μετά τινος).

Συγκοίμημα (τό). τὸ ὑποκείμενον μεθ' οὗ ὁ συγκοιμᾶταί τις, ὁ ἢ ἡ σύνευνος. 2) = τῷ

Συγκοίμησις, εως (ἡ), τὸ συγκοιμᾶσθαι.

Συγκοιμητήρ καὶ **Συγκοιμητής**, οῦ (ὁ). ὁ συγκοιμώμενος, σύνευνος.

Συγ·κοιμίζω, Μ. ίσω. Κοιμίζω ὁμοῦ.

;**Σύγκοινος** (ὁ, ἡ). κοινὸς εἰς πολλοὺς ὁμοῦ. (ἴδ. τὸ παρὰ Πλουτάρχῳ ἀπόσπασμα τοῦ Αἰσχύλου ὁ Porson διορθ. Σύγκωμος).

Συγ·κοινόω-ῶ, καὶ (συνηθέστ. μσ.) **Συγκοινόομαι-οῦμαι**, Μ. ώσω, -ώσομαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω ἢ ἔχω τι κοινὸν μετά τινος, κοινοποιῶ διὰ λόγου = Κοινολογοῦμαι.

Συγ·κοινωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοινωνῶ μετά τινος, μετέχω, συμμετέχω.

Συγκοινωνητέον, θετ. τοῦ Συγκοινωνέω.

†**Συγκοινωνία** (ἡ), τὸ συγκοινωνεῖν τινί τινος, συμμετοχή.

Συγκοινωνός (ὁ, ἡ), = Κοινωνός, συμμέτοχος, σύντροφος.

†**Συγκοιτάδιος** (ὁ, ἡ). = Σύγκοιτος.

Συγ·κοιτάζομαι, Μ. ασθήσομαι, = Συγκοιμῶμαι (εἰς τὴν αὐτὴν κοίτην).

Συγκοίτιον (τό). τὸ διδόμενον εἰς τὴν σύγκοιτον, μίσθωμα πόρνης.

Συγκοιτίς, ίδος (ἡ), = Σύγκοιτος, παλλακίς.

Σύγκοιτος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὴν αὐτὴν κοίτην συγκοιμώμενος, ὁμόκοιτος, σύζυγος.

Συγ·κολάζω, Μ. άσω. Κολάζω ὁμοῦ, μετριάζω διὰ συγκράσεως.

Συγ·κολλάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολνῶ μαζῇ, συγκολνῶ· (ἐν γεν.) συνάπτω, συναρμόζω.

Συγκόλλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κόλλημα μαζῇ, (ἐν γεν.) συναρμογή, συνένωσις.

Συγκολλητής, οῦ (ὁ). ὁ συγκολλῶν τι. » Ψευδῶν—, « Ἀρςφ.

Συγκόλλητος καὶ

Σύγκολλος (ὁ, ἡ). συγκολλημένος, συνηρμοσμένος, (μτφορ.) ἐντελῶς σύμφωνος, (ὅθεν

Συγκόλλως, ἐπίρ. Προσφυῶς, (κατὰ λέξ.) κολλητά. » Σ. ἔχειν, « Αἰσχλ., συμφωνεῖν ἀκριβῶς.

Συγκολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολυμβῶ μαζῇ.

Συγκομιδή (ἡ), τὸ συγκομίζειν ἢ συγκομίζεσθαι, συνάθροισις (ἀνθρώπων), συῤῥοὴ (Θκ. Β', 52), συλλογὴ (καρπῶν)· κηδεία (νεκροῦ) κτλ.

Συγ·κομίζω, Μ. ίσω. Φέρω ὁμοῦ (ἐπὶ τὸ αὐτό), συνάζω· συναθροίζω· συμμαζόνω· (ἰδιαιτ.) κουβαλῶ εἰς τὴν ἀποθήκην τοὺς καρποὺς (τὰ γεννήματα κτλ.), σοδιάζω, θησαυρίζω· συγυρίζω νεκρὸν πρὸς ταφήν, κηδεύω.

Συγκομισμός (ὁ), = Συγκομιδή.

Συγκομιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Συγκομίζω.

;**Συγκομιστήρ** (ὁ). ὁ συγκομίζων, (ὅθ.

Συγκομιστήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς συγκομιδήν, (ὅθεν) » Συγκομιστήρια (ἐνν. ἱερά), « τὰ τελούμενα ἐν καιρῷ τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν.

Συγκομιστής, οῦ (ὁ). ὁ συγκομίζων ἢ χρησιμεύων πρὸς συγκομιδήν.

Συγκομιστός, ή, όν. Φερμένος ἀπὸ διάφορα μέρη, μαζωμένος ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. » Ἄρτος —, « ὁ καμωμένος ἀπὸ διάφορα γεννήματα ἢ ἄλευρια, πρόστυχος. » Δεῖπνον—, « εἰς τὸ ὁπ. φέρει καθεὶς τὸ φαγεῖ' του, (Γαλλ.) pique-nique.

Συγκομμάτιον (τό), εἶδος φαγητοῦ ἀπὸ λιανισμένα (συγκεκομμένα) κρέατα, (παρβλ.) Περίκομμα.

Συγ·κονιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι, ἀντὶ Συγκονίομαι, συμπαλαίω (πασπαλιζόμενος μὲ ἢ κυλιόμενος εἰς τὴν αὐτὴν κόνιν) μετά τινος, συναγωνίζομαι.

Συγκοπή (ἡ), τὸ συγκόπτειν ἢ συγκόπτεσθαι, λιάνισμα· ψαλίδισμα· (συνκδχ.) σμίκρυνσις· (ἐνίοτε) σύγκρουσις· (ἰατρ.) ἀποκαμωμὸς αἰφνίδιος, λειποθυμία· (γρμτ.) ἀφαίρεσις (κόψιμον) συλλαβῆς ἀπὸ τὴν μέσην τῆς λέξεως.

†**Συγ·κοπιάω-ῶ**, Μ. άσω. Κοπιάζω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου). 2) εἶναι κομμένα τὰ ἡπατά μου, εἶμαι -

Σύγκοπος (ὁ, ἡ). ἀποκαμωμένος, λιγωμένος.

Συγκοπτικός, ή, όν. Ὁ ἐπιφέρων συγκοπὴν (λειποθυμίαν).

Συγκοπτός (ὁ, ἡ). συγκεκομμένος, λιανισμένος, ψαλιδισμένος (ἀπὸ τὴν μέσην), συντετμημένος.

Συγ·κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω τι ὁμοῦ (ἐξ ἀπὸ τὰ δύο μέρη), κόπτω ἀπὸ τὴν μέσην· ψαλιδίζω· (συνκδχ.) συντέμνω· (ἐνίοτε) συγκρούω· (συχνότ.) λιανίζω, κομματιάζω· σκοτόνω ἀπὸ τὸ ξύλον ἢ ἀπὸ τὸν κόπον, (Γαλλ.) harrasser, (ὅθ. πθ.) εἶμαι κατασκοτωμένος (ἀποκαμωμένος), (κοιν.) εἶνε κομμένα τὰ ἡπατά μου· (ἰατρ.) λειποθυμῶ ἐξαίφνης. » Ἔνιοι δὲ σπασθέντες καὶ μετὰ νοτίδος ὑπὸ τῆς ὀδύνης συγκοπέντες, ἀπέθανον,« Ἀρετ.

†**Συγ·κορδυλέω-ῶ**, Μ. ήσω καὶ

†**Συγ·κορδυλίζω**, Μ. ίσω, = Συστρίφω, Συναθροίζω, (παρβλ. Συγγογγυλίζω).

Συγ·κορυβαντιάω-ῶ, Μ. άσω, = Συνενθουσιῶ ὡς οἱ Κορύβαντες.

Συγκόρυφος (ὁ, ἡ). συνηνωμένος κατὰ κορυφήν.

Συγ·κορυφόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συγκεφαλαιόω, (ὅθ.

Συγκορύφωσις, εως (ἡ), = Συγκεφαλαίωσις.

Συγ·κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Στολίζω ἢ Διευθετῶ ὁμοῦ, συντελῶ (συνεργῶ) πρὸς στολισμὸν ἢ διευθέτησιν.

Συγ·κοτταβίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὸν κότταβον μετά τινος.

Συγ·κουφίζω, Μ. ίσω. Ἀνασηκόνω (Ἀνακουφίζω) τι μετά τινος, συνεργῶ πρὸς ἀνακούφισιν.

Συγ·κραδαίνω, Μ. ανῶ, = Συσσείω, συγκλονῶ.

Συγ·κραιπαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Κραιπαλῶ μετά τινος.

Σύγκραμα (τό). ὑγρὸν συγκερασμένον, μίγμα, (συγχ. τῷ Σύγκριμα).

Συγκραματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ συνιστάμενος εἰς σύγκραμα, συγκρίσεως μέτοχος, (συγχ. τῷ Συγκριματικός).

Σύγκρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συγκεράννυμι, μίξις, συγκέρασις, σύνθεσις. » Οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἐσθλὰ καὶ κακά· ἀλλ' ἔστι τις σύγκρασις, ὥστ' ἔχειν καλῶς, « (Εὐρ. παρὰ) Στβ.

Συγκρατέον, θετ. τοῦ Συγκεράννυμι.

Συγ·κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ ὁμοῦ, συνέχω, συντηρῶ. » Τὸ πνεῦμα —, « Πλ. » Ὃ μάλιστα τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν συγκρατεῖν ἐξεπίστατα,« Γεωπον.

Συγκρατικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς ἢ συμβαίνων κατὰ σύγκρασιν, (λέξις τῶν ἀςρολόγ.).

Σύγκρατος (ὁ, ἡ). συνηνωμένος κατὰ κρᾶσιν, συγκερασμένος, σύμμικτος.

Συγ·κρατύνω, Μ. υνῶ. Κρατύνω τι ἀφ' ἑαυτοῦ, ἰσχυροποιῶ, ἐνδυναμόνω.

Συγ·κρέκω, Μ. κρέξω, = Συνηχῶ ἢ· Συνυφαίνω.

Συγ·κρημνίζω, Μ. ίσω. Κρημνίζω τι ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

†**Συγ·κρητίζω**, Μ. ίσω. Ἑνόνομαι καθὼς οἱ Κρῆτες (ἐν καιρῷ ἐξωτερικοῦ πολέμου), (ὅθ.

Συγκρητισμός (ὁ). ἡ ἕνωσις τῶν διαφόρων λαῶν τῆς Κρήτης ὁσάκις εἶχον ἐξωτερικὸν πόλεμον.

Σύγκριμα (τό). τὸ σχηματισθὲν κατὰ σύγκρισιν, πρᾶγμα ἢ σῶμα σύνθετον ἀπὸ διάφορα μόρια, ὕλη, μίγμα, σύγκραμα. » Ἐπίκουρος.. τὰ πρῶτα (σώματα) ἁπλᾶ, τὰ δὲ ἐξ ἐκείνων συγκρίματα, « Πλ. 2) (Γρφ.) τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συγκρίσεως (τῆς ἐξηγήσεως). » Ἐνυπνίου—,« Δαν.

Συγκριματικός, ή, όν. (Φλσφ.) Ὁ συνιστάμενος εἰς σύγκριμα, ὑλικός, (Γαλλ.) concret.

Συγκριμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σύγκριμα.

Συγ·κρίνω, Μ. κρινῶ. Κρίνω (Ξεχωρίζων βάλλω τι) ὁμοῦ, συνθέτω, ἑνόνω, (ὅθ. Φλσοφ.) σωματοποιῶ. 2) κρίνω ἐκ παραθέσεως, παραβάλλω (» Μή με τάφῳ σύγκρινε τὸν Ἕκτορα, « Ἐπγρ.)· (ὅθ. Γρφ.) ἐξηγῶ. » Ἐνύπνια—, « Γρφ. 3) (μσ. μὲ αἰτ. προθ.) φιλονεικῶ (κρισολογοῦμαι κτλ.) πρός τινα, (Γαλλ.) se mesurer, (ὁ Δκ. περιγελᾷ τὴν χρῆσιν ταύτην).

Σύγκρισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (κυρ. φλσοφ.) σύνθεσις, σωματοποίησις, (Γαλλ.) concrétion. 2) παραλληλισμός, κρίσις ἐξ ἀντιπαραθέσεως, (ὅθ. Γρφ.) ἐξήγησις. » Ἐνυπνίου —, « Γρφ. » Ἐχθροὺς ποιοῦσι τοὺς φίλους αἱ συγκρίσεις, « Φιλήμ.

Συγκριτέον, θετ. τοῦ Συγκρίνω.

Συγκριτικός, ή, όν. Ὁ ἐμφαίνων (ἢ χρησιμεύων πρὸς) σύγκρισιν, (Φλσοφ.) συνθετικός· (γρμτ.) παραθετικός.

Συγκριτικῶς, ἐπίρ. Διὰ συγκρίσεως ἢ Κατὰ σύγκρισιν.

Σύγκριτος, ή ἢ ος, ον ἢ ον. (παροξ.) Ὁ δυνάμενος νὰ συγκριθῇ, ἐπιδεκτικὸς συγκρίσεως. 2) (προπαροξ.) σύνθετος, (ἐπμ.) ἔχων σύστασιν, εὐπαγής, ἀδρομερής.

Συγ·κροταλίζω, Μ. ίσω. Κροταλίζω (Κάμνω κρότον) κτυπῶν δύο σώματα πρὸς ἄλληλα.

Συγ·κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ μαζῇ (ἕνα μετ' ἄλλου). » Τὼ χεῖρε—, « Ξεν. 2) κτυπῶν ἑνόνω (κάμνω στερεόν), συσφίγγω· (ἐν γέν.) συνάπτω, συνθέτω, συνιστῶ, συναρμόζω. » Πότον (» Πόλεμον, » Στράτευμα κτλ.)—, « Δξ. (καὶ πθ.) » Συγκεκρότηται δὲ καὶ καλεῖται ἀρετὴ (ἀντὶ αἱρετή), « Πλάτ., συνηρέθη. 2) (συνκδχ.) γυμνάζω, ἑτοιμάζω· ἁρματόνω. » Συγκροτεῖν καὶ διδάσκειν τὸν χορόν, « Δμ. (καὶ πρὸς ἀπαρέμφ.) » Συνεκρότουν ἄλλος ἄλλον μὴ ἀποκάμνειν, « Φιλ. (καὶ πθ.) » Συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου, « Δμ. » Ὁ μὲν δή, ἐξελθών, συνεκροτεῖτο, « Ξεν., ἑτοιμάζετο (νὰ παραστήσῃ), (ὅθ.) » Λέξις στρογγύλη καὶ συγκεκροτημένη ἐξ μηδὲν ἔχουσα κολπῶδες,« Δ. Ἀλ.

Συγκρότημα (τό), τὸ συγκροτηθὲν (σχηματισθὲν διὰ συγκροτήσεως), σῶμα, σύστημα, συνάθροισμα, (Γαλλ.) assemblage· (ἐπὶ κακοῦ) φατρία, συμμορία, ἢ σκευωρία, μηχανοῤῥάφημα.

Συγκρότησις, εως (ἡ), τὸ συγκροτεῖν, συνένωσις, σύστασις· (συνκδχ.) ἐξάσκησις, γύμνασις· (ἐνίοτε) σχηματισμὸς φατρίας, συνωμοσία.

Συγκροτητικός, ή, όν. Ὁ πρὸς τὸ συγκροτεῖν (συνάπτειν, συναρμόζειν) ἐπιτήδειος.

Σύγκροτος (ὁ, ἡ), Π. συγκεκροτημένος, συνηνωμένος, συνηρμοσμένος, σύνθετος, (ἐπμ.) πυκνός, (Γαλλ.) compacte.

†**Σύγκρουμα** (τό). δάνειον ἢ· τόκος χρέους. 2) φαγητὸν ἀπὸ διάφορα εἴδη, (Τουρκ.) τουρλοῦ.

†**Συγκρούσιος** (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος μὲ σύγκρουσιν. » Γέλως—,« Σδ., ὁ σπασμωδικός.

Σύγκρουσις, εως (ἡ), τὸ συγκρούειν ἢ συγκρούεσθαι, κτύπημα δύο σωμάτων πρὸς ἄλληλα· (μτνμ.) συμπλοκὴ μαχομένων ἢ (ἁπλ.) ἀντιφερομένων, (κοιν.) τσύγκρουσμα· (ἐν γέν.) διχόνοια, διαφωνία· (μουσ.) κτύπημα δύο χορδῶν ἐπανειλημμένως.

Συγκρουσμός (ὁ), = Σύγκρουσις.

Συγκρουστικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς σύγκρουσιν (συμπλοκήν), δίδων ἀφορμὴν εἰς πόλεμον (φιλονεικίαν).

Συγκρουστός, ή, όν. Κτυπημένος μαζῇ, συγκεκρουσμένος. » Ἱμάτιον —, « Ἡσύχ., τὸ (ἄλλ.) Ἀνάτριπτον. » Λίθων συγκρουστῶν, « Φιλ. Βελοπ., χονδροδουλευμένων(;).

Συγ·κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ δύο σώματα ἕνα μετ' ἄλλου. » Τὼ χεῖρε—,« Ἀρςφ. 2) κάμνω δύο ἀντιφερομένους νὰ πιασθοῦν, ἐρεθίζω πρὸς ἔχθραν ἢ συμπλοκήν, (κοιν.) τσυγκρύζω (ἐξ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) τσυγκρύζομαι· (ἐν γέν.) τσα-

ράττω, διεγείρω. » Πόλεμον—,« Διόδ. 3) (ἐνίοτε) ἀντί Συγκροτῶ(;).

Συγ·κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω (Σκεπάζω) ἕνα μετ' ἄλλα ἢ ἐξ ὁλοκλήρου. συγκαλύπτω. » Σοφοὶ δὲ συγκρύπτουσιν οἰκείας βλάβας, « Στδ. » Αἱ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύπτειν τὰ ὀνείδη « Δμ.

Σύγκρυψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συγ·κτάομαι-ῶμαι, Μ. κτήσομαι. Ἀποκτῶ (καὶ εἰς τὸν πρκ. Ἔχω ὡς κτῆμα) τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον, (Θκ. ς', 69).

Συγ·κτερείζω, Μ. ίσω, Π. = Συγκηδεύω, συνενταφιάζω (μὲ τὰς ἀνηκούσας τιμάς).

Συγκτειτίδιον ἢ Συγκτησίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ -

Σύγκτησις, εως (ἡ). ἡ ἐκ συμφώνου κτῆσις, κτῆμα κοινὸν (συντροφικόν).

Συγκτήτωρ, ορος (ὁ). ὁ ἐκ συμφώνου κτήτωρ (ἰδιοκτήτης), σύντροφος εἰς κτῆμα.

Συγ·κτίζω, Μ. κτίσω. Κτίζω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου)· συγκατοικίζω.

Σύγκτισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ, ἡ ἐκ συμφώνου κτίσις.

Συγκτίστης, ου (ὁ). ὁ κτίζων ἢ συνοικίζων πόλιν ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον, συνεργὸς εἰς κτίσιν πόλεως ἢ σύστασιν ἀποικίας.

Συγ·κτυπέω-ῶ, Μ ήσω. Κτυπῶ (Βοῦζω), ὁμοῦ, ἀντηχῶ συγκρουόμενος.

Συγ·κυβερνάω-ῶ, Μ ήσω. Κυβερνῶ ὁμοῦ.

Συγ·κυβέρνησις, εως (ἡ), τὸ συγκυβερνᾶν, ἡ ἐκ συμφώνου κυβέρνησις.

Συγκυβευτής, οῦ (ὁ). ὁ συγκυβεύων μετά τινος, συμπαίκτωρ εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων.

Συγ·κυβεύω, Μ. εύσω Παίζω τοὺς κύβους μετά τινος, συμπαίζω εἰς τυχηρὸν παιγνίδι.

Συγ·κυέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυοφορῶ ὁμοῦ.

Συγ·κυκάω-ῶ, Μ. ήσω Ἀνακατόνω ὁμοῦ, συγχέω, συνταράττω.

Συγ·κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

;Συγ·κυκλόω-ῶ, Μ. ώσω. Συστρέφω· περικυκλόνω, (Ἀρετ. Ζ, δ', 8).

†Συγκύκλωψ, ωπος (ὁ). Κύκλωψ σύντροφος ἄλλου Κύκλωπος.

Συγ·κυλινδέω-ῶ καὶ Συγ·κυλίνδω, Μ. ήσω καὶ

Συγ·κυλίω, Μ. ίσω. Κυλῶ (καὶ πθ. ἢ μσ. Κυλιοῦμαι) μαζῆ, (μτφορ.) εἶμαι ἔκδοτος εἰς πάθος τι· (μὲ δοτ.) » Ἀκρασίᾳ —, « Ξεν.

Συγ·κυμαίνομαι, Μ. κυμανθήσομαι. Κυμαίνομαι συγκρουόμενος.

Συγ·κυνηγετέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυνηγῶ μαζῆ, εἶμαι συγκυνηγέτης τινός.

Συγκυνηγέτης, ου (ὁ), = Συγκυνηγός.

Συγ·κυνηγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συγκυνηγετέω, [ἐκ τοῦ

Συγκυνηγός (ὁ, ἡ). ὁ κυνηγῶν ὁμοῦ μὲ ἄλλον, σύντροφος τοῦ κυνηγίου.

Συγ·κυνίζω, Μ. ίσω Εἶμαι παρομοίως κυνικὸς ὡς καὶ ἄλλος τις.

Συγκύπτης, ου (ὁ) εἶδος στυλώματος (στηρίγματος), (παρβλ.) Ἀμείβων ἢ Ἄτλας. [ἐκ τοῦ

Συγ·κύπτω, Μ. κύψω. Κύπτω ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν) μὲ ἄλλον, (ἐπμ.) ἑνόνομαι (κυρ. κατὰ κορυφήν), συμπίπτω, πλησιάζω· (συνκδχ.) ἑνόνω τὰς προσπαθείας μου, καταγίνομαι ἐκ συμφώνου, (Γαλλ.) faire cause commune. » Οἱ κακοῦντες τὰ κοινὰ συγκύψαντες ποιοῦσι, « Ἡρ. 2) κύπτω πρὸς ἐμαυτόν, γέρνω, καμπουριάζω. » Καὶ ἦν συγκύπτουσα ἢ μὴ δυναμένη ἀνακύψαι εἰς τὸ παντελές, « Εὐαγγ. 3) (μτφορ. καὶ κατὰ συνκδχ.) σπουδάζω συγκεκυφώς, μελετῶ (κοιν.) χωρὶς νὰ σηκώσω κεφάλι » Περὶ ἧς πολλὰ συγκεκύφαμεν, « Σιν. (καὶ ἐπὶ κακοῦ) » Βάσκανος, ἀλιτήριος, ἀεὶ συγκεκυφώς, ἀεὶ συννεφής, « Θμς.

Συγ·κυρέω-ῶ, Μ. κυρήσω ἢ κύρσω, (σπν. λογογρφ.) = Συντυγχάνω, συναντῶ, συναπαντῶμαι· (τρπ. κατὰ μτχ.) συμβαίνω (κατὰ συγκυρίαν), συμπίπτω. » Ἦσι δὲ συνεκύρησεν ἐν γαστρὶ ἐχούσῃσι νοσῆσαι, « Ἱππκρ. » Χαλεπῶς δὲ ἅπαντα ταὐτῷ συγκυρεῖ, « Συν.

Συγκύρημα (τό). τὸ κατὰ συγκυρίαν συμβάν, περιστατικὸν τυχαῖον, συναπάντημα ἀπρόοπτον.

Συγκύρησις, εως καὶ

Συγκυρία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συγκυρέω, περίστασις, σύμπτωσις.

Συγ·κυριολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ὀνομάζω) τινὰ κύριον ὁμοῦ μετ' ἄλλου. 2) (;) συνεκφέρω τι κυριολεκτικῶς.

Συγ·κυρκανάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. Κωμ. ἀντὶ Συγκυκάω.

Σύγκυρμα (τό), = Συγκύρημα.

Συγ·κυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπικυρόνω τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.

Σύγκυρσις, εως (ἡ), = Συγκύρησις.

Συγ·κωθωνίζομαι, Μ ίσομαι. Συμμεθύσκομαι μετά τινος, (χυδ.) σβανάρω μαζῆ.

Σύγκωλος (ὁ, ἡ), [σύν, κῶλον]. ὁ μὴ πολὺ ἀπέχων, ἢ (κατ' ἄλλ.) = Στιφρός, εὐπαγής. » Σκέλη —, « Ξεν.

Συγ·κωμάζω, Μ. άσω. Κωμάζω (Ξεφαντόνω) μετά τινος.

Συγκωμαστής, οῦ (ὁ) καὶ

Σύγκωμος (ὁ, ἡ). ὁ συμμετέχων τοῦ κώμου, σύντροφος κωμαστῶν.

Συγ·κωμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κωμῳδῶ ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συγ·ξαίνω, Μ. ξανῶ. Ξαίνω ἢ ἐγὼ ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συγ·ξενιτεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι εἰς τὴν ξενιτειὰν μετά τινος, συναποδημῶ εἰς ξένους τόπους.

Συγ·ξέω, Μ. ξέσω. Ξέω (Πελεκῶ) τι ὁμαλῶς ἢ ἐπανειλημμένως. κάμνω ἐντελῶς λεῖον διὰ τῆς ξέσεως, τορνεύω (κυρ. καὶ μτνμ.).

Συγ·ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω τι ὁμοῦ.

Συγ·ξυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυρίζω ὁμοῦ.

Συγ·ξύω, Μ. ξύσω. Ξύνω ἀλλεπαλλήλως ἢ ἓν μετ' ἄλλου, ξύνων λεπτύνω, (παρβλ. Συγξέω).

†Συγ·χάζω, Μ. χάσω, = Συγχωρῶ, ὑποχωρῶ.

Συγ·χαίρω, Μ. χαρήσομαι. Χαίρω ἢ ἐγὼ ὁμοῦ, συναισθάνομαι (συμμερίζομαι) τὴν χαράν τινος· (συνκδχ.) ἐκφράζω πρὸς αὐτὸν τὴν τοιαύτην διάθεσίν μου, (κοιν.) τὸν συγχαίρομαι· (ἐνίοτε ἐπὶ κακοῦ) = Ἐπιχαίρω, (Δμ. 194).

Συγχαλάω-ῶ, Μ. χαλάσω. Χαλαρόνω τι ὁμοῦ (ἐνταὐτῷ ἢ ἀμοιβαίως).

Συγ·χαλκεύω, Μ. εύσω. Χαλκεύω τι ὁμοῦ

Συγ·χαράσσω (ττω), Μ. άξω. Χαράττω συγχρόνως ἢ διὰ συγκρούσεως.

Συγχαρητικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἔκφρασιν τῆς διαθέσεως τοῦ συγχαίροντος.

Συγ·χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Χαρίζομαι προθύμως, φιλοτιμοῦμαι νὰ φανῶ ὑποχρεωτικός (Γαλλ. complaisant, prévenant). » Τοῦ λόγου τὸ συγκεχαρισμένον, « Πλ., ὁ ὑποχρεωτικὸς τρόπος.

;Συγχαρτικός, ή, όν, = Συγχαρητικός.

Συγ·χαυνόω-ῶ, Μ. ώσω. Χαυνόνω συγχρόνως ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ τι.

Συγχειλίαι (αἱ). αἱ γωνίαι ὅπου συνάπτονται τὰ χείλη ἑκατέρωθεν τοῦ στόματος.

Συγ·χειμάζω, Μ άσω. Ξεχειμάζω (Παραχειμάζω) πουθενὰ μετά τινος, συνδιάγω τὸν χειμῶνα. 2) (μσ.) δοκιμάζω τὸν αὐτὸν χειμῶνα μετά τινος, ὑποφέρω ὁμοῦ τὰς ταλαιπωρίας τοῦ χειμῶνος.

Συγ·χειρίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι, = Συνδιαχειρίζω.

Συγ·χειροπονέω-ῶ, Λξφν. ἀντὶ Συγ·χειρουργέω.

Συγ·χειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Χειροτονῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συγ·χειρουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναντιλαμβάνομαι τῇ χειρὶ τοῦ ἔργου, συνεργάζομαι (ἰδίᾳ χειρί). » Τὰ ἱερά—, « Ἰσ., = Συνιερουργῶ. » Πάντων, ἕνεκα τοῦ συναινεῖν, μόνον οὐ συγχειρουργησάντων τὸ ἀδίκημα, « Φίλ.

Συγ·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Συνέχεα καὶ Π. Συνέχευα, πθ. ἀόρ. Συνεχύθην ἢ ὁ πρκ. Συγκέχυμαι). Ἀνακατόνω ὁμοῦ (κυρ. πράγματα 'που χύνονται)· (ἐν γέν.) βάλλω εἰς σύγχυσιν (εἰς ἀταξίαν), κάμνω ἄνω κάτω· μπερδεύω· ζαλίζω (» Οὐ γὰρ.. κακώτερον ἄλλο θαλάσσης ἄνδρα συγχεῦαι, καὶ εἰ μάλα καρτερὸς εἴη, « Ὀδ. Θ)· συγχύζω· παραλύω· (ἐπμ.) κάμνω ἀνενέργητον, ματαιόνω· χαλνῶ· ἀθετῶ, καταργῶ· ἀνατρέπω· (ἐνίοτε) = Συγκρούω, διεγείρω, » Πόλεμον—, « Πλβ.

Συγχιλίαρχος (ὁ). συνάρχων (Γαλλ. adjoint) χιλιάρχου

Συγ·χλευάζω, Μ. άσω. Χλευάζω ἐκ συμφώνου μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων.

Συγχόνδρωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ χόνδρου συνένωσις δύο κοκκάλων.

Συγχορδία (ἡ). συμφωνία τῶν χορδῶν μουσ. ὀργ., [ἐκ τοῦ

Σύγχορδος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁποίου συμφωνοῦσιν αἱ χορδαί, (ἐν γέν.) σύμφωνος, (Γαλλ.) d'accord.

Συγχορευτής, οῦ (ὁ) ἢ Συγχορεύτρια (ἡ). ὁ χορεύων μετά τινος, σύντροφος εἰς τὸν χορόν.

Συγ·χορεύω, Μ. εύσω. Χορεύω μετά τινος.

Συγ·χορηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Χορηγῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), εἶμαι συγχορηγός τινος.

Συγχορηγός (ὁ, ἡ). ὁ χορηγῶν (ἐπιστατῶν εἰς τὸν χορὸν ἢ [ἁπλ.] προμηθεύων τὰ ἔξοδα) ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Σύγχορος (ὁ, ἡ). ὁ χορεύων εἰς τὸν αὐτὸν χορόν, (ἐν γέν.) σύντροφος.

Σύγχορτος (ὁ, ἡ), Π. συνορεύων, πλησιόχωρος.

Συγ·χόω-ῶ, Μ. χώσω, = Συγχώννυμι.

†Συγ·χραίνω, Μ. χρανῶ. Μολύνω διὰ συγχρωτισμοῦ.

Συγ·χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. Μεταχειρίζομαί τι ἐκ συμφώνου (ὁμοῦ μὲ ἄλλον)· (συνκδχ.) ἔχω σχέσιν (συναναστροφήν, ἐπιμιξίαν) μετά τινος. » Οὐ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις, « Γρφ., (συγχ. τῷ Συγκίχραμαι).

†Συγ·χρηματίζω, Μ. ίσω, μτγν. ἢ ἀδκμ. ἀντὶ Συνυπάρχω.

Σύγχρησις, εως (ἡ). ἡ ἐκ συμφώνου χρῆσις (μεταχείρισις)· (συνκδχ.) συναναστροφή, ἐπιμιξία.

Συγχρήσομαι, μέλλ. τοῦ Συγχράομαι ἢ τοῦ Συγκίχραμαι.

Συγχρηστέον, θετ. τοῦ Συγχράομαι.

Συγ·χρηστηριάζομαι, Μ. άσομαι. Ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον (τὸ χρηστήριον) συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου μετά τινος.

Συγ·χρίμπτω, Μ. χρίμψω, Π. πλησιάζω τι (κυρ. μὲ ὁρμὴν) πρὸς ἄλλο, συγκρούω.

Σύγχρισμα (τό). χρίσμα, μῦρον, ἀλοιφή.

Συγχριστέον, θετ. τοῦ Συγχρίω.

Συγχριστός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς σύγχρισμα.

Συγ·χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω) πανταχόθεν ἢ συγχρόνως, (Ἀρετ.).

Συγ·χρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σύγχρονός τινος. 2) (γρμτ. εἰς τὸ πθ.) συμφωνῶ κατὰ τὸν χρόνον, (παρβλ. Ὁμοχρονέω).

†Συγ·χρονίζω, Μ. ίσω, = Συγχρονέω, (ὅθ.

Συγχρονισμός (ὁ). τὸ συγχρονίζειν (ζῆν ἢ ὑφίστασθαι συγχρόνως), ταυτότης χρόνου.

Σύγχρονος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἢ ὑφιστάμενος κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον μὲ ἄλλον, ὁμόχρονος.

Σύγχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ χρῶμα, ὁμόχροος. 2) Π. ἀντὶ Σύγχρως.

Συγ·χρώζω Μ. ώσω καὶ

†Συγ·χρωματίζω, Μ. ίσω. Χρωματίζω τι (καὶ πθ. Χρωματίζομαι) ὁμοῦ, μεταδίδω ἢ (πθ.) λαμβάνω τὸ αὐτὸ χρῶμα (κυρ. καὶ μτνμ.)· (ἐπὶ βαφ.) συναναλύομαι, (ἢ ἐπμ.) ἑνόνομαι, (παρβλ. Συγχρωτίζομαι).

Συγχρωματισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

†Συγχρωματιστός, ή, όν. Χρωματισμένος μὲ τὸ ἴδιον χρῶμα.

Συγ·χρώννυμι, Μ. χρώσω, = Συγχρωματίζω.

Σύγχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ἑνωμένος σῶμα μὲ σῶμα. ‖. (ἡ αἰτ.) Σύγχρωτα, ἀντὶ ἐπίρ. Σῶμα μὲ σῶμα, ἀγκαλιαστά, ὅθ.

Συγ·χρωτίζω, Μ. ίσω. Ἑνόνω τι (καὶ μσ. Ἑνόνομαι) μετά τινος σῶμα μὲ σῶμα, (ἐν γέν.) ἔχω ἢ λαμβάνω ἄμεσον σχέσιν, ταυτίζομαι.

Συγ·χυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω τι ἀφ' ἑαυτοῦ (κοιν. σιγοβράζοντάς το) εἰς χυλόν.

Σύγχυμος (ὁ, ἡ). χυλωμένος, καλοβρασμένος.

†Συγ·χύνω, μτγν. ἢ σπν. ἀντὶ Συγχέω. » Σαῦλος δὲ μᾶλλον ἐνεδυναμοῦτο, καὶ συνέχυνε τοὺς Ἰουδαίους, « Γρφ.

Σύγχυσις, εως (ἡ), τὸ συγχέειν ἢ συγχέεσθαι, ἐμπέρδεμα, ἀνακάτωμα· ἀταξία· ταραχή· ἀνατροπή· (γρμτ.) ἀντιμετάθεσις λέξεων. » Σπονδῶν (» Ὁρκίων) —, « Θκ., Πλάτ., Πλ. παράβασις, ἀθέτησις.

Συγχυτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ συγχέειν, ἐμποιητικὸς συγχύσεως.

Σύγχυτο, Π. ἀντὶ Συνεκέχυτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Συγχέω.

Συγ·χωλαίνω, Μ. ανῶ καὶ

Συγ·χωλεύω, Μ. εύσω. Χωλαίνω ὁμοῦ (μὲ ἄλλον), χωλαίνω καὶ ἐγὼ ἐπίσης.

Σύγχωμα (τό), [συγχώννυμι]. σωρός, ἐπισώρευμα.

Συγ·χωνεύω, Μ. εύσω. Συναναλύω εἰς τὸ χωνευτήριον.

Συγ·χώννυμι, Μ. χώσω. Γεμίζω ἢ Σκεπάζω μὲ χῶμα, παραχόνω· ἀφανίζω, κατεδαφίζω.

Συγ·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπάγω ὁμοῦ· (ὅθ. συνήθ. κατὰ συνκδχ. καὶ μτφορ.) ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, παραχωρῶ· χαρίζω· ἐπιτρέπω, (κοιν. συγχωρῶ, ἐγκρίνω, ἀποδέχομαι· συμφωνῶ, συγκατανεύω· (μὲ αἰτ. ἐλλ.) » Ἢ ἢ ὑμεῖς ταῦτα συγχωρεῖτε; « Ξεν. (καὶ δοτ. περιπ.) » Τοῦτό σοι συγχωρῶ, τοὺς ἐπαίνους ἡδέους εἶναι, « αὐτ. » Φησὶ γὰρ τοὺς δανειστὰς συγκεχωρηκέναι αὐτῷ τοὺς τόκους, « Δμ. » Ὥς τις δ' ἀνάγκῃ συγκεχώρηκε βροτῶν, σοφός, « Πλ. » Γυναῖκα χρὴ πάντα συγχωρεῖν πόσει, ἥτις φρενήρης, « Εὐρ. » Οἷς εἰ ξυγχωρήσετε, καὶ ἄλλο τι μεῖζον ἐπιταχθήσεσθε, « Θκ. (καὶ γεν.) » Εἰ τῆς ἡγεμονίης συγχωρήσομεν αὐτοῖσι, « Ηρ. (καὶ ἀπαρ.) » Συνεχώρησεν αὐτοῖς οὕτω τάττεσθαι, « Ξεν. (ἢ ἀπολ.) » Ταῦτα λεγόντων συνεχώρησεν ὁ Α., « Ηρ. (καὶ ἀπρσ.) » Εἰ συγχωροίη, « Ξεν., (κοιν.) ἂν τὸ συγχωρῇ ὁ καιρὸς (ἡ περίστασις). » Ὅπῃ ἂν ξυγχωρῇ, « Θκ., ὅπως συνηθῶσι. (καὶ πθ.) » Τούτων συγχωρηθέντων, εἰρήνη γίγνεται, « αὐτ. » Τοῦτο γὰρ ἀμφισβητεῖται, τὰ δ' ἄλλα ὡς συγκεχωρημένα τῇ φύσει τίθεται, « Θφρ. (καὶ αἰτ. ἐλλ.) » Συνεχωρήθη τὴν ἐκδημίαν, « Δμ. » Ἡμέρα συγχωρηθεῖσα, « αὐτ., προσδιορισθεῖσα. » Ἡ τότε συγχωρηθεῖσα εἰρήνη, « αὐτ., συμφωνηθεῖσα. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Συγχωρεῖται καὶ συνάγεται, « Πλ., μαζονει, τραβηέται. (ἡ μτχ.) » Τὸ συγκεχωρηκός, « Δμ., ἡ συγκατάβασις, ἡ ἐπιείκεια.

Συγχώρημα (τό). τὸ συγχωρηθὲν (συμφωνηθέν, παραχωρηθὲν κτλ.). » Καὶ πωλεῖν ἐφῆκε τὸν υἱὸν τῷ πατρί, οὐδὲν ἐπιγραφεὶς, εἴτις ὠμὸν ὑπολήψεται τὸ συγχώρημα, « Δ. Ἀλ.

Συγχώρησις, εως (ἡ), τὸ συγχωρεῖν (ὑποχωρεῖν, ἐπιτρέπειν κτλ.), ἄδεια, συγκατάθεσις. » Τὴν σιγήν σου ξυγχώρησιν θήσω, « Πλάτ.

Συγχωρητέον, θετ. τοῦ Συγχωρέω.

Συγχωρητικός, ή, όν. Εὐδιάθετος εἰς τὸ συγχωρεῖν, συγκαταβατικὸς ἢ ἐμφαίνων συγχώρησιν (συγκατάθεσιν, ἄδειαν κτλ.)

Συγχωρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Συγχώρησις.

Σύγχωρος (ὁ, ἡ). ὅμορος, πλησιόχωρος.

Σύγχωσμα (τό), = Σύγχωμα, σωρὸς χώματος κτλ.

Συγχωσμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Συγχώννυμι, συσσώρευσις χώματος, παράχωμα.

Συγχωστέον, θετ. τοῦ Συγχώννυμι.

Σύδην, ἐπίρ. Π. [σείω]. μὲ ὁρμήν.

Σύειος, α, ον, = Ὕειος, γρουνήσιος.

Συ·ζάω-ῶ, Μ. ζήσω ἢ βιώσομαι (ἀόρ. Συνέζησα ἢ Συνεβίων κτλ.). Ζῶ ὁμοῦ, περνῶ τὴν ζωήν μου μέ. » Πενίᾳ —, « Αἰσ

;Σύζεσμα (τό). ἀπόβρασμα ῥευστοῦ συζέσαντος, (οὕτω γραπτέον καὶ ἐξηγητέον νομίζω τὸ τοῦ Ἡσυχ. » Συζωσμα, [Θεόφραστος] ἐν τῷ Μεταλλικῷ τὸν ἐκρέοντα χαλκόν, «).

Συ·ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω ὁμοῦ (εἰς τὸν αὐτὸν ζυγόν), ἑνόνω, ζευγαρόνω (συνήθ. μτνμ.) συνάπτω εἰς γάμον. » Ὁ νόμος συζευγνὺς ἄνδρα καὶ γυναῖκα, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ ζ.) » Κατὰ δὲ τὴν ὀξεῖαν ἁλίσκεται πολλὰ συνεζευγμένα, « Ἀρστ. (καὶ τρπ.) » Οἵᾳ ξυμφορᾷ συνεζύγης; « Εὐρ.

Συζευκτικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς σύζευξιν, συναπτικός.

Σύζευξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συζεύγνυμι, ἕνωσις (εἰς γάμον). συνδυασμός.

Συ·ζέω, Μ. ζέσω. Βράζω τι ὁμοῦ.

Συ·ζητέω-ῶ, Μ. ήσω Ζητῶ (Ἐρευνῶ, Ἐξετάζω) τι ἢ περί τινος ἐκ συμφώνου μέ. » Συζητεῖν τινι (ἢ) πρός τινα, « Λξ. » Καὶ ἐθαμβήθησαν πάντες, ὥστε συζητεῖν πρὸς αὐτούς, λέγοντας· Τί ἐστι τοῦτο; « Εὐαγ.

Συζήτησις, εως (ἡ), τὸ συζητεῖν, ἡ ἐκ συμφώνου γινομένη ζήτησις (ἔρευνα) περί τινος, (Γαλλ.) discussion.

Συζητητής, οῦ (ὁ). ὁ συζητῶν (κυρ. φιλοσοφικῶς) τι.

Συ·ζοφόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συσκοτόω.

Συ·ζυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ζευγμένος (ἢ στρατ. τοποθετημένος) εἰς τὸν αὐτὸν ζυγόν· βαίνω ἐκ συμφώνου, (ἄλλ.) Συστοιχέω. » Ὅπου γὰρ ἰσχὺς ξυζυγοῦσι καὶ δίκη, ποία ξυνωρὶς τῶνδε καρτερωτέρα; « (Αἰσχλ. παρὰ τῷ) Στβ.. Ὁμ.

Συζυγής, έος (ὁ, ἡ). συνημμένος (εἰς τὸν αὐτὸν ζυγόν), (μτνμ.) ἡνωμένος εἰς γάμου κοινωνίαν, συνεζευγμένος, Σύζυγος.

Συζυγία (ἡ). ἡ θέσις (ἢ ἕνωσις) τῶν συζύγων· ζεῦγος, συνωρίς· (γρμτ.) κλίσις ῥήματος.

Συζύγιος, α, ον. Ὁ τῶν συζύγων ἢ τῆς συζυγίας ἔφορος. » Ἥρα —, « Στρ., ἡ προστάτις τοῦ γάμου. 2) Π. ἀντὶ Συζυγής, συνηνωμένος.

†Συζυγίτης, ου (ὁ) καὶ Συζυγῖτις, ιδος (ἡ). νλγ. ἀντὶ Συζυγής, σύζυγος.

Σύζυγος (ὁ, ἡ). ὁ συνεζευγμένος (καὶ ἐπὶ στρατ. τοποθετημένος) εἰς τὸν αὐτὸν ζυγόν, ὁμόζυγος, (ἐν γέν.) συνηνωμένος, ὅμοιος. ‖. (οὐσ.) σύντροφος, (ὅθ. συνήθ. ἐπὶ γάμου) σύμβιος.

Συ·ζυμόω-ῶ, Μ. ώσω. Φέρω τι ὁμοῦ εἰς κατάστασιν ζυμώσεως, κάμνω νὰ φουσκώσῃ 'σὰν ζυμάρι (νὰ βράσῃ) μαζῆ.

Σύζυξ, υγος (ὁ, ἡ), = Συζυγής.

Συ-ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφίζω ὁμοῦ.

Σύζωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ ζώσιμον, λωρί, ταινία κτλ., [ἐκ τοῦ

Συ-ζώννυμι. Μ. ζώσω. Ζωνω τι ὁμοῦ, σφίγγω (συστέλλω) διὰ τῆς ζώνης, (ὅθ. μσ.) ἀνασκουμπόνομαι, ἑτοιμάζομαι· (καὶ μὲ αἰτ.) φορῶ (κυρ. εἰς τὴν μέσην μυ), ζώνομαι. » Συνεζώσατο τὰ σκεύη αὐτοῦ τὰ πολεμικά, « Μακκαδ.

Συ-ζωογονέω-ῶ, Μ. ήσω, καὶ

Συ-ζωοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωοποιῶ ὁμοῦ, συνεπαναφέρω εἰς τὴν ζωήν.

Σύζωος (ὁ, ἡ). ὁ συνυπάρχων μετ' ἄλλυ.

;Σύζωσμα, ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Σύζεσμα.

Συηβόλος (ὁ,ἡ), Π. [σῦς, βάλλω]. ὁ κτυπῶν ἢ φονεύων τὰ ἀγριογούρουνα.

Συήλη (ἡ), [σῦς]. βοῦρκος (λασποτοπος) ὅπου κυλίονται οἱ χοῖροι, (ὅθ. τὸ Λτ.) suila.

Συηνέω-ῶ [συηνὸς], Μ. ήσω. Φέρομαι (Ζῶ) 'σὰν τὸ γροῦνι.

Συηνία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκαιότης, βαρβαρότης, ἀχρειότης, ῥυπαρότης.

Συηνὸς [σῦς], ἡ, όν. 'Ο ζῶν (φερόμενος) ὡς ἂν τὸν χοῖρον, κτηνώδης, βάναυσος, ἀναίσθητος κτλ.

Σύθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ 'Εσύθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τῆς ὁρς. καὶ

Σῦθι, Π. ἀντὶ Σύθητι, β'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τῆς πρς. τοῦ Σεύω.

Συΐδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σῦς, χοιρίδιον.

†Συϊκός, ἡ, ὸν καὶ

Σύϊνος, η, ον, = Σύειος, χοίρειος.

Συκάζω, Μ. άσω. Συνάζω (δοκιμάζων τὰ ὥριμα) σῦκα· (μτφορ.) συκοφαντῶ, (ἐν γέν.) πειράζω· (ἐνιοτε) ψηλαφῶ ἡδονικῶς, βλιμάζω, (ἀπλ.) δοκιμάζω. » Συκάζειν αὐτῆς τὸν τρόπον, ὅπως ἔχει συμβάσεως περὶ σέ, « Ἀρισαίν.

Συκαλὶς καὶ (διὰ τὸ μέτρον μόνον) Συκαλλὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ, συκοφάγος.

†Συκαλόδος (ὁ, ἡ), κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Συκολογος. ‖. (οὐσ.) ἡ μαγκούρα τῶν βοσκῶν.

Συκαμινέα (ἡ). τὸ γνωςὸν δένδρον, ἡ μυρηά, (Τουρκ.) ντουτιά.

Συκάμινον (τὸ), [σῦκον]. ὁ καρπὸς τῆς συκαμινηᾶς, τὸ (Τουρκ.) ντοῦτι. » Τὸ συκάμινον ἐρυθρὸν δξύτερόν ἐςιν ἢ λευκόν, « Θφρ. » Οὐδ' ὥσπερ ὑμεῖς συκαμίνῳ τὰς γνάθους κεχριμέναι, « (Εὔβουλ. παρ') Ἀθ. 2) (ἰατρ.) εἶδος φύματος, (κυρ. περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν ἕδραν).

Συκάμινος (ἡ ἢ σπντε. ὁ), = Συκαμινέα, ἡ Συκομορέα. » Τῶν δὲ συκαμίνων αἱ μὲν τὸν τῶν μόρων καρπὸν φέρουσιν, αἱ δὲ τὸν τοῖς σύκοις ἐμφερῆ, « Διοδ.

Συκαμινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδυς τοῦ συκαμίνου, ὅμοιος μὲ συκάμινον.

Συκάριον (τὸ, ὑποκορ τοῦ Σῦκον, συκάκι, συκαλάκι.

Συκὰς, άδος (ἡ). ἡ νέα συκῆ, (ἀπλ.) = Συκῆ.

Συκαστής, οῦ (ὁ). ὁ συκάζων, συκολόγος ἢ (Κωμ.) συκοφάντης.

Συκάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Συκαστής.

Συκέα καὶ Ἰων. Συκέη-ῆ (ἡ), τὸ δένδρον, ἡ συκηά. » Συκῆ Αἰγυπτία, « Ἀθ., ἢ συκομορέα. 2) (ἐνίοτε) ἡ συκομορέα. » Πυρ ἦν συκῆς ἀπὸ ῥίζης, « Ἱππκρ. 3) (ἰατρ.) = Σῦκον. » Ἀφαιροῦσι δὲ (οἱ ἐδώδιμοι βολβοὶ) ἢ συκᾶς ὀπτηθέντες ἐν θερμοσποδιᾷ, « Δσκρ.

Συκηγορία (ἡ), = Συκοφαντία.

Συκία (ἁ), Δ. ἀντὶ Συκέα.

Συκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Συκῆ ἢ Σῦκον.

Συκίζω, Μ. ίσω. Τρέφω μὲ σῦκα.

Σύκινος, η, ον. 'Ο ἀπὸ συκῆς ἢ σύκων. (συνκδχ.) χαῦνος (εὔθραυςος) σὰν τὸ ξύλον τῆς συκηᾶς, (ἐν γέν.) ἄτονος, ἀνίσχυρος, ἀχρησιμευτος. » Συκίνη ἐπικυρία, « Παροιμ. » Συκίνη μάχαιρα, « Κωμ., ἡ συκοφαντία.

†Συκινοφυλλον (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Συκόφυλλον.

Σύκιον (τὸ). ποτὸν ἀπὸ βρασμένα ξηρὰ σῦκα.

Συκὶς, ίδος (ἡ). κλωνάρι συκῆς (διὰ φύτευμα), = Συκάς. 2) γυνὴ ἔχυσα πρήξιμον τὸ λεγομενον σῦκον.

Συκίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ σῦκα.

Συκοβασίλεια (τὰ), εἶδ. σύκων, βασιλικὰ σῦκα.

Συκόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν μὲ σῦκα (ἢ Κωμ. ἀπὸ συκοφαντίας).

Συκοκλέπτης, ου (ὁ). ὁ κλέπτων σῦκα, λαθρέμπορος σύκων.

Συκολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω σῦκα. 2) ὁμιλῶ περὶ σύκων. 3) (Κωμ.) = Συκοφαντῶ, [ἐκ τοῦ

Συκολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων σῦκα ἢ (;) ὁμιλῶν περὶ συκων. 2) (Κωμ.) = Συκοφάντης.

Συκομαγὶς, ίδος (ἡ). μίγμα σύκων εἰς εἶδος μάζης, εἶδος παστελίου.

Συκομάμμας (μμᾶς), α (ὁ). εὐήθης, μαμμάκουθος, (παρβλ.) Βλιτομάμμας.

Συκομορέα (ἡ), εἶδ. δένδρου (μὲ καρπὸν συκῆς καὶ φύλλα μορέας) τῆς Αἰγύπτυ.

Συκομορίτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ συκόμορα.

Συκόμορον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς συκομορέας. » 'Η συκάμινος ἡ ἐκφέρουσα τὸν λεγόμενον καρπὸν συκόμορον· σύκῳ γὰρ ἔοικεν· ἄτιμον δέ ἐστι κατὰ τὴν γεῦσιν, « Στρβ.

Συκόμορος (ἡ), = Συκομορέα. » Τῆς συκομόρου ὁ καρπὸς οὐ πεπαίνεται, « Σδ.

Σῦκον (τὸ). ὁ καρπὸς τῆς συκῆς. 2) (μτνμ.) εἶδ. πρηξίματος σαρκώδους τὸ ὁπ. σχηματίζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλ. περὶ τὰ βλέφαρα, (Γαλλ.) fic. 3) τὸ γυναικ. αἰδοῖον.

Συκοπέδιλος (ὁ, ἡ), Κωμ. ἀντὶ Συκοφάντης, (κατὰ λέξ.) φορῶν συκοφάντυ πέδιλα, παρῳδ. τοῦ Χρυσοπέδιλος).

Συκοπρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ σῦκα.

Συκοπρίστης, ου (ὁ). ὁ πριονίζων τὸ σῦκον εἰς δύο, (δηλ.) εἰς ἄκρον φιλάργυρος, (παρβλ.) Κυμινοπρίστης.

Συκόπρωκτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σῦκον (πρήξιμον) εἰς τὸν πρωκτόν.

†Συκοσπαδίας, ου καὶ

Συκοσπάς, άδος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Συκοφάντης, (παρῳδ. τοῦ Λυκοσπάς).

Συκοτραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω σῦκα, [ἐκ τοῦ

Συκοτράγος καὶ Συκοτρώκτης, ου (ὁ). ὁ τρώγων σῦκα.

Συκουρὸς (ὁ), = Συκωρός.

Συκοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συκοτραγέω.

Συκοφάγος (ὁ, ἡ), = Συκοτράγος.

Συκοφαντέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ἢ μτβτ. Κατηγορῶ ἢ 'Ενοχλῶ τινα, [ἐν γέν.] 'Ραδιουργῶ ὡς) συκοφάντης.

Συκοφάντημα (τὸ). τὸ πρὸς συκοφαντίαν λεγόμενον.

Συκοφάντης [σῦκον, φαίνω], ου (ὁ). (κυρ. καὶ ἀρχ.) ὁ καταμηνύων τοὺς μετερχομένυς τὸ λαθρεμπόριον τῶν σύκων (τῶν ὁπ. ἦτον ἀπηγορευμένη ἡ ἐξαγωγὴ ἀπὸ τὴν Ἀττικήν), (ὅθ. ἐν γέν.) ὁ κατηγορῶν ψευδῶς ἢ διὰ χρήματα, ἔχων ἔργον τὸ προδίδειν (καταγγέλλειν), (Τυρκ.) σερέτης. » Τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ συκοφάντης, αἰτιάσασθαι μὲν πάντα, ἐξελέγξαι δὲ μηδέν, « Δμ.

Συκοφάντησις, εως (ἡ), = Συκοφαντία.

Συκοφαντητέος, α, ον, θετ. τοῦ Συκοφαντέω.

Συκοφαντητὸς, ἡ, όν. Τὸν ὁπ. δύναται νὰ συκοφαντήσῃ τις, ἐπιδεκτικὸς συκοφαντίας.

Συκοφαντία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ συκοφάντου, ψευδὴς κατηγορία, διαβολή.

Συκοφαντίας, ου (ὁ), Κωμ. ὁ ἄνεμος τῆς συκοφ., (κατὰ μίμησιν τοῦ Καικίας, 'Ορνιθίας κτλ.).

Συκοφαντικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -κῶς. Συκοφάντου ἴδιος.

Συκοφαντὶς, ίδος καὶ

Συκοφάντρια (ἡ), θηλ. τοῦ Συκοφάντης.

Συκοφαντώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ωδῶς. 'Ο ἐν εἴδει συκοφαντίας, συκοφαντικός.

;Συκόφασις, εως (ἡ), = Συκοφαντία.

Συκοφορεῖον (τὸ). ἀγγεῖον (καλάθι) διὰ σῦκα. [ἐκ τοῦ

Συκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω σῦκα, εἶμαι

Συκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν ἢ ἔχων) σῦκα.

Συκόφυλλον (τὸ), Γλσ. ἐξήγ. τοῦ Θρῖον.

Συκόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συκίζω. 2) (πθ.) ἐβγάζω (ἢ μεταβάλλομαι εἰς) σῦκον (2).

†Συκχὰς, άδος ἢ Συκχὶς, ίδος (ἡ) καὶ

†Σύκχος (ὁ), εἶδ. ξυλίνυ ὑποδήματος (γαλέντζας), (Γαλλ. ἀπὸ τοῦ Λτ.) socque.

Συκώδης, εος (ὁ, ἡ). σύκῳ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Σύκωμα (τὸ), = Σῦκον (2).

Συκὼν, ῶνος (ὁ). τοπος (κῆπος) περιεκτικὸς συκῶν.

†Συκωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Φυλάττω ὡς)-

Συκωρὸς (ὁ), [σ. ὤρα]. φύλαξ τῶν σύκων ἢ τῶν συκῶν. 2) = Συκοφάντης.

Σύκωσις [συκόω], εως (ἡ). ἔκφυσις σύκυ (2) περὶ τὰ βλέφαρα, εἶδ. ὑπερσαρκώσεως.

Συκωτὸς, ἡ, όν. Θρεμμένος με σῦκα, (ἐπμ.) παχὺς, εὐτραφής.

Σύλα, ης (ἡ), = Σύλη καὶ Σῦλον.

Σύλα, Π. ἀντὶ 'Εσύλα, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Συλάω.

Συλαγωγέω-ῶ [σῦλον, ἄγω], Μ. ήσω. Διαρπάζω, λεηλατῶ, λαφυραγωγῶ· ξεγυμνονω· (τρπ.) ἀπατῶ.

Συλαγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Σύλασκε, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Εσύλα, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ

Συλάω-ῶ [σῦλον]. Μ. ήσω. (ἐν γέν.) 'Παίρνω τι διὰ τῆς βίας, ἐβγάζω, ἀφαιρῶ· (ἰδιαιτ.) 'παίρνω ὡς λάφυρον ἢ πρὸς ἀποζημίωσιν (ἴδε Σύλη)· (ἐν γέν.) ἁρπάζω, ξεγυμνόνω· σφετερίζομαι. » Συλῶσιν ἀλλήλους ῥήματα, « Δ. Ἀλ.

Συλεύω, Μ. εύσω καὶ

Συλέω-ῶ, Μ. ήσω, σπν. ἀντὶ Συλάω.

Σύλη (ἡ). τὸ δικαίωμα τοῦ κουρσεύειν (συλᾶν) τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα ἐν καιρῷ πολέμου (Γαλλ. droit de représailles) ἢ τοῦ κρατεῖν διὰ τῆς βίας πλοῖον ἀνῆκον εἰς ἀλλοδαπὸν χρεώστην πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ ἐντοπίου δανειστοῦ, (Γαλλ.) embargo ἢ saisie arrêt. » Σ. διδόναι τινὶ κατά τινος, « Δμ., Ἀρςτ.

Σύλημα (τὸ). τὸ συληθὲν, λάφυρον, σκύλευμα.

;Συλήσιος (ὁ,ἡ). ἁρπαγμένος, κλοπιμαῖος, [ἐκ τοῦ

Σύλησις, εως (ἡ). τὸ συλᾶν, ξεγύμνωμα, διαρπαγὴ, λεηλασία.

Συλήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Συλητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ -

Συλητής, οῦ (ὁ). ὁ συλῶν (λεηλατῶν, ἁρπάζων, ξεγυμνονων), λῃστής.

Συλήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Συλητής.

Συλήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Συλητής.

Συλλαβὴ (ἡ). τὸ συλλαμβάνειν, συναψις· συνένωσις· σύληψις (τέκνου)· (συνήθ.) ἕνωσις γραμμάτων ἀποτελοῦσα φθογγον· (μουσ.) ἡ διὰ τεσσάρων ἁρμονία, (Γαλλ.) quatre.

Συλ-λαβίζω, Μ. ίσω. Συνάπτω δύο ἢ καὶ πλειότερα γράμματα πρὸς σχηματισμὸν συλλαβῆς, σχηματίζω ἢ προφέρω κατὰ συλλαβήν.

Συλλαβικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων ἢ συνιςάμενος εἰς συλλαβήν.

Συλλαβικῶς, ἐπίρ. Διὰ συλλαβῆς ἢ Κατὰ συλλαβήν.

Συλλαβομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι (Φιλονεικῶ) περὶ συλλαβῶν ἢ συλλαβῆς.

;Συλλαβομαχία (ἡ). ἡ περὶ συλλαβῆς ἢ συλλαβῶν λογομαχία.

Συλλαβοπευσιλαλητής, οῦ (ὁ), Π. ὁ πυνθανόμενος (ἐρωτῶν) καὶ λαλῶν πάντοτε περὶ συλλαβῶν.

;Σύλλαβος (ὁ). πίναξ βιβλιυ, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Σίλλυβος.

Συλ-λαγνεύω, Μ. εύσω. Συμπορνεύω, συνακολασταίνω.

Συλ-λαγχάνω, Μ. λήξομαι (ἀόρ. Συνέλαχον κτλ). Λαμβάνω τι διὰ λαχνοῦ ὁμοῦ μὲ ἄλλον, ἔλαχεν εἰς τὸ μερίδιόν μου τὸ νὰ ἦμαι μαζῇ (ἐνωμένος) μὲ (μὲ δοτ.) » Βαρεῖ ἢ βιαίῳ ἀνταγωνιςῇ —, « Πλ. (παρβλ. Συνεκπίπτω).

Συλ-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ μετά τινος, συνομιλῶ.

Συλλάλησις, εως (ἡ), τὸ συλλαλεῖν, συνομιλία.

Συλ-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Συνέλαβον κτλ.). Πιάνω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο, συνάπτω. ἑνόνω. » Τὸ στόμα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς (τοῦ ἀποθνήσκοντος) —, « Πλάτ., κλείω. » Συλλαβὼν τῆς στρατιῆς τοὺς περιγενομένυς, « 'Ηρ., συναθροίσας. » Πᾶν συλλαβὼν εἴρηκας, αὐτ., = Συλλήβδην. 2) πιάνω τι μαζῇ μὲ ἄλλον, (ὅθ. συνκδχ.) βοηθῶ, συνεργῶ, (ἐπὶ πραγμ.) συντελῶ, χρησιμεύω. (μὲ γεν. τοῦ πράγμ.) » "Οςτις ξυλλάβοι τῶν σχοινίων, « Ἀρςφ. (καὶ συχνότ. δοτ. τοῦ πρσ.) » Τὰς χεῖρας ὁ θεὸς ἐπὶ τὸ συλλαμβάνειν ἀλλήλαιν ἐποίησε, « Ξεν. » Τὰ ψεύδη τούτῳ συλλαμβάνει, « Ἰσ. » Τῷ γὰρ πονοῦντι χὠ θεὸς ξυλλαμβάνει, « Σχλ. (ἢ μὲ δύο δοτ.) » Οὔτε χρήμασιν, οὔτε σώμασι συνελάμβανον ἡμῖν, « Δμ. (καὶ προθετ. αἰτ.) » Πάντα γὰρ ταῦτα εἰς τὸ φιλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων συλλαμβάνει, « Ξεν. (ἢ μσ.) » Εἰ μηδετέρῳ συλλήψοιτο, μισθὸν οὐδέτερος παρέξει, « αὐτ. 3) πιάνω σφικτά, ἀδράχνω· πιάνω κυνηγῶν, βάλλω εἰς τὸ χέρι, (χυδ.) τσακόνω. » Αἴλυρος συλλαβὼν ἀλεκτρυόνα, « Μυθ. » 'Εκέλευσε συλλαβεῖν τινας τῶν ἀνὰ τὸ πεδίον, « Ξεν. » Συλλαμβάνειν τινὰ ἐπὶ θανάτῳ, « Ἰσκρ. (καὶ μὲ γεν. προσδιορ. τὸ πόθεν) » Τέττιγα τοῦ πτεροῦ συνέλαβες, « Ἀχ. (καὶ πθ.) » 'Επεὶ δὲ οὗτοι συνειλημμένοι ἦσαν, « Ξεν. 4) 'παίρνω μαζῇ μυ, συμπαραλαμβάνω. » Ἀπῄει συλλαβὼν τὸ ἕτερον ςράτευμα, « Ξεν. » "Εκπλει, σαυτὸν ξυλλαβὼν, ἐκ τῆςδε γῆς, « Σοφ., (φρσ.) σπεῦσον νά. 5) περιλαμβάνω (ὅθ. ἐπὶ γυν.) λαμβάνω ἐν γαστρὶ, ἐγγαστρόνομαι· (μτφορ) ἐννοῶ, καταλαμβάνω, (Γαλλ.) comprendre. » Συνειληφυῖα υἱὸν ἐν γήρᾳ, « Γρφ. » Συνέλαβε τὴν 'Ελλάδα γλῶσσαν, « 'Ηρ. » Τὴν φωνὴν τὴν μὲν τῶν γυναικῶν οἱ ἄνδρες οὐκ ἐδυνέατο μαθεῖν, τὴν δὲ τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες συνέλαβον, « αὐτ. » Οὐ συλλαβὼν τὸ ῥηθέν, « αὐτ. » Συλλαβὼν τὸ χρηστήριον, « Πλ. » Τοῦτο μὴν ἱκανῶς συνειλήφαμεν, « Πλάτ.

Συλ-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Σύλλαμψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκ συμφώνου ἢ πανταχόθεν λάμψις, λάμψις ἑνωμένη δύο ἢ καὶ πλειοτέρων σωμάτων ὁμοῦ, (παρβλ.) Συναύγεια.

Συλ-λανθάνω, Μ. λήσομαι (ἀόρ. Συνέλαθον κτλ.). Λανθάνω (Περνῶ χωρὶς νὰ φανῶ, Μένω κρυμμένος ἢ ἀγνώριστος) ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συλ-λατρεύω, Μ. εύσω. Λατρεύω ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συλ-λαφύσσω, Μ. ύξω. Συγκατατρώγω. (μτνμ.) λεηλατῶ ὁμοῦ, συναφανίζω.

Συλ-λεαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι λεῖον (ὁμαλὸν) ὁμοῦ μὲ ἢ ἀμοιβαίως· λειόνω ἢ κοπανίζω μαζῇ, (Ἀρετ.).

Συλλέγδην, ἐπίρ = Συλλήβδην.

Συλ-λέγω, Μ. λέξω. Συνάζω (κυρ. κατ' ἐκλογήν), μαζόνω (ἀπὸ ἕνα-ἕνα), (ἐπὶ πρσ.) συναθροίζω. » Ἀνορύξας τὸν τάφον, καὶ τὰ ὀστέα συλλέξας, « 'Ηρ. » Φρύγανα συλλέγοντες, « Ξεν. » Συλλέξας 100 τάλαντα, « αὐτ. » Συνέλεξε τοὺς φίλους, « αὐτ. » Στρατὸν συλλεγειν, « = Στρατολογεῖν. » Συνέλεγεν ὁπλίτας πολλούς, « αὐτ. (ἢ μσ.) » 'Εταίρους ἐθελοντῆρας συλλέξομαι, « 'Οδ. Β. Φιλίας —, « Πλ., = Συνάπτειν. » 'Εκ τῆς ἀσθενείας ἐμαυτὸν συνείλεγμαι, « Ἀξίοχ. » 'Επειδὰν δὲ συλλεγῶσι ἢ μετ' ἀλλήλων γένωνται, « Δμ. (ἢ πθ.) » 'Εκ πάντων τούτων ἡ πολυλογία συνελέγετο αὐτῷ, « Ξεν., προσεγίνετο βαθμηδόν. 2) Π. ἀντὶ Συγκαθεύδω, συνευνάζομαι.

Συλ-λειαίνω, Μ. ανῶ, = Συλλεαίνω.

Συλ-λείβω, Μ. λείψω. 'Ενόνω χύνων τι (καὶ πθ. Συνάζομαι χυνόμενος παθενά, Συῤῥέω) ὀλίγον κατ' ὀλίγον (ἀπὸ στάλαν-στάλαν).

Συλ-λειόω-ῶ, Μ. ώσω. Τρίβω τι ὁμοῦ 'ως οὗ νὰ γένῃ σκόνι, συντρίβω ψιλά· λειόνω μαζῇ. » Σκίλλα συλλειωθεῖσα ὄξει, « Γεωπον.

Συλ-λειτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Εκτελῶ μετά τινος δημοσίαν τινὰ ὑπηρεσίαν· (ἐκκλησ.) συνιερουργῶ ὡς συλλειτουργός.

Συλλειτούργησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συλλειτουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιφορτισμένος ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον δημοσίαν τινὰ ὑπηρεσίαν (λειτουργιαν). ('Εκκλησ.) ὁ ἐκτελῶν ὁμοῦ τὴν θείαν λειτουργίαν.

;Συλλεκτικὸς, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς τὸ συλλέγειν.

Σύλλεκτος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ συλλογὴν συνηγμένος (συνηθροισμένος).

Σύλλεκτρος (ὁ, ἡ). κοινωνὸς τοῦ αὐτοῦ λέκτρου, ὁμόλεκτρος, σύνευνος.

Σύλλεξις, εως (ἡ), τὸ συλλέγειν ἢ συλλέγεσθαι, σύναξις (κατ' ἐκλογήν), συλλογή· συνάθροισις· (ἐνίοτε, συγκοίμησις (;), (συγχ. τῷ Σύλληξις).

Συλ-λεσχηνεύω, Μ. εύσω. Συνομιλῶ (κυρ. πρὸς διασκέδασιν).

Συλλήβδην, ἐπίρ = Συλληπτικῶς, περιληπτικῶς, ἐν συνόψει, ἑνὶ λόγῳ.

Συλ-λήγω, Μ. λήξω. Παύω ὁμοῦ ἢ ἐνταυτῷ.

Συλ-ληΐζομαι, Μ. ίσομαι. Λεηλατῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Σύλληξις [συλλαγχάνω], εως (ἡ). ἡ διὰ κλήρου συνένωσις, ὁ διὰ λαχνοῦ συνδυασμός· σύμπτωσις περιστάσεων.

;Συλλήπτειρα (ἡ), = Συλλήπτρια.

Συλληπτέον, θετ. τοῦ Συλλαμβάνω.

;Συλληπτὴρ (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ Συλλήπτωρ.

Συλληπτικός, ἡ, όν. 'Ο ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συλλαμβάνειν (ἐν γαστρὶ) ἢ περιλαμβάνειν, (Γρμτ.) = Περιληπτικός.

Συλληπτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ σύλληψιν, περιληπτικῶς.

;Συλληπτὸς, ἡ, όν. 'Ο συλληφθεὶς ἢ δυνάμενος συλληφθῆναι, περιληπτός.

Συλλήπτρια (ἡ), θηλ. τοῦ

Συλλήπτωρ, ορος (ὁ). ὁ συλλαμβάνων (συγκαταπιάνων), συνεργὸς, συμβοηθὸς, συναντιλήπτωρ.

Συλλήπτως, ἐπίρ. = Συλληπτικῶς.

Συλ-ληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ (Μωρολογῶ) μετά τινος· καταγινομαι ἐπισης εἰς εὐτελῆ (μικροπρεπῆ) πραγματα.

Συλ-λῃστεύω, Μ. εύσω. Λῃστεύω ὁμοῦ, μετέρχομαι ἐκ συμφώνου τὴν λῃστείαν.

;Συλλῃστὴρ καὶ

Συλλῃστής, οῦ (ὁ). ὁ συλλῃστεύων, σύντροφος (συνένοχος) λῃστοῦ ἢ λῃστῶν.

Συλλήστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Συλληστήρ.

Συλληφθεὶς, εῖσα, έν, πθ. ἀορ. τῆς μτχ. τοῦ Συλλαμβάνω.

Σύλληψις, εως (ἡ). τὸ συλλαμβάνειν ἢ συλλαμβάνεσθαι, πιάσιμον· (ἐπὶ γυν.) ἐγγάστρωμα· (τρπ.) κατανόησις· (ἐνίοτε) = Ἀντίληψις· (Γρμτ.) εἶδος συνεκδοχῆς.

Συλ·λιθόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμμεταβάλλω εἰς λίθον.

Συλ·λιμώττω, Μ. ώξω. Λιμώττω ἢ ἐγὼ μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων.

Συλ·λιπαίνω, Μ. ανῶ. Λυόνω τι ὁμοῦ, συγχωνεύω.

Συλλογεὺς, έως (ὁ). ὁ συλλέγων (συνάζων), ἐρανιστής, (Γαλλ.) collecteur.

Συλλογευτικὸς, ή, όν. Ὁ συναχθεὶς ἢ συναζόμενος ὑπὸ συλλογέως.

Συλλογὴ (ἡ), = Σύλλεξις, σύναξις (κατ' ἐκλογήν), (Γαλλ.) collection· (ἐν γέν.) μαζωμός, συνάθροισις.

Συλ·λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Μετρῶ (Λογαριάζω) τι ὁμοῦ (συλλήβδην), Συγκεφαλαιόω· (συνήθ.) συνάπτω ἰδέας (διάφορα διδόμενα) πρὸς ἐξαγωγὴν συμπεράσματος· (ἐν γέν.) συμπεραίνω· σκέπτομαι. » Εἴ τις τὰ ἐξ Ἑλλήνων ἔργα συλλογίσαιτο, ἐλάσσονα . . φανείη ἐόντα τοῦ λαβυρίνθου, « Ἡρ. » Διὰ τῶν ὁρωμένων τὸν ἀρχηγὸν τούτων συλλογιζόμενος, « Γρ̣γ. » Ἐκ τῶν εἰρημένων συλλογίζεσθαι, καὶ, συναγαγόντα τὸ κεφάλαιον, τέλος ἐπιθεῖναι, « Ἀρστ. » Αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν συλλογιζόμενος τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος, « Πλ.

Συλ·λογίζω, Μ. ίσω, σπν. καὶ μτγν. ἀντὶ Συλλέγω, (συγχ. τῷ Συλλογίζω).

Συλλογιμαῖος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.) -αίως. Μαζωμένος ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ.

Συλλογισμὸς (ὁ), τὸ συλλογίζεσθαι, περίληψις λογαριασμοῦ, συγκεφαλαίωσις· (ἰδιαιτ. εἰς τὴν Λογικ.) σύναψις διαφόρων διδομένων ἢ προτάσεων πρὸς ἐξαγωγὴν συμπεράσματος, ἢ (κατὰ τὸν Γαλ.) » Λόγος, ἐν ᾧ τιθέντων τινῶν, ἕτερόν τι τούτων κατ' ἀνάγκην συνάγεται, πρότερον ἀγνοούμενον, « (ἐν γέν.) σκέψις, κρίσις. » Ἡ σύνεσις δόξειεν ἂν ὥσπερ συλλογισμὸς εἶναι, « Πλάτ. » Πολλὰ γὰρ οὐδὲ συλλογισμοῦ, ἀλλὰ βοηθείης δεῖται τῶν πραγμάτων, « Ἱππκρ. » Συνελογίζετο παρ' ἑαυτῷ . . συλλογισμὸν βαρβαρικόν, « Πλβ. » Ἐλέγχθεὶς ὢν κατὰ τὴν ἔμφασιν, καίπερ ἐκ συλλογισμοῦ οὐ βελτίων ὑπάρχων, « αὐτ., κατὰ τὸν νοῦν.

Συλλογιστέος, α, ον, θετ. τοῦ Συλλογίζομαι.

Συλλογιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συλλογιζόμενος (θεωρῶν λογαριασμὸν ἢ κάμνων συλλογισμούς).

Συλλογιστικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς συλλογισμόν.

Συλλογιστικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὴν συλλογιστικὴν μέθοδον, ἐν εἴδει συλλογισμοῦ. » Τὸ μέγα ξίφος μεγάλην τὴν τοῦ ἥρωος χεῖρα δηλοῖ συλλογιστικῶς, « Εὐς.

Σύλλογος (ὁ), = Σύλλεξις, σύναξις, συνάθροισις, ὁμήγυρις· σύσκεψις, συνδιάλεξις. » Ὅταν περὶ ἰατρῶν αἱρέσεως ᾖ τῇ πόλει σύλλογος ἢ περὶ ναυπηγῶν, « Πλάτ. » Σύλλογον ψυχῆς λαβέ, « Εὐρ., ἔλα (σύνελθε) εἰς τὸν ἑαυτόν σου, λάβε θάρρος.

Συλ·λογγεύω, Μ. εύσω. Λογγεύω ὁμοῦ.

Συλ·λοιδορέω-ῶ, Μ. ήσω. Λοιδορῶ (Κακολογῶ) ὁμοῦ.

Συλ·λούω, Μ. λούσω. Λούω (ἢ μσ. Λούομαι) μαζῆ.

;**Συλ·λοχάω-ῶ**, Μ. ήσω, Γρφ. ἀμφ. ἀντὶ Συλλοχίζω.

Συλλοχία (ἡ), = Συλλοχισμός, (ἰατρ. κατὰ μτνμ.) ἄθροισμα.

Συλ·λοχίζω, Μ. ίσω. Συγκροτῶ (Συνενόνω εἰς διαφόρους) λόχους, (ἄλλ.) Καταλοχίζω.

Συλλοχισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἢ εἰς λόχους ἕνωσις. (ἄλλ.) Καταλοχισμός.

Συλλοχίτης, ου (ὁ). ὁ εἰς τὸν αὐτὸν λόχον ἀνήκων (τεταγμένος) στρατιώτης, συστρατιώτης (ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόχου).

Συλ·λυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυπῶ (Πικραίνω) τινὰ ὁμοῦ· (μσ.) συμμερίζομαι τὴν λύπην τινός, ἐκφράζω πρὸς αὐτὸν τὸ αἴσθημά μου τοῦτο. » Ἡ ξυνησθήσεται ἅπασα (ἡ πόλις) ἢ ξυλλυπήσεται.

Σύλλυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συλλύω, συνδιαλλαγή, φιλίωσις.

Συλ·λυσσάω-ῶ, Μ. ήσω. Λυσσάζω ἢ ἐγὼ ὁμοῦ ἢ ἐπίσης.

Συλ·λύω, Μ. λύσω. Λύω τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου, συνεργῶ πρὸς λύσιν· (κυρ. μτφορ.) συμβιβάζω (καὶ μσ. συμβιβάζομαι) πρός τινα, φιλιόνω-ομαι, (παρβλ.) Διαλύω. 2) (εἰς τὸν Αἰσχλ. Χοηφ. 291) ἀντὶ τοῦ Συγκαταλύω, συνοικῶ, (κατὰ τὸν Porson).

Σῦλον (τὸ), = Σκῦλον, λάφυρον· (Νμ.) τὸ κρατούμενον διὰ τῆς βίας ἢ δημευόμενον πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ δανειστοῦ, (ὅθεν) » Σῦλα διδόναι τινὶ κατά τινος, « Ἀρστ., διδειν τὸ δικαίωμα τῆς τοιαύτης ἀποζημιώσεως. » Ἔγραφη ψήφισμα σῦλα πλοίων πολεμίων εἶναι, « Δμ., (ἴδε Σύλη).

Συλόνυξ, όνυχος (ὁ), Π. ὁ συλῶν (περικόπτων) τοὺς ὄνυχας ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Στόνυξ —, « Ἐπγρ.

Συμβάδην [συμβαίνω], ἐπίρ. Μὲ ἠνωμένα τὰ πόδια, (ἀντιθ. τῷ Περιβάδην).

Συμ·βαδίζω, Μ. ισω. Βαδίζω (Περιπατῶ) ὁμοῦ.

Συμ·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Συνέβην κτλ.). (κυρ. καὶ σπν.) Πατῶ μὲ ἠνωμένα (κοντὰ ἕνα τοῦ ἄλλου) τὰ πόδια (ἀντιθέτ. τῷ Διαβαίνω). » Ὅταν τι ἀπὸ τῆς γῆς ἄρασθαι βούλωνται, διαβαίνοντες πάντες μᾶλλον ἢ συμβεβηκότες ἐπιχειροῦσιν αἴρεσθαι, « Ξεν. 2) συμπεριπατῶ, συνέρχομαι. » Ὃν οὐδαμοῦ φῇς οὐδὲ ξυμβῆναι ποδί, « Σοφ. (καὶ μτνμ.) » Ἐπὴν . . ἐς ὠτειλὴν ξυμβῇ τὸ τρῶμα, « Ἀρετ., (ὅθεν 3) (συνήθ. κατὰ συνκδχ. καὶ μτφορ.) συμφωνῶ· συμβιβάζομαι· ταιριάζω. » Συμβουλεύω συμβῆναι ὑμᾶς ὥσπερ ὑπὸ διαιτητῶν ἡμῶν συμβιβαζόντων, « Πλάτ. (καὶ μὲ δοτ.) » Συνέβησαν οἱ στρατιῶται αὐτοὶ αὐτοῖς, « Ξεν. (καὶ τρπ.) » Ἡ γλῶττα τῇ γνώμῃ συνέβαινε, « Συν. (καὶ ἀπαρ.) » Συνέβησαν αὐτοῖς σφᾶς τε αὐτοὺς ἢ ὅπλα παραδοῦναι, « Θκ. » Ὁ χρόνος τῆς ἐκθέσιος τῇ ἡλικίῃ τοῦ παιδὸς ἐδόκεε συμβαίνειν, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Ἕως ἄν τι περὶ τοῦ πλέονος ξυμβαθῇ, « Θκ., ἕως οὗ γένῃ συμβιβασμός τις περὶ τῶν περαιτέρω. 4) (συνήθ. τρπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) τυχαίνει νὰ γένῃ ἢ νὰ ἦνε τι, συμπίπτει· ἀκολουθεῖ· (παρὰ Διαλεκτ.) ἐξάγεται ὡς πόρισμα, ἕπεται. » Συλλογίσαι δὴ κοινῇ μετ' ἐμοῦ, τί ἡμῖν συμβαίνει ἐκ τῶν ὡμολογημένων, « Πλάτ. » Μηδὲν ἄλλο τὸν ἄνθρωπον συμβαίνειν ἢ ψυχήν, « αὐτ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Οὕτω γὰρ συμβαίνει ἅμα καὶ ἡ τῶν δε εὐγένεια κοσμουμένη, « αὐτ. (συνήθ. δὲ πρὸς ἀπαρ.) » Συνέβη αὐτῷ ἀνελέσθαι Ὀλυμπιάδα, « Ἡρ. » Εἰ συμβαίη γεραιῷ νέαν ἔχειν, « Ξεν. » Ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ', ἀλλ' ἐπακτίᾳ Τίρυνθι συμβέβηκεν ὥστ' ἔχειν ἕδραν, « Σοφ. (καὶ κατὰ μτχ. ἀπολύτ.) » Συμβὰν δὲ ἰδεῖν, ἐτέρωσέ ποι τρέπω τοὺς ὀφθαλμούς, « Συν. » Καὶ τῶν διατιθεμένων οἱ πολλοὶ οὐδὲ λέγουσι τοῖς παραγινομένοις ὅ,τι διατίθενται . ., τοῦ δὲ συμβαίνοντος ἔστι καὶ γραμματεῖον ἀλλαγῆναι καὶ τἀναντία . . μεταγραφῆναι, « Ἰσ., τυχαίνει, ἢ εἶν' ἑπόμενον. (καὶ ὡς οὐσ.) » Συμβὰν ἢ συμβεβηκός, ὃ ὑπάρχει μέν τινι, οὐ μέντοι οὔτε ἐξ ἀνάγκης, οὔτε ἐπὶ πολύ, « Ἀρστ. » Ῥινόκερως ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, « αὐτ. 5) λαμβάνω τοιαύτην ἢ τοιαύτην (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ καλὴν) ἔκβασιν, Ἀποβαίνω (κυρ. κατ' εὐχήν). » Καὶ ἢν μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα· εἰ δὲ μή κτλ., « Θκ. » Καί μοι δοκεῖ τὸ μαντεῖον τοὐναντίον ξυμβῆναι ἢ προσεδέχοντο, « αὐτ. » Πολέμου κακῶς συμβάντος, « Ξεν.

Συμ·βακχεύω, Μ. εύσω. Συνενθουσιάζω ἢ Συνεορτάζω βακχικῶς.

Συμβάκχη (ἡ) καὶ **Σύμβακχος** (ὁ, ἡ), Π. ὁ συμβακχεύων (συνενθουσιῶν) μετά τινος.

Συμ·βαλανεύομαι, Μ. εύσομαι. Συλλούομαι (εἰς τὸ αὐτὸ βαλανεῖον). » Πόρναις —, « Ι. Λυδός.

Συμβαλέειν, Ἰων. ἀντὶ Συμβαλεῖν.

Συμ·βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Συνέβαλον κτλ.). Βάλλω ἢ (σπν.) Ῥίπτω τι ὁμοῦ, (ὅθ. συνήθ.) ἑνόνω, συνάπτω· συνάγω· (καὶ ἐλλ. ἢ μσ.) ἑνόνομαι· συμπίπτω· συναπαντῶμαι· ἀνταμόνομαι. » Χιδροπὰ συμβάλλειν, « Θφρ. » Τὼ χεῖρε περιάγων, ὥσπερ οἱ τὰ σχοινία συμβάλλοντες, « Ἀρσφ., συμπλέκοντες. » Στέφανον —, « Φλσ̣ρ. » Τὰς δεξιὰς —, « Εὐρ. » Συμβάλλοντες τὰς ἀσπίδας, « Ξεν. » Ὄμμα —, « Αἰσχλ., κλείω. » Τοὺς δὲ ἀπὸ Φρυγίας συμβαλεῖν, « Ξεν., ἀθροῖσαι. » Ἧχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος, « Ἰλ. Ε. (καὶ ἐλλ.) » Ποταμοὶ συμβάλλοντες ἀλλήλοις, « Ἀρστ. (καὶ μσ.) » Τουτέων (τῶν ποταμῶν) συμβαλλομένων τὸ σφέτερον ὕδωρ, « Ἡρ. » Συνεδόκει αὐτοῖς συμβαλέσθαι περὶ τούτου λόγους, « Ξεν., νὰ συνομιλήσουν. (καὶ ἐλλ.) » Ποῦ γάρ τις

ἥδιον αὐτῷ συμβάλοι, « Πλ., νὰ τὸν ἀνταμώσῃ; (παρβλ. Ἀντιβάλλω 2). (καὶ ἐνν. τῆς πτ.) » Περὶ κλοπῆς συμβάλλομαι, « Ξεν., ὁμιλῶ, ἀναφέρω. » Οἱ συμβαλλόμενοι τὸ χρυσίον, « Γρφ., συνάζοντες, θησαυρίζοντες. (καὶ ἀλληλοπθ.) » Ὅτε κεν συμβλήσεαι αὐτῷ, « Ἰλ. Υ., συναπαντηθῇς μαζῆ του. » Τῷ δέ, θύραζε ἐρχομένῳ, ξυμβλήτο, « Ὀδ. Ζ. » Μή τίς με προσαυδάτω ξυμβλήμενος, ἢ ἐν ἀγρῷ ἢ ἐνὶ κρήνῃ, « Ὀδ. Θ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) συνεισφέρω· συντελῶ, χρησιμεύω. » Συμβάλλειν λόγον τινί, « Αχργ. » Δανεισμῷ συμβάλλειν τὰ χρήματα, « Ἡρ. » Πότερος ἄρα πλείω συμβέβληται ἡμῶν, « Ξεν. » Οἱ δὲ Ἠλεῖοι καὶ ἀργυρίου τρία τάλαντα συνεβάλοντο αὐτοῖς, « αὐτ. » Γνώμας συμβάλλεσθαι, « Ἡρ., γνωμοδοτεῖν. » Συμβαλοῦ γνώμην, « Σοφ., συμβούλευσον. (ἢ αἰτ. προθετ.) » Συμβάλλειν πρὸς ἀλλήλους ἱμάτια, « Ἀρσφ., δανείζειν ἀμοιβαίως, συναλλάζειν. » Χρήματα οὐ συμβαλλομένους εἰς τὸ ναυτικόν, « Ξεν. » Μέγα μέρος εἰς τοῦτο ἡ τῶν χρημάτων κτῆσις συμβάλλεται, « Πλάτ. » Μέγα συμβάλλεται εἰς τὸ μανθάνειν, « Ξεν. » Τί πλοῦτος συμβέβληται ὑμῖν; « Γρφ., τί σᾶς ὠφέλησε; 3) βάλλω τινὰς νὰ πιασθοῦν μαζῆ (νὰ πολεμήσουν), συγκρούω, (καὶ ἐλλ.) πιάνομαι (μέ τινα νὰ πολεμήσω), συνάπτω (συμπλέκω εἰς) μάχην. » Αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσῳ καὶ Μενέλαον συμβάλλετε μάχεσθαι, « Ἰλ. Γ. » Συμβάλλειν αὐτοὺς εἰς ἔριν περὶ ἀρετῆς, « Ξεν. (καὶ ἀπλ.) » Τοὺς ἀλεκτρυόνας σκόροδα σιτίσαντες συμβάλλουσιν, « αὐτ. » Συμβαλεῖν φίλους ἄνδρας, « αὐτ., (παρβλ. Διαβάλλω). (καὶ δοτ.) » Συμβαλέειν σκύμνον λέοντος σκύλακι κυνός, « Ἡρ. » Ἄνδρα ἀνδρὶ καὶ ἵππον ἵππῳ συνέβαλον, « αὐτ. (καὶ ἐλλ.) » Οἱ δ', ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύνοντο φάλαγγας, σύμβαλον μάχεσθαι, « Ἰλ. Π. » Συμβαλὼν ἐνίκησε, « Ἡρ. (καὶ δοτ.) » Συμβαλὼν αὐτοῖς, ἐσώθη, « αὐτ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Πρὸς τὸ μαχόμενον ἀεὶ συμβάλλωμεν, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, « Ἰλ. Μ. 2) συγκρίνω, παραβάλλω. » Μικρὰ μεγάλοισι συμβαλέειν, « Ἡρ. » Τούτῳ οὐδεὶς ἠξίωσέ κω ἑωυτὸν συμβαλέειν, « αὐτ. (ἢ αἰτ. προθετ.) » Ἓν πρὸς ἓν συμβάλλειν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Οὐδὲ εἷς ἄξιός ἐστιν αὐτῷ μεγαλοπρεπίην συμβληθῆναι, « αὐτ. » Τὸ ἀργύριον τὸ Βαβυλώνιον πρὸς τὸ Εὐβοϊκὸν συμβαλλόμενον τάλαντον, « αὐτ., (ὅθ. 5) λογαριάζων εὑρίσκω, (ἐν γέν.) τεκμαίρομαι, μαντεύω, συμπεραίνω, ἐννοῶ, ἐξηγῶ, (Λτν.) conjicere. » Ῥήμαθ' ἱπποκρημνα, ἃ ξυμβαλεῖν οὐ ῥᾴδιον, « Ἀρσφ. » Ὡς ἐγὼ συμβαλλόμενος εὑρίσκω, « Ἡρ. » Οὐκ εἶχον συμβαλέσθαι τὸ πρῆγμα, « αὐτ. » Ἐπὶ δακτύλων συμβαλεόμενος τοὺς μῆνας, « αὐτ. » Οὐκ ἔχω συμβαλέσθαι, ἐπ' ὅτευ τὰ ὀνόματα αὐτῇ κέεται, « αὐτ. » Συνεβαλόμην τὸν ὄνειρον εἰς βραδύτητα, « Φλσ̣ρ. » Συμβάλλειν τὰ λεγόμενα, « Κέβ. » Τῇ δὲ συμβαλεόμενος, ὅτι κτλ., « Ἡρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Συνεβάλετο ἐκ τοῦ ὀνείρου τελευτήσειν ἐν τῇ ἑωυτοῦ, « αὐτ. » Ταύτῃ τὴν ὄψιν συνεβάλετο ἐξεληλυθέναι, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἡ ὁδὸς ἡ ἡμερησίη ἀνὰ 200 στάδια συμβέβληταί μοι, « αὐτ. 6) συμφωνῶ, κάμνω συμφωνίαν. » Συνεβάλοντο λόφον, εἰς ὃν δέοι πάντας ἀλίζεσθαι, « Ξεν. » Ξενίαν —, « αὐτ., συνάπτω. » Συμβόλαια πολλοῖς συμβάλλοντες, « Δμ. » Συμβόλαια περὶ ἃ πρὸς ἀλλήλους συμβάλλουσι, « Πλάτ. » Καττάδε δοκεῖ τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Λακεδ. ξυμβαλέσθαι ποττὼς Ἀργείως, « Θκ. (ἢ πθ.) » Ὅτι οὐκ ἦν αὐτῷ τοῦτο τὸ συμβόλαιον ἠλιθίως συμβεβλημένον, « Δμ. (ὅθ. κατὰ μτχ.) » Συμβάλλοντες, « Δ. Ἀλ., οἱ δανείζοντες ἔμποροι, (Ἰταλ.) οἱ κρεδιτόροι.

Σύμβαμα (τό). (φλσοφ.) συμβάν, συμβεβηκός· (διαλεκτ.) πρότασις (ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήματος) ἀποτελοῦσα πλήρη ἔννοιαν, π. χ. Σωκράτης περιπατεῖ, (ἀντιθ. τῷ Παρασύμβαμα).

Συμβαματικός, ή, όν. Ὁ κατὰ σύμβαμα (συμβεβηκός), τυχαῖος.

†**Συμ·βαπτίζω**, Μ. ίσω. Βαπτίζω ὁμοῦ.

Συμ·βαρβαρίζω, Μ. ίσω. Βαρβαρίζω ἢ ἐγὼ ἐπίσης ἢ μετά τινος.

Συμ·βαρύνω, Μ. υνῶ. Βαρύνω (ἢ πθ. Βαρύνομαι) καὶ ἐγὼ ὁμοίως.

Συμ·βασείω (χωρὶς Μ.). Ἔχω κλίσιν (διάθεσιν) πρὸς σύμβασιν, ἐπιθυμῶ νὰ συμβιβασθῶ.

Συμβασιλεὺς, έως (ὁ). ὁ συμβασιλεύων τινί.

Συμ·βασιλεύω, Μ. εύσω. Βασιλεύω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) μετά τινος.

Σύμβασις, εως (ἡ), τὸ συμβαίνειν (πατεῖν ὁμοῦ [συγχρόνως] ἢ συμφωνεῖν), συμβιβασμός, φιλίωσις, εἰρήνη· συνθήκη, συμφωνία. » Συμβάσεις ποιεῖσθαι, « Στρ., συμφωνεῖν εἰρήνην. 2) = Σύμβαμα, περίστασις, σύμπτωσις. » Ὑπὸ ξυμβάσεων πραγμάτων μεγάλων, « Πλάτ.

Συμ·βαστάζω, Μ. άσω. Βαστῶ (Σηκόνω) τι ὁμοῦ· (συνκδχ.) συγκρίνω.

Συμβατέον, θετ. τοῦ Συμβαίνω.

Συμ·βατεύω, Μ. εύσω, = Συμβαδίζω. 2) Συνδυάζομαι.

Συμβατήριος (ὁ, ἡ) ἢ

Συμβατικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος πρὸς σύμβασιν, κλίνων πρὸς συμβιβασμόν, συμβιβασμοῦ κατορθωτικός. » Λόγος —, « Θκ.

Συμβατικῶς, ἐπίρ. Μὲ συμβατικὸν τρόπον, μὲ διάθεσιν πρὸς συμβιβασμόν. » Σ. ἔχω, « Πλ., = Συμβασείω.

Συμβατὸς, ή, όν. Ὁ δυνάμενος συμβῆναι (συμβιβασθῆναι). » Μὴ συμβατόν, « Πλβ., ἀσυμβίβαστον (μὲ τὰ πράγματα), ἀδύνατον.

†**Συμ·βεβαιόω-ῶ**, Μ. ώσω. Βεβαιόνω τι ὁμοῦ (ἐπίσης ἢ ἐκ συμφώνου).

Συμβεβηκότως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ συμβεβηκός.

Συμ·βεβηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Βεβηλόνω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο ἢ ἐκ συμφώνου μετά τινος.

Συμβελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅλος (γεμάτος ἀπὸ ῥιφθέντα ἐναντίον του) βέλη.

Συμ·βελτιόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Βελτιοῦμαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συμβῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. ἢ

Συμβήσομαι, μέλλ. τῆς ὁρσ. τοῦ Συμβαίνω.

Συμ·βιάζομαι, Μ. άσομαι. Βιάζω (Στανοχωρῶ) ἐνταυτῷ ἢ πανταχόθεν· συνενόνω διὰ τῆς βίας.

Συμ·βιβάζω, Μ. βιβάσω, καὶ Ἀττ. βιβῶ. Φέρω ὁμοῦ, συνάπτω, συναρμόζω· ταιριάζω· (συνήθ. μτνμ.) διαλλάττω, ἐξισάζω, φιλιόνω· (Γρφ.) πληροφορῶ, καθοδηγῶ, διδάσκω (παρβλ. Προσβιβάζω)· (ἐνίοτε) συγκρίνω, παραβάλλω, (ὅθ.) εἰκάζω, συμπεραίνω· (ἀμτβτ.) συμφωνῶ, (παρβλ. Συμβάλλω).

Συμβίβασις, εως (ἡ) ἢ

Συμβιβασμὸς (ὁ), τὸ συμβιβάζειν ἢ συμβιβάζεσθαι, συνάρμοσις, ταίριασμα· (μτνμ.) ἐξιλασμός, φιλίωσις· (ἐνίοτε) παραλληλισμός, σύγκρισις, (ὅθ.) διδασκαλία, καθοδήγησις, (ἢ πθ.) πληροφορία.

Συμβιβαστέον, θετ. τοῦ Συμβιβάζω.

Συμβιβαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συμβιβάζων (φιλιόνων), διαλλακτής.

Συμβιβαστικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς συμβιβασμόν, διαλλακτικός.

Συμβιβάω-ῶ, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Συμβιβάζω.

Συμ·βιβάω-ῶ, Μ. άσω, σπν. ἢ μτγν. ἀντὶ Συμβιβάζω.

Σύμβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (βιῶν) ὁμοῦ, σύντροφος, σύζυγος.

Συμβιότευσις, εως (ἡ), = Συμβίωσις.

Συμ·βιοτεύω, Μ. εύσω ἢ

(**Συμ·βιόω-ῶ**), Μ. ώσομαι. Ζῶ ὁμοῦ, συζῶ, συνδιάγω.

Συμβίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμβιόω, ἡ μετά τινος συνδιαίτησις, ἡ ζωὴ τὴν ὁπ. περνοῦν ὁμοῦ οἱ σύμβιοι.

Συμβιωτέον, θετ. τοῦ Συμβιόω.

Συμβιωτὴς, οῦ (ὁ). ὁ συμβιωτεύων μετά τινος, σύντροφος, σύμβιος.

Συμβιωτικός, ή, όν. Ὁ γινόμενος ἢ ἐπιτήδειος πρὸς συμβίωσιν.

†**Συμ·βλάπτω**, Μ. βλάψω. Βλάπτω τι ὁμοῦ (μετά τινος).

Συμ·βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Βλαστάνω (Φυτρόνω) ὁμοῦ.

;**Συμβλαστὴς**, οῦ (ὁ). συντελεστικὸς πρὸς βλάστησιν. » Ἀὴρ —, « Θφρ. (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐβλαστής).

Συμ·βλασφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Βλασφημῶ ὁμοῦ.

Συμβλήδην [συμβάλλω], ἐπίρ. = Συλλήβδην, ὁμοῦ, (Ἀρετ.).

†**Σύμβλημα** (τό), [συμβάλλω]. ἁρμός, κλείδωσις· θηλύκι, (Τουρκ.) ῥεζές.

Συμβλὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συμβάλλων ἢ συμβαλλόμενος (συμπίπτων, συγκρουόμενος).

Σύμβλησις [συμβάλλω], εως (ἡ). συμπλοκή, συναρμογή· σχέσις, συνάφεια

σύγκρισις· ἐξήγησις. 2) (Γρφ.) = Σύμβλημα.

Συμβλήσομαι, Π. ἀντὶ Συμβληθήσομαι, πθ. μέλλ. καὶ

Συμβλητέον, θετ. τοῦ Συμβάλλω.

;Συμβλητικός, ή, όν. Συγκριτικός, παραβολικός, ἤ· 2) συντελεστικός.

Συμβλητός, ή, όν. Συγκρίσεως (Συμβλήσεως) ἐπιδεκτικός, παραβλητος· (συνκδχ.) καταληπτός. » Οὐ συμβλητός, « Θρρ., ἀκατανόητος. »Τὸ πλῆθος οὐ συμβλητοὶ, « αὐτ., ἀναρίθμητοι.

Συμ·βλύω, Μ. βλύσω. Ἀναβρύω συγχρόνως.

Συμ·βοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Φωνάζω ἢ ἐγὼ μαζῆ, φωνάζω ἐκ συμφώνου.

Συμβοήθεια (ἡ). ἡ ἐκ συμφώνου (ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ) γινομένη βοήθεια, [ἐκ τοῦ

Συμ·βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω Βοηθῶ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, συντρέχω πρὸς βοήθειάν τινος, [ἐκ τοῦ

Συμβοηθός (ὁ, ἡ). ὁ βοηθῶν τινα ὁμοῦ μὲ ἄλλους (συμφωνῶν πρὸς βοήθειάν τινος).

†Συμ·βολαιογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Συντάττω συμβόλαιον ὡς -

†Συμβολαιογράφος (ὁ). ὁ γράφων ἐξ ἐπαγγέλματος τὰ συμβόλαια (τὰ συμφωνητικά, τὰ περὶ συναλλαγμάτων ἔγγραφα), νοτάριος.

Συμβόλαιον (τὸ), (ἐν γέν. ἂν καὶ σπν.) = Σύμβολον· (ὅθ. ἰδιαιτ.) συμφωνητικὸν (ἔγγραφον), (Ἰταλ.) κοντράτον· (ἐν γεν.) σχέσις (ὑπόθεσις) ἐμπορική, συνάλλαγμα, ληψοδοσία, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Συμβόλαιος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς συμβολὴν (συνθήκην, συμφωνίαν). »Δίκη —,« Θχ., ἡ περὶ συναλλαγμάτων, ἐμπορική.

Συμ·βολατεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Ἀνταποκρίνομαι διὰ συμβόλων (διὰ συνθήματος) μετά τινος.

Συμβολεύς, έως (ὁ). ὁ συμβάλλων (συμπλέκων, συναρμόζων κτλ.). » Σχοινίων —,« Αξ., = Σχοινοπλόκος. »Φίλων —,« Φρνχ., συμβιβαστής (;). ||. (οὐσ.) τὸ στρογγυλὸν ξύλον (τὸ καλοῦπι) τῶν δικτυοπλόκων.

,Συμ·βολεύω, Μ. εύσω. Συμβάλλομαι, συνεισφέρω.

Συμβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Συμβάλλω, συναντῶ, συναπαντῶ. »Καί πως συνηβόλησαν οἱ δύ' ἀλλήλοις, « Βαβρ.

Συμβολή (ἡ). τὸ συμβάλλειν ἢ συμβάλλεσθαι, συναρμογή, συνάφεια· ἕνωσις, ἀντάμωσις· (ἐπὶ ποτ.) σύῤῥοια· (ἐπὶ περιστάσ.) σύμπτωσις. » Ὁδοῦ συμβολαί,« Ξεν., τὸ μέρος ὅπου ἑνόνονται (συμπίπτουν) δύο δρομοι. 2) (ἐπὶ μαχομέν.) συμπλοκή, σύγκρουσις, (Γαλλ.) rencontre. » Ἐλθόντες ἔνθα ἡ πρώτη συμβολὴ ἐγένετο,« Ξεν. 3) (συνκδχ.) = Σύμβλημα. » Ὀστέων (» Ἄξονος) —,« Πλάτ., Ξεν. » Τὰς ταινίας οἱ Χαλκιδεῖς συμβολὰς καλοῦσιν, « (Ἀλ. παρ') Ἀθ. 4) (συνήθ.) συνεισφορὰ (κυρ. πρὸς δεῖπνον), ἔρανος, (Τουρκ.) ῥεφενές. » Τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὰ συμπόσια ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην, « Ἀθ. » Δεῖπνον ἐκ συμβολῆς,« Αξ.

;Συμβόλησις, εως (ἡ), = Συμβολή, συναρμογή.

Συμβολικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς συμβολὴν ἢ σύμβολον, ὁ γινομενος ἢ ἐμφαίνων τι διὰ συμβολων, εἰκονικός, συνθηματικός, αἰνιγματώδης.

Συμβολικῶς, ἐπίρ. Διὰ συμβόλων, εἰκονικῶς, μεταφορικῶς, αἰνιγματωδῶς.

Συμβολιμαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ συμβόλαια (εἰς τὰ συναλλάγματα).

Συμβολογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ἢ Ζωγραφίζω τι συμβολικῶς (διὰ συμβόλων). » Λύσιππος ὁ Σικυώνιος, ὅτι ποτὲ ἐςὶν ὁ χρόνος καλῶς συμβολαιογραφῶν, κυφὸν αὐτὸν ἠγαλμάτωσεν, ὀπισθοφάλακρον πτεροποδά τε. « Βλεμμ.

Συμβολογράφημα (τὸ). γραφὴ ἢ ζωγραφία συμβολική.

Συμβολογραφία (ἡ). τὸ συμβολογραφεῖν, ἡ διὰ συμβόλων ζωγραφία.

Συμβολογράφος (ὁ). γραφεὺς (συγγραφεὺς ἢ ζωγράφος) συμβόλων.

Συμβολοδείκτης, ου (ὁ). ὁ δεικνύων (ὑποδεικνύων ἢ προμαντεύων) τι διὰ συμβόλων, Συμβολομάντις.

†Συμβολοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυνηγῶ (Εἶμαι ἔκδοτος εἰς) τὰ ἐκ συμβολῶν δεῖπνα. » Οἴνῳ — μετά τινος, « Γρφ., μεθοκοπῶ, συμποσιάζω.

†Συμβολοκοπος (ὁ, ἡ). ὁ συμβολοκοπῶν (καταναλίσκων τὴν ζωὴν καὶ τὰ χρήματά του εἰς τὰ ἐκ συμβολῶν δεῖπνα), ἄσωτος.

;Συμβολολογία (ἡ). ἡ τῶν συμβολῶν (τῶν ἐράνων) συλλογή, ἡ σύναξις τοῦ ῥεφενέ.

Συμβολομαντεία (ἡ). ἡ διὰ συμβόλων μαντεία.

Συμβολομάντις, εως (ὁ). ὁ ἀπὸ συμβόλων (σημείων) μαντεύων.

Σύμβολον (τὸ), [συμβάλλω]. (ἐν γέν.) σημεῖον διὰ τοῦ ὁπ. γνωρίζεται ἢ συμπεραίνεται ἢ εἰκονίζεταί τι, σφραγίς· οἰωνός· συνθήκη· ἀῤῥαβών· ὁμολογία· σύνθημα· ἔμβλημα· παράσημον, κτλ. (ἰδιαιτ.) ξύλον ἢ μέταλλον χωρισμένον εἰς τὴν μέσην τοῦ ὁπ. ἑκάτερος τῶν συμφωνούντων κρατεῖ ἓν ἡμίτομον, (κοιν.) τσέτουλα, (παρβλ.) Λίσπη· (εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ εἰσιτήριον ἢ διαμονητήριον ἔγγραφον τῶν παρεπιδημούντων ξένων· τὸ πινακίδιον ἢ γραμμάτιον (billet) τὸ ὁπ. ἐδίδετο εἰς ἕκαστον τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὴν συνεδρίασιν δικαςῶν κλπ., ὥστε, ἀποδίδων ἔπειτα αὐτό, νὰ λάβῃ τὸν μισθόν του· (εἰς τὰ δι' ἐράνου δεῖπνα) τὸ σημεῖον (δακτυλίδι ἢ ἄλλο τι) τὸ ὁπ. ἔδιδεν ἕκαστος τῶν συνδείπνων εἰς τὸν ἐρανάρχην ἐπὶ τῇ ὑποχρεώσει τοῦ νὰ τὸ λάβῃ ἔπειτα καὶ νὰ πληρώσῃ τὸ ἀνάλογόν τȣ ||. (εἰς τὸ πλθ.) Σύμβολα,« ἡ μεταξὺ δύο πόλεων ἐμπορικὴ συνθήκη δυνάμει τῆς ὁπ. ἕκαςος τῶν διαφερομένων ἐδικάζετο κατὰ τοὺς νόμȣς τῆς ἰδίας του πατρίδος, (ὅθ.) » Ἀπὸ συμβόλων δίκη, « Ῥτρ., ἡ ἐπὶ τῇ βάσει τοιαύτης συνθήκης.

Σύμβολος (ὁ, ἡ). ὁ συμβάλλων (συναπαντώμενος) μετά τινος, (Αἰσχλ. Ἱκέτ. 502). 2) (σπν. οὐσ.) ἀντὶ Σύμβολον, οἰωνός, συναπάντημα. » Οἰωνούς τε ἢ φήμας ἢ συμβόλȣς, τε ἢ μάντεις « Ξενφ. » Ἵνα μὴ τῷ νυμφίῳ σύμβολος ἀπαίσιος γένηται, « Συν

Συμ·βόσκω, Μ. βοσκήσω. Βόσκω (ἢ μσ. Βόσκομαι) μετά τινος.

†Συμβότης, ου (ὁ). ὁ συμβόσκων ἢ συντρώγων μετά τινος, σύντροφος.

†Σύμβοτος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπȣ βόσκȣν τινὲς τὰ ζῶά των ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), (παρβλ.) Σύννομος

Συμβούλευμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς συμβουλῆς.

Συμβούλευσις, εως (ἡ), τὸ συμβουλεύειν, συμβουλή.

Συμβουλευτέος, α, ον, θετ. τοῦ Συμβουλεύω.

Συμβουλευτής, οῦ (ὁ). ὁ συμβουλεύων, σύμβουλος· συνάρχων βουλευτοῦ.

Συμβουλευτικός, ή, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ συμβουλεύειν.

Συμβουλευτικῶς, ἐπίρ. Μὲ συμβουλευτικὸν τρόπον.

Συμ·βουλεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἢ καὶ ἀπαρ. ἐκ δ'.) Δίδω συμβουλήν, νουθετῶ. ||. (μσ.) σκέπτομαι μετά τινος, ἤ· τοῦ ζητῶ συμβουλήν, τὸν συμβουλεύομαι.

Συμβουλὴ καὶ Συμβουλία (ἡ). ἡ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) γινομενη βουλή, σύσκεψις, ἤ· νουθεσία.

†Συμβȣλιογραφεύς, έως (ὁ), Ἐπγρφ. γραμματεὺς τοῦ συμβουλίου.

Συμβούλιον (τὸ). συνέλευσις πρὸς σύσκεψιν (συμβουλήν), συνέδριον συμβούλων.

Συμ·βούλομαι, Μ. βουλήσομαι. Βούλομαί τι μετά τινος, θέλω καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον.

Σύμβουλος (ὁ, ἡ). ὁ συμβουλεύων (νουθετῶν) τινὰ ἢ συσκεπτομενος μετά τινος. » Ἀλλ' οὐδεὶς περὶ τοῦ παρεληλυθότος οὐδαμοῦ προτίθησι βουλήν· τὸ δὲ μέλλον ἢ τὸ παρὸν τὴν τοῦ συμβούλȣ τάξιν ἀπαιτεῖ, Δμ.

Συμ·βραβεύω, Μ. εύσω. Συνδιοικῶ ἢ, Συνδικάζω.

Συμ·βράζω (-βράσσω). Μ. βράσω. Βράζω (μτβτ. καὶ αμτβτ.) ὁμοῦ μὲ ἢ ὅλως διόλου, συνταράττω· ξερνῶ (ἐβγάλλω ἀπὸ μεσα μου) συγχρονως.

Συμ·βρέμω (γ. Μ.). Βȣΐζω (Μȣρμουρίζω) καὶ ἐγὼ μαζῆ.

Συμ·βρέχω, Μ. βρεξω. Βρέχω (Μουσκεύω) μαζῆ.

Συμ·βρύχω, Μ. βρύξω. Τρίζω σφίγγων ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου). « Τοὺς ὀδόντας —, » Ἰάμβλ.

Συμ·βύω, Μ βύσω. Στουπόνω καλὰ (ἀπ' ὅλα τὰ μέρη).

Σύμβωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (λατρευόμενος εἰς) τὸν αὐτὸν μετ' ἄλλου βωμόν.

Συμμαθητής, οῦ (ὁ). ὁ μαθητεύων ὁμοῦ μὲ ἄλλον (διδασκομενος [ἀκούων] τὰ αὐτὰ μαθήματα).

Συμ·μαθητιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐπιθυμῶ νὰ γείνω συμμαθητής τινος (νὰ διδαχθῶ τὰ αὐτὰ μαθήματα).

Συμμαθήτρια (ἡ). ἡ μαθητεύουσα μετ' ἄλλης.

Συμ·μαίνομαι, Μ. μανήσομαι ἢ μανοῦμαι (πρκ. Συμμέμηνα). Μαίνομαι συγχρονως ἢ ὁμοῦ μέ, εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ τὴν αὐτὴν μανίαν.

Συμ·μαλάσσω(ττω), Μ. άξω. Μαλάζω (Ζυμόνων μαλακόνω) τι ὁμοῦ μέ.

Συμ·μανθάνω, Μ. μαθήσομαι. Μανθάνω τι ὁμοῦ μέ· εἶμαι συμμαθητής τινος· μανθάνω κατ' ὀλίγον, συνειθίζω· (Π.) πληροφορῶ, διδάσκω, ἤ· (ἀμτβτ.) ἔχω εἴδησιν.

Συμμάντις, εως (ὁ). ὁ μαντεύων ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συμ·μαραίνω, Μ. ανῶ. Μαραίνω συγχρόνως.

Συμ·μάρπτω, Μ. μάρψω, Π. πιάνω (ἁρπάζω) μαζῆ, ἀδράχνω ἐν εἴδει δεματίȣ. »Χερσὶ συμμάρψασα διάβροχον ὕδατι χαίταν,« Ἐπγρ. (καὶ μτνμ.) » Πάντα δὲ συμμάρψας ἐξέφαγεν πόλεμος,« αὐτ.

Συμμάρτυρ, υρος (ὁ, ἡ). μάρτυς ὁμοῦ μὲ ἄλλον (περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος).

Συμ·μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαρτυρῶ τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον (ὡς συμμάρτυρ), συνομολογῶ ὡς μάρτυς, ἐπιβεβαιῶ διὰ τῆς μαρτυρίας μου· ἀποδεικνύω.

Συμ·μαρτύρομαι, Μ. υροῦμαι, = Συμμαρτυρέω.

Συμμάρτυρος ἢ Σύμμαρτυς (ὁ, ἡ) = Συμμάρτυς.

Συμ·μασάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μασῶ ὁμοῦ.

Συμ·μαςιγόω-ῶ, Μ. ώσω. Μαςιγόνω ὁμοῦ.

Συμ·μαχέομαι, Μ. ήσομαι, Ἰων. ἀντὶ Συμμάχομαι.

Συμ·μαχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι σύμμαχος ἢ (ἁπλ.) συμβοηθός τινος, συναγωνίζομαι, συμπράττω, βοηθῶ, (ἐπὶ πραγμ.) συντελῶ. »Ὡς τοῖσιν εὖ φρονοῦσι συμμαχεῖ τύχη,« (Εὐρ. παρὰ) Στβ.

Συμμαχία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις σύμμαχός τινος, ἕνωσις πρὸς μάχην· συνθήκη ἀμοιβαίας βοηθείας ἐν καιρῷ πολέμου· (ἐν γέν.) σύμπραξις, βοήθεια· (συνκδχ.) στράτευμα συμμαχικόν (»Συμμαχίαν ἐξέπεμψαν τριήρεις μ',« Διόδ.)· πόλις σύμμαχος. »Ἔς τε τὰς ἄλλας ἔπεμπε συμμαχίας καὶ δὴ καὶ ἐς Λακεδαίμονα,« Ἡρ.

Συμμαχικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς συμμάχους ἢ εἰς συμμαχίαν. »Τὸ συμμαχικόν,« Θχ., ἀντὶ Ἡ συμμαχία.

Συμμαχικῶς, ἐπίρ. Ὡς σύμμαχος.

Συμμαχίς, ίδος (ἡ), = Συμμαχικὴ ἢ Σύμμαχος.

Συμ·μάχομαι, Μ. μαχοῦμαι καὶ μαχήσομαι. Πολεμῶ μετά τινος (ὡς σύμμαχος), συμπολεμῶ· (ἐν γέν.) συνεργῶ, συμβοηθῶ, συναγωνίζομαι.

Σύμμαχος (ὁ, ἡ). ὁ πολεμῶν ὁμοῦ, συμβοηθὸς εἰς μάχην, (ἐν γέν.) συνεργός, (ἐπὶ πραγμ.) συντελεςικός. »Μνήμην ξύμμαχον ἔχων,« Πλάτ »Τὸ δίκαιον ἔχοντες σύμμαχον,« Ἰσκρ. »Συνέλαβε καὶ ἄλλα οἱ σύμμαχα γενόμενα,« Ἡρ.

Συμ·μεγεθύνομαι, Μ. γεθυνθήσομαι. Μεγαλονω ὁμοῦ μέ.

Συμ·μεθ·άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Μεταπηδῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συμ·μεθ·αρμοζω (αρμοττω), Μ. όσω. Μεθαρμόζω (Μεταῤῥυθμίζω) τι ὁμοῦ μέ, συμμεταβάλλω.

Συμ·μεθ·έλκω, Μ. ελκύσω (ἀόρ. Συμμεθείλκυσα κτλ.). Τραβῶ ὁμοῦ πρὸς ἄλλο μέρος, συμπαρασύρω.

Συμμέθεξις, εως (ἡ), τὸ συμμετέχειν, συμμετοχή, συγκοινωνία.

Συμ·μεθ·έπω, (γ. Μ.), Π. συνδιέπω, συνδιευθύνω. » Σκῆπτρα—, « Ἐπγρ., συμβασιλεύω.

Συμ·μεθ·ίστημι, Μ. μετα·στήσω (ἀόρ. β'. Συμμετέστην κτλ.). Μεταθέτω (Μετατοπίζω) τι ὁμοῦ, (μτνμ.) Συμμεταβάλλω· (μσ.) συμμεταβαίνω, (ἢ μτνμ.) συμμεταβάλλομαι.

Συμ·μεθύσκομαι, Μ. μεθυσθήσομαι καὶ

Συμ·μεθύω, Μ. ύσω. Μεθύω (Μεθοκοπῶ) μετά τινος.

Συμ·μειδιάω-ῶ, Μ. άσω. Χαμογελῶ ὁμοῦ μέ.

Συμ·μειόω-ῶ, Μ. ώσω. Σμικρύνω (Ὀλιγοστεύω) τι ὁμοῦ μέ.

Συμμειρακιώδης, εος (ὁ, ἡ). ἐπίσης ἢ ὅλως διόλου μειρακιώδης.

Συμμεῖραξ, ακος (ὁ, ἡ). συνηλικιώτης μείρακος.

Συμ·μελαίνω, Μ. ανῶ. Μαυρίζω τι ὅλως διόλου ἢ ὁμοῦ μέ.

Συμ·μελανειμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαυροφορῶ ὁμοῦ.

Συμ·μελετάω-ῶ, Μ. ήσω. Μελετῶ ὁμοῦ, συγγυμνάζομαι.

Συμμελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ συμφωνῶν κατὰ τὸ μέλος, συνᾴδων, σύμφωνος.

Συμ·μέλπω, Μ. μέλψω καὶ

Συμ·μελῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Μέλπω (Μελῳδῶ) ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους.

Συμμεμετρημένως, ἐπίρ. (μτχ.) Συμμέτρως.

Συμμεμιγμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Συμμίκτως.

Συμμέμνημαι, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Συμμιμνήσκομαι.

Συμ·μένω, Μ. μενῶ. (μὲ δοτ) Μένω (Ἀπομένω) μετά τινος· (συνήθ. χωρὶς πτ.) μένω ςαθερός· διαρκῶ, διαμένω. »Σκοπεῖν ὅπως ἡ φιλία ὅτι πλεῖςον χρόνον συμμενεῖ,« Ξεν.

Συμ·μερίζω, Μ. ίσω. Μοιράζω (καὶ μσ. Μοιράζομαι) τι μὲ ἄλλον, λαμβάνω μέρος, συμμετέχω.

Συμ·μεριμνάω-ῶ, Μ. ήσω. Φροντίζω (Μεριμνῶ) ἐκ συμφώνου.

Συμμεριστέον, θετ. τοῦ Συμμερίζω.

;Συμμεριστὴρ καὶ Συμμεριστής, οῦ (ὁ). ὁ συμμεριζομενός τι μετ' ἄλλου, κοινωνός, συμμέτοχος.

Συμμερίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ προηγ.

Συμ·μεσουρανέω-ῶ, Μ. ήσω. Κεῖμαι ὑπὸ τὸν αὐτὸν μεσημβρινόν.

Συμμεσουράνημα (τὸ) καὶ

Συμμεσουράνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συμμεσουράνιος, α, ον. Ὁ φθάνων ἢ εὑρισκόμενος εἰς τὸ αὐτὸ μεσουράνιον (ὑπὸ τὸν αὐτὸν μεσημβρινόν).

Συμ·μετα·βαίνω, Μ. βήσομαι. Μεταβαίνω ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ.

Συμ·μετα·βάλλω, Μ. βαλῶ. Μεταβάλλω τι (ἢ μσ. ἢ ἐλλ. Μεταβάλλομαι, Ἀλλάζω θέσιν, γνώμην, σύστημα κτλ.) ὁμοῦ μέ.

Συμ·μετ·άγω, Μ. άξω, = Συμμεταφέρω.

Συμ·μετα·δίδωμι, Μ. μεταδώσω (ἀόρ. Συμμετέδωκα κτλ.). Κάμνω τινὰ συμμέτοχόν τινος, μεταδίδω ἐπίσης, ἀνακοινοῦμαι. » Συμμεταδοὺς Ἀπελλῇ περὶ τῶν ἐνεστώτων,« Πλβ.

Συμ·μετ·αίρω, Μ. αρῶ. Συμμεταβαίνω, Συμμετατοπίζομαι.

Συμμεταίτιος (ὁ, ἡ). συμμέτοχος τῆς αἰτίας, συναίτιος.

Συμ·μετα·κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετακινῶ ὁμοῦ, συμμετατοπίζω· συμμεταβάλλω.

Συμ·μετα·κίρνημι, Μ. μετακεράσω. Μεταγγίζω ὁμοῦ, συμμεταβάλλω κιρνῶν.

;Συμ·μετα·κλίνομαι, Μ. κλινοῦμαι. Συγκάθημαι (Συνανακλίνομαι) εἰς τὴν τράπεζαν.

Συμ·μετα·κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνδιακοσμῶ κατ' ἄλλον τρόπον, μεταῤῥυθμίζω ὁμοῦ μέ, συμμεταβάλλω.

Συμ·μετα·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Συμμετέλαβον κτλ.). Λαμβάνω μέρος ὁμοῦ μέ, συμμετέχω, συμμερίζομαι.

Συμμετάληψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συμμέθεξις, συγκοινωνία.

Συμ·μετα·λλάσσω(ττω), Μ. άξω. Συμμεταβάλλω.

Συμ·μετα·μορφόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταμορφόνω ὁμοῦ μέ, συμμεταβάλλω τὴν μορφήν τινος.

Συμ·μεταν·ίσταμαι, Μ. ανα·στήσομαι. Συμμεταβάλλω θέσιν, συμμετατοπίζομαι.

Συμ·μετα·νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετανοῶ ὁμοῦ μέ.

Συμ·μετα·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Μεταπίπτω ἢ Ἐπιπίπτω ὁμοῦ μέ, συμμεταβάλλομαι (κυρ. ἐπὶ τὸ χεῖρον).

Συμ·μετα·πλέκω, Μ. πλέξω. Συμμεταφέρω ἢ Συμμεταβάλλω πλέκων.

Συμ·μετα·ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταποιῶ τι ὁμοῦ μέ, συμμεταβάλλω.

Συμ·μετα·ποιόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμμεταβάλλω τὴν φύσιν (τὴν ποιότητά) τινος.

Συμ·μεταῤ·ῥέω, Μ. ῥεύσω. Συμμεταβαίνω ῥέων.

Συμ·μεταῤ·ῥυθμίζω, Μ. ίσω. Συμμεταβάλλω ῥυθμίζων, μεταῤῥυθμίζω ὁμοῦ μέ.

Συμ·μετα·σκευάζω. Μ. άσω. Συμμεταποιῶ, Συμμεταβάλλω.

Συμ·μετα·ςέλλομαι, Μ. ςελοῦμαι. Στέλλω καὶ μηνῶ ὁμοῦ μὲ ἢ συγχρόνως.

Συμ·μετα·στρέφω, Μ. στρέψω. Τρέπω (Μεταστρέφω) τι ὁμοῦ, συμμεταβάλλω (ἐπὶ τὸ χεῖρον), συνδιαφθείρω.

Συμ·μετα·σχηματίζω, Μ. ίσω. Μετασχηματίζω τι ὁμοῦ μέ, συμμεταβάλλω. » Τοῖς καιροῖς συμμετασχηματιζόμενος,« Μυθ., μεταβαλλόμενος κατὰ (συμμορφούμενος μὲ) τὰς περιστάσεις.

Συμ·μετα·τίθημι, Μ. μετα·θήσω (ἀόρ. Συμμετέθηκα κτλ.). Μεταθέτω (Μετατοπίζω) τι ὁμοῦ, συμμεταβάλλω.

Συμ·μετατρέπω, Μ. τρέψω. Συμμεταβάλλω.

Συμ·μετα·φέρω, Μ. μετ·οίσω (ἀόρ. Συμμετήνεγκα κτλ.). Μεταφέρω (Μεταχομίζω) τι ὁμοῦ.

Συμ·μετα·χειρίζω, καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Ἔχω ἀνὰ χεῖρας (Διαχωρίζω) τι ὁμοῦ μέ.

Συμ·μετ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συμμετῆλθον κτλ.). Συμμεταβαίνω.

Συμ·μετ·έχω, Μ. μεθ·έξω (ἀόρ. Συμμετέσχον κτλ.). Μετέχω (Λαμβάνω μέρος) καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἔχω μετοχὴν ἢ γίνομαι συμμέτοχος.

Συμ·μετεωρίζω, Μ. ίσω. Ὑψόνω (Μετεωρίζω) τι ὁμοῦ μέ.

Συμ·μετεωροπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετεωροπολῶ ὁμοῦ, συνδιατρίβω εἰς τὴν περὶ τῶν μετεώρων ἔρευναν.

†Συμ·μετεωροπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπεριπατῶ μετέωρος (μετάρσιος).

Συμ·μετ·ίσχω, = Συμμετέχω.

Συμ·μετ·οικέω-ῶ, Μ. ήσω Συμμεταβαίνω νὰ κατοικήσω που ὡς μέτοικος, συμμεταβάλλω κατοικίαν, συμμετατοπίζομαι.

Συμ·μετ·οικίζω, Μ. ίσω. Συμμεταφέρω εἰς ἄλλην κατοικίαν ἢ ἀποικίαν.

Συμμετοχή (ἡ), τὸ συμμετέχειν, συμμέθεξις.

Συμμέτοχος (ὁ, ἡ). ὁ συμμετέχων (ἔχων συμμετοχὴν ἀπὸ) τινος, συγκοινωνός.

Συμ·μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) Μετρῶ τι κατὰ τὸ μέτρον ἄλλου τινὸς ἢ ἐκ παραθέσεως ἢ ἀναλογίας, κάμνω τι σύμμετρον (ἰσόμετρον) μὲ ἄλλο. ‖. (μσ.) λογαριάζων ἢ μετρῶν ἐξ εἰκασίας εὑρίσκω, συμπεραίνω. ‖. (πθ.) εἶμαι σύμμετρος (ἀνάλογος) μέ, ʼταιρειάζω, συμφωνῶ.

Συμμέτρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκ παραθέσεως ἢ ἐξ ἀναλογίας καταμέτρησις.

Συμμετρητής, οῦ (ὁ). ὁ μετρῶν (καταμετρῶν).

Συμμετρία (ἡ). τὸ νὰ ἦνε τι σύμμετρον (ἀνάλογον), ἰσομετρία, ἀναλογία. 2) φόρεμα γυναικ. μὲ ποδόγυρον τὸ ὁποῖον φθάνει ἕως τὰ πόδια (χωρὶς νὰ σύρεται), φουστάνι.

Συμ·μετριάζω, Μ. άσω. Μετριάζω παρομοίως, συγκαταβαίνω.

Σύμμετρος (ὁ, ἡ). ὅμοιος κατὰ τὸ μέτρον, ἰσόμετρος, οὔτε μεγαλήτερος οὔτε μικρότερος τοῦ δέοντος· ἀνάλογος· (συνκδχ.) ἀποχρῶν, ἁρμόδιος, πρόσφορος· (ἐνίοτε) = Μέτριος.

Συμμετρότης (ἡ), σπν. ἀντὶ Συμμετρία.

Συμμέτρως, ἐπίρ. Μὲ συμμετρίαν (ἰσομετρίαν), ἀναλόγως· ἀρκούντως, ἀποχρώντως· (ἐπὶ χρόνου) ἐν δέοντι, ἐγκαίρως.

†Συμ·μηκίζω, Μ. ίσω, (νλγ.). Μακρύνω τι ὁμοῦ, συνεκτείνω κατὰ μῆκος.

Συμμηνία (ἡ), [σύν, μήνη]. τὸ διάστημα τῶν ἡμερῶν καθ' ἃς δὲν φαίνεται ἡ σελήνη, (κοιν.) χασοφεγγαριά.

Συμμηρία (ἡ). ἡ τῶν μηρῶν συνένωσις.

Σύμμηρος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. οἱ μηροὶ ἑνόνονται (δὲν εἶνε διεστηκότες).

Συμ·μηρύομαι, Μ. ύσομαι. Συγκλώθω, συνυφαίνω.

Συμμήρυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συμμήστωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ συμβουλευόμενος (συσκεπτόμενος), σύμβουλος.

Συμ·μητιάομαι-ῶμαι, Π. συσκέπτομαι, συμβουλεύομαι.

Συμ·μηχανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Συσκεπτόμενος ἐφευρίσκω ἢ σχεδιάζω τι, συνεπινοῶ.

Συμ·μιαίνω, Μ. ανῶ. Μιαίνω τι ὁμοῦ ἢ ἐνταυτῷ, συμμολύνω.

Σύμμιγα καὶ Π. Συμμίγδην, ἐπίρ. Συμμίκτως, ἀνάκατα· (μὲ δοτ.) ὁμοῦ.

Συμμιγής, έος (ὁ, ἡ). Σύμμικτος, συγκεχυμένος.

;Συμμιγία (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Σύμμιξις.

Σύμμιγμα (τό). σύμμικτόν τι, μίγμα, σύγκραμα, (Γαλλ.) melange, [ἐκ τοῦ

Συμ·μίγνυμι ἢ Συμ·μιγνύω, Μ. μίξω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Σμίγω, ἑνόνω, ἀνακατονω, (καὶ ἑλλ. ἢ μσ. καὶ πθ.) ἑνόνομαι, συνάπτομαι· ἀνταμόνομαι· ἔχω σχέσιν (συναναστροφήν, ἐπιμιξίαν) ἢ λαμβάνω ὁμιλίαν μετά τινος· (ἐπὶ κακοῦ) πιάνομαι (νὰ πολεμήσω), συμπλέκομαι (εἰς μάχην). (ἁπλ.) φθάνω, πλησιάζω.

Συμμικτέον, θετ. τοῦ Συμμίγνυμι.

Σύμμικτος (ὁ, ἡ). συμμεμιγμένος, ἀνακατωμένος, σύνθετος. » Λοπὰς—,« Ἡσύχ., ἴδε Σύγκρουμα.

Συμμίκτως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σύμμικτον, ἀνάκατα.

Συμ·μιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μιμοῦμαί τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συμμιμητής, οῦ (ὁ). μιμητὴς ὁμοῦ μὲ ἄλλους.

Συμ·μιμνήσκομαι, Μ. συμ·μνήσομαι (ἀόρ. Συνεμνήσθην κτλ.). Ἐνθυμοῦμαι συγχρόνως.

Συμ·μινύθω (χ. Μ.), Π. Σμικρύνομαι (Ὀλιγοστεύω) ὁμοῦ.

Συμ·μινυρίζω, Μ. ίσω. Κλαυθμυρίζω ὁμοῦ μέ.

Σύμμιξις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Συμμίγνυμι, σμίξιμον, ἕνωσις, ἀνακάτωμα· συναναστροφή, ἐπιμιξία· συμφωνία (;).

Συμ·μίσγω, Ἰων. Π. ἀντὶ Συμμίγνυμι.

Συμ·μισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ ὁμοῦ. »Καὶ συμμισεῖν τοῖς φίλοις δεῖ τοὺς ἐχθροὺς, καὶ συναγαπᾶν τοὺς φίλους,« Πλδ.

Συμ·μισοπονηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ ἐπίσης τοὺς πονηροὺς ἢ τὴν πονηρίαν, συναισθάνομαι κατ' αὐτῶν τὸ αὐτὸ μῖσος.

;Συμ·μνάομαι-ῶμαι; Ἰων. ἀντὶ Συμμιμνήσκομαι.

Συμμνημόνευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συμ·μνημονεύω, Μ. εύσω. Ἐνθυμοῦμαι ἢ Ἀναφέρω τι ὁμοῦ (συγχρόνως).

Συμμνηστέον, θετ. τοῦ Συμμιμνήσκομαι.

Συμ·μογέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κοπιάζω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).

Συμ·μοιράω-ῶ, Μ. άσω. Μοιράζω (ἢ μσ. Μοιράζομαι) τι διὰ λαχνοῦ, ἔτυχε νὰ συμμετέχω.

Σύμμολπος (ὁ, ἡ), Π. = Συνῳδός.

Συμ·μολύνω, Μ. υνῶ. Μολύνω τι ὁμοῦ ἢ ἐνταυτῷ.

Συμ·μοναρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμβασιλεύω ὡς μονάρχης.

Συμμονή (ἡ), τὸ συμμένειν, ἡ μετ' ἄλλων διαμονή, συμβίωσις· συντήρησις.

Συμ·μονόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Μένω μόνος μετά τινος.

Συμμορία (ἡ), [σύμμορος]. σύστημα ἀνθρώπων συνηνωμένων κατὰ πολιτικὴν διαίρεσιν, ἑταιρία, (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ εἰκοστημόριον τῶν πλουσιωτέρων πολιτῶν ὅσοι συνεισέφερον εἰς τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας (λειτουργίας), (ἑκάστη συμμορία περιεῖχεν 60 ἄνδρας ἢ ἑκάστη φυλὴ δύο συμμορίας).

Συμμοριάρχης καὶ Συμμορίαρχος, ου (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς (προεστὼς) ἑκάστης συμμορ.

Συμμορίτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς συμμορίας.

Σύμμορος (ὁ, ἡ). [σύν, μείρομαι], = Συντελής, σύμμαχος, (Θκ. Δ. 93).

Συμμορφή (ἡ), Ἰων. τὸ εἶδος, τὸ σχῆμα, ἡ κατάστασις· »Τῆς νούσυ ἡ —,« Ἀρετ.

Συμ·μορφίζω, Μ. ίσω, = Συμμορφόω.

Σύμμορφος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ. ἢ γεν.) ὅμοιος τὴν μορφήν, (Λτν. ἢ Γαλλ.) conforme.

Συμ·μορφόω-ῶ, Μ. ωσω. Κάμνω τι σύμμορφον (ὅμοιον κατὰ τὴν μορφὴν) μὲ ἄλλο.

Συμμόρφωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατὰ μορφὴν ὁμοίωσις.

Συμ·μοχθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω ἢ Ταλαιπωροῦμαι ὁμοῦ, συμμετέχω τῶν μόχθων (τῶν θλίψεων, τῶν κόπων).

Σύμμοχθος (ὁ, ἡ). συμμέτοχος τῶν μόχθων, συναγωνιστής.

Συμ·μυέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατηχῶ τινα ὁμοῦ εἰς τὰ μυστήρια.

†Συμμυολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συμμύων (κλείων τὸ στομα του καὶ φυλάττων) λόγον, ἐχέμυθος.

Σύμμυσις, εως (ἡ), τὸ συμμύειν, κλείσιμον (τοῦ στόματος, τῶν ὀφθαλμῶν κτλ.).

Συμ·μυσταγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Μυσταγωγῶ ἐκ συμφώνου.

Συμμυσταγωγός (ὁ). συνεργὸς (συλλειτουργὸς) μυσταγωγίας.

Συμμύστης, ου (ὁ). ὁ μυηθεὶς εἰς τὰ αὐτὰ μυστήρια.

Σύμμυστις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Συμμύστης.

Συμ·μύω, Μ. μύσω. Συμπλησιάζων κλείω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.), (ἰδιαιτ.) κλείω τὰ χείλη μυ· (ὅθ. συνκδχ.) μυλλόνω, σιωπῶ. » Ἵνα συμμύσαντες πειθαρχῶσι,« Πλδ.

Συμ·μωραίνω, Μ. ανῶ. Μωραίνω (Ἀνοηταίνω) ἐπίσης.

Συμπαγής, έως (ὁ, ἡ). συνηρμοσμένος διὰ συμπήξεως, (Γαλλ.) compacte.

Συμπαγία (ἡ). συναρμογὴ σώματος συμπεπηγότος, σύμπηξις.

Συμπάθεια (ἡ). συμμετοχὴ (συγκοινωνία) αἰσθημάτων, ὁμοιοπάθεια (» Ἄξιον μὴ παραλιπεῖν τὴν τῆς ἐλαίας πρὸς τὴν ἄμπελον συμπάθειαν,« Γεωπον.)· συναίσθησις πάθυς (λύπης), συμπόνεσις εἰς τὰ δεινὰ τοῦ ἄλλυ, (Γαλλ.) compassion. » Μηδείης τύπος οὗτος· ἴδ' ὡς τὸ μὲν ἐς χόλον αἴρει ὄμμα, τὸ δ' εἰς παίδων ἔκλασε συμπαθίην,« Ἐπγρ.

Συμ·παθέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναισθάνομαι τὸ αὐτὸ πάθος, συνδιατίθεμαι οὕτως ἢ ἄλλως ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος· ἔχω συμπάθειαν πρός τι, συμπάσχω, συμπονῶ, (Γαλλ.) compatir. » Ὥστε καὶ ταῖς μικραῖς ἀτυχίαις, ἕκαστος ἡμῶν πολλοὺς εἶχε τοὺς συμπαθήσοντας,« Ἰσκρ., [ἐκ τοῦ

Συμπαθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ συμπάσχων (συνδιατιθέμενος οὕτως ἢ ἄλλως ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πάθους)· ὁ συμπονῶν εἰς τὰ δεινὰ (εἰς τὰ παθήματα) τῶν ἄλλων, συμπαθητικός, εὔσπλαγχνος, (Γαλλ.) compatissant. » Δεῖ τὰν εὐνομουμέναν πόλιν. . συμπαθέα τε ἢ ὁμοιονομον ἦμεν,« (Φιντ. παρὰ) Στβ. 2) ὁ ἐμπνέων συμπάθειαν. » Μακρὰν καὶ συμπαθῆ διεξῆλθε δέησιν.« Δ. Ἀλ.

Συμπάθησις, εως (ἡ), τὸ συμπαθεῖν, συμπάθεια.

Συμπαθητέον, θετ. τοῦ Συμπαθέω.

†Συμ·παθητιάω, Μ. άσω. Ἔχω (Εἶμαι διατεθειμένος πρὸς) συμπάθειαν πρός τινα.

Συμπαθητικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Φύσει συμπαθὴς (πονετικός, εὔσπλαγχνος).

Συμπαθία (ἡ), Π. ἀντὶ Συμπάθεια.

Συμπαθῶς, ἐπίρ. Μὲ αἴσθημα συμπαθείας· (μὲ δοτ.) κατὰ συμπάθειαν (ὁμοιοπάθειαν) πρός.

Συμ·παιανίζω, Μ. ίσω. Παιανίζω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).

Συμπαίγμων, ονος (ὁ, ἡ). = Συμπαίκτωρ.

Συμ·παιδαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Παιδαγωγῶ ὁμοῦ, συνανατρέφω παιδαγωγικῶς.

Συμ·παιδεύω, Μ. εύσω. Παιδεύω (Διδάσκω) ὁμοῦ, συνεθίζω.

Συμ·παίζω, Μ παίξομαι. Παίζω μετά τινος. » Ἑορτὴν—,« Ἀρσφ., συνεκτελῶ, συνεορτάζω.

;Συμπαίκτειρα (ἡ), Π. ἀντὶ Συμπαίκτρια.

Συμπαίκτης, ου (ὁ) καὶ Συμπαίκτρια (ἡ), = τῷ

Συμπαίκτωρ, ορος (ὁ). ὁ παίζων (συμπαίζων) μετά τινος.

Συμπαίστης, ου (ὁ) καὶ Συμπαίστρια (ἡ) καὶ Π.

Συμπαίστωρ, ορος (ὁ), = Συμπαίκτωρ.

Συμ·παίω, Μ. παίσω. Κτυπῶ ὁμοῦ (ἐνταυτῷ ἢ ἕνα μετ' ἄλλυ). 2) Π. ἀντὶ Συμπίπτω.

Συμ·παιωνίζω, Μ. ίσω, = Συμπαιανίζω.

Συμ·παλαίω, Μ. αίσω. Παλαίω μετά τινος ἢ πρός τινα.

Συμ·παλαμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Συνεφευρίσκω εὐμηχάνως, συντεχνάομαι.

Σύμπαν, παντος (τό), οὐδ. τοῦ Σύμπας.

Συμ·πανηγυρίζω, Μ. ίσω. Πανηγυρίζω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), συνεορτάζω.

†Συμπανηγυριστής, οῦ (ὁ). ὁ συμπανηγυρίζων, συντελεστὴς πανηγύρεως.

Συμ·παννυχίζω, Μ. ίσω. Συννυκτερεύω, Συνδιανυκτερεύω.

Συμ·πανουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πανουργῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), συνεργῶ διὰ πανουργίας.

Συμ·παρα·βαδίζω, Μ. ίσω. Περιπατῶ ὁμοῦ εἰς τὸ πλάγιόν τινος.

Συμ·παρα·βαίνω, Μ. βήσομαι. Περνῶ παρεμπρὸς μετά τινος.

Συμ·παρα·βάλλω, Μ. βαλῶ. Συγκρίνω (Παραβάλλω) τι ὁμοῦ.

Συμ·παρα·βύω, Μ. βύσω. Χώνω συγχρόνως (ἐνταυτῷ) ἀπὸ τὸ πλάγι, στρυμονω ὁμοῦ μέ.

Συμ·παρ·αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Παραγγέλλω (Ἐνεργῶ περὶ δημοσίας θέσεως) συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον.

Συμ·παρα·γίγνομαι(-γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Συμπαρεγενόμην κτλ.). Φθάνω πουθενὰ ἢ Παρευρίσκομαι ὁμοῦ.

Συμ·παρα·γράφω, Μ. γράψω. Γράφω ἢ Ζωγραφίζω τι συγχρόνως εἰς τὸ πλάγιόν τινος.

Συμ·παρ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Συμπαρήγαγον κτλ.). Περνῶ ἐμπρὸς (Κάμνω νὰ παρέλθῃ) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ (Γρμτ) παράγω ὁμοίως. » Τὸ Ἀλλοδαπὸς τῷ Ἡμεδαπὸς συμπαρήχθη,« Ἀπλλν.

Συμ·παρα·δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω τι συγχρονως κατὰ παράθεσιν ἢ ὡς παράδειγμα.

Συμ·παρα·δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Φανερόνω ἐνταυτῷ ὡς ἐν παρόδῳ ἢ παραδείγματι.

Συμ·παρα·δίδωμι, Μ. παρα·δώσω. Παραδίδω ὁμοῦ ἢ ἐνταυτῷ.

Συμ·παρα·δύομαι, Μ. δύσομαι. Χώνομαι συγχρόνως μὲ τρόπον, εἰσχωρῶ πλαγίως (παρεισδύομαι) ὁμοῦ.

Συμ·παρα·ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω συγχρόνως εἰς τὸ πλάγιόν τινος, συνενόνω.

Συμ·παρα·θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω ὁμοῦ εἰς τὸ πλάγιον τινος, συμπαρακολουθῶ τρέχων.

Συμ·παρ·αθύρω Μ. . . ; Συμπαίζω ἐμπαρόδως.

Συμ·παρ·αινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Παραινῶ (Συμβουλεύω) ὁμοῦ ἢ ἐνταυτῷ.

Συμ·παρ·αιτέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συμπαρακαλῶ.

Συμπαραίτιος (ὁ, ἡ). = Συναίτιος.

Συμ·παρα·καθ·έζομαι, Μ. εδοῦμαι καὶ

Συμ·παρα·κάθημαι, Μ. καθεσθήσομαι. Κάθημαι πλησίον τινος.

Συμ·παρα·καθίζω, Μ. ίσω. Καθίζω πλησίον (ἢ μσ. πλησίον μου) μετὰ τῶν ἄλλων. » Συγκαλέσας τούτους τρεῖς ὄντας, ἢ συμπαρακαθισάμενος τὸν ἀδελφόν,« Δμ.

Συμ·παρα·καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Προσκαλῶ ἢ Ἐπικαλοῦμαι ἢ Παραινῶ συγχρόνως.

Συμ·παρα·κατα·κλίνω, Μ. κλινῶ. Βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ (καὶ μσ Κάθημαι) ὁμοῦ εἰς τὴν τράπεζαν ἢ πλαγιάζω ὁμοῦ πλησίον τινός.

Συμ·παρα·κατα·μίγνυμι, Μ. μίξω. Συνενόνω (Ἀνακατονω) ἐντελῶς καὶ κατ' ὀλίγον.

Συμ·παράκειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι ὁμοῦ μετ' ἄλλων πλησίον τινός.

Συμ·παρα·κελεύομαι, Μ. εύσομαι, Συμπαρακινῶ, συμπαραγγέλλω.

Συμ·παρα·κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρακινῶ ἢ ἐγὼ μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων.

Συμ·παρ·ακμάζω, Μ. άσω. Παρακμάζω συγχρονως ὁμοῦ μέ.

Συμ·παρ·ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκολουθῶ τινα ἐκ τοῦ πλησίον (Παρακολυθῶ) μετ' ἄλλων, συμπαρέπομαι. » Τῷ λογῳ —,« Πλάτ.

Συμ·παρα·κομίζω, Μ. ίσω. Μεταφέρω (Μετακομίζω) τι ὁμοῦ ἐκ τοῦ πλησίον. ‖. (μσ.) συμπαραγίνομαι ἔποχος.

Συμ·παρα·κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω συγχρόνως ἔξω ἢ ἀπὸ τὸ πλάγι νὰ ἰδῶ ἢ νὰ ἀκούσω.

Συμ·παρα·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Συμπαρέλαβον κτλ.). Παίρνω μαζῆ μυ.

Συμ·παρα·λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω συγχρόνως ἐκ τοῦ πλησίον.

Συμπαραληπτικός, ή, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ συμπαραλαμβάνῃ μεθ' ἑαυτοῦ ἢ ἄλλους.

Συμπαραληπτέον, θετ. τοῦ Συμπαραλαμβάνω.

Συμπαράληψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμπαραλαμβάνω.

Συμ·παρα·λύω, Μ. λύσω. Παραλύω (Καταργῶ, Ἀκυρόνω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συμ·παρα·μένω, Μ. μενῶ. Μένω διαρκῶς μετά τινος.

Συμ·παρα·μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ τι κατὰ παράθεσιν ὁμοῦ μέ.

Συμ·παρα·μίγνυμι καὶ Συμ·παρα·μιγνύω ἢ (Π.) Συμ·παρα·μίσγω, Μ. μίξω. Σμίγω (Ἀνακατόνω) τι ὁμοῦ κατ' ὀλίγον.

Συμ·παρ·αναλίσκω, Μ. αν·αλώσω. Ἐξοδεύω εἰς μάτην (Καταναλίσκω) ὁμοῦ.

Συμ·παρα·νεύω, Μ. νεύσω. Συγκατανεύω πλαγίως καὶ ὡς ἀμφιβάλλων.

Συμ·παρα·νέω, Μ. νεύσω καὶ

Συμ·παρα·νήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ ὁμοῦ πλησίον τινός, συμπαρακολουθῶ κολυμβῶν.

Συμ·παρα·νομέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω ὁμοῦ παρανομίαν, γίνομαι συγχρόνως ἢ ἐπίσης παραβάτης νόμου.

Συμ·παρα·πέμπω, Μ. πέμψω. Συμπαρακολουθῶν προπέμπω (ξεβγάζω, παραπέμπω).

Συμ·παρα·πήγνυμι, Μ. πήξω. Ἐμπήγω τι (καὶ μσ. Εἶμαι Ἐμπηγμένος) πλησίον τινὸς ὁμοῦ μὲ ἄλλο.

Συμ·παρα·πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω συγχρόνως ἀνάμεσα, συνεμβάλλω πλέκων, συμπαρενείρω.

Συμ·παρα·πλέω, Μ. πλεύσομαι. Παραπλέω ὁμοῦ.

†Συμπαραπληρωματικός, ή, όν, = Παραπληρωματικός.

Συμ·παρ·απολαύω, Μ. αύσω. Ἀπολαύω τι μετά τινος ὡς ἐν παρόδῳ.

Συμ·παρ·απ·όλλυμαι, Μ. ολοῦμαι (μσ. πρκ. μὲ σημ. πθ. Συμπαραπόλωλα). Χάνομαι ὁμοῦ ἀδίκως (χωρὶς λόγον), γίνομαι συγχρόνως ἢ ἐπίσης παρανάλωμα.

Συμ·παραῤ·ρέω, Μ. ῥεύσω. Συμπαρέρχομαι ῥέων.

Συμ·παρα·σκαίρω, Μ. σκαρῶ. Συμπαρακολουθῶ σκαίρων (σκιρτῶν ὡς ἂν πωλάριον κτλ.)

Συμ·παρα·σκευάζω, Μ. άσω. Ἑτοιμάζω τι ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου), συνεργῶ εἰς τὸ νὰ κατορθωθῇ τι.

Συμ·παρα·σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω ὁμοῦ ἐκ διαλειμμάτων ἢ ὡς ἐν παρόδῳ.

Συμ·παρα·σπονδεω-ῶ, Μ. ήσω. Παραβαίνω ὁμοῦ τὰς σπονδὰς, γίνομαι συνένοχος παρασπονδήσεως.

Συμ·παρα·στέω-ῶ, Μ. ήσω. Στέκω πλησίον τινὸς (Βοηθῶ, Παραστέκω) ὡς —

Συμπαραστάτης, ου (ὁ). ὁ στεκόμενος πλησίον (εἰς τὸ πλάγιον) τινος, συμβοηθός, παραστεκάμενος.

Συμ·παρα·σύρω, Μ. συρῶ. Παρασύρω ὁμοῦ μέ.

Συμπαράταξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συμ·παρα·τάσσομαι (τάττομαι), Μ. τάξομαι. Παρατάττομαι ὁμοῦ εἰς μάχην, ἀντιτάττομαι ἐκ συμφώνου κατά τινος.

Συμ·παρα·τείνω, Μ. τενῶ. Παρατείνω ὁμοῦ μὲ, συμπαρεκτείνω.

Συμ·παρα·τηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ κατὰ παράθεσιν).

Συμπαρατήρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ συγχρόνως ἢ κατὰ παράθεσιν γινομένη παρατήρησις.

Συμ·παρα·τίθημι, Μ. παρα·θήσομαι. Βάλλω τι συγχρόνως πλησίον.

Συμ·παρα·τρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω τι ὁμοῦ (κυρ. ὡς περιττόν). » Ἀφαιρεθεὶς τὴν συνήθη τροφὴν, ἠγάπα συμπαρατρεφόμενος τοῖς βοσκήμασι, « Θυς.

Συμ·παρα·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι καὶ

Συμ·παρα·τροχάζω, Μ. άσω. Τρέχω ὁμοῦ πλησίον (εἰς τὸ πλάγιόν) τινος, συμπαρακολουθῶ τρέχων.

Συμ·παρ·αύξω, Μ. αυξήσω. Αὐξάνω κατ' ὀλίγον ὁμοῦ μὲ, συναυξάνω μετά τινος.

Συμ·παρα·φέρω, Μ. παρ·οίσω ϗ (πθ.) παρενεχθήσομαι (ἀόρ. πθ. Συμπαρηνέχθην κτλ.), = Συμπαρακομίζω· (πθ.) Συμπαρατρέχω· (τρπ.) Συμπαρεκτρέπομαι.

Συμ·παρα·φυλάσσω(ττω), Μ. άξω. Φυλάττω προσεκτικῶς (Παραφυλάττω) ὁμοῦ μέ.

Συμ·παρα·φύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Συμπαρέφυν κτλ.). Φυτρόνω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως εἰς τὸ πλάγιόν τινος (ἐν εἴδει παραφυάδος).

Συμ·παρα·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραχωρῶ ὁμοῦ μέ.

Συμ·παρ·εδρεύω, Μ. εύσω. Παρεδρεύω μετά τινος, συμπαρακάθημαι ὡς πάρεδρος.

Συμπάρεδρος (ὁ,ἡ). ὁ συμπαρεδρεύων τινὶ, σύνεδρος, πάρεδρος.

Συμ·πάρ·ειμι, Μ. έσομαι (παρτ. Συμπαρῆν κτλ.). Εἶμαι καὶ ἐγὼ ὁμοῦ παρὼν, παρευρίσκομαι συγχρόνως (μετὰ τῶν ἄλλων).

Συμ·πάρ·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Συμπαρῄειν κτλ.). Περνῶ συγχρόνως ἀπό πουθενά.

Συμ·παρ·εισ·άγω, Μ. άξω. Εἰσάγω μὲ τρόπον (Παρεισάγω) ὁμοῦ μέ.

Συμ·παρ·εισ·έρχομαι, Μ. εισ·ελεύσομαι. Ἐμβαίνω συγχρόνως μὲ τρόπον (χωρὶς νὰ μ' ἐννοιώσουν) πουθενὰ, παρεισδύομαι ὁμοῦ.

Συμ·παρ·εισ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω συγχρόνως μὲ τρόπον μέσα ἢ ἐπάνω εἰς.

Συμ·παρ·εισ·φθείρομαι, Μ. φθεροῦμαι. Συμπαρεισδύομαί που πρὸς φθορὰν ἐμαυτοῦ ἢ ἄλλου.

Συμπαρέκτασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συμ·παρ·εκ·τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω τι ὁμοῦ κατὰ μῆκός τινος ἢ κατὰ παράθεσιν· συμπαραβάλλω. » Μείζονι μὴ συμπαρεκτείνου, « Σδ.

Συμπαρενεγκεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συμπαραφέρω.

Συμπαρενεκτέον, θετ. τοῦ Συμπαραφέρω.

Συμ·παρ·έπομαι, Μ. έψομαι. (μὲ δοτ.) Συνακολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον· (μτνμ.) εἶμαι ἄμεσον παρεπόμενόν τινος.

Συμ·παρ·έρπω, Μ. ερπύσω. Συμπαρέρχομαι ἕρπων.

Συμ·παρ·έρχομαι. Μ. παρελεύσομαι, = Συμπάρειμι, Μ. ειμι.

Συμπάρευνος (ὁ, ἡ), = Σύνευνος, πάρευνος.

Συμ·παρ·έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Συμπαρέσχον κτλ.). Παρέχω (Δίδω, προξενῶ) τι ἐκ συμφώνου, συντελῶ εἰς τὸ νὰ δοθῇ (νὰ κατορθωθῇ) τι.

Συμ·παρ·ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρηγορῶ ὁμοῦ μέ.

Συμ·παρ·ήκω, Μ. ήξω. Παρουσιάζομαι ἢ Παρευρίσκομαι συγχρόνως.

Συμπάρθενος (ἡ). παρθένος σύντροφος ἄλλης ἢ ἄλλων παρθ.

Συμ·παρ·ιππεύω, Μ. εύσω. Συμπαρακολουθῶ ἔφιππος.

Συμ·παρ·ίπταμαι, Μ. παρα·πτήσομαι (ἀόρ. Συμπαρέπτην κτλ.). Συμπαρακολουθῶ ἢ Συμπαρέρχομαι πετῶν.

Συμ·παρ·ίστημι, Μ. παρα·στήσω (ἀόρ. β'. Συμπαρέστην κτλ.). Παρουσιάζω τι (καὶ μσ. Παρουσιάζομαι ἢ Παραστέκομαι) ὁμοῦ, Συμπαραστατῶ.

Συμ·παρ·οδεύω, Μ. εύσω. Συμπαρακολουθῶ ὁδεύων.

Συμ·παρ·οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνδιαμένω που μετά τινος ὡς πάροικος.

Συμπάροικος (ὁ, ἡ). ὁ παροικῶν ὁμοῦ μὲ ἄλλον, πάροικος γείτων ἄλλου παροίκου.

Συμ·παρ·οίχομαι, Μ. οιχήσομαι. Περνῶ ϗ χάνομαι ὁμοῦ, συμπαρέρχομαι.

Συμ·παρ·ολισθαίνω, Μ. ολισθήσω. Γλιστρῶν ἐκπίπτω (παρεκπίπτω) ὁμοῦ μέ.

Συμ·παρ·ομαρτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συμπαρακολουθῶ.

Συμ·παρ·οξύνω, Μ. υνῶ. Ἐρεθίζω (Διεγείρω ἢ Παροργίζω) τινὰ ὁμοῦ μέ.

Συμ·παρ·ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Παρορμῶ (Παρακινῶ, Προτρέπω) ἐκ συμφώνου.

Συμ·παρ·οτρύνω, Μ. υνῶ, = τῷ προηγ.

Σύμπας, αντος (-πασα, -παν). Ὅλος ὁμοῦ, ἀθρόος. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) » Πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, « Σοφ. » Ξύμπασα ἡ πόλις, « Πλάτ. » Τὸ σύμπαν ϗ » Τὰ σύμπαντα, « τὸ πᾶν, ὅλος ὁ κόσμος. ||. (ἀντὶ ἐπίρ.) ἁπαξαπλῶς, ἐν γένει, καθ' ὁλοκληρίαν.

Σύμπασμα (τὸ), = Διάπασμα. [ἐκ τοῦ

Συμ·πάσσω(ττω), Μ. πάσω. Πασπαλίζω τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Συμ·πάσχω, Μ. πείσομαι. Πάσχω ὁμοῦ, συναισθάνομαι τὸ αὐτὸ πάθος, συνδιατίθεμαι οὕτως ἢ ἄλλως. » Οἱ τοὺς χασμωμένους καταντικρὺ ὁρῶντες ταὐτὸ τοῦτο ξυμπάσχουσι, « Πλάτ.

Συμ·παταγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ ὁμοῦ (Συγκρούω) μὲ κρότον, Συμπλαταγέω.

Συμ·πατάσσω, Μ. πατάξω. Κτυπῶ ὁμοῦ (διὰ μιᾶς)· συνταράσσω.

Συμ·πατέω-ῶ, Μ. ήσω. Πατῶ ἕνα μετ' ἄλλου ἢ ϗ μὲ τὰ δύο πόδια ὁμοῦ· (χυδ.) τσαλαπατῶ. » Τὰς σταφυλὰς —, « Γεωπον.

Συμπάτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πάτημα μὲ τὰ δύο πόδια, τσαλαπάτημα.

Συμπατριώτης, ου (ὁ). (κυρ. ξένος ἢ δοῦλος) ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, συντοπίτης.

Συμ·παχύνομαι, Μ. υνοῦμαι. Παχαίνω ἢ Χονδραίνω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ (συγχρόνως).

Συμ·πεδάω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω ὁμοῦ μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ πέδας, συνδέω στερεῶς.

Συμ·πείθω, Μ. πείσω. Πείθω ὁμοῦ, συντελῶ εἰς τὸ νὰ πεισθῇ τις, συγκαταπείθω. ||. (μσ.) πείθομαι εἰς τοὺς λόγους τινὸς, συγκατανεύω.

Σύμπειρος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δοτ.) ὁ ἔχων πεῖραν τοῦ αὐτοῦ πράγματος, ἐπίσης ἔμπειρος.

Συμ·πείρω, Μ. πειρῶ. Τρυπῶ (Διατρυπῶ) ὁμοῦ.

†Συμ·πελάζω, Μ. άσω, = Συμπλησιάζω.

Συμ·πελτάζομαι, Μ. ασθήσομαι. (μὲ δοτ.) Συμπλέκομαι ἢ (;) Συγγυμνάζομαι ὡς πελταστὴς μετά τινος.

Συμ·πέμπω, Μ. πέμψω. Πέμπω ὁμοῦ, συναποστέλλω. » Ὀπάονας δὲ φράστορας τ' ἐγχωρίων ξύμπεμψον, « Αἰσχλ. 2) συμπαρακολουθῶ ὡς πομπὸς, συμπαραπέμπω. » Πομπὴν —, « Ασ.

Συμ·πενθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πενθῶ (Πενθηφορῶ ἢ [μὲ αἰτ. ἐλλ.] Θρηνῶ, Ταλανίζω) ἐκ συμφώνου.

Συμ·πένομαι (χ. Μ.). Εἶμαι ἐπίσης πένης (ἢ μὲ γεν. ἐνδεής τινος). 2) (Π.) καταγίνομαι ὁμοῦ, συγκοπιάζω.

Σύμπεντε, ἄκλ. Ἀπὸ πέντε-πέντε ὁμοῦ.

Συμ·πεπαίνω, Μ. ανῶ. Ὡριμάζω κατ' ὀλίγον ἢ ἀπ' ἐμαυτοῦ.

Συμ·πέπαρμαι, πθ. πρκ. τοῦ Συμπείρω.

Συμπέπηγα, μσ. πρκ. τοῦ Συμπήγνυμι.

Συμπεπλεγμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον συμπεπλεγμένον (ἐμπερδευμένον).

Συμπεπνιγμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ὡς οἱ συμπνιγόμενοι.

Συμπεπτικὸς, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς σύμπεψιν, χωνευτικὸς. [ἐκ τοῦ

Συμ·πέπτω, Μ. πέψω. Χωνεύω ἢ Ὡριμάζω τι ὁμοῦ (ἐν καιρῷ) ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ.

Συμπεπωκὼς, υῖα, ὸς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Συμπίνω.

Συμ·περαίνω, Μ. ανῶ. Τελειόνω τι ὁμοῦ, συνεργῶ εἰς τὸ νὰ κατορθωθῇ (νὰ λάβῃ πέρας), συνδιαπράττομαι· (εἰς τὴν Λογικ.) συνάγω πόρισμα (συμπέρασμα), (καὶ τρτπρσ.) εἶναι ἑπόμενον παρεπόμενον· (σπν.) συνδέω, συναρμόζω. » Κλῇθρα συμπεραίνοντες μοχλοῖς, « Εὐρ., κλείοντες καλὰ, ἀμπαρόνοντες ||. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. μὲ αἰτ. προθετ.) περατοῦμαι (καταντῶ) μετά τινος εἰς, (Ἀρστ.).

Συμ·περαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Τελειόνω (Φέρω εἰς πέρας) τι ὁμοῦ. ||. (πθ. μὲ αἰτ. προθετ.) καταντῶ εἰς.

Συμπεραίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συμπλήρωσις.

Συμπέρανσις, εως (ἡ), = Συμπεραίωσις.

Συμπεραντέον, θετ. τοῦ Συμπεραίνω.

Συμπεραντικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ πρὸς τὸ συμπεραίνειν χρήσιμος ἢ ἐπιτήδειος.

Συμπέρασμα (τὸ). (εἰς τὴν Λογικ.) τὸ κατὰ συμπερασμὸν ἐξαγόμενον, τὸ πόρισμα τοῦ συλλογισμοῦ, τὸ παρεπόμενον· (ἐν γέν.) τὸ τέρμα, τὸ τέλος, ἡ συμπλήρωσις.

Συμπερασματικὸς, ή, όν, (ϗ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ὡς συμπέρασμα.

Συμπερασμὸς (ὁ). τὸ συμπεραίνειν, ἐξαγωγὴ συμπεράσματος· (ἐν γέν.) τέλος, συμπέρασμα.

Συμπεραστικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς = Συμπερασματικός.

Συμ.περάω-ῶ, Μ. άσω. Περνῶ τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο, συνδέω.

Συμ.πέρθω, Μ. πέρσω, Π. ἀντὶ Συμπορθέω.

Συμ.περι.άγω καὶ (μσ.) -άγομαι, Μ. άξω, -ομαι. Φέρω (Κουβαλῶ) παντοῦ μαζῇ μου, συμπεριφέρω.

Συμπεριαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ περιάγων (περιφέρων) τι μεθ' ἑαυτοῦ ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.

Συμ.περι.αιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφαιρῶ (Περιαιρῶ) τι ὁμοῦ μὲ ἢ ἐνταὐτῷ.

Συμ.περι.ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνακολουθῶ (Παρακολουθῶ) τινα τῇδε κᾀκεῖσε.

Συμ.περι.βομβέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοΐζω καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων ὁλοτρόγυρα, συμπεριέρχομαι βομβῶν.

Συμ.περι.γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι. Ὑπερισχύω ἢ Ἐπιζῶ ἢ Περισσεύω ὁμοῦ.

Συμ.περι.γράφω, Μ. γράψω. Περιγράφω (Περιορίζω) ὁμοῦ, περικλείω διὰ τῆς αὐτῆς γραμμῆς.

Συμ.περι.δινέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφω τι ὁμοῦ εἰς εἶδος δίνης.

Συμ.περι.δονέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπεριστρέφω.

Συμ.περι.ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιτυλίσσω ὁμοῦ μέ.

Συμπεριειλημμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Συμπεριληπτικῶς.

Συμ.περί.ειμι, Μ. ειμι (παρατ. Συμπεριῄειν κτλ.), = Συμπεριέρχομαι.

Συμ.περι.έλκω, Μ. ελκύσω. Σύρω ὁμοῦ πέριξ τινός.

Συμπεριενεκτέον, θετ. καὶ

Συμπεριενεχθεὶς, εῖσα, ἐν, ἀόρ. πθ. τῆς μτχ. τοῦ Συμπεριφέρω.

Συμ.περι.έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συμπεριῆλθον κτλ.). Περιέρχομαι ὁμοῦ.

Συμ.περι.έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Συμπεριέσχον κτλ.). Περιέχω (Περιλαμβάνω) τι ὁμοῦ.

Συμ.περι.ζώννυμι, Μ. ζώσω. Ζώνω τι ὁμοῦ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Συμ.περι.θέω, Μ. θεύσομαι, = Συμπεριτρέχω.

Συμ.περι.ίπταμαι, Μ. περι.πτήσομαι (ἀόρ. Συμπεριέπτην κτλ.). Πετῶ ὁμοῦ πέριξ τινός.

Συμ.περι.κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ τι πέριξ τινὸς ὁμοῦ μέ.

Συμ.περι.κλείω, Μ. κλείσω. Περικλείω ὁμοῦ μέ.

Συμ.περι.κλώθω, Μ. κλώσω. Κλώθω (Περικλώθω) ὁμοῦ μέ.

Συμ.περι.λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Συμπεριέλαβον κτλ.). Περιλαμβάνω τι ὁμοῦ.

Συμ.περι.λάμπω, Μ. λάμψω. Περιλάμπω ὁμοῦ μέ.

Συμπεριληπτικὸς, ή, όν. Ὁ συμπεριλαβεῖν δυνάμενος, περιεκτικὸς πολλῶν ὁμοῦ.

Συμ.περι.νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν νοῦν μου, κατανοῶ ὁμοῦ.

Συμ.περι.νοστέω-ῶ, Μ. ήσω. Τριγυρνῶ μαζῇ, συμπεριέρχομαι.

Συμ.περι.οδεύω, Μ. εύσω. Περιοδεύω ὁμοῦ, κάμνω μαζῇ τὸν γῦρον (τὴν περίοδον) τόπου τινὸς, συμπεριέρχομαι.

Συμ.περι.ορίζω, Μ. ίσω. Περιορίζω ὁμοῦ.

Συμ.περι.πατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ ὁμοῦ, συμπεριοδεύω πρὸς περίπατον.

Συμ.περι.πέτομαι, Μ. πτήσομαι, = Συμπερίπταμαι.

Συμ.περι.πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω συγχρόνως πέριξ τινός.

Συμ.περι.πλανάομαι-ῶμαι, Μ. πλανηθήσομαι. Περιπλανῶμαι ὁμοῦ.

;Συμ.περι.πλέκω, Μ. πλέξω. Περιπλέκω τι ὁμοῦ, ἑνόνω διὰ συμπεριπλοκῆς. ||. (μσ.) = Συμπεριπτύσσομαι.

Συμ.περι.πλέω, Μ. πλεύσομαι. Περιπλέω ὁμοῦ, συμπεριέρχομαι πλέων.

Συμπεριπλοκὴ (ἡ). ἡ μετ' ἀλλήλων συμπλοκὴ (περιπλοκὴ), περίπλεγμα ἑνὸς μετ' ἄλλου, ἀγκάλιασμα.

Συμ.περι.ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιποιῶ (Προξενῶ, Προμηθεύω, Συντελῶ εἰς τὸ νὰ κατορθωθῇ καὶ μσ. Προσκτῶμαι) τι ἐκ συμφώνου.

Συμ.περι.πολέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιφέρομαι (Κυκλοφορῶ) μετά τινος, συμπεριστρέφομαι.

Συμπεριπόλησις, εως (ἡ). τὸ συμπεριπολεῖν, ἡ μετά τινος περιδίνησις.

Συμπερίπολος (ὁ, ἡ), ὁ περιπολῶν ὁμοῦ, συναναστρεφόμενος μετά τινος συνήθως, συνόμιλος, σύντροφος.

Συμ.περι.πτύσσομαι, Μ. πτύξομαι. Ἀγκαλιάζω ὁμοῦ, συμπεριλαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

Συμ.περι.σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ τριγύρω μου (Περισκοπῶ) ὁμοῦ μέ.

†Συμ.περι.σπάομαι-ῶμαι, Μ. σπασθήσομαι. Λαμβάνω ἐπίσης περισπωμένην (ἐπὶ τῆς ληγούσης).

Συμ.περι.στέλλω, Μ. στελῶ. Περιστέλλω (Περικαλύπτω) ὁμοῦ.

Συμ.περι.στρέφω, Μ. στρέψω. Περιστρέφω ὁμοῦ ἢ ἐνταυτῷ.

Συμ.περι.σύρω, Μ. συρῶ. Περισύρω ὁμοῦ μέ.

Συμ.περι.σφίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω ἕνα μετ' ἄλλου ὁλοτρόγυρα, συσφίγγω πέριξ τινός.

Συμ.περι.τείνω, Μ. τενῶ. ἐκτείνω τι ὁμοῦ πέριξ τινός.

Συμ.περι.τειχίζω, Μ. ίσω. Περιτειχίζω τι ὁμοῦ, περικλείω (περιλαμβάνω) ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ περιτειχίσματος.

Συμ.περι.τέμνω, Μ. τεμῶ. Περιτέμνω ὁμοῦ μέ. »Τῇ σαρκὶ καὶ τὰ πάθη—,« Ἄννα.

Συμ.περι.τίθημι, Μ. περι.θήσω (ἀόρ. Συμπεριέθηκα κτλ.). Βάλλω τι συγχρόνως ὁλοτρόγυρα· (μτνμ.) = Συμπεριποιῶ. »Δόξαν τινὶ—,« Πλ.

Συμ.περι.τρέπω, Μ. τρέψω. Περιτρέπω (Ἀνατρέπω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. »Συνναυαγήσας καὶ συμπεριτραπείς,« Ἀκροπολ.

Συμ.περι.τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Συμπεριέδραμον κτλ.). Τρέχω συγχρόνως ὁλοτρόγυρα, περιτρέχω ἐκ συμφώνου.

;Συμ.περι.τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Συμπεριέτυχον κτλ.). Συναπαντῶ κατὰ τύχην (Περιτυγχάνω τινὶ) μετ' ἄλλων.

Συμ.περι.φαντάζομαι, Μ. άσομαι. Φαντάζομαι ὁμοῦ, περιλαμβάνω τι συνάμα εἰς τὴν φαντασίαν μου.

Συμ.περι.φέρω, Μ. περι.οίσω (ἀόρ. Συμπεριήνεγκα καὶ πθ. -ηνέχθην κτλ.). Περιφέρω τι (ϗ πθ. ἢ μσ. Περιφέρομαι) ὁμοῦ, γυρίζω καὶ ἐγὼ μαζῇ, συμπεριστρέφομαι. »Τροχῷ προσδεθεὶς συμπεριφέρεται μετ' αὐτοῦ ἀεὶ,« Αχ. 2) (συνήθ. μτνμ.) συμμορφοῦμαι κατὰ συγκατάβασιν μὲ τὰς θελήσεις τινὸς, ὑποφέρω τὰς ἐλλείψεις (τὰς ἀδυναμίας) του, κάμνω ὅ,τι κάμνουν καὶ οἱ ἄλλοι ἵνα μὴ φανῶ δυσάρεστος· (ἐν γέν.) συγκαταβαίνω ἢ συμμορφοῦμαι. »Τοῖς παραγγελλομένοις—,« Πλβ. » Καλέσας ἐπὶ δεῖπνον πλουσίους, καὶ τῆς Ξανθίππης αἰδουμένης, ἔφη, Θάῤῥει· εἰ μὲν γὰρ εἶεν μέτριοι, συμπεριενεχθεῖεν ἄν· εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μελήσει,« Αρτ. » Τοῖς γὰρ καιροῖς ἀνάγκη συμπεριφέρεσθαι πρὸς τὸ κράτιστον καὶ τὸν ἄνδρα καὶ τὴν πόλιν,« Αἰσχ.

Συμ.περι.φθείρομαι, Μ. φθαρήσομαι. Περιφέρομαι μετά τινος πρὸς φθοράν (πρὸς ὄλεθρόν) μου, συμφθείρομαι περιερχόμενος.

Συμπεριφορὰ (ἡ). τὸ συμπεριφέρεσθαι (κυρ. εἰς τὴν συναναστροφὴν), τρόπος ὑποχρεωτικὸς, ἀρέσκεια, συγκατάβασις, (Γαλλ.) complaisance· πεῖρα πραγμάτων ἢ προσώπων, γνῶσις τοῦ κόσμου· (ἐνίοτε) ἀσωτία, (Γαλλ.) débauche. » Μηδὲ εἰς συμπεριφορὰν ὄχλων καθήσθω,« Ἰουλ.

Συμ.περι.φράσσω(ττω), Μ. φράξω. Φράζω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο ὁλοτρόγυρα, περικλείω ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ περιφράγματος.

Συμ.περι.φύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Συμπεριέφυν κτλ.). Γεννῶμαι (Φυτρόνω, Αὐξάνω) πέριξ τινὸς συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συμ.περονάω-ῶ, Μ. ήσω. Περονάω ὁμοῦ, συνδέω διὰ ἢ ὡς διὰ περόνης, συῤῥάπτω. »Τῶν προσαιτούντων αἱ ἐφεστρίδες ἐκ ῥακίων συμπεπερόνηνται,« Θμς.

Συμπεσεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συμπίπτω.

Συμ.πέσσω(ττω), Μ. πέψω, = Συμπέπτω.

Συμ.πετάννυμι, Μ. πετάσω. Ἁπλόνω ὁμοῦ.

Συμ.πέτομαι, Μ. πτήσομαι. Πετῶ μαζῇ.

Συμ.πέττω, Ἀττ. ἀντὶ Συμπέσσω.

Συμπεφυρμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Φύρδην, ἀνάκατα.

Σύμπεψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμπέπτω, ἡ βαθμηδὸν ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ χώνευσις.

Συμπηγία (ἡ), = Συμπαγία.

Σύμπηγμα (τὸ). κατασκεύασμα συμπεπηγμένον.

Συμ.πήγνυμι καὶ Συμ.πηγνύω, Μ. πήξω. Συνάπτω (Συσφίγγω) τι διὰ πήξεως, συνθέτω, συναρμόζω (κυρ. καὶ μτνμ.) » Ὥσπερ ἂν εἰ ἐκ λεπυρίων ἐρεβίνθων λευκῶν πολλὰ συμπαγείη,« Ἀρστ. »Τὸ ἐπὶ γῆς ξυμπαγὲν πάχνη λέγεται,« Πλάτ.

;Συμ.πηδάω-ῶ, Μ. ήσω ϗ ήσομαι. Πηδῶ ὁμοῦ.

†Συμπήδημα (τὸ). πήδημα γινόμενον συγχρόνως.

Σύμπηκτος (ὁ, ἡ). συνηνωμένος (συνηρμοσμένος) διὰ συμπήξεως, (Γαλλ.) compact.

Σύμπηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμπήγνυμι, ἡ διὰ πήξεως συνένωσις, συναρμογὴ, σύνθεσις.

;Συμ·πήσσω, Μ. πήξω, = Συμπήγνυμι.

Συμ·πιέζω, Μ. πιέσω. Σφίγγω μαζῆ (ἕνα μετ' ἄλλου), πιάνω σφικτὰ, συνθλίβω (κυρ. καὶ μτφορ.).

Συμπίεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμπιέζω, σύνθλιψις (κυρ. καὶ μτφορ.).

Συμπίεσμα (τὸ), τὸ διὰ συμπιέσεως σχηματιζόμενον ἄθροισμα.

Συμπιεσμὸς (ὁ), = Συμπίεσις.

Συμ·πιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συσφίγγω (Συμπυκνόνω) τι ἐν εἴδει πίλου (κετσέ). »Κόμην συμπεπιλημένην, « Αχ.

Συμπίλημα (τὸ). σῶμα (χῶμα κτλ.) συμπεπιλημένον.

Συμπίλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐν εἴδει πίλου (κετσὲ) συμπύκνωσις.

;Συμπιλητὴς, οῦ (ὁ). ὁ συσφίγγων διὰ συμπιλήσεως.

Συμπιλητικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς συμπίλησιν (ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συμπυκνόνειν).

Συμ·πιλόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συμπιλέω.

Συμ·πίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Συνέπιον κτλ.). Πίνω μαζῆ, ὁμοποτῶ μετά τινος, συμποσιάζω· (μτνμ. ἐπὶ ξύλων) ῥοφῶ (ποτίζομαι ἀπὸ) τὴν ὑγρασίαν.

Συμ·πιπράσκω, Μ. πράσω. Πωλῶ μαζῆ.

Συμ·πίπρημι, Μ. συμ·πρήσω (ἀόρ. Συνέπρησα κτλ.). Καίω τι μαζῆ μὲ ἄλλο, συγκαίω.

Συμ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Συνέπεσον κτλ.). Πίπτω ὁμοῦ (εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον ἢ τόπον)· συνέρχομαι εἰς ἓν (σημεῖον)· συγκλείομαι (» Ὥστ' ἐκπεσεῖν τοὺς σφῆνας, εἶτ' εὐθὺς συμπεσεῖν τὰ μέρη τοῦ ξύλου, « Στρб. » Μυκτῆρες συμπεπτωκότες, « Πλάτ.)· συμπλέκομαι (εἰς μάχην) (» Πρῶτα μὲν αὐτοὺς λέγεται διαστάντας ἐς ἀλλήλους τοξεύειν· μετὰ δὲ, συμπεσόντας, τῇσι αἰχμῇσι συνέχεσθαι, « Ἡρ.)· (ἐπὶ κρημνιζομένων οἰκοδ.) σωριάζομαι, βουλῶ· (ὅθ. ἐπὶ σωμ.) χάνω τὸ πάχος μου, λιγνεύω, ζαρόνω (» Σταφυλὴ συμπεπτωκυῖα, « Ἀέτ, σταπιδιασμένη. » Πρόσωπον συμπεπτωκὸς, « Φλσρ., λιγνὸν ἢ σκυθρωπὸν, [κοιν.] καταιβασμένον, [Γαλλ.] abattu)· (μτφορ.) συνάδω, συμφωνῶ, (Γαλλ.) coïncider (» Ὥστε συμπεσέειν τὸ πάθος τῷ χρηστηρίῳ τῷ γενομένῳ, « Ἡρ.)· (μὲ αἰτ. προθετ. ἢ δοτ.) καταντῶ (περιπίπτω) εἰς (» Μὴ, συμπεσόντες πολεμίοις, πάθητέ τι, « Ξεν. » Οὐκ ἄν τις οὕτω ... ἀνὴρ λέοντ' ἔδεισεν οὐδὲ πάρδαλιν, μοῦνος στενυγρῇ συμπεσὼν ἐν ἀτραπῷ, « [Σιμωνίδ. παρὰ] Γαλ. » Ἰδὼν μιν ἀλουσίῃσί τε καὶ ἀσιτίῃσι συμπεπτωκότα οἴκτειρε, « Ἡρ.)· (συνήθ. τρπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) γίνομαι κατὰ σύμπτωσιν, συμβαίνω. » Ἀσθένειά τις αὐτῷ ξυνέπεσε, « Πλάτ. » Τοῖσι Σπαρτιήτῃσι κατ' αὐτὸν τοῦτον τὸν χρόνον συνεπεπτώκεε ἔρις ἐοῦσα πρὸς Ἀργείους, « Ἡρ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Πρὸς τὸ συμπίπτον ἀεὶ διατάττων, « Ξεν. » Φέρειν τὰ συμπίπτοντα μὴ παλιγκότως, « (Εὐρ. παρὰ) Στб.

Συμ·πιστεύω, Μ. εύσω. Πιστεύω ὁμοῦ, ἔχω τὴν αὐτὴν πίστιν πρός τι ἢ τινα.

Συμ·πιστόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Πιστοποιῶ προσέτι.

Συμ·πίτνω καὶ

Συμ·πιτνέω-ῶ, Π. ἀντὶ Συμπίπτω. »Πολλοὶ γὰρ εἰς ἓν ξυμπίτνουσιν ἵμεροι, « Αἰσχλ.

Συμ·πλάζομαι, Μ. πλάγξομαι καὶ

Συμ·πλανάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Πλανῶμαι (Περιπλανῶμαι) μετά τινος.

Συμπλανήτης, ου (ὁ) καὶ

Συμπλανῆτις, ιδος (ἡ), = τῷ

Σύμπλανος (ὁ, ἡ). (μὲ δοτ. ἢ γεν.) ὁ πλανώμενος ἢ περιπλανώμενος μετά τινος, πλάνητος σύντροφος.

Σύμπλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμπλάσσω.

Σύμπλασμα (τὸ). πρᾶγμα συμπεπλασμένον, (μτφορ.) ψεῦδος.

Συμ·πλάσσω (ττω), Μ. πλάσω. Πλάττω (Δίδω μορφὴν εἴς) τι, δημιουργῶ ὡς πλάστης (» Ὁ πλακοῦς πέπεπται, σησαμῆ συμπλάττεται, « Ἀρσφ.)· (συνήθ. μτνμ.) πλάττω μὲ τὴν φαντασίαν μȣ, συνθέτω ψεύματα. »Τῶν θεῶν, συμπλάσας ἑαυτῷ ἐνύπνιον, κατεψεύσατο, « Αἰσχ.

Συμ·πλαστουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλαστȣργῶ (Δημιουργῶ) ἐκ συμφώνου τι ὡς-

Συμπλαστουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ πλαστουργῶν τι ἐκ συμφώνου μετ' ἄλλου, συνεργάτης πλαστουργοῦ.

Συμ·πλαταγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτυπῶ μὲ κρότον δύο (πλατέα) σώματα μαζῆ (ἕνα μετ' ἄλλου). » Χερσὶ συμπλατάγησεν, « Ἰλ. Ψ., συνεκρότησε.

Συμπλέγδην, ἐπίρ. Κατὰ σύμπλεξιν, περιπλεκτὰ, ἕνα μετ' ἄλλου.

Σύμπλεγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε συμπεπλεγμένον (συνηνωμένον κατὰ σύμπλεξιν), (ὅθεν ζωγρφ. ἢ γλυπτ.) συνωρὶς (Γαλλ. groupe) ἀθλητῶν εἰς θέσιν συμπλοκῆς.

Συμπλείονες ϗ Συμπλείους (οἱ, αἱ). πολλοὶ μαζῆ.

Συμπλεκὴς, έος (ὁ, ἡ). συνημμένος κατὰ σύμπλεξιν, συμπεπλεγμένος.

;Συμπλέκτειρα (ἡ), Π. ἡ συμπλέκουσα, (εἰς τὸν Ὀρφ. διορθ. τινὲς Συμπαίκτειρα).

Συμπλεκτικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ συμπλέκειν, συνδετικὸς κατὰ συμπλοκήν.

Σύμπλεκτος (ὁ, ἡ), = Συμπλεκὴς, συμπεπλεγμένος. ‖. (οὐσ.) Σύμπλεκτον, « Γρφ., θώραξ ἁλυσιδωτὸς, [ἐκ τοῦ

Συμ·πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω τι ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου), ἑνόνω, συνάπτω (»Τὼ χεῖρε ἐς τοὐπίσω ξυμπλέκοντες, « Θκ.) συγχέω, ἐμπερδεύω, (Γαλλ.) compliquer. »Ἔστι δὲ τοῦ χειμῶνος τὰ ἴχνη ὀρθὰ ἐπὶ τὸ πολὺ, τοῦ δὲ ἦρος συμπεπλεγμένα, « Ξεν. ‖. (συχν. μσ.) πιάνομαι (νὰ παλαίψω, νὰ μαλώσω, νὰ πολεμήσω), (χυδ.) τσακόνομαι. (μτνμ.) ἔχω ἢ λαμβάνω σχέσιν μετά τινος· (ἐνίοτε) συνουσιάζομαι. » Τῇ παντομόρφῳ Θέτιδι συμπλακεὶς ποτε, « Εὐρ.

Σύμπλεξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μεθ' ἑτέρου συμπλοκὴ (περιπλοκὴ), ἕνωσις.

Σύμπλευρος (ὁ, ἡ). ὅστις εἶνε πλευρὸν μὲ πλευρὸν μετά τινος.

Συμ·πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω (Ταξειδεύω ἢ Ἀρμενίζω) μαζῆ, συνταξειδεύω (εἰς τὸ αὐτὸ πλοῖον).

Σύμπλεως (ὁ, ἡ). γεμάτος ἴσα μὲ τὰ χείλη, ἔμπλεως.

Συμπληγὰς [συμπλήσσω], άδος (ὁ, ἡ). ὁ συγκρουόμενος. (ὅθ. εἰς τὸ πλθ.) »Συμπληγάδες (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) πέτραι, οἱ περὶ τὸ στόμιον τοῦ Εὐξείνȣ Πόντȣ σκόπελοι (διότι, κατὰ τὴν μυθολογ., κινούμενοι συνεκρούοντο). ‖. (οὐσ. θηλ.) ἀντὶ συμπλοκὴ, σύγκρουσις.

Συμπλήγδην, ἐπίρ. Κτυπῶντας (Κτυπητὰ) ἕνα μετ' ἄλλου.

Συμ·πληθύνω, Μ. υνῶ καὶ Ἰων.

Συμ·πληθύω, Μ. ύσω. Συντελῶ πρὸς πληθυσμὸν (πρὸς αὔξησιν), αὐξάνω συγχρόνως. »Χυθεὶς εἰς τὰ πληθυντικὰ ὁ ἀριθμὸς, συνεπλήθυνε (ἄλλ. συνεπλήθυσε) καὶ τὰς ἀτυχίας, « Λογγ.

Συμ·πλημμυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλημμυρῶ ὁμοῦ μέ.

Σύμπληξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμπλήσσω, κτύπημα ἑνὸς μετ' ἄλλȣ, Σύγκρουσις.

Συμπλήρης, εος (ὁ, ἡ). γεμάτος ὡς ἐπάνω, ἐντελῶς πλήρης.

Συμ·πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο, συντελῶ πρὸς πλήρωσιν. 2) γεμίζω ἐντελῶς, ἀναπληρῶ τὸν ἀριθμὸν, ἀπογεμίζω· (μτνμ.) = Ἐκπληρῶ.

Συμπλήρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς συμπλήρωσιν.

Συμπληρωματικὸς, ἡ, όν, (ϗ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ χρησιμεύων ὡς συμπλήρωμα.

Συμπλήρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμπληρόω, ἐκπλήρωσις, ἀναπλήρωσις.

Συμπληρωτικὸς, ἡ, όν, (ϗ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς συμπλήρωσιν.

Συμ·πλησιάζω, Μ. άσω. Πλησιάζω ἐνταὐτῷ ἢ ἀμοιβαίως πρός τινα, ἔχω σχέσιν (συναναστροφὴν) μετά τινος.

Συμ·πλήσσω (ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶ ἕνα μετ' ἄλλου, συγκρούω.

Σύμπλοια (ἡ). τὸ συμπλέειν, συνταξείδευμα (διὰ θαλάσσης).

Συμπλοϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς σύμπλουν ἢ σύμπλοιαν. » Φιλία—, « Ἀρστ., ἡ μεταξὺ συμπλόων.

Συμπλοκὴ (ἡ). ἡ μεθ' ἑτέρου πλοκὴ, περιπλοκή· συμβολὴ μαχομένων, (Γαλλ.) mêlée, conflit, engagement· (ἐνίοτε) συνουσία. (μουσ.) ἕνωσις διαφόρων ἀντιθέτων τόνων· (ῥτρ.) εἶδ. ἐπαναλήψεως.

Σύμπλοκος (ὁ, ἡ), = Σύμπλεκτος, ὁμόπλοκος.

Σύμπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ συμπλέων μετά τινος (εἴτε εἰς τὸ αὐτὸ εἴτε καὶ μὲ ἄλλο πλοῖον), συνταξειδεύων (διὰ θαλάσσης.

Συμ·πλουτέω-ῶ. Μ. ήσω. Πλουτῶ ὁμοῦ.

Συμ·πλουτίζω, Μ. ίσω. Πλουτίζω παρομοίως.

Συμπλωτὴρ (ὁ), = Σύμπλους.

Συμ·πλώω, Μ. ώσω, Ἰων. Π. ἀντὶ Συμπλέω.

Σύμπνευσις, εως (ἡ) καὶ

Συμπνευσμὸς (ὁ), = Σύμπνοια, [ἐκ τοῦ

Συμ·πνέω, Μ. πνεύσω ϗ πνεύσομαι. Πνέω (Φυσῶ ἢ Ἀναπνέω) ὁμοῦ, συναναπνέω· (συνκδχ. ϗ τρπ.) εἶμαι σύμπνους (σύμφωνος), ὁμονοῶ, συνεννοοῦμαι, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) conspirer. » Ὡς οὐδ' ἂν εἴτι γένοιτο, ἔτι συμπνευσόντων ἡμῶν καὶ Θηβαίων, « Δμ. » Ἡ Ἰταλία τε πᾶσα συμπεπνεύκοι, « Ἡρωδ. »Οὐ μὴν ἡ τύχη πρὸς τοῦτο ξυνέπνευσεν, « Ἄννα.

Συμπνιγὴς, έος (ὁ, ἡ), = Πνιγηρὸς, στενόχωρος, [ἐκ τοῦ

Συμ·πνίγω, Μ. πνίξω. Συσφίγγων πνίγω (στενοχωρῶ), συνθλίβω.

Σύμπνοια (ἡ), τὸ συμπνέειν, τὸ ἐκ συμφώνου φύσημα· (συνήθ. μτφορ.) ὁμόνοια, συμφωνία φρονημάτων (αἰσθημάτων), συνεννόησις, [ἐκ τοῦ

Σύμπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ συμπνέων (φυσῶν ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου)· (συνήθ. μτνμ.) ὁμόφρων, σύμφωνος.

Συμ·ποδέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνδέω τοὺς πόδας τινὸς, = Συμποδίζω.

Συμ·ποδηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ (Καθοδηγῶ) ὁμοῦ ὡς ποδηγός.

Συμ·ποδίζω, Μ. ίσω. Δένω ἢ Ἐμπερδεύω τὰ πόδια τινὸς ἕνα μετ' ἄλλȣ, πεδικλόνω· (μτφορ.) βάλλω πρόσκομμα, παρεμποδίζω.

Συμποδισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ, πεδίκλωμα, (μτφορ.) παρεμπόδισμα.

Συμποδιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συμποδίζων (παρεμποδίζων).

†Συμ·ποδοδεσμέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σύμποδα δεσμέω.

Συμ·ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συμβοηθῶ τινα εἰς τὸ νὰ κάμῃ τι, συνεργῶ. » Ὅταν σατύρους τοίνυν ποιῇς, καλεῖν ἐμὲ, ἵνα συμποιῶ, « Ἀρσφ.

Συμ·ποικίλλω, Μ. ιλῶ. Πλουμίζω (Παρδαλίζω) τι ὁμοῦ, συντελῶ πρὸς ποικιλμόν.

Συμ·ποιμαίνω, Μ. ποιμανῶ. Βόσκω ὁμοῦ (μετ' ἄλλων), συμβόσκω ὡς-

Συμποίμην, ποίμενος (ὁ). σύντροφος ποιμένος.

Συμ·πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολεμῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) μετά τινος, εἶμαι σύμμαχος.

Συμ·πολεμίζω, Μ. ίσω, = Συμπολεμέω.

;Συμ·πολεύομαι, Μ. εύσομαι, = Συμπεριπολῶ, συμπεριφέρομαι.

Συμ·πολίζω, Μ. ίσω. Συνενόνω (Συγκατοικίζω, Συμπεριλαμβάνω) εἰς μίαν πόλιν.

Συμ·πολιορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Πολιορκῶ ὁμοῦ.

Συμπολιτεία (ἡ). συνένωσις διαφόρων πόλεων ἢ ἐπικρατειῶν εἰς μίαν πολιτείαν (εἰς ἓν σύστημα διοικήσεως), συμμέθεξις τῶν αὐτῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων. » Ἡ τῶν Ἀχαιῶν—, « Πλб., [ἐκ τοῦ

Συμ·πολιτεύω, Μ. εύσω. Συναποτελῶ (Εἶμαι συνηνωμένος εἰς) μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πολιτείαν (ἓν εἶδος διοικήσεως) μετ' ἄλλων, συμμετέχω τῶν αὐτῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων. ‖. (ἰδιαιτ. μσ.) πράττω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνȣ μετά τινος τὰ πολιτικὰ πράγματα, διοικῶ ὁμοῦ τὴν πολιτείαν, (ἁπλ.) συνδιάγω, συμβιοτεύω. » Μετὰ κλεπτῶν—, « Συν.

Συμπολίτης, ου (ὁ) ϗ Συμπολῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τῆς αὐτῆς πόλεως ἢ πολιτείας πολίτης. » Οὔτε συμπολίτην οὔτε συνδημότην λέγουσιν (οἱ Ἀττικίζοντες), Πολίτην δὲ καὶ Δημότην ἄνευ τῆς Σύν· Συνέφηβον δὲ καὶ Συμπότην μετὰ τῆς Σύν· Ὁ μέν τοι Εὐριπίδης που λέγει: Ὦ ξυμπολῖται, « Σχλ.

Συμ·πολλαπλασιάζω, Μ. άσω. Συνάπτω (Συγκεφαλαιῶ) πολλαπλασιάζων.

Σύμπολυς, πόλλη, πολυ. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) Πολλοὶ ὁμοῦ. » Ἕνα τε πείθειν ϗ ξυμπόλλους, « Πλάτ.

Συμ·πομπεύω, Μ. εύσω. Πομπεύω ὁμοῦ μετ' ἄλλων, συνεκτελῶ πομπὴν ἢ ἀγῶνας, συνεορτάζω.

Συμ·πονέω-ῶ καὶ (μσ.) -πονέομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Κοπιάζω ἢ Ταλαιπωροῦμαι ὁμοῦ, συμμετέχω τῶν πόνων (τῶν κόπων) τινός.

Συμ·πονηρεύομαι, Μ. εύσομαι. Συμμετέχω τῶν πονηριῶν (τῆς ἀχρειότητός) τινος, πονηρεύομαι ἐπίσης.

Σύμπονος (ὁ, ἡ). ὁ συμπονῶν (συγκοπιάζων) τινι, συμμέτοχος τῶν πόνων, συνεργάτης· (Βυζ.) τοποτηρητὴς ἢ πάρεδρος ἄρχοντος. » Οἱ ἄρχοντες οὐκ ὀφείλουσι τὴν ἐπαρχίαν καταλιμπάνειν .. οὔτε οἱ σύμπονοι οὔτε οἱ δομέστικοι, « Εὐς.

Συμ·ποντίζω, Μ. ίσω ϗ

Συμ·ποντόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταποντίζω ὁμοῦ.

Συμ·πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπάγω πουθενὰ μετά τινος, συνοδοιπορῶ· συνέρχομαι (εἰς ἐκκλησίαν, εἰς γάμον).

Συμ·πορθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πορθῶ (Λεηλατῶ) ὁμοῦ, ἐρημόνω ἐκ συμφώνου.

Συμ·πορίζω, Μ. ίσω. Προξενῶ (Περιποιῶ) ἢ Προμηθεύω ἐκ συμφώνου. ‖. (μσ.) πορίζομαί (προμηθεύομαί) τι ἀπὸ διάφορα μέρη, συναθροίζω.

Συμπορισμὸς (ὁ), τὸ συμπορίζειν ἢ συμπορίζεσθαι, προμήθευσις γινομένη παρὰ πολλῶν ὁμοῦ ἢ πανταχόθεν.

Συμ·πορνεύω, Μ. εύσω. Πορνεύω ὁμοῦ.

Σύμπορος (ὁ, ἡ). ὁ συμπορευόμενός τινι, συνοδοιπόρος.

Συμ·πορπάω-ῶ, Μ. άσω ϗ Ἰων. ήσω. Θηλυκόνω ὁμοῦ διὰ τῆς πόρπης.

;Συμπορπητὸς, ἡ, όν ϗ

Σύμπορπος (ὁ, ἡ). (χιτὼν) Ὁ συναπτόμενος διὰ πόρπης (καὶ ὄχι διὰ ῥαφῶν), θηλυκωτός.

Συμ·πορσύνω, Μ. υνῶ, Ἰων. Π. συνεργῶ εἰς τὸ νὰ κατορθωθῇ τι, συνευκολύνω, συγκατασκευάζω.

Συμποσία (ἡ), = Σύμποσις.

Συμ·ποσιάζω, Μ. άσω. Τρώγω καὶ πίνω (Ξεφαντόνω) μαζῆ, συνευωχοῦμαι (εἰς συμπόσιον).

Συμποσιακὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ακῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς συμπόσιον, ὁ συνειθιζόμενος εἰς τὰ συμπόσια.

Συμ·ποσιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπιστατῶ ὡς) -

Συμποσιάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων (ἐπιστάτης) τοῦ συμποσίου· (εἴς τινας πόλεις) εἶδος ἄρχοντος.

Συμποσιαρχία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστασία) τοῦ συμποσιάρχου.

Συμποσίαρχος (ὁ), = Συμποσιάρχης.

Συμποσιαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συμποσιάζων, σύνδειπνος εἰς -

Συμπόσιον (τὸ). δεῖπνον (τραπέζι) συγκροτούμενον ἀπὸ συμπότας, (Τȣρκ. πιθαν. κατὰ παραφθορ.) τζουμποῦσι, ζιαφέτι· (συνκδχ.) ὁ τόπος (ἡ σάλλα) ὅπου συγκροτεῖται τὸ συμπ., (κατ' ἔκτ.) οἱ σύνδειπνοι.

Συμ·ποσόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνάπτω διαφόρους ποσότητας εἰς ἓν, Συγκεφαλαιόω.

Συμ·ποτάζω, Μ. άσω, σπν. ἀντὶ Συμποσιάζω.

Συμπότης, ου (ὁ). ὁ συμπίνων (συμποσιάζων) μετά τινος, σύντροφος εἰς συμπόσιον, σύνδειπνος.

Συμποτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς συμπόσιον, συνειθιζόμενος εἰς τὰ συμπόσια· καλὸς (εὐάρεστος κτλ.) συμπότης. » Προσμάνθανε ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικὸς, « Ἀρσφ. » Ἡ ἰσοτιμία συμποτικώτατον, « Αχ.

Συμπότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Συμπότης.

Συμ·ποτνιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Παραπονοῦμαι μετά τινος.

Συμπότρια (ἡ), Συμπότις.

Σύμπους, ποδος (ὁ, ἡ). συνδεδεμένος ἢ (ἐπὶ ἀγαλμ.) συνηνωμένος τοὺς πόδας. ‖. (τὸ οὐδ. πλθ.) Σύμποδα, ἀντὶ ἐπίρ. Τὰ δύο πόδια μαζῆ. »Σ. δεσμεῖ, « Στρ. (ὅπου ἄλλ. ἀναγν. Συμποδοδεσμεῖ).

Συμ·πραγματεύομαι, Μ. εύσομαι. Διαπραγματεύομαι (ἢ Καταγίνομαι εἴς) τι ἐκ συμφώνου, συνεργῶ νὰ πραγματοποιηθῇ τι.

Συμπρακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς τὸ συμπράττειν ἐπιτήδειος, συντελεστικός.

Συμπράκτρια (ἡ), θηλ. τοῦ -

Συμπράκτωρ, ορος (ὁ). ὁ συμπράττων, συνεργὸς, συνεργάτης. »Ὁδοῦ—, « Σοφ., συνοδοιπόρος, σύντροφος.

Σύμπραξις, εως (ἡ), τὸ συμπράττειν, συνεργία, συμβοήθεια.

Συμ·πράσσω (ττω), Μ. πράξω. Πράττω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνεργῶ εἰς τὸ νὰ κατορθωθῇ τι, συμβοηθῶ. ‖. (μσ.) συνεκδικοῦμαι.

Συμπράτης [συμπιπράσκω], ου (ὁ). ὁ πωλῶν τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, σύντροφος πωλητοῦ.

Συμπρεπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. (μὲ δοτ.) ὁ συμπρέπων (ἁρμόζων) εἴς τι, πρόσφορος.

Συμπρεπόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Καταλλήλως, προσφόρως, ἀνηκόντως.

Συμ·πρέπω (χωρὶς Μ.). (μὲ δοτ.) Πρέπω (Ταιριάζω, Ἁρμόζω) εἴς τι, εἶμαι πρόσφορος. » Βοὰ δὲ νικαφόρῳ σὺν Ἀριστοκλείδᾳ πρέπει, « Πίνδ.

Συμπρεσβευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ συμπρεσβεύων (διωρισμένος πρεσβευτὴς ὁμοῦ μὲ ἄλλον), πρέσβυς συναπεσταλμένος.

Συμ·πρεσβεύω, Μ. εύσω. Πρεσβεύω (Εἶ-

μαι διωρισμένος πρέσβυς πουθενὰ) ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Σύμπρεσβυς, εως (ὁ), = Συμπρεσβευτής.

†Συμπρεσβύτερος (ὁ). συναδελφὸς (ὁμοταγὴς) πρεσβυτέρου, ἐπίσης πρεσβύτερος.

Συμπρήκτωρ, Σύμπρηξις, Συμπρήσσω, Ἰων. ἀντὶ Συμπράκτωρ κτλ.

Συμπρίασθαι, ἀόρ. ἀνμλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συνωνέομαι.

Συμ·προ·άγω, Μ. άξω. Προάγω (Προβιβάζω) τι ἢ τινα (ϗ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ. Προχωρῶ, Προοδεύω) ἐκ συμφώνου.

Συμ·προ·αύξομαι, Μ. αυξηθήσομαι. Προχωρῶ ὁμοῦ εἰς αὔξησιν.

Συμ·προ·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Συμπροέβην κτλ.). Προβαίνω (Προχωρῶ) ὁμοῦ μὲ, συμπροοδεύω.

Συμ·προ·βάλλω καὶ (μσ.) βάλλομαι, Μ. βαλῶ, βαλοῦμαι. Προβάλλω (Παράγω ἀπ' ἐμοῦ εἰς τὸ εἶναι ἢ Ἐκλέγω) ὁμοῦ μέ.

Συμπρόβουλος (ὁ). συνάρχων προβόλου.

Συμ·προ·γινώσκω, Μ. γνώσομαι. Προβλέπω (Προγνωρίζω) τι συγχρόνως.

Συμ·προ·δίδωμι, Μ. προ·δώσω. Προδίδω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).

Συμπρόεδρος (ὁ). ὁ ὁμοῦ μὲ ἄλλον πρόεδρος, συνάρχων προέδρου.

Συμ·πρό·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Συμπροῄειν κτλ.), = Συμπροέρχομαι, συμπροοδεύω, συναυξάνομαι.

Συμ·προ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συμπροῆλθον κτλ.). Προέρχομαι ὁμοῦ, συνεξέρχομαι.

Συμ·προ·θυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προθυμοῦμαι ἐκ συμφώνου, ἔχω ἢ δείκνω τὴν αὐτὴν προθυμίαν, συμπράττω (συνεργῶ) προθύμως εἴς τι.

Συμ·προθυμοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Προθυμοποιοῦμαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συμπροθυμοῦμαι.

Συμ·προ·ίημι, Μ. προ·ήσω (ἀόρ. Συμπροῆκα κτλ.), = Συμπροπέμπω.

Συμ·προ·κόπτω, Μ. κόψω. Προκόπτω (Προχωρῶ) ὁμοῦ, συμπροοδεύω.

Συμ·προ·κύπτω, Μ. κύψω. Προκύπτω (Προνεύω ἢ Προφαίνομαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

†Συμπρομνάμων, ονος (ὁ). συνάρχων προμνήμονος (παρὰ τοῖς Ἀκαρνᾶσι).

Συμ·προ·νομεύω, Μ. εύσω. Ὑπάγω ὁμοῦ εἰς προνομήν.

Συμ·προ·πέμπω, Μ. πέμψω. Προπέμπω (Ξεπροβοδῶ) τινὰ ὁμοῦ μὲ ἄλλους.

Συμ·προ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. (μὲ δοτ.) Ἐβγαίνω μὲ βίαν (Πετειοῦμαι ἔξω) καὶ ἀναχωρῶ μετά τινος.

†Συμ·προ·πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Προπορεύομαι μετά τινος.

Συμ·προσ·αγορεύω, Μ. εύσω. Προσαγορεύω ἐκ συμφώνου.

Συμ·προσ·άγω, Μ. άξω. Πλησιάζω συγχρόνως (κυρ. ἐπὶ στρατευμ. προχωρούντων ἐνταυτῷ πρὸς συμπλοκήν).

Συμ·πρόσ·ειμι, Μ. έσομαι. Εἶμαι συγχρόνως πλησίον τινός. » Μὴ συμπροσέστω σοι θρόνος ἀνομίας,« Γρφ.

Συμ·πρόσ·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Συμπροσῄειν κτλ.), = τῷ

Συμ·προσ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συμπροσῆλθον κτλ.). Προσέρχομαι (Πλησιάζω) πουθενὰ μετά τινος.

Συμ·προσ·εύχομαι, Μ. εύξομαι. Προσεύχομαι ὁμοῦ (μετά τινος).

Συμ·προσ·έχω(·προσ·ίσχω), Μ. έξω. (μὲ δοτ.) Προσέχω (ἐνν. τὸν νοῦν) συγχρόνως (καὶ μσ. Εἶμαι ὁμοῦ προσκολλημένος) εἴς τι.

Συμ·προσ·κυνέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσκυνῶ ὁμοῦ.

Συμ·προσ·μίγνυμι, Μ. μίξω. Ἑνόνω (Πλησιάζω, [καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.] Σμίγω, Ἀνταμόνομαι) μετά τινος.

Συμ·προσ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Ἔρχομαι συγχρόνως εἰς τὸν νοῦν τινος.

Συμ·προσ·πλέκω, Μ. πλέξω. Συμπλέκω τι μετά τινος, συμπεριπλέκω.

†Συμπροστάτης, ου (ὁ). συνάρχων προστάτου (προεστῶτος).

Συμ·προσ·ψαύω, Μ. ψαύσω. Ἐγγίζω τι ὁμοῦ, ἅπτομαι ἐπιπολαίως.

Συμ·προτερέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Εἶμαι ἐπίσης πρότερος (ἀνώτερος) τινος, συνυπερβαίνω.

Συμ·προ·τρέπω, Μ. τρέψω. Προτρέπω ὁμοῦ, συμπαρορμῶ, συμπαροτρύνω.

Συμ·προ·φαίνω, Μ. φανῶ. Προφαίνω (καὶ μσ. Προφαίνομαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συμ·προφητεύω, Μ. εύσω. Προφητεύω τι ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου).

Συμπροφήτης, ου (ὁ) καὶ Συμπροφῆτις, ιδος (ἡ). ὁ ἐπίσης προφήτης.

Συμ·προ·χέω, Μ. χεύσω. Προχέω ὁμοῦ, συνεκχέω.

Συμ·προ·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Προχωρῶ ὁμοῦ.

;Συμ·προ·ψαύω, Μ. ψαύσω, = Συμπροσψαύω.

Συμ·πρυτανεύω, Μ. εύσω. Συνάρχω (Συνεπιστατῶ) ὡς =

Συμπρύτανις, εως (ὁ). ὁ ὁμοῦ μὲ ἄλλον πρύτανις, συνάρχων τοῦ πρυτάνεως.

Συμ·πρωτεύω, Μ. εύσω. Πρωτεύω μετά τινος, ἔχω ἐπίσης τὰ πρωτεῖα.

Συμ·πτερόομαι-οῦμαι, Μ. πτερωθήσομαι. Ἀποκτῶ ὁμοίως καὶ ἐγὼ πτερὰ, γίνομαι ἐπίσης πτερωτὸς (μετάρσιος), (συνκδχ.) συνανυψοῦμαι.

†Συμ·πτερύσσομαι, Μ. ύξομαι. Ἀνοίγω ἢ Κουνῶ ὁμοίως καὶ ἐγὼ τὰ πτερά μȣ, δοκιμάζω κατὰ τὸ παράδειγμα ἄλλου νὰ πετάξω.

Σύμπτυγμα (τὸ). σοῦφρα (λόξα) ὑφάσματος.

Συμπτυκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ συμπτύσσειν (συγκλείειν, συντυλίσσειν κτλ.).

Σύμπτυκτος (ὁ, ἡ), = Συνεπτυγμένος. »Παρατίθημ' ὁλοσχερῆ ἄρν' ἐς μέσον σύμπτυκτον,« (Δίφιλ. παρ') Ἀθ.

Σύμπτυξις, εως (ἡ), τὸ συμπτύσσειν ἢ συμπτύσσεσθαι, (ἀντιθ. τῷ Ἀνάπτυξις).

Συμ·πτύσσω, Μ. πτύξω. Διπλόνω ὁμοῦ (τὴν μίαν ἄκραν μὲ τὴν ἄλλην), (συνκδχ.) περιλαμβάνω εἰς ὀλίγην ἔκτασιν, (ὅθ. μτνμ.) περικλείω τὴν ἔννοιαν εἰς ὀλίγας λέξεις, (ἀντιθ. τῷ Ἀναπτύσσω).

Συμπτωθεὶς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Συμπίπτω.

Σύμπτωμα (τὸ). τὸ συμβαῖνον κατὰ σύμπτωσιν, περιστατικὸν, συνάντημα· (ἰατρ.) τὸ χαρακτηριστικὸν παρακολούθημα τῆς νόσου. » Οὐχ ἅπασαν τὴν παρὰ φύσιν διάθεσιν, ἀλλ' ἥτις ἂν ἐνέργειαν βλάπτῃ, νόσημα προσαγορεύομεν· ἥτις δ' ἂν παρὰ φύσιν μὲν ᾖ, μὴ μέντοι βλάπτῃ γ' ἐνέργειαν, οὐ νόσον, ἀλλὰ σύμπτωμα νοσήματος,« Γαλ.

Συμπτωματικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ κατὰ σύμπτωσιν (περίπτωσιν), (ἰατρ.) ὁ μετέχων (ἢ ἐν εἴδει) συμπτώματος.

Συμπτωσία, σπν. ἀντὶ

Σύμπτωσις, εως (ἡ), τὸ συμπίπτειν, συνάντησις, ἕνωσις· συνδρομὴ περιστάσεων, περίπτωσις, (Γαλλ.) coïncidence· συμβολὴ (ἐχθρῶν), σύγκρουσις· κρήμνισμα, πέσιμον (» Οἰκίας —, « Στρβ.)· (ἰατρ.) πέσιμον τοῦ ὄγκου ἢ τοῦ τόνου τῆς σαρκὸς, χαύνωσις, (Γαλλ.) affaissement. » Προσώπου (» Ὄμματος) —,« Ἰατρ.

Σύμπτωχος (ὁ, ἡ). σύντροφός τινος εἰς τὴν πτωχείαν, ἐπίσης πτωχός.

Συμ·πυκάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω ἑνόνων τι πυκνῶς ἕνα μετ' ἄλλου. » Αὐλῶνος δένδρεσι συμπεπυκασμένου,« Διόδ.

Σύμπυκνος (ὁ, ἡ). πολλὰ πυκνὸς (στενὸς, σφικτός).

Συμ·πυκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Πυκνόνω συσφίγγων, συνενόνω πυκνῶς.

Συμ·πυκτεύω, Μ. εύσω. Πυκτεύω μετά τινος, συμπαλαίω ὡς πύκτης.

Συμ·πυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι. Ἐρωτῶ (Ἐξετάζω νὰ μάθω) τι ἐκ συμφώνȣ μετά τινος.

Συμ·πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Φλογίζω (Πυρπολῶ) ὁμοῦ, συγκατακαίω.

Συμ·πυρπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Πυρπολῶ ὁμοῦ, συγκατακαίω.

Συμ·πωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ ὁμοῦ.

Συμ·πωρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνάπτω (Συγκολλῶ) διὰ πωρώσεως· (πθ.) συνδέομαι καθὼς τὰ συντετριμμένα κόκκαλα (διὰ τῆς ἰδίας των ἰκμάδος).

Συμφαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συνεσθίω.

Συμ·φαιδρύνω, Μ. υνῶ. Φαιδρύνω ὁμοῦ μέ.

Συμ·φαίνομαι, Μ. φανοῦμαι ἢ φανήσομαι. Φαίνομαι ὁμοῦ (συγχρόνως).

Συμφάναι, ἀπαρ. τοῦ Σύμφημι.

Συμφάνεια (ἡ), τὸ συμφαίνεσθαι, ἡ σύγχρονος ἐμφάνισις.

Συμφανὴς, έος (ὁ, ἡ). πανταχόθεν φανερὸς, ὁλοφάνερος.

;Συμ·φανίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι συμφανὲς (καταφανὲς), φανερόνω ἀριδήλως.

Συμ·φαντάζομαι, Μ. άσομαι, = Συμφαίνομαι.

Σύμφασις, εως (ἡ), τὸ συμφαίνεσθαι, ἡ σύγχρονος ἢ κατὰ συναύγειαν ἐμφάνισις.

Συμ·φατριάζω, Μ. άσω. Φατριάζω μετά τινος, συναποτελῶ φατρίαν.

Συμφατριαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συμφατριάζων συνεταῖρος φατρίας.

Συμφέρον, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Συμφέρω. ||. (συνήθ. ὡς οὐσ.) κέρδος, ὄφελος, (Ἰταλ.) ἰντερέσσο, (ὅθ.

Συμφερόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Πρὸς τὸ συμφέρον, ὠφελίμως. » Καλῶς ἔχειν καὶ συμφερόντως,« Ἰσκρ. (καὶ δοτ.) » Συμφερόντως καὶ αὐτοῖς ϗ τοῖς φίλοις,« Ξεν.

Συμφερτὸς, ή, όν, Π. ἀντὶ Συμφορητὸς, συναγμένος εἰς ἕν, συνηνωμένος. »Ἀρετὴ —,« Ἰλ. Ν., ἡ ἀνδρία πολλῶν ὁμοῦ ὅταν ἦνε ἡνωμένοι. » Πορείη —,« Νόνν., ἡ μετὰ συνοδίας. »Θάμβος ἔχων γελόω πῶς ἐκ λίθου ἄλλοθεν ἄλλης συμφερτὸς γενόμην ἐξαπίνης Σάτυρος,« Ἐπγρ., [ἐκ τοῦ

Συμ·φέρω, Μ. συν·οίσω (ἀόρ. Συνήνεγκα καὶ πθ. Συνηνέχθην κτλ.). Φέρω (Σηκόνω ἢ Κουβαλῶ [καὶ μτφορ.] Ὑποφέρω) ὁμοῦ μὲ ἄλλον. » Ὅ,τι ἂν δέῃ ὅπλον φέρειν, ὁ ἵππος τοῦτο συμφέρει,« Ξεν. (ϗ πθ.) » Συμφέρεσθαι τῷ ἡλίῳ,« Πλ., κυκλοφορεῖν ὁμοῦ. (καὶ μτφορ.) »Ὅσῳ ἂν μᾶλλον συμφέροιμι τούτῳ τὴν τότε πενίαν,« Ξεν. 2) φέρω (συνάζω) εἰς ἓν μέρος, Συμφορῶ, συναθροίζω (κατὰ συνεισφορὰν), συνεισφέρω. »Χρήματα —,« Θκ. » Καὶ αὐτοῖς ηὔξετο τὸ ναυτικὸν, ἀπὸ τῆς δαπάνης, ἣν ἐκεῖνοι (οἱ ξύμμαχοι) ξυμφέροιεν,« αὐτ. »Τοὺς νεκροὺς συνενεγκόντες ἔθαψαν,« Ξεν. » Πολλὰ συνενηνοχέναι ὁπόθεν οἷόν τε ἦν,« αὐτ., (ὅθεν 3) (συνήθ. τρπρσ. ἢ κατὰ μτχ. μὲ δοτ.) συμβάλλω, συντελῶ, ὠφελῶ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) Ἑταιρειάζω, συμφωνῶ, (Γαλλ.) convenir. » Ὅ,τι συμφέροι τοῖς κάμνουσι,« Ξεν. » Ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν αὐτοῖς πρὸς τὸν βίον,« αὐτ. » Τὸ γάρ τῳ ξυνενεγκὸν ἄλλον τοῦτο ἔβλαπτε,« Θκ. » Σιμὴ ἂν σοι (γυνὴ) ἰσχυρῶς συμφέροι,« Ξεν. »Ὅτῳ συνενηνόχασιν οἱ καιροὶ,« Θκ., τῷ ἦλθον δεξιαὶ αἱ περιστάσεις. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὸ τῇ πόλει συμφέρον,« Ἠλ. (καὶ γεν.) » Τὰ μικρὰ συμφέροντα τῆς πόλεως,« Δμ. (καὶ ἀπολ.) » Ὡς σφόδρ' ἐστὶ συμφέρον τὸ μηδὲν ἀσκεῖν ὑγιὲς ἐν τῷ νῦν βίῳ,« Ἀρσφ. » Τὸ ἡμέτερον συμφέρον,« Ξεν. » Ἐπιστέλλετε ὅ,τι ὑμῖν δοκεῖ συμφέρον εἶναι,« αὐτ. »Τοῦ δικαίου αὐτοῖς μέλει μᾶλλον ἢ τοῦ συμφέροντος,« αὐτ. (καὶ πθ. ἢ μσ.) » Ξυνηνέχθης τὰ πολλὰ οἷς Σόλων εἶπε,« Πλάτ. » Τόδε δὲ ἴδιον νενομίκασι, καὶ οὐδαμοῖσι ἄλλοισι συμφέρονται ἀνθρώπων,« Ἡρ. » Συμφέρομαι τοῖς πολλοῖς,« Πλ., εἶμαι μὲ τὴν γνώμην των. » Συμφέρεσθαι τοῖς παροῦσιν,« αὐτ., συμμορφοῦσθαι μὲ τὰς περιστάσεις. (καὶ ἀπολ.) » Ἐὰν ἀνὴρ καὶ γυνὴ μὴ συμφέρωνται,« Πλάτ., δὲν συμφωνοῦν. » Καθ' αὐτοὺς ξυμφέρεσθαι,« Θκ., νὰ συμβιβάζωνται μεταξύ των, (ἢ 4) (πθ.) Π. ἀντὶ Σύνειμι. » Οὐκ ἔμελλόν σε λείπειν οὐδέποτ', ἀλλά μοι καὶ θνήσκοντι συνοίσῃ,« Σοφ. » Συνοισόμενος μεγάλῳ κακῷ,« Ἡρ., θὰ καταντήσῃ (θὰ περιπέσῃ) εἰς. » Συνοίσεται στόχῳ,« Αἰσχλ., θὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπόν του, (ὅθ. συνήθ. 5) (τρπρσ.) συμπίπτει νὰ γένω (νὰ λάβω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἔκβασιν), συμβαίνω κατὰ σύμπτωσιν. » Τοὐμὸν ξυνοίσειν οὔνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς,« Σοφ., νὰ συμπέσῃ, νὰ συμφωνήσῃ. » Τὰ δ' ἄλλα συνήνεκται αὐτῇ εἰς εὐτυχίην γενόμενα,« Ἡρ., συνέπεσε νὰ λάβουν εὐτυχῆ ὡς πρὸς αὐτὴν ἔκβασιν. (συνήθ. πρὸς ἀπαρέμφ.) » Συνήνεικε αὐτόθι θῶμα τοιόνδε γενέσθαι,« αὐτ. (καὶ πθ.) » Συμφέρεται ἡμῖν ἐπὶ τὸ ἄμεινον,« αὐτ. » Οὐδέν σφι χρηστὸν συνεφέρετο,« αὐτ.. » Παθήματα συνηνέχθη γενέσθαι,« αὐτ. » Συμφέρεται τωὐτὸ εἶναι,« αὐτ., συμπίπτει νὰ ἦνε. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὰ συμφερόμενα,« Αξ., τὰ συμπίπτοντα, αἱ περιστάσεις.

Συμ·φεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω ἢ Φυγαδεύομαι (Ἐξορίζομαι ἢ Καταφεύγω) ὁμοῦ.

Σύμ·φημι, Μ. φήσω. Λέγω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον· (συνκδχ.) λέγω τὸ Ναὶ, στέργω, συναινῶ, συγκατανεύω· συνομολογῶ, εἶμαι σύμφωνος. » Ὅ,τι ἄν σε τούτων ἐρωτᾷ, σύμφαθι,« Ξεν. »Τοῦτο δὴ πρῶτον ἢ σύμφαθι, ἢ μὴ ἀντιφῇς,« Πλάτ. » Ξύμφαθι, ἢ ἄπειπε,« αὐτ. (καὶ ἑπομένου ἀπαρεμφ.) » Ξυνέφασαν ϗ ταῦτα ποιήσειν,« Ξεν.

Συμφήτωρ, ορος (ὁ), Π. [σύμφημι], μάρτυς.

Συμ·φθάνω, Μ. φθάσω. Φθάνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Σύμφθαρσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμφθείρω, καταστροφὴ, ἀφανισμός· (ζωγρφ.) συνένωσις χρωμάτων.

Συμ·φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Φθέγγομαι ὁμοῦ (τὸν αὐτὸν φθόγγον) μετά τινος, συνᾴδω, συνηχῶ, (μτνμ.) συμφωνῶ, (Γαλλ.) être d'accord.

Συμ·φθείρω, Μ. φθερῶ. Φθείρω τι ὁμοῦ, χαλνῶ (ἀφανίζω) ἕνα μετ' ἄλλου· (ζωγρφ.) συγκερνῶ ἀνεπαισθήτως τὰ χρώματα, μετριάζω δι' ἀμοιβαίας ἀνακράσεως τὴν ζωηρότητά των, (παρβλ. Ἀποχραίνω). ||. (μσ. μὲ αἰτ. προθετ.) συνέρχομαί που ἐπὶ κακῷ (πρὸς φθορὰν) ἐμαυτοῦ ϗ ἄλλων.

Συμ·φθίνω, Μ. φθίσω. Σμικρύνω (Κατατήκω) τι (καὶ οὐδ. αὐτπθ. Λυόνω, Τελειόνω) ἀνεπαισθήτως.

Σύμφθογγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνεκπέμπων τὸν αὐτὸν φθόγγον, συνῳδὸς, σύμφωνος. ||. (οὐσ.) ἡ δασεῖα ἢ τὸ F τῶν Αἰολ.

Συμ·φιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).

;Συμφιλία (ἡ). ἡ ἐκ συμφώνου ἢ ἀμοιβαία φιλία.

†Συμ·φιλιάζω, Μ. άσω. Συνάπτω ἢ Διατηρῶ φιλίαν μετά τινος, (Χρσ.).

Συμ·φιλιόω-ῶ, Μ. ώσω. Φιλιόνω ἕνα μετ' ἄλλου, συνδιαλλάττω.

Συμ·φιλοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Συναμιλλῶμαι μετά τινος (Προσπαθῶ ἐπίσης) πρὸς ἀπόκτησιν δόξης, εἶμαι ἐπίσης φιλόδοξος, ἢ 2) συμπράττω πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τῆς φιλοδοξίας τινός.

Συμ·φιλοκαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνασχολοῦμαι ἢ Συναμιλλῶμαι φιλοκάλως εἴς τι, εἶμαι ἐπίσης φιλόκαλος.

Συμ·φιλολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλολογῶ μετά τινος, καταγίνομαι ὁμοῦ εἰς τὴν φιλολογίαν ἢ, πραγματεύομαι συμφώνως φιλολογικόν τι ἀντικείμενον.

Συμ·φιλομαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἐπίσης φιλομαθὴς, ἔχω (ἢ καταγίνομαι εἴς τι μὲ) τὴν αὐτὴν φιλομάθειαν.

Συμ·φιλονεικέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλονεικῶ ὁμοῦ, συναμιλλῶμαι φιλονείκως.

Συμ·φιλοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπράττω φιλοπόνως.

Συμ·φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλοσοφῶ μετά τινος, συμμετέρχομαι τὴν φιλοσοφίαν ἢ συζητῶ φιλοσοφικόν τι ἀντικείμενον.

Συμ·φιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συναμιλλῶμαι φιλοτίμως, συμπράττω ὑπὸ φιλοτιμίας.

Συμ·φλάω-ῶ, Μ. φλάσω, = Συνθλάω, Συνθλίβω.

Συμ·φλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Φλεγμαίνω (Φλογίζομαι, Κακοφορμίζω) ὁμοῦ.

Συμ·φλέγω, Μ. φλέξω ϗ

Συμ·φλογίζω, Μ. ίσω. Καίω (Φλογίζω) τι ὁμοῦ, συμπυρπολῶ, συγκατακαίω.

†Συμ·φλυαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ (Μωρολογῶ) ὁμοῦ.

Συμ·φοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω (Ξυππάζω) ὁμοῦ.

Συμ·φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Συχνάζω πουθενὰ (κυρ. δὲ εἰς τὸ αὐτὸ σχολεῖον) μετά τινος, συμμαθητεύω, (ὅθ.) » Φίλος ὢν αὐτῷ καὶ συμπεφοιτηκὼς,« Πλ., = Συμφοιτητής.

Συμφοίτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συμμαθήτευσις.

Συμφοιτητὴς, οῦ (ὁ). ὁ συμφοιτῶν τινι, (ἰδιαιτ.) συμμαθητής.

Συμ·φονεύω, Μ. εύσω. Φονεύω ὁμοῦ, γίνομαι συνένοχος φόνου.

Συμφορὰ (ἡ). τὸ συμφέρειν (φέρειν ὁμοῦ) συμφόρησις, συσσώρευσις. »Βελῶν (»Χιόνος) —,« Πολέμ., Πισίδ. 2) (συνήθ.) συνδρομὴ περιστάσεων (συμβεβηκότων), σύμπτωσις· (ἰδιαιτ.) περίστασις δεινὴ, κακὸν, δυστύχημα· (ἐνίοτε) ἐλάττωμα. »Ἐπὶ συμφοραῖσιν ἀγαθαῖς,« Ἀρσφ. »Χοροὺς ἐπ' ἐσθλαῖς ξυμφοραῖσιν ἱστάναι,« Εὐρ. » Συμφοραὶ βίȣ (πραγμάτων),« Σοφ. »Αἱ ὑπὸ τῶν ποιητῶν συγκείμεναι συμφοραὶ,« Ξεν. » Συμφορᾷ χρῆσθαι,« Αξ., περιπίπτειν εἰς. » Συμφορὴν ποιεῖσθαί τι,« Ἡρ., = Δεινοπαθεῖν. » Κατὰ συμφορὰν,« Ξεν., κατὰ περίστασιν. » Μετὰ συμφορᾶς ἱκετεύειν,« Δμ., μετὰ δεινοπαθείας.

†Συμ·φοράζω, Μ. άσω, Γρφ. καὶ

Συμ·φοραίνω, Μ. ανῶ, Ἰων. = Συμφορὰν ποιοῦμαι. 2) = Συμφορᾷ χρῶμαι.

Συμφορεὺς, έως (ὁ), παρὰ Λακεδ. ὀπαδὸς, ἀκόλουθος, σύντροφος· (ἰδιαιτ.) τοποτηρητὴς ἢ ὑπασπιστὴς (adjudant) τοῦ πολεμάρχου, (ἀνάλογ. τῷ τῶν Λατίν.) Legatus Imperatorum.

Συμ·φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) πολλὰ πράγματα ὁμοῦ εἰς ἓν μέρος, συνάζω, συναθροίζω, συνεπισωρεύω. » Λίθους ϗ ξύλα συμφοροῦντες,« Θκ. (ϗ μτ-

νμ.) »Σκώμματα καὶ λοιδορίας συμφορήσας,« Δμ. (ϗ μσ.) »Ποταμοὶ ἄμφω συμφορέονται, ἀπόπροθεν εἰς ἓν ἰόντες,« Ἀπλλν. »Εἰσδυόμενος εἰς τὰ ςελέχη, ἐν τοῖς κοίλοις αὐτῶν τίκτει, οὐδὲν συμφορούμενος,« Ἀρςτ. (καὶ πθ.) »Καλιὰν ἐκ δένδρων συμπεφορημένην,« Λκ.

Συμφορὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Συμφορά.

Συμφορηδὸν, ἐπίρ. = Σωρηδόν.

Συμφόρημα (τὸ). τὸ συμφορηθέν (συνεπισωρευθὲν) που, σωρὸς, στοίβα ἀπὸ διάφορα πράγματα συσσωρευμένα.

Συμφόρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμφορέω, ἡ εἰς ἓν μέρος συσσώρευσις.

Συμφορητὸς, ἡ, όν. Ὁ κατὰ συμφόρησιν συναγμένος, συγκομιςός. »Δεῖπνον—,« Ἀρςτ., εἰς τὸ ὁπ. καθεὶς φέρει τὸ φαγεῖ' τυ ἢ πληρόνει τὸ ἀνάλογόν τυ, (Γαλλ.) pique-nique.

Συμφοροποιὸς (ὁ, ἡ). συμφορᾶς παραίτιος (πρόξενος).

Σύμφορος (ὁ, ἡ). ὁ συμφέρων ἢ συμφερόμενός τινι, λυσιτελὴς, ὠφέλιμος, ἁρμόδιος, πρόσφορος. »Οὔτοι σύμφορόν ἐςι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι,« Θγν. »Θυμὸς ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον,« Σοφ. ||. (οὐδ.) »Τὸ σύμφορον,« Ξεν., τὸ συμφέρον. 2) Π. ὁ συμπαρεπόμενος, ἀκόλυθος. »Λιμὸς ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρὶ,« Ἡρ. 3) ἀντὶ Συμφερτὸς, συμφορητός.

Συμφόρως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σύμφορον, ἐπωφελῶς· προσφόρως, ἁρμοδίως. »Συμφόρως (καὶ παρθ. »Συμφορώτερον, -ώτατα) χρῆσθαί τινι,« Ξεν. »Σ. ἔχειν,« Ἰσκρ., συμφέρειν. (καὶ δοτ.) »Ὅτῳ τρόπῳ ἄριστα καὶ ξυμφορώτατα ἀμφοτέροις πολεμήσεται, Θκ.

Συμ-φράγνυμι, = Συμφράσσω.

Συμφράδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βουλευόμενος μετά τινος, σύμβουλος· σύμφωνος, [ἐκ τοῦ

Συμ-φράζομαι, Μ. φράσομαι, Π. (μὲ δοτ.) βουλεύομαι μετά τινος, συσκέπτομαι, συμβουλεύομαι· συνεπινοῶ, συνεφευρίσκω. »Ἐῷ συμφράσσατο θυμῷ,« Ὅμ., ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὸν, ἐσυλλογίσθη.

Συμ-φράζω, Μ. φράσω. Λέγω (Ἐκφράζω) τι ὁμοῦ. »Ἔργον ὅταν ψιλῶς Ὅμηρος λέγῃ, μηδενὸς ἑτέρου συμφραζομένυ, τὴν γεωργίαν δηλοῖ,« Ἀπλλν.

Σύμφραξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συμφράσσω, φράξιμον ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, (Θφρ. Ε', ιά, 3).

Σύμφρασις, εως (ἡ). ἡ ὑφὴ (ἡ συνέχεια) τοῦ λόγου. »Τῷ τῶν περιόδων σχοινοτενεῖ τὴν σύμφρασιν οἱονεὶ διακόπτων,« Φώτ. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Συμφρόνησις.

Συμφράσσατο, Π. ἀντὶ Συνεφράσσατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. τοῦ Συμφράζομαι.

Συμφράσσω(ττω), Μ. φράξω. Φράζω (Κλείω, Στουπόνω) βάλλων τι κοντὰ ἕνα μετ' ἄλλου (ἐν εἴδει φραγμοῦ), συμπυκνόνω. »Συμφράξας τὸν λιμένα τῷ στόλῳ,« Ξεν. »Τοὺς θυρεοὺς ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ποιήσαντες συνέφραξαν ἑαυτοὺς ϗ συνεξέπεσον,« Πλδ., Διόδ. (ϗ μτφορ.) »Συμφράττονται δὴ μάλιςα κατ' αὐτοῦ οἱ..,« Φώτ. »Εἰς τὸν τούτου διωγμὸν πᾶσα ἡ οἰκουμένη συνεφράξατο,« Μόσχ.

;Συμ-φρέω, Μ. φρήσω, = Συμφορέω.

Συμ-φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φρονῶ τὰ αὐτὰ (Εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, τοῦ αὐτοῦ φρονήματος) μετά τινος, Ὁμοφρονῶ· (ἰδιαιτ.) συμφατριάζω. »Συμφρονήσαντες ἐπὶ φυλακῇ τε ἀλλήλων καὶ μεταςάσει τῆς πολιτείας,« Δ. Ἀλ. 2) (μὲ ἀπαρ. εἰδ.) ἐννοῶ· παρατηρῶ, εἰκάζω, συμπεραίνω. »Παρ' αὐτὸν τὸν τῆς χρείας καιρὸν συμφρονήσας ὃ δέον εἴη ποιεῖν,« Πλδ. »Εἶτα μέντοι συμφρονήσας ὡς ὄνου υἱὸς εἴη, κατέπαυσε τὸν δρόμον,« Πλ. »Εἴτ' ὑποθεμένου τινὸς τῶν φίλων, εἴτ' αὐτοὶ συμφρονήσαντες,« Δ. Ἀλ. 3) (χωρὶς πτ.) ἔρχομαι πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου, συνέρχομαι. »Ὁ δὲ, συμφρονήσας, ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς,« Πλ.

†Συμφρόνημα (τὸ). ἔργον συμφρονήσεως (φατριασμοῦ).

Συμφρόνησις, εως (ἡ). τὸ συμφρονεῖν, ταυτότης φρονήματος, συναίνεσις, σύμπνοια, ὁμοφροσύνη. »Ἔστι γὰρ ἁρμονία, κατὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς, πολυμιγέων ἕνωσις καὶ δίχα φρονεόντων συμφρόνασις,« Νικομαχ.

;Συμ-φρονίζω, Μ. ίσω. Συμφρονεῖν ποιῶ τινα, σωφρονίζω.

Συμ-φροντίζω, Μ. ίσω. Φροντίζω ἐκ συμφώνου μετά τινος, συσκέπτομαι.

Συμφρόνως, ἐπίρ. Ἐν ὁμονοίᾳ (ὁμοφροσύνῃ).

Συμφροσύνη (ἡ), = Συμφρόνησις, ὁμοφροσύνη.

Συμ-φρουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρουρῶ ὁμοῦ μὲ ἄλλον ὡς -

Σύμφρουρος (ὁ, ἡ). σύντροφος φρουροῦ, συμφύλαξ. (Π.) ἀντὶ Φρουρος.

Συμ-φρύγω, Μ. φρύξω. Φρύγω τι ὁμοῦ ἢ ὅλως διόλου, συστέλλω φρύγων (ξεροψήνων). »Καὶ τα ὀστᾶ μου ὡσεὶ φρύγιον συνεφρύγησαν,« Ψαλμ.

Σύμφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ φρόνημα μὲ ἄλλον, ὁμόφρων, σύμφωνος.

Συμφυὰς, άδος (ἡ). ὁμὰς (ἄθροισμα) πραγμάτων συμπεφυκότων.

Συμ-φυγαδεύω, Μ. εύσω. Φυγαδεύω τινὰ ὁμοῦ, συνεξορίζω.

Συμφυγὰς, άδος (ὁ, ἡ). σύντροφος φυγάδος, συνεξόριστος.

†Συμφύγιον (τὸ), = Καταφύγιον.

Συμφυὴ (ἡ), = Σύμφυσις.

Συμφυὴς [συμφύω], έος (ὁ, ἡ). γεννημένος ὁμοῦ, συνηνωμένος ἐκ φύσεως, σύμφυτος· τῆς αὐτῆς ἢ ὁμοίας φύσεως. »Σιδήρῳ μὲν ἰὸς, ξύλοις δὲ θρίπες συμφυεῖς εἰσι λῦμαι,« Πλδ. »Πύῤῥον φασὶ τὸν Ἠπειρώτην συμφυεῖς τοὺς ὀδόντας ἔχειν,« Πλδ.

Συμφυΐα (ἡ). τὸ χαρακτηριςικὸν τοῦ συμφυοῦς, ἕνωσις φυσικὴ, συνάφεια. »Ἐν τοῖς ὕπνοις μυσάντων τῶν αἰσθητικῶν πόρων, χωρίζεται τῆς πρὸς τὸ περιέχον συμφυΐας ὁ ἐν ἡμῖν νοῦς,« Σξτ.

†Συμ-φυλακίζω, Μ. ίσω. Φυλακόνω ὁμοῦ (εἰς τὴν αὐτὴν εἱρκτήν).

†Συμφυλακίτης, ου (ὁ) καὶ Συμφυλακῖτις, ιδος (ἡ). ὁ εἰς τὴν αὐτὴν (ὁμοῦ μὲ ἄλλον) φυλακὴν φυλακωμένος.

Συμφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ φυλάττων (φρυρῶν) ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συμφύλαρχος (ὁ). συνάρχων φυλάρχου.

Συμ-φυλάσσω(ττω), Μ. άξω. Φυλάττω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).

Συμφυλέτης, ου (ὁ) καὶ Συμφυλέτις, ιδος (ἡ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς· (ἐπμ.) ὁμοεθνὴς, συμπατριώτης· (ἐνίοτε) συγγενής (;).

Σύμφυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, ὁμόφυλος· (συνκδχ.) προσφυής· (μτνμ.) συγγενὴς, ὁμοειδής· (ἐνίοτε) ἐντόπιος (;). »Αἱ μέλιτται καὶ τὰ σύμφυλα ζῷα ταύταις,« Ἀρςτ. »Σύμφυλα καὶ φαρμακώδη σπέρματα,« Δσκρ., τὰ πρόχειρα, τὰ πρὸς καθημερινὴν τοῦ ἀνθρώπυ χρῆσιν. »Ἑκάστου γένει ζῴυ μία τροφὴ σύμφυλός ἐστι,« Πλ.

Συμ-φυράω-ῶ, Μ. άσω, = Συμφύρω.

Συμφύρδην [συμφύρω], ἐπίρ. Ἀνάκατα, συγκεχυμένως.

Συμφυρμὸς (ὁ) καὶ

Σύμφυρσις, εως (ἡ) ἀνακατωμὸς, σύγχυσις.

Σύμφυρτος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μαζῇ, συγκεχυμένος, [ἐκ τοῦ

Συμ-φύρω, Μ. φύρσω. Ζυμόνω (Ἀνακατόνω) τι μαζῇ μὲ ἄλλο· συγχέω· συμμιγνύω· (πθ. ἢ μσ.) συμμολύνομαι.

Συμ-φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ ὁμοῦ, ἑνόνω τὸ φύσημά μου· (συνκδχ. καὶ μτνμ.) συμπνέω, συμφωνῶ.

Συμ-φυσιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἑνόνω (Ἑνοποιῶ) τι μετὰ τῆς φύσεως, συνενοῦμαι φυσικῶς.

Σύμφυσις, εως (ἡ), τὸ συμφύεσθαι, ἡ φυσικὴ συναύξησις, ἡ κατὰ φύσιν συνένωσις (σύμπηξις), (ἐν γέν.) συνάφεια. »Ἕλκους—,« Ἀρςτ. 2) μέρος συνεχόμενον (συμπεφυκὸς) μετ' ἄλλου, ἁρμὸς, συνάρθρωσις. »Ὁ ἐλέφας ἔντερον ἔχει συμφύσεις ἔχον, ὥστε φαίνεσθαι τέτταρας κοιλίας ἔχειν,« Ἀρςτ., κόλπους συνεχομένους μετὰ τοῦ ἐντέρου.

Συμ-φυτεύω, Μ. εύσω. Φυτεύω (καὶ κατὰ συνκδχ. Παράγω) τι ὁμοῦ· ||. (ἡ πθ. μτχ.) Συμπεφυτευμένος, η, ον, = Σύμφυτος, ἔμφυτος.

Συμφυτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ συμφύειν (συγκολλᾷν κτλ.), κατορθωτικὸς συμφύσεως.

Σύμφυτος (ὁ, ἡ). ὁ συμπεφυκὼς (γεννημένος ἢ φυτρωμένος ὁμοῦ, συνηνωμένος ἐκ φύσεως), συμφυὴς, ὁμοφυής· (Γρφ.) συμμέτοχος. 2) (συνκδχ.) προσφυής, κατάλληλος. 3) (ἐνίοτε) πλήρης πυκνῶν φυτῶν, κατάφυτος. ||. (οὐσ.) Σύμφυτον, εἶδ. φυτ. τὸ ὁπ. ἰατρεύει (σαρκόνει, συγκολλᾷ) τὰς πληγὰς, (Γαλλ.) consude.

Συμφύτως, ἐπίρ. = Συμφυῶς. »Συμφύτως τῷ πυρὶ σύνεστιν ἡ θερμότης,« Ἀλεξ Ἀφροδ.

Συμφύω, Μ. φύσω (μσ. ἀόρ. Συνέφυν, πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Συμπέφυκα). Συνενόνω εἰς ἓν σῶμα, συνάπτω (συμφυῶς), συγκολλῶ. »Δέρμα, ὃ ἐὰν διακοπῇ, οὐ συμφύεται,« Ἀρςτ. »Δεῖ δὲ ὁμοιοπαθῆ εἶναι τὰ μέλλοντα συμφύεσθαι, καὶ μὴ ἐναντία, καθάπερ λίθον ϗ ξύλον,« Θφρ. ||. (μσ.) γεννῶμαι ἢ φυτρόνω ὁμοῦ (εἰς ἓν σῶμα). (εἰς τὸν πρκ.) εἶμαι συμφυῶς συνηνωμένος (συνδεδεμένος, συσσωματωμένος), συνέχομαι, συνυπάρχω. »Συμπεφυκὼς, ὥσπερ οἱ ἱπποκένταυροι,« Ξεν. »Τῶν δὲ διθύρων (ὀςρέων) ὅσα ἀνάπτυγα, οἷον οἱ κτένες καὶ οἱ μύες, ἅπαντα ταῦτα τῇ μὲν συμπέφυκε, τῇ δὲ διαλέλυται,« Ἀρςτ. (καὶ δοτ.) »Συμφυέντες ἀλλήλοις, διὰ μιᾶς πληγῆς ἀπέθανον,« Ἀππ., ἀγκαλιασθέντες σφικτά. »Συμφυόμενοι τοῖς χωρίοις ἀποτόμοις οὖσιν, ἐχώρουν ἄνω,« Πλ., προσκολλώμενοι τρόπον τινὰ εἰς αὐτὰ μὲ τα χέρια καὶ μὲ τὰ πόδια. (ϗ τρπ.) »Τοῖς μεγίστοις ἀγαθοῖς μέγιστα ἀνιαρὰ συμπέφυκε,« Δ. Κασσ., εἶναι ἀχώριστα.

Συμφυῶς, ἐπίρ. Κατὰ σύμφυσιν (συνάφειαν), σφικτὰ (συγκολλητὰ) εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίζεται ἓν σῶμα.

Συμ-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνῶ ὁμοῦ, ἑνόνω τὴν φωνήν μου, λαλῶ ἢ μελῳδῶ συμφώνως (de concert). (ὅθ. συνήθ. μτφορ.) εἶμαι σύμφωνος (ὁμόφωνος, [Γαλλ.] d'accord), συνεννοοῦμαι, Συμφρονῶ, (ἐπὶ πραγμ.) 'ταιρειάζω, (παρβλ.) Συνᾴδω, κάμνω συνθήκην (συμφωνίαν) μετά τινος, (κοιν.) συμφωνῶ. »Συνεφώνησαν πρὸς αὐτὸν ὑπὲρ Χαλκηδόνος,« Ξεν. »Μήποτε συμφωνήσωσιν οἱ πλούσιοι τοῖς πένησιν,« Ἀρςτ., Διόδ. (καὶ πθ.) »Τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν πειρᾶσαι τὸ πνεῦμα Κυρίυ;« Γρφ. »Πρὶν ἢ συμφωνηθῆναι αὐτοῖς τὸν μισθὸν,« Γργ. »Οὐχὶ δηναρίου συνεφώνησάς μοι;« Εὐαγγ. (καὶ κατὰ μτχ. ἀντὶ οὐσ.) »Τὰ συμπεφωνημένα,« Λξ., αἱ συμφωνίαι.

†Συμφώνημα (τὸ). τὸ συμφωνηθὲν, συμφωνία.

Συμφώνησις, εως (ἡ), τὸ συμφωνεῖν, 'ταίριασμα κατὰ τὴν φωνὴν, συνήχησις, (Γαλλ.) consonnance· (μτφορ.) συναίνεσις· ὁμόνοια· συμβιβασμὸς, συμφωνία.

Συμφωνία (ἡ), = Συμφώνησις, (κυρ. παρὰ μουσ.) ἡ συνήχησις τῶν τριῶν συμφώνων χορδῶν ἢ φωνῶν (δηλ. τῶν διὰ τεσσάρων, πέντε καὶ ὀκτὼ) ἢ πολλῶν ὁμοῦ φωνῶν ἢ ὀργάνων συνηχούντων, (Γαλλ.) concert; unisson, [ἐκ τοῦ

Σύμφωνος (ὁ, ἡ). ὁ φωνῶν ὁμοῦ (συνηχῶν), συνῳδὸς, ὁμόφωνος· (μτφορ.) σύμπνυς, ὁμόφρων· κατάλληλος, πρόσφορος. ||. (οὐσ.) Σύμφωνον, « συμφωνία, συμφωνητικὸν, συμβόλαιον· (Γρμτ.) γράμμα μὴ ἀποτελοῦν φωνὴν καθ' ἑαυτὸ ἀλλὰ μετὰ φωνήεντος. (ἰατρ.) εἶδος ἰατρικοῦ διὰ τὸν βῆχα.

Συμφωνούντως, ἐπίρ. (μτχ.), = Συμφώνως. »Ξυμφωνούντως ἑαυτῷ λέγειν,« Πλάτ.

Συμφώνως, ἐπίρ. Μὲ μίαν (ἑνωμένην ἢ 'ταιρειασμένην μετ' ἄλλυ) φωνὴν, ὁμοφώνως· (μτφορ.) ὁμοθυμαδὸν, ἐκ συμφώνου. »Οὐκ ἔχει συμφώνως τοῖς ἰσορρουμένοις,« Πτλμ., δὲν συμφωνοῦσι.

Συμ-φωτίζω, Μ. ίσω. Φωτίζω ὁμοῦ (ἐνταὐτῷ ἢ κατὰ συναύγειαν).

Συμ-ψάλλω, Μ. ψαλῶ. Ψάλλω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).

†Σύμψαλμα (τὸ). συμφωνία τῶν χορδῶν (ἢ τῆς φωνῆς μὲ τὰς χορδὰς) μυσ. ὀργάνου.

Σύμψαυσις, εως (ἡ), τὸ συμψαύειν, συνάφεια.

Συμ-ψαύω, Μ. ψαύσω. Ψαύω (Ἐγγίζω) τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον· (ἀμτβτ.) εἶμαι πλησίον (ἢ μὲ γεν. εἰς συνάφειαν μετά) τινος.

Συμ-ψάω-ῶ, Μ. ψήσω. Ξύνω ἢ τρίβω τι ὁμοῦ· ἰσάζω ξύνων· ἐξαλείφω τὰ ἴχνη· (ἐπὶ ποτ.) στρηφογυρίζων συναρπάζω. »Συμψήσασα τἀργυρίδιον,« Εὔπολ. (ϗ πθ.) »Συνεψήσθη εὐφροσύνη ἐκ τῆς Μωαβίτιδος,« Γρφ.

†Συμψέλιον (τὸ), Λτν. subsellium, σκαμνίον.

Συμ-ψελλίζω, Μ. ίσω. Ψελλίζω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ ἢ ἐπίσης. »Τοῖς παιδίοις—,« Ἀῤῥ.

Συμψελλισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συμ-ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. Ψεύδομαι ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) μετά τινος.

Συμ-ψηλαφάω-ῶ, Μ. ίσω. Ψηλαφῶ ὁμοῦ.

Συμ-ψηφίζω, Μ. ίσω. Λογαριάζω τι ὁμοῦ, συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν λογαριασμὸν, συναριθμῶ. 2) (μσ.) ψηφοφορῶ ἐκ συμφώνου μετά τινος.

Συμψηφισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Σύμψηφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ δίδων ὁμοίαν ψῆφον μὲ ἄλλον, ὁμόψηφος· σύμφωνος. »Ἐὰν καὶ τὸ τῆς Πυθίας οὕτω σύμψηφον ᾖ,« Πλάτ.

Συμ-ψήχω, Μ. ψήξω. Ξύνω ἢ Τρίβω ὁμοῦ· συντρίβω.

Συμ-ψιθυρίζω, Μ. ίσω. Ψιθυρίζω ὁμοῦ.

Συμ-ψοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ψόφον (κρότον) ὁμοῦ, συγκρούω μετὰ κροτου.

Συμ-ψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σύμψυχος (σύμφωνος), ὁμοφρονῶ.

Συμψυχία (ἡ), = Ὁμοψυχία, σύμπνοια, ὁμόνοια, [ἐκ τυῦ

Σύμψυχος (ὁ, ἡ), = Ὁμόψυχος, ὁμόφρων, σύμφωνος.

Συμ-ψυχόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνενόνω δύω ψυχὰς εἰς μίαν ἢ δύω σώματα εἰς μίαν ψυχήν.

Συμ-ψύχω, Μ. ψύξω. Ψυχραίνω ἢ Δροσίζω τι ἀφ' ἑαυτοῦ, τὸ ἀφίνω νὰ κρυώσῃ.

Σὺν καὶ Ἀττ. (ἀρχ.) Ξὺν, προθ. (συντ. μὲ δοτ. καὶ σημ. 1) τὸ ὁμοῦ, μαζῇ, μετά τινος, (κοιν.) μέ. »Ἐπιφανέντος δὲ αὐτοῦ σὺν νεκρῷ στρατῷ,« Ἡρωδ. (ὅθ. 2) (συνκδχ.) βοήθειαν, συνέργειαν, ἢ θέλησιν, ἄδειαν. »Ἐνίκησε σὺν Ἀθήνῃ,« Ἰλ. Γ. »Ἐῤῥωμένον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, σὺν τοῖς θεοῖς σε ὁρῶμεν,« Ξεν. »Σὺν τῷ θεῷ πᾶς ϗ γελᾷ κὠδύρεται,« Γνμ. »Ὡς οἱ εἴη σὺν θεῷ εἰρημένον τὸ μηδένα τῶν ζώντων ὄλβιον εἶναι,« Ἡρ., κατὰ θείαν ἔμπνευσιν, (ὅθ. 3) τὸ Μὲ τὸ μέρος τινός. »Σὺν τοῖς Ἕλλησι μᾶλλον ἢ σὺν τῷ βαρβάρῳ εἶναι,« Λξ. 4) Τρόπον ἢ τὸ Πῶς. »Σὺν τεύχεσσι θωρηχθέντες,« Ὅμ. »Σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν,« αὐτ., ἀκριβὰ θὰ τὰ πληρώσουν! (καὶ περιφρ. ἀντὶ ἐπιρ.) »Σὺν τῇ βίᾳ. »Σὺν νόμῳ, »Σὺν τῷ δικαίῳ κτλ., ἀντὶ Βιαίως, Κατὰ νόμον, Δικαίως κτλ. ||. (ἐνίοτε ἡ πρόθ. ἐνν.) »Πλεύσαντες εὐθὺς πέντε καὶ εἴκοσι ναυσὶ,« Θκ. (καὶ συχν. μετὰ τοῦ Αὐτὸς) »Αὐτοῖσιν ἵπποισι ϗ ἅρμασιν,« Ὅμ. »Ὡς εἶχεν αὐτῇ σκευῇ,« Λξ. ||. (ἐν δὲ συνθ. 1) τὸ Ὁμοῦ, συνάμα, ἐνταυτῷ. »Συνάρχων, Συνδέω, Συνοδεύω, Σύντροφος κτλ. (ὅθ. 2) (συνκδχ.) σύμπραξιν, βοήθειαν ἢ σύμπνοιαν. »Συμμαχέω, Σύμφημι. 3) τὸ ἕνα μετ' ἄλλου. »Συγκρούω, Συῤῥήγνυμι. 4) τὸ Ὅλως διόλου. »Συγκόπτω, Συντρίβω, Συγκλείω, Συμπληρόω. 5) διάρκειαν, μονιμότητα. »Συμμένω, Συνίςαμαι. 6) τὸ Οἴκοθεν ἢ Κατ' ὀλίγον. »Συνασκέω, Συναύξω. ||. (παρὰ Ποιητ. Α'. τίθεται μετὰ τὸ πτωτ.) »Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξὺν,« Ὀδ. Ο. (Β', χωρίζεται το συνθ. ῥήματος, κατὰ παρένθ. ἄλλ. λέξ.) »Σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς,« Ὅμ. (Γ'. χωρὶς πτωτ. ἐκλαμβ. ἀντὶ ἐπιρ. σημ.) τὸ Ὁμοῦ, συγχρόνως· ἐπίσης· προσέτι. »Οἴκαδε νεισόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες,« Ὀδ. Κ. »Σὺν δὲ πτερὰ λίασθεν,« Ἰλ. Ψ. »Σὺν δ' αὔτως ἐγὼ,« Σοφ. (Ἐδῷ ὑπάγεται καὶ ἡ Γραφικὴ χρῆσις) »Σὺν τὸν δίκαιον καὶ σὺν τὸν ἀσεβῆ κρινεῖ ὁ θεός,« ||. (εἰς ἐπιγραφὰς, καθὼς ϗ παρὰ τοῖς κάτω Βυζαντινοῖς, εὕρηται συντασσομένη καὶ μὲ γενικήν). »Σευῆρος Σωκράτου σὺν γυναικὸς Μελιτίνης,« ||. (ἐν συνθ. πρὸ τοῦ β, μ, π, φ, ψ, τρέπεται εἰς Συμ· πρὸ τοῦ γ, κ, ξ, χ, εἰς Συγ· πρὸ τοῦ λ, εἰς Συλ· πρὸ τοῦ ρ, εἰς Συρ· πρὸ τοῦ σ, εἰς Συσ· καὶ πρὸ τοῦ ζ σκ, σπ, σφ, σχ, ἀποβάλλει τὸ ν, Σύζυγος, Σύσκηνος, Σύστημα κτλ.).

Σῦν, αἰτ. ἑν. τοῦ Σῦς.

Συναγαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συνάγω.

Συν-αγαλλιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι καὶ

Συν-αγάλλομαι, Μ. ἀγαλοῦμαι. Ἀγάλλομαι (Χαίρω) μετά τινος, συνευφραίνομαι.

Συν-άγαμαι, Μ. αγασθήσομαι. Θαυμάζω (Ἐπαινῶ) τι ἢ τινα ἐκ συμφώνου.

Συν-αγανακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγανακτῶ ϗ ἐγὼ ἐπίσης, συμμερίζομαι τὴν ἀγανάκτησίν τινος.

Συναγανάκτησις. εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συν-αγαπάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου).

Συν-αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Ἀναγγέλλω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου, γνωςοποιῶ τι ὡς -

Συνάγγελος (ὁ). ὁ μετ' ἄλλου, ἢ ἄλλων στελλομενος ἄγγελος (μηνυτής).

Συν-αγείρω, Μ. αγερῶ. Συνάζω, συναθροίζω. 2) (μσ.) Π. ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μυ, συνέρχομαι.

Συν-αγελάζω, Μ. άσω, Συναθροίζω (ϗ πθ. Συνδιαιτῶμαι) εἰς ἀγέλην, περιπατῶ κοπαδιαστός.

Συναγελασμὸς (ὁ). τὸ συναγελάζειν ἢ συναγελάζεσθαι, ἡ εἰς ἀγέλην συνδιαίτησις.

Συναγελαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ φύσει ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ συναγελάζειν, κοινωνικός. »Ἡ φύσις συναγελαστικοὺς ἡμᾶς ἀπειργάσατο,« (Ἱεροκλ. παρὰ) Στβ. »Συναγελαστικὸν γὰρ καὶ οἱ λύκοι ζῷον ϗ οὐ κατὰ λέοντας καὶ παρδάλεις ἐρημάζει μονάζοντα,« Εὐς.

†Συναγένητος καὶ Συναγέννητος (ὁ, ἡ).

(θλγ.) ἐπίσης ἀγένητος (ἄναρχος, ἄκτιστος).

Συνάγερθεν, Αἰολ. ἀντὶ Συνηγέρθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Συναγείρω.

;**Συναγερμὸς** (ὁ), = Συναγυρμός.

Συνάγεσκον, Ἰων. ἀντὶ Συνῆγον, παρτ. ℥

Συναγηόχει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Ἀττ. ὑπερσ. τοῦ Συνάγω.

Συν-αγιάζω, Μ. άσω. Ἁγιάζω ὁμοῦ μέ.

Συν-αγινέω, Μ. ήσω. Ἰων. ἀντὶ Συνάγω.

Συνάγκεια (ἡ), [σύν, ἄγκος]. τὸ βάθος τῆς φάραγγος ὅπου συῤῥέουσι τὰ ὕδατα τῶν πέριξ ἢ ἑκατέρωθεν βουνῶν, (ἄλλ.) Μισγάγκεια. » Διὰ τῶν συναγκειῶν τοῦ Ταύρου, « Στρб.

;**Σύναγκος** (ἡ), = Συνάγκεια.

† **Συν-αγλαΐζω**, Μ. ΐσω. Λαμπρύνω (Στολίζω) τι ὁμοῦ ἢ ἐνταυτῷ.

Σύναγμα (τὸ). τὸ συναζόμενον εἰς ἓν μέρος, καταπάτι· (ἰδιαιτ.) πέτρα ἢ ἄμμος εἰς τὰ νεφρά.

Συν-αγνεύω, Μ. εύσω. Ἁγνεύω ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους.

Συν-αγνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγνοῶ ἐπίσης (καθὼς καὶ ἄλλος τις ἢ καὶ οἱ ἄλλοι), εὑρίσκομαι εἰς τὴν αὐτὴν ἄγνοιαν.

Συν-άγνυμι, Μ. άξω. Σπάνω (Τσακκίζω) τι κατὰ μεσῆς (συνάγων μὲ βίαν τὰς δύο ἄκρας), σπάνω, συντρίβω.

Συν-αγοράζω, Μ. άσω. Ἀγοράζω τι ὁμοῦ ἢ πανταχόθεν, ἀγοράζω ὅλην τὴν ποσότητα τοῦ αὐτοῦ εἴδους ὅση εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀγοράν.

Συναγόρευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ -

Συναγορεύω, Μ. εύσω καὶ ερῶ (ἀόρ. Συνηγόρευσα καὶ Συνεῖπον κτλ.). Ὁμιλῶ (Δημηγορῶ) ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου μετὰ (ἢ 2) πρὸς ὑπεράσπισίν) τινος, συνηγορῶ· βοηθῶ μὲ τὰς συμβουλάς μϑ, συμφωνῶ. (ἐπὶ πραγμ.) συνεργῶ (συντελῶ) πρὸς τὸν σκοπόν. » Αἱ δὲ γυναῖκες ἅπασαι συνειπάμεναι, .. ἐνιαύσιον ἐπένθησαν χρόνον, « Δ. Ἀλ., συμφωνήσασαι, (Γαλλ.) elles se donnèrent le mot.

Συν-αγραυλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀγραυλῶ (Διατρίβω ἢ Διανυκτερεύω εἰς τοὺς ἀγροὺς) μετά τινος.

Συν-αγρεύω, Μ. εύσω. Κυνηγῶ ἢ Πιάνω κυνηγῶν μετά τινος.

Συν-αγριαίνω, Μ. ανῶ. Ἀγριαίνω ἐπίσης.

Συναγρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἰχθ. θαλασσ., συναγρίδα.

Συναγρόμενος, Π. ἀντὶ Συναγειρόμενος.

Συν-αγρυπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγρυπνῶ μετά τινος, συνδιανυκτερεύω ἄγρυπνος.

Συνάγρυπνος (ὁ, ἡ). ὁ συναγρυπνῶν μετά τινος, συγχρόνως ἢ ἐπίσης ἄγρυπνος.

Συν-αγρώσσω, Π. ἀντὶ Συναγρεύω.

Συναγυρμὸς (ὁ). τὸ συναγείρειν ἢ συναγείρεσθαι, συνάθροισις, μαζωμός.

Συναγυρτὸς, ή, όν [συναγείρω]. Συναγμένος ἀπεδῶ ℥ ἀπεκεῖ. » Ὕδωρ —, « Πλάτ., τὸ συῤῥέον πανθενά, (παρβλ. Συλλείβω).

Συνάγχη (ἡ), [σύν, ἄγχω]. πρήξιμον ἐσωτερικὸν μὲ φλόγωσιν τοῦ λαιμοῦ, (Ἰταλ.) σκαραντσία, (παρβλ.) Κυνάγχη.

Συναγχικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ὑποκείμενος εἰς (πάσχων ἀπὸ) συνάγχην.

Συν-άγχω, Μ. άγξω, = Συμπνίγω.

Συν-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Συνήγαγον κτλ.). Φέρω δύο ἢ ℥ πλειότερα πράγματα εἰς ἕν, μαζόνω, συνάζω, συναθροΐζω· ἑνόνω, συνάπτω· (μτνμ.) συμβιβάζω· (ἐπὶ κακοῦ) συγκρούω· (ἐνίοτε) συστέλλω, συμμαζόνω· (συνκδχ.) δέχομαι εἰς τὸν οἶκόν μου, (Γαλλ.) accueillir· ἢ ξενοχωρῶ, ἀναγκάζω· (Λογικ.) συμπεραίνω· (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) συμποσιάζω. » Τὰ χρήματα ἐκ τῶν ἀγρῶν συνῆγον, « Ξεν. » Τὰ ὦτα (» Τὰς ὀφρῦς) συνάγειν, « Ἀρσφ., ζαρόνειν. » Ἐξεπετάννυτο, ὥσπερ σκιάδειον, ℥ πάλιν ξυνήγετο, « Ἀρσφ. » Κρέα συνάγει, « Δσκρ., κάμνει τὴν πληγὴν νὰ δέσῃ (νὰ σαρκώσῃ). » Τὰ σύφοντα συνάγουσι τὴν γλῶσσαν, « Γαλ. » Πρώρην συνάγοντες, « Ἡρ., ζενεύοντες τὸ πλοῖον ὥστε νὰ σχηματίσῃ πρώρην. » Συνάγειν εἰς ὀλίγον, « αὐτ. » Ἄρην (» Πόλεμον) συνάγειν, « Ὅμ., συνάπτειν, συγκροτεῖν. (℥ μτνμ.) » Συνάγειν αὐτοὺς ἡ μήτηρ ἐπειρᾶτο, « Ἡρωδ., νὰ τοὺς φιλιώσῃ. » Ξένος ἤμην καὶ συνηγάγετέ με, « Γρφ., ἐπεριποιήθητε, ἐφιλοξενήσατε. (℥ πληρέστερον). » Οὐκ ἦν ἀνὴρ συνάγων αὐτοὺς εἰς οἰκίαν, « Γρφ. » Συναγαγὼν μόλις ἑαυτὸν ὑπὸ ἀσθενείας, « Πλ. » Ὅλον μοι σαυτὸν ἐνταῦθα συνάγαγε, « Βασ. (καὶ ἐλλ.) » Συνάγειν (ἐνν. ἑαυτοὺς) εἰς χεῖρας, « Λξ., συμπλέκεσθαι εἰς μάχην. » Συνάγειν συμπόσιον, « Στρб. (καὶ ἐνν. τοῦ οὐσ.) » Συνάγειν ἀπὸ συμβολῶν, « (Δίφ. παρ') Ἀθ., συγκροτεῖν συμπόσιον ἐκ συνεισφορᾶς. (℥ πθ.) » Ἐπειδὰν ἅπαν συναχθῇ τὸ νόμισμα, « Ξεν. » Διοίγεσθαι καὶ συνάγεσθαι, « Ἀρστ. » Εἰς ὀξὺ (» Εἰς στενὸν) συνῆχθαι, « Σδ., Διόδ. » Τῇ σιτοδείᾳ (» Τῷ λιμῷ) συναγόμενοι, « Πλβ., πιεζόμενοι. » Ἀργαὶ συναχθεῖσαι κατ' ἐπιγαμίαν, « Ἡρωδ., οἰκειωθεῖσαι πρὸς ἀλλήλας, συγγενεύσασαι. (καὶ κατὰ μτχ.) » Συναγόμενον, « Θμς., τὸ συμπέρασμα τοῦ συλλογισμοῦ, τὸ πόρισμα.

Συναγωγεὺς, έως (ὁ). ὁ συνάγων (ἑνόνων, συνάπτων, συμβιβάζων κτλ.), φιλιωτής, μεσίτης. (ἀνατομ.) = Σφιγκτὴρ (μυῶν).

Συναγωγὴ (ἡ), τὸ συνάγειν, συνάθροισις, σύναξις (» Σίτου —, « Πλβ. » Ἄχρι συναγωγῆς δὲ τῶν λογιστῶν ἡ βουλὴ αὐτοκράτωρ ἔστω, « Ἐπγρφ.)· συλλογὴ (» Νόμων —, « Δ. Ἀλ. » Mearum epistolarum nulla est συναγωγή, « Κικέρ.)· συστολὴ (» Προσώπου —, « Ἰσκρ., σκυθρώπασμα. » Κλίμαξ ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον τὴν συναγωγὴν λαμβάνουσα μέχρι τῆς κορυφῆς, « Διόδ.)· συναρμογή· συγκρότησις (» Πολέμου —, « Θκ.) (εἰς τὴν Λογικ.) συμπερασμός· (Ἐκκλησ.) τὸ συναγώγιον τῶν Ἰουδ. » Παραδώσουσιν ὑμᾶς εἰς συνέδρια, καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς, « Εὐαγγ.

;**Συναγωγία** (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Συναγωγή.

Συναγώγιμος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ συναγωγὴν συγκροτούμενος. » Δεῖπνον —, « Ἀθ., τὸ (ἄλλ.) Συμφορητὸν ἢ Ἐκ συμβολῆς.

Συναγώγιον (τὸ), (κυρ. δεῖπνον) = Συναγώγιμον.

Συναγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ συνάγων ἢ συναγόμενος.

Συν-αγωνιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀγωνιῶ μετά τινος, εὑρίσκομαι εἰς τὴν αὐτὴν ἀγωνίαν, ἀνησυχῶ (καρδιοκτυπῶ) ἐπίσης.

Συν-αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ δοτ.) Ἀγωνίζομαι μετά τινος, συμπράττω, συνεργῶ, συμβοηθῶ.

Συναγώνισμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι πράττει τις συναγωνιζόμενος, βοήθημα συναγωνιστοῦ.

Συναγωνισμὸς (ὁ). τὸ συναγωνίζεσθαι.

Συναγωνιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συναγωνιζόμενος (συμπράττων εἰς τὸν ἀγῶνα), σύντροφος ἀγωνιστοῦ· σύμμαχος. » Οἱ συναγωνισταὶ τὸν πυγμάχον ἐνθάδ' ἔθηκαν Ἆπιν, « Ἐπγρ. (καὶ μτνμ.) » Συναγωνιστῇ χρησάμενος τῷ ποταμῷ, « Πλβ.

Συνάδελφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφάς. 2) (μτγν.) συντεχνίτης, σύντροφος, (Γαλλ.) confrère.

Συν-αδηλέομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Εἶμαι (Μένω) ἐπίσης ἄδηλος.

Συν-αδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδικῶ μετά τινος, γίνομαι συνένοχος ἀδικίας.

Συναδόντως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον συνᾴδοντα, συμφώνως.

Συν-αδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδοξῶ μετά τινος, συμμετέχω τῆς ἀδοξίας του, εἶμαι ἐπίσης ἄδοξος.

Συν-ᾴδω, Μ. ᾄσομαι. Ἄδω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) μετά τινος, συμψάλλω· (συνκδχ. καὶ τρπ.) 'ταιρειάζω, συμφωνῶ.

Συν-αεθλεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Συναθλέω.

Συνάεθλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σύναθλος.

Συν-αείδω, Μ. αείσω, Π. ἀντὶ Συνᾴδω.

Συν-αείρω, Μ. αερῶ, Π. ἀντὶ Συναίρω.

Συν-αέξω, Π. ἀντὶ Συναύξω.

Συν-αθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀθετῶ (Ἀκυρόνω ἢ Παραβαίνω) τι συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου μετά τινος.

Συν-αθλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναγωνίζομαι (Συμπολεμῶ) ὡς-

Συναθλητὴς, οῦ (ὁ) καὶ

Σύναθλος (ὁ, ἡ). ὁ συμμετέχων τῶν ἄθλων (τῶν ἀγώνων), συναγωνιστής.

Συν-αθρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνθεωρῶ.

Συν-αθροΐζω, Μ. οίσω. Συνάγω εἰς ἓν ἄθροισμα, μαζόνω, συμμαζόνω.

Συνάθροισις, εως (ἡ), τὸ συναθροΐζειν ἢ συναθροΐζεσθαι, σύναξις, μάζωμα.

Συνάθροισμα (τὸ). τὸ συναχθὲν κατὰ συνάθροισιν, σωρός, μάζωμα.

Συναθροισμὸς (ὁ), = Συνάθροισις.

Συν-αθύρω, Μ. αθυρῶ, = Συμπαίζω.

Συναΐγδην, ἐπίρ. Π. [συναΐσσω]. ὁρμῶντας ὁμοῦ (συγχρόνως).

† **Συν-αϊδιάζω**, Μ. άσω. Εἶμαι-

† **Συναΐδιος** (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ιδίως. (θλγ.). Ἐπίσης ἀΐδιος, συναιώνιος.

;**Συν-αιθριάζω**, Μ. άσω. Συνδιατρίβω (Συνδιανυκτερεύω) εἰς τὸ ὕπαιθρον. 2) ξαστερεύω συγχρόνως (;).

Συν-αιθύσσω, Μ. ύξω, Π. κινοῦμαι ταχέως (πετῶ) μετά τινος.

† **Συναικλία** (ἡ), [σύν, αἶκλον], Λακων. ἀντὶ Σύνδειπνον.

Σύναιμος καὶ **Συναίμων**, ονος (ὁ, ἡ). συγ-

γενὴς ἐξ αἵματος. ‖. (οὐσ.) ἀδελφὸς (-φὴ) ὁμομήτριος, Ὁμαίμων. » Μηδ' ἀμφὶ κτεάνων συναίμοσιν εἰς ἔριν ἔλθῃς, « Θγν.

Συναίνεσις, εως (ἡ). τὸ συναινεῖν, ἀποδοχή, συγκατάθεσις.

Συναινετέον, θετ. τοῦ Συναινέω.

Συναινέτης, ου (ὁ). ὁ συναινῶν εἴς τι, (Γαλλ.) partisan.

Συν-αινέω-ῶ, Μ. αινέσω, (μὲ αἰτ.) = Συνεπαινῶ (;)· (συνήθ.) ἐγκρίνω (στέργω, ἀποδέχομαι, συγκατανεύω εἴς) τι· (μὲ δοτ.) σύμφημι, εἶμαι σύμφωνος· (μὲ αἰτ. καὶ δοτ.) ἐπιτρέπω ἢ ὑπόσχομαί τι εἴς τινα.

Συν-αινίττομαι, Μ. ίξομαι. Αἰνίττομαι (Ὑπαινίττομαι) συγχρόνως.

Σύναινος (ὁ, ἡ). ὁ συναινῶν εἴς τι, ὁμόφρων, σύμφωνος.

Συν-αίνυμαι (χ. Μ.), Π. 'παίρνω τι ὁμοῦ, συνάγω, συμμαζόνω.

† **Συναίρεμα** (τὸ). τὸ κατὰ συναίρεσιν συστελλόμενον.

Συναίρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συναιρέω, συστολή, συμμάζωμα· (Γρματ.) ἕνωσις δύο φωνηέντων εἰς μίαν συλλαβὴν ἢ δίφθογγον, ἴδε Κρᾶσις.

Συναιρεσιώτης, ου (ὁ) καὶ **Συναιρεσιῶτις**, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον αἵρεσιν, ὁμόδοξος αἱρετικοῦ (αἱρεσιώτου).

Συναιρετέον, θετ. τοῦ Συναιρέω.

Συναιρέτης, ου (ὁ). ὁ συναιρῶν (συγχέων) εἰς ἓν τὰ φύσει διεστῶτα.

† **Συν-αιρετίζω**, Μ. ίσω. Συμφωνῶ μὲ τὴν αἵρεσίν τινος.

Συναιρετικὸς, ή, όν. Ὁ πρὸς τὸ συναιρεῖν χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος.

Συναιρετιστὴς, ου (ὁ), = Συναιρεσιώτης.

Συν-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Συνεῖλον κτλ.). 'Παίρνω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο ἢ ἄλλον. » Συστρατεύεσθαι δὲ αὐτὸν καὶ συνελεῖν τὴν πόλιν, « Ἡρ. » Ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος, « Ἰλ. Π., (ὅθ. 2) (συνήθ. κατὰ συνκδχ.) συστέλλω, συμμαζόνω· (ἐπμ.) συσφίγγω, ἢ συντέμνω. » Χλαῖναν συνελών, « Ὀδ. Υ., τυλίξας, διπλώσας. » Τῶν Ἑλλήνων μεγάλαις ἀσπίσι χρωμένων, καὶ διὰ τοῦτο δυσκινήτων ὄντων, συνεῖλε τὰς ἀσπίδας καὶ κατεσκεύασε πέλτας συμμέτρϑς, « Διόδ. » Πολλὴν ὁδὸν συνελών, « Πλ. » Συνῄρει τὸν χρόνον, « Διόδ. » Νῦν δὲ (ὁ περίβολος τῆς πόλεως) καὶ μᾶλλον ἔτι συνῄρηται, « Πλβ. » Συνελὼν λέγω, « Θκ. » Συνελόντι εἰπεῖν (φάναι), « Ξεν., Εὐρ., μὲ συντομίαν. (καὶ ἐνν. τοῦ ἀπαρεμφ.) » Συνελὸν δὲ, πολὺ τὸ διαφέρον κατὰ γένος κτλ., « Ἰσ. (καὶ πθ.) » Πρὸς οὓς τὸ φιλεῖν συνῄρηται, « Ἀρστ., συνεδέθη, (Γαλλ.) on a contracté de l'amitié. (ὅθεν παρὰ Γρμ.) » Συνῃρημέναι λέξεις, « αἱ παθοῦσαι συναίρεσιν. 3) τελειόνω. » Πόλεμον —, « Πλ. (καὶ πθ.) » Τὸ διάστημα συνῄρητο, « αὐτ., διεπλεύσθη. » Τὰ τῶν Ἀθηναίων ταχὺ συναιρεθήσεσθαι, « Θκ.

Συν-αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλο. » Ἐὰν ἴδῃς τὸ ὑποζύγιον τοῦ ἐχθροῦ σου πεπτωκὸς ὑπὸ τὸν γόμον αὐτοῦ, οὐ παρελεύσῃ αὐτό, ἀλλὰ συναρεῖς αὐτὸ μετ' αὐτοῦ, « Γρφ. » Συναίρειν λόγον μετά τινος, « αὐτ., κυττάζω ('παίρνω) λογαριασμόν. 2) (συνήθ. μσ. μὲ δοτ. συνκδχ.) = Συλλαμβάνομαι, βοηθῶ. » Συναίρομαί τινι τοῦ κινδύνου (ἢ) κίνδυνον, « Θκ., συμμερίζομαι τὸν κίνδ., συγκινδυνεύω. » Συνάρασθαι εἰς τὸ αὐτό, « Ξεν., συμμαχῆσαι. (καὶ πληρέστερον) » Ἔπλευσε καὶ πάρεστιν, ἀλλά, μηνίων στρατηλάταισιν, οὐ συναίρεται δόρυ, « Εὐρ. (℥ μτνμ.) » Ἡ συναιρομένη τότε τοῖς ἐκείνϑ πράγμασι τύχη, « Ἡρωδ. » Οὐκ ἐλάχιστον αὐτῷ πρὸς εὐδαιμονίαν καὶ τὸ πολυχρόνιον τῆς ἡγεμονίας συνήρετο, « Δ. Κάσσ. 3) Π. ἀντὶ Συνάπτομαι. » Κύπριν —, « Αἰσχλ.

Συν-αισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι (ἀόρ. Συνῃσθόμην κτλ.). Αἰσθάνομαί τι ἐξίσου ἢ συγχρόνως μετά τινος, προσβάλλομαι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος, ἔχω τὴν συναίσθησίν τινος πράγματος. » Τῆς δὲ Καμβύσου μανίας φῦλα ὁμοῦ καὶ ἔθνη ξυνῄσθετο, « Θμς.

Συναίσθησις, εως (ἡ), τὸ συναισθάνεσθαι, ἡ τοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος ἀντίληψις· συμπάθεια· αἴσθησις ἐνδόμυχος (συνείδησις) τὴν ὁπ. ἔχει τις περί τινος.

Συναισθητικὸς, ή, όν. Ὁ συναισθανόμενος ἢ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συναισθάνεσθαι, ἐπιδεκτικὸς συναισθήσεως.

Συν-αΐσσω, Μ. αΐξω. Τινάζομαι (Ὁρμῶ) συγχρόνως· συνεπείγομαι.

Συν-αισχύνω, Μ. υνῶ. Αἰσχύνω (Καταισχύνω) ἐνταυτῷ.

Συναιτία (ἡ). συνενοχὴ εἰς ἔγκλημα. 2) = Συναίτιον, αἰτία συνεργοῦσα (;).

Συν-αιτιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Κατηγορῶ τινα μετά (ὡς συναίτιόν) τινος.

Συναίτιος, α ἢ ος, ον. Ὁ μετ' ἄλλου τινὸς αἴτιος, συνεργὸς ἤ, συνένοχος, (Γαλλ.) complice. ‖. (οὐσ.) » Συναίτιον, « Φιλσφ., τὸ συντελεστικὸν αἴτιον, ἡ συνενεργοῦσα αἰτία. » Συναίτιον, ὃ τὴν ἴσην εἰσφέρεται δύναμιν ἑτέρῳ συναιτίῳ πρὸς τὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα· οὕτως ἕκαστον τῶν ἑλκόντων τὸ ἄροτρον βοῶν συναίτιον εἶναί φασι τῆς ὁλκῆς τοῦ ἀρότρου, « Σξτ.

Συν-αιχμάζω, Μ. άσω, Π. συμπολεμῶ τινι ὡς σύναιχμος (σύμμαχος).

Συν-αιχμαλωτίζω, Μ. ίσω. Αἰχμαλωτίζω συγχρόνως ἢ μετ' ἄλλων.

Συναιχμάλωτις, ιδος (ἡ), ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ

Συναιχμάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ μετ' ἄλλων αἰχμαλωτισθείς, σύντροφος αἰχμαλώτϑ, ἐπίσης αἰχμάλωτος.

Σύναιχμος (ὁ, ἡ), Π. [σύν, αἰχμή], ἀντὶ Σύμμαχος.

Συν-αιωνίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι-

Συναιώνιος (ὁ, ἡ). ἐπίσης αἰώνιος, συναΐδιος.

Συν-αιωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συνανυψοῦμαι· (τρπ.) εἶμαι μετέωρος (ἀμφίβολος) ἐπίσης ἢ ὁμοῦ μέ.

Συναιώρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετ' ἄλλϑ αἰώρησις, συνανύψωσις· (τρπ.) τὸ ἀναποφάσιστον » (Γαλλ.) indécision.

Συν-ακαταληπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπίσης δὲν καταλαμβάνω, εὑρίσκομαι εἰς τὴν αὐτὴν ἀκαταληψίαν.

Συν-ακμάζω, Μ. άσω. Ἀκμάζω ὁμοῦ (συγχρόνως) μετά τινος· (μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) φιλοτιμοῦμαι μὲ τὴν αὐτὴν προθυμίαν εἴς τι. » Συνακμάσαι ταῖς ὁρμαῖς πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων αὔξησιν, « Πλβ.

Συν-ακολασταίνω, Μ. ανῶ. Ἀκολασταίνω μετά (Εἶμαι σύντροφος τῆς ἀκολασίας) τινος, συνασελγαίνω.

Συν-ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκολουθῶ μετά τινος· (μτφορ. μὲ αἰτ.) εἶμαι σύμφωνος εἴς τι· συγχωρῶ· (τρπρσ.) παρέπομαι. » Τοῦτο συνακολουθῶ, « Πλάτ., σύμφημι κατὰ τοῦτο. » Τοῦτ' οὐκέτ' ἂν ἐγώ σοι ξυνακολουθήσαιμ' ἄν, « αὐτ.

Συνακολούθησις, εως (ἡ), τὸ συνακολουθεῖν, συγκατάθεσις.

Συνακολουθία (ἡ). σχέσις, συναναφορά, συνέπεια.

Συνακόλουθος (ὁ, ἡ). ὁ συνακολουθῶν τινι, (ἐπὶ πραγμ.) παρεπόμενον.

Συν-ακοντίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω (℥ μτβτ. Τρυπῶ, Φονεύω τινὰ μὲ) τὸ ἀκόντιον συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συνάκοος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Συνήκοος.

Συν-ακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον· συνυπονοῶ, συνυπακούω, (Γαλλ.) sous-entendre· ἀκούω (διδάσκομαι, παραδίδομαι) τὰ αὐτὰ μαθήματα ἢ ἀπὸ τὸν αὐτὸν διδάσκαλον, εἶμαι συνακροατής τινος.

Συν-ακρατίζομαι, Μ. ίσομαι. Προγεύομαι (Ἀκρατίζομαι) μετά τινος.

Συν-ακροάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἀκροῶμαί τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνακούω.

Συνακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Συνάγω.

Συνακτὴρ (ὁ). ὁ συνάγων (συνάπτων, συμμαζόνων) τι.

Συνακτήριον (τὸ). μέρος ὅπου συνάζονται ἢ συσσωρεύονται (πράγματα ἢ πρόσωπα), τόπος συνάξεως· σωρός, μάζωμα, (κυρ. οὐδ. τοῦ-

Συνακτήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς σύναξιν, συνακτικός.

Συνακτικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ συνάγειν· (κυρ. ἐπὶ ῥήτορ.) ὁ συνενόνων τὰ ἐπιχειρήματά (τὰ συμπεράσματά) του πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπόν, (συγκ. τῷ Συνεκτικός).

Συναλάλαγμα (τό). κραυγὴ συναλαλαζόντων, ἀλαλαγμὸς γινόμενος ἐκ συμφώνου (ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ).

Συν-αλαλάζω, Μ. άξω. Ἀλαλάζω ἐκ συμφώνου.

Συν-αλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Πλανῶμαι μετά τινος, συμπεριπλανῶμαι.

Συν-αλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναισθάνομαι τὰ δεινὰ (τὰς θλίψεις) τινός, συμπάσχω, συλλυποῦμαι, συμπονῶ.

Συναλγηδών, όνος (ἡ). τὸ συναλγεῖν, συμπόνεσις. 2) Π. (ἐπιθετ.) ἀντὶ Συναλγοῦσα.

Συνάλγησις, εως (ἡ), τὸ συναλγεῖν.

Συν-αλγύνω, Μ. υνῶ. Λυπῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον. ‖. (ἀμτβτ.) = Συναλγῶ.

Συναλθής, **έος** (ὁ, ἡ), Π. (ἐπὶ φυτ.) αὐξάνων **συγχρόνως**.

Συν-αλεαίνω, Μ. ανῶ. Ζεσταίνω ὁμοῦ, συντελῶ πρὸς ἀλέαν, συνθερμαίνω.

;Συν-αλέγω, Μ. έξω, = Συμφροντίζω.

Συνάλειμμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς συνάλειψιν, ἀλοιφή.

Συναλειπτικός, ή, όν. Συναλοιφῆς ποιητικός, συγχωνευτικός· (ἐπμ.) συνοπτικός.

Συναλειπτικῶς, ἐπίῤ. (Γρμτ.) Κατὰ συναλοιφήν.

Συναλειπτός, ή, όν. Συναλοιφῆς ἐπιδεκτικός.

Συν-αλείφω, Μ. λείψω. Ἀλείφω τι ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ (ἕνα μετ' ἄλλου)· ἀλείφων συγχέω (τὰ χρώματα ἕνα μετ' ἄλλου), χάμνω ἓν μίγμα, συγχωνεύω· (μτνμ.) χάμνω τι νὰ μὴ πολυφαίνεται (καθὼς οἱ ζωγράφοι μετριάζοντες διὰ τῆς συγκράσεως τὴν ζωηρότητα τῶν χρωμάτων), συγκρύπτω, συσκιάζω (» Κολακείας δὲ, καὶ τὸ τἀγαθὰ ὑπερεπαινεῖν, τὰ δὲ φαῦλα συναλείφειν, « Ἀρςτ.)· (Γρμτ.) συναιρῶ δύο φωνήεντα εἰς ἓν (ἴδε Συναλοιφή).

Συν-αλέω-ῶ, Μ. αλέσω. Ἀλέθω τι ὁμοῦ· χάμνω ψιλὸν 'σὰν ἀλεῦρι, (συγχ. τῷ Συναλοάω).

Συν-αληθεύω, Μ. εύσω. Λέγω μετά τινος τὴν ἀλήθειαν, εἶμαι ἐπίσης φιλαλήθης ἢ (ἐπὶ πραγμ.) ἀληθής. » Αἱ ἀντιφάσεις, κατὰ μὲν Ἡράκλειτον, συναληθεύουσι· κατὰ δὲ Ἀναξαγόραν, συμψεύδονται, « Σχλ. Ἀρςτ.

Συν-αλήθω, Μ. ήσω, = Συναλέω.

Συν-αλητεύω, Μ. εύσω. Συμπεριπλανῶμαι ὡς ἀλήτης.

Συν-αλθαίνω (-θάσσω ; -θέω, -θήσκω), Μ. αλθήσω καὶ Ἰων. ήξω. Ἰατρεύω (καὶ πθ. Ἰατρεύομαι) συγχρόνως.

Συν-αλιάζω, Μ. άσω. Συναθροίζω εἰς συνέλευσιν (ἁλίαν).

Συν-αλίζω, Μ. ίσω. Συνάγω, συναθροίζω.

†Συν-αλίσγω, Μ. αλισγήσω, Γρφ. = Συμμολύνω, συμμιαίνω.

Συν-αλίσκομαι, Μ. αλώσομαι. Πιάνομαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συναλισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Συναλίζω, συναγωγή, σύναξις, (συγχ. τῷ Συναυλισμός).

Συναλλαγή (ἡ). ἀνταλλαγή· δοσοληψία· σχέσις, κοινωνία, ἐπιμιξία· διαλλαγή, φιλίωσις· συνθήκη, συμφωνία· (τρπ.) σύμπτωσις, συντυχία. » Νόσου —, « Σοφ.

Συνάλλαγμα (τό). τὸ ἀντικείμενον τῆς συναλλαγῆς (δοσοληψίας)· ὑπόθεσις ἐμπορική· Συμβόλαιον· (Ἰταλ.) cambio.

Συναλλαγματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ συναλλάγματα (τὰς δοσοληψίας, τὰ συμβόλαια), ἐμπορικός.

Συναλλαγματικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν συναλλαγμάτων ἢ, διὰ συναλλάγματος.

Συναλλακτής, οῦ (ὁ). ὁ συναλλάσσων (ἔχων σχέσιν, δοσοληψίαν ἢ, χάμνων συμφωνίαν, συναλλαγὴν) μετά τινος. 2) φιλιωτής, μεσίτης.

Συναλλακτικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς συναλλαγὴν (ληψοδοσίαν ἢ συμφωνίαν).

Συνάλλαξις, εως (ἡ), = Συναλλαγή.

Συν-αλλάσσω (ττω), Μ. άξω. Κάμνω ἀνταλλαγὴν, 'παίρνω τι καὶ δίδω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο· (συνκδχ.) συνάπτω, φιλιόνω, διαλλάττω. ‖. (ἐλλ. ἢ μσ. καὶ πθ.) ἔχω σχέσιν ἢ δοσοληψίαν ἢ κάμνω συμφωνίαν ('παίρνω ϗ δίδω) μετά τινος. » Τοῖς δεομένοις συναλλάττοντα (ἐνν. λόγυς), « Πλ., ἀνταμόνοντα. (καὶ πθ.) » Εὐνῆς τε τῆς σῆς, ἧ συνηλλάχθης ἐμοί, « Σοφ., συνευρέθης. » Συναλλαχθεῖσα γάμοις, « Εὐρ., συζευχθεῖσα εἰς γ.

Συν-αλληγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλληγορῶ ὁμοῦ ἢ παρομοίως.

Συν-αλλοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλλάζω (Ἀλλοιόνω) τι ὁμοῦ, συμμεταβάλλω.

Συν-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ ὁμοῦ, Συμπηδῶ. 2) πετηοῦμαι ἀπὸ φόβον, ξυπνάζομαι. » Συνάλλεσθαι φαμὲν καὶ τοὺς ἀνιωμένους ἐπὶ τοῖς προσπεσοῦσιν αἰφνίδιον, « Ἀρτμδρ.

Συν-αλλοτριόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλλοτριόνω παρομοίως, συναποξενόνω.

Σύναλμα (τό), = Συμπήδημα.

Σύναλμος (ὁ, ἡ). φθειασμένος μὲ ἅλμην, ἁλμυρός.

Συν-αλοάω (καὶ Π. -αλοιάω)-ῶ, Μ. ήσω. Κοπανίζω (Ἀλωνίζω) τι ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου), (ἐν γέν.) συντρίβω, κατασυντρίβω.

Συναλοιφή (ἡ), [συναλείφω]. συνένωσις (κυρ. τῶν ἀλειφομένων χρωμάτων), συγχώνευσις· (ἰδιαιτ. παρὰ Γρμτ.) συναίρεσις δύο φωνηέντων εἰς ἓν (κατὰ κρᾶσιν ἢ ἔκθλιψιν). » Καλὸς κἀγαθὸς λέγεται κατὰ συναλοιφὴν, οὐχὶ καλὸς καὶ ἀγαθὸς, « Σδ. » Ἐρύθεια.. λέγεται ϗ Ἐρύθη κατὰ συναλοιφὴν, ὡς τὸ Ζέλεια Ζέλη, Μαντίνεια Μαντίνη, « Στφ. Βυζ.

†Σύναλος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἅλατος (κοιν. τρώγων ψωμὶ καὶ ἅλας) μετά τινος, (ἐν γέν.) σύντροφος παλαιός, συντράπεζος.

Συν-αλύω (χ. Μ.). Ἀλύω (Πλανῶμαι ἢ Ἀνησυχῶ) ἐπίσης, εὑρίσκομαι εἰς τὴν αὐτὴν ςενοχωρίαν (πλῆξιν, ἀδημονίαν).

Συν-αλωνιάζω, Μ. άσω. Συνεορτάζω τὰ ἀλῶα (τὴν ἑορτὴν τοῦ θέρους) μετά τινος.

;Συν-αλωνίζω, Μ. ίσω. Συνδιατρίβω εἰς τὰ ἀλώνια μετά τινος.

Σύναμα (ἀντὶ Σὺν ἅμα), ἐπίῤ. Ἐντάμα, ἐνταὐτῷ, πολλοὶ ὁμοῦ. » Πλουσιωτέρου σύναμα Κροίσων ἑκκαίδεκα, « Αχ. 2) = Συγχρόνως. » Σύναμα τῷ βραχεῖαν ἰδεῖν αἵματος ῥύσιν ὠχριᾷ, « Σξτ.

Συν-αμαθύνω, Μ. υνῶ, Π. συναφανίζω.

Συν-αμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. συνάζων 'παίρνω, μαζόνω, συσσωρεύω.

Συν-αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι. Σφάλλω (Ἁμαρτάνω) ὁμοῦ, γίνομαι συνένοχος ἁμαρτήματος.

Συν-αμείβω, Μ. είψω. Ἀλλάζω ἓν μετ' ἄλλου, συναλλάζω.

Συν-αμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἁμιλλῶμαι (Ἀγωνίζομαι) μετά τινος, συναγωνίζομαι.

Συνάμιλλος (ὁ, ἡ). συναγωνιστής.

Σύναμμα (τό), [συνάπτω]. κόμπος, δεμάτι, κομπόδεμα.

†Συναμματίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω σύναμμα, κομποδένω.

Συν-αμπέχω αμπίσχω), Μ. αμφέξω. Ἐνδύω (Σκεπάζω) τι ὁμοῦ ἢ πανταχόθεν συγκαλύπτω.

Συν-αμπρεύω, Μ. εύσω. Τραβῶ μαζῆ (κυρ. τὴν ἅμαξαν), συνεργῶ εἰς τὸ τράβηγμα, συνέλκω.

Συν-αμύνω, Μ. υνῶ. Συμπράττω πρὸς ἄμυναν, Συμβοηθῶ. ‖. (μσ.) συνεκδικοῦμαι.

Συν-αμφιάζω, Μ. άσω, = Συναμπέχω.

Συν-αμφι-βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω ἢ Ῥίπτω τι συγχρόνως πέριξ τινὸς, συμπεριλαμβάνω ὡς ἂν μὲ ἀμφίβληστρον. 2) διστάζω (ἀμφιβάλλω) ἐπίσης.

Συναμφότερος, α, ον. Ὁ ἐξ ἀμφοτέρων (συγκείμενος, σύνθετος)· (πλθ.) ϗ οἱ δύο ὁμοῦ. » Ὁπλίτας καὶ ψιλοὺς, συναμφοτέρους ἐς τετρακοσίους, « Ξεν. » Ἡ μίσθωσις τοῦ μὲν ἀγροῦ ιϐ' μναῖ, τῶν δὲ οἰκιῶν γ', αἳ ιέ μναῖ συναμφότεραι γίνονται, « Ἰσ. » Τί πωλεῖς; σαυτὴν, ἢ τὰ ῥόδα, ἠὲ συναμφότερα; « Ἐπγρ. ‖. (τὸ οὐδ.) Συναμφότερον, = τῷ-

Συναμφοτέρως, ἐπίῤ. Καὶ κατὰ τοὺς δύο τρόπους ἐνταὐτῷ.

Συνάμφω (ἀνάρθρ.). Καὶ οἱ (αἱ, τὰ) δύο ὁμοῦ. » Δακτύλιον καὶ ἐνώτιον ἄγοντα συνάμφω δ' δραχμὰς, « Αρτ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Συμμάχων δὲ μεθ' ἑκατέρων ἦσαν οἱ συνάμφω πεζοὶ μὲν τρισμύριοι, τρισχίλιοι δ' ἱππεῖς, « Πλϐ.

†Συνάμωρος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σινάμωρος.

Συν-ανα-βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἀναβαίνω ὁμοῦ.

Συν-ανα-βακχεύω, Μ. εύσω, = Συμβακχεύω.

Συν-ανα-βάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. Ἀρχίζω ὁμοῦ νὰ βάλλω.

Συν-ανα-βιβάζω, Μ. άσω. Ἀναβιβάζω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-ανα-βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Ἀναβλαστάνω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

Συν-ανα-βλύζω, Μ. βλύσω. Ἀναβλύζω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συναναβρύω.

Συν-ανα-βοάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναβοῶ ὁμοῦ.

Συν-ανα-βόσκομαι, Μ. βοσκήσομαι. Βόσκομαι ϗ αὐξάνω (τρέφομαι) ὁμοῦ.

Συν-ανα-γινώσκω, Μ. γνώσομαι. Ἀναγινώσκω ὁμοῦ.

Συν-αναγκάζω, Μ. άσω. Ἀναγκάζω ἐκ συμφώνου ἢ πανταχόθεν, καταναγκάζω· ἀποδεικνύω ἀναντιῤῥήτως, (ὅθ.

Συναναγκασμός (ὁ). ἀπόδειξις ἀναντίῤῥητος.

Συνανάγνωσις, εως (ἡ), τὸ συναναγινώσκειν, ἡ ἐκ συμφώνου γινομένη ἀνάγνωσις.

Συν-αν-αγορεύω, Μ. εύσω. Ἀναγορεύω ὁμοῦ.

Συν-ανα-γράφω, Μ. γράψω. Περνῶ ὁμοῦ εἰς τὸν κατάλογον, καταγράφω σὺν τοῖς ἄλλοις.

Συν-ανα-γυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεγυμνόνω ὁμοῦ.

Συν-αν-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Συνανήγαγον κτλ.). Ἀνάγω (Ἀναιβάζω) τι ὁμοῦ. ‖. (μσ.) κινῶ (σηκόνομαι) συγχρόνως ἀπὸ τὸν λιμένα, ἐβγαίνω μαζῆ εἰς τὰ πανιά.

Συν-ανα-δείκνυμι, Μ. δείξω. Ἀναδείκνυμι (Ἀναγορεύω) τινὰ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον. » Βασιλέα —, « Ζωσ.

Συν-ανα-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Ἀναδέχομαι ('Παίρνω ἐπάνω μου ἢ Ἐγγυῶμαι διά) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συν-ανα-δίδωμι, Μ. ανα-δώσω. Διαδίδω (κυρ. τὴν τροφὴν διὰ τῆς χωνεύσεως εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος) συγχρόνως.

†Συναναδίπλωσις, εως (ἡ). ἡ συνάμα γινομένη ἀναδίπλωσις, ἐπαναδίπλωσις.

Συν-ανα-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Σηκόνω τὸ στρατόπεδόν μου καὶ ἀναχωρῶ (Κινῶ πρὸς μετατόπισιν) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συν-ανα-ζέω, Μ. ζέσω. Βάλλω τι νὰ βράσῃ (νὰ πάρῃ δύο-τρεῖς βράσεις) μαζῆ.

Συν-ανα-ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναζητῶ τι μετά τινος, ζητῶ ὁμοῦ νὰ εὕρω.

Συν-ανα-ζυμόω-ῶ, Μ. ώσω. Συναναδεύω διὰ τῆς ζυμώσεως.

Συν-ανα-ζωπυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναζωπυρῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-ανα-θάλλω, Μ. θαλήσω. Ἀναθάλλω ὁμοῦ μὲ, συναναβλαστάνω.

Συν-ανα-θεματίζω, Μ. ίσω. Ἀναθεματίζω ὁμοῦ μέ.

Συν-ανα-θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνολογῶ ὁμοῦ, συναναβοῶ θρηνῶν.

Συναναίρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συν-αν-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Συνανεῖλον κτλ.). Ἀναιρῶ ὁμοῦ, συναφανίζω. » Ἐὰν τὸ ἕτερον αὐτῶν ἀνέλωμεν, ϗ τὸ λειπόμενον συναναιρεθήσεται, « Σξτ. 2) χρησμοδοτῶν παραγγέλλω. » Ἐὰν ϗ ἡ Πυθία συναναιρῇ, « Πλάτ.

Συν-ανα-κάμπτω, Μ. κάμψω. Ἀνακάμπτω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συνεπιςρέφω. 2) συμπεριπατῶ πρὸς διασκέδασιν ἢ σωμασκίαν, (Ἰταλ.) σολατσάρω ὁμοῦ.

Συν-ανά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι ἀφιερωμένος ἢ Καθημαι εἰς τὴν τράπεζαν μετά τινος.

Συν-ανα-κεράννυμι, Μ. κεράσω. Ἀνακατόνω τι ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου).

Συν-ανα-κεφαλαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνεπαναλαμβάνω τι κεφαλαιωδῶς, συμπεριλαμβάνω εἰς τὴν αὐτὴν ἀνακεφαλαίωσιν.

Συν-ανα-κηρύσσω (ττω) Μ. ύξω. Ἀνακηρύττω ὁμοῦ μέ.

Συν-ανα-κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ τι πρὸς τὰ ἄνω (Ἀνακινῶ) ὁμοῦ.

Συν-ανα-κίρνημι καὶ Συν-ανα-κιρνάω-ῶ, Μ. κεράσω, = Συνανακεράννυμι.

Συν-ανα-κλίνω, Μ. κλινῶ. Βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ ἢ νὰ καθήσῃ (ϗ μσ. Πλαγιάζω ἢ Κάθημαι) εἰς τὴν τράπεζαν ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους.

Συνανάκλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγυμ.

Συν-ανα-κοινόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Συμβουλεύομαι μετά τινος.

Συν-ανα-κομίζω, καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. 'Παίρνω τι πάλιν ὀπίσω μετὰ τῶν ἄλλων.

Συν-ανα-κόπτω, Μ. κόψω. Κοπανίζω τι ὁμοῦ, συγκατακόπτω.

Συν-ανα-κουφίζω, Μ. ίσω. Ἀνακουφίζω μετά τινος, συνεργῶ πρὸς ἀνακούφισιν.

Συνανάκρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνανακεράννυμι, σύγκρασις, ἀνάμιξις.

Συνανακρατικός, ή, όν. Ὁ πρὸς συνανάκρασιν ἁρμόδιος.

Συν-ανα-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἀνακρίνω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συν-ανα-κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπεριςρέφω τι κατ' ἀνακύκλησιν.

Συν-ανα-κυλίω, Μ. ίσω. Ἀνακυλίω τι ὁμοῦ.

Συν-ανα-κύπτω, Μ. κύψω. Σηκόνω τὸ κεφάλι μου ἢ Ἀνασηκόνομαι ὁμοῦ.

Συν-ανα-λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Ἀναλαμβάνω τι ὁμοῦ.

Συν-ανα-λάμπω, Μ. λάμψω. Ἀναλάμπω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-αν-αλίσκω, Μ. αλώσω. Συνδαπανῶ, συνεξοδεύω.

Συν-ανα-μαλάσσω (ττω), Μ. άξω. Ἀναδεύων (Ζυμόνων) μαλάσσω (λειόνω) τι ὁμοῦ μέ.

Συν-ανα-μέλπω, Μ. μέλψω. Ἀναμέλπω ὁμοῦ.

Συν-ανα-μίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω (Ἀνακατόνω) τι ὁμοῦ, χάμνω ἓν μίγμα.

Συν-ανα-μιμνήσκω, Μ. ανα-μνήσω. Ἐνθυμίζω (καὶ μσ. Ἐνθυμοῦμαί) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνανάμιξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συναναμίγνυμι, ἡ μεθ' ἑτέρου ἀνάμιξις, συνανάκρασις, συναναστροφή, ἐπιμιξία.

Συν-ανα-νεόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνανεόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-ανα-πάλλομαι (χωρὶς Μ.). Τινάζομαι ὁμοῦ ἐπάνω.

Συν-ανα-παύομαι, Μ. παύσομαι. Ἀναπαύομαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· συγκοιμῶμαι.

Συν-ανα-πείθω, Μ. πείσω. Ἀναπείθω (Καταπείθω ἢ Παρακινῶ) συγχρόνως ἢ μετ' ἄλλου.

Συν-ανα-πέμπω, Μ. πέμψω. Ἀναπέμπω ἢ Ἀναδίδω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. 2) (κατὰ τὴν Ῥωμ. νομοθεσ.) συγκληρονομῶ.

Συν-ανα-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ὁμοῦ πρὸς τὰ ἄνω.

Συν-ανα-πιέζω, Μ. πιέσω. Συνανατινάζω πιέζων.

Συν-ανα-πίμπλημι, Μ. ανα-πλήσω. Γεμίζω συγχρόνως ὡς ἐπάνω.

Συν-ανα-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Κάθημαι εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τῶν ἄλλων.

Συν-ανα-πλάσσω (ττω), Μ. πλάσσω. Πλάττω (Δημιουργῶ) τι ἐκ νέου ὁμοῦ μέ.

Συν-ανα-πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω ἢ Τυλίζω τι ὁμοῦ μέ.

Συν-ανα-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναπληρόνω τι ὁμοῦ ἢ συγχρόνως μὲ ἄλλο.

;Συν-ανα-πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπάγω πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω (Ἀναβαίνω ἢ Ἐπανέρχομαι) μετά τινος.

Συν-ανα-πράσσω (ττω), Μ. πράξω. Ἀπαιτῶ καὶ εἰσπράττω τι (ὀφειλόμε ον) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συμπράττω πρὸς εἴσπραξιν χρέυς.

Συν-αν-αρπάζω, Μ. άσω. Ἁρπάζω τι ὁμοῦ ἢ συγχρόνως πρὸς τὰ ἄνω, χάμνω ἐπίσης ἀνάρπαστον.

Συν-αναῤ-ῥιπτέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ

Συν-αναῤ-ῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω (Τινάζω) τι ὁμοῦ πρὸς τὰ ἄνω.

†Συνάναρχος (ὁ, ἡ), (θλγ.) ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἄναρχος, ἐπίσης ἄναρχος.

Συν-ανα-σκάπτω, Μ. σκάψω. Ξεσκάπτω (Ξεθεμελιόνω) τι ὁμοῦ μὲ, συνανατρέπω σκάπτων.

Συν-ανα-σκευάζω, Μ. άσω. Ἀνατρέπω (ϗ μτνμ. Ἀναιρῶ) τι ὁμοῦ μέ.

Συνανασκευή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συν-ανα-σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνασκιρτῶ ὁμοῦ.

Συν-ανα-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Ἀνασπῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-ανάσσω, Μ. άξω, = Συμβασιλεύω.

Συναναστάς, ᾶσα, άν, ἀόρ. ϐ'. τῆς μτχ. τοῦ Συνανίστημι.

Συν-ανα-στομόω-ῶ ϗ (συχνότ. πθ.) -όομαι -οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Χύνομαι ὁμοῦ (διὰ τοῦ αὐτοῦ στομίου).

Συν-ανα-στρέφω, Μ. στρέψω. Ἐπιςρέφω τινὰ ἢ (ἐλλ.) ἐμαυτὸν ὁμοῦ μὲ, συνεπιστρέφω. 2) (μσ.) ἔχω σχέσιν (συναναστροφὴν) μετά τινος.

Συναναστροφή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετά τινος ἐπιστροφὴ ἢ ἐπιμιξία, συνδιατριβή.

Συν-ανα-σώζω, Μ. σώσω. Γλυτόνω ϗ 'παίρνω τι πάλιν ὀπίσω ὁμοῦ μέ.

Συν-ανα-τείνω, Μ. τενῶ. Ἀνατείνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. ‖. (πθ. ἢ μσ.) συνεπαίρομαι.

Συν-ανα-τέλλω καὶ (μσ.) -τέλλομαι, Μ. τελῶ, -οῦμαι. Ἀνατέλλω ἢ Ἀναβλαςάνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-ανα-τήκω, Μ. τήξω. Συγχωνεύω, συναναλύω.

Συν-ανα-τίθημι, Μ. ανα-θήσω. Ἀναθέτω ἢ Ἀφιερόνω τι ὁμοῦ μέ.

Συνανατολή (ἡ). τὸ συνανατέλλειν, ἡ σύγχρονος ἀνατολὴ δύο ἀστέρων.

Συν-ανα-τρέπω, Μ. τρέψω. Ἀνατρέπω ὁμοῦ μέ.

Συν-ανα-τρέφω, Μ. θρέψω· Ἀνατρέφω ὁμοῦ·

Συν-ανα-τρέχω, Μ· δραμοῦμαι. Τρέχω ὁμοῦ πρὸς τὰ ἄνω, συναναβαίνω τρέχων.

Συν-ανα-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω ἐπανειλημμένως (Συχνοτρίβω ἢ Ξανατρίβω) τι ὁμοῦ μέ. ‖. (πθ. κατὰ μτφορ. μὲ δοτ.) συναναστρέφομαι.

Συν-ανα-φαίνω, Μ. φανῶ. Ἀναφαίνω (ϗ πθ. ἢ μσ. Ἀναφαίνομαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-ανα-φέρω, Μ. αν-οίσω (ἀόρ. Συνανήνεγκα κτλ.). Φέρω τι ὁμοῦ πρὸς τὰ ἄνω, συναναβιβάζω· (τρπ.) ἀνάγω (ἀποδίδω) τι μετ' ἄλλων εἰς. ‖. (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) ἔρχομαι συγχρόνως εἰς τὸν ἑαυτόν μυ, συναλαμβάνω τὴν προτέραν ἀκμὴν ἢ δύναμίν μου.

Συν-ανα-φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Λέγω τι συγχρόνως μὲ δυνατὴν ἢ ἐμφαντικὴν φωνήν.

Συν-ανα-φλέγω, Μ. φλέξω. Ἀνάπτω (Ἐξάπτω) ὁμοῦ.

Συναναφορά (ἡ). τὸ συναναφέρειν ἢ συναναφέρεσθαι.

Συν-ανα-φυράω-ῶ καὶ (συχνότ.)

Συν-ανα-φύρω, Μ. φυρῶ. Ζυμόνω (Ἀνακατόνω [καὶ πθ.] Ζυμόνομαι) μαζῇ, (μτφορ. κατὰ συνκδχ.) συναναςρέφομαι ἐπὶ κακῷ μετά τινος, συμμολύνομαι. »Ἐν τοῖς καπηλείοις συναναφύρῃ, οὐ μετὰ ἑταίρων, ἀλλὰ μετὰ ἑταιρῶν,« Ἀθ.

Συν-ανα-φύω, Μ. φύσω (ἀόρ. β'. Συνανέφυν κτλ.). Ἀναδίδω (καὶ ἀμτβτ. Ἀναδίδομαι, Φυτρόνω) ὁμοῦ μέ. » Οὐ δέ τις εὐποτμία μὴ συναναφυόμενον ἔχουσα καὶ τὸ κνίζον,« Κ. Μανασσ.

Συν-ανα-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναφωνῶ ὁμοῦ μέ.

Συν-ανα-χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Χαυνόνω (Χαλαρόνω) ὁμοῦ μέ.

Συν-ανα-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Συνανέχεα κτλ.). Χύνω ἐπανειλημμένως (Ξαναχύνω) τι ὁμοῦ (εἰς τὸ αὐτὸ ἀγγεῖον), ἀνακατόνω.

Συν-ανα-χορεύω, Μ. εύσω. Χορεύω (Ἀναχορεύω) μετά τινος, εἶμαι τεταγμένος εἰς τὸν αὐτὸν χορὸν (εἰς τὴν αὐτὴν σειράν).

Συν-ανα-χρέμπτομαι, Μ. χρέμψομαι. Βήχων ἐκπτύω ὁμοῦ. » Τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος—,« Ἀχ.

Συν-ανα-χρώζω ϗ (συχνότ.) Συν-ανα-χρώννυμι, Μ. χρώσω. Μεταδίδω διὰ τῆς προσεγγίσεως τὸ χρῶμά (ϗ ἐν γέν. τὴν ποιότητά [καὶ μτνμ.] τὰ ἰδιώματά) μȣ εἴς τι, προστρίβω διὰ τῆς ἀναχρώσεως· (μσ. ἀλληλοπθ.) λαμβάνω διὰ τῆς προσεγγίσεως τὸ χρῶμά (ϗ διὰ τῆς συναναστροφῆς μτνμ. τὰς ἕξεις) τινος.

Συνανάχρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τῆς προσεγγίσεως μετάδοσις ἢ μετάληψις τοῦ χρώματός (ϗ μτνμ. τοῦ νοσήματός ἢ [μτφορ.] τῶν ἕξεων) τινος.

Συν-ανα-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ (Μισεύω ἢ Ἀποσύρομαι ἢ Ἐπιςρέφω) ὁμοῦ.

(Συν-ανδάνω), ἄχρ. (ἴδε Συνεύαδε).

Συν-ανδραγαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνδραγαθῶ συγχρόνως ἢ ἐπίσης.

Συν-ανδρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γίνομαι ἀνὴρ (Ἡλικιοῦμαι) συγχρόνως.

Συν-άν-ειμι, Μ. ειμι, = Συνανέρχομαι, (μτνμ.) συναυξάνω.

;Συν-αν-είργω, Μ. είρξω. Ἐμποδίζω (Ἀναχαιτίζω) συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συν-αν-έλκω, Μ. έλξω καὶ ελκύσω (ἀόρ. Συνανείλκυσα κτλ.). Τραβῶ συγχρόνως πρὸς τὰ ἄνω.

Συν-αν-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συνανῆλθον κτλ.). Ἀνέρχομαι συγχρόνως, συναναβαίνω ἢ συνανυψοῦμαι.

Συν-αν-έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Συνανέσχον ϗλ.). Ἐκτείνω ἢ Σηκόνω τι (καὶ πθ. Σηκόνομαι) συγχρόνως ὑψηλά· (ἐπὶ ἀστέρ.) Συνανατέλλω, (καὶ μτνμ.) συναχμάζω (» Συνανασχὼν Λιβανίῳ κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους,« Εὐνάπ.)· συνυποςηρίζω. »Τὸ κράτος αὐτῷ συνανέχοντι,« Ἀνών.

Συν-αν-ηβάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνηβῶ (Ἀνανεοῦμαι) συγχρόνως.

Συν-ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθῶ (Ἀνθίζω) συγχρόνως, (μτφορ.) συναχμάζω.

Συν-ανθ-ομολογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀνθομολογοῦμαι (Συμφωνῶ) μετά τινος.

Συν-ανθρωπεύω καὶ (συχνότ. μσ.) εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Ζῶ μὲ τοὺς ἀνθρώπȣς ἢ καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, εἶμαι κοινωνικὸς (ϗ ἐπὶ ζ.) οἰκιακός, (Γαλλ.) s'umaniser. » Ζῶα συνανθρωπευόμενα, « Ἀρςτ., τὰ συνδιαιτώμενα μετὰ τῶν ἀνθρ., τὰ κατοικίδια.

Συν-ανθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω ϗ

Συν-ανθρωπίζω, Μ. ίσω, = Συνανθρωπεύω.

Συνανθρωπιστικός, ή, όν. Ὁ ἀγαπῶν νὰ συνανθρωπίζῃ (νὰ ζῇ μὲ τοὺς ἀνθρ.).

Συνάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοφυὴς ἄλλȣ ἀνθρώπου ἄνθρωπος, ὁμοίως ἄνθρωπος.

Συν-ανιάω-ῶ, Μ. άσω, = Συλλυπῶ, (καὶ πθ.) συλλυποῦμαι.

Συν-αν-ίημι, Μ. αν-ήσω (ἀόρ. Συνανῆκα κτλ.). Χαλαρόνω (Ξετεντόνω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-αν-ίπταμαι, Μ. ανα-πτήσομαι (ἀόρ. Συνανέπτην ϗλ.). Πετῶ συγχρόνως πρὸς τὰ ἄνω, ἀνίπταμαι ὁμοῦ (μετὰ τῶν ἄλλων).

Συν-αν-ίστημι, Μ. ανα-στήσω (ἀόρ. Συνανέστησα ϗ β'. Συνανέστην κτλ.). Σηκόνω τι (ϗ πθ. Σηκόνομαι) ἐπάνω· (ἐπὶ κτιρ. Ἀνοικοδομῶ, [ἐπὶ νεκρ. ἐκκλησ] Ἀναστήνω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-αν-ίσχω, Μ. ανα-σχήσω, = Συνανέχω.

Συν-αν-ιχνεύω, Μ. εύσω. Ἀνιχνεύω ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου).

Συν-ανοηταίνω, Μ. ανοητήσω. Ἀνοηταίνω μετά τινος, εἶμαι ἢ γίνομαι ἐπίσης ἀνόητος.

Συν-αν-οίγνυμι (-οίγω), Μ. αν-οίξω (ἀόρ. Συνανέφξα κτλ.). Ἀνοίγω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συν-αν-οιμώζω, Μ. ώξω. Ἀναστενάζω δυνατὰ (Θρηνολογῶ ςενάζων) ὁμοῦ.

Συν-αν-ολολύζω, Μ. ύξω. Ἀνολολύζω ἐκ συμφώνου.

Συν-αν-ομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνομολογῶ ἐκ συμφώνου.

;Συν-αντ-αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀντιστέκομαι (Ἀνταγωνίζομαι) ὁμοῦ, συναγωνίζομαι κατά τινος.

Συν-αντάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ἀπαντῶ, συναπαντῶ, ἀνταμόνω καθ' ὁδὸν (κατὰ τύχην)· (ἐνίοτε) συμπίπτω, (ὅθ.

Συνάντημα (τό). συμβεβηκός, συναπάντημα.

Συνάντησις, εως (ἡ), τὸ συναντᾶν, συναπάντησις· (ἐνίοτε) σύμπτωσις. 2) = Συνάντημα.

Συναντιάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Συναντάω.

Συν-αντι-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἀντιθέτω ἢ Παραβάλλω συγχρόνως, συμπαραβάλλω.

Συν-αντι-λαμβάνομαι, Μ. λήψομαι. (μὲ γεν. καὶ δοτ.) Βοηθῶ τινα νὰ κάμῃ τι, πιάνω καὶ ἐγὼ μαζῇ, συμβοηθῶ.

Συναντίληψις, εως (ἡ), = Ἀντίληψις, συμβοήθεια.

Συν-αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντλῶ (ϗ συνκδχ. Ὑποφέρω) ϗ ἐγὼ ὁμοῦ.

Συν-άντομαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Συναντάω.

Συν-ανύτω (-ανύω), Μ. ανύσω. Τελειόνω (Κατορθόνω) τι ὁμοῦ, συνεκτελῶ.

Συν-αν-υψόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνυψῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-αν-ωθέω-ῶ, Μ. αν-ωθήσω. ϗ αν-ώσω. Ὠθῶ συγχρόνως πρὸς τὰ ἄνω, συνανυψῶ ὠθῶν.

†Συνάξιμος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Συμφερτός.

Συν-αξιόω-ῶ, Μ. ώσω. Εὑρίσκω εὔλογόν τι ἢ Κρίνω ἄξιόν τινα πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Σύναξις, εως (ἡ), τὸ συνάγειν ἢ συνάγεσθαι, συναγωγή, συνάθροισις, συνέλευσις.

Συνάοιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνᾴδων (συνῳδός).

Συν-αορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. (μὲ δοτ.) εἶμαι συνάορός τινος, συνακολουθῶ, σύνειμι.

Συνάορ, ορος ϗ

Συνάορος (ὁ, ἡ), Π. [σύν, †ἄρω]. συναρμοσμένος (συνδεδεμένος, συνεζευγμένος) μετά τινος· (ἐν γέν.) ’ταιρειασμένος, πρόσφορος. ‖. (οὐσ.) σύζυγος· (ἁπλ.) ὀπαδός, σύντροφος. » Νύμφας ἔθηκεν ὀρφανὰς ξυναόρων,« Εὐρ. » Εὐλογία φόρμιγγι συνάορος,« Πίνδ., (ἴδε καὶ Συνήορος).

Συν-απ-αγορεύω, Μ. εύσω. Ἀπαγορεύω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-απ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Συναπήγαγον κτλ.). Φέρω τι ὁμοῦ (μετά τινος) εἰς ἄλλο μέρος. » Ἵππον ἔδωκε, καὶ ἐκέλευσε τῶν σκηπτούχων τινὰ συναπαγαγεῖν αὐτῷ, ὅπου κελεύσειε,« Ξεν. (ϗ μσ.) » Συναπάγομαι τοῖς ταπεινοῖς,« Γρφ., συνταπεινοῦμαι. »Συναπήχθη αὐτῶν τῇ ὑποκρίσει,« αὐτ., συμπαρεσύρη.

†Συν-απ-αθανατίζω, Μ. ίσω. Κάμνω ἀθάνατόν (Θεοποιῶ) τινα ὁμοῦ.

Συν-απ-αίρω, Μ. ἀρῶ. Σηκόνομαι (Κινῶ διὰ ταξεῖδι, Ἀναχωρῶ) μετά τινος, συναπέρχομαι.

Συν-απ-αλλάσσω (ττω), Μ. άξω. Ἀπαλλάττω (Ἐλευθερόνω) συγχρόνως.

Συν-απ-αντάω-ῶ, Μ. ήσω ϗ

;Συν-απ-αντίζω, Μ. ίσω, = Συναντάω.

Συν-απ-αρνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀπαρνοῦμαι συγχρόνως.

Συν-απ-αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι συγχρόνως ἀπό.

Συν-απ-αρτίζω, Μ. ίσω. Ἀπαρτίζω (Ἀποτελειόνω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. καὶ πθ.) ἀντιστοιχῶ, ἐξισοῦμαι.

Συναπαρτισμός (ὁ), τὸ συναπαρτίζειν ἢ συναπαρτίζεσθαι, συναποτελείωσις.

Συν-απ-άρχομαι, Μ. άρξομαι. Ἀρχινῶ συγχρόνως.

Συνάπας, ασα, αν, = Σύμπας.

Συν-απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-απ-αυγάζομαι, Μ. άσομαι. Λάμπω. (Διαχέεται ἡ λάμψις μου) συγχρόνως ἀπό τινος, συνεκλάμπω.

Συν-απειλέω-ῶ ϗ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ἀπειλῶ (Φοβερίζω) ὁμοῦ

» Οὐ μόνον τῷ Ἀχιλλεῖ, ἀλλὰ ϗ τοῖς μηδὲν αἰτίοις συναπειλῆσαι,« Εὐς.

Συν-άπ-ειμι, Μ. έσομαι. Εἶμαι συγχρόνως ἀπών, Ἀλείπω μετά τινος.

Συν-άπ-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Συναπῄειν κτλ.), = Συναπέρχομαι.

Συναπειπεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συναπαγορεύω.

Συν-απ-είργω, Μ. είρξω. Ἐμποδίζω συγχρόνως ἀπό, (μὲ γεν. ἐκ δ').

†Συν-απ-εκ-δύω, Μ. δύσω. Ἐδύνω (Γυμνόνω) συγχρόνως ἀπό.

Συν-απ-ελαύνω, Μ. ελάσω. Ἀπελαύνω (Ἀποδιώκω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

;Συν-απ-ελαφρύνω, Μ. υνῶ, = Συνεπελαφρύνω.

Συν-απ-ελέγχω, Μ. έγξω. Ἐβγάλλω εἰς τὸ φανερὸν (Ἐλέγχω) συγχρόνως.

Συναπελεύθερος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπελευθερωθεὶς ὁμοῦ μὲ ἄλλον, ἐπίσης ἀπελεύθερος.

Συν-απ-εμπολάω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συναπέπτην, ἀόρ. τῆς ὁρς. τοῦ Συναφίπταμαι.

Συν-απ-εργάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀπεργάζομαι (Ἀποτελειόνω ἔργον τι) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνεργῶ εἰς τὸ νὰ γένῃ (νὰ κατορθωθῇ) τι τέλειον.

Συν-απ-ερείδω, Μ. ερείσω. Ἀκκουμβῶν ἀφίνω (καὶ μτνμ. Προσάπτω, Προστρίβω) τι συγχρόνως εἰς. » Τῷ λόγῳ συναπερείσας ἐπὶ τὸν Καίσαρα τὴν ὑπόνοιαν,« Πλ.

Συναπερεῖν, μέλλ. ἀνμλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συναπαγορεύω.

Συν-απ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Ὑπάγω ἢ Ἀναχωρῶ ὁμοῦ.

Συν-απ-ευθύνω, Μ. υνῶ. Ἰσάζω τι ὁμοῦ, συνδιορθόνω, συνδιευθύνω. (συγχ. τῷ, ϗ ἴσως ἡμάρτηται ἀντὶ τοῦ Συνεπευθύνω).

Συν-απ-εχθάνομαι, Μ. εχθήσομαι. Γίνομαι ἐχθρὸς ἢ μισητὸς συγχρόνως.

Συν-απ-ίσταμαι, Ἰων. ἀντὶ Συναφίςαμαι.

Συν-απλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀπλόνω τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐβγαίνω μετά τινος ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, κάμνω ὁμοῦ ἀπόβασιν.

Συν-απο-βάλλω, Μ. βαλῶ. Χάνω ἢ Ἀπορρίπτω τι ὁμοῦ. » Εἰρήνης δ' ἕνεκεν συναποβάλλειν (συναποβάλλεσθαι) τοῖς τὸν χιτῶνα πειρωμένοις λαβεῖν καὶ θοἰμάτιον,« Νικηφ. Χοῦμν.

Συν-απο-βιάζομαι, Μ. άσομαι. Συμπαρεμποδίζω διὰ τῆς βίας.

Συν-απο-βρέχω, Μ. βρέξω. Μȣσκεύω ὁμοῦ μὲ (ἵνα 'πάρω τὸν ζωμόν).

Συν-απο-γεννάω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ (Παράγω ἀπ' ἐμοῦ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-γίγνομαι, Μ. γενήσομαι. Ἐκλείπω (Παύω τοῦ ὑπάρχειν) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-γινώσκω, Μ. γνώσομαι. Ἀπελπίζομαι συγχρόνως ἢ παρομοίως,

Συναπογραπτέον, θετ. τοῦ -

Συν-απο-γράφομαι, Μ. γράψομαι. Καταγράφομαι εἰς τὸν αὐτὸν κατάλογον καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν (π. χ. ὡς ὑποψήφιος διὰ τὸ αὐτὸ ὑπούργημα) μετ' ἄλλων. (συνκδχ. ϗ μτφορ.) πρεσβεύω τὰς αὐτὰς ἀρχὰς (τὰ αὐτὰ δόγματα), εἶμαι τȣ αὐτοῦ συςήματος, ἀνήκω εἰς τὴν ἰδίαν αἵρεσιν, (ἐν γέν.) συμφωνῶ, συγκατατίθεμαι. » Οἷς καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς συναπεγράψαντο,« Σξτ. 2) ἀπογράφω (σημειόνω) συγχρόνως. » Ἡ χωρογραφία, ἀποτεμνομένη τοὺς κατὰ μέρος τόπους, .. συναπογράφει (-γράφεται) καὶ τὰ σμικρότατα,« Πτλμ.

Συν-απο-γυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεγυμνόνω ὁμοῦ, Συναποδύω.

Συν-απο-δείκνυμι, Μ. δείξω. Ἀποδεικνύω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. » Τούτȣ δειχθέντος, κἀκεῖνο συναποδέδεικται,« Χρσ.

Συναπόδειξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετ' ἄλλου ἀπόδειξις.

Συν-απο-δέρω, Μ. δερῶ. Ἐδέρνω ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποδημῶ ὁμοῦ, Ἀλείπω ἢ ἀναχωρῶ ἀπὸ τὴν πατρίδα μου μετά τινος.

Συναπόδημος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποδημῶν μετά τινος, σύντροφος ἀποδημοῦντος.

Συν-απο-διδράσκω, Μ. δράσομαι. Φεύγω κρυφίως ἀπὸ πουθενὰ μετά τινος, δραπετεύω ὁμοῦ.

Συν-απο-δίδωμι Μ. δώσω. Ἀποδίδω τι ὁμοῦ. συνεκφράζω, συναπαρτίζω. » Ὅσα.. διὰ τοῦ προανυσθέντος ἡμῖν ὑπομνήματος ἐπεληλύθαμεν, συναποδόντες αὐτοῖς ϗ τὴν ἄνωθεν ἱστορίαν,« Σξτ. 2) πωλῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. » Παμώνθου τοῦ συναποδομένου,« Πάπυρ. Αἴγυπτ.

Συν-απο-δοκιμάζω, Μ. άσω. Ἀποδοκιμάζω τι ὁμοῦ (ἐπίσης ἢ ἐκ συμφώνου).

Συναποδοκιμαστέον, θετ. τοῦ προηγ.

Συν-απ-οδύρομαι, Μ. υροῦμαι. Θρηνολογῶ ἐκ συμφώνου.

Συν-απο-δύω, Μ. δύσω (ἀόρ. β'. Συναπέδυν κτλ.). Ξεγυμνόνω (καὶ μσ. Ξεγυμνόνομαι, Ἐβγάλλω τι ἀπὸ πάνω μου ὡς ἔνδυμα) ὁμοῦ μέ. 2) (συνκδχ.) συμπαλαίω ἢ συναγωνίζομαι. » Ἐσφαίριζε δ' οὐκ ἀηδῶς, καὶ πολλοὶ αὐτῷ συναπεδύοντο τῶν Ἀντιγόνου φίλων,« Ἀθ.

Συν-απο-θεόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποθεόνω ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-θλίβω, Μ. θλίψω. Στραγγίζω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. » Καὶ τὰ φύλλα—,« Δσκρ.

Συν-απο-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Ἀποθνήσκω μετά τινος. » Τοῦ ἀποθανόντος οὐ συναποθνήσκει ἡ ψυχή,« Πλάτ. » Ὅσα δ' ἂν αὐτέοισι (τοῖσι γέρȣσι) χρόνια νοσήματα γένηται τὰ πολλὰ συναποθνήσκει,« Ἱππκρ.

Συν-απ-οικίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω συγχρόνως μὲ ἄλλον (ἢ Μεταφέρω καὶ ἄλλους ὁμοῦ εἰς) ἀποικίαν.

Συν-απ-οίχομαι, Μ. οιχήσομαι. Ἀναχωρῶ (Γίνομαι ἄφαντος ἢ Ἀποθνήσκω) ὁμοῦ μέ, συνεκλείπω.

Συν-απο-καθ-αίρω, Μ. αρῶ. Καθαρίζω ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-καθ-ίστημι, Μ. καταστήσω. Φέρω (ϗ μσ. Ἔρχομαι) συγχρόνως εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν.

Συν-απο-κάμνω, Μ. καμοῦμαι. Ἀποκάμνω (Ἀτονῶ, Ἀποσθένω) ὁμοῦ.

Συναποκατάστασις, εως (ἡ). σύγχρονος ἀποκατάστασις.

;Συν-απο-κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι ἀποτεθειμένος (ἀποκείμενος) ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-κείρω, Μ. κερῶ. Κουρεύω ὅλως διόλου (Ἀποκόπτω, Ἀφαιρῶ) ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-κεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω σουβλίζων ὁμοῦ, συναποκτείνω κεντῶν.

Συν-απο-κηρύσσω (ττω), Μ. ύξω. Ἀποκηρύττω ὁμοῦ μέ.

Συν-αποκινδυνεύω, Μ. εύσω. Ῥιψοκινδυνεύω ὁμοῦ μέ, συγκινδυνεύω.

Συν-απο-κλαίομαι, Μ. κλαύσομαι. Ἀποκλαίομαι (Θρηνολογῶ διὰ τὴν τύχην μȣ) μετά τινος.

Συν-απο-κλείω, Μ. κλείσω. Κλείω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη (Ἀποκλείω) ὁμοῦ μέ, συγκατακλείω.

Συν-απο-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω πρὸς ἄλλο μέρος (Ἐκκλίνω) ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-κλύζω, Μ. κλύσω. Ξεπλύνων ἀποκαθαίρω (Ἀποκλύζω) ἐνταὐτῷ.

Συν-απο-κομίζω, Μ. ίσω. Μεταφέρω (Μετακομίζω) συγχρόνως ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος.

Συν-απο-κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτων ἀφαιρῶ ὁμοῦ, ἀποκόπτω συγχρόνως.

Συν-απο-κρίνω, Μ. κρινῶ. Συναποβάλλω τι διὰ τῆς ἐκκρίσεως (ὡς περίττωμα). 2) (μσ.) ἀποκρίνομαι ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου).

Συν-απο-κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω τι ὅλως διόλου μετά τινος.

Συν-απο-κτείνω (κτίννυμι), Μ. κτενῶ. Φονεύω ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συν-απο-κυέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ ὁμοῦ.

Συν-απο-κυλίω, Μ. ίσω. Κυλίων ἀπορρίπτω ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Ἐπαίρνω ὀπίσω μετά τινος.

Συν-απο-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω (Διαχέεται ἡ λάμψις μου) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συνεκλάμπω.

Συν-απολαύω, Μ. λαύσομαι. Ἀπολαμβάνω τι (καλὸν ἢ κακὸν) ἐνταὐτῷ ἢ ὁμοῦ μέ, συμμετέχω τῆς ἀπολαύσεως.

Συν-απο-λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω μετὰ τῶν ἄλλων ὀπίσω. 2) (ἀμτβτ.) = Συνεκλείπω.

Συν-απο-λήγω, Μ. λήξω. Παύω (Τελειόνω) τι ὁμοῦ μέ· (ἀμτβτ.) καταντῶ εἰς τὸ αὐτὸ τέρμα ἢ ἀποτέλεσμα μετά τινος.

Συν-απ-όλλυμι, Μ. ολέσω. Χάνω ἢ Ἀφανίζω τι ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-λογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀπολογοῦμαι (ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἢ ἄλλȣ) ἐκ συμφώνου ἢ συγχρόνως.

Συν-απο-λούω, Μ. λούσω. Ξεπλύνω λούων ὁμοῦ μέ, συναποβάλλω λούων.

Συν-απο-λύω, Μ. λύσω, = Συναπαλλάττω.

Συν-απο-μαλάσσω (ττω), Μ. άξω. Μαλάζων ἀπολαύω τι ὁμοῦ.

Συν-απο-μαραίνω, Μ. ανῶ. Μαραίνω (καὶ πθ. Μαραίνομαι, [ϗ μτνμ.] Σβύνω, Ἐκλείπω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-μειόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλαττόνω (Ὀλιγοστεύω) ὁμοῦ μέ.

Συν-απο-νεύω, Μ. νεύσω. Κλίνω (Γέρνω) συγχρόνως πρός. » Πρὸς ἀντίπαλόν τι τῆς ναυμαχίας ἀπιδόντες, καὶ τοῖς σώμασιν αὐτοῖς ἴσα τῇ δόξῃ περιδεῶς ξυναπονεύοντες,« Θχ.

Συν·απ·ονίναμαι, Μ. ονήσομαι. Ὠφελοῦμαι καὶ ἐγὼ μετά τινος, συναπολαύω τῆς ὠφελείας.

Συν·απο·νοέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀπελπίζομαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, πράττω ἐπίσης ὡς ἀπονενοημένος.

Συν·απο·ξενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποξενόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·απο·ξύω, Μ. ξύσω. Ξύνων ἀφαιρῶ τι συγχρόνως ἀπό τινος.

Συν·απο·παύομαι, Μ. παύσομαι. Παύω ὅλως διόλου μετά τινος.

Συν·απο·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω ὁμοῦ ὀπίσω ἢ μακρὰν, συναποστέλλω.

Συν·απο·πετρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμμεταβάλλω εἰς πέτραν.

Συν·απο·πήγνυμι, Μ. πήξω. Παγόνων ἀπομένω που μετά τινος.

Συν·απο·πλέω, Μ. πλεύσομαι. Ἀποπλέω ὁμοῦ, συναναχωρῶ διὰ θαλάσσης, Συναπαίρω.

Συν·απο·πνέω, Μ. πνεύσω. Ξεψυχῶ ὁμοῦ, συνεκπνέω.

Συν·απο·πτύω, Μ. πτύσω. Πτύων ἐκβάλλω ὁμοῦ μέ.

Συν·απορέω-ῶ καὶ (πθ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ἀπορῶ ἐπίσης ἢ ὁμοῦ μὲ, εὑρίσκομαι εἰς τὴν αὐτὴν (μὲ ἄλλον) ἀπορίαν. »Εἰ γὰρ ἀπορεῖται τὸ ἐξ οὗ, ἀνάγκη συνηπορῆσθαι καὶ τὸ ἐν ᾧ,« Σξτ.

Συν·αποῤ·ῥέω, Μ. ῥεύσω ἢ ῥυήσομαι. Χύνομαι (Ξεχύνομαι) ὁμοῦ μέ· (μτφορ.) συναναχωρῶ, συνεκλείπω. » Οἱ κόλακες τῷ πλούτῳ συναπεῤῥύησαν, « Ἀςέρ.

Συν·αποῤ·ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σχίζων ἢ Σπάνων ἀφαιρῶ ὁμοῦ, συναποσπῶ.

Συν·αποῤ·ῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ἀποῤῥίπτω τι ὁμοῦ.

Συν·αποῤῥύπτω, Μ. ῥύψω. Συναποκαθαίρω, συναποπλύνω.

Συν·απο·σβέννυμι, Μ. σβέσω. Σβύνω ὁμοῦ ὅλως διόλου, (μτνμ.) συναποπαύομαι. » Ἔρωτος πεπαυμένȣ, συναποσβέννυται καὶ θυμός, « Αβν.

Συν·απο·σεμνύνω, Μ. υνῶ. Ἐκθειάζω (Μεγαλοποιῶ, Ἀποσεμνύνω) τι ἢ τινα ὁμοῦ.

Συν·απο·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶν ἐβγάζω (Ἀποσπῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·απο·στάζω, Μ. ςάξω. Κάμνω νὰ ςάζῃ τι (ἢ ἀμτβτ. Στάζω) ὁμοῦ ἢ ἐνταυτῷ ἀπό τινος.

Συν·απο·στασιάζω, Μ. άσω, μτγν. ἀντὶ-

Συν·απο·στατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποστατῶ ὁμοῦ.

Συναποστάτης, ου (ὁ). ὁ ἀποστατῶν ὁμοῦ, σύντροφος ἀποςασίας, ἐπίσης ἀποςάτης.

Συν·απο·στέλλω, Μ. ςελῶ. Ἀποςέλλω ὁμοῦ.

Συν·απο·ςενόω-ῶ, Μ. ώσω. Συναποκλείω εἰς στενόν.

Συν·απο·ςερέω-ῶ Μ. ήσω. Στερῶ (Ἀφαιρῶ) τι ἀπό τινος (Ἀποστερῶ) ὁμοῦ.

Συναποσχῆναι, ἀόρ. β' τῆς ἀπαρ. τοῦ Συναφίστημι.

Συν·απο·σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζων ἀφαιρῶ (Ἀποσχίζω) ὁμοῦ.

Συν·απο·σώζω, Μ. σώσω. Σώζω ὁμοῦ, συνδιατηρῶ.

Συν·απο·τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω ὁμοῦ ἐπ' ἄπειρον, συνεπεκτείνω.

Συν·απο·τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Τελειόνω (Ἀποτελειόνω) τι ὁμοῦ, συναπεργάζομαί τι τέλειον.

Συν·απο·τέμνω, Μ. τεμῶ, = Συναποκόπτω.

†Συν·απο·τερματίζω, Μ. ίσω. Ἀποτελειόνω (Ἀποτερματίζω) τι συγχρόνως.

Συν·απο·τεφρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμμεταβάλλω εἰς τέφραν, συγκατακαίω.

Συν·απο·τίθημι καὶ (συχνότ.) -τίθεμαι. Μ. αποθήσω, -ομαι. Ἀποθέτω (Ἀποποιοῦμαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·απο·τίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ (Παράγω εἰς τὸ εἶναι) ὁμοῦ.

Συν·απο·τίλλω. Μ. τιλῶ. Μαδῶ ὁμοῦ, συνανασπῶ.

Συν·απο·τίνω, Μ. τίσω. Πληρόνων ἀποδίδω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. »Καὶ τὰ δάνεια —, « Ἐπγρφ.

Συν·απο·τρέπω, Μ. τρέψω. Ἀποτρέπω (Ἐμποδίζω, Μεταπείθω) ὁμοῦ.

Συν·απο·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Φεύγω ὁμοῦ (Συναναχωρῶ) τρέχων.

Συν·απο·τροχάζω, Μ. άσω, = Συναποτρέχω.

Συν·απο·φαίνω, Μ. φανῶ, = Συναποδείκνυμι. ‖. (μσ.) ἐκφράζω ὁμοῦ τὴν γνώμην μȣ, ἀποφαίνομαι συγχρόνως ἢ συμφώνως.

Συναπόφασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συναπόφημι, ἡ ἐκ συμφώνου γινομένη ἄρνησις (ἀνάνευσις).

Συν·απο·φέρω, Μ. απ·οίσω (ἀόρ. Συναπήνεγκα κτλ.). Παίρνω (Σηκόνω) τι συγχρόνως ἢ τὸ μεταφέρω ἀλλοῦ. ‖. (μσ.) λαμβάνω τι ὁμοῦ εἰς ἐμαυτόν.

Συν·απο·φημι, Μ. φήσω. Λεγω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ τὸ Ὄχι, ἀπαρνοῦμαι ἢ ἀποποιοῦμαι ἐκ συμφώνου.

Συν·απο·φθίνω, Μ. φθίσω, Π. ἀφανίζω ὁμοῦ, συναποκτείνω, (καὶ πθ. ἢ ἀμτβτ.) συναποθνήσκω.

Συν·απο·χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι. Μεταχειρίζομαί τι ἀποχρώντως ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) ἀφειδῶς ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συγκαταχρῶμαι.

Συν·απο·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποχωρῶ (Ἀποσύρομαι ἢ Ἀναχωρῶ) ὁμοῦ, συναναχωρῶ.

Συναπτέον, θετ. τοῦ Συνάπτω.

Συναπτικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ συνάπτειν (ἑνόνειν), συνδετικὸς κατὰ συνάφειαν.

†Συναπτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ συνάφειαν (συνέχειαν), εὐθὺς, ἀμέσως.

Συναπτὸς, ή, όν. Συνημμένος ἢ δυνάμενος νὰ συναφθῇ, καμωμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ συνάπτεται (νὰ συνδέεται, νὰ συμμαζόνεται).

Συν·άπτω, Μ. άψω. Κάμνω τι νὰ πιάσῃ (νὰ ἑνωθῇ) μετ' ἄλλου, συναρμόζω· (ἐνίοτε) πράττω τι κατὰ συνέχειαν· (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) συνέχομαι, ἐγγίζω, πλησιάζω, ἢ· συνέρχομαι (φθάνω ὁμοῦ) εἰς. » Χεῖρας συνάπτειν, « Φλσρ. » Χερὶ σύναπτε χεῖρα, « Ἀρσφ. » Ἡ φιλία συνάπτει τοὺς καλούς τε κἀγαθούς, « Ξεν. » Γάμον (» Κῆδος, « Κοινωνίαν) συνάπτειν, « Αξ. (καὶ ἐπὶ ἐναντ.) » Μάχην (» Πόλεμον) —, « αὐτ., συγκροτεῖν. (ἢ μσ.) » Οὗτος δ' ἐμοὶ ἐπιβουλεύσας ἢ ἐξ ἀντιλογίας καὶ λοιδορίας πληγὰς συναψάμενος, « Δμ. (ἢ πληρέστερ.) » Συνάπτειν τὰ ςρατόπεδα εἰς μάχην, « αὐτ. (καὶ ἐλλ.) » Μελλόντων δὲ αὐτῶν συνάπτειν, « αὐτ., νὰ ἔλθουν εἰς συμπλοκὴν, νὰ πιασθοῦν. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐλλ.) » Εἰ μὴ ξυνάψων (αὐτοὺς δηλονότι εἰς μάχην), ἀλλὰ συλλύσων πάρει, « Σοφ. (ἢ πθ. μὲ αἰτ. προθετ.) » Ὅτε μοι πρὸς Καρχηδονίους νεῖκος συνῆπτο, « Αξ. (ἢ δοτ.) » Συνάπτειν τινὶ εἰς λόγȣς, « Εὐρ., συνομιλεῖν. (καὶ πληρές.) » Τί τοῖς δε σαυτὸν ἐς λόγον ξυνάπτεις; Ἀρσφ. » Τὸ πεδίον τοῦτο συνάπτει τῷ Αἰγυπτίῳ πεδίῳ, « Ἡρ. » Τήνῳ τε συνάπτουσ' Ἄνδρος ἀγχιγείτων, « Αἰσχλ. » Δέησις αὐτοῦ ἕως τῶν νεφελῶν συνάψει, « Σειρ. (καὶ μτνμ.) » Τῆς ὥρας συναπτούσης, « Πλβ., = Συγκλειούσης, πλησιαζούσης. » Συνάπτοντος ἤδη τοῦ χειμῶνος, « αὐτ. » Ὥρα συνάπτει, « Πίνδ., ἐπείγει. » Λέγεται δέ τις λόγος πρὸς μῦθον συνάπτων, « Ἀρςτ., μύθῳ ὅμοιος. 2) Συναντιλαμβάνομαι, βοηθῶ, συνεργῶ. » Ὅταν σπεύδῃ τις αὐτὸς, χὠ θεὸς συνάπτεται, « Αἰσχλ.

Συναπτῶς, ἐπίρ. Κατὰ συνάφειαν, χωρὶς διακοπῆς, συνεχῶς.

Συν·απ·ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ἢ ὤσω. Ἀμπώθω (Ἀποκρούω) τι ὁμοῦ.

Συναπωνάμην, ἀόρ. τῆς ὁρς. τοῦ Συναπονίναμαι.

Συν·αράσσω(ττω), Μ. άξω. Κτυπῶ δυνατὰ ἕνα μετ' ἄλλου, συγκρούω, συντρίβω. » Τὰ μέτωπα συναράττουσιν ὥσπερ οἱ κριοί, « Αχ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Σὺν δ' ὀςέ' ἄραξεν πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς, « Ἰλ. Μ. 2) Π. ἀντὶ Συναρμόζω. » Ἰσοβοῆχα συνάρασσε κορώνῃ, « Ἀπλλν.

Συν·αραχνόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμπλέκω ἀραχνοειδῶς. » Ὁ τράχηλος ξυναραχνοῦται, « Ἱππκρ., » λεπτοῖς ἅμα καὶ πολλοῖς φλεβίοις ὥσπερ ἀράχνης ὑφάσμασι διαπλέκεται, « Γαλ.

Συν·αρέσκω, Μ. αρέσω. Ἀρέσκομαι ἢ ἐγὼ εἴς τι, ἐγκρίνω (ἢ τρτπρσ. μοὶ ἀρέσκει) ἐπίσης τι, συνευδοκῶ, συμβιβάζομαι, συμφωνῶ. (μὲ δοτ.) » Θησῆϊ ξυναρέσσατο Μίνως, « Ἀπλλν. » Τούτῳ ἐγὼ τῷ καταρτισμῷ οὐ συναρέσκομαι, « Ὀρειβ. (ἢ αἰτ. ἐλλ.) » Θέμις, ἣν ἄμφω συναρέσσαμεν, « Ἀπλλν.

Συν·αρήγω, Μ. αρήξω, = Συμβοηθῶ.

Συνάρηρα, πρκ. ἀντὶ ἐνς. τοῦ (ἀχρ.) Συνάρω ἢ Συναναρίσκω, = Συναρμόζω, (ὅθ. ἡ μτχ.) » Συναρηρὼς ἢ Συναραρὼς, υῖα, ὸς, Συνηρμοσμένος, (μτνμ.) σύμφωνος.

Συν·αρθμέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. συγκατατίθεμαι, συμφωνῶ.

Συνάρθμιος (ὁ, ἡ), Π. 'ταιρειασμένος, συνηρμοσμένος· σύμφωνος, σύντροφος.

Συν·αρθμόω-ω, Μ. ώσω, = Συναρμόζω, Συναρθρόω.

†Σύναρθρος (ὁ, ἡ). (Γρμτ.) ἐκφερόμενος ἔναρθρος.

Συν·αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνδέω τὰ μέλη πρὸς ἄλληλα διὰ τῶν ἄρθρων (συναρμῶν). » Τὸ ἄνω πέρας τοῦ στέρνου τῇ πρώτῃ συναρθροῦται πλευρᾷ, « Γαλ.

†Συνάρθρως, ἐπίρ. »Κατὰ τὸ καλούμενον σύναρθρον εἶδος τῆς ἑρμηνείας, « Γαλ.

Συνάρθρωσις, εως (ἡ). ἡ διὰ τῶν ἄρθρων σύνδεσις.

Συν·αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ μαζῆ, συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν ἀριθμόν. 2) συγκεφαλαιόω.

Συναρίθμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συγκαταρίθμησις, συγκεφαλαίωσις. » Ἡ συναρίθμησις τοῦ Κόσμου ὀνόματος ἑξακόσιά ἐστι, « Θλγ. Ἀριθμ.

Συναριθμητέος, α, ον, θετ. τοῦ Συναριθμέω.

Συναρίθμιος ἢ

Συνάριθμος (ὁ, ἡ). ὁ συμπεριλαμβανόμενος εἰς τὸν ἀριθμὸν, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ. 2) ὅμοιος τὸν ἀριθμὸν, ἰσάριθμος.

Συν·αριστάω-ῶ, Μ. ήσω. Γευματίζω ὁμοῦ (μετά τινος), συντρώγω εἰς τὸ μεσημερινὸν ἢ πρωϊνὸν φαγεῖ' (τὸ ἄριστον).

Συν·αριστεύω, Μ. εύσω. Ἀριστεύω ὁμοῦ (μετά τινος), συνανδραγαθῶ.

;Συνάριστος (ὁ, ἡ). ὁ συναριστῶν μετά τινος, (καθὼς Σύνδειπνος), (εἰς τὸν Ξενοφ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνάριστος).

Συν·αρχέομαι-οῦμαι, Μ. αρχεσθήσομαι. (μὲ δοτ.) Ἐξαρχῶ ἢ Διαρχῶ ὁμοῦ.

Συναρμογὴ (ἡ). ἡ μετά τινος ἁρμογὴ, 'ταίρειασμα τῶν μερῶν πρὸς ἄλληλα, συνδυασμὸς ἐντελής· (μουσ.) ἁρμονία, [ἐκ τοῦ

Συν·αρμόζω, Μ. ώσω. Ἁρμόζω τι πρὸς ἄλλο, συνδέω (ὡς δι' ἁρμῶν), συνάπτω, συνενόνω· (συνκδχ.) συνθέτω ἐκ πολλῶν ἓν ὅλον· (καὶ ἀμτβτ. ἢ πθ. ἢ μσ.) 'ταιρειάζω, συμφωνῶ. » Οὐδ' ἂν τοῖς χρηστοῖς οἱ πονηροί ποτε συναρμόσειαν εἰς φιλίαν, « Ξεν.

†Συν·αρμολογεω-ῶ, Μ. ήσω, Γρφ. ἀντὶ Συναρμόζω.

Συν·αρμονιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι εἰς ἁρμονίαν μετά τινος, συμφωνῶ.

Σύναρμος (ὁ, ἡ). 'ταιρειασμένος, συνηρμοσμένος, σύμφωνος.

;Συνάρμοσις, εως (ἡ), = Συναρμογὴ, συνένωσις.

Συναρμοστέον, θετ. τοῦ Συναρμόζω.

†Συν·αρμοστέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συναρμονιάω, συναρμόζομαι.

Συναρμοστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συναρμόζων (συνάπτων, συμβιβάζων κτλ.)· συνάρχων ἁρμοστοῦ (διοικητοῦ).

Συναρμοστικὸς, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ συναρμόζειν, συναπτικὸς, συμβιβαστικός.

Συναρμοττόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον συναρμόζοντα ('ταιρειασμένον), προσφυῶς, ἁρμοζόντως, [ἐν τοῦ

Συν·αρμόττω, Μ. όσω, Ἀττ. ἀντὶ Συναρμόζω.

;Συν·αρμόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συναρθρόω.

Συν·αρνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀρνοῦμαι ὁμοῦ, συναπαρνοῦμαι.

Συναρπαγὴ (ἡ), τὸ συναρπάζειν ἢ συναρπάζεσθαι, ἡ διὰ μιᾶς ἢ ἐξ ὁλοκλήρου ἁρπαγή. » Κατὰ συναρπαγὴν, ἢ » Ἐκ συναρπαγῆς, « Κλμ., ἀπροβουλεύτως.

Συναρπάζω, Μ. άσω καὶ (μτγν.) άξω. Ἁρπάζω τι ὁμοῦ (συγχρόνως) ἢ διὰ μιᾶς· (μτφορ.) καταπείθω τινὰ ἐκ συναρπαγῆς (χωρὶς νὰ τὸν ἀφήσω πολὺ νὰ σκεφθῇ)· (ἐπὶ πραγμ.) μανθάνω ἢ καταλαμβάνω τι ταχέως.

Συν·αῤῥωστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀῤῥωστῶ ὁμοῦ, εἶμαι συγχρόνως ἄῤῥωστος (ἀνήμπορος).

Σύναρσις, εως (ἡ), τὸ συναίρειν ἢ συναίρεσθαι, συναντίληψις. 2) τὸ συναρηρέναι, συναρμογὴ, συνάφεια.

Συν·αρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ ὁμοῦ· (συνκδχ.) συνδέω· (πθ.) συμπλέκομαι μετά τινος, συνάπτω μάχην· (ἐν γέν.) συνέχομαι, συμπαρέπομαι.

Συνάρτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συμπλοκὴ, συνάφεια· συνέπεια.

Συν·αρτίζω, Μ. ίσω. Συμπληρῶ, συναπαρτίζω.

Συν·αρτύνω(-αρτύω), Μ. ύσω. Ἑτοιμάζω (Διευθετῶ) ἕνα μετ' ἄλλου, συγκροτῶ. » Ἀσπίσι —, « Ἀπλλ., = Συνασπίζω. 2) σκευάζω διὰ συνενώσεως διαφόρων ἀρτυμάτων.

Συν·αρχαιρεσιάζω, Μ. άσω. Ἀρχαιρεσιάζω μετά τινος, ἐνεργῶ ἐκ συμφώνȣ νὰ ἐκλεχθῇ τις ἄρχων.

Συναρχία (ἡ), τὸ συνάρχειν, ἡ ἐκ συμφώνου ἀρχηγία. » Ἐν τῇ τοῦ Ἀντωνίου ἢ Λεπίδου συναρχίᾳ, « Δ. Κάσσ. ‖. (πλθ.) » Συναρχίαι, « Ἀρςτ., ἡ ὁλομέλεια τῶν ἀρχόντων μιᾶς πόλεως, (Γαλλ.) le corps de la magistrature.

Συν·αρχιεράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἐκλέγομαι ὁμοῦ ἀρχιερεὺς, συναρχιερατεύω.

†Συναρχομένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἔχοντας τὴν αὐτὴν ἀρχὴν (τὰ αὐτὰ ἀρκτικὰ ςοιχεῖα), ἀρχινῶντας παρομοίως.

Σύναρχος (ὁ, ἡ). ὁ συμμεριζόμενος τὴν ἀρχὴν (τὴν ἐξουσίαν) μετά τινος. ‖. (οὐσ.) συνάρχων, (Γαλλ.) collègue.

Συν·άρχω, Μ. άρξω. Ἄρχω (Διοικῶ, Ἐξουσιάζω) ἐκ συμφώνου μετά τινος, εἶμαι διωρισμένος ὁμοῦ ἄρχων. ‖. (ἡ μτχ.) Συνάρχων, (ὡς οὐσ.) = Σύναρχος. 2) (μσ.) ἀρχίζω παρομοίως, ἔχω τὴν αὐτὴν ἀρχὴν (ἢ Γρμτ. τὰ αὐτὰ ἀρκτικὰ στοιχεῖα).

†Συν·άρω, ἀχρ. ἴδε Συνάρηρα.

Συναρωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ συναρήγων, συμβοηθός.

Συν·ασεβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσεβῶ ὁμοῦ ἢ ἐπίσης, εἶμαι ἢ γίνομαι συνένοχος ἀσεβείας.

Συν·ασελγαίνω, Μ. ανῶ. Ἀσελγαίνω μετά τινος.

Συν·ασθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσθενῶ ὁμοῦ.

Συν·ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξασκῶ ὁμοῦ ἢ κατ' ὀλίγον· ἑτοιμάζω μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα, (παρβλ.) Συγκροτῶ.

Συνάσκησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ὁμοῦ ἢ κατ' ὀλίγον γινομένη ἄσκησις, ἐξάσκησις.

Συνασκητὴς, οῦ (ὁ). συναθλητὴς ἀσκήσεως, ἐξασκήσεως.

Συν·ασμενίζω, Μ. ίσω, = Συνευφραίνομαι, (ὅθεν

Συνασμενισμὸς (ὁ). χαρὰ κοινή.

Συν·ασοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γίνομαι ἐπίσης ἄσοφος, συνανοηταίνω.

Συν·ασπάζομαι, Μ. άσομαι. Ἀσπάζομαι ὁμοῦ· (μτνμ.) συναποδέχομαι.

Συν·ασπιδόω-ῶ, Μ. ώσω ἢ

Συν·ασπίζω, Μ. ίσω. (κυρ.) Κρατῶ τὴν ἀσπίδα μου πλησίον τῆς ἀσπίδος τοῦ παραστάτου μου, μάχομαι μὲ πυκνωμένας ἀσπίδας (δηλ. κατὰ μέτωπον)· (ἐν γέν.) πολεμῶ πλησίον τινὸς, συμπολεμῶ.

Συνασπισμὸς (ὁ), τὸ συνασπίζειν, ἡ τῶν ἀσπίδων ἐν τῇ μάχῃ συμπύκνωσις, (ἴδε τὴν περιγρ. Ἰλ. Ν. 130), (κατὰ τὴν τακτ. τῶν Ῥωμ.) ὁ σχηματισμὸς τῆς λεγομένης Χελώνης· (ἐν γέν.) συμβοήθεια (εἰς τὸν πόλεμον), συμμαχία.

Συνασπιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνασπίζων τινὶ, συμβοηθὸς εἰς τὸν πόλεμον, συναγωνιςὴς, σύμμαχος.

Συν·ασστατέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμμετέχω τῆς ἀστασίας τινὸς, εἶμαι ἐπίσης ἄςατος.

Συν·ασταχύω (χωρὶς Μ.), Π. εἶμαι πλήρης ἀσταχύων.

Συνάστερος (ὁ, ἡ). γεννημένος ὑπὸ τὴν ἐπιῤῥοὴν τοῦ αὐτοῦ ἀστέρος.

Συν·αστραγαλίζω, Μ. ίσω. Ἀστραγαλίζω (Συμπαίζω τοὺς ἀστραγάλους) μετά τινος.

Συν·αστράπτω, Μ. αστράψω. Ἀστράπτω ὁμοῦ (συγχρόνως).

Συν·αστρέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπίπτω ἢ Συμβιβάζομαι ἀστρολογικῶς, συνυπάγομαι εἰς τὴν ἐπιῤῥοὴν τοῦ αὐτοῦ ἀστέρος.

Συναστρία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ὑπὸ τὸν αὐτὸν ἀστέρα συγκυρία.

Συν·αστρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συναστρέω.

Συν·ασφαλίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀσφαλίζω (Ἐξασφαλίζω) συγχρόνως.

Συν·ασχαλάω-ῶ (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ

Συν·ασχάλλω, Μ. αλῶ. Ἀσχάλλω (Ἀδημονῶ) ἢ ἐγὼ ὁμοῦ, συναγανακτῶ, συμπάσχω, συλλυποῦμαι.

Συν·ασχημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσχημονῶ καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων, πράττω τὰς αὐτὰς ἀσχημοσύνας (ἀταξίας), φέρομαι ἐπίσης ἀσχημόνως.

Συν·ασχολέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐνασχολοῦμαι ὁμοῦ εἴς τι.

Συν·ατενίζω, Μ. ίσω. Ἀτενίζω συγχρόνως εἴς τι.

Συν·ατιμάζω, Μ. άσω καὶ Συν·ατιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀτιμάζω ὁμοῦ ἢ ἐπίσης.

Συν·ατμίζω, Μ. ίσω. Ἐξατμίζω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

Συν·ατονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτονῶ ὁμοῦ μέ.

Συν·ατροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτροφῶ ἐπίσης.

Συν·ατυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνδυστυχῶ, εἶμαι-

Συνατυχὴς, έος (ὁ, ἡ). συμμέτοχος τῆς ἀτυχίας (δυστυχίας) τινὸς, ἐπίσης ἀτυχής.

Συν·αυαίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω τι ὁμοῦ (ἐνταυτῷ).

Συν·αυγάζω, Μ. άσω. Φέγγω ὁμοῦ, συναναλάμπω.

Συναυγασμὸς (ὁ) καὶ

Συναύγεια (ἡ). ἡ εἰς ἓν σημεῖον συνδρομὴ (συνένωσις) τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτός.

Συν·αυδάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Σύμφημι, συναινῶ, συμφωνῶ.

Συν·αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπαίζω τὸν αὐλόν.

Συναυλία (ἡ). συμφωνία δύο ἢ πλειοτέρων αὐλῶν ἢ αὐλοῦ καὶ κιθάρας ἢ (ἐν γέν.) διαφόρων μυσικῶν ὀργάνων, (Γαλλ.) concert. » Συναυλίαν θρηνεῖν, « Ἐπιτ., = Συνθρηνεῖν. 2) (ὡς ἀπ' ἄλλ.. ἀρχ.) = Συναυλισμός, συνοίκησις, κοινωνία γάμου· (ἐν γέν.) ἕνωσις. » Δορὸς—, « Αἰσχ., συμπλοκὴ μάχης, μονομαχία.

Συν·αυλίζω, Μ. ίσω. Συναθροίζω εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν αὐλὴν (περιοχήν), = Συναλίζω. ||. (μσ. μὲ δοτ.) συνοικῶ, συγκατοικῶ· συνδιατρίβω.

Συναύλισις, εως (ἡ) καὶ

Συναυλισμός (ὁ). τὸ συναυλίζεσθαι, συνοίκησις.

Σύναυλος (ὁ, ἡ). ὁ συναυλῶν μετά τινος, (ἐν γέν.) = Συνῳδός, σύμφωνος. » Ἀνέμῳ —, « Ἀνκρ., ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος. 2) ὁ συναυλιζόμενος μετά τινος, συνών, σύνοικος. » Μανίᾳ —, « Σοφ.

Συν·αυξάνω, Μ. αυξήσω, = Συναύξω.

Συναύξησις, εως (ἡ), τὸ συναύξειν ἢ συναύξεσθαι, ἡ κατ' ὀλίγον αὔξησις.

Συναυξομειόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Αὔξω καὶ μειοῦμαι (ὀλιγοστεύω) ὁμοῦ μέ. » Κρήνη. συναυξομειουμένη τῷ ποταμῷ, « Στρβ.

Συν·αύξω, Μ. αυξήσω. Αὐξάνω (καὶ μσ. Αὐξάνομαι, Πληθαίνω, Μεγαλόνω) ὁμοῦ ἢ κατ' ὀλίγον, συναυξάνω. » Αὐξανομένῳ τῷ σώματι συναύξονται καὶ αἱ φρένες, « Ἡρ. » Σὺν τῷ χρόνῳ προϊόντι συναυξανομένην ℥ τὴν ἐμὴν δύναμιν, « Ξεν.

Συν·αυτοκρατορέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμβασιλεύω ὡς αὐτοκράτωρ.

Συν·αυχμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἐπίσης ἢ ὁμοίως αὐχμηρός.

Συν·αφ·αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Συναφεῖλον κτλ.). Ἀφαιρῶ ὁμοῦ ἢ ἐνταυτῷ.

Συν·αφανίζω, Μ. ίσω. Ἀφανίζω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

Συν·αφαντόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ἄφαντον ὁμοῦ μέ.

Συνάφεια (ἡ), [συναφής]. σχέσις (κυρ. διὰ τῆς ἀφῆς), συνέχεια ἄμεσος, ἕνωσις.

Συνάφεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συναφίημι, ἡ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως γινομένη ἄφεσις. » Ποταμῶν—, « Σχλ., ἡ ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς ἀνάδοσις.

Συν·αφ·εψέω-ῶ, Μ. ήσω. Βράζων ὁμοῦ 'παίρνω τὸν ζωμόν.

Συναφή (ἡ), = Συνάφεια.

Συναφής [συνάπτω], έος (ὁ, ἡ). ἑνωμένος (κυρ. διὰ τῆς ἀφῆς), συνημμένος, συνεχής, συνηνωμένος.

Συν·αφ·ιδρύω, Μ. ύσω. Στήνω (ἄγαλμα, ἵδρυμα) ὁμοῦ μὲ ἄλλο.

Συν·αφ·ίημι, Μ. αφ·ήσω (ἀόρ. Συναφῆκα κτλ.). Ἀφίνω (Ἐξαπολνῶ) ὁμοῦ.

Συν·αφ·ικνέομαι-οῦμαι, Μ. αφίξομαι. Ἔρχομαι (Φθάνω) πουθενά μετά τινος.

Συν·αφ·ίπταμαι, Μ. συναπο·πτήσομαι (ἀόρ. Συναπέπτην κτλ.). Πετῶ ℥ φεύγω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. » Συναπέπτη δέ μοι καὶ ὁ ὕπνος εὐθύς, « Εὐμάθ.

Συν·αφ·ιστάνω καὶ Συν·αφ·ιστάω-ῶ, μτγν. ἀντὶ

Συν·αφ·ίστημι, Μ. απο·στήσω (ἀόρ. Συναπέστησα ℥ β'. Συναπέστην κτλ.). Ἀποσπῶ (Ἀπομακρύνω [καὶ μσ.] Ἀπομακρύνομαι, (καὶ ἰδιαιτ.) Ἀποσατῶ) ὁμοῦ.

Συν·αφ·ομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐντελῶς ὅμοιον μὲ ἄλλο τι.

Συν·αφ·ορίζω, Μ. ορίσω. Ἀποχωρίζω ἢ Προσδιορίζω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο.

Συν·αφραίνω (χωρὶς Μ.). Συνανοηταίνω.

Συν·αφ·υπνίζω, Μ. ίσω. Ἐξυπνῶ ὁμοῦ.

Συναφῶς, ἐπίρ. Κατὰ συνάφειαν, ἀμέσως.

Συν·άχθομαι, Μ. αχθεσθήσομαι. Συναγανακτῶ, συλλυποῦμαι.

Συν·άχνυμαι, Μ. ακαχήσομαι, Π. συλλυποῦμαι.

Συν·αχρειόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐξαχρειόνω ὁμοῦ μέ.

Σύναψις, εως (ἡ), τὸ συνάπτειν ἢ συνάπτεσθαι, συναφή, σύνδεσις, συνένωσις· (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Χειρῶν) συμπλοκή, σύγκρουσις. (εἰς τὴν Γρφ. Βασιλ. Α', ιϛ', 20) συνωμοσία.

Συν·δαΐζω, Μ. ίξω, Π. ξεσχίζω (φονεύω) ὁμοῦ.

Συν·δαίνυμι, Μ. δαίσω, Π. συγκροτῶ δαῖτα (συμπόσιον), φιλεύω ὁμοῦ, συνεστιῶ. ||. (μσ.) συντρώγω, συνευωχοῦμαι.

Συνδαιταλεύς, έως (ὁ), Π. ὁ συνεστιώμενος, συντράπεζος, σύνδειπνος.

Σύνδαιτις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Συνδαίτωρ, ορος (ὁ), Π. σύνδειπνος, [ἐκ τοῦ

(Συν·δαίω), Μ. δαίσω, Π. = Συνδαίνυμι. » Γάμους τινὶ—, « Εὐρ., = Συνεστιῶ, συνεκτελῶ.

Συν·δάκνω, Μ. δήξομαι. Δαγκάνω μαζῆ ἢ σφικτά, σφίγγω μὲ τὰ 'δόντια.

Σύνδακρυς (ὁ, ἡ), = Ἔνδακρυς.

Συν·δακρύω, Μ. δακρύσω. Δακρύζω (Κλαίω) ὁμοῦ· (μὲ αἰτ.) συνθρηνολογῶ τινα.

Συν·δαμάζω καὶ (Π.) Συν·δάμνημι, Μ. δαμάσω. Δαμάζω (Καταπονῶ) συγχρόνως ἢ ἐντελῶς, καταδαμάζω.

Συν·δανείζομαι, Μ. είσομαι. Δανείζομαι συγχρόνως ἢ πανταχόθεν.

Συν·δαπανάω-ῶ, Μ. ήσω. Δαπανῶ ὁμοῦ, συνεξοδεύω.

Συνδεδεμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Συνημμένως (διὰ συνδέσμων).

(Συν·δείδω), Μ. δείσομαι (κυρ. εὔχρ. ὁ πρκ. ἀντὶ ἐνς. Συνδέδοικα ἢ Συνδέδια). Φοβοῦμαι προσέτι ἢ ἐπίσης.

Συν·δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Δειπνῶ μετά τινος, συντρώγω.

Συνδείπνιον, Π. ἀντὶ

Σύνδειπνον (τό). δεῖπνον εἰς τὸ ὁπ. τρώγουν πολλοὶ ὁμοῦ, συμπόσιον συσσίτιον.

Σύνδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ συνδειπνῶν μετά τινος, (ἐν γέν.) συντράπεζος, (Γαλλ.) convive.

Συν·δεκάζω, Μ. άσω. Δεκάζω (Διαφθείρω διὰ δωροδοκίας) πολλοὺς ὁμοῦ ἢ ἕνα μετ' ἄλλου.

Συν·δεκατεύω, Μ. εύσω. Δεκατίζω συγχρόνως. 2) συνεορτάζω τὴν δεκάτην.

†Συνδενδρίας (ἡ). τόπος σύνδενδρος.

Σύνδενδρος (ὁ, ἡ). γεμάτος (σκεπασμένος ἀπὸ) πυκνὰ δένδρα. » Σύνδενδρον, « Πλ., τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους.

Συν·δέομαι, Μ. δεήσομαι. Δέομαι (Παρακαλῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·δέρω, Μ. δερῶ. Δέρνω ὁμοῦ.

Σύνδεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνδέω, δέσιμον μαζῆ (ἑνὸς μετ' ἄλλου), συνένωσις, συνάφεια.

Συν·δεσμεύω, Μ. ευσω καὶ

Συν·δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Δένω μαζῆ (ἕνα μετ' ἄλλου).

†Συνδεσμικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς (γραμματ.) συνδέσμους.

Συνδέσμιος (ὁ, ἡ). δέσμιος ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συναιχμάλωτος.

Συνδεσμοειδής, έος (ὁ, ἡ). συνδέσμῳ ὅμοιος.

Σύνδεσμος (ὁ), (τὸ πληθ. Π. καθ' ἑτερογέν. Τὰ σύνδεσμα). δεσμός, δέσιμον· κόμπος· δεμάτι· (μτφορ.) σχέσις, ὁμόνοια. (Γρμτκ.) μέρος λόγου ἄκλιτον (μόριον) χρησιμεῦον πρὸς σύνδεσιν τῶν λέξεων ἢ φράσεων.

Συνδεσμώτης, ου (ὁ), = Συνδέσμιος.

;Συνδεσποτεία (ἡ), τὸ συνδεσπόζειν, συμμετοχὴ τῆς δεσποτείας (τῆς ἐξουσίας).

Συνδετέος, α, ον, θετ. τοῦ Συνδέω.

Συνδέτης, ου (ὁ). ὁ συνδέων ἢ (;) συνδεδεμένος.

Συνδετικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς σύνδεσιν (συνένωσιν), συναπτικός.

Σύνδετος (ὁ, ἡ). συνδεδεμένος. ||. (οὐσ.) Σύνδετον, Π. ἀντὶ Σύνδεσμος, δεσμός.

Συνδεύμενος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Συνδεόμενος, πθ. μτχ. τοῦ Συνδέω.

Συν·δεύω, Μ. δεύσω. Βρέχω (Μουσκεύω) μαζῆ.

Συν·δέω, Μ. δήσω. Δένω μαζῆ (ἕνα μετ' ἄλλου)· (ἐν γέν.) συνάπτω, συνενόνω· (ἐνίοτε) κρατῶ, ἐμποδίζω. ||. (ἡ μτχ.) Συνδούμενος, κατὰ κρσ. ἀντὶ Συνδεόμενος, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν).

Σύνδηλος (ὁ, ἡ). ἐπίσης ἢ πάντη δῆλος (φανερός), πρόδηλος.

Συν·δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Δηλῶ (Φανερόνω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·δημαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημαγωγῶ ἐνταυτῷ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συν·δημιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δημιουργῶ ὁμοῦ ἢ ἐνταυτῷ, εἶμαι-

Συνδημιουργός (ὁ, ἡ). ὁ δημιουργῶν τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον (συνεργῶν εἰς τὴν δημιουργίαν). ||. (οὐσ.) συνάρχων δημιουργοῦ.

Συνδημότης, οῦ (ὁ). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ δήμου.

Συν·δια·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Συνδιέβην κτλ.). Διαβαίνω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως μετά τινος.

Συν·δια·βάλλω, Μ. βαλῶ, = Συνδιαβιβάζω. 2) (συχνότ.) διαβάλλω (κατηγορῶ) τινα ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συν·δια·βαπτίζομαι, Μ. ίσομαι. Βουτῶ εἰς τὸ νερὸν μετά τινος (διαγωνιζόμενος πρός τινα)· (μτφορ.) ἀντικρούω τὴν βίαν διὰ τῆς βίας (τὴν ὕβριν διὰ τῆς ὕβρεως), συνερίζομαι εἰς ὅλα.

Συν·δια·βαστάζω, Μ. άσω. Σηκόνω τι μετά τινος ἐπὶ τῶν ὤμων μου καὶ τὸ μεταφέρω ἀλλοῦ, συνδιαφέρω.

Συν·δια·βιβάζω, Μ. άσω. Διαβιβάζω τινὰ ὁμοῦ, συνεργῶ πρὸς διαβίβασιν.

Συν·δια·βρέχω, Μ. βρέξω. Μοσχεύω (Διαβρέχω) ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·γιγνώσκω, Μ. δια·γνώσομαι (ἀόρ. β'. Συνδιέγνων κτλ.). Κρίνω καὶ ἀποφασίζω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον· συνεδριάζω ὡς σύνδικος, συνδικάζω.

Συν·δια·γράφω, Μ. γράψω. Διαγράφω ὁμοῦ μέ.

Συν·δι·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Συνδιήγαγον κτλ.), = Συνδιακομίζω· (μτνμ. ἐνν. τὸν βίον) Συζῶ, συνδιατρίβω μετά τινος.

Συνδιαγωγή (ἡ), τὸ συνδιάγειν, συνδιατριβή, συνδιαίτησις.

Συν·δια·δίδωμι, Μ. δια·δώσω (ἀόρ. Συνδιέδωκα κτλ.). Διαδίδω τι ὁμοῦ ἢ ἐνταυτῷ.

Συν·δια·δορατίζω, Μ. ίσω. Διατρυπῶ ὁμοῦ διὰ τοῦ δόρατος.

Συν·δια·θερμαίνω, Μ. ανῶ. Διαθερμαίνω τι ὁμοῦ ἢ ἐνταυτῷ.

Συνδιάθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνδιατίθημι.

Συν·δια·θέω, Μ. θεύσομαι. Διατρέχω ὁμοῦ, συνδιέρχομαι τρέχων.

Συν·δι·αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Συνδιεῖλον κτλ.). Διαιρῶ (Διαχωρίζω ἢ Διακρίνω) τι ὁμοῦ.

Συν·δι·αιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Συνδιαθετῶ ὡς διαιτητής. 2) (συχνότ. μσ.) Συζῶ, συγκατοικῶ.

Συνδιαίτησις, εως (ἡ), τὸ νὰ συζῇ τις μετά τινος, συγκατοίκησις· (μὲ αἰτ. προθετ.) τρόπος τοῦ φέρεσθαι.

Συνδιαιτητής, (ὁ) καὶ

Συνδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ συνδιαιτώμενος (συζῶν) μετά τινος, συγκάτοικος, σύντροφος, συντράπεζος, ὁμοδίαιτος.

Συν·δι·αιωνίζω, Μ. ίσω. Συνδιάγω αἰωνίως μετά τινος.

Συν·δια·καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Συνδιέκηα κτλ.). Καίω ἐσωτερικῶς ἢ κατακαίω τι ὁμοῦ.

Συν·διά·κειμαι, Μ. κείσομαι, = Συνδιατίθεμαι.

Συν·δια·κινδυνεύω, Μ. εύσω. Διακινδυνεύω μετά τινος, συναγωνίζομαι ῥιψοκινδύνως.

Συν·δια·κομίζω, Μ. ίσω. Μετακομίζω τι ὁμοῦ ἢ ἐνταυτῷ εἰς τὸ ἄλλο (τὸ πέραν) μέρος, συνδιαβιβάζω.

Συν·διακονέω-ῶ, Μ. ήσω· Συνυπηρετῶ ὡς-

Συνδιάκονος (ὁ, ἡ). ὁ διακονῶν ὁμοῦ (μετά τινος), συνεργάτης, συνυπηρέτης.

Συν·δια·κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω κατὰ μῆκος ἢ πέρα-πέρα (Διακόπτω) ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Διακοσμῶ (Διευθετῶ) ὁμοῦ, συνδιατάττω.

Συν·δια·κρίνω, Μ. κρινῶ. Διακρίνω (Διαχωρίζω, Ξεκαθαρίζω) τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλα, ἀποφασίζω κρίνων συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συνδιάκτορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ὁμοῦ μὲ ἄλλον εἴδησιν, συναπεσταλμένος πρὸς διακτορίαν, συνάγγελος.

Συν·δια·κυβερνάω-ῶ, Μ. ήσω. Διοικῶ (Διακυβερνῶ) ὁμοῦ, συνδιευθύνω.

Συν·δια·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Συνδιέλαβον κτλ.). Διαχωρίζω ἢ Διακόπτω τι (καὶ ἀμτβ. ἢ ἐλλ. Κρίνω καὶ ἀποφασίζω περί τινος) ὁμοῦ μέ, συνδιασκέπτομαι.

Συν·δια·λάμπω, Μ. λάμψω. Διαλάμπω ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·λέγομαι, Μ. λέξομαι (πρκ. Συνδιείλεγμαι, ἀόρ. Συνδιελέχθην κτλ.). Διαλέγομαι μετά τινος, συνομιλῶ.

Συνδιάληψις, εως (ἡ). τὸ συνδιαλαμβάνειν, ἡ μετά τινος διάσκεψις, σύσκεψις.

Συνδιαλλαγή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συν·δι·αλλάσσω(ττω), Μ. αλλάξω. Διαλλάττω (Φιλιόνω) τινὰ μετ' ἄλλου ἢ συνεργῶ πρὸς διαλλαγήν. 2) συμμεταβάλλω.

Συν·δια·λυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι, = Συνδιαφθείρω.

Συν·δια·λύω, Μ. λύσω. Διαλύω τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· (μτφορ.) = Συνδιαλλάττω. ||. (μσ.) πληρόνω ὁμοῦ χρέος, συνεισφέρω πρὸς ἐξόφλησιν.

Συν·δια·μάχομαι, Μ. μαχήσομαι. Διαμάχομαι (Φιλονεικῶ) ὁμοῦ κατά τινος.

Συν·δια·μένω, Μ. μενῶ. Διαμένω μετά τινος.

Συν·δια·μνημονεύω, Μ. εύσω. Ἐνθυμοῦμαι ἢ Ἀναφέρω τι ὁμοῦ (συγχρόνως).

Συν·δια·νέμω, Μ. νεμῶ. Διανέμω (Διαμοιράζω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·νεύω, Μ. νεύσω. Γέρνω συγχρόνως πρὸς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Συν·δια·νήχομαι, Μ. νήξομαι. Συγκολυμβῶ.

Συν·δι·αν·ίστημι, Μ. ανα·στήσω. Συνδιεγείρω.

Συν·δια·νοέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Συνδιενοήθην κτλ.). Διανοοῦμαι ὁμοῦ, συνδιασκέπτομαι.

Συν·δια·νυκτερεύω, Μ. εύσω. Διανυκτερεύω ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·περαίνω, Μ. ανῶ. Φέρω τι ὁμοῦ εἰς πέρας, διαπεραίνω ταὐτοχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συν·δια·περαιόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι ℥

Συν·δια·περάω-ῶ, Μ. άσω. Διαπεραιοῦμαι ὁμοῦ μέ, συνδιαβαίνω πέραν (ποταμοῦ κτλ.).

Συν·δια·πέτομαι, Μ. πτήσομαι. Συνδιαβαίνω πετῶν.

Συν·δια·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Διαπίπτω (Παραπίπτω καὶ Χάνομαι) ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·πλέκω, Μ. πλέξω. Διαπλέκω (Περιπλέκω, Παρενείρω) ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·πλέω, Μ. πλεύσομαι. Διαπλέω μετά τινος, συνδιαβαίνω πλέων.

Συν·δια·πληκτίζομαι, Μ. ίσομαι. Διαπληκτίζομαι μετά τινος.

Συν·δια·πνέομαι, Μ. πνεύσομαι, = Συνεξατμίζομαι.

Συν·δια.πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπολεμῶ μέχρι τέλους, = Συνδιαφέρω τὸν πόλεμον.

Συν·δια·πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω μετά τινος ἐπίπονόν τι ἔργον, συγκατορθόνω τι (μὲ κόπον).

Συν·δι·απορέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαπορῶ ὁμοῦ, συζυτῶ ἀπορίαν.

Συν·δια·πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Τελειόνω (Κατορθόνω) τι ὁμοῦ. ||. (μσ.) ἐνεργῶ (ὀργανίζω) συγχρόνως.

Συν·δι·αρθρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συναρμόζω τι ὁμοῦ διὰ τῶν ἄρθρων· (μτνμ.) προφέρω συγχρόνως μὲ τρόπον εὐκρινῆ.

Συν·δι·αρκέω-ῶ, Μ. αρκέσω. Διαρκῶ ὁμοῦ, συνυπάρχω ἢ συμπαραμένω διαρκῶς.

Συν·διαρ·ρέω, Μ. ρυήσομαι. Διαρρέω ὁμοῦ μέ. » Ἀέρος γεννήματα, τῷ πατρὶ ἐοικότα καὶ συνδιαρρέοντα ῥέοντι, « Θεοφύλ.

Συν·διαρ·ρήγνυμι, Μ. ρήξω. Σχίζω ἢ Σπάνω τι ὁμοῦ.

Συν·δια·σείω, Μ. σείσω. Διασείω ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·σήπω, Μ. σήψω. Διασήπω ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Παρατηρῶ ἢ Ἐξετάζω τι ἀκριβῶς μετά τινος.

Συνδιάσκεψις, εως (ἡ), τὸ συνδιασκέπτεσθαι, ἡ μετά τινος διάσκεψις, σύσκεψις.

Συν·δια·σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνδιασκέπτομαι.

Συν·δια·σπαράσσω(ττω), Μ. άξω. Διασπαράττω ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Διασπῶ ὁμοῦ μέ, συνδιασχίζω.

Συν·δια·στέλλω, Μ. στελῶ. Συνδιακρίνω.

Συν·δια·στρέφω, Μ. στρέψω. Διαστρέφω τι ὁμοῦ, συνδιαφθείρω.

Συν·δια·σχηματίζω, Μ. ίσω. Συνδιαθέτω τὸ σχῆμά τινος πράγματος, συμμεταβάλλω κατὰ σχῆμα.

Συν·δια·σχίζω, Μ. σχίσω. Διασχίζω ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·σώζω, Μ. σώσω. Διασώζω (Ἀπαλλάττω ἢ Διατηρῶ) τι ὁμοῦ μέ

Συν·δια·ταλαιπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνδιάγω ταλαιπωρούμενος, ταλαιπωροῦμαι ὁμοῦ μέχρι τέλους.

Συν·δια·ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Διαταράττω (Καταταράττω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω τι ὁμοῦ (ἀπὸ τὴν μίαν ἕως τὴν ἄλλην ἄκραν)· (μετὰ ℥ χωρὶς τοῦ Ὁδὸν) σπεύδω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. ||. (μσ. μτνμ.) διατείνομαι (προσπαθῶ) ἐκ συμφώνου.

Συν·δια·τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Τελειόνω τι ὁμοῦ· συνεπιμένω μέχρι τέλους.

Συν·δια·τέμνω, Μ. τεμῶ. Διατέμνω ὁμοῦ μέ, συνδιαχωρίζω, συνδιακόπτω.

Συν·δια·τηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Διατηρῶ (Διαφυλάττω) τι ὁμοῦ.

Συν·δια.τίθημι, Μ. δια·θήσω (ἀόρ. Συνδιέθηκα κτλ.). Βάλλω εἰς τάξιν (Διευθετῶ) τι ὁμοῦ μέ, συνδιατάττω. » Ἰφίτῳ συνακμάσαι (φασὶ τὸν Λυκοῦργον) καὶ συνδιαθεῖναι τὴν Ὀλυμπιακὴν ἐκεχειρίαν, « Πλ. 2) συμμεταβάλλω τὴν διάθεσίν τινος οὕτως ἢ ἄλλως, (συχνότ. πθ. ἢ μσ.) συμπάσχω, συγκινοῦμαι, συναισθάνομαι. » Δακτύλου τεμνομένου τὸ ὅλον σῶμα συνδιατίθεται, « Σξτ. » Ἀναγινώσκοντός τι τοῦ ποιητοῦ αὐτοῦ (τῷ τε Πολέμωνι καὶ τῷ Κράτητι), τὸν μὲν συνδιατίθεσθαι, τὸν δ' ἴσα καὶ μὴ ἀκοῦσαι, « Αρτ.

Συν·δια·τρανόω-ῶ, Μ. ώσω. Διασαφῶ (Διατρανῶ) συγχρόνως.

Συν·δια·τρέπω, Μ. τρέψω. Κάμνω τινὰ συγχρόνως νὰ διατραπῇ (νὰ ἐντραπῇ ἢ νὰ θορυβηθῇ).

Συν·δια·τρέφω, Μ. δια·θρέψω. Τρέφω (Διατρέφω) ὁμοῦ μέ.

Συνδιατριβή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συν·δια·τρίβω, Μ. τρίψω. (μὲ δοτ.) Διατρίβω (τὸν καιρὸν) μετά τινος, συνδιάγω (κυρ. μανθάνων ἢ ἀκούων τι)· συναναστρέφομαι. » Τῶν μύθων ἥδιςα συνδιατρίβομεν τοῖς Τρωϊκοῖς ἢ Περσικοῖς,« Πλδ., διασκεδάζομεν ἀναγινώσκοντες.

Συνδιατριπτέον, θετ. τοῦ προηγ.

Συν·δια·τυπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συνδιασχηματίζω.

Συν·δια·φαίνομαι, Μ. φανήσομαι. Διαφαίνομαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·φέρω, Μ. συνδι·οίσω. Μεταφέρω (Μετακομίζω) τι εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον του μετά τινος, συμβοηθῶ τινα εἰς τὸ νὰ μεταφέρῃ (καὶ μτνμ. νὰ ὑποφέρῃ) τι· ἐξακολουθῶ ὁμοῦ μέχρι τέλους. »Τὸν πόλεμον —, « Ἡρ., Ἀρςφ. 2) = Συνδιαφορέω.

Συν·δια·φεύγω, Μ. φεύξομαι (ἀόρ. Συνδιέφυγον κτλ.). Φεύγω κρυφίως ἀπὸ πουθενὰ (Διαφεύγω) μετά τινος.

Συν·δια·φθείρω, Μ. φθερῶ. Διαφθείρω ὁμοῦ.

Συν·δια·φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαφορῶ (Διασκορπίζω) τι ὁμοῦ.

Συν·δια·φυλάσσω(ττω), Μ. άξω. Διαφυλάττω τι ὁμοῦ.

Συν·δια·χειμάζω, Μ. άσω. Συνδιάγω τὸν χειμῶνα μετά τινος, Συμπαραχειμάζω.

Συν·δια·χειρίζω, Μ. ίσω. Ἔχω τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἀνὰ χεῖρας, συνδιέπω, συνδιευθύνω.

Συν·δια·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Συνδιέχεα κτλ.). Χύνω ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος (Μεταχύνω) ἢ Διαλύω (Διασκορπίζω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·χωρίζω, Μ. ίσω. Διαχωρίζω ὁμοῦ μέ.

Συν·δια·ψελλίζομαι, Μ. ίσομαι. Συνομιλῶ ψελλίζων μετά τινος.

Συν·διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·δίδωμι, Μ. συν·δώσω (ἀόρ. Συνέδωκα κτλ.). Δίδω ὁμοῦ, συνάζω, συναθροίζω. ||. (ἀμτβτ. ἢ πθ.) καταπίπτω, κατακάθημαι, ἐνδίδω, μετριάζω. » Τοῖςδε καὶ πυρετοὶ καὶ τὰ δεινὰ ξυνδιδοῖ, ῥηιδίως τε ἀλθέξεται πάντα, « Ἀρετ.

Συν·δι·εκ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐκβάλλω (δι' ὀπῆς) ὁμοῦ μέ.

†Συν.δι.εκ·κύπτω, Μ. κύψω. Προκύπτω (Ξετρυπόνω) συγχρόνως.

Συν·δι·εκ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ Συνδιεξέπεσον κτλ.). Διεκπίπτω (Διεκφεύγω) ὁμοῦ μέ.

Συν·δι·ελαύνω, Μ. ελάσω. Συνδιέρχομαι. 2) (μτβτ.) συνδιατρυπῶ. (ἀμτβτ.) Συνδιαβαίνω.

Συν·δι·εξ·άγω, Μ. άξω. Διεξάγω ὁμοῦ, συνδιέπω, συνδιευθύνω.

Συν·δι·έξ·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Συνδιεξῄειν κτλ.), = τῷ

Συν·δι·εξ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συνδιεξῆλθον κτλ.). Διεξέρχομαι (ἢ μτμν. Διηγοῦμαι ἢ Ἀναγινώσκω τι ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους) μετά τινος.

;Συν·δι·εξ·ίημι, Μ. εξήσω (ἀόρ. Συνδιεξῆκα κτλ.). Ἀφίνω τι νὰ ἔβγῃ (νὰ περάσῃ ἀπὸ πουθενὰ) μαζῦ.

†Συν·δι·έπω (παρτ. Συνδιεῖπον ἢ πλ. οὔ). Διέπω (Διοικῶ) ὁμοῦ, συνδιευθύνω.

Συν·δι·ερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Διερευνῶ ὁμοῦ, συνεξετάζω.

Συν·δι·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συνδιῆλθον κτλ.). Διέρχομαι (Περνῶ) ὁμοῦ, συνδιαβαίνω.

Συν·δι·ηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Σουρόνω (Στραγγίζω, Λαγαρίζω) τι ὁμοῦ.

Συν·δι·ήκω, Μ. ήξω, = Συνδιέρχομαι.

Συνδιημέρευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συν·δι·ημερεύω, Μ. εύσω. Περνῶ τὴν ἡμέραν μου (Διημερεύω) μετά τινος, συνδιάγω (συνδιατρίβω) καθημέραν ἢ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

Συν·δι·ικνέομαι-οῦμαι, Μ. ίξομαι, = Συνδιέρχομαι.

Συν·δι·ίστημι, Μ. δια·στήσω. Συνδιαχωρίζω.

Συν·δικάζω, Μ. άσω. Δικάζω ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους. ||. (εἰς τὸν Ξεν. ἐσφαλμ. ἀντὶ Συνδεκάζω).

Συνδικασία (ἡ). δίκη (κρισολογία) εἰς τὴν ὁπ. ἐνάγονται πολλοὶ ὁμοῦ.

Συνδικαστής, οῦ (ὁ). ὁ συνδικάζων (διωρισμένος δικαστὴς ὁμοῦ μὲ ἄλλους).

Συν·δικέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνηγορῶ ὑπέρ τινος (κυρ. ὡς σύνδικος). » Τοὺς δικαζομένους ὠφελοῦσιν οἱ συνδικεῖν ἐπιστάμενοι, « Ξεν. 2) εἶμαι σύνδικος (συνάρχων δικασοῦ). » Μὴ ἐξέσω αὐτῷ.. μηδ' ἱερωσύνην ἱεράσασθαι μηδὲ συνδικῆσαι τῷ δήμῳ, « Νόμ. » Τῷ βασιλικῷ συνδεδικηκότα, « Δ. Κασσ., ἐχρημάτισε σύνδικος (συνήγορος) τοῦ δημοσίου θησαυροῦ.

Συνδικία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ συνδίκου, ἡ ὑπέρ τινος συνηγορία.

Σύνδικος (ὁ, ἡ). ὁ συνδικῶν (δικηγορῶν) ὑπέρ τινος, (ἐν γέν.) σύμμαχος, ὑπέρμαχος· (Π.) ὁ ἀνήκων εἰς πολλοὺς ὁμοῦ, κοινός (»Φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος ἢ Μοισᾶν σύνδικον κτέανον,« Πίνδ.) σύμφωνος, σύμψηφος (» Σύνδικος δ' αὐτῷ Ἰολάου τύμβος,« Πίνδ., μάρτυς τῆς ἀνδρίας του. ||. (οὐσ.) συνήγορος· (εἰς τὰς Ἀθ.) ἄρχων (συνδικαστής) διωρισμένος ἐπὶ τῶν δημευομένων. »Ἐὰν δὲ ἐκκαλέσηταί τις ἢ ἐμὲ ἢ τὸν ἀνθύπατον, χειροτονείτω συνδίκου; ὁ δῆμος, « Ἐπγρφ.

Συνδίκως, ἐπίρ. Δικαίως. (μὲ δοτ.) συμφώνως.

Συν·δι·ογκόω-ῶ, Μ. ώσω. Πρήσκω (Φουσκόνω, καὶ πθ. Πρήσκομαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·δι·οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Διοικῶ (Διευθετῶ ἢ Κυβερνῶ) ὁμοῦ, συνδιευθύνω. »Ἀμέλει δὲ καὶ συνδιοικήσασθαι μετὰ τῶν πρυτάνεων, ὅπως ἀπαγγείλῃ τῷ δήμῳ, τὰ ἱερά, « Θφρ.

Συν·δι·οικονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκονομῶ ὁμοῦ, συνδιευθετῶ.

Συν·δι·όλλυμι, Μ. ολέσω. Χάνω (Σκοτόνω, Ἀφανίζω) ὁμοῦ ὅλως διόλου, συνεξολοθρεύω.

Συν·δι·ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Διορθόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·δι·ορίζω, Μ. ίσω. Διαχωρίζω ἢ Προσδιορίζω τι συγχρόνως (διὰ τῶν αὐτῶν ὁρίων).

Συν·δι·σκεύω, Μ. εύσω. Παίζω μετά τινος τὸν δίσκον (τὸ λιθάρι).

Συν·δι·υλίζω, Μ. ίσω. Διυλίζω ὁμοῦ μέ, Συνδιηθέω.

Συν·διψάω-ῶ, Μ. ήσω. Διψῶ ὁμοίως.

†Συνδιωκυμένως, ἐπίρ. (μτγ.). Βιαστικά, ὡς ἂν νὰ τὸν κυνηγοῦν, [ἐκ τοῦ

Συν·διώκω, Μ. διώξω καὶ μσ. ώξομαι. Κυνηγῶ (Καταδιώκω) ὁμοῦ μὲ ἄλλους ἢ ἐκ τοῦ πλησίον τινά. ||. (πθ.) ἀκολουθοῦμαι ἐκ τοῦ σύνεγγυς· (μτνμ.) συνέχομαι. » Τοῦ πάθους τὸ συνδεδιωγμένον,« Λογγ., τὸ κατεσπευσμένον, τὸ σύντονον.

†Συνδίωξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετ' ἄλλων ὁμοῦ ἢ ἐκ τοῦ πλησίον γινομένη καταδίωξις.

†Συν·δοιάζω, Συνδοιασμός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Συνδυάζω, κτλ.

Συν·δοκέω-ῶ, Μ. δόξω. Εἶμαι τῆς εὐτῆς γνώμης, συμφωνῶ, συνευδοκῶ. ||. (συνήθ. τρτπρσ. ἢ κατὰ μτγ.) » Συνδοκεῖ μοι,« ἐγκρίνω τι ἐπίσης, φαίνεται καὶ εἰς ἐμὲ ὅτι οὕτως ἔχει· εἶμαι σύμφωνος. » Ὡς οἵτε μάντεις φασί, καὶ ἐμοὶ συνδοκεῖ, « Ξεν. » Τοῖς φίλοις ἅπασι συνέδοξε ταῦτα,« αὐτ., (ἢ κατὰ μτγ. ἀπόλ.) »Συνδόξαν πᾶσι,« αὐτ., κοινῇ γνώμῃ· (ἢ ἀντὶ ἐπιθ.) » Συνδόξασα ἡμέρα, « Παυσ., ἡ προσδιορισθεῖσα ἐκ συμφώνου· (ἡ οὐσ.) »Τὰ συνδόξαντα, « αὐτ., τὰ συμφωνηθέντα.

Συν·δοκιμάζω, Μ. άσω. Δοκιμάζω τι ὁμοῦ, καθυποβάλλω συγχρόνως εἰς δοκιμασίαν.

Συν·δολοπλοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. μηχανοῤῥαφῶ (ῥᾳδιουργῶ) μετά τινος.

Συν·δονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουνῶ ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ, συνταράττω. » Συνδονεύμενα εἰλεῖται περὶ κοιλίην τὰ ἔντερα,« Ἱπποκρ.

Συν·δοξάζω, Μ. άσω. Φρονῶ τὸ αὐτό, συμψηφίζω. » Νόμοι συνδεδοξασμένοι ὑπὸ πάντων τῶν πολιτευομένων, « Ἀρςτ. 2) (μτγν.) δοξάζω (τιμῶ) ὁμοῦ. » Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ σὺν Πατρὶ ἢ Υἱῷ συνδοξαζόμενον, « Σύμβ.

Συνδόξαν, μτχ. ἀπολ. τοῦ Συνδοκέω.

Συν·δοξολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Δοξολογῶ ὁμοῦ.

Σύνδορπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σύνδειπνος.

Συνδοσία (ἡ), Βυζ. ἀντὶ

Σύνδοσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνδίδωμι, συνάθροισις. » Ὑγρῶν —, « Ἱπποκρ., συῤῥοή. 2) (μτγν.) συνεισφορά. » Ἦν δὲ συχνὸν τὸ τῆς συνδοσίας διὰ τὴν σπάνιν τῶν χρημάτων, « Παχυμ.

Συνδοτήρ (ὁ). ὁ συνδιδοὺς (δίδων τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον).

Συνδότης, ου (ὁ). σύντροφος φορολογουμένου, συμφορολογούμενος.

;Συνδοτικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς σύνδοσιν.

Συνδουλεία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συν·δουλεύω, Μ. εύσω. Δουλεύω (Εἶμαι εἰς τὴν σκλαβιάν) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνυπηρετῶ ὡς δοῦλος.

Συνδούλη (ἡ), μτγν. θηλ. τοῦ Σύνδουλος.

Συνδουλικός, ή, όν. Συνδούλου ἴδιος.

Συν·δουλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Καταγράφω) μετὰ τῶν δούλων τινά.

Σύνδουλος (ὁ, ἡ). δοῦλος (σκλάβος) ὁμοῦ μὲ ἄλλον· δοῦλος τοῦ αὐτοῦ δεσπότου.

Συν·δραματουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Δραματουργῶ μετά τινος.

Συνδραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συντρέχω.

Συν·δραπετεύω, Μ. εύσω. Δραπετεύω μετά τινος.

Συν·δράσσω(ττω), Μ. δράξω. Πιάνω (Ἀδράχνω) ὁμοῦ ἢ διὰ μιᾶς.

Συν·δράω-ῶ, Μ. δράσω, = Συμπράττω, συνεργῶ, (ὅθ.

Συνδρήστειρα (ἡ), Π. Ἰων. θηλ. τοῦ

;Συνδρηστήρ (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Συμπράκτωρ, συνεργάτης.

Συνδρομάς, άδος (ἡ), = Σύνδρομος (ἡ). ||. (κυρ.) Συνδρομάδες (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ) πέτραι, « αἱ (ἄλλ.) Συμπληγάδες.

Συνδρομή (ἡ), τὸ συντρέχειν· συῤῥοή, συνάθροισις· συνάντησις, σύμπτωσις, (Γαλλ.) concurrence, concours; (συνκδχ.) βοήθεια, σύμπραξις.

Σύνδρομος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ὁμοῦ μὲ ἄλλον (συντρέχων, [ἢ μτνμ.] συμπίπτων, συμφωνῶν), συνοδοιπόρος, σύντροφος· (τρπ.) σύμφωνος· ἁρμόδιος, (παρβλ.) Σύμφορος. » Πέτραι σύνδρομοι, « Πίνδ., αἱ (ἄλλ.) Συνδρομάδες, « ||. (οὐσ.) Σύνδρομος, « Στρβ., τὸ μέρος ὅπου συναπαντῶνται (σταυρόνουν) δύο ἢ καὶ πλειότεροι δρόμοι.

Συνδρόμως, ἐπίρ. Συμφώνως, (Γαλλ.) concurremment.

Συν·δυάζω, Μ. άσω. Ἑνόνω ἀνὰ δύο (πρόσ. ἢ πράγμ.) ὁμοῦ, συνάπτω κατὰ δυάδας, ζευγαρόνω, (ἢ ἀμτβτ. ἢ πθ.) ζευγαρόνομαι, (ἰδιαιτ.) συνέρχομαι εἰς γάμου κοινωνίαν· (ἐν γέν.) συνενόνομαι, συνοικειοῦμαι (« Οὐ μὴ συνδυάσω μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν,« Ψαλμ.)· (ἐπὶ κακοῦ) συμφωνῶ (συνεννοοῦμαι) πρὸς βλάβην τινός, (Ἰουστιν. Νεαρ. ρλ').

;Συν·δυαίνω, Μ. ανῶ. Διπλόνω, διπλασιάζω.

Συνδυάς, άδος (ἡ). συνδυασμένη (συνηνωμένη) μετά τινος, σύζυγος.

Συνδύασις, εως (ἡ), = Συνδυασμός.

Συνδύασμα (τό). τὸ τοῦ συνδυασμοῦ ἀντικείμενον ἢ ἀποτέλεσμα.

Συνδυασμός (ὁ), τὸ συνδυάζειν ἢ συνδυάζεσθαι, ἕνωσις δύο προσ. ἢ πραγμ. ὁμοῦ, ζευγάρωμα (κυρ. ζώων συνερχομένων πρὸς ὀχείαν), συνουσία· σύζευξις· (ἐπὶ κακοῦ) συνεννόησις πρὸς βλάβην τινός, (Γαλλ.) connivence.

Συνδυαστέον, τὸ θετ. τοῦ Συνδυάζω.

Συνδυαστικός, ή, όν. Ἐπιῤῥεπὴς ἢ Συντελεστικὸς πρὸς συνδυασμόν.

Συν·δυναστεύω, Μ. εύσω. Δυναστεύω ὁμοῦ, συμβασιλεύω (ὡς δυνάστης).

Συν·δύνω, Μ. δύσω, = Συνδύομαι.

Σύνδυο (οἱ, αἱ, τά), ἄκλ. Ἀνὰ δύο ὁμοῦ » Εἰσὶ δὲ οἳ καὶ σύνδυο ἢ σύντρεις συνιόντες οἰκίαν κατεσκευάζοντο μίαν, « Δ. Ἀλ.

Συν·δύομαι, Μ. δύσομαι. Βουλῶ (Βυθίζομαι) ὁμοῦ· (μτνμ.) συστέλλομαι, συνταπεινοῦμαι.

Συν·δυστυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυστυχῶ ὁμοῦ εἶμαι -

Συνδυστυχής, έος (ὁ, ἡ). ὁ δυστυχῶν μετὰ (συμμεριζόμενος τὴν δυστυχίαν) τινος, ἐπίσης δυστυχής.

Συν·δυσφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσφημῶ ὁμοῦ.

Συν·δυσχεραίνω, Μ. ανῶ. Δυσχεραίνω (Δυσφορῶ) ὁμοῦ, συναγανακτῶ.

Συν·δυσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσωπῶ ἐκ συμφώνου, συμπαρακαλῶ.

Συνδώδεκα (οἱ, αἱ, τά), ἄκλ. Δώδεκα (Καὶ οἱ δώδεκα) ὁμοῦ.

Συνέαξα, Ἀττ. ἀόρ. ά. τοῦ Συνάγνυμι.

Συν·εαρίζω, Μ. ίσω. Συνδιάγω τὸ ἔαρ μετά τινος· (μτνμ.) = Συνηβάω. ||. (εἰς τὸν Πλ. ἄλλ. διορθ. Συνοαρίζω).

Συν·εγγίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι σύνεγγύς τινος, συμπλησιάζω.

Συνεγγισμός (ὁ), τὸ συνεγγίζειν τινί, προσέγγισις, πλησιασμός.

Συνέγγιστα, ἐπίρ. Πολλὰ πλησίον.

Συν·εγ·γράφω, Μ. γράψω. Ἐγγράφω τινὰ ὁμοῦ (εἰς τὸν αὐτὸν κατάλογον) μὲ ἄλλους, συγκαταριθμῶ, συγκαταγράφω.

Συν·εγγυάω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω μὲ ἐγγύησιν (Ὑπόσχομαι· Ἀῤῥαβωνίζω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συμπράττω εἰς ἐγγύην.

Συνεγγυητής, οῦ (ὁ). ὁ συνυποχρεωμένος εἰς ἐγγύην.

Σύνεγγυς (ἀντὶ Σὺν, ἐγγὺς), ἐπίρ. Ὡς ἔγγιστα· (μὲ γεν. ἢ δοτ.) πολλὰ ἢ ὅσον ἐνδέχεται πλησίον τινός, (Γαλλ.) tout prés.

Συν·εγείρω, Μ. εγερῶ. Ἐγείρω (Σηκόνω. Ἀναστήνω) ὁμοῦ, (συγχ. τῷ Συναγείρω).

;Συν·εγ·καλέω-ῶ, Μ. καλέσω. Ἐγκαλῶ (Κατηγορῶ) ὁμοῦ.

Συν·εγ·κλείω, Μ· κλείσω· Ἐγκλείω ὁμοῦ μέ·

Συν·εγ·κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω (Γέρνω, Ὑποχωρῶ) συγχρόνως· (Γρμτ.) γράφω τι ὁμοῦ ὡς ἐγκλιτικόν.

Συνεγκλιτικός, ή, όν. (Γρμτ.), ὁ μετ' ἄλλων ἐγκλιτικῶν μορίων ἐγκλινόμενος.

Συνέγνωκα, ἐνεργ. καὶ

Συνέγνωσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Συγγινώσκω.

Συν·εγ·χυλίζω, Μ. ίσω. Βράζω τι ὁμοῦ μέχρι χυλώσεως.

†Συνέδρα (ἡ), = Συνεδρία (κυρ. ςρατεύματος), (Γαλλ.) quartier général, station 2) συνεδρίασις. » Καὶ ἀπολογιξάσθω εἰς βουλὰν ἐν τᾷ πράτᾳ συνέδρᾳ,« Ἐπγρφ.

Συνέδραμον, ἀόρ. β'. τοῦ Συντρέχω.

Συνέδρεια (ἡ), = Συνεδρία.

Συνεδρευτής, οῦ (ὁ). ὁ συνεδρεύων μετ' ἄλλων (κυρ. ὡς) συνάρχων, σύνεδρος.

Συν·εδρεύω, Μ. εύσω. Συγκάθημαι (Συνεδριάζω [ἢ συνκδχ.] Συσκέπτομαι) μετά τινος ὡς σύνεδρος. » Συνεδρεύειν εἰς τὸ Ἀχαϊκόν,« Παυσ., μετέχειν (ἀνήκειν εἰς τὴν ὁλομέλειαν τοῦ Ἀχ. συνεδρίου· (ἡ μτχ.) » Συνεδρεύοντες, « Δμ., ἀντὶ Σύνεδροι. (πθ.) » Τὰ ἐνθάδε συνεδρευόμενα, « Δ. Ἀλ., τὰ εἰς τὸ ἐνταῦθα συνέδριον συζητούμενα ἢ ἀποφασιζόμενα. 2) (μτνμ. ἐν γέν.) ἀνήκω ὁμοῦ εἰς, συμπαρέπομαι, (ὅθ. Γρμτ. ἢ Ῥτρ) »Συνεδρεύοντα, « Δ. Ἀλ., τὰ συγκατηγορούμενα τοῦ λόγου, τὰ (ἄλλ.) Ἐπιῤῥήματα.

Συνεδρία (ἡ), τὸ συνεδρεύειν, σύνοδος (συνέλευσις) συνέδρων, συνεδρίασις πρὸς σύσκεψιν· (ἐν γέν.) ὁμήγυρις, σύναξις· (ἐπὶ στρατ.) = Καταγωγή, κατάλυσις, (Γαλλ.) station· (κατὰ τοὺς οἰωνοσκόπους) συνδρομὴ πτηνῶν συνέδρων (συμφωνούντων πρὸς ἄλληλα), (ἀντ.θ. τῷ Διέδριον).

Συν·εδριάζω, Μ. άσω, Γρφ. ἀντὶ Συνεδρεύω.

Συνεδριακός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς συνεδρίαν ἢ συνέδριον. »Πολιτεία —,« Πλβ., ἡ κοινοβουλευτική.

Συν·εδριάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Συνεδρεύω

Συνέδριον (τό). σύνοδος (συνέλευσις) συνέδρων, συμβούλιον· (ἐνίοτε) σχολεῖον· (συνκδχ.) τόπος συνεδριάσεως· (περιληπτ.) ἡ ὁμήγυρις (ἡ ὁλομέλεια) τῶν συνέδρων, οἱ συνεδριάζοντες βουλευταὶ (δικασταὶ κτλ.).

Σύνεδρος (ὁ, ἡ), [σὺν, ἕδρα]. συγκάθεδρος (κυρ. εἰς συνέλευσιν βουλευτῶν ἢ δικαστῶν), μέλος συμβουλίου· (συνκδχ.) συνόμιλος· (ὅθεν κατὰ τοὺς οἰωνοσκόπους) » Σύνεδρα (πτηνά), τὰ εἰρηνεύοντα πρὸς ἄλληλα, « Ἀρςτ. ||. » Σύνεδρος ἐκκλησία,« Λξ., ἡ σύγκλητος.

Συνεείκοσι, Π. ἀντὶ Συνείκοσι.

Συν·εεργάθω, Π. ἀντὶ Συνειργάθω.

Συν·εέργω, Π. ἀντὶ Συνείργω.

Συνεζευγμένως [συζεύγνυμι], ἐπίρ. (μτχ.). Συνηγμένως, (Γαλλ.) conjointement.

Συν·έζομαι, Μ. εδοῦμαι, = Συγκάθημαι, Συγκαθέζομαι.

Συνέηχ', Π. (κατ' ἀποκοπ.) ἀντὶ Συνῆκε.

Συνέηκα, Ἰων. ἀντὶ Συνῆκα, ἀόρ. ά. τοῦ Συνίημι.

Συν·εθέλω, Μ. εθελήσω. Θέλω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, συνευδοκῶ, ἐγκρίνω. » Θεῶν συνεθελόντων,« Ξεν.

Συν·εθίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ. ἐκ γ'. ἢ δοτ. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) Κάμνω τινὰ νὰ συνειθίσῃ εἴς τι, συνειθίζω.

Συνεθισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συνείθισμα.

Συνεθιστέον, θετ. τοῦ Συνεθίζω.

Συνειδέναι, ἀπαρ. τοῦ Σύνοιδα.

Συνείδησις, εως (ἡ), τὸ συνειδέναι (ἔχειν τὴν αὐτὴν γνῶσιν [εἴδησιν] περί τινος)· (ἰδιαιτ.) ἡ ἐσωτερικὴ συμμαρτυρία (τὸ συνειδὸς) τοῦ ἀνθρώπου, (Γαλλ.) la conscience· (ἁπλ.) ὑπόληψις. » Συνιστῶντες ἑαυτοὺς πρὸς πᾶσαν συνείδησιν ἀνθρώπων,« Γρφ., (Γαλλ.) la bonne opinion.

Συνειδήσω, μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Σύνοιδα.

Συν·ειδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἰδοποιῶ ὁμοῦ.

Συνειδώς, υῖα, ός, ἐνς. τῆς μτχ. τοῦ Σύνοιδα.

Συν·εικάζω, Μ. άσω. Εἰκάζω δύο πράγματα ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου), συγκρίνω, παρομοιάζω.

Συνείκοσι (οἱ, αἱ, τά), ἄκλ. Εἴκοσι μαζῦ.

Συν·είκω, Μ. είξω. Εἴκω (Ὑποχωρῶ) ὁμοῦ, ἐνδίδω κατὰ πάντα.

Συν·ειλαπινάζω, Π. άσω. Συνευωχοῦμαι, συμποσιάζω.

Συνείλεγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Συλλέγω.

Συν·ειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Στρυμόνω εἰς ἓν μέρος, κάμνω ἕνα κουβάρι· δεματιάζω.

Συνειλημμένως, ἐπίρ. = Συλλήβδην, συνηγμένως.

Συνείλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνειλέω, κουβάριασμα (στρύμωμα) εἰς ἓν μέρος.

Συνείληφα, πρκ. τοῦ Συλλαμβάνω.

Συνείληχα, πρκ. τοῦ Συλλαγχάνω.

Συν·ειλίσσω, Μ. ίξω, = Συνελίσσω.

Συνείλοχα, πρκ. τοῦ Συλλέγω.
Συν·είλω, = Συνειλέω.
Συνείμαρμαι (χωρὶς Μ. οὔτε ἄλλ. χρόν.). Εἶμαι προωρισμένος συγχρόνως ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης, (ὅθ.) »Συνειμαρμένα,« Πλ., τὰ ὁμοῦ παρὰ τῆς εἱμαρμένης ἀποφασισμένα (συγκεκλωσμένα).
Σύν·ειμι, Μ. ἔσομαι (παρτ. Συνῆν κτλ.). Εἶμαι μαζῆ, συζῶ· συναναστρέφομαι· ἔχω σχέσιν μετά (εἶμαι μὲ τὸ μέρος) τινος· (εὐφ.) συνευρίσκομαι· (περιφρ.) » Νόσῳ (» Λιμῷ) —, « ἀντὶ Νοσῶ, Λιμώττω. » Ὀνείρῳ —, « Αχ., βλέπω ὄνειρον. » Βίῳ ἀρίστῳ —, « Δξ., διάγω βίον ἄρ. »Ἐλπίσι —, « Δξ., ἔχω ἐλπ. » Βιβλίοις (» Γεωργίᾳ) —, « Δξ., Ξεν., καταγίνομαι ἀδιακόπως εἰς. » Συνεῖναι ἑαυτῷ, « Πλ., ἰδιοπραγεῖν ἢ μονάζειν. » Συνῆν ἐμαυτῷ, ὁπότε ἡσυχίας ἐπιθυμήσαιμι, « Ξεν. ‖. (οὐσ.) » Οἱ συνόντες, « οἱ φίλοι (ὀπαδοί, μαθηταί, σύντροφοι) τινος.
Σύν·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Συνῄειν κτλ.), = Συνέρχομαι· (ἐπὶ ἐχθρ. ἐνν.) συμπλέκομαι· (ἐπὶ χρημάτων) συνάζομαι. »Εἰς λόγους συνιέναι τινί, « Δξ., λαμβάνειν ὁμιλίαν μετά τινος.
Συνεῖναι, (μὲ δοτ.) ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σύνειμι, Μ. ἔσομαι ꝁ 2) (μὲ αἰτ.) τοῦ Συνίημι.
Σύνειξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνείκω, συνένδοσις.
Συνείπασθαι (ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ Συμφωνῆσαι), μσ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. ꝁ
Συνεῖπον, ἀόρ. β'. τῆς ὁρσ. τοῦ Συναγορεύω.
Συν·ειργάθω, Π. ἢ κατὰ μεταπλ. ἀντὶ-
Συν·είργνυμι (παρτ. Συνείργνυον) ꝁ
Συν·είργω, Μ. είρξω. Κλείω ὁμοῦ, συγκλείω· (ἐν γέν.) συνδέω· συσφίγγω. »Ζωστῆρι συνέεργε χιτῶνα,« Ὀδ. Ξ.
Συνείρηκα, πρκ. (ἀνμλ.) τοῦ Συναγορεύω.
Συνειρμὸς (ὁ), [συνείρω]. συνάφεια, ἀλληλουχία.
;**Σύνειρξις**, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνείργω.
Συν·είρω, Μ. έρσω. Συμπλέκω, συνδέω· (ἐλλ.) ἐξακολουθῶ τὸν δρόμον (καὶ μτνμ. τὸν λόγον) μου ἀδιακόπως· (ἐν γέν.) ἐκτείνομαι κατὰ συνέχειαν. »Συνεῖρον ἀπιόντες,« Ξεν., ἐξηκολούθουν φυλάττοντες ἀδιάσπαστον τὴν σειράν των. »Ἐπὶ πολὺ συνείρειν, « αὐτ., ἐκτείνεσθαι. » Τί τὸ αἴτιον τοῦ συνείρειν τὴν γένεσιν; « Ἀρστ., τῆς περὶ τὰς γεννήσεις ἀδιακόπου συνεχείας; »Σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς σύνειρε, « Αχ., ἐξακολούθει ὁμιλῶν περί. (καὶ αἰτ.) » Ὑπὸ τὴν ἀναπνοὴν ἑπτὰ ꝁ πέντε στίχους συνείρειν, « Πλβ.
Συν·εισ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Συνεισήγαγον κτλ.). Ἐμβάζω τι ὁμοῦ· φέρω μέσα μαζῆ μου.
Συνεισακτέον, θετ. τοῦ Συνεισάγω.
Συνείσακτος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. ἔφερε μέσα (εἰσήγαγέ) τις μεθ' ἑαυτοῦ· (ἰδιαιτ.) γυνὴ τὴν ὁπ. 'παίρνει τις (ἄγαμος) εἰς τὸν οἶκόν του ꝁ συζῆ μετ' αὐτῆς.
Συν·εισ·άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Εἰσπηδῶ ὁμοῦ μὲ, συνεισέρχομαι πηδῶν.
Συν·εισ·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Συνεισέβην κτλ.). Ἐμβαίνω ὁμοῦ.
Συν·εισ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω ἢ Ῥίπτω τι μέσα εἰς· (συνήθ. ἐλλ.) ἐμβαίνω ὡς ἐχθρὸς (κάμνω εἰσβολὴν) μετά τινος εἰς μέρος τι, ἐπιπίπτω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου κατά τινος. »Ὁ δὲ Ἀβραδ. εἰς τὴν τῶν Αἰγυπτ. φάλαγγα ἐμβάλλει· συνεισέβαλον δὲ αὐτῷ ꝁ οἱ . . ., « Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Εἰ κεφαλῆς ἄλγημα συνεισέβαλε,« Γαλ.
Συνεισβολὴ (ἡ), τὸ συνεισβάλλειν, ἡ ἐκ συμφώνου γινομένη εἰσβολὴ (ἐπιδρομή).
Συν·εισ·δύνω καὶ **Συν·εισ·δύομαι**, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Συνεισέδυν κτλ.). Εἰσδύω (Εἰσχωρῶ, Διαπερνῶ εἰς τὰ ἐντὸς) ὁμοῦ ἢ ἐνταυτῷ.
Συν·είσ·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Συνεισῄειν κτλ.), = Συνεισέρχομαι.
Συν·εισ·ελαύνω, Μ. ελάσω. Διώχνω τι νὰ ἔμβῃ μέσα (καὶ ἐλλ. Ἐμβαίνω ἔφιππος ἢ ἐφ' ἅρματος) ὁμοῦ μὲ, συνεισάγω ἢ συνεισέρχομαι ἐλαύνων.
Συν·εισ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συνεισῆλθον κτλ.). Ἐμβαίνω μαζῆ, εἰσέρχομαι μετά τινος· (μτνμ.) παρέπομαι. »Τῇ ἐποχῇ συνεισέρχεται ἡ ἀταραξία,« Σξτ. »Ἐν στροφαῖς παραβολῶν συνεισελεύσεται, « Σειρ., παρακολουθήσει. (Γαλλ.) pénetrera.
Συν·εισ·ευπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Προμηθεύω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνεργῶ εἰς τὸ νὰ προμηθευθῇ τίς τι.
Συνεισέφρησε, Ἀττ. ἀόρ. τοῦ Συνεισφορέω.
Συν·εισ·ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Εἰσάγω (καὶ μτνμ. Προτείνω ἢ Συμβουλεύω) ὁμοῦ ὡς εἰσηγητής.
Συνεισήνεγκα, ἀόρ. β'. τοῦ Συνεισφέρω.
Συν·εισ·θέω, Μ. θεύσομαι, = Συνειστρέχω.
Συνεισθορεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ, τοῦ
Συν·εισ·θρώσκω, Μ. θοροῦμαι, = Συνεισπηδάω.
Συνεισιὼν, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Συνείσειμι.
;**Συν·εισ·κατ·οικέω-ῶ**, Μ. ήσω. Συγκατοικῶ μέσα εἰς.
Συν·εισ·κομίζω, Μ. ίσω. Κουβαλῶ μέσα (Εἰσκομίζω) ὁμοῦ μέ.
Συν·εισ·κρίνω, Μ. κρινῶ. Κάμνω νὰ εἰσχωρήσῃ τις συγχρόνως μέσα εἰς· συμπαρεισάγω εἰς τὸν ἀριθμόν.
Συνείσομαι, μέλλ. τοῦ Σύνοιδα.
Συν·εισ·πέμπω, Μ. πεμψω. Στέλλω ὁμοῦ μέσα εἰς.
Συν·εισ·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ὁμοῦ μέσα εἰς.
Συν·εισ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω (Ῥήχνομαι) ὁμοῦ μέσα εἰς.
Συν·εισ·πλέω, Μ. πλεύσομαι. Εἰσπλέω ὁμοῦ, ἐλλιμενίζομαι συγχρόνως.
Συν·εισ·ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ νὰ ἔμβῃ ὁμοῦ μέσα (νὰ οἰκειωθῇ, νὰ συνδεθῇ μετά τινος), οἰκειοποιῶ (ꝁ μσ. οἰκειοποιοῦμαι) ἐνταυτῷ.
Συν·εισ·πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἐμβαίνω ὁμοῦ μέσα εἰς, συνεισέρχομαι.
Συν·εισ·πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Εἰσπράττω ὁμοῦ.
Συν·εισ·ρέω, Μ. ρεύσομαι ἢ ρυήσομαι. Ῥέω (Χύνομαι) ὁμοῦ ἢ συγχρόνως μέσα εἰς, (μτνμ.) συνεισέρχομαι βιαίως ἢ κρυφίως.
Συν·εισ·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι. Συνεισέρχομαι τρέχων· κάμνω συγχρόνως εἰσδρομὴν (ἐπιδρομήν).
Συν·εισ·φέρω, Μ. εισ·οίσω (ἀόρ. Συνεισήνεγκα κτλ.). Εἰσφέρω καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων, συντελῶ εἰς εἰσφορὰν (συνεισφοράν).
Συν·εισ·φθείρομαι, Μ. φθαρήσομαι. Συνεισέρχομαι πρὸς φθορὰν ἐμαυτοῦ ꝁ ἄλλων.
Συνεισφορὰ (ἡ), τὸ συνεισφέρειν, ἡ ἐκ συμφώνου γινομένη εἰσφορά, (Γαλλ.) contribution.
;**Συν·εισ·φορέω-ῶ**, Μ. ήσω, = Συνεισφέρω.
Συνεῖσφρες, προ. τοῦ
Συν·εισ·φρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀττ. ἀντὶ Συνεισφορέω, ἐμβάζω (καὶ ἀμτβτ. ἐμβαίνω) ὁμοῦ μέσα εἰς.
Συν·εκ·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Συνεξέβην κτλ.). Ἐβγαίνω μαζῆ.
Συν·εκ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐβγάζω (ἀπὸ τὴν θέσιν του τινὰ ἢ τί) ὁμοῦ μέ. ‖. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. ἐπὶ ποτ.) χύνομαι (ἔχω τὰς ἐκβολάς μου) διὰ τοῦ αὐτοῦ στομίου.
Συν·εκ·βιβάζω, Μ. άσω. Ἐβγάζω (ἀπὸ μέσα) ὁμοῦ μέ.
Συν·εκ·βλύζω, Μ. βλύσω. Ἐκβλύζω (Ἀναβρύω) ὁμοῦ μέ.
Συν·εκ·βοάω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω (Διακηρύττω) συγχρόνως ὁμοῦ μέ.
Συν·εκ·βοηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω καὶ τρέχω ὁμοῦ πρὸς βοήθειάν τινος.
Συν·εκ·βράσσω(ττω), Μ. βράσω. Ἐβγάζω βράζων (Ξερνῶ καθὼς ἡ θάλασσα) ὁμοῦ μέ.
Συν·εκ·δαπανέω-ῶ, Μ. ήσω. Δαπανῶ (Καταναλίσκω) ὁμοῦ μέ.
Συν·εκ·δέχομαι, Μ. δέξομαι. Ἐκδέχομαι (Παραλαμβάνω, [καὶ τρπ.] Ἐκλαμβάνω) τι ὁμοῦ μέ· (γρμτ.) ἐννοῶ ἀπὸ κοινοῦ (κατὰ συνεκδοχήν). » Διὰ τὸ συνεκδέχεσθαι. . ἤγουν συνεννοεῖσθαι ταῖς ὀφρῦσι τὴν ὅλην κεφαλήν, « Εὐσ. 2) προσδοκῶ, ἀπεκδέχομαι. » Τὴν ἀνάλυσιν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος,« Παλλαδ.
Συν·εκ·δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ ὁμοῦ ἀπὸ τὸν δῆμον (τὴν πατρίδα) μου, συναποδημῶ, συνταξειδεύω.
†**Συνεκδημία** (ἡ). ἡ μετά τινος ἀποδημία.
Συνέκδημος (ὁ, ἡ). ὁ συνεκδημῶν (ἀποδημῶν μετά τινος), σύντροφος εἰς ἐκδημίαν, συνταξειδιώτης.
Συν·εκ·δίδωμι, Μ. εκ·δώσω (ἀόρ. Συνεξέδωκα κτλ.). Συνεκβάλλω. » Τῷ συνεκδιδομένῳ μετὰ τῆς ἀναπνοῆς στεναγμῷ, « Γρηγ. Νύσσ. 2) Ἐκδίδω (κυρ. εἰς γάμον) ὁμοῦ μὲ, συνεργῶ ἢ συνεισφέρω πρὸς ὑπανδρείαν (θυγατρὸς ἢ ἀδελφῆς).
Συνεκδοχὴ (ἡ), τὸ συνεκδέχεσθαί τι. (ἰδιαιτ. γρμτ.) σχῆμα λόγου (ὅταν ἐκλαμβάνεται συνυπονοούμενον τὸ ὅλον ἐκ τοῦ μέρους, τὸ γένος ἐκ τοῦ εἴδους, τὸ ἡγούμενον ἐκ τοῦ ἑπομένου κτλ., ἢ τὸ ἀνάπαλιν).

Συνεκδοχικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐκφρασμένος κατὰ συνεκδοχήν.
Συνεκδοχικῶς, ἐπίρ. Κατὰ συνεκδοχήν.
Συνεκδραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συνεκτρέχω.
Συνεκδρομὴ (ἡ). τὸ συνεκτρέχειν, (κυρ. παρὰ Γρμτκ.) ὁ κατὰ σύμπτωσιν μόνον μετ' ἄλλης λέξεως σχηματισμός. » Τονώσεως δὲ διαφόρου Ἀττικῆς καὶ τὸ Ἰδὲ καὶ Λαβὲ ἀντὶ τοῦ Ἴδε καὶ Λάβε, κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ Εἰπὲ, Ἐλθὲ, Εὑρὲ, « Εὐσ.
Συνεκδρομικῶς, ἐπίρ. Κατὰ συνεκδρομήν, ὡς ἐκ τῆς ῥύμης τοῦ λόγου.
Συνέκδρομος (ὁ, ἡ). ὁ συνεκτρέχων (συνεκπηγάζων κτλ.). » Σέλας —, « Πισίδ., τὸ συνεκλάμπον.
Συν·εκ·δύνω καὶ (μσ.) -**δύομαι**, Μ. δύσομαι (ἀόρ. β'. Συνεξέδυν κτλ.). Ἐβγαίνω (Ξετρυπόνω) ἀπὸ πουθε ἂ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. » Δρόμῳ τὸ ἄστυ εἰσέδυμέν τε καὶ συνεξέδυμεν, « Νικ. Εὐγ.
Συν·εκ·δύω, Μ. δύσω. Γδύνω (καὶ πθ. ἢ μσ. Γδύνομαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, ἐβγάλλω μαζῆ μὲ τὰ φορέματά μου ꝁ » Τὴν αἰδῶ —, « Ἡρ.
Συν·εκ·θειάζω, Μ. άσω. Ἐκθειάζω (Θεοποιῶ) τινα συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συν·εκ·θερμαίνω, Μ. ανῶ. Ἐξάπτω (Ἐκθερμαίνω) ὁμοῦ μὲ, διεγείρω συγχρόνως τὴν θερμότητά (καὶ μτνμ. τὴν προθυμίαν) τινος.
Συν·εκ·θέω, Μ. θεύσομαι, = Συνεκτρέχω.
Συν·εκ·θηλύνω, Μ. υνῶ. Ἐκθηλύνω (Ἐκνευρίζω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συν·εκ·θλίβω, Μ. θλίψω. Ἐκθλίβω (Ἐκπιέζω) συγχρόνως, συνθλίβων ἐκβάλλω.
Συν·εκ·θνήσκω, Μ. θανοῦμαι. Ἐκθνήσκω (Ξεψυχῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, τελειόνω καὶ ἐγὼ μαζῆ.
Συν·εκ·θόρνυμαι, Μ. θοροῦμαι. Συνεξορμῶ, συνεκπηδῶ.
Συνεκκαίδεκα, ἄκλ. Δεκαὲξ (Ἀνὰ 16) ὁμοῦ.
Συν·εκ·καίω, Μ. καύσω. Ἐκκαίω (ꝁ μτνμ.) Ἐξάπτω, Ἐρεθίζω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συντελῶ πρὸς ἔξαψιν.
Συν·εκ·καλέομαι-οῦμαι, Μ. καλέσομαι. Ἐκκαλῶ (καὶ μτνμ. Δίδω αἰτίαν, Διεγείρω) ὁμοῦ μέ.
Συν·εκ·κάμνω, Μ. καμοῦμαι, = Συνεκπονέω, συγκατορθόνω.
Συν·έκ·κειμαι, Μ. κείσομαι. Εἶμαι ἐκκείμενος (ἐκτεθειμένος) ὁμοῦ μέ.
Συν·εκ·κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐκκενόνω ὁμοῦ μέ. » Τὰ δὲ κατέρρει τῶν σπλάγχνων τῇ κόπρῳ συνεκκενούμενα, « Βασ.
Συν·εκ·κεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶν φονεύω (Ἐκκεντῶ) ὁμοῦ μέ.
Συν·εκ·κλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτων ἐβγάζω (Παίρνω κρυφίως) ὁμοῦ μέ. »Ὅδ' ἀνὴρ, ὃς συνεκκλέπτει γάμους τοὺς σούς, « Εὐρ., προσποιεῖται ὅτι εἶναι σύζυγός σου.
Συν·εκ·κλησιάζω, Μ. άσω. Ἐκκλησιάζω καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων, συμπαρευρίσκομαι εἰς τὴν συνέλευσιν· (Ἐκκλησ.) ἀνήκω εἰς τὴν αὐτὴν ἐκκλησίαν.
Συνεκκλησίασις, εως (ἡ), τὸ συνεκκλησιάζειν.
Συν·εκ·κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνω ὁμοῦ πρὸς τὸ ἔξω μέρος, συνεκβαίνω κλίνων ἀπὸ τὴν θέσιν μου, ξεκλίνω ἐπίσης.
Συν·εκ·κλύζω, Μ. κλύσω. Κλύζων ἐκπλύνω (Ἐκκλύζω) ὁμοῦ μέ.
Συν·εκ·κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγαίνω (Γλυτόνω) κολυμβῶν ὁμοῦ μέ.
Συν·εκ·κομίζω, Μ. ίσω. Ἐκφέρω (Ἐκκομίζω, [καὶ Π. κατὰ μτνμ.] Ὑποφέρω) ὁμοῦ. » Κακὰ —,« Εὐρ., = Συνεπελαφρύνω.
Συν·εκ·κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ ἀπὸ τὴν ῥίζαν.
Συν·εκ·κρίνω, Μ. κρινῶ. Ξεδιαλέγων (Ξεκαθαρίζων) ἐβγάλλω τι ὁμοῦ μὲ, συνεκβάλλω ὡς περίττωμα (ἔκκριμα).
Συν·εκ·κρούω, Μ. κρούσω. Κρούων πανταχόθεν συγχρόνως ἐκβάλλω (ꝁ μτνμ. ζαλίζω, συγχύζω).
Συν·εκ·λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκφωνῶ (Ξεστομίζω) τι ὁμοῦ μὲ ἢ ἐνταυτῷ.
Συν·εκ·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀορ. Συνεξέλαβον κτλ.). Ἐκλαμβάνω ὁμοῦ μέ.
Συν·εκ·λάμπω, Μ. λάμψω. Ἐκλάμπω (Ἀναλάμπω) ὁμοῦ μέ.
Συν·εκ·λεαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω (τρίβων τι ἕνα μετ' ἄλλου) ὅλως διόλου λεῖον, λειόνω (κοπανίζων) μαζῆ.
Συν·εκ·λέγω, Μ. λέξω. Ἐκλέγω (Διαλέγω) μαζῆ.
Συν·εκ·λειόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συνεκλεαίνω.
Συν·εκ·λείπω, Μ. λείψω. Ἐκλείπω (Χάνομαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. »Ἐκλείποντι τῷ ποταμῷ συνεκλείπειν (τοὺς βατράχους),« Ὡραπόλλ.
†**Συνεκλεκτὸς**, ἡ, όν. Ὁ συνεκλεχθεὶς (ἐκλεχθεὶς ὁμοῦ μὲ ἄλλους), ὁ ἐκ τοῦ χοροῦ τῶν ἐκλεκτῶν.
Συν·εκ·λύω, Μ. λύσω. Ἐκλύω (Ἐκνευρίζω, [ꝁ αὐτπθ.] Ἀτονῶ, Ἀποκάμνω) συγχρόνως.
Συν·εκ·μαίνω, Μ. μανῶ. Ἐκμαίνω (Ξετρελλαίνω) ὁμοῦ μέ.
Συν·εκ·μαχέω-ῶ, Μ. ήσομαι. Μάχομαι ὁμοῦ (ὡς σύμμαχος τινος) εἰς ξένην χώραν.
Συν·εκ·μοχλεύω, Μ. εύσω. Ἐκβάλλω (Ξερριζόνω) τι συγχρόνως μὲ τὸν μοχλόν, ἐκμοχλεύω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ.
Συν·εκ·νήχομαι, Μ. νήξομαι, = Συνεκκολυμβάω.
Συν·εκ·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω μαζῆ ἔξω (εἰς ἐκστρατείαν κτλ.).
Συν·εκ·πεπαίνω, Μ. ανῶ. Ὡριμάζω (μτβτ. καὶ μσ. αὐτπθ.) εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ὅλως διόλου, ἢ· συντελῶ πρὸς ἐντελῆ ὡρίμασιν.
;**Συν·εκ·πέπτω**, Μ. πέψω, = Συνεκπέσσω.
Συν·εκ·περάω-ῶ, Μ. άσω. Περνῶ (Ἐβγάζω ἢ [ἐλλ.] Ἐβγαίνω) πέραν ὁμοῦ μέ.
Συν·εκ·πέσσω(ττω), Μ. πέψω. Χωνεύω ἢ Ὡριμάζω τι ὁμοῦ μὲ, συνεργῶ πρὸς χώνευσιν ἢ ὡρίμασιν· (μτφορ.) = Συγκατευνάζω.
Συν·εκ·πηδάω-ῶ. Μ. ήσω. Ἐκπηδῶ ὁμοῦ μὲ, συνεξέρχομαι πηδῶν.
Συν·εκ·πιέζω, Μ. έσω. Σφίγγων ὁμοῦ (Συμπιέζων) ἐκβάλλω, Συνεκθλίβω.
Συν·εκ·πικραίνω, Μ. ανῶ. Συντελῶ πρὸς παροργισμόν (ἐρεθισμόν) τινος, τὸν κάμνω καὶ ἐγὼ πρὸς τοῖς ἄλλοις νὰ γένῃ ἔκπικρος (ὀξύθυμος, δύστροπος).
Συν·εκ·πίμπλημι, Μ. εκπλήσω. Γεμίζω 'ως ἐπάνω ὁμοῦ μὲ, συντελῶ πρὸς ἐκπλήρωσιν.
Συν.εκ·πίμπρημι, Μ. εκπρήσω, = Συνεκκαίω.
Συν·εκ·πίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Συνεξέπιον κτλ.). Πίνω τι ὁμοῦ μέχρι ῥανίδος· ἀδειάζω συγχρόνως τὸ ποτῆρι.
Συν·εκ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω ἔξω (Ἐβγαίνω, Ῥίπτομαι) ὁμοῦ· (μτφορ.) συμπαρασύρομαι, (ἐνίοτε) συμφυγαδεύομαι· (ἀπὸ τῶν ἐκπιπτουσῶν τῆς κάλπης ψήφων) συμπίπτω, συμφωνῶ. » Ἀγωνιζόμενος στάδιον, συνεξέπιπτε τῷ πρώτῳ,« Ἡρ , ἔλαχε (ἐβγῆκεν ἀπὸ τὴν κάλπην τὸ ὄνομά του) νὰ τρέξῃ μὲ τὸν πρῶτον. » Κατὰ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι συνεξέπιπτον, « αὐτ.
Συν·εκ·πλέω, Μ. πλεύσομαι. Ἐκπλέω (Κινῶ διὰ ταξεῖδι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συν·εκ·πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀπογεμίζω (ꝁ μτφορ. Ἐκτελῶ, Ἐκπληρόνω) τι συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.
Συν·εκ·πλήσσω(ττω), Μ. πλήξω. Κινῶ εἰς ἔκπληξιν (Ξυππάζω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συν·εκ·πλώω, Μ. πλώσω, Ἰων. ἀντὶ Συνεκπλέω.
Συν·εκ·πνέω, Μ. πνεύσω. Ἐκπνέω (Ξεθυμαίνω ἢ Ξεψυχῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
;**Συν·εκ·ποιέομαι-οῦμαι**, Μ. ήσομαι. (μὲ δοτ.) Ἀρκοῦμαι εἰς (Μὲ ἐξαρκεῖ) τι.
Συν·εκ·πολεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω εὐτυχῶς τὸν πόλεμον (συμπολεμῶν) μετά τινος, νικῶ (κατατροπόνω) ἐκ συμφώνου.
Συν·εκ·πολεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Διεγείρω ὁμοῦ εἰς πόλεμον.
Συν·εκ·πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνεργῶ εἰς τὸ νὰ ἐκπονηθῇ (κατορθωθῇ) τι, συμβοηθῶ τινα εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσῃ τι (κυρ. ἐπίπονον ἔργον). » Τῇ καμήλῳ τῇ συνεκπεπονηκυίᾳ μάλιστα τὴν ὁδὸν τὴν διὰ τῆς ἐρήμου, « Στρβ.
Συνεκπονητέον, θετ. τοῦ Συνεκπονέω.
Συν·εκ·πορεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπάγω ἔξω (Ἐκπορεύομαι, Ἀναχωρῶ) μετά τινος, συνεξέρχομαι.
Συν·εκ·πορίζω, Μ. ίσω. Συνεργῶ εἰς τὸ νὰ πορισθῇ (νὰ προμηθευθῇ) τίς τι, ἐκπορίζω ἐκ συμφώνου.
Συνεκποτέον, θετ. τοῦ Συνεκπίνω.
Συν·εκ·πράσσω(ττω), Μ. πράξω. Εἰσπράττω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνεργῶ πρὸς ἔκπραξιν (εἴσπραξιν)· (μσ.) συνεκδικοῦμαι.
Συν·εκ·πτύω, Μ. πτύσω. Πτύων ἐκβάλλω ὁμοῦ μέ.
Συν·εκ·πυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλον πῦρ (Ἐξάπτω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συνεργῶ πρὸς ἔξαψιν (ἐκπύρωσιν), πυρόνω ἕνα μετ' ἄλλου.
Συν·εκ·ρέω, Μ. ρυήσομαι (ἀόρ. Συνεξερρύην κτλ.). Ἐκρέω (Χύνομαι ἔξω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. » Συνεξερρύη δὲ τῇ κόπρῳ καὶ τὰ ἔγκατα τοῦ δειλαίου, « Ζων.
Συν·εκ·ρήγνυμαι, Μ. ρηχθήσομαι. Ξεσπάνων ἐβγαίνω ὁμοῦ μέ.

Συν·εκ·ριζόω-ῶ, Μ. ώσω. Ξεῤῥιζόνω μαζῇ μέ.

Συν·εκ·ροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκροφῶ (Ἀποῤῥοφῶ) ὁμοῦ μέ.

Συν·εκ·στρατεύω, Μ. εύσω. Ἐκστρατεύω μετά τινος.

Συν·εκ·σώζω, Μ. σώσω. Σώζω τινὰ ὁμοῦ ἐκ τῶν κινδύνων, συνεργῶ εἰς τὸ νὰ διασωθῇ τις.

Συν·εκ·τανύω, Μ. ύσω. Ἐκτείνω ὁμοῦ, συνεκτείνω.

Συν·εκ·ταπεινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ταπεινόνω ὅλως διόλου ὁμοῦ μέ.

;Συν·εκ·ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Ἐκταράττω ὁμοῦ, βάλλω συγχρόνως εἰς ἄκραν ταραχήν.

Συν·εκ·τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Ἐβγάζω ϗ παρατάττω εἰς μάχην ὁμοῦ μέ, συμπαρατάττω.

Συν·εκ·τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. » Ἡ γαστὴρ τῇ ἀπληςίᾳ τῆς παρασκευῆς οὐ συνεκτείνεται,« Γργ.

Συν·εκ·τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Ἐκτελῶ (Ἀποτελῶ) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· συμπράττω πρὸς ἐκτέλεσιν.

Συν·εκ·τέμνω, Μ. τεμῶ (ἀόρ. Συνεξέταμον κτλ.). Ἐκτέμνω (Κόπτων ἐβγάζω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνεκτέον, θετ. τοῦ Συνέχω.

Συν·εκ·τίθημι, Μ. εκ·θήσω. Ἐκθέτω τι ὁμοῦ.

Συν·εκ·τιθηνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συνεκτρέφω βυζάνουσα, συναναιτρέφω ὡς νήπιον.

Συνεκτικός, ή, όν. (μὲ γεν.) Ὁ συνέχων (συγκρατῶν) τι, συντηρητικός· (χωρὶς πτ.) διαρκὴς ἢ· περιεκτικός, οὐσιώδης, κεφαλαιώδης. »Αἴτια συνεκτικά,« Ἰατρ., τὰ συμμένοντα ϗ ἐνεργοῦντα καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς νόσου, (ἀντιθ. τῷ Προκαταρκτικά).

Συν·εκ·τίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνεκτικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον συνεκτικὸν (περιεκτικόν), συνοπτικῶς, κεφαλαιωδῶς.

Συν·εκ·τίνυμι(τιννύω) καὶ

Συν·εκ·τίνω(τίω), Μ. τίσω. Πληρόνω(χρέος, πρόστιμον κτλ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον· συνεισφέρω πρὸς ἔκτισιν (ἐξόφλησιν) χρέους κτλ.

Συν·εκ·τοκίζω, Μ. ίσω. Συντελῶ πρὸς τὸ ἐκτεκεῖν, γεγεννῶ.

Συν·εκ·τραχηλίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐκτραχηλίζομαι ὡς ἂν τὸ ἄλογον (Ξεπαίρνομαι) ἐπίσης ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·εκ·τραχύνω, Μ. υνῶ. Ἐκτραχύνω (Ἐξαγριόνω) ὁμοῦ, συντελῶ εἰς τὸ νὰ γένῃ τι τραχύτερον παρ' ὅτι εἶνε.

Συν·εκ·τρέπω, Μ. τρέψω. Συμμεταβάλλω ἐπὶ τὸ χεῖρον, συνδιαφθείρω.

Συν·εκ·τρέφω, Μ. θρέψω. Ἐκτρέφω (Ἀνατρέφω) ἐκ συμφώνου, συντελῶ πρὸς ἐκτροφὴν (ἀνατροφὴν) τινος.

Συν·εκ·τρέχω, Μ. δραμοῦμαι (ἀόρ. Συνεξέδραμον κτλ.). Ἐκβαίνω τρέχων ὁμοῦ, κάμνω μαζῇ μὲ ἄλλους ἐκδρομήν· (συνκδχ. ἐν γέν.) συμβοηθῶ, συμπράττω· (μτνμ.) ἀναπτύσσομαι συγχρόνως ἢ ἐξ ἴσου, συμπροοδεύω κατά τι· (τρπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) συμπίπτω, (παρβλ.) Συντρέχω. (Γρματ.) λαμβάνω κατὰ σύμπτωσιν μόνον τὸν τύπον ἄλλης λέξεως (ἴδε Συνεκδρομή). (μὲ δοτ.) »Τῆς τύχης αὐτῷ συνεκδραμούσης,« Πλβ., τὸν ἐβοήθησε. » Τὸ δὲ σπανίοις συνεξέδραμε κατὰ τὸν βίον,« αὐτ., συνέπεσεν, ἔτυχε νὰ τὸ ἔχουν.

Συν·εκ·τρίβω, Μ. τρίψω. Ἐκτρίβω (Ἐξολοθρεύω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. » Τῆς μνήμης ὥσπερ ἐκτριβείσης ϗ ἡ τῆς ἐπιςήμης συνεκτέτριπται γνῶσις,« Πλάτ.

† Συνέκτροφος (ὁ, ἡ). ὁ συνεκτραφεὶς (συναναιτραφεὶς) μετά τινος, σύντροφος.

Συν·εκ·τυφλόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυφλόνω ὁμοῦ μέ.

Συν·εκ·φαίνω, Μ. φανῶ. Φανερόνω (Γνωστοποιῶ) ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ.

Συνεκφαντικός, ή, όν. Ὁ συνεκφαίνων τι, δηλωτικὸς καὶ ἄλλου τινὸς ἐνταὐτῷ.

Συν·εκ·φέρω, Μ συνεξοίσω (ἀόρ. Συνεξήνεγκα κτλ.). Ἐβγάζω (Κουβαλῶ) μαζῇ ἔξω· συνοδεύω (συμπράττω πρὸς) ἐκφορὰν νεκροῦ· προφέρω ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ λέξιν, συνεκφωνῶ· (τρπ.) ὑποφέρω μετά τινος, (παρβλ.) Συνεκκομίζω. (ἐνίοτε) = Συνεκφαίνω (» Μόνος γὰρ οὗτος [ὁ Λύσιππος] κατεμήνυε τῷ χαλκῷ τὸ ἦθος αὐτοῦ [τοῦ Ἀλεξ.] ϗ συνεξέφερε τῇ μορφῇ τὴν ἀρετήν,« Πλ.). (πθ.) συμπαρασύρομαι. » Τοῖς θυμοῖς —,« Πλ.

Συν·εκ·φεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω ἀπὸ πουθενὰ καὶ γλυτόνω μαζῇ μὲ ἄλλον.

Συν·εκ·φλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Καταντῶ εἰς φλόγωσιν ὁμοῦ μέ.

Συν·εκ·φοιτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξερχόμενος συχνάζω που μετ' ἄλλων.

Συνεκφορά (ἡ), τὸ συνεκφέρειν ἢ συνεκφέρεσθαι, ἡ ἐνταὐτῷ γινομένη ἐκφορὰ (νεκροῦ) ἢ προφορὰ (λέξεως).

Συν·εκ·φορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνεκφέρω, Συνεκκομίζω.

Συν·εκ·φροντίζω, Μ. ίσω. Συνεκτελῶ πεφροντισμένως, συμμετέχω τῶν φροντίδων τινός.

Συν·εκ·φύομαι, Μ. φύσομαι. Φυτρόνω ἀπό τινος ὁμοῦ μέ.

Συν·εκ·φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκφωνῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, προφέρω μὲ ἕνα ϗ τὸν αὐτὸν φθόγγον, (ὀθ.

Συνεκφώνησις, εως (ἡ), τὸ συνεκφωνεῖν ἢ συνεκφωνεῖσθαι, ἡ σύγχρονος ἐκφώνησις, (Γρματ.) = Συνίζησις.

Συν·εκ·φωτίζω, Μ. ίσω. Φωτίζω τι συγχρόνως καθ' ὁλοκληρίαν, συγκαταφωτίζω.

Συν·εκ·χέω, Μ. χεῶ (ἀόρ. Συνεξέχεα κτλ.). Χύνω ἔξω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ ‖. (μσ. μτνμ.) ἐβγαίνω ἀπὸ πυθενὰ μὲ πολλοὺς ἄλλους, συνεξέρχομαι σωρηδόν.

Συν·εκ·χυμόω-ῶ, Μ. ώσω. Συντελῶ πρὸς ἐκκένωσιν τῶν χυμῶν, εὐκολύνω τὴν ἐκχύμωσιν.

;Συν·ελαττόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλαττόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συνεργῶ πρὸς ἐλάττωσιν.

Συν·ελαύνω, Μ. ελάσω ϗ Ἀττ. ελῶ. Διώκων (Ἐλαύνων) πανταχόθεν συνάζω εἰς ἓν μέρος· φέρω (καὶ ἀμτβτ. καταντῶ) εἰς τὰ στενά, στενοχωρῶ, βιάζω· (συχν.) συμβάλλω (καὶ ἐλλ. συμπλέκομαι) εἰς μάχην· Συγκρούω, Συνωθῶ.

Συν·ελαφρίζω, Μ. ίσω. Συνανακουφίζω.

Συν·ελέγχω, Μ. ελέγξω. Ἐλέγχω πανταχόθεν (καθ' ὅλους τοὺς τρόπους, ἀναντιῤῥήτως).

Σύνελεν, Π. ἀντὶ Συνεῖλεν, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Συναιρέω.

Συν·ελευθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλευθερόνω ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου, συμπράττω πρὸς ἐλευθέρωσίν τινος.

Συνέλευσις, εως (ἡ). ἕνωσις ἀνθρώπων συνερχομένων εἰς ἓν μέρος, συνάθροισις, ἀντάμωσις· σύνοδος.

Συνελεύσομαι, μέλλ. τοῦ Συνέρχομαι.

Συνελευστικός, ή, όν. Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ συνέρχεσθαι, κοινωνικός. » Τὸ συνελευστικόν,« Πλ., ἡ πρὸς τὸν κοινωνικὸν βίον ῥοπὴ (τάσις).

Συνελήλυθα, πρκ. τοῦ Συνέρχομαι.

Συνελήφθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Συλλαμβάνω.

Συνελθεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συνέρχομαι.

Συνέλιξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συν·ελίσσω(ττω), Μ. ελίξω. Τυλίζω (Κουλουριάζω) μαζῇ ἕνα μετ' ἄλλου ἢ αὐτὸ πρὸς ἑαυτό, κάμνω ἕνα κουβάρι. »Κέρκον δὲ ἔχει (ὁ χαμαιλέων).... συνελιττομένην ἐπὶ πολύ, καθάπερ ἱμάντα,« Ἀρςτ.

Συν·ελκόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἑλκόω (Πληγόνω) κατὰ συμπάθειαν.

Συνελκυστέον, θετ. τοῦ

Συν·ελκύω καὶ

Συν·έλκω, Μ. ἕλξω καὶ ελκύσω (ἀόρ. Συνείλκυσα κτλ.). Τραβῶ μαζῇ (εἰς ἓν μέρος)· συστέλλω· συμπαρασύρω.

Συν·ελπίζω, Μ. ίσω. Ἐλπίζω παρομοίως.

Συνελών, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Συναιρέω.

Συν·εμ·βαίνω, Μ. βήσομαι. Ἐμβαίνω ὁμοῦ

Συν·εμ·βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐμβάλλω (Ἐμβάζω, [καὶ ἐλλ.] Ἐμβαίνω ὡς ἐχθρός) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συνεισβάλλω.

Συν·εμ·βιβάζω, Μ. άσω. Ἐμβάζω (κυρ. εἰς τὸ πλοῖον) ὁμοῦ μέ

Συνεμβολή (ἡ), τὸ συνεμβάλλειν, ἡ συγχρόνως γινομένη ἐμβολή. » Κώπης —,« Αἰσχλ., ἡ ἐκ συμφώνου κωπηλασία.

Συνέμεν, Δ. ἀντὶ Συνεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σύνειμι.

Συν·εμέω-ῶ, Μ. έσω. Ξερνῶ ὁμοῦ καί. » Χολὴν —,« Θ. Πρόδρ.

Συν·εμ·πάσσω, Μ. πάσω. Κουκκίζω (Σκορπίζω) ἀνάμεσα μετὰ τῶν ἄλλων.

Συν·εμ·πείρω, Μ. περῶ. Ἐμπείρω (Καρφόνω, Πειρουνιάζω) ὁμοῦ.

Συν·εμ·πίμπρημι, Μ. εμ·πρήσω. Καίω (Πυρπολῶ) ὁμοῦ μέ.

Συν·εμ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω ὁμοῦ μέσα ἢ ἐπάνω εἰς· κάμνω ἐπιδρομὴν (ἐπιπίπτω) συγχρόνως κατά τινος· (μτνμ.) συμπίπτω εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν.

Συν·εμ·πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω μαζῇ ἕνα μετ' ἄλλου, συμπλέκω.

Συν·εμ·πνέω, Μ. πνεύσω. Ἐμπνέω ὁμοῦ ἢ ἐνταὐτῷ.

Συνέμπνοος-ους (ὁ, ἡ), = Σύμπνους, σύμφωνος.

Συν·εμ·πολάω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ ὁμοῦ.

Συνέμπορος (ὁ, ἡ). σύντροφος ἐμπόρου (ὁδοιπόρου), συνοδοιπόρος, συνταξειδιώτης· (ἐν γέν.) κοινωνός, συμμέτοχος, σύντροφος. »Ἀλλ' ἔςι πρᾶξις τῶν λόγων συνέμπορος,« Γργ.

Συν·εμ·πρήθω, Μ. πρήσω, = Συνεμπίπρημι.

† Συνέμπτωσις, εως (ἡ). τὸ συνεμπίπτειν, συντυχία, σύμπτωσις.

Συν·εμ·φαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (Ἐμφαίνω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· σημαίνω (ἀφίνω νὰ ἐννοηθῇ) τι κατὰ συνέμφασιν.

Συν·εμ·φανίζω, Μ. ίσω. Ἐμφαίνω (Ἐμφανίζω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνέμφασις, εως (ἡ), τὸ συνεμφαίνειν (δηλοῦν συγχρόνως, ὑπαινίττεσθαι ϗ ἄλλο) τι, (Γαλλ.) allusion. » Οἰκειοῦσιν Ἀφροδίτῃ φαλαρίδα.. κατὰ συνέμφασιν τοῦ φαλλοῦ,« Ἀθ.

Συν·εμ·φέρω, Μ. συνεν·οίσω (ἀόρ. Συνενήνεγκα κτλ.). Φέρω καὶ ἐγὼ συγχρόνως μέσα· συντελῶ ὁμοῦ.

Συν·εμ·φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμφορῶ ὁμοῦ, συνεμβάλλω.

Συνεναντίον, ἐπίῤ. Ἴσια, καταντικρὺ (ἀγνάντια).

Συν·εν·δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω (Ἀποδείχνω, Φανερόνω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·εν·δεκάζω, Μ. άσω καὶ

Συν·εν·δεκατίζω, Μ. ίσω, Συνεορτάζω τὴν ἐνδεκάτην τοῦ μηνός, (εἰς τὸν Δμ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐνδεκάζω).

Συν·εν·δίδωμι, Μ. εν·δώσω (ἀόρ. Συνενέδωκα κτλ.). Ἐνδιδω (Ὑποχωρῶ) συγχρόνως.

Συνένδοσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἀμοιβαία ὑποχώρησις, συγκατάβασις.

Συν·εν·δύω, Μ. δύσω. Ἐνδύω συγχρόνως.

Συν·εν·είχομαι, Π. ἀντὶ Συμφέρομαι, φέρομαι ὁμοῦ· συναπαντῶμαι μετά τινος.

Συνένεξις, εως (ἡ), = Συμπεριφορά.

Συν·ενθουσιάζω(ενθουσιάω-ῶ), Μ. άσω Συμμετέχω τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τινος, ἐνθουσιάζομαι ἐπίσης.

Συν·εν·ίημι, Μ. εν·ήσω (ἀόρ. Συνενῆκα κτλ.). Ῥίπτω (Βάλλω, Ἀφίνω) τι συγχρόνως μέσα εἰς.

Συν·εν·νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ Λαμβάνω κατὰ νοῦν (Ἐννοῶ, Κατανοῶ) συγχρόνως.

Συν·ενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἑνόνω δύο ἢ καὶ πλειότερα πράγματα ὁμοῦ, συνενόνω.

Συνέντασις, εως (ἡ), τὸ συνεντείνειν ἢ συνεντείνεσθαι, τέντωμα ὅλων τῶν μερῶν ἑνὸς σώματος ὁμοῦ, (ἐν γέν.) = Ἔντασις.

† Συν·εν·τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Βάλλω ὁμοῦ εἰς τάξιν, ἐγκατατάττω μετὰ τῶν ἄλλων.

Συν·εν·τείνω, Μ. τενῶ. Ἐντείνω ὁμοῦ, δίδω συγχρόνως τόνον εἰς.

Συνέντευξις, εως (ἡ), = Συντυχία, [ἐκ τοῦ

;Συν·εν·τυγχάνω, Μ. τεύξομαι, = Συντυγχάνω.

Συν·εν·τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐντρυφῶ ὁμοῦ.

Συν·εν·τυμβεύω, Μ. εύσω. Συνθάπτω (ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ τύμβου).

Συνένωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἕνωσις δύο ἢ καὶ πλειοτέρων πραγμάτων ὁμοῦ.

Συν·εξ·άγω, Μ. άξω. Ἐβγάζω μαζῇ· (μτφορ.) συναποκτείνω. » Καὶ τῇςδε μὲν ἐνθάδε ἐπεμνήσθην, ὅτι τὸν ἄνδρα περισώζουσα ἀπετύγχανέ τε καὶ συνεξήγαγεν ἑαυτήν,« Ἀππ.

Συν·εξ·αιθερόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμμεταβάλλω εἰς αἰθέρα.

Συν·εξ·αιθριάζω, Μ. άσω. Ἐκθέτω ὁμοῦ εἰς τὸ ὕπαιθρον (εἰς τὴν 'ξαστεριάν, εἰς τὸν ἀέρα).

Συν·εξ·αιματόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμμεταβάλλω εἰς αἷμα.

Συν·εξ·αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Συνεξεῖλον κτλ.). Παίρνω (Ἐβγάζω, Ἀφαιρῶ) ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου, κυριεύω πόλιν ἢ χώραν μετὰ (ὡς σύμμαχος) τινος. » Ἥρας, Ἀθάνας θ', αἳ συνεξεῖλον Φρύγας,« Εὐρ.

Συν·εξ·αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω καὶ 'παίρνω (Σηκόνω ὑψηλά) τι ὁμοῦ μέ, συνανυψόνω (κυρ. καὶ μτνμ.). ‖. (ἐλλ.) σηκόνομαι ϗ ἀναχωρῶ μετά τινος, Συναναζεύγνυμι.

Συν·εξ·ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξερχόμενος ἀκολουθῶ κατόπιν τινὸς (τὸν συνοδεύω).

Συνεξακολούθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., (Γρματ.) = Συνεκδρομή.

Συν·εξ·ακοντίζω, Μ. ίσω. Τινάζω ἔξω (Ἐξακοντίζω) ὁμοῦ μέ.

Συνεξακουστέον, θετ. τοῦ

Συν·εξ·ακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω τι μακρόθεν ἢ εὐκρινῶς ὁμοῦ μὲ ἄλλον. (Γρματ.) ἐννοῶ ἀπὸ κοινοῦ, συνυπακούω. »Εἴ που δέ τι τῶν δεόντων ῥηθῆναι ἐξετάζων εὕροις λεῖπον τοῦ γράμματος.. οἴου πως κἀκεῖνο τοῖς ῥηθεῖσι συνεξακούεσθαι,« Ι. Ἀκτ.

Συν·εξ·αλείφω, Μ. αλείψω. Ἐξαλείφω ὁμοῦ.

Συν·εξ·αλλάσσω(ττω), Μ. άξω. Συμμεταβάλλω.

Συν·εξ·άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ μαζῇ ἔξω ἀπό.

Συν·εξ·αμαρτάνω, Μ. αμαρτήσομαι (ἀόρ. Συνεξήμαρτον κτλ.). Σφάλλω (Ἀμαρτάνω) ὁμοῦ μέ.

Συν·εξ·αμείβω, Μ. είψω. Συναλλάσσω, Συνεξαλλάσσω.

Συν·εξ·αμιλλάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἐξαμιλλῶμαι (Φιλονεικῶ, Ξεσυνερίζομαι) συγχρόνως πρός τινα.

Συν·εξ·αν·αλίσκω, Μ. αν·αλώσω. Ἐξοδεύω τι ὅλως διόλου (Καταδαπανῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·εξ·ανα·πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναπληρόνω (Ἀπογεμίζω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·εξ·ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγάλλω ἄνθη ἢ Ἀνοίγω ὡς ἂν ἄνθος (Ἀναδίδομαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·εξ·αν·ίημι, Μ. αν·ήσω. Ἐξανοίγω (Χαλαρόνω) ὁμοῦ μέ.

Συν·εξ·αν·ίστημι, Μ. ανα·στήσω (ἀόρ. Συνεξανέστησα καὶ β'. Συνεξανέστην κτλ.). Σηκόνω (ϗ μσ. Σηκόνομαι) ἐπάνω (Ἐπαναστατῶ, Μετατοπίζω, [ἐν γέν.] Κινοῦμαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. » Τοῖς καιροῖς —,« Πλβ., κινοῦμαι κατὰ τὰς περιστάσεις (ἅμα εὕρω εὐκαιρίαν) πρὸς ἐπανάστασιν.

Συν·εξ·αν·οίγω, Μ. αν·οίξω (ἀόρ. Συνεξήνοιξα ἢ Συνεξανέῳξα κτλ.). Ἀνοίγω τι ὁμοῦ ὅλως διόλου.

;Συν·εξ·αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαντλῶ (καὶ μτφορ. Ὑποφέρω) ὁμοῦ.

Συν·εξ·ανύτω(-ανύω), Μ. ανύσω. Ἐκτελῶ (Φέρω εἰς πέρας) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. » Οὐ συνεξανύτων (ἐνν. τὴν ὁδόν),« Πλ., μὴ φθάνωντάς τον εἰς τὸν δρόμον, μένων ὀπίσω.

Συν·εξ·απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαπατῶ συγχρόνως.

Συν·εξ·αποστέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω ἔξω (Ἐξαποστέλλω) ὁμοῦ μέ.

Συν·εξ·άπτω, Μ. άψω. Ἐξάπτω (Ἐξαρτῶ) τι ἀπό τινος ὁμοῦ μέ, συνδέω. 2) ἀνάπτω συγχρόνως, Συνεκπυρόω.

Συν·εξ·αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ μαζῇ, συμπεριλαμβάνω εἰς τὸ μέτρημα.

Συν·εξ·αρκέω-ῶ, Μ. αρκέσω. Ἐξαρκῶ ὁμοῦ πρός τι, ἐξισοῦμαι ἀναλόγως.

Συν·εξ·άρχω, Μ. άρξω. Ἀρχίζω (Ἐπιχειρίζομαί) τι ὁμοῦ μέ. » Μαινομένῳ δήμῳ συνεξάρχειν (ὅπου ὁ Κορ. διορθ. συνεξαρκεῖν),« Πλάτ. (Ἀξίοχ.).

Συν·εξ·αστράπτω, Μ. άψω. Ἐξαστράπτω ὁμοῦ μέ, συνεκλάμπω ὡς ἀστραπή.

Συν·εξ·ατμίζω, Μ. ίσω. Ἐξατμίζω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·εξ·ατονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀτονῶ ὁμοῦ ὅλως διόλου, ἐξασθενῶ συγχρόνως.

Συν·εξ·αυαίνω, Μ. αυανῶ. Ξηραίνω τι ὁμοῦ ὅλως διόλου, συναποξηραίνω.

Συν·εξ·εγείρω, Μ. εγερῶ. Σηκόνω ἀπὸ τὸν ὕπνον (Ἐξυπνῶ [καὶ μτφορ.] Διεγείρω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·έξ·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Συνεξῄειν κτλ.), = Συνεξέρχομαι.

Συν·εξ·ελαύνω, Μ. ελάσω. Ἐξελαύνω (Ἐκδιώκω) ὁμοῦ μέ. 2) (ἐλλ.) Συνεξέρχομαι (κυρ. ἔφιππος ἢ ἐφ' ἅρματος)· συνεκστρατεύω.

Συνεξελεύθερος (ὁ, ἡ), = Συναπελεύθερος.

Συν·εξ·ελίσσω(ττω), Μ. ελίξω. Ξετυλίζω (Ξεδιπλόνω) συγχρόνως.

Συν·εξ·έλκω, Μ. ἕλξω καὶ ελκύσω (ἀόρ. Συνεξείλκυσα κτλ.). Τραβῶ συγχρόνως ἔξω, τραβῶν ἐβγάζω ὁμοῦ μέ.

Συν·εξ·εμέω-ῶ, Μ. εμέσω. Ξερνῶ μαζῇ, 'ξερνῶν ἐβγάζω ὁμοῦ μέ.

Συν·εξ·εργάζομαι, Μ. άσομαι, = Συγκατεργάζομαι.

Συν·εξ·ερεύθω (χωρὶς Μ). Κάμνω τι συγχρόνως νὰ γένῃ ἐξέρυθρον (κατακόκκινον).

Συν·εξ·ερευνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρευνῶ μὲ ἐπιμονὴν (Ἐξετάζω) συγχρόνως νὰ εὕρω (νὰ ἀνακαλύψω) τι.

Συν·εξ·ερύω, Μ. ερύσω, = Συνεξέλκω.

Συν·εξ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συνεξῆλθον κτλ.). Ἐβγαίνω μαζῇ ἔξω, ἐξέρχομαι συγχρόνως.

Συν·εξ·ετάζω, Μ. άσω. Ἐξετάζω τι ὁμοῦ μὲ (παραλλήλως πρὸς) ἄλλο, συμπαραβάλλω. ‖. (πθ.) συγκρίνομαι (παραβάλλομαι) πρός τινα· ἐξισοῦμαι, συναριθμοῦμαι.

Συνεξέτασις, εως (ἡ), τὸ συνεξετάζειν ἢ

συνεξετάζεσθαι, ἡ ἐκ παραλλήλου ἐξέτασις.
Συν·εξ·ευπορέω-ῶ, Μ. ήσω ꙁ
Συν·εξ·ευπορίζω, Μ. ίσω, = Συνεκπορίζω.
Συν·εξ·ευρίσκω, Μ. ευρήσω. Ἐρευνῶν εὑρίσκω (Ἐφευρίσκω) τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου μέ.
Συν·εξ·ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὁδηγῶ ἢ Ἐξηγῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συν·εξ·ημερόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἡμερόνω (Ἡμερόνομαι) ὁμοῦ ὅλως διόλου.
Συν·εξ·ηχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνεκφωνῶ.
Συν·εξ·ιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Ἰατρεύω ὁμοῦ.
Συν·εξ·ιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐδγάλλω τι συγχρόνως διὰ τοῦ ἱδρῶτος ἢ ἐν εἴδει ἱδρῶτος.
Συν·εξ·ικμάζω, Μ. άσω. Ἐκβάλλω ὁμοῦ ἐν εἴδει ἰκμάδος, συνεξιδρόω.
Σύνεξις, εως (ἡ), τὸ συνέχειν ἢ συνέχεσθαι, συνοχή, συγκράτησις.
†Συν·εξ·ισάζω, Μ. άξω. Ἐξισάζω τι μετά τινος.
Συν·εξ·ισόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ἴσον (ὅμοιον) μὲ ἄλλο τι.
Συν·εξ·ίσταμαι, Μ. συνεκ·στήσομαι (ἀόρ. Συνεξέστην κτλ.). Ἐξίσταμαι (Ἐβγαίνω [κυρ.] ἀπὸ τὰς φρένας μου, Ἐνθουσιάζομαι) συγχρόνως ἢ ἐπίσης.
Συν·εξ·ιχνεύω, Μ. εύσω. Ἀνιχνεύω (Ἀνερευνῶ, Ἐξιχνιάζω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συν·εξ·οδεύω, Μ. εύσω. Συνακολουθῶ εἰς ἔξοδον, συνεξέρχομαι.
Συν·εξ·όζω, Μ. οζήσω. Ἀναδίδω συγχρόνω ὀσμήν.
Συν·εξ·οκέλλω, Μ. οκελῶ. Ἐξοκέλλω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συν·εξ·ολισθαίνω, Μ. ολισθήσω (ἀόρ. Συνεξώλισθον κτλ.). Γλιστρῶν ἐκπίπτω ἢ ἐκφεύγω (Ξεγλιστρῶ) ὁμοῦ μέ.
Συν·εξ·ομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὅλως διόλου ὅμοιον μέ. ‖. (πθ. ἢ μσ.) ἐξομοιοῦμαι πρός.
Συνεξομοίωσις, εως (ἡ), τὸ ούσ. τοῦ προηγ., ἡ μετά τινος ἐντελὴς ὁμοίωσις (ἐξομοίωσις). » Τὴν πρὸς τοὺς τόπους συνεξομοίωσιν τοῦ πολύποδος,« Εὐς.
;Συν·εξ·οπλίζω, Μ. ίσω. Ἐξοπλίζω συγχρόνως.
Συν·εξ·ορθιάζω, Μ. άσω. Ἐξορθιάζω συγχρόνως, συνδιεγείρω.
†Συν·εξ·ορίζω, Μ. ίσω. Ἐξορίζω ὁμοῦ μέ.
Συν·εξ·ορμάω-ῶ, Μ. ήσω, = Συμπαρορμῶ· (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ὁρμῶν ἐξέρχομαι (καὶ μτνμ. ἐκβλαστάνω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συν·εξ·ορούω, Μ. ορούσω, = Συνεξορμῶ, πετηοῦμαι μαζῆ ἔξω.
Συν·εξ·ορύσσω(ττω), Μ. ορύξω. Σκάπτων ἐβγάζω (Ξεσκάπτω) ὁμοῦ μέ.
Συν·εξ·ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἐξορχοῦμαι (Θεατρίζω) τι ὁμοῦ μέ.
Συν·εξ·οστρακίζω, Μ. ίσω. Ἐξοστρακίζω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συμφυγαδεύω (διὰ τοῦ ἐξοστρακισμοῦ), συνεξορίζω.
Συν·εξ·ουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐβγάλλω τι συγχρόνως διὰ τῶν οὔρων.
Συν·εξ·υγραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι συγχρόνως ἔξυγρον (κάθυγρον), ὑγραίνω ὁμοῦ ὅλως διόλου.
Συν·εξ·υμνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξυμνῶ ὁμοῦ μέ, συνανυμνῶ.
Συν·εξ·υπ·άγομαι, Μ. άξομαι. Συνεξαπατῶ, συμπαρασύρω.
Συν·εξ·υφαίνω, Μ. ανῶ. Ἐξυφαίνω ὁμοῦ μέ.
Συν·εξ·ωθέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Συνεξέωσα). Σπρώχνων ἐβγάζω (Ἐξωθῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
†Συν·εξ·ωραΐζω, Μ. ίσω. Καλλωπίζω (Καθωραΐζω) ὁμοῦ μέ.
Συν·εορτάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω ἐκ συμφώνου, συμπανηγυρίζω.
Συνεορταστής, οῦ (ὁ). ὁ συνεορτάζων.
Συνεοχμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Συνοχή, κλείδωσις.
†Συν·επ·αγείρω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Συνεπεγείρω.
Συν·επ·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Συνεπήγαγον κτλ.). Ἐπάγω (Ἐπιφέρω) τι ὁμοῦ κατά τινος. ‖. (μσ.) φέρω (κουβαλῶ) μαζῆ μυ ὅπου 'πάγω.
Συν·επ·αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἐπαγωνίζομαι μετά τινος, συναγωνίζομαι ἐπανειλημμένως ἢ ἐπιμόνως, (ἐν γέν.) συμμαχῶ, συμβοηθῶ.
Συν·επ·ᾴδω, Μ. ᾄσομαι. Ἐπᾴδω (Ἐπαναλαμβάνω τὸ αὐτὸ ᾆσμα) μετά τινος.
Συν·επ·αείδω, Μ. αείσω, Π. ἀντὶ Συνεπᾴδω.
Συνέπαθον, ἀόρ. β'. τοῦ Συμπάσχω.
Συν·επ·αινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Ἐπαινῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου)· (μτνμ.) = Συναινῶ, συμφωνῶ.
Συνέπαινος (ὁ, ἡ). ὁ συνεπαινῶν (ꙁ μτνμ. συναινῶν εἴς) τι, ὁμογνώμων, σύμφωνος. » Συνέπαινός εἰμί τινι, « Ἡρ., = Συναινῶ εἴς.
Συν·επ·αίρω, Μ. αρῶ. Σηκόνω μαζῆ ἐπάνω· (μτφορ. πρὸς ἀπαρ.) συμπαρορμῶ, συνδιεγείρω. » Ὅτε γὰρ οἶνος συνεπαίρει.. παῤῥησιάζεσθαι, « Ξεν.
Συν·επ·αισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι. Αἰσθάνομαί ἢ Ἐννοῶ τι μὲ τὴν αὐτὴν ἀκρίβειαν, συναισθάνομαι ἐπίσης.
Συν·επ·αιτιάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Κατηγορῶ ὡς συναίτιόν (ἐπίσης ἔνοχόν) τινα, συγκατηγορῶ.
Συν·επ·αιωρέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Κρέμαμαι ὁμοῦ μετέωρος ἐπάνωθέν τινος, ἐπίκειμαι ἢ ἀεροβατῶ ἐπίσης.
Συν·επ·ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπακολουθῶ ὁμοῦ, συνακολουθῶ κατ' ἴχνος· (μτνμ.) εἶμαι τοῦ αὐτοῦ φρονήματος (συστήματος).
Συνεπακτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Συγκυνηγός.
Συν·επ·αλαλάζω, Μ. άξω. Ἐπαλαλάζω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), συνεπηχῶ (συνεπευφημῶ) ἀλαλάζων.
Συν·επ·αλείφω, Μ. είψω. Συμπαρορμῶ, συμπαροτρύνω.
Συν·επ·αμύνω, Μ. αμυνῶ. Συμβοηθῶ τινα νὰ ἀντισταθῇ ἢ νὰ ὑπερασπισθῇ, συνεπικουρῶ (πρὸς ἄμυναν).
Συν·επ·άν·ειμι, Μ. ειμι καὶ
Συν·επ·αν·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Συνεπανῆλθον κτλ.). Ἐπιστρέφω (Ἐπανέρχομαι) μετά τινος.
Συν·επ·αν·ίστημι, Μ. ανα·στήσω (ἀόρ. Συνεπανέστησα ꙁ β'. Συνεπανέστην κτλ.). Κινῶ τινα (καὶ μσ. Κινοῦμαι) ὁμοῦ εἰς ἐπανάστασιν, ἐπαναστατῶ συγχρόνως.
Συν·επ·αν·ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Διορθόνω πάλιν (Ξαναδιορθόνω) ὁμοῦ μέ, ἐπαναφέρω συγχρόνως εἰς τὴν προτέραν τάξιν.
Συν·επ·απ·ερείδω, Μ. ερείσω, = Συναπερείδω.
Συν·επ·άπτομαι, Ἰων. ἀντὶ Συνεφάπτομαι.
Συν·επ·αρήγω, Μ. αρήξω. Συμβοηθῶ.
;Συν·επ·αρτύω, Μ. ύσω. Ἑτοιμάζω τι ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) μετά τινος.
Συν·επ·ασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγγυμνάζω (Συνεξασκῶ) τινα κατά τινος.
Συν·επ·αυγάζω, Μ. άσω. Συνεκλάμπω.
Συν·επ·αυξάνω, Μ. αυξήσω. Αὐξάνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συμπροάγω (καὶ ἀμτβτ. ἢ πθ. συμπροάγομαι) εἰς αὔξησιν.
Συν·επ·αφ·ίημι, Μ. αφ·ήσω (ἀόρ. Συνεπαφῆκα κτλ.). Ἀφήνω (Ῥήχνω, Ἐξαπολνῶ) τι συγχρόνως κατά τινος.
Συν·επ·εγείρω, Μ. εγερῶ. Διεγείρω συγχρόνως.
Συνέπεια (ἡ), [σὺν, ἔπος]. συνέχεια (ἀλληλουχία) λέξεων ἢ φράσεων· συμπλοκὴ λόγου· περικοπὴ στίχων, (Γαλλ.) **tirade**.
Συν·επείγω, Μ. επείξω. Ἐπείγω (Κατεπείγω) ὁμοῦ· (μτνμ.) συνεπαυξάνω. ‖. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἐπείγομαι συγχρόνως, σπεύδω ἐπίσης. » Χρὴ ὦν τὸν ἰητρὸν τοῦ πάθεος ξυνεπείγειν μᾶλλον ἀρήγοντα, « Ἀρετ. (καὶ μσ.) » Ἄριστος (καιρὸς) δὲ ὁ μετὰ ἑβδόμην· πρόσθεν δὲ μὴ συνεπειχθείης, « αὐτ.
Συνεπεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ Συνεφοράω.
Συν·έπ·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Συνεπῄειν κτλ.). Ἐπέρχομαι (Ἐφορμῶ) ὁμοῦ κατά τινος.
Συνέπειξις, εως (ἡ), τὸ συνεπείγειν ἢ συνεπείγεσθαι, σπουδή, ἐπίσπευσις.
Συν·επ·είσ·ειμι, Μ. ειμι (παρατ. Συνεπεισῄειν κτλ.). Ἐμβαίνω κατόπιν (Ἐπεισέρχομαι) ὁμοῦ μὲ ἄλλους.
Συν·επ·εισ·κυκλέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμπεριστρέφων ἐμβάζω τι μέσα εἰς, συνεπεισφέρω ὡς δι' ἐγκυκλήματος.
Συν·επ·εισ·πίπτω, Μ. εισπεσοῦμαι (ἀόρ. Συνεισέπεσον κτλ.). Εἰσπίπτω κατά τινος (Ἐπεισπίπτω) ὁμοῦ μέ.
Συν·επ·εισ·ρέω, Μ. ρεύσω καὶ ρυήσομαι. Εἰσρέω ἀδιακόπως (Ἐπεισρέω) ὁμοῦ μέ.
;Συν·επ·εισ·φέρομαι, Μ. εισ·οίσομαι (ἀόρ. Συνεπεισηνέχθην κτλ.). Φέρω τινὰ κατόπιν μου μέσα εἰς.
Συν·επ·εκ·πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω ὁμοῦ ἔπειτα ἀπό.
Συν·επ·εκ·τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω ὁμοῦ ἔτι μᾶλλον, συνεργῶ εἰς τὸ νὰ γένῃ τι διαρκέστερον. » Παντὶ τῷ αἰῶνι συνεπεκτείνεται, « Ἀμφιλόχ., συνδιαιωνίζει.
Συν·επ·ελαφρύνω, Μ. υνῶ. Συμβοηθῶν κάμνω ἐλαφρότερον τὸ φορτίον, συμμερίζομαι τὸ βάρος, συνεπικουφίζω.
Συν·επ·εμ·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Συνεπενέβην κτλ.). Ἐπεμβαίνω ὁμοῦ μέ, συνεπιβαρύνω. » Ταῖς ἀτυχίαις τινὸς (» Τοῖς κατ' ἀλλήλων καιροῖς) —, « Πλβ., μεταχειρίζομαι πρὸς ὄφελός μου, (παρβλ. Συνεπιτίθεμαι).

Συν·επ·εμ·φαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (Κάμνω νὰ φαίνεταί) τι συγχρόνως εἰς τὴν ἐπιφάνειάν μου.
Συν·επ·εξ·άγω, Μ. άξω, = Συνεπάγω ὡς εἰς ἐκδρομήν, (μτνμ.) Συνεπαίρω.
Συν·επ·εξ·εργάζομαι, Μ. άσομαι. Συγκατεργάζομαι, συνκατορθόνω.
Συν·επ·ερείδω, Μ. ερείσω. Ἀκκουμβῶ (μτβ. καὶ ἀμτβτ.) ὁμοῦ ἐπάνω εἰς.
Συν·επ·ερίζω, Μ. ίσω. Συναμιλλῶμαι πρός τινα.
Συν·επ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι. Ἐπέρχομαι ὁμοῦ, συνεφορμῶ, συνεπιπίπτω.
Συνεπεσπόμην, Ἰων. ἀόρ. τοῦ Συνεφέπομαι.
Συν·επ·ευδοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνευδοκῶ (Συγκατατίθεμαι) ἐπί τινι.
Συν·επ·ευθύνω, Μ. υνῶ. Συνδιευθύνω τι (Συνεργῶ) πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ.
Συν·επ·ευφημέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπευφημῶ ὁμοῦ, δείχνω ἐπίσης δι' ἐπευφημήσεων τὴν συγκατάθεσίν μου εἴς τι.
Συν·επ·εύχομαι, Μ. εύξομαι. Ἐπεύχομαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συνεπικαλοῦμαι εὐχόμενος.
Συνεπήρικα, πρκ. τοῦ Συνεπερίζω.
Συν·επ·έχω, Μ. έξω. Ἐπιμένω ὁμοῦ, Συμπαρακολουθῶ.
Συν·επ·ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ꙁ ἐγὼ συγχρόνως ἦχον, συνοδεύω μὲ τὸν ἦχον τῆς φωνῆς μου τὴν φωνὴν τοῦ ψάλλοντος· (ἐπὶ ἀψύχ.) βούζω (ἀντηχῶ) ὁμοῦ. » Ὁ οὐρανός τά τε πέριξ οἰκοδομήματα φρικῶδές τι συνεπήχησαν,« Δ. Κάσσ.
Συν·επι·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Συνεπέβην κτλ.). Ἀναβαίνω ὁμοῦ ἐπάνω εἰς· (μτνμ.) λαμβάνω μέρος εἰς ἐπιχείρησίν τινα· συνεπεμβαίνω. » Νηὸς (» Ἅρματος) —, « Εὐμάθ., Λογγ. » Ἔνιαι συνετρίβοντο τῶν κλιμάκων, πολλῶν ἅμα διὰ τὸ μέγεθος συνεπιβαινόντων,« Πλβ.
Συν·επι·βάλλω, Μ. βαλῶ. Βάλλω (Ῥίπτω) τι ὁμοῦ ἐπάνω εἰς· (ἐλλ.) παρατηρῶ συγχρόνως ἢ κατὰ παράθεσιν· (ὡς ἀπρσ.) συμπίπτω. » Ὅσα συνεπιβάλλει τοῖς ὑφ' ἡμῶν γραφομένοις καιροῖς, « Πλβ. ‖. (μσ.) ἐπιχειρίζομαί τι ἐκ συμφώνου μετά τινος. » Συνεπιβάλλεσθέ μοι τοῦ ἔργου, « Ακ., (ὅπου ὅμως φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Συνεπιλάβεσθε).
Συν·επι·βλάπτω, Μ. βλάψω. Βλάπτω ꙁ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων, συντελῶ πρὸς βλάβην τινός, προσθέτω ἐπίσης βλάβην.
Συν·επι·βλέπω, Μ. βλέψω. Ἐπιβλέπω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συν·επι·βοάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιβοῶ ὁμοῦ μέ.
Συν·επι·βουλεύω, Μ. εύσω. Ἐπιβουλεύομαι τινὰ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους.
Συν·επι·γαυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συντελῶ εἰς τὸ νὰ γένῃ τις γαῦρος (ἀγέρωχος), ἐγκαρδιόνω ἐκ συμφώνου.
Συν·επι·γίγνομαι, Μ. γενήσομαι. Ἐπέρχομαι (Συμβαίνω) ὁμοῦ μέ.
Συνεπιγνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ συνεπιγιγνώσκων (ἐγκρίνων ὁμοῦ μὲ ἄλλον) τι.
Συνεπιγραφεύς, έως (ὁ). ὁ διωρισμένος ἐπιγραφεὺς (ἴδε τὴν λέξ.) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνάρχων ἐπιγραφέως.
Συν·επι·γράφω, Μ. γράψω. Ἐπιγράφω (ꙁ μτφορ. Ἀποδίδω) τι ἐκ συμφώνου εἴς τινα. » Δαίμονα καὶ τύχην τοῖς κατορθώμασι —, « Πλ. (καὶ μσ.) » Τοῖς ἑτέρων ἁμαρτήμασι συνεπιγράφεσθαι, « Κλμ., = Κοινωνεῖν ἁμαρτίαις ἀλλοτρίαις.
2) (μσ.) συνεπιδοκιμάζω, συγκατατίθεμαι. » Εἰ μάτην ὁ Αἰνείας ἀναίτιος ὢν θανεῖται, οὔτε συνεπιγραφεὶς τῷ τῶν Πριαμιδῶν πολέμῳ καὶ νωθρότερον δὲ περὶ τὴν μάχην διακείμενος, « Εὐς.
Συν·επι·δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω ἢ Ἀποδείχνω συγχρόνως.
Συν·επι·δέω, Μ. δήσω. Δένω (ἐπὶ πληγ. Φασκιόνω) ὁμοῦ μέ.
Συν·επι·δημέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθάνω ἢ Διατρίβω πουθενὰ ὡς ταξειδιώτης μετά τινος, ἐπιδημῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συν·επι·δίδωμι, Μ. επι·δώσω (ἀόρ. Συνεπέδωκα κτλ.). Δίδω τι (κυρ. ὡς προσθήκην ἢ συνεισφοράν, [καὶ ἐλλ.] Αὐξάνω, Προοδεύω, Ἐπιδίδω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συν·επι·δράσσομαι(δράττομαι), Μ. δράξομαι. Ἀδράχνω συγχρόνως, συνεπισπῶμαι. » Τῶν ἡνιῶν —, « Εὐς. (εἰς τὸν Πλβ. ἄλλ. γρφ. Προσεπιδράσσομαι).
;Συν·επι·ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Ζεύγω ὁμοῦ (ἕνα κατόπιν ἄλλου), ἀραδιάζω ὑπὸ τὸν αὐτὸν ζυγόν, (εἰς τὸν Ἀθ. ἄλλ. γρφ. Συνυποζεύγνυμι).
Συν·επι·ζητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρευνῶ (Ἐπιζητῶ) τι συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου, συνεξετάζω.
Συν·επι·θειάζω, Μ. άσω. Ἀποδίδω τι καὶ ἐγὼ ἐκ συμφώνου εἰς τὴν θείαν δύναμιν.
Συν·επι·θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ μὲ προσοχὴν (Ἐπιθεωρῶ) συγχρόνως.
Συν·επι·θήγω, Μ. θήξω. Ἀκονίζω τι (καὶ μτφορ. Ἐρεθίζω τινὰ) συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου κατά τινος, συμπαροξύνω.
Συν·επι·θορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ θόρυβον πρὸς ἔνδειξιν ἐπιδοκιμασίας, συνεπευφημῶ θορυβωδῶς.
Συν·επι·θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ ὁμοῦ διά τι, ἐπιθρηνῶ ἐκ συμφώνου.
Συνεπιθρήνησις, εως (ἡ), τὸ συνεπιθρηνεῖν.
Συνεπίθρυψις, εως (ἡ). τὸ ἐπιθρύπτεσθαι μετὰ (συμμερίζεσθαι τὴν ἐκ τῆς ἡδυπαθείας χαύνωσίν) τινος.
Συν·επι·θυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθυμῶ τι ἐπίσης.
Συνεπιθυμητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιθυμῶν τι τὸ ὁπ. ἐπιθυμεῖ συγχρόνως ꙁ ἄλλος, συνεραστής, (Γαλλ.) compétiteur.
Συν·επι·θώσσω, Μ. θωΰξω. Ἐρεθίζω συγχρόνως (Συμπαρορμῶ, Συνεπεγείρω) μὲ ταῖς φωναῖς μου.
Συν·επι·κάθημαι(παρατ. Συνεπεκαθήμην). Κάθημαι ὁμοῦ ἐπάνω εἰς.
Συν·επι·καίω, Μ. καύσω. Καίω συγχρόνως ἀπὸ πάνω.
Συν·επι·καλέομαι-οῦμαι, Μ. καλέσομαι. Ἐπικαλοῦμαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συν·επί·κειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι (Εἶμαι πεσμένος ἢ ἕτοιμος νὰ πέσω) ὁμοῦ ἐπάνω εἰς, ἐπίκειμαι συγχρόνως.
Συν·επι·κεράννυμι, Μ. κεράσω. Συγκερνῶ (Ἀνακατόνω) πάλιν ὁμοῦ.
Συν·επι·κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Λυγίζω ἢ Τσακκίζω τι ὁμοῦ ἐπάνω εἰς· (κυρ. μτφορ.) κινῶ ἐκ συμφώνου εἰς οἶκτον (εἰς συμπάθειαν), συντελῶ πρὸς τοῦτο.
Συν·επι·κλύζω, Μ. κλύσω. Χύνομαι κρουνηδὸν (Πλημμυρῶ) συγχρόνως ἐπάνω εἰς.
Συν·επι·κοινωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκοινωνῶ.
Συν·επι·κοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπικοσμῶ ꙁ ἐγὼ ὁμοῦ, συντελῶ πρὸς καλλωπισμόν τινος.
Συν·επι·κουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Συντρέχω (Συντελῶ) πρὸς ἐπικουρίαν τινός, συμβοηθῶ, συμπαραστέκω.
Συν·επι·κουφίζω, Μ. ίσω. Ἀνακουφίζω ὁμοῦ (Βοηθῶ ὥςε νὰ γένῃ ἐλαφρότερον) τὸ βάρος τινός, συντελῶ πρὸς ἀνακούφισίν (καὶ τρπ. παρηγορίαν ἢ ἐμψύχωσιν) τινος, Συνεπελαφρύνω. » Τὸ μὲν οὖν εὐτυχεῖν καὶ τοὺς φύσει μικροὺς συνεπικουφίζει τοῖς φρονήμασιν, ὥστε φαίνεσθαί τι μέγεθος περὶ αὐτούς,« Πλ.
Συν·επι·κραδαίνω, Μ. ανῶ. Κουνῶ συγχρόνως.
Συν·επι·κρίνω, Μ. κρινῶ. Κρίνω (Ἐπικρίνω) τι ἐκ συμφώνου μετά τινος.
Συνεπίκρισις, εως (ἡ), τὸ ούσ. τοῦ προηγ.
Συν·επι·κροτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπικροτῶ ὁμοῦ (κυρ. πρὸς ἔνδειξιν συναινέσεως). συνεπευφημῶ (χειροκροτῶν).
Συν·επι·κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω (Σκεπάζω) τι ὁμοῦ μέ, συγκρύπτω (συγκαλύπτω) ἐκ συμφώνου.
Συν·επι·κυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐπικυρόνω τι ἐκ συμφώνου μετά τινος.
Συν·επι·κωκύω, Μ. ύσω. Συνεπιθρηνῶ κωκύων.
Συν·επι·κωμάζω, Μ. άσω. Ὑπάγω ὡς κωμαστὴς (Ἐπικωμάζω) πρός τινα μαζῆ μὲ ἄλλους.
Συν·επι·λαμβάνω (σπντт. ἀντὶ) Συνεπιλαμβάνομαι, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Συνεπελαβόμην κτλ.). Πιάνω (Βάλλω χέρι) καὶ ἐγὼ μαζῆ (κυρ. ἵνα βοηθήσω ἢ ἐμποδίσω), (ἐν γέν.) συμπράττω, συνεργῶ, συμβοηθῶ, (παρβλ.) Συλλαμβάνω καὶ Συναντιλαμβάνομαι.
Συν·επι·λαμπρύνω, Μ. υνῶ. Συντελῶ εἰς τὸ νὰ γένῃ τι λαμπρότερον (μεγαλοπρεπέστερον κτλ.), συνανυψόνω. » Τὸ φρόνημα —, « Πλ.
Συν·επι·λάμπω, Μ. λάμψω. Ἐπιλάμπω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συνανατέλλω λαμπρός.
Συν·επι·λέγομαι, Μ. λέξομαι. Προσθέτω ἐν εἴδει ἐπιλόγυ, λέγω προσέτι ἐπὶ τέλους. 2) συναναγινώσκω (ἐπιτροχάδην), ἐπιλέγομαι (4) μετά τινος.
Συν·επι·λείπω, Μ. λείψω (ἀόρ. Συνεπέλιπον κτλ.). Ἐκλείπω (Ἐπιλείπω) συγχρόνως.
†Συνεπιλεκτέον, θετ. τοῦ Συνεπιλέγω.
Συνεπιληπτέον, θετ. τοῦ Συνεπιλαμβάνω.
Συν·επι·λογίζομαι, Μ. ίσομαι. Λογαριάζω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ ὁμοῦ μέ, ἐπιλογίζομαι συγχρόνως.
Συνεπιλογιστέον, θετ. τοῦ προηγ.

Συν·επι·μαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιμαρτυρῶ μετά τινος, ἐπικυρόνω καὶ ἐγὼ συγχρόνως μὲ τὴν μαρτυρίαν μου. »Παρέξομαι τοῖς λόγοις συνεπιμαρτυροῦντα τὰ πράγματα, « Ἄννα Κομν. » Συνεπιμαρτυροῦντος τοῦ θεοῦ σημείοις τε ϗ τέρασι,« Γρφ.

Συνεπιμαρτύρησις, εως (ἡ), τὸ ούσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκ συμφώνου (πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων τινὸς) γινομένη ἐπιμαρτύρησις.

Συν·επι·μαρτύρομαι, Μ. μαρτυροῦμαι (ἀόρ. Συνεπεμαρτυράμην). Ἐπιμαρτυρῶ μετά τινος

Συν·επι·μειδιάω-ῶ, Μ. άσω. Χαμογελῶ συγχρόνως διά τι.

Συν·επι·μελέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Συνεπεμελήθην). Ἐπιμελοῦμαι (Φροντίζω, Ἐννοιάζομαι) συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου περί τινος.

Συνεπιμελητής, οῦ (ὁ). ὁ συνεπιμελούμενός τι ἤ τινα, συμβοηθὸς ἐπιμελητοῦ.

Συν·επι·μερίζω, Μ. ίσω. Προσδιορίζω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου τὸ ἀνῆκον εἰς ἕκαστον μέρος.

Συν·επι·μετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω ὁμοῦ ὡς ἐπίμετρον (ἐν εἴδει προσθήκης).

Συν·επι·μίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω (Ἀνακατόνω) προσέτι.

Συν·επι·νεύω, Μ. νεύσω. Κλίνω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ τὴν κεφαλὴν (Συγκατανεύω ἐπίσης) εἴς τι.

Συν·επι·νήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ ὁμοῦ ἢ ἐπίσης εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, συνεπιπλέω.

Συν·επι·νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπινοῶ συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συνεπινοητέον, θετ. τοῦ Συνεπινοέω.

Συνέπιον, ἀόρ. β'. τοῦ Συμπίνω.

Συν·επι·ορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιορκῶ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), γίνομαι συνένοχος τῆς ἐπιορκίας τινός.

Συν·επι·πάσχω, Μ. πείσομαι. Συμπάσχω (κατ' ἐπιφάνειαν).

Συν·επι·πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου), συμπλέκω, περιπλέκω.

Συν·επι·πλέω, Μ. πλεύσομαι. Πλέω ἐπάνω ἢ κατεπάνω τινὸς (Ἐπιπλέω) ὁμοῦ μέ.

Συνεπιπλοκή (ἡ), τὸ συνεπιπλέκειν ἢ συνεπιπλέκεσθαι, μίξις, ἐπιμιξία.

Συν·επι·πολάζω, Μ. άσω. Ἐπιπολάζω παρομοίως.

Συν·επι·πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγκοπιάζω ἔτι μᾶλλον (μὲ πλειοτέραν προθυμίαν).

Συν·επιῤ·ῥαπίζω, Μ. ίσω. Ἐπιῤῥαπίζω (ϗ μτφορ. Ἐπιπλήττω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·επιῤ·ῥέπω, Μ. ῥέψω. Γέρνω ὁμοῦ (καὶ τρπ. Κλίνω ἐπίσης) πρός.

Συν·επιῤ·ῥέω, Μ. ῥυήσομαι. Συῤῥέω ἀδιακόπως.

Συν·επιῤ·ῥώννυμι, Μ. ῥώσω. Ἐνισχύω (Ἐνδυναμώνω) ἐκ συμφώνου, συντελῶ πρὸς ἐπίῤῥωσίν τινος.

Συν·επι·σείω, Μ. σείσω. Ἐπισείω συγχρόνως, σείω κινῶν ὁμοῦ μέ.

Συν·επι·σημαίνω, Μ. ανῶ. Συνεπιμαρτυρῶ διὰ σημείων ἢ ὡς σημεῖον. 2) (μσ.) δείχνω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου διὰ σημείων τὴν συγκατάθεσιν ἢ δυσαρέσκειάν μου εἴς τι.

Συν·επι·σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι, = Συνεπισκοπέω, παρατηρῶ (ἐξετάζω) ἐκ συμφώνου ἢ ὁμοῦ μὲ, ἐπισκέπτομαι συγχρόνως. »Ξυνεπισκέψασθε δέ, ᾗ μοι φαίνεται ταῦτα λέγειν, « Πλάτ.

Συν·επι·σκευάζω, Μ. άσω. Ἐπισκευάζω (Ἑτοιμάζω ἢ Ἐπιδιορθόνω) συγχρόνως.

Συν·επι·σκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιβλέπω (Ἐπιτηρῶ, παρατηρῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, Συνεπισκέπτομαι. » Συνεπισκοπουμένους τῷ πυρετῷ τήν τε φλέβα ϗ τὴν ἀρτηρίαν, « Γαλ.

Συνεπίσκοπος (ὁ). ὁ διωρισμένος ἐπιτηρητὴς (ἐπόπτης, ἔφορος) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, (Ἐκκλησ.) συμβοηθὸς τοῦ ἐπισκόπου, (Γαλλ.) coadjuteur.

Συν·επι·σκοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκοτίζω (Σκοτεινιάζω) τι ὁμοῦ μὲ ἢ πανταχόθεν.

Συν·επι·σκυθρωπάζω, Μ. άσω. Σκυθρωπάζω ὁμοῦ διά τι.

Συν·επι·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Σύρω (Τραβῶ) τι ὁμοῦ πρὸς ἐμαυτὸν, τραβῶ μαζῆ μυ ἢ κατόπιν μυ, συμπαρασύρω, Συνεφέλκομαι.

Συν·επι·σπεύδω, Μ. σπεύσω. Ἐπισπεύδω (Ἐπιταχύνω) τι ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνυ μετά τινος. ||. (ἐλλ. μὲ μσ. μέλλ.) σπεύδω ἐπίσης πρός.

Συνεπισπόμενος, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Συνεφέπομαι.

Συν·επίσταμαι, Μ. επιστήσομαι. Ἠξεύρω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλους, Σύνοιδα. » Οὐδὲν ἐμαυτῷ ψεῦδος εἰπόντι συνηπιστάμην, « Αχ., ἡ συνείδησίς μου μοὶ ἔλεγεν ὅτι δέν.

;Συνεπίστασις, εως (ἡ), τὸ συνεπίστασθαι, ἡ ἐκ συμφώνου μετ' ἐπιστάσεως παρατήρησις.

Συν·επι·στατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιςατῶ ὁμοῦ (Εἶμαι διωρισμένος συνεπιστάτης) εἴς τι.

Συν·επι·στέλλω, Μ. στελῶ. Στέλλω ὁμοῦ (εἴδησιν ἢ γράμμα) πρός τινα, μηνῶ (παραγγέλλω) συγχρόνως (δι' ἐπιςολῆς ἢ ἀπεσταλμένου).

Συν·επι·στενάζω, Μ. στενάξω καὶ

Συν·επι·στένω (χωρὶς Μ.). Ἀναστενάζω ὁμοῦ διά τι, ἐλεεινολογῶ στενάζων καὶ ἐγὼ ἐπίσης.

Συν·επι·στρατεύω, Μ. εύσω. Ἐπιςρατεύω ὁμοῦ (Συνεκςρατεύω) κατά τινος

Συν·επι·στρέφω, Μ. ςρέψω καὶ (πθ.) ςραφήσομαι. Ἐπιστρέφω (τινὰ ἢ [ἐλλ. καὶ μσ.] ἐμαυτὸν) συγχρόνως πρός· συνδιευθύνω, -ομαι· (μτνμ.) φέρω τινὰ εἰς ἑαυτὸν, τὸν κάμνω προσεκτικὸν εἴς τι. » Ἡ δὲ φωνὴ αὕτη συνεπιστρέφει καὶ κατακοσμεῖ τοὺς προστυγχάνοντας,« Πλ. (καὶ ἀμτβτ.) » Αἱ κεραῖαι τῆς πέλτης καμπὰς ἔχουσαι, καὶ συνεπιστρέφυσαι τῇ πυκνότητι πρὸς ἀλλήλας, « αὐτ. (ϗ πθ.) » Πρὸς ἓν τέλος ὀφείλοντας (τοὺς νέους) ἐξ ἀρχῆς ἄγεσθαι, καὶ συνεπιςρέφεσθαι τοῖς ἤθεσιν, « αὐτ.

;Συνεπίστροφος (ὁ, ἡ). αφικτὸς ϗ ςρογγυλὸς, συνεστραμμένος.

Συν·επι·συν·άπτω, Μ. άψω. Συνάπτω πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Συν·επι·σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω μετὰ τῶν ἄλλων, συμπαρασύρω.

Συν·επι·σφάττω, Μ. σφάξω. Σφάζω ὁμοῦ τινα ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό.

Συν·επισφραγίζω καὶ (μσ.) ίζομαι Μ. ίσω -ομαι. Ἐπισφραγίζω ὁμοῦ μὲ (καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων).

Συν·επι·σχύω, Μ. ισχύσω. Ἐνισχύω (Ἐγκαρδιόνω) καὶ ἐγὼ τινα εἰς τὸ νὰ πράξῃ τι, = Συνεπιῤῥώννυμι.

Συνεπίτασις, εως (ἡ), τὸ συνεπιτείνειν ἢ συνεπιτείνεσθαι, ἡ ἐκ συμφώνου γινομένη ἐπίτασις (αὔξησις, παρακίνησις).

Συν·επι·ταχύνω, Μ. υνῶ. Ἐπιταχύνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·επι·τείνω, Μ. τενῶ. Αὐξάνω ἐπὶ μᾶλλον (Ἐπιτείνω) καὶ ἐγὼ ὁμοῦ. » Τὴν ὀργὴν —, « Πλβ. » Ὁ προσθεὶς ἑαυτῷ γνῶσιν συνεπιτείνει πάντως τῇ μαθήσει τὸν πόνον, « Γργ. Νύσσ.

Συν·επι·τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Ἐκτελῶ (Ἐπιτελῶ) τι ἐκ συμφώνου μετά τινος, συντελῶ πρὸς ἐκτέλεσιν.

Συν·επι·τέλλω, Μ. τελῶ. Συναναφαίνομαι εἰς τὸν ὁρίζοντα, συνανατέλλω.

†Συν·επι·τέμνω, Μ. τεμῶ. Συντέμνω τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·επι·τίθημι, Μ. επιθήσω (ἀόρ. Συνεπέθηκα κτλ.). Ἐπιθέτω (καὶ μσ. Ἐπιπίπτω) συγχρόνως εἰς. (μτφορ.) » Τοῖς καιροῖς (» Τῇ ἀγνοίᾳ) τινὸς συνεπιτίθεσθαι, « Πλβ., = Συνεπεμβαίνειν. »Τέλος καὶ νόσου τῷ λιμῷ συνεπιθεμένης, ὥσπερ εἴωθε, « Πλ. » Καὶ ὀργὴν μεγάλην ἐγὼ ὀργίζομαι ἐπὶ τὰ ἔθνη τὰ συνεπιθέμενα, ἀνθ' ὧν ἐγὼ μὲν ὠργίσθην μεγάλα, αὐτοὶ δὲ συνεπέθεντο εἰς κακά,« Γρφ.

Συν·επι·τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιτιμῶ (Ἐπιπλήττω) καὶ ἐγὼ ὁμοῦ.

Συν·επι·τρέπω, Μ. τρέψω. Ἐπιτρέπω ἐκ συμφώνου.

Συν·επι·τρέχω, Μ. θρέξομαι καὶ δραμοῦμαι (ἀόρ. Συνεπέδραμον κτλ.). Τρέχω ἐπιδρομάδην (ἐλαφροπατῶν) μετά τινος.

Συν·επι·τρίβω, Μ. τρίψω. Ἀφανίζω κακὴν κακῶς (Ἐπιτρίβω) ὁμοῦ μέ.

Συν·επι·τροπεύω, Μ. εύσω. Ἐπιμελοῦμαι (Ἐπιστατῶ) τινος ὡς -

Συνεπίτροπος (ὁ). ἐπίτροπος διωρισμένος ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συγκηδεμὼν, συνεπιστάτης.

Συν·επι·τροχάζω, Μ. άσω, Συνεπιτρέχω· συνδιέρχομαι (ϗ μτνμ. συναναγινώσκω) τι ἐπιτροχάδην.

Συν·επι·τυφόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμπνέω καὶ ἐγὼ ἐπίσης τῦφον (ἔπαρσιν) εἴς τινα, συντελῶ εἰς τὸ νὰ γεμίσῃ τὸ κεφάλι του καπνόν.

Συν·επι·φαίνομαι, Μ. φανοῦμαι ἢ φανήσομαι. Φαίνομαι ἐπάνω ἢ διὰ μιᾶς ὁμοῦ μέ, ἀναφαίνομαι (ἐμφανίζομαι) συγχρόνως, (συγχ. τῷ Συναποφαίνομαι).

Συν·επι·φάσκω, Μ. φήσω, = Συνεπίφημι.

Συν·επι·φέρω, Μ. συνεποίσω (ἀόρ. Συνεπήνεγκα κτλ.). Φέρω συγχρόνως τι κατά τινος (» Ὅπλα —, « Λξ.)· δίδω (προσφέρω, ἀπονέμω) τι ἐκ συμφώνυ εἴς τινα (» Ὄνομα —, « Πλ.). ||. μσ. φέρω (κυβαλῶ) μαζῆ μου· (χωρὶς πτ.) ἐπιπίπτω (ἐφορμῶ) ὁμοῦ κατά τινος.

Συν·επι·φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι = Συνεπευφημῶ.

Συν·επι·φορτίζω, Μ. ίσω. Ἐπιφορτίζω ὁμοῦ μέ, συμβοηθῶ εἰς τὸ νὰ φορτωθῇ τι.

Συν·επι·φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιφωνῶ ὁμοῦ μέ.

Συν·επι·χαίρω, Μ. χαρήσομαι. Ἐπιχαίρω ὁμοῦ μέ, συγχαίρω ἐπί.

Συν·επι·χειρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιχειρῶ συγχρόνως τι· κινοῦμαι ἐνταυτῷ ἢ ἐκ συμφώνου κατά τινος.

Συν·επι·χειρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσθέτω ἢ Ἐπικυρόνω (Ἐπιχειροτονῶ) τι ὁμοῦ διὰ τῆς βίας. » Τοῖς ἑαυτῶν παρανομήμασι συνεπιχειρονομοῦντες, « Διόδ.

Συν·επι·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Συγχωρῶ (Συγκατατίθεμαι) ἐπί. » Τοῖς ἐψηφισμένοις φιλανθρώποις —, « Ἐπγρφ.

Συν·επι·χωριάζω, Μ. άσω. Συνδιατρίβω μετά τινος εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον, Συνεπιδημέω.

Συν·επι·ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. Ψεύδομαι ὁμοῦ περί τινος, προσθέτω ἐκ συμφώνου ψεύματα· συνεπιμαρτυρῶ εἰς τὰ ψεύδη τινός, (Καλλ.).

Συν·επι·ψηφίζω, Μ. ίσω. Ἐπικυρόνω τι ϗ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων διὰ τῆς ψήφυ μυ, ἐπιψηφίζω ἐκ συμφώνου.

Συνεποίσω, μέλλ. τοῦ Συνεπιφέρω.

Συν·επ·οκέλλω, Μ. οκελῶ. Πλησιάζω εἰς τὴν ξηρὰν (Ἀράζω) συγχρόνως.

Συν·έπομαι, Μ. έψομαι. Ἀκολουθῶ ὁμοῦ κατόπιν τινός, συνακολουθῶ· παρακολυθῶ τὴν σειρὰν τῆς ὁμιλίας, (ἐπμ.) ἐννοῶ τὰ λεγόμενα· συμμορφοῦμαι· (ἐπὶ πραγμ.) = Παρέπομαι, (ὅθ.) » Τὸ συνεπόμενον, « ἡ συνέπεια. » Καὶ τ' ἄλλα ὁπόσα τούτων ξυνεπόμενα εἴπομεν, « Πλάτ.

Συν·επ·όμνυμι, Μ. ομόσω ἢ ομοῦμαι (ἀόρ. Συνεπώμοσα). Ὀμνύω συγχρόνως ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Συν·επ·οπτεύω, Μ. εύσω. Ἐπιβλέπω (Ἐφορῶ, Ἐπιτηρῶ) συγχρόνως· γίνομαι ὁμοῦ ἐπόπτης.

Συν·επ·οτρύνω, Μ. υνῶ. Παρακινῶ συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου, συμπαρορμῶ, συμπαροτρύνω.

Συνεπούλωσις, εως (ἡ). κλείσιμον (ἰάτρευμα) πληγῆς, Συνούλωσις.

Συν·επ·ουρίζω, Μ. ίσω. Βοηθῶ τινα νὰ προχωρῇ φυσῶν κατόπιν ὡς οὔριος ἄνεμος.

Συν·επ·οχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συγκάθημαι μετά τινος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀχήματος.

Συνέποχος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀχήματος συγκαθήμενος.

Συνεπτυγμένως [συμπτύσσω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον περιεκτικόν (συνεπτυγμένον).

Συν·επ·ωάζω, Μ. ωάσω. Κλωσσῶ (Ἐπωάζω) καὶ ἐγὼ μαζῆ.

Συν·επ·ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω ϗ ώσω. Κυντῶ (Σπρώχνω) καὶ ἐγὼ ὁμοῦ πρός· (μτνμ.) συμπαρορμῶ, συνεποτρύνω. » Τοῦ τυχιδίου ἢ συνεπωθοῦντος ἢ ἀντιπράττοντος, « Εὐς.

Συν·ερανίζω, Μ. ίσω. Συνάζω ἢ Συνεισφέρω ὁμοῦ ἔρανον, συνάζω (ϗ πθ. συνάζομαι) ἐν εἴδει ἐράνου, (ἐν γέν.) συνεισφέρω, συντελῶ. » Τὰς χρείας ἀλλήλοις συνηράνιζον, « Ἀππ., συνεβοηθοῦντο ἀμοιβαίως εἰς τὰς χρείας των. (καὶ πθ.) » Πάντων εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ κόσμου συνερανισθέντων, « Φίλ. » Σώματα κόσμοις ἐπιθέτοις συνερανιζόμενα, « Λξ., σύνθετα ἀπό. » Δῆμος ἐκ σύγκλυδος ὄχλου συνηρανισμένος, « Δ. Ἀλ.

Συνερανισμός (ὁ). τὸ συνερανίζειν ἢ συνερανίζεσθαι, συλλογὴ ἢ συνεισφορὰ ἐράνου· (ἐν γέν.) συνάθροισις, σύναξις.

Συνερανιστής, οῦ (ὁ). ὁ συνερανίζων (συνάζων ἢ συνεισφέρων ἔρανον ἢ ἐν εἴδει ἐράνου).

Συνεραστής, οῦ (ὁ). ἐραςής τινος ὁμοῦ μὲ ἄλλον, [ἐκ τοῦ

Συν·εράω-ῶ, Μ. ερασθήσομαι (ἀόρ. Συνηράσθην). Ἀγαπῶ τινα (Εἶμαι ἐραστὴς τινος) τὸν ὁπ. ἀγαπᾷ (ἐρωτεύεται) συγχρόνως καὶ ἄλλος. ||. (μσ. ἀλληλπθ. μὲ δοτ.) ἀγαπῶ (ἐρωτικῶς) καὶ ἀγαπῶμαι ἐπίσης ||. (εἰς τὸν Εὐρ. Ἀνδρομ. 222.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Συναίρω. ||. (συγχ. τῷ-

Συν·εράω-ῶ, Μ. άσω. Συγχέω, ἀνακατόνω. » Κἂν πολλὰ συνεράσας τις ᾠὰ,.. ἔψῃ, « Ἀρςτ.

Συν·εργάζομαι, Μ. άσομαι (ἀόρ. Συνειργάσθην κτλ.). (μὲ δοτ.) Ἐργάζομαι ὁμοῦ (εἰς τὸ αὐτὸ ἔργον) μετά (Εἶμαι συνεργάτης ἢ σύντροφος) τινος, δυλεύω συντροφικά. (μὲ αἰτ.) ἐργάζομαί τι ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ἢ εἰς τρόπον ὥστε νὰ συναρμοσθῇ πρὸς ἄλλο τι, ἰσάζω· (ἐν γέν.) = Ἐξεργάζομαι, (ὅθ.) » Λίθοι οὐ ξυνειργασμένοι, « Θκ., ἀδούλευτοι, ἀπελέκητοι

Συν·εργάθω (παρτ. Συνεέργαθον), Π. ἀντὶ Συνείργω.

Συνεργασία (ἡ), τὸ συνεργάζεσθαι, ἡ ἐκ συμφώνου γινομένη ἐργασία· συνεργία. 2) μέρος (οἴκημα) ὅπυ εἰργάζοντο πολλοὶ ὁμοῦ κλεισμένοι σκλάβοι ἢ χρεῶσται, (Λτν.) ergastulum. 3) ὁμὰς (συντροφία) τεχνιτῶν, συντεχνία, (Τουρκ.) ἐσνάφ. » Ἡ τῶν ἀργυροκόπων ϗ χρυσοχόων —,« Ἐπγρφ. (παρβλ. Συνεργεῖον).

Συνεργάτης, ου (ὁ). ὁ συνεργαζόμενος (ἐργαζόμενος τὸ αὐτὸ ἔργον) μετά τινος, (Γαλλ.) collaborateur· (ἐν γέν.) συνεργὸς, συμβοηθός.

Συνεργατίνης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Συνεργάτης.

Συνεργάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Συνεργάτης.

†Συνεργεῖον (τὸ). μέρος (ἐργαστήριον) ὅπου ἐργάζονται πολλοὶ ὁμοῦ, (Γαλλ.) atelier, usine, (παρβλ. Συνεργασία 3).

Συν·εργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω (Ἐνεργῶ) τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συμβοηθῶ ὡς συνεργὸς, συμπράττω· (ἐπὶ πραγμ.) συντελῶ. » Τὸν δρασμὸν τοῖς Πέρσαις συνεργήσαντες,« Ἡλ., τοῖς εὐκόλυναν τὴν φυγήν· (ϗ πθ.) » Συνεργούμενοι, « Δ. Ἀλ., ἔχοντες συνεργοὺς, βοηθούμενοι.

Συνέργημα (τὸ). τὸ διὰ συνεργίας τινὸς βοήθημα.

Συνεργής, έος (ὁ, ἡ), = Συνεργός, Συνεργητικός. » Τὸ συνεργὲς —, « Ἀριςτ., ἡ συνεργία.

Συνεργητέον, θετ. τοῦ Συνεργέω.

†Συνεργήτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Συνεργός.

Συνεργητικός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος νὰ συνεργήσῃ εἴς τι, συντελεστικὸς, χρήσιμος.

Συνεργία (ἡ), τὸ συνεργεῖν εἴς τι, σύμπραξις, συνέργεια· (ἐπὶ κακοῦ) σκευωρία (ῥᾳδιουργία) τὴν ὁπ. ἐνεργοῦν πολλοὶ ὁμοῦ. » Ἐκ τῶν τοιούτων ἐπιστολῶν καὶ συνεργιῶν, « Δμ.

†Συνέργιον (τὸ), = Συνεργεῖον.

Συνεργολάβος (ὁ). ὁ ἐργολαβῶν τι ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον, σύντροφος εἰς ἐργολαβίαν.

Συν·εργοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοπιάζω ὁμοῦ ὡς -

Συνεργὸς (ὁ, ἡ). ὁ πράττων (ἔργον) τι ἐκ συμφώνου μὲ ἄλλον, συμπράκτωρ, συνεργάτης, (Γαλλ.) coopérateur· (ἐπὶ κακοῦ) συνένοχος· (ἐν γέν.) σύντροφος· (ἐνίοτε) συντεχνίτης (καὶ εἰς αὐτὴν τὴν σημασ. μερικοὶ τὸ γράφουν προπαροξυτόνως Σύνεργος).

†Σύνεργος (ὁ), ἴδε τὸ προηγ.

Συν·έργω, Π. ἀντὶ Συνείργω.

Συν·έρδω, Μ. έρξω. Π. ἀντὶ Συμπράττω, συνεργῶ.

Συν·ερείδω, Μ. ερείσω. Ἐρείδω (Ἀκκουμβῶ [μτβτ. καὶ ἀμτβτ.], Στηρίζω, -ομαι) ὁμοῦ ἐπάνω εἰς ἢ ἕνα μετ' ἄλλου· συνδέω· συναρμόζω. συσφίγγω. » Τοὺς ὀδόντας —, « Ἱππκρ. || (μσ.) συνεπιςηρίζομαι ἀμοιβαίως· (ἐλλ.) ἐπιπίπτω μὲ ὁρμήν· (μετὰ ϗ χωρὶς τοῦ Χεῖρας) συμπλέκομαι, συμβάλλω· (ἐν γέν.) Συγκρούομαι. »Ὁπότε συνερείσειαν αἱ ναῦς,« Διοδ. » Τέλος, συνερείσαντες, ἐξωθοῦσι τοὺς πολεμίους, « Πλ.

Συν·ερείπω, Μ. ερείψω. Κρημνίζω ὅλως διόλου, κατεδαφίζω, (μτνμ.) καταστρέφω.

Συνέρεισις, εως (ἡ), τὸ συνερείδειν, συνώθησις· σύσφιγξις· σύγκρουσις. »Ὀδόντων —, « Ἱππκρ.

Συνερειστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συνερείδειν (στηρίζειν ἢ στηρίζεσθαι δι' ἀμοιβαίας συνωθήσεως).

Συν·ερέσσω, Μ. ερέσω. Κωπηλατῶ ὁμοῦ· (μτνμ.) πράττω τι ἐκ συμφώνου, συμπράττω, συνεργῶ.

Συν·ερετμέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Συνερέσσω.

Συνερέω, Ἰων. καὶ Συνερῶ, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Συναγορεύω.

Συν·ερίζω, Μ. ερίσω. Ἐρίζω (Φιλονεικῶ) μετά τινος, συγκρούομαι, (κοιν.) συνερίζομαι, (συγχ. τῷ Συνερείδω).

Συνέριθος (ὁ, ἡ), Π. συνεργάτης (κυρ. εἰς ἐριουργίαν ἢ γεωργίαν)· (ἐν γέν.) συμπράκτωρ, συνεργὸς, συμβοηθός.

†Συν·εριπόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συνερείπω.

;Συνερκτικὸς [συνέργω], ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ συνείργειν (συγκλείειν), (ἰδιαιτ. ἐπὶ ῥήτορος) ὁ συναναγκάζων (συμπείθων, δένων τρόπον τινὰ πανταχόθεν μὲ τὰς ἀποδείξεις του) τὸν ἀκροατὴν, (ἄλλ. γρφ. Συνερτικὸς), (παρβλ. Συνακτικός).

Συν·ερμηνεύω, Μ. εύσω. Ἑρμηνεύω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Σύνερξις, εως (ἡ). τὸ συνέργειν (συνείργειν), συνάφεια, σύνδεσις, (ἰδιαιτ.) σύζευξις εἰς γάμον.

†**Συν·έρομαι**, **Μ.** ερήσομαι (εὔχρ. κυρ. τὸ ἀπαρ. Συνέρεσθαι), = Συνερωτάω.

Συν·ερπύζω ἢ Συν·έρπω, **Μ.** ερπύσω (ἀόρ. Συνείρπυσα κτλ.). Ἕρπω ὁμοῦ. » Συμπαίζειν αὐτοῖς (τοῖς παιδίοις) καὶ συνέρπειν, « Ἀῤῥ.

Συνέῤῥουν, κατὰ κρσ. ἀντὶ Συνέῤῥεον, παρτ. τοῦ Συῤῥέω.

Συνέῤῥωγα, μσ. (ἀντὶ πθ.), πρκ. τοῦ Συῤῥήγνυμι.

;**Συνερτικὸς** [συνείρω], ή, όν. Ὁ συνδέων (συμπλέκων) ἐπιτηδείως τὰς ἀποδείξεις του, (οὕτως ἀνέγνωσεν ὁ Σχλ. εἰς τὸν Ἀρσφ. ἀντὶ Συνερκτικός).

Συν·ερύω, **Μ.** ύσω. Σύρω (Τραβῶ) ὁμοῦ, = Συσπάω.

Συν·έρχομαι, **Μ.** ελεύσομαι (ἀόρ. Συνῆλθον κτλ.). Ἔρχομαι συγχρόνως· (συνήθ.) ἔρχομαι εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος μετά τινος, σμίγω, ἀνταμόνομαι· (ἐπὶ πολλῶν) συνάζομαι, συναθροίζομαι· (μτνμ.) εἶμαι σύμφωνος· (ἐπὶ πραγμ.) συμπίπτω. » Πολλάκις συνερχόμεθά τινες ἐς ταὐτό, « Πλάτ. » Συνέρχεται δὴ ἑκατέρωθεν ὁ στρατὸς εἰς τὸ πεδίον, « Ἡρ. » Ἐκκλησίαν τε οὐκ ἐποίει αὐτῶν, οὐδὲ ξύλλογον οὐδένα, τοῦ μὴ ὀργῇ τι μᾶλλον ἢ γνώμῃ ξυνελθόντας ἐξαμαρτεῖν, « Θκ. » Οὐ συνήλθομεν ὡς πολεμήσοντες, « Ξεν. (ἢ κατ' ἀσυνήθ. συνκδχ.) » Μάχη ὑπὸ ἀξιολογωτάτων πόλεων ξυνελθοῦσα, « Θκ., συγκροτηθεῖσα. » Ἐπὶ τὸ σὸν λέχος συνῆλθον, « Σοφ., συνήφθην σοι εἰς γάμον· (ἢ ἑλλ.) » Πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτούς, « Γρφ., πρὶν συνευρεθοῦν· (καὶ μὲ δοτ.) » Γυναιξὶ συνελθόντες τεκνοποιούμεθα, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Εἰς λόγους αὐτῷ συνελθεῖν, « Πλ., νὰ ἀνταμωθῇ μαζῇ του νὰ ὁμιλήσουν. » Συνῆλθέ σοι, « Σοφ., ἐσυμφώνησε, τὰ ἐταιρειάσατε μαζῇ· (καὶ ἐπὶ πραγμ.) » Ταῦτα πάντα συνελθόντα, « Ἡρ., συνδραμόντα, συμπεσόντα.

Συνερῶ, ἴδε Συνερέω.

Συν·ερωτάω-ῶ, **Μ.** ήσω. Ἐρωτῶ συγχρόνως· συνδέω τὰς ἐρωτήσεις μου· (ὅθ. εἰς τὴν διαλεκτικὴν) προτείνω ἐρωτηματικὸν συλλογισμόν. » Ἐγκώμια οὐκ ἀσυλλόγιστα, ἀλλὰ συνηρωτημένα, « Αχ., πεπορισμένα κατὰ τοὺς κανόνας τῆς διαλεκτικῆς. » Καὶ ὅλως συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοίμιον, « αὐτ.

Συνερώτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συλλογισμὸς συνηρτημένων (συνδεδεμένων) ἐρωτήσεων.

Συνερωτητέον, θετ. τοῦ Συνερωτάω.

Σύνες, ἀόρ. β'. τῆς πρς. τοῦ Συνίημι.

Συν·εσθίω, **Μ.** ἔδομαι (πρκ. Συνεδήδοκα κτλ.). Τρώγω μαζῇ, συντρώγω.

Σύνεσις [συνίημι], εως (ἡ). (κυρ. καὶ Π.) συνάντησις, ἕνωσις· (ὅθ. ἐπὶ ποτ.) συμβολή, σύῤῥοια. (ἁπλ.) σύμπτωσις. » Διὰ τὴν σύνεσιν τῶν δύω γραμμῶν ὑφ' ἓν σημεῖον, « Ἰάμβλ. 2) (συνήθ. μτνμ.) ἡ διὰ τοῦ νοὸς κρίσις (ἀντίληψις)· (ὅθ.) γνῶσις, φρόνησις. » Οἰκείᾳ γὰρ ξυνέσει, καὶ οὔτε προμαθὼν ἐς αὐτὴν οὐδὲν, οὔτ' ἐπιμαθὼν, τῶν τε παραχρῆμα δι' ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων, « Θκ. » Ἀπάτῃ περιγενόμενος, ξυνέσεως ἀγώνισμα προσελάμβανεν, « αὐτ. » Ὡς ἡδὺ συνέσει χρηστότης κεκραμένη, « (Μένανδρ. παρὰ) Στβ. (καὶ μετὰ γεν.) » Ἡ διὰ τῆς ἱστορίας περιγινομένη σύνεσις τῶν ἀλλοτρίων ἀποτευγμάτων τε καὶ κατορθωμάτων, « Διόδ. 3) (σπν.) = Συνείδησις. » Τίς σ' ἀπόλλυσιν; Ἡ ξύνεσις, ὅτι σύνοιδα δείν' εἰργασμένος, « Εὐρ. » Οὐδεὶς οὕτως οὔτε μάρτυς ἐστὶ φοβερὸς οὔτε κατήγορος δεινὸς ὡς ἡ σύνεσις ἡ ἐγκατοικοῦσα ταῖς ἑκάστων ψυχαῖς, « Πλβ.

Συνεσκευασμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ τρόπον συνεσκευασμένον, μὲ προετοιμασίαν.

Συνεσκιασμένως, ἐπίῤ. (μτχ.). Σκιωδῶς πως, συγκεκαλυμμένως.

Συνεσπόμην, ἀόρ. β'. τοῦ Συνέπομαι.

Συνεσπουδασμένως, ἐπίῤ. Μετὰ σπουδῆς, ἐπιμελῶς, προθύμως.

Συνεσταλμένως [συστέλλω], ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ συστολήν· μὲ τρόπον περιωρισμένον (συμμαζωμένον)· μὲ οἰκονομίαν· (γρμτ.) κατὰ συστολὴν τῆς συλλαβῆς (τοῦ φωνήεντος), βραχέως.

Συνεστέον, θετ. τοῦ Σύνειμι, **Μ.** ἔσομαι.

Συνεστεῶς, Ἰων. ἀντὶ Συνεστώς.

Συνεστηκότως [συνίστημι], ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ τρόπον συνεστῶτα (σταθερόν, μόνιμον), βεβαίως· ἐπιμόνως.

Συνέστην, ἀόρ. β'. τοῦ Συνίστημι.

Συνεστίασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνεστιάω, συμπόσιον.

Συνεστιάτωρ, ορος (ὁ), = Συνδαιτυμών, σύνδειπνος.

Συν·εστιάω-ῶ, **Μ.** άσω. Φιλεύω τινὰ ὁμοῦ μὲ ἄλλους. ‖. (μσ.) συντρώγω, συνευωχοῦμαι, (ἐν γέν.) εἶμαι συνέστιός τινος.

;Συνεστίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Συνεστίασις, (εἰς τὸν Ἡρ. ἄλλ. ἀνγν. Συνεστοῖ).

Συνέστιος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν τὴν αὐτὴν ἑστίαν (οἰκίαν) μετά τινος, συγκάτοικος· συντράπεζος· (ἐν γέν.) ὁμοδίαιτος· (ἐπὶ ζ.) οἰκιακός, (παρβλ.) Σύντροφος. » Ζεὺς —, « Αἰσχλ., ὁ Ξένιος.

Συνεστοῖ, δοτ. τῷ Συνεστώ.

Συνεσραμμένως [συστρέφω], ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ τρόπον συνεστραμμένον (περιεκτικόν, συνεσφιγμένον), μὲ ὀλίγας πλὴν ἐντόνους λέξεις, (παρβλ.) Στρογγύλως.

Συνεστὼ [σύνειμι], όος-οῦς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Συνουσία, συναναστροφή, συμβίωσις.

Συνεσφιγμένως [συσφίγγω], ἐπίῤ. (μτχ.). Συνεπτυγμένως.

;Συν·ετάζω, **Μ.** άσω. Συνεξετάζω.

Συνεταίρα (ἡ), = Σύντροφος, συντρόφισσα.

Συν·εταιρέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι **Μ.** ήσω, -ομαι. Ἔχω φιλίαν (ἑταιρίαν) μετά τινος.

Συν·εταιρίζομαι, **Μ.** ίσομαι. Προσλαμβάνω εἰς τὴν ἑταιρίαν μου, συνοικειοῦμαι.

Συνεταιρίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ

Συνέταιρος (ὁ). σύντροφος, (Γαλλ.) compagnon.

Συνετάφην, παθ. ἀόρ. β'. τοῦ Συνθάπτω.

Σύνετε, β'. πληθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς πρς. τοῦ Συνίημι.

;Συνετέω-ῶ, **Μ.** ήσω. (μὲ γεν.) Ἔχω ἢ Λαμβάνω γνῶσιν (σύνεσιν) τινος πράγματος, ἐννοῶ παρατηρῶ. (εἰς τὸν Ἱπποκρ. γρφ. Συνετή).

†Συνετίζω, **Μ.** ίσω, (Γρφ.). Κάμνω συνετὸν (φρόνιμον, Ἐμπνέω σύνεσιν [γνῶσιν] εἴς) τινα, φωτίζω (τὸν νοῦν).

Συνετὸς [συνίημι], ή, όν. Ὁ ἔχων σύνεσιν (φρόνησιν), νοήμων, γνωστικός· (μὲ γεν.) εἰδήμων, ἔμπειρος. » Συνετοὶ γίνονται τῶν καλῶς ἐχόντων, « Αχ. (ἢ αἰτ.) » Ἐγὼ τά τ' οἰκτρὰ συνετός εἰμι καὶ τὰ μή, « Εὐρ. ‖. (ὡς οὐσ.) » Ἡ συνετὴ (ἐνν. θρίξ), « Ἐπγρ., ἡ πολιά, ὡς » συνετῆς ἄγγελος ἡλικίης, « αὐτ. ‖. (οὐδ.) » Τὸ συνετόν, « Θκ., ἀντὶ Ἡ σύνεσις. » Μετὰ τοῦ δυνατοῦ τὸ συνετὸν ἔχοντες, « Πλ. » Ἡ μέλιττα σύνεγγυς ἀνθρώπῳ κατὰ τὸ συνετόν, « Γεωπον. 2) (πθ. ἐπὶ πραγμ.) καταληπτός. » Συνετὰ σφι ηὔδα, « Ἡρ. » Οὐδὲ τὰ χρηστήρια πᾶσι συνετὰ φθέγγεται, « Συν. 3) (σπντ. ἐπὶ χιτῶνος) δυνάμενος νὰ ἑνωθῇ (νὰ θηλυκωθῇ ἢ νὰ σταυρωθῇ), κλειστός.

Συνετῶς, ἐπίῤ. Μὲ σύνεσιν, φρονίμως. » Σ. βουλευσάμενος, « Πλβ. 2) μὲ τρόπον συνετὸν (καταληπτόν), εὐκρινῶς. » Φθεγξαμένου μόλις οὐδὲν συνετῶς (τοῦ Σατύρου), ἀλλὰ τραχεῖάν τινα φωνὴν ἀφέντος, « Πλ.

Συνεύαδε, Π. Αἰολ. ἀντὶ Συνέαδε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ (ἀχρ.) Συνανδάνω, ἀρέσκω εἰς πολλοὺς ἢ ὅλους ὁμοῦ.

Συν·ευαρεστέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, **Μ.** ήσω, -ομαι. Συνευδοκῶ, Συναρέσκομαι. » Τῇ γραφῇ —, « Διόδ.

Συνευαστὴρ (ὁ), Π [σύν, εὐάζω]. συνεορταστὴς τῶν ὀργίων τοῦ Βάκχου.

Συν·ευδαιμονέω-ῶ, **Μ.** ήσω. Εὐδαιμονῶ ὁμοῦ, συμμετέχω τῆς εὐδαιμονίας τινός, συνευτυχῶ.

Συν·ευδοκέω-ῶ, **Μ.** ήσω. Ἐγκρίνω ἢ ἐγὼ ἐπίσης, συναινῶ, συναποδέχομαι. (πθ.) » Συνευδοκούμενον, « τὸ ἐκ συμφώνου ἐγκριθέν, εὐάρεστον πολλοῖς ὁμοῦ.

†Συνευδοκητής, οῦ (ὁ). ὁ συνευδοκῶν εἴς τι, ὁμόψηφος, σύμφωνος.

;Συν·ευδοκιμέω-ῶ, **Μ.** ήσω. Εὐδοκιμῶ ἢ ἐγὼ συγχρόνως ἢ ἐπίσης μετά τινος.

Συν·εύδω, **Μ.** ευδήσω, = Συγκοιμῶμαι.

Συν·ευημερέω-ῶ, **Μ.** ήσω. Εὐημερῶ ὁμοῦ, συναπολαμβάνω τῆς εὐημερίας τινός.

Συν·ευθυμέομαι-οῦμαι, **Μ.** ήσομαι. Συγχαίρω, Συνευφραίνομαι.

Συν·ευθύνω, **Μ.** υνῶ. Συνεργῶ πρὸς διεύθυνσιν (διόρθωσιν) τινός.

†Συν·ευκαιρέω-ῶ, **Μ.** ήσω. Εὐκαιρῶ (Σχολάζω) μετά τινος καταγίνομαι ὁμοῦ εἴς.

†Συν·ευκοσμέω-ῶ, **Μ.** ήσω. (Ἐπγρφ.) = Συνδιακοσμῶ, συνδιέπω, συνδιατάττω.

Συν·ευλογέω-ῶ, **Μ.** ήσω. Εὐλογῶ ἐκ συμφώνου.

Συν·ευνάζω (ευνάω-ῶ), **Μ.** άσω. Συγκατακλίνω εἰς τὴν αὐτὴν εὐνήν, συγκοιμίζω· ὑπανδρεύω· (πθ.) συγκοιμῶμαι.

Συνεύνασις, εως (ἡ), τὸ συνευνάζειν ἢ συνευνάζεσθαι, συγκοίμησις.

;Συνευναστικός, ή, όν, διάφ. ἀνάγν. ἀντὶ Συνδυαστικός.

Συν·ευνάω-ῶ, **Μ.** ήσω, = Συνευνάζω.

Συνευνέτης, ου (ὁ) καὶ Συνευνέτις, ιδος (ἡ), = Σύνευνος, σύζυγος.

;Συνεύνη (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Συνευνέτις.

†Συνεύνιος (ὁ, ἡ). Π. ἀντὶ Σύνευνος.

Συν·ευνομέομαι-οῦμαι, **Μ.** ήσομαι. Ἀπολαμβάνω τὴν αὐτὴν εὐνομίαν, εὐνομοῦμαι ἐπίσης.

Σύνευνος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὴν αὐτὴν εὐνὴν (κοίτην) μὲ ἄλλον κοιμώμενος. » Οὐ σὺ καθιστᾷς ἄρνα σύνδειπνον λύκῳ ἢ βοῦν σύνευνον θηρίοις ἀνημέροις; « Εὐγέν. ‖. (οὐσ.) σύζυγος.

Συν·ευπαθέω-ῶ, **Μ.** ήσω. Συναπολαμβάνω τῆς εὐπαθείας τινός, συνευθυμῶ, συνευφραίνομαι.

;Συν·ευπάσχω, **Μ.** πείσομαι (πρκ. Συνευπέπονθα). Συναπολαμβάνω τῆς εὐεργεσίας, εὖ πάσχω καὶ ἐγὼ ἐπίσης, (ὀρθότ. διῃρημ. Σὺν εὖ πάσχω).

Συν·ευπορέω-ῶ, **Μ.** ήσω. Συμβοηθῶ τινὰ εἰς τὸ νὰ εὐπορήσῃ (νὰ ἀπολαύσῃ τι), συνεργῶ ἢ συνεισφέρω πρὸς εὐπορίαν τινός· τὸν εὐκολύνω εἰς τὸ νὰ προμηθευθῇ τι· (ἐν γέν.) συμπράττω, συντελῶ πρός, (παρβλ.) Συμπορίζω.

Συν·ευρίσκω, **Μ.** ευρήσω. Εὑρίσκω ἢ Ἐφευρίσκω τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·ευρύνω, **Μ.** υνῶ. Συνεκτείνω κατὰ πλάτος.

Συν·ευσχημονέω-ῶ, **Μ.** ήσω. Εὐσχημονῶ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, εἶμαι ἐπίσης εὐσχήμων (εὔτακτος).

Συν·ευτυχέω-ῶ, **Μ.** ήσω. Εὐτυχῶ ὁμοῦ, συμμετέχω τῆς εὐτυχίας τινὸς ἢ εἶμαι ἐπίσης εὐτυχής.

Συν·ευφημέω-ῶ, **Μ.** ήσω. Λέγω ἐπίσης εὔφημα (ἢ Δὲν προφέρω ἀπαίσια) λόγια, (ἐπμ.) συνευδοκῶ, συναποδέχομαι. 2) (μτβτ.) συνανυμνῶ, συνεγκωμιάζω.

;Συν·ευφράζομαι, **Μ.** φράσομαι, Π. σκέπτομαι (παρατηρῶ ἢ συμβουλεύομαι) φρονίμως ἢ μετ' ἐπιτυχίας, (ὀρθότ. διῃρημ. Σὺν εὖ φράζομαι).

Συν·ευφραίνομαι, **Μ.** ευφρανθήσομαι. Εὐφραίνομαι μετά τινος, συμμετέχω (συναπολαμβάνω) τῆς εὐφροσύνης τινός.

Συν·εύχομαι, **Μ.** εὔξομαι. Εὔχομαι μετά (Ἑνόνω τὰς εὐχάς μου μὲ τὰς εὐχάς) τινος.

Συν·ευωδιάζω, **Μ.** άσω. Εὐωδιάζω συγχρόνως.

Συν·ευωχέομαι-οῦμαι, **Μ.** ήσομαι. Εὐωχοῦμαι (Ξεφαντόνω) μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων.

Συν·εφ·άπτομαι, **Μ.** άψομαι. Βάλλω χέρι ὁμοῦ εἴς τι, πιάνω καὶ ἐγὼ μαζῇ, συμβοηθῶ.

Συν·εφ·αρμόζω (.αρμόττω), **Μ.** αρμόσω. Ἐφαρμόζω τι ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου).

Συν·εφ·εδρεύω, **Μ.** εύσω. Καιροφυλακτῶ ὁμοῦ ὡς ἔφεδρος.

Συν·εφ·έλκω, **Μ.** ελκύσω (ἀόρ. Συνεφείλκυσα κτλ.). Σύρω (Τραβῶ) συγχρόνως μαζῇ μου ἢ κατόπιν μου.

Συν·εφ·έπομαι, **Μ.** έψομαι (ἀόρ. Συνεφεσπόμην). Ἀκολουθῶ κατόπιν τινὸς ὁμοῦ μὲ ἄλλους. » Ξενοφῶντα, τῶν ὁπλιτῶν τοὺς νεωτάτους λαβόντα, συνεπισπέσθαι, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Ἵνα δὲ σαφέστερον ὃ λέγω δηλώσω, τῇδέ μοι συνεπισπέσθε, « Πλάτ.

Συν·εφ·ευρίσκω, **Μ.** ευρήσω. Ἐφευρίσκω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν·εφ·ηβεύω, **Μ.** εύσω. Εἶμαι συνέφηβος (συνομήλικος ἐφήβου) τινος· συνδιάγω τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν μου μετά τινος.

Συνέφηβος (ὁ, ἡ). συνομήλικος ἐφήβου, (ἐν γέν.) νέος συνηλικιώτης.

Συν·εφ·ιζάνω, **Μ.** ιζήσω. Συγκάθημαι μετά τινος ἐπάνω εἰς.

Συν·εφ·ιστάνω καὶ

Συν·εφ·ίστημι, **Μ.** συνεπι·στήσω (ἀόρ. Συνεπέστησα ἢ β'. Συνεπέστην κτλ.). Στήνω (Τοποθετῶ) ὁμοῦ ἐπάνω εἰς· διορίζω τινὰ συνεπιστάτην, (καὶ μσ.) ἐπιστατῶ ὁμοῦ μὲ ἄλλον· (μτνμ. ἐνν. τὴν διάνοιαν) κάμνω τινὰ προσεκτικὸν (καὶ μσ. προσέχω) συγχρόνως εἴς τι· (ἰδιαιτ. εἰς τὸν β'. ἀόρ.) ἐπαναστατῶ ὁμοῦ κατά τινος, Συνεπανίσταμαι. » Συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν, « Γρφ., ἐσηκώθη ὅλον τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ ἐναντίον των.

Συν·εφ·οράω-ῶ, **Μ.** επ·όψομαι (ἀόρ. Συνεπεῖδον κτλ.). Ἐπιβλέπω (Ἐφορῶ) συγχρόνως.

Συν·εφ·ορμάω-ῶ, **Μ.** ήσω. Ὁρμῶ ὁμοῦ συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου) κατά τινος.

Συνέφορος (ὁ). συνάρχων ἐφόρου, συνεπιστάτης.

Συνέχεια (ἡ), τὸ συνέχεσθαι, σειρὰ πραγμάτων συγκρατουμένων, ἀλληλουχία· διάρκεια· προσπάθεια (ἐπιμονὴ) συνεχής· » Ἡ ἐμὴ συνέχεια, καὶ πλάνοι, ἢ ταλαιπωρίαι, « Δμ.

Συνεχέως, ἐπίῤ. Ἰων. ἀντὶ Συνεχῶς.

Συνεχής, έος (ὁ, ἡ). ὁ συνεχόμενος ἢ σχηματίζων ἀδιάκοπον σειρὰν μετά τινος· ἀμέσως γειτνιάζων· (ἐπὶ χρόν.) διαρκής, ἀδιάκοπος· (ἐν γέν.) συχνός, ἀλλεπάλληλος· ἐπίμονος. » Προθύμους καὶ ἐντεταμένους εἰς τὸ ἔργον, ἢ συνεχεῖς, « Ξεν. » Πυρετοὶ οἱ μὲν συνεχέες, οἱ δὲ ἡμέρην ἔχουσι, νύκτα διαλείπουσι, νύκτα ἔχουσι, ἡμέρην διαλείπουσι, « Ἱπποκρ. » Συνόχους μὲν ἰδίως καλοῦμεν τοὺς ἐπὶ ὑπερζέσει τοῦ αἵματος ἀναπτομένους πυρετούς, συνεχεῖς δὲ τοὺς μᾶλλον ἐπὶ σήψει διαφόρων συνισταμένης χυμῶν, « Ἀκτ. » Τὸ συνεχές, « ἀντὶ Ἡ συνέχεια· (καὶ ἀντὶ ἐπιῤ.) » Κατὰ τὸ συνεχές. (καὶ ἑλλ.) » Συνεχές, ἀντὶ Συνεχῶς, ἀδιακόπως, κατὰ συνέχειαν, ἀμέσως. (ἢ τοπ.) » Ὁ Ἰόνιος πόρος, καὶ κατὰ τὸ συνεχὲς ὁ κατὰ τὸν Ἀδρίαν κόλπος, « Πλ. » Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς (ὅπου τινὲς γρφ. διὰ τὸ μέτρον συννεχὲς) εἶδε, « Θκρ. (ἢ χρν.) » Ὗε δ' ἄρα Ζεὺς συνεχές, « Ἰλ. Μ. (καὶ κατ' ἐπίτ.) » Δύο νύκτας, δύο δ' ἤματα συνεχὲς αἰεὶ κείμεθα, « Ὀδ. Ι. (καὶ ὑπερθ.) » Πειρῶνται ὡς συνεχέστατα ποιεῖν, « Ξεν.

Συν·εχθαίρω, **Μ.** αρῶ. Μισῶ (Ἐχθρεύομαι) ὁμοῦ.

Συν·εχθραίνω, **Μ.** ανῶ καὶ Π.

Συν·έχθω, = Συνεχθαίρω.

†Συν·εχίζω, **Μ.** ίσω, (νλγ.). Κάμνω τι νὰ ἦνε συνεχὲς (νὰ συνέχεται) μὲ ἄλλο, συνάπτω, συνενόνω.

†Συνεχισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., συχνὴ (συνεχὴς) χρῆσις, συνέχεια.

†Συνεχιστέον, θετ. τοῦ Συνεχίζω.

†Συνεχόντως, ἐπίῤ. (μτχ.), = Συνεχῶς, συχνά, (Ἱππιατρ.).

Συν·έχω, **Μ.** συν·έξω καὶ πθ. συσχεθήσομαι (ἀόρ. Συνέσχον κτλ.). Κρατῶ συνημμένα δύο ἢ καὶ πλειότερα πράγματα ὁμοῦ, συγκρατῶ, (καὶ ἑλλ.) ἑνόνομαι. » Ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι σύνεχον, « Ὅμ. » Ἶνα τε ξυνέχουσι τένοντες ἀγκῶνος, « αὐτ. (ἐδῶ ὑπάγουσί τινες καὶ τὸ) » Δέκατός ἐστι τρόπος, ὃς καὶ μάλιστα συνέχει πρὸς τὰ ἠθικά, « Σξτ., ἀνάγεται, ὑπάγεται, (ἀλλ' ὁ Schneyder, ὀβελιστέον ἡγησάμενος τὸ Πρός, ἀνήγαγε τὸ παράδειγμα εἰς τὴν 3 σημασ.). 2) κρατῶ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, περιέχω. » Ἀμφὶ δ' ἴτυν (τρίποδος) ῥέεν Ὠκεανός, πᾶν δὲ συνεῖχε σάκος, « Ἡσ. 3) (συνκδχ.) συντηρῶ, διατηρῶ. » Ἐν τῇ πατρίδι δύο σχολὰς συνεῖχε, πρωῒ μὲν τὴν ῥητορικήν, δείλης δὲ τὴν γραμματικήν, « Στρβ. » Ταύτης ἤρα ποτὲ ὁ.. καὶ συνεῖχ' αὐτὴν μόνος, γαμετῆς τρόπον γυναικός, « (Μάχ. παρ') Ἀθ. (ὅθεν) » Τὸ συνέχον, « Φιλοσοφ. καὶ Ῥτρ. τὸ κυριώτερον (τὸ οὐσιῶδες) μέρος τῆς ὑποθέσεως. » Παρασιωπᾶν τὰς ἀρχὰς ἢ τὰ συνέχοντα τῶν πραγμάτων, « Πλβ. 4) ςενοχωρῶ· ἐπικρατῶ· ἐπείγω (» Τῷ συνέχοντι καιρῷ, « Ἡλ.), (καὶ πθ.) εἶμαι κυριευμένος ἀπό. » Λύπῃ (» Φόβῳ, » Ὀργῇ, » Λιμῷ, » Δίψῃ, » Ἀκρασίᾳ, » Ἀμηχανίᾳ κτλ.) —, « Αξ. » Δουλητ̓ῃ συνέχεσθαι, « Ἡρ. (καὶ ἀσυνήθ.) » Πατρὶ συνείχετο ὀργὴν χαλεπῷ, « αὐτ., εἶχε νὰ κάμῃ μέ.

Συνεχῶς, ἐπίῤ. Κατὰ συνέχειαν (χρν. ἢ τοπ.), ἀδιακόπως· διαρκῶς· ἐπιμόνως· (κατ' ἐκτ.) πολλὰ συχνά, σχεδὸν ἀκατάπαυστα. » Οὐκ ἔλεγόν σοι συνεχῶς; « Χρσ. » Ὁ πρῶτος πόλεμος δέκα ἔτη συνεχῶς γενόμενος, « Θκ., (ἴδε ἢ Συνεχής).

Συν·εψέω-ῶ, **Μ.** ήσω, = Συνέψω.

Συνέψημα (τό), τὸ συνεψόμενον, ἄρτυμα (μαγειρεύματος), ἡ· σύβρασις. » Χωρὶς τοῦ συνεψήματος ὠμὰ τὰ κρόμμυα προσφέρονται, » Γαλ.

Συνεψητέον, θετ. τοῦ Συνέψω.

Συν·εψιάω, καὶ (μσ.) -άομαι -ῶμαι, **Μ.** άσω, -ομαι, Π. ἀντὶ Συμπαίζω. » Ἐξότε μοι πίνοντι συνεψιάουσα (-άζουσα;) Χαρικλῶ, « Ἐπγρ.

Συν·έψω, **Μ.** εψήσω. Βράζω τι ὁμοῦ μὲ ἢ εἰς τρόπον ὥστε νὰ βράσῃ καλά, σιγοβράζω, (ἢ ἐπὶ καρπ.) ὡριμάζω, (κοιν.) ψήνομαι. » Ὑπὸ τοῦ ἡλίου συνεψόμενον, « Θφρ.

Συνεώρακα, πρκ. τοῦ Συνοραω.

Συνέωσα, ἀόρ. α' τοῦ Συνωθέω.

Συν·ηβάω-ῶ, **Μ.** ήσω. Περνῶ τὴν νεότητά μου μετά τινος, (συνκδχ.) συμπαίζω, συνευφραίνομαι.

Συν·ηβολέω-ῶ, **Μ.** ήσω, **Π.** **Ἰων.** ἀντὶ Συμβάλλω, συναντῶ, συναπαντῶμαι μετά τινος.

Συνηβολίη (ἡ), **Π.** **Ἰων.** ἀντὶ **Συμβολή**, συνάντησις, σύμπτωσις.

Σύνηβος (ὁ, ἡ). νέος συνηλικιώτης, συνέφηβος.

Συνηβώοντος, Π. Ἰων. ἀντὶ Συνηβῶντος.

Συνηγεμονικὸς, ἡ, όν. Ἐπίσης ἡγεμονικός.

Συνηγεμὼν, όνος (ὁ). συνάρχων ἡγεμόνος.

Συν-ηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Συμπροηγοῦμαι (ὡς ὁδηγὸς ἢ ἄρχων), Συνηγεμονεύω.

Συνηγέτωρ, ορος (ὁ), = Συνηγεμὼν, συστράτηγος.

Συνηγμένως, ἐπίρ. (μτχ.). = Συλλήβδην, συνημμένως.

Συν-ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Ὁμιλῶ (ὡς συνήγορος) ὑπέρ τινος, Συναγορεύω, (χ. πτ.) = Σύμφημι.

Συνηγόρημα (τό). ἔργον συνηγόρου, συναγόρευσις.

Συνηγορητέον, θετ. τοῦ Συνηγορέω.

Συνηγορία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ συνηγόρου, ἡ ὑπέρ τινος ἀπολογία, ὑπεράσπισις, (ἐν γέν.) Συναγόρευσις.

Συνηγορικὸς, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν συνηγορίαν ἢ τὸν συνήγορον, συνηγόρῳ ἴδιος. ‖. » Τὸ συνηγορικὸν, « Ἀρςφ., ὁ μισθὸς τοῦ συνηγόρου.

Συνήγορος (ὁ, ἡ). ὁ συναγορεύων (ὁμιλῶν μετὰ ἢ ὑπέρ τινος)· (ἰδιαιτ. καὶ οὐσ.) δικηγόρος ὑπερασπιστὴς κρινολογουμένου, (Λτ.) advocatus· (ἐνίοτε) ἀντίδικος, (Ἀρςφ. Ἀχ. 706).

Συνηδέατε, Ἰων. ἀντὶ Συνῄδειτε, β΄. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. (ἀντὶ παρτ.) τοῦ Σύνοιδα.

Συν-ήδομαι, Μ. ησθήσομαι (ἀορ. Συνήσθην), = Συγχαίρω.

Συνῄεσαν, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Σύνειμι, Μ. ειμι.

Συν-ηδύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Συνήδυσμαι). Ἡδύνω (Νοστιμίζω) τι διὰ τῆς μετ' αὐτοῦ ἑνώσεώς μου. » Τὸν ἄρτον ὁ ἅλς συνηδύνει, « Πλ. 2) (μτφορ.) εὐφραίνω διὰ τῆς συναναστροφῆς μου. » Τοὺς φίλους —, « Ἀρςτ.

Συνήθεια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις συνήθης μετά τινος, συνδιαίτησις· συναναστροφή· σχέσις, οἰκειότης· (εἰς τὸν Πλβ. ΛΑ΄, 21) συμπόσιον· (ἐνίοτε) συνουσία. » Λόγους αὐτῇ προσήνεγκε περὶ συνηθείας, « Ξεν. 2) = Ἔθος, (κοιν.) συνήθεια· (ἐθ. γρμτ.) τὸ κοινὸν (τετριμμένον) ἰδίωμα τοῦ λόγου. ‖. πλθ. (εἰς τὸν Ἀρςτ.) τὰ συνήθεια (τῶν γυν.)

Συν-ηθέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαγαρίζω διὰ τοῦ ἠθμοῦ (Σουρώνω) ὁμοῦ μέ.

Συνήθης [σύν, ἦθος], εος (ὁ, ἡ), (ἡ γεν. πλθ. Συνήθων). (κυρ.) Ὁ συνδιατρίβων (συνδιαιτώμενος) μετά τινος· (ἐπμ.) οἰκεῖος, φίλος· (ἐν γέν.) γνωστὸς, συνειθισμένος.

Συνήθως, ἐπίρ. Κατὰ τὸν συνήθη τρόπον, κατὰ τὸ σύνηθες· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Συνηκολουθηκότως, ἐπίρ. (μτχ.) Κατὰ συνακολούθησιν, συνεπῶς, (Γαλλ.) conséquemment.

Συνήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ἀκούων τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον· συμμαθητὴς, συνακροατής. 2) ὁ συνακουόμενος μετά τινος. » Τὸν κρασπεδίτην τῷ κορυφαίῳ συνήκοον ἔχειν « Πλάτ., νὰ συνακούωνται μεταξύ των, ν' ἀκούῃ ἕνας τὸν ἄλλον.

Συν-ήκω, Μ. ήξω, (κυρ.) = Συνέρχομαι (» Συνήκετε περὶ σωτηρίας βουλευσόμενοι, « Θκ.) (ἐθ. συνήθ.) καταντῶ εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, συμπίπτω, συνάπτομαι. » Εἰς στενὸν —, « Ἀρςτ., στενεύω. » Ταῦτα δὲ διαφύσεις ἔχει χονδρώδεις, εἰς ὀξὺ συνηκούσας, « αὐτ. 2) (τρπ.) 'ταιριάζω, συμφωνῶ. ‖. (τρπρσ.) Συνήκει, = Προσήκει, ἁρμόζει.

Συνήλασα, ἀόρ. α΄. τοῦ Συνελαύνω.

Συνῆλθον, ἀόρ. β΄. τοῦ Συνέρχομαι.

Συνηλικιώτης, ου (ὁ) καὶ Συνηλικιῶτις, ιδος (ἡ). = τῷ

Συνήλικος ἢ

Συνῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον ἡλικίαν, συνομήλικος· (συνκδχ. ἐν γέν.) συνόμιλος, σύντροφος.

†Συν-ηλέω-ῶ, Μ. ώσω. Καρφόνω μαζῆ.

Σύνηλυς [συνήλυθον], υδος (ὁ, ἡ). ὁ ἐρχόμενος μὲ ἄλλους ἢ πολλοὺς μαζῆ, (συγκ. τῷ Σύγκλυς).

Συνηλυσίη ἢ

Συνήλυσις, εως (ἡ), Π. ἀντὶ Συνέλευσις, σύνοδος.

†Συνήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνηλόω, κάρφωμα μαζῆ.

Συνημέρευσις, εως (ἡ), = Συνδιημέρευσις.

Συνημερευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ συνημερεύων (συνδιημερεύων) μετά τινος, καθημερινὸς σύντροφος.

Συν-ημερεύω, Μ. εύσω, = Συνδιημερεύω.

Συν-ημερόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἡμερόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνημμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Συνάπτω, (ἐθ.

Συνημμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ συνάφειαν, συνηρμοσμένως· (Γρμτ.) ὑφ' ἕν.

Συνημοσύνη (ἡ), Π. σύμβασις, συνθήκη, συμφωνία· σχέσις, φιλία, οἰκειότης, [ἐκ τοῦ

Συνήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Συνήθης, οἰκεῖος· σύνοικος· (ἐν γέν.) συνόμιλος, σύντροφος.

Συνήνεγκα ἢ Ἰων. Συνήνεικα, ἐνεργ. ἀόρ. τοῦ Συμφέρω.

Συνήνεμος (ὁ, ἡ). ὁ σκορπιζόμενος μὲ τὸν ἄνεμον, ἀνεμώλιος. » Ἐλπὶς —, « Ἡράκλτ.

Συνηνέχθην ἢ Ἰων. Συνηνείχθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Συμφέρω.

Συν-ηνιοχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἡνιοχῶ ὁμοῦ, συνδιευθύνω (ὡς ἡνίοχος), (ἐν γέν.) συνδιέπω.

Συνηνωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Συνημμένως.

Συνήορος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Συνάορος, 'ταιρειασμένος, συνηρμοσμένος. » Φόρμιγξ δαιτὶ —, « Ὀδ. Θ. ‖. (οὐσ. ἐν γέν.) σύντροφος, (ἰδιαιτ.) σύζυγος.

Συν-ηπεροπεύω, Μ. εύσω, Π. ἀπατῶ τινα ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) μὲ ἄλλον.

Συν-ηρεμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠρεμῶ ὁμοῦ.

Συνηρέτης [σύν, ἐρέσσω], ου (ὁ). συγκωπηλάτης· (μτνμ. ἐν γέν.) συμβοηθὸς, συμπράκτωρ, συνεργάτης.

Συν-ηρετμέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Συνερέσσω, κωπηλατῶ ὁμοῦ· (ἐν γέν.) συμπράττω, συνεργῶ, συμβοηθῶ, (παρβλ.) Ὁμορροθέω.

Συνηρέφεια (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ συνηρεφοῦς, ἴσκιος (ἴσκιωμα) ἀπὸ πυκνὰ δένδρα.

Συν-ηρεφέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκιάζω πυκνῶς, συσκιάζω· (ἀμτβτ.) εἶμαι -

Συνηρεφὴς [σύν, ἐρέφω], έος (ὁ, ἡ). σκιασμένος ἀπὸ πυκνὰ δένδρα, σύσκιος· (ἐν γεν.) δασὺς, πυκνός· (ἁπλ.) σκεπασμένος. » Τῶν καρκίνων ἡ θήλεια μεῖζον καὶ συνηρεφέστερον ἔχει τὸ ἐπικάλυμμα, « Ἀρςτ. » Ἐν τῷ συνηρεφεῖ, « Λκ., εἰς τὸ ἴσκιωμα. 2) (μτνμ.) σκυθρωπός. » Ξυνηρεφὲς πρόσωπον ἐς γῆν βαλοῦσ' ἄφθογγος εἶ, « Εὐρ.

Συνηρεφία (ἡ), Π. ἀντὶ Συνηρέφεια.

Συνῃρημένως, ἐπίρ. Κατὰ συναίρεσιν.

Συνήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [σύν, †ἄρω]. συνηρμοσμένος· κοινός. » Δαὶς —, « Νκ. 2) (Γλσ.) ἀντὶ Συνηρεφὴς, σύσκιος.

Συνήριθμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Συνάριθμος.

Συνηρμοσμένως [συναρμόζω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ συναρμογὴν, καταλλήλως, 'ταιρειασμένα.

†Συνήσθησις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σύνθεσις.

Συνησκημένως [συνασκέω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ πολὺν (πρὸς τὸν καλλωπισμόν τινος πράγματος) κόπον.

Συν-ησσάομαι (ττάομαι)-ῶμαι, Μ. ηττηθήσομαι. Νικῶμαι καὶ ἐγὼ ὁμοῦ.

Συν-ησυχάζω, Μ. άσω. Ἡσυχάζω παρομοίως.

Συνῆγα, πρκ. τοῦ Συνάγω.

Συν-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠχῶ (Ἀντηχῶ) ἐκ συμφώνου μετά τινος, ἀναπέμπω τὸν αὐτὸν ἦχον. » Φθεγγόμενοι μεγάλῃ τῇ φωνῇ, ὡς συνηχεῖν αὐτοῖς τὴν ἀγορὰν καὶ τὰ ἐργαστήρια, « Θφρ.

Συνήχησις, εως (ἡ), τὸ συνηχεῖν, (παρβλ.) Συμφωνία.

Συνήωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. = Συνήορος.

Συν-θακέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Συγκάθημαι, [ἐκ τοῦ

Σύνθακος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Συγκάθεδρος· σύνθρονος· (ἐπὶ θεοτήτ.) = Σύνναος.

Συν-θαλαμεύομαι, Μ. εύσομαι. Φυλάττομαι ὁμοῦ μὲ ἄλλην (παρθένον) ἐντὸς θαλάμου, θαλαμεύομαι παρομοίως.

Συνθάλλω, Μ. θαλήσω. Θάλλω ὁμοῦ.

Συνθαλπτέον, θετ. τοῦ -

Συν-θάλπω, Μ. θάλψω, = Συνθερμαίνω· (μτφορ.) τιμῶ ἢ παρηγορῶ ὁμοῦ, συνθεραπεύω.

Συμ-θαμβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκπλήττομαι (βλέπων ἢ ἀκούων) τι ὁμοῦ μὲ ἄλλους.

Συν-θανατόω-ῶ, Μ. ήσω. Θανατόνω ὁμοῦ.

Συνθανεῖν, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συνθνήσκω.

Συν-θάπτω, Μ. θάψω. Θάπτω τινὰ ὁμοῦ (εἰς τὸν αὐτὸν τάφον ἢ ἐκ συμφώνου) μὲ ἄλλον. » Συνετάφημεν τῷ Χριστῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος, « Γρφ.

Συν-θαυμάζω, Μ. άσω. Θαυμάζω ἢ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων.

Συν-θαυματουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Θαυματουργῶ ὁμοῦ (μετά τινος).

Συν-θεάζω, Μ. άσω. Ὁμιλῶ ἢ Πράττω ἢ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων ὡς θεόληπτος, συνενθουσιάζομαι.

Συν-θεάομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Κυττάζω (Σεριανίζω) τι ὁμοῦ μὲ ἄλλους. » Ἐπὶ κωμῳδῶν θέαν βαδίζοντι καὶ ἐμὲ ἀναπείθοντι προθύμως συνθεᾶσθαι, « Ξεν. 2) παρατηρῶ μὲ ἀκρίβειαν, Συνθεωρέω. » Ἐν ταῖς λέμβοις συνθεασάμενοι ποτηρίων πλῆθος, « Πλβ.

Συνθεατὴς, οῦ (ὁ). ὁ βλέπων τι (κυρ. δὲ ὁ θεωρῶν εἰς τὸ θέατρον) μαζῆ μὲ ἄλλους.

Συνθεάτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Συνθεατής. 2) (εἰς τὸν Πρκπ.) ἡ παρασταίνουσα μὲ ἄλλας γυναῖκας εἰς τὸ θέατρον, σύντροφος τῶν ὑποκριτριῶν τοῦ θεάτρου.

†Συνθεΐα (ἡ), (θλγ.). τὸ συνεῖναι τῆς θεότητος.

Συν-θειάζω, Μ. άσω, = Συνθεάζω.

Συν-θέλω, Μ. θελήσω, = Συνεθέλω.

Σύνθεμα (τό), Π. (καὶ μτγν. μόνον λογογρφ.) ἀντὶ Σύνθημα.

Συν-θεμιστεύω, Μ. εύσω, = Συνδικάζω, Συνδικέω.

Σύνθεο, Π. ἀντὶ Σύνθου, μσ. ἀόρ. β΄. τῆς πρς. τοῦ Συντίθημι.

Συν-θεολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναριθμῶ (Συγκαταλέγω) μετὰ τῶν θεῶν. 2) ὁμιλῶ περὶ θεοῦ (θεολογῶ) μετά τινος.

Σύνθεος (ὁ, ἡ). ὁ συνυπάρχων τῷ θεῷ, ἐπίσης ἡ συνανάρχως θεός.

Συν-θεραπεύω, Μ. εύσω. Τιμῶ (Περιποιοῦμαι) ἢ Ἰατρεύω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συνθεράπων, οντος (ὁ). συνυπηρέτης, σύνδουλος.

Συν-θερίζω, Μ. ίσω. Θερίζω ἢ (ἁπλ.) Κόπτω ὁμοῦ.

Συν-θερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἢ κατ' ὀλίγον. » Συνθερμαίνουσι τοὺς νεοττοὺς ἀμφότεροι, « Ἀρςτ. » Ὅταν .. συνθερμανθῇ τοῦτο καὶ πεφθῇ ὑπὸ τοῦ ἡλίου, « Θφρ.

Συνθερμαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ συνθερμαίνειν, θερμότητος ἐμποιητικός.

Συνθεσία (ἡ), Π. ἀντὶ Συνθήκη, συμφωνία, παραγγελία, στοίχημα.

Σύνθεσις [συντίθημι], εως (ἡ). ἡ ὁμοῦ κατὰ τάξιν θέσις· ἕνωσις· (ἰδιαιτ.) ἡ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς γραμματ. ἢ ῥητορ. συναρμογὴ τῶν λέξ. ἢ φρσ. (» Τὸ ῥῆμα καὶ τοὔνομα, ποιοῦντα τὴν πρώτην τό τε ἀληθὲς καὶ τὸ ψεῦδος δεχομένην σύνθεσιν, ἣν οἱ μὲν πρότασιν, οἱ δὲ ἀξίωμα, Πλάτων δὲ λόγον προσηγόρευκε, « Πλ. » Παράδειγμα δὲ βραχείας συνθέσεως τὸ, Λακεδαιμόνιοι Φιλίππῳ, Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ, « Δμτρ. » Ξηρᾶς δὲ τινος συνθέσεως τὸ, Ὁ βίος βραχὺς, ἡ τέχνη μακρὰ κτλ., « αὐτ.)· (εἰς τὴν Λογικ. καὶ Μαθηματικ.) ἡ ἀπὸ τῶν ἁπλῶν εἰς τὰ σύνθετα βαδίζουσα (πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ζητουμένου) μέθοδος, (ἀντιθ. τῷ Ἀνάλυσις)· (ἰατρ.) ἡ τῶν διαφόρων ἰατρικῶν ἢ ἀρωμάτων ἀνάμιξις, (ἁπλ.) σκευασία (» Ὅταν ἀκμάζῃ τὸ ἄνθος [τοῦ ῥόδου], ῥοδίζουσι τὰς συνθέσεις, « Θφρ.)· (Π.) ἀντὶ Συνθήκη, συμφωνία, σύμβασις· (εἰς τοὺς Ῥωμ.) εἶδ. ἐπανωφορίου· (ἰσ.) robe de chambre. » Ac plerumque synthesim (al. synthesinam) indutus (Nero), ligato circum collum sudario prodierit in publicum, sine cinctu, et discalceatus, « Sueton.

Συν-θεσπιῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Χρησμῳδῶ ὁμοῦ μέ.

Συνθετέον, θετ. τοῦ Συντίθημι.

Συνθέτης, ου (ὁ). ὁ συνθέτων (συναρμόζων) τι· (ἰδιαιτ. δὲ) » Ὀνομάτων —, « Δ. Ἁλ., ὁ ῥήτωρ ἢ » Λόγων —, « Παυσ., ὁ λογογράφος.

†Συν-θετίζω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐθετίζω.

Συνθετικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ συνθέτειν· (Λογικ.) ὁ προβαίνων κατὰ σύνθεσιν.

Σύνθετο, Π. ἀντὶ Συνέθετο, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β΄. τοῦ Συντίθημι.

Σύνθετος, ἡ ἢ ος, ον ἢ ον. Ὁ συγκείμενος ἀπὸ διάφορα μέρη ἢ πράγματα συνηνωμένα. » Συνθετὸς καὶ πάλιν διαιρετὸς ἱπποκένταυρος, « Ξεν. » Τῶν φωνῶν αἱ μὲν εἰσιν ἁπλαῖ, αἱ δὲ σύνθετοι, « Σξτ. » Πάντοτε αὐτὴν Σάμον Θρηϊκίην καλεῖ καὶ οὐδέποτε Σαμοθράκην κατὰ σύνθετον, « Ἡσύχ. 2) πλαστός. » Λόγος —, « Αἰσχλ. 3) συμφωνημένος. » Ἐκ συνθέτου, « Ἡρ., = Ἐκ συνθήματος.

Συνθέτως, ἐπίρ. Διὰ συνθέσεως· κατὰ σύνθεσιν (συμφωνίαν)· (Γρμτ.) ἐν συνθέσει. » Λίνου σπέρμα, ὃ καὶ συνθέτως ὀνομάζουσι λινόσπερμον, « Γαλ.

Συν-θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω μαζῆ (ἐκ συμφώνου) ἢ πρὸς ἓν μέρος, συνέρχομαι τρέχων, συντρέχω. » Ἢν τὰ τοῦ χαλινοῦ διατρέχῃ καὶ συνθέῃ, « Ξεν., ἂν γυρίζουν (δουλεύουν) ἕνα μετ' ἄλλου εὔκολα. 2) (τρπ.) λαμβάνω τὴν ἀπαιτουμένην ἔκβασιν, ἀποβαίνω σύμφωνα μὲ τὴν θέλησίν τινος. » Οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλὴ, « Ὀδ., δὲν θὰ τελεσφορήσῃ, δὲν θὰ ἐπιτύχῃ.

Συν-θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω Θεωρῶ (Παρατηρῶ) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλο. » Τὰς εἰκόνας αὐτῶν θεωροῦντες χαίρομεν ὅτι τὴν δημιουργήσασαν τέχνην συνθεωροῦμεν, « Ἀρςτ. 2) θεωρῶ διὰ τοῦ νοὸς ἢ μετ' ἐπιστασίας. » Ἐγὼ, συνθεωρήσας ἐκ πολλοῦ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, « Θφρ. 3) (χωρὶς πτ.) εἶμαι (ἀποστέλλομαι ὡς) συνθέωρος. » Ξυνεθεώρεις Ἀνδροκλεῖ καὶ Κλεισθένει, « Ἀρςφ.

Συνθεωρητέον, θετ. τοῦ προηγ.

Συνθέωρος καὶ ὄχι Συνθεωρὸς (ὁ). συναπεσταλμένος εἰς (θρησκευτ.) θεωρίαν.

Συν-θήγω, Μ. θήξω. Ἀκονίζω ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου)· (μτφορ.) συμπαροξύνω.

Συνθήκη (ἡ). συμφωνία (ἔγγραφος ἢ ἄγραφος), σύμβασις ὁποιαδήποτε, (ἰδιαιτ.) συνυπόσχεσις πρὸς διατήρησιν εἰρήνης. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) » Συνθήκας ποιεῖσθαι (τίθεσθαι κτλ.), « Λξ. » Ἐμμένειν ταῖς συνθήκαις, « Ἰσκρ. » Ὑπερβαίνειν (» Ἀναιρεῖν, » Ψεύδεσθαι) τὰς συνθήκας, « Λξ. 2) (συνκδχ.) ἔγγραφον συνθήκης, συμφωνητικόν· ὁμολογία. » Ἀργύριον δὲ οὐκ ἔχων δοῦναι, συνθήκας ποιησάμενος, καὶ θέμενος παρὰ Λυσικλεῖ, μνᾶν τόκον ἔφερεν αὐτῷ, « Λυκοῦργ. » Ἀνοιχθῆναι τὰς συνθήκας, « Δμ. 3) = Σύνθεσις (λόγου). » Ὑπομνήματα εἰς ἔσχατον χυδαιότητος λέξει τε καὶ διανοίᾳ καὶ συνθήκῃ .. ἐλαύνοντα, « Φώτ.

†Συνθηκοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Κάμνω συνθήκας.

Συνθηκοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φύλαξ (dépositaire τοῦ ἐγγράφου) τῆς συνθήκης.

Σύνθημα (τό). (ἐν γέν.) σημεῖον, γνώρισμα· (ἰδιαιτ.) τὸ συμφωνημένον μεταξύ τινων πρὸς ἀμοιβαίαν συνεννόησιν· (π. χ.) ὁ λόγος διὰ τοῦ ὁπ. γνωρίζονται μεταξύ των οἱ στρατιῶται, (Γαλλ.) mot d'ordre, ἢ· τὸ σημεῖον διὰ τοῦ ὁπ. εἰδοποιοῦνται μακρόθεν, (Γαλλ.) signal· ὁ ἰδιαίτερος χαρακτὴρ διὰ τοῦ ὁπ. γράφονται αἱ μυστικαὶ ἐπιστολαί, (Γαλλ.) chiffre· ξύλον εἰς εἶδος τσέδουλας χρησιμεῦον πρὸς ἀναγνώρισιν τῶν περιπόλων, (παρβλ.) Σύμβολον. » Συνθήματα εἶναι τὰ ὀνόματα, ἢ δηλοῦν τοῖς συνθεμένοις, προειδόσι δὲ, τὰ πράγματα, « Πλάτ. » Εὐγενείας σύνθημα παρὰ βαρβάροις τὸ στίζεσθαι, « Σξτ. » Αἱ πλείστοις συνιοῦσαι (παρ' Αἰγυπτίοις) καὶ κόσμον ἔχουσι περισφύριον, σύνθημα τοῦ παρ' αὐτοῖς σεμνολογήματος, « αὐτ. » Τὰς πινακίδας, ἃς ἡ πολιτεία σύνθημα ποιεῖται τῆς Αἰγυπτίας ἀρχῆς, « Συν. » Παρηγγύα σύνθημα Ζεὺς σύμμαχος, « Ξεν. » Ἤρετο τίς ὁ θόρυβος εἴη· ὁ δὲ εἶπεν, ὅτι τὸ σύνθημα παρέρχεται. Καὶ ὃς ἤρετο, ὅ,τι καὶ εἴη τὸ σύνθημα· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι Ζεὺς σωτὴρ ἢ Νίκη, « αὐτ. » Οὐ πρότερον ἐπιθήσεσθαι, ἢ τὸ σύνθημά σφι ἔμελλε φανήσεσθαι παρὰ τῶν περιπλεόντων ὡς ἡκόντων, « Ἡρ. » Ἐκ (» Ἀπὸ, » Ὡς ἐκ) συνθήματος, « αὐτ., ἐκ συμφώνου. » Ἐπιστολιμαῖα συνθήματα, « Γργ., τὰ διδόμενα εἰς τοὺς ταξιδεύοντας μὲ ὀχήματα τοῦ δημοσίου, ἢ (ἁπλ.) Συστατικά, (Λτν.) literas dimissorias ἢ formatas. 2) σχέσις, μετοχὴ, κοινωνία. » Τί γὰρ ἀσπίδι σύνθημα καὶ βακτηρίᾳ; « Ἀθ., τί κοινὸν μεταξύ; 3) συνθήκη, συμφωνία, (ἐθ.

Συνθηματιαῖος, α, ον. Ὁ ἐκ συνθήματος (κατὰ συνθήκην), παραγγελτὸς, συμφωνημένος. » Στέφανος —, « Ἀρςφ.

†Συν-θηματίζω, Μ. ίσω. Δίδω τὸ σύνθημα, παραγγέλλω τι ἐκ συνθήματος. » Αἱ βρονταὶ εἶεν ἂν κατὰ σάλπιγγας μάχην συνθηματιζούσας, « Εὐς. ‖. (μσ.) κάμνω συμφωνίαν, συμφωνῶ προτοῦ. » Παιδιᾶς ἡμέραν συνθηματίζεται δι' ἀσιδήρων δορατισμῶν, « Ν. Χων.

Συνθηματικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἐκ συνθήματος. » Ἐπιστολὴ —, ἡ » γεγραμμένη συνθηματικῶς, « Πλβ., μὲ ἰδιαιτέρους (συμφωνημένους πρὶν μεταξὺ τοῦ γράφοντος καὶ τοῦ δεχομένου τὴν ἐπιστολ.) χαρακτῆρας, (Γαλλ.) en chiffres.

Συνθημάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σύνθημα.

Συνθηρατὴς, οῦ (ὁ). σύντροφος κυνηγοῦ, συνθηρευτής, [ἐκ τοῦ

Συν-θηράω-ῶ καὶ (μσ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. άσω, -ομαι. Κυνηγῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου μετά τινος), (μτνμ. ἐν γέν.) Συλλαμβάνω. » Χεῖρες .. ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδε συνθηρώμεναι, « Σοφ.

Συνθηρευτής, οῦ (ὁ), = Συγκυνηγός, [ἐκ τοῦ

Συν-θηρεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι, = Συνθηράω, -ομαι.

Σύνθηρος (ὁ, ἡ). ὁ θηρεύων τι (κυνηγῶν συντροφικά) μετά τινος.

Συν-θητεύω, Μ. εύσω. Θητεύω (Ξενοδουλεύω) μετά τινος.

Συν-θιασεύω, Μ. εύσω. Ἐκτελῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου μετά τινος) τὸν θίασον, (ἐν γέν.) συνεορτάζω.

Συνθιασώτης, ου (ὁ). ὁ συνεορτάζων τὸν θίασον, (ἐν γέν.) συνόμιλος, σύντροφος. »Δύο πρεσβύτα συνθιασώτα τοῦ ληρεῖν,« Ἀρςφ., φλυαροῦντες ἐκ συμφώνου.

Συν-θιγγάνω, Μ...; Ἐγγίζω ὁμοῦ, συναντιλαμβάνομαι.

†Συνθλασμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ =

†Συν-θλάττω, ἀδκμ. ἀντὶ -

Συν-θλάω-ῶ, Μ. θλάσω. Σπάνω τι (κυρ. διὰ συνθλίψεως) ὅλως διόλου, (παρβλ.) Συνθραύω.

Συν-θλίβω, Μ. θλίψω. Ζουλῶ τι συγχρόνως ἀπ' ὅλα ἢ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, συμπιέζω, (Γαλλ.) comprimer.

Σύνθλιψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σφίξιμον (ζούλισμα) ἀπ' ὅλα συγχρόνως τὰ μέρη, (Γαλλ.) compression.

Συν-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι (ἀόρ. Συνέθανον). Ἀποθνήσκω ἢ Φονεύομαι μετά τινος, συναποθνήσκω.

Συνθοινάτωρ, ορος (ὁ), Π. [σὺν, θοινάομαι]. ὁ συνεσθίων τινί, σύνδειπνος.

;Συνθοίνιος ϗ

Σύνθοινος (ὁ, ἡ), [σὺν, θοίνη]. σύντροφος, σύνδειπνος.

Συν-θολόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω (καὶ τρπ. Σκοτίζω) ὅλως διόλου, συγχέω.

Συνθόλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συν-θόρνυμι, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Συνέθορον). Πηδῶ ὁμοῦ.

Συν-θορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Θορυβῶ ὁμοῦ, κάμνω καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων θόρυβον (κυρ. πρὸς ἔνδειξιν ἀποδοχῆς).

Συν-θρανόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Συνθραύω.

Συν-θράττω, μτγν. ἀντὶ =

Συν-θραύω, Μ. θραύσω. Θραύω (Κτυπῶν σπάνω) τι ὅλως διόλου, συντρίβω. »Ἡ τῷδε θριγκῷ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν,« Εὐρ. »Εἰκὼν αὐτοῦ τις κατέπεσεν ἀπὸ ταὐτομάτου ϗ συνεθραύσθη,« Δ. Κάσσ.

Συν-θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου μετά τινος).

Συνθρηνήτρια (ἡ). ἡ συνθρηνοῦσα τινί, μυρολογήτρια.

Σύνθρηνος (ὁ, ἡ). ὁ συνθρηνῶν τινί.

Συν-θριαμβεύω, Μ. εύσω. Θριαμβεύω ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

†Συν-θρίζω, Μ. θρίσω, Π. ἀντὶ Συνθερίζω.

Συνθρόησις [σὺν, θροέω], εως (ἡ). ταραχὴ μεγάλη, σύγχυσις.

Σύνθρονος (ὁ, ἡ). συμμέτοχος τοῦ θρόνου (ϗ συνκδχ. τοῦ κράτους, τῆς βασιλείας), ὁμόθρονος. (συνκδχ. καὶ τρπ.) ὁμότιμος. »Δικαιοσύνη καὶ φρόνησις, καὶ αἱ σύνθρονοι ταύτης ἀρεταί,« Φίλ.

Σύνθροος (ὁ, ἡ), [σὺν θρόος]. ὁ ἠχῶν (ἀντηχῶν) ὁμοῦ, ἀποδίδων τὸν αὐτὸν ἦχον »Κιθάρῃ—,« Ἐπγρ.

Συν-θρύπτω, Μ. θρύψω. Κάμνω ὁμοῦ (κτυπῶν ἕνα μετ' ἄλλου) θρύμματα, συντρίβω· (μτφορ.) χαυνόνω ὅλως διόλου, ἐκνευρίζω.

†Συν-θυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω τὸ αὐτὸ φρόνημα, εἶμαι σύμφωνος (ὁμόθυμος).

†Συν-θυμόομαι-οῦμαι, Μ. θυμωθήσομαι. Θυμόνω ἐκ συμφώνου, συμμερίζομαι τὸν θυμόν (τὴν ἀγανάκτησιν) τινος.

Συν-θυραυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Θυραυλῶ ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Σύνθυρος (ὁ, ἡ), γείτων, πρόσοικος.

Συν-θυσιάζω, Μ. άσω, μτγν. ἀντὶ Συνθύω.

Συνθύτης, ου (ὁ). συνεργὸς (συμβοηθὸς) τοῦ θύτου, [ἐκ τοῦ

Συν-θύω, Μ. θύσω. Θυσιάζω ὁμοῦ, προσφέρω καὶ ἐγὼ ἐκ συμφώνου θυσίαν.

Συν-θωκεύω, Μ. εύσω, καὶ

Συν-θωκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Συνθακέω, [ἐκ τοῦ

Σύνθωκος (ὁ, ἡ), Π. = Σύνθακος.

Συν-ιαίνω, Μ. ιανῶ, Π. ἀντὶ Συνθερμαίνω· (συνκδχ.) Συνευφραίνω, Συνθεραπεύω.

Συν-ιδιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι ὁμοῦ ἴδιόν τινος, ἰδιοποιῶ συνάμα.

Συνιδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συνοράω.

Συν-ιδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἱδρόνω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

Συν-ιδρύω, Μ. ύσω. Ἱδρύω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου), συγκαθιδρύω, συγκαθιερόνω. »Συνίδρυται τῇ Δήμητρι ὁ Διόνυσος,« Σχλ. Ἀρςφ.

Συνίδρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνιδρόω.

Συνίει, ἀντὶ Συνίεθι, πρς. καὶ

Συνιείς, εῖσα, εν, μτχ. καὶ

Συνιεῖν, Π. ἀντὶ Συνιέναι, ἀρχ. ἐνς. καὶ

Συνιέμεν, Π. ἀντὶ

Συνιέναι, ἀπαρ. τοῦ Συνίημι.

Συν-ιεράομαι-ῶμαι, Μ. άσομαι. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ἱερεὺς ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συν-ιερατεύω, Μ. εύσω. Ὑπηρετῶ ὡς ἱερεὺς ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συλλειτουργῶ, συνιερουργῶ.

Συνιερεύς, έως (ὁ). ὁ ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἐπίσης ἱερεύς, συμμέτοχος τῆς ἱερωσύνης, συλλειτουργὸς ἱερέως.

Συν-ιερεύω, Μ. εύσω, = Συνιερατεύω.

†Συν-ιερη(ρει)τεύω, Μ. εύσω, Ἐπγρφ. ἀντὶ Συνιερατεύω.

Συν-ιεροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνιερουργῶ ὡς-

Συνιεροποιός (ὁ, ἡ). ὁ διωρισμένος ἱεροποιὸς ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνεκτελεστὴς τῶν ἱερῶν, συνθύτης.

Συνίερος (ὁ, ἡ). ὁ τιμώμενος εἰς τὸ αὐτὸ ἱερὸν ἢ διὰ τῶν αὐτῶν ἱερῶν (ἀπολαμβάνων τὴν αὐτὴν λατρείαν) μὲ ἄλλον, (παρβλ. Σύνναος).

Συν-ιερουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἱερουργῶ ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνεκτελῶ ἱερουργίαν.

Συνιερουργία (ἡ). συμμετοχὴ εἰς ἱερουργίαν.

Συνιερουργός (ὁ). συνεργὸς ἱερουργοῦντος.

Συν-ιζάνω, Μ. ιζήσω. Καθίζω (Τοποθετῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. ‖. (συχνότ. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) = Συγκάθημαι, συνεδριάζω· κατακάθημαι· βουλῶ· λυόνω (»Σάρκες ἱδρῶτι συνίζανον,« Θκρ.)· συστέλλομαι, ζαρόνω· καταπέφτω, ὀλιγοστεύω, (παρβλ.) Συμπίπτω· (Γρμτ.) πάσχω συνίζησιν, συναιροῦμαι, ἴδε Συνίζω.

Συνίζησις, εως (ἡ), τὸ συνιζάνειν, συγκάθισμα, βούλιασμα, κατακάθισμα (Γρμτ.) συνεκφώνησις δύο φωνηέντων.

Συν-ίζω, Μ. ιζήσω, = Συνιζάνω. »Τὸ ἄλφιτον βρεχθὲν συνίζει,« Ἀρετ. »Καὶ δύο συλλαβὰς εἰς μίαν συνίζουσιν, ἡνίκα παρὰ τὴν γῆ ρ α ῒ τρισσύλλαβον δισύλλαβόν φαμεν τὴν γῆ ρ ᾳ,« Ἀπλλ. »Καὶ τὰ διαλελυμένα συνίζει, ὡς ὑφ' ἓν μέρος λόγου ἀνέγνωμεν τὸ π α σ ι μ έ λ ο υ σ α ϗ κ η ρ ε σ σ ι φ ο ρ ή τ ο υ ς,« αὐτ.

Συν-ίημι, Μ. συνήσω (ἀόρ. Συνῆκα ϗ β'. Συνῆν [ὅθ. ἡ μτχ. Συνείς], μσ. ἀόρ. Συνείμην, ὅθ. ὑποτ. Συνώμεθα κτλ.). Φέρω εἰς ἓν μέρος, (κυρ. ἐπὶ ἐχθρ. ἐνν.) = Συμβάλλω, συγκρούω. »Τίς σφωε ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;« Ἰλ. Α. 2) (συνήθ. ϗ λογογρφ.) ἀκούω· ἐννοῶ, καταλαμβάνω. (μὲ αἰτ.) »Σύνες, ὅ τοι λέγω,« Ἀρςφ. »Τὰ μὰ δὴ ξυνίετε ῥήματα,« αὐτ. »Εἶτ' οὐ ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ,« αὐτ. »Συνεὶς ὁ Βροῦτος τὸ πεπρωμένον,« Πλ. (ἢ γεν.) »Τὰ μήπω φωνῆς ξυνιέντα παιδία,« Πλάτ. »Οὐ συνίειν τῶν λεγομένων οὐδέν,« Γργ. »Οἱ δ' οὖν ὡς ἕκαστοι Ἕλληνες, ὅσοι ἀλλήλων ξυνίεσαν,« Θκ., ἐκαταλάμβαναν ἕνας τοῦ ἄλλου (ὡμιλοῦσαν ὡς ἔγγιστα τὴν αὐτὴν) γλῶσσαν. »Τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος,« Λκ. (ϗ ἀπολ.) »Ὣς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκεν,« Ἰλ. Ο. (καὶ μσ. Π.) »Τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο Μενέλαος,« Ὀδ. Δ. (καὶ μτχ. εἰδ. κατὰ τὰ γνωστ.) »Ξυνίημι καταγελώμενος,« Λξ. (ϗ ἀναλελυμ.) »Ξυνίημ' ὅτι βούλει τὸν χιτωνίσκον λαβεῖν,« Ἀρςφ. 3) (μσ. Π.) συνεννοοῦμαι, συμφωνῶ. »Ὄφρα συνώμεθα ἀμφὶ γάμῳ,« Ἰλ. Ν.

Συν-ικετεύω, Μ. εύσω. Παρακαλῶ (Ἱκετεύω) ἐκ συμφώνου ὡς -

Συνικέτης, ου (ὁ). σύντροφος ἱκέτου.

Συν-ικμάζω, Μ. άσω. Ὑγραίνω (Νοτίζω) ὅλως διόλου, μουσκεύω ἕνα μετ' ἄλλου.

Συν-ικνέομαι-οῦμαι, Μ. ίξομαι (ἀόρ. Συνικόμην κτλ.). Φθάνω ὁμοῦ, συνέρχομαι, συμπίπτω.

Συνίμεν, Π. ἀντὶ Συνεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Σύνειμι, Μ. ειμι.

Σύνιον, Π. ἀντὶ Συνίεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Συνίημι.

Συν-ιππάζομαι, Μ. άσομαι. Τρέχω (Ὑπάγω) ὁμοῦ ἔφιππος, Συνιππεύω.

Συνίππαρχος (ὁ). ὁ διωρισμένος ἵππαρχος ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνάρχων (adjoint) τοῦ ἱππάρχου.

Συνιππεύς, έως (ὁ). σύντροφος (συλλοχίτης) ἱππέως.

Συν-ιππεύω, Μ. εύσω. Ἱππεύω ὁμοῦ, συνοδεύω τινὰ ἔφιππος· συστρατεύομαι ὡς ἱππεύς.

†Συνιππία (ἡ). ἀγέλη (συνοδία) ἵππων.

Σύνιππος (ὁ, ἡ). ὁ σὺν τῷ ἵππῳ. »Τὸν Κούρτιον.. σύνιππον τῷ λάκκῳ πεπτωκότα,« Τζ.

Συν-ίπταμαι, Μ. συμ-πτήσομαι (ἀόρ. Συνέπτην κτλ.). Πετῶ ὁμοῦ.

Σύνισαν, Π. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Σύνειμι, Μ. ειμι, ἡ 2) ἀντὶ Συνῄδεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Σύνοιδα.

Συν-ισθμίζω, Μ. ίσω. Συνάπτομαι δι' ἰσθμοῦ.

Συν-ισόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἴσον μὲ ἄλλο, ἐξισάζω.

Συνιστάνω καὶ Συν-ιστάω-ῶ. μτγν. καὶ σπν. ἀντὶ

Συν-ίστημι, Μ. συ-στήσω (ἀόρ. Συνέστησα καὶ β'. Συνέστην, μσ. πρκ. Συνέστηκα κτλ.). Στήνω (Τοποθετῶ) ὁμοῦ· ἑνόνω· συνάπτω· συνάζω· (μτνμ.) σχετίζω, φιλιόνω, (ἐπὶ κακοῦ) σχηματίζω φατρίαν (συμμορίαν). »Τοὺς ἐκ τῆς φυγῆς σκεδασθέντας —,« Δ. Ἀλ., (Γαλλ.) rallier. (καὶ μσ.) »Τὸν μέν τινα συνεστηκότα ἐν κύκλῳ, τὸν δὲ καθήμενον,« Ξεν. (καὶ μτνμ.) »Συνιστάναι πόλεις,« Ἰσκρ., συνενόνειν αὐτὰς εἰς συμμαχίαν. (καὶ δοτ. περιπ.) »Τὴν Ἀσίαν πᾶσαν συστήσας ἑωυτῷ,« Ἡρ., ἑνώσας ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν του. »Στρατιώτας τινὶ συνιστάναι,« Διόδ., στρατολογεῖν ὑπέρ. (ϗ μσ.) »Συστήσασθαι μισθοφόρους,« Πλβ. (καὶ ἀλλπθ.) »Λέχος Ἡρακλεῖ ξυστᾶσα,« Σοφ., συζευχθεῖσα εἰς γάμον. (συχνότ. ἐπὶ κακοῦ) »Αἰγυπτίων ἄνδρας ἐπ' αὐτὸν συνιστάς,« Παυσ., (Γαλλ.) ameuter. »Συνιστὰς τοὺς Ἀρκάδας ἐπὶ τῇ Σπάρτῃ,« Ἡρ. (καὶ μσ.) »Συστάντες τινές,« Θκ., συνομόσαντες. »Πολλοὶ δῆλοι ἦσαν ξυνιστάμενοί τε καὶ θαυμάζοντες τί ἔσοιτο ἡ πολιτεία,« Ξεν. »Συνεστάναι τοὺς Λακεδ. ϗ Ἀρκάδας,« αὐτ. »Ἐργαστήρια μοχθηρῶν ἀνθρώπων συνεστηκότων ἐπὶ τοὺς ἐμπόρους,« Δμ. »Συνίσταται μετὰ τοῦ Λάμπιδος,« αὐτ., ἑνόνεται, συναγρηκιοῦνται. »Ἐάν τις συνίστηται ἢ συνδεκάζῃ τὴν ἡλιαίαν ἢ τῶν δικαστηρίων τι,« αὐτ. »Τῶν ἠθάδων καὶ συνεστηκότων ῥητόρων ἀπαλλαγήσεσθε,« αὐτ. (καὶ μτνμ.) »Ἀτὰρ καὶ τὸν νοσέοντα χρὴ ἄλκιμον ἔμμεναι καὶ ξυνίστασθαι τῷ ἰητρῷ κατὰ τοῦ νοσήματος,« Ἀρετ. 2) γνωστοποιῶ τινα εἰς ἄλλον ὡς φίλον μου ἢ ἄξιον τῆς εὐνοίας του ἢ δυνάμενον νὰ τῷ χρησιμεύσῃ, συσταίνω, (Γαλλ.) recommander. »Συστήσω σοι ἐγὼ καὶ Ἀσπασίαν,« Ξεν. »Ἐπιμελέστερον ἐξετάζειν οὓς συνίστησι,« Πλ. (ϗ μτνμ.) »Ἱέρωνα τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου συνέστησε,« Συν., τὸν κατέστησε γνωστὸν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς. (ϗ ἀσυνήθ.) »Μαντικὴν ἑωυτῷ συστῆσαι,« Ἡρ., οἰκειώθη μετ' αὐτῆς, τὴν ἐνηγκαλίσθη. (καὶ πθ.) »Συνεστάθη Κύρῳ,« Ξεν. »Ὑπὸ Ἀριστίππου συσταθῆναι,« Αρτ. 3) (ἐπὶ πραγμ.) συστέλλω, συμμαζόνω, συσφίγγω· πυκνόνω· (ἐπὶ ῥευσ.) πήζω. »Συστήσας τὸ πρόσωπον,« Πλ., σουφρώσας, σκυθρωπάσας. »Συνιστάναι γάλα,« Ἀρςτ. (καὶ μσ.) »Χιὼν συνεστηκυῖα,« Πλβ. (καὶ πθ.) »Τὸ ὑγρὸν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ συνιστάμενον,« αὐτ. (καὶ μσ.) »Παρειαὶ συνιστάμεναι,« Ἐπγρ., ἀρχίζουσαι νὰ ζαρόνουν. »Συνισταμένου τοῦ ἀέρος,« Πλ., ἄρχισε νὰ συννεφιάζῃ (νὰ κακοκαιριάζῃ), (ὅθ. 4) κάμνω στερεόν, ἰσχυροποιῶ, ἐνδυναμόνω· αὐξάνω. (ἐπὶ καρπ.) μεστόνω. »Αἱ βόρειαι καταστάσιες τὰ σώματα συνιστῶσι,« Ἱππκρ., τὰ κάμνουν σφικτότερα. (ϗ μσ.) »Αἱ σάρκες συνεστήκασι μᾶλλον τῶν προσγείων ἰχθύων,« Ἀρστ., εἶνε στιφρότεραι. »Συνιστὰς τὰς τιμὰς τοῦ σίτου,« Δμ., = Συντιμῶν, ἀναιβάζων. »Ἐπιγενομένου δὲ χρόνου ϗ ὥσπερ ἤδη συνεστηκότων (τῶν κυάμων),« Θφρ. »Εὑρίσκομεν τοὺς μὲν παλαιούς τινας καὶ εὐρωστιῶντας, τοὺς δ' ἔτι νεαλεῖς ϗ συνεστηκότας,« Λκ. »Οἷς συνεστήκασιν αἱ κοιλίαι,« Ἰατρ., (ὅθεν 5) δίδω σύστασιν (ὕπαρξιν) εἴς τι, συνθέτω ἐκ πολλῶν ἓν ὅλον, συγκροτῶ, κατασκευάζω· (μτνμ.) καθιστῶ, διορίζω, βάλλω εἰς τάξιν, διοργανίζω· (ἐπὶ κακοῦ) μηχανῶμαι· (ἐνίοτε) ἐπικυρόνω· ἀποδεικνύω. (μσ.) ὑφίσταμαι, λαμβάνω ὕπαρξιν, γίνομαι, σύγκειμαι· διατηροῦμαι (εἰς μόνιμον κατάστασιν), διαρκῶ. »Ὁ τὸ πᾶν συστήσας (καὶ μσ. συστησάμενος),« Πλ. (καὶ ἀπολ.) »Τίνι τῶν ζώων αὐτὸν εἰς ὁμοιότητα ὁ συνιστὰς συνέστησε,« Πλάτ., ὁ δημιουργὸς (τὸν κόσμον). »Κλεωναῖον ἡγεμόνα συστήσας ἀνθ' ἑαυτοῦ ταῖς δυνάμεσι,« Πλβ., καταστήσας. »Τοῦτο ἡ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων συνίστησι πρόληψις,« Ἀρστ., τὸ βεβαιόνει ἢ τὸ πιθανολογεῖ. »Συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ θεός,« Γρφ., ἀποδεικνύει. »Ὁ τὴν ἀγαθότητα συνιστῶσι τοῦ θεοῦ,« Βασ. »Ἡ ἀδικία ἡμῶν θεοῦ δικαιοσύνην συνίστησι,« Γρφ. »Ἐν παντὶ συνεστήσατε ἑαυτοὺς ἁγνοὺς εἶναι ἐν τῷ πράγματι,« αὐτ. (καὶ ἐπὶ κακοῦ) »Ὡς συστήσων ἐπὶ τῷ μάγῳ θάνατον,« Ἡρ. (καὶ αἰτ.) »Συνισ. πόλεμον ἐπί τινα,« Δμ. (καὶ μσ.) »Συνίστασθαι δυναστείαν,« Πλβ. »Συστησάμενοι τὰ κατὰ τὴν Ἰταλίαν,« αὐτ., διευθετήσαντες. (καὶ αὐτπθ.) »Σύλλογοι ἐγίνοντο καὶ κύκλοι συνίσταντο,« Ξεν., συνεκροτοῦντο. »Ἡ πόλις ἐκ πλειόνων ἢ μυρίων οἰκιῶν συνέστηκε,« Ξεν. »Πόλις οὕτω συστᾶσα,« Πλ. »Δοκοῦσιν ἐκ τῆς ὑγρότητος συνίστασθαι τῆς ὑπὸ τὸν φλοιὸν συνισταμένης,« Θφρ. »Καὶ ἄνευ σπερματικῆς ἀρχῆς αὐτόματα πολλὰ συνίσταται τῶν φυτῶν,« αὐτ. »Πᾶν ὃ συνίσταται ἔκ τινων,« Ἀρστ. »Μύθους εὖ συνεστῶτας,« αὐτ. »Ἠξίουν τε αὐτοὺς μὴ τειχίζειν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἔξω Πελοποννήσου μᾶλλον, ὅσοις ξυνειστήκει, ξυγκαθελεῖν μετὰ σφῶν τοὺς περιβόλους,« Θκ., ὅσοι εἶχον συνεστῶτας (ὑφισταμένους ἀκόμη) περιβόλους· (καὶ μτνμ.) »Συνιστάμενον ϗ φυόμενον καλόν,« Δμ. »Δύναμις συνεστῶσα,« Ἡρωδ. »Τὸ ἱππικὸν ἔτι συνεστηκός,« Ξεν. »Τῆς μάχης συνεστεώσης,« Ἡρ. (ὅμοιον μὲ τὸ) »Πολέμοιο συνεσταότος καὶ αὐτῆς,« Ἰλ. Ξ, ἐν ἀκμῇ τῆς μάχης. »Διὰ τὸ περὶ τῆς αὐτῶν ἐλευθερίας συνεστάναι τὸν ὅλον ἀγῶνα,« Πλβ. »Τοῦτο δὲ ξυνεστήκεε, μέχρι οὗ..,« Ἡρ. (ὅθεν) »Ζήτημα συνεστηκός,« Νμ., τὸ οὐσιῶδες τῆς προτάσεως. (καὶ πλθ.) »Τὰ συνεστηκότα,« Λξ., τὸ ἐν ἐνεργείᾳ πολίτευμα, τὰ καθεστῶτα. 6) (ἰδιαιτ. μσ.) εἶμαι ἑνωμένος (σύμφωνος) μετά τινος, συνέχομαι. »Συνίσταντο τῷ Κατιλίνᾳ,« Πλ., συνώμοσαν μέ. »Οἱ συνιστάμενοι τῷ κενῷ,« Θμς., οἱ ἀποδεχόμενοι τὴν περὶ αὐτοῦ ἰδέαν (φρονοῦντες ὅτι ὑπάρχει), ἢ 7) (ἐκ τοῦ ἐναντ.) εἶμαι εἰς σύγκρουσιν (καὶ τρπ. εἰς διαφωνίαν) μετά τινος, ἀντιβαίνω, ἐναντιοῦμαι, διαφέρομαι, (ἐπὶ πραγμ.) παλαίω μέ. »Λιμῷ (»Πόνῳ, »Καμάτῳ κτλ.) —,« Ἡρ. »Θνατὸς δ' ἀθανάτῳ συστήσομαι;« Ἐπγρ. »Ὥστε καὶ τοῖς ἐλέφασιν εἰς ἀλκὴν συνίστασθαι,« Διόδ. »Οἱ Λακεδ., βουλόμενοι τοὺς Ἀθ. ἔχειν πόνον συνεστεῶτας Βοιωτοῖσι,« Ἡρ. »Συνεστήκεε ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γωβρύεω,« αὐτ., ἦτον ἐναντία. (ϗ ἀπολ.) »Συνεστηκότων δὲ τῶν στρατηγῶν,« αὐτ., διαφωνούντων, φιλονεικούντων. »Γνῶμαι πολλαὶ ἐγίνοντο, καὶ αἵδε συνεστηκυῖαι μάλιστα,« αὐτ., ἀντίθετοι πρὸς ἀλλήλας, ἐκ διαμέτρου ἐναντίαι. 8) (ἐνίοτε) ἐπιχειρίζομαι, ἀναλαμβάνω. »Πόλεμον —,« Ἰσκρ. »Λόγον ὑπέρ τινος —,« Πλβ. »Συνεστήσαντο τὸν κίνδυνον ἐρρωμένως,« Διόδ.

Συν-ιστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι συνίστωρ τινός, σύνοιδά τινί τι. 2) ἱστορῶ (διηγοῦμαι) παρομοίως.

Συνίστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ συνειδὼς τινί τι, συμμάρτυς, (ἐπὶ κακοῦ) συνένοχος.

Συν-ισχαίνω (-ισχάνω), Ἀττ. ἀντὶ Συνίσχω, συνέχω.

Συν-ισχναίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι αὐτὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ἰσχνόν· σμικρύνω, ἐλαττόνω. »Ἀλλ' ὁ νόμος αὐτὰ τῷ χρόνῳ συνισχναίνει,« Εὐρ.

Συν-ισχυρίζω, Μ. ίσω. Συντελῶ πρὸς ἰσχυροποίησίν τινος, ἐνδυναμόνω ἐκ συμφώνου.

Συν-ισχύω, Μ. ύσω. Ἰσχύω μετά τινος, εἶμαι ἐπίσης ἢ διὰ τῆς μετ' αὐτοῦ ἑνώσεώς μου ἰσχυρός.

Συν-ίσχω, = Συνέχω.

Συν-ιχνεύω, Μ. εύσω. Συνακολουθῶ κατ' ἴχνος, ἀνιχνεύω ἐκ συμφώνου.

Συνιών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Σύνειμι, Μ. ειμι, ἡ 2) τοῦ Συνίημι.

Συνναίεσκον, Π. Ἰων. παρτ. τοῦ

Συν-ναίω, Μ. νάσομαι, Π. ἀντὶ Συνοικῶ.

Σύνναος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (τιμώμενος εἰς) τὸν αὐτὸν μετ' ἄλλου ναόν.

;Συν-νάσσω, Μ. νάξω. Συσφίγγω, συμπυκνόνω, (οὕτω διορθ. εἰς τὸν Ἡρ. [Ζ'. 60] τὸ Συνάξαντες).

Συν-ναυαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ναυαγῶ ὁμοῦ.

Συνναυβάτης, ου (ὁ), Π. συνταξειδιώτης εἰς τὸ αὐτὸ πλοῖον, σύμπλους, συνεπιβάτης.

;Συνναύκληρος (ὁ). ὁ ναυκληρῶν (ὁρίζων πλοῖον) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, σύντροφος (συνιδιοκτήτης) τοῦ ναυκλήρου, (εἰς τὸν Δημ. νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Σύγκληρος).

Συν-ναυμαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ναυμαχῶ ὁμοῦ (ὡς σύμμαχος) μὲ ἄλλον, λαμβάνω μέρος μετά τινος εἰς ναυμαχίαν.

Συν-ναυσθλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ναυστολῶ ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συμμεταφέρω διὰ θαλάσσης.

Συνναύτης, ου (ὁ). ναύτης ὁμοῦ με ἄλλον ἢ ἄλλους, σύντροφος ναύτου.

Συν-νεάζω, Μ. άσω. Περνῶ τὴν νεότητά μου μετά τινος. 2) ἀντί-

Συν-νεανιεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι καὶ ἐγὼ νεανικῶς, νεανιεύομαι ἐπίσης.

Συν-νεκρόω-ῶ, Μ. ώσω. Νεκρόνω ὁμοῦ.

Συννέκρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συννέμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Συν-νέμω, Μ. νεμῶ. Βόσκω (καὶ μσ. Βόσκομαι) ὁμοῦ. » Τὰ ἄγρια πάντα ἢ τὰ πλεῖστα οὐ συννέμονται ταῖς θηλείαις πρὸ τῆς ὥρας τοῦ ὀχεύειν, « Ἀρστ.

Συννενέαται, Ἰων. ἀντὶ Συννένηνται, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ Συννένημαι, πθ. πρκ. τοῦ Συννέω.

†**Συννευρία** (ἡ). συγκρότημα νεύρων, σὰρξ συγκειμένη ἐκ νεύρων.

Συννεύρωσις, εως (ἡ). (ἀνατομ.) ἡ διὰ τῶν νεύρων σύμφυσις (συνένωσις) τῶν κοκκάλων ἢ τῶν χόνδρων.

Σύννευσις, εως (ἡ), ἡ ὁμοῦ (εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον) νεῦσις, συνένωσις δύο σωμάτων τὰ ὁπ. γέρνουν συγχρόνως ἓν πρὸς τὸ ἄλλο (» Τὰ ἰσχυρὰ τῶν οἰκοδομημάτων τῇ πρὸς ἄλληλα ξυννεύσει τῶν ἐν αὐτοῖς λίθων ξυνδέδεται καὶ ἕστηκε καὶ μένει, « Μάξ.)· (μτφορ.) συναίνεσις, συγκατάνευσις· συνεννόησις, (Γαλλ.) connivence, (γεωμετρ.) convergence, [ἐκ τοῦ

Συν-νεύω, Μ. νεύσω. Κλίνω (Γέρνω) τι συγχρόνως ἢ μαζῇ μὲ ἄλλο· συςέλλω, συνενόνω. » Τὰς ὀφρῦς—, « Αχ., =Συνοφρυόομαι. (ϗ πθ.) » Συννενευμένος τῷ βλέμματι, « Γργ. Νύσσ. ||. (ἐλλ.) γέρνω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου· (τρπ.) ἐπινεύω, συγκατανεύω εἴς (ἢ ἔχω κλίσιν πρός) τι, συνεννοοῦμαι μετά τινος, (Γαλλ.) être de connivence.

(**Συν-νέφει**), ἀπρσ. (εὔχρ. κυρ. ὁ πρκ.) Συννένοφε, εἶνε συννεφιασμένος (ὁ καιρός). » Καὶ ξυννένοφε καὶ χειμέρια βροντᾷ μάλ' εὖ, « Ἀρςφ., (ἴδε καὶ Συννεφάω).

Συννέφεια (ἡ). συνένωσις νεφῶν, καιρὸς συννεφιασμένος, (κοιν.) συννεφιά.

Συννέφελος (ὁ, ἡ), = Συννεφής.

Συν-νεφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω συννεφιάν, συννεφιάζω. »Τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ; ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας, ἢ ξυννεφεῖ; « Ἀρςφ. 2) (μτφορ.) σκυθρωπάζω. »Συννεφοῦσαν ὄμματα, « Εὐρ. » Τί τὸ πρόσωπον συννεφοῖς; « Εὐς. (ϗ κατὰ μτγ.) » Ξυννενοφυῖα βαδίζει, « Ἀρςφ., σκυθρωπή, (κοιν.) μὲ καταιβασμένα μοῦτρα, [ἐκ τοῦ

Συννεφής [σὺν, νέφος], έος (ὁ, ἡ). συννεφιασμένος· (μτφορ.) σκυθρωπός, περίλυπος. » Ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ πρὸς δόμους στείχοντα, « Εὐρ. » Ἡ συννεφὴς ἕξις αὐθάδειαν ἐμφαίνει, « Φυσιογνμ.

Συννεφία (ἡ), Π. ἀντὶ Συννέφεια.

Συν-νεφόω-ῶ. Μ. ώσω, = Συννεφέω.

;**Συν-νέφω**, ἄχρ. ἴδε Συννέφει.

†**Συννεχές**, **Συννεχέως**, Π. (διὰ τὸ μέτρον) ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Συνεχές, -έως.

Συν-νέω, Μ. νεύσομαι, = Συγκολυμβάω. » Ἐπὶ κροκοδείλων ὀχούμενον, καὶ συννέοντα τοῖς θηρίοις, « Αχ. (Φιλοψ. 34).

Συν-νέω, Μ. νήσω (πθ. πρκ. Συννένημαι). Μαζόνω εἰς ἕνα σωρόν, συνεπισωρεύω. » Συννήσει πυρὴν μεγάλην, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Τῶν νεκρῶν ὁμοῦ ἐπ' ἀλλήλοις ξυννενημένων, « Θκ.

Συννεωκόρος (ὁ, ἡ). σύντροφος νεωκόρυ.

Συν-νεωτερίζω, Μ. ίσω. Κάμνω μετά τινος νεώτερα πράγματα, γίνομαι συνένοχος νεωτερισμῶν. » Τῷ γὰρ ἐκείνου νεωτερισμῷ συνενεωτέρισαν ϗ ἄλλοι, « Στρβ. (ΙΔ΄, ἑ).

Συν-νηέω, Ἰων. ἀντὶ Συννέω.

Συν-νήθω, Μ. νήσω (πθ. πρκ. Συνένησμαι), = Συγκλώθω.

Συν-νηπιάζω, Μ. άσω. Γίνομαι ἐπίσης νήπιον.

Συννῆσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συννέω ϗ Συννήθω.

Σύννησις, εως (ἡ). τὸ συννήθειν, σύγκλωσις.

Συν-νηστεύω, Μ. εύσω. Νηστεύω μετά τινος.

Συν-νήχομαι, Μ. νήξομαι, = Συγκολυμβάω.

Συν-νήω, Ἰων. ἀντὶ Συννέω.

Συν-νικάω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ ὁμοῦ. »Νικῶντι μέν τοι καὶ σὺ συννικᾷς ἐμοί, « Εὐρ.

Συν-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαμβάνω κατὰ νοῦν, ἐννοῶ, διαλογίζομαι, διανοοῦμαι. (μσ. ἢ πθ.) εἶμαι σύννους (συλλογισμένος), (κοιν. εἰς τὴν Πελοπόνν.) συννοηέμαι. » Φαίνῃ τι ἐσκυθρωπακέναι, ϗ εἰς γῆν βλέπειν, ὥς τι συννοούμενος, « Ἀρςφ. (καὶ πθ.) » Συνυπάρχειν καὶ συννοεῖσθαι ἀλλήλοις, « Σξτ.

Συννοητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συννοεῖν.

Συννοητός, ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ συλλάβῃ κατὰ νοῦν (νὰ συννοηθῇ), καταληπτός.

Σύννοια (ἡ). τὸ νὰ ἦνε τις σύννους, σκέψις, συλλογή. » Καὶ τί ἂν τις ξυννοεῖτο; — Τὴν μεγίστην ξύννοιαν, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖ, « Πλάτ. » Ἐπὶ συννοίας ἔχω (γίνομαι, καθέστηκα), « Λξ., (ἢ) »Συννοίᾳ ἔχομαι, « Ἡρ., = Συννοέομαι. »Ἐπὶ συννοίας βαδίζει, « Αχ., περιπατεῖ συλλογισμένος. » Δεῖ τὴν γυναῖκα κοινωνεῖν τῷ ἀνδρὶ καὶ σπουδῆς καὶ παιδιᾶς καὶ συννοίας καὶ γέλωτος, « Πλ.

†Συννομεύς, έως (ὁ). ὁ συννέμων τινί, σύντροφος βοσκοῦ (νομέως).

Συννομή (ἡ), τὸ συννέμειν, συμβόσκησις. 2) ἡ ἐξ ἴσου διανομή, διακόσμησις, διευθέτησις.

Συν-νομίζω, Μ. ίσω. Νομίζω τὸ ἴδιον, εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης.

Συννομικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὸ συννέμειν. » Τέχνη —, « Πλάτ., ἡ τῶν συννομέων.

Συννόμιον (τό). κοπάδι συννόμων ζώων.

Συν-νομοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Νομοθετῶ ὁμοῦ, βάλλω συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνυ νόμους ὡς-

Συννομοθέτης, ου (ὁ). συνεργὸς νομοθέτυ.

Σύννομος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ συννέμων τινί, συννομεύς. 2) (συνήθ. προπαροξ.) ὁ συννεμόμενος (βόσκων, [καὶ ἐπὶ ἀνθρ.] συνδιαιτώμενος) μετ' ἄλλων, συνήθης, συνόμιλος, (μὲ γεν.) συμμέτοχος· (ἐν γέν.) σύντροφος, (ὅθεν ὡς οὐσ.) σύζυγος, (ἐπὶ πραγμ.) 'ταιρειασμένος, ἰσομεγέθης. » Λίθος —, « Πλδ., Στρ., Ἡλ., πελεκημένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ συναρμόζεται προσφυέστατα, τετράγωνος. » Θαλάσσης σύννομοι Σκειρωνίδες πέτραι, « Εὐρ., γείτονες, παράλληλοι. ||. (οὐσ.) ἀντὶ Συννομή, συμβόσκησις· (ἐν γέν.) συγκοινωνία, συνδιαίτησις.

Σύννοος-ους (ὁ, ἡ). συλλογισμένος, σκεπτικός. »Ἔθιζε σεαυτὸν εἶναι μὴ σκυθρωπόν, ἀλλὰ σύννουν, « Ἰσκρ. 2) ὁ εἰς ἑαυτὸν ἐρχόμενος, (Πλ. Η΄, 172).

Συν-νοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Νοσῶ ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ τὴν αὐτὴν νόσον μὲ ἄλλον).

Σύννους (ὁ, ἡ), κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Σύννοος.

Συν-νυκτερεύω, Μ. εύσω. Περνῶ τὴν νύκτα μετά τινος, συνδιανυκτερεύω.

Συν-νυμφεύομαι, Μ. εύσομαι. Συνάπτομαι νυμφικῶς, ὑπανδρεύομαι.

†Συννύμφη (ἡ), μτγν. ἀντὶ Σύννυμφος.

Συννυμφοκόμος (ὁ, ἡ). ὁ συνοδεύων τὴν νύμφην μετὰ (ὡς συμβοηθὸς) τοῦ νυμφοκόμου.

†Σύννυμφος (ἡ). ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδραδέλφου, (κοιν.) συννυμφάδα.

Συν-νυμφοστολέω-ῶ, Μ. ήσω. Νυμφοστολῶ ὁμοῦ, συνοδεύω ὡς νυμφοστόλος.

Συν-ογκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ὀγκῶμαι ὁμοῦ.

Συν-ογκόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ἐξογκοῦμαι ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

Συν-οδεύω, Μ. εύσω. Ὁδεύω (Περιπατῶ) ὁμοῦ, συντροφεύω τινὰ ὡς συνοδίτης· (ἀστρνμ.) εἶμαι εἰς σύνοδον (conjonction).

Συνοδία (ἡ), τὸ συνοδεύειν (συνοδοιπορεῖν)· (συνκδχ.) ὅμιλος (ἑταιρία) συνοδευόντων, (Τουρκ.) κερβάνι. 2) (εἰς τὸν Πλάτ. Κικ.) συνδιάλεξις, συνομιλία (κυρ. εἰς περίπατον).

†Συνοδιάρχης, ου, (ὁ). ἀρχηγὸς συνοδίας, (Τουρκ.) κερβὰν-ἀγᾶς. » Νεσῆ Ἀλᾶ ..συνοδιάρχην οἱ συναναβάντες μετ' αὐτοῦ ἔμποροι, « Ἐπγρφ.

Συνοδικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς συνόδους (κυρ. τῶν πλανητῶν). »Μήνη — ,« ἢ (ἄλλ.) Συμμηνία. »Νὺξ—,« Συν., καθ' ἣν γίνεται νέα (εἶνε εἰς σύνοδον μετὰ τοῦ ἡλίου ἡ) σελήνη. »Ἐλλειπτικὴ—,« Πλ., ἡ ἔκλειψις τοῦ ἡλίου.

Συνόδιον (τό), (ἀςρνμ.) ἡ τῆς σελήνης (μετὰ τοῦ ἡλίου σύνοδος (conjonction), (κοιν. εἰς τὴν Πελοπόνν.) ἡλιόκρισι.

Συνοδίτης, ου (ὁ). σύντροφος ὁδίτου (ὁδοιπόρου), συνοδοιπόρος.

Συν-οδοιπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδοιπορῶ ὁμοῦ, συνταξειδεύω ὡς-

Συνοδοιπόρος (ὁ, ἡ). ὁ ὁδοιπορῶν ἐμοῦ, σύντροφος ὁδοιποροῦντος, συνοδίτης.

Συνοδοντίς [συνόδους], ίδος (ἡ), εἶδ. ἰχθ. τοῦ Νείλου (ἐκ τοῦ γένυς τῶν θύννων).

Συνοδοντίτης, ου (ὁ), εἶδ. πολυτ. λίθου εὑρισκομένου εἰς τὸν μυελὸν τοῦ ἰχθ. συνόδοντος.

Σύνοδος (ἡ). (ἐν γέν.) ἐρχομὸς δύο ἢ καὶ πλειοτέρων εἰς ἓν μέρος, ἀντάμωσις, συναναστροφή (» Ἀποκτείναντα Βοιωτὸν ἐν δείπνῳ καὶ συνόδῳ, « Δμ.)· (ἰδιαιτ.) συνέλευσις (εἰς συμβούλιον), (Γαλλ.) congrès, (ἐκκλησ.) concile· (ἐνίοτε) συνουσία· (ἐπὶ ἐχθρ. ἐνν.) συμβολή, σύγκρουσις, (Γαλλ.) mêlée· (ἀςρνμ.) ἀντάμωσις δύο πλανητῶν, (Γαλλ.) conjonction, (ἴδε Διχότομος)· (σπν.) ἀντὶ Πρόσοδος. » Χρημάτων —, « Ἡρ.

Σύνοδος (ὁ, ἡ), = Συνοδίτης, σύντροφος. »Ναῦν ἔσχε σύγγηρον.. τὴν αὐτὴν ζωῆς ϗ θανάτου σύνοδον, « Ἐπγρ.

Συνόδους, όντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων συνεχεῖς ὀδόντας, (ἀντιθ. τῷ Καρχαρόδους). »Τῶν ζώων τὰ συνόδοντα πίνοντα σπᾷ, οἷον ἵπποι καὶ βόες, « Ἀρστ., (ὅθ. ||. οὐσ. ἀρσ.) εἶδ. ἰχθ. ἐρυθροῦ (ἀπὸ τὸ γέν. τῆς συναγρίδος), (κοιν.) συνόδι, (κατ' ἄλλ. ὀρθότερον τὸ Σινόδους).

Συν-οδυνάω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ ἐπίσης πόνον (θλίψιν, ὀδύνην). ||. (πθ.) συναισθάνομαι τὴν θλίψιν ἢ τὸν πόνον τινός, συμπάσχω, συναλγῶ.

Συν-οδύρομαι, Μ. οδυροῦμαι, = Συνθρηνῶ.

Συν-όζω, Μ. οζήσω. Ἀναδίδω ὁμοῦ ὀσμήν.

Σύν-οιδα, Μ. συν-είσομαι (παρτ. Συνῄδειν κτλ.). Ἠξεύρω τι τὸ ὁπ. ἠξεύρει ϗ ἄλλος τις, εἶμαι ἐπίσης εἰδήμων (πληροφορημένος περί) τινος· (μὲ αἰτ. ἐκ γ΄. καὶ δοτ. ἢ εἰδ. μτχ. ἐκ δ΄.) » Συνειδέναι τινί τι, « Ἡρ. » Συνοίδαμεν ὑμῖν ἐοῦσι πολλὸν προθυμοτάτοισι, « αὐτ., μαρτυροῦμεν ἐν συνειδήσει (εἴμεθα πεπεισμένοι) ὅτι. » Σύνοιδα ἐμαυτῷ τελέως ἀγαθὸς ἀνὴρ ὤν, « Ξεν., ἔχω συμμαρτυροῦσαν τὴν συνείδησίν μου ὅτι. » Σύνοιδεν ἑαυτῷ οὐδὲν δυναμένῳ φράσαι, « Αἰσχλ., εἶνε πεπεισμένος ἐσωτερικῶς καὶ ὁ ἴδιος. » Καὶ τί μοι σύνοισθα τοιοῦτον εἰργασμένῳ; « Ξεν. (καὶ ἀπολ. κατὰ μτχ.) » Οἱ συνειδόδότες, « Ξεν., οἱ συνένοχοι τῆς συνωμοσίας. (ὅθ. ὡς οὐσ.) » Τὸ συνειδός, « Δμ., ἡ συνείδησις.

Συν-οιδέω-ῶ, Μ. ήσω. Πρήσκομαι ὁμοῦ (συγχρόνως) ἢ διὰ μιᾶς.

Συνοίδησις, εως (ἡ). πρήξιμον τῶν πέριξ μορίων εἰς ἕν. » Φλεγμονὴ περὶ τὸν ἐντὸς τόπον γινομένη τοῦ δακτυλίου καὶ συνοίδησις, « Μνησίθ.

Συν-οικειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ οἰκεῖόν τινος, σχετίζω, συμβιβάζω· (ϗ πθ.) σχετίζομαι (οἰκειόνομαι) μετά τινος· (μὲ δοτ. ἐκ δ΄.) » Τὰ ἀγνοούμενα τοῖς γνωριζομένοις συνοικειοῦν, « Πλ. » Τὴν Ἀχιλλέως δόξαν αὐτῷ συνοικειοῦν βουλόμενος, « αὐτ.

Συνοικείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετά τινος οἰκείωσις, ἕνωσις, προσοικείωσις· (ῥτρ.) συνένωσις δύο, ἀντιθέτων ὡς πρὸς τὸ φαινόμενον, ἰδεῶν εἰς τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον.

Συνοικεσία (ἡ), Π. ἀντὶ Συνοίκησις.

Συνοικέσιον (τό), μτγν. ἀντὶ Συνοίκησις (κυρ. ἀνδρὸς καὶ γυναικός), ὑπανδρεία.

Συνοικέτης, ου (ὁ). σύνοικος, συγκάτοικος· σύζυγος, [ἐκ τοῦ

Συν-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ ὁμοῦ (μετά τινος), συγκατοικῶ· (ἐν γέν.) συζῶ· (ἰδιαιτ. ἐπὶ συμβιώσεως ἀνδρὸς καὶ γυναικός) εἶμαι ὑπανδρευμένος, ὑπανδρεύομαι. » Ὁ νόμος οὐκ ἐᾷ τὴν ξένην ἀστῷ συνοικεῖν, οὐδὲ τὸν ἀστὸν τῇ ξένῃ, « Δμ. » Τούτων συνοικησάντων, γίνεται Κλεισθένης, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Κακῷ (» Λύπῃ, « Φόβῳ) συνοικῶ, « Λξ., συνέχομαι. ||. (πθ.) » Χώρα συνοικουμένη, « Ξεν., κατοικημένη ὑπὸ πολλῶν συνοίκων, πολυάνθρωπος.

Συνοίκημα (τό). ἄθροισμα συνοίκων, κοινωνία ἀνθρ. συνοικούντων· συνοικία(;).

Συνοίκησις, εως (ἡ), τὸ συνοικεῖν, συγκατοίκησις, (ἐν γέν.) συνδιατριβή, συνδιαίτησις, (ἰδιαιτ.) συμβίωσις ἀνδρὸς ϗ γυναικός, ὑπανδρεία.

Συνοικητήρ, ῆρος, ἀντὶ Συνοικητὴς καὶ

Συνοικήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Σύνοικος, συγκάτοικος, (ἰδιαιτ.) σύζυγος.

Συνοικία (ἡ), = Συνοίκησις. 2) (συχνότ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) ἕνωσις οἴκων (οἰκιῶν) εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν ἢ περιοχήν, 'σπίτι μεγάλον (μὲ διάφορα χωρίσματα) ὅπου κατοικοῦν πολλοὶ 'νοικάτορες. (Γαλλ.) hotel, (Τουρκ.) χυραγανές (ἴδε Πλούτ. Σύλ. ά.) ἢ μαχαλές. » Οὐκ ἂν οἴεσθαι μίαν ἐν Ῥώμῃ συνοικίαν Καίσαρα προσειπεῖν Νυμφίδιον, « Πλ.

Συνοίκια (τά), (ἐνν. ἱερὰ) ἑορτὴ τελουμένη ἐν Ἀθήν. εἰς ἀνάμνησιν τοῦ συνοικισμοῦ τῶν Ἀθην., (ἄλλ.) Μετοίκια.

Συν-οικίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ σύνοικόν (συγκάτοικόν) τινος, ὑπανδρεύω. » Τὴν θυγατέρα τινί—, « Ἡρ. 2) κατοικίζω τόπον τινὰ διὰ συνοίκων, μεταφέρω τοὺς κατοίκους διαφόρων πόλεων εἰς μίαν, σχηματίζω συνοικίαν. » Συνῴκισε τοὺς τὴν Ἀττικὴν κατοικοῦντας εἰς ἓν ἄστυ, « Πλ. » Εἰς ἣν τὰς ἐκ τῆς χερσοννήσου πόλεις συνῴκισε, « Λξ.

Συνοίκισις, εως (ἡ) καὶ

Συνοικισμός (ὁ), τὸ συνοικίζειν ἢ συνοικίζεσθαι, κατοίκισις τόπου τινὸς διὰ ἢ ὑπὸ συνοίκων, σχηματισμὸς συνοικίας. 2) = Συνοίκησις (ἀνδρογύνου), συνοικέσιον (;).

Συνοικιστήρ, Π. ἀντὶ

Συνοικιστής, οῦ (ὁ). ὁ συνοικίζων (κατοικίζων διὰ συνοικισμοῦ) τόπον τινά, θεμελιωτὴς πόλεως συνοικισθείσης.

Συν-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκοδομῶ ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου μετά τινος), (συγχ. τῷ -

Συν-οικονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκονομῶ (Διευθετῶ) ὁμοῦ, κατορθόνω συγχρόνως δι' οἰκονομίας.

Σύνοικος (ὁ, ἡ). ὁ συνοικῶν τινι, συγκάτοικος, (ἐν γέν.) σύντροφος, ὁμοδίαιτος, (ἰδιαιτ.) σύζυγος.

Συν-οικουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω (Μένω συνήθως εἰς) τὸν οἶκον μετά τινος, εἶμαι -

Συνοικουρός (ὁ, ἡ). ὁ φυλάττων ἢ καθήμενος πάντοτε εἰς τὸν οἶκον μετά τινος, ἐπίσης οἰκουρῶν.

Συν-οικτίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ.) Συλλυποῦμαί τινα, συνταλανίζω.

Συνοίμιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Συνῳδός, 'ταιρειασμένος, σύμφωνος. » Ὕμνος φόρμιγγι—, « Ἀπλλν.

Συν-οιμώζω, Μ. ώξω. Θρηνολογῶ ὁμοῦ, συνθρηνῶ μετ' οἰμωγῆς.

Συν-οινοχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰνοχοῶ μετ' ἄλλου.

Συν-οίομαι, Μ. οιήσομαι. Φρονῶ συμφώνως μετά τινος, εἶμαι τῆς αὐτῆς ἰδέας (δοξασίας).

Σύνοισις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ Συνοῖσον, συμφέρον, ἀσφάλεια.

Συνοίσομαι, μσ. μέλλ. καὶ

Συνοῖσον, οὐδ. τοῦ μέλλ. τῆς μτχ. καὶ

Συνοίσω, μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Συμφέρω.

Συν-οίχομαι, Μ. οιχήσομαι. Συναναχωρῶ, συναπέρχομαι, (μτνμ.) συναποθνήσκω.

Συν-οκλάζω, Μ. άσω. Κλίνω συγχρόνως καὶ τὰ δύο γόνατα, κάθημαι διπλοπόδι ἢ ἀνακούρκουδα, συγκάθημαι.

Συνόκτω (οἱ, αἱ, τά). ὀκτὼ ὁμοῦ.

Συνοκωχή (ἡ), = Συνοχή, σύμπτωσις· σύσφιγξις· (μτνμ.) στενοχωρία.

Συν-ολισθαίνω, Μ. ολισθήσω. Γλιστρῶ ϗ πίπτω ὁμοῦ.

Συνολκή (ἡ). τὸ συνέλκειν ἢ συνέλκεσθαι, συστολή, συμμάζωμα.

Συν-όλλυμι, Π. ολέσω. Συναφανίζω, (ϗ μσ.) -ίζομαι.

Συν-ολολύζω, Μ. ύσω. Ὀλολύζω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου μετά τινος).

Σύνολος, η ἢ ος, ον. Ὅλος ὁμοῦ, Σύμπας. ||. (συνήθ. εἰς τὸ οὐδ.) » Τὸ σύνολον, « τὸ ὅλον ὁμοῦ, ἡ ὁλότης. ||. (ἐλλ. τῆς Κατὰ) ἀντὶ Συνόλως, ἁπλῶς εἰπεῖν, ἐν γένει κτλ.

Συν-ολοφύρομαι, Μ. υροῦμαι. Συνθρηνῶ (μετ' ὀλοφυρμοῦ), συνοδύρομαι.

Συνόλως, ἐπίρ. Ὅλως διόλου, καθ' ὁλοκληρίαν, ἀπαξαπλῶς, ὁλοτελῶς, ἐν γένει, (παρβλ.) Συλλήβδην.

Συνόμαιμος καὶ

Συνομαίμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὁμαίμων, συγγενὴς ἐξ αἵματος, ἀδελφὸς ὁμομήτριος.

Συν-ομαλύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω ὅλως διόλυ λεῖον (ὁμαλόν)· ἰσάζω ἕνα μετ' ἄλλυ.

Συν-ομαρτέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Συνακολουθῶ.

Συν-ομβρίζω, Μ. ίσω. (τρπρσ.) Κάμνει πολλὴν καὶ συνεχῆ βροχήν.

Σύνομβρος (ὁ, ἡ). συνωδευμένος μὲ βροχὴν ῥαγδαίαν (ὄμβρον).

Συνόμευνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σύνευνος.

Συνομήθης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Συνήθης.

Συνομῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Συνῆλιξ, (κοιν.) συνομήλικος.

Συν-ομηρεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι δομένος ὅμηρον (ἐνέχυρον, [Τουρκ.] ῥεχέμι) ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους.

Συνομήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [σὺν, ὁμήρης]. συνηθροισμένος, συνηνωμένος ἢ συνεχής. » Θάλαμοι —, « Νίκ.

Συν-ομιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ (Συναναστρέφομαι συνήθως, Ἔχω σχέσιν) μετά τινος.

Συνομιλία (ἡ). ὁμιλία μετά τινος συναναστροφὴ ἢ συνδιάλεξις.

Συνόμιλος (ὁ, ἡ). ὁ διατρίβων συνήθως μετά τινος, σύντροφος ἀχώριστος.

Συν-όμνυμι (-ομνύω), Μ. ομόσω ἢ ομοῦμαι. Ὀμνύω ὁμοῦ (τὸν αὐτὸν ὅρκον ἢ περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγμ. μετά τινος)· ὑποχρεοῦμαι ἀμοιβαίως (συνενόνομαι) δι'

ὅρκου· (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) κάμνω συνωμοσίαν, (Γαλλ.) conspirer. (μὲ δοτ. ἐκ γ'. ϗ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) »Πάντων συνωμοσάντων ἐπὶ σοί, « Ἡρ. (καὶ μτφορ.) »Ξυνώμοσαν γάρ, ὄντες ἔχθιστοι τὰ πρίν, πῦρ καὶ θάλασσα, καὶ τὰ πίστ' ἐδειξάτην, « Αἰσχύλ. (καὶ μσ.) »Οἱ συνωμοσάμενοι τῷ Περπέννῃ, « Πλ., οἱ συνένοχοι τῆς συνωμοσίας τοῦ. (καὶ ἀπολ.) »Οἱ συνομόσαντες (ἢ) συνομωμοκότες, « ἀντὶ Οἱ συνωμόται, (Γαλλ.) les conjurés.

Συν-ομοζυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σύζυγός (ὁμόζυγός) τινος.

;Συν-ομοιοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνομοπαθέω.

Συν-ομοιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐντελῶς ὅμοιον μὲ ἄλλο.

Συν-ομολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω τὰ αὐτὰ (Μαρτυρῶ ἐκ συμφώνου) μετά τινος· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) »Συνωμολόγεόν σφι (ταῦτα) καὶ οἱ ἄλλοι, « Ἡρ. (ϗ πρὸς ἀπαρ. εἰδ.) »Ποιητὴν ἀγαθὸν Ὅμηρον γεγενῆσθαι πάντες σοι ξυνομολογήσουσι, « Λχ. 2) ὑπόσχομαι ἀμοιβαίως, κάμνω συνθήκην (συμφωνίαν, ὁμολογίαν). »Ταῦτα οὕτω συνωμολογεῖτο, « Ξεν., ἐσυμφωνήθησαν. (καὶ ἀπολ.) »Τὰ συνωμολογημένα, « Πλδ., τὰ ἑκατέρωθεν συμφωνηθέντα.

Συνομολογία (ἡ). συνυπόσχεσις· συμμαρτυρία· συνθήκη, συμφωνία.

;Συνομόλογος (ὁ, ἡ). ὁ συνομολογῶν (ἢ συναινῶν εἴς) τι, σύμφωνος.

Συνομολογουμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατ' ἀμοιβαίαν συγκατάθεσιν, συμφώνως.

Συν-ομονοέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρονῶ τὰ αὐτά, εἶμαι ὁμογνώμων τινί.

Συν-ομοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνδιατίθεμαι (οὕτως ἢ ἄλλως), συμμορφοῦμαι. »Τοῖς ἐπιτηδεύμασι ϗ ταῖς διαίταις—, « Πλ.

Συν-ομορέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι συνόμορός (Συνορεύω μετά) τινος.

†Συνόμορος (ὁ, ἡ). ὁ συνορεύων μετά τινος, γείτων ἄμεσος, πλησιόχωρος.

†Συνομοσία, ἀδκμ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Συνωμοσία.

Συν-ομοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνομονοέω.

†Συν-ομωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι συνώνυμός (Ἔχω τὸ αὐτὸ ὄνομα μετά) τινος.

Συνομώνυμος (ὁ, ἡ), = Συνώνυμος, συνονόματος.

Συν-ονειρώσσω(ττω), Μ. ώξω. Ὀνειρώττω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ.

Συν-ονομάζω, Μ. άσω. Ὀνομάζω συγχρόνως ἢ (;) μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα.

Συν-οξύνω, Μ. υνῶ. Συνάγω (ϗ πθ. Συνάγομαι, Καταντῶ) εἰς ὀξύτητα, εἶμαι ἢ γίνομαι σύνοξυς. 2) (Γρμτ.) ὀξύνω λέξιν τινὰ καθὼς ἄλλην. »Ὀξυνομένῳ ἄρα τῷ Ὅς, συνοξυνθήσεται τὸ Ἥ, « Ἀπλλν.

Σύνοξυς (ὁ, ἡ). ὁ πανταχόθεν συνηγμένος εἰς ὀξύτητα, ἐν ἄλλως ὀξὺς (σουβλερός).

Συν-οπαδέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνακολουθῶ.

Συν-οπαδός (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὀπαδός, ἀκόλουθος· συνόμιλος, σύντροφος. »Ἴχνει σῷ ξυνοπηδὸν ἐμὸν φίλον ἦτορ ἐρείσθη, « Ἀπλλνρ.

Συν-οπάζομαι, Μ. άσομαι, Π, (μὲ δοτ.) ἀντὶ Συνακολουθῶ.

Συνοπάων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Συνοπαδός.

Συν-οπλίζω, Μ. ίσω. Ὁπλίζω (καὶ πθ. ἢ μσ. Ὁπλίζομαι) ὁμοῦ· (πθ.) »Συνοπλιζόμενοι, « Πλδ., οἱ σύνοπλοι.

Συν-οπλιτεύω, Μ. εύσω. Συστρατεύομαι ἢ Συμπολεμῶ ὡς ὁπλίτης, (ἁπλ.) Συμμαχῶ.

Συνοπλίτης, ου (ὁ). σύντροφος ὁπλίτου.

Σύνοπλος (ὁ, ἡ). σύντροφος ὁπλοφόρου, συμπολεμιστής, συστρατιώτης, (Γαλλ.) frère d'armes.

Συν-οπλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁπλοφορῶ συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνυ μετά τινος.

Συν-οπτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψήνω μαζῆ.

Συνοπτέον, θετ. τοῦ Συνοράω.

Συνοπτικός, ή, όν. Ὁ βλέπων ἐν συνόψει (πολλὰ ἀντικείμενα διὰ μιᾶς), διορατικός, (μτφορ.) ὀξύνους. ‖. (οὐσ.) »Τὸ συνοπτικόν, « τὸ διορατικόν, (Γαλλ.) la perspicacité. 2) ὁ ἐκτεθειμένος ἐν συνόψει (συντόμως ἢ περιεκτικῶς). »Ὅρος—, « Διον.

Συνοπτικῶς, ἐπίρ. Μὲ συνοπτικὸν τρόπον, ἐν συνόψει, γενικῶς, (δηλ.) συντόμως καὶ περιεκτικῶς.

Σύνοπτος (ὁ, ἡ), [συνοράω]. τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ἴδῃ διὰ μιᾶς (d'un coup d'œil), εὔθετος ὡς πρὸς τὴν ὄψιν, συμφανής, εὐσύνοπτος· (μτνμ.) εὔληπτος.

Συνόρασις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ Σύνοψις.

Συνορατικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ συνορᾶν, διορατικός.

Συν-οράω-ῶ, Μ. ὄψομαι (ἀόρ. Συνεῖδον κλ.). Βλέπω συγχρόνως ἢ διὰ μιᾶς πολλὰ ἀντικείμενα, (Γαλλ.) embrasser d'un coup d'œil· παρατηρῶ συγχρόνως (ὡς ἐκ περιωπῆς)· (συχντ. μτνμ.) = Συννοῶ, κατανοῶ. »Δεινὴ φύσιν μικρῶν παιδίων συνιδεῖν εὐπρεπῆ, « Δμ. »Ὥςε μηδέν' ἂν δυνηθῆναι συνιδεῖν μήτε τοὺς χρησίμους μήτε τοὺς ἀχρήςους αὐτῶν (τῶν νόμων), « Ἰσκρ. 2) (ἐνίοτε) βλέπω ϗ βλέπομαι συγχρόνως. »Νύκτωρ πυρὰ πολλὰ ἔκαιον, καὶ συνεώρων ἀλλήλους, « Ξεν. 3) (Βυζαντ.) ἐγκρίνω, ἀποφασίζω. »Συνορῶμεν αὐτὸν ἀποβληθῆναι τοῦ σώματος τῶν ἐκκλησιῶν, « Συνοδ.

Συν-οργιάζω, Μ. άσω. Ἐκτελῶ ὁμοῦ τὰ ὄργια, συνεορτάζω.

Συν-οργίζομαι, Μ. οργισθήσομαι. Ὀργίζομαι καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, συμμερίζομαι τὴν κατά τινος ὀργήν, συναγανακτῶ. »Καὶ γὰρ τᾷ Δάματρι συνωργίσθη Διόνυσος, « Καλλ.

Συν-ορέγομαι, Μ. έξομαι. Συνεπιθυμῶ.

Συν-ορέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνορεύω μετά τινος, συνομορεύω.

Συν-ορθιάζω, Μ. άσω. Σηκόνομαι ὁμοῦ ὄρθιος· (μτφορ.) συνανυψοῦμαι.

Συν-ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Στήνω τι ὀρθὸν (ϗ μτφορ. Διορθόνω, Βάλλω εἰς τάξιν) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Σύνορθρος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι μὲ τὸν ὄρθρον (μὲ τὴν αὐγήν).

Συνορία (ἡ). ἡ θέσις τῶν συνορευόντων, γειτονία.

†Συν-οριγνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Συνορέγομαι.

Συν-ορίζω, Μ. ίσω. Συνάπτω ἢ Συμπεριλαμβάνω διὰ τῶν αὐτῶν ὁρίων· (ἀμτβτ. μὲ δοτ.) συνορεύω μετά τινος.

Συν-ορίνω, Μ. ινῶ, Π. ἀντὶ Συγκινῶ, συνταράττω· (τρπ.) συνδιεγείρω.

†Συνόριον (τό), = Συνορία.

Σύνορκος (ὁ, ἡ). συνδεδεμένος, (συνυποχρεωμένος) μετά τινος ἐνόρκως, τοῦ αὐτοῦ ὅρκου συμμέτοχος, σύμμαχος ἔνορκος, συνωμότης.

Συνορμάδες (αἱ), Π. αἱ (ἄλλ.) Συνδρομάδες (ἐνν. πέτραι), [ἐκ τοῦ

Συν-ορμάω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ ὁμοῦ, συμπαρορμῶ. ‖. (σπν. ἐλλ. ἢ μσ.) ὁρμῶ (κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνόρμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Συνορόμενος, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Συνόρνυμι.

Συν-ορμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀραγμένος (εἰς ὅρμον) μαζῆ μὲ ἄλλον.

Συν-ορμίζω, Μ. ίσω. Ἀράζω (πολλὰ πλοῖα) μαζῆ (κοντὰ ἕνα μετ' ἄλλου).

Συν-όρνυμι, Μ. όρσω, Π. = Συνορίνω.

Σύνορος (ὁ, ἡ), [σύν, ὅρος]. ὁ συνορεύων μετά τινος, Ὅμορος, γείτων· (μτφορ.) σχετικός· ὅμοιος· (Π.) συγγενής (;).

Συν-ορούω, Μ. ορούσω, Π. ὁρμῶ συγχρόνως. »Αὖτις συνόρουσαν ἐναντίοι, « Ἀπλλν.

Συν-οροφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (ἀπ' ὅλα συγχρόνως τὰ μέρη) μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ ὄροφον, συσκιάζω.

Συν-ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χορεύω (Χοροπηδῶ) μαζῆ.

Συν-οσφραίνω, Μ. ανῶ. Δίδω τινὸς νὰ ὀσφρανθῇ τι συγχρόνως.

Συν-ουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κλείω (Ἰατρεύω) πληγὴν εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἑνωθοῦν τὰ χείλη της καὶ νὰ κάμῃ οὐλήν.

Συνούλωσις, εως (ἡ). κλείσιμον (ἰάτρευμα) πληγῆς διὰ σχηματισμοῦ οὐλῆς.

Συνουλωτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ κλείειν τὰς πληγάς, χρησιμεύων πρὸς συνούλωσιν.

Συν-ουρίζω, Σύνουρος, Ἰων. ἀντὶ Συνορίζω, Σύνορος.

Συνουσία (ἡ), τὸ συνεῖναι (συνυπάρχειν ἢ συνδιάγειν), συμβίωσις, συνδιαίτησις, συναναστροφή (»Ἄνευ φιλίας συνουσία οὐδεμία ἀξιόλογος, « Ξεν. »Χρώμενος συνουσίαις ἀνδρῶν νοῦν ἐχόντων, « Πλ. »Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίᾳ, « Σοφ.)· σύναξις (ἀντάμωσις) πρὸς σύσκεψιν (»Συνουσίαν τῶν προσηκόντων ποιεῖσθαι, « Παρθ. »Τοῖς συμβουλεύειν ἐπιχειροῦσι πολὺ διαφέρει μὴ διὰ γραμμάτων ποιεῖσθαι [τὴν] συνουσίαν, ἀλλ' αὐτοὺς πλησιάσαντας, « Ἰσκρ.)· συνομιλία (κυρ. μεταξὺ φίλων ἢ διδασκάλου ϗ μαθητῶν), διδασκαλία (»Οὐδένα μισθὸν τῆς συνουσίας ἐπράξατο, « Ξεν.)· συμπόσιον (»Ἐν συνουσίᾳ τίς ἂν ἥσθείη τῷ τοιούτῳ, ὃν ἂν εἰδείη τῷ ὄψῳ τε ϗ τῷ οἴνῳ χαίροντα μᾶλλον ἢ τοῖς φίλοις, « Ξεν.)· (συχνότ.) σαρκικὴ μίξις (»Ἐγκρατεςάτην εἶναι ἀνδρῶν συνουσίας, « Ξεν.)· (ἐν γέν.) σχέσις καθημερινή, συνδιατριβή, συνοικία (»Οὐ λόγοις, ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον, « Σοφ.)· (συνκδχ.) ἀντὶ Οἱ συνόντες· (εἰς τὸν Θφρ. Ἱς. Φυτ. Α'. δ) ἀντὶ ;Σύστασις, οὐσία, (Γαλλ.) consistance.

Συν-ουσιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι μαζῆ, συνδιατρίβω συνήθως (συναναςρέφομαι) μετά τινος· συνέρχομαι, ἀνταμόνομαι· (ἰδιαιτ.) συνευρίσκομαι (σαρκικῶς), συνουσιάζομαι· (μτβτ.) ὑπανδρεύω (;). »Τὴν δὲ Ἀνθίαν οἰκέτῃ συνουσιάζειν ἐνενόει, « Ξεν. Ἐφέσ.

;Συνουσίασις, εως (ἡ) καὶ

Συνουσιασμός (ὁ). τὸ συνουσιάζειν, (ἰδιαιτ.) σαρκικὴ μίξις, συνουσία.

Συνουσιαςής, οῦ (ὁ). ὁ συνουσιάζων (συναναστρεφόμενος συνήθως) μετά τινος, καθημερινὸς σύντροφος· (ὅθ. κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Σωκρ.) μαθητής.

Συνουσιαστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος ἢ ἐπιρρεπὴς πρὸς συνουσίαν.

†Συν-ουσιόω-ῶ, Μ. ώσω, (νλγ.). Συνάπτω εἰς μίαν οὐσίαν, ἑνόνω κατ' οὐσίαν. »Τὰς ῥίζας τῶν ἁμαρτιῶν τὰς συνουσιωμένας ἀρχῆθεν τοῖς ἀνθρώποις, « Τιμόθ.

Συνουσίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατ' οὐσίαν ἕνωσις.

Συνουσιώτης, ου (ὁ), = Συνουσιαςής, θιασώτης.

Συν-ουτάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. πληγόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-οφρυόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Συςέλλω τὰς ὀφρῦς, γίνομαι σύνοφρυς, σκυθρωπάζω.

Σύνοφρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἑνωμένα (Τουρκ. τσατμαλίδικα) ἢ πυκνὰ ὀφρύδια. »Τὸν δὲ τοιοῦτον μίξοφρυν ὁ Κρατῖνος καλεῖ, « Πλδ. 2) ὁ σουφρόνων τὰ ὀφρύδιά του, σκυθρωπὸς ἤ· ἀγέρωχος, ὑπερήφανος. »Τοξοποιεῖ τὰς ὀφρῦς. . σύνοφρυς ἐντεῦθεν γινόμενος, « Εὐς.

Συνοφρύωμα (τό). ἡ ἕνωσις (ὁ Τουρκ. τσατμάς) τῶν ὀφρυδίων. 2) σούφρωμα τοῦ μετώπου, σκυθρώπασμα, (παρβλ.) Ἐπισκύνιον.

Συνοχεύς, έως (ὁ). ὁ συνέχων (συγκρατῶν ἢ ;περιέχων) τι. »Ὁ τῶν οὐρανῶν δημιουργός τε καὶ συνοχεύς, « Δαμασκ. 2) »Ἄνθρωπος—, « Ὡραπόλλ., ὁ συνεχής, (Γαλλ.) conséquent.

Συν-οχέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμμεταφέρω τι (ϗ πθ. Συγκάθημαι ἢ Συνταξειδεύω) ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀχήματος.

Συνοχή (ἡ), τὸ συνέχειν ἢ συνέχεσθαι, συγκράτησις, συνένωσις (»Ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ, « Ἰλ. Ψ., εἰς τὸ μέρος ὅπου στενεύει ὁ δρόμος)· (τρπ.) στενοχωρία, ἀδημονία· (ἐπὶ ἐχθρ. ἐνν.) συμβολή, συμπλοκή (»Ἐν ξυνοχῇσιν ἀγῶνος, « Κοΐντ.)· (Π. εἰς τὸ πλθ.) δεσμά, (Μανέθ)

Συνοχηδόν, ἐπίρ. Π. ἐν συνοχῇ, σφιγκτά.

Συνοχικός, ή, όν. »Ὁ δυνάμενος συνέχειν (συγκρατεῖν, συντηρεῖν), ἐπιτήδειος πρὸς συνοχήν.

Συν-οχμάζω, Μ. άσω. Συνέχω (Συγκρατῶ) ὁμοῦ, συνδέω.

;Συνοχμός (ὁ), = Συνοχή, (εὔχρ. κυρ. τὸ Π. Συνεοχμός).

Σύνοχος (ὁ, ἡ). ὁ συνεχόμενος μετά τινος, συνηρμοσμένος, σύμφωνος· (ἐνίοτε) συνεχής, διαρκής, ἀδιάκοπος· (μετὰ ϗ χωρὶς τοῦ) »Πυρετός, « Γαλ., ἴδε Συνεχής.

Συνόχωκα, Ἰων. Π. (ἀντὶ Συνόκωχα), μσ. πρκ. τοῦ Συνέχω, εἶμαι συνηνωμένος (συνεσφιγμένος). »Ὤμω συνοχωκότε, « Ἰλ. Β., συνηγμένοι εἰς ςενότητα, συμπεπτωκότες, (ὅθ. 2) (μτγν.) συμπίπτω, καταπίπτω. »Τείχεος ὡς ἤδη συνοχωκότος ἐν κονίῃσ., « Κοΐντ.

Συν-οψίζω, Μ. ίσω. Ἐκθέτω ἐν συνόψει, συντάττω συνοπτικῶς, συντέμνω. 2) φέρω εἰς ὄψιν τινός, (καὶ καθὼς ἐσυνείσαν νὰ λέγωσι τώρα) παρουσιάζω. »Ὁ δὲ τοῦτον τῷ βασιλεῖ συνοψίζει, « Βυζ.

Σύνοψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνοράω, ἡ διὰ μιᾶς πολλῶν ὁμοῦ ἀντικειμένων ἐπίβλεψις, ἡ ὑπὸ μίαν ἔποψιν περίληψις· (μτνμ.) ἐπιτομή· ὑποτύπωσις· (σπν. τρπ.) κατανόησις. »Ἐν συνόψει ἀλλήλων, « Πλβ., εἰς θέσιν ὥστε νὰ βλέπουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. »Τόπος ἐπιτήδειος εἰς σύνοψιν τοῦ στρατηγοῦ, « αὐτ., ἀπὸ τὸν ὁπ. νὰ ἠμπορῇ νὰ βλέπῃ διὰ μιᾶς τὰ πάντα. »Ὑπὸ μίαν σύνοψιν ἀγαγεῖν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, « αὐτ., νὰ τὰ ἐκθέσῃ εἰς τρόπον εὐσύνοπτον. »Συνόψεως ἕνεκα, « Βασ., χάριν συντομίας.

†Συνοψισμός (ὁ), τὸ συνοψίζειν, ἀντάμωσις, παρουσίασις.

Συνόψομαι, μέλλ. τοῦ Συνοράω.

Συν-οψοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Συντρώγω ὄψα (νόστιμα φαγητὰ) μετά τινος, συμμετέχω τῆς ὀψοφαγίας του.

;Συν-ρέζω, Συν-σάτω, Συν-σταθμεύω κτλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Συρρέζω, Συσσάτω κτλ.

Συνταγή (ἡ), [συντάσσω]. διάταξις, διαταγή, παραγγελία (κυρ. ἰατροῦ), (Ἰταλ.) ῥιτσέτα. »Ἀναγραψαμένων.. συνταγὰς καὶ θεραπείας τὰς ἀπὸ Σαράπιδος δοθείσας, « Ἀρτμδρ. 2) (πλθ.) = Συνθῆκαι, συμφωνίαι. »Πρὸς τὰς συνταγὰς καὶ τὸ ἀψευδεῖν ἐν αὐταῖς οὕτως εὖ παρεσκεύαζε τοὺς ὁμιλητὰς Πυθαγόρας, « Ἰάμβλ.

Σύνταγμα (τό). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε συντεταγμένον (συγκεκροτημένον ἐν τάξει), (ἰδιαιτ.) σύστημα συνηρμοσμένον ἐκ τῶν τριῶν εἰδῶν τῆς πολιτικῆς διοικήσεως, (Γαλλ.) constitution. »Πρὸς τὸ τὰ σφέτερα βεβαίως διαφυλάττειν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τηρεῖν, οὔτ' ἔστιν, οὔτε γέγονεν οὐδὲν αἱρετώτερον τοῦ Λακωνικοῦ συντάγματος, « Πλβ. 2) τὸ ὅλον ἄθροισμα τῶν στρατιωτ. τὸ ὁπ. συνεισφέρουν κατ' ἀναλογίαν αἱ συμμαχικαὶ πόλεις, (Γαλλ.) le contingent. »Εἰς ἑξακισχιλίους δὲ τὸ σύνταγμα τῶν συμμάχων, « Ξεν., (παρβλ. Σύνταξις). 3) (Τακτ.) σῶμα στρατ. συγκείμενον (κυρ.) ἀπὸ δύο τάγματα ἢ σπείρας. »Ἱππέων —, « Πλβ. »Τοῦτο δὲ καλεῖται τὸ σύνταγμα τῶν πεζῶν παρὰ Ῥωμαίοις χοόρτις, « Πλβ. 4) συλλογὴ (σύγγραμμα ἐρανισμένον καὶ συνηρμοσμένον ἐκ) διαφόρων ἄλλων πραγματειῶν περὶ τῆς αὐτῆς ὕλης, (Γαλλ.) corps d'ouvrage.

Συνταγματαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Διοικῶ στρατὸν ὡς)·

Συνταγματάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς ἑνὸς (στρατ.) συντάγματος.

Συνταγματαρχία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ συνταγματάρχου, ἀρχηγία συντάγματος (στρατ.).

Συνταγματικός, ή, όν. Διῃρημένος κατὰ τάξιν (ἐν εἴδει συντάγματος), εὐμέθοδος. »Σύγγραμμα—, « Ἀμμ.

Συνταγμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σύνταγμα(4), συγγραμμάτιον συντεταγμένον εὐμεθόδως.

Συνταχῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Συντήκω.

Συντακτής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων ἀπὸ σύτηξιν (μαρασμόν), φθισικός.

Συντακτέον, θετ. τοῦ Συντάσσω.

Συντακτήριος (ὁ, ἡ), = Συντακτικός.

;Συντάκτης, ου (ὁ). ὁ συντάττων εὐμέθοδα συγγράμματα, ἐρανιστής, (Γαλλ.) compilateur. »Ὠριγένους τοῦ Συντάκτου, « Ἐπιφάν.

Συντακτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς σύνταξιν, μεθοδικός. »Λόγος —, « Λξ., ὁ πρὸς ἀποχαιρετισμὸν λεγόμενος (ἐκφωνούμενος), ὁ (ἄλλ.) Συντακτήριος, (Γαλλ.) discours d'adieu. »Οἷος ὁ τοῦ μεγάλου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ὃν ὁ Ἅγιος συγγραψάμενος καὶ δημοσίᾳ ἀναγνούς, ἐξέςη τοῦ θρόνου καὶ εἰς τὴν οἰκίαν πατρίδα ἐπανῆλθε, « Κύριλλ. ϗ Ζωναρ.

Συντακτός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος συνταχθῆναι, ἐπιδεκτικὸς συντάξεως. »Ἔστι δὲ τὸ κατηγόρημα πρᾶγμα λεκτόν.. συντακτὸν ὀρθῇ πτώσει πρὸς ἀξιώματος γένεσιν, « Δρτ.

Συν-ταλαιπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ταλαιπωροῦμαι καὶ ἐγὼ μετά τινος, συγκακοπαθῶ, συμπάσχω. »Ξυνταλαιπωρέει ἡ ἀρτηρίη τῷ στομάχῳ, « Ἀρετ.

Συν-ταλασιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ταλασιουργῶ (Γνέθω, Κλώθω) ϗ ἐγὼ ὁμοῦ μέ. »Ταῖς γυναιξὶ—, « Ἀθ.

Συνταμίας καὶ ;Συνταμιείας, ου (ὁ). συνάρχων τοῦ ταμία.

Συν-τάμνω, Ἰων. ἀντὶ Συντέμνω.

Συν-τανύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Συντείνω, τεντόνω ὁμοῦ ἢ διὰ μιᾶς.

Σύνταξις, εως (ἡ), τὸ συντάττειν, ἡ ἐν τάξει σύνθεσις, διάταξις. »Τῶν ὅλων —, « Σωσίπ., ἡ κατὰ τάξιν διακόσμησιν τοῦ παντός. »Σύνταξιν τοῦ στρατεύματος, ὥσπερ ἔμελλον ὁρμιεῖσθαί τε καὶ στρατοπεδεύεσθαι, οἱ στρατηγοὶ ἐποιήσαντο, « Θκ. »Ἐξέτασιν δέ ποτε πάντων τοῦ Κύρου ποιουμένου ἐν τοῖς ὅπλοις καὶ σύνταξιν, « Ξεν. »Εἰς οὐδεμίαν σύνταξιν συντεταγμένος, « Συν. 2) σχέσις. »Τὴν τοῦ ἀνθρώπου σύνταξιν πρὸς τὸ ὅλον, « Ὤκελλ. 3) συνεισφορὰ κατ' ἀναλογίαν εἰς ἀνθρ. ἢ χρήματα, (Γαλλ.) contingent; subsides. »Εἶναι δὲ σύνταξιν Ἑλληνικήν, μυρίας μὲν ἀσπίδας, χιλίους δὲ ἵππους, ναῦς δὲ ἑκατὸν ἐπὶ τὸν πρὸς βαρβάρους πόλεμον, « Πλ., (παρβλ. Σύνταγμα). 4) (κατ' εὐφ.) ἀντὶ Φόρος, (Γαλλ.) taxe. »Σύνταξιν ἐν τῷ παρόντι οὐδενὶ διδόντες, ἡμεῖς ποτε ἠξιώσαμεν λαβεῖν, « Ὑπερίδ. 5) μισθὸς διωρισμένος, σιτηρέ-

σιον, (Γαλλ.) pension; solde (Δμ. περὶ Χερσ.). »Δαπάνην καὶ σύνταξιν οὐχ ὅσην ἐδίδου τοῖς ἄλλοις, ἀλλὰ τετραπλῆν ἐκείνῳ παρεῖχε,« Πλ. 6) συνθήκη, συμφωνία· ὀργανισμὸς πολιτικός, (Γαλλ.) constitution, (Ἀρστ. Πολ. Ζ', 6, 9). 7) σύνθεσις συγγράμματος, πραγματεία· σύγγραμμα. »Ταῦτα ἐν ταῖς προτοῦ συντάξεσι δεδηλώκαμεν,« Πλδ. 8) (γρμτ.) ἡ κατὰ κανόνας συναρμογὴ τῶν μερῶν τοῦ λόγου πρὸς ἄλληλα, (ἁπλ.) ἡ σειρὰ τοῦ λόγου, ἡ κατὰ τάξιν τοποθέτησις τῶν λέξεων. »Τὸ οἱ ἄρθρον ἐστὶν ἐγκλιτικόν· διὸ ἐν τῇ συντάξει ἐγκλιτέον,« Σχλ. Ὁμ.

Συν-ταπεινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ταπεινόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συντάραξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ-

Συν-ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Ταράττω ὅλως διόλου, κάμνω ἄνω-κάτω, συγχύζω· διεγείρω. »Πόλεμον—,« Πλ., Πλδ.

Συν-ταργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυλίζω ἕνα μετ' ἄλλου, συμπλέκω, περιπλέκω.

Σύνταρρος (ὁ, ἡ). συμπεπλεγμένος ἐν εἴδει ταρροῦ (καλαμωτῆς). »Δένδρον—,« Θφρ., τοῦ ὁπ. αἱ ῥίζαι εἶνε συμπεριπεπλεγμέναι, (παρβλ. Συγκαρκινόομαι).

Συν-ταρρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμπλέκω ἐν εἴδει ταρροῦ (καλαμωτῆς).

Σύντασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συντείνω, τέντωμα δυνατόν· (μτφορ.) προθυμία· ἐπιμονή. »Γνώμης—,« Θκ., (Γαλλ.) contention.

Συντασσομένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ἐν τάξει, κατὰ τάξιν, [ἐκ τοῦ

Συν-τάσσω(ττω), Μ. τάξω. Τάττω (Ἀραδιάζω) ὁμοῦ· βάλλω εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν (σειράν)· συγκροτῶ ἐκ πολλῶν ἓν ὅλον· (ἰδιαιτ. ἐπὶ στρατ.) συμπαρατάττω, ἢ (ἁπλ.) παρατάττω. »Συντάττοντος δὲ τοῦ Ἀλκιβ. τὸ στράτευμα πᾶν, οἱ πρότεροι στρατιῶται οὐκ ἠβούλοντο τοῖς μετὰ Θρασύλου συντάττεσθαι,« Ξεν. »Ὁ δὲ Ἐπαμινώνδας καὶ πεζοὺς ἁμίππους συνέταξεν αὐτοῖς (τοῖς ἱππεῦσι),« αὐτ. »Συντάξας τούς τε ἀπὸ τῶν αὐτοῦ νεῶν τετρακοσίους καὶ τοὺς ἐκ τῶν πόλεων φυγάδας,« αὐτ. (καὶ μσ.) »Οἱ δὲ.. ξυνετάξαντο καὶ ἐγένοντο βάθος οὐκ ἔλαττον ἢ ἐπὶ 50 ἀσπίδων· οὕτω δὲ ξυντεταγμένοι ἐχώρουν ἄνω,« αὐτ. »Ναυτικὸν πάλιν παρεσκεύαζον, καὶ συνετάττοντο εἰς 60 ναῦς,« αὐτ. (καὶ ἀπολ. κατὰ μτχ.) »Οἱ μὲν συντεταγμένοι ἡμῶν ὅπλα κεκτήμεθα δή που,« αὐτ., οἱ στρατευόμενοι, οἱ εἰς ἐνέργειαν ὑπηρεσίας. (ὅθ. μτφορ.) »Ἦν δὲ αὐτος.. μᾶλλόν τε συντεταγμένος ἢ ἐγχειρητικώτερος στρατηγός,« αὐτ., συγκεκροτημένος, ἐμπειροπόλεμος. 2) ἐντέλλομαι, παραγγέλλω, διατάττω· (ἰατρ.) διορίζω. »Ἐπεὶ δὲ νοσοῦντι συνέταξε κίχλην ὁ ἰατρός,« Πλ. (ἢ πρὸς ἀπαρ.) »Δασμοὺς συνέταξαν ἀποφέρειν καὶ τούτους,« Ξεν. (καὶ ἀναλ.) »Ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τράπεζαν συνέταξεν, ὅπως καὶ παρατίθοιτο ἱκανὰ παμπόλλοις ἀνθρώποις,« αὐτ. (καὶ μσ.) »Πυθομένου εἴ τι συνετέτακτο Σκιπίων αὐτῷ περὶ χρημάτων,« Πλδ. 3) συναρμόζω, κατασκευάζω· (ἰδιαιτ.) συνθέτω (σύγγραμμα)· πραγματεύομαι ἐγγράφως περί. »Λόγους (»Ὑπόθεσιν)—,« Δ. Ἁλ. (συχν.) »Συντάσσειν γενικῇ (ἢ) μετὰ γενικῆς (ἢ) ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν κτλ.,« Γρμτ. 4) (μσ.) συντίθεμαι (κάμνω συνθήκην) πρός τινα, συμφωνῶ περί τινος. »Συνετάξω τῷ Χριστῷ,« Εὐχολγ. (ἢ προθετ.) »Συντάττεσθαι ἡμέραν πρός τινα,« Πλδ., προσδιορίζειν ἐκ συμφώνου. (καὶ πθ.) »Τὸ συνταχθὲν (ἢ) συντεταγμένον,« Αξ., τὸ συμφωνηθέν. 5) (μτγν.) ἀναχωρῶν ἀφίνω ὑγείαν, ἀποχαιρετῶ. »Λέγοι, συντάσσομαι ὑμῖν,« Ἐπγρ.

Συντατέον, θετ. τοῦ Συντείνω.

Συντατικός, ή, όν. Συντάσεως (Προθυμίας κτλ.) ἐμποιητικός, (ἰατρ.) τονικός.

Συν-τάττω, Μ. τάξω, Ἀττ. ἀντὶ Συντάσσω.

Σύνταφος (ὁ, ἡ). θαμμένος μαζῇ (εἰς τὸν αὐτὸν τάφον) μὲ ἄλλον.

Συν-ταχύνω, Μ. υνῶ. Ἐπισπεύδω (Ἐπιταχύνω) ὁμοῦ μέ, συνεπιταχύνω. ‖. (ἀμτβτ.) σπεύδω ὅσον ἔνεστι. »Συνταχύνειν αὐτῷ τὸν βίον,« Ἡρ., ἡ ζωή του εἶνε πολλὰ ὀλίγη.

Συντεθειμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατὰ συνθήκην (συνεννόησιν), (ἐπμ.) πανούργως, ἐπιτετηδευμένως κτλ.

Συν-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· (συχνότ.) τεντόνω δυνατὰ (καὶ μὲ τὰ δύο μου χέρια)· (μτφορ.) παρακινῶ συντόνως, ἐπισπεύδω· διεγείρω (»Ῥήμασί τε καὶ ῥυθμοῖς καὶ γοωδεστάταις ἁρμονίαις συντείνοντες τὰς τῶν ἀκροωμένων ψυχάς,« Πλάτ. [καὶ προθετ.] »Ἐπὶ πόλεμον ἀεί τινα τὰς αὐτῶν ξυντείνοντες πόλεις,« Πλδ.)· (συνήθ. ἑλλ.) προσπαθῶ μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις, ἐξακολουθῶ ἐπιμόνως (»Ξύντεινε σαυτόν,« Πλάτ. »Ξυντείνας αὐτόν τε καὶ τὸν ἡγούμενον, τὴν ὁδὸν οὐκ ἀνίησιν,« αὐτ.)· (μὲ αἰτ. προθετ.) σπεύδω (διευθύνομαι ἀμεταστρεπτὶ) πρὸς (»Συνέτεινε δρόμῳ εἰς ἄστυ,« Πλ. [καὶ ἑλλ. τοῦ προθετ.] »Καί σε μήτε κατ' οἶκον εὑρών, μήτε ἐπ' ἀγορᾶς, δεῦρο πρὸς τούτους ἐτεκμαιρόμην ἥκειν, καὶ συνέτεινον εὐθύς, ἵνα μηδὲν ἀγνοῆτε,« Πλάτ.)· (μτνμ.) τείνω πρὸς ἕνα καὶ μόνον σκοπὸν (»Οὐδὲν εἶναι τῶν πεπραγμένων αὐτῷ, ὅ,τι οὐκ εἰς τοῦτο συντείνει,« Ξεν.)· (ἀπολ.) λαμβάνω πλειοτέραν ἔντασιν, γίνομαι σφοδρότερος (συντονώτερος), αὐξάνω. »Συντείνοντος τοῦ κακοῦ μᾶλλον,« Πλ. (ἢ κατὰ μτχ.) »Τοὺς γνώμῃ συντεταμένῃ ἐπιμελουμένους,« Ξεν., μὲ ἐπίμονον θέλησιν, μὲ προσπάθειαν ἀνένδοτον. »Παίζοντι μὲν ἐξέστω τινὶ περί του λέγειν γελοῖον ἄνευ θυμοῦ· συντεταμένῳ δὲ καὶ μετὰ θυμοῦ μὴ ἐξέστω μηδενί,« Πλάτ.

Συν-τειχίζω, Μ. ίσω. Περιτειχίζω ὁμοῦ ἢ ἐκ συμφώνου μέ.

Συν-τεκμαίρομαι, Μ. αροῦμαι ἢ Συν-τεκμηριόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Συμπεραίνω ἐξ ἀναλογίας ἢ ἀπὸ πολλὰ τεκμήρια (διδόμενα) συγχρόνως, συνεικάζω.

†Συντεκνία (ἡ), Βυζ. ἡ μεταξὺ συντέκνων συγγένεια, (κοιν.) κουμπαρειά. »Τὰς λεγομένας συντεκνίας τέλεον ἐκκόπτειν,« Καν.

Συν-τεκνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Τεκνοποιῶ ὁμοῦ, συμπράττω πρὸς τεκνοποιίαν.

Σύντεκνος (ὁ, ἡ). κοινὸς πατὴρ ἢ μήτηρ τέκνων. 2) (Βυζ.) ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ τοῦ ἀναδεκτοῦ, σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν ἢ τὴν ἀνάδοχον.

Συν-τεκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Τεκνοποιῶ συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συν-τεκταίνομαι, Μ. ανοῦμαι. Τεκταίνομαι ὁμοῦ, συγκατασκευάζω· (μτνμ.) μηχανορράφω ἐκ συμφώνου, Συντεγνᾶσθαι. »Δόλον—,« Ἀπλλν.

Συν-τελέθω (χωρὶς Μ.), Π. συνυπάρχω τινί.

Συντέλεια (ἡ), τὸ συντελεῖν, ἡ ἐκ συμφώνου συνεισφορά· (ἐν γέν.) σύμπραξις πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπόν· συνεργία. »Οὐκ εἰδὼς αὐτῶν (τῶν θεῶν) τὴν συντέλειαν ὅπῃ ποτὲ τῷ παντὶ ξυμβάλλεται,« Πλάτ. »Ἀνδριάσιν ἐκ συντελείας ἐτίμησαν,« Δ. Κάσσ. 2) (συνκδχ.) τὸ ἄθροισμα (ἡ ὁλότης) τῶν συντελούντων (συμφορολογουμένων). »Τὴν περιοικίδος συντέλειαν,« Διόδ. 3) (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) συντροφία 16—60 πολιτῶν (ἴδε Συντελής) πρὸς κατασκευὴν μιᾶς τριήρους ἢ ἄλλην δημοσ. λειτουργίαν, (παρβλ.) Συμμορία, (ὅθ. 4) (ἐν γέν.) κοινότης, ἑταιρία, σύστημα, (Γαλλ.) association. »Θεῶν—,« Αἰσχ., ἡ ὁμήγυρις (ἡ ὁλομέλεια) τῶν Τελείων λεγομένων θεῶν. 5) τελειοποίησις, (ἐπὶ καρπ.) ὡρίμασμα· (ἐν γέν.) τέλος, τελείωμα. »Ἡ πόλις αὐτὸν (τὸν ναὸν) εἰς συντέλειαν ἐξειργάσατο,« Δ. Ἁλ. »Ἔκλαυσεν ἕως συντελείας μεγάλης,« Γρφ., = Εἰς ὑπερβολήν, ἄχρι κόρου, (παρβλ. Νῖκος). 6) (γρμτ.) τὸ τετελεσμένον τῆς πράξεως τὸ ὁπ. ἐκφράζει ὁ παρακ. 7) (φλσφ. μτγν.) = Ἐντελέχεια. 8) (εἰς τὴν Γρφ.) διαφθορά, κακία, (Γαλλ.) excès. »Ἀνέβη συντέλεια τῆς πόλεως ἕως οὐρανοῦ,« Ἰουδ.

Συν-τελειόω-ῶ, Μ. ώσω. Τελειόνω (Τελειοποιῶ) συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συντελείωσις, εως (ἡ), γρμτ. ἀντὶ Συντέλεια.

Συν-τελεόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συντελειόω.

†Συντέλεσις, εως (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Συντελείωσις.

Συντέλεσμα (τό). τὸ συνεισφερόμενον κατὰ συντέλειαν (ὑπὸ πολλῶν συντελούντων ἀναλόγως). 2) τελείωμα, συντέλεια.

Συντελεστής, οῦ (ὁ). ὁ συντελῶν (τελειοποιῶν τι) ἢ 2) συνεισφέρων, συμφορολογούμενος, (Γαλλ.) contribuable.

Συντελεστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = Συντελικός· (ἐνν. χρόνος) ὁ παρακείμενος.

Συντελέστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Συντελεστής.

Συν-τελευτάω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω· (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· (μτνμ.) συναποθνήσκω.

Συν-τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Τελειόνω (Ἐκτελῶ, Φέρω εἰς πέρας) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἢ ὅλως διόλου, ἀποτελειόνω, κατορθόνω. »Ἀγῶνα (»Ἐκφορὰν κτλ.)—,« Πλ. (καὶ μσ.) »Πρᾶξιν πολεμικὴν ἢ μνήμης ἀξίαν οὐδ' ἡντινοῦν συνετελέσατο,« Διοδ. 2) (ἐνν. ὁδὸν) φθάνω πουθενά, (μτνμ.) καταντῶ εἰς, (Πλδ.). 3) πληρόνω τέλος (δόσιμον) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, εἶμαι συντελὴς τινος· (ἐν γέν.) συνεισφέρω. »Διελογίζετο ὅσον ἑκάστους ἔδει συντελεῖν,« Αἰσχ. »Εἰς τὸν πόλεμον—,« Δμ. 4) (συνκδχ.) ἀνήκω ὡς σύμμαχος ἢ ὑποτελὴς εἰς πόλιν ἢ ὡς μέλος εἰς ἑταιρίαν τινά, (ἐν γέν.) συνυπάγομαι εἰς· συναριθμοῦμαι μετά. »Ἡ Χαιρώνεια εἰς Ὀρχομενὸν τὸν Βοιώτειον ξυντελεῖ,« Θκ. »Εἰς τοὺς νόθους—,« Πλ., ἀνήκειν εἰς τὴν τάξιν των. »Ἐπειδὰν εἰς ἄνδρας συντελῶσιν,« Ἰσκρ. (καὶ δοτ.) »Μάγνητας καὶ Φθιώτας Θετταλοῖς συντελεῖν,« Παυσ., ὑπάγονται ὁμοῦ εἰς τὴν Θεσσαλ., ἀποτελοῦν ὁμοῦ μίαν ἐπαρχίαν.

Συντελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πληρόνων τέλος (φόρον) ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνεισφέρων ἐκ συμφώνου, ἢ ὑπαγόμενος (ὡς ὑποτελής) εἰς τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον πόλιν· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν ἢ ἑταιρίαν τῶν φορολογουμένων, μέλος τῆς αὐτῆς συμμορίας (συντελείας, ἴδε τὴν λεξ.) (ἐν γεν.) ὁ τείνων ἢ συντελῶν πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν.

Συντελικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς συντελεῖς ἢ τὴν συντέλειαν. »Τὸ συντελικόν,« Πλδ., ἡ τάξις τῶν συντελῶν. 2) (γρμτ.) ὁ ἐκφράζων τὸ συντελὲς (τὸ ἐντελὲς) τῆς πράξεως. »Χρόνος—,« ὁ παρακείμενος. »Στάσις—,« Ῥτρ., ἡ ἔχουσα ἀντικείμενον πρᾶξιν τετελεσμένην (περασμένην). »Πᾶσα μετοχὴ ὁ ὑτ.νος εἰς ων λήγουσα ἐστὶν συντελικ ή.« Ἀπλλν.

Συντελικῶς, ἐπίρ. (Γρμτ.). Κατὰ συντελικὸν (παρακείμενον ἢ ἀόριστον) χρόνον.

Συντελούμενως, ἐπίρ. (μτχ.), = Συντελεστικῶς ἢ Συντετελεσμένως.

Συν-τέμνω, Μ. τεμῶ. (σπν. κυριολεκτ.) Κόπτω ὁμοῦ (συγχρόνως). »Τὸ μὲν δένδρον τεμνόμενον, τὸν δὲ ἐπὶ τοῦ δένδρου ἥλιον μὴ συντεμνόμενον,« Πράξ. Γρτ. 2) κόπτω τι ἀναλόγως ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ, χωρίζω κόπτων (καθὼς ὁ ῥάπτης). »Χιτῶνας—,« Ξεν. 3) (συνήθ. συνκδχ.) σμικρύνω, ὀλιγοστεύω· περιορίζω. »Συντέμνειν τὰς δαπάνας εἰς τὰ καθ' ἡμέραν,« Ξεν. »Τὴν μισθοφορὰν ξυνέτεμεν, ἀντὶ δραχμῆς ὥστε τριώβολον δίδοσθαι,« Θκ., (ὅθ. 4) (ἑλλ., ἐνν. τὴν ὁδὸν) κάμνω συντομώτερον τὸν (ἢ παίρνω τὸν συντομώτ.) δρόμον. »Συντάμνων ἀπ' ἄκρης ἐπ' ἄκρην,« Ἡρ., περνῶν κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸ ἓν ἀκρωτήριον εἰς τὸ ἄλλο, μὴ κατακολπίζων. (ἢ κατ' ἄλλ. ἑλλ.) »Συντέμνουσι θεῶν βλάβαι τοὺς κακόφρονας,« Σοφ., κόπτουν τὸν δρόμον των, τοὺς προφθαίνουν. (καὶ ἀπολ.) »Τοῦ χρόνου συντάμνεντος,« Ἡρ., πλησιάζοντος ὅσον οὔπω, (ἐπμ.) κατεπείγοντος. 4) (ἐνν. τὸν λόγον) ὁμιλῶ συντόμως. »Συντεμόντι (»Ὡς συντέμνοντι) εἰπεῖν,« (καὶ ἁπλ.) »Συντεμόντι,« (Ἀναξίλ. παρ') Ἀθ. »Ὡς δὴ συντέμνω,« Εὐρ., (παρβλ. Συναιρέω).

Συν-τερατεύομαι, Μ. εύσομαι. Τερατεύομαι (Τερατολογῶ) μετά τινος.

Συν-τερετίζω, Μ. ίσω. Τερετίζω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, συμπαρακολουθῶ μὲ τὴν φωνήν μου τὸν τερετίζοντα.

Συν-τερμονέω-ῶ, Μ. ήσω Εἶμαι συντέρμων (Συνοδεύω μετά τινος.

Συντέρμων [σύν, τέρμω], ονος (ὁ, ἡ). ὁ συνοδεύων μετά τινος, ὅμορος, πλησιόχωρος.

Συν-τέρπω, Μ. τέρψω, = Συνευφραίνω.

Συντεταγμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ὡς συντεταγμένον στράτευμα, ἐν τάξει, ἀθορύβως. 2) κατὰ συνθήκην (συμφωνίαν).

Συντεταμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ συντάσεως (προσπαθείας), συντόμως· προθύμως· ἐπιμόνως. »Ὅτι ἢ προθύμως ἥκετε καὶ συντεταμένως, κοὐ κατεβλακευμένως,« Ἀρσφ.

Συντετελεσμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Εἰς συντέλειαν, ἐντελῶς.

Συντετηρημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μετὰ συντηρήσεως, ἐπιμελῶς, προσεκτικῶς.

Συντετμημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Συντόμως.

Συν-τετραίνω, = Συντιτραίνω.

Σύντευξις, εως (ἡ), = Συντυχία, συνάντησις· ἀντάμωσις· συνέντευξις· σύμπτωσις.

Συν-τεχνάζω, Μ. άσω καὶ

Συν-τεχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μεταχειρίζομαι ἐκ συμφώνου τέχνην (ἀπάτην, πανουργίαν), συνυποκρίνομαι πρὸς ἐξαπάτησίν τινος

†Συντεχνίτης, ου (ὁ), (Γλσ.) ἀντὶ

†Σύντεχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (μετερχόμενος) τὴν αὐτὴν τέχνην μετά τινος, ὁμότεχνος.

Σύντηγμα (τό). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συντήξεως. »Περίττωμα ἢ σύντηγμα,« Γαλ. 2) = Σύντηξις.

Συντηκτικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν ἢ ὑποκείμενος εἰς σύντηξιν (φθίσιν, διάλυσιν). »Πυρετὸς—,« Ἰατρ. (ἢ πθ.) »Τὸ τῶν πολυπόδων γένος φύσει συντηκτικόν ἐστι· πιλούμενος γὰρ ἀφίησιν ἀεί τι, ἢ τέλος ἀφανίζεται,« Ἀρστ. »Καὶ τούς δε ἐκίκλησκον ξυντηκτικοὺς τοὺς ἐπὶ ἕλκεσι ἥπατι ἰσχνοὺς ἀποθνήσκοντας,« Ἀρετ.

Συν-τήκω, Μ. τήξω. Λυόνω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο, συνενόνω δι' ἀναλύσεως, συγχωνεύω, (Γαλλ.) amalgamer· (μτφορ.) »Ὅστις τρόποισι συντακῇ,« Εὐρ., συνενωθῇ. 2) λυόνω ὅλως διόλου· ἀφανίζω· (ἰατρ.) φέρω εἰς φθίσιν (εἰς μαρασμόν). »Ξυντήκει τὸν ἄνθρωπον,« Ἀρετ. (καὶ πθ. ἢ μσ. αὐτπθ.) »Μὴ τῶν ἐμῶν ἕκατι συντήκου κακῶν,« Εὐρ. ‖. (συχνότ. ὁ μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνσ.) »Συντέτηκα,« ἐκτίκιασα, ἔλυωσα. »Ξυντετήκασι πυρετοῖσι χρονίοισι,« Ἀρετ. »Τί γάρ σου ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὅδε;« Εὐρ. (καὶ κατὰ μτχ.) »Ἀναβήσοντα, ξυντετηκότα,« Ἀρετ.

Σύντηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τῆς ἀναλύσεως συνένωσις, συγχώνευσις, (Γαλλ.) colliquation. »Τῆς πρὸς τὸ ποθούμενον συντήξεως,« Φίλ. 2) λυώσιμον· (ἰατρ.) φθίσις, μαρασμός, (Γαλλ.) consomption. »Σύντηξις γίνεται διὰ πυρετὸν κακοήθη τηκομένης τῆς πιμελῆς, ἢ καὶ σαρκὸς τῆς ἁπαλῆς,« Γαλ.

Συν-τηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Διατηρῶ (Διαφυλάττω) τι ὁμοῦ μὲ ἢ ἀκριβῶς. »Συνετήρει πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα,« Εὐαγγ. »Διηγήσεις ἀνδρῶν ὀνομαστῶν συντηρήσει,« Σοφ. 2) παρατηρῶ, παραμονεύω. »Διδάξας πόῤῥωθεν συντηροῦσι παίειν τοὺς Καρχηδονίους,« Πλ.

Συντήρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετ' ἐπιμελείας διατήρησις ἢ 2) παρατήρησις.

Συντηρητικός, ή, όν Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συντηρεῖν, ἐπιτήδειος πρὸς συντήρησιν.

Συν-τίθημι, Μ. συν-θήσω (ἀόρ. Συνέθηκα καὶ μσ. Συνεθέμην καὶ πθ. Συνετέθην, πρκ. Συντέθεικα κτλ.). Βάλλω μαζῇ ἢ κοντὰ ἕνα μετ' ἄλλου, προσθέτω, στοιβάζω. »Ἐζεύγνυσαν δὲ ὧδε· πεντηκοντόρους καὶ τριήρεας συνθέντες κτλ.,« Ἡρ. »Σιγᾶτε... σύνθεντες ἄρθρα στόματος· οὐδὲ πνεῖν ἐῶ,« Εὐρ. »Γίνεται δ', ἐάν τις συντιθῇ τό τ' ἀρχαῖον ἢ τὸ πρόσεργον τῶν δέκα, μάλιστα τρία τάλαντα,« Δμ. »Ἀνακομίσαντες τὰ ὅπλα εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ξυνέθηκαν ἐν τῷ ναῷ,« Παυσ. (καὶ πθ.) »Τὸ ἐκ τῶν νεῶν καὶ τοῦ πεζοῦ πλῆθος συντιθέμενον γίνεται 2,317,610,« αὐτ. 2) (συνήθ.) κατασκευάζω (κυρ. ἐκ πολλῶν ἓν ὅλον), συναρμόζω, (ἰδιαιτ. ἐπὶ συγγραμ.) συνθέτω, συντάττω, (Γαλλ.) composer. »Ὑποδήματα, ὁ μὲν σχίζων μόνον τρέφεται, ὁ δὲ χιτῶνας μόνον συντέμνων, ὁ δὲ... συντιθεὶς ταῦτα,« Ξεν. (ἢ πθ.) »Τὸ διὰ τοῦ κενταυρίου συντιθέμενον φάρμακον,« Ἰατρ. 3) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἐγχειρίζω (ἐμπιστεύομαι) τι εἴς τινα (κυρ. νὰ τὸ φέρῃ πουθενά). »Κηδεύσας Ἀθηναίων τοὺς τετελευτηκότας, καὶ συνθεὶς Ἀντιπάτρῳ τὰ τούτων ὀστᾶ,« Πλδ., (παρβλ. Ἐπιτίθημι 2). 4) (μσ.) συνάπτω μὲ τὸν νοῦν μου ἰδέας, (ἐπμ.) συμπεραίνω· συννοῶ, (παρβλ.) Συμβάλλω. »Τῆς δ' ἄρα κλαιούσης ὄπα σύνθετο δῖος Ὀδυσσεύς,« Ἰλ. Υ. »Ἀφθιτε, κυδαίνω σε, ἐμῆς ὅτι σύνθεο φωνῆς,« Ἀπλνρ., = Ἐξομολογήσομαί σοι ὅτι ἐπήκουσάς μου. (καὶ μὲ δοτ. προσδιορ.) »Τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν Πηνελόπεια,« Ὀδ. Α. »Τῶν δ' Ἕλενος σύνθετο βουλήν,« Ἰλ. Η. »Ἔπος τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ,« Ὀδ. Ο. »Συνθεὶς λογισμῷ,« Ἀῤῥ. 5) (συχνότ. λογρφ.) κάμνω συνθήκην (συμφωνίαν) πρός τινα, (Γαλλ.) convenir· (μὲ ἀπαρ.) ὑπόσχομαι, (ὅθεν ἐνίοτε) στοιχηματίζω· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) »Συντίθεται οἱ προδοσίην,« Ἡρ. »Ἐποίει τό

περ τῷ Δαρείῳ συνεθήκατο,« αὐτ. »Ξυνέθεντο ἀλλήλοις καὶ ξυνετίθεντο, « Ξεν. (ἢ αἰτ. προθετ.) » Πέμπειν ἀγγέλους, ὁμαιχμίην συνθησομένους πρὸς τὸν Πέρσην, « Ἡρ. » Ὅταν περὶ τοῦ μεγέθους οἱ τεχνῖται πρὸς ἀλλήλους συνθῶνται, « Διόδ. » Συνθέμενος πρὸς τοὺς ἑταίρους, « Πλ., στοιχηματίσας. (καὶ ἀπαρ.) » Ξένους τινὰς συνεθέμην ἀναμένειν ἐνθάδε, « Ξεν. » Ὄνομα ὃ ἄν τινες ξυνθέμενοι καλεῖν καλῶσι, « Πλάτ. » Συνθέμενος ἡμέραν,« Θκ., προσδιορίσας ἐκ συμφώνου. » Ἀμφοτέροις νύκτα συνέθετο τὴν αὐτήν, « Ξεν. (ἢ πθ.) » Ἐλθόντος τοῦ συντεθέντος χρόνου,« Πλάτ. 6) (ἐν γέν.) στέργω, συμφωνῶ, συγκατατίθεμαι. »Ταύτῃ τῇ γνώμῃ οὐ συντίθεμαι, « Αξ.

Συν-τίκτω, Μ. τέξομαι. Γεννῶ (Παράγω) συγχρόνως.

Συν-τίλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ (Τσουμαδῶ) μαζῇ μέ

Συν-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τιμῶ ὁμοῦ. »Συντιμᾶται δὲ καὶ ἐν Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθηνᾷ (ὁ Προμηθεύς), καθάπερ ὁ Ἥφαιστος, « Σχλ. Σοφ. 2) ἐκτιμῶ τι ἐκ συμφώνου ἢ κατὰ συνεννόησιν μετά τινος, προσδιορίζω κατ' ἐκτίμησιν· ||. (πθ.) αὐξάνει (ἀναιβαίνει) ἡ τιμὴ τοῦ πωλουμένου, ἀκριβαίνει. »Συνετιμήθη τὰ περὶ τὸν σῖτον, « Δμ., (παρβλ. Ἐπιτιμάω 3).

†Συντίμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐκ συμφώνου ἐκτίμησις· (Γρφ.) τιμή, ἀξία.

Συν-τιμωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Συμβοηθῶ τινα, συμπράττω, ὠφελῶ. » Καὶ ἰσχυρίη ἐπὶ φλεγμασίῃ γίνεται συντιμωρέουσα τῷ ὀξέϊ τῆς φλεγμασίης, « Ἀρετ.

Συν-τινάσσω, Μ. άξω, = Συσσείω, συνταράττω.

Συν-τίνω, Μ. τίσω, = Συνεκτίνω. » Χρέος τινὶ —, « Θμς.

Συν-τιταίνω, Ἰων. ἀντὶ Συντείνω.

Συν-τιτραίνω καὶ

Συν-τιτράω-ῶ, Μ. συντρήσω (ἀόρ. Συνέτρησα κτλ. Τρυπῶ ὁμοῦ· (μὲ αἰτ. προθετ.) ἀνοίγω τρύπαν δίοδον πρός,(συνκδχ.) διαβιβάζω (» Δι' ὤτων συντέτραινε μῦθον βάσει φρενῶν, « Αἰσχλ.)· (πθ.) συγκοινωνῶ διά τινος ὀπῆς μέ. » Συντέτρηται ἡ ὄσφρησις τῷ στόματι κατὰ τὸν οὐρανόν, « Ἀρστ. » Εἰς τὴν γλῶσσαν ἡ ἀκοὴ συντέτρηται, « Πλ.

Συν-τιτρώσκω, Μ. συν-τρώσω. Πληγόνω ὁμοῦ ἢ συγχρόνως ἀπὸ πολλὰ μέρη.

Συν-τλάω, Μ. τλήσω. Ὑποφέρω ὁμοῦ, (παρβλ. Συναντλέω).

Σύντμησις, εως (ἡ), τὸ συντέμνειν ἢ συντέμνεσθαι, συντομή, ἐπιτομή.

Συν-τολμάω-ῶ, Μ. ήσω. Τολμῶ ὁμοῦ ἢ συγχρόνως.

Συν-τολυπεύω, Μ. εύσω. Δουλεύω μαζῇ τὸ μαλλὶ καὶ τὸ κάμνω τολούπαν. (μτφορ.) συγκατορθόνω (μὲ κόπον), συγκατεργάζομαι.

;Συντομάς, άδος (ἡ). συντετμημένη. »Ὀδὸς—,« Ἐπγρφ., ἡ συντομωτέρα,(Τουρκ.) κεστιρμὲ-γιολού.

Συν-τομεύω, Μ. εύσω καὶ

†Συν-τομέω-ῶ, Μ. ήσω. Συντέμνω, σμικρύνω.

Συντομή (ἡ), τὸ συντέμνειν, σμίκρυνσις, ὀλιγόστευσις.

Συντομία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ συντόμου, (ἰδιαιτ.) βραχυλογία.

Συντόμια (τά). (νλγ.) εἶδ. τσέδουλας διὰ τῆς ὁπ. ἐμοιράζετο εἰς τοὺς πτωχοὺς σιτάριον, (ἄλλ.) Κάλαμος (6).

†Συν-τομίζω, Μ. ίσω, = Συντέμνω.

Σύντομος (ὁ, ἡ). συντετμημένος, κοντοκομμένος, (ἐπμ.) βραχύς, εὐσύνοπτος. (κυρ.) » Λόγος —,« Ἰσκρ. » Ἄν τε γὰρ ἀδολεσχῇ ἡ λέξις, οὐ σαφής, οὐδ' ἂν σύντομος, « Ἀρστ. (καὶ καταχρ.) » Ἀνὴρ —,« Αἰσχ., Σξτ., Καλλ., ὁ βραχυλόγος. » Ὁδὸς —, « Ἡρ., ἡ (ἄλλως) Συντομάς. » Θάνατον ἀποτελεῖ σύντομον, « Θφν.

Συντόμως ἐπίρ. Μὲ συντομίαν, (κυρ.) μὲ ὀλίγα λόγια, (οἰκ.) κοντοσύλλαβα, εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ. » Καταῤῥόοι συντόμως ἀπολλύντες,« Ἱππκρ., (συγχ. τῷ Συντόνως).

Συν-τονέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω τόνον εἴς τι, τὸ κάμνω σύντονον.

Συντονία (ἡ), [σύντονος],= Ἔντασις (κυρ. καὶ μτφορ.), (Γαλλ.) contension. 2) (ἐνίοτε) = Συμφωνία. » Τὴν τῶν οὐρανίων πρὸς τὰ ἐπίγεια σύμπνοιαν ἢ συντονίαν, « Αρτ.

Συντονολυδιστί, ἐπίρ. Κατὰ τὸν σύντονον τρόπον τῆς Λυδιστὶ λεγομένης ἁρμονίας.

Σύντονος (ὁ, ἡ). τεντωμένος διαρκῶς, συντεταμένος· (συνκδχ.) σφοδρός· ὁρμητικός· συνεχής, (Γαλλ.) soutenu. » Πορεία—,« Πλδ., (Γαλλ.) marche forcée. » Πενία —,« ἡ ἄκρα, ἐσχάτη. »Ἕψειν μαλακῶς καὶ μὴ συντόνῳ τῷ πυρί, « Ἀρστ. » Τοῖς δ' ἀπειρηκόσι διὰ χρόνον οὐ ῥᾴδιον ᾄδειν τὰς συντόνους ἁρμονίας, ἀλλὰ τὰς ἀνειμένας ἡ φύσις ὑποβάλλει τοῖς τοιούτοις,« αὐτ. 2)(μσ.) ὁ ἠχῶν εἰς τὸν αὐτὸν τόνον, σύμφωνος (κυρ. καὶ μτφορ.). ||. (τὸ οὐδ.) Σύντονον καὶ (πλθ.) Σύντονα, ἐπίρ. ἀντὶ Συντόνως ἢ Συμφώνως, (Γαλλ.) sur le même ton. » Ἵνα ἢ γλώσση σύντονα τοῖς σοῖς γράμμασιν αὐδῶ, « Εὐρ.

Συν-τονόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι σύντονον, τῷ δίδω τόνον. » Ἐπίθεμα τὴν σπλῆνα συντονοῦν, « Ἀλεξ. Τραλλ. 2) (Γρμτ.) Τονίζω μὲ τὸν αὐτὸν τόνον. »Τὸ Τὼς τῷ Ὧς συνετονώθη, « Ἀνών.

Συντόνως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον σύντονον, μὲ συνεχῆ καὶ ἀδιάκοπον προσπάθειαν, ἀνενδότως. » Σ. ἐβάδιζε, « Πλ., χωρὶς νὰ σταθῇ.

Συν-τορμόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνάπτω διὰ τόρμων (πασσάλων), (Γαλλ.) cheviller.

Συν-τορυνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω μὲ τὴν τορύνην (χουλιάραν).

Συν-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω τὴν τραγῳδίαν ἐκ συμφώνου μετά τινος, (μτνμ.) συνυποκρίνομαι.

Συν-τρανόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνεκφέρω τρανῶς (εὐκρινῶς).

Συντράπεζος (ὁ, ἡ), = Ὁμοτράπεζος.

Συν-τραυλίζω, Μ. ίσω. Τραυλίζω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ.

Σύντρεις, τρεῖς, τρία. Τρεῖς (Ἀνὰ τρεῖς) ὁμοῦ.

Συν-τρέπω, Μ. τρέψω. Τρέπω (Γυρίζω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συμμεταβάλλω. » Ἔνια τῶν φυτῶν συντρέπεται τῷ ἡλίῳ, « Ἰαμβλ. ||. (πθ. ἢ μσ.) τρέπομαι εἰς φυγήν, νικῶμαι μετά τινος.

Συν-τρέφω, Μ. θρέψω (πθ. πρκ. Συντέθραμμαι κτλ.). Τρέφω (Ἀνατρέφω) ὁμοῦ μέ, συνανατρέφω, (καὶ πθ.) συνανατρέφομαι· συζῶ. 2) (ἐπὶ ῥευς.) πήζων ἑνόνω καὶ (πθ. ἢ μσ.) ἑνόνομαι, λαμβάνω σύστασιν (consistance). » Ἐπειδὰν τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν σηπεδόνα τινὰ λάβῃ, τότε δὴ τὰ ζῶα ξυντρέφεται,« Πλάτ.

Συν-τρέχω, Μ. θρέξομαι ἢ δραμοῦμαι (ἀόρ. Συνέδραμον). Τρέχω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· τρέχων συναπαντῶμαι μετά τινος, (ἐπὶ ἐχθρ. ἐνν.) συνέρχομαι εἰς μάχην (» Τὼ δ' αὖτις ξιφέεσσι συνέδραμον, « Ἰλ. Π.)· (ἐπὶ ποτ.) συῤῥέω· (ἐν γέν.) συναθροίζομαι· (ἐπὶ τριχῶν) συστρέφομαι, σγουραίνω· (τρπ.) συμπίπτω· (συχν.) συναρμόζομαι (παρβλ. Ἐντρέχω)· συμβιβάζομαι· συμφωνῶ. » Αἱ γνῶμαι εἰς τωὐτὸ συνέδραμον, « Ἡρ. (καὶ δοτ.) » Οὐ συντρέχει τοῖς ἐγκαλουμένοις, ἀλλ' ἀρνεῖται παντάπασι,« Λδ., δὲν ὁμολογεῖ. » Συντρέχειν τοῖς κριταῖς,« Ξεν., συμπράττειν κατ' ἀμοιβαίαν συνεννόησιν (;).

Σύντρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συντιτράω· (συνκδχ.) ἡ τρύπα διὰ τῆς ὁπ. ἑνόνεται (συγκοινωνεῖ) τι μετ' ἄλλου. »Τῶν μυκτήρων—,« Ἀρστ.

Σύντρητος (ὁ, ἡ). τρυπημένος πέρα-πέρα· ἑνωμένος (συγκοινωνῶν μετ' ἄλλου) διὰ συντρήσεως.

Συν-τριαινόω-ῶ, Μ. ώσω. Φέρω τι ἄνω κάτω (Ἀναποδογυρίζω) διὰ τῆς ἢ ὡς διὰ τριαίνης.

†Συντριβή (ἡ), (Γρφ.) ἀντὶ Σύντριψις.

†Συντριβής, έος (ὁ, ἡ), Σύντριψ, συνήθης. » Τῷ καμάτῳ, « Πρκ.

Συν-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω ἕνα μετ' ἄλλου (»Τὰ πυρεῖα—,« Λκ.)· τρίβων τσακκίζω (κομματιάζω), κάμνω θρύμματα (» Τὴν χύτραν—,« Ἀρσφ. »Παῦσαι πολλὰ ποιῶν ἐκ τοῦ ἑνός, ὅπερ φασὶ τοὺς συντρίβοντάς τι ἑκάστοτε οἱ σκώπτοντες, « Πλ. [καὶ πθ.] » Ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς καταῤῥυείς, « Ἀρσφ.)· σκοτόνω ἀπὸ τὸ ξύλον, στουμπανίζω· (μτφορ.) χαλνῶ, καταστρέφω (» Συντρίψει θρόνους δυναστῶν, « Γρφ.), ἀφανίζω (» Τὰ συντρίβοντα τοὺς οἴκους ταῦτά ἐστι, « Ξεν.)· (πθ.) συγκρούομαι (» Ποῦ συντρίβεται τὸ πρᾶγμα ἢ ποῦ δυσχεραίνεται;« Δμ., ποῦ συγκρούονται κυρίως τὰ ἀμοιβαῖα συμφέροντα; τίς ἡ καθ' αὐτὸ αἰτία τῆς διαφωνίας;)· (Γρφ.) αἰσθάνομαι συντριβὴν καρδίας, λυποῦμαι (ἀπὸ μεταμέλειαν), ταπεινοῦμαι.

Συν-τριηραρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄρχω ἢ Συνεισφέρω μετά τινος ὡς συντριήραρχος.

Συντριηράρχημα (τό). τὸ ὑπὸ τοῦ συντριηράρχου πληρονόμενον, τὸ ἀνάλογον τῆς συνεισφορᾶς ἑκάστου τῶν συντριηράρχων.

Συντριήραρχος (ὁ). ὁ διωρισμένος τριήραρχος μαζῇ μὲ ἄλλον, συνάρχων ἢ συντελὴς τριηράρχου.

Σύντριμμα (τό). κομμάτι πράγματος συντριμμένου. 2)= Σύντριψις, τσάκκισμα (κυρ. καὶ μτνμ.), καταστροφή· δυστύχημα.

†Συντριμμός (ὁ), Γρφ. ἀντὶ Σύντριψις.

†Συντριπτικός, ή, όν. Συντριβῆς πρόξενος, σκληρός,

Σύντριχος (ὁ,ἡ). καθὼς εἶνε μὲ ὅλαις ταῖς τρίχαις.

Σύντριψ, ιβος (ὁ, ἡ). ὁ συντρίβων. 2) = Οἰκότριψ (;), ἴδε Συντριβής.

Σύντριψις, εως (ἡ), τὸ συντρίβειν ἢ συντρίβεσθαι, τρίψιμον ἑνὸς μετ' ἄλλου, τσάκκισμα·(γρφ.) συντριβὴ καρδίας, θλίψις ἐσωτερικὴ μετανοοῦντος.

Σύντρομος (ὁ, ἡ), = Ἔντρομος.

;Σύντροπος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς τρόπον τινί, 'ταιρειασμένος, κατάλληλος, εὐάρμοστος, (εἰς τὸν Ἱππκρ. διόρθ. Σύντροφος).

;Συντρόπως, ἐπίρ. = Πρὸς τρόπου, καταλλήλως, ἁρμοζόντως.

;Συντροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σύντροφός (Συντρέφομαι, Συζῶ μετά) τινος.

Συντροφία (ἡ), τὸ συντρέφεσθαί τινι, συμβίωσις· συνδιαίτησις· συναναστροφή· συγκοινωνία· (ἐνίοτε) συναύξησις. (Π.) ἀντὶ Σύντροφος. »Πόντος (ὁ τὸν δελφῖνα ἐξεώσας), ὃς οὐδ' ἰδίης φείσατο συντροφίης,« Ἐπγρ., [ἐκ τοῦ

Σύντροφος (ὁ, ἡ), ὁ συντρεφόμενος ἢ συνανατραφεὶς μετά τινος, συντράπεζος· ὁμοδίαιτος· (ἐν γέν.) συνήθης, οἰκεῖος· πρόσφορος, ἁρμόδιος· (μὲ δοτ.) » Ὀθόνια χυμῷ ἔγχυμα ᾧ ἕκαστα σύντροφα,« Ἱππκρ. » Τῇ Ἑλλάδι πενίη αἰεί κοτε σύντροφός ἐστι, « Ἡρ. (ἢ γεν.) » Σύντροφος ἁρμονίας, « Ἐπγρ. » Εἰσὶ δ' οἱ μόθακες σύντροφοι Λακεδαιμονίων,« Ἀθ. 2) (ἐνεργ.) ὁ συντελῶν πρὸς τροφὴν (διατροφὴν) τινος. » Πνεύματα τοῖς ὕδασι ξύντροφα τῶν ἐκ γῆς ἀναβλαστανόντων, « Πλάτ.

Συντρόφως, ἐπίρ. Συνήθως, οἰκείως, ἢ. προσφόρως, ἁρμοδίως. » Τοῖσι μὲν γὰρ ἐπιδεξιὰ ἐπιδεῖν συντρόφως ἔχει, τοῖσι δ' ἐπαριστερά, « Ἱππκρ.

Συν-τροχάζω καὶ Συντροχάω (καὶ Π. τροχέω)-ῶ, Μ. άσω, = Συντρέχω.

Σύντροχος (ὁ, ἡ). ὁ συντρέχων τινί, συμβαίνων (συμπίπτων) συγχρόνως, Σύνδρομος.

Συν-τρυγάω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυγῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-τρυφάω-ῶ, Π. ήσω. Τρυφῶ ὁμοῦ, συνευφραίνομαι τρυφῶν, συναπολαμβάνω τὰς τρυφὰς τοῦ βίου.

Συν-τρώγω, Μ. φαγοῦμαι (ἀόρ. Συνέφαγον). Τρώγω ὁμοῦ (μετά τινος).

Συν-τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Συνέτυχον κτλ.). Τυχαίνω (Τυχαίνει νὰ εὑρεθῶ) ὁμοῦ· συναπαντῶ (» Τίς δ' εἶ σύ; ποῦ σοι συντυχὼν ἀμνημονῶ; « Εὐρ. » Ὁδοῦ παραχωρεῖν τὸν νεώτερον τῷ πρεσβυτέρῳ συντυγχάνοντι πανταχοῦ νομίζεται, « Ξεν.)· ἀνταμόνομαι (» Οὐκ ἠδύναντο συντυχεῖν αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον,« Εὐαγγ.)· (ἐνίοτε) συνομιλῶ,(ὅθ. τὸ κοιν.) συντυχαίνω (» Εἴ τις συντυγχάνει ἐν τῷ καιρῷ τῆς λειτουργίας, ἐπικατάρατος,« Καν.)· (τρπρσ. καὶ κατὰ μτχ.) συμβαίνω κατὰ τύχην, συμπίπτω· (μὲ δοτ.) » Συντυχεῖν τέ οἱ ἰόντι ἐπὶ Κ., καὶ ἐς λόγους ἀπικέσθαι, « Ἡρ. (καὶ γεν. Π.) » Συντυχὼν κακῶν ἀνδρῶν, « Σοφ. (καὶ ἀπρ.) » Τὰ κατὰ θάλατταν συντυχόντα σφι παθήματα, « Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) » Τὸ συντυχόν, « Αξ., ὅ,τι τύχοι (εὑρεθῇ κατὰ τύχην), τὸ προστυχόν. » Πᾶν τὸ συντυχὸν ἡδέως ἤσθιε, « Ξεν.

Σύντυμβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (θαμμένος εἰς) τὸν αὐτὸν μετ' ἄλλου τύμβον.

Συντυμβία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συν-τυμβωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Τυμβωρυχῶ ὁμοῦ, εἶμαι ἢ γίνομαι συνένοχος τυμβωρυχίας.

Συν-τυπόομαι-οῦμαι, Μ. τυπωθήσομαι. Συσχηματίζομαι κατὰ τὸν τύπον τινὸς πράγματος, συνδιατίθεμαι κατὰ τὰς προσγινομένας εἰς τὴν ψυχήν μου ἐντυπώσεις.

Συν-τυραννεύω, Μ. εύσω. Συμβασιλεύω (ὡς τύραννος).

Συν-τυραννοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω ἐκ συμφώνου τύραννον ἢ τοὺς τυράννους, γίνομαι ὁμοῦ τυραννοκτόνος.

Συντύραννος (ὁ). ὁ τυραννῶν ὁμοῦ, συμμεριζόμενος τὴν ἐξουσίαν μετά τινος, συμβασιλεύων.

Συν-τυρεύω, Μ. εύσω καὶ

Συν-τυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πήζω τι ὁμοῦ ἐν εἴδει τυροῦ, (μτφορ.) ῥᾳδιουργῶ ἐκ συμφώνου (κατὰ συνεννόησιν).

Συν-τυφλόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυφλόνω ὁμοῦ.

†Συν-τυχέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ Συντυγχάνω.

†Συντύχημα (τό), Γλσ. συμβεβηκὸς τυχαῖον, συναπάντημα.

Συντυχία (ἡ). σύμπτωσις (περίπτωσις) τυχαία. » Κατὰ συντυχίην, « Ἡρ., κατὰ τύχην. » Καὶ συντυχίῃ χρησάμενος καὶ σοφίῃ, « αὐτ. 2) (μτγν.) συνέντευξις, ἀντάμωσις· συνομιλία.

†Συντυχικός, ή, όν, (νλγ.). Ὁ κατὰ συντυχίαν (συγκυρίαν), τυχαῖος.

†Συντυχικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τύχην (συντυχίαν), ἐκ περιστάσεως.

†Συν-υβρίζω, Μ. ίσω. Ὑβρίζω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συγκακολογῶ.

Συν-υγραίνομαι, Μ. υγρανθήσομαι. Ὑγραίνομαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

†Συν-υθλέω-ῶ, Μ. ήσω, Αξφν. ἀντὶ Συμφλυαρῶ.

Συν-υλακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Γαυγίζω ἢ ἐγὼ ὁμοῦ.

Συν-υμεναιόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνεκτελῶ τὸν γάμον (τὸν ὑμέναιόν) τινος, συντελῶ πρὸς τὴν διὰ τοῦ γάμου συνάφειαν (συνένωσιν).

Συν-υμνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑμνῶ (Δοξολογῶ) ὁμοῦ.

Συν-υπ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Συνυπήγαγον κτλ.). Ὑπάγω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συμπαρασύρω. »Συνυπήχθησαν δὲ τῇ τούτων βουλῇ καὶ ὁ.. καὶ ὁ.., « Ἄννα.

Συνυπακουστέον, θετ. τοῦ =

Συν-υπακούω, Μ. ακούσομαι. Ὑπακούω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· (γρμτ.) ἐννοῶ συγχρόνως ἔξωθεν, (Γαλλ.) sous-entendre.

Συνύπαρκτος (ὁ,ἡ), (θλγ.). ὁ συνυπάρχων.

Συνύπαρξις, εως (ἡ). τὸ συνυπάρχειν (Γαλλ.) coëxistence.

Συνύπαρχος (ὁ). ὁ διωρισμένος ὕπαρχος ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνάρχων ὑπάρχου (διοικητοῦ), συνδιοικητής.

Συν-υπ-άρχω, Μ. άρξω. Ὑπάρχω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, (Γαλλ.) coëxister.

Συν-υπατεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι-

Συνύπατος (ὁ). ὁ διωρισμένος ὕπατος ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνάρχων ὑπάτου.

;Συν-ύπ-ειμι, Μ. έσομαι. Εἶμαι ὑπὼν (παρὼν, ἀνάμεσα) ὁμοῦ μέ, συμπαρευρίσκομαι μεταξύ· συνυπόκειμαι (;).

Συνυπεξούσιος (ὁ, ἡ). ὑπεξούσιος ὁμοῦ μὲ ἄλλον.

Συν-υπερ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Περνῶ (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συνυπερβαίνω.

Συν-υπηρετέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπηρετῶ ὁμοῦ, λαμβάνω μέρος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, (ἐν γέν.) συνεργῶ, συμβοηθῶ.

Συν-υπ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπηχῶ ἐκ συμφώνου, ἀκολουθῶ καὶ ἐγὼ τὸν αὐτὸν ἦχον, (κοιν.) κρατῶ τὸ ἴσον. »Ἄδοντι αὐτῷ συνυπηχεῖν τὰ πάντα, « Ἱμέρ.

†Συν-υπνόω-ῶ, Μ. ώσω. Συγκοιμῶμαι.

Συν-υπο-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ὑποβάλλω τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλο.

Συν-υπο-γράφω, Μ. γράψω. Ὑπογράφω ὁμοῦ μέ.

Συν-υπο-δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω (Φανερόνω, Ἀναπτύσσω) τι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνυποδεικτέον, θετ. τοῦ Συνυποδείκνυμι.

Συν-υπο-δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι (Ὑποδέχομαι) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-υπο-δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Συνυπέδυν κτλ.). Χώνομαι (Τρυπόνω) συγχρόνως ὑποκάτω· (συνκδχ.) ἐπιχειρίζομαι (ἀναλαμβάνω) ἐκ συμφώνου ἐπίπονόν τι ἔργον, συνεπιφορτίζομαι.

Συν-υπο-ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω. Βάλλω ὁμοῦ ὑπὸ τὸν ζυγόν, ζεύγω δύω ἢ ἢ πλειότερα ζῶα μαζῇ εἰς ἓν ἁμάξι.

Συν-υπό-κειμαι, Μ. κείσομαι. Συνυπάρχω ὡς ὑποκείμενον.

†Συν-υπο-κορίζω ἢ (μσ.)-ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Ὑποκορίζω συγχρόνως, μετριάζω ἐν ταὐτῷ μὲ τρόπον εὔσχημον τὸ ἀπότομον ἢ ἀπαίσιον τῆς ἐκφράσεως.

Συν-υπο-κουφίζω, Μ. ίσω. Συνανακουφίζω, συνεπελαφρύνω.

Συν-υπο-κρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι. Προσποιοῦμαι (Ὑποκρίνομαι) ἐκ συμφώνου μετά τινος.

Συνυπόκρισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Συν-υπο-λαμβάνω, Μ. λήψομαι. Ὑποστηρίζω (Ὑπερασπίζομαι) ὁμοῦ μὲ ἢ ἐκ συμφώνου.

Συν-υπο-λήγω, Μ. λήξω. Τελειόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ, συγκαταλήγω.

Συν-υπο-νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπονοῶ (Ὑποπτεύω) τι συγχρόνως· (γρμτ.) ἐκλαμβάνω τι ὡς συνυπακουόμενον (συνεννοούμενον ἔξωθεν).

Συν-υπο-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Πίπτω συγχρόνως ὑποκάτω· (μτνμ.) ἔρχομαι ὁμοῦ

εἰς τὸν ναῦν τινος (ὡς συνυπονοούμενον), συνυπακούομαι.

Συν-υπο-πτεύω, Μ. εύσω. Ὑποπτεύω συγχρόνως.

Συνυπόπτωσις, εως (ἡ). τὸ συνυποπίπτειν (συνυπακούεσθαι).

Συν-υπο-σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Ὑποσπῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μὲ, συναποσύρω μὲ τρόπον.

†Συνυπόστασις, εως (ἡ), τὸ συνυφίστασθαι, συνύπαρξις.

†Συνυπόστατος (ὁ, ἡ), θλγ. ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ὑπόστασιν ἢ, συνυπάρχων καθ' ὑπόστασιν.

Συν-υπο-στέλλω, Μ. στελῶ. Συστέλλω (Σμικρύνω, Συμμαζόνω) συγχρόνως.

Συν-υπο-στηρίζω, Μ. ίξω. Ὑποςηρίζω ἐκ συμφώνου. » Οὔτε γὰρ ἂν ποὺς ἀσφαλῶς βαδίσειε μὴ συνυποστηρίζοντος τοῦ ἑτέρου, « Βασ.

Συν-υπο-στρέφω, Μ. στρέψω. Ὑποςρέφω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

†Συν-υπο-τάσσω(τάττω), Μ. τάξω. Ὑποτάττω ὁμοῦ μέ.

Συνυπο-τίθεμαι, Μ. υπο-θήσομαι (ἀόρ. Συνυπεθέμην κτλ.). Ὑποθέτω (Ὑποβάλλω) συγχρόνως.

Συν-υπο-τυπόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Ὑποτυποῦμαι συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-υπ-ουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Συνυπηρετέω.

Συν-υπο-φέρω, Μ. υπ-οίσω (ἀόρ. Συνυπήνεγκα κτλ.). Συνταπεινόω, συγκαταβιβάζω.

Συν-υπο-φύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Συνυπέφυν κτλ.). Γεννῶμαι (Φυτρόνω) συγχρόνως ὑποκάτωθεν.

Συν-υπο-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποχωρῶ (Ὀπισθοδρομῶ [καὶ μτνμ.] Ἐνδίδω) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συν-υφ-αίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω ὁμοῦ· (μτνμ.) συνάπτω, συνδέω, συνενόνω· (μτφορ.) μηχανοῤῥαφῶ.

Συν-υφ-αιρέομαι-οῦμαι, Μ. αιρήσομαι. Ὑφαιρῶ συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συνύφανσις, εως (ἡ). τὸ συνυφαίνειν.

Συνύφασμα (τὸ). τὸ συνυφασμένον, (ἐν γέν.) ὕφασμα.

Συνύφεια (ἡ), = Συνυφή, (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ ὕφασμα (ἡ πλοκὴ) τῆς κηρήθρας.

Συνυφή (ἡ). ἡ πλοκὴ τοῦ ὑφάσματος, (Γαλλ.) la contexture· (ἐν γέν.) ἡ συναρμογή. » Οἰκήσεων—, « Πλάτ.

Συνυφής, έος (ὁ, ἡ). συνυφασμένος, συνενωμένος διὰ ἢ ὡς διὰ συνυφάνσεως· συνηρμοσμένος.

Συν-υφ-ίςημι, Μ. συνυπο-ςήσω (ἀόρ. Συνυπέστησα ꙃ β'. Συνυπέστην κτλ.). Κάμνω τι νὰ ὑφίσταται (νὰ ὑπάρχῃ [καὶ μσ. ἀποθ.] Ὑφίσταμαι) ὁμοῦ μὲ, συνυπάρχω· (μὲ αἰτ. ἐκ γ'.) ἐπιχειρίζομαι (ἀναλαμβάνω) ἢ ὑποφέρω τι συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου.

Συν-υψόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑψόνω μαζῆ.

Συν-ᾳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψάλλω συνῳδὰ (ἐκ συμφώνου) μετά τινος.

Συνῳδή καὶ Συνῳδία (ἡ). τὸ συνᾴδειν, ἡ ἐκ συμφώνου ψαλμῳδία, συμφωνία.

Συν-ωδίνω, Μ. ωδινῶ. Κοιλοπονῶ (ꙃ μτβτ. Γεννῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· (Π.) συμπάσχω, συμπονῶ, Συνοδυνῶμαι. » Κακοῖς—, « Εὐρ.

Συνῳδός (ὁ, ἡ). ὁ συνᾴδων (συμψάλλων) τινὶ, σύμφωνος (κυρ. καὶ μτφορ.). » Τάδ' οὐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις, « Εὐρ. » Ὀχόσα πεπέρι ξυνῳδὰ, « Ἀρετ. ||. (τὸ πλθ. οὐδ.) Συνῳδὰ, ἐπίῤ, ἀντὶ Συμφώνως, ἐκ συμφώνου.

Συν-ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω καὶ ώσω (ἀόρ. Συνέωσα κτλ.). Σπρώχνω ὁμοῦ, σπρώχνων συνάζω εἰς ἓν μέρος, στρυμόνω.

Συνώθησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κούντημα (σπρώξιμον) ἀπ' ὅλα συγχρόνως τὰ μέρη, στρύμωμα.

Συνωθισμός (ὁ), = Συνώθησις.

Συνώμεθα, πλθ. ά. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Συνίημι.

Συνωμία (ἡ). τὸ μέρος ὅπου ἐνόνονται (συνάπτονται) οἱ δύω ὦμοι, ἡ συναρμογὴ τῶν ὠμοπλατῶν. 2) = τῷ

Συνωμίασις, εως (ἡ), εἶδος πάθους (ξεπλάτιασμα) τῶν ἵππων.

Συνωμοσία (ἡ). συμφωνία μεταξὺ συνωμοτῶν, συνένωσις ἔνορκος (κυρ. πρὸς ἐπιβουλήν τινος), (Γαλλ.) complot. 2) (εἰς τὸν Θκδ. Η', 54) ἑταιρία, φατρία (ὠργανισμένη), συμμορία, (ἀναλογ. μὲ τὸ Ἀγγλο-Γαλλ.) club.

Συνωμόσιον (τὸ). ἡ πρὸς συνένωσιν ὁρκωμοσία, (ἐν γέν.) = Συνωμοσία.

Συνωμότης [συνόμνυμι], ου (ὁ). (ἐν γέν.) ὁ συνηνωμένος ἐνόρκως μετά τινος, (ἰδιαιτ. ἐπὶ κακοῦ) ὁ συμφωνήσας πρὸς ἐπιβουλήν τινος, (Γαλλ.) conjuré.

Συνωμοτικός, ή, όν. Ὁ εἰς συνωμότην ἢ συνωμοσίαν ἀνήκων, συνωμοτῶν ἴδιος.

Συνωμοτικῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει συνωμοσίας, ὡς συνωμότης.

Συνωμότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Συνωμότης.

Συνώμοτος (ὁ, ἡ). ὁ δι' ὅρκου συνηνωμένος. » Τὸ συνώμοτον, « Θκ., ἀντὶ Ἡ συνωμοσία, ἡ ἔνορκος συμμαχία.

Συν-ωνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀγοράζω ὁμοῦ, συνάζω (συμπορίζομαι) διὰ χρημάτων. » Ὁ νόμος ἀπαγορεύει μηδένα τῶν ἐν τῇ πόλει πλείω σῖτον 50 φορμῶν συνωνεῖσθαι, « Λσ. » Ὁμολογεῖς πλείω σῖτον συμπρίασθαι 50 φορμῶν, « αὐτ.

Συνωνή (ἡ). τὸ συνωνεῖσθαι, ἡ πανταχόθεν συγχρόνως ἀγορὰ τῶν πωλουμένων.

Συνωνητής, οῦ (ὁ). ὁ συνωνούμενος, (Γαλλ.) accapareur.

Συνωνητός, ή, όν. Συνεωνημένος, (Γαλλ.) accaparé.

Συν-ωνυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι συνώνυμός τινος.

Συνωνυμία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ συνωνύμου, ταυτότης ὀνόματος ἢ σημασίας.

Συνώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ταυτόσημον ὄνομα [Αἰολ. ὄνυμα] μὲ ἄλλον.

Συνωνυμούντως καὶ Συνωνύμως, ἐπίῤ. Κατὰ συνωνυμίαν, ταυτοσήμως.

Συνῶπται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Συνοράω.

Συνωριαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἁμαξηλατῶν ἐπὶ συνωρίδος.

Συν-ωρίζω, Μ. ίσω. Ζεύγω δύω ἵππους ὁμοῦ (συνωρίδα ἵππων)· (ἐν γέν.) = Συζεύγνυμι, συνάπτω, συνενόνω. (μσ.) » Συνωρίζου χέρα, « Εὐρ., ἕνωσον τὴν χεῖρά σου μὲ τὴν χεῖρά μου, ἂς πιασθῶμεν χέρι μὲ χέρι.

Συν-ωρικεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὀχοῦμαι ἐφ' ἁμάξης συρομένης ὑπὸ δύω ἵππων, [ἐκ τοῦ

Συνωρίς [σὺν, †ἄρω], ίδος (ἡ). ζεῦγος ἵππων ἢ ἡμιόνων συρόντων ἅμαξαν, (κοιν.) ἕνα ζευγάρι ταλιγάρια· (ἐν γέν.) δυάς, ζεῦγος· (Π. κατ' ἔκτ.) δεσμός, σύνδεσμος. » Πέδας τε χειρῶν καὶ ποδοῖν ξυνωρίδα, Αἰσχλ.

†Σύνωρος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Συνάορος.

Σύνωσις, εως (ἡ), = Συνώθησις.

Συν-ωφελέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὠφελῶ (Χρησιμεύω) καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, συνεργῶ πρὸς ὠφέλειάν τινος, (ἐν γέν.) Συμβοηθῶ.

Συνώφθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Συνοράω.

Συνωχαδόν, ἐπίῤ. Δ. Π. ἀντὶ Συνοχηδόν, κατὰ συνέχειαν, ἀλλεπαλλήλως, ἀδιακόπως, ἢ· παρευθὺς, ἀμέσως.

Συν-ωχριάω-ῶ, Μ. άσω. Ὠχριῶ ὁμοῦ μέ.

†Συοβαύβαλος καὶ Συόβαυνος (ὁ). σταῦλος χοίρων, Συφεός.

Συοβοιωτοί (οἱ), Κωμ. ὑβριστ. ἐπίθ. τῶν Βοιωτῶν, (ἀναλογ. μὲ τὸ Βοιωτία ὗς).

Συοδήλητος (ὁ, ἡ), Π. [σῦς, δηλέομαι]. ὁ βλαφθεὶς ἢ φονευθεὶς ὑπὸ χοίρου (ἀγριοχοίρου).

Συοθήρας, ου (ὁ). θηρευτὴς συῶν (ἀγριοχοίρων).

Συοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων τοὺς σῦς (τοὺς χοίρους), χρησιμεύων πρὸς τροφὴν τῶν χοίρων.

Συοκτασία καὶ Συοκτονία (ἡ). σφαγὴ (θυσία) χοίρων, [ἐκ τοῦ

Συόκτόνος (ὁ, ἡ), [σῦς, κτείνω]. (παροξ.) ὁ φονεύων χοίρους ἢ τοὺς χοίρους· (προπαροξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπὸ χοίρου (ἀγριοχοίρου).

Συοπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ). ὁ πληγεὶς (πληγωθεὶς) ὑπὸ συός. » Ἄδωνις—, « Ψευδοκαλλισθ.

Συοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων χοίρους ἢ ἀγριοχοίρους, (τόπος) ἔχων πλῆθος χοίρων.

Συοφόντης, ου καὶ Συοφόντις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Συοκτόνος.

Συοφορβέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω χοίρους, ἔχω (καὶ πλθ. τρέφομαι ὡς χοῖρος εἰς)-

Συοφόρβιον (τὸ). σταῦλος ἢ ἀγέλη χοίρων, [ἐκ τοῦ

Συοφορβός (ὁ), [σῦς, φέρβω]. ὁ βόσκων χοίρους, χοιροβοσκὸς, γρουνάρης.

†Σύρα (ἡ), = Σισύρα.

†Σύρβα, Γλσ. ἐπίῤ. ἀντὶ Τύρβα. Θορυβωδῶς.

†Συρβάω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ Θορυβέω, [ἐκ τοῦ

Σύρβη (ἡ), (εὐχρηστότ. τὸ Ἀττ.) Τύρβη, θόρυβος.

†Συρβηνεύς, έως (ὁ). κακὸς (ἀνεπιτήδειος) αὐλητὴς ἢ χορευτὴς, [ἐκ τοῦ

;Συρβηνός (ὁ, ἡ). τύρβης [σύρβης] πρόξενος, θορυβώδης.

Σύργαστρος καὶ

Συργάστωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ συρόμενος μὲ τὴν γαστέρα (καθὼς ὁ) ὄφις. (ἐν γέν.) ἑρπετόν· (μτνμ.) κοινὸς (τοῦ ὄχλου) ἄνθρωπος, ἐργάτης, 'μεροκαματιάρης.

Σύρδην [σύρω], ἐπίῤ. Σφοδρῶς, ὁρμητικῶς.

Συριγγέμβολος (ὁ), [σύριγξ, ἔμβολος]. ὀχετὸς ὑπόγειος (κυρ. πρὸς ὑδραγωγίαν πόλεως πολιορκουμένης).

Συριγγίας, ου (ὁ). ὁ ἐν εἴδει σύριγγος. » Κάλαμος—, « Δσκρ., ὁ κοῖλος (κούφιος) ἔνδοθεν, (ἀντιθ. τῷ Ναστός).

Συριγγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-

Συρίγγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σύριγξ (κυρ. 2 καὶ 7).

Συριγγίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Συριγγίας.

;Συριγγοέμβολος (ὁ), = Συριγγέμβολος.

;Συριγγοτόμιον (ὁ), εἶδος χειρουργ. ἐργαλ. πρὸς διατομὴν σύριγγος, [ἐκ τοῦ

Συριγγοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων χειρουργικῶς τὴν σύριγγα (τὸν φίστουλαν) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο, (ὅθεν ||. οὐσ.) = Συριγγοτόμιον.

Συριγγόω-ῶ, Μ. ώσω. Διατρυπῶ τι (καὶ πθ. Σχηματίζομαι) εἰς εἶδος σύριγγος· (ἰατρ.) φιστουλιάζω· (ἀμτβτ.) διέρχομαι ἢ διατείνω ὡς διὰ σύριγγος. » Διὰ τοῦ ὀστέου σεσυρίγγωκε, « Ἱππκρ.

Συριγγώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (τρυπημένος κατὰ μῆκος εἰς) εἶδος σύριγγος· (ἰατρ.) φιστουλιασμένος.

Συρίγγωμα (τὸ). συριγγῶδες ἀπόστημα, (Λτν.) fistula.

Συρίγγωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συριγγόω, σχηματισμὸς σύριγγος, φιστούλιασμα.

†Συριγκτής, οῦ (ὁ), Σχλ. ἀντὶ Συρικτής.

Σύριγμα (τὸ). ὁ ἦχος τῆς σύριγγος, (κοιν.) σφύριγμα.

Συριγματώδης, εος (ὁ, ἡ). συριγμῷ (συρίγματι) ὅμοιος. » Ἦχος —, « Κάσσ. Προβλ.

Συριγμός (ὁ). τὸ συρίζειν, σφύρισμα, σούριγμα. ||. » Ὤτων—, « Δσκρ., τὸ βούϊσμα τῶν αὐτιῶν.

Σύριγξ καὶ (κατὰ καν.) Σῦριγξ, ιγγος (ἡ). (ἐν γέν.) σωλήν. 2) (ἰδιαιτ.) κάλαμος κοῖλος ἔνδοθεν (κούφιος), (ὅθεν συνήθ.) αὐλὸς (κυρ. τῶν βοσκῶν), φλογέρα· σουρήχτρα· (ἰδιαιτ. δὲ) εἶδος αὐλοῦ συγκειμένου ἀπὸ 7 ἢ 9 ἄνισα καλάμια συνηνωμένα πλαγίως, (Τουρκ.) μισκάλι. 3) (μτνμ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε τρυπημένον εἰς σχῆμα αὐλοῦ (σωλῆνος), (π. χ.) ἡ δορατοθήκη· ἡ (ἄλλ.) Πλήμνη ἢ Χοινικὶς τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης· τὸ κοῖλον τοῦ στροφέως ἢ τῆς βίδας· ἡ τρύπα τῆς κηρήθρας, κτλ. 4) δρόμος ὑπόγειος, ὑπόνομος, (Τουρκ.) λαγοῦμι (» Συρίγγων τετμημένων δυεῖν, « Στρ.), (παρβλ.) Σήραγξ· (ἰδιαιτ.) μνῆμα (Γαλλ. catacombe) τῶν βασιλ. τῆς Αἰγύπτου. 5) (ἀρχιτεκτ.) μακρυνάρι (μὲ καμάραις) μεταξὺ οἰκοδομῶν, (Γαλλ.) corridor. 6) (ἀνατομ.) φλέβα, (παρβλ. Αὐλός). 7) (ἰατρ.) πληγὴ ἐκτεινομένη σωληνοειδῶς, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) φίστουλας, [ἐκ τοῦ

Συρίζω [σύριω ἢ ὀνομτπ.], Μ. ίξω ꙃ (Ἀττικώτ.) ίξομαι καὶ (σπνττ.) ίσω. Σφυρίζω (μὲ τὸ ςόμα ἢ μὲ τὴν σουρήχτραν)· λαλῶ τὴν σύριγγα (τὴν φλογέραν ἢ τὸ μισκάλι)· (μὲ αἰτ.) χλευάζω τινὰ σφυρίζοντάς τον.

Συρίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τὰ ἤθη (τὴν γλῶσσαν κτλ.) τῶν Σύρων.

Συριηγενής, έος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. Σύρος (ἐκ τῆς Συρίας) τὸ γένος.

Συρικός, ή, όν. Ὁ τῶν Σύρων ἢ τῆς Συρίας.

Συρικτάς, ᾶ, Δ. καὶ

Συρικτήρ, ῆρος, Π. ἀντὶ

Συρικτής, οῦ (ὁ). ὁ συρίζων (λαλῶν τὴν σύριγγα), συριστὴς, αὐλητής.

Σύριος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς (νήσου) Σύρου.

Συρίσδω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Συρίζω.

;Συρίσκος (ὁ), = Ὑῤῥίσκος.

Σύρισμα (τὸ), = Σύριγμα.

Συρισμός (ὁ), = Συριγμός.

Συρίσσω, Π. ἀντὶ Συρίττω.

Συριστής, οῦ (ὁ), = Συρικτής. 2) (Γλσ.) ὁ ἄρσεν. γέρανος (;).

Συριστί, ἐπίῤ. Κατὰ τὸν τρόπον (κυρ. δὲ Κατὰ τὴν γλῶσσαν) τῶν Σύρων, Συρικά.

Συριστικός, ή, όν. Ὁ πρὸς τὸ συρίζειν ἐπιτήδειος.

Συρίττω, Μ. ίξω, -ομαι, Ἀττ. ἀντὶ Συρίζω.

;Σύριχος (ὁ), = Ὑῤῥίσκος.

Συρκάζω(-ίζω), Αἰολ. ἀντὶ Σαρκάζω(-ίζω).

Σύρμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι σύρεται κατόπιν τινὸς ἢ κατὰ γῆς, (π. χ.) μακρὺ (συρτὸν) φόρεμα τῶν γυν. ἢ τῶν ὑποκρ. τοῦ θεάτρου. » Πλοκάμων—, « Ἐπγρ., μακρυὰ μαλλιά. 2) σαρίδι, σκούπουρον, (παρβλ.) Συρφετός. » Σύρμα τῶν ἐν τοῖς χαλκουργείοις ἐδαφῶν καὶ καμίνων, « Δσκρ. 3) (μουσ.) σύρσιμον τῆς φωνῆς.

Συρμαία (ἡ), [συρμός], εἶδος καθαρτικοῦ καὶ ἐμετικοῦ ποτοῦ (κατασκευαζόμενον κυρ. ἀπὸ ῥαπανόζουμον καὶ ἅλμην) τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο οἱ Αἰγύπτ., (συνκδχ.) τὸ 'μαυροράπανον τὸ ὁπ. ἐχρησίμευε πρὸς τὴν κατασκευὴν ταύτην. » Συρμαίαν βλέπειν, « Παροιμ., ἔχειν ἀνάγκην ἐμετικοῦ ἢ διάθεσιν πρὸς ἔμετον (ἀχρείαν ὄψιν).

Συρμαΐζω, Μ. ίσω. Παίρνω (Μεταχειρίζομαι) καθαρτικὸν (συρμαίαν).

Συρμαιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν συρμαίαν (καθάρσια).

Συρμαϊσμός (ὁ). τὸ συρμαΐζειν, ἡ χρῆσις τῆς συρμαίας καὶ ὁ δι' αὐτῆς καθαρισμὸς τοῦ σώματος.

Συρμάς, άδος (ἡ), Π. = Συρμὸς ἢ Συρφετός.

†Συρματίς, ίδος (ἡ). σκοῦπα, σάρωμα.

Συρματῖτις, ιδος (ἡ). (κυρ. κόπρος) ἡ γινομένη ἀπὸ σύρματα (σκουπίδια).

†Συρμεύομαι [συρμός], Μ. εύσομαι. Λαλῶ ὅ,τι τύχοι, φλυαρῶ, μωρολογῶ.

Σύρμιον (τὸ), [συρμός], εἶδος καθαρτικοῦ φυτοῦ (μακεδονησίου).

†Συρμιστήρ (ὁ), Γλσ. ὁ πωλῶν σύρματα (μαζώματα ξηρῶν φύλλων ꙃ χόρτων, φρύγανα).

Συρμός (ὁ). τὸ σύρειν ἢ σύρεσθαι, σύρσιμον (» Γινέσθω μὴ κατὰ πληγὴν ἢ ἐγχάραξις, ἀλλὰ κατὰ συρμὸν, « Ἰατρ.)· ὁρμὴ, σφοδρότης (» Πρηστήρων, » Νιφετῶν κτλ.)· = Ὁλκός (» Ὄφεως —, « Λξ.)· (ἰατρ.) κένωσις διὰ καθαρσίου ἢ ἐμέτου (ὅθεν Συρμαία)· (μουσ.) = Σύρμα.

Σύρξ, σύρκος (ἡ), Αἰολ. ἀντὶ Σάρξ.

Συρομένως, ἐπίῤ. Σύρδην, συρτά· σωρηδόν.

Συροπέρδιξ, ικος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ, πέρδικα τῆς Συρίας.

Σύρος (ὁ). ὁ ἐκ τῆς Συρίας.

Συῤῥαγή (ἡ), = Σύῤῥηξις.

Συῤ-ῥαδιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥαδιουργῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου μετά τινος), εἶμαι ἢ γίνομαι συνένοχος ῥαδιουργίας, συγκακουργῶ.

Συῤ-ῥαθαγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. συντρίβω μὲ κρότον. » Ὀδοῦσι—, « Νίκ., ῥοκανίζω, ξεκοκκαλίζω.

Σύῤῥαξις, εως (ἡ). τὸ συῤῥάσσειν, σύῤῥηξις, σύγκρουσις.

Συῤ-ῥαπίζω, Μ. ίσω. Ῥαπίζω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

;Σύῤῥαπτος (ὁ, ἡ). ῥαμμένος μαζῆ, συνεῤῥαμμένος.

Συῤ-ῥάπτω, Μ. ῥάψω. Ῥάπτω μαζῆ (ἕνα μετ' ἄλλου), ῥάπτων ἑνόνω. » Τὰ ςόματα τῶν ἀνθρώπων—, « Πλάτ., κλείω· (καὶ μτφορ.) » Δόλους—, « Λξ., μηχανοῤῥαφῶ.

Συῤ-ῥάσσω(ττω), Μ. ῥάξω, = Συῤῥήγνυμι, συγκρούω, (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) συγκρούομαι. » Ὁπότε σφίσιν αὐτοῖς ξυῤῥάξουσι, « Θκ., νὰ συγκρουσθοῦν μεταξύ των.

†Συῤῥαφεύς, έως (ὁ). ὁ συῤῥάπτων (κυρ. καὶ μτφορ.) τι. » Ἱστίων—, « Σχλ., = Ἱστιοῤῥάφος.

Συῤῥαφή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συῤῥάπτω, ῥάψιμον ἑνὸς μετ' ἄλλου· (μτφορ.) μηχανουργία.

Συῤ-ῥέζω, Μ. ῥέξω, Π. πράττω τι (ἐῤῥωμένως) ὁμοῦ μὲ, (ἰδιαιτ.) συνεκτελῶ θυσίαν.

Συῤ-ῥέμβομαι (χ. Μ.). Συμπεριπλανῶμαι.

Συῤ-ῥέπω, Μ. ῥέψω. (σπν. μτβτ.) Γέρνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Σύῤῥευσις, εως (ἡ), = Σύῤῥοια, [ἐκ τοῦ

Συῤ-ῥέω, Μ. ῥεύσομαι ἢ ῥυήσομαι (ἀόρ. Συνεῤῥύην κτλ.). Ῥέω ὁμοῦ μὲ (ἄλλον ποταμόν)· (μτνμ.) συνάζομαι πανταχόθεν, συντρέχω, συναθροίζομαι, (Γαλλ) affluer. » Εἰς (τὸ γῆρας) πάντα τὰ χαλεπὰ συῤῥεῖ, « Ξεν.

Σύῤῥηγμα (τὸ). σύῤῥηξις, σύγκρουσις, (Γαλλ.) choc, [ἐκ τοῦ

Συῤ-ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω (ἀόρ. Συνέῤῥηξα ꙃ πθ. Συνεῤῥάγην, μσ. [ἀντὶ πθ.] πρκ. Συνέῤῥωγα κτλ.). Κτυπῶ μαζῆ ἕνα μετ' ἄλλου, συγκρούω· κτυπῶν συντρίβω. κάμνω νὰ ξεσπάσῃ τι, (ꙃ ἀμτβτ. ἢ πθ.) ξεσπάνω· συγκρούομαι· (ἐπὶ ποτ.) συῤῥέω μὲ κρότον καὶ ὁρμήν. » Τὸν πόλεμον φιληδονία καὶ πλεονεξία συῤῥήγνυσι, « Πλ. (καὶ μσ.) » Πόλεμος συνεῤῥώγει, « Θκ. καὶ Δ. Κάσσ., εἶχεν ἐκραγῇ καὶ ἦτον εἰς ἀκμήν. » Κραυγὴ συνεῤῥήγνυτο πανταχόθεν ἄσημος, « Πλ., ἀντηχοῦσεν ἀμοιβαίως ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. » Πότου δὲ νεανικοῦ συῤῥαγέντος, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Κακοῖσι συνέῤῥηκται πολέεσσιν, « Ὀδ. Θ., εἶνε ἀφανισμένος (ἀτονισμένος) ἀπό.

Σύῤῥηξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.,

σύγκρουσις, συνώθησις, συμπλοκὴ μάχης.
Συῤ·ῥήσσω, Μ. ῥήξω, = Συῤῥήγνυμι.
Συῤ·ῥητορεύω, Μ. εύσω. Ῥητορεύω μετά τινος, συμμελετῶ ῥητορικῶς.
Συῤ·ῥιζόομαι-οῦμαι, Μ. ῥιζωθήσομαι. Ῥιζόνω καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἢ ὁμοῦ μέ.
†Σύῤῥιζος (ὁ, ἡ). συνηνωμένος κατὰ τὰς ῥίζας, πιασμένος ῥίζαν μὲ ῥίζαν (;). 2) Γλσ. ἀντὶ Πρόῤῥιζος.
Συῤ·ῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.
Συῤῥοὴ καὶ
Σύῤῥοια (ἡ). τὸ συῤῥέειν, συνδρομὴ ῥευστῶν· συμβολὴ ποταμῶν, (Γαλλ.) confluent· (μτνμ.) συνάθροισις πλήθους συντρέχοντος εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος, (Γαλλ.) affluence.
Συῤ·ῥοιζέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναποτελῶ ῥοῖζον (ποιόν τινα ἦχον), συνηχῶ.
Σύῤῥοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων ὁμοῦ (ἔχων τὸν αὐτὸν ῥοῦν) μέ. » Λίμνη τῇ θαλάττῃ—, « Πλδ., συνηνωμένη.
Σύῤῥυσις, εως (ἡ), = Σύῤῥευσις.
Συῤ·ῥώννυμι, Μ. ῥώσω. Ἐνισχύω (Ἐνδυναμόνω) ἐκ συμφώνου, συντελῶ πρὸς ἐπίῤῥωσίν τινος.
†Σύρσις, εως (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Συρμὸς, σύρσιμον.
Σύρτης, οὐ (ὁ). σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. σύρουν· (μηχαν.) εἶδος τροχιλέας (μακαρᾶ).
Σύρτις, ιδος (ἡ). ῥηχὰ ἀμμώδη (ξέραις ἀπὸ σωροὺς ἄμμου) ὅπου σύρονται ἀπὸ τὰ ῥεύματα ἢ τὰς παλιῤῥοίας τὰ πλοῖα καὶ χάνονται [περιηγητής τις τῶν νεωτέρων ἐτυμολογεῖ τὴν λέξ. ἐκ τοῦ σ ε ρ τ, σημαίνοντος Ἀραβιστὶ τὴν ἔρημον].
Συρτὸς, ἡ, όν. Ὁ συρόμενος· συναγμένος μὲ τὸ σάρωμα· καταιβασμένος ἀπὸ τὸ ποτάμι, (Γαλλ.) charrié· (ἐπὶ μετάλλ.) λαγαριστός. » Συρτὸς (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) χιτὼν, « Πλδ., Σχλ. Ἀρσφ., ὁ τῶν ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου, (ἄλλως) Σύρμα. » Ὄρχησις τῶν συρτῶν, « Επγρφ., ὁ παρ' ἡμῖν Συρτὸς χορός.
Σύρφαξ, ακος (ὁ, ἡ), (ἐπιθετ.) = Συρφετώδης. ||. (οὐσ.) = Σύρφος, συρφετός.
Συρφετὸς (ὁ), [σύρφος]. σωρὸς χόρτων (φρυγάνων, σκουπιδιῶν)· (μτνμ.) ὁ κοινὸς λαὸς, ὁ ὄχλος, (Γαλλ.) la canaille (» Τοῦτο ἡμῖν ᾐνίξατο, τῷ πολλῷ συρφετῷ, τοῖς δὲ μαθηταῖς ἐν ἀποῤῥήτῳ τὴν ἀλήθειαν ἔλεγε, « Πλάτ.)· (ἐνίοτε) ἄνθρωπος τοῦ κοινοῦ λαοῦ, χυδαῖος. » Οὐ κομψὸς, ἀλλὰ συρφετὸς, « αὐτ. » Τοῖς συρφετοῖς ἀνθρώποις, « Σιμπλ.
Συρφετώδης, εος (ὁ, ἡ). μαζωμένος ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐν εἴδει συρφετοῦ (μτνμ.) χυδαῖος, βάναυσος. » Ὄχλος—, « Πλδ., Πλ., ὁ κοινὸς λαὸς, τὸ σκυλολόγι.
Συρφετωδῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει συρφετοῦ, κατὰ τὸν συρφετώδη ὄχλον, χυδαϊκῶς.
Σύρφος (ὁ), = Σύρμα, σκουπίδι, (εὔχρηστότ. τὸ κατ' ἐπέκτ.) Συρφετὸς, [ἐκ τοῦ
Σύρω, Μ. συρῶ (πθ. πρκ. Σέσυρμαι, καὶ ἀόρ. β'. Ἐσύρην). Σέρνω. τραβῶ· σβαρνίζω· συνάζω μὲ τὸ σάρωμα, σκουπίζω· (ἐπὶ ποταμ.) καταιβάζω, (Γαλλ.) rouler, charrier. »Ὁ δὲ χρυσὸς οὐ μεταλλεύεται μόνον, ἀλλὰ καὶ σύρεται· καταφέρουσι γὰρ οἱ ποταμοὶ καὶ οἱ χείμαῤῥοι τὴν χρυσῖτιν ἄμμον, « Στρ. (καὶ πθ.) » Συρέντες ὑπὸ τοῦ ὄχλου, εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἐῤῥίπτοντο, « Ἡρωδ.
Σῦς [σεύομαι, θύω], συὸς (ὁ, καὶ σπν. ἡ), = Ὗς, χοῖρος, (θηλ.) σκρόφα· (κυρ.) ἀγριόχοιρος. » Σῦς ἄγριος, « Πλ., = Σύαγρος. » Ἦν ὅτε σύας τὸ Βοιώτιον ἔθνος ἔνεπον, « Πίνδ.
Συ·σβέννυμι, Μ. σβέσω. Σβύνω μαζῇ ἢ ἐκ συμφώνου.
†Συσκανία, Σύσκανος κτλ., Δωρ. ἀντὶ Συσκηνία, Σύσκηνος κτλ.
Συ·σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτω ὁμοῦ· συνάζω (συνεπισωρεύω) σκάπτων· σκεπάζω ὁλοτρόγυρα μὲ χῶμα.
Συ·σκεδάννυμι, Μ. σκεδάσω. Σκορπίζω (Διασκορπίζω) τι ὅλως διόλου ἢ ὁμοῦ μέ.
†Σύσκεμμα (τὸ). σύσκεψις, ἀντικείμενον συσκέψεως.
Συ·σκεπάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω ὁμοῦ μὲ ἢ ὅλως διόλου, συγκαλύπτω.
Συσκεπτέον, θετ. τοῦ
Συ·σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Σκέπτομαι ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου μετά τινος).
Συ·σκευάζω, Μ. άσω. Συνάζω τὰ σκεύη· (ὅθεν συνήθ. συνκδχ.) συγυρίζω, ἑτοιμάζω (» Παῖ παῖ, τὸ δεῖπνον συσκεύαζε νῷν, « Ἀρσφ.)· ἁρματόνω (»Πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ὑμᾶς συσκευάζει, « Δμ.)· (μτνμ.) ἐνεργῶ, ῥαδιουργῶ, ὀργανίζω (» Συσκευάζοντας αὐτῷ τὴν βασιλείαν, « Δ. Ἀλ.). ||. (συχνότ. μσ.) μαζόνω τὰ σκεύη (τὰ πράγματά) μου, ἑτοιμάζομαι (κυρ. διὰ ταξεῖδι), (Γαλλ.) plier bagage, faire son paquet (» Τοῖς στρατιώταις παρήγγειλε συσκευάζεσθαι ὡς εἰς στρατείαν, « Ξεν. » Συσκευάζου, ὦ Κῦρε· ἤδη γὰρ πρὸς θεοὺς ἄπει, « αὐτ. [καὶ πρὸς αἰτ. ἐλλ.] » Συνεσκευάζετο τὴν εἰς Πέρσας πορείαν, « αὐτ. » Συσκευασάμενοι πάντα ἃ ἔδει, ἐκοιμήθησαν, « αὐτ. [καὶ ἀπολ.] » Συνεσκευασμένος, « ἕτοιμος)· (ἐν γέν.) συνάζω καὶ καλοθέτω, συγυρίζω πρὸς ὄφελός μου (» Συσκευασάμενοι ὅπλα τε ὅσα ἔλαβον καὶ σκεύη, « Ξεν.)· (ὅθεν μτνμ.) ἑλκύω μὲ τρόπον πρὸς τὸ μέρος μου· ἀπατῶ· δημαγωγῶ. » Συσκευαζόμενος εἰς ἑαυτὸν τὴν πόλιν, « Πλ. » Συσκευάζεται ὁ ἔρως τὸν ἄνθρωπον, « Ξεν.
Συσκευασία (ἡ). τὸ συσκευάζεσθαι, μάζωμα τῶν σκευῶν (τῶν ἐπίπλων), ἑτοιμασία (διὰ ταξεῖδι).
Συσκευαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συσκευάζων (ἑτοιμάζων, ὀργανίζων κτλ.). » Συνωμοσίας —, « Γργ. μηχανοῤῥάφος.
Συσκευὴ (ἡ). ἑτοιμασία (κυρ. τοῦ θεάτρου), (ὅθεν μτνμ.) ἀπάτη, (Γαλλ.) illusion, (ἐν γέν.) σκευωρία, ῥαδιουργία. » Συσκευήν τινα καὶ σκηνὴν τὸ πρᾶγμα ὑπώπτευε, « Ἡρωδ.
;Συ·σκευοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) μαζῇ τὰ σκεύη.
Συ·σκευωρέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ῥαδιουργῶ ὁμοῦ (συγχρόνως ἢ ἐκ συμφώνου μετὰ τινος), συντεχνάζομαι· συνυπηρετῶ, συνασχολοῦμαι τινι περί τι. » Τῇ μητρὶ τελούσῃ.. καὶ τἆλλα συνεσκευωροῦ, « Δμ.
†Σύσκεψις, εως (ἡ), τὸ συσκέπτεσθαι συμβούλιον.
Συ·σκηνάω (-έω)-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι Σύσκηνος (Συγκατοικῶ εἰς τὴν αὐτὴν σκηνὴν ἢ Συντρώγω μετά) τινος, (ἐν γέν.) συνδιαιτῶμαι.
Συσκηνήτρια (ἡ), ὡς θηλ. τοῦ Συσκηνητὴρ, σύσκηνος (ἡ).
Συσκηνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις σύσκηνός τινος, συνοίκησις, συντροφία, συνδιαίτησις
Συσκήνιον (τὸ), = Συσσίτιον (κυρ. ὑπὸ τὴν αὐτὴν σκηνήν).
Σύσκηνος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν εἰς τὴν αὐτὴν σκηνὴν μὲ ἄλλον, ὁμόσκηνος. ὁμοτράπεζος· (ἐν γέν.) σύντροφος, ὁμοδίαιτος.
;Συσκηνόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συσκηνέω.
Συ·σκιάζω. Μ. άσω. Σκιάζω (Σκεπάζω τι μὲ ἴσκιον) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· (μτνμ.) Συγκαλύπτω.
Συσκίασις, εως (ἡ), τὸ συσκιάζειν ἢ συσκιάζεσθαι, ἡ πανταχόθεν ἐπισκίασις
Συσκίασμα (τὸ). πρᾶγμα ἢ μέρος συσκιαζόμενον· ἴσκιωμα.
Συσκιασμὸς (ὁ), = Συσκίασις.
Σύσκιος (ὁ, ἡ). (τόπος) πανταχόθεν σκιαζόμενος, κατάσκιος.
Συ·σκιῤῥόω-ῶ, Μ. ώσω. Συμμεταβάλλω εἰς σκίῤῥον.
Συ·σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Σκιρτῶ ὁμοῦ.
Συ·σκολύπτω, Μ. ύψω. Γλσ. ἀντὶ Συγκαλύπτω.
Συ·σκοπέω-ῶ καὶ (μσ.) έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Παρατηρῶ ὁμοῦ· (μτνμ.) συσκέπτομαι.
Συ·σκοτάζω, Μ. άσω. Σκοτεινιάζω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη (ὁλοτρόγυρα)· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) » Ἐπειδὴ θᾶττον συνεσκότασε, « Δμ., εὐθὺς ἀφοῦ ἐσκοτείνιασεν. » Ἤδη συσκοτάζοντος, « Ασ., ὅτι ἄργιζε νὰ σκοτεινιάζῃ.
Συσκοτασμὸς (ὁ), τὸ συσκοτάζειν, σκοτείνιασμα.
Συ·σκοτόω-ῶ, Μ. ώσω, = Συσκοτάζω.
Συ·σκυθρωπάζω, Μ. άσω. Σκυθρωπάζω μετά τινος ἢ ἅμα ἀκούσω τι.
Συ·σκώπτω, Μ. σκώψω. Σκώπτω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ.
Συ·σμηρίζω, Μ. ίσω. Ἰσάζω διὰ ἢ ὡς διὰ σμύριδος, ὁμαλίζω ἐντελῶς· κλείω στεγανῶς, συγκολλῶ.
Συ·σπαράσσω(ττω), Μ. άξω. Ξεσχίζω τραβῶν συγχρόνως καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, καταξεσχίζω.
Συ·σπαργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Σπαργανόνω ὁμοῦ.
Σύσπασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συσπάω. ἡ δι' ἑλκύσεως σύσφιγξις, συστολή.
Σύσπαστος (ὁ, ἡ). ὁ συσπώμενος (καμωμένος εἰς τρόπον ὥστε νὰ σούφρόνῃ, νὰ μαζόνεται). » Βαλάντιον—, « Πλάτ., τὸ ὁπ. ἀνοιγοκλείεται μὲ τὸ τράβηγμα. ||. » Σύσπαστον (ἐνν. ἐγχειρίδιον), « μαχαίριόν τι πρὸς χρῆσιν τῶν θαυματοποιῶν καὶ σκηνικῶν, τοῦ ὁπ. ἡ λάμα, ἐνῷ φαίνεται ὅτι ἐμπήγνεται, ἀνασύρεται ἐκ τῆς λαβῆς.
Συ·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Τραβῶ συγχρόνως ἀπ' ὅλα ἢ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, (ἐπμ.) συστέλλω, σουφρόνω, συμμαζόνω. »Συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, « Λκ. » Περίδρομοι, δι' ὧν συσπᾶται γύργαθος, « Ἡσύχ. ||. (μσ. αὐτπθ.) πιάνονται τὰ μέλη μου, πιάνομαι, (Ἱππιατρ.).
Συ·σπειράω-ῶ, Μ. άσω. Τυλίζω μαζῇ ἕνα μετ' ἄλλου, κάμνω (καὶ πθ. γίνομαι) ἕνα κουβάρι. »Ὁ δὲ, ἔν τινι γωνίᾳ συνεσπειραμένος, ὡς καθευδήσων, ἐνέπιπτεν εἰς λογισμὸν, « Πλ. » Συσπειραθέντες οἱ ἱππεῖς, ἐμβάλλουσι, « Ξεν.
Συ·σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω ὁμοῦ.
Συ·σπένδω, Μ. σπείσω. Προσφέρω ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου) σπονδὴν (θυσίαν). ||. (μσ.) κάμνω σπονδὰς (συνθήκας, εἰρήνην) μετά τινος.]
Συ·σπεύδω, Μ. σπεύσομαι. (μὲ δοτ. ἢ ἀπαρ.) Σπεύδω καὶ ἐγὼ ὁμοῦ, συμπράττω (συνεργῶ) μετὰ σπουδῆς, συμπροθυμοῦμαι. » Φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεός, « Εὐρ.
Συ·σπλαγχνεύω, Μ. εύσω. Συγγεύομαι τῶν σπλάγχνων τοῦ ἱερείου μετὰ τὴν θυσίαν.
†Συ·σποδόω-ῶ, Μ. ώσω. Συγκόπτω εἰς λεπτὰ, κάμνω θρύμματα.
Σύσπονδος (ὁ, ἡ). ὁ συσπένδων τινὶ, συγκοινωνὸς τῆς σπονδῆς ἢ τῶν σπονδῶν, σύμμαχος.
Συ·σπουδάζω, Μ. άσω, = Συσπεύδω. » Ἀθλητῇ—, « Δ. Κάσσ., λαμβάνω μέρος (ἰντερεσσάρομαι) ὑπὲρ αὐτοῦ.
Συσπουδαστικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Εὐδιάθετος εἰς τὸ συσπουδάζειν τινί. »Τὸ συσπουδαστικὸν αὐτοῖς, « Μ. Αὐρ., τὴν πρὸς ἐπιτυχίαν αὐτῶν πρόθυμον σύμπραξιν.
Συσ·σαίνω, Μ. ανῶ. Χαϊδεύω (Κολακεύω) ἐνταὐτῷ. ||. (πθ.) αἰσθάνομαι κολακευομένην τὴν φιλαυτίαν μου κατά τι. »Οἱ πλεῖστοι συνεσαίνοντο ταύτῃ τῇ διαλέκτῳ, « Πλδ., ἐκολακεύετο ἡ φιλαυτία των, εὐχαριστοῦντο.
Συσσαρκία (ἡ), = Εὐσαρκία. 2) (θλγ.) ἡ μετὰ σαρκὸς ἕνωσις.
Συσ·σαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. (χειρουργ.) Συνενόνω πληγὴν διὰ σαρκώσεως.
Συσσάρκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ σαρκώσεως συνένωσις (πληγῆς).
Συσσαρκωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος κατὰ συσσάρκωσιν, συνουλωτικός.
Συσ·σάττω, Μ. σάξω. Γεμίζω (Πατόνω) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.
Συσσεισμὸς (ὁ). κούνημα δυνατόν· (ἰδιαιτ.) σεισμὸς τῆς γῆς, ἡ ἀνεμοσςρόβιλος, [ἐκ τοῦ
Συσ·σείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ) δυνατὰ ἢ ἀπ' ὅλα συγχρόνως τὰ μέρη, συγκλονῶ. » Συνέσεισας τὴν γῆν, καὶ συνετάραξας αὐτήν, « Γρφ. (καὶ μτνμ.) » Συνέσεισέ μ' ἐκποθεῖσα φιάλη παντελῶς, « (Ξέναρχ. παρ') Ἀθ.
Συν·σεύω (χ. Μ.), Π. βάλλω εἰς κίνησιν (κουντῶ, διώκω, [καὶ πθ. ἢ μσ.] ὁρμῶ) συγχρόνως.
Συσ·σημαίνω, Μ. ανῶ. Σημαίνω (Δηλῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ. ||. (μσ.) βάλλω ἢ ὑπογράφω τι ὁμοῦ μέ, συνυπογράφομαι. » Κατὰ τὴν συγγραφὴν, καθ' ἣν ἐδάνεισα, τούτου αὐτοῦ γράφοντος καὶ συσσημηναμένου, « Δμ.
†Συσσημαντικὸς, ἡ, όν. Ὁ σημαίνων (δηλῶν) συγχρόνως καὶ ἄλλο τι, συνεμφαντικὸς, ἢ· ταυτόσημος.
Σύσσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σημαδευμένος μὲ) τὸ αὐτὸ σημεῖον, συμφωνημένος. (Γαλλ.) convenu. ||. (οὐδ.) Σύσσημον, « τὸ ἐκ συνθήματος σημεῖον, σύμβολον. » Θὲς μόνον ἢ ζώνην ἢ ἐνώτιον, ἤ τι τοιοῦτον σύσσημον, « Ἐπγρ. » Τοῖς ἀστυνόμοις μέτρων μέλει καὶ τῶν ὡραίων, ὅπως ἀπὸ συσσήμου πωλοῖντο, « Στρ., μὲ σωστὸν (βουλλωμένον [Γαλλ.] étalonné) ζύγι.
Συσ·σήπω, Μ. σήψω. Σαπίζω μαζῇ. »Τὰς διασεσηπυίας τῶν ῥαγῶν ἐκτέμνουσι ψαλιδίῳ, ἵνα μὴ συσσήψωσι τὰς πλησίον, « Γεωπον.
Σύσσηψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἀμοιβαία σῆψις.
Συσ·σιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σύσσιτός (συντρώγω μετά) τινος, (ἐν γέν.) συνδιαιτῶμαι.
Συσσίτησις, εως (ἡ). τὸ συσσιτεῖσθαι (τρώγειν συντροφικὰ), συνδιαίτησις.
Συσσιτία (ἡ), = Συσσίτησις. 2) (συνκδχ.) συντροφία συσσίτων, συσσίτιον, (χυδ.) μάνγκα. » Πάντα δὲ σκεύη... τῇ συσσιτίᾳ ἑκάστῃ κομίζει (ἡ ναῦς), « Ξεν.
Συσσιτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος διὰ -
Συσσίτιον (τὸ). τραπέζι κοινὸν (ὅπου τρώγουν πολλοὶ μαζῇ, συντροφικόν)· (συνκδχ.) τὸ μέρος ὅπου συντρώγουν οἱ σύσσιτοι. ||. (ἰδιαιτ.) Συσσίτια, τὰ (ἄλλ.) Φιδίτια τῶν Σπαρτ.
Συσ·σιτοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζυμόνω μαζῇ, ἀνακατόνω μὲ τὸ ψωμὶ εἰς τὸ ζύμωμα ἢ μὲ τὸ φαγεῖ εἰς τὸ μαγείρευμα.
Σύσσιτος (ὁ, ἡ), [σὺν, σῖτος]. ὁ συντρώγων μετά τινος, σύντροφος εἰς τὸ φαγεῖ, συντράπεζος, ὁμοδίαιτος.
Συσ·σιωπάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Σιωπῶ καὶ ἐγὼ μετά τινος.
Συσσοὴ καὶ Σύσσοια (ἡ). ἡ ὁμοῦ (ἐπὶ τὸ αὐτὸ) φορὰ (ὁρμὴ) τῶν κινουμένων σωμάτων, (κατὰ τὴν φιλοσοφ. τοῦ Δμκρτ.), [ἐκ τοῦ
Συσ·σοῦμαι, Π. ἀντὶ Συσσεύομαι, κινοῦμαι ὁμοῦ μὲ ὁρμὴν, φέρομαι συγχρόνως πρός.
Συσ·συκοφαντέω-ῶ, Μ. ήσω. Συκοφαντῶ καὶ ἐγὼ ἐκ συμφώνου, συγκατηγορῶ ὡς συκοφάντης.
;Συσφάλλομαι, Μ. σφαλήσομαι, = Συνολισθαίνω.
Συσ·σύρω, Μ. συρῶ. Σέρνω μαζῇ· τραβῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ· παρενοχλῶ, ταράττω.
Συσ·σώζω, Μ. σώσω. Σώζω ὁμοῦ, συμπράττω πρὸς σωτηρίαν τινός· (ἁπλ.) Συντηρῶ, διατηρῶ· (ἐνίοτε) παρατηρῶ, παραμονεύω, (Πλδ.).
Συσ·σωματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Σωματοποιῶ ὁμοῦ, συνενόνω εἰς ἓν σῶμα.
†Σύσσωμος (ὁ, ἡ). συνηνωμένος εἰς ἓν σῶμα, συσσωματωμένος.
Συσ·σωρεύω, Μ. εύσω. Σωρεύω ὁμοῦ (εἰς ἓν μέρος), συνάζω εἰς σωρὸν, ἐπισωρεύω.
Συσ·σωφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Σωφρονῶ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ (κατὰ μίμησίν τινος), φέρομαι μὲ φρόνησιν.
Συστάδην καὶ Συσταδὸν [συνίστημι], ἐπίῤ. Στεκόμενος κοντὰ, ἐκ τοῦ πλησίον. » Ἡ συσταδὸν μάχη, « Ἡρ., ἡ ἐκ τοῦ σύνεγγυς.
Συ·σταθεύω, Μ. εύσω. Ψήνω (Ξεροψήνω) μαζῇ ἢ ἐντελῶς.
;Συ·σταθμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Συμμετρέω, συμπεραίνω ἐξ ἀναλογίας, μετρῶ καὶ εὑρίσκω μὲ συμπερασμὸν (ὡς ἔγγιστα). » Τὰ βάρη—, « Ἰάμβλ.
Συ·σταθμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ζυγίζω ἢ Μετρῶ ὁμοῦ ἢ ἐξίσου, ἑνόνω διάφορα εἴδη τῆς αὐτῆς ποσότητος.
Συσταθμία (ἡ). ὁμοιότης κατὰ τὸν σταθμὸν (κατὰ τὸ βάρος), ταυτότης βάρους, [ἐκ τοῦ
Σύσταθμος (ὁ, ἡ). ὅμοιος κατὰ τὸν σταθμὸν (κατὰ τὸ βάρος), ἰσοβαρῶς (εἰς ἴσην ποσότητα) συνηνωμένος.
Συσταλτέον, θετ. τοῦ Συστέλλω.
Συσταλτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ συστέλλειν.
Συ·σταμνίζω, Μ. ίσω. Χύνω μαζῇ (Ἑνόνω) εἰς τὴν αὐτὴν στάμνον.
Συστὰς [συνίστημι], άδος (ἡ). (ἐπιθ.) ἡ ὁμοῦ (κοντὰ-κοντὰ) στημένη ἢ ἱσταμένη. » Ἄμπελος—, « Ἀρστ., τῆς ὁπ. τὰ κλήματα (σταυρωτὰ φυτευμένα) συγκρατοῦνται ἕνα μετ' ἄλλου εἰς εἶδος κληματαριᾶς, (Λτ.) vites compluviatæ. ||. (οὐσ.) συνάθροισις, = Σύστασις. » Ἀμπέλων —, « Ἀρστ., ἴδε ἀνωτέρω. »Ὀμβρίων ὑδάτων—, « Στρ., λίμνη σχηματιζομένη πρὸς καιρὸν ἀπὸ τὰ βρόχινα νερὰ, (Γαλλ.) flaque d'eau.
Συστὰς, ᾶσα, ὰν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Συνίστημι.
Συ·στασιάζω, Μ. άσω. Κινῶ (καὶ ἀμιβτ. Κινοῦμαι) ὁμοῦ εἰς στάσιν, ἐπαναστατῶ ἢ ἀντιπολιτεύομαι ἐκ συμφώνου, εἶμαι συστασιώτης τινός.
†Συστασιαστὴς, οῦ (ὁ). σύντροφος (συνωμότης) στασιαστοῦ, συνεπαναστάτης.
Σύστασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Συνίστημι. ἡ ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων στάσις, συνένωσις, συνάθροισις· ἑταιρία· συντεχνία (» Καπήλων —, « Πλδ.). (τρπ.) συμβιβασμός· (ἐπὶ κακοῦ) φατριασμὸς, συνωμοσία. » Κατὰ συστάσεις γιγνόμενοι, « Θκ., ils formaient des attroupements. »Ἐπί τινα —, « Πλδ., Πλ. 2) συναρμογὴ (»Λυομένων τῶν ἁρμῶν τᾶς συστάσιος, « Τιμ. » Καὶ οὗτοι ἂν καταγελῷεν εἴ τις οἴεται τραγῳδίαν ἄλλο τι εἶναι ἢ τὴν τούτων [τῶν ῥήσεων] σύστασιν, « Πλάτ.)· (ἐπὶ ῥευστ.) πῆξις (» Ἕψεται δὲ μέχρι συστάσεως, « Ἰατρ. » Μέχρι συστάσεως ἐμπλαστρώδους ἑψηθὲν, « Γαλ.)· (ἐν γέν.) κατασκευὴ, σύνθεσις· (ὅθ.) ἀρχὴ, καταγωγὴ, γένεσις. » Θνητὴν γὰρ ἔχεις ἐκ προοιμίου τὴν σύστασιν, « Ἱπποκρ. 3) (συνκδχ.) σῶμα συνεστηκὸς (σχηματισμένον ἐκ συστάσεως, (Γαλλ.) concrétion. » Ξηρὰς συστάσεις (τῆς κύστεως), ἐξ ὧν οἱ λίθοι γίνονται τοῖς κάμνουσιν, « Ἀρστ. »Ἤν τις πόνος ἢ σύστασις γίνηται τῷ ἀνθρώπῳ, « Ἱππκρ. » Κάεσθαι

συστάσεις τινὰς ζῴων,« Ἀρστ. 4) διαθέσεις· κατάστασις. »Ὅταν τινὶ ἡ τοῦ σώματος σύστασις εὖ ἔχῃ,« Δ. Κάσσ. »Πολιτείας—,« Πλδ. »Προσώπου —ἔθρυπτος εἰς γέλωτα,« Πλ. 5) συμπλοκὴ μάχης (κυρ. ἐκ τοῦ συστάδην). »Ὅταν μάλιστα σύστασιν ὁ ἀγὼν ἔχῃ,« Αξ., εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς μάχης. »Μάχη ἐκ συστάσεως,« Ἡρωδ., ἡ (ἐκ τοῦ) συστάδην. 6) (ἐνίοτε) σύστασις εἴς τινα, (Γαλλ.) recommandation, (Σχλ. Σοφ. Οἰδ. Τ. 19). 7) (ἐνίοτε) συνοχὴ (ψυχῆς), στενοχωρία. »Πολὺν τὸν ἀγῶνα καὶ ξύστασιν (ὅπυ ἄλλ. γρφ. ὀρθότ. σύντασιν) τῆς γνώμης εἶχε,« Θκ.

Συστασιώτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς στάσεως (φατρίας)· σύντροφος (συνεταῖρος) στασιώτου, συνωμότης.

†Συστατέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.) ἀντὶ Συνίστημι, συστήνω, (Γαλλ.) recommander.

Συστάτης, ου (ὁ). ὁ συστήνων ἢ κρατῶν στημένον τι ὁμοῦ μὲ ἄλλον, (ὅθ. πλθ.) Συστάται, οἱ (ἄλλ.) Ἀμείβοντες τῆς στέγης.

Συστατικὸς, ή, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ συνιστᾷν (συνάπτειν, συμπηγνύειν, συναρμόζειν κτλ.)· ὁ συντελῶν πρὸς συντήρησίν ἢ χρησιμεύων πρὸς σύστασίν (recommandation) τινος. »Τὸ κάλλος πάσης συστατικώτερον ἐπιστολῆς,« Αρτ. (καὶ ἐνν. τοῦ οὐσ.) »Εἰς Αἴγυπτον ἀπᾶραι συστατικὰς φέροντα παρ' Ἀγησιλάου πρὸς Νεκτάναβιν, αὐτ.

Συστατὸς, ή, όν. Συστῆναι δυνατὸς, συστάσεως ἐπιδεκτικός.

Συ-σταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Συγκλείω (Περικλείω πανταχόθεν) μὲ σταυρούς. (Ἐκκλησ. μὲ δοτ. ἐκ δ'.) σταυρόνω μαζῆ.

Συ-στεγάζω, Μ. άσω. Σκεπάζω ὁλοτρόγυρα μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ στέγην.

Συ-στεγνόω-ῶ, Μ. ώσω. Συσφίγγω στεγανῶς, συγκολλῶ.

Σύστειπτος (ὁ, ἡ), [σὺν, στείβω]. πατημένος μαζῆ ἢ δυνατά.

Συ-στείχω, Μ. στείξω Ὑπάγω ὁμοῦ, συμπορεύομαι.

Συσ-στέλλω, Μ. στελῶ (πθ. ἀόρ. Συνεστάλην κτλ.). Συνάγω εἰς ὀλίγην ἔκτασιν, συνέλκω, συμμαζόνω· σουφρόνω· (συνκδχ.) σμικρύνω· (μτνμ.) ταπεινόνω, περιορίζω· (ἐνίοτε) σκεπάζω, Περιστέλλω· (συνκδχ.) συγκρύπτω· (Γρμ.) βραχύνω κατὰ τὴν προσῳδ. τὴν συλλαβὴν (ἀντιθ. τῷ Ἐκτείνω)· (πθ. ἢ μσ.) συμμαζόνομαι, ζαρόνω (κυρ. καὶ μτφορ.), ταπεινοῦμαι. »Τά τοι μέγιστα πολλάκις θεὸς ταπείν' ἔθηκε, καὶ συνέστειλεν πάλην,« Εὐρ. »Τοὺς μὲν ἄλλους αἱ συμφοραὶ συστέλλουσι καὶ ποιοῦσι σωφρονεστέρους,« Ἰσκρ. »Ἔντι τῶν ἀγαθῶν καὶ τὸ συνεστάλθαι τίθεται, καὶ χάριν ὁμολογεῖ τῷ συστείλαντι,« Γργ.

Συ-στενάζω, Μ. άξω, (Γρφ.) καὶ

Συ-στενάχομαι, Μ. στεναχήσομαι, Π. Στενάζω ὁμοῦ, συναναστενάζω.

†Σύστενος (ὁ, ἡ). ὁ καταντῶν βαθμηδὸν στενὸς (καταλήγων εἰς στενότητα). »Χιτὼν—,« Ἡσύχ.

Συ-στενοχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Στενοχωρῶ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, περικλείω εἰς στενότητα, περιορίζω.

Συ-στένω (χ. Μ.), = Συστενάζω.

Συ-στερέω-ῶ, Μ. ήσω. Στερῶ (Ἀποστερῶ) συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συ-στεφανηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Στεφανηφορῶ καὶ ἐγὼ μετ' ἄλλων.

Συ-στεφανόω-ῶ, Μ. ώσω. Στεφανόνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ.

Συ-στέφω, Μ. στέψω, = Συστεφανόω.

Σύστημα (τό). τὸ ἐκ πολλῶν τινων συνιστάμενον (συγκείμενον, συναποτελούμενον) ἓν ὅλον σῶμα, ἄθροισμα· (ἐπὶ ζ.) ἀγέλη· (ἐπὶ ἀνθρ.) κοινότης· ἑταιρία· συμπολιτεία· (μουσ.) ἡ ἐκ τεσσάρων διαφόρων τόνων συμφωνία· (μετρ.) στιχούργημα πολυσύνθετον· (μτγν. ἰατρ.) συσσώρευμα ὑγρῶν ἢ αἵματος· (ἰδιαιτ.) τὸ ὅλον τῶν κανόνων καὶ προτάσεων ὅσαι συγκροτοῦσι τέχνην τινὰ ἢ ἐπιστήμην.

Συστηματικὸς, ή, όν. Ὁ σχηματίζων (συναποτελῶν) ἓν ὅλον (ἓν σύστημα)· (ἰατρ.) πολυσύνθετος, (Γαλλ.) compliqué. »Συστηματικὴ ἀνωμαλία τῶν σφυγμῶν,« Γαλ.

Συ-στιχάομαι, Π. ἀντὶ Συστοίχω, συμπορεύομαι.

Συ-στοιχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Εἶμαι σύστοιχος (τεταγμένος εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν μετά) τινος, ὑπάγομαι εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος ἢ γένος· (ἐν γέν.) συμφωνῶ.

Συστοιχία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις σύστοιχός τινος, ἡ κατ' εἶδος ἢ κατὰ γένος σχέσις (συνάφεια) πρὸς ἄλλο τι· (γρμτ.) ἡ πρὸς ἄλληλα συγγένεια τινῶν στοιχείων.

Σύστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν (εἰς τὸν αὐτὸν στοῖχον) μὲ ἄλλον τεταγμένος· (μτνμ.) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ αὐτὸ γένος ἢ εἶδος (ἔχων σχέσιν ἄμεσον πρὸς ἄλλο τι)· (ὅθ.) »Σύστοιχα γράμματα,« Γρμτ., τὰ ἔχοντα συγγένειαν (κατὰ τὴν προφορὰν) πρὸς ἄλληλα, (παρβλ. Ἀντίστοιχος).

Συστοίχως, ἐπίρ. Κατὰ συστοιχίαν· ὁμοειδῶς· συμφώνως·

Συστολὴ (ἡ), τὸ συστέλλειν ἢ συστέλλεσθαι, συμμάζωμα, ζάρωμα· (συνκδχ.) σμίκρυνσις, ὀλιγόστευσις· περιορισμὸς τῶν ἐξόδων, οἰκονομία· (γρμτ.) τροπὴ μακροῦ φωνήεντος εἰς βραχὺ ἢ ἐκφώνησις τοῦ μακροῦ ὡς βραχέος.

Συ-στολίζω, Μ. ίσω, = Συστέλλω, ἐνδύω, περιστέλλω.

Σύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων συμμαζωκτὸν (στενὸν ἢ; κλειστὸν) στόμα ἢ στόμιον. »Ληκύθου (»Σκάφης) συστομώτερος,« Παροιμ., ἀφωνότερος.

Συ-στομόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ σύστομον, τοῦ στενεύω τὸ στόμα ἢ τὸ στόμιον. 2) ἑνόνω στόμιον μὲ στόμιον, (Στρ. Ζ'. 473).

Συ-στοναχέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Στενάζω.

Συ-στορέννυμι καὶ (κατὰ συγχ.) Συ-στόρνυμι ἢ Συ-στορνύω, Μ. στορέσω. Στρώνω συγχρόνως ἢ ὁμοῦ μέ· στρώνων σκεπάζω· διπλόνω (;).

Συ-στοχάζομαι, Μ. άσομαι. (μὲ γεν.) Σημαδεύω μαζῆ μὲ (ἄλλους), τείνω πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν.

Συστρατεία (ἡ). ἡ ἐκ συμφώνυ ἐκστρατεία ἡ εἰς τὸ στρατιωτικὸν ὑπηρεσία, [ἐκ τοῦ

Συ-στρατεύω καὶ (μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Συνεκστρατεύω ἢ· συνυπηρετῶ στρατιωτικῶς. »Ξυνεστρατεύοντο δὲ Χῖοι καὶ Λέσβιοι πεντήκοντα ναυσὶ,« Ξεν. »Νομίζεται ξὺν τῷ βασιλεῖ δύο τῶν ἐφόρων ξυστρατεύεσθαι,« αὐτ.

Συστρατηγέτις, ιδος (ἡ), ἰδιαιτ. θηλ. τοῦ Συστράτηγος.

Συ-στρατηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Στρατηγῶ ὁμοῦ (ἐκ συμφώνου μετά τινος), εἶμαι -

Συστράτηγος (ὁ). ὁ διωρισμένος στρατηγὸς ὁμοῦ μὲ ἄλλον, συνάρχων στρατηγοῦ.

Συστρατιώτης, ου (ὁ) καὶ Συστρατιῶτις, ιδος (ἡ). σύντροφος στρατιώτου.

Συ-στρατολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Στρατολογῶ ὁμοῦ.

Συ-στρατόομαι, Π. ἀντὶ Συστρατεύομαι.

Συ-στρατοπεδεύω (καὶ συχνότ. μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Στρατοπεδεύω ὁμοῦ μέ.

Σύστρεμμα (τό). πᾶν ὅ,τι εἶνε συνεστραμμένον (τυλιγμένον 'σὰν κουβάρι), στρογγύλωμα (ἰατρ.) πρήξιμον, (παρβλ. Σύστημα)· (Τακτ.) σῶμα (κυρ. 2,000) στρατ., (παρβλ.) Σύνταγμα· (μτφορ.) δόλος, ἀπάτη, πανουργία, (παρβλ.) Στροφή.

Συστρεμματάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς (ἑνὸς στρατ.) συστρέμματος, (παρβλ.) Συνταγματάρχης.

Συστρεμμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σύστρεμμα. »Ὑδάτων—,« Ἀρστ., δίνη.

Συστρεπτικὸς, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ συστρέφειν (πυκνόνειν διὰ συστροφῆς), σχηματιστικὸς συστρέμματος (ἰατρ.).

Συ-στρέφω, Μ. στρέψω καὶ πθ. στραφήσομαι (ἀόρ. πθ. Συνεστράφην καὶ πρκ. Συνέστραμμαι κτλ.). Στρήφω τι ὁμοῦ μὲ ἢ περὶ ἑαυτὸ, συνάγω (συμμαζόνω) στρήφων, συγκεντρόνω· περιορίζω· συμπυκνόνω· κάμνω (καὶ πθ. γίνομαι) ἕνα κουβάρι, κουλουριάζω, -ομαι. »Ὁ ἥλιος τὰς κόμας συστρέφει,« Στρ., σγουραίνει. »Χάλαζα δὲ γίνεται ὑετοῦ συστραφέντος,« Ἀρστ. »Συστρέψας τὸν ἵππον, ὥρμησεν ἐπ' αὐτὸν,« Πλ., τὸν ἠρέθισε τραβήξας τὸν χαλινὸν ϗ κτυπήσας τοὺς μύωπας. (καὶ ἑλλ.) »Συστρέψας ἐνέβαλε πρῶτος,« αὐτ. »Συνέστρεψε τὸ Μηδικὸν ἔθνος,« Ἡρ., συνήνωσεν ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν του. (καὶ συχνότ. ἐπὶ στρατ.) »Πάντῃ συστρέψαντες ἑωυτοὺς, ϗ πυκνώσαντες ὡς μάλιστα,« αὐτ., = Συσπειραθέντες. (καὶ μσ. αὐτπθ.) »Συστρεφόμενοι δὲ κατὰ δέκα καὶ πλεῦνές τε ϗ ἐλάσσονες, εἰσέπιπτον εἰς τούς...,« αὐτ. »Συστραφέντες γὰρ οἱ στρατηγοὶ τῶν Περσέων, καὶ ἓν ποιήσαντες στρατόπεδον,« αὐτ. »Οὐκ ἔλαττον ἢ ἐπὶ 50 ἀσπίδων συνεστραμμένοι ἦσαν,« Ξεν. (ϗ τρπ.) »Συνεστράφην ἐπὶ τὸν κύριόν μου,« Γρφ. »συνώμοσα. »Συστραφῆναι εἰς ἑαυτὸν,« Γργ., (Γαλλ.) se recueillir· (καὶ μτνμ. ἐπὶ ὕφους λόγου) »Συστρέφειν τὴν σύνθεσιν (τὸ πρᾶγμα, τὰ νοήματα),« Δ. Ἀλ., συσφίγγειν, ἐκθέτειν συντόμως καὶ ἐμφαντικῶς. »Καὶ μὴν ἔς γε τὸ εὐμαθεῖς τοὺς ἀκροατὰς ποιῆσαι, κελεύουσιν οἱ τεχνογράφοι συστρέψαντας εἰπεῖν τὸ πρᾶγμα, ἵνα μὴ ἀγνοῶσι τὴν ὑπόθεσιν οἱ δικασταὶ,« αὐτ. (ὅθ.) »Συνεστραμμένη λέξις,« αὐτ., ἡ συνεπτυγμένη καὶ (ἑπμ.) ἐνεργητικωτέρα, (παρβλ.) Στρογγύλη, καὶ »Συνεστραμμένον,« Πλάτ., τὸ Λακωνικὸν ὕφος. »Ἡ Ἀττικὴ γλῶσσα συνεστραμμένον τι ἔχει καὶ δημοτικὸν,« Δμτρ.

Συ-στρογγυλίζω, Μ. ίσω ϗ

Συστρογγύλω, Μ. υλῶ. Κάμνω τι ὅλως διόλου στρογγυλὸν (ὁλοστρόγγυλον). »Τὴν οὐσίαν—,« Ἀθ., καταναλίσκω.

Συστροφὴ (ἡ), τὸ συστρέφειν ἢ συστρέφεσθαι, κουλούριασμα, στρηφογύρισμα· (συνκδχ.) σῶμα συνεστραμμένον, Σύστρεμμα, σωρὸς, ἄθροισμα· (βτν.) ῥόζος δένδρου· (ἰατρ.) πρήξιμον. »Πλήθεος—,« Ἡρ., συνένωσις, συσσωμάτωσις. »Σκέπασόν με ἀπὸ συστροφῆς πονηρευομένων, ἀπὸ πλήθους ἐργαζομένων ἀδικίαν,« Ψαλμ. »Ἀνέμου —,« Αξ., ἀνεμοστρόβιλος. »Ὄμβρου—,« Αξ. ἀνεμοβρόχι. »Ὑδάτων —,« Αξ., δίνη· (μτνμ.) »Λέξεως —, Δ. Ἀλ., σύμπτυξις, (Γαλλ.) concision, (ἴδε Συστρέφω).

Συστροφία (ἡ), = Εὐστροφία· (μτφορ.) πολυτροπία, [ἐκ τοῦ

Σύστροφος (ὁ, ἡ). συνεστραμμένος (συμπεπυκνωμένος), ὁλοστρόγγυλος· (συνκδχ.) εὔστροφος, εὐδίνητος· (μτφορ.) πανοῦργος, πολύτροπος.

Συ-στρωννύω(-στρώννυμι), Μ. στρώσω, = Συστορέννυμι.

Συ-στυγνάζω, Μ. άσω, = Συσκυθρωπάζω.

Σύστυλος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. οἱ στύλοι ἀπέχουν ὀλίγον (τὸ διπλοῦν τῆς διαμέτρου των) ἕνας τοῦ ἄλλου.

Συ-στύφω, Μ. στύψω. Στύφω ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου), συσφίγγω, συστέλλω. ||. (ἀμτβτ.) συσφίγγομαι· συγκλείομαι· (μτνμ.) Συσκυθρωπάζω.

Συ-σφάζω(ττω), Μ. σφάξω. Σφάζω ὁμοῦ μέ.

Συ-σφαιρίζω, Μ. ίσω. Παίζω μετά τινος τὴν σφαῖραν.

Συσφαιριστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συσφαιρίζων, σύντροφος εἰς τὸ παιγνίδι τῆς σφαίρας.

Συ-σφαιρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἐντελῶς σφαιροειδὲς (ὁλοστρόγγυλον).

Συ-σφάλλω, Μ. σφαλῶ. Κάμνω νὰ 'γλιστρήσῃ καὶ νὰ πέσῃ τις (καὶ πθ. 'Γλιστρῶ ϗ πίπτω) ὁμοῦ μὲ, (μτνμ.) = Συνολισθαίνω.

Συ-σφάττω, Ἀττ. ἀντὶ Συσφάζω.

Συ-σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. συνδέω σφιγκτὰ, συσφίγγω, συνενόνω.

;Συ-σφηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Συσφίγγω (ὡς ἂν μὲ σφῆναν), συνθλίβω, συμπιέζω.

Συ-σφίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω ὁμοῦ (ἕνα μετ' ἄλλου), συνδέω σφιγκτὰ, συστέλλω σφίγγων. »Ζώνη τὸ περιῤῥέον τοῦ χιτῶνος τῇ ἰξύϊ συσφίγγυσα,« Γργ.

†Συσφιγκτὴρ (ὁ), Γρφ. εἶδ. χιτῶνος συσφίγγοντος (συσφιγγομένυ περὶ) τὸ σῶμα.

;Σύσφιγκτος (ὁ, ἡ), συνεσφιγμένος. ||. (οὐσ.) Σύσφιγκτον (τό),« Γρφ., = τῷ

;Σύσφιγμα (τό). πᾶν ὅ,τι συσφίγγεται (συνδέεται σφιγκτά)· (ὅθ. Γρφ.) ἁλυσίδα ἤ, θηλυκωτῆρι.

Σύσφιγξις, εως (ἡ), τὸ συσφίγγειν ἢ συσφίγγεσθαι· (Γρφ.) = Σύσφιγμα.

Συσ-σφραγίζω, Μ. ίσω. Σφραγίζω ὁμοῦ ἢ ἀκριβῶς, ἐπισφραγίζω.

Συσχεθεὶς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Συνέχω.

Συσχετήριον (τό). μέρος ὅπου συνέχεταί (κρατεῖται κλεισμένον) τι, κλωβί· θηριοτροφεῖον κτλ.

Συ-σχηματίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω (καὶ πθ. ἢ μσ. μὲ δοτ. Σχηματίζομαι) πρὸς ἄλλο τι, συμμεταβάλλομαι, συμμορφοῦμαι (»Μὴ συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ,« Γρφ.)· (ἀστρνμ.) λαμβάνω σχετικῶς πρὸς ἄλλον πλανήτην ἢ ἀστερισμὸν τοιαύτην ἢ τοιαύτην θέσιν.

Συσχημάτισις, εως (ἡ) ϗ

Συσχηματισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σχηματισμὸς πρὸς ἄλλο τι, (ἰδιαιτ. ἀστρνμ.) ἡ σχετικῶς πρὸς ἄλληλα θεωρουμένη θέσις τῶν οὐρανίων σωμάτων.

Συσχιδὴς, έος (ὁ, ἡ), συνεσχισμένος, [ἐκ τοῦ

Συ-σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω ὁμοῦ.

Συ-σχολάζω, Μ. άσω. Σχολάζω (Συνδιατρίβω σχολάζων) μετά τινος· (ἰδιαιτ. μὲ δοτ.) Συμμαθητεύω, (ὅθ.

Συσχολαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ συσχολάζων τινί· (ἰδιαιτ.) συμμαθητὴς ἢ (;) συνεορταστής.

Σύσχολος (ὁ, ἡ). ὁ συναπολαμβάνων σχολῆς (ἀργίας, ἡσυχίας), (ἐν γέν.) ἀπράγμων, ἥσυχος· (μὲ γεν.) = Συσχολαστής.

Σύτο, Π. ἀντὶ Ἔσσυτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. ἢ μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Σεύω.

†Συφακίζω, Μ. ίσω, = Ὀπωρίζω, [ἐκ τοῦ

†Σύφαξ [;], ακος (ὁ), = Γλεῦκος, μοῦστος.

Σῦφαρ (τό), ἄκλ., (ἐν γέν.) τὸ ῥυτιδωμένον (ἑπμ. παλαιὸν, γεροντικὸν) δέρμα, (ὅθ. ἰδιαιτ.) ἡ κοιν. τσύπα τοῦ γάλακτος, (ἄλλ.) Γραῦς, ϗ· τὸ 'πουκάμισον τοῦ 'φειδιοῦ ϗ τῶν ἐντόμων, (ἄλλ.) Γῆρας· (συνκδχ.) ἀντὶ Γέρων, ὑπέργηρως. »Σῦφαρ θανεῖται,« Λυκ.

Συφειὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Συφεός.

Συφεόνδε, Π. ἀντὶ Εἰς τὸν Συφεόν.

Συφεὸς (ὁ), Π. [σῦς], ὁ σταῦλος (τὸ μανδρὶ) τῶν χοίρων.

;Συφετὸς ϗ

Συφεὼν, ῶνος (ὁ), = Συφεός.

Συφορβέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοσκω χοίρους ὡς συφορβός.

Συφόρβιον (τό). ἀγέλη χοίρων, [ἐκ τοῦ

Συφορβὸς (ὁ), [σῦς, φέρβω], = Συβώτης, χοιροβοσκὸς, γρουνάρης.

Συφὸς (ὁ), Π. (σπν.) ἀντὶ Συφεός.

†Σύφος, Αἰολ. ἀντὶ Σοφός.

Συχνάζω, Μ. άσω. Πράττω τι συχνάκις, Θαμίζω, (ἀμτβ.) εἶμαι συχνὸς (πυκνὸς, συνεχής).

Συχνάκις, ἐπίρ. Συχνά.

;Σύχνασμα (τό), Γλσ. τὸ συχνάκις γινόμενον.

Συχνὸς, ή, όν, = Συνεχὴς, διεξοδικός· ἀδιάκοπος· (ἐνίοτε) πολυάνθρωπος· (ἐν γέν.) πολὺς, ἄφθονος. »Οὐκ ἔλαβον οὔτ' αὐτὸς οὔτ' ἄλλοι συχνοὶ,« Ἀρσφ. »Ἐν τῇ πόλιες συχναὶ ἔνεισι,« Ἡρ. »Συχνὸς λόγος,« αὐτ. »Συχνῷ χρόνῳ ὕστερον,« Ξεν. »Τὸ πολίχνιον συχνὸν ποιοῦσι,« Πλάτ., πολυάνθρωπον. »Τὸ συχνὸν τοῦ βίου,« αὐτ., τὸ πλεῖστον μέρος. || (ἡ δοτ. ἑλλ.) Συχνῷ (ϗ τὸ οὐδ.) Συχνὸν ϗ (πλθ.) Συχνὰ, ἐπίρ. ἀντὶ Συχνῶς, πολὺ, κατὰ πολλά. »Συχνῷ βελτίων,« Πλάτ., πολὺ καλλιώτερος. »Νεώτερον ὄντα ἐμοῦ καὶ συχνῷ,« αὐτ. »Ἅρματα διαλείποντα συχνὸν ἀπ' ἀλλήλων,« Ξεν. »Τὴν δὲ θύραν ποιεῖται οὐκ ἐκ τῶν σύνεγγυς τόπων τῆς νεοττιᾶς, ἀλλὰ συχνὸν ἀποπτὰς,« Ἀρστ., (παρβλ. Μακρός).

†Συχνοσύνθετος (ὁ, ἡ). συνθεμένος μὲ συχνὰς (συνεχεῖς, ἀλλεπαλλήλους) περιόδους). »Χωρίον οὕτω συχνοσύνθετον, ὥστε ὁ καταρξάμενος αὐτὸ ἀναγνῶναι ἢ οὐ διΐξεται τὸ πᾶν ἀπνευστὶ ἢ ἀλλὰ πνευστιῶν αὐτοῦ ἀπαλλαγήσεται,« Εὐς.

Συχνῶς, ἐπίρ., = Συνεχῶς, συχνάκις· ἀφθόνως, (ἴδε ϗ Συχνός).

Συψέλιον (τό), = Συμψέλιον.

Συώδης, εος (ὁ, ἡ). συῒ ὅμοιος (τὸ εἶδος [καὶ τρπ.] τὸ ἦθος), βρωμερὸς, ἀδηφάγος κτλ. »Εἴ τις αὐτοῦ (τοῦ Εὐναπίυ) περιέλοι τῶν λόγων τὸ ἀλεκτρυονῶδες .. καὶ συωδέστερον,« Φώτ.

†Σφάγανον (τό), Γρμτ. θεματ. τοῦ Φάσγανον.

Σφαγεῖον (τό). τὸ ἀγγεῖον ὅπου ἐδέχοντο τὸ αἷμα τῶν σφαγίων. 2) Π. ἀντὶ Σφάγιον.

Σφαγεὺς, έως (ὁ). ὁ σφάζων, φονεύς. 2) μάχαιρα πρὸς σφαγήν.

Σφαγὴ (ἡ), τὸ σφάζειν, σφάξιμον. »Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν,« Γρφ. 2) (συνκδχ.) τὸ κοῖλον μέρος τοῦ λαιμοῦ ὅπου συνήθως χώνουν τὸ σίδηρον οἱ σφάζοντες. »Ὀϊστοὺς εἰς τὰς σφαγὰς καθιέντες, σφᾶς αὐτοὺς διέφθειρον,« Θκ. 3) Π. θυσία. »Ἕστηκεν ἤδη μῆλα πρὸς σφαγὰς πυρὸς,« Αἰσχλ. 4) (καταχρ.) τὸ ἀναπηδῶν ἀπὸ τῆς σφαγῆς αἷμα. »Ἐκφυσιῶν ὀξεῖαν αἵματος σφαγὴν,« Αἰσχλ., (παρβλ. Αὐλός).

Σφαγία (ἡ), ἴδε Σφάγιος.

Σφαγιάζω ϗ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι. Σφάζω (ζῶον πρὸς θυσίαν, σφάγιον), θυσιάζω.

Σφαγιασμὸς (ὁ), τὸ σφαγιάζειν ἢ σφαγιάζεσθαι, σφάξιμον (πρὸς θυσίαν), θυσίασμα.

†Σφαγιαστήριον (τό), = Σφαγεῖον.

Σφαγίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σφαγίς.

;Σφαγίζω, Μ. ίσω, = Σφαγιάζω.

Σφάγιον (τό), ἴδε τὸ ἑπμ.

Σφάγιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς σφαγήν· φόνιος, θανατηφόρος. »Σφάγιοι (ἐνν. φλέβες),« Ἀνατ., αἱ (ἄλλ.) Σφαγίτιδες. ||. »Σφαγία (ἐνν. ἡμέρα),« Γλσ., ἡ τῆς θυσίας καὶ »Σφάγιον (κυρ. εἰς τὸ πλθ.),« Αξ., τὸ σφαζόμενον πρὸς θυσίαν ζῶον. »Σφάγια καλὰ (χρηστὰ),« Ξεν., τὰ αἴσια, (παρβλ. Ἱερός). 2) = Σφαγεῖον.

Σφαγὶς, ίδος (ἡ). (ἐνν. μάχαιρα) ἡ χρη-

σιμεύουσα πρὸς σφαγὴν τῶν θυμάτων· (ἐν γέν.) = Κοπίς.

Σφαγῖτις, ιδος (ἡ). ἡ ἀνήκουσα εἰς τὴν σφαγήν, (κυρ.) » Σφαγίτιδες (ἐνν. φλέβες),« Ἀνατ., αἱ περὶ τὴν σφαγὴν τοῦ λαιμοῦ, (Γαλλ.) les veines jugulaires.

Σφάγνος (ὁ), = Σφάκος.

Σφαδάζω [συγγ. τῷ Σπάω καὶ Σφάζω], Μ. άσω. Κινοῦμαι σπασμωδῶς, κτυπῶ τὰ πόδια μου κατὰ γῆς (ἀπὸ πόνον ἢ ἀγανάκτησιν), ταράττομαι, σπαράζω· (συνκδχ.) λακταρῶ, (μὲ αἰτ. προθετ.) εἶμαι ἀνυπόμονος διά τι. » Μάλιστα δ' ἐσφάδαζον οἱ ἱππεῖς ἐπὶ τὴν μάχην, « Πλ. (καὶ μτνμ.) » Σφαδάζων πρὸς δόξαν, « αὐτ., (παρβλ. Σπαίρω καὶ Σπαργάω).

;Σφαδαΐζω, = Σφαδάζω.

Σφαδανός, ἡ, όν, = Σφεδανός.

Σφάδασμα (τὸ) ϗ

Σφαδασμός (ὁ), τὸ σφαδάζειν, σπασμὸς σφαδάζοντος, σπαρτάρισμα· (συνκδχ.) ἀγωνία, ἀδημονία, ἀνυπομονησία.

Σφαδαστικός, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ συνειθίζων νὰ σφαδάζῃ, ἀνυπόμονος.

Σφάζω [συγγ. τοῦ Σπάω καὶ Σχάζω], Μ. σφάξω (πθ. ἀόρ. β'. Ἐσφάγην κτλ.). Κόπτω (Διατέμνω διὰ μαχαίρας) τὸν λαιμόν, (ἐν γέν.) φονεύω· θυσιάζω. » Αἷμα —, « Εὐρ., χύνω.

Σφαῖρα [συγγ. τῷ Σπεῖρα], ας (ἡ). (ἐν γέν.) κάθε στρογγυλὸν (ὁλοστρόγγυλον) σῶμα, (ἰδιαιτ.) ἡ πάλλα (τὸ τόπι) μὲ τὸ ὁπ. παίζουν. » Τῶν ἀπὸ σφαίρας τινὶ νεανίσκων, « Πλ., τῶν συσφαιριζόντων αὐτῷ. » Σφαίρας κυπαρίσσου, « Θεοφ., κυπαρισσόμηλα. » Σφαῖρα θαλαττία,« Ἀρστ., εἶδος ζωοφύτου. »Σφαῖραν ποιεῖν τὴν οὐσίαν, « Κωμ., = Συστρογγύλειν, κατασπαταλᾶν. 2) ὄργανόν τι τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο (περιέδενον εἰς τοὺς γρόνθους των) γυμναζόμενοι οἱ πύκται.

†Σφαιράρχης, ου (ὁ). ὁ πρῶτος εἰς τὸ παιγνίδι τῆς σφαιρομαχίας.

Σφαιρεύς, έως (ὁ). (ὠνομάζετο εἰς τὴν Σπάρτ.) ὁ εἰς ἡλικίαν τοῦ σφαιρομαχεῖν νέος.

Σφαιρηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σφαίρας, ὡς ἂν σφαῖραν.

Σφαιρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σφαιρίον.

Σφαιρίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὴν σφαῖραν (τὸ τόπι). 2) σφενδονίζω ὡσὰν σφαῖραν.

Σφαιρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ σφαῖραν, στρογγυλός, σφαιροειδής. ‖. » Σφαιρικὰ (ἐνν. πράγματα), « Ἐπγρ., τὰ ἀναγόμενα εἰς τὴν περὶ τῆς σφαίρας μαθηματικὴν θεωρίαν.

Σφαιρικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σφαίρας.

Σφαιρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σφαῖρα, (Γαλλ.) globule.

Σφαίρισις, εως (ἡ), τὸ σφαιρίζειν, παίξιμον τῆς σφαίρας.

Σφαίρισμα (τὸ). τὸ ῥίψιμον τῆς σφαίρας ἢ τὸ δι' αὐτῆς κτύπημα ἐν τῷ σφαιρίζειν.

Σφαιρισμός (ὁ), = Σφαίρισις.

Σφαιριστήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Σφαιριστής.

Σφαιριστήριον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου παίζουν τὴν σφαῖραν, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Σφαιριστήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ χρήσιμος εἰς τὸ σφαιρίζειν.

Σφαιριστής, οῦ (ὁ). ὁ σφαιρίζων (παίζων τὴν σφαῖραν), σφαιροπαίκτης.

Σφαιριστικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ σφαιρίζειν. » Σφαιριστική, « ἡ τέχνη τοῦ σφαιρίζειν.

;Σφαιρίστρα (ἡ), = Σφαιριστήριον.

Σφαιρίτης, ου (ὁ) καὶ Σφαιρῖτις, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἀνήκων εἰς σφαῖραν. » Κυπάρισσος —, « Γαλ., ἡ φέρουσα σφαιροειδεῖς καρποὺς (κυπαρισσόμηλα).

Σφαιρογραφία (ἡ). περιγραφὴ τῆς σφαίρας (τοῦ παντός).

†Σφαιροδρόμιον (τὸ). ἡ ἔφιππος σφαιρομαχία, ἱπποδρόμιον σφαιριζόντων.

Σφαιροδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ὡς σφαῖρα ἢ διατρέχων τὰς διαφόρους σφαίρας τοῦ παντός. »Ἥλιος —,« Τζ.

Σφαιροειδής, έος (ὁ), (καὶ ἐπίρ.) -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σφαίρας, στρογγυλός.

Σφαιροθεσία (ἡ). ἡ θέσις ἢ τοποθέτησις τῆς σφαίρας.

Σφαιρομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω τὴν σφαῖραν, Σφαιρίζω· μάχομαι (γυμνάζομαι) ὡς οἱ πύκται μὲ σφαίρας ἀντὶ ἱμάντων.

Σφαιρομαχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τῆς σφαίρας παιδιά, πυγμαχία.

Σφαιρομάχος (ὁ, ἡ), = Σφαιροπαίκτης.

Σφαιρόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν (σχῆμα) σφαίρας.

Σφαιροπαικτέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω τὴν σφαῖραν ὡς -

Σφαιροπαίκτης, ου (ὁ). ὁ παίζων τὴν σφαῖραν (τὸ τόπι), σφαιριστής.

Σφαιροπαικτικός, ἡ, όν. Σφαιροπαίκτου ἴδιος. ‖. Σφαιροπαικτικὴ (τέχνη), ἡ τῆς σφαιρομαχίας.

Σφαιροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Κατασκευάζω) σφαίρας· σχηματίζω τι ςρογγυλὸν εἰς εἶδος σφαίρας.

Σφαιροποιία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σφαιροροποιοῦ, σχηματισμὸς (κατασκευὴ) σφαιρῶν ἢ σφαίρας.

Σφαιροποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων σφαίρας ἢ στρογγύλον τι εἰς εἶδος σφαίρας.

Σφαῖρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σφαιρικός, σφαιροειδής. 2) (οὐσ. ἀρσ.) ἀντὶ Σφαῖρα. »Ὁ Ἐμπεδόκλειος Σφαῖρος, ὃν ϗ θεὸν ἐπονομάζει ϗ οὐδετέρως ποτὲ καλεῖ, « Σιμπλ.

Σφαιροσύνθετος (ὁ, ἡ). σχηματισμένος εἰς εἶδος σφαίρας, σφαιροειδής.

†Σφαιροτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Χαράσσω ἰατρικῶς, βάλλω χαρακταῖς βεντούζαις, (ἄλλ. διορθ. Σφαιροτομέω).

†Σφαιρουργία (ἡ), = Σφαιροποιία.

Σφαιρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Σχηματίζω) τι ςρογγυλὸν εἰς εἶδος σφαίρας (»Οἶον κόκκον κνίδιον σφαιρώσας δίδου, « Θεοφ. Νόνν.) ἢ περιβάλλω τὴν ἄκραν του μὲ σφαῖραν. » Ἀκόντια ἐσφαιρωμένα, « Ξεν., ἔχοντα εἰς τὴν ἄκρην σφαιρίδια (ἵνα μὴ τρυποῦν). » Στήθεα ἐσφαίρωτο καὶ νῶτον,« Θκρ., εἶχε ςρογγυλὰ (σφαιροειδῆ) στήθη ϗ νῶτα.

Σφαίρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε σχηματισμένον (στρογγυλὸν) εἰς εἶδος σφαίρας· (ἰδιαιτ.) τὸ στρογγυλὸν βαρύδι τοῦ ςατηριοῦ· (ϗ εἰς τὸ πλθ.) τὰ κωλομέρια

Σφαιρών, ῶνος (ὁ). εἶδ. στρογγυλοῦ ἁλιευτ. δικτύου.

Σφαίρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σφαιρόω, στρογγύλωσις, σφαιροποίησις.

†Σφαιρωτήρ (ὁ). τὸ λωρὶ (ἢ πιθανώτ. τὸ κουμπὶ ἢ τὸ θηλυκωτῆρι, [Γαλλ.] la boucle) τῶν ὑποδημάτων (ἴδε καὶ Σφυρωτὴρ ϗ παρβλ. Ἀγκύλη). 2) τὸ σφαίρωμα (Γαλλ. le pommeau) τοῦ κανδηλεριοῦ κτλ.

Σφαιρωτής, οῦ (ὁ). ὁ σφαιρῶν (σφαιροποιῶν) τι. » Ἄστρων —, « Συν.

Σφαιρωτός, ἡ, όν. Στρογγυλευμένος εἰς εἶδος σφαίρας ἢ ἔχων εἰς τὴν ἄκραν σφαῖραν, Ἐσφαιρωμένος, (ἴδε Σφαιρόω).

Σφακελίας, ου (ὁ). ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος εἰς σφάκελον.

Σφακελίζω, Μ. ίσω. Παθαίνω σφάκελον, ξηραίνομαι (κυρ. καθὼς τὰ κόκκαλα καὶ τὰ ξεπαγιασμένα μέλη), γαγγραινιάζω, (Γαλλ.) se carier, se mortifier. » Καταπλυθείσης δὲ τῆς ἅλμης, ὥσπερ συμφύτου τινὸς στερόμενος, σφακελίζει τε (ὁ ἐρέβινθος) καὶ ὑπὸ καμπῶν κατεσθίεται, « Θφρ. (καὶ μτφορ.) » Ἐσφακελισμένος νοῦς, « Γρφ., πεπωρωμένος. 2) = Σφαδάζω.

Σφακελισμός (ὁ), = τῷ

Σφάκελος (ὁ), [σφάζω]. νέκρωσις (σῆψις κυρ.) τῶν κοκκάλων (Γαλλ. carie) καὶ τῶν ξεπαγιασμένων μελῶν, ξηρὰ γάγγραινα. 2 Π. ἀντὶ Σφαδασμός, σπασμός· (μτνμ.) ὁρμή, βιαία κίνησις, συστροφή. » Ἀνέμων —, « Αἰσχλ., ἀνεμοστρόβιλος. 3) Γλσ. ὁ μεσαῖος δάκτυλος, (ὅθ. κοιν. Φάσκελα ἀντὶ Σφάκελα, ἢ ἄλλ. Μούντζα).

;Σφάκελος (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Φάκελος. » Ξύλων —, « Σχλ. Αἰσχλ.

Σφακελώδης, εος (ὁ, ἡ). σφακέλῳ ὅμοιος τὸ εἶδος.

Σφάκος (ὁ), εἶδος φυτοῦ (εἰς τὸ ὁπ. ὑπάγεται ὁ) ἐλελίσφακος, (κοιν.) σφάκα. 2) εἶδος βρύου τὸ ὁπ. κρέμαται εἰς τὰ δένδρα, (ἄλλ.) Φάσκον, (καὶ κοιν.) Νεραϊδονέματα.

†Σφάκτης, ου, (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Σφαγεύς, θύτης.

Σφακτός, ἡ, όν. Σφαγμένος· φονευμένος.

†Σφάκτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Σφάκτης· ἱέρεια.

†Σφάκτρον (τὸ). ὁ μισθὸς τοῦ σφάκτου, τὸ πληρονόμενον διὰ τὴν σφαγὴν τοῦ θύματος.

Σφακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σφάκου, σφάκῳ ὅμοιος.

†Σφάλαξ, ακος (ὁ). ὁ παλίουρος ἢ (πιθανώτ.) ὁ ἀσπάλαθος, φυτ. ἀκανθ., [ἐκ τοῦ

†Σφαλάσσω, Μ. άξω. Γλσ. ἀντὶ Κεντῶ, σουβλίζω.

†Σφαλερόνηκτος (ὁ, ἡ). ἐπικίνδυνος διὰ κολύμβημα, [νήχομαι καὶ

Σφαλερός, ά, όν. Ὁ σφάλλων (κάμνων νὰ σκοντάπτῃ τις) εὐκόλως, ὀλισθηρός· (μτφορ.) ἀπατηλός· ἀβέβαιος· ἐπικίνδυνος· (ἐπὶ ἀνθρ.) εὐόλισθος, εὐαπάτητος. ‖. (τὸ οὐδ.) Σφαλερόν, ἐπίρ. ἀντὶ

Σφαλερῶς, ἐπίρ. Ἐπισφαλῶς, ἐπικινδύνως.

Σφαλῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Σφάλλω.

†Σφαλίζω [σφαλός]. Μ. ίσω. (νλγ.) Δένω (εἰς τὸ κούτσουρον)· κλείω· (κοιν.) σφαλῶ. » Ὥστε σφαλισθῆναι τὰ δημόσια λουτρά, « Βυζ.

Σφαλλός (ὁ), = Σφαλός.

Σφάλλω [Πάλλω, Βάλλω, ὅθ. τὸ Λτ fallo], Μ. σφαλῶ (ἀόρ. Ἔσφηλα, πθ. πρκ. Ἔσφαλμαι, ἀόρ. πθ. Ἐσφάλην) Κάμνω τινὰ νὰ παραπατήσῃ (νὰ σκοντάψῃ) ϗ νὰ πέσῃ, ῥίπτω κάτω· (συνκδχ.) καταπονῶ, καταβάλλω· φονεύω· ἀνατρέπω· (τρπ.) φέρω εἰς ἀμφιβολίαν, ἀπατῶ, (Γαλλ.) supplanter. ‖. (πθ.) κλονεῦμαι (κουτσολῶ) καὶ πίπτω, σκοντάπτω· (συχνότ. μτφορ.) κάμνω λάθος, (κοιν.) σφάλλω· ἀπατῶμαι, παρασύρομαι· (μὲ γεν.) δυστυχῶ· ἀποτυγχάνω. »Τοὺς μὴ εἰδότας, αὐτούς τε σφάλλεσθαι, ϗ ἄλλους σφάλλειν, « Ξεν. » Σφαλῆναι τῆς ἐλπίδος, « Ξεν. » Εἰ τοῦδε σφάλλοιτο,« Θκ. (καὶ αἰτ. ἐλλ.) » Συνεπικουροῦσιν, ἐάν τι σφαλλόμενον (αὐτὸν) ὁρῶσι,« Ξεν.

Σφάλμα (τὸ). σκόνταμα, παραπάτημα, (μτνμ.) λάθος, ἁμάρτημα, δυστυχία, ἀποτυχία, (ὅθ.

†Σφαλμάω(-έω)-ῶ, Μ. ήσω, = Σφάλλομαι, σκοντάπτω, ἀποτυγχάνω.

Σφαλμός (ὁ), [συγγ. τοῦ Σφέλας]. ξύλον (κούτσουρον) εἰς τὸ ὁπ. ἐκλείοντο οἱ πόδες τῶν φυλακωμένων, (Τουρκ.) τομπροῦκι. 2) μολυβδινός τις ὄγκος τὸν ὁπ. ἔῤῥιπτον ὡς δίσκον. 3) εἶδ. χειρίδος (gantelet) τῶν πυγμάχων.

Σφάλτης, ου (ὁ). ὁ σφάλλων (ῥίπτων κάτω, ἀπατῶν, παρασύρων).

†Σφάνιον (το), Γλσ. ἀντὶ Κλινίδιον.

Σφάξ, ακός (ἁ), Δ. ἀντὶ Σφήξ.

Σφαραγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Σμαραγέω, κάμνω κρότον (σφάραγον), βιύζω. 2) (μσ.) = Σπαργάω, εἶμαι γεμάτος (τεντωμένος). »Οὔθατα σφαραγεῦντο,« Ὀδ Ι.

Σφαραγίζω, Μ. ίσω, Π. κινῶ (διεγείρω) μὲ κρότον » Ἄνεμοι κόνιν ἐσφαράγιζον, « Ἡσ., ἐσήκοναν συρίζοντες, [ἐκ τοῦ

Σφάραγος (ὁ). Π. = Σμαραγή, βοή, κρότος (νεροῦ βράζοντος ἢ ἀναβρύοντος), γουργουρητὸν τοῦ λάρυγγος, (Γαλλ.) gargouillement· (κατ' ἔκτ.) ἡ φάρυγξ, ὁ λάρυγγας.

Σφάς, Π. ἀντν. θηλ. πλθ. τῆς κτητ. Σφός.

Σφᾶς καὶ (σπν. ἐγκλιτ.) Σφας, αἰτ. τοῦ Σφεῖς.

Σφάττω, Μ. σφάξω, Ἀττ. ἀντὶ Σφάζω.

Σφέ καὶ (ἐγκλιτ.) Σφε, Π. Ἰων. ἀντὶ Σφᾶς, αἰτ. πλθ. ἢ· Σφωέ, δυϊκ. τοῦ Σφεῖς. 2) ἀντὶ Ἑ, ἑαυτόν(-τήν). 3) (ἐνίοτε καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Τραγ.) ἀντὶ Αὐτόν (-τήν).

Σφέα, Ἰων. αἰτ. πλθ. οὐδ. τοῦ Σφεῖς.

Σφέας, Π. Ἰων. ἀντὶ Σφᾶς.

Σφεδανός, ἡ, όν, Π. [σπεύδω], σφοδρός, ὁρμητικός· (συνκδχ.) τρομερός, καταπληκτικός. » Κάρηνον —, « Νίκ. ‖. (τὸ οὐδ.) Σφεδανόν, ἐπίρ. Μετὰ σπουδῆς, συντόνως.

Σφείας, Π. Ἰων. ἀντὶ Σφᾶς.

Σφεῖς (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ ἀχρ. Σφέες), ἡ γεν. σφέων-σφῶν, ἡ δοτ. σφίσι καὶ (ἰων. καὶ τραγ.) σφὶ καὶ σφίν, ἡ αἰτ. σφέας-σφᾶς ϗ Π. σφε, (τὸ οὐδ. Σφέα), ἀντνμ. πλθ. τοῦ γ'. προσ. ἀντὶ Αὐτοί, αἱ, ά, ἢ Ἑαυτῶν. » Φράζοντες ὡς σφεῖς δουλεύσουσι, « Ἡρ. » Ὦσαν ἀπὸ σφείων, « Ὁμ. » Βρ θει σφιν ἄρουρα, « αὐτ. »Χάρι δοῦναί σφιν, « Σοφ. » Καὶ σφᾶς κακοὺς κάκιστα ξυναρπάσειαν,« αὐτ. »Ἐπεὶ σφέας ὕπνος ἀνῆκεν, « Ὀδ. Ω. (καὶ παραλ.) » Ἀμυνόμενοι σφῶν αὐτῶν, « Ἰλ. Μ. » Σφῶν αὐτῶν κήδε' ἑκάστη, « Ἰλ. Τ. » Ἡμῖν ἐνὶ σφίσι μητιάασθαι, « Ἀπλλν.

Σφείων, Π. ἀντὶ Σφέων-σφῶν.

Σφέλας, ατος (τὸ), (ἡ δοτ. Σφέλᾳ ϗ πλθ. τὰ Σφέλα), Π. [συγγ. τῷ Σφαλός]. κομμάτι ξύλου (κούτσουρον) σκαμμένον εἰς εἶδος ὅλμου· σκαμνὶ ὅπου ἀκκουμβοῦν τὰ πόδια, κάθισμα τοῦ κωπηλάτου, (παρβλ.) Θρῆνυς· βάσις (ὑποπόδιον) ἀνδριάντος. » Ταὐτοῦ λίθου εἰμ' ἀνδριὰς ϗ τὸ σφέλας, « Ἐπγρφ.

†Σφέλμα (τὸ), [;]. τὸ ἄνθος τοῦ πρίνου.

Σφενδάμνινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ξύλον σφενδάμνου, (συνκδχ.) σκληρός, ἄκαμπτος. » Τοῦ λοιποῦ σφενδαμνίνῳ μοι καὶ ἀκλινεστέρῳ συνέσεσθε, « Συν. (παρβλ. Πρίνινος).

Σφένδαμνος (ἡ), εἶδος δένδρου (ὡς ἂν τὸν πλάτανον) μὲ σκληρὸν ξύλον, (κοιν.) σφεντάμνι, (Γαλλ.) érable.

Σφενδοβολιστής, οῦ (ὁ), = Σφενδονήτης.

Σφενδόβολον (τὸ), = Σφενδόνη.

Σφενδονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω (Τινάζω) τι μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ τὴν σφενδόνην, σφενδονίζω.

Σφενδονέω, Ἰων. ἀντὶ Σφενδονάω.

Σφενδόνη (ἡ). τὸ γνωστὸν ὄργανον τοῦ πετροβολήματος, ἡ σφεντόνα. 2) (συνκδχ. διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) εἶδος κεφαλοδέματος (διαδήματος) γυναικείου. 3) δέμα περὶ τὸ αἰδοῖον, ἄλλ.) Φυλακεῖον. 4) φασκιὰ διὰ δέσιμον πληγῆς. 5) τὸ μέρος τοῦ δακτυλιδιοῦ ὅπου δένεται ἡ πέτρα, (Γαλλ.) chaton. 6) εἶδος γεωγρφ. χάρτου διὰ τοὺς ταξειδιώτας. 7) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα τοξοειδές, καμάρα· ἀμφιθέατρον κτλ. 8) Π. ἀντὶ Σφενδόνησις, ἡ 9) Σφενδόνισμα.

Σφενδονηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σφενδόνης, ἢ ὡς διὰ σφενδόνης.

Σφενδόνησις, εως (ἡ), τὸ σφενδονᾶν, τὸ διὰ τῆς σφενδόνης ῥίψιμον (τίναγμα), σφενδόνισμα.

Σφενδονήτης, ου (ὁ). ὁ σφενδονῶν (πετροβολῶν μὲ τὴν σφενδόνην), στρατιώτης ὡπλισμένος μὲ σφενδ.

Σφενδονητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων ἀντικείμενον ἢ ἔργον) τὴν σφενδόνησιν, σφενδονήτου ἴδιος. » Σφενδονητική, « ἡ τέχνη τ[οῦ] σφενδ.

;Σφενδονίζω, Μ. ίσω, = [Σ]φενδονάω.

Σφενδόνισμα (τὸ). τὸ [...] τῆς ἢ ὡς διὰ σφενδόνης ῥιπτόμενον σῶμα.

†Σφενδονιστής, οῦ (ὁ) καὶ

;Σφενδονίτης, ου (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Σφενδονήτης.

Σφενδονοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σφενδόνης.

Σφενδονοστρόφος (ὁ, ἡ), = Σφενδονήτης.

Σφέος, α, ον, Π. ἀντὶ Σφός, Σφέτερος.

Σφές, Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Σφεῖς.

Σφετερίζω καὶ (συνηθέσ. μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Κάμνω ἢ Μεταχειρίζομαι ὡς ἰδικόν μου τὸ ξένον (καὶ μάλιστα δημόσιον) πρᾶγμα, οἰκειοποιοῦμαι δι' ἀθεμίτων μέσων, (Γαλλ.) s'arroger, usurper.

Σφετέρισις, εως (ἡ) καὶ

Σφετερισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἰδιοποίησις ξένου (καὶ μάλιστα δημοσίου) πράγματος, ἀθέμιτος οἰκειοποίησις.

Σφετεριστής, οῦ (ὁ). ὁ σφετεριζόμενος (οἰκειοποιούμενος) τὰ ξένα ἢ κοινὰ πράγματα, (Γαλλ.) concussionnaire.

Σφέτερος [σφέ], α, ον, ἀντνμ. κτητ. (γ'. προσ.). Ἐδικός των (του). » Θεοὶ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον, « Θγν. » Προλιπὼν σφέτερόν τε δόμον, σφετέρους τε τοκῆας, ᾤχετο, « Ἡσ. 2) (Π.) ἀντὶ Ἐμός (» Σφετέρησιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι, « Θκρ.) ἢ » Σός (» Σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης, « Θκρ.) καὶ 3) ἀντὶ Ἡμέτερος (» Καὶ περὶ τῶν σφετέρων φρουρίων, ὡς ἐπιβουλευομένων, πράγματα εἶχον, φοβούμενος, « Ξεν.) ἢ Ὑμέτερος. » Μοῦσαι.. δεῦτε Δί' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι, « Ἡσ. » Σφετέρῃ ὑπὸ μητέρι τίνετ' ἀμοιβήν, ὧν ἔκαμε, δηρὸν κατὰ νηδύος ὔμμε φέρουσα, « Ἀπλλν.

Σφέων, Ἰων. ἀντὶ Σφῶν.

Σφῇ, δοτ. θηλ. ἑν. τοῦ Σφός.

Σφηκεῖον (τὸ), εἶδος ἀράχνης.

Σφήκειος, α, ον. Σφηκὸς ἴδιος ἢ, Σφηκὶ ὅμοιος.

Σφηκιὰ ἢ ;Σφηκία (ἡ). σφηκομάνδρι, σφηκοφωλιά, (Γαλλ.) guêpier.

Σφηκίας, ου (ὁ) (στίχος) ἐντετμημένος σφηκοειδῶς εἰς δύο ἰσοσυλλάβους τομάς, (παρβλ.) Λαγαρός.

Σφηκίον (τὸ). τὸ κηρίον τῶν σφηκῶν.

Σφηκίσκος (ὁ). κομμάτι ξύλου μακρὺ καὶ σουβλερὸν ὡς ἂν παλοῦκι, (συγγ. τῷ Σφηνίσκος). » Σφηκίσκους τῆς ἐποροφίας, « Ἐπγρφ., τὰ σφηνοειδῆ σανίδια τῆς στέγης, (Γερμ.) σιντρίλλια. » Ξύλα εἰς σφηκίσκων λόγον, « Πλβ. »Τοῖς δικαστηρίοις γράμμα ἐπιγέγραπται ἐφ' ἑκάστῳ ἐπὶ τῷ σφηκίσκῳ τῆς εἰσόδου,« (Ἀρστ. παρὰ τῷ) Σχλ. Ἀρσφ.

Σφηκισμός (ὁ), εἶδος αὐλήματος ὁμοίου μὲ τὸν βόμβον τῶν σφηκῶν.

;Σφηκίωσις, εως (ἡ), = Σφηκιά.

Σφηκοειδής, έος (ὁ, ἡ). σφηκὶ ὅμοιος τὸ εἶδος, μὲ πολλὰ λιγνὴν μέσην, ψηλόλιγνος· (ἐν γέν.) ἰσχνός· (ἐπὶ στίχ.) λαγαρός· (τρπ.) πικρός, δύστροπος, εὐερέθιστος.

Σφηκός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Σφηκώδης.

Σφηκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σφίγγω (ἐπμ. Στενεύω) κατὰ μέσης, δένω σφικτά· κλείω καλά, (παρβλ.) Σφηνόω. » Δειρὴν ἐσφήκωται, « Νίκ. ἔχει λαιμὸν σφηκώδη

(στενὸν κατὰ μεσῆς) » Πλοχμοὶ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκοντο, « Ἰλ. Ρ., ἦσαν δεμένοι. » Θυρίδες ἐσφηκωμέναι,« Ἀρσδ.

Σφηκώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σφηκοειδής.

Σφήκωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε ἐσφηκωμένον (σφικτοδεμένον) ἢ χρησιμεύει διὰ δέσιμον (σφίξιμον), ζωνάρι κτλ. (ἰδιαιτ. δὲ) τὸ κάτω μέρος (τὸ πλεκτὸν) τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας, (συγκ. τῷ Σφήνωμα).

Σφηκὼν, ῶνος (ὁ), = Σφηκιά.

Σφῆλαι, ἀόρ. β΄. τῆς ἀπαρ. καὶ

Σφῆλεν, Π. ἀντὶ ἔσφηλεν, γ΄. ἑν. προ. τοῦ ἀορ. τῆς ὁρς. τοῦ Σφάλλω.

†Σφηλὸς [σφάλλω], ἡ, ὸν, Γλσ. εὐκίνητος, εὔσειστος, (εὔχρ. κυρ. εἰς τὸ σύνθ. Ἐρίσφηλος).

Σφὴν [συγγ. τῷ Σπάω ϗ Σφίγγω], σφηνὸς (ἡ). σφῆνα. 2) (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα σφήνας. 3) (ἰδιαιτ.) βασανιστικόν τι ὄργανον.

Σφηνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σφήν.

Σφηνεὺς, έως (ὁ), εἶδος ἰχθ. (ἐκ τοῦ γέν. τῶν κεστρέων).

Σφηνίσκος (ὁ), = Σφηνάριον.

Σφηνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σφηνὸς, (Γαλλ.) cunéiforme. » Σφηνοειδὲς, τὸ ἥμισυ τοῦ ῥόμβου, « Τατ.

Σφηνοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σφηνοειδῆ κεφαλὴν, σουβλοκέφαλος.

Σφηνοπώγων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων σφηνοδῆ (εἰς ὀξὺ λήγοντα) πώγωνα, σουβλερὸν πηγοῦνι ἢ γένειον, (ὁποῖα τὰ πρόσωπα τῶν γερόντων εἰς τὴν ἀρχ. κωμῳδ.).

Σφηνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω τι ἐν εἴδει σφηνός. σχίζω ἢ σφίγγω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ σφῆνα· κλείω σφικτὰ, στουπόνω, (παρβλ.) Σφηκόω· βασανίζω μὲ τὴν σφῆνα (3), (ἁπλ.) στενοχωρῶ (» Ἐμέσαι βουληθεὶς μετὰ δεῖπνον καὶ σφηνωθεὶς, ἀπέθανε, « Σδ.)· ἐμπήγω ἐν εἴδει σφηνός. » Κλίνη χρυσῷ ἐσφηνωμένη, « Αχ., πλουμισμένη μὲ χρυσᾶ καρφία.

Σφήνωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε σχισμένον ἢ σφιγμένον μὲ ἢ ἐμπηγμένον ὡς ἂν σφῆνα, (συγκ. τῷ Σφήκωμα).

Σφήνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σφηνόω, σχίσιμον ἢ σφίξιμον μὲ τὴν ἢ ὡς ἂν μὲ σφῆνα· στούππωμα· (ἰατρ.) ἔμφραξις, στένωσις. » Τοῦ πνεύματος —, « Πλ. » Ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἐπὶ ἐγκαύσει ἅμα ϗ σφήνωσιν ἐχόντων, « Ἀλέξ. Τραλλ.

Σφὴξ [σφάζω, παρβλ. Διασφὰξ], σφηκὸς (ὁ καὶ ἡ), τὸ γνωστὸν ἔντομον, ἡ σφῆκα.

Σφήττιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ (ἐν τῇ Ἀττ.) δήμου τῶν Σφηττιῶν (ὅπου ἐγίνετο δριμύτατον ὄξος), (ὅθεν Κωμ.) ὀξύχολος, σφηκώδης, εὐερέθιστος.

Σφὶ (καὶ πρὸ φων.) Σφὶν, Π. Ἰων. δοτ. πληθ. ἢ ἑν. τῆς ἀντνμ. Σφεῖς.

†Σφιγγία (ἡ), Γρφ. = Σχνιφότης, ῥυπαρία, φιλαργυρία, (Σφικτοχέρην λέγομεν κοιν. τὸν φειδωλόν).

Σφίγγιον (τὸ), [σφίγγω]. βραχιόλιον ἢ περιδέῤῥαιον. 2) [σφὶγξ ;] εἶδος μικροῦ πιθήκου, (Γαλλ.) guenuche ἢ sapajou. » Οἷά ἐστι τῶν τρυφώντων πλουσίων τὰ σφιγγία καὶ τὰ σκιγράλια (τὸ ὁπ. διορθοῦσιν, ἀμφιβάλλω ἂν κατ' ἀποδεδειγμένην διορθώσεως ἀνάγκην, Κυράλια, ἐκλαμβάνοντες τὸ Σφιγγία ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας), « Αχ.

Σφιγγόπους, όποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας εἰς σχῆμα σφιγγὸς (σφίγγας ἀντὶ ποδῶν). » Κλίνη —, « Ἀθ.

Σφίγγω, Μ. σφίγξω (πθ. πρκ. Ἔσφιγμαι, ιγξαι, ιγκται, ἀόρ. πθ. Ἐσφίγχθην). Δένω (Ζώνω, Πιάνω) σφιγκτά· (ἐλλ. ἢ ἀπολ.) εἶμαι σφιγκτὸς (σφιγκτὰ δεμένος κτλ.). » Πύλας —, « Ἐπγρ., κλείω καλά. » Τὸ Λίθους βάλλειν καὶ Τοίχους ὀρύσσειν Λιθοβολεῖν καὶ Τοιχωρυχεῖν ἐπιταχύνοντες καὶ σφίγγοντες τὴν φράσιν λέγουσι, « Πλ. » Ἡ μάλιστα συνελαύνεται τὸ πλάτος εἰς βραχὺ διάζωμα, τῆς νήσου σφιγγομένης ἑκατέρωθεν ταῖς θαλάσσαις, « αὐτ.

Σφιγκτὴρ (ὁ). ὁ σφίγγων ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Δεσμὸς —, « Νόνν., ὁ τῆς ἀγχόνης. ‖. (ἰδιαιτ. ἀνατ.) ὁ περὶ τὴν τρύπαν τοῦ πρωκτοῦ συσταλτικὸς μυών. 2) εἶδος χιτῶνος τῶν Ταραντ., (ἄλλ.) Συσφιγκτήρ.

†Σφίγκτης, ου (ὁ), = Κίναιδος, (Λτ.) spintria.

Σφιγκτὸς, ἡ, όν. Σφικτὸς, σφιγμένος. » Θάνατος —, « Εὐς., ὁ δι' ἀγχόνης.

Σφίγκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Σφιγκτήρ.

†Σφιγκτῶς, ἐπίρ. Σφιγκτά.

Σφίγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι σφίγγεται ἢ εἶνε σφιγμένον (σφικτὰ δεμένον). 2) = Σφίγξις, σφίξιμον.

;Σφιγμὸς (ὁ), = Σφίγξις.

Σφὶγξ, σφιγγὸς (ἡ). τὸ γνωστὸν γυναικόμορφον τέρας τῆς μυθολ. (ἴσ. διότι ἔπνιγε). Ἡ Σφὶγξ τῶν Αἰγυπτ. ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ Κοπτ. Φι-ι ς, ὁ δαίμων. Κατ' ἄλλους ἦτον ἔμβλημα τῶν Ζῳδίων Παρθένου καὶ Λέοντος, τὰ ὁποῖα εἰσιόντος τοῦ ἡλίου πλημμυρεῖ ὁ Νεῖλος. 2) Κωμ. ὁ λαλῶν αἰνιγματωδῶς. 3) γυνὴ ἀσελγὴς ἢ κακότροπος, (κοιν.) στρίγγλα.

Σφίγξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σφίγγω, σφίξιμον· πνίξιμον· στενοχώρημα.

†Σφιδὴ (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Χορδὴ, ἔντερον, (Λτ.) fides.

;Σφικάω-ῶ, Μ. ήσω. Βομβῶ ὡς ὁ κώνωψ.

Σφὶν, ἴδε Σφί.

Σφίσι ϗ (πρὸ φων.) Σφίσιν, δοτ. τοῦ Σφεῖς.

Σφογγιὰ, Σφόγγιον, Σφόγγος, κτλ. Ἀττ. ἀντὶ Σπογγιὰ κτλ.

Σφόδρα, ἐπίρ. (Ἐπιτ.). Πολλὰ, κατὰ πολλά· μὲ ὁρμήν· δυνατά. » Σφόδρα τῇ βακτηρίᾳ τὴν γῆν πατάξας, « Πλ. » Σὺ ἣν θύραν ἔκοπτες οὑτωσὶ σφόδρα; « Ἀρσφ. » Ὑπερήφανοι παρηνόμουν ἕως σφόδρα, « Γρφ. (καὶ παραλλ.) » Τὸ ὕδωρ ἐπεκράτει σφόδρα σφόδρα ἐπὶ τῆς γῆς, « αὐτ. » Καὶ ἐν τοῖς σφόδρα ψύχεσι καὶ ἐν ταῖς σφόδρα ἀλέαις, « Ἀρστ. 2) (ἐνίοτε) Ἀκριβῶς· διαῤῥήδην. » Ὅσα δὲ μὴ σφόδρα περιείληφεν ὁ νόμος ἑνὶ ὀνόματι προσαγορεύσας, « Λυκοῦργ. » Ἔτη οὐδέπω γεγονὼς σφόδρα εἴκοσι, « Πλάτ. [ἐκ τοῦ

Σφοδρὸς [συγγ. τῷ Σπεύδω], ά, όν. Ὁρμητικὸς, βίαιος· ἰσχυρός· ἔντονος. » Ἡ γεωργία σφοδρὸν τὸ σῶμα παρέχει, « Ξεν., γιερόν. » Ἐν τίσιν οὖν σφοδρὸν εἶναι τὸν πολιτευόμενον ϗ τὸν ῥήτορα δεῖ; « Δμ.

Σφοδρότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σφοδροῦ, ὁρμητικότης, (Γαλλ.) véhémence.

Σφοδρέω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Σφοδρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι σφοδρὸν (ὁρμητικὸν), ἰσχυροποιῶ. ‖. (πθ. ἢ οὐδ.) γίνομαι σφοδρὸς (ἰταμός), αὐξάνω, δυναμόνω. » Ὁ ἄνεμος . . μεγεθύνεται ϗ σφοδρύνει, « Ἀλέξ. Ἀφροδ. » Διατὶ ἐν νυκτὶ μᾶλλον αἱ ὀδύναι σφοδρύνονται; « αὐτ.

Σφοδρῶς, ἐπίρ. Μὲ σφοδρότητα, ὁρμητικῶς, ἐντόνως· πολλὰ, κατὰ πολλὰ, Σφόδρα. » Σφ. ἔχω πρός τι, « Ξεν., εἶμαι πολλὰ ἐπιῤῥεπὴς ἢ πρόθυμος.

Σφονδύλειον (τὸ), εἶδος φυτ., (Γαλλ.) berce, [ἐκ τοῦ

Σφονδύλη (ἡ), [σφόνδυλος], εἶδος δυσώδους ῥιζοφάγου ἐντόμου (κανθάρου ἢ σίλφης). » Τὸν δὲ σταφυλῖνον εἶναι ὅμοιον ταῖς σφονδύλαις . . γίνεσθαι δὲ ἐν τοῖς ἀγροῖς πανταχῇ, καὶ πορεύεσθαι ἐπηρκότα τὴν οὐράν, « Ἱππιατρ.

Σφονδύλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σφόνδυλος. » Τὸ σφονδύλιον ἔπεσε τοῦ ἀτράκτου, « Ὀνειροκρ. 2) = Σφονδύλειον.

Σφονδύλιος (ὁ), = Σφόνδυλος.

Σφονδυλὶς, ίδος (ἡ), = Σφονδύλειον.

†Σφονδυλοδίνητος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τοῦ σφονδύλου δινούμενος (περιστρεφόμενος). » Νῆμα —, « Ἐπγρ.

Σφονδυλόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων ἢ συγκείμενος ἀπὸ σφονδύλους. » Τράχηλος —, « Μανέθ.

Σφονδυλόμαντις (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων διὰ σφονδύλου (μὲ τὸ γύρισμα τοῦ σφονδυλιοῦ).

Σφόνδυλος (ὁ ϗ σπν. ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Σπόνδυλος.

Σφὸς, ἡ, ὸν, Π. ἀντὶ Σφέτερος.

Σφραγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σφραγίς.

Σφραγιδονυχαργοκομήτης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ μὴ φροντίζων δι' ἄλλο τι παρὰ διὰ τὰς σφραγῖδάς του, τὰ ὀνύχιά του καὶ τὴν κόμην του, ἢ ἔχων σκεπασμένα μέχρι τῶν ὀνύχων τὰ δάκτυλά του μὲ σφραγιδοφόρα δακτυλίδια, ἀργὸς καλλωπιστής.

Σφραγιδοφυλάκιον (τὸ). μέρος (κουτὶ κτλ.) πρὸς ἐναπόθεσιν καὶ φύλαξιν σφραγίδων, δακτυλιοθήκη. 2 = Πυελίς.

Σφραγιδοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τῆς σφραγῖδος.

Σφραγίζω, Μ. ίσω. Βάλλω (Ἐπιθέτω) σφραγῖδα, βουλλόνω· (ἐν γέν.) σημαδεύω· (συνκδχ.) τελειόνω, ἐπισφραγίζω.

Σφρᾶγιν, Αἰολ. ἀντὶ Σφραγῖδα, αἰτ. τοῦ

Σφραγὶς [φράσσω;], ῖδος (ἡ). βοῦλλα (τὸ ὄργ. καὶ τὸ σημ.). » Λίθος ὀξὺς, τῷ ϗ τὰς σφραγῖδας γλύφουσι, « Ἡρ. » Ἀῤῥήτων ἐπέων γλώσσῃ σφραγὶς ἐπικείσθω, « Ἐπγρ. 2) δακτυλίδι μὲ (ἢ καὶ χωρὶς) βοῦλλαν. » Ἦν οἱ σφρηγὶς τὴν ἐφόρεε, χρυσόδετος, σμαράγδου λίθου, « Ἡρ. 3) (συνκδχ.) λίθος πολύτιμος (ὁ ἀ

σφραγῖδα). » Κιθάραν χρυσῆν πᾶσαν σφραγῖσι καὶ λίθοις ποικίλοις κατακεκοσμημένην, « Αχ. 4) σημάδι ὁποιονδήποτε· χάραγμα· στίγμα, ποίκιλμα. » Οἷά τε θηρῶν πορδαλίων σφραγῖδες ἐπὶ χροὶ μαρμαίρουσιν, « Ὀππ. 5) πρᾶγμα (ἔγγραφον κτλ.) βουλλωμένον, σύμβολον (Ἀρσφ. Ὄρν. 1212), ὁμόλογον. » Φέρων σφραγῖδα 500 νομισμάτων, « Ι. Καρπάθ.

Σφράγισμα (τὸ). σημεῖον (ἐκτύπωμα) σφραγῖδος, βοῦλλα. » Ἐπιστολὴν, τὸ βασίλειον ἔχουσαν σφράγισμα, « Ξεν.

Σφραγιστὴρ (ὁ), = Σφραγιστής. 2) = τῷ

Σφραγιστήριον (τὸ). τὸ ἐργαλεῖον τοῦ σφραγίσματος, ἡ βοῦλλα μὲ τὴν ὁπ. σφραγίζουν.

Σφραγιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σφραγίζων (βουλλόνων, σημαδεύων). (ἰδιαιτ. εἰς τὴν Αἴγυπτ.) ὁ σφραγίζων τὰ πρὸς θυσίαν ἁρμόδια ζῶα.

Σφραγιστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς σφράγισιν.

Σφραγιστὸς, ἡ, όν. Σφραγισμένος, βουλλωμένος, σημαδευμένος.

Σφρηγίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Σφραγίζω.

Σφρηγὶς, ῖδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σφραγίς.

Σφριγανὸς, ἡ, όν. Σφριγῶν, σφριγώδης.

Σφριγάω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ μαστῶν) Εἶμαι σφικτὸς (γεμάτος), = Σπαργάω, κυδωνιάω· (ἐν γέν.) εἶμαι πλήρης ζωτικῶν χυμῶν (ἰσχύος, ὑγείας), ἀκμάζω· αἰσθάνομαι σφοδρὰν ἐπιθυμίαν (ὀργῶ) πρός τι· γαυριάζω, [ἐκ τοῦ

Σφρῖγος [ῥῖγος], εος-ους (τὸ). στιφρότης (παγιότης) σαρκὸς ἐξ αἰτίας πλήθους χυμῶν· ἀκμὴ ὑγείας (εὐρωστίας)· ὁρμὴ πρὸς αὔξησιν, Ὀργασμὸς, ἐπιθυμία.

Σφριγώδης, εος (ὁ, ἡ). σφριγῶν, ῥωμαλέος, εὔρωστος, (Γαλλ.) vigoureux.

Σφύγμα (τὸ), = Σφυγμός.

Σφυγματώδης, εος (ὁ, ἡ), καὶ ἐπίρ. -ωδῶς, = Σφυγμώδης.

;Σφυγμὴ (ἡ), = Σφυγμὸς (κυρ. ὁ ἄτακτος).

Σφυγμικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ τοῦ σφυγμοῦ.

Σφυγμοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σφυγμοῦ, καθὼς κτυπᾷ ὁ σφυγμός.

Σφυγμολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ὁμιλῶ) περὶ σφυγμοῦ.

Σφυγμολόγος (ὁ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν) περὶ σφυγμοῦ.

Σφυγμομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Λογομαχῶ (Ματαιολογῶ, Σκιαμαχῶ) περὶ σφυγμοῦ.

Σφυγμὸς (ὁ), [σφύζω]. (ἐν γέν.) παλμός· (ἰδιαιτ.) ὁ τῆς καρδίας καὶ τῶν ἀρτηριῶν· (συνκδχ.) ὁρμὴ (σφοδρότης) ἐπιθυμίας.

Σφυγμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ συνωδευμένος μὲ σφυγμὸν, παλμώδης, σπασμώδης· (συνκδχ.) σφοδρός. » Χαρὰ —, « Πλ.

Σφυγμωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σφυγμοῦ (παλμοῦ), μὲ σφοδροὺς παλμούς.

Σφύζω [συγγ. τῷ Σπάω], Μ. σφύξω. Κινοῦμαι (μὲ παλμοὺς καθὼς κινεῖται τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας), κτυπῶ καθὼς κτυπᾷ ὁ σφυγμὸς (κυρ. εἰς ἀκμὴν θέρμης), (ἐν γέν.) εἶμαι εἰς ὁρμὴν πάθους (ἐπιθυμίας), Ὀργῶ, (παρβλ.) Σφαδάζω. » Σφύζεις, Ἀχιλλεῦ, καὶ μεθύσκῃ τὰς φρένας, « Πισίδ. » Φασῶ τὰν κεφαλὰν ϗ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ σφύσδειν, « Θκρ.

Σφύξις, εως (ἡ), = Σφυγμὸς, τὸ σφύζειν, κτύπημα (τῶν ἀρτηριῶν καὶ τῆς καρδίας).

Σφῦρα ἢ ; Σφύρα [συγγ. τῷ σφαῖρα], ας (ἡ). ἐργαλ. (χαλκ.), σφυρὶ, ἢ 2) (γεωργ.) βωλοκόπι, (κοιν.) σβάρνα. 3) (συνκδχ.) εἶδος μέτρου ἐκτάσ. » Ὅσα, τραχέα ὄντα καὶ μὴ δυνάμενα γεωργεῖσθαι, ὑπὲρ δέκα σφύρας ἐστὶν, « Ἐπγρφ. 4) = τῷ.

Σφύραινα [σφῦρα], ης (ἡ), εἶδ. ἰχθ. (ἄλλ.) Κέστρα, (κοιν.) σφυρίδα (;), (συγκ. τῷ Σμύραινα, παρβλ. Ζύγαινα).

Σφυρὰς, άδος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Σπυράς.

Σφυρηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (Δουλεύω κυρ. μέταλλον) μὲ τὸ σφυρὶ, σφυροκοπῶ.

Σφυρηλάτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κτύπημα (δούλευμα) μὲ τὸ σφυρὶ, σφυροκόπημα (μετάλλου).

Σφυρήλατος (ὁ, ἡ), [σφῦρα, ἐλαύνω]. (κυρ. ἐπὶ μετάλλ.) δουλευμένος μὲ τὸ σφυρὶ, (ἀντιθ. τῷ Χωνευτὸς), (ἐπμ.) πυκνὸς, στερεὸς, (Γαλλ.) massif· (συνκδχ.) γιερὸς (κυρ. καὶ μτφορ.), ἰσχυρός· βάσιμος· μόνιμος, (Λτν. καὶ Γαλλ.) solide. » Νοῦς (» Λόγος, » Φιλία) —, « Πλ., Αχ. » Ἀνάγκη —, « Πίνδ., ἡ σκληρά. (ὁ Φιλῆς ὠνόμασε καὶ τὸν πλέοντα ἐλέφαντα) » Σφυρήλατον σκάφος, « ὡς σφύραις ἐλαυνόμενον.

Σφύριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σφῦρα, σφυράκι.

Σφυρὶς, ίδος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Σπυρίς.

Σφυρῖτις, ιδος (ἡ). (κυρ. φλὲψ) ἡ τοῦ σφυροῦ (τοῦ ποδαριοῦ), (Γαλλ.) la saphaine.

†Σφυροδέτης, ου (ὁ). τὸ περὶ τὰ σφυρὰ δενόμενον λωρὶ τοῦ ὑποδήματος, (ἴδε Σφαιρωτήρ).

†Σφυροκόπανον (τὸ), εἶδ. σφυριοῦ τοῦ ὁπ. τὸ ἓν μέρος εἶνε κοπτερόν.

Σφυροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (Δουλεύω, Κοπανίζω) μὲ τὸ σφυρί.

Σφυροκοπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τοῦ σφυρίου ἐργασία, σφυρηλασία.

Σφυροκόπος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ κόπτων (κοπανίζων, δουλεύων) μὲ τὸ σφυρὶ, χαλκεὺς κτλ. 2) (προπαροξ.) δουλευμένος (κοπανισμένος) μὲ τὸ σφυρὶ, σφυρήλατος.

;Σφυροκτυπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σφυροκοπέω.

Σφυρὸν (τὸ), [σφῦρα] τὸ κότσι (καὶ κατ' ἔκτ. ἡ πτέρνα) τοῦ ποδὸς (» Ἀνὴρ τέτρωται χάρακι διαπηδῶν τάφρον, ϗ τὸ σφυρὸν παλίνορσον ἐξεκόκκισεν, « Ἀρσφ. » Περὶ σφυρὸν παχεῖα μισήτη γυνὴ, « Ἀρχίλ. » Ἃ γὰρ ἄκανθ' ἁρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρὸν, « Θκρ. » Μηροὶ, κνῆμαί τε, ἠδὲ σφυρὰ ὑπένερθε, « Ἰλ. Ζ. Θοιμάτιον καθεὶς ἄχρι τῶν σφυρῶν, « Δμ. » Μειράκια ἐν τοῖς σφυροῖς ἕλκοντα τὴν στρατηγίαν, « Ἀρσδ.)· (συνκδχ.) τὸ πόδι (» Ὄμμα θοὸν, σφυρὸν ὠκύτερον, « Ὀππ. [καὶ μτφορ.] (» Ἀποικίαν ὀρθῷ ἔστασας ἐπὶ σφυρῷ, « Πίνδ.)· (μτνμ.) τὸ κατώτατον ἢ ἔσχατον μέρος, (π.χ.) οἱ πρόποδες ὄρους κτλ. » Φοίνικες εἰκοῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν, « Θκρ., οἱ Καρχηδόνιοι (ὡς κατοικοῦντες τὰς ἐσχατιὰς τῆς Λιβ.).

Σφυροπρησιπύρα (ἡ), Π. ἡ καίουσα τοὺς πόδας (πυρπολοῦσα τὰ σφυρὰ), (ἐπίθετ. τῆς Ποδάγρας).

;Σφυροτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω τὴν παρὰ τὸν σφυρὸν φλέβα (τὴν λεγομένην σφυρῖτιν), (οὕτω διορθωτέον, κατά τινας, τὸ Σφαιροτομέω).

Σφυροτυπία (ἡ), = Σφυροκοπία.

Σφυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κτυπῶ μὲ τὸ σφυρὶ, σφυροκοπῶ, ἢ· 2) βωλοκοπῶ (σβαρνίζω) τὸν ἀγρὸν (;). 3) τυλίζω τὸ λωρὶ τοῦ ὑποδήματός μου περὶ τὰ σφυρὰ, ὑποδένομαι, ἢ (;) φορῶ ποδήρη (μέχρι τῶν σφυρῶν ἐκτεινόμενον) χιτῶνα.

Σφύρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σφυρόω (κυρ. 2) σβάρνισμα τοῦ ἀγροῦ (ἵνα σκεπασθῇ ὁ σπόρος).

;Σφυρωτὴρ (ὁ), ἄλλ. γρφ. (κατὰ διορθ.) ἀντὶ Σφαιρωτήρ. » Σφυρωτῆρα εἰώθασι λέγειν τὸ ἄκρον τοῦ ὑποδήματος τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον, « Χρσ.

†Σφυρωτὸς, ἡ, όν. Δουλευμένος μὲ τὸ σφυρὶ, σφυρήλατος.

Σφύσδω, Δ. ἀντὶ Σφύζω.

Σφὼ, Π. ἀντὶ Σφῶϊ, ἢ (;) Σφωέ.

Σφωὲ (ἐγκλ.), γεν. ϗ δοτ. δυϊκ. τοῦ Σφεῖς.

Σφῶϊ, αἰτ. καὶ γεν. δυϊκ. τοῦ Σύ.

Σφωὶν (ἐγκλ.), δοτ. δυϊκ. τοῦ Σφεῖς.

Σφῶϊν, δοτ. δυϊκ. τοῦ Σύ.

Σφωΐτερος [σφῶϊ], α, ον, Π. ἀντνμ. κτητ. (β΄. προ.). Ὑμῶν ἀμφοτέρων, τῶν δύο σας. » Σφωΐτερον ἔπος, « Ἰλ. Α. 2) (σπν. τοῦ γ΄. προ.) αὐτῶν ἀμφοτέρων, τῶν δύω τους, (Ἀντμχ.). 3) ἀντὶ Σός. » Εἴ τινα δῆμον λιλαίεαι σφωϊτέροισιν ὑπὸ σκήπτροισι δαμάσσαι, « Ἀπλλν. 4) ἀντὶ Ἑός. » Αὐγείης σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ, « Θκρ. τῷ ἑαυτοῦ. » Ἀνὴρ . . . σφωϊτέρους ἐνόησε δόμους, « Ἀπλλν., τοὺς ἑαυτοῦ, (παρβλ. Σφέτερος).

Σφῶν, γεν. πληθ. τοῦ Σφεῖς.

Σφῷν, κατὰ συναίρ. ἀντὶ Σφῶϊν.

Σχαδὼν, όνος (ἡ). ἡ νύμφη (τὸ πουλὶ) τῶν μελισσῶν ϗ τῶν σφηκῶν. 2) (συνκδχ.) αἱ τρύπαι τῆς κηρήθρας καὶ 3) (κατ' ἔκτ.) ἡ κηρήθρα τοῦ μέλιτος (;), [ἐκ τοῦ

Σχάζω [χεάζω], Μ. σχάσω. Σχίζω, (κυρ. ἰατρ.) ἀνοίγω μὲ τὸ νυστέρι (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Τὴν φλέβα), φλεβοτομῶ· χαράζω· (ἀμτβτ.) ἀνοίγομαι, (κοιν.) σκάνω. » Εἴαρος ἠνθοῦμεν τοπρὶν ῥόδα, νῦν δ' ἐνὶ μέσῳ χείματι πορφυρέας ἐσχάσαμεν κάλυκας, « Ἐπγρ. » Ἡ δ' ἔνθεον σχάσασα βακχεῖον στόμα, « Αχ. 2) [χάζω] χαλαρόνω· ῥήχνω κάτω, χαμηλόνω (» Τὴν οὐρὰν —, « Ξεν.)· ἀπολνῶ (» Τὴν ἄγκυραν —, « Αξ. » Σχάσας τὴν φροντίδα λεπτὴν, « Ἀρσφ.)· ἀφίνω νὰ πέσῃ. » Τὴν βαλβῖδα —, « Αξ, ἀρχίζω (ἀνοίγω) τὸν ἱππόδρομον. (ϗ πθ) » Σχασθεὶς λίθος ἐκ τοῦ πετροβόλου, « Γαλ. » Τῆς μυάγρας τὸ ἱστάμενόν τε καὶ σχαζόμενον παττάλιον, « Ηλδ. » Εἰ σχασθήσεται παγὶς ἐπὶ τῆς γῆς ἄνευ τοῦ συλλαβεῖν τι; « Γρφ. 3) κάμνω νὰ παύσῃ τι, καταργῶ, κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω. » Κώπην (» Γῆρυν

κτλ.) —, « Πίνδ. » Οἱ μὲν ἐπ' Ἰλλυρικοῖο πόρου σχάσσαντες ἐρετμά, . . Ἄστυρον ἐκτίσσαντο, « Καλλ., ἴδε καὶ Σχάω. 4) (ἐλλ. ἢ μσ.) ὑποχωρῶ, παραχωρῶ· ἐνδίδω· παύω· παραιτῶ. »Σχασάμενος τὴν ἱππικήν, « Ἀρσφ.

Σχαλιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκαλόνω τὸ στημένον δίκτυον (τοῦ κυνηγ.) εἰς τὰς σχαλίδας.

Σχαλίδωμα (τό). τὸ διχάλι τῆς σχαλίδος εἰς τὸ όπ. σκαλόνεται τὸ δίκτυον.

Σχαλίς, ίδος (ἡ), (κυρ.)=Σκαλίς, δίκελλα, (ὅθ. 2) (συνήθ.) παλοῦκι διχαλωτὸν χρησιμεῦον εἰς τὸ στήσιμον τῶν κυνηγ. δικτύων.

Σχάσαις, Αἰολ. ἀντὶ Σχάσας, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Σχάζω.

Σχάσις, εως (ἡ), τὸ σχάζειν, σχίσιμον (μὲ τὸ νυστέρι κτλ.), χάραγμα. 2) = τῷ

Σχάσμα (τό). μέρος σχασμένον, ἐντομή, χαραγματιά.

Σχασμός (ὁ), = Σχάσις.

†Σχαστήρ (ὁ), Γλσ. [σχάζω]. παγίδα.

Σχαστηρία (ἡ). τὸ πρὸ τῆς βαλβῖδος τοῦ σταδίου τεντωμένον σχοινίον τὸ ὁποῖον ἀφίνετο διὰ μιᾶς (ἴδε Σχάζω] ὡς σημεῖον τοῦ νὰ κινήσουν οἱ δρομεῖς. 2) (μηχαν.) τὸ σχοινὶ τῆς τροχιλαίας (τοῦ μακαρᾶ).

Σχαστήριον (τό), [σχάζω]. τὸ φλεβοτόμον μαχαιρίδιον, (κοιν.) νυστέρι, (καὶ Ἰταλ.) λαντσέττα.

Σχάω ῶ, Μ. σχάσω, σπν. ἀντὶ Σχάζω, χαράζω. » Ὤπτων γαστέρα τοῖς ξυγγενέσι, κᾆτ' οὐκ ἔσχων ἀμελήσας, « Ἀρσφ. 2) χαλαρόνω, ξαπολνῶ. »Ἐκπίπτει μὲν γνάθος ὀλιγάκις, σχᾶται μέντοι πολλάκις ἐν χάσμαισιν, « Ἱπποκρ., = Χαλᾶται.

Σχεδάριον (τό), (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ Σχέδη, πινακίδιον, σημειωματάριον, (Γαλλ.) **livret**, ἢ σχέδιον ἐγγράφου, πρωτόγραφον, (Γαλλ.) **minute**. » Τὸ κοινῶς καλούμενον σχεδάριον, ὃ σχεδίων λόγων ἐστὶν ἐδάφιον, « Εὐς. » Ἀπὸ σχεδαρίου . . ἀνέγνω θεῖον γράμμα, « Συνοδ. » Ὁ τὴν μεταγραφὴν ἀπὸ τῶν σχεδαρίων ἐν τετράσι ποιησάμενος, « Ἐπιφάν. » Ἡ αὐτὸ τὸ πρωτότυπον, ἡ δ παρεκβληθῇ οὐκ ἀπὸ σχεδαρίου, ἀλλὰ τοῦ κώδικος· τοῦτο γὰρ πρωτότυπόν ἐστι, « Συλ. Βασιλικ. » Ἔνθεν καὶ σχεδάριον λέλεκται τὸ τοῖς γραφεῦσιν ἄνευ παρατηρήσεως ἐκδιδόμενον, « Δξ.

†Σχεδεκδότης, ου (ὁ). ἐκδότης σχεδῶν (χειρογράφων).

†Σχεδεργάτης, ου (ὁ). ὁ ἀντιγράφων ἢ(;) πλαστογραφῶν σχέδας (ἀρχαῖα χειρόγραφα), = Σχεδεκδότης.

†Σχέδη (ἡ), νλγ. [σχίζω]. φύλλον μεμβράνας (διὰ γράψιμον), (κοιν. ἀπὸ τοῦ Λτν.) σχέδα, σημειωματάριον, (Γαλλ.) **tablettes**, ἡ· χειρόγραφον ἀρχαῖον ἐν μεμβράναις, σχέδιον (πρωτόγραφον) συγγράμματος, (ἴδε Σχεδάριον).

Σχέδην [σχεῖν], ἐπίρ. Βραδέως, μὲ ἀργὰ βήματα, ἀγάλι-ἀγάλια. » Ἐπειδὰν δὲ τῆς εἰς τάχος διελάσεως λήξωσι, τὴν ἄλλην ἤδη καλὸν σχέδην εἰς τὰ ἱερὰ διελαύνειν, « Ξεν. » Ἦν ἐκρέῃ σχέδην, « Ἀρετ. 2) = Αὐτοσχεδίως, ἐκ τοῦ προχείρου(;). »Σχ. ἐπέραινον ῥήσεις, « Ἀθ. 3) = Σχεδόν, πλησίον, ἐχομένως, (Εὐς.).

Σχεδία (ἡ), [σχέδιος]. ναῦς ἢ γέφυρα κατεσκευασμένη ἐκ τοῦ προχείρου, (Γαλλ.) **radeau**, (Τουρκ.) σαλι. 2) [σχεῖν] δέσις τοίχου, (κοιν.) κλάπα. » Σιδηρᾶ —, «

Σχεδιάζω, Μ. άσω. Πράττω τι ἢ Ὁμιλῶ ἐκ τοῦ προχείρου (χωρὶς ἀκρίβειαν), αὐτοσχεδιάζω. » Σχεδιάζοντα λέγειν ὅ,τι ἂν τύχῃ, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Τοῦτο δὲ μήποτε ἐσχεδίασαι ; « Σχλ. Ἀρσφ. 2) Γρφ. [σχεδόν], = Ἐγγίζω, πλησιάζω. »Ἐσχεδιάσαμεν πρὸς τὸ μὴ ἀκούειν φωνῆς αὐτοῦ, «

;Σχεδιακῶς, ἐπίρ. = Σχεδικῶς.

Σχεδιάς, άδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸ γέν. τῆς Ἀγγούσης), (ἄλλ.) Χοιροσπέλεθος(;).

Σχεδίασμα (τό). τὸ γινόμενον αὐτοσχεδίως (ἐκ τοῦ προχείρου), λόγος ἢ πρᾶξις ἀπρομελέτητος, Σχέδιον.

†Σχεδιασμός (ὁ). τὸ σχεδιάζειν (πράττειν ἢ γράφειν ἢ ὁμιλεῖν ἐκ τοῦ προχείρου).

†Σχεδιαστής, οῦ (ὁ). ὁ σχεδιάζων (αὐτοσχεδιάζων) τι. » Ὁ μὲν γάρ ἐστι μεθυστικός, ὁ αὐλός, ἄλης ἐρωτικῆς σχεδιαστὴς καὶ ἀδημονίας, « Κλμ.

†Σχεδιαστικός, ή, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ σχεδιάζῃ νὰ πράττῃ ἢ νὰ ὁμιλῇ -

Σχεδιαστικῶς, ἐπίρ Χωρὶς ἀκρίβειαν, ἐκ τοῦ προχείρου, αὐτοσχεδίως.

Σχεδίην [σχέδιος], ἐπίρ Π Ἰων. ἐκ τοῦ πλησίον· (ἐπὶ χρον.) μετ' οὐ πολύ.

†Σχεδικός, ή, όν. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι -

†Σχεδικῶς, ἐπίρ. Ἐξ αὐτοσχεδίου, ἐκ τοῦ προχείρου, (ἐπμ.) ἀπερισκέπτως, ὅπως τύχῃ, ἢ ἐν εἴδει σχέδους (ἴδε τὴν λέξιν), (ἐπμ.) αὐτογνωμόνως, ἰδιορρύθμως.

Σχέδιον (τό). ἔργον γινόμενον ἐκ τοῦ προχείρου (αὐτοσχεδίως), (Γαλλ.) **ébauche**, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Σχέδιος, α ἢ ος, ον. Ὁ γινόμενος σχεδὸν (ἐκ τοῦ πλησίον). » Μάχη —, « Δξ., ἢ ἐκ τοῦ συστάδην. » Βέλος —, « Αἰσχλ., τὸ ἀγχέμαχον ὅπλον. 2) ὁ γινόμενος ἐκ τοῦ παράχρημα (ἐπμ. χωρὶς ἀκρίβειαν), αὐτοσχέδιος, πρόχειρος, πρόστυχος· ὀλιγοχρόνιος. (ὅθ. ὡς οὐσ.) » Σχεδία (ἐνν. ναῦς ἢ γέφυρα). « ἴδε τὴν λέξ. (καὶ προθετ.) » Ἐπὶ σχεδίου (ἐνν. χρόνου), « Ἀρετ., ἐπίρ. ἀντὶ Σχεδίως, εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ.

Σχεδιουργός (ὁ). ὁ κατασκευάζων σχεδίας (ξύλινα πήγματα, **radeaux**).

;Σχεδισμός (ὁ), εἶδ. χοροῦ γυναικ.

Σχεδίως, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ σύνεγγυς· ἐκ τοῦ παραχρῆμα, αὐτοσχεδίως. » Αὐτοπυρίτης ἄρτος ὁ . . σχεδίως ὠπτημένος, « Σχλ. Δχ.

†Σχεδογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω σχέδη ἢ ἐπὶ σχέδης (ἴδε καὶ τὰς δυο λέξεις).

†Σχεδογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐπὶ σχέδης (δηλ. ἐκ τοῦ προχείρου) σημείωσις, (ἰδιαιτ.) σχέδιον (ἰχνογράφημα) γεωγρφ. ἢ ἀρχιτ. χάρτου.

†Σχεδογραφικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν σχεδογραφίαν, σχεδογράφου ἴδιος.

†Σχεδογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων σχέδη ἢ ἐπὶ σχέδης » Τὸ γὰρ σαφές τε καὶ πρόδηλον ἐν λόγοις, λογογράφοις ἥδιστον, οὐ σχεδογράφοις, καὶ ταῦτα κλῆσιν τὸ σχέδην κεκτημένοις· γρίφους δὲ σοι πλέκοντι τοὺς ἐν τῷ σχέδει, ἐπαχθὲς ἐστι πᾶν πρόχειρον καὶ σχέδην, « Ἰωάνν. Εὐχ.

Σχεδόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἐκ τοῦ πλησίον (μὲ γεν. ἢ δοτ.) ὁμοῦ (πλησίον) τινός, [ἐκ τοῦ

Σχεδόν [σχεῖν], ἐπίρ. (κυρ. καὶ Π.) πλησίον. » Παρεὼν μάλα σχεδόν, εἴδετο πόρρω, « Θκρ. » Οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀπὸ τηλοῦ, « Ὀδ. Ι. (καὶ μὲ γεν.) » Ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν, « Θκρ. (ἢ δοτ.) » Σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν ἔμμεναι, ὁππότε φεύγειν ἀρήσῃ, « Ἰλ. Ν. (καὶ μτνμ.) »Καὶ πηῷ περ ἐόντι μάλα σχεδόν, « Ἰλ. Κ., πολλὰ κοντινὸς συγγενής, (παρβλ. Ἐγγυτέρω). (καὶ ἐκ.άρθρ.) » Ἐκ τοῦ σχεδόν, « Συν., ἐκ τοῦ πλησίον, ἐκ τοῦ σύνεγγυς. 2) (συνήθ. μτνμ. καὶ συνκδχ.) ὡς ἔγγιστα, περὶ που, παρ' ὀλίγον, (κοιν.) σχεδόν. » Σχεδὸν ἑνδεκαταῖος, « Θκρ. (καὶ συχν. μετὰ τοῦ Πυ ἢ Τι) » Σχεδόν τι, « Ξεν. » Σχεδόν τι πρόσθεν ἢ κτλ., « Σοφ.

Σχέδος, εος-ους (τό), = Σχέδη, (ἰδιαιτ.) τὰ προκαταρκτικὰ (εὐσύνοπτα) καὶ ἐπμ. δυσνόητα τῆς τεχνολογίας μαθήματα, (Λτν.) **partes**. » Τοῦ δὲ σχέδους ἡ τέχνη εὕρημα τῶν νεωτέρων ἐστὶ καὶ τῆς ἐφ' ἡμῖν γενεᾶς, « Ἀνν. Κομν.

†Σχεδουργία (ἡ), = Σχεδογραφία.

†Σχεδουργικός, ή, όν, = Σχεδογραφικός.

†Σχεδουργός (ὁ), = Σχεδογράφος.

†Σχεθρός, ά, όν, Γλσ. ἀντὶ Σκεθρός.

Σχεθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ τοῦ Ἔχω.

Σχεθέμεν, Δ. ἀντὶ Σχέθειν, ἐνς ἢ Σχεθεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ

Σχέθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ἔχω, κέκτημαι, ἢ (συχν.) Ἴσχω, κρατῶ, κατέχω, σταματῶ, ἐμποδίζω. » Ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν ἔσχεθον, « Ὀδ. Τ. »Σχέθε δ' ὄσσε γόοιο, « Ὅμ. » Πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδέ μοι τολμᾶν σχεθεῖν (κατὰ διορθ. τοῦ **Elmsleίου** ἀντὶ τοῦ συνήθ. Σχέθειν), « Αἰσχ., « Περσέως τ' ἐν φρεσὶν καρδίαν σχεθών, « αὐτ. » Ἐκπέρσειν πόλιν. . φησίν, οὐδὲ τὴν Διὸς Ἔριν πέδοι σκήψασαν ἐκποδὼν σχεθεῖν, « Εὐρ.

Σχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ τοῦ Ἔχω.

Σχελίς, ίδος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Σκελίς.

†Σχελυνάζω, = Χελυνάζω.

Σχέμεν καὶ (κατὰ προσσχημ.) Σχέμεναι Δ. Ἰων. ἀντὶ Σχεῖν.

Σχένδυλα [σχεῖν], ης (ἡ), ἐργαλεῖόν τι (εἶδ. λαβίδος) τῶν τεκτόνων.

Σχενδυλάω-ῶ, Μ. ήσω. Πιάνω μὲ τὴν σχενδύλην.

Σχενδύλη (ἡ), = Σχένδυλα.

Σχενδύλιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σχενδύλη.

†Σχενδυλόληπτος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῆς σχενδύλης λαμβανόμενος (πιανόμενος).

Σχέο, Π. Ἰων. ἀντὶ Σχοῦ, μσ. ἀόρ. β'. τῆς πρς τοῦ Ἔχω.

†Σχερό, [σχεῖν], ὰ ἢ ός, όν, Γλσ. συνεχής ;), (Γαλλ.) **continu**, ἡ· (κατὰ μετάθ. συλ.) ἀντὶ Ξηρός, (παρβλ.) Σκιρρός, (ὅθ. ὡς οὐσ.) ἡ ξηρὰ (γῆ), ἡ στερεά, (Γαλλ.) **le continent**. || (εὔχρ. κυρ. μόνον ἡ δοτ. προθετ.) » Ἐν σχερῷ, » Ἐπὶ σχερῷ, « Π., κατὰ συνέχειαν (τοπ. ἢ χρον.), ἀδιακόπως, (ὀρθότ. ἐν συνθ. Ἐνσχερώ, Ἐπισχερώ).

/ές, ἀόρ. β'. τῆς πρς. καὶ

Σχέσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἔχω.

Σχέσις, εως (ἡ). τὸ ἔχειν (διακεῖσθαι) οὕτως ἢ ἄλλως, ἡ κατάστασις εἰς τὴν όπ. εὑρίσκεται ἢ ἡ ἀναφορὰ (Γαλλ. **relation**, **rapport**) τὴν όπ. ἔχει τις ἢ τι πρὸς ἕτερον (» Τὸ γοῦν δεξιὸν φύσει μὲν οὐκ ἔστι δεξιόν, κατὰ δὲ τὴν ὡς πρὸς τὸ ἕτερον σχέσιν νοεῖται· μετατεθέντος γοῦν ἐκείνου, οὐκέτ' ἔσται δεξιόν, « Αρτ.)· (ἰδιαιτ. παρ' ἰατρ.) ἡ μὴ μόνιμος (μὴ καθ' ἕξιν) διάθεσις τοῦ σώματος πρὸς νόσον. » Ὀνομάζουσι τὰς μὲν εὐλύτους διαθέσεις Ἐν σχέσει, τὰς δὲ μὴ τοιαύτας, Ἐν ἕξει, « Γαλ. » Τί διαφέρει σχέσις ἕξεως ; « Δχ. 2) (ἐνίοτε) βάσταγμα, πιάσιμον, κράτησις. » Οὔρων (» Ἐπιμηνίων) —, « Ἀρετ., Ἀρστ.

†Σχεταῖος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σχέτλιος.

Σχετήριος, α, ον. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ κρατεῖν (ἐμποδίζειν). » Λιμοῦ σχετήριον, « Εὐρ., μέσον πρὸς θεραπείαν (κατάπαυσιν).

Σχετικός, ή, όν. Ὁ πρὸς σχέσιν (κράτησιν) ἐπιτήδειος, συνεκτικός, ἐμποδιστικός. 2) ὁ ἔχων σχέσιν (ἀναφορὰν ἢ οἰκειότητα) πρὸς ἕτερον· (Λογ. κ.) ἀναφορικός· (Γαλλ.) **rélatif**. » Τὸ Πατὴρ σχετικὸν καὶ τὸ Υἱὸς ὁμοίως, « Θεοδώρ. » Περὶ τὴν σχετικὴν τῶν σεπτῶν εἰκόνων προσκύνησιν, « Θον.

Σχετικῶς, ἐπίρ. Κατὰ σχέσιν πρὸς ἕτερον, ἀναφορικῶς, (Γαλλ.) **relativement**· (ἐνίοτε) μὲ οἰκειότητα.

Σχετλιάζω, Μ. άσω. Ἀδημονῶ ἢ Παραπονοῦμαι ὡς ὑποφέρων σχέτλια ἔργα, δεινοπαθῶ. » Οὐ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾶν πρὶν ἂν μάθῃς, « Ἀρσφ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Πρὸς τὴν τύχην ἐσχετλίαζεν, « Ἀρστ. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) » Σχετλιάζουσα τὸ συμβάν, « αὐτ.

Σχετλιασμός (ὁ). τὸ σχετλιάζειν, ἀγανάκτησις (ἀδημονία) δεινοπαθοῦντος.

Σχετλιαστικός, ή, όν. (γρμτ.) Σχετλιασμοῦ (Δεινοπαθείας) ἐκφραστικός.

Σχετλιαστικῶς, ἐπίρ. Ὡς σχετλιάζων, μετὰ σχετλιασμοῦ (δεινοπαθείας).

Σχέτλιος [ἔχω ἢ ἴσχω]. α, ον. (κυρ.) Ὁ ὑποφέρων ἢ ἐπιμένων εἴς τι· (ἐπμ.) τολμητίας· ἐπιχειρηματίας· ἰσχυρογνώμων· ἀπονενοημένος· σκληρός, ἀνένδοτος, ἄκαμπτος· κακότροπος, βίαιος· ταλαίπωρος, ἄθλιος (παρβλ.) Τλήμων· (ἐπὶ πραγμ.) δεινός, ἀθέμιτος· ἀπαίσιος, ἀποτρόπαιος· (ἐν γέν.) φοβερός, ὀλέθριος. » Ὕπνος —, « Ὀδ. Κ. » Ἔρις —, « Ἡσ. » Σχέτλια ἔργα, « Ἡσ., Ὅμ. » Οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν, ἀλλὰ δίκην τίουσι καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων, « Ὀδ. Ξ. » Σχέτλια πέπονθα πράγματα, ἀπολωλεκὼς ἅπαντα τὰ τῆς οἰκίας, « Ἀρσφ. » Σχέτλια λέγεις καὶ ὑπερφυῆ, « Πλάτ., φοβερά, παράξενα. » Νενόμισται ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα τὰ σχέτλια ἔργα πάντα Λήμνια καλέεσθαι, « Ἡρ. (καὶ ἐπὶ ζ.) » Ὅσα σχέτλια καὶ ἄμικτα, ὀλιγόγονα, « αὐτ. (παρ' Ὁμήρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ ἔμφασιν. » Σχέτλιε, πῶς ἔτλης Ἄϊδος δε κατελθέμεν ; « Ὀδ. Λ. » Σχέτλιε, οὐδὲ θεοῖσιν ὑπείξεαι ἀθανάτοισιν; « Ὀδ. Μ. » Σχέτλιος εἶς, Ὀδυσσεῦ· οὐδέ τοι γυῖα κάμνεις· σιδήρεά τοι παντα τέτυκται, « αὐτ. » Σχέτλιός ἐσσι, γεραιέ· σὺ μὲν πονου οὔ ποτε λήγεις, « Ἰλ. Κ. » Μή μ' ἔρεθε, σχετλίη, « Ἰλ. Γ.

Σχετλίως, ἐπίρ. Δεινῶς, ἐλεεινῶς, ἀθλίως, κτλ.

Σχέτο, Π. ἀντὶ Ἔσχετο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ἔχω.

Σχῆμα (τό), [ἔχω]. ὁ τρόπος καθ' ὃν εἶνε βαλμένον (ἡ θέσις καθ' ἥν παρουσιάζεται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς) τι, τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον· ἡ ἐνδυμασία (τὸ περιπάτημα κτλ.) τοῦ ἀνθρ., (ἐν γέν.) τὸ φέρσιμον (» Γνοίη δ' ἄν, ὡς τὰ πολλὰ γ' ἀνθρώπου πέρι, τὸ σχῆμ' ἰδών τις, εἰ πέφυκεν εὐγενής, « Εὐρ. » Ἀνὴρ φιλοσόφου φέρων σχῆμα, « Πλάτ. » Σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος στολῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἐμοί, « Σοφ. » Οἱ μὲν ἄλλοι Ἕλληνες ἰδίᾳ μᾶλλον καὶ φωνῇ καὶ διαίτῃ καὶ σχήματι χρῶνται, Ἀθηναῖοι δὲ κεκραμένῃ ἐξ ἁπάντων, « Ξεν. » Εἰσελθόντος τοῦ ἐπάρχου τῆς πόλεως μετὰ τοῦ σχήματος ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ, « Χρνγρφ., μὲ τὰ παράσημα καὶ τὴν δορυφορίαν τοῦ ἀξιώματός του. » Τὸ μικρὸν [» Τὸ μέγα, » Τὸ ἀγγελικὸν] σχῆμα, « Ἐκκλησ., τὸ τῶν μοναχῶν.)· (ἐπὶ ζ.) = Σκευή (Ξεν. ΚΠ. Ζ', ά, 49)· (ἰδιαιτ.) πᾶν ὅ,τι γίνεται πρὸς ἐπίδειξιν ἢ κατ' ἐπιτήδευσιν· (ἐπμ.) = Πλάσμα, πρόσχημα (» Γέροντες οὐδέν ἐσμεν πλὴν ὄχλος καὶ σχῆμα, « Εὐρ.)· ὕφος, ἔμφασις, ἀξιοπρέπεια, (Γαλλ. **contenance**, **dignité** (» Μήτε ὀφρῦν κατὰ σχῆμα κινῶν, « Πλ. » Κατὰ σχῆμα κάονται [οἱ Βραχμᾶνες], οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τῆς κατακλίσεως, « Δχ. » Οὐκ ἀπὸ τοῦ σχήματος ἡμῖν ἐπιστέλλεις, ἀλλὰ τὸν εἰωθότα τρόπον, « Βασίλ.)· (ἰδ.) κίνημα (Ἰταλ. πάσσο) χορεύοντος (Ἡρ. ς', **129**) ἢ ἁπλῶς ὑποκρινομένου (παριστάνοντος) (» Μηδαμῶς πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρητε διὰ τὰ σχήματα, « Ἀρσφ., ὅθεν παρὰ τοῖς Βυζαντ. Σχηματάριος, ὁ παντομῖμος· ἴδε καὶ Σχηματίζω· σχέδιον ἰχνογραφήματος· (γεωμετρ.) » Ἐπιφάνεια καὶ περιγραφὴ καὶ πέρας σώματος (Πλ.)·(ἁπλ.) μορφή· εἶδος (» Παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, « Ρρφ. » Ἐν ἀπολογίας σχήματι τοὺς λόγους ποιούμενος, « Ἰσκρ. » Ἐν τείχους σχήματι προβέβληται τῆς Ἰταλίας, « Ἡρωδ.)· (ρτρ.) » Λόγου (» Λέξεως) σχῆμα, τὸ μὴ κατὰ φύσιν τὸν νοῦν ἐκφέρειν μηδ' ἀπ' εὐθείας, ἀλλ' ἐκτρέπειν καὶ ἐξαλλάττειν τὴν διάνοιαν, κόσμου τινὸς τῇ πλάσει, ἢ χρείας ἕνεκα (Τιβέρ.), « (Γαλλ.) **figure**.

Σχηματίζω, Μ. ίσω. Δίδω σχῆμα (μορφὴν) εἴς τι (» Ἡ τῶν ὄντων οὐσία. . οὖσα ἀσχημάτιστος, ὑπό τινος αἰτίας ὀφείλει σχηματίζεσθαι, « Σξτ.)· καλλωπίζω (» Λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην, « Εὐρ.)· κάμνω σχήματα (πάσσα, χειρονομίαις), χορεύω (» Ἀλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομ', ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς, οὐκ ἐμοῦ κινοῦντος, αὐτὰ τὰ σκέλη χορεύετον, « Ἀρσφ.)· (μσ.) λαμβάνω τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον σχῆμα (τοιαύτην ἢ τοιαύτην θέσιν), διαθέτω τὸ ἐξωτερικόν μου οὕτως ἢ ἄλλως (» Οἱ λιθιῶντες, σχηματισθέντες ὥστε τὸν λίθον μὴ προσπίπτειν πρὸς τὸν οὐρητῆρα, ῥηϊδίως οὐρέουσιν, « Ἱπποκρ.)· (μτνμ.) καμόνομαι, ὑποκρίνομαι, » Πρὸς τοὺς ἄλλους ὡς εἰδὼς ἐσχημάτισαι, « Πλάτ., προσποιεῖται ὅτι τὸ ἠξεύρει. » Ἐξαρνοῦνται (φιλοσοφίαν) καὶ σχηματίζονται ἀμαθεῖς εἶναι, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Λόγος ἐσχηματισμένος, « Δξ., ὁ ἀλληγορικὸς ἢ (;) ἐπιτετηδευμένος.

Σχηματικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ διὰ σχημάτων ἢ κατὰ σχῆμα μόνον, εἰκονικός.

Σχημάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σχῆμα.

Σχημάτισις, εως (ἡ) καὶ

Σχηματισμός (ὁ), τὸ σχηματίζειν ἢ σχηματίζεσθαι, μόρφωσις, τροποποίησις τοῦ σχήματος· (μτνμ.) ὑπόκρισις, προσποίησις· ἐπιτήδευσις· ἐπίδειξις· (ρτρ.) καλλωπισμὸς διὰ σχημάτων. » Περικλῆς μὲν οὖν, ἀπό τ' ἀρετῆς ἀληθινῆς καὶ λόγου δυνάμεως τὴν πόλιν ἄγων, οὐδενὸς ἐδεῖτο σχηματισμοῦ πρὸς τὸν ὄχλον, οὐδὲ πιθανότητος, « Πλ. » Ὑψηλὸν ἐξαίρειν αὐτόν, σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος κενοῦ ἄνευ νοῦ ἐμπιπλάμενον, « Πλάτ. » Γοργίας πρῶτος ἐχρήσατο τοῖς λέξεως σχηματισμοῖς περιττοτέροις, « Διόδ.

Σχηματόγραπτος (ὁ, ἡ). περιγεγραμμένος διὰ σχημάτων.

Σχηματογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Διαγράφω) σχήματα· περιγράφω τὸ σχῆμά τινος· ἰχνογραφῶ.

Σχηματογραφία (ἡ). διαγραφὴ σχημάτων ἢ τοῦ σχήματός τινος, ἰχνογραφία.

Σχηματόδεσμος (ὁ), εἶδ. ἰατρικοῦ ἐπιδέσμου.

Σχηματοθήκη (ἡ). ἀποθήκη σχημάτων (προσωπείων, ἐνδυμασιῶν), σκευοθήκη θεάτρου.

Σχηματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω Κάμνω σχήματα, σχηματίζω τι ἢ (μσ.) ἐμαυτὸν οὕτως ἢ ἄλλως.

Σχηματοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τοῦ σώματος παράστασις διαφόρων σχημάτων, χορὸς παντομίμου.

Σχηματότης (ἡ), (φλσφ.) ἡ ἰδιότης τοῦ ἔχοντος ἢ δυναμένου νὰ λάβῃ σχῆμα. ἐπιδεκτικότης σχήματος.

Σχηματουργέω-ῶ, Μ. ήσω, = Σχηματοποιῶ, σχηματίζω.

Σχηματουργία (ἡ), = Σχηματισμός, σχηματοποιία.

†Σχῆσις, εως (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Σχέσις.

Σχήσω, μέλλ. τοῦ Ἔχω ἢ τοῦ Ἴσχω.

Σχίδα, Π. ἀντὶ Σχίδην, αἰτ. ἀνμλ. τοῦ Σχίδη.

Σχιδακηδόν (κιδόν), ἐπίρ. Ἐν εἴδει σχίδακος, καθὼς σχίζεται τὸ πελεκοῦδι.

Σχιδακίζω, Μ. ίσω. Διαιρῶ εἰς σχίδακας, σχίζω εἰς λεπτά.

Σχιδακώδης, εος (ὁ). ὁ ἐν εἴδει σχίδακος, σχιδάκι ὅμοιος.

Σχιδανόπους, οδος (ὁ, ἡ), = Σχιζόπους.

Σχίδαξ, ακος (ὁ) καὶ

Σχίδη (ἡ). σχίσμα (τμῆμα) ξύλου, πελεκοῦδι.

Σχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Σχίδη, πελεκουδάκι. 2) (μτνμ.) κλωστὴ ξεσπίσματος (ξαντοῦ), (Γαλλ.) brin de charpie.

†Σχῖδος, εος-ους (τὸ), (Γλσ.) ἀντὶ Σχίδη.

;Σχιδώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχιστὸν ὀνύχι, δίχηλος.

Σχίζα, ης (ἡ). κομμάτι ξύλυ σχισμένον διὰ καύσιμον, (κοιν.) σκίζα. 2) (σπν.) ἀντὶ Βέλος ἢ Δόρυ. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ Σχίσις, (Συν.).

Σχιζίας, ου (ὁ). λιγνὸς καὶ ξηρὸς ὡς ἂν σχίζα, ψηλόλιγνος.

Σχιζίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σχίζα, πελεκουδάκι, (παρβλ.) Σχίδιον. »Σχιζία ἄρτου ξηροῦ,« Κύριλλ. Σκυθοπολ., τάκος παξιμαδίου.

Σχιζοποδία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τῶν σχιζοπόδων ζώων.

Σχιζόπους, όποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχιστὸν (διῃρημένον εἰς δακτύλους) πόδα, (ἀντιθ. τῷ Στεγανόπους).

Σχιζόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχιστὰ (διῃρημένα εἰς χωριστὰ κονδύλια) πτερά, (ἀντιθ. τῷ Στεγανόπτερος).

Σχίζω [συγγ. τῷ Σχάζω], Μ. σχίσω. Κόπτω (Χωρίζω) εἰς τὴν μέσην, σκίζω, ξεσχίζω· διαιρῶ (κυρ. καὶ μτνμ.). »Λέων, σώματι κύρσας, ῥινὸν κρατεροῖς ὀνύχεσσι σχίσσεν,« Ἡσ. »Ὁ Νεῖλος ῥέει, μέσην Αἴγυπτον σχίζων,« Ἡρ. (ϗ πθ.) »Δίχα μευ τὸ θέριστρον ἔσχισαι,« Θκρ. »Σχιζομένης τῆς ὁδοῦ καὶ τῆς μὲν ἐς ἀριστερὴν φερούσης, τῆς δὲ ἐς δεξιήν,« Ἡρ. »Σχίζεται τὸ γάλα,« Δσκρ., κόπτει, τυριάζει, χωρίζεται ἀπὸ τὸν ὀρρόν. (καὶ μτφορ.) »Καὶ σφεων ἐσχίζοντο αἱ γνῶμαι,« Ἡρ. »Ἐσχίσθη δὲ τὸ πλῆθος τῆς πόλεως, ϗ οἱ μὲν ἦσαν σὺν τοῖς Ἰ., οἱ δὲ σὺν τοῖς Ἀ.,« Γρφ.

Σχινδάλαμος, Π. καὶ

Σχινδαλμὸς (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Σκινδαλμός.

;Σχινδυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Σχίζω εἰς λεπτὰ τμήματα, [ἐκ τοῦ

;Σχινδύλη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Σχίδη, σχίζα λεπτή, πελεκοῦδι, (ὅθ. τὸ Λτ.) scindula.

Σχινδύλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σχινδυλέω, σχύσιμον εἰς λεπτὰ τμήματα.

Σχινέλαιον (τὸ). τὸ ἐκ τῶν κόκκων τοῦ σχίνου ἔλαιον, τσυκκουδόλαδον.

Σχινίζω, Μ. ίσω. Παστρεύω (κυρ. τοὺς ὀδόντας) μὲ ξύλον σχίνου. ‖. (μσ.) μασῶ μαστίχην ἢ παστρεύω τὰ ὀδόντιά μυ μὲ ξύλον σχίνου (ἵνα ἦν' ἄσπρα). ‖. (εἰς τὸν Ἀθ. 621. τὸ διορθ. Σχοινίζομαι ἢ Σχινθίζομαι), χορεύω πηδηκτόν τινα χορόν.

Σχίνινος, η, ον. Ὁ ἐκ σχίνου. ‖. (οὐσ.) Σχινίνη (ἐνν. ῥητίνη), « Δσκρ., ἡ μαστίχα.

Σχινὶς, ἴδος (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀφροδ. (εἰς τὴν ὁπ. ἦτον ἀφιερωμένον, ὡς ἀφροδισιαστικὸν φυτὸν, ἡ σχῖνος, τὸ σκιλλοκρόμμυδον). 2) ὁ κόκκος τοῦ δενδρ. σχίνου, τὸ (κοιν.) τσύκκουδον.

Σχινοκέφαλος (ὁ, ἡ), Κωμ. Π. ὁ ἔχων μεγάλην ϗ σουβλερὰν κεφαλὴν εἰς εἶδος σχίνου (2).

Σχῖνος (ἡ), [σχίζω], εἶδ. δένδρ. ἢ θάμνου, (κοιν.) σχίνος, ἡ μαστιχιά, (παρβλ. Τερέβινθος). 2) τὸ φυτὸν Σκίλλα, (κοιν.) σκιλλοκρόμμυδον.

Σχινοτρώκτης, ου ϗ

Σχινοτρὼξ, ῶγος (ὁ), [σχῖνος, τρώγω]. ὁ μασσῶν μαστίχαν, (συνκδχ.) γυναικώδης, θηλυδρίας.

Σχινώδης, εος (ὁ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδυς τοῦ σχίνου, ὅμοιος μὲ σχῖνον ἢ γεμάτος σχῖνα.

Σχίσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σχίζω, κόψιμον (χώρισμα) εἰς τὴν μέσην, σχίσιμον, σχισμάδα. »Γάλακτος —,« Ὀρειβ., τὸ κόψιμον.

Σχίσμα (τὸ). τὸ σχισμένον μέρος ἢ πρᾶγμα, σχίσιμον, ξέσχισμα· (μτφορ.) χωρισμὸς βίαιος, ῥῆξις, (Γαλλ.) scission· κόμμα, (ἐκκλησ.) αἵρεσις.

Σχισματικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς σχίσμα (κόμμα, αἵρεσιν).

Σχισμὴ (ἡ), = Σχίσμα, σχισμάδα, χαραγμάδα.

Σχισμὸς (ὁ), = Σχίσις ἢ Σχίσμα.

Σχιστὸς, ή, όν. Σχισμένος ἢ Δυνάμενος νὰ σχισθῇ. »Γάλα σχιστὸν,« Ὀρειβ., τὸ χωρισμένον ἀπὸ τὸ τυρόγαλον. »Λίνον σχιστὸν,« Γρφ., τὸ κτενιστόν. ‖. (οὐσ.) Σχιστὴ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Στυπτηρία), « Ἰατρ. »Σχιστὸν (ἐνν. ἱμάτιον), εἶδος γυναικ. φορέματος (πιθαν. μὲ γιρτμάτσια), καὶ »Σχισταὶ (ἐνν. κρηπῖδες ἢ ἐμβάδες), εἶδ. γυναικ. ὑποδημάτων, (παρβλ. Προσχημα).

Σχοίατο, Π. Ἰων. ἀντὶ Σχοῖντο, γ'. πληθ. προσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. ϗ

Σχοίην, ἐνέργ. ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Ἔχω.

Σχοινάνθη (ἡ) ϗ

Σχοινάνθιον ϗ Σχοίνανθον (τὸ) ϗ

Σχοίνανθος (ἡ), εἶδος σχίνου εὐώδυς, ἴδε Σχοῖνος.

Σχοινιὰ (ἡ). τοῦφα σχοίνων (ἴδε Σχοῖνος). 2) πλέγμα ἀπὸ βρεῦλα· (ἐν γεν.) πλέγμα, περιπλοκάδα. »Σχ. βοτρύων εἰς κύκλον περιηγμένη,« Ἰωσ.

†Σχοινιαία (ἡ). μέρος ὅπου φρήσευν (κάμνουν) σχοινία.

Σχοινίζω, Μ. ίσω. Μετρῶ μὲ τὸ σχοινὶ (Καταμετρῶ) γῆν, (Γαλλ.) arpenter. 2) (συνκδχ.) διανέμω γῆν (κυρ. εἰς τοὺς κληρούχυς). 3) (μσ.) χορεύω παντομιμικόν τινα χορὸν, (κατὰ διορθ. ἀντὶ Σχινίζομαι).

Σχοίνικλος καὶ Σχοίνιλος (ὁ), εἶδ. πτην. παρυδατίου, (ἄλλ.) Σχοινίων, κοιν.) σχοινοποῦλι (εἶδ. σουσουράδας), (παρβλ.) Κίγκλος.

Σχοινικὸς, ή, ὸν ϗ

Σχοίνινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ἢ Ὅμοιος μὲ σχοῖνον, (συνκδχ.) μακρὺς καὶ λιγνός. »Φωνὴ —,« Ἡσυχ., ἡ σαθρὰ ϗ διεῤῥωγυῖα.

Σχοινίον (τὸ). τὸ ἐκ σχοίνων πλέγμα, σχοινὶ (κυρ. ἀπὸ βροῦλα), φλαμυροσχοινον· (ἰδιαιτ.) σχοινίον πρὸς καταμέτρησιν ἐδάφους, (Γαλλ.) cordeau (pour arpenter), μέτρον ἐκτάσ., (ἄλλ.) Σχοῖνος (»Σχοινία ἐπέπεσαν μοι ἐν τοῖς κρατίστοις μου· καὶ γὰρ ἡ κληρονομία μυ κρατίστη μοι ἐστὶ,« Ψαλμ., = »Σχοῖνοί μοι κρατεροῖσιν ἐφωρμήθησαν ἐπ' ἔργοις· »Καὶ γὰρ κλῆρος ἐμὸς κρατερὸς ϗ πιστὸς ἐτύχθη,« Ἀπολλινάρ.)· (μτφορ.) σειρὰ ἀδιάκοπος. »Μεριμνῶν —,« Πινδ.

Σχοινοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων σχοινία, σχοινᾶς.

Σχοίνιος, α ἢ ος, ον, = Σχοίνινος.

Σχοινιοστρόφος (ὁ, ἡ). ὁ στρήφων σχοινία, Σχοινοπλοκος. 2) ὁ περιστρέφων διὰ τῆς τροχιλαίας τὸ σχοινίον τοῦ πηγαδιοῦ καὶ ἀνασύρων ὕδωρ, (παρβλ.) Ἱμονιόστροφος.

Σχοινιοσυμβολεὺς, έως (ὁ). ὁ συμβάλλων (συμπλέκων κυρ. καραβιοῦ) σχοινία, σχοινιοπλόκος.

Σχοινὶς, ἴδος ἢ ῖδος (ἡ), (ἐπιθ.) ἀντὶ Σχοινίνη. »Κύρτη —,« Νίκ. ‖. (οὐσ.) πλέγμα (σχοινὶ, καλάθι, κόσκινον κτλ.) ἀπὸ βροῦλα. »Σκῦφος ἀργυροῦν ἔχον σχοινίδα,« Ἐπγρφ., σχοινοειδὲς περικόσμημα. »Τὰ δὲ κυμάτια στρεπτὰ, τὴν ἀναγλυφὴν ἔχοντα σχοινίδων ἔκτυπον,« Ἀρις. 2) ὁ καρπὸς τοῦ σχοίνου, (συγχ. τῷ Σχινίς).

Σχοίνισμα (τὸ). μέρος γῆς μετρημένον μὲ τὴν σχοῖνον καὶ μοιρασμένον εἰς κληρούχους· (ἐν γέν.) μερὶς, κλῆρος. »Ἐγένετο τὰ δύο σχοινίσματα τοῦ θανατῶσαι, καὶ τὰ δυο σχοινίσματα ἐζώγρησε,« Γρφ.

Σχοινισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ σχοινίζω, ἡ διὰ τοῦ σχοινίου καταμέτρησις (arpentage) ϗ διανομὴ γῆς. 2) εἶδ. στρεβλώσεως, (Ἰταλ.) corda.

Σχοινίτης, ου (ὁ) καὶ Σχοινῖτις, ιδος (ἡ). καμωμένος ἀπὸ σχοῖνον (βροῦλα). »Καλύβη —,« Ἐπγρ.

Σχοινίων, ονος (ὁ), = Σχοίνικλος. 2) (μουσ.) εἶδ. αὐλήματος.

Σχοινοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ (Χορεύω) εἰς τὸ σχοινὶ ὡς —

Σχοινοβάτης [σχ. βαίνω], ου (ὁ). ὁ περιπατῶν (χορεύων) ἐπάνω εἰς τὸ τεντωμένον σχοινὶ, (Γαλλ.) funambule.

Σχοινοβατία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σχοινοβάτου.

Σχοινοβατικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σχοινοβάτην, σχοινοβάτου ἴδιος. »Σχοινοβατικὴ,« ἡ τέχνη τοῦ σχοινοβ.

†Σχοινόδεσμος (ὁ), (νλγ.), σχοινὶ (δεσμὸς) ἀπὸ βροῦλα.

Σχοινόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος μὲ σχοινὶ (ἀπὸ βροῦλα).

Σχοινοδρομία (ἡ). τὸ τρέξιμον ἐπάνω εἰς τὸ σχοινὶ ἢ εἰς τὰ σχοινιά, Σχοινοβατία, [ἐκ τοῦ

Σχοινοδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ἐπάνω εἰς τὸ σχοινὶ (ὡς) σχοινοβάτης ἢ, ἀναβαίνων εἰς τὰ σχοινιὰ τοῦ καραβιοῦ (ὡς) ναύτης.

Σχοινοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σχοίνου, ὅμοιος μὲ σχοῖνον ἢ σχοινί.

Σχοινόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Σχοινώδης, ὅμοιος μὲ σχοῖνον, ἢ γεμάτος σχοίνυς (βροῦλα).

Σχοινολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ σχοινοτενῶς, μακρολογῶ.

Σχοινομέτρης, ου (ὁ). γεωμέτρης καταμετρῶν τὰς ἀποστάσεις διὰ σχοίνυ. »Τοῦ τῆς Συρίας σχοινομέτρου,« Εὐσ., Ξενοφῶντος τοῦ Λαμψακηνοῦ.

Σχοινόπλεκτος (ὁ, ἡ). πλεγμένος ἀπὸ σχοῖνον (βροῦλον).

Σχοινοπλοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέκω σχοίνους (σχοινία).

Σχοινοπλοκικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σχοινοπλόκον, σχοινοπλόκου ἴδιος. »Σχοινοπλοκική,« ἡ τέχνη τοῦ σχοινοπλ.

Σχοινοπλόκος (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων ϗ

;Σχοινοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν σχοινιὰ (καλάθια, ψάθας κτλ.) ἀπὸ σχοῖνον.

†Σχοινοῤῥαφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥάπτω μὲ σχοῖνον (βροῦλον).

Σχοῖνος (ὁ ϗ μτγν. ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) βοῦρλον, (Γαλλ.) jonc. »Σχοῖνος ὁ ἀρωματικὸς ἢ εὐώδης ἢ μυρεψικὸς,« ὁ καὶ (ἁπλ.) »Σχοῖνος,« Δσκρ., εἶδος φυτοῦ τῆς Συρίας, (ἄλλ.) Σχοίνανθος. »Κάλαμον καὶ σχοῖνον καὶ τὴν ἄλλην ὕλην τὴν ἀρωματίζουσαν,« Διοδ. »Πέρσου τ' εὐώδη σχοῖνον ἀμησάμενος,« Ἐπγρ. 2) μέρος κατάφυτον ἀπὸ σχοίνους, ἢ τοῦφα σχοίνου, (ἀλλ.) Σχοινιά. »Ἐγκέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατίᾳ τ' ἐν ἀπειράτῳ,« Πινδ. 3) πλέγμα (σχοινὶ, καλάθι, ψάθα) ἀπὸ σχοῖνον. »Κατίει σχοίνῳ σπυρίδα ἐς τὴν λίμνην,« Ἡρ. »Λῦσον τᾶς σχοίνω με,« Θκρ. 4) μετρ. ἐκτάσ. (κυρ. πρὸς καταμέτρησιν κατακτηθείσης γῆς τὴν ὁπ. παρεχώρουν εἰς κληρούχους ἢ διένεμον πρὸς γεωργίαν εἰς σκλάβους). »Πεδίον σχοίνῳ διαμετρήσασθαι,« Ἡρ. 5) (παρ' Αἰγυπτ.) μέτρ. ἐκτάσ. περιέχον 25, ἢ 30, ἢ 40, ἢ 60 (ἴδε Ἡρ. Β', 6) ἢ 120 στάδ. »Δώσω τοι Τεγέην ποσσίκροτον ὀρχήσασθαι καὶ καλὸν πεδίον σχοίνῳ διαμετρήσασθαι,« Χρησμ. παρ' Ἡρ. »Τὴν τρίβον μου καὶ τὴν σχοῖνόν μου σὺ ἐξιχνίασας,« Ψαλμ., τὴν διαγωγήν μυ.

Σχοινοστρόφος (ὁ, ἡ), = Σχοινιοστροφος.

Σχοινοσυμβολεὺς, έως (ὁ), = Σχοινιοσυμβολεύς.

Σχοινοτένεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Σχοινοτενὴς [σχ. τείνω], έος (ὁ, ἡ). τεντωμένος ὡς ἂν τὸ σχοινὶ (τὸ ὁπ. στρήφευν ἢ μὲ τὸ ὁπ. μετροῦν), ἴσιος, ὁλοΐσιος. »Διῶρυξ (»Διέξοδος) —,« Ἡρ. 2 (συνκδχ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτνμ.) μακρὺς, διεξοδικός. »Ἀοιδὴ (»Περίοδος) —,« Πινδ., Γρμτ. 3) = Σχοινότονος. »Σπυρὶς —,« Ἐπγρ., σχοινοπλεκτος.

Σχοινοτενῶς, ἐπίρ. Ὡς ἂν σχοινὶ τεντωμένον, ὁλοΐσια· διεξοδικῶς.

;Σχοινοτονία (ἡ). ἡ κατ' εὐθεῖαν φορὰ (διεύθυνσις)· μῆκος, [ἐκ τοῦ

Σχοινότονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) σχοινία τεντωμένα· σχοινόπλεκτος(;). »Κλίνη —,« Ἱππκρ., κρεββάτι τὸ ὁπ. ἀντὶ σανιδων ἔχει σχοινιά.

Σχοινουργὸς (ὁ, ἡ), = Σχοινοπλόκος.

Σχοινοῦς, οῦσσα, οῦν, κατὰ κρσ. ἀντὶ Σχοινόεις, πλήρης σχοίνων, (ὁ Στρβ. Γ', 160, δι' αὐτοῦ μεταφράζει τὸ Λτ. spartarium).

†Σχοινοφιλίνδα (-φολίνδα ἢ ὀρθότ. -βολίνδα), ἐπίρ. (ὡς ὄνομα), εἶδος παιδιᾶς ἀναλογ. μὲ τὸ Γαλλ. jeu du mouchoir.

Σχοινοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) σχοῖνον. 2) ὁ κρατῶν σχοινὶ ἢ ἄλλο τι πλέγμα ἀπὸ σχοῖνον.

;Σχοινοφυλίνδα, = Σχοινοφιλίνδα.

Σχοινοφορος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) σχοινίον ἢ παράγων σχοίνους.

;Σχοινοχάλινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλινὸν ἐκ σχοίνου (σχοινίου).

Σχοινώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σχοινόεις.

Σχοινωτὸς, ή, όν. Στρημμένος ὡς ἂν σχοινί.

Σχολάζω, Μ. άσω. Σχολὴν ἄγω, ἀργῶ, ἀπρακτῶ (»Ἀσχολούμεθα γὰρ, ἵνα σχολάζωμεν,« Ἀρστ. »Διονύσιος πρὸς τὸν πυθόμενον εἰ σχολάζοι, Μηδέποτ', εἶπεν, ἐμοὶ τοῦτο συμβαίη,« Πλ.)· (μὲ γεν. ἢ μονην ἢ προθετ.) παύω (ἀναπαύομαι, [κοιν.] σχολνῶ) ἀπὸ (»Τοὺς παῖδας σχολάζειν ἀπὸ τῶν μαθημάτων,« Πλ.)· (μὲ ἀπαρ.) ἀδειάζω (εὐκαιρῶ) νὰ κάμω τι (»Σχολάσατε καὶ γνῶτε ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ θεός,« Ψαλμ. [καὶ πρὸς ἀπαρ.] »Ἀρκεῖ γὰρ ἂν βασιλεὺς ἀκροᾶσθαι ψαλλόντων σχολάζῃ,« Πλ. »Ἔνιοι γὰρ τὸ κοινότατον, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι,« Λκ.)· (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) καταγίνομαι (ἀφιερόνω τὸν καιρόν μυ) εἴς τι, (Γαλλ.) vaquer à (»Ἄνδρες ἀκριβῶς φιλοσοφίᾳ σχολάζοντες,« Λκ. »Πρὶν τοῖς φίλοις αὐτον σχολάσαι καὶ συγγενέσθαι,« Ξεν. »Πρεσβείᾳ τινὶ τοῦ πατρὸς σχολάζοντος,« Πλ. »Οὐδὲ πρὸς ταῦτά πω ἐσχόλασα,« Ξεν.)· (ἰδιαιτ.) εἶμαι μαθητὴς (συχνάζω εἰς τὸ σχολεῖόν) τινος· (ἐνίοτε) ἔχω σχολεῖον, παραδίδω μαθήματα, διδάσκω (»Ἐχρήσατο Ἰσαίῳ πρὸς τὸν λογον ὑφηγητῇ, καίπερ Ἰσοκράτους τότε σχολάζοντος,« Πλ.)· (ἐπὶ τόπ.) εἶμαι κενὸς (ἄδειος). »Τοπος σχολάζων,« Πλ. »Καθέδρα σχολάζουσα,« Ἰουλ., ἡ χηρεύουσα, (Γαλλ.) vacante. »Ἡμέρα —,« Αξ., ἡ (κοιν.) Σχολή.

Σχολαῖος, α, ον, (τὸ παρθτ. Ἀττ. -αίτερος, -αίτατος). Ὁ σχολῇ (ἐν ἀνέσει, μὲ ἀργοπορίαν) γινόμενος ἢ πράττων τι, βραδύς· ἀμελὴς, ἀργοκίνητος. »Τὸ σχολαῖον τοῦ βαδίσματος,« Πλ.

Σχολαιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σχολαίου, βραδύτης, ὀκνηρία, ἀργοπορία.

Σχολαίως (τὸ παρθ. Ἀττ. -αίτερον, -αίτατα), ἐπίρ. = Σχολῇ, μὲ ἀργοπορίαν, βραδέως, ἐν ἀνέσει· κατ' ὀλιγον, ἀνεπαισθήτως. »Ὁ μὲν θᾶττον, ὁ δὲ σχολαίτερον,« Δμ. »Ἄρχεσθαι πολέμου ὡς σχολαίτατα.. καταλύεσθαι δὲ ᾗ δυνατὸν τάχιστα,« Ξεν.

Σχολαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι =

Σχολάρχης, ου (ὁ). ὁ ἄρχων (ἀρχηγὸς) σχολῆς ἢ αἱρέσεως (συστήματος φιλοσοφ.).

Σχολαστήριον (τὸ). μέρος ἁρμόδιον εἰς τὸ σχολάζειν, δωμάτιον πρὸς σπουδὴν καὶ ἀνάπαυσιν, (Γαλλ.) cabinet d'étude.

Σχολαστὴς, οῦ (ὁ). ὁ σχολάζων, ἀργός »Βίος —,« Πλ.

Σχολαστικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ σχολάζειν, σχολαστοῦ ἴδιος. »Σύλλογοι —,« Ἀρστ., συναθροίσεις ἀργῶν ἀνθρ. »Τὸ σχολαστικὸν,« αὐτ., ἡ πρὸς τὸ σχολάζειν ῥοπή. 2) ὁ σχολάζων περὶ τὰς μαθήσεις, σπουδαῖος, λόγιος. »Μειράκια σχολαστικὰ θηρεύων,« Ἀθ. 3) (μτγν.) ὁ περιορίζων ὅλην του τὴν σοφιαν εἰς τὰ γράμματα τοῦ σχολείου, (ἐπμ.) ἄχρηστος καὶ γελοῖος ὡς πρὸς τὰ τοῦ βίου, (Γαλλ.) pédant. »Ὁρᾷς οὖν ὅτι σχολαστικον σε δεῖ γενέσθαι, τοῦτο τὸ ζῷον οὗ πάντες καταγελῶσιν;« Ἐπικτ. »Τί ποτ' οὖν τὸ μειρακιῶδές ἐστιν; ἢ δῆλον ὡς σχολαστικὴ νόησις ὑπὸ περιεργείας λήγυσα εἰς ψυχρότητα,« Λογγ. 4) (Βυζ.) δικηγόρος. »Δοθῆναι ἄδειαν τοῦ καταστῆναι ἐκδίκους σχολαστικοὺς, οἵτινες αὐτὸ τοῦτο τὸ λειτούργημα τοῦ ἐκδικεῖν τὰ πράγματα ἐπιτήδευμα ἔχυσι,« Συνοδ.

Σχολεῖον (τὸ). τόπος σχολῆς (διατριβῆς πρὸς μάθησιν, πρὸς ἐκπαίδευσιν), διδασκαλεῖον, σπουδαστήριον.

Σχολὴ (ἡ), [σχεῖν]. ἀργία, εὐκαιρία, ἄνεσις, ἀνάπαυσις, (Γαλλ.) loisir. »Ἄλλως καὶ σχολή ἐστι· τί γάρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις;« Θκρ. »Οὐ σχολή,« Λκ., δὲν ἔχω καιρὸν, δὲν ἀδειάζω. »Αὖθις, ἡνίκ' ἂν σχολὴν λάβω,« Εὐρ. »Ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδιζων σχολὴν ἄγεις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἴης,« Λκ. (καὶ μὲ γεν.) »Πόνων —,« Εὐρ. (καὶ προθετ. ἐν εἴδει ἐπιρ.) »Ἐπὶ σχολῆς,« αὐτ., ἢ »Κατὰ σχολὴν,« Ἀρσφ., ἐν ἀνέσει, καθ' ἡσυχίαν. »Σχολὴν ἄγειν ἀπό τινος,« Ξεν., = Σχολάζειν. »Δοκεῖ τε ἡ εὐδαιμονία ἐν τῇ σχολῇ εἶναι,« Ἀρστ. 2) ὁ καιρὸς τὸν ὁπ. ἀφιερόνει τις εἴς τι, ἐνασχόλησις. »Σχολὴν ἔχειν πρός τι (ἢ) ἀμφί τινα,« Ξεν., ἐνασχολεῖσθαι εἰς. 3) ἔργον τὸ ὁπ. πράττει τις ἐπὶ σχολῆς (σχολάζων)· (ἰδιαιτ.) παράδοσις ἢ ἀκρόασις μαθήματος, σπουδὴ, μελέτη· μάθημα γραμμένον, μελέτημα. »Τὴν γενομένην μοι σχολὴν περὶ τοῦ ἀκούειν, ἀπέσταλκά σοι,« Πλ. 4) = Σχολεῖον. »Οἷς ἐν τῇ σχολῇ παραδείγμασι χρώμεθα,« Ἀῤῥ. »Τῆς Ἀθηναίων πόλεως εἰκόνα ποιήσας τὴν ἑαυτοῦ σχολὴν,« Δ. Ἀλ. »Μεμνημένος ὡς οὐκ εἰς θέατρον, οὐδὲ ᾠδεῖον, ἀλλ' εἰς σχολὴν καὶ διδασκαλεῖον ἀφῖκται. 5) = Σχολαστήριον. 6) βραδύτης, χρονοτριβὴ, ἀργοπορία. »Ὡς δ' αὐτῷ ἐδόκει σχολὴ γίγνεσθαι,« Θκ., (ὅθ. ‖. ἡ δοτ.) Σχολῇ (ἐλλ. προθ), ἐπιρ. ἀντὶ Σχολαίως, ἀγάλι-ἀγάλια, ἐν ἀνέσει, βραδέως· δυσκόλως· μόλις καὶ μετὰ βίας· (κατ' ἐκτ.) παντάπασιν, οὐδόλως. »Σχολῇ σκοπεῖν,« Ἀνδκδ., = Ἐπὶ σχολῇ. »Εἰ σχολῇ ὑπήκουον σοι,« Ξεν. »Σχολῇ πορεύεσθαι,« αὐτ. »Σχολῇ σ' ἂν ἐστειλάμην,« Σοφ. (καὶ μετὰ τοῦ Γε) »Σχολῇ γε,« (φρσ.) ποῦ ἔμεινε πλέον!

πολὺ ὀλιγώτερον. » Εἰ δὲ μὴ τούτων, σχολῇ τῶν γε ἄλλων, « Ἀρστ. » Μὴ γιγνώσκων τὴν οὐσίαν.., σχολῇ τὴν γε ὀρθότητα διαγνώσεται, « Πλάτ., (παρβλ.) Σπουδῇ.

†Σχολιάζω, Μ. άσω. Κάμνω (Ἐξηγῶ μὲ) σχόλια.

†Σχολιαστής, οῦ (ὁ). ὁ σχολιάζων (ἑρμηνεύων μὲ σχόλια) παλαιὸν συγγραφέα.

Σχολικός, ή, όν. Σχολῆς (Σχολείου) ἴδιος. » Παράδοσις (» Ὑπόθεσις, » Παρασημείωσις) σχολική, « Γρμτ. » Ὑπέρμετρον ἔμελλε φανήσεσθαι τὸ σύνταγμα, ϗ σχολικὸν μᾶλλον ἢ παραγγελματικόν, « Ἀπλλν. 2) (ἐνίοτε κατὰ συνκδχ.) ἀντὶ Παιδαριώδης, (Γαλλ.) qui sent l'école. » Ἔστι δὲ πάθος ἄκαιρον ϗ κενὸν (ϗ σχολικὸν) ἔνθα μὴ δεῖ πάθους, ἢ ἄμετρον ἔνθα μετρίου δεῖ, « Λογγ. » Σχολικὸν ἀγνόημα, « Σχλ. Ὀμ.

Σχολικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν σχολείων καθὼς συνειθίζουν εἰς τὰ σχολ.

Σχολιογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω σχόλια, σχολιάζω, [ἐκ τοῦ

Σχολιογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων σχόλια (ὑπομνήματα). ‖. (οὐσ.) Σχολιαστής.

Σχόλιον (τό). τὸ κατὰ σχολὴν ἢ ἐν τῇ σχολῇ (4) γινόμενον σημείωμα πρὸς ἑρμηνείαν συγγραφέως. 2) σχολικὸν μελέτημα, γύμνασμα (συνθεμένον μὲ ποιπώδεις λέξεις). » Ἀκούσατέ μου σχόλια λέγοντος, « Ἀρφ.

†Σχολιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει σχολίων ἢ μετὰ σχολίων.

Σχολύδριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σχόλιον.

Σχόμενος, η, ον, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. καὶ

Σχοῦ, μσ. ἀόρ. β'. τῆς προς. τοῦ Ἔχω.

†Σχῦρος (ὁ), Γλσ. ὁ ἀκανθόχοιρος.

Σχῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. καὶ

Σχών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ἔχω.

Σῷ, δοτ. ἑν. τῆς κτητ. ἀντνμ. Σός.

Σῷ, Ἀττ. κατὰ συναιρ. ἀντὶ Σῶοι, ὀνμς. πλθ. τοῦ Σῶς.

†Σωδάριον (τό), = Σουδάριον.

Σῶδες (αἱ), εἶδος κελαδιστικῶν πτηνῶν, (Ὀππ. Ἰξ. Γ', 2).

Σῶες, ἀσυναίρ. ἀντὶ Σῶς, σπν. ὀνμστ. πλθ. τοῦ Σῶς.

Σώεσκον, Π. Ἰων. παρτ. τοῦ Σώω = Σώζω.

†Σωζόπολις, ιδος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ Σωσίπολις.

Σώζω ϗ (κατ' ἀρχ. παράδ.) Σῴζω [σῶς], Μ. σώσω (ἀόρ. Ἔσωσα. πρκ. Σέσωκα ϗ πθ. Σέσωσμαι ϗ Ἀττ. Σέσωμαι, ἀόρ. πθ. Ἐσώθην). Φυλάττω (σῶον), διατηρῶ διαφυλάττω. » Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι « Ὀδ. Ε. φυλάττων διὰ προσάναμμα. » Ἐγὼ γάρ εἰμι (εἰπεῖν τὸν κύνα πρὸς τὰς οἶς) ὁ ὑμᾶς σώζων ὥστε μήτε ὑπ' ἀνθρώπων κλέπτεσθαι, μήτε ὑπὸ λύκων ἁρπάζεσθαι. « Ξεν. « Ἡ εὐταξία σώζειν δοκεῖ, ἡ δὲ ἀταξία πολλοὺς ἤδη ἀπολώλεκεν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Πάντας, εὔχεσθαι μετὰ τὰς ἑαυτῶν πατρίδας, Ἀθήνας μάλιστα σώζεσθαι, « αὐτ. » Ἵνα τὸ διάφορον ἑκατέρων σώζηται, « Λξ. 2) (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ.) γλυτόνω, ἀπαλλάττω, προφυλάττω, ἐλευθερόνω. » Ἐχθρῶν (» Κακῶν, » Ἐκ θανάτου, » Ἐκ πολέμου κτλ.)—, « Σοφ., Εὐρ., Ὀμ., Ξεν. (καὶ ἀπαρ.) » Αἴ σε σώζουσι θανεῖν, « Εὐρ. (καὶ ἀπολ.) » Ὅπως, ἢν μὲν δυνώμεθα, καλῶς νικῶντες σωζώμεθα· εἰ δὲ μή, ἀλλὰ καλῶς γε ἀποθνήσκωμεν, « Ξεν. 3) (μτνμ.) φυλάττω ἀπαράβατον. » Τὸν νόμον —, « 4) (μὲ δοτ. ἢ [συχνότ.] προθτ. αἰτ. ἢ ἀπαρ.) φέρω τι ἢ τινα σῶον (καὶ πθ. φθάνω ἢ ἐπιστρέφω) σῶος πουθενά. » Εἰς ποταμὸν (» Πόλινδε)—, « Ὀμ. » Αἴκε νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ γυμνόν, « Ἰλ. Ρ. » Σωθέντος ἐμοῦ ὀπίσω εἰς οἶκον τὸν ἐμόν, « Ἡρ. » Μόλις ὕμμιν ἐσώθην, « Θκρ. 5) (μτ.) φυλάττω εἰς τὴν μνήμην μου, ἐνθυμοῦμαι. » Σῴζου τόδε, « Σοφ. » Ὤν με προὐδιδάξατο, οὐδὲν παρῆκα, ἀλλ' ἐσωζόμην, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἃ δ' ἂν μάθῃ τις, ταῦτα σώζεσθαι φιλεῖ πρὸς γῆρας, « Εὐρ. 6) (πθ.) εἶμαι ὑγιὴς (εἰς καλὴν κατάστασιν), εὖ ἔχω· (ἐν γέν.) ὑπάρχω· διαμένω (ὅθ. Σῶμα)· εὐδοκιμῶ, ἐπιτυγχάνω (» Τῷ μέλλοντι σώζεσθαι δεῖ φίλους ἀγαθοὺς ἢ διαπύρους ἐχθροὺς ὑπάρχειν, « Πλ)· (Ἐκκλησ.) σώζω τὴν ψυχήν μου. » Ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι, « Σοφ. » Ἄνδρες μηκέτι σωζόμενοι, « Θγν, μὴ ὑγιαίνοντες, παραφρονοῦντες ἢ ἀπελπισμένοι. » Ὁ θέλων πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι., « Γρφ, » Ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται, « αὐτ. (καὶ ἐν εἴδει εὐχῆς ἢ προσφωνήσεως) » Σῴζου, » Σῴζοιο, » Σωθείης, « Λξ. » Πιερίδες, σῴζοισθε « Ἐπγρ.

†Σωκάριον (τό), = Σχοινίον (χωρομετρ.) » Τὸ σωκάριον τῆς σπορίμου γῆς ι' ὀργειὰς ὀφείλειν, « Ἡρ.

Σωκέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἰσχύω. (μὲ ἀπαρ.) δύναμαι (ἠμπορῶ) νά, [ἐκ τοῦ

Σῶκος (ὁ), Π. ὁ ἰσχύων, ἰσχυρός· (ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ) σωστικός, ἢ σωσίοικος.

Σωκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Μιμοῦμαι τὸν Σωκράτην, ζῶ (ἐνδύομαι κτλ.) Σωκρατικῶς.

Σωκρατίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τὰ ἤθη ἢ Ἀκολουθῶ τὴν διδασκαλίαν (Εἶμαι ὀπαδὸς τοῦ συστήματος) τοῦ Σωκρ.

Σωκρατικός, ή, όν. Ὁ τοῦ Σωκράτους, (ἰδιαιτ.) μαθητὴς τῆς σχολῆς (ὀπαδὸς τοῦ συστήματος) τοῦ Σωκρ.

Σωλήν [αὐλός;], ῆνος (ὁ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα καλάμου. (ἰδιαιτ.) σωληνάρι ὑδραγωγείου, (Τουρκ) κιοῦνγκι· κεραμίδα στέγης. 2) (μτνμ.) αὐλακιὰ στήλης, (Γαλλ.) cannelure· (ὅθ.) διπλώματιὰ ἐνδύματος. 3) εἶδ. θαλασσ. ὀστρακοδέρμου, (κοιν.) σουλῆνα.

Σωληνάριον καὶ Σωληνίδιον (τό), = Σωληνίσκος.

Σωληνίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω τι εἰς εἶδος σωλῆνος, (Γαλλ.) canneler, (παρβλ.) Σωληνόω.

Σωληνίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Σωλήν, σωληναράκι.

Σωλήνιον (τό), = Σωληνίσκος.

Σωληνισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Σωληνίζω.

Σωληνιστής, οῦ (ὁ), = Σωληνοθήρας.

Σωληνοειδής, έος (ὁ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) σωλῆνος. » Ἔστι δέ τι σωληνοειδὲς ἐπὶ τῶν μαγειρείων, δι' οὗ ὁ καπνὸς ἔξεισι, « Σχλ. Ἀρστφ.

Σωληνοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σωλῆνος.

Σωληνοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (ἁλιεύων) σωλῆνας.

Σωληνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω (Κοιλαίνω κατὰ μῆκος) εἰς εἶδος σωλῆνος, (παρβλ.) Σωληνίζω.

Σωληνωτός, ή, όν. Σκαμμένος ἔσωθεν (Καμωμένος) εἰς εἶδος σωλῆνος. » Στολὰς σωληνωτάς, « Βυζ., πλατείας ὥστε αἱ πτυχαὶ αὐτῶν καταπίπτουσαι νὰ σχηματίζωσι σωλῆνας, ἢ (ἁπλῶς) ἀραδωτάς.

Σῶμα (τό), [σώζω 6]. τὸ κορμὶ (ἀνθρ. ϗ ζ)· (κυρ. καὶ εἰς τὸν Ὅμ. πάντοτε ἀντὶ) λείψανον νεκροῦ, πτῶμα. » Τὸ δ' ἐμὸν σῶμα, ὅταν τελευτήσω, τῇ γῇ ὡς τάχιστα ἀπόδοτε, » Ξεν. » Ἔγωγε οὐδέποτε τοῦτο ἐπείσθην, ὡς ἡ ψυχή, ἕως μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῇ· ὅταν δὲ τούτου ἀπαλλαγῇ, τέθνηκεν, « αὐτ. » Εὖ εἶχον τὰ σώματα πρὸς τὸ δύνασθαι στρατιωτικοὺς πόνους φέρειν, « αὐτ. 2) (συνκδχ.) ἄνθρωπος, πρόσωπον, ὑποκείμενον· (ἰδιαιτ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) σκλάβοι, ἀνδράποδα. » Τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἐᾷ τὸν κύριον κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον, « Ἀρστφ. » Σώματα ἐλεύθερα, « Ξεν. » Σῶμα γυναικεῖον οἰκογενές, « Ἐπγρφ. » Εὐθύνεια χρημάτων καὶ σωμάτων, « Ἀρστ. » Σώματα ἀγαθὰ καὶ καλὰ πότερον ἐκ Βοιωτῶν οἴει πλείω ἂν ἐκλεχθῆναι ἢ ἐξ Ἀθηνῶν; « Ξεν. 3) (ἐνίοτε) τὸ γεννητ. μόριον. » Σῶμα παιδοποιόν, « Αἰλ. 4) (ἐν γέν.) ὄγκος ὕλης ὁποιασδήποτε, (Γαλλ.) masse· σύνθετόν τι ἐκ πολλῶν μερίων· (ὅθ. μτνμ.) σύστημα, (Γαλλ.) corps. » Τὸ σῶμα τὸ τοῦ ὕδατος πᾶν, « Ἀρστ. » Τὸ τῆς ἀμπέλου σῶμα, « Γεωπον. » Τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ ..συγγράφοντας, τὸ σῶμα δ' αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν τι καὶ ἀγενὲς ἐπαγαγόντας, « Λκ. » Βιβλίου σῶμα, « καὶ » Βιβλία ἐν σώμασι, « Συνοδ., τὰ δεμένα εἰς φύλλα ὄχι τυλιγμένα (εἰλητά, εἰλητάρια). » Σῶμα ἐς. μέγεθος τριχῇ διαστατόν, « Γαλ.

Σωμαλειπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλείφω τὸ σῶμά μου καθὼς οἱ ἀθληταί, γυμνάζομαι, Σωμασκέω.

Σωμασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσκῶ (Ἐξασκῶ) τὸ σῶμά μου, γυμνάζομαι (σπν. μτβτ.) γυμνάζω. » Ἐσωμάσκει τὸν πόλεμον, « Πλ, ἑτοιμάζετο πρός.

Σωμασκητής, οῦ (ὁ). ὁ σωμασκῶν (γυμνάζων) τοὺς ἀθλητάς, ἄλλ.) Ἀλείπτης.

Σωμασκία (ἡ), τὸ σωμασκεῖν, ἢ τοῦ σώματος ἐξάσκησις (γύμνασις).

Σωματεῖον (τό), = Σωμάτιον. 2) = Σχηματοθήκη (θεάτρου); 3) συγκρότημα, σύστημα, (Γαλλ.) corporation (;.

Σωματεμπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐμπορεύομαι σώματα (ἀνδράποδα), μετέρχομαι τὴν σωματεμπορίαν.

Σωματεμπορία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ σωματεμπόρου.

Σωματέμπορος (ὁ). ὁ ἀγοράζων καὶ μεταπωλῶν (ἐμπορευόμενος μὲ) σώματα (σκλάβους), (ἄλλ.) Ἀνδραποδοκάπηλος.

Σωματηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ σῶμα (στρατιωτῶν κτλ.), εἶμαι-

Σωματηγός (ὁ, ἡ). ἀρχηγὸς σώματος (στρατ. κτλ.); 2) (Γλσ.) ὁ ἄγων (φέρων, σηκόνων) ἄνθρωπον. » Ἡμιόνος —, « Ἐτμλγ., (πρὸς διαστολὴν τοῦ Φορτηγός).

Σωματία (ἡ), Γλσ. δέρμα ζώου ἐργασμένον διὰ γράψιμον, μεμβράνα.

;Σωματίζω, Μ. ίσω, (Φλσφ.) = Ἐνσωματόω, (Γαλλ.) incorporer.

Σωματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ σῶμα· ὁ τοῦ σώματος ἢ μετὰ σώματος, (Γαλλ.) corporel· σαρκικός.

Σωματικῶς, ἐπίρ. Ἐν σώματι ἢ Μετὰ σώματος.

†Σωμάτινος, η, ον. Ὁ τοῦ σώματος ἢ ἐκ σώματος.

Σωμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Σῶμα, μικρὸν ἢ εὐτελὲς σῶμα, κορμάκι· μόριον· ἄτομον. 2) τομίδιον (βιβλίου). 3) = Σωματεῖον(;).

Σωματοβλαβία (ἡ). βλάβη τοῦ σώματος (εἰς τὸ σῶμα).

Σωματοειδής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει σώματος, σώματι ὅμοιος, ἢ (μτνμ.) ὁ ἀποτελῶν ἓν σῶμα (μίαν συνέχειαν), συστηματικός. » Ἱστορία —, « Πλβ.

Σωματοθήκη (ἡ). θήκη σώματος (νεκροῦ), νεκροθήκη.

Σωματοκάπηλος (ὁ), = Σωματέμπορος

Σωματοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω σῶμα (Δίδω σύστασιν εἰς) τι, αὐξάνω, ἐνδυναμόνω. 2) (συχνότ.) συγκροτῶ ἐκ πολλῶν (ἑνόνω εἰς) ἓν σῶμα. 3) Σχλ. ἀντὶ Προσωποποιέω.

Σωματοποιΐα (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σχηματισμὸς (σύστασις) σώματος.

Σωματοπρεπής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -πρεπῶς. Ὁ πρέπων (ἁρμόζων) εἰς σῶμα, σώματος ἴδιος.

Σωματότης (ἡ), (φλσφ.). ἡ ἰδιότης (τὸ ἀφηρημ. χαρακτηριστικὸν) τοῦ σώματος.

Σωματοτροφεῖον (τό). τὸ μέρος ὅπου τρέφονται καὶ φυλάττονται σώματα (σκλάβοι, ἀνδράποδα).

Σωματουργία (ἡ), = Σωματοποιΐα.

Σωματοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθείρω (Διαφθείρω, Ἀφανίζω) τὸ σῶμα, (εἰς τὸν Αἰσχλ. τὸ διώρθ. Δωματοφθορέω).

†Σωματοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τὸ σῶμα.

Σωματοφορβός (ὁ, ἡ), Π. [σ. φέρβω]. ὁ τρέφων τὸ σῶμα, θρεπτικός.

Σωματοφρουρατήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Σωματοφύλαξ.

Σωματοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Φυλάττω ὡς) σωματοφύλαξ.

Σωματοφυλακία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ σωματοφύλακος.

Σωματοφυλάκιον (τό). μέρος ὅπου φυλάττεται σῶμα (νεκροῦ), τάφος.

Σωματοφύλαξ, ακος (ὁ) φύλαξ τοῦ σώματος (βασιλέως), δορυφόρος.

Σωματόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ λάβῃ σῶμα (σύστασιν), σωματοποιῶ· (πθ.) λαμβάνω ἢ μεταβάλλομαι εἰς σῶμα, πήζω. » Ὅποι σωματωθέντες, « Θφρ.

Σωματώδης, εος (ὁ, ἡ), = Σωματοειδής, ὀγκώδης, στερεός, (Γαλλ.) corpulent.

Σωματωδῶς, ἐπίρ. Σωματικῶς, Σωματοειδῶς.

Σωμάτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Σωματόω, ἡ εἰς ὄγκον σύστασις, συσσωμάτωσις, πῆξις.

Σῶν, αἰτ. καὶ οὐδ. τοῦ Σῶς.

Σωνύω, Π. σπν. ἀντὶ Σώζω.

Σώομαι, Π. πθ. ἢ μσ. τοῦ Σώω = Σώζω. 2) (ἐνίοτε καταχρ.) ἀντὶ Σοῦμαι = Σεύομαι, ὁρμῶ. » Σώοντο παρέξ, « Ἀπλλν.

Σωοναύτης, ου (ὁ), Π = Σοωναύτης.

Σῶος, α ἢ ος, ον, ἀσυναιρ. ἢ κατ' ἐπέκτ. (σπν. ἑν.) ἀντὶ Σῶς.

†Σωπαίνω καὶ Σωπιαίνω, Μ. ανῶ, Γλσ. (κυρ. ἐπὶ σκύλου) καὶ

Σωπάω-ῶ, Δ. ἀντὶ Σιωπῶ.

Σωρακίς, ίδος (ἡ). κομμάτι χονδροῦ μαλλίνου ὑφάσματος μὲ τὸ ὁπ. σφουγγίζουν καὶ ἰσάζουν τὰς τρίχας τοῦ ἀλόγου ἀφ' οὗ τὸ ξυστρίσουν, (Τουρκ) γκεμπρές, [ἐκ τοῦ

Σώρακος (ὁ), [σωρός]. καλάθι (κυρ. πρὸς ἐναπόθεσιν ξηρῶν σύκων ἢ φοινίκων). 2) = Ξυλοκανθήλιον. 3) πλεκτόν τι κιβώτιον (σεπέτι) διὰ τὰ ἐνδύματα τῶν ὑποκρ. τοῦ θεάτρου.

Σωρεία (ἡ), = Σωρός. 2) = Σώρευσις.

Σωρείτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ σωροῦ ἢ ἐν εἴδει σωροῦ, σωρευτός· (ἰδιαιτ. εἰς τὴν διαλεκτ.) εἶδος συλλογισμοῦ ἐκ πολλῶν ἀλλεπαλλήλως ἐπιφερομένων (ἐπισεσωρευμένων) προτάσεων.

†Σωρεός (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Σωρός.

Σώρευμα (τό). σωρός, συμφόρημα, ἐπισώρευμα.

Σώρευσις, εως (ἡ). τὸ σωρεύειν, συσσώρευσις, ἐπισώρευσις.

Σωρευτός, ή, όν. Σωρευμένος, σωριαστός

Σωρεύω, Μ. εύσω. Κάμνω (Συνάζω εἰς) σωρόν, σωριάζω· σκεπάζω μὲ σωροὺς ἄπυ. » Τοὺς βωμοὺς λιβάνῳ —, « Ἡρωδ.

Σωρηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σωροῦ· (μτνμ.) εἰς πλῆθος, ἀλλεπαλλήλως.

Σωρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος μὲ σωρόν. » Σωρικὴ ἀπορία, « Σξτ., = Σωρείτης (συλλογισμός).

Σωρίτης, ου (ὁ), = Σωρείτης, Σωρικός.

Σωριτικός, ή, όν. Ὅμοιος μὲ σωρίτην, (ὅθ.

Σωριτικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει σωρίτου.

Σωρῖτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Σωρίτης, (ἐπιθετ. ἡ Δήμητρα) ὡς ἔφορος ἢ χορηγὸς τῶν σωρῶν (τῶν γεννημάτων).

Σωροειδής, έος (ὁ, ἡ). Ὁ ἐν εἴδει σωροῦ.

Σωρός (ὁ), [συγγ. τῷ Σάττω καὶ Σύρω]. σωρός, στοῖβα (μτνμ. ἐν γέν.) πλῆθος. » Ἀγαθῶν, — « Λξ.

Σῶς (ὁ, ἡ), (τὸ οὐδ. Σῶν, πλθ. ἡ ὀνμ. Σῷ ἢ Σῶς [κατὰ κρσ. ἀντὶ Σῶες], ἡ αἰτ. Σῶς, οὐδ. πλθ. σπν. Σᾶ), Ἀττ. ἀντὶ Σόος = Σῶος, ἀκέραιος, ἀπείρακτος· (μτφορ.) βέβαιος, ἄφευκτος. » Νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος, « Ὀμ. (τὸ ὁπ. ὁ Κορ. παρέφρασεν εἰς τὸ κοιν.) τώρα ἔσωσεν ὁ ἀφανισμός σου.

†Σωσάνιον (τό), Γλσ. τὸ μέρος τοῦ θώρακος τὸ ὁπ. ἐσκέπαζε (ἔσωζε) τοὺς ὤμους.

Σῶσι, Ἰων. ἀντὶ Σήθουσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνστ. τῆς ὁρστ. τοῦ Σήθω.

Σωσίβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὴν ζωὴν (τὸν βίον), σωτήρ, σωτήριος.

Σωσίκοσμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων (διατηρῶν) τὸν κόσμον ἢ τὴν τάξιν.

Σωσίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τοὺς βροτοὺς (τοὺς ἀνθρ.).

Σωσίοικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τοὺς οἴκους.

Σωσίπολις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὰς πόλεις ἢ τὴν πόλιν.

Σώστης, ου (ὁ), σπν. ἀντὶ Σωτήρ.

Σωστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ σώζειν, σωτήριος· (μὲ γεν.) συντηρητικός. » Τὸ ἴσον, σωστικόν ἐστι τῆς ὁμονοίας, « Ἀρστ.

Σωστικῶς, ἐπίρ. Σωτηρίως. » Σ. ἔχω, « Λξ., ἠμπορῶ (εἶν' ἐλπὶς) νὰ σωθῶ.

Σωστός, ή, όν. Σεσωσμένος ἢ, Δυνάμενος νὰ σωθῇ, ἐπιδεκτικὸς σωτηρίας.

Σῶστρον (τό), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.). τὸ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τινὸς προσφερόμενον (θῦμα ἢ δῶρον), (κυρ.) τὸ διδόμενον εἰς τὸ ἰατρὸν πρὸς ἀνταμοιβὴν διὰ τὴν θεραπείαν ἀσθενοῦς. 2) = Σῶτρον.

Σώτειρα (ἡ), θηλ. τοῦ Σωτήρ.

Σωτέος, α, ον, θετ. τοῦ Σώζω.

Σωτήρ (ὁ), (ἡ κλητ. Σῶτερ) ὁ σώζων (προφυλάττων ἢ ἀπαλλάττων) τινὰ ἀπὸ κακοῦ, λυτρωτής, ἐλευθερωτής· προστάτης· (ἐπιθετ.) Σωτήριος. » Τιμὰς σωτῆρας ἔχοντες, « Εὐρ.

Σωτηρία (ἡ). λύτρωσις, ἀπαλλαγή· (μὲ αἰτ. προθετ.) εὐτυχὴς ἐπιστροφή (ἀποκατάστασις).

†Σωτηριακόν (τό), Γλσ. φιλοδώρημα διὰ τὴν ἐκφορὰν νεκροῦ, ἔξοδον θανῆς.

Σωτήριος (ὁ, ἡ). σωτηρίας πρόξενος, σωστικός, σωτηριώδης, (Γαλλ.) salutaire. » Τὸ σωτήριον, « Λξ., ἀντὶ Ἡ σωτηρία. ‖. Σωτήρια (τά), (ἐνν. ἱερά) τὰ τελούμενα ὡς εὐχαριστήρια διὰ τὴν σωτηρίαν τινός. » Ἐπεί, περὶ σωτηρίας ἡμῶν λεγόντων, οἰωνὸς τοῦ Διὸς τοῦ Σωτῆρος ἐφάνη, δοκεῖ μοι εὔξασθαι τῷ θεῷ τούτῳ ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς) θύσειν σωτήρια, « Ξεν. 2) σωτηρίας ἐπιδεκτικός. » Νόσημα —, « Γαλ. 3) (εἰς τὴν Σμύρνην ἤ, κατ' ἄλλ., τὴν Μυρίνην καὶ ἀλλοῦ) τὸ ἀναγκαῖον, (Ἐπγρ.).

Σωτηριώδης, εος (ὁ, ἡ). σωτηρίας πρόξενος, σωτήριος.

Σωτηριωδῶς καὶ

Σωτηρίως, ἐπίρ. Μετὰ σωτηρίας, πρὸς σωτηρίαν, Σωστικῶς.

†Σώτρευμα καὶ

Σῶτρον (τό), [σόομαι ἢ σῶς]. τὸ ξύλον τῆς περιφερείας (τῆς ἀψῖδος) τοῦ τροχοῦ, (Γαλλ.) la jante· (ἐν γέν.) ὁ τροχός (ὅθ. Εὔσωτρος ἀπήνη).

;Σωφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι σώφρων (σεμνός, ἐγκρατὴς ἢ φρόνιμος), φέρομαι φρονίμως ἤ, φυλάττω σωφροσύνην. » Τὰ σεσωφρονημένα, « Αἰσχν., τὰ σωφρόνως (φρονίμως) πεπραγμένα.

Σωφρόνημα (τό). ἔργον σωφροσύνης (ἐγκρατείας ἢ φρονήσεως).

;Σωφρονητικός, ή, όν, = Σωφρονικός. » Τὸ σωφρονητικόν, « Ξεν., ἀντὶ Ἡ σωφροσύνη.

Σωφρονίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινά σώφρονα (φρόνιμον), (κοιν.) βάλλω γνῶσιν, τιμωρῶ ἢ ἐπιπλήττω πρὸς διόρθωσιν, (παρβλ. Νουθετῶ).

Σωφρονικός, ή, όν. Φύσει σώφρων (σεμνός, φρόνιμος).

Σωφρονικῶς, ἐπίρ. Σωφρόνως, κοσμίως, φρονίμως.

Σωφρόνισις, εως (ἡ), = Σωφρονισμός.

Σωφρόνισμα (τό), τὸ γινόμενον ἢ λεγόμενον πρὸς σωφρονισμόν τινος, ἐπίπληξις ἢ τιμωρία πρὸς διόρθωσιν, νουθεσία.

Σωφρονισμός (ὁ), τὸ σωφρονίζειν ἢ σωφρονίζεσθαι, ἡ δι' ἐπιπλήξεως ἢ ἐλαφρᾶς τιμωρίας διόρθωσις.

Σωφρονιστήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Σωφρονιστής. ‖. » Σωφρονιστῆρες (ἐνν. ὀδόντες), « οἱ τελευταῖοι τραπεζῖται, (ἄλλ.) Κραντῆρες, (Γαλλ.) dents de sagesse.

Σωφρονιστήριον (τό). μέσον διὰ τοῦ ὁπ. ἢ μέρος ὅπου σωφρονίζεταί τις, ἐπανορθωτικὸν κατάστημα.

Σωφρονιστής, οῦ (ὁ). ὁ σωφρονίζων (βάλλων γνῶσιν, κάμνων φρονιμωτέρον τινα, διορθωτὴς τῶν ἠθῶν. ‖. (εἰς τὰς Ἀθ.) ἄρχων ἐπιτετραμμένος τὴν ἐπιτήρησιν τῆς εὐκοσμίας εἰς τὰ γυμνάσια.

Σωφρονιστικός, ή, όν. Ἱκανὸς (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ σωφρονίζειν.

Σωφρονιστύς, ύος, (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Σωφρονισμός.

Σωφρονούντως, ἐπίρ. μτχ.) ἀντὶ

Σωφρόνως, ἐπίρ. Μὲ σωφροσύνην (φρόνησιν, ἐγκράτειαν), σεμνῶς, φρονίμως κτλ

Σωφροσύνη (ἡ). ἡ ἀρετὴ τοῦ σώφρονος, ἐγκράτεια, φρόνησις, σεμνότης, κοσμιότης κτλ. » Εἶναι γὰρ ὁμολογεῖται σωφροσύνη, τὸ κρατεῖν ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν, « Πλάτ.

Σώφρων [σῶς, φρήν], ονος (ὁ, ἡ). (ἐν γέν.) φρόνιμος· (ἰδιαι.) ἐγκρατὴς τῶν ἐπιθυμιῶν, σεμνός, χρηστοήθης, μέτριος, (Γαλλ.) chaste. » Τὸ σῶφρον, « Αξ., ἀντὶ Ἡ σωφροσύνη. » Ἐπὶ τὸ σωφρονέστερον, « Ἡρ., μὲ πλειοτέραν φρόνησιν, φρονιμώτερα.

Σώχω, Ἰων. ἀντὶ Ψώχω, τρίβω, κατατρίβω.

Σώω, Μ. σώσω, Μ. ἀντὶ Σώζω, (ἴδε καὶ Σώομαι).

T

Τ, τ, ταῦ (τό), ἄκλ., τὸ δέκατον ἔνατον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβ. ‖. (ἀριθμ.) τ', τριακόσια (300 ἢ τριακοσιοστός, ή, όν· καὶ ͵τ, τριακόσιαι χιλιάδες (300,000).

Τ', κατ' ἀποστροφ. ἀντὶ Τὲ ἢ 2) Π. ἀντὶ. Τοι.

Τὰ (τὸ α βρχ.), οὐδ. πληθ. τῦ Ὁ. 2) Ἰων. ἀντὶ Ἅ, οὐδ. πληθ. τῦ Ὅς.

Τὰ (τὸ α μκρ.), δυϊκ. θηλ. τῦ Ὁ.

Τᾷ, Δ. ἀντὶ Τῇ (δοτ. θηλ. τῦ Ὁ) ἢ Ἧ (δοτ. θηλ. τῦ Ὅς).

Ταβαΐτας [ξεν.], ου (ὁ), ξύλινον ποτήριον (καυκί) τῶν Ἀσιανῶν

Τάβαλα (τά), [Περσ.] τὸ τύμπανον, (Τυρκ.) νταβούλ.

;Ταβαρίτης, ου (ὁ). εἶδ. ἄρτου (Ὀψημένος εἰς τὸν ταβᾶν), (παραβλ.) Ταγηνίας.

†Ταβελλίων [Λτ.], ωνος (ὁ) γραμματικὸς τῆς πόλεως, (ἄλλ.) νοτάριος.

†Ταβερνεῖον (τό), Λτ. ἐργαστήριον ξενοδοχεῖον· (ὅθ. κοιν.) ταβέρνα.

†Τάβλα, ας (ἡ), (ἐκ τοῦ Λτ. tabula), τὸ σανίδι ἐπὶ τοῦ ὁπ. παίζουν τοὺς κύβους. (κοιν.) τάβλι, (ὅθ.

†Ταβλίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὸ τάβλι, κυβεύω.

Ταβλιόπη (ἡ), Π. ἀντὶ Κυβεία, ταβλοπαιξία, (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Καλλιόπη).

†Ταβλιστήριον (τό). μέρος (οἴκημα) ὅπου ταβλίζουν (παίζουν τὸ τάβλι).

Ταβλιστής, οῦ (ὁ). ὁ ταβλίζων (παίζων τὸ τάβλι), κυβευτής, ταβλοπαίκτης.

;Ταβυρίτης, ου (ὁ), ἴδε Ταβαρίτης

Ταγὰ (ἁ), Δ. ἀντὶ Ταγή.

Τἀγαθόν, Τἀγαθά, Ἀττ. κατὰ συνλφ. ἀντὶ Τὸ ἀγαθόν, Τὰ ἀγαθά.

†Ταγαῖος [ταγή], α, ον. Ὁ πράττων κατ' ἐπιταγὴν (τελῶν ὑπὸ τὰς διαταγάς) τινος.

Ταγγή (ἡ), [τήκω]. ταγγάδα. 2) (ἰατρ.) εἶδ. πρηξίματος (χοιράδος)

;Ταγγίασις, εως (ἡ). ταγκάδα, τάγκιασμα.

Ταγγίζω, Μ. ίσω. Ταγγιάζω, γίνομαι

†Ταγγός, ή, όν. Ταγγιασμένος.

Τάγγος, εος-ους (τό), = Ταγγή.

Τάγγω, = Ταγγίζω

Ταγεία (ἡ). [ταγεύω]. τὸ ἀξίωμα τοῦ ταγοῦ, σατραπεία, (κυρ. εἰς τὴν Θεσσαλ.) ἡγεμονία· (ἐν γεν.) ἀρχή, ἐξουσία.

Ταγείς, εῖσα, έν, πθ. ἀορ. 6'. τῆς μτχ. τῦ Τάσσω.

Ταγεύω, Μ, εύσω καὶ Π.

Ταγέω, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ταγὸς (ἀρχηγός), (κυρ. εἰς τὴν Θεσσαλ.) ἡγεμονεύω· (Π. ἐν γέν.) ἄρχω, ἐξουσιάζω. (μὲ γεν.) » Ἐν' ἄνδρ' ἁπάσης Ἀσίδος ταγεῖν, « Αἰσχλ. 2) (μὲ αἰτ.) τάττω εἰς μάχην, παρατάττω. » Ἄνδρας ἀρίστους πυλῶν ἐπ' ἐξόδοισι τάγευσαι τάχος, « αὐτ.

Ταγή (ἡ), Π. ἀντὶ Τάξις. 2) (Βυζ.) ἀντὶ Σύνταξις, (ὅθ. τὸ κοιν.) ταγῆνι.

†Ταγηνάριον (τό), (νλγ.) ὑποκορ. τοῦ Ἀτταγήν, εἶδ. πτηνοῦ, λιβαδοπέρδικα.

Ταγηνίας, ου (ὁ), = Ταγηνίτης.

Ταγηνίζω, Μ. ίσω. Ὀψήνω εἰς τὸ τάγηνον, τηγανίζω, (ὅθ.

Ταγηνιστός, ή, όν, = Τηγανιστός.

Ταγηνίτης, ου (ὁ), (κυρ. ἄρτος) Ὀψημένος εἰς τὸ τάγηνον (εἰς τὸν ταβᾶν), μπογάτσα.

†Ταγηνοκνισσοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων τὴν κνίσσαν (τὴν ὀσμὴν) τοῦ τηγανίου, ῥινηλατῶν τὰ τηγανητά, (Κωμ. ἐπιθ. παρασίτου).

Τάγηνον (τό), = Τήγανον, τηγάνιον.

Ταγηνοστρόφιον καὶ Ταγηνόστροφον (τό). ἐργαλ. μαγειρ. διὰ τοῦ ὁπ. στρέφουν τὰ τηγανιζόμενα.

Τἄγκιστρον, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὸ ἄγκιστρον.

Τάγμα (τό). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε τεταγμένον (βαλμένον εἰς τάξιν ἢ διωρισμένον)· (ἰδιαιτ.) σῶμα στρατ., σπεῖρα, λεγεών, κτλ. » Τάγμα φυλακῆς ἡμερινῆς ἄγων, « Πλ. 2) τάξιμον εἰς τὸν θεόν, ἀφιέρωμα κατὰ συνέπειαν εὐχῆς, (χυδ.) τάμμα. » Ἐκέλευσε τὴν βουλομένην χρυσοφορεῖν, τάγματι ἀνατιθέναι ἐν τῷ ἱερῷ, « Ἀρστ.

Ταγματαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ταγματάρχης καὶ Ταγμάταρχος, ου (ὁ). ἀρχηγὸς (στρατ.) τάγματος.

Ταγματικός, ή, όν Ὁ ἀνήκων εἰς (στρατ.) τάγμα, (Γαλλ.) légionnaire. » Ἵπποι ταγματικοί, « Γλσ., οἱ φέροντες τὴν ἀποσκευὴν τοῦ τάγματος.

Ταγμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Τάγμα.

†Ταγματοστραταρχία (ἡ), νλγ. ἀντὶ Ταγματαρχία, [ἐκ τοῦ

†Ταγματοστράταρχος (ὁ), νλγ. ἀντὶ Ταγμάταρχος.

Ταγός (ὁ), [τάσσω], (Π. ἐν γέν.) ἀρχηγός, ἡγεμών, διοικητής (» Ὦ τῶν Ἀθηνῶν ταγὲ τῶν εὐδαιμόνων, « Ἀρσφ.), (παρβλ.) Ἀγός· (ἰδιαιτ. εἰς τὴν Θεσσαλ.) ὁ πρῶτος ἄρχων, ὁ ἀνώτατος (γενικὸς) ἀρχηγός. » Ἰάσων ταγὸς τῶν Θεσσαλ. καθειστήκει, « Ξεν.

Ταγοῦχος (ὁ), Π. [ταγή, ἔχω], = Ταγός, ἀρχηγός.

Τάγυρι (τό), ἄκλ, [γῦρις;]. ψίχαλον, τὸ ἐλάχιστον, (μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Μηδὲ τάγυρι, « Εὐπ., (παρβλ. Γρῦ καὶ Στίλη.)

†Ταγύριον (τό), Γλσ. = τῷ προηγ.

Τάδε, οὐδ. πλθ τοῦ Ὅδε.

Τᾷδε, Δ. ἀντὶ Τῇδε.

Ταδί, Ἀττ. ἀντὶ Τάδε.

Τἄδικον, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὸ ἄδικον.

Τάθη, Π. ἀντὶ Ἐτάθη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τῆς ὁρστ. καὶ

Ταθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τείνω.

Ταί, Π. Ἰων. ἀντὶ Αἱ (πλθ. θηλ. τοῦ Ὁ) ἢ Αἵ (πλθ. θηλ. τοῦ Ὅς).

Ταΐ, Αἰολ. ἀντὶ Ταδί, τάδε, ταῦτα.

Ταινία (ἡ), [τείνω]. λωρίδα (κυρ. ὑφάσματος), φασκιά, κορδέλλα· (ἰδιαιτ.) δέμα (χυδ. μπαντλίκα) τῆς κεφαλῆς, διάδημα ἤ, στηθοπάνι· (ἐνίοτε) φλάμπουρον ἢ· ἀνεμοδείκτης. 2) (μτνμ.) ἀκρωτήριον ἐπίμηκες, γλῶσσα (γῆς), ἢ· πρόχωμα

ἄμμου (περὶ τὰς ἐκβολὰς ποταμοῦ ἢ τὰς ἀκτὰς τῆς θαλάσσ.), ξέρα στενόμακρος ἀπὸ ἄμμον, (ἄλλ.) Στῆθος. 3) εἶδ. σκώληκος τῶν ἐντέρων, (ἄλλ.) Ἕλμινς πλατεῖα, (Γαλλ.) ver solitaire. 4) εἶδ. ἰχθύος, παρβλ.) Βελόνη. 5) (Γρφ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Τανεῖαι (σανίδων).

Ταινιάζω, Μ. άσω, = Ταινιόω.

Ταινίδιον καὶ Ταίνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ταινία.

Ταινιόπωλις, ιδος (ἡ). ἡ πωλοῦσα ταινίας (κορδέλλας κτλ.).

Ταινιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀναδέω μὲ ταινίαν (κορδέλλαν), στεφανόνω μὲ διάδημα. » Οὐδεὶς δὲ οὐκ ἐδεξιώσατο ἐκεῖνον, καὶ ὁ μὲν ἐστεφάνωσεν, ὁ δὲ ἐταινίωσε, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Νικήσαντα ταινιοῦσθαι « Ἀρστο.

Ταινιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ταινίας, λεπτὸς καὶ στενόμακρος. » Ξύλα ταινιώδη, « Θφρ., τῶν ὁπ. αἱ φλέβες ἔχουν σχῆμα ταινίας.

Ταῖσι, Π. ἀντὶ Ταῖς.

Τἀκεῖ, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ἐκεῖ.

Τἀκείνων, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ἐκείνων.

Τακείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τῦ Τήκω.

Τακερός [τήκω], ά, όν. Λυωμένος, ἁπαλὸς· τρυφερὸς (» Σχελίδες τακερώταται, « Ἀθ., ὅ,που λυόνουν εἰς τὸ στομα)· (ἐπὶ ὀσπρ.) εὐκολόβραστος· (μτνμ.) μαλθακός, ἄτονος (» Γέροντες —, « Αχ.)· (ἐνεργ.) σήψεως πρόξενος. » Ὕδατα τακερά, « Ἱππκρ., μὲ τὰ ὁπ. βράζουν εὐκολώτερα (λυόνουν εἰς τὸ βράσιμον) τὰ ὄσπρια. » Ἔρως —, « Ἀνκρ. » Πένθος —, « Αξ. » Ἆσμα —, « Αἰλ. » Βλέμμα —, « Ἀθ., τὸ ἐρωτικόν, (Γαλλ.) tendre.

Τακερόχρως, ωτος ἢ ως (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τακερὸν (τρυφερὸν) χρῶτα, ἁπαλόσαρκος.

Τακερόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ τακερὸν (νὰ λυώσῃ), ἁπαλύνω (κυρ. δι' ἑψήσεως).

Τακερῶς, ἐπίρ. Εἰς τρόπον ὥστε νὰ λυώσῃ. » Τακερῶς ἕψειν, « Δσκρ., τὸ βράζεις 'ως οὗ νὰ λυώσῃ.

Τακῆναι, πθ. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τήκω.

Τακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Τάσσω.

Τακτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (κυρ.) εἰς τὴν στρατ. τάξιν ἤ, ἱκανὸς εἰς τὸ τάττειν (παρατάττειν) στράτευμα, ὑπαγόμενος εἰς τὴν τέχνην τοῦ πολέμου. » Τακτικοὶ ἀριθμοί, « Ξεν., αἱ πολεμικαὶ τάξεις, τὰ στρατ. τάγματα. » Τακτικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τοῦ πολέμου καὶ τῆς στρατ. διατάξεως. » Τακτικὰ (ἐνν. ἔργα ἢ παραγγέλματα), « τὰ ἀφορῶντα τὴν τέχνην τοῦ πολέμου καὶ τῶν στρατ. κινημάτων. » Τακτικοὶ (συγγραφεῖς), « Αξ., οἱ συγγράψαντες περὶ τῶν τακτ. » Τακτικὰ κινήματα, « Γργ., τὰ κανονικά.

Τακτικῶς, ἐπίρ. Ἐν τάξει, τακτικά, κανονικῶς· κατὰ τοὺς κανόνας τῆς (στρατ.) τακτικῆς.

Τακτός, ή, όν. Ταγμένος, ὡρισμένος. » Τακτὸν ἀργύριον, « Ξεν., τὸ εἰς προσδιωρισμένην ποσότητα.

Τάκω, Μ. ταξῶ, Δ. ἀντὶ Τήκω.

†Τακών, ῶνος (ὁ). τάκος (κομμάτι, τροχοῦλι) λαρδιοῦ ἢ τηγανητοῦ.

Ταλαεργός (ὁ, ἡ), Π. [†τλάω, ἔργον]. ὁ ὑπομένων (ἀντέχων εἰς) τοὺς κόπους τῆς ἐργασίας, καρτερικός, φερέπονος· (ἐνίοτε) κοπιαστικός, πολύμοχθος. » Πόνος —, « Ὀππ.

Ταλαίμοχθος καὶ

Ταλαιπαθής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Πολυπαθής, Πολύμοχθος.

Ταλαιπωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποφέρω κόπους (βάσανα), κακοπαθῶ, κοπιάζω, τυραννοῦμαι, ταλαιπωροῦμαι. » Οὐκ εἰωθόσιν οὐδὲ βουλομένοις ταλαιπωρεῖν, « Θκ. (καὶ ὡς πθ.) » Ἡ στρατιὰ ὑπὸ χειμῶνος ἐταλαιπώρει, « αὐτ. (καὶ μτβτ.) » Ὁ πόλεμος πάντα τρόπον τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς, « Ἰσκρ. (καὶ πθ.) » Ταλαιπωρούμενοι τῷ μήκει τοῦ πολέμου, « Δμ. » Τὸ σῶμα ταλαιπωρούμενον, « Πλ. » Ἐλέει ταλαιπωρουμένους, « Ἀρστφ.

Ταλαιπώρημα (τό). ὅ,τι ὑποφέρει τις ταλαιπωρούμενος, κόπος, βάσανον, ταλαιπωρία.

;Ταλαιπώρησις, εως καὶ

Ταλαιπωρία (ἡ). τὸ ταλαιπωρεῖν, κόπος μέγας, κακοπάθεια· ἀθλιότης.

;Ταλαιπωροποιός (ὁ, ἡ). ταλαιπωρίας πρόξενος.

Ταλαίπωρος (ὁ, ἡ), [τλάω, πῶρος, παρβλ. καὶ Ταλαπείριος]. ὁ ὑποφέρων ἢ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ κόπους (κακοπαθείας), καρτερικός, φερέπονος, ἢ· (συνηθέστ.) τυραννισμένος, ἄθλιος. » Τὸ ταλαίπωρον, « Αξ., τὸ πρὸς τὰς ταλαιπωρίας ἀνένδοτον, τὸ φερέπονον.

Ταλαιπώρως, ἐπίρ. Μετὰ ταλαιπωρίας, δυσκόλως ἢ· ἀθλίως.

Ταλαίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Ταλασίφρων καὶ

Ταλακάρδιος (ὁ, ἡ), Π. καρτερικός, γενναιοκάρδιος.

Τάλαν, οὐδ. ἢ κλητ. τοῦ Τάλας.

Ταλανίζω, Μ. ίσω. Φρονῶ ἢ Ἀποκαλῶ τινα τάλανα (ἄθλιον), ἐλεεινολογῶ, κακοτυχίζω.

Ταλανισμός (ὁ). τὸ ταλανίζειν, ἐλεεινολογία, κακοτύχισμα.

;Ταλανταῖος, α, ον, ἀμφ. ἀντὶ Ταλαντιαῖος.

Ταλάντατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Τάλας.

Ταλαντάω-ῶ, Μ. ήσω, ἀμφ. ἀντὶ Ταλαντεύω.

Ταλάντερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Τάλας.

Ταλαντεύω, Μ. εύσω. Ζυγίζω μὲ τὸ τάλαντον, ζυγοστατῶ, σταθμίζω· (κατ' ἔκτ.) μετρῶ, (Γαλλ.) évaluer· (μτφορ.) κρίνω· δοκιμάζω· (μτνμ. ἐν γέν.) κάμνω νὰ κλίνῃ τι (καὶ συνήθ. μσ. ἢ πθ. καὶ σπν. ἀμτβτ. ἡ ἑλλ. κλίνω) ποτ' ἐδῶ καὶ ποτ' ἐκεῖ καθὼς ἡ ζυγαριά, ῥέπω τῇδε κἀκεῖσε, εἶμαι ἀβέβαιος (ἀναποφάσιστος). » Ὁ Ζεὺς ταλαντεύει πάντα νόμον βιότου, « Ἐπγρ. » Ταλαντεύει τὰ καθ' ἡμᾶς ἡ μοῖρα, « Ἰλ. » Ἠελίοιο ταλαντεύουσι κελεύθους, « Ἐπγρ. » Κελτοὶ Ῥήνῳ τέκνα ταλαντεύουσιν, « αὐτ., κρίνουν (ἐκθέτοντές τα εἰς τὸ ῥεῦμά του) ἂν ἦνε γνήσια. » Καίμε ταλαντεύει, « Γργ. (καὶ ἀμτβτ.) » Τῇ μὲν ἐταλάντευε τὸ ἔλεος, τῇ δ' ὁ νόμος ἀντέβριθε, « Φιλ. (καὶ μσ.) » Χρυσὸς τοῖς ἀνθρώποις τὸ νικᾶν ταλαντεύεται, « Θεοφύλ., κάμνει νὰ κλίνῃ ἡ νίκη (ἡ νικῶσα ψῆφος) πρὸς τὸ μέρος των. (καὶ πθ.) » Τὸ ζῆν οὐχ ὑπὸ τούτων ταλαντεύεται, « Ἀλκίφρ., δὲν ἐξήρτηται. » Καθάπερ τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφότερα πλάστιγξιν ἰσοῤῥόπως ταλαντεύομαι, « Αχ. » Ταλαντεύομαι τὴν γνώμην, « Γργ. εἶμαι μὲ δύο γνώμας, διστάζω, ἀμφιβάλλω. » Τῆς νίκης δεῦρο κἀκεῖσε ταλαντευομένης, « Διόδ.

Ταλαντιαῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων ἓν τάλαντον. » Χάλαζα —, « Γρφ. » Ταλαντιαίους γοῦν ὠνοῦνται τοὺς κριοὺς εἰς τὰς ὀχείας, « Στρβ. » Ἔγγυος —, « Ἀρστ., ἀξιόχρεως δι' ἓν τάλ.

†Ταλαντίζω, Μ. ίσω, Γλσ. ἀντὶ Ταλαντεύω.

Ταλαντοειδής, έος (ὁ, ἡ), = Ταλαντώδης.

Τάλαντον (τό), [†τλάω]. ζύγι, ζυγαριά· (πληθ.) αἱ πλάστιγγες τῆς ζυγαριᾶς· (συνκδχ.) τὸ βάρος (ὁ σταθμὸς) τοῦ ζυγιζομένου (;)· (μτφορ.) ἡ πλάστιγξ τῆς τύχης· (συνήθ. ὡς μέτρ.) 60 μναῖ Ἀττ. (ἀναλγ. κατὰ τὸ βάρος μέν, μὲ 52 λίτρ. Γαλλ. ἢ 23 ὀκ. καὶ 335 δρμ. Τουρκ., δηλ. σχεδὸν ἓν) καντάρι· (κατὰ τὴν νομισματ. ἀξίαν δὲ μὲ) 6,000 δραχμ. Ἀττ. ἢ 5,500 λίτρ. Γαλλ. (ἀλλ' ἦτον πολλὴ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ μικροῦ καὶ μεγάλου Ἀττ. ἢ Κορινθ., τοῦ Αἰγιν., Εὐβοϊκ., Βαβυλων., Αἰγυπτ. κτλ. ταλ.).

Ταλαντοῦχος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν τὸ τάλαντον (τὴν πλάστιγγα), (μτφορ. μὲ γεν.) ὁ ἀποφασίζων περὶ (κάμνων νὰ κλίνῃ οὕτως ἢ ἄλλως ἡ πλάστιγξ) τῆς τύχης τινός.

Ταλαντόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ταλαντεύω.

Ταλαντώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ (ῥέπων τῇδε κἀκεῖσε) ἐν εἴδει ταλάντου, ἀμφιῤῥεπής, ἀναποφάσιστος.

Ταλάντωσις, εως (ὁ, ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ταλαντόω, ἡ διὰ τοῦ ταλάντου στάθμισις· ἡ τῇδε κἀκεῖσε ῥοπὴ τῆς ζυγαριᾶς, (Γαλλ.) balancement.

Ταλαός, ή, όν, Π. = Τλήμων, ἄθλιος, ταλαίπωρος.

;Ταλαπαθής, έος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Τληπαθὴς ἢ Ταλαιπαθής.

Ταλαπείριος (ὁ, ἡ), Π. [†τλάω ἢ τῆλε, πεῖρα] ὁ πολλῶν (δεινῶν) πεῖραν λαβών, πολυπαθής, ταλαίπωρος· (μτγν.) = Ἀλήτης, τυχοδιώκτης, ζήτουλας.

Ταλαπενθής, εος (ὁ, ἡ), Μ. [†τλάω ἢ τῆλε, πένθος], = Πολυπενθής, (ἐπμ.) πολυπαθής.

Ταλάριον (τό) καὶ

;Ταλαρίς, ίδος (ἡ) καὶ

Ταλαρίσκος (ὁ), κοφινάκι, καλαθάκι κτλ., (ὑποκορ. τοῦ

Τάλαρος (ὁ), [†τλάω;]. καλάθι, κοφίνι. παναῖρι (ἰδιαιτ. πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν γνεθομένων ἐρίων ἢ τοῦ νεοπήκτου τυροῦ), (παρβλ.) Ταῤῥός.

Τάλας [†τλάω], αινα, αν (ἡ γεν. Τάλανος, ταλαίνης. ἡ κλητ. Τάλαν, καὶ τὸ παρθτ. Ταλάντερος, άντατος), = Τλήμων, ταλαίπωρος, ἄθλιος.

Ταλασήϊος, η, ον, Ἰων. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ

γνέσιμον τῶν ἐρίων (εἰς τὴν ταλασίαν). » Ταλασήϊα ἔργα, « Ἀπλλν., = τῷ

Ταλασία (ἡ), = Ταλασιουργία.

†Ταλάσιον (τὸ). τὸ πρὸς ταλασίαν (ἐριουργίαν) δεδομένον ἢ ἕτοιμον ἔριον.

†Ταλάσιος (ὁ), Γλσ. = Ταλασιουργός.

Ταλασιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Γνέθω μαλλὶ (ταλάσιον).

Ταλασιουργία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ ταλασιουργοῦ, ἡ τῶν ἐρίων ἐργασία·

Ταλασιουργικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ταλασιουργὸν ἢ τὴν ταλασιουργίαν, ταλασιουργοῦ ἴδιος. » Ταλασιουργικὴ τέχνη, « Ξεν., ἡ τοῦ ταλασιουργοῦ.

Ταλασιουργός (ὁ, ἡ). ὁ ξαίνων (γνέθων κτλ.) μαλλὶ (ταλάσιον), ἐριουργός.

Ταλασίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [†τλάω, φρήν]. ὁ ἔχων γενναίαν (ὑπομονητικὴν) καρδίαν, καρτερικός, γενναιόψυχος· τολμηρός· ἀπτόητος.

Ταλάσσω, ῃς, ῃ. Π. ἀντὶ Τλήσω, ἀόρ. τῆς ὑποτ. τοῦ †Τλάω.

Ταλαυγής, έος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Τηλαυγής.

Ταλαύρινος (ὁ, ἡ), Π. [†τλάω, ῥινός] τοῦ ὁπ. τὸ δέρμα ἢ ἡ ἀσπὶς ἀντέχει εἰς τὰς προσβολὰς τῆς μάχης, ἀγέρωχος, ἰσχυρός, καρτερικός, τολμηρό.. 2) (μτγν.) ὁ ἔχων σκληρὸν (χονδρὸν) δέρμα, (ἄλλ.) Κραταίρινος.

Ταλάφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π = Ταλασίφρων.

Τἀληθές, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὸ ἀληθές.

Τἀλικοῦτος, Δ. ἀντὶ Τηλικοῦτος.

Τᾶλις, ιδος; (ἡ), Π. [ταλίκος; ἢ θάλλω;]. ἡ ἐπίγαμος ἢ μελλόγαμος (μεμνηστευμένη) παρθένος.

Τἆλλα ἢ; Τἄλλα, κατὰ συνλφ. ἢ συγκ. ἀντὶ Τὰ ἄλλα. » Καὶ τἆλλα, « καὶ τὰ λοιπά, et cetera. » Τἆλλα (ἐλλ. τοῦ κατά), « ἀντὶ ἐπίῤ., = Ἄλλως τε, ἐκτὸς τούτου.

Τἀμά, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ἐμά.

Ταμάλιστα, ἐπίῤ ἀντὶ Τὰ μάλιστα, κατ' ἐξοχήν, πρὸ πάντων· καθ' ὑπερβολήν· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Τἄματα, Π. Δ. ἀντὶ Τὰ ἤματα.

Τάμε, Π. ἀντὶ Ἔταμε, γ'. ἑν, πρσ. τοῦ ἀορ. β', τῆς ὁρστ. καὶ

Ταμέειν, Ἰων. ἀντὶ Ταμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τέμνω.

;Ταμείας, ου (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ Ταμίας.

Τἄμεινον, Ἀττ. κατα κρσ. ἀντὶ Τὸ ἄμεινον.

Ταμεῖον (τὸ), ἀντὶ Ταμιεῖον.

Ταμέσθαι, Π. μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τέμνω.

Ταμεσίχρως, ωτος ἢ οος (ὁ, ἡ), Π. [τέμνω, χρώς]. ὁ τέμνων τὸ δέρμα (τὴν σάρκα). » Ἐγχείη—, « Ὅμ.

Ταμέω, Ἰων. ἀντὶ Τεμῶ, μέλλ. τῆς ὁρς. καὶ

Τάμῃσι, Π. ἀντὶ Τάμῃ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τέμνω.

Ταμία (ἡ), θηλ. τοῦ Ταμίας, κελλάρισσα, (Γαλλ.) femme de charge· (Π. ἐν γεν). χορηγός, δοτειρα. » Εὐνομία καὶ εἰρήνη, ταμίαι ἀνδράσι πλούτου, « Πίνδ.

Ταμιακός, ή, όν. Ὁ τοῦ ταμίου, (Γαλλ.) fiscal.

Ταμίας [τέμνω], ου (ὁ). (κυρ. καὶ ἐτμλγ.) διανομεὺς (τῶν μερίδων), μοιραστής, τροφοδότης (» Καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες, « Ἰλ. Τ.)· κελλάρης· οἰκονομος· (ὀθ. ἐν γέν.) διοικητής, διευθυντής (» Τῆς Παράλου—, « Δμ.), ἐπιστάτης· (ἰδιαιτ.) θησαυροφύλαξ ἢ (Τουρκ.) καμπσιμάλης· (ἐνίοτε) ἱερεύς· (παρὰ Ῥωμ.) quæstor· (Π. μὲ γεν.) ἐξουσιαστής, κύριος, (Γαλλ.) arbitre » Ζεύς, ὅςτ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται, « Ὅμ. » Ἁλὸς ταμίαι. « Ἐπγρ., θαλασσοκράτορες. » Οἰνοβαρείων γνώμης οὐκέτ' ἐγὼ ταμίης, « Θγν., δὲν ὁρίζω τὸν νοῦν μου.

Ταμιεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ ταμίου, (ἐν γέν.) διεύθυνσις, ἐπιστασία· (ἐνίοτε) προμήθευσις ἢ διαχείρισις τῶν πρὸς τὸ ζῆν· ἐφοδιασμός· οἰκονομία.

;Ταμιείας, ου (ὁ), = Ταμίας.

Ταμιείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Ταμιεῖον (τὸ), [ταμιεύω]. τὸ μέρος ὅπου φυλάττονται (κυρ.) τὰ τρόφιμα, κελλάρι, ἀποθήκη· (ἰδιαιτ.) τὸ δημόσιον θησαυροφυλάκιον, Γαλλ.) le fisc· (ἐνίοτε) δωμάτιον παράμερον, κοιτών. » Εἴσελθε εἰς τὸ ταμεῖον σου, καὶ κλείσας τὴν θύραν σου. πρόσευξαι... ἐν τῷ κρυπτῷ, « Γρφ.

Ταμίευμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ταμιείας, τὸ ἐν τῷ ταμιείῳ φυλαττόμενον· τὸ διὰ τῆς ταμιείας οἰκονομούμενον, (Γαλλ.) épargne. 2) ἀντί-

Ταμίευσις, εως (ἡ), τὸ ταμιεύειν ἢ ταμιεύεσθαι, ἡ τοῦ ταμείου διαχείρισις, ἡ ἐν τῷ ταμείῳ ἐναπόθεσις καὶ διατήρησις· (ἐν γέν.) διεύθυνσις· διανομή· οἰκονομία· (ἐνίοτε) δήμευσις (;).

Ταμιευτήριον (τὸ), = Ταμιεῖον.

Ταμιευτικός, ή ον. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ ταμιεύειν (οἰκονομεῖν, φυλάττειν, θησαυρίζειν), (κοιν.) καλὸς οἰκοκύρης. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐν Ῥώμῃ ταμιείαν (questure). » Νομος—, « Αξ., loi fiscale.

Ταμιευτικῶς, ἐπίῤ. Μὲ οἰκονομίαν, (κοιν.) ὡς ἂν καλὸς οἰκοκύρης.

Ταμιεύτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Ταμίας, διανομεύς, πρύτανις, [ἐκ τοῦ

Ταμιεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Ἄρχω, Διοικῶ, Ἐπιστατῶ ὡς) ταμίας· (ἐν γέν.) κυβερνῶ, διέπω, διευθύνω. » Σὺ ταμιεύουσα ἔτυχες, « Ἀρστφ., εἶχες τὴν ἐπιστασίαν τοῦ ταμείου, ἦσουν κελλάρισσα. » Ταμιεύων Φιλίππῳ « Δμ., ὢν ταμίας του. » Ταμιεύσας τῆς Παράλου, « αὐτ., χρηματίσας διευθυντὴς (ταμίας) της· (καὶ πθ.) » Χώραν Δωριεῖ λαῷ ταμιευομένην, « Πίνδ., διοικουμένην, (ὀθ. 2) οἰκονομῶ, φυλάττω· κρύπτω δι' ἄλλοτε, (Γαλλ.) réserver. » Οὐ καὶ τἄνδον χρήματα ταμιεύομεν ὑμῖν; « Ἀρστφ. » Ποιητικῇ δέδοται ταμιεύειν τὴν εὔκλειαν, « Συν. » Τὴν τύχην (» Τὸν καιρὸν) ταμιεύων.« Δ. Ἀλ. » Ἐν ἑαυτῷ τὸ μῖσος ταμιεύειν, « Φίλ. (καὶ μσ.) » Εἰς τὸ αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος « Αχ. » Ταμιεύου τἀργύριον, « αὐτ. » Κλαίειν αἰδούμενος τὴν ἡμέραν, τὸ δάκρυον ἐταμιεύετο ταῖς νυξίν, « Ἀρστφ. » Φυγὴν ἑαυτῷ ταμιεύεσθαι, « Δ. Ἀλ., προοικονομεῖν ὡς τελευταῖον καταφύγιον· (καὶ πθ.) » Ἀδελφῶν ἐπιταφίοις ἐταμιεύθημεν, « Γργ. 3) μοιράζω, διανέμω. » Τὸ ὕδωρ—, « Δ. Ἀλ. 4) (ἐνίοτε, δημεύω (πρὸς ὄφελος τοῦ ταμείου). 5) (μσ.) παίρνω (ὡς ἀπὸ ταμεῖον) ὅσον ἢ ὅ,τι μοὶ χρειάζεται, μεταχειρίζομαι μὲ οἰκονομίαν. » Ὅταν ἡδυπαθῆσαι βουληθῶ, οὐκ ἐκ τῆς ἀγορᾶς τὰ τίμια ὠνοῦμαι, ἀλλ' ἐκ τῆς ψυχῆς ταμιεύομαι, « Ξεν. » Κατακλείσαντες ἑαυτοὺς (οἱ πολέμιοι) εἰς ἔρυμα, παρέεσχον ἡμῖν ταμιεύεσθαι, ὥστε ὁπόσοις βουλόμεθα αὐτῶν μάχεσθαι, « αὐτ. » Οὐκ ἔστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι ἐς ὅσον ἐβουλόμεθα ἄρχειν, « Θκ. » Κατὰ τὴν μάχην ταμιευσάμενος ἀκριβῶς τὴν συμμετρίαν, « Διοδ. » Δεῖ ταμιεύεσθαι τὸν τοῦ σώματος πόνον, « Πλάτ. » Ἅτε οὐδὲν οὐ ταμιευσάμενος ἐν τῷ ἀγῶνι, « Δ. Χρσ., ἀγωνισθεὶς ἀφειδῶς.

Ταμίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ταμία.

Ταμίης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ταμίας.

†Ταμιουχέω-ῶ, Μ. ήσω, νλγ. ἀντὶ Ταμιεύω, εἶμαι (διοικῶ, ἐπιστατῶ ὡς)-

†Ταμιοῦχος (ὁ), νλγ. ἀντὶ Ταμίας, διανομεύς, κελλάρης, ἐπιστάτης κτλ.

Ταμισινης, ου (ὁ), (κυρ. τυρός) κατεσκευασμένος μὲ πυτιάν, [ἐκ τοῦ

Τάμισος (ἡ), Δ. ἡ Πυτία.

Τἀμμέσῳ, Ἀττ. κατὰ συνλφ. ἀντὶ Τὰν μέσῳ = Τὰ ἐν μέσῳ.

Τάμνω, Μ. ταμέω-ῶ, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Τέμνω.

Τᾶμος, ἐπίῤ. Δ. ἀντὶ Τῆμος.

Τἄμπαλι, Π. κατὰ κρσ. καὶ ἀποκπ. ἀντὶ Τὰ ἔμπαλιν, τὸ ἐναντίον, ἀνάποδα κτλ.

Ταμῶ, μέλλ. τοῦ Τάμνω = Τέμνω.

Ταμών, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Τέμνω.

Τὰν ἢ ;Τάν, (μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Ὦ 'τὰν ἢ » Ὦ 'τάν, (κλητ. ἀνμλ. ἢ κατ' ἀποκ. τοῦ Ἔτης-ου ἢ τοῦ Τῆνος), = Ὦ οὗτος, ὦ φίλε (πολλάκις ἐν εἰδ. ἐπιπλήξ. ἢ εἴρων.).

Τάν, Δ. ἀντὶ Τήν, αἰτ. θηλ. τοῦ Ὁ ἢ Ὅς.

Τἀν, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ἐν.

Τἄν, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τοι ἄν.

Τᾶν, Δ ἀντὶ Τῶν, γεν. θηλ. πληθ τοῦ Ὁ.

†Τανάγρα, ας (ἡ), Γλσ. ἀγγεῖον χάλκινον, χύτρα, λεβέτι.

†Ταναγρίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ προηγ.

Ταναήκης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ), Π. [ταναός, ἀκή]. ὁ ἔχων μακρὰν αἰχμὴν (ἀκωκήν), ὀξύς, σουβλερός· (ἐν γεν.) προμήκης, ἐπιμήκης.

Ταναηγέτα, αο (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ

Ταναηγέτης, ου (ὁ), Π. [ταναός, ἠχέω] ὁ μακρὰν ἠχῶν (ἀντηχῶν), πολυηχος.

Ταναίμυκης καὶ Ταναίμυκος, ου (ὁ), Π. [ταναός, μυκάομαι]. ὁ μουγγρίζων δυνατά, (ἄλλ.) Ἐρίμυκος.

Ταναλεγής, έος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Τανηλεγής.

Τἀναντία, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ἐναντία.

Ταναόδειρος (ὁ, ἡ), Π. [ταναός, δειρή]. ὁ ἔχων μακρὸν λαιμόν, Δολιχόδειρος.

Ταναός, ή ἢ ός, όν, Π. [τείνω], μακρός, ἐκτεταμένος· ὑψηλός· (συνκδχ.) λεπτός, τρυφερὸς ἢ ὀξύς, διαπεραστικός. » Πῦρ —, « Ἐμπεδ. » Γῆρας—, « Ἐπγρ., τὸ (ἄλλ.) Βαθύ.

Ταναύπους (ἀντὶ Ταναόπους), οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκτείνων τοὺς πόδας ἐν τῷ περιπατεῖν (περιπατῶν μὲ μεγάλα βήματα), ταχύπους, ἢ; ὁ ἔχων λεπτοὺς (ταναοὺς) πόδας, ἰσχνόπους.

†Ταναϋφής, εος (ὁ, ἡ), Γλσ. [ταναός, ὑφή], ἀντὶ Λεπτοϋφής.

;Ταναύχαλκος (ὁ ἡ), Π. ἀντὶ Πολύχαλκος. » Λέβης, « Ἐπγρ, (ἴσ. ὀρθοτ.) Τανύχαλκος.

Ταναῶπις, ιδος (ἡ), Π. [ταναός, ὤψ]. ἡ μακρὰν βλέπουσα.

Τἄνδρον ἢ Τἄνδον, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ἔνδον.

Τἀνδρί, Τἀνδρός, Ἀττ. κατὰ συνλφ. ἀντὶ Τῷ ἀνδρί, Τοῦ ἀνδρός.

Τανεῖαι (αἱ), [τείνω]. μακρὰ κομμάτια ξύλων, γρεντιαίς.

Τανηλεγής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ταναός, λέγω]. ὁ τεντόνων (ἐξαπλόνων) τὸν ἄνθρωπον μακρὺν-πλατὺν ἤ, κοιμίζων αὐτὸν ἐπὶ μήκιστον (κοιν. τὸν ἀξύπνητον) » Θάνατος—, « Ὅμ.

Τανήλοφος (ὁ, ἡ), Γλσ. [ταναός, λόφος]. ὁ ἔχων μακρὺν λαιμὸν ἢ ὑψηλὴν κορυφήν.

†Τανθαλύζω (-ρύζω), Μ. ύξω, Γλσ. [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Τονθορύζω, Βαμβαλίζω κτλ.], τρέμω, τραντάζομαι, (ὀθ.

†Τανθαρυστός (ὁ, ἡ) καὶ Τανθαρύστρια (ἡ). ὁ κάμνων νὰ τρέμῃ (νὰ νταρντανίζεται) τις, τρόμου πρόξενος.

Τανίκα, Τᾶνος, Δ. ἀντὶ Τηνίκα. Τῆνος.

Ταντάλεια (ἡ). ἡ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τινος ἐπαιώρησις πράγματος ἀπειλοῦντος πτῶσιν (καθὼς ὁ λίθος τοῦ Ταντάλου), [ἐκ τοῦ

Ταντάλειος (-λεος), α, ον. Ὁ τοῦ Ταντάλου ἢ ὡ, ἂν τοῦ Ταντάλου.

Ταντάλεύω, Μ. εύσω καὶ Π.

Ταντάλίζω, Μ. ίσω, (κατὰ μετάθ. στοιχ. καὶ ὀνμτπ.) ἀντὶ Ταλαντεύω, κουνῶ (πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ), τραντάζω, νταρτανίζω· (ἀμτβτ.) τρέμω, σείομαι (καθὼς ὁ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ταντάλου λίθος). ‖. » Τὰ Ταντάλου τάλαντα ταντάλίζεται, « Ἀρστφ., ζυγίζει ἴσα μὲ (εἶνε πλούσιος ὡς ἂν) τὸν Τάντ.

Ταντάλίς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Ταντάλου.

Ταντάλῖτις, ιδος (ἡ), (ἐνν. πόα), εἰδ. φυτ., (ἄλλ.) Λιθόσπερμον.

Ταντάλόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ταντάλίζω, σείω (καὶ πθ.) σείομαι· (συνκδχ.) ζαλίζομαι καὶ πίπτω.

Τἀντός, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ἐντός.

Τανύγληνος (ὁ, ἡ), Π. [τανύω, γλήνη]. ὁ ἔχων μεγάλους ὀφθαλμούς. » Ταῦρος —, « Νονν.

Τανύγλωσσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰν [τανύω] γλῶσσαν, λάλος. » Κορώνη—, « Ὅμ., (παρβλ. Λακέρυζα).

Τανυγλώχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. [τ. γλωχίν]· ὁ ἔχων ἐπιμήκεις (σουβλεράς) ἀγκίδας· » Ὀϊστός—, « Ὅμ., (παρβλ. Ταναήκης).

Τανύδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων πολὺν (ἐκτεταμένον) δρόμον, τρέχων μακράν, ταχύς, γλίγωρος.

Τανυέθειρος (ὁ, ἡ), Π. [τ. ἔθειρα]. ἡ ἔχουσα μακρυὰ μαλλιά, μακρομαλλοῦσα.

Τανυήκης, εος (ὁ, ἡ), Π. = Ταναήκης, μακρὺς καὶ κοπτερός

Τανύηλιξ, ικος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ προβεβηκὼς τὴν ἡλικίαν.

;Τανυηγέτα, αο (ὁ), Ζ. Ταναηγέτα.

Τανύθριξ, ύτριχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰς καὶ λείας (ὄχι σγουρὰς) τρίχας. » Αἴξ (» Ὗς)—, « Ἡσ., Σιμ.

Τανυκνήμις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰς κνημίδας (καὶ συνκδχ. κνήμας), (ἐπμ.) = τῷ

Τανύκνημος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰς κνήμας, μακροπόδης, (παρβλ. Τανυσφυρος).

Τανύκραιρος (ὁ, ἡ), Π. [τ. κραῖρα]. ὁ ἔχων μεγάλα (ἐκτεταμένα) κερατα· (ἐπὶ βουν.) = Τανήλοφος.

Τανυκρήπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (φορῶν) μακρὰς κρηπῖδας.

Τάνυμαι, Π. ἀντὶ Τανύομαι, πθ. τοῦ Τανύω.

Τανύμετρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐκτεταμένην περίμετρον ἢ διάμετρον, μέγας, ἐκτεταμένος, εὐρύχωρος.

Τανυμήκης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἐκτεταμένος εἰς μῆκος, μακρύς, ὑψηλός. » Ἰτέα—, « Ἐπγρ.

Τανῦν, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Τὰ νῦν, κατὰ τὸ παρόν, τώρα.

Τανύπεπλος (ὁ, ἡ), Π. ἡ φοροῦσα μακρὺν (μεγαλοπρεπῶς χυνόμενον ἢ κυματίζοντα) πέπλον. (συκδχ.) ἔχουσα ὡραῖον ἀνάστημα, Εὐμήκης. (μτνμ.) » Πλακοῦς—, « Βατρχμχ., ζυμαρικὸν μὲ πολλὰ φύλλα.

Τανύπλεκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σχηματίζων (συγκείμενος ἀπὸ) ἐκτεταμένον πλεγμα.

Τανύπλευρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰς (μεγάλας, ἐκτεταμένας) πλευράς.

Τανυπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακροὺς πλοκάμους (μακραῖς πλεξίδαις).

Τανύπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. = Ταναύπους.

Τανύπρεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰ πρέμνα (σελέγη, μεγάλα καὶ ὑψηλὰ δένδρα), Πολύπρεμνος. » Ὕλη —, « Νόνν.

Τανύπρωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰν (ἐκτεταμενην) πρωραν (ἢ μτνμ.) ἄκραν. » Καλύπτρα—, « Ἡσύχ., ἡ προεχουσα ὑπὲρ τὸ πρόσωπον (;).

Τανύπτερος καὶ Τανυπτέρυξ, υγος καὶ

Τανυπτέρυγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰ (ἐκτεταμένα) ἢ τεντωμένα παντοτε (καθὼς ἡ μυῖγα) τὰ πτερά, (ἐν γέν,) ταχύπτερος.

Τανύπτορθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακροὺς (ἐκτεταμένους) π όρθους (κλάδους).

Τανύῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρὰς (ἐκτεταμενας) ῥίζας.

Τανύῤῥινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρὰν (ἐκτεταμένην) ῥῖνα, μακρομύτης. 2) σκεπασμένος μὲ τεντωμένον δερμα (ῥινόν).

Τανυσθείς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀορ. τῆς μτχ. τοῦ Τανύω.

Τανυσίπτερος καὶ Τανυσιπτέρυγος (ὁ, ἡ). Π. Τανύπτερος, -πτέρυγος.

Τάνυσις, εως (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τάσις, τάνυσμα, τέντωμα.

Τανύσκιος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. ἡ σκιὰ ἐκτείνεται μακράν, (δηλ.) ὑψηλός, (παρβλ.) Δολιχόσκιος.

Τανυσκόπελος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλοὺς ἢ μακρὰν παρατεινομένους σκοπέλους.

;Τανύσκω, Μ. ύσω, Π. (μτγν.) ἀντὶ Τανύω.

Τανυσσάμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Τανυσάμενος, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Τανύω.

Τανύστροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σφοδρῶς περιστρεφόμενος. » Σφενδόνη—, « Εὐρ.

Τανυστύς, ύος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τανυσις, τέντωμα. » Τόξου—, « Ὀδ. Φ,

Τανύσφυρος (ὁ, ἡ), Π. [τανύω, σφυρόν]. ἡ ἔχουσα τετανούς (εὐμήκεις ἴσιους, [ἐν γέν.] εὐμόρφους, καλοκαμωμένους) πόδας, Καλλίσφυρος.

Τανύτριχος (ὁ, ἡ), Π. Τανύθριξ.

Τανύφθογγος (ὁ, ἡ) Π. τοῦ ὁπ. ὁ φθόγγος (ὁ ἦχος τῆς φωνῆς) ἐκτείνεται μακράν, μεγαλόφωνος.

Τανύφλοιος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων τετανὸν (λεῖον, ἀῤῥυτίδωτον) ἢ πυκνὸν φλοιόν. » Ἐλάτη (» Κράνεια, » Ἐρινεός)—, « Ὀρφ., Ὅμ., Θκρ.

Τανύφυλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λεῖα (τετανά) ἢ πυκνὰ φύλλα, » Ἐλαίη—, « Ὅμ. » Ὄρος—, « Θκρ., (συνκδχ.) τὸ πολύδενδρον.

Τανυχειλής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μακρ. (ἐκτεταμ.) χεῖλος ἢ ῥάμφος ἢ προβοσκίδα. » Μέλισσα—, « Κοΐντ..

Τανύω, Μ. ύσω (πθ. πρκ. Τετάνυσμαι), Ἰων. ἀντὶ Τείνω, ἐκτείνω, τεντόνω· ἁπλόνω, στρώνω (» Τράπεζαν—, « Ὀδ. Α. [καὶ πθ.] » Κεῖται τανυσθείς, « Ἰλ. Ν.)· (καὶ μτνμ.) ἀντὶ Αὐξάνω, ἐπιτείνω. » Πόνον (Ἔριν)—, « Ὅμ.

Ταξείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τάξις, μικρὸν στρατ. σῶμα.

†Ταξεώτης, ου (ὁ), νλγ. ὁ ἐπὶ τῆς τάξεως (εὐταξίας) ὑπηρετης ἄρχοντος ἢ δικαστηρίου, (Γαλλ.) appariteur, huissier.

†Ταξεωτικός, ή, ον. Ταξεώτου ἴδιος.

Ταξιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Ταξιάρχης, ου (ὁ), = Ταξίαρχος.

Ταξιαρχία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστασία) καὶ ὁ βαθμὸς τοῦ ταξιάρχου.

Ταξίαρχος (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς στρατ. τάξεως, λοχαγός, ἑκατόνταρχος· (ἐν γέν.) πρῶτος (ἀρχηγος) στρατεύματος, καπετάνιος· (ἐνίοτε) ὁ πρῶτος τῆς σειρᾶς (ὁ πρωτοστάτης) στρατ.

Ταξίλοχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων εἰς τάξιν (παρατάττων) τοὺς λόχους τοῦ στρατ., στρατηγός, (ἐν γέν.) αρχιστράτηγος.

Ταξιόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. τάττω (τοποθετῶ) τινὰ ὡς στρατιωτην εἰς τὴν τάξιν του.

Τάξις [τάσσω], εως (ἡ). διάταξις, διευθέτησις· εὐταξία. » Οὐδὲν οὕτως εὔχρηστον, οὔτε καλὸν ἀνθρώποις, ὡς ἡ τάξις, « Ξεν. » Τὴν τῶν ὅλων τάξιν, « αὐτ., τὴν διακόσμησιν τοῦ παντός. » Ἡ τῶν λογων τάξις, « Δμ., ὁ τρόπος τῆς συνθέσεως, (Γαλλ.) le plan. » Εἰς τάξιν αὐτὸ ἤγαγεν ἐξ ἀταξίας. « Πλάτ. (καὶ προθετ. ἀντὶ ἐπίῤ.) » Διὰ τάξεως, « αὐτ., κοσμίως, εὐτάκτως. 2) (ἰδιαιτ.) διάταξις στρατεύματος, παράταξις. » Πρωτη (» Ἐσχάτη) —, « Ασ. Αξ. » Ἐν τάξει χωρεῖν, « Θκ. » Τίς οὐκ ἂν ἡδέως θεάσαιτο ὁπλίτας πολλοὺς ἐν τάξει πορευομένους; τίς δ' οὐκ ἂν θαυμάσειεν ἱππέας

κατὰ τάξιν ἐλαύνοντας; « Ξεν. 3) θέσις (στρτιώτου), (Γαλλ.) poste· (μτφορ.) ἡ κοινωνικὴ θέσις τὴν ὁπ. ἔχει τις, (Γαλλ.) rang, etat, condition » Ἐν τῇ τάξει εἶχε ἑωυτόν, « Ἡρ. » Λείπειν τὴν τάξιν, « Αἰσχν., = Λειποτακτεῖν. (καὶ μτφορ.) » Τὴν τῆς εὐνοίας τάξιν ἐν τοῖς δεινοῖς οὐκ ἔλιπον, « Δμ. » Εἴς τινα τάξιν ἑαυτὸν τάξαι τῆς πολιτείας, « αὐτ. » Γἱοῦ τάξιν ἔχειν παρά τινι, « Λρτ. » Θεραπαίνης τάξιν ἐπέχειν, « Ἀθ. » Οἰκέτου τάξιν, οὐκ ἐλευθέρου παιδός, ἔχων, « Δμ. » Ἐν γαμετῆς ἔχειν τάξει, « Πλ., τὴν ἔχει ὡς σύζυγον. » Ἐν ἐχθροῦ τάξει, « Δμ. (παρβλ. Μοῖρα), » Νόμου τάξιν ἔχειν, « Λξ., ἰσχύν. 4) σῶμα (τάγμα) ςρατ., λόχος, ἑκατονταρχία· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ σῶμα τῶν πεζῶν (128) στρατ. τοὺς ὁπ. ἔδιδεν ἑκάστη φυλή. » Τὸν ταξίαρχον ἐκέλευον ἀκληρωτὶ τὴν ἡμετέραν τάξιν πέμπειν, « Λσ. (παρβλ. Φυλή). » Ἆθλα προὔθηκε καὶ ταῖς ἱππικαῖς τάξεσι καὶ ταῖς ὁπλιτικαῖς, « Ξεν. » Τὸ μὲν μέσον τοῦ στρατοπέδου ἐγίνετο ἐπὶ τάξιας ὀλίγας, καὶ ταύτῃ ἦν ἀσθενέστατον· τὸ δὲ κέρας ἑκάτερον ἔῤῥωτο πλήθεϊ, « Ἡρ. 5) οἱ κατόπιν τινος (μεγιστᾶνος, ἀξιωματικοῦ) ἀκολουθοῦντες ὑπηρέται (δορυφόροι), (Γαλλ.) le cortège, la suite. » Ἡ ὑπάρχουσα —, « Συν., Πανδ. » Ὅπου γὰρ βασιλέως παρουσία, καὶ ἡ τάξις παραγίνεται, « Γμν. Ἐκκλησ. » Εἰς τάξιν γεγενημένος, « Πλ., καταταχθεὶς εἰς τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς αὐλῆς, διορισθεὶς ταξίαρχος (;). 6) ἐπιβολὴ ἢ πληρωμὴ ποσότητος τεταγμένης. (Γαλλ.) taxe· πληρωμὴ μὲ διορίαν. » Τάξιν ταῖς δίκαις ἐπιτιθέναι, « Λχ., κανονίζειν (προσδιορίζειν) τὰ δικαστικὰ ἔξοδα. » Περὶ ἀρέσεως τοῦ ὀφλήματος ἢ τάξεως, « Δμ.

Ταξίφυλλος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα εἶνε διατεθειμένα κατὰ τάξιν.

;Ταξιώτης, Ταξιωτικός, = Ταξεώτης, Ταξεωτικός.

†Τάξος (ὁ), νλγ. [Λτ.], εἶδ. δένδρ., (ἄλλ.) Σμίλαξ.

Ταοί, ῶν (οἱ), πλθ. ὀνμστ. τοῦ Ταώς.

Ταπεινολογία καὶ

Ταπεινοῤῥημοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ὁμιλῇ τις ταπεινὰ (μὲ ταπεινὸν ὕφος).

Ταπεινός [† δάπος = ἔδαφος]. ή, όν. Χαμηλός, ἐδαφιαῖος· (συνκδχ.) κατηφής· (μτφορ.) μικροῦ φρονήματος, χαμερπής· μικρόψυχος· εὐτελής, ποταπός, ἀσήμαντος, εὐκαταφρόνητος· (ἐπὶ καλοῦ) μετριόφρων, ὄχι ὑπερήφανος. » Ταπεινὴ λέξις, « Ῥτρ., ἡ μὴ ἔχουσα ὕψος, (Γαλλ.) style rampant. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) Ταπεινά, ἐπίρ. ἀντὶ Ταπεινῶς, χαμηλά (ἢ μτφορ.) εὐτελῶς κτλ. » Κολοιοὶ ταπεινὰ νέμονται, « Πίνδ. » Ταπεινὰ πράττειν, « Λξ., εἶναι πτωχὸς (ἀσήμαντος).

Ταπεινότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ταπεινοῦ, χαμηλότης· (μτφορ.) χαμέρπεια, μικροψυχία· (ἐπὶ καλοῦ) ταπείνωσις. » Πολλὴν ἔμφασιν σιωπήν τε καὶ ταπεινότητα ἐν τῷ στρατεύματι εἶναι, « Ξεν., κατήφειαν, ἀθυμίαν.

Ταπεινοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρονῶ ταπεινά, εἶμαι ταπεινόφρων.

Ταπεινοφρόνως, ἐπίρ. Μὲ ταπεινοφροσύνην.

Ταπεινοφροσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ (τὸ ἐλάττωμα ἢ ἡ ἀρετὴ) τοῦ ταπεινόφρονος.

Ταπεινόφρων, ονος (ὁ, ἡ), ταπεινὸς τὸ φρόνημα, μετριόφρων ἢ (ἐπὶ κακοῦ) μικρόψυχος, ἄτολμος.

Ταπεινόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ τινὰ ταπεινόν, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.) σμικρύνω, ταπεινόνω· ἐξασθενίζω, ἐξευτελίζω.

Ταπείνωμα (τό), = Ταπείνωσις, χαμήλωμα· ταπεινὴ ἔκφρασις.

Ταπεινῶς, ἐπίρ. Μὲ ταπείνωσιν, μὲ ὕφος ταπεινὸν (εὐτελὲς ἢ μέτριον).

Ταπείνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ταπεινόω, χαμήλωμα· (μτφορ.) ἐξευτελισμός, ταπείνωμα· (ἐπὶ καλοῦ) ταπεινότης, μετριοφροσύνη.

Ταπεινωτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ταπεινόνειν, ταπεινώσεως, αἴτιος.

Τάπης [† δάπος = δάπεδον], ητος (ὁ). μάλλινον ὕφασμα διὰ στρῶσιμον ἢ σκέπασμα, (Τουρκ.) χαλί, κιλίμι, (Γαλλ.) tapis.

Ταπήτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Τάπης, κιλιμάκι.

Τἀπί, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ἐπί.

Τάπις, ιδος ἢ (;) ίδος (ἡ), = Τάπης.

Τἀπό, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ἀπό.

Ταπολλά, ἀντὶ Τὰ πολλὰ (ἐλλ. τῆς κατά), ἐπίρ. Πολλάκις· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Ταπρῶτα, ἀντὶ Τὰ πρῶτα (ἐλλ. τῆς Κατά) ἐπίρ. Ἐν Πρώτοις· πρώτην φοράν· κατ' ἀρχάς.

Τάραγμα (τό) καὶ

Ταραγμός (ὁ), = Τάραξις, ταραχή· σύγχυσις.

Ταράκτης, ου (ὁ), ταράσσων, ταραχοποιός.

Ταρακτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ταράσσειν, ταραχῆς ἐμποιητικὸς (πρόξενος). » Τῆς γαστρός —, « Ἰατρ., ὁ φέρων διάῤῥοιαν. » Ταρακτικὰ πάθη τῆς πολιτείας, « Πλ., τὰ ἐπιφέροντα ταραχάς.

Ταρακτικός, ή, όν. Ὁ ταραχθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ταραχθῇ, ἐπιδεκτικὸς ταράξεως.

Τάρακτρον (τό). ὄργανον ταραχῆς (ἀνακατώματος), = Κύκηθρον.

Ταράκτωρ, ορος (ὁ), Π. = Ταράκτης.

Τάρανδος (ὁ), εἶδ. ζ. κερασφόρου τῆς Ἀρκτ. Εὐρ., (Γαλλ.) renne.

Ταραντίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι (κυρ. κατὰ τὴν ἱππασίαν) τοὺς Ταραντίνους, ἱππεύω ἔνοπλος, (ἴσ. ὀρθότ. Ταραντινίζω).

Ταραντινίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Ταραντίνιον (τό), εἶδ. λεπτοτάτου γυναικ. φορέματος τὸ ὁπ. ὑφαίνετο εἰς τὴν πόλιν (τῆς Ἰταλ.) Τάραντα.

Ταραντινίζω, Μ. ίσω, ἴδε Ταραντίζω.

Ταράντιος, η, ον. Ὁ τοῦ ἢ (;) ἐκ τοῦ Τάραντος.

Ταραξίας, ου (ὁ). ὁ προξενῶν ταραχὰς (ἀνακατώματα), ταράκτης, φιλοτάραχος, (Γαλλ.) brouillon.

Ταραξικάρδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταράσσων τὴν καρδίαν, πρόξενος ψυχικῆς ἀνησυχίας.

Ταράξιππος (ὁ, ἡ). ὁ ταράττων τοὺς ἵππους, (ἐπίθ. ἥρωός τινος τοῦ ὁπ. τὸ ἄγαλμα ἢ ὁ βωμὸς [ὡς ἀποτρεπτικοῦ τῆς ταραχῆς τῶν ἵππων] ἔκειτο παρὰ τὴν νύσσαν τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ σταδίου).

Ταραξιππόστρατος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ ταράττων τὸν ἱππικὸν στρατὸν ἢ τὸ ἱππικὸν καὶ τὸν στρατόν.

Τάραξις, εως (ἡ). ταραχή, σύγχυσις· (ἰατρ. θόλωμα τῶν ὀφθαλμῶν.

Ταράσσω (ττω), Μ. άξω, [ἀράσσω]. Ἀνακατόνω· (ἐπὶ ὑγρ.) θολόνω· (μτνμ.) ξυπνάζω· συγχύζω· φέρω ἄνω-κάτω (ἐνίοτε) διεγείρω· (πθ.) ξυπνάζομαι, τρομάζω· (ἐνίοτε) φοβοῦμαι. » Ταράσσειν ἀρυτῆρι, « Δσκρ. » Ἐτάραξε πόντον (ὁ Ποσειδῶν), χερσὶ τρίαιναν ἑλών, « Ὀδ. Ε. » Ταράττειν τὴν κοιλίαν, « Ἰατρ., φέρειν διάῤῥοιαν. » Τὰ ναυήγια, περὶ τὰς πρώρας τῶν νεῶν εἰλέοντο, καὶ ἐτάρασσον τοὺς ταρσοὺς τῶν κωπέων, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Στάσεις καὶ πολέμους ταράσσειν, « Ξεν., (Γαλλ.) susciter. (ἢ πθ.) » Τῆς στρατιῆς ὑπὸ τῆς ἵππου ταρασσομένης, « Ἡρ. » Ἵππων ταρασσομένων καθ' ὅμιλον, « Θκρ. » Ἐκ τούτων ἐγκλήματα καὶ πόλεμοι πρὸς τούς... ἐταράχθη, « Δμ. (καὶ αὐτπθ.) » Ταρασσόμενος περὶ παιδί, « Θκρ. (καὶ ἐπιφερ. τοῦ Μή) » Ταράττομαι μή τις φήσῃ, « Πλάτ.

Ταραχή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀνακάτωμα, θόρυβος, ἀταξία, σύγχυσις, ἀνησυχία. » Κοιλίας —, « Ἰατρ, διάῤῥοια.

Τάραχος (ὁ), Ἀττ, ἀντὶ Ταραχή.

Ταραχώδης, εος (ὁ, ἡ). πρόξενος ἢ πλήρης ταραχῆς, θορυβώδης, τεταραγμένος· ἄστατος, ἀβέβαιος, ἢ· ἀνήσυχος, φιλοτάραχος. » Τὸ θεῖον φθονερόν τε καὶ ταραχῶδες. « Ἡρ., τὰ τῆς τύχης ἐπίφθονα καὶ ἄδηλα ἢ ἀβέβαια. » Κοιλία —, « Ἰατρ., ἡ πάσχουσα διάῤῥοιαν. » Ἴχνη ταραχώδη, « Ξεν., συγκεχυμένα, δυσδιάκριτα.

Ταραχωδῶς. ἐπίρ. Μὲ ταραχήν.

Ταρβαλέος, α, ον, Π. [τάρβος], τρομακτικός, φρικώδης, φρικαλέος· (πθ.) τρομαγμένος, πεφοβισμένος, ἢ. δειλός, εὐπτόητος.

Ταρβέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φοβοῦμαι, τρομάζω· (συνκδχ.) σέβομαι. » Ὁ δ' ἄρ' ἕζετο, τάρβησέν τε, « Ἰλ. Β. (καὶ δοτ. ὀργ.) » Οὐδέ τι θυμῷ ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται, « Ἰλ. Φ. (καὶ αἰτ. ἐλλ. προθ.) » Ταρβήσας χαλκόν τ' ἠδὲ λόφον ἱππιοχαίτην, « Ἰλ. Ζ., [ἐκ τοῦ

†Τάρβη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ-

Τάρβος [ταράσσω;], εος-ους (τό), Π. φόβος, τρόμος· σέβας, (Γαλλ.) sainte horreur.

Ταρβοσύνη (ἡ), Π. = Τάρβος.

Ταρβόσυνος (ὁ, ἡ), Π. τάρβους (τρόμου) πρόξενος, δεινός. » Φόβος —, « Αἰσχλ.

†Ταρβύζω, Μ. ύξω; Γλσ. ἀντὶ Ταρβέω.

†Ταργαίνω, Μ. ανῶ; Γλσ. ἀντὶ Ταράσσω.

†Ταργάνη (ἡ), Γλσ. ἢ Ἀττ. ἀντὶ Σαργάνη.

Τάργανον (τό). [ταράσσω], ὁ (ἄλλ.) Δευτερίας ἢ Στεμφυλίτης οἶνος, (κοιν.) Λαγγερόν, (ὅθ.

Ταργανόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τὸ κρασὶ νὰ κόψῃ (νὰ χαλάσῃ). » Οἶνος τεταργανωμένος, « Πλάτ., Κωμ., χαλασμένος, ξιδιασμένος.

†Ταργανόω-ῶ [† ταργάνη], Μ. ώσω. Δένω, συνδέω, (εὔχρ. κυρ. τὸ σύνθ. Προσταργανόω).

Ταριχεία (ἡ), = Ταρίχευσις. 2) = τῷ

Ταριχεῖον (τό). μέρος ὅπου ταριχεύονται ὀψάρια ἢ σώματα νεκρῶν.

Ταριχέμπορος (ὁ). ὁ ἐμπορευόμενος ταρίχη (ταριχευτὰ κρέατα ἢ ὀψάρια), (Τυρκ.) μπαστιρματζῆς, μπακάλης.

Ταρίχευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ταριχεύω, ἀλάτισμα καὶ πάστωμα ἢ κάπνισμα κρεάτων ἢ ὀψαρίων· ἐμβαλσάμωμα νεκρῶν σωμάτων κτλ.

Ταριχευτήρ, Π. ἀντὶ-

Ταριχευτής, οῦ (ὁ). ὁ ταριχεύων ὀψάρια ἢ κρέατα· (εἰς τὴν Αἴγυπτ.) ὁ ἐμβαλσαμόνων τὰ νεκρὰ σώματα.

Ταριχευτός, ή, όν. Τεταριχευμένος, παστὸς ἢ καπνιστός· (ἐπὶ νεκρ. σωμ.) ἐμβαλσαμωμένος ὡς ἂν μουμμιά.

Ταριχεύω [τάριχος], Μ. εύσω. Κατασκευάζω (κυρ.) τὸ κρέας ὥστε νὰ μένῃ ἄσηπτον, παστόνω, ἀλατίζω, ξηραίνω εἰς τὸν καπνόν, (Τουρκεβραϊκ.) κάμω μπαστιρμᾶν· (ἐπὶ νεκρ.) ἐμβαλσαμόνω, κάμνω μουμμιάν, (παρβλ. Ταρχύω). (μτνμ.) κατατρύχω (διὰ κακοπαθείας)· ταλαιπωρῶ, κατατήκω, (παρβλ.) Σκελετεύω. » Ξύλα —, « Θφρ., τὰ ἀφίνω νὰ σφίξουν (τὰ ἐργάζω) εἰς τὸ νερόν. » Ὄξει ταριχεύειν, « Δσκρ., κάμνειν 'ξειδάτα (τουρσῆ). (καὶ μτνμ.) » Πρόσφατος δὲ καὶ νεαλὴς ὢν ἐκεῖνος, περιῆν αὐτοῦ τεταριχευμένου, « Δμ., ἀτονισμένου ἀπὸ τὴν πολυχρόνιον φυλακήν.

Ταριχηγός (ὁ, ἡ), [τάριχος, ἄγω]. ὁ φέρων (κουβαλῶν, εἰσάγων εἰς ἐμπόρευμα) παστὰ κρέατα καὶ ὀψάρια ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Ταριχηΐη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ταριχεία.

Ταριχήϊον (τό), Ἰων. ἀντὶ Ταριχεῖον.

Ταριχηρός, ά, όν. Ὁ ἐκ τοῦ γένους τοῦ ταρίχους, παστός, καπνιστός. » Τὰ ταριχηρά, « Λξ., τὰ ταριχευτὰ (κρέατα, ὀψάρια, λαχανικά), (Γαλλ.) salaisons. » Ἀγγεῖον ταριχηρόν, « Λξ., τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἐναπόθεσιν ταρίχους.

Ταρίχιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Τάριχος.

Ταριχόπλεως, ω (ὁ, ἡ), Κωμ. πλήρης (ἔμπλεως) ταρίχους. » Βόσπορος —, « Ἀθ.

Ταριχοπωλεῖον (τό). τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ὅπου ἐπωλοῦντο τὰ ταρίχη (τὰ ἁλμυρά), τὸ ἐργαστήριον τοῦ ταριχοπώλου.

Ταριχοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ ταρίχη, εἶμαι-

Ταριχοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ταρίχη (παστά, ἁλμυρά), μπαςιρματζῆς, μπακάλης.

Τάριχος (ὁ) καὶ Τάριχος, εος ους (τό), [συγγ. τοῦ Ταρσὸς ἢ ;Στέριφος]. κρέας ἢ ἄλλο τι κατεσκευασμένον εἰς τρόπον ὥστε νὰ μένῃ ἄσηπτον, παστόν, καπνιστόν, (Τουρκ.) μπαστιρμᾶς, τουρσῆ κτλ.

Τάριχος (ὁ, ἡ), σπν. ἀντὶ Ταριχευτός. » Νεκρὸς τάριχος, εἰσορᾶν Αἰγύπτιος, « Σοφ. (ἀποσπάσμ.).

†Ταρμύζω, Μ. ύξω; Γλσ. ἀντὶ Ταρβέω.

Τἄρνεα, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ὄρνεα.

†Ταρπάνη καὶ Τάρπη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ταργάνη = Σαργάνη, κοφφα, γερ.... κτλ.

Ταρπήμεναι, Π. ἀντὶ Ταρπῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τέρπω

;Ταρπονή (ἡ). ἀμφ. ἀντὶ Ταρπάνη.

†Ταρπός (ἡ), Γλσ. = Τάρπη, (παρβλ. Ταρσός).

Ταῤῥίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ταῤῥός.

Τάῤῥοθος (ὁ, ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Ἐπιτάῤῥοθος.

Ταῤῥός, Ταῤῥόω κτλ. Ἀττ. ἀντὶ Ταρσὸς κτλ.

Ταρσά (τά), πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ

Ταρσός (ὁ), [τέρσω]. (κυρ.) ἡ καλαμωτὴ ὅπου στεγνόνουν τὸ τυρὶ ἢ τὰ 'πωρικά. » Τυρὸς δ' οὐ λείπει με ... ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί, « Θκρ. 2) (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε πλεγμένον ἢ ἀραδιασμένον ὡς ἂν ταῖς βέργαις τῆς καλαμωτῆς. » Ταρσοὺς καλάμων διαστοιβάζοντες, « Ἡρ. 3) (μτνμ.) ἡ πτέρυξ (κυρ. ἡ σειρὰ τῶν κονδυλιῶν τῆς πτέρυγος) πτηνοῦ. 4) τὸ πλατὺ μέρος τοῦ κωπιοῦ, (κατ' ἔκτ.) τὸ κωπὶ ἢ ἡ σειρὰ τῶν κωπιῶν (Ἡρ. Η, 12, Πλβ. ις', 3). 5) ἡ σειρὰ τῶν 'δοντιῶν τοῦ πριονιοῦ (Ὀππ. Ἁλ. Ε', 207). 6) ἡ σειρὰ τῶν βλεφαρίδων, (κατ' ἔκτ.) τὸ βλέφαρον. 7) (συχν.) τὸ πλατὺ μέρος ἢ πατοῦνα (τὸ ἄλλ. Πέλμα) τοῦ ποδός, (Ἡρ. Θ', 37, Ἰλ. Λ, 37).

Ταρσόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω (Στεγνόνω) εἰς τὸν ταρσὸν (εἰς τὴν καλαμωτήν)· σχηματίζω τι (καὶ συχνότ. πθ. σχηματίζομαι ἢ εἶμαι σχηματισμένος) εἰς εἶδος καλαμωτῆς. » Ταῤῥοῦνται αἱ ῥίζαι, « Θφρ., συμπεριπλέκονται, (παρβλ. Καρκινοῦμαι). » Φλὲψ περὶ τὴν ὅλην κεφαλὴν (ἐκ) τετάρσωται, « Ἱπποκρτ. (ἐπὶ φυτ.) » Τεταρσωμένος, « Δσκρ. πτερυγοειδῶς διατεθειμένος, (Γαλλ.) pinnatifide.

Ταρσώδης, εος (ὁ, ἡ). σχηματισμένος (ἀραδιασμένος ἢ συμπεπλεγμένος) εἰς εἶδος ταρσοῦ (καλαμωτῆς).

Τάρσωμα (τό). τὸ πλέγμα τοῦ ταρσοῦ (τῆς καλαμωτῆς)· (μτνμ.) ἡ σειρὰ τῶν κωπιῶν.

Τάρταρα (τά), πλθ. καθ' ἑτερογέν. τοῦ Τάρταρος.

Ταρτάρειος, α, ον. Ὁ τοῦ ταρτάρου ἢ ἐν τῷ ταρτάρῳ, καταχθόνιος.

Ταρταρίζω, Μ. ίσω. Τρέμω (κυρ. ὑπὸ ψύχους), (ὅθ, τὸ κοιν. Νταρντανίζω).

Ταρτάριος, α, ον, καὶ

Ταρταρόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ταρτάρειος.

Ταρταρόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. παῖς (υἱὸς ἢ θυγάτηρ) τοῦ Ταρτάρου.

Τάρταρος (ὁ καὶ σπν. ἡ), (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. Τὰ τάρταρα), [ὀνμτπ. ἀναλογ. τοῦ Γάργαρα, Κάρκαρος κτλ.]. τὸ βαθύτερον μέρος τοῦ ᾅδου (ὅπου ἐτιμωροῦντο οἱ κακοῦργοι), ἡ κόλασις (τῶν παλαιῶν)· (ἐν γεν.) βάραθρον· ἄβυσσος. » Κρυόεις —, « Ἡσ. » Τάρταρα γαίης, « αὐτ., τὰ βάθη τῆς γῆς.

Ταρταρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ῥίπτω (Κρημνίζω, Καταδικάζω) εἰς τὸν τάρταρον.

†Ταρφέα, ἐπίρ. καὶ

Ταρφέες, πλθ. τοῦ Ταρφύς.

Ταρφειός, ά, όν, Π. = Ταρφύς.

Τάρφθη, Π. ἀντὶ Ἐτέρφθη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. τῆς ὁρστ. καὶ

Ταρφθήμεναι, Π. ἀντὶ Τερφθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τέρπω.

Τάρφος, εος-ους (τό), Π. πύκνωμα. (κυρ.) » Ὕλης —, « Ὁμ., τὸ πυκνότερον μέρος (τὸ βάθος) τοῦ δάσους, [ἐκ τοῦ

Ταρφύς, έος (ὁ, ἡ), Π. [τρέφω]. πυκνός, δασύς. » Θρὶξ —, « Αἰσχλ. » Ταρφέες ἰοί, « Ὁμ., ἀλλεπάλληλοι » Ταρφειαὶ νιφάδες (κόρυθες), « αὐτ. ‖. (τὸ οὐδ.) Ταρφέα, ἐπίρ. Συχνά, συχνάκις.

†Τάργαι (αἱ), = Τάρχεα.

Ταρχαῖα, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ἀρχαῖα

Ταρχαίνω [τάρχη], = Ταράσσω.

†Ταρχάνιος, α, ον, Γλσ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κηδείαν (νεκροῦ), (Γαλλ.) funéraire, [ἐκ τοῦ

†Τάρχεα (τά), Γλσ. [ταρχύω]. ἡ κηδεία (τὰ τελούμενα εἰς τὴν ταφήν, τὰ νομιζόμενα) νεκροῦ.

;Ταρχεῖον (τό). ταφεῖον, κοιμητήριον, (ὅθ. εἰς τὴν Αἴγυπτ.) = Ταριχεῖον.

†Ταρχεύω, Μ. εύσω. καὶ

;Ταρχέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ Ταρχύω.

Τάρχη (ἡ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Ταραχή.

† Τάρχος), εὔχρ. κυρ. τὸ πλθ. Τάρχεα.

;Ταρχύματα (τά), = Τάρχεα, [ἐκ τοῦ

Ταρχύω [ταριχεύω], Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Κηδεύω (νεκρόν), ἐνταφιάζω. » Χθονὶ (» Τύμβῳ, » Στήλῃ) —, « Ὁμ. » Τὸν δὲ νέκυν ἀποδώσω, ὄφρα ἑ ταρχύσωσιν, « Ἰλ. Η. » Οὔνομα ταρχύσας, « Ἐπγρ., ἐγείρας κενοτάφιον εἰς ὄνομά του.

Τᾶς, Δ. ἀντὶ Τῆς, ἢ Ἧς, γεν. θηλ. τοῦ Ὁ ἢ Ὅς.

Τᾶσδε, Δ. ἀντὶ Τῆσδε, γεν. θηλ. τοῦ Ὅδε.

Τάσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τείνω, τέντωμα (» Ὀφρύων —, « Ἐπγρ.)· (μτνμ.) ἐπίτασις (» Φωνῆς —, « Λξ.) ῥοπή· προσπάθεια· (γρμτ.) τονισμὸς λέξεως, προσῳδία. » Βαρεῖαι τάσεις καὶ ὀξεῖαι, « Δ. Ἁλ.

Τάσσω (ττω), Μ. τάξω. Βάλλω (Τοποθετῶ) κατὰ τάξιν, διευθετῶ, τακτοποιῶ, ῥυθμίζω. » Τάττειν τὸν κόσμον, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Φύσει σώφρων καὶ τεταγμένος ταῖς ἐπιθυμίαις, « Πλ., μέτριος· εὔτακτος. 2) (ἰδ. αἰτ.) βάλλω εἰς τάξιν τὸ στράτευμα, παρατάττω. » Τάσσειν εἰς μάχην τὴν στρατιάν, « Ξεν. » Ἐν τοῖς ἀγῶσι πρῶτον ἑαυτὸν τάττων, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Ἐπὶ τεσσάρων ταξάμενος τὰς ναῦς, « Θκ. (καὶ πθ.) » Ἐτάσσοντο ἀμφότεροι ὡς ἐς μάχην, « αὐτ. » Ἐπ' ὀκτὼ τεταγμένοι, « Ξεν. » Οὐδένα κόσμον ταχθέντες, « Ἡρ. » Τεταγμένη στρατιά, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Τάσσω ἐμαυτὸν μετὰ σοῦ, « Φλστρ., εἶμαι (συμφωνῶ) μὲ τὴν γνώμην σου, (Γαλλ.) je me range de votre avis. » Τάττεσθαι ὑπὸ θεῷ (ὑπὸ ἐξουσίαν), « Γρφ., διατελῶ ὑπὸ τὰς διαταγάς, ὑποτάσσομαι. 3) βάλλω εἰς τὴν σειρὰν (εἰς τὸν ἀριθμόν), κατατάττω. » Εἰς τοὺς ἄνδρας —, « Ξεν. » Ἐπὶ μιᾶς (ἐνν. τάξεως), — « αὐτ., εἰς μίαν ἢ τὴν αὐτὴν τάξιν. » Τάττειν τὴν μουσικὴν ἐν παιδείᾳ, « Ἀρισττ. » Ἐν τῇ τῶν πενήτων μερίδι (» Μετὰ τῶν ἀδελφῶν) —, « Πλ., Συν. » Ἐμαυτὸν τάττω τῶν ἀπιστούντων « Δμ. 4) διορίζω (εἰς θέσιν). » Ἄρχοντας —, « Ξεν. (καὶ

αἰτ. ἢ γεν. ἢ δοτ. προθετ. ἐκ δ'.) » Ἐπὶ ταῖς τριήρεσιν (» Ἐπὶ τὰς πράξεις) τάττειν τινά, « Δμ., Ἰσκρ. (καὶ πθ.) » Ταχθεὶς ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον, « Ἡρωδ. (ϗ πθ.) » Ἐπ' οὗ ἐτάχθημεν, ταύτῃ πειρασόμεθα εἶναι χρηστοί, « Ἡρ. (καὶ ἀπαρ.) » Ταχθέντες ἀναλαβεῖν, « Πλάτ. » Οἱ τεταγμένοι φύλακες, « Πλ. 5) (κυρ. ἐπὶ ποσότ. πληρωτέας) προσδιορίζω, (ὅθ. τὸ (Γαλλ.) taxer, (καὶ τὸ κοιν.) τάζω. » Τάξαι τῷ ναύτῃ δραχμήν, « Ξεν. » Φόρους τάττειν τινί, « Αἰσχν. » Θάνατον τὴν ζημίαν τάττειν, « Δμ. (καὶ μσ.) » Ἀποτείνει ζημίαν τὴν ἂν οἱ ἱρέες τάξωνται, « Ἡρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἐτάξατο φόρους οἱ προσιέναι κατὰ ἔθνεα, « Ἡρ. (καὶ αὐτπθ.) » Παρέδοσαν ἑαυτοὺς ἀμαχητί, καὶ φόρον ἐτάξαντο, « Ἡρ. ὑπεσχέθησαν νὰ πληρόνουν ὡρισμένην τινὰ ποσότητα. » Δῶρα τὰ ἐτάξαντο, ἀγίνεον, « αὐτ., (κοιν.) τὰ ὁποῖα εἶχαν τάξῃ. » Καὶ χρήματα τὰ ἀναλωθέντα κατὰ χρόνους ταξάμενοι ἀποδοῦναι, « Θκ., νὰ τὰ πληρώσουν μὲ διορίας. » Ὅπως ταξάμενοι ἀποδῶσιν, « αὐτ. (καὶ ἀλλπθ.) » Τάξασθαι ἡμέραν πρός τινα, « Πλδ. » Τῶν ἔσωθεν αὐτῷ ταξαμένων, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἡμέρα (» Χώρα) τεταγμένη, « Συν., Ξεν. » Ὁ πόλεμος οὐ τεταγμένα σιτεῖται, « Πλ. 6) προστάζω, παραγγέλλω, διατάττω. » Οὐκοῦν σὺ ἀπαγγείλαις ἄν; ὁ δὲ εἶπεν, Εἰ σὺ τάττοις· ἀλλὰ τάττω, ἔφη, « Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὴν ἔταξε τὼς Ἔρωτας, « Θκρ. (καὶ πθ.) » Τὸ ταχθὲν τελεῖν, « Σοφ.

Τάτα, τιμητ. προσφών., = Τέττια.

Ταταῖ! ἐπιφών. Σχετλ., = Παπαί, Ἀτταταὶ κτλ.

Τατάω-ῶ, Δ. ἀντὶ Τητάω.

Τᾶτες, Δ. ἀντὶ Τῆτες.

Τατικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ τείνειν (τεντόνειν), τάσεως ποιητικός.

Τᾆτιον, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὸ αἴτιον.

Τάττω, Ἀττ. ἀντὶ Τάσσω.

†Τατύρας καὶ **Τάτυρος**, ου (ὁ), [Περσ.] ὁ φασιανὸς (ὄρνις).

Τατώμενος, α, ον, Δ. ἀντὶ Τητώμενος.

†Ταύλη, **Ταυλίζω**, = Τάβλα, Ταβλίζω.

†Ταῦρα, ας (ἡ), ἀρχ. ἡ στεῖρα βοῦς (ἀγελάδα).

Ταυράω-ῶ (χ. Μ.). (ἐπὶ βοός) Ὀργῶ πρὸς συνουσίαν, ἐπιθυμῶ τὸν ταῦρον.

Ταυρέα (έη-ῆ, εης-ῆς (ἡ), (ἐνν. δορά). τὸ δέρμα τοῦ ταύρου. 2) (συνκδχ.) μάστιξ ἢ (;) τύμπανον ἀπὸ δέρμα ταύρου.

Ταύρειος, α ἢ ος, ον. Ὁ τοῦ ταύρȣ ἢ ἀπὸ δέρμα ταύρου. » Αἷμα (» Ἀσπὶς) —, « Θκ., Ὅμ. ‖. (οὐσ.) » Ταυρεία (ἐνν. δορὰ ἢ μάστιξ), = Ταυρέη, (ἴδε καὶ Ταύρεος).

Ταυρειών, ῶνος (ὁ), εἷς τῶν μηνῶν παρὰ Κυζικηνοῖς, (ἴδε Ταύρεος ϗ Ταύρια).

Ταυρελάτης [ταῦρος, ἐλαύνω], ου (ὁ). ὁ κυνηγῶν ταύρȣς ἢ τὸν ταῦρον, (ἴδε Ταυροκαθάπτης).

Ταυρέλαφος (ὁ), εἶδος φορτηγοῦ ζώȣ τῆς Ἰνδ.

Ταυρελέφας, αντος (ὁ), εἶδος ζ. (μεταξὺ ταύρου καὶ ἐλέφαντος) τῆς Ἰνδ.

Ταύρεος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ταύρειος, (κυρ. ἐπιθετ. ὁ Ποσειδῶν, ἢ διότι τῷ ἐθυσίαζον ταύρους, ἢ διότι ὁ Ὠκεανὸς καὶ οἱ ποταμοὶ παριστάνοντο μὲ κεφαλὴν καὶ κέρατα ταύρου).

Ταυρῆ (ἡ), κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Ταυρέα.

Ταυρηδόν, ἐπίρ. Ὡς ἂν ταῦρος, μὲ ἄγριον βλέμμα.

Ταύρια (τὰ), (ἐνν. ἱερά). ἑορτή τις εἰς τιμὴν τοῦ ταυρείου Ποσειδῶνος.

†Ταυριανός, ή, όν, (νλγ.). Γεννημένος ὑπὸ τὸ ζώδιον τοῦ Ταύρου.

;Ταυριάω-ω (χ. Μ.), = Ταυράω.

Ταυρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ταῦρος.

Ταυρικός, ή, όν. Ταύρου ἴδιος, ταύρειος.

Ταυροβόας, ου (ὁ), Π. ὁ βοῶν ὡς ἂν ταῦρος (ἔχων φωνὴν ταύρου).

Ταυροβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (κτυπῶν, φονεύων) ταῦρον ἢ ταύρους. » Τελετή —, « Ἐπγρ., ἡ διὰ θυσίας ταύρου ἢ ταύρων (κυρ. εἰς τιμὴν τῆς Ῥέας), (συγχ. τῷ Ταυρόπολος).

Ταυρόβορος (ὁ, ἡ), (παροξ.) = Ταυροφάγος. 2) (προπαροξ.) φαγωθεὶς ὑπὸ ταύρου.

Ταυρογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων γαστέρα ταύρου (μεγάλην).

Ταυρογενής, έος (ὁ, ἡ). γεννημένος ἢ καταγόμενος ἀπὸ ταῦρον.

Ταυροδέτης, ου (ὁ) καὶ Ταυροδέτις, ιδος (ἡ), Π. ὁ δένων ταῦρον ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Βύρσα —, « Ἐπγρ.

Ταυρόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος (κολλημένος) μὲ ταυροκόλλαν.

Ταυροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδ. (σχῆμα ταύρου).

Ταυρόθροος (ὁ, ἡ), Π. [τ. θρόος], = Ταυρόφθογγος.

Ταυρόθυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διὰ θυσίας ταύρȣ ἢ ταύρων. » Λοιβή —, « Ὀρφ., (παρβλ. Ταυροβόλος).

†Ταυροκαθάπτης [τ. καθάπτομαι], ου (ὁ), Γλσ. ὁ κυνηγῶν ἔφιππος ταῦρον (κυρ. εἰς τὰ-

†Ταυροκαθάψια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ καθ' ἣν γίνεται ταυρομαχία.

Ταυρόκερως, ωτος καὶ

Ταυροκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παριστανόμενος μὲ κεφαλὴν καὶ κέρατα ταύρȣ.

Ταυροκόλλα, ης (ἡ). κόλλα κατεσκευασμένη ἀπὸ αὐτιὰ κλπ. ταύρου.

Ταυροκολλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ ταυροκόλλαν.

Ταυρόκρανος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ταυροκέφαλος.

Ταυροκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτείνω (Φονεύω ἢ Θυσιάζω) ταῦρον ἢ ταύρȣς, [ἐκ τοῦ

Ταυροκτόνος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φονεύων ἢ φονεύσας ταῦρον ἢ ταύρους· (προπαροξ.) ὁ φονευθεὶς ὑπὸ ταύρου.

†Ταυρομαχία (ἡ) καὶ

†Ταυρομάχιον (τὸ), Ἐπγρ. μάχη ταύρων ἢ πρὸς ταύρους.

Ταυρομέτωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέτωπον (ϗ συνκδχ. πρόσωπον ἢ κέρατα) ταύρου.

Ταυρόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μορφὴν ταύρου.

Ταυροπάρθενος (ἡ), Π. παρθένος ἁρπαχθεῖσα ὑπὸ ταύρου, (ἐπιθ. τῆς Εὐρώπης).

Ταυροπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (γεννηθεὶς ἀπὸ) πατέρα ταῦρον.

Ταυροπόλια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμ. Ταυροπόλου.

Ταυροπόλος καὶ Ταυροπόλη (ἡ), (ἐπιθετ.) ἡ Ἄρτεμις (ἢ διότι ἐσύρετο μὲ βοαμαξον, ἢ διότι ἐτιμᾶτο εἰς τοὺς Ταύρȣς τῆς Σκυθίας [εἰς τὴν Ταυρίδα]). » Γυναῖκες ταυροπόλοι, « Ἀθ., μάγισσαι προσφέρουσαι θυσίας εἰς τὴν Ἑκάτην.

Ταυρόπους, οποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας ταύρου.

Ταυροπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόσωπον ταύρου.

Ταῦρος (ὁ), [†ταῦς]. τὸ ἄρσεν. ἀμουνούχιστον βῶδι, (Τουρκ.) μπογᾶς. 2) (μτνμ.) ὁ ἀνήρ. 3) τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός. 4) τὸ περίνεον, (ὅθεν Λάσταυρος). 5) (ἀστρνμ.) ἀστερισμός τις ἐν τῷ Ζωδιακῷ. 6) ὁ ἱερεὺς τοῦ Ταυρέου Ποσειδ.

Ταυροσφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Σφάζω (πρὸς θυσίαν) ταῦρον.

Ταυροσφάγος (ὁ, ἡ). ὁ σφάζων ταῦρον ἢ ταύρους, Ταυροκτόνος.

Ταυροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ταύρους, (ἐπίθ. τοῦ Βάκχȣ, διότι εἰς τοὺς διθυραμβοποιοὺς ἐδίδετο βραβεῖον ταῦρος).

Ταυροφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὡς ταῦρος (ἔχων μορφὴν [ἐξωτερικὸν] ταύρου).

Ταυρόφθογγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φθόγγον (φωνὴν) ταύρου.

Ταυροφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων ταύρους ἢ φονεύσας ταῦρον, (ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλ.).

Ταυροφόρος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φέρων (βαστάζων) ταῦρον· (προπαροξ.) ὁ φερόμενος (ὀχούμενος ἐφ' ἁμάξης συρομένης) ὑπὸ ταύρων.

Ταυροφυής, έος (ὁ, ἡ). ταύρῳ ὅμοιος τὴν φύσιν ἢ τὸ εἶδος.

Ταυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ταῦρον· (μτφορ.) ἐξαγριόνω. » Ὄμμασι ταυρουμένην, « Εὐρ., ταυρηδὸν ὑποβλέπουσαν, ἀγριουμένην, (παρβλ. Ἀποταυρόω).

†Ταυρώ, όος-οῦς (ἡ), ἐπιθετ.) ἡ Ἄρτεμις (ἄλλ. Ταυροπόλος).

Ταυρῶπις, ιδος (ἡ), ἰδιαιτ. θηλ. τοῦ

Ταυρωπός (ὁ, ἡ), Π. [τοῦ †ὤψ]. ὁ ἔχων ὄψιν ἢ βλέμμα ταύρου, ἀγριωπός.

Ταυρώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. = Ταυρωπός.

†Ταῦς ἢ Τοῦς, ἀρχ. Δ. (ἀχρ.) ἀντὶ Μέγας, (ἐξ οὗ Ταΰγετος).

†Ταύσιμος (ὁ, ἡ), Γλσ. καὶ

Ταύσιος, α, ον, Δ. ἀντὶ Τηΰσιος.

Ταὐτά, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ αὐτά.

Ταῦτα, πλθ. οὐδ. τοῦ Οὗτος.

Ταυταγί, Ἀττ. κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ Ταυτί.

†Ταυτάζω, Μ. άσω. Λέγω ἢ Πράττω (ἐν γέν. Ἐνδιατρίβω εἰς) τὰ αὐτά, (ἴδε Τευτάζω).

Ταύτῃ καὶ (Ἀττ. κατ' ἐπέκτ.) Ταυτηὶ ϗ

Ταύτης καὶ (Ἀττ. κατ' ἐπέκτ.) **Ταυτησί**, γεν. τοῦ Οὗτος.

Ταυτί, Ἀττ. ἀντὶ Ταῦτα.

†Ταυτίζω, Μ. ίσω. Θεωρῶ ἢ Ἐκλαμβάνω τι ὡς ταὐτὸ (τὸ αὐτὸ) μὲ ἕτερον, (Γαλλ.) identifier. ‖. (μσ.) = Ἰδιοποιοῦμαι.

Ταὐτὸ ἢ Ταυτό, κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὸ αὐτό.

†Ταυτόαιμος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος.

†Ταυταβουλία (ἡ), (νλγ.). ταὐτότης βουλήσεως (θελήσεως).

†Ταυτογενής, έος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, συγγενής, ὁμογενής.

†Ταυτογραφέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Γράφω τὰ αὐτά (περὶ τῶν αὐτῶν ἢ μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον). » Ταυτογραφούμενα, « τὰ περὶ τῶν αὐτῶν πραγματευόμενα ἢ μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον γραμμένα συγγράμματα.

†Ταυτόδοξος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν δοξασίαν (τὰ αὐτὰ φρονήματα), ὁμόδοξος.

†Ταυτοδυναμέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Εἶμαι-

†Ταυτοδύναμος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν δύναμιν (ἰσχὺν ἢ ἀξίαν ἢ σημασίαν).

†Ταυτοειδής, έος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ὁμοειδὴς ἢ ὁμοιόμορφος.

†Ταυτοέπεια (ἡ), = Ταυτολογία.

†Ταυτοεπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ταυτολογέω.

†Ταυτοεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Πράττω τὸ αὐτὸ (ἔργον).

†Ταυτοεργία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

†Ταυτόζηλος (ὁ, ἡ). (νλγ.). ὁ ἔχων (κινούμενος ἀπὸ) τὸν αὐτὸν ζῆλον, ἐπίσης ζηλωτὴς (πρόθυμος).

†Ταυτοθελής, έος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ θέλων τὸ αὐτὸ (ἔχων τὴν αὐτὴν μὲ ἄλλον θέλησιν). » Τὸ αὐτοθελές, « = Ἡ ταυτοβουλία.

†Ταυτόθροος (ὁ, ἡ), (νλγ.), = Ταυτόφωνος.

†Ταυτοκίνητος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν (πάντοτε ἢ μὲ ἄλλον τινὰ) κίνησιν.

Ταυτοκλινής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν (ἀστρνμ.) κλίσιν (κείμενος ὑπὸ τὸ αὐτὸ κλίμα).

Ταυτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ἐπαναλαμβάνω μὲ ἄλλας λέξεις) τὰ αὐτά.

Ταυτολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐπανάληψις τῶν εἰρημένων (μὲ ἄλλας λέξεις).

†Ταυτολογικῶς, ἐπίρ. Διὰ ταυτολογίας.

Ταυτολόγος (ὁ, ἡ), (νλγ.) ὁ λέγων (ἐπαναλαμβάνων μὲ ἄλλας λέξεις) τὰ αὐτά.

Ταὐτόματον, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὸ αὐτόματον.

†Ταυτομήκης, εος (ὁ, ἡ), (νλγ.) ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ μῆκος, Ἰσομήκης.

Ταὐτόν, Ἀττ. κατὰ κρσ. (πρὸ φων.) ἀντὶ Τὸ αὐτό.

†Ταυτοπάθεια (ἡ), (νλγ.). τὸ πάσχειν τὰ αὐτά, Ὁμοιοπάθεια, [ἐκ τοῦ

†Ταυτοπαθής, έος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ πάσχων τὰ αὐτά, Ὁμοιοπαθής.

†Ταυτοποδία (ἡ), Σχλ. ἐπανάληψις τοῦ αὐτοῦ ποδὸς εἰς τὸν αὐτὸν στίχον.

;Ταυτοπροσωπικῶς, ἐπίρ. Εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

†Ταυτοσήμαντος καὶ Ταυτόσημος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ σημαίνων τὸ αὐτὸ (ἔχων τὴν αὐτὴν σημασίαν).

†Ταυτοσθενής, έος (ὁ, ἡ), (νλγ.), = Ἰσοσθενής, Ταυτοδύναμος.

†Ταυτόσπορος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπέρματος (γένους).

†Ταυτοσυλλαβέω-ῶ, Μ. ήσω, (νλγ.). Ἔχω τὰς αὐτὰς συλλαβάς.

†Ταυτότης (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τι τὸ αὐτό. (Γαλλ.) identité, conformité· (γρμτ.) ταυτολογία, ἐπανάληψις.

†Ταυτοφωνία (ἡ), (νλγ.). ταὐτότης φωνῆς, [ὡς οὐσ. τοῦ

†Ταυτόφωνος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν φωνήν.

†Ταυτώνυμος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ ὄνομα, ὁμώνυμος.

Τάφε, Π. ἀντὶ Ἔταφε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Τέθηπα.

;Ταφεῖος, α, ον, ἴδε Ταφήϊος.

Ταφείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Θάπτω.

Ταφεύς, έως (ὁ). ὁ θάπτων τοὺς νεκρούς, ἐνταφιαστής, νεκροθάπτης.

Ταφή (ἡ), τὸ θάπτειν, θάψιμον (νεκροῦ)· (συχν. πλθ.) τελετή, ἐνταφιασμός, κηδεία· (ἐνίοτε) ἀντὶ Τάφος ἢ Ταφεῖον (» Εἰς ταφὰς τιθέναι, « Σοφ. » Καὶ αὐτοῦ εἰσὶ ταφαὶ τῆς Ἀττικῆς Ἀλωπεκῆσι, « Ἡρ.)· (ἐνίοτε) ἔξοδα τῆς ταφῆς. » Οὐδὲ τοῖς θάψασι (τὸν πατέρα) τὴν ταφὴν ἀπέδωκε, « Δμ.

Ταφήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Ταφεῖος, ἀνήκων εἰς ταφήν. » Μῆλα ταφήϊα, « Ἀπλλν., τὰ θυσιαζόμενα εἰς τὴν κηδείαν νεκροῦ.

Τάφιος, α, ον, Π. = Ταφήϊος.

Τάφιος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς (νήσου) Τάφου.

Ταφοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει τάφου (μνήματος).

Τάφον, Π. ἀντὶ Ἔταφον, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Τέθηπα.

Τάφος (ὁ), [θάπτω]. μνῆμα (νεκροῦ). 2) Π. ἀντὶ Ταφή, ἐνταφιασμός, κηδεία· (ἰδιαιτ.) τὸ τραπέζι τῆς θανῆς, (ἄλλ.) Περίδειπνον (» Αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον δαίνυ, « Ἰλ. Ψ.) καὶ οἱ τελούμενοι πρὸς τιμὴν τοῦ ἀποθανόντος ἀγῶνες. » Ἐς τάφον, ὅθι πάντας ἐνίκα, « Ὀδ. Γ.

Τάφος [τέθηπα], εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Θάμβος, ἔκπληξις.

Ταφρεία (ἡ), τὸ ταφρεύειν, σκάψιμον (ἄνοιγμα) τάφρου· φράξιμον (περίκλεισμα) μὲ τάφρον.

Τάφρευμα (τὸ), = Τάφρος· χαράκωμα, [ἐκ τοῦ

Ταφρεύω, Μ. εύσω. Σκάπτω (Ἀνοίγω, Ὀχυρόνω μὲ) τάφρον.

Τάφρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τάφρος.

†Ταφροβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. τραβῶ χανδάκι (τάφρον).

Ταφροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει τάφρȣ (χανδακιοῦ).

;Ταφροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἀνοίγω) τάφρον.

Τάφρος (ἡ), [θάπτω]. ὄρυγμα ἐπίμηκες, χανδάκι, (κοιν.) τράφος· (ἐνίοτε) ὑπόνομος.

Ταφρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ταφροειδής.

Ταφρωρύχος (ὁ). ὁ σκάπτων (ὀρύττων) τάφρον, (Τουρκ.) λαγουμτζῆς.

Ταφών, οῦσα, όν, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Τέθηπα.

Τάχα, ἐπίρ. (χρον.) = Ταχέως. » Τάχα σε παρέρχεται ὡς ὄναρ ἥβη, « Θκρ. » Τάχα ἐπειδάν, « Πλάτ., = Ἐπειδὰν τάχιστα, εὐθὺς ἀφ' οὗ. 2) (συνήθ. Διστακτ.) ἴσως, τυχόν, πιθανῶς. » Τάχα τις καὶ τολμᾷ ἀποθανεῖν, « Πλάτ., Γρφ. (καὶ παραλλ.) » Τάχα δ' ἂν ἴσως οὐκ ἐθέλοι, « Ἀρσφ.

Ταχέως (τὸ συγκρ. ἀνμλ. Θᾶσσον καὶ τὸ ὑπερθ. Τάχιστα), ἐπίρ. Κατὰ τάχος, ὀγλίγωρα.

Ταχινά, ἐπίρ. ἴδε Ταχινός.

Ταχίνης, ου (ὁ) καὶ

Ταχινός, ή, όν, Π. ἀντὶ Ταχύς, ὀγλίγωρος. » Πτὼξ (» Ἔλαφος) —, « Ἐπγρ. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) » Ταχινά, ἐπίρ. ἀντὶ-

Ταχινῶς, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ταχέως.

Τάχιον, ἐπίρ. τοῦ Ταχίων.

Τάχιστα, ἐπίρ. τοῦ

Τάχιστος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Ταχίων, ονος (ὁ, ἡ), συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Ταχύς, ὀγλιγωρότερος, -ότατος. ‖. (τὸ οὐδ.) Τάχιον, ἐπίρ. = Θᾶσσον, ταχύτερον, (ϗ ὑπερθ.) Τάχιστα, ἐπίρ. = Τὴν ταχίστην, (ἴδε Ταχύς).

Τάχος, εος-ους (τὸ), = Ταχύτης, ὀγλιγωράδα. » Ψυχῆς —, « Πλάτ., ὀξύνοια, δραστηριότης. » Σημασίας —, « Ῥτρ., γοργότης, ζωηρότης. » Ὡς εἶχον τάχους, « Θκ., ὅσον ὀγλιγωρότερα ἠμποροῦσαν. (καὶ ἄλλ.) » Ὅσον (» Ὅτι, » Ἧ, » Ὡς) τάχος, « (καὶ προθετ.) » Διὰ τάχους, » Ἐν τάχει, » Κατὰ τάχος, « (καὶ ἄλλ.) » Τάχει, » Τάχος, = Ταχέως. » Ἄπτε τάχος πεύκας, « Ἐπγρ.

Ταχύ, ἐπίρ. ἴδε Ταχύς.

Ταχυάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως ἁλισκόμενος, εὐάλωτος. » Χώρα —, « Ἡρ.

†Ταχυβάδιστος (ὁ, ἡ), νλγ. ὁ τὶ-

Ταχυβάμων, ονος (ὁ, ἡ) καὶ

Ταχυβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (βαδίζων, περιπατῶν) ταχέως.

Ταχυβλαστία (ἡ). τὸ νὰ βλαστάνῃ (φυτρόνῃ) τι ταχέως, ἡ περὶ τὸ βλαστάνειν ταχύτης.

Ταχύβουλος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως βουλευόμενος, παλίμβουλος, ἄστατος, ἐπιπόλαιος.

Ταχυγαμία (ἡ), τὸ νὰ συνάπτῃ τις ταχέως (πρόωρα ἢ ἀπροβλέπτως) γάμον.

Ταχύγηρος, Ἰων. ἀντὶ-

Ταχύγηρως (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως γηράσκων.

Ταχύγλωσσος (ὁ, ἡ). ταχὺς τὴν γλῶσσαν, ταχύλογος.

Ταχυγονία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ταχυγόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν (καρπογονῶν) ταχέως.

Ταχύγουνος (ὁ, ἡ), Π. ταχὺς τὰ γόνατα (γοῦνα), ταχύπους.

Ταχυγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ταχέως, εἶμαι-

Ταχυγράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων ταχέως. ‖. (οὐσ.) στενογράφος.

†Ταχύδακρυς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πρόχειρα τὰ δάκρυα, ταχὺς εἰς τὸ δακρύειν, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ἀρίδακρυς).

Ταχυδινής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δινούμενος (περιστρεφόμενος) ταχέως.

Ταχυδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω ταχέως.

Ταχυδρομία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ταχυδρόμος (ὁ, ἡ). ὁ τρέχων ταχέως, ὀγλίγωρος εἰς τὸν δρόμον (εἰς τὸ τρέξιμον).

Ταχυεργής, έος (ὁ, ἡ), = Ταχύεργος.

Ταχυεργία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ταχύεργος (ὁ, ἡ). ταχὺς εἰς τὸ ἔργον τȣ, δραστήριος, (Γαλλ.) expéditif. 2) (ἐνίοτε) ἀστόχαστος· ἄστατος.

Ταχυήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταχέως (διὰ ταχείας εἰρεσίας) κινούμενος (κωπηλατούμενος).

Ταχυθάνατος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιφέρων (ἢ ἀποθνήσκων μὲ) ταχὺν θάνατον.

;Ταχύϊππος (ὁ, ἡ). ὁ μετὰ ταχύτητος ἱππεύων, (γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Ταχύπωλος).

Ταχυκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως κινούμενος.

;Ταχυκρίσιμος (ὁ, ἡ). (ἰατρ.) ὁ ταχέως κρινόμενος (λαμβάνων κρίσιν).

Ταχυλόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν) ταχέως.

Ταχυμαθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως μανθάνων (εὐμαθής).

Ταχύμηνις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταχέως μανίζων (χολιάζων), ὀξύθυμος.

Ταχυμήτης, ου (ὁ) ϗ

Ταχυμῆτις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ταχύβουλος.

Ταχυμήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ταχέως γινομένη μήτηρ (γεννῶσα συχνά), πολύγονος.

†Ταχύμοιρος ϗ

Ταχύμορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταχεῖαν μοῖραν ἔχων, βραχύβιος, ταχυθάνατος.

Ταχύμυθος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ταχυλόγος.

Ταχυναυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀρμενίζω ὀγλίγωρα, Ταχυπλοέω.

;Ταχύνοια (ἡ). τάχος νοός, ὀξύνοια, [ἐκ τοῦ

;Ταχύνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων νοῦν ταχὺν (ὀγλίγωρον), ὀξύνους.

Ταχύνω, Μ. υνῶ. Ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω· (ἀμτβτ. ἢ ἑλλ.) κάμνω ὀγλίγωρα.

;Ταχύοδος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως ὁδεύων, ὀγλίγωρος.

Ταχυπειθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως πειθόμενος, εὔπειστος.

†Ταχυπέτης, ου (ὁ). ὁ ταχέως πετῶν, ταχύπτερος.

Ταχυπλοέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλέω ὀγλίγωρα, εἶμαι ταχύπλους.

Ταχυπλοΐα (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ταχύπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πλέων ταχέως, ὀγλίγωρος εἰς τὸ πλεύσιμον.

Ταχύπνοια (ἡ), τὸ νὰ ἀναπνέῃ τις ταχέως (συχνά), κοντανάσασμα.

Ταχύπομπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γινόμενος ταχέως (διὰ ταχείας πομπῆς). » Διωγμὸς —, « Αἰσχλ.

;Ταχύποπτος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως ὑποπτεύων, πολλὰ φιλύποπτος, (ἄλλ. διορθ. Καχύποπτος).

Ταχυπόρος (ὁ, ἡ). ὁ πορευόμενος ταχέως.

Ταχύποτμος (ὁ, ἡ), Π. = Ταχύμορος.

Ταχύπους, οδος (ὁ, ἡ). ταχὺς τοὺς πόδας, τρέχων ὀγλίγωρα.

Ταχύπτερνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ταχύπους.

Ταχυπτερορρυέω-ῶ, Μ. ήσω. Πτερορρυῶ ταχέως, πίπτουν ὀγλίγωρα τὰ πτερά μου.

Ταχύπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀγλίγωρα πτερά (πετῶν ταχέως).

Ταχύπωλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ταχεῖς πώλους (ἵππους), ἱππεύων ταχέως, ὀγλίγωρος (ἐπιτήδειος) ἱππεύς.

Ταχύρροθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων μὲ πολλὴν ῥύμην (πολὺ ῥόθιον), ὀγλίγωρος.

Ταχύρρωστος (ὁ, ἡ), Π. [ταχὺς, ῥώομαι]. ταχυκίνητος. » Πελειὰς —, « Σοφ., ταχύπτερος.

Ταχύς, έος (εῖα, ύ), (τὸ παρθτ. Ταχύτερος, -ύτατος καὶ [συχνότ. ἀνμλ.] Ταχίων ϗ Θάσσων, Τάχιστος). Γοργὸς, ὀγλίγωρος, » Πόδας —, « Ὅμ., = Ταχύπους. » Πορεία (» Ἱππασία) —, « Ξεν. » Ναῦς —, « αὐτ. » Ὑπηρέτας ταχεῖς καὶ ἀόκνους, « αὐτ. » Ταχεῖα διήγησις, « Ἀρστ., σύντομος, (Γαλλ.) rapide. » Διὰ ταχέων (ἐνν. βημάτων), « = Διὰ τάχους. » Τὴν ταχίστην (ἐνν. ὁδὸν), « = Ὅσον τάχιστα. ‖. (τὸ οὐδ.) Ταχὺ (καὶ παρθτ.) Θᾶσσον ἢ Τάχιον, Τάχιστα, ἐπίρ. ἀντὶ Ταχέως. » Ταχὺ καὶ ῥᾳδίως, « Ξεν (καὶ μετὰ τοῦ Γε, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ ἔμφ. καὶ εἰρων.) » Ταχύ γ' ἂν χαρίσαιντο, « Δμ. » Ταχύ γ' ἂν δύναιο μανθάνειν, « Ἀρστφ., ἀντὶ Οὐδόλως, (κοιν.) ταχειά! » Ὅς γὰρ ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος οὐκ ἐβοήθησε, ταχύ γ' ἂν ὑπὲρ τῆς ἀλλοτρίας κίνδυνόν τινα ὑπομείνειε, « Λξ. » Ἐπειδὰν τάχιστα, « Δχ., εὐθὺς ἀφ' οὗ. » Ὡς δὲ ἡμέρα τάχιστα ἐγεγόνει, « Ἡρ.

Ταχύσκαρθμος (ὁ, ἡ). ὁ ταχέως σκιρτῶν, Εὔσκαρθμος, ταχυκίνητος.

Ταχυσκελής, έος (ὁ, ἡ), = Ταχύπους.

Ταχύσπερμος καὶ Ταχύσπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποκτῶν ταχέως σπέρμα.

Ταχυστροφάλιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. = Ταχυδινής.

Ταχυτὴς ἡ (σπν. καὶ ἀμφ.) Ταχύτης, ῆτος (ἡ). τὸ ἀφηρημ. οὐσ. τοῦ Ταχύς, ὀγλιγωράδα.

Ταχυτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα ταχέως (συχνὰ καὶ μὲ εὐκολίαν).

Ταχύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ταχέως, ταχύγλωσσος.

Ταχυχειλής, έος (ὁ ἡ), Π. ὁ ταχέως διὰ τῶν χειλέων φυσώμενος. » Αὐλὸς —, « Ἐπγρ., (ὅπου ἄλλ. διορθ. Τανυχειλής).

Ταχύχειρ, ειρος (ἡ). ταχὺς τὰς χεῖρας, ταχυεργός.

Ταχυχειρία (ἡ). ταχύτης χειρῶν, εὐχειρία, ταχυεργία.

(Τάω), θεματ. ἄχρ. τοῦ Τῆ καὶ Τεταγών.

Ταῶ, γεν. ἑν. καὶ

Ταῷ, ὀνμστ. πλθ. καὶ

Ταῷ, δοτ. ἑν. τοῦ Ταώς.

Ταών, ῶνος (ὁ), = Ταώς.

Τάων, Δ. Αἰολ. ἀντὶ Τῶν ἢ Ὧν, γεν. πλθ. τοῦ Ὁ ἢ Ὅς.

Ταὼς [ὀνμτπ.], ὼ (ὁ), (τὸ πλθ. Ταῷ ἢ Ταοί), εἶδ. πτηνοῦ, (κοιν.) παγῶνι, 2) εἶδ. ἰχθ.

Τε, μόρ. ἐγκλιτ. ἢ Σύνδ. Συμπλ. ἐπιφερμένου ἢ τοῦ Καί:) » Εὖ τε καὶ χεῖρον εἰπόντι, « Θκ. (ἢ ἄλλου Τε) » Εἶδός τε, μέγεθός τε, « Ὅμ. (ἐνίοτε παραπληρωμ. ἢ ἐμφαντ.) » Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ, « Ὅμ.

;Τὲ, Δ. ἀντὶ Σὲ, αἰτ. τοῦ Σύ.

Τε'. Π. (κατ' ἀποσρφ) ἀντὶ

Τεά, Π. πλθ. οὐδ. τοῦ Τεὸς = Σός.

Τέγγω [συγγ. τοῦ τήκω, ὅθ. τὸ Λτ. tingo], Μ. τέγξω (πθ. πρκ. Τετεγμαι, εγξαι, εγκται, ἀόρ. πθ. Ἐτέγχθην). Βρέχω, μουσκεύω· (συνκδχ.) βάφω. » Δακρύοις τέγγειν κόρας, « Εὐρ. » Ψευδῆ τέγγειν λόγον, « Πίνδ. 2) λυόνω· (συνκδχ.) χύνω· » Ἱδρῶτα (» Δάκρυα) —, « Ἀριστт., Πίνδ. 3) (μτφορ.) κινῶ εἰς οἶκτον (εἰς συμπάθειαν), μαλάσσω. » Μὴ τέγγεσθε, « Ἀρστφ, μείνετε ἄκαμπτοι (ἄτεγκτοι).

Τέγεος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τοῦ τέγους. » Θάλαμος —, « Ἰλ. Ζ., ὁ παρὰ τὸ τέγος, (ἄλλ.) Ὑπερῷον.

†Τέγη (ἡ), Γλσ ἀντὶ Στέγη.

Τεγκτὸς [τέγγω], ἡ, ον. Βρεγμένος, μουσκευμένος, ἢ· δυνάμενος νὰ μουσκευθῇ, ἐπιδεκτικὸς τέγξεως· (μτφορ) εὔκαμπτος, εὐσυμπάθητος.

Τέγξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τέγγω, βρέξιμον, μούσκευμα κτλ.

Τέγος, εος-ους (τὸ), = Στέγος, στέγη, ὀροφή· (συνκδχ.) οἶκος· οἴκημα· δωμάτιον (κυρ. ὑπερῷον)· (μτνμ.) πορνοστάσιον.

Τεῆς, Ἰων. ἀντὶ Τῆς = Ἧς, γεν. τοῦ Ὅς.

Τεθαλυῖα, Π. ἀντὶ Τεθηλυῖα, μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τῆς μτχ. τοῦ Θάλλω.

Τέθαμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Θάπτω.

Τεθαρρηκότως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ θάρρος, θαρρούντως.

Τεθάφαται, Ἰων. ἀντὶ Τεθαμμένοι (αι, α), εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. ϗ

Τεθάψομαι, μετ' ὀλιγ. μέλλ. τοῦ Θάπτω.

Τεθέαμαι, πρκ. τοῦ Θεάομαι.

Τεθεῖεν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. ϗ

Τέθεικα, ἐνεργ. ϗ

Τέθειμαι, πθ. πρκ. τοῦ Τίθημι.

Τεθέληκα, πρκ. τοῦ Θέλω.

Τέθηλα, μσ. πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ Θάλλω.

Τεθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τίθημι.

Τέθηπα (ὑπερσ. Ἐτεθήπειν), μσ. πρκ. ἀντὶ ἐνς. τοῦ (ἀχρ.) Θάμβω = Θαμβέω, κυττάζω μὲ ἔκστασιν, ἐκπλήττομαι· ξυππάζομαι· τρομάζω· ἀπορῶ. » Τέθηπα ἀκούων νῆσον πλωτὴν, « Ἡρ. » Στῆ δὲ ταφὼν, « Ὅμ.

Τεθλαγμένος, Δ. ἀντὶ Τεθλασμένος, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Θλάω.

Τέθλιμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Θλίβω.

Τέθμιος, α, ον, Δ ἀντὶ Θέσμιος, νόμιμος. ‖. (τὸ οὐδ.) Τέθμιον (οὐσ. ἀντὶ

Τεθμός (ὁ), Δ. ἀντὶ Θεσμός.

Τέθναθι, πρστ. καὶ

Τεθναίην, εὐκτ. πρκ. τοῦ Θνήσκω.

Τεθνάκαμες, Δ. ἀντὶ Τεθνακαμεν, ά. πρσ τοῦ Τέθνηκα.

Τεθνάκην, Δ. ἀντὶ Ἐτεθνήκειν, ὑπερσ. τοῦ Θνήσκω.

Τεθνάμεν καὶ Τεθνάμεναι, Π. ἀντὶ Τεθνάναι.

Τέθναμεν, ατε, ᾶσι, Ἀττ. ἀντὶ Τεθνήκαμεν, πλθ. τοῦ Τέθνηκα.

Τέθνασαν, Π. ἀντὶ Ἐτέθνασαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ἀττ. ὑπερσ. τοῦ Θνήσκω.

Τεθνᾶσι, Ἀττ. ἀντὶ Τεθνήκασι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Τέθνηκα.

Τέθνασο, Π. μσ. ἀνμλ. πρς τοῦ Τέθνηκα.

Τέθνεικα, Βοιωτ. ἀντὶ Τέθνηκα.

Τεθνειώς, ῶτος ἢ οτος, Π. Ἰων. ἀντὶ Τεθνεώς.

Τεθνεός, οὐδ. τοῦ

Τεθνεώς, ῶσα, ώς, Ἰων. Ἀττ. ἀντὶ Τεθνηκώς, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Θνήσκω.

Τέθνηκα, πρκ, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐνς) καὶ

Τεθνήξομαι, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Θνήσκω.

Τεθνηώς, Ἰων. Π. ἀντὶ

Τεθνεώς, Π. ἀντὶ Τεθνηκώς.

Τεθορεῖν, Π. ἀντὶ Θορεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Θρώσκω ἢ Θόρνυμαι.

Τεθορυβημένως, ἐπίρ. (μτχ). Μετὰ θορύβου· ἀτάκτως· συγκεχυμένως.

Τέθραμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Τρέφω.

Τεθρήμερον (τὸ). τεσσάρων ἡμερῶν διάστημα, τέσσαρες ἡμέραι.

Τεθριππηλάτης, ου (ὁ) ὁ ἐλαύνων τέθριππον ἢ ἐπὶ τεθρίππου.

Τεθριπποβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαίνων (ὀχούμενος) ἐπὶ τεθρίππου.

Τεθριπποβάτης, ου (ὁ), = Τεθριπποβάμων.

Τέθριππος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συρόμενος ἀπὸ) τέσσαρας ἵππους. ‖. (οὐσ.) Τέθριππον, (ἐνν.) ἅρμα μὲ 4 ἵππους, (Γαλλ.) quadrige. » Ἵππων τρέφειν τέθριππον, « Ἀρστφ., = Τεθριπποτροφεῖν.

Τεθριπποτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω ἵππους, διὰ τέθριππον, εἶμαι-

Τεθριπποτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων ἵππους διὰ τέθριππον (ἅρμα).

Τεθρυλλημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον παγίγνωστον (διαβόητον).

Τεθρυμμένως [θρύπτω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον χαῦνον (μαλθακὸν), θηλυπρεπῶς.

Τεθυωμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Θυόω.

Τεΐ, Δ. ἀντὶ Σὲ, αἰτ. καὶ

Τεΐν, Π. ἀντὶ Σοὶ, δοτ. ἑν. τοῦ Σύ.

Τεῖνδε, Δ. ἀντὶ Τῇδε.

Τεινεσμὸς (ὁ), εἶδ. κωλικῆς νόσου, τάνυσμα (διάθεσις πρὸς διάρροιαν) χωρὶς νὰ ἐβγαίνῃ κόπρος.

Τεινεσμώδης, εος (ὁ, ἡ) ὅμοιος μὲ ἢ πάσχων ἀπὸ τεινεσμόν

Τείνω [†τάω], Μ. τενῶ (ἀόρ. Ἔτεινα, πρκ. Τέτακα καὶ πθ. Τέταμαι, ἀόρ. Ἐτάθην). Τεντόνω· (συνκδχ.) σφίγγω· δένω. » Τόξον —, « Ὅμ. » Ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας, « Ἰλ. Ε. (καὶ πθ.) » Ἱμὰς, ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος τέτατο, « Ἰλ Γ. » Ταθεὶς ἐνὶ δεσμῷ, « Ὀδ. Χ. 2) ἐκτείνω, ἁπλόνω. » Ἕκτορα τανύσας ἐν κονίῃσιν, « Ἰλ. Ψ. » Ὅτε Ζεὺς λαίλαπα τείνῃ, « Ἰλ. Π., σκεπάσῃ τὸν οὐρανὸν μέ. (καὶ πθ.) » Πρηνέες ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο, « Ἰλ. Δ. » Ὥς τε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθεὶς, « Ἰλ. Ν., Χ. » Φάσγανον ὑπὸ λαπάρην τέτατο, « Ἰλ. Χ., ἐκρέματο μακρὺ-πλατύ. » Νηὸς ἱστία τέτατο, « Ὀδ. Λ., ἦσαν ἀνοικτὰ ἢ γεμάτα (Ἰταλ. κάργκα). » Ἀὴρ (» Νύξ, [καὶ μτν.] » Πόλεμος) τέταται, « Ἡσ., Ὅμ., σκεπάζει τὸ περιέχον. » Ὀφρύς μοι μία μακρὰ ἐπὶ παντὶ μετώπῳ, ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὤτερον, « Θκρ. 3) (μτνμ.) τραβῶ ἐμπρὸς (εἰς μάκρος), παρατείνω· (συνκδχ.) ἐπιτείνω. » Αἰῶνα —, « Εὐρ. » Αὐδὰν —, « Αἰσχλ. (καὶ μτνμ.) » Μὴ τεῖνε μακρὰν (ἐνν. ὁδὸν). « Σοφ., μὴ ὁμιλῇς πολλὰ, σύντεμνε. 4) (μὲ αἰτ. ἢ δοτ. προθετ.) διευθύνω, (καὶ ἑλλ. ἢ ἀμτβτ.) διευθύνομαι πρός· (μτφορ.) ἀποβλέπω, ἀναφέρομαι, ἀνήκω· (πθ.) εἶμαι προσηλωμένος. » Ἐπὶ Τροίᾳ τεῖναι βέλη, « Σοφ. (ὅθ. συνκδχ.) » Φόνον τείνειν εἴς τινα, « Εὐρ. (καὶ μτνμ.) » Ἐπὶ σοὶ τέτακα τὸν νοῦν, « Δ. Ἀλ. (καὶ ἑλλ.) » Τὰ πρὸς ἀρετὴν τείνοντα, « Ἀρστт. » Πρὸς σὲ μᾶλλον τείνει τὰ τοῦ ἡγεμόνος ἔργα, ἢ πρὸς ἐμέ, « Ξεν. » Ταῦτα ὦν πάντα εἰς σὲ νῦν τείνει, καὶ ἐκ σέο ἄρτηται, « Ἡρ. » Τείνειν εἰς τροφήν, « Λξ., συντείνειν. » Πρὸς τὸν Σκίρρωνα μᾶλλον τείνει, « Πλάτ., ἔχει πλειοτέραν ἀναλογίαν μὲ, κλίνει μᾶλλον· (καὶ ἐπίρ.) » Τὸ κακὸν τοῦτο ποῖ τείνει; « αὐτ. (καὶ ἑλλ.) » Τείνειν εὐθὺ Βαβυλῶνος, « Δχ., (κοιν.) κτυπᾷ ἴσια πρὸς, (παρβλ. Σοβέω). » Ὅταν λυθῇς, τάχιστα φεύξει, καὶ τε εἰς ὡς τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδία οἴκαδε, « Ἀρστφ. » Ἐγγύς τι τείνειν τινὸς, « Πλάτ., πλησιάζειν. (καὶ πθ) » Τετάσθαι τὴν διάνοιαν ἐπί τι, « Ἐπκτ. » Ὅλος πρὸς τὸν θεὸν τέταμαι, « αὐτ., (ὅθ. 5) (γεωγρφ.) ἐκτείνομαι, φθάνω ἕως. » Γῆ, τὰ πρὸς μεσημβρίην τείνουσα ἐς τὸν Στρυμόνα, « Ἡρ. » Τὰ δὲ πρὸς νότον, ἡ ἀκτὴ αὕτη τείνει μέχρι..., « αὐτ. » Τὰ ἐπὶ τὸ Λέχαιον τείνοντα τείχη (τῆς Κορίνθου), « Ξεν. 6) (ἀπολ.) ἀγωνίζομαι, προσπαθῶ. » Τείνειν βιαίως, « Ἀρστт.

Τεῖρος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Τέρας, (ὅθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) » Τείρεα, « Ὅμ., (κυρ.) οἱ ἀστερισμοί, τὰ ζώδια, (παρβλ. Τέκμαρ ϗ Σείριος).

Τείρω (παρτ. Ἔτειρον, [;] ἀόρ. Ἔτειρα), Π. τρίβων φθείρω, κατατρίβω· (συχνότ. μτνμ) τυραννῶ, ταλαιπωρῶ, στενοχωρῶ, βασανίζω. » Ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός, « Ὅμ. » Τεῖρε γὰρ αὐτὸν ἕλκος, « αὐτ. » Ὀδυνάων, αἳ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης, « αὐτ. » Τείρετο γήραϊ (πένθεϊ), « αὐτ.

;Τειχεσιβλήτης, ου (ὁ), Π. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Τειχεσιπλήτης ἢ

Τειχεσιπλήκτης, ου (ὁ), Π. ὁ πλήττων (κτυπῶν καὶ καταβάλλων) τὰ τείχη. » Κριός —, « Νίκ.

Τειχεσιπλήτης, ου (ὁ), Π. [τ. πελάζω]. ὁ πλησιάζων (ὡς ἐχθρὸς) εἰς τὰ τείχη, (ἄλλ. γρφ. Τειχεσιβλήτης καὶ ἄλλ. Τειχεσιπλήκτης).

Τειχέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Τειχίζω.

Τειχήεις, εσσα, εν, Π. = Τειχιόεις.

Τειχήρης [τεῖχος, †ἄρω], εος-ους (ὁ, ἡ). ὠχυρωμένος ἢ ἀποκλεισμένος μὲ τεῖχος, περιτειχισμένος ἢ, πολιορκημένος.

†Τειχηρὸς, ά, όν, Γρφ. ἀντὶ Τειχήρης.

Τειχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τειχίον.

Τειχίζω, Μ. ίσω. Κτίζω (Περικλείω, Ὀχυρόνω μὲ) τεῖχος, περιτειχίζω· (συνκδχ. καὶ τρπ.) χωρίζω ἢ ἀσφαλίζω ὡς διὰ τείχους. » Αἴγυπτον τῷ Νείλῳ τετειχισμένην, « Ἰσκρ.

Τειχικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τεῖχος ἢ εἰς τὰ τείχη, ὁ τοῦ τείχους.

Τειχιόεις, εσσα, εν, Π. περιτειχισμένος (ὠχυρωμένος) μὲ ἰσχυρὰ τείχη. » Τίρυνς —, « Ὅμ.

Τειχίον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπ. μόνον) τοῦ Τεῖχος, περιτείχισμα αὐλῆς (οἰκίας), (κατ' ἔκτ.) οἴκημα.

Τείχισις, εως (ἡ), τὸ τειχίζειν, κτίσιμον τείχους, ὀχύρωσις διὰ τειχίσματος, περιτείχισις.

Τείχισμα (τὸ). τεῖχος πρὸς ὀχύρωσιν, ὀχύρωμα, περιτείχισμα.

Τειχισμὸς (ὁ), = Τείχισις.

Τειχιστής, οῦ (ὁ). ὁ τειχίζων (περιτειχίζων) πόλιν κατ., κατασκευαστὴς τείχους,

Τειχοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω τεῖχος ἢ τείχη (κάστρα, ὀχυρώματα).

Τειχοδομία (ἡ). κτίσιμον τείχους, [ἐκ τοῦ

Τειχοδόμος (ὁ, ἡ), [τ. δέμω]. ὁ κτίζων τείχη, κτίστης (τειχῶν).

†Τειχοκαταλύτης, ου (ὁ), Γλσ. ὁ καταλύων (κρημνίζων) τείχη.

Τειχοκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυριεύω (Ἐξουσιάζω) τὸ τεῖχος (πόλεως).

Τειχολέτης, ου (ὁ) καὶ Τειχολέτις, ιδος (ἡ), Π. [τ. ὄλλυμι.]. ὁ ἀφανίζων (χαλνῶν, ἀνατρέπων) τείχη.

;Τειχομαχεῖον (τὸ), = Τειχομάχιον.

Τειχομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι περὶ τὸ τεῖχος ἢ ἐπὶ τοῦ τείχους, προσβάλλω ἢ ὑπερασπίζω τὰ τείχη πόλεως.

Τειχομάχης, ου (ὁ), = Τειχομάχος.

Τειχομαχία (ἡ). μάχη περὶ τὸ τεῖχος ἢ ἐπὶ τοῦ τείχους (ἔφοδος ἢ ὑπεράσπισις τῶν τειχῶν) πόλεως.

Τειχομαχικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τειχομαχίαν.

Τειχομάχιον (τὸ), εἶδ. μηχανῆς πολιορκητικῆς μὲ τὴν ὁπ. προσέβαλλον τὰ τείχη.

Τειχομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος περὶ τὰ τείχη ἢ ἐπὶ τῶν τειχῶν (προσβάλλων δηλ. ἢ ὑπερασπίζων τὰ τείχη) πόλεως.

Τειχομελής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τειχίζων πόλιν μὲ τὴν μελῳδίαν του. » Κιθάρη —, « Ἐπγρ., ἡ τοῦ Ἀμφίονος.

;Τειχοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω (Κατασκευάζω) τεῖχος.

Τειχοποιία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ τειχοποιοῦ, κατασκευὴ τείχους ἢ ἐπιστασία πρὸς τοῦτο.

Τειχοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων τείχη. ‖. (οὐσ.) ἐπιστάτης διωρισμένος εἰς τὴν κατασκευὴν ἢ ἐπισκευὴν τῶν τειχῶν τῆς πόλεως.

;Τειχοπύργιον (τὸ). πύργος ἐπὶ τοῦ τείχους.

Τεῖχος [τεύχω;], εος-ους (τὸ). τοῖχος πόλεως, τοιχόκαστρον· κάστρον, φρούριον· (ἐν γέν.) ὀχύρωμα· (μτφορ.) προπύργιον· (εἰς τὸν Δ. Κάσσ.) σῶμα (τάγμα) στρατ., (Λτ.) castra. » Τοὺς λόχους τῶν νυκτοφυλάκων εἰς ἓν τεῖχος συνήγαγε. »

†Τειχοσειστὴρ καὶ Τειχοσείστης, ου (ὁ) καὶ Τειχοσείστρια (ἡ), (νλγ.) ὁ σείων τὰ τείχη.

†Τειχοσκοπία (ἡ). ἡ ἀπὸ τῶν τειχῶν πόλεως θεωρία (παρατήρησις).

Τειχοφυλακέω(;κτέω)-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω ἐπὶ τῶν τειχῶν (πόλεως) ὡς-

Τειχοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ τείχους ἢ τῶν τειχῶν πόλεως.

Τειχύδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τεῖχος, καστράκι κτλ.

Τείως, ἐπίρ. Π. Ἰων. ἀντὶ Τέως.

Τέκε, Π. ἀντὶ Ἔτεκε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς ὁρς. καὶ

Τεκεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τίκτω.

;Τεκεκτόνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τεκνοκτόνος.

Τεκμαίρω, Μ. αρῶ. (σπν. καὶ μόνον Π.

μτβτ.) Δεικνύω (Γνωστοποιῶ) διὰ σημείω, φανερόνω, ἀποδεικνύω. » Τεκμαίρει χρῆμ' ἕκαστον, « Πίνδ., τὸν καθένα τὸν δείχνουν (τί εἶνε) αἱ πράξεις του. 2) βάλλω πέρας (ὅριον), τελειόνω. » Τεκμήρατε πᾶσαν ἀοιδήν, « Ἀρ., (ὅθεν 3) (συνήθ. μσ.) διαγράφω, προσδιορίζω. » Πολεμον (» Δίκην αὐτοῖς τεκμαίρεται Ζεύς, « Ἡσ. » Ἄλλην δ' ἡμῖν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη, « Ὀδ. Κ. » Ἑκάστη δ' ἐς ἄνεμον τεκμαίρεται ὁλκόν, « Διον., διευθύνει τὸν δρόμον της (διευθύνεται) πρός. » Οὖρον δ' ἐς Τένεδον τεκμαίρεται, « αὐτ., καταντᾷ (περατοῦται) εἰς. » Πομπὴν δ' ἐς . . , αὔριον τεκμαίρομαι, « Ὀδ. Η. (ὅθ. 4) (ἐνίοτε) μαντεύω, προλέγω, προμηνύω » Τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον, « (ὅθεν 5 (συνήθ. λογογρ.) εὑρίσκω μὲ συμπερασμόν, εἰκάζω, συμπεραίνω. » Ὅπα κούρης τεκμαίρετο, « Ἀπλλν., ἐγνώριζεν. » Τίς ἂν τάδε τεκμήραιτο; « αὐτ., ποῖος νὰ τὰ μετρήσῃ! ἀναρίθμητα! (ἐ δοτ. τρπλγ.) » Μάντιες ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι, « Πίνδ. » Τὰ μέλλοντα τοῖς γεγενημένοις τεκμαίρεσθαι, « Ἰσκρ. » Τῇ ἐσθῆτι (» Τῷ ψόφῳ) —, « Ἡρ., Ξεν. (καὶ γεν. ἢ αἰτ. προθετ.) » Τεκμαιρόμενος τὰ νῦν ἐκ τῶν τότε, « Πλ. » Πρὸς τὸν ἄλλον αὐτοῦ τρόπον τεκμαίρεσθαι, « Δμ. (καὶ ἀπαρ. ἀνλ.) » Τεκμαιρόμενος ὅτι ἀκμάζοντες ἦσαν ἀμφότεροι, « Θκ., [ἐκ τοῦ

Τέκμαρ (τό), ἄκλ. Π. = Τέρμα, πέρας, ὅριον, τέλος (κυρ. καὶ μτφορ.), σκοπός· ἔκβασις. » Τὸ τέκμαρ καὶ πέρας ταὐτόν ἐστι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν, « Ἀρστ. » Ἵκετο τέκμωρ, « Ἰλ. Π. (καὶ γεν.) » Εἰσόκε τέκμωρ Ἰλίου εὕρωμεν, « Ὁμ. (ὅθεν 2) (ἐν γέν.) δεῖγμα, τεκμήριον, ἀπόδειξις· (ἰδιαιτ.) σημεῖον (κυρ. ἐν τῷ οὐρανῷ) προδηλωτικὸν τοῦ μέλλοντος, τέρας, (παρβλ.) Τεῖρος. » Τοῦτο γὰρ (ἡ κατάνευσις τῆς κεφαλῆς) ἐξ ἐμέθεν μέγιστον τέκμωρ, « Ἰλ. Α. » Τέκμωρ δὲ βροτοῖς ἐ σῆμα τέτυκται (ἡ σελήνη), « Ὁμ. Ὕμν. » Σαφῶς ἐκ Διὸς τέκμαρ, « Πίνδ.

Τέκμαρσις, εως (ἡ), τὸ τεκμαίρεσθαι, συμπερασμὸς (ἐκ τεκμηρίων), εἰκασία· πιθανότης. » Ποιεῖσθαι τὴν τέκμαρσιν ἔκ τινος, « Δ. Ἀλ., = Τεκμαίρεσθαι.

Τεκμαρτέος, α, ον, θετ. τοῦ Τεκμαίρομαι.

;**Τεκμαρτικός**, ή, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τεκμαίρεσθαι, εἰκαστικός.

Τεκμαρτός, ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ λάβῃ ὡς τεκμήριον, ἐπιδεκτικὸς συμπερασμοῦ (τεκμάρσεως).

Τεκμήριον (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἀπόδειξιν, σημεῖον (ἀλάνθαστον). γνώρισμα. » Τῶν σημείων.. τὸ ἀναγκαῖον, τεκμήριον.. οἷον εἴτις εἴποιε, σημεῖον ὅτι νοσεῖ, πυρέττει γάρ· ἢ τέτοκεν, ὅτι γάλα ἔχει.. μόνον γάρ, ἂν ἀληθὲς ᾖ, ἄλυτόν ἐστιν, « Ἀρστ. » Ὧν ἐστι τεκμήρια μὲν ὁρᾶν τὰ τρόπαια, μαρτύριον δὲ μέγιστον τὴν ἐλευθερίαν, « Ξεν (ἐ ἐλλ.) » Τεκμήριον δὲ (ἐνν. τούτου ἐστίν, ὅτι) χρήματα μὲν κτλ., « Δμ.

Τεκμηριόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀποδεικνύω (καὶ μσ. Κρίνω, Συμπεραίνω) διὰ τεκμηρίων.

Τεκμηριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ δυνάμενος νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τεκμήριον, τεκμηρίῳ ὅμοιος. » Ἐνθύμημα —, « Ἀρστ.

Τεκμηρίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τεκμηριόω, ἡ διὰ τεκμηρίων εἰκασία ἢ ἀπόδειξις.

Τέκμωρ (τό), ἄκλ. Π. = Τέκμαρ.

Τεκνίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Τεκνίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Τέκνον, παιδάκι, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. χαϊδευτ.) » Τεκνία μου, « Γρφ., παιδάκια μου!

Τεκνογονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ τέκνα, (παρβλ.) Τεκνοποιῶ.

Τεκνογονία (ἡ). γέννησις τέκνων, (παρβλ.) Τεκνοποιία.

Τεκνογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν τέκνα.

Τεκνοδαίτης, ου (ὁ), Π. [τ. δαίνυμαι], ἀντὶ Τεκνοφάγος.

Τεκτοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω τὰ τέκνα μου, γίνομαι τεκνοκτόνος.

Τεκνοκτονία (ἡ). τὸ κακούργημα τοῦ τεκνοκτόνου.

Τεκνοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) τὰ ἴδιά του τέκνα.

Τεκνολέτειρα (ἡ), Π. ἡ φονεύσασα ἢ ἀπολέσασα τὰ τέκνα της. » Ἀηδὼν —, « Σοφ, (ὡς θηλ. τοῦ

Τεκνολέτηρ (ὁ), Π. [τ. ὄλλυμι]. φονεὺς (ὀλετὴρ) τῶν τέκνων του, τεκνοκτόνος.

Τέκνον (τό), [τίκτω]. παιδίον (χωρὶς διάκρισιν γένους), υἱὸς ἢ θυγάτηρ· μικρὸν (νεογνὸν) ζῴου· (ἐν γέν.) γέννημα. » Διδόναι τέκνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων, « Ξεν. » Τὰ τέκνα ὑπακούετε τοῖς γονεῦσι, « Γρφ. (καὶ ὡς χαϊδευτ. προσφών.) » Φίλε τέκνον, « Ὁμ. » Τέκνα τέκνων, « Εὐρ., οἱ ἀπόγονοι. » Νήρεια τέκνα, « Ἀθ., τὰ τοῦ Νηρέως, (δηλ.) τὰ ὀψάρια.

Τεκνοποιέω-ῶ ἐ (μσ. ὡς ἐκ τοῦ ἀνδρός) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Κάμνω τέκνα (παιδιά). » Ὁ ἀνὴρ τὴν τεκνοποιήσουσαν αὐτῷ τρέφει, « Ξεν. » Γυναῖκας, αἷς συνελθόντες τεκνοποιούμεθα, « αὐτ.

†Τεκνοποίησις, εως (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τεκνοποιία.

Τεκνοποιητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ τεκνοποιεῖν.

Τεκνοποιία (ἡ), τὸ τεκνοποιεῖν, γέννησις τέκνων, παιδοποιία.

Τεκνόποινος (ὁ, ἡ), Π. [τ. ποινή]. ὁ τιμωρῶν τὰ τέκνα ἢ διὰ τῶν τέκνων (ἐκδικούμενος τεκνοκτονίαν διὰ τεκνοκτονίας).

Τεκνοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τέκνα (παιδιά), ἱκανὸς ἢ χρήσιμος πρὸς τεκνοποιίαν. » Γυνή —, « Ἡρ., ἡ μὴ στεῖρα. » Ἐν τοῖς τεκνοποιοῖς ἀφροδισίοις, « Ξεν., τοῖς πρὸς τεκνοποιίαν, (ἀντιθ. τῷ Παιδικοῖς).

Τεκνοῤῥαίστης, ου (ὁ, ἡ), Π. [τ. ῥαίω]. ἀντὶ Τεκνολέτηρ, τεκνοκτόνος.

Τεκνοσπορία (ἡ), Π. τὸ σπείρειν τέκνα. τεκνοποιία, [ἐκ τοῦ

Τεκνοσπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπείρων (γεννῶν) τέκνα, τεκνογόνος.

Τεκνοσσόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὰ τέκνα ἢ τὸ τέκνον του.

Τεκνοσφαγία (ἡ). σφάξιμον τέκνου ἢ τῶν τέκνων, τεκνοκτονία.

Τεκνοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Ἀνατρέφω) τέκνα ἢ τὰ τέκνα μου, εἶμαι τεκνοτρόφος.

Τεκνοτροφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τροφὴ (ἀνατροφὴ) τέκνων.

Τεκνότροφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) τέκνα ἢ τὰ τέκνα του (προπαροξ.) ὁ τραφεὶς ἢ τρεφόμενος ὑπὸ τῶν τέκνων του.

Τεκνουργέω-ῶ, Μ. ήσω. = Τεκνοποιέω.

Τεκνουργία (ἡ), = Τεκνοποιία.

Τεκνουργός (ὁ, ἡ), = Τεκνοποιός.

Τεκνοῦσσα, Π. ἀντὶ Τεκνοῦσα, μτχ. τοῦ Τεκνόω, ἢ (κατ' ἄλλ.) κατὰ κρσ. ἀντὶ Τεκνόεσσα, ἡ ἔχουσα τέκνα, μήτηρ τέκνων.

Τεκνοφαγία (ἡ). τὸ νὰ τρώγῃ ἢ νὰ ἔφαγέ τις τὰ τέκνα του.

Τεκνοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων ἢ φαγὼν τὰ τέκνα του.

Τεκνοφθορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθείρω (Φονεύω) τὰ τέκνα μου, γίνομαι τεκνοφθόρος.

Τεκνοφθορία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τεκνοκτονία, [ἐκ τοῦ

Τεκνοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων (φονεύων) τὰ ἴδιά του τέκνα, τεκνοκτόνος.

Τεκνόφι, Π. ἀντὶ Τέκνου ἢ Τέκνῳ.

Τεκνοφονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Τεκνοκτονέω, [ἐκ τοῦ

Τεκνοφόνος (ὁ, ἡ), = Τεκνοκτόνος. » Τελετή —, « Γρφ., καθ' ἣν ἐθυσίαζον τὰ τέκνα των.

Τεκνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τέκνα, τεκνοποιῶ (κυρ. ὡς ἐκ τοῦ ἀνδρός). » Ἀρχὴ δὲ ταῖς γυναιξὶ τοῦ τεκνοῦσθαι, ἐ τοῖς ἄῤῥεσι τοῦ τεκνοῦν, « Ἀρστ. » Τεκνοῦσθαι μηδ' ἄπαιδα θνήσκειν, « Αἰσχλ. (καὶ μτνμ.) » Πάτρα με τεκνοῖ, « Ἐπγρ. 2) υἱοθετῶ, (Διοδ.) 3) (πθ.) Π. ἀποκτῶ τέκνα, γίνομαι πατὴρ τέκνου ἢ τέκνων. » Λάϊος ἐτεκνώθη, « Λξ.

Τέκνωμα (τό). τὸ τεκνωθέν, τέκνον, γέννημα.

Τέκνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τεκνόω, γέννησις, τεκνοποίησις. 2) υἱοθέτησις.

;Τεκοκτόνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τεκνοκτόνος.

Τέκον, Π. ἀντὶ Ἔτεκον, ἀόρ. β'. τοῦ Τίκτω.

Τέκος, εος-ους (τό), (ἡ δοτ. Τέκεσσι καὶ Τεκέεσι), Π. ἀντὶ Τέκνον.

Τέκταινα, ης (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Τέκτων.

Τεκταίνω καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) Τεκταίνομαι, Μ. ανοῦμαι (ἀόρ. Ἐτεκτηνάμην). Φθειάνω (Κατασκευάζω) τι ὡς τέκτων, δουλεύω (ξύλα, μέταλλα κτλ.)· (ἐν γέν.) κάμνω, κατορθόνω· (μτφορ.) μηχανῶμαι. » Νῆας —, « Ὁμ. » Οἰκία (καὶ μτφορ. » Δόλους) —, « Ἀπλλν.

Τέκτηνα, Π. ἀντὶ Ἐτέκτηνα, ἀόρ. τοῦ Τεκταίνω.

Τέκτηνα, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τέκταινα.

Τεκτόναρχος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ἀρχιτέκτων.

Τεκτονεία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ τέκτονος.

Τεκτονεῖον (τό). ἐργαστήριον τέκτονος.

Τεκτονεύω, Μ. εύσω καὶ

†Τεκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐργάζομαι ὡς) τέκτων· (μτβτ.) = Τεκταίνομαι, κατασκευάζω.

Τεκτονία (ἡ), = Τεκτονεία.

Τεκτονικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τεκταίνειν, τέκτονος ἴδιος. » Τεκτονικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τοῦ τέκτονος, ἡ ξυλουργικὴ (οἰκοδομικὴ κτλ.), (κοιν.) λεπτουργοσύνη.

Τεκτονικῶς, ἐπίρ. Μὲ τεκτονικὴν τέχνην (ἐπιτηδειότητα), κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τεκτονικῆς, ὡς καλὸς τέκτων.

;Τεκτονόχειρ, ειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χεῖρα τέκτονος ἢ δουλεύων μὲ τὰς χεῖράς του· (ἐν γέν.) τέκτων.

Τεκτοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Τεκτονεία, ἔργον (τέχνη) τέκτονος· (ἐν γέν.) κατασκευή. συναρμογή. » Ἐπέων —, « Ἐπγρ., (κυρ. θηλ. τοῦ

Τεκτόσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ Τεκτονικός.

Τέκτων [τίκτω, τέχνη], ονος (ὁ). (ἐν γέν.) τεχνίτης, τεχνουργός, δημιουργός· (ἰδιαιτ.) ξυλουργός, οἰκοδόμος, (κοιν.) λεπτουργός· μαραγγὸς κτλ. » Τέκτονος, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν, « Ὁμ. (καὶ γεν. προσδιορ.) » Νηῶν τέκτονες ἄνδρες, « αὐτ., ναυπηγοί· (ἐ μτνμ.) » Τέκτονες σοφοὶ ἐπέων, « Πίνδ., ἐποποιοί. » Τέκτον' ἀνωδυνίας, « αὐτ., ἰατρόν.

Τεκών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Τίκτω.

Τελαμών [† λάω, τλάμων], ῶνος (ὁ). (ἐν γέν.) φασκιά, λωρίδα. » Σινδόνος βυσσίνης τελαμῶσι κατειλίσσοντες τὰ ἕλκεα, « Ἡρ. » Νεοκλώστου τελαμῶνος, « Θκρ. » Οὓς κλέπτεσκεν ἀπ' ἐνταφίων τελαμῶνας, « Ἐπγρ. 2) (ἰδιαιτ.) τὸ λωρί (ὁ ἄλλ. Ἀναφορεύς) τοῦ σπαθιοῦ ἢ τῆς ἀσπίδος (Γαλλ.) baudrier. » Δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην, ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου ἀργυροήλου, « Ἰλ. Ξ, (ὅθ. 3) (ὡς σύμβολον τιμῆς), ταινία, (Γαλλ.) cordon » Τὴν μετὰ ξίφους καὶ τελαμῶνος ἀρχὴν ἄρχειν, « Γργ. 4) (ἀρχιτεκτ.) = Ἄτλας, ὑποστήριγμα οἰκοδομήματος. 5 (ἐνίοτε) εἰλικτὸν βιβλίον (Γαλλ. rouleau) ἐκ παπύρου, (ἐν γέν.) βίβλος.

;Τελαμωνίαι (αἱ), ἴδε Στελμονίαι.

Τελαμωνίζω, Μ. ήσω. Δένω (κυρ. πληγὴν) μὲ τελαμῶνας, φασκιόνω.

Τελάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς ἑνὸς στρατ. τέλους (μιᾶς μοίρας), ταγματάρχης.

Τελαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ ἔργον τοῦ τελάρχου, ἀρχηγία ἑνὸς στρατ. τέλους (τάγματος).

Τελεαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ τελεάρχου.

Τελέαρχος (ὁ). (εἰς τὰς Θήβ.) ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν τῶν ὁδῶν, εἶδος ἀστυνόμου.

Τελέεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Τελήεις.

†Τελέεσσι, Π. ἀντὶ Τέλεσιν, δοτ. πλθ. τοῦ Τέλος.

Τελέθεσκε, Π. παρτ. τοῦ

Τελέθω καὶ (μσ.) -έθομαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Τέλλω ἢ Τέλλομαι, ὑπάρχω, εἶμαι, γίνομαι. » Νὺξ δ' ἤδη τελέθει, « Ἰλ. Η. » Θαρσαλέος ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων ἔργοισι τελέθει, « Ὀδ. Η. » Ὅσον περ τοκάδος τελέθει μύχημα λεαίνης, « Θκρ.

Τελειογονέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Γεννῶμαι τέλειος (τελεόγονος, τελεόμηνος), φθάνω εἰς ἐντελῆ ὡριμότητα.

Τελειογονία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις τελειόγονος, ἡ ἐν καιρῷ γέννησις ἢ ὡρίμασις.

Τελειογόνος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ γεννῶν τέλεια (τελειόμηνα) γεννήματα· (μτφορ.) ὁ παράγων ἔργα τέλεια· (ἐπὶ φυτ.) = Τελεσφόρος, Τελεόκαρπος. 2) (προπαροξ.) ὁ γεννώμενος (καὶ ἐπὶ καρπ. ὡριμάζων) ἐν καιρῷ (φθάνων εἰς ἐντελῆ ὡριμότητα).

Τελειοκαρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ καρποὺς τελείους, φέρω εἰς ἐντελῆ ὡριμότητα τοὺς καρπούς μου, εἶμαι-

;Τελειοκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τοὺς καρποὺς (τὰ γεννήματά) του εἰς ἐντελῆ ὡριμότητα.

Τελειοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι τέλειον, φέρω εἰς τὴν ἀπαιτουμένην ἐντέλειαν, [ἐκ τοῦ

Τελειοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τι τέλειον (ἐντελές), τελειότητος ποιητικός.

Τέλειος, α ἢ ος, ον. Ὁ τοῦ τέλους, (Γαλλ.) final. » Ἡμέρα —, « Πλ., ἡ τελευταία τοῦ βίου. 2 (συνήθ.) ὁ φθάσας εἰς τὸ προσδιωρισμένον τέλος (εἰς τὴν ἀπαιτουμένην αὔξησιν), ἐντελής (φυσ. καὶ ἠθ.)· ἀνελλιπής· ὥριμος (κυρ. ἐ μτνμ.)· » Ἀνήρ —, « Ξεν., σωστὸς ἢ (ἐνίοτε) νυμφευμένος ἄνδρας, (καὶ ἀπολ.) » Ἡ τῶν τελείων στολή, « Ἀπ., = » Τὸ τέλειον ἱμάτιον, « Πλ., τὸ ἀνδρικόν. » Ἡ τελεία ἡλικία, « αὐτ. » Τὰ τέλεια, « Πλάτ., τὰ τῶν τελείων (ἀνδρῶν). » Ἀρνῶν αἰγῶν τε τελείων, « Ὁμ. (ὅθ.) » Ἱερὰ τέλεια, « Λχ., τὰ ἐκ τελείων τὴν ἡλικίαν καὶ ἀκεραίων ζώων, ἢ καθ' ὅλην τὴν ἐντέλειαν τῶν θρησκευτ. παρατηρήσεων. » Ἅρμα τέλειον, « Λχ., τὸ ἐκ τελείων τὴν ἡλικ. ἵππων (ἀντιθ. τῷ) Πωλικόν. » Τελεία τροφή, « Γργ., ἡ στερεὰ (ἁρμοδία διὰ τοὺς ἐντελεῖς τὴν ἡλικ.). » Τελεία ἀρετή, « Ἀρστ. » Τὸ τέλειον ἀγαθόν, « Δμ., τὸ ἄκρον. » Τὸ τέλειον, « Πλ., ἀντὶ Ἡ τελειότης. » Τέλειος τὰ ποιητικὰ (πρὸς τὴν ἀρετήν), « Ἀρσδ., Διόδ. » Τέλειος ἰατρός, « Γαλ., ὁ συγκεκροτημένος πράξει καὶ θεωρίᾳ. » Τέλειοι θεοί, « Αἰσχλ., οἱ 12 μεγάλοι, οἱ (ἄλλ.) Συντελεῖς· (ἰδιαιτ.) » Ζεὺς τέλειος, καὶ » Ἥρα τελεία, « ὡς ἔφοροι (τελεσιουργοὶ) τοῦ γάμου. » Αἰετὸς τελεώτατος πετεινῶν, « Ὁμ., εὐγενέστατος ἢ οἰωνιστικώτατος (ἀλάνθαστος εἰς τὰς προσημασίας του) » Ἀπόλλωνος, τελειοτάτοιο θεοῖο, « Θκρ.

;Τελειοστιγμή (ἡ). στιγμὴ τελεία (βαλλομένη εἰς τὸ τέλος τῆς φράσ.).

Τελειότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ τελείου, ἐντέλεια, ἀκεραιότης.

Τελειοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γεννῶ τέλεια (τελεόμηνα) τὰ τέκνα μου, εἶμαι τελειοτόκος.

Τελειοτοκία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Τελειοτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα τέλεια (σωστά, τελεόμηνα) τὰ τέκνα της, τελειογόνος.

Τελειουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τέλειον (Τελειοποιῶ) τὸ ἔργον μου· (ἐπὶ φυτ.) = Τελειοκαρπέω.

Τελειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι τέλειον, τελειοποιῶ· φέρω εἰς τὸ τέλος, ἐκτελῶ, (κοιν.) τελειόνω· (ἐνίοτε) ἐπικυρόνω θρησκευτικῶς, καθιερόνω, (Γαλλ.) sanctionner, (Ἡρ. Γ. 86). ‖. (πθ.) γίνομαι τέλειος (φυσ. ἢ ἠθ.), ἀνδροῦμαι· (ἐνίοτε) νυμφεύομαι· (ἐπὶ καρπ.) μεστόνω, ὡριμάζω· (Γρφ.) φθάνω εἰς τὸ τέλος τοῦ βίου μου, (ἄλλ.) Τελευτάω, (καὶ κοιν.) τελειόνω. » Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς, « Γρφ.

Τελείω (παρτ. Ἐτέλειον), Π. Ἰων. ἀντὶ Τελέω.

Τελείωμα (τό), Γρφ. ἀντὶ Τελείωσις.

Τελείως, ἐπίρ. Ἐντελῶς· (ἐνίοτε) τέλος πάντων, ἐπὶ τέλους (;).

Τελείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τελειόω, τελείωμα, τελειοποίησις· ἐκτέλεσις, ἐκπλήρωσις· (ἐπὶ καρ.) ὡρίμασις, μέστωμα· (θρησκ.) καθιέρωσις.

Τελειωτής, οῦ (ὁ). ὁ τελειῶν (τελειόνων, τελειοποιῶν ἢ ἐπισφραγίζων) τι, ἐκπληρωτής, τελεσιουργός· καθιερωτής·

Τελειωτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ τελειόνειν (τελειοποιεῖν, ἐπισφραγίζειν κτλ.), τελειότητος κατορθωτικός.

Τελεογονέομαι-οῦμαι, Τελεογονία, Τελεογόνως, = Τελειογονέομαι κτλ.

Τελεοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τελειόνω (Ἐκτελῶ) τὸν δρόμον μου, [ἐκ τοῦ

Τελεόδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τελειόνων τὸν δρόμον του.

Τελεοκαρπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Τελειοκαρπέω.

Τελεόκαρπος (ὁ, ἡ), = Τελειόκαρπος.

Τελεόμηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (τέλειος ὡς πρὸς) τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν τῶν μηνῶν· (ἐπὶ βρέφ.) γεννημένος εἰς τὸν διωρισμένον μῆνα.

Τέλεος, α, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Τέλειος. ‖. (τὸ οὐδ.) Τέλεον, ἐπίρ. ἀντὶ Τελέως.

Τελεόω-ῶ, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ Τελειόω.

†Τελεσιάζω, Μ. άσω, Γλσ. ἀντὶ Τελεσιουργῶ, θυσιάζω (διὰ τελετῆς).

;Τελεσιγαμος (ὁ, ἡ). ὁ τελειῶν (τελεσιουργῶν, καθιερόνων) τὸν γάμον.

Τελεσίδρομος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τελεόδρομος. » Ἀρετή —, » Στρ., ἡ τελεία.

Τελεσίερος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τελεσιουργῶν τὰ ἱερὰ (τὰς θυσίας). » Παιάν —, « Ἡσύχ.

Τελεσίκαρπος (ὁ, ἡ), = Τελεόκαρπος.

Τελεσίνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκτελῶν τὸν σκοπὸν (τὰς βουλάς) του, τελειόνων ὅ,τι ἔχει κατὰ νοῦν. » Μοῖρα —, « Ὀρφ., (παρβλ. Τελεσσιδώτειρα).

Τελέσιος (ὁ, ἡ). τελειωτικός, ἢ· τελευταῖος. » Ἡμέρα —, « Ἡσύχ.

Τελεσιουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτελῶ (Τελειοποιῶ) τὸ ἔργον μου, (ἐν γέν.) φέρω εἰς πέρας, τελειόνω, κατορθόνω· (θρησκευτ.) = Τελειόω, καθιερόνω· (πθ. ἐπὶ καρπ.) μεστόνω, ὡριμάζω.

Τελεσιούργημα (τό). τὸ τελεσιουργηθέν, πέρας, ἀποτέλεσμα· » Πράξεως —, « Πλβ.

Τελεσιουργία (ἡ). ἐκτέλεσις (τελείωσις) ἔργου.

Τελεσιουργικός, ή, όν. Ἱκανὸς (Ἐπιτή-

δειος) πρὸς τὸ τελεσιουργεῖν, κατορθωτικὸς, δραστήριος.

Τελεσιουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ φέρων εἰς πέρας (ἐκτελῶν) τὸ ἔργον τυ, ἐνεργὸς, (μὲ γεν.) ἐκτελεστικός. » Τῶν ὑποσχέσεων —, « Πλ.

Τέλεσις, εως (ἡ), τὸ τελεῖν, ἐκτέλεσις· (θρησκ.) τελετουργία, μύησις, (ὅθ.

† Τελεσιφάντης [τέλειος, φαίνω], ου (ὁ), Γλσ. = Ἱεροφάντης.

Τελεσίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκτελῶν τὸν σκοπὸν (τὸ φρόνημά) του, = Τελεσίνοος.

Τέλεσμα (τὸ). τὸ τελούμενον (πληρονόμενον ὡς τέλος), δόσιμον· ἔξοδον. 2)(μτγν.) τελετὴ (κυρ. μαγική)· (συνκδχ.) φυλακτὸν (ἔγγραφον), (ὅθ. τὸ Γαλλ.) talisman.

† Τελεσμὸς (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Τελείωσις· (ἰδιαιτ.) ἡ διὰ τελετῆς μύησις (καθιέρωσις).

Τελέσσαι, Π. ἀντὶ Τελέσαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τελέω.

Τελεσσίγαμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τελεσίγαμος.

Τελεσσίγονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τελειογόνος.

Τελεσσιδώτειρα (ἡ), Π. ἡ διδοῦσα τὴν ἐκτέλεσιν, τελεσιουργὸς τῆς ἐκβάσεως. » Μοῖρα —, « Εὐρ., (παρβλ. Τελεσίνοος).

Τελεσσίμορος (ὁ, ἡ), Π. [τελέω, μόρος]. ὁ ἐπιφέρων θάνατον, θανατηφόρος.

Τελεσσίνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τελεσίνοος.

Τελεσσίτοκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τίκτων τέλεια (τελεόμηνα) γεννήματα ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.

Τελεστήριον (τὸ). μέρος (ἱερὸν) ὅπου τελοῦνται οἱ μυούμενοι ἢ τὰ μυστήρια. ‖. (εἰς τὸ πληθ.) » Τελεστήρια (ἐνν. ἱερὰ), « Ξεν., τὰ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου τινὸς εὐχαριστήρια.

Τελεστὴς, ου (ὁ), = Τελειωτὴς, ἐκτελεστὴς, ἡ· 2) μυσταγωγὸς (τῶν τελουμένων).

Τελεστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τέλεσιν (ἐκτέλεσιν ἢ μύησιν), τελεσιουργικὸς ἢ · μυσταγωγικός. » Σοφία (» Θεολογία) —, « Πλ., ἡ τῶν μυστηρίων, (ἐπμ.) συμβολικὴ, μυστηριώδης.

Τελεστικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον τελεστικὸν (μυσταγωγικὸν), συμβολικῶς, μυστηριωδῶς.

Τελεστὸς, ἡ, όν. Τετελεσμένος (κυρ. εἰς τὰ μυστήρια), μεμυημένος.

;Τελέστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Τελεστής.

Τελεσφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω τι εἰς τὸ τέλος (εἰς τὸ τέρμα) του· (ἐπὶ γυν.) γεννῶ ἐν καιρῷ (σωστὸν, τελεόμηνον) τὸ τέκνον μου· (ἐπὶ δένδρ.) φέρω τὸν καρπόν μου εἰς ἐντελῆ ὡρίμασιν· (ἐνίοτε) πληρόνω τέλος (τελώνιον), δόσιμον, (ὅθ. ἐν γέν.) δίδω κέρδος (πρόσοδον), εἶμαι τελεσφόρος, (παρβλ.) Λυσιτελέω.

Τελεσφόρησις, εως (ἡ), τὸ τελεσφορεῖν, καρποφόρησις, (μτφορ.) εὐδοκίμησις.

Τελεσφορία (ἡ), = Τελεσφόρησις, καρποφορία· τελεογονία· δασμοφορία· (μτφορ. ἐν γέν.) κέρδος, ὠφέλεια. 2) θυσία (ἱερῶν τελείων)· (ἐν γέν.) τελετὴ θρησκευτικὴ, (ἰδιαιτ.) μυσταγωγία.

Τελεσφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τι εἰς τὸ τέλος (εἰς τὸ τέρμα) του· (ἐπὶ γυν.) = Τελεσσίτοκος· (ἐπὶ δένδρ.) Τελεόκαρπος· (ἐνίοτε) ὁ δίδων κέρδος (πρόσοδον)· (ἐν γέν.) ἐπικερδὴς, (παρβλ.) Λυσιτελὴς, ἡ· (πθ.) ἐντελὴς, ἀπηρτισμένος· λαμβάνων τὴν ἀπαιτουμένην ἔκβασιν, πραγματοποιούμενος. » Ἐνιαυτὸς —, « Ὀμ., ὁ συμπληρώσας ἐντελῶς τὴν περίοδόν του, ὁλόκληρος, (Γαλλ.) révolu, (παρβλ. Τελέω), ἢ ὁ διὰ τῆς τακτικῆς περιόδου του κάμνων νὰ αὐξάνουν (νὰ τελεσφοροῦν) αἱ πρόσοδοι. » Οἶκος —, « Ἡσύχ., ὁ τοῦ τεκνοποιήσαντος, ἡ (κοιν.) 'νοικοκυρευμένος, (ὅθ.) » Τελεσφόρος δωμάτων γυνὴ, « Αἰσχλ., ἡ καλὴ οἰκοκυρά. » Ἐλπὶς —, « Αξ., ἡ ἐκπληρουμένη. » Ὄναρ τελεσφόρον, « Σοφ., τὸ ἐπαληθεῦον.

Τελεταρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μυσταγωγῶ (Ἱερουργῶ, Καθαγιάζω) ὡς.

Τελετάρχης, ου (ὁ). ὁ ἀρχηγὸς (ὁ πρῶτος θεμελιωτὴς) τῆς τελετῆς τῶν μυστηρίων· ὁ προεδρεύων εἰς τὰς τελετὰς, ὁ πρῶτος μυσταγωγός.

Τελεταρχία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ τελετάρχου, ἡ προεδρία εἰς τὰς τελετάς· (Θλγ.) ἡ Ἁγία Τριὰς ὡς ἀρχὴ (πηγὴ) πάσης μυστηριώδους τελετῆς.

Τελεταρχικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ τελετάρχου ἢ τῆς τελεταρχίας.

Τελετὴ (ἡ), (ἀρχ. καὶ Π.) = Τέλος, πέρας, ἔκβασις. » Πολέμου —, « Βτρχμχ. 2) (συνήθ.) πρᾶξις θρησκευτικὴ, θυσία, ἁγιστεία, ἱερουργία, (Γαλλ.) cérémonie du culte· (ἰδιαιτ.) ἡ ἐκτέλεσις τῶν μυστηρίων (τῆς Δήμητρ.)· (ἐν γέν.) μεγάλη ἢ μυστηριώδης ἑορτή· » Τελετὰς καλοῦμεν τὰς ἔτι μείζους καὶ μετά τινος μυστικῆς παραδόσεως ἑορτὰς, τῶν εἰς αὐτὰς δαπανημάτων ἕνεκα. Τελεῖν γὰρ τὸ δαπανᾶν, « Ἀθ. » Τῆς Δήμητρος τελετῆς πέρι, τὴν οἱ Ἕλληνες Θεσμοφόρια καλέουσι, « Ἡρ. » Λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων εἰσὶ διὰ θυσιῶν τοῖς τελευτήσασιν, ἃς δὴ τελετὰς καλοῦσι, « Πλάτ.

Τελετουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτελῶ τελετὴν (μυσταγωγίαν), ἱερουργῶ· (μτβτ.) μυσταγωγῶ· καθαγιάζω.

Τελετουργία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἱερουργία τελετῆς, ἁγιστεία, μυσταγωγία.

Τελετουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτελῶν τελετὴν (ἱερουργίαν, μυσταγωγίαν) ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο. » Δύναμις —, « Διον. Ἀρεοπαγ., ἡ ἐνεργοῦσα διὰ τῆς τελετῆς.

Τελεῦντι, Δ. ἀντὶ Τελοῦσι, γ'. πληθ. πρσ. τοῦ Τελέω.

Τελευταῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος περὶ τὴν τελευτὴν (τὸ τέλος), ὁλοΰστερινὸς, ἔσχατος. ‖. (τὸ οὐδ.) Τελευταῖον ἢ (ἐνάρθρ.) Τὸ τελευταῖον ἢ (πληθ.) Τελευταῖα (Τὰ τελευταῖα), ἐπίρ. Τέλος πάντων, ἐπὶ τέλους, 'ως τὰ ὕστερα.

† Τελεύτατος, η, ον, Γλσ. ὑπερθ. ἀνμλ. τοῦ Τελευταῖος.

Τελευτάω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω τι εἰς τὴν τελευτὴν (εἰς τὸ τέλος) του, τελειόνω· ἐκπληρῶ · πραγματοποιῶ, κατορθόνω · (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) φθάνω εἰς τὸ τέλος, περατοῦμαι, καταντῶ· (τρπ.) πραγματοποιοῦμαι, ἀποβαίνω· (συχν. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ τὸν βίον) ἀποθνήσκω, (καὶ πθ.) = νεύομαι. » Οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ, « Ἰλ., ἐκπληροῖ. » Αἴθ' ὅσα εἶπε τελευτήσειεν ἅπαντα, « Ὀδ. Π, νὰ τὰ ἐκτελέσῃ. » Ὄμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον, « Ὀμ. » Τελευτᾷν τὸν αἰῶνα (τὸν βίον), « Ἡρ. (καὶ μὲ γεν.) » Ἐπειδὰν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τελευτήσω, « Ξεν. » Τελευτᾶν λόγου, » Θκ. (καὶ ἐλλ. ἢ ἀπολ.) » Τοὺς τελευτήσαντας κατακαίειν πυρὶ, « Ἡρ. (καὶ προθετ. ὡς πθ.) » Ἐτελεύτησεν ὑπ' Ἀθηναίων, « Ἡρωδ. Τετελεύτηκε ὑπὸ τῶν ἑωυτοῦ οἰκηϊοτάτων, « Ἡρ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Τελευτᾷ δὲ ὁ Ἴστρος ἐς θάλασσαν τὴν τοῦ Εὐξείνου πόντου, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Αἱ πολλαὶ εὐτυχίαι ἐς τοῦτο ἐτελεύτησαν, « Ἡρ. » Εἰς συμφορὰς (» Πρὸς ἔνδειαν) —, « Πλ., Ἀφθν. (καὶ κατὰ μτχ. ἀπολ.) » Τελευτῶν, ῶσα, ῶντες κτλ., ἀντὶ Τελευταῖον, ἐπὶ τέλους. » Τελευτῶν συνεχώρησε, « Πλάτ. » Τελευτῶν εἶπε, « Ξεν. » Τελευτῶσαι οὐδὲ πείθονται (αἱ κύνες), « αὐτ., καταντοῦν 'ως τὰ ὕστερα νὰ μή. » Τελευτῶσα πληγὴ ἐγίνετ' ἄν, « Σοφ., ἤθελε καταντήσῃ τὸ πρᾶγμα (ἡ λογοτριβὴ) 'ως τὰ ὕστερα εἰς ξυλιαίς.

Τελευτέω, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Τελευτάω.

Τελευτὴ (ἡ). τέλος· ἄκρα· (τρπ.) ἔκβασις· ἐκτέλεσις, πραγματοποίησις · (συνήθ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ: βίου) θάνατος » Μύθου (» Βιότοιο [καὶ καταχρ.] » Θανάτοιο) —, « Ὀμ., Ἡσ. ‖. (ἡ γεν. ἡ δοτ. ἡ αἰτ. προθετ.) » Εἰς τελευτὴν ἢ » Ἐπὶ τελευτῆς ἢ (ἐλλ.) » Τελευτὴν καὶ » Τελευτῇ, « Ὀμ., Πλάτ., Ἡσ., Αἰσχλ., ἀντὶ Ἐπὶ τέλους, τελευταῖον.

Τελέω-ῶ, Μ. τελέσω (πθ. πρκ. Τετέλεσμαι). Δίδω τέλος (πέρας) εἴς τι, φέρω εἰς τὸ τέλος, τελειόνω· βάλλω εἰς πρᾶξιν, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, πραγματοποιῶ· κατορθόνω· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) παρέχω προξενῶ· (ἐν γέν.) κάμνω· (ἐνίοτε ἐλλ. τὸν βίον) τελευτῶ· (πθ.) ἐκτελοῦμαι, γίνομαι. » Νοῦσον τελέσαι, « Ἡσ., νὰ περάσῃ, νὰ ξεγιατρεύσῃ. » Ἄθλον (» Μέγα ἔργον) —, « Θκρ. » Τελεσαί μοι ὑπόσχεσιν, ἥνπερ ὑπέστης, « Ὀμ. » Κότον (» Χόλον, » Ἐέλδωρ), αὐτ., εὐχαριστεῖν, ἱκανοποιεῖν. » Ἔπος —, « αὐτ., (κοιν.) κάμνω τὸν λόγον (ἔργον). » Νόμον —, « Γρφ. » Νόστον (» Ὄλεθρον) —, « Ὀμ., Ἀπλλ. » Ὅρκια —, « αὐτ. » Ὡς ἠρᾶθ' ὁ γέρων, σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας, « Ἰλ. Ψ'. (καὶ ἐλλ.) » Καί σοι κακὸν ἤλυθεν, οὐδ' ἐτέλεσσας ἐπ' ἀγλαΐῃ βιότοιο, « Ἀπλλν., δὲν ἐτελείωσες εὐφραινομένη τὸν βίον σου. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν, « Ὀμ., δὲν κατώρθωσε νά. (καὶ ἀμτβτ.) » Τελοῦσιν ἀραὶ, « Σοφ., ἀντὶ Τελοῦνται ἢ (ἐλλ.) ἐνεργοῦσιν. (καὶ πθ.) » Ἤματα μακρὰ τελέσθη, « Ὀμ., Ἡσ., ἔγιναν μεγάλαι αἱ ἡμέραι. » Εὐχόμενοι ἃ οὐκ ἔμελλε τελεῖσθαι, « αὐτ. » Ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον, « αὐτ., εἶπε καὶ ἐγένετο. » Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστὶν, « Ὀμ. (καὶ προθετ.) » Τί ἀγαθὸν τελεσθεὶν ὑπὸ τῶν μὴ πειθομένων, « Ξεν. (καὶ κατὰ μτχ. ἀντὶ ἐπιθ.) » Τετελεσμένος ἐνιαυτὸς, « Ἡσ., ὁ συμπληρωθεὶς, ὁλόκληρος, (παρβλ.) Τελεσφόρος. 2) πληρόνω (κυρ.) τέλος (φόρον, δόσιμον)· (ἐν γέν.) δίδω· ἐξοδεύω. » Δύο δραχμὰς μισθὸν —, « Ἀρσφ. » Ὁ διδάσκαλος ὑμῶν οὐ τελεῖ τὰ δίδραχμα; « Γρφ. » Συντάξεις (» Ἀργύριον) —, « Αἰσχν., Ξεν. (καὶ ἐλλ.) » Οὐ πολὺ τελέσας ἐκτήσατο φίλον, « αὐτ. » Μὴ ἱκανὰ ἔχοντες εἰς ἃ δεῖ τελεῖν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἀπέδειξε εἰς τὸ δεῖπνον 400 τάλαντα ἀργυρίου τετελεσμένα, « Ἡρ., ἐξοδευθέντα. (καὶ ἀπολ.) » Τὸ τελούμενον, « Αξ., τὸ πληρονόμενον ὡς τέλος ἢ δαπάνημα). (καὶ ὡς ἐκ μέρους τοῦ λαμβάνοντος) » Χώραν ἀτέλεστον ἔχουσιν αὐτοὶ τετελεσμένοι, « Δμ., πληρωμένοι, δωροδοκημένοι, (ὅθεν 3) (συνκδχ. ἀπὸ τῶν διαφόρων βαθμῶν τῆς φορολογίας) ἀνήκω εἰς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν τάξιν τῶν πολιτῶν, ὑπάγομαι πολιτικῶς εἰς· (ἐν γέν.) ἀνήκω εἰς, εἶμαι ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν » Τὸ ξενικὸν (» Τὸ θητικὸν) τελεῖν, « Αξ. (καὶ προθετ.) » Εἰς ἱππάδα (ἢ σπνt. » Τὴν ἱππάδα) τελεῖν, « Αξ. » Εἰς ἄνδρας (» Εἰς Βοιωτοὺς, » Εἰς τὸν μοναδικὸν βίον) —, « Αχ., Ἡρ., Συν. » Οἱ ὑπὸ τὴν τῶν Ῥωμ. τελοῦντες ἡγεμονίαν, « Θδρτ. (καὶ δοτ. σπν.) » Οἱ ἐν συγκλήτῳ τελοῦντες, « Πλ., οἱ ἐκ τῆς συγκλήτου, οἱ συγκλητικοί. » Τὴν ὕπατον τελέσας ἀρχὴν δεύτερον, « Ἡρωδ., χρηματίσας (ἐκλεχθεὶς) δὶς ὕπατος, (Γαλλ.) ayant rempli (exercé) le consulat, (παρβλ. Συντελέω). 4) ἐκτελῶ (θυσίαν, ἑορτὴν), ἐπιτελῶ (ἴδε Τελετή)· (ἰδιαιτ. δὲ πθ.) μυοῦμαι (εἰς τὰ μυστήρια). » Θέας (» Πομπὴν, » Γάμους κτλ.) —, « Αξ. » Τελεῖν τὰ Παναθήναια, « Λβν. (καὶ πθ.) » Ὅταν τελεσθῇ τὰ ἱερὰ, « Ξεν. » Ἐτελέσθη τὰ Ἐλευσίνια, « Αχ. » Καὶ ἐτελέσθησαν τῷ Βεελφεγὼρ, « Γρφ., μετέσχον (ἐπμ. ἐμιάνθησαν διὰ) τῆς τελετῆς του. » Τελεσθεὶς τῷ βαπτίσματι, « Γργ., ἁγιασθεὶς διὰ τοῦ. » Τελούμενοι ἱερεῖς, « Ἐκκλησ., οἱ χειροτονούμενοι. (καὶ μτφορ.) » Τοῖς σωφροσύνῃ τετελεσμένοις, « Ξεν., ἀφωσιωμένοις, (ὅθεν 5)(πθ.) ἐκλέγομαι, ἀναγορεύομαι, (τρόπον τινὰ) καθιεροῦμαι. » Τελεσθῆναι στρατηγὸς ἕκαστος σπουδάζων, « Δμ. 6) (ἐλλ. μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) φθάνω, ἀφικνοῦμαι. » Εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσε (ἐνν. τὴν ὁδὸν), « Θκ. » Ὁδῷ δὲ τὰ ξυντομώτατα ἐξ Ἀβδήρων ἐς Ἴστρον ἀνὴρ εὔζωνος ἑνδεκαταῖος τελεῖ, « αὐτ. » Τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, « Αχ. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) » Τελεῖν τὰς πόλεις, « Γρφ., περιέρχεσθαι. (καὶ μτφορ.) » Πρὸς τὸν πατέρα τελέσαι, « Ἡρ., νὰ παραβληθῇ.

Τελέως, ἐπίρ. = Τελείως, ἐντελῶς.

Τελέωσις, εως (ἡ), = Τελείωσις.

† Τελεωτικὸς, ἡ, όν, ἀμφ. ἀντὶ Τελειωτικός.

Τελήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Τέλειος. » Ἑκατόμβη —, « Ὀμ. » Ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο, « Ἡσ., τοῦ εἰς ἑαυτὸν τελευτῶντος (ἐπαναρρέοντος). 2) ἐκτελούμενος· ἐπαληθεύων. » Οἰωνὸς —, « αὐτ. » Ἔπεα τελέεντα, « Τυρτ.

Τέλθος, εος-ους (τὸ), Π. σπν. ἀντὶ Τέλος, δόσιμον, χρέος (κυρ. καὶ μτφορ.).

Τελικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ (συχνότ.) φέρων εἰς τὸ τέλος· οὐσιώδης. » Τελικὰ ἀγαθὰ, « Στωϊκ., τὰ συντείνοντα πρὸς τὸ τέλος (πρὸς τὸν σκοπόν). » Τελικὰ κεφάλαια, « Ῥτρ., τὰ κυριώτερα τῆς ὑποθ.

;Τελίνη (ἡ), = Τελλίνη.

Τελίσκω (παρτ. Ἐτέλισκον), Π. ἀντὶ Τελέω.

;Τέλισμα (τὸ), ἀμφ. ἀντὶ Τέλεσμα, δαπάνημα.

Τέλλη καὶ Τελλίνη (ἡ), εἶδ. ὀστρέου διθύρου, μῦδι τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, (ἄλλ. ὡς ἀπὸ τοῦ σχήμ.) Ξιφύδιον.

Τέλλω [στέλλω], Μ. τελῶ (ἀόρ. Ἔτειλα κτλ. εὔχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθ. Ἀνα-[Ἐπι-]τέλλω), Π. ἀντὶ Τελέω, κάμνω, παράγω, ἐκτελῶ· (πθ.) ὑπάρχω· γίνομαι· (ἐνίοτε ἀμτβτ.) ἀνατέλλω. » Ἔτειλαν Διὸς ὁδὸν, « Πίνδ., διήνυσαν, ἐξετέλεσαν. » Τελοῦντες ἢ νοεῖς, « Σοφ., ἕτοιμοι νὰ κάμωμεν ὅπως θέλεις (ἐπιθυμεῖς). (καὶ πθ.) » Εἴ τοι πρὸς χάριν τέλλεται, « Πίνδ., ἐστι. » Γένος φυτευθὲν λοιπὸν ἀεὶ τέλλετο, « αὐτ., διετέλει ὑπάρχον.

Τέλμα (τὸ), [τέλλω = ἀνατέλλω]. νερὸν στεκάμενον (λασπῶδες), βάλτος (» Ὕδωρ μὲν ὁ ἄνω θεὸς παρέχει, τὰ δὲ κοῖλα πάντα τέλματα γίγνεται, « Ξεν.)· βοῦρκος· λάσπη· (συνκδχ.) τὰ μεταξὺ τῶν λίθων τοῦ τοίχου διαστήματα τὰ ὁπ. γεμίζουν οἱ κτίσται μὲ πηλόν. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Πέλμα.

Τελματιαῖος, α, ον. Ὁ τοῦ τέλματος (τοῦ βάλτου). » Βάτραχος —, « Αξ. » Ὕδωρ —, « Ἀρστт.

Τελματόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (καὶ πθ. Μεταβάλλομαι) εἰς τέλμα, βαλτόνω. » Ἐπὶ τοῖς χείλεσιν αἱ λίμναι τελματοῦνται διὰ τὴν τοῦ ἡλίου ἀναθυμίασιν, « Στρ.

Τελματώδης, εος (ὁ, ἡ). τέλματι ὅμοιος, βαλτώδης.

Τελμὶς, ίδος (ἡ). λάσπη τέλματος (βάλτου), βοῦρκος.

;Τελοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω, ἐσφαλμ. ἢ ἀμφ. ἀντὶ Τελειοδρομέω.

Τέλος [τέλλω, συγγ. τῷ Τῆλε], εος-ους (τὸ). τὸ ἀκρότατον (τὸ τελευταῖον) σημεῖον ὅπου τελειόνει τι, τὸ τέρμα, τὸ πέρας· ἡ ἐντέλεια· (μτνμ.) ὁ σκοπός· ἡ ἔκβασις, τὸ ἀποτέλεσμα. » Λόγου (» Βιβλίου) —, « Αξ. » Πολέμου —, « Ὀμ. » Τέλος ἔχειν, « Αἰσχλ., τελειοῦσθαι. » Βίου (καὶ Π. ὡς κτητ. » Θανάτοιο) —, « Αξ., ἡ τελευτὴ, ὁ θάνατος. (ὅθ.) » Οἱ τέλος ἔχοντες, « Πλάτ., οἱ τελευτήσαντες. » Οὗτος ἔχει τὸ κάλλιστον τέλος· νικῶν γὰρ τετελεύτηκε, « Ξεν. » Γάμου (» Δίκης, » Μύθου) —, « Ὀμ., Ἡσ., ἡ ἐκτέλεσις. » Ψευστήσεις, οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις, « Ὀμ. » Οὐ τέλος ἵκεο μύθων, « αὐτ., δὲν εἶπες τὸ οὐσιωδέστερον (τὸ κυριώτερον, τὸ συμπέρασμα). » Δόξα τῆς ἀρετῆς τέλος, « Πλ., σκοπός. » Οὔ τι τέλος χαριέστερον ἄλλο, ἢ ὅτ' ἂν εὐφροσύνη ἔχῃ κατὰ δῆμον κτλ., « Ὀδ. Ι. » Ἐν σοὶ τέλος ἐστὶν ἀγαθῶν τε κακῶν τε, « Ἡσ. ‖. (προθετ.) » Εἰς τέλος, » Διὰ τέλους, « Σφ., ἀντὶ ἐπίρ. Διὰ παντὸς, μέχρι τέλους, ἢ· » Εἰς τέλος, « Πλβ., ἀντὶ Ἐντελῶς, ἢ· » Εἰς τέλος, » Ἐπὶ τέλους, » Ἐπὶ τέλει, (καὶ ἀπλ.) » Τέλος, « = Τελευταῖον, τέλος πάντων. 2) τὸ πληρονόμενον χρεωστικῶς (κυρ. εἰς τὸ δημόσιον), φόρος, δόσιμον, τελώνιον· (ἐν γέν.) δαπάνημα, ἔξοδον. » Τέλεσι τοῖς οἰκείοις, « Θκ., μὲ ἴδιά των ἔξοδα. » Τὰ δημόσια τέλη, « Πλ., αἱ πρόσοδοι τοῦ κράτους. » Ὠνεῖσθαι τὰ τέλη, « Δμ., ἐνοικιάζειν τὰς δημοσ. προσόδους. » Τότε μὲν ἐγὼ φόρον ἀπέφερον τῷ δήμῳ, νῦν δὲ ἡ πόλις τέλος φέρουσα τρέφει με, « Ξεν. » Τὸ τῶν ἱερῶν τέλος, « Δμ., ἡ δαπάνη, (ὅθ. 3) τὸ τίμημα τῆς περιουσίας ἑκάστου πολίτου, (Λτ.) census· (καὶ συνκδχ.) ἡ τάξις εἰς τὴν ὁπ. ἀνήκει· (ἐν γέν.) ἡ κοινωνικὴ θέσις, ὁ βαθμός. » Κατὰ τέλος ζημιοῦσθαι, « ..., κατ' ἀναλογίαν τοῦ τιμήματος τῆς περιουσίας του. » Τὸ τῶν ἱππέων τέλος, « Δ. Ἁλ., τὸ τάγμα » Εἰς ἀνδρὸς τέλος ἰέναι, « Πλάτ., = Τελεῖν εἰς ἄνδρας, (ὅθ. 4) (κατ' ἐξοχ.) θέσις δημόσιος, ἀξίωμα πολιτικόν· ὑπούργημα (Π. ἐν γέν.) ἔργον· (συνκδχ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πληθ.) οἱ ἄρχοντες (οἱ ἀξιωματικοὶ, οἱ ἐν τοῖς πράγμασι) τῆς πόλεως, (Γαλλ.) la magistrature, les autorités. » Γραφεὺς τροφεύς τε ταὐτὸν εἰχέτην τέλος, « Αἰσχλ. » Ἐς τόδε τὸ τέλος κατέστην, « Ξεν. » Ἐπεὶ ἐν τῷ τέλει τούτῳ ἐγενόμην, « αὐτ. » Ἔδοξε Καδμείων τέλει, « Αἰσχλ. » Τέλος ἔχοντες ἰόντων, « Θκ., πληρεξουσιότητα. » Οἱ ἐν τέλει βεβῶτες, « Σοφ. (καὶ ἀπλ.) » Οἱ ἐν τέλει, « Αξ., οἱ ἐν ἀξιώμασιν. » Τὰ μέγιστα τέλη ἐν ἑκάστῃ χώρᾳ, « Ξεν. » Ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἐν Σπάρτῃ τελῶν, « αὐτ. » Προσελθὼν τοῖς τέλεσι « Θκ. 5) τάγμα (σῶμα) στρατ., μοῖρα, λόχος. » Κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν, « Ὀμ. » Πρῶτος ἐλόγισε κατὰ τέλεα τοὺς ἐν τῇ Ἀσίῃ, « Ἡρ. » Τρία τέλη ποιήσαντες τῶν νεῶν, « Θκ. 6) ἀντὶ Τελετὴ (κυρ. τῶν μυστηρίων)· (ἐνίοτε) ἀντὶ Θῦμα. » Θεοῖσι μικρὰ θύοντας τέλη, « Σοφ. » Σεμνὰ τέλη, « αὐτ. » Νυμφικὰ τέλη, « αὐτ., ἡ τελετὴ τοῦ γάμου, (ὅθ. καὶ τὸ Ὁμηρ.) » Τέλος γάμοιο, « » Τελεῖσθαι μεγάλοις τέλεσι, « Πλάτ., εἰς τὰ μεγάλα μυστήρια. 7) (ἐνίοτε) δόγμα, ἀπόφασις. » Τέλος ἐξέφερε, « Δ. Ἁλ., Πλ., ἐξέδωκε διάταγμα. 8) (ἐνίοτε) διορία πληρωμῆς, προθεσμία, (Γαλλ.) terme. » Μισθοῖο —, Ὀμ.

Τέλοσδε, Π. ἀντὶ Εἰς τέλος, ἄχρι τέλους.

Τέλσον (τὸ), Π. [τέλλω] ἀντὶ Τέλος, τέρμα, πέρας, ὅριον. » Ἀρούρης —, « Ὀμ. » Τέλσα παρ' Ἰταλίης. « Ἐπγρ., εἰς τὰς ἐσχατιὰς, εἰς τὰ πέρατα.

Τελχὶν [θέλγω], ῖνος (ὁ). γόης, μάγος· βάσκανος, (οὕτως ὠνομάζοντο οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Κρήτης, τῆς Κύπρου καὶ

τῆς Ῥόδου, καταγινόμενοι εἰς τὴν μεταλλουργίαν καὶ νομιζόμενοι κακοποιοὶ καὶ φθονεροί).

†Τελχινώδης, εος (ὁ, ἡ). Τελχὶν τὸ εἶδος, ἀνάποδος, διεστραμμένος, σκληροτράχηλος.

†Τελχιταίνω, Μ. ανῶ. Εἶμαι κακότροπος (σκληροτράχηλος) ὡς οἱ Τελχῖνες.

Τελωναρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Τελωνάρχης, ου(ὁ). πρῶτος (ἀρχηγὸς) τῶν τελωνῶν, ἀρχιτελώνης, (Γαλλ.) fermier général.

Τελωνεία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ τελώνου, ἡ ἐκμίσθωσις ἢ εἴσπραξις τῶν τελῶν (τῶν δημ. προσόδων, τῶν τελωνίων).

Τελωνεῖον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου εἰσπράττονται τὰ τέλη (τὰ τελώνια), τὸ ἀρχεῖον (γραφεῖον) τοῦ τελώνου, (Τουρκ.) γιουμπροῦκι καὶ (Ἰταλ.) δοάνα.

Τελωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργολαβῶ καὶ εἰσπράττω τὰ δημοσ. τέλη (τὰς προσόδους, τὰ τελώνια), εἶμαι τελώνης· (ἐν γέν.) φορολογῶ. » Πικρῶς τοὺς ἀφικνουμένους —, « Στρ. (καὶ μτνμ.) » Τοὺς λόγους —, « Βασ., ἐμπορεύομαι.

Τελώνης [τέλος, ὠνέομαι], ου (ὁ). ὁ ἐργολαβῶν (ἐνοικιάζων) παρὰ τῆς διοικήσεως καὶ συνάζων τὰς δημοσ. προσόδους (τὰ τελώνια), εἰσπράκτωρ τῶν δοσιμάτων, χαμπσιμάλης, φορολόγος· (ἰδιαιτ.) κουμερκιάρης. » Τοὺς τελώνας βαρυνόμεθα, οὐχὶ ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν, ἀλλ' ὅταν, τὰ κεκρυμμένα ζητοῦντες, ἐν ἀλλοτρίοις σκεύεσι καὶ φορτίοις ἀναστρέφωνται, « Πλ.

Τελωνητής, οῦ (ὁ), Π. ἀντὶ Τελώνης.

Τελωνία (ἡ), = Τελωνεία.

Τελωνιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Τελωνική, τελώνου ἰδία ἡ ἀξία. » Μᾶζα —, « Ἐπιγρ., ἡ πολυτελής.

Τελωνικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τελώνην, τελώνου ἴδιος.

Τελώνιον (τὸ). τὸ ὑπὸ τοῦ τελώνου εἰσπραττόμενον, κουμέρκι. 2) = Τελωνεῖον.

Τεμαχίζω, Μ. ήσω. Κόπτω εἰς τεμάχια, κομματιάζω (κυρ. μεγάλον ψάρι διὰ πάστωμα), (ἐν γέν.) διαιρῶ εἰς τμήματα. » Τὴν πραγματείαν —, « Πλ.

Τεμάχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τέμαχος.

Τεμαχισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Τεμαχίζω, κόψιμον (κυρ. μεγάλου ψαριοῦ) εἰς τεμάχια, κομμάτιασμα.

Τεμαχιστός, ή, όν. (κυρ. ἰχθὺς) Κομμένος εἰς τεμάχια (τροχούλια), κομματιαστός.

Τεμαχίτης, ου (ὁ) καὶ Τεμαχῖτις, ιδος (ἡ). ὁ κοπτόμενος εἰς τεμάχια (τροχούλια). » Ἰχθὺς —, « Σχλ. Ἀρστφ., ὁ μεγάλος ἢ παστός.

Τεμαχοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν τεμάχη (παστὰ κομμάτια) ἰχθύων, (παρβλ.) Ταριχοπώλης.

Τέμαχος [τέμνω], εος-ους (τὸ). τμῆμα (κυρ.) παστοῦ ἰχθύος, (κοιν.) τροχοῦλι (ξιφιοῦ, λακέρδας, κτλ), (ἐν γέν.) κομμάτι.

Τεμενίζω, Μ. ίσω. Χωρίζω ἢ καθιερόνω τόπον τινὰ ὡς τέμενος.

Τεμενικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τέμενος.

» Φυλλὰς —, « Σοφ., δάσος ἱερὸν, τέμενος.

Τεμένισμα (τὸ), [τεμενίζω], μέρος καθιερωμένον, κτίριον ἢ δάσος ἱερὸν, ναὸς, τέμενος.

Τεμενίτης, ου (ὁ) καὶ Τεμενῖτις, ιδος (ἡ), = Τεμένιος.

Τέμενος [τέμνω], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) μέρος γῆς (γεωργησίμου) χωρισμένον μὲ τράφον ἢ φράκτην καὶ ἀνῆκον ὡς κτῆμα εἴς τινα, περιβόλι· (συνήθ.) ἀγρὸς ἢ δενδρότοπος ἀφιερωμένος εἰς θεότητά τινα ἢ εἰς τοὺς ἱερεῖς αὐτῆς ἢ εἰς ἐπίσημον ἄνδρα (ἥρωα) ὡς βραβεῖον διὰ τὰς ἀνδραγαθίας ἢ τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ἐκδουλεύσεις του· (ἰδιαιτ.) δάσος ἱερὸν (ἄλσος) μὲ ναόν· (ἐν γέν.) ναὸς, ἡρῷον. » Καὶ μέν οἱ (τῷ Βελλεροφόντι) Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο, « Ἰλ. Ζ. » Ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐς Πάφον ἵκανεν, ἔνθα οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις, « Ὀδ. Θ. » Νείλου —, « Πίνδ., ἡ Αἴγυπτος ἢ (κυρ.) τὸ Δέλτα τοῦ Νείλου. (καταχρ.) » Ποσειδῶνος —, « Π., ἡ θάλασσα.

Τεμενοῦχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἐξουσιάζων ἢ κατοικῶν εἰς) τέμενος.

Τεμενωρός (ὁ), [τ. ὥρα]. φύλαξ τεμένους (ἄλσους ἱεροῦ, ναοῦ κτλ.).

;Τεμμάχιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τεμάχιον.

Τέμνω, Μ. τεμῶ (ἀόρ. ἔταμον καὶ Ἀττ. Ἔτεμον, πρκ. Τέτμηκα καὶ πθ. Τέτμημαι, ἀόρ. πθ. Ἐτμήθην ἢ τὸ θετ. Τμητέον). Κόπτω, χωρίζω ἢ ἀφαιρῶ κόπτων· σχίζω· κομματιάζω· σφάζω, θυσιάζω· (ἐνίοτε) = Ἐκτέμνω, εὐνουχίζω· (μτφορ.) διαιρῶ. » Ἵν' ἀπ' ὤμοιιν κεφαλὴν τάμοι ὀξέϊ χαλκῷ, « Ἰλ. Ρ. » Δούρατα μακρὰ ταμών, « Ὀδ. Ε. » Σῖτον τέμνειν, « Ξεν., θερίζειν. » Τέμνειν τὴν γῆν ἢ (ἐνν. μέρος τι) τῆς γῆς, « Θκ., Ξεν., = Δενδροτομεῖν. » Τέμνειν φάρμακον, « Πλάτ., κατασκευάζειν (ῥιζοτομικῶς). » Ἰχθῦς τάμνουσα παρέχει βορὴν τοῖσι θηρίοισι, « Ἡρ. » Κάπρον ἢ βοῦν ταμνέμεν, « Ἡσ., ἐκτέμνειν. » Κάπρον ταμέειν Διΐ, « Ἰλ. Τ., θῦσαι. (ὅθ. συχν.) » Ὅρκια τέμνειν (καὶ μσ. τέμνεσθαι), « Ὅμ., Ἡρ., θυσιάζειν πρὸς ἐπικύρωσιν ὅρκου, (συνκδχ. ἐν γέν.) συμφωνεῖν ἢ ὑπόσχεσθαι ἐνόρκως (εἰρήνην, ἀνακωχὴν κτλ.). (καὶ δοτ. περιπ. καὶ ἀπαρ.) » Ταμόντες αὐτοῖσι χρόνον μένειν ἀεὶ τὸ ὅρκιον, ὅσον ἂν ἡ γῆ μένοι, « Ἡρ. (καὶ αἰτ. ἐλλ. προθ.) » Θάνατόν νύ τοι ὅρκι' ἔταμνον, « Ἰλ. Δ., πρὸς θάνατον ἐδικόν σου ἔκαμα ἔνορκον ἀνακωχήν. (μτγν.) » Φιλίαν (» Συνθεσίας) —, « Εὐρ., (Λτ.) foedus ferire. » Πλίνθους —, « Λξ., = Πλινθοτομεῖν. » Ὀχετοὺς —, « Πλάτ., σκάπτειν, ἀνοίγειν. » Ὁδὸν (» Τὴν μεσόγαιον τῶν ὁδῶν) —, « Θκ., Ἡρ. » Πέλαγος (» Πλόον) —, « Ὅμ., Ἀπλλν., διαπλέειν, (κατὰ λέξ.) διασχίζειν. (ὅθεν ἐλλ.) » Τέμνειν ἢ Τέμνεσθαι (ἐνν. ὁδὸν), « Ἀπλλν., = Ὁδεύειν, ὑπάγειν ἢ ἔρχεσθαι. » Ψευδῆ τέμνοισαι ἐλπίδες, « Πίνδ., ἀκολουθοῦσαι ψευδῆ δρόμον, μάταιαι. (καὶ παροιμ.) » Μέσον τέμνειν, « Πλάτ., ἀκολουθεῖν τὴν μέσην ὁδὸν, φυλάττειν τὸν μέσον ὅρον (Γαλλ. un juste milieu). (καὶ μτνμ.) » Τέμνειν πόλιν εἰς μέρη, « Πλάτ., διαιρεῖν. ‖. (μσ.) κόπτω πρὸς ἰδίαν μου χρῆσιν ἢ διὰ μέσου ἄλλου. » Κρέα τεμνομένους, κερῶντάς τ' αἴθοπα οἶνον, « Ὀδ. Ω. » Αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα, « Ὀδ. Ε. » Ἐτέμνετο λίθους περιμήκεας, « Ἡρ. ‖. (καὶ πθ.) » Ῥόπαλον τετμημένον, « Ὀδ. Ρ. » Οὐ τετμημμένων τῶν ὁδῶν, « Ἡρ. » Συγγόνων τετμημένων δυεῖν, « Συρ. » Γλῶσσα τέμνεται, « Παροιμ. (ἀπὸ τῆς τεμνομένης γλώσσης τοῦ ἱερείου), καιρὸς σιωπῆς! 2) ξεχωρίζω· ἀποχωρίζω (συνκδχ.) ἀπονέμω. » Καὶ εἰ τέμενος τάμον, « Ὅμ. » Ἀξίας τιμὰς τέμνειν, « Στβ. (καὶ μσ.) » Τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας, « Ἰλ. Σ., ἐλεηλάτουν. (καὶ πθ. μὲ γεν. ἐλλ.) » Τέμνεσθαι ἀλλήλων τῷ ἐξουσίᾳ, « Γρηγ., νὰ ἦνε χωρισμέναι. 3) μτνμ.) τελειόνω (διὰ μιᾶς), ἀποφασίζω. » Δίκην (» Τὸ Φιλονεικούμενον) —, « Πανδ., (κοιν.) κόπτω τὴν κρίσιν, (Γαλλ.) trancher la question. » Κίνδυνον τέμνειν σιδήρῳ, « Εὐρ., ἀποφασίζειν τὴν τύχην τῆς μάχης διὰ τοῦ ξίφους. » Μαχᾶν τέμνειν τέλος, « Πίνδ. (ἢ ἀπολ. κατὰ μτχ.) » Λόγος τέμνων, « Πλάτ., ἀπότομος, (Γαλλ.) tranchant, décisif. 4) Π. εὑρίσκω, ἐπιτυχαίνω, (ἴδε †Τέτμω).

Τέμπεα-η (τὰ), [;]. (ἰδιωτυμ.) ἡ μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Ὄσσης τερπνοτάτη κοιλὰς τῆς Θεσσαλ., (ἐν γέν.) στενὸν πέρασμα (κοιλὰς) μεταξὺ βουνῶν.

Τεμπικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ Τέμπη.

Τεμπίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Τεμπική.

Τεμπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ διατεμνόμενος ἀπὸ τέμπη (κοιλάδας).

Τέμω, ῃς, ῃ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τέμνω.

Τεναγίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω τέναγος, σκεπάζομαι ἀπὸ ῥηχὰ νερὰ, εἶμαι ῥηχὸς (τεναγώδης). » Τεναγίζοντα τὸν ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ περὶ τὰς νησίδας, « Πλ.

Τεναγίτης, ου (ὁ) καὶ Τεναγῖτις, ιδος (ἡ), Π. ὁ ἔχων (σχηματίζων) τέναγος, ῥηχός.

Τέναγος [Αἰγυπτ. τινὲχ ἢ τὶνχ τὸ Πηλούσιον], εος-ους (τὸ). μέρος σκεπασμένον ἀπὸ ῥηχὰ (ἐπιπολαίως διαμένοντα ἢ πλημμυρίζοντα) νερὰ, ῥηχότοπος ἀμμώδης ἢ βαλτώδης. » Ἐς τὴν Σαλμυδησσὸν πολλαὶ τῶν εἰς τὸν Πόντον νεῶν ὀκέλλουσι καὶ ἐκπίπτουσι· τέναγος γάρ ἐστιν ἐπὶ πάμπολυ τῆς θαλάττης, « Ξεν.

Τεναγόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (ἢ πθ. Μεταβάλλομαι) εἰς τέναγος.

Τεναγώδης, εος (ὁ, ἡ). (τόπος) σχηματίζων τέναγος, ῥηχὸς, βαλτώδης.

Τένδω, Μ. ..; Π. [;] τρώγω ἢ γλύφω (βυζάνω) λαιμάργως, ξερογλύφω.

Τενθεία (ἡ). λιχνεία, λαιμαργία, [ἐκ τοῦ

Τενθεύω καὶ (μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω,-ομαι, = Λιχνεύομαι, εἶμαι (κάμνω ὡς ἂν)-

Τένθης [τένθω], ου (ὁ). γαστρίμαργος, λαίμαργος, κοιλιόδουλος.

Τενθρηδών, όνος (ἡ), εἶδος ἀγριομέλισσας, (ἄλλ.) Πεμφρηδών, (παρβλ.) Ἀνθρηδών.

Τενθρήνη (ἡ), = Τενθρηδών· (Π.) ἀντὶ Μέλισσα, (παρβλ.) Ἀνθρήνη.

Τενθρήνιον (τὸ). ἡ φωληὰ τῆς τενθρήνης, (ἴδε καὶ) Ἀνθρήνιον.

Τενθρηνιώδης καὶ Τενθρηνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (πολύτρητος, σηραγγώδης ὡς ἂν τὸ) τενθρήνιον.

Τένθω, Ἀττ. ἀντὶ Τένδω.

;Τενία, Τενίδιον, Γλσ. ἀντὶ Ταινία,-ίδιον.

Τενοντάγρα (ἡ). πιάσιμον τῶν νεύρων (τῶν τενόντων) τοῦ λαιμοῦ, πάθος.

Τενοντότρωτος (ὁ, ἡ), [τένων, τιτρώσκω]. πληγωμένος εἰς τὸν τένοντα (τὸ νεῦρον) τοῦ λαιμοῦ, (ἄλλ.) Νευρότρωτος.

;Τενοντόω-ῶ, Μ. ώσω. Κόπτω τοὺς τένοντας (τὰ νεῦρα) τοῦ λαιμοῦ, λαιμοτομῶ.

Τένων [τείνω], οντος (ὁ), (ἐν γέν.) νεῦρον πλατὺ καὶ τεντωμένον, σύνθεμα νεύρων ἢ μυώνων, (Γαλλ.) tendon· (ἰδιαιτ.) τὸ ὄπισθεν τῆς πτέρνας καὶ τοῦ λαιμοῦ, (ὅθεν συνκδχ.) ὁ σβέρκος, τὸ (ἄλλ.) Ἰνίον τοῦ τραχήλου· (καὶ μτνμ.) φάραγξ, στενοτοπία, (παρβλ.) Αὐχήν.

Τεξείεσθε, Π. ἀντὶ Τεξεῖσθε ἢ Τέξεσθε, β'. πλθ. προ. τοῦ μέλλ. τοῦ Τίκτω.

†Τέξις, εως (ἡ), τὸ τίκτειν, τοκετὸς, γέννησις, γέννα.

Τέξω καὶ Τέξομαι, μέλλ. τοῦ Τίκτω.

Τέο; Ἰων. Π. ἀντὶ Τίνος; ἢ (ἐγκλ.) Τινὸς, γεν. τοῦ Τίς; ἢ Τις. 2) Δ. ἀντὶ Σοῦ, γεν. τοῦ Σύ.

Τεοῖο, Ἰων. ἀντὶ Τεοῦ, γεν. τοῦ Τεὸς ἢ Π. (σπν.) ἀντὶ Σοῦ, γεν. τοῦ Σύ.

Τέοισι, Ἰων. ἀντὶ Τισὶ, δοτ. πλθ. τοῦ Τίς.

Τεός [τύ-σύ], ή, όν, Π. ἀντὶ Σός.

Τεοῦ, Π. γεν. τοῦ Τεὸς ἢ 2) Δ. = τῷ

Τεοῦς, Δ Αἰολ. ἀντὶ Σοῦ, γεν. τοῦ Τύ.

Τέρα, Ἀττ. ἀντὶ Τέρατα, πλθ. τοῦ Τέρας.

Τεράζω, Μ. άσω, Π. δεικνύω τέρας (σημεῖον), προλέγω, προμαντεύω.

†Τεράμνιον (τὸ), Σχλ. ξύλον τῆς ὀροφῆς, στέγασμα, [ἐκ τοῦ

Τέραμνον (τὸ), Π. = Τέρεμνον.

Τέραμνος (ὁ, ἡ), = Τέρεμνος ἢ 2) (;) = Τεράμων, (ὅθεν

Τεραμνότης ἢ Τεραμότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ τεράμονος (βραστεροῦ ὀσπρίου, τρυφερότης.

Τεράμων [τέρην], ονος (ὁ, ἡ). τρυφερὸς, ἁπαλὸς, (κυρ. ἐπὶ ὀσπρ.) εὐκολόβραστος, ἑψανός.

Τέρας [συγγ. τῷ Τέρμα], ατος (τὸ). τὸ πλθ. Τέρατα καὶ Ἀττ. Τέρα (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) Π. Τέρεα, ἡ γεν. Τεράτων καὶ Τεράων-ῶν, ἡ δοτ. Τέρασι καὶ Π. Τεράεσσι. (Π. ἐν γέν.) σημεῖον· σύμβολον· (ἰδιαιτ.) σπάνιον (ἀσύνηθες) φαινόμενον τοῦ οὐρανοῦ (μετέωρον) ἐκλαμβανόμενον ὡς προδηλωτικὸν τοῦ μέλλοντος (» Διὸς τέρας, « Ὅμ., = Διοσημεία. » Ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς λαμπρὸν, ἢ ναύτῃσι τέρας ἠὲ στρατῷ, « Ἰλ. Δ. » Τοῦτο τέρας ἀνθρώποισι τῶν μελλόντων ἔσεσθαι κακῶν ἔφηνε ὁ θεὸς, « Ἡρ., ἴδε καὶ Τείρεα)· (ὅθ. λογογρ. ἐν γέν.) πρᾶγμα παράδοξον (παρὰ φύσιν), τεράστιον· (ἰδιαιτ.) ζῶον ἀλλόκοτον (σημειωμένον) ἢ φοβερὸν, ἔκτρωμα, (Γαλλ.) monstre. » Ἐπεύχεται αὐτοῖς μηδὲ γῆν καρποὺς φέρειν, μήτε γυναῖκας τέκνα γονεῦσιν ἐοικότα, ἀλλὰ τέρατα, « Αἰσχν. » Τέρας σφι ἐφάνη μέγα· ἵππος γὰρ ἔτεκε λαγὸν, « Ἡρ. » Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας, « Θκρ.

Τερασκόπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τερατοσκόπος.

Τεράστιος, α, ον. Ὁ παρὰ φύσιν, παράδοξος, θαυμάσιος· τερατώδης, ἀλλόκοτος. » Βρέφος —, « Αἰλ. » Τεράστιον (ἐνν. ἔργον), « Χρσ., τὸ ὑπὲρ φύσιν, τερατούργημα. » Ζεὺς τεράστιος, « Ι. Λυδ., ὁ διὰ τεράτων προσημαίνων τὰ μέλλοντα.

Τεραστίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον τεράστιον (παράδοξον, ἀσυνείθιστον), θαυμασίως.

Τερατεία (ἡ), τὸ τερατεύεσθαι, τερατολογία· (ἐν γέν.) ἀπάτη, ἀγυρτεία.

Τεράτευμα (τὸ). ἔργον ἢ λόγος τερατευομένου, τερατολόγημα, τερατούργημα· (ἐν γέν.) ψεῦδος, φάντασμα.

Τερατεύω καὶ (συχνόν. μσ.) -εύομαι, Μ. εύσω, -ομαι. Κάμνω ἢ Διηγοῦμαι τέρατα (τεράστια), τερατολογῶ, μεγαλορρημονῶ (ὡς οἱ ἀγύρται), λέγω μεγάλα (τερατώδη) λόγια ἵνα ξυππάσω.

Τερατίας, ου (ὁ). ἀγύρτης, τερατουργὸς, τερατολόγος.

Τερατικός, ή, όν, = Τεράστιος.

Τερατικῶς, ἐπίρ. = Τεραστίως.

†Τερατογονία (ἡ). γέννησις τεράτων (παρὰ φύσιν γεννημάτων, ἐκτρωμάτων).

Τερατογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω τερατολογίας ἢ περὶ τεράτων (διοσημειῶν ἢ ἐκτρωμάτων).

†Τερατοεργάτης, ου (ὁ), νλγ. ἀντὶ Τερατουργός.

Τερατολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ὁμιλῶ) περὶ τεράτων, διηγοῦμαι τεράστια (παράδοξα, τερατώδη συμβάντα).

Τερατολόγημα (τὸ) καὶ

Τερατολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ περὶ τεράτων (τερατωδῶν συμβάντων) ὁμιλία, διήγησις ἀπίθανος (τερατώδης), (ἐν γέν.) ψευδολογία, παραδοξολογία.

Τερατολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν) περὶ τεράτων (διηγούμενος πράγματα μυθώδη, τερατώδη), (ἐν γέν.) ἀγύρτης, ψευδολόγος

Τερατόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέρατος (τερατώδη) μορφήν.

Τερατοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τέρατα (τεράστια), εἶμαι τερατοποιός.

Τερατοποιία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἀγυρτεία) τοῦ τερατοποιοῦ, τερατουργία, θαυματοποιία.

Τερατοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τέρατα (τεράστια), τερατουργὸς, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ) θαυματοποιὸς, ἀγύρτης.

Τερατοσκοπία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ τερατοσκόπου, ἡ παρατήρησις τῶν τεραστίων φαινομένων (κυρ. τῶν μετεώρων) καὶ ἡ ἀπ' αὐτῶν μαντεία.

Τερατοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ παρατηρῶν τὰ τέρατα (τὰ παράδοξα φαινόμενα [καὶ ἰδιαιτ.] τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ σημεῖα) καὶ ἀπ' αὐτῶν μαντεύων. ‖ (οὐσ. ἐν γέν.) μάντις, οἰωνοσκόπος.

Τερατοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Τίκτω (Γεννῶ) τέρατα (ἐκτρώματα).

Τερατοτοκία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., γέννησις τεράτων (ἐκτρωμάτων), τερατογονία.

Τερατοτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα (γεννῶσα) τέρατα (ἐκτρώματα).

Τερατουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τέρατα (τεράστια), θαυματουργῶ· (ἐπὶ κακοῦ) θαυματοποιῶ.

Τερατούργημα (τὸ) καὶ

Τερατουργία (ἡ). ἔργον τερατουργοῦ, θαυματουργία, (ἐπὶ κακοῦ) θαυματοποιία, ἀγυρτεία, (Γαλλ.) jonglerie.

Τερατουργός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τέρατα (τεράστια), θαυματουργός· (ἐπὶ κακοῦ) θαυματοποιὸς, ἀγύρτης, (Γαλλ.) jongleur.

Τερατόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Βλέπω τι μὲ ἔκπληξιν (ὡς τέρας, 'σὰν 'ξυππασμένος), (παρβλ.) Τέθηπα.

Τερατώδης, εος (ὁ, ἡ). τέρατι ὅμοιος (τὸ εἶδος), παρὰ φύσιν, ἀλλόκοτος, ἀσυνήθιστος· σημειώδης· θηριώδης· τερατόμορφος. » Τὸ τερατῶδες, « Λξ., τὸ θαυμαστὸν τοῦ πράγματος, (Γαλλ.) le merveilleux.

Τερατωδεία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ τερατώδους, τὸ τερατῶδες.

Τερατωδῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον τερατώδη (παράδοξον, ἀσυνείθιστον), ἐν εἴδει τέρατος, παρὰ φύσιν.

Τερατωπός (ὁ, ἡ), Π. [τ. †ὤψ]. τερατώδης τὴν ὄψιν τὸν (σχηματισμὸν), τερατόμορφος.

Τέρβινθος (ἡ), κατ' ἀποκ. ἀντὶ Τερέβινθος, (ἴδε Τέρμινθος).

Τέρεα (τὰ), Ἰων. ἀντὶ Τέρατα, πλθ. τοῦ Τέρας.

Τερεβινθίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω (κυρ. κατὰ τὴν ὀσμὴν) τὴν τερέβινθον, μυρίζω 'σὰν τρεμεντίνα.

Τερεβίνθινος, η, ον. Ὁ τῆς τερεβίνθου. ‖. (οὐσ.) Τερεβινθίνη (ἐνν. ῥητίνη), « ἡ ἐκ τῆς Τερεβίνθου, (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) τρεμεντίνα.

Τερέβινθος (ἡ), εἶδ. δένδρ. (σχίνου), (κοιν.) τσυκκουδιὰ (ἀπὸ τὴν ὀπ. στάζει ἡ τρεμεντίνα).

Τερεβινθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τερέβινθον ἢ τερεβινθίνην· πλήρης τερεβίνθων.

Τέρεινα, Π. θηλ. τοῦ Τέρην.

Τέρεμνον (τὸ), Π. δοκὸς τῆς στέγης· (ἐν γέν.) στέγη, στέγασμα· (συνκδχ.) κιβώτιον ἢ οἴκημα. » Ἀντὶ εὐτελῶν δωματίων ὑψηλὰ τέρεμνα, « Λκ., [ἐκ τοῦ

†Τέρεμνος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ †Στέρεμνος, στερεὸς, στερέμνιος.

Τερένης, Π. ἀντὶ Τερείνης, γεν. θηλ. τοῦ Τέρην.

Τερενοπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. [τέρην, πλόκαμος]. ὁ ἔχων ψιλαῖς (εὐμορφοχαμωμέναις) πλεξίδαις.

Τερενόχροος-ους ἢ

Τερενόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. [τέρην, χροῦς ἢ χρώς]. ὁ ἔχων τρυφερὸν σῶμα ἢ δέρμα, ἁπαλόσαρκος.

Τερετίζω [ὀνμτπ.], Μ. ίσω. Κελαδῶ (κυρ.) καθὼς ὁ τέττιξ καὶ ἡ χελιδών· (ὅθ.) ψάλλω ἢ τραγωδῶ ποικίλλων τὴν φωνὴν (κοιν. μὲ πολλὰ τερερέμ), (Γαλλ.) fredonner· (ἰδιαιτ.) προανακρούομαι

(Γαλλ. préluder) ᾄδων ἢ κιθαρίζων· (μτνμ.) φλυαρῶ, μωρολογῶ.

Τερέτισμα (τό). ᾆσμα (φωνὴ) τερετίζοντος· (μουσ.) προανάκρουσμα· (μτνμ.) μωρολόγημα.

Τερετισμός (ὁ). τὸ τερετίζειν, κελάδημα (κυρ. χελιδόνος ἢ τέττιγος)· ψάλσιμον ἢ τραγούδισμα μὲ πολλὰς περιστροφὰς (πολλὰ τερερέμ)· (ἰδιαιτ. μουσ.) εἶδ. κιθαριστικῆς προανακρούσεως, (Γαλλ.) trille· (μτφορ.) φλυαρία, μωρολογία.

Τερετιστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν συνήθειαν τοῦ τερετίζειν.

Τερέτριον (τό), [τείρω, τιτράω], = Τρύπανον.

Τερηδονίζομαι, Μ. ίσομαι. Κατατρώγομαι ὑπὸ τῆς τερηδόνος ἢ τῶν τερηδόνων, σήπομαι.

Τερηδὼν [τείρω, τιτράω], όνος (ἡ), εἶδ. σκώληκος (ἐντόμου) ξυλοφάγου, (κοιν.) τρηδόνι, ξυλοσάρακας. 2) εἶδ. σκώληκος (λεβίθας) τῆς κοιλίας τῶν ἵππων. 3) (ἰατρ.) σῆψις ὀστέου, (Γαλλ.) carie, (παρβλ. Σφάκελος).

Τέρην [τείρω], ενος (τέρεινα, τέρεν). (κατὰ λέξ.) Τριμμένος, (ἐπμ.) λεῖος, ἢ· λεπτός, εὔθρυπτος· (ὅθ. συνήθ.) τρυφερός, ἁπαλός, (Λτν. κατ' ἀναγρμτ.) tener, (ὅθ. Γαλλ.) tendre. »Φύλλον (»Ἄνθος) —, « Ὅμ. » Τέρεν δάκρυ, « αὐτ., γλυκύ. » Τέρενες αὐλοί, « Ἀνκρ., θελκτικοί, λιγύφωνοι. » Τέρενα χρόα, « Ὅμ., Ἡσ. (καὶ συγκρ.) »Καὶ μνοῦ χρῶτα τερεινοτέρη,« Ἐπγρ.

Τερθρεία (ἡ), τὸ τερθρεύεσθαι, (κατὰ συγχ. ἀντὶ) Τερατεία, τερατολογία· ματαία ϗ ἀπατηλὴ (σοφιστικὴ) λεπτολογία, ματαιολογία. » Διαλεκτικοί, οἱ περὶ τὴν τῶν λόγων τερθρείαν κατατριβόμενοι,« Αρτ.

Τέρθρευμα (τό), Ἀττ. κατὰ συγχ. ἀντὶ Τερατευμα, φλυάρημα, τερατολόγημα.

Τερθρεύομαι, Μ. εύσομαι, (κυρ.) Ἀττ. κατὰ συγχ. ἀντὶ Τερατεύομαι, ὁμιλῶ σοφιστικῶς, λεπτολογῶ, ματαιολογῶ, κομπάζω. » Τερθρευόμενοί τινες τῶν νέων καὶ παρεπιδεικνύμενοι διαλεκτικήν,« Πλ.

Τερθρηδών, όνος (ὁ), = Τερθρωτήρ.

;Τερθρία (ἡ), ἐσφαλμ. ἢ ἀμφ. ἀντὶ Τερθρεία.

Τέρθριος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ τέρθρου (τῆς ἀντένας τοῦ πλοίου). ||. (οὐσ. ἐνν. κάλως) ὁ (ἄλλ.) Κεροίαξ. » Τοὺς τερθρίους (ὅπου ἄλλ. γρφ. τοὺς δὴ θρίας) παρίει· τὸ πνεῦμ' ἔλαττον γίνεται,« Ἀρστφ., (ἴδε Θρῖος).

Τέρθρον (τό), [τείρω, ἴδε Τέρμα]. (ἐν γέν.) τὸ ἔσχατον, τὸ ἄκρον, ἡ κορυφή· τὸ τέλος. » Θυράων —, « Ἐρωτ., ὁ οὐδὸς τῆς θύρας. »Τὸ — τῶ πάθεος,« Ἱππκρ., ἡ ἐσία. 2) (ἰδιαιτ. ναυτ.) ἡ ἄκρα τῆς ἀντένας ἢ (κατ' ἄλλ.) ἡ κατὰ κορυφὴν τρύπα τοῦ καταρτίου ὅπου ἦτον δεμένη ἡ ἀντέννα τοῦ πλοίου.

Τερθρωτὴρ (ὁ). τὸ πρὸς τὴν πρώραν μέρος τοῦ πλοίου (ὅπου ἦτον τὸ τέρθρον ϗ ἵστατο παρατηρῶν) ὁ πρωρεύς· (ἐνν. ἱςὸς) ὁ Ἀρτέμων.

Τέρμα (τό). [;τείρω ἢ ;τηράω ἢ [πιθανώτ.] = Ἕρμα]. τὸ σημεῖον τὸ ὁπ. ἔπρεπε νὰ φθάσουν οἱ σταδιοδρόμοι (οἱ δισκεύοντες κτλ.), (ἐν γέν.) ἡ ἄκρα τοῦ σταδίου, ὁ ἔσχατος ὅρος, τὸ τέλος, τὸ πέρας· (μτφορ.) ὁ σκοπός· (Π.) ἡ ὑπερτάτη ἐξουσία. » Τέρμ' ἔχων Κορίνθου, « Σιμ., τὸ ἀνώτατον κράτος. » Θεοὶ ἁπάντων τέρμ' ἔχοντες, « Εὐρ. » Σωτηρίας τέρμ' ἔχεις ἡμῖν μόνη, « αὐτ. » Τέρμα νίκης (τέχνης), « Ἐπγρ. » Εὐρώπης τέρματα, « Ἡρ., τὰ ἄκρα, τὰ ἔσχατα. » Ἐπὶ τῷ τέρματι τοῦ βίου, « Ξεν. ||. (ἡ αἰτ.) Τέρμα (ἐλλ. προθ.), Π. ἀντὶ Τελευταῖον, τέλος πάντων.

†Τερμάζω, Μ. άσω, Ἐπγρφ. ἀντὶ

Τερματίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τέρματα (ὅρια)· (μτνμ.) φέρω εἰς πέρας, τελειόνω.

†Τερματόω-ῶ, Μ. ώσω, νλγ. ἀντὶ Τερματίζω.

Τερμέρειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ Τερμέρου (ἀκρωτηρίου τῆς Καρ., ἢ τοῦ περιφήμου λῃστοῦ ὅστις, συντρίβων τὰς κεφαλὰς τῶν ὁδοιπόρων, ἐφονεύθη μὲ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅθ. συνήθ.) » Τερμέρειον κακόν, « Παροιμ., τὸ μέγα ἢ κατ' ὁμοιοπάθειαν.

Τερμιεύς, έως (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ζεὺς ὡς ἔφορος τῶν τερμάτων (τῶν ὁρίων), (ἄλλ.) Ὅριος.

Τερμίνθινος, η, ον, ἀρχ. καὶ Π. ἀντὶ Τερεβίνθινος.

Τερμινθίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Τερμινθίνη = Τερεβινθίνη.

Τέρμινθος (ἡ), Π. καὶ ἀρχ. ἀντὶ Τερέβινθος. 3) εἶδ. φυτ. λινοειδοῦς ἀπὸ τοῦ ὁπ. ἔπλεκον ὁρμιάς. 3) (ἰατρ.) εἶδ. ἐκφύματος (σπυριοῦ) τὸ ὁπ. ἐβγαίνει κυρ εἰς τὰς κνήμας, (κοιν.) μοῦρος.

Τερμιόεις, εσσα, εν, Π. ὁ φθάνων (ἐκτεινόμενος) ἄχρι τοῦ τέρματος (ἕως τὴν ἄκραν), ἢ· (;) ἔχων τέρματα (περβάζια, σειρήτια κτλ.), (ἐν γέν.) προσφυής, εὐάρμοστος. » Χιτὼν (» Ἀσπὶς) —, « Ὅμ., Ἡσ., = Ποδηνεκής.

Τέρμιος, α, ον, Π. ὁ τοῦ τέρματος, τελευταῖος, ἀκρινός, ὑστερινός. » Χώρα (» Ἡμέρα) —,« Σοφ. 3 Γλσ. ἁρμόδιος, πρόσφορος.

†Τέρμις, ιος (ὁ), Γλσ. ὁ ποῦς ἢ ἡ πτέρνα τοῦ ποδὸς (ὡς τέρμα τοῦ σώματος).

Τερμοδρομέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. τρέχω πρὸς τὸ τέρμα ἢ μέχρι τοῦ τέρματος, σταδιοδρομῶ.

Τερμόνιος, α, ον, Π. = Τέρμιος, [ἐκ τοῦ

;Τερμόριον (τό), Π. (ἀμφ.) τὸ γεννητ. μόριον.

Τέρμων, ονος (ὁ), Π. ἀντὶ Τέρμα, τέλος, ὅριον. 2) θεός τις τῶν Ῥωμ., (ἴδε Τερμιεύς).

Τερπικέραυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς τοὺς κεραυνοὺς (εἰς τὸ κεραυνοβολεῖν) τερπόμενος.

Τερπνίστατος, η, ον, Π. ὑπερθετ. τοῦ

Τέρπνιστος, η, ον. Π. ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ

Τερπνός, ή, όν. Ὁ τέρπων (τέρψεως πρόξενος), ἡδύς, θελκτικός, εὐάρεστος, νόστιμος. » Τὸ τερπνόν, « ἀντὶ Ἡ τέρψις, ἡ ἡδονή.

Τερπνότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ τερπνοῦ, ἡδύτης, θελκτικότης κτλ.

Τερπνῶς, ἐπίρ. Μὲ τέρψιν (εὐχαρίστησιν), ἡδέως.

†Τερπότραμις, ιδος (ἡ), Π. ἡ τῶν ἀφροδισίων (περὶ τὴν τράμιν) τέρψις.

Τέρπω [συγγ. τῷ Τρέφω], Μ. τέρψω (ἀόρ. β'. Ἔταρπον καὶ μσ. Τεταρπόμην καὶ πθ. Ἐτάρφθην ἢ Ἐτάρπην ἀντὶ Ἐτέρφθην κτλ.). (κυρ. ϗ Π.) Χορταίνω, (ἐπμ.) εὐχαριστῶ, ἀναπαύω· (ὅθ. συνήθ.) εὐφραίνω, παρηγορῶ, ἡδύνω, (καὶ μσ.) ἡδύνομαι, διασκεδάζω· (Π. μὲ γεν.) ἀπολαμβάνω, εὐχαριστοῦμαι. » Τέρποντες πυκνῶς ἀκαχημένον, « Ὅμ. » Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρψον, « Θκ. (καὶ ἀπολ.) » Καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει, « αὐτ. (καὶ δοτ. ὀργ.) » Φόρμιγγι (» Πεσσοῖσι) θυμὸν τέρπειν, « Ὅμ. (καὶ μσ.) » Θυμῷ (ἢ) » Θυμὸν τέρπεσθαι, « Ὅμ., Ἡσ., Πινδ. (καὶ δοτ. ὀργ.) » Μύθοισι (» Δαιτί, » Δισκοισι κτλ.) τέρπεσθαι. « αὐτ. (καὶ γεν.) » Ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, « Ἰλ. Ψ. Ὕπνου (» Εὐνῆς, » Φιλότητος) —, « Ὅμ., Ἡσ. » Ἥβης ταρπῆναι, « Ὀδ. Ψ., νὰ ἀπολαύσωμεν (νὰ χαρῶμεν) τὰ νειάτα μας. (καὶ αἰτ. σπν.) » Οἵην μοίρην τέρπεται,« Ἡσ., ἡδύνεται. (καὶ ἀπολ.) » Σκοπῶν, τί ἂν ἰδὼν ἢ τί ἀκούσας τερφθείης, « Ξεν.

Τερπωλὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Τέρψις.

Τερσαίνω [τέρσω], Μ. ανῶ. Στεγνόνω, ξηραίνω. » Αἷμα —, « Ἰλ. Π., παύω τὴν ῥοήν του, τὸ σταματῶ.

;Τερσήεις, εσσα, εν, Π. στεγνός, ξηρός· (ἐπμ.) σκληρός, τραχύς.

Τερσήμεναι ἢ Τερσῆναι, Π. πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τέρσω.

Τέρσηνε, Π. ἀντὶ Ἐτέρσηνε, γ'. ἑν. προσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Τερσαίνω.

Τερσιά (ἡ), = Ταρσός, Τρασιά, καλαμωτὴ ὅπου στεγνόνουν τὸ τυρί.

Τέρσω (παρτ. Ἔτερσον), Π. [συγγ. τῷ τείρω καὶ θέρω]. στεγνόνω, ξηραίνω. (κυρ. πθ.) » Ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα, « Ἰλ. Λ. » Εἵματα ἠελίοιο τερσήμεναι αὐγῇ, « Ὀδ. Ζ. (καὶ γεν. ἐλλ.) » Οὐδέποτ' ὄσσε δακρυόφιν τέρσοντο, « Ὀδ. Ε., ἐστέγνοναν (ἐσαματοῦσαν) ἀπὸ τὰ δ.

Τέρσω, Αἰολ. μέλλ. τοῦ Τείρω,

†Τερύνης, ου (ὁ), (κυρ.) ὄνος ἀτονισμένος ὑπὸ τῶ γήρως ϗ τῆς κακοπαθείας, [ἐκ τῶ

†Τέρυς [τέρην], υνος (ὁ, ἡ). τετριμμένος, ἀτονισμένος, ἐξηντλημένος (ὑπὸ ταλαιπωρίας). » Ἵππος —, « Γλσ., παλιάλογο, ψοφίμι, (ὅθ.

†Τερύσκομαι (παρτ. Ἐτερυσκόμην), Γλσ. εἶμαι ἐξηντλημένος (ἀποκαμωμένος), ἀτονῶ, ἐξασθενῶ.

Τέρφος, εος-ους (τό), Π. = Στέρφος, ἐξώφλοιον, λέπυρον. » Καστάνου —,« Νικ.

Τέρχνος, εος-ους (τό), Π, = Τρέχνος, βλαστάρι, φύτρον, κορφοβλάσταρον.

Τερψίθυμος (ὁ, ἡ), Π. [τ. θυμός]. ὁ τέρπων τὴν ψυχήν.

Τερψίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τέρπων τοὺς βροτούς. » Ἠέλιος —, « Ὅμ,

Τερψίνοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τέρπων τὸν νοῦν (τὴν ψυχήν), εὐφρόσυνος.

Τέρψις, εως (ἡ), τὸ τέρπειν ἢ τέρπεσθαι, (κυρ. καὶ Π.) χορτασμός, (ἐπμ.) εὐχαρίστησις· (ὅθ. συνήθ.) εὐφροσύνη, εὐθυμία, ἡδονή· παρηγορία, διασκέδασις

Τερψίχορος, η ἢ ος, ον. Π. ὁ τέρπων ἢ τερπόμενος διὰ τοῦ χοροῦ, ἀγαπῶν τὸν χορόν.

Τέσσαρα, οὐδ. τοῦ Τέσσαρες.

Τεσσαράβοιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀξίζων 4 βόας (ζῶα ἢ νομίσματα). 2) κατεσκευασμένος ἀπὸ 4 βωδοτόμαρα.

Τεσσαρακαίδεκα, οὐδ. τοῦ Τεσσαρεσκαίδεκα.

Τεσσαρακαιδεκάδωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων 14 δώρων (παλαιστῶν ἢ γ' τῆς σπιθαμῆς) ἔκτασιν.

Τεσσαρακαιδεκαταῖος, α, ον, = Τεσσαρεσκαιδεκαταῖος.

Τεσσαρακαιδεκατίτης, ου (ὁ), = Τεσσαρεσκαιδεκατίτης.

Τεσσαρακαιδέκατος, η, ον, = Τεσσαρεσκαιδέκατος.

Τεσσαρακαιδεκέτης, ου (ὁ) καὶ Τεσσαρακαιδεκέτις, ιδος (ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 14 ἔτη, τεσσαρακαίδεκα ἐτῶν, (ἴδε καὶ Δεκέτης).

Τεσσαρακονθήμερος (ὁ, ἡ). 40 ἡμερῶν, σαρανταήμερος.

Τεσσαράκοντα (οἱ, αἱ, τὰ), ἄκλ. ἀριθμ., (40), σαράντα.

Τεσσαρακονταέτης, εος ἢ έος-οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 40 ἔτη, τεσσαράκοντα ἐτῶν, (ἴδε καὶ Δεκαέτης).

Τεσσαρακονταετία (ἡ). 40 ἔτη.

;Τεσσαρακονταῖος, α, ον, Γρφ. ἀμφ. ἀντὶ Τεσσαρακοσταῖος.

Τεσσαρακονταπενταχισχιλιοστός, ή, όν. Ὁ μετὰ τὸν 44.999.

Τεσσαρακοντάκις, ἐπίρ. 40 φοραῖς.

Τεσσαρακοντάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 40 πηχῶν.

Τεσσαρακοντάς, άδος (ἡ), τὸ ἀφηρημ. οὐσ. τοῦ 40 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 40 μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.), (κοιν.) σαρανταρηά· (εἰς τὸν Ἱπποκρ.) σαραντάμερον.

Τεσσαρακοντασταδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 40 σταδίων ἔκτασιν.

Τεσσαρακοντήρης, εος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναῦς) μὲ 40 κωπιά, (ἴδε Τριήρης).

Τεσσαρακοντόργυιος (ὁ, ἡ). 40 ὀργυιῶν.

Τεσσαρακοντούτης, ου (ὁ), κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τεσσαρακονταέτης.

†Τεσσαρακόσιοι, αι, α, Γρμ. ἀντὶ Τετρακόσιοι.

Τεσσαρακοσταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 40 ἡμέρας, [ἐκ τοῦ

Τεσσαρακοστός, ή, όν. Ὁ μετὰ τὸν 39. ||. Τεσσαρακοστὴ (ἐνν. μερίς), τὸ τεσσαρακοστημόριον· (ἐνν. ἡμέρα) τὸ σαραντάμερον. ||. (πλθ.) Τεσσαρακοσταί, « Θκ., εἶδος νομίσματος (σαραντάρια) τῶν Χίων.

Τεσσαρακοστόγδοος, η, ον. Ὁ μετὰ τὸν 47, τεσσαρακοστὸς ὄγδοος.

Τέσσαρες, ες, α (ἡ γεν. Τεσσάρων, ἡ δοτ. Τέσσαρσι, ἡ αἰτ. Τέσσαρας, α), ἀριθμ. 4, (κοιν.) τέσσερης, τέσσερα· (συνκδχ.) ὀλίγα. » Πάνυ βαιά, τέτταρα, « Ἀρστφ. »Τὰ τέσσαρα (ἐνν. ξύλα),« τὰ συγκροτοῦντα τὴν θύραν τοῦ οἴκου, (ὅθ.) » Ἐντὸς τεσσάρων γενέσθαι, « Πλδ., = Ἐντὸς θυρῶν, καὶ » Παραβῆναι τέτταρα,« Αχ., ἐκβῆναι τῆς οἰκίας.

Τεσσαρεσκαίδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), ἄκλ. ἀριθμ. (14), δεκατέσσαρες, -τέσσαρα.

Τεσσαρεσκαιδεκαέτης, ου (ὁ), = Τεσσαρακαιδεκέτης.

Τεσσαρεσκαιδεκαταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 14 ἡμέρας, δεκατεσσάρων ἡμερῶν.

†Τεσσαρεσκαιδεκατίτης, ου (ὁ). αἱρετικὸς ἑορτάζων τὸ πάσχα εἰς τὰς 14 τῆς σελήνης τοῦ Μαρτίου (μετὰ τῶν Ἰουδαίων).

Τεσσαρεσκαιδέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τὸν 13, δέκατος τέταρτος.

Τεσσαρσι, δοτ. τοῦ Τέσσαρες.

Τέσσερες, α, Ἰων. ἀντὶ Τέσσαρες.

Τεσσερήκοντα, Ἰων. ἀντὶ Τεσσαράκοντα.

Τεταγμένως [τάσσω], ἐπίρ. (μτχ.). Ἐν τάξει, κατὰ τάξιν, εἰς καιρὸν τεταγμένον (ὡρισμένον).

Τεταγών, Π. πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ (ἄχρ.) Τάω, πιάσας. » Ποδὸς —, « Ὅμ.

Τέτακα, πρκ. τοῦ Τείνω.

Τέταλμαι, πθ. πρκ. τοῦ Τέλλω.

Τέταμαι, πθ. πρκ. τοῦ Τείνω.

Τεταμιευμένως [ταμιεύω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ οἰκονομίαν, φειδομένως.

Τετανικός, ή, όν. Ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος εἰς τέτανον.

;Τετανοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ τετάνου· (;) τετανὸς τὸ εἶδος.

Τετανόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακρυὰ καὶ τετανὰ (λεῖα, ὄχι σγουρὰ) μαλλιά.

Τετανόπους, όποδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τετανοὺς (λείους, εὐμορφοκαμωμένους) πόδας, (παρβλ.) Τανύσφυρος.

Τετανὸς [τείνω], ή, όν. Τεντωμένος, (ἐπμ.) λεῖος, ὁμαλός, ὑαλιστερός· (ἐπὶ δερμ.) ἀρρυτίδωτος· (ἐνίοτε) μακρὺς καὶ σκληρὸς (τραχύς).

Τέτανος (ὁ), (ἐν γέν.) = Τάσις, τέντωμα. ἔντασις (τοῦ αἰδοίου)· (ἰδιαιτ. ἰατρ.) εἶδ. σπασμοῦ ἐπιφέροντος διαστροφὴν καὶ ἀκινησίαν μέλους τινὸς ἢ καὶ ὅλου τοῦ σώματος.

Τετανόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ τετανὸν (λεῖον, ὑαλιστερόν), τσιτόνω.

Τέταντο, Π. ἀντὶ Ἐτέταντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Τείνω.

Τετάνωθρον καὶ ;Τετάνωμα (τό). κοσμητικόν τι τὸ ὁπ. τεντόνει (ἀφαιρεῖ τὰς ῥυτίδας ἀπὸ) τὸ δέρμα.

Τεταραγμένως [ταράττω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ταραχήν, συγκεχυμένως.

Τετάρπετο, Π. μσ. ἀορ. τῆς ὁρς. καὶ

Τεταρπόμενος, Π. μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Τέρπω.

;Τεταρτάζω, Μ. άσω. Διαιρῶ εἰς τέσσαρα μέρη (κομμάτια).

Τεταρταΐζω, Μ. ίσω. Πάσχω τεταρταῖον (πυρετόν)· εἶμαι τεταρταῖος.

Τεταρταϊκός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς τεταρταῖον (πυρετόν).

Τεταρταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς τέσσαρας ἡμέρας· (ἰδιαιτ. ϗ χωρὶς τοῦ πυρετὸς) ὁ ἐπανερχόμενος περιοδικῶς κάθε τέσσαρας ἡμέρας.

Τεταρτημοριαῖος, α, ον. Ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων ἓν-

Τεταρτημόριον (τό). τὸ τέταρτον μέρος, (ἰδιαιτ. τοῦ ὀβολοῦ), (δηλ.) δίχαλκον (Λτ.) κοδράντης.

†Τεταρτίζω, Μ. ίσω, Γλσ. ἀντὶ Τεταρταΐζω. 2) λαμβάνω τὸ τεταρτημόριον (ἓν εἰς τὰ 4).

†Τεταρτολογέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. παίρνω (ἐκλέγω) ἕνα εἰς τοὺς τέσσαρας.

Τέταρτος, η, ον. Ὁ μετὰ τὸν τρίτον ἢ μὲ ἄλλους τρεῖς. » Τὸ τέταρτον (ἐνν. μέρος), « τὸ τεταρτημόριον. » Τὸ τέταρτον, « Ὅμ., ἐπίρ. τὴν τετάρτην φοράν. ||. (οὐσ.) Τετάρτη, « Ἡρ., εἶδ. μέτρου (χωρητ.) διὰ τὰ ῥευστά, καὶ » Τέταρτον, « μέτρ. ἐκτάσ.

Τετάρτως, ἐπίρ. Τέταρτον.

Τετάσθην, Π. ἀντὶ Ἐτετάσθην, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Τείνω.

Τετάχαται, Ἰων. ἀντὶ Τεταγμένοι εἰσί, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Τάσσω.

Τετευγμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. ϗ

Τέτευχα, Π. Ἰων. πρκ. τῆς ὁρς. τοῦ Τεύχω ἢ τοῦ Τυγχάνω.

Τετεύχαται, Ἰων. ἀντὶ Τετευγμένοι εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Τεύχω.

Τετευχῆσθαι, Π. πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Τευχέω(άω)-ῶ, ὁπλίζω, ἁρματόνω.

Τετεχνημένως [τεχνάομαι], ἐπίρ. (μτχ.) Ἐντέχνως, τεχνηέντως.

Τετηρημένως [τηράω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ παρατήρησιν, προσεκτικῶς.

Τετίημαι, Π. πρκ. τοῦ Τίω, τιμωρῶ. (εὔχρ. κυρ. τὸ δυϊκ.) » Τετιήσθον,« Ἰλ. Θ., εἶσθε συγχυσμέναι. (καὶ μτχ.) » Τετιημένος καὶ Τετιηώς, « Ὅμ., περίλυπος, τεταραγμένος.

Τετιήσθον καὶ

Τετιηώς, ἴδε Τετίημαι.

Τέτλαθι, Τετλαίην, Τέτλαμεν ἀντὶ Τετλάναι, πρς., εὐκτ. καὶ ἀπρ. τοῦ

Τέτληκα, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) τοῦ ἀχρ. Τλάω.

Τετληώς, υῖα, ός, Π. Ἰων. ἀντὶ Τετληκώς, μτχ. τοῦ Τέτληκα.

Τέτμηκα, ἐνεργ. καὶ

Τέτμημαι, πθ. πρκ. τοῦ Τέμνω.

Τετμηότι, Π. Ἰων. ἀντὶ Τετμημένῳ, πθ. (μὲ τύπον μτ.) πρκ. τοῦ Τέμνω.

(Τέμνω), ἄχρ. ἐνς. τοῦ ἀορ. Τέτμεν καὶ Ἔτετμε ϗ μσ Ἐτέτμετο, Π. ἀντὶ Τέμνω, κόπτω (κυρ. τὸν δρόμον τινός), (ἐπμ.) εὑρίσκω, συναντῶ, συναπαντῶ· (μὲ γεν.) λαμβάνω εἰς τὸ μερίδιόν μυ, συνέπεσε νὰ ἔχω. » Ὅς δέ κε τέτμῃ ἀταρτηροῖο γενέθλης, « Ἡσ., λάχῃ (νὰ ἦνε) τῆς πονηρᾶς γενεᾶς· (καὶ πθ.) » Ἐτέτμητο ἅλμη ὑπὸ τρόπιν, « Ὀππ., ἐσχίζετο, ὅπου ἄλλ. γρφ. Ἐτέμνετο).

Τετοκυῖα, πρκ. τῆς θηλ. μτχ. τοῦ Τίκτω.

Τετολμηκότως [τολμάω], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ τόλμην, τολμηρά.

Τέτορε, Π. ἀντὶ Ἔτορε, ἀόρ. β'. (μὲ ἀναδιπλ.) τοῦ †Τορέω.

Τέτορες, α, Π. ἀντὶ Τέτταρες = Τέσσαρες.

Τετορήσω, Π. μέλλ. (μὲ ἀναδιπλ.) τοῦ †Τορέω.

Τετραβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαίνων ἐπὶ τεσσάρων, τετράπους ἢ (ἐπὶ ἅρματος) τετράκυκλος.

†Τετραβαρής, έος (ὁ, ἡ). ὁ βαρύνων τετράκις τόσον.

;Τετραβασίλειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας βασιλεῖς.

Τετράβιβλος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (συγκείμενος ἀπό, διῃρημένος εἰς) τέσσαρας βίβλους.

Τετραβόειος καὶ

Τετράβοιος (ὁ, ἡ), = Τεσσαράβοιος.

Τετράβραχυς, εος (ὁ). (κυρ. πούς) συγκείμενος ἐκ τεσσάρων βραχέων, (ἄλλ.) Προκελευσματικός.

Τετράγηρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. [τέσσαρες. γῆρυς] ὁ ἔχων 4 φθόγγους, τετράφωνος· (ἐπὶ μουσ. ὀργ.) τετράχορδος.

Τετράγλωσσος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν (ἡ γραμμένος εἰς) τέσσαρας γλώσσας.

Τετραγλῶχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τέσσαρας γλωχῖνας (ἀγκίδας ἢ γωνίας), (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ διὰ τὰ τετράγωνα ἀγάλματά του).

Τετράγναθος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας γνάθους (σιαγόνας). ‖. (οὐσ.) Τετράγναθον, εἶδος φαλαγγίου φαρμακεροῦ.

Τετραγράμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τέσσαρα γράμματα, (καθὼς π. χ. τὸ ὄνομα Ἀδάμ). » Τετραγράμματον, « Ἐκκλησ., τὸ μυστηριῶδες ὄνομα τοῦ θεοῦ παρ' Ἑβραίοις.

Τετράγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σημαδευμένος μὲ) τέσσαρας γραμμάς.

Τετράγυος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιέχων τέσσαρας γύας (40 περίπου ὀργυιάς). »Τετράγυον (τὸ), μέτρον γῆς (4 ὡς ἔγγιστα στρεμμάτων, τετράπλεθρον) τὸ ὁπ. ἠμποροῦσε νὰ ὀργώσῃ ἕνας καλὸς ἐργάτης εἰς μίαν ἡμέραν, (κοιν.) σπορηά.

Τετραγωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Σχηματίζω (Παρουσιάζω θέσιν) τετράγωνον· (κυρ. ἀρρνμ.) » Ἄρης τετραγωνεῖ τὸν Δία,« Αχ., εὑρίσκεται εἰς τετραγωνισμὸν μετὰ τοῦ.

Τετραγωνία (ἡ), εἰδ. δένδρυ ἢ θάμνυ μὲ τετραγώνους σπόρους ἢ (;)κλάδους, (ἴσ. τὸ Γαλλ.) fusain.

Τετραγωνιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων σχῆμα (ἐπμ. ἀνήκων εἰς) τετράγωνον. » Λίθος —, « Γρφ., τὸ ἀγκωνάρι.

Τετραγωνίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι (Τῷ δίδω σχῆμα) τετράγωνον. ‖. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. καὶ μσ.) εἶμαι τετράγωνος· (ἐνίοτε ἀρρνμ.) = Τετραγωνέω.

;Τετραγώνιον (τὸ) (ἐνν.) ἱμάτιον μὲ τέσσαρας γωνίας, (ἴδε Τετράγωνος εἰς τὸ τέλος).

Τετραγωνισμὸς (ὁ), τὸ τετραγωνίζειν, σχηματισμὸς τετραγώνυ· (μθμτ.) ὁ πολλαπλασιασμὸς ἀριθμοῦ τινος πρὸς ἑαυτόν.

Τετραγωνοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τετραγώνου, τετράγωνος τὸ εἶδος.

Τετραγωνοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τετράγωνον πρόσωπον.

Τετράγωνος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων τέσσαρας γωνίας (κώχαις), τεσσεράγκωνος· (συνκδχ. ἢ τρπ.) ἑδραῖος, μόνιμος, βάσιμος· τέλειος. » Ἀνὴρ —, « Ἀρστ. » Νόῳ —, « Πλάτ., ἔχων γιερὸν νοῦν (εὐσταθὲς φρόνημα). » Ἀριθμὸς —, « Μθμτ., ὁ ἰσάκις ἴσος ἢ ὑπὸ δύο ἴσων παραγόμενος (περιεχόμενος). » Ἑρμῆς τῆς τετραγώνου ἐργασίας, « Θχ. » Τετράγωνον ἱμάτιον (ἢ) σχῆμα, « Ἀθ., Ἀππ., τὸ Ἑλληνικὸν (πρὸς διαστολὴν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ τὸ ὁπ. ἐσχημάτιζεν ἡμικύκλιον).

†Τετραγωνώδης, εος (ὁ, ἡ), = Τετραγωνοειδής.

Τετραδακτυλιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων 4 δακτύλων ἔκτασιν, [ἐκ τοῦ

Τετραδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρα δάκτυλα.

Τετραδαρχέω, Μ. ήσω, = Τετραρχέω

Τετραδαρχία (ἡ), = Τετραρχία.

Τετραδεῖον ἢ Τετράδιον (τὸ). τὸ ἐκ μιᾶς τετράδος (προσ. ἢ πραγμ.) συγκείμενον. » Στρατιωτῶν —, « Γρφ., τὸ συγκροτούμενον ἀπὸ 4 στρατιώτας· (νλγ.) φύλλον χάρτου διπλωμένον εἰς τὰ τέσσαρα, (κοιν.) τέτραδον.

Τετραδιστής, οῦ (ὁ). ὁ γεννηθεὶς τὴν τετράδα τοῦ μηνός, τετραδογεννημένος, (ἐπμ. κατ' ἀσρλγ. παρατήρησιν) πολυπαθής, ταλαίπωρος (συνκδχ. ἀπὸ τοῦ Ἡρακλ. ὅστις γεννηθεὶς τοιαύτην ἡμέραν, ἐκοπίαζε δι' ἄλλους). ‖. (πλθ.) » Τετραδισταί, « ἑταιρία νέων οἱ ὁπ. ἑώρταζον συμποσιάζοντες τὴν τετράδα ἑκάστου μηνός, (παρβλ. Εἰκαδισταί).

Τετραδῖται (οἱ), = Τεσσαρεσκαιδεκατῖται.

Τετραδραχμαῖος ἢ (ὀρθότ.) -δραχμιαῖος, α, ον, = τῷ

Τετράδραχμος (ὁ, ἡ), ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων τέσσαρας δραχμάς. ‖. (οὐσ.) Τετράδραχμον (τὸ), νόμισμα 4 δραχμῶν.

Τετράδυμος (ὁ, ἡ), = Τετραπλοῦς· (ἰδ. αἰτ.) γεννημένος ὑπὸ τῆς αὐτῆς μητρὸς μὲ ἄλλους τρεῖς συγχρόνως. » Τετράδυμα τίκτειν, « Στρ.

Τετράδωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 4 δώρων (παλαιστῶν, γ' τῆς σπιθαμῆς) ἔκτασιν.

Τετραέλικτος καὶ

Τετραέλιξ, ικος (ὁ, ἡ), Π. τετράκις περιτυλιγμένος, πολυέλικτος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) εἰδ. φυτοῦ (ἀκανθ.).

Τετραέτης, εος καὶ Τετράενος, ου (ὁ), Π. [τ. ἔνος], ἀντὶ Τετραετής.

Τετραετηρία (ἡ), = Τετραετηρίς.

Τετραετηρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ συμβαίνων κατὰ τετραετηρίαν.

Τετραετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον τέσσαρα ἔτη, τετραετηρία· ἑορτὴ τελουμένη κάθε τέσσαρα ἔτη.

Τετραέτηρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ·

Τετραέτης, εος ἢ έος οῦς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρχῶν τέσσαρα ἔτη, (παρβλ. Δεκαέτης).

Τετραετία (ἡ). τέσσαρα ἔτη.

Τετράζευκτος καὶ

Τετράζευγος καὶ

Τετράζυξ, υγος (ὁ, ἡ) ὁ συρόμενος ἀπὸ τέσσαρα ὑποζύγια· (μτνμ. ἐν γέν.) Τετραπλοῦς, συναποτελῶν μίαν τετράδα. » Τετραζύγιον (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ἅρμα, « = Τέθριππον. » Τετράζυγες ἵπποι, « οἱ συνεζευγμένοι τέσσαρες ὁμοῦ· (μτνμ.) » Υἷες —, « Π., ἀντὶ Τέσσαρες.

Τετράζω [ὀνμτπ.], Μ. άξω; Φωνάζω 'σὰν τὴν ὄρνιθα ὅταν θὰ γεννήσῃ, (παρβλ.) Κακκάζω.

Τετραήμερος (ὁ, ἡ). τεσσάρων ἡμερῶν.

Τετραθέλυμνος (ὁ, ἡ), Π. [τ. θέλυμνον]. ὁ ἔχων τέσσαρας ἐπαλλήλους θέσεις. » Σάκος —, « Ὅμ., = Τετραβόειον.

Τετράθυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας θύρας.

Τετραίνω, Μ. τετρανέω (ἀόρ. Ἐτέτρηνα), Π. ἀντὶ Τιτραίνω, τρυπῶ.

Τετράϊππος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τέθριππος.

Τετρακαιδεκαέτης, εος ἢ έος-οῦς (ὁ, ἡ), Τεσσαρακαιδεκέτης, 14 ἐτῶν.

Τετρακαιδέκατος, η, ον, Π. ἀντὶ Τεσσαρεσκαιδέκατος.

Τετρακέρατος καὶ

Τετράκερως, ω ἢ ωτος. Ὁ ἔχων τέσσαρα κέρατα » Ἔλαφος —, « Ἐπγρ.

Τετρακέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας κεφαλάς.

;Τετρακίνη (ἡ), Π. ἀντὶ Θριδακίνη.

Τετράκι, Π. ἀντὶ·

Τετράκις, ἐπίρ. Τέσσαραις φοραίς.

Τετρακισμύριοι, αι, α. Τέσσαρες μυριάδες, 40,000.

Τετρακισχίλιοι, αι, α. Τέσσαρες χιλιάδες, 4,000.

Τετρακίων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στηριζόμενος εἰς) τέσσαρας κίονας, τετράστυλος.

Τετράκλαστος (ὁ, ἡ), [τ. κλάω]. τσακισμένος εἰς τέσσαρα κομμάτια (εἰς τὰ 4).

†Τετράκλιμος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ὁ κείμενος πρὸς τὰ τέσσαρα κλίματα (σημεῖα) τοῦ οὐρανοῦ. » Γῆ —, « Νικήτ.

Τετράκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τέσσαρας κλίνας.

Τετράκνημος καὶ

;Τετρακνήμων, ονος (ὁ, ἁ), Δ. Π. ἀντ'·

Τετράκνημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας κνήμας (ἀκτῖνας). » Τροχὸς —, « Πίνδ.

Τετρακόρυμβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας ἢ τετραγωνοειδῶς διατεθειμένους(;) κορύμβους. » Κισσὸς —, « Ἐπγρ.

Τετρακόρωνος (ὁ, ἡ), Π. τετράκις μακροβιώτερος τῆς κορώνης, μακροβιώτατος.

Τετρακόσιοι, αι, α. (ὁ ἀριθμ.) 400.

Τετρακοσιοστός, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 399.

;Τετρακοστός, ἡ, όν, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τετταρακοστός.

Τετρακοτυλιαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ τέσσαρας κοτύλας.

Τετρακότυλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν τέσσαρας κοτύλας.

Τετρακτύς, ύος (ἡ), (κατὰ τοὺς Πυθαγορ.) ἡ Τετράς.

Τετράκυκλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκροτούμενος ἀπὸ) τέσσαρας κύκλους· (ἐπὶ ἁμάξ.) τετράτροχος.

Τετράκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρα κῶλα (μέλη)· (Π.) τετράπους.

Τετρακωμία (ἡ). τέσσαρες κῶμαι ὁμοῦ.

Τετράκωμος (ὁ, ἡ). ὕμνος τις ἐπινίκιος συνωδευμένος μὲ χορὸν εἰς τιμὴν τοῦ Ἡρακλ.

Τετράλινον (τὸ). περιδέραιον μὲ τέσσαρας σειρὰς (κλωνὰς) μαργαριτάρι.

;Τετρᾶλιξ, ικος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Τετραέλιξ.

Τετραλογία (ἡ). τὰ τέσσαρα δράματα (τρία τραγικὰ καὶ ἓν σατυρικὸν) τὰ ὁπ. ἕκαστος τῶν συναγωνιζομένων ποιητῶν

ἔκρινε νὰ παραστήσῃ εἰς τὰς τέσσαρας ἑορτὰς τοῦ Διονύσου.

;Τετραμελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ συγκροτούμενος ἀπὸ τέσσαρα μέλη ἢ μέρη ἢ τέσσαρα εἴδη μελῳδίας.

Τετραμέρεια (ἡ), = Τετραμοιρία.

Τετραμερής, έος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ διῃρημένος εἰς τέσσαρα μέρη. » Τετραμερὲς (τὸ), τὸ τεταρτημόριον.

Τετραμερῶς, ἐπίρ. Εἰς τέσσαρα μέρη (μερίδια).

;Τετραμέτρητος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν τέσσαρας μετρητάς.

Τετράμετρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τεσσάρων (κυρ. προσῳδ.) μέτρων. » Στίχος ἢ Ῥυθμὸς —, « Γρμτ. » Γωνία —, « Ἀθ., ἡ ὀρθή. ‖. (οὐσ.) Τετράμετρον (ἐνν. ποίημα), τὸ ἐκ τετραμέτρων συγκείμενον. 2) τὸ τεταρτημόριον ὁποιουδήποτε μέτρυ (κυρ. δὲ τοῦ μεδίμνου).

Τετραμηνιαῖος, α, ον. Ὁ διαρκῶν ἢ περιέχων ἓν τετράμηνον.

Τετράμηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν τέσσαρας μῆνας, τεσσάρων μηνῶν. »Τετράμηνος (ἡ) καὶ Τετράμηνον (τὸ), τεσσάρων μηνῶν διάστημα, μία τετραμηνία.

Τέτραμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Τρέπω.

Τετραμναῖος, α, ον καὶ

Τετράμνοος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων τέσσαρας μνᾶς.

Τετραμοιρία (ἡ). τετραπλῆ μερὶς (μισθοῦ, σιτηρεσίου κτλ.), τὸ τετραπλάσιον μερίδιον, [ἐκ τοῦ

Τετράμοιρος (ὁ, ἡ), = Τετραμερής, ὁ συναποτελῶν ἢ μοιρασμένος εἰς τέσσαρα μερίδια. » Νυκτὸς φρουρὰ —, « Εὐρ., τὸ τέταρτον μέρος (ἡ τετάρτη φυλακή) τῆς νυκτός. ‖. (οὐσ.) Τετράμοιρον, τὸ τεταρτημόριον. » Κηρίου —, « Νίκ.

Τετράμορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τετράμοιρος.

Τετράμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (φαινόμενος ὑπὸ) τέσσαρας μορφάς. » Ὧραι —, « Εὐρ., οἱ 4 καιροὶ τοῦ ἔτους.

†Τετρανυκτία (ἡ). τέσσαρες νύκτες (κατὰ συνέχειαν).

Τέτραξ [τετράζω], αγος καὶ ακος (ὁ). εἰδ. πτηνοῦ, (Γαλλ.) cane-petière ἢ coq de bruyère, (κοιν.) ξυλοπετεινός.

Τετράξοος (ὁ, ἡ). ὁ τετράκις ἢ τετραγωνικῶς ξεσθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ξεσθῇ (νὰ δουλευθῇ τεκτονικῶς), (παρβλ. Δίξοος). » Δένδρα —, « Θφρ.

Τετραξός, ή, όν, = Τετραπλοῦς, (καθὼς Διξός).

Τετραοδία (ἡ) καὶ

;Τετραόδιον ἢ Τετράοδον (τὸ) καὶ

Τετράοδος (ἡ). μέρος ὅπου ἀνταμόνονται (ἑνόνονται) τέσσαρες ὁδοί, σταυροδρόμιον.

Τετραοίδιος (ὁ, ἡ), [τ. ἀοιδή]. σύνθετος ἐκ τεσσάρων ῥυθμῶν (μελῳδιῶν). » Νόμος —, « Πλ.

Τετραόργυιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τεσσάρων ὀργυιῶν ἔκτασιν.

Τετραορία (ἡ). συζυγία τεσσάρων ἵππων, (κοιν.) δύο ζευγάρια ταλιγάρια, [ἐκ τοῦ

Τετράορος (ὁ, ἡ), [τ. ἀείρω ἢ †ἄρω]. τετραπλῶς συνηρμοσμένος (συνεζευγμένως). » Ἵππος —, « Ὅμ., ὁ συναποτελῶν τετραορίαν. » Τετράορον (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ) ἅρμα, « Πίνδ., = Τέθριππον. (Π) » Τετράορον φάσμα ταύρου, « Σοφ., τὸ συγκροτούμενον ἐξ ἑνὸς ταύρου τετράποδος.

Τετράπαλαι, ἐπίρ. Τετράκις πάλαι· πολλὰ ἀρχήτερα (παλαιότερα), (παρβλ. Δεκάπαλαι).

Τετραπαλαιστιαῖος, α, ον καὶ

Τετραπάλαιστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τεσσάρων παλαιστῶν ἔκτασιν.

Τετράπεδος (ὁ, ἡ), [τ. πέδον]. ὁ ἔχων τέσσαρας βάσεις (πλευράς), τετράγωνος. » Λίθος —, « Διόδ., ἢ 2) τεσσάρων ποδῶν ἔκτασιν. » Μέγεθος —, « Ἐπγρ. (παρὰ Πλ.).

Τετράπεζος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πέζα] ἀντὶ Τετράπους.

Τετραπέρατος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρα πέρατα (ἄκρα, τέρματα), περατούμενος ἀπὸ τὰ 4 μέρη.

Τετραπηχυαῖος, α, ον καὶ

Τετράπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τεσσάρων πηχῶν ἔκτασιν.

Τετραπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι τετραπλάσιον ἀφ' ὅ,τι εἶνε.

Τετραπλασιασμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τετραπλασίασμα.

Τετραπλασιεπίπεμπτος (-επιτέταρτος, -επίτριτος), ου (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων τὸ τετραπλάσιον καὶ ἓν πέμπτον (τέταρτον, τρίτον) τοῦ ὅλου.

Τετραπλασιεφήμισυς, εος (εια, υ). ὁ περιέχων τὸ τετραπλάσιον καὶ προσέτι τὸ ἥμισυ τοῦ ὅλου.

Τετραπλάσιος, α, ον καὶ

Τετραπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). τετράκις τόσος ἢ μεγαλήτερος.

Τετραπλεθρία (ἡ). τεσσάρων πλέθρων ἔκτασις, 4 πλέθρα ἐκτάσεως, [ἐκ τοῦ

Τετράπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τεσσάρων πλέθρων ἔκτασιν.

Τετράπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας πλευρὰς ἢ βάσεις, τετράγωνος ἰσόπλευρος, (Γαλλ.) quadrilatère.

Τετραπλῇ ἢ ;Τετραπλῆ, ἐπίρ. = Τετραπλῶς.

Τετραπλόος-οῦς, όη-ῆ, όον-οῦν, = Τετραπλάσιος.

Τετραπλῶς, ἐπίρ. = Τετραπλασίως.

Τετράπνη (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Τετράπνοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ πνέων (ἀναπνέων) ἀπὸ τέσσαρας ῥώθωνας.

Τετραποδηδόν, ἐπίρ. = Τετραποδητί, ὡς ἂν τετράποδον.

Τετραπόδης, ου (ὁ). ὁ ἔχων τέσσαρας πόδας ἢ τεσσάρων ποδῶν ἔκτασιν.

Τετραποδητί, ἐπίρ. Μὲ τέσσαρα πόδια, ὡς ἂν τετράποδον.

Τετραποδία (ἡ), Ἐπγρφ. τεσσάρων ποδῶν ἔκτασις (μέτρον, διάστημα).

Τετραποδίζω, Μ. ίσω. Περιπατῶ τετραποδητὶ (μὲ τὰ τέσσαρα). » Παιδίον ὤν, ἕρπει τετραποδίζων, « Ἀρστ.

Τετραποδιστής, οῦ (ὁ). ὁ τετραποδίζων (περιπατῶν μὲ τὰ τέσσαρα).

Τετραποδιστί, ἐπίρ. = Τετραποδητί.

Τετράποδος (ὁ, ἡ), = Τετράπους ἢ 2) = Τετράπεδος.

Τετράπολις, εως (ἡ). (ἐπαρχία) περιέχουσα (ἡ συγκροτουμένη ἀπὸ) τέσσαρας πόλεις.

Τετράπολος (ὁ, ἡ), [τ. πολέω]. τετράκις ὠργωμένος (γυρισμένος).

Τετράπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας πόρους (τρύπας, εἰσόδους).

Τετράπος (ὁ, ἡ), Π. Αἰολ. ἀντὶ·

Τετράπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιπατῶν) μὲ τέσσαρας πόδας. (κυρ. εἰς τὸ οὐδ. πλθ.) » Τετράποδα (ἐνν. ζῶα), « les quadrupèdes, (καὶ ἰδιαιτ.) τὰ φορτηγὰ ἢ ὑποζύγια ἢ θρέμματα. » Κρεῶν ἑφθῶν πάντων τῶν τετραπόδων, « Ἡρ. (Γ', 18). » Πάντα τὰ τετράποδα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ πρόβατα, « Σχλ. (Ὁμ.).

Τετραπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρα πρόσωπα.

Τετράπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρα πτερὰ (4 πτέρυγας).

Τετραπτερυλλίς, ίδος (ἡ), Κωμ. ἢ Βοιωτ. ἡ ἀκρὶς (ὡς·

Τετραπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ), = Τετράπτερος.

Τετράπτιλος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πτίλον] ἀντὶ Τετράπτερος.

Τέτραπτο, Π. ἀντὶ Ἐτέτραπτο, γ'. ἑν. προσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Τρέπω.

Τετράπτολις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Τετράπολις.

Τετράπτυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (διπλωμένος εἰς) τέσσαρας πτυχάς, τετράδιπλος, τετραπλάσιος.

†Τετράπτωτος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ὁ ἔχων (κλινόμενος εἰς) τέσσαρας μόνον πτώσεις.

Τετράπυλος (ὁ, ἡ). (πόλις, ναὸς κτλ.) μὲ τέσσαρας πύλας.

Τετραπυργία (ἡ). 'σπίτι (κυρ. εἰς τὴν ἐξοχὴν) μὲ τέσσαρας πύργους (εἰς κάθε κώχην ἀπὸ ἕνα).

†Τετραπωλία (ἡ), Γλσ. = Τετραωρία.

†Τετράραβδος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Τετράκνημος.

Τετράρρυθμος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ Τετράμετρος (στίχος).

Τετράρρυμος καὶ ;Τετράρυμος (ὁ, ἡ). (ἅμαξα) μὲ τέσσαρας ῥυμοὺς καὶ ὀκτὼ ἵππους.

Τετραρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι τετράρχης. ‖. (πθ.) διοικοῦμαι τετραρχικῶς (ὑπὸ τετράρχου).

Τετράρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς στρατ. τετραρχίας (τεσσάρων λόχων). 2) (συχνότ.) ἡγεμὼν μιᾶς τετραρχίας (τοῦ τεταρτημορίου μιᾶς ἐπικρατείας).

Τετραρχία (ἡ). ἡ ἐξουσία τοῦ τετράρχου καὶ ἡ ὑπ' αὐτοῦ διοικουμένη στρατιωτικὴ μοῖρα ἢ ἐπαρχία, συναρχία τεσσάρων στρατ. λόχων, ἢ· τὸ τεταρτημόριον μιᾶς ἐπικρατείας διῃρημένης εἰς 4 μέρη.

Τετραρχικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τετράρχην.

Τετράς, άδος (ἡ), τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ 4 ἀριθμοῦ. » Ἑρμῇ δὲ μάλιστα τῶν ἀριθμῶν ἡ τετρὰς ἀνάκειται, « Πλ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) τεσσάρων μονάδων (προσ. ἢ πραγμ. συνήθ. δὲ ἡμερῶν). »Τετράδι τῇ προτέρῃ, « Ὁμ. Ὕμν., εἰς τὸ πρῶτον δ'. τοῦ φεγγαριοῦ, εἰς τὰς ἑπτὰ ἡμέρας (ἀφ' ἧς ἐγεννήθη). »Λάγηνον οἴνου κατὰ μῆνα δίδοσθαι, ἢ μέδιμνον ἀλφίτων ἀφ' ἑκάστης τετρά-

δος, « Πλ., κάθε ἑπτὰ ἡμέρας, (κοιν.) τὴν ἑβδομάδα. 3) ἡ τετάρτη ἡμέρα τοῦ μηνὸς (ἀρχομένου ἢ ἱσταμένου ἢ φθίνοντος). » Ἔνη, τετρὰς τε, ᾗ ἑβδόμη, ἱερὸν ἦμαρ, « Ἡσ. 4) (νλγ.) τετράδιον χάρτου.

†Τετρᾶς, ᾶντος (ὁ). τὸ τεταρτημόριον (κυρ. νομίσματος καὶ ἰδιαιτ. τοῦ Ῥωμ. ἀσσαρίου), (Λτν.) quadrans. 2) (ἐνίοτε) τετράχαλκον, ἡμιωβόλιον.

Τετράσειρος (ὁ, ἡ), Π. [τ. σειρὰ], = Τετράορος, Τετράζυγος, Τέθριππος.

Τετράσημος (ὁ, ἡ), ἴδε Ὀκτάσημος.

Τέτρασι, Π. ἀντὶ Τέτταρσι, Ἀττ. ἀντὶ Τέσσαρσι.

Τετράσκαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας σκαλμοὺς (4 κωπιά).

Τετρασκελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρα σκέλη (4 πόδας).

†Τετρασσὸν (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), νλγ. ἀντὶ Τετράδιον (χάρτου), τέτραδον.

†Τετράσσαρον (τὸ), νλγ. νόμισμα τεσσάρων ἀσσαρίων, τετράχαλκον (Ῥωμ.).

Τετραστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τεσσάρων σταδίων ἔκτασιν. ||. (οὐσ.) Τετραστάδιον (τὸ), 4 σταδ. διάστημα.

Τετραστάτηρος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων τέσσαρας στατῆρας.

Τετράστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας στέγας (τέσσαρα πατώματα), τετράπατος.

Τετράστιχος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ περιεχόμενος εἰς τέσσαρας στίχους ἢ σειράς. ||. (οὐσ.) Τετράστιχον (τὸ), ᾆσμα (ἐπίγραμμα κτλ.) 4 στίχων, (Γαλλ.) quatrain.

Τετραστοιχία (ἡ). τετρὰς στοίχων (σειρῶν), (ὡς οὐσ. τοῦ

Τετράστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τέσσαρας στοίχους (σειράς).

Τετράστοος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιεχόμενος ἀπὸ) τέσσαρας στοάς. ||. (οὐσ.) Τετράστοον (τὸ), προαύλιον ἢ προδωμάτιον μὲ 4 στοάς, (Λτν.) atrium.

Τετράστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὑποστηριζόμενος ἀπὸ) τέσσαρας στύλους.

Τετρασυλλαβία (ἡ). ἄθροισμα τεσσάρων συλλαβῶν.

Τετρασύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τέσσαρας συλλαβάς.

Τετρασυλλάβως, ἐπίρ. Εἰς τέσσαρας συλλαβάς.

†Τετράσχιστος (ὁ, ἡ), Γλσ. σχισμένος (χωρισμένος) εἰς τὰ τέσσαρα.

Τετράσχοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἔκτασιν 4 σχοίνων (240 σταδ.).

Τετρασώματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σύνθετος ἀπὸ) τέσσαρα σώματα.

†Τετράτομος (ὁ, ἡ), νλγ. κομμένος (διῃρημένος) εἰς τέσσαρα τμήματα (εἰς τὰ τέσσαρα). » Σφαῖρα —, « Π. Σιλεντ.

Τετράτονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τέσσαρας τόνους. ||. (οὐσ.) τετράτονον (τὸ), « Μυσ., ἡ μικρὰ ἕκτη, (Γαλλ.) la sixte mineure.

Τέτρατος, η, ον, Π. ἀντὶ Τέταρτος.

†Τετράτροχος (ὁ, ἡ). (ἅμαξα) μὲ τέσσαρας τροχούς, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ) Τετράκυκλος.

Τετράτρυφος (ὁ, ἡ), Π. [τ. θρύπτω]. ὁ δυνάμενος νὰ κοπῇ (νὰ χωρισθῇ) εἰς τέσσαρα κομμάτια (εἰς τὰ 4). » Ἄρτος —, « Ἡσ.

Τέτραφα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Τρέπω. 2) Π. ἀντὶ Τέτροφα, μσ. (μὲ σημ. πθ.) πρκ. τοῦ Τρέφω.

Τετραφαλαγγαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα ᾗ ἡ ἐπιστασία τοῦ τετραφαλαγγάρχου.

Τετραφαλαγγάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς μιᾶς τετραφαλαγγίας ἢ (πιθανώτ.) ἑνὸς τεταρτημορίου τῆς φάλαγγος.

Τετραφαλαγγία (ἡ). σῶμα στρατ. συγκείμενον ἀπὸ 4 φάλαγγας ἢ ἓν τέταρτον τῆς φάλαγγος ;).

Τετραφάληρος, Ἰων. ἀντὶ Τετραφάλαρος καὶ

Τετράφαλος (ὁ, ἡ), Π. (κυρ. περικεφαλαία) μὲ τέσσαρας φάλους (λόφους ἢ ἀσπιδοειδῆ καρφία), (παρβλ. Ἀμφίφαλος).

Τετραφάρμακος (ὁ, ἡ). σύνθετος ἀπὸ τέσσαρα φάρμακα (ἰατρικὰ εἴδη).

Τετράφαται, Τετράφατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ Τρέπω.

Τετραφόρος (ὁ, ἡ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) βαστάζος ὅστις μὲ ἄλλους τρεῖς σηκόνει (κουβαλεῖ) τὸ -

;Τετράφορον (τὸ). φορεῖον τὸ ὁπ. σηκόνουν (κουβαλοῦν) τέσσαρες ἄνθρωποι.

Τετράφυλος (ὁ, ἡ). ὁ συγκροτούμενος ἀπὸ ἢ διῃρημένος εἰς τέσσαρας φυλάς.

Τέτραχα, ἐπίρ. Εἰς τέσσαρα μέρη (τμήματα, μερίδια), εἰς τὰ 4.

Τετράχειρ, ειρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας χεῖρας.

†Τετραχειρόπους, οδος (ὁ, ἡ), (νλγ.), ὁ ἔχων τέσσαρας χεῖρας ᾗ τέσσαρας πόδας.

Τετραχῆ, ἐπίρ = Τετραχῶς.

Τετράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τετραπλῆν (σχισμένην εἰς 4) τὴν χηλὴν (τὸ ὀνύχι ποῦ ποδός).

Τετραχθὰ, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Τέτραχα.

†Τετραχίζω [τέτραχα], Μ. ίσω. Διαιρῶ εἰς τὰ τέσσαρα. 2) κάμνω (ἐργάζομαί) τι ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ λάβω τὸ τέταρτον.

Τέτραχμον (τὸ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Τετράδραχμον.

Τετραχόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη.

†Τετραχοιαῖος, α, ον, Ἐπγρ. ἀντὶ Τετράχοος.

†Τετραχοίνικος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ

Τετραχοῖνιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τέσσαρας χοίνικας.

Τετράχοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τέσσαρας χόας. ||. (οὐσ. ἀρσ.) εἶδος μέτρου χωρ. 4 χόας.

Τετράχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας χορδάς. ||. (οὐσ.) Τετράχορδον (τὸ), εἶδ. μυσ. ὀργάνου, ἢ αἱ τέσσαρες χορδαὶ (τὸ ἥμισυ) τῆς μουσ. κλίμακος (de l'octave).

Τετραχρονία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Τετράχρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τέσσαρας χρόνους (προσῳδ.).

Τετράχυτρος (ὁ, ἡ). ἴσος μὲ τέσσαρας χύτρας.

Τετράχωρος (ὁ, ἡ). (βτν.) ὁ ἔχων (διῃρημένος εἰς) τέσσαρας χώρας (4 δοχεῖα).

Τετραχῶς, ἐπίρ. Κατὰ τέσσαρας τρόπους τεσσάρων λογιῶν.

Τετράψομαι, μετ' ὀλίγ. μέλλ. τοῦ Τρέπω.

Τετράων [τετράζω], ωνος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, (ἄλλ.) Τέτραξ (ὁ μέγας) ἢ, μικρὰ μελεαγρίς.

Τετράωτος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἀγγεῖον) μὲ δύο αὐτιὰ (χερούλια, πιασίματα).

Τετρεμαίνω, Π. ἀντὶ Τρέμω.

Τέτρημαι, πθ. πρκ. τοῦ Τιτραίνω.

;Τετρήμερος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τετραήμερος.

Τέτρηνα, Ἰων. ἀντὶ Ἐτέτρανα, ἀόρ. ά. τοῦ Τιτραίνω.

;Τετρήνεται, ἐσφαλμ ἢ Ἰων. ἀντὶ Τετραίνεται.

Τετρήρης (ἡ). (ναῦς) μὲ πέντε σειρὰς κωπιῶν ἢ κωπηλατῶν, (ἴδε Τριήρης).

Τετρηρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐν εἴδει τετρήρους. » Πλοῖον —, « Λξ., = Τετρήρης.

Τέτρηχα (παρτ. Ἐτετρήχειν ἢ Τετρήχειν), Π. Ἰων. ἀντὶ Τέτραχα, μσ. πρκ. (ἀντὶ πθ ἐνς.) τοῦ Ταράσσω ἢ Θράσσω, εἶμαι τεταραγμένος. ||. (μτχ.) Τετρηχώς, υῖα, ὁς, Π. θορυβώδης· θορυβοποιός· (μτνμ.) τραχὺς, δύσβατος· ἄγριος. » Βῶλος (» Πάγος, » Θάλασσα) —, « Νίκ.

Τετρήχει, Π. ἀντὶ Ἐτετρήχει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ὑπερσ. (ἀντὶ πθ. παρτ) ᾗ

Τετρηχώς, υῖα, ὁς, μτχ. τοῦ Τέτρηχα.

Τετριγῶτας, Π. ἀντὶ Τετριγότας, αἰτ. πλθ. τοῦ μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Τρίζω.

Τέτριξ, ιγος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ, (διαφορ. τοῦ) Τέτραξ.

Τετριμμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Τρίβω.

Τετρόργυιος (ὁ, ἡ), = Τετραόργυιος.

Τέτροφα, ἀρχ. ἐνεργ. πρκ. τοῦ Τρέπω, ἢ 2) Π. πρκ. (ἀντὶ πθ. ἐνς.) τοῦ Τρέφω.

;Τετρόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τέσσαρας ὀφθαλμούς.

Τετρύσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τρύω.

Τετρωβολιαῖος, α, ον. Ἑνὸς τετρωβόλου ἄξιος ἢ ἰσοστάσιος.

Τετρωβολίζω, Μ. ίσω. Λαμβάνω ὡς μισθὸν τετρώβολον, (δηλ. Κωμ.) εἶμαι δικαστής.

Τετρώβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων ἢ ζυγίζων τέσσαρας ὀβολούς. ||. (οὐσ.) Τετρώβολον (τὸ), ποσότης ἢ νόμισμα 4 ὀβολῶν, (κοιν.) τεσσάρι.

Τετρώκοντα, Δ. ἀντὶ Τεσσαράκοντα.

Τετρωκοστημόριον (τὸ), Δ. ἀντὶ Τεσσαρακοστημόριον, [ἐκ τοῦ

Τετρωκοσὸς, ά, όν, Δ. ἀντὶ Τεσσαρακοσός.

Τέτρωμαι, πθ, πρκ. τοῦ Τιτρώσκω.

Τετρωρία καὶ

Τετρωρὶς, ίδος (ἡ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Τετραορία, 2) (κατὰ τοὺς Πυθαγορ.) ἡ τετρακτύς.

Τετρώριστος καὶ

Τέτρωρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τετράορος. ||. (οὐσ.) Τέτρωρον, = Τέθριππον. 2) = Τετράοδον, τετράστρατον. 3) (ἀνατομ.) ὁ ἀστράγαλος τοῦ ποδὸς (ὡς τετράεδρος).

Τετρώροφος (ὁ, ἡ). (κυρ. οἶκος) μὲ τέσσαρας ὀροφάς, τετράστεγος.

Τέττα, (ἄκλ.) προσφών. (τιμητ.) νεωτέρου πρὸς γεροντότερον, (παρβλ. Ἄππα).

Τέτταρα, Τετταράκοντα, Τετταρακονταετία, Τέτταρες κτλ., Ἀττ. ἀντὶ Τέσσαρα, Τεσσαράκοντα κτλ.

Τεττιγομήτρα (ἡ). ἡ μεταμορφωμένη κάμπη (larve) τοῦ τέττιγος (οἱ παλαιοὶ τὴν ἔτρωγαν).

;Τεττιγόνιον (τὸ), εἶδ. μικροῦ τέττιγος.

Τεττιγοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (φορῶν) εἰς τὴν κεφαλὴν (καθὼς οἱ Ἀθην. τὸ παλαιὸν ὡς ἔμβλημα τῆς αὐτοχθονίας των χρυσοῦν) τέττιγα.

Τεττιγώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει (ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ) τέττιγος.

Τέττιξ [τιτίζω], ιγος (ὁ). τὸ γνωστὸν ἔντομον, ὁ τσίντζυρας. 2) » Χρυσοῦ —, « Θκ., κόσμημά τι τῆς κεφαλῆς (εἶδ. καρφοβελόνης) εἰς σχῆμα τέττιγος τὸ ὁπ. ἐφόρουν οἱ ἀρχ. Ἀθην. ὡς δεῖγμα τῆς αὐτοχθονίας των. 3) » Ἐνάλιος —, « Αἰλ., εἶδ. καρίδος.

Τέτυγμαι, Π. πθ. πρκ, καὶ

Τετυκεῖν, Π. ἀόρ. β'. (κατ' ἀναδιπλ.) καὶ

Τέτυξο, Π. ἀντὶ Ἐτέτυξο, β'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Τεύχω.

Τετυπόντες, πλθ. τοῦ Τετυπών, Π. (κατ' ἀναδιπλ.) ἀντὶ Τυπών, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Τύπτω.

Τετυφωμένως, ἐπίρ. (μτχ.). Ὡς τετυφωμένος (ξυππασμένος, ξεπαρμένος), μὲ οἴησιν.

Τετυχεῖν, Π. (κατ' ἀναδιπλ.) ἀντὶ Τυχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ

Τετύχηκα, πρκ. τῆς ὁρστ. τοῦ Τυγχάνω.

Τετύχθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τεύχω.

Τεῦ; ἢ (ἐγκλιτ.) Τεῦ, Δ. καὶ Ἰων. ἀντὶ Τίνος; ἢ Τινὸς, γεν. τοῦ Τίς, ἢ Τὶς. 2) Δ. ἀντὶ Σοῦ, γεν. τοῦ Τὺ = Σύ.

Τεῦγμα (τὸ), Π. [τεύχω]. ἔργον τελειωμένον, πόνημα, κατασκεύασμα.

Τευθίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τευθὶς, καλαμαράκι.

Τευθιθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς τευθίδος, τευθίδι ὅμοιος.

Τευθὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. θαλασσ. (ἀπὸ τὸ γέν. τῶν μαλακίων), (κοιν.) καλαμάρι, (κυρ. ὑποκορ. τοῦ

Τευθὸς (ὁ), [συγγ. τῷ Τῆθος]. τὸ μεγάλον (θαλασσ.) καλαμάρι. » Διαφέρουσι δὲ τῷ σχήματι τῶν τευθίδων οἱ τεῦθοι· τὸ γὰρ κύκλῳ πτερύγιον περὶ ἅπαν ἐστὶ τὸ κύτος, τῇ δὲ τευθίδι ἐλλείπει, « Ἀρστ.

Τευθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν τεύθων, τεύθῳ ὅμοιος.

Τεύκριον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (χαμαίδρυος), (ἀπὸ Τεύκρου τοῦ ἥρωος).

Τευκτὴρ (ὁ), Π. [τεύχω]. δημιουργὸς, κατασκευαστής.

Τευκτικὸς [τυγχάνω]. ἡ, όν. Ὁ συνήθως ἐπιτυγχάνων (κατορθόνων, ἀπολαμβάνων). (μὲ γεν.) » Ἀγαθοῦ —, « Ἀρστ.

†Τευκτὸς, ή, όν, Π. [τεύχω]. τεχνητὸς, κατασκευαστὸς, χειροποίητος.

Τεύκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Τευκτήρ.

Τευμάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. ἀντὶ Τεύχω, τεχνάομαι, κατασκευάζω.

Τεῦξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τυγχάνω, ἐπίτευξις, ἐπιτυχία, ἢ 2) Π. τοῦ Τεύχω, κατασκευὴ, δημιουργία.

Τεύξομαι, μέλλ. τοῦ Τυγχάνω.

Τεύξω, μέλλ. τοῦ Τεύχω.

Τεῦς, Δ. ἀντὶ Τεῦ, γεν. τοῦ Τὺ = Σύ.

Τευτάζω καὶ (μσ. σπν.) -άζομαι, Μ. άσω, -ομαι, (κυρ.) = Ταυτάζω, ἐνδιατρίβω ἐπὶ πολὺ (ἐπιμένω) εἰς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, (ἐν γέν.) ἀσχολοῦμαι, πραγματεύομαι, σπουδάζω.

Τευτασμὸς (ὁ), τὸ τευτάζειν (ἐνδιατρίβειν) περί τι, σπουδὴ, ἐπιμονὴ, ἀσχολία.

Τευτλίον, Τευτλὶς, Τεῦτλον, Ἀττ. ἀντὶ Σευτλίον κτλ.

Τευτλοφάκη (ἡ). φακῆ μαγειρευμένη μὲ τεῦτλα (σέσκλα).

Τευχεσφόρος (ὁ, ἡ), Π. [τεῦχος, φέρω], ὡπλισμένος, ὁπλοφόρος.

†Τευχέω-ῶ), ἄχρ. ἐνς. τοῦ Τετευχῆσθαι.

Τευχήεις, εσσα, εν καὶ

Τευχήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [τεῦχος, †ἄρω]. ὡπλισμένος, ἔνοπλος, ἁρματωμένος.

Τευχηστὴρ καὶ

Τευχηστὴς, οῦ (ὁ), Π. [τεῦχος]. ὁπλίτης, πολεμιστὴς, στρατιώτης.

Τευχήτης, ου καὶ

Τευχήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Τευχηστής.

Τευχοπλάστης, ου (ὁ) καὶ Τευχοπλάστις, ιδος (ἡ), Π. ὁ κατασκευάζων σκεύη (πήλινα), κεραμεύς, [πλάσσω καὶ

Τεῦχος [τεύχω], εος-ους (τὸ), Π. (ἐν γέν.) σκεῦος· ἀγγεῖον· ὄργανον· ἔπιπλον· (ἰδιαιτ.) ὅπλον· (Ἀλεξανδρ.) βιβλίον, (ὅθ. Πευτάτευχος, Ὀκτάτευχος).

Τευχοφόρος (ὁ, ἡ), Π. = Τευχεσφόρος.

Τεύχω [συγγ. τῷ Τίκτω, Τέκω], Μ. τεύξω (ἀόρ. β'. Π. Ἔτυκον καὶ Τέτυκον καὶ μσ. Τετυκόμην, πθ. πρκ. Τέτυγμαι καὶ μσ. [ἀντὶ πθ.] Τέτευχα, ἀόρ. πθ. Ἐτύχθην). Κάμνω, φθειάνω, ἑτοιμάζω, κατασκευάζω· (μτνμ.) προξενῶ· μηχανῶμαι. ||. (πθ.) εἶμαι φθειασμένος (καμωμένος)· (ἐν γέν. καὶ ἰδιαιτ. εἰς τὸν μσ. πρκ. ᾗ ὑπερσ.) εἶμαι, ὑπάρχω· γίνομαι. » Τὸ (σκῆπτρον) Ἥφαιστος κάμε τεύχων, « Ἰλ. Β. » Τέκτονος, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν, « Ἰλ. Ε. » Καί οἱ δώματ' ἔτευξα, « Ὀδ. Α. (καὶ μσ.) » Τετύκοντό τε δαῖτα, « Ἰλ. Α. (καὶ μτνμ.) » Βοὴν τεῦχε δι' ἄστεος, « Ὀδ. Κ. (καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) » Θάνατον (» Ἄλγεα) τεύχειν τινὶ, « Ὁμ. » Γέλων δ' ἑτάροισιν ἔτευχεν, « Ὀδ. Σ. (καὶ αἰτ. σπν.) Τί σε τεύξω; « Σοφ. (καὶ ἐπιρ.) » Οὐδέ κεν ἄλλως οὐδὲ θεὸς τεύξειεν, « Ὀδ. Θ. (ᾗ πθ.) » (Εἵματα) τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν, « Ἰλ. Χ. » Δώματα τετυγμένα ξεστοῖσιν λάεσσιν, « Ὀδ. Κ. (καὶ γεν. προθετ.) » Στεροῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος, « Θκρ. (καὶ ἐλλ. τοῦ προθ.) » Περόνη χρυσοῖο τέτυκτο, « Ὀδ. Τ. (καὶ μσ. ἀντὶ πθ.) » Βοὸς ῥινοῖο τετευχώς, « Ὀδ. Μ. (καὶ ἀπολ.) » Δώσω τοι κρατῆρα τετυγμένον, « Ὀδ. Δ., καλοκαμωμένον, = Εὔτυκτον. » Νόος ἐν στήθεσι τετυγμένος, « Ὀδ. Υ., ὑγιερός. (καὶ ἁπλ. ἀντὶ ὑπαρκτ.) » Ταμίης πολέμοιο τέτυκται, « Ὁμ. » Εἴ μοι μοῖρα τέτυκται, « Ἰλ. Σ. » Γυναικὸς ἀντὶ τέτυξο, « Ἰλ. Θ., ἔγινες ἴσα μὲ γυν. » Ὅ μοι θεὸς ὣς ἐτέτυκτο, « Κοΐντ. » Οὐ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον, « Γνμ. (καὶ ἀντὶ βοηθτ.) » Ἐτετεύχεε γὰρ καὶ οὗτος ἐπισπόμενος, « Ἡρ., (παρβλ. Τυγχάνω).

Τέφρα [τύφω], ας (ἡ). στάκτη.

Τεφραῖος, α, ον, = Τεφρώδης, στακτερός.

Τεφρὰς, άδος (ὁ, ἡ), = Τεφρός.

Τέφρη, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τέφρα.

Τεφρήεις, εσσα, εν, Π. = Τεφρός.

Τεφρίζω, Μ. ίσω Εἶμαι τεφρὸς (στακτερός). 2) (ἀμτβ) = Τεφρόω (;).

Τεφρικὸς, ή, όν. Ὁ ἐκ τέφρας ἢ τεφροῦ χρώματος. » Κολλύριον —, « Ἰατρ., εἶδ. ἰατρικοῦ διὰ τὰ 'μμάτια, (ἄλλ.) Σποδιακόν.

Τέφρινος, η, ον. Ὁ ἐκ τέφρας ἢ τεφροῦ χρώματος, στακτερός.

Τέφριον (τὸ), = Τεφρικὸν (κολλύριον).

Τεφροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). τεφρὸς τὸ εἶδος, στακτερός.

Τεφρὸς, ά, όν. Τέφρᾳ ὅμοιος (τὸ χρῶμα), στακτερὸν (βαθὺς), (παρβλ. Σποδιός).

Τεφρόω-ῶ, Μ. ώσω. Καίω τι ὡς οὗ νὰ γένῃ τέφρα (στάκτη).

Τεφρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Τεφροειδὴς, ἢ πλήρης τέφρας.

Τέφρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Τεφρόω ἢ εἰς τέφραν (στάκτην) μεταβολὴ, ἀποτέφρωσις.

Τεχνάζω καὶ (μσ.) -άζομαι, Μ. άσω.-ομαι. = Τεχνάω, -ομαι, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ., δολιεύομαι, ὑποκρίνομαι. » Ὁρῶν αὐτὸν τεχνάζονται. « Ἡρ. » Τεχνάζει τῇ βαδίσει (ὁ λαγώς), « Ξεν.

Τεχνάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Τεχνήεις.

Τεχνάομαι-ῶμαι, Ζ. Τεχνάω.

Τέχνασμα (τὸ). ἔργον τεχνάζοντος, τεχνούργημα· (κυρ. μτφορ.) δόλος, σκευωρία, μηχανουργία.

Τεχνασμὸς (ὁ). τὸ τεχνάζειν (κυρ. μτνμ.), πανουργία, μηχανορραφία.

Τεχναστέον, θετ. τοῦ Τεχνάζω.

Τεχναστὴς, οῦ (ὁ). ὁ τεχνάζων, τεχνίτης ἐπιτήδειος· (μτφορ.) μηχανορράφος.

Τεχναστὸς ἡ, όν. Κατασκευαστὸς μὲ τέχνην (καὶ μτφορ. μὲ πανουργίαν), πλαστός.

Τεχνάω-ῶ καὶ (συχνότ. μσ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Κάμνω (Κατασκευάζω ἢ Ἐφευρίσκω) τι μὲ τὴν τέχνην (ᾗ μτνμ.) μὲ πανουργίαν, ἐπινοῶ, ὀργανίζω, μηχανῶμαι· (μὲ αἰτ. πρσ.) ἀπατῶ· (ἀμτβτ.) δολιεύομαι. » Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἠδὲ νοήσω, « Ἰλ. Ψ. » Ἀδύνατον, πολλὰ τεχνώμενον, πάντα καλῶς ποιεῖν, « Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἀναλ.) » Τεχνήσομαι, ὥς κε γένηται, « Ὁμ. Ὕμν.

†Τεχνεύω, Μ. εύσω, (νλγ.). Φθειάνω (ἐντέχνως), κατασκευάζω.

Τέχνη (ἡ), [τεύχω]. (ἐν γέν.) γνῶσις (ἐμπειρία) ὁποιουδήποτε ἔργου· (ἰδιαιτ.) ἡ περί τι ἐπάγγελμα κατὰ μάθησιν προσκτηθεῖσα ἐπιτηδειότης· ἐπιτήδευμα· ἐπιστήμη· (καὶ ἰδιαιτ.) ἡ ῥητορικὴ καὶ γραμματική. » Τῶν τεχνῶν αἱ μὲν λογικαὶ, αἱ δὲ πρακτικαὶ, « Φαβωρ. » Μίαν ἕκαστος τέχνην ἐν πόλει κεκτημένος, ἀπὸ ταύτης ἅμα καὶ τὸ ζῆν κτάσθω, « Πλάτ. » Ἀδύνατον ἕνα πολλὰς καλῶς ἐργάζεσθαι τέχνας, « αὐτ. 2) (συνκδχ.) ἡ περί τινος ἐπιστήμης (καὶ ἰδιαιτ. τῆς ῥτρ. καὶ γρμτ.) πραγματεία· ἡ (πλθ.) οἱ περὶ αὐτῆς κανόνες. » Τέχναι ῥητορικαί, « Λξ. 3) ἔργον, τέχνημα, τεχνούρ-

γημα,(Λογγ.). 4) (μτνμ.) δόλος, ἀπάτη, πανουργία· (ἐν γέν.) τρόπος (ἐπιτήδειος)· (Π. κατ' ἐκτ.) ἦθος ἢ ἔθος, συνήθεια. » Τέχνην δὲ κακὴν ἔχει (ὁ κύων). ἐς μὲν ἰόντας σαίνει· ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν, « Ἡσ. » Τῆς ἐκ τῶν βασιλείων ἐξελάσεως ἡ σεμνότης ἡμῖν δοκεῖ μία τῶν τεχνῶν εἶναι τῶν μεμηχανημένων, τὴν ἀρχὴν μὴ εὐκαταφρόνητον εἶναι, « Ξεν. (ὅθ.) » Πάσῃ τέχνῃ,« Ἀρστφ., μὲ κάθε τρόπον, ἀφεύκτως. Μηδεμιῇ τέχνῃ, « Ἡρ., κατ' οὐδένα τρόπον. » Ἰθείῃ τέχνῃ, « αὐτ., τῷ ὄντι, » Πόῤῥω τέχνης, « φσο., - Ἀτεχνῶς, (Γαλλ.) sans détours, sans façons, (παρβλ. Μηχανή).

Τεχνήεις, εσσα, εν, Π. καμωμένος μὲ τέχνην, τεχνικός, ἔντεχνος, ἐπιτήδειος.

Τεχνηέντως, ἐπίρ. Π. μὲ τέχνην, τεχνικὰ, ἐντέχνως, ἐπιτηδείως.

Τέχνημα (τὸ). ἔργον τέχνης (τεχνικὸν), τεχνούργημα· (μτφορ.) μηχανούργημα, τέχνασμα.

Τεχνήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. - Τεχνήεις, τεχνικός· ἐπιτήδειος.

†Τεχνήτης, ου (ὁ), σπν. καὶ ἀδκμ. ἀντὶ Τεχνίτης.

Τεχνητικὸς, ἡ, όν. Τεχνήτου ἴδιος, κατάτεχνος, ἔντεχνος. » Ἀσωτία—, « Ἀθ., ἡ ἐκ συστήματος.

Τεχνητὸς, ἡ, όν. Ὁ γινόμενος διὰ τέχνης, πλαστὸς, κατασκευαστὸς, (Γαλλ.) artificiel.

Τεχνίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τεχνίον.

†Τεχνίζομαι, Μ. ίσομαι, Γρφ. ἀντὶ Τεχνάζομαι.

Τεχνικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τέχνην τινὰ, ὁ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης· ἐπιστημονικός· συστηματικός· (ἐν γέν.) ἔντεχνος, ἐπιτήδειος. (ἰδιαιτ.) » Τεχνικοί, « Λογγ., οἱ διδάσκαλοι τῆς τέχνης (τῆς ῥητορ. δηλ. ἢ γρμτ.), οἱ ἐπιτήδειοι ἢ ἐξ ἐπαγγέλματος γραμματικοὶ καὶ ῥήτορες.

Τεχνικῶς, ἐπίρ. Μὲ τέχνην, τεχνικὰ, ἐπιτηδείως.

Τεχνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τέχνη.

Τεχνιτεία (ἡ). ἱκανότης τεχνίτου, τεχνικὴ ἐργασία· (ἐπὶ κακ.) τέχνασμα, σοφιστεία.

Τεχνίτευμα (τὸ). ἔργον τεχνίτου, τεχνούργημα· (μτνμ.) τέχνασμα, [ἐκ τοῦ

Τεχνιτεύω, Μ. εύσω. Πράττω (Ἐργάζομαι) τι ὡς τεχνίτης, μετέρχομαι, ἐπιτηδεύω· (μτφορ.) τεχνάζομαι, μηχανῶμαι. » Ἐτεχνίτευε τίνι τρόπῳ προέχειν,« Ἰωσ.

Τεχνίτης, ου (ὁ) καὶ Τεχνῖτις, ιδος (ἡ), ὁ ἐπιστάμενος ἢ μετερχόμενος τέχνην τινά· (ἰδιαιτ.) μουσικὸς ἢ ὑποκριτὴς (κτλ.) θεάτρου, σκηνικός. (τὸ θηλ. ἐνίοτε) ἀντὶ Ἑταίρα.

Τεχνογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συγγράφω, Πραγματεύομαι) περὶ τέχνης τινὸς ἢ τῶν τεχνῶν, ἐκθέτω τοὺς κανόνας τῆς τέχνης (ὡς τεχνογράφος).

Τεχνογραφικὸς, ἡ, όν. Τεχνογράφου ἴδιος. » Λόγος—, « Δ. Ἀλ., ἐπιδεικτικός (;).

Τεχνογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συγγράφων) περὶ τέχνης τινὸς, (ἰδιαιτ.) ὁ ἐκθέτων ἐγγράφως τοὺς κανόνας (τὴν μέθοδον) τῆς ῥητορικῆς ἢ γραμματικῆς (τέχνης).

Τεχνοδίαιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπὸ τέχνης διαιτώμενος, τεχνίτης, βιομήχανος.

Τεχνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ (ἐνεργῶν) ἐν εἴδει τέχνης (ὡς ἐκ συστήματος).

Τεχνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ἢ Πραγματεύομαι περὶ τέχνης τινὸς ἢ τῶν τεχνῶν, ἐκθέτω τοὺς κανόνας τῆς τέχνης (κυρ. τῆς ῥητ. ἢ γρμτ.)· συζητῶ τι μὲ διαλεκτικὴν λεπτολογίαν (ὡς τεχνολόγος).

Τεχνολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ περὶ τέχνης τινὸς ἢ τῶν τεχνῶν ὁμιλία ἢ πραγματεία, ἔκθεσις ἢ ἐφαρμογὴ τῶν κανόνων τῆς τέχνης (κυρ. τῆς ῥτρ. ἢ γρμτ.)· (ἐνίοτε) τεχνικὴ (σοφιστικὴ) λεπτολογία, δεινότης διαλεκτική.

Τεχνολογικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Τεχνολόγου ἢ Τεχνολογίας ἴδιος, μεθοδικὸς, διδακτικός· (ἐνίοτε) σοφιστικός.

Τεχνολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν ἢ πραγματευόμενος) περὶ τέχνης τινὸς ἢ τῶν τεχνῶν, (ἰδιαιτ.) ὁ ἐκθέτων ἢ ἐφαρμόζων τοὺς κανόνας τῆς (γρμτ. ἢ ῥτρ.) τέχνης· (ἐνίοτε) σοφιστικῶς λεπτολόγος, διαλεκτικὸς ἐπιτήδειος.

Τεχνοπαίγνιον (τὸ). παίγνιον τῆς τέχνης, (ἰδιαιτ.) ποίημα παιγνιῶδες ἐντέχνως συνθεμένον (ὁποῖον π. χ. τὸ ΙΒ' τῶν εἰδυλλ. τοῦ Αὐσον.).

Τεχνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἐκτελῶ) τι μὲ τέχνην· ἐφευρίσκω τέχνας (δόλους), τεχνάζομαι.

Τεχνοπωλικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πωλεῖν τὴν τέχνην, ὁ ἐμπορευόμενος τὴν τέχνην του.

Τεχνοσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Τέχνη.

Τεχνουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (Κατασκευάζω) τι μὲ τέχνην, δημιουργῶ ἐντέχνως.

Τεχνούργημα (τὸ). ἔργον τέχνης, τεχνικὸν κατασκεύασμα, ἐργόχειρον (δημιούργημα)· (μτνμ.) - Τέχνασμα.

Τεχνουργία (ἡ), τὸ τεχνουργεῖν, ἔντεχνος ἐργασία· (μτνμ.) μηχανουργία.

Τεχνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ μέτοχον (ἔμπειρον) τέχνης τινὸς, διδάσκω (ἢ πθ. διδάσκομαι) τοὺς κανόνας τῆς τέχνης.

Τεχνύδριον καὶ Τεχνύφιον (τὸ), - Τεχνίδιον.

Τεῷ, Π. δοτ. τοῦ Τεός.

Τέῳ καὶ (ἐγκλιτ.) Τεῳ, Ἰων. δοτ. καὶ

Τέων; καὶ (ἐγκλιτ.) Τεων, Ἰων. γεν. πλθ. τοῦ Τίς; ἢ Τὶς. 2) Π. ἀντὶ Τῶν - Ὧν, γεν. πλθ. τοῦ Ὅς.

Τέως [τὸ], ἐπίρ. Χρν. ἕως τότε, ἕως ὅτου· ἕως εἰς ἕνα καιρὸν· εἰς αὐτὸ τὸ μεταξὺ, ἐν τοσούτῳ. » Καὶ τέως μὲν ἀεὶ ἐμέμνηντο, ἀπὸ δὲ τούτου τοῦ χρόνου οὐδενός, « Ξεν. » Πρῶτοι Ἑλλήνων.. ἀνέσχοντο ἐσθῆτα Μηδικὴν ὁρέοντες· τέως δὲ ἦν τοῖσι Ἕλλησι καὶ τὸ οὔνομα τῶν Μήδων φόβος ἀκοῦσαι, « Ἡρ. » Τὸν δὲ τέως μὲν σιγὴν ἔχειν ἐρωτεόμενον· μετὰ δὲ, ὡς ἠναγκάζετο εἰπεῖν, « αὐτ. » Τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ', εἶτα τῷ χρόνῳ ξυνέδημεν, « Ἀρστφ. » Εἰπέ μοι ποσσῆμαρ μέμονας κτερεϊζέμεν Ἕκτορα, ὄφρα τέως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω, « Ἰλ. Ω. (καὶ ἀναφορ. πρὸς τὸ Ἕως) » Δεδέσθω τέως ἕως ἂν ἐκτίσῃ, « Δμ. » Ἕως ἐγὼ περὶ κεῖνα... ἠλώμην, τείως μοι ἀδελφειὸν ἄλλος ἔπεφνεν, « Ὀδ. Δ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ (ἢ πιθανώτ. ἐλλ.) τοῦ Ἕως. » Ἡ δὲ, τέως μὲν ὁ Ἀρχ. ἐν τῇ Β. διαιτᾶτο, εἶχε αὐτὴ τοῦ παιδὸς τὰ γέρεα· ἐπεὶ δὲ κτλ., « Ἡρ. » Τέως μὲν ἐῤῥωμένος ᾖ τις, οὐδὲν ἔτι αἰσθάνεται τῶν καθ' ἕκαστα σαθρῶν· ἐπὰν δὲ ἀῤῥώστημά τι συμβῇ, πάντα κινεῖται, « Δμ.

Τῆ, Π. τοῦ (ἀχρ.) Τάω, λάβε, ᾽πάρε, πιάσε, (Γαλλ.) tenez. » Τῆ τόδε φάρμακον, « Ὀδ. Κ. » Τῆ, πίε οἶνον,« Ὀδ. Ι.

Τῇ, δοτ. θηλ. τοῦ Ὁ. 2) Π. Ἰων. ἀντὶ Ἧι, δοτ. θηλ. τοῦ Ὅς. ‖· (συχν. ἐλλ. ἀντὶ) ἐπίρ. (Τοπ.) ἐδῶ· ἐκεῖ· ἢ (Τρπ.) οὕτως. » Τῇ.. ᾗ, « » Στρεφομένου γὰρ τοῦ σώματος ἢ τῇ ἢ τῇ, « Ἱππκρ. (ἴδε Ὁ). ‖· (ἐπαναλ.) » Τῇ μὲν... τῇ δὲ,« ἔνθεν μὲν, ἔνθεν δὲ, ἢ· ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ· κατά τι μὲν, κατά τι δέ. » Καὶ Σωκράτης, τῇ μὲν ὀρθῶς ἐζήτει, τῇ δ' ἡμάρτανεν, « Ἀρστ.

Τήβεννα [Τήμενος κυρ. ὄν.], ης (ἡ). εἶδ. χλαμύδος (ἐπανωφορίου) τῶν πλουσίων τῆς Ἀργολ., (ὅθ. συνήθ.) ἡ toga ἢ trabea τῶν Ῥωμ. τὴν ὁπ. ἐφόρουν ἐξερχόμενοι τῆς οἰκίας.

Τηβέννειος (ὁ, ἡ) καὶ

Τηβεννικὸς, ἡ, ον. Ὁ τῆς τηβέννου. » Ἐσθὴς—, « Στρ., ἡ Τήβεννος.

Τηβεννὶς, ίδος καὶ

Τήβεννος (ἡ), - Τήβεννα.

Τηβεννοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ τήβεννον, εἶμαι-

Τηβεννοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν τήβεννον.

Τηγανίζω, Μ. ίσω. Ψήνω ἢ Τσηγαρίζω εἰς τὸ τήγανον.

Τηγάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τήγανον, τηγανάκι.

Τηγανισμὸς (ὁ), τὸ τηγανίζειν ἢ τηγανίζεσθαι, τηγάνισμα, τσηγάρισμα.

Τηγανιστὸς, ἡ, όν. Ψημένος εἰς τὸ τήγανον, τηγανητὸς, τηγανισμένος.

Τηγανίτης, ου (ὁ). (κυρ. ἄρτος) Ψημένος εἰς τὸ τηγάνι, (κοιν.) τηγανήτα.

Τήγανον (τὸ), [τήκω]. τηγάνι.

†Τήγανος (ὁ), - Τήγανον. 2) (ναυτ.) σκόπελος μαῦρος.

Τῆγμα (τὸ), [τήκω]. πρᾶγμα λυωμένον (ἀναλυμένον).

Τῇδε, δοτ. τοῦ Ὅδε. ‖. (ἐλλ. τοῦ Ὁδῷ ἢ Μεθόδῳ), ἐπίρ. (Τοπ.) ἐνθάδε, ἢ (Τρπ.) οὕτω. » Τᾷδ' ὑπὸ τὰν κότινον καθίξας,« Θκρ. » Τῇδε κἀκεῖσε, « Λξ., ἐδῶθε-κεῖθε. » Σὺ τῇδε κρίνεις, κείνῃ δ' ἐγώ, « Εὐρ. » Πάντες οἱ τῇδε, « Πλάτ.

†Τῆδες, Ζ. Τῆτες.

Τηδὶ, ἐπίρ. Ἀττ. ἀντὶ Τῇδε.

Τηθαλλαδοῦς καὶ †Τηθαλλαδὺς, οῦ καὶ Τεθάλης [τηθή], ου (ὁ), Κωμ. ὁ (ἄλλ.) Μαμμόθρεπτος, (ἐπμ.) χαϊδεμένος, χαναχάρης· (ὅθεν συνήθ.) εὐήθης, μαμμάκουθος, (Γαλλ.) enfant gâté.

;Τηθεύω, Μ. εύσω, - Τιτθεύω, [ἐκ τοῦ

Τήθη (ἡ), - Τίτθη, βυζάστρα, παραμάνα. 2) ἡ μήτηρ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς, (κοιν. εἰς τὴν Ἑλλ.) κυροῦλα, (ἢ

Τυρκ.) γιαγιὰ, (ὡς τιμητ. προσφών.) κάθε γερόντισσα, (παρβλ.) Μαῖα.

Τήθη, έων (τὰ), πλθ. τοῦ Τῆθος.

†Τηθία (ἡ), - Τηθίς. 2) (ὡς τιμητ. προσφών.) κάθε γερόντισσα, (κοιν.) θειά.

†Τηθίδιος (ἡ), Γλσ. - Τηθία (ἡ).

Τηθὶς [τήθη], ίδος (ἡ). θεία πρὸς πατρὸς ἢ πρὸς μητρός.

Τῆθος [τηθή, τιτθὸς], εος-ους (τὸ), εἶδ. θαλασσ. (μαλακοδέρμου), (κοιν.) φοῦσκα, (καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπλ.) σδούρδουκλος.

†Τήθυα (τὰ), - Τήθεα, πλθ. τοῦ Τῆθος, ἢ 2) - Στήθεα, μέρη βαλτώδη, τενάγη.

†Τηθυνάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τῆθος (†τήθυον).

Τηθὺς [τήθη], ύος (ἡ), Π. ἡ γῆ ἢ (μτγν.) ἡ θάλασσα, (κατὰ τὴν μυθολογ.) γυνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ (» Ὅς γαῖαν δίνῃσιν πέριξ ἔχει ἀμφιελίξας, «), (συγχ. τῷ Θέτις).

Τηκεδανὸς, ἡ, ὸν, Π. ὁ τηκόμενος (λυόνων) εὐκόλως, εὔτηκτος, εὔφθαρτος, ἐπίκηρος.

†Τηκεδονικὸς, ἡ, όν. Τηκεδόνος ἐμποιητικὸς, φθαρτικός.

Τηκεδὼν, όνος (ἡ), - Τῆξις, λυώσιμον· (μτνμ.) φθίσις, μαρασμὸς, ᾽χτικιόν· (ἰατρ.) διαλυτικὸν τῶν ἐμφράξεων ἢ τοῦ περιττοῦ πάχους, Τηκτικόν.

†Τηκόλιθος (ὁ), (νλγ.), εἶδος λίθου (τῆς Ἰουδ.) ὁ ὁπ. ἐφημίζετο ὡς τηκτικὸς τῆς ἐν τῇ κύστει πέτρας.

Τηκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ τήκειν, διαλυτικός.

Τηκτὸς, ἡ, όν. Λυωμένος ἢ, Δυνάμενος νὰ λειωθῇ, ἐπιδεκτικὸς τήξεως.

Τήκω [συγγ. τῷ τέγγω], Μ. τήξω (μσ. πρκ. ἀντὶ πθ. ἐνς. Τέτηκα, ἀόρ. πθ. Ἐτάκην). Λυόνω, χωνεύω, ἀναλύω· (συνκδχ.) φθείρω, μαραίνω· (τρπ.) κατατήκω. » Κηρὸν—, « Θκρ. (καὶ πθ.). » Ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρὸς, « Γρφ. (καὶ τρπ.) » Ζηλοῖ με καὶ τήκεται, « Θκρ. » Ἐτήκεθ' ὑπ' ἔρωτος,« αὐτ. » Τηκόμενος νόσῳ, « Ἡρ. (ἢ μσ. αὐτπθ.) » Εἴκαζον τετηκέναι τὴν χιόνα, καὶ ἐτετήκει, « Ξεν. » Κλαίουσα τέτηκα, « Ἰλ. Γ

Τηλαυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέγγω (Λάμπω) μακρόθεν ἢ μακρὰν, εἶμαι τηλαυγής.

Τηλαύγημα (τὸ). τὸ μακρὰν ἢ μακρόθεν λάμπον φέγγος. 2) (Γρφ.) λεύκωμα τοῦ δέρματος (τὸ πρῶτον σύμπτωμα τῆς λέπρας).

Τηλαυγὴς [τῆλε, αὐγὴ], έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων (φέγγων) μακρὰν ἢ μακρόθεν. » Ἀκτὶς (καὶ μτνμ. » Φήμη)—, « Ἀρσφ., Πίνδ. » Τηλαυγέστερον ὁρᾷν,« Διόδ., καθαρώτερον καὶ μακρυτερον.

Τηλαύγησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τηλαυγέω, ἡ μακρὰν ἢ μακρόθεν φθάνουσα λάμψις, ἀστραπή.

†Τηλαυγῶς, ἐπίρ. Μὲ τηλαυγὲς φέγγος, (ἴδε Τηλαυγής).

Τῆλε [;Περσ. ντοῦλ], ἐπίρ. Π. μακρὰν· μακρόθεν. » Τῆλε βάλεν, « Ἰλ. Γ. » Τῆλ' ἐξ Ἀσκανίας, « Ἰλ. Β. (καὶ ὑπερθ.) » Τήλιστα ὄπωπεν, « Ὀππ., (ἴδε ἢ Τηλοῦ).

Τηλεβαθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ βαθύς· (καὶ κατὰ πλειοτ. ἀκριβ.) μακρὰν (ὄχι δηλ. πλησίον τοῦ αἰγιαλοῦ) βαθὺς, (ἀντιθ. τοῦ Ἀγχιβαθής).

†Τηλεβόας ου (ὁ), Π. ὁ βοῶν καὶ ἀκουόμενος μακρὰν, μεγαλόφωνος· (καὶ μτφορ.) ἐξακουστὸς, περίφημος.

†Τηλεβολέω-ῶ, Μ. Μ. ήσω, (νλγ.). Ῥίπτω (Τινάζω) τι μακρὰν, εἶμαι-

Τηλέβολος (ὁ, ἡ), Π. [τῆλε, βάλλω]. (παροξ.) ὁ ῥίπτων καὶ κτυπῶν (ἢ προπαροξ. ῥιπτόμενος) μακρόθεν ἢ μακράν. » Τηλέβολα (ἐνν. ὅπλα), « Στρ., τὰ σφενδονιζόμενα ἢ ἀκοντιζόμενα μακρόθεν, (Γαλλ.) projectiles, (ἀντιθ. τῷ Ἀγχέμαχα).

;Τηλέγονος (ὁ, ἡ), - Τηλύγετος.

;Τηλεδανὸς, ἡ, όν, Π. [τῆλε]. ὁ ἐπὶ πολὺ διαρκῶν, χρόνιος.

Τηλεδαπὸς, ἡ, όν, Π. [τῆλε, †δάπος]. ὁ μακρὰν κείμενος ἢ ἀπὸ μακρυνὸν τόπον ἐρχόμενος, (ἐν γέν.) ἀλλοδαπός. » Νῆσος (» Ξένος)—, « Ὅμ.

Τηλεθάω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Θάλλω, ἀκμάζω (κυρ. καὶ μτφορ.). » Ὕλη (» Χαίτη) τηλεθόωσα, « Ὅμ., εὐθαλὴς, φουντωτή. » Ἔρνος (» Δένδρον) τηλεθάον, « αὐτ. » Παῖδες τηλεθάοντες, « αὐτ. (καὶ δοτ.) » Ἄνθεσι τηλεθάων, « αὐτ.

Τηλέθροος (ὁ, ἡ), Π. [τῆλε, θρόος], - Τηλεβόας ἢ-

Τηλέκλειτὸς, (ὁ, ἡ), Π. [τ. κλειτὸς], τοῦ ὁπ. ἡ φήμη ἐκτείνεται μακρὰν, ἐξακουστὸς. περίφημος, (συγχ. τῷ

Τηλέκλητος (ὁ, ἡ), Π. [τ. καλέω]. ὁ προσκληθεὶς ἢ ἐλθὼν μακρόθεν, (συγχ. τῷ

Τηλέκλυτὸς (ὁ, ἡ), Π. [τ. κλύω], - Τηλέκλειτός.

†Τηλεμάχος (ὁ, ἡ), (Λξφν.), - Τηλεβόλος.

Τηλέπλαγκτος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πλάζομαι]. ὁ πλανώμενος (περιπλανώμενος) μακρὰν (εἰς μακρυνοὺς τόπους), πολυπλάνητος.

Τηλέπομπος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πέμπω]. ὁ στελλόμενος (φθάνων) μακράν. » Φάος —, « Αἰσχλ., τὸ τηλαυγές.

Τηλέπορος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πείρω]. ὁ περνῶν (ἐκτεινόμενος) μακρὰν, (ἐν γέν.) μακρὸς, ἐκτεταμένος, ἤ· μακρυνός (;). » Λιμὴν (» Ἀτραπιτὸς)—,« Νόνν. » Τηλέπορον βόημα, « Ἀρσφ., φωνὴ διαπεραστική, (παρβλ.) Διάτορος.

Τηλέπυλος (ὁ, ἡ), Π. (πόλις) τῆς ὁπ. αἱ πύλαι κεῖνται μακρὰν ἀλλήλων ἢ ἐκτείνονται εἰς ὕψος ἢ πλάτος, (ἐν γέν.) μεγάλη, εὐρύχωρος.

Τηλεσίφαντος (ὁ, ἡ), Π. - Τηλεφανής.

Τηλέσκοπος (ὁ, ἡ), Π. [τ. σκοπέω] (παροξ.) ὁ βλέπων (καὶ προπαροξ. βλεπόμενος) μακρὰν ἢ μακρόθεν. » Ὄμμα τηλεσκόπον, « Ἀρσφ. » Αὐγὴ τηλέσκοπος, « Ἡσ., - τῷ

Τηλεφανὴς, έος ἢ

Τηλέφαντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαινόμενος (καὶ μτνμ. ἢ καταχρ. ἀκουόμενος) μακρόθεν ἢ μακράν. » Ἠχὼ—, « Ἐπγρ. » Μέγαν τύμβον χεύαμεν, ἀκτῇ ἐπὶ προὐχούσῃ, ὥς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη, « Ὀδ. Ω.

Τηλεφεγγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέγγων μακρόθεν ἢ μακράν.

Τηλέφιλον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ τὸν κρότον τῶν φύλλων τοῦ ὁπ. ἐμάντευον ἂν ἠγαπῶντο ἀπὸ τοὺς φίλους των), (ἄλλ.) Πλαταγώνιον· (κατά τινας - τῷ

Τηλέφιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (ἀπὸ Τηλέφου τοῦ ἥρωος), (ἄλλ.) Ἀείζωον (τὸ ἄγριον), (Λτν.) illecebra ἢ sedum stellatum.

Τηλέχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [τ. χθὼν] ὁ μακρὰν (εἰς μακρυνοὺς τόπους) κειμενος, μακρυνός. » Γαῖα—,« Ὀππ.

Τηλία (ἡ), [σήθω];]. ὁ γύρος τοῦ κοσκίνου· τὸ κόσκινον. » Εἰ τυγχάνει γ' ὁ δακτύλιος ὢν τηλία, « Ἀρσφ. 2) (συχνότ.) ἡ τετράγωνος σανὶς ὅπου οἱ ἀρτοπῶλαι ἐκθέτουν ἢ πλάθουν(;) τοὺς ἄρτους των, (Τουρκοβρβ.) ὁ ταβλᾶς ἢ τὸ τεζγκιάχι τῶν ψωμάδων. » Ἐψηφίσαντο μὴ ἀπελαύνειν αὐτὸν (τὸν ἱερὸν τῆς Ἀθην. ἡμίονον) τοὺς σιτοπώλας ἀπὸ τῶν τηλιῶν, « Ἀρστ., (ὅθ. ῥήτωρ τις ὠνόμαζε τὴν Σηστὸν) » Τηλίαν τοῦ Πειραιῶς, « αὐτ. (διὰ τὴν σιτοπομπείαν). 3) τὸ σανίδι (ἢ τεζγκιάχι) ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἔπαιζον τοὺς κύβους (καθὼς τῶρα τὸ μπιλλιάρδον) ἢ ἔβαλλον μὲ στοίχημα τοὺς ἀλεκτρυόνας νὰ παλαίβουν· (ἐν γέν.) κυβευτήριον. » Ἐκ παιδὸς ἐν τηλίᾳ καὶ κύβοις καὶ καπηλείοις καλινδηθεὶς, « Συν. (καὶ ἁπλ.) » Τῶν ἀπὸ τῆς τηλίας νεανίσκων τινά,« Ἀλκ. 4) τὸ σκέπασμα τῆς καπνοδόχης, (Ἀρσφ. Σφ. 147).

Τηλίκος [τᾶλις ἢ ἡλίκος], η, ον. Τόσος (κυρ. νέος ἢ μικρὸς) τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ μέγεθος ὅσος. » Οὔ τί σε χρὴ νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος ἐσσί,« Ὅμ. » Τηλίκον ἐλεφάντων ἔμβρυον, ἡλίκον μόσχος ἐστὶν, « Ἀρστ. » Σὺ ἐμοῦ σοφώτερος εἶ, τηλικούτου ὄντος τηλίκος ὤν, « Πλάτ., σὺ τόσον νέος ἐμοῦ τόσον προβεβηκότος. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμί. ὥστε κτλ., « Ὀδ. Ρ., τόσον νέος, ὥστε, μένων, νά. » Μή με δίδασκ'· οὔ τι τηλίκος εἰμὶ μαθεῖν, « Θγν. » Οὔ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις· ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκα βόσκει, « Θκρ., (παρβλ. Ἡλίκος ἢ Τηλίκος).

Τηλικόσδε, ήδε, όνδε, - Τηλίκος ἢ -

Τηλικοῦτος [τηλίκος], αὕτη, οῦτο καὶ (Ἀττ.) οῦτον. Τόσον μέγας ἢ (σπντ.) μικρὸς τὴν ἡλικίαν. » Λέγων ὅτι ὑπὲρ 40 ἔτη ἀφ' ἥβης εἴη, καὶ ὅτι τοῖς τηλικούτοις οὐκέτι ἀνάγκη εἴη τῆς ἑαυτῶν ἔξω στρατεύεσθαι, « Ξεν. » Καὶ ἡμεῖς τηλικοῦτοι ὄντες (λέγει ὁ γέρων Περικλ. πρὸς τὸν Ἀλκιβ.), δεινοὶ τὰ τοιαῦτα ἦμεν, « αὐτ., ὅταν ἤμεθα εἰς τὴν ἡλικίαν σου. » Ὅς, τηλικόσδ' ὢν, κἀπὶ τέρμ' ἥκων βίου, οὐκ ἠθέλησας οὐδ' ἐτόλμησας θανεῖν τοῦ σοῦ πρὸ παιδὸς, « Εὐρ. » Οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεθα δὴ φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν, « Γργ. ‖. (τὸ οὐδ.) Τηλικοῦτον, ἐπίρ. Τόσον δυνατά!

Τηλικουτοσὶ, αυτηῒ, ουτονὶ, Ἀττ. (κατ' ἐπέκτ.) ἀντὶ Τηλικοῦτος.

Τήλινος, η, ον. Κατεσκευασμένος μὲ (ἢ ἀπὸ) τῆλιν.

Τῆλις, εως ἢ ιδος (ἡ), εἶδ. φυτ. (ἑλλεβοσπέρμου), (ἄλλ.) Αἰγόκερας καὶ Βούκερας, (καὶ κοιν.) μοσχοσίτι(-σίταρον), (ἢ ἄλλ.) τιντηλίνα, (Γαλλ.) fenugrec.

Τήλιστον ἢ **Τήλιστα**, Π. πολλὰ μακράν, ἐπὶ μήκιστον, [ἐκ τοῦ

Τήλιστος, η, ον, Π. (σπν.) ὑπερθ. ἐκ τοῦ Τῆλε, πολλὰ μακρυνός, ἀπώτατος.

Τηλίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ τῆλιν.

Τηλόθε καὶ (πρὸ συμφ.) **Τηλόθεν**, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Μακρόθεν.

Τηλόθι, ἐπίρ. Π. = Τηλοῦ, μακράν. » Τηλόθι πάτρης, « Ὅμ.

†**Τηλοῖ**, ἐπίρ. Γλσ. ἀντὶ Τηλοῦ, Τηλόσε.

Τηλοπέτης, εος (ὁ, ἡ), ὁ τηλοῦ (μακράν) ἱπτάμενος.

Τηλόσε, ἐπίρ. Π. μακράν, εἰς μακρυνὸν μέρος, εἰς μακρὰν ἀπόστασιν.

Τηλοτάτω, ἐπίρ. Π. ὑπερθ. τοῦ Τῆλε, πολλὰ (ὅσον ἐνδέχεται) μακράν.

Τηλότερος, α, ον, Π. συγκρ. ἐκ τοῦ Τῆλε, πλέον μεμακρυσμένος, μακρυνότερος, (ὅθ.

Τηλοτέρω, ἐπίρ. Π. συγκρ. τοῦ Τῆλε, πλέον μακράν, ἀπωτέρω, μακρύτερα.

Τηλοῦ, ἐπίρ. Π. = Τῆλε, τηλόθι, μακράν. (μὲ γεν.) » Τηλοῦ Ἀχαιίδος αἴης, « Ὅμ. (καὶ μετὰ τῆς Ἀπό) » Τηλοῦ ἀπὸ θεῶν τ' ἀνθρώπων, « Ἡσ. (καὶ ἐπὶ χρν.) » Οὐδέ τι τηλοῦ, « Ὀππ., μετ' οὐ πολύ, οὐκ ἐς μακράν.

Τηλουρὸς ἢ **Τηλοῦρος** (ὁ, ἡ), Π [τῆλε, ὅρος]. ὁ μακρὰν κείμενος, μακρυνός, μεμακρυσμένος.

Τηλύγετος, η, ον, Π. [τῆλε, γίνομαι]. ὁ γεννηθεὶς ἐξώρας (περὶ τὸ γῆρας τῶν γονέων του) ἢ τελευταῖος, (ἑπμ.) νέος ἤ. χαϊδεμένος· (ἐνίοτε) μονογενὴς ἂν καὶ ἔχῃ καὶ ἄλλ. ἀδελφὰς ἢ [ἐπὶ θυγατρ.] ἀδελφούς), (ἐν γεν.) πολλὰ ἀγαπητός. » Φαίνοπος υἷε, ἄμφω τηλυγέτω, « Ἰλ. Ε. » Οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὥς, ἀλλ' ἔμεινεν, « Ἰλ. Ν., ὡς ἂν παιδὶ (χαϊδεμένον). 2) (μτγν.) μακρὰν κείμενος, μακρυνός, μεμακρυσμένος. » Τηλυγέτων ὑπερβορέων, « Ἐπγρ. (καὶ μὲ γεν. προθ.) » Τηλύγετον χθονὸς ἀπὸ πατρίδος, « Εὐρ.

Τηλῶπις, ιδος (ἡ), Π θηλ.

†**Τηλωπός** (ὁ, ἡ), Π. [τῆλε, ὤψ]. ὁ μακρόθεν φαινόμενος (καὶ ἐπὶ φων. ἀκουόμενος), (ἐν γέν.) μεμακρυσμένος.

Τημέλεια (ἡ). φροντίς, περιποίησις, ἐπιμέλεια, [ἐκ τοῦ

Τημελέω-ῶ [τημελής], Μ. ήσω. Συγυρίζω, περιποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαι, 'νοιάζομαι.

†**Τημέλη** (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τημέλεια.

Τημελὴς [μέλω], έος (ὁ, ἡ). φροντιστικός, ἐπιμελής, θεραπευτικός, ἄοκνος.

Τημελίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τημέλεια.

†**Τημελουχέω-ῶ**, Μ. ήσω, νλγ. ἀντὶ Τημελέω, (ὅθεν

†**Τημελούχημα** (τὸ), τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιμελείας (τῆς τημελουχήσεως), (παρβλ.) Μέλημα.

†**Τημελούχησις**, εως (ἡ). νλγ. ἀντὶ Τημέλεια.

†**Τημελοῦχος** (ὁ, ἡ), νλγ. ἀντὶ Τημελής.

Τήμερα καὶ

Τήμερον, Ἀττ. ἀντὶ Σήμερον.

Τῇμῇ, Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ τῇ Ἐμῇ.

Τῆμος [ἦμος]. ἐπίρ. Π. τότε· (πάντοτε σχεδὸν μετὰ τὸ Ἦμος ἢ τὸ Ὅτε) » Ἦμος . . . τῆμος, « Ὅμ., Ἡσ., (καὶ προθετ.) » Ἐς τῆμος, « Ὀδ. Π., ἕως τότε. 2) (εἰς τὸν Ἀπλλν.) ἀντὶ Τώρα, σήμερον.

Τήμοσδε καὶ

Τημοῦτος, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Τῆμος.

Τήν, αἰτ. θηλ. τοῦ Ὁ. 2) Π. ἀντὶ Ἥν, αἰτ. θηλ. τοῦ Ὅς, ἢ Ταύτην, αἰτ. θηλ. τοῦ Οὗτος.

Τηνάλλως, ἐπίρ. (ἀντὶ Τὴν ἄλλως (ἐνν. ἄγουσαν ὁδόν), εἰς μάτην, χωρὶς λόγον, ὅπως τύχοι. (εἰς τὸν Ἀρσφ. φέρεται πλῆρες) » Ἀπολούμεθ', ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω, « Ὄρν. 4. εἰς δὲ τὸν Πλάτ. ἐλλειπτικῶς μέν, ἀλλὰ διῃρημένως. » Καὶ οἱ ἀγῶνες οὐδέποτε τὴν ἄλλως, ἀλλ' ἀεὶ τὴν περὶ αὐτοῦ, « Θεαιτ. (σελ. 172).

Τηνεῖ, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ἐκεῖ.

Τήνελλα, φωνὴ μιμητικὴ τοῦ ἤχου τοῦ αὐλοῦ ἢ τῆς κιθάρας, (καθὼς τώρα λέγομεν) τραλαλά. (ἐχρησίμευεν ὡς ἐπῳδὸς [refrain] τῶν ἐπινικίων ᾠδῶν), (ὅθ.

Τήνελος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Νικητής, (κατὰ λέξ. ᾄδων ἐπινίκια.

†**Τηνεσμός**, **Τηνεσμώδης**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τεινεσμός, -ώδης.

Τηνίκα [ἡνίκα], ἐπίρ. Χρν. κατ' αὐτὴν τὴν ἢ εἰς τὸ αὐτὴν (προσδιωρισμένην τινὰ) ὥραν. » Τί τηνικάδε ἀφῖξαι; « Πλάτ., τί ἦλθες τέτοιαν ὥραν;

Τηνικαῦτα, ἐπίρ. Χρν. κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρόν, τότε.

Τηνόθεν, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ἐκεῖθεν καὶ

Τηνόθι, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ἐκεῖ, [ἐκ τοῦ

Τῆνος, α, ο, Δ. ἀντὶ Ἐκεῖνος.

†**Τήντεα**, κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὰ ἔντεα.

Τηνῶθε(θεν), ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Τηνόθεν, ἐκεῖθεν.

Τηξιμελής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τήκων (μαραίνων) τὰ μέλη. » Νόσος —, « Ἐπγρ.

Τηξιπόθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τήκων διὰ τοῦ πόθου (τῆς ἐπιθυμίας) » Ἔρως —, « Κρτ.

Τῆξις, εως (ἡ), τὸ τήκειν ἢ τήκεσθαι, λυώσιμον, μαρασμός, φθίσις.

Τῇπερ, Π. ἀντὶ Ἧπερ, δοτ. θηλ. τοῦ Ὅσπερ. ‖. (ἐλλ. τοῦ Ὁδῷ ἢ Μεθόδῳ), ἐπίρ. Ὅπου, ἢ· Καθώς· Ὅθεν.

Τηρέω-ῶ [τηρός], Μ. ήσω. Κυττάζω, παρατηρῶ· φρουρῶ, φυλάττω· καιροφυλακτῶ, προσμένω, παραφυλάττω· (μσ.) φυλάττομαι, προσέχω, (κοιν.) τηράω. » Τήρησον ποτὶ τὰν παλαίστραν, « Θκρ. » Καὶ καθήμενοι ἐτήρουν αὐτὸν ἐκεῖ, « Γρφ. » Πόλιν (» Δώματα) τηρεῖν, « Πινδ., Ὅμ. » Οὐ καλῶς τηροῦσι τοὺς κύνας, « Ξεν. » Τετήρηκας τὸν καλὸν οἶνον ἕως ἄρτι. « Γρφ. » Σεαυτὸν ἁγνὸν τήρει, « αὐτ. » Τηρεῖν τοὺς καιρούς, « Γρφ. » Τηρεῖν εἰρήνην (ἀρετήν), « Δμ., Πλ. » Τήρησον τὰς ἐντολάς, « Γρφ. (καὶ μσ.) » Τηροῦ μὴ λάβῃς ὑπώπια, « Ἀρσφ. (ἢ ἀντὶ πθ.) » Ἐφ' ᾧ φυλακῇ τῇ μετρίᾳ τηρήσονται, « Θκ.

Τηρήμων, ονος (ὁ), Π. τηρητής, φύλαξ.

Τηρησείδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Τήρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τηρέω. φύλαξις, προφύλαξις· παραφύλαξις· παρατήρησις· φυλακή, κράτησις. » Ἔθεντο αὐτοὺς ἐν τηρήσει δημοσίᾳ, « Γρφ.

Τηρητής, οῦ (ὁ). ὁ τηρῶν (παρατηρῶν κτλ.), φύλαξ.

Τηρητικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ φυλάττειν (παρατηρεῖν, παραφυλάττειν κτλ.). 2) (πθ.) τὸν ὁπ. πρέπει νὰ φυλάττῃ (νὰ παρατηρῇ) τις.

Τηρὸς (ὁ), Π. [συγγ. τῷ Τέρας], φύλαξ, φρουρός, τηρητής, (μὲ γεν.).

Τῇς ἢ **Τῇσι**, Ἰων. ἀντὶ Ταῖς ἢ Αἷς, δοτ. θηλ. πλθ. τοῦ Ὁ ἢ Ὅς.

Τητάω-ῶ, Μ. ήσω, Π [τῆτος]. στερῶ (ἢ πθ.) στεροῦμαι (εἶμαι στερημένος) τινος. » Φίλων (» Φρενῶν) —, « Πινδ., Πλάτ. » Οἱ γὰρ θανόντες χαρμάτων τητώμεθα, « Εὐρ.

†**Τήτειος** (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τητινός, [ἐκ τοῦ

Τῆτες [τό, ἔτος], ἐπίρ. Χρν. Ἐφέτος, τοῦτο τὸ ἔτος· (ἐνίοτε) τώρα, σήμερον, » Ἡ τῆτες ἡμέρα, « Λξ., ἡ σημερινή.

†**Τήτη** (ἡ), Γλσ. = Τῆτος.

†**Τήτινος** ἢ (ὀρθότ.) **Τητινὸς** [τῆτες], ἡ ἢ η, ὂν ἢ ον, (Λξρν.). Ὁ τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους, ἐφετινός.

†**Τῆτος** [συγγ. τῷ Θής], εος-ους (τό), = Χῆτος, σπάνις, στέρησις, ἔλλειψις.

Τηΰσιος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ταΰσιος = Αὔσιος, κοῦφος, μάταιος, χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Τηϋσίως, ἐπίρ. Π εἰς μάτην.

Τί; ἢ (ἐγκλιτ.) **Τὶ** καὶ **Τι**, οὐδ. τοῦ Τίς; ἢ Τις.

Τιάρα (ἡ), [Περσ.], εἶδ. φορέματος τῆς κεφαλῆς (Τουρκ. σαρίκι ἢ μπερέτα) τῶν Περσῶν. » Τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν βασιλεῖ μόνῳ ἔξεστιν ὀρθὴν ἔχειν, « Ξεν. (παρβλ. Κίδαρις).

†**Τιάρας**, ου (ὁ) καὶ

†**Τιάρις**, ιδος (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τιάρα.

Τιαρόδεσμον (τό). τὸ δέσιμον τῆς τιάρας.

Τιαροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει τιάρας.

Τιαροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν τιάραν.

Τιβήν, ῆνος καὶ **Τιβηνός**, οῦ (ὁ), [συγγ. τῷ Ἰβάνη]. λέβης, τρίπους.

Τιγγάβαρι (τό), Ἀττ. ἀντὶ Κιννάβαρι, (ὅθ.

Τιγγαβάρινος, η, ον, Ἀττ. ἀντὶ Κινναβάρινος.

Τίγρις, ιος καὶ ιδος (ἡ καὶ σπανιτ. ὁ), (ἡ αἰτ. Τίγριν), εἶδ. ζώου θηρίου) τετραπόδου μὲ σχῆμα γάτου (ἀσυγκρίτως μεγαλήτερον) καὶ ῥαβδωτὸν δέρμα.

Τιγροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τίγριδος, πορδαλὸς ὡς ἂν τὴν τίγριν, (Γαλλ.) tigré.

Τίεσκον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔτιον, παρτ. τοῦ Τίω.

Τίζω (χωρὶς ἄλλ. χρν.), Κωμ. Λέγω (Ἐρωτῶ) συχνὰ τί; τί;

Τιὴ ἢ **Τιή**; Π. ἀντὶ Τί; διατί; ‖. » Τιητὶ δή; (ἢ) Τιητιδή; « Ἀττ., τί τάχα; διατί ἄρά γε;

Τιήρης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Τιάρας.

Τιθαιβώσσω (χωρὶς ἄλλ. χρν.), Π. [τιθαίνω, βόσκω]. (κυρ. ἐπὶ μελισσῶν) Κηροποιῶ, νεοττοποιοῦμαι· (ἐπὶ ὀρνίθ.) κλωσσῶ· (ἐν γεν.) ἀνατρέφω, ἐπιμελοῦμαι.

Τιθαίνω, Μ. ανῶ, Π. [τιθή]. τρέφω, βυζάνω.

Τιθάνα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Τιθήνη.

Τιθάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Τιθασσός, ἥμερη. » Ὄρνις —, « Ἐπγρ., ἡ οἰκιακή, ἡ κλῶσσα.

Τιθασεία, **Τιθασεύω**, **Τιθασός**, κτλ., Π. ἢ Ἀττ. ἀντὶ Τιθασσεία κτλ.

Τιθασσεία (ἡ), τὸ τιθασσεύειν ἢ τιθασσεύεσθαι, ἡμέρωμα (ζώου ἢ φυτοῦ)

Τιθάσσευμα (τό). μέσον πρὸς τιθάσσευσιν (ἡμέρευσιν).

Τιθάσσευσις, εως (ἡ), = Τιθασσεία.

Τιθασσευτήρ, Π. ἀντὶ

Τιθασσευτής, οῦ (ὁ). ὁ τιθασσεύων (ἡμερόνων) ζῶα· (μτφορ.) κόλαξ, δελεαστής.

Τιθασσευτικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ τιθασσεύειν (ἡμερόνειν) ἢ τιθασσεύεσθαι, ἐπιδεκτικὸς τιθασσεύσεως. » Τὰ δὲ πρᾶα καὶ τιθασσευτικά, οἷον ἐλέφας, « Ἀρστ.

Τιθασσευτός, ή, όν. Ἡμερωμένος ἢ Δυνάμενος νὰ ἡμερωθῇ, ἐπιδεκτικὸς τιθασσεύσεως.

Τιθασσεύτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Τιθασσευτής.

Τιθασσεύω, Μ. εύσω. Κάμνω τὸ ἄγριον (ζῶον ἢ φυτὸν) ἥμερον, ἡμερόνω (κυρ. καὶ μτνμ.). » Ἐπεὶ ἤδη μοι χειροήθης ἦν (ἡ νεόγαμος γυνή), καὶ ἐτιθασσεύετο, ὥστε διαλέγεσθαι, « Ξεν., [ἐκ τοῦ

Τιθασσὸς ἢ (σπν. ἢ ἀμφ.) **Τίθασσος** (ὁ, ἡ), [τιθή]. ἥμερος· (ἐπὶ ζ.) χειροήθης, οἰκιακός· (ἐπὶ φυτ.) ἡμερωμένος διὰ τῆς καλλιεργείας· (ἐπὶ ἀνθρ.) πρᾶος, εὐάγωγος.

;**Τιθασσοτρόφος** (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων τιθασσὰ (ἥμερα) ζῶα (ἢ ἰδιαιτ.) πτηνὰ (ὀρνίθια, περιστέρια κτλ.).

Τιθάσσω, σπν. ἀντὶ Τιθασσεύω.

Τιθασσῶς, ἐπίρ. Μὲ τιθασσὸν τρόπον, ἥμερα.

Τίθεαι, Ἰων. ἀντὶ Τίθεσαι = Τίθῃ, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἢ πθ. ἢ

Τιθέαμεν (ὅθ. τὸ πλθ. γ'. Τιθέασι), ἀντὶ Τίθεμεν, ά. πλθ. τοῦ ἐνεργ. ἐνς. τῆς ὁρισ. τοῦ Τίθημι.

Τιθέαται, Ἰων. ἀντὶ Τίθενται.

Τίθει, Ἀττ. ἀντὶ Τίθετι, ἐνστ. τῆς προστ. ἢ 2) Π. ἀντὶ Ἐτίθει ἢ Ἐτίθη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρστ. τοῦ Τίθημι.

Τιθέμεν, Π. ἀντὶ Τιθέναι, ἀπαρ. τοῦ Τίθημι.

Τίθεμμι, Αἰολ. ἀντὶ Τίθημι.

†**Τίθεν**, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐτίθεσαν, γ', πλθ. καὶ

Τίθεσκε, Ἰων. Π. ἀντὶ Ἐτίθει (θη), γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Τίθημι.

Τιθευτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Τιθηνός, τροφός.

Τιθεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Τιτθεύω.

(**Τιθέω-ῶ**), ἄχρ. Π. τύπ. τοῦ Τίθημι, (εὑρηται μόνον τὸ β'. ἑν. πρσ. Τιθεῖς καὶ τὸ γ'. Τιθεῖ, καὶ τοῦ παρτ. τὸ γ'. Ἐτίθει καὶ Ἐτίθει).

Τιθή (ἡ), Π. σπν. ἀντὶ Τιτθή, τροφός, ἢ 2) ἀντὶ Τιθασός, ἥμερη. » Ὄρνις —, « Ἀρ., ἡ οἰκιακή, ἡ κλῶσσα, (ἴδε Τιθάς).

Τιθήμεναι, Δ. Π. ἀντὶ Τιθέμεναι = Τιθέναι, ἀπαρ. καὶ

Τιθήμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Τιθέμενος, μτχ. μσ. ἢ πθ. τοῦ

Τίθημι (παρτ. Ἐτίθην), Μ. Θήσω καὶ πθ. τεθήσομαι (ἀόρ. Ἔθηκα καὶ μσ. Ἐθηκάμην καὶ [εὐχρηστότ.] β'. Ἔθην καὶ μσ. Ἐθέμην καὶ πθ. Ἐτέθην, πρκ. Τέθεικα καὶ πθ. Τέθειμαι, καὶ τὸ θετ. Θετέον). (ἐν γέν.) Βάλλω, τοποθετῶ, στήνω, καταθέτω, ἐναποθέτω κτλ. » Τέρματα —, « Ὅμ. » Τιθέναι ὅρους ἑαυτῷ, « Βασ. (καὶ μσ.) » Ὅριον ἔθου, « Γρφ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. προθετ.) » Χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν, « Ἰλ. Ω. » Ἐς μέσον θὲς πάλιν, « Θκρ. » Ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο, « αὐτ., (παρβλ. 14). » Ὤμοσα, μηκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι, « αὐτ. » (Ἐνταῦθα) ἔθαπτεν αὐτούς, νομίζων ἐν γῇ φιλίᾳ τιθέναι, « Θκ. » Ὁπηνίκα δεῖ τιθέναι (ἐν τοῖς βόθροις) τὰ φυτά, « Ξεν. (ἢ ἐλλ.) » Χρήματα μυχῷ ἄντρου θείομεν, « Ὀδ. Ν. (ἢ ἐπιρ.) » Εἰπέ μοι ποῦ ἔθηκας αὐτόν, « Γρφ. » Τίθεσαν δὲ θύραζε, « Ὀδ. Χ. » Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ', ἀλλ' ὁμοῦ, « Ἰλ. Ψ. (καὶ μσ.) » Ἐς δίφρον ἄρνα θῆτο, « Ἰλ. Γ. » Ἐς σὰς . . θήσομαι γέρας, « Εὐρ. (συχν.) » Τίθεμαι τὰ ὅπλα, « φρσ. (Α'.) βάλλω (φορῶ) τὰ ἅρματά μου, ὁπλίζομαι. » Οἵ δε πάτρης ἕνεκα ἐς δῆριν ἔθεντο ὅπλα, « Ἐπγρ. » Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισι σίδηρον, « Ἡσ. » Εὖ ἀσπίδα θέσθω, « Ὅμ. » Τὰ ὅπλα εὖ (εἰς τάξιν) τίθεσθε, « Ξεν., καλοθέσατέ τα εἰς τρόπον ὥστε νὰ τὰ ἔχετε εὐθὺς πρόχειρα. (καὶ Β'.) ἀκκουμβῶ κατὰ γῆς τὰ ὅπλα (κυρ. τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ κοντάρι) μου καὶ στέκω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἕτοιμος, στρατοπεδεύω ἔνοπλος. » Ἀπικόμενοι δὲ ἔθεντο πρὸ τοῦ ἱροῦ τὰ ὅπλα ἢ οἱ μὲν ὑπὲρ τὸ Ἡραῖον ἐστρατοπεδεύοντο, « Ἡρ. » Τοὺς στρατιώτας ἐκέλευσε θέσθαι περὶ τὰ τείχη τὰ ὅπλα, « Ξεν. » Τοὺς μετ' αὐτοῦ θέσθαι κελεύσας τὰς ἀσπίδας, ἢ αὐτὸς θέμενος, τὰ δὲ ἄλλα ὅπλα ἔχων, κατὰ μέσον στάς, ἔλεξε, « αὐτ. » Θέσθαι κελεύσας τὰ ὅπλα, καὶ ὀλίγον χρόνον ἀναπαύσας . . τὸ στράτευμα, « αὐτ. » Θέμενος δὲ τὰ ὅπλα ὅσον 3 ἢ 4 στάδια ἀπὸ τῶν φρουρῶν, ἡσυχίαν ἦγεν, « αὐτ. » Τὰ ὅπλα θείς, ἡσύχαζεν· εἶτ' ἀναλαβὼν αὖθις ἐξῄει, « Πλ. (ἢ δοτ. ἢ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) » Ἀντία (» Ἐναντία) τὰ ὅπλα τίθεσθαί τινι (ἢ) πρός τινα, « αὐτ., ἀντιπαρατάττεσθαι εἰς μάχην. (ἢ μτνμ.) » Τιθέναι ἐν νῷ (ἐν φρεσί) τινι, « Ὅμ. » Τῷ δ' ἐνὶ φρεσὶ θῆκε θεά, « Ἰλ., τῷ ἐνέπνευσεν εἰς τὸν νοῦν· (ἢ μσ.) » Ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν, « Ἰλ. Ν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Οὐκ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἐκ λεχέων μ' ἀνεγεῖραι, « Ὀδ. Δ., δὲν σᾶς ἦλθε κατὰ νοῦν, δὲν ἐστοχάσθητε (ἴδε καὶ 13 καὶ παρβλ. Βάλλω). 2) (ἰδιαιτ.) προτείνω ὡς βραβεῖον. » Γυναῖκ' ἐς μέσον ἔθηκεν, « Ἰλ. Ψ. » Ἆθλον (» Τεύχη) τιθέναι, « Ὅμ., Ἰσκρ., Σοφ. 3) ἱδρύω (ὡς ἀφιέρωμα), Ἀνατίθημι· (κάτ' ἐκτ.) ἀποδίδω. » Νηὸν ἠελίῳ τεύξομεν, ἐν δέ κε θείομεν ἀγάλματα, « Ὀδ. Μ. » Ἀσπίδας τάς δε θεοῖς ἔθηκεν, « Εὐρ. » Ὑμῖν τοῦτο, θεαί, τὤγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρινον, « Θκρ. » Ἀχιλλεύς μ' ἐπὶ Πατρόκλῳ θῆκεν, « Ἐπγρ. (ἢ τρπ.) » Ἐς τὴν τύχην τιθέναι, « Λξ. 4) βάλλω (καταθέτω) τι ὡς στοίχημα· (ἐν γέν.) πληρόνω, καταβάλλω. (μτνμ.) διακινδυνεύω. » Μόσχον ἐγὼ θησῶ, τὺ δὲ θὲς ἀμνόν, « Θκρ. » Τιθέναι τὸ μετοίκιον (τὸ γιγνόμενον) κατὰ τὴν οὐσίαν ἑκάστου « Δμ. » Ἀπὸ δὲ τούτων ἦν εἰς ἄλλα ἀνδράποδα τιθῆται εἴκοσι, « Ξεν. (ὅθ. μτνμ.) » Τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων, « Γρφ. 5) βάλλω (καὶ μσ. λαμβάνω) ὡς ἐνέχυρον ἢ ὑποθήκην. » Τίθημι οὖν τὴν συνοικίαν ἑκκαίδεκα μνῶν Ἀρκέσαντι Παμβωτάδῃ, « Δμ. » Τὸ χωρίον τοῦτο οὐδεὶς ἐθέλει οὔτε πρίασθαι οὔτε τίθεσθαι, « αὐτ. » Ἀργύριον δὲ οὐκ ἔχων δοῦναι, συνθήκας ποιησάμενος καὶ θέμενος παρὰ Λυσικλεῖ, μνᾶν τόκον ἔφερεν αὐτῷ, « Λυκοῦργ. (ὅθ. κατὰ μτχ.) » Θεὶς (ὁ δανεισθείς, καὶ) » Θέμενος (ὁ δανείσας ἐπὶ ὑποθήκῃ), « Πλάτ., ἢ 6) παρακαταθέτω. » Ἔδοξέ μοι, τὴν οὐσίην ἐξαργυρώσαντα, θέσθαι παρὰ σέ, « Ἡρ. 7) μετρῶ, λογαριάζω. » Ἐν χερσὶν ἔθηκεν, « Ἐπγρ., ἐλογάριασε μὲ τὰ δάκτυλά του, (ὅθεν 8) συγκαταριθμῶ. » Εἰς ἀνθρώπους (» Ἐν τοῖς φίλοις) —, « Ξεν. 9 (ἐν γέν.) φρονῶ, νομίζω, ὑποθέτω. » Τῆς παρὰ τῶν θεῶν εὐνοίας εὐεργέτημ' ἂν ἔγωγε θείην (τοῦτο), « Δμ. » Ζημίαν τιθείς, εἰ καὶ ὁ μικροῦ ἄξιος (τῶν πολιτῶν) ἀπόλοιτο, « Ξεν. » Τιμιωτέρους τιθέντες τοὺς δικαίους τῶν ἀδίκων, « αὐτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Τίθημι στασιάζειν αὐτούς, « Ἰσκρ. » Οὐ τίθημι ζῆν τοῦτον, « Σοφ. » Θήσω τοίνυν ἐγὼ μὴ τοιοῦτον εἶναι τοῦτο, « Δμ. (καὶ μσ.) » Φιλοκράτην μόνον τοιοῦτον εἶναι τίθεμαι, « αὐτ. » Οἱ τὸ κενὸν τιθέμενοι, « Ἀρστ., φρονοῦντες ὅτι ὑπάρχει, παραδεχόμενοι. » Τίθεσθαί τι ὕστερόν (δεύτερόν) τινος, « Πλάτ. » Τίθεσθαι τὸ κοινὸν πρὸ τοῦ ἰδίου, « Πλ., προτιμᾶν. » Τίθεσθαι τὸ ζῆν εὖ ἐν πλούτῳ, « Ἀρστ., φρονοῦντες ὅτι συνίσταται ἡ εὐζωΐα εἰς τὸν πλοῦτον. (καὶ περιφρ.) » Ἐν ἀδικήματι (» Ἐν αἰσχρῷ, » Ἐν ἀρετῆς καὶ σοφίας μέρει, » Ἐν ἐπαίνῳ, » Ἐν καλῷ, » Ἐν τιμῇ, » Εἰς οἰωνὸν χρηστόν, κτλ.) τίθεσθαί τι, « Πλάτ., Εὐρ., Ἀρστ., Πλβ., Βασ. κτλ., (ἢ) » Παρ' οὐδὲν (» Παρὰ φαῦλον, » Ἐν οὐδενὶ λόγῳ, » Περὶ πολλοῦ, » Ἐν μεγάλῳ κτλ.) τίθεσθαί τινα ἢ τι, « Λξ. (καὶ γεν.) » Ἑαυτοῦ τίθεσθαι, « Πλάτ., οἰκειοποιεῖσθαι. (καὶ πθ.) » Ἐτέθη ἡ φύσις, « Ἀρστ., ὑπέθεσαν ὅτι ἡ φ. 10) καθίστημι, διορίζω· προσδιορίζω. » Τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν, « Ἰλ. Ζ. » Ἵστορα δ' Ἀγαμέμνονα θείομεν, « Ἰλ. Ψ. » Τίθημι (καὶ μσ. » Τίθεμαι) νόμον, « Λξ., = Νομοθετῶ (τὸ μὲν ὡς ἐκ τοῦ νομοθέτου, τὸ δὲ ὡς ἐκ τοῦ αὐτονομουμένου λαοῦ). (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἔθηκε θύειν βασιλέα τὰ δημόσια ἅπαντα, « Ξεν., διέταξε (ἐθέσπισε) νὰ ἐκτελῇ ὁ βασ. ὅ-

λας τὰς δημοσ. θυσίας. (καὶ μσ.) »Ἀγῶνα τίθεσθαι, « Γργ ,= Ἀγωνοθετεῖν. » Ἡμέραν τίθεσθαι, « Δμ. » Τίθημι (ἢ μσ. » Τίθεμαι) ὄνομα, « Ὅμ. (καὶ ἑλλ.) » Καλοῦσι δὲ Ἰοκάστην με (τοῦτο γὰρ πατὴρ ἔθετο), « Εὐρ. 11) διαθέτω οὕτως ἢ ἄλλως, διευθετῶ· (Π.) φθειάνω, ἑτοιμάζω· συγκροτῶ· (ἐν γέν.) κάμνω (καθ' ὅλας σχεδὸν τοῦ Ποιῶ τὰς σημασ.)· προξενῶ. » Ἄλλου ἄλλον ἔθηκε θεὸς ἐπιδευέα φωτῶν, « Θκρ. » Μυρία Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν, « Ἰλ. Α. » Ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου, « Γρφ. » Τίπτε τόσσον ἐδόησας, καὶ ἀύπνους ἄμμε τίθησθα; « Ὀδ. Ι. » Σῦς θῆκάς μοι ἑταίρους, « Ὀδ. Κ. » Λαὰν μιν ἔθηκε (» Καί μιν τυφλὸν ἔθηκε) Κρόνου παῖς, « Ὀδ. Η., Ἰλ. Ζ. » Ζεὺς ἐκ μεσημβρίας ἔθηκε νύκτα, « Ἀρχίλ. » Μακάριόν μέ τις θεῶν ἔμελλε θήσειν, » Εὐρ. » Ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστούς, « Θκρ. » Τὸν γὰρ ἐγὼν ἔφασκον θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον, « Ὅμ, » Ἀοιδὸν ἔθηκεν (τὸν Ἡρακλ.) Εὔμολπος, « Θκρ. » Τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκε μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα, « Ὀδ. Ζ. » Τιθέναι κραυγὴν (σκέδασιν), « Εὐρ., Ὅμ. » Φάος ἐν νήεσσι θῆῃς, « Ἰλ. Π. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Τίθησί με θανεῖν ἐρᾶν, « Εὐρ., μὲ κάμνει νὰ ἐπιθυμῶ τὸν θάνατον. (καὶ πρὸς ἐπίρ.) » Οὕτω νῦν Ζεὺς θείη οἴκαδ' ἐλθέμεναι, « Ὀδ. Θ. » Τὰ τῶν φίλων ἀσφαλῶς τιθέναι, « Ξεν. (καὶ μσ.) » Τὰ σαυτοῦ τιθέμενος εὖ, « αὐτ. » Καὶ τὰ οἰκεῖα χεῖρον τίθενται οἱ ἄνθρ., « » Τίθεσθαι κοινῇ τὰ πράγματα, « αὐτ. Θκ. » Τίθεσθαι καλῶς τὰς γινομένας συμφορὰς πρὸς ἀλλήλους, « Ἀνδκ., οἰκονομεῖν, συμβιβάζειν. (ἢ ἀπλ.) » Ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθαι τὸ παρόν, « Θκ. (καὶ αἰτ. ἐκ δ'.) » Τίθεσθαι υἱόν τινα, « Λξ., = Υἱοθετεῖν. » Τίθεσθαι ἄλοχόν τινα, « Ὀδ. Φ., λαμβάνειν εἰς γυναῖκα, νυμφεύεσθαι· (ἐνεργ. δὲ) » Τιθέναι ἄλοχόν τινά τινος, « Ἰλ. Τ., νυμφεύειν, συνοικίζειν. » Γέλωτα τίθεσθαί τινα. « Ἡρ., περιγελᾶν· (καὶ δοτ. περιπ). » Τίθεσθαί τινα πιστὸν ἑαυτῷ, « Ξεν. » Χάριν τίθεσθαί τινι, « Ἡρ., κάμνειν χ. εἴς τινα. (καὶ προθετ.) » Θεῖναι φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισιν, « Ὅμ. » Συνθήκας (» Εἰρήνην, » Ὅρκον) τίθεσθαι πρός τινα, « Πλβ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Τίθεσθαι πρὸς τὸ ἡμέτερον συμφέρον πάντα, « Ξεν. (καὶ ἀπλ.). » Δαῖτα (» Δόρπον, » Δώματα) τίθεσθαι, « Ὅμ., ἑτοιμάζειν, κατασκευάζειν. » Ἀγορὴν θέμενος, « Ὀδ. Ι., συγκροτήσας. (καὶ περιφρ.) » Σπουδὴν ἢ » Ἐν σπουδῇ (» Ἀγῶνα, » Γάμον, » Μάχην, Φόνον κτλ.) τίθεσθαι, « Λξ., ἀντὶ Σπουδάζειν, Ἀγωνίζεσθαι κτλ. » Ψῆφον—, « Δμ., ψηφηφορεῖν. (καὶ μτνμ.) » Γνώμην τίθεμαι, μὴ στρατεύεσθαι, « Ἡρ., γνωμοδοτῶ, (ὅθ. 12) (μσ. μὲ δοτ.) συγκατατίθεμαι. » Κἀγὼ γνώμῃ ταύτῃ—, « Σοφ. » Ἐθέμην τῷ δόγματι, « Συν. 13) Π. λαμβάνω (κατὰ νοῦν) · Ἀναλαμβάνω · (ἐπὶ γυν.) Συλλαμβάνω. » Τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε, « Ἰλ. Θ. » Καθαρὸν θέμενος νόον, « Θγν., ἀναλαβὼν φρόνημα εἰλικρινές. » Δαίμων, ἀνδρὸς πρόσοψιν θηκάμενος, « Πινδ., λαβὼν τὴν μορφήν. » Παῖδα (» Υἱὸν) ὑπὸ ζώνῃ τίθεσθαι, « Ὅμ. Ὕμν., λαμβάνειν ἐν γαστρί. 14) ( ) ἀφίνω κάτω, ἀποθέτω. » Τὰ ὅπλα—, « Λξ. (καὶ συνκδ.) » Τὸν πόλεμον—, « Θκ., τελειόνω, καταπαύω.

Τιθηνεία (ἡ). βύζαγμα, ἀνάθρεμμα· (ἐν γέν.) περίθαλψις, περιποίησις, [ἐκ τοῦ

†Τιθηνεύω, Μ. εύσω καὶ

Τιθηνέω-ῶ (καὶ μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.)-έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Βυζάνω (μὲ τὸ γάλα μου), τρέφω, ἀνατρέφω· (συνκδχ.) χαϊδεύω· (καταχρ.) καλλιεργῶ· (ἐν γέν.) περιποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαι, [ἐκ τοῦ

Τιθήνη (ἡ), [τιθαίνω]. βυζάστρα, παραμάνα· (ἐν γέν.) τροφός· (μτφορ.) γεννήτρια. » Ἔρις πολέμοιο τιθήνη, « Νόνν.

Τιθηνήτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

;Τιθηνητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Τιθηνός, τροφός.

Τιθηνητήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων πρὸς τιθηνείαν, τιθηνητῆρος ἴδιος, θρεπτικός.

Τιθηνία (ἡ), Π. ἀντὶ Τιθηνεία.

Τιθηνίδια (τὰ), (ἐνν. ἱερά), ἑορτή τις ἐν Σπάρτῃ καθ' ἣν αἱ βυζάστραι (τιθῆναι) ἔφερον τὰ ἀρσ. παιδία εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμ. Κορυθαλλίας.

†Τιθηνίζομαι, Μ. ίσομαι καὶ πθ. ισθήσομαι, (υλγ.) ἀντὶ Τιθηνέομαι.

Τιθηνοκομέω-ῶ, Μ. ήσω Ἀνατρέφω (Περιποιοῦμαι) ὡς τιθήνη, [ἐκ τοῦ

Τιθηνοκόμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνατρέφων (περιποιούμενός) τινα ὡς—

Τιθηνὸς (ὁ, ἡ). [τιθαίνω]. τροφεύς, ἀνατροφεύς, ἐπιμελητής· (ἰδ. α.τ. θηλ.) βυζάστρα, (μτφορ.) συνεργὸς πρὸς αὔξησιν. » Ἡ δημοκρατία τῶν μεγάλων ἀγαθὴ τιθηνός, « Λογγ.

Τίθησθα, Αἰολ. Π. ἀντὶ Τίθης ἢ Ἐτίθης, β'. ἑν. προσ. τοῦ ἐνεσ. ἢ παρτ. τοῦ Τίθημι.

Τιθόα (ἁ), Δ. Π. ἀντὶ Τιθήνη.

;Τιθός, ή, όν, Π. ἀντὶ Τιθασσός.

Τιθυμαλίς, ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ, = Τιθύμαλος (παράλιος).

Τιθύμαλλα (τὰ), Π. πληθ. (καθ' ἑτερογεν.) τοῦ

Τιθύμαλλος ἢ Τιθύμαλος (ὁ), [τιθή, διὰ τὸν γαλακτώδη ὀπόν του], εἶδ. ἢ γέν. φυτοῦ, (κοιν.) γαλατσίδα, (καὶ ἓν εἶδος, τὸ μεγαλήτερον;) φλόμος.

†Τικτικός, ή, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τεκτικός.

Τίκτω [† τέκω, συγγ. τῷ Τεύχω], Μ. τέξω καὶ (συνηθ.) τέξομαι (ἀόρ. Ἔτεκον, πρκ. Τέτοκα καὶ πθ. [μτγν.] -έτεγμαι καὶ [σπν.] Τέτογμαι, ἀόρ. πθ. Ἐτέχθην). Γεννῶ, τεκνοποιῶ, (κυρ. ὡς ἐκ μέρους τῆς μητρός) παιδοκομῶ· (ἐν γέν.) παράγω· (μτφορ.) προξενῶ. » Καὶ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, « Γρφ. » Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα, « Ἰλ. Ε. » Οὓς Ἑκάβη ἠδὲ Πρίαμος τέκον, « Ὅμ. (ὅθεν κατὰ μτγ.) » Ὁ τεκών, » Ἡ τεκοῦσα, « ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ, (καὶ συναμφ.) » Οἱ τεκόντες, « οἱ γονεῖς· (καὶ ἐπὶ ζ.) » Βοὸς μήπω τετοκυίης, « Ἡσ. (καὶ μσ.) » Τέξῃ υἱόν, « Γρφ. » Ὃς τέκετ' Ὀρσίλοχον, « Ἰλ. Ε. (καὶ μτνμ.) » Γῆ δὲ τίκτεται βροτοῖς μήλων τε βοσκὰς καὶ βίον Δημήτριον, « Αἰσχλ. » Δᾷδα, ἣ ταχὺ πῦρ τέξεται, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Πολλῶν αὐτοῖς ἐντεῦθεν ᾠῶν τικτομένων, « Μυθ. (ἢ μτφορ.) » Χάρις χάριν ἀεὶ τίκτει, « Σοφ.

Τίλαι (αἱ), [τίλλω]. τὰ περιιπτάμενα ὡς κόνις εἰς τὸν ἀέρα λεπτότατα χνούδια (κροκίδια).

Τιλάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀφοδεύω ὑγρὰν κόπρον, (χυδ.) τσιρλίζω, ὅθεν

Τίλημα (τό). ὑγρὸν ἀφόδευμα (ἀποπάτημα), (χυδ.) τσίρλα.

†Τίλλα (τὰ), Γλσ. ἀντὶ Πτίλα.

;Τιλλάρια (τὰ). κονδύλια (τοῦ γραψίματος)· (κατ' ἄλλ.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Τιτλάρια.

Τιλλοπώγων, ωνος (ὁ). ὁ μαδῶν τὸ γένειόν του, [πώγων καὶ

Τίλλω [συγγ. τῷ Ψιλός], Μ. τιλῶ (πθ. πρκ. Τέτιλμαι). Μαδῶ, τσουμαδῶ· (μτφορ.) ἐγγίζω μὲ σαρκασμούς, σπαράττω χλευάζων· (μσ. μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) τραβῶ (ξερριζόνω τὰ μαλλιά μου μυρολογῶν τινα. » Νεκρὸν δ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ τιλλέσθην, « Ἰλ. Ω, (παρβλ. Κόπτομαι). (πθ.) » Τετιλμένοι, « οἱ θηλυδρίαι, (κατὰ λέξ.) μαδημένοι.

Τίλλων [;], ωνος (ὁ), εἶδος ἰχθ. τοῦ γλυκοῦ νεροῦ.

Τίλμα (τό). τὸ ἀνασπώμενον διὰ τῆς τίλσεως, μαλλὶ μαδημένον, κροκίδι, ξαντόν. 2) = Τίλσις, μάδημα. 3) (ἰατρ.) = Σπασμὸς (τῶν μυόνων).

Τιλμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Τίλμα.

Τιλμὸς (ὁ), = Τίλσις.

†Τιλος (ὁ). [τίλλω], = Τίλμα, (εἰς τὸ πληθ.) τὰ μματοτσύνουρα.

Τίλος (ὁ), [σπατίλη] = Τίλημα, τσίρλα.

Τίλσις, εως (ἡ). τὸ ἐνεργ. τοῦ Τίλλω, μάδημα, τσουμάδημα· ξέφτισμα· (μτφορ.) σαρκασμός, ἔγγισμα· (συνκδχ.) πένθος, (παρβλ.) Κοπετός.

Τιλτός, ή, όν. Μαδημένος, (ἐπὶ ὑφάσμ.) ξεφτισμένος. » Τιλτὸς μοτὸς καὶ (ἀπλ.) » Τιλτόν, « ξαντὸν (διὰ ταῖς πληγαῖς), φτίλι. » Τιλτὸν (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ) τάριχος, « Λξ., ψάρι παστὸν καθαρισμένον (χωρὶς λέπια).

Τίλφη (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Σίλφη.

Τίλων, ωνος (ὁ), = Τίλλων.

Τιμαξῶ, Δ. ἀντὶ Τιμήσω.

Τιμαιογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συγγράφω) διάλογον ὡς τὸν Τίμαιον τοῦ Πλάτωνος.

†Τιμαῖος, α, ον, Γλσ. ἀντὶ Ἔντιμος.

Τιμαλφέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Τιμῶ, σέβομαι. » Τοὺς θεούς, « Ἀρστ. (καὶ πθ.) » Διοσδότοις σκήπτροισι τιμαλφούμενον, « Αἰσχλ., [ἐκ τοῦ

Τιμαλφὴς [τιμή, ἄλφω], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (εὑρίσκων, πωλούμενος μὲ) τιμήν, πολύτιμος. » Χρυσὸς κτῆμα τιμαλφέστατον, « Πλάτ.

Τιμᾶντα (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τιμάεντα, Δ. ἀντὶ Τιμήεντα, αἰτ. πληθ. τοῦ οὐδ. τοῦ Τιμήεις.

Τιμάορος (ὁ, ἁ), Δ. Π. ἀντὶ Τιμωρός.

Τιμάοχος (ὁ, ἁ), Δ. Π. ἀντὶ Τιμοῦχος.

Τιμαρχία (ἡ), = Τιμοκρατία. 2) τὸ ἀξίωμα τοῦ Ῥωμ. κήνσορος, Τιμητεία.

Τιμαρχώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὸν Τίμαρχον, φαυλόβιος, κίναιδος.

Τιμασεῦντι, Δ. ἀντὶ Τιμήσουσι, γ'. πληθ. τοῦ μέλλ. τοῦ

Τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Αὐξάνω ἢ Προσδιορίζω τὴν τιμὴν τοῦ πράγματος, τὸ ἀκριβαίνω ἢ τὸ ξετιμῶ. » Ἡλίκον ἰχθὺν ὅσου τιμῶσιν, « Ἀθ. » Τιμᾶν τῆς ἀξίας, « Ἀρσφ. » Τιμᾶν πολλοῦ (μείζονος, τοῦ παντὸς [καὶ προθετ.] πρὸ παντός, ἀντὶ παντός), « Λξ. (καὶ πθ.) » Ὅπου ἂν ἀκούσωσι τιμᾶσθαι μάλιστα τὸν σῖτον, « Ξεν. 2) (μτνμ.) προσφέρω τιμὴν (σέβας) εἴς τινα, γεραίρω· κάμνω τινὰ μέτοχον ἢ φρονῶ τι ἄξιον τιμῆς, (Ἰταλ.) στιμάρω· (Π. κατ' ἀκριβέστ. προσδιορ.) ἐκδικῶ τὴν τιμήν τινος, (ἄλλ.) Τιμωρῶ. » Τίμησόν μοι υἱόν, « Ἰλ. Α. » Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους, « Ἰλ. Ψ. » Ἐπαινεῖν καὶ τιμᾶν τὸν ἄξιον, « Ξεν. » Ἀντὶ γὰρ τοῦ τιμωρεῖν τοῖς τυράννοις, αἱ πόλεις μεγάλως τιμῶσι τὸν ἀποκτείναντα τὸν τύραννον, « αὐτ. » Χρήματα ἔδωκε τοῖς ἑαυτοῦ ταξιάρχοις, ὅπως καὶ ἐκεῖνοι ἔχοιεν τιμᾶν, εἴ τινας ἄγοιντο τῶν ὑφ' ἑαυτούς, « αὐτ. (καὶ δοτ. τρπλγ.) » Τιμᾶν ταῖς μεγίσταις τιμαῖς, « Ἰσκρ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Τιμῶντά σε τὸν τάφον τοῦ πατρός, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Ὁ πλείστου ἐγὼ τιμῶμαι, « αὐτ. (καὶ Π. ἀντὶ πθ.) » Αἰεὶ τιμήσεσθαι, « Ὅμ. Ὕμν. » Θανὼν καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται, « Σοφ. (καὶ πθ.) » Ἐτιμήθη πάντων μάλιστα παρ' αὐτῷ, « Ἡρ (ἢ μὲ γεν. Π.) » Τιμῆς ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι, « Ἰλ. Ψ. 3) (Νμ.) προσδιορίζω (κατὰ λέξ. ἐκτιμῶ) ὡς δικαστὴς (ἢ μσ. ὡς ἀντίδικος ἢ ὑπόδικος) τὴν ποινὴν τοῦ ἐγκλήματος, καταδικάζω (εἰς πρόστιμον ἢ ἄλλην τιμωρίαν). (τὸ εἶδος ἢ τὸ ποσὸν τῆς ποινῆς εἰς γεν.) » Τὴν μὲν οὖν αἰκίαν χρημάτων ἐστὶ μόνον τιμῆσαι, « Λσ. (καὶ μὲ δοτ. προσ.) » Τίνος τιμήσειν αὐτῷ (ἐνν. τὴν δίκην) προσδοκᾷς τὸ δικαστήριον; « Δμ. » Τῷ πατρὶ δέκα ταλάντων ἐτίμησαν, « αὐτ. » Βουλομένων τῶν δικαστῶν θανάτου τιμῆσαι αὐτῷ, « αὐτ. » Ἅπασι τιμῶν τὴν μακράν, « Ἀρσφ., καταδικάζειν ὅλους ἀνεξαιρέτως (διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ τιμητικοῦ πινακίου σημειουμένης μακρᾶς γραμμῆς ἢ ὁπ. ἦτον καταδικαστική, καθὼς ἐκ τοῦ ἐναντ. ἡ βραχεῖα ἀθωωτική), (ὅθεν ἀπολ.) » Τιμᾶν βλέπω, « αὐτ., δὲν κυττάζω παρὰ νὰ καταδικάσω. (καὶ προθετ.) » Ἡ Ἡλιαία τιμάτω περὶ αὐτοῦ, ὅτου ἂν δόξῃ ἄξιος εἶναι, « Ἀρσφ. (καὶ μσ.) » Τιμᾶσθαί τινι (ἐνν. τὴν δίκην) δεσμοῦ (κτλ.), « Ῥτρ. » Θανάτου τετιμημένος ἑαυτῷ, « Δείν., κηρύξας αὐτὸς ἑαυτὸν ἄξιον θ. » Τιμησαίμην ἂν ἐμαυτὸν (ἴσ. ὀρθότ. ἐμαυτῷ) τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως, « Λκ. (ἢ πθ.) » Ἐὰν ἀργυρίου τιμηθῇ τῆς ὕβρεως, « Δμ., ἐὰν καταδικασθῇ ἐπὶ ἐξυβρίσει εἰς πρόστιμον.

Τιμὴ (ἡ), [τίω]. ἡ ἀξία (τὸ ἀντίτιμον [Γαλλ.] la valeur) τοῦ πράγματος. » Τὸ μηδενὸς ἄξιον, οὐδεμίαν ἔχει τιμήν, « Ἀρστ. » Τίς ὠνεῖται τοῦτον; Β Τίς ἡ τιμή; (Α.) Δύο μναῖ, « Λκ. » Τὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὴν τιμὴν τοῦ τετιμημένου, « Γρφ. » Παρῆν ἔχων τὴν τιμὴν τῆς λείας, « Ξεν. » Χρήματα ὑπάρχειν εἰς τιμὴν τῶν ἵππων, « αὐτ. » Τῆς ἀρχαίας τιμῆς πολλοὺς πολλαπλασίου χώρους ἀξίους ἐποιήσαμεν, « αὐτ. (καὶ ἐμφαντ.) » Ἐξευρίσκοντες τιμῆς τὰ κάλλιστα (κτήνεα), « Ἡρ., μὲ ἁδρὰν πληρωμήν. 2) (μτνμ.) σέβας τὸ ὁπ. ὀφείλεται ἢ ἀπονέμεται εἴς τινα, δόξα, ὑπόληψις, (Γαλλ.) estime; honneur. » Ἄγειν ἐν τιμῇ (» Διὰ τιμῆς ἔχειν) τινα, « φρσ, ἔχειν εἰς ὑπόληψιν, τιμᾶν. » Ἐπὶ τὴν τοῦ δικαίου τιμήν, « Πλάτ., διὰ τὸ πρὸς τὴν δικαιοσύνην σέβας. 3) ὑπεροχή, ποοτίμησις· ἀξίωμα· ἐξουσία· ἐπιστασία. » Τιμῆς βασιληΐδος, « Ἰλ. Ζ. » Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔχει (ἡ Ἀφροδίτη), « Ἡσ. 4) (συνκδχ.) σημεῖον τιμῆς, βραβεῖον, γέρας· ἀφιέρωμα. » Τιμὰς οὐκ ἐδίδουν θεοῖς, « Ἡσ. » Δηλοῦν τῶν θανόντων τὰς τιμάς, « Θκ. 5) τίμημα· πρόστιμον (πρὸς ἱκανοποίησιν)· (ἐν γέν.) ποινή, τιμωρία· ἐκδίκησις. » Τιμὴν ἀποτινέμεν, ἥν τιν' ἔοικεν, « Ἰλ. Γ. » Εἰ δ' ἐμοὶ τιμὴν τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν, αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχήσομαι εἵνεκα ποινῆς, « αὐτ., » Σοὶ τιμὴν ἀρνύμενοι πρὸς Τρώων, « Ἰλ. Α.

Τιμήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Τίμιος, ἔντιμος, πολύτιμος. » Πάντα τιμᾶντα τὰ παρ' φίλων, « Θκρ.

Τίμημα (τό). τὸ ποσὸν τῆς ἐκτιμήσεως, ἡ ἀξία τοῦ ἐκτιμηθέντος πράγματος (ἢ ἰδιαιτ.) τῆς ἐκτιμηθείσης περιουσίας τοῦ πολίτου (κατ' ἀναλογίαν τῆς ὁπ. ἐκανονίζετο ἡ φορολογία του), (Λτν.) census· (ἐν γέν.) εἰσόδημα, πρόσοδος. » Ὅπου ἐκ τῶν τιμημάτων αἱ ἀρχαὶ καθίστανται, ταύτην τὴν πολιτείαν πλουτοκρατίαν ἐνόμιζεν (ὁ Σωκράτης) εἶναι, « Ξεν. 2) (Νμ.) πρόστιμον (κυρ. τὸ κατ' ἐκτίμησιν ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου προσδιοριζόμενον), ποινὴ χρηματική, (ἐν γέν.) τιμωρία, (Πλάτ.).

Τιμῆντα, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τιμήεντα, αἰτ. τοῦ Τιμήεις.

Τιμήορος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τιμάορος.

Τιμηρύω, Μ. ύσω, Γλσ. [τιμή, ἐρύω], = Τιμιουλκέω.

Τιμῆς, ῆσσα, ῆν (ἡ γεν. Τιμῆντος, ήσσης), Π. (κατὰ συναίρ.) ἀντὶ Τιμήεις.

Τιμήσιος (ὁ, ἡ). τιμῆς ἄξιος, ἔντιμος.

Τίμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τιμάω, ἐκτίμησις, διατίμησις (κυρ. τῆς περιουσίας ἑκάστου πολίτου καὶ ὁ κατ' αὐτὴν προσδιορισμὸς τῆς φορολογίας του), (Λτν.) census, (ἐν γέν.) περιουσία, πρόσοδος, (παρβλ.) Τίμημα. 2) (Νμ.) ἐπιβολὴ προστίμου (κυρ. κατ' ἐκτίμησιν), (ἐν γέν.) προσδιορισμὸς τῆς ποινῆς, καταδίκασις. 3) (σπν.) ἀντὶ Τιμή, σέβας, ὑπόληψις.

Τιμῆσσα, κατὰ κρσ. ἀντὶ Τιμήεσσα, θηλ. τοῦ Τιμήεις.

Τιμητεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ (ἐν Ῥώμῃ) Τιμητοῦ.

Τιμητέον, θετ. τοῦ Τιμάω.

Τιμητεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι Τιμητὴς (censor).

Τιμητήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκφράζων ἢ ἀπονέμων (ἢ γινόμενος πρὸς) τιμήν.

Τιμητής, οῦ (ὁ). ὁ τιμῶν (ἐκτιμῶν) τι, (ἰδιαιτ.) ὁ προσδιορίζων τὸ τίμημα τῆς δίκης· (εἰς τὴν Ῥώμ.) ὁ ἐκτιμητὴς τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν, (Λτν.) censor.

Τιμητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τιμητείαν ἢ τὸν Τιμητήν, Τιμητοῦ ἴδιος. » Τιμητικὴ ἀρχή, « Λξ., ἡ τοῦ Ῥωμ. κήνσορος, ἡ (ἄλλ.) Τιμητεία. ||. (οὐσ.) ὁ χρηματίσας Τιμητής, (Λτν.) vir censorius. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (δικασ.) τίμησιν. » Πινάκιον τιμητικόν, « Ἀρσφ., ἡ πινακίδα ἐπὶ τῆς ὁπ. οἱ ἐν Ἀθήν. δικασταὶ ἐχάραττον τὴν ἀπολύουσαν ἢ καταδικάζουσαν γραμμὴν (ἴδε Τιμάω). 3) (ἐνίοτε) πρόθυμος εἰς τὸ ἀπονέμειν ἑκάστῳ τιμήν, πολιτικός, ὑποχρεωτικός.

Τιμητός, ή, όν. Ἐκτιμημένος ἢ Δυνάμενος νὰ ἐκτιμηθῇ, ἐπιδεκτικὸς τιμήσεως. » Ἀγὼν—, « Νμ., κρίσις τῆς ὁπ. ἡ ποινὴ (τὸ πρόστιμον) δὲν εἶνε προσδιωρισμένον ὑπὸ τοῦ νόμου, ἀλλὰ μένει εἰς τὴν ἀπόφασιν (ἐκτίμησιν) τῶν δικαστῶν ἢ καὶ αὐτοῦ τοῦ ὑποδίκου (ἴδε Ὑποτιμάομαι), (ἀπ' ἐναντ. τοῦ Ἀτίμητος). » Καὶ τούτῳ μέν, ἐὰν καταψηφίσησθε, τιμητόν· ἐμοὶ δ' ἀτίμητον τοῦτ' ἐστι, « Δμ.

;Τιμιοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ ἀκριβά, εἶμαι—

†Τιμιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν μὲ τιμὴν (πολλὴν τιμήν, ἀκριβά).

Τίμιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἐν τιμῇ ὤν, ἔντιμος, σεβάσμιος, ἀξιότιμος· (ἐπὶ πραγμ.) πολλοῦ ἄξιος, ἀκριβός, πολύτιμος. » Οὕτω τίμια πωλεῖται ὥστε κτλ., « Ξεν. » Τιμιωτέρους τιθέναι τοὺς δικαίους τῶν ἀδίκων, « αὐτ. 2) τιμῆς πρόξενος. (ὅθεν) » Τὸ τίμιον, « Διόδ., ἡ τιμή, ἡ ἀξιοπρέπεια. (καὶ πθ.) » Τὰ τίμια, « Γρφ., αἱ τιμαί, τὰ ἀξιώματα. ||. (τὸ οὐδ.) Τίμιον, ἐπίρ. ἀντὶ τιμίως, ἀκριβά.

Τιμιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ τιμίου.

†Τιμιουλκέω-ῶ [τιμή, ἕλκω], Μ. ήσω. Αὐξάνω (Ἀναιβάζω) τὴν τιμὴν τοῦ πωλουμένου, ἀκριβαίνω.

Τιμίως, ἐπίρ. Μὲ τιμήν, ἀκριβά.

†Τιμογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Καταγράφω, Προσδιορίζω ἐγγράφως) τὰς τιμὰς τῶν πωλουμένων, (ἐν γέν.) ἐκτιμῶ, διατιμῶ.

Τιμοκρατία (ἡ). εἶδος διοικήσεως (ἀριστοκρατίας) ἐχούσης βάσιν τὴν τιμήν, (κατὰ τὸν Ἀρστ.) ὅπου τὰ ἀξιώματα δίδονται κατ' ἀναλογίαν τοῦ τιμήματος τῆς περιουσίας ἑκάστου.

Τιμοκρατικός, ή, όν. Ὁ κλίνων πρὸς ἢ ἔχων βάσιν τὴν τιμοκρατίαν.

;Τιμόπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τιμῶν (ἢ τιμώμενος ἀπὸ) τὴν πόλιν.

Τῖμος ἢ (πιθανώτ.) Τιμος (ὁ), Π. (σπνττ.) ἀντὶ Τιμή.

Τιμουχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι—

Τιμοῦχος (ὁ), [τιμή, ἔχω]. ἄρχων εἴς τινας ἀριστοκρατικῶς διοικουμένας πόλεις καὶ ἀποικίας Ἑλληνικάς).

Τιμώνιον (τὸ). οἴκημα μοναχικὸν (παράμερον) ὅπου ζῇ τις μεμονωμένος καθὼς ὁ μισάνθρωπος Τίμων.

Τιμωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Γίνομαι τιμωρὸς (βοηθὸς, [κυρ. δὲ] ἐκδικητὴς τῆς τιμῆς) τινος. (ἐν γέν.) ἀμύνω, βοηθῶ. » Ἱκέτις ἵζετο, τιμωρῆσαι ἑαυτῇ κελεύουσα, « Ἡρ. » Ἐστρατεύετο ἐπὶ τὴν Νῖνον, τιμωρέων τῷ πατρὶ, « αὐτ. » Τῶν θεῶν τὰ ἀγάλματα καὶ τὰ οἰκήματα ἐμπεπρησμένα (ὑπὸ τοῦ βαρβάρου), τοῖσι ἡμέας ἀναγκαίως ἔχει τιμωρέειν ἐς τὰ μέγιστα, « αὐτ. » Ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον, γῇ τῇδε τιμωροῦντα, τῷ θεῷ θ' ἅμα, « Σοφ. » Ἀχιλλεὺς Ὁμήρῳ πεποίηται Πατρόκλῳ, ὡς ἑταίρῳ ἀποθανόντι, εὐπρεπέστατα τιμωρῆσαι, « Ξεν. (καὶ ἀπολ.) » Τὸ δὲ, ἁρπασθεισέων γυναικῶν, σπουδὴν ποιεῖσθαι τιμωρεῖν, ἀνοήτων, « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Ἐμοῦ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης, οὐ ξυνέρδεις, « Σοφ. 2) (μὲ αἰτ.) παιδεύω, κολάζω· (ἐν γέν.) ἐκδικοῦμαι. » Τοὺς αὐτοέντας γε οἱ τιμωρεῖν, « Σοφ. (καὶ δοτ. περιπ.) » Δέχομαί τε ἱκέτην σε, καὶ τιμωρήσειν σοι τοῦ παιδὸς τὸν φονέα, σὺν θεοῖς, ὑπισχνοῦμαι, « Ξεν. (συνήθ. δὲ μσ.) » Τὸν σὸν ἐχθρὸν τετιμώρημαι, « αὐτ. » Ἀδύνατοι γίνονται τιμωρήσασθαι τοὺς ἀδικήσαντας, « αὐτ. (καὶ γεν. προθετ.) » Βουλόμενοί μιν ἀντὶ τουτέων τιμωρήσασθαι, « Ἡρ. (καὶ ἐλλ.) » Ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἐτιμωρούμην αὐτούς, « Ξεν. » Νῦν ἔξεστι Λακεδαιμονίους, πάντων ὧν ἐπεποιήκεσαν ὑμᾶς, τιμωρήσασθαι, « αὐτ. (ἡ σπν. αἰτ.) » Εἰ μή σ' ἑταίρων φόνον ἐτιμωρησάμην, « Εὐρ. (καὶ προθετ.) » Τετιμώρησαι ἐς πάτρων τὸν σόν, « Ἡρ.

Τιμώρημα (τὸ), τὸ γινόμενον πρὸς τιμωρίαν (βοήθειαν ἢ ἐκδίκησιν) τινος.

Τιμώρησις, εως (ἡ), τὸ τιμωρεῖν, βοήθεια ἢ ἐκδίκησις.

Τιμωρητὴρ καὶ

Τιμωρητής, οῦ (ὁ), = Τιμωρὸς, βοηθὸς ἢ ἐκδικητής.

Τιμωρητικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ τιμωρεῖν, ἐκδικητικὸς ἢ ἀμυντικός.

Τιμωρητός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος τιμωρηθῆναι, ἐπιδεκτικὸς τιμωρήσεως.

Τιμωρία (ἡ). βοήθεια, ἐπικουρία. » Πολιορκήσονται ἐν νήσῳ, ἵνα σφι τιμωρίη οὐδεμίη ἐπιφανήσεται, « Ἡρ. » Τιμωρίαν παρέχειν (ἢ) ποιεῖσθαί τινι, « » Τῇ δ' ἀπὸ τῶν Λακεδ. τιμωρίᾳ πιστεύοντες, « αὐτ. 2) ἐκδίκησις, ἱκανοποίησις. » Διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις· ἡ μὲν γὰρ τοῦ πάσχοντος ἕνεκα ἐστιν· ἡ δὲ τιμωρία τοῦ ποιοῦντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ, « Ἀρστ. » Τιμωρίαν λαμβάνειν, « Ἀντ., = Τιμωρεῖν. » Τιμωρία μετέρχεσθαί τινα, « Δμ. » Τῷ παιδὶ τιμωρίας τινὸς τυχεῖν, « Ξεν. 3) (ἐν γέν.) ποινή, παιδεία, βάσανος. » Ἀδικεῖ τις ἑκών; ὀργὴ καὶ τιμωρία κατ' αὐτοῦ, « Δμ. » Μετὰ μεγάλης τιμωρίας τελευτᾶν, « Διόδ. » Οἱ ἐπὶ τῶν τιμωριῶν, « Πλ., οἱ βασανισταί, οἱ δήμιοι, [ἐκ τοῦ

Τιμωρός (ὁ, ἡ), [τιμή, οὖρος ἢ ὤρα]. ἐκδικητὴς (τῆς τιμῆς τινος), κολαστής, ἡ· προστάτης, βοηθός, ὑπέρμαχος· (καὶ εἰς μερικὰς πόλεις) δικαστής. » Ἱκέτης σοι προσπίπτω, καὶ τιμωρὸν αἰτοῦμαί σε ἐμοὶ γενέσθαι, « Ξεν. » Ἡρῷσσαι, Λιβύης τιμήοροι, « Ἀπλλν., προστάτιδες. » Τιμωρὸς λόγος, « Ἡρ., παρορμητικὸς πρὸς ἐκδίκησιν.

Τίν ἢ (ἐγκλιτ.) Τιν, Δ. Π. ἀντὶ Τοὶ = Σοὶ ἢ (σπν.) Σέ, δοτ. ἢ αἰτ. τοῦ Σύ. » Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὶν δ' οὐ μέλει, « Θκρ. » Τί τίν; « αὐτ., τί πρὸς σέ; τί σοι μέλει; » Ἃ φροντὶς μακρὰν τὴν νύκτα ποιεῖ τιν, « αὐτ. » Τὶν ἁμὰ κήμαυτὸν ἀείδων, « αὐτ.

Τίναγμα (τὸ). τὸ τιναχθὲν ἢ τινασσόμενον, κίνημα τινασσομένου. 2) = τῷ

Τιναγμός (ὁ), τὸ τινάσσειν ἢ τινάσσεσθαι, κλονισμός, τίναγμα.

Τινάκτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Τινακτήρ, Π. ἀντὶ

Τινακτής, οῦ (ὁ). ὁ τινάσσων (κλονῶν, συσσείων). » Γαίης —, « Π., = Ἐνοσίγαιος.

† Τινακτοπήληξ [τινάσσω, πήληξ], ηκος (ὁ), Γλσ. (ἀθλία ἐξήγ. τοῦ) Κορυθαιόλος.

Τινάκτρια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Τινάκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Τινακτής.

Τινάσσω [συγγ. τῷ Τείνω], Μ. άξω Σείω, κουνῶ, κλονῶ, τινάζω. » Ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε γαῖαν, « Ἰλ. Υ. » Χερσὶ δοῦρα μακρὰ τινάσσοντα, « Ὀδ. Χ. » Ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισι λακτίζων ἐτίναξεν, « αὐτ. » Κιθάραν (ἢ) » Νεῦρα κιθάρας —, « Ἐπγρ., κρούειν. » Δεσμὰ —, « αὐτ., = Ἀποσείεσθαι, (Γαλλ.) secouer ses fers. (καὶ μσ.) » Τιναξάσθην πτερὰ πολλά, « Ὀδ. Β. (καὶ πθ.) » Πέδοθεν δ' ἐτινάσσετο μακρὸς Ὄλυμπος, « Ἡσ. » Ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες, « Ἰλ. Π. » Φοίβῳ τινάσσεσθαι, « Ἀπλλν.

† Τινή, Δ. (σπν.) ἀντὶ Τιν.

Τινθαλέος, α, ον, Π. καυτερός, διάπυρος, [ἐκ τοῦ

Τινθός [συγγ. τῷ Τύφω καὶ τῷ Λτν. titio], ή, όν, Π. ζεστός, καυτός. ‖. (οὐσ) » Τινθὸς λέβητος, « Λυκ., ἡ γαστήρ, τὸ κοίλωμα.

Τίνυμι ἢ Τίνυμι, (εὔχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθ.) ἀντὶ-

Τίνω [τίω], Μ. τίσω (πρκ. Τέτικα καὶ πθ. Τετισμαι, ἀόρ. πθ. Ἐτίσθην κτλ.). Πληρόνω, ἀποδίδω. » Τιμὴν (» Ζωάγρια, » Θρέπτρα) τίνειν τινί, « Ἰλ. Γ. Σ. » Οὐ καλὸν γάρ, αὐτὸν μὲν εὖ πάσχειν, παθόντα δ' οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν, « Σοφ. (κυρ. δὲ μτνμ.) » Ποινὰς (» Δίκας) τίνειν, « Αἰσχλ., Ξεν., Εὐρ., διδόναι δίκην, τιμωρεῖσθαι. » Ὕβριν τίνειν, « Ὀδ. Ω., διδόναι δίκην τῆς ὕβρεως. » Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα, « Ἰλ. Α. » Τίειν ἀμοιβήν, « Νόνν., ἀποδιδόναι τὰ ἴσα, (Γαλλ.) payer de retour. » Τίνειν κακὴν ἀμοιβὴν πατρός, « Ἀπλλν., παιδεύεσθαι σκληρῶς διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ πατρός του. (καὶ ἀπολ.) » Ὁ μὲν αὐτίκ' ἔτισε, ὁ δ' ὕστερον, « Σόλ. (καὶ μσ.) » Ἡμεῖς κατὰ δῆμον τισόμεθα, « Ὀμ., θέλομεν τὰ εἰσπράξῃ. ‖. (ἰδ. αἰτ. μσ.) εἰσπράττω (καὶ μτνμ. ἐκδικῶ) τὴν τιμήν τινος, (ἐν γέν.) ἐκδικοῦμαι· παιδεύω, τιμωρῶ· (ἐνίοτε ἐπὶ καλοῦ) ἀνταμείβω. » Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργεν, « Ἰλ. Γ. » Ζεὺς σφέας τίσαιθ' ἱκετήσιος, ὅς τε καὶ ἄλλους ἀνθρώπους τίνυται, ὅς τις ἁμάρτῃ, « Ὀδ. Ν. » Θεοὶ ἀνθρώπους τίνυνται, ὅς τις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ, « Ἰλ. Γ. Τ. (καὶ αἰτ. ἐλλ.) » Πρίν γε φόνον τίσασθαι κασιγνήτων ἧς ἀλόχοιο, « Ἡσ. » Οὐκ ἐπ' αὐτοῖς τίνονται μάκαρες πρήγμασιν ἀμπλακίας· ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς ἔτισε κακὸν χρέος· ὃς δὲ φίλοισιν ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ἐπεκρέμασε, « Θγν. (καὶ γεν. προθ.) » Ἵνα ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ ἠπείρῳ Ἑλλήνων τίσωνταί σε, « Ἡρ. (καὶ ἐλλ.) » Ἦ τ' ἐράμην τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος, « Ἰλ. Γ. (καὶ ἐπὶ καλοῦ) » Τὸν εὐεργέτην ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς τίνεσθαι, « Πινδ.

Τίποτε; ἀντὶ Τί ποτε; τί λοιπόν; τί (διατί) ἆρά γε;

Τίπτε; Π. κατὰ συγκ. ἀντὶ Τίποτε;

Τίρ, Αἰολ. ἢ Δ. ἀντὶ Τίς.

Τὶς (τὸ οὐδ. Τὶ), τινὲς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐγκλιτ.), ἀντωμ. Ἀόρ. ς. Ἕνας, ἕνας κάποιος· κανένας· (ἐνίοτε) πᾶς ἕνας, ἕκαστος· ὁποιοσδήποτε· (ἐνίοτε ἐμφαντ.) κἄτι τι. » Ἄνθρωπός τις, « Γρφ., Μυθ. » Καλή τις οὖσα. « Ἀνκρ. » Ἄλλοι τινές, « Λξ. » Καί ποτέ τις εἴπῃσιν, « Ἰλ. Ζ. » Φήσει τις ἄν, « Δμ. » Δώσει τις δίκην, « Ἀρστφ. » Ποῖ τις τρέψεται, « αὐτ. » Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων, « Ὀμ. » Εἴπου τίς τινα ἴδοι ἐχθρὸν ἑαυτοῦ, « Θκ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Νῆσός τις εἰν' ἁλὶ κεῖται, « Ὀδ. Π. » Ἔστι δέ τις ποταμός, « Ἰλ. Λ. » Δοῦπον αὖ κλύω τινά, « Σοφ. » Ἐάν τι συμβαίνῃ « Δμ. » Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, « Ἰλ. Β., καθείς. » Ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω, « Ἰλ. Ρ. » Κακολογίης πέρι τῆς εἰς Δημάρατον ἔχεσθαί τινα τοῦ λοιποῦ κελεύω, « Ἡρ. » Καί τις οἰκίην ἀναπλασάσθω, καὶ σπόρου ἀνακῶς ἐχέτω, « αὐτ. » Ὥρα λέγειν ὅ,τι τις γιγνώσκοι, « Ξεν. » Παιδεύειν ὅπως τις ἐθέλοι, « αὐτ. » Χρὴ ποιεῖσθαί τινα ἡμῶν πρόνοιαν, εἰδότας ὅτι ..., « Δμ. (καὶ μὲ ἄλλ. ἐπίθ.) » Πᾶς τις, » Αὐτός τις, » Εἷς τις κτλ. » Ὁ μέν τις, ὁ δὲ .., « Λξ. » Ἤδη δέ τις τὰς ἀγέλας ἐφρούρει, θατέρου..., « Λόγγ. » Ἰδών τινας αὐτῶν ἐπιδεδεμένους, τὸν μέν τινα ἀντικνήμιον, τὸν δὲ χεῖρα, « Ξεν. (καὶ πρὸς γεν. πλθ. ἐξαιρετ.) » Θεῶν τις, « Ὀμ. (καὶ κατὰ παρένθ.) » Τῶν τις ἱρέων, « Ἡρ. ἀντὶ Τῶν ἱερέων τις. (καὶ ἐλλ.) » Κἂν γαμῇ πότ' αὐτός, ἢ τῶν ξυγγενῶν (ἐνν. τις), ἢ τῶν φίλων, « Ἀρστφ. (καὶ ἐμφαντ. ἢ κατ' ἐπέκτασιν) » Κἠγών τις φαίνομαι ἦμες, « Θκρ. » Ηὔχεις τις εἶναι, « Εὐρ. » Λέγειν τι, « Λξ., κἄτι τι (λόγου ἄξιον δηλ., ἀπ' ἐναντ. τοῦ Οὐδὲν λέγειν)· (καὶ ἐν εἴδει εἰρων.) » Ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐσσι προΐκτης, « Ὀδ. Ρ., κἄτι πολλὰ θαῤῥετὸς καὶ ἀδιάντροπος εἶσαι! » Οὐ δοκεῖ μοι ἀρετήν εἶναί τις ἡ Λιβύη σπουδαίη, « Ἡρ., δὲν εἶναι κανὲν μεγάλον (πολὺ) πρᾶγμα. (ἢ κατ'

ἐλάττωσιν καὶ ὡς ἐν εἴδει εἰκασίας ἢ τροπολογίας) » Ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής, « Θκρ., δὲν εἶμαι κανένας τόσον εὐκολόπειστος. » Δυσμαθής τις, « Λξ., ὀλίγον τι. » Ἤ τις, ἢ οὐδείς, « Ἡρ., δηλ. σχεδὸν οὐδείς. » Ἀλλ' οὐδὲ φίλων τις πέλας οὐδείς, « Εὐρ., ὁμοιάζει ὡς ἄν· (ἰδίως δὲ ἐπὶ ποσότ.) » Ὅσος τις χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἀσκῷ ἔνεστιν, » Ὀδ. Ε, ὡς ἂν πόσος ἆρά γε. » Οὐ γάρ τινα πολλὸν χρόνον ἦρξεν, « Ἡρ., ὄχι τόσον πολύν. » Ὀλίγα ἄττα, « Λξ., πολλὰ ὀλίγα, δὲν ἐνθυμοῦμαι πόσα. (καὶ μὲ προσδιορ. ἀριθμ.) » Τὴν δὲ πόλιν ἐνιαυτὸν μέν τινα .. ἔδοσαν αὐτοῖς ἐνοικεῖν· ὕστερον δὲ .., « Θκ., (κοιν.) κἀνένα χρόνον. » Ἡμέρας μὲν ἑβδομήκοντά τινας, « αὐτ., (κοιν.) κἀμμιὰν ἑβδομηνταριὰν ἡμέραις. » Καὶ ἐς διακοσίους μέν τινας αὐτῶν ἀπέκτεινον, οἱ δὲ ἄλλοι διέφυγον, » αὐτ. (καὶ παραλλ.) Εἴ τις δύο, ἢ καὶ πλείους τις ἡμέρας λογίζεται, « Σοφ. (καὶ ὡς περιττ.) » Ἕκαστός τις· (καὶ μάλιστα εἰς τὸ οὐδ. ἐλλ. προθ. ἀντὶ ἐπίρ.) » Ὀλίγον τι, » Μᾶλλόν τι, » Σχεδόν τι, » Οὐδέν τι, » Διαφερόντως τι, » Πάλαι τι, » Οὕτω δή τι, « Ἡρ.

Τίς (τὸ οὐδ. Τί); τίνος; ἀντωμ. Ἐρωτημ. Ποῖος; » Ἀτρείδην προσέειπε καὶ ἐξερεείνετο μύθῳ, Τίς οὗτος ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οἶος νύκτα δι' ὀρφναίην; « Ἰλ. Κ. » Τίς κέν μοι τόδε ἔργον τελέσειεν; « αὐτ. » Τίς ἥδε χώρα, καὶ τίνες ναίουσί νιν; « Εὐρ. » Τίς εἶ σύ; ἵνα ἀπόκρισιν δῶμεν τῷ πέμψαντι ἡμᾶς, « Γρφ. » Ἰδών τινας ἐπιδεδεμένους, ἠρώτα τί πάθοιεν, « Ξεν. » Τί ποτε πέπονθας; οὐκ ἐρεῖς; « Σοφ. (εἰς τὰς ἐμμέσ. ἐρωτ. ἢ μετὰ τὰ ἐρωτημ. ἢ διστακτ. ἢ ζητητ. ῥήμ. ὡς ὁριχ.) » Πρῶτα δὴ ἔπειτα· Τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι, « Ὀδ. Ο. » Οὐκ οἶδα τί φῶ, « Λξ. » Καταμεμάθηκας οὖν τοὺς τί ποιοῦντας τὸ ὄνομα τοῦτο ἀποκαλοῦσι, « Ξεν. » Ἀλλ' ὅταν τί ποιήσωσι, νομιεῖς ἐπιμελεῖσθαί σου; « Πλάτ. (καὶ ἐνάρθρ. παρὰ τοῖς Ἀττ.) » Τὸν τίνα φῄς « Λξ. ‖. (τὸ οὐδ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐλλ. οὐσ. ὀν. ἢ ῥήματος) » Ὁ γέρων δὲ τί (ἐνν. ἔφη) πρὸς ταῦτα; « Αχ. » Τί (ἐνν. μέλλει ἢ μέτεστιν) ἐμοὶ καὶ σοί; « Γρφ., Ἐπκτ. » Τί (ἐνν. κοινόν ἐστι) νόμῳ καὶ βασάνῳ; « Δμ. » Τί μοι (ἐνν. συμφέρει) θεοὺς σέβειν δωρολήπτας; « Ἀχιλ. Τατ. (καὶ πρὸς πλθ. καταγρ.) » Τί δὲ δὴ τὰ περὶ αὐτὸν τὸν θάνατον, τί ἦν τὰ λεχθέντα καὶ πραχθέντα; Πλάτ. (ἢ προθ. ἀντὶ ἐπιρ.) » Τί κλαίεις; « Γρφ., Ὅμ. ἀντὶ διατί; » Τί οὖν ἔφη, οὐ πυνθάνῃ, εἰ καὶ ἐκείνῳ βουλομένῳ ταῦτ' ἐστι; « Ξεν. (καὶ μὲ διάφορα ἄλλα μόρ.) » Τί γάρ; » Τί δέ; » Τί δή; » Τί δήποτε; » Τί μήν; » Τί ὅτι; » Τί ποτε; κτλ. ‖. (ἐνάρθ.) » Τὸ τί ἦν εἶναι, « Φλσφ., ἡ οὐσία (τὸ ἀφηρημ. ὑπαρκτὸν) τῶν πραγμάτων.

Τίσαιατο, Ἰων. ἀντὶ Τίσαιντο, γ'. πλθ πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Τίνω ἢ Τίω.

Τισιγίτης, ου (ὁ), [Π. ρσ.], Π. ἀγγείου.

Τίσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τίνω, πληρωμή· (μτνμ.) ποινή, τιμωρία, ἐκδίκησις, ἱκανοποίησις· (σπν. ἐπὶ καλοῦ) ἀνταμοιβή, (ἐν γέν.) ἀνταπόδοσις. » Οὔ τι τίσιν γ' ἔδδεισας ὀπίσσω « Ἰλ. Χ. « Τῶν ἀδικησάντων τίσις ἔσσεται ἤματα πάντα, « Ὀμ. Ὕμν. » Τίσιν διδόναι, « Ὀρ., = Δίκας διδόναι, τιμωρεῖσθαι· (πλθ.) » Οὕτω δὴ αὐτὸν αἱ τοῦ Πολυκράτεος τίσιες μετῆλθον, « Ἡρ., (κοιν.) τὸν ηὗρ' ἡ ἁμαρτία του.

Τιταίνω, Μ. ανῶ (ἀόρ. Ἐτίτηνα καὶ μσ. Ἐτιτηνάμην), Π. ἀντὶ Τείνω, τραβῶ, τεντόνω, ἐκτείνω, ἁπλόνω· (μσ. ἢ ἐλλ.) ἐκτείνομαι· (συνκδ.) ἀγωνίζομαι, προσπαθῶ· σπεύδω· τρέχω. » Τόξα (» Τάλαντα) τιταίνων, « Ὀμ. » Προπάροιθε θρόνων ἐτίτηνε τραπέζας, « αὐτ. » Ἵππος ἅρμα τιταίνων, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Ἵππος θέει τιταινόμενος πεδίοιο, « αὐτ. » Ἂψ ὤσασκε τιταινόμενος, « αὐτ. » Τῇ καὶ τῇ τιταινόμενος, « Διον. » Αὐτὸς δέ, σπεύδοντι ἐοικώς, Περσεὺς ἐτιταίνετο· ταὶ δὲ μετ' αὐτὸν Γοργόνες ἐῤῥώοντο, ἱέμεναι μαπέειν, « Ἡσ. » Φόρμιγγα τιτηνάμενος μετὰ χερσί, « Π., ἐκτείνας καὶ λαβών.

Τιταίνω (τὸ ι μακρ.), Π. ἀντὶ Τίνω, ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ. » Τοὺς δὲ πατὴρ Τιτῆνας καλέεσκε· φάσκε δέ, τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι ἔργον, τοῖο δ' ἔπειτα τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι, « Ἡσ.

Τιτάν [τιταίνω; ἢ τίτας ἢ τίταξ], ᾶνος (ὁ) (κατὰ τὴν μυθολογ.) οἱ πρῶτοι γίγαντες (υἱοὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς κτλ.)· (ἰδιαιτ. παρὰ Π.) ὁ Ἥλιος· (ἐνίοτε) ὁ Ἡρακλῆς· (συνκδχ.) βάρβαρος, ἄγριος, (ὅθ. Κωμ.) παιδεραστής.

Τιτανιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Τιτανία, θηλ. τοῦ Τιτάνιος.

Τιτανικός, ή, όν. Ὁ τῶν τιτάνων, τιτᾶνος ἴδιος· (ἐπμ.) ἄγριος, (ὅθ.

Τιτανικῶς, ἐπίρ. Ἀγρίως, ὡς οἱ Τιτᾶνες.

Τιτάνιος, α, ον. Ὁ τῶν ἢ ἐκ τῶν Τιτάνων. ‖. (οὐδ.) Τιτάνια (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῶν Τιτ.

Τιτανίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Τιτάν, ἀδελφὴ ἢ θυγάτηρ τῶν Τιτ.

† Τίτανις, εως (ἡ), νλγ. ἀντὶ Τίτανος.

Τιτανογραφία (ἡ). ἡ περὶ τῶν Τιτάνων πραγματευομένη συγγραφή (ἱστορία).

Τιτανοκράτωρ, ορος (ὁ), Π. νικητὴς τῶν Τιτ.

Τιτανοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (ἀποκτείνας) τοὺς Τιτ., φονεὺς καὶ

Τιτανολέτης, ου (ὁ), Π. ὀλετὴρ (ἐξολοθρευτὴς τῶν Τιτ.

Τιτανομαχία (ἡ). ἡ τῶν Τιτ. ἢ κατὰ τῶν Τιτ. μάχη.

Τιτανόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. υἱὸς Τιτᾶνος.

Τίτανος (ἡ). (ἐν γέν.) ἀσπρόχωμα· ἀσβεστόπετρα· (ἰδιαίτ.) γύψος ἢ ἄσβεστης· (ἐνίοτε) σκόνι μαρμάρου.

Τιτανόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ τίτανον, ἀσβεστόνω.

Τιτανώδης (τὸ ι καὶ α μακρ.), εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τοὺς Τιτᾶνας, καταπληκτικός, ἄγριος. » Τιτανῶδες ἐνιδών, « Αχ., ἀγριοκυττάξας.

Τιτανώδης (τὸ ι καὶ α βρχ.), εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς τιτάνου, ἀσβεστώδης.

Τιτανωτός [τιτανόω], ή, όν. Ἀλειμμένος μὲ τίτανον, ἀσβεστωμένος.

† Τίταξ ἢ Τίτας (ὁ), (κατὰ τὴν ἀρχ. διάλεκτι τῶν Θεσσαλ.) Βασιλεύς.

Τίτας, α (ὁ), Δ. Π. [τίνω]. τιμωρός, ἐκδικητής.

Τιτηγενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν Τιτάνων.

Τιτήν, ῆνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Τιτὰν ἢ Τιτανικός.

† Τιτήνη (ἡ), θηλ. τοῦ Τίταξ.

Τιτήνιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Τιτάνιος.

Τιτηνίς, ίδος (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Τιτανίς.

Τιτθεία (ἡ). βύζαγμα, ἀνάθρεμμα, [ἐκ τοῦ

Τιτθεύω, Μ. εύσω. Βυζάνω (Ἀνατρέφω [Τουρκ.] Δαδεύω) τινὰ ὡς τίτθη. ‖. (ἀμτβτ.) εἶμαι (ὑπηρετῶ ὡς)-

Τίτθη (ἡ), = Τιθήνη, βυζάστρα, παραμάνα, (συγχ. τῷ Τήθη καὶ

Τιτθή (ἡ). ἡ ῥώγα τοῦ βυζιοῦ (τοῦ τιτθοῦ).

† Τιτθυβίζω, = Τιτυβίζω.

† Τιτθίζω, Π. ίσω, Γλσ. Βυζάνω (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.).

Τιτθίον (τὸ). ἡ ῥώγα τοῦ βυζιοῦ, (ὑποκορ. τοῦ Τιτθός), βυζάκι.

Τιτθίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. (χαϊδευτ.) τοῦ Τιτθή.

Τιτθολαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Πιάνω τὰ βυζιά, [λαμβάνω καὶ

Τιτθός (ὁ), [† θάω]. τὸ βυζὶ (κυρ. τῆς γυν.)· ἡ ῥώγα τοῦ βυζιοῦ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Τίτθη, τροφός.

Τιτίζω [ὀνμτπ.], Μ. ίσω. Φωνάζω τσὶ τσὶ 'σὰν τὰ μικρὰ πουλιά, (παρβλ.) Πιπίζω, [ἐκ τοῦ

† Τιτίς, ίδος (ἡ). πουλάκι, πιπίνι.

; Τιτλάριον (τὸ). πινακίδα (Γαλλ. tablette) διὰ γράψιμον, σημειωματάριον, (ὑποκορ. τοῦ

† Τίτλος (ὁ), νλγ. (ἐκ τοῦ Λτν. titulus), ἐπιγραφή, τμῆμα (μέρος) συγγράμματος, (ἴδε Κεφάλαιον).

Τιτραίνω καὶ † Τιτράω [τείρω, τορέω], Μ. τρήσω (πθ. πθχ. Τέτρημαι). Τρυπῶ, διατρυπῶ.

Τιτρώσκω [τιτραίνω], Μ. τρώσω (πθ. πρκ. Τέτρωμαι, ἀόρ. Ἐτρώθην κτλ.). Τρυπῶ, πληγόνω, τραυματίζω (κυρ. καὶ μτνμ.). » Πόῤῥωθεν οἱ καλοὶ τιτρώσκουσι, « Ξεν. » Οἶνός σε τρώει, « Ὀδ. Φ, σὲ ζαλίζει. (καὶ πθ.) » Τῶν δὲ Ἀθην. αἱ ἡμίσεαι τῶν νεῶν τετρωμέναι ἦσαν, « Ἡρ., τρυπημέναι.

Τιτρωσμός (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Τρωσμός.

Τιτυβίζω [ὀνμτπ.], Μ. ίσω. Φωνάζω 'σὰν τὴν πέρδικα ἢ τὴν χελιδόνα.

Τιτυοκτόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτείνας (φονεύσας) τὸν γίγαντα Τιτυόν.

Τιτύρινος (ὁ). τιτύρου ἴδιος, ποιμενικός. » Αὐλὸς —. «

Τιτυριστής, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὸν τιτύρινον αὐλόν.

Τίτυρος (ὁ), Δ. ὁ μεγάλος τράγος, (ὅθ. 2) = Σάτυρος. 3) (συνκδχ.) νέος

μὴν, ἀγιδοδοσκίς. 4) (Ἀττ.) εἶδ. πιθήκου βραχυούρου.

Τιτύσκω καὶ (εὐχρηστότ. μσ.) Τιτύσκομαι (χωρὶς Μ.), Π. = Τεύχω, φθεάνω· ἑτοιμάζω· ἐμποιῶ, παρασκευάζω. »Ἥφαιστος πῦρ τιτύσκετο,« Ἰλ... »Ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο ἵππω,« Ὅμ. Θ. Ν. »Τιτύσκειν φόβον, « Λυκ., ἐμπνέειν. »Δῖνα τιτυσκόμενοι, « Ὀππ., μηχανώμενος. 2) ἀντὶ Τυγχάνω, σημαδεύω· διευθύνω (καὶ μσ. διευθύνομαι) πρὸς τὸν σκοπόν· (συνκδχ.) κτυπῶ σημαδεύων, ἐπιτυγχάνω (κυρ. καὶ μτφορ.). » Αἶεὶ.. βάλε τιτυσκόμενος, « Ὀδ. Χ. (ἢ δοτ.). » Ἰοῖσι τιτυσκόμενοι,« Ἰλ. Γ. Ν. » Χερσὶ τιτυσκόμενος, « Θκ. (καὶ γεν. πρσ.) »Ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, « Ἰλ. Φ. (καὶ μτφορ.) » Τιτύσκετο φρεσὶν, « Ἰλ. Ν., ἐσκέπτετο. (καὶ καταχρ.) »Ὄφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες,« Ὀδ. Θ., διευθυνόμεναι αὐθορμήτως ὡς λογικαί.

Τιτὼ, όος-οῦς (ἡ), Π. [Τιτάν]. ἡ ἡμέρα, ἡ αὐγή.

Τίφη (ἡ), [τῖφος], εἶδος σίτου, (ἴσ.) = Ὀλύρα. 2) εἶδ. ἐντόμου, (ἄλλ. ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τίλφη, (Λτ.) tibula.

Τίφθ', Π. (κατ' ἀποκ.) πρὸ φων. δασ. ἀντὶ Τίπτε = Τίποτε;

Τίφιος (ὁ, ἡ). τελματιαῖος, [ἐκ τοῦ

Τῖφος, εος-ους (τὸ). νερὸν στεκάμενον, βάλτος· δάσος βαλτῶδες, (κοιν.) τοῦφα.

Τίφυον (τὸ), εἶδος φυτ. καὶ ἄνθ. (στεφανωματικοῦ), Νάρκισος ὁ Περσικὸς, (παρβλ. Ἴφυον).

Τίφυς ἢ Τῖφυς, υος (ὁ). τὸ πάθος ὁ ἐφιάλτης.

Τιφώδης [τῖφος], εος (ὁ, ἡ). ἑλώδης, βαλτώδης.

Τίω, Μ. τίσω (πθ. πρκ. Τέτιμαι), Π. ἀντὶ Τιμῶ (κυρ. καὶ μτνμ.). » Τῖον δέ ἑ τεσσαράβοιον, « Ἰλ. Ψ., τὸν ἐκτιμοῦσαν, ἄξιζε· (καὶ μτνμ.) » Ἶσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν, « Ἰλ. Ο. »Θεοὶ δίκην τίουσιν, « Ὀδ. Ξ. (καὶ μσ. σπν.) »Ζεὺς τίετο αὐτὴν, « Ἡσ. (καὶ πθ.) »Θεὸς ὣς τίετο δήμῳ, « αὐτ. » Θεοῖσι τετιμένος, « Ὅμ., Ἡσ. (οἱ χρόνοι τούτου τοῦ ῥήμ. συγχ. τοῖς τοῦ Τίνυμι).

Τλάθυμος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Τλήθυμος.

†Τλαιπαθὴς, Τλαισίφρων, Γλσ. ἀντὶ Τληπαθὴς, Τλησίφρων.

Τλάμων, ονος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Τλήμων, [ἐκ τοῦ

(Τλάω), ἄχρ. θεμ. τοῦ Τέτληκα, Μ. τλήσω (ἀόρ. Ἔτλην). Ἀνέχομαι, ὑποφέρω· (μὲ ἀπαρ.) τολμῶ. » Μήποτε πενίην ἀνδρὶ τέθλαθ' ὀνειδίζειν,« Ἡσ., Ὅμ. »Οὐκ ἔτλη εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, ἀλλ' ὑπεχώρει,« Ξεν. (καὶ ἀπολ. κατὰ μτχ. ἀντὶ ἐπιθ.) »Τετληότι θυμῷ,« Ὅμ., μὲ γενναιοκαρδίαν (καρτερίαν).

Τλῆ, Π. ἀντὶ Ἔτλη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς ὁρσ. καὶ

Τλῇ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τέτληκα.

Τλήθυμος (ὁ, ἡ), Π. [†τλάω, θυμός]. καρτερικὸς, ὑπομονητικός· τολμηρὸς, γενναιόκαρδος.

Τλημόνως [τλήμων], ἐπίρ. Ἀθλίως, ταλαιπώρως.

Τλημοσύνη (ἡ). ὑπομονὴ, καρτερία, τόλμη, γενναιοψυχία. 2) ἀθλιότης· κακοπάθεια, ταλαιπωρία, [ἐκ τοῦ

Τλήμων [†τλάω], ονος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποφέρων γενναίως, ἀνεκτικὸς, ὑπομονητικὸς, γενναιόκαρδος· (ἐπὶ κακοῦ) θρασὺς, τολμητίας, ἀπόκοτος· (συνκδχ.) ταλαίπωρος, ἄθλιος.

Τλῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τέτληκα.

Τληπάθεια (ἡ). ὑπομονὴ. καρτερία· κακοπάθεια· ταλαιπωρία, [ἐκ τοῦ

Τληπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποφέρω γενναίως· κακοπαθῶ, ταλαιπωροῦμαι, [ἐκ τοῦ

Τληπαθὴς [†τλάω, πάθος], έος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποφέρων γενναίως, ὑπομονητικός· πολυπαθής· ταλαίπωρος.

Τλησικάρδιος (ὁ, ἡ), Π. = Ταλακάρδιος, γενναιόψυχος.

Τλησιμοχθος (ὁ, ἡ), Π. [†τλάω, μόχθος]. ὁ ὑποφέρων κόπους (ταλαιπωρίας), καρτερικός· ἀκούραστος· ἐπίμονος· εὔτολμος.

;Τλησιπαθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Τληπαθής.

Τλησίπονος (ὁ, ἡ), Π. = Τλησιμοχθος.

Τλῆσις [†τλάω], εως (ἡ), τὸ ὑποφέρειν, καρτερία· τόλμη, (ὅθεν

Τλητικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Καρτερικὸς, ὑπομονητικὸς, γενναιόψυχος.

Τλητὸς [†τλάω], ἡ, όν. Ἀνεκτὸς, ὑποφερτός. 2) Π. ἀνεκτικὸς, ὑπομονητικός. » Τλητὸν γὰρ μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν, « Ἰλ. Ω.

Τμάγεν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ἐτμάγησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. β'. καὶ

Τμάγον, Π. ἀντὶ Ἔτμαγον, ἀόρ. β'. τοῦ Τμήγω.

†Τμήγας, α (ὁ), Δ. τὸ ὕνι τοῦ ἀρότρου ἢ

†Τμῆγος, εος-ους (τὸ). ἡ αὐλακιά, [ἐκ τοῦ

Τμήγω, Μ. τμήξω (ἀόρ. β'. Ἔτμαγον ἢ πθ. Ἐτμάγην). Π. ἀντὶ Τέμνω, κόπτω, χωρίζω, ἀπο(δια)τέμνω.

Τμήδην, ἐπίρ. Π. διὰ τομῆς, τμητικῶς, (κοιν.) κοφτά.

Τμηθεὶς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. καὶ

Τμηθῆναι, πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τέμνω.

Τμῆμα (τὸ). τὸ τετμημένον (ἀποκεκομμένον) μέρος ἀπό τινος, κομμάτι· μερίδιον· ἀπόσπασμα.

;Τμηματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει τμήματος, κομματιαστός. 2) ἀντὶ Τμητικός.

Τμῆσις, εως (ἡ), τὸ τέμνειν ἢ τέμνεσθαι, κόψιμον, χωρισμός. » Γῆς —, « Πλάτ., δενδροτομία (ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν)· (ἰδιαιτ. παρὰ Γρμτ.) διαίρεσις λέξεως συνθέτου.

;Τμήσσω, Μ. τμήξω, Π. ἀντὶ Τέμνω, (ἴδε Τμήγω).

Τμητέος, α, ον, θετ. τοῦ Τέμνω.

Τμητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ †Τμητὴς, ὁ τέμνων (κόπτων, χωρίζων).

Τμητικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ τέμνειν· (μτφορ.) ἔντονος· (ἰατρ.) διαλυτικὸς, (Γαλλ.) incisif.

†Τμητικῶς, ἐπίρ. Μὲ τμητικὸν τρόπον, κοφτά.

Τμητὸς, ἡ, όν. Κομμένος ἢ Δυνάμενος νὰ κοπῇ (εἰς τμήματα), ἐπιδεκτικὸς τομῆς, κοπτὸς, διαιρετός.

Τμητοσίδηρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σιδηρότμητος.

Τὸ, οὐδ. τοῦ Ὁ. 2) Π. ἀντὶ Ὅ (οὐδ. τοῦ Ὅς) ἢ Τοῦτο.

Τοαπεκείνου, Τοαποτοῦδε κτλ., ἀντὶ Τὸ ἀπ' ἐκείνου κτλ.

Τόγε, οὐδ. τοῦ Ὅγε.

Τόδε, οὐδ. τοῦ Ὅδε.

Τοδεύτερον, ἀντὶ Τὸ δεύτερον.

Τοδὶ, Ἀττ. ἀντὶ Τόδε.

Τοεπίπαν, ἀντὶ Τὸ ἐπίπαν.

Τόθεν [τὸ-δ], ἐπίρ. ἀντὶ Ὅθεν, ἐκεῖθεν, ἀπ' ὅπου, ἢ· (χρν.) ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, ἢ· (τρπ.) ἐκ τούτου, ἑπομένως.

Τόθι [τὸ-δ], ἐπίρ. Π. ἐκεῖ, αὐτόθι. 2) ἀντὶ Ὅθι, ὅπου.

Τοι [τῷ], μόρ. ἐγκλιτ. (πάντοτε συνεκφερόμενον μετ' ἄλλων), καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Βεβαιωτ. ἢ Ἐπιτατ. Βέβαια, τωόντι· ἐξάπαντος. » Εὖ τοι λέγεις,« Ἀρστ. » Ἔγωγέ τοι, « αὐτ. » Σέ τοι, σὲ τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω,« Σοφ. (ἐνίοτε ἐκ τοῦ ἐναντ. Ἐλαττωτ.) » Στέρινον γέ τοι ἔχων, « Ἀρστ. (ἢ Παραπληρωματ.) » Τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα Διῒ, « ‖. (καὶ ἐν συνθ.) » Καίτοι, Τοίνυν, Τοιγὰρ, Τοιγάρτοι, Ἤτοι κτλ.

Τοὶ ἢ (ἐγκλιτ.) Τοι, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Σοὶ, δοτ. τοῦ Τύ = Σύ.

Τοὶ, Ἰων. Π. ἀντὶ Οἳ ἢ Οἱ, πλθ. τοῦ Ὅς ἢ Ὁ.

Τοιαδὶ, Ἀττ. ἀντὶ Τοιάδε, οὐδ. πλθ. τοῦ Τοιόσδε.

Τοιαυταχῶς, ἐπίρ. Κατὰ τοιοῦτόν τινα τρόπον.

Τοιγάρ, Π. ἀντὶ-

Τοιγαροῦν καὶ Τοιγάρτοι, σύνδ. Συλλογιστ. ὅθεν λοιπόν· ἄρα, ἑπομένως.

Τοῖιν, Π. ἀντὶ Τοῖν, γεν. καὶ δοτ. δυϊκ. τοῦ Ὁ.

Τοίνυν, σύνδ. Συλλογιστ. (ἐπακολουθ. λόγου), λοιπὸν, ὅθεν, ἑπομένως.

Τοῖο, Ἰων. Π. ἀντὶ Τοῦ.

Τοῖος, α, ον, Π (ἢ σπν. λογογρφ.) ἀντὶ Τοιοῦτος, τέτοιας λογῆς, τέτοιος· (πρὸς ἀπαρ.) ἱκανὸς ὥστε (νά)· (ἀνταποδίδεται συνήθ. εἰς τὸ Οἷος) » Τοῖος ἐὼν, οἷος οὔτις Ἀχαιῶν, « Ἰλ. Σ. » Οὔπω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι, οἷον Πειρίθοον κτλ., « Ἰλ. Α. (ἢ εἰς τὸ Ὁποῖος) » Ὁποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις, « Ἰλ. Υ. (καὶ ἀπολ.) » Χαίρετω ὅς τις τοῖος, « Θκρ. » Ἔπος ὅγε τοῖον ἔνεπεν, « αὐτ. (ἢ θαυμας.) » Τοῖος μέγιστος δοῦπος ὀρώρει! « Ἡσ. » Τοῖα φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν, « Θκρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ἡμεῖς δ' οὔ νύ τι τοῖοι ἀμυνέμεν, « Ὀδ. Β., ἱκανοί· (ἐνίοτε τροπολογ. καθὼς τὸ Τίς) » Τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν, ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον, « Ἰλ. Ψ. » Πέλαγος μέγα τοῖον, « Ὀδ. Γ. » Μείδησε δὲ σαρδάνιον μάλα τοῖον,« Ὀδ. Γ. ‖. (τὸ οὐδ.) Τοῖον, ἐπίρ. ἀντὶ Τοίως, οὕτω, οὕτω πως. » Τοῖον γὰρ

ὑποτρομέουσιν ἅπαντες, « Ἰλ. Ρ. »Ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον, « Ὀδ. Η.

Τοιόσδε, τοιάδε, τοιόνδε, = Τοῖος, Τοιοῦτος (ὁποῖος δηλ. φαίνεται ἢ περιγράφεται ὡς παρών). »Ἀοιδοῦ τοιοῦδε, οἷος ὅδ' ἐστιν, « Ὀδ. Α, Ι. » Τοιόσδ' οἷον ὁρᾷς, « Θκρ. (καὶ ἀορ.) » Τοιόσδε τις, « Λξ (καὶ θαυμαστ.) » Τοιός δε τοσός δε τε λαὸς, « Ὅμ. ‖. (τὸ οὐδ. προθετ.) »Κατὰ τοιόνδε,« Ἡρ., ἀντὶ ἐπίρ. Οὕτω πως, ἐκ τοιαύτης αἰτίας » Ἐν τῷ τοιῷδε, « αὐτ., εἰς τοιαύτην περίστασιν.

Τοιοσδὶ, τοιαδὶ, τοιοδὶ, Ἀττ. ἀντὶ Τοιόσδε.

Τοιουτοὶ, Ἀττ. πλθ. τοῦ Τοιουτοσί.

Τοιοῦτος [τοῖος, οὗτος], τοιαύτη, τοιοῦτο καὶ (Ἀττ.) τοιοῦτον. Τέτοιας λογῆς, παρόμοιος, τέτοιος· (συνήθ. ἀνταποδ. εἰς τὸ Οἷος) » Τοιοῦτος ἦν, οἷος (ἢ ὥστε) μὴ βούλεσθαι κτλ., « Ξεν. (ἢ ἀορ.) » Τοιοῦτός τις, » Τοιαῦτ' ἄττα, « Λξ. »Ἐγένετο δὲ ἡ διακομιδὴ τοιαύτη τις,« Πλδ., οὕτω πως. ‖. (τὸ πλθ. οὐδ.) »Τοιαῦτα, ἀντὶ ἐπίρ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, οὕτως, (καὶ εἰς τὰς ἀποκρ.) μάλιστα, οὕτως ἔχει.

Τοιουτοσὶ, τοιαυτηὶ, τοιουτοὶ ἢ τοιουτονὶ καὶ τοιουτὶ, Ἀττ. (κατ' ἐπέκτ.) ἀντὶ Τοιοῦτος.

Τοιουτόσχημος καὶ Τοιουτοσχήμων, ονος (ὁ, ἡ). τοιοῦτος (παρόμοιος) τὸ σχῆμα, τοιούτου σχήματος.

Τοιουτότροπος (ὁ, ἡ). τοιοῦτος τὸν τρόπον (τὸ εἶδος), τοιοῦτός τις, παρόμοιος.

Τοιουτοτρόπως, ἐπίρ. Κατὰ τοιοῦτόν τινα τρόπον, τοιαύτης λογῆς, οὕτως.

Τοιουτόχροος-ους (ὁ, ἡ). τοιοῦτός τις τὸ χρῶμα (τὴν χροιάν), τοιούτου χρώματος.

Τοιουτώδης, εος (ὁ, ἡ). τοιοῦτός τις (τὸ εἶδος), τοιουτότροπος.

Τοῖσδεσι ἢ Τοῖσδεσσι(ν), Π. ἀντὶ Τοῖσδε, δοτ. πλθ. τοῦ Ὅδε.

Τοίχαρχος (ὁ, ἡ). ὁ ἄρχων τοῦ (δεξιοῦ ἢ ἀριστεροῦ) τοίχου τῆς νεὼς, ὁ πρῶτος (ἐπιστάτης) τῶν κωπηλατῶν τοῦ ἑνὸς μέρους (bord).

Τοιχίζω, Μ. ίσω. (κυρ. ἐπὶ πλοίου) Γέρνω πρὸς τὸ ἓν πλάγιον (τὸν ἕνα τοῖχον), (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) ὀρτσάρω.

Τοίχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τοῖχος, δουβαράκι.

Τοιχογραφία (ἡ). ζωγράφισμα ἢ ζωγραφία ἐπὶ τοίχου· (εἰς τὴν Ῥωμ. ἱστορ.) τὰ χρονικὰ τῆς Ῥώμης τὰ ὁπ. ἐγράφοντο εἰς τοὺς τοίχους τοῦ ναοῦ ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἀρχιερέως.

Τοιχογράφος (ὁ). ὁ ζωγραφίζων τοὺς τοίχους ἢ ἐπὶ τῶν τοίχων.

Τοιχοδιφήτωρ [τ. διφέω], ορος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Τοιχωρύχος.

Τοιχόκρανον (τὸ). ἡ κορυφὴ τοῦ τοίχου.

Τοιχόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Μεταβάλλομαι εἰς τοῖχον· (κατὰ τοὺς Ἀκαδημ.) φαντάζομαι (πλάττω μὲ τὴν ἰδέαν μου) ὅτι εἶναι τι τοῖχος (ἄδηλον ἂν ἦνε ἢ ὄχι).

Τειχοποιὸς (ὁ), (ἴδε Τειχοποιός).

†Τοιχορύκτης, ου (ὁ), = Τοιχωρύχος.

Τοῖχος (ὁ), [τεύχω, τεῖχος]. τοῖχος (κυρ. οἰκίας), (Τουρκ.) δουβάρι· [illegible] αἱ πλευραὶ (τὰ πλάγια) τοῦ πλοίου.

Τοιχόω-ῶ, Μ. ώσω, (εὔχρ. μόνον τὸ πθ. Τοιχόομαι, ὅπου ἴδε).

Τοιχωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρυπῶ τοῖχον ἵνα κλέψω (ὡς τοιχωρύχος), (ἐν γέν.) κάμνω κατεργαριαῖς, δολιεύομαι. »Οἷα ἐτοιχωρύχησαν περὶ τὸ δάνειον, « Δμ.

Τοιχωρύχημα (τὸ). τρύπα εἰς τὸν τοῖχον (γινομένη πρὸς κλοπήν), κλέμμα τοιχωρύχου, (ἐν γέν.) κατεργαριά, πανουργία.

Τοιχωρυχία (ἡ). τὸ τοιχωρυχεῖν, διόρυξις (τρύπημα) τοίχου, (ἐν γέν.) διαβολιά, κατεργαριά, πανουργία.

Τοιχωρυχικὸς, ἡ, όν. Τοιχωρύχου ἴδιος. » Τοιχωρυχικὴ (ἐνν. τέχνη), « Σξτ., ἡ τοῦ τοιχωρυχεῖν.

Τοιχωρύχος (ὁ). ὁ τρυπῶν (διορύττων) πρὸς κλοπὴν τοὺς τοίχους τῶν οἰκιῶν· (ἐν γέν.) κλέπτης, κατεργάρης.

Τοίως, ἐπίρ. Π. (μτγν.) = Οὕτω, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

†Τοιῶςδε, ἐπίρ. ἀντὶ Τοίως.

Τόκα, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Τότε.

Τοκαρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Τοκάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τόκος, μικρὸν (ὀλίγον) διάφορον.

Τοκὰς, άδος (ἡ). ἡ γεννῶσα ἢ γεννήσασα· (ἐπὶ γῆς) παραγωγικὴ, εὔφορος.

Τοκαταρχὰς, ἀντὶ Τὸ κατ' ἀρχάς.

Τοκάω-ῶ (χ. Μ). Εἶμαι ἐπίτεξ, μέλλω νὰ γεννήσω, κοιλοπονῶ.

Τοκετὸς (ὁ). ὁ καιρὸς τῆς γέννας (τοῦ τόκου), ἡ γέννα. 2) Π. (ὡς ἐπίθ.) τὸ τεχθὲν, βλάστημα, γέννημα.

Τοκεὺς, έως (ὁ). ὁ γεννήτωρ, ὁ πατήρ. ‖. (πλθ.) οἱ γονεῖς.

Τοκήεσσα (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τοκάς.

Τοκῆϊ, Ἰων. ἀντὶ Τοκεῖ, δοτ. τοῦ Τοκεύς.

Τοκίζω, Μ. ίσω. Δανείζω μὲ τόκον, βάλλω (χρήματα) εἰς τὸ διάφορον.

Τοκισμὸς (ὁ). τὸ τοκίζειν, ὁ ἐπὶ τόκῳ δανεισμός.

Τοκιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ τοκίζων χρήματα, (Τουρκ.) μαμελετζῆς.

Τοκογλυφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Δανείζω ὡς)-

Τοκογλύφος (ὁ), [τόκον, γλύφω]. ὁ λογαριάζων καὶ εἰσπράττων ἢ τὸ λεπτὸν τοῦ τόκου, τοκιστὴς πλεονέκτης.

†Τοκοληψία (ἡ). τὸ λαμβάνειν τόκον (διάφορον).

Τοκοπράκτωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ εἰσπράττων τόκον, τοκιστής.

Τόκος (ὁ). τὸ τεκεῖν, γέννα· γέννησις· (Π.) γενεὰ, καταγωγή· (ἐνίοτε) τὸ τεχθὲν, γέννημα. » Ἐν τοῖς τόκοις αἱ νέαι πονοῦσί τε μᾶλλον καὶ διαφθείρονται πλείους, « Ἀρστ. » Γρηῒ παλαιγενεῖ, ἧτε τόκοιο εἴργηται,« Ὅμ. Ὕμν. » Πασῶν τῶν συῶν ἀπὸ τόκου χοῖρον λαμβάνειν, « Ξεν., ἀπὸ κάθε γένναν. » Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε, « Ὅμ. » Καὶ τοῦ γιγνομένου τόκου (τῶν μελισσῶν) ἐπιμελεῖται, ὡς ἐκτρέφηται,« Ξεν. 2) (συχν. ὅτ. μτνμ.) διάφορον χρημάτων δανεισμένων. » Ὁ τόκος τὸ νόμισμα ποιεῖ πλέον, ὅθεν ἢ τοὔνομα τοῦτ' εἴληφεν, « Ἀρστ. » Τὸ ἀρχαῖον καὶ τοὺς τόκους τοὺς γιγνομένους ἀποδοῦναι, « Ἰσκρ. » Δανειζόμενοι ἐπὶ μεγάλοις τόκοις, « Δμ. » Ἐκομισάμην ἂν τὸ ἐμὸν σὺν τόκῳ, « Γρφ. » Καὶ τόκον τόκου, « Θφρ.

Τοκοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Δίδω, Πληρόνω) τόκον (διάφορον).

Τόλμα (ἡ), [†τλάω]. θάῤῥος, ἀφοβία, ἀποκοτιά· αὐθάδεια.

Τόλμα, πρς. τοῦ Τολμάω.

Τολμάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Τολμήεις.

Τολματὸς, ά, όν, Δ. ἀντὶ Τολμητός.

Τολμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ Λαμβάνω τόλμην ἢ (μὲ ἀπαρ. ἢ αἰτ.) τὴν τόλμην νὰ κάμω (νὰ ἐπιχειρήσω) τι, ἀποκοτῶ· θρασύνομαι, αὐθαδιάζω· (Π.) ἀνέχομαι, ὑποφέρω. » Ὁ μὲν ἐσθλὸς τολμᾷ ἔχων τὸ κακὸν, κοὐκ ἐπίδηλος ὅμως,« Θγν. » Ὁ δὲ τέως μὲν ἐτόλμα βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος τετληότι θυμῷ, « Ὀδ. Ω. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Τολμήσεις Διὸς ἄντα ἔγχος ἀεῖραι; « Ἰλ. Θ. » Σιωπώντων δὲ τῶν ἄλλων, καὶ οὐ τολμώντων γνώμην ἀποδείκνυσθαι ἀντίην, « Ἡρ.

Τολμήεις, εσσα, εν, Π. ἀνεκτικὸς, ὑπομονετικός· τολμηρὸς, ἀπόκοτος.

Τόλμημα (τὸ). ἔργον τολμηρὸν (ἀπόκοτον).

Τολμηρία (ἡ). τόλμη, ἀποκοτία, [ἐκ τοῦ

Τολμηρὸς, ά, όν. Ὁ ἔχων τόλμην, θαῤῥετὸς, ἀπόκοτος.

Τολμηρῶς, ἐπίρ. Μὲ τόλμην, τολμηρά.

Τολμῆς, ῆσσα, ῆν, Π. (κατὰ συναίρ.) ἀντὶ Τολμήεις.

Τόλμησις, εως (ἡ), τὸ τολμᾶν.

Τολμήστατος, η, ον, Π. ἀντὶ Τολμηέστατος, ὑπερθ. τοῦ Τολμήεις.

Τολμητὴς, οῦ (ὁ). ὁ τολμῶν, τολμηρὸς, ἐπιχειρηματίας.

Τολμητίας, ου (ὁ). τολμητὴς, ἐπιχειρηματίας· αὐθάδης, ἀπόκοτος.

†Τολμητικὸς, ἡ, όν. Φύσει τολμηρός.

Τολμητὸς, ἡ, όν. Τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ ἢ πρέπει νὰ τολμήσῃ τις.

†Τολμίστατος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τολμήστατος.

Τολύπευμα (τὸ), [τολυπεύω], τολύπη, (μτφορ.) ῥαδιούργημα.

Τολυπευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τολυπεύειν, κατορθωτικός.

Τολυπεύω, Μ. εύσω. Τυλίζω (κυρ.) τὸ λαναρισμένον μαλλὶ (Τὸ κάμνω τουλούπαν) ἵνα τὸ γνέσω, (συνήθ. μτφορ.) φέρω εἰς πέρας, ἐκτελῶ, κατορθόνω· (ἐπὶ κακοῦ) μηχανοῤῥαφῶ, ὑφαίνω. » Δόλους —,« Ὅμ. » Θρᾳξὶ πένθος —, « Εὐρ. »Πόνον (»Ἄλγεα) —,« Ἡσ., ὑποφέρειν. »Πολέμους —,« Ὅμ, κατορθόνειν, [ἐκ τοῦ

Τολύπη (ἡ), [†τλάω, ταλασία ἢ τύχη]. σφαῖρα μαλλιοῦ λαναρισμένου διὰ γνέσιμον, (κοιν.) τουλοῦπα· (κατ' ἔκτ.) κουβάρι νήματος (;). 2) (μτνμ.) εἶδ. στρογγυλοῦ ζυμαρικοῦ, (κοιν.) σβίγγος. 3) εἶδος στρογγ. κολοκύνθης, (Γρφ. Βασιλ. δ', 39).

Τομὰ (ἁ), Δ. ἀντὶ Τομή.

Τομαῖος, α ἢ ος, ον, Π. κομμένος, τετμημένος ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τιμήν. » Χαίτη —, « Εὐρ. » Κέδρος πριονεσσι τομαίη, « Νικ. » Ἄχος τομαῖον, « Αἰσχλ., δραστήριον, (παρβλ. Τέμνω).

Τομάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Τόμος, τομίδιον.

;**Τόμαρος** (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τόμουρος.

Τομάω-ῶ (χ. Μ.). Ἔχω ἀνάγκην τομῆς (κοψίματος).

Τομεῖον (τό). ἐργαλεῖον κοπτερὸν (πρὸς τομὴν ἐπιτήδειον).

Τομεύς, έως (ὁ), (ἡ δοτ. πλθ. Δ. Τομέσι). (ἐν γέν.) ὁ τέμνων (κόπτων, διαιρῶν κτλ.)· (ἰδιαιτ. καὶ ὡς οὐσ.) ἐργαλεῖον κοπτερὸν, κόφτης, κοπίδι (τῶν σκυτοτόμων κτλ.)· (μθμτκ.) τμῆμα κύκλου (κύκλου κτλ.), (Γαλλ.) segment. ‖. (πλθ.) Τομεῖς, « οἱ ἐμπροσθινοὶ ὀδόντες.

Τομή (ἡ), τὸ τέμνειν, κόψιμον, χώρισμα, διαίρεσις· μέρος κομμένον, πληγὴ κοψίματος. »Ἀμπέλου —,« Ἡσύχ., κλάδευμα. » Γῆς —, « Πλάτ., δενδροτόμησις. »Φαρμάκων—,« Λξ, ἡ κατασκευή, (ἴδε Τέμνω). » Σφαίρας (» Κώνου) —, « Μθμτ. » Μέτρων —, « Ἑρμγ., (Γαλλ.) cesure. » Λόγου —, « αὐτ., τὸ ἐπίτομον(;). » Τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπε (τὸ σκῆπτρον),« Ὅμ., τὸ μέρος (τὸ στέλεχος) τοῦ ὁπ. ἀπεκόπη.

Τομίας, ου (ὁ), = Ἐκτομίας, εὐνουχισμένος.

Τομικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τομήν, τμητικός.

Τόμιος (ὁ, ἡ). ὁ παθὼν ἢ ὑποκείμενος εἰς τομήν, κοφτός, κομμένος. ‖. (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) Τόμια, « τὰ κομματιασμένα μέλη ἢ ἐντόσθια τοῦ ἱερείου ἐπὶ τῶν ὁπ. ὡρκίζοντο. » Στάντες ἐπὶ τομίων κάπρου καὶ κριοῦ καὶ ταύρου, « Δμ., (παρβλ. Ἔντομα).

Τομίς, ἴδος (ἡ). (ἐπίθ.) κοπτερή· (οὐσ.) ψαλίδα. » Τὰς μύλας ἔχει τομίδας, « Γρφ., ὀδόντια κοπτερὰ 'σὰν ψαλίδι.

Τομός, ή, όν. Κοπτερός· (μτφορ.) διαπεραστικός· (ἐνίοτε) σαφής, εὐκρινής.

Τόμος (ὁ), = Τμῆμα, κομμάτι, τέμαχος (» Ἀλλᾶντος, » Τυροῦ —, « Ἀθ.)· (ἰδιαιτ.) φύλλον χάρτου (μεμβράνας). » Λάβε σεαυτῷ τόμον (χάρτου καινοῦ μεγάλου), καὶ γράψον εἰς αὐτὸν γραφίδι, « Γρφ., (ὅθ. νλγ.) » Τόμος βιβλίου « (Γαλλ.) volume.

Τόμουρος (ὁ), [τέμνω, οὐρὰ ἢ ; ἄρουρα]. ἱερεὺς (εὐνουχισμένος;) τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου.

Τομῶς, ἐπίρ. Μὲ τομὸν (κοπτερὸν [καὶ μτφορ.] σαφῆ, σύντομον ἢ ἀπότομον) τρόπον, (κοιν.) ὀρθὰ-κοφτά.

Τόν, αἰτ. τοῦ Ὁ. 2) Π. ἀντὶ Ὅν ἢ 3) Τοῦτον. 4) Δ. ἀντὶ Σόν, αἰτ. τοῦ Σός.

Τοναῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος μὲ τόνον, ἔντονος, σύντονος. » Δρόμος —, « Σδ, ὁ κατεσπευσμένος. ‖. (οὐσ.) » Τοναία (ἐνν. φωνή), « Ἀλ., ἡ γεγωνυῖα.

Τονάριον (τό). εἶδ. μικροῦ αὐλοῦ διὰ τοῦ ὁπ. ἔδιδον τὸν τόνον (τὸ ἴσον) τῆς φωνῆς, (παρβλ.) Ἐπιτόνιον.

†**Τονέω-ῶ**, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ Τονόω.

Τονθολυγέω καὶ **Τονθορυγέω**, σπν. ἀντὶ-

Τονθορύζω καὶ **Τονθρύζω** (ίζω), Μ. ύσω Ὁμιλῶ ἀνάρθρως (ἀσαφῶς), μυρμουρίζω,

†**Τονθρυστής**, οῦ (ὁ). ὁ τονθρύζων (μουρμουρίζων), γογγυστής, μεμψίμοιρος.

Τονιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων μῆκος ἢ δύναμιν ἑνὸς (μουσ.) τόνου. » Διάστημα —, « Μουσ., τὸ ἀπὸ τοῦ διὰ 3 ἐπὶ τὸ διὰ 4.

†**Τονίζω**, Μ. ίσω. Βάλλω (Σημειόνω τὴν λέξιν μὲ) τόνους.

Τονικός, ή, όν. Ὁ ἔχων ἢ ἐμποιῶν τόνον· ὁ συνιστάμενος ἐκ τόνων.

Τόνος (ὁ), = Τάσις, τέντωμα· (μτνμ.) ἰσχύς, σφοδρότης, ἔντασις, ἐπίτασις. » Ἵνα ἀνακωχεύῃ τὸν τόνον τῶν ὅπλων, « Ἡρ. 2) (μουσ.) βαθμὸς τοῦ ἀναβιβασμοῦ ἢ καταβιβάσματος τῆς φωνῆς, (κοιν.) τὸ ἴσον· (ὅθ. μετρ.) τὸ εἶδος τοῦ ῥυθμοῦ τῶν στίχων· (καὶ γρμτ.) τὸ σημεῖον τῆς προσῳδ. τῶν λέξ. » Ὁποσαχῇ οἷόν τ' ἂν ᾖ τοὺς τόνους τῆς φωνῆς ποιούμενον, ὀξύ, βαρύ, μικρόν, μέγα, « Ξεν. » Τόνος ἑξάμετρος, « Ἡρ., τὸ Ἡρωϊκὸν καὶ » Τρίμετρος —, « αὐτ., τὸ Ἰαμβικὸν μέτρον. 3) (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι εἶνε τεντωμένον ἢ δύναται νὰ τεντωθῇ, (π. χ.) σχοινί· λωρί· (ἀνατομ.) τένων, κτλ. » Τοὺς τόνους ἑψόντες τῶν κλινέων ἐσιτέοντο, « Ἡρ., τὰ λωριά. » Ἄρκυς ἐκ τριῶν τόνων. « Ξεν., (Τουρκ.) μὲ τρία κάτια, τρίκλωναις.

Τονόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω τόνον (δύναμιν) εἴς τι, τὸ κάμνω ἔντονον· (γρμτ.) τονίζω.

Τονῦν, ἀντὶ Τὸ νῦν.

Τονώδης, εος (ὁ, ἡ). τόνου ἐμποιητικὸς ἢ μέτοχος, τονικός, ἔντονος.

Τόνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τονόω, ἔντασις, ἐνίσχυσις· (γρμτ.) τόνισμα (λέξεως).

Τονωτικός, ή, όν. Τόνου (Τονώσεως) ἐμποιητικός, τονικός, δυναμωτικός.

Τοξάζομαι, Μ. άσομαι, = Τοξεύω.

Τοξαλκέτης, ου καὶ

Τοξαλκής, έος (ὁ, ἡ), Π. φοβερὸς εἰς τὸ τοξεύειν, ἰσχυρὸς (ἄλκιμος, ἐπιτήδειος) τοξότης, (συγχ. τῷ Τοξελκής).

Τοξάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Τόξον, δοξαράκι.

Τοξάρχης καὶ **Τόξαρχος**, ου (ὁ). ἀρχηγὸς τῶν τόξων (τῶν τοξοτῶν).

Τοξασμός (ὁ), τὸ τοξάζεσθαι καὶ

Τοξεία (ἡ), τὸ τοξεύειν καὶ ἡ περὶ τοῦτο ἐμπειρία 2) (περιληπτ.) τὸ σῶμα τῶν τοξοτῶν, οἱ τοξόται.

Τοξελκής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἕλκων (τραβῶν, τεντόνων) τὸ τόξον, τοξότης, (συγχ. τῷ Τοξαλκής).

Τόξευμα (τό). τὸ τοξευθὲν ἢ τοξευόμενον, βέλος· πληγὴ βέλους, (κοιν.) σαγιττειά· διάστημα μέχρι τοῦ ὁπ. ἐκτείνεται τὸ βέλος, βολὴ τόξου· τόξον· ‖. (πλθ.) » Τὰ τοξεύματα, « Ἡρ., ἀντὶ οἱ Τοξόται.

;**Τόξευσις**, εως (ἡ), τὸ τοξεύειν, σαγίττευμα.

Τοξεύτειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Τοξευτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ-

Τοξευτής, οῦ (ὁ). ὁ τοξεύων (ἔχων ἔργον τὸ τοξεύειν), τοξότης.

Τοξευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τοξεύειν.

Τοξευτός, ή, όν. Ὁ τοξευθεὶς (κτυπηθεὶς διὰ τοῦ τόξου, σαγιττευμένος).

Τοξεύω, Μ. εύσω. Ῥίπτω (Κτυπῶ ἢ Σημαδεύω μὲ) τὸ τόξον, σαγιττεύω· (μτνμ. ἐν γέν.) ῥίπτω, σφενδονίζω. » Τοξεύειν εἰς (ἢ ἐπί) τινα καὶ (Π.) τινος ἢ τινι, « » Πάντες, ὥστε τοξόται σκοποῦ, τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε, « Σφ. » Ἧς (περισσῆς) ἄρ' ἄνωγα τοξεύειν, « Ἰλ. Ψ. (καὶ μτνμ.) » Ἔπη (» Ὕμνους) τοξεύειν, « Ἐπγρ., Πίνδ. » Ταῦτα νοῦς ἐτόξευσε μάτην, « Εὐρ. (καὶ πθ.) » Ἡ τυραννὶς πάντοθεν τοξεύεται δεινοῖς ἔρωσιν, « αὐτ., τὴν ἔχουν πολλοὶ 'στὸ 'μμάτι.

Τοξήρης [τ. †ἄρω], εος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν (ὡπλισμένος μὲ) τόξον, τοξοφόρος.

Τοξίκλυτος (ὁ, ἡ). Π [τ. κλυτός]. περίφημος (ἐξακουστός) διὰ τὸ τόξον του.

Τοξικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ τόξον » Κάλαμος —, « Θφρ., ὁ πρὸς βελοποιίαν χρήσιμος. » Τέχνη —, « Ξεν., ἡ τοξευτική. » Θυρίς —, « Σύμμ., ἡ (ἄλλ.) Τοξότις. ‖. (οὐσ.) » Τοξικὸν (ἐνν. φάρμακον), « Δσκρ., φαρμάκι, δηλητήριον (κυρ. μὲ τὸ ὁπ. ἄλειφαν τὰ βέλη). ‖. (ἐνν. πλῆθος) τὸ σῶμα τῶν τοξοτῶν, οἱ τοξόται.

Τοξοβέλεμνος καὶ ;**Τοξοβόλος** (ὁ, ἡ), Π. ὁ βάλλων (κτυπῶν, ῥίπτων βέλη) διὰ τοῦ τόξου, τοξευτής.

Τοξοδάμας, αντος καὶ

Τοξόδαμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ καταπονῶν (καταδαμάζων) τοὺς ἐχθρούς του διὰ τοῦ τόξου.

Τοξοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει τόξου, ἡμικυκλοειδής.

†**Τοξοθήκη** (ἡ). θήκη διὰ τὸ τόξον.

Τόξον (τό). τὸ ὅπλον διὰ τοῦ ὁπ. ῥίπτουν βέλη, (κοιν.) δοξάρι· (Π.) ἡ περὶ τὸ τοξεύειν ἐμπειρία· (ἐνίοτε) αὐτὸ τὸ ἐκτοξευόμενον βέλος. » Τόξων εὖ εἰδώς, « Ἰλ. Β. 2) (μτνμ.) ἡ ἐν τῷ οὐρανῷ φαινομένη Ἶρις, (κοιν.) δοξα. » Τὸ τόξον μου τίθημι ἐν τῇ νεφέλῃ, « Γρφ, 3) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα τόξου (ἡμικυκλοειδές)· καμάρα· θόλος. (μθμτ.) μέρος τῆς περιφερείας τοῦ κύκλου, γραμμὴ καμπύλη.

Τοξοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω τόξα (ὡς τοξοποιός). 2) σχηματίζω τι εἰς εἶδος τόξου· » Τὰς ὀφρῦς —, « Ἀρσφ., ζαρόνω τὰ 'φρύδιά μου, σκυθρωπάζω.

Τοξοποιΐα (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κατασκευὴ τόξου ἢ τόξων.

Τοξοποιός (ὁ, ἡ). ὁ ποιῶν (κατασκευάζων) τόξα, δοξαρᾶς.

Τοξοσύνη (ἡ), Π. ἡ τέχνη τοῦ τοξεύειν, ἡ περὶ τοῦτο ἐμπειρία.

Τοξοτευχής, έος (ὁ, ἡ), Π. [τ. τεῦχος]. ὡπλισμένος μὲ τόξον.

Τοξότης, ου (ὁ). στρατιώτης μεταχειζόμενος (ὡπλισμένος μὲ) τόξον· (εἰς τὰς Ἀθ.) ὑπηρέτης τῆς ἀστυνομίας (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Σκύθης)· (ἀστρνμ.) ἀστερισμός τις τοῦ Ζῳδ. κύκλου.

Τοξότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Τοξότης. (ὡς ἐπίθ.) » Χεὶρ —, « Λξ., ἡ τοξοφόρος. 2) θυρὶς εἰς τὰ τειχόκαστρα ἔξωθεν στενὴ καὶ ἔνδοθεν πλατεῖα διὰ τῆς ὁπ. ἐτόξευον, (κοιν.) πολεμίστρα, (Τουρκ.) μασγάλι.

Τοξουλκός (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἕλκων (τεντόνων, ῥίπτων βέλη μὲ) τὸ τόξον· (πθ.) ῥιπτόμενος διὰ τοῦ τεντωμένου τόξου. » Αἰχμή —, » Αἰσχλ., τὸ βέλος.

Τοξοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρατῶ τόξον, εἶμαι -

Τοξοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν, ὡπλισμένος μὲ) τόξον. ‖. (οὐσ.) = Τοξότης.

Τοξόω-ῶ, Μ ώσω. Λυγίζω (Σχηματίζω) τι εἰς εἶδος τόξου, κυρτόνω. 2) = Τοξεύω(;).

Τοπάζιον (τό) ἢ

Τοπάζιος (ὁ), (ἐνν. λίθος), εἶδος πολυτ. (χρυσόχρου) λίθου. 2) εἶδ. πρασινωποῦ ἰάσπιδος ἢ ἀχάτου.

Τόπαζος (ὁ), = Τοπάζιος (λίθος).

Τοπάζω [τόπος], Μ. άσω. (κυρ. καὶ ἐτυμολογ.) Τοποθετῶ· (ὅθ. συνήθ.) εἰκάζω, συμπεραίνω, ὑποπτεύω, ὑπολαμβάνω.

Τοπάλαι, **Τοπαλαιόν**, ἐπίρ. ἀντὶ Τὸ πάλαι (παλαιόν).

Τοπᾶν, **Τοπαράπαν**, ἐπίρ. ἀντὶ Τὸ πᾶν (παράπαν).

Τοπαραυτίκα, ἐπίρ. ἀντὶ Τὸ παραυτίκα.

Τοπάροιθε, **Τοπάρος**, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Τὸ πάροιθε (πάρος).

Τοπάρχης, ου (ὁ). ἄρχων (διοικητής) τινος τόπου.

Τοπαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ τοπάρχου ἢ ἡ ὑπ' αὐτοῦ διοικουμένη ἐπαρχία.

Τόπαρχος (ὁ, ἡ). ἄρχων τοῦ τόπου. ‖. (οὐσ.) = Τοπάρχης.

;**Τοπεῖον** (τό), = Τοπήϊον.

Τοπηγορία (ἡ). (ῥτρ.) ἔκθεσις (ἀνάπτυξις, πραγματεία περὶ) κοινοῦ τινος τόπου.

Τοπήϊον (τό), Ἰων. ἀντὶ (τοῦ ἀχρ.) Τοπεῖον, σχοινὶ (κυρ. πλοίου), παλαμάρι. 2) (πιθαν.) ἐσφαλμ. ἀντὶ Τυπήϊον, σχῆμα τὸ ὁπ. οἱ κηπουροὶ δίδουν εἰς τὰ δένδρα κλαδεύοντές τα, (Λτν.) opus topiarium.

Τοπικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐφαρμοζόμενος εἰς τὸν τόπον. » Τοπικὰ (φάρμακα), « Ἰατρ., τὰ ἐπιτιθέμενα (ἐνεργοῦντα ἀμέσως) εἰς τὸ πονεμένον μέρος. 2) (ῥτρ.) ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς κοινοὺς τόπους. » Τοπικὴ (ἐνν. τέχνη), « μέρος τῆς ῥητορικῆς ἢ » Τοπικὰ (βιβλία), τὰ πραγματευόμενα περὶ τῶν κοινῶν τόπων.

Τοπικῶς, ἐπίρ. Δι' ἐπιθέσεως τοπικῶν (ἰατρικῶν). 2) ἐν τόπῳ, (ἀντιθ. τῷ Σωματικῶς).

†**Τοπίον** (τό), ὑποκορ. τοῦ Τόπος.

†**Τοπίτης**, ου (ὁ). κάτοικος τόπου, χωρικός.

Τοπλεῖστον, **Τοπλέον**, ἐπίρ. ἀντὶ Τὸ πλεῖστον (πλέον).

†**Τοπογραμματεύς**, έως (ὁ), Ἐπγρφ., γραμματεὺς τοῦ τόπου (τῆς χώρας).

Τοπογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιγράφω τόπον τινά, κάμνω τὴν τοπογραφίαν του.

Τοπογραφία (ἡ). περιγραφὴ τόπου τινός, διαγραφὴ τῶν ὁρίων (τῆς θέσεως κτλ.),

Τοπογράφος (ὁ). ὁ περιγράφων τὴν θέσιν (τὰ ὅρια κτλ.) τόπου τινός.

Τοποθεσία (ἡ). ἡ θέσις ἢ ἡ τοπογραφία τόπου τινός.

Τοποθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσδιορίζω ἢ Περιγράφω τὴν θέσιν τόπου τινος.

Τοποκρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξουσιάζω τόπον τινά, εἶμαι κύριος τοῦ τόπου.

†**Τοποκράτωρ**, ορος (ὁ), νλγ. ἀντὶ Τοπάρχης.

Τοπολλάκις, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Τὸ πολλάκις, = Πολλάκις.

Τοπομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι περὶ τῆς τοποθεσίας.

Τοπομαχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ περὶ τοποθεσίας μάχη.

Τόπος (ὁ), [συγγ. τῷ †Δάπος = Δάπεδον]. μέρος (διάστημα) ὡρισμένον, θέσις· χώρα· ἐπαρχία· (μτνμ.) χωρίον συγγραφέως· (διαλεκτ. καὶ ῥτρ.) ἀρχὴ (ἐφαρμογή) πρὸς πορισμὸν ἐπιχειρημάτων, θέμα γενικόν. » Πρῶτον μέν, ὦ ἄνδρες Ἀθην., τόπον ἔχετε κάλλιστα πεφυκότα πρὸς τὴν κατὰ θάλατταν ἡγεμονίαν, « Ξεν. » Ὁ δὲ τόπος οὗτος Ἀρμενία καλεῖται, « αὐτ. » Ὥσθ' ὅλον τόπον καὶ ὁπλίτας καὶ ἱππέας ὅπως αἰχμάλωτοι γένωνται συμπαρεσκεύασε, « Δμ. » Ταῖς ἄλλαις ταῖς ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ νήσοις, « αὐτ. » Ἵνα ἀπέλθω εἰς τὸν τόπον μου καὶ εἰς τὴν γῆν μου, « Γρφ. » Τόπος σχολάζων, « Στρ., θέσις κενή. » Φάρμακα κατὰ τόπους, « Ἰατρ., τὰ (ἄλλ.) Τοπικά. (καὶ μτνμ.) » Ἐν ἄλλῳ τόπῳ φησί, « Ξεν.(;), εἰς ἄλλο μέρος τοῦ ποιήματός του. » Ἵνα μὴ δοκῶ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον δι' ἀπορίαν διατρίβειν, « Ἰσκρ, εἰς τὸ αὐτὸ θέμα (ἀντικείμενον). » Κοινὸς τόπος, « Ῥτρ., (Γαλλ.) lieu commun. » Στοιχεῖον δὲ λέγω καὶ τόπον ἐνθυμήματος τὸ αὐτό, « Ἀρστ. ‖. (φρσ.) » Κατὰ τόπον, « Λξ., εἰς τὸν τόπον (ὅπου εὑρίσκε αἵ τι). » Πωλεῖται δὲ ἐν τῷ τόπῳ.. πρὸς διπλοῦν ἀργύριον, « Δσκρ. » Τόπον ἐπέχειν τινός, « Λξ. » Εἰς τὸν ἐκείνου τόπον ἀποδείκνυται στρατηγός, « Δ. Ἁλ. » Εἰς δὲ τὸν τούτου τόπον ἀπέστελλεν ἡ πόλις ἕτερον δικαστήν, « Δ οδ. (ἢ ἄλλ.) » Τόπῳ τῶν ἀπεζωσμένων, « Ἡρωδ., ἀντ' αὐτῶν. » Παρὰ τόπον, « Εὐρ., ἀτόπως ἢ ἐκτόπως.

†**Τοποτηρητής** [τ. τηρέω], οῦ (ὁ), Βυζ. ὁ τόπον ἐπέχων (διωρισμένος ἀντί, εἰς τὸν τόπον) τινος, (Γαλλ.) lieutenant, (Τουρκ.) βεκίλης.

Τοπρίν, **Τοπρόσθεν**, **Τοπρόσω**, **Τοπρότερον**, **Τοπρῶτον**, ἀντὶ Τὸ πρίν, Τὸ πρόσθεν κτλ.

Τόργος (ὁ), [;]. ὁ γύψ. » Τόργος ὑγρόφοιτος, « Λυκ., ὁ κύκνος.

Τορδύλιον καὶ **Τόρδυλον** (τό), εἶδος φυτοῦ σκιαδηφόρου.

Τορεία (ἡ), = Τόρευσις.

Τορεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τιτράω.

Τόρευμα (τό). τὸ διὰ τῆς τορεύσεως ἐξειργασμένον καὶ πλουμισμένον ἀγγεῖον, σκεῦος (τεχνούργημα) τορευτόν.

Τορεύς [τορεῖν], έως (ὁ). ὁ τρυπῶν (διατρυπῶν) ἢ τορεύων τι. ‖. (οὐσ.) τὸ ἐργαλεῖον τοῦ τορευτοῦ, γλυφίς, τρύπανον.

Τόρευσις, εως (ἡ), τὸ τορεύειν, ἡ διὰ τῆς τορευτικῆς γλυφίδος ἐργασία, σκάλισμα (πλουμίδι) ξύλου κτλ.

Τορευτής, οῦ (ὁ). ὁ τορεύων (πλουμίζων, σκαλίζων μὲ τὴν γλυφίδα) ξύλα κτλ., γλύπτης.

Τορευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τορεύειν, τορευτοῦ ἴδιος. » Τορευτική, « ἡ τέχνη τοῦ τορευτοῦ.

Τορευτός, ή, όν. Ὁ διὰ τορεύσεως ἐξειργασμένος, σκαλιστός, πλουμιστός· (συνκδχ.) τετορνευμένος.

Τορεύω [τορός], Μ. εύσω. (κυρ.) = Τορέω, τρυπῶ, διαπερνῶ· (ὅθ.) ψάλλω μὲ γεγωνυῖαν (διάτορον) φωνήν. » Ὠδὴν τόρευε, « Ἀρσφ. 2) (συνήθ.) κάμνω διάφορα (κυρ. ἀνάγλυπτα) πλουμίδια μὲ τὴν γλυφίδα ἢ μὲ τὸ καλοῦπι ἐπάνω εἰς μέταλλον κτλ., (ἐν γέν.) καλλωπίζω, ἐπεξεργάζομαι. » Ἄγαλμα Ἀθηνᾶς χαλκοῦν, τέχνη Φειδίου· καὶ οἱ τὴν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος Λαπιθῶν πρὸς Κενταύρους μάχην, καὶ ὅσα ἄλλα ἐστὶν ἐπειργασμένα, λέγουσι τορεῦσαι Μῦν· τῷ δὲ Μυῒ ταῦτα καταγράψαι Παῤῥάσιον, « Παυσ. » Ἀφροδίτη χαλκῆ Κλέωνος ἔργον.. παιδίον δὲ ἐπίχρυσον κάθηται γυμνὸν πρὸ τῆς Ἀφροδίτης· Βόηθος δὲ ἐτόρευσεν αὐτὸ Καρχηδόνιος, « αὐτ., (συγχ. τῷ Τορνεύω).

(**Τορέω-ῶ**), (ἄχρ. ἐνς. τοῦ) Μ. τετορήσω (ἀόρ. Ἐτόρησα καὶ [εὐχρηστότ.] β'. Ἔτορον), = Τιτράω, τρυπῶ, διατρυπῶ, (ἴδε ἢ Τορεύω).

Τορητός, ή, όν, Π. [τορεῖν]. τρυπημένος, τετρωμένος· πληγωμένος, ἢ τρωτός.

†**Τορμή** ἢ ;**Τορμή** (ἡ), = Τόρμος (2).

Τόρμος (ὁ), [τορεῖν]. (ἐν γέν.) τρύπα ἐντὸς τῆς ὁπ. στρέφεταί τι· (π. χ.) ἡ τρύπα τῆς μέσης τοῦ τροχοῦ, (ἄλλ.) Πλήμνη καὶ Χοινικίς· τὸ θηλύκι τοῦ στροφέως κτλ. 2) Π. ἀντὶ Τέρμα (σταδίου), καμπτήρ· (συνκδχ.) δρόμος, καμπή· περιστροφή. » Ἱππικὸς —, « Λυκ., ἱπποδρομία.

Τορνεία (ἡ), τὸ τορνεύειν, ἡ διὰ τοῦ τόρνου ἐργασία. 2) (συνκδχ.) ξύλον στρογγυλευμένον πρὸς ναυπηγίαν, ξυλικὴ πλοίου, στραβόξυλον.

Τόρνευμα (τό). τὸ διὰ τοῦ τόρνου εἰργασμένον (τετορνευμένον) τεχνούργημα. 2) (εἰς τὸ πλθ.) τὰ ῥινίσματα (πελεκούδια) τῶν τορνευμένων ξύλων.

Τορνευτήριον (τό). τὸ ἐργαλεῖον τοῦ τορνευτοῦ, τὸ εἰς τὸν τόρνον ἐφηρμοσμένον σιδήριον.

Τορνευτής, οῦ (ὁ). ὁ τορνεύων (ἐργαζόμενος διὰ τοῦ τόρνου), (Γαλλ.) tourneur.

Τορνευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τορνεύειν, τορνευτοῦ ἴδιος. » Τορνευτική, « ἡ τέχνη τοῦ τορν.

Τορνευτολυρασπιδοπηγός (ὁ), Κωμ. τορνευτὴς λυροποιὸς καὶ ἀσπιδοπηγός.

Τορνευτός, ή, όν. Δουλευμένος μὲ (εἰς) τὸν τόρνον, τετορνευμένος.

Τορνεύω, Μ. εύσω. Δουλεύω (Τεχνουργῶ) τι διὰ τοῦ τόρνου· (συνκδχ. καὶ μτνμ.) = Στρογγυλόω. » Τὰς περιόδους (» Τὰ ὀνόματα) —, « Ῥτρ., (Γαλλ.) bien tourner (une phrase etc.).

Τορνίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Τόρνος, (κυρ.) ὁ οβήτης.

Τορνοειδής, έος (ὁ, ἡ). τόρνῳ ὅμοιος τὸ εἶδος, στρογγύλος, τορνευτός.

Τόρνος (ὁ), [τορεῖν]. ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁπ. δουλεύουν (τρυποῦν, στρογγυλαίνουν κτλ.) τὰ ξύλα καὶ ἄλλας ὕλας, (Γαλλ.) tour.

» Τὴν γῆν κυκλοτερέα ὡς ἀπὸ τόρνου,« Ἡρ. 2) ὁ διαβήτης (τὸ Ἰταλ. κομπάσσο) τῶν τεκτόνων. » Τόρνου εὐθύτερον.« Θγν. 3) Π. πᾶν ὅ,τι γίνεται διὰ ἢ ὡς διὰ τοῦ τόρνου, κύκλος, περιφέρεια· καμπή, κύρτωμα. » Κύκλου—, « Πλάτ. » Τόξου —, « Διον. » Τορνοι σιδηροῖ. « Διοδ., κρίκοι, στεφάνια.

Τορνόω-ῶ, Μ. ώσω. Στρογγυλαίνω ἢ Κοιλαίνω τι διὰ (ἢ ὡς διὰ) τοῦ τορνου » Σῆμα τορνώσαντο, « Ἰλ. Ψ., περιεγραψαν κυκλοτερῶς, ἐξεχώρισαν διὰ τάφρου.

Τόρος (ὁ), [τείρω, τορεῖν] ἐργαλεῖον τορευτικόν, γλυφὶς, γλύφανον.

Τορὸς [τορεῖν], ά, όν. Ὀξὺς, διαπεραστικός, (ἐπὶ φων.) τρανὸς, διάτορος· (ἐπὶ λόγ.) σαφὴς, εὐκρινής· (ἐν γέν.) γοργὸς, ζωηρός. » Ὄμμα τορόν, « Ὀππ. » Τὸν τορώτατον τῶν εἰρένων, « Ξεν., — Τὸν θυμοειδέστατον, « Πλ.

Τορυνάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνακατόνω μὲ τὴν τορύνην.

Τορύνη (ἡ), [τορεῖν]. ἡ χουλιάρα μὲ τὴν ὁπ. ἀνακατόνουν τὰ μαγειρευόμενα ὄσπρια κτλ. ἵνα χυλώσουν, ξυλοκουτάλα.

Τορυνητὸς [τορυνάω], ή, όν. Ἀνακατωμένος μὲ τὴν ξυλοκουτάλαν, (ἐπμ.) χυλωμένος. ‖. (οὐσ.) εἰδ. ζωμοῦ ἀπὸ ψωμὶ βρασμένον, ἀλευριά, παππάρα, (πρβλ.) Πολτός.

Τορύνω, Μ. υνῶ, = Τορυνάω.

Τορῶς, ἐπίρ. Μὲ τροπον τορὸν (ὀξὺν, διαπεραστικόν), μὲ τρανὴν (διάτορον) φωνὴν, σαφῶς, εὐκρινῶς· μὲ ζωηρότητα, μὲ προθυμίαν, 'ξυπνητά. » Ὀξέως καὶ τορῶς διακονεῖν, « Πλάτ.

Τοσάκις, ἐπίρ. Τόσαις φοραῖς.

Τοσάτιος, α, ον, Π. ἀντὶ Τόσος, Τοσοῦτος.

Τοσαυτάκις, ἐπίρ. = Τοσάκις.

Τοσαυταπλάσιος, α, ον καὶ

Τοσαυταπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). τοσάκις (τοσαυτάκις) πλειότερος ἢ μεγαλήτερος.

Τοσαυταχῶς, ἐπίρ. Κατὰ τοσούτους τρόπους, τόσων λογιῶν.

Τοσόνδε, Τοσονδὶ, οὐδ. τοῦ Τοσόσδε, Τοσοσδί.

Τόσος [ὁ], η, ον, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Π.), ἀντὶ Τοσοῦτος, (ἢ ἀναφορ. πρὸς τὸ Ὅσος:) » Οὔτι τόσος γε, ὅσος Αἴας, ἀλλὰ πολὺ μείων, « Ἰλ. Β. » Οὔτις (γαῖα) τοσα φύει, ὅσα Αἴγυπτος, « Θκρ. (ἢ ἀπολ.) » Τρὶς τόσα,« Ὅμ. » Ἀνὴρ τοσοσδε τῷ χρόνῳ, « Αἰσχν. Σωκρ. (καὶ θαυμαςτ.) » Τοιόνδε τοσονδε τε λαόν, « αὐτ. » Ἀρμενίων τόσους καὶ τόσους, ἀγομένους ὑπὸ ζυγὸν, ἀφῆκας ἐλευθέρους, « ΑΕ. ‖. (τὸ οὐδ.) Τόσον (ἐλλ. προθ.) ἀντὶ ἐπιρ. » Τόσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν,« Ὅμ.

Τοσόσδε, ήδε, όνδε, (κατ' ἐπιτατ. δεικτ. ἐμφ.) ἀντὶ Τόσος.

Τοσοσδὶ, ηδὶ, ονδὶ, Ἀττ. ἀντὶ Τοσόσδε.

Τοσουτάριθμος (ὁ, ἡ). Π. τοσοῦτος τὸν ἀριθμόν.

Τοσοῦτος [τόσος, οὗτος], τοσαύτη, τοσοῦτο καὶ (Ἀττ.) τοσοῦτον. Τόσος (τὸ μέγεθος (τὴν ποσότητα, τὴν ἔκτασιν, τὴν ἡλικίαν, τὴν διάρκειαν κτλ.), (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Ὅσος). » Τοσαύτην παρασκευὴν, ὅσην οὐκ οἶδ' εἴ τις ἔχει, « Δμ. » Τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμὶ, « Γρφ. (καὶ γεν. διαιρ.) » Ἐς τοσοῦτο μίσους, « Ἰσκρ. (καὶ ἐλλ.) » Τοσοῦτον οἶδα, « Σοφ. » Τοσοῦτον ὑπειπών,« Δμ. » Πλὴν τοσοῦτον,« αὐτ. » Τό γε τοσοῦτον, « Ἀρστ., τοὐλάχιστον, ὅσον διὰ τοῦτο. » Παρὰ τοσοῦτον, « Ἡρωδ., παρ' ὀλίγον. » Ἐκ τοσούτου (ἐνν. χρόνου), « Ξεν. » Ἐν τοσούτῳ, « αὐτ. » Μέχρι τοσούτου, « αὐτ. ‖. (τὸ οὐδ.) Τοσοῦτον (ἐλλ. προθ. ἀντὶ) ἐπιρ. Τόσον πολὺ (μακρὰν, δυνατὰ κτλ.). » Τοσοῦτον ὅσον, « Αξ. » Τοσοῦτον ὥστε, « αὐτ. » Αἲ γὰρ δὴ τοσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν, ὡς οὗτός ποτε δυνήσεται, « Ὀδ. Φ., τόσην προκοπὴν νὰ ἰδῇ! (καὶ ἀπολ.) » Ἢ τοσοῦτον ἢ ἔτι μᾶσσον, « Ὀδ. Θ. (καὶ δοτ.) » Τοσούτῳ μᾶλλον, « Αξ. » Τοσούτῳ (ἢ προθετ. » Κατὰ τοσοῦτον) κρείττων,« αὐτ.

Τοσσάδε, πληθ. οὐδ. τοῦ Τοσσόσδε.

Τόσσαις, Δ. ἀντὶ Τυχὼν, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Τυγχάνω, (ἴδε Ἐπ τόσσαις).

Τοσσάκι καὶ Τοσσάκις, Π. ἀντὶ Τοσάκις.

Τοσσάτιος, α, ον, Π. = Τοσάτιος.

Τοσσῆνος, α, ον, Δ. ἀντὶ Τοσοῦτος.

Τόσσος, η, ον, Π. ἀντὶ Τόσος.

Τοσσόσδε, ήδε, όνδε, Π. ἀντὶ Τοσόσδε.

Τοσσοῦτος, αὐτη, οὗτο, Π. ἀντὶ Τοσοῦτος.

Τότε [ὁ], ἐπίρ. Χρν. Κατ' ἐκεῖνον (Εἰς ἐκεῖνον) τὸν καιρόν. » Ὡς τότε τις ἐρέει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών, « Ἰλ. Δ. (καὶ ἀνταποδοτ. πρὸς τὸ Ὅτε ἢ τὸ Ὁπότε) » Τότε, ὁππότε θυμῷ ἐθέλῃς, « Ὅμ. (καὶ ἐναρκτ.) » Τότε δὴ, » Δὴ τότε, « αὐτ. (καὶ προθετ.) » Ἔκτοτε, » Ἀπὸ τότε, » Εἰς τότε, » Μέχρι (» Ἕως) τότε, « Αξ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Οἱ τότε (ἐνν. ζῶντες ἄνθρωποι).

Τοτὲ, ἐπίρ. Χρν. (ἀόριστ.) ἀντὶ Ποτὲ, ἐνίοτε, κἄποτε. (συνήθ. μετὰ τοῦ Μὲν καὶ Δέ) » Τοτὲ μὲν, τοτὲ δὲ, « Ξεν., (κοιν.) ποτὲ μὲν, ποτὲ (ἄλλοτε) δέ.

Τοτελευταῖον, Τοτηνικάδε, Τοτρίτον κτλ., ἀντὶ Τὸ τελευταῖον κτλ.

Τοῦ, γεν. τοῦ Ὁ καὶ Τό. 2) Π. ἀντὶ Οὗ ἢ Τούτου, γεν. τοῦ Ὅς ἢ Οὗτος.

Τοῦ; ἢ (ἐγκλ.) Του, Ἀττ. ἀντὶ Τινος ἢ Τινος. » Τοῦ χάριν, « Αξ. » Ἔς του χωρίον ἰδιώτου, « Θκ.

Τοὐβολοῦ, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τοῦ ὀβολοῦ.

Τοὔδαφος, Ἀττ. κατὰ συνλφ. ἀντὶ Τὸ ἔδαφος.

Τοῦδε, γεν. τοῦ Ὅδε.

Τουδὶ, Ἀττ. Π. ἀντὶ Τοῦδε.

Τοὐκ, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τοῦ ἐκ.

Τοὔλαιον, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἔλαιον.

Τοὔλασσον, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἔλασσον.

Τοὐλάχιςον, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐλάχιστον.

Τοὐμὸν, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐμόν.

Τοῦ 'μοῦ, κατ' ἀπςρφ. ἀντὶ Τοῦ ἐμοῦ.

Τοὔμπαλιν, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἔμπαλιν, τὸ ἀνάπαλιν.

Τοὔμπροσθεν, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἔμπροσθεν.

Τοὐμφανὲς, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐμφανές.

Τοὐναντίον, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐναντίον.

Τοὔναρ, Π. ἀντὶ Τὸ ὄναρ.

Τοὔνδικον, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἔνδικον.

Τοὔνεκα, Τοὔνεκεν, Π. κατὰ συνλφ. ἀντὶ Οὕνεκα, Τοῦ (= Τούτου) ἕνεκα(κεν) ἢ (ἐρωτημ.) Τοῦ (= Τινος) ἕνεκα;

Τοὐνθένδε, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐνθένδε.

Τοὔνομα, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ὄνομα.

Τοὐντεῦθεν, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐντεῦθεν.

Τοὐξειργασμένον, Ἀττ. Π. ἀντὶ Τὸ ἐξειργασμένον.

Τοὐπιόντος, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τοῦ ἐπιόντος.

Τοὐπίπαν, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐπίπαν.

Τοὐπίπεμπτον, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐπίπεμπτον.

Τοὐπίσαγμα, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἐπίσαγμα.

Τοὐπίσω, Ἀττ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ὀπίσω.

Τοὔπος, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἔπος.

Τοὐρανοῦ, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τοῦ οὐρανοῦ.

Τοὔργον, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἔργον.

Τούς, αἰτ. πληθ. τοῦ Ὁ. 2) Π. ἀντὶ Οὕς ἢ Τούτους, αἰτ. πληθ. τοῦ Ὅς ἢ Οὗτος.

Τούσδε, αἰτ. πληθ. τοῦ Ὅδε.

Τουσδὶ, Ἀττ. ἀντὶ Τούσδε.

Τοὔσχατον, Ἀττ. ἀντὶ Τὸ ἔσχατον.

Τουτάκι καὶ Τουτάκις, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Τοσάκις. 2) ἀντὶ Τότε.

Τουτεῖ, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ταύτῃ.

Τουτέοις καὶ Τουτέοισι, Ἰων. ἀντὶ Τούτοις, δοτ. πληθ. καὶ

Τουτέου, Ἰων. ἀντὶ Τούτου, γεν. ἑν. τοῦ Οὗτος.

Τοὔτερον, Ἰων. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ἕτερον.

Τουτέστι, Ἀττ. ἀντὶ Τοῦτ' ἔστι, ὅ ἐστι, δηλαδή.

Τουτέων, Ἰων. ἀντὶ Τούτων, γεν. πληθ. τοῦ Οὗτος.

Τουτὶ, Ἀττ. ἀντὶ-

Τοῦτο, οὐδ. τοῦ Οὗτος.

Τουτογ, Ἀττ. ἀντὶ Τοῦτό γε.

Τουτόθε, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ἐντεῦθεν.

Τουτοῖ, Ἀττ. Π. ἀντὶ Τουτί.

Τουτοινὶ, Ἀττ. κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ Τούτοιν.

Τουτοισὶ, Ἀττ. καὶ

Τούτοισι, Ἰων. ἀντὶ Τούτοις.

Τουτονὶ, Ἀττ. κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ Τοῦτον.

Τούτω, δυϊκ. καὶ

Τούτῳ, δοτ. ἑν. τοῦ Οὗτος.

†Τουτῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τουτεῖ.

Τουτῶθεν, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Αὐτόθεν, ἀπ' αὐτοῦ, ἢ Ἐκεῖθεν.

Τουτωὶ, Ἀττ. κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ Τούτῳ.

Τουτωνὶ, Ἀττ. κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ Τούτων.

Τοὔφον, Ἀττ. Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Τὸ ὄφον.

†Τοφιὼν, ῶνος (ὁ), Ἐπγρφ. λατομεῖον τόφου.

;Τόφος (ὁ), [Λτν., συγγ. τῷ Κοῦφος]. εἶδ. λίθου πορώδους καὶ εὐθραύστου, (Γαλλ.) tuf.

Τόφρα [ὅ, †φι, ρα], ἐπίρ. Χρον. Π. ἀντὶ Τέως, ἕως τότε, ἕως ὅτου· ἐν τῷ μεταξὺ, ἐν τοσούτῳ· τότε. (ἀναφορ. πρὸς τὸ Ὄφρα) » Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν, « Ἰλ. Α. (καὶ ἀντιστρφ.) » Ὄφρα' ὅ γε ταῦτ' ἐπονεῖτο, τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεά, « Ἰλ. Σ. (καὶ προηγ. ἢ ἐπμ. τοῦ Ἕως) » Εἵως μὲν σῖτον ἔχον καὶ οἶνον, τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, « Ὀδ. Μ. (ἢ τοῦ Πρὶν) » Πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἴσιμον ἦμαρ, τόφρα.. πολλοὺς ζωοὺς ἕλον· Νῦν δὲ κτλ., « Ἰλ. Φ (ἢ τοῦ Ὅτε) » Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐπὶ νῆα ἤομεν, τόφρα Κίρκη παρὰ νηὶ ἀρνειὸν κατέδησεν, « Ὀδ. Κ. (καὶ ἀπολ.) » Δείδω, μή μοι τόφρα μυῖαι νεκρὸν ἀεικίσσωσιν,« Ἰλ. Τ. 2) (παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ.) σύνδ. Ἀποτελεσματ. ἀντὶ Ὄφρα, ἵνα. » Τόφρ' ἑτάροισι κομίσειας, « Ἀπλλν

Τράγαινα, ης (ἡ). 'γίδα στεῖρα.

Τραγάκανθα, ης (ἡ), εἶδος φυτοῦ (ἀστραγάλου) ἀκανθ. ἀπὸ τὸ ὁπ. γίνεται τὸ τραγακάνθινον κόμι, (κοιν.) τετράγκαθον (τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο πρὸς καθαρισμὸν τῆς φωνῆς).

;Τραγαλίζω, Μ. ίσω. Τρώγω τραγανόν τι, κοκκαλίζω, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Τραγανίζω ἢ Τρωγαλίζω).

Τραγανὸς [τρώγω], ή, όν. Ὁ ἔχων στερεὰν (χονδρώδη) σάρκα, (ἐπμ.) κάμνων κρότον τινὰ ἐν τῷ τρώγεσθαι, τραγανιστός. » Τὰ τραγανὰ τῶν ἰχθύων, ἅπερ λεπίδας οὐκ ἔχει, οἷον μύραινα, γόγγρος κτλ., « Σχλ. Ὀππ. ‖. (οὐσ.) Τραγανὸν (τὸ), τὸ χονδρῶδες μέρος τοῦ κρέατος.

Τραγασαῖος, α, ον. Ὁ ἐκ τῶν Τραγασῶν (πόλεως τῆς Ἠπείρου)· (Κωμ. κατὰ παρήχ.) ἀντὶ Φαγᾶς ἢ Γράσων.

Τραγάω-ῶ, Μ. ήσω; (ἐπὶ ἀνθρ.) = Τραγίζω. 2) (ἐπὶ φυτ. καὶ ἰδιαιτ. ἀμπέλ.) εἶμαι ἄκαρπος, κάμνω φύλλα μόνον πολλὰ καὶ καρπὸν ὀλίγον ἢ διόλυ. » Οἱ γὰρ τράγοι πίονες ὄντες, ἧττον γόνιμοί εἰσιν, ἀφ' ὧν καὶ τὰς ἀμπέλους, ὅταν μὴ φέρωσι, τραγᾶν καλοῦσιν,« Ἀρστ.

Τραγέη-ῆ (ἡ) καὶ

Τραγεία (ἡ), Π. ἴδε Τράγειος.

Τραγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τρώγω.

Τραγεῖον (τὸ), = Τράγιον.

Τράγειος, α, ον. Ὁ τοῦ τράγου, τραγήσιος, τράγινος. ‖. (οὐσ.) Τραγεία (ἡ), Π. (ἐνν. δορὰ) δέρμα τράγου.

Τραγέλαφος (ὁ), ζῶον μυθῶδες (φανταστόν), μίγμα τράγου καὶ ἐλάφου. 2) εἶδος ποτηρίου ἔχοντος ἐγγεγλυμένα τοιούτου εἴδους ζῶα. 3) (Γρφ.) εἶδος αἰγάγρου (ἀντιλόπης). 4) (νλγ.) ὁ βόνασος, βῶδι ἄγριον τῆς ἄρκτου.

;Τράγεος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Τράγειος, ὅθ.

Τραγῆ (ἡ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Τραγέη (ἐνν. δορά), δέρμα τράγου.

Τράγημα (τό), [τρώγω]. τὸ μετὰ τὸ φαγεῖν τρωγόμενον ξηρὸν 'πωρικὸν ἢ γλύκυσμα, (ἄλλ.) Τρωγάλιον.

Τραγηματίζομαι, Μ. ισομαι. Τρώγω τραγήματα (ςραγάλια κτλ.) ἢ ἐν εἴδει τραγήματος.

Τραγηματισμὸς (ὁ), τὸ τραγηματίζεσθαι, βρῶσις τραγημάτων.

†Τραγηματοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν τραγήματα.

†Τραγηματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει τραγήματος.

†Τραγοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν τραγῆν (τράγειον δέρμα).

Τραγίαμβος (ὁ). ὁ τραγικὸς ἴαμβος (στίχος).

Τραγίζω, Μ. ίσω. (κυρ.) Ἔχω ὀσμὴν τράγου, (ὅθ. 2) συνήθ.) ἐμβαίνω εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, (ἐπμ.) τραχύνεται (χονδραίνει) ἡ φωνή μου· αἰσθάνομαι τὴν πρὸς τὰ ἀφροδίσια ὁρμήν· (ἐν γέν.) ὀργῶ πρὸς συνουσίαν· (ἐπὶ φυτ.) = Τραγάω.

Τραγικεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι (Πράττω ἢ Ὁμιλῶ) μὲ τραγικὸν ὕφος.

Τραγικὸς, ή, όν, = Τράγειος » Πώγων—,« Αχ. 2) (συνηθέστ.) ἀντὶ Τραγῳδικός· (ἐπμ.) δεινὸς, φοβερός· ἐμβριθής· ἐπιτετηδευμένος ἐπὶ τὸ ὀγκωδέστερον, πομπώδης, ἐμφατικὸς, μεγαλοπρεπὴς, ἢ παθητικὸς, κινῶν εἰς οἶκτον, λυπηρός. » Ἡ τραγικὴ (ἐνν. τέχνη),« ἡ τῆς τραγῳδίας. ‖. (οὐσ.) Τραγικὸς, « ποιητὴς ἢ ὑποκριτὴς τραγῳδιῶν

Τραγικώδης, εος (ὁ, ἡ) τραγικῷ ὅμοιος. τραγικός.

Τραγικῶς, ἐπίρ. Μὲ τραγικὸν τρόπον, μὲ ὕφος πομπῶδες (ἐ... κὸν ἢ παθητικόν).

Τράγινος, η, ον, = Τράγειος.

Τράγιον (τὸ), εἶδ. φυτ. (ὑπερικοῦ ἢ τευκρίου) τὸ ὁπ. ἔχει ὀσμὴν τράγου, (κοιν.) χερήτης.

Τραγίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Τράγος. 2) εἶδ. ἰχθ.

Τραγοβάμων [τράγος, βαίνω], ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τραγόπους.

Τραγοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ τράγον.

Τραγόκερως, ω (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κέρατα τράγου.

Τραγοκουρικὸς, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ κούρευμα τῶν τράγων. » Μάχαιρα —, « Αχ.

Τραγοκτόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κτείνων (φονεύων) τράγους. » Αἷμα —, « Εὐρ., τὸ τοῦ φονευμένου τράγου.

Τραγομάσχαλος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. αἱ μασχάλαι βρωμοῦν ὡς ἂν τὸν τράγον.

Τραγόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας τράγου.

Τραγοπτισσάνη (ἡ). πτισσάνη ἀπὸ τράγον (πληγοῦρι).

Τραγοπώγων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων πώγωνα (γένεια) τράγου, τραγογένης. ‖. (οὐσ.) εἶδ. φυτ. (τοῦ ὁπ. τρώγεται ἡ ῥίζα), (κοιν.) σκοῦλι, (Γαλλ.) salsifis.

Τραγορίγανον (τὸ), εἶδ. ὀριγάνου.

Τράγος (ὁ), [τρώγω ἢ; τραχύς]. τὸ γνωςὸν κερασφόρον ζῶον, τὸ ἀρσενικὸν 'γίδι, τραγί. 2) (συνκδχ.) ἡ βρῶμα τοῦ τράγου, τραγίλα· (ἰδιαιτ.) ἡ βρῶμα τῆς μασχάλης, (ἄλλ.) Κινάβρα. 3) ὁ καιρὸς τοῦ τραγᾶν (τῆς ἥβης)· ἡ πρὸς τὰ ἀφροδίσια ὁρμὴ, ὀργασμὸς πρὸς συνουσίαν 4) (μτνμ.) εἶδ. μικροῦ ἰχθ. καὶ 5) εἶδ. (σκληροῦ) σπόγγου. 6) εἶδ. ἢ γέν. φυτ. (ἀκριβῶς ἀπροσδιορ.ς.) 7) εἶδ. γεννήματος καὶ ὁ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζόμενος χόνδρος, φάρος, πλιγοῦρι, (ἴσ. ἀπ' ἐδῶ καὶ ὁ) τραγανᾶς. 8) ἡ ἀγρία ἢ ἄκαρπος συκῆ, (ἴδε Τραγάω). 9) (ἀνατομ.) τὸ πρὸς τοὺς κροτάφους ἐξέχον μέρος τοῦ κοίλου τῶν ὠτίων (οὗ τὸ ἀντικρύζον Ἀντίτραγος).

Τραγοσκελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκέλη (πόδας) τράγου, τραγόπους.

Τραγοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω τράγους, τρέφομαι συνήθως μὲ κρέας τράγειον.

Τραγῳδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τραγῳδία.

Τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Παριστάνω (Ὑποκρίνομαι) ὡς τραγῳδός· (ἐπμ.) ὁμιλῶ ἢ διηγοῦμαί τι μὲ τραγικὸν (πομπώδη) τόνον (μὲ ὑπερβολὰς, μὲ ἔμφασιν), μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ τραγικώτερον. » Οὔ σί γε τηλικούτοις, ἡλίκα νῦν ἐτραγῴδει καὶ διεξῄει, « Δμ. 2) (μτγν.) ψάλλω ἢ ἀπαγγέλλω τι μεγαλοφώνως (μὲ θεατρικὸν τόνον, πρὸς ἐπίδειξιν), ὅθεν τὸ (κοιν.) τραγουδῶ. » Ὡς αὐλεῖν εἴη κράτιστον ἢ τραγῳδεῖν, « Πλ. ‖. (πθ.) » Τραγῳδούμενος βίος, « Αξ., τὸν ὁπ. ἔζησέ τις εἰς μέγα θέατρον (μτφορ.), πλήρης τραγικῶν περιπετειῶν ἢ ἐξωτερικῆς ἐπιδείξεως.

Τραγῴδημα (τὸ). τὸ τραγικῶς παριστανόμενον ἢ ἐξιςορούμενον ἀντικείμενον, τραγῳδία.

†Τραγῳδητὴς, οῦ (ὁ), Σχλ. ἀντὶ Τραγῳδὸς, τραγουδιστής.

Τραγῳδία (ἡ). δρᾶμα (ποίημα) τραγικόν· (συνκδχ. ἐν γέν.) πρᾶξις ἢ παράστασις (ἀπαγγελία) γινομένη μὲ τραγικὸν (πομπώδη ἢ παθητικὸν) τρόπον, (ὁ Πλάτ. ὀνομάζει οὕτω τὴν Ὁμηρικὴν ποίησιν καὶ ὁ Πλούτ. τὰ δόγματα τῶν Στωϊκῶν).

Τραγῳδιδάσκαλος (ὁ), κατὰ συγκ. ἀντὶ Τραγῳδιοδιδάσκαλος.

Τραγῳδικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τραγῳδὸν ἢ τραγῳδίαν, τραγῳδοῦ ἴδιος, (εὐχρηστότ. τὸ) Τραγικός.

Τραγῳδιογράφος (ὁ). ὁ γράφων (συνθέτων) τραγῳδίας, συγγραφεὺς ἢ ποιητὴς τραγικός.

Τραγῳδιοδιδάσκαλος (ὁ), = Τραγῳδιδάσκαλος.

Τραγῳδιοποιὸς (ὁ). ποιητὴς τραγῳδιῶν, (εὐχρηστότ. τὸ) Τραγῳδοποιός.

Τραγῳδοδιδάσκαλος (ὁ). ποιητὴς (ὁ αὐτὸς καὶ γυμναστὴς τῶν ὑποκριτῶν) τραγῳδίας.

Τραγῳδοποδάγρα (ἡ). κωμικόν τι δρᾶμα ἢ παρῴδημα δραματικὸν τοῦ Λουκιανοῦ ἔχον ὑπόθεσιν τοὺς πόνους τῆς ποδάγρας.

;Τραγῳδοποιητὴς, οῦ (ὁ), = Τραγῳδοποιός.

Τραγῳδοποιΐα (ἡ). σύνθεσις τραγῳδιῶν, τὸ νὰ ἦνέ τις-

Τραγῳδοποιὸς (ὁ), = Τραγῳδιοποιός.

Τραγῳδὸς (ὁ), [τράγος, ᾄδω, ἢ διότι τὸ βραβεῖον ἦτον κατ' ἀρχὰς τράγος, ἢ διό-

τι παριστάνετο εἰς τὰ Διονύσια ὅτε ἐθυσιάζοντο τράγοι]. ὑποκριτὴς (κατ' ἀρχὰς δὲ ὁ αὐτὸς καὶ ποιητὴς) τραγῳδίας. 2) (εἰς τὸν Ἀῤῥ. Ἐπκτ. Γ'. 11) τραγῳδιστής.

†Τρακταΐζω, Μ. ίσω. Λευκαίνω (Ἀσπρίζω) ὡς ἄν-

†Τρακτόν (τὸ) καὶ Τρακτὸς (ὁ), (ἐνν. κηρός), (νλγ.) τὸ σπρον (ἀσπρισμένον ἢ ἄδολον) κηρί, (Λτ.) tractus, extractus, (ὅθεν

†Τράκτωμα (τὸ), νλγ. κηρωτὸν (ἔμπλαστρον) ἀπὸ καθαρὸν κηρὶ (τρακτον).

†Τράμη καὶ

Τράμις [τιτράω;], εως (ἡ). τὸ μεταξὺ τοῦ πρωκτοῦ καὶ τῶν αἰδοίων μέρος, (ἄλλ.) Περίνεον.

Τράμπις [συγγ. τῷ Τρόπις ἢ Τράπηξ], ιδος (ἡ), Π. πλοῖον, καράβι, ἢ· εἶδος πλοίου, (Ἰταλ.) τραμπάκουλον (;).

Τρανὴς [τετραίνω], έος (ὁ, ἡ). – Τορὸς, ὀξὺς, διαπεραστικός· σαφής· ἐναργὴς, εὐκρινὴς, εὔδηλος. » Ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανὲς, ἀλλ' ἀλώμεθα, « Σοφ. » Τρανεστέρα ἡ ὄψις τῆς ἀκοῆς, « Ἀρστ. » Φωνὴ—, « Φίλ., ἡ λαμπρὰ, (κοιν.) τραγανιστὴ, (Γαλλ.) sonore.

Τρανὸς, ἡ, ὸν, – Τρανής. 2) (Γλσ.) ὁ ὁμιλῶν τρανὰ (ἔναρθρα), εὔλαλος.

Τρανότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ τρανοῦ, εὐκρίνεια, καθαρότης (φωνῆς, ἀκοῆς κτλ.).

Τρανόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ τρανὸν (εὐκρινὲς, εὔδηλον), ἐκφαίνω, γνωστοποιῶ τρανῶς, σαφηνίζω.

Τράνωμα (τὸ). τὸ τρανῶς (σαφῶς, εὐκρινῶς) δηλούμενον· διακεκριμένον αἴσθημα.

Τρανῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον τρανὸν (εὔδηλον), σαφῶς, εὐκρινῶς.

Τράνωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Τρανόω, δήλωσις, διασάφησις.

Τρανωτικὸς, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τράνωσιν (διασάφησιν), ἐκφαντικὸς, ἐξηγητικός.

Τράπε, Π. ἀντὶ Ἔτραπε, γ'. ἑν. προ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Τρέπω.

Τράπεζα [τετράπεζος], ης (ἡ). σανίδι μὲ 4 ποδαρικὰ (ὑποστηρίγματα), τραπέζι· (ἰδιαιτ.) τραπέζι μὲ φαγητά· (συνκδχ.) φαγεῖ· φίλευμα· σιτηρέσιον. » Ἀποδίδωμί σοι γυναῖκα, καὶ τράπεζαν σὺν οἵᾳ περ ἐζῆτε, « Ξεν. » Δεύτεραι τράπεζαι, « Αξ., (Γαλλ.) le dessert. 2) τὸ (Τουρκ.) τεζγκιάχι τῶν τεχνιτῶν ἢ ἐργαστηριαρέων (ἰδιαιτ. δὲ) τῶν τραπεζιτῶν· (συνκδχ.) τὸ ἔργον καὶ τὸ κατάστημα τοῦ τραπεζίτου, (Γαλλ.) la banque. (ἐνίοτε) τὸ δημόσιον θησαυροφυλάκιον. » Τράπεζαν κατασκευάζομαι, « Ἰσ., συστήνω (ἀνοίγω) μπάνκον (σαῤῥάφικον). » Ἐπὶ τράπεζαν φέρειν τὴν προῖχ', ἵν' εἰ τἀργύριον καλόν ἐστι δοκιμαστὴς ἴδῃ, « Μέν. » Τὴν καταλλαγὴν τῶν νεμισμάτων ἀπέδοντο μιᾷ τραπέζῃ, « Ἀρστ. » Ἀπολυθήσομαι τῆς ἐγγύης τῆς ἐπὶ τὴν τράπεζαν, « Δμ. 3) (ἐν γέν.) πᾶν δήποτε πλατὺ τετράγωνον καὶ ἐπίπεδον σῶμα, (π. γ.) σανίς· πίναξ· εἰκών· πλάκα (μάρμαρον) τάφου, κτλ. (ἰδιαιτ. 4) ἡ πέτρα ἐπὶ τῆς ὁπ. ἐπωλοῦντο εἰς τὴν ἀγορὰν οἱ σκλάβοι. 5) ὁ μασσητὴρ ὀδοὺς, (κοιν.) τραπεζίτης, καὶ 6) μέρος τι τοῦ ἥπατος.

Τραπεζεὺς, έως (ὁ). ὁ τῆς τραπέζης· παράσιτος. » Κύων—, « Ὅμ., Ἀθ., ὁ οἰκιακός.

Τραπεζήεις, εσσα, εν, Π. ὁ τῆς τραπέζης.

Τραπέζιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τράπεζα, τραπεζάκι. 2) γεωμετρικόν τι σχῆμα μὲ 4 ἀνίσους πλευράς.

Τραπεζιτεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Ἐμπορεύομαι ὡς)-

Τραπεζίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων εἰς τὴν ἀγορὰν τράπεζαν (μπάνκον καὶ ἀλλάζων ἢ δανείζων χρήματα, τοκιστὴς, ἀργυραμοιβὸς, (Τουρκ.) σαῤῥάφης, (Ἰταλ.) μπανκιέρης.

Τραπεζιτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τραπεζίτην, τραπεζίτου ἴδιος. » Γράμματα τραπεζιτικὰ, « Δμ., τὰ ἔγγραφα (τὰ βιβλία, τὰ κατάστιχα) τῶν μπανκιέρων. » Τραπεζιτικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τοῦ τραπεζίτου, (Τουρκ.) σαῤῥαφλίκι.

Τραπεζοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τραπέζης ἢ (γεωμετρ.) τραπεζίου.

Τραπεζοκόμος (ὁ, ἡ). [τ. κομέω]. ὁ στρώνων (ἑτοιμάζων, ὑπηρετῶν εἰς) τὴν τράπεζαν, τραπεζάρης, (Τουρκ.) σοφρατζῆς. » Ζητητέον δὲ εἰ ὁ τραπεζοκόμος ὁ αὐτός ἐστι τῷ τραπεζοποιῷ, « Ἀθ.

Τραπεζοκόρος (ὁ, ἡ), [τ. κορέω]. ὁ σκουπίζων (παστρεύων τὰ φαγητὰ ἀπὸ) τὴν τράπεζαν, (Κωμ.) παράσιτος.

Τραπεζολοιχὸς (ὁ), Π. ὁ λείχων (γλείφων) τὴν τράπεζαν, παράσιτος.

Τραπεζοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Στρώνω (Ἑτοιμάζω) τὸ τραπέζι, ὑπηρετῶ ὡς τραπεζοποιός.

Τραπεζοποιΐα (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ τραπεζοποιοῦ, κατασκευὴ τραπεζίων, ἢ (;) στρώσιμον (ἑτοίμασμα) τραπέζης.

Τραπεζοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων τραπέζια (;). 2) (συνήθ.) ὁ ἑτοιμάζων (ἐπιστατῶν εἰς) τὴν τράπεζαν, (παρβλ.) Τραπεζοκόμος.

Τραπεζορρήτωρ, ορος (ὁ), Κωμ. ὁ ῥητορεύων εἰς τὴν τράπεζαν.

Τραπεζότης (ἡ). (φλσφ.) ἡ ἀφηρημ. ἰδέα (τῆς οὐσίας) τῆς τραπέζης.

Τραπεζοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) τράπεζαν. ||. (εἰς τὰς Ἀθ.) ἡ ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς. ||. (οὐσ.) Τραπεζοφόρον (τὸ), τὸ (ἄλλ.) Κυλικεῖον, (Γαλλ.) buffet, credence.

Τραπεζόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω τραπέζι ἢ εἰς τὸ τραπέζι.

Τραπεζώδης, εος (ὁ, ἡ), – Τραπεζοειδής.

Τραπέζωμα (τὸ), [τραπεζόω]. πᾶν ὅ,τι βάλλεται ἐπὶ τῆς τραπέζης, σκεῦος ἢ φαγητόν.

Τραπέζωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τραπεζόω, βάλσιμον τραπέζης ἢ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Τραπείομεν, Ἰων. Π. ἀντὶ Τραπῶμεν, κατὰ μετάθ. ἀντὶ Ταρπῶμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τέρπω.

;Τραπελὸς, ἡ, όν. Ὁ εὐκόλως τρεπόμενος, εὐμετάβλητος, (εὔχρ. κυρ. εἰς τὸ σύνθ. Εὐ[Δυσ]τράπελος).

Τραπέμπαλιν [τράπω, ἔμπαλιν], ἐπίῤ. Π. Κωμ. γυρίζοντας ὀπίσω (ἀνάποδα).

Τράπεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐτράπησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τοῦ Τρέπω.

Τράπεσδα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Τράπεζα.

Τραπέσθαι, μσ. (μὲ σημασ. πθ. ἢ ἀμτβτ.) ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τρέπω.

Τραπέω-ῶ [τρέπω], Μ. ήσω. Πατῶ σταφύλια εἰς τὸν ληνόν.

Τραπῆναι, πθ. ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τρέπω.

Τράπηξ [τρέπω], ηκος (ὁ), Π. (ἐν γέν.) ξύλον μακρὺ καὶ στρογγυλὸν, κοντάρι· κωπί· δοκάρι, (ὅθ. τὸ Λτ.) trabs, trabes. 2) (Γλσ.) τὸ χεῖλος (ἡ κουπαστὴ) τοῦ πλοίου, (παρβλ. Τροπὸς), καὶ 3) τὸ πλατὺ σανίδι ὅπου πλάθουν ἢ φουρνίζουν τὸ ψωμί.

Τραπητέον, θετ. τοῦ Τρέπομαι (μσ. ἀντὶ πθ. ἢ οὐδ.).

Τραπητὴς [τραπέω], οῦ (ὁ). ὁ πατῶν σταφύλια.

Τραπητὸς [τραπέω], ἡ, όν. (οἶνος) Ὁ ἀπὸ πατημένα σταφύλια, (ἀντιθ. τοῦ Πρότροπος καὶ Ἄτραπος).

Τραπῶ, πθ. καὶ

Τράπωμαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τρέπω.

Τρασιὰ (ἡ), κατὰ μετάθ. ἀντὶ Ταρσιὰ, καλαμωτὴ ὅπου στεγνώνουν τὸ τυρὶ ἢ τὰ 'πωρικά.

Τραυλίζω, Μ. ίσω. Ὁμιλῶ τραυλὰ, τσηβδίζω (ἢ, καθὼς τὸ προφέρουν εἰς τὴν Πελοπόνν.) ψευδίζω, (παρβλ.) Ψελλίζω.

Τραυλισμὸς (ὁ). τὸ τραυλίζειν, τσήβδισμα.

Τραυλὸς [θραύω ἢ ;στρεβλὸς], ἡ, όν. Ὁ προφέρων τὸ ρ ὡς λ, τσηβδὸς, (παρβλ. Ψελλός).

Τραυλότης (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τὸ τραυλοῦ.

†Τραυλόφωνος (ὁ, ἡ), Γλσ. τραυλὸς τὴν φωνήν.

Τραῦμα (τὸ), [τιτρώσκω, θραύω]. πληγὴ, λαβωματιὰ, (παρβλ. Ἕλκος). 2) (μτνμ.) συμφορὰ, δυστύχημα· (ἰδιαιτ.) θραῦσις στρατοῦ, ἧττα.

Τραυματίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων ἢ λαβὼν τραῦμα, πληγωμένος, λαβωμένος.

Τραυματίζω, Μ. ίσω. Προξενῶ τραῦμα, πληγόνω, λαβόνω.

Τραυματικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὠφελῶν εἰς τὰ τραύματα, ἰαματικὸς τῶν πληγῶν, (Γαλλ.) vulnéraire.

Τραυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τραῦμα.

†Τραυματοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν τραύματα.

†Τραύξανον ἢ Τραύσανον (τὸ), (κυρ. πλθ.), ἴδε Τρώξανον.

Τραφαλὶς (λλὶς), ἴδος καὶ

Τραφαλὸς (ὁ), (ἐνν. τυρὸς), – Τροφαλίς.

Τραφέμεν, Π. Ἰων. ἀντὶ Τραφεῖν, ἀόρ. β'. (μὲ σημασ. πθ.) καὶ

Τράφεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐτράφησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. τοῦ Τρέφω.

Τραφερὸς, ἡ, ὸν, Π. εὐτραφὴς, παχὺς, μέγας (» Ἰχθὺς —, « Θκρ.), ἢ· (ἐνεργ.) θρεπτικὸς, εὔπορος. » Νομὸς (» Ἄρουραι —, « Ἀρ., Ὀππ. 2) πηκτὸς, (ἐπμ.) στερεός· (κατ' ἔκτ.) ξηρὸς, (ὅθ. συνήθ ||. οὐσ.) » Τραφερὰ, « ἡ γῆ, ἡ ξηρά. » Ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρὴν, « Ὅμ., διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, (ὅθ. 3) (μτγν.) ὁ τῆς ξηρᾶς ἢ διὰ ξηρᾶς. » Κέλευθος—, « Ἀπλλ. (;).

Τράφηξ, ηκος (ὁ), Π. – Τράπηξ.

Τραφοῖσα, Δ. Π. ἀντὶ Τραφεῦσα, ἀόρ. β'. τῆς θηλ. μτχ. τοῦ Τρέφω.

†Τράφος (ὁ), Ἐπγρφ. (κατὰ μτθ.) ἀντὶ Τάφρος.

Τραφῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Τρέφω.

†Τραχαλᾶς, ᾶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Τραχηλᾶς, ἔχων χονδρὸν λαιμὸν (τράχηλον).

Τραχέως, ἐπίῤ. Μὲ τραχὺν τρόπον, σκληρῶς, ἀποτόμως.

Τράχηλα (τὰ), Π. πλθ (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ Τράχηλος.

Τραχηλάγχη (ἡ), [τράχηλος, ἄγχω]. θηλειὰ (μὲ τὴν ὁπ. πνίγουν σφίγγοντες τὸν λαιμὸν), ἀγχόνη.

Τραχηλιαῖος, α, ον. Ὁ τοῦ τραχήλου.

Τραχηλιάω-ῶ, Μ. άσω. Σηκόνω ἢ Κρατῶ τὸν τράχηλόν μου ὑψηλὰ (ὡς ἂν τὸ ἄλογον)· (μτφορ.) μεγαλαυχῶ ἢ· ἀπειθῶ, αὐθαδιάζω, (κοιν.) σηκόνω κεφάλι.

Τραχηλίζω, Μ. ίσω. Πιάνω (Σφίγγω ἢ Τραβῶ) ἀπὸ τὸν λαιμὸν (κυρ. τὸν ἀνταγωνιστήν μου παλαίων)· κάμνω τινὰ νὰ γυρίζῃ τὸν λαιμόν του νὰ ἴδῃ τι, τοῦ κινῶ τὴν περιέργειαν· (ἰδιαιτ.) στρέφω πρὸς τὰ ἄνω τὸν τράχηλον τοῦ θυσιαζομένου ζώου· (ὅθ. συνκδχ. ἢ τρπ.) ξεσκεπάζω ἐντελῶς, ἀνακαλύπτω. » Πάντα γυμνὰ καὶ τετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, « Γρφ. 2) (ἀμτβτ. ἐπὶ ἵππου) – Τραχηλιάω (;), (παρβλ. Ἐκτραχηλίζω).

;Τραχηλιμαῖος, α, ον, – Τραχηλιαῖος.

Τραχήλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τράχηλος. ||. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Τραχήλια (τὰ), τὰ περὶ τὸν τράχηλον τοῦ ζώου (εὐτελῆ) κρέατα, (ἐν γέν.) τὰ περικόμματα τοῦ κρέατος, (κοιν.) γλυκάδια. 2) ὁ σαυρωτὴρ ἢ τὸ σιδηράκιον τοῦ δόρατος. 3) εἶδος φυτοῦ (κληματίδος ἢ βακχάρεως).

Τραχηλισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Τραχηλίζω, ἡ τοῦ τραχήλου ἀνάκαμψις (κυρ. ἐν τῷ σφαιρίζειν).

Τραχηλοδεσμότης, ου (ὁ), Π. ὁ δεσμεύων τὸν τράχηλον ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Κλοιὸς —, « Ἐπγρ.

Τραχηλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος τραχήλου.

†Τραχηλοκάκη (ἡ), (νλγ.), [τ. κακόω]. ὁ περιτιθέμενος εἰς τὸν λαιμὸν τῶν καταδίκων κλοιὸς ἢ κύφων, (Τουρκ.) μπουκαγιᾶς.

Τραχηλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὸν τράχηλον, λαιμοτομῶ, ἀποκεφαλίζω.

Τραχηλοκοπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κόψιμον τοῦ τραχήλου, ἀποκεφάλισμα, λαιμοτομία.

Τράχηλος (ὁ), [τραχύς]. (κυρ.) τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ λαιμοῦ, ὁ σβέρκος· (ἐν γέν.) ὁ λαιμὸς (κυρ. καὶ μτνμ.). » Βρόχον ἐνέβαλε τραχήλῳ, « Θκρ. 2) τὸ μέσον τοῦ ἱστίου, (Ἀθ.)

†Τραχηλόσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σιμὸν τὸν τράχηλον, κοντολαίμης.

Τραχηλώδης, εος (ὁ, ἡ), – Τραχηλοειδής.

Τράχουρος (ὁ), εἶδος ἰχθ. [μὲ τραχεῖαν οὐράν], σαυρίδι.

Τραχόω-ῶ, Μ. ώσω, σπν. ἀντὶ Τραχύνω.

Τραχυβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ εἰς σκληρὸν (τραχὺ, ἀνώμαλον) ἔδαφος (πρὸς σωμασκίαν;).

Τραχύδερμος ἢ (Π.) Τραχυδέρμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τραχὺ δέρμα. » Ῥίνη—, « Ἐπίχ.

Τραχυλόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν τραχέως, τραχύφωνος.

Τραχυντικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ τραχύνειν (κυρ. ἢ μτνμ.), ἐρεθιστικός.

Τραχύνω, Μ. υνῶ (πθ. πρκ. Τετράχυσμαι ἢ †Τετράχυμμαι). Κάμνω τι τραχὺ (ἀνώμαλον), σκληρύνω (κυρ. ἢ μτφορ.), παροξύνω, ἐρεθίζω.

Τραχυόστρακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τραχὺ (ἀνώμαλον) ὄστρακον, (ἀντιθ. τῷ Λειόστρακος).

Τραχύπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τραχεῖς πόδας.

Τραχὺς [ῥάχος, ῥάσσω], έος (εῖα, ύ). ἀνώμαλος τὴν ἐπιφάνειαν· σκληρὸς (κυρ. καὶ μτνμ.)· σφοδρός· θυμώδης· ἀπότομος· ἄγριος· ἀπολίτευτος. » Τραχὺς τῇ φωνῇ, « Ξεν., χονδρόφωνος. ||. (τὸ οὐδ.) Τραχὺ, ἐπίῤ. ἀντὶ Τραχέως. » Τρ. βλέπειν, « Φλστρ., ἀγριοκυττάζειν.

Τράχυσμα (τὸ). τραχύτης (ἐξέχουσα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν σώματος).

Τραχυσμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Τραχύνω.

Τραχυστομέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Ὁμιλῶ μὲ) τραχεῖαν προφορὰν, εἶμαι τραχύστομος.

Τραχυστομία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις –

Τραχύστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τραχὺ στόμα (χονδρὴν προφορὰν), τραχύφωνος, (ἴδε ἢ) Παχύστομος.

Τραχύτης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ τραχέος.

Τραχύφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τραχὺν φλοιόν.

;Τραχυφωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ τραχεῖαν (χονδρὴν) φωνὴν, εἶμαι τραχύφωνος.

Τραχυφωνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις –

Τραχύφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τραχεῖαν φωνὴν ἢ προφορὰν, χονδρόφωνος· τραχύστομος.

;Τραχώδης, εος (ὁ, ἡ). τραχὺς τὸ εἶδος.

Τράχωμα (τὸ). – Τράχυσμα. (ἰδιαιτ.) σκλήρωμα τῆς ἔσωθεν ἐπιδερμίδος τῶν βλεφάρων.

Τραχωματικὸς, ἡ, όν. (κυρ. ἰατρικὸν) Ὠφέλιμον εἰς τὸ τράχωμα τῶν βλεφάρων.

Τραχὼν, ῶνος (ὁ). τόπος τραχὺς (πετρώδης, δύσβατος), κακοτοπιὰ, (ὅθ.

Τραχωνῖτις, ιδος (ἡ). (χώρα) πλήρης τραχώνων, ὀρεινή. (ἰδιωνυμ.) μέρος τῆς Ἰνδ.

Τρεέτην, Π. γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Τρέω.

Τρεῖς (οἱ, αἱ), (τὸ οὐδ. Τρία· ἡ γεν. Τριῶν, ἡ δοτ. Τρισί), ἀριθμ. (3). » Διὰ τριῶν ἀπόλλυμαι, « Εὐρ. εἶμαι χαμένος ἐντελῶς (κατὰ κράτος, ἀπὸ μεταφορ. τῶν παλαιστῶν, οἱ ὁπ., τὸ τρίτον καταβαλλόμενοι, ἐλογίζοντο νικημένοι.

Τρείω, Π. ἀντὶ Τρέω.

Τρέμιθος (ἡ), Π. ἀντὶ Τέρμινθος.

Τρέμω (παρτ. Ἔτρεμον καὶ πλέον οὔ) [τρέω]. Σείομαι, ταράττομαι (κυρ. ἀπὸ φόβον), φοβοῦμαι.

Τρέπεσκε, Π Ἰων. ἀντὶ Ἔτρεπε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Τρέπω.

Τρεπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ τρέπειν ἢ τρέπεσθαι, εὐμετάβλητος (;).

Τρεπτὸς, ἡ, όν. Ὁ τραπεὶς ἢ δυνάμενος τραπῆναι, ἐπιδεκτικὸς τροπῆς (ἀλλοιώσεως), μεταβλητός.

†Τρεπτότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ τρεπτοῦ, τὸ μεταβλητὸν τοῦ χαρακτῆρος.

Τρέπω [ῥέπω]. Μ. τρέψω (πρκ. Τέτραφα καὶ Τέτροφα, ἀόρ. Ἔτρεψα ἢ β'. [σπν.] Ἔτραπον, πθ. πρκ. Τέτραμμαι καὶ ἀόρ. Ἐτράπην). Στρέφω, γυρίζω, διευθύνω (καὶ μσ διευθύνομαι) πρὸς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος, (ἰδιαιτ.) βιάζω τὸν ἐχθρὸν νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα, τὸν νικῶ, τὸν φυγαδεύω· (συνκδχ. καὶ μτνμ.) ἀλλοιόνω, μεταβάλλω (ἢ μσ.) μεταβάλλομαι· (ἐπὶ οἴνου) χαλνῶ, ξυνίζω, (κοιν.) κόφτω· (μσ.) ἐπιχειρίζομαι (δίδομαι εἰς ἔργον) τι, κλίνω πρός· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) » Πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπειν, « Ὀδ. Ν » Πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα, « Ὀδ. Ι. » Τὰ μὲν ἄνω αὐτῆς (τῆς βίβλου) εἰς ἄλλο τι τρέπουσι, « Ἡρ., τὰ μεταχειρίζονται. » Τρέπειν εἰς ἑτέρους τὴν αἰτίαν, « Πλ., ῥίπτειν. » Εἰς φυγὴν τρέπειν τινὰ, « Ξεν. (καὶ ἀπολ.) » Τρέψω δ' Ἀχαιοὺς, « Ἰλ. Ο. » Ἡ ἵππος τὴν ἵππον αὐτέων αἰεὶ τρέπεσκε, « Ἡρ. » Ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας, « Ἰλ. Ζ., τοῦ ἐγύρισε τὴν γνώμην. (καὶ μσ.) » Ἐτρέψαντο τοὺς πολεμίους, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Ἐτράποντο οἱ Λυδοὶ, « Ἡρ. (καὶ ἐπ ῥ.) » Πάλιν τρέπεν (» Φύγαδ' ἔτρεπεν) ἵππους, « Ὅμ. (καὶ μσ.) » Μή τις ὀπίσσω τετράφθω, ἀλλὰ πρόσσω ἵεσθε, « Ἰλ. Μ. » Ἐνθάδε τρέψας ἀπὸ τείχεος, « Ἰλ. Χ. » Ἀμφίπολοι ἐπὶ ἔργα τράποντο, « Ἰλ Γ. (καὶ μτνμ) » Εἰς ὀρχηστὸν (» Εἰς γέλωτα, » Εἰς ὕπνον. » Πρὸς ἀλκὴν, » Ἐφ' ἁρπαγὴν κτλ.) τρέπεσθαι, « Ὅμ. Ἡρ., Ξεν. » Τρεψόμεθα ἐπὶ ῥᾳδιουργίαν καὶ ἡδυπάθειαν, « Ξεν. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Τετράφαται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν, « Θγν. (καὶ ἐλλ. τῆς πρθ.) » Ποτέραν τῶν ὁδῶν τράπηται, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος, « Ἰλ. Τ. (καὶ ἐπὶ τόπ.) » Πρὸς ἠῶ (» Πρὸς ἄρκτον) τετραμμένος, « Ἡρ., Ξεν. (καὶ ἀπολ.) » Πᾶσι δ' ἄρα χρὼς ἐτράπετο, « Ὀδ. Φ., ἄλλαξεν ἡ ὄψις των. » Διὸς ἐτράπετο φρὴν, « Ἰλ. Κ., ἄλλαξεν ἡ γνώμη του. » Οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος, « Ὀδ. Γ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. ἐλλ.) » Κραδίῃ τέτραπτο ναίεσθαι, « Ὀδ. Δ.

†Τρεσᾶς, ᾶντος (ὁ), Λακων. Κωμ. ἀντὶ Τρέσας, μτχ. τοῦ Τρέω, δειλὸς, ῥίψασπις.

Τρέσσε, Π. ἀντὶ Ἔτρεσε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. α'. τοῦ Τρέω.

,Τρέφος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Θρέμμα.

Τρέφω [τρέπω], Μ. θρέψω (Π. ἀόρ. β'. Ἔτραφον καὶ μσ. πρκ. Τέτροφα, [συνήθ.] πθ. Τέθραμμαι, ἀόρ. πθ. Ἐτράφην, τὰ δὲ λπ. σπν.). (κυρ. καὶ Π.) Πήζω. » Γάλα (» Τυρὸν) —, « Ὅμ., Θκρ. (καὶ μσ. αὐτπθ.) » Πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη, « Ὀδ. Ψ., ἦτον πηγμένη (κολλημένη) εἰς τὸ σῶμά τυ, (ὅθ.

2) (συνήθ.) θρέφω· ἀνατρέφω (κυρ. καὶ μτνμ.)· (Π.) ἔχω τι (ἐν ἀφθονίᾳ), (ᾗ εἰς τὸν μσ. πρκ. ἐν γέν.) εἶμαι (κυρ. εἰς καλὴν κατάστασιν)· (πρὸς ἀπαρ.) συνειθίζω νὰ, (παρβλ. Πέφυκα). » Ὤ μοι, τέκνον ἐμὸν, τί νύ σ' ἔτρεφον; « Ὅμ. » Κύνες, οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι, πυλαωροὺς, « Ἰλ. Ψ. » Θρέψαι κύνας, ὥς τοι φάγωντι, « Θκρ. » Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐλαίης, « Ἰλ. Ρ. » Ὅσσα τρέφει φάρμακα χθὼν, « Ἰλ. Λ. » Κόμην (» Πώγωνα) τρέφειν, « Πλ. (καὶ μτνμ.) » Δεῖμα —, « Σοφ. (καὶ πρὸς ἀπαρ. περιφρ.) » Ἐν ἐλπίσι τρέφω ἥξειν, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Θρέψαιο υἱὸν, Ὀδ. Τ. (καὶ κατὰ μτχ.) Θρέψασα καὶ (μσ.) » Θρεψαμένη, « Δξ., ἡ πατρίς. (καὶ αὐτπ.) » Τοῖς ὤμων καθύπερθεν κύνεον κρὰς τέτραφεν (ὀρθότ. τέτροφεν), « Ἐπγρ., = Ἐπεφύκει· (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ὅττι πόλις τέτροφεν ἀποστυγεῖν, « Σοφ., = Πέφυκε. (καὶ ἀντὶ πθ.) » Καλὰ ἔτραφες, « Καλλ., ἀντὶ Ἐτράφης. (καὶ πθ.) » Γενέσθαι τε τραφέμεν τε, « Ὅμ. » Ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ, « αὐτ. » Τρέφει μιᾶς πρὸς νυκτὸς, « Σοφ., ζῇς εἰς συνεχῆ (ἔχεις πάντοτε) νύκτα. » Ἐκ τῆς πολεμίας τραφήσεσθε, « Ξεν. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὸ τεθραμμένον, « Πλάτ., ἡ ἀνατροφὴ, ἢ· τὸ θρέμμα.

Τρεχεδειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω εἰς τὰ δεῖπνα, [ἐκ τοῦ

Τρεχέδειπνος (ὁ). ὁ τρέχων εἰς (κυνηγῶν) τὰ δεῖπνα, παράσιτος, (ἴδε Ζυφοδυρπίδης).

Τρέχνος, εος-ους (τὸ), Δ. Π. ἀντὶ Τέρχνος, κλαδὶ, κλωνάρι.

Τρέχω, Μ. θρέξομαι καὶ (εὐχρηστότ.) δραμοῦμαι (ἀόρ [σπν.] Ἔθρεξα καὶ εὐχρηστότ. Ἔδραμον, πρκ. Δεδράμηκα ᾗ Π. Δέδρομα καὶ πθ. Δεδράμημαι). Τρέχω, 'πιλαλῶ. » Τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον, « Θκρ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Πρὸς οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι, « αὐτ. (ᾗ ὡς μτβτ.) » Στάδιον —, « Δξ., ἀγωνίζεσθαι. (καὶ μτνμ.) » Δολιχὸν τοῖς ἔτεσιν ἤδη τρέχει, « ('Επικρ. παρ') Ἀθ., εἶνε πολλὰ προβεβηκυῖα. » Τὸν περὶ χρεῶν (ἐνν. δρόμον) τρέχειν, « Δξ., τρέχειν ἀπηλπισμένα (ὅσον ἠμπορεῖ)· (καὶ ἀπολ.) » Ἵεντο ὥσπερ ἂν δράμοι τις περὶ νίκης, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Δραμεῖν φόνου πέρι, « Εὐρ., κριθῆναι, κινδυνεῦσα, (ὅθεν) » Παρὰ ἓν πάλαισμα ἔδραμε νικᾶν, « Ἡρ., ἐκόντευσε (ἐκινδύνευσε) νὰ νικήσῃ.

†Τρέψις, εως (ἡ), τὸ τρέπειν, γύρισμα, μεταβολὴ κτλ.

Τρεψίχρως [τέρπω, χρώς], ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀλλάζων χρῶμα. » Πολύπους —, « Ἀρστ.

Τρέω [ὀνμτπ.], Μ. τρέσω, Π. ἀντὶ Τρέμω, φοβοῦμαι· φεύγω φοβισμένος, ξυπάζομαι. » Ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα, « Ἰλ. Λ. » Ἔπαινοι τῶν τεθνηκότων ὑπὲρ Σπάρτης, καὶ ψόγοι τῶν τρεσάντων, « Πλ.

;Τρηγαλέος, α, ον, Γλσ. ἀντὶ Τρηχαλέος.

;Τρηδὼν, όνος (ἡ), = Τερηδὼν, (ὅθεν

;Τρηδονάω-ῶ, Μ. ήσω. Ξύνων μὲ τὸ 'νύχι σανίδι κάμνω κρότον τινὰ ὅμοιον μὲ τῆς τρηδόνος ὅταν τρώγῃ τὸ ξύλον. » Τρηδονῶσα τὴν θύραν, « Ἀρσφ. (Ἐκκλησ. 34).

Τρῆμα (τὸ), [τιτράω]. τρύπα· στόμιον· (ἰδιαιτ.) αἱ τρύπαι ἢ τὰ στίγματα τοῦ κύβου, (ὅθεν

†Τρηματίζω, Μ. ίσω. Κυβεύω, (κυρ.) βάλλω ἀργύριον διὰ κάθε τρῆμα (τρύπαν) τοῦ κύβου, (Ἰταλ.) πουντάρω.

Τρημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τρῆμα, τρυπίτσα.

Τρηματιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ τρηματίζων, κυβευτής.

Τρηματόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ-

Τρηματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅλος τρήματα (τρύπαις). 2) ὁ κατασκευάζων τρῆμα (τρύπαν, φωλεὰν) πρὸς κατοικίαν. » Τῶν ζώων, τὰ μὲν τρηματώδη, τὰ δὲ, ἄτρητα, « Ἀρστ.

Τρήμη (ἡ), = Τρῆμα.

Τρηρὸς [τρέω], ά, όν. Δειλός.

Τρήρων, ωνος (ὁ), Π. = Τρηρὸς, δειλὸς, (ὅθεν) ‖. (οὐσ.) περιστερὰ, ἀγριοπερίστερον.

Τρῆσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τιτράω, τρύπημα· τρύπα.

Τρητὸς, ή, όν. Τρυπημένος, τρυπητός· (ἐπὶ τεχνουργημ.) σκαλιστὸς, καφασωτὸς, τορνευτός.

Τρηχαλεος, η, ον, Ἰων. Π. ἀντὶ Τρηχὺς, τραχύς.

Τρηχέως, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Τραχέως.

Τρηχυβατέω-ω, Ἰων. ἀντὶ Τραχυβατέω.

Τρηχύνω, Ἰων. ἀντὶ Τραχύνω.

Τρηχὺς, εῖη, ὺ, Ἰων. ἀντὶ Τραχύς.

Τρηχὼ, όος-οῦς (ἡ), Π. = Τραχών.

Τρήχω (παρτ. Ἔτρηχον), Π. (Ἀλεξανδρ.) ἀντὶ Τετρηχα, εἶμαι τραχύς. » Τρήχοντι πάγῳ, « Νίκ., εἰς ἀπότομον βράχον.

Τρηχώδης, έος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τραχώδης.

(Τρι), εἰς τὰς συνθ. ἀντὶ Τρίς.

Τρία, οὐδ. τοῦ Τρεῖς.

Τριαγμὸς (ὁ), τὸ τριάζειν, ἡ εἰς τρεῖς κατὰ σειρὰν συμπλοκὰς κερδηθεῖσα νίκη (εἰς τὸ πάλαιμα).

Τριάδελφαι (αἱ), Π. αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ, αἱ Μοῖραι.

Τριαδικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς τριάδος· τριπλοῦς, τριττός.

Τριάζω, Μ. άσω ἢ άξω. Νικῶ ἐντελῶς (Καταβάλλω τρεῖς φοραῖς κατὰ συνέχειαν ἢ εἰς τρία διαφορετικὰ παλαίσματα) τὸν ἀνταγωνιστήν μυ. 2) πολλαπλασιάζω μὲ τρία, τριπλασιάζω.

Τρίαινα, ης (ἡ). κοντάρι (καμάκι) μὲ τρεῖς μύταις.

Τριαινοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τριαίνης.

Τριαινοειδῶς, ἐπίρ. Εἰς εἶδος τριαίνης.

Τριαινοκράτωρ, ορος (ὁ), Ἐπγρφ., ὁ κρατῶν τρίαιναν ἢ τὴν τρίαιναν, (ἐπίθ. τοῦ Ποσειδ.).

Τριαινόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκαλίζω (Ἀνακατόνω) μὲ τὴν τρίαιναν. » Τριαινοῦν τὴν γῆν δικέλλῃ, « Ἀρσφ., σκάπτειν, τσαπίζειν, (ὅθεν

†Τριαινωτὴρ (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Ἀροτήρ.

Τριακαίδεκα (τὰ), = Τρισκαίδεκα, δεκατρία.

Τριακαιδεκέτης, εος (ὁ) καὶ Τριακαιδεκέτις, ιδος (ἡ), = Τρισκαιδεκέτης.

Τριακὰς, άδος (ἡ), κατὰ συγκ. ἀντὶ τοῦ ἀχρ. Τριακοντὰς, τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ 30 ἀριθμοῦ, τριανταριά. 2) ἄθροισμα (ποσότης) 30 μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.) ‖. (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ἡ τριακοστὴ ἡμέρα τοῦ μηνὸς (ἀφιερωμένη εἰς μνήμην τῶν ἀποθανόντων), ᾗ 3) τὸ τριακοστημόριον τῆς φυλῆς (συγκροτούμενον ἀπὸ 30 πολίτας), (παρβλ. Τριττύς).

Τριακάτιοι, αι, α, Δ. ἀντὶ Τριακόσιοι. 2) (εἰς τὴν Κυρήνην) οἱ ἔφηβοι (ὡς ἀνήκοντες ἤδη εἰς μίαν τριακάδα).

†Τριάκις, ἐπίρ. Λακων. ἀντὶ Τρίς.

Τριακονθάμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τριάκοντα ἅμματα (κομπυς, 'μμάτια).

Τριακονθήμερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (περιέχων) τριάκοντα ἡμέρας. » Μὴν —, « Δξ.

Τριάκοντα (οἱ, αἱ τὰ), (ἄκλ.) ἀριθμ. (30), τριάντα.

Τριακονταετηρὶς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον 30 ἔτη. ‖. » Ἑορτὴ —, « Δ. Κάσσ., ἡ πανηγυριζομένη κατὰ τριακονταετίαν.

Τριακονταέτης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 30 ἔτη, τριάκοντα ἐτῶν (ἡλικίας), (παρβλ. Δεκαέτης).

Τριακονταετία (ἡ). 30 ἔτη.

Τριακονταέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Τριακονταετης.

Τριακοντάζυγος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ 30 ζυγὰ (καθεδρας κωπηλατῶν) ἀπὸ κάθε μέρος

Τριακοντάκις, ἐπίρ. 30 φοραῖς.

Τριακοντάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων 30 κλίνας. » Οἶκος —, « Δξ.

Τριακοντάκωπος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ 30 κωπιά.

Τριακοντάμερος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Τριακονθήμερος.

Τριακοντάμηνος (ὁ, ἡ). 30 μηνῶν.

Τριακονταμναῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων 30 μνᾶς.

Τριακοντάμοιρον (τὸ). τὸ τριακοστημόριον.

Τριακοντάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). 30 πηχῶν.

Τριακονταπλάσιος, α ἢ ος, ον καὶ

Τριακονταπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). 30 φοραῖς τοσος.

Τριακοντάπους, οδος (ὁ, ἡ). 30 ποδῶν (μήκους).

Τριακονταρχία (ἡ). ἡ ἀρχὴ (ἡ ἐξουσία τῶν ἐν Ἀθήν. 30 τυράννων.

Τριακοντήρης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 30 κωπιά. ‖. (οὐσ. θηλ. ἐνν. ναῦς) = Τριακόντορος.

Τριακοντόργυιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 30 ὀργυιῶν ἔκτασιν.

Τριακόντορος (ἡ). (ναῦς) μὲ 30 κωπιὰ, κάτεργον, (παρβλ. Τριήρης).

Τριακοντούτης, ου καὶ εος (ὁ) καὶ Τριακοντοῦτις, ιδος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Τριακονταέτης, -έτις.

Τριακόσιοι, αι, α, (ὁ ἀριθμ.) 300, τριακόσιοι.

Τριακοσιομέδιμνος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων 300 μεδίμνους. ‖. (οὐσ.) ὁ ἔχων ἐτήσιον εἰσόδημα 300 μεδίμνων (εἰς τὰς Ἀθ. οἱ τοιοῦτοι ἐσχημάτιζον τὴν τάξιν τῶν ἱππέων).

Τριακοσιόχοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ δίδων (παράγων, πολλαπλασιαζόμενος εἰς) 300 χόας.

Τριακοσταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 30 ἡμέρας. (ἐνίοτε) 30 ἡμερῶν.

Τριακοστημόριον (τὸ). τὸ τριακοστὸν μέρος.

Τριακοστόδυος (ὁ, ἡ). ὁ τριακοστὸς δεύτερος.

Τριακοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 29.

Τριακτὴρ (ὁ), Π. [τριάζω]. νικητὴς καὶ

Τριακτὸς, ἡ, ὸν, Π. νικημένος, ἢ εὐκολονίκητος.

Τριάνωρ, ορος (ἡ). Π. ἡ ἔχουσα ἢ λαβοῦσα τρεῖς (καὶ συνκδχ. πολλοὺς) ἄνδρας, Τρίγαμος.

Τριάρμενος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ τρία ἄρμενα (πανιά), τρικάταρτος.

Τριαρχία (ἡ). ἡ ἐκ τριῶν ἀρχόντων συγκροτουμένη ἐξουσία, (Λτ.) triumvirat.

Τριὰς, άδος (ἡ), τὸ ἀφῃρημ. οὐσ. τοῦ 3 ἀριθμοῦ. 2) ἄθροισμα (ποσότης) τριῶν μονάδων (πρσ. ἢ πργμ.).

†Τριᾶς, ᾶντος (ὁ). νόμισμα ἀξίζον τρεῖς χαλκοῦς, τριάρι, (Λτν.) triens.

;Τριασμὸς (ὁ). ἡ εἰς τρία διαίρεσις (;) ἤ, ὁ διὰ τριῶν πολλαπλασιασμός.

;Τριάσσω, Μ. άξω, = Τριάζω.

Τριαύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς αὐλακιαῖς (αὔλακας).

Τριαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς αὐχένας, τρικέφαλος.

Τριαχθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τριάζω.

Τριβακὸς [τρίβω], ἡ, όν. Τριμμένος· (μτφορ.) πανοῦργος, πολύτροπος, πολύπειρος. ‖. (οὐσ.) Τριβακὸν (ἐνν. ἱμάτιον), τὸ τετριμμένον (φορεμένον) ἢ· χωρὶς χνοῦδι, (Ἰταλ.) ῥάζον, (παρβλ.) Τρίβων. 2) ἀντὶ Τριβαδικός. » Ἀσέλγεια τριβακὴ, « Λκ., ἡ τῶν τριβάδων.

Τριβαλὸς (ὁ). ἔθνος τῆς Ἰλλυρ. 2) (συνκδχ.) νέος ἄσωτος (περιφερόμενος εἰς τὰ συμπόσια), διεφθαρμένος, ἐπίτριπτος.

;Τριβάμων, ονος (ὁ, ἡ), = Τριτοβάμων.

†Τρίβανος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Λήκυθος, (πιθανώτ.) τρίφτης τοῦ λουτροῦ, ςλεγγίς.

†Τρίβαξ, ακος (ὁ, ἡ), Γρμτ. = Τριβακός.

Τριβάρβαρος (ὁ, ἡ). τρὶς (δηλ. πολλὰ) βάρβαρος, βαρβαρώτατος.

Τριβὰς, άδος (ἡ). γυνὴ ἀσελγαίνουσα εἰς ἑαυτὴν ἢ εἰς ἄλλην, ἑταιρίστρια.

Τρίβαφος (ὁ, ἡ). τρὶς (ἐπμ. καλὰ) βαμμένος.

Τριβελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) τρία βέλη. » Δόρυ τριβελὲς, « Ἐπγρ., ἡ τρίαινα.

Τριβεὺς, έως (ὁ). ὁ τρίβων, τρίφτης. ‖. (εἰς τὴν μηχανικ.) τὸ περὶ τὴν τρύπαν καὶ τὴν ἄκραν τοῦ ἄξονος μετάλλινον περίθεμα τὸ ὁπ. προφυλάττει τὸ ξύλον ἀπὸ τὸ συνεχὲς τρίψιμον.

Τριβὴ (ἡ), = Τρίψις, τρίψιμον· (μτφορ.) πρᾶξις, ἕξις, ἐμπειρία, γύμνασις. 2) Π. ἀντὶ Διατριβὴ, ἀσχολία, διασκέδασις ἢ· χρονοτριβὴ, μέλλησις.

†Τρίβηλον (τὸ), Γλσ. = Σπορθύγγιον, (κοιν.) τριβηλιά.

Τριβικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων (θεμελιούμενος) εἰς τὴν τριβὴν (εἰς τὴν ἕξιν).

†Τριβολεκτράπελα (τὰ), Κωμ. ἐγγίγματα (ἀστεΐσματα) χωρὶς πνεῦμα (ἀνούσια), (ἄλλ. ἀνγν. διῃρημ., τρίβολ' ἐκτράπελα).

Τρίβολος (ὁ, ἡ), = Τριβελὴς, μὲ τρία κεντριά (τρεῖς μύταις). ‖. (οὐσ.) εἶδος φυτοῦ τοῦ ὁπ. ἡ σποροθήκη ἔχει σχῆμα κόμπου μὲ τρία σκληρότατα ἀγκάθια, (κοιν.) τριβόλι. 2) τὸ κατὰ μίμησιν αὐτοῦ σιδηροῦν κατασκεύασμα τὸ ὁπ. σπορπίζουν κατὰ γῆς ἵνα ἐμποδίζυν τὸ ἱππικὸν τοῦ ἐχθροῦ. 3) (πλθ. ἀρσ.) εἶδ. σβάρνας μὲ σουβλεραῖς χαλυβόπετραις ὑποκάτω, διὰ τῆς ὁπ. ἀλωνίζουν τὰ γεννήματα. 4) (μτφορ. εἰς τὸ οὐδ.) λόγια ἐγγικτικὰ ἢ σοφιστικὰ, (Γαλλ.) pointes. » Ὁρμῆς τε γὰρ τοῖς σοφισταῖς ἦρξε (ὁ Γοργίας), καὶ παραδοξολογίας, ᾗ πνεύματος, καὶ τριβόλων, « Φλστρ.

Τρίβος (ἡ καὶ σπν. ὁ). ὁδὸς (τετριμμένη), δρόμος, στράτα, μονοπάτι. » Διασχιζομένων τῶν ὁδῶν τρίβῳ τινὶ, « Ξεν. » Τοῦ τρίβου, διὰ πολλῶν ἑλιγμῶν περαίνοντος πρὸς τὸ τεῖχος, « Πλ. 2) Π. ἀντὶ Τριβὴ, τρίψιμον (κυρ. μτφορ.).

Τρίβραχυς, εος (ὁ). (ποῦς στίχου) ὁ ἐκ τριῶν βραχ. συλλαβῶν συγκείμενος.

Τρίβροχος (ὁ, ἡ). ὁ τρὶς (δηλ. πολλάκις) βρεγμένος, (παρβλ. Δίβροχος).

Τρίβω [τείρω, †τρύω], Μ. τρίψω. Τρίβω· συντρίβω, κοπανίζω. » Χρυσὸν βασάνῳ τρίβειν, « Θγν. » Τρίβειν (ᾗ μσ. » Τρίβεσθαι) τὸ μέτωπον, « Παροιμ., ἀναισχυντεῖν. » Τριβέμεναι κρῖ λευκὸν ἐν ἀλωῇ, « Ἰλ. Υ., ἀλωνίζειν. (ᾗ πθ.) » Τετριμμένοι τὰ ἐπαρίστερα τῶν κεφαλέων, « Ἡρ., φαγωμένοι, ξεγδαρμένοι.

2) (συνεκδχ.) μεταχειρίζομαι συχνὰ (ἀδιακόπως). » Ἡ συνήθεια τέτριφεν ἐπὶ ἀμπέλου, « Μ. Αὐτ., τὸ καντήντησε τετριμμένον (παροιμιῶδες), (ὅθ. 3) γυμνάζω, ἐξασκῶ. » Τὰς ὁράσεις περὶ τὰς τέχνας —, « Δξ. (ᾗ πθ.) » Ἀμφ' ἀρετῇ τρίβου, « Θγν. (ἢ 4) χαλνῶ (διὰ τῆς συχνῆς χρήσεως), κατατρώγω, κατατρίβω, καταδαπανῶ. » Οὔτε τι τῶν οἰκηΐων τρίβουσι, οὔτε δαπανέονται, « Ἡρ. » Σχολιῇσι δίκῃσιν ἀλλήλους τρίβουσιν, « Ἡσ. (καὶ πθ.) » Τριβομένῳ τῷ λαῷ, « αὐτ., ταλαιπωρουμένῳ. (ᾗ δοτ. πρπλγ.) » Ἵνα τρίβωνται πολέμῳ, « αὐτ. » Τρίβεσθαι κακοῖσιν, « Ἰλ. Ψ. (καὶ μσ. ἀντὶ πθ.) » Τὴν πόλιν ἂν μὲν ἡσυχάζῃ, τρίψεσθαι αὐτὴν περὶ ἑαυτὴν, « Θκ. 5) (ἀπὸ μεταφορ. τῆς τριβομένης ὁδοῦ) μετέρχομαι· διάγω. » Βίον δυστυχῆ (γεωργικὸν) —, « Ἐπγρ., Ἀρσφ. 6) τραβῶ εἰς μάκρος, παρατείνω. » Τὸν χρόνον (» Τὸν πόλεμον) —, « Δξ., χρονοτριβῶ.

Τρίβωμος (ὁ, ἡ). τριπλοῦς βωμός.

Τρίβων, ωνος (ὁ, ἡ). (ἐπίθ.) τριμμένος (κυρ καὶ μτφορ.), πολύπειρος, πολύτροπος, (μὲ γεν.) γυμνασμένος, ἔμπειρος. » Οὐδ' ἂν, ὅςτις μὴ κάρτα τρίβων εἴη αὐτῆς, διαγνοίη, « Ἡρ. (ἢ αἰτ.) » Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιαῦτα, « Εὐρ. 2) (οὐσ.) ἐπανωφόρι μάλλινον ἀδρὺ (ὡς ἂν τρίφτης), (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) ῥάσον ἢ τραγόκαπα (κυρ. τῶν φιλοσόφων), (ὅθ. συνκδχ.) τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἡ ζωὴ τῶν φιλοσόφων, ὁ φιλοσοφικὸς βίος· (Ἐκκλησ.) τὸ μοναχικὸν σχῆμα.

Τριβωνάριον (τὸ), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Τριβώνιον, παληόρασον, παληόκαπα.

Τριβωνεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι ὡς τρίβων (πανοῦργος) περί τι, χρονοτριβῶ, δολιεύομαι.

Τριβωνικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἢ Ἀντὶ τρίβωνος. » Τηνδὶ τὴν χλαῖναν ἀναβαλοῦ τριβωνικῶς, « Ἀρσφ.

Τριβώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τρίβων, φόρεμα (ἐπανωφόρι) τῶν φιλοσόφων, (ὅθ.

Τριβωνιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Τριβωνώδης.

Τριβωνοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ τρίβωνα, εἶμαι τριβωνοφόρος· (συνκδχ.) φιλοσοφῶ (ὡς ἀπὸ τοῦ σχήματος).

Τριβωνοφορία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Τριβωνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν τρίβωνα, φιλόσοφος (ὡς ἐκ τοῦ σχήματος) ῥασοφόρος.

Τριβωνώδης, εος (ὁ, ἡ). τρίβωνι ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Τριγαμία (ἡ). ὁ τρίτος ἢ τριπλοῦς γάμος, [ἐκ τοῦ

Τρίγαμος (ὁ, ἡ). ὁ συνάψας (συζευχθεὶς εἰς) τρίτον γάμον.

Τριγένεια (ἡ). τριὰς γενῶν. » Ἀγαθῶν —, « Σξτ., τριῶν γενῶν (εἰδῶν) ἀγαθά. 2) = Τριγονία, [ἐκ τοῦ

Τριγενὴς, εος (ὁ, ἡ). τριῶν γενῶν. 2) ὁ φθάσας εἰς τριγονίαν (;).

;Τριγενία (ἡ), = Τριγένεια.

Τριγέννητος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς γεννημένος.

Τριγερήνιος (ὁ, ἡ), = Τριγέρων (ὡς ὁ Γερήνιος Νέστωρ).

Τριγέρων, οντος (ὁ), Π. τρὶς (δηλ. πολλὰ) γέρων, ὑπέργηρως· (ἐπὶ πραγμ.) παμπάλαιος.

Τριγίγας, αντος (ὁ), Π. τριπλοῦς (τὸ μέγεθος) γίγας.

Τρίγλα καὶ Τρίγλη (ἡ), εἶδ. ἰχθ., (κοιν.) τριγλὶ, (καὶ Ἰταλ.) μπαρμποῦνι.

Τρίγληνος (ὁ, ἡ), Π. [τ. γλήνη], = Τριόφθαλμος. ‖. » Εἵματα τρίγληνα, « Ἰλ. Ξ., σκουλαρίκια μὲ τρεῖς τρύπας ἢ τρεῖς πολυτ. λίθους, (κατ' ἄλλ.) ἀντὶ Πολύγληνα, καφασωτὰ, ἢ· πολύτιμα, ἀξιοθέατα.

Τριγλίζω [ὀνμτπ.], Μ. ίσω. Γελῶ ποιόν τινα γέλωτα, (παρβλ.) Κιχλίζω.

Τριγλίον (τὸ) καὶ

Τριγλὶς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Τρίγλη, τριγλὶ, μπαρπουνάκι.

Τριγλοβόλος (ὁ, ἡ), Π. [τ. βάλλω]. ὁ

βάλλων (πιάνων, ἀγρεύων) τρίγλας; » Δίκτυον—, « Ἐπγρ.

Τριγλοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (περιέχων, περιλαμβάνων) τρίγλας. » Χιτὼν—, « Ἐπγρ., τὸ ἁλιευτ. δίκτυον.

Τρίγλυφος, (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τρεῖς γλυφάς, σχισμένος (χωρισμένος) εἰς τρία. » Αἰχμὴ—, « Ὀππ., ἡ τρίαινα. ||. (οὐσ.) Τρίγλυφος (ἡ) καὶ Τρίγλυφον (τὸ), « Ἀρχιτεκτ. εἶδ. γλυφῆς (τορεύματος) τῶν Δωρικῶν ἐπιστυλίων.

Τριγλῶχιν, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς γλωχῖνας (ἀκίδας). » Ὀϊστὸς—, « Ὀμ.

Τριγμὸς (ὁ), τὸ τρίζειν, τρίξιμον· (ἰδιαιτ.) ἡ φωνὴ τῆς νυκτερίδας κτλ.

Τρίγναθος (ὁ ἡ), Π. [τ. γνάθος], = Τρίστομος.

Τρίγομφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καρφωμένος, πλουμισμένος μὲ) τρεῖς ἢ πολλοὺς γόμφους.

Τριγονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φθάνω εἰς τριγονίαν, ἀποκτῶ δισέγγονα· (ἐπὶ φυτ.) καρπογονῶ τρίτην φοράν.

Τριγονία (ἡ). ὁ τρίτος βαθμὸς τῆς γενεαλογίας, (Γαλλ.) trois quartiers, [ἐκ τοῦ

Τρίγόνος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ γεννήσας τρίτην γενεὰν (ἀποκτήσας δισέγγονα), ἐνενηκοντούτης. 2) (προπαροξ.) ὁ γεννηθεὶς τρίτος μὲ ἄλλ. δύο. » Τρίγονα τέκνα, « Εὐρ., (ἁπλ. ἀντὶ) τρία.

Τριγράμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τρία γράμματα.

Τριγωνίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω τρίγωνον· (ἀριθμ.) πολλαπλασιάζω μὲ τρία· (ἀμτβτ.) εἶμαι τρίγωνος· (ἐνίοτε) παίζω τὸ τρίγωνον (ὄργ.).

Τριγωνικός, ή, όν. Τριγώνου ἴδιος, τριγωνοειδής.

Τριγωνιστί, ἐπίῤ. Εἰς σχῆμα τριγώνου.

Τριγωνίστρια (ἡ), Αξφν. ἡ παίζουσα τὸ (ὄργ.) τρίγωνον.

Τριγωνοειδής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ειδῶς. Ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τριγώνου.

Τρίγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σχηματίζων) τρεῖς γωνίας, τρίκωχος. ||. (οὐσ.) Τρίγωνον (τὸ), σχῆμα γεωμετρ., (Γαλλ.) triangle 2) εἶδ. μουσ. πολυχόρδου ὀργ. (Γαλλ.) ἅρπα.

Τριδακτυλιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων τριῶν δακτ. ἔκτασιν, [ἐκ τοῦ

Τριδάκτυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία δάκτυλα ἢ 2) τριῶν δακτ. ἔκτασιν.

Τρίδειρος (ὁ, ἡ), Π. [τ. δειρή], = Τριαύχην, τρικέφαλος.

Τριδέσποτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὑποκείμενος εἰς) τρεῖς δεσπότας.

Τρίδουλος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς δοῦλος· δοῦλος ἐκ τριγονίας, δουλέκδουλος.

Τρίδραχμος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων τρεῖς δραχμάς. ||. (οὐσ.) Τρίδραχμον, « νόμισμα τριῶν δραχμῶν, (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ τρίδραχμον, « αἱ τρεῖς δραχμαί.

Τρίδυμος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς μὲ ἄλλους δύο (συγχρόνως)· (ἐν γέν.) τριπλοῦς.

Τριδύστηνος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς δύστηνος, τρισάθλιος.

Τριέλικτος (ὁ, ἡ), Π. [τ. ἑλίσσω]. τυλιγμένος τρεῖς ἢ πολλαῖς φοραῖς· τρίκλονος. » Ὄφις—, « Ἡρ., ὁ σχηματίζων πολλὰς ἕλικας, μέγας.

Τριέμβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) τριπλοῦν ἔμβολον ἢ τρία ἔμβολα· (Κωμ.) ὁ ἔχων μεγάλην εἰς τὰ ἀφροδίσιά ὁρμήν.

Τρίενος (ὁ, ἡ), [τ. ἔνος], = Τριετής.

Τριέσπερος (ὁ, ἡ), (ἐπιθ. ὁ Ἡρακλῆς) τοῦ ὁπ. ἡ ἐν γαστρὶ σύλληψις διήρκεσε τρεῖς κατὰ συνέχειαν νύκτας (ἑσπέρας).

Τριέτεια (ἡ), = Τριετία.

Τριετήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Τριετής.

Τριετηρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τριετηρίδα, γινόμενος κατὰ τριετίαν, (Γαλλ.) triennal.

Τριετηρίς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον τρία ἔτη. » Ἑορτὴ—, « ἡ πανηγυριζομένη κατὰ τριετίαν.

Τριέτηρος καὶ

Τριέτης, έος ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν τρία ἔτη, τριῶν ἐτῶν, (παρβλ. Δεκαέτης).

Τριετία (ἡ). τρία ἔτη.

Τριετίζω, Μ. ίσω. Ἔχω ἢ Διαρκῶ τρία ἔτη, εἶμαι τριετής.

Τριζυγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ-

Τρίζυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἐζευγμένος (συνεζευγμένος μὲ ἄλλους δύο), (ἐν γέν.) τριπλοῦς. » Τρίζυγοι θεαί. « Εὐρ., (ἁπλ. ἀντὶ) αἱ τρεῖς.

Τρίζυξ, υγος (ὁ, ἡ), = Τρίζυγος.

Τρίζω [ὀνμτπ.], Μ. τρίξω (μσ. πρκ. [ἀντὶ ἐνστ.] Τέτριγα). Κάμνω τρρρ, τρίζω· (ἐπὶ μικρ. πτηνῶν καὶ ἰδιαιτ. νυκτερίδων) τσιρίζω. » Γλῶσσαν δὲ οὐδεμιῇ ἄλλῃ παρομοίην νενομίκασι, ἀλλὰ τετρίγασι κατάπερ αἱ νυκτερίδες, « Ἡρ. » Τῶν περδίκων οἱ μὲν κακκαβίζουσιν, οἱ δὲ τρίζουσιν, « Ἀριστ.

Τριζωδία (ἡ). (ἀστρνμ.) ἕνωσις τριῶν ζωδίων.

Τριηκάς, άδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τριακάς.

Τριήκοντα, Τριηκόσιοι κτλ. Ἰων. ἀντὶ Τριάκοντα, Τριακόσιοι κτλ.

Τριημερία (ἡ). τριῶν ἡμερῶν διάστημα, τρεῖς ἡμέραι.

Τριημερίζω, Μ. ίσω. Διαρκῶ (ἢ Κάμνω τι εἰς) τρεῖς ἡμέρας.

Τριημερόνυκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαρκῶν τρία ἡμερόνυκτα.

Τριήμερος (ὁ, ἡ). ὁ διαρκῶν ἢ πράττων τι εἰς τρεῖς ἡμέρας, τριῶν ἡμερῶν.

†Τριημίεκτα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρί' ἡμίεκτα.

Τριημιολία (ἡ), (ἐνν. ναῦς) καὶ

Τριημιόλιον (τὸ), (ἐνν. πλοῖον), = Τριηρημιολία.

Τριημιποδιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων ἑνὸς τριημιποδίου ἔκτασιν

Τριημιπόδιον (τὸ), τρία ἡμίσεα ποδός, (δηλ.) $1^1/_2$ ποδ.

Τριημιτόνιον (τὸ). (μουσ.) τρία ἡμιτόνια.

†Τριημιχοίνικα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρί' ἡμιχοίνικα.

Τριημιωβολιμαῖος, α, ον. Τριῶν ἡμιωβολίων (δηλ. ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ὀβολοῦ) ἄξιος.

Τριηραρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Διοικῶ ἢ Ἑτοιμάζω μίαν τριήρη (ὡς τριήραρχος).

Τριηράρχημα (τὸ). τὸ πρὸς ἁρμάτωσιν μιᾶς τριήρους εἰσφερόμενον ἀνάλωμα.

Τριηράρχης, ου (ὁ), = Τριήραρχος.

Τριηραρχία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστασία, ἡ λειτουργία) τοῦ τριηράρχου, διοίκησις ἢ ἑτοιμασία (ἐξ ἰδίων) μιᾶς τριήρους.

Τριηραρχικός, ή όν, Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν τριηράρχην ἢ τὴν τριηραρχίαν.

Τριήραρχος (ὁ). διοικητὴς ἢ (εἰς τὰς Ἀθ.) πολίτης ἐξοδεύων μόνος ἢ μετ' ἄλλων πρὸς ἑτοιμασίαν καὶ μισθοτροφοδοσίαν τοῦ πληρώματος μιᾶς τριήρους.

Τριηραύλης, ου (ὁ). αὐλητὴς (διευθύνων διὰ τοῦ αὐλοῦ τὰ κινήματα τῶν κωπηλατῶν) τριήρους.

Τριηρετεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ ὡς)-

Τριηρέτης, ου (ὁ). κωπηλάτης τριήρους.

Τριηρετικός, ή, όν. Τριηρέτου ἴδιος, τριηρικός.

Τριηρημιολία (ἡ), (ἐνν. ναῦς), εἶδ. πολεμικοῦ πλοίου μικρότερον τῆς τετρήρους καὶ χωρὶς κατάστρωμα.

Τριήρης [τρεῖς †ἄρω], εος (ὁ, ἡ), (ἡ γεν. πλθ. Τριήρων ἢ Τριήρεων). τριπλοῦς, (κυρ.) τρίπατος. ||. (ἰδιαιτ. ὡς οὐσ. ἐνν. ναῦς), εἶδ. πολεμικοῦ πλοίου (κάτεργον) μὲ τρεῖς ἀλλεπαλλήλους σειρὰς κωπιῶν εἰς κάθε πλευράν. ||. (Σημ. δὲ ὅτι » Ἡ τριακόντορος ἢ πεντηκόντορος λέγεται, κατὰ τὸ πλῆθος τῶν κωπῶν· ἡ δὲ μονήρης καὶ διήρης καὶ ἐφεξῆς [μέχρι τῆς πεντήρους ἤ, κατ' ἄλλους τῆς τετρήρους] κατὰ τοὺς στοίχους τοὺς κατὰ τὸ ὕψος ἐπ' ἀλλήλοις, « Τακτ. Αἰλ.).

Τριηρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τριήρη.

Τριηρίτης, ου (ὁ). ὁ ὑπηρετῶν (ὡς ναύτης, κωπηλάτης ἢ στρατιώτης) εἰς τριήρη.

Τριηροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τριήρους.

†Τριηρονόμος (ὁ), Γλασ. διοικητὴς τριήρους, τριήραρχος,

Τριηροποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων τριήρεις.

Τριηρῶν καὶ Τριήρων. γεν. πλθ. τοῦ Τριήρης.

Τριθάλασσος (ττος), ου (ὁ, ἡ). ὁ βρεχόμενος (περικυκλωμένος) ἀπὸ τρεῖς θαλάσσας.

Τριθαλής, έος (ὁ, ἡ). ὁ τρεῖς φοραῖς θάλλων (πρασινίζων), εὐθαλής, ἐριθαλής.

Τριθαλίς (λλίς), ίδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ.

†Τριθεΐα (ἡ). τὸ νὰ πιστεύῃ τις τρεῖς θεούς.

Τριθεῖται (οἱ), αἱρετικοὶ δογματίζοντες 3 θεοὺς (τρεῖς οὐσίας τῶν τριῶν προσώπων τῆς ἁγίας τριάδος.)

Τριθημερινός, ή, όν. Ὁ γινόμενος (συμβαίνων) τὴν τρίτην ἡμέραν ἢ πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἢ κάθε τρεῖς ἡμέρας.

†Τρίθρονος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.). Ὁ ἔχων (ἐνθρονισμένος εἰς) τριπλοῦν θρόνον, λατρευόμενος ἐν τρισὶ προσώποις (ὑποστάσεσι).

Τρίϊππον (τὸ). ἅρμα συρόμενον ὑπὸ τριῶν ἵππων.

Τρικαλίνδητος (ὁ, ἡ), = Τρικυλίνδητος.

Τρικάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τρικέφαλος.

Τρίκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ τρὶς (τοῦ ἔτους) καρποφορῶν. 2((Γλσ.) = Τρίενος.

Τρίκερως, ω ἢ ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία κέρατα ἢ τρεῖς κεραίας.

Τρικέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς κεφαλάς.

;Τρικλινάρχης, ου (ὁ), = Ἀρχιτρίκλινος.

Τρίκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τρεῖς

κλίνας) τοῦ ὕπνου ἢ τῆς τραπέζης). ||. (οὐσ.) Τρίκλινον (τὸ), δωμάτιον (κυρ. τραπεζαρεῖον) μὲ τρεῖς κλίνας, (Τουρκ.) οὐτσ-σοφαλί.

Τρίκλυστος (ὁ, ἡ), [τ. κλύζω]. τρεῖς φοραῖς βρεμμένος (ξεπλυμένος).

Τρίκλωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς κλῶνας (κλάδους).

Τρίκλωστος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς ἢ μὲ τρεῖς κλωσταῖς κλωσμένος, καλοκλωσμένος, (κοιν.) τρίκλωνος.

Τρίκοκκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς κόκκους (τρία κουκκούτσια ἢ [μτνμ.] πετράδια.

Τρικόλλυβον (τὸ). νόμισμα ἀξίζον τρεῖς κολλύβους (τρία λιανά), τρίχαλκον.

Τρικόλουρος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς κόλουρος (κολοβωμένος).

Τρικόλωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς κολωνούς (λόφους).

Τρικόνδυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς κονδύλους (ἁρμούς, κόμπους).

;Τρίκοπος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρίποκος.

†Τρίκορος (ὁ, ἡ), Γρμ. ἐξήγ. τοῦ Τρίγληνος.

Τρικόρυθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τριπλῆν (μὲ τρεῖς λόφους στολισμένην) περικεφαλαίαν (κόρυθα).

Τρικόρυμβος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τρικόρυφος. » Ἀλκὴ—, « Συν., ἡ δύναμις τῆς ἁγίας Τριάδος.

Τρίκορυς, υθος (ὁ, ἡ), Π. = Τρικόρυθος.

Τρικόρυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς κορυφὰς ἢ αἰχμὰς ἢ κεφαλάς.

Τρικόρωνος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἢ ζήσας τρεῖς φοραῖς τόσον ὅσον μία κορώνη, ὑπέργηρως.

Τρικότυλος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τρεῖς κοτύλας. » Οἶνος—, « Ἡσύχ., τοῦ ὁπ. τρεῖς κοτύλαι ἔχουν ἕνα ὀβολόν, πρόστυχος.

Τρίκουρος (ὁ, ἡ). ὁ τρὶς τοῦ ἔτους ἢ κάθε τρία ἔτη κουρευόμενος· τρὶς (δηλ. ἐντελῶς) κουρευμένος.

Τρικρανής, έος (ὁ, ἡ), = Τρικάρηνος.

Τρικράσπεδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία κράσπεδα (ἄκρα) ἢ τριπλοῦν κράσπεδον (γῦρον).

Τρικύαθος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τρεῖς κυάθους.

Τρικυλίνδητος καὶ

Τρικύλιστος (ὁ, ἡ). ὁ τρὶς (δηλ. ταχέως) κυλιόμενος.

Τρικυμία (ἡ). τριπλοῦν (ὑπερμέγεθες) κῦμα, τρία κύματα ἀλλεπάλληλα· (ἐν γέν.) μεγάλη θαλασσοταραχή, φουρτοῦνα (κυρ. καὶ μτνμ.)

Τρίκωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τρία κῶλα. ||. (οὐσ.) Τρίκωλον (τὸ), « περίοδος λόγου ἐκ τριῶν κώλων.

Τριλάγη(γυ)νος, ου (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τρεῖς λαγήνους.

†Τριλαμπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ τρία φῶτα (ἀναδίδων τριπλῆν λάμψιν)· ὑπέρλαμπρος.

Τρίλιθος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν (πολυτ.) λίθων συγκείμενος, (ἴδε Τρίγληνος).

Τρίλινος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν λίνων (κλωστῶν) συγκείμενος, τρίκλωνος. ||. (οὐσ.) Τρίλινον (τὸ), περιδέραιον μὲ τρεῖς σειραῖς (τρεῖς κλωσταῖς) μαργαριτάρι.

†Τρίλιτρος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων τρεῖς λίτρας. ||. (οὐσ.) Τρίλιτρον (τὸ), βάρος 3 λιτρῶν, τρεῖς λίτραι.

Τρίλιστος (ὁ, ἡ), [τρίς, λίσσομαι]. τρεῖς φοραῖς (δηλ. πολλὰ) ἐπιθυμητὸς (παρακαλεστός), πολυπόθητος.

Τρίλοβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς λοβούς. » Καρδία—, « Ἀθ.

†Τριλογέω-ῶ, Μ. ήσω, (Γρμ.). Ἐκφράζω τι κατὰ τρεῖς τρόπους.

Τριλογία (ἡ). αἱ τρεῖς τραγῳδίαι τὰς ὁπ. ἕκαστος τῶν συναγωνιζομένων ποιητῶν ἔπρεπε νὰ παραστήσῃ, (παρβλ. Τετραλογία).

Τριλοφία (ἡ). τριπλοῦς λόφος (περικεφαλαίας).

Τριμάκαιρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Τριμάκαρ = Τρισμάκαρ, Τρισμακαρία.

Τρίμαμμα, ης (ἡ). ἡ τετάρτου βαθμοῦ μάμμη, ἡ προμάμμη τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός.

Τριμελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν μελῶν (μερῶν ἢ μελῳδιῶν) συγκείμενος.

Τριμέρεια (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ τριμεροῦς, ἡ εἰς τρία μέρη διαίρεσις.

Τριμερής, έος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ διῃρημένος εἰς τρία μέρη, τριπλοῦς.

;Τριμερίζω, Μ. ίσω. Διαιρῶ εἰς τρία μέρη.

Τριμερῶς, ἐπίῤ. Εἰς τρία μέρη.

Τρίμετρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν (προσῳδ.) μέτρων συγκείμενος. » Τόνος—, « Ἡρ., ὁ ἰαμβικὸς (ὡς περιέχων τρεῖς διποδίας), (παρβλ. Τετράμετρος).

Τριμηνιαῖος, α, ον. Τριῶν μηνῶν, τριμηνίτικος.

Τρίμηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν τρεῖς μῆνας, τριῶν μηνῶν. ||. (οὐσ.) Τρίμηνος (ἡ), (ἐνν. περίοδος), διάστημα τριῶν μηνῶν, τριμηνιά.

†Τρίμιθος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρέμιθος.

Τριμίτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τρίμιτον.

Τριμίτινος, η, ον ἢ

Τρίμιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν μίτων (κλωστῶν) συγκείμενος, τρίκλωνος. ||. (οὐσ.) Τρίμιτος (ἐνν. χιτὼν) ἢ Τρίμιτον (ἐνν. ἱμάτιον), φόρεμα ἀπὸ τοιοῦτον ὕφασμα.

Τρίμμα (τὸ). πᾶν ὅτι εἶνε τριμμένον (κοπανισμένον κτλ.), (ἰδιαιτ.) εἶδος ζωμοῦ (σάλτσας) μὲ διάφορα ἀρώματα· εἶδος ζυμαρικοῦ, (Τουρκ.) ῥεβανί(;), (παρβλ.) Θρυμματίς. 2) (μτφορ.) ἄνθρωπος τριμμένος εἰς τὰ πράγματα, (ἄλλ.) Τρίβων, πολύπειρος, τετραπέραστος, (παρβλ.) Περίτριμμα.

Τριμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τρίμμα.

Τριμμός (ὁ), = Τρίψις, τρίψιμον, κοπάνισμα κτλ. 2) (συνκδχ.) μέρος τριμμένον (πατημένον), δρόμος, μονοπάτι, (παρβλ.) Τρίβος.

Τριμναῖος, α, ον. Ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων τρεῖς μνᾶς.

Τριμοιρία (ἡ). τριπλοῦν μερίδιον (σιτηρέσιον κτλ.), τρία μερίδια· (ἀριθμ.) τὰ τρία τέταρτα ἢ τὸ τριτημόριον (δεδομένου τινὸς μεγέθους).

Τριμοιριαῖος, α, ον. Ἴσος μὲ τὰ τρία τέταρτα ἢ μὲ τὸ τριτημόριον (δεδομένου τινὸς μεγέθους).

Τριμοιρίτης, ου (ὁ). ὁ λαμβάνων ἢ περιέχων μίαν τριμοιρίαν (τριπλοῦν μερίδιον ἢ τρία μερίδια).

Τρίμοιρος (ὁ, ἡ), = Τριμερής, τριπλοῦς. 2) = Τριμοιριαῖος.

Τρίμορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τρίμοιρος. » Δισσαῖς ἐν τριμόροισιν, « Ὀρφ., εἰς δύο τριτημόρια ἢ εἰς τρία τέταρτα τῆς ἡμέρας.

Τρίμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ παρουσιαζόμενος ὑπὸ τρεῖς μορφάς.

Τρίμυξος (ὁ, ἡ), [τρ. μύξα]. (λύχνος) μὲ τρία φτίλια.

†Τρίναξ, ακος (ὁ), εὐχρηστότ. τοῦ Θρίναξ.

†Τρίνυκτον ἢ (ὀρθότ.) Τρινύκτιον (τὸ). διάστημα τριῶν νυκτῶν, τρεῖς νύκτες.

;Τριξᾶς, ᾶντος (ὁ), Σικελ. ἀντὶ Τριᾶς, [ἐκ τοῦ

†Τριξός, ή, όν, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Τρισσός.

†Τριοβολιαῖος (-ιμαῖος), ἐσφαλμ. ἀντὶ Τριωβολιαῖος ἢ

†Τριόβολον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τριώβολον.

Τριοδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἐπαναλαμβάνω) τι τρεῖς φοραῖς, (κατὰ λέξ.) διαβαίνω τρὶς διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ.

Τριοδία (ἡ), = Τρίοδος, τρίστρατον.

Τριοδίτης, ου (ὁ) ἢ Τριοδῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τῆς τριόδου, (ἐπιθ.) ἡ Ἑκάτη ὡς λατρευομένη εἰς τὰς τριόδους. » Σεβὰς—, « Ἐπγρ., ἡ (ἄλλ.) Δρομάς, πόρνη. » Λέξις—, « Συν., ἡ ἐκ τριόδου, τετριμμένη, (Γαλλ.) triviale.

Τριοδοντία (ἡ). ἡ διὰ τοῦ τριόδοντος (τοῦ καμακίου) ἁλιεία.

†Τριοδοντικός, ή, όν. Ὁ τοῦ τριόδοντος ἢ διὰ τοῦ τριόδοντος. » Τριοδοντικὴ (ἐνν. τέχνη), « Πλδ., = Τριοδοντία.

Τριοδόντιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Τριόδους, καμάκι, τριαινίδιον.

Τρίοδος (ἡ). τὸ μέρος ὅπου ἑνόνονται 3 ὁδοὶ (τρεῖς δρόμοι), τρίστρατον. » Ὁ (» Ἡ, » Τὸ) ἐκ τριόδου, « Λξ., τοῦ δρόμου, (χυδ.) τοῦ σωκακιοῦ, (ἐπμ.) τετριμμένος, πρόστυχος. (ἢ μτνμ.) » Ἐν τριόδῳ εἶναι λογισμῶν, « Παροιμ., ἀμφιβάλλειν.

Τριόδους, οντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς ὀδόντας (καὶ μτνμ. αἰχμάς). ||. (οὐσ. ἀρσ.) καμάκι ἁλιευτικὸν (μὲ τρία 'δόντια), τρίαινα.

Τρίοζος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς ὄζους (ῥόζους ἢ κλάδους),

Τριοῖσι, Π. ἀντὶ Τρισί, δοτ. τοῦ Τρεῖς.

†Τριόπης [τ. ὄψ], ου (ὁ) ἢ

†Τριόπιος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Τριόφθαλμος.

Τριοπίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Τριόπης. ||. (οὐσ.) = Τριοττίς.

Τριόργυιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν ὀργυιῶν ἔκτασιν.

Τριορία (ἡ). μέρος ὅπου ἑνόνονται τὰ ὅρια τριῶν γαιῶν (ἀγρῶν κτλ.).

†Τριόροφος, ἐσφαλμ. ἢ ἀδκμ. ἀντὶ Τριώροφος.

Τριόρχης καὶ Τρίορχος, ου (ὁ). ὁ ἔχων τρεῖς ὄρχεις· (συνκδχ.) λάγνος, ἀσελγής, θηλυμανής. ||. (οὐσ.) εἶδος ἱερα-

χος, (Γαλλ.) buse. 2) εἶδος φυτοῦ μυθώδους.

Τριόττιον (τὸ) ϗ

Τριοττὶς [τ. ὄσσομαι], ίδος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Τριοπὶς, σκαλαρίκι μὲ τρεῖς τρύπαις ἢ πέτραις, (παρβλ. Τρίγληνος).

Τριόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς ὀφθαλμούς.

;Τριόφυλλον (τὸ), Π. ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρίφυλλον.

Τρίπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ) τρεῖς παῖδας.

Τρίπαλαι, ἐπίρ. Κωμ. ἀντὶ Πρόπαλαι.

Τριπάλαιος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς (δηλ. πολλὰ) παλαιὸς, παμπάλαιος.

Τριπαλαιστιαῖος, α, ον ϗ

Τριπάλαιστος ϗ Ἰων. Τριπάλαςος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν παλαιστῶν ἔκτασιν.

Τρίπαλτος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πάλλω]. τιναγμένος μετὰ τριπλῆν περιδίνησιν (ἐπμ. μὲ μεγάλην δύναμιν), (ἐν γέν.) σφοδρὸς, φοβερός. » Πῆμα—, « Αἰσχ., (παρβλ. Δίπαλτος).

Τριπάνουργος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς (δηλ. πολλὰ) πανοῦργος, παμπόνηρος.

Τρίπαππος (ὁ, ἡ). ὁ τετάρτυ βαθμοῦ πάππος, ὁ πρόπαππος τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς, (Γαλλ.) trisaieul.

Τριπάρθενος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν παρθένων συγκείμενος.

Τριπάροδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς παρόδους. » Ναῦς —, « Ἀθ., μὲ τρία καταστρώματα(;), τρικούβερτος.

†Τριπάτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Προπάτωρ.

Τρίπατρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τρεῖς πατέρας.

Τριπάχυιος (ὁ, ἁ), Δ. Π. ἀντὶ Τριπήχυιος.

;Τρίπεδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν ποδῶν ἔκτασιν.

Τριπέδων [τ. πέδη], ωνος (ὁ). τρὶς (δηλ. πολλάκις) δεθεὶς ἀχρεῖος (δοῦλος).

Τριπέμπελος (ὁ, ἡ), [τ. πέμπελος], = Τριγέρων, ὑπέργηρως, παμπάλαιος.

Τριπέρυσι, ἐπίρ. Κωμ. Τρεῖς φοραῖς πέρυσι, (δηλ.) πρόπαλαι.

Τριπέτηλος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Τριπέταλος, τρίφυλλος. ||. (οὐσ.) Τριπέτηλον (τὸ), = Τρίφυλλον.

Τριπετὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πίπτω]. σχισμένος (κομμένος) εἰς τρία, (ἐν γέν.) τριπλοῦς.

;Τρίπηδας (ὁ), —δρόμος [τ. πηδάω], τὸ τριπόθισμα (Γαλλ. le galop) τοῦ ἀλόγου.

;Τριπήχυιος ϗ

Τρίπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν πηχῶν ἔκτασιν· (ἐν γέν.) πολλὰ μακρὺς, ὑπέρμεγας.

Τριπιθήκινος, η, ον, Κωμ. τρεῖς φοραῖς ἀσχημότερος τοῦ πιθήκου.

Τρίπλαξ, ακος (ὁ, ἡ). συγκείμενος ἀπὸ τρεῖς ἀλλεπαλλήλως θεμένας πλάκας, (ἐν γέν.) τριπλοῦς, μὲ 3 δίπλαις, (Λτν.) triplex.

Τριπλανὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρὶς ἢ πολλάκις πλανηθεὶς (ἀποπλανηθεὶς), πολυπλάνητος.

Τριπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι τριπλάσιον ἀφ' ὅ,τι εἶνε.

Τριπλασιεπίπεμπτος (-τέταρτος κτλ.), ου (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς ϗ ἓν πέμπτον (τέταρτον κτλ.) πλειότερος.

Τριπλασιεπιτετραμερὴς (-τριμερὴς κτλ.), έος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς ϗ τέσσαρα πέμπτα (τρία τέταρτα κτλ.) πλειότερος.

Τριπλασιεπίτριτος (ὁ, ἡ), ἴδε Τριπλασιεπίπεμπτος.

Τριπλασιεφήμισυς, εος (εια, υ). τρεῖς-ἥμισει' φοραῖς τόσος (πλειότερος, μεγαλήτερος), ἀναλογῶν ὡς τὰ $3\,{}^1/_2$ πρὸς τὸ 1 (τὰ 7 πρὸς τὰ 2 κτλ.).

Τριπλάσιος, α, ον ϗ

Τριπλασίων, ωνος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς τόσος (πλειότερος, μεγαλήτερος).

Τριπλασίως, ἐπίρ. Τρεῖς φοραῖς τόσον.

Τρίπλεθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν πλέθρων ἐμβαδὸν ἢ ἔκτασιν.

Τριπλεχὴς, έος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς ἢ μὲ τρεῖς κλωσταῖς πλεγμένος, τρίκλωστος, (Π. ἐν γέν.) τριπλοῦς.

Τρίπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς πλευράς.

Τριπλῇ, δοτ. θηλ. τοῦ Τριπλοῦς.

Τρίπλοκος (ὁ, ἡ), = Τριπλεχής.

Τριπλόος-οῦς [ἴδε Διπλοῦς], όη-ῆ, όον-οῦν. Τρεῖς φοραῖς τόσος ἢ Ἐκ τριῶν τινῶν ἀλλεπαλλήλως τεθειμένων συγκείμενος, τριπλάσιος. ||. (ἡ θηλ. δοτ.) Τριπλῇ, Π. ἐπίρ. ἀντὶ Τριπλῶς, τριπλάσια. » Τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν, « Ὅμ.

Τριπλῶς, ἐπίρ. ἴδε Τριπλοῦς.

Τριποδήϊος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Τριπόδειος, μὲ τρία πόδια.

Τριποδηΐς, ΐδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Τριποδήϊος.

Τριποδηλάλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λαλῶν (χρησμοδοτῶν) ἀπὸ τρίποδος.

Τριπόδης, ου (ὁ). ὁ ἔχων 3 ποδῶν ἔκτασιν.

Τριποδηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ ἢ Λαμβάνω ὡς βραβεῖον νίκης εἰς δραματικῶν ποιημάτων συναγωνισμὸν) τρίποδα.

Τριποδηφορικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ τριποδηφορεῖν. » Μέλος—, « Φώτ.

Τριποδιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων τριῶν ποδῶν ἔκτασιν.

†Τριποδίζω, Μ. ίσω. (ἐπὶ ἵππ.) Περιπατῶ τὸ λεγόμενον τρίποδον περιπάτημα (Τουρκ. λιγκλεμὲ), (Γαλλ.) trotter, (παρβλ. Καλπάζω).

Τριπόδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τρίπους.

Τριποδίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Τριποδίσκος (ὁ), = Τριπόδιον.

Τριποδοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τρίποδος.

Τριποδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Τριποδηφορέω.

Τριπόθητος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς (δηλ. κατὰ πολλὰ) ποθητὸς, περιπόθητος.

Τρίποκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριπλοῦν (δηλ. πυκνὸν, ἄφθονον) πόκον. » Κώδιον τρίποκον (κατὰ διόρθ. ἀντὶ Τρίκοπον), « Δικαίαρχ. (Ἀναγρφ. τοῦ Πηλίου Ὄρους), (παρβλ. Τρίκουρος).

Τριπόλιον (τὸ), [τρὶς, πόλιον], εἶδος φυτοῦ, (Γαλλ.) plombage.

Τρίπολις, εως (ἡ). (ἐπαρχία) περιέχουσα ἢ συγκροτουμένη ἀπὸ 3 πόλεις.

Τριπόλιστος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πολέω;], ἀντὶ Τριπλοῦς, (ἐπμ.) μέγας.

Τρίπολος (ὁ, ἡ), [τ. πολέω]. γυρισμένος (ὀργωμένος) ἢ δυνάμενος νὰ ὀργωθῇ ϗ νὰ σπαρῇ τρεῖς φοραῖς (τὸν χρόνον), (ἐπμ.) λιπαρὸς, εὔγεως.

Τριπόνητος (ὁ, ἡ), Π. [τ. πονέω]. ὁ μὲ πολλὴν (τριπλῆν) ἐπεξεργασίαν καμωμένος. » Ἔρις —, « Ἐπγρ., ἡ μεταξὺ τριῶν συνεργατῶν.

Τριπόρθητος καὶ (Π.) Τρίπορθος (ὁ, ἡ), [τ. πορθέω]. ὁ λεηλατηθεὶς τρεῖς φοραῖς.

Τριπορνεία (ἡ). τριπλῆ (ἐκ τριγονίας) πορνεία, [ἐκ τοῦ

Τρίπορνος (ὁ, ἡ). τριπλοῦς (ἐκ τριγονίας) πόρνος.

Τρίπος, Π. Αἰολ. ἀντὶ •

Τρίπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στηριζόμενος εἰς) τρεῖς πόδας. ||. (συνήθ. οὐσ. μετὰ ϗ συχνότ. χωρὶς τοῦ) λέβης, λεβέτι μὲ τρία πόδια (τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ἢ διὰ ζέσταμα νεροῦ κτλ. [» Τρίπυς λέβης, αἰεὶ φυλάσσων τὴν ὑπὲρ πυρὸς στάσιν, « Αἰσχλ.], ἢ ὡς κρατὴρ, ὅστις καὶ Ἄπυρος διὰ τοῦτο ἐλέγετο καὶ ἐδίδετο ὡς βραβεῖον εἰς τοὺς νικητὰς ἢ ἀνετίθετο ὡς ἀφιέρωμα εἰς τοὺς ναοὺς, κατασκευαζόμενος μὲ πολλὴν φιλοτεχνίαν). 2) σκαμνὶ ἢ τραπέζι μὲ τρία πόδια, τριπόδι. » Τρίποδες εἰσηνέχθησαν χρεῶν μεστοὶ, « Ξεν. (ἰδιαιτ. καὶ κατ' ἐξοχὴν) » Τρίπους ὁ ἐν Δελφοῖς, « ἐφ' οὗ καθημένη ἐνεπνέετο καὶ ἐχρησμοδότει ἡ Πυθία, (ὅθεν) » Ὡς ἐκ τρίποδος λαλεῖν, « Παροιμ., μὲ προφητικὸν ὕφος. » Ὁ περὶ τῷ στέρνῳ τρίπυς, « Φλςρ., ἡ ἀλάνθαστος φωνὴ τῆς συνειδήσεως. ||. (πληθ.) » Τρίποδες, « Λξ., μία τῶν ἐν Ἀθήν. ὁδῶν.

Τρίπρατος (ὁ, ἡ), [τ. πιπράσκω]. τρεῖς φοραῖς πωλημένος, (ἐπμ.) πολύπειρος, τετραπέραστος.

Τριπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία πρόσωπα, ἢ συγκροτούμενος ἐκ τριῶν προσώπων (ὑποκειμένων).

Τριπτὴρ (ὁ), Π. (ἐν γέν.) = Τρίπτης, (ἰδιαιτ.) ὁ κύλινδρος μὲ τὸν ὁπ. τρίβουν ταῖς ἐλῃαῖς καὶ τὸ ἀγγεῖον ὅπου συνάζεται τὸ 'λάδι ἀπὸ τοῦ ἐλαιοτριβείου· (μτφορ.) » Τριπτὴρ δικῶν, « Ἀρςφ., ἄνθρωπος ςρεψοδίκης, (Γαλλ.) chicaneur.

;Τριπτήριον (τό). ὄργανον εἰς τὸ ὁποῖον ἢ μὲ τὸ ὁπ. τρίβουν (κοπανίζουν).

Τρίπτης, ου (ὁ). ὁ τρίβων (κυρ. τοὺς λουομένους), (Τουρκ.) τελλέκης.

Τριπτὸς, ἡ, όν. Τριμμένος ἢ δυνάμενος νὰ τριφθῇ (νὰ κοπανισθῇ κτλ.).

Τρίπτυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς πτύχας (δίπλας), διπλωμένος εἰς τρία, (ἐν γέν.) τριπλοῦς.

†Τρίπτωτος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ὁ ἔχων τρεῖς πτώσεις μόνον.

Τρίπωλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συρόμενος ἀπὸ) τρεῖς πώλους (νέους ἵππυς).

Τρίῤῥυθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (τονισμένος εἰς) τρεῖς ῥυθμοὺς, τρίμετρος.

Τρίῤῥυμος (ὁ, ἡ). (ἁμάξι) μὲ τρεῖς ῥυμοὺς, (δηλ.) μὲ τρεῖς συνωρίδας ἵππων.

Τρὶς, ἐπίρ. Τρεῖς φοραῖς· (συνκδχ. ϗ μάλιστα εἰς τὰς συνθ.) πολλάκις, μὲ ὑπερβολὴν, εἰς τὸ ἄκρον, (Γαλλ.) très, (ἴδε Τρισμάκαρ, Τρισάθλιος κτλ. ϗ παρβλ. Ἐννέα καὶ Ἑπτά). » Τρὶς ἓξ βάλλειν, « Παροιμ. (ἀπὸ μεταφορ. τῶν κυβευόντων), νικᾶν ἐντελῶς, εὐδοκιμεῖν, ἐπιτυγχάνειν.

Τρισάγιος, α ἢ ος, ον. Τρεῖς φοραῖς ἅγιος, πανάγιος.

Τρισαέννaος (ὁ, ἡ), Π. τρεῖς φοραῖς ἀένναος (αἰώνιος).

Τρισάθλιος, α ἢ ος, ον. Τρεῖς φοραῖς (δηλ. Καθ' ὑπερβολὴν) ἄθλιος, πανάθλιος.

†Τρισάκτινος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ τρεῖς ἀκτῖνας, τριλαμπής.

Τρισάλαστος (ὁ, ἡ), Π. τρεῖς φοραῖς ἄλαστος (ἀποτρόπαιος).

Τρισαλιτήριος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς ἀλιτήριος, τρισκατάρατος.

Τρισάλυπος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ προξενῶν διόλυ λύπην (ἐνόχλησιν), πάντη ἄβλαβος (ἀπείρακτος).

Τρισανάριθμος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς (δηλ. ἐντελῶς) ἀναρίθμητος.

Τρισάνθρωπος (ὁ, ἡ), Κωμ. ἀντὶ Τρισάθλιος (ὡς συνώνυμα τρόπον τινὰ ἄνθρωπος καὶ ἄθλιος).

Τρισάποτμος (ὁ, ἡ), Π. τρεῖς φοραῖς (δηλ. μὲ ὑπερβολὴν) ἄτυχος, τρισάθλιος.

Τρισαρειοπαγίτης, ου (ὁ). τρεῖς φοραῖς ἀρειοπαγίτης, (δηλ.) πολλὰ αὐςηρὸς (ἀδέκαστος).

Τρισάριθμος (ὁ, ἡ). ὁ τρὶς ἀριθμούμενος. » Εἰκοσὰς—, « Λκ., τὰ 60.

Τρισαριστεὺς, έως (ὁ). ὁ τρὶς ἀριστεύσας (λαβὼν τὸ ἀριστεῖον).

Τρισάσμενος, η, ον. Πολλὰ ἄσμενος (χαρούμενος). ||. (ὡς ἐπίρ.) μετὰ πάσης χαρᾶς μὲ ἄκραν προθυμίαν (εὐχαρίστησιν).

Τρισαύγουστος (ὁ), = Τρισέβαστος.

Τρισάωρος (ὁ, ἡ). πολλὰ παράκαιρος (ἄτοπος, ἄωρος).

Τρισδείλαιος καὶ

Τρισδύστηνος (ὁ, ἡ), = Τρισάθλιος.

Τρισεινὰς, άδος (ἡ), Π. ἡ τρίτη ἐννὰς, ἡ ἐννάτη ἡμέρα τῆς τρίτης δεκάδος τοῦ μηνὸς, (δηλ.) ἡ εἰκοστὴ ἐννάτη.

Τρισέληνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τριέσπερος.

Τρισέλικτος (ὁ, ἡ), Π. = Τριέλικτος.

Τρισεξώλης, εος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς ἐξώλης, ἐξωλέστατος.

Τρισέπαρχος (ὁ, ἡ). ὁ χρηματίσας τρεῖς φοραῖς ἢ γινόμενος τρίτην φορὰν ἔπαρχος.

Τρισευδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς εὐδαίμων, εὐτυχέστατος. τρισμακάριος.

Τρίσεφθος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς βρασμένος.

Τρισέχθιστος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς (δηλ. μὲ ὑπερβολὴν) μισητός.

Τρισέωλος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς ἔωλος, παμπάλαιος.

Τρισήλιος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ τρεῖς ἡλίους, τριλαμπής.

Τρίσημος (ὁ, ἡ). (μετρ.) ὁ συγκείμενος ἀπὸ τρία (προσῳδ.) σημεῖα, = Τρίχρονος.

Τρισθανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ τρὶς θανὼν ἢ θανάτου ἄξιος.

Τρισκαίδεκα (οἱ, αἱ, τὰ), (ἄκλ.) ἀριθμ. (13), δεκατρεῖς.

Τρισκαιδεκαέτης, έος, ἢ εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 13 ἔτη, δεκατριῶν ἐτῶν, (ἴδε καὶ Δεκαέτης).

Τρισκαιδεκάκλινος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων 13 κλίνας.

Τρισκαιδεκάμηνος (ὁ, ἡ) 13 μηνῶν.

Τρισκαιδεκάπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 13 πηχῶν ἔκτασιν.

Τρισκαιδεκαπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). 13 φοραῖς τόσος.

Τρισκαιδεκαστάσιος (ὁ, ἡ), [τρισκαίδεκα, ἵστημι]. ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων 13 φοραῖς τόσον.

Τρισκαιδεκαταῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι εἰς 13 ἡμέρας, 13 ἡμερῶν.

Τρισκαιδέκατος, η, ον. Ὁ μετὰ τὸν 12.

Τρισκαιδεκαφόρος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν δεκατρία εἰς τὸ ἓν ἢ δεκατρεῖς φοραῖς (τὸν χρόνον;).

Τρισκαιδεκέτης, ου (ὁ) καὶ Τρισκαιδεκέτις, ιδος (ἡ), = Τρισκαιδεκαέτης.

Τρισκαιδεκήρης (ἡ). ναῦς μὲ 13 κωπιὰ (ἀπὸ κάθε μέρος), (ἴδε Τριήρης).

Τρισκαιδεκόργυος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων 13 ὀργυιῶν ἔκτασιν.

;Τρισκαιδεκώρυγος (ὁ, ἡ), = Τρισκαιδεκόργυιος.

Τρισκακοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς κακόμοιρος, τρισάθλιος.

Τρίσκαλμος (ὁ, ἡ). ναῦς μὲ τρεῖς σκαλμοὺς (καὶ συνκδχ. κώπας) ἀπὸ κάθε μέρος· (Π) ἀντὶ Τριήρης.

Τρισκατάπτυστος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς κατάπτυστος (ἀξιοκαταφρόνητος), βδελυρώτατος.

Τρισκατάρατος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς κατάρατος, ἐξωλέστατος, ἀποτρόπαιος.

Τρισκελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία σκέλη (πόδια).

Τρισκοπάνιστος (ὁ, ἡ). Π. τρεῖς φοραῖς κοπανισμένος. » Ἄρτος—, « Ὁμ., καμωμένος ἀπὸ τρίψιλον ἀλεῦρι.

Τρίσλοπος (ὁ, ἡ), [τ. λέπω]. ὁ ἀλλάζων τρὶς τοῦ ἔτους τὸν φλοιὸν (τὸ λέπος) του, (δηλ.) = Τρίφορος.

Τρισμάκαρ, αρος (ὁ), Π. καὶ

Τρισμακάριος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς καλότυχος, παμμάκαρ.

Τρισμακάριστος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς μακαριστὸς (ἀξιομακάριστος), παμμακάριστος.

Τρισμακαρίτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Τρισμακάριος (κυρ. ἐπὶ τεθνηκότος). » Ὁ Πυθαγόρας ἐκεῖνος ὁ τρισμακαρίτης, « (Ἀντφ. παρ') Ἀθ.

Τρισμέγιστος, η, ον. Τρεῖς φοραῖς μέγιστος, παμμέγιστος, ὑπερμέγιστος.

Τρισμὸς (ὁ), = Τριγμὸς, τρίξιμον· φωνὴ ποντικοῦ κτλ.

Τρισμύριοι, αι, α. Τρεῖς μυριάδες, 30,000. ||. (καὶ ἑν. μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Τρισμυρία ἵππος, « Αἰσχλ., 30,000 ἱππικόν.

Τρισμυριόπαλαι, ἐπίρ. Τριάντα χιλιάδες χρόνους ἀρχήτερα (παλαιότερα), πρὸ ἀναριθμήτων χρόνων.

Τρισμυριοπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). τριάντα χιλιάδες φοραῖς ἄλλος τόσος (πλειότερος, μεγαλήτερος).

†Τρισμύριος, α, ον, ἴδε Τρισμύριοι.

Τρισοϊζυρὸς, ά, όν, = Τρισάθλιος.

Τρισόλβιος, α, ἢ ος, ον, = Τρισευδαίμων τρισμακάριος.

Τρισολυμπιονίκης, ου (ὁ). ὁ τρεῖς φοραῖς νικήσας εἰς τὰ Ὀλύμπια.

Τρίσπαστος (ὁ, ἡ), [τ. σπάω]. ὁ σύρων ἢ συρόμενος κατὰ τρεῖς τρόπους ἢ ἀπὸ τρία μέρη. » Τροχαλία—, « Μηχαν., μακαρᾶς μὲ τρία καρούλια.

Τρισπίθαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν σπιθαμῶν ἔκτασιν.

Τρίσπονδος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν διαφόρων εἰδῶν σπονδῆς συγκείμενος. » Χοαὶ—, « Σοφ., αἱ ἐκ μέλιτος οἴνου καὶ γάλακτος. 2) ὅπου ἔγιναν πολλαὶ σπονδαὶ (εὐωχίαι), (ἐπμ.), εὔθυμος. » Αἰὼν —, « Αἰσχλ.

Τρίσπορος (ὁ, ἡ), = Τριτόσπορος.

Τρισσάκις, ἐπίρ. Τρεῖς φοραῖς.

Τρισσάτιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Τρισσός.

Τρισσαχῇ, ἐπίρ. Εἰς τρία μέρη, ἢ· κατὰ τρεῖς τρόπους.

Τρισσεύω, Μ. εύσω. Κάμνω (Ἐπαναλαμβάνω) τι τρεῖς φοραῖς ἢ ἐκ τρίτου. 2) (Γρφ.) διαρκῶ ἢ διατρίβω πουθενὰ τρεῖς ἡμέρας.

Τρισσόζωος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων τρεῖς ζωάς

Τρισσόθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τρία μέρη.

†Τρισσοθύη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρισσὰ θύη.

Τρισσοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ-

;Τρισσοκέφαλος (ὁ, ἡ), = Τρικέφαλος.

†Τρισσοκλεὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρισσὸν κλέος (δοξαζόμενος ἐν τρισὶ προσώποις).

†Τρισσολαμπὴς, έος (ὁ, ἡ), = Τριλαμπής

†Τρισσὸς (ττὸς), ἡ, όν. Τριῶν λογιῶν· τριπλοῦς· (Π. εἰς τὸ πληθ.) ἀντὶ Τρεῖς, ἢ· ἀνὰ τρεῖς.

Τρισσοφαὴς, έος καὶ

†Τρισσοφεγγόφωτος καὶ

Τρισσόφωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων μὲ τρισσὸν φῶς. » Φαῦσις (» Σέλας) —, « Ὕμν. Ἐκκλησ., τὸ τῆς ἁγίας Τριάδος.

Τρισσόω-ῶ, Μ. ώσω, = Τρισσεύω· τριπλασιάζω· διαιρῶ εἰς τρία.

Τρισσυλλαβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω (Σύγκειμαι ἀπὸ) τρεῖς συλλαβὰς, εἶμαι τρισύλλαβος.

Τρισσυλλαβία (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ τρισυλλάβου· τρεῖς συλλαβαί.

Τρισσύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τρεῖς συλλαβάς.

Τρισσύλλαβως, ἐπίρ. Μὲ τρεῖς συλλαβάς.

Τρισσῶς, ἐπίρ. Τριπλῶς· (ἐνίοτε) τρίτον (;).

Τριστάδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν σταδίων ἔκτασιν.

Τριστάσιος (ὁ, ἡ), [τ. ἵστημι]. ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων τρεῖς φοραῖς τόσον.

†Τριστάτης, ου (ὁ), Γρφ. = Τριτοστάτης.

†Τριστέγη (ἡ), νλγ. ἀντὶ Τρίστεγον.

Τρίστεγος (ὁ, ἡ). μὲ τρεῖς στέγας, τρίπατος. ||. (οὐσ.) Τρίστεγον (τὸ), τὸ τρίτον πάτωμα.

Τρίστιχος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἢ περιεχόμενος εἰς τρεῖς στίχους ἢ σειράς.

Τριστοιχεὶ (χὶ), ἐπίρ. Εἰς τρεῖς στοίχους (τρεῖς σειράς).

Τρίστοιχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἀραδιασμένος εἰς) τρεῖς στοίχυς (σειράς).

Τρίστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία στόματα (στόμια). » Δόρυ τρίστομον, « Μξμ., ἡ τρίαινα.

Τρισυλλαβέω-ῶ, Τρισύλλαβος κτλ., = Τρισσυλλαβέω κτλ.

Τρισύνθετος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τριῶν (κυρ. λέξεων) σύνθετος, τριπλοῦς τὴν σύνθεσιν.

Τρισύπατος (ὁ). ὁ χρηματίσας τρεῖς φοραῖς ὕπατος.

Τρισυπόστατος (ὁ, ἡ), θλγ. ὁ ἔχων τρεῖς ὑποστάσεις.

;**Τρίσφυλλον** (τὸ), Π. ἀντὶ Τρίφυλλον.

Τρισχίλιοι, αι, α. Τρεῖς χιλιάδες, 3,000. ‖. (τὸ ἑν. ἐν χρήσει μόνον εἰς τὴν φρσ.) » Ἀσπὶς τρισχιλία, « Λόγγ., 3000 ἀσπίδες (δηλ. ἀσπιδοφόροι ἄνδρες, ὁπλῖται).

Τρισχιλιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (χωρῶν) τρεῖς χιλιάδας. » Ναῦς —, « ἡ χωροῦσα 3000 ἀμφορεῖς ἢ (;) ἀνθρώπους,

Τρίσχιςος (ὁ, ἡ). σχισμένος εἰς τὰ τρία.

Τρίσχοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τριῶν σχοίνων ἔκτασιν.

Τρισώματος καὶ **Τρίσωμος** (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τρία σώματα.

Τριταγωνιστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ὑποκρίνομαι εἰς τὸ θέατρον ὡς)-

Τριταγωνιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγωνιζόμενος (ὑποκρινόμενος) τὰ τρίτα πρόσωπα τοῦ δράματος, ὁ τρίτος (ἐπμ. εὐτελέστερος) ὑποκριτὴς τοῦ θεάτρου, (Ἰταλ.) παλιάτσος, (παρβλ. Πρωταγωνιστής).

Τριταΐζω, Μ. ίσω. Πάσχω τριταῖον πυρετόν.

Τριταϊκός, ή, όν. Ὁ ὑπαγόμενος εἰς τὸ εἶδος τοῦ (ἢ ἐνοχλούμενος ὑπὸ) τριταίου πυρετοῦ.

Τριταϊκῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει τριταίου πυρετοῦ, κάθε τρεῖς ἡμέρας.

;**Τριταιογενής**, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους (γένους) τοῦ τριταίου πυρετοῦ.

Τριταιογενῶς, ἐπίῤ. Καθὼς τὰ τριταιογενῆ νοσήματα.

Τριταῖος, α, ον. Ὁ γενόμενος ἢ πράξας τι εἰς τρεῖς ἡμέρας (ἔχων τρεῖς ἡμέρας ἀφ' οὗ)· (κυρ. μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ Πυρετὸς) ὁ ἐπανερχόμενος περιοδικῶς κάθε τρεῖς ἡμέρας ἢ τὴν τρίτην ἡμέραν. » Ἐν δὲ τῇ Ῥώμῃ τριταίας οὔσης τῆς κατὰ τὴν μάχην προσαγγελίας, « Πλβ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. δὲ ἀντὶ ἐπιῤ.) » Τριταῖος ἀφίκετο, « Ξεν.

Τριταιοφυής, έος (ὁ, ἡ), = Τριταιογενής.

Τριταλαντιαῖος, α, ον ⅔

Τριτάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ζυγίζων ἢ ἀξίζων τρία τάλαντα.

Τριτάλας, τάλαινα, τάλαν. Τρεῖς φοραῖς ταλαίπωρος, τρισάθλιος.

Τριτάνυστος (ὁ, ἡ), Π. τρεῖς φοραῖς (δηλ. πολλὰ) τανυσμένος (τεντωμένος, ἐκτεταμένος), μακρότατος.

Τρίτατος, η, ον, Π. ἀντὶ Τρίτος.

Τριτάω (χωρὶς Μ.), Π. εἶμαι τριῶν ἡμερῶν. » Τριτόωσα σελήνη, « Ἀρατ.

Τριτεγγόνη (ἡ), θηλ. τοῦ

Τριτέγγονος (ὁ). ὁ υἱὸς ἢ ἡ θυγάτηρ τοῦ δισεγγόνου (σχετικῶς ὡς πρὸς τὸν πάππον ἢ τὴν μάμμην της), τρισέγγονος (γγόνη).

Τριτεῖα (ἐνν. ἆθλα), (κυρ.) τὸ τρίτον βραβεῖον, (ἐν γέν.) ἡ τρίτη τάξις (θέσις), ὁ τρίτος βαθμός.

Τριτεύς, έως (ὁ). τὸ τρίτον τοῦ μεδίμνου.

Τριτευτής, οῦ (ὁ). ὁ τριτεύων (πράττων τι τρίτος ἢ διὰ τρίτην φοράν).

Τριτεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι τρίτος (κυρ. κατὰ τὸν βαθμὸν) τινος, ἐπέχω τὸν τρίτον τόπον (τὰ τριτεῖα).

;**Τριτημοίριος**, η, ον, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τριτημόριος.

†**Τριτημορίζω**, Μ. ίσω, (Γλσ.). Διαιρῶ εἰς τρία μέρη.

Τριτημόριος, α, ον. Ὁ ἀποτελῶν τὸ ‖. (οὐσ.) Τριτημόριον (τὸ), τὸ τρίτον μέρος (τοῦ ὅλου).

Τριτημορίς, ίδος (ἡ) ⅔

;**Τριτήμορον** (τὸ), = Τριτημόριον. ‖. (οὐσ.) εἶδος νομίσματος (ἑξάχαλκον).

Τριτοβάμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ χρησιμεύων ὡς τρίτη βάσις (τρίτον πόδι). » Βάκτρον —, « Ἐπγρ.

Τριτογένεια (ἡ). (ἐπιθετ. καὶ κυριωνυμ.) ἡ Ἀθηνᾶ (ὡς γεννηθεῖσα τὴν τρίτην ἡμέραν ἢ εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην τῆς Λιβύας ἢ ἐκ τῆς κεφαλῆς [ἡ ὁπ. κατὰ διάλεκτον ἐλέγετο Τριτὼ] τοῦ Διός).
 2) (κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Πυθαγορ.) ἡ τριὰς ἢ τὸ ἰσόπλευρον τρίγωνον.

Τριτογενής, έος (ἡ), Π. (σπν.) ἀντὶ Τριτογένεια.

Τριτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Τίκτω τρὶς ἢ τρία συγχρόνως.

†**Τριτοκόλλυβον** (τὸ), εἶδος λεπτοῦ νομίσματος, τὸ τρίτον τοῦ κολλύβου, (ἄλλ. διορθ. Τρικόλλυβον).

Τριτόμηνις, ιδος (ἡ). ἡ τρίτη ἡμέρα τοῦ μηνὸς (τῆς σελήνης) ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς.

Τρίτομος (ἡ). κομμένος εἰς τρία (εἰς τὰ τρία). 2) τρίγωνος. ‖. (οὐσ.) Τρίτομον, = Τρίγωνον· κομμάτι (τρογοῦλι) θύννου κομμένου εἰς τὰ τρία, παλαμυδοκόμματον.

Τρίτονος (ὁ, ἡ). (μουσ.) ὁ περιέχων ἢ συγκείμενος ἀπὸ τρεῖς τόνους.

Τριτοπατρεύς, έως ⅔

Τριτοπάτωρ, ορος (ὁ). ὁ τρίτος προπάτωρ, ὁ πρόπαππος. ‖ (πλθ.) » Τριτοπατρεῖς καὶ Τριτοπάτορες, « ἀρχαῖοί τινες καὶ ἄγνωστοι θεοὶ ἢ δαίμονες οἱ ὁπ. ἐλατρεύοντο εἰς τὰς Ἀθήνας· (ἰδιαιτ. δὲ) » Τριτοπατρεύς, « (ἐπιθετ.) ὁ Διόνυσος.

Τρίτος, η, ον. Ὁ μετὰ τοὺς ἢ μετ' ἄλλων δύο, ὁ μετὰ τὸν δεύτερον. » Τρίτος αὐτός, « Ἡρ., αὐτὸς μὲ ἄλλους δύο. » Τρίτην ἡμέραν, « = Πρότριτα. » Ἡ τρίτη (ἐνν. μοῖρα) ⅔ » Τὸ τρίτον (ἐνν. μέρος), « τὸ τριτημόριον. » Τὰ τρίτα (ἐνν. ἱερὰ) ποιεῖν τινί, « τὰ (κοιν.) τρίμερα τοῦ ἀποθανόντος. » Τὰ τρίτα (ἐνν. ἆθλα), « = Τὰ τριτεῖα, (ὅθεν) τριτεύειν. » Τὰ τρίτα λέγειν τινί, « Αξ., = Τριταγωνιστεῖν. ‖. (εἰς τὸ ἑν.) » Τρίτον ἢ » Τὸ τρίτον, καὶ (προθετ.) » Ἐκ τρίτου, ἐπίῤ. Τρίτην (Διὰ τρίτην) φοράν.

†**Τριτόσπονδος**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρίσπονδος.

Τριτόσπορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρίτος κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς γενεαλογίας. » Γονὴ —, « Αἰσχ., ἡ τρίτη γενεά, τὰ δισέγγονα ἢ ( )τὰ τρισέγγονα.

Τριτοστάτης, ου (ὁ) ⅔ **Τριτοστάτις**, ιδος (ἡ). ὁ ἱστάμενος εἰς τὴν τρίτην θέσιν ἢ σειρὰν, (εἰς τοὺς χοροὺς) ὁ τρίτος μετὰ τὸν πρωτοστάτην, (Γρφ. ἐν γέν.) ἀρχηγός, μεγιστάν.

Τριτόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐλαττόνω κατὰ τὰ δύο τρίτα, (ἰδιαιτ.) βράζω τι ὡς οὗ νὰ μείνῃ τὸ ἓν τρίτον.

Τριτόωσα, Π. ἀντὶ Τριτῶσα, μτχ. θηλ τοῦ Τριτόω.

Τριττός, ή, όν, Ἀττ. ἀντὶ Τρισσός.

Τριττύα (ἡ), = Τριττύς.

Τριττυαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Τριττυάρχης ⅔ **Τριττύαρχος**, ου (ὁ). προεστὼς (ἀρχηγὸς) μιᾶς τριττύος.

Τριττὺς καὶ ;**Τριτύς**, ύος (ἡ). ὁ ἀριθμὸς 3, ἡ τριάς. 2) θυσία ἐκ τριῶν διαφορετικῶν ζώων. 3) (συνήθ. εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ τριτημόριον τῆς φυλῆς, (παρβλ. Τριακὰς ⅔ Φρατρία).

†**Τριτώ**, οῦς (ἡ), Βοιωτ. ἡ κεφαλή. 2) Κωμ. ἀντὶ Τριτωνίς.

Τρίτων, ωνος (ὁ). θαλάσσιός τις δαίμων (υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀμφιτρ. ⅔.)

Τριτωνιάς, άδος ⅔

Τριτωνίς, ίδος (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀθηνᾶ. (ἄλλ.) Τριτογένεια.

Τρίτως, ἐπίῤ. σπν. ἀντὶ Τρίτον, ἢ Ἐκ τρίτου.

Τρίτωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τριτόω, ἡ κατὰ τὰ δύο τρίτα (κυρ. διὰ τῆς βράσεως) ἐλάττωσις.

Τριφαής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων μὲ τριπλοῦν φῶς (φάος), τρίφωτος.

Τριφαλαγγία (ἡ). τρεῖς φάλαγγες ὁμοῦ, τριπλῆ φάλαγξ.

Τριφάλεια (ἡ), Π. (σπν. τάχα κατὰ διόρθ.) ἀντὶ Τρυφάλεια.

Τριφάσιος, η ἢ ος, ον, Ἰων. ἀντὶ Τριπλοῦς, τρισσός, (κυρ. δὲ 2) = τῷ

Τρίφατος (ὁ, ἡ), Π. [τ. φημί]. ὁ κατὰ τρεῖς τρόπους λεγόμενος (ἱστορούμενος).

Τριφεγγής, έος (ὁ, ἡ), = Τρισσοφεγγής.

Τριφίλητος (ὁ, ἡ). τρεῖς φοραῖς ἀγαπητός, περιπόθητος.

Τριφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ τρὶς τοῦ ἔτους, εἶμαι -

Τριφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (καρποφορῶν) τρὶς τοῦ ἔτους.

Τριφυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἑνόνων εἰς ἑαυτὸν, σύνθετος ἀπὸ) τρεῖς διαφορετικὰς φύσεις, φύσει τριπλοῦς ἢ τρισχιδής.

†**Τρίφυιος** (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τριφυής.

Τρίφυλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία φύλλα (εἰς κάθε κλάδον). » Τρίφυλλος πόα, « Δσκρ., ἀντὶ ‖. (οὐσ.) Τρίφυλλον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (κοιν.) τριφύλλι.

Τρίφυλος (ὁ, ἡ). ὁ συγκροτούμενος ἀπὸ ἢ διῃρημένος εἰς τρεῖς φυλάς.

Τρίφωτος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων μὲ τρία φῶτα, (ἐπίθ. τῆς ἁγ. Τριάδος).

Τρίχα, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Τριχῇ, εἰς τρία μέρη. » Τρίχα νυκτὸς ἔην, « Ὀδ. Μ., ἦτο τρίτη φυλακὴ (τὸ τελευταῖον τριτημόριον) τῆς νυκτός.

Τρίχα, αἰτ. τοῦ Θρίξ.

Τριχάϊκες (οἱ), Π. [θρίξ, ἀίσσω]. τῶν ὁπ. αἱ τρίχες τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας κινοῦνται (κυματίζουν) πάντοτε, πολεμισταὶ ἀνδρεῖοι (ἀκούραστοι, εὑρισκόμενοι πάντοτε εἰς ἐνέργειαν)· (κατ' ἄλλ.) τριχῇ διῃρημένοι

Τριχάλεπτος (ὁ, ἡ), Π. πολλὰ χαλεπὸς (θυμώδης ἢ θυμωμένος).

;**Τρίχαλκος** (ὁ). νόμισμα ἀξίζον τρεῖς χαλκοῦς.

Τρίχαλος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Τρίχηλος· (Π. ἐν γέν.) ἀντὶ Τριπλοῦς. » Κῦμα τρίχαλον, « Αἰσχλ., = Τρικυμία.

Τρίχαπτον (τὸ), (ἐνν.) ἱμάτιον ἀπὸ λεπτότατον (σὰν τρίχα) ὕφασμα, (Τουρκ.) τυλπάνι ἢ μπρουντζοῦκι· (κατ' ἄλλ.) πλεκτόν τι ἀπὸ τρίχας.

Τριχάς, άδος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ (κίχλας).

Τρίχες, πλθ. τοῦ Θρίξ.

Τριχῆ, ἐπίῤ. Κατὰ τρεῖς τρόπους· εἰς τρία μέρη (μερίδια)· (ἐν γέν.) εἰς τρία.

Τριχήλαβον (τὸ), Π. ἀντὶ Τριχολάβιον.

†**Τρίχηνος** (ὁ, ἡ), Γλσ. [τρίς, χαίνω]. ὁ ἔχων τρία χάσματα (στόματα).

Τριχθά, ἐπίῤ. Π. = Τρίχα, εἰς τρία μέρη (τμήματα), εἰς τὰ τρία, (ὅθεν

Τριχθάδιος, α, ον, Π. ἀντὶ Τριπλοῦς.

Τριχίας, ου (ὁ), = Τριχωτός, μαλλιαρός. ‖. (οὐσ.) εἶδος ἰχθ., (ἄλλ.) Τριχίς, (κοιν.) τριχιδς, σαρδέλλα, (παρβλ.) Θρίσσα.

Τριχιάς, άδος (ἡ), = Τριχὶς καὶ 2) = Τριχάς.

Τριχίασις, εως (ἡ). πάθος τι περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅταν αἱ τρίχες τῶν βλεφαρίδων αὐξάνουν παρὰ φύσιν. 2) πάθος τι περὶ τὴν οὐρήθραν ὅταν εἰς τὸ οὖρος φαίνωνται ὡς λευκαί τινες τρίχες. 3) πάθος τι περὶ τοὺς μαστοὺς (πήξιμον τοῦ γάλακτος) τῶν θηλαζουσῶν γυναικῶν.

Τριχιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω τριχίασιν.

Τριχίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τριχίς.

Τρίχινος, η, ον. Καμωμένος (Ὑφασμένος) ἀπὸ τρίχας.

Τρίχιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Θρίξ, τριχίτσα. 2) (περιληπτ.) ἀντὶ Αἱ τρίχες, τὸ τρίχωμα.

Τριχίς, ίδος (ἡ), = Τριχίας.

Τριχισμός (ὁ). (ἀνατομ.) σχίσιμον κοκκάλου (καὶ ἰδιαιτ. τοῦ κρανίου) λεπτότατον (ὡς ἂν τρίχα, μόλις διακρινόμενον).

Τριχοβάπτης, ου (ὁ). ὁ βάπτων τὰς τρίχας (τῶν μαλλιῶν καὶ τῶν γενείων).

Τριχοβόρος (ὁ, ἡ), [θρίξ, βιβρώσκω]. ὁ κατατρώγων τὰς τρίχας (ὡς ἡ βώτρυδα).

Τριχοβόστρυχος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. αἱ τρίχες (τῆς κεφαλῆς) σχηματίζουν βοστρύχους.

Τριχοβρώς, ωτος ἢ ῶτος (ὁ, ἡ), = Τριχοβόρος. ‖. (οὐσ.) βώτρυδα, σάρακας.

Τριχοειδής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει τριχὸς ἢ τριχῶν, λεπτὸς σὰν τρίχα.

Τριχόθεν, ἐπίῤ. Ἀπὸ τρία μέρη.

Τριχοίνικος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τρεῖς χοίνικας· (Κωμ.) » Ἔπη τριχοίνικα, « Ἀρσφ., μεγάλα, τερατώδη.

†**Τριχοκόμος** (ὁ, ἡ) καὶ

†**Τριχοκοσμητής**, οῦ (ὁ), [θρίξ, κομέω, κοσμέω]. ὁ συγυρίζων τὰς τρίχας (τὴν κόμην) τῆς κεφαλῆς, (Γαλλ.) coiffeur.

;**Τριχοκουράς**, άδος (ὁ, ἡ). κουρευμένος τὰς τρίχας, (ἄλλ. διορθ. Τροχοκουράς).

Τριχοκουρία (ἡ). κούρευμα τῶν τριχῶν.

Τριχολάβιον (τὸ) καὶ

Τριχολαβίς (ἡ). μικρὴ τσιμπίδα μὲ τὴν ὁπ. ἐβγάζουν (μαδοῦν) τὰς τρίχας.

Τριχολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω τὰς τρίχας· (συνκδχ. καὶ μτφορ.) καταγίνομαι εἰς μικρὰ (εὐτελῆ) πράγματα, λεπτολογῶ περὶ μηδενός.

Τριχόλωτος (ὁ, ἡ), Π. [τρίς, χολόω]. πολλὰ ἀγανακτητὸς (ἀξιομίσητος). » Ἀνάγκη —, « Ἐπγρ.

Τριχόμαλλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀντὶ τριχῶν μαλλὶ ἢ τριχωτὸν μαλλί, μαλλιαρός.

Τριχομανὲς [θρίξ, μαίνομαι], έος (τὸ). εἶδος φυτοῦ τριχοφύλλου (φτέρης), (ἄλλ.) Ἄσπληνον.

;**Τριχομανία** (ἡ). μανία εἰς τὸ νὰ ἔχῃ τις μακρυὰ μαλλιὰ (μεγάλας τρίχας), (ἄλλ. ἀναγν. Τριχομαχία).

Τριχοπλάστης, ου (ὁ). ὁ πλάττων (φθειάνων) τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, Τριχοκόμος.

Τριχοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νὰ αὐξήσουν αἱ τρίχες.

Τρίχορδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς χορδάς. ‖. (οὐσ.) Τρίχορδον (τὸ), εἶδ. μουσ. ὀργ.

Τριχορία (ἡ). τριπλοῦς (εἰς τρία διῃρημένος) χορὸς θεάτρου.

Τριχοῤῥοέω (ῥυέω)-ῶ, Μ. ήσω. Ῥέουν (Μαδοῦν) αἱ τρίχες μου.

Τριχοῤῥυής, έος (ὁ ἡ). τοῦ ὁπ. πίπτουν (μαδοῦν) αἱ τρίχες.

Τριχός, γεν. τοῦ Θρίξ.

Τριχοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Κόπτω τὰς τρίχας τινός, ἢ 2) (;) κόπτω εἰς τὰ τρία τι, (ὅθεν

;**Τριχοτομία** (ἡ). ἡ εἰς τρία τομὴ (διαίρεσις).

†**Τριχοτρώκτης**, ου (ὁ), = Τριχοβρώς.

Τριχοῦ, ἐπίῤ. Εἰς τρία μέρη.

Τρίχουλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Οὐλόθριξ, σγουρομάλλης.

Τριχουνιαῖος, α, ον καὶ

Τρίχους (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν ἢ περιέχων τρεῖς χόας.

Τριχόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. [θρίξ, φοιτάω]. ὁ ἀποκτήσας τρίχας. » Ἴουλος —, « Στρ., ὁ ἄρτι γενειάσκων.

Τριχοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω (Ἐβγάζω) τρίχας, μαλλιάζω.

Τριχοφυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φύων (κάμνων) τρίχας.

Τριχοφυΐα (ἡ). φύτρωμα (αὔξησις) τριχῶν.

Τριχόφυλλος (ὁ, ἡ), (βτν.). τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα εἶνε ψιλὰ σὰν τρίχες.

Τριχόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ βγάλῃ (ν' ἀποκτήσῃ) τρίχας. » Ἀλωπεκίας τριχοῖ, « Δσκρ. 2) κάμνω τι λεπτὸν σὰν τρίχα ἢ περιβάλλω μὲ τρίχας. » Λίνου ἐστραμμένου μία ἀρχὴ τριχοῦται, ὡς εἰώθασι ποιεῖν οἱ σκυτοῤῥάπται, « Χειρουργ. Παλ.

†**Τριχρονέω-ῶ**, Μ. ήσω, (Γρμτ.). Εἶμαι-

Τρίχρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) τρεῖς (προσῳδ.) χρόνους (τρεῖς βραχείας ἢ μίαν βραχ. καὶ μίαν μακρὰν ἢ τὸ ἀνάπαλιν), Τρίμετρος.

Τριχρώματος καὶ **Τρίχρωμος** (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (χρωματισμένος μὲ) τρία χρώματα (Γαλλ.) tricolore.

Τρίχρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Τρίχρωμος.

Τρίχυφος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος ἀπὸ τρίχας ἢ ἀπὸ λεπτότατον (ὡς ἂν τρίχα) ὑφάδι, Τρίχαπτος.

Τριχώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης τριχῶν, τριχωτός. 2) λεπτὸς σὰν τρίχα, τριχοειδής· (ἐν γέν.) ψιλός. » Φωνὴ —, « Μουσ.

Τρίχωμα (τὸ). τὸ ὅλον τῶν τριχῶν (τῆς κεφαλῆς), αἱ τρίχες, τὰ μαλλιά. » Τρίχωμα φέρειν, « Ἡρ., Ἀρστ., = Κομᾶν.

Τριχωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τρίχωμα.

Τρίχωρος (ὁ, ἡ). διῃρημένος εἰς τρεῖς χώρας (κοιλότητας)· (βτν.) τρίλοβος.

Τριχῶς, ἐπίῤ = Τριχῇ, κατὰ τρεῖς τρόπους.

Τρίχωσις (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τριχόω, τριχοφυΐα, μάλλιασμα. 2) = Τρίχωμα, κόμη, μαλλιά. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ Τριχίασις (3).

Τριχωτός, ή, όν. Ὁ ἔχων τρίχας, μαλλιαρός.

†**Τριψαργία** (ἡ), (νλγ.). ἡ περὶ τὸ ἔργον χρονοτριβή, ἀργοπορία.

Τριψημερέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρίβω (Κατατρίβω) τὸν καιρὸν εἰς μάτην, χρονοτριβῶ, χασοημερῶ.

Τρίψις, εως (ἡ). τὸ τρίβειν, τρίψιμον. 2) (συνκδχ.) τὸ διὰ τῆς τρίψεως προσγινόμενον εἰς τὴν ἀφὴν αἴσθημα. » Ἐς τρίψιν, « Ἡρ., εἰς τὴν ἀφήν. 3) (πλθ.) φαγητὰ καρυκευμένα, σάλτσαις, ὑποτρίμματα.

Τρίψυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς ψυχὰς (ζωάς).

Τριωβολαῖος καὶ

Τριωβολιαῖος (-ωβολιμαῖος), α, ον. Τριῶν ὀβολῶν ἄξιος.

Τριωβολοκρεΐσκον (τὸ), Κωμ. τριῶν ὀβολῶν κρεατάκι, (ἴσ. Τριωβολοκρεΐσκιον).

Τριώβολον (τὸ) καὶ ;**Τριώβολος** (ὁ). νόμισμα τριῶν ὀβολῶν· (περιληπτ.) οἱ τρεῖς ὀβολοὶ (ὁ ἡμερήσιος μισθὸς τῶν ἐν Ἀθ. δικαστῶν).

Τριωνυμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Τριώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρία ὀνόματα.

Τριώνυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρεῖς ὄνυχας· (Π.) ἀντὶ Τριγλώχιν.

;**Τριώπης** [τ. ὤψ], ου (ὁ), = Τριόφθαλμος.

;**Τριωπίς**, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Τριώπης, (κυρ.) = Τριοττίς.

Τριώροφος (ὁ, ἡ). (κυρ. οἶκος) μὲ τρεῖς ὀροφάς, τρίπατος.

Τρομεοίατο, Π. Ἰων. ἀντὶ Τρομέοιντο.

Τρομερός [τρομέω], ά, όν. Τρέμων (κυρ. ἀπὸ φόβον), τρομαγμένος· δειλός.

Τρομεύμενος, Π. Ἰων. ἀντὶ Τρομώμενος, μτχ. μσ. τοῦ

Τρομέω καὶ (μσ.)-έομαι, Π. ἀντὶ Τρέμω. φοβοῦμαι, τρομάζω. » Μηδὲ τρομεοίατο θυμῷ « Ὅμ. (καὶ αἰτ. ἐλλ. προθ.). » Τόν τε τρομέουσι καὶ ἄλλοι, « αὐτ. (ἢ ἀπαρ.) » Τεκεῖν τρομέω, « Θκρ.

†**Τρομητὸς** καὶ **Τρομικός**, ή, όν, = Τρομερός.

†**Τρομοποιέω-ῶ**, Μ. ήσω. Ἐμποιῶ τρόμον.

Τρόμος (ὁ), τὸ τρέμειν, τρεμοῦλα· (συνκδχ.) φόβος μέγας, τρομάρα.

Τρομώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ τρέμων, τρεμουλιαστός· τρόμου ἔμπλεως, τρομαγμένος.

Τρόξυνον, ἴδε Τρώξανον.

Τροπαία (ἡ), (ἐνν. πνοή, ἡ αὔρα), ἡ πνέουσα ἀπὸ τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν ξηρὰν (ἀντιθ. τῷ Ἀπογαία). » Ἔστιν ἡ τροπαία οἷον ἀναστροφὴ (ἡ ἀνάκλασις ἡ παλίῤῥοια) ἀπογαίας,« Ἀρστ. » Ὥσπερ τροπαίας τινὸς ἀμειβούσης, « Πλ. 2) Π. ἀντὶ Τροπή, μεταβολή. » Κακῶν —,« Αἰσχλ. 3) (κυρ.) θηλ. τοῦ Τρόπαιος.

†Τροπαϊκὸς (ὁ), (ἐνν. νοῦμμος), νόμισμα Ῥωμαϊκὸν τιμώμενον πέντε ἀσσαρίων ἔχον ἐγκεχαραγμένον τρόπαιον.

Τρόπαιον ℨ (ἀρχ. Ἀττ. καὶ Ἰων.) Τροπαῖον (τό). μνημεῖον νίκης (τροπῆς τῶν ἐχθρῶν), (συνκδχ.) ἀντὶ Νίκη. » Ἱστάναι (ἢ) » Ἐγείρειν τρόπαιον ἀπὸ (ἢ) κατά τινος, « Δξ. » Καὶ τρόπαια βαρβάρων πολλὰ δὴ σὺν ὑμῖν στησάμενον, « Ξεν. (ℨ κτητ.) » Διὸς τροπαῖον βρέτας στῆσαι,« Εὐρ., ἀφιερωμένον εἰς τὸν Τροπαῖον Δία. (συνκδχ.) » Τρόπαια καὶ μάχας λέγειν,« Δμ., (κυρ. οὐδ. τοῦ

Τρόπαῖος, α. ον, Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ συντελῶν πρὸς τροπὴν (ἀποτροπὴν κτλ.), τροπῆς αἴτιος· ἀποτρόπαιος. » Ζεὺς (» Ἥρα, » Ποσειδῶν) —, « Δξ., οἱ ἀποτρέποντες τὰ δεινὰ ἢ, τρέποντες τοὺς ἐχθροὺς εἰς φυγήν, αἴτιοι νίκης. » Ἕκτορος ὄμμασι τρόπαιοι, « Εὐρ., φρικώδεις (ἀποτρόπαιοι) εἰς τὰ ὄμματα τοῦ. » Ἄνεμος —,« Πλ. — ‖. (οὐσ.) Τροπαία (ἐνν. αὔρα ἢ πνοή), ἴδε τὴν λέξ.

†Τροπαιουχία (ἡ), (νλγ.). νίκη, τροπαιοφορία, [ἐκ τοῦ

Τροπαιοῦχος (ὁ, ἡ), = Τροπαιοφόρος. » Ζεὺς —,« Δ. Ἀλ., εἰς τὸν ὁπ. ἀφιεροῦντο τὰ τρόπαια, (Λτν.) feretrius.

Τροπαιοφορία (ἡ). τὸ φέρειν (κρατεῖν) εἰς σημεῖον νίκης τρόπαιον, [ἐκ τοῦ

Τροπαιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) τρόπαιον, ἢ· ἐγείρων κατὰ τῶν ἐχθρῶν τρόπαια, νικητής, νικηφόρος.

†Τροπαλίζω, Μ. ίσω, Γλσ. ἀντὶ Τρέπω, (ὅθ.

†Τροπαλισμός (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Τροπή.

Τροπαλλίς, ίδος (ἡ), Δ. ἀντὶ † Τροπηλίς, δεμάτι (σκόρδων), πλεξίδα.

†Τροπάω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρωπάω.

Τροπὴ (ἡ), τὸ τρέπειν ἢ τρέπεσθαι, γύρισμα· ἐπιστροφή· (ἰδιαιτ.) φυγάδευσις ἢ φυγὴ τῶν ἐχθρῶν, ἧττα, (Γαλλ.) déroute· (συνκδ. καὶ μτφορ.) μεταβολή, ἀλλοίωσις. » Ἠελίοιο τροπαί, « Ἡσ., Ὅμ., ἡ πρὸς δυσμὰς κλίσις, τὸ ἀπομεσημέριασμα, ἢ· (συνήθ.) ἡ ἀπὸ βοῤῥᾶ πρὸς νότον καὶ τὸ ἀνάπαλιν ἐπανάκαμψις, (Γαλλ.) solstice, (ὅθ. μτγν.) » Θεριναὶ ἢ Χειμεριναὶ —, « Δξ. » Γενομένης περὶ τὸν ἀέρα τροπῆς, « Πλ., ἄλλαξεν ὁ καιρὸς (ἡ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας). » Ὀξυτέρας τρεπομένῳ τροπὰς τοῦ χαμαιλέοντος, « αὐτ. » Ἀνέμων τροπαί, « Δξ., (ἴδε Τροπαία). (καὶ συχν.) » Τροπὴν ποιεῖν (ἢ) ποιεῖσθαι τῶν πολεμίων, « Ξεν., » Ἡρ., τρέπειν εἰς φυγήν. » Ἐπωλόλυξεν, ὥσπερ ἐν μάχης τροπῇ, « Αἰσχλ.

» Λέξεως —, « Ἐρμγ., ἡ διὰ τῶν λεγομένων τρόπων (μεταφορῶν) μεταβολή·

†Τροπήϊον (τό), Ἰων. Π. ἀντὶ = Τραπήϊον, ληνός, πατητήριον.

†Τροπηλίς, ίδος (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τροπαλλίς.

;Τρόπηξ, ηκος (ὁ), Π. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Τράπηξ.

Τροπίας [τρέπω], ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) κομμένος, χαλασμένος, ξεθυμασμένος, (Γαλλ.) vin tourné, (παρβλ. Τραπητός).

Τροπίδιος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς τρόπιδος (τοῦ πλοίου). » Τροπίδιον (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ξύλον,« Φώτ., Πλδ., τὸ χρησιμεῦον πρὸς κατασκευὴν τῆς τρόπιδος, (ἄλλ.) Ἐγκοίλιον.

(Τροπίζω), Μ. ίσω. Βάλλω τρόπιν (καρίναν) εἰς τὸ πλοῖον, σκαρόνω· (εὔχρ. μόνον ὁ παθ. πρκ.) » Ναῦς ἱκανῶς τετροπισμένη, « Ἱππκρ. Ἐπςλ., καράβι μὲ καλὸν ('γιερὸν) σκαρί.

Τροπικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰς (χειμερ. ἢ θερ.) τροπὰς τοῦ ἡλίου. » Ἡμέραι τροπικαί,« Ἀρςτ., αἱ περὶ τὰς τροπάς. » Σημεῖα τροπικά, « Ἀςρνμ., τὰ ζώδια μέχρι τῶν ὁπ. φθάνων ἀπὸ τοῦ ἰσημερινοῦ ὁ ἥλιος στρέφεται πάλιν ὀπίσω. 2) (ῥητ.) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν λεγομένων τρόπων, μεταφορικός, ἀλληγορικός. » Λέξις —, « Δ. Ἀλκ.

Τροπικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τροπικὰς (ἀλληγορικὰς) λέξεις, μεταφορικῶς.

Τρόπις [τρέπω], εως ἢ ιδος (ἡ). τὸ κατώτατον μέρος (τὸ ὑποκάτωθεν μακρὺ ξύλον περὶ τὸ ὁπ. ἁρμόζονται αἱ πλευραί, ἡ [κοιν. ἀπὸ τοῦ Λτν.] καρίνα) τοῦ πλοίου· (μτφορ.) βάσις, θεμέλιον. » Τρόπεις τιθέναι, « Πλ., σκαρόνειν πλοῖα.

Τρόπιος, Ἰων. ἀντὶ τρόπιδος, γεν. τοῦ Τρόπις.

Τροπολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μὲ τρόπους (μὲ τροπικὰς λέξεις, ἀλληγορικῶς).

Τροπολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τροπικῶν λεξεων ἔκφρασις, ὕφος μεταφορικόν· ἀλληγορία.

†Τροπομάσθλης [τρόπος, μάσθλης], ητος (ὁ). ἄνθρωπος χαμερπὴς (εὐτελοῦς χαρακτῆρος), (ὁ Λκ. κατακρίνει τὴν λέξιν ὡς κακόζηλον).

Τρόπος (ὁ), [τρέπω]. (κυρ. κατὰ λέξ.) ςροφή, διεύθυνσις (» Διώρυχες πολλαὶ καὶ παντοίους τρόπους ἔχουσαι,« Ἡρ.)· (συνήθ. μτνμ.) εἶδος· ἰδίωμα· μέθοδος· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) ἦθος, χαρακτήρ, διαγωγή, (κοιν.) φέρσιμον· (Γαλλ.) tournure; manière· (ἐνίοτε Π.) ἀποτροπή(;)· (μουσ.) σκοπός, (παρβλ.) Νόμος· (ῥητ.) τροπολογία περὶ τὴν ἔκφρασιν, μεταφορά, ἀλληγορία. » Τίς ὁ τρόπος τῆς συμφορᾶς; « Σοφ., τὸ εἶδος, (κατὰ δὲ τὸν Σχλ.) τὸ πρὸς ἀποτροπὴν (ἀποφυγὴν) αὐτῆς μέσον; » Ἀνδριάντας εἰργασμένους τὸν ἀρχαῖον τρόπον,« Ἀρςτ. » Χρηστὸς (» Πολέμιος) τοὺς τρόπους, « Δξ. (ℨ ἐπὶ ἀψύχ.) » Κεχώρισται δὲ οὗτος ὁ χειμὼν τοὺς τρόπους πᾶσι τοῖσι ἐν ἄλλοισι χωρίοισι γινομένοισι χειμῶσι,« Ἡρ. » Ἐξ ἅπαντος (» Μετὰ ὁτουοῦν) τρόπου, » Μηδ' ἐξ ἑνὸς τρόπου,« (καὶ ἐλλ.) » Παντὶ τρόπῳ,« = Παντοιοτρόπως. » Τόνδε τὸν τρόπον, = Τοιουτοτρόπως. » Τρόπον τινά, » Οὐδενὸς τρόπου,« = Κατ' οὐδένα τρόπον. » Πρὸς τρόπου (ἢ) » Κατὰ τρόπον,« προσφόρως, ἁρμοδίως, (καὶ ἐκ τοῦ ἐναντ.) » Ἀπὸ τρόπου (ἢ) τρόπων, « παρὰ τὸ πρέπον, ἀτόπως, ἀναρμόςως. ‖. (μὲ γεν.) » Ἐν τρόπῳ (ἢ) » Εἰς τρόπον (καὶ συχνότ. ἐλλ.) » Τρόπον, ἀντὶ Ὁμοιωματ. ἐπίῤ. Ὡς ἄν. » Τρόπον πίτυος (διαιτητοῦ), « ἐν εἴδει, (παρβλ. Δίκη).

Τροπὸς (ὁ), [τρέπω], Π. ἀντὶ Τροπωτήρ 2) (μτγν.) ἀντὶ Τράπηξ.

†Τροποφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποφέρω (Οἰκονομῶ, Συμμορφοῦμαι μὲ) τοὺς τρόπους (τὰ ἰδιώματα) τινος, (ἴδε Τροφοφορέω).

Τροπόω-ῶ καὶ (μσ.) -όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι. Τρέπω εἰς φυγήν, κατατροπόνω. 2) δένω τὸ κωπὶ εἰς τὸν σκαλμὸν διὰ τοῦ τροποῦ (τοῦ τροπωτῆρος).

Τροπωτὴρ (ὁ), [τροπός]. τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁπ. εἶνε δεμένον τὸ κωπὶ εἰς τὸν σκαλμόν. 2) Π. (ὡς ἐπιθετ. μὲ γεν.) ἀντὶ ;Τροφωτήρ, αὐξητικός. » Φλεβὸς —,« Ἀθ., ἐντατικὸς τοῦ αἰδοίου, = Στυτικός.

†Τρούλλιον (τό), [Λτ.]. μυστρίον, κοχλιάριον, (Γαλλ.) truelle.

Τροφάλιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Τροφαλὶς [τρέφω], ίδος (ἡ). κεφάλι τυριοῦ, (κυρ.) μυζήθρα, χλωροτύρι· (ἰατρ.) πρωτόγαλα, κολόστρα.

Τροφεῖον (τό), τὸ διδόμενον πρὸς ἀμοιβὴν εἰς τὴν τροφὸν ἢ τὸν τροφέα, = Θρέπτρον. 2) Π. μέσον πρὸς τροφὴν (διατροφήν), = Θρεπτήριον. » Βίου τροφεῖα,« Σοφ., τὰ πρὸς ζωάρκειαν (ζωοτροφίαν) ἐπιτήδεια.

Τροφεύς, έως (ὁ). ὁ τρέφων (ἀνατρέφων) τινά· (ἰδιαιτ.) ὁ ἐπιστάτης τῆς ἀνατροφῆς παιδός, (Γαλλ.) gouverneur, (Τυρκ.) λαλάς. ‖. (πλθ.) Τροφεῖς, « οἱ γονεῖς.

†Τροφεύω, Μ. εύσω. Τρέφω ἢ Ἀνατρέφω τινὰ (ὡς τροφεὺς ἢ τροφός).

Τροφέω, Μ. ήσω, Π. Ἰων. (σπντ.) ἀντὶ Τρέφω.

Τροφὴ (ἡ). διατροφή· ἀνατροφή. 2) (συνκδχ.) θροφή· φαγητὸν καὶ πιοτόν, ζωοτροφία. 3) Π. ἀντὶ Θρέμμα, ἀνάθρεμμα. » Ὦ τέκνα Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή, « Σοφ. (καὶ ἐπὶ ζ.) » Ποιμένων βοσκήματα, μηκάδων ἀρνῶν τροφαί, « Εὐρ.

Τρόφημα (τό), Ἰων. ἀντὶ Τροφή, ἔδεσμα, (συγχ. τῷ Ῥόφημα).

Τροφίας, ου (ὁ). ὁ τρεφόμενος, σιτευτός. » Ἵππος (» Βοῦς) —,« Ἀρςτ., Πλ., ὁ τρεφόμενος εἰς τὸν σταῦλον, (ἀντιθ. τῷ Φορβὰς ἢ Ἀγελαῖος).

Τροφιμαῖος, α, ον καὶ

Τρόφιμος, η ἢ ος, ον. Ὁ δίδων ἢ χρησιμεύων πρὸς τροφήν, τροφεύς· θρεπτικός. » Γῆ τρόφιμε τῶν ἐμῶν τέκνων, « Εὐρ., τροφέ. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) ὁ οἰκοδεσπότης, (καὶ θηλ.) ἡ οἰκοδέσποινα. (πλθ.) » Τρόφιμα, « τὰ πρὸς τροφὴν (ζωοτροφίαν) ἐπιτήδεια. 2) (πθ.) ὁ ὑπό τινος τρεφόμενος (ἀνατρεφομενος), (Γαλλ.) nourrisson· (ἐπὶ ζ.) οἰκιακός. ‖. (εἰς τὴν Σπάρτ.) » Τρόφιμοι, « οἱ (ἄλλ.) Μόθακες.

Τροφιμότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ τροφίμου (πράγμ.), τὸ θρεπτικόν.

Τρόφιος, α, ον, = Τρόφιμος.

Τρόφις, ιος (ὁ, ἡ), (τὸ οὐδ. Τρόφι), Ἰων. θρεμμένος, καλοθρεμμένος· (συνκδχ. ἐν γέν.) μέγας· (μὲ γεν. Π.) ἀντὶ Τρόφιμός (τινος). » Δελφὶν Ποσειδῶνος τρόφις (ὅπου διορθ. τρόχις), « Ὀππ. » Ἐπεὰν γένωνται τρόφιες οἱ παῖδες, « Ἡρ., ἀφ' οὗ μεγαλώσουν. » Κῦμα τρόφι, « Ὅμ., τὸ (ἄλλ.) Τροφόεν.

Τροφιώδης, εος (ὁ, ἡ). τρόφις (παχὺς) τὸ εἶδος· (κυρ. ἐπὶ οὔρων) πηκτός, θολός, ἀφίνων καταπάτι.

Τροφόεις, εσσα, εν, Π. [τρέφω], χονδρός, εὐτραφής, (ἐν γέν.) μέγας. » Κύματα τροφόεντα, « Ὅμ.

Τροφοποιὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων (κάμνων νὰ θραφῇ, νὰ παχύνῃ) τι. » Ὀρνίθων —, « Μανεθ.

Τροφὸς (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων τινὰ ἢ χρησιμεύων πρὸς τροφήν τινος. » Τὸ τροφόν,« Πλάτ., τὸ τρόφιμον. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) = Τροφεύς· (θηλ.) = Τιθήνη, βυζάστρα· (κατ' ἔκτ.) ἐπιστάτης τῆς ἀνατροφῆς, (Τουρκ.) τατά, (Γαλλ.) gouvernante. 2) (πθ.) ἀντὶ Τρόφιμος.

†Τροφοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Προμηθεύω) τροφὴν εἴς τινα. » Ἐτροφοφόρησεν (ὅπου ἄλλ. γρφ. Ἐτροποφόρησεν) αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ, « Γρφ., [ἐκ τοῦ

Τροφοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (χορηγῶν, προμηθεύων) τροφὴν εἴς τινα, τροφεύς.

Τροφώδης, εος (ὁ, ἡ). θρεπτικός. 2) (ἀμφ.) ἀντὶ Τροφιώδης.

Τροχάδην, ἐπίῤ. Τρέχοντας, τρεχάτα.

Τροχάζω [τρόχος], Μ. άσω. Τρέχω (κυρ. μὲ τὸ ἄλογον), περιπατῶ τρεχάτος. » Τὸ μὲν πρῶτον ταχέως ἡγοῦντο, ἔπειτα δὲ ἐτρόχαζον· τέλος δὲ οἱ μὲν ἱππεῖς ἤλαυνον, οἱ δὲ πεζοὶ κατὰ κράτος ἔθεον,« Ξεν.

Τροχαϊκός, ή, όν. Ὁ ἐκ τροχαίων (ποδῶν) συγκείμενος.

Τροχαϊκῶς, ἐπίῤ. Διὰ τροχαϊκοῦ μέτρου.

Τροχαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἁρμόδιος πρὸς τρόχον (τρέξιμον), ταχύς, = Τροχαλός. » Τροχαῖον (ἐνν. μέλος), « Σδ., τὸ γοργόν, τὸ (ἄλλ.) Ἐπίτροχον· (συνήθ.) » Τροχαῖος (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ποῦς, « Μετρ., ὁ συγκείμενος ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, (ἄλλ.) Χορεῖος.

Τροχαλεῖον (τό), Π. κύκλος· σφαῖρα.

Τροχαλία (ἡ), [τροχαλός]. μηχανὴ κυλινδροειδὴς διὰ τῆς ὁπ. ἀνασύρονται βάρη, (κοιν.) καροῦλι, μακαρᾶς.

†Τροχαλίζομαι, Μ. ίσομαι, (νλγ.). Περιστρεφόμενος δίκην τροχοῦ σφενδονίζομαι

Τροχαλιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τροχαλίας (μακαρᾶ).

Τροχαλὸς [τρόχος], ή, όν. Στρογγυλός, τροχοειδής· (συνκδχ.) ταχύς, δρομαῖος· εὐκίνητος· (ἐπὶ γέροντος) κυρτός· (ἐπὶ φων.) εὔστροφος, (Γαλλ.) coulant. » Λίθος —, « Δξ., = Τρόχμαλος. ‖. (οὐσ.) Τροχαλὸν (τό), ὁ Γαλαξίας (κύκλος).

;Τρόχαλος (ὁ), = Τρόχμαλος.

Τροχαλῶς, ἐπίῤ. = Τροχάδην.

Τροχαντὴρ (ὁ), [τροχάω]. τὸ περὶ τὴν πρύμνην μέρος τοῦ πλοίου ὅπου στρέφεται τὸ πηδάλιον. 2) ἡ περὶ τὸ ἄνω μέρος τοῦ κοκκάλου τοῦ μηροῦ στρογγύλη ἀπόφυσις. 3) εἶδος βασανιστικοῦ ὀργάνου (τροχοῦ).

Τροχάς, άδος (ἡ), εἶδος ἐμβάδος τῶν δρομέων, (ἄλλ.) Ἐνδρομίς.

Τρόχασμα (τό), (νλγ.). ἁμάξι ταχυκίνητον.

Τροχάω-ῶ [τρόχος], Μ. άσω, Π. = Τροχάζω, (ἰδιαιτ.) περιδινοῦμαι ὡς ἂν τροχός, περιστρέφομαι· (συνκδχ.) εἶμαι στρογγυλὸς (τροχοειδής).

;Τροχεός, ή, όν, Ἰων. ἀμφ. ἀντὶ

Τροχερός, ά, όν. Στρογγυλὸς ἢ Ταχυκίνητος ὡς ἂν τροχός, εὐδίνητος, εὔςροφος. » Ῥυθμὸς —, « Ἀρςτ., (Γαλλ.) coulant.

†Τροχὴ (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τρόχος, δρόμος, τρέξιμον.

Τροχηλασία (ἡ). ἡ τῶν τροχῶν ἢ ἐν εἴδει τροχοῦ κίνησις (κυκλοφορία). 2) = Ἁρματηλασία, [ἐκ τοῦ

Τροχηλατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμάξης, = Ἁρματηλατῶ. 2) (μτβτ.) βασανίζω διὰ ἢ ὡς διὰ τοῦ τροχοῦ· = Οἰστρηλατῶ, καταδιώκω. » Δειναὶ δὲ Κῆρες, μητέρα κτείναντα σήν, τροχηλατήσουσ' ἐμμανῆ πλανώμενον,« Εὐρ., [ἐκ τοῦ

Τροχηλάτης, ου (ὁ), Π. [τροχός, ἐλαύνω], = Ἁρματηλάτης.

Τροχήλατος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τοῦ τροχοῦ κινούμενος (» Ἅρμα —, «) ἢ συρόμενος (» Ἕκτορος νεκρὸς —, «) ἢ κατασκευαζόμενος. » Λύχνος (» Λοπὰς) —, « Ἀρςφ., (Ξέναρχ. παρ') Ἀθ., ὁ κεράμειος.

;Τροχηλία (ἡ), = Τροχαλία.

Τροχιὰ (ἡ). τὸ κατὰ γῆς μένον σημάδι τοῦ διαβαίνοντος τροχοῦ. » Ἁμάξης —,« Νίκ., = Ἁρματοτροχιά. 2) ὁ γύρος (ἡ περιφέρεια) τοῦ τροχοῦ· (ἐν γέν.) ὁ τροχός. » Ἄξονι καὶ τροχιῇ, « Ἐπγρ. 3) (ἀςρνμ.) ἡ γραμμὴ τῆς κυκλοφορίας πλανήτου.

Τροχίας, ου (ὁ), (χαλκὸς) ὁ χυτός, ἀπ' ἐναντ. τοῦ Τυπίας.

;Τροχίασμα (τό). ἡ συναρμογὴ (τὸ σύνολον) τῶν τροχῶν μηχανῆς, (Γαλλ.) rouage, (ὁ Σνεϋδ. διορθ. Τρόχισμα, ὡς ἐκ τοῦ

Τροχίζω, Μ. ίσω. Ἁρματόνω μὲ τροχούς. » Ἄξονες τετροχισμένοι, « Μαθημ. Παλ. 2) περιστρέφω ἐπὶ τοῦ τροχοῦ, = Τροχηλατῶ· βασανίζω. » Τροχιζόμενον ℨ δυστυχίαις μεγάλαις περιπίπτοντα, « Ἀρςτ. 3) (ἀμτβτ.) κινοῦμαι (περιςρέφομαι) ὡς ἂν τροχός, = Τροχάζω, (Ἀρςτ. Προβλ. ΚΓ', 39).

Τροχιλία (ἡ) καὶ Τροχίλια (τά), = Τροχαλία.

Τροχῖλος ἢ Τροχίλος (ὁ), εἶδος μικροῦ (τρωγλοδυτικοῦ) πτηνοῦ, τρυποφράκτης, (Γαλλ.) roitelet. » Ὁ δὲ τροχῖλος καλεῖται πρέσβυς καὶ βασιλεύς, « Ἀρςτ., (παρβλ.) Κοῤῥύλος. 2) ἄλλο εἶδ. πτηνοῦ παρυδατίου (τὸ ὁπ. καθαρίζει τοὺς ὀδόντας τῶν κροκοδείλων ἀπὸ τὰς βδέλλας), (ἄλλ.) Κλαδαρόρυγχος. 3) (ἀρχιτεκτ.) μέρος τι τοῦ ςυλοβάτου, (Γαλλ.) nacelle.

;Τρόχιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Τροχός.

Τροχιός, ά, όν, Π. = Τροχερός, τροχοειδής, στρογγυλός· (συνκδχ.) = Τροχαλός, εὐκίνητος.

Τρόχις, ιος (ἡ), Π. = Δρομεύς, ὑπηρέτης, ταχυδρόμος, ἄγγελος· (ἐπιθ.) ὀγλίγωρος, ἄοκνος, ταχυκίνητος.

Τροχίσκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Τροχίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Τροχός, τροχοῦλι. — Ῥομβίον, σφαιρίδιον· (ἰατρ.) χάπι, καταπότιον.

Τρόχμαλος (ὁ), [τρόχαλος]. λίθος (τοῦ ποτ. ἢ τῆς θαλ.) στρογγυλός, χαλίκι. ‖. (πλθ. καθ' ἑτερογέν.) » Τρόχμαλα (τά), Π., τοῖχος χωρὶς λάσπην, πετραλιά, ξερολίθι.

Τροχοδινέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφω (καὶ πθ. Περιστρέφομαι) δίκην τροχοῦ, Περιδινοῦμαι, (παρβλ.) Στρεφεδινέω.

Τροχοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδ. (σχῆμα) τροχοῦ, στρογγυλός, κυκλοτερής.

†Τροχοειδῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει τροχοῦ, κυκλοτερῶς.

Τροχόεις, εσσα, εν, Π. στρογγυλὸς ἢ περιστρεφόμενος ὡς ἂν τροχός.

Τροχοκουράς, άδος (ὁ, ἡ) ℨ

Τροχοκουρίς, ίδος (ἡ). κουρευμένος τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς περιτρόχαλα.

Τροχοπαικτέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω (Κάμνω ὡς θαυματοποιὸς διάφορα παιγνίδια) διά τινος τροχοῦ.

Τροχοπέδη (ἡ), [τ. πέδη]. τὸ ξύλον διὰ τοῦ ὁπ. σταματοῦν τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμάξης εἰς τοὺς κατηφορικοὺς τόπους, (ἄλλ.) Ἐποχλεύς.

Τροχοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Κατασκευάζω) τροχοὺς ὡς =

Τροχοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων τροχούς.

Τροχὸς (ὁ). ἡ (Ἰταλ.) ῥόδα τῆς ἁμάξης ℨ πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ αὐτήν, (π. χ.) ςεφάνι, κρικέλι· τροχοῦλι· (ἐν γέν.) κύκλος· ἕλιγμα· περίβολος· (ἰδιαιτ.) κρίκος ἀπὸ μέταλλον μὲ τὸ ὁπ. ἔπαιζον οἱ παῖδες τὴν κρικηλασίαν· βασανιστικόν τι ὄργανον πρὸς τιμωρίαν τῶν κακούργων καὶ τῶν σκλάβων. » Ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη, « Ὅμ. » Τροχὸς κεραμεικός, « Ἀρςφ. » Ἡλίου —, « αὐτ., ὁ δίσκος. » Κηροῦ (» Στέατος) —, « Ὅμ., τροχοῦλι. » Στρεβλοῦσθαι (» Ἕλκεσθαι, » Κατατείνεσθαι) ἐπὶ τροχοῦ, « Ἀρςφ. » Τροχοὶ γῆς, « Πλάτ., ξέραις χεῤῥονησίζουσαι αἱ ὁπ. φαίνονται ὅταν ἀποσύρεται ἡ θάλασσα. » Τροχοὶ θαλάσσης, « Πλ., ὀρύγματα περιφερῆ (εἰς εἶδος λίμνης) μὲ θαλάσσιον νερόν. » Κυκλώπειος τροχός, « Σοφ., περίβολος τείχους, (ἄλλ.) Τρόχωμα, [συγχ. τῷ

Τρόχος (ὁ), = Τρόχις, δρομεύς. 2) εἶδος ζώου, (Γαλλ.) blaireau. 3) (συνήθ.) δρόμος (τρέξιμον) ὁλόγυρα, κυκλοφορία. » Ἡλίου —, « Σοφ., κυκλικὴ περίοδος. » Ἀλλ' οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι, « Εὐρ.

Τροχόων, Ἰων. ἀντὶ Τροχῶν, μτχ. τοῦ Τροχάω.

Τροχώδης, εος (ὁ, ἡ). τροχῷ ὅμοιος τὸ εἶδος, στρογγυλός, κυκλοτερής.

Τρόχωμα (τό), ἴδε Τροχὸς (εἰς τὸ τέλος).

Τρεβλίον (τὸ). πιάτον, ταλλέρι· καυκί, γαβάθα.

;Τρυγαβόλιον (τὸ), = Τρυγηβόλιον.

Τρυγάω-ῶ [τρύγη], Μ. ήσω. Συνάζω (καρποὺς, ἄνθη κτλ. κυρ. δὲ σταφύλια)· (μτφορ.) ἀργυρολογῶ τινα, (κοιν.) τὸν τρυγῶ.

;Τρύγγας [ὀνμτπ.], ου (ὁ), εἶδος πτηνοῦ παρυδατίου, (ἴσ. ὁ εἰς τὴν Πελοπόνν.) τουρλουλῆς.

†Τρυγερὸς, ὰ, όν. Πλήρης τρυγὸς, ἀλαγάριστος, θολός.

†Τρυγετὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρυγητός.

†Τρυγέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. = Τρύγω.

Τρύγη (ἡ), [†τρύγω]. (κυρ. καὶ Π.) ξηρότης, ξηρασία· (συνκδχ.) ὡρίμασις· (συνήθ.) τρύγημα (ἐν γέν. καρπῶν καὶ ἰδιαιτ. σταφυλῶν).

†Τρυγηβόλιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου φυλάττονται τὰ (τρυγηθέντα) ξηρὰ 'πωρικά.

Τρυγήσιμος (ὁ, ἡ). καλὸς διὰ τρύγημα, ὥριμος.

;Τρύγησις, εως (ἡ), τὸ τρυγᾶν, τρύγημα.

Τρυγητήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Τρυγητής.

Τρυγητήριον (τὸ). ὁ ληνὸς, τὸ πατητήριον (τῶν τρυγηθέντων σταφυλιῶν).

Τρυγητὴς, οῦ (ὁ). ὁ τρυγῶν (κυρ. σταφύλια).

Τρυγητικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρυγᾶν, τρυγητοῦ ἴδιος.

Τρυγητὸς (ὁ), = Τρύγησις, τρύγημα· (συνκδχ.) τὰ τρυγώμενα σταφύλια. 2) ὁ καιρὸς τοῦ τρυγήματος, τὸ τρύγος, (εἰς αὐτὴν τὴν σημασ· γράφουν τινὲς προπαροξ. Τρύγητος).

Τρυγήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Τρυγητήρ.

Τρυγηφάγος (ὁ, ἡ), Π. [τρὺξ, τρύγω]. ὁ τρώγων (βλάπτων) τὰ σταφύλια (καὶ ἐν γέν. τοὺς καρποὺς, τὰ 'πωρικὰ, τὰ γεννήματα), σιτοφάγος κτλ.

†Τρυγηφάνιον (τὸ) καὶ

Τρυγηφάνιος (ὁ). ὁ (ἄλλ.) Στεμφυλίτης (οἶνος), (κοιν.) λάγγερας.

†Τρυγηφόρος (ὁ, ἡ), Π. [τρὺξ, φέρω]. ὁ φέρων (παράγων) σαφυλὰς, οἰνοφόρος, (ἐν γέν.) καρποφόρος.

;Τρυγία (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Τρύξ.

Τρυγίας, ου (ὁ). (οἶνος) πλήρης τρυγὸς, θολὸς, καταπάτι.

Τρυγικὸς, ή, όν. Ὁ ἐκ τρυγός. » Χορὸς —, « Ἀρστφ., (Κωμ.) ἀντὶ Τρυγῳδικός.

Τρύγινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ τρύγα (καταπάτι) οἴνου.

;Τρύγις (ἡ), = Τράγος, χόνδρος (ἀπὸ ὀλύρας).

;Τρυγλητήριον (τὸ), εἶδ. χειρουργ. ἐργαλ. (τρυπάνου), (ἄλλ.) Ἀβάπτιςον, (ἴσ. Τρωγλητήριον).

Τρυγοδαίμων, ονος (ὁ), Κωμ. ἄθλιος (κακοδαίμων) τρυγῳδός.

Τρυγοδίφησις [τρὺξ, διφάω], εως (ἡ), εἶδ. παιδιᾶς ὅπου σκαλίζει τις μὲ τὰ χείλη εἰς ἀγγεῖον γεμάτον μὲ καταπάτι τοῦ κρασιοῦ νὰ εὕρῃ καὶ νὰ ἐβγάλῃ τὸ ἐπὶ τούτῳ ῥηχμένον πρᾶγμα (νόμισμα, δακτυλίδι κτλ.).

Τρυγοιπέω-ῶ, Μ. ήσω. Σουρόνω (Λαγαρίζω) τὸ κρασὶ περνῶντάς το ἀπὸ τὸν τρύγοιπον.

Τρύγοιπος (ὁ), [τρὺξ, ἶπος]. ἠθμὸς (ςραγγιστῆρι) διὰ τοῦ ὁπ. ἐλαγάριζαν τὸν οἶνον.

;Τρυγονάω-ῶ, Μ. ήσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τρηδονάω.

Τρυγόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τρυγὼν, τρυγονάκι.

Τρυγόνιος, α, ον. Ὁ τῆς τρυγόνος. ‖. (οὐσ.) Τρυγόνιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Περιστερεών.

†Τρύγος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Τρυγητός.

Τρυγόωεν, Π. ἀντὶ Τρυγῷεν, γ'. πλθ. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Τρυγάω.

†(Τρύγω), Μ. τρύξω; (ἄχρ. θεμ. τοῦ Τρύχω καὶ συγγ. τῷ) Φρύγω, ξηραίνω, (ὅθ. ὁ ἀόρ. β') Ἔτρυγεν, ἐξηράνθη.

Τρυγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνθέτω ἢ Παραστήνω κωμῳδίας (ὡς τρυγῳδός).

Τρυγώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος τρύγα (καταπάτι).

Τρυγῳδία (ἡ), Κωμ. ἀντὶ Κωμῳδία.

Τρυγῳδικὸς, ή, όν, Κωμ. ἀντὶ Κωμικός.

Τρυγῳδὸς (ὁ), [τρὺξ, ᾠδή]. (κατ' ἀρχ.) ὁ κωμῳδὸς (ἢ διότι παρίστανεν ἐν καιρῷ τοῦ τρύγους, ἢ διότι ἠλείφετο μὲ τρύγα [καταπάτι οἴνου] ἢ διότι ἐλάμβανεν εἰς ἀνταμοιβὴν τρύγα [οἶνον])· (κατὰ Κωμ. παρῳδ. μόνον) ἀντὶ Τραγῳδός.

Τρυγὼν, όνος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ (περιςερᾶς), (κοιν.) τρυγόνι. 2) εἶδος ἰχθ. (βάτου) μὲ φαρμακερὸν (;) ἀγκάθι εἰς τὴν οὐράν, [ἐκ τοῦ

Τρύζω [ὀνμτπ.], Μ. τρύξω; Κάμνω ποιόν τινα ἦχον, φωνάζω 'σὰν τὸ τρυγόνι, γογγύζω, μουρμουρύζω· γουργουρύζω. » Τὸ Τρύζειν, ἀφ' οὗ ἡ Τρυγὼν, τραχυφωνώτερόν ἐστι τοῦ Τρίζειν, « Εὐς.

†Τρυήλα, ης (ἡ) ȝ

†Τρυήλης, ου (ὁ) ȝ

†Τρύηλις, ιδος (ἡ), [Ατν.]. κουτάλα ἢ κόπανος (τοῦ μαγειριοῦ), (ἄλλ.) Τορύνη, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) truelle.

†Τρυλλίζω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Τρύζω], Μ. ίσω. Φωνάζω 'σὰν τὸ ὀρτύκι· (μουσ.) = Θρυλλίζω.

Τρῦμα (τὸ), = Τρύμη, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρῆμα).

Τρυμαλιὰ (ἡ), Π. ἀντὶ Τρύμη, τρύπα.

Τρυμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τρῦμα.

Τρύμη (ἡ), [τρύω]. τρύπα.

Τρὺξ [†τρύγω], τρυγὸς (ἡ). τὸ καταπάτι (κυρ.) τοῦ κρασιοῦ, ἡ μούργα (τοῦ 'λαδιοῦ), ἡ σκωρία (τῶν μετάλλων), κτλ. » Τρὺξ οἴνου ὀπτὴ ἢ πεφρυγμένη, « Ἰατρ., τὸ (Ἰταλ.) κρεμοτάρταρον. 2) ὁ ἄβραστος (ἀγένωτος) ἀκόμην οἶνος, ὁ ἀκατακάθιστος μοῦστος. 3) Π. Σταφυλή.

†Τρύος [†τρύω = τρύχω], εος-ους (τὸ), Π. πόνος, μόχθος· ἀποκαμωμὸς, ταλαιπωρία.

†Τρύπα (ἡ), [τρύω], = Ὀπὴ, τρύμη.

Τρυπαλώπηξ, ώπεκος (ὁ), Κωμ. ὁ τρυπόνων (χωνόμενος) 'σὰν τὴν ἀλωποῦ παντοῦ, πανοῦργος, πολύτροπος.

Τρυπάνη (ἡ), = Τρύπανον.

†Τρυπανία (ἡ). τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁπ. ς[...]έφουν τὸ τρυπάνι.

Τρυπανίζω, Μ. ίσω. Τρυπῶ μὲ τὸ τρυπάνι.

Τρυπάνιον (τὸ). τρυπανάκι, (ὑποκορ. τοῦ

Τρύπανον (τὸ), τὸ γνωστὸν τεκτον. ἐργαλ., τρυπάνι, ἀρίδα. 2) τὸ περὶ τὸν στροφέα τοῦ πυρείου στρεφόμενον ξύλον πρὸς ἄναμμα πυρός. 3) εἶδ. χειρουργ. ἐργαλ. πρὸς τρύπησιν τοῦ κρανίου. 4) Κωμ. = Τρυπαλώπηξ.

Τρυπανοῦχος (ὁ), [τ. ἔχω]. ἡ λαβὴ τοῦ τρυπάνου.

Τρυπάω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἀνοίγω) τρύπαν· (ἐπὶ ἀσελγ. ἐνν.) ἀντὶ Περαίνω.

†Τρύπη (ἡ), νλγ. ἀντὶ Τρύπα.

Τρύπημα (τὸ). τὸ τρυπημένον μέρος, τρύπα.

Τρύπησις, εως (ἡ). ἡ πρᾶξις τοῦ τρυπᾶν, τρύπημα.

Τρυπητὴρ (ὁ). ἀγγεῖον τρυπητὸν, τρυπητῆρι.

Τρυπητὴς, οῦ (ὁ). ὁ τρυπῶν.

Τρυσάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [†τρύω, ἀνήρ]. ὁ κατατρύχων (καταπονῶν) τὸν ἄνθρωπον. » Αὐδὰ —, « Σοφ., κινοῦσα οἶκτον, γοερά.

Τρυσίβιος (ὁ, ἡ), Π. [†τρύω, βίος]. ὁ ζῶν ἢ κάμνων νὰ ζῇ τις ταλαίπωρον βίον.

Τρυσίππιον (τὸ), [†τρύω, ἵππος]. τὸ δι' ἐγκαύσεως ἐπιβαλλόμενον σημεῖον (τροχὸς) εἰς τὴν γνάθον τῶν ἀχρήςων πλέον πρὸς δημοσ. ὑπηρεσίαν ἵππων.

Τρῦσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τρύχω, ἐνόχλησις, τυραννία, ταλαιπωρία.

Τρυσμὸς (ὁ), τὸ τρύζειν, γογγυσμὸς, μουρμούρυσμα.

†Τρυσσος [†τρύω], ή, όν, Γλσ. ἀντὶ Τρυφερὸς, εὔθρυπτος, ἀδύνατος.

Τρυτανεύω, Μ. εύσω. Ζυγίζω, [ἐκ τοῦ

Τρυτάνη (ἡ), [;]. (κυρ.) τὸ γλωσσίδι τῆς ζυγαριᾶς, (ἐν γέν.) ἡ ζυγαριά.

†Τρυτανοδοχη καὶ (κατὰ συγκ.) Τρυτοδοχη (ἡ). ἡ θήκη τῆς τρυτάνης (τῆς ζυγαριᾶς).

Τρυφάλεια (ἡ), Π. ἀντὶ Τριφάλεια, περικεφαλαία μὲ τρεῖς φαλοὺς, (παρβλ. Τετραφάληρος), (κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ †Τρύω) ἡ ἔχουσα τρύπαν πρὸς ἐναρμογὴν τοῦ λόφου.

†Τρυφάλη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Τρυφάλεια.

†Τρυφαλὶς, ίδος (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Τροφαλίς.

Τρύφαξ, ακος (ὁ). τρυφηλὸς, φιλήδονος.

Τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. Ζῶ μὲ τρυφὴν (μὲ πολυτέλειαν)· ἡδυπαθῶ· (μὲ δοτ.) κάμνω ἐπίδειξιν εἴς τι, ἢ· (μὲ γεν.) ἀπολαμβάνω τι κατὰ κόρον (;)· (συχν. συνκδχ.) = Ἐντρυφῶ, ἐνυβρίζω.

Τρυφεραίνομαι, Μ. ανοῦμαι ἢ ανθήσομαι. Κάμνω τὸν τρυφερὸν (τὸν δελικάτον), ὁμιλῶ (περιπατῶ κτλ.) μὲ τσακίσματα.

Τρυφεραμπέχονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν τρυφερὰ (μαλακὰ, πολυτελῆ) φορέματα, ἐνδυμένος μὲ τρυφηλότητα.

†Τρυφερεύομαι, Μ. εύσομαι, Γλσ. ἀντὶ Τρυφεραίνομαι.

Τρυφερία (ἡ), σπν. ἀντὶ Τρυφερότης.

Τρυφερόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν τρυφερὸν (τρυφηλὸν) βίον, ἁβροδίαιτος.

Τρυφεροπάρειος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρυφερὰς παρειάς. » Τὴν γηράσκουσαν τὴν ἐκρυτιδωθεῖσαν τρυφεροπάρειον εἰργάσατο κορίσκην, « Κ. Μανασσ.

Τρυφερὸς [τρυφή], ά, όν. (κυρ.) Εὔθρυπτος· (ἐπμ.) ἁπαλὸς, (Γαλλ.) tendre, délicat· (ἐπὶ ἀνθρ.) τρυφηλὸς, ἁβροδίαιτος· (συνκδχ.) μαλθακὸς, ἀνίσχυρος, ἄτονος. » Πόλις ἐν τύχαις ἀβουλήτοις γινομένη, ψοφοδεὲς καὶ τρυφερόν ἐστι δι' ἀσθένειαν ἀνέχεσθαι παῤῥησίας, « Πλ. ‖. (τὸ οὐδ.) Τρυφερὸν, ἐπίῤ. ἀντὶ Τρυφερῶς.

Τρυφερόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρυφερὰν σάρκα (ἁπαλὸν κρέας).

Τρυφεροστήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν (τρυφερὸν) στήμονα, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἁβροστήμων).

Τρυφερότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ τρυφεροῦ, ἁβρότης, ἁπαλότης, (Ἰταλ.) δελικατέτσα· (συνκδχ.) χαυνότης, μαλθακότης.

Τρυφερόχρως, ωτος ἢ ῶτος καὶ

Τρυφερόχρωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τρυφερὸν (ἁπαλὸν) δέρμα.

Τρυφερώδης, εος (ὁ, ἡ). τρυφερὸς (τρυφηλὸς) τὸ εἶδος, ἐπιῤῥεπὴς εἰς τρυφηλότητα.

Τρυφερωδῶς, ἐπίῤ. Τρυφερῶς πως.

Τρυφερῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρυφερότητα (δελικατέτσαν), ἡδονικῶς.

Τρυφὴ (ἡ), [θρύπτω]. ἁβρότης, δελικατέτσα· ἡδυπάθεια· σκιατραφία, ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία. » Ὕβρει καὶ τρυφῇ προτείνων τὼ πόδε, « Πλ.

Τρυφηλὸς, ή, όν, = Τρυφερός.

Τρυφηλότης (ἡ), = Τρυφερότης.

Τρύφημα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς τρυφῆς (τῆς ἡδονῆς, τῆς εὐχαριστήσεως) τινος, ἐντρύφημα.

Τρυφητὴς, οῦ καὶ ;Τρυφητίας, ου (ὁ). ὁ τρυφῶν, τρυφηλὸς, τρυφητικός.

Τρυφητιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἀγαπῶ τὰς τρυφὰς, εἶμαι τρυφηλὸς (τρυφητίας).

Τρυφητικὸς, ή, όν. Ἔκδοτος ἢ Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὴν τρυφήν.

Τρυφοκαλάσιρις [τρυφὴ, καλάσιρις], εως (ἡ), εἶδος λεπτοῦ (πολυτελοῦς) γυναικ. ἐνδύματος.

Τρύφος, εος-ους (τὸ), = Θρύμμα, κομμάτι· (ἰδιαιτ.) κλάσμα ἄρτου.

Τρυχηλὸς, ή, όν καὶ

Τρυχηρὸς, ά, όν, Π. [τρῦχος]. ῥακώδης, κουρελλιασμένος· (μτνμ.) ἐῤῥυτιδωμένος. » Τρυχηρὰ περὶ τρυχηρὸν εἱμένα χρόα πέπλων λακίσματα, « Εὐρ.

Τρύχινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ τρύχη (ῥάκια), κουρελλιασμένος.

Τρυχίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τρῦχος, ῥάκιον.

Τρύχνη (ἡ) καὶ

Τρύχνος (ὁ), Π. ἀντὶ Στρύχνος.

Τρῦχος [τρύχω], εος-ους (τὸ). φόρεμα παλαιὸν (τετριμμένον), κουρέλλι, παλαιόπανον, παληόρασον. 2) = Τρύος (;).

Τρυχόω-ῶ, Μ. ώσω (εὔχρ. κυρ. ὁ πθ. πρκ. Τετρύχωμαι), = τῶ

Τρύχω [†τρύω], Μ. τρύξω καὶ (εὐχρηστότ. λογογρφ.) τρύσω (ἀόρ. Ἔτρυσα ȝ πθ. πρκ. Τέτρυμαι). Φθείρω (τρίβων), κατατρίβω· (συνκδχ.) καταδαπανῶ, καταναλίσκω· (μτνμ.) ἐνοχλῶ· ταλαιπωρῶ· ἐξασθενῶ, καταπονῶ, Κατατρύχω. » Τρύχειν στρατείαις τήν τε πόλιν καὶ τοὺς ξυμμάχους, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Λιμῷ τρυχόμεθα, « Ὀδ. Κ. » Τρύχονται, χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ, « Θγν. » Τῶν σφόδρα τετρυμένων, « Πλάτ.

Τρύχωσις, εως (ἡ), = Τρῦσις.

(Τρύω), Μ. τρύσω, ἄχρ. θέμ. τοῦ Τρύχω, Τρίβω, Τρώγω, Τρύω κτλ., [συγγ. τῷ Τείρω, Τιτράω].

Τρωγάλιον (τὸ), = Τρωκτόν· (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) Τρωγάλια, τὰ ξηρὰ 'πωρικὰ, τὰ (ἄλλ.) Τραγήματα, (ὅθ. τὸ κοιν.) 'ςραγάλια.

Τρώγλη (ἡ), [τρώγω]. τρύπα.

Τρωγλίτης, ου (ὁ) καὶ Τρωγλῖτις, ιδος (ἡ), = Τρωγλοδύτης, τρωγλοδίαιτος. ‖. (ἰδιαιτ. ἀρσ.) εἶδος πνηνοῦ (χελιδόνος), πετροχελίδονον· (θηλ.) εἶδος ἀρώματος (σμύρνας).

Τρωγλοδυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Χώνομαι εἰς τὰς τρύπας, τρυπόνω, ζῶ ὡς-

Τρωγλοδύτης [τρώγλη, δύνω], ου (ὁ). ὁ ζῶν (κατοικῶν) μέσα εἰς τρύπας. 2) (οὐσ.) εἶδος πτηνοῦ, (ἄλλ.) Τροχίλος, (κοιν.) τρυποφράκτης.

Τρωγλοδυτικὸς, ή, όν. Ὁ ζῶν εἰς τρύπας (ὡς τρωγλοδύτης), τρωγλοδύτου ἴδιος. » Τῶν ζώων τὰ μὲν τρωγλοδυτικὰ, οἷον ὄφις· τὰ δὲ ὑπέργεια, οἷον ἵππος, « Ἀρστ. » Βίος —, « Λξ., ὁ τῶν Τρωγλοδυτῶν. » Σμύρνα —, « Δσκρ., ἡ φερομένη ἀπὸ ἢ γινομένη εἰς τὸν τόπον τῶν Τρωγλοδυτῶν (τῆς Ἀραβίας).

Τρωγλοδυτικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Τρωγλοδυτῶν.

Τρωγλοδῦτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Τρωγλοδύτης. ‖. (οὐσ. ἐνν. σμύρνα) ἡ Τρωγλοδυτική, (ἄλλ.) Τρωγλῖτις.

Τρωγλόδυτος (ὁ, ἡ), = Τρωγλοδύτης.

Τρωγλοδύω (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Τρωγλοδυτέω.

Τρώγω [†τρύω], Μ. τρώξομαι (ἀόρ. β'. Ἔτραγον), = Ἐσθίω (κυρ. ξηρὸν ἢ τραγανισόν τι)· τρώγω ἐν εἴδει τραγήματος. » Τοὺς κυάμους οὔτε τρώγουσιν (ὠμοὺς δηλ.) οὔτε ἕψοντες πατέονται, « Ἡρ. » Οὐ σῦκα ἔχουσι τρώγειν, « αὐτ. » Τρώγεται δὲ καὶ ἁπαλὰ ταῦτα (τὰ ἐν τῷ λωτῷ τρωκτὰ) καὶ αὖα, « αὐτ. » Τὸ δὲ κρόμμυον καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον τρωξόμεθα, « Ξεν.

†Τρωκταΐζω, Μ. ίσω, Γλσ. Πανουργεύομαι, δολιεύομαι, ἀπατῶ, [ἐκ τοῦ

Τρώκτης, ου (ὁ). ὁ τρώγων (κατατρώγων), φαγᾶς, λαίμαργος· (μτφορ.) ἅρπαξ, πλεονέκτης, αἰσχροκερδὴς, φιλοχρήματος, (κοιν.) τρώγιων τὸ ξένον δίκαιον. » Τρώκταις χερσὶν, « Ἐπγρ., πλεονεκτικαῖς. ‖. (οὐσ.) εἶδος ἰχθ. θαλασσ., (ἄλλ.) Ἀμία· (μτγν.) ἡ πέστροφα, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) truite.

Τρωκτὸς, ή, όν. Ὁ τρωγόμενος (κυρ. ὠμὸς ἢ ἐν εἴδει τραγήματος). ‖. (πλθ.) Τρωκτὰ, « τὰ (ἄλλ.) Τρωγάλια.

Τρώμα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Τρώμη.

Τρῶμα (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Τραῦμα.

Τρωματίζω, Μ. ίσω, Ἰων. ἀντὶ Τραυματίζω.

Τρωματίης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Τραυματίας.

Τρωμάτιον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Τραυμάτιον.

Τρώμη (ἡ), Π. ἀντὶ Τραῦμα, πληγή.

Τρὼξ, τρωγὸς (ὁ), = Τρώκτης· (ἰδιαιτ.) ὁ κατατρώγων τὰ ὄσπρια (κτλ.) σκώληξ, σάρακας, (ὅθ.

Τρωξαλλὶς, ίδος (ἡ). ἡ κατατρώγουσα τὰ λάχανα (κτλ.) κάμπη, (κοιν.) ψαλίδα.

Τρώξανον (τὸ). τὸ ἀποπίπτον ἀπὸ τῆς φάτνης τῶν ζώων ξηρόχορτον, (ἐν γέν.) φρύγανον, (ἴσ. Τραύξανον ὡς ἐκ τοῦ Θραύω). (εἰς Λεξ. ἀνέκδ. εὕρηται) » Τρόξυνον (ὅπου ἴσ. γραπτ. Τρώξανον), τὸ ἀγριομάρουλον, « Boisson. Not. et Extr.

Τρώξιμος (ὁ, ἡ), = Τρωκτὸς, ἐδώδιμος· ὥριμος.

Τρῶξις, εως (ἡ), τὸ τρώγειν, ῥοκάνισμα (κυρ. τρωγαλίων).

Τρωοφθόρος (ὁ, ἡ). φθορεὺς (ἀφανιστὴς) τῶν Τρώων. » Δόρυ —, « Ἐπγρ.

Τρωπάω-ῶ, Π. ἀντὶ Τρέπω (ȝ μσ.) Τρέπομαι, στρέφομαι, γυρίζω κτλ. » Πρὸς πόλιν τρωπῶντο, « Ὀδ. Ω. (καὶ ἀπαρ.) » Τρωπάσκετο φεύγειν, « Ἰλ. Λ.

Τρῶσις, εως (ἡ), τὸ τιτρώσκειν ἢ τιτρώσκεσθαι, πλήγωμα· πληγὴ, τραῦμα.

†Τρώσκομαι, Γλσ. ἀντὶ Ἐκτιτρώσκω.

Τρωσμὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Τρῶσις, πλήγωμα· (ἰατρ.) ἀντὶ Ἔκτρωσις, ἀπόβαλσις.

Τρώσω, μέλλ. τοῦ Τιτρώσκω.

Τρωτὸς, ή, όν. Ὁ δυνάμενος τρωθῆναι, ἐπιδεκτικὸς τρώσεως (πληγώματος).

;Τρωῦμα (καὶ ὄχι Τρώϋμα), ατος (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Τρῶμα = Τραῦμα.

Τρωχάω-ῶ, Π. ἀντὶ Τρέχω.

Τρώω, Π. (σπν.) ἀντὶ Τιτρώσκω.

Τὺ, Δ. ἀντὶ Σύ. 2) (ἐγκλιτ.) αἰτ. ἀντὶ Σέ.

Τύβαρις [Σύβαρις], ιος (ὁ), Δ. εἶδος τυρσῆς, 'ξειδάτα σέλινα.

Τυγχάνω [τεύχω], Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Ἔτυχον, παρκ. Τετύχηκα καὶ Ἰων. Τέτευχα, ὅθ. μτγν. Τέτυχα). Εὑρίσκω καὶ (ἀμτβτ.) Εὑρίσκομαι (Συμβαίνω, Γίνομαι) κατὰ τύχην, τυχαίνει νὰ εὕρω (νὰ πράξω) ἢ νὰ εὑρεθῶ (νὰ ἀκολουθήσω), τυχαίνω, λαχαίνω· (ἐνίοτε) συναντῶ (συναπαντῶ) κατὰ τύχην· (μτνμ.) κατορθόνω, ἀπολαμβάνω, (ἐν γέν.) ἐπιτυχαίνω· (τρπρσ.) ἀποβαίνω κατ' εὐχὴν, τελεσφορῶ, εὐοδοῦμαι· (ὡς βοηθητ.) ἀντὶ Εἰμί. (μὲ γεν.) » Τυγχάνειν τοῦ σκοποῦ, « Πλάτ. (καὶ μτνμ.) » Λόγου (» Εὐνοίας, » Συγγνώμης, » Τιμωρίας κτλ.) τυγχάνειν, « Δμ. » Τῶν δικαίων (» Τῶν πρωτείων κτλ.) —, « Ἰσκρ., Γρηγ. » Τῆς ἀρχῆς πάλιν ἐρῶν τυχεῖν, « Πλάτ. » Τύμβου θανὼν ἔτυχε, « Θκρ. » Ἥδιςον τυχεῖν, οὗ τις ἕκαστος ἐρᾷ, « Θγν. (καὶ αἰτ. προθ.) » Βάλε, τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον, « Ἰλ. Ε. (καὶ ἀλλ.) » Πράξασ', ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι, « Εὐρ. (καὶ γεν. τρπρσ.) » Ὄφρα πομπῆς τύχῃς παρὰ πατρὸς ἐμοῖο, « Ὀδ. Ζ. (καὶ ἀλλ.) » Ταῦτά σου τυχόντες, « Ξεν. (ȝ

μτχ. τρπλγ.) » Εὐξάμην ἐμέ τε τυγχάνειν διδάσκοντα, καὶ ἐκεί[νου]ς μανθάνοντας τὰ βέλτιστα,« αὐτ. ϗ ἀντὶ βοηθητ.) » Τύχησεν ἐρχομένη νηῦς, « Ὀδ. Ξ. » Ἔτυχον δὲ τοῦτον τὸν χρόνον ἔξω τεταγμένοι, « Ἡρ. » Ἔτυχον ἀποστέλλοντες,« Θκ. » Εἰ μὴ αὐτὸς τύχοι χρήματα ἔχων, « Ξεν. » Εἴ τινα δεόμενος ἰδεῖν τυγχάνοιμι,« αὐτ. (καὶ ἐλλ. ἡ ἐκλαμϐ. ἀπὸ κοιν. τῆς μτχ.) » Ἔνδον ὁ ἀνὴρ τυγχάνει (ἐνν. ὢν), « Σοφ. » Τυγχάνει ἕκαστος ἡμῶν οὐκ αὐτάρκης, « Πλάτ. » Ἀνεπαύοντο ὅπου ἐτύγχανον (ὡς ἐτύγχανον) ἕκαστος,« Ξεν. » Ἀνεχώρησαν ὡς ἕκαστος ἔτυχεν, « αὐτ. » Τάχ' ἂν, εἰ τύχοιεν, σωφρονέστεροι γένοιντο, « Δμ. (καὶ ἀπλ.) » Ἤμϐροτες, οὐδ' ἔτυχες, « Ἰλ. Ε. (ϗ τρτπρσ.) » Καί μοι μάλα τύγχανε πάντα,« Ὀδ. Ζ. » Οὕνεκά μοι τύχε πολλά, « Ἰλ. Λ. » Πέτρη τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν, « Ὀδ... » Δῶρα, τά οἱ ξένος δῶκε τυχήσας, « Ὀδ. Φ., συναντήσας. (ϗ ἐπιῤ.) » Μὴ σύ γε κεῖθι τύχοις, ὅτε ῥοιϐδήσειεν, « Ὀδ. Μ. » Ἂν οὕτω τύχῃ, » Ἡνίκα ἂν τύχῃ, » Ὅπυ (» Ὅπως, » Ὡς, » Ἢ) ἔτυχε, « Λξ. » Πῶς ἂν, εἰ τύχοι, τοῦθ' Ὅμηρος εἶπε, « Λογγ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τυχὸν, « ἴσως, ἂν οὕτω τύχοι. (καὶ ἐνάρθρ.) » Ὁ τυχὼν, « ὁποῖος τύχῃ, (ἐπμ.) πρόστυχος, ἀσήμαντος. » Τὸ τυχὸν, « ὅ,τι τύχοι (πρόχειρον), χωρὶς διαστολήν. » Παρὰ τοῦ τυχόντος χρήματα λαμβάνειν, « Ξεν. » Ξύλα τὰ τυχόντα,« Χρσ. (καὶ ἀναλελ.) » Οὐδὲ γὰρ ὧν ἔτυχεν ἦν, « Δμ. » Ἄκλητος εἰς ἣν τύχοι παριὼν οἰκίαν, « Λκ. (καὶ ἀπαρ. ἐνάρθρ. ἀντὶ οὐσ.) » Τὸ τυχεῖν, « Πίνδ., ἡ εὐτυχία (ἐπιτυχία), ϗ » Τὸ μὴ τυχεῖν, « Λξ., ἡ ἀτυχία (ἀποτυχία), (παρϐλ. Τεύχω).

Τυὶ καὶ Τυΐδε, ἐπίῤ. Δ. ἢ Αἰολ. Π. ἀντὶ Τῇδε, ἐνταῦθα. » Τυΐδ' ἐλθὲ, « Σπφ.

†Τυχάνη (ἡ), [τύκος]. ἐργαλεῖον (εἶδος σϐάρνας) μὲ τὸ ὁπ. ἀλωνίζουν, (κοιν.) δουκάνι.

Τυκίζω, Μ. ίσω. Πελεκῶ (Περικόπτω) τοὺς πρὸς οἰκοδομὴν λίθους διὰ τοῦ τύκου.

Τύκισμα (τὸ). πέτρινον (διὰ τοῦ τύκου κατεσκευασμένον) κτίριον, τείχισμα.

Τῦκον (τὸ), Βοιωτ. ἀντὶ Σῦκον.

Τύκος (ὁ), [τεύχω]. τὸ σφυρὶ μὲ τὸ ὁπ. πελεκοῦν (περικόπτουν) οἱ κτίσται τοὺς λίθους, (κοιν.) τσουκάνι. 2) εἶδ. ὅπλυ (πελέκεως).

Τυκτὸς, ή, όν, Π. [τεύχω]. φθειαστὸς, τεχνητὸς, κατασκευαστὸς, χειροποίητος. » Ἄρης, τυκτὸν κακὸν, « Ὅμ., τὸ ὁπ. αὐτοὶ καθ' ἑαυτῶν διεγείρουσιν οἱ ἄνθρωποι, μὴ ἐνυπάρχον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν.

Τύλα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Τύλη.

†Τύλαρος (ὁ), [τύλος]. μάνδαλος, (ὅθεν

†Τυλαρόω-ῶ, Μ. ώσω. Μανδαλόνω· (ἐπὶ αἰσχρ. ἐνν.) = Περαίνω.

Τυλὰς, άδος (ἡ), εἶδος κίχλας, (ἄλλ.) Ἰλλάς.

†Τυλεία (ἡ), = τῷ, καὶ

†Τυλεῖον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Τύλη (ἡ), (ἐν γέν.) = Τύλος, καμποῦρα· (μτνμ.) πρᾶγμα γεμισμένον μὲ μαλλὶ ἢ ἄλλο τι, σιλτὲς, προσκέφαλον· (ἰδιαιτ.) τὸ σαμάρι, (ὅθεν Κωμ.) ἡ ῥάχη τῶν βαστάζων. » Ἔκαμον τὰν τύλαν,« Ἀρσφ., κουράσθηκ' ἡ ῥάχη μου.

Τυλία (ἡ), = Τυλεία.

Τυλίσσω, Μ. ίξω, = Ἑλίσσω, (κοιν.) τυλίζω, κουλουριάζω, κουϐαριαζω· (μτφορ.) κάμπτω. » Οὐκ ἐτυλίχθη (διορθ. ἐλυγίχθη) τὰν ψυχὰν, « Θκρ.

Τυλοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει τύλου (κάλου).

Τυλόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Τυλώδης, πλήρης τύλων.

Τύλος (ὁ), [τέλλω, σύλος]. (ἐν γέν.) πᾶσα δήποτε σκληρὰ ἐξόγκωσις, (ἰδιαιτ.) ῥόζος (σκίῤῥωμα) τοῦ δέρματος, κότσι, κάλος (» Τὼ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως, « Λκ.)· καμποῦρα (ὅθεν Δίτυλος [ἢ ἄλλ. Δίκυρτος] κάμηλος)· κόμπος (ὄζος) ξύλου (» Ῥόπαλον τύλους ἔχον περισιδήρους,« Διόδ.)· πάσσαλος (σκαρμὸς) πλοίυ (» Τὸ νεώριον [πλῆρες ἦν θορύϐυ], τύλων ψοφούντων, κωπέων πλατυμένων,« Ἀρσφ.)· ξυλοκάρφι· (ὅθ. Κωμ.) = Πέος.

Τυλοτάπης, ητος (ὁ), (νλγ.). τάπης χρησιμεύων ὡς τύλη (σιλτὲς), (ἄλλ.) Ἀμφιτάπης.

Τυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ σκληρυνθῇ (νὰ κάμῃ τύλους, ῥόζους), σκληρύνω (κυρ. καὶ μτνμ.). » Ὁ ἄγαν πρὸς ταῖς γνάθοις (χαλινὸς) τυλοῖ τὸ σόμα,« Ξεν. (καὶ πθ.) » Μακέλλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας, « Θκρ. » Κορύνας σιδήρῳ τετυλωμένας, « Λκ. (καὶ μτφορ.) » Τυλοῦν τὴν χεῖρα ϗ τὴν ἀκοὴν προς,« Λξ., γυμνάζειν διὰ τῆς τριϐῆς.

†Τυλυφάντης, ου (ὁ). ὁ ὑφαίνων τύλας (στρωματόπανα ἢ προσκεφάλαια).

Τυλώδης, εος (ὁ, ἡ). τυλοειδὴς, γεμάτος τύλους (ῥόζους), σκληρὸς (κυρ. ϗ μτνμ.).

Τύλωμα (τὸ). μέρος τετυλωμένον, (ἰδιαιτ.) τὸ πέλμα (ἡ πατοῦνα) τοῦ ποδὸς ἢ, ἡ παλάμη.

Τύλωσις, εως (ἡ). ἡ εἰς τύλον (ῥόζον) μεταϐολὴ, σκλήρυνσις, (ἰατρ.) σκίῤῥωσις.

Τυλωτὸς, ή, όν. Πλήρης τύλων (ῥόζων), τετυλωμένος. » Ῥόπαλον—, « Ἡρ., ἀγκαθωτὸν, μὲ κόμπους.

Τυμϐὰς, άδος (ἡ). μάγισσα (περιφερομένη εἰς τοὺς τύμϐους καὶ ἀκρωτηριάζουσα τοὺς νεκροὺς διὰ τὰς μαγείας της).

Τυμϐαύλης, ου (ὁ). ὁ αὐλῶν εἰς τοὺς τύμϐους (εἰς τὰς κηδείας).

†Τυμϐεία (ἡ), Γλσ. [τυμϐεύω]. ἐνταφιασμὸς, κηδεία.

Τυμϐεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς τύμϐους (εἰς τοὺς τάφους ἢ τὰς κηδείας), ἐπιτύμϐιος.

Τύμϐευμα (τὸ), Π. σῶμα νεκροῦ (τυμϐευόμενον). 2) = Τύμϐος.

Τυμϐεύω, Μ. εύσω. Βάλλω τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ εἰς τύμϐον, τὸν κηδεύω, ἐνταφιάζω· (Π.) προσφέρω (σπονδὰς, θυσίαν) εἰς τὸν τάφον τινός. » Πατρὶ τυμϐεῦσαι χοὰς, « Σοφ. (καὶ πθ.) » Ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμϐεύσει στέγῃ, « αὐτ.

Τυμϐήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [τύμϐος, †ἄρω]. βαλμένος εἰς τὸν τάφον, θαμμένος, ἐπιτύμϐιος. » Ἕδρα—,« Ἀρστφ., ὁ τύμϐος.

Τυμϐιὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Τυμϐιδία, ἐπιτύμϐιος.

Τυμϐίδιος, α, ον, Π. ἀντὶ Τυμϐεῖος, Τυμϐίτης.

Τυμϐίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τύμϐος.

;Τύμϐιος, α, ον, = Τυμϐεῖος.

Τυμϐίτης, ου (ὁ) καὶ Τυμϐῖτις, ιδος (ἡ). τύμϐου ἴδιος, = Τυμϐίδιος. » Λίθος—, « Ἐπγρ.

Τυμϐογέρων, οντος (ὁ). γέρων ἔχων τὸ ἕνα πόδι εἰς τὸν τάφον (τύμϐον), σοροδαίμων, ἐσχατόγηρος.

Τυμϐολέτης, ου (ὁ), καὶ Τυμϐολέτις, ιδος (ἡ), Π. ὀλετὴρ τῶν τύμϐων, Τυμϐωρύχος.

Τυμϐονόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεμόμενος (βόσκων ἢ διατρίϐων) περὶ τοὺς τυμϐους.

Τύμϐος (ὁ), [τύφω]. (κυρ.) ὁ τόπος ὅπου ἐκαίετο τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ (ϗ) τὸ χῶμα τὸ ὁπ. ἐσωρεύετο ἔπειτα ἐπάνωθεν αὐτοῦ, (ὅθ. τὸ Λτν.) tumulus· (ἐν γέν.) τάφος, μνῆμα, πέτρα μνήματος (μτφορ.) γέρων, (ἄλλ.) Τυμϐογέρων.

Τυμϐοῦχος (ὁ, ἡ), Π. [τύμϐος, ἔχω], ὁ περὶ τοὺς τάφους ἢ ἐν τοῖς τάφοις (διατρίϐων, εὑρισκόμενος).

Τυμϐοχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. ἐπισωρεύω χῶμα πρὸς ἐνταφιασμὸν (ἐγείρω τάφον εἰς τιμὴν) νεκροῦ, (ἐν γέν.) θάπτω, ἐνταφιάζω, [ἐκ τοῦ

Τυμϐοχόη (ἡ), Π. [τύμϐος, χέω], ἐπισώρευσις χώματος πρὸς ἐνταφιασμὸν νεκροῦ, (ἐν γέν.) ταφή· τάφος.

Τυμϐόχοος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ χέων (ἀνεγείρων εἰς τιμήν τινος) τύμϐον· (προπαροξ.) ὁ χυνόμενος ἢ σωρευόμενος ἐπὶ τοῦ τύμϐου. » Τυμϐόχυα χειρώματα,« Αἰσχλ., χοὰς ἐπιτυμϐίους.

Τυμϐόχωστος (ὁ, ἡ), Π. σωρευμένος ἀπὸ χῶμα· ἐν εἴδει τύμϐου.

Τυμϐωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνασκάπτω τάφον ἢ τοὺς τάφους ὡς τυμϐωρύχος.

Τυμϐωρυχία (ἡ). τὸ ἔγκλημα τοῦ τυμϐωρύχου.

Τυμϐωρύχος (ὁ, ἡ), [τύμϐος, ὀρύσσω]. ὁ ἀνασκάπτων τοὺς τάφους καὶ ξεγυμνόνων τοὺς νεκρούς· (ἐν γέν.) κακοῦργος, κατεργάρης.

Τύμμα (τὸ), Π. [τύπτω], κτύπημα, κέντημα.

;Τυμμὴ (ἡ), σπν. καὶ ἀμφ. ἀντὶ Τύμμα.

Τυμπανίας, ου (ὁ). τυμπάνῳ ὅμοιος, πρησμένος (τεντωμένος) ὡς ἂν τύμπανον. (κυρ.) » Ὕδρωψ—,« Ἰατρ., ὁ (ἄλλ.) Τυμπανίτης.

Τυμπανίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ τὸ τύμπανον ἢ (μτϐτ.) ὡς ἂν τύμπανον, κτυπῶ δυνατὰ, σκοτόνω ἀπὸ τὸ ξύλον, (κοιν.) στουμπανίζω· (ἐν γέν.) τυραννῶ ἀνηλεῶς, βασανίζω. » Τυμπανίζεσθαι κατὰ τὰς ἐξόδους, « Στρ., συνοδεύεσθαι ὑπὸ τυμπάνων (κυρ. τῶν κροτυμένων ὑπὸ τῶν ἱερέων καὶ εἰς τὰς τελετὰς τῆς Κυϐέλης).

Τυμπάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Τύμπανον.

Τυμπανισμὸς (ὁ), τὸ τυμπανίζειν ἢ τυμπανίζεσθαι, κτύπημα τοῦ τυμπάνου (κυρ. εἰς τὰς τελετὰς τῆς Κυϐέλης)· (μτνμ.) στουμπάνισμα, ξυλοκόπημα· (ἐν γέν.)

βασάνισμα. » Τυμπανισμὸς ἐν ἀνδρογύνοις,« Πλ., ἡ μετὰ τῶν εὐνούχων ἱερέων τῆς Κυϐέλης συνδιαγωγή.

Τυμπανιστὴς, οῦ (ὁ) καὶ Τυμπανίστρια (ἡ). ὁ παίζων (κρούων) τὸ τύμπανον.

Τυμπανίτης, ου (ὁ), = Τυμπανίας (ὕδρωψ).

Τυμπανόδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντηχῶν ἢ περιηχούμενος ἀπὸ τὸν κρότον (δοῦπον) τῶν τυμπάνων.

Τυμπανοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ τεντωμένος ὡς ἂν τύμπανον.

Τυμπανόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Τυμπανίας, τυμπανοειδής.

Τύμπανον (τὸ), [τύπτω]. τὸ γνωσὸν ἠχητικὸν ὄργανον, (Τουρκ.) νταϐοῦλι, (κοιν.) τουμπανον· (κυρ. τὸ Τυρκ.) τουμπελέκι· (ὅθ. μτνμ.) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα τοιούτου τυμπάνου (δηλ. κυλινδροειδὲς μὲ κυρτὴν ἀπὸ τὸ ἓν καὶ ἐπίπεδον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἐπιφάνειαν)· (ἰδιαιτ.) τροχὸς ἁμάξης χωρὶς ἀκτῖνας (μονοκόμματος)· (ἀρχιτεκτ.) τὸ περὶ τὴν ὀροφὴν (τὸ προμετώπιον) τοῦ οἴκου σχηματιζόμενον τρίγωνον, (Γαλλ.) fronton, (παρϐλ.) Ἀέτωμα. 2) τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁπ. τυμπανίζουν (φονεύουν) τοὺς κακούργους.

Τυμπανοτερπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τερπόμενος εἰς τὸν ἦχον τῶν τυμπάνων.

†Τυμπανοτρίϐης, ου (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Τυμπανιστὴς, (συνκδχ. ἀπὸ τῶν ἱερέων τῆς Κυϐέλης) θηλυδρίας, κίναιδος.

Τυμπανοφορέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Κρατῶ τύμπανον.

Τυμπανώδης, εος (ὁ, ἡ), = Τυμπανοειδής.

Τύνη, Δ. ἀντὶ Σύ.

Τυννὸς, ά, όν, Δ. ἀντὶ Τυτθὸς, μικρὸς, ὀλίγος, (ὅθ.

Τυννοῦτος καὶ (κατ' ἐπέκτ. Ἀττ.) Τυννυτοσὶ, (τὸ οὐδ.) Τυννουτονὶ, Κωμ. ἀντὶ Οὕτω τυννὸς, τόσον μικρὸς, (κατὰ μίμ. τοῦ) Τηλικοῦτος, (κοιν.) τοσυλάκι. » Εὐθύς γέ τοι, παιδάριον ὂν τυννουτονὶ, « Ἀρστφ.

Τυντλάζω, Μ. άσω. Πατῶ (χυδ. Τσαλαϐουτῶ) εἰς τὴν λάσπην· (γεωπον.) σκεπάζω μὲ χῶμα ἢ (;) ἀλείφω μὲ λάσπην τὰ κλήματα· (μτϐτ.) ταράττω, τυρϐάζω, ἢ· (;) περιφρονῶ, προπηλακίζω, [ἐκ τοῦ

Τύντλος (ὁ). βοῦρκος, λάσπη· (μτφορ.) Τύρϐη, τάραχος, (ὅθ.

Τυντλώδης, εος (ὁ, ἡ). τύντλου (τύρϐης) ἔμπλεως, λασπώδης· ταραχώδης.

Τυπάζω, Μ, άσω, Π. ἀντὶ Τυπόω. 2) Γλσ. ἀντὶ Τύπτω.

Τύπανον (τὸ), Π. (σπν.) ἀντὶ Τύμπανον.

†Τύπανος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Τύραννος).

Τυπὰς, άδος (ἡ), Π. [τύπτω], σφυρὶ, κόπανος.

;Τυπεῖον (τὸ), ἴδε Τοπεῖον.

Τυπετὸς (ὁ), τὸ τύπτειν, κτύπημα (κυρ. τοῦ στήθους εἰς σημεῖον πένθους), κοπετός.

Τυπὴ (ἡ), Π = Τύμμα, πληγὴ, κτύπημα.

Τυπήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Τυπεῖον.

Τυπίας, ου (ὁ). (χαλκὸς) ὁ σφυρήλατος.

Τυπικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐξειργασμένος κατά τινα τύπον· συμϐολικὸς, ἀλληγορικός.

Τυπὶς, ίδος (ἡ), = Τυπάς.

†Τυποπλαστία (ἡ). ἡ πλάσις (κατασκευὴ) τύπων, τὸ ἔργον τοῦ τυποπλάστυ (Γαλλ. modeleur).

Τυποποιέω-ῶ. Μ. ήσω. Πλάττω τὸν τύπον (τὴν εἰκόνα) τινὸς πράγματος, Εἰδωλοποιέω.

Τύπος (ὁ), [τύπτω]. κρότος κτυπήματος, κτύπος· κτύπημα. » Ἢν δὲ ὁ ἱππαρχῶν ἡγῆται μήτε τῷ ἄγαν τάχει μήτε τῷ ἄγαν βράδει,.. οὕτως ἀθρόος ὁ τύπος.. τῶν ἵππων συμπαρέσοιτο, « Ξεν., ὁ κρότος τῶν ποδῶν. 2) (συνήθ.) σημάδι τὸ ὁπ. μένει ἀπὸ κτύπημα ἢ ζούλιγμα. (ἐν γέν.) ἴχνος, σημεῖον· (ἰδιαιτ.) χάραγμα νομίσματος· γλυφὴ, ἀνάγλυφον· εἰκὼν, ὁμοίωμα· πρόσωπον· (μτνμ.) εἶδος, σχῆμα· (ἰατρ.) χαρακτὴρ τὸν ὁπ. λαμϐάνει ἡ ἀσθένεια. » Τοὺς τύπους τῶν πληγῶν ἰδοῦσα,« Ἀθ. » Χύτρας τύπον ἀρθείσης ἐν σποδῷ μὴ ἀπολιπεῖν, ἀλλὰ συγχεῖν, « Πλ. » Ἴδιός τις ἦν ὁ τύπος καὶ βαρϐαρικὸς τῶν χαρακτήρων (πίνακος χαλκοῦ ἔχοντος γράμματα παμπάλαια), « αὐτ. » Περιθέει δὲ αὐτὸ (τὸ ἱερὸν) αἱμασιὴ ἐγγεγλυμμένη τύποισι, « Ἡρ. » Τύπον ποιησάμενος λίθινον, ἔστησε· ζῶον δέ οἱ ἐνῆν, ἀνὴρ ἱππεὺς, « αὐτ. » Ἔστι δὲ ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ βάθρον, πεποιημένον ἐν τύπῳ, ταύρου μάχην ἔχον καὶ λύκου,« Παυσ., ἀνάγλυπτον, ἔκτυπον. 3) καλοῦπι· σχέδιον· πρότυπον, ἀρχέτυπον, (Γαλλ.) modèle· (μτφορ.) ὑπογραμμὸς, παράδειγμα· ἀλληγορία, σύμϐολον· (συνκδχ.) σύντομος περίληψις. » Σεαυτὸν παρεχόμενος τύπον καλῶν ἔργων, « Γρφ. » Ἀγαθῆς πολιτείας τύπος,« Λξ. » Τύπῳ (ἢ » Ἐν τύπῳ) διαλαϐεῖν,« Ἀρστ., Θφρ., ἁπλῶς (συντόμως, περιληπτικῶς) εἰπεῖν. 4) (Νμ.) δίκη (ἀγωγὴ, πρόσκλησις ἔγγραφος) κατὰ τοῦ καθυστεροῦντος χρεώστου. » Ἐπεὶ δὲ μὴ ἐθεράπευον αὐτὸν οἱ δανειστάμενοι, χαλεπὸς ἦν, καὶ ἠπείλει τύπους· οἱ δὲ τύποι γράμμα εἰσὶν ἀγορᾶς, ἐρήμην ἐπαγγέλλον τῷ οὐκ ἀποδιδόντι, « Φλστ.

;Τύπος, εος-ους (τὸ), = Τύμμα, ἢ 2) = Στύπος.

Τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω τύπον (μορφὴν) εἴς τι, μορφόνω, σχηματίζω· ἀφίνω τὸν τύπον τινὸς πράγματος ἐπάνω εἴς τι, ἐντυπόνω. » Τὸν δακτύλιον περιελὼν, ἐτύπωσεν ἐπιστολὴν τῇ σφραγῖδι,« Ἀππ. (καὶ πθ.) » Ἀὴρ, φθόγγοις ἐνάρθροις τυπωθεὶς, « Πλ., ἀναλαϐὼν ἐν ἑαυτῷ τοὺς τύπους τῶν. (ἰατρ.) » Ἡ νόσος τυποῦται, « Γαλ., λαμϐάνει τύπον (χαρακτῆρα).

Τυπτητέος, α, ον, Ἀττ. ἀντὶ Τυπτέος, θετ. τοῦ

Τύπτω [ὀνμτπ.], Μ. τύψω καὶ (Ἀττ.) τυπτήσω καὶ (μσ. μὲ πθ. σημασ.) τυπτήσομαι (πθ. πρκ. Τέτυμμαι ϗ Ἀττ. Τετύπτημαι, ἀόρ. ϐ'. Ἐτύπην κτλ.). Κτυπῶ (κυρ. ἀπὸ κοντά)· (συνκδχ.) πληγόνω (κυρ. καὶ μτφορ.) » Τύπτουσιν ῥοπάλοισιν, « Ἰλ. Λ. » Τὸν πατέρα μὴ τύπτε, « Ἀρσφ. » Ἐρυσάμενος ξίφος ὀξὺ, τύψε κατὰ κληῗδα παρ' αὐχένα, « Ἰλ. Φ. » Χθόνα τύπτε μετώπῳ, « Ὀδ. Χ. » Τύπτον ἅλα ἐρετμοῖς, « Ὀδ. Δ., (περιφρ. ἀντὶ) ἐκωπηλάτουν. » Τοῖς μὲν πέτρας ἐπικυλίοντες, τοὺς δὲ ἐκ χειρὸς τοῖς λίθοις τύπτοντες, « Πλϐ. » Ὄφις μ' ἔτυψεν, « Ἀνκρ., μὲ δάγκασε. » Νέφεα Ζέφυρος στυφελίξῃ, βαθείῃ λαίλαπι, τύπτων, « Ἰλ. Λ. (ϗ μτφορ.) » Τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψεν,« Ἰλ. Τ., τὸν ἔγγιξε κατάκαρδα. » Ἀκούσαντα δὲ αὐτὸν τὸ ὄνομα, ἔτυψεν ἡ ἀληθηΐη τῶν τε λόγων ϗ τοῦ ἐνυπνίυ, « Ἡρ., τῷ ἔκαμεν ἐντύπωσιν. (καὶ πθ.) » Δουρὶ τυπεὶς, « Ἰλ. Δ. (καὶ συχν. κατὰ διαστολὴν) » Βλήμενος, ἠὲ τυπεὶς,« Ὅμ. » Σφῆκας θηρᾶν ὑπὸ πολλῶν τυπτόμενος, « Ξεν., κεντούμενος. (ϗ μτνμ.) » Ὀξείαις ἀνίαισι τυπεὶς, « Πίνδ. (καὶ αἰτ. ἐλλ.) » Ἕλκεα, ὅσσ' ἐτύπη,« Ἰλ. Ω. (καὶ ἐνν. τοῦ οὐσ.) » Τύπτομαι πολλὰς (ἐνν. πληγὰς), « Ἀρσφ., (κοιν.) τρώγει πολλαὶς (ἐνν. ξυλιαίς). (καὶ μσ. αὐτπθ. μὲ αἰτ. ἐλλ.) » Τύπτονται τὸν κριὸν, « Ἡρ., τὸν θρηνοῦν κτυποῦντες τὰ στήθη των (δερνόμενοι), (παρϐλ. Κόπτομαι).

Τυπώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.)-ωδῶς. Ὁ ὡς ἐν τύπῳ, ἀμυδρὸς, συνοπτικὸς, στοιχειώδης.

Τύπωμα (τὸ). τὸ διὰ τυπώσεως γινόμενον, μόρφωμα· κατασκεύασμα. » Χαλκόπλευρον—, « Σοφ., χαλκοῦν σκεῦος, χάλκωμα.

Τύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τυπόω, σχηματισμὸς, μόρφωσις· ἐντύπωσις.

;Τυπωτὴς, οῦ (ὁ) καὶ (Π.) Τυπῶτις, ιδος (ἡ). ὁ τυπόνων (ἐντυπόνων κτλ.) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Σφραγὶς—, « Ὀρφ.

Τυπωτικὸς, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς τύπος ἢ πρὸς τύπωσιν (διατύπωσιν) τινος, χαρακτηριστικός.

Τυπωτὸς, ή, όν. Τυπωμένος, μεμορφωμένος, σχηματισμένος, ἐγκεχαραγμένος.

Τυραννεῖον (τὸ). οἰκητήριον τυράννου.

Τυραννεύω, Μ. εύσω καὶ

Τυραννέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ (μὲ γεν. καὶ σπν. αἰτ.) Βασιλεύω (Διοικῶ, Ἐξυσιάζω) ὡς τύραννος, δεσπόζω. » Πεισιστράτου τοῦτον τὸν χρόνον τυραννεύοντος Ἀθηναίων, « Ἡρ. » Ἄρχουσι ϗ τυραννοῦσι τοὺς τότε σώζοντας αὐτοὺς, « Δμ. (καὶ πθ.) » Πόλεις τυραννούμεναι,« Πλάτ., διοικούμεναι τυραννικῶς (μοναρχικῶς), βασιλευόμεναι ὑπὸ τυράννων. » Τοῖς τυράννοις οὐδέποτε εἰρήνη πρὸς τοὺς τυραννευομένους γίγνεται, ἀλλ' ἐχθροὶ αὐτῶν εἰσὶ πάντες οἱ τυραννούμενοι, « Ξεν.

Τυραννησείω (χωρὶς Μ.). Ἐπιθυμῶ καὶ Προσπαθῶ νὰ γένω τύραννος (νὰ τυραννήσω).

Τυραννία (ἡ), = Τυραννὶς, (ὅθ.

Τυραννιάω-ῶ. Μ. ήσω(;). Ἔχω φρόνημα (χαρακτῆρα) τυραννικὸν, πνέω τυραννίαν, (κατὰ τὸ Ἰκτεριάω κτλ.). » Οἱ λόγοι σου τυραννιῶσι, « Αρτ., ὁμοιάζουν τυράννου.

Τυραννίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι τυραννόφρων (μὲ τὸ μέρος τῶν τυράννων).

Τυραννικὸς, ἡ, όν. Τυράννου ἢ Τυραννίδος ἴδιος, δεσποτικός· ἐπιῤῥεπὴς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τυραννεῖν, μοναρχικὸς, τυραννόφρων. » Τυραννικὰ φρονεῖν, « Πλ. » Μετὰ τὰ τυραννικὰ,« Ἀρςτ., μετὰ τὴν τυραννοκρατίαν.

Τυραννικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τυραννικὸν τρόπον, ὡς τύραννος, δεσποτικῶς, αὐθαιρέτως κτλ.

Τυραννὶς, ίδος (ἡ). ἡ διοίκησις (ἡ ἐξουσία) τοῦ τυράννου, μοναρχία ἀπόλυτος (αὐθαίρετος, δυναστική), δεσποτεία, τυραννία. » Ἡ μὲν κατὰ τάξιν τινὰ μοναρχία, βασιλεία· ἡ δ' ἀόριστος, τυραννὶς,« Ἀρςτ. (ἴδε καὶ Ξεν. Ἀπομν. Δ', ς', 12). (καὶ περιληπτ.) » Ἔσαν δὲ τὸ πάλαι ϗ αἱ τυραννίδες τῶν ἀνθρώπων, ἀσθενέες χρήμασι, οὐ μόνον ὁ δῆμος, « Ἡρ. 2) (Γρφ.) ἡ γυνὴ τοῦ τυράννου, ἡ βασιλίς.

Τυραννοδιδάσκαλος (ὁ). διδάσκαλος τυράννων ἢ τυραννίας.

Τυραννοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φονεύω τύραννον, γίνομαι τυραννοκτόνος.

Τυραννοκτονία (ἡ). φόνος τυράννου ἢ τυράννων.

Τυραννοκτονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὴν τυραννοκτονίαν, τυραννοκτόνου ἴδιος.

Τυραννοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (ἀποκτείνας) τύραννον ἢ τυράννους, φονεὺς τυράννου ἢ τυράννων.

Τυραννοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τινὰ τύραννον (ἐμπνέων τυραννικὰ φρονήματα).

Τύραννος (ὁ, ἡ). (σπν. λογογρφ.) τυράννου ἴδιος, τυραννικὸς, δεσποτικὸς · βίαιος. » Τύραννος πόλις, « Θκ. » Τύραννα δρᾷν, « Σοφ. ‖. (συνήθ. οὐσ.) = Κοίρανος καὶ (Δ.) Κάραννος, μονάρχης, βασιλεὺς, δεσπότης, κύριος· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς δημοκρατουμένας καὶ φιλελευθέρους Ἑλλην. πολιτείας) ὁ ἁρπάσας καὶ διατηρῶν δυναστικῶς τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν, ἄρχων ἀπόλυτος (αὐθαίρετος, [ἐπμ.] σκληρὸς, ἀπάνθρωπος). » Πῶς οὐκ ἦν τύραννος, ὃς δούλους οὐ μόνον ἐλευθέρους, ἀλλὰ καὶ πολίτας ἐποίει, ἀπεκτίννυε δὲ, καὶ ἐφυγάδευε, καὶ χρήματα ἀφῃρεῖτο οὐ τοὺς ἀδικοῦντας, ἀλλ' οὓς αὐτῷ ἐδόκει; « Ξεν. (καὶ γεν.) » Θεῶν Ζῆνα τύραννον, « Ἀρςφ. » Ὦ τύραννε θεῶν τε κἀνθρώπων Ἔρως, « Ἀθ. (καὶ θηλ.) » Ἡ τύραννος, « Εὐρ., ἡ γυνὴ τοῦ τυράννου. 2) (μτνμ.) εἶδος μικροῦ πτηνοῦ (τροχίλου ἢ κορυδαλοῦ;), (Γαλλ.) roitelet huppé, (παρβλ. Βασιλίσκος).

Τυραννοφόνος (ὁ, ἡ), = Τυραννοκτόνος.

Τυραννόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τυραννικὸν φρόνημα (φρονῶν τὰ τοῦ τυράννου ἢ τῶν τυράννων).

Τύρβα, ἐπίῤ. Π. μὲ τύρβην (θόρυβον), συγκεχυμένως, (ἴδε Σύρβα).

Τυρβάζω (τύρβη), Μ. άσω. Ταράττω, ἀνακατόνω. » Τὸν πηλὸν τυρβάσεις βαδίζων ἐν τῷ σκότει, « Ἀρςφ. (καὶ μτνμ.) » Συὸς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακὰ,« Σοφ. (καὶ μσ.) » Τυρβάζῃ περὶ πολλὰ. « Γρφ., εὑρίσκεσαι εἰς περισπασμοὺς, ἀσχολεῖσαι.

Τυρβασία (ἡ), εἶδ. χοροῦ θορυβώδους εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου.

Τύρβασμα (τό). ἀποτέλεσμα τύρβης.

Τύρβη (ἡ), [σύρω]. ταραχὴ, θόρυβος, ἀταξία, σύγχυσις. ‖. (συνκδ.) = Τυρβασία. » Ἀργεῖοι τῷ Διονύσῳ ἑορτὴν ἄγουσι καλουμένην Τύρβην, « Παυσ.

Τυρεία (ἡ), = Τύρευσις, τυροποιία· (μτφορ.) ταραχὴ, ἀνησυχία.

Τύρευμα (τό), τὸ διὰ τῆς τυρεύσεως πηγνύμενον· τυρὶ, τυροκέφαλον. 2) (μτφορ.) δόλος, ἀπάτη, σκευωρία, (ἰ. Ζωναρ. ΙΕ').

Τύρευσις, εως (ἡ), τὸ τυρεύειν ἢ τυρεύεσθαι, πῆξις τυροῦ, τυροποιία· (μτφορ.) μηχανοῤῥαφία, ῥᾳδιουργία.

Τυρευτὴρ, Π. ἀντὶ-

Τυρευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ τυρεύων (τυροκομῶν), (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὡς ἐφόρου τῶν αἰπολίων).

Τυρεύω, Μ. εύσω καὶ

Τυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Πήζω (Κατασκευάζω) τυρὶ, τυροκομῶ· (μτφορ.) ῥᾳδιουργῶ, μηχανοῤῥαφῶ, ἀνακατόνω. » Ἐπιβουλὰς —,« Νικ. » Ὁ μὲν ἧκεν ἄγων τοὺς ξένους, ὁ δ' ἔνδον ἐτύρευε, « Δμ.

Τυρίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Τυρίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Τυρὸς, τυράκι.

Τυρίσδω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Συρίζω.

Τυρίσκος (ὁ), = Τυρίον.

†**Τυροβόλιον** (τό). τὸ πλεκτὸν ὅπου βάλλουν τὸ νεόπηκτον τυρὶ ἵνα ςραγγίσῃ.

Τυρόεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἐκ τυροῦ ἢ μετὰ τυροῦ, τυρωτός· τυρῷ ὅμοιος. » Τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος,« Θκρ., ἓν μεγάλον κεφάλι τυρί.

†**Τυρόκλεψ**, επος (ὁ). τυροκλέπτης.

Τυρόκνηστις [τυρὸς, κνάω], ιδος (ἡ). ξύστρα διὰ τὸ τυρὶ, τυροτριφτης.

Τυροκομεῖον (τό). τὸ μέρος ὅπου στεγνόνουν (κατασκευάζουν) τὸ τυρὶ, τυροβόλιον, [ἐκ τοῦ

Τυροκομέω-ῶ [τ. κομέω], Μ. ήσω. Ἀσχολοῦμαι εἰς κατασκευὴν τυροῦ.

;**Τυροκοπέω-ῶ**, Μ. ήσω. Κόπτω (Χωρίζω εἰς κομμάτια τὸ) τυρὶ, τυροκομῶ.

Τυροκόσκινον (τό). κόσκινον (τρυπητὸν) ὅπου περνοῦν τὸ τυρὶ πρὸς κατασκευὴν τυρόπηττας.

Τυρόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων διὰ τῆς παρατηρήσεως τοῦ τυροῦ.

Τυρόνωτος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. τὸ νῶτον (ἡ ῥάχη, τὸ ἐπάνω μέρος) εἶνε σκεπασμένον μὲ τυρί. » Πλακοῦς—, « Ἀρςφ.

Τυροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Κατασκευάζω) τυρὶ, τυροκομῶ.

Τυροποιία (ἡ). κατασκευὴ τυροῦ.

Τυροποιϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τυροποιίαν.

Τυροπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ τυρὶ ἢ ὡς ἂν τυρί.

Τυροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν τυρί.

Τυρὸς (ὁ), [σύρω ἢ τείρω]. τυρί· κεφαλοτύρι. ‖. (πλθ.) Τυροὶ,« τὸ τυροπάζαρον, (παρβλ. Ἰχθύς).

Τυροτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (κόπτων) τυρὶ ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Τυροῦς, οῦντος (ὁ), κατὰ συναίρ. ἀντὶ Τυρόεις, (ἐνν. πλακοῦς ἢ ἄρτος) τυρόπηττα.

Τυροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων τυρί.

Τυροφορεῖον (τό). τὸ ξύλον (σανίδι) ὅπου ἀραδιάζοντες μεταφέρουν τὰ τυρία.

Τυροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων) τυρί. » Ἄρτος—, « Λξ., τυρόπηττα.

†**Τυροψύκτης** [τ. ψύχω], ου (ὁ). (ταῤῥὸς) ὅπου στεγνόνουν τὸ τυρὶ, τυροβόλι.

Τυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Πήζω τυρὶ ἢ ὡς ἂν τυρὶ, τυροκομῶ· (ἐν γέν.) ἀνακατόνω (κυρ. καὶ μτνμ.), (παρβλ.) Κυκάω. (πθ.) γίνομαι (πήζω ὡς ἂν) τυρὶ, τυριάζω· (ἐνίοτε) βάλλω (ἀνακατόνω μὲ) τυρί. » Οὐκ ἐπίστανται χρηστοὺς σκευαζέμεν ἰχθῦς, ἀλλὰ διαφθείρουσι, κακῶς τυροῦντες ἅπαντα, « (Ἀρχέςρ. παρ') Ἀθ.

Τυῤῥηνολέτης, ου (ὁ), Π. ὀλετὴρ (ἀφανιστὴς) τῶν Τυῤῥηνῶν.

Τυῤῥηνουργὴς, έος (ὁ, ἡ). εἰργασμένος (κατεσκευασμένος) εἰς τὴν Τυῤῥηνίαν ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Τυῤῥηνῶν.

Τυῤῥίδιον (τό), Π. ὑποκορ. τοῦ

†**Τυῤῥὶς** καὶ **Τύρσις**, ιος (ἡ), Π. πύργος, προμαχὼν τείχους, (ὅθεν τὸ Λτ.) turris· (ἰδιαιτ.) οἰκία τειχογυρισμένη (ὀχυρὰ), (Γαλλ.) château-fort.

;**Τύρσος** (ὁ), = Τύρσις.

Τυρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ τυροῦ, τυρῷ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Τυρωτὸς, ἡ όν. Καμωμένος μὲ τυρὶ, τυρωμένος.

Τυτθὸς [τιτθὸς], ἡ, όν, Π. μικρός· (κατὰ λεξ.) βυζανάρικος. » Τυτθὸν θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ, « Θκρ. ‖. (τὸ οὐδ.) Τυτθὸν καὶ (πλθ.) Τυτθὰ, συχν. ἀντὶ ἐπίῤ. Μικρὸν, ὀλίγον· μόλις. » Ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσω,« Ὅμ. » Τυτθὸν ὅσσον ἄπωθεν, « Θκρ. » Τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται, « Ἰλ. Ο. Τ. » Τυτθὰ διατμήξας, « Ὀδ. Μ., τὸν ἔκοψα ψιλὰ, τὸν ἐλιάνισα.

†**Τυτὼ**, όος-οῦς (ἡ), Γλσ. (κατ' ὀνμτπ.) ἡ κουκουβάϋα.

Τυφεδανὸς (ὁ), Κωμ. [τῦφος]. κοῦφος, μωρολόγος, ξεμωραμένος, ἠλίθιος.

Τυφεδὼν, ονος (ἡ), Π. φλόγα, ἔξαψις· (συνκδχ.) λαμπάς.

Τύφη (ἡ), [τῖφος], εἶδος χόρτου (καλάμου) μὲ τὸ ὁπ. ἐγέμιζαν στρώματα ϗτλ., ῥάπη (;).

Τυφήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [τύφω]. ὁ ἔχων φλόγα ἢ καπνὸν, καίων, ἀναμμένος. » Λύχνος—, « Ἐπγρ.

Τυφθεῖμεν, ἀντὶ Τυφθείημεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τῆς εὐκτ. τοῦ Τύπτω.

Τυφλάγκιστρον (τό), εἶδ. χειρουργ. ἀγκιστρωτοῦ ἐργαλ. (;χωρὶς ἀκίδας ἢ διὰ τὰ μὴ ὑποπίπτοντα εἰς τὴν ὅρασιν μέρη τοῦ σώματος).

Τυφλίνη (ἡ) καὶ **Τυφλῖνος** (ὁ), εἶδ. 'φειδιοῦ μὲ μικρότατα (μόλις διακρινόμενα) 'μμάτια, (κοιν.) τυφλίτης.

Τυφλογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς (ἐκ γενετῆς) τυφλός.

†**Τυφλοπλαςέω-ῶ**, Μ. ήσω. Πλάττω τυφλὰ (ϗ μτφορ. ψευδῆ, ἀνύπαρκτα) πλάσματα. ‖. (πθ.) γεννῶμαι τυφλὸς (ἄμορφος).

;**Τυφλοποιὸς** (ὁ, ἡ). τυφλότητος πρόξενος.

Τυφλόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπατῶν εἰς τὰ τυφλὰ (ὡς ἂν τυφλός).

Τυφλὸς [τύφω], ἡ, όν. Ὁ μὴ βλέπων ἢ μὴ βλεπόμενος, (κατὰ λέξ.) καπνώδης, (ἐπμ.) σκοτεινός· (συνκδχ.) ἀόρατος, ἀπόκρυφος· (συνήθ.) στραβὸς, ἀόμματος· (μὲ γεν.) ἀνίδεος, ἐςερημένος (τῆς γνώσεως), ἄπειρος· (μτνμ.) ἀμβλὺς, νωθρὸς, ἄτονος κτλ. » Τυφλὸν τοῦ μέλλοντος ἄνθρωπος, « Πλ. » Τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος, « Ξεν., τὰ μὴ βλεπόμενα, τὰ ὄπισθεν. » Τυφλαὶ σπιλάδες, « Λξ., αἱ ὕφαλοι. » Τυφλὸς τοῖχος, « Βυζ., ὁ χωρὶς παράθυρα. » Λίμνη τυφλὴ, « Πλ., ἡ μὴ ἔχουσα ἐκβολὴν (διέξοδον), (ἐπμ.) βαλτώδης. » Χωρία δύσορμα ϗ τυφλὰ,« αὐτ., ῥηχὰ, τεναγώδη. » Τυφλοὶ ὄνειροι, « Λξ., οἱ μηδὲν ἢ σκοτεινόν τι δηλοῦντες, ἀνεξήγητοι. » Τὸ τυφλὸν (ἐνν. ἔντερον), « Ἀνατομ., (Λτ.) cœcum.

Τυφλόστομος (ὁ, ἡ). (ποταμὸς) τοῦ ὁπ. τὸ στόμα (τὸ στόμιον) εἶνε τυφλὸν (βαλτῶδες), χωρὶς ἔκρουν.

Τυφλότης (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ τυφλοῦ, ἔλλειψις ὁράσεως, τύφλα· (μτνμ.) ἀμβλύτης κτλ.

Τυφλοφόρος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φέρων (ὁδηγῶν) τυφλόν· (προπαροξ.) ὁ φερόμενος ὑπὸ τυφλοῦ.

Τυφλόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυφλὸν ποιῶ, τυφλόνω· σκοτίζω· (ἀμτβτ.) = Τυφλώττω (Δ. Κάσσ.)· (πθ.) τυφλόνομαι· (μτφορ.) πωροῦμαι. » Οὖρα τυφλοῦται, « Νίκ., σταματοῦν, δὲν τρέχουν.

Τυφλώδης, εος (ὁ, ἡ). τυφλὸς (ἀμβλὺς, νωθρὸς κτλ.) τὸ εἶδος, τυφλώττων, ἀναίσθητος.

Τύφλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τυφλόω, στέρησις τῆς ὁράσεως, τύφλωμα· σκότωσις· (μτφορ.) πώρωσις ϗτλ. 2) (Σχλ.) ἀντὶ Τυφλότης.

Τυφλώττω (χ. Μ.). Εἶμαι τυφλὸς (κυρ. ϗ μτφορ.), δὲν βλέπω, δὲν αἰσθάνομαι.

Τυφλὼψ, ῶπος (ὁ), Π. τυφλὸς τὴν ὄψιν, τυφλός. ‖. (συχν.) = Τυφλῖνος, εἶδος ὄφεως.

Τυφογέρων, οντος (ὁ), Π. γέρων, ξεμωραμένος, ἐσχατόγηρος, (παρβλ.) Τυμβογέρων.

Τυφομανὴς, έος (ὁ, ἡ), (νλγ.). μανιωδῶς τετυφωμένος, ξεπαρμένος (σκοτισμένος) ἀπὸ οἴησιν, τρελλοπερήφανος.

Τυφομανία (ἡ). μανιώδης οἴησις (ἔπαρσις, ἀλαζονεία). 2) εἶδος νόσου, μανία τυφώδης, φρένιασμα μὲ ληθαργίαν.

;**Τυφοπλαστέω-ῶ**, Μ. ήσω. Πλάττω τι μὲ τὴν φαντασίαν μου, ὀνειρεύομαι, (ἄλλ. ἀνγν. Τυφλοπλαστέω).

Τῦφος (ὁ), [τύφω]. (κυρ.) καπνὸς, ἀτμός. 2) (συνήθ. μτφορ.) οἴησις, ἔπαρσις, καπνὸς κενοδοξίας, φαντασία, τρελλοπεριφάνεια. 3) (ἰατρ.) εἶδος ἢ σύμπτωμα λοιμικῆς νόσου, θέρμη μὲ ἀναισθησίαν, βύθος, ληθαργία, ἠλιθιότης, κάρωσις.

;**Τυφὸς** (ὁ), σπν. ἢ ἀμφ. ἀντὶ Τυφώς.

Τυφόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκοτίζω (Πνίγω) ἀπὸ τὸν καπνόν. 2) (συνήθ. μτφορ.) ἐμπνέω τῦφον (ἔπαρσιν, οἴησιν), ξεπαίρνω καὶ (πθ.) ξεπαίρνομαι (τυφλόνομαι) ἀπὸ ὑπερηφάνειαν, (κοιν.) ἐμβαίνουν καπνοὶ εἰς τὸ κεφάλι μου, ξυππάζομαι. (ὅθεν) » Τετυφωμένος, « Πλάτ., ἐμβρόντητος, χαμένος, ξεπαρμένος. » Τετυφῶσθαι τὸν ταῦτα λέγοντα ἔφη, « Δμ., εἶνε ἀνόητος ('παρμένος), δὲν 'ξεύρει τί λέγει » Οὐχ οὕτω τετύφωμαι, « αὐτ., δὲν εἶμαι τόσον ἀνόητος.

Τύφω [συγγ. τῷ θύω], Μ. θύψω (ἀόρ. Ἔθυψα, πθ. πρκ. Τέθυμμαι καὶ ἀόρ. β'. Ἐτύφην). Κάμνω (καὶ μτβτ. Σκοτίζω ἀπὸ τὸν) πολὺν καπνόν· (συνκδχ.) ἐξατμίζομαι· (μτφορ.) κρυφοκαίω. » Τύφειν καπνὸν, « Ἡρ. (καὶ μτβτ.) » Τῷ καπνῷ τύφων ἅπασαν τὴν πόλιν καὶ πυρπολῶν, « Ἀρςφ. (καὶ πθ.) » Καπνῷ τυφόμεναι μέλισσαι, « Λξ. » Τύφεσθαι καὶ θυμιᾶσθαι, « Λξ. (καὶ μτφορ.) » Ὁ πόλεμος, πάλαι τυφόμενος, ἀνέλαμψε, « Πλ. » Τυφομένην ἀλροῦ πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα, « αὐτ.

Τυφώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης τύφου (οἰήσεως), ξεπαρμένος ἀπὸ μωρὰν ὑπερηφάνειαν, χαμένος, ξυππασμένος. 2) (ἰατρ.) πάσχων ἢ χαρακτηριζόμενος ἀπὸ συμπτώματα τύφου (λοιμώδους ληθαργίας).

Τυφωεὺς, έως καὶ

Τυφὼν [τύφω], ῶνος (ὁ). ἀνεμοστρόβιλος μὲ ἀστραπὰς, συστροφὴ ἀνέμου ἀνασπῶσα ὕδωρ (δένδρα κτλ.), σίφωνας· (μτγν.) κεραυνός. 2) (κατὰ τὴν μυθολογ.) εἷς τῶν Γιγάντων.

Τυφωνεὺς, έως (ὁ), σπν. ἀντὶ Τυφωεύς.

Τυφωνικὸς, ἡ, όν καὶ

Τυφώνιος, α, ον. Ὁ τοῦ τυφῶνος. » Ἄνεμος—, « Γρφ., συνωδευμένος μὲ σίφωνα, ἀνεμοστρόβιλος. » Τυφώνιοι,« Στρβ, οἱ μανιώδεις, οἱ δαιμονιζόμενοι.

Τυφωνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει τυφῶνος.

Τυφὼς, ὼ (ὁ), Π. ἀντὶ Τυφών.

Τύχα, ας (ἁ), Δ. ἀντὶ Τύχη.

†**Τυχάζομαι**, Μ. άσομαι, Γλσ. ἀντὶ Στοχάζομαι.

Τύχαιον (τό). ναὸς τῆς Τύχης.

Τύχαιος, α, ον. Ὁ τῆς τύχης ἢ ἐκ τύχης, τυχηρός.

Τυχαίως, ἐπίῤ. Ἐκ τύχης, κατὰ τύχην.

Τυχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τυγχάνω.

Τυχεῖον (τό), Βυζ. ναὸς τῆς Τύχης (τοῦ δαίμονος) τόπου (πόλεώς) τινος.

;**Τυχέω-ῶ**, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Τυγχάνω, ἐπιτυγχαίνω. » Τὸν θηρητὴρ ἐτύχησε βαλὼν, « Ἰλ. Ο.

Τύχη (ἡ), [τυγχάνω]. συγκυρία, σύμπτωσις· συμβεβηκός· περίστασις· (ὡς θεότης) μοῖρα (καλὴ ἢ κακή), (ἐν γέν.) τυχαία κατάςασις (ἀόριςος φορὰ) πραγμάτων, (ἐπμ. ὡς ἐκ τῆς ἐκβάσεως) εὐτυχία, ἐπιτυχία, ἡ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) συμφορὰ, δυστυχία, ἀποτυχία. » Τύχην δὲ λέγω, εὐγένειαν καὶ πλοῦτον καὶ δυνάμεις, καὶ τἀναντία τούτων· ϗ ὅλως εὐτυχίαν καὶ δυστυχίαν, « Ἀρςτ. » Τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχη καταῤῥέπει τὸν εὐτυχοῦντα, τόν τε δυστυχοῦντα,« Σοφ. » Εἴπερ γε μὴ τύχῃ τινὶ, ἀλλ' ὑπὸ γνώμης ταῦτα γεγένηται, « Ξεν. » Θείᾳ τινὶ τύχῃ, « Πλάτ., κατὰ θείαν βούλησιν. » Ἀγαθῇ τύχῃ! « (Φρσ.), μὲ ὥραις καλαίς! καλοῤῥίζικα! (εἰς δὲ τὰ δημόσια ἔγγραφα, ψηφίσματα κτλ. ἀνάλογ. μὲ τὸ παρ' ἡμῖν) εἰς τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ! » Τὰ τῆς τύχης, » Τὰ ἀπὸ τύχης, « Ξεν. (καὶ πλθ.) » Αἱ τύχαι, « Λξ., (περιφρ. ἀντὶ) ἡ τύχη, τὰ κατὰ τύχην συμβαίνοντα, αἱ μεταβολαὶ τῆς τύχης, (Γαλλ.) les chances de la fortune, ἢ τὰ ἀγαθὰ τῆς τύχης, » Ἐπὶ τύχῃσι χρηστῇσι, « Ἡρ. » Ἐπ' ἀμείνοσι τύχαις, « Πλάτ., ὑπὸ εὐτυχεστέρους οἰωνοὺς (αἰσιωτέρας περιστάσεις). » Ἐκ μικρᾶς καὶ εὐτελοῦς τύχης εἰς μεγάλην προάγεσθαι, « Ἡρωδ., καταστάσεως. (ἰδιαιτ.) » Δὸς ἡμῖν τύχην, εὐδαιμονίαν τε, « Ὁμ. Ὕμν., εὐτυχίαν. » Μήτ' ἀρετὴν εὔχου, μήτ' ἄφενος· μοῦνον δ' ἀνδρὶ γένοιτο τύχη, « Θγν. (καὶ ἐκ τοῦ ἐναντ.) » Τύχῃ χρησάμενος, « Λξ., συμφορᾷ περιπεσὼν, (κατ' εὐφημ.) ἀποθανών. » Ἀπὸ τύχης, » Κατὰ τύχην, = Τυχαίως, κατὰ σύμπτωσιν. » Φεῦ τῆς τύχης, « Λξ., τί δυστυχία! (καὶ ἁπλ.) » Τῆς τύχης! τὸ ἐμὲ νῦν κληθέντα δεῦρο ἐλθεῖν, « Ξεν., τί τύχη! χαρὰ 'ς τὴν τύχην μου!

Τυχηρὸς, ά, όν. Ὁ ἐκ τύχης ἢ κατὰ τύχην, τυχαῖος· (Π.) εὐτυχής. » Τυχηρὸν ὄντ' ἄνευ δίκης,« Αἰσχλ.

Τυχηρῶς, ἐπίῤ. = Τυχαίως· κατὰ τύχην· (ἰδιαιτ.) εὐτυχῶς.

Τυχθεὶς, εῖσα, έν, Π. πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. καὶ

Τυχθῆναι, Π. πθ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Τεύχω.

Τυχικὸς, ἡ, όν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ τῆς τύχης ἢ ἐκ τύχης, τυχαῖος.

Τυχὸν, οὐδ. τοῦ Τυχών. ‖. (συνήθ. ὡς) ἐπίῤ. Διςακτ., ἴσως, ἂν τύχῃ, πιθανὸν (ἐνδεχόμενον) νὰ τύχῃ.

Τυχόντως, ἐπίῤ. Ὅπως τύχῃ ἢ ἔτυχε, καθὼς τὸ φέρῃ ἡ τύχη· κατὰ τύχην.

Τυχὼν, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Τυγχάνω. » Ὁ τυχὼν, « ὅποιος τύχῃ, κοινὸς, πρόστυχος.

Τύχων, ονος (ὁ). θεός τις ὡς ἡ Τύχη.

Τύψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Τύπτω, κτύπημα, κέντημα ('φειδιοῦ, σκορπιοῦ ϗτλ.).

Τὼ, δυϊκ. τοῦ Ὁ.

Τῶ, Δ. ἀντὶ Τοῦ.

Τῷ, δοτ. ἑν. τοῦ Ὁ καὶ Τό. 2) Π. ἀντὶ Ὧ, δοτ. τοῦ Ὅς ἢ Ὅ (ἀναφορ. καὶ δεικτ.). ‖. (ἐλλ. προθ.) ἀντὶ ἐπίῤ. Ὅθεν, διὰ τοῦτο.

Τῷ; ἢ (ἐγκλιτ.) Τῳ, Ἀττ. ἀντὶ Τίνι; ἢ Τινὶ, δοτ. τοῦ (ἐρωτημ.) Τίς; ἢ τοῦ (ἀορ.) Τὶς.

Τὤγαλμα, Π. (κατὰ κρσ. Ἀττ.) ἀντὶ Τὸ ἄγαλμα.

Τὤγκιστρα, Δ. Π. ἀντὶ Τὰ ἄγκιστρα.

Τὠγκίςρω, Δ. Π. ἀντὶ Τοῦ ἀγκίστρου.

Τώδε, ὀνμς. ϗ αἰτ. δυϊκ. ϗ

Τῷδε, δοτ. ἑν. τοῦ Ὅδε.

Τωδὶ ϗ **Τῳδὶ**, Ἀττ. ἀντὶ Τώδε ϗ Τῷδε.

Τωθάζω [ταυτάζω], Μ. άσω. (κυρ.) Κάμνω τὸ αὐτὸ τὸ ὁπ. κάμνει ἄλλος τις, μιμοῦμαι περιγελαστικῶς, (ὅθ. συνήθ.) χλευάζω (μὲ περιφρόνησιν), σκώπτω, περιπαίζω.

Τωθάσδοισα, Δ. ἀντὶ Τωθάζουσα, μτχ. θηλ. τοῦ Τωθάζω.

Τωθασμὸς (ὁ), τὸ τωθάζειν, χλευασμὸς, περιγέλασμα· (ἰδιαιτ.) αἱ κατὰ θρησκευ-

τικόν τι ἔθιμον εἰς τοὺς ναοὺς καὶ τὰς τελετὰς τινῶν θεῶν λεγόμεναι αἰσχρολογίαι, (παρβλ. Ἅμαξα καὶ Πομπεία).

Τωθαστής, οῦ (ὁ). ὁ τωθάζων, χλευαστής, περιγελαστής, σκώπτης.

Τωθαστί, ἐπίρ. Ἐν εἴδει τωθασμοῦ, τωθαστικῶς.

Τωθαστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ τωθάζειν, σκωπτικός, χλευαστικός.

Τωθαστικῶς, ἐπίρ. Μὲ τωθαστικὸν (περιγελαστικὸν) τρόπον, σκωπτικῶς.

†Τωθεία (ἡ), μτγν. καὶ σπν. ἀντὶ Τωθασμός.

†Τῷκε, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τῷ κε.

Τῳκίδιον, Π. Δ. (κατὰ συναλφ.) ἀντὶ Τὸ οἰκίδιον.

Τὤλγεος, Π. Δ. (κατὰ συναλφ.) ἀντὶ Τοῦ ἄλγεος.

Τὠληθές, Π. Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ ἀληθές.

Τὠμπέχονον Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ ἀμπέχονον.

Τῶ 'μῶ, Δ. Π. (κατ' ἀποςρφ.) ἀντὶ Τῶ ἐμῶ=Τοῦ ἐμοῦ.

Τῷ 'μῷ, Π. (κατ' ἀποστρφ.) ἀντὶ Τῷ ἐμῷ.

Τῶν, γεν. πλθ. τοῦ Ὁ. 2) Π. ἀντὶ Ὧν, γεν. πλθ. τοῦ Ὅς (ἀναφορ. ἢ δεικτ.).

Τῶνδε, γεν. πλθ. τοῦ Ὅδε.

Τωνδί, Ἀττ. ἀντὶ Τῶνδε.

Τὤνδιον, Ἀττ. Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ ἔνδιον.

Τὦνδρες, Δ. ἀντὶ Τοὶ ἄνδρες=Οἱ ἄνδρες.

Τὠνείρατα Δ. Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὰ ὀνείρατα.

Τὤντρῳ, Π. (κατ' ἀποςρφ.) ἀντὶ Τῷ ἄντρῳ.

Τὠπό, Δ. Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ ἀπό.

Τὠποβαῖνον, Δ. ἢ Ἰων. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ ἀποβαῖνον.

†Τώρ, Λακων. ἀντὶ Τώς=Τούς.

Τὠργείω, Π. Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ τὸ Ἀργείου.

Τὤρνεον, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὸ ὄρνεον.

Τὤροτρον, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Τὸ ἄροτρον.

Τῷῤῥα, Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τῷ ῥα, ἢ Τῷ ἄρα, διὰ τοῦτο λοιπόν (ἄρα).

Τὠρχαῖον, Ἰων. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ ἀρχαῖον.

Τώς, Δ. ἀντὶ Τοὺς ἢ Οὕς, αἰτ. πλθ. τοῦ Ὁ ἢ Ὅς.

Τώς, ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Οὕτως ἢ 2) (ἐνίοτε) Π. ἀντὶ Ὡς. 3) (σπν. ϗ ἀμφ.) Π. Δ. ἀντὶ Οὗ, ὅθι, ὅπου, (Θκρ. Ἐπγρ. Δ', 1).

Τὤστεα, Π. Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὰ ὄστεα.

Τωὔτ', Δ. Π. (κατὰ κρσ. καὶ ἀποκ.) ἀντὶ Τὸ αὐτό.

Τωὐτὸ ἢ (ὀρθότ.) Τωυτὸ, Τωὐτέου (ἢ ὀρθότ.) Τωὐτέου, Ἰων. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ Τὸ αὐτὸ, Τοῦ αὐτοῦ.

Τωὐβούλοιο, Δ. Π. (κατ' ἀποςρφ.) ἀντὶ Τοῦ Εὐβούλου.

Τὼ 'φθαλμώ, Π. (κατ' ἀποςρφ.) ἀντὶ Τὼ ὀφθαλμώ.

Τῷ 'χλῳ, Π. (κατ' ἀποςρφ.) ἀντὶ Τῷ ὄχλῳ.

Υ

ΥΑΚ ΥΑΛ ΥΒΒ

Υ, υ, ὔψιλὸν (τὸ), ἄκλ., τὸ εἰκοστὸν γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ||. (ἀριθμ.) ύ, τετρακόσια (400) ἢ, τετρακοσιοστός, ή, όν. καὶ ,υ, τετρακόσιαι χιλιάδες (400,000).

Ὗ ὔ, ἐκφράζει τὸν διὰ τῆς ῥινὸς ἦχον τοῦ ὀσφραινομένου.

Ὑάγχη (ἡ), [ὗς, ἄγχω]. εἶδ. νόσου (σκαραντσία) τῶν χοίρων, (παρβλ. Συνάγχη).

†Ὑαγών, όνος (ἡ), σπν. καὶ κατὰ διάλεκτ. ἀντὶ Σιαγών.

Ὑάδες (αἱ), [ὕω], ἀστερισμός τις (ἐξ ἑπτὰ ἀστέρων) περὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ταύρυ (τῶν ὁπ. ἡ μετὰ τοῦ ἡλίου ἐπιτολὴ ἐμήνυεν ὑετόν).

Ὕαινα [ὗς], ης (ἡ). (κυρ.) σκρόφα, γροῦνα. 2) (συνήθ.) ἀγριώτατόν τι θηρίον (εἶδος μεγάλυ λύκυ) μὲ λοφιὰν ἀπὸ γυρουνότριχας δι' ὅλης τῆς ῥάχεως, (εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ὀνομάζεται) γιρτλάν. 3) εἶδ. ἰχθ. (ἀπὸ τὸ γένος τῶν πλευρονήκτων), (κοιν. κατὰ τὸν Κ. Βοῦρον) οὔγαινα. 4) γυνὴ ἀφιερωμένη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Μίθρα.

Ὑαινίς, ίδος (ἡ), =Ὕαινα (3).

Ὑακίνθια (τά), (ἐνν. ἱερά), ἑορτή τις τῶν Λακεδ. εἰς τιμὴν τοῦ Ὑακίνθου.

Ὑακινθίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω τὸν ὑάκινθον, ἔχω τὸ χρῶμα ἢ (;) τὴν ὀσμὴν τοῦ ὑακίνθου.

Ὑακινθινοβαφής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα (τὴν βαφὴν) τοῦ ὑακίνθου, βαμμένος μὲ χρῶμα ὑακίνθινον.

Ὑακίνθινος, η, ον. Ὁ τοῦ ὑακίνθου· (ἰδιαιτ.) ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ὑακίνθυ, βαθὺς γαλάζιος, (Τουρκ.) ζεμπουλῆς, (ἀρχ. δὲ καὶ Π.) βαθὺς μόρικος, (κατ' ἔκτ.) 'μαῦρος ζῆνα, (παρβλ. Ἰοδνεφὴς καὶ Πορφύρεος). »Οὔλας κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας,« Ὅμ.

Ὑάκινθος (ὁ καὶ ἡ), εἶδ. ἄνθους, (ὄχι τὸ Τουρκ.) ζεμποῦλι, (ἀλλὰ) ἡ πορφυρᾶ Ἶρις, ὁ μόρικος κρῖνος ἢ (πιθαν.) λαλὲς (εἰς τὰ φύλλα τοῦ ὁπ. οἱ παλαιοὶ ἀνεγίνωσκον τὰ στοιχεῖα ΑΙ ἢ ΓΑ), (ὅθ.) »Ὑάκινθε, λάλει τὰ σὰ γράμματα, ϗ πλέον, αἶ, αἶ!« Μόσχ. »Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐστὶ, καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος,« Θκρ. 2) (συνκδχ.) τὸ ὑακίνθινον χρῶμα, εἶδ. πορφύρας. 3) (θηλ. κατὰ μτνμ.) εἶδ. πολυτ. λίθου (σαπφείρου), (Τουρκ.) ὑακοῦτι. 4) (κατὰ τὴν μυθολογ.) νέος τις ὡραιότατος τὸν ὁπ. ἐφόνευσεν ἐξ ἀπροσεξίας ὁ Ἀπόλλων.

Ὑακινθώδης, εος (ὁ, ἡ). ὑακίνθῳ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Ὑάλεος ϗ (ὄχι) Ὑαλέος-οῦς, έη-ῆ, εον-οῦν. Ὁ ἐξ ὑάλου, ὑαλένιος· διαφανὴς ἢ ὑαλιστερὸς (ὡς ὕαλος).

Ὑαλῆ, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Ὑαλέη.

Ὑαλίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω τὴν ὕαλον, ἔχω τὸ διαφανὲς τῆς ὑάλου.

Ὑάλινος, η, ον. Ὁ ἐξ ὑάλου, ὑαλένιος.

Ὑαλίτης, ου (ὁ), καὶ Ὑαλῖτις, ιδος (ἡ), ὁ τῆς ὑάλου ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ὑάλου. »Γῆ (»Ψάμμος)—,« Θφρ., Στρβ. ἡ περιέχουσα μόρια (χρησιμεύουσα πρὸς κατασκευὴν) ὑάλου.

Ὑαλοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὑάλῳ ὅμοιος (τὸ εἶδος), διαφανὴς ὡς ὕαλος. ||. (οὐσ. ἐνν. λίθος), ἡ ὑάκινθος ἢ τὸ τοπάζιον.

Ὑαλόεις, εσσα, εν, Π.=Ὑάλινος. »Παρειὰ—,« Ἐπγρ., ἡ ὑαλίζουσα.

Ὕαλος (ἡ καὶ σπν. ὁ), [ὕω ἢ χέω ἢ εἴλη]. ὑαλί· χρουστάλλι. 2) (μτνμ. ἐν γέν.) κάθε διαφανὲς ϗ πεπηγὸς σῶμα, (π. χ.) τὰ ἀμμωνιακὸν καὶ τὸ ὀρυκτὸν ἅλας, τὸ ἤλεκτρον, (ἴσ. καὶ) τὸ βερνίκειον, κτλ. 3) ὁ καυστικὸς καθρέπτης. (ἴδε Ἀρςφ. Νεφ. 766 ϗ παρβλ. Σκάφιον 2).

Ὑαλοτέχνης, ου (ὁ). ὁ τεχνουργῶν (κατασκευάζων) τὴν ὕαλον, ὑαλουργός.

Ὑαλουργεῖον (τὸ). τὸ ἐργοστάσιον τοῦ Ὑαλουργοῦ.

Ὑαλουργικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὑαλουργὸν ἢ τὴν ὑαλουργίαν, ὑαλουργοῦ ἴδιος. »Ὑαλουργική,« ἡ τέχνη τοῦ ὑαλουργοῦ.

Ὑαλουργός (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος τὴν ὕαλον, ὑαλοποιός, ὑαλᾶς.

Ὑαλοῦς, ῆ, οῦν, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ ὑαλέος.

Ὑαλόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα (τὴν χρόαν) τῆς ὑάλου.

Ὑαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς ὕαλον, ὑαλοποιῶ.

Ὑαλώδης, εος (ὁ, ἡ), =Ὑαλοειδής.

Ὑάλωμα (τὸ), [ὑαλόω]. πάθος τι (κηλὶς) περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἵππων, (Γαλλ.) oeil-vairon.

Ὑαλῶπις, ιδος (ἡ), Π. [ὕ. †ὦψ]. ἡ ἔχουσα ὄψιν (στιλπνότητα κτλ.) ὑάλυ. »Ἴασπις—,« Ὀρφ.

Ὑάς, άδος (ἡ), ἴδε Ὑάδες.

†Ὑβάζω, Μ. άσω, =Ὑβοῦμαι, καμπουριάζω (κυρ. ἵνα 'ξεράσω), 'ξερνῶ.

†Ὑββαλίς, έος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀσελγής, [ἐκ τοῦ

Ὑββάλλω, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ὑποβάλλω.

Ὑβός [κυφός], ή, όν. Κυρτός, καμπούρης.

Ὕβος (ὁ), [κύπτω]. καμπούρα, κύρτωμα, (ὅθ. τὸ Λτν.) gibbus.

Ὑβόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὑβόν, κυρτόω, καμπουριάζω, (ἀντιθ. τοῦ Λορδόω).

Ὑβρίγελως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ γελῶν ὑβριστικῶς ἢ πρὸς ὕβριν (περιφρόνησίν) τινος.

Ὑβρίζω, Μ. ίσω. Φέρομαι ἢ Ὁμιλῶ μὲ ὕβριν, ἀτακτῶ, αὐθαδιάζω κτλ. (ἐπὶ ζ. καὶ ἰδιαιτ. ὄνων) κλωτσῶ, πηδῶ φωνάζων κτλ. (μτβτ.) περιφρονῶ (λόγῳ ἢ ἔργῳ) τινά, κακομεταχειρίζομαι, ἀτιμάζω, περιϋβρίζω· (ἐπὶ γυν.) βιάζω, ἐντροπιάζω. »Εἰ ἐν τοιούτῳ καιρῷ ὑβρίζον, ὁμολογῶ καὶ τῶν ὄνων ὑβριστότερος εἶναι, οἷς φασιν ὑπὸ τῆς ὕβρεως κόπον οὐκ ἐγγίνεσθαι,« Ξεν. »Μάλ' ὑβρίζεις, καί που τις δοκέεις μέγα; ἔμμεναι ἠδὲ κραταιός,« Ὀδ. Σ. »Πῶς γὰρ οὐ δεινὰ πάσχουσιν, ἐπειδὰν ὁρῶσι τὴν τούτου ἑταίραν, καὶ χρυσία πολλὰ ἔχουσαν, καὶ ἱμάτια καλά, καὶ ἐξόδους λαμπρὰς ἐξιοῦσαν, καὶ ὑβρίζουσαν ἐκ τῶν ἡμετέρων;« Δμ. »Τίς οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτι τοὺς ὑβρίζειν δόξαντας ἔξεστιν ὑμῖν θανάτῳ ζημιοῦν;« Ασ. (καὶ πρὸς αἰτ. μτβτ.) »Ταῦθ' ὑπερηφανέοντες, ἡμέας ὑβρίζοντες,« Ἰλ. Λ. »Οὓς νῦν ὑβρίζει, καὶ πτωχοὺς ἀποκαλεῖ,« Δμ. »Τὸν θεὸν τὸν ὕβρισε,« Θκρ. (καὶ προθετ.) »Τί γὰρ μαθόντ' ἐς τοὺς θεοὺς ὑβρίζετον;« Ἀρςφ. (καὶ αἰτ. ὡς ἐπιβ.) »Ὕβρεις ὑβρίζων εἰς ἀμείνονας σέθεν,« Εὐρ. (κατὰ δὲ τὸν προσδιορ. τοῦ Λκ.) »Τὸ μὲν σὲ ὑβρίζειν, τὸ σῶμά ἐστι τὸ σόν, ἤτοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ· τὸ δὲ εἰς σέ, ὅταν εἴς τι τῶν σῶν γίγνηται ἡ ὕβρις: καὶ γὰρ ὅστις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σήν, εἰς σὲ ὑβρίζει κτλ. (τὸ ὁπ. ὅμως δὲν παρατηρεῖται πάντοτε),« (καὶ ἐπὶ ζ.) »Οἱ ὑβρισταὶ ἵπποι, ἐκτεμνόμενοι, τοῦ δάκνειν καὶ ὑβρίζειν ἀποπαύονται,« Ξεν. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) »Τῷ ποταμῷ ὑβρίσαντι,« Ἡρ., πλημμυρήσαντι καὶ παρασύραντι τὸν ἵππον. »Φυτὰ ὑβρίζοντα,« Αξ., =Ὑλομανοῦντα. (καὶ πθ.) »Πολλοὶ ὑπὸ κρειττόνων ὑβριζόμενοι,« Ξεν. »Ὁ νόμος οὐδὲ τοὺς δούλους ὑβρίζεσθαι ἀξιοῖ,« Δμ. (καὶ αἰτ. ὡς ἐπιβ.) »Τηλικαύτην ὕβριν ὑβρισμένος,« Αξ. (ἢ ἐλλ. προθ.) »Τὰς γνάθους ὑβρισμένος,« Αξ., ῥαπισθείς, ἢ· (;) χνουδισμένος γυναικωδῶς. (ἀσυνήθ.) »Στολὴ (ἡ Περσική) οὐδέν τι ὑβρισμένη,« Ξεν., ὄχι τόσον πολυτελὴς ἢ θηλυπρεπὴς (καθὼς ἡ Μηδική) ὥστε νὰ καταντᾷ εἰς ὕβριν.

Ὑβριοπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ὕβριν (ἀτιμίαν), δεινοπαθῶ, ἀναξιοπαθῶ.

;Ὑβρίς, ίδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ νυκτινόμυ.

Ὕβρις [ὑπὲρ ἢ ;ὕβος], εως (ἡ). (κατὰ λέξ.) ὄγκος, φούσκωμα· (ὅθ. μτνμ. ὡς χαρακτὴρ μὲν) ἔπαρσις, αὐθάδεια, θρασύτης, ἀναισχυντία· ἀκολασία· ἀδιαφορία· (ὡς πρᾶξις δὲ ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι γίνεται ἢ λέγεται πρὸς περιφρόνησίν τινος καὶ μὲ ἀψηφησίαν· παροινία, ἀταξία· (ἰδιαιτ. Νμ.) κακολογία ἢ κακομεταχείρησις πρὸς ἀτιμίαν· (ἐπὶ γυν.) ἐντροπιασμα διὰ τῆς βίας. »Παίδων ὕβρεις, καὶ γυναικῶν αἰσχύνας,« Ἰσκρ. »Εἰδὼς ὅτι γῆμαι μὲν τὴν βασιλέως ἔπραττε θυγατέρα, τὴν δ' αὐτοῦ ἄνευ γάμου λαβεῖν ἐβούλετο, ὕβριν νομίσας τοῦτο,« Ξεν. »Οὐ γὰρ τὸ τύπτεσθαι τοῖς ἐλευθέροις ἐστὶ δεινόν, καίπερ ὂν δεινόν, ἀλλὰ τὸ ἐφ' ὕβρει,« Δμ. »Οἱ νόμοι πολλῷ μείζονος ζημίας ἀξιοῦσι τοὺς ἐκουσίᾳ καὶ δι' ὕβριν τι πλημμελοῦντας, τῶν ἄλλως πως ἐξαμαρτανόντων,« αὐτ. »Οὐ γάρ ἐστι τῶν πάντων οὐδὲν ὕβρεως ἀφορητότερον, ἀνάγνωθι δ' αὐτόν μοι λαβὼν τὸν τῆς ὕβρεως νόμον,« αὐτ. »Κεχειροτόνηται ὕβρις τὸ πρᾶγμα εἶναι,« αὐτ. (καὶ ἐπὶ ζ.) »Τοῖς ὄνοις φασὶν ὑπὸ τῆς ὕβρεως κόπον οὐκ ἐγγίνεσθαι,« Ξεν. (ϗ ἐπὶ ἀψύχ.) »Οἴνου ὕβρις,« Αἰλ., τὸ φυσικὸν βράσιμον.

Ὕβρις, ιος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὑβριστής.

Ὕβρισμα (τὸ), τὸ γινόμενον ἢ λεγόμενον πρὸς ὕβριν τινός, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὕβρεως, ἀτίμασμα. 2) Π. ἀντὶ Ὑβριστής. »Ὕβρισμα τετρασκελές,« Εὐρ.

Ὑβρισμός (ὁ), τὸ ὑβρίζειν ἢ ὑβρίζεσθαι, ἀτίμασμα, κακομεταχείρισις.

Ὑβριστήρ, Π. ἀντὶ -

Ὑβριστής, οῦ (ὁ). ὁ ὑβρίζων, θρασύς, αὐθάδης, ἀναιδής, καταφρονητής, ἀψήφιστος· ἀκόλαστος· ἄτακτος. »Ἀνέρες ὑβρισταί, καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,« Ὀδ. Ζ. (καὶ ἐπὶ ζ. καὶ ἀψύχ.) »Ἵππος (»Ἄνεμος)—,« Ξεν., Ἡσ. (καὶ συγκρ. τὸ ὁποῖον ἄλλοι ἀνάγουν εἰς τὸ Ὑβριςός) »Ὥσπερ ἐν τοῖς ἵπποις, οὕτω καὶ ἐν ἀνθρώποις τισὶν ἐγγίγνεται, ὅσῳ ἂν ἔκπλεω τὰ δέοντα ἔχωσι, τοσούτῳ ὑβριστοτέροις εἶναι,« Ξεν. »Καὶ τῶν ὄνων ὑβριστότερος,« αὐτ. »Ὁμίλει ἀχρηΐου οὐδὲν ὑβριστότερον,« Ἡρ.

Ὑβριστιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω διάθεσιν ὑβριστικήν, ἐπιθυμῶ νὰ ὑβρίσω (νὰ ἀτακτήσω).

Ὑβριστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ ὑβρίζειν, φύσει ἄτακτος (αὐθάδης, ἀκόλαστος κτλ.)· (ἐπὶ φυτ.) = Ὑλομανής. »Διήγησις ὑβριστική,« Δ. Ἁλικ., ἔκθεσις τῆς γενομένης εἴς τινα ὕβρεως. »Τὸ ὑβριστικόν,« Αξ., ἡ πρὸς τὸ ὑβρίζειν κλίσις τοῦ ἀνθρώπου.

Ὑβριστικῶς, ἐπίρ. Μὲ ὑβριστικὸν τρόπον, πρὸς ὕβριν, περιφρονητικῶς.

Ὑβριστίς, ίδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὑβριστής.

Ὑβριστοδίκης, ου (ὁ). δικαστὴς ὑβριστὴς (καταφρονῶν, διαστρέφων, παραβιάζων τὸ δίκαιον), δωρολήπτης, ἄδικος.

Ὑβριςός, ή, όν. Ὁ ὑβρισθεὶς (ἀτιμασθεὶς) ἢ δυνάμενος ὑβρισθῆναι, ἐπιδεκτικὸς ὕβρεως. 2) (σπν. εἰς τὸ θετ.) ἀντὶ Ὑβριστής, ὑβριστικός, (ὅθ. τὸ συγκρτ.) »Ὑβριστότερος, ἀντὶ Ὑβριστικώτερος, (ἴδε Ὑβριστής).

Ὑβρίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ὑβριστήρ.

Ὕβωμα (τὸ), = Ὕβος, κύρτωμα.

Ὕβωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑβόω, κύρτωσις, καμπούριασμα, (ἀντιθ. τοῦ Λόρδωσις).

Ὑγεία (ἡ), κοιν. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. Ὑγίεια.

Ὑγιάζω, Μ. άσω. Κάμνω ὑγιῆ τινα, ἰατρεύω· (πθ.) γίνομαι ὑγιής, ἰατρεύομαι.

Ὑγιαίνω, Μ. ανῶ. Εἶμαι ὑγιὴς (καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν μου, εἰς καλὴν σωματικὴν κατάστασιν)· (μτνμ.) εἶμαι εἰς τὰς φρένας μου· (ἐνίοτε) γίνομαι καλά, ὑγιάζομαι. ||. »Ὑγίαινε,« πρσφων. (ἀποχαιρετιστική), ἔχε ὑγείαν! (Γαλλ.) adieu.

Ὑγίανσις, εως (ἡ), τὸ ὑγιάζειν ἢ ὑγιάζεσθαι, ἰάτρευμα, ξεγέρευμα.

Ὑγιαντός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος ἰατρευθῆναι, ἐπιδεκτικὸς ὑγιάνσεως.

Ὑγίασις, εως (ἡ), = Ὑγίανσις.

Ὑγίασμα (τὸ). μέσον πρὸς ὑγίανσιν, ἰατρικόν· δίαιτα.

Ὑγιαστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ὑγιάζειν, ὑγιείας ποιητικὸς (παρεκτικός).

Ὑγιαστικός, ή, όν, = Ὑγιαντός.

Ὑγίεια καὶ (σπντρ.) Ὑγιεία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις ὑγιής, ἡ καλὴ κατάστασις τῶν δυνάμεων τοῦ σώματος καὶ τοῦ νοός, ὑγεία, εὐεξία, 'γιεροσύνη.

Ὑγιεινός, ή, όν. Ὁ ἀπολαμβάνων (ἢ συντελῶν πρὸς) ὑγίειαν, ὑγιείας αἴτιος ἢ μέτοχος. »Ἀὴρ (»Ἕξις)—,« Ξεν.

Ὑγιεινῶς, ἐπίρ. Ἐν ὑγιείᾳ, ἐῤῥωμένως.

Ὑγίεις, εσσα, εν, Π. Βοιωτ. ἀντὶ Ὑγιής.

Ὑγιηρός, ά, όν, (τὸ ὑπερθ. ἀνμλ. Ὑγιηρέστατος). Ὑγιείας πρόξενος ἢ μέτοχος. ὑγιής, (ὅθ. τὸ κοιν.) 'γιερός, »Ὑγιηρέστατοι πάντων ἀνθρώπων,« Ἡρ.

Ὑγιής [συγγ. τῷ Ὑγρός], έος (ὁ, ἡ). 'γιερός, ἄνοσος, εὔρωστος· (μτνμ.) σωστός, ἀκέραιος· ἀληθής, εἰλικρινής· ὠφέλιμος· φρόνιμος· (ἐν γέν.) καθὼς πρέπει, χωρὶς ἐλάττωμα. »Μῦθος ὑγιής,« Ἰλ. Θ., σωστός, ἀπαραποίητος. »Τῶν δὲ ἦν ἄρα οὐδὲν ὑγιὲς βούλευμα,« Ἡρ., ὀρθόν, εἰλικρινές.

†Ὑγιοζυγία (ἡ). ἡ ἐν ὑγιείᾳ ἕνωσις (ἀντάμωσις) συζύγων, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ἀρτιζυγία).

Ὑγιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ ὑγιῆ, Ὑγιάζω.

Ὑγιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ὑγιοποιέω.

Ὑγιῶς, ἐπίρ. Ἐν ὑγιείᾳ, ἐῤῥωμένως· (μτνμ.) ὀρθῶς· φρονίμως· καθὼς πρέπει.

Ὑγιώτερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ὑγιής.

Ὑγράζω, Μ. άσω. Εἶμαι ὑγρός.

Ὑγραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὑγρόν, νοτίζω· βρέχω· μουσκεύω· (ἐπὶ ποτ.) ποτίζω.

Ὕγρανσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., νότισμα· βρέξιμον· μούσκευμα.

Ὑγραντικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑγραίνειν, ὑγρασίας ἐμποιητικός.

Ὑγρασία (ἡ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὑγράνσεως, ἰκμάδα, ὑγρασία.

Ὕγρασμα (τὸ). τὸ ὑγρανθέν· ὑγρασία.

Ὑγρηδών, όνος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὑγρασία.

Ὑγροβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ (Διαιτῶμαι) ἐν τῷ ὑγρῷ, εἶμαι-

Ὑγροβάτης, ου (ὁ). ὁ βαίνων (περιπατῶν, ζῶν) ἐν τῷ ὑγρῷ, ἐνυδρόβιος.

Ὑγροβατικός, ή, όν. Φύσει καμωμένος νὰ ζῇ (νὰ διαμένῃ) εἰς τὸ νερόν, ἔνυδρος, (ἀντίθ. τῷ Ξηροβατικός).

Ὑγροβαφής, έος (ὁ, ἡ), Π. βουτημένος εἰς τὸ νερὸν ἢ εἰς τὴν ὑγρασίαν.

'Υγρόβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζῶν ἐν τῷ ὑγρῷ, ἔνυδρος, ἢ· ποριζόμενος τὰ πρὸς τὸν βίον ἐκ τοῦ ὑγροῦ (ἐκ τῆς θαλάσσης), ἁλιεύς.

'Υγροβόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκβάλων (προξενῶν) ὑγρότητα, ὑγραντικός. » Σταγὼν —, « Εὐρ., ἡ τῆς βροχῆς.

† 'Υγρόγελως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ γελῶν ὑγρὸν (ἁπαλόν, ἀνεπιτήδευτον) γέλωτα.

'Υγρόγονος (ὁ, ἡ), Π. γεννημένος εἰς τὸ νερὸν (ἐν τῷ ὑγρῷ).

'Υγροθηρικός, ἡ, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν ἐν τῷ ὑγρῷ θήραν (εἰς τὸ ψάρευμα). » 'Υγροθηρικὴ (τέχνη),« Πλάτ., ἡ ἁλιευτική.

'Υγροκέλευθος (ὁ, ἡ), [ὑ. κέλευθος], = 'Υγροπόρευτος. » Κοχλίας —, « Ἀθ., τοῦ ὁπ. ὁ δρόμος σημαδεύεται μὲ ὑγρασίαν.

'Υγροκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑγρὰν ἢ πλήρη ὑγροῦ τὴν κεφαλὴν (πάσχων ὑδροκέφαλον).

;'Υγροκήλη καὶ 'Υγροκιρσοκήλη (ἡ), = 'Υδροκήλη.

'Υγροκοίλιος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων ὑγρὰν κοιλίαν, εὐκοίλιος.

'Υγροκολλούριον (τό). ὑγρὸν κολλύριον.

'Υγρόκομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑγρὰν κόμην, (ἐπίθ. ποταμοῦ).

'Υγρολάξευτος (ὁ, ἡ), Π. [ὑ. λαξεύω]. βαθουλωμένος ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

'Υγρομέδων, οντος (ὁ, ἡ), Π. [ὑ. μέδων], βασιλεὺς (ἐξουσιαστὴς) τῶν ὑδάτων.

'Υγρομέλεια (ἡ). ὑγρότης (εὐστροφία) τῶν μελῶν, [ἐκ τοῦ |

'Υγρομελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑγρὰ (εὔκαμπτα, ἢ τρυφερὰ ἀκόμη) τὰ μέλη τοῦ σώματος,

'Υγρόμορφος (ὁ, ἡ), Π. ὑγρὸς τὴν μορφήν, ὑγρᾶς (ῥευστῆς, ῥοώδους) φύσεως.

'Υγρόμυρον (τό). ὑγρὸν (ῥευστὸν) μῦρον.

'Υγρονόμος (ὁ, ἡ). ὁ νεμόμενος (βόσκων, διαιτώμενος) ἐν τῷ ὑγρῷ, 'Υγρόβιος.

'Υγρόνοος-ους (ὁ, ἡ). ὑγρὸς τὸν νοῦν (τὸ φρόνημα), ἀστάτου χαρακτῆρος· χαῦνος, μαλθακός· θηλυδρίας, κίναιδος

'Υγροπαγής, έος (ὁ, ἡ). ὑγρὸς τὴν σύστασιν, ἀδυνάτου κράσεως, ἁπαλόσαρκος. 2) Π. τοῦ ὁπ. εἶνε παγωμένον τὸ ὕδωρ (τὸ ὑγρόν).

'Υγρόπισσον (τό). ὑγρὰ (ῥευστὴ) πίσσα, κατράνι.

'Υγροποιὸς (ὁ, ἡ). ὑγρότητος ποιητικός, ὑγραντικός.

'Υγροπόρευτος (ὁ, ἡ), Π. 'Υγροπόρος.

'Υγροπορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. διαπορεύομαι τὴν ὑγράν, θαλασσοπορέω, [ἐκ τοῦ

'Υγροπόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῇ ὑγρᾷ (διὰ τοῦ ὕδατος) πορευόμενος, θαλασσοπόρος, θαλασσόβιος.

'Υγρορροέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὑγρὸς (ῥοώδης) ἐξ αἰτίας ὑγρασίας.

'Υγρὸς [ὕω], ά, όν. 'Υδατώδης, ῥευστός· νοτερός· 'γλιστερός. » 'Υγρὰ τροφή, « Ἀθ. » 'Υγρὸν ἔλαιον, « Ὅμ., τὸ 'λάδι (πρὸς διαστολὴν τοῦ πεπηγότος, τοῦ ἀλείμματος). » 'Υγρὸν ὕδωρ, « αὐτ., τὸ ῥοῶδες (πρὸς διαστολὴν τοῦ παγωμένου). » 'Υγρά μοι δοκεῖ εἶναι ἡ ἐν τῷ Φαληρικῷ ἕλει γῆ, ἢ ἡ ταύτῃ ὁμοία,« Ξεν. » Τὰ ὑγρὰ τῶν σταθμῶν, « αὐτ. » Ἄνδρες ὑγροὶ τὰς φύσιας, « Ἱππκρ., ὑγρᾶς κράσεως. » Τῶν ὑγρῶν τε ἢ ξηρῶν καρπῶν, « αὐτ. » Ἄνεμοι ὑγρὸν ἀέντες, « Ὅμ., συνωδευμένοι μὲ βροχὴν ἢ ὑγρασίαν. » 'Υγρὰ κέλευθα, Π. ἀντὶ » 'Η ὑγρά, Ὅμ., 'Ησ., ἡ θάλασσα, (ἀντιθ. πρὸς τὴν ξηράν). » Τὸ ὑγρόν, « ἡ ὑγρασία.. » Τὰ ὑγρά, « οἱ ὑγροὶ χυμοὶ τοῦ σώματος. 2) (συνκδχ.) ἁπαλός· τρυφερός· (Ἰταλ.) δελικᾶτος, εὔκαμπτος, εὔστροφος, εὐλύγιστος. » 'Υγρὸς χαλινός, « Ξεν. » 'Υγρὸς κισσὸς (ἄκανθος),« Ἐπιγρ., Θκρ. » Νεοττοῖς ὑγροῖς,« Αἰλ., ἀπ ἧσιν. »'Υγρὸς τράχηλος,« Ἀξ. » Σκέλη ὑγρά, « Ξεν. » 'Υγρὰ ὄρχησις,« Ἀξ. (ἢ ἀντὶ ἐπιρ.) » 'Υγρὸν ἀείδειν,« Ὀππ., μὲ λιγυρὰν φωνήν. 3) (μτνμ.) εὔκολος· εὐάγωγος· (ἐπὶ κακοῦ) ἄστατος, εὐμετάβλητος, ἢ· χαῦνος, εὐόλισθος, εὐκατάφορος. » Εὔπλαστον καὶ ὑγρὸν ἡ νεότης, « Πλ. » 'Υγρότεραι πεύσεις, « αὐτ., αἱ εὔκολοι. » Τὸ Κίμωνος ὑγρόν,« αὐτ. τὸ εὔκαμπτον (κοινωνικὸν) τοῦ χαρακτῆρος. » 'Υγρότερος τῷ γελοίῳ, « αὐτ., ἐπιρρεπὴς πρὸς τὸ περιγελᾶν, φιλοσκώμμων. » 'Υγρὸς πόθος, « Ὅμ., ὁ τοῦ ἔρωτος. » 'Υγρὸς βίος, « Ἀθ., ὁ τρυφηλός, (παρβλ. Διαρρέω). » 'Υγρὸν ὄμμα, « Ἀξ., τὸ ἐρωτικόν· (καὶ ἐπιρρήματ.) » 'Υγρὸν ὁρᾶν (δέρκεσθαι), « Αἰλ., Ἐπιγρ.

'Υγρόσαρκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑγρὰν σάρκα.

'Υγρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ὑγροῦ, ῥευστότης· ὑγρασία· (συνκδχ.) τρυφερότης· εὐστροφία· εὐκινησία· (μτνμ. καὶ τρπ.) εὐκολία χαρακτῆρος· εὐαισθησία· (ἐπὶ κακοῦ) ἀστασία, παλιμβουλία, ἢ· χαυνότης, τρυφηλότης. » 'Υγρότης βίου· τὴν ἀσωτίαν ὑγρότητα γὰρ νῦν προσαγορεύουσίν τινες, « Ἀθ. » 'Η περὶ τὰς ὑποδοχὰς ὑγρότης καὶ δαψίλεια, καὶ τὸ ἀνειμένον ἐν τῇ διαίτῃ (τοῦ Λουκούλλου καὶ Κίμωνος), « Πλ. » Τὴν ὑγρότητα αὐτῶν (τῶν δικαστῶν) τοῦ ἤθους τοῖς δακρύοις εἰς ἔλεον προαγαγέσθαι, « Λυκοῦργ.

'Υγροτόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τίκτων (παράγων) ὕδωρ ἢ ὑγρασίαν, ὑγροῦ (ὑγρότητος) γεννητικός.

'Υγροτράχηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑγρὸν (εὔκαμπτον) τράχηλον.

'Υγροτροφικός, ἡ, όν. Τῶν ὑγροτρόφων ζώων ἴδιος.

'Υγρότροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν τῷ ὑγρῷ τρεφόμενος, ὑδρόβιος, ἔνυδρος.

'Υγρόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑγροὺς ὀφθαλμοὺς (ἐρωτικὸν βλέμμα, [κοιν.] παιγνιδιάρικα 'μμάτια).

'Υγρόφθογγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποτελῶν ἦχον (φθόγγον) διὰ τῆς ἐκκενώσεως τοῦ ἐν αὐτῷ ὑγροῦ. » Λάγηνος —,« Ἐπιγρ., ἡ στενόστομος, (ἐπμ.) = » 'Υγρῷ φθεγγομένη στόματι,« κάμνουσα κλοὺ κλοὺ (λιγυρὸν ἦχον διὰ τοὺς οἰνοπότας).

'Υγρόφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑγρὸν (τρυφερὸν ἢ ἁπαλὸν) φλοιόν.

'Υγροφοβία (ἡ), = 'Υδροφοβία.

'Υγρόφοιτος (ὁ, ἡ), Π. = 'Υγροπόρευτος.

'Υγροφόρος (ὁ, ἡ), = 'Υδροφόρος.

'Υγροφυής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -φυῶς Φύσει ὑγρός, ὑγρᾶς φύσεως, ὑγρός.

'Υγροχίτων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ὑγρὸν χιτῶνα, σκεπασμένος ἀπὸ νερά. » Βυθὸς —, « Νόνν.

'Υγρόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. [ὑ. χρώς]. ὁ ἔχων ὑγρὸν δέρμα (καὶ μτνμ. ὑγρὰν ἐπιφάνειαν).

'Υγρόχυτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διαχέων (ἢ διαχεόμενος εἰς) ὑγρότητα. » Ὄμβρος —,« Νόνν.

'Υγρῶς, ἐπίρ. Μὲ ὑγρὸν τρόπον, μὲ ὑγρότητα (πάντοτε σχεδὸν μτνμ. καὶ τρπ.). » 'Υγρῶς (ἢ συγκρ. » 'Υγροτέρως) κάμπτουσι, « Ξεν., εὐκόλως, μὲ εὐστροφίαν.

'Υγρώσσω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ 'Υγραίνω. ‖. (ἀμτβτ.) εἶμαι ὑγρὸς (πλήρης ὑγρότητος). » Σπόγγος ὑγρώσσων, « Αἰσχλ., βρεμμένος.

'Υδαλέος, α, ον, Π. = 'Υδατώδης, ὑδαρής· (ἰατρ.) ὑδερώδης. » 'Η χροιὰ ἐπὶ τὸ λευκότερόν τε καὶ ὑδαλεώτερον ἐκτέτραπται τοῦ κατὰ φύσιν, « Ἱππκρ.

'Υδαρής, έος (ὁ, ἡ). νερουλός· νερωμένος (» Οἶνος —, « Ξεν.)· (συνκδχ. καὶ τρπ.) χωρὶς ζέσιν, ξεθυμασμένος, ἄτονος. » Φιλότης —,« Αἰσχλ.

'Υδαρός, ά, όν, 'Υδαρής.

'Υδαρότης (ἡ), ἡ ποιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ὑδαροῦ.

'Υδαρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὑδαρῷ ὅμοιος (τὸ εἶδος), ὁμοιάζων νερωμένος.

Ὕδασι, δοτ. πλθ. τοῦ Ὕδωρ.

'Υδασιστεγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Υδατοστεγής.

'Υδαταίνω καὶ (μσ.) -αίνομαι. » Πάσχω ὕδρωπα ἢ (ἐπὶ γυναικ.) λευκόρροιαν.

;'Υδάτεινός, η ἢ ή, ον ἢ όν, ἀμφ. ἀντὶ 'Υδάτινος.

'Υδατηγὸς (ὁ, ἡ), [ὕδωρ, ἄγω]. ὁ φέρων (μεταφέρων, μετοχετεύων) ὕδωρ.

'Υδατηρός, ά, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὸ ὕδωρ. » Κρωσσὸς —, « Πλδ., ὁ χρησιμεύων πρὸς μετακόμισιν ὕδατος, νερολάγυνον.

'Υδάτινος, η, ον. 'Ο ἐξ ὕδατος, ὑγρός· ὑδαρής· ὑδατόχρους· (συνκδχ.) διαφανής, ἢ· εὔκαμπτος· (ἐπμ.) δελικᾶτος, τρυφερός. » Βραχίων (» Νάρκισσος) —, « Ἐπιγρ. » Ἄνεμος —, « Ἱππκρ., Θκρ., βροχερὸς ἢ νοτερός. » 'Υδάτινα βράκη,« Θκρ., λεπτά, διαφανῆ, ἢ ὑδατόχροα.

'Υδάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ὕδωρ, νεράκι· βροχίτσα· ποταμάκι.

'Υδατίς, ιδος (ἡ), (ἰατρ.) φουσκαλίδα μὲ νερὸν ἢ ὁπ. σχηματίζεται ὑπὸ τὸ ἐπάνω βλέφαρον. 2) (Γλσ.) = Σταγών, σταλαγματιά.

'Υδατισμὸς (ὁ). ὁ ἐν τῷ σώματι τοῦ ὑδρωπικοῦ γινόμενος κρότος τοῦ ὕδατος, (παρβλ. Κλυδασμός).

'Υδατόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ 'Υδατώδης, ὑγρός, κάθυδρος. » Νέφος —, « Θκρ.

'Υδατοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = 'Υδατοτρεφής.

'Υδατόκλυστος (ὁ, ἡ), [ὑ. κλύζω]. πλυμένος μὲ νερὸν ἢ εἰς τὸ νερόν.

;'Υδατοπληγής, έος καὶ

'Υδατοπλήξ, ῆγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πληττόμενος (κτυπούμενος) ὑπὸ τῶν ὑδάτων.

'Υδατοποσία (ἡ), = 'Υδροποσία.

'Υδατοποτέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Υδροποτέω.

'Υδατοπότης, ου (ὁ), = 'Υδροπότης.

;'Υδατοπωτέω-ῶ, Π. ἀντὶ 'Υδατοποτέω.

'Υδατοσταγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ στέγων (κρατῶν, ἐμποδίζων, ἀδιαπέραστος ἀπὸ) τὸ ὕδωρ, (Γαλλ.) imperméable.

'Υδατοστεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὑ. στέφω] τριγυρισμένος ἀπὸ νερά.

'Υδατοτρεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρεφόμενος (ζῶν ἢ αὐξάνων) εἰς τὸ νερόν. » Αἴγειρος (» Ἰχθύς) —, « Ὅμ., Ἐμπεδ.

'Υδατόχλοος καὶ

'Υδατόχλωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν χλωρότητα (τὸ χλοῶδες χρῶμα) τοῦ ὕδατος, πρασινωπός.

'Υδατόχολος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ ὕδωρ καὶ χολήν.

'Υδατόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ (πρασινωπόν, ἢ μελανοπόρφυρον) χρῶμα τοῦ ὕδατος.

'Υδατόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὑδατῶδες, μεταβάλλω εἰς ἢ ἀνακατόνω μὲ ὕδωρ, νερόνω. ‖. (πθ.) μεταβάλλομαι εἰς ὕδωρ· (ἰατρ.) ὑδρωπικιάζω.

'Υδατώδης, εος (ὁ, ἡ). ὕδατι ὅμοιος (τὸ εἶδος), ὑδαρής· ὑδατόχροος· πλήρης ὕδατος, κάθυδρος, ὑγρός· (ἰατρ.) ὑδρωπικός.

'Υδείω, Π. ἀντὶ 'Υδέω ἢ Ὕδω.

'Υδεραίνω καὶ 'Υδεράω-ῶ, = 'Υδεριάω.

'Υδερίασις, εως (ἡ). ὑδροπίκιασμα, [ἐκ τοῦ

'Υδεριάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ('Υπόκειμαι ἢ Περιπίπτω εἰς) ὕδερον, ὑδρωπικιάζω.

'Υδερικός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς ὕδερον, ὑδρωπικός. » 'Υδερικὸν ἀρρώστημα, « Πλ., = τῷ

Ὕδερος (ὁ), = Ὕδρωψ, ὑδρώπικας.

'Υδερόω-ῶ ἢ (μσ. ἢ πθ.)-όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι, = 'Υδεραίνω, 'Υδεριάω.

'Υδερώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὑδέρου, ὅμοιος μὲ ὕδρωπα· ὑδρωπικός.

'Υδέω-ῶ, Π. = Ὕδω, ᾄδω. » Καὶ τὰ μὲν ὣς ἠδέονται, « Ἀπλλν., ᾄδονται, λέγονται.

Ὕδνον (τό), [ὕω ἢ ;οἰδέω, διότι γράφεται καὶ μὲ οι], εἶδος ἀμανίτου τὸ ὁπ. αὐξάνει ἐντὸς τῆς γῆς (κυρ. μετὰ τὰς βροχάς), (κοιν. εἰς τὴν Πελοπόνν.) ὕτανον, (Γαλλ.) truffe.

'Υδνόφυλλον (τό), εἶδος φυτοῦ τὸ ὁπ. φυτρόνει ἐπάνω εἰς τὰ ὕδνα ἢ οὕτω χρησιμεύει πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτῶν.

'Υδογενής, έος (ὁ, ἡ), Π. γεννημένος ἐν τῷ ὕδατι ἢ ἐκ τοῦ ὕδατος.

Ὕδος, εος-ους (τό), Π. (σπν. εἰς τὴν ὀνμς.) ἀντὶ Ὕδωρ.

Ὕδρα (ἡ), = Ὕδρος, νεροφεῖδα.

'Υδραγωγεῖον (τό). αὐλάκι (κανάλι) διὰ τοῦ ὁπ. μετοχετεύεται τὸ ὕδωρ ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον τόπον, (Τουρκ.) σοὺ-γιολού.

'Υδραγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Οχετεύω (Μεταφέρω δι' ὑδραγωγείου) ὕδωρ ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο μέρος.

'Υδραγωγία (ἡ), τὸ ὑδραγωγεῖν, ἡ τοῦ ὕδατος ὀχετηγία. 2, = τῷ

'Υδραγώγιον (τό), = 'Υδραγωγεῖον.

'Υδραγωγός (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (ὀχετεύων, μεταφέρων δι' αὔλακος) τὸ ὕδωρ ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. ‖. (οὐσ.) ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὰ ὑδραγωγεῖα καὶ τὴν ὑδραγωγίαν ἢ, συγγράφων περὶ αὐτῶν. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. οὐσ.) = 'Υδραγωγεῖον.

'Υδραίνω, Μ. ανῶ, Π. χύνω ὕδωρ ἢ ὡς ὕδωρ, βρέχω, ὑγραίνω. ‖. » Χοὰς τινὶ —,« Εὐρ., σπένδω. ‖. (μσ.) πλύνομαι, λούομαι.

'Υδραῖος, α, ον. 'Ο τοῦ ὕδατος, ὑγρόβιος, ἔνυδρος, (ἀντιθ. τῷ Χερσαῖος).

† 'Υδραλεσία (ἡ), = 'Υδραλετία. 2) = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ -

† 'Υδραλέσια (τὰ) ἢ

† 'Υδραλέσιον (τό), = τῷ

'Υδραλέτης [ὕδωρ, ἀλέω], ου (ὁ). νερόμυλος.

† 'Υδραλετία (ἡ). τὸ διὰ τοῦ ὑδραλέτου ἄλεσμα.

'Υδράλμη (ἡ). ὕδωρ μὲ ἅλμην, σαλαμοῦρα.

'Υδράργυρος (ὁ), εἶδος ῥευστοῦ ἡμιμετάλλου, (κοιν.) διάργυρος (κυρ. ὁ τεχνητός, διότι ὁ φυσικὸς ἐλέγετο Ἄργυρος χυτός).

'Υδράρπαξ [ὕδωρ, ἁρπάζω], αγος (ὁ), = Κλεψύδρα, ὡρολόγι τοῦ νεροῦ.

'Υδραύλαξ, ακος (ἡ). αὐλάκι τοῦ νεροῦ, νεραύλακον.

'Υδραύλης, ου (ὁ). ὁ παίζων τὴν ὕδραυλιν.

'Υδραύλησις, εως (ἡ), = Ὕδραυλις.

'Υδραυλικός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς τὴν ὕδραυλιν, ὑδραύλου ἴδιος.

Ὕδραυλις, εως (ἡ) ἢ

Ὕδραυλος (ὁ), [ὕδωρ, αὐλός]. εἶδος μυσ. ὀργάνου (orgue) τοῦ ὁπ. οἱ αὐλοὶ ἐμπνέονται διὰ μηχανῆς κινουμένης ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

'Υδρεία (ἡ), = Ὕδρευσις, 'πάρσιμον νεροῦ. » Οἱ ναύκληροι τὰς ὑδρείας ἐκ τοῦ Νείλου νυκτός, οὐχ ἡμέρας ποιοῦνται, « Πλ. 2) (συνκδχ.) ὕδωρ τὸ ὁπ. ἢ, μέρος (πηγὴ) ἀπὸ τ. ὁπ. ὑδρεύονται. » 'Υδρείας σπανιζούσης, « Διόδ. 3) = Ἀρδεία, πότισμα. » Φιλεῖ δὲ ἢ ὑδρείαν σφόδρα τὸ δένδρον,« Θφρ.

'Υδρεῖον (τό). ἀγγεῖον (ἄντλημα) διὰ τοῦ ὁπ. ἢ μέρος (πηγή, φρέαρ) ἀπὸ τοῦ ὁπ. ὑδρεύονται.

'Υδρέλαιον (τό). νερὸν μὲ 'λάδι, κρᾶμα ἐλαίου ἢ ὕδατος.

Ὕδρευμα (τό). ὕδωρ τὸ ὁπ. ἢ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁπ. ὑδρεύονται.

'Υδρεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ 'Υδρευτής.

Ὕδρευσις, εως (ἡ), τὸ ὑδρεύειν ἢ ὑδρεύεσθαι, ἄντλησις ἢ προμηθευμὸς ὕδατος· πότισμα.

'Υδρευτής, οῦ (ὁ). ὁ ὑδρεύων (ποτίζων) ἢ ὑδρευόμενος ('παίρνων νερὸν διὰ πιόσιμον).

'Υδρεύω, Μ. εύσω, = Ἀρδεύω, ποτίζω. 2) (συνήθ. μσ.) 'παίρνω (ἐφοδιάζομαι μὲ) νερὸν διὰ πιόσιμον κτλ. » Ἐν δὲ δύω κρῆναι, ὅθεν ὑδρεύονται πολῖται, « Ὅμ. » Τὴν κρήνην, ἀφ' ἧς ὑδρεύετο πᾶν τὸ στράτευμα,« Ἡρ.

'Υδρήϊον (τό), Ἰων. ἀντὶ 'Υδρεῖον.

'Υδρηλὸς καὶ (Π.) 'Υδρηρός, ή, όν. 'Ο περιέχων ἢ βρεχόμενος ἀπὸ πολὺ ὕδωρ· ὑδατώδης, κάθυδρος, (ἐπὶ ὀπωρ.) ζουμερός. » Λειμὼν —, « Ὅμ. » Γῆ ὑδρηλὴ κρήνησι καὶ ὀχετοῖσι, « Ἀθ. » 'Υδρηλὴ καλάμινθος, « Νίκ., φίλυδρος. » Πίθος —,« Ἀξ., ὁ (ἄλλ.) 'Υδατηρός.

'Υδρηχόος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Υδροχόος.

'Υδρία (ἡ). (ἐν γέν.) ἀγγεῖον διὰ νερὸν κουβᾶς, στάμνα, λαγύνα· (ἰδιαιτ.) κάλπη πρὸς ἐναπόθεσιν τῆς στάκτης (τῶν λειψάνων) νεκροῦ ἢ τῶν διδομένων ψήφων. » Διαψηφίσασθαι Ἀθηναίους πάντας κατὰ φυλάς, θεῖναι δὲ ἐς τὴν φυλὴν ἑκάστην δύο ὑδρίας· τὸν δὲ κήρυκα κηρύττειν, ὅτῳ δοκοῦσιν ἀδικεῖν οἱ στρατηγοί, ἐς τὴν προτέραν ψηφίσασθαι· ὅτῳ δὲ μή, ἐς τὴν ὑστέραν,« Ξεν.

'Υδριάς, άδος (ἡ). (νύμφη) ἡ τῶν ὑδάτων, (ἄλλ.) Νηρηΐς ἢ Ναϊάς.

'Υδριαφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) ὑδρίαν (κυρ. τὴν εἰς τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων).

'Υδρίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ὕδωρ, νεράκι. 2) = 'Υδρεῖον, 3) = Κλεψύδρα.

† 'Υδρίς, ίδος (ἡ), Γλσ. = 'Υδατίς.

'Υδρίσκη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ 'Υδρία, σταμνίτσα, λαγυνάκι.

'Υδροβατικός, ή, όν, = 'Υγροβατικός.

'Υδροβαφής, έος (ὁ, ἡ). βουτημένος εἰς τὸ νερόν, = Ψυχροβαφής.

'Υδρόγαρον (τό). γάρον λυωμένον μὲ τὸ νερόν.

'Υδρογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὕδωρ (ὕδρωπα) εἰς τὴν γαστέρα, ὑδρωπικός.

'Υδρογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων τοὺς τόπους ὅπου εἶνε νερὸν ἵνα ἀνοιχθῇ πηγάδι.

;'Υδρογόνος (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν (ἀναβρύων) ὕδωρ, (ὅθεν

'Υδρογονικός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων εἰς γενὴν (ἀνάβλυσιν) ὕδατος. » Σημεῖα —, « Γεωπον., τὰ χρησιμεύοντα πρὸς ἀνακάλυψιν τόπου ὑδρογόνου.

'Υδροδόκος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς ὑδροδοχεῖον, δεκτικὸς ἢ περιεκτικὸς ὕδατος.

;'Υδρόδομος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ κατασκευάζων (ἀναδίδων) πηγὰς (ὕδατα), ἢ· (προπαροξ.) ὁ κατοικῶν εἰς τὰ ὕδατα. » Νηρηΐς —, « Ὀρφ., (συγχ. τῷ 'Υδροδρόμος)

'Υδροδοχεῖον (τό). δοχεῖον ὕδατος, ὑδροθήκη.

;'Υδροδρόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων (κολυμβῶν) εἰς τὰ ὕδατα. » Δελφὶν —,« Ὀρφ.

'Υδροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ὕδατος, ὕδατι ὅμοιος, ὑδρηλός.

'Υδρόεις, εσσα, εν, Π. = 'Υδατόεις, ὑγρός, ἔνυδρος. » Δόναξ —, « Εὐρ.

'Υδροθήκη (ἡ). θήκη (δοχεῖον) ὕδατος, στέρνα.

'Υδροθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων ἐν τῷ ὕδατι, ἁλιεύς.

'Υδροθηρία (ἡ). ἡ ἐν τῷ ὕδατι θήρα, ἁλιεία.

'Υδροθηρικός, ή, όν. 'Ο ἀνήκων ἢ ἀσχολούμενος εἰς τὴν ὑδροθηρίαν, ὑδροθήρου ἴδιος, ἁλιευτικός. » Ἴσον ὑδροθηρικόν,« Ἀλ., (περιληπτ.) ὅλοι οἱ ἁλιεῖς.

ἰλὺν (τὸ καταπάτι), λαγαρίζω, Διυλίζω· (ἐν γέν), παστρεύω, σφουγγίζω. » Τὰς ῥῖνας—, « Κρατ.

Ὑλικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὕλην· (Ἐκκλησ.) σαρκικὸς, γήϊνος.

Ὑλισμὸς (ὁ). ἡ πρᾶξις τοῦ ὑλίζειν, λαγάρισμα, σούρωμα.

Ὑλιστὴρ, (ὁ) καὶ

Ὑλιστήριον καὶ (συγκ.) Ὑλίστριον (τὸ). τὸ στραγγιστῆρι διά τοῦ ὁπ. ὑλίζεται (διυλίζεται) τι.

Ὕλλος (ὁ), Π. ὑποκορ. τοῦ Ὕδρος. 2) ὁ ἰχνεύμων, (ὅθεν τὸ Λτ.) sullus.

Ὑλοβάτης, ου (ὁ), Π. = Ὑληβάτης.

Ὑλόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν εἰς τὰ δάση ἢ τρεφόμενος μὲ καρποὺς καὶ φύλλα τοῦ δάσους (τῆς ὕλης).

Ὑλογενὴς, έος (ὁ, ἡ), = Ὑληγενής.

Ὑλογράφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ζωγραφίζων ἐπάνω εἰς ξύλον (ὕλην).

Ὑλοδίαιτος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν (διατρίβων, διαιτώμενος) εἰς τὰ δάση, Ὑλόβιος.

Ὑλοδρόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων εἰς τὰ δάση.

†Ὑλοκάτοικος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Ὑλοδίαιτος.

Ὑλόκομος (ὁ, ἡ), [ὕλη, κομέω]. ;(παροξ.) ὁ ἀγαπῶν (περιποιούμενος) τὰ δάση. 2) (προπαροξ.) σκεπασμένος (πεπυκνωμένος) ἀπὸ δάση, δρυμώδης, σύνδενδρος.

Ὑλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω ξύλα (πρὸς οἰκοδομὴν ἢ καύσιμον), Ὑλοτομέω.

Ὑλοκουρὸς (ὁ), Π. [ὕλη, κείρω], ἀντὶ Ὑλοτόμος.

Ὑλομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἢ Ἔχω πολλὰ κλαδιὰ καὶ φύλλα. » Ἄμπελος ὑλομανοῦσα, « Γεωπον., ἡ (ἄλλ.) Τραγῶσα. » Τὰ πεδία ὑλομανεῖ, « Στρ., ἔχουν πλῆθος ὕλης (φρυγανωδῶν φυτῶν καὶ χαμοδένδρων), [ἐκ τοῦ

Ὑλομανὴς [ὕλη, μαίνομαι], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν περιπαθῶς (ἔχων μανίαν διὰ) τὰ δάση. 2) (ἐπὶ δένδρ.) ὁ κάμνων πολλὰ κλαδιὰ καὶ φύλλα.

Ὑλομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι εἰς τὰ δάση, ὑπερασπίζομαι ὠφελούμενος ἀπὸ τὸ δασῶδες τῆς τοποθεσίας.

†Ὑλομήτρα (ἡ), εἶδος σκώληκος ἢ κάμπης.

Ὑλονόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ νεμόμενος (βόσκων ἢ κατοικῶν) εἰς τὰ δάση.

Ὑλοσκόπος (ὁ, ἡ). ὁ σκοπῶν (ἐπιτηρῶν) τὰ δάση, Ὑλωρός.

Ὑλοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω ξύλα (ξυλικὴν) ὡς ὑλοτόμος.

Ὑλοτομία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κόψιμον ξύλων (ξυλικῆς).

Ὑλοτομικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς ὑλοτομίαν, ὑλοτόμου ἴδιος.

Ὑλοτόμιον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου γίνεται ὑλοτομία (κόπτεται καὶ πωλεῖται ξυλική).

Ὑλοτόμος (ὁ, ἡ), [ὕλη, τέμνω]. (παροξ.) ὁ κόπτων ξύλα (ξυλικὴν) ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Πέλεκυς —, « Ὅμ. 2) (προπαροξ.) κομμένος εἰς τὸ δάσος. ||. (οὐσ.) Ὑλότομον (τὸ), (ἐνν. φάρμακον), εἶδος ἰατρικοῦ ἢ φίλτρου συνθεμένυ ἀπὸ διαφόρους ῥίζας κομμένας (ἴδε Τέμνω) ἀπὸ τοῦ δάσους.

Ὑλοτραγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ῥίζας φύλλα καὶ καρποὺς τοῦ δάσους, εἶμαι ὑλοφάγος.

Ὑλοτραφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὕλη, τρέφω]. ὁ ἔχων ἢ λαβὼν τὴν ὕπαρξίν του ἐκ τῆς ὕλης, ὑλικὸς, ὑληγενής.

Ὑλουργία (ἡ). ἡ τέχνη (τὸ ἔργον) τοῦ ὑλουργοῦ, ξυλουργία.

Ὑλουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος τὴν ὕλην (τὸ ξύλον). ||. (οὐσ.) ξυλουργός.

Ὑλοφάγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) χόρτα φύλλα κλπ. τοῦ δάσους. » Βοῦς —, « Ἡσ., ὁ βόσκων (ζῶν) εἰς τὰ δάση, ἄγριος.

Ὑλοφορβὸς (ὁ, ἡ), Π. [ὕλη, φέρβω]. ὁ βόσκων (τρεφόμενος μὲ) χόρτον. » Βοῦς —, « Εὐρ.

Ὑλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνάζω ἢ Κουβαλῶ ξύλα, Ὑλαγωγῶ, [ἐκ τοῦ

Ὑλοφόρος (ὁ, ἡ), [ὕλη, φέρω]. ὁ συνάζων ἢ κουβαλῶν ξύλα.

Ὑλώδης, εος (ὁ, ἡ). δασώδης, σύνδενδρος. 2) = Ἰλυώδης, θολερός.

Ὑλωρὸς (ὁ, ἡ), [ὕλη, ὥρα]. ὁ ἐφορεύων (ἐπιτηρῶν) τὰ δάση, δασοφύλαξ. 2) (Π.) ὁ ζῶν (διατρίβων) εἰς τὰ δάση, ἄγριος.

Ὑμὰ, Π. ἀντὶ Ὑμέτερα, οὐδ. τοῦ Ὑμός.

Ὕμα (τὸ), = Ὕσμα.

Ὑμεδαπὸς [ὑμὸς, δάπεδον], ή, όν. Ὑμέτερος, συντοπίτης (συμπολίτης) σας.

Ὑμεῖς (γεν. Ὑμῶν, δοτ. Ὑμῖν, αἰτ. Ὑμᾶς), πληθ. τοῦ Σύ.

Ὑμείων, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑμῶν, γεν. τοῦ Ὑμεῖς.

Ὑμὲν, Π. (σπντт.) κλητ. τοῦ Ὑμὴν, ἀντὶ Ὑμέναιε.

Ὑμέναιος (ὁ). ὁ ψαλλόμενος εἰς τοὺς γάμους ὕμνος, ἡ γαμήλιος ᾠδή· (συνκδχ.) ὁ γάμος· (προσωποπ.) ὁ θεὸς τοῦ γάμυ, (ἄλλ.) Ὑμήν.

Ὑμεναιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἄδω τὸν ὑμέναιον ἢ ἐν εἴδει ὑμεναίου. » Μέλος, ὅ,τ' ἀμφὶ λέχος σὸν ὑμεναίουν, « Αἰσχλ. 2) (συνκδχ. καὶ μτβτ.) συνάπτω ἢ λαμβάνω εἰς γάμον, ὑπανδρεύω ἢ, νυμφεύομαι· (μτνμ. ἐν γέν.) ἑνόνω, συνδέω, (Πλ.).

Ὑμενήϊος (ὁ). ὁ θεὸς τῆς χαρᾶς (τοῦ ὑμεναίου), ὁ Διόνυσος.

Ὑμένιος, η, ον. Ὁ συγκείμενος ἀπὸ ὑμένας.

Ὑμένιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὑμήν.

Ὑμενοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὑμένι ὅμοιος (τὸ εἶδος), μεμβρανοειδής.

Ὑμενόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑμενώδη πτερὰ (πτέρυγας μεμβρανώδεις).

Ὑμενόστρακος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων λεπτὸν (ὑμενῶδες) ὄστρακον (διαφανὲς περικάλυμμα). » Ποτήριον—, « Αχ.

Ὑμενόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω (ἢ πθ. Μεταβάλλομαι) εἰς ὑμένα, γίνομαι-

Ὑμενώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὑμενοειδὴς, μεμβρανώδης.

Ὑμὲς, Δ. ἀντὶ Ὑμεῖς.

Ὑμετερόνδε, Π. ἀντὶ Εἰς ὑμέτερον (ἐνν. δῶμα), εἰς τὸν οἶκόν σας.

Ὑμέτερος [ὑμὸς], α, ον. Ἐδικός σας. » Ὑμέτερον ἑκάστου θυμὸν, « Ἰλ., τὴν καρδίαν καθενός σας. » Ὑμέτερος θυμὸς αὐτῶν, « Ὀδ. Β., ἀντὶ Ὑμῶν αὐτῶν. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ ὑμέτερον, « Ἡρ., τὸ ἐκ μέρους σας.

Ὑμὴν [ὑφαίνω], ένος (ὁ). δέρμα λεπτὸν καὶ διαφανὲς, μεμβράνα, τσύπα· (μτνμ.) ὕφασμα λεπτότατον, φλοῦδα. » Λεπτονήτους ὑμένας, « (Εὐβ. παρ') Ἀθ. » Ὑμὴν περικάρδιος (περιτόναιος), « Ἀνατομ., ἡ περικαλύπτουσα τὴν καρδίαν (τὴν ἔσωθεν ἐπιφάνειαν τῆς κάτω κοιλίας) μεμβράνα.

Ὑμὴν [ὕδω, ὕμνος], ένος (ὁ), (ἡ κλητ. Ὑμὲν), Π. ἀντὶ Ὑμέναιος.

Ὕμμε, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ὑμᾶς, αἰτ. τοῦ

Ὕμμι ἢ Ὕμμιν, Αἰολ. Π. ἀντὶ Ὑμῖν, δοτ. τοῦ Ὑμεῖς.

Ὕμμος, α, ον, Αἰολ. ἀντὶ Ὑμὸς = Ὑμέτερος.

Ὑμναγόρας, ου (ὁ), Π. [ὑ. ἀγορεύω]. ὁ ψάλλων (ἐκφωνῶν) ὕμνους.

Ὑμνείω, Π. ἀντὶ-

Ὑμνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψάλλω ὕμνους εἰς τιμήν τινος, ἀνυμνῶ, δοξολογῶ, ἐγκωμιάζω· (ἁπλ.) λέγω (ἀναφέρω) συχνάκις, ἔχω πάντοτε διὰ στόματος, Θρυλλῶ (ἐπὶ καλοῦ ἢ κακοῦ). » Ὑμνῶν τοὺς θεοὺς, « Ξεν. » Πάντες ἄνθρωποι ὑμνεῖεν ἂν τὴν σὴν ἀρετήν, « αὐτ. » Χῖος ἀοιδὸς, ὑμνήσας Ἰλιάδας τε μάχας, » Ἀχιλῆά τε, « Θκρ. » Καὶ τὸν γάμον παρὰ Χείρωνι ὑμνῆσαι, « Ξεν., τελέσαι, πανηγυρίσαι. (καὶ ἀπαρ. ἀναλ.) » Πάντες ἐξ ἑνὸς στόματος ὑμνοῦσιν ὡς καλὸν ἡ σωφροσύνη, « Πλάτ. (καὶ ἐπὶ κακοῦ) » Τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν, « Εὐρ. » Τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν, ὅσων κακῶν σφίσιν αἴτιον, « Πλάτ., (κατ' ἀντίφρ.) ἀντὶ Κατηγοροῦσι. (καὶ πθ.) » Ὑμνεῖθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυῤῥόθοις, « Αἰσχλ. » Σὺ μὲν ὕμνησαί μοι, ἄναξ, « Θκρ. (καὶ κατὰ μτχ.) » Τὴν ὑμνουμένην χρυσῆν πλάτανον, « Ξεν., τὴν θρυλλουμένην.

Ὑμνηπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταγίνομαι συνθέτων ὕμνους· (μτβτ.) ἀνυμνῶ (δοξολογῶ) τινα ὡς-

Ὑμνηπόλος (ὁ, ἡ), [ὕ. πολέω]. ὁ περὶ τοὺς ὕμνους ἀσχολούμενος, ποιητὴς ὕμνων, ὑμνῳδός.

Ὕμνησαι, β΄. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ὑμνέω.

Ὑμνήσιος (ὁ, ἡ), Π. ὕμνων (ὑμνήσεως) ἄξιος, ἀξιύμνητος.

Ὕμνησις, έως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑμνέω, ἀνύμνησις, ἐγκωμίασμα, δοξολογία.

Ὑμνητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ὑμνητής.

Ὑμνητήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ὕμνησιν, ἐγκωμιαστικὸς, ἐπαινετήριος.

Ὑμνητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὑμνῶν (ἀνυμνῶν) τινα, ἐγκωμιαστής· (ἐν γέν.) ποιητὴς ὕμνων, ὑμνῳδός.

Ὑμνητικὸς, ή, όν, = Ὑμνητήριος.

Ὑμνητὸς, ή, όν. Ὁ ὑμνηθεὶς ἢ ἄξιος τοῦ ὑμνεῖσθαι, ἐπαινετός.

Ὑμνήτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ὑμνητὴρ, ὕμνων ποιήτρια ἢ ψάλτρια.

Ὑμνητρὶς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ὑμνήτρια.

Ὑμνιάω-ῶ, Δ. Λακων. ἀντὶ Ὑμνέω.

Ὑμνίον (τὸ), = Ἀμνίον, (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ Ὑμένιον).

Ὑμνογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων (συγγράφων) ὕμνους, ποιητὴς ὕμνων.

†Ὑμνοδότειρα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπνοδότειρα.

Ὑμνοθετὴρ καὶ

Ὑμνοθέτης, ου (ὁ), Π. συνθέτης ὕμνων, ὑμνογράφος.

Ὑμνόθετος (ὁ, ἡ), Π. συνθεμένος ἀπὸ ὕμνους.

Ὑμνολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὕμνους λέγω, ἀνυμνῶ, δοξολογῶ, ἐγκωμιάζω.

Ὑμνολογία (ἡ), τὸ ὑμνολογεῖν, ὑμνῳδία, δοξολογία.

Ὑμνολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ἐκφωνῶν) ὕμνους, ὑμνῳδὸς, ἐγκωμιαστής.

Ὑμνοποιὸς (ὁ, ἡ). ποιητὴς ὕμνων, ὑμνοθέτης.

Ὑμνοπολεύω, Μ. εύσω καὶ

Ὑμνοπολέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑμνηπολέω, [ἐκ τοῦ

Ὑμνοπόλος, (ὁ, ἡ), = Ὑμνηπόλος.

Ὕμνος (ὁ), [ὕδω]. ᾠδὴ, τραγοῦδι· (ἰδιαιτ.) ἐγκώμιον ἔμμετρον εἰς τιμὴν θεοῦ ἢ ἥρωος· (ἐνίοτε) θρῆνος· (σπν.) χρησμός· (κατ' ἀντίφρ.) ψόγος, κατηγορία. » Ἐπεὶ ἀντάχησ' ἂν ὕμνον ἀρσένων γένᾳ, « Εὐρ.

Ὑμνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει ὕμνου.

Ὑμνῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὕμνους ᾄδω· (ἐνίοτε) χρησμῳδῶ. » Δελφῶν γῆν, ἵνα.. Φοῖβος ὑμνῳδεῖ βροτοῖς, « Εὐρ.

Ὑμνῳδία (ἡ). ᾠδὴ (ψάλσιμον) ὕμνυ, ψαλμῳδία.

Ὑμνῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ ὕμνους ᾄδων, ψαλμῳδὸς, ὑμνολόγος. 2) = Χρησμῳδός.

Ὑμὸς, ή, όν, Π. Δ. ἀντὶ Ὑμέτερος.

Ὕν, αἰτ. τοῦ Ὗς.

Ὕνις ἢ Ὕννις [συγγ. τῷ Γύης], εως (ἡ). τὸ ὑννὶ τοῦ ἀλετριοῦ.

Ὑννιμάχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μαχόμενος μὲ (μεταχειριζόμενος ὅπλον) τὸ ὑννί.

;Ὕννος (ὁ), = (ἢ ἐσφαλμ.) ἀντὶ Γίννος.

Ὑοβοσκὸς (ὁ, ἡ). ὁ βόσκων ὗς (γρούνια), χοιροβοσκός.

Ὑοβότης, ου (ὁ), = Ὑοβοσκὸς, συβότης.

Ὑοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὑῒ (χοίρῳ) ὅμοιος τὸ εἶδος, γρουνοειδής.

Ὑοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) τοῦ στοιχείου Υ. » Ὑοειδὲς ὀστοῦν, « Ἀνατομ., τὸ περὶ τὴν ῥίζαν τῆς γλώσσης.

Ὑομουσία (ἡ), Κωμ. μουσικὴ χοίρυ (ὑός).

Ὑοπόλος (ὁ, ἡ), [ὗς, πολέω], = Ὑοβοσκὸς, γρουνάρης.

Ὑόπρωρος (ὁ, ἡ). (ναῦς) τῆς ὁπ. ἡ πρώρα ἔχει σχῆμα ῥύγχους χοίρου (ὑὸς), (» Νεῶν καπρίους ἐχουσέων τὰς πρώρας, « Ἡρ.).

Ὑὸς, γεν. τοῦ Ὗς.

Ὑοσκυαμάω-ῶ, Μ. ήσω. Παραλαλῶ (Παραφρονῶ) ὡς ἐὰν ἔφαγα ὑοσκύαμον, ἢ· (;) ἔχω χρείαν ἐμετικοῦ (ὑοσκυάμου), (δηλ.) μελαγχολῶ, (κατὰ τὸ Ἑλλεβοριάω).

§Ὑοσκύαμον (τὸ) καὶ

Ὑοσκύαμος (ὁ), εἶδος φυτ. φαρμακ. (κατὰ λέξ.) γρουνοκοῦκκι, [ὗς, κύαμος].

Ὑοφορβεῖον (τὸ). σαῦλος (μανδρὶ) χοίρων, γρουναρειὸν, καὶ

Ὑοφόρβιον (τὸ). ἀγέλη χοίρων, [ἐκ τοῦ

Ὑοφορβὸς (ὁ), [ὗς, φέρβω], = Συφορβὸς, χοιροβοσκός.

Ὑπ·αγανακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγανακτῶ ὀλίγον τι.

Ὑπ·αγαπάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ ὀλίγον τι, (εἰς τὸν Ἰώσ. ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὑπεραγαπῶ.

Ὑπ·αγγέλλω, Μ. αγγελῶ. Μηνῶ (Δίδω εἴδησιν, Ἀναγγέλλω) κρυφίως, προδίδω.

Ὑπάγγελος (ὁ, ἡ). ὁ ἐλθὼν κατὰ πρόσκλησιν, προσκεκλημένος δι' ἀγγέλου.

Ὑπάγγελτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναγγελθεὶς κρυφίως, προδομένος.

Ὑπ·αγκαλίζω, Μ. ίσω. Παίρνω ἢ Κρατῶ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀγκαλιάζω.

Ὑπαγκάλιος (ὁ, ἡ), = Ὑπάγκαλος.

Ὑπαγκάλισμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τὸ ὁπ. ἀγκαλιάζει (ὑπαγκαλίζει) τις, γυνὴ σύνευνος ἢ παλλακή.

Ὑπάγκαλος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὰς ἀγκάλας βασταζόμενος, Ὑπωλένιος.

Ὑπαγκώνιον (τὸ). τὸ ὑπὸ τὸν ἀγκῶνα βαλλόμενον προσκεφάλαιον, (Τουρκ.) χολτοῦκι.

Ὑπ·άγνυμι, Μ. άξω. Σπάνω (Τσακκίζω) τι ὑποκάτωθεν.

Ὑπαγόρευσις, εως (ἡ), τὸ ὑπαγορεύειν, (μτνμ.) συμβούλευμα, (κοιν.) δασκάλευμα, (Γαλλ.) suggestion.

Ὑπαγορευτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑπαγορεύειν.

Ὑπ·αγορεύω, Μ. εύσω. Λέγω εἴς τινα τὶ νὰ εἰπῇ ἢ νὰ γράψῃ, (Γαλλ.) dicter. » Δεῖ γράμματα ἐπίστασθαι τὸν μέλλοντα δυνήσεσθαι τὰ ὑπαγορευόμενα γράφειν, « Ξεν. 2) (μτφορ.) ὁδηγῶ (συμβουλεύω) τινα πρὸ τοῦ τὶ νὰ κάμῃ, προδιαθέτω, (κοιν.) δασκαλεύω· (ἐν γέν.) προϋποβάλλω, (Γαλλ.) suggérer. 3) (ἐνίοτε) ἐξηγῶ, ἑρμηνεύω ἢ· προλέγω. » Ἐλπίδα (» Πρόφασιν) ὑπαγορεύειν, « Στρ., δίδειν. » Πρὸς τοὺς ὑπειρημένυς λόγους, « Ἰσκρ., = Προειρημένους. 4) (κατ' ἄλλ. ἐκδχ. τῆς προθ.) λέγω ἔπειτα, ἀποκρίνομαι, ἀντιλέγω, ἢ· προσθέτω εἰς ὅσα εἶπα. » Τοσοῦτο μόνον ὑπειπὼν, « Πλ. 5) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ἀφιερόνω τι εἰς τὸ ὄνομά τινος, προσφωνῶ.

Ὑπαγορία (ἁ), Δ. ἀντὶ Ὑπηγορία.

Ὑπάγροικος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι χωριάτης (ἄγροικος).

Ὑπάγρυπνος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ἄγρυπνος, 'μισοκοιμισμένος.

Ὑπ·άγω, Μ. άξω καὶ πθ. αχθήσομαι (ἀόρ. Ὑπήγαγον καὶ πθ. Ὑπήχθην κτλ.). Φέρω ἢ Βάλλω ὑποκάτω (καὶ μτφορ.) μὲ τρόπον (κρυφίως, ἐπιτηδείως). » Ὑπάγειν ζυγῷ (ἢ ζυγὸν) ἵππους, « Ὅμ. (καὶ πθ.) » Ὑπαχθησόμενος τῷ ζυγῷ, « Αχ., (ὅθεν 2) (συνκδχ.) φέρω τινὰ εἰς τὴν ἐξουσίαν τινὸς, ὑποτάσσω, καθυποτάσσω. » Οἱ θεοὶ ὑπήγαγόν σε εἰς χεῖρας τὰς ἐμὰς, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Τὰ δῆλα τοῖς ἀδήλοις ὑπάγειν, « Ἀρσδ. (ἢ μσ.) » Θεὸς ὁ καὶ τὰ τῶν χρόνων ὑπηγμένος πέρατα, « Φίλ. (καὶ πθ.) » Ὑπηγμένοι, « Ἡσύχ., οἱ ὑποτεταγμένοι, δοῦλοι, ὑπήκοοι. 3) (ἰδιαιτ. μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ εἰς δίκην) φέρω (ἐνάγω) εἰς τὸ δικαστήριον, καθυποβάλλω εἰς δίκην, ἐγκαλῶ. » Νοστήσαντα δέ μιν ὑπῆγον οἱ ἐχθροὶ ὑπὸ τοὺς ἐφόρους ὡς δωροδοκήσαντα, « Ἡρ. (καὶ γεν. ἐλλ.) » Θανάτου ὑπαγαγὼν ὑπὸ τὸν δῆμον Μιλτιάδεα ἐδίωκε, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Τοῦτον ὑπάγομεν ὡς ἐπιβυλεύοντα, « Ξεν. (καὶ δοτ.) » Δικαστηρίοις ὑπάγειν, « Αχ. (καὶ πθ.) » Ὑπὸ δικαστήριον ὑπαχθεὶς, « Ἡρ. » Τοῖς ὑπαγομένοις εἰς ὑμᾶς δίκην ἐπιτιθέναι, « Ξεν. » Ὑπάγονται ὡς ἱερόσυλοι, « Ἑρμγ. 4) (μτφορ.) φέρω τινὰ μὲ τρόπον εἰς τὸ θέλημά μου (κοιν. εἰς τὰ νερά μου), ἑλκύω· ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, δελεάζω, παραπείθω. » Λόγους ἄλλους ἐποιοῦντο, ταύτῃ δὲ ὑπάγοντες, εἰρώτεον κτλ., « Ἡρ. (καὶ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) » Τοὺς πολεμίους εἰς ἐνέδρας ὑπάγειν, « Ξεν. (καὶ τρπ.) » Ὑπάγουσιν ὑμᾶς ἐπὶ ταῦτα, « Δμ. (καὶ ἀπαρ.) » Ὑπήγαγόν σ' εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τὰς ἐμὰς, « Εὐρ. (καὶ μσ.) » Τοὺς Γ. εἰς φιλίαν ὑπάγεσθαι, « Ἡρωδ. » Ὁ Κλέαρχος ταῦτα ὑπήγετο, βουλόμενος ⁂, « Ξεν., ἐπρότεινε μὲ σκοπόν. (καὶ πθ.) » Ὑπαχθέντες τῇ ὄψει, « Πλ. » Ὑπὸ τῆς ἀπάτης ὑπάγεσθε, « Αἰσχ. 5) (Π. μὲ γεν. προθ. ἐκ δ'.) ἐκφέρω κρυφίως, ὑπεξάγω. » Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, « Ἰλ. Λ. 6) (ἐν γέν.) φέρω (ὁδηγῶ) πουθενὰ ἢ παρεμπρὸς, (καὶ συχντ. ἐλλ.) ἀπέρχομαι, = Προάγω, προχωρῶ, ἢ ἀναχωρῶ, ἐπὶ στρατ.) ἀποσύρομαι· (κοιν.) 'πάγω, 'παγαίνω. » Ὑπάγειν τὸ κυνηγέσιον, « Ξεν. » Ὑπάγειν τὴν γαστέρα, « Ἰατρ., κινεῖν. (καὶ ἐλλ.) » Τοῖς ἔμπροσθεν ὑπάγειν παρεκελεύετο, « αὐτ., προχωρεῖν. » Ὕπαγε, τί μέλλεις; « Ἀρσφ. » Ὑπάγω, φρένα τέρψας, « Θγν. (καὶ ἐπίρ.) » Ὅπου ἐγὼ ὑπάγω, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν, « Γρφ. » Τούτυς μὲν δὴ ὑπάγειν, ἢν ἐπὶ τοῦτο τράπηται ὁ Π., ἰθὺ Ταναΐδος ποταμοῦ παρὰ τὴν Μαιῶτιν λίμνην ὑποφεύγοντας· ἀπελαύνοντος δὲ τοῦ Π., ἐπιόντας διώκειν, « Ἡρ. (ἢ ἀπολ.) » Ἐὰν ἀναγκασθῇ ὑπαγαγεῖν, « Ἀρστ., νὰ τραβηχθῇ ὀπίσω, νὰ ὀπισθοδρομήσῃ. (ἢ κατὰ μτχ.) » Κοιλία ὑπάγουσα, « Ἱππκρ., εὐκοιλιότης. (καὶ κατ' ἔμφ.) » Ὕπαγε νῦν, καὶ Ἀλέξανδρόν μοι λέγε, « Μ. Αὐτ. (καὶ γεν.) » Ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ, « Ἀρσφ., τραβηχθῆτε ἀπὸ τὸν δρόμον.

Ὑπαγωγεὺς [ὑπάγω], έως (ὁ). τὸ σανίδι μὲ τὸ ὁπ. κουβαλοῦν ἢ κρατοῦν οἱ κτίσται τὴν λάσπην, πηλοφόρι· 2) τὸ ξύλινον ὑποστήριγμα τῶν χορδῶν μουσ. ὀργ., (ἄλλ.) Ὑποβολεύς. 3) εἶδος τιμωρητικοῦ ὀργάνου.

Ὑπαγωγὴ (ἡ), τὸ ὑπάγειν ἢ ὑπάγεσθαι, φέρσιμον (πλησίασις ἢ ἀναχώρησις μὲ τρόπον ἥσυχον)· ὑπαναχώρησις· (μτφορ.) ἐξαπάτησις· (Ἰατρ.) κίνησις. » Κοιλίας —, « Ἱππκρ., διάῤῥοια. » Κυνηγεσίου —, « Ξεν. » Διώξεις τε καὶ ὑπαγωγὰς. Θκ. » Ὀχεία ἐξ ὑπαγωγῆς, « Ἀρστ., ὑποφεύγοντος τοῦ θήλεος.

Ὑπαγωγίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὑπαγώγιον.

†Ὑπαγωγικὸς, ἡ, ὀν, (νομίζεται) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπαγωγικός.

Ὑπαγώγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὑπαγωγεύς.

Ὑπαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ὑπάγειν (ὑποβάλλειν κτλ.), ἀπατηλὸς, ἑλκυστικὸς, (παρβλ.) Ἐπαγωγός· (ἰατρ.) κινητικός. » Κοιλίας—, « Αξ.

Ὑπ·άδω, Μ. ᾄσομαι (ἀόρ. Ὑπῇσα κτλ.). Ψάλλω (Συμψάλλω) χαμηλότερα· (μὲ δοτ.) ψάλλω ἐπάνω εἰς ἢ ἔπειτα ἀπό τι· (μτφορ.) συνᾴδω, συμφωνῶ.

Ὑπ·αείδω, Μ. αείσομαι, Π. ἀντὶ Ὑπᾴδω.

Ὑπαέριος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιῤῥοὴν τοῦ ἀέρος (τῆς ἀτμοσφαίρας), ὑπαίθριος, (παρβλ. Ὑπηέριος).

Ὑπαὶ, Π. ἀντὶ Ὑπό.

Ὑπ·αιάζω, Μ. άσω, Π. θρηνῶ (στενάζω) σιγανὰ ἢ κατ' ἐμαυτόν· ἀποκρίνομαι μὲ στεναγμούς.

Ὑπαι·δείδοικα, Π. ἀντὶ Ὑποδέδοικα.

Ὑπ·αιδέομαι-οῦμαι, Μ. αιδήσομαι. Αἰδοῦμαι (Σέβομαι, Ἐντρέπομαι) ὀλίγον, τρόπον τινὰ (ὡς ἂν νὰ) ἐντρέπομαι, (χυδ.) καψοντρέπομαι.

;Ὑπαίετος (ὁ), εἶδ. μικροῦ ἀετοῦ, (ἀλλ. διορθ.) Γυπαίετος.

Ὕπαιθα [ὑπαὶ], ἐπίρ. Π. πλαγίως· ὑποκάτω. » Ὕπαιθα λιάσθη, « Ἰλ. Ο., παρέκλινε. » Ἡ δέ θ' (ἡ πέλεια) ὕπαιθα φοβεῖται, « Ἰλ. Χ., φεύγει παρεκκλίνουσα τῇδε κᾀκεῖσε. » Ὕπαιθα ῥέων, « Ἰλ. Φ., ἐκ τοῦ πλησίον. (καὶ μὲ γεν. ἀντὶ Ὑπό). » Ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον, « Ἰλ. Σ.

Ὑπ·αιθριάζω, Μ. άσω. Ζῶ ὑπαίθριος (εἰς τὸ ὕπαιθρον).

Ὑπαίθριος καὶ

Ὕπαιθρος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ἢ πράττων τι ὑπὸ τὴν αἰθρίαν (ἔξω εἰς τὸ ξάστερον, εἰς ἀνοικτὸν [ξέσκεπον] τόπον)· (συνκδχ.) προφανὴς, μὴ δυνάμενος νὰ κρυφθῇ. » Μανία—, « Πλ. » Καὶ σπόρος καὶ φυτεία καὶ νομαὶ, ὑπαίθρια ταῦτα πάντα ἔργα ἐστὶ, « Ξεν. (καὶ ἐν εἴδει ἐπιρ.) » Ἐν ταῖς στέγαις σκηνοῦσιν οἱ κάμνοντες, οἱ δὲ ἄλλοι ὑπαίθριοι, « αὐτ., = » Ἐν ὑπαίθρῳ, « αὐτ. » Ἡ δίαιτα τοῖς ἀνθρώποις οὐχ ὥσπερ τοῖς κτήνεσίν ἐστιν ἐν ὑπαίθρῳ, ἀλλὰ στεγῶν δεῖται, « αὐτ. ‖. (οὐσ.) » Ὕπαιθρα, « οἱ κάμποι, τὰ ἀνοικτὰ (ἀτείχιστα) μέρη, (ἀντιθ. τῷ Ὀχυρὰ ἢ Φρούρια). » Ἀντιποιεῖσθαι (» Ἐκχωρεῖν κτλ.) τῶν ὑπαίθρων, « Πλβ., » Εἰς ὕπαιθρα πρῶτον ἐξεληλυθὼς, « αὐτ.

Ὑπ·αίθω (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Ὑποκαίω.

Ὑπ·αικάλλω, Μ. αλῶ, Δ. Κολακεύω κρυφίως (μὲ τρόπον), ὑποσαίνω.

Ὑπ·αινίσσομαι (ττομαι), Μ. ίξομαι. Αἰνίττομαι κρυφίως, λέγω (δίδω νὰ ἐννοηθῇ) τι μὲ τρόπον ὑποκεκρυμμένον.

Ὑπ·αιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω, Ἰων. ἀντὶ Ὑφαιρέω.

Ὑπ·αίρω, Μ. αιρῶ (ἀόρ. Ὑπῆρα κτλ.). Σηκόνω ὑποκάτωθεν ὀλίγον τι ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑπ·αισθάνομαι, Μ. αισθήσομαι. Ἐννοῶ (Αἰσθάνομαι) ὀλίγον, ὡς ἂν νὰ 'νοιώθω κάτι τι.

Ὑπ·αΐσσω, Μ. αΐξω, Π. πηδῶ (ὁρμῶ) ὑποκάτωθέν τινος· (μὲ γεν.) » Δράκων, βωμοῦ ὑπαΐξας, « Ἰλ. Β. (ἢ αἰτ.) » Ἰχθὺς μέλαιναν φρῖχ' ὑπαΐξει, « Ἰλ. Φ.

Ὕπαισχρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι αἰσχρὸς (ἄσχημος), ἀσχημούτσικος.

Ὑπ·αισχύνομαι, Μ. υνθήσομαι. Ἐντρέπομαι ὀλίγον τι (τρόπον τινὰ), καψοντρέπομαι.

Ὑπαίτιος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ὑπὸ αἰτίαν (ὑπὸ ἔγκλημα), ἔνοχος· αἰτίας (μομφῆς) ἄξιος, ἐπιλήψιμος. » Ὑποπτεύσας μή τι πρὸς τῆς πολεως οἱ ὑπαίτιον εἴη Κύρῳ φίλον γενέσθαι, « Ξεν., μήπως λογισθῇ (τοῦ γένῃ) ἔγκλημα. (καὶ δοτ.) » Ὑπαίτιον εἶναί τινι, « αὐτ., ὑπεύθυνος, ὑπόλογος.

Ὑπαι·φοινίσσω, Μ. ίξω., Π. ἀντὶ Ὑποφοινίσσω.

Ὑπ·αιωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμῶ τι ὑποκάτωθέν τινος μετέωρον.

Ὑπ·ακμάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἀκόμη εἰς τὴν ἀκμήν μου. » Δᾷδες ὑπακμάζουσαι τῷ πυρὶ, « Σδ.

Ὑπακοὴ (ἡ), τὸ ὑπακούειν, ὑποταγὴ, εὐπείθεια.

Ὑπάκοισον, Ὑπακοίσω, Δ. ἀντὶ Ὑπάκουσον, Ὑπακούσω.

Ὑπ·ακολουθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, Ἐπακολουθῶ.

Ὑπακουὸς (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑπήκοος.

Ὑπάκουσις, εως (ἡ), = Ὑπακοὴ, τὸ ὑπακούειν.

Ὑπακουστέον, θετ. τοῦ

Ὑπ·ακούω, Μ. ακούσομαι. Ἀκούω ἐκ τοῦ πλησίον (ἐπμ. ἀμέσως, ἐξ ἑτοίμου)· (συνκδχ.) δείχνω ὅτι ἤκουσα, (δηλ.) ἀποκρίνομαι (κυρ. ὅταν κρούῃ τις τὴν θύραν)· ἔρχομαι ὅταν μὲ κράζουν· (ἐν γέν.) κάμνω προθύμως ὅ,τι μὲ λέγει τις, ἀκολουθῶ τὰς αἰτήσεις ἢ συμβουλάς ἢ προσταγάς του, ἔχω ὑπακοὴν (εὐπείθειαν), ὑποτάσσομαι· (μτνμ. ἐπὶ πραγμ.) ἀποβαίνω κατὰ τὴν θέλησίν τινος· (τρπρσ. καὶ κατὰ μτχ. παρὰ Γρμτ.) ἐννοοῦμαι ἔξωθεν. » Ποιμένα ποιμὴν ἠπύει εἰσελάων, ὁ δέ τ' ἐξελάων ὑπακούει, « Ὀδ. Κ., ἀποκρίνεται. » Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄϋσε, τρὶς δ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνὰ, « Θκρ. » Κρούσας τὴν θύραν, εἶπε τῷ ὑπακούσαντι ὅστις εἴη, « Ξεν. » Ἦλθον ἐπὶ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ. Καταλαβὼν δὲ αὐτὸν οὐκ ἔνδον ὄντα, ἐκέλευσα τὴν ἄνθρωπον τὴν ὑπακούσασαν ἡμῖν, μετελθεῖν αὐτὸν ὅπου εἴη, « Δμ, » Κρούσαντος δὲ αὐτοῦ τὴν θύραν, προσῆλθε παιδίσκη ὑπακοῦσαι, « Γρφ. » Ἦδε πώποτε καλέσαντός σου οὐκ ἦλθον; ἀλλ' ὑπακούων, σχολῇ ὑπήκουσα; « Ξεν. » Ἐς λόγους προσεκαλέετο αὐτοὺς, οἱ δὲ ἀσπαστῶς ὑπήκουσαν, « Ἡρ. (καὶ γεν.) » Δαρείου τοῦ βασιλέως οὐδαμᾶ ὑπήκουσαν, « αὐτ., δὲν ἔγιναν ὑπήκοοί του. » Οἱ δὲ, καλούντων αὐτῶν, οὐχ ὑπήκουον, « Ξεν. » Οὐ πάντας ἐξ ἑτοίμου εὑρίσκω ὑπακούοντας τῆς διδασκαλίας ταύτης. « αὐτ. » Εἴτις τούτων (τῶν τρόπων) μηδενὸς ὑπακούοι, « αὐτ. (καὶ συχνότ. δοτ.) » Καὶ ὅμως ἤθελον αὐτῷ ὑπακούειν, « αὐτ. » Οὐκ ἐσχόλαζε τοῖς τοιούτοις ὑπακούειν, « αὐτ. (καὶ μτνμ. » Ῥᾷστά τε αὐτῷ τὰ πράγματα ὑπακούσεσθαι προσδοκήσας, « Ἡρωδ. (καὶ καταχρ.) » Δενδρέων γυμνὸς κῆπος, ὀξείαις ὑπακούμεν αὐγαῖς ἡλίου, « Πίνδ. εἶνε πάντοτε ἐκτεθειμένος εἰς. (ϗ αἰτ. ἑλλ.) » Ἐκάλεσα αὐτὸν πρὸς ἐμὲ, ὁ δὲ μάλα τοῦτό γε εὐτάκτως ὑπήκουσε, « Ξεν.

Ὕπακρος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ἄκρος (ἐντελής).

Ὑπακτέον, θετ. τοῦ Ὑπάγω.

Ὑπακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑπάγειν, (κυρ. ἰατρ.) κινητικός » Κοιλίας—, « Ἰατρ.

Ὑπ·αλεάζω, Μ. άσω. Ζεσταίνω ὀλίγον (μετρίως) ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑπάλειμμα (τὸ), = Ὑπάλειπτον.

Ὑπάλειπτος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων ὡς » Ὑπάλειπτον (ἐνν. μῦρον ἢ φάρμακον), « τὸ ὑπαλειφόμενον, ἀλοιφή.

Ὑπαλειπτρὶς, ίδος (ἡ). (μήλη) καὶ

Ὑπάλειπτρον (τὸ), ἐργαλεῖον χρησιμεῦον πρὸς ὑπάλειψιν, (παβλ.) Σπάθη (3).

Ὑπ·αλείφω, Μ. αλείψω. Χρίω (Ἀλείφω) ὑποκάτωθεν ἢ ἐπιπολαίως. » Μέλανος ὑπογραφῇ, ὀφρῦν τε καὶ ὀφθαλμοὺς ὑπαλείφουσα, « Γρφ. (συνήθ. μσ.) » Ὑπαλειφόμενος τοὺς ὀφθαλμοὺς, « Ξεν., βάφων τὰ 'μματοτσύνουρά του· (καὶ πθ.) » Ὀφθαλμοὺς ὑπαληλιμμένους, « αὐτ.

Ὑπάλειψις, εως (ἡ), τὸ ὑπαλείφειν ἢ ὑπαλείφεσθαι.

Ὑπ·αλεύομαι, Μ. εύσομαι, Π. ὑποχωρῶν ἀποφεύγω, 'γλυτόνω, ὑπεκφεύγω, (ἴδε καὶ) Ὑπαλύσκω.

Ὑπαλλαγὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑπαλλάσσω, ἀλλαξιὰ ἑνὸς ἀντ' ἄλλου, ἀνταλλαγή· (Γρμτ.) σχῆμα λόγου, ἐναλλαγὴ ἀμοιβαία τῶν τύπων δύο λέξεων.

Ὑπάλλαγμα (τὸ). τὸ ἀντικείμενον τῆς ὑπαλλαγῆς, τὸ διδόμενον ἢ λαμβανόμενον εἰς ἀνταλλαγὴν (εἰς τόπον) ἄλλου· συνάλλαγμα· ἐνέχυρον (;).

Ὑπαλλακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς ὑπαλλαγήν.

Ὑπ·αλλάσσω (ττω), Μ. αλλάξω. Ἀλλάζω τι μετ' ἄλλου, ἀντικαθιστῶ, ἀνταλλάσσω.

Ὑπάλληλος (ὁ, ἡ), [ὑπὸ, ἀλλήλων]. εἷς πρὸς (μὲ) τὸν ἄλλον, ἐναλλὰξ γινόμενος ἢ εὑρισκόμενος, ἀμοιβαῖος, ἀλληλοδιάδοχος.

Ὑπάλυξις, εως (ἡ), Π. ἀποφυγή. [ἐκ τοῦ

Ὑπ·αλύσκω, Μ. ύξω, Π. ὑποχωρῶν ἀποφεύγω, 'γλυτόνω, ὑπεκφεύγω. (μὲ αἰτ.) » Κῦμα (» Χρεῖος, » Θάνατον κτλ.) —, « Ὁμ. (καὶ χωρὶς πτ.) » Θηρεῦται λαγὼς ἥρευν, καὶ καρχαρόδοντε κύνε πρὸ, ἱέμενοι μαπέειν, οἱ δ' ἱέμενοι ὑπαλύξαι, « Ἡσ.

Ὑπ·αμάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κόπτω (θερίζω) ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἢ ἐκ τοῦ προχείρου.

Ὑπ·αμβλύνω, Μ. υνῶ. Ἀμβλύνω ὀλίγον, γίνομαι -

Ὑπαμβλὺς, εῖα, ύ. Ὀλίγον τι ἀμβλύς.

Ὑπ·αμείβω, Μ. αμείψω, = Ὑπαλλάσσω (;). ‖. (κυρ. μσ.) » Πόντον—, « Ὀππ., μεταβαίνω ἀπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν, ζῶ (ὡς ἀμφίβιος) πότε εἰς τὴν ξ. ϗ πότε εἰς τὴν θ.

Ὕπαμμος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὕφαμμος.

;Ὑπάμουσος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἄμουσος (ἀφιλόκαλος).

;Ὑπάμπελος (ὁ, ἡ). κατάφυτος (ὅλος σχεδὸν) ὑπὸ ἀμπέλων, ἀμπελόφυτος.

Ὑπ·αμπέχω, Μ. αμφέξω. Κρύπτω τι ὑποκάτωθεν φορέματος, σκεπάζω, περικαλύπτω.

Ὑπ·αμφιέννυμι, Μ. αμφιέσω. Ἐνδύω, σκεπάζω, συγκαλύπτω.

Ὑπ·ανα·βάλλομαι, Μ. βαλοῦμαι. Ἀναβάλλω ὁλονὲν (ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν).

Ὑπ·ανα·βλέπω, Μ. βλέψω. Ἀρχίζω ὁπωσοῦν ἢ κατ' ὀλίγον νὰ ἀναβλέπω, ἀναλαμβάνω βαθμηδὸν τὴν ὅρασίν μου.

Ὑπ·ανα·γινώσκω, Μ. ανα·γνώσομαι (ἀόρ. Ὑπανέγνων κτλ.). Ἀναγινώσκω πρὸς ἀκρόασίν τινος.

Ὑπαναγνώστης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τὸ ὑπαναγινώσκειν, διαβαστής.

Ὑπ·αν·άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ὑπανήγαγον κτλ.). Φεύγω ὀπίσω (Ἀποσύρω) μὲ τρόπον, (ἑλλ. ἢ μσ.) ἀναχωρῶ κρυφίως.

;Ὑπαναδίπλωσις, εως (ἡ), = Ἐπαναδίπλωσις.

Ὑπ·ανα·δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ὑπανέδυν κτλ.). Ξετρυπόνω ἀποκάτω· (συνήθ. μτφορ.) ἀποφεύγω μὲ τρόπον, ξεγλιστρῶ ἐπιτηδείως.

Ὑπ·ανα·θλίβω, Μ. θλίψω. Κάμνω νὰ τιναχθῇ τι ἐπάνω θλίβοντάς το.

Ὑπ·ανα·κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινοῦμαι (Κινῶ τοὺς πόδας μου) κατ' ὀλίγον πρὸς φυγὴν, ὑποναχωρῶ, (παρβλ. Ὑπαποκινέω).

†Ὑπ·ανα·κλίνομαι, Μ. κλινθήσομαι. Εἶμαι σκυμμένος (Γέρνω) ὑποκάτω, ὑποκύπτω.

Ὑπ·αν·αλίσκω, Μ. αλώσω (ἀόρ. Ὑπανήλωσα ἢ Ὑπανάλωσα κτλ.). Φθείρω (Ἀναλίσκω) ὀλίγον κατ' ὀλίγον, δαπανῶ ἀνεπαισθήτως.

Ὑπ·ανα·μέλπω, Μ. μέλψω. Ψάλλω ἀκολουθῶν τὴν φωνήν τινος, συμψάλλω (εἰς χαμηλότερον τόνον).

Ὑπ·ανα·πίμπλημι, Μ. ανα·πλήσω. Γεμίζω 'ως ἐπάνω ἢ Ξαναγεμίζω ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ὑπ·ανα·πλήθω, Μ. πλήσω, Π. ἀντὶ Ὑπαναπίμπλημι.

Ὑπ·αν·άπτω, Μ. άψω, = Ὑφάπτω.

Ὑπ·αν·αρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνασκάπτω ἐπιπολαίως διὰ τοῦ ἀρότρου.

Ὑπανάστασις, εως (ἡ), τὸ ὑπανίστασθαι, προσήκωμα εἰς τιμήν τινος.

Ὑπαναστατέον, θετ. τοῦ Ὑπανίστημι.

Ὑπ·ανα·στρέφω, Μ. στρέψω. Γυρίζω ὀπίσω, ἐπιστρέφω.

Ὑπ·ανα·τέλλω, Μ. τελῶ (ἀόρ. Ὑπανέτειλα κτλ.). Ἀναδίδομαι (Ἀναβρύω) ἀπὸ κάτω.

;Ὑπ·ανα·τρέφω, Μ. θρέψω. Ἀνατρέφω κατ' ὀλίγον· (μτνμ.) ὑποτρέφω.

†Ὑπ·ανα·τροπιάζω, Μ. άσω, Γλσ. ἀνατρέπω ἐκ θεμελίων, ἀναποδογυρίζω.

Ὑπ·ανα·φλέγω, Μ. φλέξω. Ἐξάπτω βαθμηδόν.

Ὑπ·ανα·φύομαι, Μ. φυήσομαι (ἀόρ. Ὑπανεφύην κτλ.). Φυτρόνω κατ' ὀλίγον.

Ὑπ·ανα·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀποσύρομαι.

Ὑπαναχώρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατ' ὀλίγον ἀναχώρησις (ὀπισθοδρόμησις).

Ὕπανδρος (ἡ). (γυνὴ) ἡ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀνδρὸς, ὑπανδρευμένη. » Ἀγωγή—, « Διόδ., ἡ τῆς ὑπάνδρου.

Ὑπανειμένως [ὑπανίημι], ἐπίρ. (μτχ.). Ὀλίγον τι ἀτόνως (ἀνειμένως), ὄχι μὲ τόσην ἐπίτασιν.

Ὑπ·ανεμόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀνεμίζω ὀλίγον (σιγανά).

Ὑπ·αν·ερπύζω, Μ. ύσω. Ἀναβαίνω ἕρπων (Ἀναῤῥιχῶμαι) κρυφίως.

Ὑπ·αν·έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Ὑπανέσχον κτλ.). Κρατῶ τι ὑποκάτωθεν, ὑποστηρίζω. ‖. (ἀμτβτ.) = Ὑπανατέλλω.

Ὑπ·ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω ὀλίγον, (μτνμ.) ἀρχίζω νὰ λαμβάνω ἀνθηρόν τι χρῶμα (νὰ κοκκινίζω).

Ὑπανθηρὸς, ά, όν. Ὀλίγον τι ἀνθηρὸς (κυρ. ϗ μτνμ.).

Ὑπ·ανιάω-ῶ, Μ. άσω. Λυπῶ (ϗ πθ. Λυποῦμαι) ὀλίγον.

Ὑπ·αν·ίημι, Μ. ανήσω (ἀόρ. Ὑπανῆκα κτλ.). Χαλαρόνω ὀλίγον.

Ὑπ·αν·ίστημι, Μ. ανα·στήσω (ἀόρ. Ὑπανέστησα ϗ β'. Ὑπανέστην κτλ.). Σηκόνω (καὶ συχνότ. μσ. Σηκόνομαι) ἐπάνω πρὸς τιμήν τινος, προσηκόνομαι· (μὲ δοτ. περιπ. ἐκ δ'.) » Καθήμενον ὑπαναστῆναι τὸν νεώτερον τῷ πρεσβυτέρῳ πανταχοῦ νομίζεται, « Ξεν. (ϗ γεν.) » Τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσιν, « Ἀρσφ. » Ἕδρας πάντες ὑπανίστανται βασιλεῖ, « Ξεν. 2) σηκόνομαι (καὶ ἀναχωρῶ) μὲ τρόπον. » Ἢ πρὶν μεθύειν ὑπανίστασο, ἢ παρεὼν μὴ πῖνε, « Θγν. 3) (μὲ δοτ.) τινάζομαι (πετηοῦμαι) ἔξαφνα ἔμπροσθέν τινος. » Πορευομένῳ δὲ αὐτῷ, ὑπανίσταται λαγὼς, « Ξεν.

Ὑπ·αν·ίσχω, = Ὑπανέχω.

Ὑπ·αν·οίγνυμι ϗ

Ὑπ·αν·οίγω, Μ. οίξω (ἀόρ. Ὑπ·ανέῳξα ἢ Ὑπήνοιξα κτλ.). Ἀνοίγω κρυφίως (μὲ τρόπον). » Γράμματα—, « Δμ.

Ὑπ·αντάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω καὶ (ὀρθότ.) ήσομαι. Ἐβγαίνω ἔμπροσθέν (Ὑπάγω πρὸς ἀπάντησίν) τινος, προϋπαντῶ· ἀντικρύζω· (συνκδχ.) ἀντιτάττομαι. (μὲ δοτ.) » Ὅτι μοι ὑπάντασεν ἰόντι, « Πίνδ.

Ὑπάντησις, εως (ἡ), τὸ ὑπαντᾶν, ἀντίκρυσμα, προϋπάντησις· (συνκδχ.) ἀντίστασις, ἐναντίωσις.

Ὑπ·αντιάζω (άω-ῶ), Μ. άσω, = Ὑπαντάω.

Ὑπ·αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντλῶ κάτωθεν· ἀνασύρω ἀπὸ τοῦ βάθους· (συνκδχ.) σηκόνω κύματα.

Ὑπάντλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κάτωθεν ἢ ἀπὸ τοῦ βάθους ἄντλησις, (συγχ. τῷ Ἐπάντλησις).

Ὑπ·άντομαι (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Ὑπαντάω.

Ὕπαντρος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων μὲ ἢ κείμενος ὑπὸ τὸ ἄντρον (σπήλαιον), σκαμμένος ἢ κτισμένος εἰς εἶδος σπηλαίου. » Πέτρα (» Οἶκος)—, « Αἰλ.

†Ὑπ·ανύω, Μ. ύσω. Ἐκτελῶ προθύμως (ἐν τῷ ἅμα), ὑπηρετῶ.

Ὑπαξόνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑποκάτωθεν τοῦ ἄξονος (τῆς ἁμάξης). » Σύριγξ —, « Καλλ.

Ὑπαπαίδευτος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἀπαίδευτος (ἀμαθὴς, ἀπολίτευτος).

Ὑπ·απειλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπειλῶ κρυφίως, τρόπον τινὰ ὡς ἂν νὰ φοβερίζω.

Ὑπ·άπ·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ὑπαπῄειν κτλ.) ϗ

Ὑπ·απ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ὑπαπῆλθον κτλ.). Ἀναχωρῶ μὲ τρόπον (κρυφίως).

Ὑπ·απο·κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ (Κινοῦμαι πρὸς φυγὴν) ἀγάλι-ἀγάλια, ἀποσύρομαι, παραμερίζω, (παρβλ. Ὑπανακινέω).

Ὑπ·απο·κρύπτω, Μ. κρύψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κρύπτω τι ὑποκάτωθέν τινος, ὑποκρύπτω.

Ὑπ·απο·τρέχω, Μ. θρέξομαι ἢ δραμοῦμαι (ἀόρ. Ὑπαπέδραμον κτλ.). Ἀναχωρῶ (Ἐπιστρέφω ὅθεν ἦλθον) τρέχων.

Ὑπ·απο·ψήχω, Μ. ψήξω. Τρίβων σφογγίζω (Ἀποσφογγίζω) ὀλίγον.

Ὑπ·άπτω, Μ. άψω, Ἰων. ἀντὶ Ὑφάπτω.

Ὕπαρ (τὸ), (ἄκλ.). ὀπτασία τὴν ὁπ. βλέπει τις (ὄχι κοιμώμενος ἀλλ') ἔξυπνος, πρᾶγμα ὑπαρκτὸν (ὄχι ὄνειρον), (πάντοτε ἀντιθ. πρὸς τὸ Ὄναρ). » Οὐκ ἐφάμην ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἤδη, « Ὀδ. Υ. » Ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα ἦν ὕπαρ, « Πίνδ. (καὶ ἐν εἴδει ἐπιρ.) » Ὕπαρ τε καὶ ὄναρ, « Αξ., (κοιν.) εἰς τὸν ὕπνον του καὶ εἰς τὸν 'ξύπνον του.

Ὑπ·αράσσω (ττω), Μ. άξω. Σείω ἢ Κτυπῶ μὲ κρότον ὑποκάτωθεν. » Τῆς γῆς τοῖς τῶν ἵππων ποσὶν ὑπαραττομένης, « Σδ.

Ὑπαργήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὑπόλευκος.

Ὑπάργιλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἀργιλώδης.

Ὕπαργμα (τὸ), (Φλσφ.) ὑπόστασις. 2) (εἰς τὸ πλθ.) ὑπάρχοντα, περιουσία. 3) (ἐνίοτε) = ὕπαρξις (;).

Ὑπαργύρευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ὑπ·αργυρεύω, Μ. εύσω. Ζητῶ κρυφίως (νὰ δανεισθῶ;) ἀργύριον. 2) (μσ.) εἶμαι ὑπόχρεως (κατάχρεως).

Ὑπάργυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν (περιέχων) ἄργυρον. » Λόφος—, « Ξεν., ὁ ἔχων μεταλλεῖον ἀργύρου. 2) ὁ ζυγιζόμενος (ἀγοραζόμενος) μὲ ἄργυρον. » Φωνὴ —, « Πίνδ., ἡ ἀργυρώνητος, (Γαλλ.) venale. ‖. (οὐσ.) Ὑπάργυρον (τὸ), τὸ κινάμωμον (διότι ἐπωλεῖτο ὅσον ἐζύγιζεν εἰς ἄργυρον).

;Ὑπ·αριθμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ἀπ(Ἐπ)αριθμέω, (ὅθεν

Ὑπαρίθμησις, εως (ἡ), = Ἀπ(Ἐπ)αρίθμησις.

Ὑπαρκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ σημαίνων ὕπαρξιν.

Ὑπάρκτιος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς ἄρκτον κείμενος, προσάρκτιος, πρόσβοῤῥος.

Ὑπαρκτὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑπάρχων (ὑφιστάμενος πραγματικῶς), ὄχι ἀνύπαρκτος.

Ὕπαρνος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἀμνὰς) ἡ ἔχουσα ὑφ' ἑαυτὴν (θηλάζουσα) ἀρνόν.

Ὕπαρξις, εως (ἡ), τὸ ὑπάρχειν, τὸ εἶναι.

2) (μτμν.) τὰ ὑπάρχοντα, ἡ περιουσία.

Ὑπ·αρόω-ῶ, Μ. αρόσω. Ὀργόνω ἔπειτα (ἀφ' οὗ σπείρω).

Ὑπ·αρπάζω, Μ. άξω ἢ άσω, Ἰων. ἀντὶ Ὑφαρπάζω.

Ὑπ·αρτάω-ῶ, Μ, ήσω. Ἐξαρτῶ ἐκ τοῦ σύνεγγυς, Συνδέω, Συναρτάω.

Ὑπαρχή (ἡ). ἡ πρώτη ἀρχή. » Ἐξ ὑπαρχῆς, « Ἀρστ., Πλ., ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, ἐκ νέου, ἐξ ἀρχῆς, ἢ· ἐκ τῶν προτέρων, (Λτν.) **à priori.**

Ὑπαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπάρχου ἢ ἡ ὑπ' αὐτὸν διατελοῦσα ἐπαρχία, (καθὼς λέγουν τώρα εἰς τὴν Ἑλλ.) Ὑποδιοίκησις.

Ὕπαρχος (ὁ, ἡ). ὁ διατελῶν ὑπὸ τὴν ἀρχὴν (ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν) ἄλλου, ὑπήκοος· ὑπάλληλος. » Ὕπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπλευσας, οὐχ ὅλων στρατηγός, « Σοφ. » Καρχηδονίους καὶ Καρχηδονίων ὑπάρχους, ὅσοι τοῖς αὐτοῖς νόμοις χρῶνται, καὶ ὅσαι πόλεις καὶ ἔθνη τούτων ὑπήκοα, καὶ τοὺς συμμάχους, « Πλδ. ‖. (οὐσ.) διοικητὴς δευτερεύων (ὑπαγόμενος εἰς ἄλλον ἀνώτερον), τοποτηρητὴς ἐπάρχου (τοπάρχου κτλ.), ὑποδιοικητής· ἀντιστράτηγος, (Γαλλ.) **lieutenant général,** (Λτν.) **legatus.** » Καταστήσας δὲ (ὁ Δαρεῖος) Ἀρταφέρνεα ἀδελφὸν ἑωυτοῦ ὁμοπάτριον, ὕπαρχον εἶναι Σαρδίων, « Ἡρ.

Ὑπ·άρχω, Μ. άρξω. Ἀρχίζω πρῶτος, δίδω πρῶτος αἰτίαν ἢ τὸ παράδειγμα. (μὲ γεν.) » Πρῶτοι τοῦ τοιούτου ὑπάρξαντες, « Θκ. » Οἳ ὑπῆρξαν τῆς ἐλευθερίας ἁπάσῃ τῇ Ἑλλάδι, « Ἀνδκ. » Ὑπάρχειν ἔχθρας (βίας, ἀδικίας κτλ.), « Δμ., Πλ., Ἡρ. (καὶ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) » Τὸν δὲ οἶδα πρῶτον ὑπάρξαντα ἀδίκων ἔργων ἐς τοὺς Ἕλληνας, « Ἡρ. (καὶ πρὸς μτχ. τελ.) » Ἐμὲ ὑπῆρξαν ἄδικα ποιοῦντες, « αὐτ. » Ἡμεῖς ὑμᾶς οὐδὲν πώποθ' ὑπήρξαμεν κακῶς ποιοῦντες, « Ξεν. » Ἐάν τις ἡμᾶς εὖ ποιῶν ὑπάρχῃ, « αὐτ. (καὶ ὡς βοηθ.) » Ἡ μήτηρ ὑπῆρχε τῷ Κύρῳ φιλοῦσα αὐτὸν μᾶλλον ἢ τὸν Ἀρτ., « αὐτ., τὸν ἠγάπα ἐξ ἀρχῆς, ἔφθασε νὰ τὸν ἀγαπᾷ. (καὶ ἐλλ.) » Δώροισιν ἀμείψεσθαι ἢ ξενίῃ· ἡ γὰρ θέμις, ὅςτις ὑπάρξῃ (ἐνν. εὖ ποιῆσαι), « Ὀδ. Ω. » Ἀμυνομένους, οὐχ ὑπάρχοντας, « Πλ. (καὶ μσ. πρὸς ἀπαρ. μτγν.) » Γράφειν ὑπηρξάμην, « Γαλ. (καὶ ἐλλ.) » Πρῶτος ὑπάρξασθαι φαίνεται, « αὐτ. (ἢ κατὰ μτχ.) » Ἦρος ὑπαρχομένου, « Αἰλ., ὅ,τι ἄρχιζε. (καὶ πθ.) » Εἰ χρὴ σταθμώσασθαι τοῖσι ὑπαργμένοισι ἐξ ἐκείνων, « Ἡρ. » Τῶν παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ὑπηργμένων, « Δμ., (ὅθ.

2) (τρπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) εἶμαι, (κυρ.) ἔφθασα (ἀπ' ἀρχῆς) νὰ ἦμαι, (διότι, κατὰ τὸν Σδ. » Τὸ ὑπάρχειν, οὐχ ἁπλῶς τὸ εἶναι σημαίνει, ἀλλὰ τὸ πάλαι εἶναι, προεῖναι, φθάνειν, «)· (μὲ δοτ.) ἀνήκω εἴς τινα· (ἐπὶ πραγμ.) συμβαίνω· εἶνε δυνατὸν ἢ ἐνδεχόμενον ἢ εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός· (μὲ αἰτ. προθετ.) συντελῶ· (ἐν γέν.) ὑφίσταμαι, (κοιν.) ὑπάρχω. » Ἔνθ' . . ἀγέλα ταύρων ὑπᾶρχε, « Πίνδ. » Ὑπάρχει παρ' ὑμῶν τὰ δέοντα, « Δμ., ὅ,τι ἔπρεπε νὰ γένῃ ἐκ μέρους σας, ἔγινε. » Πολλὰ κοινὰ ὑπάρχει, « Ἀρστ. (καὶ δοτ.) » Τὰ μέγιστά σοι ὑπάρχει, « Αἰ., ἔχεις. (ἢ γεν. ἐλλ.) » Καὶ παιδείας δεῖν φημὶ τῷ ταῦτα μέλλοντι δυνήσεσθαι, καὶ φύσεως ἀγαθῆς ὑπάρξαι, « Ξεν. » Ἐπεὶ ὡπλίσθη, ἐφάνη κάλλιστος, ἅτε καὶ τῆς φύσεως ὑπαρχούσης, « Ξεν. (καὶ πρὸς μτχ.) » Ὑπῆρχον κεκτημένοι, « Δμ. » Οὔκουν ὑπάρχειν τόνδε κατθανόντα χρή; « Εὐρ., δὲν ἔπρεπε νὰ ἦνε ἤδη φονευμένος. (καὶ ἀντιστρφ.) » Ὑπάρχων ἠδίκεις αὐτοὺς, « Ἰσκρ. » Κρησφύγετόν τι σφίσιν ὑπάρχον εἶναι, « Ἡρ., νὰ ἔχουν. (ἢ ἀπαρ.) » Ἀναλαβεῖν τὸν στρατὸν οὐχ ὑπῆρξε, « Θκ. (καὶ δοτ.) » Ἐμοὶ ὑπῆρξε φοιτᾶν, « Δμ. » Οὐδὲ γενέσθαι τὸ παράπαν ὑπῆρξεν αὐτοῖς, « Ἰσκρ. » Ὡς ὑπάρχον μοι ταῦτ' ἀκοῦσαι, « Πλάτ., ὡς ἂν νὰ ἠμποροῦσα. » Εἰ γὰρ νῆσον οἰκοῦντες ἦσαν, ὑπῆρχεν ἂν αὐτοῖς κακῶς ποιεῖν, πάσχειν δὲ μηδέν, « Ξεν., ἦτον εἰς τὴν ἐξουσίαν των, ἠμποροῦσαν. » Ὥστε μέντοι ὑπάρχειν δημοκρατίαν εἶναι, « Θκ. (καὶ χωρὶς ἀπαρ.) » Οὐδὲν ὑπῆρξεν αὐτῷ, πλὴν κτλ., « Βσσ., δὲν ἐκέρδισε (κατώρθωσε) τίποτε ἄλλο παρά. (ἢ αἰτ. προθ.) » Πρὸς φιλίαν μέγα ὑπάρχει τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν φῦναι, « Ξεν., συντελεῖ. (καὶ ἀπολ.) » Ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει, τοῖα φέρω, « Θκρ., ὅ,τι δύναμαι. » Διὰ τάχους ἔθαπτον, ὥσπερ ὑπῆρχε (ἐκ τῶν ὑπαρχόντων), « Θκ., Ξεν., καθὼς τὸ ἐσυγχώρει ὁ καιρὸς, ἐκ τῶν ἐνόντων. (καὶ κατὰ μτχ.) » Ἡ ὑπάρχουσα πενία (δόξα), « Δμ., Θκ. » Τὴν ὑπάρχουσαν αἰσχύνην εἰς τούτους ἀπώσασθαι, « Δμ. » Τούτου ὑπάρχοντος (ἢ) » Τούτων ὑπαρχόντων, « Πλάτ., τούτου δοθέντος. (καὶ ἐπιρ.) » Καλῶς ὑπάρχον, « Θκ., ὅταν ἦνε καλαὶ (δεξιαὶ) αἱ περιστάσεις. (ὅθ. ἀντὶ ἁπλ. οὐσ.) » Ὑπάρχοντα, « τὰ προσόντα τινὶ (φυσικὰ ἢ ἐπίκτητα) ἀγαθὰ, τὰ κτήματα, ἡ περιουσία. » Τῶν ὑπαρχόντων ἀμελεῖν, « Πλ. » Πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα, « Γρφ. » Τὰ ὄντα πρὸς τὰ ὑπάρχοντα οἰκείως ἔχει, « Μ. Αὐτ. 3) εἶμαι (ἄρχω, διοικῶ ὡς) ὕπαρχος, ἐξουσιάζω· (μτνμ.) ἐπικρατῶ, ὑπερέχω. (μὲ γεν. ἢ δοτ.) » Ἐν παντὶ γὰρ χωρίῳ, καὶ ᾧ μὴ ὑπάρχομεν, « Θκ. » Ὑπάρχει τῶν ἀμφοτέρων ἄκρων τὸ μέσον, « Ἀρστ., ὑπερέχει.

Ὑπ·αρωματίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω (Μυρίζω) ὀλίγον ὡς ἂν ἄρωμα, ἔχω ἐλαφράν τινα γεῦσιν ἢ ὀσμὴν ἀρώματος.

Ὑπ·ασθενέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὀλίγον ἀσθενὴς ἢ φιλάσθενος.

Ὑπασπίδιος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος μὲ (ὑπὸ) τὴν ἀσπίδα. ‖. (συνήθ. τὸ πλθ. οὐδ.) Ὑπασπίδια, Π. ἐπίρ. ἀντὶ Ὑπὸ τὴν ἀσπίδα. » Ὑπασπίδια προποδίζων, « Ὅμ., προχωρῶν ὑπασπίδιος.

Ὑπ·ασπίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Φέρω τὴν ἀσπίδα (Εἶμαι ἢ Πολεμῶ ὡς ὑπασπιστής) τινος.

Ὑπασπιστήρ, Π. ἀντὶ-

Ὑπασπιστής, οῦ (ὁ). (ἐπίθ.) ὁ σκεπασμένος (ἁρματωμένος) μὲ ἀσπίδα, πολεμιστής, ὁπλοφόρος, ἀσπιδοφόρος. » Ὄχλος —, « Αἰσχλ., πλῆθος ὁπλιτῶν (πεζικοῦ).

2) (συνήθ. οὐσ.) ὁ κρατῶν (εἰς τὸν πόλεμον) τὴν ἀσπίδα τινός, δορυφόρος (παραστάτης, σωματοφύλαξ) στρατηγοῦ κτλ. (Γαλλ.) **valet d'armes.** » Ξενοφῶντα δὲ ὁ ὑπασπιστής, ἔχων τὴν ἀσπίδα, ἀπέλιπεν. Ἀρκὰς δέ τις προσέδραμεν αὐτῷ ὁπλίτης, καὶ πρὸ ἀμφοῖν προβεβλημένος ἀπεχώρει, « Ξεν.

Ὕπαστρος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὰ ἄστρα (ὑπὸ τὸν οὐρανὸν) κείμενος. » Ὕπαστρον μῆχαρ ὁρίζομαι γάμου φυγᾷ, « Αἰσχλ., τῆς ἀπὸ τὸν γάμον φυγῆς μου ὅριον βάλλω ὅσην ἔκτασιν τῆς γῆς βλέπουν τὰ ἄστρα (ὅλην τὴν ὑφήλιον). 2) ὁ ὑποκείμενος εἰς τὴν ἐπιῤῥοὴν τῶν ἄστρων.

Ὑπασώδης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἀσώδης (ναυτιώδης).

Ὑπατεία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπάτου, [ἐκ τοῦ

Ὑπατεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ὕπατος.

Ὑπάτη (ἡ), ἴδε Ὕπατος.

Ὑπατηΐς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ὑπατική. » ἄεθλος —, « Ἐπγρ.

Ὑπατικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὑπατείαν ἢ τὸν ὕπατον· ὁ χρηματίσας ὕπατος.

Ὑπάτιος, α, ον, = Ὑπατικός.

Ὑπ·ατμίζω, Μ. ίσω. Βάλλω ὑποκάτωθέν τινος ἀτμὸν, ἀχνίζω.

Ὑπατμισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἄχνισμα.

† Ὑπατμὸς (ὁ), νλγ. ἀντὶ Ὑπατμισμός.

Ὑπάτοπος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἄτοπος (παράλογος, ἀνάρμοστος).

Ὕπατος [ὑπὲρ], η, ον, = Ὑπέρτατος, ἀνώτατος· (ἐν γέν.) ἀκρότατος. » Ζεὺς θεῶν ὕπατος, « Ὅμ. » Τὴν ἀνωτάτω καὶ πρώτην ἕδραν ὁ θεὸς ἔλαχεν, ὕπατός τε διὰ τοῦτο ὠνόμασται, κατὰ τὸν ποιητὴν, ἀκροτάτῃ κορυφῇ τοῦ σύμπαντος ἐγκαθιδρυμένος οὐρανοῦ, « Ἀρστ. » Ὑπάτη πυρά, « Ἰλ., τὸ ὑψηλότερον τῆς πυρᾶς μέρος, ἡ κορυφή. (ἢ ἐκ τοῦ ἐναντ.) » Κευθμῶν ἐξ ὑπάτων, « Ἀπλλν. » Ἐξ ὑπάτοιο στήθεος, « αὐτ., ἀπὸ τοῦ βάθους, (ὅθ. κοιν. πάτος, ὁ πυθμήν). ‖. (οὐσ.) Ὕπατος (ἐνν. ἄρχων), « ὁ τῶν Ῥωμ. **Consul.** » Ὅ, μεθερμηνευόμενον, συμβούλους ἢ προβούλους δύναται δηλοῦν· ὕπατοι δὲ ὑφ' Ἑλλήνων ὠνομάσθησαν, ἀπὸ τοῦ μεγέθους τῆς ἐξουσίας, ὅτι πάντων τε ἄρχουσι, καὶ τὴν ἀνωτάτω χώραν ἔχουσι, « Δ. Ἁλ. » Ὑπάτη (ἐνν. χορδή), « Μουσ., ἡ ἀνωτάτη καὶ (ὡς πρὸς τὸν φθόγγον) βαρυφωνοτέρα τοῦ τριχόρδου.

Ὑπ·αττικίζω, Μ. ίσω. Τρόπον τινὰ (Ὡς ἂν νὰ) ἀττικίζω, φιλοτιμοῦμαι τάχα νὰ φανῶ ἀττικιστής.

Ὑπαττικὸς, ή, όν. Ὀλίγον τι (Τρόπον τινά, Ἐξ ἡμισείας) Ἀττικός.

Ὑπάτυφος (ὁ, ἡ). ὁπωσοῦν ἄτυφος (χωρὶς οἴησιν).

Ὑπ·αυγάζω, Μ. άσω. Φέγγω ὑποκάτωθεν ἢ ὀλίγον τι· ἀρχίζω νὰ φέγγω· (κοιν.) γλυκοχαράζω.

Ὑπαυγής, έος καὶ

Ὕπαυγος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος ὑπὸ τὰς αὐγάς (ἐκτεθειμένος εἰς τὸ φῶς).

Ὑπ·αυθαδίζομαι, Μ ίσομαι. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ὀλίγον τι αὐθάδης, τρόπον τινὰ (ὡς ἂν νὰ) αὐθαδιάζω.

Ὑπ·αυλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Συνοδεύω (Ἰταλ. Ἀκκομπανιάρω) μὲ τὸν αὐλὸν τραγῳδιστήν.

Ὕπαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς (ὑποκάτω) τῆς αὐλῆς, ὑπωρόφιος. » Σκηνῆς —, « Σοφ., ὑπὸ σκηνὴν, ἀπρόϊτος.

Ὑπαυστηρὸς, ά, όν. Ὀλίγον τι αὐστηρός.

Ὑπαυχένιος, α, ον. Ὁ ὑπὸ τὸν αὐχένα. ‖. (οὐσ.) Ὑπαυχένιον (τὸ), προσκέφαλον, προσκεφαλάκι.

Ὑπαύχενον (τὸ), Π. τὸ ὑποκάτω τοῦ αὐχένος. » Ὀρνίθειον —, « Ἀρ.

Ὑπαυχμήεις, εσσα, εν, Π. ὀλίγον τι ξηρὸς (αὐχμηρὸς), ὑπόξηρος.

Ὑπ·αφ·ίστημι, Μ. απο.στήσω (ἀόρ. Ὑπαπέστησα καὶ β'. Ὑπαπέστην κτλ.). Μακρύνω (καὶ συνηθέστ. Μακρύνομαι, Ἀναχωρῶ) μὲ τρόπον, ἀποσύρομαι (ἀπομακρύνομαι) ἀγάλι-ἀγάλια.

Ὑπ·αφρίζω, Μ. ίσω. Ἀφρίζω ὀλίγον, ἀρχινῶ νὰ ἀφρίζω.

Ὕπαφρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἀφρώδης (ἀφρισμένος). (Π.) » Ὄμμα ὕπαφρον, « Εὐρ., δακρυσμένον, (κοιν.) βουρκωμένον.

Ὑπάφρων, ονος (ὁ, ἡ), (εὑρ. μόνον τὸ συγκρ. Ὑπαφρονέστερος). ὀλίγον τι μωρός (ἀνόητος).

Ὑπάφωνος (ὁ, ἡ), σχεδὸν ἄφωνος.

Ὑπαχλύνθη, Π. ἀντὶ Ὑπηχλύνθη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ (ἀχρ.) Ὑπαχλύω, σκοτίζω (καὶ πθ. σκοτίζομαι) ὀλίγον, καταχνιάζω.

§ Ὕπεας, ατος (τὸ), Ἰων. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὄπεας.

Ὑπέασι, Ἰων. ἀντὶ Ὕπεισι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Ὕπειμι, Μ. έσομαι.

Ὑπέβραχον, Π. ἀόρ. β'. τοῦ (ἀχρ.) Ὑποβράχω, κάμνω κρότον (τρίζω κτλ.) ὑποκάτωθεν.

Ὑπέγγυος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπ' ἐγγύην (ἐγγύησιν) δοθεὶς ἢ εὑρισκόμενος, ἀσφαλισμένος, ἐνυπόθηκος· (μὲ δοτ.) ὑπεύθυνος, (Γαλλ.) **responsable.** » Δίκᾳ καὶ θεοῖσιν —, « Εὐρ. » Ὑπεγγύους πλὴν θανάτου, « Ἡρ., ὑποκειμένους εἰς κάθε ἄλλην ποινὴν ἐκτὸς θ.

Ὑπεγγύως, ἐπίρ. Ὑπ' ἐγγύην, μὲ ἐγγύησιν, » Ὑ. δεδανεισμένα, « Λξ.

Ὑπ·εγείρω, Μ. εγερῶ. Ἐξυπνῶ (Διεγείρω) κατ' ὀλίγον.

Ὑπ·εγ·κλίνω, Μ. κλινῶ. Ἐγκλίνω (Γέρνω ἢ Ἐνδίδω) ὀλίγον.

Ὑπ·εγ·χέω. Μ. χεύσω. Κερνῶ ἀπ' ὀλίγον -ὀλίγον.

Ὑπέδδεισαν, Π. ἀντὶ Ὑπέδεισαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Ὑποδείδω.

Ὑπέδειξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ὑποδείκνυμι.

Ὑπέδεκτο, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ὑπεδέδεκτο ἢ Ὑπεδέκετο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. ἢ ἀορ. β'. τοῦ Ὑποδέχομαι.

Ὑπεδύσετο, Π. ἀντὶ Ὑπέδυ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ὑποδύομαι.

Ὑπέθηκα, ἀόρ. ά. τοῦ Ὑποτίθημι.

† Ὑπειδόμενος, η, ον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπιδόμενος.

Ὑπε.κάθω (χ. Μ.), Ἀττ. ἀντὶ Ὑπείκω.

Ὑπεικτέον, θετ. τοῦ Ὑπείκω.

Ὑπεικτικὸς, ή, όν. Ὁ εὐκόλως ὑπείκων (ἐνδίδων).

Ὑπ·είκω, Μ. είξω. Τραβηοῦμαι ὀπίσω, ἀποσύρομαι· (συκδχ.) παραχωρῶ τὸν τόπον ἢ τὰ πρωτεῖα εἴς τινα, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· ὑπακούω, ὑποτάσσομαι· (μὲ δοτ. πρσ. καὶ γεν. ἢ αἰτ. πράγμ.) » Τῷ δ' ἕδρας, ἐπιόντι, πατὴρ ὑπόειξεν, « Ὀδ. Π. » Τοῖς πρεσβυτέροις, οὐ μόνον ἀδελφοῖς, ἀλλὰ καὶ πολίταις, ὁδῶν, καὶ θάκων, καὶ λόγων ὑπείκειν, « Ξεν. » Νηῶν δ' ὑπόεικον, « Ἰλ. Π. » Οὐδὲ θεοῖσιν ὑπείξεαι; « Ὀδ. Μ. » Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦθ' ὑποείξομεν ἀλλήλοισι, σοὶ μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμοί, « Ἰλ. Δ. (καὶ πρὸς αἰτ. ἐλλ.) » Ὑπόειξε χεῖρας ἐμὰς, « Ἰλ. Ο., ἀπέφυγε. (καὶ ἀπαρ.) » Καὶ δ' ἂν ἐγὼ Κόλχοισιν ὑπείξαιμι πολεμίζειν, « Ἀπλλν., θ' ἀποφύγω. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Χάλκειός περ ἐὼν, ὑπόειξε δαμῆναι, « αὐτ., (κατ' ἀντιμέρ. ἀντὶ) Ἐδαμάσθη ὑπείξας.

Ὑπ·ειλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑπίλλω, τυλίζω (κουλουριάζω, [καὶ πθ. ἢ μσ.] κουλουριάζομαι) ὑποκάτω, ζαρόνω, τρυπόνω, ὑποδύομαι.

Ὑπείλημμαι, πθ. καὶ

Ὑπείληφα, ἐνεργ. πρκ. τοῦ Ὑπολαμβάνω.

Ὑπ·ειλίσσω (ττω), Μ. ίξω, Ἰων. ἀντὶ Ὑφειλίσσω, τυλίζω ὑποκάτωθεν.

Ὕπ·ειμι, Μ. έσομαι (ἀόρ. Ὑπῆν κτλ.). Εἶμαι (Εὑρίσκομαι) ὑποκάτω εἰς· (συνκδχ.) εἶμαι κρυμμένος μέσα εἰς, ἐνυπάρχω· (ἐνίοτε) μένω ὡς περίσσευμα, ὑπολείπομαι, (παρβλ.) Περίειμι· (ἐν γέν.) εἶμαι, Ὑπάρχω. (μὲ δοτ.) » Φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ, « Ἰλ. Ι. » Πολλῇσι (ἵπποις) πῶλοι ὑπῆσαν, « Ἰλ. Ν. » Μακροὶ δ' ὄνυχες χείρεσσιν ὑπῆσαν, « Ἡσ. (καὶ παραλλ.) » Οὐχ ὕπεστιν οἰκήματα ὑπὸ γῆν, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Τὰ διαρπασθέντα χρήματα ὑπῆν τοῖς στρατιώταις, « Θκ. » Τούτοισι βίος ἀρκέων ὑπῆν, καὶ πρὸς τούτῳ ῥώμη σώματος, « Ἡρ. » Δῆμος ὑποῦσιν ἀστοῖς ἥδεται νεανίαις· βασιλεὺς δ' ἐχθρὸν ἡγεῖται τόδε, « Εὐρ. (καὶ τρπ.) » Πᾶσιν ἀνθρώποις ζῶσιν ὕπεστι πλείων ἢ ἐλάττων φθόνος, « Δμ., ὑπόκεινται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ὅλοι εἰς τὸν φθ. » Τὸ τιμωρησόμενον οὐχ ὑπέσται, « Λξ., δὲν θέλει μείνῃ (εἶναι) ποῖος νά.

Ὕπ·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ὑπῄειν κτλ.), = Ὑπέρχομαι, εἰσχωρῶ κρυφίως, ὑφέρπω, ὑπεισδύομαι. » Τοὺς δὲ ὑπῄει δέος, μή κτλ., « Παυσ. 2) (ἐνίοτε) Ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, (Ἡρ. Δ', 120).

Ὑπεῖναι, Ἰων. ἀντὶ Ὑφεῖναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑφίημι.

Ὕπειξις, εως (ἡ), τὸ ὑπείκειν, ἔνδοσις, ὑποχώρησις· ὑποταγή, εὐπείθεια.

Ὑπειπεῖν, ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπαγορεύω.

Ὑπείρ, Π. ἀντὶ Ὑπέρ.

Ὑπειράλιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑπεράλιος.

† Ὑπειρεσίη, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπ' εἰρεσίῃ.

Ὑπειρ·έχω, Μ. έξω, Π. ἀντὶ Ὑπερέχω.

Ὑπείροπλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑπέροπλος.

Ὑπείροχος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπέροχος.

Ὑπ·είρω, Μ. ὑπ·έρσω. Συνδέω ὑποκάτωθεν, ὑποσυνάπτω.

Ὑπείσας, ασα, αν, Ἰων. ἀντὶ Ὑφείσας, ἀόρ. ά. (ἀνμλ.) τῆς μτχ. τοῦ Ὑφίημι ἢ τοῦ Ὑφέζω. » Κτείνει μιν, ἄνδρας οἱ ὑπείσας, « Ἡρ., Γαλλ. **ayant apposté.**

Ὑπ·εισ·δύω (δύομαι), Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ὑπεισέδυν κτλ.). Χώνομαι κρυφίως ὑποκάτω, ἐμβαίνω μὲ τρόπον (χωρὶς νὰ μ' ἐννοιώσουν), εἰσχωρῶ ἐπιτηδείως, παρεισδύομαι.

Ὑπ·είσ·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ὑπεισῄειν κτλ.), = Ὑπεισέρχομαι (τοῦ ὁπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλων).

† Ὑπεισέλευσις, εως (ἡ). εἰσχώρησις, παρείσδυσις. (κυρ. Νμ.) » Κληρονομίας —, « Ῥωμ., ἡ ἐκ πλαγίων συμμέθεξις, (Γαλλ.) **addition d'hérédité,** [ἐκ τοῦ

Ὑπ·εισ·έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ὑπεισῆλθον κτλ.). Ἐμβαίνω κρυφίως (μὲ τρόπον, ἀποκάτω, χωρὶς νὰ μ' ἐνοιώσῃν), παρεισδύομαι. » Ὑπεισέρχεταί με δέος —, « Γργ., ἀρχίζει νὰ (ὡς ἂν νὰ) μὲ κυριεύῃ φόβος.

Ὑπ·εισ·ρέω, Μ. ρυήσομαι. Χύνομαι (καὶ μτνμ. Χώνομαι) ὑποκάτωθεν ἢ ἀνεπαισθήτως, ὑπεισδύομαι.

Ὑπὲκ ἢ (πρὸ φων.) Ὑπὲξ, Π. ἀντὶ Ὑπὸ ἐκ, ὑποκάτωθεν, πρὸς τὰ ἔξω ἢ μακράν. » Τὰν ἕδραν δ' ἐκύλισσεν ὑπὲκ ποδὸς, « Θκρ., (ἄλλ. γρφ. ὀρθότ. διῃρ. Ὑπ' ἐκ).

Ὑπ·εκ·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ὑπεξέβην κτλ.). Ἐκβαίνω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως (μὲ τρόπον), ὑπεξέρχομαι.

Ὑπ·εκ·βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Ὑπεξέβαλον κτλ.). Ἐβγάλλω ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον (ὀλίγον κατ' ὀλίγον).

Ὑπ·εκ·δέχομαι, Μ. δέξομαι, = Ὑποδέχομαι ἢ 2) = Ἀπεκδέχομαι.

Ὑπ·εκ·διδράσκω, Μ. δράσομαι (ἀόρ. Ὑπεξέδραν κτλ.). Ἐβγαίνω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως καὶ φεύγω, ὑπεκφεύγω, (μὲ αἰτ. ἐλλ.) ἀποφεύγω μὲ τρόπον, ξεγλυτόνω.

Ὑπέκδυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ὑπ·εκ·δύω (δύομαι), Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ὑπεξέδυν κτλ.). Τρυπόνων ἐβγαίνω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως, ξεγλιστρῶ· (μὲ αἰτ.) ὑπεκφεύγω.

Ὑπ·εκ·δύω, Μ. δύσω (ἀόρ. Ὑπεξέδυσα κτλ.). Ὑδύνω (Ἐκδύνω, Ξεγυμνόνω) κρυφίως.

Ὑπέκθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑπεκτίθημι. 2) (Γλσ.) ἀντὶ Ὑπόθεσις.

Ὑπ·εκ·θέω, Μ. θεύσομαι, = Ὑπεκτρέπω.

Ὑπ·εκ·καθαίρω, Μ. αρῶ. Καθαρίζω (Ξεπαστρεύω) ἀπὸ κάτω.

Ὑπ·εκ·καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Ὑπεξέκηα κτλ.). Ἀνάπτω ἀπὸ κάτω ἢ κρυφίως· (μτφορ.) ἐξάπτω (ἐρεθίζω) ἐκ πλαγίου.

Ὑπ·εκ·καλύπτω, Μ. ύψω. Ξεσκεπάζω ἀπὸ κάτω ἢ ὀλίγον ἢ κρυφίως, ἀνακαλύπτω μὲ τρόπον.

Ὑπέκκαυμα (τὸ). (πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ὡς) προσάναμμα, ἐμπύρευμα· (μτφορ.)

ἀφορμὴ πρὸς ἐρεθισμόν. »Ἔρωτος—, « Ξεν.

Ὑπεκκαύστης, ου (ὁ) καὶ Ὑπεκκαύστρια (ἡ). ὁ ἀνάπτων (ὑπεκκαίων) τὸ πῦρ (κυρ. τῆς θυσίας).

Ὑπ-έκ-κειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι εἰς μέρος τι εἰς τὸ ὀπ. προϋπεξετέθην δι' ἀσφάλειαν. » Οὐκ εἰδότες, ἵνα προεξέκειτο ἡ Ἑλένη, « Ἡρ. » Ἡ Σαλαμίς, ἐς τὴν ἡμῖν ὑπέκκειται τέκνα τε καὶ γυναῖκες, « αὐτ., (παρβλ. Ὑπεκτίθημι).

Ὑπ-εκ-κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Κενόνω (Ἀδειάζω) σκάπτων ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως.

Ὑπ-εκ-κλέπτω, Μ. κλέψω. Ἐβγάζω καὶ 'παίρνω τι ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως (μὲ τρόπον, χωρὶς νὰ μ' ἐννοιώσουν), ὑποκλέπτω.

Ὑπ-εκ-κλίνω, Μ. κλινῶ. Κλίνων (Γέρνων, Παραμερίζων) ἀποφεύγω, ὑπεκφεύγω.

Ὑπ-εκ-κομίζω, Μ. ίσω. Ἐβγάζω (Κουβαλῶ) κρυφίως ἔξω· (μσ.) μετακομίζω ἀπὸ φόβον ἀλλοῦ τὰ πράγματά μου ἵνα τὰ ἀσφαλίσω.

Ὑπ-εκ-κρίνω, Μ. κρινῶ. Ἀδειάζω (ἐν εἴδει περιττώματος) ἀπὸ κάτω.

Ὑπ-εκ-λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ὑπεξέβαλον κτλ.). Παίρνω τι κρυφίως ἢ τὸ ἐβγάζω ἀπὸ τὴν μέσην.

Ὑπ-εκ-λύω, Μ. λύσω. Λύνω ὑποκάτωθεν· (συχνότ. μτνμ.) ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω ὀλίγον.

Ὑπ-εκ-πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλλω (Ἀφίνω νὰ ἔβγῃ) τι κρυφίως ἔξω.

Ὑπ-εκ-περάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Διαπεράω.

Ὑπ-εκ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ (Τινάζομαι) ὑποκάτωθεν πρὸς τὰ ἔξω· (μὲ δοτ.) διεγείρομαι εἰς τὴν ψυχήν τινος, (Ἀρισταίν. Β', ς').

Ὑπ-εκ-πλέω, Μ. πλεύσομαι. Ἐκπλέω κρυφίως, ὑπεκδιδράσκω διὰ θαλάσσης.

Ὑπ-εκ-πνέω, Μ. πνεύσομαι. Ἐκπνέω (Ἐξατμίζομαι, Ξεθυμαίνω) κατ' ὀλίγον.

Ὑπ-εκ-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτελῶ (Ἐξεργάζομαι) ὑπὸ τὰς διαταγάς τινος ἐπίπονόν τι ἔργον.

Ὑπ-εκ-προθέω, Μ. θεύσομαι, Π. τρέχω ἐμπρός, προχωρῶ (μὲ αἰτ. προλαμβάνω) τρέχων. » Πάσας πολλὸν ὑπεκπροθέει, « Ἰλ. Ι.

Ὑπεκπροθορών, Π. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ (ἄλλ. ἀχρ.) Ὑπ-εκ-προ-θρώσκω, πηδῶ κάτωθεν πρὸς τὰ ἔξω ἢ ἐμπρός.

Ὑπ-εκ-προ-λύω, Μ. λύσω, Π. λύνω (κυρ. τὰ ζῶα ἀπὸ τὸ ἁμάξι (τὰ ξεζεύγω) καὶ τὰ ξαπολνῶ νὰ βοσκήσουν.

Ὑπ-εκ-προ-ρέω, Μ. ρυήσομαι, Π. ἀναβρύων (κάτωθεν) προχωρῶ ῥέων.

Ὑπ-εκ-προ-τάμνω, Μ. τεμῶ, Π. ἀντὶ Ὑπεκπροτέμνω, διασχίζων τὸ πέλαγος προχωρῶ ἢ ἐβγαίνω.

Ὑπ-εκ-προ-φεύγω, Μ. φεύξομαι, Π. φεύγων 'γλυτόνω, διαφεύγω μόλις ἢ μετὰ βίας. » Κῦμα (» Νοῦσον, » Χάρυβδιν) —, « Ὁμ., Ἡσ.

Ὑπ-εκ-προ-χέομαι, Π. χύνομαι (πετηοῦμαι) μὲ ὁρμὴν ὑποκάτωθέν τινος ἔξω.

Ὑπέκπυρος (ὁ, ἡ), Π. ἀρτίως (πρὸ ὀλίγου) πυρωμένος, ἔκπυρος, διάπυρος.

Ὑπ-εκ-ρέω, Μ. ρυήσομαι (ἀόρ. Ὑπεξερύην κτλ.). Ἐκρέω (Χύνομαι) ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον· (μτφορ.) φθείρομαι ἀνεπαισθήτως· (μτνμ. μὲ γεν.) ἀναχωρῶ κρυφίως, ὑπεκφεύγω. » Ὑπεκρυεὶς τῆς σκηνῆς, « Πλ.

Ὑπ-εκ-ρήγνυμι, Μ. ῥήξω. Σπάνω κρυφίως, κρημνίζω ὑποσκάπτων.

Ὑπ-εκ-ρίπτω, Μ. ρίψω. Ῥίπτω κατ' ὀλίγον ἔξω, ἐκβάλλω.

Ὑπ-εκ-ρύομαι, Μ. ρύσομαι. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Γλυτόνω τινὰ μὲ τρόπον ἀπό.

Ὑπ-εκ-σώζω, Μ. σώσω, = τῷ προηγ.

Ὑπ-εκ-τανύω, Μ. ύσω, Π. ἁπλόνω ὑποκάτωθεν.

Ὑπ-εκ-τελέω-ῶ, Μ. τελέσω, Π. ἀντὶ Ἐκτελῶ.

Ὑπ-εκ-τήκω, Μ. τήξω. Λυόνω (ἢ μτνμ. Φθείρω) βαθμηδὸν ἢ ἀνεπαισθήτως.

Ὑπ-εκ-τίθημι, Μ. εκ-θήσω. Ἐβγάλλω κρυφίως ἢ ἀποθέτω τι (συνήθ. δὲ μσ. τὰ πράγματά μου) εἰς ἀσφαλὲς μέρος. » Ἀθηναῖοι δέ, ἐπειδὴ αὐτοῖς οἱ βάρβαροι ἐκ τῆς χώρας ἀπῆλθον, διεκομίζοντο εὐθὺς ὅθεν ὑπεξέθεντο παῖδας ἢ γυναῖκας καὶ τὴν περιοῦσαν κατασκευήν, « Θχ. (ἢ πθ.) » Ὑπεκτιθέμενοι γὰρ ἔξω χώρης οἱ παῖδες αὐτέων ἥλωσαν, « Ἡρ., (παρβλ. Ὑπέκκειμαι).

Ὑπ-εκ-τρέπω, Μ. τρέψω. (μὲ γεν. ἐν δ'.) Γυρίζω τι μὲ τρόπον πρὸς ἄλλο μέρος· (μσ. πρὸς αἰτ.) στρέφομαι ἀλλοῦ (παραμερίζω) ἵν' ἀποφύγω.

Ὑπ-εκ-τρέχω, Μ. εκ-δραμοῦμαι (ἀόρ. Ὑπεξέδραμον κτλ.). Τρέχων ἐβγαίνω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως· (κυρ. μτφορ. μὲ αἰτ.) ἀποφεύγω μὲ τρόπον, ὑπεκφεύγω. » Ἣν τὸ παρεὸν ὑπεκδράμωσιν, « Ἡρ.

Ὑπεκτροφὴ (ἡ). ἡ κατ' ὀλίγον ἐκτροφή, ἀνατροφή.

Ὑπ-εκ-φαίνομαι, Μ. φανήσομαι. Ἐβγαίνω ὀλίγον εἰς τὸ φανερόν, φαίνομαι ἀμυδρῶς πως, ἀρχίζω νὰ φαίνωμαι.

Ὑπ-εκ-φέρω, Μ. εξ-οίσω (ἀόρ. Ὑπεξήνεγκα κτλ.). Ἐβγάζω (Παραμερίζω) ὀλίγον τι ἢ μὲ τρόπον. » Αἴας μὲν ὑπεξέφερε σάκος, « Ἰλ. Θ. (καὶ γεν. ἐκ δ'.) »Ἑὸν φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο, « Ἰλ. Ε. (καὶ πθ. κατὰ τμσ.) » Τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται, « Ἰλ. Ο. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) προλαμβάνω ἀναχωρῶν, εἶμαι ἐμπρός. » Ἐδίωκεν ὑπεκφέροντας ἡμέρης ὁδῷ, « Ἡρ., προέχοντας.

Ὑπ-εκ-φεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγων γλυτόνω (μόλις καὶ μετὰ βίας), ἐκφεύγω (ἀποφεύγω) μὲ τρόπον. » Οἷος ὑπέκφυγε νηΐ, « Ὀδ. Ψ. (καὶ αἰτ. ἐλλ.) » Ὑπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν, « Ὁμ.

Ὑπ-εκ-φυγγάνω, Ἰων. ἀντὶ Ὑπεκφεύγω.

Ὑπ-εκ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ὑπεξέχεα κτλ.). Χύνω (καὶ μσ. Χύνομαι) ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον ἔξω.

Ὑπ-εκ-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ κατ' ὀλίγον. ἀποσύρομαι· (ἰατρ.) ἐβγάζω ἢ ἐβγαίνω ἀπὸ κάτω ὡς περίττωμα, Διαχωρῶ, ὑπεκκρίνομαι.

Ὑπεκχώρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατ' ὀλίγον ἐκχώρησις (ὑποχώρησις)· (κυρ. ἰατρ.) κένωσις τῆς κοιλίας κάτωθεν, Διαχώρησις.

Ὑπεκχωρητικός, ή, όν. Ὁ συντελῶν πρὸς ὑπεκχώρησιν, κινητικός, διαχωρητικός.

Ὑπέλαβον, ἀόρ. β'. τοῦ Ὑπολαμβάνω.

Ὑπέλαιον (τό). ὑποστάθμη (καταπάτι) ἐλαίου, 'μούργα.

Ὑπ-ελαύνω, Μ. ελάσω ἢ ελῶ. Διώχνω (κυρ. ἐνν. ἵππον ἢ ἅρμα) ἐμπρός, προχωρῶ ἢ πλησιάζω ἔφιππος ἢ μὲ ὄχημα, (κοιν.) κτυπῶ 'μπροσθά. » Ὑπελάσας ὡς συναντῆσαι, « Λξ., προελάσας πλαγίως.

Ὑπέλαφρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἐλαφρός, ἐλαφρούτσικος.

Ὑπ-ελαφρύνω, Μ. υνῶ. Ἐλαφρόνω (Ἀνακουφίζω) ὀλίγον.

Ὑπελεύσομαι, μέλλ. τοῦ Ὑπέρχομαι.

Ὑπελήφθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ὑπολαμβάνω.

Ὑπελθών, οῦσα, όν, ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ὑπέρχομαι.

Ὑπελύσαο, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπελύσω, β'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Ὑπολύω.

Ὑπ-εμ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ἐμβάλλω ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον (κρυφίως), παρενείρω.

† Ὑπέμβρυον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπ' ἔμβρυον.

Ὑπ-εμβρυόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. [ὑπό, ἔμβρυον], ἐγγαστρόνω.

Ὑπεμνήμυκε, Π. (κατὰ παρένθ. τοῦ ν) ἀντὶ Ὑπεμήμυκε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ Ὑπημύω.

Ὑπ-εμ-πίμπρημι, Μ. εμ-πρήσω, = Ὑπεκκαίω.

Ὑπ-εμ-φαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (Φανερόνω) ἀμυδρῶς πως, δίδω μὲ τρόπον νὰ ἐννοήσουν, ὑπαινίττομαι.

Ὑπ-εναντιόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι ἢ ωθήσομαι. Ἐναντιόνομαι ὀλίγον ἢ κρυφίως, (ἐν γέν.) ἀντιστέκομαι, εἶμαι-

Ὑπεναντίος (ὁ, ἡ). ὁ ἀντικρύζων (καὶ μτνμ. ἐναντιούμενος) εἴς τινα· (ὡς οὐσ.) ἐχθρός, ἀντίπαλος· (ἐπὶ πραγμ.) ἐναντίος. » Τὸ ὑπεναντίον τούτου πέφυκε, « Ἡρ. » Στράτευμα δεινότατον τοῖς ὑπεναντίοις, « Ξεν. ‖. (τὸ οὐσ.) Ὑπεναντίον, ἐπίρ. ἀντὶ Ὑπεναντίως. » Ἵπποι μὲν ὑπεναντίον ἀλλήλοισι χρέμισαν, « Ἡσ.

Ὑπεναντιότης (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τι ὑπεναντίον ἄλλου, ἀντίθεσις, ἐναντιότης.

Ὑπεναντίωμα (τό). πᾶν ὅ,τι δίδει ἀφορμὴν πρὸς ὑπεναντίωσιν, (ἐν γέν.) = Ὑπεναντίωσις.

Ὑπεναντίως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἢ εἰς θέσιν ἀντίθετον (ὑπεναντίαν).

Ὑπεναντίωσις, εως (ἡ), τὸ ὑπεναντιοῦσθαι, ἀντίστασις, ἐναντίωσις.

Ὑπ-εν-δίδωμι, Μ. εν-δώσω. Ἐνδίδω ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ ἐνδίδω (νὰ ὑποχωρῶ).

Ὑπένδοθεν, ἐπίρ. Π. = Ἔνδοθεν.

Ὑπένδυμα (τὸ) καὶ

Ὑπενδύτης, ου (ὁ). τὸ ὑποκάτωθεν (τοῦ ἐπενδύτου) φορούμενον ἔνδυμα, ὑποκάμισον.

Ὑπενεγκεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑποφέρω.

Ὑπένερθε καὶ (πρὸ φων.) -θεν, ἐπίρ. Π. ὑποκάτωθεν, (μὲ γεν.) κάτω ἢ παρακάτω ἀπό. » Ποδῶν (» Χθονὸς) —, « Ὁμ.

Ὑπ-εν-νοέω-ῶ, Μ. νοήσω. Ἔχω τι κρυφίως κατὰ νοῦν, ὑπονοῶ.

Ὑπ-εξ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ὑπεξήγαγον κτλ.). Ἐβγάλλω τι ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον, Ὑπεκφέρω, Ὑπεκθέτω, Ὑπεκσώζω κτλ. » Ἵνα παῖδάς τε καὶ γυναῖκας ὑπεξαγάγωνται ἐκ τῆς Ἀττικῆς, « Ἡρ. (καὶ γεν. τῆς προθ.) » Ἡμεῖς πέρ νιν ὑπ' ἐκ θανάτοιο ἀγάγωμεν, « Ἰλ. Γ. (καὶ ἐπ. β.) » Ἀλλά σε δαίμων οἴκαδ' ὑπεξαγάγοι, « Ὀδ. Σ. (καὶ μτνμ.) » Ὑπεξάγειν ἑαυτὸν (ἐνν. τοῦ βίου), « Μ. Ἀντ., ἀποθνήσκειν αὐτοχειρί. (καὶ ἐλλ.) » Ὑπεξάγειν, ὑπιόντας, « Ἡρ., = Ὑπαναχωρεῖν ἢ (κατὰ τὴν μτφρ. τοῦ Κ. Ῥαδινοῦ) ἀποπλανᾷν τῆς ὁδοῦ.

Ὑπεξαγωγὴ (ἡ), τὸ ὑπεξάγειν ἢ ὑπεξάγεσθαι, ἡ κάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον ἐξαγωγή.

Ὑπεξαίρεσις, εως (ἡ), τὸ ὑπεξαιρεῖν ἢ ὑπεξαιρεῖσθαι, ἡ κατ' ὀλίγον ἢ μὲ τρόπον (ἀνεπαισθήτως) γινομένη ἐξαίρεσις. » Ὅρος τοῦ μεγέθους τῶν ἡδονῶν, ἡ παντὸς τοῦ ἀλγοῦντος ὑπεξαίρεσις, « Ἐπίκουρ. » Μεθ' ὑπεξαιρέσεως, « Λξ., κατ' ὀλίγον.

Ὑπ-εξ-αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ὑπεξεῖλον κτλ.). Ἐβγάλλω καὶ 'παίρνω τι ὑποκάτωθεν (καὶ συνκδχ. μὲ τρόπον, κρυφίως, χωρὶς νὰ μ' ἐννοιώσουν), ἐβγάλλω ἀπὸ τὴν μέσην ἢ ἀπὸ τὴν σειράν, ἐξαιρῶ· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) » Ὅταν τούτους ὑπεξαιρῶνται, τίνες ἄλλοι αὐτοῖς καταλείπονται; « Ξεν. (καὶ πθ.) » Οὐδὲν ὑπολείπεται, τουτέων ὑπεξαραιρημένων, « Ἡρ., (συγχ. τῷ

Ὑπ-εξ-αίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. Ὑπεξῆρα κτλ.). Σηκόνω ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον καὶ 'παίρνω, σηκόνω ἀπὸ τὴν μέσην.

Ὑπ-εξ-ακρίζω, Μ. ίσω, Π. ἐβγάζω (καὶ ἐλλ. ἐβγαίνω, φθάνω ἀναβαίνων) εἰς τὴν ἄκραν (εἰς τὴν κορυφὴν) βουνοῦ.

Ὑπ-εξ-αλεύομαι (εὔχρ. κυρ. μόνον ὁ ἀόρ. Ὑπεξαλέασθαι) καὶ

Ὑπ-εξ-αλύσκω, Μ. αλύξω, Π. ἐκφεύγω (ἀποφεύγω) μὲ τρόπον, ὑπεκφεύγω.

Ὑπ-εξ-ανα-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ὑπεξανέβην κτλ.), Π. ἐκβαίνω (παραμερίζω) ὀλίγον ἢ μὲ τρόπον. » Ὑπεξαναβὰς ποδὶ σκαιῷ, « Θκρ., τραβήξας ὀλίγον ὀπίσω τὸ ἀριστερόν του πόδι.

Ὑπ-εξ-αν-άγω καὶ (μσ.) -άγομαι, Μ. άξω, -ομαι (ἀόρ. Ὑπεξανήγαγον κτλ.). Σηκόνομαι καὶ ἐκπλέω κρυφίως ἀπὸ τὸν λιμένα.

Ὑπ-εξ-ανα-δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ὑπεξανέδυν κτλ.), Π. ἐβγαίνω ἀπὸ κάτω (διὰ μιᾶς) ἐπάνω, ἐβγαίνω ἀπὸ τὸ βάθος εἰς τὴν ὄψιν τῆς θαλάσσης, ἀναδύομαι ἐξαίφνης· (μτνμ.) » Ὑπεξανέδυ κεφαλῇ, « Θκρ., ὑπεξέφυγε τὴν πληγὴν παραμερίσας τὴν κεφαλὴν (ἀνακύψας;).

Ὑπ-εξ-αν-ίσταμαι, Μ. ανα-στήσομαι (ἀόρ. Ὑπεξανέστην κτλ.), = Ὑπανίσταμαι, προσηκόνομαι καὶ παραμερίζω (κάμνω τόπον).

Ὑπ-εξ-αντλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀδειάζω (κυρ. τὸ νερὸν ὅ,που ἐμβῆκε εἰς τὸ πλοῖον).

Ὑπ-εξ-άπτω, Μ. άψω. Ἀνάπτω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως ἢ κατ' ὀλίγον, ὑπεκκαίω.

Ὑπ-εξ-αφύω, Μ. αφύσω, Π. ἀδειάζω (ἐξαντλῶ) ὀλίγον κατ' ὀλίγον· (πθ. ἢ μσ.) ὑπεκρέω, ὑπεκχέομαι.

Ὑπ-έξ-ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ὑπεξῄειν κτλ.), = Ὑπεξέρχομαι (τοῦ ὁπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλων).

Ὑπεξείρυτο, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. ἢ ἀορ. ά. τοῦ

Ὑπ-εξ-ειρύω, Μ. ύσω, Ἰων. ἀντὶ Ὑπεξερύω.

Ὑπ-εξ-ελαύνω, Μ. ελάσω. Προχωρῶ ἢ Ὑπαναχωρῶ (κυρ.) ἔφιππος ἢ μὲ ὄχημα, (κοιν.) κτυπῶ ἐμπρός.

Ὑπεξέλευσις, εως (ἡ), τὸ ὑπεξέρχεσθαι, ἡ κρυφίως γινομένη ἔξοδος (ἐξέλευσις). 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπεξέλευσις, ἐκδίκησις, τιμωρία.

Ὑπεξελθεῖν, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπεξέρχομαι.

Ὑπ-εξ-ερεύγω(-ομαι) καὶ Ὑπ-εξ-ερυγγάνω, Μ. ερεύξομαι, Π. 'ξερνῶ κατ' ὀλίγον καὶ ἀλλεπαλλήλως.

Ὑπ-εξ-ερύω, Μ. ύσω. Τραβῶν ἐβγάζω ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον, (Γαλλ.) soustraire· (μσ. μὲ γεν.) = Ὑπεκρύομαι.

Ὑπ-εξ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ὑπεξῆλθον κτλ.). Ἐξέρχομαι ὑποκάτω ἢ κρυφίως (μὲ τρόπον, χωρὶς νὰ μ' ἐννοιώσουν). » Ὑπεξῆλθε τῆς πόλεως, « Πλ. 2) (ἰδιαιτ. ἐπὶ πολεμ.) ἐβγαίνω μὲ ὀλίγους ἑκάστοτε ἀνθρώπους ἢ πρὸς ὀλίγον καιρὸν κατά τινος. » Ὑπεξιόντες ἢ μαχόμενοι ὀλίγοι πρὸς πολλούς, « Ἡρ. » Ὑπεξιόντες εἰς τὰ στεινόπορα ἐμάχοντο, « αὐτ.

Ὑπεξεσάωσα, Π. ἀντὶ Ὑπεξέσωσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ὑπεκσώζω.

Ὑπ-εξ-έχω (ἀόρ. Ὑπεξέσχον ἢ πλέον οὔ). Ἀναχωρῶ (Ἀπομακρύνομαι) κρυφίως, ἐκδιδράσκω. » Ὑπεξέσχε ἐκ τῆς Χίου (ἐς Θεσσαλίην), « Ἡρ.

Ὑπεξηγητικός, ή, όν. Τρόπον τινὰ ἐξηγητικός. » Τὸ ὑπεξηγητικόν, « Εὐς., ἡ ἐπεξήγησις, τὸ σχόλιον.

Ὑπεξῄεσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ὑπέξειμι.

Ὑπ-εξ-ίστημι, Μ. εκ-στήσω. (ἀόρ. Ὑπεξέστην κτλ.). Ἐβγάλλω τινὰ μὲ τρόπον ἀπὸ τὴν θέσιν του, παραφέρω, παρασύρω· (συνκδχ.) ἀνατρέπω· (μτφορ.) ἀναιρῶ. 2) (συνήθ. μσ.) δίδω τόπον, παραμερῶ· (μὲ αἰτ.) παραμερίζων ὑποφεύγω, ὑπεκκλίνω (» Ἐπιφερόμενον τὸν λόγον —, « Πλάτ.)· (μὲ δοτ.) ὑποχωρῶ (» Τῷ λοιδοροῦντι —, « Πλ.)· (μὲ γεν.) παραχωρῶ, παραιτοῦμαι. » Τῆς ἀρχῆς —, « Ἡρ. 3) (ἐνίοτε) σηκόνομαι ἔξαφνα (ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἤμουν κρυμμένος), ἐβγαίνω ἔμπροσθέν τινος, (παρβλ.) Ὑπανίσταμαι (3).

Ὑπεξιών, οῦσα, όν, μτχ. τοῦ Ὑπέξειμι.

Ὑπέξοδος (ἡ), (κυρ. ἰατρ.) = Ὑπεχώρησις.

Ὑπεξούσιος (ὁ, ἡ), (νλγ.) ὁ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν (καὶ Νμ. κηδεμονίαν) ἄλλου, μὴ αὐτεξούσιος.

† Ὑπεξουσιότης (ἡ), (νλγ.) τὸ νὰ ἦνέ τις ὑπεξούσιος.

† Ὑπεπιμερής, έος καὶ

† Ὑπεπιμόριος (ὁ, ἡ), (νλγ.). ἀριθμὸς ἐλάττων ἄλλου κατά τι μόριον, (π. χ. ὁ 2 εἶνε ὑπεπιμερὴς τοῦ 3 κατὰ τριτημόριον), (παρβλ.) Ἐπιμόριος καὶ

† Ὑπεπιτέταρτος (-επίτριτος), ου (ὁ, ἡ). (ἀριθμ.) ἐλάττων (ὑπεπιμερὴς) κατὰ τὸ τεταρτημόριον (τὸ τριτημόριον) τοῦ ὅλου.

Ὑπέρ, πρόθ. (συντ. μὲ γεν. καὶ αἰτ. καὶ σημ. ἐν μὲν συντ., μετὰ γεν. μὲν 1) (ἐν γέν.) τὸ Ἐπάνωθεν, ἐπάνω ἀπό, (ἢ ἐπὶ στάσ.) » Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, « Ὁμ. » Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βάλε δουρί, « αὐτ. » Τὸ Παρθένιον οὖρος τὸ ὑπὲρ Τεγέης, « Ἡρ. » Οἱ ὑπὲρ τῶν ἄκρων, « Θκ., = Οἱ ὑπεράκριοι. » Ὑπὲρ γῆς, « Θφρ. (ἢ ἐπὶ κινήσ.) » Ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ ἔστη, « Ὁμ. » (Αἰετὸς) δεξιὸς ἀΐξας ὑπὲρ ἄστεος, « Ἰλ. Ω. 2) (συνκδχ. καὶ μτνμ.) ὑπεράσπισιν ἢ τὸ Οὗ ἕνεκα. » Τεῖχος ἐτειχίσαντο νεῶν ὕπερ, « Ὁμ. » Θύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως, « Ξεν. » Ὑπὲρ Κτησιφῶντος ὁ λόγος, « Δμ. » Στρατηγῶν ὑπὲρ ὑμῶν. « αὐτ. » Τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων, « Γρφ.— 3) (ἐν γέν.) αἰτίαν, (ἢ τελ.) » Ὑπὲρ τοῦ μηδένα ἀποθνήσκειν, « Ξεν. » Ὑπὲρ τοῦ τὰ βάρβαρα ἡσυχάζειν ἔθνη, « Ἡρωδ. (ἢ ποιητ. ἀντὶ τῆς Περὶ) » Ὑπὲρ σέθεν αἶσχε' ἀκούω, « Ἰλ. Ζ. » Δεδιέναι ὑπέρ τινος, « Λξ. » Θάρρει ὑπὲρ ἐκείνων, « Ξεν. » Ὑπὲρ οὗ τάδε γέγραπται, « Πλ. (ὅθ. 4) ὅρκον. » Λίσσομ' ὑπὲρ τοκέων (ὑπὲρ σῆς αὐτοῦ κεφαλῆς), « Ὁμ. 5) τὸ Εἰς τόπον ἄλλου, (ἢ) ἀνταμοιβὴν (ἀντὶ τῆς Ἀντί). » Ἐγὼ τοῦθ' ὑπὲρ σοῦ ποιήσω, « Δμ. » Ἀποδοῦναι χάριν ὑπὲρ ὧν εὐηργέτησεν, « Ἰσκρ. » Ἕκαστος οἴεται μέλλειν τινὶ καὶ ἄλλῳ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τι προϊδεῖν, « Θκ., ἐν ἐλλείψει (ἐν ἀπουσίᾳ) αὐτοῦ. » Ὑπὲρ τῶν ἁλῶν, « Αἰλ. (Ζ. Ἱσ. ζ', 42), ἀντὶ (εἰς τόπον) ἅλατος. ‖. (μετὰ αἰτ. δὲ 1) τὸ Ἐπάνωθεν, ἐπάνω ἀπό· (συνκδχ.) ἐπέκεινα, μακρύτερα· (ἐπὶ χρν.) ἀρχήτερα, προτήτερα· (ἐπὶ ποσότ.) περισσότερον, παραπάνω· (ἐν γέν. ἐπὶ συγκρ.) πλειότερον. » Ὑπὲρ ὦμον ἤλυθ' ἀκωκὴ ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν, « Ὁμ. » Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷν, « Παροιμ. » Ὑπὲρ τὰ Μηδικά, « Θκ. » Ὑπὲρ τὸ ἥμισυ, « Λξ. » Ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονώς. « Λκ. » Ὑπὲρ τὸ ἐγχεόμενον ὕδωρ λέγειν, « αὐτ. » Λάμπειν ὑπὲρ χιόνα, « Λξ. » Ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖν, « αὐτ. » Ὑπὲρ δύναμιν, « αὐτ. » Ὑπὲρ λόγον, « Ξεν., ἀνεκφράστως. 2) τὸ Παρὰ καιρὸν ἢ Παρὰ λόγον, (ἐν γέν.) παράβασιν. » Ὑπὲρ μόρον, « Ὁμ., παρὰ τὸ πεπρωμένον, » Ὑπὲρ αἶσαν « αὐτ., παρὰ τὸ πρέπον. » Ὑπὲρ ὅρκια, « αὐτ., παρὰ τοὺς ὅρκους καὶ τὰς συνθήκας. ‖. (ἐν δὲ συνθ. 1) τὸ Ἐπάνωθεν, Ἐπέκεινα. » Ὑπεράκριος, Ὑπεράλλομαι. Ὑπερήμισυς. 2) (συνηθ.) Ὑπεράσπισιν

ἢ τὸ Οὗ ἕνεκα. » Ὑπέρμαχος, Ὑπεραπολογοῦμαι. 3) Πλεονασμὸν, Ὑπεροχὴν, ἢ (ἁπλ.) Ἐπίτασιν. » Ὑπερήδομαι, Ὑπεράγαθος, Ὑπέργηρως, Ὑπερύψηλος κτλ. ‖. (παρὰ Π., Α'. χωρίζεται τοῦ συνθέτου ῥήματος παρεντιθεμένων ἄλλων λέξεων) » Δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει, « Ἡσ., ἀντὶ ὑπερέχει· (Β'. ἐκλαμβ. ἀντὶ ἐπίῤ.). Γ'. τίθεται κατ' ἀναστρφ., δηλ. μετὰ τὸ οὐσ., ὅτε ἢ συνήθως βαρυτονεῖται) » Γουνὸς ὕπερ, « Ὅμ. » Τῶν ὕπερ, « αὐτ. » Κιόνων ὕπερ Ἡρακλέος, « Πίνδ.

Ὑπέρα (ἡ), [ὑπέρ]. τὸ σχοινὶ διὰ τοῦ ὁπ. κρατεῖται καὶ διευθύνεται ἡ ἀντέννα τοῦ πλοίου, (κοιν.) ἀπλῆ, (παρβλ. Πούς 4).

Ὑπεραβέλτερος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἀβέλτερος (εὐήθης).

Ὑπεράγαθος (ὁ, ἡ). εἰς τὸ ἄκρον (καθ' ὑπερβολὴν, ἀσυγκρίτως) ἀγαθός.

Ὑπεραγαθότης (ἡ). ὑπερβολικὴ (ἀσύγκριτος) ἀγαθότης.

Ὑπερ-αγάλλομαι, Μ. αγαλοῦμαι. Ἀγάλλομαι μὲ ὑπερβολὴν, ὑπερχαίρω.

Ὑπερ-άγαμαι, Μ. αγάσομαι ἢ ἀγασθήσομαι. Ὑπερεπαινῶ, Ὑπερθαυμάζω.

Ὑπεράγαν, ἐπίῤ. Ὑπερβαλλόντως.

Ὑπερ-αγανακτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγανακτῶ μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-αγαπάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπεράγνωστος (ὁ, ἡ). ἀσυγκρίτως (καθ' ὑπερβολὴν) ἄγνωστος.

Ὑπεραγόντως [ὑπεράγω], ἐπίῤ. (μτχ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, Ὑπερβαλλόντως.

Ὑπερ-αγορεύω, Μ. εύσω. Ὁμιλῶ (Ἀγορεύω) ὑπὲρ (πρὸς ὑπεράσπισίν) τινος.

Ὑπερ-αγρυπνέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Ἀγρυπνῶ ὑπὲρ (πρὸς φύλαξίν) τινος.

Ὑπερ-άγω, Μ. άξω (ἀόρ. Ὑπερήγαγον κτλ.). Ὑπερτερῶ, Ὑπερέχω, Ὑπερβαίνω· (μὲ γεν.) » Ὑπεράγειν τινὸς ἢ διαφέρειν, « Πλβ. (καὶ χ. πτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτχ. ἀντὶ οὐσ.) » Ζῶα ὑπεράγοντα τῷ μεγέθει, « Ἀθ., ὑπερμεγέθη. » Κακοπάθεια ὑπεράγουσα, « Διόδ., ὑπερβολική.

Ὑπερ-αγωνιάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ γεν. ἢ μτγν. αἰτ.) Φοβοῦμαι (Ἀγωνιῶ, Καρδιοκτυπῶ) ὑπέρ τινος.

Ὑπερ-αγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀγωνίζομαι ὑπέρ τινος, ὑπερμαχῶ, ὑπερασπίζομαι.

Ὑπερ-αείρω, Π. ἀντὶ Ὑπεραίρω.

Ὑπεραής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὑπέρ, ἄημι], ὁ πνέων ἄνωθεν ἢ μὲ ὑπερβάλλουσαν ὁρμὴν, σφοδρότατος, καταιγίζων. » Ἀέλλα—, « Ἰλ. Δ.

Ὑπερ-αθλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀθλῶ (Ἀγωνίζομαι ὡς ἀθλητής) ὑπέρ τινος. (μὲ γεν.) » Τῆς ἀληθείας—, « Ὕμν. Ἐκκλησ.

Ὑπερ-αιδέομαι-οῦμαι, Μ. αιδέσομαι (ἀόρ. Ὑπερῃδέσθην). Σέβομαι ἢ Ἐντρέπομαι μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-αιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἔχω ὑπερβολὴν (πληθώραν) αἵματος.

Ὑπεραίμωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὑπερβολικὴ αὔξησις αἵματος.

Ὑπεραινετός, ή, όν. Καθ' ὑπερβολὴν αἰνετὸς (ἐπαινετός).

Ὑπερ-αίρω, Μ. αρῶ (ἀόρ. Ὑπερῆρα κτλ.). Σηκόνω ὑπεράνω· ὑψόνω· (συχνότ. ἐλλ. μὲ αἰτ.) περνῶ ἐπάνω ἢ παραπάνω ἀπὸ, ὑπερβαίνω· (χ. πτ. τρπ.) ὑπερτερῶ, ὑπερέχω· (μσ. Γρφ.) ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι. » Τὸ ὑπεραῖρον, « Πλβ., = Τὸ ὑπερβάλλον.

Ὑπεραίσιος (ὁ, ἡ), Π. [ὑπέρ, αἶσα]. ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος.

Ὑπέραισχρος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν αἰσχρὸς ἢ ἄσχημος.

Ὑπερ-αισχύνομαι, Μ. αισχυνθήσομαι. Ἐντρέπομαι μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-αιωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κρεμνῶ τι (ἢ πθ. ἢ μσ. Κρέμαμαι, Στέκω μετέωρος, Ὑψοῦμαι) ἐπάνωθέν τινος· (ναυτ. μὲ γεν.) παρουσιάζομαι μὲ τὸ πλοῖόν μου ἀντικρὺ (εἰς τὰ ἀνοικτὰ) τόπου τινὸς, (Γαλλ.) arriver a la hauteur de. » Τῇσι νηυσὶ ὑπεραιωρηθέντες Φαλήρου, καὶ ἀνακωχεύσαντες ὑπὲρ αὐτοῦ τὰς νῆας, ἀπέπλον ὀπίσω, « Ἡρ.

Ὑπεραιώρησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐπάνωθέν τινος αἰώρησις, ἡ κατάστασις πράγματος ὑπεραιωρημένου.

Ὑπερ-ακμάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ὑπὲρ τὸ δέον ἀκμαῖος (σφριγῶν, εὐτραφής), (ἐν γέν.) ὑπερέχω. 2) = Παρακμάζω.

Ὑπέρακμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερβὰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας του (παρακμάσας), (κοιν.) περασμένος. 2) (Γλσ.) ὑπερμεγέθης, ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος.

Ὑπερ-ακοντίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω (Τινάζω) τὸ ἀκόντιον ἐπέκεινα τοῦ σκοποῦ ἢ μακρύτερον ἄλλου· (μτφορ. ἐν γέν.) ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω. (μὲ αἰτ.) » Ἔστι μὲν τυφλὸς, κλέπτων δὲ, τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισεν, « Ἀρσφ.

† Ὑπερ-ακούω, Μ. ακούσομαι, Γλσ. Ἀκούω καθ' ὑπερβολὴν καλά.

Ὑπερακράτως, ἐπίῤ. Καθ' ὑπερβολὴν ἀκράτως (ὑπερμέτρως).

Ὑπερακριβής, έος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἢ ὑπὲρ τὸ δέον ἀκριβής.

Ὑπερ-ακρίζω, Μ. ίσω. Περνῶ ἐπάνωθέν (ὑπὲρ τὴν ἄκραν) τινος, ὑπερβαίνω ὑψηλόν τι μέρος· (ἐν γέν.) ὑψοῦμαι, ὑπερέχω. (μὲ αἰτ.) » Δυνάμενον ἐπὶ τοῦ ἵππου καὶ .. τειχία ὑπερακρίζειν, « Ξεν. (ἢ γεν.) » Αἰθερίαν πέτραν, ἢ τῶνδε δόμων ὑπερακρίζει, « Εὐρ., ὑψοῦται ὑπεράνωθεν.

Ὑπεράκριος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος ἢ κατοικῶν ἐπάνω εἰς τὰ ἄκρα τῶν ὀρέων. » Ὑπεράκρια (τὰ), αἱ ἀκρώρειαι, καὶ » Ὑπεράκριοι, « οἱ κάτοικοι αὐτῶν, οἱ ὀρεινοί.

Ὑπέρακρος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὸ ἄκρον, ὑπερύψηλος.

Ὑπεράκρως, ἐπίῤ. Ὑπὲρ τὸ ἄκρον, Ὑπερμέτρως.

Ὑπερ-αλγέω-ῶ, Μ. ήσω. Πονῶ ἢ Λυποῦμαι μὲ ὑπερβολήν· (μὲ γεν. ἢ μτγν. αἰτ. ἐλλ.) λυποῦμαι διά. » Ὑμῶν ὑπεραλγῶ, οἵτινες κτλ., « Ἀρσφ.

Ὑπεραλγής, έος (ὁ, ἡ). ὑπερβολικὰ λυπημένος. » Χόλος —, « Σοφ., ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος.

Ὑπεράλιος (ὁ, ἡ), [ὑπέρ, ἅλς]. ὁ κείμενος πλησίον (ἐπάνω) εἰς τὴν θάλασσαν, παράλιος.

Ὑπεραλκής, έος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἰσχυρὸς (ὀχυρός), ακαταμάχητος.

Ὑπερ-άλλομαι, Μ. αλοῦμαι. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) Πηδῶ ἐπάνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος, ὑπερβαίνω πηδῶν.

Ὑπέραλλος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ (ὑπερβαίνων) τοὺς ἄλλους.

Ὑπέραλμα (τὸ). ἅλμα (πήδημα) ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος.

Ὑπεράλμενος, η, ον, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ὑπεραλόμενος, μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ὑπεράλλομαι.

Ὑπεράλπειος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὲρ τὰς Ἄλπεις (ἐπέκεινα τῶν Ἄλπεων) κείμενος, (Γαλλ.) transalpin.

Ὑπερᾶλτο, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Ὑπερήλατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Ὑπεράλλομαι.

Ὑπερ-αμφισβητέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀμφισβητῶ (Φιλονεικῶ) ὑπὲρ τὸ δέον.

Ὑπερ-ανα-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ὑπερανέβην κτλ.). Ἀναβαίνω ἐπάνω ἢ παραπάνω ἀπὸ, ὑπερβαίνω.

Ὑπερ-ανα-βλύζω, Μ. βλύσω. (μὲ γεν.) Ἀναβρύω (Ἀναβλύζω) ἐπάνωθέν τινος.

Ὑπερ-αναιδεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὑπερβαίνω κατὰ τὴν ἀναίδειαν.

Ὑπεραναίσχυντος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἀναίσχυντος,

Ὑπερ-ανά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Κάθημαι εἰς τὴν τράπεζαν (ἴδε Ἀνάκειμαι) παραπάνω ἀπὸ ἄλλον.

Ὑπερ-ανα-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω ἐπάνω (ὑψηλὰ) ἢ ὑπεράνωθέν τινος.

Ὑπερ-ανα-τέλλω, Μ. τελῶ. (μὲ γεν.) Ἀνατέλλω ὑπεράνωθέν τινος.

Ὑπερανεστηκώς, υῖα, ός, μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ὑπερανίστημι.

Ὑπερ-αν-έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Ὑπερανέσχον κτλ.). Ἐξέχω (Ὑψοῦμαι ἢ Ἐκτείνομαι) ὑπεράνωθέν τινος, ὑπέρκειμαι. » Τὴν ὑπερανέχουσαν θάλασσαν, « Στρβ.

Ὑπερ-ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀνθίζω μὲ ὑπερβολήν· εἶμαι εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἀνθήσεώς μου.

Ὑπεράνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ ἄνθρωπον (ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν).

Ὑπερ-ανίσταμαι, Μ. ανα-στήσομαι (ἀόρ. Ὑπερανέστην κτλ.). Σηκόνομαι (Ὑψοῦμαι) ὑπεράνω ἢ (μὲ γεν.) ὑπεράνωθέν τινος, ἐξέχω, ὑπερέχω.

Ὑπερ-αν-ίσχω, = Ὑπερανέχω.

Ὑπερ-αντλέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Εἶμαι ἢ Γίνομαι -

Ὑπέραντλος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ πλοίου) τοῦ ὁπ. ὁ ἄντλος (τὸ νερὸν τῆς σεντίνας) δὲν προφθαίνει νὰ ἐξαντληθῇ (ἐπλημμύρισε)· (μτφορ.) πνιγμένος ἀπὸ πλῆθος κακῶν· (ἐπὶ πραγμ.) ὑπερβολικὸς, ἀνυπόφερτος. » Ὑπέραντλος ὕβρις τοῦ βίου, « Αχ.

Ὑπεράνω, ἐπίῤ. Ἐπάνω (Παραπάνω) ἀπό. » Ὑπεράνω γίνομαι, « Αξ., ὑπερτερῶ, ὑπερνικῶ, ὑπερβαίνω, (Γαλλ.) prendre ou avoir le dessus.

Ὑπεράνωθεν, ἐπίῤ. (μὲ γεν.) Ἀπὸ 'πάνω, (μὲ γεν.) ἀπὸ 'πάνω ἀπό. » Ὑπεράνωθεν πέτρας ἀετὸς ἐκαθέζετο, « Μυθ.

Ὑπερ-απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-απο-δίδωμι, Μ. απο-δώσω (ἀόρ. Ὑπεραπέδωκα κτλ.). Δίδω ἢ Ἀποδίδω τι ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου, ἀνταποδίδω.

Ὑπερ-απο-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι (ἀόρ. Ὑπεραπέθανον κτλ.). (μὲ γεν.) Ἀποθνήσκω ὑπὲρ (χάριν ἢ πρὸς σωτηρίαν) τινος.

Ὑπερ-απο-κρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι. (μὲ γεν.) Ἀποκρίνομαι ὑπέρ τινος, ὑπεραπολογοῦμαι.

Ὑπερ-απ-όλλυμαι, Μ. ολοῦμαι (ἀόρ. Ὑπεραπωλόμην κτλ.). (μὲ γεν.) Χάνομαι ὑπὲρ (χάριν ἢ πρὸς σωτηρίαν) τινος, ὑπεραποθνήσκω.

Ὑπερ-απο-λογέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. (μὲ γεν.) Ἀπολογοῦμαι ὑπὲρ (ἀντὶ ἢ πρὸς ὑπεράσπισίν) τινος.

† Ὑπεραπότισις, εως (ἡ), Γλσ. = Ὑπερέκτισις.

† Ὑπεραποφαντικός, ή, όν. Ὁ ἔτι μᾶλλον (καθ' ὑπέρθεσιν) ἀποφαντικὸς (βεβαιωτικός), (συγχ. τῷ

Ὑπεραποφατικός, ή, όν. Ὁ ἔτι μᾶλλον (καθ' ὑπέρθεσιν) ἀποφατικὸς (ἀρνητικός). » Ὑπεραποφατικὸν δέ ἐστιν, ἀποφατικὸν ἀποφατικοῦ, οἷον Οὐχὶ οὐχ ἡμέρα ἐστί· τίθησι δὲ τὸ ἡμέρα ἐστὶ, « Αρτ.

Ὑπερ-απο-χράω (συνήθ. ἀπρσ.) Ὑπεραποχρᾷ, Μ. χρήσει (ἀόρ. Ὑπεραπέχρησε). Εἶμαι πλειότερος τοῦ δέοντος (τοῦ ἀποχρῶντος), φθάνω ἢ περισσεύω, (ἐθ.

Ὑπεραποχρώντως, ἐπίῤ. (μτχ.). Πλειότερον τοῦ ἀποχρῶντος (ἀπ' ὅ,τι χρειάζεται), ὑπερεκπερισσοῦ.

Ὑπερ-αρέσκω, Μ. αρέσω. (μὲ δοτ.) Ἀρέσκω μὲ ὑπερβολὴν εἴς τινα.

Ὑπεράριθμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ (ὑπερβαίνων) τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν, (Γαλλ.) surnuméraire. 2) ὁ ὑπερβαίνων πάντα ἀριθμὸν, ἀναρίθμητος, ὑπεράριθμος.

Ὑπερ-αῤῥωδέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. ἀντὶ Ὑπεροῤῥωδέω.

Ὑπέραρσις, εως (ἡ), τὸ ὑπεραίρειν ἢ ὑπεραίρεσθαι, ὑπερβίβασις, ὑπερύψωσις· (Γρφ.) ὑπεροχή.

† Ὑπεράρχιος (ὁ, ἡ), (θλγ.) ὁ ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς, ἄναρχος.

Ὑπερ-άρχω, Μ. άρξω. (Γρφ. μὲ δοτ.) Ἄρχω ἐπὶ (ὑπεράνω) τινος.

Ὑπερασθενής, έος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἀσθενὴς (ἀδύνατος).

Ὑπερ-ασθμαίνω, Μ. ανῶ. Εἶμαι ἢ Γίνομαι -

Ὑπέρασθμος (ὁ, ἡ), [ὑπέρ, ἆσθμα]. ὁ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ἀνασάνῃ, ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὸ πολὺ ἀνάσασμα.

Ὑπερ-ασμενίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Ἀποδέχομαι μὲ ἄκραν εὐχαρίστησιν (Ἀρέσκομαι μὲ ὑπερβολὴν εἴς) τι.

Ὑπερ-ασπάζομαι, Μ. άσομαι. Ὑπεραγαπῶ, ὑπερευχαριστοῦμαι εἴς τι.

Ὑπερ-ασπίζω, Μ. ίσω. (μὲ αἰτ. ἢ σπντ. γεν.) Κρατῶ ἔμπροσθέν τινος (Σκεπάζω τινὰ μὲ) τὴν ἀσπίδα μου, προασπίζω· (συνήθ. μτνμ.) προστατεύω, διαυθεντεύω, (κοιν.) ὑπερασπίζομαι.

Ὑπερασπισμός (ὁ), τὸ ὑπερασπίζειν, προασπισμὸς, (συνήθ. μτνμ.) διαυθέντευσις, (κοιν.) ὑπεράσπισις.

Ὑπερασπιστήρ (ὁ), Π. ἀντὶ -

Ὑπερασπιστής, οῦ (ὁ). ὁ ὑπερασπίζων (κυρ. καὶ μτνμ.) τινὰ, προασπιστὴς, ὑπέρμαχος· (μτνμ.) διαυθεντευτὴς, προστάτης.

Ὑπερασπίστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ὑπερασπιστής, διαυθεντεύτρια.

Ὑπεράστειος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἀστεῖος (κομψὸς, πνευματώδης, ἐπίχαρις).

Ὑπερ-αστράπτω, Μ. άψω. Ἀστράπτω μὲ ὑπερβάλλουσαν λάμψιν, φεγγοβολῶ.

Ὑπερ-ασχημονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀσχημονῶ μὲ ὑπερβολὴν, φέρομαι παραπολὺ ἄσχημα (ἄτακτα).

Ὑπεράτοπος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἄτοπος (παράλογος)

Ὑπερ-αττικίζω, Μ. ίσω. Ἀττικίζω μὲ ὑπερβολὴν (ὑπὲρ τὸ δέον, μὲ τρόπον πολλὰ ἐπιτετηδευμένον).

Ὑπεραττικισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὁ ὑπὲρ τὸ δέον (ὑπερβολικὸς) ἀττικισμός.

Ὑπεραττικός, ή, όν, (καὶ ἐπίῤ.)-ικῶς. Ὁ ὑπὲρ τὸ δέον (καθ' ὑπερβολὴν, ἐπιτετηδευμένως) Ἀττικός.

Ὑπερ-αυγάζω, Μ. άσω. Φέγγω (Λάμπω) μὲ ὑπερβολικὴν λάμψιν, εἶμαι-

Ὑπεραυγής, έος (ὁ, ἡ), = Ὑπέρλαμπρος.

† Ὑπέραυγος (ὁ, ἡ), = Ὑπεραυγής· (ἰδιαιτ. ἀστρνμ.) ὁ εὑρισκόμενος ἐντὸς 15 μοιρῶν τοῦ ἡλίου.

Ὑπερ-αυξάνω, Μ. αυξήσω. Αὐξάνω ὑπὲρ τὸ δέον.

Ὑπεραύξησις, εως (ἡ). ἡ ὑπὲρ τὸ δέον αὔξησις.

Ὑπερ-αύξω, Μ. αυξήσω, = Ὑπεραυξάνω.

Ὑπερ-αυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Αὐχῶ (Καυχῶμαι) μὲ ὑπερβολὴν, [ἐκ τοῦ

Ὑπεραυχής, έος καὶ

Ὑπέραυχος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν αὐχῶν (καυχώμενος), μεγάλαυχος, ὑπερήφανος, (παρβλ.) Ὑπέρκομπος.

Ὑπεράφανος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Ὑπερήφανος.

Ὑπερ-αφρίζω, Μ. ίσω. Ἀφρίζω ὑπὲρ τὰ χείλη τοῦ ποτηριοῦ, ξεχειλίζω ἀπὸ ἀφρόν.

Ὑπεραχθής [ὑ. ἄχθος], εος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν φορτωμένος.

Ὑπερ-άχθομαι, Μ. αχθεσθήσομαι. Λυποῦμαι (Κακοκαρδίζω ἢ [Π.] Ἐχθρεύομαι) μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερβάθμιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερβαίνων τὸν βαθμὸν (τὸ κατώφλιον) τῆς θύρας. » Ὑπερβάθμιον πόδα πέμπειν (ῥίπτειν, τείνειν), « φρσ. Παροιμ., ὑπερβαίνειν τὰ ὅρια (τοῦ μετρίου), ἀτακτεῖν, αὐθαδιάζειν.

Ὑπερ-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ὑπερέβην κτλ.). (σπν. καὶ μόνον εἰς τὸν ἀόρ. ά. μτβτ.) ἀντὶ Ὑπερβιβάζω. » Ὑπερβησάτω τὴν κνήμην ἐπὶ τὰς δεξιὰς πλευρὰς, « Ξεν. 2) (συνήθ. ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) περνῶ ἐπάνωθέν τινος πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. » Τεῖχος ὑπερβαίνειν, « Ἰλ. Μ. » Ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν, « Ὀδ. Θ. » Ὑπερβάντες τὰ ὄρη ἥξομεν, « Ξεν. (καὶ ἐλλ. πρὸς αἰτ. προθ.) » Ὑπερβῆναι εἰς τὴν τῶν Θηβαίων, « αὐτ. (καὶ ἐπὶ ποτ.) » Εἰ μὴ ἐπ' ἑκκαίδεκα ἢ πεντεκαίδεκα πήχεας ἀναβῇ ὁ ποταμὸς, οὐχ ὑπερβαίνει ἐς τὴν χώρην, « Ἡρ. 3) περνῶ ἐπέκεινα (μακρύτερα, παραπάνω), 'ξαπερνῶ· (μτφρ.) ὑπερνικῶ· (μὲ γεν.) ὑπερτερῶ, ὑπερέχω· (ἐνίοτε) παρατρέχω· παρασιωπῶ. » Ὑπερβαίνων τοὺς προσεχέας, « Ἡρ. » Ἐνίοτε πολλὰς ἡδονὰς ὑπερβαίνομεν, ὅταν πλεῖον ἡμῖν τὸ δυσχερὲς ἐκ τούτων ἕπηται, « Ἐπίκουρ. (καὶ γεν.) » Τίνι τῶν ἄλλων ζώων ὑπερβέβηκεν ὁ ἄνθρωπος; « Ἀρστ. 4) (μὲ αἰτ.) = Παραβαίνω, ἀθετῶ· (Π. χωρὶς πτ.) ἁμαρτάνω. » Νόμου—, « Αχ. » Ὅτε κέν τις ὑπερβαίῃ καὶ ἁμάρτῃ, « Ἰλ. Ζ. » Ποῖ παρέβην; « Πυθαγ. 5) Π. (μὲ δοτ.) = Περιβαίνω, ὑπερασπίζω, (Ὀππ.).

Ὑπερ-βακχεύω, Μ. εύσω. Βακχεύω ὑπὲρ τὸ δέον· (μτβτ.) θέλων νὰ κάμω τι ἐνθουσιῶδες (ὑψηλὸν) τὸ διαφθείρω. » Τὰς ἐννοίας—, « Φλσρ.

Ὑπερβαλλόντως, ἐπίῤ. (μτχ.). Μὲ ὑπερβολὴν, εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν, [ἐκ τοῦ

Ὑπερ-βάλλω, Μ. βαλῶ. Ῥίπτω τι ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος, περνῶ ῥίπτων (εἰς τὸ σημάδι), 'ξαπερνῶ· (μτνμ.) ὑπερνικῶ· (χ. πτ.) ὑπερτερῶ, ὑπερέχω· (ἐνίοτε) προσθέτω τιμὴν (εἰς δημοπρασίαν), ὑπερθεματίζω· (συνήθ.) εἶμαι ὑπερβολικὸς, ὑπέρμετρος· (ἐπὶ ποτ. κλπ.) ξεχειλίζω· πλημμυρῶ· (μσ. τρπ.) παραβαίνω· (ἐν γέν.) = Ὑπερβαίνω (κυρ. καὶ μτνμ.). » Ἔῤῥιψε (τὸν δίσκον) χειρὸς ἄπο στιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντα, « Ἰλ. Ψ. » Ὅτε μέλλοι ἄκρον ὑπερβαλέειν, « Ὀδ. Λ. » Ὑπερβάλλων τὰ ὄρη, « Ξεν. » Δουρὶ δ' ὑπειρέβαλον Φυρῆα, « Ἰλ. Ψ. » Μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὀπλὴν, μήτ' ἀπολείπων, « Ἡσ. » Ὑπὸ ἀνέμων ὑπερβαλέειν Μαλέην οὐκ οἷοί τε γενέσθαι, « Ἡρ. (καὶ ἐλλ. πρὸς αἰτ. προθ.) » Ὑπερβάλλουσιν εἰς τὴν πόλιν, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Ὅς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον, « Θγν. » Ὑπερβάλλειν τὸν χρόνον (τὸν καιρὸν), « Ξεν. » Ἤλπισαν τὴν βασιλέως δύναμιν ὑπερβαλέεσθαι, « Ἡρ. » Ἢν ἡμέας ὑπερβάλησθε καὶ νικήσητε, « αὐτ. » Πλήθει γε οὐκ ἂν ὑπερβαλοίμεθα τοὺς πολεμίους, « Ξεν. » Ὑπερβαλλόμενοι τὰ δίκαια, « αὐτ. (ἢ χωρὶς πτ.) » Οἱ λέβητες ἔζεσαν καὶ ὑπερέβαλον, « Ἡρ., ἐξεχείλησαν. » Προέβαινε τοῖσι χρήμασι ὑπερβάλλων, ἐς ὃ πεντήκοντα τάλαντα ὑπεδέδεκτο, « αὐτ. (καὶ τρπ.) » Εὐεργετοῦντα ὑπερβάλλειν αὐτὸν οὐδένα δύνασθαι, « Ξεν. (ἢ μσ.) » Ἀελπτέοντες αὐτοὺς ὑπερβαλέεσθαι, « Ἡρ., νὰ ὑπερισχύσουν. (καὶ μσ.) » Ὑπερβάλοντο ἀρετῇ, « αὐτ. » Πολλὸν πάντας ὑπερβαλόμενος, « αὐτ. (ἢ κατὰ μτχ.) » Πρόσωπον ὑπερβάλλον αἴσχει, « Ξεν., καθ' ὑπερβολὴν ἄσχημον. (καὶ ἁπλ. ἀντὶ ἐπιθ.) » Ὑπερβάλλουσα ἀδικία (ῥαθυμία), « Αξ., Δμ. (ἢ μσ. σπν.) » Ὑπερβεβλημένην γυναῖκα, « Εὐρ., ὑπερέχουσαν ἁπασῶν. (ἢ ἀντὶ οὐσ.) » Τὸ ὑπερβάλλον, « Αξ., ἡ ὑπερβολή. 2) (ἰδιαιτ. μσ.) ὑπερτίθεμαι, ἀναβάλλω. » Ἢν ὑπερβάλληται τὴν συμβολὴν, ἢ μὴ ποιῆται, « Ἡρ. (καὶ προθετ.) » Τὴν νέμεσιν εἰς ἕτερον ἢ τύχη καιρὸν ὑπερ-

βαλλομένη, « Πλ. (καὶ ἀπολ.) » Ἐβουλεύσαντο αὐτίκα ἐπιχειρέειν, καὶ μὴ ὑπερβάλλεσθαι, « Ἡρ. » Ἢν αὐτοὺς πυνθάνωνται ὑπερβαλλομένους, « αὐτ.
Ὑπερ·βαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Βαρύνω παρὰ πολύ· (ἀμτβτ.) εἶμαι-
Ὑπερβαρής, έος (ὁ, ἡ). πολλὰ (καθ' ὑπερβολὴν) βαρύς· (Π. κατὰ συνκδχ.) ὑπερμεγέθης.
Ὑπερβασία (ἡ), Π. ἀντὶ Ὑπέρβασις, (κυρ. μτφορ.) παράβασις, ἀθέτησις· (ἐν γέν.) ἁμαρτία· (ἐνίοτε) ὑπερβολή. » Πᾶν μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί, « Γνμ.
Ὑπέρβασις, εως (ἡ), τὸ ὑπερβαίνειν, πέρασμα ἀπὸ 'πάνω ἢ παραπάνω, (σπν. ἀμτβτ.) ὑπερβίβασις· (μτφορ.) παράβασις, (εὐχρηστότ. τὸ Π.) Ὑπερβασία· (Γρμτ.) = Ὑπερβατόν.
Ὑπερβαταῖος, α, ον, θετ. τοῦ Ὑπερβαίνω.
Ὑπερβατὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ὑπερβάτης, (ὅθ.
Ὑπερβατήριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν ὑπέρβασιν (τὸ πέρασμα). » Ὑπερβατήρια (ἐνν. ἱερά), « τὰ τελούμενα πρὸ τῆς (εἰς τὸ πέραν) διαβάσεως.
Ὑπερβάτης, ου (ὁ). ὁ ὑπερβαίνων (περνῶν ἐπέκεινα ἢ ὑπεράνωθέν τινος), διαβάτης.
Ὑπερβατός, ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ὑπερβῇ. » Κατὰ χαράδραν τινά, ᾗ ὑπερβατὸν ἦν τὸ περιτείχισμα, « Θκ.
2) (ἐνεργ.) ὁ ὑπερβαίνων πᾶν μέτρον, τερατώδης, ὑπερμεγέθης, ἀλλόκοτος. » Ἐνύπνια ὑπερβατά, τὰ ὑπερόρια, ἢ τοῖς χρόνοις, ἢ τοῖς τόποις, ἢ τοῖς μεγέθεσιν, « Ἀρστ. (καὶ συγκρ.) » Ἄχη τῶν δ' ὑπερβατώτερα, « Αἰσχλ., παραδοξότερα, τραγικώτερα. ‖. (οὐσ.) Ὑπερβατόν, « Ἰατρ., εἶδος ἐπιδέσμου. 3) μετατοπισμένος ἀπὸ τὴν φυσικήν τυ θέσιν. » Λέξις —, « Ἀρστ. ‖. (οὐσ.) Ὑπερβατόν, « σχῆμα λόγου καθ' ὃ αἱ λέξεις τάττονται πρωθυστέρως (καθ' ὑπέρβασιν).
Ὑπερβατῶς, ἐπίρ. Καθ' ὑπέρβασιν, ἐν παρόδῳ. » Οὐ τῷ τάχει μᾶλλον, ἢ τῷ ὡς δεῖ δημιουργεῖται, οὐδὲ ὑπερβατῶς, « Ἱππκρ. 2) (καθ' ὑπερβατόν, » Ὑ. δηλοῦν (δέξασθαί τι), « Αξ.
Ὑπερβεβλημένως, ἐπίρ. = Ὑπερβαλλόντως.
Ὑπερβήῃ, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπερβῇ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. καὶ
Ὑπερβῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπερβαίνω.
Ὑπερ·βιάζομαι, Μ. άσομαι. Βιάζω (Στενοχωρῶ) μὲ ὑπερβολήν· ὑπερνικῶ διὰ τῆς βίας, ὑπερισχύω.
Ὑπερ·βιβάζω, Μ. άσω. Περνῶ (Διαβιβάζω) τι ἐπέκεινά ἢ ὑπεράνωθέν τινος· (γρμτ.) μεταθέτω (μετατοπίζω) κατὰ σχῆμα ὑπερβατόν.
Ὑπερβίβασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ὑπεράνωθέν τινος ἢ εἰς τὸ ἄλλο μέρος διαβίβασις· μετάθεσις.
Ὑπερβιβασμὸς (ὁ), = Ὑπερβίβασις, μετάθεσις (κυρ. τοῦ τόνου).
ϯ Ὑπερβίη (ἡ), Ἰων. βία, δυναστεία, (δθ. τὸ Ατ.) superbia, [ἐκ τοῦ

Ὑπέρβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑπερβάλλουσαν (ἢ ὑπερβαίνων πᾶσαν) βίαν, καθ' ὑπερβολὴν ἰσχυρὸς ἢ βίαιος, ἀκαταδάμαστος, (ἐν γέν.) ὑπερβολικὸς· ἀνυπόφερτος. » Θυμὸς (» Ὕβρις) —, « Ὅμ. ‖. (τὸ οὐδ.) Ὑπέρβιον, Π. ἀντὶ ἐπίρ. Μὲ τρόπον ἀγέρωχον, μὲ ἀνυπόφερτον αὐθάδειαν.
Ὑπερ·βλαστάνω, Μ. βλαστήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι-
Ὑπερβλαστής, έος (ὁ, ἡ). ὁ βλαστάνων μὲ ὑπερβολήν (ὑπὲρ τὸ δέον). » Δεῖ γὰρ μὴ ὑπερβλαστὲς εἶναι τὸ καρποφορῆσον, « Θφρ.
Ὑπερβλήδην, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ὑπερβαλλόντως.
Ὑπέρβλημα (τό), (μθμτκ.) ἡ ὑπὲρ τὴν γραμμὴν (τοῦ σχήματος) ἐξέχουσα (ὑπερβάλλουσα) ἐπιφάνεια.
Ὑπερ·βλύζω, Μ. βλύσω. Ἀναβλύζων χύνομαι ἀπὸ 'πάνω, πλημμυρῶ, ξεχειλίζω· (μτνμ. μὲ αἰτ.) ὑπερβαίνω.
ϯ Ὑπέρβλησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ξεχείλισμα.
ϯ Ὑπερ·βοάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Φωνάζω μὲ ὑπερβολὴν δυνατὰ ἢ δυνατώτερα· (μτβτ.) κατασιγάζω (ἀποστομόνω) τινὰ μὲ ταῖς φωναῖς μου.
Ὑπερβολάδην, ἐπίρ. Π. = Ὑπερβλήδην.
Ὑπερβολαῖος (ὁ). ὁ ἀνώτατος τόνος εἰς τὴν παλαιὰν μουσικήν, [ἐκ τοῦ
Ὑπερβολή (ἡ), τὸ ὑπερβάλλειν, ἡ ὑπεράνωθέν τινος διάβασις, πέρασμα ἀπὸ 'πάνω πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. » Ἐν τῇ ὑπερβολῇ τῶν ὀρέων τῶν εἰς τὸ πεδίον, « Ξεν. 2) (συνκδχ. εἰς τὸ πλθ.) τὸ μέρος διὰ τοῦ ὁπ. πρέπει τις νὰ ὑπερβῇ, κορυφὴ (πάροδος) ὄρους, (κοιν.) ζυγός. » Τὰς ὑπερβολὰς φυλάττειν, « Ξεν. 3) (συνήθ. μτνμ.) πᾶν τὸ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἢ τὸ πρέπον ἢ τὸ σύνηθες γινόμενον ἢ λεγόμενον, τὸ ὑπερβάλλον τοῦ μεγέθους (τῆς ποσότητος κτλ.), (Γαλλ.) excès· (Ῥτρ.) σχῆμα λόγου, μεγαλοποίησις τῆς ἐννοίας ἐπὶ τὸ ὑπέρμετρον, (Γαλλ.) exagération. » Εὐδαιμονίας —, « Ἰσκρ. » Τοῦτο γάρ ἐστιν ὑπερβολή, « Δείν., ὁ ὑπέρτατος βαθμός, τὸ μὴ περαιτέρω. » Ὑπερβολὴν ποιήσομαι, « Δμ., ἂς μεγαλοποιήσω (ἂς ὑποθέσω μέγα) τὸ πρᾶγμα ὅσον ἐνδέχεται. » Μηδεμίαν ὑπερβολὴν ἀπολείπειν, « Δκ., φθάνειν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω, μὴ ἐπιδέχεσθαι πλέον αὔξησιν. » Δυσεντερικὰ πάθη, ὑπερβολὴν οὐκ ἀπολείποντα τοῦ ἐν ἑαυτοῖς μεγέθους, « Ἐπίκουρ., ἀνυπέρβλητα τὸ μέγεθος. » Ὥστε καὶ τὰς ποιητικὰς ὑπερβολὰς ἐνδεῖν, « Πλ. (καὶ προθετ. ἐν εἴδει ἐπιρ.) » Εἰς (» Καθ') ὑπερβολήν, καὶ (ἐλλ.) » Ὑπερβολῇ, « Αξ., = Ὑπερβαλλόντως. (ἢ γεν.) » Εἰς ὑπερβολήν τινος, « Πλάτ., ὑπέρ τινα, πλειότερον παρά. 4) (ἐνίοτε) ὑπέρθεσις, ἀναβολή. » Ὑπερβολὴ κακοῦ ἐγένετο Καρυστίοισι, « Ἡρ. » Πέμπειν ἠξίου, καί, μηδεμίαν ὑπερβολὴν ποιησαμένους, ἐξελέγχειν, « Πλβ. 5) (μθμτκ.) μία τῶν πέντε κωνικῶν τομῶν, (Ἀπ. Περγ.).
Ὑπερβολία (ἡ), Π. ἀντὶ Ὑπερβολή.
Ὑπερβολικός, ή, όν. Ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος καθ' ὑπερβολήν, ὑπέρμετρος.
Ὑπερβολικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ὑπερβολικόν, καθ' ὑπερβολήν, ὑπὲρ τὸ μέτρον.
Ὑπερβόλιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιδεχόμενος ὑπερβολὴν (ἀναβολήν). » Δίκη —, « Σχλ. Ἀρσφ., ἡ ἀναβληθεῖσα.
Ὑπερβόρειος καὶ (Π.) Ὑπερβόρεος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος ἢ κατοικῶν ὑπὲρ τὸν βορέαν (ἐπέκεινα τῶν βορειοτέρων μερῶν τοῦ κόσμου, εἰς τὰς ἐσχατιὰς τῆς Ἄρκτου).
2) Π. ἀντὶ Ὑπερόριος, ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος. » Τύχη —, « Αἰσχλ.
Ὑπερβορίς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ὑπερβόρειος.
Ὑπερ·βράζω, Μ. βράσω. Βράζων ξεχειλίζω.
Ὑπερβριθής, έος (ὁ, ἡ), = Ὑπερβαρής.
Ὑπερ·βρυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Βρυχῶμαι καθ' ὑπερβολὴν δυνατά.
Ὑπερ·βρύω, Μ. βρύσω. Εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν γόνιμος ἢ ἄφθονος· (μὲ δοτ.) ἔχω ὑπερβολικὴν ἀφθονίαν (βρυάζω) ἀπό.
ϯ Ὑπερβύθιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπὲρ βύθιον.
Ὑπ·εργάζομαι, Μ. άσομαι (ἀόρ. Ὑπειργασάμην κτλ.). Ἐργάζομαι ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως ἢ προτοῦ· ὑπενεργῶ· ὑπηρετῶ, προμηθεύω· (σπν.) ὑποτάσσω. » Ἄρουραν εἰς σποράν (» Νεὸν τῷ σπόρῳ) —, « Δ. Ἁλ., Ξεν., ὀργόνω τὸ χωράφι πρὶν τὸ σπείρω. (καὶ πθ.) » Νῷν πόλλ' ὑπείργασται φίλα, « Εὐρ., = Προείργασται.
Ὑπεργαμία (ἡ). παράκαιρος (παρ' ἡλικίαν) ὑπανδρεία, ὀψιγαμία.
Ὑπέργειος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπάνω (εἰς τὴν ἐπιφάνειαν) τῆς γῆς, (ἀντιθ. τῷ Ὑπόγειος).
Ὑπεργέλοιος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν γελοῖος, γελοιωδέστατος.
Ὑπερ·γεμίζω, Μ. ίσω. Φορτόνω (γεμίζω) ὑπὲρ τὸ δέον.
Ὑπερ·γέμω (χ. Μ.). Εἶμαι ὑπὲρ τὸ δέον γεμάτος (χορτάτος).
Ὑπερ·γηράσκω, Μ. γηράσω, -ομαι. Γίνομαι ὑπέργηρως.
ϯ Ὑπεργήρειος καὶ
Ὑπέργηρος ἢ (ὀρθότ. Ἀττ.) Ὑπέργηρως (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν γέρων, ἐσχατόγηρως.
Ὑπέργομος (ὁ, ἡ). ὑπὲρ τὸ δέον γεμάτος (φορτωμένος), παραφορτωμένος.
Ὑπερ·γράφω, Μ. γράψω. Γράφω ἢ Ζωγραφίζω ἀπὸ 'πάνω.
ϯ Ὑπέργυιος ἢ ;Ὑπέργυος (ὁ, ἡ), = Ὑπερμήκης, Ὑπερμεγέθης.
Ὑπέρδασυς, εος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν δασὺς (πυκνός, μαλλιαρός).
Ὑπερδέα, Π. ἀντὶ Ὑπερδεέα-ᾶ, αἰτ. τοῦ
Ὑπερδεής, έος (ὁ, ἡ). ὑπέρτερος δέους (φόβου), ἀπτόητος, ἢ 2) (κατ' ἄλλ.) ὑπὲρ τὸ δέον, ὑπέρμετρος.
Ὑπερ·δείδω, Μ. δείσω (ἀόρ. Ὑπερέδεισα, πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Ὑπερδέδοικα). (μὲ γεν.) Φοβοῦμαι ὑπέρ τινος. 2) (χ. πτ.) = τῷ
Ὑπερ·δειμαίνω, Μ. ανῶ, Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν.
Ὑπέρδεινος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν δεινὸς (κακός· φοβερός· ἐπιτήδειος κτλ.).
Ὑπερ·δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Δειπνῶ κατὰ

κόρον (ὑπὲρ τὸ δέον), κάμνω κατάχρησιν εἰς τὸ δεῖπνον.
Ὑπερδέξιος (ὁ, ἡ). ὁ δεξιόθεν ὑπερκείμενος· (ἐπμ. κυρ. ἐπὶ πολεμ. τοποθεσίας) ἁρμόδιος πρὸς ἐπίθεσιν, εὔθετος· (μτφορ. ἐν γέν. μὲ γεν. ἢ δοτ.) ἀνώτερος, καθυπέρτερος. » Εἶχον δὲ ὑπερδέξιον χωρίον οἷον χαλεπώτατον, καὶ ἐξ ἀριστερᾶς ποταμόν, « Ξεν. » Τὰ ἐρυμνὰ ὑπερδέξια πειρᾶσθαι ἔχων σκηνοῦν, « αὐτ. (ἢ μτφορ. πρὸς γεν.) » Ἐγκρατῆ καὶ ὑπερδέξιον τῆς κακίας τὴν ἀρετὴν καταστῆναι, « Πλ. (ἢ δοτ.) » Ὑπερδέξιος τῷ πολέμῳ (τοῖς δικαίοις), « Πλβ.
Ὑπερδεξίως, ἐπίρ. Ὑπεράνωθέν τινος πρὸς τὰ δεξιά, εἰς θέσιν ὑπερδέξιον· (ἐν γέν.) ὑψηλότερα.
Ὑπερ·δέω, Μ. δήσω. Δένω ἀπὸ 'πάνω ἢ παραπάνω.
;Ὑπερ·δια·λέγομαι, Μ. λέξομαι. (μὲ γεν.) Ὁμιλῶ περί τινος, (εἰς τὸν Αχ. κατά τινας ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπὸ διαλέγομαι;).
Ὑπερ·δια·τείνομαι, Μ. τενοῦμαι. Διατείνομαι (Δισχυρίζομαι) μὲ ὑπερβολήν.
Ὑπερ·δίδωμι, Μ. ὑπερ·δώσω (ἀόρ. Ὑπερέδωκα κτλ.). (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Δίδω τι ὑπὲρ (πρὸς σωτηρίαν) τινος.
ϯ Ὑπερ·δικάζω, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Ἐκδικοῦμαι ὑπέρ τινος. 2) = τῷ
Ὑπερ·δικέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Δικηγορῶ ὑπέρ τινος. (ἐν γέν.) συνηγορῶ, ὑπερασπίζομαι.
Ὑπέρδικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σφόδρα (καθ' ὑπερβολὴν) δίκαιος, ἀκροδίκαιος. 2) ἐκδικητής, ὑπερασπιστής, Ἔκδικος. » Νέμεσις —, « Πίνδ. 3) ὁ ὑπὲρ τὸ δίκαιον, ἄδικος (;).
Ὑπερδίπηχυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τοὺς δύο πήχεις.
Ὑπερ·δισκεύω, Μ. εύσω. Ῥίπτω τὸν δίσκον ὑπὲρ τὸ σημεῖον, ὑπερτερῶ τινα εἰς τὸ ῥίψιμον τοῦ δίσκου, (ἐν γέν.) ὑπερβαίνω, (παρβλ.) Ὑπερακοντίζω.
Ὑπερδισύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπὲρ τὰς δύο συλλαβάς.
Ὑπερ·δοκέω-ῶ. (κυρ. τρπρσ.) » Ταῦτά μοι ὑπερδοκεῖ, « Φλςρ., μοὶ φαίνονται εὔλογα (τὰ ἐγκρίνω) καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, εἶμαι συμφωνότατος.
Ὑπερ·δοξάζω, Μ. άσω. Τιμῶ μὲ ὑπερβάλλουσαν δόξαν. (ἡ πθ. μτχ.) » Ὑπερδεδοξασμένος, η, ον, = Ὑπερένδοξος.
Ὑπερδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπερβάλλουσαν ἰσχύν (δύναμιν).
Ὑπερ·δυναμόω-ῶ, Μ. ώσω. (Γρφ.) Ὑπερισχύω· (μὲ αἰτ.) καταδυναστεύω.
Ὑπερδώριος (ὁ, ἡ). (ῥυθμός) ὁ ὑπὲρ τὸν Δώριον τόνον τῆς πλ. μουσ.
Ὑπερ·έζομαι, Μ. εδοῦμαι, Π. (μὲ γεν.) κάθημαι ὑπὲρ (ἐπάνω) τινος. ὑπερκάθημαι.
Ὑπέρθετο, Π. ἀντὶ Ὑπέθετο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ὑποτίθημι.
Ὑπ·ερεθίζω, Μ. ίσω. Ἐρεθίζω ὀλίγον τι ἢ μὲ τρόπον ὑποκεχρυμμένον.
Ὑπερεῖδον, ἀόρ. β'. τοῦ Ὑπεροράω.
Ὑπ·ερείδω, Μ. είσω. Στυλόνω ὑποκάτωθεν, ὑποστηρίζω.
Ὑπέρεικον (τό), = Ὑπέρικον.
Ὑπέρ·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ὑπερῄειν), =

Ὑπερέρχομαι (τοῦ ὁπ. χρησιμεύει ἐνίοτε ὡς μέλλων).
Ὑπερεῖπον (ὅθ. τὸ ἀπαρ. Ὑπερειπεῖν), ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τοῦ Ὑπεραγορεύω.
Ὑπερ·ερείπω, Μ. ερείψω. Ὑποσκάπτων κρημνίζω, (μτφορ.) χαλνῶ (καταστρέφω) ὀλίγον κατ' ὀλίγον· (Π. εἰς τὸν ἀόρ. β'.) καταπίπτω ἀφαιρουμένυ τοῦ ὑποστηρίγματός μου. » Οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν εἱστήκει· αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα, « Ἰλ. Ψ., κόπηκαν (ἀτόνισαν) τὰ ποδιά του.
Ὑπέρεισις, εως (ἡ), τὸ ὑπερείδειν, ὑποστήριξις.
Ὑπέρεισμα (τό). τὸ χρησιμεῦον πρὸς ὑπέρεισιν, ὑποστήριγμα.
Ὑπερειστικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑπερείδειν (ὑποστηρίζειν).
Ὑπερέκεινα [ὑπέρ, ἐκεῖνα], ἐπίρ. = Ἐπέκεινα, παρέκει (παραπανω) ἀπό, μακρύτερα.
Ὑπερ·εκ·θεραπεύω, Μ. εύσω. Ἑλκύω ὅλως διόλου εἰς τὸ μέρος μου δι' ἐπιμόνου περιποιήσεως ἢ κολακείας, ἐκθεραπεύω καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν.
Ὑπ·εκ·κειμαι, Μ. κείσομαι. Ἔκκειμαι (Ἐξέχω, Ἐκτείνομαι) ὑπεράνωθέν τινος.
Ὑπερ·εκ·κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω. Κρεμνῶ τι ὑπεράνωθέν τινος.
Ὑπερέκκρισις, εως (ἡ). ὑπερβολικὴ κένωσις (ἔκκρισις).
Ὑπερ·εκ·παίω, Μ. παίσω. Κτυπῶ ἐπάνωθεν ἢ ἐπέκεινά τινος πρὸς τὰ ἔξω· (μτνμ.) ὑπερβαίνω.
;Ὑπερ·εκ·πέμπω, Μ. πέμψω. Ἐκπέμπω (κυρ. τὸ βέλος) ὑπὲρ τὸν σκοπόν, ὑπερακοντίζω.
ϯ Ὑπερεκπερισσοῦ, ἐπίρ. (Γρφ.). Ὑπερμέτρως, ὑπερβαλλόντως.
Ὑπερεκπεσεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ
Ὑπερ·εκ·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Ὑπερεξέπεσον κτλ.). Ἐκπίπτω ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος, ἐβγαίνω παρὰ πολὺ ἔξω ἀπό, ἀπομακρύνομαι μὲ ὑπερβολήν· (μὲ αἰτ. ἐν γέν.) ὑπερβαίνω. » Πᾶσαν ἔννοιαν —, « Γργ.
Ὑπερ·εκ·πλήσσω (ττω), Μ. πλήξω. Ἐκπλήττω (ἢ πθ. Ἐκπλήττομαι) ὑπὲρ τὸ δέον, τρομάζω μὲ ὑπερβολήν, κατατρομάζω.
Ὑπερέκπτωσις, εως (ἡ), τὸ ὑπερεκπίπτειν, ἡ ἐπέκεινα τοῦ μέτρου ἔκπτωσις (ἀπομάκρυνσις), ὑπερβολή.
;Ὑπερέκτασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ
Ὑπερ·εκ·τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω ἐπέκεινά τινος ἢ ὑπὲρ τὸ δέον.
Ὑπερ·εκ·τίνω, Μ. τίσω. (μὲ γεν.) Πληρόνω ὑπέρ τινος.
Ὑπερέκτισις, εως (ἡ), τὸ ὑπερεκτίνειν, ἡ ὑπέρ τινος γινομένη πληρωμή.
;Ὑπερ·εκ·τρέπομαι, Μ. τρέψομαι. Ἐκτρέπομαι (Ἀποφεύγω) τι ἢ τινα μὲ ὑπερβολήν.
Ὑπερ·εκ·φεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω (Διαφεύγω) ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος πρὸς τὰ ἔξω, ὑπερβαίνων ἐκφεύγω.
Ὑπερ·εκ·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ὑπερεξέχεα κτλ.). Χύνω (καὶ πθ. Χύνομαι) ὑπεράνωθέν τινος πρὸς τὰ ἔξω, ξεχειλίζω.
ϯ Ὑπερ·εκ·χύνω, Γρφ. ἀντὶ Ὑπερεκχέω.
Ὑπερέκχυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑπερεκχέω, χύσιμον ὑπεράνωθέν τινος πρὸς τὰ ἔξω, ξεχείλισμα.
ϯ Ὑπερέλασις, εως (ἡ), Γλσ. ὑπερβολή, ὑπέρβασις, [ὡς οὐσ. τοῦ
;Ὑπερ·ελαύνω, Μ. ελάσω. Κτυπῶ τὸ ἄλογον ἢ τὸ ἁμάξι μου ἐπέκεινά τινος· (μτνμ.) ὑπερβαίνω.
Ὑπερέλαφρος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἐλαφρός.
Ὑπερ·εμ·βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Ὑπερενέβαλον κτλ.). Ἐμβάλλω ὑπὲρ τὸ δέον· (μσ.) = Ὑπερεμφορέομαι. » Ἐν ταῖς ἰχνίαις μὴ ὑπερεμβάλλεσθαι, « Ξεν., μὴ ἐνδιατρίβειν κατακόρως (;).
Ὑπερ·εμέω-ῶ, Μ. εμέσω. Ξερνῶ παρὰ πολύ, ἔχω ὑπερβολικὸν ἔμετον.
Ὑπερ·εμ·πίπλημι, Μ. εμ·πλήσω (ἀόρ. Ὑπερενέπλησα κτλ.). Γεμίζω ὑπὲρ τὸ δέον· (μσ. ἢ πθ.) τρώγω (χορταίνω [ἢ μτνμ. μὲ γεν.] ἀπολαμβάνω τι) κατὰ κόρον. » Μηδέποτε ὑπερεμπίπλασθαι, « Ξεν.
Ὑπερ·εμ·πλήθω, Μ. πλήσω. (μὲ γεν.) Εἶμαι ὑπὲρ τὸ δέον γεμάτος (χορτάτος (κυρ. ἢ μτνμ.) ἀπό.
Ὑπερ·εμ·φορέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Τρώγω ἢ Πίνω (κοιν. Ῥήχνω μέσα μυ) ὑπὲρ τὸ δέον, (μτνμ. ἐν γέν.) ἀπολαμβάνω κατὰ κόρον, = Ὑπερεμπίπλαμαι.
Ὑπερένδοξος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἔνδοξος.
Ὑπερ·ενιαυτίζω, Μ. ίσω. Διαρκῶ ὑπὲρ ἐνιαυτὸν (πλειότερον ἀπὸ ἕνα χρόνον).
Ὑπερεντελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φθάσας τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τῆς ἐντελείας.
ϯ Ὑπερέντευξις, εως (ἡ), τὸ ὑπερεντυγχάνειν, ἡ ὑπέρ τινος μεσίτευσις.
Ὑπερ·εν·τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐντρυφῶ ὑπὲρ τὸ δέον, καταχρῶμαι τὴν περὶ ἐμὲ ἀδυναμίαν τινός.
ϯ Ὑπερ·εν·τυγχάνω, Μ. εν·τεύξομαι (ἀόρ. Ὑπερενέτυχον κτλ.. (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ.) Μεσιτεύω (Μεσολαβῶ) ὑπέρ τινος.
Ὑπερ·εξ·αίρω, Μ. αρῶ. Ἐξαίρω (Ὑψόνω, Μεγαλοποιῶ) ὑπὲρ τὸ δέον.
Ὑπερ·εξ·ανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξανθῶ ἐπάνωθέν τινος.
Ὑπερ·εξ·απατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξαπατῶ ὅλως διόλου.
ϯ Ὑπερεξερύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπεξερύω.
ϯ Ὑπερεξέρχομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπερέρχομαι ἢ Ὑπεξέρχομαι.
Ὑπερ·εξ·έχω (ἀόρ. Ὑπερεξέσχον κτλ.). Ἐξέχω ὑπεράνωθέν τινος.
Ὑπερεξηκοντέτης, εος (ὁ, ἡ) ἢ
Ὑπερεξηκοντούτης, ου (ὁ) καὶ Ὑπερεξηκοντοῦτις, ιδος (ἡ). ὁ ὑπὲρ τὰ 60 ἔτη.
Ὑπερέξις, εως (ἡ), τὸ ὑπερέχειν, ὑπεροχή, ὑπερβολή.
Ὑπερεξίσταμαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπεξίσταμαι.
Ὑπερ·επ·αινέω-ῶ, Μ. αινέσω. Ἐπαινῶ μὲ ὑπερβολήν (ὑπὲρ τὸ δέον).
Ὑπερ·επ·αίρω, Μ. αρῶ. Ἐπαίρω (Ὑψόνω,

ὑπεράνωθέν τινος ἢ ὑπὲρ τὸ δέον, (μτνμ.) ὑπερεπαινῶ.

Ὑπερ-επείγομαι, Μ. επείξομαι. Σπεύδω (Βιάζομαι) μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-επι-θυμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθυμῶ μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-επι-τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω (Ἐπιτείνω) ἔτι μᾶλλον.

Ὑπ-ερέπτω, Μ. ερέψω, Π. τρώγω (κατατρώγω [καὶ μτνμ.] ἀφαιρῶ) τι ὑποκάτωθεν, ὑφαρπάζω. » Ποταμὸς λάβρος ὕπαιθα ῥέων, κονίην ὑπέρεπτε ποδοῖιν,« Ἰλ. Φ., ὑπέσυρε. 2) (μτφορ.) κατατρώγω (καταναλίσκω) ἐσωτερικῶς. » Λυγραὶ ὑπέρεπτον ἀνίαι,« Κοΐντ.

Ὑπερ-εράω-ῶ καὶ (μσ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. ερασθήσομαι (ἀόρ. Ὑπερηράσθην). Ὑπεραγαπῶ ἐρωτικῶς, εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν ἐρωτευμένος.

Ὑπερ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ὑπερῆλθον κτλ.). Ἔρχομαι ὑπεράνωθεν ἢ ἐπέκεινά τινος, ὑπερβαίνω, 'ξεπερνῶ, ἢ διαβαίνω.

Ὑπερ-εσθίω, Μ. έδομαι (ἀόρ. Ὑπερέφαγον κτλ.). Τρώγω ὑπὲρ τὸ δέον.

Ὑπερέσσυμαι, Π. πρκ. τοῦ Ὑπερσεύομαι.

Ὑπερέσχεθον, Π. ἀντὶ Ὑπερέσχον, ἀόρ. β'. τοῦ Ὑπερέχω.

Ὑπέρευ [ὑπὲρ, εὖ], ἐπίρ. Μὲ ὑπερβολὴν (Ὅσον ἐνδέχεται) καλά.

Ὑπέρευγε, ἐπίρ. = Ὑπέρευ, θαυμάσια, κάλλιστα.

;Ὑπερ-ερεύγομαι, Μ. ερεύξομαι, Π. = Ἀπερεύγομαι.

Ὑπερ-ευδαιμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν εὐδαίμων, ὑπερευτυχῶ.

Ὑπερ-ευδοκέω ℥

Ὑπερ-ευδοκιμέω-ῶ, Μ. ήσω. Εὐδοκιμῶ καθ' ὑπερβολήν.

Ὑπερευθής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑπέρυθρος.

Ὑπερ-ευκαιρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν εὔκαιρος (εὔθετος, [Ἰταλ.] κόμμοδος). » Οἰκία ὑπερευκαιρέουσα,« Ἱππκρ.

Ὑπερευπρεπῶς, ἐπίρ. Ὅσον ἐνδέχεται εὐπρεπῶς (κοσμίως), εὐπρεπέστατα.

Ὑπερευτυχία (ἡ). ὑπερβολικὴ εὐτυχία.

Ὑπερ-ευφραίνω, Μ. ανῶ. Εὐφραίνω (καὶ πθ. ἢ μσ. Εὐφραίνομαι) μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-εύχομαι, Μ. εύξομαι, = Ὑπερεπιθυμῶ. 2) (Γρφ. μὲ γεν.) εὔχομαι (προσεύχομαι) ὑπέρ τινος.

Ὑπερεύωνος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν εὔωνος, εὐθηνότατος.

Ὑπερ-εχθαίρω, Μ. αρῶ, Π. μισῶ (ἐχθρεύομαι) μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερεχόντως, ἐπίρ. (μτχ.). Κατ' ἐξοχήν, καθ' ὑπερβολήν· ὑπερβαλλόντως, [ἐκ τοῦ

Ὑπερ-έχω, Μ. έξω (ἀόρ. Ὑπερέσχον κτλ.). Κρατῶ τι ἐπάνωθεν (ὑπεράνωθεν) τινος. (μὲ γεν. ἢ Π. δοτ. ἢ σπν. προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) » Σπλάγχνα δ' ἐμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο,« Ἰλ. Β. » Ζεὺς τῆσδε πόλιος ὑπειρέχοι αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνῃ,« Θγν. » Διός, ὃς ξείνοις ἱκέτῃσί τε χεῖρ' ὑπερίσχει,« Ἀπλλν. » Τὰς κεφαλὰς ὑπὲρ τὸ ὑγρὸν ὑπερίσχοντες,« Πλβ., ἐξέχοντες ἔξω ἀπό, ὑπερκύπτοντες, ἀναδυόμενοι. 2) συχνοτ. ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) ἐξέχω (ὑψοῦμαι) ὑπεράνωθέν τινος, εἶμαι ὑψηλότερος (℥ μτφορ. ἀνώτερος, 'ξεπερνῶ, ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω· (ἐπὶ ἀστέρ.) ἀνατέλλω· (μὲ αἰτ.) » Ὑπερέσχεθεν ἄκριας ἀστήρ,« Ἀπλλν. (ἢ γεν.) » Ἠέλιος ὑπερέσχεθε γαίης,« Ἰλ. Λ. » Τοῦ ὕδατος ὑπερέχον,« Ἡρ. » Οὐκέθ' οἷός εἰμι ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας,« Ἀρσφ., δὲν προφθάνω πλέον νὰ ἀδειάζω τὸ νερὸν ἀπὸ τὴν σεντίναν (ἴδε Ὑπέραντλος). (καὶ μτνμ.) » Ὑπερέχειν τῶν ἀναλωμάτων,« Διόδ., ἀντέχειν εἰς τα, (Γαλλ.) faire face à. (καὶ κατὰ τμσ.) » Δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει,« Ἡσ. (καὶ αἰτ. ἐλλ.) » Στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους,« Ἰλ. Γ. (καὶ δοτ.) » Ὑπερεῖχε ναυτικῷ,« Ξεν. (καὶ συνκμφ.) » Βροτῶν πάντων ὑπερσχὼν ὄλβον εὐτυχεῖ πότμῳ,« Αἰσχλ. (℥ χωρὶς πτ.) » Εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος,« Ὀδ. Ν. (καὶ κατὰ μτχ.) » Ὑπερέχων, ουσα, ον,« ἀνώτερος. (καὶ πθ.) » Ὑπερεχόμενος, η, ον,« Πλάτ., νικώμενος.

Ὑπερ-έψω, Μ. εψήσω. Βράζω ὑπὲρ τὸ δέον.

Ὑπερέω-ῶ, μέλλ. ἀνμλ. τοῦ Ὑπαγορεύω.

Ὑπέρζεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑπερζέω, βράσιμον ὑπέρμετρον, ξεχείλισμα βράζοντος ὑγροῦ.

Ὑπέρζεστος (ὁ, ἡ). βρασμένος ὑπὲρ τὸ δέον, πολλὰ βραστός, [ἐκ τοῦ

Ὑπερ-ζέω, Μ. ζέσω. Βράζω παραπολύ, ξεχειλίζω βράζων· (μτφορ.) εὑρίσκομαι εἰς ὑπερβολικὸν βρασμόν.

;Ὑπέρζωος καὶ (Ἀττ. κατὰ κρσ.) Ὑπέρζως (ὁ, ἡ). ὁ ἐπιζῶν, (Γαλλ.) survivant.

Ὑπερ-ηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὑπεραγορεύω, (ὅθ.

Ὑπερηγορία (ἡ). συνηγορία ὑπέρ τινος, ὑπεράσπισις, ἀπολογία.

Ὑπερηδέως (τὸ ὑπερθ. Ὑπερήδιστα), ἐπίρ. Μὲ ἄκραν εὐχαρίστησιν.

Ὑπερ-ήδω, Μ. ήσω καὶ (πθ.) ησθήσομαι. Ἡδύνω (καὶ πθ. ἢ μσ. μὲ δοτ. Ἡδύνομαι) μὲ ὑπερβολήν, ὑπερευχαριστοῦμαι, καταχαίρομαι. » Ὡς εἶδον αὐτὸν ἥκοντα οἱ στρατ. ὑπερήσθησαν,« Ξεν., ὑπερεχάρησαν.

Ὑπερῆλιξ, ικος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, παρῆλιξ, ὑπερακμος.

Ὑπέρ-ημαι (χωρὶς Μ.), (μὲ γεν.) = Ὑπερκάθημαι.

Ὑπερημερία (ἡ). ἡ παρέλευσις τῆς προθεσμίας (πρὸς πληρωμὴν χρέους)· κρισολογία ἐναντίον τοῦ καθυστεροῦντος χρεώστου ℥ κατάσχεσις τῶν ὑπαρχόντων του, [ἐκ τοῦ

Ὑπερήμερος (ὁ, ἡ). ὁ μὴ πληρώσας τὸ χρέος ἢ τὸ πρόστιμόν του εἰς τὴν προσδιωρισμένην ἡμέραν, καθυστερῶν περὶ τὴν πληρωμήν, ἐκπρόθεσμος. (μὲ γεν.) » Τοῦ ὀφλήματος (» Τῆς προθεσμίας) —,« Ακ. (καὶ μτνμ.) » Μὴ δὴ νόμιζε σεαυτὸν ὑπερήμερον τῆς τούτων (τῶν ποιητῶν) ἀκροάσεως,« Φλτρ., ὅτι ἐπέρασεν ὁ καιρός (ἢ ἡλικία) σου. (ὅθ.) » Ὑπερήμερος γάμου,« Ἀρστ., παρῆλιξ, (κοιν.) περασμένη.

Ὑπερήμισυς, εος (εια, υ). ὁ ὑπὲρ τὸ ἥμισυ.

Ὑπέρημος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ἔρημος (ἀκατοίκητος).

Ὑπερήνεμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπεράνω τῶν ἀνέμων κείμενος.

Ὑπερηνορέη (ἡ), Π. [ὑπερήνωρ]. ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία· αὐθάδεια· ὑπεροψία.

Ὑπερηνορέω (εὕρ. κυρ. μόνον ἡ μτχ. Ὑπερηνορέων), Π. ὑπερηφανεύομαι (διὰ τὴν ἀνδρίαν μου), ὑπερφρονῶ, δὲν ψηφῶ κἀνένα, εἶμαι-

Ὑπερήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [ὑ. ἀνήρ]. ὁ ἔχων ἰσχὺν ℥ διὰ τοῦτο φρονῶν) ὑπὲρ ἄνθρωπον, αὐθάδης, ὑβριστής, ἀγέρωχος, ὑπερήφανος.

Ὑπερήσει, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ὑπερίημι.

;Ὑπερηφάνεια (ἡ), = Ὑπερηφανία.

Ὑπερηφανέστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Ὑπερήφανος.

Ὑπερηφανεύομαι, Μ. εύσομαι ℥

Ὑπερηφανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑψόνω ἐμαυτὸν ἵνα φανῶ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, ἐξέχω, ὑπερέχω· (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) ὑπερφρονῶ, ὑψηλοφρονῶ, (κοιν.) 'περηφανεύομαι· (μτβτ.) ὑπερεχθειάζω ἀλαζονικῶς· (μὲ γεν.) περιφρονῶ, ἐξουθενῶ.

;Ὑπερηφανής, έος (ὁ, ἡ), = Ὑπερήφανος. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπερφανής.

Ὑπερηφανία (ἡ). ὑπεροψία, ὑψηλοφροσύνη, ἀλαζονεία, (κοιν.) 'περηφάνεια, [ἐκ τοῦ

Ὑπερήφανος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος (ἐξέχων) ἢ φανταζόμενος ὅτι ἐξέχει ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, λαμπρός, περιφανής (» Πράξεις ὑπερήφανοι τὸ μέγεθος,« Αξ.) (συνήθ. ἐπὶ κακοῦ) ὑψηλόφρων, οἰηματίας, ἀγέρωχος, (κοιν.) 'περήφανος, φαντασμένος.

Ὑπερηφάνως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ὑπερήφανον, μὲ 'περηφάνειαν ἢ μεγαλοπρέπειαν.

Ὑπερηφερής, έος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Ὑπερφερής.

Ὑπερ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠχῶ (Βοῦζω) καθ' ὑπερβολὴν δυνατὰ ἢ δυνατώτερα· (μτβτ.) κατασιγάζω διὰ δυνατωτέρου ἤχου.

Ὕπερθα, Αἰολ. ἀντὶ Ὕπερθε.

Ὑπερθαλασσίδιος, Ἰων. ἀντὶ-

Ὑπερθαλάσσιος (ὁ, ἡ). ὁ πέραν (ἐπέκεινα) τῆς θαλάσσης κείμενος, (Γαλλ.) d'outre-mer.

Ὑπερ-θαῤῥέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἢ Λαμβάνω ὑπερβολικὸν θάῤῥος, εἶμαι εἰς τὸ ἄκρον θαῤῥαλέος.

Ὑπερ-θαυμάζω, Μ. άσω. Θαυμάζω μὲ ὑπερβολήν.

Ὕπερθε(θεν), ἐπίρ. Ἐπάνω ἢ Ἐπάνωθεν, ὑπεράνωθεν· (μὲ γεν.) ἐπάνω ἀπό. » Ἔνερθε πόδες, καὶ χεῖρες ὕπερθεν,« Ὁμ. (καὶ γεν.) » Ξῖφος οἱ ὕπερθε κλιντῆρος περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο,« Θκρ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὰ ὕπερθεν (ἐνν. ὄντα),« Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Μόχθων οὐκ ἄλλος ὕπερθεν, ἢ γᾶς πατρίας στέρεσθαι,« Εὐρ.

δὲν εἶνε χειρότερον (μεγαλήτερον) κακὸν παρά.

Ὑπέρθεμα (τὸ), [ὑπερτίθημι]. τὸ προστιθέμενον εἰς τὴν τιμὴν δημοπρατουμένου πράγματος, (ὅθεν

Ὑπερ-θεματίζω, Μ. ίσω. Προσθέτω εἰς τὴν τιμὴν πράγματος δημοπρατουμένου, (Τουρκ.) ἀρτιρδίζω, (ἐν γεν.) ἀκριβαίνω (κυρ. καὶ μτνμ.), (παρβλ.) Πλειστηριάζω.

Ὑπερθεμάτισις, εως (ἡ) καὶ

Ὑπερθεματισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., προσθήκη εἰς τὴν τιμὴν (πράγματος δημοπρατουμένου), (ἄλλ.) Πλειστηριασμός.

Ὑπερθεματιστής, οῦ (ὁ). ὁ ὑπερθεματίζων (προσθέτων τιμὴν εἰς δημοπρασίαν), (Γαλλ.) enchérisseur.

Ὕπερθεν, ἴδε Ὕπερθε.

†Ὑπέρθεος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ θεὸν (ἀνώτερόν τι παρὰ θεός).

Ὑπερ-θεραπεύω, Μ. εύσω. Περιποιοῦμαι (Ἰταλ. Κολτιβάρω) μὲ ὑπερβολήν, κάμνω ὅσον ἐνδέχεται πλειοτέρας περιποιήσεις ἵνα ἑλκύσω τινά.

Ὑπερ-θερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω παρὰ πολὺ (μὲ ὑπερβολήν).

Ὑπερθερμασία (ἡ). ὑπερβολικὴ θερμότης (θερμασία).

Ὑπέρθερμος (ὁ, ἡ). ὑπὲρ τὸ μέτρον (καθ' ὑπερβολὴν) θερμός.

†Ὑπερθέσιμος (ὁ, ἡ), (κυρ.) ἡμέρα, ἡ νηστήσιμος (διότι κατ' αὐτὴν ὑπερτίθεται τὸ φαγεῖ'), [ἐκ τοῦ

Ὑπέρθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑπερτίθημι, πέρασμα ὑπεράνωθέν τινος, ὑπέρβασις ὅρους, (ἄλλ.) Ὑπερβολή· (ἐνίοτε) ἐξόρισμα (;). 2) (συχνότ.) ἀναβολὴ χρόνου. 3) ἡ ὑπεράνω τοποθέτησις, ὑπερύψωσις· (ὅθ. γ. μτ.) ἡ ἰδιότης τοῦ ὑπερθετικοῦ.

Ὑπερθετικός, ή, όν. Ὁ ἐκφράζων ἢ ἐκφρασμένος καθ' ὑπέρθεσιν (ὑπεροχήν).

Ὑπερθετικῶς, ἐπίρ. Δι' ὑπερθετικοῦ ὀνόματος, καθ' ὑπέρθεσιν.

Ὑπερ-θέω, Μ. θεύσομαι, = Ὑπερτρέχω, ὑπερβαίνω τρέχων· (ἐν γέν.) ὑπερτερῶ, ὑπερέχω.

Ὑπερθήσω, μέλλ. τοῦ Ὑπερτίθημι.

;Ὑπερθιγής [ὑπὲρ, θιγγάνω], έος (ὁ, ἡ), = Ὑπερήφανος.

Ὑπερ-θνήσκω, Μ. θανοῦμαι (ἀόρ. Ὑπερέθανον κτλ.). (μὲ γεν.) Θνήσκω ὑπέρ τινος, Ὑπεραποθνήσκω.

Ὑπερθορέειν, Ἰων. ἀντὶ

Ὑπερθορεῖν, Π. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπερθρώσκω.

Ὑπερ-θορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω μέγαν (ὑπερβολικὸν) θόρυβον.

Ὑπερ-θρασύνομαι, Μ. υνοῦμαι. Θρασύνομαι (Αὐθαδιάζω) μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Ὑπερέθορον κτλ.), Π. πηδῶ ἐπάνωθέν τινος, ὑπερβαίνω πηδῶν. (μὲ αἰτ.) » Ἵπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθορέονται,« Ἰλ. Θ. » Ὑπέρθορον ἑρκίον αὐλῆς,« Ἰλ. Ι.

Ὑπερ-θυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Δείχνω μεγάλην (ὑπερβολικὴν) ἀνδρίαν, [ἐκ τοῦ

Ὑπέρθυμος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἀνδρεῖος (εὔτολμος ἢ πρόθυμος)· (ἐπὶ κακοῦ) θρασύς, ἀγέρωχος· (ἐπὶ ἵππου) πολλὰ θυμοειδής, ἄγριος· (Π.) ὑπερβολικὰ θυμωμένος, Περίθυμος.

Ὑπερθύμως, ἐπίρ. Μὲ ὑπερβολικὴν τόλμην (ἀνδρίαν, προθυμίαν)· (ἐπὶ κακοῦ) θρασέως, μὲ τρόπον ἀγέρωχον· (Π.) μὲ μεγάλον θυμόν· (σπν.) μετὰ πάσης χαρᾶς, προθυμότατα.

Ὑπερθύριον (τὸ) καὶ

Ὑπερθυρίς, ίδος (ἡ), = Ὑπέρθυρον.

Ὑπέρθυρος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὴν θύραν κείμενος. ‖. (οὐσ.) Ὑπέρθυρον (τὸ), τὸ ἀνώφλιον τῆς θύρας.

Ὑπερ-ιάχω (χ. Μ.), Π. (μὲ γεν.) φωνάζω δυνατώτερα ἀπό, Ὑπερηχέω.

Ὑπεριδεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπεροράω.

Ὑπερ-ιζάνω, Μ. ιζήσω, Κάθημαι ἐπάνω ἢ παραπάνω.

Ὑπερ-ίημι, Μ. ὑπερ-ήσω (ἀόρ. Ὑπερῆκα κτλ.), Π. ῥίπτω (τινάζω) τι ἐπάνωθεν ἢ ἐπέκεινά τινος, ὑπερβαίνω ῥίπτων.

;Ὑπερίκανος (ὁ, ἡ). περισσότερον παρὰ ἱκανός, ἀρκετώτατος.

Ὑπέρικον (τὸ), [ὑπὲρ, ἐρείκη], εἶδ. φυτοῦ, (κοιν. διὰ τὴν ἰαματικήν ἰδιότητά του) σπαθόχορτον, (καὶ κατὰ τὸν Δουκάγγ.) 'περεῖκι, (Γαλλ.) millepertuis.

Ὑπερ-ικταίνομαι (εὕρηται μόνον τὸ γ'. πλθ. Ὑπερικταίνοντο), Π. [ὑπὲρ, ;ἴκταρ]. κινοῦμαι μὲ πολλὴν ταχύτητα (ὑπὲρ τὸ σύνηθες), (ἄλλ. ἀνγν. Ὑπερηκταίνοντο, ἴδε Ἀκταίνω).

Ὑπερ-ινέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἰων. κενόνω (καθαρίζω) ὑπὲρ τὸ δέον, (ὅθ.

Ὑπερίνησις, εως (ἡ), = Ὑπερκάθαρσις, [ἐκ τοῦ

Ὑπέρινος (ὁ, ἡ). ὁ καθαρθεὶς ὑπὲρ τὸ δέον, ἀδυνατισμένος ἐξ αἰτίας ὑπερβολικῆς κενώσεως. » Ὄρνις —,« Ἀρστ., ἡ γεννήσασα πολλὰ αὐγὰ καὶ διὰ τοῦτο ἀδυνατήσασα.

Ὑπεριονίδης, ου (ὁ). ὁ υἱὸς τοῦ Ὑπερίωνος, (δηλ.) ὁ Ἥλιος, καὶ

Ὑπεριονίς, ίδος (ἡ), ἡ θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίονος (δηλ.) ἡ Σελήνη.

Ὑπερ-ίπταμαι, Μ. ὑπερ-πτήσομαι (ἀόρ. Ὑπερέπτην κτλ.). (μὲ γεν.) Πετῶ ἐπέκεινα ἢ ὑπεράνωθέν τινος· (μὲ αἰτ.) ὑπερβαίνω πετῶν.

;Ὑπερ-ισθμέω-ῶ, Μ. ήσω, ἢ (ὅθ.).

Ὑπερ-ισθμίζω, Μ. ίσω. Διαβιβάζω ὑπεράνωθεν ἰσθμοῦ. » Τὰς ναῦς —,« Πλβ.

Ὑπερ-ίσταμαι, Μ. ὑπερ-στήσομαι (ἀόρ. β'. Ὑπερέστην κτλ.). (μὲ γεν.) Στέκω ὑπεράνωθέν τινος· (συνκδχ.) ὑπερασπίζομαι, προστατεύω.

Ὑπερίστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἐντελῶς (καθ' ὑπερβολὴν) εἰδήμων (πληροφορημένος περί) τινος.

Ὑπέρισχνος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἰσχνός (λιγνός, ἄπαχος).

Ὑπερίσχυρος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ἰσχυρός (ὀχυρός).

Ὑπερ-ισχύω, Μ. ύσω. Εἶμαι πολλὰ (καθ' ὑπερβολὴν) ἰσχυρός· ὑπερτερῶ κατὰ τὴν ἰσχύν, ὑπερνικῶ.

Ὑπερ-ίσχω, Μ. ὑπερ-σχήσω, = Ὑπερέχω.

Ὑπερίων [ὑπὲρ], ονος (ὁ), (κατὰ τὴν μυθλγ.) εἷς τῶν Τιτάνων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, πατὴρ τοῦ Ἡλίου κτλ. 2) Π. ὁ Ἥλιος.

Ὑπερ-καγχάζω, Μ. άσω. Καγχάζω (Χαχανίζω) μὲ ὑπερβολήν, ξεκαρδίζομαι ἀπὸ τὰ γέλανα.

Ὑπερ-καθαίρω, Μ. αρῶ. Καθαρίζω (Ἰατρικῶς) ὑπὲρ τὸ δέον, (ὅθ.

Ὑπερκάθαρσις, εως (ἡ). ὑπέρμετρος (ὑπερβολικὴ) κάθαρσις.

Ὑπερ-καθ-έζομαι, Μ. εδοῦμαι, = Ὑπερκάθημαι.

Ὑπερ-καθ-εύδω, Μ. ευδήσω. Κοιμῶμαι παρὰ πολὺ (ὑπὲρ τὸ δέον); 2) (μὲ γεν.) φροντίζω εἰς τὸν ὕπνον μου περί τινος, (Φλστρ.).

Ὑπερ-κάθ-ημαι (χ. Μ.). (μὲ γεν.) Κάθημαι (Εἶμαι τοποθετημένος) ὑπεράνωθεν ἢ (προθ.) ἐπάνω τινός.

Ὑπέρκαιρος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὸν (ἁρμόδιον) καιρόν, παράκαιρος.

Ὑπερ-καίω, Μ. καύσω (ἀόρ. Ὑπερέκηα κτλ.). Καίω μὲ ὑπερβολήν· (μὲ γεν.) καίομαι (κυρ. καὶ μτνμ.) ὑπέρ τινος.

†Ὑπερ-κακέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν δυστυχής.

;Ὑπερ-κακόω-ῶ, Μ. ώσω. Τυραννῶ (Ταλαιπωρῶ) μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερκαλλής, έος καὶ

Ὑπέρκαλος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν καλός (ὡραῖος).

Ὑπερ-κάμνω, Μ. καμοῦμαι (ἀόρ. Ὑπερέκαμον κτλ.). Κοπιάζω ἢ Κουράζομαι ἢ Τυραννοῦμαι ὑπερβολικά, ἀποκάμνω· (μὲ γεν.) πάσχω (ταλαιπωροῦμαι) ὑπέρ τινος.

;Ὑπερ-καρπέω-ῶ, Μ. ήσω. Καρποφορῶ ὑπὲρ τὸ δέον, ἐξαντλοῦμαι ἀπὸ ὑπερβολὴν καρποφορίας.

Ὑπερ-κατα-βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ὑπερκατέβην κτλ.). (μὲ αἰτ.) Περνῶν ἐπάνωθέν τινος καταβαίνω ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ὑπερκαταγέλαστος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν καταγέλαστος (ἀξιογέλαστος).

Ὑπερ-κατά-κειμαι, Μ. κείσομαι. Κάθημαι εἰς τὴν τράπεζαν (ἴδε Κατάκειμαι) παραπάνω ἀπὸ ἄλλον.

Ὑπερκατάληκτος (ὁ, ἡ). (στίχος) ἔχων εἰς τὸ τέλος μίαν συλλαβὴν πλειότερον.

†Ὑπερκατάληπτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ πᾶσαν ἔννοιαν (κατάληψιν), παντάπασιν ἀκατάληπτος.

Ὑπερκατηφής, έος (ὁ, ἡ). εἰς τὸ ἄκρον κατηφής (σκυθρωπός).

Ὑπερ-καχλάζω, Μ. άσω. Κοχλάζων (Χοχλακίζων) χύνομαι ἀπὸ 'πάνω ('ξεχειλίζω).

Ὑπέρ-κειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι ὑπεράνωθέν (καὶ τρπ. Εἶμαι ἀνώτερός) τινος, ὑπερέχω, ὑπερβαίνω. 2) εἶμαι ἀναβεβλημένος εἰς ἄλλον καιρόν.

Ὑπερκέρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ὑπερ-κεράω-ῶ, Μ. άσω. Ἐκτείνω τὸ κέρας τῆς φάλαγγός μου ὑπὲρ τὸ τοῦ ἐχθροῦ (καὶ οὕτω τὸν περικυκλόνω).

Ὑπέρκερως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπερμεγέθη κέρατα.

;Ὑπερκέρωσις, εως (ἡ), = Ὑπερκέρασις.

'Υπερ-κηλέω-ῶ, Μ. ήσω. Θέλγω μὲ ὑπερβολήν.

'Υπερ-κινδυνεύω, Μ. εύσω. (μὲ γεν.) Κινδυνεύω ὑπέρ τινος, Προκινδυνεύω.

;'Υπέρκλησις, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Υπέρκλυσις.

'Υπερ-κλονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. πλημμυρῶ (ξεχειλίζω) ἐξ αἰτίας σεισμοῦ.

;'Υπερ-κλύζω, Μ. κλύσω. Πλημμυρῶ ξεχειλίζω, (ὅθ.

;'Υπέρκλυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., πλημμύρισμα· (συνκδχ.) τὸ μέρος τῆς ἀκρογιαλιᾶς τὸ ὁπ. σκεπάζει ἡ παλίρροια.

'Υπερ-κολακεύω, Μ. εύσω. Κολακεύω, μὲ ὑπερβολήν.

'Υπερ-κομίζω, Μ. ίσω. Μεταφέρω (Μετακομίζω) τι ὑπεράνωθέν τινος.

'Υπέρκομπος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν κομπάζων (καυχώμενος), ἀλαζών, ὑπερήφανος· (ἐπὶ πραγμ.) πολύκροτος, πολυθρύλλητος· (ἐν γέν.) ὑπερβολικός. ὑπέρμετρος, ἡ· ὑπερέχων, ἔξοχος· » (Νῆες) ὑπέρκομποι τάχει, « Αἰσχλ.

'Υπερκόμπως, ἐπίρ. Μὲ ὑπερβολικὴν κομπορρημοσύνην, ἀλαζονικῶς, ὑπερηφάνως.

'Υπέρκοπος (ὁ, ἡ). ὑπερβολικὰ κουρασμένος, ἀποκαμωμένος, Κατάκοπος. 2) Π. ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος· ὑπερήφανος, (παρβλ. 'Υπέρκομπος). » 'Υπέρκοπον μηδέποτ' εἴπῃς .. ἔπος, « Σοφ.

'Υπερ-κόπτω, Μ. κόψω, = 'Υπερπαίω, ὑπερβαίνω.

'Υπερκόπως, ἐπίρ. Π. αὐθαδῶς, ἀλαζονικῶς, ὑπερηφάνως, (παρβλ. 'Υπερκόμπως).

'Υπερ-κορέννυμι ϗ (Ἰων.) -κορέω, Μ. κορέσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Χορταίνω τινὰ ἀπό.

'Υπερκορής, έος καὶ

'Υπέρκορος (ὁ, ἡ). ὑπὲρ τὸ δέον (καθ' ὑπερβολὴν) χορτάτος.

'Υπερκορύφωσις, εως (ἡ). ἄκρα (κορυφὴ) ἐξέχουσα.

'Υπερκόρως, ἐπίρ. 'Επέκεινα κόρου (πλησμονῆς), κατακόρως.

†'Υπερκόσμιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπεράνω τοῦ κόσμου, οὐράνιος.

'Υπέρκοτος (ὁ, ἡ), Π. ὑπερβολικὰ θυμωμένος· (ἐν γέν.) ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος, (παρβλ.) 'Υπέρθυμος.

'Υπερκότως, ἐπίρ. Π. = 'Υπερθύμως, ὑπέρμετρα.

'Υπερ-κρατέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Υπερέχω, ὑπερισχύω· (μὲ αἰτ.) ὑπερτερῶ, ὑπερνικῶ.

†'Υπερκρατής, έος (ὁ, ἡ). μᾶλλον ἢ καθ' ὑπερβολὴν κραταιός, ὑπερέχων κατὰ τὴν δύναμιν.

†'Υπερ-κρέμαμαι, Μ. κρεμήσομαι. Κρέμαμαι ὑπεράνωθεν τινός.

'Υπερ-κρεμάννυμι, Μ. κρεμάσω. (μὲ δοτ. ἢ προθετ. γεν. ἐκ δ'.) Κρεμῶ τι ὑπεράνωθέν τινος.

†'Υπερ-κρίνω, Μ. κρινῶ. 'Υπερβαίνω, (ϗ πθ.) 'Υπερβαίνομαι, κρίνεται ἀνώτερός μου ἄλλος. » Κατὰ κάλλος —, « Γλσ.

'Υπερ-κτάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Ἀποκτῶ ὑπερεκπερισσοῦ (ὑπὲρ τὸ δέον). » Πολύ τι κακῶν ὑπερεκτήσω, « Σοφ., ἐπέσυρες εἰς σεαυτὴν πολλὰ δεινὰ ὡς ἐκ προσθήκης (ὑπὲρ τὸ μέτρον).

†'Υπερκυάνεος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν (πολλὰ βαθὺς) κυανοῦς.

'Υπερ-κυβιστάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ὑπεράνωθέν τινος μὲ τὸ κεφάλι κάτω· (μτφορ.) ῥιψοκινδυνεύω παρατόλμως.

'Υπερκύδαντα (τας) ἡ (ἴσ. ὀρθότ.) — ᾶντα (τας), Π. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ 'Υπερκυδήεντα (τας), αἰτ. τοῦ

;'Υπερκυδήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ 'Υπερένδοξος, περιφημότατος.

'Υπερκύκνιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερβαίνων κατὰ τὴν μελῳδίαν τὸ κελάδημα τοῦ κύκνου.

'Υπερ-κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω ὑπεράνωθέν τινος, ἐβγάζω τὸ κεφάλι μου νὰ ἰδῶ· γέρνω ἢ κρέμαμαι ὑπὲρ τὴν κεφαλήν τινος· (ἐν γέν.) ὑπερβαίνω (κυρ. ϗ μτνμ.). (μὲ γεν.) » Ὄρους —, « 'Ηλ. (ἢ αἰτ.) » Τὴν εἰκοσαετῆ ἡλικίαν —, « 'Ηράκλ.

†'Υπερ-λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Λαλῶ ('Ομιλῶ) ὑπὲρ ἢ περί τινος.

'Υπέρλαμπρος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν λαμπρός (καὶ μτφορ. ἔνδοξος). ‖. (τὸ οὐδ.) 'Υπέρλαμπρον, ἐπίρ. Μὲ ὑπερβολὴν λαμπρῶς (καὶ μτνμ. μεγαλοφώνως).

'Υπερ-λαμπρύνομαι, Μ. υνοῦμαι. Λαμπρύνομαι (Διαπρέπω ἢ Καμαρόνω) μὲ ὑπερβολήν· (μὲ αἰτ.) ὑπερβαίνω κατὰ τὴν λαμπρότητα (τὴν μεγαλοπρέπειαν).

'Υπερ-λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω μὲ ὑπερβολὴν ἢ (μὲ γεν.) ὑπεράνωθέν τινος· (μὲ αἰτ.) ὑπερβαίνω κατὰ τὴν λάμψιν.

'Υπέρλεπτος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν λεπτὸς ἢ λιγνός, ὑπέρισχνος.

'Υπέρλευκος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν λευκός.

'Υπερλίαν, ἐπίρ. = 'Υπεράγαν.

'Υπερλύδιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὸν Λύδιον τόνον (ῥυθμὸν) τῆς παλ. μουσ.

'Υπερ-λυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Λυπῶ (καὶ πθ. Λυποῦμαι) μὲ ὑπερβολήν.

'Υπερ-μαζάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ὑπερβολὴν (ἀφθονίαν) μάζης, τρέφομαι κατὰ κόρον, (ἐπμ.) 'Υπερφρονῶ, ἀτακτῶ, αὐθαδιάζω, (παρβλ. 'Υβρίζω). 2) ἔχω παρὰ πολὺ μεγάλους μαζούς (μαστούς).

'Υπερ-μαίνομαι, Μ. μανοῦμαι ἢ μανήσομαι. Μαίνομαι μὲ ὑπερβολήν, ξετρελλαίνομαι ὅλως διόλου.

'Υπερμάκης, εος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ 'Υπερμήκης.

;'Υπερ-μαντεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ γεν.) Μαντεύομαι ὑπὲρ ἢ περί τινος.

'Υπέρμαργος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν μωρὸς ἢ ὑβριστής (ἄτακτος).

'Υπερ-μαχέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἢ σπντ. αἰτ.) Μάχομαι ὑπέρ τινος, προπολεμῶ, ὑπερασπίζω· (μὲ δοτ. γεν. ϗ αἰτ.) φιλονεικῶ πρός τινα ἵνα κατορθώσω τι ὑπέρ τινος.

'Υπερμάχησις, εως (ἡ), τὸ ὑπερμαχεῖν, ὑπεράσπισις.

'Υπερμαχητικός, ή, όν. Πρόθυμος ἢ 'Επιτήδειος εἰς τὸ ὑπερμαχεῖν, ὑπερασπιστικός.

'Υπερ-μάχομαι, Μ. μαχήσομαι ἢ μαχέσομαι, = 'Υπερμαχῶ.

'Υπέρμαχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος (προπολεμῶν) ὑπέρ τινος, ὑπερασπιστής, προστάτης, πρόμαχος. » Ἀσπὶς —, « 'Επγρ.

'Υπερμεγαθης, εος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ 'Υπερμεγεθης.

'Υπέρμεγας, μεγάλη, μεγα. Καθ' ὑπερβολὴν μεγας, ὑπερμεγεθης.

'Υπερ-μεγεθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι-

'Υπερμεγέθης, εος (ὁ, ἡ). ὑπερβολικὰ μεγάλος, ὑπέρμετρος κατὰ τὸ μέγεθος. » 'Υπερμεγεθες ἔργον τὸ καλῶς ἄρχειν, « Ξεν.

'Υπερ-μεθύσκομαι, Μ. μεθυσθήσομαι. Μεθύσκομαι (Μεθῶ) ὑπὲρ τὸ μετρον

'Υπερμενέτης, ου (ὁ) καὶ

'Υπερμενέων (μτχ. τοῦ ἀχρ. 'Υπερμενέω), ουσα, ον καὶ

'Υπερμενής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὑ. μένος]. καθ' ὑπερβολὴν ἀνδρεῖος (ἰσχυρός), ὑπερδύναμος· (ἐπὶ κακοῦ) ὑβριστής, βίαιος, ὑπερήφανος.

†'Υπερ-μεσάζω, Μ. άσω. Περνῶ ἐπέκεινα τοῦ μέσου (τῆς ὁδοῦ), διανύω ὑπὲρ τὸ ἥμισυ τῆς ὁδοιπορίας μου.

'Υπέρμετρος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερβαίνων τὸ μέτρον ἢ πᾶν μέτρον, ὑπερβολικός.

'Υπερμέτρως, ἐπίρ. 'Υπὲρ τὸ μέτρον ἢ 'Υπὲρ πᾶν μέτρον.

†'Υπερμετώπιον (τό). δέμα τὸ ὁπ. φοροῦν ὑπὲρ τὸ μετωπον, (Τουρκ.) κάσ-μπαστί.

'Υπερμήκης, εος (ὁ, ἡ). ὑπερβολικὰ μακρύς, φθάνων (ἐκτεινόμενος) πολλὰ μακράν. » Βοὴ —, « Πίνδ. » Οὔρεα μεγάθει ὑπερμήκεα, « 'Ηρ., ὑπερμεγέθη, ὑπερύψηλα.

'Υπερμιξολύδιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὸν μιξολύδιον ῥυθμὸν ἢ τονον τῆς παλ. μουσικῆς.

'Υπερμορα καὶ 'Υπέρμορον, Π. ἐπίρ. = 'Υπὲρ μόρον, πρὸ τοῦ προωρισμένου καιροῦ ἢ πλειότερον τοῦ προσδιωρισμένου μέτρου τῶν δεινῶν ὑπὸ τῆς μοίρας, παρὰ τὸ πεπρωμένον.

†'Υπερμόρως, ἐπίρ. Σχλ., = 'Υπέρμορον.

'Υπερνέφελος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπεράνω τῶν νεφελῶν.

'Υπερ-νεφέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Υψοῦμαι ὑπεράνω τῶν νεφῶν, [ἐκ τοῦ

'Υπερνεφής, έος (ὁ, ἡ), = 'Υπερνέφελος.

'Υπερ-νέω, Μ. νεύσομαι, = 'Υπερνήχομαι.

'Υπερ-νεωλκέω-ῶ, Μ. ήσω. Σύρω τὸ πλοῖον ὑπεράνωθεν ἰσθμοῦ, τὸ περνῶ διὰ ξηρᾶς ἀπὸ τὴν μίαν θάλασσαν εἰς τὴν ἄλλην.

†'Υπερ-νήχομαι, Μ. νήξομαι. Κολυμβῶ ἐπάνω ἢ ἀπὸ 'πάνω, περνῶ κολυμβῶν· (μτφορ.) ὑπερβαίνω.

'Υπερ-νικάω-ῶ, Μ. ήσω. Νικῶ παρὰ πολύ, ὑπερτερῶ ἀσυγκρίτως.

'Υπερ-νοέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἐννοῶ (σκέπτομαι, συλλογίζομαί) τι μέγα ἢ ἀνώτερον τοῦ προκειμένου ἔργον.

'Υπερνοτίη, Π. Ἰων. θηλ. τοῦ

'Υπερνότιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπέκεινα τοῦ νότου (εἰς τὸν ἀνταρκτικὸν πόλον ἢ πολλὰ μακρὰν πρὸς μεσημβρίαν) κείμενος, (ἀντιθ. τῷ 'Υπερβόρειος).

'Υπερ-ξανθίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι εἰς ὑπερβολὴν ξανθός (καθὼς κοιν. λέγομεν τετράξανθος.

'Υπερ-ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω μὲ ὑπερβολήν, καταξηραίνω.

;'Υπερξηρασία (ἡ). ὑπέρμετρος (ὑπερβολική) ξηρασία.

'Υπέρξηρος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ξηρός, κατάξηρος.

'Υπέρογκος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγαν ὄγκον (βάρος, μέγεθος), καθ' ὑπερβολὴν ὀγκώδης, ὑπερμεγεθης, (κοιν.) ἀσήκωτος· (ἐν γέν. ϗ μτνμ.) ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος· ὑπερήφανος.

'Υπερ-ογκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ καθ' ὑπερβολὴν ὀγκῶδες (ὑπέρογκον).

†'Υπερ-οδυνέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Υπερωδυνάω.

'Υπεροειδής, έος (ὁ, ἡ). ὑπέρῳ ('γδοχοπάνῳ) ὅμοιος τὸ εἶδος.

'Υπερ-οιδαίνω, Μ. ανῶ. Πρήσκω ϗ

'Υπερ-οιδάω(έω)-ῶ, Μ. ήσω. Πρήσκομαι (Φουσκόνω) καθ' ὑπερβολήν.

'Υπερ-οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ ὑψηλότερα ἢ ἐπέκεινά τινος. (μὲ γεν.) » Περσέων δὲ ὑπεροικέουσι πρὸς βορέω ἀνέμου Μῆδοι, « 'Ηρ. (ἢ αἰτ.) » 'Υπεροικέουσι δὲ τὸ Πάγγαιον Παίονες, « αὐτ.

'Υπερ-οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Οἰκοδομῶ ἐπάνω ἢ ὑπεράνωθέν τινος.

'Υπέροικος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν.) ὁ κατοικῶν ἐπέκεινά τινος.

'Υπέροινος (ὁ, ἡ). ὁ καθ' ὑπερβολὴν οἰνοπότης (φίλοινος).

'Υπερ-οίομαι, Μ. οιήσομαι. Ἔχω ὑπερβολικὴν (περὶ ἐμαυτοῦ) οἴησιν, ὑπερφρονῶ.

'Υπερ-οϊστεύω, Μ. εύσω, = 'Υπερτοξεύω.

'Υπεροίσω, μέλλ. τοῦ 'Υπερφέρω.

'Υπερόλβιος καὶ ;'Υπέρολβος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ὄλβιος (εὐτυχισμένος), ὑπέρπλουτος.

'Υπερομβρία (ἡ). ὑπερβολὴ ὄμβρων (βροχῶν), πολυομβρία.

Ὕπερον (τὸ), = Ὕπερος. 2) εἶδ. ἐντόμου (κάμπης), (Γαλλ.) chenille arpenteuse.

'Υπέροξυς, εος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ὀξύς (σουβλερὸς ἢ 'ξοινός).

'Υπεροπλήεις, εσσα, εν, Π. = 'Υπέροπλος.

'Υπεροπλία (ἡ), Π. [ὑπέροπλος]. ὑπερηφάνεια (πολεμιστοῦ), τόλμη, αὐθάδεια, ἀλαζονεία, ὑπεροψία.

'Υπερ-οπλίζομαι, Μ. ίσομαι, Π. κυριεύω διὰ τῆς βίας (τῶν ὅπλων), ὑπερνικῶ, ὑπερβαίνω· (ἀμτβτ.) θρασύνομαι, ἀλαζονεύομαι, εἶμαι-

'Υπέροπλος (ὁ, ἡ), Π. ὑπερήφανος (κυρ. διὰ τὴν δύναμιν τῶν ὅπλων του), θρασύς, αὐθάδης, ὑβριστής, ὑπεροπτικός, ἀγέρωχος· (ἐν γέν.) ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος. » Ἄτη —, « Πίνδ.

'Υπερ-οπτάω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ψήνω ὑπὲρ τὸ δέον, (κοιν.) παραψήνω.

'Υπερόπτης, ου (ὁ). (μὲ γεν.) ὁ ὑπερορῶν (περιφρονῶν) τι· (χωρὶς πτ.) ἀγερωχος, ἀκατάδεκτος, ὑπερήφανος.

'Υπερόπτησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ 'Υπεροπτάω, ἡ ὑπὲρ τὸ δέον ὄπτησις.

'Υπεροπτικός, ή, όν. (μὲ γεν.) 'Ο συνειθίζων νὰ περιφρονῇ τοὺς ἄλλους, φύσει ὑπερόπτης (ἀκατάδεκτος).

'Υπεροπτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ὑπεροπτικὸν τρόπον, μὲ ὑπεροψίαν. » Μάλα ὑπεροπτικῶς τῶν ἐναντίων, « Ξεν., μὲ πολλὴν πρὸς τοὺς ἐχθροὺς περιφρόνησιν.

'Υπέροπτος (ὁ, ἡ). (;)ὑπεροφρώμενος (περιφρονούμενος), ἀπερρηγμένος. 2) (συνήθ.) ὑπεροπτικός, ἀγέρωχος. ‖. (τὸ οὐδ.) 'Υπέροπτον καὶ (πλθ.) 'Υπέροπτα, ἐπίρ. ἀντὶ 'Υπεροπτικῶς, ὑπερηφάνως.

'Υπερόρασις, εως (ἡ), ἀδκμ. ἀντὶ 'Υπεροψία, (ὅθ.

'Υπερορατικός, ή, όν, = 'Υπεροπτικός.

'Υπερ-οράω-ῶ, Μ. ὄψομαι καὶ πθ. ὀφθήσομαι (ἀόρ. 'Υπερεῖδον ϗ πθ. 'Υπερώφθην κτλ.). Βλέπω ἀπὸ 'πάνω (κατω). » Ἵνα μὴ φοβεηται τὰ ὑποζύγια τὴν θάλασσαν ὑπερορέοντα, « 'Ηρ. 2) (συνήθ.) βλέπω παρέκει, δὲν καταδέχομαι νὰ ἰδῶ, καμόνομαι ὅτι δὲν βλέπω· περιφρονῶ· παραβλέπω. (μὲ αἰτ.) » Τοῖς θεοῖς χρώμενος, οὐδὲ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ὑπερορᾷ, « Ξεν. (ἢ γεν.) » 'Υπερορᾶν ἐποίει τῶν καθεστώτων νόμων τοὺς συνόντας, « αὐτ.

'Υπερ-οργίζομαι, Μ. οργισθήσομαι. 'Οργίζομαι (Θυμόνω) μὲ ὑπερβολήν.

'Υπερ-ορέγομαι, Μ. ορεχθήσομαι. (μὲ γεν.) 'Ορέγομαι ὑπερβολικά, ὑπερεπιθυμῶ.

'Υπερορία (ἡ), θηλ. τοῦ 'Υπερόριος.

'Υπερ-ορίζω, Μ. ίσω. Στέλλω (Διώχνω) τινὰ ἐπέκεινα τῶν ὁρίων, κάμνω ὑπερόριον, ἐξορίζω.

'Υπερόριος, α ἢ ος, ον. 'Ο ὑπὲρ τὰ ὅρια (ἐπέκεινα τῶν συνόρων) κείμενος ἢ διατρίβων ἢ γινόμενος, ξένος, ξενικός, ἀλλότριος· (ἐνίοτε) ἐξόριστος. » Πόλεμος —, « Ἀρστ. » Λαλιὰ —, « Αἰσχ., ἡ περὶ τῶν ξένων (τῶν ἐκτὸς τοῦ κράτους ἢ [;] τῆς ὑποθέσεως) πραγμάτων. ‖ » 'Υπερορία (ἐνν. γῆ), « ἡ ἐκτὸς τῶν ὁρίων, ἡ ἀλλοδαπή, καὶ » 'Υπερόρια (ἐνν. χωρία ἢ κτήματα), « τὰ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. » Τῶν ὑπερορίων στέρομαι, καὶ τὰ ἔγγαια οὐ καρποῦμαι, « Ξεν. » Προσόδου οὔσης κατ' ἐνιαυτὸν (τῇ πόλει) ἀπό τε τῶν ἐνδήμων ϗ ἐκ τῆς ὑπερορίας, οὐ μεῖον χιλίων ταλάντων, « αὐτ.

'Υπερορισμός (ὁ), τὸ ὑπερορίζειν ἢ ὑπερορίζεσθαι, ἐξορισμός.

'Υπερ-ορμαίνω, Μ. ανῶ, Π. Κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν ἐπέκεινα ἢ ὑπεράνωθέν τινος, ὑπερέρχομαι.

;'Υπερορόφιος (ὁ, ἡ), ἄχρ. ἀντὶ 'Υπερωρόφιος.

'Υπερ-ορρωδέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβοῦμαι ('Ορρωδῶ) μὲ ὑπερβολήν.

Ὕπερος (ὁ), [ὑπέρ;]. τὸ 'γδοχόπανον, 'γδοχέρι. » Γυμνότερος (» Φαλακρότερος) ὑπέρου, « παροιμ., παντάπασι γυμνὸς ἢ ἄτριχος, θεόγυμνος, θεοξούριστης. 2) ὁ μάνδαλος ἢ τὸ ῥόπτρον τῆς θύρας. » 'Υπέρου περιστροφή, « παροιμ., δι' ὅσους στρέφονται πάντα εἰς τὸ ἴδιον, (κοιν.) τὸ 'γουδὶ τὸ 'γουδοχέρι.

'Υπερουράνιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ.

'Υπερούριος, η ος, ον, Ἰων. ἀντὶ 'Υπερόριος.

†'Υπερούσιος (ὁ, ἡ), (θλγ.). ὁ ὑπὲρ πᾶσαν οὐσίαν, ὑπερφυσικος.

†'Υπερουσιότης (ἡ), ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ὑπερουσίου.

†'Υπερουσίως, ἐπίρ. 'Υπὲρ πᾶσαν οὐσίαν.

'Υπερόφρυον (τό). τὸ ὑπεράνω τῶν ὀφρύων (μέρος τοῦ μετώπου).

'Υπερ-οφρυόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Σηκόνω ἐπάνω (ὑψηλὰ) τὰ 'φρύδια μου· (συνκδχ.) ὑψηλοφρονῶ, ὑπερηφανεύομαι, (κοιν.) 'ψηλόνει ἡ μύτη μου, [ἐκ τοῦ

'Υπέροφρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σηκωμένα ἐπάνω (ὑψηλὰ) τὰ 'φρύδια του, (συνκδχ.) ὑπερόπτης, ὑπερήφανος, ἀγέρωχος, ἀκατάδεκτος.

'Υπερ-οχέω-ῶ [ὑπέροχος], Μ. ήσω. 'Υψοῦμαι, φασκόνω· (ἐπὶ ποτ. κλπ.) πλημμυρῶ.

'Υπεροχή (ἡ), τὸ ὑπερέχειν (κυρ. ϗ μτνμ.), πρωτεῖον, μεγαλεῖον, ἀκρότης, κορυφαιότης, (Γαλλ.) supériorité. ‖. (πλθ.) οἱ ὑπερέχοντες, οἱ ἔγκριτοι, (Γαλλ.) les sommités. 2) (συνκδχ.) τὸ ὑπερέχον (ἐξέχον) μέρος, ὄγκος· πρήξιμον, ὑπερσάρκωμα, κτλ.

'Υπεροχικός, ή, όν. 'Ο ἐμφαίνων ὑπεροχήν. » Τὸ ὑπεροχικόν, « Γρμτ., ἡ ὑπεροχή.

'Υπέροχος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερέχων (ἀνώτερος) τῶν ἄλλων, κορυφαῖος, ἔξοχος. (μὲ γεν.) » Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων, « Ὅμ., = 'Υπερέχειν. » Τοὺς ὑπειρόχους τῶν ἀστῶν, « 'Ηρ., τοὺς ἐξέχοντας, τοὺς διακεκριμένους.

'Υπερ-οχυρόω-ῶ, Μ. ωσω. 'Οχυρόνω ὅσον ἐνδέχεται ἀσφαλέστερον (ὀχυρότερον).

'Υπεροψία (ἡ), τὸ ὑπερορᾶν, τὸ ἐλάττωμα τοῦ ὑπερόπτου, ὑπερηφάνεια, ἀκαταδεξία· (μὲ γεν.) περιφρόνησις. » Τῶν νόμων —, « Θκ.

'Υπέροψις, εως (ἡ), = 'Υπερόρασις, ὑπεροψία.

'Υπερόψομαι, μέλλ. τοῦ 'Υπεροράω.

'Υπερ-οψωνέω-ῶ, Μ. ήσω. 'Ψωνίζω ἀκριβώτερα.

'Υπερπαγής [ὑ. πήγνυμι], έος (ὁ, ἡ), μὲ ὑπερβολὴν παγωμένος. » Τὸ ὑπερπαγές, « Ξεν., ἡ ὑπερβολὴ τοῦ ψύχους, ὁ ὑπερβολικὸς πάγος.

'Υπερ-παθέω-ῶ, Μ. ήσω. Κυριεύομαι ἀπὸ ὑπερβολὴν πάθους (λύπης), γίνομαι-

'Υπερπαθής, έος (ὁ, ἡ), = Περιπαθής.

'Υπερ-παίω, Μ. παισω. Κτυπῶ δυνατώτερα ἢ παραπάνω· (μτφορ. ἀπὸ τῶν πυγμαχ.) ὑπερνικῶ, (ἐν γέν.) ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, (μὲ γεν. ἢ αἰτ.).

'Υπερ-παλαίω, Μ. παλαίσω. Παλαίω καλλήτερα, νικῶ παλαίων· (ἐν γέν.) ὑπερνικῶ, ὑπερβαίνω, (παρβλ.) 'Υπερπαίω.

'Υπερ-παλύνω, Μ. υνῶ. Πασπαλίζω ἢ Ἀλείφω ἀπὸ 'πάνω.

'Υπερ-παφλάζω, Μ. άσω, (Αξφν.), = 'Υπερκαχλάζω.

'Υπερ-παχύνω, Μ. υνῶ. Παχύνω μὲ ὑπερβολήν, (πθ.) γίνομαι-

Ὑπέρπαχυς, έος (εῖα, υ). Μὲ ὑπερβολὴν παχύς.

†**Ὑπερ-πείθω**, Μ. πείσω. Καταπείθω ὅλως διόλου.

Ὑπερ-πέλομαι (ὁ ἀόρ. β'. Ὑπερεπλόμην), Π. (μὲ γεν.) εἶμαι ὑπεράνω (καὶ μτνμ. ἀνώτερος) τινος, ὑπέρκειμαι, ὑπερτερῶ, ὑπερέχω.

Ὑπερ-πενθέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ ὑπέρμετρα (ἀπαρηγόρητα), κάμνω ὑπερβολικὸν πένθος· (μὲ αἰτ.) λυποῦμαι μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-πεπαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω νὰ ὡριμάσῃ τι παρὰ πολύ.

Ὑπερ-πέπτω, Μ. πέψω. Ψήνω (Χωνεύω) παρὰ πολύ.

†**Ὑπερ-περισσεύω**, Μ. εύσω. Περισσεύω ὑπερβαλλόντως, ξεχειλίζω. ‖. (μσ. μὲ δοτ.) ἔχω μεγάλην (ὑπερβολικὴν) ἀφθονίαν ἀπό.

Ὑπερπερισσός, ή, όν. Μὲ ὑπερβολὴν πολὺς (ἄφθονος), ὑπέρμετρος.

Ὑπερπερισσῶς, ἐπίρ. = Ὑπερεκπερισσοῦ, ὑπερμέτρως.

Ὑπερ-περκάζω, Μ. άσω. (κυρ. ἐπὶ σταφυλ.) Ὡριμάζω ἐντελέστατα, εἶμαι εἰς ὅλην τῆς ὡριμότητός μου τὴν ἀκμήν.

Ὑπερ-πέσσω, Μ. πέψω. ἄχρ. ἀντὶ Ὑπερπέπτω.

Ὑπερπετής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πίπτων ἢ (;) πετῶν ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος· (ἐπὶ ἀνέμου) σφοδρότατος· (ἐπὶ ὄρους) ὑπερύψηλος· (ἐν γεν.) ὑπερμήκης, ὑπερμεγέθης.

Ὑπερ-πέτομαι, = Ὑπερίπταμαι.

Ὑπερ-πέττω, Ἀττ. ἀντὶ Ὑπερπέσσω.

Ὑπερ-πήγνυμι, Μ. πήξω. Πήζω ἢ Ἐμπήγω ἀπ' ἐπάνω.

Ὑπερ-πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Πηδῶ ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος, ὑπερβαίνω πηδῶν· (ἐν γεν.) ξεπερνῶ (κυρ. ⁊ μτνμ.)· (τρπ.) περιφρονῶ, παραβαίνω. » Τηλικαῦτα καὶ τοιαῦτα δικαστήρια καὶ νόμιμα οὕτως ἀναιδῶς ὑπερπεπήδηκε, « Δμ.

Ὑπερ-πιαίνω, Μ. ανῶ, = Ὑπερπαχύνω.

Ὑπέρπικρος (ὁ, ἡ). Μὲ ὑπερβολὴν πικρὸς (μτνμ. χαλεπός, ὁ ἐστραμμένος).

Ὑπερ-πίμπλημι, Μ. ὑπερ-πλήσω (ἀόρ. πθ. Ὑπερεπλήσθην κτλ.). Γεμίζω ὑπὲρ τὸ μέτρον· (μὲ γεν.) χορταίνω ἀπό.

Ὑπερ-πίνω, Μ. πίομαι (ἀόρ. Ὑπερέπιον κτλ.). Πίνω ὑπὲρ τὸ μέτρον, (κοιν.) παραπίνω.

Ὑπερ-πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Ὑπερέπεσον κτλ.). Πίπτω ὑπεράνωθεν ἢ ἐπέκεινά τινος, (ἐν γεν.) ὑπερβαίνω (κυρ. ⁊ μτνμ.)· (ἐπὶ χρόνου) παρέρχομαι. » Ἢν ὑπερπέσῃ ἡ νῦν ἡμέρη, « Ἡρ.

Ὑπερ-πλεονάζω, Μ. άσω, = Ὑπερπερισσεύω.

Ὑπερ-πλέω, Μ. πλεύσομαι ἢ πλευσοῦμαι. Πλέω ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος, ὑπερβαίνω πλέων.

Ὑπέρπλεως, ω (ὁ, ἡ). γεμάτος παρὰ πολὺ (ὑπὲρ τὸ δέον).

Ὑπερπληθής, έος (ὁ, ἡ), = Ὑπέρπλεως.

Ὑπερ-πλήθω, Μ. πλήσω. (μὲ γεν.) Εἶμαι μὲ ὑπερβολὴν γεμάτος ἀπό.

;**Ὑπερ-πλημμυρέω-ῶ**, Μ. ήσω. Πλημμυρῶ ὑπὲρ τὸ μέτρον, ξεχειλίζω.

Ὑπερ-πληρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γεμίζω ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Ὑπερπλήρωμα (τό). πᾶν ὅ,τι εἶνε παρὰ πολὺ γεμάτον.

Ὑπερπλησθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Ὑπερπίμπλημι.

Ὑπερπλούσιος (ὁ, ἡ), = Ὑπέρπλουτος.

Ὑπερ-πλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι-

Ὑπέρπλουτος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν πλούσιος.

Ὑπερ-πνέω, Μ. πνεύσω ἢ πνεύσομαι. Φυσῶ ὑπεράνωθέν ἢ σφοδρότερον τινος· (μτνμ. μὲ αἰτ.) ὑπερβαίνω κατὰ τὴν ὑπερηφάνειαν.

Ὑπερπνιγής, έος (ὁ, ἡ), = Ὑπέρασθμος.

Ὑπερ-ποθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑπερεπιθυμῶ (κυρ. ἀπόντα).

Ὑπερ-πολάζω, Μ. άσω. Πλημμυρῶ, ξεχειλίζω, (παρβλ. Ἐπιπολάζω).

Ὑπέρπολλος, πολλη, πολλον, Ἰων. ἀντὶ

Ὑπέρπολυς, πολλη, πολυ. Καθ' ὑπερβολὴν πολύς, παραπολύς.

Ὑπερ-πονέω-ῶ, Μ. ήσω. Πονῶ ἢ Κοπιάζω μὲ ὑπερβολήν· (μὲ γεν.) πάσχω (ταλαιπωροῦμαι, ἀγωνίζομαι) ὑπέρ τινος. » Σφῷ δ' ἀντ' ἐκείνων τἀμὰ δυστήνου κακὰ ὑπερπονεῖτον, « Σοφ., ὑποφέρετε. (καὶ μσ.) » Τοὐδ' ὑπερπονουμένῳ, « αὐτ.

Ὑπέρπονος (ὁ, ἡ). ἐξηντλημένος (ἀποκαμωμένος) ἀπὸ τοὺς ὑπερβολικοὺς πόνους.

Ὑπερπόντιος, α ἢ ος, ον, Π. ὁ ἐπέκεινα τοῦ πόντου (τοῦ πελάγους) κείμενος ἢ ἐκεῖθεν ἐρχόμενος, ὑπερθαλάσσιος· (ἐν γεν.) ξένος, ἀπὸ πολλὰ μακρυνὸν τόπον. » Γλῶσσα —, « Πίνδ.

Ὑπερ-ποτάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Ὑπερίπταμαι.

Ὑπερπρόθεσμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὴν προθεσμίαν, ἐκπρόθεσμος, ὑπερήμερος.

Ὑπερ-προθυμέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Προθυμοῦμαι καθ' ὑπερβολήν, εἶμαι προθυμότατος, (ἐνίοτε) = Ὑπερεπιθυμῶ.

Ὑπέρπτατο, Π. ἀντὶ Ὑπερέπτατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Ὑπερίπταμαι.

Ὑπέρπτωχος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν πτωχός, πάμπτωχος.

Ὑπέρπυκνος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν πυκνός.

Ὑπερ-πυππάζω, Μ. άσω; (Κωμ.). Ὑπερεπαινῶ τινα (ἐπιφωνῶν Πυππάξ), ὑπερθαυμάζω.

Ὑπέρπυρος (ὁ, ἡ). καίων (πυρωμένος) καθ' ὑπερβολήν, διάπυρος.

Ὑπερ-πυρριάω-ῶ, Μ. άσω. (μὲ γεν.) Γίνομαι κατακόκκινος (Κωμ. Καταχέζομαι) ἐξ αἰτίας ἢ ἐπάνωθέν τινος.

;**Ὑπέρπωλος** (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πλῆθος πώλων (ἵππων).

Ὑπερπώρωσις, εως (ἡ). πωρώδης ἔκφυσις συντριμμένου κοκκάλου, εἶδ. ἐξοστώσεως.

Ὑπερ-πωτάομαι-ῶμαι, Π. ἀντὶ Ὑπερίπταμαι.

Ὑπερράγην, πθ. ἀόρ. β'. τοῦ Ὑπορρήγνυμι.

;**Ὑπέρριθος** (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων ὑπεράνωθεν, ξεχειλισμένος.

Ὑπερρῶσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπορρώννυμι.

Ὑπερ-σαρκέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Ἀποκτῶ) παρὰ πολλὰς σάρκας, γίνομαι ὑπὲρ τὸ μέτρον πολύσαρκος (σωματώδης).

Ὑπερ-σαρκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ ὑπὲρ τὸ μέτρον πολύσαρκος (σωματώδης). 2) (πθ. ἐπὶ πληγ.) κάμνω (καὶ ἀμτβτ. ἐξέχω ὡς)-

Ὑπερσάρκωμα (τό). τὸ ὑπὲρ τὴν πληγὴν ἐξέχον κρέας (σάρκωμα).

Ὑπερσάρκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑπερσαρκόω, ἔκφυσις ὑπερσαρκώματος.

Ὑπέρσεμνος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν σεμνὸς (σεβαστὸς ἢ σοβαρὸς ἢ ἀγέρωχος).

Ὑπερ-σεμνύνομαι, Μ. υνοῦμαι. Σεμνύνομαι (Καυχῶμαι) παραπολύ, νομίζω μέγα καύχημά μου.

Ὑπερ-σεύω (πθ. μέλλ. Ὑπερσυθήσομαι καὶ πρκ. Ὑπερέσσυμαι), Π. διώκω ἢ ῥίπτω (τινάζω) τι (καὶ πθ. τινάζομαι μὲ ὁρμὴν) ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος.

Ὑπερσκελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπερμεγέθη καὶ δυσανάλογα σκέλη (πόδια), (παρβλ.) Περισκελής.

Ὑπέρσκληρος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν σκληρός.

Ὑπερ-σοφιστεύω, Μ. εύσω. Ὑπερβαίνω κατὰ τὴν σοφιστικὴν ἢ τὰ σοφίσματα, ὑπερτερῶ ὡς σοφιστής.

Ὑπερσοφιστής, οῦ (ὁ). ἄκρος (ὑπερβαίνων τοὺς λοιποὺς) σοφιστής.

Ὑπέρσοφος (ὁ, ἡ). εἰς τὸ ἄκρον (καθ' ὑπερβολὴν) σοφός.

Ὑπερ-σπουδάζω, Μ. άσω. Καταγίνομαι (Προσπαθῶ) μὲ ὑπερβάλλουσαν σπουδὴν (προθυμίαν) εἴς τι.

Ὑπέρσπουδος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν σπουδαῖος (λόγου ἄξιος ἢ πρόθυμος).

Ὑπερ-σταθμίζομαι, Μ. ίσομαι. Ζυγίζω (Βαραίνω) περισσότερον.

Ὑπερστάς, ᾶσα, άν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ὑπερίσταμαι.

Ὑπερ-στατέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὑπερίσταμαι, (μὲ γεν.) προστατεύω.

;**Ὑπερ-σταχύω**, Μ. ύσω. Ἐκφύω πλῆθος ἀσταχύων.

Ὑπέρστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὴν στέγην.

Ὑπερ-στένω (παρτ. Ὑπερέστενον ⁊ πλέον οὐ), Π. (μὲ γεν.) στενάζω ὑπὲρ (διὰ τὰ δεινά) τινος.

Ὑπερ-στέργω, Μ. στέρξω. Ἀγαπῶ μὲ ὑπερβάλλουσαν στοργήν, ὑπεραγαπῶ.

Ὑπερ-στίλβω, Μ. στίλψω. Λάμπω (Γυαλίζω) μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-στορέννυμι, Μ. στορέσω καὶ

Ὑπερ-στρώννυμι, Μ. στρώσω. Στρώνω (Σκεπάζω) ἀπὸ ἐπάνω.

Ὑπερσυντελικός, ή, όν. (κυρ. χρόνος ῥήματος) Ὁ ὑπὲρ τὸν συντελικὸν (τὸν παρακείμενον), plus quam perfectum. » Στάσις ὑπερσυντελική, « Ῥτρ., ὅταν πρόκειται νὰ ἐξετασθῇ ἂν τὸ πρᾶγμα εἶχεν ἤδη συμβῇ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχήν.

Ὑπερ-σχέθω (εὔχρ. κυρ. ὁ παρτ. ἢ ἀόρ. β'. Ὑπερέσχεθον), Π. ἀντὶ Ὑπερέχω.

Ὑπερσχεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. καὶ Ὑπέρσχῃ, Ὑπέρσχοι, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. ⁊ εὐκτ. τοῦ Ὑπερέχω.

Ὑπερτάζομαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπεργάζομαι.

Ὑπερ-ταλαντάω-ῶ, Μ. ήσω. Βαραίνω παραπολὺ εἰς τὸ ζύγι, ζυγίζω πλειότερον.

Ὑπέρτατος (ἀνμλ. ὑπερθ. ἐκ τῆς Ὑπέρ), η, ον. Ὁ ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους, ἀνώτατος, ὕψιστος· (ἐνίοτε) πρεσβύτατος. » Υἱέων —, « Πίνδ. (καὶ ἐν εἴδει ἐπιρ.) » Ἧστο γὰρ ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ, « Ἰλ. Ψ.

;**Ὑπέρτεγος** (ὁ, ἡ), = Ὑπέρστεγος.

Ὑπερ-τείνω, Μ. τενῶ. Ἐκτείνω τι (καὶ ἐλλ. Ἐκτείνομαι) ὑπεράνωθέν ἢ (Π.) ἐναντίον(;) ἢ ἐπέκεινά τινος· (μτνμ. ἐν γέν.) ὑπερβαίνω. » Οὕτω πολὺ ὑπερέτειναν τὸ κέρας, ὥστε κτλ., Ξεν. (⁊ ἐλλ. ἢ οὐδ.) » Κεραιῶν δύο ἐπικεκλιμένων καὶ ὑπερτεινουσῶν, « Θχ. » Οἱ δὲ ὑπερτείνοντες οὐρανίσκοι ἐσκέπαζον τὸν ἄνω τόπον, « Αθ. (⁊ μτνμ.) » Ἃ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ὑπερτείνει, « Ἀρστ. (⁊ γεν.) » Τὰ ἄγρια ὑπερτείνει πολὺ τῶν ἄλλων τὴν ζωήν, « Θφρ., εἶνε πολὺ διαρκέστερα (μακροβιώτερα). (καὶ πθ.) » Τὸ ὑπερτεταμένον, « Λξ., τὸ ὑπερβάλλον (ὑπερέχον).

Ὑπερτέλειος ⁊ (Ἀττ.) **Ὑπερτέλεος** (ὁ, ἡ), ὁ ὑπερβαίνων πᾶσαν τελειότητα, καθ' ὑπερβολὴν τέλειος.

Ὑπερ-τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. Περνῶ ἐπέκεινα τοῦ τέρματος (ὑπὲρ τὸ τέλος), (ἐν γέν.) ὑπερβαίνω.

Ὑπερτελής, έος (ὁ, ἡ), ὁ ὑπερβὰς τὸ τέλος (τὸ τέρμα)· (ἐν γέν.) ὑπέρτερος. (μὲ γεν.) » Ἄθλων —, « Σοφ., ὁ τελειώσας (κατορθώσας) τοὺς ἀγῶνας τους. 2) (Π.) ἀντὶ Ὑπερτέλλων (ὑψούμενος, προκύπτων ὑπεράνωθέν τινος). 3) (ἐνίοτε) = Ὑπερτέλειος.

Ὑπερ-τέλλω, Μ. τελῶ. (μὲ γεν. ἢ σπν. ⁊ μτγν. δοτ.) Ὑψοῦμαι (Προφαίνομαι) ὑπεράνωθέν τινος, (ἐπὶ ἀστέρ.) ἀνατέλλω· (ἐπὶ φυτ.) ξεφυτρώνω. » Τοὺς ὑπερτείλαντας ἐκ γαίας ποτὲ σπαρτούς, « Εὐρ.

Ὑπερτενής [ὑπερτείνω], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκτεινόμενος ἐπέκεινά ἢ ὑπεράνωθέν τινος, (μὲ γεν. ἐν γέν.) ὑπερέχων.

Ὑπερτερέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν.) Εἶμαι ὑπέρτερος (ἀνώτερος) τινος, ὑπερνικῶ, ὑπερέχω.

Ὑπερτερία (ἡ). τὸ ὑπεράνωθεν (τοῦ ἄξονος) τῆς ἁμάξης σανίδωμα ἢ πλέγμα ὅπου βάλλονται τὰ φορτία, (παρβλ.) Πείρινς. 2) Π. ὑπεροχή, ἢ 3) ὑπερηφάνεια, ὑπεροψία. (Θγν. 419), [ἐκ τοῦ

Ὑπέρτερος (συγκρ. ἀνμλ. ἐκ τῆς Ὑπέρ), α, ον. Ὁ ὑπεράνωθέν τινος, ἀνώτερος (κυρ. καὶ μτνμ.), προέχων, καλλίτερος, προκριτώτερος, ἰσχυρότερος, ἐγκρατέστερος κτλ. (εἰς τοὺς Τραγικ.) πρεσβύτερος, (παρβλ. Ὑπέρτατος). » Γενεῇ —, « Ἰλ. Λ., (τὸ ἐξηγοῦν) νεώτερος (ἀλλὰ; διατί ὄχι) εὐγενέστερος. » Ὑπέρτεροι ἐδόκουν γεγενῆσθαι οἱ βάρβαροι, « Ἡρωδ., ὑπερίσχυσαν.

Ὑπέρτεχνος (ὁ, ἡ). ὑπερέχων κατὰ τὴν τέχνην, καθ' ὑπερβολὴν ἔντεχνος.

Ὑπερ-τήκω, Μ. τήξω. Λυώνω (Ἀναλύω) ἐντελῶς.

Ὑπερ-τίθημι, Μ. ὑπερθήσω (ἀόρ. Ὑπερέθηκα ⁊ μσ. ὑπερεθέμην κτλ.). Βάλλω (Τοποθετῶ) τι ὑπεράνωθέν ἢ ἐπέκεινά τινος· ἀνασηκώνω τι ἵνα τὸ περάσω ἀπὸ ἐπάνω ἢ παρέκει· ὑπερβιβάζω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) προκρίνω, προτιμῶ· (μὲ δοτ.) ἀναθέτω εἰς τὴν ἐπιστασίαν τινος· (⁊ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) ὑπερβαίνω (» Τὸν Ταῦρον —, « Στρ.)· μτνμ.) ξεπερνῶ· (ἐπὶ χρν.) ἐπιζῶ. » Παντὶ θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν, « Πίνδ., ἀποδίδειν ἑκάστου τὴν αἰτίαν εἰς τὸν θ. 2) (μσ.) κοινοποιῶ (ξεμυστηρεύομαι) τι εἴς τινα (ἵνα τὸν συμβουλευθῶ). » Τούτῳ τὰ σπουδαιέστερα τῶν πρηγμάτων ὑπερετίθετο, « Ἡρ. » Ὑμέας συνέλεξα, ἵνα, τὸ νοέω πρήσσειν, ὑπερθέομαι ὑμῖν, « αὐτ. » Ὑπερθέμενος τοῖσι ὀνειροπόλοισι (τὸ ἐνύπνιον), « αὐτ. 3) ἀναβάλλω (εἰς ἄλλον καιρόν)· (Νμ.) παραπέμπω τὴν δίκην εἰς ἄλλο δικαστήριον. » Ὑπερθέμενοι τὴν ταχθεῖσαν ἡμέραν, « Πλβ.

Ὑπερ-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτιμῶ πολλὰ ἀκριβὰ (ὑπὲρ τὸ μέτρον). 2) τιμῶ μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερτίμιος ⁊ (νλγ.) **Ὑπέρτιμος** (ὁ, ἡ). ὁ πωλούμενος ἢ ἀγοραζόμενος εἰς ὑπερβολικὴν τιμήν, πολλὰ ἀκριβὸς (βαρύτιμος). 2) ὁ τιμώμενος ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, πλειοτέρας τιμῆς μέτοχος ἢ ἄξιος.

Ὑπέρτολμος (ὁ, ἡ). ὑπὲρ τὸ μέτρον τολμηρός, παράτολμος.

Ὑπέρτονος (ὁ, ἡ), [ὑπερτείνω]. ὁ καθ' ὑπερβολὴν τεντωμένος (ἔντονος), (ἐν γέν.) ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος. » Βοὴ —, « Ἀρσφ. ‖. (οὐσ.) » Ὑπέρτονον (τό), « Εὐσ., τὸ κατὰ μέσης τῆς στέγης ξύλον, (παρβλ. Μεσόδμη).

Ὑπερτοξεύσιμος (ὁ, ἡ). τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ὑπερβῇ τοξεύων (⁊ Π. ἐν γέν.) νὰ περιίδῃ ἢ νὰ ὑπερνικήσῃ. » Μίασμ' οὐχ ὑπερτοξεύσιμον, « Αἰσχ., ἀνυπέρβλητον ἢ ἐπιστασίας ἄξιον, [ἐκ τοῦ

Ὑπερ-τοξεύω, Μ. εύσω. Τοξεύω ἐπέκεινα (τοῦ σκοποῦ), (ἐν γέν.) ὑπερβαίνω, (παρβλ.) Ὑπερακοντίζω.

Ὑπερ-τραγίζω, Μ. ίσω. Ἀναδίδω ὑπερβολικὴν ὀσμὴν τράγου, βρωμῶ μὲ ὑπερβολὴν 'σὰν τράγος.

Ὑπερτραφής, έος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν θρεμμένος.

Ὑπερ-τρέχω, Μ. θρέξομαι ἢ δραμοῦμαι (ἀόρ. Ὑπερέδραμον κτλ.). Τρέχω ἐπέκεινα ἢ μακρύτερα, ξαπερνῶ τρέχων, (μτνμ. ἐν γέν.) ὑπερνικῶ, ὑπερβαίνω· (ἐνίοτε) παραβαίνω. » Θεῶν νόμιμα —, « Σοφ. » Πενίην —, « Θγν., ἀπαλλάττομαι ἀπό.

Ὑπερτρισύλλαβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπὲρ τὰς τρεῖς συλλαβάς.

Ὑπερ-τρυφάω-ῶ, Μ. ήσω. Ζῶ μὲ ὑπερβολικὴν τρυφὴν (ἡδυπάθειαν), τρυφῶ ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Ὑπερ-υβρίζω, Μ. ίσω. Ὑβρίζω (Ἀτακτῶ, Αὐθαδιάζω ἢ Κακομεταχειρίζομαί τινα) ὑπὲρ τὸ μέτρον, φέρομαι πολλὰ ὑβριστικῶς.

Ὑπερ-υγραίνω, Μ. ανῶ. Ὑγραίνω παραπολύ, κάμνω μούσκεμμα. ‖. (ἀμτβτ.) » Τὸ ὑπερυγραῖνον, « Λξ., τὸ πολλὰ ὑγρόν, ἡ ὑπερβολικὴ ὑγρασία.

Ὑπέρυδρος (ὁ, ἡ). ὑπὲρ τὸ μέτρον ὑδαρὸς (νερωμένος), (ἰατρ.) ὑδρωπικός.

Ὑπ-ερυθριάω-ῶ, Μ. άσω. Κοκκινίζω ὀλίγον, εἶμαι ἢ γίνομαι -

Ὑπέρυθρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἐρυθρός, κλίνων πρὸς τὸ ἐρυθρόν, κοκκινωπός.

Ὑπερύμνητος ⁊ ;**Ὑπέρυμνος** (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν ὑμνητὸς (αἰνετός), πανύμνητος.

;**Ὑπερύπτιος** (ὁ, ἡ). ὑπὲρ τὸ δέον ὕπτιος (ἀμελής, ἀξέννοιαστος ἢ ὑπερόπτης).

Ὑπερύψηλος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν ὑψηλός.

Ὑπερ-υψόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑψόνω εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν, ὑπερυψόνω· (μτνμ.) ὑπερεκθειάζω.

Ὑπερφαής, έος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν λαμπρὸς (φαεινός), ὑπέρλαμπρος.

Ὑπερ-φαίνομαι, Μ. φανήσομαι. (μὲ γεν.) Φαίνομαι ὑπεράνωθέν τινος.

Ὑπερ-φαλαγγέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) Ἐκτείνω τὴν φάλαγγά μου εἰς τρόπον ὥστε νὰ ὑπερβαίνῃ κατὰ μῆκος (νὰ ἐξέχῃ ἑκατέρωθεν ὑπὲρ) τὴν φάλαγγα τοῦ ἐχθροῦ, (ἄλλ.) Ὑπερκεράω.

;**Ὑπερφαλαγγίασις** (γγίωσις), εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ὑπερφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος ὑπὲρ τοὺς ἄλλους = Ὑπερφαής.

†**Ὑπέρφασις** [ὑπερφαίνομαι], εως (ἡ), = Ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία.

Ὑπέρφατος (ὁ, ἡ), Π. [ὑπέρ, φημί]. ὁ ὑπὲρ λόγον, ἀνέκφραστος, ὑπερθαύμαστος.

Ὑπερφέγγεια (ἡ). ὑπέρλαμπρον φεγγοβόλημα.

Ὑπερφέρεια (ἡ), [ὑπερφερής]. ὑπεροχή. 2) (Γρφ.) ὑπερηφάνεια.

;**Ὑπερφερέτης**, ου (ὁ), = Ὑπερφερής, ὑπέρτατος, ὕπατος. » Ζεὺς —, « Δ. Ἀλ., ὁ (ἄλλ.) Φερέτριος.

Ὑπερφερής, έος (ὁ, ἡ), ὑπερέχων, ἔξοχος· (Γλσ.) ὑπερήφανος, [ἐκ τοῦ

Ὑπερ-φέρω, Μ. ὑπερ-οίσω (ἀόρ. Ὑπερήνεγκα κτλ.). Φέρω τι ἐπέκεινά ἢ ὑπεράνωθέν τινος. (μὲ αἰτ. ἐκ δ'.) » Ὑπερενεγκόντες τὸν ἰσθμὸν τὰς ναῦς, « Θχ., ὑπερνεωλκήσαντες. (⁊ πθ.) » Ἵν' ὑπερφέρηται τὰ ἄγκυρα εἰς τὸ κενὸν τῆς ἅλω, « Ξεν. 2) (συχνοτ. ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) φέρω τὰ πρωτεῖα, ὑπερέχω, ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω. (μὲ γεν. καὶ δοτ.) » Ῥόδα... ὀδμῇ ὑπερφέροντα τῶν ἄλλων, « Ἡρ. » Ἐστρατήγει δὲ αὐτῶν Τιγράνης, κάλλεΐ τε ⁊ μεγάθεϊ ὑπερφέρων Περσέων, « αὐτ. (ἢ αἰτ.) » Ὑπερφέρεις τόλμῃ τόλμαν, « Εὐρ.

Ὑπέρφευ, ἐπίρ. Π. [ὑπέρ, φεῦ], = Ὑπερφυῶς, ὑπεράγαν, μὲ ὑπερβολήν, ὑπὲρ τὸ μέτρον. » Τί τὴν τυραννίδ' ὑπέρφευ τιμᾷς καὶ μέγ' ἥγησαι; « Εὐρ. » Οὐχ ὑπέρφευ θνητὸν ὄντα, χρὴ φρονεῖν, « Αἰσχλ., = Ὑπερφρονεῖν.

Ὑπερ-φεύγω, Μ. φεύξομαι. Φεύγω ὑπεράνωθεν, ἀπαλλάττομαι, 'γλυτόνω (ἀπὸ ἀσθένειαν κτλ.).

Ὑπερ-φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ὁμιλῶ πολλὰ δυνατὰ ἢ (μὲ αἰτ.) δυνατώτερα ἀπὸ ἄλλον, ἀκούεται πλειότερον ἡ φωνή μου.

Ὑπερ-φθίνομαι (ὅθ. τὸ γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ὑπερσ. ἢ ἀόρ. 6'. Ὑπερέφθιτο), Π. (μὲ γεν.) χάνομαι ὑπέρ τινος, ὑπεραποθνήσκω.

Ὑπερφίαλος (ὁ, ἡ), (κυρ. καὶ κατὰ λέξ.) ὁ ὑπερεκχειλίζων τῆς φιάλης, (ὅθ. συνήθ. κατὰ συνκδχ.) ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος· (ἐπὶ πρσ.) ὑπερφυὴς τὴν ἰσχὺν ἢ τὸ μέγεθος· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ) θρασύς, αὐθάδης, ὑβριστής, ὑπερήφανος, βίαιος. » Ἔπος—, « Ὅμ. ‖. (τὸ οὐδ.) Ὑπερφίαλον, = τῷ

Ὑπερφιάλως, ἐπίρ. Μὲ ὑπερβολήν, ὑπὲρ τὸ μέτρον· ὑβριστικῶς, ὑπερηφάνως κτλ.

Ὑπερ-φιλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑπεραγαπῶ.

Ὑπέρφιλος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν φίλος.

Ὑπερ-φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Φιλοσοφῶ εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν ἢ ὑπὲρ τὸ δέον.

Ὑπερφιλότιμος (ὁ, ἡ). καθ' ὑπερβολὴν φιλότιμος.

Ὑπερ-φλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Πάσχω ἀπὸ ὑπερβολικὴν φλεγμονήν.

Ὑπέρφλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων παραπολὺν (ἢ ἐξέχων ὑπὲρ τὸν) φλοιόν· (ἐπμ.) πολλὰ μεγάλος ἢ σαρκώδης. » Μῆλα—, « Πλ.

Ὑπερ-φλυαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Ὑπερ-φλύζω, Μ. φλύσω, = Ὑπερκαχλάζω.

Ὑπερ-φοβέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπέρφοβος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν φοβητσιάρης ἢ (;) ἐπίφοβος.

Ὑπερ-φορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κουβαλῶ) τι ἐπάνω ἢ ἀπὸ 'πάνω.

Ὑπερ-φρίσσω(ττω), Μ. φρίξω. (μὲ αἰτ.) Φρίττω (Τρομάζω) μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερ-φρονέω-ῶ, Μ. ήσω· Φρονῶ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἢ ὑπὲρ ὃ δεῖ, ὑψηλοφρονῶ· (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) περιφρονῶ· (μὲ αἰτ. ȝ δοτ.) ὑπερέχω κατὰ τὴν γνῶσίν τινος πράγματος ἢ (ἁπλ.) κατὰ τὴν φρόνησίν τινα.

Ὑπερφρόνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὑψηλοφροσύνη, οἴησις· (ἐπμ.) περιφρόνησις τῶν ἄλλων, ἀψηφησία.

Ὑπερ-φροντίζω, Μ. ίσω. (μὲ γεν.) Φροντίζω (Ἐννοιάζομαι) μὲ ὑπερβολὴν ὑπέρ τινος, εἶμαι παρὰ πολὺ ἔμφροντις.

Ὑπερ-φρόνως, ἐπίρ. Μὲ περιφρόνησιν, ὑπεροπτικῶς, ὑψηλοφρόνως.

Ὑπερφροσύνη (ἡ), = Ὑπερφρόνησις.

Ὑπερφρύγιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ τὸν Φρύγιον ῥυθμὸν ἢ τόνον τῆς παλ. μουσικῆς.

Ὑπέρφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φρονῶν μεγάλα ἢ ὑπὲρ ὃ δεῖ, μεγαλόφρων ἢ (συχνότ.) ὑψηλόφρων, ἀγέρωχος, ὑπερήφανος.

Ὑπερφυής, έος (ὁ, ἡ). (κυρ. ἐπὶ φυτ.) ὁ ἐξέχων (ὑψηλότερος) τῶν ἄλλων. » Τοὺς ὑπερφυέας τῶν ἀσταχύων, « Αρτ., (ὅθ. 2) (συνήθ.) ὁ ὑπὲρ φύσιν, θαυμαστός, παράδοξος· (ἐπὶ κακοῦ) τερατώδης, ἄτοπος· (ἐν γέν.) ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος. » Πώγωνα καθειμένος ὑπερφυῆ μεγέθει, « Πλ., παρὰ φύσιν μεγάλον.

Ὑπερ-φύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Ὑπερέφυν κτλ.). Φυτρόνω (Γίνομαι) ὑπεράνωθέν τινος· (μτνμ.) ὑπερβαίνω φύσει, ὑπερτερῶ (μὲ δοτ.) κατά τι. » Πάντας ἀνθρώπους πολυανθρωπίᾳ ὑπερέφυμεν, « Δ. Κασσ.

Ὑπερ-φυσάω-ῶ, Μ. ήσω· Φυσῶ ἢ Φουσκόνω ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Ὑπερφυῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ὑπερφυῆ (ὑπερφυσικόν), μὲ ὑπερβολήν, παραδόξως.

Ὑπερ-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ παραπολὺ ἢ πολλὰ δυνατά, φωνάζω ὑπὲρ τὸ δέον.

† Ὑπέρφωτος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν φωτεινός, λάμπων ὑπὲρ τὸ φῶς, ὑπέρλαμπρος.

Ὑπερ-χαίρω, Μ. χαιρήσω ἢ χαρήσομαι. Χαίρω μὲ ὑπερβολὴν (μὲ δοτ.) διά τι, καταχαίρομαι.

Ὑπερ-χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Χαμηλόνω (Καταιβάζω) τι ἀπὸ 'πάνω.

Ὑπερχαρής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπερχαίρων, μὲ ὑπερβολὴν χαρούμενος.

Ὑπερχειλής, έος (ὁ, ἡ). γεμάτος ὑπὲρ τὰ χείλη, ξεχειλισμένος.

Ὑπέρχειλος (ὁ, = Ὑπερχειλής.

Ὑπερ-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ὑπερέχεα κτλ.). Χύνω ἀπὸ 'πάνω ἢ μὲ ὑπερβολὴν πολύ, πλημμυρῶ, κατακλύζω (καὶ παθ.) κατακλύζομαι.

Ὑπερχθόνιος (ὁ, ἡ). ὑπέργειος· (συνκδχ.) οὐράνιος, ὑπερκόσμιος.

Ὑπερ-χλιδάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑπερτρυφάω· (συνκδχ.) αὐθαδιάζω ὑπὲρ τὸ μέτρον.

Ὑπερ-χολάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ὑπερβολὴν χολῆς· (συνκδχ.) θυμόνω (χολιάζω) μὲ ὑπερβολήν, εἶμαι-

Ὑπέρχολος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν χολιασμένος (θυμωμένος) ἢ ὀξύχολος· (ἰατρ.) ἔχων πλῆθος χολῆς.

Ὑπ-έρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἀόρ. Ὑπῆλθον κτλ.). Ἔρχομαι (Ἐμβαίνω) ὑποκάτωθέν τινος, τρυπόνω, χώνομαι, ὑπεισέρχομαι. (μὲ αἰτ) » Θάμνους (» Δῶμα, » Μέλαθρον)—, « Ὅμ. (καὶ μτνμ.) » Ὁποίᾳ ποτ' ἂν πέτρᾳ περιπλακῇ (ὁ πολύπους), τὴν ἐκείνης χρόαν ὑπέρχεται, « Βασ., ἀναλαμβάνει, ὑποδύεται. 2) (μτνμ.) εἰσχωρῶ ἢ προσπαθῶ νὰ εἰσχωρήσω ἐπιτηδείως (εἰς τὸ πνεῦμα [εἰς τὴν καρδίαν] τινος) νὰ κερδίσω τὴν εὔνοιάν του (νὰ τὸν ἑλκύσω), (ἐν γέν.) ἀπατῶ, δελεάζω· κολακεύω (ἐπὶ πραγμ.) κυριεύω ἀνεπαισθήτως. » Φόβος (» Οἶκτος, » Θαῦμα κτλ.) ὑπέρχεταί με, « Σοφ. » Τρόμος ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον, « Ἰλ. Γ. » Οἱ γεωργοῦντες ὑπέρχονται τοὺς πολεμίους, « Ξεν. » Ἐν τῇ Σπάρτῃ οἱ κράτιστοι καὶ ὑπέρχονται μάλιστα τὰς ἀρχάς, καὶ τῷ ταπεινοὶ εἶναι μεγαλύνονται, « αὐτ. » Ὑπερχόμενος δὴ πάντας ἀνθρώπους βιώσει καὶ δουλεύων, « Πλάτ. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) » Τυραννίδα ὑπέρχεται, « Πλ., προσπαθεῖ κρυφίως νὰ κατορθώσῃ. (ȝ δοτ.) » Δόλῳ τὸν δεσπότην ὑπῆλθε, « Πλ. (καὶ χωρὶς πτ.) » Εἴδες οἱ ὑπέρχεται; « Ἀρσφ.

Ὑπέρχρεως (ὁ, ἡ). ὁ χρεωστῶν ὑπὲρ τὴν περιουσίαν του, πνιγμένος εἰς τὸ χρέος, κατάχρεως.

Ὑπερχρήματος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν πολυχρήματος, ὑπέρπλουτος.

Ὑπερ-χρονίζω, Μ. ίσω. Ὑπερβαίνω τὸν ὡρισμένον χρόνον, ἀργῶ, καθυστερῶ.

Ὑπερχρόνιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ πάντα χρόνον, αἰώνιος, ἄναρχος.

Ὑπέρχυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑπερχέω, ξεχείλισμα, πλημμύρησμα· (μτνμ.) ὑπερβολικὴ ἀφθονία.

Ὑπερ-χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναχωρῶ ἐπάνω ἢ παραπάνω, ἀποσύρομαι εἰς ἀνηφορικὸν μέρος.

Ὑπέρψυχρος (ὁ, ἡ). μὲ ὑπερβολὴν ψυχρὸς (κυρ. καὶ μτφορ.).

Ὑπερ-ψύχω, Μ. ψύξω. Κρυόνω (Ψυχραίνω) μὲ ὑπερβολήν.

Ὑπερῴα (ἡ), τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ στόματος, ὁ οὐρανίσκος, (κυρ. θηλ. τοῦ Ὑπερῷος).

Ὑπερ-ωδυνέω, Ἰων. ἀντὶ Ὑπεροδυνάω.

Ὑπερωδυνία (ἡ). ὑπερβολὴ ὀδύνης (πόνου ἢ λύπης), Περιωδυνία.

Ὑπ-ερωέω-ῶ. Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὑπαναχωρῶ, ἀποσύρομαι ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑπερωϊόθεν, Π. Ἐκ τοῦ ὑπερῴου, ἀπὸ τὸ ἐπάνω (τὸ ὑψηλότερον) μέρος τοῦ οἴκου, [ἐκ τοῦ

Ὑπερωϊον (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπερῷον, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Ὑπερώϊος, α, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπερῷος.

Ὑπερωκεάνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐπέκεινα (ὑπερέκεινα, εἰς τὸ πέραν μέρος) τοῦ Ὠκεανοῦ.

Ὑπερωμία (ἡ). τὸ ὑπὲρ τοὺς ὤμους μέρος τοῦ σώματος.

Ὑπερ-ωνέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἀγοράζω τι πολλὰ ἀκριβά.

† Ὑπερώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἀνέκφραστος.

Ὑπερῷον (τὸ), (ἐνν. οἴκημα) τὸ εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ οἴκου (ὅπου συνήθως κατῴκουν αἱ γυναῖκες), (Τουρκ.) σερβανί, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Ὑπερῷος [ὑπέρ], α, ον. Ὁ κείμενος εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ οἴκου. » Θάλαμος—, « Πλ., = Ὑπερῷον.

Ὑπέρωρος (ὁ, ἡ). ὅστις ὑπερέβη πλέον τὴν ὥραν (τὸν καιρόν, τὴν ἀκμήν) του παρῆλιξ, περασμένος, Ἔξωρος.

Ὑπερωρόφιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπεράνω τῆς ὀροφῆς (τοῦ δώματος).

;Ὑπερώσιος (ὁ, ἡ), = Περιώσιος.

Ὑπερώτατος, η, ον, Π. (σπντ.) ἀντὶ Ὑπέρτατος.

Ὑπ-ερωτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐρωτῶ κρυφίως (μὲ τρόπον), τρόπον τινὰ ὡς ἂν νὰ ἐρωτῶ.

Ὑπερώφθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Ὑπεροράω.

Ὑπ-εσθίω, Μ. Ὑπ-έδομαι (ἀόρ. Ὑπέφαγον κτλ.). Τρώγω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως ἢ μετ' ὀλίγον, (μτνμ.) κατατρώγω ἐσωτερικῶς (ἀνεπαισθήτως).

Ὑπεσσεῖται, Δ. Π. ἀντὶ Ὑπέσεται = Ὑπέσται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μέλλ. τοῦ Ὕπειμι, Μ. ἔσομαι.

;Ὑπεσταλμένως [ὑποστέλλομαι], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ συστολήν.

Ὑπέσταν, Π. ἀντὶ Ὑπέστησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. 6'. τοῦ Ὑφίστημι.

Ὑπέσχεθον, Π. ἀντὶ Ὑπέσχον.

Ὑπέσχημαι, πρκ. ȝ

Ὑπεσχόμην, ἀόρ. 6'. τοῦ Ὑπισχνέομαι.

Ὑπέσχον, ἀόρ. 6'. τοῦ Ὑπέχω.

Ὑπεύδιος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι εὔδιος (γαληνιαῖος), (ἐν γέν.) = Εὔδιος. » Ἡ τὸ ὑπεύδιον τῆς θαλάσσης, « Πλ., ὅπου ἡ θάλασσα εἶνε συνήθως γαληνιῶσα.

Ὑπεύθυνος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπ' εὐθύνην ὤν, ὑποχρεως νὰ δώσῃ λόγον (λογαριασμὸν) τῶν ὅπ. διεχείρισε δημοσ. χρημάτων ἢ ὑποθέσεων, (Γαλλ.) responsable· (ἐν γέν.) ὑποκείμενος εἰς τὴν κρίσιν ἄλλου, περιωρισμένος, ὄχι ἀπόλυτος· (ἐνίοτε) Ὑπόδικος· (μὲ γεν.) ἔνοχος (ἐγκλήματος, κατηγορίας), ὑπαίτιος. » Πλῆθος δὲ ἄρχον, .. ὑπεύθυνον ἀρχὴν ἔχει, « Ἡρ. (καὶ δοτ.) » Ὑπεύθυνος ὢν οὐδενί, « Δμ.

Ὑπ-ευνάομαι-ῶμαι, Μ. ηθήσομαι (ἀόρ. Ὑπευνήθην). Κοιμῶμαι ὑποκατωθέν τινος ἢ ἔχω ὑποκατωθέν μου κοιμωμένον τινα. (μὲ δοτ.) » Νεσσοῦς ὑπευνηθεῖσα, « Νικ.

Ὑπ-έχω, Μ. ὑφέξω (ἀόρ. Ὑπέσχον ȝ μσ. [ἀναφερόμενος εἰς τὸ Ὑπισχνέομαι] Ὑπεσχόμην κτλ.). Βάλλω ἢ Κρατῶ τι ὑποκάτωθέν τινος. » Χεῖρα—, « Ὅμ., ἁπλόνω (ἵνα μοῦ βάλλουν τι εἰς τὴν παλάμην). » Ὕπεχε τὴν φιάλην, « Ἀρσφ., κράτει τὴν ὑποκάτω (τοῦ ἀσκιοῦ κτλ. ἵνα γεμίσῃ). » Ὑποσχὼν θηλέας ἵππους, « Ἰλ. Ε., τὰς ἔβαλε νὰ βυζαίνουν. (καὶ μτνμ.) » Οὖας—, « Σιμ., βάλλω αὐτὶ (προσέχω) ν' ἀκούσω. » Ὑπέσχε θηλὴν νηπίοις, « Πλάτ., τὰ ἐβύζασε (καθὼς βυζάνουν τὰ ζῶα). 2) ἀφίνω τι ὅλως διόλου εἰς τὴν ἐξουσίαν (εἰς τὴν διάκρισίν) τινος, παραδίδω. » Τὴν κεφαλὴν τοῖς λίθοις, « Φλσρ. » Ὑπόσχες Σωκράτει ἐξελέγξαι, ὅπως ἂν βούληται, « Πλάτ., ἄφες νά. (συχν. δὲ) » Δίκην (» Εὐθύνας, » Λόγον) ὑπέχειν τινί, « Ξεν., Δμ., = Διδόναι. » Ὑφέξω τοῖς κακίοσι δίκην, « Εὐρ., θέλω γένῃ ὑπόδικος, θέλουν μὲ τιμωρήσῃ. (ȝ γεν. ἐλλ.) » Ἀπάτης δίκην ὑπέχοιτε, « Ξεν., θέλετε κριθῆν' ὑπεύθυνοι (ἔνοχοι), (ὅθ. 3) βαρύνει τι ἐπάνω μου, εἶμαι ἐπιφορτισμένος. » Μερίμναν —, « Πινδ. » Κρίσιν (» Αἰτίαν, » Τιμωρίαν)—, « Δμ. 4) προτείνω (ὡς πρόσχημα), προφασίζομαι. » Τὴν ἐκεχειρίαν, « Ἀρσφ.

Ὑπήβολος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑπόβολος.

Ὑπηέριος, η ἢ ος, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπαέριος.

Ὑπήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπακούων τινί, (συνκδχ.) ὑποτεταγμένος, ὑπεξούσιος, ὑποκείμενος· (κυρ.) ὑποτελής. (μὲ γεν.) » Οὗ τινος δοῦλοι κέκληνται φωτὸς οὐδ' ὑπήκοοι, « Αἰσχλ. (ἢ δοτ.) » Οὐ γὰρ Ἀργείων πόλει ὑπήκοον τήνδ', ἀλλ' ἐλευθέραν ἔχω, « Εὐρ. (καὶ μτνμ.) » Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γὰρ ἔσθ' ὑπήκοα, « Ἀρσφ. » Τὸ ὑπήκοον, « Ἰσκρ., ἀντὶ Οἱ ὑπήκοοι (βασιλέως, ἄρχοντος), ἢ Ὑποταγή. » Κατὰ τὸ ὑπήκοον τῶν Ἀθηναίων, « Αξ., διότι ἦσαν ὑποτελεῖς των. ‖. (οὐσ.) Ὑπήκοον, εἶδος φυτοῦ (μὲ γυρτὰ φύλλα).

Ὑπήλατος (ὁ, ἡ), [ὑπελαύνω]. ὁ κινῶν (ἐνεργῶν) ἀπὸ κάτω. » Φάρμακον—, « Ἰατρ., = Ὑπαγωγόν, κινητικόν.

Ὑπηλιφής [ὑπαλείφω], έος (ὁ, ἡ). ἀλειμμένος (κυρ. μὲ κατράνι) ἀπὸ κάτω, (ναυτ.) παλαμισμένος.

Ὑπημάτιος, η ἢ ος, ον, Π. Ἰων. ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι πρὸς τὰ 'ξημερώματα, πρωϊνός, ὄρθριος, (παρβλ.) Ὑπηῷος.

Ὑπ-ημύω, Μ. ύσω, Π. εἶμαι γυρμένος (ἔχω σκυμμένον τὸ κεφάλι μου ἀπὸ φόβον ἢ λύπην) κάτω.

Ὑπήνεικαν, Ἰων. ἀντὶ Ὑπήνεγκαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. ά. τοῦ Ὑποφέρω.

Ὑπηνέμιος (ὁ, ἡ). γεμάτος ἄνεμον, κοῦφος, εὔκαιρος· ἄστατος, (Γαλλ.) frivole· (συνκδχ.) χωρὶς ἀποτέλεσμα, κοῦφος, μάταιος. » Λοχεία—, « Πλ., ἡ ἄγονος. » Ὠὸν—, « Ἀρστ., τὸ (ἄλλ.) Οὔρινον. » Καὶ περὶ τῆς Ἥρας ᾄδουσιν, ἄνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας ὑπηνέμιον αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι τὸν Ἥφαιστον, « Αχ. » Λόγος —, « Αξ., ὁ (ἄλλ.) Ἀνεμώλιος. 2) ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος, εὐκίνητος. » Πούς—, « Νίκ. » Ἄνθρωποι—, « Πλ., ἀνέστιοι, πλάνητες.

Ὑπήνεμος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος ὑπὸ (ἔχων ὄπισθεν αὐτοῦ ἢ προφυλαγμένος ἀπὸ) τὸν ἄνεμον, (Ἰταλ.) sotto-vente. » Αἰχμᾷ ἐκ τοῦ ὑπηνέμου (ἀντιθ. τῷ ἐκ τοῦ προσηνέμου) ἀρχόμενος, « Ξεν. » Καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι, « Σοφ., εἰς μέρος ἀπάνεμον. 2) ταχὺς ἢ ἐλαφρὸς ὡς ὁ ἄνεμος, = Ὑπηνέμιος.

Ὑπήνη (ἡ), [ὑπό, †ἥνη, ὅθ. ἡνίον]. τὸ ὑπὸ τὸ στόμα καὶ τὴν ῥῖνα μέρος ὅπου φυτρονουν τὰ γένεια, (ἐν γέν.) τὸ γένειον ἢ (ἐνίοτε) ὁ μύσταξ. » Ὑπήνας ἕλκοντες, « Ἀρσφ., = Πωγωνοφοροῦντες.

Ὑπηνήτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ὑπήνην (γένεια). » Πρῶτον ὑπηνήτης, « Ὅμ., = Ἄρτι γενειάσκων.

;Ὑπηνόβιος (ὁ, ἡ), Π. Κωμ. ὁ τρέφων ὑπήνην (πωγωνοφορῶν) δι' ὅλου τοῦ βίου του.

Ὑπηοῖος, α, ον, Π. = Ὑπηῷος.

Ὑπηργμένος, η, ον, πθ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ὑπάρχω.

Ὑπήρεμα ἢ (ὀρθότ.) Ὑπηρέμα, ἐπίρ. Π. ὁπωσοῦν ἠρέμα, ὀλίγον τι, μετρίως.

Ὑπηρεσία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ ὑπηρέτου, δούλευσις, ὑπουργία· ὑποχρέωσις· (ἰδιαιτ.) κωπηλασία· (ὅθ. ἐν γέν.) βαρειὰ (κοπιαστική) δουλειά, ἐργασία· (εἰς τὰς Ἀθ.) ἔμμισθος λειτουργία. ‖. (συνκδχ.) ἀντὶ Οἱ ὑπηρέται (ȝ ἰδιαιτ.) οἱ κωπηλάται. » Ὑπηρεσίαι ταῖς ναυσί, « Θκ.

Ὑπηρέσιον (τό). ἡ προβιὰ τὴν ὁπ. οἱ κωπηλάται (ὑπηρέται) στρώνουν ὑποκάτω των. 2) εἶδος σέλλας, ἐφίππειον. 3) = Ὑπηρετικὸν (πλοῖον). 4) ὁ μισθὸς τοῦ ὑπηρέτου.

Ὑπ-ηρετέω-ῶ, Μ. ήσω. Δουλεύω (κυρ. ὡς Κωπηλατῶ) ὡς ὑπηρέτης, (ἐν γέν.) = Ὑπουργῶ, χρησιμεύω. » Ταῖς χρείαις μου ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὗται, « Γρφ. (ȝ μσ. ἢ πθ.) » Οὐκ ἂν καλῶς ὑπηρετοίμην τῷ παρόντι δαίμονι, « Σοφ. » Τὰ ἀπ' ἡμέων ἐς ὑμέας ἐπιτηδέως ὑπηρετέεται, « Ἡρ. ‖. (κατὰ μτχ.) » Ὑπηρετούμενον (τό), = τῷ

Ὑπηρέτημα (τό). τὸ γινόμενον πρὸς ὑπηρεσίαν ἢ ὑποχρέωσίν τινος, δούλευσις, (Γαλλ.) service, bon office.

Ὑπηρέτης [ὑπό, ἐρέσσω], ου (ὁ). (κυρ.) ὁ δουλεύων (ἰδιαιτ. κωπηλατῶν) εἰς πλοῖον· (ἐν γέν.) ὁ ἐκτελῶν (ἐργαζόμενος ὑπὸ) τὰς διαταγάς τινος, δοῦλος, θεράπων· (εἰς τὰ στρατ.) σκευοφόρος· (Γρφ.) ἄνθρωπος τῆς ἐξουσίας (τῆς ἀστυνομίας, τοῦ κριτηρίου κτλ.), (Τυρκ.) μουγζούρης, (Γαλλ.) licteur. » Μήποτέ σε παραδῷ (ὁ κριτὴς) τῷ ὑπηρέτῃ, ȝ εἰς φυλακὴν βληθείῃ, « Γρφ.

Ὑπηρέτησις, εως (ἡ), τὸ ὑπηρετεῖν, δούλευσις, ὑπηρεσία, (Γαλλ.) fonctions.

Ὑπηρετικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων (ἐπιτήδειος) πρὸς ὑπηρεσίαν, ὑπηρέτου ἴδιος· ὁ ἀγαπῶν νὰ ὑπηρετῇ, ὑποχρεωτικός. » Κέλης ὑπηρετικός, « Ξεν., Δμ. ȝ » Ὑπηρετικὸν (ἐνν. πλοῖον), « τὸ μικρότερον καὶ συνακολουθοῦν πρὸς ὑπηρεσίαν ἄλλου μεγαλητέρου, (Γαλλ.) aviso. » Τὸ ὑπηρετικόν, « Αξ., (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ ὑπηρέται (σκευοφόροι τοῦ στρατοπέδου).

Ὑπηρέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὑπηρέτης.

Ὑπήριπε, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. 6'. τοῦ Ὑπερείπω.

Ὑπῆσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. τοῦ Ὕπειμι, Μ. ἔσομαι.

Ὑπήσω, Ἰων. ἀντὶ Ὑφήσω, μέλλ. τοῦ Ὑφίημι.

Ὑπήτριον (τό), [ὑπό, ἦτρον]. τὸ ὑπογάστριον.

Ὑπ-ηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἠχῶ ἀκολουθῶν τὴν φωνήν τινος μὲ χαμηλότερον τόνον, ἀντηχῶ βαθειά. » Κἂν διαπειρώμενος κρούσῃς, σαθρὸν ὑπηχεῖ καὶ ἀγεννές, « Πλ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Ὑπὸ δ' ἤχεον οὔρεα μακρά, « Ἡσ.

Ὑπηῷος, α, ον, Π. ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι τὸ πρωῒ (ὑπὸ τὴν ἕω), πρωϊνός, ἑωθινός. » Στίβη—, « Ὀδ. Ρ., ἡ πάχνη τῆς αὐγῆς· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ε. εἴδει ἐπιρ.) » Ὡς κεν ὑπηῷος μνησαίατο νόστον ἑλέσθαι, « Ἀπλλν. (καὶ παραλλ. ἢ κατ' ἀκριβέστ. προσδιορ.) » Πρωῒ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες, « Ἰλ. Θ., Σ.

Ὑπιδέσθαι, μσ. ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑφοράω.

Ὑπιέναι, ἀπαρ. τοῦ Ὕπειμι, Μ. εἶμι. 2) Ἰων. ἀντὶ Ὑφιέναι, ἀπαρ. τοῦ

Ὑπίημι, Ἰων. ἀντὶ Ὑφίημι.

Ὑπ-ίλλω, Μ. ειλήσω, = Ὑπειλέω, τυλίζω (μαζόνω) ὑποκάτωθεν, συμμαζόνω. » Οὐρὰν—, « Εὐρ. (καὶ μτνμ.) » Στόμα—, « Σοφ., κλείω (σιωπῶ) ἀπὸ φόβον.

Ὑπ-ιλλωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω ὀλίγον τι τὰ 'μμάτια μου.

Ὑπ-ινέω-ῶ, Μ. ήσω. Καθαρίζω ὀλίγον (μὲ ἐλαφρὸν καθαρσιον).

Ὕπισθα, ἐπίῤ. Αἰολ. ἀντὶ Ὄπισθεν.

Ὑπίστασθαι, Ἰων. ἀντὶ Ὑφίστασθαι.

Ὑπισχνέομαι-οῦμαι, Μ. ὑποσχήσομαι (ἀόρ. Ὑπεσχόμην καὶ]σπν.] Ὑπεσχέθην, παρκ. Ὑπέσχημαι), (κυρ.) = Ὑπέχω ἐμαυτὸν, ἐνδίδω (συγκατανεύω) εἴς τι, ἀναδέχομαι, (ὅθεν συνήθ.) Ὑπόσχομαι, ἐπαγγέλλομαι. (μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ. ἢ αἰτ.) » Τῷ δ' ὁ γέρων ὑπό τ' ἔσχετο ἢ κατένευσε δωσέμεναι, « Ἰλ. Ν. » Καί οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἱερευσέμεν, « Ἰλ. Ζ. » Ὅσα τοι ὑπέσχετο δῶρα, « Ἰλ. Ι. » Ἐπορεύοντο, ὑποσχόμενοι... ἥξειν ὡς δυνατὸν τάχιστα, « Ξεν. » Τοῦ δὲ Νείλου τὰς πηγὰς οὐδεὶς ὑπέσχετο εἰδέναι, « Ἡρ., δὲν ἔλεγε βεβαίως ὅτι. » Εὔνοιαν, ἣν πρὸς τὸν δῆμον ἔχειν ὑπισχνεῖται, « Δμ., βεβαιόνει (διισχυρίζεται) ὅτι ἔχει.

Ὕπισχνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἰσχνὸς (λιγνὸς), ξηρακιανός.

Ὑπίσχομαι, Ἰων. ἀντὶ Ὑπισχνέομαι.

;**Ὑπίχνιος** (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸ ἴχνος (τὸ πέλμα) τοῦ ποδὸς, Ὑποπόδιος.

;**Ὑπιωγή** (ἡ), Π. ἀλλ. ἀνγνσ. ἀντὶ Ἐπιωγή.

Ὑπναλέος, α, ον, Π. κυριευμένος ἀπὸ ὕπνον, ὑπνώδης, νυσταλέος. 2) ἐνίοτε) Ὑπνωτικός.

Ὑπναπάτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀπατῶν (ἀπομακρύνων μὲ τὰ θελγητρά του) τὸν ὕπνον, ἢ θέλγων ἐν καιρῷ τοῦ ὕπνου.

;**Ὑπνάω-ῶ** καὶ (μσ.)-άομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, = Ὑπνόω, κοιμῶμαι.

Ὑπνηλὸς, ἡ, ὸν, = Ὑπναλέος, (κοιν.) ὑπνιάρης.

Ὑπνητικὸς, ἡ, όν. Ἐπιῤῥεπὴς πρὸς ὕπνον, ὑπνηλος.

Ὑπνίζω, Μ. ισω. Φέρω εἰς ὕπνον, κοιμίζω, ἀποκοιμίζω.

Ὑπνικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ συντελῶν πρὸς ὕπνον, ὑπνωτικός.

Ὕπνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὕπνος.

Ὑπνοδότειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Ὑπνοδοτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ

Ὑπνοδότης, ου (ὁ) καὶ **Ὑπνοδότις**, ιδος (ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν) ὕπνον, δοτὴρ ὕπνου.

Ὑπνοδώτης, ου (ὁ) καὶ **Ὑπνοδῶτις**, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ὑπνοδότης.

Ὑπνομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι πρὸς (Ἀντιστέκομαι εἰς) τὸν ὕπνον.

Ὑπνὸν (τὸ), εἶδος παρασιτικοῦ φυτοῦ (βρύου), (ἄλλ.) Σφάγνον.

Ὑπνοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ (Ἐπιφέρω) ὕπνον, [ἐκ τοῦ

Ὑπνοποιὸς (ὁ, ἡ). ὕπνου ποιητικὸς, ὑπνωτικός.

Ὕπνος (ὁ). ὕπνος· (Π.) ὕπνος τοῦ θανάτου.

Ὑπνοφανὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος καθ' ὕπνους.

Ὑπνοφόβης, ου (ὁ). ὁ φοβίζων καθ' ὕπνους.

Ὑπνοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν) ὕπνον.

Ὑπνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κοιμίζω· (συχνότ. ἀμτβτ.) κοιμῶμαι. » Ἐκοιμήθην καὶ ὕπνωσα, « Γρφ. » Ὑπνουμένου δὲ καρτερῶς αὐτοῦ, « Ἡρ.

Ὑπνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων πρὸς ἢ ὑμοιάζων μὲ ὕπνον, φύσει ὑπνηλὸς, φίλυπνος.

Ὑπνωδία (ἡ). ὑπνώδης διάθεσις, κλίσις πρὸς ὕπνον, ἀκηδία.

Ὑπνῶν, Δ. Λακων. ἀντὶ Ὑπνοῦν, ἀπαρ. τοῦ Ὑπνόω.

Ὑπνώσσω καὶ (Ἀττ.) **Ὑπνώττω** (χ. Μ.) Ἔχω κλίσιν (διάθεσιν) πρὸς ὕπνον, νυστάζω.

Ὑπνωτικὸς [ὑπνόω], ἡ, όν, = Ὑπνοποιός. 2) = Ὑπνητικός, (ὅθεν

Ὑπνωτικῶς, ἐπίῤ. Μὲ ὑπνωτικὴν διάθεσιν. » Ὑ. ἔχω, « Γαλ., ἔχω διάθεσιν πρὸς ὕπνον, νυστάζω.

Ὑπνώω, Π. ἀντὶ Ὑπνόω, κοιμῶμαι.

Ὑπὸ, πρόθ. (συντ. μὲ γεν. δοτ. καὶ αἰτ. καὶ σημ. ἐν μὲν συντ. μετὰ γεν. μὲν 1) (ἐν γέν. καὶ κυρ.) τὸ Ὑποκάτω, (ἢ κατὰ στάσ.) » Ἐς Τάρταρον, ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον, « Ἰλ. Θ. » Οὔ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς, « Ὀδ. Λ. » Δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα, « Ἰλ. Α. » Ἱμὰς, ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος τέτατο, « Ἰλ. Γ. » Δουρὶ ὑπ' ἀσπίδος νύξεν, « Ἰλ. Λ. » Βάλεν ὑπὸ πτέρυγος, « Ἰλ. Ψ. (ἢ κατὰ κίν.) » Ὑπὸ χθονὸς ἧκε φόωσδε, « Ἡσ. » Αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου, « Ἰλ. Φ. » Ῥέει ὕδωρ κρήνη ὑπὸ σπείους, « Ὀδ. Ι. (ἢ ἀπλ. ἀντὶ τῆς Ἀπὸ) » Λύειν ἵππους ὑπὸ ζυγοῦ, « Ὅμ. » Ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμην, « Ὀδ. Ι. » Ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος, « Ἰλ. Ρ. » Ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλῆος φεύγω, « Ἰλ. Φ., (ὅθ. 2) (συνήθ.) τὸ ποιητ. ἢ παθητ. αἴτιον. » Εὖτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἕκτορος θνήσκοντες πίπτωσιν, « Ὅμ. » Ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου θεινόμεναι βουπλῆγι, « Ἰλ. Ζ. » Ὑπ' ἀνέμων σπέρχουσιν ἄελλαι, « Ἰλ. Ν. » Ὑπὸ δελφῖνος ἰχθύες φεύγοντες, « Ἰλ. Φ. » Τρῶες ὑπ' Ἀχαιῶν προτροπάδην φοβέοντο, « Ἰλ. Π. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Κεῖσθ', ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα, « Ἰλ. Φ. » Δακρύειν ὑφ' ἡδονῆς, « Λξ. » Ξηρὸς ὑπαὶ δείους, « Θκρ. » Τὸ μὲν ἐξετέλεσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης, « Ὅμ. » Ὑπὸ μαστίγων διαβαίνειν (δρύσσειν κτλ.), « Ἡρ., Ξεν. » Ἀνάλωτος ὑπὸ φόβου, « Λξ. » Ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φρονεῖν ἡμῖν ἐγγίνεται, « Πλ. » Ὑπὸ δὲ τῶν μελισσέων οὐκ εἶναι διελθεῖν τοπροσωτέρω, « Ἡρ. » Δικαίως ἂν ἀποθάνοι ὑπ' αὐτῶν (τῶν δικαστῶν), « Δμ., καταδικασθῇς εἰς θάνατον. » Ὑπὸ τῶν Λακεδ. ἐξέπεσον, « αὐτ. » Ὑπὸ τόκων χρήστων τε ἄγομαι, φέρομαι, « Ἀρσφ. » Δίκην ἐδίδοσαν ὑπὸ τῆς χιόνος, « Ξεν. » Ὑφ' ὑμῶν αὐτῶν καὶ μὴ ὑπὸ τῶν πολεμίων τοῦτο παθεῖν, « Θκ. » Ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐν μεγάλῳ ὢν ἀξιώματι, « αὐτ. » Οὐδέν ἐστιν ὑπὸ τοῦ πολέμου λοιπὸν, « Δμ. » Κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς, « Σοφ. » Λέγεται ὑπ' αὐτῶν, « Ἡρ., (ὅθ. 3) (ἰδιαιτ.) τὸ μετά (κατόπιν, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν κτλ.) τινος, (κοιν.) μέ. » Δαΐδων ὕπο λαμπομενάων, « Ὅμ. » Ὑπὸ φανοῦ πορεύεσθαι, « Ξεν. » Αἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἄναγον γοόν, « Ἡσ. » Νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ, « αὐτ. » Ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδειν, « Θγν. » Λακεδαιμόνιοι δὲ βραδέως (χωροῦντες), καὶ ὑπὸ αὐλητοῦ, « Θκ. » Ἐστρατεύετο δὲ ὑπὸ συρίγγων καὶ πηκτίδων, « Ἡρ. » Τὰ τείχη τοῦ Πειραιῶς κατέσκαπτον ὑπ' αὐλητρίδων, « Ξεν. (παρβλ. Β', 3). » Ὑπ' εὐφήμου βοῆς θύειν, « Σοφ. » Στέψαντες αὐτὸν, ὑπὸ πομπῆς ἐξῆγον, ὡς θύσοντες, « Ἡρ. » Συνθῆκαι ὑφ' ὁρκίων, « Δ. Ἁλ. » Ἔζη ὑπὸ πολλῆς ἐπιμελείας, « Ξεν. » Ὑπὸ ψηφίσματος ναῦς πληρώσαντες πολλὰς, « αὐτ. 4) (σπν.) ὑποταγήν. » Πάλιν ὑπὸ βασιλέως ἐγένετο, « Θκ. ‖. (μετὰ δοτ. δὲ 1) τὸ Ὑποκάτω. » Καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, « Ἰλ. Β. » Ὑπὸ δρυῒ δαῖτα πένοντο, « Ἰλ. Σ. » Τρέμε δ' οὔρεα ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδῶνος, « Ἰλ. Ν. » Μῄονας ὑπὸ Τμώλῳ γεγαῶτας, « Ἰλ. Β. » Ζεῦξαν (» Ἔλυσαν) ὑφ' ἅρμασιν ἵππους, « Ὀδ. Γ., Ἰλ. Σ., (ὅθ. 2) (Π.) τὸ ποιητ. ἢ παθ. αἴτιον, » Ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς, « Ἰλ. Λ. » Ἐδάμη ὑπὸ χερσὶν Αἰακίδαο, « Ἰλ. Β. » Τρῶες ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο, « Ἰλ. Δ. » Ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ, « Ἰλ. Ε. » Αἰνείας τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε δῖ' Ἀφροδίτη, « Ἰλ. Β. » Ἵπποι, ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης, « Ὀδ. Ν., (ὅθ. 3) (ἰδιαιτ.) τὸ μετὰ (ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν, εἰς τὴν συνοδίαν κτλ.) τινος, (κοιν.) μέ. » Ὑπ' αὐλητῆρι πρόσθ' ἔκιον, « Ἡσ. » Ὁ ξεῖνος πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται, « Ὀδ. Η. » Τεθνήξονται ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσι, « Λχ. » Ἄραντες ὑπὸ λαμπρῷ σφόδρα Σκίῤῥωνι, « Λξ. » Εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ' ἐκείνῳ τῷ λύχνῳ ἀναγιγνώσκοι, « Λχ. » Ἕωθεν ὑπὸ κώδωνι ἐξανιστάμενος, « αὐτ. » Ἐπώλουν ὑπὸ κήρυκι, « Λξ. » Ὑπὸ ῥάβδοις ὁμοῦ καὶ πελέκεσι κατιὼν ἐκ τῆς οἰκίας, « Πλ. » Ὑπὸ φωτὶ πολλῷ προῄει, « αὐτ. » Ὑπὸ μάρτυσι « Λξ., ἐνώπιον μαρτύρων, μὲ μάρτυρας. 4) (σπν.) χρόνον. » Ὑπὸ νυκτὶ, « Ἀπλλν., διὰ νυκτὸς, (παρβλ. Γ'. 5). 5) (μτνμ.) ὑποταγὴν ἢ ὑπεξουσιότητα. » Ἵνα τάδε πάντα ὑπὸ Ἕλλησι γένηται, « Ἡρ. » Θεσσαλίαν ὑπὸ Φιλίππῳ ἐποίησαν, « Δμ. » Δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ, « Ὀδ. Γ. » Γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν, « Ὀδ. Η., εἶνε οἰκοκυραὶ (ὑπανδρευμέναι). » Τοὺς ὑφ' ἑαυτῷ, « Ξεν., τοὺς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του, τοὺς ὑπηκόους του. ‖. (μετὰ αἰτ. δὲ 1) τὸ Ὑποκάτω. » Ὑπὸ σπέος ἤλασε μῆλα, « Ἰλ. Δ. » Ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἵππους, « Ἰλ. Ε. » Ὑπὸ κῦμα θαλάσσης ἔδυσαν, « Ἰλ. Σ. » Πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον; « Ὀδ. Λ. » Εἶμ' ὑπὸ γαῖαν, « Ἰλ. Σ, ἀποθνήσκω. » Ὑπὸ Ἴλιον ἤλθειν, « Ὅμ., ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Τρῳάδος. » Φράξαντες ἐπάλξεις, βάλλον ἀπ' αὐτάων δηΐους, ὑπὸ τεῖχος ἰόντας, « Ἰλ. Μ. (καὶ ἐν στάσ.) » Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος, « Ἰλ. Β. » Πεπτηὼς γὰρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον. « Ὀδ. Χ. » Ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, » Ὑπ' ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, « Ὅμ., εἰς τὴν ὑπ' οὐρανὸν, εἰς τὴν ὑφήλιον. » Τὸν ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν χρυσὸν, « Πλ. » Ὑπὸ τὸν πυρῆνα. » Ὑπὸ τὸ δέρμα, « Θρρ., (ὅθ. 2) (μτνμ.) ὑποταγήν. » Ὑφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι πόλεις καὶ ἔθνη, « Πλάτ. » Οἱ ὑφ' ἑαυτὸν ἡγεμόνες. « Ξεν., οἱ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του. » Ὑπὸ δικαστήριον ἄγειν (καὶ παραλλ. ὑπάγειν) τινά, « Ἡρ., ἐνάγειν. » Θανάτου ὑπαγαγὼν ὑπὸ τὸν δῆμον Μιλτιάδεα ἐδίωκε, « αὐτ. 3) (συνκδχ.) τὸ Ὄπισθεν. » Κατακρύπτει μιν ὑπὸ τὴν θύρην, « Ἡρ. » Ὅπως ἔωσιν ὑπὸ τὸν πεζὸν στρατὸν τὸν σφέτερον, « αὐτ. » Ὑπὸ πόδα χωρεῖν, « αὐτ., ὑποχωρεῖν ὀπισθοποδητί, (ὅθ. 4) τὸ μετά (κατόπιν, ἐπικρατοῦντός κτλ.) τινος. » Βούλεσθε, ὥσπερ ὁ (ἐεῖνα) ὑποκριτὴς τετράμετρα πρὸς τὸν αὐλὸν κατέλεγεν, οὕτω κἀγὼ ὑπὸ τὸν αὐλὸν ὑμῖν διαλέγωμαι; « Ξεν. » Ὑπό τι, « Πλάτ., = Κατά τι. » Ὑπό τι μικρὸν, « Ἀρσφ., ὀλίγον τι. » Ποιεῖσθαι τοὺς περιπάτους ὑπὸ τὸ ψῦχος, « Πλβ., (κοιν.) μὲ τὴν δροσιάν. » Ὑπὸ τὴν ἀναπνοὴν ἑπτὰ καὶ πέντε στίχους συνείρειν, « αὐτ., (παρβλ. Α', 3 καὶ Β'. 3), (ὅθ. 5) χρόνον, (ἀνάρθρ. μὲν κατὰ παράτασιν) » Ὑπὸ νύκτα, « Ἡρ., Γρφ., διὰ νυκτός. » Ὑπὸ κύνα, « Ἀρστ., εἰς τὰ κυνικὰ καύματα· (ἐνάρθρ. δὲ κατὰ τὸν ὡς ἔγγιστα προσδιορισμὸν) » Ὑπὸ τὸν Λακωνικὸν πόλεμον, « αὐτ. » Ὑπὸ τὴν εἰρήνην, « Ἰσκρ., περὶ τοὺς χρόνους καθ' οὓς, (δηλ.) ὀλίγον πρὶν ἢ μετά. » Ὑπὸ τὸν νηὸν κατακαέντα, « Ἡρ. » Ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, « Θκ. ‖. (ἐν δὲ συνθ. 1) τὸ Ὑποκάτω (κυρ. ἢ μτνμ.). » Ὑπόγειος, Ὑπόδουλος, Ὑποτάσσω, Ὑπογραμματεύς, Ὑπόδικος, Ὕπανδρος, κτλ. 2) (συνκδχ.) τὸ κρυφίως (μὲ τρόπον) ἢ κατ' ὀλίγον, (ὅθ.) ἐλάττωσιν, τὸ ὁπωσοῦν, σχεδὸν, ὀλίγον τι κτλ. » Ὑπεξέρχομαι, » Ὑπόκωφος, » Ὑποσόλοικος, » Ὑπόψια κτλ. 3) τὸ κατόπιν ἢ ὀπίσω. » Ὑποστρέφω, Ὑπολείπω, Ὑποχωρέω κτλ. 4) μίξιν ἀνεπαίσθητον. » Ὑπέρυθρος, Ὑπόλευκος κτλ. 5) ἀντιστοιχεῖ τῇ Πρό. » Ὑπόκειμαι = Πρόκειμαι, Ὑποφθάνω, Ὑφηγέομαι κτλ. ‖. (παρὰ ποιητ. Α'. χωρίζεται τοῦ συνθέτου ῥήματος, παρεντιθεμένων ἄλλων λέξ.) » Ὑπὸ δ' ἤγαγε, « Ὅμ., ἀντὶ Ὑπήγαγε. (καὶ κατ' ἀντςρφ.) » Φυγὼν ὕπο, « αὐτ., ἀντὶ Ὑποφυγών. (Β'. ἐκλαμβ. ἀντὶ ἐπιῤ.) » Ὑπὸ δ' ἡμίονοι (ἐνν. ἦσαν αὐταῖς), « Ὅμ. » Ὑπαὶ δ' ἴδεσκεν, « Ἰλ. Γ. (καὶ λογογρφ.) » Ὑπὸ δὲ φαρετριῶνες ἐκρέμαντο, « Ἡρ. (Γ'. τίθεται κατ' ἀναστρφ., δηλ. μετὰ τὸ οὐσ., ὅτε ἢ συνήθως βαρυτονεῖται). » Λύρης ὕπο, « Εὐρ. » Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισιν, « Ὅμ.

Ὕπο, Π. κατ' ἀναστροφ. ἀντὶ Ὑπό.

† **Ὑποακταίνομαι**, ἴδε Ὑπερικταίνομαι.

Ὑποαμουσος (ὁ, ἡ), = Ὑπάμουσος.

† **Ὑποβαθμος** (ὁ) καὶ

Ὑποβάθρα (ἡ) καὶ

Ὑπόβαθρον (τὸ). πᾶν ὅ,τι βάλλεται ὑποκάτωθεν τινος ὡς ὑποστήριγμα, κρηπὶς, θεμέλιον· ὑποπόδιον· ὑπόστρωμα κτλ.

Ὑποβαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ὑπέβην κτλ.). Ὕπαγω ἢ Στέκω (Εἶμαι τοποθετημένος) ὑποκάτω ἢ (συχνότ.) παρακάτω, καταβαίνω (κυρ. καὶ μτνμ.), εἶμαι κατώτερος (ἐπὶ ποσότ. ὀλιγώτερος, [ἐν γέν.] ὑποδεέστερος) ἄλλου, ἐλαττοῦμαι, (ἐνίοτε) ὑποχωρῶ, ὀπισθοδρομῶ. » Τοῖς μὲν προϊοῦσι, τοῖς δὲ ὑποβαίνουσι, « Γαλ. » Μικρὸν ὑποβὰς, « Λξ., ὀλίγον παρακάτω (εἰς τὸ κείμενον βιβλίου). » Ὑποβέβηκε τὸ τίμημα, « Πλάτ. ‖. (ἡ μτχ.) » Ὑποβεβηκὼς, υῖα, ὸς, (μὲ γεν.) = Ὑποδεέστερος.

Ὑποβάκχειος (ὁ), (ποὺς στίχου) συγκείμενος ἐκ μιᾶς βραχείας καὶ δύο μακρῶν συλλαβῶν.

Ὑπόβακχος (ὁ, ἡ). ἐμπνευσμένος ὑπὸ τοῦ Βάκχου, ἐνθουσιασμένος. 2) ὀλίγον τι βεβακχευμένος.

Ὑποβάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Ὑπέβαλον ἢ μσ. Ὑπεβαλόμην κτλ.). Βάλλω ἢ Ῥίπτω τι ὑποκάτω. » Ὑπένερθε δὲ λῖθ' ὑπέβαλεν, « Ὀδ. Κ. » Ὑποβαλεῖτε τῶν Μιλησίων ἐρίων, « Ἀθ., θὰ στρώνετε ὑποκάτω τάπητας τῆς Μιλήτου. » Τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑποβάλλειν, « Σχλ., = Ὑποβλήδην ὁρᾶν. (καὶ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ. ἐκ δ'.) » Ὑπὸ τῇ τεκούσῃ ἐᾶν, καὶ μὴ ὑποβάλλειν ὑφ' ἑτέραν κύνα, « Ξεν. » Αἶγας τοῖς τράγοις —, « Λογγ., τὰς βάλλειν νὰ βατευθοῦν. » Τοῖς θηρίοις —, « Πλβ., ῥίπτειν εἰς βοράν, (παρβλ. Παραβάλλω). (καὶ μσ.) » Ὑποβάλλεσθαι πορφυρίδας, « Λχ., στρώνω ὑποκάτω μου. πλαγιάζω ἐπάνω εἰς. (ἢ πθ.) » Ὑποβάλλεσθαι τῷ τοίχῳ, « Σχλ., βάλλεται ὑποκάτω ὡς θεμέλιον. 2) (μτνμ.) ἀφίνω (παραδίδω) εἰς τὴν ἐξουσίαν ἢ τὴν διάκρισίν τινος. » Ὑπέβαλεν ἑαυτὸν φέρων Θηβαίοις, « Αἰσχ. » Ὑποβάλλουσι σφᾶς αὐτοὺς ὑπὸ τὰς συμφοράς, « Ἰσκρ. 3) φέρω εἰς τὸν νοῦν τινος, ἐνθυμίζω, ὑπενθυμίζω, ὑπαγορεύω. » Ὑποβάλλειν δυνήσεσθε, ἤν τι ἐπιλανθάνωνται, « Ξεν. » Ὑποβάλλοντος τινος, « Ἡρωδ., ἐπειδὴ τῷ ἔκαμε κάποιος τὴν παρατήρησιν. » Ὑπέβαλον αὐτῷ τὸν λόγον, « Ἰσκρ., τοῦ τὸν ἐσύνθεσα ἢ τοῦ τὸν ὑπηγόρευσα, (ὅθ. 4) διακόπτω τὸν λέγοντα, προλαμβάνω νὰ τὸν ἀποκριθῶ πρὶν τελειώσῃ, τὸν ἀντικρούω. » Καλὸν ἀκουέμεν, οὐδ' ἔοικεν ὑββάλλειν, « Ἰλ. Τ., (παρβλ. Ὑπολαμβάνω). 5) (μσ.) λαμβάνω (ὑποκάτω) εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. » Ὁ πρῶτος αὐτὴν ὑποβεβλημένος, « Στρβ. 6) οἰκειοποιοῦμαι τὰ ἀλλότρια (κυρ. ἐπὶ γυναικῶν αἱ ὁπ. 'παιρνουν ξένα βρέφη καὶ προσποιοῦνται ὅτι τὰ ἐγέννησαν αὐταί). » Γυνή τις ὑποβαλέσθαι βούλεται ἀποροῦσα παίδων, « Ἀρσφ. » Αἱ τὰ νόθα ὑποβαλλόμεναι, « Βασ., (ἴδε καὶ Ἀρσφν. Θεσμ. 509).

Ὑποβαρβαρίζω, Μ. ίσω. Ὀλίγον τι βαρβαρίζω.

Ὑποβάρβαρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι βάρβαρος (κυρ. εἰς τὴν προφοράν).

Ὑποβὰς, ᾶσα, ἀν, ἀορ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ὑποβαίνω.

Ὑπόβασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποβαίνω, χαμήλωμα (τοῦ ἵππου ἵνα δεχθῇ τὸν ἐπιβάτην)· (μτνμ.) ἐλάττωσις· παρακμή, ξεπεσμός, ὀπισθοδρόμησις. 2) (ἐνίοτε) = Ὑπόβαθρον. » Ἀγάλματος —, « Λξ. 3) (Γλσ.) = Ὑπενδύτης.

Ὑποβάσκανος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι βάσκανος.

Ὑποβασμὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ὑπόβαθμος.

Ὑποβαστάζω, Μ. άσω ἢ άξω. Κρατῶ ὑποκάτωθεν, σηκόνω τι ἐπάνω μου, ὑποστηρίζω.

Ὑποβάτης, ου (ὁ), = Ὑπόβαθρον, ὑποπόδιον.

Ὑποβδύλλω, Μ. βδυλῶ, (Λξφν.). Πέρδομαι χωρὶς κρότον, κουφοκλάνω.

Ὑποβένθιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑποβύθιος.

Ὑποβῆναι, ἀορ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑποβαίνω.

Ὑποβήσσω(ττω), Μ. βήξω. Βήχω ὀλίγον, ξηροβήχω.

Ὑποβιάζομαι, Μ. άσομαι. Ὑποβάλλω ἐμαυτὸν διὰ τῆς βίας, χώνομαι ὑποκάτωθεν, (συγχ. τῷ

Ὑποβιβάζω, Μ. άσω. Καταιβάζω παρακάτω· (ἰατρ.) καθαρίζω διὰ κινητικοῦ· (μτφορ.) ἐλαττόνω. ‖. (μσ.) χαμηλόνω. » Ἐπίστασθαι δὲ ἢ ὑποβιβάζεσθαι τὸν ἵππον, ὥστε εὐπετὲς εἶναι ἀναβῆναι, « Ξεν. » Ἔστι δὲ ὑποβιβάζεσθαι τὸ διιστᾶν τὰ σκέλη, ἐγκαθίζειν τε καὶ ταπεινοῦν ἑαυτὸν, « Πλδ.

Ὑποβιβασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., καταίβασμα παρακάτω· (ἰατρ.) κάθαρσις τῆς κοιλίας (διὰ κινητικοῦ).

Ὑποβιβαστικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν (τὴν ἰδιότητα) τοῦ ὑποβιβάζειν, (ἰατρ.) καθαρτικὸς, κινητικός.

Ὑποβιβρώσκω, Μ. βρώσομαι. Τρώγω (Κατατρώγω) ὑποκάτωθεν ἢ ἀνεπαισθήτως καὶ κατ' ὀλίγον.

Ὑποβινητιάω-ῶ, Μ. άσω. Διεγείρω πρὸς ἀφροδισιασμόν. » Ὑποβινητιῶντα βρώματα, « Μεν., τὰ πολλὰ καρυκευμένα.

Ὑπόβλαισος (ὁ, ἡ). ὀλίγον βλαισὸς (στραβοπόδης, ψευδὸς, στραβοδίβολος).

Ὑποβλαστάνω, Μ. βλαστήσω (ἀόρ. Ὑπέβλαστον κτλ.). Φυτρόνω ἀπὸ κάτω, ὅτι ἀρχίζω νὰ φυτρόνω.

Ὑπόβλεμμα (τὸ). βλέμμα ὑποκεκρυμμένον ἢ βάσκανον ἢ ἄγριον, κρυφοκύτταγμα ἢ στραβοκύτταγμα.

Ὑποβλεπτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ὑποβλέπων (κρυφοκυττάζων ἢ ἀγριοκυττάζων), φιλύποπτος, ὀργίλος, βάσκανος, (ὅθε.

Ὑποβλεπτικῶς, ἐπίῤ. Μὲ στραβὸν (ἄγριον) βλέμμα, (ἄλλ.) Ὑπόδρα, Ταυρηδὸν κτλ.

Ὑποβλέπω, Μ. βλέψομαι (ἀόρ. Ὑπέβλεψα κτλ.). Βλέπω ὑποκάτωθεν (ἢ κρυφίως, [κοιν.] μὲ 'μισὸ 'μμάτι), (μὲ αἰτ. ἢ μονὴν ἢ προθετ.) κρυφοκυττάζω ἢ στραβοκυττάζω, ἀγριοκυττάζω· ὑποπτεύομαι. » Ὑποβλέπειν ἐν τοῖς ὕπνοις, « Ἱππκρ., κοιμᾶμαι μὲ 'μισοκλεισμένα 'μμάτια (σύμπτωμα νόσου). » Ὑποβλέψονταί σε, διαφθορέα ἡγούμενοι τῶν νόμων, « Πλάτ.

Ὑπόβλεψις, εως (ἡ), τὸ ὑποβλέπειν, κύτταγμα μὲ 'μισὸ 'μμάτι, κρυφοκύτταγμα, στραβοκύτταγμα κτλ.

Ὑποβλήδην [ὑποβάλλω], ἐπίῤ. Καθ' ὑποβολήν, διακόπτοντας τὸν λόγον τινὸς (μὲ θυμὸν), προλαμβάνοντάς τον

πρὶν τελειώσῃ· (ἐνίοτε) μὲ τρόπον ὑπόβλητον (ὕπουλον), δολίως.

Ὑπόβλημα (τό). τὸ ὑποκάτωθεν βαλλόμενον (ὑποβαλλόμενον), (ἰδιαιτ.) χόρτον (ἄχυρον) ὅπου στρώνουν εἰς τοὺς σταύλους ἵνα κοιμῶνται τὰ ζῶα.

Ὑποβλητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ὑποβάλλω.

Ὑποβλητικῶς, ἐπίρ. = Ὑποβλήδην.

Ὑπόβλητος (ὁ, ἡ). ὑποβεβλημένος· (ἐπὶ βρφ.) ὑποβολιμαῖος· (μτνμ.) προσποιημένος, δόλιος, ὄχι γνήσιος, (Γαλλ.) substitué. »Οὐχ... ὑπόβλητον λόγον ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός,« Σοφ.

Ὑποβλήτως, ἐπίρ. Καθ' ὑποβολήν, ὑποβλητικῶς, δολίως.

Ὑπο.βλίττω, Μ. βλίσω. Ἀρμέγω μὲ τρόπον (ἀνεπαισθήτως).

Ὑπο.βλύζω, Μ. βλύσω. Βλύζω (Ἀναβρύζω) ὑποκάτωθεν.

Ὑποβολεύς, έως (ὁ). ὁ ὑποβάλλων (καὶ μτνμ.) ἐνθυμίζων τι εἴς τινα· (κυρ.) ὁ ὑπαγορευτής (Γαλλ. souffleur) τοῦ θεάτρου. »Ὥσπερ ὑποβολέως ἑκάστοις ἀοράτως ἐνηχοῦντος,« Φίλ. 2) = Ὑπαγωγεύς.

Ὑποβολή (ἡ), τὸ ὑποβάλλειν ἢ ὑποβάλλεσθαι, βάλσιμον (σρώσιμον κτλ.) ὑποκάτω. 2) (στρατ.) τοποθέτησις εἰς ἐνέδραν· ἐνέδρα (Πλδ.). 3) ἀντικατάστασις δολία (κυρ. ξένου ἢ νόθου βρέφους ὡς γνησίου). (Γαλλ.) substitution frauduleuse. »Ὑποβολῆς γράφεσθαί τινα,« Αξ., κατηγορεῖν ὡς ὑποβολιμαῖον. »Κλειδῶν—,« Πλ., χρῆσις ἀντικλειδίων. 4) τὸ ἔργον τοῦ ὑποβολέως, ὑπαγόρευσις, ὑπενθύμισις, ὑποθήκη. »Ἐξ ὑποβολῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ εἶναι,« Ξεν. 5) τὸ νὰ 'παίρνῃ τις τὸν λόγον τοῦ ἄλλου (νὰ τὸν διακόπτῃ ἢ νὰ τὸν διαδέχεται λαλοῦντα), ἀπόκρισις, (Γαλλ.) replique· (ῥτρ.) προέκθεσις πρὸς ἀναίρεσιν τῶν ἐνστάσεων τοῦ ἀντιδίκου. »Τὰ Ὁμήρου ἔπη ἐξ ὑποβολῆς ῥαψῳδεῖσθαι, ἤγουν ὅποι ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἐχόμενον,« Αρτ. 6) (συνκδχ.) = Ὑπόβλημα· Ὑπόβαθρον, βάσις, θεμέλιον· (μτνμ.) ὕλη, ὑπόθεσις, ἀντικείμενον· (ἐνίοτε) ῥοπὴ φυσική, διάθεσις. »Φυσικὴ τῇ τοῦ ἀνθρώπου ψυχῇ ὑποβολή ἐστι πρὸς καλοκἀγαθίαν,« Στβ.

Ὑποβολιμαῖος, α, ον. Ὁ καθ' ὑποβολὴν (3) ἀντικατασταθείς, ὑπόβλητος, μὴ γνήσιος, (Γαλλ.) supposé. »Λόγος—,« ὁ συνθεμένος ἀπὸ ἄλλον (ὄχι ἀπὸ ἐκεῖνον τοῦ ὁπ. φέρει τὸ ὄνομα). »Τὴν εὔνοιαν ὑποβολιμαίαν ἢ παρέγγραπτον ἔχουσι,« Πλ., βεβιασμένην, ἐπιτετηδευμένην.

Ὑπόβολος (ὁ, ἡ). βαλμένος εἰς ἐνέχυρον ἢ ὑποθήκην. »Οἰκία—,« Εὐσ.

†**Ὑποβορβόριον** (τό). καταπάτι λασπῶδες (βορβορῶδες).

Ὑποβόρβορος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἰς τὸν πυθμένα αὐτοῦ βόρβορον (βοῦρκον), λασπώδης.

Ὑπο.βορβορύζω, Μ. ύξω. Γουργουρύζω σιγανά.

†**Ὑπο.βουλεύω**, Μ. εύσω, = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπιβουλεύω

Ὑποβράγχνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι βραγχνὸς ἢ βραγχνιασμένος.

Ὑπόβραχυς, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κοντός. ‖. (τὸ οὐδ.) Ὑπόβραχυ, ἐπίρ. Κατ' ὀλίγον.

(Ὑπο.βράχω), ἴδε Ὑπέβραχον.

Ὑπο.βρέμω (χ. Μ.), Π. βοῦζω ὑποκάτω, ἀντηχῶ βαθειά.

Ὑπο.βρέχω, Μ. βρέξω. Βρέχω ὀλίγον. ‖. (πθ.) εἶμαι ὀλίγον μεθυσμένος (Τουρκ. εἰς τὸ κέϊφι).

Ὑπο.βρομέω-ῶ, Π. ἀντὶ Ὑποβρέμω.

Ὑπόβρυχα, ἐπίρ. Π. [ὑπό, βρύξ]. εἰς τὸν βυθόν, ὑπὸ τὸ ὕδωρ. »Ὥστε Θεσσαλίην πᾶσαν ὑπόβρυχα γενέσθαι,« Ἡρ., νὰ γένῃ ὑποβρύχιος, νὰ καταλυσθῇ. »Ὑπόβρυχα ναυτίλλονται,« Ἀρ., = Ὑποβρύχιοι.

Ὑπο.βρυχάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Βρυχῶμαι ὄχι τόσον δυνατά, ἀρχινῶ νὰ μουγγρύζω.

Ὑποβρύχιος [ὑπόβρυχα], ος ἢ α, ον. Ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ (εἰς τὸν βυθόν). »Ὑποβρ. ἐγένετο,« Πλβ., ἐβούλησε, κατεποντίσθη. »Τὰ μὲν ὑποβρύχια, φωλεύοντα ἐν τῷ μυχῷ τῆς ψάμμου· τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα,« Αχ.

;**Ὑπόβρυχος** (ὁ, ἡ), = Ὑποβρύχιος, (ἴδε Ὑπόβρυχα).

Ὑπόβρωμος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι βρωμώδης (δυσώδης).

Ὑποβύθιος (ὁ, ἡ) = Ὑποβρύχιος.

Ὑπόγαιος (ὁ, ἡ), = Ὑπόγειος.

Ὑπο.γαμέω-ῶ, Μ. ήσω. Νυμφεύομαι ἀμέσως ἔπειτα, 'ξαναπανδρεύομαι.

Ὑπο.γαστρίζομαι, Μ. ίσομαι. Γεμίζω τὴν κοιλίαν μου, (κοιν.) ῥήχνω μέσα μου· (μτβτ.) καταπίνω.

Ὑπογάστριον (τό). τὸ ὑπὸ τὴν γαστέρα (ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν) μέρος τοῦ σώματος, ὑποκοίλιον, (Γαλλ.) bas-ventre. 2) εἶδος φαγητοῦ ἀπὸ ὑπογάστρια ἰχθύων· (κυρ. οὐδ. τοῦ

Ὑπογάστριος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν γαστέρα. »Πάθη—,« Ἰατρ., τὰ περὶ τὸ ὑπογάστριον νοσήματα. »Οἶστρος—,« φίλ., ὁ τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν.

Ὑπογείνασθαι, Π. ἀόρ. ά. (μὲ σημ. ἐνεργ.) τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπογίνομαι.

Ὑπόγειος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ γῆν, (Γαλλ.) souterrain.

Ὑπόγεισος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος ὑπὸ τὸ ἢ σκεπασμένος μὲ γεῖσον (ἴδε τὴν λέξ.). ‖. (οὐσ.) Ὑπόγεισον (τό), τὸ φυτ. ἀμάραντον (διότι φυτρόνει εἰς τὰς στέγας τῶν οἴκων).

Ὑπο.γελάω-ῶ, Μ. γελάσομαι. Γελῶ κρυφὰ ἢ ὀλίγον, χαμογελῶ· γελῶ διά τι ἢ ἔπειτα ἀπό.

Ὑπο.γέμω, (χ. Μ.) Εἶμαι σχεδὸν ἢ ἀρκετὰ γεμάτος.

Ὑπο.γενειάζω, Μ. άσω. (μὲ αἰτ.) Πιάνων τινὰ χαϊδευτικῶς ἀπὸ τὰ γένεια ἢ τὸ γένειον (τὸ πηγοῦνι) τὸν παρακαλῶ.

Ὑπο.γενειάσκω, Μ. άσω; Ἀρχίζω νὰ κάμνω (νὰ ἔχω) γένεια.

Ὑπόγεως (ὁ, ἡ), = Ὑπόγειος.

Ὑπογηράς, ᾶσα, άν, ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τῆς μτχ. τοῦ

Ὑπο.γηράσκω (-γηράω-ῶ), Μ. άσω ἢ άσομαι. Ἀρχίζω νὰ γερνῶ (νὰ γηράσκω).

Ὑπο.γίγνομαι (γίνομαι), Μ. γενήσομαι (ἀόρ. Ὑπεγενόμην κτλ.). (μὲ δοτ.) Γίνομαι ἢ Γεννῶμαι (Φυτρόνω) ὑποκάτωθεν τινὸς ἢ ἔπειτα ἀπό. 2) γίνομαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ γίνωμαι. 3) (συχνότ.) ἔρχομαι (ἐβγαίνω) ἔμπροσθέν τινος, ἀπαντῶ, ἀντικρύζω· (μτνμ.) ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν τινος. 4) (εἰς τὸν ἀόρ. ά.) Π. γεννῶ. (μὲ δοτ.) »Ἑλένη μιν ὑπεγείνατο Θησεῖ,« Εὐφορ., ἐκ τοῦ Θησέως, (παρβλ. Ὑπὸ Β', 2).

Ὑπ.ογκόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ πρησθῇ ὀλίγον.

Ὑπόγλαυκος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γλαυκὸς (γαλανοπράσινος).

;**Ὑπογλαύσσεσκε**, Π. ἀντὶ Ὑπέγλαυσσε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ

Ὑπο.γλαύσσω (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Ὑποβλέπω ἢ Ὑπολάμπω. »Ὄσσε δ' ὑπογλαύσσεσκε (ἄλλ. γρφ. Ὑπόγλαυκ' ἔοικε) δι' ἵμερον ἀστράπτοντε,« Μσχ.

Ὑπόγλισχρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γλίσχρος (γελοιώδης).

Ὑπογλουτίς, ίδος (ἡ). τὸ ὑπὸ τοὺς γλουτοὺς (τὰ κωλομέρια) μέρος τοῦ σώματος.

Ὑπο.γλυκαίνω, Μ. ανῶ. Γλυκαίνω ὀλίγον τι· (μτφορ.) κολακεύω μὲ τρόπον, ἀπατῶ μὲ γλυκὰ λόγια, καλοπιάνω.

Ὑπόγλυκυς, έος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἢ σχεδὸν γλυκός, γλυκούτσικος.

Ὑπογλώσσιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν γλῶσσαν κείμενος ἢ γινόμενος. ‖. (οὐσ.) Ὑπογλώσσιον (τό), εἶδ. φύματος (σπυράκι) τὸ ὁπ. ἐβγαίνει ὑποκάτωθεν τῆς γλώσσης, (κοιν.) βαθρακάκι.

Ὑπογλωσσίς, ίδος (ἡ). τὸ κάτω μέρος (ἡ ῥίζα) τῆς γλώσσης. 2) = Ὑπογλώσσιον

Ὑπόγλωσσον (τό). εἶδ. θάμνου (ἀγριομυρσίνης) ὑπὸ τὰ φύλλα τοῦ ὁπ. ἐξέχει εἶδος γλωσσίδος ἀπὸ τῆς ὁπ. ἐκφύονται τὰ ἄνθη, (Γαλλ.) fragon.

;**Ὑπόγλωσσος** (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γλωσσᾶς (πολυλογᾶς).

Ὑπο.γνάμπτω, Μ. γνάμψω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κλίνω τι ὑποκάτωθέν τινος, ὑποτάσσω, καταδαμάζω.

Ὑπο.γογγύζω, Μ. ίσω. Γογγύζω σιγανά, κρυφομουρμουρύζω.

Ὑπογογγυστής, οῦ (ὁ). ὁ ὑπογογγύζων, ὀλίγον τι παράξενος (ἀνευχάριστος), παραπονιάρης.

Ὑπογονάτιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκάτωθεν τοῦ γόνατος. ‖. (οὐσ.) »Ὑπογονάτιον (τό),« Χρσ., προσκεφάλαιον τὸ ὁπ. στρώνεται ὑπὸ τὰ γόνατα (τῶν γονυκλιτῶς προσευχομένων).

Ὑπόγραμμα (τό). τὸ ὑπογραφέν, ὑπογραφὴ (εἰς ἔγγραφον)· ἐπιγραφὴ (εἰς ὑποστύλιον ἀγάλματος κτλ.). 2) βαφὴ πρὸς ὑπογραφὴν τῶν βλεφαρίδων, (ἄλλ.) Στίμμι.

Ὑπογραμματεία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἀξίωμα) τοῦ ὑπογραμματέως.

Ὑπογραμματεύς, έως (ὁ). ὁ δευτερεύων τοῦ γραμματέως, δεύτερος γραμματεύς.

Ὑπο.γραμματεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ ὡς) ὑπογραμματεύς.

Ὑπογραμμός (ὁ), [ὑπογράφω]. παράδειγμα γραψίματος. (κοιν.) ἐπιτηδειγμή· (ἐν γέν. καὶ τρπ.) ὑπόδειγμα πρὸς μίμησιν, (Γαλλ.) modèle.

Ὑπ.γραφεύς, έως (ὁ). ὁ ὑπογράφων, (Γαλλ.) signataire. 2) ὁ γράφων καθ' ὑπαγόρευσιν, γραμματικός, συμβολαιογράφος· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) ὁ γραμματεὺς (ὁ γράφων τὰ πρακτικὰ) τῆς συνελεύσεως τοῦ δήμου.

Ὑπογραφή (ἡ), τὸ ὑπογράφειν ἢ ὑπογράφεσθαι, γράψιμον τοῦ ὀνόματος ὑποκάτωθεν τοῦ ἐγγράφου. 2) σχεδίασμα (σκιαγράφημα) εἰκόνος κτλ., (ἐν γέν) σχέδιον, ἰχνογράφημα. »Τῶν θεμελίων—,« Ἀρστ. 3) (μτφορ.) περιγραφὴ σύντομος, περίληψις· σκῶμμα ὑποκεκρυμμένον, λογοπαίγνιον, (Γαλλ.) calembourg. »Καὶ λέγειν εὐστόχως ὑπογραφὰς καὶ παιδιάς,« Ἡρωδ. 4) βάψιμον (ζωγράφισμα) τῶν βλεφαρίδων μὲ τὸ στίμμι. »Ὀφθαλμῶν—,« Ξεν.

Ὑπο.γράφω, Μ. γράψω. Γράφω ὑποκάτωθεν, βάλλω τὴν ὑπογραφήν μου ἢ τὸν τίτλον (τὴν ἐπιγραφὴν) εἰς ἔγγραφον· ἐπιγράφω. »Πῶς βουκολικὰ ὑπεγράφησαν μὴ ὄντων ὅλων βουκολικῶν;« Σχλ. 2) γράφω καθ' ὑπαγόρευσιν. »Παιδός, τῶν ὑπογράφειν ἅμα διώκοντος εἰθισμένων,« Πλ. 3) σημαδεύω πρῶτα (μὲ τὸ μολυβοκόνδυλον ἢ ἄλλο τι) τὴν ὁπ. ἔπειτα θὰ χρωματίσω (θὰ ζωγραφίσω) εἰκόνα, ἰχνογραφῶ, σχεδιάζω. »Οἱ γραφεῖς, ὑπογράψαντες ταῖς γραμμαῖς, οὕτως ἐναλείφουσι τοῖς χρώμασι τὸ ζῶον,« Ἀρστ. »Οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι, οὕτω τὸ γραμμάτιον διδόασι, καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν,« Πλάτ. (καὶ μτφορ.) »Ὑπογράφειν τινὶ ἐλπίδας,« Αξ., δίδειν. 4) βάφω (μὲ στίμμι., Τουρκ. μὲ συρμὲν) τὰ ὀμματοτσύνουρά μου, (ὅθ. μτφορ.) καλλωπίζω μὲ στολισμοὺς ἐπιτετηδευμένους. »Ὑπεγέγραπτο τοὺς ὀφθαλμούς,« Ἀθ. 5) (μσ.) γράφω ἐκ τοῦ προχείρου (σημειόνω) τι πρὸς ἰδίαν μου χρῆσιν. »Εἰς μνήμην—,« Αξ., σημειονω δι' ἐνθύμησιν. 6) (μὲ δοτ.) κατηγορῶ τινα ἐγγράφως, (κατὰ λέξ.) ὑπογράφομαι εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν, (ἐν γέν.) ἐγκαλῶ, μέμφομαι. »Εἴπ', εἴ τι καινὸν ὑπογράφῃ τῷ μῷ βίῳ,« Εὐρ.

Ὑπόγρυπος (ὁ, ἡ). ὀλιγον τι γρυπὸς (καμπουρομύτης, Ἐπίγρυπος.

Ὑπόγυιος (ὁ, ἡ), [ὑ. γυῖον]. ὁ πλησίον (ὑποκάτω) τῆς χειρός, πρόχειρος, ἕτοιμος. »Οὕτω μοι ὑπογυίου οὔσης τῆς τελευτῆς,« Ἰσκρ., ἐγγύς. »Τὰ μὴ πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' ὑπόγυιον ἔχοντα τὴν μνήμην,« Ἡρωδ., νεαράν. »Ἐξ ὑπογυίου,« Αξ., ἐκ τοῦ παραυτῆμα, ἐκ τοῦ προχείρου. ‖. (τὸ οὐδ.) Ὑπόγυιον (καὶ παρθτ. Ὑπογυιότερον, -ότατα), ἐπίρ. ἀντὶ

Ὑπογυίως, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἐκ τοῦ προχείρου· ἀρτίως, πρὸ ὀλίγου.

Ὑπο.γυμνασιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Ἐπιστατῶ ὡς)-

Ὑπογυμνασιάρχης καὶ **Ὑπογυμνασίαρχος**, ου (ὁ). ὁ δεύτερος (δευτερεύων) τοῦ γυμνασιάρχου, ὑποεπιστάτης τοῦ γυμνασίου.

Ὑπο.γυμνόω-ῶ, Μ. ώσω. Γυμνόνω (Ξεσκεπάζω) ὀλίγον.

Ὑπόγυος (ὁ, ἡ), = Ὑπόγυιος.

Ὑπόγυρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι γυρτὸς (γυρὸς, καμπύλος), ὑπόκυρτος.

Ὑπο.γυρόω-ῶ, Μ. ώσω. Γέρνω (Λυγίζω) ὀλίγον.

Ὑπογύως, ἐπίρ., = Ὑπογυίως.

Ὑπο.δάκνω, Μ. δήξομαι. Δαγκάνω (κυρ. καὶ μτνμ.) ὀλίγον, πειράζω (ἐγγίζω) μὲ τρόπον.

Ὑπόδακρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἀκόμη τὰ δάκρυα 'στὰ 'μμάτια, κλαμμένος, δακρυσμένος.

Ὑπο.δακρύω, Μ. ύσω. Δακρύω ὀλίγον, μὲ 'παίρνουν τὰ δάκρυα, ἀρχίζω νὰ δακρύω.

Ὑπο.δαμάζω (δαμάω-ῶ), Μ. άσω. Βάλλω εἰς τὸν ζυγὸν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτνμ.), ὑποτάσσω (»Ἔρως, ὃς ἀνδρῶν φρένας ὑποδάμναται,« Θκρ). (πθ.) ὑποκύπτω· (μὲ δοτ. ἐπὶ γυν.) = Ὑπευνάομαι. »Τοὺς τέκε Λήδη, λάθρη ὑποδμηθεῖσα Κρονίωνι,« Ὅμ. Ὕμν.

Ὑπο.δάμνημι, Π. ἀντὶ Ὑποδαμάζω.

Ὑπόδασυς, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι δασὺς (μαλλιαρός).

Ὑποδδείσας, ασα, αν, Π. ἀντὶ Ὑποδείσας, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ὑποδείδω.

Ὑποδέγμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὑποδεχόμενος.

Ὑποδέδρομα, Π. πρκ. τοῦ Ὑποτρέχω.

Ὑποδεής, έος (ὁ, ἡ), (εὔχρ. κυρ. μόνον τὸ συγκρ. Ὑποδεέστερος). Ἐλάττων, κατώτερος. »Οἰκίης, κατ' ἄλλο μὲν οὐδὲν ὑποδεεστέρης, κατὰ πρεσβυγενείην δὲ κως,« Ἡρ. (καὶ γεν.) »Τῶν ἑαυτοῦ ὑποδεεστέρων,« Ξεν. »Τὰ κυνίδια, πολὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῇ γνώμῃ καὶ τῇ γλώσσῃ ὑποδεέστερα ὄντα,« αὐτ.

†**Ὑποδεής** [ὑ. δέος], έος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὀλίγον τι δειλὸς ἢ φοβισμένος.

Ὑπόδειγμα (τό). τὸ χρησιμεῦον πρὸς ὑπόδειξιν, δεῖγμα, σημεῖον, γνώρισμα· ὑπογραμμός, παράδειγμα.

Ὑποδειγματικός, ή, όν. Ὁ ἐν εἴδει ὑποδείγματος, παραδειγματικός, (ὅθ.

Ὑποδειγματικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ἢ Ἐπὶ σκοπῷ δείγματος, πρὸς ὑπόδειγμα.

Ὑποδείδια, Π. ἀντὶ Ὑποδέδια, πρκ. (ἀντὶ ἐνς) τοῦ Ὑποδείδω.

Ὑποδειδίσσομαι, Μ. ίξομαι. Φοβίζω (Φοβερίζω) ὀλίγον. ‖. (ἀμτβτ.) = τῷ

Ὑποδείδω, Μ. δείσω (ἀόρ. Ὑπέδεισα, πρκ. [ἀντὶ καὶ εὐχρηστ. τοῦ ἐνς.) Ὑποδέδια ἢ Ὑποδέδοικα). Φοβοῦμαι (Συστέλλομαι) ὀλίγον. »Θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν,« Ὅμ.

Ὑποδείελος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι περὶ τὴν δείλην (πρὸς τὸ ἑσπέρας).

Ὑπο.δείκνυμι, Μ. δείξω. Δείχνω κρυφίως (μὲ τρόπον) ἢ ἀμυδρῶς πως, δίδω νὰ ἐννοήσῃ τις, ἀφίνω νὰ φανῇ ὀλίγον τι. »Χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας,« Θκρ. 2) δείχνω διὰ παραδείγματος, βάλλω τι ὑπ' ὄψιν τινὸς ὡς ὑπόδειγμα, δείχνω τί πρέπει νὰ κάμῃ τις· διδάσκω. »Χαλεπόν, τοῦ διδασκάλου πονηρῶς τι ὑποδεικνύοντος, καλῶς τοῦτο ποιεῖν μαθεῖν,« Ξεν. 3) (σπν. ἀμτβ. ἢ ἐλλ.) ἐβγαίνω εἰς τὸ φανερόν, παρουσιάζομαι, φαίνομαι.

Ὑποδείκτης, ου (ὁ). ὁ ὑποδεικνύων, ὁδηγός, διδάσκαλος.

Ὑπο.δειλιάω-ῶ, Μ. άσω. Φοβοῦμαι ὀλίγον, τρόπον τινὰ ὡς ἂν νὰ δειλιῶ, (συγχ. τῷ Ἀποδειλιάω).

Ὑπο.δειμαίνω, Φ. ανῶ. Φοβοῦμαι ὀλίγον, ἔχω κάποιον φόβον.

Ὑπόδειξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποδείκνυμι, ἡ μὲ τρόπον (διά τινος ὑποκεκρυμμένου σημείου) γινομένη δεῖξις.

Ὑπο.δειπνέω-ῶ, Μ. ήσω. Δειπνῶ ἀντὶ (εἰς τόπον) ἄλλου.

Ὑπο.δέκομαι, Ἰων. ἀντὶ Ὑποδέχομαι.

Ὑποδεκτήριον (τό). μέρος πρὸς ὑποδοχὴν ἁρμόδιον, ἄσυλον, καταφύγιον.

Ὑποδέκτης, ου (ὁ). ὁ ὑποδεχόμενός τι ἢ τινα, ὑποδοχεύς· (ἐνίοτε) = Ἀποδέκτης, ταμίας τῶν δημοσ. χρημάτων.

Ὑποδεκτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν ἢ προθυμίαν εἰς τὸ ὑποδέχεσθαι, φιλόξενος, (κοιν.) καλοδεχόμενος.

;**Ὑπο.δελεάζω**, Μ. άσω. Δελεάζω κρυφίως. 2) (εἰς τὴν σημ. τοῦ) βυθίζομαι, κολυμβῶ, βουτῶ, (ἴσ. πρέπει νὰ γραφῇ Ὑποβολεάζω ἢ Ὑποβολίζω).

Ὑπο.δέμω, Μ. δεμῶ. Οἰκοδομῶ τὰ κάτω μέρη (τὰς πρώτας βάσεις) κτιρίου.

;**Ὑπο.δενδρόομαι-οῦμαι**, Μ. ωθήσομαι. Μεταβάλλομαι κατ' ὀλίγον εἰς δένδρον, ὑψοῦμαι βαθμηδὸν εἰς εἶδος δένδρου, (ἴσ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀποδενδρόομαι).

Ὑπο.δενδρυάζω, Μ. άσω. Χώνομαι ἢ Ἐνεδρεύω κρυμμένος (ἢ Πετηοῦμαι ἔξαφνα) ὑποκάτωθεν δένδρου.

Ὑποδέξας, ασα, αν, Ἰων. ἀντὶ Ὑποδείξας.

Ὑποδεξίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑποδοχή, δεξίωσις· ἑτοιμασία πρὸς ὑποδοχήν.

Ὑποδέξιος, η ἢ ος, ον, Ἰων. ὁ πρὸς ὑπόδεξιν (ὑποδοχὴν) ἁρμόδιος. »Λιμὴν—,« Ἡρ., εὐρύχωρος ἢ(;)πρόχειρος, (ἄλλ. διορθ. Ὑποδέξιμος).

Ὑπόδεξις, εως (ἡ), = Ὑποδοχή, δεξίωσις.

Ὑπο.δέομαι, Μ. δεήσομαι. Παρακαλῶ ταπεινῶς, ἱκετεύω.

Ὑποδέραιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν δέρην (τὸν λαιμὸν) φορούμενος. ‖. (οὐσ.) Ὑποδέραιον (τό), = Περιδέραιον, χαρχάλι.

Ὑποδερίς, ίδος (ἡ). τὸ κάτω μέρος τοῦ λαιμοῦ (τῆς δέρης). 2) = Περιδέραιον.

Ὑπο.δέρκομαι, Μ. δέρξομαι (ἀόρ. Ὑπεδέρχθην ἢ Π. Ὑπέδρακον κτλ.). Βλέπω ἀπὸ κάτω (μὲ 'μισὸν 'μμάτι), Ὑποβλέπω.

Ὑπο.δέρω, Μ. δερῶ. Γδέρνω κατ' ὀλίγον, ξεγδέρνω.

Ὑπόδεσις, εως (ἡ), εὐχρηστότ. τοῦ Ὑπόδησις.

Ὑπόδεσμα (τό), [ὑποδέω]. ἐνέχυρον, ὑποθήκη.

Ὑπο.δεσμεύω, Μ. εύσω ἢ

Ὑπο.δεσμέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑποδέω.

Ὑποδέσμιος (ὁ, ἡ). βαλμένος εἰς ἐνέχυρον (ὑπόδεσμα), ἐνυπόθηκος.

Ὑπ.δεσμίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ

Ὑπόδεσμος (ὁ). φασκιὰ διὰ τῆς ὁπ. δένεται τὸ πονεμένον μέλος ὑποκάτωθεν, (Γαλλ.) écharpe.

† Ὑποδεσμὸς (ὁ), Γλσ. = Ὑπόδεσις. 2) = Ὑπόδεσμα, ἐνέχυρον.

Ὑποδετέον, θετ. τοῦ Ὑποδέω.

Ὑπο·δέχνυμαι, Π. ἀντὶ-

Ὑπο·δέχομαι, Μ. δέξομαι. Δέχομαι προθύμως (φιλοφρόνως, μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας), δέχομαι εἰς τὸν οἶκον μου, περιποιοῦμαι, (Γαλλ.) accueillir. »Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ δειδιότα, « Ἰλ. Ζ. » Φεύγων δὲ, Φθίην ἐξικόμην ἐς Πηλῆα· ὁ δέ με προφρων ὑπεδεκτο, « Ἰλ. Ι. » Ξεῖνον ὑποδέξομαι οἴκῳ, « Ὀδ. Π. 2) δέχομαι τὴν πρόσκλησιν ἢ τὴν ἔφοδον τοῦ ἐχθροῦ, τὸν προσμένω εἰς τὴν θέσιν μου, τὸν ἀντιστέκομαι ἀφόβως· (μτφμ.) ὑποφέρω. »Ὁ μὲν ἰαχῇ κεκληγὼς ἐπόρουσεν, ὁ δ' ἐμμαπέως ὑπέδεκτο, « Ἡσ. » Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι, « Ἰλ. Η. 3) (ἐν γέν.) 'παίρνω ἐπάνω μου, ἀναδέχομαι· (ὡθ. συχνότ.) ὑπόσχομαι, » Οὐ βουλομένων δὲ τῶν ἄλλων (ἰέναι εἰς τὸν χῶρον τοῦτον), Ἀθηναῖοι ὑπεδέξαντο, « Ἡρ. » Τὸν (δεῖνα) ἤτεε νῆα· ὁ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο, « Ὀδ. Β. »Ἐπαγγέλλεσθαι μεγάλα ὑποδεχόμενον, « Ἡρ. (καὶ ἀπαρ.) »Ὑπεδέξατο ταῦτα αὐτῷ κατεργάσεσθαι, « αὐτ. »Ὑπέδεκτο τιμὰς δωσέμεν, « Ὁμ. Ὕμν. » Σῖτόν τε τῇ στρατιῇ κτλ. ὑποδέχομαι παρέξειν· ἐπὶ δὲ λόγῳ τοιῷδε τάδε ὑπίσχομαι, « αὐτ. » Οἱ μὲν λοιποὶ ἐπιέντες τὰ θηρία ἐξανίστασαν· οἱ δε ἄριστοι, διαστάντες, τὰ ἀνιστάμενα ὑπεδέχοντο καὶ ἀνῄρουν, « Ξεν. » Μηχανῶ τοίνυν, ὅπως, ἐν δυσχωρίαις τοὺς πολεμίους γιγνομένους ἐν ἐρυμνῷ αὐτὸς ὢν, ὑποδέξῃ, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) » Βίας ὑποδεγμένος ἀνδρῶν, « Ὀδ. Ν. Π. 4) στέργω, συγκατανεύω, ἀπο(παρα)δέχομαι· (ἐπὶ εὐχ.) ἐπακούω. » Πολλή οἱ ἕσπετο τιμή, ᾧ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέξεται εὐχάς, « Ἡσ. » Εἰρώτα, τίς εἴη ὅ μοι δοὺς· ἐγὼ δὲ ἐφάμην ἐκεῖνον· ὁ δὲ ὑπεδέχετο, « Ἡρ. » Ὑποδεξάμενον δέ μιν ἄσμενον τοὺς λόγους, « αὐτ. 5) ἔρχομαι (καὶ ἐπὶ ἀψύχ. κεῖμαι) κατόπιν ἄλλου, εἶμαι ἀμέσως μετά τινα, διαδέχομαι. » Κάθηνται δ' ἐν κύκλῳ, μέσος μὲν ὁ κράτιστος· ὁ δ' ὑποδεχόμενος παρ' αὐτόν· ἐφεξῆς δ' ἑκατέρωθεν οἱ ἄλλοι κατ' ἀξίαν τῆς ὑπεροχῆς, « Ἀθ. »Τῶν Θερμοπυλέων τὸ πρὸς τὴν ἠῶ τῆς ὁδοῦ θάλασσα ὑποδέχεται καὶ τενάγεα, « Ἡρ. 6) (ἐπὶ γυν.) συλλαμβάνω, ἐγγαστρόνομαι.

Ὑπο·δέω, Μ. δήσω. Δένω ὑποκάτωθεν· (κυρ. μσ.) δένω (βάλλω) τὸ ὑπόδημά μου, φορῶ ὑπόδημα ἢ ὡς ὑπόδημα, (κοιν.) 'ποδένομαι. » Τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔρραψας μὲν σύ, ὑπεδήσατο δὲ Ἀρισταγόρας, « Ἡρ. » Κέλευέ σφεας.. κοθόρνους ὑποδέεσθαι, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) "Ὅσοι ὑποδεδεμένοι ἐκοιμῶντο, « Ξεν., μὲ τὰ 'ποδήματα. » Δραμεῖν θᾶττον ἀνυπόδητον, ἢ ὑποδεδεμένον, « αὐτ. »Ἔτυχον ὑποδουμένη, « Ἀρσφ. 2) βάλλω εἰς ἐνέχυρον (εἰς ὑποθήκην).

Ὑποδεῶς (κυρ. εὐχρ. τὸ συγκρ. Ὑποδεέστερον), ἐπίρ. = Ἔλαττον, κατώτερον.

Ὑπόδηλος (ὁ, ἡ). ὁπωσοῦν ἢ ἀρκετὰ φανερός, πρόδηλος.

Ὑπο·δηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Φανερόνω ἀποχρώντως ἢ ὑποκεκρυμμένως (ἀμυδρῶς πως), δίδω νὰ καταλάβουν, γνωστοποιῶ.

Ὑποδήλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ σημείων ἢ ὑποδειγμάτων δήλωσις, γνωστοποίησις.

Ὑπόδημα (τό). τὸ ὑπὸ τὸν πόδα δενόμενον μὲ τὰς λωρίδας δέρμα, πέδιλον, (κοιν.) τσαρούχι. » Κοῖλον —, « Αξ, τὸ (κοιν.) 'ποδήμα.

Ὑποδημάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ὑπόδημα, τσαρουχάκι, 'ποδηματάκι.

Ὑποδηματοῤῥάφος (ὁ, ἡ). ὁ ῥάπτων ὑποδήματα, τσαρουχᾶς, 'ποδηματάς.

Ὑπο·δῃόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. = Δῃόω, πυρπολῶ, λεηλατῶ, ἐρημόνω.

Ὑπόδησις, εως (ἡ), τὸ ὑποδέειν ἢ ὑποδέεσθαι, δέσιμον ὑποκάτω, (κυρ.) δέσιμον (φόρεμα) τοῦ ὑποδήματος· (συνκδχ.) ἀντὶ Ὑπόδημα· (ἰατρ.) = Ὑποδεσμός.

Ὑπο·δια·βάλλω, Μ. βαλῶ. Διαβάλλω (Συκοφαντῶ) κρυφίως.

Ὑπο·δια·βιβρώσκω, Μ. διαβρώσομαι. Κατατρώγω κρυφίως (ἀνεπαισθήτως) ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑπο·δια·βόσκω, Μ. βοσκήσω. Διατρέφω μετρίως· (μσ.) = Ὑποδιαβιβρώσκω.

;Ὑποδιαζευκτικὸς, ή, όν. Σχεδὸν (Τρόπον τινὰ) διαζευκτικός.

Ὑποδιαίρεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ὑπο·δι·αιρέω-ῶ, Μ. ήσω (ἀόρ. Ὑποδιεῖλον κτλ.). Διαιρῶ εἰς μικρότερα τμήματα τὸ ἤδη διῃρημένον.

Ὑπο·δια·κονέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ ὡς)-

Ὑποδιάκονος (ὁ). δευτερεύων (κατώτερος) ὑπηρέτης, διάκονος ὑποδεεστέρας τάξεως· (ἐκκλησ.) ὁ ὑπηρετῶν εἰς τὰς ἱερὰς τελετὰς ὑπὸ τὸν διάκονον.

Ὑπο·δια·νοέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Διανοοῦμαι (Συλλογίζομαι) κατ' ἐμαυτόν.

Ὑπο·δια·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Διασπῶ (Διαχωρίζω) ὀλίγον ἢ μὲ τρόπον.

Ὑποδιαστολή (ἡ). μετρία (ὀλίγη τις) διαστολή· (κυρ. παρὰ γρμτ.) διαίρεσις τῆς φράσεως εἰς μικρότερα κῶλα· διακριτικόν τι σημεῖον (κόμμα) διὰ τοῦ ὁπ. χωρίζονται αἱ συλλαβαὶ λέξεώς τινος πρὸς διαστολὴν ἀπ' ἄλλης συνωνύμου, (π. χ.) ὅ,τι καὶ ὅτι.

Ὑπο·δια·φέρω, Μ. διοίσω (ἀόρ. Ὑποδιήνεγκα κτλ.). Κάμνω ἢ Προσπαθῶ νὰ κάμω τινὰ μὲ τρόπον ν' ἀλλάξῃ γνώμην (σύστημα κτλ.)

Ὑπο·δια·φθείρω, Μ. φθερῶ. Διαφθείρω κρυφίως ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑποδιδάσκαλος (ὁ). ὁ μετὰ τὸν διδάσκαλον, δευτερεύων κατὰ τὴν τάξιν διδάσκαλος· (κυρ.) ὁ χοροδιδάσκαλος (διότι διδάσκαλος κυρίως ἦτον ὁ ποιητής).

Ὑπο·διδάσκω, Μ. διδάξω. Διδάσκω ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν καὶ καθ' ὑπαγόρευσιν ἄλλου.

Ὑπο·διδράσκω, Μ. ὑπο·δράσομαι (ἀόρ. Ὑπέδραν κτλ.). Φεύγω κρυφίως, δραπετεύω.

Ὑπο·δίδωμι, Μ. ὑπο·δώσω (ἀόρ. Ὑπέδωκα κτλ.). Ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· ἐκπίπτω, παρακμάζω· (ἐπὶ κτιρ.) εἶμαι ἑτοιμόρροπος. »Τὰ ὑποδεδωκότα τῶν δημοσίων ἔργων ἀνακτώμενος, « Φλσρ.

Ὑποδιήγησις, εως (ἡ), (εἰς τὴν Ῥτρκ.) τὸ δεύτερον μέρος τῆς διηγήσεως ὅπου ἐξηγοῦνται (ἐκτίθενται) αἱ αἰτίαι τῶν συμβάντων.

† Ὑπο·δικάζω, Μ. άσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ') Κάμνω τινὰ ὑπόδικον (Καταδικάζω) εἴς.

Ὑπόδικος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ δίκην ὤν, ὑπεύθυνος, ὑπαίτιος, κατηγορούμενος, ἔνοχος. » Ἀσεβείας —, « Πλατ. » Τῆς βλάβης —, « Αξ., ὑπόχρεως νὰ πληρώσῃ τὴν ζημίαν.

Ὑπο·δινέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιστρέφω ὑποκάτωθεν ἢ ὀλίγον.

Ὑποδιοικητής, οῦ (ὁ). ὁ ἐπιστατῶν ὑπὸ τὸν διοικητήν, δευτερεύων κατὰ τὴν τάξιν τοῦ διοικητοῦ, ὑποδιευθυντής.

Ὑποδιπλάσιος, α, ον. Ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ ἐλάττων τοῦ διπλασίου.

† Ὑπο·διπλόω-ῶ, Μ. ώσω, Γλσ. Διπλόνω ὑποκάτωθεν.

† Ὑποδίπλωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ὑποδίφθερος (ὁ, ἡ). ἐνδυμένος ἀπὸ μέσα μὲ διφθέραν, γουνωμένος (;). 2) φορῶν παλαιὰν (μόλις σκεπάζουσαν αὐτὸν) διφθέραν, (Λουκ. Τιμ.).

Ὑποδίψιος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι διψοποιὸς (διψώδης).

Ὑπόδιψος (ὁ, ἡ). ὀλίγον διψασμένος.

Ὑποδμηθεὶς, εῖσα, ἐν, Π. πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Ὑποδαμάω.

Ὑποδμὼς, ῶος (ὁ), Π. ἀντὶ Θεράπων, ὑπηρέτης· σκλάβος, αἰχμάλωτος.

Ὑποδορὰ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποδέρω, ξέγδαρμα (ξεπετσωμα) ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ὑπόδοσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποδίδωμι, ἐλάττωσις, ὕφεσις, (εἰς τὸν Αἰσχλ. ἄλλ. διορθ. Ὑπόδυσις).

Ὑπόδουλος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν (τὴν κυριότητα) ἄλλου, ὅλως διόλου δοῦλος, ὑπεξούσιος.

† Ὑπο·δουλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ὑπόδουλόν τινος, ὑποδουλόνω.

Ὑποδοχεῖον (τό). μέρος πρὸς ὑποδοχήν, πανδοχεῖον, ξενοδοχεῖον.

Ὑποδοχεὺς, έως (ὁ). ὁ ὑποδεχόμενός τινα, ἑστιάτωρ, ξενοδόχος.

Ὑποδοχὴ (ἡ), τὸ ὑποδέχεσθαί τινα, δεξίωσις, φιλοξένησις, περιποίησις· ἑστίασις. » Εἰς ὑποδοχὰς τοῦ στρατοῦ, « Ἡρ. 2) ἀποδοχή, παραδοχή· ἔγκρισις. »Εἰς ὑποδοχὴν πάντα ποιεῖν τινι, « Αἰσχ., πρὸς εὐαρέστησιν, κατ' ἀρέσκειαν. 3) σκοπός, ἐλπίς, (κοιν.) ἀπαντοχή. » Εἰς ὑποδοχὴν τοῦ καὶ αὐτοί ποτε τῶν ὁμοίων ἀξιωθῆναι, « Δ. Κάσσ. 4) (συνκδχ.) μέρος πρὸς ὑποδοχήν, δοχεῖον· ἄσυλον, καταφύγιον· (μτνμ.) ἀφορμή, ἐνδόσιμον, ἢ· βοήθημα. « Κατασκευάζειν ὑποδοχὰς ὀμβρίοις ὕδασιν, « Ἀρστ. » Ναυσὶ καλλίστας καὶ ἀσφαλεστάτας ὑποδοχὰς ἔχει (ἡ Ἀττική), ὅπου γ' ἐστὶν εἰσορμισθέντας ἡδέως ἕνεκα χειμῶνος ἀναπαύεσθαι. « Ξεν. » Πρὸς δὲ τοῦτο καλὴν μὲν ὑποδοχὴν εἶχε τὴν μετὰ τοῦ πατρὸς συμβίωσιν, καλὰς δ' ἐκ φύσεως ὁρμὰς αὐτὸς ἐπὶ τὸ δέον, « Πλβ.

Ὑπόδρα, ἐπίρ. Π. [ὑποράω, ὑποδέρκομαι]. μὲ κρυφὸν (ὕποπτον, ἄγριον) βλέμμα, (κοιν.) μὲ 'μισὸ 'μμάτι.

Ὑποδρακεῖν, Π ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑποδέρκομαι.

Ὑπο·δραματουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποκρίνομαι τὸ δεύτερον (τὸ ὑποδεέστερον) πρόσωπον τοῦ δράματος, (παρβλ. Δευτεραγωνιστέω).

Ὑποδραμεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑποτρέχω.

Ὑποδρὰξ, Π. (μτγν.) = Ὑπόδρα.

Ὑπο·δράσσομαι (δράττομαι). Μ. δράξομαι. (μὲ γεν.) Ἀδράχνω (Βάλλω ἢ Προσπαθῶ νὰ βάλλω εἰς τὸ χέρι) μὲ τρόπον.

Ὑπο·δράω-ῶ, Μ. δράσω, = Ὑπουργῶ Ὑπηρετῶ.

Ὑποδρὴς, . . (ὁ), Π. Ἰων. ὁ ὑπόδρα βλέπων ἢ βλεπόμενος, ἐχθρός, ὕποπτος.

Ὑπο·δρήσσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑποδράω.

Ὑποδρήστειρα (ἡ), Π. Ἰων. θηλ. τοῦ

Ὑποδρηστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ὑπηρέτης.

Ὑπόδριμυς, έος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι δριμὺς (καὶ μτνμ.) δηκτικός, ἐγγιχτικός.

Ὑποδρομὴ (ἡ), τὸ ὑποτρέχειν, καταφυγή· καταφύγιον, ἄσυλον· λιμήν. 2) ἐπόκλισις, τρόπος χαμερπὴς διὰ τοῦ ὁπ. προσπαθεῖ τις νὰ κερδήσῃ τὴν εὔνοιάν τινος.

Ὑπόδρομος (ὁ, ἡ). (μὲ γεν. ἢ δοτ.) ὁ τρέχων (καταφεύγων) ὑποκάτωθέν τινος. » Ἴχνους —, « Εὐρ., ὁ πρὸ ποδῶν ἢ ἐμποδών. ‖. (οὐσ.) = Ὑποδρομή, καταφύγιον, λιμήν· στόμιον, εἴσοδος· (μτνμ.) εἰσαγωγή. » Τῆς ἐπιστήμης —, « Νκμχ. 2) εἶδος ἀράχνης, (Αἰλ. Ζ. Ἱσ. ς'. 25.

Ὑπόδροσος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι δροσερὸς ἢ δροσισμένος.

Ὑποδρώωσι, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑποδρῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. τοῦ Ὑποδράω

Ὑπο·δύνω ἢ (συχνότ.)

Ὑπο·δύομαι, Μ. δύσομαι (ἀόρ. Ὑπέδυν κτλ.). Χώνομαι (Ἐμβαίνω, Τρυπόνω) ὑποκάτω· βουτῶ· (συνήθ. μὲ αἰτ.) »Ὑποδῦσα θαλάσσης κόλπον, « Ὀδ. Δ. (καὶ ἐπίρ.) » Βύθιος ὑποδὺς, καθάπερ οἱ λάροι, « Δχ. » Τάφον ὑπέδυ, « Αξ., ἐτάφη. (καὶ γεν. προθ.) » Ὑποδυόμενος ὑπὸ τῶν κεραμίδων, « Ἀρσφ. (καὶ δοτ. σπν.) » Πᾶσιν δ' ὑπέδυ γόος, « Ὀδ. Κ., τοὺς ἐκυρίευσε, (κοιν.) τοὺς 'πῆρε τὸ παράπονον. (καὶ χωρὶς πτ.) » Χρή, ὁρμῶντος τοῦ ἵππου, προνεύειν· ἧττον γὰρ ἂν καὶ ὑποδύοι ὁ ἵππος, καὶ ἀναβάλλοι τὸν ἀναβάτην, « Ξεν. 2) (συνκδχ.) σηκόνω ('παίρνω) ἐπάνω μου, φορτόνομαι· (μτφορ.) ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι· ἐπιχειρίζομαι. » Τὼ μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἑταῖροι, .. ἐπὶ νῆας φερέτην, « Ἰλ. Θ. (καὶ μτνμ.) »Ἑκόντες ὑπέδυσαν τὸν πόλεμον, « Ἡρ. »Ὑπέδυνε τὴν ἡγεμονίαν τοῦ πολέμου, « αὐτ. » Πάντα μὲν πόνον, πάντα δὲ κίνδυνον ὑποδύονται, « Ξεν. (καὶ ἀπαρ.) »Ἦ καὶ ταύτην.. τὴν δικαιοσύνην σὺ ὑποδύῃ (ὅπου ἄλλ. γρφ. ἀποδύῃ) διδάσκειν; « αὐτ. 3) ἐνδύομαι, φορῶ. (μὲ αἰτ.) »Ὑπόδυθι τασδὶ τὰς Λακωνικάς, « Ἀρσφ. »Ὑποδῦναι τὸ τῆς ἀπάτης προσωπεῖον, « Χρσ. (καὶ δοτ. τῆς προθ.) » Κιθῶνας ὑποδύνειν τοῖσι εἵμασι, « Ἡρ. (ὅθ. συνκδχ.) » Τὸν Τήλεφον (» Τὸ δρᾶμα τοῦτο) ὑποδυόμενος, « Μξμ., παριστάνων, ὑποκρινόμενος. 4) (μτνμ.) καταφεύγω ὑπὸ τὴν σκέπην (τὴν ὑπεράσπισίν) τινος, ἢ· προσπαθῶ νὰ εἰσχωρήσω εἰς τὴν εὔνοιάν του. » Ὑπὸ τὸν Καίσαρα ὑποδὺς, « Πλ., (παρβλ. Ὑπέρχομαι καὶ Ὑποτρέχω). 5) (ἐνίοτε) Π. ἐβγαίνω ἐπάνω, ξετρυπόνω, ἀναδύομαι. (μὲ γεν.) » Θάμνων ὑπεδύσατο, « Ὀδ. Ζ. (καὶ μτφορ.) »Κακῶν ὑποδύσεαι ἤδη, « Ὀδ. Υ., θὰ ἀπαλλαγῇς, θὰ γλυτώσῃς.

Ὑπόδυσις, εως (ἡ), τὸ ὑποδύνειν (ὑποδύεσθαι), χώσιμον (τρύπωμα) ὑποκάτω, βούτημα μέσα· (συνκδχ.) μέρος ὅπου δύναταί τις νὰ τρυπώσῃ (νὰ κρυφθῇ), καταφύγιον· (μὲ γεν. τρπ.) ἀπαλλαγή.

Ὑποδύσκολος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι δύσκολος (δύστροπος, παράξενος).

Ὑπο·δυσφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀλίγον τι δυσφορῶ (δυσαρεστοῦμαι, στενοχωροῦμαι, μὲ κακοφαίνεται).

Ὑποδύσφορος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι δύσφορος (στενοχωρούμενος, ἀνυπόμονος).

Ὑπο·δυσχεραίνω, Μ. ανῶ. Ὀλίγον τι δυσχεραίνω (δυσφορῶ, δυσαρεστοῦμαι).

Ὑποδυσώδης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι δυσώδης, Ὑπόβρωμος.

Ὑπο·δυσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Δυσωπῶ (Κάμνω νὰ ἐντραπῇ τις) ὀλίγον, ἐμπνέω (κινῶ εἰς) κάποιαν συστολήν.

Ὑποδύτης, ου (ὁ). ἔνδυμα τὸ ὁπ. φορεῖ τις κάτωθεν τοῦ ἐπενδύτου, 'σωκάρδι.

Ὑπο·δύω, Μ. δύσω, σπν. ἀντὶ Ὑποδύνω.

Ὑπο·δωρίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι (κυρ. κατὰ τὴν προφορὰν) ὀλίγον τι τοὺς Δωριεῖς.

Ὑποδώριος (ὁ, ἡ). ἦχος τῆς παλ. μουσικῆς ὁ ὑπὸ (πλησιάζων σχεδὸν εἰ.) τὸν Δώριον.

Ὑποδωριστὶ, ἐπίρ. Κατὰ τὸν ὑποδώριον τῆς παλ. μουσικῆς τρόπον.

Ὑπο·εικάθω καὶ Ὑπο·είκω, Π. ἀντὶ Ὑπείκω.

Ὑποεργὸς (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπουργός.

Ὑπο·ζακορεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Ὑπηρετῶ εἰς τὸν ναὸν ὡς)-

Ὑποζάκορος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπηρετῶν εἰς τὸν ναὸν ὑπὸ τὸν ζάκορον, βοηθὸς (δευτερεύων) τοῦ νεωκόρου.

Ὑπο·ζεύγνυμι, Μ. ζεύξω (πθ. ἀόρ. β'. Ὑπεζύγην κτλ.). Βάλλω εἰς (ὑπὸ) τὸν ζυγόν, ζεύγω· (συνκδχ.) συνδέω· (μτνμ.) ὑποτάσσω, ὑποδουλόνω, (καὶ πθ.) ὑποτάσσομαι· (τρπ.) ὑποφέρω· (ἐπὶ πραγμ.) ὑπάγομαι, ὑπόκειμαι. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » Τῷ δ' ὑπεζύγην πόνῳ, « Σοφ., ἀνέλαβα (ἐπεφορτίσθην) αὐτὸν τὸν κόπον. (καὶ πθ.) » Ὑπέζευκται ἑνὶ γένει, « Ἀρστ., ὑπάγονται.

Ὑπόζευξις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποζεύγνυμι, βάλσιμον εἰς (ὑπὸ) τὸν ζυγόν, ζέψιμον· (μτνμ.) σύνδεσις, συνένωσις· (τρπ.) καθυπόταξις.

Ὑπο·ζέω, Μ. ζέσω. Ἀρχίζω νὰ βράζω, 'παίρνω βράσιν.

Ὑπο·ζοφάω-ῶ (χωρὶς Μ.), Π. εἶμαι ὀλίγον τι ζοφώδης (σκοτεινὸς ἢ μελανός).

Ὑπο·ζοφόωσα, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Ὑποζοφῶσα, θηλ. μτχ. τοῦ Ὑποζοφάω.

Ὑποζύγιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν ζυγὸν (ζευγνύμενος). ‖. (οὐσ.) Ὑποζύγιον (ἐνν. κτῆνος), τὸ σῦρον (ζευγνύμενον εἰς) ἅμαξαν. » Τὰς ἁμάξας ἄνευ τῶν ὑποζυγίων, « Θκ » Ὑποζυγίοις ἀλοῶσι τὸν σῖτον... ὑποζύγια δὲ καλούμενα οἶσθα πάντα ὁμοίως, βοῦς, ἡμιόνους, ἵππους, « Ξεν.

Ὑποζυγιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὑποζυγίῳ ὅμοιος, κτηνώδης.

;Ὑπόζυγος (ὁ, ἡ), σπν. ἢ ἀμφ. ἀντὶ Ὑποζύγιος.

Ὑπο·ζυγόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ὑποζεύγνυμι.

;Ὑπόζυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ὡς ἂν νὰ ἔχῃ ἐντὸς αὐτοῦ ζύμην, φουσκωτός.

Ὑπ·όζω, Μ. οζήσω (πρκ. [ἀντὶ ἐνες.] Ὑποδώδα). Μυρίζω ὀλίγον.

Ὑπο·ζωγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζωγραφῶ ἀμυδρῶς πως, σκιαγραφῶ, σχεδιάζω.

Ὑπόζωμα (τό), [ὑποζώννυμι], (ἐν γέν.) = Διάζωμα· (ἰδιαιτ.) τὸ διάφραγμα τοῦ σώματος καὶ 2) ἡ σανὶς ἡ συνδέουσα τὰς πλευρὰς τοῦ πλοίου καὶ χρησιμεύουσα συγχρόνως καὶ ὡς κάθισμα τῶν κωπηλατῶν. 3) (Γλσ.) τὸ μέσον τοῦ πηδαλίου.

Ὑποζώνιον (τό). τὸ ὑποκάτωθεν τῆς ζώνης ἄλλο ζωνάρι, (Τουρκ.) κεμέρι.

Ὑπο·ζώννυμι (ζωννύω), Μ. ζώσω (πθ. πρκ. Ὑπέζωσμαι κτλ.). Ζώνω ἀπὸ κάτω· σφίγγω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ ζωνάρι· συνδέω· (μσ.) σηκόνω μὲ τὴν ζώνην τὸ φόρεμά μου ἐπάνω· (συνκδχ.) ἑτοιμάζω, -ομαι. » Ναῦς —, « Πλβ., τὰς στερεόνω μὲ ὑποζώματα (ἴδε τὴν λέξ.). » Τοῖς ποσὶν ὑποζώσας, ἀνέκλινεν ὕπτιον, « Ἐπγρ. (καὶ μσ.) » Ξίφη ὑπεζωσμένοι, « Πλ., φοροῦντες εἰς τὴν ζώνην των. » Χρυσοῦς 400 ὑπεζωσμένος « αὐτ., (κοιν.) ἔχων εἰς τὸ κεμέρι του » Νηδὺν ὑπέζωσται λευκήν, « Αἰλ., ἔχει. (καὶ ἀπολ.) » Ὑπεζωσμένος (ἐνν. τὴν ἐσθῆτα), « Αξ., ἕτοιμος, (κοιν.) ἀνασκουμπωμένος.

Ὑπόζωσμα (τό), = Ὑπόζωμα.

Ὑπο·θάλπω, Μ. θάλψω. Ζεσταίνω μετρίως, διατηρῶ εἰς διαρκῆ καὶ μετρίαν θερμότητα (καθὼς ἡ κλῶσσα τὰ αὐγά της). 2) Π. καίω ἐσωτερικῶς, κρυφοκαίω. » Ὑπό με θάλπουσι μανίαι, « Αἰσχλ.

Ὑπο·θειάζω, Μ. άσω. Σχεδὸν ἐκθειάζω (ἀποθεόνω).

Ὑπόθεμα (τό). τὸ ὑποκάτωθεν τιθέμενον, βάσις, θεμέλιον, κρηπίς.

Ὑπόθεναρ (τό). τὸ ὑπὸ τὸ θέναρ (τὸ κοῖλον μέρος) τῆς παλάμης.

Ὑπο·θερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω ὀλίγον· (μτνμ.) ἐξάπτω. » Ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι, « Ὁμ., ἔγινε σχεδὸν θερμόν, ἐξεστάθη. » Ὑποθερμανθεὶς τῷ θυμῷ, « Δδ.

Ὑπόθερμος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι θερμὸς (καὶ μτφορ. παράφορος).

Ὑπόθεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποτίθημι, βάλσιμον ὑποκάτω κτλ. 2)(συνήθ. συνκδχ.) τὸ ὑποτιθέμενον, βάσις, θεμέλιον. » Αὕτη γὰρ οἷον ὑπόθεσις καὶ φύσις τῶν δένδρων ἐστί. « Θφρ., (παρβλ. Ὑπόστασις). 3)(συχνότ. μτνμ.) ἡ ὕλη (τὸ ἀντικείμενον) τοῦ λόγου ἢ ὁποιασδήποτε πράξεως, μῦθος ποιήματος· ἐνδόσιμον ῥητορικοῦ γυμνάσματος· πρότασις συζητήσεως (» Ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐπανάγων τὸν λόγον, « Ξεν. » Πολλὰ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν οἰκείως διαλεχθείς, « Διόδ. » Εὖ τῇ ὑποθέσει ὅλον τὸν λόγον βοηθοῦντα παρέσχησαι· Ὑπόθου γὰρ κτλ., « Ξεν.)· (ἰδιαιτ. Φιλοσφ.) τὸ διδόμενον (ὑποτιθέμενον) ὡς βέβαιον πρὸς κατασκευὴν ἄλλου· (ἐν γέν.) σκοπός, ὅρος, πρόθεσις· προαίρεσις (» Ἐξέστητε τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς ὑμᾶς οἱ πρόγονοι κατέλιπον, « Δμ.)· ἀφορμή, πρόφασις (» Πολέμου—,« Πλ.)· (ἐνίοτε) συμβουλή, παραίνεσις, (ἄλλ.) Ὑποβολή, Ὑποθήκη.

Ὑποθετέος, α, ον, θετ. τοῦ Ὑποτίθημι.

Ὑποθέτης, ου (ὁ). ὁ ὑποθέτων (ὑπαγορεύων ἢ δίδων τὴν ὑπόθεσιν, τὴν ἀφορμὴν εἴς) τι, ὑποβολεύς.

Ὑποθετικός, ή, όν. Ὁ καθ' ὑπόθεσιν, ἐνδεχόμενος. 2) ὁ πρὸς ὑποβολὴν (ὑπαγόρευσιν) ἐπιτήδειος, συμβουλευτικός.

Ὑποθετικῶς, ἐπίρ. Μὲ ὑποθετικὸν τρόπον, ἐνδεχομένως, καθ' ὑπόθεσιν.

Ὑπόθετος (ὁ, ἡ). ὁ τιθέμενος (βαλλόμενος) ὑποκάτωθεν· ὑπόβλητος. ‖. (οὐσ.) Ὑπόθετον (ἐνν. φάρμακον), « Ἰατρ., τὸ (κοιν.) ποθετόν, (Γαλλ.) suppositoire.

Ὑπόθευ, Π. ἀντὶ Ὑπόθου, β΄. ἑν. προσ. τοῦ μσ. ἀορ. β΄. τῆς πρς. τοῦ Ὑποτίθημι.

Ὑπο·θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως ἢ προτήτερα (ἵνα κόψω τὸν δρόμον τινός),=Ὑποτρέχω (» Διώκουσι δὲ αἱ μὲν [κύνες] ἀρχόμεναι σφόδρα,. . αἱ δὲ ὑποθέουσιν, εἶτα ἁμαρτάνουσι « Ξεν.)· (μὲ αἰτ. προθετ.) προσβάλλω ἐνεδρευτικῶς (ἐξ ἀπροόπτου). » Ποτ' ἐχθρὸν λύκοιο δίκαν ὑποθεύσομαι, ἄλλ' ἄλλοτε πατέων, ὁδοῖς σκολιαῖς, « Πίνδ.

Ὑπο·θεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Θεωρῶ ὑποκάτωθεν ἢ ἀπὸ κάτω· παρατηρῶ μὲ τρόπον.

Ὑπο·θήγω, Μ. θήξω. Ἀκονῶ ὀλίγον τι, (μτφορ.) διεγείρω κρυφίως (μὲ τρόπον), ἐγκαρδιόνω.

Ὑποθήκη (ἡ),=Ὑπόθεμα, βάσις, θεμέλιον· (μτφορ.) συμβουλὴ (τί πρέπει νὰ πράττῃ τις), ἐντολή, διδασκαλία. 2) ἐνέχυρον. » Παρέχειν τοῖς δανείσασι τὴν ὑποθήκην ἀνέπαφον, « Δμ.

Ὑποθηκιμαῖος, α, ον. Ὁ δοθεὶς εἰς ὑποθήκην (εἰς ἐνέχυρον). ἐνυπόθηκος.

Ὑπόθηλυς, εως (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἐκτεθηλυμένος (ἄτονος).

Ὑπόθημα (τό),=Ὑπόθεμα.

Ὑποθημοσύνη (ἡ),=Ὑποθήκη, παραίνεσις, συμβουλή, διδασκαλία.

† Ὑποθήμων, ονος (ὁ, ἡ),=Ὑποθέτης.

Ὑπο·θήριον (τό), εἶδ. ἀλοιφῆς ἢ ἐμπλάστρου.

Ὑπο·θλίβω, Μ. θλίψω. Ζουλῶ ὀλίγον (ἐλαφρά).

Ὑπο·θολόω-ῶ, Μ. ώσω. Θολόνω ὀλίγον.

Ὑπο·θόρνυμαι, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Ὑπέθορον κτλ.). Βατεύω, Ἐπιθόρνυμαι.

Ὑπο·θορυβέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ὀλίγον (Ἀρχίζω νὰ κάμνω) θόρυβον.

Ὑπο·θράττω, Μ. θράξω, Ἀττ. ἀντὶ Ὑποταράσσω.

Ὑπο·θραύω, Μ. θραύσω. Σπάνω (Συντρίβω) ὀλίγον.

Ὑπο·θρηνέω-ῶ, Μ. ήσω. Θρηνῶ ὀλίγον ἢ σιγανά· (μὲ αἰτ.) θρηνῳδῶ, θρηνολογῶ.

Ὑπο·θρόνιον (τό),=Θρῆνυς, σκαμνάκι, ὑποπόδιον.

Ὑπο·θρύπτομαι, Μ. θρύψομαι. Χαυνοῦμαι (Ἀτονῶ) ὀλίγον, φέρομαι μὲ κάποιαν προσποίησιν ἢ μετριότητα. 2.(μὲ δοτ.) τρυφῶ (ἡδυπαθῶ) κρυφίως εἴς τι. » Ὑπεθρύφθην μετώπῳ, « Ἐπγρ., ἐπῆρα κρυφὰ ἕνα φιλὶ ἀπὸ τὸ μέτωπον τινος.

Ὑπο·θρώσκω, Μ. θοροῦμαι (ἀόρ. Ὑπέθορον κτλ.). Πηδῶ ἀπὸ κάτω· ἐβγαίνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος· σκιρτῶ, χοροπηδῶ. 2)=Ὑποθόρνυμαι (;).

Ὑποθυμίαμα (τό). τὸ ὑποθυμιώμενον ἄρωμα καὶ ἡ ἐκ τούτου εὐωδία.

Ὑποθυμιάς, άδος (ἡ). ὁ περὶ τὸν τράχηλον (πρὸς πλειοτέραν τῆς εὐωδίας ἀπόλαυσιν) φορούμενος ἀνθοστέφανος.

Ὑποθυμίασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Ὑπο·θυμιάω-ῶ, Μ. άσω. Καίω (Καπνίζω μὲ) θυμιάματα (μυρωδικά, ἀρώματα).

Ὑποθυμίς, ίδος (ἡ),=Ὑποθυμιάς. 2) εἶδ. πτηνοῦ, (Ἀρςφ. Ὄρν. 302).

;Ὑποθυρίς, ίδος (ἡ) καὶ

;Ὑπόθυρον (τό). τὸ κατώφλιον τῆς θύρας.

Ὑπόθυψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποτύφω, ὑπέκκαυμα· (μτφορ.) παρόρμησις, παρακίνησις.

Ὑπο·θωπεύω, Μ. εύσω. Κολακεύω πλαγίως (μὲ τρόπον ὑποκεκρυμμένον).

Ὑπο·θωρήσσω, Μ. ήξω, Π. ὁπλίζω (ἀρματόνω) κρυφίως. 2) (μσ. Γρφ.) μεθῶ ὀλίγον, (κοιν.) ἔρχομαι εἰς τὸ κέϊφι.

Ὑπο·θωΰζω, Μ. ΰξω. (μὲ δοτ.) Φωνάζω ὀλίγον (μὲ τρόπον, ὄχι πολλὰ δυνατά) πρός τινα· τὸν παρορμῶ μὲ χαμηλὴν φωνήν.

Ὑπο·ϊάχω, Μ. ϊαχήσω, Π. ἀντηχῶ βαθειά, Ὑπηχῶ.

Ὑπ·οίγνυμι (-οίγω), Μ. οίξω (ἀόρ. Ὑπέωξα κτλ.). Ἀνοίγω κρυφὰ ἢ ὀλίγον, 'μισοανοίγω.

Ὑπ·οιδαίνω, Μ. οιδήσω. Πρήσκω ὀλίγον.

Ὑποιδαλέος, α, ον. Ὀλίγον τι πρησμένος (οἰδαλέος), (χυδ.) μπαμπακιασμένος.

Ὑπ·οιδάω (ἢ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω. Πρήσκομαι ἢ Εἶμαι πρησμένος ὀλίγον.

Ὑπ·οικέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατοικῶ (καὶ μτνμ. Εἶμαι κρυμμένος) ἐντὸς ἢ ὑποκάτωθέν τινος, (παρβλ. Ὑποικουρέω).

Ὑπ·οικίζομαι, Μ. οικισθήσομαι. Ἔρχομαι καὶ κατοικῶ ἢ (μτνμ.) κρύπτομαι ὑποκάτωθέν τινος.

Ὑπ·οικοδομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτίζω ὑποκάτωθεν ἢ ἐκ τοῦ προχείρου, ἐπισκευάζω.

Ὑπ·οικουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάθημαι διαρκῶς (Εἶμαι κρυμμένος, τρυπωμένος) πουθενά, ἐμφωλεύω. » Λεληθός τι μῖσος ὑποικουροῦν, « Πλ. (καὶ αἰτ. τῆς προθ.) » Νόσος ὑποικούρησεν αὐτούς, « αὐτ., εἰσεχώρησε μεταξύ των καὶ ἔν·νε· ἐνδημική. 2) (μτφορ.) βάλλω κρυφίως σκάνδαλα (ἀνακατώματα), προσπαθῶ νὰ δελεάσω τινά, ῥαδιουργῶ. » Ὀλίγας δέ τινας οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ φήσας ὑποικουρεῖν, « Πλ. (καὶ αἰτ.) » Ὑποικούρει τὴν στρατιὰν καὶ παρώξυνε κατὰ τοῦ. . ., « αὐτ. (καὶ δοτ. ὀργ.) » Χρήμασι πολλοὺς ὑποικουρῶν καὶ διαφθείρων ἄρχοντας, » αὐτ. (ἡ ἀντιπεριπ.) » Ἃ νῦν ὑποικουρεῖτε τοῖς ἀνδράσιν ὑμῶν, « Ἀρςφ.

Ὑπ·οιμώζω, Μ. ώξω. Κλαίω στενάζων κρυφίως (σιγανά), ἀναστενάζω κλαίων χωρὶς νὰ ἀκούωμαι.

Ὕποινος (ὁ, ἡ). πλήρης οἴνου. » Βότρυς —, « Φλςρ. 2) ὀλίγον μεθυσμένος.

Ὑπ·οίομαι, Μ. οιήσομαι (ἀόρ. Ὑπῳήθην κτλ.). Τρόπον τινὰ (Σχεδόν) νομίζω, ὑπονοῶ, ὑποπτεύω.

Ὑποιστός [ὑποίσω], ή, όν. Φορητός, ἀνεκτός, ὑποφερτος.

Ὑπο·ϊσχάνω καὶ Ὑπο·ίσχω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπέχω, καὶ ‖. (μσ.) Ὑπισχνέομαι.

Ὑποίσω, μέλλ. τοῦ Ὑποφέρω.

Ὑπο·καθαίρω, Μ. αρῶ. Καθαρίζω ὑποκάτωθεν ἢ δι' ἐλαφροῦ κινητικοῦ.

Ὑποκάθαρσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ὑπο·καθ·έζομαι, Μ. εδοῦμαι,=Ὑποκάθημαι, (κυρ.) ἐνεδρεύω, παραμονεύω.

Ὑπο·καθ·εύδω, Μ. ευδήσω. Κοιμῶμαι ὀλίγον.

Ὑπο·κάθ·ημαι (παρτ. Ὑπεκαθήμην). Κάθημαι κάτω ἢ παρακάτω· (συνκδχ.) κάθημαι ἀργός. 2) (συχνότ.) προσμένω πουθενά· (ἰδιαιτ.) προσμένω τὸν ἐχθρὸν τοποθετημένος εἰς ὀχυρὸν μέρος, ἐνεδρεύω. » Ὑποκαθῆσθαι χωρίοις ἰσχυροῖς, « Δ. Ἀλ. (καὶ αἰτ.) » Ἐν τῇ Βοιωτίῃ ὑποκατημένους τὸν βάρβαρον, « Ηρ.

Ὑπο·καθ·ίζω, Μ. ίσω. Καθίζω τινὰ κάτω (χαμηλά)· τοποθετῶ εἰς ἔνεδραν. ‖. (ἐλλ. ἢ ἀμτβτ. καὶ μσ.)=Ὑποκάθημαι.

Ὑπο·καθ·ίημι, Μ. καθήσω (ἀόρ. Ὑποκαθῆκα κτλ.). Καταιβάζω (Χαμηλόνω, [ἢ μτνμ.] Μετριάζω, Καταπραΰνω) ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον. » Τὰς ὀφρῦς—, « Φωτ., ἀφίνω ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν σκυθρωποτητά μου, (Γαλλ.) se dérider. (καὶ μσ.) » Πώγωνα βαθὺν ὑποκαθειμένος, « Αξ., ἔχων ἀφειμένα μακρυὰ γένεια. (ἢ πθ.) » Ὑποκαθειμένους τῆς ὀργῆς, « Πλ., καταπραϋνομένους ὁπωσοῦν.

Ὑπο·καθ·ίστημι, Μ. κατα·στήσω (ἀόρ. Ὑποκατέστησα κτλ.). Βάλλω τι ἢ τινα εἰς τόπον ἄλλου, ἀντικαθίστημι, (Γαλλ.) substituer. 2) (μσ. αὐτπθ.) καταπίπτω, κατακάθημαι, (ἐπὶ ὄγκ.) ξεπρήσκομαι, (Ἀρετ.).

Ὑπο·καίω, Μ. καύσω. Καίω (Βάλλω φωτιὰν) ὑποκάτω, ὑφάπτω. » Ὅτι αὐτῷ μονῳ λουτρὸν ὑποκαίεται, « Συνοδ.

Ὑποκακοήθης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κακοήθης (πανοῦργος, κακότροπος).

Ὑποκαχχέω, Π. ἀντὶ Ὑποκαταχέω.

Ὑπο·καλύπτω, Μ. ύψω. Σκεπάζω ὑποκάτωθεν ἢ ὀλίγον.

Ὑπο·κάμνω, Μ. καμοῦμαι (ἀόρ. Ὑπέκαμον κτλ.). Εἶμαι ὀλίγον κουρασμένος ἢ ἀνήμπορος.

Ὑπο·κάμπτω, Μ. κάμψω. Λυγίζω τι ὀλίγον ἢ ὑποκάτωθεν· (μτνμ.) σμικρύνω· παρατρέπω. 2) (ἀμτβτ.) γυρίζω 'μπρὸς -ὀπίσω, ἐπιστρέφω πάλιν ὅθεν ἦλθον· ὑπεκκλίνω.

Ὑποκάπηλος (ὁ). μεταπράτης, παλιγκάπηλος.

Ὑπο·καπνίζω, Μ. ίσω. Καπνίζω ὑποκάτωθεν (κυρ. πρὸς θεραπείαν).

Ὑποκάπνισμα (τό). τὸ πρὸς καπνισμὸν (κυρ. ἀσθενοῦς) ὑποκαιόμενον.

Ὑποκαπνισμός (ὁ), τὸ ὑποκαπνίζειν, κάπνισμα (κυρ. ἀσθενοῦς) ἀπὸ κάτω.

Ὑποκαπνιστός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ὡς ὑποκάπνισμα.

Ὑπο·κάπτω, Μ. κάψω. Χάφτω προαρπάζων, καταιβάζω χάφτων.

Ὑποκάρδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἐντὸς (ὑποκάτω, εἰς τὸ βάθος) τῆς καρδίας. » Ἕλκος (» Ὀργή—),« Θκρ.

Ὑπο·καρόω-ῶ, Μ. ώσω. Ζαλίζω ὀλίγον.

Ὑποκάρπιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν καρπὸν τῆς χειρός. » Ἀρτηρία—, « Ἀνατομ., ἡ τοῦ σφυγμοῦ.

Ὑπο·κάρφω, Μ. κάρψω, Π. ξηραίνω ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑπο·καρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ζαλισμένος ἢ ὑποκείμενος εἰς κάρωσιν.

Ὑπο·κατα·βαίνω, Μ. βήσομαι (ἀόρ. Ὑποκατέβην κτλ.). Καταβαίνω ὀλίγον ἢ βαθμηδὸν (κατ' ὀλίγον) παρακάτω.

Ὑπο·κατα·βάλλω, Μ. βαλῶ (ἀόρ. Ὑποκατέβαλον κτλ.). Ῥίπτω κάτω ἢ ὑποκάτω· καταβάλλω (καὶ μτνμ. ταπεινόνω) ὀλίγον (;).

Ὑποκατάβασις, εως (ἡ), τὸ ὑποκαταβαίνειν, καταίβασμα ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον παρακάτω· (μτνμ.) ἡ βαθμηδὸν ἐλάττωσις ἢ ὑποχώρησις, κάποια συγκατάβασις.

Ὑπο·κατα·κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Τσακκίζω (καὶ μτνμ. Ἐξασθενῶ) ὀλίγον.

Ὑπο·κατα·κλίνω, Μ. κλινῶ. Βάλλω τινὰ νὰ καθήσῃ (νὰ πλαγιάσῃ) ὑποκάτω ἢ παρακάτω· καθίζω (καὶ μσ. κάθημαι) εἰς τὴν τράπεζαν παρακάτω ἀπὸ ἄλλον· (μτνμ.) παραχωρῶ τὰ πρωτεῖα, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· (μὲ δοτ. ἐκ γ΄. ἢ γεν. ἐλλ. ἐκ δ΄.) » Ὑποκατακλίνεσθαί τινι τῆς ἀξιώσεως, « Δ. Ἀλ., στέργω (δὲν φιλονεικῶ, συγκατανεύω) εἰς τὴν ἀπαίτησίν τινος.

Ὑποκατάκλισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατωτέρω κατάκλισις (τοποθέτησις κυρ. εἰς τὴν τράπεζαν)· (μτνμ.) ἡ ἀναγνώρισις τῆς ὑπεροχῆς ἄλλου, ὑποταγή, ταπείνωσις, ὑπόκλισις· κολακεία.

Ὑπο·κατα·λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω ὀλίγον τι ἢ κατ' ὀλίγον (ὡς ὑπόλοιπον).

Ὑπο·κατα·μένω, Μ. μενῶ. Μένω ὀπίσω προσμένων τινά.

Ὑπο·κατα·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Ὑποκατέπεσον κτλ.). (μὲ δοτ.) Πίπτω (Καταπίπτω) ὑποκάτωθέν τινος.

Ὑπο·κατα·σκευάζω, Μ. άσω. Κατορθόνω (Κατασκευάζω) τι κρυφίως, ὑπενεργῶ.

Ὑποκατασκευή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐν κρυπτῷ κατασκευή (προκατασκευή).

Ὑποκατάστασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποκαθίστημι, ἡ εἰς τόπον ἄλλου (ἀφαιρεθέντος) ἀντικατάστασις, (Γαλλ.) substitution.

Ὑποκατάστατος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκατασταθεὶς (ἀντικατασταθεὶς εἰς τόπον τοῦ ἀφαιρεθέντος), (Γαλλ.) substitué.

Ὑπο·κατα·φρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Καταφρονῶ ὀλίγον τι, τρόπον τινὰ ὡς ἂν νὰ καταφρονῶ, παραμελῶ.

Ὑπο·κατα·χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ὑποκατέχεα κτλ.). Περιχύνω ξεχειλίζων ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑπο·κάτ·ειμι, Μ. ειμι (παρτ. Ὑποκατῄειν κτλ.). Καταιβαίνω (Μεταβαίνω) ὑποκάτωθέν τινος ἢ (;) ὀλίγον παρακάτω.

Ὑπο·κατ·εσθίω, Μ. ἔδομαι (ἀόρ. Ὑποκατέφαγον κτλ.). Κατατρώγω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑπο·κάτ·ημαι, Ἰων. ἀντὶ Ὑποκάθημαι.

Ὑποκατηφής, έος (ὁ, ἡ). ὀλίγον κατηφής (σκυθρωπός).

Ὑπο·κατ·ορύσσω (ττω), Μ. ορύξω. Σκάπτω ἀπὸ κάτω, ὑποσκάπτω· σκάπτων παραχόνω.

Ὑποκάτω, ἐπίρ. Ἀποκάτω, (μὲ γεν.) ἀποκάτω ἀπό.

Ὑποκάτωθεν, ἐπίρ. Ἀπὸ τὸ κάτω μέρος.

Ὑποκατώρυχος (ὁ, ἡ), [ὑποκατορύσσω]. παραχωμένος (ἐν εἴδει κατώρυχος, καταβολάδας).

Ὑπόκαυμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρ[illegible]ει πρὸς ὑπόκαυσιν, ὑππέκαυμα (κυρ. καὶ μτνμ.).

Ὑπόκαυσις, εως (ἡ), τὸ ὑποκαίειν, ἄναμμα (πύρωμα λουτροῦ κτλ.) ἀπὸ κάτω. 2)(συνκδχ.)=Ὑποκαύστρα.

Ὑπόκαυστον (τό). δωμάτιον (κυρ. λουτροῦ) θερμαινόμενον ὑποκάτωθεν (δι' ὑποκαύσεως). 2)=τῷ

Ὑποκαύστρα (ἡ). ὁ ὑποκάτωθεν φοῦρνος (τὸ Τουρκ. κιουλχάνι) τοῦ λουτροῦ.

Ὑπό·κειμαι, Μ. κείσομαι. Κεῖμαι ὑποκάτωθεν· εἶμαι βαλμένος ὡς θεμέλιον (ἢ μτνμ. ὡς ἀντικείμενον ἢ ὡς διδόμενον), προϋποτίθεμαι (» Ἐμοὶ δὲ παρὰ πάντα τὸν λόγον ὑπόκειται, ὅτι κτλ., « Ηρ.)· εἶμαι πεσμένος εἰς τοὺς πόδας τινὸς (ἢ τὸν παρακαλῶ)· εἶμαι ὑπ' ὄψιν τινός, =Πρόκειμαι (» Ἀλλ' ἐμοὶ οὗτοσὶ ἆθλος γ' ὑποκείσεται, « Πίνδ. » Μία ἐλπὶς εἰς σωτηρίαν ὑπόκειται, « Διόδ., μένει ὑπόλοιπος)· (μτνμ.) εἶμαι παρὼν ἢ πρόχειρος ἢ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινὸς (» Τὸν ὑποκείμενον χρόνον, « Πλβ.)· εἶμαι βαλμένος εἰς ὑποθήκην (εἰς ἐνέχυρον). » Τὰ ὑποκείμενα τοῖς δανείσασι, « Δμ. ‖. (ὡς οὐσ.) » Ὑποκείμενον, « τὸ ἀντικείμενον τῆς προτάσεως (τῆς ἐπιχειρήσεως;), ὁ σκοπός, ἡ πρόθεσις, ἡ ὑπόθεσις· (φλσοφ.) ἡ ὕλη· (διαλεκτ.) τὸ διδόμενον· (Γρμτ.) τὸ ἐκ πρώτου (τὸ οὐσιαστικὸν) τοῦ ῥήματος, (παρβλ. Ὑφίσταμαι).

Ὑπο·κείρω, Μ. κερῶ. Κόπτω (Κουρεύω) ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον ὀλίγον. » Γυπῶν δίκην ὑποκείρουσιν αὐτούς, « Πλ.

Ὑπο·κελεύω, Μ. εύσω. Ὑπηρετῶ εἰς πλοῖον (Δίδω εἰς τοὺς ναύτας τὸ σύνθημα τῆς κωπηλασίας) ὡς δευτερεύων τοῦ κελευστοῦ. 2) προστάζω (παρακινῶ) κρυφίως (;).

Ὑπο·κέλλω, Μ. κελῶ ἢ κέλσω. (μὲ αἰτ. προθετ.) Ἐκπίπτω (Ἐξοκέλλω, Καταντῶ) ἀνεπαισθήτως εἰς.

Ὑπόκενος (ὁ, ἡ). κενὸς (ἄδειος, κούφιος) ὑποκάτωθεν· (μτνμ.) ὀλίγον τι κοῦφος (μάταιος), Διάκενος.

Ὑπο·κενόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀδειάζω ἀπὸ κάτω (κυρ. τὴν κοιλίαν διὰ κινητικοῦ).

Ὑπο·κεντέω-ῶ, Μ. ήσω. Κεντῶ (Τρυπῶ) ὑποκάτωθεν· κεντῶ (ἢ μτνμ. διεγείρω) ὀλίγον, δίδω νύξιν.

Ὑποκέραμος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκάτωθεν πήλινος (κεράμειος), ἑνωμένος μὲ πηλόν.

Ὑπόκερας, ατος (ὁ, ἡ, τό). ὁ ὑποκάτωθεν κεράτινος.

Ὑποκερχαλέος (κερχναλέος), ου (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι βραχνός, βραγχώδης, ὑπόβραγχος. » Τὸ ὑποκερχναλέον, « Ἱππκρ., τὸ βραγχῶδες τῆς φωνῆς.

Ὑποκευθής, έος (ὁ, ἡ). κρυμμένος ὑποκάτωθεν. 2)=Ὑπόκοιλος, [ἐκ τοῦ

Ὑπο·κεύθω, Μ. κεύσω. Κρύπτω ἔνδοθεν ἢ ὑποκάτωθεν, ὑποκρύπτω.

Ὑποκεφάλαιον (τό). τὸ ὑπὸ τὴν κεφαλὴν τιθέμενον, προσκέφαλον.

Ὑπόκηρος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ (ἔχων μέσα καὶ) κηρί· (ἐπμ.) δολωμένος, ἄπαστρος.

Ὑπο·κηρύσσω (ττω), Μ. ύξω. Κηρύττω (Παραγγέλλω ὡς κῆρυξ) νὰ γένῃ σιωπή. ‖. (μσ.) κοινοποιῶ ἢ συγκαλῶ ἢ δημοπρατῶ διὰ τοῦ κήρυκος· (ἰδιαιτ.) ἐξαιτοῦμαι διὰ κηρύγματος σιωπήν.

Ὑπο·κιθαρίζω, Μ. ίσω. (μὲ δοτ.) Ὑπὸ κιθάραν ᾄδω, τραγῳδῶ μὲ τὴν κιθάραν πρὸς τέρψιν τινός.

Ὑπο·κινδυνεύω, Μ. εύσω. Ὑποδύομαι κίνδυνον, διακινδυνεύω κατά τι.

Ὑποκίνδυνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον κινδυνώδης ἢ ὑποκείμενος εἰς κίνδυνον, κινδυνεύων ἢ ἐπικίνδυνος κατά τι.

Ὑπο·κινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ ὑποκάτωθεν (ἀπὸ τοῦ βάθους) ἢ ὀλίγον τι· (μτνμ.) κινῶ εἰς συμπάθειαν, ἢ· διεγείρω κρυφίως, ὑπερεθίζω. ‖. (ἀμτβ. ἢ ἐλλ.) κινοῦμαι ὀλίγον τι (ἀπὸ τὸν τόπον μου), μετασαλεύω· (μτνμ.) κάμνω κίνημα πρὸς ἐπανάστασιν· (ἐνίοτε) παρασαλεύει ὁ νοῦς μου, (κοιν.) τὰ χάνω, παραλογίζω.

Ὑπο·κίνυμαι, Π. ἀντὶ Ὑποκινέομαι.

Ὑπο·κινύρομαι (παρτ. Ὑπεκινυρόμην ἢ πλέον οὔ). Ψάλλω ἢ Τραγῳδῶ σιγανά· (ἐνίοτε) κλαυθμυρίζω.

Ὑπο·κινύσσω, Π. ἀντὶ Ὑποκινέω.

Ὑπόκιρρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κιρρὸς (κιτρινωπός).

Ὑποκιστίς, ίδος (ἡ), εἶδος παρασιτ. φυτοῦ (τὸ ὁπ. φυτρόνει εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ κίσου).

Ὑποκλαδόν, ἐπίρ. Κλίνοντας ὀλίγον τὰ γόνατα, [ἐκ τοῦ

Ὑπ·οκλάζω, Μ. άσω. Γονατίζω ὀλίγον

(μτνμ. ἐπὶ λύχνου) κοντεύω νὰ σβύσω· (μτφορ.) ἀρχίζει νὰ σβύνῃ (νὰ ταπεινόνεται) τὸ φρόνημά μου, ἐκλείπει ἡ προθυμία μου.

;Ὑπο·κλαίω, Μ. κλαύσομαι. Κλαίω (Παραπονοῦμαι) κρυφὰ ἢ μὲ χαμηλὴν φωνήν.

Ὑπο·κλάω, Μ. κλάσω. Τσακκίζω ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον, (συγχ. τῷ Ὑποκλάζω).

†Ὑπο·κλείω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑποκλαίω.

Ὑπο·κλέπτω, Μ. κλέψω. Κλέπτω ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον. 2) = Ὑποκρύπτω.

Ὑπο·κλάζω καὶ (Ἰων.) Ὑποκληΐζω, Μ. ἴσω, Π. διαθρυλλῶ κρυφίως· (πθ. μὲ γεν.) θρυλλοῦμαι ὑπό τινος.

†Ὑποκλινής, έος (ὁ, ἡ). ὑποτεταγμένος, ὑπήκοος, [ἐκ τοῦ

Ὑπο·κλίνω, Μ. κλινῶ. (μὲ δοτ. ἐκ δ') Κλίνω (καὶ πθ. Σκύπτων χόνομαι ἢ πλαγιάζω) ὑποκάτωθέν τινος· (μτφορ) ὑποτάσσω (καὶ πθ.) ὑποτάσσομαι, ὑποκύπτω.

Ὑπο·κλονέω-ῶ, Μ. ήσω. Κλονῶ (Ταράττω) ἐκ θεμελίων, Συνταράττω· (πθ. μὲ δοτ.) ταράττομαι (καὶ Π. τρέπομαι εἰς φυγήν, καταδιώκομαι) ὑπό τινος.

Ὑπο·κλοπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὑποκλέπτω.

Ὑπόκλοπος (ὁ, ἡ), Π. [ὑποκλέπτω]. ὑποκεκρυμμένος.

Ὑπο·κλύζω, Μ. κλύσω. Ξεπλύνω ὑποκάτωθεν· καθαρίζω διὰ κλυστῆρος. » Τὸ σῶμα—, « Πλ.

Ὑπόκλυσις, εως (ἡ) ☧

Ὑποκλυσμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ξέπλυμα ἀπὸ κάτω· κάθαρσις διὰ κλυστῆρος.

Ὑπο·κλύω, Μ. κλύσομαι, Π. ἀκούω κρυφά· (μὲ γεν. ἐκ δ') ἀκούω τι ἀπὸ τοῦ στόματός τινος.

;Ὑπο·κνάω-ῶ (ἢ ·κνήθω), Μ. κνήσω. Ξύνω ὀλίγον, (συγχ. τῷ

Ὑπο·κνίζω, Μ. ίσω. Τσιμπῶ ἢ Γαργαλίζω (κυρ. καὶ μτφορ.) ὀλίγον· διεγείρω ἢ (πθ.) αἰσθάνομαι ἐσωτερικῶς κνισμόν τινα ἐπιθυμίας ἢ ζηλοτυπίας.

Ὑπο·κοιλαίνω, Μ. ανῶ. Κοιλαίνω (Βαθουλόνω) ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον· ὑποσκάπτω.

Ὑποκοίλιον (τό). τὸ ὑπὸ τὴν κοιλίαν μέρος τοῦ σώματος, (ἄλλ.) Ὑπογάστριον.

†Ὑποκοιλίς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑποκυλίς.

†Ὑπόκοιλον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπόκωλον.

Ὑπόκοιλος (ὁ, ἡ). κοῖλος ἔνδοθεν ἢ ὑποκάτωθεν· ὀλίγον τι κοῖλος.

Ὑπο·κολακεύω, Μ. εύσω. Κολακεύω κρυφίως (μὲ τρόπον), ὡς ἂν νὰ κολακεύω.

Ὑποκόλοβος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἢ κατά τι κολοβός.

Ὑποκολπίδιος, Π. καὶ Ὑποκόλπιος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸν κόλπον (ὑπὸ τὸν κόλπον) φερόμενος, (συνεκδχ.) κρυπτός, ἢ· ἀγαπητός, χαϊδεμμένος.

Ὑπόκολπος (ὁ, ἡ), = Ὑποκόλπιος.

Ὑπο·κολυμβάω-ῶ, Μ. ήσω. Κολυμβῶ ὑποκάτωθεν, βουτῶ.

Ὑπόκομμα (τό). τὸ μέρος ὅπου στενεύει τὸ σῶμα τῶν ἐντόμων.

Ὑπο·κομπέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοῦζω (Ἀντηχῶ) βαθειά, ἐκπέμπω κρουόμενος ἀμυδρόν τινα ἦχον.

Ὑποκομψίας, ου (ὁ). ὁ κατ' ἐπιτήδευσιν ὑπόκομψος, (κοιν.) κυριτσάκης.

Ὑπόκομψος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ κομψός (νόστιμος).

;Ὑπο·κονιάω (έω)-ῶ = Ὑποκονίω.

Ὑποκόνισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποκονίω, τὸ ἀναχωμάτισμα (δευτέρισμα) τοῦ ἀμπελιοῦ ἵνα κορνιακτισθῶσι τὰ σταφύλια.

Ὑπο·κονίω, Μ. ίσω. Σκονίζω (κυρ. τὰ σταφύλια ἵνα ὡριμάσουν ταχύτερον) σκάπτων ὑπὸ τὴν ῥίζαν (συντρίβων τὰς βώλους) τῆς ἀμπέλου. 2) (μσ.) πασπαλίζομαι μὲ σκόνιν (ἑτοιμαζόμενος νὰ παλαίσω). » Ὑποκονίεται, τὴν λαβὴν ἔντονον ποιῶν καὶ ἄφυκτον, « Πλ.

Ὑπόκοπος (ὁ, ἡ). ὀλίγον κουρασμένος.

Ὑπόκοπρος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ κόπρον.

;Ὑπο·κόπτω, Μ. κόψω. Κόπτω ὑποκάτωθεν.

Ὑπο·κορίζομαι [ὑ. κόρη], Μ. ίσομαι. Ὁμιλῶ (Προφέρω τὰς λέξεις) 'σὰν μικρὸ παιδί· (συχν.) μεταχειρίζομαι (καὶ μτβτ. ὀνομάζω μὲ) χαϊδευτικὰ (ὑποκοριστικὰ) ὀνόματα· (ἐν γέν.) χαϊδεύω (» Εἰ λυπουμένην γ' αἴσθοιτό με, νηττάριον ἂν καὶ φάττιον ὑπεκορίζετο, « Ἀρστφ)· μετριάζω δι' εὐφώνου ὀνόματος τὸ δύσφημον τοῦ πράγματος (» Τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας ὀνόμασι χρηστοῖς ἐπικαλύπτοντας ἀστείως ὑποκορίζεσθαι, τὰς μὲν πόρνας ἑταίρας, τοὺς δὲ φόρους συντάξεις κτλ. καλοῦντας, « Πλ.), ἢ (ἐκ τοῦ ἐναντ.) διαστρέφω (ἐκφαυλίζω) ἐπίτηδες τὸ πρᾶγμα διὰ τοῦ ὀνόματος (» Οἱ δὲ μισοῦντες, ὑποκοριζόμενοι, ὀνομάζουσί με κακίαν, « Ξεν.)· (ἐνίοτε) μιμοῦμαι σκωπτικῶς (ἐπὶ τὸ γελοιῶδες), (Τουρκ.) κάμνω τὸ ταχλίτι τινός. » Ὑποκοριζόμενος τοὺς μὲν τὸ φθέγμα, τοὺς δὲ τὸ βάδισμα, « Φλστρ.

Ὑποκόρισμα (τό), τὸ χρησιμεῦον πρὸς ὑποκορισμὸν (ὄνομα εὔφημον διὰ τοῦ ὁπ. μετριάζεται τὸ ἄλλως δύσφημον) τοῦ πράγματος. » Εἰδὼς φυγῆς ὑποκόρισμα καὶ παρακάλυμμα τὴν ἀρχὴν αὐτῷ διδομένην, « Πλ.

Ὑποκορισμός (ὁ), τὸ ὑποκορίζεσθαι, ἡ ἐπὶ τὸ μετριώτερον ἢ κολακευτικώτερον ἔκφρασις, ὁ δι' ὑποκοριστικοῦ ὀνόματος χαρακτηρισμὸς τοῦ πράγματος. » Ἔστι δὲ ὁ ὑποκορισμός, ὃς ἔλαττον ποιεῖ καὶ τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀγαθόν, « Ἀρστ.

Ὑποκοριστικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ὑποκορισμόν, ὁ ἐπὶ τὸ ἔλαττον ἢ μετριώτερον ἐκφραστικός, χαϊδευτικός.

Ὑποκοριστικῶς, ἐπίρ. Μὲ ὑποκοριστικὸν τρόπον ἢ ὄνομα, ἐπὶ τὸ εὐφημότερον ἢ χαϊδευτικώτερον.

Ὑπο·κουρίζομαι, Π. ἀντὶ Ὑποκορίζομαι.

Ὑπο·κουφίζω, Μ. ίσω, = Ὑπελαφρύνω.

Ὑπόκουφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κοῦφος (κυρ. καὶ μτφορ.).

;Ὑπο·κράζω, Μ. κράξω (ἀόρ. β'. Ὑπέκραγον). Ἀποκρίνομαι μὲ κραυγάς.

Ὑποκρατήριον (τό). τὸ τοῦ κρατῆρος ὑπόβαθρον, (Γαλλ.) soucoupe.

Ὑπο·κρέκω, Μ. κρέξω. Ἀντηχῶ (κυρ. καθὼς αἱ χορδαὶ μουσ. ὀργ. κρουόμεναι ἐλαφρά), Ὑπηχῶ· (μὲ αἰτ.) = Προανακρούομαι· (μὲ δοτ.) συμφωνῶ· ὁμοιάζω. » Τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν μανίαισιν ὑποκρέκει, « Πίνδ. » Ἀεὶ τὸ πρὸς χάριν ὑποκρέκει, « Πλ.

;Ὑπο·κρέμαμαι, Μ. κρεμήσομαι. Κρέμαμαι ὑποκάτωθεν, (εἰς τὸν Ὁμ. Ὕμν. Ἀπόλλ. 284, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπικρέμαμαι).

Ὑπόκρημνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κρημνώδης (κατηφορικός, ἀποκρημνος).

†Ὑποκρήνη (ἡ). βρύσις (κρήνη) κειμένη πλησίον ἢ κατωτέρω ἄλλης (τῆς καθ' αὑτό).

Ὑπόκρηνος (ὁ, ἡ), Π. [ὑ. κάρηνον]. ὁ ὑποκάτωθεν τῆς κεφαλῆς.

Ὑποκρητηρίδιον (τό); Ἰων. ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ

Ὑποκρητήριον, Ἰων. ἀντὶ Ὑποκρατήριον.

Ὑπο·κρίζω, Μ. κρίξω; Ἐκπέμπω λεπτόν τινα ἦχον, τρίζω σιγανά.

Ὑπο·κρίνομαι, Μ. κρινοῦμαι (ἀόρ. Ὑπεκρινάμην καὶ Ὑπεκρίθην, καὶ τὸ θετ. Ὑποκριτέον). Ἀποκρίνομαι. » Ἀκούεις, ὥς τοι ὑποκρίνονται; « Ἰλ. Η. » Ταῦτα μὲν ἡ Πυθία ὑπεκρίνατο αὐτοῖσι, « Ἡρ. 2) ἐξηγῶ, ἑρμηνεύω. » Ὄνειρον—, « Ὁμ., Ἀρστφ. 3) (συνήθ.) παραστήνω ὡς ὑποκριτὴς (θεάτρου)· ἀπαγγέλλω ῥητορικῶς μὲ τὸν ἀνήκοντα τῆς φωνῆς τόνον (» Τοὺς Δημοσθένους λόγους οὐκ ἔνι τῷ βουλομένῳ ἐν ἡδονῇ ὡς ἀνάγνωσμα διελθεῖν, ἀλλ' αὐτοὶ διδάσκουσι πῶς αὐτοὺς ὑποκρίνεσθαι δεῖ, νῦν μὲν εἰρωνευόμενον, νῦν δ' ἀγανακτοῦντα, νῦν δὲ νεμεσῶντα, « Δ. Ἀλ.)· (μτνμ.) μιμοῦμαι πρὸς ἀπάτην, προσποιοῦμαι. » Προμηθέα (» Ὀδυσσέα, Αἴαντα κτλ.) ὑποκρίνεσθαι, « Αξ. » Ὑπεκρίθησαν δὲ καὶ τραγῳδοὶ καὶ κωμῳδοί, « Ἀθ. » Μανίαν ὑποκρίνεσθαι, « Αχ. (☧ πρὸς ἀπαρ.) » Ὑποκρίνονται σχεδιάζειν, « Ἑρμγ.

Ὑποκρισία (ἡ), σπν. καὶ Π. ἀντὶ

Ὑπόκρισις, εως (ἡ), τὸ ὑποκρίνεσθαι, ἀπόκρισις. » Χρηστηρίου—, « Ἡρ.)· (συχνότ.) παράστασις ὑποκριτοῦ (θεατρική)· σχηματισμὸς τῆς φωνῆς τοῦ ῥήτορος ἢ τοῦ ἀναγινώσκοντος ἐπὶ τὸ μιμητικώτερον, τόνος ἐκφράσεως, ἀπαγγελία μὲ ἔμφασιν (» Τοὺς ἀναγινώσκοντας τὸν Δημοσθένη, . . . αὐτὴ ἡ λέξις διδάσκει μεθ' οἵας τῆς ὑποκρίσεως ἐκφέρεσθαι δεήσει . . πῇ μὲν εἰρωνευόμενον, ☧ ἅμα ὑπαγανακτοῦντα καὶ παρεντείνοντα τὸν ἦχον· πῇ δὲ συναλγοῦντα ἢ ἐπισπεύδοντα, ἢ ἐκδειματούμενον, ἢ διασύροντα κτλ., . . ὡς οἱ κατὰ ἀλήθειαν πεπονθότες ἐπιτελοῦσι· πάνυ γὰρ εὔηθες ἄλλο τι ζητεῖν ὑποκρίσεως διδασκαλεῖον, ἀφέντας τὴν ἀλήθειαν, « Δ. Ἀλ.) (μτφορ.) μίμησις πρὸς ἐξαπάτησιν, προσποίησις, (Γαλλ.) ὑποκρισία, (κοιν.) ἀλεπουδιά, ψευτοευλάβεια κτλ.

Ὑποκριτήρ, Π. ἀντὶ

Ὑποκριτής, οῦ (ὁ). ὁ ὑποκρινόμενος (κυρ. διδων ἀποκρίσεις ἢ χρησμούς), ἐξηγητής (» Ὀνείρων—, « Αχ., = Ὀνειροκρίτης)· (συχνάτ.) ὁ παρασταίνων (πρόσωπόν τι) εἰς τὸ θέατρον, (Γαλλ.) acteur (» Δραμάτων—, « Πλ.)· (μτφορ.) ὁ προσποιούμενος τὸν εὐλαβῆ (τὸν ἐνάρετον κτλ.) πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν ἁπλουστέρων. » Ὅταν νηστεύητε, μὴ γίνεσθε, ὥσπερ οἱ ὑποκριταί, σκυθρωποί· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις κτλ., « Γρφ.

Ὑποκριτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ἢ γινόμενος καθ') ὑπόκρισιν, ὑποκριτοῦ ἴδιος, θεατρικός. » Λέξις—, « Δ. Φαλ., ἡ ῥητορικῶς καλλωπισμένη (ἐπιτετηδευμένη). » Ὑποκριτική (ἐνν. τέχνη), « Αρτ., ἡ τῶν ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου.

Ὑποκριτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ὑποκριτικὸν τρόπον, μὲ τόνον (μὲ σχηματισμὸν φωνῆς κτλ.) ὑποκριτοῦ, καθ' ὑπόκρισιν.

Ὑπο·κρούω, Μ. κρούσω. Κτυπῶ ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον (σιγανά)· κρούω ἐλαφρὰ ἢ πρὸς δοκιμὴν τὰς χορδὰς μουσ. ὀργάνου, Προανακρούομαι, (παρβλ.) Ὑποκρέκω· κτυπῶ μὲ τὸ πόδι μου τὸν (μουσικ.) χρόνον· (μτνμ.) διακόπτω τὸν λέγοντα, τὸν ἀποκρίνομαι πρὶν τελειώσῃ· (ἐν γέν.) αὐθαδιάζω· ἀντισέχομαι· (ἐπὶ αἰσχρ. ἐνν.) = Βινέω. ‖. (μσ. μὲ αἰτ.) δίδω νὰ ἐννοήσῃ τις, ὑπαινίττομαι.

Ὑπο·κρύπτω, Μ. κρύψω. Κρύπτω ὑποκάτωθεν· (μτφορ.) σκεπάζω, συγκαλύπτω. ‖. (μσ. μὲ αἰτ.) κρύπτομαι (φυλάττω τι κρυφὸν ἢ μυστικὸν) ἀπό τινα, προσποιοῦμαι, Ἀποκρύπτομαι. » Τὰ τῶν ὑποκρυπτομένων χρήματα, « Ξεν., ἐκείνων οἱ ὁπ. κρύπτουν (χώνουν;) τὰ χρήματά των.

Ὑπόκρυφα, ἐπίρ. Π. κρυφά, μυστικά, ἐν ἀποκρύφῳ.

Ὑπόκρυψις, εως (ἡ), τὸ ὑποκρύπτειν ἢ ὑποκρύπτεσθαι, προσποίησις.

Ὑπο·κρώζω, Μ. κρώξω. Κρώζω (Φωνάζω 'σὰν κόρακας) μὲ βαθειὰν (μόλις ἀκουομένην) φωνήν.

Ὑπο·κτείνω, Μ. κτενῶ. Κτείνω (Φονεύω) κρυφίως ἢ διὰ προδοσίας, δολοφονῶ.

Ὑποκυάνεος καὶ Ὑποκύανος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κυανοῦς, κλίνων πρὸς τὸ κυανοῦν.

Ὑπο·κυβερνάω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ἢ μὲ γεν. Διοικῶ τὸ πλοῖον ὡς) δευτερεύων τοῦ κυβερνήτου.

Ὑπόκυκλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἢ ἀπὸ κάτω στρογγυλὸς (κυκλοτερής). 2) Π. = Ὑπότροχος. ‖. (οὐσ.) Ὑπόκυκλον (τό), τροχοῦλι προσηρμοσμένον ὑπὸ τὰς βάσεις τρίποδος κτλ. » Χρύσεα δέ σφ' ὑπόκυκλα (ἄλλ. γρφ. διῃρημ. Ὑπὸ κύκλα) ἑκάστῳ πυθμένι ἧκεν, « Ἰλ. Σ.

Ὑποκυλίς, ίδος (ἡ) καὶ

Ὑπόκυλον (τό). τὸ κάτω βλέφαρον.

Ὑπο·κυμαίνω, Μ. ανῶ. Κυματίζω ἐλαφρά, κινοῦμαι κυματοειδῶς (ὡς ἂν τὸ φεΐδι, ἢ τὰ μαλλιὰ ἐπὶ τῶν ὤμων)· (μτνμ.) παρέλκω, περιττεύω.

Ὑπο·κυματίζω, Μ. ίσω. Κινῶ ἢ Κινοῦμαι μὲ σιγανὸν κυματισμόν.

Ὑπο·κύομαι, Μ. κύσομαι (ἀόρ. Ὑποκυσάμην), Π. μένω ἔγκυος, συλλαμβάνω, ἐγγαστρόνομαι.

Ὑπο·κύπτω, Μ. κύψω. Σκύπτω κάτω ἢ ὑποκάτω· (μτφορ. μὲ δοτ.) κλίνω τὸν αὐχένα, ὑποτάσσομαι· (ἐνίοτε μτβτ.) » Ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, « Ἀρστφ., σκύψε τὴν ῥάχην (Κωμ. τὴν καμπούραν) σου νὰ σὲ φορτώσω. 2) Π. ἀντὶ Προκύπτω, σκύπτων ἐβγαίνω· ἀναδύομαι. » Χέρσῳ ὑπέκυψε (κατὰ διόρθ. ἀντὶ ὑπέτυψε) κορώνη, « Ἀρ.

;Ὑπο·κυρόω-ῶ, Μ. ώσω, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ἐπικυρόω.

Ὑπόκυρτος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κυρτὸς (γυρτός, καμπύλος).

Ὑπο·κυρτόω-ῶ, Μ. ώσω. Γέρνω τι ὀλίγον.

†Ὑπόκυστις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑποκιστίς.

Ὑπόκυφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κυφὸς (σκυφτός, καμπούρης).

†Ὑποκυφώνιον (τό), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ ὑπὸ τὸν κύφωνα (τοῦ ζυγοῦ) ξύλα.

(Ὑπο·κύω), ἄχρ. ἐνεργ. τοῦ Ὑποκύομαι.

Ὑποκώλιον (τό). τὸ ὑπὸ τὴν κωλῆν μέρος τοῦ σώματος, τὸ ὄπισθεν τοῦ μηροῦ.

Ὑπο·κωμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Κωμῳδῶ (Σατυρίζω, Περιγελῶ) μὲ τρόπον ὑποκεκρυμμένον.

Ὑπόκωφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι κωφός.

Ὑπολαΐς [ὑ. λᾶας], ίδος (ἡ), εἶδος πτηνοῦ (σκωληκοφάγου), (κοιν.) ποταμίδα, (Γαλλ.) fauvette.

†Ὑπο·λαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Λαλῶ κρυφά, μουρμουρίζω.

Ὑπο·λαμβάνω, Μ. λήψομαι (ἀόρ. Ὑπέλαβον κτλ.). 'Παίρνω τι (ἐμβαίνων ὑποκάτωθεν) ἐπάνω μου, φορτόνομαι. » Τὸν δὲ (Ἀρίονα) δελφῖνα λέγουσι ὑπολαβόντα ἐξενεῖκαι ἐπὶ Ταίναρον, « Ἡρ. 2) 'παίρνω κρυφίως ὑποκάτωθεν. » Τὸ παραῤῥέον δημόσιον ὕδωρ ὑπολαμβάνοντες ὑπῆγον εἰς οἰκίας ἰδίας, « Πλ. 3) κρατῶ ὀλίγον ὀπίσω, σταματῶ. » Τὸν ἵππον—, « Ξεν., (παρβλ. Ἀναλαμβάνω 12). 4) πιάνω τι ἐν ᾧ περνᾷ, τοῦ κόπτω τὸν δρόμον· (μτνμ) δράττομαί τι ὡς ἕρμαιον. » Ὑπολαβόντες πεπλανημένας τὰς ναῦς, « Θκ. » Καί μιν, ὡς πλέοντα γενέσθαι κατὰ Μαλέην, ὑπολαβεῖν ἄνεμον βορῆν, καὶ ἀποφέρειν πρὸς Λιβύην, « Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) » Μεταθέουσι γὰρ (αἱ κύνες), . . πολὺ ὑπολαμβάνουσαι, « Ξεν. (καὶ μτνμ.) » Μανίη ὑπέλαβε αὐτόν, « αὐτ. » Ἡ ναυμαχίη ὑπολαβοῦσα τὴν πόλιν, « αὐτ. » Ὑπολαβόντες οἱ κόλακες τὴν μειρακιώδη ταύτην τοῦ Ἀλ. ἐπιθυμίαν, « Πλ., (ὅθ. 5) 'παίρνω ἢ ἀρχινῶ (καὶ ἐπὶ πραγμ. συμβαίνω) ἀμέσως ἔπειτα ἀπό, διαδέχομαι. » Πρῶτος ἄειδε Μενάλκας, εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδάν, « Θκρ. » Δυσπορία ὑπελάμβανεν αὐτούς, « Ξεν., ηὗραν ἐμπρός των, ἀπήντησαν. (καὶ ἀπολ.) » Ὑπολαβὼν ἐκ τῆς θαλάσσης ἄνεμος, « Πλ., (κοιν.) ἐπῆρεν, ἐσηκώθηκε. (☧ πθ.) » Ἔργον ὑπειλημμένον, « Ἡρ., ἀρχινημένον ἀπὸ ἄλλον. 6) (ἰδ. αἰτ.) 'παίρνω τὸν λόγον τινὸς (ἐν ᾧ ὁμιλεῖ), τὸν διακόπτω· (ἢ ἀφ' οὗ τελειώσῃ) τὸν ἀποκρίνομαι ἀμέσως. (μετὰ καὶ συχνότ. χωρὶς τοῦ) » Τὸν λόγον—, « Αξ. » Ὁ μὲν ταῦτα ἠρώτα· ὁ δὲ ὑπολαβών, ἔφη, « Ἡρ. » Ἔτι λέγοντος αὐτοῦ, ὑπολαβὼν εἶπε, « Ξεν. » Ὑπολαβὼν δ' ἐγώ, τοῦ Κλεοδήμου διαλείποντος, « Πλάτ. » Πρὸς τὸ μὴ δοκοῦν ἐπιτηδείως λέγεσθαι εὐθὺς ὑπολαμβάνοντες, « Θκ. 7) (ἐνίοτε) παραδέχομαι, ἀποδέχομαι. » Τὸν λόγον—, « Ἡρ. (Γ'. 146). 8) (ἐνίοτε) ἐκλαμβάνω, ἐκδέχομαι. » Τὸν ὅμοιον λόγον οὐχ ὁμοίως ὑπολαμβάνειν δεῖ, « Ἰσκρ. » Τὴν ἄγνοιαν ὑπολαμβάνειν εἰς τὸ εὐσεβέστερον, « Γαλ. (ὅθεν 9) (συχνότ.) λαμβάνω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἰδέαν, φρονῶ, νομίζω, ὑποθέτω· ἐλπίζω. » Τοιοῦτόν τι τῇ διανοίᾳ ὑπολάβητε, « Αἰσχ., φαντασθῆτε. » Δοκεῖς μοι ὑπειληφέναι με οὕτως ἀνιαρῶς ζῆν, ὥς τε κτλ., « Ξεν. » Τίνα δ' ἄν τις εὐεργετήσας ὑπολάβοι χάριν κομιεῖσθαι μᾶλλον ἢ, « αὐτ. » Τοῦτο γάρ τις τάχ' ἂν ὑπολάβοι, « Ἀρστ. (καὶ ἐπίρ.) » Οὕτω πως ὑπείληφα, « Δμ. (καὶ πθ.) » Ὅπως ποθ' ὑπείλημμαι περὶ τούτων, « αὐτ., ὅπως δήποτε κάνουν με θεωροῦν (μὲ φρονοῦν). (☧ κατὰ μτχ.) » Δόξα ὑπειλημμένη, « Αξ., ἡ καθ' ὑπόληψιν. 10) 'παίρνω κρυφίως (μὲ ἀπατηλὸν τρόπον), φέρω (ἑλκύω) εἰς τὸ μέρος μου, ξελογιάζω. » Μισθῷ μείζονι ὑπολαβεῖν τοὺς ξένους, « Θκ. » Κέρκυραν ὑπολαβόντες, « αὐτ., ἀποσπάσαντες αὐτὴν ἀπὸ τοὺς ἐναντίους των. 11) 'παίρνω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου, βοηθῶ, ὑποστηρίζω. » Οἱ εὔποροι τοὺς ἐνδεεῖς ὑπολαμβάνουσι, « Στρ., (παρβλ. Ἀναλαμβάνω 2).

Ὑπολαμπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπολάμπων (λάμπων ὑποκάτωθεν ἢ ἀμυδρῶς πως), στιλπνός, ὑαλιστερός· διαφανής.

Ὑπο·λάμπω, Μ. λάμψω. Λάμπω ὑποκάτωθεν ἢ ἀμυδρῶς πως· ἀρχίζω νὰ λάμπω (νὰ φαίνωμαι). » Ὡς δὲ τὸ ἔαρ ὑπέλαμπε, « Ἡρ., καθὼς ἄρχισεν ἡ πρώτη ἄνοιξις.

Ὑπόλαμψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., λάμψις ἀμυδρά, στιλπνότης, ὑαλάδα.

Ὑπο·λανθάνω, Μ. λήσω (ἀόρ. Ὑπέλαθον κτλ.). (μὲ δοτ.) Εἶμαι κρυμμένος ὑποκάτω ἀπό, δὲν φαίνομαι.

Ὑπο·λαπάζω, Μ. άσω. Κενόνω ὑποκάτωθεν ἢ δι' ἐλαφρᾶς κενώσεως. » Τὴν γαστέρα—, « Αἰλ.

Ὑπολάπαρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι λαπαρὸς (μαλακός, σπογγώδης, ἀραιός, [Γαλλ.] flasque).

Ὑπο·λαπάσσω, Μ. άξω, = Ὑπολαπάζω.

Ὑπο·λεαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι ὀλίγον λεῖον (ὁμαλόν, ὑαλιστερόν)· λεπταίνω.

Ὑπο·λέγω, Μ. λέξω. Λέγω πρισέτι ἢ ὑποκρούων· λέγω τι τὸ ὁπ. χρεωστεῖ νὰ ἐπαναλάβῃ ἄλλος, ὑπαγορεύω, (καθὼς τώρα λέγομεν) κανονάρχῶ.

Ὑπολέθριος (ὁ, ἡ). σχεδὸν ὀλέθριος (θανάσιμος).

Ὑπο·λείβω, Μ. λείψω. Χύνω ἐν εἴδει σπονδῆς. ‖. (μσ.) χύνομαι ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον, στάζω, ὑποῤῥέω.

Ὑπόλειμμα (τό), τὸ ὑπολειπόμενον, ὑπόλοιπον, καταπάτι, ἀπομεινάρι· (Ἰταλ.) ῥέστον λογαριασμοῦ.

Ὑπο·λείπω, Μ. λείψω. Ἀφίνω (καὶ πθ. Μένω) ὀπίσω ἢ ὡς περίσσευμα, ἀπομένω· (μτνμ.) ἐπιζῶ· (μὲ γεν.) ἐλαττοῦ-

μαι· ἀποτυγχάνω· (ἀμτβτ.) ἐκλείπω ἢ ἀρχίζω νὰ ἐκλίπω. »Κρειῶν ὀπταλέων, ἅ ῥα τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες,« Ὀδ. Π. (καὶ ἀμτβτ.) »Ἡ δὲ κίττα, ὅταν ὑπολίπωσιν αἱ βάλανοι, ἀποκρύπτουσα ταμιεύεται,« Ἀρστ. »Τῶν ναμάτων, τὰ μὲν ὑπελίμπανε θέρους, τὰ δ' εἰς τέλος ἀπεσβέννυτο,« Δ. Ἀλ. (ϰ μσ.). »Τὸ ναυτικὸν πληροῦν, ὑπολειπομένους μηδεμίην τῶν νεῶν,« Ἡρ. (ϰ αὐτπθ.) »Οἱ μὲν ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος, αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο,« Ὀδ. Θ. »Τοὺς τοξότας μικρὸν ὑπολειπομένους τοῦ στόματος τῶν ὁπλιτῶν,« Ξεν., παρατεταγμένους ὀλίγον ὀπίσω. »Ἤν τι ἢ ἀπεσχισμένον τοῦ στρατεύματος λάβωμεν, ἢ ὑπολειπόμενον,« αὐτ. (καὶ πθ.) »Υἱὸς ὑπολειφθείς,« Δξ. »Οὐχ ὑπελήφθη ἐξ αὐτῶν οὐδὲ εἷς,« Γρφ. (παρβλ. Ἀπολείπω).

Ὑπόλειψις, εως (ἡ), τὸ ὑπολείπειν ἢ ὑπολείπεσθαι, ἄφημα ὀπίσω, καθυστέρησις· (ἐνίοτε) ἔκλειψις (ἡλίου).

Ὑπολέλειμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ὑπολείπω.

Ὑπόλεπρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι λεπρὸς (τραχὺς ἢ ψωριασμένος).

Ὑπολεπτολόγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν ὀλίγον τὰς λεπτολογίας.

Ὑπόλεπτος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι λεπτὸς (ψιλὸς ἢ λιγνός), λεπτούτσικος.

Ὑπο·λεπτύνω, Μ. υνῶ. Λεπταίνω ὀλίγον.

Ὑπο·λευκαίνω, Μ. ανῶ. Λευκαίνω (ϰ πθ. Λευκαίνομαι) ὀλίγον, γίνομαι-

Ὑπόλευκος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἢ ὑποκάτωθεν λευκός, ἀσπρειδερός, ἀσπρουλιάρικος.

Ὑπολευκόχρως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑπόλευκον χρῶτα (δέρμα ἢ χρῶμα).

Ὑπο·λήγω, Μ. λήξω. Παύω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐλαττοῦμαι ἀνεπαισθήτως· (μὲ γεν.) διακόπτομαι ἀπό.

Ὑποληΐς, ΐδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὑπολαΐς.

Ὑπο·ληκέω-ῶ (Ἰων. ἀντὶ Ὑπολάσκω, -λακέω), Μ. ήσω (ἀόρ. Ὑπέλακον, πρκ. Ὑπολέληκα), Π. ἀντὶ Ὑπηχῶ, Ὑποκρούω.

Ὑπόλημμα (τό), τὸ ὑποληφθὲν (συλληφθὲν ἐν γαστρί), κύημα.

Ὑπολήνιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν ληνὸν τιθέμενος ἢ κείμενος. ‖. (οὐσ.) Ὑπολήνιον (τό), λάκκος ὁ ὁπ. κτίζεται ἢ καδὶ τὸ ὁπ. βάλλεται ὑπὸ τὴν τρύπαν τοῦ ληνοῦ ἵνα δέχεται τὸ ἐκρέον κρασὶ ἢ 'λάδι, (κοιν.) 'πολῆνι.

Ὑποληνίς, ίδος (ἡ), = Ὑπολήνιον. 2) (κατ' ἐκτ.) σκάφη (ἀγγεῖον) ὅπου πίνουν τὰ ζῶα.

Ὑπόληξις, εως (ἡ), τὸ ὑπολήγειν, ἡ κατ' ὀλίγον παῦσις, ἀρχὴ τέλους (παύσεως)· (συνκδχ.) τὸ μέρος ὅπου ἀρχίζει νὰ τελειώνῃ τι. »Τῶν ὤτων—,« Ἀθ., ἡ κάτω ἄκρα.

Ὑποληπτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ὑπολαμβάνω.

Ὑποληπτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑπολαμβάνειν. »Δύναμις ὑποληπτική,« Μ. Ἀντ., ἡ τοῦ φρονεῖν οὕτως ἢ ἄλλως.

Ὑποληπτικῶς, ἐπίρ. Καθ' ὑπόληψιν, κατ' ἰδέαν.

Ὑποληπτός, ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ὑπολάβῃ (νὰ φαντασθῇ, νὰ συλλάβῃ κατ' ἰδέαν), ἐπιδεκτικὸς ὑπολήψεως, καταληπτὸς καθ' ὑπόληψιν.

Ὑπο·ληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ληρῶ (Φλυαρῶ) ὀλίγον, παραλαλῶ.

Ὑποληφθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπολαμβάνω.

Ὑπόληψις, εως (ἡ), τὸ ὑπολαμβάνειν ἢ ὑπολαμβάνεσθαι, (ἰδιαιτ.) ἡ ἐκ διαδοχῆς λῆψις (»Ἐξ ὑπολήψεως διεξιέναι,« Πλάτ., νὰ ὁμιλῇ τις ἀρχίζων ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἐτελείωσεν ὁ ἄλλος), (ὅθ.) ἀπόκρισις, ἀντιλογία, (Ἰσκρ. Βσρ. 443).

2) (συχνότ.) ἰδέα τὴν ὁποίαν ἔχει τις (συνέλαβεν, ἐσχημάτισε μὲ τὸν νοῦν του) περί τινος, εἰκασία, γνώμη, δοξασία. »Τὴν ὑπόληψιν, ἣν ἔχομεν περὶ τῶν θεῶν,« Ἀρστ.

Ὑπολήψομαι, μέλλ. τοῦ Ὑπολαμβάνω.

Ὑπο·λιγαίνω, Μ. ανῶ. Ὑπᾴδω (Ὑποκρούω) λιγυρῶς.

Ὑπολίζων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὀλίγον τι κατώτερος (μικρότερος, ὀλιγώτερος).

Ὑπόλιθος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι λιθώδης. 2) λίθινος ὑποκάτωθεν (ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν).

Ὑπο·λιμπάνω, Ἀττ. ἀντὶ Ὑπολείπω.

Ὑπολιμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι λιμώδης (πεινασμένος). »Δεῖπνον—,« Πλ., ἀπὸ τὸ ὁπ. σηκόνεταί τις 'μισοπεινασμένος, πτωχικόν.

Ὑπο·λιπαίνω, Μ. ανῶ. Παχύνω ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑπολίπαρος (ὁ, ἡ). λιπαρὸς ὁπωσοῦν, ἀρκετὰ παχύς, μᾶλλον παχὺς παρὰ λιγνός.

;Ὑπο·λιπάω-ῶ, Μ. . . . Εἶμαι ὁπωσοῦν (ἀρκετὰ) παχύς.

Ὑπολιπής, έος (ὁ, ἡ), = Ὑπόλοιπος.

Ὑπ·ολισθαίνω (άνω), Μ. ολισθήσω. Γλιστρῶ καὶ πίπτω κατ' ὀλίγον (ἀνεπαισθήτως).

Ὑπόλισπος καὶ (Ἀττ.) Ὑπόλισφος (ὁ, ἡ) ὀλίγον τι λιγνὸς (λίσπος).

† Ὑπόλιτος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι λιτὸς (εὐτελής, πρόστυχος).

Ὑπόλιχνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι λίχνος (λαίμαργος).

† Ὑπο·λογέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ -Ὑπο·λογίζω (σπντ.)

Ὑπο·λογίζομαι, Μ. ίσομαι, = Ὑπὸ λόγον τίθημι, περνῶ εἰς (ἢ συχνότ. κρατῶ, ἐκπίπτω, καταιβάζω ἀπὸ) τὸν λογαριασμόν, (ἐν γέν.) λογαριάζω (κυρ. ϰ μτφορ.). »Οὐδὲν ὑπελογίσατο οὔτε σωμάτων οὔτε χρημάτων ἀσθένειαν,« Ξεν.

Ὑπολογισμός (ὁ), τὸ ὑπολογίζεσθαι, πιάσιμον εἰς (ἢ κράτημα ἀπὸ) τὸν λογαριασμόν, λογάριασμα (κυρ. ϰ μτφορ.). »Ὑπολογισμὸν ποιεῖσθαί τινος,« Λξ., = Ὑπολογίζεσθαί τι.

Ὑπόλογος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ λόγον ὢν ἢ τιθέμενος· λόγου (προσοχῆς) ἄξιος, ἀξιόχρεως· (ἐνίοτε) ὑπεύθυνος, (Γαλλ.) responsable (;). »Τούτων οὐδεμίαν ὁρῶ τῶν σκήψεων ὑπόλογον οὖσαν ἐν τοῖς νόμοις,« Δμ., ἀναφερομένην ἢ παραδεκτήν. »Οὐδέν σοι ὑπόλογον τίθεμαι.« Πλάτ., δὲν σὲ θεωρῶ οὐδενὸς (τούτων) ὑπεύθυνον ‖. (συχνότ. οὐσ. ἀρσ.) τὸ εἰς λογαριασμὸν ἢ (μτνμ.) εἰς βάρος (ἢ ἐκ τοῦ ἐναντ.) εἰς δικαιολογίαν τινὸς μετρούμενον. »Σιτία εἰς ὑπόλογον λαμβάνουσιν,« Ἀθ., ἀντὶ (εἰς ἐκπεσμὸν) τῶν χρημάτων, (Γαλλ.) à compte. »Ἐν οὐδενὶ ὑπολόγῳ ποιεῖσθαί ἢ (τιθέναι) τι,« Δμ., Λσ., ἀδιαφορεῖν (μὴ ψηφᾶν) ὁλότελα. »Οὐδεὶς ὑπόλογος τῇ βουλῇ γέγονε,« Δείν., κἀνεὶς δὲν τὸ ἐλογάριασε πρὸς δικαιολογίαν της. 2) (ἀριθμ.) ἡ κατὰ τὸν ἐπιμόριον λόγον σχέσις τῶν ἀριθμῶν πρὸς ἀλλήλους, (Γαλλ.) sous-multiple.

Ὑπόλοιπος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπολειπόμενος (μένων ὀπίσω, ἐπιζῶν εἰς ἄλλον), ἐπίλοιπος.

Ὑπόλοξος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι λοξὸς (καὶ μτφορ. σκοτεινός, ἀμφίβολος).

Ὑπο·λοπάω-ῶ, Μ. ήσω. (ἐπὶ δένδρ.) Ἀρχίζω νὰ φουσκόνω (νὰ ἀλλάζω τὴν φλοῦδάν μου).

Ὑπολοχαγός (ὁ). ὁ δευτερεύων τοῦ λοχαγοῦ, (Γαλλ.) lieutenant.

Ὑπολύδιος (ὁ). (ἦχος) ὁ πλησιάζων εἰς τὸν λύδιον ῥυθμὸν ἢ τόνον τῆς παλ. μουσ.

Ὑπο·λύζω. Μ. λύξω. Ἔχω ὀλίγον λόξυγγα, ἢ Κλαίω σιγανὰ μὲ ἀναφυλλητόν.

Ὑπολύριος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὰς χορδὰς τῆς λύρας προσαρμοζόμενος. »Δόναξ—,« Ἀρσφ. (παρβλ. Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 47). ‖. (οὐσ.) Ὑπολύριον (τό), τὸ (ἄλλ.) Μαγάδιον τῆς λύρας.

Ὑπόλυσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑπολύω, λύσιμον (τοῦ ἱμάντος) τῶν ὑποδημάτων· ἔκλυσις (τοῦ τόνου τοῦ σώματος). »Τῆς δυνάμιος—,« Ἀρετ.

Ὑπο·λύω, Μ. λύσω. Λύνω τι τὸ ὁπ. εἶναι δεμένον ὑποκάτωθέν τινος· (ἰδιαιτ.) λύνω τὸ λωρὶ τοῦ ὑποδήματος· (συνκδχ.) ἐβγάζω (ἤ, καθὼς λέγομεν τώρα, τραβῶ) τὰ ὑποδήματά τινος (καὶ μσ.) τὰ ὑποδήματά μου (»Ἰδὼν αὐτὸν οἰκετῶν ἀπορίᾳ ἀρχόμενον αὐτὸν ὑπολύειν, προσέδραμε καὶ ὑπέλυσε,« Πλ. »Τὼ πόδε πρότεινον, ἵν' ὑπολύσω,« Ἀρσφ.)· (μὲ γεν. ἐκ δ'.) λύνω καὶ (συνκδχ. ἐβγάζω, ἐλευθερόνω) τινὰ ἀπὸ (»Δεσμῶν—,« Ἰλ. Α. [καὶ κατὰ τμσ.] »Ἵππους λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ,« Ἰλ. Θ., ἐξέζεψαν. [καὶ πθ.] »Πρῶτος ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμην, ὑπέλυσα δ' ἑταίρους,« Ὀδ. Ι.)· (μτνμ.) ἐκλύω (παραλύω) τὸν τόνον τῶν νεύρων τοῦ σώματος, (κοιν.) κόπτω τὰ ἥπατα. »Νεβρόν, τὸν θηρητὴρ ἐτύχησε βαλών, ὑπέλυσε δὲ γυῖα,« Ἰλ. Ο. (καὶ ἐπὶ παλαιστῶν) »Κόψ' ὄπισθεν κώληπα τυχών, ὑπέλυσε δὲ γυῖα,« Ἰλ., τὸν ἐπεδίκλωσε, τὸν ὑπεσκέλισε. (καὶ πθ.) »Ὑπέλυντο δὲ γυῖα,« Ἰλ. Π., ἀπέκαμαν (ἐνεκρώθησαν) τὰ μέλη του, ἀπέθανε.

Ὑπολωΐς, ΐδος (ἡ), = Ὑπολαΐς.

Ὑπο·λωφάω-ῶ, Μ. ήσω. Παύω ἢ Ἀναπαύομαι ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ μετριάζω.

Ὑπομαζίδιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ-

Ὑπομάζιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν μαζὸν φερούμενος ἢ κρατούμενος, (συνκδχ. ἐπὶ βρέφ.) ὁ θηλάζων (ὢν εἰς τὸ βυζὶ) ἀκόμη, βυζανιάρικος.

Ὑπόμαζος (ὁ, ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Ὑπομάζιος, (εἰς τὸν Βίωνα, Δ', 26, ἀνγν. διηρημ. ὑπὸ μαζοί).

Ὑπο·μαίνομαι, Μ. μανοῦμαι ἢ μανήσομαι. Τρελλαίνομαι ὀλίγον, εἶμαι ἢ κάμνω ὡς ἂν 'τρελλός.

Ὑπόμακρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μακρὺς (μακρότερος τοῦ δέοντος).

Ὑπο·μαλακίζομαι, Μ. ισθήσομαι. Χάνω τρόπον τινὰ τὴν προθυμίαν μου, ἀρχίζω νὰ ἐνδίδω (νὰ δειλιῶ), γίνομαι ὀλίγον χαυνότερος (μαλθακώτερος).

Ὑπο·μαλάσσω, Μ. άξω. Μαλάζων ἀπαλύνω (Μαλακόνω κυρ. καὶ μτνμ.) ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑπο·μαραίνομαι, Μ. μαρανθήσομαι. Μαραίνομαι ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ μαραίνωμαι (καὶ μτνμ. νὰ σβύνω· νὰ μετριάζω, νὰ παρακμάζω).

Ὑπόμαργος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μωρὸς (θρασύς, παράφορος), (κοιν.) τρελλούτσικος.

Ὑπομασθίδιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ-

Ὑπομάσθιος (ὁ, ἡ), = Ὑπομάζιος.

Ὑπο·μάσσω (ττω), Μ. μάξω. Ζυμόνω (καὶ συνκδχ. Ἀλείφω) κρυφὰ (μὲ τρόπον).

Ὑπομαστίδιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Ὑπομάζιος.

Ὑπομάσχαλος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν μασχάλην κείμενος ἢ φορούμενος. ‖. (οὐσ.) Ὑπομάσχαλον (τό), « Γλσ., τὸ ὑπὸ τὴν μασχάλην μέρος τοῦ σώματος, τὰ πλευρά.

Ὑπόμαυρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι 'μαῦρος (σκοτεινός), ἀμυδρός.

Ὕπομβρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὑγρός, βροχερός. »Νεφέλη—,« Πλ.

Ὑπο·μειδιάω-ῶ, Μ. άσω. Μειδιῶ κρυφὰ ἢ ἄκροις χείλεσι, χαμογελῶ.

Ὑπο·μειόω-ῶ, Μ. άσω. Σμικρύνω (Ἐλαττόνω) ὀλίγον, [ἐκ τοῦ

Ὑπομείων, ονος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μικρότερος (κατώτερος), ὑποδεέστερος. ‖· (εἰς τὴν Σπάρτ.) »Ὑπομείονες, Ξεν., οἱ τῆς ἐσχάτης τάξεως πολῖται, οἱ μὴ ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λεγομένων Ὁμοίων (ἴδε τὴν λέξ.).

Ὑπο·μελαίνω, Μ. ανῶ. 'Μαυρίζω ἢ Εἶμαι 'μαῦρος (μελανὸς) ὀλίγον.

Ὑπομελανδρυώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων τὸ μελάνδρυον τοῦ θύννου, 'μαῦρος ἀνάμεσα (ὡς ἂν τὰ παχειὰ παλαμυδοκόμματα).

Ὑπο.μελανίζω, Μ. ίσω, = Ὑπομελαίνω.

Ὑπόμελας, ανος (αινα, αν). Ὀλίγον μέλας, κλίνων πρὸς τὸ 'μαῦρον, 'μαυρειδερός.

Ὑπο·μέμφομαι, Μ. μέμψομαι. Κατηγορῶ ἢ Παραπονοῦμαι ὀλίγον ἢ κρυφίως.

Ὑπομεμψίμοιρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μεμψίμοιρος (γρυνιάρης, παραπονιάρης).

Ὑπομενετέος, α, ον, θετ. τοῦ Ὑπομένω.

Ὑπομενετικός, ή, όν. Ὁ ὑπομένων γενναίως (ἀγογγύστως), καρτερικός, ὑπομονετικός· ἐπίμονος.

Ὑπομενητέος, α, ον, = Ὑπομενετέος.

Ὑπομενητικός, ή, όν, = Ὑπομενετικός.

Ὑπομενητός, ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναται ἢ πρέπει νὰ ὑπομένῃ τις, ὑποφερτός.

Ὑπο·μένω, Μ. μενῶ. Μένω ὀπίσω ἢ εἰς τὴν θέσιν μου, (κυρ.) στέκομαι περιμένων τὸν ἐχθρόν, δὲν φεύγω· (ὅθ. ἐν γέν.) προσμένω, στέκομαι περιμένων· (ἐνίοτε) ὑπολείπομαι, (κοιν.) ἀπομένω· (ἐνίοτε) ἀποδέχομαι ἢ καταδέχομαι· (συνήθ. μτνμ.) ὑποφέρω· τολμῶ, ἐπιχειρῶ· (σπν.) ἐπιμένω· (ἐνίοτε) ἐπιζῶ· (ἐπὶ τιμωρίας) ἀπόκειμαι. »Οἱ δ' ἅμα πάντες ἕποντο· αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα, ὀϊσσάμενος δόλον εἶναι,« Ὀδ. Κ. »Οἱ δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, οὐδ' ἐφόβηθεν.« Ἰλ. Ε. »Οἴχοντο φεύγοντες, οὐδ' ὑπέμειναν,« Ἡρ. (ϰ ἐπὶ ῥ. τοπ.) »Κατὰ νόμον ἔδει τοὺς μέλλοντας εἰσελαύνειν θρίαμβον ἔξω τείχους ὑπομένειν,« Πλ. (καὶ πρὸς αἰτ.) »Αὖτις ἀνέδραμεν, οὐδ' ὑπέμεινε Πάτροκλον, γυμνόν περ ἐόντ' ἐν δηϊοτῆτι,« Ἰλ. Π. (ἢ ἀπαρ.) »Οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινεν γνώμεναι!« Ὀδ. Λ. (ἢ μτχ.) »Ὑπομενέουσι χεῖρας ἐμοὶ ἀνταειρόμενοι,« Ἡρ. (καὶ μτνμ.) »Αἰσχρόν τι ὑπομένειν,« Πλ., δὲν καταδέχεται νὰ κάμῃ. (καὶ ἐπὶ καλοῦ σπν.) »Οὐχ ὑπομένειν τὰς παρ' ἐκείνου δωρεάς,« Ἰσκρ., δὲν τὰς καταδέχεται. »Ταῦτα πάντα ὑπομένει,« Γρφ. (καὶ ἀπολ.) »Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος,« αὐτ., ἐπιμείνας. (καὶ δοτ. σπν.) »Τοῖσι ἀνδράσι τούτοισι οὐκ ὑπέμειναν τὰ τέκνα,« Ἡρ., δὲν τοὺς ἔζησαν. (καὶ ἀπολ. κατὰ μτχ.) »Οἱ ὑπομένοντες,« Θκ., οἱ ἐπίλοιποι.

Ὑπο·μερίζω, Μ. ίσω, = Ὑποδιαιρῶ.

Ὑπομερισμός (ὁ), = Ὑποδιαίρεσις.

Ὑπο·μηκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Βελάζω ('σὰν τὸ 'γίδι) σιγανά.

Ὑπομήκης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μακρὺς (ὑψηλός).

† Ὑπο·μηλαφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψηλαφῶ μὲ τρόπον (ἐλαφρὰ) τὴν πληγὴν διὰ τῆς μήλης.

Ὑπο·μηλίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω ὀλίγον (κατὰ τὸ χρῶμα κτλ.) τὸ μῆλον, εἶμαι-

Ὑπομήλινος, η, ον. Ὁ ἔχων ὀλίγον τὸ χρῶμα τοῦ μήλου, κιτρινωπός.

Ὑπομήτριος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν ἀκόμη εἰς τὴν μήτραν (εἰς τὴν γαστέρα) τῆς μητρός του.

Ὑπόμιγμα (τό). μίγμα ἀνεπαίσθητον, [ἐκ τοῦ

Ὑπο·μίγνυμι, Μ. μίξω. Σμίγω (Ἑνόνω) μὲ τρόπον ἢ κατ' ὀλίγον. 3) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ. μὲ δοτ.) πλησιάζω που κρυφίως (Θκ. Η', 102).

Ὑπο·μιμνήσκω, Μ. ὑπο·μνήσω. Ἐνθυμίζω μὲ τρόπον ἢ ἐν δέοντι, ὑπενθυμίζω. »Πάλιν παλαιὸν ἄλγημ' ὑπέμνησας, ὦ λῷστε,« Σοφ. (καὶ μὲ γεν. ἐκ δ'.) »Ὑπέμνησέν τε ἑ πατρός,« Ὀδ. Α. (καὶ μσ. αὐτπθ.) »Τούτου γὰρ ἀρτίως ὑπεμνήσθην,« Λξ.

Ὑπο·μισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ κρυφίως ἢ ὀλίγον τι.

Ὑπόμισθος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν ἢ πράττων τι ὑπὸ μισθόν, μισθωτός.

Ὑπο·μνάομαι-ῶμαι, Μ. μνήσομαι, Π. ζητῶ κρυφίως εἰς γάμον γυναῖκα· ἐνεργῶ νὰ τὴν ἀποσπάσω ἀπὸ τὸν ἄνδρα της (νὰ τὴν ξελογιάσω). 2) Ἰων. = Ὑπομιμνήσκομαι.

Ὑπόμνημα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ὑπόμνησιν· (ἰδιαιτ.) ἔγγραφον ὅπου σημειόνει τις ὅτι δήποτε διὰ ἐνθύμησιν, σημειωματάριον· (ἐνίοτε) σχέδιον ἐγγράφου (ἐπιστολῆς κτλ.)· (εἰς τὰ πλθ.) ὑποσημειώσεις (σχόλια) συγγράμματος, (Γαλλ.) commentaires.

Ὑπο·μνηματίζω, Μ. ίσω. Γράφω τι ἐν εἴδει ὑπομνήματος, σημειόνω εἰς ὑπόμνημα ἢ (μσ.) εἰς τὰ ὑπομνήματά μου· ἐξηγῶ δι' ὑπομνημάτων, σχολιάζω. »Οἱ ὑπομνηματισάμενοι,« Γρμτ., οἱ ὑπομνηματισταί.

Ὑπομνηματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων ὡς ὑπόμνημα, ὁ ἐν εἴδει ὑπομνήματος. »Σύγγραμμα—,« Ἀρς.

Ὑπομνημάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ὑπόμνημα.

Ὑπομνηματισμός (ὁ), τὸ ὑπομνηματίζειν, ἐγγραφὴ (κυρ. δημοσ. πράξεως) πρὸς ὑπόμνησιν, σημείωσις, σύνταξις ὑπομνημάτων, σχολιασμός, ἐξήγησις.

Ὑπομνηματιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τὸ ὑπομνηματίζειν (κυρ. τὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων), σχολιαστής, (Γαλλ.) commentateur.

Ὑπο·μνηματογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω ὑπομνήματα ἢ ἐν εἴδει ὑπομνήματος, σημειόνω πρὸς ἐνθύμησιν· (χ. πτ.) εἶμαι-

Ὑπομνηματογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων ὑπομνήματα (σχόλια)· ὁ σημειόνων πρὸς ὑπόμνησιν (ἐγγράφων εἰς τὸν κώδηκα τῶν ἀρχείων) τὰ πρακτικὰ τῆς κυβερνήσεως, ἀρχειοφύλαξ· (εἰς τὴν Ἀλεξάνδρ.) ὁ δεύτερος τῶν ἐπιχωρίων ἀρχόντων.

Ὑπο·μνημονεύω, Μ. εύσω. Γράφω εἰς ὑπόμνημα ἢ ἐν εἴδει ὑπομνήματος· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) σημειόνω τι πρὸς ὑπόμνησίν τινος, (εἰς τὸν Ἀθ. διορθ. Ἀπομνημονεύω).

Ὑπόμνησις, εως (ἡ), τὸ ὑπομιμνήσκειν ἢ ὑπομιμνήσκεσθαι, ἡ ἐν δέοντι ἐνθύμησις, ὑπενθύμισις· ἡ ἀπὸ μνήμης διήγησις.

Ὑπο·μνήσκω, Π. ἀντὶ Ὑπομιμνήσκω.

Ὑπο·μνηστεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἀρραβωνίζω. »Τὴν θυγατέρα τινί,« Λξ. ‖. (πθ.) »Ὁ ὑπομνηστευθείς,« Ἀρστ., ὁ ἀρραβωνιασθείς.

Ὑπομνηστικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑπομιμνήσκειν (ὑπενθυμίζειν). »Ὑπομνηστικὸν (τό), « Βαι, = Ὑπόμνημα.

Ὑπομνήστριαι (αἱ). αἱ ὑμνοῦσαι τὴν θεὰν ἱέρειαι.

Ὑπ·όμνυμαι, Μ. ομοῦμαι (ἀόρ. Ὑπωμοσάμην κτλ.). Ἐξαιτοῦμαι παρὰ τοῦ δικαστηρίου παράτασιν ἢ ἀναβολὴν (ἐν γέν. τροποποίησιν) τῆς δίκης προτείνων ἐνόρκως εὔλογόν τινα αἰτίαν. »Ἐπειδὴ δ' ἐκάλει ὁ ἄρχων εἰς τὸ δικαστήριον ἅπαντας τοὺς ἀμφισβητοῦντας (τοῦ κλήρου) κατὰ τὸν νόμον, ὑπωμοσάμεθα ἡμεῖς, τουτονὶ δημοσίᾳ ἀπεῖναι στρατευόμενον. Ὑπομοθέντος δὲ τούτου, ἀνθυπωμόσαντο οἱ ἀντίδικοι, καὶ... ἔπεισαν τοὺς δικαστὰς ψηφίσασθαι, τῆς δίκης ἕνεκ' ἀπεῖναι τουτονί, καὶ οὐ δημοσίᾳ,« Δμ.

Ὑπομονή (ἡ), τὸ ὑπομένειν (μένειν ὀπίσω ἢ κατὰ χώραν, προσμένειν, ἐπιμένειν

ὑποφέρειν κτλ.), (ἰδιαιτ.) ἀνοχὴ (καρτερία) εἰς τὰ δεινά, (Γαλλ.) patience. » Αἰσχρῶν ἔργων—, « Θφρ., ἀποδοχή, στέρξιμον ἢ τόλμη πρὸς ἐπιχείρησιν.

Ὑπομονητέος, α, ον, = Ὑπομενετέος.

Ὑπομονητικός, ή, όν, = Ὑπομενετικός.

Ὑπομονητός, ή, όν, = Ὑπομενετός.

Ὑπο·μορφάζω, Μ. άσω, = Ἐπιμορφάζω.

Ὑπομοσία (ἡ), ἀδκμ. ἢ σπνι. ἀντὶ Ὑπωμοσία.

Ὑπο·μοσχεύω, Μ. εύσω. Μοσχεύω (Πολλαπλασιάζω διὰ μεταφυτεύσεως) κρυφίως· (μτνμ.) ὑποθάλπω. » Τὸν πόλεμον —, « Εὐνάπ.

Ὑπομόχθηρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μοχθηρὸς (τὸν τρόπον).

Ὑπομόχλιον (τό). τὸ ὑπὸ τὸν μοχλὸν τιθέμενον ὡς κέντρον τῆς δυνάμεως (point d'appui).

Ὑπο·μύζω, Μ. ύσω. Βογγῶ (Μουγρύζω) κρυφὰ (ἢ σιγανά).

Ὑπο·μυθέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι, Π. προλέγω.

Ὑπο·μυκάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Μυκῶμαι (Μουγγρύζω) σιγανά, ἀποκρίνομαι διὰ μυκηθμῶν, ἀντηχῶ βαθειὰ ἐν εἴδει μυκηθμοῦ.

Ὑπόμυξος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μυξώδης· ὄχων (γεμάτος;) μέσα μύξαν.

Ὑπομύσαρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον βρωμερὸς (δυσώδης ἢ λερός, σιχαμερός).

Ὑπο·μύω, Μ. μύσω. Κλείω (Κλείομαι) ὀλίγον ἢ ἐξ ἡμισείας. » Ὄμματα ὑπομεμυκότα, « Ἀλκ., μισοκλεισμένα.

Ὑπόμωρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι μωρός, λωλούτσικος.

Ὑπονεάζω, Μ. άσω. Γίνομαι νεώτερος ὀλίγον, τρόπον τινὰ (ἀρχίζω νὰ) 'ξανανειόνω.

Ὑπονεάω-ῶ, Μ. άσω. Ὀργόνω ὀλίγον (ἐπιπολαίως ἢ; διὰ πρώτην φορὰν) τὴν νεὰν (τὴν ἀφεθεῖσαν πρὸς καιρὸν χέρσον) γῆν.

Ὑπο·νείομαι, Π. ἀντὶ Ὑπονέομαι.

Ὑπο·νεκρόομαι-οῦμαι, Μ. νεκρωθήσομαι. Σχεδὸν νεκροῦμαι, (Ἰ. Λυδὸς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν).

Ὑπο·νεμεσάω-ῶ, Μ. ήσω. Νεμεσῶ (Ἀγανακτῶ ἢ Φθονῶ) ὀλίγον.

Ὑπο·νέμομαι, Μ. νεμοῦμαι. Κατατρώγω ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον 2) ἐνεργῶ κρυφίως (ὡς δι' ὑπονόμου), ὑποσκάπτω· (μτφορ.) ἐξαπατῶ.

Ὑπο·νέομαι, Μ. νείσομαι, Π. (μὲ γεν. ἢ αἰτ.) ὑπάγω (εἰσχωρῶ) ὑποκάτωθεν, ὑπεισέρχομαι.

†Ὑπο·νευρίζω, Μ. ίσω. Ὑποτέμνω νεῦρα, (κοιν.) κόπτω τὰ ἤπατα, ἐκνευρίζω.

Ὑπο·νεύω, Μ. νεύσω. Κάμνω κρυφίως νεῦμα· (κυρ.) κατανεύω.

Ὑπονέφελος (ὁ, ἡ). σκεπασμένος ὑπὸ τὰς νεφέλας, νεφελώδης, συννεφιασμένος.

Ὑπο·νέω, Μ. νεύσομαι ἢ νευσοῦμαι· Κολυμβῶ ὑπὸ τὸ ὕδωρ (βουτηχτά).

;Ὑπονήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀρκετὰ πρὸς ναυπηγίαν ξύλα (νήϊα).

Ὑπο·νήφω, Μ. νήψω. Ἀρχίζω νὰ ξεμεθῶ, εἶμαι σχεδὸν νήφων.

Ὑπο·νήχομαι, Μ. νήξομαι, = Ὑπονέω. 2) (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) κολυμβῶ ὀλιγώτερον καλὰ (εἶμαι κατώτερος εἰς τὸ κολύμβημα) ἄλλου τινός.

Ὑπο·νίζω (νίπτω), Μ. νίψω. Νίπτω ὑποκάτωθεν. » Τοὺς πόδας—, « Ἀθ.

Ὑπονίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ὕπονος.

Ὑπονιτρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι νιτρώδης.

Ὑπο·νίφω, Μ. νίψω. Χιονίζω ὀλίγον. ||. (πθ.) » Νὺξ ἀνέμῳ ὑπονιφομένη, « Θκ., καθ' ἣν χιονίζει ἐκ διαλειμμάτων (ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνέμου).

Ὑπο·νοέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω μὲ τὸν νοῦν μου, εἰκάζω, συμπεραίνω. » Εἴπερ δεῖ τὰ τῶν θεῶν ὑπονοεῖν, « Ἀνδκδ. 2) (συχνότ.) ὑποπτεύω. » Ὑπονοήσαντες αὐτοὺς τὰ τῶν Ἑλλ. φρονεῖν, « Ἡρ. (ξ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) » Μηδὲν εἰς ἔμ' ὑπονόει τοιοῦτο, « Ἀρφ., μὴ ἔχῃς καμμίαν τοιαύτην ὑποψίαν εἰς ἐμέ. 3) (παρὰ γραμτ. τρτπρσ.) ἐννοεῖται ἔξωθεν, ὑπακούεται.

Ὑπονόημα (τό), τὸ ὑπονοούμενον, συμπερασμός, εἰκασία· ὑποψία.

Ὑπονοητής, οῦ (ὁ). ὁ ὑπονοῶν (ὑποπτεύων), φιλύποπτος.

Ὑπονόθευσις, εως (ἡ), τὸ ὑπονοθεύειν, ἡ κρυφίως γινομένη νόθευσις.

Ὑπονοθευτής, οῦ (ὁ). ὁ ὑπονοθεύων (ἐξαπατῶν), ξεμαυλιστής.

Ὑπο·νοθεύω, Μ. εύσω. Νοθεύω (Δολόνω· Διαφθείρω) κρυφίως· ξεμαυλίζω.

Ὑπόνοια (ἡ), τὸ ὑπονοεῖν, εἰκασία· ὑποψία (συχν.) νόημα ὑποκεκρυμμένον, (ἰδιαιτ.) ἔννοια ἢ ἔκφρασις ἀλληγορική, ἀλληγορία. » Οἱ ῥαψῳδοὶ.. τὰς ὑπονοίας (τῶν ἐπῶν) οὐκ ἐπίστανται, « Ξεν. » Ταῖς πάλαι μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν λεγομέναις, « Πλ. » Καθ' ὑπόνοιαν, » Ἐν ὑπονοίᾳ, » Δι' ὑπονοιῶν, « Αξ., ἀλληγορικῶς, δι' αἰνιγμάτων.

Ὑπο·νομεύω, Μ. εύσω. Ὑποσκάπτω· (μτφορ. μὲ δοτ. ἐκ δ'.) ὑπενεργῶ πρὸς βλάβην (κοιν. σκάπτω τὸν λάκκον) τινος. » Πόλεμον τινὶ—, « Δ. Ἀλ., [ἐκ τοῦ

Ὑπονομή (ἡ), = Ὑπόνομος (οὐσ.). (μτφορ.) ἀντενέργεια κρυφή, ῥᾳδιουργία.

Ὑπονομηδόν, ἐπίρ. Δι' ὑπονόμων, ἢ Ἐν εἴδει ὑπονόμων. » Τοὺς ὀχετούς, οἳ ἐς τὴν πόλιν ὑπονομηδὸν.. ἠγμένοι ἦσαν, « Θκ.

;Ὑπονόμιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς τοὺς (διατελῶν ὑπὸ) νόμους.

Ὑπόνομος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπονεμόμενος (κατατρώγων ἢ φαγωμένος [καὶ μτνμ.] τρυπημένος ὑποκάτωθεν), ὑπεσκαμμένος. » Ἕλκος—, « Δσκρ., τὸ ὁπ. δουλεύει ἀπὸ κάτω. » Χώρα πυρὶ καὶ ὕδατι ὑπόνομος, « Στρ. » Λίμνη βορβορώδη καὶ ὑπόνομον τὴν ἀποφορὰν (ἴσ. ὑποφορὰν) ἔχουσα, « αὐτ., ὑπογείους τὰς ἐκβολάς (;). ||. (οὐσ. ἀρσ.) διοδος (διώρυξ) ὑπόγειος, μίνα (Γαλλ.), λαγοῦμι (Τουρκ.). » Φρεατίαν τεμόμενος, ὑπόνομον ὤρυττεν, ὡς ἀφαιρησόμενος τὸ ὕδωρ αὐτῶν, « Ξεν.

Ὕπονος (ὁ), [ὑ. ὄνος], εἶδ. μηχανῆς (ἀργάτου) πρὸς ἀνασήκωμα φορτίων.

Ὑπο·νοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Νοσῶ (χυδ. Ἀνημπορεύω) ὀλίγον, εἶμαι-

Ὑπόνοσος (ὁ, ἡ). ὑποκείμενος εἰς συχνὰς νόσους, φιλάσθενος.

Ὑπο·νοστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιστρέφω ὀπίσω, ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι· (μτνμ. ἐπὶ ποτ.) τραβηθοῦμαι, ὀλιγοστεύω· (ἐπὶ χώμ. κλπ.) βουλῶ, καταπέφτω, κατακάθουμαι, (Ἡρ. Δ', 62)· (μὲ αἰτ. προθ.) καταντῶ (χειροτερεύων) εἰς.

Ὑπονόστησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐπιστροφή· (ἐπὶ ποτ.) τράβηγμα, ὀλιγόστευσις, ἡ· (ἐνίοτε) καταβύθισις· (ἐν γέν.) βούλημα, κατακάθισμα.

Ὑπο·νοτίζω, Μ. ίσω. Νοτίζω (Ὑγραίνω) ὀλίγον.

Ὑπονυμφίς, ίδος (ἡ). ἡ συνοδεύουσα (παραστέκουσα) τὴν νύμφην, παράνυμφη.

Ὑπο·νύσσω, Μ. νύξω. Τσιμπῶ (Σουβλίζω) ὑποκάτωθεν ἢ ἐλαφρά· (μτφορ.) δίδω κάποιαν νύξιν, ὑποκινῶ.

Ὑπο·νυστάζω, Μ. άξω. Νυστάζω ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ (ὡς ἂν νὰ) νυστάζω.

Ὑπόνωθρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι νωθρός.

Ὑπόξανθος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ξανθός, χρωματισμένος ἐπὶ τὸ ξανθότερον.

Ὑπο·ξενίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω ὀλίγον (κατά τι) ξένος.

Ὑπο·ξέω, Μ. ξέσω. Ξύνω (Ξύνων ἰσάζω) ὑποκάτωθεν ἢ ἐπιπολαίως, (ἴδε ξ Ὑποξύνω).

Ὑπο·ξηραίνω, Μ. ανῶ. Ξηραίνω ὀλίγον

Ὑποξηρασία (ἡ). ὀλίγη ξηρασία.

Ὑπόξηρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ξηρός.

Ὑπο·ξίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι ὀλίγον τι 'ξοινὸς (ὕποξυς).

Ὑπόξυλος (ὁ, ἡ). ὑποκάτωθεν ξύλινος (ξ ἀποπάνω χρυσωμένος)· (μτνμ.) ἐπίπλαστος, κίβδηλος· ἡμιμαθής, χωρὶς βάσιν, ἐπιπόλαιος. » Σοφιστής—, « Επγρ.

Ὑπο·ξυράω-ῶ, Μ. ήσω. Ξυρίζω (Ξυραφίζω) ὀλίγον.

Ὑποξύριος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν ξυρὸν (ὑπὸ τὸ ξυράφιον) τιθέμενος ἢ κείμενος.

Ὕποξυς, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὀξὺς (σουβλερὸς ἢ 'ξοινός), 'ξοινούτσικος.

Ὑπο·ξύω, Μ. ξύσω, = Ὑποξέω. » Ποταμὸς πέζαν νάπης ὑποξύων, « Επγρ., ὑποτρώγων ἐν τῷ παραῤῥέειν.

Ὑπο·παιδοτριβέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιστατῶ εἰς γυμνάσιον ὡς δευτερεύων τοῦ παιδοτρίβου.

Ὑπο·παίζω, Μ. παιξοῦμαι. Παίζω ὀλίγον ἢ κρυφίως· (μτθτ. πρὸς αἰτ.) περιπαίζω μὲ τρόπον.

Ὑπο·παλαίω, Μ. παλαίσω. Παλαίων ἀφίνομαι ἐπίτηδες νὰ νικηθῶ (νὰ πέσω κάτω).

Ὑποπαράβορρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι παράβορρος (πρόσβορρος), βορειότερον κείμενος.

Ὑπο·παραληρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παραληρῶ (Παραλαλῶ) ὀλίγον.

Ὑπο·παρ·εν·θυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὀλίγον τι παρενθυμοῦμαι (λησμονῶ), δὲν καλοπροσέχω.

Ὑποπάρθενος (ἡ). σχεδὸν παρθένος.

Ὑπο·παρ·ωθέω-ῶ, Μ. ωθήσω καὶ ὤσω. Ἀμπώθω πρὸς τὸ πλάγιον (Ξεσκουντῶ, Παραγκωνίζω) μὲ τρόπον.

Ὑπο·πάσσω, Μ. πάσω. Πασσίζω (Ῥίχνω σκορπιστά, Στρώνω) ὑποκάτωθεν. » Ὑ-

πατάσσας ποίην, ἐπὶ ταύτης ἔθηκε ὦν τὰ κρέα, « Ἡρ., (ὅθεν

Ὑπόπαστον (τό), = Ὑπόστρωμα, ὑποπέτασμα.

Ὑπο·παταγέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑποψοφέω, κάμνω ἐλαφρόν τινα κρότον (πάταγον).

Ὑποπαχυς (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι παχύς, παχουλός, παχουλούτσικος.

Ὑπο·πείθω, Μ. πείσω. Πείθω (Καταπείθω) ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον (μὲ τρόπον).

Ὑπο·πεινάω-ῶ, Μ. ήσω. Πεινῶ ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ πεινῶ.

Ὑπόπειρα (ἡ), = Ἀπόπειρα.

Ὑπο·πειράω-ῶ, Μ. άσω. Δοκιμάζω μὲ τρόπον (κυρ.) ζητῶ κρυφὰ νὰ ἀπατήσω (νὰ ξελογιάσω) γυναῖκα.

Ὑπο·πελιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ὑποπέλιος, μελανιάζω ὀλίγον.

Ὑποπέλιδνος καὶ

Ὑποπέλιος (ὁ, ἡ). ὀλίγον μελανὸς (μολυβδόχρους, πελιδνός).

Ὑπόπεμπος (ὁ, ἡ). σταλμένος κρυφὰ (πρὸς ἐπιβουλὴν ἢ κατασκόπευσιν), [ἐκ τοῦ

Ὑπο·πέμπω, Μ. πέμψω. Στέλνω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως ἢ κατόπιν τινός, στέλλω πρὸς καταδίωξιν ἢ κατασκόπευσιν· ἐμβάζω (κάμνω νὰ εἰσχωρήσῃ) τι μὲ τρόπον.

Ὑποπεπτηῶτες, Π. πλθ. τοῦ Ὑποπεπτηὼς ἀντὶ Ὑποπεπτηκώς, μτχ. τοῦ Ὑποπτήσσω ἢ -πτώσσω.

Ὑποπέπτωκα, πρκ. τοῦ Ὑποπίπτω, (ὅθ.

Ὑποπεπτωκότως, ἐπιρ. (μτχ.). Μὲ τρόπον ταπεινὸν (χαμερπῆ, ἐπτοημένον), μὲ ἄκραν ὑπόκλισιν.

Ὑποπεπωκώς, υῖα, ός, πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Ὑπο·πίνω.

Ὑποπεράτωσις (ἡ), = Ἀποπεράτωσις.

Ὑπο·πέρδομαι, Μ. παρδήσομαι (ἀόρ. Ὑπέπαρδον κτλ.). Κλάνω χωρὶς κρότον, κουφοκλάνω.

Ὑπο·περι·κλάω-ῶ, Μ. κλάσω. Λυγίζω ἢ Τσακκίζω ὀλίγον.

Ὑπο·περι·πλύνομαι, Μ. πλυθήσομαι. Ἔχω (Πάσχω ἀπὸ) ὀλίγην διάῤῥοιαν.

Ὑπο·περι·ψύχω, Μ. ψύξω. (κυρ. εἰς τὸ πθ.) Κρυόνω ἢ Κρυολογῶ ὀλίγον.

Ὑπο·περκάζω, Μ. άσω. Ἀρχίζω νὰ ὡριμάζω (κυρ. ἐπὶ σταφυλ. νὰ παρδαλίζω).

Ὑπο·πετάννυμι, Μ. πετάσω. Στρώνω (Ἁπλόνω) ὑποκάτωθεν ὡς-

Ὑποπέτασμα (τό). πᾶν ὅ,τι στρώνεται ἀπὸ κάτω, ταπή, κιλίμι κτλ.

Ὑπο·πέτομαι, Μ. πτήσομαι (ἀόρ. Ὑπεπτόμην). Πετῶ ὑποκάτωθεν.

Ὑπόπετρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἢ ὑποκάτωθεν πετρώδης.

Ὑπο·πήγνυμι, Μ. πήξω. Πήζω (Κάμνω ἢ Ἀφίνω νὰ πήξῃ τι) ὀλίγον.

Ὑπο·πηδάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ ὀλίγον ἢ διὰ μιᾶς, πετιοῦμαι ἔξαφνα ἐπάνω, ἀναβρύω.

Ὑπόπηλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἢ ὑποκάτωθεν λασπώδης, ἔχων λασπώδη πυθμένα.

Ὑπο·πιάζω, Μ. άσω, Δ. καὶ Ἀλεξανδρ. ἀντὶ Ὑποπιέζω, (συγχ. τῷ Ὑπωπιάζω).

Ὑπο·πιέζω, Μ. έσω. Ζουλῶ ὑποκάτωθεν ἢ ἐλαφρά· ζουλῶν ἐκθλίβω· (μτνμ.) στενοχωρῶ.

Ὑπο·πιθηκίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι ὀλίγον τι τὸν πίθηκον, κάμνω μερικὰ γελοῖα σχήματα.

Ὑπόπικρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πικρός, πικρούτσικος.

Ὑποπίμελος (ὁ, ἡ), = Ὑπολίπαρος

Ὑπο·πίμπλημι, Μ. ὑποπλήσω. Σχεδὸν γεμίζω· ἀρχίζω νὰ γεμίζω. (μτνμ. μὲ γεν.) » Τέκνων ὑπεπλήσθησαν, « Ἡρ., ἀπέκτησαν ἀρκετὰ τέκνα, ἐγεννοβόλησαν,

Ὑπο·πίμπρημι, Μ. ὑπο·πρήσω. Καίω ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον, ὑποκαίω.

Ὑπο·πίνω, Μ. πίομαι. Πίνω ὀλίγον ἢ ὀλίγον περισσότερον ἀπ' ὅ,τι πρέπει, (ἐπμ. εἰς τὸν πρκ.) » Ὑποπεπωκώς, « Ξεν., ὀλίγον πιωμένος (Τουρκ. εἰς τὸ κέϊφι), (ἄλλ.) Ὑποβεβρεγμένος.

Ὑπο·πιπίσκω, Μ. ὑπο·πίσω. Ποτίζω (Δίδω τινὸς νὰ πίῃ) ὀλίγον.

Ὑπο·πίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἀόρ. Ὑπέπεσον κτλ.). (μὲ δοτ.) Πίπτω ὑποκάτωθεν· (κυρ.) πίπτω εἰς τοὺς πόδας τινός, παρακαλῶ ἱκετικῶς (γονυκλιτῶς), ἢ πίπτω ὑπὸ τὸν ἀντίπαλόν μου, νικῶμαι παλαίων· (ἐνίοτε) ἀφίνομαι νὰ νικηθῶ ἐπίτηδες χαριζόμενος ἢ κολακεύων· (ὅθ. ἐν γέν.) ταπεινοῦμαι, ὑποκλίνομαι· ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, ἐλαττοῦμαι· (ἐπὶ πραγ.) πίπτω (κεῖμαι) ὑπ' ὄψιν τινός, φαίνομαι ἀμέσως, ἀπαντῶμαι ἐκ τοῦ προχείρου· ὑπόκειμαι· πρόκειμαι.

Ὑπο·πισσόω-ῶ, Μ. ώσω. Πισσόνω ὑποκάτωθεν, καλαφατίζω· (Κωμ.) = Βινέω.

Ὑποπλάγιος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πλάγιος.

Ὑποπλάκιος καὶ ;Ὑπόπλακος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κείμενος εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ἐν Κιλικ. ὄρους Πλάκου, ἢ (κατ' ἄλλ.) εἰς ἐπίπεδον (πλακόεν) μέρος, πεδινός.

Ὑπο·πλάσσω, Μ. πλάσω. Πλάττω ἢ Προσκολλῶ ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον.

Ὑπο·πλαταγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κροτῶ (Πλαταγῶ) ὑποκάτωθεν· βοΐζω βαθειά.

Ὑπόπλατυς, έος (ὁ, ἡ). ὀλίγον πλατὺς ἢ ἁπλωτὸς (ἐπίπεδος). 2) (ἐνίοτε, = Ὑφάλμυρος.

†Ὑπόπλατος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ Ὑπόπλατυς.

Ὑπο·πλέκω, Μ. πλέξω. Πλέκω (Συμπλέκω, Συναρμόζω) ὑποκάτωθεν. » Καλιὰν —, « Αἰλ.

Ὑπόπλεος (ὁ, ἡ). πλήρης (γεμάτος) ἔνδοθεν ἢ ἀρκετά.

Ὑπο·πλέω, Μ. πλευσοῦμαι. (μὲ αἰτ. ἢ δοτ.) Πλέω ὑποκάτωθεν ἢ κατὰ μῆκός τινος.

Ὑπόπλεως (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ὑπόπλεος.

Ὑπο·πλήθω, Μ. πλήσω. Εἶμαι γεμάτος ἔνδοθεν (ὑπόπλεως).

Ὑπο·πληρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ὑποπίμπλημι.

Ὑπο·πλήσσω (ττω), Μ. πλήξω. Κτυπῶ ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον· (συνκδχ.) κουνῶ ἐκ θεμελίων· (μτφορ.) συγκινῶ ἐκ βάθους, συνταράττω.

Ὑπόπλους (ὁ). ὁ ὑποκάτωθεν (κατὰ μῆκος) παραλίου τινὸς γινόμενος πλοῦς.

Ὑπόπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν αὐτοῦ πλοῦτον (δηλ. μεταλλεῖα).

Ὑπο·πλώω-ῶ, Μ. πλώσω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑποπλέω.

Ὑπο·πνέω, Μ πνεύσομαι. Πνέω (Φυσῶ) ὑποκάτωθεν ἢ σιγανά· 'παίρνω ἀέρα, 'ξαναφρεσκάρω.

Ὑπο·ποδίζω, Μ. ίσω. Ὑποχωρῶ ὀπισθοδρομῶν (ὀπισθοποδητί), ἀναποδίζω.

Ὑποπόδιον (τό). σκαμνὶ ἢ ἄλλο τι τὸ ὁποῖον βάλλει τις ὑπὸ τοὺς πόδας του ἵνα μὴ πατῇ κατὰ γῆς, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Ὑποπόδιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοὺς πόδας κείμενος ἢ τιθέμενος.

Ὑπόποδος (ὁ, ἡ), = Ὑπόπους ἢ (;) Ὑποπόδιος.

Ὑπο·ποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω νὰ βαλθῇ τι ὑποκάτωθέν τινος, ὑποτάσσω. 2) προξενῶ (ἐμποιῶ, ἐμπνέω) κατ' ὀλίγον ἢ ἀνεπαισθήτως. » Ζῆλόν τινι—, « Πλ. 3) (συχνότ. μσ.) προσπαθῶ νὰ ἑλκύσω τινὰ μὲ τρόπον (ἀπατηλόν), κολακεύω. » Τὸν δῆμον—, « Πλ., δημαγωγῶ. 4) μιμοῦμαι, προσποιοῦμαι. » Τὴν Κάτωνος παῤῥησίαν—, « Πλ.

;Ὑποποίητος (ὁ, ἡ). ὁ δι' ἀπατηλῶν μέσων (κολακειῶν) προσκτηθείς, προσποίητος.

Ὑποποίκιλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ποικίλος (παρδαλός).

Ὑπόποκος (ὁ, ἡ). πόκου ὑπόπλεως, μαλλιαρός.

Ὑποπόλιος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἀρχινοῦν αἱ τρίχες νὰ ἀσπρίζουν, πολιῶν ὑπόπλεως.

Ὑπο·πολιτεύομαι, Μ. εύσομαι. (μὲ δοτ.) Πολιτεύομαι (Πράττω τὰ τῆς πόλεως) ὑπὸ τὴν ἐπιῤῥοὴν ἢ πρὸς τὸ συμφέρον τινός.

Ὑποπομπή (ἡ). διαταγὴ πεμπομένη πρός τινα, (ἐν γέν.) προσταγή, (εἰς τὸν Αἰσχλ. ἄλλ. γρφ. διῃρημ. ὑπὸ πομπαῖς).

Ὑποπόνηρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον πονηρός, ὑπομοχθηρος.

Ὑπο·πορεύομαι, Μ. εύσομαι, (μὲ δοτ. ἢ αἰτ.) = Ὑπέρχομαι, εἰσχωρῶ κρυφίως, παρεισδύομαι, Ὑπεισέρχομαι.

Ὑποπόρευσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἔμβασμα κρυφίως ἢ ὑποκάτω, παρείσδυσις.

Ὑπόπορτις, ιος (ἡ), Π. [ὑ. πόρτις]. δάμαλις ἔχουσα ὑφ' ἑαυτὴν (θηλάζουσα) μοσχάρι· (μτνμ.) γυνὴ ἔχουσα βρέφος ὑπομάζιον.

Ὑπο·πορφυρίζω, Μ. ίσω. Κλίνω ὀλίγον πρὸς τὸ πορφυροῦν, εἶμαι-

Ὑποπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πορφυροῦς, κλίνων πρὸς τὸ πορφυροῦν χρῶμα, (Γαλλ.) purpurin.

Ὑπόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν (στηριζόμενος εἰς) πόδας, (Ἀρστ.).

Ὑπο·πραΰνω, Μ. ϋνῶ. Καταπραΰνω ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑπόπρεμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν (στηριζόμενος εἰς) πρέμνον (στέλεχος).

Ὑποπρεσβύτερος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πρεσβύτερος (γεροντότερος).

Ὑπο·πρήθω, Μ. πρήσω, Π. ἀντὶ Ὑποπίμπρημι.

Ὑπο·πρηΰνω, Μ. ϋνέω, Ἰων. ἀντὶ Ὑποπραΰνω.

Ὑποπρίασθαι, ἀόρ. β'. (ἀνμλ.) τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπωνέομαι, ἀγοράζω παρὰ τιμὴν ἢ πολλὰ εὐθηνά.

Ὑπο·πρίω, Μ. πρίσω. Τρίζω κρυφά. [illegible] ὀδόντας—, « Ἀχ.

Ὑπο·προ·θέω, Μ. θεύσομαι. Τρέχω (Πετηοῦμαι) ἐμπρὸς διὰ μιᾶς ἢ μὲ τρόπον.

Ὑπο·προῤ·ῥέω, Μ. ῥυήσομαι. Ῥέω (ἐν εἴδει πηγῆς ἢ ῥύακος) ὑποκάτωθεν.

Ὑπο·προ·χέω, Μ. χεύσω. Προχέω (Ἐκχέω) ὑποκάτωθεν· (πθ.) = Ὑποπροῤῥέω.

Ὑπόπρωρος (ὁ, ἡ). ὁ κείμενος ὑπὸ ἢ ἔχων χαμηλὴν τὴν πρώραν, (εἰς τὸν Πλ. διορθ. Ὑόπρωρος).

Ὑπο·πτάω-ῶ, Μ. ήσω. Ψήνω ὀλίγον.

Ὑπο·πτερνίς, ίδος (ἡ). τὸ σανίδι ὅ,που βάλλεται ὑποκάτωθεν τῆς πτέρνας τοῦ ἱστοῦ εἰς τὸν ληνὸν τοῦ πλοίου.

Ὑπόπτερος (ὁ, ἡ). πτερωτός· (συνκδχ.) ταχύς· (ἐπὶ πλ.) ταχύπλους.

;Ὑποπτεύησι, Δ. ἀντὶ Ὑποπτεύει.

Ὑποπτευτής, οῦ (ὁ). ὁ ὑποπτεύων, ὑπόπτης.

Ὑπ·οπτεύω, Μ. εύσω. (ἐν γέν.) Ὑπονοῶ, τεκμαίρομαι, εἰκάζω· (ἰδιαιτ.) θεωρῶ ὑπόπτως (νομίζω ὕποπτόν) τινα ἤτι, (κοιν.) ὑποπτεύομαι· (ἐνίοτε) ἐπιτηρῶ μὲ τρόπον, παραμονεύω· (πθ.) νομίζομαι ὕποπτος, μὲ ὑποπτεύονται. (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) » Ὑποπτεύων αὐτὸν δρομὸν βουλεύειν, « Ἡρ. (καὶ πρὸς εὐκ. διὰ τοῦ Μὴ) » Εἴ τι ὑποπτεύουσι, μὴ ἐθέλω αὐτοὺς προάγοιεν, « αὐτ.

Ὑπόπτης, ου (ὁ). ὁ φύσει ὕποπτος, φιλύποπτος· (ἐπὶ ἵππου) δειλὸς, εὐπτόητος, (Γαλλ.) ombrageux.

Ὑπο·πτήσσω, Μ. πτήξω (ὁ πρκ. τῆς μτχ. Π. Ὑποπεπτηώς). Ζαρόνω ἀπὸ φόβον, (μὲ δοτ.) εἶμαι κρυμμένος (τρυπωμένος) ὑποκάτωθέν τινος· (μὲ αἰτ. ἐλλ.) φοβοῦμαι ἀπό. » Αἰσχρόν μοι δοκεῖ εἶναι, τὸ τοιούτους αὐτοὺς ὄντας ὑποπτῆξαι, « Ξεν.

(Ὑπ·όπτομαι ἢ ·όσσομαι), ἄχρ. ἐνς. τοῦ μέλλ. ϗ ἄλλ. τινῶν χρν. τοῦ Ὑφοράω.

Ὕποπτος (ὁ, ἡ), [ὑπὸ, ὄψομαι]. (μὲ γεν. ἢ προθετ. αἰτ.) ὁ ὑποπτεύων τι ἢ τινά, (μὲ δοτ.) ὑποπτευόμενος ὑπό τινος· (ἐν γέν.) περὶ τοῦ ὁπ. εἶνε ὑποψία, ἐπίφοβος. » Ὅταν ὕποπτος ᾖ ἡ πάχνη, « Δξ. » Οὕτω γὰρ ἦν πρὸς πάντας ἀνθρώπους ὕποπτος καὶ προβεβλημένος διὰ φόβον, ὥστε κτλ., « Πλ. ‖. (τὸ πληθ. οὐδ.) Τὰ ὕποπτα, ἀντὶ Αἱ ὑποψίαι. » Εἰς ὕποπτα μὴ μόλῃς ἐμοί, « Εὐρ., μὴ βάλῃς ὑποψίαν περὶ ἐμοῦ.

Ὑπο·πτύσσω, Μ. πτύξω. Διπλόνω ὀλίγον ἢ ὑποκάτω.

Ὑποπτυχίς, ίδος (ἡ). τὸ ὑπὸ τὴν πτυχίδα μέρος. » Τοῦ θώρακος—, « Πλ., ἡ συναρμογὴ τοῦ κάτω μέρους.

Ὑπόπτως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ὕποπτον, μὲ ὑποψίαν. » Ὑ. ἔχειν τινί, « Ξεν., = Ὑποπτεύειν ἢ Ὑποπτεύεσθαι.

Ὑπόπτωσις, εως (ἡ), τὸ ὑποπίπτειν, ὑπόκλισις· (τρπ.) κατάπτωσις τοῦ φρονήματος, ταπείνωσις, μικροψυχία.

Ὑποπτώσσω, = Ὑποπτήσσω.

Ὑπόπτωτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποπίπτων εἴς τι. » Ὑπὸ λόγον —, « Αρτ. 2) (ἐνίοτε) ἑτοιμόῤῥοπος.

Ὑποπυθμένιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν πυθμένα (ἀγγείου) κείμενος.

Ὑποπυθμήν, ένος (ὁ, ἡ) καὶ

Ὑποπυθμίδιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ Ὑποπυθμένιος.

Ὑπο·πυΐσκω, Μ. πυήσω. Κάμνω τι νὰ ἐμπυάσῃ (καὶ μσ. Ἐμποάζω) ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ ἐμπυάζω.

Ὑπο·πυκνάζω, Μ. άσω. Κάμνω (Ἐπαναλαμβάνω) τι ὀλίγον συχνότερα. » Οἴνῳ—, « Αχ. (Λξφν.), συχνοπίνω.

Ὑπόπυκνος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ πυκνὸς ἢ συχνός.

Ὑπόπυος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν ἢ ἔσωθεν αὐτοῦ ἔμπυον, ὀλίγον τι ἐμπυασμένος ἢ ἀρχίζων νὰ ἐμπυάζῃ, πύου ὑπόπλεως.

Ὑπο·πυριάω-ῶ, Μ. άσω. Κινῶ ὀλίγον εἰς ἱδρῶτα διὰ τῆς πυρίας (τοῦ ἀχνίσματος).

Ὑπο·πυῤῥίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι-

Ὑπόπυῤῥος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι πυῤῥὸς (ξανθοκόκκινος).

Ὑπόπωλος (ὁ, ἡ). (ἵππος) ἡ ἔχουσα ὑφ' ἑαυτὴν (θηλάζουσα) πῶλον.

;Ὑπο·ραίζω, Μ. ίσω, = Ὑποῤῥαίζω.

;Ὑπο·ράπτω, Μ. ράψω, = Ὑποῤῥάπτω.

;Ὑποραφή (ἡ), = Ὑποῤῥαφή.

Ὑπ·οργάζω, Μ. άσω. Γαργαλίζω ἐλαφρά, ὑπερεθίζω διὰ χειρομαλάξεως.

Ὑπ·οργίζομαι, Μ. ίσομαι. Ὀργίζομαι ὀλίγον.

;Ὑπο·ρέγχω (ἀντὶ Ὑποῤ·ῥέγχω), Μ. ρέγξω. Ῥοχαλίζω σιγανά, ὡς ἂν νὰ ῥοχαλίζω.

;Ὑπόρειος (ὁ, ἡ), = Ὑπώρειος, κείμενος εἰς ὑπώρειαν. ‖. (οὐσ.) Ὑπόρειον (τὸ), μικρὸν ἀκρωτήριον σχηματιζόμενον ἀπὸ προέχουσαν ἀκρώρειαν, (παρβλ. Ὑπόριον).

Ὑπ·ορθόω-ῶ, Μ. ώσω. Ὑποστηρίζω τι εἰς θέσιν ὄρθιον, στυλόνω ἀνασηκόνων ὀλίγον.

Ὑπόρθριος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ὑπ' ὄρθρον (τὴν αὐγὴν μὲ τὰ χαράγματα, περὶ τὸν ὄρθρον).

;Ὑποριον (τὸ). μικρὸν ῥίον (ἀκρωτήριον), (παρβλ.) Ὑπόρειον.

;Ὑπο·ριπίζω, Μ. ίσω, = Ὑποῤῥιπίζω.

Ὑπ·όρνυμι, Μ. όρσω καὶ (μσ.) όρσομαι ἢ οροῦμαι (μσ. ἀόρ. Ὑπωρόμην καὶ πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Ὑπόρωρα), Π. διεγείρω ἐσωτερικῶς ἢ ὑποκεκρυμμένως, Ὑποκινῶ, Ὑπερεθίζω. ‖. (μσ. αὐτπθ.) κινοῦμαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, διεγείρομαι βαθμηδόν.

;Ὑπόροφος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑπώροφος.

Ὑποῤ·ῥαίζω, Μ. ίσω. Γίνομαι ὀλίγον καλλήτερα, ἀρχίζω νὰ καλλητερεύω (νὰ ἀναλαμβάνω) ἀπὸ ἀσθένειαν.

Ὑποῤ·ῥαπίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ ὀλίγον (ἐλαφρὰ) ἢ ὑποκάτωθεν μὲ τὴν ῥαπίδα· (συνκδχ. ϗ μτνμ.) ὑπερεθίζω, (ὅθ. διορθ. Ὑποῤῥιπίζω).

Ὑποῤ·ῥάπτω, Μ. ῥάψω. Ῥάπτω τι ὑποκάτωθέν τινος, προσράπτω· ἐνδύω ἀπὸ μέσα μὲ ἄλλο ὕφασμα, ἀσταρόνω· (συνκδχ.) συῤῥάπτω· (μτνμ.) προσθέτω (ὡς πλάσμα ἢ ἐπεισόδιον) εἰς τὴν ὁμιλίαν μου. » Λόγον—, « Εὐρ.

Ὑποῤῥαφή (ἡ), τὸ ὑποῤῥάπτειν, ἐνδύσιμον ἀπὸ μέσα μὲ ἄλλο ὕφασμα, ἀσάρωμα.

Ὑποῤῥαχίς, ίδος (ἡ). τὸ ὑπὸ τὴν ῥάχην (μεταξὺ τοῦ ῥαχοκοκκάλου καὶ τῶν λαγόνων) κοίλωμα.

Ὑποῤ·ῥέω, Μ. ῥυήσομαι (ἀόρ. Ὑπεῤῥύην κτλ.). Ῥέω κάτωθεν ἢ ὑποκάτωθεν (ἐπὶ τριχ. φύλλ. κλπ.) πίπτω ὀλίγον κατ' ὀλίγον· (ἐπὶ οἰκοδομ.) ἀρχίζω νὰ πίπτω (νὰ κρημνίζωμαι), εἶμαι ἑτοιμόῤῥοπος· (μτφορ. μὲ αἰτ.) παρεισδύω, ὑπεισέρχομαι· (ἐνίοτε) χάνομαι (ἐκλείπω) ἀνεπαισθήτως καὶ κατ' ὀλίγον, = Ὑπεκρέω. » Τὰ τῆς εὐνοίας ὑπέῤῥει, « Ζωσ., ἄρχιζε νὰ ψυχραίνεται (νὰ λησμονῆται).

Ὑποῤ·ῥήγνυμι, Μ. ῥήξω (ἀόρ. Ὑπεῤῥάγην κτλ.). Σχίζω (καὶ πθ. ἢ μσ. αὐτπθ. Σχίζομαι, Ῥαγίζω) ὑποκάτωθεν ἢ ὀλίγον· 'μισανοίγω· (πθ.) ἀρχίζω νὰ σχίζωμαι (καὶ πθ. νὰ φαίνωμαι).

Ὑπόῤῥηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὕπαρνος, (ἀμνάς) ἡ ἔχουσα ὑφ' ἑαυτὴν (θηλάζουσα) ἀρνίον.

Ὑπόῤῥιζος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν ῥίζαν ὤν. 2) ὁ ἔχων ῥίζας, ῥιζῶν ὑπόπλεως.

Ὑποῤ·ῥιζόω-ῶ, Μ. ώσω. Ῥιζόνω (κυρ. ϗ μτφορ.) τι ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑπο·ῤῥίνιον (τὸ). τὸ ὑπὸ τὴν ῥῖνα μέρος τοῦ προσώπου.

Ὑπόῤῥινος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν ῥῖνα κείμενος, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Ὑπόῤῥινα, τὰ μυστάκια. 2) ὁ ὁμιλῶν μὲ τὴν μύτην, (Γαλλ.) nasillard.

Ὑποῤ·ῥιπίζω, Μ. ίσω. Κινῶ ὑποκάτωθεν (κυρ. τὸν ἀέρα διὰ τῆς ῥιπίδος), φυσῶ σιγανὰ τὸ πῦρ· (μτφορ.) ὑποκινῶ, διεγείρω. » Στάσεις—, « Ἀππ.

Ὑποῤ·ῥιπτέω-ῶ, Ἀττ. καὶ

Ὑποῤ·ῥίπτω, Μ. ῥίψω. Ῥίπτω τι ὑποκάτωθέν (καὶ μτφορ. Καθυποτάσσω ἢ Παραχωρῶ εἰς τὴν ἐξουσίαν) τινός.

Ὑποῤ·ῥοιζέω-ῶ, Μ. ήσω. Βοΐζω ὀλίγον ἢ βαθειά.

Ὑποῤῥυῆναι, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑποῤῥέω

Ὑπόῤῥυσις, εως (ἡ), τὸ ὑποῤῥέειν, ἡ ὑποκάτωθεν ἐκροή· (μτνμ.) ἡ βαθμηδὸν κατάπτωσις, βούλιασμα. 2) (συνκδχ.) μέρος διὰ τοῦ ὁπ. ὑπεκρέει τι, ὀχετὸς ὑπόγειος.

Ὑπ·οῤῥωδέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβοῦμαι (Δειλιῶ) ὀλίγον.

;Ὑποῤῥώξ, ῶγος (ἡ), Σχλ. ἀντὶ Ἀποῤῥώξ.

Ὑπόρυγμα (τὸ). ὄρυγμα ὑπόγειον, ὑπόνομος, [ἐκ τοῦ

Ὑπ·ορύσσω (ττω), Μ. ορύξω, = Ὑποσκάπτω (κυρ. ϗ μτφορ.).

Ὑπ·ορχέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Χορεύω μὲ μουσικὴν (ὑπὸ τὸν ἦχον μουσ. ὀργάνου). 2) τραγουδῶ χορεύων ἢ χορευτικὸν σκοπὸν (ἴδε Ὑπόρχημα). 3) παριστάνω τι παντομιμικῶς, χορεύω μὲ σχήματα (καθὼς οἱ παντόμιμοι).

Ὑπόρχημα (τὸ). ᾆσμα πρὸς τὸ ὁπ. ἐρρύθμιζον τὰ κινήματά των οἱ χορεύοντες (παντομιμικῶς, ὑπορχούμενοι), τραγοῦδι χορευτικὸν (κυρ. διὰ τοὺς παντομίμους).

Ὑπορχηματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὑπόρχησιν ἢ τὰ ὑπορχήματα, χορευτικός, παντομιμικός. » Ὑπορχηματικὸν εἶδος ὀρχήσεως, καθ' ὃ τῇ ὀρχήσει

ἐμιμοῦντο τὰ ὑπὸ τῆς λέξεως ἑρμηνευόμενα, « Εὐς.

Ὑπόρχησις, εως (ἡ), τὸ ὑπορχεῖσθαι, χορὸς παντομιμικὸς συνωδευμένος μὲ τραγοῦδι ἢ μουσικήν.

Ὑποσαγής [ὑ. σάγη], έος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ὢν ὑπὸ) σάγμα, σαμαρωμένος. » Ὄνος—, « Ἰους.

Ὑπόσαθρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἢ κατά τι σαθρός, ὄχι τόσον 'γιερὸς (ἀσφαλὴς κλπ.).

Ὑπο·σαίνω, Μ. σανῶ. Κινῶ ὀλίγον ('σὰν τὸν σκύλον) τὴν οὐράν, χαϊδεύω μὲ τρόπον, κολακεύω.

Ὑπο·σαίρω (εὔχρ. κυρ. ὁ πρκ. [ἀντὶ ἐνς.] Ὑποσέσηρα ϗ ὁ ἀόρ. Ὑπέσηρα). Σύρω ὀλίγον τὰ χείλη καὶ προφαίνω τοὺς ὀδόντας· (μτνμ.) ἐπὶ 'πωρικῶν τὰ ὁπ. ξεροσκάζουν εἰς τρόπον ὥστε νὰ 'μισοφαίνεται τὸ μέσα των.

Ὑπο·σακκίζω, Μ. ίσω. 'Περνῶ ὑγρόν τι ἀπὸ τὸ σακκί, σουρόνω, στραγγίζω· (συνκδ.) 'παίρνω κρυφίως, ὑφαιροῦμαι· (μτνμ.) ὑπαναλίσκω. (μὲ γεν.) » Ὑποσακκίζω τῆς ὁδοῦ, « Εὐστ., (κοιν.) 'παίρνω (κόπτω) δρόμον.

Ὑπο·σαλεύω, Μ. εύσω. Κουνῶ (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ. Κουνηοῦμαι) ὀλίγον· κονδυλῶ· παρακυλῶ.

Ὑπόσαλος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν σάλον (τῆς θαλάσσης) εὑρισκόμενος, (ἐπμ.) κυμαινόμενος, σαλευόμενος· (μτφορ.) ἀβέβαιος, (παρβλ.) Ἐπίσαλος. » Ὀδόντες—, « Δσκρ., οἱ κλονούμενοι.

;Ὑπο·σαλπίζω, Μ. ίσω. Σαλπίζω ὀλίγον, ὑπηχῶ διὰ τῆς σάλπιγγος.

Ὑποσάνδαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν σάνδαλον (πέλμα ἢ τακοῦνι ξύλινον). » Ὑπόδημα —, « Ι. Λυδὸς (ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Α', 17).

Ὑπόσαπρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σαπρὸς, ὑπόσαθρος.

Ὑποσαρκίδιος, α ἢ ος, ον, Π. ϗ

Ὑποσάρκιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν σάρκα (μεξὺ σαρκὸς καὶ δέρματος) εὑρισκόμενος.

Ὑπόσεισμα (τὸ), [ὑποσείω]. ἀποκοσκινίδι, σκύβαλον.

Ὑποσεισμός (ὁ). ἐλαφρὸν κούνημα (ἰδιαιτ. τοῦ κοσκίνου), (ὡς οὐσ. τοῦ

Ὑπο·σείω, Μ. σείσω. Σείω (Κουνῶ) ὑποκάτωθεν ἢ ἐλαφρά. » Ἔνερθεν ὑποσείουσιν ἱμάντι (τὸ τρύπανον), ἀψάμενοι ἑκάτερθεν, « Ὀδ. Ι.

Ὑποσέληνος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν σελήνην, (Γαλλ.) sublunaire.

Ὑπόσεμνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σεμνὸς (σοβαρός).

Ὑπο·σεύομαι, Μ. συθήσομαι, Π. ὁρμῶ διὰ μιᾶς, ἐφορμῶ. (εἰς τὸν Ἡσ. ὀρθότ. διῃρημ. Ὑπὸ σευομένων).

Ὑπο·σημαίνω, Μ. ανῶ. Σημαδεύω ὑποκάτωθεν, ὑπογράφω, ὑποσημειόνω. 2) δείχνω διά τινος σημείου τὴν διάθεσίν μου εἴς τι, = Ἐπικροτῶ, = Ἐπισημαίνομαι. 3) (συχνότ.) φανερόνω τι μὲ τρόπον ὑποκεκρυμμένον (σκεπαστά), ἀφίνω νὰ ὑπονοηθῇ. 4) δίδω πρῶτος τὸ σημεῖον (τὸ παράδειγμα) ἢ κάποιαν ἐλπίδα εἴς τινα περί· ἀρχίζω, παραγγέλλω. » Τῇ σάλπιγγι σιωπῇ ὑπεσημάνθη, « Θχ. » Χρεῶν ἀποκοπὰς—, « Πλάτ.

Ὑποσημασία (ἡ), = Ὑποσημείωσις.

Ὑποσημειόω-ῶ καὶ (μσ. ὃ ϗ εὐχρηστότ.) -όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι. Σημειόνω τι ὑποκάτωθέν τινος (ὡς σχόλιον), κάμνω ὑποσημειώσεις· σημειόνω τι διὰ ἐνθύμησιν. » Ξενοφῶν πρῶτος, ὑποσημειωσάμενος τὰ λεγόμενα (ὑπὸ Σωκράτους), εἰς ἀνθρώπους ἤγαγεν, Ἀπομνημονεύματα ἐπιγράψας, « Δρτ.

Ὑποσημείωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ πρὸς ἐξήγησιν χωρίου τινὸς γινομένη (συνήθως ὑποκάτωθεν τῆς σελίδος τοῦ κειμένου) σημείωσις, σχόλιον. 2) σημείωσις πρὸς ἐνθύμησιν. » Οὗτος, Σωκράτους διαλεγομένου, ὧν ἐμνημόνευεν ὑποσημειώσεις ἐποιεῖτο, « Αρτ., τὰ ἐσημείωνεν.

Ὑπο·σήπω, Μ. σήψω (μσ. μὲ σημ. πθ. πρκ. Ὑποσέσηπα). Σαπίζω ὀλίγον τι ἢ ὑποκάτωθεν· ἀρχίζω νὰ σήπωμαι· (ἡ μτχ.) » Ὑποσεσηπώς, υῖα, ός, = Ὑπόσαθρος.

Ὑπο·σιγάω-ῶ, Μ. σιγήσομαι. Σιγῶ (Σιωπῶ) εἴς τι, δὲν ἀποκρίνομαι.

Ὑποσίδηρος (ὁ, ἡ). ὑποκάτωθεν σιδηροῦς (καὶ ἀποπάνω χρυσωμένος ἢ ἀσημωμένος).

Ὑπόσιμος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σιμός.

Ὑπο·σιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὀλίγον σιμὸν (κυρτὸν πρὸς τὰ ἄνω), λυγίζω (ἐπὶ τὸ σιμότερον). » Τὴν ὀσφῦν —, « Ἀλκ.

Ὑπο·σιωπάω-ῶ, Μ. ήσομαι. Παρέρχομαί τι τρόπον τινὰ ὑπὸ σιωπήν, ἀποσιωπῶ μὲν ἀλλ' ἀμυδρῶς πως ὑπαινίτομαι (ἀφίνω νὰ ὑπονοηθῇ), (ὅθ.

Ὑποσιώπησις, εως (ἡ), τὸ ὑποσιωπᾶν, ἡ κατὰ σχῆμα (ῥτρ.) παρασιωπήσεως ὑποδήλωσις.

Ὑπο·σκάζω, Μ. σκάσω. Κουτσαίνω ὀλίγον.

Ὑπο·σκαίρω, Μ. σκαρῶ. Πηδῶ (ἢ [μὲ αἰτ.] Ἀνασηκόνω πηδῶν) ὀλίγον. » Τὼ πόδε—, « Νικήτ.

Ὑπο·σκαλεύω, Μ. εύσω. Σκαλίζω ἀπὸ κάτω, ἀνακατόνω. (κυρ.) » Τὸ πῦρ—, « Ἀρσφ., συνδαυλίζω.

Ὑπο·σκαλίζω, Μ. ίσω, = Ὑποσκαλεύω.

Ὑποσκαλμίς, ίδος (ἡ). τὸ ὑπὸ τὸν σκαλμὸν προσαρμοζόμενον ἐπὶ τοῦ χείλους (τῆς κουπαστῆς) τοῦ πλοίου σανίδιον.

Ὑπόσκαμβος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σκαμβὸς (στραβὸς, σκολιός).

Ὑπο·σκάπτω, Μ. σκάψω. Σκάπτω ὑποκάτωθεν· ἀνοίγω ὑπόνομον (λαγοῦμι)· (γεωργ.) = Ὑποκονίω.

Ὑποσκαφή (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., σκάψιμον ὑποκάτω· (συνκδχ.) τὸ ὑπεσκαμμένον μέρος, ὑπόνομος· (ἐν γέν.) βάθος, κοίλωμα. » Θαλάσσης—, « Δσκρ.

Ὑποσκαφιόκαρτος (ὁ, ἡ). κουρευμένος σχεδὸν κατὰ τὸ λεγόμενον σκαφίον εἶδος τῆς κουρᾶς (ἴδε τὴν λέξ.).

Ὑποσκαφισμός (ὁ). λίχνισμα (καθάρισμα) τοῦ σιταριοῦ κτλ. μὲ τὴν σκαφίδα (3).

Ὑπο·σκελίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ τινὰ ὑπὸ τὸ σκέλος καὶ τὸν ῥίπτω κάτω, συμποδίζων ἀνατρέπω, πεδικλόνω· (μτφορ.) ἐξαπατῶ, (Γαλλ.) supplanter· (ἐπὶ πραγμ.) βάλλω πρόσκομμα, παρεμποδίζω. » Τὴν ὁρμὴν—, « Λβ.

Ὑποσκέλισμα (τὸ). κτύπημα ὑπὸ τὸ σκέλος, πεδίκλωμα, (Γαλλ.) croc-en-jambe· (μτφορ.) δόλος, ἀπάτη.

Ὑποσκελισμός (ὁ), τὸ ὑποσκελίζειν, ἡ δι' ὑποσκελίσεως καταπάλαισις· (μτφορ.) ἐξαπάτησις.

Ὑπο·σκέπτομαι, Μ. σκέψομαι. Ὑπονοῶ, εἰκάζω, συμπεραίνω.

Ὑποσκευή (ἡ). ἡ ὑποκάτωθεν οἰκοδομὴ (κατασκευή), τὸ κάτω μέρος οἰκοδομήματος, (Γαλλ.) substruction.

Ὑποσκήνιον (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πληθ.) τὸ μεταξὺ τοῦ προσκηνίου καὶ τῆς ὀρχήστρας τοῦ (ἀρχ.) θεάτρου ἡμικύκλιον, ἡ καθαυτὸ σκηνὴ τῶν ἀρχαίων.

Ὑπο·σκιάζω, Μ. άσω. Σκιάζω ὀλίγον, ἀρχίζω νὰ σκοτεινιάζω. (κυρ. τρτπρσ. ἢ κατὰ μτχ.) » Τῆς ὥρας ὑποσκιαζούσης, « Ἀθ., ἐπειδὴ ἢ ὅταν ἄρχιζε νὰ σκοτεινιάζῃ (χυδ. νὰ σουρουπόνῃ).

Ὑποσκίασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὀλίγον τι σκίασμα (σκοτείνιασμα), ἀρχὴ σκοτεινιάσματος.

Ὑπο·σκιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Ὑποσκιάζω.

;Ὑποσκιόεις, εσσα, εν. Π. ἀντὶ Ὑπόσκιος. (εἰς τὸν Νίκ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπὸ σκιόεντι).

Ὑποσκιόωντο, Π. ἀντὶ Ὑπεσκιῶντο, γ'. πληθ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ὑποσκιάομαι.

Ὑπόσκιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκάτωθεν σκιᾶς, σκεπασμένος ἀπὸ σκιάν, σύσκιος. » Στόμα—, « Αἰσχλ., τὸ τοῦ ἐστεφανωμένου μὲ κλάδους ἐλαίας κτλ. ἱκέτου.

Ὑπο·σκιρτάω-ῶ, Μ. ήσω. Πηδῶ διὰ μιᾶς ἀπὸ κάτω.

Ὑπόσκληρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σκληρός.

Ὑποσκόλιος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σκολιὸς (λοξὸς, στραβοδίβολος κτλ.).

Ὑποσκότεινος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σκοτεινός.

Ὑπο·σμαραγέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. βοΐζω (ἀντηχῶ) βαθειά.

Ὑπο·σμήχω, Μ. σμήξω. Τρίβων παστρεύω (Σφουγγίζω) ἐλαφρά.

Ὕποσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κάποιαν ὀσμὴν (ϗ μτφορ. εἴδησιν περί τινος), μυρίζων ὀλίγον.

Ὑπο·σμύχω, Μ. σμύξω. Καίω μ' ὀλίγον ἢ κρυφὸν πῦρ, κρυφοκαίω· (μτνμ.) κατατήκω ἐσωτερικῶς (ὀλίγον κατ' ὀλίγον).

Ὑπο·σοβέω-ῶ, Μ. ήσω. Φοβίζω (Ξυπάζω) ὀλίγον.

Ὑποσόλοικος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σόλοικος (ϗ μτνμ. ἄτοπος ἢ ἄπρακτος).

Ὑπόσομφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σομφὸς (σπογγώδης, ἀραιὸς κτλ.).

Ὑπόσοφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι σοφός. » Τέχνη —, « Φλσρ., ἡ ἔχουσα κάποιαν σχέσιν (ἀναλογίαν) μὲ τὴν φιλοσοφίαν, ὄχι ὅλως διόλου βάναυσος.

Ὑποσπαδιαῖος, α, ον. Ὁ ἔχων τὴν τρύπαν τοῦ αἰδοίου ὑπεσπασμένην, (ἴδε τὸ ἐπμ.).

Ὑποσπαδιάς [ὑποσπάω], άδος (ἡ). πάθος τι (φυσικὴ διαστροφὴ) τοῦ ἀνδρ. αἰ-

δοξον (ὅταν ἡ τρύπα ἦνε τραβηγμένη κάτω).

Ὑποσπαθισμὸς (ὁ). ἡ διὰ τοῦ ὑποσπαθιστῆρος χειρουργικὴ ἐργασία.

Ὑποσπαθιστὴρ (ὁ). χειρουργ. τι ἐργαλ. διὰ τοῦ ὁπ. χωρίζουν (ἀνασηκόνουν ὑποκάτωθεν) τὸ δέρμα τοῦ κρανίου.

Ὑπο·σπαίρω, Μ. σπαρῶ. Σπαράζω (Σπαρταρῶ) ὀλίγον· (ἐπὶ σφυγμοῦ) κτυπῶ ἐλαφρὰ (ἀδύνατα).

Ὑπο·σπανίζω(-ομαι), Μ. ίσω (εὔχρ. κυρ. ὁ πθ. πρκ. Ὑπεσπάνισμαι). Ἔχω ἢ Ἀρχίζω νὰ αἰσθάνωμαι ὀλίγην σπάνιν (ἔλλειψιν) τινος. » Βορᾶς —, « Αἰσχλ. »Τί δ' ἐστι χρείας τῆς δ' ὑπεσπανισμένον;« Σφ., κατὰ τί εἶν' ἐλλιπὲς τὸ πρᾶγμα; τί ἔλλειψις συνέβη εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν;

Ὑπο·σπάω-ῶ, Μ. σπάσω. Σύρω (Τραβῶ) τι ὑποκάτωθεν ἢ (μσ.) ὑποκάτωθέν μου, ὑφέλκω, ὑφαιρῶ. » Ἐπειδὰν δὲ καθέζηται (ὁ ἱππεὺς), ἠρεμεῖν δεῖ διδάσκειν τὸν ἵππον, ἕως ἂν καὶ ὑποσπάσηται, ἤν τι δέηται, « Ξεν.

Ὑποσπειρίδιον (τὸ). ἡ βάσις (τὸ ὑποκάτωθεν) τῆς σπείρας (τῆς βίδας).

Ὑπόσπειρος (ὁ, ἡ). περιτυλιγμένος εἰς εἶδος σπείρας (ἕλικος).

Ὑπο·σπείρω, Μ. σπερῶ. Σπείρω κρυφίως.

Ὑπο·σπληνίζομαι, Μ. ίσομαι. Μεταχειρίζομαι πρὸς θεραπείαν πληγῆς ἢ πόνου σπληνίον (ἔμπλαστρον).

Ὑπόσπληνος (ὁ, ἡ). ὑποκείμενος εἰς πάθη τῆς σπληνός, σπληνιάρης.

† Ὑπο·σπογγίζω, Μ. ίσω. Σφογγίζω ὀλίγον (ἐλαφρὰ), 'παίρνω ἐπάνω-ἐπάνω μὲ τὸ σφογγάρι.

Ὑπο·σποδίζω, Μ. ίσω. Ἔχω ἢ Λαμβάνω ὀλίγον τὸ χρῶμα τῆς σποδοῦ, εἶμαι ἢ γίνομαι σποδοειδής.

Ὑπόσπονδος (ὁ, ἡ). ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ὑπόσπονδας (μὲ συνθήκην). » Ὑπόσπονδοι ἐξέρχονται, « Ἡρ. » Ὑποσπόνδους ἀφιέναι τοὺς αἰχμαλώτους, « Πλ. (συχνότ. δὲ) » Ὑποσπόνδους αἰτεῖν (διδόναι, λαμβάνειν, κομίζεσθαι κτλ.) τοὺς νεκρούς, « Ξεν., Θκ. κλπ., συμφωνεῖν ἀνακωχὴν ὅπλων ἄχρις οὗ ταφῶσιν οἱ φονευθέντες εἰς τὴν μάχην (ὁ προτείνων τοῦτο ἐθεωρεῖτο νικημένος, διότι ὁ νικητής, κρατῶν τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἔθαπτεν ἐπομένως καὶ χωρὶς σπονδῶν τοὺς ἰδικούς του).

Ὑπο·σπουδάζω, Μ. άσω. (μὲ αἰτ.) Σπουδάζω (Προθυμοῦμαι, Φιλοτιμοῦμαι) ὀλίγον περί τινος, συνεργῶ κρυφίως πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν του.

Ὑπο·στάζω, Μ. στάξω. Στάζω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, χύνομαι (πίπτω) στάλα-στάλα.

Ὑποστάθμη (ἡ), [ὑπό, ἵσταμαι]. ἡ κατακαθισμένη εἰς τὸν πυθμένα τοῦ περιέχοντος ὑγρόν τι ἀγγείου ὕλη, τὸ καταπάτι· (ἐνίοτε) ὁ ὀρρὸς τοῦ γάλακτος. 2) ἀντὶ Ὑπόβαθρον.

;Ὑποσταθμίς, ίδος (ἡ), = Ὑποστάθμη.

Ὑπόσταξις, εως (ἡ), τὸ ὑποστάζειν, στάξιμον ὀλίγον κατ' ὀλίγον (ἀπὸ κόμπον-κόμπον).

Ὑπόστασις [ὑφίστημι], εως (ἡ). βάσις, θεμέλιον. 2) = Ὑποστάθμη, κατακάθισμα ὑγροῦ, καταπάτι· νερὸν στεκάμενον, βοῦρκος· χυλός, (Ἰταλ.) σάλτσα πηκτή. » Κοιλίας —, « Ἰατρ., περίττωμα, = Ὑποχώρημα. 3) (μτφρ. καὶ τρπ.) ἡ βάσις (τὸ ἀντικείμενον, ἡ ὕλη) τοῦ λόγου (τῆς προτάσεως κτλ.), (παρβλ.) Ὑπόθεσις. 4) (φιλοσοφ.) ἡ καθ' αὑτὸ ὕπαρξις, ἡ ὀντότης τοῦ ὑφεστῶτος πραγματικῶς (καὶ ὄχι κατ' ἰδέαν ἢ κατὰ φαντασίαν), τὸ εἶναι τοῦ καθ' ἕκαστον ἀτόμου (εἰδικῶς)· (θλγ.) πρόσωπον. » Τῶν ἐν τῷ ἀέρι φαινομένων, τὰ μὲν κατ' ἔμφασιν, τὰ δὲ καθ' ὑπόστασιν, « Ἀρστ. 5) φρόνημα σταθερόν, ἀπόφασις γενναία (στερεὰ), πεποίθησις, εὐτολμία, (παρβλ.) Παράστασις. » Ψυχῆς —, « Διοδ. 6) σκοπός, πρόθεσις, ἐπιχείρησις. » Κατὰ τὴν ἰδίαν ὑπόστασιν, « Διόδ. 7) (Γρφ.) ὑπάρχοντα, περιουσία, (ὅθ. καιν.) Ὑποστατικά. » Αὐτοὺς καὶ τὰς σκηνὰς αὐτῶν, καὶ πᾶσαν τὴν ὑπόστασιν αὐτῶν, « Δευτερον. (ΙΑ', 6).

Ὑποστάτης, ου (ὁ). ξύλον διχαλωτὸν τὸ ὁπ. βάλλεται ὡς ὑποστήριγμα· (ἐν γέν.) Ὑπόβαθρον. 2) (ἐκκλησ.) ὁ δημιουργὸς τοῦ παντός.

Ὑποστατικός, ή, όν. Καρτερικός, φερέπονος· εὔτολμος· (μὲ γεν.) ἀντέχων ἢ ἐκθέτων ἑαυτὸν γενναίως εἰς. » Δεινῶν —, « Πλδ. 2) (θλγ.) ὁ καθ' ὑπόστασιν ἢ 3) δημιουργικός ;).

Ὑποστατικῶς, ἐπίρ. Καρτερικῶς, εὐτόλμως, μὲ στερεὰν ἀπόφασιν. 2) (θλγ.) καθ' ὑπόστασιν ἢ· 3) δημιουργικῶς.

† Ὑποστάτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὑποστάτης, δημιουργός.

Ὑπόστατος (ἡ), τὸν ὁπ. δύναταί ἢ πρέπει τις νὰ ὑποστῇ (νὰ ὑποφέρῃ). 2) (σπν.) βαλμένος ὑποκάτωθεν, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Ὑπόστατον (τὸ), = Ὑπόβαθρον, ὑποστήριγμα.

† Ὑποστάτρια (ἡ), Ἐπγρφ., δευτερεύουσα (ὑποδεεστέρας τάξεως) ἱέρεια, ὑπηρέτις ναοῦ.

Ὑπο·σταχύω καὶ Ὑπο·σταχύομαι (χωρὶς Μ.), Π. αὐξάνω (πολλαπλασιάζομαι) ὡς ἂν τὸ γέννημα εἰς τὸ στάχυ, γεννοβολῶ, πληθαίνω.

Ὑποσταχύῳτο, Π. ἀντὶ Ὑποσταχύοιτο, γ'. ἑν. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ὑποσταχύομαι.

Ὑποστέγασμα (τὸ). σκέπασμα τὸ ὁπ. ἁπλόνεται ὑποκάτωθεν, ὑπόστρωμα.

Ὑπόστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ στέγην ἢ ὑπὸ τὴν στέγην (ἐντὸς τοῦ οἴκου) εὑρισκόμενος· (ἐν γέν.) κρυμμένος, σκεπασμένος.

Ὑπο·στέγω, Μ. στέξω. Σκεπάζω ὑποκάτω, Ὑποκρύπτω.

Ὑπο·στέλλω, Μ. στελῶ. Τραβῶ κάτω, χαμηλόνω, καταιβάζω. (κυρ.) » Τὰ ἱστία —, « (καὶ ἐνν. τοῦ οὐσ.) » Ἐπλέομεν μηδὲν ὑποστείλαντες (ἢ μσ. ὑποστειλάμενοι), « Πλδ., (ὅθ. 2) (συνκδχ.) σμικρύνω, ἐλαττόνω· (καὶ ἐλλ.) ἐλαττοῦμαι. » Ἓν μέν, ἡγούμενον (ἔμβολον), τὰ δ' ὑποστέλλοντα, « Ἀθ., μικρότερα. 3) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) μαζεύομαι (ζαρόνω) ἀπὸ φόβον, ταπεινοῦμαι, συμμαζώνομαι, ὑποχωρῶ, περιορίζομαι (συχνότ.) Συστέλλομαι· φοβοῦμαι· (μὲ γεν.) φυλάττομαι, προσέχω, ἀποφεύγω. » Ὑπέστειλεν (ἐνν. ἑαυτὸν ἢ τὴν δύναμιν) τοῖς ἀγνωστοτάτοις, « Πλ., ἐκλείσθη εἰς. (καὶ μσ.) » Μηδὲν ὑποστειλάμενος, « Ἰσκρ. (καὶ γεν.) » Ὁπόσας οἰνώδεις ὑποστέλλεσθαι, « Ἀρετ. (καὶ ἀπολ.) » Ὑπεστέλλοντο καὶ ἐμετρίαζον, « Δ. Κάσσ.

Ὑπο·στενάζω, Μ. άσω. Στενάζω ὀλίγον ἢ κρυφίως, κρυφοαναστενάζω· (Π. μὲ αἰτ.) ὑποφέρω στενάζων, στενάζω ὑπό.

Ὑπο·στεναχίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ὑποστενάζω, κρυφοαναστενάζω.

Ὑπόστενος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι στενός, στενούτσικος.

Ὑπο·στένω (χωρὶς Μ.), = Ὑποστενάζω· (μὲ αἰτ.) στενάζω διά.

† Ὑπο·στερέω-ῶ καὶ Ὑπο·στερίσκω, Μ. στερήσω. (μὲ γεν. ἢ αἰτ. ἐκ δ'.) Στερῶ τινα κρυφίως (Ἀφαιρῶ τι) ἀπό τινος.

Ὑπο·στερνίζω, Μ. ίσω. Βάλλω τι ὑπὸ τὸ στῆθός τινος ἢ (μσ.) ὑπὸ τὸ στῆθός μου.

Ὑπόστερνος (ὁ, ἡ), ὁ ὑπὸ τὸ στέρνον (στῆθος) εὑρισκόμενος. ‖ (οὐσ.) Ὑπόστερνον (τὸ), « Ἡσύχ., τὸ ὑπὸ τὸ στῆθος μέρος τοῦ σώματος.

Ὑποστήλωμα (τὸ). στήλη χρησιμεύουσα ὡς ὑποστήριγμα.

Ὑπόστημα (τὸ), = Ὑποστήριγμα. 2) = Ὑποστάθμη, καταπάτι. 3) = Ὑπόστασις, ὕπαρξις, ἡ 4) θάρσος, εὐτολμία, (ἄλλ.) Παράστημα. 5) (Γρφ.) σῶμα στρατ., σύστημα, ἢ· θέσις στρατ. (Γαλλ.) poste, ἢ· τὸ μέρος ὅπου ἵσταται ἡ φρουρά, (Γαλλ.) corps de garde.

Ὑποστήριγμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ὑποστήριξιν, Ὑποστύλωμα.

Ὑπο·στηρίζω, Μ. ίξω. Στηρίζω (Στυλόνω) τι ὑποκάτωθεν, ἀσφαλίζω δι' ὑποστηρίγματος.

Ὑποστιγμή (ἡ). (Γρμτ.) τὸ σημεῖον διὰ τοῦ ὁπ. χωρίζονται τὰ κῶλα μιᾶς περιόδου, (ἄλλ.) μέση στιγμὴ ἡ, κόμμα, (παρβλ.) Ὑποδιαστολή, [ἐκ τοῦ

Ὑπο·στίζω, Μ. στίξω. Ποικίλλω τι ὀλίγον (τὸ δὲ κακεῖσε) μὲ στίγματα. 2) (Γρμτ.) χωρίζω δι' ὑποστιγμῆς τὰ διάφορα κῶλα μιᾶς περιόδου, ὑποδιαιρῶ διὰ τῆς στίξεως τὴν φράσιν.

Ὑποστικτέον, θετ. τοῦ Ὑποστίζω.

Ὑπο·στίλβω, Μ. στίλβω. Λάμπω (Γυαλίζω) ὀλίγον ἢ ἀπὸ κάτω.

Ὑποστολή (ἡ), τὸ ὑποστέλλειν ἢ ὑποστέλλεσθαι, τράβηγμα κάτω, χαμήλωμα· (μτνμ.) ζάρωμα ἀπὸ φόβον, ὑποχώρησις, = Συστολή· (ἰατρ.) ἡ βαθμηδὸν ἐλάττωσις τῆς τροφῆς.

Ὑπο·στολίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ὑποστέλλω, μαζόνω, καταιβάζω. » Λαῖφος —, « Ἀρχίλ.

Ὑποστόμιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸ στόμα ἢ τὸ στόμιον. ‖ (οὐσ.) » Ὑποστόμιον (τὸ), « Γεωπον., τὸ ἀμέσως ὑπὸ (μετὰ) τὸ στόμιον τοῦ ἀγγείου μέρος. (πλθ.) » Ὑποστόμια (τὰ), « τὰ ὑπὸ τὸ στόμιον τοῦ χαλινοῦ σιδήρια, (ἄλλ.) Ὑποχαλινίδια.

Ὑπο·στοναχίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ὑποστεναχίζω.

Ὑποστορεῖτε, 6'. πλθ. πρσ. τοῦ

Ὑποστορέω-ῶ, Ἀττ. ἀντὶ Ὑποστορέσω, μελλ. τοῦ

Ὑπο·στορέννυμι, καὶ Ὑπο·στόρνυμι, Μ. ὑποστορέσω. Στρώνω (Ἁπλόνω ὑποκάτωθεν)· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) στρώνω (ἑτοιμάζω) τὸ στρῶμά τινος, τοῦ στρώνω νὰ κοιμηθῇ · (συνκδχ. καὶ κατ' εὐφ.) » Ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρώσω τινί, « Εὐρ., ἵνα μὴ ὑπανδρευθῶ μὲ κανένα.

Ὑπο·στρατεύω καὶ (μσ.)-εύομαι, Μ. εύσω, -σομαι. Ὑπηρετῶ στρατιωτικῶς ὑπό τινα, ἐκστρατεύω ὑπὸ τὰς διαταγάς του.

Ὑπο·στρατηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Διοικῶ [μὲ δοτ.] ὑπ' ἄλλον ἀνώτερον στρατηγὸν ὡς)-

Ὑποστράτηγος (ὁ). ὁ δευτερεύων τοῦ στρατηγοῦ, (Γαλλ.) lieutenant-général.

Ὑποστρατοφύλαξ, ακος (ὁ), = Ὑποστράτηγος.

Ὑπο·στρέφω, Μ. στρέψω. Στρέφω (Γυρίζω) ὀπίσω, ἐπιστρέφω· (τρπ.) ἀλλάζω γνώμην. » Ὁ δ' ὑπέστρεφεν ἵππους, « Ἰλ. Ε. (καὶ ἐλλ.) » Εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλίωξις δὲ γένηται, « Ἰλ. Μ. (καὶ μὲ ἀκρ. θέστ. προσδιορ.) » Τοὔμπαλιν ὑποστρέψαντες, « Ξεν. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Μηδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὄλυμπον, « Ἰλ. Γ. (καὶ μσ.) » Οὐ μὲν γάρ τί σ' ὑποστρέψεσθαι ὀΐω ἐς μέγαρον, « Ὀδ. Σ. (καὶ τρπ.) » Κἀθ', ὑποστρέψας, λέληψαι μεταβαλὼν ἄλλας γραφάς, « Εὐρ.

Ὑποστρόγγυλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι στρογγυλός.

Ὑποστροφή (ἡ), τὸ ὑποστρέφειν, γύρισμα ὀπίσω, ἐπιστροφή· ὀπισθοδρόμησις (στρατ.), ὑποχώρησις· (ἰατρ.) = Ὑποτροπή, 'ξανακύλημα.

Ὑπόστροφος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποστρέψας (ἐπανελθὼν) ἢ ὑποστρέφων.

Ὑποστροφώδης, εος (ὁ, ἡ). (Ἰατρ.) ὁ προξενῶν ὑποστροφὴν ('ξανακύλημα).

Ὑπόστρυφνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι στρυφνός (κυρ. καὶ μτνμ.).

Ὑπόστρωμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι στρώνεται (ἁπλόνεται ὡς στρῶμα) ὑποκάτωθεν.

Ὑποστρώμνιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὴν στρωμνὴν (εἰς τὸ κρεββάτι) κατακείμενος, ἄῤῥωστος εἰς τὸ στρῶμα.

Ὑπο·στρώννυμι, Μ. στρώσω, = Ὑποστορέννυμι.

Ὑπόστυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθέν του (στηριζόμενος εἰς) στύλους. ‖ (οὐσ.) Ὑπόστυλον (τὸ), στοά, περίστυλον.

Ὑπο·στυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Στυλόνω ὑποκάτωθεν, ὑποστηρίζω διὰ στύλων.

Ὑποστύλωμα (τὸ). τὸ ὑποκάτωθεν βαλμένον στύλωμα.

Ὑπόστυφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι στυφός, στυφούτσικος,

Ὑπο·στύφω, Μ. στύψω. Στύφω (καὶ ἐλλ. Στυφίζω) ὀλίγον, εἶμαι ὑπόστυφος. 2) = Προστύφω.

Ὑπο·συγ·χέω (·συγ·χύνω), Μ. χεύσω. Συγχέω (καὶ μτφορ. Συγχύζω) ὀλίγον.

Ὑποσυγχύτως, ἐπίρ. Ὀλίγον τι συγκεχυμένως.

Ὑπο·συλάω-ῶ, Μ. ήσω. 'Παίρνω (Σφετερίζομαι) κρυφίως, Ὑφαιροῦμαι.

;Ὑποσύμβολος (ὁ, ἡ). τρόπον τινὰ συμβολικὸς (εἰκονικός, ἀλληγορικός), (εἰς τὸν Πλ. ἀνγν. διῃρημ. Ὑπὸ σύμβολα).

Ὑποσύνθημα (τὸ). τὸ προϋπάρχον ἢ δεύτερον σύνθημα, (παρβλ. Παρασύνθημα).

Ὑπο·συρίζω (·συρίττω), Μ. συρίξω ἢ συρίσω. Σφυρίζω σιγανὰ ἢ μὲ τρόπον.

Ὑπο·σύρω, Μ. συρῶ. Σύρω κρυφίως ἢ πρὸς τὰ κάτω· καθαρίζω τὴν κοιλίαν διὰ κινητικοῦ· (μτφορ.) ἑλκύω μὲ τρόπον (ἀπατηλόν), δελεάζω· (ἐνίοτε) κάμνω νὰ ἐκπέσῃ τι, σμικρύνω, ἐλαττόνω· (ἐνίοτε) πραγματεύομαί τι ἐπιπολαίως, ἐκθέτω ἐν συνόψει.

Ὑπόσυχνος (ὁ, ἡ). ἀρκετὰ συχνός.

Ὑποσφάγιον (τὸ). τὸ μέρος τοῦ λαιμοῦ ὅπου σφάζεται τὸ ζῶον, (ἴδε Σφαγὴ 2).

Ὑπόσφαγμα (τὸ). τὸ αἷμα τοῦ σφαζομένου ζώου μὲ τὸ ὁπ. κατεσκεύαζαν εἶδός τι σάλτσας ἢ καρυκεύματος. 2) τὸ μελάνι τῆς σουπιᾶς. 3) (ἰατρ.) αἷμα χυθὲν ἐξ αἰτίας κτυπήματος ὑπὸ τὴν ἐπιδερμίδα, Αἱμάλωψ, [ἐκ τοῦ

Ὑπο·σφάζω, Μ. σφάξω. Σφάζω χόνων τὸ μαχαίρι ὑπὸ τὸν λαιμόν.

Ὑποσφάξ, άγος (ἡ), Π. σχισμάδα βράχου, ἄντρον, κοίλωμα, (παρβλ.) Διασφάξ.

Ὑπο·σφάττω, Μ. σφάξω, Ἀττ. ἀντὶ Ὑποσφάζω.

Ὑπο·σφίγγω, Μ. σφίγξω. Σφίγγω ὀλίγον· δένω σφικτὰ ὑποκάτωθεν.

Ὑπο·σφραγίζω (-ομαι), Μ. ίσω, -ομαι. Σφραγίζω (Βάλλω τὴν σφραγῖδά μου) ὑποκάτωθεν.

Ὑποσφραγίς, ίδος (ἡ). τὸ μέρος ὅπου κλείεται διὰ τοῦ περιστρόφου τὸ κυνηγ. δίκτυον, (μτνμ.) ὁ σφιγκτὴρ τοῦ ἀφεδρῶνος (;).

Ὑπ·οσφραίνομαι, Μ. οσφρανθήσομαι. Ὀσφραίνομαι ὀλίγον, ὡς ἂν νὰ μυρίζωμαι.

† Ὑπο·σφυρίζομαι, Μ. ίσομαι. Ξαναδουλεύω μὲ τὴν γεωργ. σφῦραν τὸ χωράφι ἀφ' οὗ τὸ σπείρω (ἵνα σκεπασθῇ ὁ σπόρος), (Λτν.) imporcare.

Ὑπο·σχάζω, Μ. σχάσω, = Ὑποσκελίζω.

Ὑπο·σχέθω (παρτ. ἢ ἀόρ. 6'. Ὑπέσχεθον), Π. ἀντὶ Ὑπέχω.

Ὑπόσχεο, Π. ἀντὶ Ὑπόσχου, 6'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. 6'. τῆς πρστ. καὶ

Ὑποσχέσθαι, ἀόρ. 6'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑπισχνέομαι.

Ὑποσχεσίη (ἡ), Π. Ἰων. καὶ

Ὑποσχέσιον (τὸ), Π. ἀντὶ-

Ὑπόσχεσις, εως (ἡ). ἡ τοῦ ὑπισχνουμένου ὑποχρέωσις, ἐπαγγελία, τάξιμον. » Τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν, ἥν περ ὑπέστης, « Ὀδ. Κ.

Ὑποσχετικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὑπόσχεσιν· ὁ εὐκόλως ὑπισχνούμενος.

Ὑπο·σχηματίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ αἰτ.) Μιμοῦμαι, προσποιοῦμαι, κάμνω τὸ σχῆμά τινος.

Ὑπο·σχίζω, Μ. σχίσω. Σχίζω ὑποκάτωθεν ἢ ἐπιπολαίως, χαράζω.

Ὑπόσχισμα (τὸ). τὸ ὑποκάτωθεν ἢ ἐντός τινος ἢ ἐπιπόλαιον σχίσιμον, 2) (Γλσ.) εἶδ. ὑποδήματος (ἀνδρ.).

Ὑποσχόμενος, η, ον, ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. τοῦ Ὑπισχνέομαι.

Ὑποσχών, ἀόρ. 6'. τῆς μτχ. του Ὑπέχω.

Ὑπο·σώζω, Μ. σώσω. Σώζω (Διασώζω) ὁπωσοῦν ἢ μὲ τρόπον.

Ὑπο·σωματόω-ῶ, Μ. ώσω. Νεοποιῶ τρόπον τινὰ ἢ βαθμηδὸν τὸ σῶμα.

Ὑπο·σωρεύω, Μ. εύσω. Σωρεύω (Ἐπισωρεύω) ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ὑποσωφρονιστής, οῦ (ὁ). ὑποεπιστάτης γυμνασίου, δευτερεύων (συνεργὸς) τοῦ σωφρονιστοῦ.

Ὑποταγή (ἡ), τὸ ὑποτάττεσθαι, ὑπακοή, (Γαλλ.) subordination· (Γρμτ.) ἡ ὑποτακτικὴ ἔγκλισις (;).

† Ὑποταγής, έος (ὁ, ἡ). ὑποτεταγμένος, ὑπήκοος, ὑποκείμενος.

Ὑποταίνιος (ὁ, ἡ). (χώρα) σχηματίζουσα εἶδός τι ταινίας (γλώσσης ἢ προχώματος).

Ὑποτακτικός, ή, όν, Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑποτάσσειν ἢ ὑποτάσσεσθαι. 2) (Γρμτ.) ὁ ὑπαγόμενος εἰς ἄλλην λέξιν. » Ὑποτακτικὴ (ἔγκλισις), « τεταγμένη ὑπὸ τοὺς ὑποθετικοὺς ἢ ἀποτελεσματικοὺς συνδέσμους. » Ἄρθρον ὑποτακτικόν, « τὸ ἀναφορικόν.

Ὑποταμνόν (τὸ), Π. βότανον τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν εἰς μαγικὰς κατασκευάς, [ἐκ τοῦ

Ὑπο·τάμνω, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Ὑποτέμνω.

Ὑπο·τανύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Ὑποτείνω.

Ὑπόταξις, εως (ἡ), τὸ ὑποτάσσειν ἢ ὑποτάσσεσθαι.

Ὑπο·ταράσσω(ττω), Μ. άξω. Ταράττω (Συγχύζω) ὀλίγον, ἐμποιῶ μικράν τινα ἀνησυχίαν.

Ὑπο·ταρβέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. φοβοῦμαι (τρομάζω) ὀλίγον.

Ὑποταρτάριος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν Τάρταρον, ὑποχθόνιος.

Ὑπότασις, εως (ἡ), τὸ ὑποτείνειν ἢ ὑποτείνεσθαι, τέντωμα ('ξάπλωμα) ὑποκάτωθεν. (συνκδχ.) » Πεδίων ὑποτάσεις, « Εὐρ., πεδιάδες ἐκτεινόμεναι ὑπό.

Ὑπο·τάσσω(τάττω), Μ. τάξω. Τάττω (Βάλλω) τι ὑποκάτωθέν (ἢ μτνμ. εἰς τὸν ἀριθμόν) τινος (Πλδ. ΙΖ', ιέ, 4)· (μτφορ.) κάμνω ὑπήκοόν (ὑπεξούσιόν) τινος, καθυποτάσσω (» Πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ, « Γρφ.). ‖. (πθ.) ὑπάγομαι, ὑπόκειμαι. » Οἱ ὑποτεταγμένοι, « Αξ., οἱ ὑπήκοοι. 2) (παρὰ γρμτ.) ἀπαιτῶ (συντάττομαι μὲ) ὑποτακτικὴν ἔγκλισιν. » Τὸ Ἐὰν ὑποτάσσει, « Σχλ. Θκρ. Ε', 21.

Ὑποταύριον (τὸ), [ὑπό, ταῦρος]. τὸ μεταξὺ τοῦ πρωκτοῦ καὶ τῶν αἰδοίων μέρος, (ἄλλ.) Περίνεον.

Ὑπο·ταφρεύω, Μ. εύσω. Ἀνοίγω ὑποκάτωθεν τάφρον (ὑπόνομον), ὑποσκάπτω.

Ὑπο·τείνω, Μ. τενῶ. Τεντόνω τι (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ. Ἐκτείνομαι ὑποκάτωθέν τινος. » Ἡ ὑποτείνουσα (πλευρὰ) τὴν ὀρθὴν γωνίαν, « Μθμτκ., ἡ ἀντικρύζουσα εἰς αὐτήν. 2) (συνκδχ. καὶ μτνμ.) προτείνω· ὑπόσχομαι. (μὲ αἰτ.) » Οὐ θωπεύων, οὐθ' ὑποτείνων μισθούς, « Ἀρστφ. (ἢ ἀπαρ.) » Ὑποτείνοντος αὐτοῦ... βασιλέα φίλον ποιήσειν, « Θκ. (καὶ δοτ.) » Ὥσπερ οὖν καὶ ταῖς ἐλπίσιν ὑπέτεινον, « Χρσ. (καὶ μσ.) » Ἐρώτησιν ὑποτείνασθαι, « Πλάτ., προβάλλειν. 3)

ἐμποιῶ, διεγείρω. » Ὀδύνας (» Ἐλπίδας)—, « Σοφ., Δμ. 4) (μσ.) προσβάλλω ἢ εἰσχωρῶ ἀνεπαισθήτως. » Ὑποτείνεται δέ κοτε ἐς τὴν διάνοιαν ἡ νοῦσος, « Ἀρετ., (παρβλ. Ὑπέρχομαι).

Ὑπο-τειχίζω, Μ. ίσω. Κτίζω (Ὀχυρόνω μὲ) τεῖχος ὑποκάτωθεν ἢ ἐντεῦθεν (ἐνδοτέρω) ἄλλου τείχους, (ἴδε Θκ. ς', 99).

Ὑποτείχισις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κτίσιμον τείχους ὑποκάτωθεν (λόφου, ἀκροπόλεως κτλ.) ἢ ἐναντίον (ἐνδοτέρω) ἄλλου τείχους. 2) = τῷ

Ὑποτείχισμα (τὸ). τεῖχος κτισμένον ὑποκάτωθεν (λόφου, ἀκροπόλεως κτλ.) ἢ ἐναντίον (ἐνδοτέρω) ἄλλου τείχους.

Ὑποτειχισμὸς (ὁ), = Ὑποτείχισις.

Ὑπο-τεκμαίρομαι, Μ. αροῦμαι. Τρόπον τινὰ τεκμαίρομαι, ὑπονοῶ, εἰκάζω, συμπεραίνω.

Ὑπο-τελέω-ῶ, Μ. τελέσω. (μὲ αἰτ.) Πληρόνω φόρον κτλ. ὡς-

Ὑποτελὴς, έος (ὁ, ἡ). ὑποκείμενος εἰς (ὑποχρεωμένος νὰ πληρόνῃ) τέλος (φόρον). » Μισθοῦ—, « Αχ., = Ὑπόμισθος. ‖. » Τὸ ὑποτελὲς, « Αξ., ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ὑποτελοῦς· (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ ὑποτελεῖς· (Φλσφ.) = τῷ

Ὑποτελὶς, ίδος (ἡ). (κατὰ τὴν γλῶσσαν καὶ τὸ σύστημά τινων φιλοσόφων) ἡ δύναμις τὴν ὁπ. ἔλαβεν ἐκ φύσεως ὁ ἄνθρωπος πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ τέλους (τοῦ ἄκρου ἀγαθοῦ).

Ὑπο-τέλλομαι, Μ. τελοῦμαι, Π. γίνομαι (ἀποτελοῦμαι) ὑποκάτωθεν. » Βρυχὴ δ' ὑπετέλλετ' ὀδόντων, « Ἀπλλν., ἐγίνετο ὑπὸ τῶν.

Ὑπο-τέμνω, Μ. τεμῶ. Κόπτω μὲ τρόπον (πλαγίως). » Ὑποτέμνων ἐπώλεις δέρμα μοχθηροῦ βοὸς τοῖς ἀγροίκοισι πανούργως, ὥστε φαίνεσθαι παχύ, « Ἀρσφ. (συνήθ. δὲ) » Ὑποτέμνω (καὶ μσ. Ὑποτέμνομαι) τὰς ὁδούς τινος (ἢ) ταῖς ὁδοῖς τινά, « Ἀρσφ., Αἰλ., κόπτω τὸν δρόμον τινὸς, τὸν προλαμβάνω (ἐβγαίνω ἐμπρός του) 'παίρνων τὸν συντομώτερον δρόμον. » Ἐπιπεσέειν αὐτοῖσι ὑποταμομένους τὸ ἀπὸ τῶν νηῶν, « Ἡρ. » Ἀποπορευόμενον δὲ αὐτὸν ἀπετέμνοντο οἱ Μ. ἐπὶ στενὸν τῆς ὁδοῦ, « Ξεν. » Κατιδὼν δὲ αὐτὸν ἀναγόμενον, ἐδίωκεν, ὑποτεμνόμενος τὸν εἰς Σάμον πλοῦν, ὅπως μὴ ἐκεῖσε φύγῃ, « αὐτ. (ἐς ἀπολ.) » Ὡς δὲ εἶδον αὐτοὺς οἱ λεηλατοῦντες, ἔφευγον. Οἱ δὲ ὑπετέμνοντο, καὶ οὓς μὲν κατελάμβανον, εὐθὺς ἔπαιον· ὅσοι δὲ παραλλάξαντες αὐτῶν ἔφθασαν, κατόπιν τούτους ἐδίωκον, « αὐτ. (ἐς μτνμ.) » Τὰς ἐλπίδας (» Τὰς ὠφελείας, » Τὴν θρασύτητα, » Τοὺς χρόνους) τινος ὑποτέμνεσθαι, « Ξεν., Πλ., Χρσ., Αἰσχ., ματαιόνω· ἐμποδίζω. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Τὴν ἀκόντισιν δρόμῳ ὑπετέμοντο, « Δ. Κάσσ., ὁρμήσαντες κατ' αὐτῶν τοὺς ἐπρόλαβαν εἰς τρόπον ὥστε ἢ δὲν ἐπρόφθασαν νὰ ῥίψουν τὰ ἀκόντιά των ἢ τὰ ῥιπτόμενα ἐπερνοῦσαν ἐπάνωθέν των χωρὶς νὰ τοὺς βλάπτουν.

Ὑποτέταρτος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ ὅλον καὶ ἓν τέταρτον τοῦ ὅλου ὀλιγώτερος, (ἀντιθ. τοῦ Ἐπιτέταρτος).

Ὑποτέτληκα, ἴδε Ὑποτλάω.

Ὑποτετράγωνος (ὁ, ἡ). σχεδὸν τετράγωνος.

Ὑπο-τετραίνω, = Ὑποτιτραίνω.

Ὑπότεφρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τεφρὸς (στακτερὸς) τὸ χρῶμα, κλίνων πρὸς τὸ σταχτερόν.

Ὑπο-τεχνάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι. Βοηθῶ (Προλαμβάνω) μὲ τὴν τέχνην μου.

Ὑπο-τηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ κρυφίως, παραμονεύω.

Ὑπο-τίθημι, Μ. υποθήσω (ἀόρ. Ὑπέθηκα καὶ μσ. Ὑπεθέμην καὶ πθ. Ὑπετέθην κτλ.). Θέτω (Βάλλω) τι ὑποκάτω ἢ (μὲ δοτ. ἐκ. δ'.) ὑποκάτωθέν τινος. » Ὑποθεὶς τῇ μασχάλῃ τὰ τόξα, « Πλ. (ἐς μτνμ.) » Ὑποθέντες τοῦτο τῇ γνώμῃ, « Δμ., ἔχοντες προηγουμένως κατὰ νοῦν, (ὅθεν 2) βάλλω ὡς βάσιν (ὡς θεμέλιον καὶ [μσ. μτφορ.] ὡς σκοπόν, ὑπόθεσιν τοῦ λόγου μου). » Πρὶν δὲ τὴν ἀρχὴν ὀρθῶς ὑποθέσθαι, μάταιον περὶ τῆς τελευτῆς ὁντινοῦν ποιεῖσθαι λόγον, « Δμ. » Νόμον φύσεως ὑποθεμένης, « Ἀλέξ. Ἀφρ. » Ὅμηρος ὑποτίθεται πράξεις παραδόξους, « Πλάτ. (καὶ ἀπαρ.) » Ὑποθέμενος ἐρεῖν, « Ἰσκρ. (ἢ μτχ.) » Ὑπεθέμην οὐχ ὡς διαλεξόμενος, « αὐτ., (ὅθεν 3) (ἐν γέν.) ὑποθέτω τι (ὡς βέβαιον ἢ ἐνδεχόμενον), ἐκλαμβάνω ὡς διδόμενον. » Ἂν πλείους ὑποθῶσιν, « Ἀρστ. (καὶ ἀπαρ.) » Εἰ ὑποθοῖτό τις ἀληθὲς εἶναι τὸ λεγόμενον, « Πλ. » Ὅτι δὲ καλῶς ὑπεθέμεθα..., « Ἀρστ. 4) βάλλω ὑπ' ὄψιν, προτείνω· ἐμπνέω, (Γαλλ.) suggerer. » Τὴν ἐλπίδα ἣν ὑπετίθει αὐτῷ, « Θκ. » Ἐλπίδας αὐτοῖς ὑποθεὶς, ὡς κτλ., « Ξεν. (καὶ μσ.) » Ὑποθέμενος (ὅπου ἄλλ. διορθ. Ὑπερθέμενος) τοῖσι ὀνειροπόλοισι τὸ ἐνύπνιον, « Ἡρ. 5) (μσ.) ὑποβάλλω εἰς τὸν νοῦν τινος τὸ πρακτέον, συμβουλεύω. » Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἥτις ὀνήσει, « Ἰλ. Θ. » Ὄφρα οἱ ἤ τι ἔπος ὑποθήσεαι ἠέ τι ἔργον, « Ὀδ. Δ. » Ἐγώ σοι πειράσομαι ὑποθέσθαι, « Πλάτ. » Σωτηρίην ὑμῖν ὑποθήσομαι, ἤν περ βούλεσθε πείθεσθαι, « Ἡρ. » Οὐδ' ἂν, συμβουλευομένου αὐτοῦ, τὰ ἄριστα οἱ δοκέοντα εἶναι ὑποθέοιτο, « αὐτ. » Τὰ ἂν αὐτὴ ὑποθῆται, ταῦτα ποιέειν, « αὐτ. (καὶ ἐπιρ.) » Ἀλλά μοι εὖ ὑπόθευ, « Ὀδ. Ο. 6) βάλλω (καὶ μσ. λαμβάνω) εἰς ὑποθήκην, ἐνεχυριάζω. » Τὴν οὐσίαν ὑπέθηκεν, « Ἰσκρ. » Ὑπέθεσαν αὐτῷ τὰς δημοσίας προσόδους, « Αἰσχ. » Ἐκπώματα ἔχεις ἀργυρᾶ, ὑποθοῦ ταῦτα τῇ χρείᾳ, « Πλ. » Ἐκέλευον αὐτόν μοι δανεῖσαι, ὑποθέμενον τὰ σκεύη τῆς νεώς, « Δμ., λαμβάνων εἰς ὑποθήκην. » Τὰ ὑποκείμενα τοῖς δανείσμασι τῶν ὑποτιθεμένων ἐστίν, « αὐτ. (ἴδε καὶ τὸ ἁπλοῦν).

Ὑπο-τίλλω, Μ. τιλῶ. Μαδῶ (Τσουμαδῶ) ἕνα-ἕνα.

Ὑπο-τιμάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτιμῶ ὀλιγώτερον, ἐκπίπτω (καταιβάζω) ἀπὸ τὴν πρώτην τιμήν. ‖. (ἰδιαιτ. μσ.) ἐκτιμῶ μόνος μου τὴν περιουσίαν μου (ὀλιγώτερον παρ' ὅ,τι ἐκτιμήθη ὑπὸ τοῦ δημοσίου) καὶ ζητῶ ἐπμ. νὰ ἐλαττωθῇ ἐς τὸ δόσιμόν μου· (Νμ.) προσδιορίζω μετριωτέραν κατ' ἐμαυτοῦ ποινὴν παρὰ τὴν ἐπιβληθεῖσαν ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἢ προτεινομένην ὑπὸ τοῦ κατηγόρου μου. » Ἀργυρίου—, « Αξ., καθυποβάλλω ἐμαυτὸν εἰς πρόστιμον (ἀντὶ θανατικῆς ποινῆς). » Ἐπεὶ δὲ ἡ δίκη κατεψηφίσθη, κελευόμενος ὑποτιμήσασθαι, οὔτε αὐτὸς ὑπετιμήσατο, οὔτε τοὺς φίλους εἴασεν· ἀλλὰ καὶ ἔλεγεν, ὅτι τὸ ὑποτιμᾶσθαι ὁμολογοῦντος εἴη ἀδικεῖν, « Ξεν., (παρβλ. Ἀντιτιμάομαι). 2) (μτνμ.) προφασίζομαι. » Πενίαν (» Τὴν ἀνάγκην)—, « Ἰάμβλ., Ἀπλλδ.

Ὑποτίμησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐλάττωσις (καταβιβασμὸς) τῆς τιμῆς, μετριωτέρα ἐκτίμησις· (Νμ.) ἐπιβολὴ ἐλαφροτέρας ποινῆς προσδιοριζομένης ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ὑποδίκου· (μτνμ.) πρόφασις. » Πολλὴν ὑποτίμησιν τοῖς πονηροῖς ἔδωκαν, « Ἰωσ.

Ὑποτιμητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ὑποτιμῶν (ἐκτιμῶν ὀλιγώτερον, καταβιβάζων ἀπὸ τὴν γενομένην ἐκτίμησιν). 2) (εἰς τὴν Ῥώμ.) ὁ δευτερεύων τοῦ Τιμητοῦ, (Λτν.) subcensor.

Ὑποτίτθιος καὶ Ὑπότιτθος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν ἀκόμη ὑπὸ τὸν τιτθὸν, θηλάζων, βυζανιάρικος.

Ὑπο-τιτραίνω (-τιτράω-ῶ), Μ. ὑπο-τρήσω (ἀόρ. Ὑπετέτρηνα). Τρυπῶ ὑποκάτωθεν ἢ ὀλίγον τι.

(Ὑπο-τλάω-ῶ), Μ. τλήσομαι (ἀόρ. Ὑπέτλην, πρκ. [εὔχρ. ἀντὶ ἐνς] Ὑποτέτληκα). Ὑποφέρω, ὑπομένω.

Ὑπο-τμήγω (τμήσσω), Μ. τμήξω (ἀόρ. Ὑπέτμαγον), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑποτέμνω.

Ὑπ-οτοβέω (-οττοβέω)-ῶ, Μ. ήσω, Π. βοΰζω βαθειά· κάμνω ἐλαφρόν τινα κρότον.

Ὑποτομεὺς [ὑποτέμνω], έως (ὁ), ἐργαλ. κοπτερὸν, μαχαῖρι, κλαδευτήρι.

Ὑποτομὴ (ἡ), τὸ ὑποτέμνειν, κόψιμον μὲ τρόπον (πλαγίως) ἢ ἀπὸ κάτω· (μτνμ.) ἀφαίρεσις, στέρησις.

Ὑπο-τονθορύζω, Μ. ύσω. Μουρμουρύζω σιγανά, κρυφομουρμουρύζω.

Ὑπο-τοξεύω, Μ. εύσω. Τοξεύω κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω.

† Ὑπο-τοπάζω, Μ. άσω, = Ὑποτοπέω, (ὅθ.

Ὑποτοπασμὸς (ὁ). ὑπόνοια, εἰκασία, ὑποψία.

† Ὑποτοπεύω, Μ. εύσω, Γρμτ. ἀντὶ-

Ὑπο-τοπέω-ῶ, καὶ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ὑπετοπήθην κτλ.), = Ὑπονοῶ, εἰκάζω· ὑποπτεύω. » Οὐδὲν ὑποτοπηθέντα, τῶν ἐκεῖνος ἐφρόνεε, « Ἡρ.

; Ὑπότοπος (ὁ, ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Ὕποπτος.

Ὑπο-τορεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ.) Τορεύω (Πλουμίζω) τι ὑποκάτωθεν μὲ τὴν γλυφίδα.

Ὑπο-τραγῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὑποκρίνομαι τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ δράματος (εἰς τὴν τραγῳδίαν). 2) (εἰς τὸν Αχ. διορθ. Ὑποδραματουργέω).

Ὑπο-τραυλίζω, Μ. ίσω. Τραυλίζω ὀλίγον, εἶμαι-

Ὑπότραυλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι τραυλὸς (τσηβδός).

Ὑποτραχήλιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν τράχηλον κείμενος. ‖. (οὐσ.) Ὑποτραχήλιον, τὸ ὑπὸ τὸν τράχηλον μέρος τοῦ σώματος· (μτνμ.) τὸ ὑπὸ τὸ κιονόκρανον μέρος τῆς κολώνας, (Γαλλ.) la frise ou le gorgerin.

Ὑπο-τραχύνω, Μ. υνῶ. Τραχύνω ὀλίγον· (μτνμ. ἐπὶ φωνῆς) προσβάλλω μὲ τραχύν τινα τρόπον τὴν ἀκοὴν, προξενῶ ἀηδὲς αἴσθημα.

Ὑπότραχυς, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι τραχὺς (σκληρὸς, θυμώδης, ἄπρακτος κτλ.).

Ὑπο-τρύω, Π. ἀντὶ Ὑποτρείω.

Ὑπο-τρέμω (χωρὶς Μ.). Τρέμω ὀλίγον, τρέμουν τὰ πόδια μου (ἀπὸ φόβον).

Ὑπο-τρέπομαι, Μ. τραπήσομαι (ἀόρ. Ὑπετράπην ἢ Ὑπετραπόμην). Γυρίζω ὀπίσω, ἐπιστρέφω· ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι.

Ὑπο-τρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω κρυφίως· (μτνμ.) ὑποθάλπω.

Ὑπο-τρέχω, Μ. θρέξομαι ἢ δραμοῦμαι (ἀόρ. Ὑπέδραμον κτλ.). Τρέχω (Τρέχων περνῶ ἢ χώνομαι) ὑποκάτωθεν. » Ἤτοι ὁ μὲν δόρυ ἀνέσχετο, οὐτάμεναι μεμαώς· ὁ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων κύψας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ ἔστη, « Ἰλ. Φ. (ἐς δοτ. τῆς προθ.) » Ὥσπερ πλατάνῳ χειμαζομένους ὑποτρέχειν, « Πλ. (ἢ αἰτ.) » Ἡ σελήνη τὸν ἥλιον ὑποτρέχει (ἐν ταῖς ἐκλείψεσι), « Πλ. » Πηγαὶ σήραγγας ὑποτρέχουσαι, « Γρη. » Ὑποτρέχει τὸ αἷμα ῥᾳδίως εἰ ἅψαιο, « Γαλ. 2) τρέχω κατά τινος εἰς τρόπον ὥστε νὰ τοῦ κόψω τὸν δρόμον καὶ νὰ τὸν συλλάβω. » Ἢ κακούργους ἐρευνῆσαι, ἢ λῃστὰς ὑποδραμεῖν, ἢ ἐς ἄλλο τι, ὅσα ἰσχύος τε καὶ τάχους ἔργα ἐστὶ, « Ξεν., (παρβλ. Ὑποτέμνω). 3) (μτνμ.) εἰσχωρῶ κρυφίως, ὑπεισέρχομαι. » Ἔλεος αὐτὸν ὑποτρέχει, « Πλβ., κινεῖται κατ' ὀλίγον πρὸς συμπάθειαν. » Εἴ τι ὑπέδραμέ σου τὴν διάνοιαν, « Βασ., ἂν σοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν κανένας λογισμός. (καὶ ἐλλ.) » Ἂν δ' ὑποτρέχῃ, « Ἐπκτ., ἂν σοῦ περνᾷ ἀπὸ τὸν νοῦν. (καὶ ἁπλ.) » Οὐχ ὑπέδραμε, « Στρβ., δὲν μοῦ ἦλθε κατὰ νοῦν. 4) προσπαθῶ νὰ ἑλκύσω (νὰ εἰσχωρήσω εἰς) τὴν εὔνοιάν τινος, κολακεύω. » Θωπείαις ὑποδραμὼν ὑμᾶς, ἐν νόσοις ἢ γήρᾳ σαλεύοντας, « Πλάτ. » Τὸν Ἀλέξανδρον ὑποτρέχει, « Αἰσχ. 5) διέρχομαι (διηγοῦμαι) τι ἐπιτροχάδην (ἐν παρόδῳ). » Ὑποδραμὼν ὑποδείξω, « Δσκρ. 6) Π. κεῖμαι (ἐκτείνομαι) ὑπὸ τοὺς πρόποδας ὄρους. » Αὐτὰρ ὕπερθεν πέτρη ἐπικρέμαται, κοίλη δ' ὑποδέδρομε βῆσσα, « Ὁμ. Ὕμν.

Ὑπο-τρέω-ῶ, Μ. τρέσω. Φοβοῦμαι ὀλίγον· φοβούμενος ὑποχωρῶ (ὀπισθοδρομῶ). » Νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, « Ἰλ. Ρ.

Ὑπότρητος (ὁ, ἡ), [ὑποτιτραίνω]. τρυπημένος ἀπὸ κάτω. » Αὐλὸς—, « Ἀθ.

Ὑπο-τρηχύνω, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑποτραχύνω.

Ὑπότρηχυς, εος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπότραχυς.

Ὑποτριβὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποτρίβω, τρίψιμον (φάγωμα) ἀπὸ κάτω. » Ἵπποι χωλεύοντες ἐξ ὑποτριβῆς, « Ἀππ., (ἴδε τὸ ἑπμ.).

Ὑπο-τρίβω, Μ. τρίψω. Τρίβω ὀλίγον ἢ ἀπὸ κάτω. » Τρίβεσθαι τῶν ἵππων τὰς ὁπλὰς, « Διόδ., ἐτρίβοντο (ἐτρώγοντο) τὰ 'νύχια των διότι δὲν εἶχον πέταλα (ἦσαν ἀκαλίγωτοι).

Ὑπο-τρίζω, Μ. τρίξω. Τρίζω ὀλίγον, (συγχ. τῷ Ὑποτρύζω).

Ὑπότριμμα (τὸ), [ὑποτρίβω], εἶδος καρυκεύματος ἢ σάλτσας πολλὰ δριμὺ, (ὅθ.) » Ὑπότριμμα βλέπειν, « Ἀρσφ., ἀντὶ Δριμὺ ἐνορᾶν, ἀγριοκυττάζειν.

Ὑποτριμμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὑπότριμμα.

Ὑποτριόρχης, ου (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (ἱέρακος) μικρότερον τοῦ τριόρχου.

Ὑπότριτος (ὁ, ἡ). ὁ κατὰ τὸ ὅλον ἐς ἓν τρίτον τοῦ ὅλου ὀλιγώτερος, (ἀντιθ. τῷ Ἐπίτριτος).

Ὑπότριψις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποτρίβω. » Τριπόδων ὑποτρίψεις, « Παλ. Μαθμτ., τὰ πλάγινα ξύλα διὰ τῶν ὁπ. συνδέονται ὑποκάτωθεν οἱ πόδες τῆς τραπέζης.

Ὑπο-τρομέω-ῶ (χωρὶς Μ.), Π. = Ὑποτρέμω.

Ὑπότρομος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἔντρομος.

Ὑποτροπάδην, ἐπίρ. Π. ὀπισθοδρομῶν, καθ' ὑποχώρησιν, [ἐκ τοῦ

Ὑποτροπὴ (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποτρέπομαι, ἐπιστροφή· (μτνμ.) ἐπάνοδος τῆς ἀσθενείας, 'ξανακύλημα· ὀπισθοδρόμησις, ὑποχώρησις.

Ὑπο-τροπιάζω, Μ. άσω. Ἐπιστρέφω καθ' ὑποτροπὴν, ἐπανέρχομαι, (κυρ. ἐπὶ νοσημάτων).

Ὑποτροπιασμὸς (ἡ), τὸ ὑποτροπιάζειν, ὑποτροπὴ (νοσήματος), 'ξανακύλημα.

Ὑποτροπίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὑποτροπή.

Ὑποτροπικὸς, ή, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ ἐπανέρχεται (καθ' ὑποτροπήν). » Νόσος (» Πυρετὸς)—, « Ἰατρ.

Ὑποτρόπιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑπὸ τὴν τρόπιν τοῦ πλοίου.

Ὑπότροπος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποτρεπόμενος (ἐπιστρέφων πάλιν ὀπίσω). » Νόσησ' Ὀδυσσεὺς, καὶ ὑπότροπος ἵκετο δῶμα, « Ὀδ. Γ. » Οὐκέθ' ὑπότροποι αὖτις ἔσεσθε, « Ὁμ. Ὕμν. 2) = Ὑποτροπικός.

; Ὑπο-τροφέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ Ὑποτρέφω.

Ὑποτροφὴ (ἡ), [ὑποτρέφω]. τὸ κατ' ὀλίγον αὐξῆσαν (ἀναβλαστῆσαν). » Γῆς—, « Μξμ., προϊὸν, βλάστημα.

† Ὑποτρόχαλα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιτρόχαλα.

Ὑπο-τροχάω-ῶ, Π. ἀντὶ Ὑποτρέχω.

† Ὑπο-τροχίζω, Μ. ίσω. Ὑπὸ τὸν τροχὸν βάλλω.

Ὑπότροχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν (κινούμενος μὲ) τροχούς. » Βάρος—, « Διόδ.

Ὑπότρυγος (ὁ, ἡ). γεμάτος καταπάτι, τρυγὸς ὑπόπλεως.

Ὑπο-τρύζω, Μ. τρύξω. Μουρμουρύζω σιγανά· (ἐπὶ ὀρνίθ.) φωνάζω σὰν τὴν κλῶσσαν.

Ὑπο-τρύω, Μ. τρύσω. Π. Τρύχω (ταλαιπωρῶ, καὶ οὐδ. αὐτπθ. ταλαιπωροῦμαι κατά τι ἢ (μὲ δοτ.) ὑπό τινος. » Καμάτοις—, « Νίκ.

Ὑπο-τρώγω, Μ. τρώξομαι (ἀόρ. Ὑπέτραγον κτλ.). Τρώγω κρυφίως ἢ ὀλίγον ἢ προτοῦ. 2) (μτνμ. ἐπὶ ποταμ.) κατατρώγω ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑποκάτωθεν, ὑποσκάπτω παραρρέων. (Καλλ. Ἐπγρ. 46).

Ὑπ-οττοβέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. = Ὑποτοβέω.

Ὑπο-τυγχάνω, Μ. τεύξομαι (ἀόρ. Ὑπέτυχον κτλ.). (μὲ δοτ.) Τυχαίνω (Ἐβγαίνω κατὰ τύχην) ἐμπρὸς, ἀπαντῶ· (μτνμ.) διακόπτω τὸν λόγον τινὸς, τὸν ἀποκρίνομαι ἐξ ἑτοίμου, (Γαλλ.) repartir, (ἄλλ.) Ὑπολαμβάνω.

Ὑπο-τυπόω-ῶ, Μ. ώσω. Διαγράφω (Παραστήνω) τὸν τύπον τινὸς πράγματος, σχεδιάζω, εἰκονίζω. ‖. (μσ.) σχηματίζω μὲ τὸν νοῦν μου, φαντάζομαι.

Ὑπο-τύπτω, Μ. τύψω. Κτυπῶ κάτω ἢ ἀπὸ κάτω· (ἰδιαιτ.) βουτῶ τι μέσα εἰς ἐς τὸ κτυπῶ ἵνα γεμίσῃ. » Ὑποτύψας δὲ ἀσκῷ ἀπὸ τοῦ φρέατος, ἀντλέει, « Ἡρ. » Ὑποτύπτουσα φιάλῃ τοῦ χρυσοῦ, ἐδωρέετο, « αὐτ., γεμίζουσα ἀπὸ τὸν σωρόν. » Κοντῷ ὑποτύπτοντες ἐς λίμνην, ὅ,τι πρόσχοιτο πηλοῦ τῷ κοντῷ, τοῦτο συλλέγοντες, πλίνθους εἴρυσαν, « αὐτ. » Τὸν πηλὸν ἐνέβαλον εἰς λεκάνας ὑποτύπτοντες, ὥσπερ ταῖς ἅμμαις, τοῖν ποδοῖν, « Ἀρσφ. (καὶ μσ.) » Ὅπως ὑπετύψατο ληνοῦ, « Νίκ., καθὼς τὸ ἀντλήσουν (ἀντληθῇ) ἀπὸ τὸν ληνόν. 2) (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) βουτῶν (ὑποκολυμβῶν) ἐβγαίνω. » Χέρσῳ ὑπέτυψε κορώνη, « Ἀρ. (τὸ διορθ. ὑπέκυψε, ἀλλὰ παρβλ. Προτύπτω).

Ὑποτύπωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποτυπόω, ἡ ὡς ἐν τύπῳ διαγραφὴ (παράστασις), σκιαγραφία, διατύπωσις· ὑπογραμμὸς, παράδειγμα· (Ῥτρ.) περιγραφὴ ζωηρὰ τοῦ πράγματος.

Ὑποτυρὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ζυμαρικοῦ μὲ τυρὶ, γάλα καὶ μέλι.

Ὑπότυφλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τυφλὸς, μὴ καλοβλέπων.

Ὑπότυφος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι οἰηματίας (φαντασμένος, τετυφωμένος), τύφου ὑπόπλεως.

Ὑπο-τύφω, Μ. θύψω. Καίω ἀπὸ κάτω μὲ φωτιὰν καπνίζουσαν χωρὶς φλόγα, (μτνμ.) ὑποκινῶ, ὑπερεθίζω. ‖. (πθ.) καίω ὑπὸ τὴν στάκτην, κρυφοκαίω (κυρ. καὶ μτνμ.).

† Ὑπότυψις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑπόθυψις.

Ὑπουάτιος, α ἢ ος, ον, Π. [ὑ. οὖας] ὁ ὑποκάτωθεν τῶν ὤτων.

Ὑπουδαῖος, α, ον. Μ. [ὑ. οὖδας] ὁ ὑπὸ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς, ὑπόγειος.

Ὑπουθατίας, ου (ὁ), Π. [ὑ. οὖθαρ], = Ὑπομάζιος.

; Ὑπουθάτιος, α ἢ ος, ον, = τοῦ προηγ.

Ὕπουλος (ὁ, ἡ). (κυρ.) πληγὴ ἡ ὁπ. δουλεύει ὑποκάτω [ὑπὸ τὴν οὐλήν]· (ὅθ. μτνμ.) ὁ κρύπτων ἐν ἑαυτῷ κακόν τι (ἔχων ἀπατηλὸν ἐξωτερικὸν), ὕποπτος· (ἐπίαν-

θρῃ) ὑπακουτής, διπρόσωπος, δόλιος. » Τέλμα ὕπουλον, « Πλ., τοῦ ὁπ. ἡ ἐπιφάνεια (σκεπασμένη μὲ χόρτα ἢ μισοσκεπασμένη) δὲν διακρίνεται. » Οἰδεῖ ἡ πόλις, καὶ ὕπουλός ἐστι, « Πλάτ., ἐγκυμονεῖ ἐπανάστασιν. » Ὕπουλα σώματα, « Πλ., τὰ ὑπὸ ἐξ. τερπνὴν ὑγείαν κρύπτοντα χρονικὸν πάθος. » Ὕπουλον εἶναί τινι, « Δξ., φυλάττειν πάθος κατά τινος.

Ὑπουλάτης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὑπούλου, ἐξωτερικὸν ἀπατηλὸν (ὕποπτον), δολιότης, διπροσωπία.

Ὑπούλως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον ὕπουλον, μὲ πρόσχημα ἀπατηλόν, ὑποκριτικῶς, δολίως. » Ὑπ. διακεῖσθαι, « Πλδ., φυλάττειν πάθος, καιροφυλακτεῖν πρὸς ῥῆξιν (πρὸς ἐκδίκησιν κτλ.).

Ὑπουραῖος, α, ον, Ὁ ὑποκάτω τῆς οὐρᾶς (ὑπὸ τὴν οὐράν).

Ὑπουράνιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ἢ ἐκτεινόμενος εἰς ὅλην τὴν ὑπ' οὐρανὸν (τὴν ὑφήλιον). » Κλέος —, « Ὅμ.

Ὑπουργέω-ῶ [ὑπουργός], Μ. ήσω. Κάμνω δούλευσιν (χάριν, ὑπηρεσίαν) εἴς τινα, συνεργῶ, ὑπηρετῶ (ἐν γέν.) παρέχω, χαρίζομαι. » Τὸ σοὶ μὲν ἐλαφρὸν τυγχάνει ἐὸν ὑπουργῆσαι, ἐμοὶ δὲ μέγα, « Ἡρ. » Τὸν χρυσὸν τοῖς ἐγχωρίοις ἡ φύσις ἄνευ κακοπαθείας ὑπουργεῖ, « Διόδ. (καὶ πθ.) » Τὰ ὑπουργημένα τινί, « Ἡρωδ., αἱ γενόμεναι πρός τινα ἐκδουλεύσεις (ὑποχρεώσεις).

Ὑπούργημα (τό), τὸ γενόμενον πρὸς ὑπουργίαν τινός, δούλευσις, ὑποχρέωσις.

Ὑπούργησις, εως καὶ

Ὑπουργία (ἡ). χάρις (δούλευσις, ὑπηρεσία) ὑπουργοῦντος, ὑποχρέωσις.

Ὑπουργικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ πρόθυμος εἰς τὸ ὑπουργεῖν, ὑπηρετικός, ὑποχρεωτικός.

Ὑπουργικῶς, ἐπίρ. Μὲ ὑπουργικὸν (ὑποχρεωτικὸν) τρόπον.

Ὑπουργός (ὁ, ἡ), [ὑπό, ἔργον]. ὁ ὑπηρετῶν ὑπό τινα (κυρ. δὲ ὑπὸ τὸν κυρίως ἐργάτην), κάμνων δούλευσιν (ὑπηρεσίαν) εἴς τινα, συνεργός· (ἐπὶ πράγμ.) συντελεστικός· (μὲ δοτ.) » Τὸ καθῆσθαι ἑώρων ὑπουργὸν ὂν τῷ ἀποπήγνυσθαι τὸ αἷμα, « Ξεν., συντελεῖ πρός. ‖. (οὐσ. μὲ γεν.) θεράπων, ὑπηρέτης. » Ἀθήνης ὑπουργός, « Διογ.

Ὑπουρίς, ίδος (ἡ). τὸ ὑπὸ τὴν οὐρὰν τῶν ἀχθοφόρων ζώων περασμένον λωρὶ τοῦ σαγμαρίου, (Τουρκ.) κουσκοῦνι.

Ὑπόφαιδρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἢ ἀρκετὰ φαιδρὸς (χαρούμενος).

Ὑπο-φαίνω, Μ. φανῶ. Δείχνω (κάμνω, ἀφίνω νὰ φανῇ) τι ὑποκάτωθεν ἢ ὀλίγον, μισοδείχνω. » Ὀδόντας —, « Θκρ. » Θρῆνυν ἑλὼν ὑπέφηνε τραπέζης, « Ὀδ. Ρ., τὸ ἐτράβηξε παρέξω ὥστε νὰ φαίνεται ὀλίγον καὶ νὰ ἦνε πρόχειρον. » Τὰ λευκὰ ὑποφαίνειν, « Ἀρστ., κοιμᾶσθαι μὲ 'μισοκλεισμένα 'μμάτια (σύμπτωμα νόσων). (καὶ πθ.) » Ὑπὸ τὰς πύλας ἵππων τε πόδες πολλοὶ καὶ ἀνθρώπων ὡς ἐξιόντων ὑποφαίνονται, « Θκ. ‖. (ἀμτβτ. ἡ ἑλλ. καὶ μσ.) ἀρχίζω νὰ φαίνωμαι, μισοφαίνομαι. » Ἡμέρα σχεδὸν ὑπέφαινε, « Ξεν., ἄρχιζε νὰ φέγγῃ (νὰ 'ξημερώνῃ), ἐχάραζε. » Ἐπειδὴ δὲ ἔαρ ὑπέφαινεν (» Ἅμα δὲ τῷ ἦρι ὑποφαινομένῳ), « αὐτ., περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνοίξεως.

Ὑπόφαιος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι φαιὸς (σκοῦρος), κλίνων πρὸς τὸ σκοῦρον.

Ὑποφακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὀλίγον τὸ χρῶμα τῆς φακῆς.

Ὑπο-φαρμάσσω (ττω), Μ. άξω. Ἀνακατόνω καὶ ὀλίγον φάρμακον (ἰατρικὸν ἢ δρᾶμα), δίδω τινὸς ἰατρικὸν χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ (ἀνακατόνοντάς το ἀπ' ὀλίγον εἰς τὰ φαγητὸν ἢ ποτόν του).

Ὑπόφασις, εως (ἡ), τὸ ὑποφαίνειν ἢ ὑποφαίνεσθαι. » Ὀφθαλμῶν —, « Ἱπποκρ., ὅταν τὰ 'μμάτια ἦνε 'μισοκλεισμένα ἀπὸ βάρος τῆς κεφαλῆς.

Ὑποφᾶτις, ιος (ἁ), Δ. ἀντὶ Ὑποφῆτις, θηλ. τοῦ Ὑποφήτης, (εἰς τὸν Πίνδ. διορθ. πιθαν. Ὑποφαύτιες).

Ὑπόφαυλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι φαῦλος (κακός, ἀχρεῖος ἢ πρόστυχος).

Ὑπόφαυσις, εως (ἡ). τρύπα διὰ τῆς ὁποίας περνᾷ ὀλίγον φῶς, πέρασμα στενόν, [ἐκ τοῦ

Ὑπο-φαύσκω, Μ. φαύσω. Φέγγω ὀλίγον (ἀμυδρῶς)· ἀρχίζω νὰ φέγγω.

;Ὑπόφαυτις, ιος (ἁ), Αἰολ. ἀντὶ Ὑπόφαυσις· (μτφορ.) παρείσδυσις δολία, (Γαλλ.) insinuation. » Διαβολιῶν —, « Πίνδ.

Ὑποφείδομαι, Μ. φείσομαι. Φειδωλεύομαι ὀλίγον· πράττω τι μὲ κάποιαν οἰκονομίαν, (ὅθ.

Ὑποφειδομένως, ἐπίρ. (μτγ.). Μὲ κάποιαν φειδὼ (συστολήν, οἰκονομίαν), μετρίως.

Ὑπο-φέρω, Μ. ὑπ-οίσω (ἀόρ. Ὑπήνεγκα καὶ πθ. Ὑπηνέχθην κτλ.). Φέρω (Ἐκφέρω, Μεταφέρω) τι ὢν ἢ ἐμβαίνων ὑποκάτωθεν. » Ἀλλά μ' ὑπήνεικαν πόδες, « Ἰλ. Ε. » Ὑποφέρει βραχέα ἡ κοιλίη, « Ἀρετ., = Ὑποχωρεῖ. » Ἡ κοιλία αὐτοῦ ὑποίσει δόλον, « Γρφ. (Ἰώβ ΙΕ', 35). 2) σηκόνω ἐπάνω μου· (ὅθ. συχνότ. μτφορ.) ἀνέχομαι, ὑπομένω, (κοιν.) ὑποφέρω. » Ὅπλα ὑποφέρειν, ἃ ἂν αὐτοῖς διδῶσι, « Ξεν. (καὶ μτφορ.) » Ἐπιφοραί, ἃς οὐ ῥᾳδίως ὑποίσεις, « αὐτ. » Τὸν τῶν ὁμιλητῶν τρόπον ἡδέως ὑποφέρειν, « Ἰσκρ. 3) φέρω (καὶ μτφορ. ἐμπνέω, ἐμποιῶ κρυφίως μὲ τρόπον) ἢ βαθμηδόν, οἰκονομῶ. » Ῥᾷον τὰ πράγματα —, « Ξεν. » Ἐλπίδα —, « Σοφ. (καὶ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) » Ὑποφέρειν εἰς διόρθωσιν, Πλ. (καὶ πθ.) » Εἰς τὸ νεμεσᾶν καὶ φθονεῖν ὑποφερόμενοι, « Πλ. 4) παρασύρω (καὶ πθ. παρασύρομαι, 'γλιστρῶ) ὀλίγον κατ' ὀλίγον· (μτφορ.) ἐκπίπτω, παρακμάζω· χάνω τὴν προθυμίαν μου· (μὲ αἰτ. προθετ.) ἐκκλίνω ἢ εἶμαι ἐπιρρεπὴς πρός. » Ὁ ἄνεμος ὑπέφερε τοὺς ὁδοιποροῦντας, « Αξ. » Ὁ λόγος ὥσπερ ῥεῦμα, φέρων ὑπήνεγκε βίᾳ, « Ἀρσδ. (ἢ ἑλλ. ἢ ἁπλ.) » Χωρία ὑποφέροντα, « Πλδ., ὀλισθηρά, ἢ βροχθώδη. (καὶ πθ.) » Ἂν ὑποφέρηται θᾶττον ἢ ὥστε ἔχειν ἀπερείσασθαι, « Ἀρστ. (ἢ μτφορ.) » Πόλις ὑποφερομένη, « Πλ., παρακμάζουσα. » Βασιλεῖς ὑποφερόμενοι, « αὐτ., τῶν ὁπ. ἡ δύναμις κλονεῖται. (καὶ προθετ.) » Ἐκ φιλοτιμίας εἰς πενίαν ὑπενηνεγμένος, « Ἀπ. » Εἰς τὸ νεμεσᾶν καὶ φθονεῖν ὑποφερόμενοι, « Πλ. 5) φέρω (βάλλω) τι ὑποκάτωθεν ἢ ὑπ' ὄψιν ἢ ἀντικρύ τινος, προτείνω· ἀντιτάττω· προφασίζομαι· προσάπτω, ἐπιπλήττω. » Τὰ σεσιδηρωμένα μέρη ταῖς πληγαῖς ὑποφέροντες, « Πλ. » Τοὺς μῆνας (« Τὰς σπονδὰς) ὑποφέρειν, « Ξεν., προτείνειν ὡς πρόφασιν (πρόσχημα) ἀνακωχῆς τὴν ἱερομηνίαν (ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ κερδίσῃ καιρόν). » Ἑτέροις ὑποφέρειν τὸ ἔγκλημα δεῖ, « Ἡρωδ.

Ὑπο-φεύγω, φεύξομαι (ἀόρ. Ὑπέφυγον κτλ.). Φεύγω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως, διαφεύγω (ἀποφεύγω) μὲ τρόπον, Ὑπεκφεύγω.

Ὑπο-φητεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (ἢ μτβτ. ἐξηγῶ, Ἑρμηνεύω) ὡς—

Ὑποφήτης [ὑ. φημί]. ου (ὁ). ὁ ἐκφράζων τὰς θείας βουλὰς (ὁμιλῶν ὡς ἐκ στόματος καὶ κατ' ἔμπνευσιν τοῦ θεοῦ), ἑρμηνεὺς τῶν θείων χρησμῶν· (ἐν γέν.) μάντις, προφήτης, χρησμολόγος. » Μουσῶν ὑποφῆται, « Θκρ., οἱ ποιηταί. (καὶ μτνμ.) » Κιθάρης ὑποφήτωρ, « Π., κιθαρῳδός.

Ὑποφητικός, ἡ, όν. Ὑποφήτου ἴδιος, μαντικός, προφητικός.

Ὑποφητικῶς, ἐπίρ. Ὡς ὑποφήτης, προφητικῶς.

Ὑποφῆτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Ὑποφήτης.

Ὑποφήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὑποφήτης.

Ὑποφθαδόν, ἐπίρ. Π. [ὑποφθάνω]. προφθάνοντας, προλαμβάνοντας.

Ὑποφθάλμιος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ (παρὰ κάτω ἀπὸ) τοὺς ὀφθαλμούς. » Ὑποφθάλμια, « τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθ. μέρη τοῦ σώματος, τὰ κάτω βλέφαρα ἢ τὰ μάγουλα.

Ὑπο-φθάνω, Μ. φθάσω ἢ φθήσομαι (ἀόρ. Ὑπέφθασα ἢ Ὑπέφθην κτλ.). Προφθάνω, προλαμβάνω. » Πρὶν γὰρ ὑποφθάς, δουρὶ μέσον περόνησεν, « Ἰλ. Π. (ἢ μσ.) » Τὸν δ' ὑποφθαμένη φάτο μῦθον, « Ὀδ. Ο., ἴδε Ὑπολαμβάνω.

Ὑποφθάς, ᾶσα, άν, ἀόρ. β', τῆς μτχ. τοῦ Ὑποφθάνω.

Ὑπο-φθέγγομαι, Μ. φθέγξομαι. Ὁμιλῶ σιγανά· βοῦζω (ἀντηχῶ) βαθειά. 2) ἀποκρίνομαι καθ' ὑποφοράν, προσθέτω εἰς τὰ παρά τινος λεχθέντα, (παρβλ.) Ὑπολαμβάνω.

Ὑπο-φθείρω, Μ. φθερῶ. Φθείρω (καὶ πθ. Φθείρομαι) ὀλίγον, λυόνω ἀνεπαισθήτως, ὑποτήκω, -ομαι.

Ὑπο-φθονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Φθονῶ ὀλίγον, τρόπον τινὰ (ὡς ἂν νὰ) φθονῶ.

;Ὑπόφθονος (ὁ, ἡ). ὀλίγον φθονερός, (ὅθ.

Ὑποφθόνως, ἐπίρ. Μὲ φθονερὸν κατά τι τρόπον. » Ὑ. ἔχειν τινί, « Ξεν., = Ὑποφθονεῖν.

Ὑποφθορεύς, έως (ὁ). ὁ φθείρων κρυφίως (ὑποφθείρων), ὁ ἐν κρυπτῷ διαφθορεύς.

Ὑπο-φλεγέθω, Π. ἀντὶ Ὑποφλέγω.

Ὑπο-φλεγμαίνω, Μ. ανῶ. Φλεγμαίνω (Πρήσκομαι, Ἐξάπτομαι, Κακοφορμίζω) ὀλίγον ἢ ὑποκάτωθεν (χωρὶς νὰ φαίνωμαι), πάσχω ὕπουλον φλεγμονήν.

Ὑπο-φλέγω, Μ. φλέξω. Καίω (Φλογίζω) ὑποκάτωθεν ἢ βαθμηδὸν καὶ ὑποκεκρυμμένως, κρυφοκαίω.

Ὑπόφλοισβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀντηχῶν ἀπὸ βαθύν τινα φλοῖσβον, βοῦζων βαθειά. » Θάλασσα —, « Ὀρφ.

Ὑπο-φοινικίζω, Μ. ίσω. Κλίνω ὀλίγον πρὸς τὸ φοινικοῦν χρῶμα, ὑποπορφυρίζω ἐπὶ τὸ φοινικοειδέστερον.

Ὑπο-φοινίσσω, Μ. ίξω. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὀλίγον κόκκινον.

Ὑποφόνια (τά). τὰ πρὸς ἐξαγορὰν τοῦ φόνου διδόμενα (εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος) χρήματα, τιμὴ αἵματος.

Ὑποφορά (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑποφέρω, ἡ πρὸς τὰ κάτωθεν φορά, καταβιβασμὸς κατάπτωσις· (ἰατρ.) τάσις πρὸς ὕπνον (;) ἢ διάρροιαν· (μτφορ.) πτῶσις, παρακμή· (ἐνίοτε) ἀντιλογία, ἔνστασις, (ὅθ. Ἀνθυποφορά)· (ἐνίοτε) ἀντίταξις προσχήματος, πρόφασις. » Ἡ τῶν μηνῶν —, « Ξεν., ἴδε Ὑποφέρω (5). 2) (συνκδχ.) κατήφορος· δίοδος ὑδάτων (ὀχετὸς) ὑπόγειος· ὑπόνομος (Στρ. Ε'.)· (ὅθεν ἰατρ.) πληγὴ συριγγώδης, φίστουλα. » Κολλᾷ ὑποφοράς, « Δσκρ.

Ὑπόφορος (ὁ, ἡ). κατηφορικός· (ἰατρ.) συριγγώδης, ὕπουλος. 2) φόρου ὑποτελής, (Λτ.) tributarius. 3) (εἰς τὸν Εὐρ. Ῥῆσ. 707, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὕπαφρος), βουρκωμένος. » Ὄμμα — «

;Ὑποφραδμοσύνη (ἡ), Π. συμβουλή, ὑποθήκη, [ἐκ τοῦ

Ὑπο-φράζομαι, Μ. φράσομαι (ἀόρ. Ὑπεφράσθην), Π. παρατηρῶ μὲ τρόπον· ὑπονοῶ, μαντεύω· ὑποπτεύω.

;Ὑπο-φράσσω (ττω), Μ. φράξω. Φράζω (Κλείω) ὑποκάτωθεν, συγκλείω.

Ὑπο-φρίσσω (ττω), Μ. φρίξω (πρκ. ἀντὶ ἐνς. Ὑποπέφρικα), Π. φρίττω (ἀνατριχιάζω) ὀλίγον· (μὲ αἰτ.) φοβοῦμαι (τρομάζω) τινα, τρέμω ἔμπροσθέν τινος (ἀπὸ τὸν φόβον μου).

Ὑποφρύγιος (ὁ, ἡ). (ἦχος) ὁ πλησιάζων εἰς τὸν φρύγιον (ῥυθμὸν ἢ τόνον τῆς παλ. μουσ.).

Ὑποφυγή (ἡ), τὸ ὑποφεύγειν· ἀποφυγή· καταφύγιον. » Θέρους —, « Ἰώσ., ἀπὸ τοῦ θερινοῦ καύσωνος.

Ὑπο-φύομαι, Μ. φύσομαι (ἀόρ. Ὑπέφυν κτλ.). Φυτρόνω ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον καὶ ἀνεπαισθήτως.

Ὑπο-φυσάω-ῶ, Μ. ήσω. Φυσῶ ἢ Φυσκόνω ὑποκάτωθεν ἢ ὀλίγον.

Ὑπόφυσις, εως (ἡ), τὸ ὑποφύεσθαι· (συνκδχ.) τὸ ὑποφυόμενον, παραφυάς, χωλορρίζι.

Ὑπο-φυτεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Φυτεύω ὑποκάτωθέν τινος.

Ὑπο-φωλεύω, Μ. εύσω. (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) Κάμνω ἢ ἔχω τὴν φωλεάν (τὴν κατοικίαν) μου ὑποκάτωθέν τινος, εἶμαι χωμένος (τρυπωμένος) ὑποκάτω.

Ὑπο-φωλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὑποφωλεύω.

Ὑπο-φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Φωνάζω ἀντικρύ τινος, ἀποκρίνομαι κατ' ἀντιφώνησιν.

Ὑποφώνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ δι' ἐπιφωνήσεων ἐγκέλευσις (ἐγκαρδίωσις)· ἀντιφώνησις.

Ὑποφωνητής, οῦ (ὁ). ὁ ὑποφωνῶν τινι, (ἰδιαιτ.) κανονάρχος, (Γαλλ.) souffleur, (Ἐπιστ. Ἰγνατ. πρὸς Φιλαδελφ. ἢ παρεμβλ. Ὑποβολεύς.

Ὑπο-φώσκω, = Ὑποφαύσκω.

Ὑπο-χάζομαι, Μ. χάσομαι, Π. ἀντὶ Ὑποχωρῶ, ἀναχωρῶ ὀπισθοδρομῶν, πραβοῦμαι ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον, ἀποσύρομαι.

Ὑπο-χαίνω, Μ. χανοῦμαι (ἀόρ. Ὑπέχανον, πρκ. [ἀντὶ ἐνς] Ὑποκέχηνα). Χάσκω (κυρ. καὶ μτνμ.) ὀλίγον, εἶμαι μισανοιγμένος, ἔχω χαραγμάδα (κυρ. εἰς τὸν πρκ.) στέκω μὲ τὸ στόμα 'μισανοικτὸν (ὡς ὁ ἀκούων μὲ προσοχὴν ἢ βλέπων μὲ ἔκστασιν)· (συνκδχ.) εἶμαι συλλογισμένος.

Ὑπο-χαίρω, Μ. χαρήσομαι (ἀόρ. Ὑπεχάρην κτλ.). Χαίρω (Ὡς ἂν νὰ χαίρωμαι) ὀλίγον, αἰσθάνομαι κάποιαν χαρὰν ἐν ἐμαυτῷ (χωρὶς νὰ τὸ ἀποδείχνω).

Ὑπο-χαλάω-ῶ, Μ. άσω. Χαλαρόνω ὀλίγον τι ἢ μὲ τρόπον· (μὲ γεν.) ἐνδίδω (ὑποχωρῶ) κατά τι, μετριάζω ὡς πρός.

Ὑπο-χαλεπαίνω, Μ. ανῶ. Θυμόνω (Ὡς ἂν νὰ κακιώνω) ὀλίγον.

Ὑποχαλινίδιος, α ἢ ος, ον. Ὁ ὑποκάτωθεν τοῦ χαλινοῦ (συνημμένος ἀπὸ τὸ κάτω μέρος μὲ τὸν χαλινόν). ‖. » Ὑποχαλινίδια (ἐνν. ἡνία), « Ξεν., τὸ ὑπὸ τὸν χαλινὸν σιδήριον, (Γαλλ.) gourmette, (παρβλ. Ψέλιον).

Ὑπο-χαλκίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω ὀλίγον (κατὰ τὸ χρῶμα) τὸν χαλκόν, κλίνω πρὸς τὸ χαλκόχρουν. 2) (Γλσ.) ἀλλάζω μὲ χάλκινα νομίσματα.

Ὑπόχαλκος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος μὲ (ἔχων ὑποκάτωθεν) χαλκὸν (καὶ ἀπὸ 'πάνω ἄλλο μέταλλον πολυτιμότερον), (ἐν γέν.) νοθευμένος, κίβδηλος· ἐπίπλαστος. 2) (ἐνίοτε) ἔχων ὀλίγον τὸ χρῶμα τοῦ χαλκοῦ.

Ὑπο-χαλκέω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὑπόχαλκον (κίβδηλον), νοθεύω διὰ συναναμίξεως χαλκοῦ.

Ὑπο-χαράσσω (ττω), Μ. άξω. Χαράζω (Σκαλίζω μὲ τὴν γλυφίδα, Ἐγχαράττω) ὑποκάτωθεν.

Ὑποχαροπός (ὁ, ἡ). ὀλίγον χαροπὸς (κλίνων πρὸς τὸ γαλανόν).

Ὑπο-χάσκω (παρτ. Ὑπέχασκον), = Ὑποχαίνω· (ἐπὶ ἵππου) ἀνοίγειν ὀλίγον τὸ στόμα (ἵνα δεχθῇ τὸν χαλινόν).

Ὑπόχαυνος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι χαῦνος, (χυδ.) 'μπούχαυνος· (μτφορ.) τύφου (οἰήσεως) ὑπόπλεως, ὑπόκουφος.

Ὑπο-χαυνόω-ῶ, Μ. ώσω. Χαυνόνω (κυρ. καὶ μτφορ.) ὀλίγον, ἐμπνέω κάποιαν οἴησιν.

Ὑποχείριος, α ἢ ον. Ὁ ὑπὸ χεῖρα, πρόχειρος, ἢ (συχνότ.) ὑπόδουλος, ὑπεξούσιος. » Ὑποχείριον ποιεῖσθαί τινα, « Ἡρ., ὑποτάσσειν, ἐξουσιάζειν, (κοιν.) βάλλειν εἰς τὸ χέρι. » Πειρᾶσθαι, ὅπως, ἢ νικῶντες σωζώμεθα, ἢ καλῶς γε ἀποθνήσκωμεν· ὑποχείριοι δὲ μήποτε γενώμεθα ζῶντες τοῖς πολεμίοις, « Ξεν.

;Ὑπ-οχετεύω, Μ. εύσω. Μετοχετεύω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως, παροχετεύω.

Ὑπόχευμα (τό), τὸ ὑποχεόμενον (ῥέον, χυνόμενον ὑποκάτωθεν), νᾶμα, ῥεῖθρον, (εἰς τὸν Πίνδ. ἄλλ. γρφ. διηρημ. ὑπὸ χεύμασιν).

Ὑπο-χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ὑπέχεα ἢ Π. Ὑπέχευα κτλ.). Χύνω (ἢ μτνμ. Στρώνω σκορπιστὰ) ὑποκάτωθεν. » Ῥῶπας ὑπέχευεν δασείας· ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα αἰγός, « Ὀδ. Ξ. 2) ἀνακατόνω κρυφίως καὶ ἄλλου εἴδους μέταλλον παρὰ τὸ φαινόμενον. » Ὑποχεόμενος τῇ ῥητορικῇ βαφῇ τὴν φυσιολογίαν, « Πλ., παρενείρων ὑπὸ τὸ πρόσχημα (τὸ βερνίκι) τῆς ῥητορικῆς καὶ φυσιολογικὰς ἰδέας. 3) (μσ. Π.) συλλαμβάνω. » Σπλάγχνοις ὑπεχεύατο παῖδας, « Ὀππ. 4) (πθ.) κυφεύομαι ἐσωτερικῶς ὑπό, αἰσθάνομαι ἐν ἐμαυτῷ. » Ἀπιστίη ὑπεκέχυτο αὐτῷ ἄνδρας χαλκοῦς ἥξειν, « Ἡρ., δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸ πιστεύσῃ. 5) (ἰατρ.) πάσχω ἀπὸ (ὑποπίπτω εἰς) ὑπόχυσιν (ἴδε τὴν λέξ.).

Ὑποχή (ἡ), [ὑπέχω], εἶδος στρογγυλοῦ δικτύου (γρίπου) τὸ ὁπ. μεταχειρίζονται εἰς τὰ ταλιάνια, (κοιν.) 'πόχη.

†Ὑπόχηλα (τά). τὰ περὶ τὰς ἀρχὰς τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς ἐξέχοντα κλειδοκόκκαλα.

Ὑποχθόνιος καὶ Ὑπόχθων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [ὑ. χθών], ἀντὶ Ὑπόγειος, καταχθόνιος.

Ὑποχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸν χιτῶνα. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) χιτὼν φορούμενος ὑποκάτωθεν, 'σωκάρδι ἢ ὑποκάμισον.

Ὑπο-χλιαίνω, Μ. ανῶ. Χλιαίνω ὀλίγον, (κοιν.) συχλιαίνω.

Ὑπ-οχλίζω, Μ. ίσω, Π. ἀνασηκόνω ὑποποκάτωθεν μὲ τὸν μοχλόν, (ἐν γέν.) σηκόνω βαρὺ πρᾶγμα· (συνκδχ.) ἀνοίγω. » Κληῖδας θυράων —, « Παρθ.

Ὑπόχλοος (ὁ, ἡ), = Ὑπόχλωρος.

Ὑποχλωρόμελας, ανος (αινα, αν). Μαυρειδερὸς ἢ

Ὑπόχλωρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι χλωρὸς (χλωμός, πρασινοκίτρινος).

Ὑποχοιρίς [ὑ. χοῖρος], ίδος (ἡ), εἶδος φυτοῦ (κιχωρίου).

Ὑπόχολος (ὁ, ἡ). ὀλίγον χολώδης (ἀνακατωμένος μὲ χολήν)· ὀλίγον τι χολερικὸς (μελαγχολικὸς ἢ ὀξύθυμος).

Ὑποχονδριακός, ἡ, όν. Ὁ πάσχων κατὰ τὰ ὑποχόνδρια. » Πάθος ὑποχονδριακόν, « Π. Αἰγ., εἶδος μελαγχολίας, (κοιν.) ὑποχόντριον.

Ὑποχόνδριος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοὺς χόνδρους (τὰ τραγανὰ μέρη κυρ. τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ θώρακος), (ὅθεν ‖. οὐσ.) Ὑποχόνδριον (τὸ) καὶ Ὑποχόνδρια (τά), τὰ ὑπὸ τὰς πλευρὰς καὶ ἑκατέρωθεν τοῦ διαφράγματος μέρη τοῦ ὑπογαστρίου.

Ὑπο-χορηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Χορηγῶ (Προμηθεύω, Φιλοδωρῶ) κρυφίως.

Ὑποχορηγία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., χορηγία (προμήθευσις τῶν ἀναγκαίων, βοήθεια) γινομένη κρυφίως (Γαλλ. sous main) ἢ ἐκ τοῦ προχείρου φιλοδώρημα.

Ὕποχος (ὁ, ἡ), [ὑ. ὑπέχω]. ὁ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινὸς ὑποκείμενος. (μὲ γεν.) » Βασιλέως —, « Αἰσχλ. (ἢ δοτ.) » Πάντα τοῖς θεοῖς ὕποχα, καὶ πάντων ἴσον

οἱ θεοὶ κρατοῦσι, « Ξεν. 2) (ἐνίοτε) ἔνοχος. » Ἐξωλείας—, « Δμ.

Ὑπο·χραίνω, Μ. ανῶ, Π. μολύνω (λερόνω) ὀλίγον.

Ὑπο·χρεμετίζω, Μ. ἴσω. Χρεμετίζω σιγανά· (μὲ δοτ.) χρεμετίζω βλέπων τι, προσκαλῶ διὰ τῶν χρεμετισμῶν μου.

Ὑπο·χρέμπτομαι, Μ. χρέμψομαι. Βήχων ἐβγάλλω ὀλίγον φλέγμα.

Ὑπόχρεως, Ἀττ. ἀντὶ Ὑπόχρεος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰς χρέος (καὶ μτνμ. εἰς ὑποχρέωσιν), χρεωστῶν χάριν (ὑποχρεωμένος) εἴς τινα· (μὲ γεν. ἐλλ. ἢ δοτ.) » Φιλίας καὶ χάριτος πατρῴας ὑπόχρεων, « Πλ.

Ὑπο·χρίω, Μ. χρίσω. Χρίω (Ἀλείφω) ὑποκάτωθεν, ὑπαλείφω (καὶ μσ.) ὑπαλείφομαι. (κυρ.) » Τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑποχρίεσθαι, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο ἢ εἰσί, « Ξεν., (παρβλ. Ὑπογράφομαι).

Ὑπόχρυσος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθέν του (περιέχων καὶ) χρυσόν· (συνκδχ.) πλούσιος· (κυρ.) χρυσὸν ὑπεζωσμένος, (κοιν.) ἔχων φλωρὶ γεμάτον τὸ κεμέρι του. » Ἔμπορος—, « Ἡλ.

Ὑπο·χρωματίζω, Μ. ίσω. Χρωματίζω ἔσωθεν ἢ ὑποκάτωθεν· σκιαγραφῶ.

Ὑπόχυμα (τὸ). πάθος τι (θόλωμα) τῶν ὀφθαλμῶν, (κατὰ τὸν Π. Αἰγ.) » Παρέγχυσις ὑγρῶν πηγνυμένων μεταξὺ τοῦ κερατοειδοῦς καὶ κρυσταλλοειδοῦς χιτῶνος καὶ ἐμποδίζουσα τὸ ὁρᾷν ἢ τὸ τρανῶς ὁρᾷν, « (Τουρκ.) περδὲς, (παρβλ. Γλαύκωμα).

Ὑπόχυσις, εως (ἡ), τὸ ὑποχέειν ἢ ὑποχέεσθαι, χύσιμον ὑποκάτωθεν ἢ κατ' ὀλίγον· (συνκδχ.) θόλωμα· (Ἰατρ.) = Ὑπόχυμα.

Ὑποχυτὴρ (ὁ). ἀγγεῖόν τι διὰ τοῦ ὁπ. χύνουν 'λάδι εἰς τὸν λύχνον, 'λαδικόν.

Ὑπόχυτος (ὁ, ἡ), [ὑποχέω]. ἀνακατωμένος δι' ὑποχύσεως· θολωμένος· δολωμένος· (ἐπὶ νομισμ.) κίβδηλος· (ἐπὶ οἴνου) νερωμένος, συγκερασμένος δι' ἀναμίξεως· (μτνμ.) ἐπείσακτος, παρέγγραπτος, μὴ γνήσιος. » Πολίτης—, « Πλδ.

Ὑπο·χωλεύω, Μ. εύσω. Ὀλίγον τι χωλεύω, = Ὑποσκάζω.

Ὑπο·χωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Τραβηοῦμαι (Ἀναχωρῶ) ὀπίσω ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ κρυφίως, ὀπισθοδρομῶ, ἀποσύρομαι. » Μένεν, οὐδ' ὑπεχώρει, « Ὅμ. (ἢ γεν.) » Ἢν μὲν ἀνθίστηται, μάχεσθαι δεήσει· ἢν δ' αὖ ὑποχωρῇ τοῦ πεδίου, μεταθεῖν δεήσει, « Ξεν. (καὶ δοτ. περιπ.) » Ὑπεχώρησεν αὐτῷ τοῦ θρόνου, « Ἀρσφ. (ἢ προθετ. γεν.) » Ὑποχωρεῖ τῇ πόλει ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης, « Ἀρσδ. (καὶ αἰτ.) » Μηδένα ὄχλον ὑποχωρεῖν, « Θκ. (καὶ προθετ.) » Οἱ ποτάμιοι ἰχθύες, .. τὴν ἡμέραν εἰς τὰ βαθέα ὑποχωροῦσιν, « Ἀρστ. 2) (τρπρσ. ἐπὶ κενώσεως τῆς γαστρὸς) ἐβγαίνει ἀπὸ κάτω, (ἄλλ.) Κάτω διαχωρεῖ. » Ὑποχωρεῖ αὐτῷ ἡ γαστὴρ, « Ἀξ., κενοῦται (ἀπὸ τὰ περιττώματα). » Ὑποχωρεῖ αὐτῷ τῶν σκυβάλων πάμπολλα, « Αἰλ. » Ἔκπικρον ὑποχωρεῖ, « Ἀρστ., (ὅθεν

Ὑποχώρημα (τὸ). τὸ διὰ τῆς γαστρὸς ὑποχωροῦν, περίττωμα, διαχώρημα.

Ὑποχώρησις, εως (ἡ), τὸ ὑποχωρεῖν, ἡ κατ' ὀλίγον ἀναχώρησις (ὀπισθοδρόμησις). 2) (ἰατρ.) κένωσις τῶν περιττωμάτων (τῆς κοιλίας), ἀφόδευσις.

† Ὑποχωρητικὸς, ή, όν. Ὁ γινόμενος ἢ λεγόμενος ἐν καιρῷ ὑποχωρήσεως. » Μέλη ὑποχωρητικὰ, « τὰ ψαλλόμενα εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου μετὰ τὸ τέλος τοῦ δράματος, (ἄλλ.) Ἐξόδια.

Ὑποψάθυρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ψαθυρὸς (εὔθραυστος).

Ὑποψαλάσσω, Μ. άξω, = Ὑποψηλαφάω.

Ὑπο·ψάλλω, Μ. ψαλῶ. Κρούω (Ἐγγίζω) ἐλαφρὰ τὰς χορδὰς μουσ. ὀργάνου (καθὼς ὅταν τὰς δοκιμάζῃ τις πρὶν ἀρχίσῃ νὰ παίζῃ)· (μτφτ. πρὸς αἰτ.) διεγείρω ἠρέμα πρὸς ψαλμῳδίαν· (ἐν γέν.) = Ὑπηχῶ. » Ὑποψάλλει τὴν Ἀτθίδα ἡ γλῶσσα, « Φλσρ.

Ὑπόψαμμος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων (ἀνακατωμένος μὲ) ἄμμον, ψάμμου ὑπόπλεως. » Γῆ—, « Αξ. 2) ὁ ἔχων ἀμμῶδες ἔδαφος. » Λίμνη—, « Ξεν.

Ὑπόψαρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ψαρὸς (γρίβος, μελανοστικτος), (Γαλλ.) mouchetée. » Ἵππος—, « Στρ.

Ὑπο·ψαύω, Μ. ψαύσω. Ἐγγίζω ὑποκάτωθεν ἢ ἐλαφρὰ (μὲ τρόπον).

Ὑποψάφαρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ψαφαρὸς (εὔθρυπτος).

Ὑπο·ψάω-ῶ, Μ. ψήσω. Τρίβων σφογγίζω ὑποκάτωθεν ἢ ἐλαφρά.

Ὑπο·ψεκάζω, Μ. άσω. Ῥαντίζω ὀλίγον, ὡς ἂν νὰ ψηχαλίζω, (εἰς τὸν Ξεν. ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐπιψεκάζω).

Ὑπο·ψελλίζω, Μ. ισω. Ψελλίζω (Ψευδίζω) ὀλίγον, εἶμαι (ὁμιλῶ ὡς)-

Ὑπόψελλος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ψελλὸς (τσηβδὸς), ὑπότραυλος.

Ὑπο·ψεύδομαι, Μ. ψεύσομαι. Ψεύδομαι ὀλίγον, ὑποκρύπτω τὴν ἀλήθειαν.

Ὑπο·ψηλαφάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ψηλαφῶ (Πασπατεύω) ὑποκάτωθεν ἢ ἐλαφρά.

Ὑπο·ψηνίζω, Μ. ίσω. Τρυπῶ (καθὼς οἱ ψῆνες τὰ σῦκα κτλ.) ὑποκάτωθεν· (Κωμ.) ἐγγαστρόνω κρυφίως.

Ὑπο·ψηφίζομαι, Μ. ίσομαι. Μετρῶ (μὲ τὰς ψήφους), κάμνω τὸν λογαριασμόν, λογαριάζω, (Γαλλ.) supputer.

Ὑποψήφιος (ὁ, ἡ). ὁ κρυφίως ψηφισθεὶς (ἐκλεχθεὶς), ἴδε καὶ Ὑπόψηφος.

Ὑποψήφισις, εως (ἡ), ἡ διὰ ψήφων ἐπαρίθμησις, λογαριασμός.

Ὑποψηφιστής, οῦ (ὁ). ὁ ὑποψηφιζόμενος (λογαριάζων μὲ τὰς ψήφους), λογαριαστής.

Ὑπόψηφος (ὁ, ἡ). ὁ προκείμενος νὰ ἐκλεχθῇ (νὰ διορισθῇ, νὰ ψηφοφορηθῇ) εἰς ἀξίωμα, (κοιν.) ὑποψήφιος (μ' ὅλον ὅτι ὁ Θ. Μαγ. λέγει, » Ὑπόψηφος καὶ Ὑπὸ ψῆφον λέγε, μὴ ὑποψήφιος, «), (Γαλλ.) candidat. (μὲ δοτ.) » Τῇ βασιλείᾳ—, « Συν.

Ὑποψία (ἡ), τὸ ὑποβλέπειν, ὕποπτος παρατήρησις, ὑπόνοια· (ἐπὶ κακοῦ) κακὴ ἰδέα περί τινος. » Ὑποψίαν ἔχειν (ἢ) » Ἐν ὑποψίᾳ (» Δι' ὑποψίας) εἶναί τινι, « Αξ., εἶναι ὕποπτος.

Ὑποψιαστικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Ὁ ἔχων ἢ συλλαμβάνων εὐκόλως ὑποψίαν, φιλύποπτος.

Ὑπο·ψιθυρίζω, Μ. ίσω. Ψιθυρίζω (Μουρμουρύζω) κρυφίως.

Ὑπόψιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑποβλεπόμενος (βλεπόμενος μὲ κακὸν 'μμάτι), μισητὸς, ὕποπτος. 2) ὁ ὑπ' ὄψιν τινὸς ἐκτεθειμένος. » Ἄγρη—, « Ὀππ., ἡ ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ κυνηγοῦ.

Ὑπόψομαι, μέλλ. τοῦ Ὑφοράω.

Ὑπο·ψοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ἐλαφρόν τινα κρότον, βοῦζω σιγανὰ ἢ βαθειά.

Ὑπόψυχρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ψυχρὸς (κυρ. ἢ μτφορ.).

Ὑπο·ψύχω, Μ. ψύξω. Ψυχραίνω ἢ Δροσίζω ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον.

Ὑπ·οψωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψωνίζων ὑφαιροῦμαι (ἀπατῶ), κλέπτω ἀπὸ τὸ ψώνισμα.

Ὑποψωρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ψωριασμένος.

Ὑπτιάζω, Μ. άσω. Κεῖμαι ὕπτιος (ἀνάσκελα)· γέρνω τὸ κεφάλι μου ὀπίσω· (συνκδχ.) καμαρόνω, ἢ (συχνότ. ἢ μτφορ.) ἀμελῶ, ἀδιαφορῶ (» Πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων ἐπιμέλειαν—, « Ἡρωδ.)· (σπν. μτβτ.) ῥίπτω ὕπτιον, κλίνω (γέρνω) πρὸς τὰ ὀπίσω. » Εἰς τὸ πρανὲς (ἰεμένου τοῦ ἵππου), ὑπτιαστέον ἑαυτὸν, « Ξεν.

Ὑπτίασις, εως (ἡ) = Ὑπτιασμός.

Ὑπτίασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι κεῖται ὕπτιον (ἀνάσκελα), πτῶμα νεκροῦ. » Χερῶν ὑπτιάσματα, « Αἰσχλ., τὸ ἅπλωμα τῶν χειρῶν τοῦ ἱκετεύοντος, παράκλησις μὲ ἁπλωμένα χέρια.

Ὑπτιασμὸς (ὁ), τὸ ὑπτιάζειν, ὁμαλότης κτλ. (μτφορ. καὶ συνκδχ.) ἀμέλεια, ἀδράνεια, ἀκηδία.

Ὑπτιαστέον, θετ. τοῦ Ὑπτιάζω.

Ὕπτιος [ὑπὸ], α, ον. Πεσμένος (Ἐξαπλωμένος, Πλαγιασμένος) ἀνάσκελα· γέρνων πρὸς τὸ ὄπισθεν μέρος· (ἐπὶ πραγμ.) βαλμένος ἀνάποδα· (μτνμ. ἐπὶ τόπου) χαμηλὸς· ὁμαλὸς, ἐπίπεδος· (ἐπὶ θαλάσσ.) γαλήνιος· (ἐπὶ ὕφους λόγου) ἀνειμένος, ἄτονος· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀδρανὴς, ἀμελὴς, ἀφρόντιστος· (ἐνίοτε) ἀλαζὼν, ἀγέρωχος. » Πέσεν ὕπτιος, « Ὅμ. » Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτ' ὕπτιος, ἄλλοτε πρηνὴς, « Ἰλ. Ω. » Πλάγιόν τι θείης ἄν, ὥστε κεῖσθαι ὥσπερ γάμμα ὕπτιον, « Ξεν., ἀνάποδον (δηλ. 'σὰν τὸ Λτν. L). » Ὑπτία χεὶρ, « ἡ μὲ τὴν παλάμην ἐπάνω, (Λτν.) supina. » Ὑπτίαις χερσὶ, « Σδ., μὲ σχῆμα ἱκετεύοντος. » Τὰ ὕπτια τῶν φύλλων, « Θφρ., τὸ μέσα (τὸ ἀπὸ κάτω) μέρος. » Τὰ ὕπτια τοῦ σώματος, (ἢ ἁπλ.) » Τὰ ὕπτια, « Ἀρστ., τὰ ἔμπροσθεν· (ἐπὶ δὲ τῆς ὁριζοντ. σάσ.) τὰ κάτω (καθὼς Πρηνῆ τὰ ὄπισθεν καὶ τὰ ἐπάνω) » Ὕπτιον ὄρος, « Σχλ., τὸ ὄχι πολλὰ ἀνηφορικὸν, ὑψούμενον ὁμαλῶς. » Χωρίοις ὑπτίοις καὶ λείοις, « Αἰλ., ἐπίπεδα. » Ὕπτιος ὕπνος—, « Ἐπγρ. ὁ τοῦ ὑπτιάζοντος, ἀμέριμνος. » Ἐξ ὑπτίας διανύειν τὸν λόγον, « Πλάτ., ἀπὸ τὸ τέλος, ἀνάποδα.

Ὑπτιότης (ἡ), τὸ ὕπτιον τῆς θέσεως ἢ (μτνμ.) τοῦ χαρακτῆρος· (ἐπὶ τόπου) χαμηλότης, ὁμαλότης· (μτφορ.) ἀδράνεια, ἀκηδία, ἀμεριμνία κτλ.

Ὑπτιόων, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὑπτιῶν, μτχ. τοῦ Ὑπτιάω.

Ὑπωάριος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς τὸ αὐγὸν (ὑπὸ τὸ ὠὸν) ἀκόμη εὑρισκόμενος.

† Ὑπώβολος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ὑπέβολος.

Ὑπωλένιος, α ἡ ος, ον, Π. ὁ ὑπὸ τὴν ὠλένην (ὑπὸ τὸν ὦμον) ἢ εἰς τὰς ὠλένας (εἰς τὰς ἀγκάλας) κρατούμενος. » Φαρέτρη—, « Θκρ.

Ὑπωμαῖος, α ἡ ος, ον. Ὁ ὑπὸ τοὺς ὤμους. » Πούς—, « Ἀρ., τὸ ἐμπροσθινὸν πόδι τῶν ζώων.

Ὑπωμία (ἡ). τὸ ὑπὸ τοὺς ὤμους μέρος τοῦ σώματος.

† Ὑπωμοσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑπόμνυμαι, αἴτησις περὶ ἀναβολῆς ἢ τροποποιήσεως τῆς δίκης ἐπὶ προτάσει ἐνόρκῳ εὐλογοφανοῦς αἰτίας, = Ὑπομοσία.

Ὑπ·ωπιάζω, Μ. άσω. Κτυπῶ τινα εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τοῦ κάμνω ὑπώπια (μελανάδαις), ῥαπίζω δυνατά, (Γαλλ.) pocher les yeux· (συνκδχ. ἐν γέν.) στενοχωρῶ, ταλαιπωρῶ, κατατρύχω. » Ἵνα μὴ ἐρχομένη ὑπωπιάζῃ με, « Γρφ., μὲ πειράζῃ. » Ὑπωπιάζω μου τὸ σῶμα, « αὐτ., τὸ κακοπαθῶ, τὸ καταδαμάζω διὰ τῆς κακοπαθείας, (Γαλλ.) mortifier. (ἢ πθ.) » Νικόδρομον ἐξερεθίσας τὸν κιθαρῳδὸν, ὑπωπιάσθη, « Αρτ. (καὶ μτνμ.) » Αἱ πόλεις δαιμονίως ὑπωπιασμέναι, καὶ κυάθοις προσκείμεναι, « Ἀρσφ.

Ὑπωπιασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ. » Σώματος—, « Αξ., ὁ διὰ κακοπαθείας καταδαμασμὸς, (Γαλλ.) mortification.

Ὑπώπιον (τὸ), [ὑπὸ, † ὤψ]. τὸ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέρος τοῦ προσώπου· (Π. εἰς τὸ πλθ. ἐν γέν.) τὸ πρόσωπον. » Νυκτὶ ἀτάλαντος ὑπώπια, « Ἰλ. Φ., ὅμοιος τὴν πρόσοψιν μὲ νέφος σκοτεινὸν, φοβερὸς, ἄγριος. 2) (συνήθ.) σημάδι (πρήξιμον, μελανάδα) εἰς τὸ πρόσωπον ἀπὸ κτύπημα· (ἐν γέν.) μώλωψ, οἴδημα, (κατ' ἔκτ.) ῥόζος (τῶν χεριῶν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν); » Τηροῦ, μὴ λάβῃς ὑπώπια, « Ἀρσφ., μὴ φάγῃς γρονθιαῖς εἰς τὸ πρόσωπον. » Οὕτω μάχιμος ἦν ἐν ταῖς ζητήσεσιν, ὥσθ' ὑπώπια φέρων ἀπῄει, « Αρτ. » Τὰ ὑπώπια, κυάθοις περιθλώμενα, ἀμαυροῦται, « Ἀθ. 2) = τῷ

Ὑπωπίς, ίδος (ἡ), τὸ φυτὸν Θαψία (διότι ὑπετίθετο ὡς ἰατρικὸν εἰς τὰ ὑπώπια).

Ὑπωρίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ-

Ὑπώρεια (ἡ). τὸ κάτω μέρος (οἱ ἄλλ. Πρόποδες) ὄρους. » Οἱ δὲ Ἕλληνες, φρασθέντες τοὺς βαρβάρους ἐπὶ τῷ Ἀσωπῷ στρατοπεδευομένους, ἀντετάσσοντο ἐπὶ τῆς ὑπωρείας τοῦ Κιθαιρῶνος, « Ἡρ. » Ποταμὸς ῥέει παρὰ τὴν ὑπωρέην τοῦ οὔρεος, « αὐτ., (κυρ. θηλ. τοῦ

Ὑπώρειος καὶ (Ἰων.) Ὑπώρεος (ὁ, ἡ). ὁ εἰς τὸ κάτω μέρος (εἰς τοὺς πρόποδας) ὄρους κείμενος.

Ὑπώροφε, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ (ἀνμλ.) ἀορ. β'. τοῦ Ὑπόρνυμι.

Ὑπωρόφιος, α ἡ ος, ον. Ὁ ὑποκάτω ὀρόφου (οἴκου) ἢ τοῦ ὀρόφου (τῆς στέγης) κατοικῶν ἢ εὑρισκόμενος, οἰκουρὸς (καθὼς π. χ. αἱ γυναῖκες). » Θέατρον ὑπωρόφιον, « Φλσρ., σκεπασμένον μὲ ὀροφήν. » Τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδών, « Θκρ. » Ὑπωρόφιοι δέ τοι εἰμέν, « Ἰλ. Ι., εἴμεθα ὑπὸ τὴν στέγην σου (εἰς τὸν οἶκόν σου). ‖. (οὐσ.) Ὑπωροφία (ἐνν. χώρα). Π., τὸ ὑπὸ τὴν ὀροφὴν ἀμέσως κείμενον μέρος τοῦ οἴκου, τὸ ἀνώτατον πάτωμα, τὸ Ὑπερῷον. 2) (κατ' ἄλλ. ἐκδχ. τῆς λέξ.) ὁ τοῦ καλάμου (τοῦ αὐλοῦ, τῆς σύριγγος). » Βοά—, « Πίνδ.

Ὑπώροφος (ὁ, ἡ), = Ὑπωρόφιος.

Ὑπωρυχία (ἡ). σκάψιμον ἀπὸ κάτω, ὑπόρυξις· (συνκδχ.) ὑπόρυγμα, ὑπόνομος.

Ὕπωχρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὠχρὸς (χλωμός).

Ὕραξ, ακος (ὁ), Π. Αἰολ. [ὗς]. ὁ ποντικὸς, (Λτν.) sorex.

† Ὑρὰξ, ἐπίρ. Γλσ. ἀντὶ Φύρδην.

† Ὑριατόμος (ὁ), Γλσ., ὁ ἀφαιρῶν (τρυγῶν) τὰ κηρία τοῦ μέλιτος, [τέμνω καὶ

† Ὕριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

† Ὕρον (τὸ). τὸ κυψέλι τῶν μελισσῶν· (συνκδχ.) ἡ μελόπηττα, [συγγ. τῷ

† (Ὑρρίς), ἀχρ. πρωτότ. τοῦ

† Ὑρρίσκος καὶ Ὑρρίσχος (ὁ), Γλσ., καλάθι, κοφίνι. (ἄλλ.) Ἄρριχος, (παρβλ. ἢ Ῥίσκος καὶ Ὕρχη).

† Ὑρτάνη (ἡ), Γλσ. [;]. τὸ σκέπασμα τῆς χύτρας.

Ὕρχη καὶ (Αἰολ.) Ὕρχη (ἡ), [ἕρκος]. ἀγγεῖον πήλινον πρὸς ἐναπόθεσιν παστῶν ἰχθύων (ταρίχους).

Ὗς [ὀνμτπ.]. ὑὸς (ὁ καὶ ἡ), (ἡ δοτ. Ὑΐ, ἡ αἰτ. Ὗν· πλθ. Ὕες, ὑῶν, ὑσὶν, ὗς). χοῖρος, γροῦνι, (τὸ θηλ.) σκρόφα, γροῦνα. » Ὗς πρὸς Ἀθηνᾶν (ἐνν. ἤρισε), « Παροιμ., δι' ὅσους φιλονεικοῦν μὲ τοὺς καλλητέρους των, (Γαλλ.) gros Jean en remontre à son curé. » Ὗς ἐκώμασε « Παροιμ., διὰ τοὺς φύσει ἀτάκτους, τὸ γουροῦνι 'σὰν γουροῦνι. » Ὗς ὑπὸ ῥόπαλον δραμεῖται, « Παροιμ., διὰ τοὺς ἀνοήτους οἱ ὁπ. τρέχουν μόνοι εἰς τὸν ὄλεθρόν των. 2) εἶδος ἰχθ., (ἄλλ.) Ψαμαθὶς (;εἶνε ἄρά γε ἡ Ὕσκα τοῦ Σουΐδα; περὶ τῆς ὁποίας λέγουν ὁ Συμ. Σὴθ καὶ ὁ Μ. Ψελλὸς ὅτι » φλεγματικὸν ἀπογεννᾷ χυμὸν.. ἡδέως δὲ σχεδὸν ἅπαντας τοῦτο προσφέρεσθαι, ὡς οἰκειότητά τινα ἐχούσης τῆς σαρκὸς αὐτοῦ πρὸς τὴν ἡμετέραν, οἶμαι δὲ ὅτι διὰ τοῦτο καὶ μεταληῆψαι (sic) τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Ὗς, ὁ σημαίνει τὸν χοῖρον, « Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι π.θανώτερον ἡ Μουροῦνα).

Ὕσγη (ἡ), Γαλατ. ὄνομα τοῦ θάμνου ἀπὸ τοῦ ὁπ. γίνεται τὸ πρινοκόκκι ἢ ἐβάφοντο τὰ ὕσγινα (ἴδε Παυσ. Ι, 36).

Ὑσγινοβαφὴς, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ ὕσγινον (ἄλοιχον) χρῶμα.

Ὑσγινόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Ὑσγινοβαφής.

Ὕσγινον (τὸ). χρῶμα κόκκινον ἀνοικτὸν (μεταξὺ πορφυροῦ καὶ ἐρυθροῦ, Τουρκ. ἄλικον) τὸ ὁπ. κατεσκευάζετο ἀπὸ τοὺς κόκκους τοῦ φυτοῦ ὕσγη.

Ὕσδος (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Ὄζος.

Ὕσθην, πθ. ἀόρ. τῆς ὁρς. ἢ

Ὑσθῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὕω.

;Ὕσθριξ, ὕστριχος (ὁ καὶ ἡ), Γρμτ. ἀντὶ Ὕστριξ.

Ὕσιρις, ιος (ὁ), Π. Αἰολ. ἀντὶ Ὄσιρις.

Ὕσις, εως (ἡ), τὸ ῥύσ. τοῦ Ὕω, βροχή, πέσιμον βροχῆς.

Ὕσκλος καὶ Ὕσχλος (ὁ). ἡ θηλεία τοῦ ὑποδήματος διὰ τῆς ὁπ. περνᾷ τὸ λωρὶ ὅ,που τὸ σφίγγει.

† Ὕσκεθα (ἡ), Γλσ. [ὗς, σκὼρ], = Ὑσπέλεθος.

Ὕσμα (τὸ), [ὕω]. βροχή, ὑετός.

Ὑσμίνη (ἡ) (ἡ δοτ. ἑτεροπτ. Ὑσμῖνι), Π. [ἑσμὸς, σμῆνος]. συμπλοκὴ μάχης, μάχη. » Πρώτη ὑσμίνη, « Ὅμ., τὸ μέτωπον τῆς μάχης, τὸ μέρος ὅπου ἐμάχοντο οἱ πρόμαχοι.

Ὑσμίνηνδε, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐς ὑσμίνην, εἰς τὴν μάχην.

Ὑσμῖνι, Π. δοτ. (ἑτερόπτ.) τοῦ Ὑσμίνη.

Ὑσπέλεθος (ὁ), [ὗς, πέλεθος]. κόπρος τοῦ χοίρου.

Ὑσπλαγίς, ίδος (ἁ), Δ. ἀντὶ Ὕσπληξ.

Ὕσπλαγξ, αγγος (ἁ) καὶ Ὕσπλαξ, αγος (ὁ), Δ. ἀντὶ

Ὕσπληγξ, ηγγος (ἡ καὶ σπν. ὁ) ἢ

Ὕσπληξ [ὗς, πλήσσω], ηγος (ἡ). λωρὶ (καμτσίκι) διὰ τὰ γρούνια ἢ ἀπὸ γρουνοτόμαρον· (ἐν γέν.) μάστιξ, (παρβλ.) Ὑστριχίς. 2) τὸ ῥόπτρον (σκανδάλι) τῆς παγίδος, (ἐν γέν.) παγὶς ἢ θηλειὰ διὰ τὰ πτηνά. 3) (συνήθ.) τὸ κατὰ μῆκος τῆς ἀφετηρίας τοῦ σταδίου τεντωμένον λωρὶ ἢ σχοινὶ, ὄπισθεν τοῦ ὁπ. ἵσταντο ἕτοιμοι οἱ δρομεῖς ὥστε ἅμα πέσῃ νὰ κινήσουν. » Ἑστᾶσιν ἐφ' ὕσπληγγος, « Αχ. » Ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, κἀγὼ ἀνακηρύττομαι νενικηκὼς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, « αὐτ.

Ὑσπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Βόσκω (Φυλάττω) χοίρους ὡς-

Ὑσπόλος (ὁ), [ὗς, πολέω]. χοιροβοσκὸς, γρουνάρης, (κατὰ μίμησ. τοῦ Αἰπόλος).

Ὕσσακος καὶ Ὕσσαξ, ακος (ὁ), Κωμ. = Χοῖρος, τὸ γυναικ. αἰδοῖον.

Ὑσσὸς (ὁ). ἀκόντιον, κοντάρι, (ἰδιαιτ.) τὸ Ῥωμ. pilum.

Ὑσσωπίτης, ου (ὁ), (κυρ. οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ ὕσσωπον.

Ὕσσωπος (ἡ), εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ, (συγχ. τῷ Οἴσωπος).

Ὑσσωτὸς, ή, όν. Κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα ὑσσοῦ (Ῥωμ. ἀκοντίου).

Ὑστάτιος, α ἡ ος, ον, Π. ἀντὶ-

Ὕστατος [ὑπὸ], η, ον, (ὑπερθ. ἀνμλ. ἐκ τῆς Ὑπὸ). Ὁλοΰστερινὸς, τελευταῖος, ἔσχατος. ‖. (τὸ οὐδ.) Ὕστατον ἢ (πλθ.) Ὕστατα, ἐπίρ. Ὕστερα-ὕστερα, τέλος πάντων, ὁλοΰστερα.

Ὑστέρα (ἡ). ἡ μήτρα τῆς γυναικὸς, (Λτ.) uterus, (κυρ. θηλ. τοῦ Ὕστερος).

Ὑστεραῖος, α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ὕστερον (ἀκολούθως, ἔπειτα) ἢ τὴν ἄλλην ἡμέραν (τῇ ἐπαύριον). » Τῷ ὑστεραίῳ ἔτει, « Ξεν. » Τῇ ὑστεραίᾳ προσβολῇ, « αὐτ. » Τῇ ὑστεραίᾳ ἐκκλησίᾳ, « Θκ. (συνήθ.) » Ἡ ὑστεραία (μετὰ καὶ συχνότ. χωρὶς τοῦ) ἡμέρα, « Ἡρ. Ξεν., ἡ ἐπομένη ἢ ἐπαύριον. » Ὑστεραῖος ἧκε, « Αξ., τὴν ἄλλην ἡμέραν.

Ὑστεραλγὴς [ὑστέρα, ἀλγέω], έος (ὁ,

ἡ). ἡ πάσχουσα πόνους τῆς μήτρας.

Ὑστερεύω, Μ. εύσω ȝ

Ὑστερέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔρχομαι ἢ Γίνομαι ὕστερον, μένω ὀπίσω (κατόπιν), δὲν ἔρχομαι (δὲν προφθάνω) ἐν καιρῷ· (μτνμ.) εἶμαι κατώτερος (ὑποδεέστερος ἢ ἐλλιπής) τινος, ἐλαττοῦμαι· = Στέρομαι, (κοιν.) ὑστεροῦμαι· ἀποτυγχάνω· (Γρφ.) ἐλλείπω. » Κἂν μὲν φθάσωμεν, ἔστι σοι σωτηρία· ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα,« Εὐρ. (καὶ μὲ γεν.) » Ὑστέρησε τῆς μάχης ἡμέρας πέντε,« Ξεν., ἦλθεν ἔπειτα (ὕστερον) ἀπό. »Ὅτι ὑςερήσειεν ἐς Ἁλίαρτον τοῦ Λυσάνδρου, ξυνθέμενος ἐς τὴν αὐτὴν ἡμέραν παρέσεσθαι,« αὐτ. »Ὑστερήσαντες οὐ πολλῷ,« Θκ. » Ὑστερήσαντος οἴνου, λέγει ἡ μήτηρ αὐτοῦ πρὸς αὐτόν, Οἶνον οὐκ ἔχουσι,« Γρφ. (καὶ μσ.) » Παιδὸς ὑστερήσομαι,« Εὐρ., (παρβλ. Ὑστερίζω).

Ὑστέρημα (τὸ). τὸ καθ' ὃ ὑστερεῖ (ἐλλείπει, ἐλαττοῦται) τις ἄλλου, βραδύτης, ἔλλειψις, (Γαλλ.) désavantage, (ἀντιθ. τῷ Προτέρημα).

Ὑστέρησις, εως (ἡ), τὸ ὑστερεῖν (μένειν κατόπιν, ἐλαττοῦσθαι)· (ἐν γέν.) = Ὑστέρημα, ἔλλειψις.

Ὑστερητικός, ή, όν. Ὁ γινόμενος καθ' ὑστέρησιν (συνειθίζων νὰ ἔρχεται, νὰ συμβαίνῃ ὑστερώτερα). » Τύπος —,« Ἰατρ., χαρακτὴρ παροξυσμοῦ τοῦ ὁπ. αἱ περίοδοι ἐπανέρχονται καθ' ὅσον προχωρεῖ ἀργότερα.

Ὑστερίζω, Μ. ίσω, = Ὑστερέω, γίνομαι ἢ ἔρχομαι ὕστερον, μένω ὀπίσω (κυρ. καὶ μτφορ.), ἐλλείπω, ἐλαττοῦμαι. » Προεξορμᾶν ἡμέρᾳ μιᾷ μᾶλλον ἢ ὑστερίζειν,« Ξεν. » Ἡμέρῃ μιῇ τῆς συγκειμένης ὑστερίζειν,« Ἡρ. » Ὑστερίζειν τῶν καιρῶν,« Δμ., χάνειν τὴν εὐκαιρίαν. »Ὑστερίζω τῆς ἐμαυτοῦ ἀκμῆς,« Ἰσκρ., ἐπέρασεν ὁ καιρός μου, δὲν ἔχω πλέον ἐκείνην τὴν πρώτην μου ἀκμήν.

Ὑστερικός, ή, όν. Ὁ τῆς ὑστέρας ἢ περὶ τὴν ὑστέραν. » Νόσημα —,« Ἰατρ., τὸ περὶ τὴν μήτραν.

Ὑστεροβουλέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκέπτομαι ὕστερον (μετὰ τὴν πρᾶξιν), εἶμαι ὑστερόβουλος.

Ὑστεροβουλία (ἡ), τὸ νὰ ἦνε τις -

Ὑστερόβουλος (ὁ, ἡ). ὁ σκεπτόμενος (βουλευόμενος) ὕστερον (ὅταν δὲν ἦνε πλέον καιρός, μετὰ τὴν πρᾶξιν).

Ὑστερογενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννώμενος ὕστερον. » Θρὶξ —,« Ἀρστ., ἡ φυτρόνουσα μετὰ τὴν γέννησιν.

Ὑστερογονία (ἡ). ἡ ὑστερωτέρα γέννησις ἢ γενεά, οἱ ὀψίγονοι, οἱ μεταγενέστεροι.

Ὑστερόληπτος (ὁ, ἡ), [ὑςερ. λαμβάνω]. Ἐπαρμένος ὀπίσω, (Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Παλινάγρετος).

Ὑστερολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ὕστερον ἄλλου ἢ τελευταῖος.

Ὑστερολογία (ἡ), τὸ ὁμιλεῖν ἔπειτα (ὑστερώτερα) ἀπὸ ἄλλον· τὸ δεύτερον μέρος δημηγορίας ἢ θεατρ. παραςάσεως· (Ῥτρ.) = Πρωθύστερον (σχῆμα λόγου).

Ὑστερολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν ὕστερον ἄλλου ἢ τῶν ἄλλων· ὁ παριστάνων (ὑποκρινόμενος) τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ δράματος, (παρβλ.) Δευτερολόγος.

Ὑστερόμητις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑστερόβουλος.

Ὕστερον, ἐπίρ. ȝ

Ὕστερον (τὸ) καὶ Ὕστερα (τὰ), ἴδε Ὕστερος.

Ὑστεροπαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω (Αἰσθάνομαι τὸν πόνον) ὕςερον.

Ὑστερόποινος (ὁ, ἡ). ὁ τιμωρῶν ὕςερον (μετὰ παρέλευσιν καιροῦ).

Ὑστερόποτμος (ὁ, ἡ), [ὑστ. πότμος]. ὁ νομισθεὶς ἀποθαμένος ȝ ἔπειτα ἐπιςρέψας ζῶν.

Ὑστερόπους, οδος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ὑπάγων ἢ ἐρχόμενος ἀργὰ (μὲ βραδὺ βῆμα) ἢ ἔπειτα (ὑςερώτερα).

Ὑστερόπρωτον (τὸ), τὸ ἄλλ. Πρωθύστερον (σχῆμα λόγου).

Ὕστερος [ὑπὸ], α, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἔπειτα (ὑστερώτερα ἢ ἀργότερα), ὑστερινός· (μτφορ. μὲ γεν.) ἐλάττων, κατώτερος, ὑποδεέστερος· ὑποκείμενος, (παρβλ.) Δεύτερος. »Ὑστέρῳ χρόνῳ,« (καὶ γεν.) » Ὑστέρῳ χρόνῳ τουτέων,« (ἢ πρόθ. αἰτ.) »Ὑστέρῳ χρόνῳ μετὰ ταῦτα,« Ἡρ., μετὰ καιρόν, μετὰ παρέλευσιν καιροῦ. » Τῇ ὑστέρῃ Ὀλυμπιάδι,« αὐτ., τῇ ἐφεξῆς, τῇ ἐπομένῃ. »Ὑστέρα δεκάτη,« Ἀττ., ἡ ὑστερινὴ τῆς τελευταίας δεκάδος, (δηλ.) ἡ 21 τοῦ μηνός. » Μῶν ὕστεραι πάρεσμεν,« Ἀρςφ., ἀργά. (ȝ γεν.) »Σεῦ ὕστερος εἶμ' ὑπὸ γαῖαν,« Ἰλ. Σ. (καὶ μτφορ.) » Ὕστερον ποιεῖσθαί (ἢ τίθεσθαί) τί τινος ἤ τινι ἢ πρός τι,« Αἰ. »Ὕστερον αὐτὸν τοῦ νόμου καὶ τοῦ ἄρχοντος τίθησι,« Πλάτ. »Ὕστερον τίθεσθαι τὸν πλοῦτον τοῖς λόγοις,« αὐτ., προτιμᾶν τὴν παιδείαν παρὰ τὸν πλοῦτον. » Μὴ ἔμπροσθεν τῶν νόμων, ἀλλ' ὕστερος πολιτεύου,« Αἰσχλ. »Γυναικὸς ὕστερος,« Σοφ., = Ἥττων. » Οὐδενὸς ὕστερος τῶν ἐν τῇ πόλει,« Θκ. (ȝ δοτ. τρπλγ.) » Ὕστερός τινος γνώμῃ (γένει, ἀρετῇ κτλ.),« Θκ., Ὅμ. (καὶ περιφρ.) » Ἐξ ὑστέρου (ἐνν. χρόνου),« Διόδ. ἢ »Ἐν ὑστέρῳ,« Θκ. ἢ »Ἐξ ὑςέρης,« Ἡρ. ἢ »Ἐς (»Ἐς τὸ) ὕστερον,« Πλάτ., ἀντὶ || τὸ οὐδ.) Ὕστερον καὶ (πλθ.) Ὕστερα, ἐπίρ. ἀντὶ ὑστέρως, ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, ὑστερώτερα· (καὶ μτφορ. μὲ γεν.) ἧττον, ἔλαττον. »Χρόνῳ (» Οὐ πολλῷ χρόνῳ) ὕστερον,« Πλ., Δμ. »Ὕςερον τούτων (ἢ) μετὰ ταῦτα,« Ἡρ. (καὶ πλθ.) »Ὕστερα ταῦτα πένεσθαι,« Ὀδ. Π. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τῷ ὕστερον ἔτει,« Ἀρςτ., τῷ ἐπομένῳ. » Οἱ ὕστερον (καὶ προθετ. ἐς ὕστερον),« Ἡρωδ., Γργ., οἱ μεταγενέστεροι. || (οὐσ.) Ὑστέρα,« ἡ μήτρα, καὶ »Ὕςερον καὶ (πλθ.) »Ὕςερα,« τὸ (ἄλλ.) Δεύτερον ȝ (κοιν.) ἄκλουθον τῆς γέννας.

Ὑστεροφημία (ἡ). ἡ ὑστέρον (μετὰ θάνατον ἢ μεταγενεστέρα) φήμη.

Ὑστεροφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ ὕστερον (μετὰ καιρὸν) φθείρων (ἀφανίζων, ἐξολοθρεύων), ὑστερόποινος. » Ἐριννύες —,« Σοφ.

Ὑστερόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ φωνῶν (ἀντηχῶν) ὕστερον. » Ἠχὼ —,« Ἐπγρ.

Ὑστεροχρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ὕςερος κατὰ τὸν χρόνον (μεταγενέστερος).

Ὑστεροχρονία (ἡ). τὸ ὑστεροχρονεῖν, ἡ κατὰ χρόνον ὑστέρησις.

Ὑστέρω καὶ Ὑστέρως, ἐπίρ. = Ὕστερον, ἀργότερα, ὑστερώτερα.

Ὑστήρια (τά), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ ἐν Ἄργει καθ' ἣν ἐθυσίαζον χοῖρον (ὗν).

Ὑστιακόν (τό), [ι] εἶδος ποτηρίου.

Ὕστριξ καὶ (συχνότ.) Ὕσθριξ, ιχος (ὁ ȝ ἡ), [ὗς, θρίξ, ἢ [πιθανώτ.] συγγ. τῷ ὄστλιξ, βόστρυχος]. ὁ μέγας ἀκανθόχοιρος (τῆς Λιβύας). 2) = τῷ -

Ὑστριχίς, ίδος (ἡ). μάστιξ (ἀκανθωτὴ) ἀπὸ τρίχας ἢ δέρμα τριχωτὸν χοίρου.

Ὕστριχος (ὁ), = Ὑστριχίς.

Ὑφά, ᾶς (ἡ), Δ. ἀντὶ Ὑφή.

Ὑφαγεῦ, Δ. ἀντὶ Ὑφηγοῦ, β'. ἑν. προσ. τῆς προς. τοῦ

Ὑφαγεῦμαι, Δ. ἀντὶ Ὑφηγέομαι.

Ὑφάδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ὑφή.

Ὕφαδρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ἁδρὸς (ἁδρύς), χονδρούτσικος, γεματούτσικος. » Ἱμάτιον—,« Πλδ.

Ὕφαιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑποκάτωθεν (ὑποκεχυμένον) αἷμα, αἵματος ὑπόπλεως, κόκκινος 'σὰν τὸ αἷμα. » Ὕφαιμον βλέπειν,« Αἰλ., ἀγριοκυττάζειν.

Ὑφαίνεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὕφαινε, γ'. ἑν. προσ. τοῦ παρτ. τοῦ

Ὑφαίνω [ὑφή], Μ. ανῶ (ἀόρ. Ὕφηνα καὶ Ἀττ. Ὕφανα, πρκ. Ὕφαγκα, πθ. πρκ. Ὕφασμαι, ασαι, ανται, άσμεθα κτλ., ἀόρ. Ὑφάνθην καὶ τὸ θετ. Ὑφαντέον). Ἐμπλέκω (Παρενείρω) διὰ τῆς κερκίδος τὴν κρόκην τοῦ ὑφάσματος εἰς τὸν ςήμονα, (κοιν.) 'φαίνω· (μτνμ.) σχεδιάζω πρᾶξίν τινα, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ) σκευωρῶ, μηχανεύομαι, (Γαλλ.) tramer· (ἐπὶ λόγου) συνθέτω· (ἐν γέν.) κάμνω, κατασκευάζω· προμηθεύω. »Ἡ δ' ἔνδον, ἱστὸν ἐποιχομένη κερκίδ' ὕφαινεν,« Ὀδ. Ε. » Φᾶρε' ὑφαίνουσι, θαῦμα ἰδέσθαι,« Ὀδ. Ν. (καὶ μτνμ.) » Κηρία—,« Ξεν. » Θεμείλια Φοῖβος ὑφαίνει,« Καλλ. » Ὄλβον (» Μέλο.) ὑφαίνειν,« Πίνδ. (ȝ μτφορ.) » Δόλον (» Μῆτιν) ὑφαίνειν,« Ὅμ. » Τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,« Ἰλ. Η., ἄρχισε νὰ ἐκθέτῃ (νὰ ἀναπτύσσῃ) τὸ σχέδιόν του. » Μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον,« Ἰλ. Γ., συνήρμοζον ὁμιλοῦντες (δημηγοροῦντες). » Ἀλλ' ἄγε μῆτιν ὕφηνον,« Ὀδ. Ν., στοχάσου καὶ εἰπέ με κἀνένα τρόπον. » Ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφήνω,« αὐτ., νὰ συσκεφθῶμεν (νὰ σχεδιάσωμεν ὁμοῦ) τι. » Ταῦθ' ὕφηναν ἡμῖν ἐπὶ τυραννίδι,« Ἀρςφ., ἐρραδιούργησαν.

Ὑφαίρεσις, εως (ἡ), τὸ ὑφαιρεῖν ἢ ὑφαιρεῖσθαι, ἡ ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως (μὲ τρόπον) ἀφαίρεσις, ἐλάττωσις, (Γαλλ.) soustraction.

Ὑφαιρέτρια (ἡ), Γλσ. = Μαῖα, μαμμή, [ἐκ τοῦ

Ὑφαιρέω-ῶ, Μ. αιρήσω (ἀόρ. Ὑφεῖλον καὶ πθ. Ὑφῃρέθην κτλ.). Παίρνω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ) ἀφαιρῶ μὲ τρόπον (χωρὶς νὰ φανῶ, νὰ 'νομισθῶ), 'παίρνω (καὶ μτνμ. στρέφω) τι πρὸς ὄφελός μου· σφετερίζομαι ἀνεπαισθήτως, ἐκπίπτω (καταιβάζω) ἀπὸ τὸν λογαριασμόν, ὀλιγοστεύω, (Γαλλ.) soustraire· (μτνμ.) κυριεύω ἐσωτερικῶς· (ἐνίοτε) δολοφονῶ, ἐβγάζω (μὲ τρόπον) ἀπὸ τὴν μέσην. » Ὑπὸ δ' ᾕρεον (κατὰ τμσ. ἀντὶ » Ὑφῄρουν δὲ) ἕρματα νηῶν,« Ἰλ. Β., ἔβγαζαν (ἀφαιροῦσαν) ἀπὸ κάτω. (ȝ μσ.) » Ὁπότε τι σκευάριον τοῦ δεσπότου ὑφέλοιο, ἐγώ σε λανθάνειν ἐποίουν,« Ἀρςφ. » Ὑφῃρημένος τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύσας,« Πλ. » Ὑφαιρεῖται τοῦ κόρακος ὁ ἰκτῖνος ὅ,τι ἂν ἔχοι,« Ἀρςτ. » Ὑφαιρεῖν τοὺς συμμάχους τινός,« Θκ. » Ὑφαιρεῖσθαι τοὺς καιρούς,« Αἰσχ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν,« Ἰλ. Θ. (καὶ πθ.) » Ὑπαραιρημένος,« Ἡρ., φονευθείς, ἀλείψας ἀπὸ τὴν μέσην.

;Ὑφαλικός, ή, όν, = Ὑφαλυκός, ὑφάλμυρος. 2) παράλιος (;).

Ὑφάλλομαι, Μ. αλοῦμαι. Πηδῶ ἀπὸ κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω.

Ὑφαλμυρίζω, Μ. ίσω. Ἁλμυρίζω ὀλίγον, εἶμαι.

Ὑφάλμυρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον ἁλμυρός, ἁλμυρούτσικος.

Ὕφαλος (ὁ, ἡ), [ὑ. ἅλς]. ὁ ὑποκάτωθεν τῆς θαλάσσης. » Πέτρα—,« Αχ., ξέρα σκεπασμένη ἀπὸ τὴν θάλασσαν. » Ῥῆγμα (» Τραῦμα)—,« Ἐπγρ., κτύπημα (τρύπημα) τοῦ πλοίου εἰς τὰ βρεγάμενα. 2)(μτφορ.) = Ὕπουλος.

Ὑφαλυκός, ή, όν. Ὀλίγον τι ἁλμυρὸς (ἁλυκός), ὑφάλμυρος.

Ὑφαλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὑφάλῳ (πέτρᾳ) ὅμοιος· πλήρης ὑφάλων.

Ὕφαμμος (ὁ, ἡ), = Ὑπόψαμμος.

Ὑφανάω-ῶ, Π. ἀντὶ Ὑφαίνω.

Ὕφανσις, εως (ἡ), τὸ ὑφαίνειν ἢ ὑφαίνεσθαι, 'φάσιμον, ὑφή.

Ὑφάντης, ου (ὁ). ὁ ὑφαίνων, (κοιν.) ὑφαντής.

Ὑφαντικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑφαίνειν, ὑφάντου ἴδιος. » Ὑφαντικὴ (ἐνν. τέχνη),« ἡ τοῦ ὑφάντου.

Ὑφαντικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ὑφάντου· ἐν εἴδει ὑφάσματος.

Ὑφαντοδίνητος ȝ Ὑφαντοδόνητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑφαντός, ὑφασμένος διὰ τῆς δονήσεως τῆς κερκίδος.

Ὑφαντός, ή, όν. Ὑφασμένος ἢ· δυνάμενος νὰ ὑφανθῇ, ἐπιδεκτικὸς ὑφάνσεως.

Ὑφαντουργός (ὁ, ἡ). ὁ δουλεύων (κατασκευάζων) ὑφαντικὰ ἔργα, ὑφάντης.

Ὑφάντρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ὑφάντης, (κοιν.) ἀνυφάντρα.

†Ὑφαπλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἁπλόνω ὑποκάτωθεν.

Ὑφάπτω, Μ. άψω. Δένω ἢ (συχνότ.) Ἀνάπτω (Βάλλω φωτιάν) ὑποκάτωθεν. » Πῦρ εὑρόντες, ὑφῆπτον αὐτούς,« Ξεν. (καὶ μσ.) » Ὑπὸ δειρὴν ἁψαμένη (κατὰ τμσ. ἀντὶ Ὑφαψαμένη),« Π. ἔβαλε τὴν θηλειάν εἰς τὸν λαιμόν της, ἐκρεμάσθη.

Ὑφαρπάζω, Μ. άσω ȝ (μτγν.) άξω. Ἁρπάζω ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως. »Τὸν λόγον—,« Ἡρ., Ξεν., δὲν ἀφίνω νὰ τελειώσῃ τις τὸν λόγον του, τὸν προαρπάζω, (παρβλ. Ὑπολαμβάνω).

Ὑφάρπασις, εως (ἡ), τὸ ὑφαρπάζειν, ἅρπαγμα ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως, ὑφαίρεσις.

Ὑφάρπω, Π. (σπν.) ἀντὶ Ὑφαρπάζω.

Ὑφασία καὶ

Ὕφασις, εως (ἡ), = Ὕφανσις.

Ὕφασμα (τό). τὸ ὑφαινόμενον (κυρ. καὶ μτφόρ.), πανί· (μτφορ.) σχέδιον, σκευώρημα κτλ.

†Ὑφαστρίς, ίδος (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ὑφάντρια.

Ὑφάω-ῶ, Π. ἀντὶ Ὑφαίνω.

Ὕφεαρ, ατος (τό), κατὰ τοὺς Ἀρκάδ., ὁ ἰξὸς τῆς πεύκης καὶ τῆς ἐλάτης, (ἴσ.) = Στελίς.

Ὑφεδρεύω, Μ. εύσω. Ἐδρεύω (Κάθημαι) κρυμμένος ὑποκάτωθεν, ἐνεδρεύω.

Ὑφεδρία (ἡ). κατωτέρα θέσις (ὡς πρὸς τὴν προεδρίαν).

Ὑφέζομαι, Μ. εδοῦμαι, Π. κάθημαι κάτω ἢ ὑποκάτωθεν, = Ὑφεδρεύω.

Ὑφεῖλον, ἀόρ. β'. τοῦ Ὑφαιρέω.

Ὑφεῖμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ὑφίημι, (ὅθ.

Ὑφειμένως [ὑφίημι], ἐπίρ. (μτχ.). Μὲ ὕφεσιν, μὲ τρόπον μέτριον (συνεσταλμένον)· μὲ χαμηλὴν φωνήν· ὄχι μὲ τόνον.

Ὑφείς, εῖσα, ἕν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τῆς Ὑφίημι.

Ὑφείσας, ασα, εν, ἴδε Ὑπείσας.

Ὑφεκτέον, θετ. τοῦ Ὑπέχω.

Ὑφεκτὸς [ὑπέχω], ή, όν. Ἀνεκτός, ὑποφερτός.

Ὑφελεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑφαιρέω.

Ὑφελκυσμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ

;Ὑφελκύω, Μ. ελκύσω ȝ

Ὑφέλκω, Μ. έλξω (ἀόρ. Ὑφείλκυσα κτλ.). Τραβῶ (Τραβῶ καὶ 'παίρνω) ὑποκάτωθεν ἢ μὲ τρόπον, Ὑφαιροῦμαι.

Ὑφέλοι', κατ' ἀποςρφ. ἀντὶ Ὑφέλοιο, β'. ἑν. ȝ

Ὑφελοίατο, Ἰων. ἀντὶ Ὑφέλοιντο, γ'. πλθ. προσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τῆς εὐκτ. ȝ

Ὑφελοῖσα, Δ. ἀντὶ Ὑφελοῦσα, θηλ. τοῦ

Ὑφελών, οῦσα, όν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Ὑφαιρέω.

Ὑφέν, οὐδ. τοῦ Ὑφείς.

Ὑφὲν ἢ (ὀρθότ.) Ὑφ' ἕν, ἐπίρ. Διὰ μιᾶς, εἰς ἓν ȝ τὸ αὐτό. ||. »Ἡ ὑφὲν (ἐνν. γραμμή),« Γρμτ., ἡ ὑποκάτωθεν δύο συλλαβῶν ἐν εἴδει ἡμικυκλίου) ἐκτεινομένη ὡς σημεῖον ἑνώσεως.

Ὑφέξω, μέλλ. τοῦ Ὑπέχω.

Ὑφερπύζω, Μ. ύσω ȝ

Ὑφέρπω, Μ. έρψω (ἀόρ. Ὑφείρπυσα κτλ.). Ἕρπω (Ἕρπων ἐμβαίνω) ὑποκάτωθεν ἢ κρυφίως, ὑπεισέρχομαι, παρεισδύομαι· (μτφορ.) εἰσχωρῶ εἰς τὸ πνεῦμα (εἰς τὴν εὔνοιάν) τινος, τὸν κολακεύω.

Ὑφίεσθαι, μσ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὑφίημι.

Ὕφεσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑφίημι, ἐλάττωσις, ἔνδοσις· σύστολή, μετρίασις· συγκατάβασις· (παρὰ Γρμτ.) ἄφημα ἀπ' ἔξω, παράλειψις. » Καθ' ὕφεσιν τοῦ.., « Σχλ. Ἀρςφ., κατ' ἔλλειψιν.

†Ὑφεσπέριος καὶ Ὑφέσπερος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς ἑσπέραν ἐρχόμενος ἢ γινόμενος. || (τὸ πλθ. οὐδ.) Ὑφέσπερα, ἐπίρ. Π. πρὸς ἑσπέραν, κοντὰ τὸ βράδυ, κατάβραδα.

Ὑφέστιος (ὁ, ἡ), [ὑ. ἑστία]. ὁ ἐν τῷ οἴκῳ (διαμένων), οἰκουρός, ἢ οἰκιακὸς, κατοικίδιος.

Ὑφή (ἡ), = Ὕφανσις· ὕφασμα.

Ὑφηγεμών, όνος (ὁ). ὁ δεύτερος μετὰ τὸν ἡγεμόνα. 2) Π. (ἐν γέν.) = Ἡγεμών, [ἐκ τοῦ

Ὑφηγέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ὑπάγω ἔμπρος, προηγοῦμαι, προπορεύομαι· δείχνω τὸν δρόμον, ὁδηγῶ· (μτνμ.) δίδω πρῶτος τὴν ἀρχὴν (τὸ παράδειγμα), καθοδηγῶ, ὑποδεικνύω· ἐξηγῶ· συμβουλεύω, διδάσκω, ὑπαγορεύω. »Τὸ ἔμπροσθεν μακρῷ ἀγωγεῖ προϊόντα διδάσκειν ὑφηγεῖσθαι τὸν ἵππον, οὐκ ἐπαινοῦμεν,« Ξεν. (καὶ γεν.) » Ὑφηγεῖσθαί τινος,« αὐτ. (ἢ αἰτ. ἐκ γ'. καὶ δοτ. περιπ. ἐκ δ'.) » Ὑφηγεῖσθαί τινι τὴν ὁδόν,« Πλ. (καὶ μτνμ.) » Ὁπότε αὐτόμολοι πρὸς βασιλέα ἰόντες, χρήματα ἐθέλοιεν ὑφηγεῖσθαι,« Ξεν., νὰ τοῦ τὰ προδώσουν ἵνα τὰ πάρῃ. »Ἃ οἱ θεοὶ ὑφήγηνται ἀγαθά,« αὐτ. »Ἄρχοντες ταύτῃ ᾗ ἂν ὑφηγεῖσθε,« Θκ., ὅπως μᾶς δώσετε τὸ παράδειγμα (μᾶς ὁδηγήσητε). » Δοκῶ μοι ὑφηγήσεσθαι,« Πλάτ., ὅτι πρέπει νὰ ἐξηγηθῶ. »Ταῦθ' ὑφηγεῖται ὁ νόμος,« Ἀρςτ., ὑπαγορεύει. (καὶ πθ.) »Ὁ ὑφηγημένος τρόπος,« αὐτ., ὁ ὡρισμένος. » Κατὰ τὴν ὑφηγημένην μέθοδον λεκτέον,« αὐτ., τὴν προδιαγραφεῖσαν.

Ὑφήγησις, εως (ἡ), τὸ ὑφηγεῖσθαι (προηγεῖσθαι), καθοδήγησις· ἐξήγησις· συμβουλή, διδασκαλία. »Γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν,« Πλάτ., καθὼς 'πάγουν αἱ γραμμαί, ἀκολυθεῖν τὴν διεύθυνσιν αὐτῶν.

Ὑφηγητήρ, Π. ἀντὶ -

Ὑφηγητής, οῦ (ὁ). ὁ ὑφηγούμενος (προπορευόμενος, δείχνων τὸν δρόμον), ὁδηγός· εἰσηγητής, διδάσκαλος, σύμβουλος.

Ὑφηγητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ὑφήγησιν (καθοδήγησιν), ἐξηγητικὸς τοῦ πρακτέου, διδακτικός, συμβουλευτικός.

Ὑφημιόλιος (ὁ, ἡ). (ἀριθμ.) ὁ κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸ ἓν-ἥμισυ ἢ τοῦ 2 πρὸς τὰ 3, ὁ τοῦ ἡμιολίου ὑπεπιμόριος.

Ὕφηνα, ἀόρ. τοῦ Ὑφαίνω.

Ὑφηνιοχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ τὴν ἅμαξαν ὡς ὑφηνίοχος· (ἐν γέν.) = Ἡνιοχέω. ||. (πθ.) ἀναχαιτίζομαι ὑπὸ τοῦ ἡνιόχου. »Τῶν μὲν προορμησάντων, τῶν δὲ ὑφηνιοχουμένων,« Δξ.

Ὑφηνίοχος (ὁ, ἡ). ὁ δευτερεύων (βοηθὸς ἢ ἀναπληρῶν τὸν τόπον) τοῦ ἡνιόχου (κυρ. τῆς πολεμ. ἁμάξης)· (Π. ἐν γέν.) ἀντὶ Ἡνίοχος. »Λαβὼν δὲ παρὰ τοῦ ὑφηνιόχου τὰς ἡνίας, παρεσκευάζετο ὡς ἀναβησόμενος ἐπὶ τὸ ἅρμα,« Ξεν.

'Υφήσσων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ὀλίγον τι ἥσσων (κατώτερος, μικρότερος, νεώτερος).

†'Υφήρασμαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Υφύφασμαι.

'Υφιζάνω, Μ. ιζήσω. Κάθημαι κάτω· χαμηλόνω· κατακάθουμαι, βουλιάζω· πίπτω ἀπὸ τὸ βάρος, καταπίπτω, (Γαλλ.) succomber· (μτνμ.) ἐκπίπτω, ἐλαττοῦμαι· (ἐνίοτε) ἀφίνω ἢ μένω ὡς καταπάτι, κατασταλάζω.

'Υφίζησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., βούλιασμα, κατακάθισμα, κατασίλαγμα· καταπάτι.

'Υφίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ιζήσω, Π. = 'Υφιζάνω.

'Υφίημι, Μ. ὑφήσω (ἀόρ. 'Υφῆκα ἢ μσ. 'Υφηκάμην καὶ β'. 'Υφείμην ἢ πθ. 'Υφείθην, πρκ. 'Υφεῖκα καὶ πθ. 'Υφεῖμαι κτλ.). Ἀφίνω (Ἀπολύω) κάτω, καταιβάζω, χαμηλόνω. » Ἱστὸν (» Ἱστία) ὑφεῖναι καὶ (μσ.) ὑφίεσθαι, « Ὅμ., Ξεν. 2) ἀφίνω ('ξαπολνῶ· βάλλω) τι ὑποκάτωθέν τινος. » Ὁ γέρων ὑφίητι (Δ. ἀντὶ ὑφίησι) τὰ μοσχία, « Θκρ., τὰ 'ξαπολνᾷ ὑποκάτω ἀπὸ τὰς μητέρας των (ἵνα βυζάσουν). (καὶ δοτ. πληρές.) » Μόσχως βωσὶν ὑφέντες, « αὐτ. (καὶ κατὰ τμσ.) » Ἤμελγεν ὄϊς καὶ αἶγας, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστη, « Ὅμ. » Θρόνον τεύξει, ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Ἡ δὲ τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον μαστοῖς ὑφεῖτο, « Εὐρ., τὸν ἔβαλεν εἰς τὸ βυζί της. 3) (ἐνίοτε) τοποθετῶ εἰς ἐνέδραν, (Γαλλ.) apposter. » Κτείνουσι δὲ οὗτοί μιν κατὰ τὸ πρυτανήϊον, νυκτὸς ὑπείσαντες ἄνδρας, « Ἡρ., (τὸ ὅπ. ὅμως ἄλλ. ἀνάγουσιν εἰς τὸ †'Υφέζω). 4) ἀφίνω τι ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον ἄνετον· (μτφορ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) μετριάζω· παραχωρῶ· ἐνδίδω· ταπεινοῦμαι· καταπραΰνομαι, ὑποχωρῶ, συγκαταβαίνω. » Οὐδὲν ὑπιέντες, ἔχειν τὸ πᾶν ἐθέλετε, « Ἡρ. (καὶ δοτ. περιπ.) » 'Υφεῖναι (ἐνν. τοὺς χαλινοὺς) τῇ γλώττῃ, « Φλσρ. (καὶ ἀπαρ.) » 'Υφιέντες τὴν χώραν ἤδη ἡμετέραν εἶναι, « Ξεν. (καὶ γεν. διαιρετ.) » Οἱ τῆς κακίας τι ὑφιέμενοι, « Γργ. (ἢ ἐλλ. τῆς αἰτ.) » 'Υφιέναι (καὶ μσ. » 'Υφίεσθαι) τοῦ φρονήματος, « Πλ. » Ἐλπίζων σφέας ὑπήσειν τῆς ἀγνωμοσύνης, « Ἡρ. » Ἀποκλινομένης δὲ τῆς ἡμέρης, (τὸ ὕδωρ) ὑπίεται τοῦ ψυχροῦ, ἐς ὃ γίνεται χλιαρόν, « αὐτ., χάνει βαθμηδὸν τὴν ψυχρότητά του. » Οὔπω μοι τῆς ὀργῆς ὑφῆκας, « Θφλκτ. (καὶ μσ.) » Μηδὲν τῆς ὀργῆς (» Τῆς ἄγαν ἐξουσίας) ὑφίεσθαι, « Πλ. » Οὐ πόνων ὑφίετο, οὐ κινδύνων ἀφίστατο, « Ξεν. » 'Υφεμένους τῆς χώρας, τὰ τείχη φυλάττειν, « αὐτ. » Τῶν ἐμαυτοῦ δικαίων ὑφιέμενος, « αὐτ. (ἢ δοτ.) » Οὐδενὶ τῆς ἀνόδου ὑφιέμενος, « Δx. (καὶ χωρὶς γεν. πρὸς ἀπαρ.) » Οὐδενὶ ἀνθρώπων ὑφείμην ἂν οὔτε βέλτιον οὔθ' ἥδιον ἐμοῦ βεβιωκέναι, « Ξεν. » 'Υφήσεσθαι δὲ οὐδέποτε, ἣν παρὰ τῶν πατέρων παρέλαβον χώραν, ταύτης στερηθῆναι, « αὐτ. » Ἀντί σου κατθανεῖν ὑφειμένη, « Εὐρ., συγκατανεύσασα. (ἢ χωρὶς πτ.) » 'Υφέσθαι μοι δοκεῖς, « Ἀρσφ. » Δεῖ ἄνδρας ἀγαθοὺς τε ἐλθεῖν καὶ μὴ ὑφίεσθαι, ἀλλὰ πειρᾶσθαι, ἢ νικῶντας σώζεσθαι, ἢ καλῶς γε ἀποθνήσκειν, « Ξεν. (ἢ πθ.) » 'Υφεῖτο μηδενὶ γνώμην εἰπεῖν, « Πλ., δὲν ἦτο συγκεχωρημένον εἰς κανένα. (ὅθεν κατὰ μτχ.) » 'Υφειμένος, η, ον, συνεσταλμένος, μέτριος. » Φωνὴ —, « Αξ., χαμηλή. » Ἐν κακοῖς πλεῖν ὑφειμένῃ, « Σοφ., τεταπεινωμένῃ, μετριάζουσα, (κατὰ λέξ.) μὲ καταιβασμένα τὰ πανιά.

'Υφίστημι, Μ. ὑποστήσω (ἀόρ. 'Υπέστησα καὶ β'. 'Υπέστην καὶ πθ. 'Υπεστάθην, πρκ. 'Υφέστηκα κτλ.). Στήνω (Βάλλω) τι ὑποκάτωθέν τινος (ὡς ὑποστήριγμα)· (μὲ δοτ. ἐκ δ'.) » 'Υποστάσαντες προθύρῳ κίονας, « Πινδ. (καὶ μσ. αὐτοουδ.) » Τοὺς σταυροὺς τοὺς ὑπεστεῶτας τοῖσι ἰκρίοισι, « Ἡρ. (καὶ ἀπολ.) » Τὸ ὑφεστώς, « Ἀρστ., τὸ ὑποστήριγμα, (ὅθ. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μσ.) βάλλω (καὶ μτνμ. λαμβάνω) τι ὡς βάσιν (ὡς θεμέλιον), ἐκθέτω, παραστήνω. » Ὃ τοίνυν ἐστὶ θεός, πρότερον ὑποστησώμεθα, « Γργ. » Οἱ περὶ τὸν Ἀρίστιππον τὴν ἡδονὴν τέλος εἶναι ὑφίσταντο, « Αρτ. 3) (συνκδχ.) συνιστῶ, δημιουργῶ, δίδω ὕπαρξιν (ὑπόστασιν) εἴς τι, παράγω (εἰς τὸ εἶναι)· (μσ. αὐτοουδ.) ὑπάρχω. » Ὁ θεὸς ἐξ οὐκ ὄντων πάντα ὑπέστησε, « Αξ. (καὶ μσ. αὐτοουδ.) » 'Υποστάντες οἱ ἄνθρωποι, « Γργ. » Οὐδὲν τῶν ὄντων ἰσότιμον ὑφέστηκε τῷ θεῷ, « Φιλ. 4) καθιστῶ, διορίζω. » Λοχαγοὺς ὑποστήσας, « Ξεν. 5) (μσ. αὐτπθ.) στήνω (βάλλω) ἐμαυτὸν (ἐμβαίνω ἢ στέλλομαι) ὑποκάτωθέν τινος. (καὶ μτνμ.) κυρεύω. » 'Υπὸ τειχίον ὑποστάς, « Πλάτ. (καὶ μτφορ.) » Τῷ δὲ πλήθει τοιοῦτον ὑπέστη δέος, « Πλβ., (ὅθ. 6) (μτνμ.) ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι, ἐπιφορτίζομαι· (συχνότ.) ὑπόσχομαι. » 'Υπέστη ταύτην τὴν λειτουργίαν, « Δσ. » Τοσοῦτον ἀγῶνα ὑπέστημεν, « Ἀρσδ. » Τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν ἥν περ ὑπέστης, « Ὅμ. » 'Υποστάντες τὰ προετείνατο, ἦϊσαν δώσοντές οἱ ταῦτα, « Ἡρ. (καὶ ἀπαρ.) » Σῖτον ὑφίσανται ποριεῖν, « Ἀρσφ. » 'Υπέστη.. διαβήσεσθαι εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ πειράσεσθαι εἰρήνην ποιῆσαι, « Ξεν. (καὶ ἐνν.) » Τοῦ Κλέωνος καίπερ μανιώδης οὖσα, ἡ ὑπόσχεσις ἀπέβη· ἐντὸς γὰρ 20 ἡμερῶν ἤγαγε τοὺς ἄνδρας, ὥσπερ ὑπέστη, « Θx. 7) ἀντιτάττω, (ἢ αὐτπθ.) ἀντιτάττομαι, ἀντιστέκομαι· (τρπ.) ἀντέχω, ὑποφέρω. » Τὸν τρόπον ὑπεστήσατο τῇ ἐκείνου ἀλαζονείᾳ, « Ξεν. » Τοῖς ἀπονενοημένοις οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη, « αὐτ. (καὶ αἰτ. σπν.) » 'Υποστάντες τοὺς Μήδους, « Θx. (καὶ ἀπολ.) » Ἐκ μεταβολῆς ὑποστῆναι, « Πλβ., ἀναχωρῶν σταματῶ ἔξαφνα καί, μεταβάλλων θέσιν, στρέφομαι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. » Ἀναιροῦσι τοὺς ὑφισταμένους, « Πλ. (καὶ τρπ.) » Ταῖς συμφοραῖς ὅ,τι, οὐχ ὑφίσταται, « Σοφ. » Πράως ἀδοξίαν ὑφίστασθαι, « Πλ. 8) μένω κατόπιν (ὀπίσω)· τραβηοῦμαι· σταματῶ· στέκω κρυμμένος· (μὲ δοτ.) ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· (ἐπὶ ἀψύχ.) μένω εἰς τὸν πάτον (ὡς ὑπόσταθμη), βουλιάζω, κατακάθουμαι. » 'Υφιστάμενοι μένουσιν ἕως ἄν, « Ἀρστ. » Ἀναλαβὼν τὰ ὅπλα ἐξῄει, καὶ φθεγξαμένων κοράκων, πάλιν ὑπέστη, « Πλ. » Ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς, « Δx. » 'Υποστάντες ἐν τῷ πορθμῷ, « Ἡρ. (καὶ δοτ. περιπ.) » Καί μοι ὑποστήτω, ὅσσον γενεῇ προγενέστερός εἰμι, « Ἰλ. Ι. » Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι, « αὐτ., θὰ σᾶς παραχωρήσω τὸν τόπον. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Τὸ μὲν ἐπιστάμενον τοῦ γάλακτο ἡγεῦνται εἶναι τιμιώτερον· τὸ δ' ὑφιστάμενον ἧσσον τοῦ ἑτέρου, « Ἡρ. » Τὸ πᾶσιν ὑφιστάμενον, « Ἀρστ., μένον ὡς καταπάτι, βυθιζόμενον ὡς ἐκ τῆς βαρύτητός του. » Ἀεὶ μάλιστα ὑφίσταται τὸ παχύτατον, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Κοιλίας ὑφισταμένης, « Πλ, πασχούσης ἔμφραξιν. 9) (σπν.) νομίζω, ὑπολαμβάνω, (Διόδ. Α', 6 ἢ 12).

†'Υφόλμιον (τό). τὸ ὑπόβαθρον τοῦ ὅλμου (τοῦ γουδιοῦ). 2) τὸ ὑπὸ τὸ περιστόμιον τοῦ αὐλοῦ.

'Υφόρασις [ὑφοράω], εως (ὁ), = 'Υποψία.

'Υφορατικός, ἡ, όν. Ὁ ὑφορώμενος (ὑποπτεύων) τὰ πάντα, φύσει φιλύποπτος.

'Υφοράω-ῶ καὶ (μσ.) -άομαι-ῶμαι, Μ. ὑπόψομαι (ἀόρ. 'Υπειδόμην καὶ τὸ θετ. 'Υποπτέον), = 'Υποβλέπτω, ὑποπτεύω· ἀποφεύγω τι ἢ τινὰ ὡς ὕποπτον· παρατηρῶ μὲ ὑποψίαν, παραμονεύω· (χωρὶς πτ.) διστάζω.

'Υφορβός (ὁ), [ὗς, φέρβω], = Συφορβός, χοιροβοσκός.

'Υφορμέω-ῶ. Μ. ήσω. Εἶμαι ἀραγμένος (κρυμμένος μὲ τὸ πλοῖον μου) εἰς ὅρμον τινὰ προφυλαττόμενος ἀπὸ ἢ παραφυλάττων τὸν ἐχθρόν· (μτφορ.) ἐμφωλεύω εἰς τὴν ψυχήν τινος. » 'Υφώρμει δέος, « Συν., ἐνυπῆρχε φόβος (ὑποψία) τις.

'Υφορμίζω, Μ. ίσω. Ἐμβάζω (καὶ μσ. ἢ πθ. Ἐμβαίνω μὲ) τὸ πλοῖον εἰς ὅρμον κρυφίως ἢ πρὸς ὥραν, ἐλλιμενίζω, -ομαι εἰς ὕφορμον, ἀράζω· (μτνμ.) δένω ὑποκάτωθεν.

'Υφόρμιον (τό). μικρὸν γαργάλι (ἁλυσιδίτσα κτλ.) τοῦ λαιμοῦ.

'Υφόρμισις, εως (ἡ). τὸ ὑφορμίζειν ἢ ὑφορμίζεσθαι, ἄραγμα (εἰς τὸν λιμένα). 2) (συνκδχ.) μέρος διὰ ἄραγμα, μανδράκι, ἀραξοβόλι.

'Υφορμιστήρ (ὁ). Π [ὑφορμίζω]. ὁ κρατῶν τι (καθὼς ἡ ἄγκυρα τὸ πλοῖον) ὑποκάτωθεν. » Λᾶας —, « Ὀππ.

Ὕφορμος (ὁ). τόπος ὅπου δύναται νὰ ὑφορμισθῇ (νὰ ἀράξῃ κρυφίως ἢ πρὸς ὥραν) πλοῖον, ἀραξοβόλι.

Ὕφος, εος-ους (τό), = 'Υφή, ὕφασμα· (μτνμ.) συναρμογὴ (σύνθεσις) λόγου· (σπν.) κείμενον συγγράμματος.

'Υφόωσι, Π. Ἰων. ἀντὶ 'Υφῶσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρσ. ἢ ὑποτ. τοῦ 'Υφάω = 'Υφαίνω.

Ὕφυγρος (ὁ, ἡ). ὀλίγον τι ὑγρός· ὑγροῦ (ὕλης, ἰχῶρος) ὑπόπλεως. » Φλύκταινα —, « Πλδ., (συγχ. τῷ

Ὕφυδρος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ὑποβρύχιος. » Κολυμβητής —, « Θx., ὁ πλέων

χωρὶς νὰ φαίνεται. 2) ὕδατος ὑπόπλεως, ὑδαρής· ὑδρωπικός.

'Υφυπνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κοιμίζω (καὶ μσ. Κοιμοῦμαι) ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον, ἀποκοιμοῦμαι.

†'Υφύφασμαι Ἀττ. (σπν.) ἀντὶ Ὕφασμαι, πθ. πρκ. τοῦ 'Υφαίνω.

'Υφῶ, ῇς, ῇ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ 'Υφίημι.

'Υψαγόρας, ου (ὁ), Π. [ὕψ. ἀγορεύω]. ὁ ὁμιλῶν μεγάλα λόγια, κομπαστής, μεγαλορρήμων.

'Υψαγορέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Υψηγορέω.

;'Υψάντυξ, υγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὰς ἄντυγας (καμάρας), (ἐν γέν.) ὑψηλός.

'Υψαυχενέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Περιπατῶ ὡς) ὑψαύχην, ἐπαίρομαι, κομπάζω· καμαρόνω. 2) (σπν. μτβτ.) ἐμπνέω ἔπαρσιν (ὑπερηφάνειαν). » 'Υψαυχεῖ δὲ πολὺς πλοῦτος, « Φωκυλ.

'Υψαυχενίζω, Μ. ίσω καὶ

'Υψαυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = 'Υψαυχενέω.

'Υψαύχην [ὕψι, αὐχήν], ενος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν ὑψωμένον τὸν αὐχένα· (συνκδχ.) γαῦρος, ἀγέρωχος, ὑπερήφανος.

'Υψερεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὕψι, ἐρέφω]. ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) ὑψηλὴν ὀροφήν, (ἐν γέν. ἐπὶ κτιρίων) ὑψηλός· λαμπρός, μεγαλοπρεπής.

'Υψηγόρης, εω (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ 'Υψαγόρας, (ὅθ.

'Υψηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ μεγάλα λόγια ἢ μὲ ὑψηλὸν ὕφος (μὲ ἔμφασιν), μεγαληγορῶ.

'Υψηγορία (ἡ). τὸ ὑψηγορεῖν, μεγαλαυχία· ὕφος ὑψηλόν, μεγαληγορία.

'Υψηγόρος (ὁ, ἡ), [ὕψι, ἀγορεύω]. ὁ ὁμιλῶν μεγάλα λόγια ἢ μὲ ὑψηλὸν ὕφος (μὲ ἔμφασιν), μεγάλαυχος, ἢ· μεγαλήγορος.

'Υψήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ 'Υψηλός.

'Υψηλαυχενία (ἡ). σήκωμα τοῦ λαιμοῦ ἐπάνω (ὑψηλά)· (συνκδχ.) ἔπαρσις, ὑπερηφάνεια, [ἐκ τοῦ

'Υψηλαύχην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν ὑψηλὰ τὸν αὐχένα, = 'Υψαύχην, ἀγέρωχος.

'Υψηλοβατέω-ῶ [ὑψηλός, βαίνω], Μ. ήσω. Περιπατῶ ὑψηλά· (συνκδχ. ἢ τρπ.) ἀεροβατῶ.

'Υψηλογνώμων, ονος (ὁ, ἡ). μεγαλόφρων ἢ ὑψηλόφρων, οἰηματίας.

†'Υψηλοκάρδιος (ὁ, ἡ), = 'Υψηλόφρων, ὑπερήφανος.

'Υψηλόκρημνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλοὺς κρημνοὺς ἢ ὄχθας, καθ' ὑπερβολὴν ἀπόκρημνος.

'Υψηλολογέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ὁμιλῶ μὲ ὑψηλὸν ὕφος (μὲ ἔμφασιν), μεγαληγορῶ· κομπάζω.

†'Υψηλολογία (ἡ), Γλσ. = 'Υψηγορία, μεγαληγορία· μεγαλαυχία·

'Υψηλολόγος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν μὲ ὕψος λόγου ἢ μὲ ἔμφασιν (μεγάλα λόγια).

†'Υψηλόλοφος (ὁ, ἡ), = 'Υψίλοφος.

'Υψηλόνοος ους (ὁ, ἡ), = 'Υψίνους, ἢ· 'Υψηλόφρων. » Τὸ ὑψηλόνουν —, « Πλ., ὑψίνοια, μεγαλόνοια.

†'Υψηλόνωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑψηλὸν νῶτον (ὑψηλὰς κορυφάς)· κείμενος εἰς ὀρεινὴν θέσιν, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Αἰπύνωτος).

'Υψηλοπέτης, ου (ὁ). ὁ πετῶν ὑψηλά, 'Υψιπέτης.

'Υψηλοποιός (ὁ, ἡ). ὕψους (λεκτικοῦ) ποιητικός.

;'Υψηλόπορος (ὁ, ἡ), = 'Υψίπορος.

'Υψηλόπους, οδος (ὁ, ἡ), = 'Υψίπους.

'Υψηλός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων ἢ κείμενος εἰς ὕψος, ἐξέχων (κυρ. καὶ μτφορ.)· λαμπρός, μέγας, κτλ.

'Υψηλοτάπεινος (ὁ, ἡ). ἐνταυτῷ ὑψηλὸς καὶ ταπεινός, (δηλ.) κατά τι μὲν ὑψ. (μεγαλοπρεπὴς κτλ.) κατά τι δὲ ταπεινὸς (εὐτελής, χαμερπὴς κτλ.). » Τὸ δ' ὑψηλοτάπεινον ἢ μεγαλόμικρον, « Φιλ.

'Υψηλότης (ἡ). ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ὑψηλοῦ.

†'Υψηλοτράχηλος (ὁ, ἡ), = 'Υψαύχην.

'Υψηλοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φαινόμενος (ὁμοιάζων χωρὶς νὰ ἦνε τῷ ὄντι) ὑψηλός. » Τὸ ὑψηλοφανές, « Αξ., τὸ κατ' ἐπιφάνειαν (ὄχι ἀληθὲς) ὕψος.

†'Υψήλοφος, ἐσφαλμ. ἀντὶ 'Υψίλοφος.

'Υψηλοφρονέω-ῶ, Μ. ήσω. Φρονῶ ὑψηλὰ (μεγάλα ἢ ὑπὲρ τὸ εἶναί μου), εἶμαι ὑψηλόφρων.

†'Υψηλοφρονία (ἡ), Γλσ. ἀντὶ-

'Υψηλοφροσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

'Υψηλόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑψηλὸν φρόνημα (φρονῶν μεγάλα ἢ ὑπὲρ ὃ δεῖ), οἰηματίας, ὑπερήφανος.

'Υψηλοφυής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀναφυόμενος εἰς ὕψος, ὑψηλοῦ ἀναστήματος ἢ(;)φρονήματος.

†'Υψηλόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὑψηλὴν φωνήν, μεγαλόφωνος.

'Υψηλῶς, ἐπίρ. 'Υψηλά· μὲ ὑψηλὸν τόνον (ὕφος κτλ.).

'Υψήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [ὕψι. ἀνήρ]. ὁ ἐπαίρων ἢ σεμνύνων τὸν ἄνθρωπον (ὑψῶν τὸ φρόνημα τοῦ ἀνθρ.). » Τιμή —, « Νόνν.

'Υψηρεφής, έος (ὁ, ἡ), Π = 'Υψερεφής.

'Υψηχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀντηχῶ (Βοΐζω) δυνατά, [ἐκ τοῦ

'Υψηχής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος ἢ εἰς ὕψος (δυνατὰ) ἀντηχῶν· (ἐπὶ ὕφους λόγου, ὀγκώδης, (Γαλλ.) ronflant· (ἐν γέν.) ὑψηλός. » Ὄχθος —, « Ὀρφ.

Ὕψι, ἐπίρ. Π. = 'Υψοῦ, εἰς ὕψος, ὑψηλὰ (κυρ. καὶ μτφορ.).

;'Υψιαίετος (ὁ), εἶδος (ὑψιπέτου) ἀετοῦ, (ἄλλ.) Πύγαργος.

;'Υψιβάθεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ 'Υψιβαθύς, ὑψηλὸς καὶ πυκνὸς ἢ πολλὰ πυκνός. » Ὀφρὺς ὑψιβάθεια (ὅπου ἄλλ. διορθ. ὕψι βαθεῖα), « Ὀππ.

'Υψιβάμων, ονος καὶ

'Υψίβατος (ὁ, ἡ), Π. [ὕψι, βαίνω]. ὁ ὑψηλὰ πατῶν (περιπατῶν) ἢ ἱστάμενος (κείμενος), (ἐν γέν.) ὑψηλός. » Τρίπους (» Πόλις) —, « Σοφ., Πινδ.

'Υψιβίας, ου (ὁ), Π. [ὕ. βία] ὁ ἔχων μεγάλην ἰσχὺν (ἐπμ.) πολλὰ ἀγέρωχος, ὑπερήφανος, (παρβλ.) 'Υπέρβιος.

'Υψιβόας, ου (ὁ), Π. [ὕ. βοάω]. ὁ φωνάζων δυνατά, φωνακλᾶς, μεγαλόφωνος.

'Υψιβρεμέτης, ου (ὁ) καὶ

'Υψίβρομος (ὁ, ἡ), Π. [ὕ. βρέμω]. ὁ εἰς τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος ἢ πολλὰ δυνατὰ βροντῶν (βοΐζων).

'Υψιγένεθλος (ὁ, ἡ), Π. [ὑ. γενέθλη]. ὁ ἀπὸ λαμπρὸν (ὑψηλὸν) γένος καταγόμενος.

'Υψιγέννητος (ὁ, ἡ), Π. [ὑ. γεννάω]. ὁ αὐξάνων εἰς ὕψος, εὐθαλής. » Κλάδος ἐλαίας —, « Αἰσχλ.

'Υψίγυιος (ὁ, ἡ), Π. [ὕ. γυῖον]. ὁ ἔχων ὑψηλὰ μέλη, (ἐν γέν.) ὑψηλός. » Ἄλσος θαλάμων —, « Πινδ.

'Υψίδμητος καὶ 'Υψίδομος (ὁ, ἡ), Π. [ὕ δέμω]. οἰκοδομημένος ὑψηλά, ὑψηλός.

'Υψίδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέχων εἰς τὰ ὕψη.

'Υψίζυγος (ὁ, ἡ), Π. [ὕ. ζυγός]. ὁ καθήμενος εἰς τὴν ἀνωτάτην ἕδραν τῶν κωπηλατῶν (καὶ μτνμ. εἰς τὸν ὑπέρτατον θρόνον), ὕψιστος διευθυντὴς (κυβερνήτης) τοῦ παντός.

'Υψίζωνος (ὁ, ἡ), Π. ὑψηλὰ ζωσμένος.

'Υψιθέμεθλος (ὁ, ἡ), Π. [ὕ. θέμεθλος] βαθέως (στερεὰ) θεμελιωμένος.

'Υψίθρονος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς ὑψηλὸν θρόνον καθήμενος.

'Υψίθωκος (ὁ, ἡ), Π. = 'Υψίθρονος.

'Υψικάρηνος (ὁ, ἡ), Π. [ὕ. κάρηνον]. ὁ ἔχων ὑψηλὴν κορυφήν. » Δρῦς —, « Ὅμ. Ὕμν.

'Υψικέλευθος (ὁ, ἡ), Π. [ὕ. κέλευθος], = 'Υψίδρομος.

'Υψίκερας, ατος καὶ

;'Υψικέρατος (ὁ, ἡ), Π. = 'Υψίκερως.

'Υψικέραυνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κεραυνοβολῶν εἰς τὰ ὕψη ἢ ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος.

'Υψίκερως (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὰ κέρατα. » Ἔλαφος —, « Ὅμ. (καὶ μτνμ.) » Πέτρα —, « Πινδ., Ἀρσφ., ὑψηλή, ἀπόκρημνος.

'Υψικόλωνος (ὁ, ἡ), Π. [ὑ. κολωνός]. ὁ ἔχων ἢ κείμενος εἰς ὑψηλὸν λόφον.

'Υψίκομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πυκνὴν καὶ ὑψηλὴν κόμην, ὑψηλὸς καὶ πολύφυλλος. » Δρῦς —, « Ὅμ.

'Υψικόμπως, ἐπίρ, Π. μὲ πολλὴν κομπορρημοσύνην (μεγαλαυχίαν).

†'Υψικρατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐξουσιάζω εἰς τὰ ὕψη, [ἐκ τοῦ

'Υψικράτης, ου (ὁ). ὁ ἐξουσιάζων εἰς τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ, ἢ· ἔχων τὸ ὕψιστον κράτος (τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν), βασιλεὺς τοῦ παντός.

'Υψικρεμής, έος (ὁ, ἡ), Π. κρεμασμένος ὑψηλὰ (εἰς τὸν ἀέρα), μετέωρος.

'Υψίκρημνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλοὺς κρημνούς, ἀπόκρημνος, ὑψηλόκρημνος.

'Υψιλοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ σχῆμα (τὸ εἶδος) τοῦ Υ, ὁμοιάζων ὕψιλον, (ἄλλ.) 'Υοειδής.

'Υψίλοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὸν λόφον, (ἐν γέν.) 'Υψηλὸς (κυρ. καὶ μτνμ.). » Αἴτνα —, « Πινδ. » Βοτάνη —, « Ἱπποκρ., ἡ φυομένη εἰς ὑψηλοὺς λόφους ἢ ἀκρωρείας. (μτνμ.) » Λόγος —, « Ἀρσφ., ὀγκώδης, (Γαλλ.) ampoulé.

'Υψίλυχνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἐκπεμπόμενος ἀπὸ ὑψηλὸν (ὑψηλὰ τοποθετημένον) λύχνον. » Αὐγή —, « Ἀθ., ἡ λάμψις τοῦ πολυελαίου.

Ὑψιμέδων, οντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βασιλεύων εἰς τὰ ὕψη, βασιλεὺς τοῦ οὐρανοῦ· (μτνμ.) ὁ βασιλεύων (ὑπερέχων τῶν λοιπῶν) κατὰ τὸ ὕψος. » Παρνασσὸς —, « Πίνδ.

Ὑψιμέλαθρος (ὁ, ἡ), Π. [ὕ. μέλαθρον]. ὑψηλὰ οἰκοδομημένος, ὑψηλὸς (τὴν οἰκοδομήν)· (συνκδχ.) κατοικῶν ἢ κατοικημένος ὑψηλά. » Αἰθέρος ὑψιμέλαθρον κράτος, « Ὀρφ.

Ὑψιμέλας, ανος (αινα, αν), Π. ὑψηλὸς καὶ μέλας (μαῦρος). » Ναῦς —, « Ὅμ.

Ὑψινεφής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κατοικῶν εἰς τὰ ὕψη τῶν νεφῶν. » Ζεὺς —, « Πίνδ.

Ὑψίνομος (ὁ, ἡ), Π. [ὕ. νέμω]. ὁ βόσκων ἢ κατοικῶν εἰς τὰ ὕψη (τῶν ὀρέων).

Ὑψίνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὸν (ἔξοχον) νοῦν.

Ὑψιπαγής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὕ. πήγνυμι]. ὑψηλὰ θεμελιωμένος, ὑψηλός.

Ὑψίπεδος (ὁ, ἡ), Π. κείμενος εἰς ὑψηλὸν ἔδαφος (δάπεδον), τοποθετημένος ὑψηλὰ (εἰς ὀροπέδιον).

Ὑψιπέταλος (ὁ, ἡ), Π. [ὕ. πέταλον]. ὁ ἔχων ὑψηλὰ (μεγάλα) φύλλα. » Κράμβη —, « Ἀθ.

Ὑψιπετήεις, εσσα, εν, Π. = Ὑψιπέτης.

Ὑψιπέτηλος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὑψιπέταλος.

Ὑψιπετής, έος (ὁ, ἡ), Π. πεσμένος ἀπὸ ὑψηλὰ (ἀπὸ τὸ ὕψος), (παρβλ.) Διιπετής.

Ὑψιπέτης, ου (ὁ), Π. ὁ πετῶν ὑψηλά. » Αἰετὸς —, « Ὅμ.

Ὑψιπόδης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ὑψίπους.

Ὑψίπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὑψῶν (δοξάζων) τὴν πατρίδα του, κλέος (σέμνωμα) τῆς πόλεώς του.

Ὑψίπολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ περιπολῶν (περιφερόμενος) εἰς τὰ ὕψη (τῆς ἀτμοσφαίρας).

Ὑψίπορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ διοδεύων (διαπορευόμενος) τὰ ὕψη.

Ὑψιπότητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑψιπέτης.

Ὑψίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βαδίζων ὑψηλὰ (μὲ ὑψηλοὺς πόδας), ὑψηλός, ἀνώτερος πάντων. » Νόμος —, « Σοφ.

Ὑψίπρεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὸν πρέμνον (στέλεχος). » Δρῦς —, « Κομν.

Ὑψίπρυμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὴν πρύμνην.

Ὑψίπρωρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὴν πρῷραν.

Ὑψίπυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὰς πύλας.

Ὑψίπυργος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλοὺς πύργους.

†Ὑψίστολος (ὁ, ἡ), Γλσ. [ὕψι, στέλλω], ὁ ἔχων ὑψηλὰ σηκωμένα τὰ φορέματά του.

Ὕψιστος, η, ον, ὑπερθ. (ἀνμλ.) ἐκ τοῦ Ὕψι, ὑψηλότατος· (ἐνάρθρ.) ὁ θεός. » Οὐχ ὁ ὕψιστος ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ, « Γρφ.

Ὑψιτενής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὕψι, τείνω], ὁ εἰς ὕψος τεταμένος (ἐκτεταμένος), ὑψηλός,

Ὑψιτένων, οντος (ὁ, ἡ). Π. [ὕ. τένων], = Ὑψαύχην, ἀγέρωχος, ὑψιτράχηλος. » Ταῦρος —, « Φωκυλ.

Ὑψίτερος, α, ον, Π. συγκρ. (ἀνμλ.) ἐκ τοῦ Ὕψι, ὑψηλότερος.

†Ὑψίτμητος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑψίδμητος.

Ὑψίτυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μεγάλην (λαμπράν, ὑψηλὴν) τύχην.

Ὑψιφάεννος καὶ

Ὑψιφαής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ εἰς ὕψος φέγγων, ὑπέρλαμπρος.

Ὑψιφανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαινόμενος ἢ φέγγων εἰς ὕψος ἢ ἀπὸ τοῦ ὕψους, ὑψηλός. » Μνῆμα —, « Ἐπγρφ.

;Ὑψιφερής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀμφ. = Ὑψιφόρητος

†Ὑψιφοίτης, ου (ὁ), Π. = Ὑψιπόρος.

Ὑψιφόρητος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων ἢ φερόμενος εἰς ὕψος. » Ἀταρπὸς —, « Ἐπγρ., ἀνηφορικὸς δρόμος.

Ὑψίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὑψηλόφρων.

Ὑψιχαίτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων ὑψηλὴν χαίτην (μακρυὰ μαλλιὰ) ἢ, κρατῶν ὑψηλὰ τὴν χαίτην του, γαῦρος, ὑψαύχην.

Ὑψίων, ονος (ὁ, ἡ), Π. συγκρ. (ἀνμλ.) ἐκ τοῦ Ὕψι, = Ὑψίτερος, ὑψηλότερος.

Ὑψόθε καὶ Ὑψόθεν, ἐπίρ. Π. ἐξ ὕψους, ἀπὸ τοῦ ὕψους, ἀπὸ 'ψηλά· (μὲ γεν.) ἐπάνωθεν (ὑπεράνωθεν) τινος· (ἐνίοτε) ἀντὶ-

Ὑψόθι, ἐπίρ. Π. = Ὑψοῦ, ἐπάνω, ὑψηλά· (μὲ γεν.) ὑπεράνωθέν τινος.

Ὑψόλοφος (ὁ, ἡ), = Ὑψίλοφος.

Ὑψόπρυμνος (ὁ, ἡ), = Ὑψίπρυμνος.

Ὑψόπρωρος (ὁ, ἡ), = Ὑψίπρωρος.

Ὑψόροφος (ὁ, ἡ), Π. = Ὑψηρεφής, ὑψηλός. » Οἶκος (» Θάλαμος) —, « Ὅμ.

Ὕψος [ὕψι], εος-ους (τό). ἡ πρὸς τὰ ἄνω ἔκτασις, τὸ κατὰ κάθετον μῆκος. » Τοῦ τείχους ἦν ὕψος 100 πόδες, « Ξεν. (ἢ ἐλλ. ἢ ἀπολ.) » Αἱμασιὴν, ὕψος ἀνήκουσαν ἀνδρὶ ἐς τὸν ὀμφαλόν, « Ἡρ. 2) (συνκδχ.) τὸ ὑψηλότερον μέρος (ἄκρον) τινὸς τόπου ἢ πράγματος, ἡ κορυφή· (Γρφ.) ὁ οὐρανός. » Ἐξ ὕψους, « Γρφ., = Οὐρανόθεν. 3) (μτνμ.) μέγεθος ἐκφράσεως φέρον εἰς ἔκστασιν (ἀνυψόνον) τὸν νοῦν τοῦ ἀκροατοῦ. » Περὶ ὕψους λόγου, « Λογγ.

Ὑψόσε, ἐπίρ. Π. εἰς ὕψος, πρὸς τὸ ὕψος. » Ὑπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθείς, « Ὅμ.

Ὑψοτάτω, ἐπίρ. Π. ὑψηλότατα, (ὡς ὑπερθ. τοῦ

Ὑψοῦ, ἐπίρ. Π. ἐπάνω, ὑψηλά. » Ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, « Ὅμ. » Ὑψοῦ φρένες ἠερέθοντο, « Ἀπλλν.

Ὑψόφθαλμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἐξέχοντας ἢ ὑψοῦ (τῆς κεφαλῆς) κειμένους τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὑψόφωνος (ὁ, ἡ), = Ὑψηλόφωνος.

Ὑψόω-ῶ, Μ. ώσω. Εἰς ὕψος αἴρω, σηκώνω ὑψηλά, ὑψόνω· (μτφορ.) δοξάζω, μεγαλύνω. » Ὑψώθητι, ὁ θεός μου, « Γρφ., δεῖξον τοῖς ἀνθρώποις τὸ ὕψος σου, θαυμαστώθητι.

Ὕψωμα (τό). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὑψώσεως· ὕψος· (ὅθ. μτφορ.) ἔπαρσις· (ἀσρνμ.) = Ἔξαρμα· (συνκδχ.) πρᾶγμα ὑψωμένον· (ἐπὶ τόπου) 'ψήλωμα, (Γαλλ.) hauteur.

Ὕψωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὑψόω, σήκωμα ἐπάνω (ὑψηλά).

Ὕω [συγγ. τῷ χέω], Μ. ὕσω (πθ. ἀόρ. Ὕσθην κτλ. ὁμαλῶς). Ῥίπτω βροχὴν ἢ ὡς ἂν βροχὴν, βρέχω· (συνήθ. τριτπρσ.) βρέχει (ἐνν. ὁ θεός). ‖ (πθ.) βρέχομαι (ἀπὸ τὸ νερὸν τῆς βροχῆς)· πίπτω ἐν εἴδει βροχῆς. » Ὁ Ζεὺς (ἢ) » Ὁ θεὸς ὕει, « Ἡσ., Ὅμ., Ἡρ. » Ὗε Ζεὺς πάννυχος, « Ὀδ. Ξ. (καὶ αἰτ. ἢ δοτ.) » Ὕει ὁ θεὸς ἰχθύσιν (ἢ) ἰχθύας. « Ἀθ. (ἢ ἐλλ. τοῦ ἐκ ά.) » Εἰ συννέφει, εἰκὸς ὗσαι, « Ἀρστ. » Ἑπτὰ ἐτέων οὐκ ὗε τὴν Θήρην, « Ἡρ. » Ὕοντος πολλῷ (ἐνν. ὕδατι), « Ξεν. » Πολὺ ὕσαντος, « Θφρ. (καὶ πθ.) » Ἡ γῆ τῶν Ἀσσυρίων ὕεται ὀλίγῳ, « Ἡρ. » Ὕσθη ἡ πόλις σταγόσιν αἵματος, « Πλ. » Ἐν τῇ ὑομένῃ τῆς Λιβύης, « Θφρ. » Ἄρτος ὑόμενος ἐν ἐρήμῳ, « Γργ., τὸ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πίπτον πρὸς τροφὴν τῶν Ἑβρ. μάννα.

Ὑώδης, εος (ὁ, ἡ). ὑὶ (χοίρῳ) ὅμοιος τὸ εἶδος, ῥυπαρός, ἠλίθιος κτλ., κτηνώδης.

Ὑωδία (ἡ), τὸ νὰ ἦνε τις ὑώδης (κτηνώδης 'σὰν τὸν χοῖρον), ἀχρειότης, βαρβαρότης, ἠλιθιότης κτλ.

Ὑῶν, γεν. πλθ. τοῦ Ὗς.

Φ, φ, φῖ (τό), ἄκλ., τὸ εἰκοστὸν πρῶτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ‖ (ἀριθμ.) φ', πεντακόσια (500) ἢ, πεντακοσιοστός, ή, όν, καὶ ͵φ, πεντακόσιαι χιλιάδες (500,000).

Φᾶ, Π. Δ. ἀντὶ Ἔφη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Φημί.

Φάανθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐφάνθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Φαίνω.

Φαάντατος, η, ον, Π. ὑπερθ. καὶ

Φαάντερος, α, ον, Π. συγκρ. τοῦ Φαεινός.

Φάβες (αἱ), πλθ. τοῦ Φάψ.

Φαβοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων καὶ

Φαβοτύπος (ὁ, ἡ). ὁ τύπτων (κτυπῶν) ἢ φονεύων τὰς φάβας (τὰς φάσσας, τὰ ἀγριοπερίστερα), εἶδ. ἱέρακος.

Φάγαινα, ης (ἡ), = Φαγέδαινα.

†Φαγάνθρωπος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ἀνθρωποφάγος.

Φαγὰς καὶ Φαγᾶς, ᾶ (ὁ), Κωμ. = Φάγος, πολυφάγος.

Φαγέδαινα [φαγεῖν], ης (ἡ). ἀχόρταστος (ὑπερβολικὴ) πεῖνα, λίμα. 2) (συνήθ.) πληγὴ γαγγραινώδης κατατρώγουσα τὰ κρέατα, (κοιν.) φάγουσα. 3) πάθος τι (σῆψις, σκωλήκιασμα) τῶν κηρίων τοῦ μέλιτος.

Φαγεδαινικός, ή, όν. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς φαγεδαίνης, καταβρωτικὸς ὡς ἡ φαγέδαινα. » Ἕλκος —, « Ἰατρ.

Φαγεδαινόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Μεταβάλλομαι εἰς φαγέδαιναν, γαγγραινιάζω.

Φαγέειν, Ἰων. ἀντὶ

Φαγεῖν, ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ἐσθίω.

Φαγέμεν, Π. ἀντὶ Φαγεῖν.

Φάγεσαι, ἀντὶ Φάγῃ, β'. ἐν. πρσ. τοῦ Φάγομαι.

Φαγέσωρος (ὁ, ἡ), Κωμ. [φαγεῖν, σωρός]. φαγᾶς, πολυφάγος.

†Φαγηλός (ὁ, ἡ), Γλσ. φαγώσιμος, φαγησερός, (ἴδε καὶ Φάγιλος)

†Φάγημα (τό). φαγεῖ', φαγητόν.

Φάγησι, Π. ἀντὶ Φάγῃ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐσθίω.

Φαγήσια καὶ

Φαγησιπόσια (τά), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ καθ' ἣν ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν, (κοιν.) φαγοπότια.

;Φάγησις, εως (ἡ), τὸ τρώγειν, τὸ ἐσθίειν, ἐδωδή.

Φάγιλος (ὁ, ἡ), (κυρ.) = Φαγηλός, φαγώσιμος, (ὅθ. ‖ οὐσ.) ἀρνίον ἢ ἐρίφιον καλὸν διὰ φαγεῖ' ἢ τὸ ὁπ. ἄρχισε νὰ τρώγῃ χόρτον,

Φάγομαι, μέλλ. ἀνμλ. τοῦ Ἐσθίω.

†Φάγος (ὁ), Γρφ. φαγᾶς, πολυφάγος, λαίμαργος.

Φαγός, ῶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Φηγός.

Φάγρος (ὁ), [φαγεῖν], εἶδ. ἰχθ., (κοιν.) φαγγρί. 2) (κατὰ τοὺς Κρῆτ.) ἡ ἀκονόπετρα.

Φάγω, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἐσθίω.

†Φαγών, ῶνος (ὁ), Γλσ. ἡ σιαγών. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Φάγος.

Φάγωντι, Δ. ἀντὶ Φάγωσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Φάγω.

;Φάγωρος ἢ Φαγώριος (ὁ), = Φάγρος.

Φάε, Π. ἀντὶ ἐφάνη, ἔφανε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Φάω = Φαίνω.

Φαεθοντιάς, άδος ἢ

Φαεθοντίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Φαέθουσα, θηλ. τοῦ Φαέθων, λαμπρὰ ἢ τοῦ Φαέθοντος (τοῦ ἡλίου), ἡλιακή. » Αἴγλη —, « Ὀππ.

Φαέθω (χωρὶς Μ.), Π. φέγγω, λάμπω, (κυρ. εὔχρ. μόνον ἡ μτχ.) Φαέθων, ουσα· λαμπρός, φαεινός, (ἐπιθ. ἢ οὐσ.) ὁ ἥλιος, (ὅθ. ἡ αἰτ. ἐλλ. ἀντὶ ἐπιρ.) » Πάννυχα καὶ φαέθοντα, « Σοφ., νύκτωρ ἢ μεθ' ἡμέραν, (κοιν.) 'μέραν-νύκτα. 2) (εἰς τὸν Κικέρ. π. φ. Θ', 11, 20) ὁ πλανήτης τοῦ Διός. 3) (μτφορ.) ἀντὶ Ἐπιφανής.

Φαεινός [φάος], ή, όν. Λαμπρός, φωτεινός· (συνκδχ. ἐν γέν.) ὡραῖος· (μτφορ.) μεγαλοπρεπής, ἔνδοξος· (ἐπὶ φων.) μακρὰν ἠχῶν, ἐξάκουστος.

Φαείνω, Π. ἀντὶ Φαίνω (καὶ μσ. Φαίνομαι), λάμπω, φέγγω. » Λαμπτῆρας ἔστασαν ἐν μεγάροισιν, ὄφρα φαείνοιεν, « Ὀδ. Σ. (καὶ μσ.) » Ὡπόλλων οὐ παντὶ φαείνεται, ἀλλ' ὅ τις ἐσθλός, « Καλλ.

Φαεννός, ά, όν, Π. Δ. ἀντὶ Φαεινός.

Φαεσίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. [φάος, βροτός]. ὁ φέγγων (φωτίζων) τοὺς ἀνθρώπους. » Ἠέλιος —, « Ἡσ., Ὅμ.

Φάεσσι, Π. ἀντὶ Φάεσι, δοτ. πλθ. τοῦ Φάος.

Φαεσφορία (ἡ), Π. ἀντὶ Φωτοφορία, φωτοβόλημα, [ἐκ τοῦ

Φαεσφόρος (ὁ, ἡ), Π. [φάος, φέρω], ἀντὶ Φωσφόρος, φωτοφόρος.

Φάθι, ἐνς. τῆς πρς. τοῦ Φημί.

Φαΐ, Π. ἀντὶ Φάει, δοτ. τοῦ Φάος.

Φαιδιμόεις, εσσα, εν, Π. σπν. ἀντὶ -

Φαίδιμος, ος καὶ (σπν.) η, ον, Π. [φάος]. λαμπρός, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. συνκδχ.) ὡραῖος, (ἢ μτφορ.) ἔνδοξος.

;Φαίδρανδρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φαιδρύνων (λαμπρύνων, καθαρίζων) τοὺς ἀνθρώπους. » Λιβάδα φαίδρανδρον (ἄλλ. διορθ. φαιὰν δροσώδη), « Ἀθ.

Φαιδροείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [φαιδρός, εἷμα] ὁ φορῶν λαμπρὰ φορέματα (ἱμάτια), καλωνδυμένος, παστρικωνδυμένος.

Φαιδρόνοος-ους (ὁ, ἡ), Π. φαιδρὸς τὸν νοῦν, εὔθυμος.

Φαιδρὸς [φάος], ά, όν. Λαμπρός· παστρικός, καθαρός· αἴθριος· (συνήθ. μτφορ.) ἱλαρός, χαρούμενος, εὔθυμος, 'ξυπνητός, ζωηρός. » Μάλα φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, « Ξεν.

Φαιδρότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ φαιδροῦ, γλυκεῖα λάμψις· (συνήθ. μτφορ.) πρόσωπον εὔθυμον (χαρούμενον), ἱλαρότης· ζωηρότης κτλ.

Φαιδρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Φαιδρύνω.

;Φαίδρυμα (τό), = Φαίδρυσμα.

Φαιδρυντής, οῦ (ὁ). ὁ φαιδρύνων (παστρεύων, λαμπρύνων, καλλωπίζων κτλ.). » Σπαργάνων φαιδρύντρια, « Αἰσχλ., ἡ συγυρίζουσα (πλύνουσα) τὰ σπάργανα τοῦ βρέφους, ἡ τροφός.

Φαιδρυντικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ φαιδρύνειν (παστρεύειν, καλλωπίζειν κτλ.).

Φαιδρύντρια (ἡ), θηλ. τοῦ Φαιδρυντής.

Φαιδρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι φαιδρὸν (λαμπρὸν, καθαρὸν κτλ.), παστρεύω, πλύνω· ὑαλίζω· καλλωπίζω· (συχνότ. μτφορ.) χαροποιῶ, εὐφραίνω. (καὶ πθ. ἢ μσ.) γίνομαι φαιδρὸς (εὔθυμος), γελᾷ τὸ πρόσωπόν μου. » Ὡς δὲ εἶδον τοῦτο, εὐθὺς ἥσθησάν τε καὶ ἐφαιδρύνθησαν, « Ξεν.

Φαίδρυσμα (τό). πᾶν ὅ,τι φαιδρύνει (καλλωπίζει), στολίδι, κόσμημα.

Φαιδρωπός (ὁ, ἡ), Π. [φ. †ὤψ]. ὁ ἔχων φαιδρὸν (ἱλαρὸν) πρόσωπον, χαρούμενος, (χυδ.) γελαζούμενος.

Φαιδρῶς, ἐπίρ. Μὲ φαιδρότητα, μὲ φαιδρὸν (ἱλαρὸν) πρόσωπον, μετὰ χαρᾶς, εὐθύμως.

Φαικάς, άδος (ἡ) ἢ

Φαικάσιον (τό), [†Φαικὸς = Φαιδρός]. εἶδος λευκῶν ὑποδημάτων τῶν Αἰγυπτ. ἱερέων καὶ τῶν γυμνασιαρχῶν εἰς τὰς Ἀθήν.

†Φαιλόνης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φαινόλης ἢ Φενόλης.

Φαῖμεν, Π. Ἀττ. ἀντὶ Φαίημεν, ά. πλθ. πρσ. τῆς εὐκτ. τοῦ Φημί.

Φαινέσκετο, Π. ἀντὶ Ἐφαίνετο.

Φαινίνδα [φαίνω], ἐπίρ. (ὡς ὄνομα), εἶδος παιδιᾶς (σφαιρίσματος), (ἄλλ.) Ἐφετίνδα.

Φαινίς, ίδος (ἡ), Λακ. ἡ ἀνεμώνη.

Φαινόλης, ου (ὁ), εἶδος χονδροῦ ἐπανωφορίου, (ἄλλ.) Ἐφεστρίς, (Λτν.) pænula. 2) περικάλυμμα ἀπὸ μεμβράναν· θήκη βιβλίου.

Φαινολίς, ίδος (ἡ), Π. ἡ φαίνουσα (φωτίζουσα, φέγγουσα). » Ἠὼς —, « Ὁμ. Ὕμν.

Φαινολοθήκη (ἡ). θήκη (ἑρμάρι) διὰ τὰ ἐπανωφόρια, ἱματιοφυλάκιον.

Φαινομένηφι, Π. ἀντὶ Φαινομένῃ.

Φαινομηρίς, ίδος ἢ ιδος (ἡ), Π. ἡ φαίνουσα (δείχνουσα) γυμνὰ τὰ μηρία της ἐν τῷ περιπατεῖν, (ἐπίθ. τῶν παρθένων τῆς Σπάρτης διότι ἐφόρουν σχιστοὺς χιτῶνας).

Φαινοπροσωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Δείχνω τὸ πρόσωπόν μου, φαίνομαι παρρησίᾳ, δὲν συστέλλομαι.

Φαῖνιψ, οπος (ὁ), Π. = Φαίνωψ.

Φαίνω [φάος], Μ. φανῶ (ἀόρ. Ἔφηνα, πρκ. Πέφαγκα καὶ μσ. Πέφηνα καὶ πθ. Πέφασμαι, ασαι, ανται, ἀόρ. πθ. Ἐφάνθην ἢ β'. Ἐφάνην κτλ.). (ἐν γέν.) Κάμνω (Ἀφίνω) νὰ φανῇ ἢ (καταχρ.) νὰ ἀκουσθῇ τι· δείχνω, φανερόνω· γνωστοποιῶ· ἀποδεικνύω· (Π.) ἐβγάζω εἰς τὸ φῶς (εἰς τὸ εἶναι), παράγω· (ἐν γέν.) κάμνω. ‖ (μσ αὐτπθ. ἢ ἀμτβ. ἢ ἐνίοτ.

II. οὐδ. αὐτπθ.) γίνομαι ὁρατὸς ἢ ἀκουστὸς (κυρ. καὶ μτνμ.), ἐβγαίνω εἰς τὸ φανερὸν, γνωστοποιοῦμαι· (ἐπὶ ἀστέρ.) φέγγω (λάμπω) εἰς τὸν ὁρίζοντα, ἀνατέλλω· (ἰδιαιτ. εἰς τὸν μτ. πρκ.) εἶμαι, ὑπάρχω, ἀπεδείχθη ὅτι εἶμαι. » Ζωστῆρα τὸ ῥάκεσιν περὶ μήδεα, φαῖνε δὲ μηρούς, « Ὀδ. Σ. (καὶ δοτ. ἐκ. δ΄.) » Ἡμῖν τόδ᾽ ἔφηνε τέρας Ζεύς, « Ἰλ. Β. » Εἴ τις μοι ὁδὸν φήνειεν, « Ὀδ. Μ. » Ἑλένῃ δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ᾽ ἔφαινον, ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγείνατο, « Ὀδ. Δ. » Εἰσόκε τοι φήνωσι θεοὶ παράκοιτιν, « Ὀδ. Ο. (ἡ αἰτ. προθετ.) » Τὰ ὅπλα πρὸς τοὺς πολεμίους φαίνων, « Ξεν., ἔχων γυρισμένα πρὸς τὸ μέρος των. » Φαῖνε δ᾽ ἀοιδήν, « Ὀδ. Θ. » Μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν᾽ ἐνὶ δήμῳ, « Ἰλ. Σ. » Παρ᾽ αὐτὰν δὲ (τὴν κρήνην) αἴγειροι πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον, « Θκρ., ἀπετέλουν. » Ὕβριν φαίνων, « Ἡρ. » Ἔφαινε τὸν ἐόντα λόγον, « αὐτ. » Φρουρὰν φαίνειν τινὶ ἢ ἐπί τινα, « φρσ. (τῶν Λακεδ.), κηρύττειν πόλεμον, παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα ἢ, ἐκστρατεύειν. (μὲ τὸ ὁποῖον παρβλ. τὸ) » Φαίνων τὸν ἵππον, « Δσ., ἐκστρατεύων (ὡς ἵππαρχος) μὲ τὸ ἱππικόν. (ℨ μτ.) » Τὰ τόξα μου λαβών, τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι θέλει, « Σοφ., νὰ κάμῃ ἐπίδειξιν αὐτῶν. (καὶ αὐτπθ.) » Φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι, στήθεά τε, βραχίονές τε, « Ὀδ. Σ. » Γαῖα μέλαινα φάνεσκεν, « Ὀδ. Λ. » Ἦμος φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, « Ὅμ. » Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην φαίνετ᾽ ἀριπρεπέα, ὅτε τ᾽ ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ, « Ἰλ. Θ. » Δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν, « Ἰλ. Α. » Πόθεν, ὦ Σώκρατες, φαίνῃ, « Πλάτ. » Οὐδαμοῦ φαινομένων, « Συν., παντάπασιν ἀφανῶν (ἀσημάντων). » Τέλος δ᾽ οὔπω τι πέφανται, « Ὅμ. (καὶ ὡς ἁπλ. ὑπαρκτ.) » Κρείττους πεφήνασι, « Γοργ. » Πολέμιος πεφηνώς, « Πλάτ. » Οὐδ᾽ ἂν τρίδουλος ἐγὼ φανῶ, « Σοφ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Βόες ἄλλαι ἐπ᾽ ἄλλαις ἐρχόμεναι φαίνοντο, « Θκρ. » Νῦν τις ὑμέων εὖ ποιήσας φανήτω τὸν βασιλέως οἶκον, « Ἡρ. » Οὐδέποτ᾽ οὖροι πνείοντες φαίνοντο, « Ὀδ. Δ. (καὶ πθ.) » Ἀθανάτου πεφασμένου τοῦ ὑφ᾽ ἑαυτοῦ κινουμένου, « Πλάτ., ἀποδειχθέντος. (ℨ ἀπολ. κατὰ μτχ. ἀντὶ ἐπιθ.) » Στήθεσι φαινομένοις, « Θκρ., μὲ γυμνὰ (ἀνοικτά). » Τέρμα πεφασμένον, « Θγν., προφανές. » Ἐρωτᾷς πρᾶγμα φαινόμενον, « Δξ. (ὅθεν ὡς οὐσ.) » Φαινόμενα, « Ἀρ., οἱ εἰς τὸν ὁρίζοντα φαινόμενοι ἀστερισμοί, (ἐν γέν.) τὰ περὶ τὴν ἀτμοσφαῖραν βλεπόμενα, τὰ (ἄλλ.) μετέωρα. » Τοῖς τὰ φαινόμενα πεπολυπραγμονηκόσι, « Πλβ. ‖. (καὶ οὐδ. αὐτπθ. σπν.) » Δόμων ὕπερ ἀκροτάτων φαίνουσί τινες δαίμονες, « Εὐρ. 2) (ἰδιαιτ.) γνωστοποιῶ (κυρ. λαθρεμπόρευμα) εἰς τὸ κριτήριον, καταδίδω, καταμηνύω. » Καί σε φαίνω τοῖς πρυτάνεσιν ἀδεκατεύτους τῶν θεῶν ἱερὰς ἔχοντα κοιλίας, « Ἀρσφ. » Ἐγὼ φανῶ ταδὶ πολέμια, καὶ σέ, « αὐτ. » (Α) Φαντάζομαι ὑπό του. (Β) τίς ὁ φαίνων σ᾽ ἐστίν; « αὐτ. » Ὁ φαίνων καὶ μὴ ἐπεξιών, « Δμ. » Ἀπεῖπε τοῖς τοιούτοις μὴ φαίνειν, « αὐτ. (καὶ πθ.) » Τὰ ἡμίσεα τῶν φανθέντων λαβεῖν, « αὐτ. (ἴδε καὶ Συκοφάντης). 3) φέγγω, (μτβτ. ℨ ἀμτβτ.) φωτίζω. » Χρύσειοι κοῦροι ἕστασαν ἐπὶ βωμῶν, αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσιν, « Ὀδ. Η. » Ὁ φανὸς ἡμῖν οὐκ ἔφαινεν οὐδέν, « Ἀθ. » Δμωάς, αἳ κεν ἔφαινον, « Ὀδ. Τ. » Σελάνα, φαῖνε καλόν, « Θκρ. » Ὁ ἥλιος οὐ φανεῖν ἔφασκεν ἡμῖν, « Ἀρσφ. » Ἵνα εἰς ἅπαντα φαίνῃ τὸν οὐρανόν, « Πλάτ. (καὶ ὡς οὐσ.) » Φαίνων (ἐνν. ἀστήρ), « Δξ., ὁ πλανήτης τοῦ Κρόνου.

4) (μτ. ἢ πθ., ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπρσ. μὲ ἀπαρ. ἢ μτχ.) ὁμοιάζω, νομίζομαι, (παρβλ.) Δοκῶ. » Οἵη δ᾽ ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ..., τοῖος Διομήδεϊ Ἄρης φαίνετ᾽, ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανόν, « Ἰλ. Ε. » Πῶς ὔμμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι, εἶδός τε μέγεθός τε ἠδὲ φρένας; « Ὀδ. Λ. » Δμωάων, ἥτις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι, « Ὀδ. Ξ. » Οὔ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι μαίεσθαι προτέρω, « Ὀδ. Ξ. » Αὐτὰρ εὖ λέγειν φαίνῃ, « Ἀρσφ. » Κἀγὼν τις φαίνομαι ἦμες, « Θκρ. (ℨ ἐνν. τῆς ἀπαρ.) » Ἔρωτι πολλάκις τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται, « αὐτ. » Ἥδε οἱ ἀρίστη φαίνετο βουλή, « Ἰλ. Β. (καὶ πρὸς μτχ.) » Φαινόμεθα παραβάντες, « Ἰσκρ. » Ἀδύνατος ἂν φανοίμην, « Ξεν. (ℨ ἐλλ.) » Μάλα ὀλίγοι καὶ ὄντες καὶ φαινόμενοι, « αὐτ. (καὶ ἀπολ.) » Εἰ δεῖ τὸ φαινόμενον εἰπεῖν, « Πλ., ὅ,τι μοὶ φαίνεται εὔλογον.

Φαινῶπις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Φαίνωψ, ωπος (ὁ, ἡ), Π. [φαίνω, †ὤψ]. ὁ δείχνων τὸ πρόσωπόν του, φαινόμενος, ὁρατός.

Φαιὸς [φάος], ά, όν. Μαυρειδερός, (κοιν.) μουντός, (ℨ εἰς τὴν Ἑλλ.) σκοῦρος· (ἐπὶ φων.) = Σομφός, ἀμαυρός. » Ἄρτος —, « Ἀθ., 'μαῦρος.

Φαίουρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φαιὰν ('μαυρειδερὴν) οὐράν. 2) Π. = Δάμπουρος.

Φαιοχίτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν φαιὸν χιτῶνα, 'μαυροφόρος.

Φακᾶς, ᾶ (ὁ), = Φάκοψις.

Φάκελλος καὶ Φάκελος (ὁ), [σπάω, παρβλ. Σφάκελος]. δεμάτι (κυρ. ξύλων κομμένων), (Γαλλ.) fagot· (ἐν γέν.) δέσμη, (ὅθεν) » Ἐπιστολῶν —, « Συν., ὁ (Ἰταλ.) πλῖκος, (Γαλλ.) paquet.

Φακελόω-ῶ, Μ. ώσω. Συνδέω εἰς φάκελον, δεματιάζω· (μτνμ.) συνθέτω, συντάττω. » Τὴν ἱστορίαν εἰς τὸ πολυσχον —, « Νικ. Χρυ.

†Φακεύς, έως (ὁ), Γλσ. ἀντὶ

Φακῆ (ἡ). τὸ γνωστὸν ὄσπριον καὶ τὸ δι᾽ αὐτοῦ μαγείρευμα, (ἴδε Φακός).

Φακῆς, ῆ (ὁ), = Φακᾶς.

Φάκινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ φακῆν.

Φάκιον (τό). φακῆς ἀπέβρασμα, φακόζουμον· φάβα (ἀπὸ φακῆν).

Φακοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) φακοῦ, (Γαλλ.) lenticulaire. » Φακοειδὲς ὑγρόν, « Ἀνατομ., τὸ κρυσταλλοειδὲς τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Φακοπτισάνη (ἡ). μαγείρευμα (φάβα) ἀπὸ ξεφλουδισμένην φακῆν.

Φακός (ὁ), = Φακῆ (τὸ φυτὸν καὶ ὁ καρπός). 2) (μτνμ.) κηλὶς φακοειδὴς τοῦ δέρματος· (κοιν.) φακίδα. 3) ἀγγεῖον ὑάλινον εἰς σχῆμα φακοῦ, (Γαλλ.) flacon, ἡ (πιθανώτ.) κανκί, τάσι.

Φάκοψις [φακός, ὄψις], ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φακίδας εἰς τὸ πρόσωπον.

Φακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς φακῆς ἤ, Φακοειδής. 2) πλήρης φακῶν (φακίδων).

Φακωτός, ή, όν, = Φακοειδής. » Κοχλίας —, « Ἠλ. Φυσ.

Φάλαγγαι (αἱ). καθ᾽ ἑτερογέν. ἀντὶ Φάλαγγες, (Δτν.) palangae.

Φαλαγγάρχης, ου (ὁ). ἄρχων (ἀρχηγὸς) τῆς φάλαγγος.

Φαλαγγαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ φαλαγγάρχου, ἀρχηγία μιᾶς φάλαγγος.

;Φαλαγγάω-ῶ, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Φαλαγγιάω.

Φαλαγγηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει φάλαγγος· κατὰ φάλαγγας. » Δύο λεγεῶνες, συμπεσοῦσαι φαλαγγηδόν, ἐμάχοντο, « Πλ., κατὰ μέτωπον (;).

Φαλαγγιάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι κακὸς (φαρμακερὸς) ὡς τὸ ἐρεθισμένον φαλάγγιον.

Φαλαγγιόδηκτος (ὁ, ἡ). δαγκασμένος ἀπὸ

Φαλάγγιον (τό). (ἐν γέν.) ὑποκορ. τοῦ Φάλαγξ· (ἰδιαιτ.) εἶδ. φαρμακερᾶς ἀράχνης, (κοιν.) ῥωγαλίδα, (Γαλλ.) tarentule· (συνκδχ.) εἶδ. φυτοῦ τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο ὡς ἰατρ. εἰς τὸ δάγκαμα τοῦ φαλαγγίου.

Φαλαγγιόπληκτος (ὁ, ἡ), [φ. πλήσσω], = Φαλαγγιόδηκτος.

Φαλαγγίτης, ου (ὁ). στρατιώτης φάλαγγος, (Ῥωμ. ἐν γέν.) ὁπλίτης, (Γαλλ.) légionnaire. 2) = Φαλάγγιον (φυτ.).

Φαλαγγιτικός, ή, όν. Φαλαγγίτου ἴδιος, ὁπλιτικός.

Φαλαγγομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι πρὸς φάλαγγα ἢ κατὰ φάλαγγας (φαλαγγηδόν), (ἐν γέν.) πεζομαχέω.

Φαλαγγομάχης, ου (ὁ), Π. ὁ μαχόμενος πρὸς φάλαγγα ἢ εἰς τὴν φάλαγγα.

Φαλαγγόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω (Στρώνω) ὑποκάτω φάλαγγας (φαλάγγια) ἵνα σύρω τι ἐπ᾽ αὐτῶν.

Φαλάγγωμα (τό), = Φάλαγξ (1), φαλάγγι.

Φαλάγγωσις, εως (ἡ). πάθος τι τῶν βλεφαρίδων (ὅταν σκληρύνωνται καὶ γυρίζουν πρὸς τὸν ὀφθαλμόν).

Φάλαγξ [φάλος], αγγος (ἡ). ξύλον μακρὺ καὶ στρογγύλον (ἐπὶ τοῦ ὁπ. σύρουν τὰ πλοῖα ἢ τὰς μηχανὰς καὶ ἄλλα βάρη), (κοιν.) φαλάγγι, (Ἰταλ.) παλάνκα. 2) τὸ μακρὺ σίδηρον τοῦ στατηριοῦ, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) balance. 3) (μτνμ.) τὰ κόκκαλα (οἱ ἁρμοὶ) τῶν δακτύλων, (ὅθ. 4) (συνκδχ.) ἡ μακροπόδαρος ἀράχνη, (κοιν.) ῥῶγα, (ὅθ. 5) (διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) εἶδ. μεγάλου θαλασσ. καβούρου, (κοιν.) παγουρομάνα, (Ἀρσφ. Σφ. 1509). 7) σῶμα στρατ. πυκνῶς συμπαρατεταγμένων εἰς μάχην, καλώνα· (ἰδιαιτ. περίφημος ὑπῆρξεν) ἡ Μακεδονικὴ φάλαγξ (συγκειμένη συνήθως ἀπὸ 16 στοίχους κατὰ βάθος), (τῆς ὁπ. μίμησις ἦτον ἡ τῶν Ῥωμ.) cuneus, (ὅθ. ἡ Τακτ. φρσ.) » Φάλαγγι (ἡ) » Πρὸς φάλαγγα (ἡ) » Ἐπὶ φάλαγγος ἄγειν (προσβάλλειν κτλ.), « Ξεν., Πλ., Δ. Ἀλ. κτλ., = Φαλαγγηδόν. » Εἴ σοι, ἐπὶ φάλαγγος ἄγοντι, ἄλλοθέν ποθεν οἱ πολέμιοι φανεῖεν, ἢ κατὰ πρόσωπον, ὅπως χρὴ ἀντιπαράγειν, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ πλοίων πολεμ.) » Ἐν τοῖς μεθ᾽ ἡμέραν πλεῖς ἀπὸ σημείων ποτὲ μὲν ἐπὶ κέρως ἦγε, ποτὲ δ᾽ ἐπὶ φάλαγγος, « αὐτ. 8) (ἐνίοτε) στρατόπεδον. » Εἴ τις προΐοι νύκτωρ ἔξω τῆς φάλαγγος, « Ξεν. » Τότε μὲν οὖν (καὶ γὰρ ἦν ἤδη ὀψὲ) συνελκύσαντες τοὺς νεκροὺς εἴσω φάλαγγος, « αὐτ.

Φάλαινα [φάλη], ης (ἡ). κῆτος ὑπερμέγεθες, (εἰς τὴν Κωνσταντινπλ.) φάλιανος, (κοιν. γνωστὰ τὰ μουστάκιά της μόνον, ὑπὸ τὸ Ἰταλ. ὄνομα) μπαλαίνα· (συνκδχ.) θηρίον τερατῶδες καὶ παμφάγον, (κοιν.) λάμια, (Ἀρσφ. Σφ. 35). 2) ἡ περὶ τοὺς λύχνους ἱπταμένη πεταλοῦδα, (ἄλλ.) Πυραύστης.

Φαλάκρα (ἡ). τὸ πάθος τοῦ φαλακροῦ.

Φαλακράω καὶ Φαλακριάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι φαλακρός.

Φαλακροειδής, έος (ὁ, ἡ). φαλακρὸς τὸ εἶδος, φαλακρῷ ὅμοιος.

Φαλακρὸς [φαλός, ἄκρα, παρβλ. Ἀκροφαληριάω], ά, όν. Ὁ μὴ ἔχων τρίχας (κυρ.) εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, (κοιν. εἰς τὴν Πελοπόνν. κατ᾽ ἀναγρμτ.) χαραφλός· (ἐν γέν.) ἄτριχος, (καὶ μτνμ.) λεῖος, ἄδενδρος κτλ. » Φαλακρὰ (τά), « Δξ., οἱ γυμνοὶ βράχοι. 2) (συνκδχ.) εἶδ. σοφίσματος.

Φαλακρότης (ἡ). τὸ πάθος τοῦ φαλακροῦ, (κατὰ τὸν Ἀρστ.) » Ἡ κατὰ κορυφὴν λειότης. «

Φαλακρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ (καὶ πθ. Γίνομαι) φαλακρός.

Φαλάκρωμα (τό). μέρος φαλακρὸν (φαλακρωθέν), φαλάκρα.

Φαλάκρωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Φαλακρόω.

Φαλανθίας καὶ Φαλαντίας, ου (ὁ). ὀλίγον τι-

Φάλανθος καὶ Φάλαντος (ὁ), = Φαλακρὸς (κυρ. καὶ μτνμ.).

Φαλαρίζω, Μ. ίσω. Φέρομαι σκληρῶς (ἀπανθρώπως) ὡς ὁ τύραννος Φάλαρις, μιμοῦμαι κατὰ τὴν σκληρότητα τὸν Φάλαριν.

Φαλαρὶς [φαλαρός], ίδος (ἡ), εἶδ. πτην. (ἐνυδροβίου) μὲ φαλακρὰν καὶ διὰ τοῦτο λευκανθίζουσαν κεφαλήν, (κοιν.) φαλαρίδα. 2) εἶδ. φυτ. (μὲ στάχυας εἰς εἶδ. φόντας [φάλλας;] περικεφαλαίας), (Γαλλ.) millet des oiseaux.

Φαλαρισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Φαλαρίζω, μίμησις τοῦ τυράννου Φαλάριδος, ὑπερβολικὴ ἀπανθρωπία.

Φάλαρον (τό). μετάλλινον ὑαλιστερόν τι κατασκεύασμα εἰς σχῆμα φόλας ἢ ἀσπιδοειδοῦς καρφιοῦ, τὸ ὁπ. ἐφηρμόζετο ὡς κόσμημα (κυρ.) τῆς περικεφαλαίας τῶν πολεμιστῶν καὶ τοῦ χαλινοῦ τῶν ἵππων, (ὅθ. πλθ.) τὰ περὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ λαιμοῦ καὶ τὸ στῆθος τοῦ ἵππου προσαρτώμενα μεταλλοστόλιστα (Τουρκ. καμπαρλίδικα) λωρία, (Τουρκ.) φάγτια· (ἐν γέν.) στολίδι, κόσμημα. » Βασιλείου τιάρας —, « Αἰσχλ., τὸ λιθοκόσμητον ἔλασμα καὶ τὸ ἐπ᾽ αὐτοῦ σεργοῦτσι, [ἐκ τοῦ

Φαλαρός, ά, όν, Π. [φαλός], λευκός, λευκανθίζων, (Γαλλ.) d'une blancheur éclatante. » Κύων —, « Θκρ., ἄσπρος 'σὰν τὸ χιόνι, κάτασπρος, ἢ (πιθανώτ.) 'μαῦρος μὲ ἄσπρον μέτωπον, (παρβλ. Φάλιος). (καὶ δοτ.) » Ὄρη χιόνεσσι φάληρα, « Νικ., τῶν ὁπ. αἱ κορυφαὶ εἶνε χιονοσκέπαστοι.

Φάλη (ἡ), Π. [φαλός], ἡ Φάλαινα.

Φαληριάω-ῶ, Μ. άσω, Π. εἶμαι φαληρὸς (λευκανθίζων), ἀσπρίζω. » Κύματα φαληριόωντα, « Ὅμ., τὰ ἀφρίζοντα.

Φαληριόεις, εσσα, εν, Π. = Φαληρός.

Φαληρίς, ίδος (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Φαλαρίς.

Φαληρός, ά, όν, Π. Ἰων. ἀντὶ Φαλαρός.

Φάλης, ητος καὶ Ἀττ. Φαλῆς, ῆτος (ὁ), = Φαλλός, (παρβλ. Φανῆς).

†Φαλιόπους, οδος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ ἔχων λευκοὺς ἢ λευκοστίκτους πόδας, [ποῦς καὶ

Φάλιος, α, ον, Π. = Φαλαρός, λευκός, ἢ λευκόστικτος, (παρβλ.) Βάλιος (2).

Φαλὶς [φαλός], ίδος (ἡ). ἡ λευκοφόρος ἱέρεια τῆς Ἥρας εἰς τὸ Ἄργος.

†Φάλκης, ου (ὁ) ℨ

†Φάλκις, ιδος (ἡ), Γλσ. [;], τὸ προσαρμοζόμενον εἰς τὴν τρόπιν τοῦ πλοίου ξύλον.

Φαλλαγώγια (τά), = Φαλληφόρια.

;Φαλληφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Κρατῶ) τὸν φαλλὸν εἰς τὰ -

Φαλληφόρια (τά), (ἐνν. ἱερά), ἑορτή τις καθ᾽ ἣν περιέφερον ἐν πομπῇ τὸν φαλλόν, [ἐκ τοῦ

Φαλληφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) τὸν φαλλὸν εἰς τὰ φαλληφόρια.

Φαλλικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν φαλλόν. » Ἄσματα φαλλικά, « Δξ., τὰ ψαλλόμενα εἰς τὰ φαλληφόρια.

Φαλλὸς (ὁ), [φάλος]. μίμημα ξύλινον (συνήθ. ἀπὸ ξύλον συκῆς) τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου τὸ ὁπ. περιέφερον εἰς τὰς πομπὰς τοῦ Διονύσου ὡς σύμβολον τῆς γεννητικῆς δυνάμεως τῆς φύσεως· (ἐν γέν.) τὸ ἀνδρ. αἰδοῖον. » Φάλητι παιδογόνῳ, « Ἐπγρ.

Φαλλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φαλληφορέω, [ἐκ τοῦ

Φαλλοφόρος (ὁ, ἡ), = Φαλληφόρος.

Φαλὸς [φάλος], ή, όν. Λαμπρός· στιλπνός, ὑαλιστερός· λευκός.

Φάλος (ὁ). τὸ εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς περικεφαλαίας προσηρμοσμένον κυλινδρικὸν ἢ ἀσπιδοειδὲς μετάλλινον κατασκεύασμα εἰς τὸ ὁπ. (χρησιμεῦον συγχρόνως καὶ ὡς κόσμημα καὶ ὡς προφύλαγμα) ἐστηρίζετο ὁ λόφος, (ἄλλ.) Φάλαρον, (ὅθ. Τετράφαλος = Τετραφάληρος).

Φάμα (ά), Δ. ἀντὶ Φήμη.

Φαμὲν ἢ (ἐγκλ.) Φαμέν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ Φημί.

Φάμεν, Π. ἀντὶ Ἔφαμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ 2) Π. ἀντὶ Φάναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φημί.

Φαμί, Δ. ἀντὶ Φημί.

Φαμίσδω, Μ. ιξῶ, Δ. ἀντὶ Φημίζω.

Φάν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἔφασαν, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. ἢ ἀορ. τοῦ Φημί.

Φάναι (αἱ), πλθ. τοῦ Φάνή.

Φάναι, ἐνς. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φημί.

Φᾶναι, = Φῆναι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φαίνω.

Φαναῖος [φαίνω], α, ον, Ὁ φῶς παρέχων, φωτοδότης, (ἐπίθ. τοῦ Διὸς ℨ τοῦ Ἀπόλλ.).

Φανάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Φανός.

Φανεῖμεν, Ἀττ. ἀντὶ Φανείημεν, πλθ. ά. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β΄. τῆς εὐκτ. ℨ

Φανείς, εῖσα, ἑν. πθ. ἀόρ. β΄. τῆς μτχ. τοῦ Φαίνω.

Φάνεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐφάνησαν, γ΄. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β΄. τοῦ Φαίνω.

Φανερολογία (ἡ). τὸ νὰ ὁμιλῇ τις φανερὰ (ξέσκεπα).

Φανερόμισος (ὁ, ἡ). ὁ μισῶν φανερὰ (μὴ κρύπτων τὸ μῖσός του), ἐχθρὸς κηρυγμένος.

Φανεροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι φανερόν, γνωστοποιῶ, φανερόνω.

Φανεροποίησις, εως καὶ

Φανεροποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φανέρωσις, γνωστοποίησις.

Φανερὸς [φαίνω, φανός], ά, όν. Ὁ φαινόμενος· δῆλος, γνωστός· (συνκδχ.) ἐπίσημος. » Βύσσῳ φασὶ τοὺς φανερωτέρους αὐτῶν (τῶν Ἰνδῶν) ἐστάλθαι, « Φλσρ. » Οὐσία φανερά, « Δξ., ἡ (ἄλλ.) Ἐν ὑπαίθρῳ, τὰ ἀκίνητα κτήματα. » Φανερός εἰμι ποιῶν (ἡδόμενος κτλ.), « Δξ., = Φαίνομαι ποιῶν ἢ Φανερόν ἐστι ὅτι ποιῶ, ἢ Φανερῶς ποιῶ τι. » Ἐκ τοῦ φανεροῦ, » Ἐν τῷ φανερῷ, » Εἰς (» Κατὰ) τὸ φανερόν, « ἀντὶ Φανερῶς. » Ἐκ τοῦ φανεροῦ ἀπέστησαν. « Ἡρ.

Φανερόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν φανερὰ (μὴ κρύπτων τὴν φιλίαν του), φίλος φανερός.

Φανερόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι φανερόν, γνωστοποιῶ, φανερόνω· ἐξηγῶ· ἀνακαλύπτω. ‖. (πθ.) φαίνομαι· (συνκδχ.) γίνομαι γνωστὸς (καὶ τρπ. ἐπίσημος).

Φανερῶς, ἐπίρ. Φανερά, ἀναφανδόν· μὲ τρόπον ἐπίσημον.

Φανέρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φανερόω, φανέρωμα, δήλωσις, γνωστοποίησις κτλ.

Φάνεσκε, Π. ἀντὶ Ἔφαινεν ἢ Ἔφαινε, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. ἢ ἀορ. β΄. τοῦ Φαίνω (ἀντὶ Φαίνομαι).

Φάνή (ἡ), (τὸ α βραχ.). λαμπὰς (Ἰταλ. τόρτσα) τὴν ὁπ. ἐκράτουν κυρ. εἰς τὰς ἱερὰς τελετάς, (ὅθ. ‖. πλθ.) Φάναι, « αἱ μετὰ λαμπαδουχίας τελεταί. » Βακχίου (» Μυστηρίων) —, « Εὐρ.

Φανή (ἡ), (τὸ α μακρ.), θηλ. τοῦ Φανός.

Φανὴ (ἡ), = Φανή, λαμπάς.

Φάνη, Π. ἀντὶ Ἐφάνη, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β΄. τῆς ὁρσ. καὶ

Φανήῃ, Π. Ἰων. ἀντὶ Φανῇ, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. τῆς ὑποτ. καὶ

Φανήμεναι, Π. ἀντὶ Φανῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φαίνω.

Φανῆς, ῆτος ἢ Φάνης, ητος (ὁ). μυστικὴ τις θεότης εἰκονίζουσα τὴν ἀρχέγονον ὕλην ἢ τὸν δημιουργὸν τοῦ φωτὸς εἰς τὰς Ὀρφ. τελετὰς (ἐνίοτε) ὁ Ἔρως (ὡς πρῶτος γεννηθεὶς [παραχθεὶς εἰς τὸ φῶς] ἀπὸ τοῦ χάους). » Ἔρωτα, νυκτὸς υἱα, ὃν ῥα Φάνητα ὁπλότεροι κλήζουσι βροτοί· πρῶτος γὰρ ἐφάνθη, « Ὀρφ.

Φανητιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἐπιθυμῶ νὰ φανῶ (πρὸς ἐπίδειξιν).

;Φανητίζω, Μ. ίσω, ἀμφ. ἀντὶ Φανερόω.

Φανηφόρος (ὁ, ἡ), [φανή, φέρω]. ὁ κρατῶν λαμπάδα (λαμπαδηφορῶν) εἰς τὰς τελετάς. » Ἱερεὺς —, « Ἐπιγρ., μυσταγωγός, ἱεροφάντης.

Φανθείς, εῖσα, έν, πθ. φόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Φαίνω.

Φανίον, (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φανός.

Φανομηρίς, ίδος (ἡ), = Φαινομηρίς.

†Φανόπτης [φαίνω, †ὄσσομαι], ου (ὁ), Σχλ. παράθυρον, φεγγίτης, (συνεκδχ.) οἰκίσκος.

Φανὸς [φαίνω], ή, όν, (τὸ παραθ. -ότερος, -ότατος). Λαμπρός, καθαρός· διαφανής· φωτεινός (Ξεν. Οἰκονομ.) · φανερός· ||. (οὐσ. ἀρσ.) λαμπάς· λύχνος.

Φανότης (ἡ). διαύγεια, λαμπρότης, φωτεινότης.

Φανόω-ῶ [φανός], Μ. ώσω. Λαμπρύνω ἢ Φανερόνω.

Φαντάζω, Μ. άσω. Δείχνω τι (κυρ. κατ' ἐπιφάνειαν, κατὰ φαντασίαν), παρασταίνω, παρουσιάζω· ||. (συνήθ. πθ. ἢ μσ.) φαίνομαι (ὑπὸ τοιαύτην ἢ τοιαύτην μορφήν), παρουσιάζομαι (εἰς τὴν φαντασίαν τινός). (μὲ δοτ. ἐν γέν.) φαίνομαι· (σπν.) λαμβάνω τὴν μορφήν τινος, ὁμοιάζω μέ· (μὲ ἀπαρ.) νομίζω, μοὶ φαίνεται, (κοιν.) φαντάζομαι ὅτι· (ἐνίοτε) ἐπιδεικτιῶ, (κοιν.) φαντάζομαι· (εἰς τὸν Ἀρσφ.) καταμηνύομαι (ὑπὸ συκοφάντου), ἴδε Φαίνω (2). » Φαντάζεσθαι ἄλλοτε ἐν ἄλλαις ἰδέαις, « Πλάτ. » Δεξιὰ φαντάζεται τὰ ἀριστερά, « αὐτ. » Τὰ ὑπερέχοντα ζῶα κεραυνοῖ ὁ θεός, οὐδὲ ἐᾷ φαντάζεσθαι, « Ἡρ. » Ὁ φαντασθεὶς θεός, « Γργ., ὁ ἐπιφανείς. » Τὸ φανταζόμενον, « αὐτ., τὸ εἰς τὴν φαντασίαν παριστάμενον. (καὶ δοτ.) » Ὄνειρον φαντάζεταί μοι, « Ἡρ. » Ἀφανισθέντων τούτων τὸ παράπαν, ὡς οὐκέτι ἐφαντάζοντό σφι, « αὐτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Φανταζόμενος γυναικί, « Αἰσχλ., φαινόμενος ὑπὸ τὴν μορφήν. (καὶ ἀπαρ.) » Φαντάζονται μαρμαρυγὰς ὁρᾶν, « Γργ. (καὶ ἐνν. τῆς ἀπαρ.) » Ἐφαντάσθησαν τὸν θεόν, « αὐτ., εἶδον ἐπιφανέντα, ἢ ἐνόμισαν ὅτι εἶδον (διότι » Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε, «).

Φαντασία (ἡ). ἡ κατ' ἐπιφάνειαν ἢ πρὸς ἐπίδειξιν παράστασις· σχῆμα, μορφή, ἐξωτερικὸν· ὁμοιότης. » Ὑπηρέτου (ἐθηρίου) φαντασίαν ἔχων, « Διόδ. » Φαντασίας ἕνεκα, « Αἰ., πρὸς ἐπίδειξιν, (κοιν.) διὰ τὰ μμάτια. 2) ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς εἰς τὸ ἀναπλάττειν τὰς ὑπὸ τῶν αἰσθήσεων ἢ τοῦ νοὸς προσγινομένας ἐντυπώσεις ἢ παριστάνειν τὰ ἀπόντα ὡς παρόντα καὶ τὰ ἰδανικὰ ὡς ὑφεστῶτα, (Γαλλ.) imagination· (ἐν γέν.) ἰδέα. » Λαβεῖν φαντασίαν, « Μ. Ἀντ. 2) (συνεκδχ.) πλάσμα τῆς φαντασίας, ἀπάτη τῶν αἰσθήσεων· φάντασμα, (Γαλλ.) illusion, (Αχ. Φιλοσ.). 4) μάταιος λογισμός, παράξενος ἐπιθυμία, (Γαλλ.) caprice, fantaisie.

Φαντασιαστικός, ή, όν, = Φανταστικός.

†Φαντασιοδοκήτης [φαντασία, δοκέω], οῦ (ὁ). αἱρετικὸς δογματίζων φαντασιώδη τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν τοῦ Χριστοῦ.

Φαντασιοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Φαντάζομαι ἀνύπαρκτα πράγματα ὡς-

Φαντασιοκόπος (ὁ, ἡ), [φ. κόπτω]. ὁ πλάττων μὲ τὴν φαντασίαν του ἀνύπαρκτα πράγματα καὶ (κατὰ τὸν Εὐς.) » Ἐλπίσι κεναῖς βοσκόμενος. «

;Φαντασιόπληκτος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. ἐπλήγη (προσεβλήθη, προκατελήφθη) ἡ φαντασία ἀπὸ μίαν ὁποιανδήποτε ἰδέαν, προληπτικός, (ὅθεν

Φαντασιοπλήκτως, ἐπίρ. Ὡς φαντασιόπληκτος, κατὰ παράλογον πρόληψιν.

Φαντασιόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμποιῶ φαντασίαν τινά. ||. (συνήθ. πθ.) πλάττω μὲ τὴν φαντασίαν μου, φαντάζομαι. » Φαντασιωθεὶς δαιμόνιόν τι, « Πλ., φαντασθεὶς ὅτι ἦτον θεῖόν τι.

Φαντασιώδης, εος (ὁ. ἡ). ὁ κατὰ φαντασίαν, φανταστός, ἰδανικός. 2) φαντασιόπληκτος, (Γαλλ.) fantasque.

Φάντασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι προσβάλλει τὴν φαντασίαν· εἰκών· ἰδέα· πλάσμα τῆς φαντασίας, φαινόμενον φαντασιῶδες (ἀνύπαρκτον), ὄνειρον, ὅραμα, (Θκρ. ΚΑ', 30).

Φαντασμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φάντασμα.

Φαντασμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Φάντασμα, ἰδέα.

Φανταστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ φαντάζῃ (νὰ κάμνῃ ἐπίδειξιν), (Γαλλ.) fastueux.

Φανταστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ φαντάζεσθαι (ἢ μὲ γεν. δυνάμενος νὰ φαντασθῇ τι). » Τοῦ μέλλοντος —, « Πλ. » Φανταστικόν, « ἡ ἐνέργεια τῆς ψυχῆς περὶ τὴν φαντασίαν, (Γαλλ.) l'imaginative. 2) ὁ κατὰ φαντασίαν, φαντασιώδης.

Φανταστικῶς, ἐπίρ. Κατὰ φαντασίαν, ἰδανικῶς· (μὲ γεν.) εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύναταί τις νὰ φαντασθῇ τι.

Φανταστός, ή, όν. Τὸν ὁπ. ἐφαντάσθη ἢ δύναται νὰ φαντασθῇ τις, κατὰ φαντασίαν ὑπαρκτός. » Φανταστόν, « τὸ ἀντικείμενον τῆς φαντασίας.

Φαντί, Δ. ἀντὶ Φασί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Φημί.

Φάο, Π. Ἰων. ἀντὶ Φάσο, μσ. πρστ. τοῦ Φημί.

†Φαόβιος (ὁ, ἡ), Π. [φάος, βίος]. ὁ ἔχων λαμπρὸν τόξον.

Φάος [φάω], εος-ους (τὸ), = Φῶς· ἡμέρα· (μτνμ.) δόξα, λαμπρότης. ||. (πλθ.) τὰ ὄμματα.

Φαράγγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φάραγξ.

Φαραγγώδης, εος (ὁ, ἡ). γεμάτος φάραγγας ἢ φάραγγι ὅμοιος, κρημνώδης.

Φάραγξ [συγγ. τῷ Φάρυγξ], αγγος (ἡ). χάσμα μεταξὺ βουνῶν, στενὸν κρημνῶδες, χαράδρα βαραθρώδης· βράχος σκληαίαν

Φάργνυμι, Μ. φάρξω, Π. (κατὰ μτθσ.) ἀντὶ Φράγνυμι.

Φαρέτρα [φέρω], ας (ἡ). βελοθήκη, σαγιττοθήκη.

Φαρετρεὼν, ῶνος (ὁ), = Φαρέτρα.

Φαρέτριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φαρέτρα.

Φαρετροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἔχων προσηρτημένην εἰς τὸν ὦμόν του) φαρέτραν.

Φαρικὸν (τὸ). εἶδος δηλητηρίου (φαρμακιοῦ) τοῦ ὁπ. ἄγνωστος ἡ κατασκευή.

Φάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φᾶρος, κομμάτι πανιοῦ, φασκιὰ κτλ.

Φαρκιδόω-ῶ [φαρκίς], Μ. ώσω. Ῥυτιδόνω. ||. (πθ. ἢ μσ. αὐτπθ.) στυγνάζω, σκυθρωπάζω.

Φαρκιδώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης ῥυτίδων, ζαρωμένος. [ἐκ τοῦ

Φαρκὶς [†φάρω], ίδος (ἡ), = Ῥυτίς, ζαρωματιά· τραχύτης.

†Φαρκτός, ή, όν, κατὰ μτθσ. ἀντὶ Φρακτός.

;Φαρκτόω-ῶ, Μ. ώσω, = Φρακτόω.

Φαρμακάω-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω (κυρ. Εἶναι σαλευμένος ὁ νοῦς μου) ἀπὸ φαρμάκι τὸ ὁπ. μὲ ἐπότισαν· (ἐνίοτε) ἔχω ἀνάγκην φαρμάκου (ἰατρικοῦ), πάσχω. » Τὰ ὄμματά μου φαρμακᾷ, « Ακ. (Αξφν.).

Φαρμακεία (ἡ), τὸ φαρμακεύειν, χρῆσις ἢ πότισμα φαρμάκου (ἰατρικοῦ ἢ φαρμακιοῦ), ἡ διὰ φαρμάκων θεραπεία ἢ γοητεία, μαγεία· μάγια.

Φαρμάκεια (ἡ), σπν. ἀντὶ Φαρμακίς, φαρμακεύτρια.

Φαρμακεῖον (τὸ). μέρος ὅπου πωλοῦνται φάρμακα (ἰατρικὰ ἢ ἀρωματικὰ εἴδη), φαρμακοπωλεῖον.

Φαρμάκευμα (τὸ), = Φάρμακον.

Φαρμακεύς, έως (ὁ). ὁ φαρμακεύων (κατασκευάζων καὶ μεταχειριζόμενος φάρμακα ἰατρικὰ ἢ δηλητήρια), ἰατρὸς (ὁ αὐτὸς καὶ) φαρμακοποιός, ἢ· μάγος.

Φαρμάκευσις, εως (ἡ), = Φαρμακεία.

Φαρμακευτής, οῦ (ὁ), = Φαρμακεύς.

Φαρμακευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος πρὸς χρῆσιν ἢ κατασκευὴν φαρμάκων, φαρμακευτοῦ ἴδιος, ἰατρικὸς ἢ φαρμακοποιικός. » Φαρμακευτικὴ (ἐνν. τέχνη), « Πλάτ., ἡ τοῦ φαρμακευτοῦ, ἡ φαρμακολογία.

Φαρμακεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Φαρμακευτής, μάγισσα.

Φαρμακεύω, Μ. εύσω. Μεταχειρίζομαι ἢ Κατασκευάζω φάρμακα (ἰατρικὰ ἢ δηλητήρια), κάμνω μάγια· (μτφ.) δίδω (ἢ μσ. 'παίρνω) ἰατρικὸν (κυρ. καθαρτικὸν ἢ ἐμετικὸν) ἢ φαρμάκι, φαρμακόνω· (ὅθ.) μαγεύω· (μτνμ.) καρυκεύω, χρωματίζω· (συνεκδχ.) νοθεύω, διαφθείρω.

Φαρμακία (ἡ), Π. ἀντὶ Φαρμακεία.

Φαρμακικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ φάρμακα.

Φαρμάκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φάρμακον, ἰατρικάκι ἢ φαρμακάκι.

Φαρμακίς, ίδος (ἡ), Π. (ἐπιθ.) φαρμακερά, ἰοβόλος. 2) (συνήθ. οὐσ.) μάγισσα, φαρμακεύτρια.

Φαρμακίστατος (ὁ), Κωμ. ὑπερθ. τοῦ Φαρμακός.

Φαρμακίστρια (ἡ), = Φαρμακεύτρια.

Φαρμακίτης, ου (ὁ) καὶ Φαρμακῖτις, ιδος (ἡ). ὁ κατεσκευασμένος μὲ φάρμακα (ἰατρικά), ἰαματικός. » Οἶνος —, « Αξ., ὁ ἐσκευασμένος μὲ ἰαματικὰ (τονικὰ τοῦ στομάχου κτλ.) βότανα. » Δακτύλιος —, Σχλ. Ἀρσφ., ὁ φορούμενος ὡς ἀντιφάρμακον τοῦ γητεύματος (τῆς βασκανίας κτλ.).

Φαρμακόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Φαρμακώδης, φαρμάκων ἔμπλεως, πολυφάρμακος.

Φαρμακόμαντις, εως (ὁ, ἡ). μάντις καὶ φαρμακός, (οὕτως ἐπεγράφετο μία κωμῳδία τοῦ Ἀλέξιδος).

Φάρμακον (τὸ), [φαρμάσσω]. (ἐν γέν.) μίγμα, κατασκεύασμα (κυρ. ἀπὸ βότανα· (ὅθεν ἰδιαιτ.) ἰατρικόν, μέσον πρὸς θεραπείαν ἢ προφύλαξιν, ἀντίδοτον, βοήθημα (κυρ. καὶ μτνμ.). » Κάμνοντά τε ἢ φάρμακον πεπωκότα, « Ἡρ. » Πλεῖστα φέρει ἄρουρα φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά, « Ὀδ. Δ. (καὶ μτνμ. πρὸς γεν.) » Ψυχρᾶν αὐρᾶν φάρμακον, « Πίνδ., ἡ χλαμύς, τὸ σκέπασμα· (ἢ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » (Οἶνος) ἀφροσύνης —, « Αξ., ἐλατήριον.

2) (ἐπὶ κακοῦ) φαρμάκι, δηλητήριον· (εἰς τὸ πλθ.) μάγια, μαγγανεῖαι, γοητεύματα. » Δραξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα τέτυκται ὀφίεσσι, « Θκρ. » Τὰ ἑαυτοῦ ἐξεῖναι διαθέσθαι, ὅπως ἂν ἐθέλῃ, ἂν μὴ μανιῶν, ἢ γήρως, ἢ φαρμάκων, ἢ νόσου ἕνεκεν, « Νμ. Σολ.

3) βαφή· φυκιασίδι· (ἐπὶ φαγητ.) καρύκευμα, ἄρωμα, (Γαλλ.) drogue. » Οἱ προμαχῶνες τοῦ τείχεος ἠνθισμένοι εἰσὶ φαρμάκοισι, « Ἡρ.

Φαρμακοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω ὡς φαρμακοποιὸς φάρμακα (ἰατρικὰ κτλ).

Φαρμακοποιία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ φαρμακοποιοῦ, κατασκευὴ φαρμάκων (ἰατρικῶν κτλ.).

Φαρμακοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων φάρμακα (ἰατρικὰ ἢ βαφὰς ἢ φαρμάκια).

Φαρμακοποσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Φαρμακοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω φάρμακον (ἰατρικὸν ἢ φαρμάκι), (ἰδ.αιτ.) 'παίρνω καθάρσιον.

Φαρμακοπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ φάρμακα (ἰατρικὰ κτλ.), εἶμαι -

Φαρμακοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν φάρμακα (ἰατρικά, βαφάς, ἀρώματα, βότανα), (κοιν.) σπετσιέρης, (Γαλλ.) droguiste.

Φαρμακός (ὁ, ἡ), = Φαρμακεύς, γόης, μάγος· (συνεκδχ.) ἄνθρωπος ἀποτρόπαιος, ἀχρεῖον ὑποκείμενον, κάθαρμα.

Φαρμακοτρίβης (-τρίπτης), ου (ὁ). ὁ τρίβων (κοπανίζων, κατασκευάζων) φάρμακα, δοῦλος φαρμακοποιοῦ.

;Φαρμακότριψ, ιβος (ὁ), = Φαρμακοτρίβης.

Φαρμακουργός (ὁ), = Φαρμακοποιός.

Φαρμακοφόρος (ὁ, ἡ). (γῆ) ἡ φέρουσα (παράγουσα) φάρμακα (ἰατρικὰ ἢ δηλητήρια βότανα).

Φαρμακόω-ῶ, Μ. ώσω, = Φαρμάσσω, Φαρμακεύω. » Σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσας ἀντίτομα ὀδυνάων, δῶκε χρίεσθαι, « Πίνδ., φαρμακευτικῶς ἑνώσασα.

Φαρμακτὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Φαρμακτής.

Φαρμακτήριος, α ον, = Φαρμακευτικός.

Φαρμάκτης, οῦ ἢ ου (ὁ), = Φαρμακεύς.

Φαρμακτὸς [φαρμάσσω], ή, όν. Κατεσκευασμένος (Ἀνακατωμένος) μὲ φαρμάκι.

Φαρμακώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γεῦσιν ἢ ὀσμὴν ἢ δύναμιν φαρμάκου, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν φαρμάκων, ἰαματικὸς ἢ ἀρωματικὸς ἢ φαρμακερός.

†Φαρμακών, ῶνος (ὁ), Γλσ. ἐργαστήριον βαφέως.

Φάρμαξις, εως (ἡ). χρῆσις φαρμάκων, φαρμακεία, [ὡς οὐσ. τοῦ

Φαρμάσσω [φύρω, μάσσω], Μ. άξω, = Φαρμακεύω, βάφω ἢ θεραπεύω ἢ μαγεύω διὰ φαρμάκων. » Χαλκεὺς πέλεκυν ἢ σκέπαρνον ἐν ὕδατι ψυχρῷ βάφει φαρμάσσων, « Ὀδ. Ι., βουτᾷ πρὸς στόμωσιν. » Φαρμάττειν βούλει με ἵνα θορυβηθῶ, « Πλάτ., νὰ μὲ μαγεύσῃς ἵνα τὰ χάσω.

Φάρος (ὁ), Π. ἀντὶ Φάρυγξ.

Φάρος (ἡ καὶ ὁ). πύργος εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁπ. ἀνάπτονται πυρσοὶ τὴν νύκτα πρὸς ὁδηγίαν τῶν πλεόντων, φανάρι, (ἄλλ.) Φρυκτώριον, (ἀπὸ τοῦ περιφήμου τοιούτου πύργου ὅστις ἦτον εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀλεξανδρ. ἐπὶ τῆς ποτὲ νήσου Φάρου).

Φᾶρος καὶ Φάρος [†φάρω], εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) μεγάλον κομμάτι ὑφάσματος, σενδόνι· σκέπασμα πλατύ, ἐπανωφόρι (ἀνδρ. ἢ γυν.), (ἰδιαιτ.) καλύπτρα (voile) τῶν γυν., (παρβλ.) Πέπλος· πανὶ τοῦ καραβιοῦ.

Φαρόω-ῶ, [†φάρω], Μ. ώσω, Π. ἀντὶ Ἀρόω, σχίζω τὴν γῆν μὲ τὸ ἄροτρον, ὀργόνω.

Φάρσος [†φάρω], εος-ους (τὸ), Π. Ἰων. τμῆμα, κομμάτι πανιοῦ κτλ., (ἐν γέν.) μέρος, (ὅθ. τὸ Λτν.) pars. » Πόλεως —, « Ἡρ., (Γαλλ.) quartier.

Φαρύγαθρον (-γεθρον, -γγεθρον), ου (τὸ), = Φάρυγξ.

Φαρυγγίζω, Μ. ίσω, = Λαρυγγίζω, φωνάζω ὅσον ἠμπορῶ.

†Φαρυγγίνδην, ἐπίρ. Ἐν εἴδει φάρυγγος (καταβόθρας), λαιμάργως.

Φάρυγξ [†φάρω], υγγος καὶ (Π.) υγος (ἡ). ἡ ἀρχὴ τοῦ οἰσοφάγου, ὁ καταπιώνας· (καταχρ.) ὁ λάρυγγας· (ἐν γέν.) ἡ τρύπα τοῦ λαιμοῦ, ὁ βρόγχος· τὸ ὑπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ βοὸς δέρμα· (μτνμ.) = Φάραγξ, βάραθρον.

(Φάρω), ἄχρ. πρωτότ. τοῦ Φαρόω, Φᾶρος, Φάραγξ κτλ., [συγγ. τῷ Πείρω, Πέπαρμαι].

Φάς, ᾶσα, άν, μτχ. τοῦ Φημί.

;Φασγάνιον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ τὸ (ἄλλ.) Ξίφιον.

Φασγανίς, ίδος (ἡ). μικρὰ μάχαιρα, (ὡς ὑποκορ. τοῦ

Φάσγανον (τὸ), [σφάζω]. σπαθί, μαχαῖρι, γιαταγάνι. 2) = Φασγάνιον.

Φασγανουργὸς (ὁ), Π. ὁ κατασκευάζων φάσγανα, ξιφοποιός, μαχαιροποιός.

Φάσηλος καὶ ;Φασήολος (ὁ), τὸ γνωστὸν ὄσπριον, φασοῦλι. 2) (μτνμ.) εἶδ. πλοίου στενόμακρον.

Φάσθαι, Π. μσ. ἀπαρ. τοῦ Φημί.

Φασιανικός, ή, όν καὶ

Φασιανὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ Φάσιος (ποταμοῦ τῆς Κολχ.). ||. (οὐσ. ἐνν. ὄρνις) εἶδ. πτηνοῦ μὲ ὡραιότατα πτερά, (κοιν.) φαζάνι. 2) Κωμ. (κατὰ παρήχ. τῆς λέξ.) ἀντὶ Συκοφάντης.

Φασὶν καὶ (ἐγκλ.) Φασιν, (πρὸ φων.) ἀντὶ Φασί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Φημί.

Φασίολος (ὁ), = Φάσηλος.

Φάσις [φαίνω], εως (ἡ). καταμήνυσις (κυρ. ἐπὶ λαθρεμπορίᾳ). 2) ἐμφάνισις φαντάσματος (ὀνείρου κτλ.).

Φάσις [φημί], εως (ἡ). λόγος, ἔκφρασις· γνώμη, ἀπόφθεγμα· πρότασις, (Γαλλ.) énoncé. » Μὴ εἶναι ἀληθεῖς ἅμα τὰς ἀντικειμένας φάσεις, « Ἀρστ. 2) κατάφασις. » Πάλιν γὰρ ἔσται τοῦτο ἀποφῆσαι πρὸς τὴν φάσιν, « Πλάτ. 3) (ἐνίοτε) = Φάτις, φήμη, ᾀδόμενον.

Φᾶσις (καὶ ὄχι Φάσις), ιδος καὶ ιος (ὁ). ποταμὸς μέγας τῆς Κολχίδος καὶ ἄλλος μικρότερος τῆς Ἀρμενίας.

†Φασκαίνω, Μ. ανῶ, Ἐτμλγ. ἀντὶ Βασκαίνω, (ὅθ. τὸ Γαλλ.) fasciner.

Φασκάς, άδος (ἡ), εἶδ. μικρῆς ἀγριόπαππιας, (ἄλλ.) Βοσκάς, (Γαλλ.) macreuse ἢ morillon, [τὴν ἐτυμολογ. σαφηνίζει τὸ Λτν. pascor βόσκω].

Φάσκον (τὸ) καὶ ;Φάσκος (ὁ), εἶδ. παρασιτ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Σφάγνον καὶ Σφάκος, (ἴδε Θφρ. περὶ Φυτ. Γ', 8, 6).

Φάσκω (παρτ. Ἔφασκον), = Φημί.

Φασκώλιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Φάσκωλον (τὸ) καὶ Φάσκωλος (ὁ), [ἀσκός]. σακκὶ δερμάτινον (πρὸς ἐναπόθεσιν φορεμάτων καὶ χρημάτων), (Τουρκ.) τζημεδάνι.

Φάσμα (τὸ), [φαίνω]. φαινόμενον (ὑπερφυσικόν), φάντασμα· ὁμοίωμα, εἴδωλον· οἰωνός· τέρας.

Φασματώδης, εος (ὁ, ἡ). φάσματι ὅμοιος.

Φάσσα, ης (ἡ). εἶδ. πτηνοῦ (ἀγριοπερίστερον), [ἴδε Φάψ].

Φασσοφόνος (ὁ, ἡ). ὁ φονεύων (κυνηγῶν) τὰς φάσσας. ||. (οὐσ.) εἶδ. ἱέρακος.

Φασσοφόντης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Φασσοφόνος.

Φασῶ, Δ. ἀντὶ Φήσω, μέλλ. τοῦ Φημί.

Φατειός, ή, όν, Π. Ἰων. ἀντὶ

Φατέος, α, ον, θετ. τοῦ Φημί, ὁ δυνάμενος ἢ ὀφειλόμενος νὰ λεχθῇ, ῥητός. » Οὔτι φατειός, « Ἡσ., = Ἄφατος, ἀνέκφραστος.

†Φάτης [φημί], ου (ὁ), Γλσ. λάλος, φλύαρος· ψευδολόγος, (ὅθ. τὸ Λτν. vates).

Φατί, Δ. ἀντὶ Φησί, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Φημί.

Φατίζω [φάτις], Μ. ίσω καὶ ίξω καὶ Δ. ιξῶ, Π. λέγω, διαδίδω λόγον (εἴδησιν), φημίζω, ὑπόσχομαι· ὀνομάζω. » Λιμὴν Ἀργῷος ἐπωνυμίην πεφάτισται, « Ἀπλλ., (ὅθεν

†Φάτιξις, εως (ἡ), Γλσ. φήμη· λόγος, ὑπόσχεσις· πρόῤῥησις.

Φάτις, ιος (ἡ), Π. Ἰων. [φημί], φήμη, λόγος θρυλούμενος, εἴδησις διατρέχουσα, ᾀδόμενον· ῥητὸν, ἀπόφθεγμα, λόγιον· χρησμός· (συνκδχ.) ὄνομα καλόν· δόξα, εὔκλεια. » Ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει ἐσθλή, « Ὀδ. Ζ. 2) (συνκδχ.) πρᾶγμα πολλοῦ λόγου ἄξιον (θαυμαστὸν, ἀξιαφήγητον). » Δέρκομαι φάτιν ἄφραστον, « Σοφ.

†Φάτισις, εως (ἡ), = Φάτιξις.

Φατνεύω, Μ. εύσω, = Φατνίζω.

Φάτνη (ἡ), [πατέομαι]. παχνὶ (ὅπου τρώγουν τὰ ἄλογα). 2) (μτνμ.) = Φάτνωμα (τῆς ὀροφῆς καὶ τῶν ὀδόντων). 3) (πλθ.) ἀστερισμός τις περὶ τὸ Ζώδιον τοῦ Καρκίνου, (ἴδε Ὄνος).

Φατνίζω, Μ. ίσω. Τρέφω ἵππον ἢ ἄλλο ζῶον εἰς τὴν φάτνην (ἵνα παχαίνῃ).

Φατνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φάτνη· (ἰδιαιτ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ φατνώματα τῶν ὀδόντων.

Φατνόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκάπτω (Κοιλαίνω) τι εἰς εἶδος φάτνης· κάμνω εἰς τὴν ὀροφὴν πλαμίδια (μὲ τὴν γλυφίδα), (Γαλλ.) lambrisser.

Φάτνωμα (τὸ), [φατνόω]. (ἐν γέν.) κοίλωμα εἰς σχῆμα φάτνης· (ἰδιαιτ.) τὸ κοῖλον τῶν οὔλων ὅπου κρατεῖται (εἶν' ἐῤῥιζωμένον) τὸ ὀδόντιον, (ἄλλ.) Βοθρίον, καὶ 2) εἶδ. στολίσματος τῆς ὀροφῆς εἰς κανονικά τινα κοῖλα χωρίσματα, (Γαλλ.) caisson. 3) κατασκεύασμά τι εἰς σχῆμα φάτνης διὰ τοῦ ὁπ. ἐσφενδονίζοντο λίθοι ἀπὸ τῶν πολεμ. πλοίων, (Ἀθ. Ε', 208).

Φατνωματικὸς καὶ Φατνωτὸς, ή, όν. Διηρημένος εἰς (Δουλευμένος μὲ) φατνώματα, σκαλιστὸς, (Γαλλ.) lambrissé.

Φάτο, Π. ἀντὶ Ἔφατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Φημί.

Φατὸς [φημί], ή, όν, = Ῥητός· (μτνμ.) ὀνομαστὸς, ἐξακουστός.

Φατὸς [πεφνεῖν], ή, όν, Π. φονευμένος.

†Φατρία, Φατριάζω κτλ., νλγ. ἀντὶ Φρατρία κτλ.

Φάττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Φάσσα.

Φαττάγης [;], ου (ὁ), εἶδ. τετραπόδου μὲ λεπιδωτὸν δέρμα, (Λτν.) manis.

Φάττιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φάσσα, (ὡς χαϊδευτ. προσφών.) πουλάκι μου, περιστεράκι μου.

Φαύζω ἢ Φαῦζω, Ἀττ. ἀντὶ Φώγω, Φώζω, ξεροψήνω, φρυγανίζω.

Φαυλεπίφαυλος (ὁ, ἡ), Π. Κωμ. καθ' ὑπερβολὴν φαῦλος, ἀχρειέστατος.

Φαυλίζω, Μ. ίσω. Κρίνω (Νομίζω) τι φαῦλον, ἐξουθενῶ, ἐξευτελίζω.

Φαύλιος, α ἢ ος, ον. Χονδρὸς, πρόστυχος. » Φαυλία ἐλαία, « Θφρ., ἡ σαρκώδης (;) ἡ ἀχαμνή.

Φαύλισμα (τὸ), Γρφ. ἀντὶ

Φαυλισμὸς (ὁ). τὸ φαυλίζειν, ἐξευτελισμὸς, περιφρόνησις.

Φαυλίστρια (ἡ), (ὡς θηλ. τοῦ Φαυλιστής), ἡ καταλαλοῦσα (ἐκφαυλίζουσα) τοὺς πάντας.

Φαυλόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν φαῦλον βίον, κακῆς (ἀχρείας) διαγωγῆς ἄνθρωπος.

Φαυλοκόλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ κολακεύων τοὺς φαύλους (ἀχρείους ἢ ποταποὺς) ἀνθρ., χαμερπὴς κόλαξ.

†Φαυλόνους, ου (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ Δύσνους.

Φαυλοῤῥημόνως, ἐπίρ. Μὲ αἰσχρὰς (περιφρονητικὰς) λέξεις, [ἐκ τοῦ

;Φαυλοῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ). αἰσχρολόγος, ἀχρειόγλωσσος, [ῥῆμα καὶ

Φαῦλος, η, ον. (κυρ. καὶ ἐτυμολογ.) Μικρὸς (ὅθ. τὸ Παῦρος ϗ τὸ Λτν. paulus), (συνκδοχ.) εὐτελὴς, ποταπὸς, οὐτιδανὸς, ἀσήμαντος, πρόστυχος· κακός· ἀχρεῖος. » Οἱ φαυλότεροι γνώμην, « Θκ., οἱ ἐλαττούμενοι κατὰ τὸν νοῦν, ὀλιγώτερον νοήμονες, ἀνικανώτεροι, ἁπλούστεροι.

Φαυλότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ φαύλου, σμικρότης, εὐτέλεια, μηδαμινότης· κακία· ἀχρειότης κτλ.

Φαυλουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ δουλεύων φαῦλα (πρόστυχα) τεχνουργήματα, εὐτελὴς τεχνίτης.

Φαύλως, ἐπίρ. Εὐτελῶς· εὐκόλως· μὲ ἀδιαφορίαν· ὅπως τύχοι, ἁπλῶς, ἐκ τοῦ προχείρου. » Λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς, « Ἀρςφ. » Φαύλως πάνυ (παιδεύω)· ὥστε ἴσως ἂν καὶ καταγελάσαις ἀκούων, « Ξεν.

Φαῦρος, α, ον, (καὶ ἐπίρ.) -ρως, ἀντὶ Φαῦλος, (ὅθ. τὸ Ἀφαυρὸς καὶ Παῦρος).

Φαυσιβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. [φαῦσις, βάλλω]. Φεγγοβολῶ.

Φαυσίβροτος (ὁ, ἡ), Π. = Φαεσίμβροτος.

Φαῦσιγξ [φαύζω], ιγγος (ἡ), Ἀττ. φουσκαλίδα τοῦ δέρματος (κυρ. ἀπὸ καύσιμον), Φλύκταινα.

Φαυσίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. = Φαυσίβροτος.

Φαῦσις, εως (ἡ). φωτισμὸς, φέξιμον, λάμψις, [ἐκ τοῦ

Φαύσκω, Π. ἀντὶ Πιφαύσκω, δείχνω· φέγγω.

Φαυστήριος (ὁ), [φαῦσις], ἐπιθετ. ὁ Διόνυσος (διὰ τὴν εἰς τὰς τελετὰς αὐτοῦ λαμπαδηφορίαν).

Φὰψ [φέβομαι, παρβλ. Τρήρων], φαβὸς (ἡ), εἶδ. ἀγρίας περιστερᾶς, (ἄλλ. καὶ κοιν.) φάσσα.

Φάω [συγγ. τῷ Αὔω], Μ. πεφήσομαι, Π. (σχεδὸν ἄχρ.) πρωτότ. τοῦ Φαίνω, φέγγω καὶ (κατὰ μτνμ.) τοῦ Φημὶ (καθὼς τὸ Φέγγω τοῦ Φθέγγομαι). ‖. (πθ. ἢ μσ.) φαίνομαι. » Τροίῃ πεφήσεται ὄλεθρος, « Ἰλ. Ρ.

(Φάω), ἄχρ. πρωτότ. τοῦ Φημὶ καὶ Πεφνεῖν, [συγγ. τῷ Ἄω ϗ Αὔω].

Φέβομαι (παρτ. Ἐφεβόμην καὶ πλέον οὔ), Π. ἀντὶ Φοβέομαι, (συγγ. τῷ Σεύομαι καὶ πρωτ. τοῦ Φέβος, Φεύγω κτλ).

;Φεγγαῖος [φέγγος], α, ον. Φαεινός, φεγγοβόλος.

Φεγγίτης, ου (ὁ). (ἐνν.) λίθος τις διαφανὴς τὸν ὁπ. μετεχειρίζοντο ἀντὶ ὑέλου εἰς τὰ παραθύρια.

Φεγγοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Λάμπω, ἀκτινοβολῶ, εἶμαι-

;Φεγγοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκπέμπων φέγγος (λάμψιν), φωτοβόλος, ἀκτινοβόλος.

Φέγγος, εος-ους (τὸ). (ἐν γέν.) φῶς, λάμψις· (ἰδιαιτ.) τὸ φῶς τῶν ἄστρων καὶ τῆς ἡμέρας, (ὅθ. Π. κατὰ συνκδχ.) ἀντὶ Ἡμέρα. » Τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος, « Εὐρ. (καὶ εἰς τὸν Ἀρςφ.) ἀντὶ Σελήνη (» Ἥλιος καὶ φέγγος, « Βατρχ. 434), (ὅθ. τὸ κοιν.) φεγγάρι, [ἐκ τοῦ

Φέγγω (παρτ. Ἔφεγγον), [φαίνω]. Φεγγοβολῶ, λάμπω.

Φεγγώδης, εος (ὁ, ἡ). φωτεινὸς, φεγγοβόλος.

Φειδαλφιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Φειδωλεύομαι, φιλαργυρεύομαι, [ἐκ τοῦ

Φειδάλφιτος (ὁ, ἡ), [φείδομαι, ἄλφιτα]. ὁ λυπούμενος (φειδωλευόμενος) τὸ ἀλεῦρί του, φειδωλὸς, φιλάργυρος.

Φειδαλφίτως, ἐπίρ. Μὲ φειδωλίαν (οἰκονομίαν), πτωχικά.

Φειδασμὸς (ὁ), νλγ. ἀντὶ Φειδωλία.

Φείδεο, Π. Ἰων. ἀντὶ Φείδου, πρστ. τοῦ Φείδομαι.

Φειδίτειον (τὸ), = Φειδίτιον.

Φειδίτης, ου (ὁ). σύσσιτος εἰς φειδίτιον.

Φειδιτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ φειδίτια.

Φειδίτιον (τὸ), (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.). συσσίτιον τῶν Σπαρτ., [ἐκ τοῦ

Φείδομαι [συγγ. τῷ Φέβομαι], Μ. φείσομαι καὶ (μτγν.) φειδήσομαι, (ἀόρ. Ἐφεισάμην, πρκ. Πέφεισμαι). (ἐν γέν.) Συστέλλομαι· προσέχω, ἀποφεύγω· (ἰδιαιτ.) λυποῦμαι νὰ ἐξοδεύσω (νὰ χαλάσω, νὰ φονεύσω κτλ.), κάμνω οἰκονομίαν, δὲν ἀψηφῶ, ἀκριβεύομαι, φειδωλεύομαι, (Γαλλ.) ménager. (μὲ γεν.) » Φείδεο σῶν κτεάνων, « Ἐπγρ. » Φείδεο τῶν νηῶν, μηδὲ ναυμαχίην ποιέο, « Ἡρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Μὴ φείδου, εἴ τι ἔχεις, διδάσκειν, « Ξεν. » Φείδου δ' ὀλιγάκις λέγειν κακὰ, « Εὐρ.

Φειδομένως, ἐπίρ. (μτγ.). Μὲ φειδωλίαν (οἰκονομίαν), ὄχι ἀφθόνως.

Φειδὸς, ή, όν, = Φειδωλός.

†Φειδύλος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Φειδωλός.

Φειδὼ, όος-οῦς (ἡ), τὸ φείδεσθαι, φειδωλία, οἰκονομία. » Φειδοῖ τῇ σῇ, « Συν., φειδόμενός σου. » Φειδῶ ποιήσασθαί τινος, « Ἰωσ., = Φείσασθαι.

Φειδωλὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Φειδὼ ἢ

Φειδωλία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φειδωλὸς, ή, όν. Ὁ μεταχειριζόμενος φειδὼ (οἰκονομίαν) περί τι, (ἰδιαιτ.) ὁ λυπούμενος νὰ ἐξοδεύσῃ, ἀκριβὸς, φιλάργυρος. (μὲ γεν.) » Χρημάτων φειδωλότατος, « Ἀῤῥ. (ϗ μτνμ.) » Γλῶσσα φειδωλή, » Π., ἡ μετριάζουσα περὶ τὰς ἐκφράσεις, συνεσταλμένη, ὀλιγόλογος.

Φειδωλῶς, ἐπίρ. = Φειδομένως, μὲ φειδωλίαν.

Φείδων, ωνος ἢ ῶνος (ὁ), = Φειδωλός. ‖. (ὡς οὐσ.) εἶδ. ἐλαιοδόχου ἀγγείου (μὲ στενὸν λαιμὸν), (ἐπμ.) οἰκονομικόν.

Φεισμονὴ (ἡ), = Φειδώ.

Φειστέον, θετ. τοῦ Φείδομαι.

†Φέκλη (ἡ), νλγ. ἀπὸ τοῦ Λτν. fæcula, τρυγία οἴνου κεκαυμένη, (Ἰταλ.) cremor di tartaro.

†Φελα καὶ Φέλλα (ἡ), Μακεδον. ἡ πέτρα.

†Φελλὰς [πέλλα], άδος (ἡ), Γλσ. σκέπασμα βιβλίου ἀπὸ μεμβράναν.

Φελλάτας [φέλλα], ου (ὁ), εἶδ. λίθου (μαρμάρου; ἢ πωριοῦ;) ἀπὸ τοῦ ὁπ. κατεσκεύαζαν ἀγάλματα.

Φελλεὺς [φέλλα], έως (ὁ). τόπος πετρώδης (ὀρεινός).

†Φελλεύω, Μ. εύσω. Πλέω 'σὰν φελλὸς, ἐπιπλέω.

Φελλεὼν, ῶνος (ὁ), = Φελλεύς.

Φελλίνας, ου (ὁ). ἐλαφρὸς ὡς ἂν φελλός. ‖. (οὐσ.) εἶδος πτηνοῦ ἐνυδροβίου.

Φέλλινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ φελλὸν, φελλένιος.

Φέλλιον (τὸ), = Φελλεύς.

†Φελλὶς [πέλλα], ίδος ϗ Φελλῖτις, ιδος (ἡ). γῆ πετρώδης, ξηρότοπος.

Φελλόδρυς [φελλὸς ἢ φέλλα, δρῦς], ος (ἡ), εἶδος δρυὸς (πρίνου), (ἄλλ.) Ἀρία.

Φελλόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πόδας ἀπὸ φελλόν.

Φελλὸς (ὁ), [πέλλα]. εἶδος δένδρου (δρυὸς) τοῦ ὁπ ἡ φλοῦδα εἶνε πολλὰ ἐλαφρά. 2) = Φέλλα, πέτρα ἢ εἶδος πέτρας.

Φελλώδης, εος (ὁ, ἡ). φελλῷ ὅμοιος (τὸ εἶδος), ἐλαφρὸς ὡς ἂν φελλός.

;Φελόνης, ου (ὁ), ἀμφ. ἀντὶ Φαινόλης.

†Φελόνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ φελόνης.

†Φελὸς (ὁ, ἡ), = Φέλα.

†Φέναγμα (τὸ), = Φενάκισμα.

Φενάκη (ἡ), [φέναξ]. ξένα (πρόσθετα) μαλλιὰ, (ἄλλ.) Πηνίκη, (Ἰταλ.) περροῦκα.

;Φενακία (ἡ), = Φενακισμός.

Φενακίζω [φέναξ], Μ. ίσω. Ἀπατῶ, δολιεύομαι.

†Φενακικὸς, ή, όν, Γλσ. ἀντὶ Φενακιστικός.

Φενάκισμα (τὸ). ἔργον φένακος, ἀπάτη, πανουργία.

Φενακισμὸς (ὁ), τὸ φενακίζειν, γέλασμα, ἐξαπάτησις.

Φενακιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ φενακίζων, ἀπατεὼν, δόλιος, = Φέναξ.

Φενακιστικὸς, ή, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Χρησιμεύων εἰς τὸ φενακίζειν, ἀπατηλὸς, δόλιος.

Φενακιστικῶς, ἐπίρ. Ἀπατηλῶς, δολίως.

Φενακόμαντις, εως (ὁ, ἡ). φέναξ (ἀπατηλὸς) μάντις, ψευδόμαντις.

Φέναξ [φαίνω;], ακος (ὁ). ἀπατεὼν, πλάνος, ἀγύρτης.

;Φενόλης, ου (ὁ), = Φαινόλης.

(Φένω), ἄχρ. θεματ. τοῦ Πεφνεῖν.

Φερανθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων ἄνθη.

Φέρασπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (κρατῶν) ἀσπίδα, πολεμιστὴς, ἀσπιδοφόρος.

Φεραυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων λάμψιν, φωτοφόρος.

Φέρβω (παρτ. Ἔφερβον, πρκ. Πέφορβα). Βόσκω, τρέφω, (ϗ μσ.) τρέφομαι. » Φέρβομαι νόον, « Πίνδ., τρέφω τὸν νοῦν μου. (καὶ μτβτ.) » Φερβόμενοι σοφίαν, « Εὐρ.

Φέρε, (κυρ.) β'. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Φέρω. ‖. (ὡς ἐπίρ. ἢ ἐπιφών. Παρακελευστ. συντ. μὲ ὑποτ., ϗ ἀναλογ. τῷ τῆς συνήθ. Ἂς). » Τοῖσι φέρε δῶ, « Ἀρςφ. (μὲ ἀπαρ.) » Φέρ' εἰπεῖν, « (καὶ ἑλλ.) » Φέρε, » Φέρε γὰρ, « Λξ., θετέον, παραδείγματος χάριν, ἃς ὑποθέσωμεν. » Φέρε γὰρ, εἴ τις εἰς τὸ Μητρῷον παρελθὼν, « Δμ.

Φερεαυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Φεραυγής.

Φερέβοτρυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων βότρυς, σταφυλοφόρος.

Φερέγγυος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παρέχων) ἐγγύησιν, ἀσφαλής· (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) ἱκανὸς, ἀξιόχρεως, (ἄλλ.) Ἐχέγγυος. » Τί γὰρ κελεύεις ὧν ἐγὼ φερέγγυος; « Σοφ. » Αὐτὸς μὲν ὑμῖν οὐ φερέγγυός εἰμι δύναμιν τοσαύτην παρασχεῖν, « Ἡρ. » Οὐκ ἔστι λιμὴν φερέγγυος διασῶσαι τὰς νέας, « αὐτ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Φερεγγυώτατος πρὸς τὰ δεινὰ, « Θκ. » Τὸ φερέγγυον τῆς μόρφῆς, « Ἰώσ., τὸ ὡς ἐκ τῆς ἐντελοῦς ὁμοιότητος ἀξιόπιστον.

Φερεγλαγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [φέρω, γλάγος]. ὁ φέρων (ἔχων ἢ παρέχων) γάλα.

Φερέδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παρέχων) δεῖπνον.

Φερέζυγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (συνεζευγμένος εἰς τὸν) ζυγόν.

Φερέζωος (ὁ, ἡ), Π. ζωοδότης, φερέσβιος.

Φερέκακος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (προξενῶν ἢ ὑποφέρων) κακὰ, δεινῶν πρόξενος ἢ, ἀνεξίκακος ἢ, φερέπονος.

Φερέκαρπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Καρποφόρος.

Φερεμμελίας, ου (ὁ, ἡ), Π. [φέρω, μελία]. ὁ κρατῶν δόρυ, πολεμιστής.

Φερένικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (προξενῶν ἢ κερδίζων, κατορθόνων) νίκην, νικηφόρος.

Φερέοικος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (κουβαλῶν) μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν οἶκόν του, (καθὼς) ἡ χελώνη ϗ ὁ σάλιαγκος. 2) (ἐπὶ γαμ. συμβιώσεως) ὁ φέρων προῖκα ἢ, κρατῶν 'σπίτι. » Ἀνὴρ (» Συζυγία) —, « Νόνν.

Φερέπολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (συνέχων, διασώζων) τὴν πόλιν ἢ τὴν πολιτείαν.

Φερεπονία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φερέπονος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποφέρων (ϗ Π. προξενῶν) πόνους (κόπους, δεινὰ, ταλαιπωρίας).

Φερέπτερος καὶ Φερεπτέρυγος (ὁ, ἡ). Π. ὁ φέρων (ἔχων) πτερὰ, πτερωτός. » Οἰστὸς —, « Ὀππ.

Φερεπτέρυξ, υγος (ὁ, ἡ), = Φερεπτέρυγος.

Φερεπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (μεταφέρων) τὰ πρὸς πόλεμον ἐπιτήδεια ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Ναῦς —, « Χρσμ. Σιβ.

Φερέπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. = Φερέπολις.

;Φερεσανθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. = Φερανθὴς, ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐανθής.

Φερέσβιος (ὁ, ἡ), Π. [φέρω, βίος]. ὁ παρέχων βίον ἢ τὰ πρὸς τὸν βίον, ζωοδότης ἢ τροφοδότης. » Στάχυς (» Γαῖα) —, « Αἰσχλ., Ἡσ.

Φέρεσκε, Π. ἀντὶ Ἔφερε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Φέρω

Φερεσσακὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φέρασπις, πολεμιστὴς, ἀσπιδοφόρος.

Φερεσσίπονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φερέπονος.

Φερεστάφυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (καρποφορῶν) σταφυλὰς, σταφυλοφόρος.

Φερέσταχυς, υος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Σταχυοφόρος.

Φερέστερος, α, ον, Π. ἀντὶ Φέρτερος.

Φερετρεύω, Μ. εύσω. Φέρω (Μεταφέρω ϗ πθ. Μεταφέρομαι) ἐπὶ φερέτρου. » Τρόπαιον φερετρευόμενον, « Πλ.; τὸ εἰς τιμὴν τοῦ Φερετρίου Διὸς πομπευόμενον.

Φερέτριος (ὁ), ἐπιθ. ὁ Ζεὺς παρὰ Ῥωμ.

Φέρετρον (τὸ), [φέρω], = Φορεῖον· ξυλοκράββατον.

Φέριστος, η, ον, Π. = Φέρτατος, ἄριστος, βέλτιστος. » Ὦ φέριστε, « Πλάτ., = Ὦ λῷστε.

Φέρμα (τὸ), Π. τὸ φερόμενον (κυρ. ἐν γαστρὶ, κυοφορούμενον), ἔμβρυον.

Φέρμιον (τὸ), = Φέρνιον

Φερνὴ (ἡ), [φέρω]. προῖκα (τὴν ὁπ. φέρει ἡ γυνὴ εἰς τὸν ἄνδρα της). » Πολέμου —, « Εὐρ., τὰ λάφυρα. » Θεραποντὶς —, « Αἰσχλ., ἡ ἐν εἴδει προικὸς διδομένη εἰς τὴν νύμφην θεράπαινα.

†Φερνίζω, Μ. ίσω, Γρφ. Δίδω φερνὴν, προικίζω.

Φερνίον (τὸ), [παρβλ. Φορμός]. καλαθάκι, (ἰδιαιτ.) ψαροκόφινον.

Φερνοφόρος (ὁ, ἡ). ἡ φέρουσα φερνὴν (προῖκα).

Φέροικος (ὁ, ἡ), = Φερέοικος.

Φερόλβιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (προξενῶν) ὄλβον, πλούτου (εὐτυχίας) πρόξενος.

Φέροπλος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ὅπλα, ὁπλοφόρος.

Φερσέφασσα (ττα) καὶ

Φερσεφόνη (ἡ), = Περσεφόνη.

Φερσεφάττιον (τὸ), = Περσεφόνειον, ναὸς τῆς Περσεφόνης.

Φερτάζω [φερτὸς], Μ. άσω. Φέρω συχνάκις.

Φέρτατος, η, ον, Π. ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀγαθὸς, (κυρ.) ἀνδρειότατος, ἰσχυρότατος, (ἐν γέν.) ἄριστος, βέλτιστος, [κατὰ λέξ. ὑπερθ. τοῦ Φερτός].

Φέρτε, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Φέρετε, πλθ. β'. πρσ. τῆς πρς. τοῦ Φέρω.

Φέρτερος, α, ον, Π. συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Ἀγαθὸς, (κυρ.) ἀνδρειότερος, ἰσχυρότερος· (ἐν γέν.) κρείττων, καλλιώτερος, [κατὰ λέξ. συγκρ. τοῦ

Φερτὸς, ή, όν. Τὸν ὁπ. φέρει ἢ δύναται νὰ φέρῃ τις, σηκωτός· (μτνμ.) ὑποφερτός.

Φέρτρον (τὸ), Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Φέρετρον.

Φέρω, Μ. οἴσω καὶ οἴσομαι (ἀόρ. Ἤνεγκα καὶ β'. [εὔχρ. κυρ. εἰς τὴν ἀπαρ. καὶ μτχ.] Ἤνεγκον καὶ Π. Οἶσε καὶ Οἶσον, πρκ. Ἐνήνοχα καὶ πθ. Ἐνήνεγμαι, ἀόρ. πθ. Ἠνέχθην καὶ μέλλ. Ἐνεχθήσομαι καὶ Οἰσθήσομαι, καὶ τὸ θετ. Οἰστέον). Βαστῶ· σηκόνω· (ὅθεν μτφορ.) ἀνέχομαι, ἀντέχω, ὑποφέρω. » Ἐν χερσὶ φέρει στάχυν, « Ἀρ. » Οὐ δύναμαι τὴν αἶγα φέρειν, ἐπί μοι θέτε τὸν βοῦν, « Παροιμ. (καὶ ἐπὶ γυν. κυοφορούσης) » Ὅν τινα γαστέρι μήτηρ φέρει, « Ἰλ. Ζ. (ϗ μτνμ.) » Οὐ παντὸς σώματός ἐστι πολὺν ἄκρατον ἐνεγκεῖν, « Λξ., (κοιν.) δὲν σηκόνει πολὺ κρασί. » Ἡ πορθουμένη χώρα οὐκ ἂν δύναιτο πολὺν χρόνον στράτευμα φέρειν, « Ξεν. » Οὐρανὸν ἄστρα φέροντα, « Θκρ. » Πολὺν φέρων (ἐνν. διὰ γλώσσης) τὸν Φίλιππον, « Αἰσχ., ἐκθειάζειν ὡς μέγαν καὶ πολύν. (καὶ

μτφορ.) » Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα, « Θκρ. (καὶ ἐπιρ.) » Βαρέως (» Χαλεπῶς [ἐκ τοῦ ἐναντ.] » Κούφως, » Ῥαδίως κλ.) φέρειν τι ἢ (ἐλλ.) ἐπί τινι ἢ (ἀπλ.) τινι, « Ξεν., Ἡρ., = Δυσφορεῖν ἢ Ἀδιαφορεῖν. » Χαλεπῶς ἔφερον τῷ πολέμῳ, « Ξεν. » Βαρέως φέρων τῇ ἀτιμίᾳ, « αὐτ. » Τὴν χαλεπότητά σου καὶ φέρω καὶ οἴσω φιλικῶς, « αὐτ. 2) κουβαλῶ, μεταφέρω, μετακομίζω, (κοιν.) φέρνω (κυρ. ἄψυχον) σύρω· παρασύρω, παραφέρω. (καὶ πθ. ἢ μσ.) φέρομαι τῇδε κἀκεῖσε ἢ ὅπως τύχοι ἢ χωρὶς νὰ θέλω, παραφέρομαι, παρασύρομαι· (τρπ.σ.) περιφέρομαι (ἀπὸ χέρι εἰς χέρι ἢ ἀπὸ στόμα εἰς στόμα), θρυλλοῦμαι, ᾄδομαι, φημίζομαι. » Ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον, « Ὀδ. Δ. (ὅθεν) » Ἄγω καὶ φέρω, « Ξεν. κλπ., λεηλατῶ, διαγουμίζω. (καὶ χωρὶς τοῦ Ἄγω) » Ἔφερον ἀλλήλους, « Θκ. (ἴδε καὶ Ἄγω). (ἐκ τοῦ ἐναντ. δὲ) » Πάντες ὑπήντων αὐτῷ, φέροντές καὶ ἄγοντες, εἴτι ἕκαστος ἄξιον εἶχε, « Ξεν. » Φέρτε ὕδωρ, « Ἰλ. Σ. » Οἶσε θέειον, οἶσε δέ μοι πῦρ, « Ὀδ. Χ. » Ἐμοὶ δᾶδ' ἐνεγκάτω τις ἡμμένην, « Ἀρσφ. » Ἔνθεν ὕδωρ ποτὶ ἄστυ φερέσκον, « Ὀδ. Κ. » Ἵπποι ὠκύποδες φέρον ἅρμα, « Ὅμ. » Ἵπποι οἵ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν, « Ὅμ. » Πάντη ὅσσε φέρων, « Θκρ. » Ἀγγελίην τινά τοι ἦλθον δεῦρο φέρουσα παρὰ Διός, « Ἰλ. Ο. » Ψῆφον φέρειν, « = Ψηφηφορεῖν. » Εἰ μὲν ψευδές, αὖραι φέροιεν, « Γργ. (καὶ μσ.) « Ἐπεὰν φακέλους ῥάβδων ἐνείκωνται, « Ἡρ. » Ὅσα ἠνέγκω, πάντα εἰς τὸ κοινὸν κατέθηκας, « Ξεν. (καὶ μετὰ τοῦ Δίδωμι συχν. ὡς περιττ.) » Δοῦναί τινί τι φέρειν (ἢ) φέρεσθαι, « Ὅμ. ‖. (καὶ πθ.) » Τὸν λαβὼν ποδός, ἧκε φέρεσθαι, « Ἰλ. Φ. » Πᾶν δ' ἦμαρ φερόμην, « Ἰλ. Α. » Εἰς τὴν ἑαυτοῦ φύσιν φέρεται, « Αἰσχ., ῥέπει. » Ἰθὺς φέρεται, « Ὅμ. » Ὁμόσε τινὶ φέρεσθαι, « Ξεν., ὁρμᾷν. » Τούτων ὀλιγώρως ἔχειν, καὶ ἐᾶν φέρεσθαι, « Δμ., (Γαλλ.) laisser aller. » Φερόμενοι εἰσέπιπτον ἐς τοὺς Αἰγινήτας, « Ἡρ. » Αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν ἔξω φερόμενον τῶν καιρῶν, « Ἰσκρ., ἐκβαίνοντα τοῦ προκειμένου, παρασυρόμενον. (καὶ τρπρσ.) » Φέρεται αὐτοῦ βιβλίον, « Αρτ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Τοιόνδε φέρεται πρῆγμα γίνεσθαι, « Ἡρ., λέγεται. (ὅθεν κατὰ μτχ.) » Τὰ φερόμενα, « Αξ., τὰ λεγόμενα. ‖. (καὶ μτχ.) » Φέρων, ὅσα (σημαίνει κατά τινας, τὸ οἰκειοθελὲς ἢ ἀπροβούλευτον τῆς πράξεως, ἢ ἁπλ. ἐπιτείνει τὴν σημ. τοῦ ῥήματος:) » Οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, « Ὅμ., (κοιν.) τοὺς ἐπῆραν καὶ ἐπᾶν. » Θηβαίοις φέρων ἑαυτὸν ὑπέθηκε, « Δμ., ἐπῆγε καὶ παρεδόθη. » Εἰς τοῦτο φέρων περιέστησε τὰ πράγματα, « Αἰσχ., τὰ κατήντησε. » Φέρουσα ἐνέβαλε νηΐ φιλίῃ, « Ἡρ., ἐπῆγε καὶ ἔπεσεν ἐπάνω. ‖. (τὸ πρς.) Φέρε, ἀντὶ ἐπίρ. Παρακελ. (ἴδε αὐτὸ ἐν οἰκείῳ τόπῳ). 3) (ἰδιαιτ.) φέρω ὡς δῶρον, προσφέρω, (ἢ) ὡς φόρον, εἰσφέρω (ὅθεν ἐν γέν.) πληρόνω, (καὶ μτ. ἢ ἐλλ.) πληρόνομαι. » Δῶρά τοι ἦλθον ταῦτα φέρων, « Θκρ. » Δεξαι ἄποινα, τά τοι φέρομεν, « Ἰλ. Ω. » Ἀναγκάζουσιν αὐτοὺς φέρειν, ἃ ἂν ἐργάσωνται, καὶ τελεῖν εἰς τὰς αὐτῶν ἐπιθυμίας, « Ξεν. » Μισθὸν φέρω (καὶ μσ. φέρομαι), « Ἀρσφ., Ξεν., = Μισθοφορῶ.

4) φέρω εἰς τὸ μέσον, προτείνω, παρουσιάζω· (ὅθεν) παρέχω. » Μάρτυρας —, « Δμ. » Χορηγὸν φέρειν τινά, « αὐτ., προτείνειν εἰς τὴν θέσιν. » Παραδείγματα φέρειν, « Ἀρστ. 5) καρποφορῶ, παράγω· (ἀπλ.) τελεσφορῶ (κυρ. καὶ μτνμ.). » Φέρῃσι δὲ γαῖα πυροὺς καὶ κριθάς, « Ὀδ. Τ. » Πλεῖστα φέρει γαῖα φάρμακα, ἐσθλὰ καὶ λυγρά, « Ὀδ. Δ. » Ἄμπελοι, αἵ τε φέρουσιν οἶνον, « Ὀδ. Γ. » Ὅσα δρῦς ἄκρα φέροντι, « Θκρ. » Ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι, « αὐτ. (καὶ ἀπολ. πρὸς δοτ. περιπ.) » Ἡ γῆ σφι ἔφερε, « Ἡρ. » Οὐκ ἐπιμελεῖται ὅπως αἱ ἄμπελοι φέρωσιν αὐτῷ, « Ξεν. (ὅθεν μτνμ.) » Ἐνεγκοῦσα (καὶ μσ.) » Ἐνεγκαμένη, « ἡ πατρίς. 6) (ἐν γέν.) κάμνω, προξενῶ, περιποιῶ, ἐπιφέρω. » Τῷ θέρεος, ὅτε τἄματα μακρὰ φέρει Ζεύς, « Θκρ. » Χάριν (» Πόλεμον) φέρειν τινί, « Ὅμ. » Κίρκος, ὅτε φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν, « Ἰλ. Ρ. » Ἃ βλάβην φέρειν αὐτῷ καὶ τῷ οἴκῳ, « Ξεν. » Ὅσα αἰσχύνην φέρει, « Ἡρ. » Φέροντός τι καὶ δόξης τούτου τοῦ ἔργου, « Θκ. » Ἥδ' ἡμέρ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει, « Σοφ. 7) (ἐλλ. μὲ αἰτ. προθετ.) ὁδηγῶ· (ἐπὶ τόπου) κεῖμαι (βλέπω) πρός· (ὅθεν μτνμ.) τείνω (ἀποβλέπω ἢ συντείνω) πρός· ἀναφέρομαι ἢ καταντῶ εἰς· (κατ' ἐκτ.) σημαίνω, προμηνύω. » Ὁδὸν φέρουσαν εἰς.., « Ἡρ. » Τὴν θύραν τὴν εἰς τὸν κῆπον φέρουσαν, « Δμ. » Ἀπὸ τοῦ Ἱροῦ τὰ κατύπερθε ἐς τὴν μεσόγαιαν φέροντα, « Ἡρ. » Ἐπεκράτεον δέ, ὁ μὲν τῶν πρὸς βορῆν ἄνεμον ἐχόντων πάντων, οἱ δὲ τῶν πρὸς νότον καὶ μεσημβρίην φερόντων, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) » Τὰ ἴχνη τῆς ὑποψίας εἰς τοῦτον φέρει, « Ἀντφ. » Οὐκ εἰς ἁπλοῦν ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει, ἀλλ' ἐς μέγιστον, « Σοφ. » Μέγα φέρειν πρός τι, « Πλάτ., συντείνειν παρὰ πολύ, (Γαλλ.) être d'une grande importance. » Ἐπ' ἀμφότερά τοι φέρει ταῦτα ποιέειν, « Ἡρ., συμφέρει. (καὶ μσ.) » Ταῦτα ἐπὶ σμικρόν τι ἐφέροντο τοῦ πολέμου, « αὐτ., συνετέλουν. » Τὰ εἰς ἄκεσιν (εὐδαιμονίαν) φέροντα, « Ἡρ., Πλάτ., συντελοῦντα. » Εἰς αἰσχύνην φέρει, « αὐτ. » Τῶν πλειόνων ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφερον, « Ἡρ., Θκ., καταντοῦσαν, ἐσυμφωνοῦσαν. » Πλέον ἔφερέ οἱ ἡ γνώμη, « αὐτ., ἔκλινε μᾶλλον. » Ἐγένετο οἷόν τι αὐτῷ ἡ γνώμη ἔφερε, « αὐτ., καθὼς τὸ εἶχεν εἰπεῖ. » Ὧν ἡ γνώμη ἔφερε συμβάλλειν, « αὐτ., ἦτον ὑπὲρ τῆς μάχης. » Ὥσπερ καὶ τὸ δίκαιον ἔφερε, « αὐτ., ἦτον, ἀπαιτοῦσεν. » Ἐς τί ὑμῖν ταῦτα φαίνεται φέρειν; « αὐτ., τί δηλοῦν; » Ἐχρήσθη αὐτοῖσι χρηστήριον, τὸ μὲν ἐς αὐτοὺς φέρον, τὸ δὲ κτλ., « αὐτ., ἀποβλέπον. » Τέρατα εἰς τοῦτο αὐτῷ φέροντα, « Δ. Κάσσ. » Τῶν ἱερῶν νίκην φερόντων, « Αξ., προδηλούντων. » Ἐφ' ὃ φέρει τοὔνομα τούτων, « Ἀρστ., (Γαλλ.) fait allusion. (ὅθεν ‖. κατὰ μτχ.) » Τὸ φέρον, « ἡ φορὰ τῆς τύχης (τῶν πραγμάτων, τῶν περιστάσεων) ἤ, τὸ πεπρωμένον. » Τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς χρὴ φέρειν, « Σοφ. (κοιν.) ὅ,τι ἔλθοι ἀπὸ τὸν θεόν. 8) 'παίρνω· (ἰδιαιτ.) 'παίρνω ὡς βραβεῖον ἢ ὡς λάφυρον, κερδίζω, ἀποκτῶ, ἀπολαμβάνω. » Τῶν οὐκ ἄν τι φέροις ἀνελών, « Ἰλ. Α. » Μικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντα, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι μεῖον φέροντα, « Σοφ. » Φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα, κτείνας δήϊον ἄνδρα, « Ἰλ. Ζ. » Ὁ δὲ στρατιώτης ἀργύριον οἴσει, « Θκ. (καὶ συχνότ. μσ.) » Πόθεν οἴσεται ἀθρεῖ ἄργυρον, « Θκρ. » Ἄεθλον φέρεσθαι, « Ὅμ. » Ἤ κε φέρῃσι κράτος, ἤ κε φεροίμην, « Ἰλ. Ν., Σ. » Νῦν δὴ ἔολπα οἴσεσθαι μέγα κῦδος, « Ἰλ. Χ. » Ὁπότερος ἂν ᾖ βελτίων, τοῦτον καὶ πλεῖον φέρεσθαι τούτου τοῦ ἀγαθοῦ, « Ξεν. » Οὗτος παρ' ἐμοὶ δίκαιος τὸ ὄνομα τοῦτο φέρεσθαι, « αὐτ. (καὶ γεν. προθετ.) » Φέρεσθαί τι παρά τινος, « Ἡρ. » Τοῦ κεν δὴ πὰρ δῶρα φέροιο, « Ἰλ. Δ. » Οὗτος ἀοιδῶν ἄριστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν, « Θκρ. » Ἴδια κέρδεα προσδεκόμενοι παρὰ τοῦ Πέρσεω οἴσεσθαι, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Τὰ πρῶτα (» Οὐ τὰ δεύτερα) φέρεσθαι παρά τινι, « Αχ., Ἡρ., = Πρωτεύειν. » Μέγα φέρεσθαι, « Πίνδ., ἰσχύειν. » Μεῖόν τινος φέρεσθαι, « Ἀῤῥ., = Μειονεκτεῖν. (καὶ ἐπὶ πραγμ.) » Τὸ πᾶν ἡμῖν τοῦ πολέμου φέρουσιν αἱ νῆες, « Ἡρ. » Ἀγὼν ὁ τὸ πᾶν φέρων, « αὐτ. 9) (ἰδιαιτ. μσ. μετὰ ἐπιρ.) εἶμαι εἰς τοιαύτην ἢ τοιαύτην κατάστασιν, ἔχω οὕτως ἢ ἄλλως. » Εὖ (ἢ ἐκ τοῦ ἐναντ. » Κακῶς, » Πονήρως) φέρομαι, « Ξεν., ἀκμάζω, εὐδοκιμῶ, τελεσφορῶ, εὐοδοῦμαι, ἔχω ὑπόληψιν, (κοιν.) 'πάγω καλά, (καὶ τὸ ἐναντ.). » Εὖ φερομένης τῆς γεωργίας, « Ξεν. » Εὖ φερόμενον παρ' αὐτοῖς κατὰ τὴν προτέραν ναυαρχίαν, « αὐτ.

Φερωνυμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Ἔχω ὄνομα σύμφωνον μὲ τὸ πρᾶγμα (ἀπὸ τοῦ ὁπ. παρωνυμοῦμαι), εἶμαι φερώνυμος.

Φερωνυμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φερώνυμος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. τὸ ὄνομα ἔχει πραγματικὴν σημασίαν ἢ συμφωνεῖ μὲ τὸ πρᾶγμα (ἀπὸ τοῦ ὁπ. παρωνομάσθη), εἶνε καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα. » Λύχνις... λύχνοιο φερώνυμος, « Νόνν., (παρβλ. Ἐπώνυμος).

Φερωνύμως, ἐπίρ. Κατὰ φερωνυμίαν, συμφώνως (τὸ πρᾶγμα) μὲ τὸ ὄνομα.

Φεῦ [φῦ]! ἐπίρ. ἢ ἐπιφών. Σχετλ. ἢ Θαυμ. » Φεῦ τοῦ ἀνδρός!, « Ξεν., κρίμα 'ς τὸν ἄνθρωπον! » Φεῦ τῆς Ἑλλάδος, ὅπου μηδίζουσιν ἡμῖν οἱ Λάκωνες! « Πλ., 'αλήμων ὦ! » Φεῦ τοῦ κάλλους! « Αξ., = Βαβαί! τί κάλλος! » Φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν πρόσφθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἐν χρόνῳ μακρῷ! « Σοφ., ὤ, τι χαρά!

Φευγέμεν, Π. ἀντὶ Φεύγειν, ἀπαρ. καὶ

Φεύγεσκεν, Π. ἀντὶ Ἔφευγε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Φεύγω.

Φεύγυδρος (ὁ, ἡ), ὁ φεύγων (ἀποφεύγων, ἀποστρεφόμενος) τὸ ὕδωρ, ὑδροφόβος.

Φεύγω [φέβομαι], Μ. φεύξομαι καὶ φευξοῦμαι (ἀόρ. Ἔφυγον, πρκ. Πέφευγα καὶ Π. Πέφυγμαι, καὶ τὸ θετ. Φευκτέον). Φεύγω (διωκόμενος ἢ φοβούμενος) (συνκδχ.) ἐκφεύγω, διαφεύγω· ἀποφεύγω· ἀποποιοῦμαι. » Φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε διώκων, « Ὅμ. » Λαθὼν φύλακας, φεῦγον, « Ἰλ. Ι. » φεῦγεν πεφοβημένος, « Θκρ. » Φεύγεις, ὥσπερ ὄϊς, λύκον ἀθρήσασα, « αὐτ. » Τί πόκα φεύγοντα διώκεις; « αὐτ. » Ὤχετο φεύγων, « αὐτ. (καὶ αἰτ. ἐλλ.) » Σπήλυγγα φυγὼν Κύκλωπος, « αὐτ. » Ὅσοι φύγον ὄλεθρον, « Αξ » Πόλεμον πεφευγότες, ἠδὲ θάλασσαν, « Ὀδ. Α. » Οὐ φεύγεις τὸν ἔρωτα, « Θκρ. » Μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν, « Ὅμ. » Οὐκ ἔφυγε τὴν ἐλπίδα σαίνουσαν, « Πλ. » Βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακόν, ἠὲ ἁλώῃ, « Ἰλ. Ξ. » Ὃς ἂν φεύγων καταφύγῃ ἐς τούτους, « Ἡρ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Ἡνίοχον φύγον ἡνία, « Ἰλ. Ψ., τοῦ ἔφυγαν ἀπὸ τὸ χέρι. (ἢ μὲ δύο αἰτ.) » Ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; « Ὅμ. (καὶ γεν. σπν. προθ.) » Τῆς νόσου πεφευγέναι, « Σοφ. » Πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων, « Ὀδ. Α., ἀπηλλαγμένος. (καὶ προθετ.) » Ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς, « Θκρ. (καὶ πθ.) » Ἰχθύες ὑπὸ δελφῖνος φεύγοντες, « Ἰλ. Φ. (καὶ μτνμ.) » Ὁ χρόνος ἄνυτο φεύγων, « Θκρ. (καὶ ἀπαρ.) » Ξεινικοῖσι νομαίοισι αἰνῶς χρᾶσθαι φεύγουσι, « Ἡρ. 2) (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ τὴν πατρίδα ἢ ἐκ τῆς πατρίδος) εἶμαι ἢ γίνομαι φυγὰς (ἐξόριστος), καταδικάζομαι νὰ φύγω ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, ἐξορίζομαι. » Φεύγω, ἐπεὶ υἷα κατέκτανον Ἰδομενῆος, « Ἰλ. Ν. » Καί γάρ τις, φῶτα κατακτείνας, φεύγει, προλιπὼν πατρίδα γαῖαν, « Ὀδ. Ψ. » Φεύγειν οἴκοθεν, « Ξεν. » Φεύγειν ἐφ' αἵματι (ἐπὶ προδοσίᾳ), « Αξ. (καὶ γεν. προθετ. ὡς πθ.) » Ἔφυγον ὑπὸ τοῦ δήμου, « Ἡρ., Ξεν. (καὶ αἰτ. τρπλγ.) » Ἀειφυγίαν φεύγειν, « Πλάτ., ἐξορίζεσθαι διὰ πάντα (διὰ βίου). (καὶ ἀπολ.) » Οἱ φεύγοντες, « Ξεν., οἱ φυγάδες. 3) (μτνμ. μετὰ καὶ χωρίς: τὴν δίκην) ἐγκαλοῦμαι (εἶμαι ἐναγόμενος) εἰς τὸ κριτήριον, καταδιώκομαι δικαστικῶς. » Φεύγεις δὲ τὴν δίκην, ἢ διώκεις; « Πλάτ. » Πέντε ταλάντων δίκην φεύγειν, « Ἰσκρ. » Φεύγοντα ταύτην τὴν αἰτίην, « Ἡρ. » Πολλάκις μὲν φυγών, μηδέποτε δὲ ἐξελεγχθεὶς ἀδικῶν, « Δμ. (καὶ γεν.) » Φεύγειν (ἐνν. δίκην) φόνου (ξενίας κτλ.), « Ῥτρ., καταδιώκεσθαι διά. (καὶ προθετ. ὡς παθ.) » Φεύγει ὑπ' ἐμοῦ ταύτην τὴν δίκην, « Δμ.

Φεύζω, Μ. φεύξω, Π. θρηνολογῶ φωνάζων φεῦ φεῦ! οἰμώζω.

† Φευκταῖος, α, ον. Φυγῆς ἄξιος, ἀποτρόπαιος.

Φευκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Φεύγω.

Φευκτιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω ἐπιθυμίαν (διάθεσιν) νὰ φύγω, πρὸς φυγὴν βλέπω.

Φευκτικός, ή, όν. Εὔκολος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ φεύγειν.

Φευκτός, ή, όν. Τὸν ὁπ. ἔφυγεν ἢ δύναται ἢ πρέπει νὰ φύγῃ (ν' ἀποφύγῃ) τις.

Φευξείω (χωρὶς Μ.) καὶ

Φευξιάω-ῶ, = Φευκτιάω.

Φεύξιμος, η ἢ ος, ον, = Φύξιμος, [ἐκ τοῦ

Φεῦξις, εως (ἡ), = Φύξις.

Φέψαλος (ὁ), σπινθὴρ (κυρ. καὶ μτνμ.). » Οὐδὲ φεψάλυξ καταλέλειπται, « Ἀρσφ., οὔτε ἴχνος, (κατὰ λέξ.) οὔτε διὰ προσάναμμα.

Φεψαλόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. μεταβάλλω τι εἰς στάκτην, κατακαίω.

Φεψάλυξ, υγος (ἡ), Π. καὶ

† Φέψελος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Φέψαλος.

Φέως, ω (ὁ), εἶδ. φυτοῦ (ἀκανθ.), (παρβλ. Φλέως).

Φή, ἐγκλιτ. Π. ἀντὶ Φησί, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνσ. καὶ

Φῆ, Π. ἀντὶ Ἔφη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τῆς ὁρσ. καὶ

Φῇ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Φημί.

Φῆ ἢ Φῇ [ἧ, πῆ], Π. (σπν.) ἀντὶ Ὡς, καθώς.

Φηγινέος-οῦς, έη-ῆ, έον-οῦν, Π. ἀντὶ-

Φήγινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ ξύλον φηγοῦ, δρύϊνος.

Φηγός (ἡ), [φαγεῖν], εἶδ. δρυὸς καρποφορούσης στρογγυλὰ φαγώσιμα βαλανίδια.

Φηγότευκτος (ὁ, ἡ), [φηγός, τεύχω]. κατεσκευασμένος ἀπὸ ξύλον φηγοῦ, δρύϊνος.

Φηγών, ῶνος (ὁ). δρυμὼν ἀπὸ φηγούς.

Φήῃ, Π. Ἰων. ἀντὶ Φῇ, ὑποτ. τοῦ Φημί.

† Φηληκίζω, Μ. ίσω, = Φηλόω.

† Φηληκόθρεπτος (ὁ, ἡ). θρεμμένος μὲ ἄγουρα σῦκα (μὲ φήληκας).

Φῆληξ [φηλός], ηκος (ὁ). σῦκον ἄγουρον (ὄλυνθος) τὸ ὁπ. ὁμοιάζει ὥριμον (ἀπατᾷ τὴν ὅρασιν).

Φηλήτης, ου ἢ οῦ (ὁ). ἀπατεών, πανοῦργος· κλέπτης, [ἐκ τοῦ

† Φηλός [σφάλλω;], ή, όν ἢ Φῆλος (ὁ, ἡ). ἀπατηλός, δόλιος, (ὅθ. ἴσ. τὸ Γαλλ.) filou.

Φηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀπατῶ, (ὅθ.

Φήλωμα (τὸ). δόλος, ἀπάτη, γέλασμα καὶ

Φήλωσις, εως (ἡ). τὸ ἀπατᾶν.

† Φῆμα (τὸ), Γλσ [φημί]. λόγος, ῥῆμα.

Φήμη (ἡ), (ἐν γέν.) λόγος θρυλλούμενος (φημιζόμενος), ᾀδόμενον· εἴδησις· (ἰδιαιτ.) φωνὴ μαντικὴ (προδηλωτικὴ τοῦ μέλλοντος), οἰωνός· μαντεία, πρόῤῥησις, (παρβλ.) Κληδὼν καὶ Ὀμφή· (συχνότ.) κοινὴ γνώμη, ὑπόληψις (τὴν ὁπ. ἔχουν οἱ ἄνθρωποι περί τινος), ὄνομα, [ἐκ τοῦ

Φημί [† φάω], Μ. φήσω (ἀόρ. Ἔφην ἢ Ἔφησα καὶ μσ. Ἐφάμην, ὅθ. ἡ μτχ. Φάμενος καὶ ἡ ἀπαρ. Μ. Φάσθαι). (ἐν γέν.) Λέγω· (ἰδιαιτ.) λέγω τὸ Ναί, συμφάσκω, καταφάσκω, ἢ· λέγω μὲ τὸν νοῦν μου, φρονῶ, νομίζω, ὑποθέτω· (ἐνίοτε) ὑπόσχομαι. » Ἔφασαν ταῦτα ποιήσειν, « Ξεν. » Χρυσὸν εἴφ', ὅς μιν κτάνῃ, « Εὐρ., ἐπεκήρυξεν. » Φήμ' ἐγώ, « Φρ., μάλιστα, σύμφωνος! » Ἄν τε ἐγὼ φῶ, ἄν τε μή, « Αξ. » Φασὶ καταψεύσει γάρ, « Ἀρσφ. » Τὸν τίνα φῄς; « αὐτ. » Ἔφη λέγων, « αὐτ. » Ὥς φασι (ἢ ἁπλ.) » Φασι, « λέγουν, καθὼς λέγουν, λέγεται ἕνας λόγος. » Οὐκ ἔφασαν ἐπιτρέψαι, « Λσ., (ἀντὶ) Ἔφασαν οὐκ ἐπιτρ. » Ἐὰν μή τις φῇ ποιεῖν, « Δμ., (ἀντὶ) Ἐάν τις φῇ μὴ π. » Οὐκ ἔφη αὐτός, ἀλλ' ἐκεῖνον στρατηγεῖν, « Θκ. » Ἦ φής, ὡς κτλ., « Ὅμ., νομίζεις; » Φαίης κεν, « αὐτ., ἤθελες εἰπεῖν (νομίσῃ). » Ἁλίσκεσθαι ἔφασαν τῷ δρόμῳ, « Ξεν., ἐνόμισαν. » Ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, « Ἰλ. Α. = Ἰσοφαρίζειν.

Φημίζω, Μ. ίσω, Π. λέγω, ἐκφράζω· διαδίδω φήμην τινά, θρυλλῶ· ὀνομάζω. » Συντόμως ἐφήμισα, « Αἰσχλ., ἐξέφρασας.

Φῆμις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Φήμη, λόγος θρυλλούμενος, ὁμιλία γινομένη εἰς συνάθροισιν ἀνθρ. (εἰς συνέλευσιν λαοῦ), κοινὴ γνώμη. » Αἰδομένη δήμοιο φῆμιν, « Ὀδ. Π.

† Φημισμός (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Φήμη.

Φῆν, Π. ἀντὶ Ἔφην.

Φῆναι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φαίνω.

Φήνη (ἡ), [πεφνεῖν;], εἶδ. ἀετοῦ, γυπαίετος ἢ ἁλιαίετος, (Γαλλ.) orfraie.

Φήρ, φηρός (ὁ), Π. Αἰολ. ἀντὶ Θήρ (ὅθ. τὸ Λτν. fera), (ἰδιαιτ.) Κένταυρος ἢ Σάτυρος, (ὅθ.

Φήρεα (τὰ). τὰ πρηξίματα τῶν παρωτίδων (ἀδένων), ὅμοια μὲ τὰ κέρατα τῶν σατύρων ἢ (πιθανώτ.) μὲ ταῖς παραμαγούλαις τῶν πιθήκων, (παρβλ. Σατυρίασις 3).

Φηρίον (τὸ), Π. Αἰολ. ἀντὶ Θηρίον.

Φηρομανής, έος (ὁ, ἡ), Π. Αἰολ. ἀντὶ Θηρομανής, ἀγαπῶν μανιωδῶς τὰ θηρία, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου).

Φής, Π. ἀντὶ Ἔφης, β'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Φής (καὶ ὄχι Φῄς), β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἐνσ. τῆς ὁρσ. καὶ

Φῇς, β'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Φημί.

Φῆσθα, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἔφης = Ἔφησθα.

Φήτρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Φράτρα.

Φθαίρω, Μ. φθαρῶ, Δ. Π. ἀντὶ Φθείρω.

Φθάμενος, η, ον, Π. μσ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. καὶ

Φθάν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἔφθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ

Φθάνω [συγγ. τῷ † Πτάω = Ἵπταμαι], Μ. φθήσομαι καὶ (μτγν.) φθάσω (ἀόρ. Ἔφθασα καὶ β'. Ἔφθην [ὅθ. εὐκτ. Φθαίην, ὑποτ. Φθῶ, ἀπαρ. Φθῆναι καὶ μτχ. Φθάς ἢ Π. Φθάμενος], πρκ. Ἔφθακα). Φθάνω (Ὑπάγω πρῶτα) πρωτύτερα ἀπὸ ἄλλον, προφθάνω, προλαμβάνω· (συνήθ. μὲ μτχ. ἄλλου ῥήμ.) κάμνω τι ἢ γίνομαι πρὶν γένῃ (ἄλλο τι), (ἁπλ.) κάμνω τὸ ὀγληγωρότερον. (μὲ αἰτ.) » Τόσον με ἔφθασας, ὅσον ἐγὼ πρὶν τρέχων ἔφθαξα τόν.., « Θκρ. » Φθάσας ὁ Ἀθηναίων ἄγγελος τὸν Λακεδαιμονίων, « Ἡρ., προαρπάσας τὸν λόγον. (καὶ μτνμ.) » Φθάσαντες τὴν δίωξιν, « Πλ., προλαβόντες τοὺς διώκοντας. » Φθάσας τὸν λο-

γισμθῇ, « Λξ., πρὶν (χωρὶς νὰ) συλλογισθῇ. (καὶ προθετ.) » Φθάνει πᾶσαν ἐπ' αἶαν, « Ἰλ. Ι. » Φθάνειν εἰς πόλιν, « Ξεν. (καὶ ἀπολ.) »Φθάνων, ὅπου τάχους δέοι, « αὐτ. » Κἂν μὲν φθάσωμεν, ἔστι σοὶ σωτηρία· ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, « Εὐρ. (συχνότ. δὲ πρὸς μτχ. ἢ σπαντ. ἀπαρ.) » Ἵνα μή τις φθαίη βαλών, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθῃ, « Ἰλ. Κ., προλάβῃ καὶ τὸν κτυπήσῃ. » Ἴωμεν μὴ φθέωσι περαιωθέντες ἐκεῖνοι, « Ὀδ. Ω., μὴ μᾶς προλάβουν καὶ περάσουν. (καὶ πληρές.) »Ἔφθησαν τὸν χειμῶνα ἀνασπάσαντες τὰς νέας, « Ἡρ. (ἢ μετὰ τοῦ Πρὶν) »Ἔφθη ὀρεξάμενος, πρὶν οὐτάσαι, « Ἰλ. Π. (ἢ τοῦ Ἢ) »Ἔφθης πεζὸς ἰὼν, ἢ ἐγὼ σὺν νηΐ, « Ὀδ. Λ. » Φθήσονται τούτοισι γοῦνα καμόντα ἢ ὑμῖν, « Ἰλ. Ψ. θὰ κουρασθοῦν τὰ πόδια των προτήτερα παρὰ τὰ ἰδικά σας. »Φθαίητε ἂν πολλάκις ἐξανδραποδισθέντες, ἤ τινα πυθέσθαι ἡμέων, « Ἡρ., ἠμπορεῖτε νὰ σκλαβωθῆτε, ὄχι μίαν ἀλλὰ πολλαῖς φοραῖς, πρὶν ἀκόμη χάνεις ἐξ ἡμῶν τὸ μάθῃ. »Ἔφθη κατακωλυθεὶς, « Ξεν., ἐμποδίσθη πρίν. »Καθάπερ ἔφθημεν πολλάκις προειρηκότες, « Θμς. (καὶ ἀπαρ. σπν.) » Σπεύδειν, ὅπως φθαίης εἰς ἐκκλησίαν ἐλθεῖν, « Αρςφ. » Τυχὸν ἂν φθάσειε τελευτῆσαι, πρίν.., « Ἰσκρ. » Φθάνουσι πεφθῆναι, πρὶν δράσωσι, « Ἀλ. Ἀφροδ. (καὶ κατ' ἐναλλαγ.) » Λέγε (» Τρέχε) φθάσας, « αὐτ., λέγε (τρέχε) ὀγλίγωρα, (παρβλ. Ἀνύω 3). » Οὐκ ἄλλος φθὰς ἐμεῦ κατήγορος ἔσται, « Ἡρ., κἀνεὶς ἄλλος πρὸ ἐμοῦ, ἐγὼ πρῶτος. (καὶ ἀμφότερα πρὸς μτχ.) » Φθάσας αὐτὸς αὐτὴν ἁρπάσας καὶ σχὼν γυναῖκα, « αὐτ. ‖. (ἰδιαιτ. Σημειωτ. αἱ μετὰ τοῦ Οὐ φρσ., Α':) » Οὐκ ἂν φθάνοις λέγων, « Ξεν., = Λέγε φθάσας, λέγε τὸ ὀγλιγωρότερον, (κατὰ λέξ.) δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ προφθάσῃς σὺ λέγων ἐμὲ ἀκούοντα, τόσην προθυμίαν ἔχω νὰ σ' ἀκούσω. »Οὐκ ἂν φθάνοι κατακοπτόμενος, « Δμ., θὰ κομματιασθῇ ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ, δὲν θὰ φανῇ τὸ κομμάτι του (Β':) » Οὐκ ἂν φθάνοι τὸ πλῆθος δουλεῦον, « αὐτ., εἶν' ἀδύνατον ν' ἀποφύγῃ (θᾶττον ἢ βράδιον) τὸ νὰ ὑποδουλωθῇ. (καὶ ἀπαρ.) »Οὐκ ἂν φθάνοιμι εἰπεῖν, « Πλάτ., δὲν ἠμπορῶ νὰ μή, ἢ· δὲν θέλω λείψει τοῦ νά. (καὶ ἐπιφερ. τοῦ Καὶ) » Οὐκ ἔφθημεν ἐλθόντες, ἢ νόσοις ἐλήφθημεν, « Πλάτ., μόλις (ἀκόμη δὲν) ἤλθομεν καὶ ἠσθενήσαμεν, (δηλ.) ἅμα ἤλθομεν. »Οὐ φθάνω τὸ ἓν νοῆσαι καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι, « Γργ., μόλις (ἀκόμη δὲν) προφθαίνει ὁ νοῦς μου νὰ περιλάβῃ τὸ ἓν (τῆς θεότητος πρόσωπον) καὶ μὲ θαμβόνει ἐν τῷ ἅμα ἡ λάμψις τῶν τριῶν.

Φθαρεὶς, εἶσα, ἐν, πθ. ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Φθείρω.

Φθάρμα (τό). πρᾶγμα διεφθαρμένον (χαλασμένον), σκύβαλον· ἔκτρωμα, ἀπόρριμα.

Φθαρτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ φθείρειν, φθοροποιός, καταστρεπτικός.

Φθαρτός, ή, όν. Ὁ παθὼν (ἢ ὑποκείμενος εἰς) φθορὰν, φθορᾶς ἐπιδεκτικός.

Φθάς, ᾶσα, άν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. ἢ

Φθάσω, μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Φθάνω.

Φθέγγομαι [φέγγω, ἴδε Φαίνω], Μ. φθέγξομαι (πρκ. Ἔφθεγμαι, εγξαι, εγκται κτλ.). Κάμνω νὰ ἀκουσθῇ τι, (ἐπὶ ἀνθρ.) φωνάζω· ἀντηχῶ· λαλῶ, προφέρω, ἐκφράζομαι· (ἐπὶ στρατ.) ἀλαλάζω· (μὲ αἰτ. προσ.) ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω. » Ἔφη φωνῆς ἀκούειν, .. εἴρεσθαί τε αὐτόν, ὅ, τι τὸ φθεγγόμενον εἴη τοῦτο, « Ἡρ. » Φθεγξάμενος ὀλίγῃ ὀπί, « Ὀδ. Ξ. »Τῇ αὐτῇ φωνῇ ἐστιν ἀνθρώπῳ καὶ αἰδημόνως ἢ θρασέως φθέγγεσθαι, « Ξεν. »Φθέγξεῖταί τι καλὸν (ἡ ἀοιδός), « Θκρ., θὰ ψάλῃ. » Παλάμαις φθέγγομαι, « Ἐπγρ., χειροκροτῶ. (καὶ ἐπὶ ζ.) » Αἶς ἐσακούσας ἀποπροθι νεβρῶ φθεγξαμένας, « αὐτ. »Ὅτευ ἂν ὁ ἵππος πρῶτος φθέγξηται, « Ἡρ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) »Βροντὴ δεξιὰ ἐφθέγξατο, « Ξεν.

Φθεγκτός, ή, όν. Ὁ ἐκφραζόμενος διὰ φθογγῆς, λαλητός· φωνητικός, ἠχητικός.

Φθέγμα (τό). φωνὴ φθεγγομένου, ἦχος φωνῆς, (κοιν.) λαλιά. » Ἦν λαλῆς δ', ὅπως τῷ φθέγματι γυναικιεῖς, « Ἀρςφ.

Φθεγματικός, ή, όν. Ὁ φθεγγόμενος (λαλῶν), φωνητικός. » Μαντεῖον —, « Μξμ.

Φθείμην, εῖο, εῖτο, πθ. ἢ μσ. ἀόρ. β'. τῆς εὐκτ. τοῦ Φθίνω.

Φθείομεν, Π. ἀντὶ Φθῶμεν, ά. πλθ. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Φθάνω.

Φθείρ [φθείρω], φθειρός (ὁ), (ἡ δοτ. πλθ. Φθερσί). ψεῖρα. 2) εἶδος θαλασ. πολύποδος (;) ὁ ὁπ. προσκολλᾶται εἰς τὰ ὀψάρια. 3) ὁ καρπὸς ἢ τὸ βλαστάρι τῆς φθειροφόρου πίτυος. 4) (Γλσ.) ἡ μέση τοῦ τιμονιοῦ.

;**Φθειριάζω**, Μ. άσω, = Φθειριάω.

Φθειρίασις, εως (ἡ). τὸ πάθος τοῦ φθειριῶντος, (κατὰ τὸν Γαλ.) εἶδος πιτυριάσεως τῶν βλεφαρίδων.

Φθειριάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω ἢ Κάμνω φθεῖρας, ψειριάζω. 2) πάσχω φθειρίασιν.

Φθειρίζω, Μ. ίσω. Συλλέγω τοὺς φθεῖράς τινος (καὶ μσ. τοὺς φθεῖράς μου), ψειρίζω, -ομαι.

Φθειρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ τοὺς φθεῖρας, ψειρίτικος.

Φθειριστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φθειρίζειν. » Φθειριστική (ἐνν. τέχνη), « Πλάτ., ἡ ψειροπιαστική.

†**Φθειροκομίδης** [φθείρ, κομίζω], (ὁ). γεμάτος ψεῖρας, ψειριάρης.

Φθειροκτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκοτόνω ψεῖρας.

Φθειροποιός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων ψεῖραις. = Φθειροφόρος.

Φθειροτραγέω (τρωκτέω)-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω φθεῖρας (ψεῖραις) ἢ καρποὺς τῆς φθειροφόρου πίτυος, εἶμαι-

Φθειροφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων φθεῖρας ἢ τρεφόμενος μὲ τοὺς καρποὺς τῆς φθειροφόρου πίτυος ἢ (ἁπλ.) μὲ βλαστάρια δένδρων.

Φθειροφόρος (ὁ, ἡ). (πίτυς) ἡ καρποφοροῦσα φθεῖρας (μικροὺς στροβίλους).

Φθείρω [συγγ. τῷ Φθίνω καὶ Τείρω], Μ. φθερῶ (ἀορ. Ἔφθειρα, πρκ. Ἔφθαρκα ἢ μσ. Ἔφθορα καὶ πθ. Ἔφθαρμαι, ἀορ. πθ. Ἐφθάρθην καὶ συχνότ. Ἐφθάρην ἢ ὁ μέλλ. Φθαρήσομαι). Χαλνῶ (νεθειῶ)· διαφθείρω· ἀφανίζω· (ἐπὶ χρωμ.) ἀλλοιόνω διὰ τῆς μίξεως. » Μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες, « Ὀδ. Ρ. » Φθείρειν τὴν χώραν, « Ξεν., ἐρημόνειν. » Φθείρειν κόρην, « Λξ., διαπαρθενεύειν. » Φθείρειν τὰ πράγματα, « Θκ. » Βαφὴν φθείρειν, « Αἰσχλ. (καὶ πθ.) » Τὰ μιγνύμενα τῶν χρωμάτων αἱ βαφεῖς φθείρεσθαι ὀνομάζουσιν, « Πλ. » Δυὰς προσθέσει μονάδος εἰς τριάδα φθείρεται, « Φίλ., μεταβάλλεται. » Φθείρεσθαι νόσῳ, « Θκ., κατατήκεσθαι. (καὶ προθετ.) » Δεινοί τινές εἰσι φθείρεσθαι πρὸς τοὺς πλουσίους, « Δμ., νὰ τοὺς τριγυρνοῦν (νὰ τοὺς κολακεύουν) πρὸς ὄφελός των. » Αἱ γυναῖκες ἐφθείροντο πρὸς αὐτόν, « Πλ., ἔτρεχον αὐτόκλητοι ζητοῦσαι (πρὸς ἀφανισμὸν τῆς ὑπολήψεώς των) τὴν γνωριμίαν του. (τὸ πρστ.) » Φθείρου! (ἐν εἴδει κατάρας), χάσου! ἄμε 'ς ἀνάθεμα! (καὶ προθετ.) »Οὐ φθείρῃ ἀπ' ἐμοῦ καὶ τῆς ἐμῆς οἰκίας; « Λκ., δὲν ξεκουμπίζεσαι ἀπό;

Φθειρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ φθεῖρα, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ φθειρός· γεμάτος φθεῖρας, φθειριῶν.

Φθεῖτο, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Φθείμην.

Φθείω, Π. ἀντὶ Φθέω ἢ Φθῶ.

Φθερσίβροτος (ὁ, ἡ), Π, = Φθισίμβροτος.

Φθερσιγενής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φθείρων (ἀφανίζων) παγγενεί τινα, ἐξολοθρευτὴς γενεᾶς (οἰκογενείας) ὁλοκλήρου.

Φθέρσω, Π. Αἰολ. ἀντὶ Φθερῶ, μέλλ. τοῦ Φθείρω.

Φθέω, Π. Ἰων. ἀντὶ Φθῶ, ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. ἢ

Φθῆ, Π. ἀντὶ Ἔφθη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὁρς. καὶ

Φθῇ καὶ Ἰων. Φθήῃ ἢ Φθῇσι, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τῆς ὑποτ. καὶ

Φθήσομαι, μέλλ. τῆς ὁρς. τοῦ Φθάνω.

†**Φθίδιος**, α, ον, Γλσ. ἀντὶ Φθαρτός.

Φθίμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Ἐφθιμένος, πθ. ἢ μσ. πρκ. τῆς μτχ. τοῦ Φθίνω.

Φθίνα, ης (ἡ), = Ἐρυσίβη. 2) εἶδος ἐλαίας. 3) = Φθινάς (νόσος).

;**Φθινάζω**, Μ. άσω, = Φθινάω.

Φθινάς, άδος (ἡ), = Φθίνουσα, ἡ περὶ τὸ τέλος οὖσα (τελειόνουσα). » Σελήνη —, « Λξ. » Ἡμέρα —, « ἡ πρὸς δυσμάς. 2) (ἐνεργ.) ἡ προξενοῦσα μαρασμὸν (κατατήκουσα). » Νόσος —, « ἡ φθίσις.

Φθίνασμα (τό), = Φθίσις. 2) Π. ἐλάττωσις, ὀλιγόστευσις. » Ἡλίου —, « Αἰσχλ., ἡ δύσις. [ἐκ τοῦ

Φθινάω (έω)-ῶ, Μ. ήσω. Πάσχω ἢ Ἀποθνήσκω ἀπὸ φθίσιν.

Φθινόκαρπος (ὁ, ἡ), Π. [φθίνω, καρπός] ὁ παύσας τοῦ νὰ καρποφορῇ (μὴ καρποφορῶν πλέον).

Φθινόκωλος (ὁ, ἡ), Π. [φθ. κῶλον]. ὁ ἔχων μαραμένα (ἀσθενῆ) μέλη, ἀδύνατος.

Φθινοπωρινός, ή, όν. Ὁ τοῦ φθινοπώρου.

Φθινοπωρίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Φθινοπωρινή.

Φθινοπωρισμός (ὁ), Π. ἀντὶ

Φθινόπωρον (τό), [φθίνω, ὀπώρα]. ὁ καιρὸς τοῦ ἔτους καθ' ὃν τελειόνουν τὰ πωρικά, (κύρ. εἰς τὴν Ἑλλ. τὸ ἀπὸ τῆς ἐπιτολῆς τοῦ Ἀρκτούρου μέχρι τῆς ἐπιτολῆς τῶν Πλειάδων διάστημα).

Φθινύθεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐφθίνυθε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πάρτ. τοῦ

Φθινύθω (χωρὶς Μ.), Π. ἀντὶ Φθίνω.

Φθίνυλλα, ης (ἡ), Π. Κωμ. γραῖα φθισική, στρίγλα, παληόγρηα, [ἐκ τοῦ

Φθίνω, Μ. φθίσω, (σπν.) ἀντὶ Φθίω, ‖. (συνήθ.) ἀντὶ Φθίομαι, χαλνῶ· μαραίνομαι· τήκομαι· (ἐν γέν.) φθείρομαι· (συνεκδχ.) τελειόνω, ὀλιγοστεύω. » Φθίνουσι νύκτες τε καὶ ἤματα, « Ὀμ., τελειόνουν. » Μηδέ σοι αἰὼν φθινέτω, « αὐτ., μὴ φθείρῃς τὴν ζωήν σου. (συνήθ.) » Μηνὸς φθίνοντος, « αὐτ., εἰς τὴν χάσιν (περὶ τὰ τέλη) τοῦ φεγγαριοῦ (ἢ ἐλλ.) » Δεκάτη (ἐννάτη κτλ.) φθίνοντος, « Ἀττ., ἡ 21 (22 κτλ.) τοῦ μηνός. (καὶ καταχρ.) » Τρισκαιδεκάτη φθίνοντος, « Συν., ἡ ιγ'. πρὸ τοῦ τέλους (δηλ. ἡ 18) τοῦ μηνός, (ἴδε Φθίω).

Φθινώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ ὑποκείμενος εἰς φθινάδα (νόσον), φθισικός, ἑκτικός.

†**Φθίσα**, ης (ἡ), Γλσ. = Φθίνυλλα.

Φθισήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [φθίνω, ἀνήρ]. ὁ φθείρων (ἀφανίζων) τοὺς ἀνθρ., ἀνθρωποφθόρος. » Πόλεμος —, « Ὀμ.

Φθίσθαι, Π. ἀντὶ Ἐφθίσθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φθίνω.

Φθισιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ἢ Ὑπόκειμαι εἰς φθίσιν, εἶμαι φθισικός.

;**Φθισίβροτος** (ὁ, ἡ), ἴδε Φθισίμβροτος.

;**Φθισικεύομαι**, Μ, εύσομαι, = Φθισιάω, εἶμαι-

Φθισικός, ή, όν. Ὁ ἔχων διάθεσιν ἢ συντελῶν πρὸς φθίσιν.

Φθισίμβροτος (ὁ, ἡ), Π. [φθίνω, βροτός], = Φθισήνωρ.

Φθίσις [φθίνω], εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ κατ' ὀλίγον φθορὰ (ἐλάττωσις, μείωσις)· (ἰδιαιτ.) τῆξις (μαρασμὸς) τοῦ σώματος μὲ λεπτὸν πυρετόν, εἶδ. νόσου, (κοιν.) 'κτικιόν.

Φθισίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [φθίνω, φρήν]. ὁ διαφθείρων τὰς φρένας (τὸν νοῦν, τὸ λογικόν).

Φθῖτο, Π. = Φθεῖτο.

Φθιτός, ή, όν, Π. [φθίνω] ἀντὶ Φθαρτός, θνητός· ἀποθαμμένος, (ὅθ.

Φθιτόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. (σπν.) ἀντὶ

Φθίω, Μ. φθίσω καὶ μσ. αὐτπθ. φθίσομαι (πρκ. Ἔφθιμαι, ὑπερσ. ἢ ἀόρ. Ἐφθίμην, ὅθ. εὐκτ. Φθίμην, φθῖο, φθῖτο. ἀπαρ. Φθίσθαι καὶ μτχ. Φθίμενος), Π. ἀντὶ Φθείρω, χαλνῶ· φονεύω· διαφθείρω. ‖. (καὶ ἐλλ. ἢ συχνότ. μσ. αὐτπθ.) φθείρομαι, χαλνῶ, μαραίνομαι· παρακμάζω· ὀλιγοστεύω· τελειόνω· ἀποθνήσκω, χάνομαι. » Τῇσι τοκῆας φθῖσαν θεοί, αἱ δ' ἐλίποντο ὀρφαναί, « Ὀδ. Υ. (καὶ οὐδ. ἢ μσ. αὐτπθ.) » Ὥς κε δόλῳ φθίῃς, « Ὀδ. Β. » Κλαῖε μόρον οὗ παιδός, ὅς οἱ ἔμελλε φθίσεσθ' ἐν Τροίῃ, « Ἰλ. Ω. » Πρίν κε καὶ νὺξ φθῖτο, « Ὀδ. Κ., ἠμπορεῖ νὰ τελειώσῃ. » Τοὺς δὲ δ' ἔα φθινύθειν, « Ἰλ. Β., ἄφες τους νὰ χαθοῦνε (ἴδε καὶ Φθίνω).

Φθογγάζομαι, Μ. άσομαι, = Φθέγγομαι.

Φθογγάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Φθόγγος. 2) εἶδ. σφυρίκτρας.

Φθογγή (ἡ), = Φθόγγος.

Φθογγήεις, εσσα, εν, Π. φωνητικός, ἠχητικός, φωνητικός, [ἐκ τοῦ

Φθόγγος (ὁ), [φθέγγομαι]. φωνὴ λαλοῦντος, ἦχος φωνῆς· (Γρμτ.) φωνῆεν.

Φθόη (ἡ), = Φθίσις, 'κτικιόν.

Φθοΐς, ΐος (ὁ) ἢ Φθοΐς, ΐδος (ἡ), εἶδ. στρογγυλοῦ ζυμαρικοῦ ἀπὸ τυρί, ἀλεύρι καὶ μέλι. 2) εἶδ. φιάλης πλατείας ἢ περιφεροῦς. 3) (ἰατρ.) καταπότιον, χάπι.

Φθοῖς, κατὰ κρσ. ἀντὶ Φθόεις, ὀνμς. ἢ αἰτ. πλθ. τοῦ Φθοΐς.

Φθοΐσκος (ὁ), ὑποκόρ. τοῦ Φθοΐς (3), χαπάκι, (ἄλλ.) Τροχίσκος.

Φθονερία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φθονερός, ά, όν. Ὁ κυριευμένος ὑπὸ φθόνου, ζηλιάρης, βάσκανος· (εἰς τὸν Ἡρ. Ἰσ.) νεμεσητός, ἐπίφθονος. » Τὸ θεῖον πᾶν φθονερόν τε καὶ ταραχῶδες, « Ἡρ., τὰ τῆς τύχης ἐπίφθονα καὶ ἄστατα (ἀβέβαια), (ἀλλὰ παρβλ. Ζ'., 10, ε, καὶ τὴν Γρφ.). » Διὸ οἱ μεγάλα πράττοντες καὶ εὐτυχοῦντες, φθονεροί εἰσιν, « Ἀρστ.

Φθονερῶς, ἐπίρ. Μὲ φθόνον.

Φθονέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ.) Αἰσθάνομαι φθόνον πρός τι ἢ τινα, βλέπω μὲ φθονερὸν (βάσκανον) ὄμμα, ζηλεύω· (μὲ γεν. ἐκ δ'.) λυποῦμαι (ἀπὸ φθόνον) νὰ μεταδώσω τι εἴς τινα· (μὲ ἀπαρ.) δὲν ὑποφέρω νὰ γένῃ τι. » Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ, « Ἡσ. » Πολιήτης πολιήτῃ εὖ πρήσσοντι φθονέει, « Ἡρ. (καὶ προθετ.) » Ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς αὐτοῦ φθονήσονται, « Ξεν. » Ἐφ' οἷς ἕτεροι ποιήσαντες ἐτιμήθησαν, μὴ φθονεῖν, « Δμ. (καὶ γεν. ἐλλ. ἐκ δ'.) » Ὦ Κάτων, φθονῶ σοι τοῦ θανάτου, « Πλ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Κυρία γενομένη τοσούτων ἀγαθῶν, οὐκ ἐφθόνησε τοῖς ἄλλοις, « Ἰσκρ., δὲν ἐλυπήθη (ἐφειδωλεύθη) νὰ τὰ μεταδώσῃ. » Ἐφθόνησάς μοι τοῦ ζωμοῦ, « Θφρ., ἐλυπήθης νὰ μὴ φάγω καὶ ἐγώ. (ἢ ἀπαρ.) » Οὐκ ἄν σοι τούτων φθονέοιμι καὶ οἰκτρότερ' ἄλλ' ἀγορεῦσαι, « Ὀδ. Λ. »Φθονήσας ὠφεληθῆναι τοῖς πένησι, « Πλ. » Οἱ θεοὶ ἐφθόνησαν ἄνδρα ἕνα τῆς τε Ἀσίης καὶ τῆς Εὐρώπης βασιλεῦσαι, « Ἡρ. (καὶ ἀναλ.) » Πολλοὶ τῶν φθονεῖν εἰθισμένων, ἐάν τις ἐν τῇ πόλει προθυμῆται χρηστὸς εἶναι, « Ασ. (ἢ αἰτ. σπν.) » Παρεκαλοῦντο μὴ φθονῆσαι τοῖς ἑαλωκόσι τὴν σωτηρίαν, « Πλβ. » Μὴ φθόνει, εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν, « Σοφ.

Φθόνησις, εως (ἡ), σπν. ἀντὶ Φθόνος.

Φθονητικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.)-ικῶς. Φύσει φθονερὸς (ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ φθονεῖν).

Φθόνος (ὁ), [φθίνω]. τὸ πάθος τοῦ φθονεροῦ, λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, μῖσος ἀπὸ φθόνον, ζήλεια· (ἐπὶ θεῶν) νέμεσις· (ἐπὶ πραγμ.) τὸ ἐπίφθονον (νεμεσητὸν) ἢ ἐπονείδιστον τοῦ πράγματος. » Οὐδεὶς φθόνος, « φρσ., μετὰ πάσης χαρᾶς, δὲν ὑπάρχει τι τὸ κωλῦον, ἔστω! (καὶ γεν.) » Φθόνος οὐδεὶς ἀναβάσεως, « Γργ., τίποτε δὲν ἐμποδίζει τὴν ἀνάβασιν.

Φθορά (ἡ), τὸ φθείρειν ἢ φθείρεσθαι, χαλασμός· ἀφανισμός, ὄλεθρος· λοιμός, θάνατος· διακόρησις (παρθένης)· (ζωγραφ.) ἡ διὰ τῆς μίξεως ἀλλοίωσις τῆς βαφῆς. » Τὰς μίξεις τῶν χρωμάτων οἱ ζωγράφοι φθορὰς ὀνομάζουσι, « Πλ.

Φθορεύς, έως (ὁ). ὁ φθείρων (χαλνῶν, διαφθείρων κτλ.). » Κόρης —, « Λξ., ὁ φθείρας τὴν παρθενίαν της.

Φθορικός, ή, όν. Φθορᾶς ποιητικός, φθαρτικός.

Φθοριμαῖος, α, ον. Φθορίμῳ ὅμοιος.

Φθόριμος, η ἢ ος, ον. Φθορᾶς ἐπιδεκτικὸς ἢ παραίτιος, φθαρτὸς ἢ φθόριος.

Φθόριος (ὁ, ἡ), = Φθορικός, φθοροποιός. ‖. (οὐσ.) Φθόριον (ἐνν. φάρμακον), « Ἰατρ., τὸ χρησιμεῦον πρὸς φθορὰν (ἀποβολὴν) ἐμβρύου, (ἄλλ.) Ἐκβόλιον.

Φθορεργός (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φθοροποιός.

Φθορόοικος (ὁ, ἡ), = Οἰκοφθόρος.

Φθοροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ φθοράν, εἶμαι-

Φθοροποιός (ὁ, ἡ). φθόρου (φθορᾶς) ποιητικός, φθαρτικός.

Φθόρος (ὁ), = Φθορά, χαλασμός, ἀφανισμός· (ἰδιαιτ.) σκοτωμὸς ἀνθρώπων. »Οὐκ ἐς φθόρον; « Ἀρςφ., (εἶδος κατάρας), δὲν πᾶς 'ς τ' ἀνάθεμα;! » Ἴν' ὁ φθόρος, ἔνθα νάοιτο, « Καλλ., ἂς πάγῃ 'στὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ (κατὰ διαβόλου κτλ.)! 2) (ἐπιθετ.) φθορᾶς ἄξιος (κοιν. τῆς ὀργῆς τοῦ θεοῦ) ἄνθρωπος, ἐξώλης, (παρβλ.) Ὄλεθρος.

Φθορώδης, εος (ὁ, ἡ). φθοροποιός. » Τὸ φθορῶδες τοῦ ἀέρος, « Ἡρωδ., τὸ νοσῶδες.

†**Φθύσδω**, Δ. ἀντὶ Πτύω, (εὔχρ. κυρ. εἰς τὸ Ἐπιφθύσδω).

Φι καὶ **Φιν**, συλλαβὴ προστιθεμένη κατὰ προσσχηματισμὸν Π. Ἰων. εἰς τὰς γεν. καὶ δοτ. τῶν ὀνομάτων, Ὀστεόφιν, Δεξιτερῆφι κτλ., (ἴδε Οὐρανόφι).

Φῖ (τό), ἄκλ. τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου Φ.

Φιαλεῖς, **Φιαλῶμεν**, Π. κατ' ἀποκ. ἀντὶ Ἐφιαλεῖς, -ῶμεν, β'. ἑν. ἢ ά. πλθ. πρσ. τοῦ μελλ. τοῦ Ἐφιάλλω, Ἀττ. ἀντὶ Ἐπιάλλω.

Φιάλη (ἡ), [πίνω;]. ἀγγεῖον διὰ ποτόν, ποτῆρι (πλατύ), κοῦπα, τάσι· (ἐνίοτε) κάλπη. 2) (μτνμ. διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) = Ἀσπίς. 3) = Φάτνωμα (τῆς στέγης καὶ τοῦ ὑπερθύρου), (Διόδ. Γ', 47).

Φιαληφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν) φιάλην.

Φιάλιον (τό) καὶ

Φιαλίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Φιάλη.

Φιαλίτης, ου (ὁ). » Ἀριθμὸς —, « πρόβλημά τι τῆς ἀριθμ. ἔχον ἀντικείμενον φιάλας, (παρβλ. Μηλίτης).

†**Φιάλλω**, ἄχρ. ἴδε Φιαλεῖς.

Φιαλοειδής, ές (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδ. (σχῆμα) φιάλης.

Φιαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκάπτω (Κοιλαίνω) τι εἰς εἶδος φιάλης, (ἰδιαιτ. γεωργ.) ξελακκόνω.

Φιαλώδης, εος (ὁ, ἡ), = Φιαλοειδής.

Φιαλωτός, ἡ, όν. Κοῖλος καὶ στρογγυλὸς εἰς σχῆμα φιάλης. » Θρίδαξ—, « Γεωπον., ἡ ὁμοιάζουσα τὸ κραμβολάχανον, (Γαλλ.) pommée.

Φιαρός, ά, όν, Π. (κυρ.) = Πιαρὸς, λιπαρός· (συνκδχ.) = Στιφρός, εὔσαρκος· (ἐνίοτε) λευκὸς ἢ στιλπνός. » Γρηῦς—, « Νίκ., ἡ τσύπα τοῦ γάλακτος, τὸ (Τσρκ.) καϊμάκι. » Φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς,« Θκρ.

Φιαρόω-ῶ, Μ. ώσω καὶ

Φιαρύνω, Μ. υνῶ, Π. λαμπρύνω, ὑαλίζω, στιλβόνω.

Φιβάλεως (ἡ), (κυρ. συκῆ ἢ ἰσχὰς ἢ μυῤῥίνη) ἡ ἐκ τῆς Φιβάλεως (τόπου τινὸς τῆς Ἀττ. ἢ Μεγαρ.).

Φιβάκνη (ἡ), Ἀττ. Π. ἀντὶ Πιθάκνη.

Φιδέσθαι, σπν. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φείδομαι.

Φιδίτιον (τὸ), = Φειδίτιον.

Φίδομαι, Π. σπντt. ἀντὶ Φείδομαι, [ἐκ τοῦ

Φιδὸς, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Φειδὸς, φειδωλός.

Φιερός, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ Φιαρός.

Φιλάβουλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θέλων νὰ ἦνε ἄβουλος, θεληματικῶς ἀστόχαστος.

Φίλαβρος (ὁ, ἡ). φίλος τῆς ἀβρότητος, δελικάτος.

Φιλαγαθία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλάγαθος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -γάθως. Ὁ ἀγαπῶν τὸ ἀγαθὸν ἢ τοὺς ἀγαθοὺς, φύσει εὐεργετικὸς (ἐνάρετος), ἐθελάγαθος.

† Φιλαγέννητος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.) ὁ ἀγαπῶν νὰ δογματίζῃ ἐπὶ θεοῦ τὸ ἀγέννητον.

Φιλάγλαος (ὁ, ἡ), Π. [φιλέω, ἀγλαός]. ὁ ἀγαπῶν τὸ λαμπρὸν (τὸ ἔνδοξον), φιλόκαλος.

Φιλάγραυλος (ὁ, ἡ), Π. [φ. ἄγραυλον]. ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀγροτικὸν βίον (τὴν ἐξοχήν). » Πὰν—, « Ἐπγρ.

Φιλαγρέτης, ου (ὁ) καὶ Φιλαγρέτις, ιδος (ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἄγραν (τὸ κυνήγιον).

Φιλαγρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τοὺς ἀγροὺς (τὴν ἐξοχήν), εἶμαι-

Φίλαγρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀγροὺς (τὰς ἐξοχὰς), φιλάγραυλος.

Φιλαγρότις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Φιλαγρέτις.

Φιλάγρυπνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀγρυπνῇ (ἀγρυπνῶν εὐχαρίστως ἢ συνήθως).

Φιλάγων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἢ συνεθιζόμενος εἰς τοὺς ἀγῶνας. » Κισσὸς —, « Ἐπγρ.

Φιλαδελφία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλάδελφος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) -δέλφως. Ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀδελφοὺς ἢ τὰς ἀδελφάς του. ‖. (οὐσ.) εἶδος ἀνθοφόρου θάμνου, (Ἐπ.) ἡ συριγγὰς, (Γαλλ.) seringat, ἡ (κατ' ἄλλ.) τὸ Ιασεμί.

Φιλαδύναμος (ὁ, ἡ). ὁ συνήθως ἀδυνατίζων (προξενῶν ἀδυναμίαν).

Φιλάεθλος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Φίλαθλος.

Φιλαεῖς, εῖσα, ἐν, Δ. ἀντὶ Φιληθείς.

Φιλαθήναιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς Ἀθ. φίλος τῶν Ἀθ.

Φιλαθηναιότης (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φιλαθήναιος.

Φιλαθλητής, οῦ (ὁ) καὶ

Φίλαθλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἄθλους (τοὺς ἀγῶνας).

Φῖλαι, Π. ἀντὶ Φιλῆσαι, μσ. ἀόρ. τῆς πρς. τοῦ Φιλέω.

Φιλαίακτος (ὁ, ἡ), Π. [φ. αἰάζω]. ὁ ἀγαπῶν τοὺς θρήνους (τὰς οἰμωγάς)· ἀξιοθρήνητος.

Φιλαιδήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ αἰδῆμον (τὴν σεμνότητα), φύσει ἐντροπαλὸς (συνεσταλμένος, κόσμιος).

Φιλαίματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ αἷμα, αἱμοχαρής. » Ἄρης—, « Ἀνκρ.

Φίλαιμος καὶ

Φιλαίμων, ονος (ὁ, ἡ), = Φιλαίματος.

Φιλαίτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Φιλαίτερος, α, ον, συγκρ. ἀνμλ. τοῦ Φίλος.

Φιλαίτιος (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων νὰ εὑρίσκῃ εἰς κάθε τι αἰτίαν δυσαρεσκείας (μέμψεως), φύσει μεμψίμοιρος (παραπονιάρης, ἀνευχάριστος). » Χρὴ τοὺς φιλαιτίους φεύγειν, καὶ τοὺς εὐγνώμονας διώκειν, « Ξεν.

;Φιλακίζομαι, ίσομαι, Γλσ. ἀντὶ Χαριεντίζομαι, (ἄλλ. διορθ. Φίλ' ἀκκίζομαι).

Φιλακόλαστος (ὁ, ἡ). ἐπιῤῥεπὴς πρὸς ἀκολασίαν, ἀκόλαστος.

Φιλακόλουθος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἢ συνειθίζων νὰ ἀκολουθῇ κατόπιν, φύσει ἀκολουθητικός.

Φιλάκρατος καὶ (Ἰων.) Φιλάκρητος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ἄκρατον (οἶνον), οἰνοπότης, φίλοινος.

Φιλακριβέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι φύσει ἀκριβής, ἀγαπῶ εἰς ὅλα τὴν ἀκρίβειαν.

Φιλακροάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ἀκροάματα (τὰ τερπνὰ ἀκούσματα), (ἐν γέν.) φιλήκοος.

Φιλαλειπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ ἀλείφωμαι (καθὼς οἱ ἀθληταὶ) μὲ ἔλαιον, (συνκδχ.) Φιλογυμναστέω.

Φιλαλέξανδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν Ἀλέξανδρον, φίλος τοῦ Ἀλεξ.

Φιλαλήθεια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλαλήθης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (νὰ λέγῃ καὶ νὰ ἀκούῃ) τὴν ἀλήθειαν, εἰλικρινής.

Φιλαληθῶς, ἐπίῤ. Μὲ φιλαλήθειαν.

Φιλαλληλία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλάλληλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἀμοιβαίως. » Τὸ φιλάλληλον, « Χρσ, ἀντὶ Ἡ φιλαλληλία, ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη.

Φιλαλλογενὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀλλογενεῖς (τοὺς ἀλλοφύλους).

Φιλάλυπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ἄλυπον (τὸν ἀμέριμνον) βίον.

Φιλαλυτὴς [φ. ἀλύω], οῦ (ὁ). ὁ συνειθίζων νὰ στενοχωρῆται (νὰ ἀδημονῇ) εἰς κάθε τι.

† Φιλαμαρτήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων νὰ ἁμαρτάνῃ, ἐπιῤῥεπὴς πρὸς τὸ ἁμαρτάνειν.

Φιλάμενος, η, ον, Π. ἀντὶ Φιλησάμενος, μσ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Φιλέω.

Φιλάμπελος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς ἀμπέλους. » Εἰρήνη—, « Ἀρφ., ἐπὶ τῆς ὁπ. τελεσφοροῦν (πολλαπλασιάζονται) αἱ ἄμπελοι.

Φιλαναγνωστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὴν ἀνάγνωσιν, εἶμαι-

Φιλαναγνώστης, ου, (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀναγινώσκῃ, φίλος τῆς ἀναγνώσεως.

Φιλαναλώτης, ου (ὁ) καὶ

Φιλανάλωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐξοδεύῃ (νὰ ἀναλίσκῃ), πολυδάπανος.

Φιλανδρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φίλανδρος (ὁ, ἡ). (γυνὴ) ἀγαπῶσα τὸν ἄνδρα της ἢ τοὺς ἄνδρας.

Φιλανθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ἄνθη.

Φιλανθρακεὺς, έως (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν καὶ ἀγαπώμενος ἀπὸ τοὺς ἀνθρακεῖς, φίλος τῶν καρβουναρέων.

Φιλανθρώπευμα (τὸ). ἔργον φιλανθρωπίας, πρᾶξις φιλάνθρωπος ἢ ὑποχρεωτική, εὐεργέτημα.

Φιλανθρωπεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

Φιλανθρωπέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι φιλάνθρωπος, φέρομαι μὲ φιλανθρωπίαν.

Φιλανθρωπία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φιλάνθρωπος, ἀγάπη (εὐσπλαγχνία) πρὸς τοὺς ἀνθρ.

Φιλανθρωπικὸς, ἡ, όν, καὶ

Φιλανθρώπινος, η, ον, (καὶ ἐπίῤ.) -ανθρωπίνως. Φιλανθρώπου ἢ Φιλανθρωπίας ἴδιος.

Φιλάνθρωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀνθρώπους ἢ τὸν ἄνθρωπον, συμπαθὴς, εὐεργετικὸς, εὔσπλαγχνος· ὑποχρεωτικός. » Τὸ φιλάνθρωπον, « ἀντὶ Ἡ φιλανθρωπία.

Φιλανθρώπως, ἐπίῤ. Μὲ φιλανθρωπίαν, μὲ πρᾳότητα κτλ., μὲ ὑποχρεωτικὸν τρόπον, φιλικῶς. » Φ. χρῆσθαί τινι, « Δμ., φέρεσθαι μὲ φιλανθρωπίαν πρός.

Φιλάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Φιλήνωρ.

Φιλαοιδὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀοιδὴν ἢ τοὺς ἀοιδοὺς, φίλος τῶν ποιητῶν. » Κισσὸς—, « Ἐπγρ., ὡς ἱερὸς τοῦ Διονύσου.

Φιλάπεπτος (ὁ, ἡ). ὁ πάσχων συχνάκις ὑπὸ δυσπεψίας (ἀχωνευσίας), συνήθως κακοστόμαχος.

Φιλαπεχθημόνως, ἐπίῤ. Μὲ φιλαπεχθημοσύνην (ἐχθροπάθειαν), ἐθελεχθρῶς.

Φιλαπεχθημοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλαπεχθήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ κάμνῃ ἐχθροὺς (ἐρεθίζων μὲ τοὺς λόγους του τὸν καθένα καὶ ἀδιαφορῶν ἂν ἐκ τούτου γίνεται μισητὸς), αὐθάδης, διεστραμμένος, φίλερις.

Φιλαπεχθὴς, έος (ὁ, ἡ), = Φιλαπεχθήμων, φύσει ἀπεχθής.

Φιλαπλοϊκὸς, ἡ, όν καὶ

Φιλάπλοος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἁπλότητα (τὴν εἰλικρίνειαν), φύσει ἁπλοῦς (ἁπλοϊκός).

Φιλαπόδημος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀποδημῇ (νὰ ταξιδεύῃ).

Φιλαργυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ μὲ ὑπερβολὴν τὰ ἀργύρια, εἶμαι φιλάργυρος.

Φιλαργυρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλάργυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μὲ ὑπερβολὴν τὸν ἄργυρον (τὰ χρήματα), αἰσχροκερδής, πλεονέκτης.

Φιλάρετος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀρετὴν, φίλος τῆς ἀρετῆς.

Φιλαριστείδης, ου (ὁ). ἀγαπῶν τὸν Ἀριστείδην, φίλος ἢ μιμητὴς τοῦ Ἀριστείδου.

Φιλάρματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ἁμάξια (τὴν ἁρματοδρομίαν).

Φιλαρχαῖος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ἀρχαῖα (τοὺς ἀρχαϊσμοὺς, τὰς ἀρχαιότητας).

Φιλαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ ἄρχω, εἶμαι φίλαρχος.

Φιλαρχία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φίλαρχος.

Φιλαρχικὸς, ἡ, όν. Φιλάρχου ἴδιος ἢ φύσει φίλαρχος.

Φίλαρχος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν νὰ ἄρχῃ (νὰ ἐξουσιάζῃ).

Φιλαστράγαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ παίζῃ τὸ κότσι ἢ τὰ ζάρια, φίλος τῆς διὰ τῶν ἀστραγάλων παιδιᾶς.

Φιλασῶ, Δ. ἀντὶ Φιλήσω, μέλλ. τοῦ Φιλέω.

Φιλάσωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀσωτίαν, φίλος τῶν ἀσώτων.

Φίλατο, Π. ἀντὶ Ἐφιλήσατο ἢ (σπντt. πθ.) Ἐφιλήθη. » Ἐμοὶ μέγα φίλατ' Ἰήσων, « Ἀπλνν.

Φιλαυθόμαιμος (ὁ, ἡ), [φ. αὐθόμαιμος], = Φιλάδελφος.

Φίλαυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (νὰ παίζῃ ἢ ν' ἀκούῃ) τὸν αὐλόν.

Φιλαυτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ αὐτὸς ἐμαυτὸν, εἶμαι φίλαυτος.

Φιλαυτία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φίλαυτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μόνον τὸν ἑαυτόν του, (Γαλλ.) ἐγωϊστής,

Φιλαύτως, ἐπίῤ. Μὲ φιλαυτίαν ἢ, Ἀπὸ φιλαυτίαν.

Φιλέβδομος (ὁ ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ἕβδομον ἀριθμὸν, (τὰ 7).

Φιλέγγυος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (εὔκολος εἰς τὸ) νὰ γίνεται ἐγγυητής.

Φιλεγκλημόνως, ἐπίῤ. Ὡς φιλεγκλήμων, φιλαιτίως.

Φιλεγκλήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ εὑρίσκῃ ἐγκλήματα (προφάσεις παραπόνων), Φιλαίτιος, φιλοκατήγορος.

Φιλέεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐφίλει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Φιλέω.

Φιλέθειρος (ὁ, ἡ), [φ. ἔθειρα]. ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων νὰ εὑρίσκηται πάντοτε περὶ) τὴν κόμην (τὰς τρίχας) τῆς κεφαλῆς. » Σινδὼν—, » Ἐπιγρ., ἡ καλύπτρα.

Φιλειδήμων [φ. εἰδέναι], ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἠξεύρῃ (νὰ μανθάνῃ) πολλὰ πράγματα.

Φιλέκδημος (ὁ, ἡ), = Φιλαπόδημος.

Φιλέλαιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς ἐλαίας ἢ τὸ ἔλαιον.

Φιλελεήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐλεῇ, φύσει συμπαθητικὸς (οἰκτίρμων, ἐλεήμων).

Φιλέλεος (ὁ, ἡ), = Φιλελεήμων.

Φιλελευθέριος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐλευθεριότητα, φύσει ἐλευθέριος (πλουσιοπάροχος, μεγαλόδωρος).

Φιλελεύθερος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐλευθερίαν.

Φιλέλλην, ηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς Ἕλληνας ἢ τὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν των, φίλος τῶν Ἑλλήνων ἢ τῶν Ἑλληνικῶν.

Φιλέλπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐλπίζῃ (νὰ ἔχῃ πάντοτε ἐλπίδας).

Φιλέμπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ ἐμπόριον καὶ τὰ πρὸς τοῦτο ταξείδια.

Φιλενδεικτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ κάμνω ἐπιδείξεις, εἶμαι-

Φιλενδείκτης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὰς ἐνδείξεις (τὰς ἐπιδείξεις), φίλος τῆς ἐπιδείξεως, κενόδοξος.

Φιλένδοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀκουσθῇ (νὰ γείνῃ ἔνδοξος), φιλόδοξος.

Φιλένδοτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ ἐνδίδῃ (νὰ ὑποχωρῇ) εὐκόλως, εὔκαμπτος, εὐδυσώπητος.

Φιλένθεος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνήθως ἢ εὐκόλως γινόμενος ἔνθεος (ἐνθουσιαζόμενος).

Φιλέννυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν νύκτα (τὸ σκότος), νυκτερινός.

† Φιλέντολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (νὰ φυλάττῃ) τὰς θείας ἐντολάς.

Φιλέξοδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ ἐξέρχεται συχνά.

Φιλέοισι, Δ. Αἰολ. ἀντὶ Φιλέουσι, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Φιλέω.

Φιλεορταστὴς, οῦ (ὁ) καὶ

Φιλέορτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἑορτάζῃ, φίλος τῶν ἑορτῶν, ἑόρτιος.

Φιλεπιστήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς ἐπιστήμας ἢ (ἐν γέν.) τὰς γνώσεις (τὴν παιδείαν).

Φιλεπιτιμητὴς, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐπιτιμᾷ (νὰ ἐπιπλήττῃ) κάθε τι, καθαπτόμενος ἁπάντων.

Φιλεραστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ κάμνω τὸν ἔρωτα, εἶμαι-

Φιλεραστὴς, οῦ (ὁ). εὔκολος (ἐπιῤῥεπὴς) εἰς τὸ ἐρᾷν.

Φιλεραστία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλέραστος (ὁ, ἡ), = Φιλεραστής. 2) προσφιλὴς εἰς τοὺς ἐραστὰς (εἰς τοὺς ἐρωτολήπτους). » Ῥόδον—, « Ἐπγρ.

Φιλεράστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Φιλεραστής.

Φιλεργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ ἐργάζωμαι, εἶμαι φιλεργός.

Φιλεργία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλεργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐργάζεται (νὰ δουλεύῃ), φίλος τῆς ἐργασίας, φιλόπονος.

Φιλεργῶς, ἐπίῤ. Μὲ φιλεργίαν, φιλοπόνως.

Φιλέρημος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐρημίαν (τὴν μοναξίαν),

Φιλέριθος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἀγαπῶν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) τὴν ἐριουργίαν, προσφιλὴς εἰς τοὺς ἐριουργούς. » Ἠλακάτη—, « Θκρ.

Φίλερις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς ἔριδας (τὰς λογομαχίας, τὰ μαλώματα), φιλόνεικος.

Φιλεριστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὰς ἔριδας (τὰ μαλώματα), εἶμαι-

Φιλεριστὴς, οῦ (ὁ), = Φίλερις.

Φιλεριστικὸς, ἡ, όν. Φιλεριστοῦ ἴδιος.

Φιλέριστος (ὁ, ἡ), = Φίλερις.

Φιλέρως, ωτος (ὁ, ἡ). ἔκδοτος ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸν ἔρωτα, φίλος τοῦ ἔρωτος, ἐρωτικός.

Φιλέσπερος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑσπέραν (συνειθίζων νὰ φαίνεται κτλ. τὸ ἑσπέρας). » Ἴον—, « Ἐπγρ.

Φιλεταιρεία καὶ Φιλεταιρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φιλέταιρος (νὰ ἀγαπᾷ τοὺς φίλους, τοὺς συντρόφους του).

;Φιλεταίριον (τὸ) καὶ

Φιλεταιρὶς, ἴδος (ἡ), (εἰς τὴν Αὐδ.) ὁ ἀγριοβασιλικὸς (διότι προσκολλᾶται εἰς τὰ φορέματα), (Ἄλλ.) Κλινοπόδιον, [ἐκ τοῦ

Φιλέταιρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἑταίρους (τοὺς συντρόφους) του, καλὸς φίλος (σύντροφος).

Φιλεταίρως, ἐπίῤ. Ὡς ἂν καλὸς φίλος (σύντροφος).

Φιλετνὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ ἔτνος (τὴν φάβαν).

Φιλεύδιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν εὐδίαν (τὴν ξαστεριάν).

Φιλεύϊος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ ἐπιφώνημα Εὐοῖ Εὐάν, (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).

Φιλευκτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀγαπῶν (μεταχειριζόμενος κατὰ προτίμησιν ἢ ἀπαιτῶν) τὴν εὐκτικὴν ἔγκλισιν.

Φιλευλαβὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων (ἀγαπῶν) νὰ ἦνε εὐλαβὴς (προσεκτικὸς) εἰς κάθε τι.

;Φιλεύλειχος (ὁ, ἡ), κατὰ διόρθ. ἀντὶ Φιλεύχειλος.

Φίλευνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν εὐνὴν (τὸ κρεββάτι ἢ τὴν συγκοίμησιν).

Φιλεῦνται, Δ. Π. ἀντὶ Φιλοῦνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ Φιλέω.

† Φιλευποιία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φιλευποιΐα.

Φιλευπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ φαίνεται εὐπρόσωπος (εὔμορφος) ἢ; νὰ βλέπῃ εὔμορφα πρόσωπα.

Φιλεύτακτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν εὐταξίαν, φύσει εὔτακτος.

Φιλευτράπελος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἀστεϊσμοὺς (τὰς εὐτραπελίας).

;Φιλεύχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ἡδύνοντα τὴν γεῦσιν (τὰ χείλη), ἡδυφάγος, κοιλιόδουλος, (ἄλλ. διορ. Φιλεύλειχος καὶ ἄλλ. Φιλεύχιλος).

Φιλέφηβος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἐφήβους.

Φιλεχθὴς, έος (ὁ, ἡ), = Φίλεχθρος.

Φιλεχθρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ κάμνω ἐχθροὺς (νὰ δίδω ἀφορμὴν εἰς ἔχθραν), εἶμαι-

Φίλεχθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ κάμνῃ (ἀδιαφορῶν ἂν κάμνῃ) ἐχθροὺς, φιλαπεχθήμων, φίλερις.

Φιλέχθρως, ἐπίῤ. = Φιλαπεχθημόνως, ἐθελέχθρως.

Φιλέψιος (ὁ, ἡ), Π. [φ. ἑψία], = Φιλοπαίγμων.

Φιλέω-ῶ [φίλος], Μ. ήσω. Ἀγαπῶ (μὲ ὁποιανδήποτε ἀγάπην). » Σίμων, φιλεῖς με; Ναὶ, Κύριε· σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε, « Γρφ. » Οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, « Ἰλ. Χ. » Σχέτλια ἔργα θεοὶ οὐ φιλέουσι, « Ὀδ. Ξ. (καὶ πθ.) » Ὥστε οὐ μόνον φιλοῖο ἄν, ἀλλὰ καὶ ἐρῷο ὑπ' ἀνθρώπων, « Ξεν. » Ἥτις τῶν γυναικῶν ἐφιλεῖτο μάλιστα ὑπὸ τοῦ ἀνδρός,« Ἡρ. 2) Π. (κατὰ συνκδχ.) περιποιοῦμαι φιλοφρόνως, (κοιν.) φιλεύω. » Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, « Ὀμ. » Τοὺς μὲν ἐγὼ ξείνισσα, καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα, « Ἰλ. Γ. » Φίλος ἦν ἀνθρώποισι· πάντας γὰρ φιλέεσκεν, ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων, « Ἰλ. Ζ. (καὶ πθ.) » Χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἄμμι φιλήσεαι, « Ὀδ. Α. » Ἔπειτ, ἀτὰρ κεῖθι φιλήσεαι..., « Ὀδ. Ο. 3) (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ· τῷ στόματι) ἀσπάζομαι, φιλῶ. » Βωκόλος ὤν, ἐθέλεις με κύσαι; τάλαν, οὐ μεμάθηκα ἀγροίκως φιλέειν, « Θ.α.

στυκὰ χείλεα θλίβειν, « Θκρ. 4) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τρπρσ. μὲ ἀπαρ.) πράττω τι εἰσμένως ἢ συνήθως, συνειθίζω νά. » Φιλέει ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολούειν, « Ἡρ. » Ὀνείδεα κατιόντα ἀνθρώπῳ φιλέοι ἐπανάγειν τὸν θυμόν, « αὐτ. » Μεγάλων ἀέθλων μοῖσα μεμνᾶσθαι φιλεῖ, « Πίνδ. » Οἷα φιλέει γίγνεσθαι ἐν πολέμῳ, « Ἡρ. (καὶ ἑλλ.) » Ὡς (» Οἷα, » Ὁποῖα) φιλεῖ, « Δξ., καθὼς συμβαίνει συνήθως (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖςον).

Φίλη, θηλ. τοῦ Φίλος, φιληνάδα· (εὐφημ.) ἐρωμένη.

Φίληβος (ὁ, ἡ), = Φιλέφηβος.

Φιληδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ζητῶ ἢ Εὑρίσκω ἡδονὴν (εὐχαρίστησιν) εἴς τι, ἐνδιατρίβω εὐχαρίστως, ἐνασμενίζομαι· (μὲ δοτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) » Μάχαις (» Πρὸς χώρᾳ) —, « Ἀρςφ., Δξ., [ἐκ τοῦ

Φιληδὴς [φ. ἦδος], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ ἡδὺ (τὸ τερπνόν), φιλήδονος, (ὅθ.

Φιληδία (ἡ), = Φιληδονία.

Φιληδονία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλήδονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ἡδονήν, φίλος τῶν ἡδονῶν.

Φιληδονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὴν ἡδονήν, εἶμαι φιλήδονος.

Φιληκοέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ ἀκούω (νὰ μανθάνω), εἶμαι φιλήκοος.

Φιληκοΐα (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἀκούῃ (ἀκούων μὲ προσοχὴν) ἱστορίας κτλ., φιλομαθής, φιλακροάμων.

Φιληκόως, ἐπίρ. Μὲ φιληκοΐαν.

Φιληλάκατος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ῥόκαν (τὸ γνέσιμον), φίλος τῆς ἠλακάτης.

Φιληλιαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ συνεδριάζῃ ὡς δικαστὴς (καί, κατὰ παιγνηγορίαν, νὰ ἡλιάζεται) εἰς τὴν Ἡλιαίαν.

Φίλημα (τό). φιλί, φίλημα. » Ἰούδα, φιλήματι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου παραδίδως; « Γρφ.

Φιλημάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ προηγ., φιλάκι.

Φιλήμεναι, Π. Δ. ἀντὶ Φιλεῖν, ἀπαρ. τοῦ Φιλέω.

Φίλημι, Αἰολ. Π. ἀντὶ Φιλέω.

Φιλημοσύνη (ἡ), Π. αἴσθημα φιλίας, φιλικὴ διάθεσις, φιλοφροσύνη, [ἐκ τοῦ

Φιλήμων, ονος (ὁ). ὁ ἔχων φιλικὰ αἰσθήματα, φίλος, φιλόφρων, (δὲν ἀπαντᾶται εἰμὴ ὡς κύρ. ὄνομα).

Φιλήνεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (ἐκτεθειμένος) εἰς τοὺς ἀνέμους.

Φιλήνιος (ὁ, ἡ), Π. [φ. ἡνία]. ὁ μὴ ἀπειθῶν εἰς τὸν χαλινόν, εὐήνιος. » Ἵππος —, « Αἰσχ.

Φιλήνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φίλανδρος.

Φιλήρετμος (ὁ, ἡ), Π. [φ. ἐρετμός]. φίλος τῆς κωπηλασίας (τῆς ναυτιλίας), ἐπιτήδειος εἰς τὸ θαλασσοπορεῖν.

Φιλησίμολπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλόμολπος.

Φιλήσιος (ὁ, ἡ). φιλίας πρόξενος, φίλιος, φιλοτήσιος, [ἐκ τοῦ

Φίλησις, εως (ἡ). τὸ φιλεῖν, στοργή, ἀγάπη, ἀγάπησις.

Φιλησιστέφανος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλοςέφανος.

Φιλήσυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ἥσυχον βίον (τὴν ἡσυχίαν)· εἰρηνικός, ἡσύχιος.

Φιλητέος, α, ον, θετ. τοῦ Φιλέω.

Φιλητής, οῦ (ὁ). ὁ φιλῶν (ἀγαπῶν), φίλος· ἐραστής.

†Φιλήτης κτλ., ἴδε Φηλήτης.

Φιλητικός, ή, όν. Ὁ ἔχων διάθεσιν εἰς τὸ φιλεῖν (ἀγαπᾷν). » Τὰ δὲ φιλητικά, οἷον κύων, « Ἀρςτ. » Τὸ φιλητικόν, « Πλ., ἡ πρὸς τὸ φιλεῖν διάθεσις τοῦ ἀνθρ.

Φιλητός, ή, όν. Ὁ φιλούμενος (ἀγαπώμενος) ἢ ἀξιαγάπητος.

Φίλητρον (τό), = Φίλτρον.

Φιλήτωρ, ορος (ὁ καὶ σπν. ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν, φιλητής, ἐραστής.

Φιλία (ἡ), ἐπιθ. θηλ. τοῦ Φίλιος, φιλική. ‖. (οὐσ.) ἀγάπη (σχέσις, διάθεσις φιλική) φίλου πρὸς φίλον.

†Φιλιάζω, Μ. άσω. (Γρφ. μὲ δοτ.) Εἶμαι ἢ Γίνομαι φίλος τινός, ἔχω ἢ πιάνω φιλίαν μετά.

†Φιλιαστής, οῦ (ὁ). ὁ συνάπτων φιλίαν ἢ εἰς φιλίαν, φιλιωτής, διαλλακτής.

Φιλιατρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω κλίσιν πρὸς τὴν ἰατρικήν, εἶμαι-

Φιλίατρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (ἔχων κλίσιν πρὸς) τὴν ἰατρικήν.

Φιλικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ γινόμενος ἀπὸ φίλον, φίλου ἴδιος. » Πολλὰ φιλικὰ ἔπαθον ὑπ' ἐκείνου, « Ξεν.

Φιλικῶς, ἐπίρ. Μὲ φιλικὸν τρόπον, μὲ φιλικὴν διάθεσιν, ὡς φίλος. » Ἔστιν ἀνθρώπῳ τοῖς αὐτοῖς ὄμμασι καὶ φιλικῶς καὶ ἐχθρῶς πρός τινας βλέπειν, « Ξεν. » Τὴν χαλεπότητά σου ἐγὼ φιλικῶς φέρω, « αὐτ. » Φιλικῶς ἔχειν τινὶ (ἢ) πρός τινα, « αὐτ.

Φίλιος, α ἢ ος, ον. Φίλου ἴδιος, φιλικός. (ἐνίοτε Π. πθ.) ἀγαπητός. » Ἔλεγε πρὸς αὐτὸν φιλίους λόγους, « Ἡρ. » Εἰ σφίσι φίλια ταῦτα (ἐνν. τὰ χωρία) εἴη, « Θκ. » Ὡς διὰ φιλίας (ἐνν. χώρας) πορεύεσθαι, « Ξεν. » Οὐδεμίην νομίζει πόλιν ταύτης φιλιωτέραν, « Ἡρ. » Φίλιος (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ) Ζεύς, « ὁ προστάτης τῆς φιλίας. » Ναὶ τὸν φίλιον, « Ἀρςφ.

Φιλιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω φίλον τινὰ μετ' ἄλλου, φιλιόνω.

Φιλίππειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ Φιλίππου. ‖. (οὐσ. ἐνν. στατήρ), νόμισμα χρυσοῦν τῆς Μακεδον.

Φιλιππία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις φίλιππος (νὰ ἀγαπᾷ τοὺς ἵππους).

Φιλιππιδόομαι-δοῦμαι. Γίνομαι λιγνὸς ὡς ἂν τὸν Φιλιππίδην.

Φίλιππος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἵππους (τὴν ἱππικήν), (συνκδχ.) φιλοπόλεμος.

Φιλιπποτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ τρέφῃ ἵππους (ἀγωνιστάς).

Φιλίστινον (τό), = Ἀπαρίνη.

Φιλιστορέω-ῶ, Π. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ μανθάνω (καὶ ἰδιαιτ. νὰ μανθάνω ἱστορίας), εἶμαι φιλίστωρ.

Φίλιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ Φίλος, φίλτατος.

Φιλίστωρ, ορος (ὁ, ἡ), (ἐν γέν.) = Φιλειδήμων, φιλομαθής· (ἰδιαιτ.) φίλος τῆς ἱστορίας.

Φίλιχθυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ὀψάρια (τὴν ἰχθυοφαγίαν ἢ ἰχθυολογίαν).

Φιλίων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. συγκρ. τοῦ Φίλος, φίλτερος.

Φιλίως, ἐπίρ. = Φιλικῶς.

Φιλίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φιλιόω, φιλίωμα.

Φιλιωτής, οῦ (ὁ). ὁ φιλιόνων, διαλλακτής.

Φιλλυρέα (ἡ), = Φιλυρέα.

Φιλόβακχος (ὁ, ἡ). φίλος τοῦ Βάκχου ἢ τοῦ οἴνου.

Φιλοβάρβαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς βαρβάρους ἢ τὸ βαρβαρίζειν.

Φιλοβάρβιτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν λύραν (τὴν βάρβιτον).

Φιλοβασίλειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν βασιλείαν (τὸ μοναρχικὸν εἶδος τῆς διοικήσεως).

Φιλοβασιλεύς, έως (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὸν βασιλέα, φίλος τοῦ βασ.

Φιλοβάσκανος (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων νὰ φθονῇ κάθε τι, φύσει βάσκανος.

Φιλόβιβλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ βιβλία (νὰ ἔχῃ πολλὰ βιβλία).

Φιλόβορος (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων νὰ τρώγῃ πολύ, φαγᾶς.

Φιλόβοτρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς βότρυς (τὰ σταφύλια).

Φιλοβούπαις, αιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἡλικιωμένους (μεγάλους ἤδη) παῖδας (τοὺς βούπαιδας).

Φιλόβρως, ωτος (ὁ, ἡ), = Φιλόβορος.

Φιλογαθής, έος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Φιλογηθής.

Φιλόγαιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (ἔχων σχέσιν μὲ) τὴν γῆν. » Ὕννις —, « Ἐπγρ.

Φιλόγαμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν γάμον (τὴν ὑπανδρείαν), φιλογύνης.

Φιλογαστορίδης καὶ Φιλογαστριδίας, ου (ὁ), Κωμ. Π. ὁ ἀγαπῶν (μὴ φροντίζων παρὰ διὰ) τὴν γαςέρα του, κοιλιόδουλος.

†Φιλογελοιαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς γελοιαςὰς (τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος ἀςειολόγους).

Φιλογέλοιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ γελοῖα (τοὺς ἀστεϊσμούς, τοὺς χωρατάδες), φιλοσκώμμων.

Φιλόγελως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ γέλια (τὸν γέλωτα).

Φιλογενναῖος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ γενναῖα (τὰ σπουδαῖα), γενναίου (ἐμβριθοῦς) χαρακτῆρος ἄνθρωπος. » Τὸ φιλογενναῖον, « Αρτ., ἡ πρὸς τὴν γενναιότητα κλίσις.

Φιλογεωμέτρης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὴν γεωμετρίαν, φίλος τῆς γεωμ.

Φιλογεωργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὴν γεωργίαν, εἶμαι φιλογέωργος.

Φιλογεωργία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλογέωργος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν γεωργίαν (τὸν γεωργικὸν βίον), φίλος τῆς γεωργίας.

Φιλογηθής, έος (ὁ, ἡ), Π. [φ. γῆθος], ὁ ἀγαπῶν τὴν χαράν, φιλόγελως, εὔθυμος.

Φιλόγλυκος καὶ

Φιλόγλυκυς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ γλυκὰ (καὶ ἰδιαιτ. τὸ γλυκὸν κρασί).

Φιλογονία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλόγονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ τέκνα του ἢ ἐπιθυμῶν νὰ κάμῃ τέκνα.

†Φιλόγοργος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ φαίνεται γοργὸς (δραστήριος, πρόθυμος κτλ.).

Φιλογραμματέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὰ γράμματα (τὰ βιβλία ἢ τὴν φιλολογίαν), εἶμαι φιλογράμματος.

Φιλογραμματία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλογράμματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ γράμματα (τὰ βιβλία ἢ τὴν φιλολογίαν), φιλόμουσος.

Φιλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὴν ζωγραφικήν.

Φιλογρήγορος (ὁ, ἡ), = Φιλάγρυπνος.

;Φιλογυμνασία (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ φιλογυμναστία.

Φιλογυμναστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὰ γυμνάσια (τὴν σωμασκίαν), εἶμαι-

Φιλογυμναστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ γυμνάζῃ τὸ σῶμά του (νὰ γυμνάζεται), φίλος τῆς σωμασκίας.

Φιλογυμναστία (ἡ), τὸ φιλογυμναστεῖν, κλίσις (ἀγάπη) πρὸς τὰς σωματικὰς γυμνάσεις.

Φιλογυμναστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ φιλογυμναςεῖν, φιλογυμναστοῦ ἴδιος.

Φιλογύμναστος (ὁ, ἡ), = Φιλογυμναστής.

Φιλογύναιος καὶ

Φιλογύνης, ου καὶ αικος (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὰς γυναῖκας.

Φιλογυνία (ἡ). ἀγάπη πρὸς τὰς γυναῖκας. [ἐκ τοῦ

Φιλόγυνος (ὁ), = Φιλογύνης.

†Φιλοδαίμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (λατρεύων) τοὺς δαίμονας, εἰδωλολάτρης.

Φιλοδάκρυος καὶ

Φιλόδακρυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (εὔκολος εἰς) τὰ δάκρυα, Ἀρίδακρυς.

Φιλόδαφνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν δάφνην (ὡς ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλ. δένδρον), μαντικὸς ἢ ποιητικός.

Φιλοδειπνιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ δειπνίζῃ (νὰ δίδῃ τραπέζια, νὰ φιλεύῃ).

Φιλόδειπνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ δεῖπνα (τὰς εὐωχίας). » Τὸ φιλόδειπνον, « ἡ πρὸς τὰ δεῖπνα κλίσις.

Φιλοδέμνιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φίλευνος.

Φιλόδενδρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰ δένδρα (τὰ δάση, [ἢ συνκδχ.] τὸ κυνήγιον).

†Φιλοδεπαστής, οῦ (ὁ), [φ. δέπας]. φίλος τοῦ ποτηρίου, φιλοπότης.

Φιλοδέσποινος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν δέσποινάν του. » Δοῦλος —, « Χρσ.

Φιλοδεσποτεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἀγαπῶ νὰ δεσποτεύωμαι (νὰ ὑπόκειμαι εἰς δεσπότην), εἶμαι-

Φιλοδέσποτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν δεσπότην του ἢ τὴν δεσποτικὴν ἐξουσίαν, δουλόφρων.

Φιλοδημία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλόδημος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἢ ἀγαπώμενος ἀπὸ τὸν δῆμον, δημοτικός, (Γαλλ.) populaire. 2) ὁ ἀγαπῶν τὴν δημοκρατικὴν διοίκησιν.

Φιλοδημότης, ου (ὁ). φίλος τοῦ δήμου (τοῦ λαοῦ, τῶν δημοτῶν του).

Φιλοδημοτικός, ή, όν καὶ

Φιλοδημώδης, εος (ὁ, ἡ), = Φιλόδημος.

Φιλοδήμως, ἐπίρ. Ὡς φιλόδημος, μὲ ἀγάπην πρὸς τὸν δῆμον ἢ τὴν δημοκρατίαν, δημοτικῶς.

Φιλοδίκαιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ δίκαιον, φίλος τῆς δικαιοσύνης.

Φιλοδικαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἦνε δικαστής, (ἴδε Φιληλιαστής).

Φιλοδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὰς δίκας (τὰς κρισολογίας), εἶμαι φιλόδικος.

Φιλοδικία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλόδικος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς δίκας (τὰς κρισολογίας, τὰς ἔριδας), (Γαλλ.) chicaneur.

Φιλοδίτης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὁδίτας (τοὺς ὁδοιπόρους) ἢ τὰς ὁδοιπορίας, φίλος τῶν ὁδοιπόρων, (ἐπιθ. τοῦ Πανός).

Φιλοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὴν δόξαν, εἶμαι φιλόδοξος.

Φιλοδοξία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλόδοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν δόξαν (τὴν ὑπόληψιν τῶν ἀνθρ.). 2) ὁ ἀγαπῶν (προκατειλημμένος ἀπὸ) τὴν ἰδίαν του δοξασίαν (τὸ φρόνημά του).

Φιλοδόξως, ἐπίρ. Μὲ ἢ Ἀπὸ φιλοδοξίαν, ὡς φιλόδοξος.

Φιλοδοσία (ἡ). ἀγάπη εἰς τὸ νὰ δίδῃ (χαρίζῃ) τις, ἐλευθεριότης.

Φιλόδουλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς δούλους (σκλάβους).

Φιλόδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὸν κρότον (δοῦπον), θορυβώδης.

Φιλόδρομος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν νὰ τρέχῃ (μόνος ἢ μετ' ἄλλων), πλανητικός, ἀεικίνητος.

Φιλόδροσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν δρόσον.

Φιλόδυρτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὀδυρμούς, θρηνώδης, φιλόδακρυς.

;Φιλοδωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Δωροῦμαι (Χαρίζω) φιλοτίμως (μὲ ἐλευθεριότητα), (ὅθ.

†Φιλοδώρημα (τό). τὸ ὑπὸ φιλοδωρίας διδόμενον, δώρημα ἐλευθεριότητος, (Τουρκ.) μπαχτσίσι.

Φιλοδωρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλόδωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ χαρίζῃ, χαρίζων (δωρούμενος) ἀσμένως, ἐλευθέριος. » Πρᾶγμα φιλόδωρον, « Δμ., φιλοδώρου ἀνθρώπου ἴδιον.

Φιλοδώρως, ἐπίρ. Μὲ φιλοδωρίαν, ἐλευθερίως.

Φιλοεργός (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλεργός, φιλόπονος.

Φιλοεστιάτωρ, ορος (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ φιλεύῃ (νὰ γίνεται ἑστιάτωρ).

Φιλοζέφυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὸν ζέφυρον (ἄνεμον).

Φιλοζητητής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐρευνᾷ (νὰ ἐξετάζῃ), φίλος τῶν ζητήσεων.

Φιλοζωέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ πολλὰ τὴν ζωήν, εἶμαι φιλόζωος.

Φιλοζωΐα (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλόζωος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν πολλὰ τὴν ζωὴν (φοβούμενος μὲ ὑπερβολὴν τὸν θάνατον), (ἐπμ.) δειλός, μικρόψυχος. 2) ὁ ἀγαπῶν τὰ ζῶα (τὰ ἔμψυχα ὄντα). » Σοφοῦ τινος δημιουργοῦ καὶ φιλοζώου τέχνημα, « Ξεν.

†Φιλόθακος (ὁ, ἡ), Γλσ. [φ. θᾶκος]. ὁ ἀγαπῶν νὰ κάθηται, φίλος τῆς καθισικῆς ζωῆς.

Φιλοθεαμοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλοθεάμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ βλέπῃ (κυρ. περίεργα, ἀξιοθέατα πράγματα), φίλος τῶν θεαμάτων.

†Φιλοθεέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὸν θεόν, εἶμαι φιλόθεος.

Φιλοθεΐα (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλόθεος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἢ ἀγαπώμενος ἀπὸ (εὐάρεστος εἰς) τὸν θεόν, θεοφιλής, θεοσεβής.

†Φιλοθεότης (ἡ), = Φιλοθεΐα.

Φιλόθερμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ζέστην (τὴν θερμότητα).

†Φιλοθεωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ καταγίνωμαι εἰς θεωρίας (νὰ μελετῶ) ἢ νὰ βλέπω ἀξιοθέατα πράγματα, εἶμαι-

Φιλοθέωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ καταγίνεται εἰς θεωρίας (νὰ μελετᾷ νὰ σκέπτεται) ἢ (ἁπλ.) νὰ θεωρῇ, = Φιλοθεάμων.

Φιλοθέως, ἐπίρ. Θεοφιλῶς, θεοσεβῶς, ὡς φιλόθεος.

Φιλόθηλυς, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ θῆλυ γένος, φιλογύνης.

;Φιλοθηρεία (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Φιλοθηρία.

Φιλοθηρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὴν θήραν (τὸ κυνῆγι), εἶμαι φιλόθηρος.

Φιλοθηρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλόθηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν θήραν (τὸ κυνῆγι).

;Φιλόθοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ τραπέζια (τὰ φαγοπότια).

Φιλοθόρυβος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν θόρυβον, (Γαλλ.) bruyant.

Φιλοθουκυδίδης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὸν Θουκυδίδην (ἡδυνόμενος εἰς τὸ ὕφος τοῦ Θκδ.).

Φιλοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ θρέμματά του· (ἐν γέν.) ὁ ἀγαπῶν νὰ τρέφῃ τι (καὶ ἰδιαιτ. ζῶα). » Ἀνὴρ φιλοθρέμμων ὄρνιθας εἶχε τῶν ἡδὺ φθεγγομένων, « Μξμ.

Φιλοθρηνής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς θρήνους (τοὺς ὀδυρμούς), φιλόδακρυς.

Φιλόθρησκος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς θρησκευτικὰς τελετάς, μὲ ὑπερβολὴν θρῆσκος, (Γαλλ.) bigot.

Φιλόθυρσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὸν θύρσον (τὰ ὄργια, τὰς τελετὰς) τοῦ Διονύσου.

Φιλοθύτης, ου (ὁ) καὶ

Φιλόθυτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν πολλὰ νὰ θυσιάζῃ, φιλέορτος, φιλόθρησκος

Φιλοΐατρος (ὁ, ἡ), = Φιλίατρος.

Φιλοίκειος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς οἰκείους (τοὺς οἰκιακούς, τοὺς ἰδικούς) του, φιλοσυγγενής.

Φιλοικόδομος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ κτίζῃ (νὰ οἰκοδομῇ).

Φίλοικος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (νὰ μένῃ πάντα εἰς) τὸν οἶκόν του.

Φιλοικτιρμόνως, ἐπίρ. Συμπαθῶς, ὡς-

Φιλοικτίρμων, ονος (ὁ, ἡ), = Συμπαθής, φιλελεήμων.

Φιλοίκτιστος καὶ Φίλοικτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ παραπονῆται (νὰ ἐλεεινολογῇ ἑαυτὸν) ἵνα κινήσῃ εἰς οἶκτον.

Φιλοινία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φίλοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν οἶνον, φίλος τοῦ κρασιοῦ.

Φιλοιστρομανής, έος καὶ

Φιλοίστρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰς μανιώδεις παραφορὰς (τὸν οἶστρον) τῶν βακχικῶν κλπ. τελετῶν.

†Φιλοίστωρ, ορος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Φιλίστωρ.

Φιλοίφης καὶ Φιλειφὸς (ὁ). Π. [φ. εἰφσῶ]. ἀσελγής, ἀφροδισιαστικός.

Φιλοκαθάριος καὶ Φιλοκάθαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν καθαριότητα (τὴν πάστραν).

Φιλόκαινος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ καινούργια πράγματα (τὰς καινοτομίας), ἄστατος.

Φιλόκακος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ κακὸν ἢ τοὺς κακοὺς ἀνθρ. φύσει κακὸς (κακότροπος), ἐθελόκακος.

Φιλοκακοῦργος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ούργως. Ὁ ἀγαπῶν νὰ κακουργῇ (νὰ κακοποιῇ), φύσει κακοῦργος (κακότροπος, δόλιος).

Φιλοκαλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὸ καλὸν (φυσ. καὶ ἠθ.), εἶμαι φιλόκαλος· (μὲ αἰτ. προθετ.). καταγίνομαι φιλοκάλως περί τι· (μὲ ἀπαρ.) φιλοτιμοῦμαι ἀπὸ φιλοκαλίαν νὰ κατορθώσω τι.

Φιλοκαλία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φιλόκαλος, τὸ προτέρημα τοῦ φιλοκάλου, ἡ πρὸς τὸ καλὸν (φυσ. καὶ ἠθ.) ἀγάπη.

Φιλοκαλλωπιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς καλλωπισμοὺς (τὰ στολίδια).

Φιλόκαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ καλὸν (τὸ κομψὸν, τὸ εὐγενὲς, τὸ κόσμιον κτλ.), ἔχων τὸ αἴσθημα τοῦ καλοῦ (ἐν γένει), (Γαλλ.) homme de bon goût· (ἐνίοτε) φιλότιμος (μετὰ φιλοκαλίας). » Φιλοκαλωτέρους αὐτοὺς ποιοῦμεν ἐν τοῖς κινδύνοις, « Ξεν.

Φιλοκάλως, ἐπίρ. Μὲ φιλοκαλίαν.

Φιλοκάματος (ὁ, ἡ), = Φιλόπονος.

Φιλοκαμπής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνειθίζων νὰ κάμπτεται (νὰ λυγίζῃ) εὔκολα, εὐλύγιστος.

Φιλοκαρποφόρος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν ἀφθόνως (συνήθως), εὔκαρπος. » Θέρος —, « Ἐπγρ.

Φιλόκενος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ κενὸν (τὸ μάταιον), κοῦφος, ἀσύστατος.

Φιλοκέρδεια (ἡ), τὸ πάθος τοῦ φιλοκερδοῦς, ἡ περὶ τὸ κέρδος προσπάθεια, πλεονεξία.

Φιλοκερδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὸ κέρδος, εἶμαι-

Φιλοκερδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (μὲ ὑπερβολὴν) τὸ κέρδος, πλεονέκτης.

Φιλοκερδία (ἡ), = Φιλοκέρδεια.

Φιλοκερδῶς, ἐπίρ. Μὲ φιλοκέρδειαν.

Φιλοκέρτομος (ὁ, ἡ), Π. [φ. κέρτομος]. ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ ἐγγίζῃ μὲ πικροὺς λόγους, σαρκαστικὸς, φιλολοίδορος. 2) Π. (ὡς ἐπίθ. βράχου) ὁ συνειθίζων νὰ ξεσχίζῃ τὰ προσαρασσόμενα αὐτῷ σώματα, τραχύς.

Φιλοκηδεμονικὸς, ή, όν καὶ

Φιλοκηδεμὼν, όνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς συγγενεῖς (τοὺς οἰκείους) του.

†Φιλοκηδής, έος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Φιλοκηδεμών.

Φιλόκηπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς κήπους.

Φιλοκιθαριστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὸ κιθαρίζειν ἢ τοὺς κιθαριστάς.

Φιλοκίνδυνος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος). ὁ ἀγαπῶν (περιφρονῶν) τοὺς κινδύνους, τολμηρός.

Φιλοκινδύνως, ἐπίρ. Μὲ τόλμην, ὡς φιλοκίνδυνος.

Φιλοκισσοφόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν νὰ φορῇ ἢ νὰ κρατῇ κισσόν.

Φιλόκλαυτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ κλαίῃ ἢ νὰ προσκλαίηται, κλαυσιάρης, παραπονιάρης.

Φιλοκνήμις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς κνημῖδας, (συνκδχ.) = Φιλόπλος, Φιλοπόλεμος.

Φιλόκνισσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν κνίσσαν (τῶν ψημένων κρεάτων).

Φιλόκοινος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ κοινὸν καλόν.

Φιλοκοιρανίη (ἡ), Π. ἀγάπη πρὸς τὸ ἐξουσιάζειν, φιλαρχία.

Φιλοκόλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς κόλακας (τὴν κολακείαν).

Φιλόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐπιμελῆται τὴν κόμην του.

Φιλοκομπέω-ῶ. Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ κομπάζω (νὰ καυχῶμαι), εἶμαι φιλόκομπος.

Φιλοκομπία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλόκομπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ κομπάζῃ (νὰ μεγαλοῤῥημονῇ), καυχησιάρης.

Φιλόκοπρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (θέλων πρὸς τὸ καρποφορῆσαι) κοπριάν.

Φιλοκοσμέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τοὺς στολισμοὺς (τὴν ἐπίδειξιν), θέλω νὰ φαντάζω, εἶμαι φιλόκοσμος.

Φιλοκοσμία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλόκοσμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν κόσμον (τὰ στολίδια, τὴν ἐπίδειξιν, ἡ [ἐκκλησ.] τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου), προσηλωμένος εἰς τὰ ἐγκόσμια, ὑλικός.

Φιλόκρημνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς κρημνοὺς (τοὺς κρημνώδεις τόπους).

Φιλοκρινέω-ῶ. Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ κρίνω (νὰ ἐξετάζω) μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν τὰ πράγματα.

Φιλοκρινητικὸς, ή, όν. Ὁ συνειθίζων νὰ φιλοκρινῇ (νὰ διακρίνῃ, νὰ βαθύνῃ εἰς) τὰ πράγμ.

Φιλοκρόταλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ἦχον τῶν κροτάλων.

Φιλόκροτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν κρότον (τὰ χειροκροτήματα) ἢ τὸν θόρυβον.

Φιλοκτέανος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ-

Φιλοκτήματος (ὁ, ἡ), = Φιλοκτήμων.

Φιλοκτημοσύνη (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλοκτήμων, ονος (ὁ, ἡ). φιλοκερδής, πλεονέκτης.

Φιλοκτησία (ἡ), = Φιλοκτημοσύνη.

Φιλοκτίστης, ου (ὁ) ℥

;Φιλόκτιστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν νὰ κτίζῃ, φιλοικοδόμος.

Φιλόκυβος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ παίζῃ τοὺς κύβους (τὰ ζάρια).

Φιλοκυδής, έος (ὁ, ἡ), Π. [φ. κῦδος]. ὁ ἀγαπῶν τὴν δόξαν (τὴν λαμπρότητα) ἢ τὴν εὐθυμίαν. » Κῶμος —, « Ὅμ.

Φιλοκυνηγέτης, ου (ὁ), = Φιλοκύνηγος.

Φιλοκυνηγία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλοκύνηγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ κυνήγι, φιλόθηρος.

;Φιλόκυνος ℥

Φιλοκύων, όκυνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς κύνας (τὰ σκυλιά).

Φιλοκωθωνιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ κωθωνίζῃ (νὰ σβανάρῃ), οἰνοπότης.

Φιλόκωμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς κώμους (τὰ ξεφαντώματα, τὰ φαγοπότια, ταῖς πατινάδαις).

†Φιλόκωπος, (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Φιλήρετμος.

Φιλόλαγνος (ὁ, ἡ). φίλος τῆς λαγνείας, ἀσελγὴς, ἀφροδισιαστικός.

Φιλολάκων, ωνος (ὁ, ἡ). φίλος τῶν Λακώνων (τῶν Λακεδ.).

Φιλόλαλος (ὁ, ἡ). ἀγαπῶν ἢ συνειθίζων νὰ λαλῇ πολλὰ, πολύλογος, φλύαρος.

†Φιλολάμπαδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς λαμπάδας, (ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμ. εἰς τιμὴν τῆς ὁπ. ἐτελοῦντο τὰ λαμπαδηδρόμια).

Φιλολήϊος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν λεΐαν (τὰ λάφυρα).

†Φιλολήπτης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ λαμβάνῃ.

Φιλόλιθος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς πολυτ. λίθους.

Φιλόλιχνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰ νόστιμα φαγητὰ (τὰ γλιγούδια).

Φιλολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τοὺς λόγους (τὴν παιδείαν), σπουδάζω (καταγίνομαι ἀσμένως) περὶ τὴν φιλολογίαν, ὁμιλῶ ἢ πραγματεύομαι περὶ φιλολογικῶν ἀντικειμένων, (ἐν γέν.) εἶμαι ἢ καταγίνομαι εἴς τι ὡς φιλολόγος.

Φιλολογία (ἡ), τὸ ἔργον (ἡ σπουδὴ) τοῦ φιλολόγου.

Φιλόλογος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς λόγους (τὰς περὶ ἐπιστημονικῶν ἢ ἀρχαιολογικῶν ἀντικειμένων ἐρεύνας καὶ συνδιαλέξεις), φιλομαθὴς, φιλεπιστήμων, ἢ πολυμαθὴς (ὁποῖος ἦτον ὁ Ἐρατοσθένης, ὁ πρῶτος ὀνομασθεὶς διὰ τὰς πολυειδεῖς του γνώσεις Φιλολόγος) ἴδε καὶ Λογόφιλος. 2) (ἐνίοτε Κωμ.) ὁ ἀγαπῶν νὰ λέγῃ (νὰ ὁμιλῇ) πολλά. » Ὁ οἶνος φιλολόγους πάντας ποιεῖ, « Ἀθ.

Φιλολόγως, ἐπίρ. Μὲ ἀγάπην πρὸς τοὺς λόγους, μὲ φιλομάθειαν, ὡς φιλολόγος.

Φιλολοιδορία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλολοίδορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ λοιδορῇ, ἐπιῤῥεπὴς πρὸς τὸ κακολογεῖν (χλευάζειν).

Φιλολοιδόρως, ἐπίρ. Μὲ πικρὸν (σαρκαστικὸν) τρόπον, ὡς φιλολοίδορος.

Φιλολουτρέω-ῶ. Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὸ λουτρὸν, εἶμαι-

Φιλόλουτρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ λουτρὸν (τὸ συχνὸν λούσιμον).

Φιλόλυπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ λυπῆται διὰ κάθε τι, φιλαίτιος, μικρόλυπος.

Φιλόλυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν λύραν.

Φιλομάθεια (ἡ). τὸ προτέρημα τοῦ φιλομαθοῦς, ἡ περὶ τὸ μανθάνειν κλίσις (προθυμία).

Φιλομαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ μανθάνω (νὰ διδάσκωμαι), εἶμαι-

Φιλομαθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ μανθάνῃ (νὰ διδάσκεται), μανθάνων προθύμως, ἔχων κλίσιν πρὸς τὴν μάθησιν.

Φιλομαθία (ἡ), = Φιλομάθεια.

Φιλομαθῶς, ἐπιρ. Ὡς φιλομαθὴς, μὲ φιλομάθειαν.

Φιλομάλακος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν μαλακότητα (τὴν ἡδυπάθειαν, τὴν ἀνάπαυσιν).

Φιλομαντευτής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ συμβουλεύηται τοὺς μάντεις ἢ τὰ μαντεῖα (νὰ μαντεύηται).

Φιλόμαντις, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς μάντεις ἢ τὴν μαντικὴν, φίλος τῶν μάντεων.

Φιλόμαστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (ἐπιθυμῶν) τὸν μητρικὸν μαστὸν, βυζάνων ἀκόμην, ὑπομάζιος.

Φιλομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ μάχωμαι, εἶμαι-

Φιλόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς μάχας ἢ τὰς ἔριδας, θρασὺς, φιλόνεικος· φιλοκίνδυνος.

Φιλόμβριος, Π. καὶ Φίλομβρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ὄμβρον (τὴν βροχὴν) καθὼς τὰ φυτά.

Φιλόμβροτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τοὺς βροτοὺς, φιλάνθρωπος.

Φιλομειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων πάντοτε) νὰ μειδιᾷ, ἱλαρὸς, φιλόγελως, (ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ.).

;Φιλομειράκιος ℥

Φιλομεῖραξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ μειράκια.

Φιλομεμφής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ μέμφηται (νὰ κατηγορῇ ἢ παραπονῆται διὰ) κάθε τι, φιλαίτιος, μεμψίμοιρος, ἀνευχάριστος.

Φιλομεμφότατος, η, ον, ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ Φιλομεμφής.

Φιλομέριμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ μεριμνᾷ (νὰ φροντίζῃ).

Φιλομετάβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς μεταβολὰς, ἄστατος, εὐμετάβολος.

†Φιλομηδής, έος (ὁ, ἡ), ἴδε Φιλομμηδής.

Φιλομήλα, ας (ἡ). ἡ ἀηδὼν (ἀπὸ τὴν γνωστὴν μεταμόρφωσιν τῆς Φιλομήλας θυγατρὸς τοῦ Τηρέως εἰς ἀηδόνα), (ὁθ.

Φιλομήλειος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς φιλομήλας, ἀηδόνειος.

Φιλόμηλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ μαλῆ ἢ (ἐν γέν.) τὰ ὀπωρικὰ ἢ (;) τὰ πρόβατα.

Φιλόμηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (ἔχων ἰδιαιτέραν κλίσιν πρὸς) τὸν Ὅμηρον, θαυμαστὴς τοῦ Ὁμήρου.

Φιλομήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (μὲ ξεχωριστὴν φιλοστοργίαν) τὴν μητέρα του.

,Φιλομισέω-ῶ, Μ. ήσω. Μισῶ ἀσμένως, εἶμαι-

;Φιλόμισος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) μίσως. Ὁ μισῶν μὲ εὐχαρίστησιν (ἔχων κλίσιν εἰς τὸ μισεῖν), Φιλεχθής.

Φιλομμειδής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλομειδής, (ἴδε καὶ

Φιλομμηδής, έος (ὁ, ἡ), Π. [φ. μῆδος 2]. ἐπιθ. ἡ Ἀφρ. (» Ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη, « Ἡσ. Θγν. 100), (ἀηδὴς παρήχησις τοῦ Φιλομμειδής).

Φιλόμολπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν μολπὴν (τὰ τραγούδια, τὴν μελῳδίαν), φίλος τῆς ποιήσεως καὶ τῶν ᾀσμάτων ἢ χρησιμεύων ὡς ἀντικείμενον αὐτῶν.

Φιλομουσέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὰς μούσας καὶ τὰς ὑπ' αὐτῶν προστατευομένας ὡραίας καὶ ἐλευθερίους τέχνας, εἶμαι φιλόμουσος.

Φιλομουσία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλόμουσος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς μούσας (τὰς ὑπὸ τῶν μουσῶν προστατευομένας ὡραίας ℥ ἐλευθερίους τέχνας), (ἐν γέν.) φίλος τῆς παιδείας.

†Φιλομόχθηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς μοχθηροὺς ἀνθρώπους, φιλοπόνηρος.

Φιλόμοχθος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς κόπους (μόχθους), ἀκούραστος, φιλόπονος.

Φιλομυθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τοὺς μύθους ἢ (ἁπλ.) τὴν πρὸς διασκέδασιν συνομιλίαν, εἶμαι φιλόμυθος.

Φιλομυθία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλόμυθος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ.-ότερος, -ότατος). ὁ ἀγαπῶν τοὺς μύθους ἢ (ἁπλ.) τὴν πρὸς διασκέδασιν συνομιλίαν.

Φιλόμυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ μύρα (τὰ μυρωδικά).

Φιλόμωμος (ὁ, ἡ), [φ. μῶμος], = Φιλόψογος, φιλοκατήγορος.

Φιλόμωσος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Φιλόμουσος.

Φιλονάματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰ νάματα (τὰ ὕδατα), (ἐπίθ. τοῦ Ἡλίου, ὅστις τραβᾷ τὴν ὑγρασίαν).

Φιλοναύτης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ναύτας ἢ τὴν ναυτικήν.

Φιλονεικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὰς φιλονεικίας (τὰς ἔριδας), διϊσχυρίζομαι ν' ἀποδείξω ὅτι ἔχω δίκαιον, εἶμαι φιλόνεικος· (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) ἐρίζω (ἁμιλλῶμαι) φιλονείκως πρός τινα, συνερίζομαι, ἀνταγωνίζομαι, (Γαλλ.) rivaliser· (μὲ ἀπαρ.) προσπαθῶ (φιλοτιμοῦμαι) ἐπιμόνως νὰ κατορθώσω τι.

Φιλονεικία (ἡ). ἔρις (ἅμιλλα) φιλονεικούντων· ἐπιμονὴ (φιλοτιμία) εἰς τὸ ν' ἀποδείξῃ τις ἐξ ἅπαντος πῶς ἔχει δίκαιον, [ἐκ τοῦ

Φιλόνεικος (ὁ, ἡ), [φ. νεῖκος]. ὁ ἀγαπῶν τὰς ἔριδας (τὰς λογομαχίας), προσπαθῶν μὲ κάθε τρόπον νὰ ἐπικυρώσῃ τὸν λόγον του (νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἔχει δίκαιον), μὲ ὑπερβολὴν φιλότιμος, ἰσχυρογνώμων, (παρβλ. Φιλόνικος). » Τὸ φιλόνεικον, « ὁ χαρακτὴρ τοῦ φιλονείκου, (Γαλλ.) esprit de contradiction.

Φιλονείκως, ἐπίρ. Μὲ παράλογον ἐπιμονὴν (φιλοτιμίαν), πεισματωδῶς, μετὰ φιλονεικίας. » Φ. ἔχειν πρός τινα, « Αξ., = Φιλονεικεῖν.

Φιλόνεος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς νέους.

Φιλονικέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ νικῶ (νὰ ὑπερέχω) εἰς ὅλα, εἶμαι φιλόνικος.

Φιλονικία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλόνικος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ νικᾷ (νὰ ἔχῃ τὰ πρωτεῖα, νὰ ὑπερέχῃ) εἰς κάθε τι, (ἐπμ.) Φιλόνεικος.

Φιλονοσέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (ἢ θέλω νὰ δείχνω ὅτι εἶμαι) φιλάσθενος.

Φιλονύμφιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (εὐνοϊκὸς πρὸς) τοὺς νυμφευομένους. » Ἀφροδίτη —, « Ἐπγρ.

Φιλόξεινος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλόξενος.

Φιλοξενέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ (Δέχομαι καὶ Περιποιοῦμαι ἀσμένως) τοὺς ξένους ἢ ἔχω κλίσιν πρὸς τὰ ξένα ἤθη, εἶμαι φιλόξενος.

Φιλοξενία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις φιλόξενος, ἀγάπη πρὸς τοὺς ξένους ἢ (;) τὰ ξένα ἤθη.

†Φιλοξενίζω, Μ. ίσω, Σχλ. ἀντὶ Φιλοξενέω.

Φιλόξενος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (δεχόμενος προθύμως εἰς τὸν οἶκόν του, περιποιούμενος) τοὺς ξένους, ἢ· ἔχων κλίσιν πρὸς τὰ ξένα ἤθη.

Φιλοξένως, ἐπίρ. Μὲ φιλοξενίαν, μὲ προθυμίαν φιλοξενοῦντος.

Φιλοξύτονος (ὁ, ἡ). (λέξις) ἡ ὁπ. συνήθως ὀξυτονεῖται (ἀπαιτεῖ φύσει ὀξεῖαν ἐπὶ τῆς ληγούσης).

Φιλόοινος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φίλοινος.

Φιλοπαθής, έος (ὁ, ἡ). ὁ κινούμενος εὐκόλως ὑπὸ τῶν ψυχικῶν παθῶν, εὐπαθὴς, ἡδυπαθής.

Φιλοπαιγμόνως, ἐπίρ. Μὲ κλίσιν πρὸς τὰ παιγνίδια, μὲ φιλοπαίγμονα διάθεσιν, εὐθύμως.

Φιλοπαιγμοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλοπαίγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ παίζῃ (νὰ γελᾷ, νὰ χωρατεύῃ), παιγνιδιάρης, εὔθυμος.

Φιλοπαίκτης, ου (ὁ), = Φιλοπαίγμων.

Φιλόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν τοὺς παῖδας ἢ τοὺς παῖδάς του, φιλότεκνος. » Νόσος —, « Καλλ., ἡ παιδεραστία.

Φιλοπαίσμων, ονος (ὁ, ἡ), = Φιλοπαίγμων.

Φιλοπαίστης, ου (ὁ), = Φιλοπαίκτης.

Φιλοπάλαιστρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς παλαίστρας, φιλογυμναστής.

Φιλοπάννυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν νὰ διανυκτερεύῃ ἄγρυπνος (νὰ εὐθυμῇ δι' ὅλης τῆς νυκτός).

Φιλοπαράβολος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ῥιψοκινδυνεύῃ, φιλοκίνδυνος.

Φιλοπάρθενος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς παρθένους ἢ τὴν παρθενίαν.

Φιλοπατορία (ἡ). τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν πατέρα του.

Φιλοπατρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλόπατρις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν πατρίδα του. » Τὸ φιλόπατρι, « Ἀρςφ., ἡ φιλοπατρία.

Φιλοπάτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (ἔχων ξεχωριστὴν ἀγάπην πρὸς) τὸν πατέρα του.

Φιλοπενθής, έος (ὁ, ἡ), Π. φίλος τοῦ πένθους (τῶν δακρύων), μελαγχολικὸς, φιλόλυπος.

†Φιλοπένταθλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ πένταθλον, φίλος τῶν ἀγωνισμάτων τοῦ πεντάθλου.

Φιλοπευθής [φ. πυνθάνομαι], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐρωτᾷ (νὰ ἐξετάζῃ, νὰ μανθάνῃ), περίεργος.

Φιλοπευστέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ ἐρωτῶ (νὰ ἐξετάζω, νὰ μανθάνω), εἶμαι-

Φιλοπεύστης, ου (ὁ), = Φιλοπευθής.

Φιλοπευστία (ἡ). ἡ συνήθεια (τὸ ἰδίωμα) τοῦ φιλοπεύστου, πολυπραγμοσύνη, περιέργεια.

Φιλόπευστος (ὁ, ἡ), = Φιλοπεύστης.

Φιλοπλάκουντος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς πλακοῦντας (τὰ ζυμαρικά).

Φιλοπλάτων, ωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν Πλάτωνα (ἔχων ἰδιαιτέραν ὑπόληψιν εἰς τὰ συγγράμματα ἢ τὰς ἰδέας του).

Φιλόπλεκτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν νὰ πλέκεται (πλεκόμενος συνήθως). » Κόμη —, « Ἐπγρ.

Φιλόπλοος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ πλώσιμον (τὴν ναυτιλίαν, τὰ ταξείδια).

Φιλόπλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ὅπλα ἢ τὸν πόλεμον.

Φιλοπλούσιος (ὁ, ἡ), = Φιλόπλουτος.

Φιλοπλουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ πολὺ τὸν πλοῦτον, εἶμαι φιλόπλουτος.

Φιλοπλουτία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλόπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μὲ ὑπερβολὴν τὸν πλοῦτον, φιλοχρήματος.

Φιλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τινὰ φίλον τινὸς ἢ (μσ.) φίλον μου, συντελῶ πρὸς σύναψιν φιλίας, εἶμαι φιλοποιός.

Φιλοποίησις εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Φιλοποιητής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ποιητάς, φίλος τῶν ποιημάτων (τῆς ποιήσεως).

Φιλοποιία (ἡ). τὸ νὰ κάμῃ ἢ νὰ ἀποκτᾷ τις φίλον.

Φιλοποίμην, ενος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ποιμένας ἢ τὸν ποιμενικὸν βίον, (εὔχρ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα).

Φιλοποίμνιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ποίμνια, φίλος τῶν ποιμνίων. » Κύων—,« Θκρ.

Φιλοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων φίλους ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.

Φιλοπόλεμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν πόλεμον. » Τὸ φιλοπόλεμον,« Δξ., ἡ πρὸς τὸν πόλεμον ἀγάπη.

Φιλόπολις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν πόλιν (τὴν πατρίδα του), φιλόπατρις. » Τὸ φιλόπολι, « Θκ., ἡ φιλοπατρία.

Φιλοπολίτης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς συμπολίτας του.

Φιλοπολύγελως, ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ γελᾷ πολύ, πολλὰ φιλόγελως.

Φιλοπονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ (Δὲν βαρύνομαι) νὰ κοπιάζω, εἶμαι φιλόπονος· (μὲ αἰτ.) ἐργάζομαί τι φιλοπόνως.

Φιλοπόνημα (τό). τὸ φιλοπόνως δουλευμένον ἔργον, φιλοτέχνημα.

Φιλοπονηρία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλοπόνηρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν πονηρίαν ἢ τοὺς πονηρούς, πονηροῦ χαρακτῆρος ἄνθρωπος.

Φιλοπονία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλόπονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (μὴ βαρυνόμενος) νὰ κοπιάζῃ, κοπιάζων προθύμως (ἀσμένως), φιλεργός, δραστήριος, ἄοκνος. » Τὸ φιλόπονον, « Ἡ φιλοπονία.

Φιλοπόνως, ἐπίρ. Μὲ φιλοπονίαν, ἐπιμελῶς, ἀόκνως, δραστηρίως.

Φιλόπορνος (ὁ, ἡ), ὁ ἀγαπῶν τὰς πόρνας ἢ τὴν πορνείαν.

Φιλοπόρφυρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν πορφύραν (τὰ πορφυρᾶ φορέματα).

Φιλοποσία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις φιλοπότης, κλίσις πρὸς οἰνοποσίαν.

Φιλοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ πίνω (οἶνον), εἶμαι-

Φιλοπότης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ πίνῃ πολύ, οἰνοπότης.

Φιλοποτία (ἡ), = Φιλοποσία.

Φιλοπότις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Φιλοπότης.

Φιλοπουλύγελως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλοπολύγελως.

Φιλοπραγματίας, ου (ὁ), = Φιλοπράγμων.

Φιλοπραγμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ ἔχω πράγματα (περισπασμούς, ὑποθέσεις), εἶμαι φιλοπράγμων· (μτδτ.) ἐρευνῶ δραστηρίως (φιλοπραγμόνως), (παρβλ.) Πολυπραγμονῶ.

Φιλοπραγμόνως, ἐπίρ. Μὲ φιλοπραγμοσύνην, ὡς φιλοπράγμων.

Φιλοπραγμοσύνη (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ φιλοπράγμονος, μανία (προθυμία) περὶ τὸ πράττειν, ἡ· = Πολυπραγμοσύνη, περιέργεια.

Φιλοπράγμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ πράττῃ (νὰ ἔχῃ πράγματα, περισπασμούς), ἀνήσυχος, πολυάσχολος· (ἐπὶ κακοῦ) = Πολυπράγμων.

Φιλόπρακτος (ὁ, ἡ), = Φιλόπονος, φιλεργός, δραστήριος.

Φιλοπρεπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν εἰς κάθε τι τὸ πρέπον (τὴν εὐπρέπειαν, τὴν τάξιν), φιλόκαλος.

Φιλοπρεπῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον φιλοπρεπῆ, φιλοκάλως.

Φιλοπροσηγορία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλοπροσήγορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ συναναστρέφεται φιλικῶς μὲ τὸν καθένα, κοινωνικός, καταδεκτικός, εὐπροσήγορος.

Φιλοπροσηγόρως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον φιλοπροσήγορον, εὐπροσηγόρως.

Φιλοπροσηνής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ φέρεται προσηνῶς (φιλοφρόνως) μὲ τὸν καθένα, χαρίεις, πρᾶος, εὐπροσήγορος.

Φιλοπρωτεία (ἡ). ἡ περὶ τὸ πρωτεύειν ἐπιθυμία, [ἐκ τοῦ

Φιλοπρωτεύω, Μ. εύσω. Ἀγαπῶ νὰ πρωτεύω (νὰ ἦμαι πρῶτος) εἰς ὅλα, φιλοτιμοῦμαι νὰ ἔχω τὰ πρωτεῖα (νὰ ὑπερέχω τῶν ἄλλων).

Φιλοπρωτία (ἡ). τὸ νὰ θέλῃ τις τὰ πρωτεῖα εἰς ὅλα, [ἐκ τοῦ

Φιλόπρωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ πρωτεῖα (τὴν ὑπεροχήν, τὴν προτίμησιν).

Φιλοπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλοπόλεμος.

Φιλόπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φιλόπολις.

Φιλόπτορθος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰ τρυφερὰ βλαστάρια (χλωνάρια). » Μέλισσα—, « Νόνν.

†Φιλοπτωχία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

†Φιλόπτωχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (λυπούμενος) τοὺς πτωχούς, συμπαθητικός, φιλελεήμων.

Φιλόπυρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὸν πυρὸν (τὸν σῖτον), φυτρόνων συνήθως μεταξὺ τοῦ σίτου.

Φιλοπυστέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φιλοπευσέω, [ἐκ τοῦ

Φιλόπυστος (ὁ, ἡ), = Φιλόπευστος.

Φιλοπωριστής, οῦ (ὁ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰ ὀπωρικὰ ἢ (διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν) τὸ φθινόπωρον.

†Φιλοπωτέω-ῶ, Μ. ήσω, σπν. ἀντὶ Φιλοποτέω, [ἐκ τοῦ

†Φιλοπώτης, ου (ὁ), σπν. ἀντὶ Φιλοπότης.

Φιλοργής, έος (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων νὰ θυμόνῃ (νὰ ὀργίζεται) εὐκόλως, ὀργίλος, ὀξύθυμος.

Φιλόργιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν ἢ συνεθιζόμενος εἰς τὰ ὄργια (τὰς τελετάς), πομπώδης, φιλέορτος.

Φίλοργος (ὁ, ἡ), = Φιλοργής.

Φιλορήτωρ, ορος (ὁ, ἡ), = Φιλορρήτωρ.

Φιλόρθιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ὀρθίαν διεύθυνσιν (τὴν εὐθυγραμμίαν).

Φιλοριστία (ἡ). κλίσις εἰς τὸ προσδιορίζειν (κατὰ τοὺς κανόνας τῆς λογικῆς) τὰ πράγματα, ἀγάπη πρὸς τοὺς ὁρισμοὺς τῶν πραγμάτων.

Φιλορμίστειρα (ἡ). Π. ἡ προσορμίζουσα (ἐλλιμενίζουσα) ἀσμένως τοὺς πλέοντας, (ἐπιθ. τῆς Ἀφροδ.).

Φιλορνιθία (ἡ). ἀγάπη πρὸς τὰ πτηνά, [ἐκ τοῦ

Φιλόρνις, ιθος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (καὶ πθ. ἀγαπώμενος ἀπὸ) τὰ πτηνὰ (τοὺς ὄρνιθας). » Πέτρα κοίλη—, « Αἰσχλ., ὅπου συχνάζουν (διατρίβουν) ἀσμένως τὰ πτηνά.

Φιλορρήτωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ῥήτορας ἢ τὴν ῥητορικήν.

Φιλόρρυθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ῥυθμὸν (τὴν ἁρμονίαν).

Φιλορρώθων, ωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (περιτειθέμενος συνήθως περὶ) τοὺς ῥώθωνας. » Κημός—, « Ἐπγρ.

Φιλόρρωξ, ωγος (ὁ, ὁ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὰς (φορτωμένος ἀπὸ) ῥῶγας. » Ἄμπελος—, « Ἐπγρ.

Φιλορτυγοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ ἔχω (νὰ ἀνατρέφω) ὀρτύκια, (ἴδε Ὀρτυγοκοπέω).

Φιλόρτυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὄρτυγας (τὰ ὀρτύκια).

Φιλορχήμων, ονος (ὁ, ἡ), καὶ

Φιλορχηστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὸν χορὸν ἢ τοὺς ὀρχηστὰς (τοὺς χορευτάς).

Φιλορώμαιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς Ῥωμαίους, φίλος τῶν Ῥωμ.

Φίλος, η, ον (τὸ παρθτ. Π. Φιλαίτερος -αίτατος ἢ [σπν.] Φιλώτερος, -ώτατος καὶ συγκ. Φίλτερος, -τατος καὶ σπν. Φιλίων, Φίλιστος). Προσφιλής, ἀγαπητός, ἀγαπημένος· (ἐνεργ.) εὔνους, φιλόφρων· (ἐπὶ πραγμ.) ἀρεστός, εὐάρεστος· (ἐνίοτε) φιλικός· (παρὰ Π.) ἀντὶ Ἐμός, σός, ἑός, ἢ· Ἡμέτερος, Ὑμέτερος κτλ. (εἰς τόπον κτητ. ἀντνμ.). ‖. (οὐσ.) ὁ ἔχων φιλίαν πρός τινα, (κοιν.) φίλος, (τὸ θηλ.) φιλενάδα· (ἐνίοτε) σύζυγος ἢ ἐρωμένη. (συνήθ. ὡς προσφων.) » Φίλε κασίγνητε, « Ὅμ. (καὶ καθ' ἑτερογέν.) » Φίλε τέκνον (ἀντὶ » Φίλον τέκνον), « αὐτ. (καὶ πρὸς γεν. συγκρ.) » Φίλε ἀνδρῶν, « Θκρ., ἀντὶ Φίλτατε. (ἢ σχετ.) » Φίλος τινός, « Πίνδ. (ἢ συχνότ. δοτ.) » Φίλος τινί, « Δμ. » Τέττιξ τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ, « Θκρ. » Ὅ,τι καλὸν φίλον ἐστί, τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστίν, « Ἐπγρ. » Σοὶ φίλον ἔπλετο θυμῷ, « Ὅμ. » Μὴ τοῦτο Διὶ φίλον γένοιτο, « Ὀδ. Η, μὴ τὸ δώσῃ ὁ θεός! (καὶ ἑλλ.) » Εἰ καὶ ὑμῖν φίλον, « Πλάτ., ἂν εὐχαριστῆσθε. » Εἴ τινι φίλον καλεῖν, « Γργ., ὅποιος θέλει (εὐχαριστεῖται). (ἢ πληθ.) » Ἔνθα φίλ' ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, ἠδὲ κύπελλα οἴνου πινέμεναι, « Ἰλ. Δ., τρώγετε καὶ πίνετε ἀσμένως. » Φίλα αὐτοῖσι ποιέεται, « Ἡρ., κάμνει (συνάπτει) φιλίαν μετ' αὐτῶν, (καὶ ἀντὶ κτητ. ἀντνμ.), » Φίλον ἦτορ « Ὅμ., τὴν καρδίαν μου (σου, του κτλ.). » Μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσῃς, « αὐτ., τὴν ψυχήν σου. » Φίλα γυῖα λέλυντο, « αὐτ., τὰ μέλη του (τῶν κτλ.). » Φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε, « αὐτ. (ἀντὶ Φίλα χεῖρε ἢ Φίλας χεῖρας) » Λαβών σε, φίλα εἵματ' ἀποδύσω, « Ἰλ. Β. (καὶ σαφέστερον ἀκόμη) » Μητρὶ φίλῃ χωόμενος κτλ., « Ἰλ. Ι, κατὰ τῆς μητρός του. ‖. (καὶ ὡς οὐσ.) » Πατρικός εἰμί σου φίλος, « Πλ. » Φίλοι βέβαιοι, « Ξεν. » Εἴη τοιοῦτος ἐμὸς φίλος, ὃς τὸν ἑταῖρον γιγνώσκων, ὀργὴν καὶ βαρὺν ὄντα, φέρει, « Θγν. » Πάντα τιμᾶντα τὰ παρ' φίλων, « Θκρ. » Τάων, ἥν κ' ἐθέλῃσι, φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω πρὸς οἶκον, « Ὅμ., ἂς τὴν 'πάρῃ σύζυγον. ‖. (τὸ οὐδ. ἐνίοτε) ἀντὶ Τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης (τῆς φιλίας). » Φίλον ἐμόν, « Ἀρστφ., ἀγάπη μου! » Τὰ φίλτατα, « Δξ., τὰ προσφιλέστατα τῆς ἀγάπης τινὸς ἀντικείμενα.

Φιλοσαρκέω-ῶ, Μ. ήσω. (Ἐκκλ.) Ἀγαπῶ τὴν σάρκα, εἶμαι φιλόσαρκος (προσηλωμένος εἰς τὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος).

Φιλοσαρκία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλόσαρκος (ὁ, ἡ), (ἐκκλησ.). Ὁ ἀγαπῶν τὴν σάρκα (προσηλωμένος εἰς τὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος).

Φιλοσίγματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (μεταχειριζόμενος συχνὰ) τὸ σῖγμα.

Φιλόσιτος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν σῖτον ἢ τὸ φαγεῖ.

Φιλόσκαρθμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ σκιρτᾷ (νὰ χοροπηδᾷ).

Φιλόσκεπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ἦνε (εὐδοκιμῶν) ὑπὸ σκέπην.

Φιλόσκηπτρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν συνήθως σκῆπτρον. » Βασιλεύς—, « Ἐπγρ.

Φιλοσκήπων (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων νὰ κρατῇ σκήπωνα (ῥάβδον).

Φιλόσκιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν σκιὰν (τὸν ἴσκιον).

Φιλοσκόπελος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (νὰ διατρίβῃ εἰς) τοὺς σκοπέλους (τοὺς βράχους). » Θύννος—, « Μ. Σιδ.

Φιλόσκοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (τείνων πρὸς ἢ μὴ μακρυνόμενος ἀπὸ) τὸν σκοπόν.

Φιλοσκύλαξ, ακος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς σκύλακας (τὰ σκυλάκια), φιλοκύων.

Φιλοσκωμμοσύνη (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλοσκώμμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ σκώπτῃ (νὰ χλευάζῃ), περιγελαστής.

Φιλοσκωπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ σκώπτω (νὰ χλευάζω), εἶμαι-

Φιλοσκώπτης, ου (ὁ), = Φιλοσκώμμων.

Φιλοσμάραγος (ὁ, ἡ), Π. [φ. σμάραγος]. ὁ ἀγαπῶν τὸν κρότον, φιλοθόρυβος.

Φιλόσμηνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ σμήνη (τὰ μελίσσια).

Φιλοσοφέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. καὶ ἐν γέν.) Ἀγαπῶ καὶ (ἐπμ.) Προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω (ἢ ὡρισμένως) τὴν σοφίαν (τὴν ἐντελῆ γνῶσιν, ἢ ἀρετήν· ἢ ἀορίστ.) τὴν ἀπαιτουμένην περί τι σοφίαν (ἐμπειρίαν, ἱκανότητα), (ἰδιαιτ.) ζῶ ἢ (μὲ αἰτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.) πράττω (καταγίνομαι εἴς) τι ὡς φιλόσοφος, παρατηρῶ μὲ φιλοσοφικὸν πνεῦμα, σπουδάζω κατὰ βάθος, μελετῶ ἐπιστημονικῶς (δηλ. ἐσκεμμένως ἢ κατά τινα ὡρισμένην μέθοδον καὶ τάξιν). » Φιλοσοφῶν (ὁ Σόλων), γῆν πολλὴν θεωρίης εἵνεκεν ἐπελήλυθε, « Ἡρ. » Σκεπτέον καὶ ἀθρητέον, πῶς ποτε Σόλων φιλοσοφήσας νόμους κρατίσους τῇ πόλει κατέθηκε, « Ξεν. (καὶ αἰτ.) » Χρὴ σκοπεῖν καὶ φιλοσοφεῖν τοῦτον τὸν λόγον, « Ἰσκρ. » Νῦν τοῦτο πεφιλοσόφηκα μετὰ τοῦ ἀδίκου σοφιστοῦ τοῦ Ἔρωτος, « Ξεν., παρετήρησα περὶ ἐμαυτοῦ, ἐπληροφορήθην ἐκ τῆς παρατηρήσεως. (καὶ ὡς ἐπιβ.) » Ὤμην φιλοσοφεῖν φιλοσοφίαν, δι' ἧς ἂν μάλιστα ἐνόμιζον παιδευθῆναι τὰ προσήκοντα ἀνδρὶ καλοκἀγαθίας ὀρεγομένῳ, « αὐτ. (καὶ προθετ.) » Περὶ τοὺς ποιητὰς φιλοσοφεῖν, « Ἰσκρ., ἀσχολεῖσθαι φιλοσοφικῶς. (καὶ πθ.) » Τὰ φιλοσοφούμενα ἐδίδασκε, « Αρτ., τὴν φιλοσοφίαν (κατὰ τὴν τότε σημασίαν τῆς λέξ).

Φιλοσόφημα (τό). ἀντικείμενον φιλοσοφικῆς ἐρεύνης (μελέτης ἢ συζητήσεως), ζήτημα (θεώρημα) φιλοσοφικόν.

Φιλοσοφία (ἡ), τὸ ἔργον (ὁ σκοπός, τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ φιλοσόφου, (ἢ ὡρισμένως) ἀγάπη πρὸς τὴν σοφίαν (ὡς γνῶσιν θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων) καὶ προσπάθεια πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς· (ὅθ. ἐκκλησ.) ὁ ἀσκητικὸς (θεωρητικὸς) βίος· (ἢ ἐν γέν. καὶ ἀορ.) ἡ πρὸς ἀπόκτησιν ὁποιασδήποτε ἐμπειρίας (ἱκανότητος) σπουδή, ἡ κατὰ βάθος (μετὰ σκέψεως καὶ κατὰ κανόνας τινὰς) μελέτη, ἔρευνα ἐπιστημονική. » Τὴν περὶ τοὺς λόγους φιλοσοφίαν, « Ἰσκρ., τὴν θεωρίαν (τὴν φιλοσοφικὴν διδασκαλίαν) τῆς ῥητορικῆς. » Οἱ διατρίβοντες περὶ τὴν ἡμετέραν φιλοσοφίαν, « αὐτ. » Ἐκ φιλοσοφίας τὴν δύναμιν τῶν λόγων εἰλήφαμεν, « αὐτ. » Φιλοσοφίαν, ἢ πάντα συνεξεῦρε καὶ συγκατεσκεύασεν.., ἡ πόλις ἡμῶν κατέδειξεν, « αὐτ. » Τὸ διανίστασθαι νύκτωρ καὶ πρὸς ὑγίειαν καὶ οἰκονομίαν καὶ φιλοσοφίαν χρήσιμον, « Ἀρστ.

Φιλοσοφικός, ἡ, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Φιλοσόφου ἢ Τῆς φιλοσοφίας ἴδιος, (εὐχρηστότ. τὸ Φιλόσοφος).

Φιλοσοφοκλῆς, κλέους (ὁ). ὁ ἀγαπῶν (κατ' ἐξοχὴν) τὸν Σοφοκλέα, φίλος (θαυμαστὴς τῆς μούσης, τῆς ποιήσεως) τοῦ Σοφ.

Φιλοσοφομειρακίσκος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Φιλομεῖραξ, φιλοσοφῶν περὶ τὸν ἔρωτα τῶν μειρακίων.

Φιλόσοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν καὶ σπουδάζων ν' ἀποκτήσῃ (ἢ ὡρισμένως) τὴν σοφίαν (τὴν τελειότητα δηλ. τῶν γνώσεων καὶ τῆς ἀρετῆς) ἢ (ἀορίστως) τὴν περί τι ἐμπειρίαν· (ὅθ. ἐν γέν.) φιλομαθής· (ἰδιαιτ.) φιλεπιστήμων· (μτγν.) ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἔρευναν τῶν ὄντων καὶ ἰδιαιτ. τοῦ ἀνθρώπου, (Φιλόσοφος ὠνομάσθη μετριοφρονῶν, ἀντὶ Σοφός, πρῶτος ὁ Πυθαγόρας). » Φιλοσόφου τοῦτο μάλιστά ἐστιν ἀνδρός, « Ξεν. 2) = Φιλοσοφικός. » Βίος—, « Δξ., ὁ τῶν φιλοσόφων· θεωρητικός, (καὶ ἐκκλησ.) ἀσκητικός, (ὅθ.

Φιλοσόφως, ἐπίρ. = Φιλοσοφικῶς, ὡς φιλόσοφος.

Φιλοσπήλυγξ, υγγος (ὁ, ἡ), Π. [φ. σπήλυγξ]. ὁ ἀγαπῶν (νὰ διατρίβῃ εἰς) τὰ σπήλαια.

Φιλόσπονδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς σπονδὰς ἢ (Π.) χρησιμεύων ὡς σπονδή.

Φιλόσπουδος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν πρὸς πᾶν ἔργον σπουδὴν (προθυμίαν ἢ ἀκρίβειαν), ἐμβριθής· ἐπιμελής, δραστήριος.

Φιλοστασιώτης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὰς στάσεις (τὰς ἐπαναστάσεις), δημεγέρτης, φιλοτάραχος.

Φιλοστάφυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ σταφύλια ἢ (;) κάμνων πολλὰ σταφύλια.

Φιλοστεφανέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ (Προσπαθῶ, Φιλοτιμοῦμαι νὰ λάβω) τὸν στέφανον, ἁμιλλῶμαι (φιλονεικῶ) περὶ τοῦ στεφάνου τῆς νίκης.

Φιλοστέφανος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς στεφάνους ἢ φιλοτιμούμενος νὰ λάβῃ τὸν στέφανον (τῆς νίκης).

Φιλόστονος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -στόνως. Ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ ἀναστενάζῃ, φιλόθρηνος.

Φιλοστοργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ φιλοστόργως (τὰ τέκνα, τοὺς γονεῖς, τοὺς ἀδελφούς μου), ἔχω υἱϊκὴν (ἀδελφικὴν κτλ.) ἀγάπην πρός.

Φιλοστοργία (ἡ). ἡ φυσικὴ πρὸς τὰ τέκνα (τοὺς γονεῖς, τοὺς ἀδελφοὺς) ἀγάπη, πατρικὴ (μητρικὴ κτλ.) στοργή.

Φιλόστοργος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μὲ στοργὴν (μὲ πατρικήν, υἱϊκήν, [ἐν γέν.] συγγενικὴν ἀγάπην), πλήρης στοργῆς (ἀγάπης ἐγκαρδίου). » Τὸ φιλόστοργον, « Ξεν., = Ἡ φιλοστοργία.

Φιλοστόργως, ἐπίρ. Μὲ φιλοστοργίαν, ὡς πατὴρ (υἱός κτλ.) φιλόστοργος.

Φιλοστρατιώτης, ου (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς στρατιώτας ἢ τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα.

Φιλόστροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς στροφὰς (τὰς μεταβολάς), εὐμετάβλητος.

Φιλοσυγγενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς συγγενεῖς του.

Φιλόσυκος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ σῦκα.

Φιλοσύμμαχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς συμμάχους του.

Φιλοσυνήθης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν συναναστροφὴν (τὴν οἰκειότητα), κοινωνικός.

Φιλοσυνθεσία (ἡ). κλίσις πρὸς τὸ συγκρίνειν (παραλληλίζειν).

Φιλοσυνουσιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι-

Φιλοσυνουσιαστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὴν φιλικὴν συναναστροφὴν ἢ (Σχλ.) τὴν σαρκ. συνουσίαν.

Φιλοσύντομος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν συντομίαν.

Φιλοσωματέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ (Περιποιοῦμαι) μὲ ὑπερβολὴν τὸ σῶμά μου, εἶμαι φιλοσώματος.

Φιλοσωματία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλοσώματος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -σωμάτως. Ὁ ἀγαπῶν (περιποιούμενος) μὲ ὑπερβολὴν τὸ σῶμά του. » Τὸ φιλοσώματον, « Δξ., = Ἡ φιλοσωματία.

Φιλοσώφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν σωφροσύνην (τὴν σεμνότητα), ἐγκρατής, κόσμιος.

Φιλοτάριον (τό), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Φιλό-

τητς (κυρ. ὡς χαϊδευτ. προσφών.) ψυχίτσα μου!

Φιλοταρίχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ταρίχη (τὰ παστά, τὰ ἁλμυρά), φίλος τοῦ ταρίχους.

Φιλοτεκνία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλότεκνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ τέκνα του, πατὴρ ἢ μήτηρ φιλόστοργος. » Τὸ φιλότεκνον, « Αξ. — Ἡ φιλοτεκνία.

Φιλοτεχνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ (Καταγίνομαι μετὰ σπουδῆς εἰς) τέχνην τινὰ ἢ τὰς τέχνας, ὁμιλῶ περὶ αὐτῶν ὡς εἰδήμων (ὡς ἄνθρωπος τῆς τέχνης)· (σπνττ.) ἀγαπῶ νὰ τεχνάζωμαι (νὰ δολιεύωμαι)· (μὲ αἰτ.) πράττω (ἐργάζομαι) τι τεχνηέντως (φιλοκάλως), δείχνω ὅλην τὴν τέχνην μου (φιλοτιμοῦμαι ὡς τεχνίτης) περί τι· (μὲ ἀπαρ.) ἔχω ἢ εὑρίσκω τὴν τέχνην νὰ κάμω (νὰ κατορθώσω) ὥστε. » Ἐφιλοτέχνησαν πλῆθος ἰχθύων ἐν αὐτῇ ποιῆσαι, « Διόδ., κατώρθωσαν μὲ τέχνην, ἐφιλοτιμήθησαν νὰ κατορθώσουν.

Φιλοτέχνημα (τὸ). τὸ φιλοτέχνως κατεσκευασμένον τεχνούργημα, ἀριστούργημα.

Φιλοτεχνήμων, ονος (ὁ, ἡ) καὶ

Φιλοτέχνης, ου (ὁ), = Φιλότεχνος.

Φιλοτέχνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φιλοτεχνέω, ἡ μετὰ φιλοτεχνίας ἐξεργασία.

Φιλοτεχνία (ἡ). ἡ πρὸς τὰς τέχνας ἢ τέχνην τινὰ ἀγάπη (κλίσις) καὶ ἡ μετὰ φιλοκαλίας ἐπιτήδευσις αὐτῶν· (ἐν γέν.) ἱκανότης, δεξιότης, ἐπιτηδειότης· (μτνμ.) δολιότης, πανουργία. 2) (συνκδχ.) = Φιλοτέχνημα.

Φιλότεχνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (ἔχων κλίσιν ἢ ἀσχολούμενος προθύμως εἰς) τινα τέχνην ἢ τὰς τέχνας, τεχνίτης φιλόκαλος (ἐπιτήδειος)· (μτφορ.) ἐπιρρεπὴς πρὸς τὸ τεχνάζειν· δόλιος.

Φιλοτέχνως, ἐπίρ. Μὲ φιλοτεχνίαν, ἐντέχνως, φιλοκάλως, ἐπιτηδείως

Φιλότης (ἡ). φιλία, ἀγάπη· συνεννόησις φιλική· ὁμόνοια, ὁμοφροσύνη· (συχν. παρὰ Π.) μίξις ἐρωτική, συνουσία, (ὡς προσφών. φιλ.) » Ὦ φιλότης, « ὦ φίλε, φίλε μου.

Φιλοτήσιος, α ἢ ος, ον, Π. φιλότητος ἴδιος· φιλικός· ἐρωτικός. » Φιλοτήσια ἔργα, « Ὁμ., τὰ ἀφροδίσια. ‖. (συχνότ.) Φιλοτησία (ἐνν. κύλιξ), « τὸ ποτῆρι ὅ,που πίνεται (σηκόνεται) εἰς ὑγείαν τινός. » Ἡ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἡ δὲ πρόκειται, « Θγν. » Φιλοτησίας (ἐνν. ἕνεκα) προπίνειν τινί, « Αξ. » Φιλοτησίας μελετᾶν, « Πλάτ., = Οἰνοποτάζειν.

Φιλοτιμέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἐφιλοτιμησάμην ἢ Ἐφιλοτιμήθην κτλ.). Ἀγαπῶ τὴν τιμήν, εἶμαι φιλότιμος· (μὲ γεν. ἢ δοτ. ἢ [συχνότ.] αἰτ. προθετ. ἢ ἀπαρ. ἢ μτχ.) προσπαθῶ φιλοτίμως (φρονῶ τιμήν μου, ἔχω περὶ πολλοῦ ἢ συνερίζομαι) νὰ κατορθώσω τι· δείχνω (φέρομαι μὲ) φιλοτιμίαν εἴς ἢ πρός· κάμνω ἐπίδειξιν· (συνκδχ.) χαρίζω ἐλευθερίως· (ὅθ. νλγ. μὲ αἰτ.) φιλοδωρῶ. » Περὶ ἃ ἐγὼ φιλοτιμοῦμαι, « Ξεν. » Περὶ τὴν θήραν τῶν ἐλεφάντων φιλοτιμηθείς, « Διόδ. » Φιλοτ. πρὸς τὴν πόλιν, « Λυκοῦργ. » Τῆς φύσεως εἰς κάλλος τότε φιλοτιμησαμένης, « Αἰλ. (καὶ ἀπαρ.) » Φιλοτιμούμενος αὐτὸν ὑπερβάλλειν, « Πλ. (καὶ ἀναλ.) » Φιλοτιμηθέντες, ὅτι τοὺς στρατιώτας αὐτῶν..εἴα Κῦρος ἄλλον ἔχειν, « Ξεν., ἐγγίχθη (ἐπειράχθη) ἡ φιλοτιμία των. (καὶ ἀπολ.) » Ἠλαζόνευθ', ἵνα φοβηθείην ἐγώ, εἰδὼς με μάγιμον ὄντα, φιλοτιμούμενος, « Ἀρσφ., ζηλοτυπῶν, ἀπὸ φιλοτιμίαν.

Φιλοτίμημα (τὸ). πᾶν ὅ,τι πράττει τις φιλοτιμούμενος ἢ πρὸς ἐπίδειξιν, δεῖγμα μεγαλοδωρίας (ἐλευθεριότητος), ἔργον φιλοτιμίας. » Φιλοτιμήματα πρὸς τὴν πόλιν, « Πλ.

Φιλοτιμία (ἡ). τὸ αἴσθημα (ὁ χαρακτὴρ) τοῦ φιλοτίμου, ἐπιθυμία τιμῆς ἢ προσπάθεια πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς· (ἐπμ.) ἐλευθεριότης, γενναιότης, μεγαλοδωρία κτλ. (ἐπὶ κακοῦ) φιλοδοξία, ἢ· φιλονεικία. » Φιλοτιμίη, κτῆμα σκαιόν, « Ἡρ. » Δοῦλοι γάρ εἰσι..φιλοτιμιῶν τινῶν μωρῶν καὶ δαπανηρῶν, « Ξεν. » Ἡ φιλοτιμία οὔτ' ἐν τοῖς ἀλόγοις ζώοις ἐμφύεται, οὔτ' ἐν ἅπασιν ἀνθρώποις· οἷς δ' ἂν ἐμφυῇ τιμῆς τε καὶ ἐπαίνου ἔρως, οὗτοί εἰσιν ἤδη οἱ..ἄνδρες καὶ οὐκέτι ἄνθρωποι μόνον νομιζόμενοι, « αὐτ. » Γάμος ὁ ἐκ μειζόνων, παρέχειν τινὰ δοκεῖ τῷ γήμαντι φιλοτιμίαν, « αὐτ.

Φιλότιμος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. -ότερος, -ότατος). Ὁ ἀγαπῶν τὴν τιμὴν καὶ ἀγωνιζόμενος (πράττων ὅσα συντείνουν, ἁμιλλώμενος) πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς, (ἰδιαιτ.) γενναῖος, μεγαλόδωρος· (ἐπὶ κακοῦ) φιλόδοξος. » Τὸ φιλότιμον, « αὐτ., = Ἡ φιλοτιμία, ἢ (Π.) τὸ ἀντικείμενον τῆς φιλοτιμίας. » Ζητῶν πρίασθαι τὸ φιλότιμον, « Εὐρ.

Φιλοτίμως (τὸ παρθτ. -ότερον, -ότατα), ἐπίρ. Μὲ φιλοτιμίαν. » Φ. ἔχειν πρός τι ἤ τινα, « Αξ., = Φιλοτιμεῖσθαι.

Φιλότμητος (ὁ, ἡ), Π. [φ. τέμνω]. ὁ συνειθίζων νὰ κόπτεται. » Ἡμέρα —, « Νόνν., ἡ ὀγδόη ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ παιδίου καθ' ἣν γίνεται συνήθως ἡ περιτομή

Φιλοτοιοῦτος (ὁ). φίλος τοιούτου τινὸς (ὁποιουδήποτε ἀπαιτεῖ ἡ σειρὰ τοῦ λόγου) πράγματος.

Φιλοτραγήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ τραγήματα.

Φιλοτράπεζος (ὁ, ἡ). φίλος τῆς τραπέζης (τοῦ φαγητοῦ), παράσιτος.

Φιλοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ τρέφω (Ἀνατρέφω ἀσμένως) τι, εἶμαι-

Φιλοτρόφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ ἀγαπῶν νὰ τρέφῃ (τρέφων εὐχαρίστως) τι· φύσει θρεπτικός. 2) (προπαροξ.) φίλος τῆς τροφῆς, (ἐπμ.) εὐκολόθρεπτος.

Φιλότρωξ, ωγος (ὁ, ἡ), = Φιλοτραγήμων.

Φιλοττάριον (τὸ), Π. ἀντὶ Φιλοτάριον.

Φιλοτύραννος (ὁ, ἡ). φίλος τῶν τυράννων ἢ τῆς τυραννίας, τυραννόφρων.

Φιλότυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν τῦφον (τὴν οἴησιν), κοῦφος, ἀλαζών, κενόδοξος.

Φιλοτώθαστος (ὁ, ἡ), [φ. τωθάζω]. ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ χλευάζῃ, περιγελαστής, φιλοσκώπτης.

†Φιλόϋλος (ὁ, ἡ), (ἐκκλησ.). ὁ ἀγαπῶν τὴν ὕλην (τὰ ὑλικά, τὰ γήϊνα πράγματα), φιλόκοσμος.

;Φιλεΰπνος (ὁ, ἡ), = Φίλυπνος.

Φιλόφθογγος (ὁ, ἡ), Π. [φ. φθέγγομαι] ὁ ἀγαπῶν νὰ φωνάζῃ. » Κύων —, « Ἐπγρ., ὑλάκτης.

Φιλόφθονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ φθονῇ (εὑρίσκων ἡδονὴν εἰς τοῦτο), φύσει φθονερός.

Φιλοφιλία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλόφιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς φίλους του.

Φιλοφόρμιγξ, ιγγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν τὴν φόρμιγγα, συμφωνῶν μὲ τὸν ἦχον τῆς φ.

Φιλοφρονέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἀόρ. Ἐφιλοφρονησάμην ἢ Ἐφιλοφρονήθην κτλ.). Φέρομαι φιλοφρόνως πρός τινα, ὑποδέχομαι (χαιρετῶ κτλ.) φιλικῶς, περιποιοῦμαι· καλοπιάνω· (μτνμ.) ἀποδέχομαι ἀσμένως· (μὲ δοτ.) ὑπείκω, ἐνδίδω· χαρίζομαι. » Ἄλλο οὐδὲν ἐφιλοφρονήσατο αὐτῷ, εἶπε δὲ κτλ., « Ξενφ. (ἢ μτνμ.) » Θυμῷ —, « Πλάτ. (ἡ αἰτ.) » Ἐπεὶ δὲ ἀλλήλους ἐφιλοφρονήσαντο, « αὐτ. (καὶ προθετ.) » Φιλοφρονησαμένου δέ ποτε τοῦ βασιλέως πρὸς αὐτόν, καὶ εἰπόντος· Τίνος σοι τῶν ἐμῶν μεταδῶ; « Πλ.

Φιλοφρονέστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Φιλόφρων.

Φιλοφρονεστέρως, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ Φιλοφρόνως.

†Φιλαφρονέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φίλα φρονέω.

Φιλοφρόνημα (τὸ). τὸ γινόμενον ἢ λεγόμενον πρὸς φιλοφρόνησίν τινος, (Γαλλ.) compliment.

Φιλοφρόνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φιλοφρονέομαι, φιλόφρων (φιλική) ὑποδοχὴ ἢ μεταχείρησις, ἔνδειξις εὐνοίας, περιποίησις, ὑποχρέωσις.

Φιλοφρονητικός, ή, όν. Φιλοφρονήσεως ἐνδεικτικός, ὑποχρεωτικός, περιποιητικός.

Φιλοφρόνως, ἐπίρ. Μὲ περιποιητικὸν (ὑποχρεωτικὸν) τρόπον, μὲ φιλοφροσύνην.

Φιλοφροσύνη (ἡ). αἴσθημα φιλικὸν (εὐνοϊκόν), ἀγάπη (κλίσις, οἰκειότης) πρός τινα· (συνκδχ.) = Φιλοφρόνημα, περιποίησις, [κυρ. θηλ. τοῦ

Φιλοφρόσυνος, η, ον, Π. ἀντὶ-

Φιλόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ φίλα φρονῶν τινι (ἔχων φιλικὴν διάθεσιν πρός τινα), εὔνους, καλοθελητής.

Φιλόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ λαλῇ πολλὰ (νὰ φωνάζῃ), φλύαρος.

Φιλόχλαινος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν (εὐχαριστούμενος) νὰ λάβῃ ὡς βραβεῖον (δεχόμενος ἀσμένως) χλαῖναν (ἴδε τὴν λέξ.).

Φιλόχλος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ὄχλον (τὸ εὐδοκιμεῖν παρὰ τῷ ὄχλῳ). » Τὸ φιλόχλον, « Αρτ., ἡ πρὸς τὸν ὄχλον κλίσις.

Φιλοχορευτής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν τὰς θεατρικὰς χορείας, (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου).

Φιλόχορος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν χορόν, φίλος τοῦ χοροῦ ἢ τῶν (θεατρ.) χορῶν.

Φιλοχρηματέω-ῶ, ήσω. Ἀγαπῶ τὰ χρήματα, εἶμαι φιλοχρήματος.

Φιλοχρηματία (ἡ), ἡ πρὸς τὰ χρήματα ὑπερβάλλουσα ἀγάπη, φιλαργυρία, φιλοκέρδεια.

Φιλοχρηματιστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν μὲ ὑπερβολὴν τὸ χρηματίζεσθαι (κερδίζειν, θησαυρίζειν χρήματα).

Φιλοχρηματιστικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ἐπιρρεπὴς (ἐπιτήδειος) εἰς τὸ χρηματίζεσθαι, φύσει φιλοχρηματιστής.

Φιλοχρήματος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (μὲ ὑπερβολὴν) τὰ χρήματα, φιλόπλουτος, φιλάργυρος.

Φιλοχρημάτως, ἐπίρ. Φιλοκερδῶς, πλεονεκτικῶς, ὡς φιλοχρήματος. » Φ. ἔχω, « Αξ., = Φιλοχρηματέω.

Φιλοχρημονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φιλοχρηματέω, εἶμαι (ἢ θησαυρίζω ὡς) φιλοχρήμων.

Φιλοχρημοσύνη (ἡ), = Φιλοχρηματία, [ἐκ τοῦ

Φιλοχρήμων, ονος (ὁ, ἡ), = Φιλοχρήματος.

Φιλόχρηστος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ χρηστὰ ἤθη ἢ ἐπιτηδεύματα, χρηστῆς διαθέσεως, ἐνάρετος, τίμιος.

†Φιλόχριστος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.). ὁ ἀγαπῶν τὸν Χριστόν, φίλος τοῦ Χριστοῦ, χριστιανός.

†Φιλόχρονος (ὁ, ἡ), (Ἐκκλησ.). ὁ ἀγαπῶν τὸν χρόνον τοῦ κόσμου τούτου (τὰ πρόσκαιρα ἀντὶ τῶν αἰωνίων).

Φιλοχρυσία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλόχρυσος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (μὲ ὑπερβολὴν) τὸν χρυσόν, φιλάργυρος, φιλοχρήματος.

Φιλοχωρέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ δοτ. ἢ μόνην ἢ προθετ.). Ἀγαπῶ (Εὐχαριστοῦμαι νὰ κατοικῶ εἰς) τόπον τινά, τὸν προτιμῶ παρὰ κάθε ἄλλον. (μτνμ.) ἐνδιατρίβω ἀσμένως εἴς τι.

Φιλοχωρία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀγάπη (προσήλωσις) εἴς τινα τόπον, [ἐκ τοῦ

Φιλόχωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (διατρίβων συνήθως ἢ κατὰ προτίμησιν εἰς) τινα τόπον.

Φιλοψεύδεια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλοψευδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ ψεύδεται (ἔχων κλίσιν εἰς τὰ ψεύματα.).

Φιλοψευδία (ἡ), = Φιλοψεύδεια.

Φιλοψεύστης, ου (ὁ), = Φιλοψευδής.

Φιλοψία (ἡ), [φίλοψος]. ἀγάπη πρὸς τὰ νόστιμα φαγητὰ (καὶ ἰδιαιτ. τὰ ὀψάρια), (Γαλλ.) friandise.

Φιλοψογέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ νὰ κατηγορῶ (νὰ ψέγω), εἶμαι-

Φιλόψογος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) -ψόγως. Ὁ ἀγαπῶν (συνειθίζων) νὰ ψέγῃ, φιλοκατήγορος.

Φίλοψος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰ ὄψα (τὰ νόστιμα φαγητά, καὶ ἰδιαιτ. τὰ ὀψάρια), (Γαλλ.) friand.

Φιλόψοφος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν κρότον (ψόφον), φιλοθόρυβος (κυρ. καὶ μτνμ.).

Φιλοψυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι φιλόψυχος (φιλόζωος). » Οὐ φιλοψυχητέον, « Πλάτ.

Φιλοψυχία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Φιλόψυχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (μὲ ὑπερβολὴν) τὴν ζωὴν (τὴν ψυχήν του), φιλόζωος, (ἐπμ.) δειλός, μικρόψυχος.

Φιλόψυχρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὴν ψύχαν (τὰ ψυχρὰ μέρη) ἢ τὴν δροσιάν.

Φιλοψύχως, ἐπίρ. Μὲ πολλὴν πρὸς τὴν ζωὴν προσπάθειαν (φιλοψυχίαν), μικροψύχως.

Φιλοω-ῶ, Μ. ώσω, = Φιλιόω.

Φιλτάτιον (τὸ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Φίλτατον, (κυρ. ὡς χαϊδευτ. προσφών.) ψυχίτσα μου.

Φίλτατος, η, ον, ὑπερθ. ἢ

Φίλτερος, α, ον, συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Φίλος.

Φίλτρον (τὸ). πᾶν ὅ,τι συντελεῖ πρὸς φιλίαν, (ἰδιαιτ.) ποτὸν ἢ ἄλλο τι τέχνασμα μαγικὸν ἐμπνέον ἔρωτα· (μτφορ.) θέλγητρον· ἐρέθισμα, ἐλατήριον· (ἐν γέν.) ἔρως, ἀγάπη, ἢ ἀντικείμενον ἔρωτος. » Δεύτερα φίλτρα γάμου, « Ἐπγρ., (περιφρ.) ἀντὶ Δεύτερος γάμος. 2) εἶδ. φυτοῦ (ἀφροδισιαστικοῦ), ἄγριον δαυκί, σταφυλῖνος. 3) τὸ ὑπὲρ τὸ ἄνω χεῖλος σχηματιζόμενον κοίλωμα.

Φιλτροποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων φίλτρα ἢ, ἐμπνέων φίλτρον (ἔρωτα).

;Φιλτρόποτον (τὸ). ποτὸν φίλτρου (ἔρωτος) ἐμποιητικόν, φίλτρον.

Φίλυβρις, ιος (ὁ, ἡ) καὶ

Φιλυβριστής, οῦ (ὁ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ὑβρίζῃ (νὰ ἀτακτῇ, νὰ αὐθαδιάζῃ), ἔχων διάθεσιν πρὸς τὸ ὑβρίζειν, φύσει ὑβριστής.

Φιλυγιής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν (προσέχων πολλὰ) τὴν ὑγείαν του, φίλος (ἐν γέν.) τῆς ὑγείας.

Φιλύδρηλος (ὁ, ἡ), = Φίλυδρος. » Κῆπος —, « Ἐπγρ.

†Φιλυδρίας, ου (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Φίλυδρος, (ὅθ.

Φιλυδριάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὸ ὕδωρ ἢ τὴν ὑγρασίαν, εἶμαι-

Φίλυδρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ ὕδωρ ἢ τοὺς ὑδατώδεις τόπους ἢ τὴν ὑγρασίαν· ἐνδιατρίβων συνήθως ἢ ἀσμένως εἰς τὸ ὕδωρ, ἔνυδρος.

Φιλύκη (ἡ), = Φυλίκη.

Φίλυμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὕμνους (τὰς ᾠδάς).

Φιλυπήκοος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπακούων εὐκόλως (προθύμως), εὐπειθής. 2) ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὑπηκόους του.

Φίλυπνος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸν ὕπνον, ὑπνώδης, ἢ (;) ὑπνωτικός.

Φιλυπόδοχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν νὰ ὑποδέχεται (ὑποδεχόμενος ἀσμένως), φιλόξενος.

;Φιλύποπτος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποπτεύων κάθε τι, φύσει ὕποπτος.

Φιλυπόστροφος ἢ

Φιλυποστροφώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ συνειθίζων νὰ ὑποστρέφῃ (νὰ ἐπανέρχεται), (κυρ. ἐπὶ νόσ.) ὑποκείμενος εἰς ξαναχυλήματα.

Φιλυποψία (ἡ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ φιλυπόπτου, ῥοπὴ (διάθεσις) πρὸς τὸ ὑποπτεύειν.

Φιλύρα, ας (ἡ), εἶδ. δένδρου, (κοιν.) φλαμουρηά, (καὶ ἄλλ.) φιλουρηά. 2) (συνκδχ.) ἡ ὑπὸ τὸν φλοιὸν λεπτὴ ἐπιδερμὶς τῆς φιλουρηᾶς (ἀπὸ τὴν ὁπ. κατεσκεύαζον στεφαναδέματα κτλ.), (κοιν.) φλαμοῦρι.

Φιλυρέα (ἡ), εἶδ. δένδρου ἢ θάμνου κορυμβοφόρου (ἀπὸ τὸ γέν. τῆς κύπρου), (Λτν.) filaria.

Φιλύρινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ φιλύραν, φλαμουρένιος· (συνκδχ.) λεπτὸς ὡς ἂν τὴν φλοῦδαν ἢ τὴν σανίδα τῆς φιλύρας, (ἴδε Ἀθ. ΙΒ, 531).

Φιλύριον (τὸ). σανιδάκι ἀπὸ ξύλον φιλύρας, πινακίδιον.

;Φιλύριος (ὁ, ἡ), = Φιλύρινος.

Φιλῳδός (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὰς ᾠδὰς (τὴν μουσικήν).

†Φιλώραιος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν τὸ ὡραῖον (τὸ καλόν).

Φιλωρείτης, ου (ὁ), Π. ὁ ἀγαπῶν (διατρίβων συνήθως εἰς) τὰ ὄρη.

Φίλως, ἐπίρ. Ὡς φίλος, φιλικά· ἀσμένως, εὐχαρίστως. » Φίλως γ' ὁρόωτε, « Ἰλ. Δ.

Φίλωψ, ωπος (ὁ, ἡ), Π. [φ. †ὤψ], τοῦ ὁπ. τὸ βλέμμα εἶνε φιλικόν, φίλος.

Φιμός (ὁ), [συγγ. τῷ σφίγγω;], (τὸ πληθ. καθ' ἑτερογέν. Τὰ φιμά). εἶδος κρίκου ἁπλοῦ ἢ διπλοῦ ὅς τις βάλλεται περὶ τὸ στόμα τῶν ζώων ἵνα μὴ βόσκουν ἢ νὰ μὴ δαγκάνουν, (συγγ. μὲ τὸ Κημός, ἂν καὶ ὁ Στρβ. τὰ διακρίνῃ). » Ἀντὶ χαλινῶν φιμοῖς χρῶνται (οἱ Ἰνδοὶ) κημῶν, μικρὸν διαφέρουσι, « Στρβ. 2) μέρος τι τοῦ χαλινοῦ τὸ περὶ τοὺς μυκτῆρας, (ἄλλ.) Πνιγεύς. 3) εἶδ. κουτιοῦ, ὅπου ἀνακάτοναν τοὺς κύβους πρὶν τοὺς ῥίψουν. 5) (ἰατρ.) = Φίμωσις.

Φιμόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω περὶ τὸ στόμα τοῦ ζώου (Σφίγγω μὲ τὸν ἢ ὡς ἂν μὲ) φιμόν, (ἐν γέν.) δένω σφιγκτά· (συνκδχ.) κάμνω ἀναπολόγητον, βουβαίνω, ἀποστομόνω.

Φιμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει φιμοῦ ἢ χρησιμεύων ἀντὶ φιμοῦ, (συνκδχ.) στυπτικός.

Φίμωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φιμόω, σφίξιμον μὲ τὸν ἢ ὡς ἂν μὲ φιμόν, καπίστρωμα· (μτνμ.) στένεμμα τῶν πόρων μέρους τινὸς τοῦ σώματος καὶ ἰδιαιτ. τῆς ἀκροβυστίας, πάθος τι περὶ τὴν πόσθην.

Φίμωτρον (τὸ), πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς φίμωσιν, φιμός, καπίστρι.

Φίν, ἴδε Φι.

Φίν, Δ. Π. (μτγν.) ἀντὶ Σφίν ἢ Σφίσι.

Φίνις, εως (ὁ), = Φήνη.

Φίντατος, α, ον, Δ. ἀντὶ Φίλτατος ἢ

Φίντερος, α, ον, Δ. ἀντὶ Φίλτερος.

†Φίξ, ικός (ἁ), Βοιωτ. ἀντὶ Σφίγξ.

†Φίτρον (τὸ), Γλσ. ἀντὶ-

Φιτρός (ὁ), [φίτυ]. κορμὸς δένδρου, στέλεχος, κοῦτσουρον· δαυλί, σχίζα·

†Φίττα, Αἰολ. ἀντὶ Σίττα ἢ Ψίττα.

†Φιττάκια (τά), Αἰολ. ἀντὶ Ψιττάκια.

Φίτυ καὶ

Φίτυμα (τὸ), Π. ἀντὶ Φυτόν, Φύτευμα, βλάστημα· (μτνμ.) υἱός, ἀπόγονος.

Φιτυποιμήν, ένος (ὁ), Π. κηπουρός, φυτοκόμος, (κατὰ λέξ.) ποιμὴν φυτῶν.

Φῖτυς, υος (ὁ), Π. πατήρ, γεννήτωρ, [ἐκ τοῦ

Φιτύω, Μ. ύσω, Π. άντι Φυτεύω, (μτνμ.) τεκνόω.
†Φλαδιάω-ῶ [φλάω], Μ. άσω. Θλίβων απαλύνω· ζυμόνω.
Φλάζω (αόρ. β'. Ἔφλαδον), Π. [φλάω]. σχίζω, τσακκίζω, κομματιάζω.
;Φλάζω), πρωτότ. (σχεδὸν ἄχρ.) τοῦ Παφλάζω.
†Φλανύσσω, Μ. ύξω, Γλσ. = Φληνύσσω, φλυαρῶ.
Φλάσις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Θλάσις καὶ
Φλάσμα (τό), Ἰων. ἀντὶ Θλάσμα.
†Φλασμὸς (ὁ), Γλσ. [φλάζω], = Παφλασμὸς, κουφολογία, ἔπαρσις, ἀλαζονεία.
Φλαστὸς, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Θλαστός.
†Φλαττοθρὰτ ἢ Φλαττοθραττοφλαττοθρὰτ, Κωμ. μίμησις τοῦ κομποῤῥήμονος ὕφους τῶν διθυραμβοποιῶν, λέξεις δηλ. μεγάλαι χωρὶς νόημα.
Φλαυρίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ἀντὶ Φαυλίζω, ἐξουθενῶ, ἐξευτελίζω, [ἐκ τοῦ
Φλαῦρος, η, ον, Ἀττ. ἀντὶ Φαῦλος, τιποτένιος, μάταιος· ἀσήμαντος, πρόστυχος.
Φλαυρότης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Φαυλότης, ματαιότης· εὐτέλεια, μηδαμινότης.
Φλαυρουργὸς (ὁ, ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Φαυλουργὸς, πρόστυχος τεχνίτης.
Φλαύρως, ἐπίρ. = Φαύλως, κακῶς, εὐτελῶς κτλ. » Φλαύρως ἔχειν τὴν τέχνην, « Ἡρ., κατέχειν μετρίως. » Φλαύρως ἀκούειν, « αὐτ.
Φλάω, Μ. φλάσω (πθ. πρκ. Πέφλασμαι), Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Θλάω, σπάνω, τσακκίζω· κτυπῶν ζυμόνω, μαλάζω· κοπανίζω. » Τῶν τραγημάτων ἔφλα, « Μένανδρ., ἔσπανε καὶ ἔτρωγε (φουντούκια, καρύδια κτλ.). » Ἐμβαλὼν σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς, ἔπειτ' ἔφλα ἐν τῇ θυείᾳ, « Ἀρσφ. » Τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων, « αὐτ., ἔῤῥηχνα μέσα μου, (κοιν.) κτυποῦσα 'δόντι.
Φλεβάζω, Μ. άσω. Ἀναβρύω (ὡς ἀπὸ φλεβός).
Φλεβικὸς, ή, όν. Ὁ τῶν φλεβῶν ἢ τῆς φλεβός.
Φλέβιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φλέψ, φλεβίτσα.
Φλεβονευρώδης, εος (ὁ, ἡ). συγκείμενος ἐκ φλεβῶν καὶ νεύρων.
†Φλεβοπαλία (ἡ), [φλέψ, πάλλω]. κτύπημα τῆς φλεβὸς (τοῦ σφυγμοῦ).
Φλεβοῤῥαγία (ἡ). ῥῆξις (σπάσιμον) φλεβός.
Φλεβοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω (Ἀνοίγω) τὴν φλέβα διὰ τοῦ φλεβοτόμου, 'παίρνω αἷμα, (παρβλ.) Ἐμφλεβοτομέω.
Φλεβοτομία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κόψιμον (ἄνοιγμα) τῆς φλεβὸς, 'πάρσιμον αἵματος, [ἐκ τοῦ
Φλεβοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ τέμνων (κόπτων, ἀνοίγων) τὴν φλέβα πρὸς ἐξαγωγὴν αἵματος ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο, (ὅθεν ‖. οὐσ.) Φλεβοτόμον (ἐνν. σμιλίον), τὸ νυστέρι, ἡ (Ἰταλ.) λαντσέττα.
Φλεβοτονέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Τεντόνονται αἱ φλέβες μου (ἀπὸ τὸν πολὺν ἀγῶνα), (συνκδχ.) προσπαθῶ μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις, συντείνω ἐμαυτὸν, ἀγωνίζομαι.
Φλεβώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης φλεβῶν.

Φλεγεθοίατο, Ἰων. ἀντὶ Φλεγέθοιντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ μσ. ἑνς. τῆς εὐκτ. τοῦ
Φλεγέθω καὶ (μσ.) -έθομαι (χ. Μ.), Π. ἀντὶ Φλέγω, -ομαι (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.). » Κεραυνὸς φλεγέθων, « Ἡσ. » Πυρσοὶ φλεγέθουσιν, « Ἰλ. Σ. (καὶ πθ.) » Ὄφρα πυρὶ φλεγεθοίατο νεκροὶ, « Ἰλ. Ψ.
;Φλεγεὸς, ή, όν, = Φλόγεος.
Φλέγμα (τὸ), [φλέγω]. καῦμα φλογῶδες, ἔξαψις, φλόγωσις· (ἰατρ.) ἡ λευκὴ γλοιώδης ὕλη ἡ ὁπ. σχηματίζεται εἰς τὸ σῶμα (ὡς αἰτία ἢ ἀποτέλεσμα φλογώσεως, κατὰ τοὺς παλαιούς).
Φλεγμαγωγὸς (ὁ, ἡ), [φλέγμα, ἄγω]. ὁ καταιβάζων τὸ φλέγμα, χρησιμεύων πρὸς ἀποφλεγμάτωσιν.
Φλεγμαίνω, Μ. ανῶ (αόρ. Ἐφλέγμανα ἢ Ἐφλέγμηνα κτλ.). Εἶμαι ἢ Καταντῶ εἰς φλόγωσιν (εἰς ἔξαψιν [καὶ συνκδχ.] εἰς ἐξόγκωσιν), φουσκόνω· (κοιν. ἐπὶ πληγ. κλπ.) θυμόνω, κακοφορμίζω· (μτνμ.) εὑρίσκομαι εἰς ἀναβρασμὸν (εἰς ἀκμὴν πάθους κτλ.). » Καταλαμβάνει τὸ περὶ τοῦ πατρῴου φόνου ἔτι φλεγμαῖνον, « Αχ., ἦτον εἰς τὴν ἀκμὴν, δὲν εἶχε σβύσῃ (λησμονηθῇ) ἀκόμη. » Τὸ φλεγμαῖνον τῆς λέξεως, « Δξ, τὸ ὀγκῶδες.
;Φλεγμαῖος, α, ον, ἀντὶ Φλεγματιαῖος.
Φλέγμανσις, εως καὶ
Φλεγμασία (ἡ), = Φλεγμονή.
Φλεγματιαῖος, α, ον καὶ
Φλεγματίας, ου (ὁ). πλήρης φλέγματος, φλεγματικὸς, φλεγματώδης.
Φλεγματικὸς, ή, όν. Ὁ τοῦ φλέγματος ἢ ἐκ τοῦ φλέγματος, φλεγματώδης.
Φλεγματοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). φλέγματι ὅμοιος ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ φλέγματος.
Φλεγματόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Φλογώδης· (ἐνίοτε) = Φλεγματικὸς, φλεγματώδης.
Φλεγματώδης, εος (ὁ, ἡ), = Φλεγματοειδὴς, φλέγματος γόνιμος.
Φλεγμονὴ (ἡ). τὸ φλεγμαίνειν, ἔξαψις, φλόγωσις. (συνκδχ.) ἐξόγκωσις, πρήξιμον· θύμωμα· κακοφόρμισμα· (μτνμ.) ἀκμὴ (ἀναβρασμὸς) πάθους κτλ.
Φλεγμονώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος ἢ συνωδευμένος μὲ φλεγμονήν.
†Φλεγμὸς (ὁ), = Φλογμός. 2) (Γλσ.) τὸ αἷμα.
Φλέγος, εος-ους (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Φλόξ.
Φλεγύας, ου (ὁ), Π. ὁ ἀετὸς (διὰ τὸ ξανθὸν [πυρῶδες] χρῶμα τῶν πτερῶν του).
Φλεγυρὸς, ά, όν, Π. ἀντὶ Φλογερός. (συνκδχ.) λαμπρός· (μτφορ.) περίφημος, (ἐπὶ κακοῦ) διαβόητος, [ἐκ τοῦ
Φλέγω [συγγ. τῷ Φλέω], Μ. φλέξω. Καίω, φλογίζω· (μτφορ.) ἐξάπτω, ἐρεθίζω· (Π. κατὰ συνκδχ.) κάμνω τι νὰ λάμψῃ (νὰ ἐκλάμψῃ, νὰ ἀναφανῇ ἢ νὰ ἐκραγῇ)· (μτνμ.) κάμνω ἐξάκουστον, διαφημίζω. ‖. (πθ. ἢ οὐδ. αὐτπθ.) ἀνάπτω, καίομαι, φλογίζομαι (κυρ. καὶ μτφορ.)· (Π.) λάμπω, φεγγοβολῶ· (μτνμ.) διαπρέπω· ἐκλάμπω· (ἐνίοτε) ξεσπάνω· διαδίδομαι· (ἐνίοτε) σπεύδω, ἐπείγομαι. » Τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ, « Ἰλ. Φ. (καὶ μτνμ.) » Πάνθ' ὁ χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει, « Σοφ., ἄλλα μὲν κάμνει νὰ ἐκλείψουν, ἄλλα δὲ νὰ φανοῦν (νὰ ἐκλάμψουν). » Διὰ χειρὸς βέλος φλέγων, « Εὐρ., κάμνων νὰ λάμψῃ ὁ κεραυνὸς εἰς τὰς χεῖράς του. » Ἄρης αἷμα φλέγει τῇδε πόλει, « αὐτ., διεγείρει κατ' αὐτῆς. » Σὲ δὲ φλέγοντι χάριτες, « Πινδ., σὲ λαμπρύνουν. (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) » Ἄνθεμα χρυσοῦ φλέγει, « αὐτ., λάμπουν (φεγγοβολοῦν) ἀπό. » Φλέγειν χρείας ὕπο, « Αἰσχλ., σπεύδειν ἐξ ἀνάγκης. (καὶ πθ.) » Πυρὶ φλέγετο, « Ἰλ. Φ. (καὶ μτφορ.) » Ἂν σκώπτῃ τίς σε, φλέγεσθαι, « Ἀρσφ., σὲ καίει, πειράζεσαι. (ἢ δοτ. προθετ.) » Φλέγεσθαι (ἐνν. ἔρωτι) ἐπί τινι, « Αἰλ. » Φλέγεται ἀρεταῖς μυρίαις, « Πινδ., λάμπει ἀπό. » Ὕμνοι φλέγονται, « Βακχυλ., ᾄδονται γεγωνυίᾳ τῇ φωνῇ, ἀκούονται παντοῦ.
Φλεδονεία (ἡ). φλυαρία, μωρολογία, [ἐκ τοῦ
Φλεδονεύω καὶ (μσ.) -εύομαι [φλεδὼν], Μ. εύσω, -ομαι. Φλυαρῶ, μωρολογῶ.
;Φλεδονέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φλεδονεύω.
Φλεδονώδης, εος (ὁ, ἡ). φλύαρος, μωρολόγος, [ἐκ τοῦ
Φλεδὼν [φλέω], ῶνος (ἡ). φλυαρία, μωρολογία.
Φλέδων, ονος (ὁ, ἡ). φλύαρος, μωρολόγος· μάταιος.
Φλεΐνος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ τὸ φυτὸν φλέων.
Φλέξις, εως (ἡ), τὸ φλέγειν ἢ φλέγεσθαι, καύσιμον.
Φλέξις, ιδος (ὁ καὶ ἡ;), εἶδος πτηνοῦ (πιθαν. φοινικοπτέρου).
(Φλεύω), Ἰων. ἀντὶ Φλέγω, (εὔχρ. μόνον εἰς τὸ Περιφλεύω).
Φλὲψ, φλεβὸς (ἡ). φλέβα (κυρ. καὶ μτνμ.), [ἐκ τοῦ
Φλέω (χ. Μ.), Π. [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Βλύω]. εἶμαι πλήρης (κυρ. ὑγρῶν), πλημμυρῶ, ξεχειλίζω· (ἐν γέν.) εἶμαι εἰς πλῆθος (ἄφθονος). » Μήλων φλεόντων, « Αἰσχλ.
Φλέως, ω (ὁ), εἶδ. φυτοῦ (καλάμου) ἐνύδρου, (κοιν.) βαγάζι.
Φληναφάω(-έω)-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ φληνάφους, φλυαρῶ, μωρολογῶ.
†Φληναφεύω, Μ. εύσω, Γλσ = Φληναφέω.
†Φληνάφημα (τὸ) καὶ
Φληναφία (ἡ). φλυαρία, μωρολογία, [ἐκ τοῦ
Φλήναφος (ὁ, ἡ). [φλῆνος], = Φλύαρος, μωρολόγος. 2) (οὐσ.) = Φληνάφημα, μωρολογία.
Φληναφώδης, εος (ὁ, ἡ). φληνάφου πλήρης, φλύαρος.
Φληνάω(-έω)-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Φληνεύω, Μ. εύσω, = Φληνύσσω.
Φλῆνος [φλέω], εος-ους (τὸ), = Λῆρος, φλυαρία, (ὅθ.
;Φληνύσσω ἢ φληνύω καὶ φλήνω, Μ. φληνύσω, = Φληναφάω, φλυαρῶ.
Φλιὰ (ἡ), ὁ παραστάτης ἢ τὸ ἀνώφλιον τῆς θύρας, [ἐκ τοῦ
Φλίβω, Μ. φλίψω, Π. Αἰολ. ἀντὶ Θλίβω.
Φλιδάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω περίσσειαν ὑγροῦ· (συνκδχ.) χαλνῶ (σήπομαι, λυόνω) ὑπὸ τῆς ὑγρασίας, (κοιν.) σαχλιάζω, (ἄλλ.) Μυδάω καὶ Πλαδάω.

Φλιδόων, ωσα, ων, Π. Ἰων. ἀντὶ Φλιδῶν, μτχ. τοῦ Φλιδάω.
Φλιδὼν, όνος (ἡ). σχάσιμον (σχισμάδα) ἢ ῥυτὶς ὑφάσματος.
†Φλιμέλια (τὰ), (Λτν.) flemina, σκασίματα (συγκαύματα) τὰ ὁπ. γίνονται εἰς τὰ πόδια τῶν ἀλόγων ἀπὸ τὸν πολὺν κόπον.
Φλίψις, ιος (ἡ), Π. Αἰολ. ἀντὶ Θλίψις.
Φλόα, Π. ἀντὶ Φλοῦν, αἰτ. (κατὰ μτπλσμ.) τοῦ Φλόος-οῦς.
Φλόγεος, α, ον, Π. ἀντὶ
Φλογερὸς, ά, όν. Καίων ἢ Φεγγοβολῶν ἢ Κόκκινος 'σὰν τὴν φλόγα, ὅλος πῦρ.
†Φλογετὸς (ὁ), = Φλογμὸς, καῦσις ὑπερβολική.
Φλογιὰ (ἡ), Π. ἀντὶ Φλόξ.
Φλογιάω-ῶ, Μ. άσω. Γίνομαι κόκκινος 'σὰν τὴν φλόγα.
Φλογίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φλογίς.
Φλογίζω, Μ. ίσω, = Φλέγω, καίω ἢ 'ψήνω εἰς τὴν φλόγα. ‖. (πθ.) ἐξάζω φλόγαις, φέγγω (λάμπω) ὡς ἂν τὴν φλόγα. » Ἥλιος φλογιζόμενος, « Σοφ.
Φλόγινος, η, ον. Κόκκινος 'σὰν τὴν φλόγα, φλογερός. ‖. (οὐσ.) Φλόγινον (τὸ), εἶδ. ἄνθους, (ἄλλ.) = Φλόγιον (2).
Φλόγιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φλόξ. 2) εἶδ. ἄνθους (ἴου), (Τουρκ.) ἐρζαΐ-μενεξές.
Φλογὶς, ίδος (ἡ), κομμάτι κρέατος ψημένου εἰς τὴν φλόγα, (Ἰταλ.) μπριζόλα, (Τουρκ.) κιοὺλ-μπαστί.
Φλόγισις, εως (ἡ) καὶ
Φλογισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Φλογίζω, 'ψήσιμον εἰς τὴν φλόγα, φρυγάνισμα· καῦσις ὑπερβολικὴ, (ἄλλ.) Φλογμός.
Φλογιστὸς, ή, όν. Ψημένος εἰς τὴν φλόγα, φρυγανισμένος· (ἐν γέν.) καϋμένος, φλογισμένος.
Φλογμὸς (ὁ), [φλέγω, φλόξ]. καύσων φλογερός· (ἰατρ.) φλεγμονή· (ἐν γέν.) φλόγα (κυρ. καὶ μτνμ.).
Φλογμοτύραννος (ὁ), Π. κύριος (ἐξουσιαστὴς) τῆς φλογός.
Φλογογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. γεννημένος εἰς τὰς φλόγας ἢ ἐκ τῆς φλογός.
†Φλογόδερπνος (ὁ, ἡ), Γλσ. [φλόξ, δέρπομαι]. ὁ τρώγων (ἢ τρωγόμενος ἀπὸ) τὴν φλόγα. » Ἄνθραξ—, « Ἡσύχ., (ἄλλ. γρφ. Φλογόδειπνος).
Φλογοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει φλογός.
Φλογόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Φλογερός.
Φλογόλευκος (ὁ, ἡ). ἄσπρος ἀπὸ τὸ πολὺ καύσιμον.
Φλογόφαιος (ὁ, ἡ). φαιὸς μετά τινος ξανθότητος, 'μαυροκόκκινος (ὡς ἂν τὸ ἀγάνωτον χάλκωμα).
Φλογόω-ῶ, Μ. ώσω, = Φλέγω, φλογίζω.
Φλογώδης, εος (ὁ, ἡ), = Φλογοειδής.
Φλόγωμα (τὸ), [φλογόω]. πρᾶγμα καϋμένον ἀπὸ φλόγα (φλογισμένον). » Ἄρτου —, « Ἡσύχ., ἡ πέτσα (κόρα) τοῦ ψωμιοῦ.
Φλογωπὸς (ὁ, ἡ), Π. [φλόξ, †ὤψ]. ὁ ἔχων ὄψιν φλογὸς (ὁμοιάζων ὡς ἂν φλόγα), λαμπρὸς, φλογοειδής. » Πῦρ—, « Αἰσχλ.
Φλόγωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φλογόω, καύσιμον, φλόγισμα· ἄναμμα (λουτροῦ)· φλὸξ λαμπάδος καιομένης· (ἰατρ.) φλεγμονή.
Φλογὼψ, ῶπος (ὁ), Π. = Φλογωπός.
†Φλοιὰ (ἡ), Λακων. ἐπιθετ. ἡ Περσεφόνη, [ἐκ τοῦ Φλόος, ὡς θάλλουσα].
Φλοίαξ, ακος (ὁ), = Φλύαξ.
Φλοιάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φλοιός.
Φλοιδάω-ῶ, Μ. ήσω καὶ
Φλοιδιάω-ῶ, Μ. άσω. Πρήσκω, φουσκόνω· προξενῶ φλόγωσιν. ‖. (ἀμτβτ. ἢ μσ.) = τῷ
Φλοιδάομαι-οῦμαι (πρκ. Πέφλοιδα), Π. φουσκόνω, πρήσκομαι· (ἰατρ.) φλεγμαίνω, κακοφορμίζω, (παρβλ.) Φλυδάω.
Φλοΐζω, Μ. ίσω. Περιαιρῶ τὸν φλοιὸν (τὴν φλοῦδαν), ξεφλουδίζω.
Φλοΐνος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ τὸ φυτὸν φλοῦν ἢ ἀπὸ τὴν νηματώδη φλοῦδαν δένδρου.
†Φλοιοβαρὴς, έος (ὁ, ἡ), Σχλ. βαρὺς ἀπὸ τὸν πολὺν φλοιὸν, χονδρόφλουδος.
Φλοιοῤῥαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκάνει (Ῥαγίζει) ἡ φλοῦδά μου, εἶμαι ἢ γίνομαι—
Φλοιοῤῥαγὴς [φλ. ῥήγνυμι], έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σκασμένην (ῥαγισμένην) φλοῦδαν.
Φλοιοῤῥαγία (ἡ). σκάσιμον (ῥάγισμα) τῆς φλοῦδας.
Φλοιόῤῥιζος (ὁ, ἡ). (Βτν.) τοῦ ὁπ. ἡ ῥίζα σύγκειται ἀπὸ πολλοὺς ἀλλεπαλλήλους φλοιοὺς ('σὰν τὸ κρομμύδι).
Φλοιὸς (ὁ), [φλέω]. φλοῦδα (δένδρου)· (ἐν γέν.) περικάλυμμα. 2) ἐπιθετ. ὁ Διόνυσος, (ἴδε Φλοιά).
Φλοῖσβος (ὁ), [ὀνμτπ.]. ὁ κρότος τοῦ κυμαινομένου (ἀναβράζοντος) ὕδατος· (μτνμ. ἐν γέν.) ἦχος συγκινουμένων ἀνθρώπων (στρατεύματος), θόρυβος.
Φλοισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Φλοΐζω, ξεφλούδισμα.
Φλοϊστικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φλοΐζειν (ξεφλουδίζειν). » Φλοϊστικὴ (ἐνν. τέχνη), « Πλάτ., ἡ τοῦ κατασκευάζειν πλέγματα ἢ ὑφάσματα ἀπὸ φλοῦδας δένδρων.
Φλοίω, Π. ἀρχ. (κατὰ τὸν Πλ.), εἶμαι εἰς πλήρη φυτικῆς γονιμότητος ἀκμήν· θάλλω, (παρβλ. Φλύω).
Φλοιώδης, εος (ὁ, ἡ). φλοιῷ ὅμοιος· φελλώδης· (συνκδχ. καὶ τρπ.) χωρὶς βάσιν (βαρύτητα), μάταιος, ἐπιπόλαιος.
Φλοιῶτις, ιδος (ἡ), Π. συγκειμένη ἀπὸ φλοιόν. » Σκέπη—, « Λυκ., ὁ φλοιός.
Φλομὶς, ίδος (ἡ), = Φλόμος.
Φλομῖτις, ιδος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Βούγλωσσον ἢ (;) Ὄνοσμα, [ἐκ τοῦ
Φλόμος (ὁ), [φλόξ, διότι τὰ φύλλα του ἐχρησίμευον ὡς φτίλια], εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) σφλόμος.
†Φλονῖτις, ιδος (ἡ), = Φλομῖτις.
Φλὸξ [φλέγω], φλογὸς (ἡ). φλόγα (κυρ. καὶ μτφορ.).
Φλόος-οῦς, όου-οῦ (ὁ), (ἡ αἰτ. κατὰ μτπλασμ. Φλόα), = Φλοιὸς, φλοῦδα δένδρου· (μτνμ.) δέρμα, (ἐν γέν.) περικάλυμμα. » Ὄφεως—, « Νίκ., τὸ 'πουκάμισον τοῦ 'φειδιοῦ. 2) (κατὰ τὸν Πλ.) ἡ ἀκμὴ τῆς φυτικῆς γονιμότητος, τὸ ἄνθος, (ὅθ. τὸ Λτν.) flos. » Τῶν δὲ φλόον ὤλεσε πάντα, « Ἀρ. 3) = Φλέως, εἶδ. φυτοῦ, (Ἡρ. Γ', 98).
;Φλυάκιον (τὸ), = Φλυζάκιον.
Φλυακογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συνθέτω) φλύακας (παιγνιώδη, βωμολοχικὰ ποιήματα).
Φλυακογραφία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., [ἐκ τοῦ
Φλυακογράφος (ὁ). ὁ γράφων (συνθέτων) φλύακας, ποιητὴς βωμολοχικῶν ποιημάτων.
Φλύαξ [φλύω], ακος (ὁ). φλύαρος, γελωτοποιὸς, μωρολόγος. 3) εἶδ. κωμικοτραγικοῦ ποιήματος (ἱλαροτραγῳδίας), παρῳδία γελοιώδης, (Γαλλ.) farce.
Φλυαρέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁμιλῶ ὡς φλύαρος, λέγω ὅ,τι φθάσω, δὲν ἠξεύρω τί λέγω, μωρολογῶ· (συνκδχ.) χάνω τὸν καιρόν μου εἰς μάταια (παιδαριώδη) πράγματα· (Γρφ. μὲ αἰτ.) κακολογῶ. ‖. (πθ.) χρησιμεύω ὡς ἀντικείμενον φλυαρίας.
Φλυάρημα (τὸ), πᾶν ὅ,τι λέγει ἢ πράττει τις φλυαρῶν, φλυαρία, μωρολόγημα.
Φλυαρία (ἡ), τὸ φλυαρεῖν, ἀσήμαντος πολυλογία, μωρολογία· (συνκδχ.) ματαιοπονία.
Φλυαρογραφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φλυακογραφέω.
Φλυαροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Φλυαρῶ ἀδιακόπως.
;Φλυαρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω φλυαρίας (μωρολογίας), φλυαρῶ.
Φλυαρολογία (ἡ), = Φλυαρία.
Φλυαρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων φλυαρίας (ὁμιλῶν) ὡς—
Φλύαρος (ὁ, ἡ), [φλύω]. ὁ ὁμιλῶν ὅ,τι φθάσοι (πολυλογῶν χωρὶς νόημα), μωρολόγος. 2) (οὐσ. ἀρσ.) = Φλυαρία.
Φλυαρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ φλυαρίαν, τρόπον τινὰ φλύαρος (ἄχρηστος, μάταιος).
†Φλυάσσω, Μ. άξω, Γλσ. = Φλυαρέω.
Φλυδαρὸς, ά, όν, = Πλαδαρὸς, σαχλιασμένος, [ἐκ τοῦ
Φλυδάω-ῶ [φλύδω], = Πλαδάω, σαχλιάζω, σήπομαι ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν, (ἄλλ.) Φλιδάω.
Φλύδδω, Δ. ἀντὶ Φλύζω.
Φλυζάκιον (τὸ), [φλύζω], = Φλύκταινα.
†Φλυζογράφος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἀντὶ Φλυακογράφος.
Φλύζω, Μ. φλύσω ἢ φλύξω, Ἰων. εὑρίσκομαι εἰς ἀναβρασμὸν, κοχλάζω· (Π. κατὰ μτνμ.) λέγω ὅ,τι μοῦ ἔλθοι εἰς τὸ στόμα, φλυαρῶ, (παρβλ.) Φλύω.
Φλυηρέω, Φλύηρος, Ἰων. Π. ἀντὶ Φλυαρέω, Φλύαρος.
Φλύκταινα [φλύζω], ης (ἡ). φουσκαλίδα τοῦ δέρματος ἀπὸ καύσιμον ἢ ἄλλην αἰτίαν.
Φλυκταινίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φλύκταινα.
Φλυκταινοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ Φλύκταιναν.
Φλυκταινόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Γεμίζω φλυκταίνας (φουσκαλίδας)· σχηματίζω (μεταβάλλομαι εἰς) φλύκταιναν, φουσκαλιάζω.
Φλυκταινώδης, εος (ὁ, ἡ), = Φλυκταινοειδής· ἔχων (ὡς σύμπτωμα) φλυκταίνας.

Φλυκταίνωσις, εως (ἡ). ἔκφυσις (ἐξάνθησις) φλυκταινῶν, σχηματισμὸς φλυκταίνης, φουσκάλιασμα.

Φλυκτίς, ίδος (ἡ), = Φλύκταινα.

Φλυνδάνω, = Φλύζω, (εὔχρ. μόνον εἰς τὸ σύνθ. Ἐκφλυνδάνω).

†Φλύος, ;εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Φλύαρος, φλυαρία.

Φλύσις, ιος (ἡ), Ἰων. ἐξάνθησις φλυκταινῶν (σπυριῶν) ἀπὸ περίσσειαν ὑγροῦ. [ἐκ τοῦ

Φλύω, Μ. φλύσω. Π. [φλέω], = Βλύω, ἀναβρύω· ἀναβράζω· ξεχειλίζω· (μτνμ.) λέγω ὅ,τι μοῦ ἔλθει εἰς τὸ στόμα, φλυαρῶ· (μὲ αἰτ.) ἐξερεύγομαι, ξεστομίζω. » Αἰσχρὰ —, « Ἐπγρ. || (μσ.) Γλσ. = Φλυδάω.

Φνεῖ, φθόγγος ἄσημος πρὸς μίμησιν τῆς φωνῆς τῶν μικρῶν πτηνῶν ἢ τοῦ διὰ τῶν μυκτήρων γινομένου ἤχου· (συνκδχ.) τὸ μηδὲν, τίποτε, (παρβλ.) Γρῦ.

Φοβέεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐφόβει, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πaρτ. τοῦ Φοβέω.

†Φοβερίζω, Μ. ίσω, Γρφ. Προξενῶ φόβον, φοβίζω.

†Φοβερισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., φοβέρισμα, φόβισμα.

Φοβερός, ά, όν. Ὁ προξενῶν φόβον, φρικτός, ἄγριος· ἐπίφοβος. » Ὁ πόλεμος φοβερὸν, « Ξεν. (καὶ δοτ.) » Δένδρεσι χειμὼν φοβερὸν κακὸν, ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ, « Θκρ. (καὶ ἐπιφερ. τοῦ Μὴ) » Ἵππος.. εἰ φοβερὸς εἴη μὴ ἀνήκεστόν τι ποιήσῃ, « Ξεν. 2) ὁ μετὰ φόβου γινόμενος ἢ ὑπὸ φόβου προξενούμενος. » Οἷα εἰκὸς ἐν νυκτὶ καὶ φοβερᾷ ἀναχωρήσει, « Θκ. 3) (ἐνίοτε) δειλὸς, (κοιν.) φοβητσιάρης. » Πρὸς τὸ φυλάττειν οὐ κάκιόν ἐστι φοβερὰν εἶναι τὴν ψυχὴν, « Ξεν.

Φοβερότης (ἡ), τὸ φοβερὸν τινὸς (προσ. ἢ πραγμ.), ὁ φόβος τὸν ὁπ. ἐμπνέει τις ἤ τι.

Φοβερωπὸς (ὁ, ἡ), Π. = Φοβερώψ.

Φοβερῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόμον φοβερὸν, φοβερά.

Φοβερώψ, ῶπος (ὁ, ἡ), Π. φοβερὸς τὴν ὄψιν.

Φοβεσίστρατος, η ἢ ος, ον καὶ

Φοβέστρατος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φοβίζων (ἐμπνέων φρίκην εἰς) τὰ στρατεύματα.

Φοβέω-ῶ, Μ. ήσω καὶ πθ. ηθήσομαι καὶ μσ. (μὲ σημ. πθ.) ήσομαι (ἀορ. πθ. Ἐφοβήθην, πρκ. Πεφόβημαι). Ἐμπνέω φόβον εἴς τινα, φοβίζω· (συνκδχ. παρὰ Π.) τρέπω εἰς φυγὴν, (παρβλ.) Σοβέω. || (συχνότ. πθ. ἢ μσ. αὐτπθ.) κυριεύομαι ὑπὸ φόβου, τρομάζω, δειλιῶ· (συνκδχ. παρὰ Π.) φεύγω φοβούμενος ἀπὸ (διωκόμενος ὑπό) τινος. » Φεῦγεν πεφοβημένος, « Θκρ. (καὶ ἐπίρ.) » Κύνες δ' ἑτέρωσε φόβηθεν, « Ὀδ. Π. (καὶ γεν. προθετ.) » Τυδείδης, ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος, ἵκετο νῆας, « Ἰλ. Θ. (ἢ δοτ.) » Ἐφόβηθεν ὑφ' Ἕκτορι, « Ἰλ. Ο. (καὶ αἰτ. ἐλλ. προθ.) » Μή με φοβηθῇς, « Θκρ. (ἢ ἀπαρ.) » Μὴ φοβηθῇς παραλαβεῖν τὴν γυναῖκά σου, « Γρφ. (καὶ γεν. προθετ. ἢ αἰτιολογ.) » Φοβοῦνται ὑπὲρ ὑμῶν, « Ξεν. (καὶ ἐπιφερ. τοῦ Μὴ) » Φοβούμενος, μὴ οὐ γνῶ, « αὐτ. » Φοβοῦμαι ὑμᾶς, μὴ εἰκῇ κεκοπίακα εἰς ὑμᾶς, « Γρφ.

Φόβη (ἡ), [φέβομαι]. (ἐν γέν.) μαλλιὰ κυματίζοντα· (ἰδιαιτ.) ἡ χαίτη τοῦ λέοντος ἢ τοῦ ἵππου· (μτνμ.) φυλλὰς δένδρου· τὸ στάχυ τοῦ κεχριοῦ (τοῦ καλαμιοῦ κτλ.), (ἄλλ.) Ἀνθήλη, (παρβλ. Σόβη).

Φόβηθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐφοβήθησαν, πλθ. γ'. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. α'. τοῦ Φοβέω.

Φόβημα (τὸ). ἀφορμὴ (ἀντικείμενον) φόβου, φόβητρον.

Φοβητικὸς, ή, όν. Φόβου ἐμποιητικὸς ἢ (πθ.) ἐπιδεκτικὸς, φοβερὸς ἢ δειλός.

Φόβητρον (τὸ). φόβου ἐμποιητικὸν πρᾶγμα· σκιάχτρον, μορμολύκειον.

Φοβόδιψος (ὁ, ἡ). ὁ διψῶν ἢ φοβούμενος νὰ πίῃ, Ὑδροφόβος.

Φόβονδε, Π. ἀντὶ Ἐς φόβον, = Φύγαδε.

Φόβος (ὁ), [φέβομαι]. τὸ πάθος τοῦ φοβουμένου, δειλία, τρόμος· (συνκδχ. παρὰ Π.) φυγὴ ἐξ αἰτίας φόβου, τροπὴ (στρατ.). » Φόβον παρέχειν (ἐμβάλλειν κτλ.) τινί, « Δξ, φοβίζειν. » Ἐς φόβον καταστῆναι, « Θκ., τρέπεσθαι εἰς φυγήν. » Μή τι φόβον δ' ἀγόρευε, « Ἰλ. Ε., μὴ μᾶς παρακινῇς πρὸς φυγήν. (καὶ γεν.) » Αἰγίδα δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν, « Ἰλ. Ο. (ἢ προθετ. ὡς πθ.) « Ὁ ἀπὸ τῶν δορυφόρων φόβος, « Ξεν.

Φοιβάζω, Μ. άσω, Μ. = Φοιβάω. 2) (συνήθ.) ἐμπνέω (προφητικὸν πνεῦμα) εἴς τινα, ἐνθουσιάζω. 3) λαλῶ ἐμπνευσμένος (ὡς ἐκ τρίποδος)· προλέγω, προφητεύω, χρησμῳδῶ. » Πάθος φοιβάζον τοὺς λόγους, « Λογγ.

Φοιβαίνω, Μ. ανῶ, Π. ἀντὶ Φοιβάζω ἢ Φοιβάω.

Φοιβάς, άδος (ἡ). ἡ τοῦ Φοίβου (Ἀπόλλ.) ἱέρεια, ἡ Πυθία· (ἐπιθετ. ἐν γέν.) φοιβόληπτος, ἐνθουσιῶσα· μαντική, προφητική. » Φωνὴ —, « Νόνν.

Φοιβαστὴρ καὶ

Φοιβαστής, οῦ (ὁ). ὁ φοιβάζων (ἐμπνευσμένος), μάντις, προφήτης, χρησμῳδός.

Φοιβαστικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φοιβάζειν, ἐνθουσιώδης, μαντευτικός. (μὲ γεν.) » Ἐμμέτρων στίχων —, « Πλ., ὁ χρησμῳδῶν, (προφητεύων) διὰ στίχων.

Φοιβάστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Φοιβαστὴρ, προφῆτις.

Φοιβάω-ῶ, Μ. άσω, Π. [φοῖβος], καθαίρω, καθαρίζω. » Χεῖρας φοιβάσασα μύροις, « Θκρ.

Φοίβειος, α, ον, καὶ Ἰων. Φοιβήϊος, η, ον. Ὁ τοῦ Φοίβου (τοῦ Ἀπόλλ.), μαντικός, προφητικός. » Δάφνη —, « Ἐπγρ.

Φοιβηΐς, ΐδος (ἡ), Π. ἀντὶ Φοιβεία, μαντική.

†Φοιβητεύω, Μ. εύσω, Γλσ. = Φοιβάζω, προφητεύω, χρησμῳδῶ, [ἐκ τοῦ

Φοιβητής, οῦ (ὁ), Π, ἀντὶ Φοιβαστής.

Φοιβητὸς, ή, όν, Π. ὁ φοιβασθεὶς (χρησμοδοτηθεὶς)· προφητικός.

Φοιβήτρια (ἡ), Π = Φοιβάστρια. 2) [φοιβάω] ἡ καθαρίζουσα (τοὺς τελουμένους;), περιμάκτρια.

Φοιβήτωρ, ορος (ὁ), Π. = Φοιβαστής.

Φοιβόλαμπτος, Ἰων. ἀντὶ

Φοιβόληπτος (ὁ, ἡ), [φοῖβος, λαμβάνω]. ἐμπνευσμένος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, πλήρης προφητικοῦ πνεύματος, ἔνθους.

Φοιβονομέομαι-οῦμαι, Μ. ηθήσομαι. Διοικοῦμαι ὑπὸ τοῦ Φοίβου (τοῦ Ἀπόλλ.) (εἰς τὴν Θεσσαλ.) εἶμαι ἀφιερωμένος (ὡς ἱερεὺς) εἰς τὸν Ἀπόλλ.

Φοῖβος [φάος, φῶς], η, ον, Π. λαμπρὸς, καθαρὸς, διαυγής. || (ἐπιθετ.) ὁ Ἀπόλλων· (μτγν) ὁ ἥλιος.

Φοίνα, ας (ἁ), Αἰολ. ἀντὶ Θοίνη.

Φοινήεις, εσσα, εν, Π. = Φοίνιος.

Φοίνιγμα (τὸ). πρᾶγμα ἢ μέρος κοκκινισμένον, κοκκινάδα. 2) (ἰατρ. μτγν.) βεζικατόριον τὸ ὁπ. δὲν σηκόνει πέτσαν ἀλλὰ κοκκινίζει μόνον τὸν τόπον.

Φοινιγμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Φοινίσσω, κοκκίνισμα· (ἰατρ.) κοκκίνισμα τοῦ δέρματος (δι' ἐπιθέσεως δριμέων), ἴδε Φοίνιγμα.

Φοινικάνθεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (στεφανωμένος μὲ) φοινικᾶ ἄνθη. » Ἔαρ —, « Πίνδ.

Φοινίκειος, α, ον. Ὁ τοῦ φοίνικος ἢ ἐκ (τῶν φύλλων ἢ τῶν καρπῶν) τοῦ φοίνικος. » Οἶνος (» Ἐσθὴς) —, « Ἡρ. 2) ὁ τῶν Φοινίκων ἢ τῆς Φοινίκης, Φοινικικός. » Νοῦσος —, « Ἡρ., ἡ ἐλεφαντίασις (κατὰ τὴν ἐξήγ. τοῦ Γαλ.), ἡ λέπρα. 3) (ἐνίοτε) ἀντὶ Φοινίκεος-οῦς, κόκκινος.

†Φοινικελίκτης [φοῖνιξ, ἑλίσσω], ου (ὁ), Γλσ. πανοῦργος (ἀπατεὼν) καθὼς οἱ Φοίνικες, (ἴδε Ὀδ. Ξ, 288).

Φοινίκεος-οῦς [φοῖνιξ], έα-ῆ, εον-οῦν. Κόκκινος (σὰν τὸ αἷμα ἢ τῆς ῥῳδιᾶς τὸ ἄνθος), ἅλικος, (ἴδε Φοινικόλοφος). 2) = Φοινίκειος (;).

Φοινικήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Φοινίκειος.

Φοινικηΐς, ΐδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Φοινικίς.

Φοινικίας, ου (ὁ). (ἄνεμος) πνέων ἀπὸ τῆς Φοινίκης, (ἐπμ. ὡς πρὸς τὴν Ἑλλ.) μεσημβρινοανατολικὸς, (Ἰταλ.) σιροκολεβάντες.

Φοινικίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τοὺς Φοίνικας (τὰ αἰσχρὰ ἤθη, τὴν πανουργίαν κτλ. τῶν Φοιν.), (ἰδίως) αἰσχουργῶ διὰ τοῦ στόματος καθὼς ἐδυσφημοῦντο οἱ Φοίνικες. » Τῶν αἰσχρουργῶν μᾶλλον βδελυττόμεθα τοὺς Φοινικίζοντας τῶν Λεσβιαζόντων, « Γαλ. 2) κλίνω πρὸς τὸ φοινικοῦν χρῶμα.

Φοινικικὸς, ή, όν, καὶ (ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ τῶν Φοινίκων ἢ τῆς Φοινίκης (ἢ μτγν.) τῆς Καρχηδόνος.

Φοινίκινος, η, ον, = Φοινίκειος. » Οἶνος —, « ὁ ἐκ τοῦ μυελοῦ τοῦ φοίνικος ἢ (;) ἐκ φοινίκων. 2) = Φοινίκεος.

Φοινίκιον (τὸ), εἶδος μουσ. ὀργ. (ἐφεύρεμα τῶν Φοινίκων).

Φοινίκιος, α, ον, = Φοινίκεος.

Φοινικιοῦς, οῦν, Ἀττ. ἀντὶ Φοινικοῦς.

Φοινικίς, ίδος (ἡ). (ἐνν. ἐσθής), ὕφασμα ἢ φόρεμα φοινικοῦν (κόκκινον ἀνοικτὸν, ἅλικον)· (ἰδιαιτ.) σημαία κόκκινη ἢ ὁπ. ὑψοῦτο ὡς σύνθημα (ναυμαχίας κτλ.). 2) σανὶς μὲ κόκκινα γράμματα ἢ ὁπ. ἐβάλλετο ὑπὸ τὰς εἰκόνας ἢ τοὺς ἀνδριάντας φανερόνουσα τὸ ὄνομα τοῦ εἰκονιζομένου, (Χρσ.).

Φοινικιστής, οῦ (ὁ). ὁ φοινικίζων (μιμούμενος τὰς αἰσχρουργίας τῶν Φοινίκων). 2) βαφεὺς φοινικίδων. 3) (εἰς τοὺς

Πέρσ.) ἀξιωματικὸς μεγάλου βαθμοῦ (ἔχων ἐπμ. τὴν ἄδειαν νὰ φορῇ ὁλοκόκκινα), (ἴδε Παραλουργής), (Λτν.) purpuratus (κατὰ τὸν Larcher), σημαιοφόρος.

Φοινικιστί, ἐπίρ. Κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Φοινίκων ἢ τῶν Καρχηδονίων.

Φοινικίτης, ου (ὁ), (οἶνος) = Φοινίκινος.

Φοινικοβάλανος (ἡ). ἡ βάλανος (ὁ καρπὸς) τοῦ φοίνικος, (κοιν.) χουρμᾶς· (εἰς τὸν Ἀλέξ. Τραλλ.) = Μυροβάλανος.

Φοινικόβαπτος (ὁ, ἡ), Π. = Φοινικοβαφής.

Φοινικοβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀναβαίνω εἰς φοίνικα (χουρμαδιὰν), εἶμαι ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο.

Φοινικοβαφής, έος (ὁ, ἡ), Π. βαμμένος μὲ φοινικοῦν χρῶμα, κοκκινοβαμμένος, φοινικοῦς.

Φοινικογενής, έος (ὁ, ἡ), Π. γεννημένος εἰς ἢ καταγόμενος ἀπὸ τὴν Φοινίκην.

Φοινικοδάκτυλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φοινικοβαφῆ (κοκκινοβαμμένα) δάκτυλα, (ἴδε Ῥοδοδάκτυλος).

Φοινικοείμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [φοινικοῦς, εἷμα]. ὁ φορῶν κόκκινα (φοινικοβαφῆ) ἱμάτια, κοκκινοφορεμένος.

Φοινικόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Φοινίκεος. » Αἵματι —, « Ἡσ., Ὅμ.

Φοινικόκροκος (ὁ, ἡ), Π. [φ. κρόκη]. ὑφασμένος μὲ κόκκινον (φοινικοβαφὲς) ὑφάδι ἢ μαλλί, φοινικοῦς.

Φοινικόλεγνος (ὁ, ἡ), Π. [φ. λέγναν]. ὁ ἔχων κόκκινην (φοινικοβαφῆ) οὔγιαν (ἢ μτνμ.) περιπόρφυρα πτερὰ (καθὼς τὸ πτηνὸν Πηνέλοψ).

Φοινικόλοφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων φοινικοῦν λόφον (καθὼς ὁ πετεινός).

Φοινικοπάρειος καὶ (Ἰων.) -πάρῃος (ὁ, ἡ), Π. [φ. παρειά]. κοκκινομάγουλος· (μτνμ. ἐπὶ πλοίου) = Μιλτοπάρειος.

Φοινικοπάρυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κοκκίνην (φοινικοβαφῆ) παρυφὴν (οὔγιαν), περιπόρφυρος.

Φοινικόπεδος (ὁ, ἡ), Π. [φ. πέδον]. ὁ ἔχων κόκκινον (κοκκινωπὸν) ἔδαφος.

Φοινικόπεζα, ης (ἡ), Π. [φ. πέζα]. ἡ ἔχουσα κόκκινα (φοινικοβαφῆ) πόδια ἢ πέδιλα, (ἐπιθ. τῆς Δήμητρ. τῆς ὁποίας ἱερὸν ἄνθος ἦτον ἡ παπαροῦνα, ὅθ. καὶ ὁ Οὐιργίλ. εἶπε rubicunda Ceres).

Φοινικόπτερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κόκκινα πτερά. || (οὐσ.) εἶδος πτηνοῦ ἐνυδροβίου.

Φοινικορόδιος καὶ Φοινικόροδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κόκκινα (κατάφυτος) ἀπὸ κόκκινα ῥόδα. » Λειμὼν —, « Πίνδ.

Φοινικόρυγχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φοινικοῦν ῥύγχος (ῥάμφος).

†Φοινικὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φοινικοῦς.

Φοινικοσκελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων κόκκινα σκέλη (πόδια). » Πελειὰς —, « Εὐρ.

Φοινικοστερόπης, ου (ὁ), Π. [φ. στεροπή]. ὁ ῥίπτων πυροειδεῖς ἀστραπὰς (κεραυνούς).

Φοινικόστολος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στελλόμενος (φερόμενος) διὰ θαλάσσης ἀπὸ τῶν Φοινίκων ἢ τῶν Καρχηδονίων.

Φοινικοτρόφος (ὁ, ἡ). (τόπος) τρέφων (κάμνων) φοίνικας.

Φοινίκουρος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ (μὲ κόκκινην οὐρὰν), (ἄλλ.) Ἐρίθακος, (κοιν.) κοκκινόκωλος, (Γαλλ. κατὰ τὸν Κυβιέρον) rossignol de murailles).

Φοινικοῦς, ῆ, οῦν, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Φοινίκεος.

Φοινικοφαής, έος (ὁ, ἡ), Π. φοινικοῦς λαμπρὸς (ἀνοικτός). » Λύχνου πρὸς —, « Εὐρ., (ἴδε καὶ Φοῖνιξ 2).

Φοινικόφυτος (ὁ, ἡ). κατάφυτος ἀπὸ φοίνικας.

;Φοινικόχλοος (ὁ, ἡ). κοκκινοπράσινος.

Φοινικτικὸς, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ φοινίσσειν (κοκκινίζειν), φοινίγματος ποιητικός.

Φοινικών, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος ἀπὸ φοίνικας, δάσος φοινίκων.

Φοῖνιξ ἢ (συχνότ.) Φοίνιξ, ικος (ὁ, ἡ), Π. (ὡς ἐπίθ.) = Φοινικοῦς, κόκκινος (σὰν τὴν φωτιάν), ξανθοκόκκινος, (ἴδε ἢ Φοίνισσα καὶ παρβλ. Φοίνιος). 2) (οὐσ. ἀρσ.) τὸ φοινικοῦν χρῶμα· ἡ πορφύρα (ὡς ἐφεύρεμα τῶν Φοινίκων). » Ἱμάντα (» Ζωστῆρα) φοίνικι φαεινὸν, « Ὅμ., = Φοινικοβαφῆ. 3) εἶδος δένδρου, (κοιν.) χουρμαδιά· (Π.) κλαδὶ χουρμαδιᾶς, (Γαλλ.) palme. 4) ὁ καρπὸς τῆς χουρμαδιᾶς, (κοιν.) χουρμᾶς. 5) εἶδος μουσ. ὀργ., (ἄλλ.) Φοινίκιον. 6) μυθῶδές τι πτηνόν. 7) εἶδος φυτοῦ (αἰγίλωπος). 8) (ὡς ἐθν. ὄνομα) κάτοικος τῆς Φοινίκης ἢ τῆς Καρχηδόνος.

Φοίνιξις, εως (ἡ), = Φοινιγμὸς, κοκκίνισμα· κοκκινάδα.

Φοίνιος, α ἢ ος, ον, Π. [φόνος]. κόκκινος ἀπὸ αἷμα ἢ σὰν τὸ αἷμα· (συνκδχ.) φονικὸς, αἱμοβόρος· θανατηφόρος. » Ἰὸς —, « Σοφ.

Φοίνισσα, ης (ἡ), θηλ. τοῦ Φοῖνιξ (8) ἢ τοῦ Φοῖνιξ (1), κόκκινη. » Φλὸξ (» Ἀγέλα ταύρων) —, « Πίνδ.

Φοινίσσω, Μ. ίξω. Κάμνω ἢ Βάφω τι φοινικοῦν (κόκκινον), κοκκινίζω. (ἰατρ.) κάμνω τὸ δέρμα νὰ κοκκινίσῃ δι' ἐπιθέσεως σιναπισμῶν (κανθαρίδων κτλ.). » Αἵματι δ' Ἄρης πόντον φοινίξει, « Χρησμ. (ἢ πθ.) » Φοινίχθη χρόα, « Ἀπλλν.

Φοινὸς, ή, όν, Π. = Φοίνιος || (οὐσ.) ἀντὶ Φόνος.

Φοινώδης, εος (ὁ, ἡ). φοινὸς τὸ εἶδος, κοκκινωπός. » Σίδη —, « Νκ.

Φοιτάζω, Μ. άσω, Π. ἀντὶ Φοιτάω.

Φοιταλέος, α ἢ ος, ον, Π. [φοιτάω]. ὁ πλανώμενος τῇδε κἀκεῖσε (πηγαινοερχόμενος)· (συνκδχ.) παράφορος, παράφρων, μανιώδης· (ἐνεργ.) ὁ κάμνων (βιάζων) τινὰ νὰ τρέχῃ τῇδε κἀκεῖσε. » Κέντρον —, « Αἰσχ.

Φοιταλιεὺς, έως ἢ

Φοιταλιώτης, ου (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Διόνυσος (ὡς φοιταλέος, περιπλανώμενος).

Φοιτὰς, άδος (ὁ, ἡ, τὸ), Π. = Φοιταλέος. » Νόσος —, « Σοφ., ἡ ἐπερχομένη ἐκ διαλειμμάτων, περιοδική. » Φοιτᾶσι πτεροῖς, « Εὐρ., μαινομένοις. || (οὐσ. θηλ.), = Μαινὰς ἢ πόρνη, (παρβλ.) Σοβάς.

Φοιτάω-ῶ (καὶ Ἰων.) -έω-ῶ [φοῖτος], Μ. ήσω. Ὑπάγω ἢ Ἔρχομαι μετὰ σπουδῆς ἢ συνήθως ἢ συχνάκις ἢ εἰς προσδιωρισμένας ἐποχὰς ἢ χωρὶς σκοπὸν· πηγαινοέρχομαι· συχνάζω· (μτνμ.) εἰσβαίνω εἰς τὸ ταμεῖόν τινος ὡς εἰσόδημα· φέρομαι ὡς ἐμπόρευμα. » Οἱ δὲ, βοῆς ἀΐοντες, ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος, « Ὀδ. Ι. » Φοίτα μακρὰ βιβάς, « » Ὄρνιθες πολλοὶ φοιτῶσ' ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, « Ὀδ. Β. » Φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις, « Σοφ., ὑπάγοντα πότ' ἐδῶ, πότ' ἐκεῖ ὡς μανιώδη, (ἴδε Φοιταλέος). » Εἰς τὸ διδασκαλεῖον φοιτῶν, « Αἰσχ. » Παῖς ὢν ἐφοίτας ἐς τίνος διδασκάλου; « Ἀρσφ. (καὶ ἐλλ.) » Φοιτᾶν οὐδεὶς ἐθέλει τῶν μειρακίων, « αὐτ. (καὶ δοτ.) » Σῖτος σφίσι πουλὺς ἐφοίτα ἐκ τῆς Ἀσίης, « Ἡρ. » Ἐκ τοῦ μετάλλου τάλαντον ἀργυρίου αὐτῷ ἡμέρης ἑκάστης ἐφοίτα, « αὐτ.

Φοίτησις, εως (ἡ), τὸ φοιτᾶν (πηγαινοέρχεσθαι ἢ συχνάζειν πουθενὰ καὶ ἰδιαιτ. εἰς τὸ σχολεῖον), (ὅθ. συνκδχ.) σχολεῖον. » Ἐκ φοιτήσεως Περικλείτου, « Παυσ., ἐκ τῆς σχολῆς.

Φοιτήτην, Π. ἀντὶ Ἐφοιτάτην, γ'. δυϊκ. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Φοιτάω.

Φοιτητὴρ, Π. ἀντὶ

Φοιτητής, οῦ (ὁ). ὁ φοιτῶν (πηγαινοερχόμενος ἢ συχνάζων πουθενὰ καὶ ἰδιαιτ. εἰς τὸ σχολεῖον), (ὅθ. ἐν γέν.) μαθητής· (ἐνίοτε Π.) = Φοιταλέος.

Φοιτίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Φοιτάω, (ὅθ.

Φοίτισις, εως (ἡ), = Φοίτησις, πηγαινοερχομός.

Φοῖτος (ὁ), Π. [οἴσω, οἶτος]. πηγαινοερχομός· περιπλάνησις· (συνκδχ.) μανία, παραφροσύνη, (παρβλ.) Οἶστρος.

Φολιδώδης, εος (ὁ, ἡ) καὶ

Φολιδωτὸς, ή, όν. Σκεπασμένος μὲ φολίδας (ὡς ἂν τὸ δέρμα τῆς γουστέρας κτλ.). » Θώραξ —, « Ἡλ. 2) (μτνμ.) κηλιδωτὸς (ὡς ἂν τὸ δέρμα τοῦ πάνθηρος).

Φολὶς (συγγ. τῷ Φλοιὸς), ίδος (ἡ). λέπι (κυρ. ἑρπετοῦ). » Ὅσσα λεπίσι πυκινῇσι καλύπτεται, ἢ φολίδεσι φρακτὰ, « Ὀππ. 2) (μτνμ.) τὰ στίγματα τοῦ πάνθηρος, (ὅθ. ἐν γέν.) κηλὶς (κυρ. καὶ μεταφορ.). 3) ὀροφὴ ἢ (πιθανώτ.) κεραμὶς ἢ σανὶς εἰς σχῆμα φολίδος, (Γαλλ.) imbricée.

Φόλκις, εως (ὁ), = Φόλκης.

Φολκὸς (ὁ), Π. [ὁλκός]. στραβοπόδης ἢ = Σαράπους, ἢ (;) ἀλλοίθωρος.

Φολλικώδης, εος (ὁ, ἡ) = Φολιδώδης, [ἐκ τοῦ

Φόλλιξ, ικος (ἡ), = Φολίς.

†Φόλλις [φόλλιξ], εως (ὁ καὶ ἡ), Λτν. follis, μικρὸν χάλκινον νόμισμα, (ἄλλ.) Κοδράντης, (ὅθ. τὸ κοιν.) φόλλα.

Φονάω-ῶ (χωρὶς Μ.). Φόνον πνέω, διψῶ αἷμα. » Φονῶν τὸ ὄμμα, « Φλστρ., ἔχων φονικὸν (ἄγριον) βλέμμα.

Φονεργάτης, ου (ὁ), Π. ἐργάτης φόνου, φονεύς.

Φόνευμα (τὸ). πτῶμα φονευμένου.

Φονεὺς, έως (ὁ). ὁ φονεύσας ἄνθρωπον ἢ φονεύων ἀνθρώπους, ἀνδροφόνος, (κοιν.) φονιᾶς.

Φονευτής, οῦ (ὁ), = Φονεύς.

Φονεύτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Φονευτής.

Φονεύω, Μ. εύσω. Πράττω φόνον, σκοτόνω, θανατόνω.

Φονὴ (ἡ), (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Π. καὶ εἰς τὸ πλθ.) ἀντὶ Φόνος, σφαγή, σκοτωμός· (συνκδχ.) τόπος ὅπου ἔγεινε φόνος.

Φονικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ ἔχων ἀντικείμενον) φόνον· φόνου ἢ φονέως ἴδιος· αἱμοβόρος. » Τὸ φονικόν, « Λξ., ἡ ἐπιθυμία τοῦ φονεύειν. » Φονικοὶ (ἢ » Περὶ τὰ φονικὰ) νόμοι, « Ἀρστ., οἱ περὶ φόνων.

Φονικῶς, ἐπίῤ. Ὡς φονεύς, μὲ φονικὸν βλέμμα (τρόπον).

Φόνιος, α ἢ ος, ον. Φόνου ἴδιος, φονικός· αἱμοβόρος· θανατηφόρος. » Δίκη —, « Λξ., ἡ κατὰ φονέως.

†Φονοκτονέω-ῶ, Μ. ήσω, Γρφ. Φονεύω ἀλύπητα· μολύνω μὲ φόνον.

†Φονοκτονία (ἡ), Γρφ. φόνος, σκοτωμός, (Γαλλ.) carnage, [ἐκ τοῦ

†Φονοκτόνος (ὁ, ἡ), Γλσ. φονεύς, ἀνθρωποκτόνος.

Φονολειβὴς καὶ **Φονολιβής**, έος (ὁ, ἡ), Π. [φόνος, λείβω], καὶ

Φονόῤῥυτος (ὁ, ἡ), Π. [φ. ῥέω], αἱματοσταγής.

Φόνος (ὁ), [πεφ εῖν]. φονικόν· σκότωμα· σφαγή, σκοτωμός, αἱματοχυσία, (Γαλλ.) carnage. » Φόνος Ἑλληνικὸς μέγιστος οὗτος δὴ ἐγένετο πάντων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, « Ἡρ. 2) Π. (κατὰ συνκδχ.) αἷμα σφαγμένου (φονευμένȣ). » Χαίτας πεπάλακτο φόνῳ, « Θκρ. » Κέατ' ἐν φόνῳ, « Ἰλ. Ω. » Θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου, « Αἰσχλ. 3) φόνου (θανάτου) ἄξιος, κακοῦργος· φονεύς. » Μήδειαν, τὰν Πελίαο φόνον, « Πίνδ. 4) εἶδος φυτ. (γαειδουράγκαθου) μὲ κόκκινον χυμόν.

Φονόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. μολύνω μὲ φόνον, αἱματόνω.

Φονώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει φόνȣ (αἵματος), φόνον πνέων. » Ὀσμὴ —, « Θφρ.

Φοξῖνος (ὁ), [φοξός], εἶδος ἰχθ. ποταμίȣ.

;**Φοξίχειλος** (ὁ, ἡ), = Φοξόχειλος.

Φοξὸς [ὀξύς], ή, όν. Ὁ λήγων εἰς ὀξύ, σουβλερός. » Φοξὸς κεφαλήν, « Ὅμ., σουβλοκέφαλος, (Γαλλ.) pain de sucre.

Φοξότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ φοξοῦ, ὀξύτης.

Φοξόχειλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων φοξὰ (εἰς ὀξὺ λήγοντα) χείλη. » Κύλιξ —, « Σιμ.

Φορὰ (ἡ). τὸ φέρειν ἢ φέρεσθαι, φέρσιμον· κουβάλημα (» Τὸ ἔργον τῶν ἀχθοφορούντων φορὰ ἐκαλεῖτο, « Πλδ. » Ψήφου —, « Εὐρ., = Ψηφηφορία)· ἄφθονος παραγωγὴ καρπῶν (προϊόντων), εὐφορία, καρποφορία (» Ἐλαιῶν —, « Ἀρστ. [καὶ μτφορ.] » Προδοτῶν —, « Δμ. » Μετὰ τὴν φορὰν τὰ δένδρα ξηραίνεσθαι, « Θφρ.)· (μτνμ.) πληρωμὴ φόρου (δοσίματος κτλ.), εἰσφορὰ (» Ἔλιπες τὴν φορὰν, « Ξεν.)· ὁρμή, σφοδρότης σώματος βιαίως φερομένου (» Γαστρὸς —, « Θφρ., διάῤῥοια. » Ἀνέμου —, « Λξ., = Φορὸς ἄνεμος)· (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι φέρει ἢ δύναται νὰ φέρῃ τις, (Γαλλ.) portée, (ὅθ. μτγν.) φορά, (Γαλλ.) fois. » Κατὰ φορὰν —, « Ἱπποκρ. » Πρώτῃ φορᾷ, « Θφν.

Φοράδην, ἐπίῤ. Φερόμενος (ἐπὶ φορείου ἢ ἄλλως), σηκωτά· κατὰ συνέπειαν ὁρμῆς (φορᾶς).

Φορὰς, άδος (ἡ). ἡ φέρουσα (κυρ. ἐν γαστρί), γόνιμος, ἔγκυος.

Φορβὰ (ἡ), Δ. ἀντὶ Φορβή.

Φορβὰ (τά), Π. πλθ. τοῦ Φορβόν.

Φορβαῖος [φορφή], α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἀφημένος πρὸς βοσκήν· πλούσιος εἰς βοσκάς. » Ὄρος —, « Καλλ.

Φορβὰς [φέρβω], άδος (ὁ, ἡ). ὁ βόσκων (ἀφημένος νὰ βόσκῃ ἔξω), (ἀπ' ἐναντ. τοῦ Τροφίας), (ἐνν. τοῦ ἵππος) φοράδα, (ἐνν. τοῦ βοῦς) ἀγελάδα, (Γλσ. κατὰ μτνμ.) γυνὴ ἀσελγής, πόρνη. 2) Π. ὁ τρέφων, τροφῆς παρεκτικός· εὔφορος. » Γῆ —, « Σοφ.

;**Φορβασία** (ἡ), Γλσ. ἀντὶ

Φορβεὰ καὶ

Φορβειὰ (ἡ), τὸ (Ατν.) καπίστρι (τοῦ ἀλόγου κτλ.). 2) δερμάτινόν τι περιστόμιον τὸ ὁπ. ἐφόρουν οἱ αὐληταὶ ἵνα μετριάζωσι τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ, (ἄλλ.) Χειλωτήρ, (ὅθεν) » Ἄτερ φορβειᾶς φυσᾷν, « Παροιμ., ἀμέτρως. 3) = τῷ

Φορβὴ (ἡ), [φέρβω]. βοσκή, νομή· (ἐν γέν.) τροφή. » Πληρωθέντες φορβῆς ϗ οἴνου, εὗδον, « Ἡρ.

Φορβιὰ (ἡ), = Φορβειά.

† Φορβὸν (τό), Π. ἀντὶ Φορβή, τροφή, (εὕρηται μόνον τὸ πλθ. Φορβά).

Φορεαφόρος (ὁ). ὁ φέρων (σηκόνων) τὸ φορεῖον ὑπηρέτης ἢ βαστάζος.

Φορέεσκε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἐφόρει καὶ

Φορέῃσι, Π. ἀντὶ Φορῇ.

†Φορειὰ (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Φορυτός, βόρβορος, (ὅθεν τὸ Ατν.) foria.

Φορεῖον (τό), [φέρω]. θρονὶ ἢ κρεββάτι ἐπὶ τοῦ ὁπ. φέρεταί τις ἢ τι, (Τουρκ.) δεζγκερές, (Ἰταλ.) σέντια· (ἐνίοτε) εἶδος ὀχήματος, ὄχημα. 2) μισθὸς φορέως (βαστάζου), κουβαλιστικόν, χαμαλιάτικον.

Φορέοισι, Δ. ἀντὶ Φοροῦσι, πλθ. τοῦ Φορέω.

†Φορεσία (ἡ), Γλσ. φόρεμα, ἐνδυμασία.

†Φορεσσακῆς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φερεσσακής.

†Φόρετρον (τό), Γλσ. = Φορεῖον (2), χαμαλιάτικον.

Φορεύς, έως (ὁ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) τι, κουβαλητής· (ἰδιαιτ.) φορεαφόρος. » Ἵππος —, « Πλ., ὁ φορτηγός.

Φορεύμενος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Φορούμενος, μτχ. πθ. τοῦ

Φορέω-ῶ, Μ. ήσω, (ἐν γέν. καὶ μάλιστα παρὰ Π.) = Φέρω, φέρνω, κουβαλῶ (» Καὶ οἱ τὰς ἀγγελίας ἐφόρει οὗτος, Ἡρ.)· καρποφορῶ (» Ἴα φορέοιτε βάτοι, « Θκρ.)· (συνήθ.) φέρω τι ἐπάνω μου ὡς φόρεμα, (κοιν.) φορῶ (» Θώραξ χάλκεος, ὃν φορέεσκεν, « Ὅμ.)· κρατῶ εἰς τὰς χεῖράς μου (» Σκῆπτρον, τὸ μὲν ..ἐν παλάμαις φορέουσι δικασπόλοι, « Ἰλ. Α.)· (μτνμ. ἐν γέν.) ἔχω (» Ἰσχυρὰς φορέειν τὰς κεφαλάς, « Ἡρ. » Μὴ νῦν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει, « Σοφ.). || (μσ. Π.) τρώγω, = Προσφέρομαι (» Λευκανίηνδε φορεύμενος, « Ἀπλλν.) || (πθ.) διαφοροῦμαι· παρασύρομαι. » Φορούμενος πρὸς οὖδας, « Σοφ. » Πατρὸς κατ' εὐχὰς δυσπότμους φορούμενοι, « Αἰσχλ.

Φορὴ (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Φορά,

Φορηδὸν, ἐπίῤ. = Φοράδην.

Φόρημα (τό). πᾶν ὅ,τι φέρει (σηκόνει ἢ φορεῖ) τις ἐπάνω του ὡς φόρτωμα ἢ φόρεμα. 2) (ἐνίοτε) = Φορεῖον.

Φορήμεναι καὶ

Φορῆναι, Π. ἀντὶ Φορεῖν, ἀπαρ. τοῦ Φορέω,

Φόρησις, εως (ἡ), τὸ φορεῖν, κουβάλημα, φέρσιμον.

Φορητός, ή, όν. Φερτός, κουβαλητὸς (» Ὕδωρ —, « Στρβ.). (μτφορ.) ὑποφερτός.

Φορητῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον φορητόν, ὑποφερτά.

Φόριμος, η ἢ ος, ον. Ὁ φέρων (καρποφορῶν), γόνιμος, εὔφορος· (συνκδχ.) ἐπικερδής, ὠφέλιμος. || (οὐσ.) Φορίμη, « εἶδος στυπτηρίας.

Φορίνη (ἡ). τὸ δέρμα τοῦ χοίρου, γρουνοτόμαρον· (ἐν γέν.) χονδρὸν δέρμα, (κατά τινας ἐσφαλμ. ἀντὶ Φορκῇ).

Φορινόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Σκεπάζομαι μὲ χονδρὸν καὶ σκληρὸν δέρμα, χονδραίνει (τραχύνεται) τὸ δέρμα μου.

Φορκός, ή, όν, Π. [ἀργός]. λευκός· πολιὸς (ὅθ. Φορκίδες αἱ ἄλλως Γραῖαι, θυγατέρες τοῦ Φόρκυνος κτλ.).

Φορμηδὸν, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει φορμοῦ (πλεκτοῦ καλαθίου), σταυρωτά. » Τοὺς νεκροὺς φορμηδὸν ἐπὶ ἁμάξης ἐπιβαλόντες, « Θκ., ἀλλεπαλλήλως τοὺς μὲν κατὰ μῆκος, τοὺς δὲ κατὰ πλάτος.

Φορμικτής, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὴν φόρμιγγα, κιθαριστής.

Φόρμιγξ [φέρω, διότι ἐκρεμᾶτο εἰς τὸν λαιμόν]. ιγγος (ἡ), εἶδ. κιθάρας (ὁμοίας μὲ τὴν σημερινὴν ἅρπαν).

Φορμίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Φορμίον.

Φορμίζω, Μ. ίσω. Παίζω τὴν φόρμιγγα, κιθαρίζω.

Φορμικτάς, ᾶ (ὁ), = Φορμικτής.

Φορμικτός, ή, όν. Ὁ παιζόμενος (τραγῳδούμενος) μὲ τὴν φόρμιγγα.

Φορμίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Φορμός, καλαθάκι· ψαθίτσα· ζεμπιλάκι· πλεμματάκι κτλ. || (οὐσ.) εἶδ. φυτοῦ, (ἴσ. τὸ ἄλλ.) Ὅρμινον.

Φορμίς, ίδος (ἡ), = Φορμίσκος.

Φορμίσιος (ὁ), Κωμ. τὸ γυναικ. αἰδοῖον, (παρβλ.) Σάκανδρος.

Φορμίσκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Φορμίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Φορμός, καλαθάκι κτλ.

Φορμοκοιτέω-ῶ [φορμός, κοίτη], Μ. ήσω. Κοιμοῦμαι ἐπάνω εἰς ψάθαν.

Φορμοραφέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φορμοῤῥαφέω.

Φορμοραφίς, ίδος (ἡ). βελόνα μὲ τὴν ὁπ. ῥάπτουν τοὺς φορμοὺς (ταῖς ψάθαις), σακκοράφα.

Φορμοῤῥαφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥάπτω ψάθαις ἢ μέσα εἰς ψάθαν, (μτφορ.) βάλλω εἰς τὰ στενά, στενοχωρῶ.

Φορμός (ὁ), [φέρω ἢ [πιθανώτ.] εἴρω, ὅρμος]· (ἐν γέν.) πλέγμα ἀπὸ βροῦλα ἢ σπάρτα, ψάθα· ζεμπίλι· πανεῖρι, καλάθι, κτλ. 2) ὕφασμα χονδρὸν τὸ ὁπ. ἐφόρουν συνήθ. οἱ ναῦται, (Ἰταλ.) ματελάτσο. 3) σωρὸς ξύλων φορμηδὸν ἐστιβασμένων· (ὅθ. ἐν γέν.) δεμάτι ξύλων (φρυγάνων κτλ.), (ἄλλ.) Ἀγκαλίς. 4) εἶδ. μέτρου διὰ τὰ γεννήματα καὶ ἰδίως

τὸ σιτάρι, (κοιν.) ψάθα· (Ἀραβ.) χαζέβι, (ἴδε Συνωνέω).

Φορμοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ φορμοὺς (ζεμπίλια κτλ. [κυρ. δὲ] ἀγκαλίδας ξύλων), εἶμαι-

Φορμοφόρος (ὁ), ὁ φέρων (κουβαλῶν) φορμούς, βαστάζος, (κυρ. δὲ) ξυλοφόρος.

;**Φορογράφος** (ὁ). ὁ καταγράφων τοὺς φόρους, (ἄλλ.) Ἐξισωτής.

Φοροθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω (Διορίζω) φόρους, (κοιν.) ῥίχνω δόσιμον· (μτφορ. μὲ αἰτ.) ἐμπορεύομαι. » Τοὺς λόγους —, « Λξ., (παρβλ. Τελωνέω).

Φορολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συνάζω (Εἰσπράττω) φόρον ἢ ἐν εἴδει φόρου. » Τινὰ —, « Λξ., (Γαλλ.) rançonner.

Φορολόγητος (ὁ, ἡ). ὁ φορολογηθεὶς ἢ φορολογητέος· φόρου ὑποτελής.

Φορολογία (ἡ), τὸ φορολογεῖν, εἴσπραξις φόρου, [ἐκ τοῦ

Φορολόγος (ὁ). ὁ συλλέγων (εἰσπράττων) φόρους, εἰσπράκτωρ, δασμολόγος.

Φορὸς (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τι ἢ (μσ. αὐτπθ.) φερόμενος μὲ ὁρμὴν (καὶ ἔχων τάσιν, ῥοπήν) πρός· (κυρ. ἐπὶ ἀνέμου) ἁρμόδιος, οὔριος· (ὅθ. μτφρ.) συντελεστικὸς πρὸς ἐπιτυχίαν, αἴσιος· (μὲ γεν.) εὔφορος· (ἐπὶ γυν.) ἔγκυος.

Φόρος (ὁ), [φέρω]. δασμός, δόσιμον. 2) (Βυζ. ἀπὸ τοῦ Ατν.) ἀγορά, (κοιν.) φόρος.

Φορταγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Κουβαλῶ φόρτον (φορτία) ὡς-

Φορταγωγὸς (ὁ, ἡ), [φόρτος, ἄγω]. ὁ κουβαλῶν (μετακομίζων κυρ. διὰ θαλάσσης) φορτία ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο, φορτηγός. » Ναῦς —, « Λξ. || (οὐσ.) βαστάζος, ἀχθοφόρος, ἢ· κυβερνήτης φορτηγοῦ πλοίου.

† Φόρταξ, ακος (ὁ), = Φορεύς. (συνκδχ.) πανοῦργος, ἢ· φορτικός.

Φορτηγέω-ῶ [φορτηγός], Μ. ήσω, = Φορταγωγέω.

Φορτηγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μετακόμισις (φόρτου) φορτίων (καὶ ἰδιαιτ.) πραγματειῶν διὰ θαλάσσης.

Φορτηγικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ χρησιμεύων πρὸς φορτηγίαν, φορτηγοῦ ἴδιος. » Πλοῖον —, « Θκ., = Φορτηγόν.

Φορτηγίς, ίδος (ἡ), = Φορτηγική. » Ναῦς —, « ἡ φορταγωγός.

Φορτηγὸς (ὁ, ἡ), = Φορταγωγός.

Φορτίζω, Μ. ίσω. Φορτόνω (κυρ. πραγματείας εἰς καράβι).

Φορτικεύομαι, Μ. εύσομαι. Εἶμαι ἢ Γίνομαι-

Φορτικός, ή, όν. Φόρτου πρόξενος, βαρύς· ἐπαχθὴς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτφορ.), βαρετὸς (ἀηδὴς) διὰ τὸν βάρβαρον τρόπον του, ἀπαίδευτος, βάναυσος· ἀπότομος· ἀδιάντροπος (κυρ. εἰς τοὺς ἀστεϊσμοὺς καὶ ἐν γέν. τὰς ἐκφράσεις του), (Γαλλ.) grossièrement plaisant. » Ἐδημαγώγει τοὺς πολλοὺς καὶ φορτικούς, « Πλ., τὸν ὄχλον. » Τέχναι φορτικαί, « Ἀρστ., αἱ περιτταὶ ἤ, βάναυσοι· » Φορτικὸν ὄρχημα, « Πλάτ., τὸ τῶν ναυτῶν. » Λέγω δὲ οὐ τοῦ φορτικοῦ ἕνεκα, « Αἰσχλ., ὄχι πρὸς χλεύην (ἵνα πειράξω), (ἴδε ϗ Φόρτος).

Φορτικότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ φορτικοῦ, βαρύτης (βαρβαρότης) τρόπου ἢ ἐκφράσεως, φέρσιμον βαναύσου ἀνθρώπου, χωριατιά, ἀδιαντροπιὰ κτλ.

Φορτικῶς, ἐπίῤ. Μὲ φορτικὸν (βάρβαρον, βάναυσον) τρόπον, μὲ ἀναιδεῖς ἐκφράσεις, ἀποτόμως, ἀσυστόλως. » Φορτικῶς μὲν τοῖς ῥήμασιν, ἀληθῶς δὲ τοῖς πράγμασιν (ἐλάλει ὁ Διογένης), « Λξ.

Φορτίον (τό), ὑποκορ. (κατὰ τύπον μόνον) τοῦ Φόρτος, φορτίο, φόρτωμα (κυρ. πλοίου, πραγματειῶν), (Ἰταλ.) κάρικο. » Γέμει (ἡ ναῦς) φορτίων, ὅσα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται, « Ξεν.

Φορτίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Φορτηγίς, φορταγωγὸς (ναῦς).

Φορτοβαστάκτης, ου (ὁ), βαστάζος, ἀχθοφόρος, (Τουρκ.) χαμάλης.

Φόρτος (ὁ), [φέρω]. φορτίον, φόρτωμα· (μτφορ.) βάρος, ἐνόχλησις· λόγος ἢ πρᾶξις ἐπαχθής, σκῶμμα φορτικὸν (ἄκομψον), (Γαλλ.) farce. » Ἀφελὼν τὸν φόρτον ϗ βωμολοχεύματ' ἀναιδῆ, ἐπύργωσεν ὑμῖν τὴν τέχνην. . σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις, « Ἀρσφ.

Φορτοστόλος (ὁ, ἡ). ὁ στέλλων διὰ θαλάσσης φόρτον (πραγματείας), φορτωτὴς ἢ (οὐσ.) κυβερνήτης ἐμπορικοῦ πλοίου, (Ἰταλ.) σπεδιτόρος.

Φορτοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σηκόνω (Κουβαλῶ) φορτίον· (Π.) εἶμαι ἔγκυος, [ἐκ τοῦ

Φορτοφόρος (ὁ, ἡ), = Φορταγωγός.

Φορτόω-ῶ, Μ. ώσω, = Φορτίζω, φορτόνω.

Φορυκτός, ή, όν. Ἀνακατωμένος· (συνκδχ.) λερωμένος, λεκιασμένος, [ἐκ τοῦ

Φορύνω, Μ. υνῶ, Π. καὶ

Φορύσσω [φύρω], Μ. ύξω. Ζυμόνω· ἀνακατόνω· (συνκδχ.) μολύνω, λερόνω. » Αἵματι —, « Ὀδ. Σ. (καὶ πθ.) » Τράπεζαν ὦσε ποδὶ πλήξας, ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε· σῖτός τε κρέα τε φορύνετο, « Ὀδ. Χ.

Φορυτὸς (ὁ), [φορύσσω]. μίγμα παντὸς εἴδους (εὐτελῶν πραγμάτων), σκουπίδια, σκύβαλα, (παρβλ.) Συρφετός· (εἰς τὸν Ἀρσφν. Ἀχ. 926) χόρτος (ῥοκανίδια κτπ.) τὰ ὁπ. βάλλουν μεταξὺ τῶν μετακομιζομένων πηλίνων ἀγγείων ἵνα μὴ συντρίβωνται. » Βρωμάτων —, « Ἀλκ., διάφορα φαγητὰ ἀνακατωμένα μαζῆ.

Φοῦ (τό), ἄκλ. [ξεν.], εἶδ. χόρτου, (ἄλλ.) Ἄσαρον ἢ Νάρδος ἀγρία, (Ἰταλ.) βαλλεριάνα.

Φόως (τό), ἀντὶ Φῶς.

Φόωσδε, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἐς φῶς, εἰς τὸ φῶς.

Φράγδην, ἐπίῤ. Π. [φράσσω]. ἐνόπλως, καλὰ ἁρματωμένος (-νον, -νοι κτλ.).

†Φραγγέλη (ἡ) καὶ

† Φραγγέλιον ἢ **Φραγγέλλιον** (τό), Γρφ. ἀπὸ τοῦ Ατν. flagellum, μάστιξ, καμτσίκι.

† Φραγγελόω-ῶ, Μ. ώσω, Κτυπῶ μὲ τὴν φραγγέλην, μαστιγόνω.

Φραγῆναι, πθ. ἀόρ. β'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φράσσω.

Φράγμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς φραγμὸν ἢ ὡς φραγμός, φράκτης, ὀχύρωμα. » Μετώπου —, « Ἐπγρ., τὰ κέρατα.

Φραγμίτης, ου (ὁ). ὁ χρησιμεύων πρὸς φραγμόν, ἢ φυτρόνων εἰς τοὺς φραγμούς.

Φραγμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Φράσσω, κλείσιμον μὲ φράκτην, φράξιμον· (συνκδτ.) φράκτης (κυρ. ἀπὸ ἀγκάθια), φραγή· ὀχύρωμα.

†Φραγμών, ῶνος (ὁ). τόπος κατάφυτος μὲ φράγματα (θάμνους διὰ φράκταις), ἀγκαθότοπος.

Φράγνυμι, Μ. φράξω, = Φράσσω.

Φράδασσε, Π. ἀντὶ Ἐφράδασε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. α'. τοῦ

Φραδάω-ῶ, Μ. άσω, Π. [φραδή], ἐκφράζω τὴν ἰδέαν μου, γνωστοποιῶ τι.

Φράδεν, Π. ἀντὶ Ἔφραδεν, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Φράζω.

†Φραδεύω, Μ. εύσω, Γλσ. = Φραδάω.

Φραδέως, ἐπίῤ. Π. [φραδής], φρονίμως.

Φραδὴ (ἡ), Π. [φράζομαι], ἰδέα· συμβουλή· (μὲ γεν.) ἐπίγνωσις, νόησις. » Τῶν μελλόντων, — « Πίνδ.

Φραδής, έος (ὁ, ἡ), Π, = Φράδμων, νοήμων, στοχαστικός, φρόνιμος. » Νοῦς —, « Ὅμ.

Φραδμοσύνη (ἡ), Π. βουλή, συμβουλή· δεξιότης (εὐστοχία) νοός· σύνεσις, [ἐκ τοῦ

Φράδμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [φράζομαι], νοήμων, συνετός, στοχαστικός, φρόνιμος· ἐπιτήδειος.

Φράζω [φρήν], Μ. φράσω (ἀόρ. Ἔφρασα καὶ β'. [Π.] Ἔφραδον ϗ Πέφραδον, μσ. πρκ. [Π.] Πέφραδα καὶ πθ. Πέφρασμαι καὶ Π. Πέφραδμαι, ἀόρ. Ἐφράσθην καὶ μσ. Ἐφρασάμην καὶ τὸ θετ. Φραστέον.) Ἐκφράζω (Δίδω νὰ ἐννοήσουν) τὴν ἰδέαν μου· δεἰχνω, ἐξηγῶ· γνωστοποιῶ· (ἰδιαιτ.) ἐξηγοῦμαι διὰ λόγων, λέγω, προστάζω, παραγγέλλω· (μσ. Π.) συμβουλεύω. » Φράζε τί φῄς, « Σοφ. » Μῦθον πέφραδε πᾶσιν, « Ὀδ. Α. » Ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις, « Θκρ. » Εἰς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη, « Ὀδ. Λ. (καὶ παραλλ.) » Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξε ϗ φράσεν, « Ὁπ. Ὕμν. (καὶ ἐπιφερ. ἀπαρ.) » Δμώων τινὰ τῶνδέ μοι φράσον ἡγεμονεῦσαι, « Θκρ. » Ἵνα σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι, « Ἰλ. Κ. » Φωνῆσαι μὲν οὐκ εἶχε, οὐ γὰρ συνίεσαν ἀλλήλων, τῇ δὲ χειρὶ ἔφραζε ἐλθεῖν, « Ἡρ. (ϗ μσ.) » Τῶς γάρ οἱ ἐφρασάτην, « Πι. 2) (ἰδιαιτ. μσ.) Π. βουλεύομαι, σκέπτομαι· (μτβτ.) σχεδιάζω ἢ εὑρίσκω μὲ τὸν νοῦν μου, μελετῶ· ἐπινοῶ· παρατηρῶ· κατανοῶ· (ἐνίοτε) προβλέπω· (ἐνίοτε) φυλάττομαι, προσέχω. » Ὅτε φραζοίμεθα βουλάς, « Ὅμ. » Τὴν (ὁδὸν) μιν φράζεσθαι ἀνώγει, ἑσταότ' ἄγχ' αὐτῆς, « Ὀδ. Χ., φυλάττειν. » Οἰωνὸν ἐφρασσάμην, « Ὀδ. Ρ. » Φράσσασθαι ξύλινον λόχον, « Ἡρ., νὰ φυλαχθῇ ἀπό. (καὶ γεν. σπν.) » Χειμῶνος ἐφράσατο, « Ἀρ. » Ἀλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, . . σίγα, μή τις ἄλλος πύθηται, « Ὀδ. Τ. » Αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι καὶ εἴσομ' ἑκάστην, « αὐτ. (ϗ δοτ. τρπλογ.) » Αἴκε μ' ἐπιγνοίῃ ϗ φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν, ἠέ κεν ἀγνοιῇσιν, « Ὀδ. Ω. » Οἱ δ' ὡς μιν ἴδον φράσσαντό τε θυμῷ, « αὐτ. (καὶ περιπ.) » Φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἤρειον, « Ἰλ. Ψ. (ἢ ἀντιπεριπ.) » Οἱ δέ τοι κακὰ φράσ-

δόντες ὀπίσω, « Θχ. Εἰ (ἢ πρὸς ἀπαρ.) » Οὐ γὰρ ἄλλον φράζετο τοῦδέ μοι [illegible] [illegible] Ὀδ. [illegible] Ὀδ. Κ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Φρασθεὶς [illegible] τὸν δακρύσαντα, « Ἡρ. (καὶ [illegible]) » Ἀμφὶς φραζόμεναι, « Ἰλ. Β. [illegible] (ἢ ἐπιφερ. τοῦ μὴ) » Φράσσεο μή [illegible] [illegible] Θχ. (καὶ κατὰ μτχ.) [illegible] « Πεφραδμένος ἀνήρ, « Ὀππ. = Φραδμων.

Φράκτης καὶ

Φράκτης, ου (ὁ), = Φραγμὸς, φραγή, κλεῖδι [illegible] ποταμοῦ, (Ἰταλ.) [illegible] (Γαλλ.) écluse.

Φρακτικὸς, ή, όν, = Κατάφρακτος.

Φρακτὸς, ή, όν. Φραγμένος, περιφραγμένος, θωρακισμένος, ὀχυρωμένος.

Φρανάσσω, Μ. ξω, Δ. Π. ἀντὶ Φρενόω.

Φραδάω, Μ. φράσω, Δ. Π. ἀντὶ Φράζω.

;Φρασεολογία (ή). συλλογὴ φράσεων (ἰδιωτισμῶν διαλέκτου).

Φρασὶ, Δ. ἀντὶ Φρεσί.

Φράσις, εως (ή). τὸ οὐσ. τοῦ Φράζω, ἡ διὰ λόγου φανέρωσις, ἔκφρασις· τρόπος ἐκφράσεως, ὕφος λόγου.

Φράσσω [ὁμόρ. ὡς Ῥάχος ?], Μ. φράξω, Κλείω (μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ φράκτην) σκεπάζω· (κοιν.) φράζω· (κυρ.) ὀχυρόνω· ὁπλίζω· (συνκδχ.) φράζω (τὸν δρόμον), ἐμποδίζω· (Π. κατ' ἐκτ.) γεμίζω, κλείω, ρα ἔρκεσι —, « Πινδ. » Φράξας τὰ περὶ Θερμοπύλας στενὰ τῷ στρατοπέδῳ, « Πλ. » Φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ, « Ἰλ. Ν., = Συνασπίσαντες. (καὶ μσ.) » Ἐφράξαντο ἄριστα τὸ τεῖχος, « Ἡρ. » Στρατόπεδον φράγνυται, « Πλ. (καὶ πθ.) » Φραχθέντες σάκεσιν, « Ἰλ. Ρ. » Ἄμεινον πεφραγμένοι, « Θχ.

Φραστέον, θετ. τοῦ Φράζω.

Φραστήρ (ὁ). ὁ φράζων (ἐκφράζων, ἐξηγῶν, γνωστοποιῶν), δηλωτὴς μηνυτής· ἀποκρισιάριος. » Πέμψαντες δὲ ... καὶ φραστῆρας, ... ὧν ἂν ἐρωτῶμεν, « Ξεν. » Φραστῆρες ὀδόντες, « οἱ δηλωτικοὶ τῆς ἡλικίας τῶν ζώων, (ἄλλ.) Γνώμονες.

Φράστης, ου (ὁ), = Φραστήρ.

Φραστικὸς, ή, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐκφράζειν. » Τὸ φραστικὸν, « Αρτ., ἡ δύναμις τοῦ ἐκφράζεσθαι, τὸ λεκτικόν.

Φραστύς, ύος (ή), Π. Ἰων. σκέψις, σύσκεψις, βουλή.

Φράστωρ, ορος (ὁ), Π. = Φραστήρ.

Φρατήρ (ὁ), Γλσ. = Φράτωρ.

Φρατορία (ή), [φράτωρ], = Φρατρία, ἀδελφότης.

Φρατορικὸς, ή, όν, = Φρατρικὸς καὶ

Φρατόριος (ὁ, ή), = Φράτριος.

Φράτρα, ας καὶ Ἰων. Φρήτρη, ης καὶ

Φρατρία (ή), [φράτωρ], μέρος πατριᾶς (φυλῆς, ἢ οἰκογενείας)· (ἰδιαιτ. εἰς τὰς Ἀθ.) τὸ ἔννατον μέρος τῆς φυλῆς, (παραβλ.) Τριττὺς καὶ Γένος· (εἰς τοὺς Ῥωμ.) curia· (ἐν γέν.) ἀδελφότης· σύστημα.

Φρατριάζω, Μ. άσω. Εἶμαι τῆς αὐτῆς φρατρίας, ἀνήκω εἰς τὴν αὐτὴν φρατρίαν (μετά τινος).

Φρατριακὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς φρατρίαν, ὁ τῆς φρατρίας.

Φρατρίαρχης καὶ Φρατρίαρχος, ου (ὁ), ἄρχων (ἀρχηγὸς) φρατρίας· (εἰς τὴν Ῥωμ.) curion.

Φρατριαστής [φρατριάζω], οῦ (ὁ), = Φράτωρ.

Φρατριαστικὸς καὶ Φρατριαστικὸς, ή, όν, = Φρατρικός.

Φρατριχεύς, έως (ὁ), = Φράτωρ.

Φρατρίζω, Μ. ίσω, = Φρατριάζω.

Φρατρικὸς [φράτρα], ή, όν, = Φρατριακός. » Ἐκκλησία φρατρική, « ἡ comitia curiata τῶν παλ. Ῥωμ.

Φράτριος, α ἢ ος, ον, = Φρατρικός. » Ζεὺς —, « ὁ προστάτης τῶν φρατρῶν. » Ὄϊς —, « πρόβατον τὸ ἐπὶ θυσιάζετο ὡς » Φράτριον (ἱερ. ἱερόν), « θυσία τελουμένη ὑφ' ἑκάστης φράτρας.

Φράττω, Ἀττ. ἀντὶ Φράσσω.

Φράτωρ [πατήρ], ορος (ὁ). ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν φρατρίαν ἢ πατριὰν μετ' ἄλλου, μέλος μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς φρατρίας ἢ ἀδελφότητος (μτφ.) ὁμοειδής.

Φραχθῆναι, πθ. ἀόρ. α. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φράσσω.

Φρεάντλης, ου (ὁ). ὁ ἀντλῶν (ἀνασύρων) νερὸν ἀπὸ τοῦ φρέατος, (παρωδ. τοῦ Κλεάνθης).

Φρέαρ, φρέατος ἢ (κρσ.) φρητὸς (τό), πηγάδι (ἐνίοτε) στέρνα.

Φρεάτειος, α, ον. Ὁ τοῦ φρέατος, πηγαδήσιος.

Φρεατία (ή). ὀχετὸς φρέατος, ὑδραγωγεῖον ὑπόγειον (ἔχον ἐκ διαλειμμάτων φρέατα), (ἴδε καὶ Φρεατίας).

Φρεατιαῖος, α, ον, = Φρεάτειος.

Φρεατίας, ου (ὁ). ὁ ἐν εἴδει φρέατος. » Ὑπόνομος —, « Ξεν., = Φρεατία.

Φρεάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Φρέαρ, πηγαδάκι.

Φρεάτισος, α, ον, = Φρεάτειος.

†Φρεατορύκτης, ου (ὁ), = Φρεωρύχος.

;Φρεατοτύμπανον (τό), τροχὸς διὰ τοῦ ὁπ. ἀνασύρεται νερὸν ἀπὸ τοῦ φρέατος, μαγγανοπήγαδον.

Φρεατώδης, εος (ὁ, ή). φρέατι ὅμοιος· σκαμμένος ἢ βαθὺς σὰν πηγάδι.

Φρεατωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φρεωρυχέω, [ἐκ τοῦ

Φρεατωρύχος (ὁ, ή), = Φρεωρύχος.

Φρεῖαρ, ατος (τό), Π. ἀντὶ Φρέαρ.

Φρεναπατάω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, ξεπλανῶ, ξελογιάζω, [ἐκ τοῦ

Φρεναπάτης, ου (ὁ, ή). ὁ ἀπατῶν τὸν νοῦν (τὰς φρένας). ἀπατεών.

Φρένες, ῶν (αἱ), πλ. τοῦ Φρήν.

;Φρενητιάζω, Μ. άσω, = Φρενιτιάω.

Φρενήτιασις, εως (ή) καὶ

Φρενητισμὸς (ὁ), = Φρενῖτις.

Φρενήρης [φρήν, ἄρω], εος (ὁ, ή). ὁ ὢν εἰς τὰς φρένας του· ἔχεφρων, φρόνιμος.

;Φρενητιάω-ῶ, Μ. άσω, ἀμρ. ἀντὶ Φρενιτιάω.

;Φρενητικὸς, ή, όν, ἀμρ. ἀντὶ Φρενιτικός.

Φρενιτιαῖος, α, ον, = Φρενιτικός.

Φρενιτίασις, εως (ή), = Φρενῖτις.

Φρενιτιάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω ἢ Περιπίπτω εἰς φρενῖτιν (Ἰταλ. δελίριο), φρενιάζω, φρενιτεύω.

Φρενιτίζω, Μ. ίσω, = Φρενιτιάω.

Φρενιτικὸς, ή, όν. Ὁ πάσχων φρενῖτιν (δελίριο), φρενιασμένος (ἐν γέν.) φρενοβλαβής, παράφρων.

Φρενῖτις, ιδος (ή), (ἐνν. νόσος) ἡ περὶ τὰς φρένας, φρενίασμα, (Ἰταλ.) δελίριο (ἐν γέν.) φρενοβλάβεια, παραφροσύνη.

Φρενοβλάβεια (ή), τὸ πάθος τοῦ φρενοβλαβοῦς, παραφροσύνη.

Φρενοβλαβής, έος (ὁ, ή). βεβλαμμένος τὰς φρένας, παράφρων, τρελλὸς, μανιακός.

Φρενοβλαβία (ή), Π. ἀντὶ Φρενοβλάβεια.

Φρενοβλαβος (ὁ, ή), Π. ἀντὶ Φρενοβλαβής.

Φρενοβλαβῶς, ἐπίρ. Ὡς φρενοβλαβής.

Φρενογηθής, έος (ὁ, ή), Π. [φρήν, γηθέω]. χαρούμενος, καλόκαρδος, εὔθυμος.

;Φρενοδαλής, έος (ὁ, ή), Π. [φρήν, δηλέομαι]. ὁ βλάπτων τὰς φρένας (κάμνων νὰ χάσῃ τις τὸν νοῦν του).

Φρενοδαλὶς, ίδος (ή), Π. = Φρενοβλάβεια.

Φρενοδινής, έος (ὁ, ή), Π. [φρήν, δινέω], ὁ ζαλίζων τὸν νοῦν (τὰς φρένας).

Φρενοθελγής, έος (ὁ, ή), Π. ὁ θέλγων τὸν νοῦν (τὴν ψυχὴν, τὰς φρένας), θελκτικὸς, γοητευτικός.

Φρενόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ καρδίας, ὁλοψύχως· οἰκειοθελῶς, αὐθορμήτως.

Φρενοκηδής, έος (ὁ, ή), Π. [φρήν, κήδω]. ὁ θλίβων (λυπῶν) τὴν καρδίαν.

†Φρενοκλοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίρνω τὸν νοῦν (Κλέπτω τὰς φρένας) τινος, ξεμυαλίζω, [ἐκ τοῦ

Φρενοκλόπος (ὁ, ή). ὁ κλέπτων τὰς φρένας (παίρνων τὸν νοῦν) τινος, φρεναπάτης. » Ἔρως —, « Επγρ.

†Φρενόληπτος (ὁ, ή), [φρήν, λαμβάνω], = Φρενοβλαβής, (κοιν.) παρμένος, ξεμυαλισμένος.

Φρενοληστής, οῦ (ὁ), Π. = Φρενοκλόπος.

Φρενοληψία (ή). ἡ κατάστασις τοῦ φρενολήπτου, φρενοβλάβεια.

;Φρενολύπη (ή), Π. λύπη τῆς καρδίας, θλίψις ἐσωτερική.

;Φρενομανής, έος (ὁ, ή), Π. = Φρενοβλαβής, μανιακός.

Φρενόμωρος (ὁ, ή), Π. = Φρενομανής (ὅθ.

Φρενομώρως, ἐπίρ. Π. = Φρενοβλαβῶς. » Νοσοῦντα —, « Σοφ., παραφρονοῦντα.

Φρενοπληγής, έος (ὁ, ή), Π. φρενοβλαβείας πρόξενος. » Μανία —, « Αἰσχλ. 2) (συνήθ.) = πω.

Φρενόπληκτος καὶ

Φρενοπλὴξ, ῆγος (ὁ, ή), [φρήν, πλήττω], = Φρενοβλαβής, φρενιτικός.

Φρενοτέκτων, ονος (ὁ, ή), Π. ὁ κτίζων (φθειάνων, ἐφευρίσκων) μὲ τὸν νοῦν του.

Φρενοτερπής, έος (ὁ, ή), Π. ὁ τέρπων τὴν καρδίαν, = Φρενοθελγής.

Φρενόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω γνῶσιν (Φέρω εἰς τὰς φρένας του) τινα, διδάσκω, νουθετῶ, καθοδηγῶ, σωφρονίζω.

Φρενώλης, εος (ὁ, ή), Π. [φρήν, ὄλλυμι]. ὁ ἔχων χαμένον τὸν νοῦν (τὰ λογικά) του, παράφρων.

Φρένωσις, εως (ή), τὸ οὐσ. τοῦ Φρενόω, σωφρονισμός, νουθεσία, καθοδήγησις.

Φρενωτήριον (τό). μέσον πρὸς φρένωσιν (σωφρονισμόν).

Φρεωρυχτέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φρεωρυχέω, [ἐκ τοῦ

Φρεωρύκτης, ου (ὁ), = Φρεωρύχος.

Φρεωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Σκάπτω φρέαρ (πηγάδι) ὡς φρεωρύχος.

Φρεωρυχία (ή), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἄνοιγμα πηγαδιοῦ, [ἐκ τοῦ

Φρεωρύχος (ὁ, ή), [φρέαρ, ὀρύσσω], ὁ σκάπτων (ἀνοίγων) πηγάδια, πηγαδᾶς.

Φρήν, φρενὸς (ή), (ἡ δοτ. τοῦ πλθ. Φρεσί). (κυρ. ἢ ἀρχ.) τὸ διάφραγμα (τὸ ὁπ. συγχ. παρὰ Π. μὲ) τὸ περικάρδιον (» Καρδία φόβῳ φρένα λακτίζει « Αἰσχλ.) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) τὰ ἐντὸς τοῦ σώματος, (χυδ.) τὰ σωθικά· (συνκδχ.) ἡ καρδία, ἡ ψυχὴ ἢ αἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς, (κατ' ἐκτ.) ὁ νοῦς, τὸ λογικὸν, ἡ ὀρθὴ κρίσις, ἡ αἴσθησις· (ὅθ. ἐν γέν. καὶ συνήθ.) φρόνησις. » Οὐτάμεναι πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσιν, « Ὀδ. Ι. » Τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ; « Ἰλ. Θ. » Ἄμπνυτο ἢ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, « Ἰλ. Χ., Ὀδ. Ε., (κοιν.) ἦλθεν ἡ καρδιά τῳ 'ς τὸν τόπον. » Διὸς ἐτράπετο φρήν, « Ἰλ. Κ., (κοιν.) ἐγύρισεν ἡ καρδία του (ἡ γνώμη του), ἄλλαξε γνώμην. » Λέξω τὸν ἐκ φρενὸς λόγον, « Αἰσχλ., ὅ,τι ἔχω εἰς τὸν νοῦν (εἰς τὴν καρδίαν) μου. (καὶ ἐπὶ ζ.) » Τοῦ (τοῦ λέοντος) δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ παχνοῦται, « Ἰλ. Ρ. (καὶ πλθ.) » Λύκοι τοῖσι περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή, « Ἰλ. Π. » Ἐν (» Ἐπί, » Μετὰ) φρεσὶ (ἢ ἐλλ. » Φρεσὶ) θέσθαι ἢ βάλλεσθαί τι, « Ὅμ., βάλλειν (λαμβάνειν) κατὰ νοῦν. » Φρενῶν εὖ ἥκων, « Αξ., = Εὖ φρονῶν, φρόνιμος. » Ἔξω φρενῶν καθεστὼς (ἢ) γινόμενος, « Αξ., παραφρονῶν, = ἦσας. (ἢ ὡς ἐκ παραλλ.) » Νοῦν ἔχειν καὶ φρένας, « Ἀρσφ. » Αὐτοῖς μὲν νοῦν ἢ φρένας ἐνθείητε, « Δμ.

Φρητὶ, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ Φρέατι.

Φρητία (ή), κατὰ κρσ. ἀντὶ Φρεατία.

Φρήτραρχος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Φρατρίαρχος.

Φρήτρη (ή), Ἰων. Π. ἀντὶ Φράτρα.

Φρήτριος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Φράτριος.

Φρήτωρ, ορος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Φράτωρ.

Φρῖγος, εος-ους (τό), Π. ἀντὶ Σφρῖγος.

Φρικάζω, Μ. άσω. Φρίκῃ συνέχομαι, ἔχω ῥῖγος, ἀνατριχιάζω· (συνκδχ.) φρίττω, τρομάζω.

Φρικαλέος, α, ον, Π. τραχὺς τὴν ἐπιφάνειαν· (συνήθ.) φρικώδης, τρομερός.

†Φρικασμὸς (ὁ), Γρφ. τὸ φρικάζειν, φρικιασμός.

Φρίκη (ή), [φρίσσω], = Φρίξ, τραχύτης εἰς τὴν ἐπιφάνειαν σώματος. 2) (συνήθ.) ῥῖγος (παροξυσμοῦ), ἀνατριχίλα. 3) (συνκδχ.) τρόμος· σέβας θρησκευτικόν.

Φρίκια (τὰ) καὶ

Φρικίαι (αἱ). ῥῖγος (παροξυσμοῦ), (κοιν. εἰς τὴν Πελόπον) κρυάδες, σύγκρυα.

Φρικίασις, εως (ή) καὶ

Φρικιασμὸς (ὁ), = Φρικασμὸς, ἀνατρίχιλασμα, (ὡς οὐσ. τοῦ

Φρικιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (Αἰσθάνομαι) φρίκην (ῥῖγος), ἀνατριχιάζω.

Φρικνὸς, ή, όν, Π. = Φρικαλέος.

Φρικοποιὸς (ὁ, ή). φρίκης (ῥίγους) πρόξενος.

Φρῖκος, εος-ους (τό), Π. ἀντὶ Φρίκη, (ὅθ. τὸ Λτν. frigus).

Φρικόω-ῶ, Μ. ώσω. Προξενῶ φρῖκος (φρίκην). ‖. (πθ.) = Φρικιάω.

Φρικτὸς, ή, όν. Φρίκης πρόξενος, φοβερὸς, τρομακτικός.

Φρικτῶς, ἐπίρ. Μὲ φρίκην, φρικτά.

Φρικώδης, εος (ὁ, ή). τραχὺς τὴν ἐπιφάνειαν· (συνήθ.) συνωδευμένος μὲ ἢ ἐπιφέρων φρίκην (ῥῖγος). (» Πυρετὸς —, « Γαλ.) (συνκδχ.) φρικτὸς, τρομακτικός. » Τὸ φρικῶδες, « ἀντὶ Ἡ-

†Φρικωδία (ή), Γλσ. τὸ οὐσ. τοῦ Φρικώδης, ἡ πρὸς φρίκην διάθεσις.

Φριμαγμὸς (ὁ), = Φρυαγμὸς, (ὡς οὐσ. τοῦ

Φριμάσσω ἢ (μσ. ὃ καὶ εὐχρηστότ.)-άσσομαι, Μ. άξω,-ομαι. Φυσῶ διὰ τῶν μυκτήρων ὡς ἂν τὸ θυμοειδὲς καὶ εὔρωστον ἄλογον (» Τὸν δὲ ἵππον, αἰσθόμενον, φριμάξασθαί τε ἢ χρεμετίσαι, « Ἡρ.) (μτφορ.) γαυριῶ, ἀλαζονεύομαι, (ἄλλ.) Φρυάττω,-ομαι, [ἐκ τοῦ

Φριμάω-ῶ [βριμάω], Μ. άσω, Π. = Φριμάσσω.

Φρὶξ [φρίσσω], φρικὸς (ή). ἡ τραχύτης (ἀνωμαλία) τῆς ἐπιφανείας ὁποιουδήποτε σώματος (κυρ. δὲ) τοῦ ὕδατος ὅταν κινῆται (κοιν. σγουραίνῃ) ἀπὸ τὸν ἄνεμον ἢ τοῦ ἀνθρώπου ὅταν ἀνατριχιάζῃ (σηκόνωνται αἱ τρίχες του), (ὅθεν) = Φρίκη (κυρ. καὶ συνκδχ.).

Φριξαύχην, ενος (ὁ, ή), τοῦ ὁπ. εἶνε σηκωμέναι (φριξαὶ) αἱ τρίχες τοῦ αὐχένος. » Κάπρος —, « Πλ.

Φριξόθριξ, ότριχος (ὁ, ή). ὁ ἔχων ἀνασηκωμένας ἢ κατσαρὰς τρίχας, Οὐλόθριξ. » Οἱ Ἰνδοὶ φριξότριχες, « Παλλ.

Φριξοκόμης, ου (ὁ), Π. φριξόθριξ τὴν κόμην, Οὐλοκόμης.

Φριξὸς, ή, όν, Π. (κυρ. ἐπὶ τριχ.) ὀρθὸς, (Γαλλ.) herissé.

Φρίξος (ὁ), = Φρίξ· φρίκη.

Φρίσσω [ὁνμτπ. συγγ. τῷ Ῥιγόω], Μ. φρίξω (μσ. πρκ. ἀντὶ Ἐνς. Πέφρικα). (ἐπὶ πραγμ.) Τραχύνεται ἢ Κινεῖται κυματοειδῶς ἡ ἐπιφάνειά μου ὡς τῆς κυματιζούσης θαλάσσης ἢ τῶν ἀνορθουμένων τριχῶν, (Γαλλ.) se herisser· (ἐπὶ ἀνθρ.) σηκόνονται αἱ τρίχες μου (ἀπὸ ῥῖγος ἢ φόβον), ἀνατριχιάζω· (συνκδχ. μὲ αἰτ. ἢ σπντ. γεν. ἢ ἀπαρ.) φοβοῦμαι μὲ ὑπερβολὴν, κυριεύομαι ἀπὸ φρίκην, τρομάζω. » Ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι, « Ἰλ. Ν. » Ἔφριξε μάχη ἐγχείῃσιν, « Ἰλ. Ν. » Τῶν δὲ στίχες εἵατο πυκναί, ἀσπίσι ἢ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι, « Ἰλ. Η. » Ἵνα μή τοι τρίχες ὀρθαὶ φρίσσωσιν, ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα, « Ἡσ. (ἢ αἰτ. ἐλλ.) » Κάπρος.. ὀρθὰς ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας, ἀμφί τε δειρήν, « αὐτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐλλ.) » Σῦς, φρίσσει νῶτον ὕπερθεν, « Ἰλ. Ν. (ἢ συνκδχ.) » Οἵ σε πεφρίκασι λέονθ' ὡς μηκάδες αἶγες, « Ἰλ. Λ. » Φρίσσω δέ σε δερκομένη, μόχθοις διακναιόμενον, « Αἰσχλ. (καὶ δοτ. τρπλγ.) » Ἔφριξ' ἔρωτι, « Σοφ. (ἢ ἀπαρ.) » Ἔφριξε ποιῆσαι, « Αξ.

Φροιμιάζομαι, Μ. άσομαι, Ἀττ. (κατὰ συναίρ.) ἀντὶ Προοιμιάζομαι, [ἐκ τοῦ

Φροίμιον (τό), Ἀττ. (κατὰ συναίρ.) ἀντὶ Προοίμιον.

Φρονέω-ῶ [φρήν], Μ. ήσω. (χ. πτ.) Ἔχω νοῦν (φρένας)· σκέπτομαι· (συνκδχ. παρὰ Π.) αἰσθάνομαι, ζῶ. » Ἄριστοι ἔστε μάχεσθαί τε, φρονέειν τε, « Ἰλ. Ζ. » Θαυμάζων ὡς καὶ ἐφρόνει καὶ ἐγρηγόρει, « Ξεν. » Ἔτι φρονέοντα, « Ἰλ. Χ., ζῶντα. » Θανόντι, οὐ φρονοῦντι, « Αἰσχλ., (ὅθ. κατὰ μτχ.) » Τὸ φρονοῦν ἢ (ἀπαρ.) » Τὸ φρονεῖν, « Ἰσκρ., τὸ λογικὸν, ἡ φρόνησις. » Ἐξεστηκέναι τοῦ φρονεῖν, « αὐτ., γίνεσθαι ἔξω φρενῶν. 2) (μὲ αἰτ. ἢ ἐπίρ.) ἔχω τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον φρόνημα (τοιαύτην ἢ τοιαύτην γνώμην)· σκέπτομαι οὕτως ἢ ἄλλως· (μὲ ἀπαρ.) ἔχω κατὰ νοῦν, μελετῶ. » Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι, δοάσσατο κέρδιον εἶναι, « Ὅμ. » Πειρεώμενος τῶν μαντηΐων ὅ,τι φρονέοιεν ὡς, εἰ φρονέοντα τὴν ἀληθηΐην εὑρεθείη, « Ἡρ. » Μέγα (» Μεῖζον, » Πλέον, » Μικρὰ, » Τυραννικὰ, » Παρ' ὃ δεῖ, » Ὑπὲρ ὃ δεῖ κτλ.) φρονεῖν, « Αξ. » Τὰ φρονέεις, ἅ,τ' ἐγώ περ, « Ἰλ. Δ. » Ἶσον ἐμοὶ φρονέουσα, « Ἰλ. Ο., ὁμοφρονοῦσα. (ἢ ἐκ τοῦ ἐναντ.) » Τῷ δ' ἀμφὶς φρονέοντι, « Ἰλ. Ν., διχονοοῦντες. » Ἄλλῃ φρονέοντες, « Ὀμ. Ὑμν. » Ἐπιστάμενοι τὰ φρονήματα τῶν Λακεδ., ὡς ἄλλα φρονεόντων, ἢ ἄλλα λεγόντων, « Ἡρ. » Τῇ ῥ' ἰθὺς φρονέων ἔχεν ἵππους, « Ἰλ. Μ., πρὸς αὐτὴν ἴσα ἔχων τὸν νοῦν του (διευθυνόμενος). (καὶ ἐπὶ ζ.) » Κάπρω μέγα φρονέοντε, « Ἰλ. Λ. (καὶ δοτ.) » Θεοῖσιν ἶσα φρονέειν, « Ἰλ. Ε. (καὶ περιπ. ἢ ἀντιπεριπ.) » Ἀγαθὰ ἢ Κακὰ (ἢ ἐπίρ.) » Εὖ ἢ Κακῶς φρονεῖν τινι, « θέλειν τὸ καλὸν ἢ κακόν τινός. » Λύκοι καὶ ἄρνες κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν, « Ἰλ. Χ. (ἢ μὲ προσδιορ.) » Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν, ἃ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλον, « Ἰλ. Β. (καὶ ἀπαρ.) » Φρόνεον ἐρύειν προτὶ ἄστυ, « Ἰλ. Ρ. » Τοξεύειν οὔτε ἐφρόνουν, οὔτε ἐδύναντο, διὰ τὸν φόβον, « Ξεν., οὔτε διάθεσιν οὔτε δύναμιν εἶχον νά. (ἢ ἀπολ.) » Φρονῶν ἢ » Εὖ φρονῶν, « φρόνιμος.

Φρόνημα (τό). πᾶν ὅ,τι φρονεῖ (ἔχει ἢ λαμβάνει κατὰ νοῦν) τις, αἴσθημα ἐσωτερικὸν, στοχασμὸς, σκέψις· (ἰδιαιτ.) αἴσθημα μέγα (εὐγενὲς) ἢ ὑπεροπτικὸν (ἀγέρωχον), οἴησις, ἀλαζονεία. » Ἵνα Πελοποννησίων στορέσωμεν τὸ φρόνημα, « Θχ.

Φρονηματίας, ου (ὁ). πλήρης φρονήματος, τολμηρὸς, μεγαλόφρων, ἐπιχειρηματίας, ἢ ἀγέρωχος, ὑπερήφανος, οἰηματίας.

Φρονηματίζω, Μ. ίσω, (σπντ. εἰς τὸ ἐνεργ.) Ἐμπνέω (συνήθ. πθ.) Ἀποκτῶ φρόνημα (ἔπαρσιν), γίνομαι οἰηματίας.

Φρονηματισμὸς (ὁ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὑψηλοφροσύνη, οἴησις.

Φρονηματώδης, εος (ὁ, ή), = Φρονηματίας.

Φρόνησις, εως (ή). γνῶσις, σύνεσις, φρονιμάδα· (ἐνίοτε Π.) φρόνημα. » Ὀλοίμην, φρόνησιν εἰ τοιάνδ' ἔχω, « Σοφ., ἂν τὸ φρονῶ.

Φρονίμευμα (τό), νλγ. πρᾶξις φρονίμου ἀνθρώπου, ἔργον φρόνιμον, [ἐκ τοῦ

Φρονιμεύομαι, Μ. εύσομαι, νλγ. Φρονίμως φέρομαι, (κοιν.) κάμνω φρόνιμα.

†**Φρονίμευσις**, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., διαγωγὴ φρόνιμος, φρονιμάδα.

Φρόνιμος (ὁ, ἡ). ὁ ὢν εἰς τὰς φρένας του ἤ, εὖ φρονῶν, γνωστικός. » Τὸ φρόνιμον, « ἀντὶ Ἡ φρόνησις.

Φρονίμως, ἐπίρ. Μὲ φρόνησιν, μὲ τρόπον φρόνιμον, φρόνιμα.

Φρόνις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Φρόνησις· (συνκδχ.) ὑπόληψις φρονήσεως· (ἐνίοτε) φρόνημα, (Ὀππ. Ἁλ. Α΄, 653).

Φρονούντως, ἐπίρ. (μτχ.). Φρονίμως· λελογισμένως.

†**Φροντιδοκοπέομαι-οῦμαι**, Μ. ηθήσομαι. Ἔχω πλῆθος φροντίδων.

Φροντίζω, Μ. ίσω. Σκέπτομαι, συλλογίζομαι, μελετῶ· ἐπινοῶ· (μὲ γεν. ἢ μόνην ἢ προθετ.) μεριμνῶ (ἀνησυχῶ) περί τινος· ἐννοιάζομαι. » Μικρὰ (» Οὐδὲν) φροντίζειν, « Λξ. » Τά τις ἡμέρης φροντίζει, « Ἡρ. (καὶ κατ' ἀνάλ. ἀπαρ.) » Τοῦτο ἐφρόντιζον, ὅκως μὴ κτλ. « Ἡρ. (καὶ όρ.) » Φροντίζω, ἥν τινα προτέρην ἴω τῶν ὁδῶν, « Θγν. (καὶ δοτ. περιπ.) » Φρόντισον ἐμοὶ ἱμάτιον, « Ἐπγρ. (καὶ πθ.) » Φροντιζόμενον, μή τι πάθῃ, « Ξεν., φροντίζουν περὶ αὐτοῦ. (καὶ κατὰ μτχ. ἀντὶ ἐπιθ.) » Λόγοις ποικίλοις καὶ πεφροντισμένοις εὖ, « Λξ, ἐσκεμμένοις. (καὶ οὐδ. ἀντὶ οὐσ.) » Τὸ πεφροντικὸς τοῦτο καὶ σύννουν, « Πλ., σκεπτικὸν ὕφος, [ἐκ τοῦ

Φροντὶς [φρὴν, φρόνις], ίδος (ἡ). σκέψις, μελέτη, στοχασμός· ἔννοια· μέριμνα, συλλογή, ἀνησυχία, 'νοιάσιμον, ἐπιμέλεια. » Ἐν φροντίδι εἰμὶ (ἢ » Φροντίδα τίθεμαι [ἢ] ποιοῦμαι) περί τινος (ἢ) » Ἔχω τι διὰ φροντίδος (ἢ) » Φροντίδα ποιοῦμαί τι, « Ἡρ., Αἰσχ., Λξ., = Φροντίζω.

Φρόντισμα (τὸ), τὸ ἀντικείμενον ἢ ἀποτέλεσμα τῶν φροντίδων τινὸς, σκέμμα, μελέτημα· καθῆκον· ἀσχολία.

Φροντιστήριον (τὸ). μέρος πρὸς σκέψιν (φροντίδας, μελέτην) ἁρμόδιον, σπουδαστήριον, σχολεῖον· (Ἐκκλησ.) μοναστήριον, ἡσυχαστήριον.

Φροντιστὴς, οῦ (ὁ). ὁ φροντίζων (μεριμνῶν, μελετῶν) περί τινος· (ἰδιαιτ.) σκεπτικὸς (θεωρητικὸς) φιλόσοφος· (ἐκκλησ.) ἡσυχαστὴς, ἀναχωρητής. (μὲ γεν.) » Τῶν μετεώρων (ἢ ἐλλ. αἰτ. » Τὰ μετέωρα) —, « Ξεν., Πλάτ., ὁ ἀσχολούμενος εἰς μεταφυσικὰς θεωρίας, ἰδεολόγος, (ἄλλ.) Μετεωροσοφιστής. 2) (Νμ.) κηδεμὼν ἢ ἐκτελεστὴς διαθήκης, (Λτν.) curator.

Φροντιστικὸς, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ Ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ φροντίζειν, σκεπτικός· ἐπιμελὴς, προνοητικός.

Φροντιστικῶς, ἐπίρ. Ἐπιμελῶς, προνοητικῶς, πεφροντισμένως. » Ἀῤῥωστήσαντος φίλου, φροντιστικῶς ἐπισκέψασθαι, « Ξεν.

Φροῦδος [Ἀττ. κατὰ συνλφ. ἐκ τοῦ Πρὸ ὁδοῦ], η, ον. (κατὰ λέξ.) Ὁ προλαβὼν τὴν ὁδὸν (προαπελθὼν), (ὅθ. συνήθ. κατὰ συνκδχ.) γινόμενος ἄφαντος, παρελθὼν, ἐκλιπὼν, ἀφανισθείς· (κατ' ἐκτ.) μάταιος, ἄχρηστος. » Φρούδη μὲν αὐδὴ, φροῦδα δ' ἄρθρα μου κάτω, « Εὐρ., κόπηκε καὶ ἡ φωνή μου καὶ τὰ πόδιά μου, ἐξέλιπον.

†**Φρούδως**, ἐπίρ. Ἀνωφελῶς, εἰς μάτην.

†**Φροῦνος** (ὁ), νλγ. ἀντὶ Φρῦνος.

Φρουρὰ (ἡ), [φρουρός]. (ἐν γέν.) φύλαξις, ἐπαγρύπνησις· (ἰδιαιτ.) φύλαξις τοποθεσίας ἢ ὀχυρώματος· (συνκδχ.) σῶμα στρατ. διωρισμένον εἰς φρουρὰν, (Γαλλ.) garnison, ἡ· θέσις ὅπου ἵσταται φρουρὰ, (Γαλλ.) corps-de-garde (» Φρουρᾶς [ἐνν. ἕνεκα] ᾄδων, « Ἀριστ., τραγῳδῶν [καθὼς κάμνουν οἱ φρουροὶ] πρὸς διασκέδασιν τοῦ ὕπνου)· (εἰς τοὺς Λακεδ.) ὁπλισμὸς πρὸς ἐκστρατείαν, ἐκστρατεία, στράτευμα, (ὅθ.) » Φρουρὰν φαίνειν ἢ ἐξάγειν, « Ξεν., κηρύττειν πόλεμον ἢ ἐκστρατεύειν κατά τινος, (ἴδε καὶ Φαίνω). » Ἔγνω ὅτι ἡγητέον εἴη αὐτῷ τῆς φρουρᾶς, « αὐτ., θὰ διορισθῇ ἀρχηγὸς τῆς ἐκστρατείας.

Φρουραρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Διοικῶ) ὡς-

Φρουράρχης καὶ **Φρούραρχος** (ὁ). ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς ἢ φρουρίου.

Φρουραρχία (ἡ), τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστασία) τοῦ φρουράρχου.

Φρουρέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω (Εἶμαι τοποθετημένος πουθενὰ) ὡς φρουρός· (μτβτ. ἐν γέν.) παρατηρῶ, ἐπαγρυπνῶ πρὸς διατήρησίν τινος, φυλάττω, παραμονεύω, (καὶ μσ.) φυλάττομαι, προσέχω.

Φρούρημα (τὸ). πρᾶγμα ἢ μέρος φρουρούμενον· (Π.) ἀντὶ Φρουρὸς ἢ Φρουρά.

Φρούρησις, εως (ἡ), τὸ φρουρεῖν ἢ φρουρεῖσθαι, φρουρὰ, φύλαξις, ἐπαγρύπνησις.

Φρουρητὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Φρουρὸς, φύλαξ.

Φρουρητικὸς, ἡ, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς φρούρησιν (φύλαξιν) τινός.

Φρουρητὸς, ἡ, όν. Ὁ φρουρούμενος (ἔχων φρουρὰν), φυλαγμένος.

Φρουρήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Φρουρὸς, φύλαξ.

†**Φρουρία** (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Φρουρά.

Φρουρικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς φρουρὰν, ὁ τῆς φρουρᾶς. ‖. (οὐδ.) » Τὸ φρουρικὸν (ἐνν. στράτευμα), « Δ. Χρσ., (περιληπτ.) ἀντὶ Οἱ φρουροί.

Φρούριον (τὸ). μέρος φυλαττόμενον ὑπὸ φρουρᾶς (ὀχυρωμένον), κάστρον, ἀκρόπολις· (μτφορ.) ἄσυλον, καταφύγιον. (Π.) ἀντὶ Φρουρὰ ἢ Φρουρός. (ἐνίοτε) πρᾶγμα ἀπὸ τὸ ὁπ. πρέπει νὰ φυλάττεταί τις, (Αἰσχλ. Πρ. 807).

Φρουρὶς, ίδος (ἡ). (ναῦς) διωρισμένη πρὸς φρουράν.

Φρουροδόμος (ὁ, ἡ), Π. [φρουρὸς, δόμος]. φύλαξ τοῦ οἴκου. » Κύων —. « Ἐπγρ.

Φρουρὸς (ὁ), [πρὸ, ὁράω ἢ οὖρος]. φύλαξ φρουρίου, στρατιώτης τοποθετημένος εἰς φρουράν. (συνήθ. πλθ.) » Οἱ φρουροὶ, « Ξεν., οἱ στρατιῶται τῆς φρουρᾶς.

Φρύαγμα (τὸ). τὸ κίνημα καὶ τὸ διὰ τῶν μυκτήρων ἦχημα τοῦ φρυαττομένου ἵππου ἢ καὶ ἄλλου ζώου· (μτφορ.) ὕφος ἀγέρωχον, αὐθάδεια, ὑπεροψία.

Φρυαγματίας, ου (ὁ). πλήρης φρυάγματος (κυρ. καὶ μτφορ.), ὑπεροπτικὸς, ἀγέρωχος.

Φρυαγμὸς (ὁ). τὸ φρυάττεσθαι, ὁ διὰ τῶν μυκτήρων ἦχος ἵππου ἢ ꝁ ἄλλου ζώου φρυαττομένου.

Φρυαγμοσέμναχος (ὁ, ἡ), Κωμ. πλήρης φρυάγματος ἑνωμένου μὲ κἄποιαν σεμνότητα (σοβαρότητα).

Φρυακτὴς, οῦ (ὁ), = Φρυαγματίας.

Φρυάσσω καὶ (εὐχρηστότ. μσ.) **Φρυάσσομαι** (ττομαι), Μ. άξω, -ομαι, [βρυάζω]. Κάμνω 'σὰν τὸ ἄλογον ὅταν χλιμηντρᾷ μὲ τὴν μύτην (τινάζῃ τὴν χαίτην, κτυπᾷ τὰ πόδια κατὰ γῆς κτλ.) ἀπὸ θυμὸν ἢ ἀνυπομονησίαν· (ἐν γέν.) τρέμω ἀπὸ χαρὰν ἢ (σπν.) φόβον· (μτφορ.) φέρομαι μὲ ὑπερβολικὴν ὑπερηφάνειαν, κομπάζω, αὐθαδιάζω.

Φρυγανίζομαι, Μ. ίσομαι. Μαζόνω φρύγανα.

Φρυγανικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑπαγόμανος εἰς τὰ φρύγανα· Φρυγανώδης.

Φρυγάνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φρύγανον.

Φρυγανισμὸς (ὁ), τοῦ οὐσ. τοῦ Φρυγανίζομαι, μάζωμα φρυγάνων, φρυγανολόγημα.

Φρυγανιστὴρ ꝁ

Φρυγανιστὴς, οῦ (ὁ) καὶ **Φρυγανίστρια** (ἡ). ὁ φρυγανιζόμενος (συνάζων φρύγανα), φρυγανολόγος.

Φρυγανίτης, οῦ (ὁ) καὶ **Φρυγανῖτις**, ιδος (ἡ). ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἢ συγκείμενος ἀπὸ φρύγανα, Φρυγανώδης. » Ὕλη —, « Ἡλ.

Φρυγανοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν φρυγάνων, ὅμοιος μὲ-

Φρύγανον (τὸ), [φρύγω]. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) ξηρὸν χαμόκλαδον (διὰ προσάναμμα), (Τουρκ.) τσαλί.

Φρυγανοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) φρύγανα, ὑλαγωγός.

Φρυγανώδης, εος (ὁ, ἡ), = Φρυγανοειδής.

Φρύγετρον (τὸ). σκεῦος ὅπου ἐξηρόψηναν [φρύγω] τὸ κριθάρι, καὶ τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁπ. τὸ ἀνακάνοναν 'ψηνόμενον, (καθὼς τώρα τὸ) καβουρδιστῆρι (τοῦ καφφέ).

†**Φρυγεὺς**, έως (ὁ). ὁ φρύγων (ξηροψήνων, καβουρδίζων) τι, (ὅθ. ‖. οὐσ.) = Φρύγετρον.

Φρύγιλος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (ἴσ. σπίνου), (Λτν.) fringilla.

Φρυγίνδα, ἐπίρ. (ὡς ὄνομα), εἶδ. παιδιᾶς μὲ καβουρδισμένα [φρύγω] κουκιὰ ἢ (;) ῥεβίνθια.

†**Φρύγιον** (τὸ), Γρφ. ἀντὶ Φρύγανον.

Φρύγιος (τὸ υ μακρ.), α, ον. Ξηρὸς, στεγνὸς, πεφρυγμένος.

Φρύγιος (τὸ υ βραχ.). α, ον. Τῶν Φρυγῶν ἢ τῆς Φρυγίας ἴδιος. » Ῥυθμὸς —, « Μουσ.

Φρυγιστὶ, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (κυρ. δὲ κατὰ τὴν γλῶσσαν ἢ τὴν μουσικὴν) τῶν Φρυγῶν.

Φρυγμὸς (ὁ). φρυγάνισμα, (Τυρκ.) καβούρδισμα, [ὡς οὐσ. τοῦ

Φρύγω [συγγ. τῷ Φρίσσω], Μ. φρύξω. Ξηραίνω εἰς τὸ πῦρ, ξεροψήνω, (Τουρκ.) καβουρδίζω· (μετφορ.) καίω, φλογίζω. » Τοῦ θέρους φρύγοντος, « Θκρ., (ἴδε καὶ Ἐκτηγανίζω).

†**Φρυκτεύω**, Μ. εύσω, νλγ. Ἀνάπτω, ἀνακαίω, (κοιν.) κορώνω. [ἐκ τοῦ

Φρυκτὸς [φρύγω], ἡ, όν. Ξεροψημένος, καβουρδισμένος. ‖. (οὐσ. ἐνν. κύαμος.) κουκκὶ 'ψημμένον τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο εἰς τὰς ψηφοφορίας καὶ τὰς μαντείας, (ὅθ.) κλῆρος, ψῆφος, ἡ· χρησμὸς, μαντεία. 2) (συνήθ. εἰς τὸ πλθ. ἐνν. δαλοὶ) δαδιὰ ἀναμμένα διὰ τῶν ὁπ. ἔδιδον μακρόθεν εἴδησιν ἐν καιρῷ νυκτὸς, (ἄλλ.) Πυρσοί. » Ἐκ δὲ τῆς Σαλαμῖνος φρυκτοὶ ἤροντο εἰς τὰς Ἀθήνας πολέμιοι, « Θκ., δηλωτικοὶ ἐχθρικῆς ἐπιδρομῆς. 3) (ἐνίοτε) ἰχθύδια τὰ ὁπ. ἐτρώγοντο 'ψητὰ, (ἄλλ.) Ἐπανθρακίδες. » Ταυτηὶ τῇ δαδὶ φρυκτοὺς ὑμᾶς σκευάσω, « Ἀρσφ.

Φρυκτωρέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ (μτβτ.) Ἀναγγέλλω τι μακρόθεν ὡς φρυκτωρὸς, δίδω εἴδησιν (γνωστοποιῶ τι) ἐν καιρῷ νυκτὸς διὰ φρυκτῶν, (παρβλ.) Πυρσεύω. » Ὑπὸ νύκτα αὐτοῖς ἐφρυκτωρήθησαν 60 νῆες Ἀθηναίων προσπλέουσαι, « Θκ. 2) (ἐνίοτε μὲ δοτ.) λάμπω ἐπάνω εἰς, φεγγοβολῶ.

Φρυκτωρία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τὸ ἔργον τοῦ φρυκτωροῦ, ἡ διὰ φρυκτῶν (πυρσῶν) δηλοποίησις, (ἐν γέν.) φεγγοβόλημα· (συνκδχ.) ἀντὶ Φρυκτωρὸς ἢ Φρυκτώριον. » Πανταχῇ φρυκτωρίαι καθεστήκασιν ἐν τοῖσι πύργοις, « Ἀρσφ.

Φρυκτώριον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου ἵστανται οἱ φρυκτωροὶ, πύργος ὅπου ἀνάπτονται φρυκτοὶ (πυρσοὶ) πρὸς εἰδοποίησιν· βίγλα· (μτγν.) φανάρι εἰς τὸ στόμιον λιμένος, Φάρος, (Ἡρωδ. Δ΄, 2).

Φρυκτωρὸς (ὁ), [φρυκτὸς, ὤρα ἢ οὖρος]. φύλαξ (βιγλάτωρ) τοποθετημένος εἰς μέρος ὑψηλὸν ἵνα παρατηρῇ καὶ δίδῃ εἴδησιν ἀνάπτων πυρσοὺς (φρυκτούς). 2) Π. ἀντὶ Φρυκτός.

;**Φρὺν**, υνὸς (ὁ), = Φρῦνος.

Φρύνη (ἡ). ὁ θηλυκὸς φρῦνος.

Φρύνιον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ποτήριον, (παρβλ.) Βατράχιον.

Φρυνοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). φρύνῳ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Φρυνολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λοχῶν (παραμονεύων) καὶ θηρεύων τοὺς φρύνους, (ἐπίθ. πτηνοῦ τινος [εἶδος ἱέρακος] βατραχοφάγυ).

Φρῦνος (ὁ καὶ ἡ), εἶδος βατράχου, (κοιν.) φρουνὸς καὶ ζοῦμπα, (Γαλλ.) crapaud.

Φρυνώνδειος (ὁ). τοῦ Φρυνώνδα (περιφήμου τινὸς ἀγύρτου) ἴδιος ἢ ἄξιος, ἀπατεὼν ὡς ὁ Φρυνώνδας.

Φρὺξ, Φρυγὸς (ὁ). κάτοικος τῆς Φρυγίας.

Φρύττω, Μ. φρύξω, Ἀττ. ἀντὶ Φρύγω.

Φῦ, Π. ἀντὶ Ἔφυ, γ΄, ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β΄. τοῦ Φύω.

Φῦ, ἐπιφών. Κωμ. ἐκφράζον τὸν ἦχον τοῦ φυσῶντος ἢ ἀποστρεφομένου τι, (κοιν.) φφφ! ἢ πῦφ! (παρβλ. Φεῦ).

Φυά, ᾶς (ἁ), Δ. Π. ἀντὶ Φυή.

Φυγαγωγὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἄγων (πιάνων ꝁ φέρνων) τοὺς φυγάδας, (παρβλ.) Φυγαδοθήρας, (εἰς τὸν Πολύαιν. ἄλλ. διορθ. Λαφυραγωγός).

Φύγαδε, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Εἰς φυγὴν, πρὸς φυγήν.

Φυγαδεία (ἡ), = Φυγάδευσις, ἐξόρισμα· ἐξορία.

Φυγαδεῖον (τὸ). καταφύγιον τῶν φυγάδων, ἄσυλον.

†**Φυγάδευσις**, εως (ἡ), τὸ φυγαδεύειν ἢ φυγαδεύεσθαι, Φυγαδεία.

Φυγαδευτήριον (τὸ). τόπος καταφυγῆς (τῶν φυγαδευομένων), φυγαδεῖον, ἄσυλον.

Φυγαδευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ φυγαδεύων (ἐξορίζων) ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο.

Φυγαδεύω, Μ. εύσω. Κάμνω φυγάδα τινὰ, καταδικάζω εἰς φυγὴν, ἐξορίζω· (ἀμτβ.) εἶμαι φυγὰς (ἐξόριστος).

Φυγαδικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς φυγάδα (ἐξόριστον). » Τὸ φυγαδικὸν, « Λξ., ἀντὶ Οἱ φυγάδες.

Φυγαδικῶς, ἐπίρ. Ὡς φυγάς.

Φυγαδοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων (κυνηγῶν καὶ συλλαμβάνων) τοὺς φυγάδας.

Φυγαίχμης, ου (ὁ), Π. [φεύγω, αἰχμή]. ὁ ἀποφεύγων τὸν πόλεμον, δειλός.

Φυγανθρωπεύω, Μ. εύσω. Φεύγω (Ἀποφεύγω) τοὺς ἀνθρώπους, εἶμαι μισάνθρωπος.

Φυγανθρωπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μισανθρωπία.

Φυγαρσενία (ἡ), Π. [φεύγω, ἄρσην]. τὸ νὰ ἀποφεύγῃ τις τὸ ἄῤῥεν φῦλον, ἀποστροφὴ πρὸς τοὺς ἄνδρας.

Φυγὰς, άδος (ὁ, ἡ). ὁ φεύγων (νὰ γλυτώσῃ) ἀπὸ τὸν νικητὴν ἐχθρόν· φευγάτος· (ἐνίοτε) αὐτόμολος· (συχνότ.) βιασμένος ἢ καταδικασμένος νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἐξόριστος. » Φυγὰς ἐλήλαμαι, « Πλ. (καὶ γεν.) » Φυγάδα πάσης τῆς χώρας αὐτὸν πεποίηκε, « Ξεν., τὸν ἔκαμε νὰ φύγῃ (τὸν ἐφυγάδευσεν) ἀπό.

Φυγγάνω (παρτ. Ἐφύγγανον], Ἀττ. ἀντὶ Φεύγω.

Φύγδα καὶ **Φύγδην**, ἐπίρ Π. διὰ φυγῆς, φεύγων.

Φύγεθλον (τὸ), [φύω, ἢ ;φρύγω], εἶδ. ἐρυσιπέλατος τὸ ὁπ. ἐβγαίνει συνήθως εἰς τοὺς βουβῶνας, τὸ στῆθος καὶ τὰς μασχάλας.

Φύγεργος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποφεύγων τὸν κόπον (τὴν ἐργασίαν), ἀκαμάτης, ὀκνηρός.

Φυγὴ (ἡ), τὸ φεύγειν, φευγειὸ, φευγάλα (κυρ. στρατεύματος νικηθέντος), τροπή. » Ἰσχυρὰν τὴν φυγὴν τοῖς πολεμίοις ἐποίει, « Ξεν. » Φυγὴ καθεστήκει τῶν πάντων ὁμοίως, « Θκ. » Φεύγειν φυγῇ ἀπλήστῳ, « Πλάτ. 2) ἐξορία. » Ἄνευ φυγῆς καὶ θανάτων, « Ξεν. » Οὐ γάρ πω ψῆφος αὐτῷ ἐπῆκτο περὶ φυγῆς, « αὐτ. 3) (συνκδχ.) ἀντὶ Οἱ φυγάδες, οἱ ἐξόριστοι. » Κατάγειν τὴν φυγὴν ἢ (πλθ.) τὰς φυγὰς, « Θκ., Πλ. 4) (μτνμ.) ἀποφυγὴ ἢ τρόπος ἀποφυγῆς. » Τούτων δὲ φυγὴ μία, ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τοῦ κόσμου, « Βσ.

Φύγῃσι (σιν), Π. ἀντὶ Φύγῃ, γ΄. ἑν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Φεύγω.

Φυγίνδα, εἶδος παιδιᾶς, (ἄλλ.) Δραπετίνδα.

Φυγοδέμνιος καὶ **Φυγόδεμνος** (ὁ, ἡ), Π. [φεύγω, δέμνιον]. ὁ ἀποφεύγων τὸν γάμον (τὴν γαμικὴν κλίνην), μισόγαμος.

Φυγοδικέω-ῶ, Μ. ήσω. Φεύγω (Προσπαθῶ ν' ἀποφύγω) τὴν δίκην, δὲν παρουσιάζομαι εἰς τὸ δικαστήριον.

Φυγοδικία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μὴ παρουσίασις εἰς τὸ δικαστήριον.

Φυγόλεκτρος (ὁ, ἡ), Π. = Φυγοδέμνιος.

Φυγομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀποφεύγω τὴν μάχην, [ἐκ τοῦ

Φυγόμαχος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποφεύγων τὴν μάχην, μὴ θέλων νὰ συγκροτήσῃ μάχην.

Φυγόξενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποφεύγων τοὺς ξένους, ἀφιλόξενος.

Φυγόπολις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ φεύγων ἢ ἀποφεύγων τὴν πόλιν.

Φυγοπονία (ἡ), τὸ νὰ ἦνε τις-

Φυγόπονος (ὁ, ἡ). ὁ ἀποφεύγων τὸν κόπον (τὴν ἐργασίαν), ἀκαμάτης, ἀφιλόπονος.

Φυγοπτόλεμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀποφεύγων τὸν πόλεμον, δειλός.

Φυγόπτολις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ **Φυγόπολις**.

Φύζα, ης (ἡ), Π. ἀντὶ Φυγὴ, (ὅθ.

Φυζακινὸς, ἡ, ὸν καὶ

Φυζαλέος, α, ον, Π. εὐτρεπὴς εἰς φυγὴν. δειλός. » Ἔλαφος —, « Ὅμ.

Φυζηθεὶς, εῖσα, έν, Π. πθ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ (Φυζάω ἢ Φυζέω), ἄχρς. Τρέπω εἰς φυγὴν, φυγαδεύω.

†**Φυζίπολις**, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φυγόπολις.

Φυὴ (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Φύσις, φυσικὴ μορφὴ, ἐξωτερικόν· ἀνάστημα· χαρακτὴρ τοῦ προσώπου ἢ τοῦ πνεύματος, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ καλοῦ) ὡραιότης, ἡ· εὐφυΐα (» Ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ, « Πίνδ.)· (ἐνίοτε) γενεὰ (» Μερόπων —, « Ἐπγρ.)· (σπν.) ἡλικία (Πίνδ. Ὀλ. Δ΄, 108).

Φύη, Π. ἀντὶ Ἐφύη ἢ Ἔφυ, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ ἀορ. β΄. τῆς ὁριστ. τοῦ Φύω. ‖. (εἰς τὸν Θκρ. ΙΕ΄, 94, ἄλλ. γρφ. Φυίη ὡς εὐκτ., ꝁ ἄλλ. Φυῇ ὡς ὑποτ.).

Φύημα (τὸ), σπν. ἀντὶ Φῦμα.

Φύκη (ἡ) καὶ

φυκὴν, ῆνος ꝁ

Φύκης, ου (ὁ), = Φυκίς.

;**Φυκία** (ἡ). σωρὸς φύκους.

Φυκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φυκίς.

Φυκιόεις, εσσα, εν, Π. πλήρης φυκίων.

Φυκίον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Φύκος (θαλάσσ.), (κοιν.) φύκι', (ὅθ.

Φυκιοφάγος (ὁ, ἡ), = Φυκοφάγος.

Φυκιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων φύκια. » Ἀκτὴ —, « Ξενοκρ.

Φυκιοχαίτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων χαίτην ἀπὸ φύκια ἢ γεμάτην φύκια.

†**Φυκιόω-ῶ**, Μ. ώσω, Γλσ. ἀντὶ Φυκόω

Φυκὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἰχθ. (κωβιοῦ) ὁ ὁπ. ζῇ μέσα εἰς τὰ φύκια καὶ ἀπ' αὐτῶν φθειάνει καὶ τὴν φωλεάν του, (κοιν. φυκίδα.

Φυκιώδης, εος (ὁ, ἡ), = Φυκώδης.

Φυκογείτων, ονος (ὁ, ἡ), Π. γείτων (ἱδρυμένος πλησίον) τοῦ θαλασσ. φύκους (τῆς θαλάσσης).

Φυκόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) φῦκος ἀντὶ τριχῶν, » Πέτρα —, « Ἐπγρ.

Φῦκος [φύω], εος-ους (τὸ), [illegible]

φυτοῦ, (κοιν.) φύκι', (ἰδιαιτ. ἓν εἶδος τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο ὡς) κοκκινάδι· (ὅθ. ἐν γέν.) φυκιάσιδι, (καὶ μτφορ.) καλλωπισμὸς ἐπίπλαστος.

Φυκοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) φῦκος.

Φυκόω-ῶ, Μ. ὡσω. Ἀλείφω μὲ φῦκος (κοκκινάδι), φυκιασιδόνω. 2) (ἐνίοτε) γεμίζω μὲ φύκια. » Διφθέραι πεφυκωμέναι, « Διόδ., γεμισμέναι μὲ φύκια.

† Φύκτη (ἡ), νλγ. ἀντὶ Δράξ, (κοιν.) φοῦχτα.

Φυκτός, ἡ, όν, Π. ἀντὶ Φευκτός.

Φυκιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ φῦκος ἢ· ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ φύκους· (ἐνίοτε) γεμάτος φύκια. » Αἰγιαλὸς —, « Αξ.

† Φύλαγμα (τὸ), Γρφ. πᾶν ὅ,τι φυλάττει ἢ πρέπει νὰ φυλάττῃ τις· ἐντολή.

Φυλαδόν, ἐπίρ. Κατὰ φυλάς.

Φυλάκειον (τὸ). τὸ μέρος ὅπου διαμένει (εἶνε τοποθετημένη) ἡ φυλακή, πύργος (ὀχύρωμα κτλ.) ὅπου φυλάττει φρουρά, (Γαλλ.) corps de garde. 2) (Ἀλέξανδρ.) τὸ πανὶ ὅπου φοροῦν αἱ γυναῖκες ὅταν ἔχουν τὰ καταμήνιά των, (ἄλλ.) Σφενδόνη.

Φυλακή (ἡ), τὸ φυλάττειν ἢ φυλάττεσθαι, φύλαγμα, φύλαξις· προσοχή, προφύλαξις· ἐπαγρύπνησις. » Φυλακὴν ἔχειν ἢ ποιεῖσθαί τινος (ἢ » Ἐν φυλακῇ, (» Διὰ φυλακῆς) ἔχειν τι, « Αξ., = Φυλάσσειν. » Ἐν φυλακῇ πολλῇ ἦσαν, « Θκ. (καὶ πλθ.) » Δεινῶς ἔσαν ἐν φυλακῇσι, « Ἡρ., ἐφυλάττοντο. 2) φρουρὰ (ςρατ.), (κοιν.) βάρδια· σωματοφύλακες ἡγεμόνος. » Παρακατέστησε φυλακήν, οὐδὲν ἔωσαν.. λαμβάνειν ἐκεῖθεν, « Πλ. » Νυκτερινὴ —, « Ἀρ. (ἢ πλθ.) » Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον, « Ἰλ. Ι. » Ὁ στρατιώτης, εἰ μέλλοι φυλακὰς φυλάξειν, « Ξεν. » Φυλάσσοντες φυλακὰς ἐπὶ τὴν ποίμνην αὐτῶν, « Γρφ. 3) (συνκδχ.) ἡ ὥρα τῆς νυκτὸς καθ' ἣν ἀλλάζουν αἱ φρουραί. » Περὶ πρώτην (τρίτην κτλ.) φυλακήν, « Αξ. 4) δεσμωτήριον, εἱρκτή, (κοιν.) φυλακή. » Εἰς φυλακὴν βάλλειν (θέσθαι, ποιεῖν κτλ.), Αξ. = Φυλακίζειν.

Φυλακῆες (οἱ), Π. (ἑτερόκλ.) ἀντὶ Φύλακες.

† Φυλακίζω, Μ. ίσω, Γρφ. Βάλλω εἰς τὴν φυλακὴν (εἰς τὸ δεσμωτήριον), φυλακόνω.

Φυλακικός, ή, όν, = Φυλακτικός, προσεκτικός.

; Φυλάκιον (τὸ), = Φυλακεῖον (2).

Φυλακίς, ίδος (ἡ). θηλ. τοῦ Φύλαξ, ἡ φυλάττουσα. » Ναῦς —, « Διόδ., Δ. Κάσσ., ἡ (ἄλλ.) Φρουρίς.

† Φυλάκισσα, ης (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Φυλακίς.

Φυλακίτης, ου (ὁ). δεσμώτης, φυλακωμένος.

Φύλακος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Φύλαξ.

Φυλακτέος, α, ον, θετ. τοῦ Φυλάσσω.

Φυλακτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Φύλαξ, (ὅθ.

Φυλακτήριος, α, ον. Ὁ χρησιμεύων πρὸς φύλαξιν. ‖ (οὐσ.) Φυλακτήριον, « Ἡρ., Θκ., ὀχύρωμα, φρούριον, (Γαλλ.) place de défense, poste. 2) προφυλακτικὸν μέσον, (ἰδιαιτ.) ἐγκόλπιον, (κοιν.) φυλακτόν.

Φυλάκτης, ου (ὁ), = Φύλαξ.

Φυλακτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ φυλάττειν, χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο· (ἀπὸ τοῦ μσ.) ὁ ἠξεύρων νὰ φυλάττεται, προφυλακτικὸς ἑαυτοῦ, προσεκτικός, προβλεπτικός. » Σοφία ἡ περὶ τοὺς πονηροὺς φυλακτική, « Πλάτ., ἡ ἠξεύρουσα νὰ προφυλάττεται ἀπὸ τούς. » Ἔστι δὲ φυλακτικὰ τῶν ζώων ὅσα πρὸς τὸ μὴ παθεῖν τι ἔχει ἐν αὐτοῖς ἀλέωρήν, « Ἀριστ.

Φυλακτικῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον φυλακτικὸν (προφυλακτικόν).

Φυλάκτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ-

Φύλαξ, ακος (ὁ καὶ σπν. ἡ). ὁ φυλάττων τι ἢ τινά, φρουρός, φυλακάτορας· προστάτης· ἀκριβὴς παρατηρητής.

Φυλάξιμος, η, ον. Τὸ ὁπ. ἠμπορεῖ τις νὰ φυλάξῃ ἢ Ἀπὸ τὸν ὁπ. ἠμπορεῖ νὰ φυλαχθῇ, ἐπιδεκτικὸς φυλάξεως.

Φύλαξις, εως (ἡ), τὸ φυλάττειν ἢ φυλάττεσθαι, φύλαγμα· προφύλαξις· παρατήρησις. 2) Π. ἀφορμὴ πρὸς φύλαξιν, (Εὐρ. Ἑλ.).

Φυλαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Φυλάρχης, ου (ὁ). ἀρχηγὸς (κυρ. τοῦ ςρατ. σώματος) μιᾶς φυλῆς.

Φυλαρχία (ἡ), τὸ ἀξίωμα τοῦ φυλάρχου, ἡ διοίκησις τῶν ςρατιωτῶν μιᾶς φυλῆς.

Φύλαρχος (ὁ), = Φυλάρχης.

Φυλάσδω, Μ. αξῶ, Δ. διαιρῶ κατὰ φυλάς. » Φυλὰς φυλάξαντα, « Πλ.

Φυλασσέμεναι, Π. ἀντὶ Φυλάσσειν, ἀπαρ. τοῦ

Φυλάσσω (ττω), Μ. άξω, [φυλή]. (κυρ. ἢ ἐτυμολογ. χωρὶς πτ.) Εἶμαι τοποθετημένος εἰς φρουράν, ἀγρυπνῶ φυλάττων (» Πρὸς τῇ ἐπάλξει φυλάττειν, « Ξεν. » Ἐφύλασσον τοῖς Ἀθηναίοις, « αὐτ., ἦσαν διωρισμένοι εἰς φρουρὰν ἐκ μέρους των. » Διεγείρουσι τὸν φυλάττοντα, « Ἡρωδ. [καὶ ἑλλ.] » Νύκτα —, « Ὅμ., διανυκτερεύω ἄγρυπνος)· (ὅθ. συνήθ. μὲ αἰτ.) παρατηρῶ, προσέχω, (κοιν.) φυλάγω (» Τὰν ἀλωὰν χῶρός τις ἐφ' αἱμασιαῖσιν ἥμενος φυλάσσει, « Θκρ. » Θεοὶ φυλάσσουσι δίκαια καὶ σχέτλια ἔργα, « Ἡσ. » Δῶμα φυλάσσειν, « Ὀδ. Ε., -Οἰκουρεῖν. » Οὐκ ἐφύλαξα ὑμετέρας ἀπειλάς, « Καλλ., ἀψήφισα. [καὶ κατ' ἀνάλ. τελ. ἀπαρ.] » Φυλάττειν προσήκει, ὅπως μὴ ἀπολοῦνται, « Δμ. [καὶ πθ.] » Ἐπιμελεῖσθαι ὅπως.. ἡ γῆ εὖ φυλάξεται ὑπὸ τῶν φρουρούντων, « Ξεν.)· καιροφυλακτῶ, παραφυλάττω (» Ὄφρ' αὐτὸν ἰόντα λοχήσομαι, ἠδὲ φυλάξω, « Ὀδ. Δ. » Φυλάξας ἀσέληνον νύκτα [τὴν τελευταίαν ἡμέραν], « Ἀθ., Δμ.)· διατηρῶ κρυμμένον τι (» Μῆλα ἐν κόλποισι [» Φάρμακα ἐν κίστῃ] —, « Θκρ. » Τὸ φυλάξαι τἀγαθὰ τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον, « Δμ. [καὶ τρπ.] » Χόλον —, « Ἰλ. Π., μνησικακῶ. [καὶ μσ.] » Ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα φυλάσσεο, « Ἡσ. [ἢ πθ.] » Ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται, « Σοφ.)· φυλάττω ἀπαράβατόν τι, (Γαλλ.) observer (» Τοὺς νόμους —, « Δμ. » Ἔπος Πηληϊάδεω φύλαξεν, « Ὅμ.). ‖ (μσ.) φυλάττω (προφυλάττω) ἐμαυτὸν ἀπό τινος, προφυλάττομαι, προσέχω. (» Πεφυλαγμένος εἶναι, « Ὅμ. » Οἱ εὐλαβεῖς ἢ πεφυλαγμένοι, « Πλ. (καὶ αἰτ. ἄλλ.) » Τοὺς αἰχμαλώτους εὖ ἀφιεμέν, οὐκ ἂν φυλάττεσθαι οὐδὲ φυλάττειν τούτους ἂν ἡμᾶς δέοι, « Ξεν. » Μέθην καὶ ὕπνον ὁμοίως ἐνέδρᾳ φυλάττομαι, « αὐτ. » Τὸν ἰόργαν φυλάσσεο μή τυ κορύψῃ, « Θκρ. » Φυλάσσεο τὼμπέχονόν μευ, « αὐτ., πρόσεχε μὴ μου τὸ σχίσῃς. (καὶ ἀπαρ.) » Φυλάσσεο σημαίνειν, « Ἐκγρ. (καὶ ὀνοματ.) » Φυλαττόμενος τὸ λυπῆσαί τινας, « Δμ. (ἢ ἀπλ. διὰ τοῦ Μὴ) » Φυλακτέον ὅπως μηδὲν συμβήσεται, « Ἰσκρ. (καὶ γεν. πρθ.) » Ὥσπερ ἀπὸ φιλίου καρποῦ τοῦ ἐν τῷ πεδίῳ φυλαττομένους, μὴ καταπατήσειαν, « Ξεν. (καὶ χωρὶς τῆς πρθ. ςπν.) » Ὠκεανοῖο πεφυλάγμέναι, « Ἀρ. (καὶ ἐνεργ. ἀντὶ μσ.) » Ἀνὴρ ὀξύθυμος ῥᾴων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλός, « Εὐρ., εὐκολώτερον ἠμπορεῖ νὰ φυλαχθῇ τις ἀπὸ τὸν ὀξ., παρὰ τὸν σιωπ.

Φυλετεύω, Μ. εύσω. Κάμνω φυλέτην (μέλος τῆς φυλῆς) τινά, συγκαταριθμῶ εἰς τὴν φυλήν.

Φυλέτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, ὁμόφυλος.

Φυλετικός, ή, όν. Ὁ τῶν φυλετῶν. » Ἐκκλησία —, « Δ. Ἀλ., ἡ συνερχομένη ἢ ψηφοφοροῦσα κατὰ φυλάς, (Λτν.) comitia tributa.

Φυλέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Φυλέτης. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Φυλετική. » Ἐκκλησία —, « Δ. Ἀλ.

Φυλή (ἡ), [φῦλον]. (ἐν γέν.) γενεά, πατριά· (ἰδιαιτ.) σύστημα (κοινότης) ἀνθρώπων συναποτελούντων κατὰ πολιτικήν τινα διαίρεσιν μέρος τοῦ ὅλου ἔθνους (τοῦ δήμου) (» Διῄρηνται γὰρ ἅπασαι αἱ πόλεις, αἱ μὲν κατὰ φυλάς, αἱ δὲ κατὰ λόχους, « Ξεν.)· (εἰς τὰς Ἀθ. ἰδιαιτ.) σῶμα στρατ. (κυρ. ἱππέων) συγκροτούμενον ἀπὸ ἀνθρώπους τῆς αὐτῆς φυλῆς (» Δύο φυλὰς τῶν ἱππέων, « Ξεν.)· (μτνμ. ἐν γέν.) κλάσις. » Κατὰ φυλὰς διακρίνομεν τὰ ἔπιπλα, « Ξεν.

Φυλία (ἡ), δένδρ. ἀγριλῆά, (ἄλλ.) Κότινος, ἢ (κατ' ἄλλ.) σχῖνος, μαστιγηά.

Φυλίκη (ἡ), [φυλία]. εἶδ. δένδρου ἢ θάμνου ἀειθαλοῦς (ἀπὸ τὸ γένος τῆς ῥάμνου), (κοιν.) θλίκι.

Φυλίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φυλή.

† Φυλλάζω, Μ. άσω. Κάμνω (Ἐβγάζω) φύλλα.

Φυλλάκανθος (ὁ, ἡ), (βτν.) ὁ ἔχων ἀγκαθωτὰ (ἀκάνθας εἰς τὰ) φύλλα.

† Φυλλάμπελον (τὸ), Γλσ. φύλλον ἀμπέλου, ἀμπελόφυλλον.

Φυλλάνθες, εος (τὸ), εἶδ. φυτοῦ (φωρίου).

Φυλλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φύλλον, φυλλάκι.

Φυλλάς, άδος (ἡ). σωρὸς (ἄθροισμα) φύλλων· στρῶμα ἀπὸ φύλλα· κλαδὶ μὲ πολλὰ φύλλα.

Φυλλεῖα καὶ Φύλλια (τὰ). διαφόρων εἰδῶν χορταρικὰ (ἡδύοσμον, ἄνηθον, μα- [illegible]

[illegible] συνήθως [illegible]

[illegible] Φυλλάς (ἡ) [illegible]

[illegible] φύλλα [illegible]

[illegible] θηλ. [illegible]

Φυλλίς, ίδος (ἡ), [illegible] Φυλλάς.

Φυλλίτης, ου (ὁ). [illegible] (ἄλλ.) Σκολοπένδριον.

Φυλλῖτις, ιδος (ἡ). θηλ. τοῦ Φυλλίτης. [illegible] εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Σκολοπένδριον.

Φυλλοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. (μὲ αἰτ.) Ῥαίνω μὲ φύλλα [illegible] 2) (χωρὶς πτ.) ῥίπτω (πίπτουν) τὰ φύλλα μου.

Φυλλοβολία (ἡ), [illegible] πέσιμον (μάδημα) τῶν φύλλων, δένδρων.

Φυλλοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ῥίπτων) μὲ φύλλα [illegible] 2) τοῦ ὁπ. πίπτουν (μαδοῦν) τὰ φύλλα. « Δ. Ἀλ.

Φυλλοκόμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων πολλὰ (ὡς ἂν κόμην) φύλλα, φουντωτὸς [illegible]

Φυλλοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὰ φύλλα δένδρου.

Φυλλοκρινέω-ῶ, Μ. ήσω, = Εκφυλλοφορέω, (συγχ. τῷ Φυλοκρινέω καὶ Φυλοκρινέω).

Φυλλολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω (Συνάζω) φύλλα.

Φυλλομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω παραπολλὰ φύλλα (καὶ ἐπιμ. ὀλίγου ἢ πολλὰ ὀλίγον καρπόν), (παρβλ.) Τραγάω καὶ Ὑλομανέω.

Φύλλον (τὸ), [φύω]. τὸ φύλλον δένδρου ἢ ἄνθους· (Π. κατὰ συνκδχ.) ἄνθος (» Γακίνθινα φύλλα, « Θκρ.)· ἢ φυτὸν (κυρ. ἀρωματικόν). 2) ὁ φυλλοειδὴς σπόρος μερικῶν φυτῶν (καὶ ἰδιαιτ. τοῦ σιλφίου). 3) εἶδος ἀρώματος, (ἰσ.) τὸ Μαλάβαθρον. 4) εἶδ. φυτοῦ, (Λτν.) mercurialis tormentosa.

† Φυλλοῤῥαγέω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φλοιοῤῥαγέω.

† Φυλλοῤῥαγία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φλοιοῤῥαγία.

Φυλλοῤῥοέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνονται (Πίπτουν) τὰ φύλλα μου, εἶμαι φυλλόῤῥοος.

Φυλλοῤῥοία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ φυλλοῤῥαγοῦντος δένδρου, πέσιμον (μάδημα) τῶν φύλλων.

Φυλλόῤῥοος (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. πίπτουν (ῥέουν, χύνονται) τὰ φύλλα.

Φυλλοσινής [φ. σίνομαι], έος (ὁ, ἡ). ὁ βλάπτων τὰ φύλλα.

Φυλλοστρώς, ῶτος, Π. ἀντὶ-

Φυλλόστρωτος (ὁ, ἡ). ςρωμένος μὲ φύλλα.

Φυλλοτόκος (ὁ, ἡ), Π. [φ. τίκτω]. ὁ γεννῶν (κάμνων νὰ ἀναβλύζουν τὰ) φύλλα. » Ἔαρ —, « Ὀππ.

† Φυλλοτόμος (ὁ, ἡ). ὁ (κόπτων) [illegible] δένδρων.

Φυλλοσφυής [illegible] (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων (ἀρεσκόμενος μὲ) φύλλα.

Φυλλοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω φύλλα.

Φυλλοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων φύλλα. » Ἀγῶν —, « [illegible] (φύλλ.) [illegible]

Φυλλοφυέω-ῶ, Μ. ήσω. Φύω (Ἐβγάλλω) φύλλα.

Φυλλοχοέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φυλλοῤῥοέω.

Φυλλοχόος (ὁ, ἡ), [φ. χέω] = Φυλλόῤῥοος. » Μὴν —, « Πλ., καθ' ὃν πίπτουν τὰ φύλλα τῶν δένδρων.

Φυλλόω-ῶ, Μ. ώσω. Μεταβάλλω εἰς φύλλον· ἢ σκεπάζω μὲ φύλλα.

Φυλλώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει φύλλου ὅμοιος μὲ φύλλον· ἢ γεμάτος φύλλα.

Φύλλωμα (τό), [φυλλόω]. τὰ φύλλα τοῦ δένδρου, (Γαλλ.) feuillage.

Φυλοβασιλεύς, έως (ὁ). ὁ ἐξ ἑκάστης φυλῆς ἐκλεγόμενος ἐπιστάτης (βασιλεὺς) τῶν θυσιῶν.

Φυλοκρινέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαιρῶ (Διακρίνω) κατὰ φυλὰς (εἰς κλάσεις) [illegible] Φυλοκρινῶ.

Φυλοκρίνησις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ κατὰ φυλὰς (κατ' εἴδη) διάκρισις, (Γαλλ.) classification.

Φυλοκρινητικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φυλοκρινεῖν.

Φῦλον (τό), [φύω], (συνήθ.) γενεά· φυλή· ἔθνος· (μτνμ.) εἶδος· (ἐπὶ ζ.) πλῆθος, σμῆνος. » Οὔποτε φῦλον ὁμοῖον ἀθανάτων τε θεῶν χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων, « Ἰλ. Ε. » Ὡς ὤφελλ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι πρόχνυ, « Ὀδ. Ξ. (καὶ πλθ.) » Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα κατὰ φρήτρας, « Ἰλ. Β. » Φῦλα Πελασγῶν, « αὐτ. » Ἄγρια φῦλα Γιγάντων, « Ὀδ. Η. (καὶ μτνμ.) » Μυιάων —, « Ἰλ. Τ. (καὶ περιφρ.) » Γυναικῶν —, « Ἡσ., αἱ γυναῖκες. » Αξ., (Γαλλ.) sexe.

Φύλοπις, ιδος (ἡ), (ἡ αἰτ. -οπιν καὶ -οπιδα), Π. [φῦλον + ὄψ]. ἡ βοὴ (ὁ θόρυβος) τῶν μαχομένων (συνήθ. κατὰ συνκδχ.) μάχη· (ἐνίοτε) στράτευμα (ἕτοιμον εἰς μάχην).

Φῦμα καὶ Φῦμα (τὸ). φυτόν, βλάστημα (κυρ. καὶ μτνμ.) (συνήθ.) ἐξάνθημα, ἐξόγκωμα ὅπου βγαίνει εἰς τὸ σῶμα, σπυρί, πόνεμα.

Φυματίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων φῦμα (σπυρί, πόνεμα).

Φυμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Φῦμα, σπυράκι.

Φυματόομαι-οῦμαι, Μ. ώσομαι. Σχηματίζομαι εἰς φῦμα (πρήξιμον) ἢ τὰ ἐβγάζω σπυριά (φύματα).

Φυματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει φύματος (πρηξίματος) ἢ· γεμάτος φύματα (σπυριά).

Φυξ (σπάνιον) ἀντὶ [illegible]

Φύξαι, ἀόρ. α'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φύομαι.

Φυξάνωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. ὁ μισῶν (ἀποστρεφόμενος) τοὺς ἄνδρας. » Γάμος —, « Αἰσχλ. ἀποτρόπαιος.

; Φυξείω (γ. Μ.), = Φευξείω.

Φυξήλιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων (ἀποφεύγων) τὸ [illegible] (ἐπιμ.) φιλοψεύστης.

Φυξίαις, ιος (ἡ) [illegible] Π. ὁ κυττάζων νὰ φύγῃ, δειλός.

Φυξίμηλος (ὁ, ἡ), Π. δένδρον ἢ φυτὸν τὸ ὁπ. ἀποφεύγει ἢ ἀπέφυγε τοὺς ὀδόντας τῶν προβάτων, ὑψηλόν.

Φύξιμος (ὁ, ἡ), = Φεύξιμος, φευκτός, ἀπατήσιμος (Νίκ. Θηρ. 54). 2) χρησιμεύων ὡς καταφύγιον, (Ηλδ. Θ. 20). 3) Π. (μὲ αἰτ.) ὅστις δύναται νὰ ἀποφύγῃ τι. » Ἔρωτα οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς οὔτε ἀνθρώπων, « Σοφ.

Φύξιος (ὁ, ἡ). ὁ προστατεύων τοὺς ζητοῦντας ἄσυλον (καταφύγιον), (ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἀπόλλ.). 2) ὁ χρησιμεύων ὡς (ἢ Π. ἀναγκάζων τινὰ νὰ ζητῇ) καταφύγιον. ‖ (οὐσ.) Φύξιον (τό), « Πλ., ἄσυλον.

Φυξίπολις, ιος (ἡ), Π. (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ πάτρης), ὁ φεύγων τὴν πόλιν (τὴν πατρίδα) του, φυγάς, ἐξόριστος.

Φύξις, ιος (ἡ), Π. ἀντὶ Φεῦξις, φυγή· (ἐνίοτε) καταφυγή, ἄσυλον.

Φύουσι, Δ. ἀντὶ Φύουσι, γ. πλθ. προσ. τοῦ Φύω.

Φυράδην, ἐπίρ. = Φύρδην.

Φύραμα (τό), [φυράω]. (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι εἶνε ζυμωμένον (ἀνακατωμένον, ὡς ἂν) ζυμάρι ἢ λάσπη.

Φύρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φυράω, ζύμωμα, ἀνακάτωμα.

Φυράτης, οῦ ἢ φυρ(ὁ). ὁ ζυμώνων (ἀνακατόνων) [ἐκ τοῦ

Φυράω-ῶ [φύρω]. Μ. άσω. Ζυμόνω (» Φυρῶσι τὸ μὲν σταῖς τοῖσι ποσί, τὸν δὲ πηλὸν τῇσι χερσί, « Ἡρ.)· ἀνακατόνω ‖ (μσ.) σχηματίζω τι (ὡς ἂν ζυμάρι) πρὸς ὄφελος ἢ χρῆσιν ἐμαυτοῦ· (μτνμ.) προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι. » Μαλακὴν φωνὴν πρὸς τοὺς ἐραστὰς —, « Ἀρστ., (παρβλ.) Πλάττομαι.

Φύρδην [φύρω], ἐπίρ. Ἀνάκατα. » Φύρδην ἐμάχοντο καὶ πεζοὶ καὶ ἱππεῖς, « Ξεν.

Φύρησις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Φύρασις.

† Φύρκος [ἕρκος], εος ους (τό), Γλσ. τεῖχος, Πύργος.

Φύρμα (τό), [φύρω], μίγμα ἄγρητον, σκουπίδι, σκύβαλον.

Φυρμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Φύρω, μῖξις· (συνκδχ.) σύγχυσις.

Φύρσαι, Π. Αἰολ. ἀντὶ Φῦραι, ἀόρ. α'. τῆς ἀπαρ. τοῦ Φύρω.

Φύρσιμος (ὁ, ἡ). ἀνακατωμένος ἢ δυνάμενος νὰ ἀνακατωθῇ, ἐπιδεκτικὸς φύρσεως (μίξεως).

Φύρσις, εως (ἡ), = Φυρμός.

Φυρτός, ή, όν. Ἀνακατωμένος· (συνκδχ.) συγκεχυμένος, ἢ· λερωμένος, [ἐκ τοῦ

Φύρω, Μ. φυρῶ καὶ Αἰολ. φύρσω (ὅθεν ὁ Π. γ'. μέλλ.) πεφύρσομαι (πθ. πρκ. Πέφυρμαι, ἀόρ. πθ. Ἐφύρθην κτλ.). Ἀνακατόνω (κυρ. ἀλεῦρι ἢ χῶμα μὲ νερόν)· ζυμάνω· λερόνω· (συγκδχ.) λερόνω· πασαλείφω· (μτφορ.) συγχέω (μὲ δοτ.) » Γαῖαν ὕδατι φύρειν, « Ἡσ. (ἰδὲ ἢ Φυράω) » Δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον, « Ἰλ. Ω. (ἢ αἰτ. ἀπλ.) » Μή σε στήθεα καὶ χείλεα φύρσω αἵματος, « Ὀδ. [illegible]

ἐλλ.) » Τοὺς μὲν ὀψοποιουμένους, τοὺς δὲ φύροντας (ἐνν. ἄλφιτα), « Ξεν. (καὶ μτφορ.) » Πάντα φύρειν καὶ ταράττειν,« Πλ. » Ἄλλον τινὰ τρόπον τῆς μεθόδου αὐτὸς φύρω, « Ἀῤῥ., πλάττω (σχηματίζω) μὲ τὸν νοῦν μου. (καὶ χ. πτ.) » Ἐν ταῖς ὁμιλίαις φύρειν, Μ. Ἀντ., ὁμιλεῖν συγκεχυμένα (διακόπτοντας ἕνας τὸν ἄλλον). (καὶ πθ.) » Τὴν γῆν αἵματι πεφυρμένην, « Ξεν. » Ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ πεφυρμένα, « Αξ. » Πάντ' ἂν οἶκον βορβόρῳ πεφυρμένα, « Σιμ. » Δάκρυσι πεφυρμένη, « Ὀδ. Ρ. » Πέφυρται αὐτῷ ἡ κόμη, Φλςρ., εἶνε ἀκτένιστα (ῥηγμένα ὅπως ἔτυχε) τὰ μαλλιά του. (καὶ μσ. αὐτπθ. μὲ αἰτ. προθετ.) » Φύρομαι πρός τινα,« Πλάτ., τὸν συναναστρέφομαι συχνά. » Πεφυρμένος περὶ γαςέρος ὁρμήν,« Ὀππ., καταγινόμενος ἀδιακοπως εἰς, κοιλιόδουλος, (παρβλ.) Τυρβάζω).

Φὺς, φῦντος (φῦσα, φῦν), ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Φύω.

Φῦσα [ὀνμτπ., ἴδε Φῦ], ης (ἡ), (κυρ. καὶ ἀρχ.) πνοή, φύσημα, αναθυμίασις· (μτφορ.) οἴησις. » Φλὸξ φῦσαν ἰεῖσα πυρὸς,« Ὅμ. Ὕμν., (παρβλ. Ἀϋτμή). 2) (ἰατρ.) ἄνεμος εἰς τὰ ἔντερα, (Ἰταλ.) φλάτον. » Φῦσαν ἀφιέναι, « Αξ., ξεφυσᾷν, (Γαλλ.) lâcher un vent. 3) (συνήθ.) φυσοῦνα, φυσερόν. » Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων, « Ἰλ. Σ. 4) κρατὴρ ἡφαιστείου ὄρους, (Στρβ.) 5) εἰδ. ἰχθ. θαλασ. (νομιζομένου φαρμακεροῦ), (κοιν.) φουσκόψαρον.

Φυσαλέος, α, ον, Π. γεμάτος φῦσαν (ἄνεμον), φουσκωμένος.

Φυσαλὶς (λλὶς), ἰδος (ἡ). φουσκαλίδα (τοῦ νεροῦ). 2) εἶδος ἐμπνευστοῦ ὀργάνου (αὐλοῦ), (Ἴσ.) γκάϊδα. 3) εἰδ. φυτοῦ (στρύχνου) μὲ φουσκοειδεῖς σποροθήκας, (Γαλλ.) coqueret.

Φύσαλος (ὁ), εἰδ. φρύνου (φαρμακεροῦ). 2) εἶδος ἰχθ., (ἄλλ.) Φῦσα. 3) εἶδος κήτους, (ἄλλ.) Φυσητήρ.

Φυσάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φῦσα, φυσουνάκι.

Φύσας, ασα, αν, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Φύω.

†Φυσασμὸς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φυσιασμός.

Φυσατήριον (τὸ), Δ. ἀντὶ Φυσητήριον.

Φυσάω (καὶ Ἰων. -έω)-ῶ. Μ. ήσω. Κάμνω ἀέρα, πνέω, φυσῶ (μτβτ. καὶ ἀμτβτ.)· (συνκδχ.) λαλῶ ἐμπνευστόν τι ὄργανον. » Ὅταν συστρέψαντες τὰ χείλη, φυσήσωμεν, « Πλ. » Ἄνεμοι φυσῶντες λιγέως,« Ἰλ. Ψ. » Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐφύσων, « Ἰλ. Σ. (καὶ μτβτ.) » Φυσᾷν τὸ πῦρ (τὴν λαμπάδα), « Ἐπγρ., Ἀρςφ. » Τὼ χεῖρ' ἐφύση,« Θκρ. » Αὐλοὺς (» Κόχλον) φυσᾷν, « Πλ., Εὐρ. (καὶ ἐλλ.) » Παῦε σὺ φυσῶν (ἐνν. τοὺς αὐλούς), » Ἀρςφ. » Φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας αἷμα, « Σοφ., ἀναφυσῶντα. (καὶ συνκδχ. πρὸς ἐπίῤ.) » Τί δει νὰ φυσᾷς, αἱματηρὸν ὄμμ' ἔχων; « Εὐρ., ἀσκομαχεῖς ἀπὸ τὸν θυμόν σου. 2) φυσῶν φουσκόνω, γεμίζω μὲ ἀέρα· (συνκδχ.) ἐμπνέω ἔπαρσιν (οἴησιν), (καὶ ἐλλ.) ὑπερηφανεύομαι, (κοιν.) φουσκόνω. » Τὰς γνάθους φυσῶν,« Δμ. » Αὐτὰρ ὥσπερ κύστιν φυσᾷ, « Ἀρςφ. » Τὸ ἔτνος διατί τὴν μὲν γαστέρα φυσᾷ, τὸ δὲ πῦρ οὔ; « Ἀθ. » Δίκτυον φυσᾷν, « Παροιμ. (καὶ μτνμ.) » Ἐγκωμίοις ἐπαίρειν τινὰ καὶ φυσᾷν,« Πλ. (καὶ πθ.) » Ἡ γαστὴρ ἐπεφύσητό μοι, « Ἀ.ρ. » Ὑπὸ τῆς τύχης φυσώμενος, « Πλ.

Φυσεώμενος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Φυσώμενος.

Φύση (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Φῦσα.

Φύσημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς φυσήσεως, πνεῦμα ἢ ὑγρὸν ἐκφυσώμενον. » Αἵματος —, « Εὐρ. 2) φούσκωμα· (μτφορ.) ἔπαρσις, ἀλαζονεία, (ἄλλ.) Φρύαγμα. » Γηγενεῖ φυσήματι, « Ἀρςφ., γιγαντιαίῳ. 3) φουσκαλίδα τοῦ νεροῦ· (ὁθ. μτνμ.) μαργαριτάρι ἀγένωτον καὶ κούφιον μέσα. 4) (εἰς τὸν Γαλ.) ἡ ῥητίνη τῆς πίτυος, τὸ (Τουρκ.) τσὰμ-σακχιζί, (ἴσ. διὰ τὰς φουσκαλίδας τὰς ὁπ. σχηματίζει ἐκρέουσα).

Φυσημάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φύσημα.

Φύσησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φυσάω, φύσημα· φούσκωμα κτλ.

Φυσητὴρ (ὁ). ὁ φυσῶν ἢ φουσκόνων τι ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο· φυσερὸν (πρὸς φύσημα τοῦ πυρος)· ἡ τρύπα διὰ τῆς ὁπ. ἀναπνέουν (ἀναφυσοῦν τὸ νερόν) τὰ κήτη. (ὁθ. ἐν γέν.) κῆτος, (καὶ ἰδιαιτ.) εἶδος τι κήτους, (Γαλ.) souffleur ἢ cachalot.

Φυσητήριον (τὸ). φυσητικὸν ἢ ἐμπνευςὸν ὄργανον, φυσερόν· αὐλός, ἀσκομαντοῦρα· τρύπα τῆς ἀναπνοῆς (κυρ. τῶν κητῶν), ἴδε Φυσητήρ.

Φυσητὴς, οῦ (ὁ). ὁ φυσῶν (μὲ γεν.) τι ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Ὑελοῖο —,« Μαν., ὑελουργός.

Φυσητικὸς, ἡ, ὸν (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φυσᾷν, χρησιμεύων πρὸς φύσησιν.

Φυσητὸς, ἡ, όν. Φυσημένος ἢ Φουσκωμένος, φουσκωτός. ‖. (οὐσ.) » Φυσητὸν,« Ἐπγρφ., ἀνεμιςῆρι (;) ἢ φυσερόν (;).

†Φυσήφρων, ονος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Φυσίφρων.

Φυσίαμα (τὸ). φύσημα πνευστιῶντος, μουσουνητόν, ἀσκομαχητόν.

Φυσιασμὸς (ὁ). τὸ φυσιᾷν (πνευστιᾷν), μουσούνισμα.

Φυσιάω-ῶ, Μ. άσω. Φυσῶ (Ἀνασαίνω) συχνὰ καὶ δυνατά· ἀσθμαίνω, πνευστιῶ· ἀσκομαχῶ· μουσουνίζω· (ἐπὶ ὄφ.) σφυρίζω· (Γρφ.) φουσκόνω· (τρπ.) ὑπερηφανεύομαι, (παρβλ.) Φυσῶ.

Φυσίγγη (ἡ), = Φῦσιγξ.

Φυσιγγόομαι-οῦμαι [φῦσιγξ], Μ. ώσομαι. Ἐρεθίζομαι (Φουσκόνω) σὰν τὸν ταγισμένον ἐπὶ τούτῳ μὲ σκόρδον (ἴδε Σκοροδίζω) πετεινον.

Φυσίγναθος (ὁ, ἡ), [φυσάω, γνάθος], φουσκομάγουλος, (ἐπίθ. τοῦ βατράχου καὶ τοῦ χαμαιλέοντος).

Φυσιγνώμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φυσιογνώμων.

Φύσιγξ [φυσάω], ιγγος (ἡ). (κυρ.) φοῦσκα· (μτνμ.) κεφάλι ἢ σκελίδα σκορδου (κρομμυδιοῦ κτλ.), (ἐν γέν.) βολβός.

Φυσίζοος καὶ Φυσίζωος (ὁ, ἡ), Π. [φύω, ζωή]. ὁ γεννῶν (παρέχων) ζωὴν ἢ τὰ πρὸς ζωήν.

Φυσικεύομαι, Μ. εύσομαι. Ὁμιλῶ ὡς φυσικός (περὶ φυσικῆς).

†Φυσικίλλος (ὁ), Λακων. [φῦσιγξ], εἶδος ἄρτου (ἀφράτου, φουσκωτου), φραντζέλλα.

Φυσικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς φύσεως ἢ ἐκ φύσεως (ἀντιθ. τῷ τεχνητός, ἠθικὸς ἢ ὑπὲρ φύσιν). » Φυσικὴ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) θεωρία, « ἡ περὶ τὴν οὐσίαν ϗ τὰς ἰδιότητας τῶν ὄντων (τῶν σωμάτων) ϗ » Φυσικοὶ, « οἱ ἀσχολούμενοι εἰς αὐτήν· (μτγν. δὲ) οἱ γνωρίζοντες ἀπόκρυφά τινα τῆς φύσεως καὶ νομιζόμενοι διὰ τοῦτο μάγοι, καὶ » Φυσικὰ φάρμακα,« Πλ., ἰατρικὰ ἐνεργοῦντα δι' ἀγνώστων αἰτίων, (καθὼς λεγουν τώρα) συμπαθητικά.

Φυσικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ φυσικὸν λόγον ἢ τρόπον, κατὰ φύσιν.

Φύσιμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ φύειν (φυτρόνειν), γόνιμος. » Σπέρμα —, « Θκρ.

†Φυσιογνωμία (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Φυσιογνωμονία.

Φυσιογνωμονέω-ῶ, Μ. ήσω. Γνωρίζω (Διακρίνω) τινὰ ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν του, κρίνω περί τινος ὡς φυσιογνώμων.

Φυσιογνωμονία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., τὸ ἔργον (ἡ ἐπιστήμη) τοῦ φυσιογνώμονος, φυσιογνωμονικὴ κρίσις περί τινος.

Φυσιογνωμονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἀσχολούμενος εἰς τὴν φυσιογνωμίαν, φυσιογνώμονος ἴδιος· ἐπιτήδειος φυσιογνώμων.

Φυσιογνωμονικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ τοὺς κανόνας τῆς φυσιογνωμονίας, ὡς φυσιογνώμων.

Φυσιογνωμοσύνη (ἡ), = Φυσιογνωμονία.

Φυσιογνώμων [φύσις, γνώμων], ονος (ὁ, ἡ). ὁ γνωρίζων (μαντεύων) τὸν ἠθικὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν του (ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν του).

Φυσιολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαλέγομαι ἢ Πραγματεύομαι περὶ φύσεως, ἐξετάζω τὰς ἀρχὰς καὶ ἰδιότητας τῶν σωμάτων, καταγίνομαι εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φύσεως· (μτβτ.) ἐξηγῶ (ἀποδεικνύω) τι κατὰ τοὺς φυσικοὺς ὅρους (ὡς φυσιολόγος).

Φυσιολόγημα (τὸ). τὸ φυσιολογικῶς ὁριζόμενον (ἀποδεικνυόμενον).

Φυσιολογία (ἡ), τὸ φυσιολογεῖν, ἡ σπουδὴ καὶ ἔρευνα τῆς φύσεως, ἡ κατὰ τοὺς φυσικοὺς ὅρους ἐξήγησις.

Φυσιολογικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν φυσιολογίαν, φυσιολόγου ἴδιος.

Φυσιολόγος (ὁ, ἡ). ὁ διαλεγόμενος ἢ πραγματευόμενος περὶ φύσεως, φιλόσοφος ἀσχολούμενος εἰς φυσικὰς ἐρεύνας, ἑρμηνεὺς ἢ παρατηρητὴς τῆς φυσεως.

Φυσιοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ φυσικόν.

Φυσιόω-ῶ, Μ. ώσω, = Φυσιοποιέω· (μὲ αἰτ. προθετ. ἐκ δ'.) διαθετω τι κατὰ φύσιν πρός. ‖. (πθ.) γίνομαι δευτέρα φύσις. 2) (Γρφ.) = Φυσιάω, φουσκόνω (μτφορ.).

Φυσιόων, οντος (ωσα, ων), Π. Ἰων. ἀντὶ Φυσιῶν, μτχ. τοῦ Φυσιάω.

Φύσις [φύω], εως (ἡ). (ἐν γέν.) ἡ γέννησις (ἀρχὴ) ἢ τὸ εἶναι (ἡ οὐσία) τῶν πραγμάτων. » Ἡ πρώτη φύσις, « Γαλ. » Ἡ τῆς ψυχῆς φύσις, « Πλάτ. » Ἡ τῶν

πάντων φύσις, « Αξ., ὁ σχηματισμός. » Ἡ τοῦ γάλακτος φύσις, « Ἀρςτ. » Καὶ ὅλως πᾶσα οὐσία φύσις λέγεται,« Ἀρςτ. » Φύσει ἢ » Κατὰ φύσιν, « Αξ., ἐκ φυσεως ἢ κατὰ τοὺς νόμους τῆς φύσεως, φυσικά. (καὶ ἐναντ.) » Παρὰ φύσιν. » Ὁ κατὰ φύσιν θάνατος, « Αξ., ὁ φυσικός. » Ὁ κατὰ φύσιν πατὴρ (υἱὸς, ἀδελφὸς), « Αξ., ὁ γνήσιος, ὁ καθ' αὑτό. » Κῶς φύσιν ἔχει πολλὰς μυριάδας φονεῦσαι τὸν Ἡρακλέα; « Ἡρ., πῶς εἶνε (κατὰ φυσικὸν λόγον) δυνατόν; » Οὐκ ἔχον φύσιν ἐστὶ τοῦτό γε, « Δμ., εἶνε φύσει ἀδύνατον. » Ὃ φύσιν ἔχει γίγνεγνεσθαι, « Πλβ., εἶνε φυσικῶς ἑπόμενον. » Ὡς φύσιν εἶχε γενέσθαι καὶ ῥηθῆναι, « Δ Ἁλ. 2) (ἰδιαιτ.) ἡ φυσικὴ ποιότης (ἰδιότης), τὸ εἶδος. » Καί μοι φύσιν αὐτοῦ (τοῦ φαρμάκου) ἔδειξεν, « Ὀδ. Κ. 3) (ἐπὶ ἀνθρ.) ὁ χαρακτὴρ (ἢ τοῦ σώματος), ἡ μορφή, ὁ σχηματισμός, τὸ ἐξωτερικόν· (ἐνίοτε) ἡ κρᾶσις· (ἐνίοτε) τὸ φῦλον, (Γαλλ.) sexe, (ὅθεν μτγν. κατ' ἔκτ.) τὰ γεννητικὰ μόρια· (ἡ τῆς ψυχῆς) τὸ φυσικὸν (ἰδίωμα), ἡ ἔμφυτος ἰδιότης, τὸ ἦθος, ἡ διάθεσις· (ἰδιαιτ.) ἡ φυσικὴ ἱκανότης, ὁ νοῦς, τὸ πνεῦμα, (Γαλλ.) le génie, (ἄλλ.) Φυή. » Εἴ τις τὴν ἐμὴν ἰδὼν φύσιν,« Ἀρςφ. » Φύσιν μὲν δὴ τῆς ψυχῆς καὶ τῆς μορφῆς τοιαύτην ἔχων διαμνημονεύεται (ὁ Κῦρος), « Ξεν. » Ἡ φύσις ἐπὶ τὸ φθινῶδες ἔῤῥεπεν, « Ἱππκρ. » Σφοδροτάτη φύσις, « Ξεν. » Ἕνα ἕκαστον ἓν δὴ ἐπιτηδεύειν, εἰς ὃ αὐτοῦ ἡ φύσις ἐπιτηδειοτάτη εἴη πεφυκυῖα, « Πλάτ. » Οὐ σοφίᾳ ποιοῦσιν (οἱ ποιηταὶ), ἀλλὰ φύσει τινὶ καὶ ἐνθουσιῶντες, ὥσπερ οἱ χρησμῳδοὶ, « αὐτ. » Δυνατὴ ἡ θήλεια φύσις τῇ τοῦ ἄῤῥενος κοινωνῆσαι εἰς ἅπαντα τὰ ἔργα, « αὐτ. » Τῆς ὑπαρχούσης φύσεως μὴ χείροσι γενέσθαι ὑμῖν (ταῖς γυναιξὶ), μεγάλη ἡ δόξα, « Θκ. » Ἦν γὰρ ὁ Θεμιστοκλῆς βεβαιότατα δὴ φύσεως ἰσχὺν δηλώσας,« αὐτ. » Ἀμείνων τὰ τῆς φύσεως, « Πλάτ. » Αἱ τοιαῦται φύσεις, « Ἰσκρ., οἱ τοιούτου εἴδους ἄνθρωποι. » (Ὁ Σοφοκλῆς ἔγραφε τὰ δράματά του) πρὸς τὰς τῶν ὑποκριτῶν φύσεις, « Αξ. » Φύσεις χρηςαὶ, χρηστῆς παιδείας ἀντιλαμβανομεναι, ἔτι βελτίους τῶν προτέρων φύονται, « Πλάτ. 4) (ἐνίοτε) τὸ γένος (ἀπὸ τοῦ ὁπ. κατάγεταί τις), ἡ γενεά. » Τὴν φύσιν ἔδειξας, ἐξ ἧς ἔβλαστες, « Σοφ. » Οὐ μαθὼν, ὃς εἶ φύσιν, ἄλλον τιν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον; « αὐτ.

†Φυσίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Γλσ. κοῦφος (πεφυσημενος) τὰς φρένας, ματαιόφρων, οἰηματίας.

Φυσίωμα (τὸ), [φυσιόω]. ἕξις ἡ ὁπ. κατήντησε φυσικὸν ἰδίωμα.

Φυσίωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φυσιόω, ἡ τῆς ἕξεως εἰς δευτέραν φύσιν μεταποίησις. 2) (Γρφ.) ὑψηλοφροσύνη, ἔπαρσις.

Φύσκη (ἡ), [φυσάω]. (ἐν γέν.) φοῦσκα· (ἰδιαιτ.) τὸ χονδρὸν ἢ παραγεμιστὸν ἔντερον, λουκάνικον.

Φύσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Φύσκος (ὁ), = Φύσκη, λουκάνικον.

Φύσκων, ωνος (ὁ). πρησκοκοίλης, κοιλαρᾶς, (παρωνύμιον ἑνὸς τῶν Πτολεμ.).

†Φυσόβαθρον (τὸ). τὸ βάθρον (ποδαρικὸν, ὑποβαθρον) τῆς φύσης (τοῦ φυσεροῦ).

†Φύσσα, Φυσσαλὶς κτλ., ἐσφαλμ. ἀντὶ Φῦσα κτλ.

Φυστὴ ἢ Φύστη (ἡ), [φύρω], (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ μάζα) εἶδος ψωμιοῦ ἀπὸ κριθάλευρον καὶ κρασὶ ὄχι πολὺ ζυμωμένον.

Φυστὶς, ἰδος (ἡ), = Φύστή.

Φύστις, ιος, Π. ἀντὶ Φύσις (4), γένος, ἀπόγονος.

Φυσώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν ἢ γεμάτος φῦσαν (φούσκωμα, ἄνεμον), (Ἰταλ.) φλατουόζος.

Φυταγωγέω-ῶ [φυτὸν, ἄγω], Μ. ήσω. Περιποιοῦμαι φυτὸν, τὸ ἐπιμελοῦμαι νὰ γένῃ ἴσιον.

Φυταλιὰ (ἡ). μέρος δενδρόφυτον (ἀμπελόφυτον) ἢ ἐπιτήδειον πρὸς δενδροφυτείαν (ἀμπελοφυτείαν)· (ἐνίοτε) δένδρον φυτευμένον (καλλιεργημένον). » Παλλάδος —, « Καλλ., ἡ ἐλαία. 2) ὁ καιρὸς τῆς δενδροφυτείας, τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος.

†Φυταλίζω, Μ. ίσω. = Γλσ. = Φυτεύω.

;Φυτάλιμος καὶ

Φυτάλιος (ὁ, ἡ), Π. = Φυτάλμιος, (ἐπιθετ, ὁ Ζεὺς, ὁ ἥλιος κτλ., ὡς αὐξητικὸς τῶν φυτῶν).

Φυτάλμιος, α ἢ ος, ον, κατὰ μετάθ. ἀντὶ Φυτάλιμος, αὐξητικὸς, γόνιμος. » Χθὼν —, « Λυκ. » οἱ γέροντες φυτάλμιοι, « Αἰσχλ., οἱ γεννήτορες. » Λέκτρα φυτάλμια —, « Εὐρ., τὰ γαμήλια. (καὶ μὲ γεν.) » Ἀλαῶν ὀμμάτων φυτάλμιος, « Σοφ., τυφλὸς, ἀόμματος.

;Φυτάνη (ἡ), ἀμφ. ἀντὶ Φυταλιά.

Φυτάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Φυτόν.

Φυτὰς, άδος (ἡ). κλαδὶ διὰ φύτευμα, φυτὸν, φυντάνι.

Φυτεία (ἡ), = Φύτευσις (κυρ. καὶ μτνμ.). 2) αὔξησις φυτοῦ, (Γαλλ.) végétation. 3) φυτὸν καλλιεργούμενον (νεόφυτον), (κοιν.) φυτειά.

Φύτευθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ Ἐφυτεύθησαν.

Φύτευμα (τὸ). φυτὸν (δένδρον) φυτευμένον. 2) εἰδ. φυτοῦ (ῥεπανίδα ἢ ψωροβότανον).

Φυτεύσιμος (ὁ, ἡ). ὁ πρὸς φύτευσιν (φυτείαν) ἐπιτήδειος.

Φύτευσις, εως (ἡ), τὸ φυτεύειν, φύτευμα· (μετνμ.) παιδοποιία, τέκνωσις.

Φυτευτήριον (τὸ). φυτὸν (κωλοῤῥίζι κτλ.) διὰ μεταφύτευμα, φυντάνι. » Τὰ φυτευτήρια δεῖ λαμβάνειν ἀπὸ νέων τε φυτῶν καὶ ἀκμαζόντων, « Θφρ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Φυτώριον.

Φυτευτὴς, οῦ (ὁ). ὁ φυτεύων.

Φυτευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φυτεύειν.

Φυτευτὸς, ἡ, όν. Φυτευμένος (κυρ. καὶ μτνμ.)· ἔμφυτος.

Φυτεύω, Μ. εύσω. Βάλλω τὸ φυτὸν εἰς τὴν γῆν, φυτεύω, (ἐν γέν.) καλλιεργῶ. » Πολλὴν γῆν σπόριμον, πολλὴν δὲ πεφυτευμένην,« Ξεν. 2) (Π. κατὰ μτνμ.) τεκνοποιοῦμαι· (ἐν γέν.) κάμνω, προξενῶ· (ἐπὶ κακοῦ) ἐνεργῶ, μηχανῶμαι. » Κακὸν φυτεύειν τινὶ, « Ἰλ. Ο.

Φυτηκομέω. Φυτηκομία, Φυτηκόμος, Π. ἀντὶ Φυτοκομέω κτλ.

Φυτικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῶν φυτῶν, (Γαλλ.) végétal.

Φύτιος, α, ον, = Φυτάλιος, (ἐπίθ. διαφόρων θεοτ.).

Φύτλη (ἡ), Π. ἀντὶ Φύσις, γένος, γένεσις, εἶδος.

Φυτοειδῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει φυτοῦ, καθὼς τὰ φυτά.

Φυτοεργὸς (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Φυτουργός.

Φυτοκομέω-ῶ, ήσω. Καλλιεργῶ (Περιποιοῦμαι) φυτὰ ὡς φυτοκόμος.

Φυτοκομία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ φυτοκόμου, καλλιέργεια φυτῶν.

Φυτοκόμος (ὁ, ἡ), [φ. κομέω]. ὁ καλλιεργῶν (περιποιούμενος) φυτά. ‖. (οὐσ.) κηπουρὸς, περιβολάρης.

;Φυτόκομος (ὁ, ἡ), Π. (τόπος) ὅπου καλλιεργοῦνται φυτὰ, καλλιεργημένος, κατάφυτος.

Φυτὸν (τὸ). (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι φυτρόνει ἀπὸ τὴν γῆν, χόρτον, δένδρον, (ἰδιαιτ.) τὸ καλλιεργούμενον εἰς κῆπον· (μτνμ. παρὰ Π.) τέκνον, ἀπόγονος, βλάστημα· (ἐν γέν.) θρέμμα, δημιούργημα. » Χαρίτων —,« Θκρ., (παρβλ. Μελημα). 2) (ἐνίοτε) = Φῦμα, ἐξαλτὸν, πονεμα. 3) (ἰδιωνυμ.) τὸ κυνόγλωσσον (φυτ.), [κυρ. οὐδ. τοῦ

Φυτὸς [φύω], ἡ, όν. Φυτρωμένος ἢ δυνάμενος νὰ φυτρώσῃ· (ἐνίοτε) παραγωγικὸς, γόνιμος.

Φυτοσκαφία (ἡ); τὸ ἔργον τοῦ φυτοσκάφου, σκάψιμον (σκάλισμα) τῶν φυτῶν, (ἰδιαιτ.) ξελάκκωμα τῶν δένδρων.

Φυτόσκαφος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ σκάπτων (σκαλίζων) τὰ φυτὰ (ξελακκόνων τὰ δένδρα), κηπουρός· φυτοκόμος. 2) (προπαροξ.) σκαμμένος πρὸς φυτείαν, καλλιεργημένος. » Γῆ —, « Νόνν.

Φυτοσπορία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ φυτοσπόρου, σπάρσιμον ἢ φύτευμα φυτῶν, φυτεία (δένδρων, ἀμπέλων κτλ.)

Φυτοσπόρος (ὁ, ἡ). ὁ σπείρων (φυτεύων) φυτά· (Π. κατὰ μτνμ.) γεννήτωρ.

Φυτοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέφω (Καλλιεργῶ) φυτά.

Φυτοτροφία (ἡ). ἀνατροφὴ (καλλιέργεια) φυτῶν.

Φυτοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (καλλιεργῶν) φυτὰ ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο, κηπουρὸς, φυτοκόμος.

Φυτουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Καλλιεργῶ φυτὰ ὡς φυτουργὸς, (ἐν γέν.) καλλιεργῶ (ἐπιμελοῦμαί) τι.

Φυτούργημα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα ἢ ἀντικείμενον τῆς φυτουργίας, φυτὸν ἢ μέρος καλλιεργημένον. 2) = τῷ

Φυτουργία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ φυτουργοῦ, ἡ τῶν φυτῶν καλλιέργεια, φυτοκομία.

Φυτουργικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς φυτουργίαν, φυτουργοῦ ἴδιος. » Φυτουργικὴ, « ἡ τέχνη τοῦ φυτουργοῦ, ἡ φυτουργία.

Φυτούργιον (τὸ). μέρος πρὸς φυτουργίαν ἐπιτήδειον, = Φυτώριον.

Φυτουργὸς (ὁ, ἡ). ὁ καλλιεργῶν φυτά. ‖.

(οὐσ.) κηπουρός, ἀμπελουργός, δενδροκόμος. 2) (μτνμ.) πατήρ (ἐν γένει) προπάτωρ (, δημιουργός.

Φυτοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων (παράγων) φυτά.

Φυτόω-ῶ, Μ. ώσω. (ἔχρ. ἡ ἀμφ. εἰς τὸ ἐνεργ.) Μεταβάλλω (καὶ πθ. Μεταβάλλομαι) εἰς φυτὸν, γίνομαι (αὐξάνω ὡς) φυτόν.

‡Φυτώρα (ἡ), Γλσ. = Φυτλὴ, φύσις, γένος.

Φυτώδης, εος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.) ὁ ὢν φυτώμοιος τὸ εἶδος, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν φυτῶν.

Φυτών, ῶνος (ὁ). τόπος περιεκτικὸς φυτῶν (δενδρόφυτος ἢ ἀμπελόφυτος), φυτώριον.

Φυτώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὄνομα φυτοῦ κοινὸς (ἀπὸ φυτοῦ παρώνυμος).

‡Φυτώριον ἢ Φυτώριον (τό), ἐλλγ. [φ. ὥρα]. μέρος ὅπου διατηροῦνται (φυλάττονται) φυτὰ ἢ σπόρια πρὸς μεταφύτευσιν (Γαλλ.) pépinière.

Φύω [συγγ. τῷ Ἴω], Μ. φύσω (ἀόρ. Ἔφυσα καὶ β'. Ἔφυν καὶ μτγν. Ἐφύην, πρκ. (ἀντὶ ἐνς.) Πέφυκα). Κάμνω τι νὰ φυτρώσῃ ἢ νὰ γεννηθῇ, ἐβγάζω (φύλλα, τρίχας, ὀδόντια κτλ.) (μτνμ.) γεννῶ, δημιουργῶ, παράγω (ἀμτβτ. ἐκντ. ἢ Π. ἀντὶ τοῦ συνήθ. μσ. ἢ πθ.) φυτρόνω (κυρ. ἢ μτνμ.) γεννῶμαι, αὐξάνω, παράγομαι, γίνομαι (ἰδιαιτ. εἰς τὸν μσ. πρκ., ὑπερσ. καὶ ἀόρ. β'.) εἶμαι ἐκ φύσεως τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, ἔχω τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον ἰδίωμα (μὲ αἰτ. προθετ. ἢ ἀπαρ.) εἶμαι φύσει διατεθειμένος (ἐπιτήδειος) πρὸς ἢ καμωμένος διά (ἐνίοτε) συνειθίζω νά (ἁπλ.) εἶμαι, ὑπάρχω. » Τόδε σκῆπτρον οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους φύσει, « Ἰλ. Α. » Οὐ τῆς αὐτῆς γῆς ἐστι, καρπόν τε θαυμαστὸν φύειν, καὶ ἄνδρας ἀγαθοὺς τὰ πολέμια, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Γλῶσσάν τε οὐκ ἔφυσε, « αὐτ., δὲν ἔχει. » Ὀδόντας (» Πτερά, » Πώγωνα) φύειν, « Ἀρσφ., Ἡρ., ἐβγάλλειν. » Ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγόνα φύειν, « Θκρ. (ἢ τρπ.) » Φρένας (» Νοῦν) φύειν, « Σοφ., ἀποκτᾶν, φρονιμεύειν. » Δόξαν φύειν, « Ἡρ., ἔχειν μεγάλην περὶ ἑαυτοῦ ἰδέαν (οἴησιν). » Εἴ τισι παρ' ἃ θεὸς ἔφυσε, ποιεῖ, δίκην δίδωσι, « Ξεν. (καὶ ἐπιφερ. ἀπαρ.) » Ἅ σε οἱ θεοὶ ἔφυσάν σε δύνασθαι, « αὐτ. (καὶ ἀπολ. κατὰ μτχ.) » Ὁ φύσας, « Αἰσ. ὁ γεννήτωρ, ὁ πατήρ. » Ὁ φύσας με, « Σοφ., ὁ πατήρ μου. (καὶ ἀμτβτ.) » Ἀνθρώπων γενεὴ ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει, « Ὁμ. (καὶ μσ. ἢ πθ.) » Οὔτε φυτεύουσιν, οὔτ' ἀρόωσιν· ἀλλὰ τάδ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται, πυροὶ καὶ κριθαὶ ἠδ' ἄμπελοι, « Ὀδ. Ι. » [Ἐψηλαὶ] πεφύκασιν ἀγχόθι πεῦκαι, « Θκρ. » Πτελέαι τε καὶ ἰτέαι, λωτός τ' ἠδὲ θρύα τὰ περὶ ῥέεθρα ποταμοῖο πεφύκει, « Ἰλ. Φ. » Θάμνος ἐλαίης ... « Ὀδ. Ψ. (καὶ μτνμ.) » Φώμενόν τις ... » Ἐν δ' ἄρα οἱ φῦ χειρί... » Γενεὰ φύεται « Ξεν. » Τοῦ ... « Ὀδ. » Ἐξ ἧς ἔφυσαν, « Ἰσοκρ. » Ἐκ πρατέντος ἔφυσαν, « Θκρ. (καὶ ἐλλ. τῆς πρόθ.)

» Διὸς πεφυκώς, « Εὐρ. » Πιστοὺς μὴ νόμιζε φύσει φῦσθαι ἀνθρώπους, « Ξεν. (καὶ πλεοναστ.) » Ἄλλοι πρὸς ἄλλα πεφύκαμεν, « Ἀρστ. εἴμεθα φύσει καμωμένοι (καὶ ἀπαρ.) » Ἡ τὰ σώματα πρὸς ὥραν εὖ πεφυκότες, « Ξεν. » Ὁ καρκῖνος τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ πρὸς λαγὼν ἄριστα πεφυκότας ἔχει, « αὐτ. » Ἡ πέφυκεν, « Αἰσχ. ἢ ἐπιτήδεια τὸ φυσικόν τους. » Οὕτω δὲ ταῦτα πέφυκε, « Δμ., τοιαύτη εἶναι ἡ φύσις των. » Ζῶ ὡς πέφυκα, « Δμ., καθὼς ἔφθασα νὰ ἦμαι καμωμένος ἐκ φύσεως (καὶ ἀπαρ.) » Ὑπὸ τῶν φύσει πεφυκότων φιλεῖν, « Ξεν. » Πεφύκασι φιλαρχώτεροι εἶναι, « Ἡρωδ., εἶναι φύσει. » Εὑρίσκετε καὶ χολὴν οὐκ ἔχουσαι πεφυκότα ἔχειν, « Ἀρστ. ἐνῷ ἡ φύσις των εἶναι νὰ ἔχουν. » Οἱ Αἰολεῖς πεφύκασι πλεονάζειν τὸ β, « Σχλ. (καὶ ἀπολ.) » Ὅπως μείζων δοκείη εἶναι ἢ ἐπεφύκει, « Ξεν., ἀπ' ὅ,τι ἦτον ἐκ φύσεως (καὶ ἀπλ. ἀντὶ ὑπαρκτ.) » Ἀληθὲς τοῦτο πέφυκεν, « Ἀλέξ. Ἀφροδ. » Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, ἢ ... « Θκρ. 2) Π. (κατὰ ἔμφασιν) ἀντὶ Ἐμφύομαι, προσκολλῶμαι ἢ (εἰς τὸν πρκ.) εἶμαι προσκολλημένος, συνέχομαι. » Ἐν δ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, « Ὁμ., τὸν ἔπιασε σφικτὰ ἀπὸ τὸ χέρι. » Ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, « αὐτ., ἐδάγκασαν τὰ χείλη των (ἀπὸ τὸ κακόν των). » Πεφυκὼς ὑμὴν τῷ κεφαλαίῳ, « Γαλ., προσπεφυκώς, προσκολλημένος.

Φῶ, φῇς, φῇ, φῶμεν κτλ., ὑποτ. τοῦ Φημί.

‡Φώγανον (τό). σκεῦος ὅπου ψήνουν ἢ φρυγανίζουν, (ὅθεν ἡ κοιν.) φωγοῦ [ἐκ τοῦ

Φώγνυμι καὶ

Φώγω [φῶς], Μ. φώξω ἢ φώσω (ἀόρ. Ἔφωξα, πθ. πρκ. Πέφωγμαι καὶ Πέφωσμαι, ἀόρ. πθ. Ἐφώχθην ἢ Ἐφώσθην), = Φρύγω, ξεροψήνω, καβουρδίζω.

‡Φωΐξ, ικος (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Πώϋξ.

Φωΐς, ΐδος (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Φῴς, φωδός.

‡Φωκάδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Φωκάς.

Φώκαινα, ης (ἡ), εἶδος κήτους, (ὁ εἰς τὸ Βυζάντιον) φάλιαγος.

Φωκαΐς, ΐδος (ἡ) καὶ

Φωκαΐτης, ου (ὁ), (ἐνν. στατήρ), νόμισμά τι (ἀργείας ποιότητος) τῶν Φωκαέων.

‡Φωκάς [φώγω], άδος (ἡ). σκεῦός τι, (τοῦ ὁπ. τὸ ὑποκορ. Φωκάδιον, ἑρμηνεύεται) μυροθήκη, (ὅθεν ἐπθ. ὁ Τουρκ.) χαχκᾶς.

Φώκη (ἡ), [φώγω ἴσ. διὰ τὸ μελαχρὸν τῆς δέρμα]. εἶδος ἀμφιβίου, (κριγ.) φώκηα.

‡Φωκίων, ωνος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ.

Φῶκος (ὁ), = Φώκη (ἴσως τὸ ἀρσενικόν).

Φωκτός [φώγω], ή, όν. Ξηροψημένος, καβουρδισμένος. (ὅθεν ἡ οὐσ.) Φωκταί, « Αχ. (Αχν.), εἶδ. φαγητοῦ, (Τουρκ.) χαβουρμάς.

‡Φωλάζω, Μ. άσω, = Φωλεύω.

Φωλάς, άδος (ἡ). ἡ φωλεύουσα (κρυμμένη, τρυπωμένη εἰς τὴν φωλεάν της).

» Ἄρκτος —, « Θκρ. ἡ φωλεύουσα (ναρκωμένη) τὸν χειμῶνα. ‖. (οὐσ.) εἶδος ὀστρέου, (ἄλλ.) Φωλίς. 2) χήματος τρύπας (φωλεάς) ...

Φωλεά ἢ Φωλεά (ἡ), = Φωλεός. (Π.)

Φωλεά (τά), πλθ. ἀφωλ. τοῦ Φωλεός.

Φωλεία (ἡ), τὸ φωλεύειν, ἢ ἐν φωλεῷ κατοίκησις (ἰδιαιτ.) ἡ νάρκωσις (ἢ ἀποτελεσμ.) τῆς ἄρκτου καὶ μερικῶν ἄλλων ζώων διαρκοῦντος τοῦ χειμῶνος.

Φωλειός (ὁ), Π. ἀντὶ

Φωλεός (ὁ), [χεῖλος, κοῦλος]. (ἐν γέν.) σπηλαιά, (ἰδιαιτ.) τρύπα (φωλεά) θηρίων, (ἄλλ.) Φωλεός (κατὰ τοὺς Ἴωνας) μέρος ὅπου συνέρχονται πολλοί, λέσχη, σχολεῖον.

Φώλευσις, εως (ἡ), = Φωλεία, (ὡς οὐσ. τοῦ

Φωλεύω, Μ. εύσω ἢ Φωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάθημαι κρυμμένος (τρυπωμένος) εἰς τὴν φωλεάν μου, φωλιάζω (ἰδιαιτ.) κοιμῶμαι ναρκωμένος (καθὼς ἡ ἄρκτος ἢ μερικὰ ἄλλα ζῶα) διαρκοῦντος τοῦ χειμῶνος (» Ἡ ἄρκτος ... τοῦ χειμῶνος ἀφανίζεται· φωλεῖ γάρ, « Ἀρστ. (μτνμ.) ζῶ τραβηγμένος (εἰς μέρος παράμερον). (πρπ.) λανθάνω, κρύπτομαι (ἐμμένον) διάθεσιν, ῥιζόνω. » Ἤκε δὲ φωλεῦσαν τὸ κακὸν ἐκριζῶσαι, « Ἀρστ.

Φωλεώδης, εος (ὁ, ἡ), ὁ ἐν εἴδει φωλεοῦ, κοῖλος σπηλαιώδης.

‡Φωλητήρ (ὁ), Γλσ. ὁ κατοικῶν εἰς φωλεὰν ἢ ὡς ἂν εἰς φωλεὰν (ὁπλ.) εἰς τὸ φύλον πάντοτε μέρος ἐρχόμενος.

‡Φωλητήριον (τό), Γλσ. = Φωλεός, μέρος ὅπου συνάζονται καὶ διασκεδάζουν.

‡Φωλία (ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Φωλεία.

Φωλίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Φωλεός, φωλίτσα.

Φωλίς, ίδος (ἡ), = Φωλάς, εἶδος θαλασσινοῦ τὸ ὁπ. κατοικεῖ ἐντὸς θαλάμης σχηματιζομένης ἀπὸ τὴν μύξαν τοῦ σώματός του.

Φωνάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Φωνήεις.

Φωνᾶντα, Δ. ἀντὶ Φωνάεντα.

Φωνάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Φωνίον.

Φωνασκέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ἐξασκῶ τὴν φωνήν μου, γυμνάζομαι νὰ ψάλλω ἢ νὰ ἀπαγγέλλω· ἀκολουθῶ πρὸς ταῦτα εἶδός τι διαίτης.

Φωνασκητής, οῦ (ὁ), = Φωνασκός.

Φωνασκία (ἡ), τὸ φωνασκεῖν, ἡ τῆς φωνῆς ἐξάσκησις (πρὸς τὸ ψάλλειν ἢ ἀπαγγέλλειν) (συνκδχ.) ὁμιλία πρὸς γυμνασιν, (ἐπιτ.) λέξεις καὶ φωναὶ μεγάλαι χωρὶς νόημα.

Φωνασκικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἁρμόδιος πρὸς φωνασκίαν, φωνασκοῦ ἴδιος.

Φωνασκικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν φωνασκῶν.

Φωνασκός (ὁ), ὁ ἐξασκῶν (γυμνάζων) τὴν φωνὴν ἑαυτοῦ ἢ ἄλλων, γυμναστὴς (διδάσκαλος) τῆς ψαλμῳδίας ἢ καθ' ὑπόκρισιν ἀπαγγελίας (Γαλλ.) déclamateur.

Φωνασκῶς, ...

Φωνεῦσι, ... Δ. ἀντὶ Φωνοῦσι.

Φωνεῦσα, Αἰολ. ἀντὶ Φωνοῦσα, θηλ. τῆς μτχ. τοῦ

Φωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκβάλλω φωνήν, ὁμι-

λῶ δυνατά, προσκαλῶ τινὰ (κυρ. ἐξ ὀνόματος ἢ μεγαλοφώνως), (κοιν.) φωνάζω (Π. ἐν γέν.) λέγω, προστάζω (μτβτ.) λαλῶ (ἀποτείνω τὸν λόγον) πρός τινα, ὁμιλῶ. ‖ (μσ. γραμ.) εἶμαι φωνῆεν (Δ. Ἀλ.) ‖. (πθ.) λέγομαι, ὀνομάζομαι κτλ. » Οὐδέ τι φωνῆσαι δύναμαι, ἀλλ' ἐπὶ γῆν, « Θκρ. » Φωνήσας προσέφη, « Ὀδ. (καὶ παραλλ.) » Ἔπος φάτο φώνησέν τε, « αὐτ. (καὶ μὲ αἰτ.) » Θεᾶς ὄπα φωνησάσης, « Ὀδ. Ω. » Ἀοιδὸς αἰόλα φωνέων, « Θκρ. (καὶ μτβτ.) » Καί μιν φωνήσας, « Ὁμ. » Οὗτος, σὲ φωνῶ, « Σοφ. » Τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου, « Γρφ. » Πρὸ τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι, « αὐτ. (καὶ ἐπιρ.) » Φωνέων μέγιστον ἀνθρώπων, « Ἡρ. (καὶ πθ.) » Τὰ ἀρχαῖα ἐκπώματα κισσύβια φωνέεται, « Ἀθ.

Φωνή (ἡ), [φημί]. ὁ ἀπὸ τοῦ στόματος ἐκπεμπόμενος ἦχος, φθόγγος (ἐν γέν.) βοή, ἦχος (κυρ. ἐπὶ ἀνθρ.) λόγος, λαλιά, ὁμιλία· γλῶσσα, διάλεκτος. » Ῥῆξαι φωνήν, « Δ. Ἀλ. » Φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανε, σμερδνὸν βοῶντος, « Ἰλ. Ο. » Αὐδάξασθαι φωνῇ ἀνθρωπηίῃ, « Ἡρ. » Τῆς φωνῆς σου ἤκουσα περιπατοῦντος, « Γρφ. (καὶ ἐπὶ ζ.) » Βοῶν δ' ὡς γίγνεται φωνή, « Ὀδ. Μ. » Ἀηδὼν .. χέει πολυηχέα φωνήν, « Ὀδ. Τ. » Ἁ φωνὰ Δώριος, « Θκ. » Φωνῇ δὲ νομίζουσι Σκυθικῇ, « Ἡρ.

Φωνήεις, εσσα, εν. Ὁ ἔχων φωνὴν (ἠμπορῶν νὰ ὁμιλήσῃ), φωνητικός. » Οὔτε φωνάεντα ἦν τὰ ζῶα, « Αἰξ. (Γρμ.) » Φωνήεντα (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) γράμματα, « τὰ ἀποτελοῦντα καθ' ἑαυτὰ φωνὴν (φθόγγον).

Φώνημα (τό). ἦχος φωνῆς (λαλιᾶς), φθέγμα.

Φωνῆς, ῆσσα, ῆν, κατὰ κρσ. ἀντὶ Φωνήεις.

Φώνησις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φωνέω, φώναγμα, λάλημα, κτλ.

Φωνητήριος, α ἢ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) φώνησιν.

Φωνητικός, ή, όν, = Φωνητήριος. » Ὄργανα φωνητ., « Αἰξ., διὰ τῶν ὁπ. ὁμιλοῦμεν, ἡ γλῶσσα κτλ. 2) φωνῆς μέτοχος, φωνήεις.

Φωνίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Φωνή.

Φωνομαζέω-ῶ [φ. μάζα], Μ. ήσω. Σχηματίζω τὴν φωνήν μου, (παρβλ. Φωράω).

Φωνομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι περὶ φωνῶν (συλλαβῶν, λέξεων), λογομαχέω.

Φωνομαχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ περὶ φωνῶν (συλλαβῶν) λογομαχία.

Φωνόμιμος (ὁ, ἡ). ὁ μιμούμενος τὰς φωνὰς (ὁποιανδήποτε φωνήν).

Φώρ [φέρω, φορέω, Fero, Fur, ὅθεν τὸ Γαλλ. Fureter. παρβλ. Φῶς], φωρός (ὁ), κλέπτης, ληστής (ἀρχ. καὶ ἐτυμολογ.) παλληκάρι, ἄνδρας (μτνμ.) εἶδ. ἐργάτης μέλισσας (ἄλλο παρὰ τὸν κηφῆνα). » Φωρῶν λιμὴν, « παράμερόν τι λιμένιον πλησίον τῶν Ἀθηνῶν ὅπου συνήθως ἄραζαν οἱ λαθρεμπορευόμενοι.

Φωρά, ᾶς (ἡ), [φώρ]. κλοπή, κλέψιμον.

Φώρα, ας, (ἡ). ἔρευνα πρὸς ἀνίχνευσιν (φώρασιν) κλέπτου. 2) (εἰς τὸν Ἀττ.) ἀνακάλυψις.

Φώρασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Φωράω, ἀνίχνευσις φωρός (κλέπτου), (ἐν γέν.) πιάσιμον ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Φωράτης, οῦ (ὁ), ὁ φωρῶν (ἐβγάλλων εἰς τὸ φανερὸν τὸν κλέπτην, πιάνων ἐπ' αὐτοφώρῳ).

Φωράω-ῶ, Μ. άσω. Ζητῶ νὰ εὕρω ἢ Σκαλίζων εὑρίσκω (ἐβγάζω εἰς τὸ φανερὸν) τὸν κλέπτην ἢ τὸ κλεψιμαῖον πιάνω ἐπ' αὐτοφώρῳ (μτνμ. ἐν γέν.) ἀνιχνεύω, ἀνακαλύπτω.

‡Φωρεία (ἡ), = Φωρά, κλοπή.

Φωρή (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Φωρά.

‡Φώρης, ου (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Φώρ (πιθ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Φωρῆς, γεν. τοῦ Φωρή).

Φωριαμός (ὁ), Π. [φέρω ἢ χωρέω]. σεντοῦκι (κυρ. πρὸς ἀναπόθεσιν φορεμάτων).

‡Φωριάω-ῶ, Μ. άσω, Γλσ. ἀντὶ Φωράω.

Φωρίδιος, α ἢ ος, ον, Π. ἀντὶ

Φώριος (ὁ, ἡ), [φώρ]. κλεμμένος, κλοπιμαῖος (μτνμ.) κρυφός. » Λέκτρα —, « Π., = Κλεψιγαμία. ‖. (οὐσ.) Φώριον, « πρᾶγμα κλεμμένον, (κοιν.) κλεψιμαῖον.

Φωρότατος, η, ον, Κωμ. ὑπερθ. τοῦ Φώρ, κλεπτίστατος. » Κάπηλος —, « Σώφρ.

Φώς [φημί ἢ φύω], φωτός (ὁ), (ἡ γεν. πλθ. Φωτῶν), Π. ἀντὶ Ἄνθρωπος, (κυρ.) ἀνήρ, ἄνδρας, παλληκάρι (ὅθ. τὸ Δ. φώρ), (σπντ. ἐπὶ γυν.)

Φῶς, φωτός (τό), (ἡ γεν. πλθ. Φώτων), κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Φάος, (ἐν γέν.) πᾶν ὅ,τι φέγγει, φωτιά· κερί (λυχνάρι κτλ.) ἀναμμένον· παράθυρον· (κυρ. δὲ) τὸ φῶς τοῦ ἡλίου (τῆς ἡμέρας)· (συνκδχ.) ὁ ὀφθαλμός· (μτφορ.) χαρά· ζωή· σωτηρία· ἀναψυχή, παρηγορία· (θλγ.) ὁ φωτισμὸς τῆς ψυχῆς (διὰ τῆς πίστεως), ἡ θεία χάρις. » Δᾶδας ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἐποίει, « Ὀδ. » Ἐν μὲν τῷ στρατοπέδῳ πῦρ νύκτωρ οὐκ ἔκαε, πρὸ δὲ τοῦ στρατεύματος φῶς ἐποίει, ἵνα μηδεὶς λάθῃ προσιών, « Ξεν. » Ἐπεισπίπτουσι τοῖς φύλαξι πίνουσι πρὸς φῶς πολύ, « αὐτ. » Αἰτήσας φῶτα, « Γρφ. » Φάος ἠελίοιο, « Ὁμ. » Φῶς γίγνεται, « Πλάτ., φέγγει, ξημερόνει. » Εἰς φῶς ἔρχεται, « Αἰξ. γεννᾶται ἢ ἐβγαίνει εἰς τὸ φανερόν. » Μετατιθέναι φῶτα, « Πλ., κάμνω τ' ὀσπίτι νὰ παίρνῃ φῶς ἀπ' ἄλλο μέρος, μετατοπίζω τὰ παράθυρά του. (καὶ μτνμ.) » Μοχλὸν λαβόντας, ἐκκάειν τὸ φῶς Κύκλωπος, « Εὐρ. (καὶ μτφορ.) » Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φόως δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν, « Ἰλ. Ζ. (καὶ ἐπὶ προσφων.) » Ὦ φίλτατον φῶς, « Σοφ. (καὶ θλγ.) » Ὁ θεός, ὁ πατὴρ τῶν φώτων, « Γρφ. » Υἱοὶ φωτὸς καὶ υἱοὶ ἡμέρας, « αὐτ. » Τὰ ὅπλα τοῦ φωτός, « αὐτ., τῆς πίστεως. » Ἡ τῶν φώτων ἡμέρα, « Ἐκκλησ., καθ' ἣν ἐβαπτίζοντο (ἐφωτίζοντο) οἱ κατηχούμενοι.

Φῶς, φωδός (ἡ) κατὰ κρσ. ἀντὶ Φωΐς, σημάδι κόκκινον, ἡ φουσκάλιδα τὸ δέρμα ἐξ αἰτίας καύματος, κάψιμον.

‡Φώσκω (εὔχρ. μόνον εἰς τὰ συνθ.) ἀντὶ Φαύσκω, φέγγω.

Φώσσων, ωνος (τό), = Φῶσων.

Φωσσώνιον (τό), = Φωσώνιον.

Φωστήρ (ὁ), (ἐν γέν.) τὸ φέγγων (φεγγοβολῶν, φωτίζων) (ἰδιαιτ.) ἀστὴρ φωτοβόλος (ἐνίοτε) φεγγίτης, παράθυρον.

Φωσφόρεια (τά), = Φωσφόρια.

Φωσφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Πέμπω φέγγος, φέγγω, φεγγοβολῶ· φωτίζω.

Φωσφόρια (τά), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ μετὰ λαμπαδηφορίας ἢ εἰς τιμὴν θεότητος (ἐπικαλουμένης) φωσφόρου.

Φωσφόρος (ὁ, ἡ), ὁ φέρων ἢ ἐκπέμπων φῶς, χορηγὸς φωτός, λαμπρός, φωτεινός, ἀκτινοβόλος. » Ἥρα —, « Δ. Ἀλ., ἡ Juno Lucina τῶν Ῥωμ. » Ἄρτεμις —, « Αἰξ., ἡ σελήνη. ‖. (οὐσ.) λαμπαδηφόρος (ἰδιωνύμ.) ὁ αὐγερινός (ἄλλ.) Ἑωσφόρος. » Παρμενίδης πρῶτος δοκεῖ πεφωρακέναι τὸν αὐτὸν εἶναι Ἕσπερον καὶ Φωσφόρον, « Αρσ.

Φῶσων [Αἰγυπτ.], ωνος (ὁ). χονδρὸν λινόπανον, καναβάτσον, (ἐν γέν.) πανί, (ἰδιαιτ.) καραβόπανον, (ὅθ.

Φωσώνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Φῶσων, κομμάτι πανιοῦ (ἰδιαιτ.) προσόψι λινόν.

Φωταγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ τινα μὲ φῶς, τὸν φέγγω ὡς φωταγωγός (μτφορ.) φωτίζω τὴν ψυχὴν (τὸν νοῦν)· μυσταγωγῶ.

Φωταγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ μετὰ φωτὸς ὁδηγία (μτφορ.) φωτισμὸς (τῆς ψυχῆς) μυσταγωγία.

‡Φωταγωγικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν (ἢ χρησιμεύων πρὸς) φωταγωγίαν (κυρ. μτφορ.), μυσταγωγικός.

Φωταγωγός (ὁ, ἡ), [φῶς, ἄγω]. ὁ φέρων φῶς ἢ ὁδηγῶν τινα μὲ φῶς. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) μυσταγωγός· (θηλ.) θυρὶς διὰ τῆς ὁπ. εἰσέρχεται φῶς, φεγγίτης.

Φωταύγεια (ἡ). ἡ λάμψις τοῦ φωτός, [ἐκ τοῦ

Φωταυγής [φῶς, αὐγή], έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων ὡς τὸ φῶς (φεγγοβολῶν), λαμπρός, πάμφωτος.

Φωταυγός (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Φωταυγής.

‡Φωταυγῶς, ἐπίρ. Μὲ λάμψιν φωτός, ὡς φωταυγής.

Φωταψία (ἡ), [φῶς, ἅπτω]. ἄναμμα φώτων, λυχναψία, φωτοχυσία.

‡Φωτεινοειδής, έος (ὁ, ἡ), Γλσ. Φωτεινὸς τὸ εἶδος, στιλπνός, διαφανής.

Φωτεινός, ή, όν. Πλήρης φωτός, φωτοβόλος, λαμπρός, φωτερός (μτνμ.) σαφής, καθαρός.

Φωτοβολέω-ῶ, Μ. ήσω (νλγ.) Ἐκβάλλω φῶς, φωτίζω.

Φωτίγγιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Φῶτιγξ (Γαλλ.) flageolet.

Φωτιγγιστής, οῦ (ὁ), ὁ παίζων (λαλῶν) τὴν φώτιγγα, αὐλητής.

Φῶτιγξ [φύσιγξ], ιγγος (ἡ), εἶδ. πλαγ. αὐλοῦ, (Ἰταλ.) flauto traverso.

Φωτίζω, Μ. ίσω. Κάμνω φῶς, φέγγω (» Ὁ ἄνθραξ οὐ φωτίζει, ὥσπερ ἡ φλόξ, « Θεφρ.) (μτβτ. καρὰ τοῖς μτγν.) κάμνω τι νὰ γείνῃ φωτεινὸν (μὲ λάδι φῶς) (μτφορ.) γνωστοποιῶ, ἐναποτυπῶ (θλγ.) μυσταγωγῶ (ἐκκλησ.) βαπτίζω.

Φώτισμα (τό), = Φωτισμός, λάμψις (θλγ.) τὸ φῶς (χάρις) τῆς πίστεως (Ἐκκλησ.) τὸ βάπτισμα.

Φωτισμός (ὁ), τὸ φωτίζειν ἢ φωτίζεσθαι

(κυρ. μτφορ.), φώτισμα· (ἐκκλησ.) ὁ διὰ τοῦ θείου βαπτίσματος ἁγιασμός.

†Φωτιστήριον (τό), ἐκκλησ. ἀντὶ Βαπτιστήριον ἤ· βάπτισμα.

Φωτιστικός, ή, όν (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ φωτίζειν.

Φωτοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Φεγγοβολέω, ἀκτινοβολῶ.

Φωτοβόλημα (τό). λάμψις, φεγγοβόλημα, [ἐκ τοῦ

Φωτοβόλος (ὁ, ἡ), [φ. βάλλω]. φεγγοβόλος ἀκτινοβόλος.

†Φωτογονία (ἡ). ἡ γέννησις τοῦ φωτός.

Φωτοδοσία (ἡ). δόσις φωτός, [ἐκ τοῦ

Φωτοδότης, ου (ὁ) καὶ Φωτοδότις, ιδος (ἡ). ὁ δίδων φῶς ἢ τὸ φῶς, δοτὴρ (χορηγὸς) φωτὸς ἢ τοῦ φωτός.

Φωτοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος φωτὶ τὸ εἶδος, λαμπρὸς ὡς τὸ φῶς, φωτεινός.

Φωτολαμπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων ὡς φῶς, Φωταυγής.

Φωτοποιός (ὁ, ἡ). φωτὸς ποιητικὸς (γόνιμος), φωτεινός, φωτιστικός.

Φωτοφάνεια (ἡ). ἐμφάνισις φωτὸς ἢ τοῦ φωτός, φωτισμός, ἔλλαμψις.

Φωτοφορέω-ῶ, Μ. ήσω, =Φωσφορέω, [ἐκ τοῦ

Φωτοφόρος (ὁ, ἡ), =Φωσφόρος.

Φωτοχυσία (ἡ). χύσις φωτός· φωτισμὸς ὅλου τοῦ περιέχοντος.

Φωτωνυμία (ἡ). ἡ ἀπὸ τοῦ φωτὸς παρωνυμία, ὄνομα σχηματισμένον ἀπὸ τὴν λέξιν Φῶς.

Φωχθείς, εῖσα, έν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Φώγω.

Χ

ΧΑΙ

Χ, χ, χῖ (τό), ἄκλ., τὸ εἰκοστὸν δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ||. (ἀριθμ.) χʹ, ἑξακόσια (600) ἢ ἑξακοσιοστός, ή, όν· καὶ ͵χ, ἑξακόσιαι χιλιάδες (600,000).

Χʼ, Π. κατʼ ἀπςρφ. (πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Κε, ἢ (σπντt.) ἀντὶ Καί.

Χά ἢ (ὀρθότ.) Χἀ, Δ. Π. (κατὰ συνλφ.) ἀντὶ Καὶ ἁ = Καὶ ἡ.

Χαδέειν, Π. ἀντὶ Χαδεῖν, ἀόρ. βʹ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Χανδάνω.

Χάζομαι [Ἄζω, ἴδε κατωτέρω], Μ. χάσομαι (ἀόρ. Ἐχασάμην καὶ Ἰων. Κεχαδόμην ἢ Ἐκεκαδόμην), Π. τραβηοῦμαι ὀπίσω, ὑποχωρῶ, ὀπισθοδρομῶ, ἀποσύρομαι. (μὲ ἀπαρ.) φοβοῦμαι, διστάζω, ἀποφεύγω. »Ἄψ δʼ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρʼ ἀλεείνων, « Ὅμ. (καὶ γεν. προθ.) » Χάζετο δʼ ἐκ βελέων, « Ἰλ. Π. (καὶ συχνότ. ἐλλ.) » Πυλάων (» Μάχης κτλ.) χάζεσθαι, « Ὅμ. (καὶ ἀπαρ.) » Δὶς θανεῖν οὐ χάζομαι (τὸ ὁπ. ὅμως ἠμπορεῖ νὰ ἦνε καὶ Οὐχ ἅζομαι), « Εὐρ. (λογρφ. εὔχρ. τὸ Ἀναχάζομαι). ||. (Σημ. ὅτι ὁ μὲν ἀόρ. Κεκαδεῖν καὶ ὁ μέλλ. Κεκαδήσω ὑπάγονται εἰς τὸ Κήδω, ὁ δὲ ἀόρ. Χαδεῖν καὶ ὁ πρκ. Κέχανδα εἰς τὸ Χανδάνω).

Χαίνω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Ἄω, Ἀάζω], Μ. χανοῦμαι (ἀόρ. Ἔχανον, πρκ. [ἀντι καὶ εὐχρηςότ. τοῦ ἐνς.] Κέχηνα). Ἀνοίγω τὸ ςόμα, χάσκω· (μτνμ. ἐπὶ πραγμ.) εἶμαι σχισμένος (ʼμισοανοιγμένος), (ἐν γέν.) σχίζομαι· (μὲ αἰτ. προθτ.) ἀνοίγω τὸ ςόμα μȣ ἵνα καταπίω τι, (ὅθ. συνκδχ.) προσμένω ἢ κυττάζω μὲ ἀνοικτὸν ςόμα· (ἢ μτφορ.) προσηλόνω ὅλην μȣ τὴν προσοχὴν ἢ τὴν ἐπιθυμίαν εἴς τι· (χωρὶς πτ.) στέκω ʼσὰν τὸν χάχαν (μὲ ἀνοικτὸν ςόμα), ἴδε Κεχηναῖος· (Π. μὲ αἰτ. ἐκ γʹ. καὶ ἐνίοτε γεν. προθετ. ἐκ δʹ.) λέγω ὅ,τι μοῦ ἔλθοι εις τὸ ςόμα (κατά τινος), κακολογῶ (μὲ γεμάτον στόμα). » Χανὼν, ὑπέδειξεν ὀδόντας, « Θκρ. » Ἐκ δὲ χύθη μέλαν αἷμα κροτάφοιο χανόντος, « αὐτ. (μὲ δοτ. ἀντιπεριπ.) » Τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθὼν, « Ὅμ., νὰ σχισθῇ ἡ γῆ ὑπὸ τοὺς πόδας μου (ἵνα μὲ καταπίῃ)! (καὶ αἰτ. προθετ.) » Πρὸς κῦμα χανὼν, « Ὀδ. Μ., νὰ ἀνοίξω τὸ στόμα μου ἵνα ἔμβῃ θάλασσα. (καὶ συνκδχ.) » Πρὸς τὰς διανομὰς κεχηνότες, « Αξ., ἀποβλέποντες. (καὶ αἰτ. μτβτ.) » Ὀϊζυρόν τι χανεῖν, « Καλλ., εἰπεῖν, ξεστομίσαι. (καὶ γεν. προθετ. ἐκ δʹ.) » Δεινὰ ῥήματα χανεῖν κατά τινος, « Σοφ., ἐξεμέσαι. || . (ὁ πρκ. Κέχανδα ὑπάγεται εἰς τὸ Χανδάνω).

Χαῖος (ὁ), Π. [συγγ. τῷ Χαῦνος]. ἡ κυρτὴ ῥάβδος (μαγκοῦρα) τῶν βοσκῶν, (κοιν.) στραβολέκα.

Χάϊος, α, ον, Δ. Λακων. ἀντὶ Ἀρχαῖος, (ἐπμ.) καλός, εὐγενής, εἰλικρινής, σεβάσμιος, τίμιος.

Χαιρεκακέω-ῶ, Μ. ήσω. Χαίρω διὰ τὸ κακὸν (διὰ τὴν δυστυχίαν) τοῦ ἄλλου, εἶμαι χαιρέκακος.

Χαιρεκακία (ἡ). τὸ πάθος τοῦ χαιρεκάκȣ.

Χαιρέκακος (ὁ, ἡ). ὁ χαίρων διὰ τὸ κακὸν τοῦ ἄλλου.

Χαίρεσκε, Π. ἀντὶ Ἔχαιρε.

Χαιρετίζω, Μ. ίσω. Προσαγορεύω τινὰ διὰ τῆς προσφωνήσεως τοῦ Χαῖρε, χαιρετῶ, καλημερίζω· (ἐν γέν.) δεξιοῦμαι, φιλοφρονοῦμαι.

Χαιρετισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τοῦ Χαῖρε προσαγόρευσις, χαιρέτισμα, καλημέρισμα· ἐπίσκεψις φιλική, φιλοφροσύνη.

†Χαιρέφυλλον (τό), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Ἄνθρησκον, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) cerfeuil, (κοιν.) φράγκικος μαγηδανός.

Χαιρηδών, ονος (ἡ), Κωμ. ἀντὶ Χαρά, (κατὰ τὸ Ἀλγηδών).

†Χαιρησιφονέω-ῶ, Μ. ήσω, (Γλσ.), Χαίρω (Εὑρίσκω εὐχαρίστησιν) εἰς τὸ φονεύειν, ἡδύνομαι νὰ σκοτόνω, εἶμαι αἱμοχαρής.

†Χαιρομυσής, ἐσφαλμ. ἀντὶ Χειρομυσής.

†Χαιροσύνη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Χαρά, χαρμοσύνη, εὐφροσύνη.

Χαίρω, Μ. χαιρήσω καὶ χαρήσομαι (ἀόρ. Ἐχάρην καὶ σπντt. Ἐχαίρησα, πρκ. [εὔχρ. κυρ. εἰς τὴν μτχ. ἀντὶ ἐνς.] Κεχάρηκα ἢ Κεχάρημαι). Αἰσθάνομαι χαρὰν (εὐχαρίστησιν), χαίρομαι ἢ (μὲ δοτ.) εὐχαριστοῦμαι εἴς τι· Π. (μὲ μτχ.) ἀγαπῶ ἢ συνειθίζω νά. » Ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνήλατο καὶ πλατάγησε νικήσας, « Θκρ. (καὶ δοτ. ἢ αἰτ. προσδιορ.) » Κεχάρηντο δὲ θυμῷ, « Ὅμ. Ὕμν. » Χαρείη δέ τε φρένα μήτηρ, « Ἰλ. Ζ. (καὶ ὡς ἐπιβ.) » Ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην, « Γρφ. (καὶ δοτ. προθετ. αἰτιολογ.) » Γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης, « Θκρ. (καὶ συχνότ. ἐλλ.) » Κεχαρηότα νίκῃ, « Ὅμ. » Χαίρουσιν ἀνέρες ἄγρῃ, « Ὀδ. Χ. » Χαίρει τῷ δώρῳ καὶ τέρπεται, « Ἠσ. » Οὐδενὶ οὕτω χαίρεις, ὡς φίλος ἀγαθοῖς « Ξεν. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Χαίρει ὑφάμμοις χωρίοις, « Θκρ. ἀγαπᾷ (εὐδοκιμεῖ, τελεσφορεῖ εἰς) τοὺς ἀμμώδεις τόπους. (ἢ σπν. αἰτ.) » Τὸ ταὐτὰ λυπεῖσθαι καὶ ταὐτὰ χαίρειν τοῖς πολλοῖς, « Δμ. » Τοὺς εὐσεβεῖς θεοὶ θνήσκοντας οὐ χαίρουσιν, « Εὐρ. » Χαίρειν τἄλλʼ ἐγὼ σʼ ἐφίεμαι, « Σοφ., ἐπιθυμῶ νὰ μένῃς εὐχαριστημένος (εἶμαι ἕτοιμος νὰ σὲ ὑπακούσω) καθʼ ὅλα τὰ ἄλλα (ἀλλὰ) μόνον αὐτὸ δὲν γίνεται! (καὶ γεν. σπντt.) » Κεχαρημένη εὐνᾶς, « Θκρ. (καὶ μτχ.) » Χαίρω ἀκούων, « Ἰλ. Τ., ἀκούω μὲ χαράν μου. (καὶ κατʼ ἄλλ. ἐκδχ.) » Τρόποισι τοιούτοισι χρεώμενοι οἱ Ἕλληνες χαίρουσι, « Ἡρ., συνειθίζουν. » Εἴτε κάκαβόν τινες χαίρουσιν ὀνομάζοντες, εἴτε σίττυβον, « (Ἀντφ. παρʼ) Ἀθ. » Ἢ ὅ,τι δήποτε καὶ χαίρεις ὀνομαζόμενος, « Δ. Κασσ., εὐχαριστεῖσαι νὰ σὲ ὀνομάζουν, (παρβλ. Φιλέω). ||. (ἰδιαιτ. φρσ.) » Οὔ τινʼ ὀΐω Τρώων χαιρήσειν, ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ, « Ἰλ. Φ., δὲν θὰ χαρῇ, δὲν θὰ εὐχαριστηθῇ, (δηλ.) θὰ λυπηθῇ, θὰ τὸ μετανοήσῃ. » Εἰ χαίρων ἀπαλλάξει, « Δμ., ἂν ἀποφύγῃ τὴν τιμωρίαν, ἂν μείνῃ ἀτιμώρητος. » Σὺ δή με ταῦτα;... ἀλλʼ οὔ τι χαίρων αὐτʼ ἐρεῖς, « Ἀρςφ., (κοιν.) δὲν θὰ σʼ ἀφήσω νὰ γηορτάσῃς! ||· (τὸ πρς.) Χαῖρε (καὶ πλθ.) Χαίρετε (καὶ τὸ ἀπαρ.) Χαίρειν (ἐνν. λέγω σοι)! « (εἶδος χαιρετισμοῦ ἢ ἀποχαιρετισμοῦ), καλημέρα! ὥρα καλή! ἔχε ὑγείαν! καλορρίζικος! κτλ. » Ἀλλʼ εἰ μὲν Σύρος ἐσσί, Σαλάμ. . εἰ δʼ Ἕλλην, χαῖρε· τὸ δʼ αὐτὸ φράσον, « Ἐπγρ. » Τὸν Ἴωνα χαίρειν!, « Πλάτ., καλὴ μέρα τὸν . . . (καὶ εἰς τὰς ἐπιστολ.)

» Ξενοφῶν Γρύλλῳ χαίρειν! « » Χαίρειν προσειπών τινά, « Ξεν. » Οὖλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε, « Ὀδ. Ω. » Χαῖρε, γύναι, φιλότητι, « Ὀδ. Λ., σὲ καλὸν νὰ σοῦ γένῃ! » Εἴτε δὲ ἄνθρωπος, εἴτε δαίμων τις ἐστιν οὗτος ὁ Ζάμολξις, χαιρέτω, « Ἡρ., ἀδιάφορον ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσίν μας. » Χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος! « Ἐπγρ. (καὶ κατʼ εὐφημισμὸν) » Χαιρέτω! ἀντὶ Ἐῤῥέτω! ἂς ʼπάγῃ ʼστὸ καλὸν (δηλ. ʼςανάθεμα, εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ κτλ)! ἂς ʼπάγῃ νὰ χαθῇ! » Χαιρέτω ὅστις τοῖος! « Θκρ. (ὅθ. ||. » Χαίρειν ἐᾷν (ἢ) λέγειν (ἢ) κελεύειν (ἢ) » Μακρὰ (» Πολλὰ) χαίρειν εἰπεῖν (ἢ) φράσαι τινὶ ἤ τινα, « Αξ., παραιτεῖν ὅλως διόλου, ἀφήνειν κατὰ μέρος, περιφρονεῖν, ἀδιαφορεῖν. » Ἔα χαίρειν, εἴτε... εἴτε..., « Πλάτ., μὴ σε μέλῃ! ||. » Τὸ χαίρειν (ἢ) » Τὸ χαῖρον, « Αξ., ἀντὶ Ἡ χαρά.

Χαιτάεις, εσσα, εν, Δ. ἀντὶ Χαιτήεις.

Χαίτη (ἡ). αἱ περὶ τὸν λαιμὸν τοῦ ἵππȣ καὶ (μτγν.) τοῦ λέοντος κρεμάμεναι μακραὶ τρίχες· (ἐπὶ ἀνθρ.) μακρυὰ μαλλιά, Κόμη· (μτνμ. ἐπὶ δένδρ.) τὰ φύλλα, (Γαλλ.) le feuillage.

Χαιτήεις, εσσα, εν, Π. ὁ ἔχων χαίτην (μακρυὰ χυτὰ μαλλιὰ ἢ μακρὰς τρίχας [καὶ ἐπὶ δένδρ.] μακρά, κρεμαστὰ φύλλα).

;Χαιτόεις, εσσα, εν, Π. ἀμφ. ἀντὶ Χαιτήεις.

Χαίτωμα (τό), = Χαίτη.

Χαλὰ (ἁ), Δ. ἀντὶ Χηλή.

Χάλαζα [χαλάω], ης (ἡ). χαλάζι. » Ἐπῶν χάλαζα, « Ἀρςφ., σωρεία· (μτνμ.) διαφανές τι μικρὸν ἐξάνθημα τοῦ δέρματος καὶ ἰδιαιτ. τῶν βλεφάρων, (ἄλλ.) Χαλάζιον. 3) νόσος τις (θρόμβοι σχηματιζόμενοι ἐντὸς τοῦ κρέατος) τῶν χοίρων. 4) εἶδος ῥόζου εἰς τὸ ἐλεφαντοκόκκαλον. 5) ὁ σπόρος τοῦ αὐγοῦ.

Χαλαζαῖος, α, ον. Π. χαλάζῃ ὅμοιος. » Φηγὸς —, « Ὀρφ., φορτωμένη (ῥίπτουσα ὡς ἂν χαλάζι τὰ) βαλανίδια.

Χαλαζάω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥίπτω (ἢ Πίπτω ὡς ἂν) χαλάζι· (μτνμ. ἐπὶ χοίρων) ἔχω τὸ λεγόμενον πάθος χάλαζαν.

Χαλαζεπής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ῥίπτων λόγους (ἔπη) ὡς χάλαζαν, κακολόγος, λοίδορος.

Χαλαζήεις, εσσα, εν, Π. χαλάζῃ ὅμοιος, ἀλλεπάλληλος ἢ ψυχρὸς ʼσὰν τὸ χαλάζι. » Φόνος —, « Πίνδ., ὅπου οἱ ἄνθρωποι πίπτουν ʼσὰν τὸ χ. » Σκορπίος —, « Νίκ., τοῦ ὁπ. τὸ κέντημα προξενεῖ ῥῖγος.

Χαλαζιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω εἰς τὰ βλέφαρά μου ἐξανθήματα, τὰ λεγόμενα χαλάζια.

Χαλάζιον (τό), εἶδος χοιραδώδους ἐξανθήματος σχηματιζομένου κυρίως περὶ τὰ βλέφαρα.

Χαλαζίτης, ου (ὁ) καὶ Χαλαζῖτις, ιδος (ἡ). χαλάζῃ ὅμοιος. » Λίθος —, « Γεωπ.

Χαλαζοβολέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ῥίπτω χαλάζι, [ἐκ τοῦ

Χαλαζοβόλος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ ῥίπτων (ἢ προπαροξ. κτυπημένος ἀπὸ) χάλαζαν.

Χαλαζοκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ (Χαλνῶ, Ἀφανίζω) μὲ χαλάζι.

Χαλαζοκοπία (ἡ). κτύπημα μὲ τὸ χαλάζι, χαλάζωμα.

Χαλαζοφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ διωρισμένος νὰ παρατηρῇ πότε ἔρχεται χαλάζι ἵνα λάβουν οἱ γεωργοὶ προφυλακτικὰ μέτρα.

Χαλαζόομαι - οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. (ἐπὶ χοίρ.) Ὑποπίπτω εἰς τὸ πάθος τῆς χαλάζης.

Χαλαζώδης, εος (ὁ, ἡ). χαλάζῃ ὅμοιος (τὸ εἶδος). (ἐπὶ χοίρ.) ἔχων τὸ λεγόμενον πάθος χάλαζαν.

Χαλάζωσις, εως (ἡ). ἡ τῶν λεγομένων χαλαζίων ἔκφυσις περὶ τὰ βλέφαρα.

Χαλαίνω, Π. ἀντὶ Χαλάω.

Χαλαίπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. [χαλάω, ποῦς]. χωλὸς (τοὺς πόδας).

Χαλαῖς, Δ. ἀντὶ Χηλαῖς, δοτ. πλθ. τοῦ Χηλή.

Χαλαίρυπος (ὁ), [χαλάω, ῥῦπος]. νιτρόνερον διὰ πλύσιμον ῥούχων, (καθὼς τῶρα τὸ) σαπουνόνερον ἢ στακτόνερον.

Χαλάνδρα, ας (ἡ), = Κάλανδρα.

Χαλάξαις, Π. Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Χαλάσας, ἀόρ. άʹ. τῆς μτχ. τοῦ Χαλάω.

Χαλαργός (ὁ, ἡ), Δ. Π. ἀντὶ Χηλαργός.

Χαλαρὸς [χαλάω], ά, όν. Ὄχι τεντωμένος, (κοιν. εἰς τὴν Πελοπόνν.) ʼντοτός· (μτνμ.) χαῦνος, ἄτονος, ἐκλελυμένος. » Ἁρμονία —, « ἡ μὴ σύντονος.

Χαλαρότης (ἡ). ἡ κατάστασις τοῦ χαλαροῦ, χαυνότης, ἔκλυσις.

Χαλαρῶς, ἐπίρ. Χαλαρά, χωρὶς τόνον.

Χάλασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χαλάω, χαμήλωμα· ξετέντωμα, (Τȣρκβαρβ.) ʼμπολίκευμα· ἄνοιγμα τῶν πόρων· ἐξάρθρωμα· (μτνμ.) ἔκλυσις, ἀτόνισμα, χαύνωσις.

Χάλασμα (τό). πρᾶγμα ξετεντωμένον, ὕφασμα ξεφτισμένον, ξαντόν· μέλος ἀτονισμένον ἢ ἐξαρθρωμένον, κτλ.

Χαλασμός (ὁ), = Χάλασις, ξετέντωμα· ξεκλείδωμα (ἁρμοῦ), ἐξάρθρωσις, κτλ.

Χαλαστήριος (ὁ, ἡ). ὁ χρησιμεύων πρὸς χάλασιν (χαμήλωσιν κτλ.). » Χαλαςήρια (ἐνν. σχοινία), « διὰ τῶν ὁπ. καταβιβάζεται ἡ καταῤῥακτὴ θύρα ἢ γέφυρα.

Χαλαστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ χαλᾶν (ξετεντόνειν, μπολικαίνειν κτλ.)· (ἰατρ.) μαλακτικός.

Χαλαστὸς [χαλάω], ή, όν. Ξετεντωμένος ἢ Δυνάμενος νὰ ξετεντωθῇ (νὰ ξεσφιχθῇ κτλ.) ||. (οὐσ.) » Χαλαστὸν, « Γρφ., ἡ ἁλυσίδα.

Χαλαστραῖον (τό), (ἐνν. νίτρον), εἶδ. νίτρου (λατρόνι) τὸ ὁπ. ἐσυνάζετο εἰς τὴν Χαλάστραν λίμνην καὶ πόλιν τῆς Μακεδ. καὶ ἐχρησίμευεν εἰς πλύσιμον τῶν ῥούχων καθὼς τῶρα τὸ σαποῦνι καὶ ἡ λεσσίβα.

Χαλατονέω-ῶ, Μ. ήσω. Χαλῶ (Παραλύω) τὸν τόνον, ἐκλύω, ξετεντόνω.

Χαλάω-ῶ, Μ. άσω (πθ. πρκ. Κεχάλασμαι). Ξετεντόνω, χαλαρόνω· χαμηλόνω, καταιβάζω· (μτφορ.) χαυνόνω, παραλύω, μετριάζω, καταπραΰνω. ||. (ἀμτβτ.) ξετεντόνομαι, (Τουρκβαρβ.) μπολικαίνω· καταπέφτω· (μτφορ.) ὑπείκω, ὑποχωρῶ· καταπραΰνομαι, μετριάζω, συγκαταβαίνω. » Τόξα χαλάσασα, « Ὅμ. Ὕμν. » Πτερὰ χαλᾶν, « Ὀππ., Πίνδ. » Χαλᾶτε κλῇθρα, « Εὐρ., ἀνοίξατε τὰ θυρόφυλλα. » Χαλινὰ χαλᾶν, « Αξ., ἀφίνειν ἄνετα. » Χάλα τὸν ἀσκὸν, « Εὐρ., ξέσφιξέ τον, ἄφες τον νὰ τρέξῃ. » Χαλᾶν τὸ μέτωπον, « Ἀρςφ., ξεσουφρόνειν, ἱλαρύνεσθαι, (Γαλλ.) se dérider. » Τὴν ὀργὴν —, « αὐτ. » Χαλάσαντες τὸ δίκτυον, « Γρφ., καταιβάσαντές το εἰς τὴν θάλασσαν, (κοιν.) βολάξαντες. » Καθῆκαν διὰ τοῦ τείχους χαλάσαντες ἐν σπυρίδι, « αὐτ., μὲ καταίβασαν. » Ἡ κοιλίη ὑγρὰ χαλᾷ, « Ἱππκρ., ἐβγάζει, καταιβάζει. (καὶ ἀπολ.) » Φάρμακα χαλᾶν δυνάμενα, « Γαλ., μαλακτικά. (ἢ γεν. προθετ. ἐκ δʹ.) » Χαλᾶν τινὰ ἐκ δεσμῶν, « Αἰσχλ., λύειν. » Χαλᾶτε πᾶν κάλυμμʼ ἀπʼ ὀφθαλμῶν, « Σοφ., σηκώσατε, ἀφαιρέσατε. (καὶ μτνμ.) » Οὐδὲν χαλᾶν τῆς ἐξουσίας, « Πλ., συγκαταβαίνειν ἐπὶ τὸ μετριώτερον. (καὶ ἐλλ. ἢ ἀμτβτ.) » Νῦν ὅτε χαλᾷς, « Σοφ., ἐκάθισες νὰ ἀναπαυθῇς. » Χαλῶσαι πύλαι, « Ξεν., ʼμισοανοιγμέναι. (ἢ μτφορ.) » Τοῦ δεινοῦ χαλάσαντος, « Φίλ., λωφήσαντος, μετριάσαντος. (ἢ γεν. ἐλλ.) » Χαλᾶν τῆς ὀργῆς, « Ἀρςφ. (καὶ δοτ. περιπ.) » Χάλα τοκεῦσιν, « Εὐρ., φέρου συγκαταβατικώτερον, μὴ χαλέπαινε. (ἢ πθ.) » Χορδὴ κεχαλασμένη, « Γργ. » Κεχαλασμένοι μέχρι πεδίλων πέπλοι, « Ἐπγρ., = Ποδήρεις. » Σίδηρος πυρὶ χαλασθείς, « Πλ., μαλαχθείς. » Χαλωμένου τοῦ κλῄθρου, « Αχ. » Γῆ χαλωμένη, « Θφρ., κατακαθίζουσα. » Ὕδωρ εἰς φρέαρ χαλώμενον, « Ἀλ. Ἀφρ., = Συλλειβόμενον (;).

Χαλβάνη (ἡ), εἶδ. ἰατρικοῦ κόμμεως ἐκρέοντος ἀπό τινος σκιαδηφόρου φυτοῦ τῆς Συρίας, (Τουρκ.) κασνί.

Χαλβανίς, ίδος (ἡ), Π. ἡ τῆς χαλβάνης. » Ῥίζα —, « Νικ.

Χαλδαῖος (ὁ), ὁ ἐκ τῆς Χαλδαίας· (συνκδχ.) μάγος, ἀστρολόγος.

Χαλεπαίνω, Μ. ανῶ. Γίνομαι χαλεπός, κακιόνω, μαλόνω, (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) ὀργίζομαι (θυμόνω) κατά τινος. ||. (πθ.) θυμόνει τις ἐναντίον μου. » Ἐγὼ δʼ ἦρχον χαλπαίνων, « Ὅμ. » Ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ, « αὐτ. » Ὁπόσα ἂν ὁ ἵππος φοβῆται, οὐ χαλεπαίνοντα δεῖ, ἀλλὰ πραΰνοντα διδάσκειν, ὅτι οὐ δεινά ἐστι, « Ξεν. (καὶ δοτ. προθετ.) » Οὐκ ἄν τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ.. χαλεπαίνοι, « Ὀδ. Σ. (ἢ αἰτ.) » Πρὸς τὰ παρόντα χαλεπαίνοντας, « Θκ. (καὶ ἐλλ.) » Κάρτα ἐχαλέπαινε τῷ ποταμῷ ὁ Κῦρος ὑβρίσαντι, « Ἡρ. (καὶ κατὰ πθ. σχημ.) » Κἀκεῖνος αὐτῷ ἐχαλεπάνθη, « Ξεν. (ἢ ἐπὶ ἀψύχ.) » Ἄνεμος, ὅς τε μάλιστα βρέμεται χαλεπαίνων, « Ἰλ. Ξ. » Ὥρη χειμερίη μάλα χαλεπαίνει, « Ὀδ. Ε. (ἢ πθ.) » Ἐλεεῖσθαι ὑπʼ αὐτῶν μᾶλλον ἢ χαλεπαίνεσθαι προσῆκε, « Πλάτ.

Χαλεπήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. φύσει χαλεπός.

Χαλεπὸς [χαλέπτω], ή, όν. Δεινός, φοβερός· βαρύς· δύσκολος· ἄγριος, (ἐπὶ ἀνθρ.) διεστραμμένος· δύστροπος· (ἐν γέν.) κα-

κός.) « Δεσμός (« Κεραυνός, « Μῦθος, « Νόσος, « Γῆρας, Πρόσωπον κτλ.)—, « Ὅμ., Ἡσ., Θκρ. « Χαλεπὸς ὁ πατὴρ μευ, « Θκρ. « Χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίης, « αὐτ. « Τοὺς κύνας τοὺς χαλεποὺς τὰς μὲν ἡμέρας διδέασι, τὰς δὲ νύκτας ἀφιᾶσι, « Ξεν. « Χαλεπὸς λαβεῖν (εὑρεῖν, ὁραθῆναι), « Αρ., Ξεν. Ἀλ. Ἀφρ. « Χαλεπὸς εἰς πίστιν, « Συν., δύσκολος νὰ πιστευθῇ, ἀπίθανος. « Χαλεπὸν εἰπεῖν, « Αρ., δυσάρεστον ἢ δύσκολον. « Χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, « Πιττ. « Χαλεπὸν ἑτέρου νόον ἔμμεναι ἀνδρός, « Θκρ. « Χαλεπὸν ἐρυκακέειν ἕνα πολλούς, « Ὀδ. Κ. « Χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν, « Ἀρστ. « Τὰ χαλεπά, « Ισκρ., τὰ δεινά, αἱ συμφοραί, οἱ κίνδυνοι, αἱ κακοπάθειαι.

Χαλεπότης (ἡ), ἡ ἰδιότης (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ χαλεποῦ, σκληρότης, αὐστηρότης, ἀγριότης, ὀργιλότης, δυσφορία· δυσκολία. « Ἡ χαλεπότης τῶν τοῦ δράκοντος νόμων, « Ἀρστ.

Χαλέπτω [χόλος;], Μ. ψω (ἀόρ. πθ. ἐχαλέφθην), Π. πλήττω (κυρ. ἢ μτφορ.), προσβάλλω, βλάπτω, ἐνοχλῶ· κακοποιῶ· κατατρέχω· ὀργίζω, ἐρεθίζω· (σπν.) δυσκολεύω (« Χρυσὲ πάντα χαλέπτων, « Φωκυλ.) (πθ. καὶ σπν. ἀμτβτ. μὲ δοτ. ἢ μσ.) ὀργίζομαι κατά τινος, θυμόνω, χαλεπαίνω. « Τίπτε τόσον θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπτεις; « Βίων.

Χαλεπῶς (τὸ παραθτ. -ώτερον, -ώτατα), ἐπίρ. Μὲ χαλεπὸν (ἄγριον, δύσκολον κτλ.) τρόπον, σκληρῶς· ἀποτόμως· βαρέως, ἐπικινδύνως κτλ. « Νὺξ χαλεπῶς (λέγει ὁ ἁλιεὺς πρὸς ἀγκιστρευόμενον ἰχθὺν), « Θκρ. « Χαλεπῶς ἔχω, « Αξ., εἶμαι δύσκολος ἢ εἰς κακὴν κατάστασιν (κοιν. βαρειά). (μὲ δοτ. ἢ προθετ. αἰτ.) « Χαλεπῶς (καὶ συγκρ. « Χαλεπώτερον) ἔχω τινὶ ἢ πρός τινα, « Αξ., = Χαλεπαίνω.

Χαλίκραιος, α, ον καὶ

Χαλίκρατος (ὁ, ἡ), Π. [χάλις, κεράννυμι], ἀντὶ Ἄκρατος, ἀνέρωτος, ἄδολος.

Χαλίκρητος (ὁ, ἡ), Ἰων. ἀντὶ Χαλίκρατος.

Χαλικρότερος, η, ον, Π. (κατὰ συγκ.) ἀντὶ Χαλικρατότερος, συγκρ. τοῦ Χαλίκρατος.

Χαλικώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ χάλικας ἢ συγκείμενος ἀπὸ χάλικας (λιθαράκια).

Χάλικωμα (τὸ). (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ μεταξὺ τῶν λίθων τοῦ τοίχου παρεμβαλλόμενα χάλικα.

†Χαλιμάζω, Μ. άσω. Πλάττω (Φέρομαι) ὡς

†Χαλιμάς, άδος καὶ

†Χαλίμη (ἡ), = Βάκχη, Μαινάς· (ἐν γέν.) πόρνη, [ὡς θηλ. τοῦ

†Χάλιμος (ὁ), Γλσ. [χάλις;]. μέθυσος· (ἐν γέν.) ἀχρεῖος, κατεργάρης, (ὅθ. κατὰ τὸν Ἡσύχ.) = Φάρμακος.

Χαλινὰ (τὰ), πλθ. καθ' ἑτερογέν. τοῦ Χαλινός.

Χαλιναγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄγω (Ὁδηγῶ) διὰ τοῦ χαλινοῦ· (μτνμ. ἐν γέν.) διοικῶ· μετριάζω, κατευνάζω.

Χαλινίτης, ου (ὁ) καὶ Χαλινῖτις, ιδος (ἡ). ὁ κρατῶν χαλινὸν ἢ διευθύνων διὰ τοῦ χαλινοῦ.

Χαλινοποιητική (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ χαλινοποιοῦ.

Χαλινοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων χαλινούς.

Χαλινός (ὁ), (τὸ πλθ. Χαλινοὶ καὶ [καθ' ἑτερογέν.] Χαλινά), [χαλάω;]. τὸ χαλινάρι (Τουρκ. γκέμι) τοῦ ἀλόγου· (μτνμ.) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ κρατῇ (καὶ μτφορ. νὰ μετριάζῃ) τὴν ὁρμήν τινος. « Ψυχῆς μέγας χαλινὸς ἀνθρώποις ὁ νοῦς, « Γνμ. ‖ (πλθ.) αἱ ἑκατέρωθεν γωνίαι τοῦ στόματος τῶν ἵππων (ὅπου ἐφαρμόζεται ὁ χαλινός) καὶ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ 2) τὰ φαρμακερὰ ὀδόντια τοῦ ὄφεως (κείμενα εἰς τοῦτο τὸ μέρος τοῦ στόματος).

Χαλινουργός (ὁ), = Χαλινοποιός.

Χαλινοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (μασῶν) τὸν χαλινόν.

Χαλινόω-ῶ, Μ. ώσω. Βάλλω χαλινόν, χαλιναρόνω· (μτφορ.) χαλιναγωγῶ, περιορίζω.

Χαλίνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., χαλίνωμα (κυρ. καὶ μτφορ.).

Χαλινωτήριον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.), τὰ χαλινάρια. (μτνμ.) « Νεῶν —, « Εὐρ. Ὀρ., τὰ παλαμάρια τοῦ πλοίου, τὰ παράγγεια.

Χάλιξ [χαλάω;], ικος (ὁ καὶ ἡ). χαλίκι, λιθαράκι (ὅπου βάλλεται ἀνάμεσα τῶν λίθων τοίχου), πετροκόμματον· ἀσβεστόπετρα.

Χάλις, ιος (ὁ), Π. [χαλάω]. (ἐπιθετ.) ὁ Βάκχος· (συνκδχ.) ὁ ἄκρατος (οἶνος)· (ἐνίοτε) ἀντὶ Χαλίφρων.

Χαλιφρονέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. εἶμαι χαλίφρων (ἀνόητος).

Χαλιφροσύνη (ἡ), Π. μωρία, ἀφροσύνη, [ἐκ τοῦ

Χαλίφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [χαλάω, φρήν], μωρός, ἀνόητος, ἐλαφρόγνωμος· (ἐνίοτε) ἀψήφιστος, ἀπερίσκεπτος.

Χαλκανθές, έος (τὸ) καὶ

Χαλκάνθη (ἡ) καὶ

Χάλκανθον (τὸ). τὸ διάλυμα τοῦ θειϊκοῦ ὀξέως (τῆς χαλκίτιδος στυπτηρίας) μὲ τὸ ὁπ. ἔβαπτον τὰ ὑποδήματα καὶ κατεσκεύαζον μελάνην, (κοιν.) καλακάνι, (καὶ Τουρκ.) καρὰ-μπογιά, [ἄλλο εἶναι τὸ χαλκοῦ ἄνθος].

Χαλκανθώδης, εος (ὁ, ἡ). χαλκάνθῳ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Χαλκάρματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (ἐποχούμενος εἰς) χάλκινον ἅρμα.

Χαλκάσπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (ἁρματωμένος μὲ) χαλκὴν ἀσπίδα.

Χαλκέγχης, εος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν (ἁρματωμένος) μὲ χαλκοῦν ἔγχος (κοντάρι).

Χαλκεία (ἡ), ἡ πρᾶξις τοῦ χαλκεύειν, τὸ ἔργον (ἡ τέχνη) τοῦ χαλκέως.

Χαλκεῖον (τὸ), ἐργαστήριον χαλκέως, χαλκουργεῖον. 2) χαλκοῦν ἀγγεῖον, χάλκωμα, (ἰδιαιτ.) λεβέτι ὅπου ἐζέσταιναν νερόν, ἢ (πλάκα χαλκοῦ στιλβωμένη ὡς) καθρέπτης. 3) (εἰς τὰς Ἀθ.) Χαλκεῖα (ἑνν. ἱερά), τὰ τελούμενα εἰς τιμὴν τοῦ Ἡφαίστου.

Χάλκειος, α, ον, Π. ἀντὶ Χάλκεος. ‖ (οὐσ. ἀρσ.) εἶδ. φυτοῦ ἀκανθ. (χαϊδουράγκαθον).

Χαλκέλατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χαλκήλατος.

Χαλκεμβολάς, άδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Χαλκέμβολος (ὁ, ἡ). (κυρ. ναῦς) ἡ ἔχουσα (ἁρματωμένη μὲ) χαλκοῦν ἔμβολον (ἴδε τὴν λέξιν).

†Χαλκένδυτος (ὁ, ἡ), Σχλ. ἐνδυμένος (Τουρκ. καπλαδισμένος) μὲ χαλκόν.

Χαλκέντερος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χάλκινα ἐντερα, (συνκδχ.) ἀκούραστος.

Χαλκεντής, έος (ὁ, ἡ), Π. [χ. ἔντεα] ὁ φορῶν (ἁρματωμένος μὲ) χάλκινα ἢ σιδηρᾶ ὅπλα.

Χαλκεόγομφος (ὁ, ἡ), Π. συνηρμοσμένος μὲ χαλκοῦς γόμφους (σιδηρᾶ καρφιά).

Χαλκοθέμεθλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων (θεμελιωμένος εἰς) χάλκινα θεμέλια, στερεός, ἀκλόνητος.

Χαλκεόθυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκῆν (γενναίαν, ἀτρόμητον) ψυχήν, μεγαλόψυχος, Κρατερόθυμος.

Χαλκεοθώρηξ, ηκος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χαλκοθώραξ.

Χαλκεοκάρδιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χαλκίνην (σιδηρᾶν) καρδίαν, ὑπομονετικός, ἀπτόητος, γενναιόκαρδος.

†Χαλκεόμιτος (ὁ, ἡ), [χ. μίτος], κατεσκευασμένος ἀπὸ σιδηρᾶν ἢ χαλκωματένιαν κλωστὴν (σύρμα).

Χαλκεομίτρας, α καὶ (Ἰων.) Χαλκεομίτρης, εω (ὁ), Π. ἀντὶ Χαλκόμιτρος.

;Χαλκεομίτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀμφ. ἀντὶ Χαλκεομίτρης.

Χαλκεόνωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χαλκόνωτος.

Χαλκεόπεζος (ὁ, ἡ), Π. [χ. πέζα]. ὁ ἔχων χαλκοῦς πόδας.

Χαλκεόπλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) χαλκᾶ ἢ σιδηρᾶ ὅπλα.

Χάλκεος-οῦς, έη-ῆ, εον-οῦν. Ὁ ἐκ χαλκοῦ, χάλκινος, χαλκωματένιος· (ἐνίοτε) σιδηρένιος ἢ (ἁπλ.) μετάλλινος· (συνκδχ. καὶ τρπ.) βαρύς, σκληρός, στερεός, ἀκούραστος κτλ. « Χαλκοῦν ἱστάναι τινά, « Δμ., τοῦ στήνειν ἀνδριάντα ἐκ χαλκοῦ. « Χάλκεος Ἄρης, « Ὅμ., ὁ σκληρὸς ἢ χαλκεόπλος. « Χάλκ. ὄψ, « αὐτ., ἡ Στεντόρειος. « Ὕπνος —, « αὐτ., ὁ ἀξύπνητος.

Χαλκολογέω, Μ. ήσω. Συλλέγω χαλκοῦς (νομίσματα, χρήματα), ἀργυρολογῶ, (Λυδὸς ἐν τῷ Περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Γ. 37).

Χαλκοτέχνης, ου (ὁ), Π. ὁ δουλεύων ἐντέχνως τὸν χαλκόν, χαλκουργὸς τὴν τέχνην.

Χαλκόφωνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χάλκεον (λαμπρὰν ἢ [ἄλλ.] ἄρρηκτον, ἀκούραστον) φωνήν, μεγαλόφωνος.

Χάλκευμα (τὸ). τὸ ἐκ τοῦ χαλκοῦ δημιούργημα (σκεῦος, ὅπλον κτλ.), χάλκωμα.

Χαλκεύς, έως (ὁ). ὁ δουλεύων τὸν χαλκὸν (καὶ ἐν γέν. κάθε μέταλλον), χαλκηᾶς, χαλκωματᾶς, σιδηρουργός· (ἐν γέν.) μεταλλουργός· (Π. μὲ γεν.) δημιουργός τινος. « Ἐπέων —, « Ἐπγρ. 2) εἶδ. ἰχθ. θαλασσ., (Γαλλ.) dorée.

Χαλκευτήριον (τό). ἐργαστήριον χαλκέως, χαλκουργεῖον, σιδηρουργεῖον κτλ.

Χαλκεύ-ης, ου (ὁ), = Χαλκεύς.

Χαλκευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ χαλκεύειν, χαλκευτοῦ ἴδιος. « Χαλκευτικὴ (ἑνν. τέχνη), « ἡ χαλκουργική.

Χαλκεύω, Μ. εύσω. Ἐργάζομαι (Δουλεύω) τὸν χαλκὸν καὶ ἄλλα μέταλλα· (μτβτ.) κατασκευάζω ἐκ χαλκοῦ ἢ σιδήρου· (ἐν γέν. καὶ μτφορ.) φθειάνω, κατορθόνω, (Γαλλ.) forger.

Χαλκεών, ῶνος (ὁ), = Χαλκουργεῖον.

Χαλκῆ (ἡ), θηλ. τοῦ Χαλκοῦς.

†Χάλκη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Κάλχη.

†Χαλκηδών, όνος (ἡ). Γρφ. εἶδ. πολυτ. λίθου, (Γαλλ.) chalcédoine.

Χαλκήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Χάλκεος. ‖ (οὐσ.) Χαλκήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Χαλκεῖον.

Χαλκήλατος (ὁ, ἡ), [χ. ἐλαύνω]. ὁ ἐκ χαλκοῦ σφυρήλατος, (ἐν γέν.) χάλκινος.

Χαλκήρης [χ. †ἄρω], εος (ὁ, ἡ), Π. χαλκένδυτος, χάλκινος.

†Χαλκιδεύομαι, Μ. εύσομαι καὶ

†Χαλκιδίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τοὺς Χαλκιδεῖς (διαβεβλημένους ἐπ' ἀσελγείᾳ καὶ φιλαργυρίᾳ).

Χαλκίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χαλκίον.

Χαλκιδῖτις [χαλκίδιον], ιδος (ἡ). πόρνη εὐτελὴς (κοιν. δυὸ λεπτῶν), (Λτ.) quadrantaria.

Χαλκίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω τὸν χαλκόν, ἔχω τὸ χρῶμα ἢ τὸν ἦχον τοῦ χ. 2) Γλσ. παίζω τὴν λεγομένην χαλκίνδα παιδιάν.

;Χάλκιμον (τὸ), εἶδος ἄνθους καὶ φυτοῦ (ἄλλ.) Κάλχη.

†Χαλκίναος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Χαλκίοικος.

Χαλκίνδα, ἐπίρ. (ὡς ἄνομα), εἶδ. παιδιᾶς συνισταμένης εἰς τὸ νὰ σταματήσῃ τις ὄρθιον μὲ τὸ δάκτυλόν του περιστρεφόμενον χαλκοῦν νόμισμα πρὶν πέσῃ, (ἄλλ.) Χαλκισμός.

Χαλκίοικος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν (ἱδρυμένος) εἰς χαλκοῦν ναὸν (σηκόν, [Γαλλ.] niche), (ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Σπάρτῃ).

Χαλκίον (τὸ). χάλκινον σκεῦος ἢ νόμισμα, λεπτόν. « Χρώμεθα πονηροῖς χαλκίοις, κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι, « Ἀρστφ.

Χαλκίς, ίδος (ἡ). εἶδος πτηνοῦ σαρκοφάγου (μὲ χαλκόχροα πτερά), (κοιν.) χαλκοκουρούνα. « Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν, « Ἰλ. Ξ. (κατὰ τὸν Σχλ.) « Ἔστι δὲ μέλας, χαλκίζων τὴν χρόαν, καὶ μέγεθος ὅσον ἱέραξ ὁ φασσοφόνος· εὐεπίφορον δὲ εἰς ὕπνον τὸ ὄρνεον, καὶ ἀεὶ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοὺς κλάδους κρύπτει. » (Κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ Ἀρστφ.) ἡ Γλαύξ. 2) εἶδος ἰχθ. (ἐκ τοῦ γένους τῆς μαινίδος), (Γαλλ.) feinte, (καὶ εἰς τὴν Λομπαρδ.) agone. 3) εἶδος σαύρας (μὲ χαλκοειδεῖς γραμμὰς ἐπὶ τῆς ῥάχης), (ἄλλ.) Ζιγνίς, (ὅθ. εἰς τὴν Στρδ.) cicigna. 4) (εἰς τὴν Σπάρτ.) σκλάβα.

†Χαλκισμός (ὁ), Γλσ. [χαλκίζω] = Χαλκίνδα.

Χαλκίτης, ου (ὁ) καὶ Χαλκῖτις, ιδος (ὁ). ὁ περιέχων (ἢ ὅμοιος μὲ) χαλκόν. « Λίθος —, « Ἀρστ., εἶδος θειούχου ὀρυκτοῦ (μεταλλικοῦ), (ἄλλ.) Καδμεία, (Γαλλ.) colcothar. « Στυπτηρία —, « Αξ., ἡ ἀλογόπετρα, τὸ (Τουρκ.) γκιόζ-τασί.

Χαλκοαρᾶν, Δ. ἀντὶ Χαλκοαρῶν, γεν. πλθ. τοῦ

Χαλκοάρης, ου (ὁ), Δ. Π. ἀντὶ Χαλκήρης, ὡπλισμένος μὲ χαλκόν, πολεμικός.

Χαλκοβάρεια (ἡ), Π. ἰδιαιτ. θηλ. τοῦ

Χαλκοβαρής, έος (ὁ, ἡ), Π. βαρὺς ἀπὸ τὸν πολὺν χαλκόν, (ἐν γέν.) χάλκειος.

Χαλκοβατής, έος (ὁ, ἡ), Π. κτισμένος (θεμελιωμένος) εἰς χαλκᾶς βάσεις, στερεός.

Χαλκοβόας, α (ὁ), Π. = Χαλκεόφωνος.

Χαλκογένειος καὶ

Χαλκογένυς, υος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκᾶς γένυς (ὀδόντας, σιαγόνας), Χαλκόδων. « Ἄγκυρα —, « Πινδ.

Χαλκογλώχιν, ινος (ὁ, ἡ), Π. [χ. γλωχίν]. ὁ ἔχων χαλκῆν (σιδηρᾶν) ἀγκίδα.

Χαλκοδαίδαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δουλεύων ἐντέχνως τὸν χαλκόν. « Τέχνη —, « Ἐπγρ.

Χαλκοδάμας, αντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ δαμάζων (κατατρώγων) τὸν χαλκόν. « Ἀκόνα —, « Πινδ.

†Χαλκόδεσμος καὶ

Χαλκόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος μὲ χαλκὸν (Π. ἐν γέν.) χάλκινος. « Κοτύλη —, « (Αἰσχλ. παρ') Ἀθ.

†Χαλκόδους καὶ

†Χαλκόδων, οντος (ὁ, ἡ), = Χαλκώδων.

Χαλκοειδής, έος (ὁ, ἡ). χαλκῷ ὅμοιος τὸ εἶδος.

Χαλκοθήκη (ἡ). θήκη (ἀρμάρι) διὰ τὰ χαλκώματα.

Χαλκόθροος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χαλκόφωνος.

Χαλκοθώραξ, ακος καὶ Ἰων.

Χαλκοθώρηξ, ηκος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (ὡπλισμένος μὲ) χαλκοῦν θώρακα.

;Χαλκοκέραυνος (ὁ, ἡ), Π. παράδοξον καὶ ἀνεξήγητον ἐπίθετον λίμνης, (κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Herm. Χαλκομάραυγος).

Χαλκοκνήμις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν χαλκᾶς κνημῖδας.

Χαλκοκόλλητος (ὁ, ἡ). κολλημένος ἢ καπλαδισμένος μὲ χαλκόν.

Χαλκοκορυστής, οῦ (ὁ), Π. [χ. κορύσσω]. ὡπλισμένος μὲ χαλκόν.

Χαλκόκρανος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν χαλκοῦν κράνος (περικεφαλαίαν).

Χαλκόκρας, ατος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ

Χαλκόκρατος (ὁ, ἡ), [χ. κεράννυμι]. ἀνακατωμένος μὲ χαλκόν· (ἐπὶ νομισμ.) κίβδηλος.

Χαλκόκροτος (ὁ, ἡ). ὁ κροτῶν ὡς χαλκὸς ἢ ἀντηχῶν ἀπὸ τὸν κρότον τοῦ χαλκοῦ. « Δημήτηρ —, « Πινδ., εἰς τὰς τελετὰς τῆς ὁπ. ἐκρότουν χαλκᾶ κύμβαλα κτλ. « Ἵππος —, « Ἀρστφ., τοῦ ὁπ. κροτοῦν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους αἱ ὁπλαὶ ἢ τὰ πέταλα.

Χαλκόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = τῷ προηγ. « Κύμβαλον —, « Ἀθ.

†Χαλκολίβανον (τὸ), Γρφ. τὸ λαμπρότατον καὶ καθαρώτατον χάλκωμα, ὁ ὀρείχαλκος.

Χαλκολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαζόνω χαλκὸν (νομίσματα) ὡς

Χαλκολόγος (ὁ). ὁ συλλέγων χαλκὸν (νομίσματα), κερματιστής, σαρράφης, ἀγύρτης.

Χαλκόλοφος (ὁ, ἡ). περικεφαλαία (ἢ ὁ φορῶν περικεφαλαίαν) μὲ χαλκοῦν λόφον.

Χαλκόμιτρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν χαλκοστόλιστον μίτραν ἢ ζώνην.

Χαλκόμυια, ας (ἡ), εἶδ. μυίας χαλκόχροου, κρεατόμυγα.

Χαλκόνωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκοῦν (χαλκένδυτον) νῶτον. « Ἀσπὶς —, « Εὐρ.

Χαλκοπαγής, έος (ὁ, ἡ), Π. [χ. πήγνυμι]. κατεσκευασμένος ἐκ χαλκοῦ, χάλκινος. « Σάλπιγξ —, « Ἐπγρ.

Χαλκοπάραος (ὁ, ἡ), Δ. ἀντὶ Χαλκοπάρῃος.

Χαλκοπάρῃος καὶ Ἰων. Χαλκοπάρηος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χαλκᾶς παρειάς. « Κυνέη —, « Ὅμ.

Χαλκόπεδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκοῦν πέδον (δάπεδον, ἔδαφος), στερεός, ἀκράδαντος.

†Χαλκοπέταλος (ὁ, ἡ), σκεπασμένος μὲ φύλλα (πέταλα, πλάκας) χαλκοῦ, χαλκένδυτος.

†Χαλκοπλάστης, ου (ὁ), Γρφ. ἀντὶ Χαλκοτύπος.

Χαλκόπλευρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκᾶ πλευρά (πλαγινά).

Χαλκοπληθής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλήθων χαλκοῦ, βαρέως ὡπλισμένος (μὲ χαλκόν).

Χαλκόπληκτος (ὁ, ἡ), Π. κατεσκευασμένος ἀπὸ σφυρήλατον χάλκωμα, χαλκήλατος.

Χαλκόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκοῦς πόδας, ἀκούραστος εἰς τὸ τρέχειν (« Ἐρινύς —, « Σοφ.) ἢ καλιγωμένος (;). « Ἵππος —, « Ὅμ.

Χαλκοπρόσωπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκοῦν (δηλ. ἀδιάντροπον) πρόσωπον, ἀναίσχυντος.

Χαλκόπρωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκῆν πρώραν, Χαλκέμβολος.

†Χαλκόπτης, ου (ὁ), Ἐπγρ. ὁ δουλεύων (λυόνων, ὀπτῶν) τὸν χαλκόν, χαλκουργός.

Χαλκόπυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκῆν πυγήν, ἀκούραστος εἰς καθιστικὴν ἐργασίαν, (Γαλλ.) cul de plomb, (παρβλ. Χαλκέντερος).

Χαλκόπυλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ ἱδρυμένος εἰς ναὸν ἔχοντα χαλκᾶς πύλας. « Θεὰ —, « Εὐρ., ἡ Χαλκίοικος Ἀθηνᾶ.

Χαλκοπώγων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων πυρρὸν (χαλκόχρουν) πώγωνα, κοκκινογένης, (Λτν.) aenobarbus.

†Χαλκοπώλης, ου (ὁ), Γλσ. ὁ πωλῶν χαλκὸν ἢ χαλκώματα.

Χαλκός (ὁ), [χάλιξ], τὸ γνωστὸν μέταλλον, χάλκωμα, (Τουρκ.) μπακίρι· (καταχρ.) σίδηρον· (ἐν γέν.) μέταλλον. 2) (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ, σκεῦος ἢ ὅπλον, (ἰδιαιτ. δὲ 3) νόμισμα χάλκινον, κέρμα· (ἐν γέν.) νομίσματα, χρήματα. 4) (ἰδιωνυμ.) εἶδ. νομίσματος, (ἄλλ.) Χαλκοῦς.

Χαλκοσκελής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χαλκόπους.

Χαλκοστέρνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκοῦν στέρνον (ὡπλισμένος μὲ χαλκοῦν θώρακα).

Χαλκοστέφανος (ὁ, ἡ). ςεφανωμένος (ςολισμένος ὁλοτρόγυρα) μὲ χαλκόν.

Χαλκόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαλκοῦν ςόμα· (συνκδχ.) χαλκόφωνος. » Κώδων —, « Σοφ., ἡ σάλπιγξ.

Χαλκοτελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ τελῶν (συντελῶν, συνεισφέρων ἢ κατεργαζόμενος τὸν) χαλκόν, χαλκεύς.

Χαλκότευχος (ὁ, ἡ), [χ. τεύχω], καμωμένος (κατεσκευασμένος) ἀπὸ χάλκωμα, χάλκινος.

Χαλκοτευχής, έος (ὁ, ἡ), Π. [χ. τεῦχος]. ὡπλισμένος μὲ χαλκόν.

Χαλκότονον (τὸ), εἶδ. μηχανῆς, τῆς ὁπ. τὰ ἐλατήρια ἦσαν ἀπὸ χαλκόν.

Χαλκότοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) χαλκοῦν τόξον.

Χαλκοτόρευτος (ὁ, ἡ), [χ. τορεύω]. κατεσκευασμένος (ἐντέχνως) ἐκ χαλκοῦ, χαλκοῦς, σιδηροῦς.

Χαλκοτορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κατασκευάζω ἐκ χαλκοῦ, [ἐκ τοῦ

Χαλκότορος (ὁ, ἡ), Π. [χ. τείρω]. καμωμένος ἐκ χαλκοῦ, χαλκοτόρευτος. » Ξίφος —, « Πίνδ. 2) ὁ γενόμενος ὑπὸ χαλκοῦ ὅπλου. » Ὠτειλὴ —, « Ὀππ.

Χαλκοτυπεῖον (τὸ). ἐργαστήριον χαλκοτύπου, χαλκουργεῖον.

Χαλκοτυπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω τι ὡς χαλκοτύπος, χαλκεύω (κυρ καὶ μτνμ.).

†**Χαλκοτυπία** (ἡ), [χαλκότυπος]. πλήγωμα μὲ χάλκινον (σιδηροῦν) ὅπλον.

Χαλκοτυπικὴ (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ χαλκοτύπου.

Χαλκοτύπιον (τὸ), = Χαλκοτυπεῖον.

Χαλκοτύπος (ὁ), [χ. τύπτω]. ὁ δουλεύων (χύνων ἢ σφυρηλατῶν) τὸν χαλκόν, χαλκεύς, χαλκουργός, σιδηρουργός.

Χαλκότυπος (ὁ, ἡ), Π. = Χαλκότορος. » Ὠτειλὴ —, « Ὅμ. 2) ἐμπνευσμένος ἢ διεγειρόμενος ἀπὸ τὸν κτύπον τοῦ χαλκοῦ (τῶν κυμβάλων). » Μανία —, « Ἐπγρ., ἡ τῶν κορυβαντιώντων.

Χαλκοῦν, οὐδ. τοῦ Χαλκοῦς.

Χαλκουργεῖον (τὸ). μέρος ὅπου δουλεύεται (χύνεται κτλ.) χαλκός, χαλκεῖον, χαλκωρυχεῖον.

Χαλκουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι χαλκὸν ὡς χαλκουργός.

Χαλκούργημα (τὸ). τὸ ἐκ χαλκοῦ τεχνούργημα, ἔργον χαλκουργοῦ.

Χαλκουργία (ἡ). τὸ χαλκουργεῖν, ἡ τοῦ χαλκοῦ ἐργασία.

Χαλκουργικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν χαλκουργίαν, χαλκουργοῦ ἴδιος. » Χαλκουργική, « ἡ τέχνη τοῦ χαλκουργοῦ.

Χαλκουργός (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος (δουλεύων) τὸν χαλκόν, χαλκεύς· σιδηρουργός.

Χαλκοῦς, ῆ, οῦν, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Χάλκεος. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) εἶδ. μικροῦ χαλκίνου νομίσματος (τὸ ὄγδοον τοῦ ὀβολοῦ), χαλκοῦν λεπτὸν ἢ δίλεπτον. ‖. (οὐδ.) σκεῦος ἢ πινάκιον χαλκοῦν.

Χαλκοφάλαρος (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος μὲ χαλκᾶ στολίσματα (φάλαρα), λαμπρῶς κεκοσμημένος, χαλκοστόλιστος.

Χαλκοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων θεωρίαν (στιλπνότητα) χαλκοῦ.

Χαλκόφι, Π. ἀντὶ Χαλκοῦ ἢ Χαλκῷ.

Χαλκοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ἢ παράγων χαλκόν, χαλκοῦ περιεκτικὸς ἢ γόνιμος.

Χαλκόφωνος (ὁ, ἡ), = Χαλκόφωνος.

Χαλκοχάρμης, ου (ὁ), Π. [χ. χάρμη]. ὁ μαχόμενος μὲ χαλκᾶ ὅπλα ἢ χαίρων (ἀγαπῶν) νὰ βλέπῃ ὅπλα, φιλοπόλεμος.

Χαλκοχίτων, χίτωνος (ὁ). ὁ φορῶν χαλκοῦν χιτῶνα (θώρακα).

Χαλκόχυτος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος ἀπὸ χάλκωμα χυτόν, χυτὸς ἐκ χαλκοῦ.

Χαλκόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω (Ἐνδύω) ἢ Προσαρμόζω τι μὲ χαλκόν, κατασκευάζω ἐκ χαλκοῦ.

Χαλκώδης, εος (ὁ, ἡ). χαλκοῦς τὸ εἶδος· χάλκινος.

Χαλκώδων, οντος (ὁ), Π. ὁ ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) χαλκοῦς ὀδόντας· (ἐπὶ πλοίων) χαλκέμβολος.

Χάλκωμα (τὸ), [χαλκόω]. ὁποιονδήποτε χαλκοῦν κατασκεύασμα, χάλκινον σκεῦος, χαλκούργημα.

Χαλκωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χάλκωμα.

Χαλκώνητος (ὁ, ἡ), [χ. ὠνέομαι]. ἀγορασμένος μὲ χαλκὸν (μὲ χρήματα), ἀργυρώνητος.

Χαλκῶνυξ, υχος (ὁ, ἡ), ὁ ἔχων χαλκοῦς ὄνυχας ἢ χηλάς. » Ταῦρος —, « Σχλ. Ἀπλλν.

Χαλκωρυχεῖον (τὸ), μέρος ὅπου ἀνορύττεται χαλκός, μεταλλεῖον χαλκοῦ.

Χαλκωρυχέω-ῶ· Μ. ήσω. Δουλεύω εἰς χαλκωρυχεῖον, εἶμαι χαλκωρύχος.

Χαλκωρυχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἀνόρυξις χαλκοῦ. 2) = τῷ

Χαλκωρύχιον (τὸ), = Χαλκωρυχεῖον, [ἐκ τοῦ

Χαλκωρύχος (ὁ, ἡ), [χ. ὀρύσσω]. ὁ σκάπτων (δουλεύων) εἰς χαλκοῦ μεταλλεῖον, μεταλλευτὴς χαλκοῦ.

Χαλυβδικός, ή, όν, = Χαλυβικός.

Χαλυβηΐς, ΐδος (ἡ), Π. ἀντὶ Χαλυβική. » Ἀκμὴ —, « Μάξ., τὸ ςόμωμα τοῦ σιδήρου.

Χαλυβικός, ή, όν. Ὁ τοῦ χάλυβος ἢ ἐκ χάλυβος, ἀτσαλένιος.

Χάλυβος (ὁ), Π. ἀντὶ-

Χάλυψ, υβος (ὁ), τὸ (Τουρκοβαρβ.) τσελίκι ἢ ἀτσάλι, (ἀπὸ τοὺς Χάλυβας, ἔθνος τοῦ Πόντου).

Χαμάδις, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Χαμᾶζε, κατὰ γῆς.

†**Χαμαδύτης** [χαμαί, δύνω], ου (ὁ). ὁ κοχλίας ἢ εἶδος κοχλίου.

Χαμᾶζε, ἐπίρ. Π. [χαμαί]. κάτω, κατὰ γῆς.

Χαμάθεν ἢ ;Χαμᾶθεν, ἐπίρ. = Χαμόθεν, ἀπὸ κάτω, ἀπὸ καταγῆς.

Χαμαί, ἐπίρ. Τοπ. κάτω, (κοιν. εἰς τὴν Ἑλλ.) χάμω, κατὰ γῆς. » Ἔπεσον χαμαί, « Γρφ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Ἐκβάλλειν εἰς τὸ χαμαί, « Πλάτ., ῥίπτειν κατὰ γῆς.

Χαμαιάκτη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, ἀκτὴ (κουφοξυλιά) χαμαίζηλος, (Γαλλ.) hièble.

Χαμαιβάλανος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (τιθυμάλλου), (ἄλλ.) Ἄπιος.

Χαμαιβάμων [χαμαί, βαίνω], ονος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν χαμηλά, χαμηλός, χαμαίζηλος.

Χαμαίβατος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, βάτος χαμαίζηλος (μὲ γαλάζια ἄνθη).

Χαμαιγενής, έος (ὁ, ἡ), Π. γεννημένος ἐπὶ γῆς ἢ ἐκ τῆς γῆς.

Χαμαιδάφνη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, δαφνοειδὲς (τὸ ἄῤῥεν), (Γαλλ.) lauréole.

Χαμαιδιδάσκαλος (ὁ). διδάσκαλος τῶν πρώτων (τῶν κοινῶν) γραμμάτων.

†**Χαμαιδικαστής**, οῦ (ὁ). δικαστὴς μικρῶν ὑποθέσεων (ὑποδεεστέρας τάξεως), (Λτ.) judex pedaneus.

Χαμαιδρυΐτης, ȣ (ὁ), (κυρ.) οἶνος ἐσκευασμένος μὲ φύλλα χαμαίδρυος.

Χαμαίδρυς, υος (ἡ), εἶδος φυτοῦ (μὲ φύλλα ὡς τῆς δρυός), (κοιν.) χορτάρι τῆς Παναγίας, (Γαλλ.) germandrée.

Χαμαίδρωψ, ωπος (ὁ), = Χαμαίδρυς.

Χαμαιευνάς, άδος (ἡ) καὶ

Χαμαιεύνης, ου (ὁ), Π. ὁ εὐναζόμενος (πλαγιάζων) χάμω (κατὰ γῆς)· (ἐπὶ φυτοῦ) χαμηλός, χαμαίζηλος, πρόσγειος.

†**Χαμαιεύρετος** (ὁ, ἡ). ὁ εὑρεθεὶς χαμαὶ (κατὰ γῆς)· μαζωμένος ἀπὸ χάμω.

†**Χαμαιζηλία** (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Χαμαίζηλος (ὁ, ἡ), [χαμαί, ζῆλος]. ὁ ζητῶν (τείνων πρός, προσκολλημένος εἰς) τὴν γῆν, χαμηλός (» Τῇ ἡλικίᾳ —, « Ἀκ.), πρόσγειος· (μτφορ.) ταπεινός· προσηλωμένος εἰς τὰ γήϊνα, χαμερπής. ‖. (οὐσ.) Χαμαίζηλον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Βρυωνία μέλαινα.

;**Χαμαῖθεν**, ἐπίρ. = Χαμάθεν.

Χαμαίκαυλος (ὁ, ἡ), (βτν.) τοῦ ὁποίου ὁ καυλὸς ἕρπει χαμαὶ (ἔχει πρόσγειον διεύθυνσιν).

Χαμαικέρασος (ὁ), εἶδος κερασιᾶς, χαμοκερασιά. 2) εἶδος φυτοῦ μὲ κερασοειδεῖς καρπούς.

Χαμαίκισσος (ὁ), εἶδος φυτοῦ, τὸ (ἄλλ.) Κυκλάμινον.

Χαμαικλινής, έος (ὁ, ἡ). πλαγιασμένος χάμω (κατὰ γῆς)· χαμηλός, χαμαίζηλος.

Χαμαικοιτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλαγιάζω (Κοιμῶμαι) κατὰ γῆς, εἶμαι-

Χαμαικοίτης, ου (ὁ). ὁ κείμενος (κοιμώμενος, πλαγιάζων) χάμω (κατὰ γῆς).

Χαμαικοιτία (ἡ), = Χαμευνία, [ἐκ τοῦ

Χαμαίκοιτος (ὁ, ἡ), = Χαμαιεύνης.

Χαμαικυπάρισσος (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (μὲ κυπαρισσοειδῆ φύλλα), (κοιν.) λεβιθόχορτον, (Γαλλ.) santoline.

Χαμαίλεος (ὁ), Π. ἀντὶ Χαμαιλέων (τὸ φυτόν).

Χαμαιλεύκη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Βήχιον.

Χαμαιλεχής, έος (ὁ, ἡ), Π. [χ. λέχος], = Χαμαικοίτης.

Χαμαιλέων, οντος (ὁ), εἶδος σαύρας (ἡ ὁπ. ἀλλάζει διάφορα χρώματα). 2) εἶδος φυτοῦ (γαειδουράγκαθου), (κοιν.) χαμολειός, (Γαλλ.) carline, (ἐξ Τουρκ.) κουτλουτζές.

Χαμαιμηλέλαιον (τὸ). ἔλαιον χαμαιμήλων, χαμομηλόλαδον.

Χαμαιμήλινος, η, ον. Ὁ τοῦ χαμαιμήλου ἢ ἐκ χαμαιμήλων.

Χαμαίμηλον (τὸ), εἶδος φυτοῦ καὶ ἄνθ. (μὲ ὀσμὴν μήλου), (κοιν.) χαμόμηλον.

Χαμαιμυρσίνη (ἡ), εἶδ. θάμνου, μυρσίνη χαμηλή.

;**Χαμαιμύρτη** (ἡ) = Χαμαιμυρσίνη.

;**Χαμαιπαγής** [χαμαί, πήγνυμι], έος (ὁ, ἡ). προσκολλημένος εἰς τὴν γῆν, χαμαίζηλος.

Χαμαιπέτεια (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χαμαιπετής, πέσιμον κάτω· (μτφορ.) σμικρότης, ταπεινότης.

Χαμαιπετέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. εἶμαι-

Χαμαιπετής, έος (ὁ, ἡ). ὁ πεσμένος χάμω (κατὰ γῆς). (συνκδχ.) χαμηλός· (μτφορ.) σμικρός, εὐτελής, χαμαίζηλος, μάταιος. » Ἔπος — « Πίνδ.

Χαμαιπετῶς, ἐπίρ. Χαμηλά· (μτφορ.) εὐτελῶς· ἀδρανῶς, χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Χαμαιπιτύϊνος, η, ον. Ὁ τῆς χαμαιπίτυος ἢ ἐκ χαμαιπίτυος. » Οἶνος —, « ὁ κατεσκευασμένος μὲ φύλλα χαμ.

Χαμαίπιτυς, υος (ἡ), εἶδ. ἢ γένος φυτοῦ (μὲ φύλλα ὡς ἂν τῆς πίτυος), (Γαλλ.) ive, (musquée) ivette.

Χαμαιπλάτανος (ἡ), εἶδος χαμηλοῦ (θαμνώδους) πλατάνου.

†**Χαμαίπους**, οδος (ὁ, ἡ). ὁ περιπατῶν πεζῶς.

;**Χαμαιράφανος** (ἡ), = Χαμαιβάλανος.

Χαμαιρεπής [χ. ῥέπω], έος (ὁ, ἡ). ὁ κλίνων πρὸς τὴν γῆν, χαμαίζηλος.

Χαμαιρεπῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον χαμαιρεπῆ, χωρὶς ὕψος.

Χαμαιριφής, έος (ὁ, ἡ). ῥιχμένος χάμω (κατὰ γῆς), χαμαιπετής.

†**Χαμαιςρωσία** (ἡ). ςρώσιμον κατὰ γῆς. » Φύλλων —, « Σχλ. Σοφ., [ἐκ τοῦ

Χαμαίστρωτος (ὁ, ἡ). στρωμένος χάμω (κατὰ γῆς).

Χαμαισύκη (ἡ), εἶδος φυτοῦ (τιθυμάλλου).

Χαμαισχιδής, έος (ὁ, ἡ), (βτν.). ὁ σχιζόμενος (διαιρούμενος εἰς κλάδους) ἅμα φυτρώσῃ ἐκ τῆς γῆς.

†**Χαμαιτυπεῖον** (τὸ). πορνοςάσιον, [ἐκ τοῦ

Χαμαιτύπη (ἡ). πόρνη, [ἐκ τοῦ

Χαμαιτυπής [χ. τύπτω], έος (ὁ, ἡ). ῥιχμένος κατὰ γῆς· (μτφορ.) εὐτελής, χαμερπής.

Χαμαιτυπία (ἡ). διαγωγὴ χαμαιτύπης.

†**Χαμαιτυπικός**, ή, όν. Χαμαιτύπης ἴδιος, πορνικός.

Χαμαιτύπος (ὁ, ἡ). ὁ τύπτων (κτυπῶν) χαμηλὰ (πρὸς τὴν γῆν). ‖. (οὐσ.) εἶδ. ἱέρακος (ἀπὸ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁπ. κυνηγᾷ). 2) = Ἀνδρόπορνος.

;**Χαμαιφερής** [χ. φέρω], έος (ὁ, ἡ), = Χαμαιρεπής, κατωφερής.

†**Χαμαιφυής**, έος (ὁ, ἡ). (ἐπὶ φυτ.) χαμηλός, χαμαίζηλος.

Χαμαλός, ή, όν, = Χαμηλός.

Χαμελαία (ἡ), εἶδ. θάμνου (δάφνη μὲ φύλλα ἐλαίας).

Χαμελαΐτης, ου (ὁ). (κυρ. οἶνος) ἐσκευασμένος μὲ φύλλα χαμελαίας.

Χαμερπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἕρπων (συρόμενος) χαμαί· (μτφορ.) εὐτελής, ποταπός, μικροπρεπής.

Χαμερπῶς, ἐπίρ. Μὲ τρόπον χαμερπῆ, μικροπρεπῶς.

†**Χαμεταιρίς**, ίδος (ἡ), Γλσ. = Χαμαιτύπη.

Χαμευνάς, άδος (ἡ), Π. = Χαμαιευνάς. (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Εὐνή) = Χαμεύνη ἢ Χαμευνία. 2) = Χαμαιτύπη.

Χαμευνέω-ῶ, Μ. ήσω. Κοιμοῦμαι χάμω (κατὰ γῆς) ἢ ἐπὶ χαμεύνης.

Χαμεύνη (ἡ), [χ. εὐνή]. στρῶμα στρωμένον κατὰ γῆς (ἀπὸ φύλλα κλπ.), ἀχυρόστρωμα.

Χαμεύνης, ου (ὁ). ὁ κοιμώμενος χάμω (κατὰ γῆς).

Χαμεύνιον (τὸ) καὶ

Χαμευνίς, ίδος (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Χαμεύνη.

Χαμηλός, ή, όν, Π. ἀντὶ Χθαμαλός· (συνκδχ. καὶ τρπ.) ταπεινός· εὐτελής.

Χαμίτης, ου (ὁ) καὶ Χαμῖτις, ιδος (ἡ). χαμηλός, χαμαίζηλος.

Χαμόθεν [χαμαί], ἐπίρ. Ἀπὸ κάτω, ἀπὸ χαμηλά, ἀπὸ τὴν γῆν.

†**Χαμοκοιτέω-ῶ**, Μ. ήσω, νλγ. ἀντὶ Χαμαικοιτέω-ῶ, [ἐκ τοῦ

†**Χαμόκοιτος** (ὁ, ἡ), νλγ. ἀντὶ Χαμαίκοιτος.

†**Χαμός** (ὁ), Γλσ, ἀντὶ Καμπύλος, (ὅθ. τὸ Λτν. hamus). 2) = Κημός.

Χαμουλκός (ὁ), [χαμαί, ἕλκω]. μηχανή τις διὰ τῆς ὁπ. ἐσύροντο τὰ πλοῖα ἀπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηράν, (Τουρκ.) κιζάκι. 2) εἶδ. συρτοῦ ὀχήματος, ἕλκηθρον, (κοιν.) σάνια.

Χάμψαι (οἱ), Αἰγυπτ. οἱ κροκόδειλοι.

Χάν, χανός (ὁ), Δ. ἀντὶ Χήν.

Χανδάνω [συγγ. τῷ Χαίνω], Μ. χείσομαι (ἀόρ. Ἔχαδον, πρκ. [ἀντὶ ἐνστ.] Κέχανδα), Π. χωρῶ, περιέχω, ἢ, ἠμπορῶ νὰ χωρέσω (νὰ περιλάβω)· (μτνμ.) ἐπαρκῶ, εἶμαι ἱκανός· (μὲ ἀπαρ.) ἠμπορῶ ἢ τολμῶ νά. » Ἓξ μέτρα χάνδανε κρητήρ, « Ἰλ. Ψ. » Οἶκος κεχανδὼς πολλὰ καὶ ἐσθλά, « Ὀδ. Δ. » Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, « Ἰλ. Δ., » Ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον, « Ὀδ. Ρ. » Ῥόπαλον, τὸ οἱ αἰεὶ χάνδανε χείρ, « Θκρ., ἐκράτει. » Ἤϋσεν ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός, « Ἰλ. Λ. » Οὐκέτι μοι στόμα χείσεται ἐξονομῆναι τοῦτο, « Ὅμ. Ὕμν.

;**Χανδόθεν**, ἀμφ. ἀντὶ-

Χανδὸν [χαίνω], ἐπίρ. Χάσκοντας, μὲ τὸ στόμα ἀνοικτόν· (συνκδχ.) μὲ μεγάλην ὄρεξιν (ἐπιθυμίαν), ἀπλήστως, (κοιν.) 'σὰν τὸν γλάρον.

Χανδοπότης, ου (ὁ), Π. πίνων χανδὸν (ἀπλήστως).

Χανδός, ή, όν, Π. [χαίνω], πολλὰ χωρητικός, εὐρύχωρος. » Κύλιξ —, « Ἐπγρφ.

Χάνη ἢ **Χάννη** (ἡ) καὶ

Χάννος (ὁ), [χαίνω], εἶδ. ἰχθ. (πέρκης) μὲ πολλὰ μεγάλον στόμα, (κοιν.) χάννος.

†**Χανύσσω** ἢ **Χανύω**, Μ. ύσω, Γλσ. ἀνοίγω τὸ στόμα μου νὰ ὁμιλήσω· ὁμιλῶ μὲ πλατὺ στόμα, κράζω μεγαλοφώνως.

Χάος [χαίνω], εος-ους (τὸ). (ἀρχ. καὶ Π.) χάσμα (συνκδχ.) ἔκτασις ἀπέραντος (τόπου ἢ χρόνου), κενὸν ἀχανές· σκότος· (ὅθ.) ἡ ἄμορφος ὕλη (τῶν στοιχείων) πρὶν τῆς δημιουργίας· (ἐνίοτε Π.) ἡ ἀτμοσφαῖρα· ὁ ἅδης.

Χαός (ὁ), Δ = Χάϊος, ἀρχαῖος, εὐγενής, σεβάσμιος. » Χαοί, « Θκρ., οἱ πρόγονοι.

Χαόω-ῶ [χάος], Μ. ώσω, (νλγ.). Μηδενίζω, ἐξοντόνω, (ὅθ. τὸ κοιν.) χάνω.

Χαρά (ἡ). (Π. καὶ ἐτυμολογ.) χαραγμάδα, ἄνοιγμα. » Στόματος ἐν πρώτῃ χαρᾷ, « (Αἰσχλ. παρ') Ἀθ., (ὅθ. 2) συνήθ. καὶ μτνμ.) τὸ χαίρειν, διάχυσις τῆς ψυχῆς, θυμηδία.

†**Χαραγή** (ἡ). γλυφή, χαραγματιά.

Χάραγμα (τὸ). τὸ ἀποτέλεσμα τῆς χαράξεως, ἴχνος (σημάδι) χαράγματος, γλυφή, χαραγματιά· κόψιμον· τύπος νομίσματος, νόμισμα. » Χειρὸς —, « Αξ., γράμμα, χαρακτὴρ γραψίματος. » Ἐχίδνης —, « Σοφ., δάγκαμα.

†**Χαραγμὴ** (ἡ), Γλσ. = Χαραγή.

Χαραγμός (ὁ), = Χάραξις. 2) = Χάραγμα.

†**Χαραδεύς**, έως (ὁ), Δ. Ἐπγρφ. ἀντὶ-

Χαράδρα (ἡ), [χαράσσω]. σχισμάδα γῆς (κυρ. ἀπὸ τρέξιμον νεροῦ), στρῶμα χειμάῤῥου, νεροφάγωμα (ἴδε Δμσθν. πρὸς Καλλικλ.)· κοιλὰς ὅπου συῤῥέουν ὕδατα, ῥεμματιά· μονοπάτι, στενοπορία· ξεροπόταμον· (ἐν γέν.) ἄντρον· (ἐνίοτε Π) πέτρα ἀποῤῥώξ, βράχος, (Ὀππ.).

Χαραδραῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ προερχόμενος ἀπὸ χαράδραν, ὁ ἐν εἴδει χαράδρας. » Γραῦς ὥς τις ἵππος τὸν χαραδραῖον τάφον ἕξεις, « Σδ.

Χαράδρειον (τὸ), Π. ἀντὶ Χαράδρα, νεροφάγωμα.

Χαραδρεών, ῶνος (ὁ). τόπος γεμάτος χαράδρας.

Χαραδρήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Χαραδραῖος.

Χαράδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χαράδρα.

Χαραδριός (ὁ), εἶδος πτηνοῦ μὲ κίτρινα πτερὰ (τὸ ὁποῖον διατρίβει συνήθως εἰς τὰς χαράδρας, τρώγει παραπολὺ [ὅθ. ἡ παροιμ. » Χαραδριοῦ βίος, « Πλάτ.] καὶ ἐνομίζετο ἰατρεῦον διὰ τῆς ὁράσεως μόνης τοὺς ἰκτεριῶντας, ὅθεν καὶ ἐπωλεῖτο σκεπασμένον).

Χάραδρος (ὁ), = Χαράδρα.

Χαραδρόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Μεταβάλλω τόπον τινὰ εἰς) χαράδραν, (πθ) γίνομαι χαραδρώδης· (συνκδχ.) ἀνοίγω, πλατύνομαι. » Τὸ ὕδωρ ἐπῆκαν ἐπὶ τὴν ἔσοδον, ὡς ἂν χαραδρωθείη ὁ χῶρος, ὅκως μὴ σφι ἐσβάλλοιεν οἱ Θ. ἐπὶ τὴν χώρην, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Οἱ πόροι χαραδροῦνται, « Ἱπποκρ. ἀνευρύνονται.

Χαραδρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος χαράδρᾳ ἢ, γεμάτος χαράδρας, κρημνώδης, δύσβατος.

Χαρακίας, ου (ὁ). ἁρμόδιος διὰ χάρακα ἢ φυτρόνων εἰς εἶδος χάρακος, (παρβλ. Φραγμίτης).

Χαρακίζω, Μ. ίσω. Φράζω (Περικλείω) μὲ χάρακας, (Γαλλ.) palissader· βάλλω τι σταυρωτὰ (καθὼς εἰς τὰ περιφράγματα τοὺς χάρακας). » (αἱ μυῖαι) Χαρακίζονται τοῖς προσθίοις σκέλεσιν, « Ἀρς.

Χαράκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χάραξ.

Χαρακισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Χαρακίζω, ἡ διὰ χαράκων περίφραξις ἢ στύλωσις.

Χαρακίτης, ου (ὁ), Π. Κωμ. ἀντὶ Χαράκτης. » Βιβλιακὸς —, « Τιμ., = Βιβλιογράφος.

†**Χαρακοβολία** (ἡ), Γρφ. τὸ βάλλειν (περικλείειν μὲ) χάρακας, ἡ διὰ χαρακώματος ὀχύρωσις.

Χαρακοποιέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Βάλλω περὶ τὸ στρατόπεδον μὲ χάρακα, ὀχυρόνομαι διὰ χαρακώματος.

Χαρακοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., κατασκευὴ χάρακος (χαρακώματος).

Χαρακόω-ῶ, Μ. ώσω. Στυλόνω ἢ Περικλείω μὲ χάρακας· ὀχυρόνω διὰ ἢ ὡς διὰ χάρακος (χαρακώματος). » Τὸ σῶμα τοῖς ὀδοῦσι —, « Στβ.

Χαρακτὴρ (ὁ), [Δ. ἀντὶ Χαρακτής]. σμ-

λίον, χαρακτήριον, (Στέφ. Βυζ.). 2) (συνήθ.) = Χάραγμα, σημεῖον ἐγκεχαραγμένον, τύπος (σφράγισμα) νομίσματος· (ἐν γέν.) ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν σημεῖον, γνώρισμα· (μτβτ.) φυσιογνωμία· (Ῥτρ.) τὸ ἰδιαίτερον ὕφος ἑκάστου συγγραφέως· (τρπ.) εἶδος· ἰδίωμα· » Γλώσσης (» Προσώπου) —, « Ἡρ. » Ἀνδρὸς χαρακτὴρ ἐκ λόγων γνωρίζεται, « Γνμ.

Χαρακτηρίζω, Μ. ίσω. Ἐπιβάλλω χαρακτῆρα, (διακριτικὸν σημεῖον, γνώρισμα) εἴς τι· παριστάνω (περιγράφω) δι' ἰδιαιτέρων χαρακτήρων.

Χαρακτηρικός, ή, όν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς, = **Χαρακτηριστικός**, ἢ Χαρακτικός.

Χαρακτήριον (τό). χαρακτικὸν ὄργανον, γλυφεῖον, (Γαλλ.) burin.

Χαρακτήρισμα (τό). τὸ χρησιμεῦον πρὸς χαρακτηρισμόν, χαρακτηριστικὸν σημεῖον, γνώρισμα.

Χαρακτηρισμός (ὁ), τὸ χαρακτηρίζειν ἢ χαρακτηρίζεσθαι, ὁ διὰ τῶν χαρακτηριστικῶν σημείων προσδιορισμός, περιγραφὴ ἀκριβὴς (χαρακτηριστικὴ) τοῦ πράγματος.

Χαρακτηριστικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς χαρακτηρισμὸν (ἀκριβῆ προσδιορισμὸν) τινος (πρσ. ἢ πράγμ.).

Χαρακτηριστικῶς, ἐπίρ. Μὲ χαρακτηριστικὸν τρόπον, ἀκριβῶς.

Χαράκτης, ου (ὁ). ὁ ἔχων ἔργον τὸ χαράσσειν, σκαλιστὴς (σφραγίδων κτλ.)· τυπωτὴς νομισμάτων, κτλ.

;**Χαρακτικός**, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς χάραξιν (ἐγχάραξιν).

Χαρακτός, ή, όν. Χαραγμένος, ἐγκεχαραγμένος· σκαλιστός· ὅλος χαραγματιαῖς, χαρακωτός. » Ῥίνη —, « Ἐπγρ.

;**Χάρακτρον** (τό). ἐργαλεῖον χαρακτικόν, γλυφεῖον, χαρακτήριον.

Χαράκωμα (τό). μέρος (ὀχύρωμα) περιφραγμένον μὲ χάρακας, στρατόπεδον περιχαρακωμένον, (Γαλλ.) retranchement.

Χαράκωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χαρακόω, περίκλεισμα ἢ στύλωμα μὲ χάρακας, ὀχύρωσις στρατοπέδου.

Χαραμός, ῶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Χηραμός.

Χάραξ [χαράσσω], ακος (ἡ). παλοῦκι μακρὺ καὶ διχαλωτὸν διὰ στύλωμα ἢ περίφραγμα, (κοιν.) φοῦρκα, στεντωσιά, (ἢ εἰς μερικὰ μέρη) χαράκι, (ἴδε Ἀρσφ. Εἰρ. 1228 κ. ε). 2) κλαδὶ ἐληᾶς πελεκημένον διὰ φύτευμα, (κοιν.) γροθάρι. 3) (ὁ) φράκτης ἀπὸ σταυρωτὰ παλούκια (ἰδιαιτ.) στρατόπεδον περιφραγμένον μὲ χάρακας, χαράκωμα. 4) εἶδ. ἰχθ. θαλασσ.

;**Χαραποιέω-ῶ**, Μ. ήσω, νλγ. ἀντὶ Χαροποιέω.

Χαράσσω [συγγ. τῷ Γράω], Μ. άξω. Κάμνω χαραγματιαῖς ἢ αὐλακιαῖς, σχίζω ἐπιπολαίως· χαράζω· σκαλίζω ἐπάνω εἰς πέτραν κτλ. μὲ τὸ σμιλίον· (ἐν γέν.) σημαδεύω· (κατ' ἔκτ.) διαγράφω· ἀκονίζω (κυρ. πριονωτόν τι ἐργαλεῖον)· (ὅθ. μτφορ.) τραχύνω, ἐρεθίζω, (καὶ πθ.) ὀργίζομαι (μὲ δοτ.) κατά τινος. » Μεγάλως κεχαραγμένον αὐτοῖσι διὰ τὴν ἐσβολήν, « Ἡρ., παρωργισμένον.

Χαρείη, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς εὐκτ. ἢ

Χαρείς, εῖσα, έν, ἀόρ. β'. τῆς μτχ. τοῦ Χαίρω.

Χάρη, Π. ἀντὶ Ἐχάρη καὶ

Χαρήσομαι, μέλλ. τῆς ὀρστ. τοῦ Χαίρω.

Χάροντο, Π. ἀντὶ Ἐχάρησαν.

Χαριδότης (δώτης), ου (ὁ) καὶ Χαριδῶτις, ιδος (ἡ), Π. δοτὴρ χαρᾶς ἢ χάριτος.

Χαρίει, κλητ. ἀρσ. τοῦ

Χαρίεις, εσσα, εν. Ὁ ἔχων ἢ καμωμένος μὲ κἄποιαν ξεχωριστὴν χάριν, κομψός, χαριτωμένος, εὐάρεστος, νόστιμος, (Γαλλ.) gracieux. » Χάριεν μέτωπον, « Ὀμ. » Εἵματα χαρίεντα, « αὐτ. » Ὦ χαρίεσσα κόρη, « Θκρ. » Χαρίεις λόγος, « Ἀρστ., μὲ πνεῦμα. » Οἱ χαρίεντες, « Λξ., οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐκλεκτῆς συναναστροφῆς (τοῦ μεγάλου κόσμου), οἱ καλοαναθραμμένοι, (Γαλλ.) les gens du bel air, » Τῶν ἰατρῶν οἱ χαρίεντες, « Πλάτ., οἱ πεπαιδευμένοι, οἱ ἄξιοι. » Χαρίεν τὸ τοῦ ἱπποκόμου, « Πλ. » Τὰ χαρίεντα, « Λξ., οἱ χαριεντισμοί, τὰ σκώμματα, αἱ ἀστειότητες. (ἢ ἐν εἴδει εἰρων.) » Χαρίεν γε, ἔφη!, « Ξεν., Λκ., τῷ ὄντι νόστιμον! ||. (προπαροξ. δὲ) » Χάριεν, « Ἀττ. ἀντὶ Χαριέντως.

Χαριεντίζομαι, Μ. ίσομαι. Ὁμιλῶ χαριέντως, ἀστεΐζομαι μὲ χάριν (μὲ πνεῦμα).

Χαριέντισμα (τό). τὸ πρὸς χαριεντισμὸν λεγόμενον, σκῶμμα χαρίεν, μὲ πνεῦμα), (Γαλλ.) bon mot.

Χαριεντισμός (ὁ), τὸ χαριεντίζεσθαι, ὁ μετὰ χάριτος ἀστεϊσμός, ἡ περὶ τὸ σκώπτειν κομψότης, εὐτραπελία.

Χαριεντότης (ἡ). τὸ ἦθος (τὸ προτέρημα) τοῦ χαρίεντος, χαριεντισμός, κομψότης, (Γαλλ.) urbanité.

Χαριέντως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον χαρίεντα (κομψόν, ἀγχίνουν, νόστιμον), μὲ πνεῦμα· (ἐνίοτε) εἰλικρινῶς, τιμίως, εὐγνωμόνως, (Ἰσκρ. Πανηγ. 13).

Χαριεργός (ὁ, ἡ), Π. ὁ δίδων χάριν εἰς τὰ ἔργα ἑαυτοῦ ἢ ἄλλων, (ἐπιθετ. τῆς Ἀθηνᾶς).

Χαριέστατα, ἐπίρ. ὑπερθ. τοῦ Χαριέντως.

Χαριέστατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Χαριέστερος, α, ον, συγκρ. τοῦ Χαρίεις. ||. (τὸ οὐδ.) Χαριέστερον, ἐπίρ. συγκρ. τοῦ Χαριέντως.

Χαρίζομαι, Μ. ίσομαι. (μὲ αἰτ. καὶ δοτ.) Διδῶ ὡς χάριν ἢ κατὰ χάριν τι, χαρίζω· (μὲ δοτ. μόνην) κάμνω χάριν τινός τι, (Τουρκοβαρβ.) κάμνω τὸ χατῆρί τινος, εὐαρεστῶ· προσπαθῶ νὰ εὐαρεστήσω (νὰ ὑποχρεώσω), πράττω τὸ ἀρεστόν τινι, φιλοφρονῶ, περιποιοῦμαι· (μτνμ.) ἀναπαύω (εὐχαριστῶ) τὰ πάθη μου ἢ τὸ περὶ ἐμὲ πάθος τινός· (πθ.) εἶμαι ἢ γίνομαι πρὸς χάριν (κατὰ τὴν ἀρέσκειάν) τινος· » Δημοσθένης ἐπέσειλεν Ἀθηναίοις, καὶ ἐδεῖτο χαρίσασθαι τοῖς Λυκούργου παισὶ τὸ πατρῷον ὄφλημα, καὶ αὐτοὶ ἐχαρίσαντο, « Αἰσχ. » Ἐμοὶ τοῦτο χάρισαι, « Λξ. (καὶ χ. τῆς δοτ.) » Τὰς χάριτας ὅστις εὐγενῶς χαρίζεται, οὗτος ἥδιστος, « Γνμ. (καὶ γεν. Π.) » Οὔτις ἐπίσχεσις ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, « Ὀμ. (καὶ δοτ. μόνῃ) » Τὴν αὐτὸς ἐποίησε χαριζόμενος πατρί, « Ἡσ. » Πῶς ἂν τοῖς θεοῖς χαρίζοιτο; « Ξεν. » Καὶ τοῖσι Εὐβοέεσι ἐκεχάριστο, « Ἡρ., τοὺς ὑπεχρέωσε. » Σχεθέτω δ' ἀοιδός· οὐ γὰρ πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' ἀείδει, « Ὀδ. Θ., δὲν εἶνε πρὸς εὐχαρίστησιν ὅλων ὅσα τραγῳδεῖ, 'δὲν τὰ ἀκούουν ὅλοι μὲ τὴν αὐτὴν εὐχαρίστησιν. (καὶ δοτ. τρπλγ.) » Μή μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, « Ὀδ. Ξ., μὴ ζητῇς νὰ μὲ ὑποχρεώσῃς λέγων ψεύματα· (καὶ μτνμ.) » Γαστρὶ (» Θυμῷ, » Ἡδονῇ) χαρίζεσθαι, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Πεισθέντες ὡς κεχαρισμένοι φιλοῦσι, « αὐτ., ὡς ἂν νὰ τοὺς ἔκαμαν χάριν. » Δῶρα θεοῖς κεχαρισμένα, « Ὀμ., εὐάρεστα. » Ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ, « αὐτ., καρδιακέ μου φίλε, προσφιλέστατε. » Ἑταῖρος κεχαρισμένα εἰδώς, « Ὀδ. Θ., φρονῶν τὰ πρὸς χάριν τινός, εὐνούστατος.

Χάρις [χαίρω], ιτος (ἡ), (ἡ αἰτ. Χάριν καὶ [σπνιρ.] Χάριτα.)· κομψότης, νοστιμάδα, θέλγητρον, (Τουρκ.) νοῦρι· (ἐπὶ λόγου) πειθώ, γλυκύτης, αἱμυλία, (Γαλλ.) grace, agrémens. » Θεσπεσίην τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη, « Ὀδ. Β. » Ἑρμῆς, ὅς ῥά τε πάντων ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει, « Ὀδ. Ο. » Οὔ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν, « Ὀδ. Θ. (καὶ πλθ.) » Κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβων, « Ὀδ. Ζ. 2) εὐεργεσία (ὡς ἐκ τοῦ διδόντος), εὐγνωμοσύνη (ὡς ἐκ τοῦ λαμβάνοντος), ὑποχρέωσις· ἀνταμοιβή· εὐχαριστία, εὐχαρίστησις· (κατ' εὐφημ.) ἀπόλαυσις ἐρωτική, ἀφροδισιασμός, συνουσία· (ὅθ. ἐνίοτε) φίλτρον· (συχνότ.) χατῆρι· (Ἐκκλησ.) ἐπισκίασις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. » Ἡ χάρις ἡ βραδύπους, ἄχαρίς ἐστι χάρις, « Ἐπγρ. » Οὔ τίς ἐστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων, « Ὀδ. Δ. » Βεβαιότερος ὁ δράσας τὴν χάριν· ὁ δ' ἀντοφείλων, ἀμβλύτερος, « Θκ. » Χάριν ποιεῖν (φέρειν, καταθέσθαι κτλ.) τινί, « Λξ., κάμνειν χ., ὑποχρεονειν, ἢ » Χάριν ἔχειν (εἰδέναι, ὀφείλειν κτλ.) τινί, « αὐτ., γνωρίζειν χ., εὐγνωμονεῖν, εἶναι ὑπόχρεως κτλ. » Χάριν ἀπέχειν (κομίζεσθαι), « αὐτ. (εἰς τὸν Θκδ. Η', 87) » Χάριν ἂν ἔσχεν, « ἀντὶ τοῦ (Γρφ.) » Χάριν εὗρεν, « ἤθελαν 'τὸν γνωρίσῃ χάριν. » Οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων, « Ἡσ. » Σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν δοῖεν, « Ἰλ. Ψ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Οὐδεμίαν χάριν ἔχω τῷ βίῳ (τοῖς σιτίοις κτλ.), « Λξ., δὲν εὑρίσκω (δὲν αἰσθάνομαι) καμμίαν εὐχαρίστησιν. » Πολλὰ ποττὰν ζωὰν εἶπε χρήσιμα· μεγάλα χάρις αὐτῷ!, « Θκρ. » Ἐκ τῶν ἴσων ὑπουργημάτων μειζόνων χαρίτων ὑμεῖς (οἱ τύραννοι) τυγχάνετε, « Ξεν. (καὶ ἐπὶ ἐρωτ.) » Ἡ τοῦ θήλεος ὕπειξις τῷ ἄρρενι χάρις κέκληται πρὸς τῶν παλαιῶν, « Πλ. (ὅθ.) » Ἀλόχου κουριδίης οὔτι χάριν ἴδεν, « Ἰλ. Λ., (κοιν.) 'δὲν τὴν ἐχάρηκε· » Χάριτας πράττειν, « Λξ. (ἢ) » Διὰ χαρίτων ὥρᾳ τινὸς χρῆσθαι, « Ξεν. ||. » Ἐν χάριτι ἢ » Εἰς καὶ (συχνότ.) » Πρὸς χάριν, « φρσ., = Κατὰ χάριν, (Τουρκοβαρβ.) διὰ χατῆρι. » Μήτ' ἐμὲ ἐν χάριτι κρίνῃς, « Θκρ. » Μήτ' ἐκείνου πρὸς χάριν, μήτ' ἐμοῦ πρὸς ἀπέχθειαν ἀκούσατε, « Δμ. » Πρὸς χάριν τινὸς πολιτεύεσθαι (λέγειν τι), « Πλ., Σοφ. » Ἐς τὴν τῶν ξυμμάχων χάριν, « Θκ. (καὶ ἑλλ.) » Χάριτι τῶν Μεσσηνίων πεισθείς, « Λξ. (καὶ πλθ.) » Διὰ χαρίτων εἶναι ἢ γίγνεσθαι, « Ξεν., μὲ εὐχαρίστησιν. (καὶ γεν.) » Οἰωνοὶ ὁρμῶντες πρὸς χάριν βορᾶς, « Σοφ. (ὅθ. ||. συνήθ. ἑλλ.) » Χάριν, « = Ἕνεκα, (καθὼς καὶ τὸ Λτν.) gratiâ. » Τούτου χάριν, « Δμ. » Τοῦ χάριν; « αὐτ. » Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν, « Ἡσ., μόνον ἵνα εἴπῃς ἕνα τι. (ἢ κατὰ πλεονασμ.) » Τίνος χάριν ἕνεκα; « Πλάτ. (καὶ ἐνάρθρ.) » Οὐ τὴν Ἀθηναίων χάριν ἐστρατεύοντο, ἀλλὰ τὴν αὐτέων Μιλησίων, ὀφειλόμενά σφι ἀποδιδόντες, « Ἡρ. (καὶ μὲ τὰς κτητ. ἀντνμ. χωρὶς γεν.) » Ἐμὴν (» Σὴν) χάριν, « Λξ., διὰ τὸ χατῆρί μου (σου). 3) Π. ἀντὶ χαρά, τέρψις, ἡδονή, ἢ· ἀντικείμενον χαρᾶς. » Χρύσεα ἔνοπτρα, παρθένων χάριτας, « Εὐρ. || (ὡς κύρ. ὄν. κατὰ τὴν μυθολογ.) » Αἱ τρεῖς (ἀλλοῦ δύο μόνον) Χάριτες, « (συγχέονται ἐνίοτε μὲ τὰς Μούσας). » Χάρις, « (δὲ ἰδιαιτ. ἡ νεωτέρα τῶν τριῶν, ἐκλαμβάνεται ἐνίοτε ἀντὶ τῆς Πειθοῦς).

Χαρίσιος, α, ον. Χάριτος μέτοχος ἢ αἴτιος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) εἶδος ἄρτου· (θηλ. ἢ οὐδ.) εἶδος βοτάνης ἡ ὁπ. ἐχρησίμευεν ὡς φίλτρον. ||. (πλθ. οὐδ.) Χαρίσια (ἐνν. ἱερά), τὰ (ἄλλ.) Χαριτήσια.

Χάρισμα (τό). δεῖγμα χάριτος (εὐνοίας, φιλοφροσύνης), δῶρον, εὐεργέτημα.

Χαριστέον, θετ. τοῦ Χαρίζομαι.

Χαριστήριος, α, ον. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ἔκφρασιν χάριτος (εὐγνωμοσύνης), εὐχαριστήριος. » Χαριστήρια (ἐνν. ἱερά), « τὰ τελούμενα πρὸς εὐχαριστίαν τοῦ θεοῦ (Γαλλ. en actions de grâce).

Χαριστικός, ή, όν. Πρόθυμος (Εὐδιάθετος) εἰς τὸ χαρίζεσθαι, εὐεργετικός, ὑποχρεωτικός, ἐλευθέριος.

Χαριστίων, ωνος (ὁ), εἶδος ζυγαριᾶς τὴν ὁπ. ἐπενόησεν ὁ Ἀρχιμήδης.

Χάριτα, σπν. ἀντὶ Χάριν, αἰτ. τοῦ Χάρις.

Χαριτήσια (τά), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῶν Χαρίτων.

Χαριτία (ἡ). ἀστεϊσμός, χαριεντισμός, εὐτραπελία.

Χαριτοβλέφαρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χαριτωμένα βλέφαρα ('μμάτια) ἢ βλέμμα, ||. (οὐσ.) Χαριτοβλέφαρον, εἶδ. φυτοῦ τὸ ὁπ. ἐχρησίμευεν ὡς φίλτρον.

Χαριτόβρυτος (ὁ, ἡ). ὁ βρύων (πλήρης) χάριτος, χαριτωμένος.

Χαριτογλωσσέω-ῶ, Μ. ήσω, = Γλωσσοχαριτέω, ὁμιλῶ πρὸς χάριν τινός, κολακεύω (μὲ γλυκὰ λόγια).

Χαριτοδότης, ου (ὁ), = Χαριδότης.

Χαριτόφωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων γλυκεῖαν (χαριτωμένην) φωνήν.

Χαριτόω-ῶ, Μ. ώσω. Χάριτος πληρῶ, κάμνω τινὰ νὰ γένῃ χαριτωμένος.

Χαριτῶπις, ιδος (ἡ), Π. ἡ ἔχουσα χαριτωμένην ὄψιν (χαριτωμένον βλέμμα ἢ πρόσωπον).

Χάρμα (τό), Π. ἀντικείμενον χαρᾶς ἢ χαιρεκακίας· (ἐν γέν.) χαρά, ἡδονή, (ὅθ. τὸ Γαλλ. charme).

Χάρμη (ἡ), Π. χαρὰ (κυρ. διὰ νίκην), (ὅθ.) ζέσις (προθυμία) τοῦ πολέμου· (κατ' ἔκτ. συνήθ.) μάχη.

Χαρμονή (ἡ). χαρὰ μεγάλη, χαρμοσύνη.

Χαρμονικός, ή, όν. Ὁ γινόμενος μὲ χαρμονήν, χαρμόσυνος,

Χαρμοσύνη (ἡ). χαρμονή, εὐφροσύνη, (κυρ. θηλ. τοῦ

Χαρμόσυνος (ὁ, ἡ). χαρμονῆς πρόξενος, εὐφρόσυνος. » Χαρμόσυνα (ἐνν. ἱερά), « ἑορτὴ τελουμένη διὰ χαροποιὸν συμβάν.

Χαρμόφρων, ονος (ὁ, ἡ), Π. [χάρμα, φρήν]. χαροποιός· χαρούμενος, εὔθυμος.

†**Χαροδότης** (δώτης), ου (ὁ) καὶ Χαροδῶτις, ιδος (ἡ), = Χαριδότης.

Χαροποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Προξενῶ χαράν, [ἐκ τοῦ

Χαροποιός (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν χαράν, χαρᾶς ποιητικός.

Χαροπός [χαρά, †ὄψ], ἡ ἢ ὅς, όν. Ὁ ἔχων λαμπρὸν (ζωηρὸν) βλέμμα ἢ κιτρινωπὰ 'μμάτια· (ἐν γέν.) κιτρινωπός· (συνκδχ.) λαμπρὸς μὲ κἄποιαν γλυκύτητα, Φαιδρωπός. » Λέων —, « Ὀμ., Θκρ., τοῦ ὁπ. λάμπουν ἢ; (κατ' ἀντίφρ.) ἐμπνέουν φρίκην οἱ ὀφθ. » Χαροποὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀπὸ οἴνου, « Γγφ. » Ὄμματα χαροπότερα πολλὸν Ἀθάνας, « Θκρ., (παρβλ. Γλαυκῶπις). » Θάλασσα (» Γαλήνη) —, « Π., (ἴδε καὶ τὸ ἑπμ.).

Χαροπότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ χαροποῦ, γλαυκότης ἑνωμένη μὲ κἄποιαν φαιδρότητα ἢ ζωηρότητα. » Εἰκάζοντο τῇ χαροπότητι τῶν ὀμμάτων Γερμανικὰ γένη εἶναι, « Πλ.

Χάροψ, οπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χαροπός.

Χαρτάριον (τό), = Χαρτίον, ὑποκορ. τοῦ

Χάρτης [χαράσσω;], ου (ὁ). χαρτὶ (ἀπὸ πάπυρον), φύλλον χαρτιοῦ (καὶ μτνμ. μετάλλου)· (συνκδχ.) τετράδιον· βιβλίον· ἔγγραφον· σύγγραμμα. ||. (εἰς τὸ πλθ.) φιλολογία.

Χαρτίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Χαρτίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Χάρτης, χαρτάκι,

Χαρτογράφος (ὁ). ὁ γράφων ἐπὶ χάρτου, ἀντιγραφεύς, ταχυγράφος, βιβλιογράφος.

Χαρτοπράτης [χ. πιπράσκω], ου (ὁ), = τῷ

Χαρτοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν χαρτί.

Χαρτός, ή, όν. Χαρᾶς ἄξιος. » Τὸ χαρτόν, « ἀντὶ Ἡ χαρὰ ἢ τὸ παρέχον τὴν χαράν.

Χαρτοφυλάκιον (τό). μέρος ἢ θήκη ὅπου φυλάττονται χαρτία, ἀρχεῖον ἢ (Ἰταλ.) πορτεφόλλιον, [ἐκ τοῦ

Χαρτοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα, ἀρχειοφύλαξ.

Χαρυβδίζω, Μ. ίσω. Καταπίνω ὡς ἡ

Χάρυβδις [χάος, ῥοιβδέω], εως (ἡ), δίνη (συστροφὴ) θαλάσσης μεταξὺ Ἰταλ. ἢ Σικελ. καταπίνουσα τὰ ἀπροσέκτως πλησιάζοντα πλοῖα· (ἐν γέν.) καταβόθρα, βάραθρον.

Χάρων, ωνος καὶ οντος (ὁ), Π. ἀντὶ Χαροπὸς (κατ' ἀντίφρ.). » Λέων (» Αἰετὸς κτλ.) —, « Λυκ. ||. (ὡς κύρ. ὄν. κατὰ τὴν μυθολογ.) ὁ πορθμεὺς τοῦ ᾅδου, (ὅθ. κοιν.) ὁ χάρος.

Χαρώνειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ Χάρωνος (τοῦ ᾅδου), καταχθόνιος. » Θύρα — « Γαλ., διὰ τῆς ὁπ. ἐξήγοντο εἰς θάνατον οἱ κατάδικοι. » Κλίμαξ —, « Πλδ., διὰ τῆς ὁπ. ἀνήρχοντο (ἐπαρουσιάζοντο) εἰς τὴν θυμέλην αἱ ὑποχθόνιοι θεότητες. ||. (οὐσ.) Χαρώνειον ἢ Χαρώνιον (ἐνν. βάραθρον), « σπήλαιον τοῦ ᾅδου (δηλ. ἀναδίδον ἀτμοὺς θανατηφόρους, ὁποῖον τὸ παρὰ τὴν Νεάπολιν τῆς Σικελ. κυνοσπήλαιον, grotte aux chiens).

Χαρωνίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Χαρώνειος. » Αὔρα —, « Νόνν., δηλητηριώδης, θανατηφόρος.

Χαρωνίτης, ου (ὁ). ὁ τοῦ Χάρωνος, ὁ ἐλθὼν τρόπον τινὰ ἀπὸ τὸν ᾅδην (ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον), νεκραναστητος.

Χαρωπός καὶ

Χάρωψ, ωπος (ὁ, ἡ), Π. (μτγν.) ἀντὶ Χαροπός, Χάροψ.

†**Χάσις** [χαίνω], εως (ἡ). σχισμάδα, σχίσιμον· (συνκδχ.) χωρισμός, διαίρεσις.

Χασκάζω, Μ. άσω, Κωμ. (μὲ αἰτ.) Κυττάζω τινὰ χάσκων (μὲ ἀνοικτὸν στόμα), ἔχω προσηλωμένην ὅλην μου τὴν προσοχὴν εἰς.

Χάσκανον (τό). προσωπεῖον μὲ ἀνοικτὸν (χάσκον) στόμα. 2) εἶδ. φυτ., (ἄλλ.) Ξάνθιον.

Χάσκαξ, ακος (ὁ), Κωμ. χάχας, (Γαλλ.) badaud, [ἐκ τοῦ

Χάσκω (πρτ. Ἔχασκον καὶ πλέον οὐ) = Χαίνω. » Στόμα —, « Λξ. (καὶ αἰτ. προθετ.) » Χ. πρός τι ἢ τινα, « = Χασκάζω.

†**Χασκωρέω-ῶ**, Μ. ήσω. Κυττάζω ὁλοτρόγυρα χάσκων.

Χάσμα (τό), [χαίνω]. κενὸν διάστημα· (ἰδιαιτ.) τὸ ἀνοικτὸν στόμα τοῦ λέοντος κτλ., (Γαλλ.) gueule· (μτνμ.) σχίσμα γῆς, βάραθρον. » Σεισμοῦ δὲ γενομένου, ῥαγῆναί τε τῆς γῆς, καὶ γενέσθαι χάσμα, « Πλάτ.

Χασμάομαι-ῶμαι [χάσμη], Μ. ήσομαι. Ἀνοίγω (νυστάζων) τὸ στόμα, χασμουρηοῦμαι· (μτνμ.) = Χαίνω, εἶμαι 'μισοανοιγμένος· (συνκδχ. μὲ αἰτ. προθετ.) κυττάζω μὲ προσοχὴν (εἶμαι ὅλος προσηλωμένος εἴς) τι. » Τῆς θύρας χασμωμένης ἂν ἐπιλάβηται, πρῶτος εἰσελήλυθεν, « (Ἀλ. παρ') Ἀθ.

Χασματίας, ου (ὁ) καὶ

Χασματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων (ἀνοίγων) χάσματα. » Σεισμὸς —, « Ἀρστ., ὁ σχίζων τὴν γῆν.

Χασμέομαι, Ἰων. ἀντὶ Χασμάομαι.

Χάσμη (ἡ) καὶ

Χάσμημα (τό)· ἄνοιγμα τοῦ στόματος ἀπὸ νύσταν, χασμούρημα· (συνκδχ.) νύστα· ἀκηδία· (ἐνίοτε) πρᾶγμα τὸ ὁπ. βλέπει τις χάσκων (ξυππασμένος).

Χάσμησις, εως (ἡ), τὸ χασμᾶσθαι, χασμούρημα.

;**Χασμός** (ὁ), = Χάσμη, χάσμησις.

Χασμωδέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι χασμώδης, χασμουρηοῦμαι συχνάκις· (συνκδχ.) νυστάζω. 2) (Γρμτ.) κάμνω χασμώδεις (χασμωδιῶν πλήρεις) στίχους.

Χασμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκείμενος εἰ·

χάσμην εἰς χασμουρητά), ὑπνώδης, νυσταλέος· (συνκδχ.) ὀκνηρὸς, ῥάθυμος.
2) (;) πλήρης χασμάτων (κενῶν).

Χασμῳδία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις χασμώδης, ἡ πρὸς ὕπνον (καὶ ἐπμ. χάσμην) τάσις, νυςαλγία· (συνκδχ.) ἀκηδία. 2) (Γρμτ.) = Πλατειασμὸς (ἐξ αἰτίας ἀλλεπαλλήλων φωνηέντων), (Λτν.) hiatus, (π. χ. » Ὄρρα οἱ εἴη ἰοὺς χρίεσθαι, « Ὀδ. Δ, 261, 262. » Η' οἴει οἷός τ' ἂν εἶναι αὐτὸς εἰπεῖν; « Πλάτ.

Χασσάμενος, Π. ἀντὶ Χασάμενος, ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Χάζομαι.

Χἀτερόπορπος, κατὰ κρσ. καὶ συναλοιφ. ἀντὶ Καὶ ἑτερόπορπος.

Χατεύω καὶ

Χατέω (χωρὶς Μ.) καὶ

Χατίζω, Μ. ίσω; Π. [χᾶτος]. (μὲ γεν. ἢ ἀπαρ.) ἔχω ἔλλειψίν (ἀνάγκην, ἔνδειάν) τινος, εἶμαι στερημένος· (συνκδχ.) ζητῶ, ἐπιθυμῶ. » Πάντες θεῶν χατεύουσ' ἄνθρωποι, « Ὀδ. » Μάλα περ νόστοιο χατίζων, « Ὀδ. Λ. » Πρόμολ' ὧδε· Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει, « Ἰλ. Σ. (καὶ χωρὶς πτ.) » Μήπως, χατίζων, πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους, « Ἡσ., στερούμενος.

†Χατίς, ἴδος (ἡ) καὶ

†Χᾶτος, εος-ους (τὸ), Δ. ἀντὶ Χῆτος, ἔλλειψις, στέρησις, ἔνδεια.

Χαυλιόδους καὶ **Χαυλιόδων**, οντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μακροὺς (ἐξέχοντας τοῦ στόματος) ὀδόντας. ||. (οὐσ. μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ ὀδοὺς), 'δόντι ἐξέχον τοῦ στόματος (ὡς τοῦ ἀγριοχοίρου, τοῦ ἐλέφαντος κτλ.), (Γαλλ.) défense, [ἐκ τοῦ

†Χαύλιος (ὁ, ἡ) καὶ

†Χαῦλος, η, ον, Γλσ. ἀντὶ Χαῦνος (συνκδχ.) μακρὺς, ἐξέχων.

Χαῦναξ [χαῦνος], ακος (ὁ). ἀλαζὼν, ψωροπερήφανος· κομπαςής, ἀπατεὼν, χαυνολόγος.

†Χαυνιάζω (ἢ κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Κορ., Χαυνάζω), άσω, Γλσ. εἶμαι ἢ γίνομαι χαῦνος, = Πλαδάω.

†Χαυνολόγος (ὁ, ἡ). κομπαστὴς, ἀλαζὼν, κουφολόγος.

†Χαυνοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπνέων ἔπαρσιν (κουφότητα), χαυνότητος ποιητικός. 2) ὁ ἀσχολούμενος εἰς ματαιότητας.

Χαυνοπολίτης, ου (ὁ), Κωμ. πολίτης χαῦνος (κοῦφος, εὐαπάτητος). γάσκαξ.

Χαυνόπρωκτος (ὁ, ἡ), = Εὐρύπρωκτος.

Χαῦνος [χαίνω], η, ἢ ος, ον. Σπογγώδης, ἀραιὸς, (χυδ.) 'μπούχαβος, (συνκδχ.) κοῦφος· ἄτονος· (ὅθ. τὸ κοιν.) ἀχαμνός· (ἐνίοτε) μακρὺς, (ἴδε Χαύλιος)· (τρπ.) μάταιος, χωρὶς ἀποτέλεσμα· (ἐπὶ πρσ.) νωθρός· ἀλαζὼν, κενόδοξος· ἀσύστατος· εὐαπάτητος. » Νοῦς —, « Σολ. » Κενεῶν ἐλπίδων χαῦνον τέλος, « Πίνδ. » Χαῦνα ἐφράσαντο, « Σολ. » Χαῦνον ὄνομα, « Ἀρςφ., ὀγκῶδες.

Χαυνότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ χαύνου, ἔλλειψις παγιότητος, ἀραιότης· (μτφορ.) κουφότης· ἀδράνεια, νωθρότης· μαλθακότης, εὐήθεια· ἀλαζονεία.

Χαυνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ γένῃ χαῦνον (ἀραιόν)· χαλαρόνω· (συνκδχ.) ἀνοίγω (Ἀθ. Η', 363). ||. (μσ. αὐτπθ.) 'περηφανεύομαι, φουσκόνω.

Χαύνωμα (τὸ). σωρὸς ἀπὸ χαῦνον (ἀπάτητον) χῶμα.

†Χαυνῶνες, ἐσφαλμ. ἀντὶ Χαυῶνες.

Χαύνως, ἐπίῤ. Χωρὶς σύστασιν (παγιότητα)· (μτφορ.) χωρὶς τόνον, νωθρῶς, ἀδρανῶς· πεφυσημένως.

Χαύνωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χαυνόω, ἀτόνισις, ἐξασθένησις, (κοιν.) ἀχάμνισμα. » Ἀναπειστηρία —, « Ἀρςφ., ἡ ἐξαπάτησις τῶν ἀκροατῶν.

Χαυνωτικὸς, ή, όν. (μὲ γεν.) Ὁ κάμνων χαῦνόν (χαλαρόν) τι ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο, χαυνότητος ποιητικός.

Χαὐτὴ, Ἀττ. κατὰ κρσ. καὶ ἐπέκτ. ἀντὶ Καὶ αὐτή.

†Χαυῶνες (οἱ), [Ἑβρ.], εἶδος ἄρτων ἢ ζυμαρικῶν.

Χέδροπα (τὰ) καὶ

Χέδροποι (οἱ), (πλθ. ἑτερογεν. καὶ ἑτερόκλ. τοῦ Χέδροψ), τὰ ὄσπρια.

Χεδροπώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν χεδρόπων, ὀσπριώδης.

Χέδροψ καὶ Χέδρωψ [;χεὶρ, δρέπω], οπος (ὁ). ὄσπριον, (εὕρηται μόνον ἡ πλθ. δοτ. Χέδροψι).

Χέε, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔχεε-ἔχει, γ'. ἐν πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Χέω.

Χέεια (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χειά.

Χεζανάγκη (ἡ), εἶδος ἀλοιφῆς συντελούσης πρὸς εὐκοιλιότητα.

Χεζητιάω-ῶ, Μ. άσω, = Χεσείω.

Χεζοκινικὸς, ή, όν, Κωμ. παρῳδ. τοῦ Κυζικινικός. » Βάμμα —, « Ἀρςφ. τὸ νὰ χεσθῇ τις (νὰ ἀλοιφθῇ μὲ σκ.) ἀπὸ τὸν φόβον του.

Χέζω [χέω], Μ. χεσοῦμαι (ἀόρ. Ἔχεσα, πρκ. Κέχοδα), = Ἀποπατῶ. ||. (μτ.) χέζομαι ἐπάνω μου. » Χέσαιτο γὰρ, εἰ μαχέσαιτο, « Ἀρςφ. ||. (καὶ πθ.) » Σπέλεθον ἀρτίως κεχεσμένον, « Ἀρςφ.

Χειὰ (ἡ), [ἔχις], 'φειδότρυπα.

Χειλάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χεῖλος, χειλάκι.

†Χειλεύω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Χιλεύω.

Χειλοποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω μὲ τὴν ἄκραν τῶν χειλέων (συσφίγγων τὰ χείλη, ῥουφηκτά).

Χεῖλος [;χέω], εος-ους (τὸ). χεῖλι· (ἐπὶ πτην.) ῥάμφος· (μτνμ.) τὸ τριγυρινὸν τοῦ ποτηρίου κτλ., ὄχθη (λίμνης, ποταμοῦ)· ἀκρογιαλιά.

Χειλοστρόφιον (τὸ), βασανιστικόν τι ὄργανον μὲ τὸ ὁποῖον στρέφουν τὰ χείλη.

Χειλόω-ῶ, Μ. ώσω. Περιβάλλω τι μὲ χείλη (τριγυρινά). 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Χιλόω, (ὅθ.

†Χείλωμα (τὸ). χεῖλος (τριγυρινὸν) ἀγγείου κτλ., πεζβάζι. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Χίλωμα

Χείλων, ωνος (ὁ). ὁ ἔχων χονδρὰ χείλη, χειλᾶς. 2) εἶδος ἰχθ. ἐκ τοῦ γένους τῶν κεφάλων, (ἄλλ.) Χελών.

†Χειλωτὴρ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Χιλωτήρ.

Χεῖμα (τὸ), [χέω], = Χειμὼν, κακοκαιριὰ κτλ.

Χειμαδεύω, Μ. εύσω καὶ

Χειμαδίζω, Μ. ίσω, = Χειμάζω.

Χειμάδιος (ὁ, ἡ), = Χειμερινὸς, χειμωνιάτικος. ||. (οὐσ.) Χειμάδιον, « μέρος ἀπόμόδιον διὰ ξεχείμασμα, (κοιν.) χειμαδιό.

Χειμάζω [χεῖμα], Μ. άσω. Περνῶ τὸν χειμῶνα πουθενὰ, ξεχειμάζω, ξεχειμωνιάζω. » Μαρδόνιος δὲ περὶ τὴν Θεσσαλ. ἐχείμαζε, « Ἡρ. » Χειμάσαι δὲ πυρὶ ἀφθόνῳ κτλ. ποῦ πλείων εὐμάρεια ἢ ἐν χωρίῳ; « Ξεν. κάμνω χειμῶνα ἢ κακοκαιριὰν, (φουρτοῦναν), χειμωνιάζω. (μτφορ.) ταράττω ψυχικῶς, καταθλίβω μὲ δεινὰ περιστατικὰ, φέρω εἰς ἀδημονίαν ||. (πθ.) ὑποφέρω χειμῶνα ἢ φουρτοῦναν, εἶμαι ἐκτεθειμένος εἰς τὸ ψῦχος (εἰς τὴν δριμύτητα τοῦ χειμῶνος)· κινδυνεύω εἰς τὸ πέλαγος, θαλασσομαχῶ· (μτφορ.) ταράττομαι ὑπὸ πλήθους συμφορῶν. » Ὅταν χειμάζῃ ὁ θεὸς (ὁ Ποσειδῶν) ἐν τῇ θαλάσσῃ, « Ξεν. (καὶ ἐλλ. ἢ ἀπρσ.) » Ἡμέρας τρεῖς ἐχείμαζε· τετάρτῃ δὲ ἡμέρῃ ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος, « Ἡρ. (καὶ τρπ.) » Ταῦτα καὶ πλουσίους χειμάζει καὶ πένητας, « Πλ. (καὶ πθ.) » Χειμασθέντα δένδρα, « Θφρ. » Ὅταν ἡ γῆ ἡλιασθῇ καὶ χειμασθῇ καθ' ἑκατέραν ὥραν, « αὐτ. » Χειμασθεῖσαι δὲ (αἱ νῆες) πρὸς τῇ Κρήτῃ, ἀπ' αὐτῆς σποράδες πρὸς τὴν Πελοπόννησον κατηνέχθησαν, « Θκ. » Πλάτανος, ἢ χειμαζόμενοι μὲν ὑποτρέχουσι, « Πλ. (καὶ μτφορ.) » Τῆς πόλεως χειμαζομένης, « Ἀρςφ., ταραττομένης, στασιαζούσης. (ὅθ. κατὰ μτχ.) » Χειμαζόμενοι, « Ἐκκλησ., οἱ δαιμονιζόμενοι.

Χειμαίνω, Μ. ανῶ, (σπν. λογογρφ.) ἀντὶ Χειμάζω, κάμνω χειμῶνα, χειμωνιάζω· (μτφορ.) ταράττω (καὶ πθ. ταράττομαι) ὡς ὑπὸ χειμῶνος· (ἀπρσ. ἢ ἐλλ.) » Χειμαίνοντος, « Θφρ., ὅταν ἦνε κακοκαιριὰ, τὸν χειμῶνα. (καὶ πθ.) » Μᾶλλον χειμαίνεσθαι γεμούσης τῆς νηὸς, « Ἡρ. (καὶ τρπ.) » Φόβῳ κεχείμανται φρένες, « Πίνδ.

Χειμάμυνα, ης (ἡ). ἀμυντήριον (προφυλακτικὸν) ἐναντίον τοῦ χειμῶνος· χονδρὸν χειμωνιάτικον ἐπανωφόρι.

Χείμαρος (ὁ). [χέω]. τὸ στούπωμα (ὁ τύλος) τῆς εἰς τὸν πάτον τοῦ πλοίου τρύπας· τὸ ὁπ. ἐβγάζουν ὅταν ἦνε τραβηγμένον τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν ἵνα ξετρέχουν τὰ νερά.

Χειμάῤῥοος-ους καὶ

Χείμαῤῥος (ὁ, ἡ), [χεῖμα, ῥέω]. (ποταμὸς) ὁ ῥέων μόνον τὸν χειμῶνα ἢ ἐν καιρῷ βροχῆς ||. (οὐσ.) ξεροπόταμον, (Τουρκ.) ντερές. » Τοὺς ἐκ τῶν οἰκιῶν χειμάῤῥους, « Δμ., τὰ νερὰ 'ποῦ τρέχουν ἀπὸ τὰ κεραμίδια τῶν 'σπιτιῶν.

Χειμαῤῥώδης, εος (ὁ, ἡ). χειμάῤῥῳ ὅμοιος. » Ποταμὸς —, « Στρ.

Χειμὰς [χεῖμα], άδος (ἡ), ἐπιθετ. = Χειμερία. ||. (οὐσ. ἐνν. ὥρα), ὁ χειμὼν καὶ
2) (ἐνν. ἐσθὴς), φόρεμα χειμωνιάτικον.

Χειμασία (ἡ). ξεχείμασμα, χειμαδιό.
2) (Γλσ.) κακοκαιριὰ χειμῶνος, φουρτοῦνα.

Χειμασκέω-ῶ, Μ. ήσω. Γυμνάζομαι ἐν καιρῷ τοῦ χειμῶνος.

Χείμαστρον (τό). φόρεμα χειμωνιάτικον.

;Χειματίζω, Μ. ίσω καὶ

†Χειμάω-ῶ, Μ. άσω, Γλσ. ἀντὶ Χειμάζω.

Χειμεθλιάω-ῶ, Μ. άσω, ἀμφ. ἀντὶ Χειμετλιάω, [ἐκ τοῦ

;Χείμεθλον (τὸ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Χείμετλον.

†Χειμεία (ἡ), [νλγ.], ἡ χημικὴ ἐπιςήμη.

Χειμερία (ἡ). ὁ καιρὸς τοῦ χειμῶνος (τῆς παραχειμασίας).

Χειμερίζω, Μ. ίσω. Περνῶ τὸν χειμῶνα πουθενὰ, παραχειμάζω.

Χειμερινὸς, ή, όν. Ὁ τοῦ χειμῶνος ἢ διὰ τὸν χειμῶνα, χειμωνιάτικος.

Χειμέριος, α ἢ ος, ον, = Χειμερινὸς, (ἐπμ.) ψυχρὸς, βροχερὸς, φουρτουνιασμένος. » Ὥρη —, « Ὁμ., Ἡσ., ὁ καιρὸς τοῦ χειμῶνος, » Τοὺς τέσσαρας χειμεριωτάτους μῆνας, « Ἡρ.

;Χείμερος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χειμέριος.

Χειμέτλη (ἡ), = Χείμετλον.

Χειμετλιάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (κυρ. εἰς τοὺς πόδας) χείμετλα.

Χείμετλον (τὸ) [χεῖμα]. ξεπάγιασμα (κυρ. εἰς τὰ πόδια) ἀπὸ τὸ ψῦχος, χιονίςρα.

†Χειμευτὴς, οῦ (ὁ), (νλγ.) ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν χειμείαν ἢ τὴν ἀλχειμίαν, χημικός.

†Χειμέω-ῶ, Γλσ. ἀντὶ Χειμάζω.

;Χειμιέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἰων. ὑποφέρω ψῦχος, κρυόνω, [ἐκ τοῦ

Χειμίη (ἡ), Π. Ἰων. ψύχρα χειμῶνος, παγωνιὰ, κακοκαιριά.

†Χειμοθνὴς, ῆτος (ὁ, ἡ), (Αξφν.). ὁ ἀποθανὼν ὑπὸ ψύχους, ξεπαγιάσας.

Χειμοσπορέω-ῶ, Μ. ήσω. Σπείρω ἐν καιρῷ τοῦ χειμῶνος, [ἐκ τοῦ

Χειμόσπορος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ σπείρων ἢ (προπαροξ.) σπαρμένος τὸν χειμῶνα.

Χειμοφυγέω-ῶ, Μ. ήσω. Φεύγω τὸν χειμῶνα.

Χειμὼν [χεῖμα], ῶνος (ὁ). χειμῶνας, ψύχρα, κακοκαιριὰ· φουρτοῦνα, ἀνεμοζάλη· (τρπ.) περίστασις δεινὴ, συμφορὰ παραζαλίζουσα τὸν ἄνθρ., κίνδυνος μέγας. » Χειμῶνος ἐπιγενομένου (καταῤῥαγέντος), « Ἡρ. » Τὰ μὲν θέρεος γίγεται, τὰ δ' ἐν χειμῶνι, « Θκρ.

Χειμωνόθεν, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἐκ τοῦ χειμῶνος, ἀπὸ τὸν χειμῶνα.

Χειμωνοτύπος (ὁ, ἡ), Π. [χειμὼν, τύπτω]. ὁ κτυπῶν (μαςίζων) δι' ἀνεμοζάλης, διεγείρων ἀνεμοζάλην, θυελλώδης. » Λαῖλαψ —, « Αἰσχλ.

Χεὶρ [συγγ. τῷ Χώρα] (ἡ), χειρὸς (ἡ δοτ. δυϊκ. Χεροῖν καὶ πλθ. Χερσίν). τὸ χέρι· (κατ' ἐκτ.) ὁ βραχίων· (ἐπὶ ζ.) τὸ ἐμπροσθινὸν πόδι· (ἐπὶ ἐλέφ.) ἡ προβοσκίς. » Χειρί τέ μιν κατέρεξεν « Ἰλ. Α. » Ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ, « Θκρ. » Ἄκρα χειρῶν δάκτυλα, « αὐτ. » Γέροντα χειρὸς ἀνίςη, « Ὁμ. » Τόξα χερσὶ κρατεῖ, « Θκρ. » Χερσὶ γαῖαν κρατοῦσα, « Εὐρ. » Σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε, « Ὁμ. » Ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν, « Ἰλ. Α. » Χειρὶ ἢ ποδὶ (ἢ) » Χερσὶ ἢ ποσὶ, « φρσ. = Παντὶ σθένει, ὅλαις δυνάμεσι. » Χεῖρας (ἢ) » Χεῖρε προτείνειν (προΐσχεσθαι, ὀρέγειν, ἀνταίρειν, ἀνατείνειν κτλ.), « Λξ. » Διασχεῖν χεῖρας ἐν μέσῳ, « Πλ., ἐμβαίνειν εἰς τὴν μέσην δύο μαχομένων (πρὸς εἰρηνοποίησιν). » Ἐς χεῖρα διδόναι τί τινι, « Εὐρ., = Ἐγχειρίζειν. » Οὐ μέλλειν οἱ

ὅτι ἀποθνήσκει, ἀλλ' ὅτι οὐκ ἐχρήσατο τῇ χερὶ, « Ἡρ. » Παυσάμενος ἔργοιο, τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο, « Θκρ. » Ἀπὸ χειρὸς μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐργάσασθαι, « Λκ., ἐπολέμησε λαμπρῶς, ἀνδραγάθησε. ||. » Χειρῶν νόμος (ἢ δίκη), « φρσ., συμπλοκὴ μάχης· (ἐνίοτε) αὐτοδικία, (Γαλλ.) droit du plus fort, (ἴδε Χειροδίκης). » Πρὶν ἢ συμμίξαι σφέας, ἐς χειρῶν τε νόμον ἀπικέσθαι, « Ἡρ. » Ἐν χειρῶν νόμῳ ἀπολλύμενοι, « αὐτ. » Οὓς ἐν χερσὶν ἀπεκτείνατε, « Θκ., ἐν καιρῷ τῆς συμπλοκῆς. ||. » Ἐκ χειρὸς, « φρσ., ἐκ τοῦ πλησίον. » Ἐκ χειρὸς ἐμάχοντο, « Ξεν., = Ἐκ τοῦ συστάδην. » Ἡ ἐκ χειρὸς θεωρία, « Ἰσκρ. » Τῆς κοινολογίας ἐκ χειρὸς γενομένης, « Πλβ. ||. » Ἐς χεῖρας ἦεσαν, « Θκ., ἐπιάσθηκαν (εἰς μάχην), (Γαλλ.) en vinrent aux mains. » Πρὸς τὸ ἐς χεῖρας δέχεσθαι οὐκ ἦσαν ἱκανῶς ὡπλισμένοι, « Ξεν. (ἢ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Ἐς χεῖρα γῇ συνῆψαν, « Εὐρ., ἐπλησίασαν εἰς τὴν ξηρὰν, ἄραξαν. » Συνῆλθον εἰς χεῖρας, « Πλβ., ἔσμιξαν (νὰ ὁμιλήσουν), ἀνταμώθησαν. ||. » Ἄρχειν χειρῶν ἀδίκων, « φρσ., ἀρχίζειν πρῶτος τὴν (δίδειν αἰτίαν εἰς) σύγκρουσιν, (Γαλλ.) être l'agresseur. » Παύειν χεῖρας πολέμοιο, « Ἰλ. Φ. ||. » Ἐς χεῖρας ἄγεσθαί τι, « Ἡρ., ἐπιχειρεῖν. » Ἐν χερσὶν (ἢ) » Μετὰ χεῖρας ἢ Π. » Μετὰ χερσὶν (ἢ) » Διὰ χειρὸς ἔχειν τι, « Θκ., ἔχειν ἀνὰ χεῖρας, ἢ = Μεταχειρίζειν, (Γαλλ.) manier. » Ἔχων ἐν χερσὶ τὸν γάμον τοῦ παιδὸς, « Ἡρ., καταγινόμενος εἰς. » Ἐν χερσὶν ἡ μάχη, « Θκ., ἡ ἐκ τοῦ συςάδην. » Ὁ ἐν χερσὶ κίνδυνος, « Γρηγ., ὁ ἐπικείμενος. ||. » Πρὸ χειρῶν εἶναί τινι, « φρσ., ὑπ' ὄψιν, πλησίον, πρόχειρος. » Καὶ μὴν πρὸ χειρῶν αἵδε σοι κόσμον φέρουσιν, « Εὐρ. ||. » Ὑπὸ χεῖρα ποιεῖσθαί τι ἢ τινα, « φρσ., βάλλειν εἰς τὸ χέρι, καθυποτάσσειν, (ὅθ. ἐλλ.) » Ὁ ὑπὸ χεῖρα, « Λξ., = Ὑποχείριος ἢ Δοῦλος. ||. » Ὑπὸ χεῖρα, « φρσ., = Ἐξ ὑπογυίου, ἐκ τοῦ παραχρῆμα, ἐκ τοῦ προχείρου, ἀρτίως. » Ὅ,τι ἂν πρῶτον ὑπὸ χεῖρα ἔλθῃ, « Λκ. » Αἱ ὑπὸ χεῖρα ἀπαντῶσαι τιμωρίαι, « Πλ. » Αἱ ὑπὸ χεῖρα χρεῖαι, « Ἀρςτ., αἱ τῆς ςιγμῆς, αἱ κατεπείγουσαι. ||. » Ἀνὰ χεῖρα αὐτοῦ, « Γρφ., εἰς τὸ πλάγι του. ||. » Ἡ ἀνὰ χεῖρα ὁμιλία, « Ἑρμγ., ἡ κοινὴ, ἡ τετριμμένη, τὸ οἰκιακὸν ὕφος. ||. » Διὰ χειρὸς πιπράσκειν, « Λξ. » Ἐκ χειρὸς εἰς χεῖρα ὠνεῖσθαι, « Ἀρςτ., ἀπὸ πρῶτον χέρι, ὄχι ἀπὸ μεταπωλητὴν ἢ διὰ μεσίτου, ἢ μὲ μετρητὰ (ἐπὶ χεῖρας), χωρὶς διορίαν. ||. » Τὸ κατὰ χειρὸς (ἢ) κατὰ χειρῶν ὕδωρ, « Ἀθ., τὸ (κυρ. πρὸ τῆς τραπέζης) νίψιμον. » Ἐρωτώντων δὲ, Ποῖον ὕδωρ ἄριστον. Τὸ κατὰ χειρὸς, ἔφη, « αὐτ. (καὶ ἐλλ.) » Κατὰ χειρὸς ἐδόθη, « αὐτ., ἔφεραν νίψιμον. 2) (συνκδχ.) τὰ δεξιὰ ἢ ἀριςερὰ μέρη τοῦ σώματος. » Τὴν Ἴδην λαβὼν ἐς ἀριστερὴν χέρα, ἦιε, « Ἡρ. » Ποτέρας τῆς χερὸς (ἑστήκασιν); (Β) ἐν δεξιᾷ σου, « Εὐρ. 3) ἔργον χειρὸς· χαρακτὴρ (κοιν. εἰκόνα) γραψίματος, τρόπος ἰδιαίτερος ἐργασίας τεχνίτου, ὕφος συγγραφέως κτλ. » Γνωρίσασα τὴν Κομμόδου χεῖρα, « Ἡρωδ. » Οὔτε τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα δυνατὸν ἀρνήσασθαι, « Ὑπερίδ. » Γλαφυρῆς χειρὸς μισθὸν, « Θκρ. » Χεὶρ Πολυκλείτου (Ἀπελλοῦ κτλ.), = Πολύκλειτος (Ἀπελλῆς) ἐποίει. 4) δύναμις (χειρῶν)· ςράτευμα. » Μεγάλῃ χειρὶ εἰκότος οὗτος λέγοιτο πορεύεσθαι, οὗ ἂν τῇ γνώμῃ πολλαὶ χεῖρες ὑπηρετεῖν ἐθέλωσι, « Ξεν. » Δύναμις ὑπὲρ ἄνθρωπον ἡ βασιλῆός ἐστι, ἢ χεὶρ ὑπερμήκης, « Ἡρ. » Μεγάλη χεὶρ πλήθεος, « αὐτ. » Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις χεῖρα μεγάλην ἤθροισε, « Πλ. » Ὁλκάδα, πόνῳ μεγάλῳ καὶ χειρὶ πολλῇ νεωλκηθεῖσαν, « αὐτ. » Χεὶρ οἰκεία, « Εὐρ., στράτευμα συγκροτούμενον ἀπὸ τοὺς οἰκέτας ἢ τοὺς οἰκιακούς τινος. 5) (διὰ τὸ ὁμοιόσχημ.) τὸ φυτὸν Δίψακος καὶ 6) εἶδ. ἐμπλάστρου συγκειμένου ἀπὸ πέντε εἴδη ἰατρικῶν.

Χειράγρα (ἡ). πιάσιμον (ἀρθρῖτις νόσος) τῶν χειρῶν.

Χειραγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὁδηγῶ τινα (ὡς χειραγωγός).

Χειραγώγημα (τὸ). τὸ χρησιμεῦον πρὸς χειραγωγίαν τινὸς, συμβουλὴ, ὁδηγία.

Χειραγώγησις, εως (ἡ), τὸ χειραγωγεῖν τινα, ἡ διὰ τῆς χειρὸς ὁδηγία, καθοδήγησις (κυρ. καὶ μτφορ.).

Χειραγωγία (ἡ), = Χειραγώγησις ἢ Χειραγώγημα, [ἐκ τοῦ

Χειραγωγὸς (ὁ, ἡ), [χεὶρ, ἄγω]. ὁ ὁδηγῶν τινα διὰ ἢ ὡς διὰ τῆς χειρός.

†Χείρακρα (τὰ), (νλγ.), τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων τῆς χειρός.

†Χειραλγία (ἡ), [χ. ἀλγέω]. πόνος (ῥευματισμὸς) εἰς τὰ χέρια.

†Χειραλειπτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἀλείφω τὰς χεῖράς μου (καθὼς οἱ ἀθληταὶ μὲ 'λάδι).

Χειράμαξα, ης (ἡ). ἁμάξι τὸ ὁποῖον κινεῖται μὲ τὸ χέρι.

Χειραμάξιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χειράμαξα, (Γαλλ.) brouette.

Χειραπτάζω, Μ. άσω. Ἅπτομαι (Ἐγγίζω) μὲ τὸ χέρι μου· συγυρίζω μόνος μου (διὰ χειραψίας), (Γαλλ.) manier.

Χείραργος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ ἔχων ἀργὸν (ὀγλήγωρον) χέρι (εἰς τὸ κλέπτειν).

Χειρὰς, άδος (ἡ). σκάσιμον τῶν χειρῶν (ἀπὸ τὸ ψῦχος).

†Χειράφετος (ὁ, ἡ), Γλσ. [χ. ἀφίημι]. ἀπελεύθερος (κυρ. διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν, καθὼς ἐσυνειθίζετο εἰς τὴν Ῥώμην), (Λτν.) manumissus, (ὅθ. τὸ Γαλλ. émancipé.

Χειραψία (ἡ), [χ. ἅπτω] πιάσιμον (ἔγγιγμα) μὲ τὸ χέρι· (ἰδιαιτ. ἐπὶ παλαις.) συμπλοκή· (ἐπὶ ςρατ.) ἀψιμαχία)· (Ἰατρ.) τρίψιμον ἐλαφρὸν, (Λτν.) manutigium.

†Χειρεκμαγεῖον (τὸ), (νλγ.) ἀντὶ Χειρόμακτρον.

†Χειρεπιθεσία (ἡ), = Χειροθεσία.

†Χείρεργον (τό). (νλγ.) ἀντὶ Ἐργόχειρον.

Χείρεσι καὶ Χείρεσσι, Π. ἀντὶ Χερσὶ, δοτ. πλθ. τοῦ Χείρ.

†Χειριάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω χειράδας, εἶνε

σκασμένα τὰ χέρια μου (ἀπὸ τὸ ψῦχος).

†Χειρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χειρίς, χειρόκτάκι.

Χειριδωτός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων χειρίδας (μανίκια). » Χιτὼν—, « Ἡρ.

Χειρίζω, Μ. ίσω. Ἔχω ἀνὰ χεῖράς ἢ Πράττω ἰδιοχείρως τι (κυρ. ἐπὶ χειρουργ. ἐργασίας)· (μτνμ.) διαχειρίζω, (Γαλλ.) manier.

Χείριξις, ιος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ †Χείρισις = Χειρισμός.

Χείριος, α, ον, Π. ὁ εἰς τὰς χεῖράς τινος, ὑποχείριος. 2) Γλσ. εὔχρηστος, εὐμεταχείριστος, (Γαλλ.) maniable.

Χειρίς, ἴδος (ἡ). σκέπασμα τῆς χειρὸς ἢ τοῦ βραχίονος, χειρόκτι ἢ μανίκι.

Χείρισις, εως (ἡ), (εὔχρ. κυρ. τὸ Ἰων. Χείριξις) = Χειρισμός.

Χείρισμα (τὸ). τὸ χειρουργικῶς χειριζόμενον (θεραπευόμενον) μέλος.

Χειρισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Χειρίζω, διαχείρισις, (Γαλλ.) maniement· (ἰδιαιτ.) ἐργασία χειρουργική, (Γαλλ.) opération.

†Χειρίσοφος (ὁ), Π. ἀντὶ Χειρόσοφος, (εὔχρ. μόνον ὡς κύρ. ὄν).

Χειριστής, οῦ (ὁ χειρίζων (ἔχων ἀνὰ χεῖρας, διαχειρίζων) τι, ἐπιστάτης, (Γαλλ.) administrateur.

Χείριστος, η, ον, ὑπερθ. (ἀνμλ.) τοῦ Κακός, ὁ χειρότερος ἀπ' ὅλους.

Χειριστότερος, η, ον, Ἰων. (σπντт.) συγκρ. τοῦ Χείριστος, ὁ πλέον χειρότερος.

†Χειροβαλίστρα (ἡ), εἶδ. μηχανῆς (σφενδόνης) πυροβόλου, (Λτν.) falarica.

†Χειροβάναυσος (ὁ ἡ), Γλσ. = Χειρῶναξ, βάναυσος.

Χειροβαρής, έος (ὁ, ἡ). ὁ βαρύνων τόσον ὅσον δύναται νὰ σηκώσῃ ἡ χείρ, (παρβλ. Χειροπληθής).

Χειρόβιος καὶ

†Χειροβίωτος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἀπὸ τῶν κόπων τῶν χειρῶν του, Ἀποχειροβίωτος.

†Χειρόβλημα καὶ

†Χειρόβλητον (τὸ), = Χειρόβολον.

Χειροβολέω-ῶ, Μ. ήσω, (Λξφν.). Ἐκ χειρὸς βάλλω, σφενδονίζω.

Χειρόβολον (τὸ). ὅσον δύναται νὰ χωρέσῃ ἡ χείρ, δράγμα, δεμάτι.

†Χειροβοσκὸς (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ βόσκων (τρέφων) ἑαυτὸν διὰ τῶν κόπων τῶν χειρῶν του, χειρόβιος.

Χειροβρὼς [χ. β.βρώσκω], ῶτος (ὁ). ὁ τρώγων (κατατρώγων) τὰς χεῖρας. » Δεσμὸς—, « Ἡσύχ.

Χειρογάστωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ γεμίζων τὴν γαστέρα του (τρεφόμενος) ἀπὸ τῶν κόπων τῶν χειρῶν του, ζῶν μὲ τὸ ἐργόχειρόν του, χειροβίωτος.

Χειρογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Ὑπογράφω) ἰδιοχείρως, δίδω ὁμολογίαν (ἐνυπόγραφον), βεβαιόνω ἐγγράφως.

Χειρόγραφον (τὸ). χρεωστικὸν ἔγγραφον (ὑπογεγραμμένον) ἰδιοχείρως, ὁμόλογον.

Χειροδάϊκτος (ὁ, ἡ), Π. [χ. δαΐζω]. κατεσπαραγμένος ὑπὸ χειρῶν, φονευμένος.

;Χειροδεικτέω-ῶ. Μ. ήσω. Δείχνω μὲ τὸ χέρι, δακτυλοδεικτέω, [ἐκ τοῦ

Χειρόδεικτος (ὁ, ἡ). ὁ δεικνύμενος διὰ τῆς χειρός· (ἐπμ.) προφανής, πρόδηλος.

†Χειρόδεσμος (ὁ). δεσμὸς τῶν χειρῶν, χειροπέδη.

Χειρόδετος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. εἶνε δεμένα τὰ χέρια ἢ 2) ὁ ὁπ. δένεται περὶ τὰ χέρια. » Χιτὼν—, « Ἰωσ., = Χειριδωτός.

†Χειροδίκαιος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ

Χειροδίκης, ου (ὁ). ὁ λαμβάνων τὸ δίκαιόν του μὲ τὰς χεῖράς του (δι' αὐτοδικίας), μὴ γνωρίζων ἄλλο δίκαιον παρὰ τὸ διὰ τῆς βίας (τὸ τοῦ ἰσχυροτέρου).

†Χειροδόσιον (τὸ), Γλσ. ἡμεροδοῦλι, ἡμεροκάματον, ἡμερομίσθιον.

Χειρόδοτος (ὁ, ἡ). δομένος ἀπὸ χέρι εἰς χέρι δηλ. χωρὶς ὁμολογίαν ἢ ἐγγύησιν.

Χειροδράκων, οντος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων δράκοντας ἀντὶ χειρῶν, (ἐπίθ. τῶν Ἐρινν.).

Χειροδρόπος (ὁ, ἡ). ὁ διὰ τῶν χειρῶν δρεπόμενος (κυρ. ἐπὶ λαχανικῶν), (ἐτυμολογ. παράφρ. τοῦ Χέδροψ).

Χειροέρκτης, ου (ὁ), Π. [χ. ἔρδω]. ὁ διὰ τῶν χειρῶν ἐνεργῶν ἢ ἐργαζόμενος, χειρῶναξ.

Χειροήθεια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Χειροήθης, εος (ὁ, ἡ). συνειθισμένος νὰ τὸν ἐγγίζουν μὲ τὸ χέρι, ἡμερωμένος, ἥμερος.

Χειροθαλπής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλπων (θερμαίνων) τὰς χεῖρας. » Ὕδωρ—, « (Φιλόξ· παρ') Ἀθ.

Χειροθεσία (ἡ). ἡ τῆς χειρὸς ἐπίθεσις· (ἐν γέν.) μεταχείρισις, [ἐκ τοῦ

Χειροθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιθέτω τὴν χεῖρα ἢ τὰς χεῖράς τινι, ἐγγίζω ἢ ἐκτελῶ τι (διὰ χειραψίας)· (ἐκκλησ.) χειροτονῶ.

Χειροθήκη (ἡ), = Χειρίς, χειρόκτι.

Χειροκαλαθίσκος (ὁ), εἶδ. χοροῦ ἢ σχήματος χορευτικοῦ.

Χειρόκμητος (ὁ, ἡ), Π. [χ. κάμνω], ἀντὶ Χειροποίητος.

Χειροκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Κόπτω τὴν χεῖρά ἢ τὰς χεῖράς τινος. 2) κτυπῶ (χοπανίζω) μὲ τὸ χέρι.

Χεροκρασία (ἡ), [χ. κεράννυμι]. συμβολὴ χειρῶν, συμπλοκή.

Χειροκρατία (ἡ). τὸ νὰ ἐξουσιάζῃ ὁ ἰσχυρότερος, τὸ δικαίωμα τῆς βίας, τυραννία.

Χειροκρατικός, ἡ, όν. Ὁ τῆς ἢ διὰ τῆς χειροκρατίας, τυραννικός, βίαιος. » Τρόπος—, « Πλβ.

Χειρόκτυπος (ὁ). (παροξ.) ὁ κάμνων κτύπον (κρότον) μὲ τὸ χέρι του, λυροκτύπος. 2)(προπαροξ.) Π. ὁ κτυπῶν (ἀντηχῶν) ὑπὸ τὴν χεῖρά τινος. » Κιθάρα—, « Ἀθ.

Χειρολάβη καὶ

Χειρολαβίς, ἴδος (ἡ). λαβὴ (χεροῦλι) ὁποιουδήποτε σκεύους καὶ ἰδιαιτ. τοῦ ἀλετριοῦ.

Χειρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω μὲ τὰς χεῖρας.

Χειρόμακτρον (τὸ), [χ. μάσσω]. σφουγγιστήρι τῶν χειρῶν, χειρομάντιλον, (Γαλλ.) essuie-main. 2) (καταχρ.) εἶδ. γυναικ. κεφαλοδέματος, μαντίλι τοῦ κεφαλιοῦ, τεστεμέλι.

Χειρομαντεία (ἡ). τὸ ἔργον (ἡ ἀγυρτεία) τοῦ χειρομάντεως.

Χειχόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ὁ μαντεύων διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν ἐν τῇ παλάμῃ τῆς χειρὸς γραμμῶν.

Χειρομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι (Ἐργάζομαι) διὰ τῶν χειρῶν, αὐτουργῶ.

Χειρομαχία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ διὰ τῶν χειρῶν ἐργασία, αὐτουργία, [ἐκ τοῦ

Χειρομάχος (ὁ, ἡ). ὁ μαχόμενος (πολεμῶν, κοπιάζων) διὰ τῶν χειρῶν, χειρῶναξ, αὐτουργός.

Χειρομύλη (ἡ) καὶ

Χειρόμυλον (τὸ) καὶ

;Χειρόμυλος καὶ

Χειρομύλων, ωνος (ὁ). μύλος τὸν ὁποῖον γυρίζουν μὲ τὸ χέρι, (κοιν.) χειρόμυλος.

Χειρομυσής, έος (ὁ, ἡ), Π [χ. μῦσος]. ὁ μολύνων τὰς χεῖρας. » Φόνος—, « Αἰσχλ.

Χεῖρον, οὐδ. τοῦ Χείρων.

Χειρόνιβον καὶ Χειρόνιπτρον (τὸ), = Χέρνιψ, χέρνιβον, λεκάνη (καὶ πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει) διὰ νίψιμον. » Κονιορτὸς εὐχρηστῶν εἰς χειρόνιπτρον, « Δσκρ.

Χειρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Κινῶ (χορεύων ἢ παλαίων) τὰς χεῖράς μου μὲ κἄποιον ρυθμόν· κάμνω (ἐκφράζω, παραστήνω τι μὲ) χειρονομίας· χορεύω παντομιμικῶς· (ἐνίοτε) = Σκιαμαχῶ. » Σκιαμαχοῦντος δὲ ὁ ἀνδριὰς παρέχεται σχῆμα, ὅτι ὁ Γλαῦκος ἦν ἐπιτηδειότατος τῶν κατ' αὐτῶν χειρονομῆσαι, « Παυσ.

†Χειρονομησείω (χωρὶς Μ.), Γλσ. Ἔχω διάθεσιν (ἐπιθυμίαν) νὰ χειρονομήσω.

Χειρονομία (ἡ). ἡ κατά τινα κανονισμένον ρυθμὸν κίνησις τῶν χειρῶν ἐν τῷ χορεύειν ἢ παλαίειν· ἡ διὰ σχημάτων ἔκφρασις (παράστασις) ἐννοίας· ὁ χορὸς τοῦ παντομίμου· (ἐνίοτε) = Σκιαμαχία.

Χειρονομικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ χειρονομεῖν, χειρονόμου ἴδιος.

Χειρονόμος (ὁ, ἡ), [χείρ, νόμος]. ὁ χειρονομῶν, χορεύων ἢ παλαίβων κατά τινας κανόνας (μὲ ρυθμικὰς κινήσεις, μὲ χειρονομίας) παντομῖμος. 2) (ἐνίοτε) = Δαιτρός, (Γαλλ) écuyer tranchant.

Χειρόνως, ἐπίρ. τοῦ Χείρων, χειρότερα.

Χειροπέδη (ἡ). πέδη (πέδικλον, δεσμὸς) τῶν χειρῶν, (Γαλλ.) menottes.

Χειρόπεδον (τὸ), = Χειροπέδη.

Χειρόπλαστος (ὁ, ἡ). πλασμένος (φθειασμένος) μὲ τὰ χέρια, χειροποίητος.

Χειροπληθὴς [χ. πλήθω], έος (ὁ, ἡ). ὁ γεμίζων τὴν χεῖρα, τόσον μέγας ἢ χονδρὸς ὅσον νὰ γεμίζῃ τὸ χέρι (πιάνοντάς τον). » Λίθος (» Κορύνη)—, « Ξεν., Θκρ.

Χειροπληθιαῖος, α, ον, = Χειροπληθής.

;Χειρόπληκτος (ὁ, ἡ), [χ. πλήττω]. κτυπημένος μὲ τὸ χέρι.

Χειροπόδης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Χειρόπους.

Χειροποιέω-ῶ καὶ (μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Κάμνω τι μὲ τὰ χέριά μου.

Χειροποίητος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίρ.)-ήτως. Καμωμένος μὲ τὰ χέρια, κατεσκευασμένος ἀπὸ χέρι ἀνθρώπου (ὄχι ἐκ φύσεως), τεχνητός· (μτφορ.) πλαστός.

Χειροπόνητος (ὁ, ἡ), [χ. πονέω]. δουλευμένος μὲ τὸ χέρι, τεχνητός, χειροποίητος.

Χειροπονία (ἡ). ἡ διὰ τῶν χειρῶν ἐργασία.

Χειροπόνια (τά), (ἐνν. ἱερά), ἑορτὴ τῶν ἐργατῶν (τῶν χειροπόνων).

;Χειροπόνος (ὁ, ἡ), [χ. πονέω]. ὁ δουλεύων (κοπιάζων) μὲ τὰς χεῖράς του, χειροτέχνης.

Χειρόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χειράδας (σκασίματα) εἰς τοὺς πόδας.

;Χειρορέκτης, ου (ὁ), Γλσ. [χ. ῥέζω], = Χειροέκτης.

Χειροσιδήριον καὶ Χειροσίδηρον (τὸ). χέρι σιδηρένιον, (Τουρκ.) τσεγκέλι εἰς σχῆμα χεριοῦ.

†Χειροσίφωνον (τὸ), (νλγ.) εἶδ. σίφωνος (τλοῦμπας) τὸ ὁπ. ἐκρατεῖτο εἰς τὰ χέρια.

Χειροσκοπικός, ἡ, όν. Χειροσκόπου ἴδιος. » Χειροσκοπικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ χειρομαντεία.

Χειροσκόπος (ὁ), [χ. σκοπέω], = Χειρόμαντις. 2)(εἰς τὰς διὰ χειροτονίας ψηφηφορίας) ὁ μετρῶν (παρατηρῶν) τὰ ὑψωμένας χεῖρας.

Χειρόσοφος (ὁ, ἡ). σοφὸς (ἐπιτήδειος) τὰς χεῖρας, (τεχνίτης) ἐπιδέξιος· (ἰδιαιτ.) ἐπιτήδειος εἰς τὸ χειρονομεῖν, παντομῖμος.

Χειροστρόφιον (τὸ). βασανιστικόν τι ὄργανον μὲ τὸ ὁποῖον στρεβλόνουν (στραγγουλίζουν) τὰ χέρια.

Χειροτένων, οντος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἐκτεταμένας χεῖρας, μακροχέρης.

Χειρότερος, α, ον, Π. ἀντὶ Χείρων.

Χειρότευκτος (ὁ, ἡ), [χ. τεύχω], ἀντὶ Χειροποίητος.

Χειροτεχνέω-ῶ, ήσω. Εἶμαι (Ἐργάζομαι ὡς) χειροτέχνης.

Χειροτέχνημα (τὸ). ἔργον χειροτέχνου, ἐργόχειρον.

Χειροτέχνης, ου (ὁ). ὁ διὰ τῶν χειρῶν ἐργαζόμενος τεχνίτης. χειρῶναξ, βιομήχανος. (μὲ γεν.) » Ἰητορίας—, « Σοφ., ὁ τὴν ἰατρικὴν μετερχόμενος, χειρουργός. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Χειροτεχνικός. » Βίος—, « Δ. Ἁλ.

Χειροτεχνία (ἡ). τὸ ἔργον (τὸ ἐπάγγελμα) τοῦ χειροτέχνου, τέχνη τὴν ὁποίαν ἐξασκεῖ τις διὰ τῶν χειρῶν.

Χειροτεχνικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς χειροτεχνίαν, καλὸς χειροτέχνης ἢ, χειροτέχνου ἴδιος.

Χειροτεχνικῶς, ἐπίρ. Ὡς χειροτέχνης, μὲ χειροτεχνικὴν ἐπιτηδειότητα.

Χειρότεχνος (ὁ, ἡ), = Χειροτέχνης.

Χειροτέχνως, ἐπίρ. = Χειροτεχνικῶς.

Χειρότμητος (ὁ, ἡ), [χ. τέμνω]. κομμένος μὲ τὸ χέρι.

Χειροτονέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐκτείνω τὴν χεῖρα· (κυρ. εἰς τὰς συνελεύσεις) ψηφηφορῶ ὑψόνων τὴν χεῖρα· (μτβτ.) ἐκλέγω τινὰ ἢ ἐπικυρονω τι διὰ χειροτονίας· (Ἐκκλησ.) κάμνω (κοιν. χειροτονῶ) ἱερέα κτλ., (σπν.) τεντόνω διὰ τῆς χειρός.

†Χειροτονητής, οῦ (ὁ). ὁ ψηφηφορῶν διὰ χειροτονίας, (Γαλλ.) votant.

Χειροτονητός, ἡ, όν. Ὁ ἐκλεχθεὶς ἢ ἐπικυρωθεὶς (καὶ ἐκκλησ. ἱερωθεὶς) διὰ χειροτονίας.

Χειροτονία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χειροτονέω, ἡ διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν ψηφηφορία· (Ἐκκλησ.) ἡ διὰ χειροθεσίας καθιέρωσις τοῦ χειροτονουμένου ἱερέως κτλ.

Χειρότονος (ὁ, ἡ), ;(παροξ.) ὁ ἐκτείνων τὴν χεῖρα ἢ τὰς χεῖρας. 2) Π. (προπαροξ.) ὁ γινόμενος διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν. » Λιταὶ—, « Αἰσχλ.

Χειροτριβέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρίβω μὲ τὸ χέρι.

Χειροτριβίη (ἡ), Ἰων. τριβὴ (γύμνασις, ἐπιτηδειότης) τῆς χειρός, (ἐν γέν.) = Χείριξις, μεταχείρισις. » Χειροτριβίης ἀτρεμεότης, « Ἱππκρ., χέρι γυμνασμένον, (Γαλλ.) main sûre.

Χειροτυπής, έος (ὁ, ἡ), Π. [χ. τύπτω]. ὁ κτυπῶν ἢ κτυπούμενος μὲ τὴν χεῖρα.

Χειρουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαί τι διὰ τῶν χειρῶν· (ἐν γέν.), πράττω ἐνεργῶ· δημιουργῶ, κατασκευάζω· (ἰδιαιτ.) μεταχειρίζομαι πληγὴν κτλ. ὡς χειρουργός, (Γαλλ.) opérer· (ἐνίοτε) = Χειρονομῶ· (ἐνίοτε) = Δέφομαι, (Αρτ. 5, 46).

Χειρούργημα (τὸ). ἔργον χειρουργοῦ (δημιουργοῦ), τεχνούργημα, χειροτέχνημα·

Χειρουργία (ἡ), τὸ χειρουργεῖν, ἡ διὰ τῶν χειρῶν ἐργασία, χειροτεχνία· (ἰδιαιτ.) ἐργασία χειρουργοῦ, (Γαλλ.) opération.

Χειρουργικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς χειρουργίαν, χειρουργοῦ ἴδιος, χειροτεχνικός· (ἰδιαιτ.) » Χειρουργικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τῆς (ἰατρ.) χειρουγίας.

Χειρουργικῶς, ἐπίρ. Ὡς χειρουργός, καθὼς οἱ χειρουργοί, χειροτεχνικῶς.

Χειρουργὸς (ὁ). ὁ διὰ τῶν χειρῶν ἐργαζόμενος, χειρῶναξ, χειροτεχνης· (ἰδιαιτ.) ὁ μετερχόμενος τὴν (ἰατρ.) χειρουργίαν· (μὲ γεν.) ὁ ἀσχολούμενος πρακτικῶς εἴς τι. » Μουσικῆς (» Γραφικῆς)—, « Πλ.

Χείρους, κατὰ κρσ. ἀντὶ Χείρονες ἢ Χείρονας, ὀνμ. ἢ αἰτ. πλθ. τοῦ Χείρων.

Χειρόχωλος (ὁ, ἡ), Π. χωλὸς τὰς χεῖρας, κουλοχέρης.

Χειρόω-ῶ ✻ (μσ.) -όομαι-οῦμαι, Μ. ώσω, -ομαι. Βάλλω εἰς τὸ χέρι, κάμνω ὑποχείριόν τινα ἢ τι, καθυποτάσσω (ἐνίοτε Π.) = Χειρίζω, πράττω.

Χεῖρω, αἰτ. ἀντὶ Χείρονα, αἰτ. ἑν. ἢ πλθ. οὐδ. τοῦ Χείρων.

Χείρωμα (τὸ), Π. [χειρόω]. χειρὸς (κυρ. βίας) ἔργον, (Γαλλ.) coup de main. » Τυμβοχόα χειρώματα, « Αἰσχλ., σπονδαὶ ἐπιτύμβιοι. » Εὐμαρὲς χείρωμα, « αὐτ., πᾶν ὅ,τι γίνεται ὑποχείριον (καταδαμάζεται) εὐκόλως. » Θανάσιμον χείρωμα, « Σοφ., τὸ σῶμα τοῦ αὐτόχειρος.

Χείρων, ωνος (ὁ, ἡ), συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Κακός, χειρότερος, κατώτερος κτλ. ‖. (τὸ οὐδ.) Χεῖρον, ἐπίρ. ἀντὶ Χειρόνως.

Χείρων [χείρ], ωνος (ὁ). εἷς τῶν Κενταύρων (περίφημος χειρουργὸς καὶ μάντις).

Χειρωνάκτης, ου (ὁ), = Χειρῶναξ.

Χειρωνακτικός, ἡ, όν. Χειρώνακτος ἴδιος, ἐργατικός, χειροτεχνικός

Χειρώναξ ἢ Χειρῶναξ [χείρ, ἄναξ], ακτος (ὁ), = Χειροτέχνης, βιομήχανος· (μὲ γεν.) δημιουργός. » Λόγων—, « Εὐρ., μάντις, χρησμῳδός,

Χειρωναξία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ χειρώνακτος, χειροτεχνία· (Π. ἐν γέν.) ἔργον, ὑπηρεσία. » Διπλᾶς χειρωναξίας ἔχουσα, « Αἰσχλ.

Χειρωνάξιον (τό). τὸ δόσιμον ὅπου πληρόνουν οἱ χειρώνακτες (οἱ τεχνῖται), φόρος ἐπιτηδεύματος (χειρωνακτικοῦ).

Χειρώνειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ Χείρωνος (τοῦ περιφ. Κενταύρου). » Ἕλκος—, « Αξ., τὸ δυσίατον (τὸ ὁπ. μόνος ὁ Χείρων ἠδύνατο νὰ θεραπεύσῃ). ‖. (οὐσ.) Χειρώνειον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Κενταύρειον.

Χειρωνίς, ἴδος (ἡ), ἡ τοῦ Χείρωνος. » Βίβλος—, « Ἐπγρ., ἡ περὶ ἰατρικῆς, (κοιν.) ἰατροσόφιον.

Χείρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χειρόω. κυρίευσις (διὰ τῆς βίας), κατάκτησις, καθυπόταξις.

Χειρωτικός, ἡ, όν. Ὁ συντελῶν ἢ ἐπιτήδειος πρὸς χείρωσιν (καθυπόταξιν).

Χειρωτός, ἡ, όν. Ὁ δυνάμενος χειρωθῆναι (ὑποταχθῆναι), ἁλωτός, (μτνμ.) κατορθωτός.

Χεῖσθαι, πθ. ἀπαρ. τοῦ Χέω.

Χείσομαι, μέλλ. τοῦ Χανδάνω.

Χείω (παρτ. Ἔχειον καὶ ἀναυξ. Χεῖον), Π. Ἰων. ἀντὶ Χέω.

Χέλειον (τὸ), = Χέλυον.

†Χελεύς, έως (ὁ), Γλσ. = Χέλυς.

Χελιδοῖ, Π. ἀντὶ Χελιδόν, κλητ. τοῦ Χελιδών.

Χελιδόνειος (ὁ, ἡ). ὁ τῆς (ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς) χελιδόνος.

Χελιδονίας, ου (ὁ), = Χελιδόνειος, (ἐνν. ἰχθύς) εἶδος θύννου. 2) (Γλσ.) ὁ βόρειος ἀστερισμὸς τοῦ Ζωδ. τῶν Ἰχθ. 3) (ἐνν. ἄνεμος) ὁ πνέων τὴν ἄνοιξιν (ὅταν ἔρχωνται αἱ χελιδόνες) ζέφυρος, (παρβλ. Ὀρνιθίας).

Χελιδονεύς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τῆς χελιδόνος, χελιδονόπουλον.

Χελιδονίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι (Ὁμιλῶ ἀδιάρθρωτα ὡς ἂν) τὴν χελιδόνα, φλυαρῶ. 2) τραγῳδῶ (περιερχόμενος τὰς οἰκίας) τὸ τραγοῦδι τῆς χελιδόνος καὶ μαζόνω νομίσματα καὶ ὅ,τι ἄλλο μὲ δώσουν (καθὼς τῶρα τὰ παιδία τὴν πρώτην τοῦ Μαρτίου).

Χελιδόνιος, α ἢ ος, ον, = Χελιδόνειος, ὅμοιος (τὸ χρῶμα) μὲ τὴν χελιδόνα. » Λίθος—, « εἶδος πολυτ. λίθου. » Σῦκα—, « Ἀθ., τὰ κοκκινόμαυρα ἢ (;) ἀνοιξιάτικα. ‖. (οὐσ.) Χελιδόνιον (τὸ), εἶδος φυτοῦ, (Γαλλ.) éclaire.

Χελιδονίς, ἴδος (ἡ), Π. ἀντὶ Χελιδών.

Χελιδόνισμα (τὸ). τὸ τραγοῦδι τῆς χελιδόνος (ἴδε Χελιδονίζω) καὶ τὸ συναζόμενον ὑπὸ των χελιδονιζόντων.

Χελιδονισμός (ὁ), τὸ χελιδονίζειν (2).

Χελιδονιστής, οῦ (ὁ). ὁ περιερχόμενος (καθὼς τῶρα τὴν ά Μαρτ.) καὶ τραγῳδῶν τὴν χελιδόνα, (ἴδε Χελιδονίζω).

Χελιδὼν [χελαδέω;], όνος (ἡ). τὸ γνωστὸν πτηνόν, χελιδόνι καὶ χελιδόνα. 2) (μτνμ.) εἶδος πτερωτοῦ ἰχθ., (κοιν.) χελιδονόψαρον. 3) τὸ ὑπὸ τὴν ὁπλὴν τοῦ ἵππου καὶ ἄλλων κοίλωμα, (παρβλ. Βάτραχος). 4) τὸ περὶ τὴν καμπὴν τοῦ βραχίονος κοίλωμα (ὅπου γίνεται ἡ φλεβοτομία).

Χελλάρης ἢ Χελλαρίας [χέλυς;], ου (ὁ), εἶδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Μύλλος, (παρβλ.) Καλλαρίας.

Χελλύσω, Π. ἀντὶ Χελύσω.

Χελλὼν καὶ Χελμών, ῶνος (ἡ, ...

(ἐκ τοῦ γένους τῶν κεφάλων), (ἄλλ.) Χειλών.

Χελούω, Λακων. ἀντὶ Χελύω ἢ Χελύσσω.

Χέλυδρος (ὁ), [χέλυς, ὕδωρ]. χελώνα τοῦ νεροῦ, νεροχελώνα. 2) εἶδος ὕδρου, νεροφείδα.

Χελύκλονος (ὁ, ἡ), Π. [χέλυς, κλόνος]. ὁ ἀντηχῶν καὶ καμωμένος ἀπὸ καύκαλον χελώνης. » Φορμιγξ —, « Ὀρφ.

Χέλυμνα, ης (ἡ), Π. ἡ Χελώνη.

Χελυνάζω [χελύνη], Μ. άσω, Γλσ. περιπαίζω σουφρόνων ἢ διαστρέφων τὰ χείλη, χλευάζω.

Χελύνειον (τό), = Χελύνιον.

Χελύνη (ἡ), = Χεῖλος. » Ἡ ὑπερῴα —, « Αξ., τὸ ἐπάνω χεῖλος. 2) Αἰολ. Π. ἀντὶ Χελώνη.

Χελύνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χελύνη. 2) (ἰδιαιτ.) μέρος τι τοῦ θύματος, (ἄλλ.) Χέλυς.

Χελυνοίδης [χελύνη, οἰδάω], ου (ὁ). ὁ ἔχων χονδρὰ χείλη, πρησκοχείλης.

Χέλυον (τὸ). τὸ καύκαλον τῆς χελώνης κτλ., (ἄλλ.) Χελώνειον, [ἐκ τοῦ

Χέλυς, υος (ἡ), = Χελώνη. 2) (συνκδχ.) Χελώνειον. 3) λύρα ἀπὸ καύκαλον χελώνης, (ὅθ. ἀστρνμ.) ἡ Λύρα, ἀστερισμός τις. 4) τὸ κοῖλον μέρος τοῦ στήθους (κοιν.) καρδιοχούλιαρον.

Χελύσκιον (τό), [χελύσσω]. λεπτὸς ξηρόβηχας.

Χέλυσμα τό), [χέλυς]. τὸ περὶ τὴν τρόπιν τοῦ πλοίου σανίδωμα.

Χελύσσω καὶ (μσ.) -ύσσομαι [χέλυς 1], Μ. ύσομαι. Βήχω βαθειὰ (ἀπὸ τὸ στῆθος).

Χελύω, Ἰων. ἀντὶ Χελύσσω.

Χελών, ῶνος (ὁ), Δ. ἀντὶ Χειλών.

Χελωνάριον (τὸ). τὸ καύκαλον τῆς χελώνης καὶ (καταχρ.) τοῦ καβούρου κτλπ. 2) (μτνμ.) τὸ κύρτωμα τῆς ῥάχης ϗ (ἐν γεν.) καθε καμαρωτοῦ πράγματος. 3) (Τακτ.) = Χελώνη.

Χελώνη (ἡ), [χέλυς], τὸ γνωςὸν ἀμφίβιον, ἡ χελωνα. 2) (συνκδχ.) = Χελώνειον. 3) λύρα (ἀπὸ καύκαλον χελώνης). 4) = Θρῆνυς, σκαμνί. 5) εἶδ. μηχανῆς πρὸς μετακόμισιν φορτίων, (κοιν.) ξυλογαειδοῦρα. 6) (Τακτ.) εἶδ. μηχανῆς πολεμικῆς μὲ τροχοὺς (εἰς σχῆμα χελώνης) διὰ τῆς ὁπ. ἐπλησίαζον εἰς τὰ τείχη ἢ ἔχωναν τάφρους κτλ. οἱ πολιορκοῦντες, ἢ ὁ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν εἰς σχῆμα στέγης συνασπισμὸς τῆς Ῥωμ. φάλαγγος. 7) (ἀρχιτεκτ.) καμάρα, θόλος, (Λτν.) testudo. » Ὁ δὲ ναὸς κατεβέβλητο, καὶ οὐδὲν ἐλείπετο, ὅτι μὴ χελώνη λίθου, « Παυσ. Η', λ', 3 (κατὰ τὴν ἑρμην. τοῦ Quatremère de Quincy) · εἶδ. νομίσματος (τῶν Πελοποννησ. καὶ Τενεδ.) μὲ τύπον χελώνης.

Χελωνία (ἡ), (ἐνν. λίθος), εἶδ. λίθου (ἴσ. τὸ 'μμάτι τῆς χελώνης) τὸ ὁπ. μετεχειρίζοντο εἰς τὰς μαγείας.

Χελωνιάς, άδος (ἡ), εἶδ. (παρδαλῆς;) κανθαρίδος.

Χελώνιον (τό), = Χελώνειον. 2) εἶδ. νομίσματος τῆς Τενέδου, (ἄλλ.) Χελώνη (7).

Χελωνίς, ίδος (ἡ), εἶδ. μουσ. ὀργ. (λύρας).

2 σκαμνί, (Σξτ.). 3) (Γρσ.) τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, (Ἰσδ. ΙΔ', 15).

Χελωνίτης, ου (ὁ) καὶ Χελωνῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τῆς χελώνης, χελωνήσιος. » Λίθος —, « = Χελωνία.

Χελωνοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει χελώνης ἢ χελωνοειδ.

Χελωνοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) χελώνας.

Χένας, Π. σπντ. ἀντὶ Χῆνας, αἰτ. πλθ. τοῦ Χήν.

Χέννιον (τό), εἶδ. ὀρτυκίων τὰ ὁπ. ἐπαστόνοντο εἰς τὴν Αἴγυπτ.

;Χέραδος (ἄλλ. γρφ. Χεράδος, ὡς γεν.), εος-ους (τό), Π. ἀντὶ-

Χεράς, άδος (ἡ), = Χερμάς, σωρὸς λίθων (ἄμμου κτλ.) τὰ ὁπ. καταβάζει ποταμός.

†Χέρεια, ἐσφαλμ. ἀντὶ Χέρηα.

Χερειότερος, α, ον καὶ

Χερείων, ονος, Π. ἀντὶ Χείρων, ονος.

Χέρεσσι, Π. ἀντὶ Χερσί, δοτ. πλθ. τοῦ Χείρ.

Χέρηα, αἰτ. ἑν. καὶ Χέρηας, ὀνμ. πλθ. καὶ Χέρηϊ, δοτ. ἑν. τοῦ (ἀχρ.) Χέρης.

;Χερήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. = Χεριάρης.

(Χέρης), ηος (ὁ), Π. [χείρ, ὡς ὑποχείριος], ὀνμς. ἄχρ. τοῦ Χέρηα, -ηϊ, ηες καὶ τοῦ παρθτ. Χερείων, χείριστος, ἐλάττων, κατώτερος, ὑποδεέστερος· ἀδυνατώτερος· (ἐν γέν.) χειρότερος.

Χερήιων, ονος (ὁ, ἁ), Δ. ἀντὶ Χερείων.

Χεριαρᾶν, Δ. ἀντὶ Χεριαρῶν, γεν. πλθ. τοῦ

Χεριάρης, ου (ὁ), Π. [χείρ, †ἄρω]. ὁ συναρμόζων διὰ τῆς χειρός, τεχνίτης, ἐπιτήδειος.

Χεριφυρής, έος (ὁ, ἡ), Π. [χ. φύρω], ζυμωμένος (ἀνακατωμένος) διὰ τῆς χειρός.

†Χέρμα (τό), Γλσ. [ἔρμα, συγγ. τῷ Χέρρος], = Χερμάς.

Χερμάδιον (τὸ), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπ. μόνον) τοῦ Χερμάς, λιθάρι.

†Χερμάδιος (ὁ, ἡ), (νλγ.). χερμάδι ὅμοιος, χειροπληθής. » Μολίβδαινα —, « Λξ

†Χερμάζω, Μ. άσω, (Γλσ.). Καθαρίζω τὸν ἀγρὸν ἀπὸ τὰς πετρας (τὰς χερμάδας).

Χερμάς [†χέρμα], άδος (ἡ). πέτρα (κυρ. διὰ πετροβολημα), λίθος λογάς, χαλίκι, λιθάρι. » Χαλκῷ τετρωμένος, ἢ χερμάδι τηλεβόλῳ, « Πίνδ., (παρβλ. διὰ τὴν ἐτυμολογ. Ἑρμάς).

Χερμαστήρ (ὁ), Π. [χερμάς]. πετροβόλος. » Ῥινὸς —, « Ἐπγρ., ἡ σφενδόνη.

Χερνάς, ᾶτος (ὁ), Δ. ἀντὶ-

Χερνής [χείρ, †χέρης], ῆτος (ὁ) καὶ Χερνῆσσα, ης (ἡ) καὶ Χερνήτης, ου (ὁ). ὁ δουλεύων μὲ τὰς χεῖρας, χειρῶναξ, χειροτέχνης, χειροβίωτος, ἡμερομίσθιος· (συνκδχ.) πτωχός· (ἐπιθετ.) = Χερνητικός. » Δόμος (» Βίος) —, « Εὐρ.

Χερνητικός, ή, όν. Χερνήτου (Χειρώνακτος) ἴδιος, Θητικός, ἐργατικός. » Τὸ χερνητικόν, « Περιληπτ. ἀντὶ Οἱ Χερνῆτες, ἡ ἐργατικὴ τάξις τῶν πολιτῶν.

Χερνῆτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Χερνήτης.

Χερνήτωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Χερνής, χερνήτης.

Χέρνιβα, αἰτ. πλθ. τοῦ Χέρνιβον, ἢ ἑν. τοῦ Χέρνιψ.

Χερνίβιον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ

Χέρνιβον (τὸ), λεκάνη διὰ νίψιμον (τῶν χειρῶν)· (ἰδιαιτ.) = Περιρραντήριον (πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν ναῶν).

;Χέρνιβος (ὁ), σπν. καὶ ἀμφ. ἀντὶ Χέρνιβον.

Χέρνιμμα (τό). νερὸν ἢ ἀγγεῖον διὰ νίψιμον τῶν χειρῶν (κυρ. πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν ναῶν), [ἐκ τοῦ

Χερνίπτω καὶ (συχνότ. μσ.) Χερνίπτομαι, Μ. ίψω, -ομαι. Νίπτω τὰς χεῖράς μου (Νίπτομαι) κυρ. πρὸ τῆς θυσίας· (μτβτ. ἐν γέν.) περιρραίνω μὲ καθάρσιον ὕδωρ (ἁγιάζω) τὸ θῦμα ἢ τὰ πρὸς θυσίαν σκεύη, καθαρίζω· (συνκδχ.) θυσιάζω.

†Χέρνιπτρον (τό), = Χειρόνιπτρον ἢ Χέρνιβον.

Χερνίτης [;], ου (ὁ). » — Λίθος, « Θφρ., εἶδος λίθου ὁμοίου μὲ τὸ ἐλεφαντοκόκκαλον.

Χέρνιψ, ιβος (ἡ). τὸ πρὸ τοῦ δείπνου καὶ τῆς θυσίας θρησκευτικὸν νίψιμον ϗ τὸ πρὸς τοῦτο ὕδωρ (συνκδχ.) δεῖπνον, τράπεζα ἢ· θρησκευτικὴ τελετή, σπονδή, θυσία. » Πηγαῖος χέρνιψ, « Εὐρ., τὸ νερὸν ὅ,που ἐσυνείθιζον νὰ βάλλουν πρὸ τῆς θύρας τοῦ νεκροῦ. » Χερνίβων κοινωνός, « Αἰσχλ., ὁ ὁμοτράπεζος, ὁμοδίαιτος. » Χέρνιβας νέμειν τινί, « Σοφ., ἐπιτρέπειν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν θυσίαν, καὶ » Χερνίβων εἴργεσθαι τὸν ἀνδροφόνον, « Δμ., ἀποκλείεσθαι τῶν θυσιῶν, (καθὼς τῶρα λέγομεν) ἀφορίζεσθαι.

Χεροῖν, γεν. ϗ δοτ. δυϊκ. τοῦ Χείρ.

†Χεροκένως, ἐπίρ. Γρφ. ἀντὶ Κεναῖς χερσί, μὲ ἄδεια χέρια.

Χερόνησος (ἡ), Π. ἀντὶ Χερρόνησος.

Χερόνιπτρον (τὸ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χειρόνιπτρον.

Χεροπληθής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χειροπληθής.

Χερόπληκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χειρόπληκτος.

Χερός, Π. Ἰων. ἀντὶ Χειρός, γεν. τοῦ Χείρ.

Χερρονησιάζω, Μ. άσω καὶ

Χερρονησίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ἀντὶ Χερσονησιάζω, -νησίζω, ἔχω σχῆμα χερσονήσου, σχηματίζω χερσόνησον.

Χερρονήσιος, α, ον, Ἀττ. ἀντὶ Χερσονήσιος, ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς χερσονήσου, ὅμοιος μὲ χ. » Γῆ —, « Λξ., ἡ χερσόνησος.

Χερρονησίτης καὶ Χερρονησιώτης, ου (ὁ). ὁ ἐκ τῆς Χερσονήσου (κυρ. τῆς Θρᾳκικῆς).

Χερρονησοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει χερσονήσου, ὅμοιος μὲ χ.

Χερρόνησος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Χερσόνησος, νῆσος ἑνωμένη δι' ἰσθμοῦ μὲ τὴν ξηραν (καθὼς ἡ Πελοπόννησος), (ἰδιωνυμ.) ἡ Χερσόνησος τῆς Θρᾴκης ἢ, ἡ Ταυρικὴ (τὸ Κρίμι).

Χέρρος (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Χέρσος.

Χερσαῖος, α ἢ ος, ον. Ὁ τῆς χέρσου (τῆς ξηρᾶς γῆς). » Ἡ χερσαία (ἐνν. γῆ ἢ χώρα), « Λυκ., ἡ χέρσος.

Χερσεία (ἡ), τὸ χερσεύειν, ἡ κατάστασις τῆς χέρσου γῆς.

Χερσεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (καὶ μσ. ἢ πθ. Γίνομαι, Μένω) χέρσος (ἀκαλλιέργητος). » Γῆ ἀμεληθεῖσα χερσεύεται, « Πλ. 2) διατρίβω ἐπὶ τῆς χέρσου, ἐβγαίνω ἀπὸ τὸ ὕδωρ εἰς τὴν ξηράν, (Πλ. Γ, 84, 14). 3) Π. (μτβτ) ἀφίνω χέρσον (ἔρημον), ὀρφανεύω. » Τὸν παῖδα χερσεύσει μέρος, « Εὐρ.

Χερσί, δοτ. πλθ. τοῦ Χείρ.

;Χερσιμαχία (ἡ). ἡ διὰ χειρῶν μάχη (συμπλοκή), (εἰς τὸν Πλάτ. διορθ. Χερσὶ μάχαις).

Χέρσινος, η, ον, = Χερσαῖος.

Χερσόβιος (ὁ, ἡ). ὁ ζῶν ἐπὶ τῆς χέρσου, χερσαῖος.

Χερσοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὁμοιάζων χέρσον (σκληρὰν ἢ ἀκαλλιέργητον γῆν), ἠπειροειδής.

Χερσόθεν, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἀπὸ τῆς χέρσου, ἀπὸ τὴν ξηράν, ἀπὸ τὸ περιγιάλι.

Χερσόθι, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Ἐπὶ τῆς χέρσου, ἐπὶ τῆς ξηρᾶς.

Χερσομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι πλήρης ἀγρίων φυτῶν ὡς χέρσος γῆ, = Ὑλομανέω (κυρ. καὶ μτφορ.).

Χέρσονδε, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Πρὸς τὴν χέρσον, κατὰ τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς.

Χερσόνησος, Χερσονησίτης κτλ., ἴδε (τὸ εὐχρηστότ. Ἀττ.) Χερρόνησος κτλ.

Χερσονησώδης, εος (ὁ, η), = Χερρονησοειδής.

Χέρσος (ὁ, ἡ), [σχερός]. ξηρός, λιθώδης, ἄκαρπος, ἀκαλλιέργητος, ἔρημος· (μτνμ.) ἄπαις, ἄγαμος· (μὲ γεν.) στερημένος τινός. » Πυρὰ χέρσος ἀγλαϊσμάτων, « Εὐρ. » Χέρσος Εὐρώπα, « Πίνδ., ἡ Εὐρωπαϊκὴ ἤπειρος, (ὅθ. ‖. οὐσ.) ἡ ξηρὰ γῆ, ἡ στερεά, ἡ ἤπειρος. » Τὴν θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν, « Θκρ.

Χερσόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω ἢ Ἀφίνω (τόπον τινὰ) χέρσον, μεταβάλλω εἰς ξηράν. ‖. (πθ.) μένω ἀκαλλιέργητος.

Χέρσυδρος (ὁ), εἶδος ὄφεως ἀμφιβίου (ζῶντος καὶ εἰς τὴν χέρσον καὶ εἰς τὸ ὕδωρ).

Χερσύνω, Μ. υνῶ, = Χερσόω.

Χερσώδης, εος (ὁ, ἡ), = Χερσοειδής.

Χερύδριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χείρ, χεράκι.

Χεσᾶς, ᾶ (ὁ), Κωμ. χέστης.

Χεσείω (χωρὶς Μ.), Ἔχω ανάγκην (Μὲ ἔρχεται) νὰ χέσω.

†Χεσοφονέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. = Αἰσχρολογέω.

Χεῦαι, Μ. ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. ϗ

Χεῦε, Π. ἀντὶ Ἔχευε = Ἔχεε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. ά. τῆς ὁριςτ. τοῦ Χέω.

Χεῦμα (τό). πᾶν ὅ,τι χέεται (χύνεται, ῥέει), ῥεῖθρον (ποταμοῦ κτλ.) · (ἰδιαιτ.) σπονδή· μέταλλον λυωμένον· (συνκδχ.) κατασκεύασμα χωνευτὸν (μετάλλινον) ἤ, ἀγγεῖον διὰ χύσιμον νεροῦ, σπονδεῖον, (Ἡρ. Α', 51).

Χεύομεν, Π. ἀντὶ Χεύωμεν = Χέωμεν, πλθ. ά. πρσ. τοῦ ἀόρ. ά. τῆς ὑποτ. καὶ

Χεῦον, Π. ἀόρ. ά τῆς πρςτ. τοῦ

,Χεύω, Π. Αἰολ. (σπν. καὶ ἀμφ.) ἀντὶ-

Χέω, Μ. χεύσω (ἀόρ. Ἔχεα καὶ Π. Ἔχευα καὶ Νλγ. Ἔχυσα, πρκ. Κέχυκα καὶ πθ. Κέχυμαι, ἀόρ. πθ. Ἐχύθην καὶ τὸ θετ. Χυτέον). Χύνω (κυρ. καὶ μτνμ.)· ῥίπτω ἢ παράγω τι ἀφθόνως (σωρηδόν)· ῥίπτω κατὰ γῆς ἢ ςρώνω, σκορπίζω· (ἐπὶ φων.) κάμνω νὰ ἀκουσθῇ, ἐκπέμπω· (ἐπὶ μετάλλ.) λυόνω, χωνεύω· (ἐπὶ χωμ.) σωρεύω. ‖. (πθ. ἢ μσ.) χύνομαι, ῥέω· (μτνμ.) ὁρμῶ (κινοῦμαι) σωρηδόν· στρώνομαι κατὰ γῆς· πίπτω· (συνκδχ.) λυόνω, διαχέομαι (κυρ. ϗ μτφορ.)· (μὲ αἰτ. προθετ.) ἀγκαλιάζω· (τρπ.) εἶμαι ἔκδοτος (παραδομένος) εἴς τι. » Ἦματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεύς, « Ἰλ. Π. » Δάκρυα χεύω, « Εὐρ. (Ἠλ. 181). » Φύλλα τά τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, « Ἰλ. Ζ. » Ἄνεμοι.. πολλὸν παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν, « Ἰλ. Ι. » Τρῶες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχευαν, « Ἰλ. Ε. » Ἀπὸ δ' εἴδατα χεύειν ἔραζε, « Ὀδ. Χ. » Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα, Ἰλ. Χ. » Δένδρεα κατάκρηθεν χέε καρπόν, « Ὀδ. Λ., ἔβριθον. » Σῆμα (» Τύμβον) χέειν τινί, « Ὅμ., ὑψόνειν. » Θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν, « αὐτ. » Τῷ μὲν κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλύν, « Ἰλ. Υ. » Ὕπνον χεύειν ἐπὶ βλεφάροισί τινι, « Ὅμ. » Κὰκ κεφαλῆς χεῦον κάλλος, « Ὀδ. Ψ. (καὶ μτνμ.) » Τέττιξ (» Ἀηδών) χέει αὐδήν, « Ἡσ., Ὅμ. » Χοὰς τοῖσι ἥρωσι ἐχέαντο, « Ἡρ. » Ἐπὶ δὲ Τρῶες βέλεα χέοντο, « Ἰλ. Θ. » Ἀμφὶ φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε, « Ἰλ. Ε., ἐνηγκαλίσθη. (καὶ αὐτπθ) » Κόνιν χεύατο κὰκ κεφαλῆς, « Ὅμ. » Ἐκ νηῶν ἐχέοντο, « Ὅμ., ἐξήρχοντο σωρηδόν. » Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, « Ὅμ. (καὶ πθ.) » Εἰκὸς ἐστι χεῖσθαι τηνικαῦτα τὴν γῆν κινουμένην, « Ξεν. » Κόπρος προπάροιθε θυράων ἅλις κέχυτο, « Ὀδ. Ρ. » Κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς, « Ἰλ. Ε. » Οὔ κέν μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη, « Ὀδ. Τ. » Ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο, « Ἰλ. Ν. (καὶ τρπ) » Ἐχύθη δὲ οἱ ἔνδοθι θυμός, « Ἀπλλ. (καὶ αἰτ. πρθ.) » Πρὸς ἡδονὰς (» Ἐς τἀφροδίσια) κεχυμένος, « Λκ.. Ἀλκ.

Χαλαργός (ὁ, ἡ), Π. [χηλή, ἀργός]. ταχύπους. » Ἅμιλλα —, « Σοφ., ἡ τῆς ἱπποδρομίας.

†Χηλᾶς, ᾶ (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Χηλευτής.

Χήλευμα (τὸ). πλέγμα χηλευτὸν (δικτυωτόν). 2) (ἐνίοτε) = Χηλή, βελονη διὰ τῆς ὁπ. πλέκουν τὰ δίκτυα.

Χήλευσις, εως (ἡ), τὸ ἐνέρ. τοῦ Χηλεύω, πλέξιμον δικτύου.

Χηλευτής, οῦ (ὁ). ὁ πλέκων (χηλεύων) δίκτυα, δικτυοπλόκος.

Χηλευτός, ή, όν. Πλεκτὸς ὡς ἂν δίκτυον, [ἐκ τοῦ

Χηλεύω, Μ. εύσω. Πλέκω δίκτυον ἢ ὡς ἂν δίκτυον, [ἐκ τοῦ

Χηλή (ἡ), [χαίνω]. τὸ σχιστὸν (διχαλωτὸν) 'νύχι τῶν μηρυκωμένων ζώων (ϗ καταχρ.) ἡ ὁπλὴ τοῦ ἵππου κτλ., τὰ 'νύχια τῶν πτηνῶν· τὸ ψαλιδωτὸν ποδι τοῦ στακοῦ (τοῦ καβούρου κτλ.). 2) (μτνμ.) ἐργαλεῖον (εἰς σχῆμα τενάλιας ἢ ψαλίδας) τῶν χειρούργων κτλ. 3) ἡ σχιστὴ ἀπὸ τὰς δύο ἄκρας βελόνη (σαγίττα) τῶν δικτυοπλόκων (ψιαθοπλόκων κτλ.). 4) ἡ γλυφὶς τοῦ βέλους. 5) τὸ πρὸς τὴν θάλασσαν ἐξέχον μέρος τῆς κρηπῖδος τείχους (ἵνα θραύωνται τὰ κύματα)· (ἐν γέν.) ἄκρα ἐξέχουσα (ὄρους, βλεφάρων κτλ.). » Χηλὴ γάρ ἐστι τοῦ Πειραιῶς ἡ Ἠετιώνεια, καὶ παρ' αὐτὴν εὐθὺς ὁ ἔσπλους ἐστί, « Θκ.

Χηλινός, ή, όν, = Χηλευτός.

Χηλίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χηλή, ἢ τοῦ

Χηλός (ἡ), [χαίνω]. σανδοῦκι ἢ ἀρμάρι (διὰ τὰ φερέματα κτλ.).

Χηλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι νὰ ἔχῃ χηλὴν (γλυφήν, σχισμάδα), πλέκω ἐν εἴδει δικτύου.

Χήλωμα (τὸ). σχισμάδα (πράγματος διχαλωτοῦ), γλυφὴ (βέλους κτλ.), (χυδ.) κόχα.

Χηλώτιον (τὸ), = Χηλή (3), σαγίττα τῶν δικτυοπλόκων.

Χηλωτός [χηλόω], ή, όν, = Χηλευτός.

†Χημεία (ἡ), νλγ. ἀντὶ Χυμεία, (κυρ.) ἀλχυμία.

Χἠμέρα, Δ. Π. ἀντὶ Καὶ ἡμέρα.

†Χημευτική (ἡ), Νλγ. (ἐνν. τέχνη) ἡ τῆς χημείας.

Χήμη (ἡ), [χαίνω], (κυρ.) = Χάσμη· (μτνμ.) χαραμάδα. 2) (συνήθ.) εἶδ. ὀστρέου διθύρου, (κοιν.) χηβάδα. 3) εἶδ. μέτρου (χωρητ.) διὰ τὰ ῥευστά.

Χημίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Χήμη.

Χήμωσις [χήμη], εως (ἡ), πάθος τι (πρήξιμον τοῦ λευκοῦ) τῶν ὀφθαλμῶν.

Χήν [ὀνμτπ. ἢ χαίνω], χηνός (ὁ ϗ ἡ). τὸ γνωστ. πτηνόν, ἡ χῆνα.

Χηναλωπέκειος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ χηναλώπεκος.

Χηναλώπηξ, εκος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ (χῆνα) τῆς Αἰγύπτ. τὸ ὁπ. φωλεύει εἰς τρύπας ὡς ἡ ἀλώπηξ.

Χηνάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Χηνίον.

Χήνειος, α, ον. Ὁ τῆς χηνος, χηνήσιος.

†Χηνέλωψ, ωπος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Χηναλώπηξ.

Χήνεος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Χήνειος.

†Χήνημα (τό), Γλσ. [χαίνω]. περίπαιγμα μὲ ἀνοικτὸν στόμα.

Χηνιδεύς, έως (ὁ). τὸ μικρὸν τῆς χήνας, χηνάρι, χηνόπουλον.

Χηνίζω, Μ. ίσω Κάμνω μὲ τὸν αὐλὸν ἦχόν τινα ὅμοιον μὲ τὴν φωνὴν τῆς χήνας, (παρβλ. Γίγγρας).

Χηνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χήν. χηνάκι.

Χήνιος, α, ον, = Χήνειος.

Χηνίσκος (ὁ). ἡ ἄκρα τῆς πρύμνης ἢ τῆς πρώρας τοῦ πλοίου σχηματισμένη εἰς προτομὴν χηνὸς (διὰ τὸ εὐοιώνιστον).

Χηνοβοσία (ἡ), = Χηνοβοσκία.

Χηνοβοσκεῖον (τὸ). μέρος ὅπου βόσκουν (τρέφονται) χῆνες· κοπάδι χηνῶν,

Χηνοβοσκία (ἡ). τὸ νὰ βόσκῃ (νὰ τρέφῃ) τις χῆνας. 2) = τῷ

Χηνοβόσκιον (τό), = Χηνοβοσκεῖον.

Χηνοβοσκός (ὁ, ἡ) ὁ βόσκων ἢ τρέφων χῆνας (ἔχων χηνοβοσκεῖον).

Χηνοβοτία καὶ Χηνοβωτία (ἡ), = Χηνοβοσία, χηνοβόσκιον.

Χηνομεγέθης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων μέγεθος χηνός, ἰσομεγέθης μὲ χῆνα.

†Χηνοπλούματον (τό), (νλγ.), στρῶμα ἢ προσκέφαλον μὲ πτερὰ (pluma) χήνας, πουπουλένιον.

Χηνόπους, οδος (ὁ), εἶδ. φυτοῦ (ἄγριον σπανάκι), χηνοπόδι, (συγχ. τῷ Ἐχινόποὺς).

Χηνοτροφεῖον (τό), = Χηνοβοσκεῖον, [ἐκ τοῦ

Χηνοτρόφος (ὁ, ἡ), = Χηνοβοσκός.

†Χηνύσσω, Μ. ύξω; Φωνάζω σὰν τὴν

χῆνα ἢ 'σὰν τὸν χάχαν (μὲ ἀνοικτον στόμα), (ἐν γέν.) χάσκω, (ὅθ.

†Χηνύστρα (ἡ). χάσμη (ἀπὸ ὀκνηρίαν), (ὅθ.

Χηνυστράω-ῶ, Μ. ήσω. Χασμῶμαι (ἀπὸ ὀκνηρίαν)· φωνάζω χάσκων· χάσκω.

Χηνύω, Μ. ύσω, Π. ἀντὶ Χηνύσσω.

Χηνώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς χηνός, ὅμοιος μὲ χῆνα· (συνκδχ.) ἀβέλτερος τὸ ἦθος, εὐήθης.

Χήρα (ἡ), θηλ. τοῦ Χῆρος.

;Χηράζω, Μ. άσω, = Χηρόω.

Χηραμὰ (τὰ), Π. πλθ. (καθ' ἑτερογέν.) τοῦ Χηραμός.

Χηράμβη (ἡ). [χηραμὸς], εἶδ. κογχύλης.

Χηράμενος, η, ον, Π. μσ. ἀόρ. ά. τῆς μτχ. τοῦ Χαίρω.

Χηραμὶς, ίδος (ἡ), = Χηραμὸς, χαραμάδα. 2) (συχνότ.) εἶδ. μεγάλης κογχύλης (χηβάδας) τῆς ὁπ. τὸ ὄστρεον ἐχρησίμευε καὶ ὡς μέτρον, (παρβλ. Χήμη).

Χηραμοδύτης [χηραμὸς, δύω], ου (ὁ), Π. ὁ χυνόμενος (κρυπτόμενος) εἰς τρύπας. » Ἰχθὺς—, « Ἐπγρ.

Χηραμόθεν, ἐπίρ. Π. ἐκ τοῦ χηραμοῦ, ἀπὸ τὴν τρύπαν.

Χηραμὸς (ὁ καὶ Π. σπν. ἡ), (τὸ πλθ. καθ' ἑτερογέν. Χηραμὰ), Π. [χαράσσω ἢ χωρέω, ἴδε Διαγωγή]. σχισμάδα, τρύπα, (ὅθ. τὸ κοιν.) χαραμάδα· (ἰδιαιτ.) τρύπα (φωλεὰ) θηρίου.

Χηραμὺς, ύδος (ἡ), = Χηραμίς.

Χηραμὼν, ῶνος (ὁ), Π. βράχος πλήρης χηραμῶν (σπηλαιώδης).

Χήρατο, Π. ἀντὶ Ἐχάρη, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ά. τοῦ Χαίρω.

Χηραφὶς, ίδος (ἡ) καὶ

Χήραψ, αβος (ὁ), Π. ἀντὶ Καραβὶς καὶ Κάραβος.

Χηρεία (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις χηρεὸς ἢ χήρα.

Χήρειος, α, ον, Π. ὁ ἀνήκων εἰς χῆρον ἢ χήραν, (κοιν.) χηρειός. » Λέκτρα—, « Ἐπγρ.

Χήρευσις, εως (ἡ), τὸ χηρεύειν, χήρεμμα.

Χηρεύω, Μ. εύσω (σπν. μτβτ.) ἀντὶ Χηρόω, στερῶ τινα (κυρ. τοῦ ἢ τῆς συζύγου του). ||. (συνήθ. ἀμτβτ.) στεροῦμαι (κυρ. τοῦ ἢ τῆς συζύγου μου), χηρεύω· (ἐνίοτε Π.) ζῶ ἢ περιπλανῶμαι μεμονωμένος, = Ἐρημάζω (» Μέλεος μελέῳ ποδὶ χηρεύων, « Σοφ.)· (μτνμ. μὲ γεν. ἐν γέν.) εἶμαι στερημένος τινός. » Νῆσος ἀνδρῶν χηρεύουσα, « Ὀδ. Ι., ἔρημος, ἀκατοίκητος.

Χήρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Χήρα.

Χηρήϊος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Χήρειος.

Χηρία (ἡ), = Χηρεία.

Χῆρος [χῆτος], α, ον. Ὁ στερηθεὶς τῆς συζύγου του ἢ Ἡ στερηθεῖσα τοῦ συζύγου της, χηρεὸς, χηρευάμενος, -νη· (μὲ γεν. μτνμ. ἐν γέν.) στερημένος. » Χῆρος στελεοῦ, « Ἐπγρ., χωρὶς στειλιάρι.

Χηροσύνη (ἡ), Π. ἀντὶ Χηρεία, στέρησις.

Χηρόω-ῶ καὶ (μσ. Π.) -όομαι-οῦμαι. Μ. ώσω, -ομαι. Κάμνω τινὰ χῆρον ἢ χήραν, στερῶ τῆς συζύγου του ἢ τοῦ συζύγου της· (μτνμ. ἐν γέν.) μονόω, ἐρημόνω· (μὲ γεν.) στερῶ. » Ἠελίοιο—, « Ἐπγρ., τυφλόνω ἢ θανατόνω. » Πόλις ἀνδρῶν χηρεύουσα, « Πλ. ||. (ἐνίοτε ἀμτβτ.) = Χηρεύω, (μὲ γεν.) εἶμαι στερημένος. » Γονέων—, « Πλ., ὀρφανός.

Χήρωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χηρόω, χήρευσις, (ἐν γέν.) στέρησις.

Χηρωστὴς, οῦ (ὁ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) ὁ κληρονομῶν ἐν ἐλλείψει πλησιεστέρων συγγενῶν· (ἐνίοτε) ἐπίτροπος ὀρφανοῦ ἢ χηρευούσης περιουσίας.

Χητεία (ἡ), = Χῆτος, ἔλλειψις· (Γλσ.) = Χηρεία.

†Χήτη (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Κενεών.

†Χητίζω, Μ. ίσω, ἀντὶ Χατίζω.

Χῆτις, ιος ἢ εως (ἡ), Π. καὶ

Χῆτος [χαίνω, χάζω], εος-ους (τὸ). ἔλλειψις, στέρησις, (εὔχρ. κυρ. ||. ἡ δοτ.) » Χήτει ἢ » Χητεῖ, ἀντὶ ἐπίρ. (μὲ γεν.) » Συμμάχων—, « Ἡρ.

Χητοσύνη (ἡ), Π. ἔλλειψις, ἔνδεια, πενία· στέρησις, ἀφαίρεσις· μοναξιὰ, ἐρημία.

Χθαμαλοπτήτης, ου (ὁ). ὁ πετῶν χαμηλὰ, [ἵπταμαι ※

Χθαμαλὸς, ἡ, ὸν, (κατ' ἐπένθ. τοῦ θ.) ἀντὶ Χαμηλὸς, πρόσγειος· (μτφρ.) ταπεινὸς, χαμαίζηλος.

Χθαμαλότης (ἡ), τὸ ἀφηρ. οὐσ. τοῦ Χθαμαλὸς, χαμηλότης.

Χθαμαλοφροσύνη (ἡ). τὸ φρονεῖν χθαμαλὰ (πρόσγεια), χαμέρπεια φρονήματος.

Χθαμαλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι χθαμαλὸν, χαμηλόνω.

Χθὲς, ἐπίρ. Χρν. Ἐχθές. » Χθὲς καὶ πρώην, » Χθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν, « φρσ., ἀκόμη ἐχθὲς-προχθὲς, (δηλ.) πρὸ ὀλίγου. (καὶ ἐνάρθρ.) » Ἡ χθὲς (ἐνν. ἡμέρα), « Λξ., ἡ χθεσινή.

Χθεσινὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς χθὲς (ἡμέρας), ἐχθεσινός.

Χθιζινὸς, ἡ, ὸν, σπν. ἀντὶ Χθεσινὸς, [ἐκ τοῦ

Χθιζὸς, ἡ, ὸν, = Χθεσινός. ||. (τὸ οὐδ.) Χθιζὸν καὶ (πλθ.) Χθιζὰ, ἐπίρ. ἀντὶ Χθές. » Χθιζά τε καὶ πρώϊζα, « Ὅμ., χθὲς-προχθὲς ἀκόμη, (δηλ.) πρὸ ὀλίγου.

†Χθονήρης [χθὼν, †ἄρω], εος-ους (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ-

Χθόνιος, α, ον. Ὁ τῆς ἢ ἐπὶ τῆς χθονὸς, γήϊνος, ἐπίγειος· (συχνότ.) ὑπόγειος, ὑποχθόνιος· (ἐνίοτε) ἐντόπιος. » Τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρεος εὔβουλον πάγον ξυνῄδειν χθόνιον ὄντα, « Σοφ.

Χθονοβριθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [χθὼν, βρίθω]. ὁ βαρύνων (συρόμενος ἀπὸ τὸ πολὺ βάρος εἰς) τὴν γῆν, (ἐν γέν.) βαρύς.

Χθονογηθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [χθὼν, γέγηθα]. ὁ χαίρων (ἔχων προσπάθειαν) εἰς τὴν γῆν καὶ τὰ γήϊνα.

Χθονόπαις, αιδος (ὁ, ἡ), Π. υἱὸς ἢ θυγάτηρ τῆς γῆς.

Χθονόπλαστος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλασθεὶς (δημιουργηθεὶς) ἐκ γῆς.

Χθονοστιβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [χθὼν, στείβω]. ὁ πατῶν (περιπατῶν ἐπάνω εἰς) τὴν γῆν, χερσαῖος, γήϊος.

Χθονοτρεφὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τραφεὶς ὑπὸ ἢ τρεφόμενος (ζῶν) ἐπὶ τῆς γῆς, (ἐν γέν.) γήϊνος.

Χθὼν, χθονὸς (ἡ), Π. ἡ γῆ, τὸ ἔδαφος (ἡ ἐπιφάνεια) τῆς γῆς, (ὅθ.) χώρα, τόπος (» Ἀμετέρας οὖσαν ἀπὸ χθονὸς, « Θκρ.), ἢ τὸ βάθος τῆς γῆς, τὰ καταχθόνια, ὁ ᾅδης. » Χθόνα δῦναι, « Ὅμ., θανεῖν.

Χῖ (τὸ), ἄκλ. τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου Χ.

Χιὰ (ἡ), = Χειά.

Χιάζω, Μ. άσω. Σημειόνω τι (ὡς ὕποπτον ἢ κίβδηλον) διὰ τοῦ στοιχείου Χ. 2) σταυρόνω τι εἰς σχῆμα Χ (Γαλλ. en sautoir), (χειρουργ.) σχίζω σταυρωτὰ (ὡς ἂν Χ).

†Χιὰς, άδος (ἡ). ἡ μονὰς εἰς τοὺς κύβους, (ἴδε Χῖος).

Χίασμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι εἶνε βαλμένον (συνηνωμένον) εἰς σχῆμα Χ (en sautoir). » Χιάσματα, « Μηχαν., τὰ σταυρωτὰ ξύλα.

Χιασμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Χιάζω, ἡ εἰς σχῆμα Χ διασταύρωσις· (ῥτρ.) σχῆμα λόγου ὅταν ἐκ τῶν τεσσάρων κώλων περιόδου τὸ τρίτον ἀντιστοιχῇ (ἀποδίδεται) εἰς τὸ δεύτερον καὶ τὸ τέταρτον εἰς τὸ πρῶτον.

Χιαστὸς, ἡ, όν. Σταυρωτὸς εἰς σχῆμα Χ. » Χιαστὸν (τὸ), « Ῥτρ., σχῆμα λόγου, (ἴδε Χιασμός).

Χιδρίας, ου (ὁ). (πυρὸς) σῖτος χονδροκομμένος διὰ-

Χίδρον (τὸ), (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) εἶδ. φαγητοῦ ἀπὸ καψαλισμένον καὶ χονδροκομμένον χλωρὸν σῖτον, (παρβλ.) Χόνδρος, (; ἀπὸ τὴν Αἴγυπτ. φέρεταί τι ὅμοιον ὑπὸ τὸ ὄνομα) φιρίκι.

Χιλεύω [χιλὸς], Μ. εύσω. Τρέφω ἢ Προμηθεύω μὲ χόρτον, (ἐν γέν.) τρέφω, χορταίνω. ||. (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) τρέφομαι (βόσκων), παχαίνω.

;Χιλήγονος (ὁ, ἡ), οὕτω διορθ. τινὲς τὸ Σιτήγονος.

Χιλιάγωνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χιλίας γωνίας.

Χιλιάκις, ἐπίρ. Χίλιαις φοραῖς.

Χιλίανδρος (ὁ, ἡ). ὁ περιέχων ἢ συγκροτούμενος ἀπὸ χιλίους ἄνδρας, (ἐν γέν.) πολυάνθρωπος.

Χιλιαρχέω-ῶ, Μ. ήσω. Διοικῶ μίαν χιλιαρχίαν, εἶμαι-

Χιλιάρχης, ου (ὁ), = Χιλίαρχος.

Χιλιαρχία (ἡ). τὸ ἀξίωμα τοῦ χιλιάρχου καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ διοικούμενον στρατιωτικὸν σῶμα.

Χιλίαρχος (ὁ). ἀρχηγὸς χιλίων στρατιωτῶν, (εἰς τοὺς Πέρσ. καὶ ἐπμ. τοὺς Μακεδ.) ὁ πρῶτος μετὰ τὸν βασιλέα εἰς τὸ στράτευμα, (καθὼς εἰς τὴν Ῥώμ.) ὁ ἔπαρχος τοῦ πραιτωρίου, (καὶ εἰς τὴν Γαλλ. τὸ πάλαι ὁ) connetable.

Χιλιὰς, άδος (ἡ). ἄθροισμα (ποσότης) χιλίων μονάδων (πρσ. ἢ πραγμ.), (κοιν.) χιλιάδα.

Χιλιασμὸς (ὁ). (Ἐκκλησ.) ἡ αἵρεσις τῶν χιλιαστῶν.

Χιλιαστὴς, οῦ (ὁ). (ἐκκλησ.) αἱρετικὸς φρονῶν ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ ἦτον ἐπίγειος καὶ ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ χίλια ἔτη καὶ ἔπειτα νὰ γένῃ τὸ τέλος τοῦ κόσμου, (Γαλλ.) millénaire.

;Χιλιετηρὶς, ίδος (ἡ). διάστημα χρονικὸν περιέχον χίλια ἔτη.

Χιλιέτης, εος ἢ έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ἢ διαρκῶν 1000 ἔτη, χιλίων χρόνων, (συνκδχ.) παμπάλαιος, χιλιοχρονήτικος, (παρβλ. Δεκαετής).

Χιλιετία (ἡ). διάρκεια 1000 ἐτῶν, χίλια ἔτη.

Χιλιοδύναμος (ἡ). τὸ φυτὸν δίκταμον εἰς τὸ ὁπ. ἀπέδιδον χιλίας (δηλ. ἀπείρους) ἰαματικὰς δυνάμεις (ἰδιότητας).

Χιλιοετηρὶς, ίδος (ἡ), ἴδε Χιλιετηρίς.

Χίλιοι, αι, α. (ἀριθμ.) 1000· (συνκδχ.) πλῆθος, ἄπειροι, αι, α. » Βοτὰ χίλια βόσκω, Θκρ. (καὶ ἐλλ.) » Χιλίας (ἐνν. δραχμὰς) ἀπέστειλε, « Αρτ. ||. (τὸ ἑν.) Χιλία ἵππος, « Ἡρ., Ξεν., ἀντὶ Χίλιοι ἱππεῖς.

Χιλιόκωμος (ὁ, ἡ). (τόπος) περιέχων (ἐπαρχία συγκειμένη ἀπὸ) χιλίας κώμας.

Χιλιόμβη (ἡ). θυσία χιλίων βοῶν ἢ (ἁπλ.) ζώων, (κατὰ τὸ Ἑκατόμβη).

Χιλιόναυς, ναος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συγκείμενος ἀπὸ χιλίας ναῦς, (κοιν.) χιλιάρμενον.

Χιλιοναύτης, ου (ὁ), Π. ὁ συγκροτούμενος ἀπὸ χιλίους (πολλὰς χιλιάδας) ναύτας, πολυάριθμος. » Στόλος—, « Αἰσχλ.

†Χιλιονταετηρὶς, ίδος (ἡ), νλγ. ἀντὶ Χιλιοετηρίς.

†Χιλιοντὰς, άδος (ἡ), νλγ. ἀντὶ Χιλιάς.

Χιλιόπαλαι, ἐπίρ. Κωμ. Χιλιάκις παλαι, πρὸ χιλίων (ἀναριθμήτων) χρόνων.

Χιλιοπλάσιος, α, ον ※

Χιλιοπλασίων, ονος (ὁ, ἡ). χίλιαις φοραῖς τόσος, χιλιάκις πολλαπλάσιος.

Χιλιοπλασίως, ἐπίρ. Χίλιαις φοραῖς τοσάκις.

Χιλιόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χιλίους (πλῆθος) πόδας.

Χιλιοστὸς, ἡ, όν. Ὁ μετὰ τὸν 999. || » Ἡ χιλιοστὴ (ἐνν. μοῖρα), « τὸ χιλιοστημόριον, εἶδος δασμοῦ (εἰς τὰ 1000 ἕν).

Χιλιοστὺς, ύος (ἡ), = Χιλιὰς, ἡ· χιλιοστημόριον.

Χιλιοτάλαντος (ὁ, ἡ). ὁ ἀξίζων χίλια (χιλιάδες) τάλαντα, πολυδάπανος.

Χιλιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ χωρῶν χιλίους ἀμφορεῖς, (καθὼς τώρα λέγομεν) πλοῖον χωρητικὸν χιλίων τόνων.

Χιλιόω-ῶ, Μ. ώσω. Καταδικάζω τινὰ εἰς πρόστιμον χιλίων (ἐνν. δραχμῶν).

Χιλίωρος (ὁ, ἡ), Π. [χ. ὥρα]. ἀντὶ Χιλιετής.

Χιλὸς (ὁ), [χυλὸς]. χόρτον (κυρ. διὰ τροφὴν ἵππων κτλ.), (κοιν.) ταγὴ, (Τουρκ.) γέμι, (ἐν γέν.) τροφή.

Χιλόω-ῶ, Μ. ώσω. Τρέφω τὸν ἵππον κτλ. μὲ χόρτον, τοῦ δίδω ταγὴν (ἐν γέν.) τρέφω.

†Χιλωτὴρ (ὁ), [χιλός]. τὸ σακκὶ μὲ τὴν ταγὴν τοῦ ἵππου (ὅ,που τοῦ κρεμοῦν εἰς τὸν λαιμόν).

Χίμαιρα (ἡ), [χίμαρος]. ἡ νέα 'γίδα. 2) τὸ μυθολογούμενον πυρίπνοον τέρας μὲ σῶμα αἰγὸς, κεφαλὴν λέοντος καὶ οὐρὰν δράκοντος. 3) ὄρος τῆς Λυκίας.

Χιμαιρὶς, ίδος (ἡ), = Χίμαιρα.

Χιμαιροβάτης, ου (ὁ), Π. = Αἰγιβάτης.

Χιμαιροθύτης, ου (ὁ), Π. ὁ θυσιάζων αἶγας (χιμαίρας).

Χιμαιροφόνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φονεύων αἶγας (χιμαίρας) ἢ, φονεύσας τὴν χίμαιραν, (ἐπίθ. τοῦ Βελλεροφόντου).

Χιμάραρχος (ὁ), Π. ὁ ἀρχηγὸς τῶν χιμάρων (τῶν αἰγῶν, τοῦ αἰπολίου) τράγος.

Χιμαροκτόνος (ὁ, ἡ), = Χιμαιροφόνος, [ἐκ τοῦ

Χίμαρος (ὁ). ὁ μικρὸς τράγος, (θηλ.) ἡ 'γίδα, (ἄλλ.) χίμαιρα.

Χίμαρρος (ὁ), = Χείμαρρος.

Χιμετλάω-ῶ, Μ. άσω. = Χειμετλιάω, [ἐκ τοῦ

Χίμετλον (τὸ), = Χείμετλον.

Χιογενὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. γεννημένος ἢ γεννώμενος εἰς τὴν Χίον, Χιώτικος. » Οἶνος—, « Λξ.

Χῖον (τὸ), ἴδε Χῖος.

Χιόνεος, α, ον. Ὁ τῆς χιόνος ἢ ἐκ χιόνος, ἄσπρος 'σὰν τὸ χιόνι.

Χιονίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω χιόνι.

Χιονικὸς, ἡ, ὸν ※

Χιόνινος, η, ον, = Χιόνεος.

;Χιονόβατος (ὁ, ἡ). (τόπος) ὅπου πατεῖ τις πάντοτε χιόνια, χιονοσκέπαστος.

Χιονοβλέφαρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων λευκὰ ὡς ἂν τὸ χιόνι βλέφαρα, (ἐπίθ. τῆς Ἠοῦς).

Χιονόβλητος (ὁ, ἡ). ὁ προσβαλλόμενος ἀπὸ τὰ χιόνια, χιονοσκέπαστος.

Χιονοβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Κτυπῶ μὲ τὸ χιόνι, χιονίζω, [ἐκ τοῦ

Χιονοβόλος (ὁ, ἡ). ὁ βάλλων (ῥίπτων) ἢ κάμνων νὰ πίπτουν χιόνια, χιονιστής.

Χιονόβοσκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ βόσκων (τρεφόμενος, αὐξάνων ἀπὸ) τὴν χιόνα,

Χιονοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ χιόνα.

Χιονόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Χιόνεος.

Χιονοθρέμμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. = Χιονότροφος.

Χιονόκτυπος (ὁ, ἡ), Π. = Χιονόβλητος.

Χιονόμελι, ιτος (τὸ). μέλι μὲ χιόνι ἢ ἄσπρον 'σὰν τὸ χιόνι.

Χιονόπεζα, ης (ἡ), Π. [χ. πέζα]. ἡ ἔχουσα ἄσπρα 'σὰν τὸ χιόνι πόδια.

Χιονοστιβὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [χ. στείβω], = Χιονόβατος.

Χιονότρόφος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ τρέφων ἢ (προπαροξ.) τρεφόμενος ἀπὸ (ἔχων πάντοτε) χιόνια, χιονοσκέπαστος.

Χιονόχροος-ους (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς χιόνος, ἄσπρος 'σὰν τὸ χιόνι, κάτασπρος.

Χιονόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων δέρμα (χρῶτα) ἢ χρῶμα χιονῶδες, χιονόχρους.

Χιονόω-ῶ, Μ. ώσω. Σκεπάζω μὲ χιόνι, χιονίζω. 2) κάμνω τι χιονῶδες, λευκαίνω 'σὰν τὸ χιόνι.

Χιονώδης, εος (ὁ, ἡ), = Χιονοειδὴς, ἡ· γεμάτος χιόνα, χιονοσκέπαστος.

Χιονωτὸς, ἡ, ὸν, Π. [χιονόω]. χιονοσκέπαστος.

Χίος, (ἡ), ἡ νῆσος, καὶ

Χῖος, α, ον. Ὁ ἐκ τῆς Χίου. ||. (ἐνν. βόλος) τὸ κυρτὸν μέρος τοῦ ἀστραγάλου (ἡ μονὰς, ἐκ τοῦ Ἴος) εἰς τοὺς κύβους, (ἄλλ.) Κύων, (ἀντίθ. τῷ Κῷος). » Πάντα δὲ τὰ ἔχοντα ἀστράγαλον . . . ἔχει αὐτὸν ὀρθὸν ἐν τῇ καμπῇ. τὸ μὲν πρανὲς ἔξω, τὸ δ' ὕπτιον ἔσω, καὶ τὰ μὲν κῷα ἐντὸς ἐστραμμένα πρὸς ἄλληλα, τὰ δὲ χῖα καλούμενα ἔξω, καὶ τὰς κεραίας ἄνω, « Αρστ. ||. (οὐδ. ἐνν. κεράμιον), κρασολάγυνον (τῆς Χίου) τὸ ὁπ. ἐχωροῦσιν ὑπὲρ τὸν ἕνα χόα.

Χιουργὴς, έος (ὁ, ἡ). εἰργασμένος (κατεσκευασμένος) εἰς τὴν Χῖον ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας τῶν Χίων.

(Χιόω), ἄχρ. ἴδε Χιῶ.

†Χιραλέος, α, ον. Ὁ ἔχων χιράδας, σκασμένος (καθὼς τὰ χέρια τὸν χειμῶνα) ἀπὸ τὸ ψῦχος.

†Χιρὰς, άδος (ἡ), = Χειρὰς, σκάσιμο (κυρ. τῶν χεριῶν) ἀπὸ τὸ ψῦχος.

Χιροπόδης, ου (ὁ) καὶ

Χιρόπους, οδος (ὁ, ἡ). χιραλέος τοὺς πόδας.

Χιτὼν [κύτος, ὅθ. τὸ κοιν. σκουτὶ], ῶνος (ὁ). φόρεμα (κυρ. μάλλινον) τὸ ὁποῖον ἐφόρουν κατάσαρκα, (καθὼς τώρα τὸ) ὑποκάμισον· (ἐν γέν.) ἔνδυμα, σκέπασμα, περικάλυμμα· (ὅθ. μτνμ.) = Ὑμὴν, φλοῦδα, (ἀνατμ.) μεμβράνα. » Λίνεος χειριδωτὸς—, « Ἡρ. » Χάλκεος—, « Ὅμ., ὁ θώραξ. » Λάϊνος—, « αὐτ., τὸ λιθοβόλημα. » Τειχέων χιθῶνες, « Ἡρ., οἱ περίβολοι τοῦ τείχους. » Χιτῶνες τριγλοφόροι, « Ἐπγρ., τὰ δίκτυα. » Χιτὼν ἀράχνης, « Ἀχιλλ. Τάτ., τὸ ὕφασμα τῆς. » Κόκκινος—, « Πλ., ἡ σημαία τῆς μάχης. » Ὑποδήματος—, « Ἀρστ., τὸ ἀπὸ μέσα 'νδύσιμον, (ὅπου ἀνάγουν καὶ τὸ) » Χιτῶνας συντέμνων, « Ξεν. (ΚΠ. Η', 2, έ). » Βολβοῦ—, « Βτν., ἡ κρεμμυδοφλοῦδα. » Ὁ κερατοειδὴς χιτὼν, « Ἀνατ., (Γαλλ.) la cornée.

Χιτωνάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χιτώνιον.

Χιτώνη (ἡ), Π. ἡ φοροῦσα (κοντὸν) χιτῶνα, (ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμ.).

†Χιτωνία (ἡ), (νλγ.). φορεσιὰ, ἱματισμός.

†Χιτωνίζω, Μ. ίσω. Ἐνδύω μὲ χιτῶνα, 'πουκαμισόνω.

Χιτώνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χιτὼν, 'πουκαμισάκι.

Χιτωνίσκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Χιτωνίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Χιτὼν, χιτώνιον.

†Χιτωνοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν χιτῶνας ('πουκάμισα).

Χιῶ, κατὰ κρσ. ἀντὶ †Χιόω = Χιάζω, σημειόνω τι (ὡς ὕποπτον ἢ κίβδηλον) διὰ τοῦ Χ, ὀβελίζω.

Χιὼν [χέω], όνος (ἡ). χιόνι (κυρ. τὸ πεσμένον εἰς τὴν γῆν)· (συνκδχ.) χιονόνερον. » Ποταμία—, « Εὐρ.

(Χλάζω), Π. ἀντὶ Κλάζω καὶ Καχλάζω (εὔχρ. κυρ. ὁ πρκ. Κέχλαδα καὶ Ἰων Κέχληδα), βούζω, ἀντηχῶ, ἡ· βράζω μὲ κρότον, χοχλακίζω. » Ἥβᾳ κεχλάδοντες, « Πίνδ., νέοι τῶν ὁπ. βράζει τὸ αἷμα, σφριγῶντες. » Κεχλαδὼς καλλίνικος, « αὐτ., ὕμνος ἀντηχῶν τὰ νικητήρια.

Χλαῖνα [λῆνος, λάχνη], ης (ἡ). ἐπανωφόρι μάλλινον (χειμωνιάτικον), φλοκάτα, σιάρκα· (ἐχρησίμευε καὶ ὡς) σκέπασμα τοῦ κρεββατιοῦ, 'πάπλωμα. » Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὴν μίαν ᾤχετο χλαῖναν. « Θκρ., (εὐφ. ἀντὶ) συνεκοιμήθη.

Χλαίνιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χλαῖνα.

Χλαινοθήρας [χλαῖνα, θηράω], ου (ὁ). ὁ

κλέπτων χλαίνας, ξεγυμνόνων τοὺς διαβαίνοντας, Λωποδύτης.

Χλαινουργικός, ή, όν. Χλαινουργοῦ ἴδιος. » Χλαινουργική, « ἡ τέχνη τοῦ χλ.

Χλαινουργός (ὁ). ὁ ἐργαζόμενος (ῥάπτων ἢ ὑφαίνων) χλαίνας.

Χλαινόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνδύω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ χλαῖναν, (ὅθ.

Χλαίνωμα (τό). ἔνδυμα, σκέπασμα. » Λέοντος —, « Ἐπγρ., ἡ λεοντῆ.

Χλαμυδηφόρος (ὁ, ἡ), = Χλαμυδοφόρος.

Χλαμύδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Χλαμύς.

Χλαμυδοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα χλαμύδος.

Χλαμυδοποιΐα (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ χλαμυδοποιοῦ, κατασκευὴ χλαμύδων.

Χλαμυδοποιικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν χλαμυδοποιὸν ἢ τὴν χλαμυδοποιΐαν, χλαμυδοποιοῦ ἴδιος. » Χλαμυδοποιική (ἐνν. τέχνη), « ἡ χλαμυδοποιΐα.

Χλαμυδοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων χλαμύδας ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Χλαμυδουργία (ἡ), = Χλαμυδοποιΐα.

Χλαμυδουργικός, ή, όν, = Χλαμυδοποιικός.

Χλαμυδουργός (ὁ, ἡ), = Χλαμυδοποιός.

Χλαμυδοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ χλαμύδα, εἶμαι·

Χλαμυδοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (φορῶν) χλαμύδα.

Χλαμυδόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνδύω μὲ χλαμύδα.

Χλαμυδωτός, ή, όν. Ὁ φορῶν χλαμύδα ἢ (;) ἐν εἴδει χλαμύδος.

Χλαμύς [χλανίς], ύδος (ἡ). ἐπανωφόρι (κυρ. τῶν στρατιωτῶν καὶ εἰς τὰς Ἀθ. τῶν ἐφήβων οἱ ὁπ. ὑπηρέτουν ὡς περίπολοι).

Χλανίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Χλανίς.

Χλανιδίσκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Χλανίδιον ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Χλανισκίδιον.

Χλανιδοποιΐα (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ χλανιδοποιοῦ, κατασκευὴ χλανίδων.

Χλανιδοποιός (ὁ). ὁ κατασκευάζων χλανίδας.

Χλανιδουργία (ἡ), = Χλανιδοποιΐα.

Χλανιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐνδύω μὲ χλανίδα.

Χλανιδωτός, ή, όν. Ὁ φορῶν χλανίδα ἢ (;) ἐν εἴδει χλανίδος.

Χλανίς [χλαῖνα], ίδος (ἡ). ἐπανωφόρι μάλλινον λεπτὸν καὶ πολυτελές· τὸ ὁπ. ἐφόρουν (καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες) πρὸς στολισμόν, (ἴσ. ὅμοιον μὲ τῶν Βαρβαρέζων τὸ) μπουρνοῦζι ἢ (τῶν Αἰγυπτ. τὸ) ἰχράμι, (διότι ἐχρησίμευε καὶ ὡς) σκέπασμα τοῦ κρεββατιοῦ, (παρβλ. Χλαμύς).

Χλανισκάριον ϗ

Χλανισκίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Χλανίσκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Χλανίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Χλανίς.

Χλαρός, ά, όν, Δ. Π. ἀντὶ Λαρός.

Χλευάζω, Μ. άσω. Χλεύην ποιοῦμαί τινα ἤ τι, περιγελῶ, περιπαίζω· (ἀμτβ.) ἀστεΐζομαι, χωρατεύω.

†Χλεύαξ, ακος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Χλευαστής, Μόθαξ, σκώπτης.

Χλευασία (ἡ), = Χλευασμός, χλεύη.

Χλεύασμα (τό), τὸ λεγόμενον πρὸς χλεύην τινός, σκῶμμα.

Χλευασμός (ὁ). τὸ χλευάζειν, περίπαιγμα, περιγέλασμα,

Χλευαστής, οῦ (ὁ). ὁ χλευάζων, σκώπτης, περιγελαστής.

Χλευαστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ χλευάζειν, σκωπτικός, περιγελαστικός.

Χλευαστικῶς, ἐπίρ. Μὲ χλευαστικὸν τρόπον, εἰρωνικῶς.

Χλεύη (ἡ), [χέλυς = χεῖλος]. ἐμπαιγμός, σαρκασμός· ἀστεϊσμός, εἰρωνεία. » Χλεύην ποιεῖσθαί τινα, « Αἰσχ., = Χλευάζειν.

†Χληδάω-ῶ, Γλσ. ἀντὶ Χλιδάω.

Χλῆδος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Χλίδος.

Χλιαίνω [χλίω]. Μ. ανῶ. Κάμνω τι χλιὸν (χλιαρόν), ζεσταίνω μετρίως, (κοιν. ἐπὶ ῥευσ.) συχλιαίνω· (συνκδχ.) ἀπαλύνω (κυρ. καὶ μτφορ.).

Χλίανσις, εως (ἡ), τὸ χλιαίνειν ἢ χλιαίνεσθαι, ζέσταμα μέτριον.

Χλιαροθαλπής, έος (ὁ, ἡ). ζεσταμένος μετρίως.

Χλιαρός [χλίω], ά, όν. Μετρίως ζεστός, (κοιν.) χλιὸς καὶ σύχλιος.

Χλιαρότης (ἡ), ἡ κατάστασις τοῦ χλιαροῦ, μετρία θερμότης.

Χλιαρῶς, ἐπίρ. Χλιαρά, οὔτε ζεστὰ οὔτε κρύα· (μτφορ.) χωρὶς ζέσιν.

Χλίασμα (τό). τὸ ἐπιτιθέμενον (ἰατρικῶς) πρὸς χλίασιν, (Ἰταλ.) φομέντο.

Χλιάω-ῶ, Π. εἶμαι χλιαρὸς (χλιός).

Χλιδᾷ, Π. Δ. ἀντὶ Χλιδῇ, δοτ. τοῦ Χλιδή, ἢ· (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) Χλιδάει, γ΄. ἑν. πρσ. τοῦ Χλιδάω.

Χλιδαίνω [χλιδή], Π. ανῶ. Χαυνόνω, ἐκθηλύνω, ἐκνευρίζω.

Χλιδανός, ή, όν, Π. μαλθακός, τρυφηλός, ἀβροδίαιτος.

†Χλιδανόπους, οδος, Γλσ. ἀντὶ·

Χλιδανόσφυρος (ὁ, ἡ), Π. [χλιδανός, σφυρόν]. ὁ ἔχων ἁπαλοὺς (δελικάτους) πόδας.

Χλιδανῶς, ἐπίρ. Τρυφηλῶς, θηλυπρεπῶς.

Χλιδάω-ῶ [χλιδή], Μ. ήσω, Π. (χ. πτ.) ἀντὶ Τρυφῶ, εἶμαι τρυφηλὸς (» Χλιδῶσα μολπή, « Αἶ)· (μὲ δοτ. ἢ μόνον ἢ προθετ.) ἐναβρύνομαι θηλυπρεπῶς, κομπάζω, καμαρόνω (» Δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς, « Σοφ. [καὶ ἄλλ.] » Χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασιν, « Αἰσχλ.)· (μὲ αἰτ.) λέγω κομπάζων ἢ ἀπειλῶν. » Βλοσυρόφρονα χλιδᾷ, δύσφορα, « Αἰσχλ.

;Χλίδειος, α, ον, ἀμφ. ἀντὶ Χλιδανός.

Χλιδή (ἡ), [χλίω]. ἀβρότης, πολυτέλεια, τρυφή· ἀλαζονεία· (συνκδχ.) δεῖγμα τρυφῆς· στολίδια πολυτελῆ, καλλωπισμὸς τῆς κεφαλῆς, μαλλιὰ μακρυὰ ἢ κατσαρὰ κτλ.

Χλίδημα ϗ

Χλῖδος, εος-ους (τό), Π. δεῖγμα ἢ ἀντικείμενον χλιδῆς (τρυφῆς, πολυτελείας), στολίδι.

Χλίδος ἢ Χλῖδος (ὁ), [χλόη ἢ χαλάω]. χόρτα περιττὰ (σκουπίδια) τὰ ὁπ. τραβοῦν οἱ γεωργοὶ μὲ τὴν τσουγγράναν καὶ ῥίπτουν ἔξω τῶν ἀγρῶν.

Χλιδών [χλιδή], ῶνος (ὁ). βραχιόλι ἢ περιδέραιον, (ἐν γέν.) στολίδι. » Ἡμιόνων —, « Πλ.

;Χλιδωνόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν χλιδῶνας (στολίδια) εἰς τοὺς πόδας, (ἄλλ. διορθ. Χλιδανόπους).

Χλιερός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Χλιαρός,

;Χλίζω (ὅθ. ὁ πρκ. Κέχλιδα), = Χλίω.

;Χλιόεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Χλιαρός, (εἰς τὸν Νίκ. ἐσφαλμ.) ἀντὶ·

Χλιόων, Π. Ἰων. ἀντὶ Χλιῶν, μτχ. τοῦ Χλιάω.

Χλίω (χωρὶς Μ.), Π. (ἐπὶ πραγμ.) θάλλω· (ἐπὶ πρσ.) τρυφῶ· θρύπτομαι (μὲ δοτ.) κομπάζω, καμαρόνω (» Πέπλοισι βαρβάροισι —, « Αἰσχλ.), ἢ· ἐντρυφῶ, ἐνυβρίζω. » Ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσι μέγα, « Αἰσχ., (παρβλ. Χλιδάω(.

Χλόα, ας (ἡ), Δ. ἀντὶ Χλόη.

Χλοάζω, Μ. άσω. Ἐβγάζω νέα βλαστάρια, πρασινίζω 'σὰν τὴν χλόην, εἶμαι χλοερός.

Χλοανθέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι·

Χλοανθής, έος (ὁ, ἡ), Π. πράσινος καὶ τρυφερὸς ὡς τὴν χλόην, χλοερός, εὐθαλής.

†Χλοανός, ή, όν (νλγ). Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς χλόης, πρασινωπός.

Χλόασμα (τό). τὸ χλοάζον (φυτὸν ἢ χρῶμα).

Χλοαυγής, έος (ὁ, ἡ). πράσινος ὡς ἡ χλόη καὶ διαυγής.

Χλοάω-ῶ, Π. ἀντὶ Χλοάζω.

Χλοερός, ά, όν, Π. καὶ ἀσυναιρ. ἀντὶ Χλωρός.

Χλοεροτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὅπου τρέφονται (αὐξάνουν) τὰ χλοερὰ χόρτα.

Χλοερῶπις, ιδος (ἡ), Π. χλοερὸς τὴν ὄψιν, πρασινωπός.

Χλόη (ἡ), [χλόος]. πράσινον (χλωρὸν) χορτάρι ἢ κλαδί, πρασινάδα· χορταρικὰ (διὰ φαγεῖ), λαχανικά. ‖. (ἐπιθετ.) » Χλόη Δημήτηρ, « (κατὰ μτνμ.) ἡ γῆ ὅταν χλοάζῃ.

;Χλοήβαφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων τὴν βαφὴν (τὸ χρῶμα) τῆς χλόης, πράσινος, (κατ' ἄλλ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Χολήβαφος).

Χλοηκομάω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἔχω χλοερὰν κόμην (μτνμ. πράσινα κλαδιὰ καὶ φύλλα), χλοάζω.

Χλοηρός, ά, όν, Π. ἀντὶ Χλωρός, χλοερός.

Χλοητόκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τίκτων (γεννῶν) χλόην, χλοερός, χλοηφόρος.

Χλοηφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Χλοάζω, εἶμαι·

Χλοηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων) χλόην, χλοερός.

Χλοιάω-ῶ, Π. ἀντὶ Χλοάω, χλοάζω, [ἐκ τοῦ

Χλοίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χλόη.

Χλοιώδης, εος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χλοώδης.

Χλοόκαρπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων νὰ θάλλουν (νὰ χλοάζουν ἢ τοῦ ὁπ. χλοάζουν οἱ καρποί, (ἐπίθ. τῆς Δημητρ. ϗ μτνμ. τῆς Γῆς).

Χλοόμορφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων μορφὴν (χρῶμα) χλόης, πρασινωπος.

†Χλοοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. (νλγ.) Κάμνω χλόην, πρασινίζω.

Χλόος-οῦς (ὁ), Π. [συγγ. τῷ Φλόος], = Χλόη· (συνήθ.) χρῶμα πράσινον, πρασινάδα. » Χύτο χρόος ἀμφὶ παρειάς, « Ἀπλλ., (παρβλ. Ὦχρος).

†Χλουνάζομαι [χλούνης], Μ. άσομαι. Γλσ. γρυνιάζω, μουρμουρύζω.

†Χλούνειος, α, ον. Ὁ τοῦ ἀγριοχοίρου, [ἐκ τοῦ

Χλούνης, ου (ὁ), (ἡ γεν. πλθ. Χλούνων), Π. [χλόη, εὐνή; ἢ· φλάω ἢ· φλύω]. (κυρ. ὡς ἐπίθ. κάπρου) ἄγριος, μονοδίαιτος, (ἄλλ.) Μονιός· (μτνμ. ὡς οὐσ. ἐν γέν.) ἀγριόχοιρος· (καὶ ἐπειδὴ οὗτοι, παρατριβόμενοι εἰς τὰ δένδρα, πολλάκις ἐκτέμνονται μόνοι των), εὐνοῦχος, θηλυδρίας. » Ἢ φῶρας ἢ τινα χλούνην φλύων, « Ἀθ.

†Χλούνιος (ὁ, ἡ), Γλσ. ἀντὶ Χλούνειος.

Χλοῦνις, ιος (ἡ), Π. ἐκτομή, εὐνούχισμα· (ἐν γέν.) στέρησις, ἀφαίρεσις. » Παίδων —, « Αἰσχλ.

†Χλουνός (ὁ), Γλσ. [χλόος], χλωμός, (ἐπίθ. τοῦ χρυσοῦ).

Χλοώδης, εος (ὁ, ἡ). χλόῃ ὅμοιος (τὸ εἶδος), πρασινωπός· χλοάζων.

Χλωράζω, Μ. άσω, = Χλωροφαγέω.

Χλωραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω χλωρὸν ἢ χλωμὸν (πρασινοκίτρινον).

;Χλώρασμα (τό). χλωρὸν χρῶμα, χλωρότης.

Χλωραύχην, ενος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χλωρὸν (κιτρινωπὸν) αὐχένα ἢ (συνκδχ.) εὔστροφον φωνὴν (λαιμόν). » Ἀηδὼν —, « Σιμ., (ἴδε Χλωρηΐς).

;Χλωράω (έω)-ῶ, Μ. ήσω, ἀμφ. ἀντὶ Χλωριάω.

Χλωρεύς, έως (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, (ἴσ.) = Χλωρίων.

Χλωρηΐς, ΐδος (ἡ), Π. ἀντὶ Χλωρά, πρασινωπή, κιτρινωπή. » Κάμπη —, « Νίκ. » Ἀηδὼν —, « Ὅμ., ἡ ἔχουσα 'μαυροπράσινα ἢ 'μαυροκίτρινα πτερὰ ἤ, κελαδοῦσα εἰς τὴν πρασινάδα, (παρβλ.) Χλωραύχην.

;Χλωριάζω, Μ. άσω, = Χλωριάω.

Χλωρίασις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Χλωριάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι χλωρὸς (πρασινοκίτρινος), χλωμιάζω.

Χλωρίζω, Μ. ίσω. Κλίνω εἰς τὸ χλωρόν, εἶμαι πρασινοκίτρινος.

Χλωρίς, ίδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ (μὲ μόνον ὑπὸ τὸ στῆθος πρασινοκίτρινα πτερά), (Γαλλ.) verdier? ἴσ. τὸ θηλ. τοῦ Χλωρίων.

Χλωρίτης, ου (ὁ), εἶδος λίθου μὲ χρῶμα χλόης (χλωρόν).

Χλωρίων, ωνος (ὁ), εἶδος πτηνοῦ μὲ πρασινοκίτρινα (χλωρὰ) πτερά, (κοιν.) φλῶρι, (Γαλλ.) loriot.

Χλωροειδής, έος (ὁ, ἡ). χλωρὸς (χλωμὸς) τὸ εἶδος, πρασινοκιτρινιάρ κος.

Χλωρόκομος (ὁ, ἡ)· ὁ ἔχων χλωρὰν κόμην (ϗ μτνμ.) χλωρὰ φύλλα.

Χλωρομέλας, ανος (αινα, αν). χλωρὸς καὶ μέλας, 'μαυροπρασινοκίτρινος.

†Χλωροποιός (ὁ, ἡ). ὁ προξενῶν χλωρότητα (χλωμάδα ἢ πρασινάδα), χλωρότητος ποιητικός.

Χλωρόπτιλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χλωρὰ πτίλα (πρασινοκίτρινα πτερά).

Χλωρός, ά, όν, κατὰ κρσ. ἀντὶ Χλοερός, πράσινος 'σὰν τὴν χλόην· (συνκδχ.) νωπός, τρυφερός· πρόσφατος· (μτνμ.) ἀκμάζων, νεαρός, ζωηρός, ῥωμαλέος. » Αἴγειροι πτελέαι τε χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες, « Θκρ. » Χλωρὸν ῥόπαλον, « Ὅμ., » Ὄρος χλωρόν, « αὐτ. » Αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν, « Ἡσ. (ϗ μτνμ.) » Χλωρὸς τυρός, « Ἀθ., (κοιν. μονολεκτ.) χλωροτύρι, (Τουρκ.) τσαΐρ-πεϊνιρί. » Χλωροὶ κωβιοί, « αὐτ., οἱ νεαλεῖς. (καὶ μτνμ.) » Χλωρὸν ὕδωρ, « Ἐπγρ., τὸ (καθαυτὸ) νεαρόν. » Χλωρὸν αἷμα, « Σοφ., τὸ προσφάτως χυθέν. » Χλωρὸν δάκρυ, « Εὐρ., τὸ (ἄλλ.) Θαλερόν. » Οἴνου χλωραὶ σταγόνες, » αὐτ., δροσεραί. » Χλωρὰ μέλεα, « Θκρ., τὰ τρυφερά. » Γόνυ χλωρόν, « αὐτ., τὸ εὔκαμπτον (εὔρωστον). » Χλωρὰ ψάμαθος, « Σοφ., ἡ ὑγρά. (καὶ τρπ.) » Χλωρὰ καὶ ἔναιμα πράγματα, « Γργ. 2) κιτρινωπός, πρασινωπός, πρασινοκίτρινος ἢ 'μαυροκιτρινοπράσινος, χλωμός· (ἐπμ.) ἄχρους, (ὅθ. κατ' ἔκτ.) σκοτεινός. » Μέλι χλωρόν, « Ὅμ. » Οἶνος χλωρός, « Ἀθ., ὁ (ἄλλ.) Κιρρός, (ὅπου ἠμπορεῖ νὰ ὑπαχθῇ καὶ τὸ) » Οἴνου χλωραὶ σταγόνες, « αὐτ. (ἴδε ἀνωτέρω). » Χλωρὸς ἀδάμας, « Ἡσ., (παρβλ. Πολιός). » Χλωρὸς ὑπαὶ δείους, « Ὅμ. (ϗ συνκδχ.) » Χλωρὸν δέος, « Θκρ., τὸ χλωροποιόν. » Χλωρὸν ῥεῦμα Ἀχέροντος, « Ἐπγρ., τὸ σκοτεινόν.

†Χλωροσαῦρα, ας (ἡ), (νλγ.). ἡ πράσινη γουστέρα.

Χλωρότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ χλωροῦ, τὸ εὐθαλὲς (πρασινωπὸν) τῶν φυτῶν· (συνκδχ.) νωπότης, τρυφερότης· (μτνμ.) ἀκμή, ῥωμαλεότης. 2) χλωμάδα.

Χλωροφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. (κυρ. ἐπὶ ἵππων) Τρώγω χλωρὸν χορτάρι ('γρασίδι), (Τουρκβαρβ.) εἶμαι εἰς τὸ τσαΐρι.

Χναῦμα (τό), [χναύω]. φαγητὸν ὀρεκτικὸν (νόστιμον), γλιγοῦδι, (κοιν.) καλὴ βοῦκα.

Χναυμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Χναῦμα.

Χναυρός, ά, όν. Ὀρεκτικός, νόστιμος.

Χναυστικός, ή, όν. Λίχνος, λαίμαργος, [ἐκ τοῦ

Χναύω [κνάω], Μ. χναύσω. Τρώγω (κυρ. ὀρεκτικόν τι φαγητόν), ῥοκανίζω, κοκκαλίζω.

Χνοάζω ϗ Χνοάω-ῶ [χνοῦς], Μ. άσω. Ἐβγάζω (Σκεπάζομαι μὲ) χνοῦδι, ἔχω ἢ ἀποκτῶ μαλλιὰ ἢ τρίχας. » Νέον χνοάζοντα ἰούλους, « Ἀπλλν., ὅτι ἴδρωνε τὸ μουστάκι του. » Χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα, « Σοφ., σκεπασμένον τὸ κεφάλι του μὲ μαλλιὰ τὰ ὁπ. ἄρχιζαν ἤδη νὰ ἀσπρίζουν.

Χνόη (ἡ), Π. [κνάω]. ἡ τρύπα ὅπου ἐμβαίνει ὁ ἄξων (ἢ ἄλλ. Χοινικίς) τῆς ἁμάξης· (συνκδχ.) ἡ ἄκρα τοῦ ἄξονος· ὁ ἄξων· (κατ' ἔκτ.) ἡ ἅμαξα. » Ἔθραυσεν ἄξονος μέσας χνόας, « Σοφ. (καὶ μτνμ.) » Σπουδῇ δ' ὠκων πομπίμους χνόας ποδῶν, « Αἰσχλ., τρέχων πεζός, πεζοδρόμος. 2) (;) ὁ κρότος (τὸ τρίξιμον) τοῦ ἄξονος τῆς ἁμάξης. » Ὡς ὑπερβάλοι χνόας καὶ φρυάγμαθ' ἱππικά, « Σοφ.

Χνοΐ, δοτ. (ἀνμλ.) τοῦ Χνοῦς.

Χνοίη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χνόη.

Χνόϊος, α, ον, Π. σκεπασμένος μὲ χνοῦν (χνοῦδι), χνοάζων. » Παρειὰ —, « Ἀνκρ.

Χνόος-οῦς (ὁ), [κνάω ἢ; συγγ. τῷ Φλόος, Χλόος]. χνοῦδι (τῶν 'πωρικῶν, τῶν γενείων κτλ.)· πούπουλον. » Ἁλὸς —, « Ὅμ., ὁ ἀφρός, ἡ (ἄλλ.) Ἀλοσάχνη. 2) (ἐνίοτε) = Χνόη (2), κρότος, (παρβλ. Κνόος).

Χνοώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ χνοῦν (χνοῦδι) ἢ· σκεπασμένος μὲ χνοῦδι, χνοάζων.

Χνοωδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει χνοός, ὡς ἂν χνοῦδι.

Χόα, Ἰων. καὶ Χοᾶ, Ἀττ. ἀντὶ Χοῦν, αἰτ. τοῦ Χοῦς.

Χοαῖος, α, ον. Ὁ χωρῶν ἕνα χόα.

Χοανεύω, Μ. εύσω, Π. ἀντὶ Χωνεύω, λυόνω (χύνω) εἰς τὴν χοάνην.

Χοάνη (ἡ), Π. ἀντὶ Χώνη, χουνί· (ἰδιαιτ.) τὸ χωνοειδὲς χωνευτήριον ἢ καλοῦπι τῶν μεταλλουργῶν, (Γαλλ.) creuset. 2) (ἀνατομ.) τὸ μεμβρανῶδες κοίλωμα τοῦ ἐγκεφάλου, (ἄλλ.) Πύελος.

Χοάνιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Χόανον (τό) ϗ

Χόανος (ὁ), Π. = Χοάνη.

Χοάς, αἰτ. πλθ. τοῦ Χοή.

Χόας καὶ Ἀττ. Χοᾶς, αἰτ. πλθ. τοῦ Χοῦς.

†Χόδανος (ὁ). Γλσ. [χέζω, κέχοδα]. ὁ ἀφεδρών.

Χόες, ὀνμς. πλθ. τοῦ Χοῦς.

;Χοεύς, έως (ὁ), = Χοῦς (2).

Χοή (ἡ), (ἐν γέν.) = Χύσις, χύσιμον· (ἰδιαιτ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) σπονδή (κυρ. ὑπὲρ τῶν νεκρῶν ἢ εἰς τιμὴν τῶν χθονίων θεῶν). » Πατρὶ χοᾶς φέρουσ', ἅπερ νεκροῖσι μειλικτήρια, « Αἰσχλ. » Χοὰς τοῖσι ἥρωσι ἐχέαντο, « Ἡρ.

Χοήρης, εος (ὁ, ἡ), Π. [χοῦς, †ἄρω]. ὁ περιέχων ἕνα χόα. » Ἄγγος χοῆρες, « Εὐρ., = Χοεύς.

Χοηφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων χοὰς (νεκρικὰς σπονδάς).

Χοΐδιον καὶ (κρσ. Ἀττ.) Χοίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Χοῦς, χωματάκι.

Χοϊκός, ή, όν. Ὁ ἐκ χοὸς (χώματος), γήϊνος.

Χοινίκη (ἡ), = Χοινικίς (τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης). 2) εἶδ. ποδοκάκης, (ἄλλ.) Χοῖνιξ (2). 2) χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον (τρυπάνι).

Χοινικιαῖος, α, ον. Ὁ χωρῶν μίαν χοίνικα (ἕνα σοινίκι).

Χοινίκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Χοινίκη (1).

Χοινικίς, ίδος (ἡ), (ἐν. γέν.) ὑποκορ. τοῦ Χοῖνιξ· (ἰδιαιτ.) ἡ τρύπα τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης καὶ τὸ περικαλύπτον αὐτὴν ἔσωθεν σίδηρον· (ὅθ. διὰ τὸ ὁμοιόσχημον) ὁ γῦρος τοῦ στεφάνου (» Ὑπὸ τῶν στεφάνων ταῖς χοινικίσι κάτωθεν γεγραμμένα, « Δμσ)· (ἐν γέν.) κοίλωμα, (ὅθ.) λακκιὰ εἰς βράχον, γοῦρνα (Στρβ. ΙΒ΄, 821).

Χοινικομέτρης, ου (ὁ). ὁ μετρῶν μὲ τὴν χοίνικα (μὲ τὸ σοινίκι).

Χοῖνιξ [χνόη], ικος (ἡ), εἶδ. μέτρου διὰ τὰ γεννήματα (ἐχωροῦσε 4 κοτύλας ἢ δύο περίπου λίτρας, καὶ ἔφθανε συνήθως διὰ τὴν ἡμερούσιον τροφὴν ἑνὸς ἀνθρώπου), (κοιν.) σοινίκι (ὅθ. συνκδχ.) » Ὅς κεν ἐμῆς χοίνικος ἅπτηται, « Ὅμ.,

όποιος τρώγει τὸ ψωμί μου, καὶ » Ἐπὶ χοίνικος μὴ καθεῖσθαι, « Πυθ., νὰ μὴ κάθηταί τις ἀργὸς (καὶ τρώγῃ ἕτοιμα). 2) εἶδ. σιδηρᾶς ἢ ξυλίνης ποδοκάκκης (διὰ τοὺς ἀχρείους σκλάβους). » Αἱ κνῆμαί σου.. τὰς χοίνικας ποθοῦσιν, « Ἀρσφ. 3) = Χοινικὶς (τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης).

Χοιράγχη (ἡ), = Ὑάγχη.

Χοιραδώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης (ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν) χοιράδων, (Γαλλ.) scrofuleux.

Χοιρὰς [χερὰς;], άδος (ἡ). πέτρα ἐξέχουσα εἰς τὴν θάλασσαν, ξέρα, σκόπελος. 2) (μτνμ.) πρήξιμον σκιῤῥῶδες τῶν ἀδένων (κυρ. τοῦ λαιμοῦ), (κοιν.) χελῶνι.

Χοίρειος, α, ον. Ὁ τοῦ χοίρου, χοίρινος, γρουνήσιος.

Χοιρέλαφος (ὁ), εἶδ. ζώου (μεταξὺ χοίρου καὶ ἐλάφου τῆς Ἰνδίας).

Χοίρεος, η, ον, Π. Ἰων. ἀντὶ Χοίρειος.

Χοιρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χοιρίον.

Χοιρίνη (ἡ), [χοῖρος 2], εἶδος κογχύλης θαλασσ. ἢ ποταμ., (κοιν.) μαρίτσα, (εἰς τὰς Ἀθήν. τὰς μετεχειρίζοντο ὡς ψήφους, τώρα δὲ ἀντὶ λιθαρίων εἰς τὸ παιγνίδι Μάγκαλα), (Γαλλ.) porcelaine ou coquille de Venus, (κυρ. θηλ. τοῦ

Χοίρινος, η, ον, = Χοίρειος.

Χοιρίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χοῖρος, γρουνάκι, γρουνόπουλον.

Χοίριος, α ἢ ος, ον, = Χοίρειος.

Χοιρίσκος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Χοῖρος.

Χοιροβοσκὸς (ὁ). ὁ βόσκων χοίρους, γρουνάρης.

†Χοιρογρύλλιος ☩

Χοιρόγρυλλος (ὁ), εἶδος ἀκανθοχοίρου.

Χοιρόθλιψ, ιβος (ὁ). ὁ θλίβων τὸν χοῖρον (2), ἀσελγής, θηλυμανής.

Χοιροκομεῖον (τὸ), [χ. κομέω], σταῦλος χοίρων, γρουναρειόν. 2) ἡ κάλπη ὅπου ἐφύλαττον τὰς χοιρίνας (τὰς ψήφους), (Ἀρσφ. Σχ. 814). 3) τὸ (ἄλλ.) Φυλάκιον τῶν γυναικῶν.

Χοιροκτόνος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ κτείνων (σκοτόνων) χοίρους. 2) (προπαροξ.) ὁ τοῦ θυσιασθέντος χοίρου. » Αἷμα—, « Αἰσχλ.

Χοιρομάνδριον (τὸ), = Χοιροκομεῖον.

Χοιροπίθηκος (ὁ), εἶδος πιθήκου μὲ ῥύγχος χοίρου, (Γαλλ.) babouin.

Χοιροπωλέω-ῶ, Μ. ήσω. Πωλῶ χοίρους ἢ (ἐπὶ γυν.), τὸν χοῖρον, εἶμαι πόρνη δημοσία.

Χοιροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν χοίρους.

Χοῖρος (ὁ καὶ σπντρ. ἡ). γροῦνι (κυρ. τὸ νέον), (θηλ.) γρουνοποῦλα. 2) (Κωμ.) τὸ γυναικ. αἰδοῖον.

Χοιροσπέλεθος (ὁ). κόπρος χοίρου, γρουνόσκατον. 2) (;) εἶδος φυτοῦ, (ἄλλ.) Σχεδιάς.

Χοιροσφαγεῖον (τὸ). μέρος ὅπου σφάζουν χοίρους.

Χοιροσφάγος (ὁ, ἡ), ὁ σφάζων χοίρους ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Χοιροτροφεῖον (τὸ), = Χοιροκομεῖον.

Χοιροψάκας, α (ὁ), [χοῖρος 2, ψάλλω]. ὁ ψηλαφῶν τὸν χοῖρον, χοιρόθλιψ.

Χοιρωδία (ἡ), = Ὑωδία, [ἐκ τοῦ

Χοιρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὑώδης.

Χολᾷ, Δ. ἀντὶ Χολῇ, δοτ. τοῦ Χολή, ἡ· 2) γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Χολάω.

Χολαγωγὸς (ὁ, ἡ), [χολή, ἄγω]. ὁ καταιβάζων (διὰ τῶν περιττωμάτων) τὴν χολήν, ἐνεργῶν πρὸς ἔκκρισιν χολῆς· » Φάρμακον—, « Ἀλέξ. Ἀφρ.

†Χολαίνω, νλγ. ἀντὶ Χολάω.

Χολαῖος, α, ον. Ὁ τῆς χολῆς.

Χολάς, άδος (ἡ). τὸ περὶ τὰς πλευρὰς κοῖλον τοῦ σώματος· (συνήθ. πληθ.) τὰ ἔντερα.

Χολάω-ῶ (χωρὶς Μ.). Ἔχω πληθώραν (κυρ. μελαίνης) χολῆς, (ὅθ.) = Μελαγχολάω· (μτγν.) Χολόομαι, (κοιν.) χολιάζω. » Χολήσας τι περὶ τῆς ἀδελφῆς, « Αρτ.

;Χολέδρα (ἡ), ἐσφαλμ. ἢ ἀμφ. ἀντὶ Χολέρα (1).

†Χολεμεσία (ἡ), νλγ. ἀντὶ Χοληιεσία.

†Χολεμετέω-ῶ, Μ. ήσω, νλγ. ἀντὶ Χοληιετέω.

Χολέρα [χέω], α, (ἡ), = Ὑδροῤῥόα, (ἰδιαιτ.) ῥεύτης τῆς στέγης, κάναλος. 2) (ἰατρ.) νόσος τις τῆς ὁπ. τὰ κυριώτερα συμπτώματα εἶνε σφοδρὰ διάῤῥοια καὶ ἔμετος (χολημεσία) ἢ ὁπ. καὶ » Ὑγρὰ χολέρα, « λέγεται πρὸς διαφορὰν τῆς » Ξηρᾶς, « Γαλλ., εἰς τὴν ὁπ. παύουν ὅλαι αἱ ἐκκρίσεις τοῦ σώματος.

Χολεριάω-ῶ, Μ. άσω. Πάσχω πληθώραν χολῆς ἢ χολέραν.

Χολερικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὑποκείμενος εἰς τὸ πάθος τῆς χολέρας.

Χολερικῶς, ἐπίρ. Ὡς οἱ χολερικοί. » Χ. διακεῖσθαι (ἢ) ληφθῆναι, « Αρτ., = Χολεριᾶν.

Χολερώδης, εος (ὁ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς χολέρας, χολερικός.

Χολὴ (ἡ), [χέω]. τὸ γνωστὸν πικρὸν ὑγρὸν εἰς τὰ ἐντόσθια τῶν ζώων καὶ ἡ περιέχουσα τοῦτο κύστις· (συνκδχ.) ὀργή, πικρία, (κοιν.) χόλιασμα, ἡ· ναυτία, ἀηδία. » Πάνυ γάρ ἐστ' ἤδη χολή, « Ἀρσφ. εἶνε ἀνυπόφερτον! » Τῇ χολῇ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο, « Θκρ., ἀπὸ τὸ κακόν του.

;Χολήβαφος (ὁ, ἡ), = Χολοβαφής.

;Χοληγαγικὸς (κατὰ διορθ. ἀντὶ) Χοληγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐνεργῶν πρὸς ἔκκρισιν χολῆς, [ἐκ τοῦ

Χοληγὸς (ὁ, ἡ). ὁ δεχόμενος ἢ περιέχων τὴν χολήν. » Κύστις—, « Γαλ., ἡ φοῦσκα τῆς χολῆς.

Χολημεσία (ἡ). Ξέρασμα χολῆς, [ἐκ τοῦ

Χολημετέω-ῶ [χ. ἐμέω], Μ. ήσω. Ξερνῶ χολήν.

Χολίκιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χόλιξ.

Χολικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ πάσχων συχνὰ ἀπὸ χολήν, χολερικός.

Χόλιξ, ικος (ἡ καὶ μτγν. ὁ), = Χολάς, ἄντερον· (συνήθ. εἰς τὸ πληθ.) τὰ γλυκάδια τοῦ σφαγμένου ζώου, (Γαλλ.) tripes.

Χολίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χολή.

Χόλιος, α, ον, Π. ἀντὶ Ὀξύχολος, θυμώδης.

Χολλάδες (αἱ), = Χολάδες.

Χολοβαφής, έος (ὁ, ἡ). βαμμένος μὲ χολήν, (δηλ.) κιτρινωπός, κιτρινοπράσινος.

Χολοβάφινος, η, ον καὶ

Χολόβαφος (ὁ, ἡ), = Χολοβαφής.

Χολοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὡς ἂν χολή.

Χολόεις, εσσα, εν, Π. ὅμοιος μὲ χολήν, χολώδης· (συνκδχ.) πρασινωπός.

Χολοίβαφος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χολοβαφής.

Χολοιβόρος (ὁ, ἡ), Π. καταβρωτικὸς (ὡς ἂν χολὴ ἢ διὰ τῆς χολῆς), (Γαλλ.) corrosif. » Ἰὸς—, « Νικ.

Χολοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ γεννῶν χολήν, χολῆς πρόξενος.

Χόλος (ὁ), Π. ἀντὶ Χολή, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μτνμ.) θυμός, ὀργή, χόλιασμα, (ὅθ.

Χολόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ νὰ θυμώσῃ (νὰ χολιάσῃ, (κατὰ λεξ.) τοῦ διεγείρω τὴν χολήν. ‖. (συχνότ. μτ) ὀργίζομαι, χολιάζω (μὲ δοτ. ἢ γεν. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἄλλ. προθ.) διά τι ἢ κατά τινος. » Τῶν ὁ γέρων κεχολωμένος, « Ἰλ. Λ. (καὶ πληρές) » Νόσφιν ἀφεστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης, « Ὀδ. Λ.

Χολώδης, εος (ὁ, ἡ). χολοειδής, ὅλος χολή, (συνκδχ.) θυμώδης.

Χολωτὸς, ἡ, όν, Π. [χολόω], ὅλος χολή, πικρός. » Ἔπος—, « Ὅμ.

Χονδράκανθος (ὁ, ἡ), τοῦ ὁπ. ἡ ἄκανθα (τὸ ῥαχοκόκκαλον) σύγκειται ἀπὸ χόνδρους, (χαρακτηριστικὸν τῶν σελαχωδῶν ἰχθ.).

†Χονδρεῖον (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Χονδροκοπεῖον.

†Χονδρεύω, Μ. εύσω. Ἀλέθω χόνδρον ἢ εἰς σχῆμα χόνδρου, χονδροκοπανίζω.

Χονδριάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι χονδρώδης (πλήρης ἢ εἰς σχῆμα θρόμβων).

Χονδρίλη καὶ Χονδρίλλη (ἡ), εἶδ. φυτ. (τὸ ὁπ. κάμνει εἶδ. μαστίχης), (κοιν.) χολλάγκαθον.

Χόνδρινος, η, ον. Ὁ ἐκ χόνδρου. (ἰδιαιτ.) » Ἄρτος—, « Αξ., ὁ (ἄλλ.) Χονδρίτης.

Χονδρίον (τὸ). ὑποκορ. τοῦ Χόνδρος.

Χονδρίτης, ου (ὁ), (κυρ. ἄρτος) κατεσκευασμένος ἀπὸ χόνδρον, (ἴσ.) = Σεμιδαλίτης.

Χονδροβολέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (Στρώνω ἔδαφος μὲ χαλίκια) ὡς χονδροβόλος.

Χονδροβολία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ χονδροβόλου, λιθόστρωσις ἐδάφους μὲ χαλίκια.

Χονδροβόλος (ὁ), [χόνδρος, βάλλω]. ὁ στρώνων μὲ χαλίκια (στρογγύλα λιθαράκια) τὸ ἔδαφος.

Χονδροκοπεῖον (τὸ). τὸ μέρος (ὁ μύλος) ὅπου ἔκοπτον χόνδρον (πλιγοῦρι).

Χονδροκόπιον (τὸ), = Χονδροκοπεῖον.

Χονδρονευρώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ συγκείμενος ἀπὸ χόνδρους καὶ νεῦρα.

Χονδροπτισάνη (ἡ). πτισάνη ἀπὸ χόνδρον.

Χόνδρος (ὁ). (ἐν γέν.) κόκκος, σπειρί, σβόλος. » Ἁλὸς—, « Ἀρσφ., Ἡρ. 2) (ἰδιαιτ.) σιτάρι ἢ κριθάρι χονδραλεσμένον, πλιγοῦρι, σεμιγδάλι· (συνκδχ.) ὁ ἀπ' αὐτοῦ κατασκευαζόμενος ζωμός, (ὅθ.) » Χόνδρον λείχειν, « Ἀρσφ. 3) τὸ γέννημα ἀπὸ τὸ ὁπ. κατεσκευάζετο συνήθως χόνδρος, (ἄλλ.) ζειά. 4) τὸ τραγανὸν τῶν κοκκάλων (κυρ. τοῦ στήθους καὶ τῶν πλευρῶν), (Γαλλ.) cartilage, (ὅθ. Ὑποχόνδρια).

Χονδρὸς, ά, όν. Σκληρὸς ὡς χόνδρος, ἀδρός, χονδρώδης· (μτφορ.) μωρός, εὐήθης.

Χονδρότυπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων σχῆμα (τύπον) χόνδρου.

Χονδροφυής, έος (ὁ, ἡ). χονδρώδης τὴν φύσιν.

Χονδρώδης, εως (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει χόνδρου ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν χόνδρων, σπειρωτὸς ἢ τραγανωτός.

Χοοπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων ἕνα χόα οἴνου, πολυπότης!

Χόος-οῦς (ὁ), ἴδε Χοῦς.

Χοράγιον (τὸ), Δ. ἀντὶ Χορήγιον.

Χοραγὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Χορηγος.

Χοραυλέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω (Συνοδεύω τὸν χορὸν μὲ) τὸν αὐλὸν ὡς-

Χοραύλης, ου (ὁ). ὁ αὐλῶν εἰς τοὺς χορούς (διευθύνων τὰ κινήματα τῶν χορευτῶν μὲ τὸν αὐλόν), αὐλητὴς θεάτρου.

Χορδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χορδή.

Χόρδαψος (ὁ), [χορδή, ;ἅπτω]. εἶδ. νόσου τῶν παχέων ἐντέρων, κωλικόπονος σφοδρότατος μὲ τεινεσμόν, (κατά τινας μέν, τὸ αὐτὸ κατά τινας δέ, ἄλλο παρὰ τὸν Εἰλεόν).

Χόρδευμα (τὸ), παραγεμισμένον ἔντερον, λουκάνικον κτλ., [ἐκ τοῦ

Χορδεύω, Μ. εύσω. Παραγεμίζω χορδὰς (ἔντερα), φθειάνω λουκάνικα κτλ. (μτνμ.) » Τὰ πράγματα—, « Ἀρσφ., μπερδεύω, ἀνακατόνω.

Χορδὴ (ἡ), [χόριον]· ἔντερον (κυρ. τὸ παχύ). 2) νευρὰ ἀπὸ χορδὰς, (κοιν.) κόρδα (λύρας, δοξαριοῦ κτλ.).

Χορδολογέω [χορδή, λέγω], Μ. ήσω. Δοκιμάζω τὰς χορδὰς μουσικοῦ ὀργάνου, κουρδίζω.

Χορδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω χορδὰς (κόρδαις).

Χορδοποιία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ χορδοποιοῦ, κατασκευὴ χορδῶν.

Χορδοποιικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν χορδοποιὸν ἢ τὴν χορδοποιίαν, χορδοποιοῦ ἴδιος. » Χορδοποιική, « ἡ τέχνη τοῦ χ.

Χορδοποιὸς (ὁ, ἡ), ὁ ποιῶν (κατασκευάζων) χορδὰς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Χορδοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν χορδὰς (κόρδαις).

Χορδοστροφία (ἡ). τὸ ἔργον τοῦ χορδοστρόφου, στρήψιμον χορδῶν, χορδοποιία.

Χορδοστρόφος (ὁ, ἡ) ὁ στρέφων (κατασκευάζων) χορδὰς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Χορδοτονία (ἡ). τέντωμα τῶν χορδῶν μουσ. ὀργάνου, κούρδισμα, [ἐκ τοῦ

Χορδότονος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ τείνων (τεντόνων) τὰς χορδὰς ἐντατοῦ ὀργάνου ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. ‖. (οὐσ.) Χορδοτόνον (τὸ), τὸ κλειδὶ τοῦ κουρδίσματος, τὸ κουρδιστήρι. 2) (προπαροξ.) τοῦ ὁπ. εἶνε τεντωμέναι αἱ χορδαί, κουρδισμένος.

†Χορδόω-ῶ, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λορδόω.

Χορεία (ἡ), τὸ χορεύειν, σειρὰ χορευόντων, χορὸς (συρτός). » Ἀπιέσθαι δὲ τοὺς ἐφεξῆς ἀλλήλων ἀτρέμα περιιόντας ὥσπερ ἐν χορείᾳ, « Πλ.

Χορεῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἢ ἁρμόδιος διὰ χορόν. ‖. (εἰς τὴν Μετρ. ἐνν. ποὺς) ὁ Τροχαῖος ἢ Τρίβραχυς. ‖. (οὐδ.) Χορεῖον (τὸ), μέρος διὰ χορόν.

Χόρευμα (τὸ). κίνημα χορεύοντος, χορός.

Χόρευσις, εως (ἡ), τὸ χορεύειν ἢ ἑορτάζειν διὰ χορῶν.

Χορευτής, οῦ (ὁ). ὁ χορεύων (τεταγμένος εἰς χορόν, ἀποτελῶν μέρος τοῦ χοροῦ).

Χορευτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ χορεύειν, χορευτοῦ ἴδιος.

Χορεύω, Μ. εύσω καὶ (μσ.) εύσομαι. Συγκροτῶ ἢ Λαμβάνω μέρος εἰς χορόν, χορεύω, (ἐν γέν.) σκιρτῶ· (μὲ αἰτ.) ἐκτελῶ (πανηγυρίζω) ἢ παριστάνω τι διὰ χοροῦ· (μτβτ.) κάμνω τινὰ νὰ χορεύῃ (ἢ ἁπλῶς νὰ κινῆται μὲ ὁρμήν), ἐμβάζω εἰς τὸν χορόν. » Τάχα σ' ἐγὼ χορεύσω, « Εὐρ. » Μούσας, αἵ μ' ἐχόρευσαν, « αὐτ. » Πόδα χορεύω, « Ἐπγρ., κινῶ χορεύων.

Χορηγεῖον (τὸ), τὸ μέρος ὅπου προητοιμάζετο (ἐγυμνάζετο) ὁ χορὸς ἢ ἐφυλάττοντο καὶ ἐχορηγοῦντο τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὸν χορόν, (ὅθ. ἐν γέν.) ταμεῖον ἡ· σχολεῖον.

Χορηγέτης, ου (ὁ), = Χορηγός, [ἐκ τοῦ

Χορηγέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι (Διευθύνω ἢ [συχνότ.] Ἑτοιμάζω μὲ ἔξοδά μου τὸν χορὸν ὡς) χορηγός· (συνκδχ.) ἐπαρκῶ ἐξ ἰδίων μου, δίδω πλουσιοπαρόχως· φιλοδωρῶ· (ἐν γέν.) παρέχω, προμηθεύω· συγκροτῶ (μὲ ὅ,τι ἀπαιτεῖται), ἑτοιμάζω· (μὲ γεν) προεξάρχω. » Τοῦ λόγου—, « Πλάτ. (καὶ πθ.) » Ὅπως ἄριστα χορηγοῖντο οἱ παῖδες, « Ἀντφ., ὥστε οἱ παῖδες ὑπὸ τῶν ὁπ. ἔμελλε νὰ συγκροτηθῇ ὁ χορὸς νὰ προετοιμασθοῦν ὅσον ἐνδέχεται καλλιώτερα. » Πομπήϊος ἔκ τε γῆς καὶ θαλάττης χορηγούμενος, « Πλ., ἔχων ἑκατέρωθεν ἄφθονον τοῦ στρατεύματός του τὴν προμήθειαν, » Εὐδαίμονες οἱ μετρίως τοῖς ἐκτὸς κεχορηγημένοι, « Ἀρστ., ἔχοντες αὐτάρκη τὰ ἐξωτερικὰ ἀγαθά. » Αἱ ἄρτι κεχορημέναι δωρεαί, « Θδρτ., (παρβλ. Πρυτανεύω 3).

Χορήγημα (τὸ), τὸ διδόμενον πρὸς χορηγίαν ἢ ἐν εἴδει χορηγίας, ἔξοδον πρὸς ἑτοιμασίαν καὶ διευθέτησιν τοῦ χοροῦ, (ἐν γέν.) δαπάνημα· φιλοδώρημα.

Χορηγία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ χορηγοῦ, ἡ διεύθυνσις καὶ ἑτοιμασία τοῦ (θεατρ.) χοροῦ· (συνκδχ.) τὰ πρὸς τοῦτο γινόμενα ἢ ἀπαιτούμενα ἔξοδα· (ἐν γέν.) δαπάνη, προμήθευσις (μάλιστα ζωοτροφιῶν κλπ. στρατεύματος)· ἑτοιμασία· (κατ' ἔκτ.) δωρεά, φιλοδώρημα.

Χορηγικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν χορηγόν. » Τρίπους—, « Πλ., τὸν ὁποῖον ἀφιέρωναν συνήθως οἱ νικῶντες (εὐδοκιμοῦντες) χορηγοί.

Χορήγιον (τὸ), = Χορηγεῖον, ἢ 2) = Χορηγία (κυρ. στρατεύματος), (Γαλλ.) approvisionnement.

Χορηγὸς (ὁ). ὁ ἄγων (διευθύνων) τὸν χορόν, ὁ ἡγεμὼν (πρωτοστάτης) τοῦ χοροῦ, (παρβλ.) Κορυφαῖος· (ἐν γέν.) προεξάρχων, προϊστάμενος. 2) (συχνότ.) ὁ ἑτοιμάζων καὶ διατηρῶν ἐξ ἰδίων του τὸν χορόν (τὸ ὁπ. εἰς τὰς Ἀθ. ἦτον ἡ ἐντιμοτέρα τῶν λειτουργιῶν), (ὅθ. 3) (ἐπιθετ. ἐν γέν.) δοτήρ, προμηθευτής, (παρβλ.) Πρύτανις.

Χορήτης, ου (ὁ) καὶ Χορῆτις, ιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Χορευτής, χορεύτρια, ἢ χορευτικὸς, χορευτοῦ ἴδιος.

Χορικὸς, ἡ, όν. Ὁ τοῦ χοροῦ. » Χορικὸν (ἐνν. ᾆσμα), « τὸ ψαλλόμενον ὑπὸ τοῦ (θεατρ.) χοροῦ.

Χοριώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὸ χόριον (τῶν ἐμβρύων). » Ὑμὴν—, « Ἀρστ.

Χόριον (τὸ), [καταχρ. ἀντὶ Χωρίον]. ὁ περιέχων τὸ ἔμβρυον ὑμήν, τὸ (κοιν.) ἄκλουθον· (ἐν γέν.) δέρμα (ὅθ. τὸ Λτν. corium) ἢ ἔντερον (κυρ. διὰ μαγείρευμα), (παρβλ.) Χόλιξ. » Χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι, « Θκρ. παροιμ., (κοιν.) νὰ μὴ συνειθίσῃ ὁ σκύλος μιᾷ φορᾷ 'στὸ μακελλειό, (παρβλ. Ὁρατ. Σάτ. ΙΑ', 5, 83). 2) εἶδ. φαγητοῦ ἀπὸ γάλα καὶ μέλι, ἢ ἄντερον παραγεμιστόν, (Τουρκ.) μπουμπάρι.

Χόριος (ἡ), = Χορεῖος (πούς).

Χορίτης, ου (ὁ) καὶ Χορῖτις, ιδος (ἡ), = Χορῆτις.

Χοροβατέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω βήματα χοροῦ, (Ἰταλ.) φιγουράρω εἰς χορόν, χορεύω.

†Χοροδέκτης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Χορολέκτης ἢ (;) Χοροδείκτης.

Χοροδιδασκαλικὸς, ἡ, όν. Χοροδιδασκάλου ἴδιος » Χοροδιδασκαλική (ἐνν. τέχνη), « ἡ χοροδιδασκαλία.

Χοροδιδάσκαλος (ὁ). ὁ διδάσκων (προγυμνάζων) τὸν χορόν· (κυρ.) ποιητὴς δραματικὸς (διότι κατ' ἀρχὰς ὁ ἴδιος ἐδίδασκε δηλ. παρέσταινε τὰ δράματά του ὡς) κορυφαῖος τοῦ χοροῦ.

Χοροειδὴς [χόριον, εἶδος], έος (ὁ, ἡ), = Ὑμενοειδής. » Χιτὼν—, « ὁ δεύτερος ὑμὴν τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁ (ἄλλ.) Ῥαγοειδής, (Γαλλ.) uvée.

Χοροήθης, εος (ὁ, ἡ), Π. ὁ συνειθίζων νὰ χορεύῃ (ἀγαπῶν τὸν χορόν).

Χοροιθαλής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ θάλλων (διαπρέπων) εἰς τοὺς χορούς.

Χοροιμανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀγαπῶν περιπαθῶς (ἄχρι μανίας, ἐνθουσιασμένος διὰ) τὸν χορὸν ἢ τοὺς (θεατρ.) χορούς.

Χοροιμανία (ἡ), Π. ὑπερβολικὴ ἀγάπη (μανία, ἢ ἐνθουσιασμὸς) διὰ τὸν χορὸν ἢ διὰ τοὺς χορούς· (ἐνίοτε) χορὸς μὲ πολὺν ἐνθουσιασμὸν (ζωηρός).

Χοροιτυπέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. κτυπῶ τὴν γῆν μὲ τοὺς πόδας μου χορεύων, χοροβατέω.

Χοροιτυπία (ἡ), Π. κτύπημα τῶν ποδῶν ἐν τῷ χορεύειν, κρότος χοροῦ, χορός, [ἐκ τοῦ

Χοροίτυπος (ὁ, ἡ), Π. (παροξ.) ὁ κτυπῶν τοὺς πόδας ἐν τῷ χορεύειν (χορεύων μὲ ῥυθμόν), χορευτής. 2) (προπαροξ.) ὁ κτυπούμενος (κρουόμενος) πρὸς ῥύθμισιν τοῦ χοροῦ. » Λύρα—, « Ὅμ.

Χοροκιθαριστής, οῦ (ὁ). ὁ παίζων τὴν κιθάραν εἰς τὸν χορόν, κιθαριστὴς χοροῦ.

†Χοροκτυπία (ἡ), Σχλ. ἀντὶ Χοροιτυπία.

Χορολέκτης [χ. λέγω], ου (ὁ). ὁ συγκροτῶν (διευθετῶν, βάλλων εἰς τάξιν) τὸν χορόν.

Χορομανής, έος (ὁ, ἡ), = Χοροιμανής.

Χορόνδε, Π. ἀντὶ Εἰς χορόν.

Χορόνικος (ὁ, ἡ). ὁ νικῶν (ἀριστεύων) εἰς τοὺς χορούς.

Χοροπαίγμων, ονος (ὁ, ἡ) καὶ

Χοροπαίκτης, ου (ὁ). ὁ παίζων (διασκεδάζων) μὲ τὸν χορόν, ἀσμενιζόμενος εἰς παιγνιώδεις χορούς.

Χοροπλεκής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλέκων (κάμνων διαφόρους πλοκὰς εἰς) τὸν χορόν.

Χοροποιία (ἡ). συγκρότησις χοροῦ, [ἐκ τοῦ

Χοροποιός (ὁ, ἡ). ὁ συγκροτῶν (συναρμόζων) τὸν χορόν, διατάκτης ἢ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ, (παρβλ.) Χορηγός.

Χορός (ὁ), [γῦρος, ἴδε Κορωνός]· κύκλος χορευόντων (κυρ. περὶ τὸν βωμόν, ἴδε Καλλ. Ὕμν. Ἀρτ. 266—67 καὶ παρβλ. Κύκλιος)· (ἐν γέν.) χορὸς (μάλιστα συρτός)· (ἰδιαιτ.) χορὸς θεάτρου ἢ πανηγύρεως· (συνκδχ.) ᾆσμα ψαλλόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ (τὸ ὁπ. κατ' ἀρχὰς ἦτον τὸ κυριώτερον μέρος τοῦ δράματος)· (ἐνίοτε) τόπος διὰ χορόν· (μτνμ.) σειρά, χορεία, ἄθροισμα, (Γαλλ.) groupe, cercle. » Χορὸν ἱστάναι, « Θκρ., συγκροτεῖν· (εἰς δὲ τὰς Ἀθ.) » Χορὸν αἰτεῖσθαι ἢ λαμβάνειν, « (ὡς ἐκ μέρους τοῦ ποιητοῦ ὅστις ἤθελε νὰ παραστήσῃ) καὶ » Χορὸν διδόναι, « ὡς ἐκ μέρους τοῦ χορηγοῦ). » Πέπληγον χορὸν ποσίν, « Ὀδ. Θ., τὸ ἔδαφος· (καὶ μτνμ.) » Ποῦ χοροῦ τάξωμεν; « Πλάτ., εἰς ποίαν τάξιν νὰ τὸν τοποθετήσωμεν.

Χοροστάς, άδος (ἡ), Π. [χ. ἵστημι]. (» Ἑορτὴ) καθ' ἣν συγκροτοῦνται χοροί.

Χοροστασία (ἡ), Π. συγκρότησις χοροῦ, χορός, [ἐκ τοῦ

Χοροστατέω-ῶ, Μ. ήσω. = Χορὸν ἵστημι, συγκροτῶ ἢ διευθύνω χορὸν ὡς-

Χοροστάτης, ου (ὁ). ὁ συγκροτῶν [ἱστὰς] ἢ διευθύνων τὸν χορόν, πρωτοστάτης χοροῦ.

Χοροτερπής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τερπόμενος (εὑρίσκων εὐχαρίστησιν) εἰς τὸν χορόν.

Χορτάζω, Μ. άσω. Τρέφω (κυρ. μὲ χόρτον), τρέφω ἀφθόνως (» Χείματος ὥρῃ.. χορτάζειν βόας ἔνδον ἐόντας, « Ἡσ.), (ὅθ. Κωμ. καὶ μτγν.) = Εὐωχῶ ἢ Κορέννυμι, (κοιν.) χορταίνω. » Ἐς τὴν ἑσπέραν χορτάσομεν ἅπασιν ἀγαθοῖς, « (Ἀμφ. παρ') Ἀθ. (καὶ πθ.) » Ἀπενεγκάτω μοι τὴν τράπεζαν ἐκποδών· ἱκανῶς κεχόρτασμαι γάρ, « (Νικόστρ. παρ') αὐτ.

Χορταῖος, α, ον. Ὁ ἐκ χόρτων. » Χιτὼν —, « Αἰολ., Πλδ., ἡ φλοκάτα τὴν ὁπ. ἐφόρουν οἱ Σειληνοὶ εἰς τὸ θέατρον ἀντὶ τοῦ παλαιότερα συνήθους ἐνδύματός των ἀπὸ φύλλα.

Χορτάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Χόρτος, χορτάρακι.

†**Χορτασία** (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Χορτασμός.

Χόρτασμα (τό). χορτάρι διὰ τροφὴν ζώων, (ἄλλ.) Φορβή, (Γαλλ.) fourrage· (ἐν γέν.) τροφή.

Χορτασμός (ὁ), τὸ χορτάζειν ἢ χορτάζεσθαι, θρέψιμον (κυρ. μὲ χορτάρι)· (ἐν γέν.) διατροφή· (συνκδχ.) κόρεσις, (κοιν.) χόρτασμα.

Χορταστικός, ἡ, όν. Ἁρμόδιος (Ἐπιτήδειος) εἰς τὸ χορτάζειν, θρεπτικός.

Χόρτινος, η, ον. Ὁ ἐκ χόρτου, χορταρένιος.

Χορτόβολον (τό) καὶ

Χορτοβολών, ῶνος (ὁ). ὁ τόπος ὅπου βάλλουν τὸ χορτάρι (διὰ τὰ ζῶα), ἀποθήκη χορταριοῦ.

;**Χορτόβωλος** (ἡ). σβῶλος γῆς μὲ χόρτα φυτρωμένα ἐπάνω, (ἄλλ.) Χορτόπλινθος.

†**Χορτοκοπεῖον** ꙁ Χορτοκόπιον (τό), (νλγ.) μέρος ὅπου κόπτουν χόρτον, [ἐκ τοῦ

†**Χορτοκόπος** (ὁ), Γλσ. ὁ κόπτων (κοσσίζων) χόρτον διὰ τροφὴν ζώων.

Χορτολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω χόρτον (πρὸς τροφὴν ζώων), (Γαλλ.) fourrager

Χορτολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., μάζωμα χόρτου (διὰ τὰ ζῶα), [ἐκ τοῦ

Χορτολόγος (ὁ). ὁ συλλέγων χόρτον (διὰ τὰ ζῶα), (κυρ.) ὁ ἐκβαίνων εἰς προνομήν, (Γαλλ.) fourrageur.

Χορτομανέω-ῶ, Μ. ήσω. Γρφ. ἀντὶ Ὑλομανέω, σκεπάζομαι ἀπὸ (ἄγρια) χόρτα, χερσόνομαι.

†**Χορτόπλινθον** (τό) ꙁ

†**Χορτόπλινθος** (ἡ). κομμάτι γῆς ἐβγαλμένον καθὼς εἶνε μὲ τὰ χόρτα του εἰς σχῆμα πλίνθου (κυρ. πρὸς παράστασιν εἰς τὸ δικαστήριον ἀγροῦ διαφιλονεικουμένου· τώρα ἐβγάζουν τοιαύτας πλίνθους οἱ κηπουροὶ διὰ στρώσιμον τῶν περιβολίων).

Χόρτος (ὁ), [χορός]. (ἀρχ. καὶ Π.) τόπος περιφραγμένος, περίβολος, αὐλόγυρος, αὐλή, (ὅθ. τὸ Ἰταλ. corte)· μάνδρα· περιβόλι, βοσκή· (ὅθ. συνήθ.) χορτάρι· (ἐν γέν.) τροφή. » Καὶ κρίθινον κόλλικα, δούλιον χόρτον, « (Ἱππών. παρ') Ἀθ.

†**Χορτόστρωμα** (τό). στρῶμα ἀπὸ χόρτα τὸ ὁπ. στρόνουν εἰς τοὺς σταύλους διὰ τὰ ζῶα.

†**Χορτόστρωτος** (ὁ, ἡ). στρωμένος μὲ χόρτα. » Στιβὰς —, « Λξ., = Χορτόστρωμα.

†**Χορτοτομία** (ἡ), Γλσ. [χ. τέμνω] κόψιμον (κόσσισμα) χορταριοῦ.

Χορτοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (παράγων ἢ κουβαλῶν) χόρτον ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο. » Ἄμαξα —, « Πολύαιν.

Χορτώδης, εος (ὁ, ἡ). χόρτῳ ὅμοιος, ἢ πλήρης χόρτων.

Χορῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἄδω εἰς χορόν.

Χορῳδία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ ἐν χορῷ ᾠδή, (ἀντιθ. τῷ Μονῳδία).

Χορῳδός (ὁ, ἡ). ὁ ᾄδων ἐν χορῷ.

Χορωνός (ὁ), ἀρχ. καὶ Π. ὁ στέφανος, (ὅθ τὸ κοιν.) κορώνα, [ἐκ τοῦ Κορωνὸς ὁ κυρτός, ἴδε Χορός.]

Χορωφελέτης, ου (ὁ), Π. ὁ ὠφελῶν (ἁρμόζων εἰς) τὸν χορόν. » Κρότος —, « Ἀρσρ.

Χοῦν, ἀπαρ. τοῦ (ἀχρ.) Χόω ἀντὶ Χώννυμι.

Χοῦν, αἰτ. ἑν. τοῦ

Χοῦς [χέω]. χοὸς (ὁ καὶ σπν. ἡ), (χωρὶς πλθ.). σωρὸς χώματος, χῶμα. 2) Π. (θηλ.) Σταγών.

Χοῦς [χέω], χοὸς καὶ Ἀττ. χοῶς (ὁ). (ἡ αἰτ. Χοῦν ἢ Π. Χόα καὶ Ἀττ. Χοᾶ, πλθ Χόες, χοῶν, χουσί, χόας καὶ Ἀττ. χοᾶς) κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Χόος, εἶδος μέτρου διὰ ῥευστὰ χωροῦν 12 κοτύλας. » Χόες θαλάσσης, « Πλάτ., παροιμ. διὰ πρᾶγμα ἀδύνατον (ἀμέτρητον). » Οἱ χόες, ἑορτὴ εἰς τὰς Ἀθ., ἡ δευτέρα ἡμέρα τῶν Ἀνθεστηρίων.

(**Χόω**), Μ. χώσω, ἄχρ. (κατ' ἑνς.) ἀντὶ Χώννυμι, ἴδε Χοῦν.

Χοῶν, γεν. πλθ. τοῦ Χοή, καὶ

Χόων, γεν. πλθ. τοῦ Χοῦς.

Χοῶς (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Χοέως), Ἀττ. ἀντὶ Χοός, γεν. τοῦ Χοῦς.

Χρᾷ, κατὰ κρσ. ἀντὶ Χράει, γ'. ἑν. πρσ τοῦ ἐνς. τῆς ὁριστ. τοῦ Χράω, ἢ 2 (σπν.) β'. ἑν. πρσ. τῆς ὁρς. τοῦ Χράομαι.

Χραίνω [χράω], Μ. χρανῶ (ἀόρ. Ἔχρανα πθ. πρκ. Κέχρασμαι, ασαι, ανται, ἀόρ. πθ. Ἐχράνθην καὶ τὸ θετ. Χραντέον). Ἐγγίζω (ἐπιπολαίως), πλησιάζω (» Ἀνὴρ ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς χραίνων κύκλον, « Εὐρ.)· (συνκδχ.) ἀλείφω· βάφω· (ὅθ. συνήθ.) μιαίνω, μολύνω. » Φόνῳ —, « Σξτ.

Χραισμεῖν [χρήσιμος], ἀπαρ. τοῦ ἀόρ. β'. Ἔχραισμον, ὅθ. ὁ μέλλ. Χραισμήσω καὶ ὁ ἀόρ. ά. Ἐχραίσμησα, (ἐκ τοῦ ἀχρ. Χραισμέω), Π. (μὲ δοτ.) βοηθῶ, χρησιμεύω· (μὲ αἰτ. ἐλλ. ἐκ δ'.) ἀποτρέπω κακόν τ. ἀπό τινος, (ἐν γέν.) ἐπαρκῶ. » Μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον, « Ἰλ. Α. » Οὐ δέ τί οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον, « Ἰλ. Φ. » Τεῖχος δ' οὐκ ἔχραισμεν, οὐδὲ τάφρος, « Ἰλ. Ξ.

Χραίσμη (ἡ), Π. = Χραίσμησις.

Χραίσμῃ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Χραισμεῖν.

Χραισμήεις, εσσα, εν, Π ἀντὶ Χρήσιμος, ὠφέλιμος.

†**Χραισμησέμεν**, Π. ἀντὶ Χραισμήσειν, μέλλ. τῆς ἀπαρ. καὶ

Χραίσμῃσι, Π. ἀντὶ Χραίσμῃ, γ'. ἑν. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Χραισμεῖν.

Χραίσμησις, εως (ἡ), Π. ὠφέλεια, βοήθεια.

Χραισμήτωρ, ορος (ὁ), Π. βοηθός, ἀντιλήπτωρ.

Χρᾷν, ἀντὶ Χράειν, ἀπαρ. τοῦ Χράω, χρησμοδοτῶ, ἢ 2) (σπν.) ἀντὶ Κιχράναι, ἀπαρ. τοῦ Κίχρημι, δανείζω.

Χραντέον, θετ. τοῦ Χραίνω.

Χραντός [χραίνω], ή, όν. Ἐγγισμένος ἐπιπολαίως· (συνκδχ.) ἀλειμμένος· λερωμένος, μεμιασμένος.

Χράομαι-ῶμαι, Μ. χρήσομαι, μσ. τοῦ Χράω.

Χράομαι-ῶμαι (ῇ, ῆται), Μ. χρήσομαι (ἀπαρ. Χρῆσθαι, ἀόρ. ἐχρησάμην, πρκ. Κέχρημαι καὶ τὸ θετ. Χρηστέον). Κάμνω χρῆσιν τινος, μεταχειρίζομαι, καρποῦμαι· (ἐπὶ κακ.) ὑποφέρω, περιπίπτω εἰς· (ἐπὶ πρσ.) ἔχω σχέσιν (οἰκειότητα, εἶμαι φίλος, ἔχω νὰ κάμω) μετά τινος ἢ (ἁπλ.) φέρομαι οὕτως ἢ ἄλλως πρός τινα· (περιφρ. ἐν γέν.) ἔχω, κέκτημαι, ἢ (ἁπλ.) εἶμαι, ἢ κάμνω· (μὲ δοτ.) » Τοῖς μὲν οἰκέταις οὐδενὶ τῶν δεσποσύνων χρημάτων ἔξεστι χρῆσθαι· δεσπότου δὲ ἅπαντά ἐστιν, ἃ ἂν βούληται ἑκάστῳ χρῆσθαι « Ξεν. » Εἴ τις μὴ ἐπίσταιτο ἵππῳ χρῆσθαι, οὐ χρήματα αὐτῷ ἐστιν ὁ ἵππος, « αὐτ. » Εἴ τις χρῷτο τῷ ἀργυρίῳ ὥστε πρίασθαι (οἷον) ἑταίραν, « αὐτ. » Νυκτὶ μὲν ὅσα περ ἡμέρᾳ ἐχρῆτο, ἡμέρᾳ δὲ ὅσαπερ νυκτί, « αὐτ. » Χρῆσθαι εὐγνωμόνως ἑαυτῷ, « αὐτ., διέθεσε φρονίμως τὰ καθ' ἑαυτόν, ἐφέρθη καθὼς πρέπει. » Τὸν βουλόμενον ἀνθρώποις χρῆσθαι καὶ ὁμιλεῖν, « αὐτ. » Ἡδέως μὲν ἔχε πρὸς ἅπαντας, χρῶ δὲ τοῖς βελτίστοις, « Ἰσκρ. » Ἐπιτήδειοί μοί εἰσι, καὶ χρώμεθα ἀλλήλοις ὡς οἷόν τε μάλιστα, « Δμ. » Χρῆσθαι τοῖς θεοῖς, « Εὐρ., ἀπολαμβάνειν τὴν εὔνοιάν των. » Πόλει χρῆσθαι, « Λξ., συχνάζειν (διατρίβειν) εἰς ἤ, πράττειν τὰ τῆς πόλεως. (καὶ ἐπὶ ἀφροδισ.) » Γυναικὶ χρῆσθαι, « Ἡρ., Ξεν., συνευρίσκεσθαι. (καὶ περιφρ.) » Θυμῷ χρῆσθαι, « Ἡρ., ἀντὶ Θυμοῦσθαι. » Ἀληθεῖ λόγῳ (» Ἀληθηΐῃ) χρῆσθαι, « αὐτ., ἀντὶ Ἀληθεύειν. » Ὦ βασιλεῦ, κότερα ἀληθηΐῃ χρήσομαι πρός σε, ἢ ἡδονῇ; « αὐτ. » Βοῇ χρῆσθαι, « αὐτ., ἀντὶ Βοᾶν. » Ὠνῇ καὶ πρήσει χρῆσθαι, αὐτ., ἀγοράζειν ꙁ πωλεῖν, 'παίρνειν καὶ δίδειν. » Ὁμολογίῃ χρῆσθαι, « αὐτ., κάμνειν συνθήκην (συμφωνίαν). » Φρεσὶ κέχρητ' ἀγαθῇσιν, « Ὅμ., = Εὖ φρονεῖ. (καὶ ἐπὶ κακοῦ) » Μόρῳ χρῆσθαι, « Ἡρ., ἀποθνήσκειν. » Συμφορᾷ (» Χειμῶνι, » Ναυαγίῳ) χρῆσθαι, « Λξ., περιπίπτειν εἰς (καὶ ἁπλ. ἀντὶ τοῦ Ἔχω) » Προγόνοις μὲν βασιλεῦσιν ἐχρήσατο, « Λξ. » Πόλεως, οὔτε ἱεροῖς, οὔτε κατασκευαῖς πολυτελέσι χρησαμένης, « Θκ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Ἡ γῆ αὕτη νιφετῷ πάντα χρᾶται, « Ἡρ. (καὶ σπντ.) » Δι' ἀγγέλων πάντα χρέεσθαι, « Ἡρ. πράττειν. (καὶ αἰτ. ἐλλ. ἐκ δ'.) » Οὐκ ἔχω ὅ,τι χρήσομαι τῷ ἀργυρίῳ, « Λξ., εἰς τί νὰ τὸ μεταχειρισθῶ. » Οὐκ ἔχω ὅ,τι χρήσομαι ἐμαυτῷ, « Λξ., δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω (τί νὰ γένω). (καὶ πθ.) » Αἱ νέες, ἐς τὸ μὲν ἐποιήθησαν οὐκ ἐχρήσθησαν, « Ἡρ., δὲν ἐχρησίμευσαν, δὲν τὰς μετεχειρίσθησαν. ‖. (πρκ.) Κέχρημαι (ὑπαγόμενος εἰς ταύτην τὴν σημασ. μᾶλλον εἰς τὸ Κίχρημι), Π. ἀντὶ Χρῄζω, ἔχω ἀνάγκην, χρειάζομαι· (μὲ γεν.) » Τίνος κέχρησθε; « Θκρ., τί ζητεῖτε; τί θέλετε; » Οὔτις εἱστήκει κεχρημένος ἔργου, « αὐτ., χωρὶς ἔργον, ἀργός. (καὶ χωρὶς πτ.) » Καὶ μάλα περ κεχρημένος, οὔτι δεχοίμην, « Ὀδ. Ξ. (καὶ ἀπολ.) » Ἀνὴρ κεχρημένος, « Ὅμ., Ἡσ., ἐνδεής, πτωχός. ‖. (συγχ. τῷ Χράω καὶ Κίχρημι).

†**Χραῦσις**, εως (ἡ), Γλσ. ἄγκυρα μονόβολος, [ἐκ τοῦ

Χραύω, Μ. Χραύσω (ἀόρ. Ἔχραυσα καὶ β'. Ἔχραον), Π. ἀντὶ Ψαύω, ἐγγίζω ἐπιπολαίως· πληγόνω ἐλαφρὰ ('ξώπετσα), τσουγκρανίζω· (κατ' ἔκτ.) προστρίβω, (καὶ ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) προσβάλλω, ἐπιπίπτω, (κοιν.) κολνηοῦμαι » Κακόν οἱ ἔχραε κοῖτον, « Νίκ., τὸν προσέβαλε μέ. (καὶ ἐλλ.) » Τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων; « Ὀδ. Κ., σὲ κολλήθηκε; (ꙁ ἀπαρ.) » Ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν, « Ἰλ. Φ., ἐβάλθηκεν ἐπιμόνως, ἐκολλήθηκε. » Τόδε δῶμα ἐχράετ' ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, « Ὀδ. Φ., ἐπέσατε ἐπάνω.

Χράω-ῶ (ᾷς, ᾷ καὶ Π. ῃ, ἀπαρ. Χρᾷν), Μ. ήσω (ἀόρ. Ἔχρησα, κτλ. ὁμαλῶς). (κυρ. καὶ ἐτυμολογ.) = Γράω, (ὅθ. τὸ) Χραύω, κτλ., (παρβλ.) Χρίμπτω καὶ Ἐπιχράω, (ὅθ. 2) (συνκδχ.) δίδω παρέχω, χορηγῶ (ὅθ. τὸ) Κίχρημι. » Ἐλθὼν παρὰ Ξέρξεα ἔφη, Ὦ δέσποτα, χρήσαις ἄν τι, τεῦ βουλοίμην τυχεῖν; Ὁ δέ, πᾶν μᾶλλον δοκέων μιν χρήσειν, ἢ τὸ ἐδεήθη, ἔφη ὑπουργήσειν, « Ἡρ., (ὅθ. 3) (ἰδιαιτ. καὶ συνήθ.) δίδω χρησμόν, χρησμῳδῶ, χρησμοδοτῶ· (καὶ μσ.) ἐρωτῶ (συμβουλεύομαι) τὸ μαντεῖον, ζητῶ χρησμόν, Χρηστηριάζομαι. » Ὣς γάρ οἱ χρείων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθ' ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν χρησόμενος, « Ὀδ. Θ. » Χρήσω δ' ἀνθρώποισι Διὸς βουλήν, « Ὅμ. Ὕμν. » Ἡ δὲ Πυθίη σφι χρᾷ ἐν ἑξαμέτρῳ (τριμέτρῳ) τόνῳ τάδε, « Ἡρ. (καὶ μσ.) » Ἱκέσθαι ἐς Ἀΐδαο.. ψυχῇ χρησομένους Τειρεσίαο, « Ὀδ. Κ. » Χρῆσθαι τοῖσι χρηστηρίοισι, « Ἡρ. » Ἦν γὰρ αὐτόθι μαντήϊον, τῷ ἐώθεσαν χρέεσθαι, αὐτ. (καὶ πθ.) » Χρηστηριαζομένοισι δέ σφι ἐχρήσθη.., « αὐτ. » Ἐν Πυθῶνι χρησθὲν παλαίφατον τέλεσσε, « Πίνδ. (καὶ ἀπαρ.) » Ἐκέχρητο γὰρ ὑπὸ τῆς Πυθίης τοῖσι Σπαρτιήτῃσι, χρεωμένοισι περὶ τοῦ πολέμου τούτου, ἢ Λακεδαίμονα ἀνάστατον γενέσθαι ὑπὸ τῶν βαρβάρων, ἢ τὸν βασιλῆά σφεων ἀπολέσθαι, « Ἡρ.

Χρέα (τὸ α Ἀττ. μακρ. καὶ Π. βρχ.), κατὰ κρσ. ἀντὶ Χρέεα, πθ. τοῦ Χρέος.

†**Χρεαγωγός** (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ ἄγων (ἀπάγων εἰς τὴν φυλακὴν ἢ εἰς τὸ δικαστήριον, ἐνάγων) διὰ χρέος.

Χρεάρπαξ, αγος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἁρπάζων (θησαυρίζων) χρήματα.

Χρέεσθαι, Ἰων. ἀντὶ Χρῆσθαι, ἀπαρ. τοῦ Χράομαι.

Χρεία (ἡ), [χρέος]. χρῆσις, μεταχείρισις· χρησίμευσις· ἀπόλαυσις, ὄφελος· βοήθεια, ἀντίληψις· ὑπηρεσία, ὑποχρέωσις· (ἐν γέν.) = Χρήμη, ὑπόθεσις. » Οὐ κατὰ τῶν οἰκιῶν καὶ τῆς γῆς χρείαν, « Θκ. » Τὴν τούτων χρείαν, « αὐτ. » Τὴν τούτων χρείαν ῥᾳδίως εἰδήσεις, « Ἰσκρ. » Πρὸς ἅπασαν χρείαν, « Δ. Ἀλ. » Χρεῖης εἵνεκεν μηδεμιῆς, « Θγν. » Χρεῖαι παντοῖαι φίλων, « Πίνδ. » Χρείαν τριχὸς παρέχειν, « Λξ., χρησιμεύειν ἀντί. » Συνεβίῳ αὐτῷ ἰατροῦ ꙁ φίλου χρείᾳ, « Αρτ. » Δοῦλος πολλὰς ἡμῖν παρεσχημένος χρείας, αὐτ. » Τὸν Ποσειδῶνα, παραστάντα κατὰ τὸν ὕπνον αὐτῷ, φάναι συνεργήσειν ἐπιφανῶς οὕτως, ὥςε παντὶ τῷ στρατοπέδῳ τὴν ἐξ αὐτοῦ χρείαν ἐμφανῆ γενέσθαι, « Πλβ. » Οὓς κατασήσομεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης, « Γρφ., εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστασίαν (τὴν δουλειάν). 2) ἀνάγκη, (κοιν.) χρεία· (συνκδχ.) τὸ χρειῶδες· (Π.) αἴτησις. » Ἐν χρείᾳ εἰμί, « Δξ., = Χρῄζω. » Ἐν χρείᾳ δορὸς (τύχης), « Σοφ., Αἰσχλ., ἐν καιρῷ ἀνάγκης. » Εἰς χρείαν τοῦ μάχεσθαι ἀφικνεῖσθαι, « Πλάτ. » Εἰς τὰς καθ' ἡμέραν χρείας ἀναλίσκειν, « Ἀρστ. » Ἐν πάσαις ταῖς τοῦ σώματος χρείαις πολὺ διαφέρει ὡς βέλτιστα τὸ σῶμα ἔχειν. « Ξεν. » Ταῖς χρείαις μου ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὗται, « Γρφ. » Τίς χρεία σ' ἐμοῦ; « Εὐρ., τί ζητεῖς ἀπ' ἐμοῦ; » Λαβὼν ὅτου σε χρεία ἔχει, « Σοφ., ὅ,τι χρειάζεσαι. » Τῷ περιόντι τῆς χρείας, « Πλάτ. » Τοιάνδε σου χρείαν ἔχω, « Αἰσχλ., τοῦτο ἐξαιτοῦμαι παρὰ σοῦ. 3) (εἰς τὸ πλθ.) γνώμη (ῥῆσις) ἀξιοσημείωτος, ἀπόφθεγμα, ἀπομνημόνευμα· (ῥτρ.) κοινὸς τόπος. » Αἱ Ἀφθονίου (» Αἱ Ἑρμογένους) χρεῖαι, « Ῥτρ. (ꙁ ὁ Κωμ. Μάχων ἔγραψε διάφορα ἀνέκδοτα, ἐπιγράψας αὐτὰ Χρείας).

Χρειακός, ή, όν. Ὁ ἐν χρείᾳ (ὑπηρεσίᾳ) διατελῶν, χρήσιμος. » Χρειακοί, « Ἀρρ., οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν.

Χρείη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Χρεία.

Χρείη, εὐκτ. τοῦ Χρή.

Χρεῖος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρειώδης, χρήσιμος, ὠφέλιμος. » Τὰ χρεῖ' ἔπη, « Λξ. » Τὸν τόπον ἵνα τὰ χρεῖ' ἐφεύρω βούλομαι μαθεῖν, « Σοφ. 2) (μὲ γεν.) ὁ ἐν χρείᾳ (ἔχων ἀνάγκην) τινός, (χωρὶς πτ.) ἐνδεής. » Νῦν γὰρ εἶ χρεῖος φίλων, « Εὐρ. » Χρεῖος εἶ, ξένη, φυγάς, « Αἰσχλ.

Χρεῖος (τό), Π. ἀντὶ Χρέος.

Χρειοφελέτης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Χρεωφειλέτης.

Χρειόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι χρειῶδες (χρήσιμον)· (ἐλλ.) ὠφελῶ (;).

Χρειώ, όος-οῦς (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χρεώ, χρεία.

Χρείω, Π. Ἰων. ἀντὶ Χρέω = Χράω, χρησμοδοτῶ.

Χρειώδης, εος (ὁ, ἡ), χρήσιμος, ὠφέλιμος, (κοιν.) χρειαζούμενος.

Χρειωδῶς, ἐπίρ. Χρησίμως, ὠφελίμως.

Χρείως (τό), Π. ἀντὶ Χρέως = Χρέος.

†**Χρεμέθω** καὶ **Χρεμετάω-ῶ**, Γλσ. ἀντὶ·

Χρεμετίζω [ὀνμτπ. συγγ. τῷ Βρέμω καὶ Χρέμπτομαι], Μ. ίσω. Χλιμιντρῶ ('σὰν τὸ ἄλογον)· (ἐν γέν.) βοῦζω.

Χρεμέτισμα (τό) καὶ

Χρεμετισμός (ὁ), τὸ χρεμετίζειν, χλιμίντρισμα.

Χρεμετιστικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἕξιν ἢ τὴν ἰδιότητα τοῦ χρεμετίζειν.

Χρέμης [χρέμπτομαι], ητος (ὁ). πρόσωπον γέροντος εἰς τὰς κωμῳδίας, (ἴδε Χρεμύλος). 2) εἶδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Χρέμυς καὶ Χρόμις.

Χρεμίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Χρεμετίζω.

Χρέμμα (τό). πτύσμα χρεμπτομένου, ῥόχαλον.

Χρέμπτομαι [ὀνμτπ.], Μ. χρέμψομαι. Βήχων ἐβγάζω φλέγμα, παςρεύω τὸν λαιμόν μου, ξεῤῥοχαλίζομαι. » Σιώπα, πρόσεχε· χρέμπτεται γὰρ ἤδη, ὅπερ ποιοῦσ' οἱ ῥήτορες, μακρὰν ἔοικε λέξειν, « Ἀρσφ.

†**Χρεμπτόν** (τό), Γλσ. ἀντὶ Χρέμμα.

Χρεμύλος (ὁ), Κωμ. ὑποκορ. τοῦ Χρέμυς, γεροντάκι (ὅ,που βήχει), πρόσωπον κωμῳδίας.

Χρέμυς, υος (ὁ), εἶδ. ἰχθ., (ἄλλ.) Χρόμις.

Χρέμψις, εως (ἡ), τὸ χρέμπτεσθαι, βήξιμον καὶ πτύσιμον, ξεῤῥοχάλισμα.

†**Χρεοκοπέω**, **Χρεοκόπος**, **Χρεολυτέω** κτλ., ἐσφαλμ. ἢ ἀδκμ. ἀντὶ Χρεωκοπέω κτλ.

Χρέομαι,. Ἰων. ἀντὶ Χράομαι.

Χρεόν (τό), Ἰων. ἀντὶ Χρεών.

Χρέος [χρή], έεος-ους (τό), (πλθ. Χρέα, χωρὶς δοτ.). πᾶν ὅ,τι χρεωςεῖ τις νὰ πράξῃ (νὰ ἀποδώσῃ καὶ μτνμ. νὰ πάθῃ), τὸ

ἀπαραιτήτως ὀφειλόμενον, δάνειον· (μτνμ.) ποινή· καθῆκον, ὑποχρέωσις· (ἐνίοτε) τὸ πεπρωμένον, (καὶ ἰδιαιτ.) ὁ θάνατος. » Χρέος, τό οἱ δῆμος ὄφελλεν, « Ὀδ. Φ. » Αἴσχιστον Πέρσῃσι νενόμισται, τὸ ὀφείλειν χρέος, « Ἡρ. » Χρεῶν ἀποκοπή, « Πλ., = Χρεωκοπία. (καὶ μτνμ.) » Δημοκράντου ἀρᾶς τίνει χρέος, « Αἰσχλ. » Κατὰ χρέος, « Ἀρ. (καὶ πληρες.) » Κατὰ χρέος ἧπερ ἐῴκει, « Ἀπλλν., καθὼς πρέπει, ἀνηκόντως. 2) (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Π.) χρεία, ἀνάγκη ἢ ὑπόθεσις κατεπείγουσα· περίστασις· σκοπός, αἰτία. » Ἐμὸν αὐτοῦ χρέος, « Ὅμ. » Χρέος εἷλέ μιν ὁδεύειν, « Νόνν. » Τί δέ σε χρέος δεῦρ' ἤγαγεν; « Ἱππκρ. » Κατά τι χρέος ἥκων πρὸς τὸν Ν., « Αχ. (καὶ γεν.) » Τίς χρεία σ' ἐμοῦ; « Εὐρ. (παρβλ. Χρεώ). » Μόχθων τοσσατίων οὔτι χρέος, « Ἐπγρ. » Χρέος ἔχω οὐδὲν ἀνδρὸς Ἕλληνος, « Ἡρ., (κοιν.) δὲν ἔχω χρείαν. » Ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, « Ὅμ. » Λεχέων κατὰ χρέος, « Ὀππ., πρὸς συνουσίαν. (καὶ ἐλλ.) » Σὸν οὐκ ἔλασσον ἢ κείνης χρέος, « Εὐρ., χάριν, ἐξ αἰτίας. (ℨ ἀπολ.) » Τί χρέος; « Ὀππ., διὰ τί; πρὸς τί τέλος; 3) Π. ἀντὶ Χρῆμα, πρᾶγμα. » Μέγα τι χρέος, « Καλλ., θηρίον.

†Χρεοφειλέτης καὶ Χρεοφείλης, ου (ὁ), ἐσφαλμ. ἢ ἀδκμ. ἀντὶ Χρεωφειλέτης, -ωφείλης.

Χρεώ, όος-οῦς (ἡ), Π. ἀντὶ Χρεία, ἀνάγκη, (ἐνίοτε) μοῖρα, εἱμαρμένη. » Μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιούς, « Ἰλ. Θ., ἐξ ἀνάγκης κατεπειγούσης. » Χρεὼ ἦγε δαμῆναι, « Ἀπλλν., τὸ πεπρωμένον, ἡ κακή του μοῖρα. (καὶ γεν.) » Ἵν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν, « Ὀδ. Ι., δὲν εἶνε χρεία παλαμαρίου. » Εἴποτε δ' αὖτε χρειὼ ἐμεῖο γένηται, « Ἰλ. Α. (καὶ αἰτ. ἐλλ.) » Ἐμὲ δὲ χρειὼ γίγνεται νηός, « Ὀδ. Δ. (καὶ ἐνν. τοῦ ῥήμ.) » Οὔ τι με ταύτης χρεὼ τιμῆς, « Ἰλ. Ι. » Τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο; « Ἰλ. Λ. » Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ ℨ σέ, « Ἰλ. Κ., εἶνε χρεία νὰ συμβουλευθῶμεν. » Τίπτε δέ σε χρεώ, « Ὅμ. (ℨ ἀπαρ.) » Τὸν δὲ μάλα χρεὼ ἑστάμεναι κρατερῶς, « Ἰλ. Λ. » Οὔ τί μιν χρεὼ νεῶν ἐπιβαινέμεν, « Ὀδ. Δ.

Χρέω, Ἰων. ἀντὶ Χράω, χρησμοδοτῶ.

Χρεωκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παύω (Διακόπτω) τὴν πληρωμὴν τῶν χρεῶν μου, γίνομαι χρεωκόπος, (Ἰταλ.) φαλλίρω, (Τουρκ.) μουφλουζεύω· (μτνμ.) ἀφαιρῶ δολίως, ἀποστερῶ. ‖. (πθ.) χάνω. (μτνμ.) ἀπατῶμαι. » Δανείσαντα χρεωκοπεῖσθαι, « Φάλ.

Χρεωκοπία (ἡ). ἀποκοπὴ (παῦσις τῆς πληρωμῆς τῶν) χρεῶν, (Ἰταλ.) φαλλιμέντο, (Τουρκ.) μουφλουζλοῦκι.

Χρεωκοπίδης, ου (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Χρεωκόπος (οὕτως ὠνομάσθησαν εἰς τὰς Ἀθ. οἱ φίλοι τοῦ Σόλωνος, αἰσχροκερδήσαντες εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ κηρυχθεῖσαν γενικὴν χρεωκοπίαν, ἴδε Σεισάχθεια).

Χρεωκόπος (ὁ), [χ. κόπτω]. ὁ διακόπτων ἢ ὀλιγοστεύων τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους του, (Τουρκ.) μουφλούζης.

Χρεωλυτέω-ῶ [χ. λύω], Μ. ήσω. Πληρόνω (Διαλύω, Ἐξοφλῶ) χρέος ἢ τὰ χρέη μου, (ἐν γεν.) ἐξοφλῶ. » Τὸν μισθὸν —, « Ἰώσ.

Χρεώμενος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ Χρώμενος, μτχ. τοῦ Χράομαι.

Χρεών, οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ Χρή. ‖. (ὡς οὐσ. ἐνάρθρ.) χρέος ἄφευκτον, ἀνάγκη· εἱμαρμένη· θάνατος, (ἴδε Χρή).

Χρέωνται, Ἰων. ἀντὶ Χρῶνται, γ'. πλθ. πρσ. τῆς ὁρς. ἢ ὑποτ. τοῦ Χράομαι.

Χρέως, χρέως (τὸ), Ἀττ. ἀντὶ Χρέος.

;Χρεωςεύω, Μ. εύσω, ἀμφ. ἢ ἀδκμ. ἀντὶ-

Χρεωστέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι χρεώστης, Ὀφείλω, (πθ.) ὀφείλομαι, χρεωστοῦμαι, ἢ μὲ χρεωστοῦν. » Χρεωστοῦμαι τὸν μισθόν, « Ἡλ. καὶ » Χρεωστεῖταί μοι ὁ μισθός, « Γργ.

Χρεώστης, ου (ὁ). ὁ χρεωστῶν, χρεωφειλέτης.

Χρεωστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς χρεώστην ἢ γινόμενος κατὰ χρέος.

Χρεωστικῶς, ἐπίρ. Ὡς χρεώστης, κατὰ χρέος.

Χρεωφειλέτης, ου (ὁ). χρεώστης, ὀφειλέτης.

Χρεωφείλημα (τὸ). χρέος, ὄφλημα.

Χρεωφείλης, ου (ὁ), σπν. ἀντὶ Χρεωφειλέτης.

Χρεωφυλάκιον (τὸ). ἀρχειοφυλάκιον ὅπου φυλάττονται τὰ ἔγγραφα τοῦ δημοσίου χρέους.

†Χρεώψια (τὰ), Ἐπγρ. ἐνέχυρα (χρέους;).

Χρή [χράω, ἴδε Χρεών]. (παρτ. Ἐχρῆν καὶ Χρῆν, εὐκτ. Χρείη, ὑποτ. Χρῇ, ἀπαρ. Χρῆναι καὶ Π. Χρῆν καὶ ἡ μτχ. Χρεών), ῥ. ἀπρσ. Εἶνε χρέος ἢ χρεία (ἀνάγκη), εἶνε δυνατὸν ἢ συμφέρον ἢ εὔλογον, ἁρμόζει, πρέπει· χρειάζεται· ἐμπορεῖ. » Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα, « Ὅμ. » Ἐν τοῖς κακοῖς χρὴ τοῖς φίλοισιν ὠφελεῖν, « Εὐρ. » Ὅ,τι χρὴ ποιεῖν, « Πλάτ. » Πῶς χρὴ πειρᾶσαι τοῦτο τὸ κακόν; « Θκρ. (καὶ ἐλλ.) » Τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τί σε χρὴ (ἐνν. ἀποπαύεσθαι), « Ἰλ. Π. (καὶ γεν. Π.) » Αὐτὰρ ἔπειτα μυθήσεαι, ὅτεο σε χρή, « Ὀδ. Δ. » Οὔ τι σε χρὴ ταύτης ἀφροσύνης, « Ἰλ. Η., δὲν σὲ 'ταιριάζει. » Οὐ σε χρὴ αἰδοῦς, « Ὀδ. Γ., δὲν χρειάζεται 'ντροπή. » Τί με χρὴ μητέρος αἰνοῦ; « Ὀδ. Φ., τί ἀνάγκην ἔχω; (παρβλ. Χρεώ). (καὶ δοτ. περιπ. σπν.) » Ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή γε τῆς δ' ἄρχειν χθονός; « Σοφ., ἀνήκει δικαιωματικῶς; ‖. (ἡ μτχ.) Χρεὼν (μετὰ ἢ χωρὶς τοῦ Ἐστίν), πρέπον, ἢ ἄφευκτον, (κατὰ λέξ.) προειρημένον ὑπὸ χρησμοῦ, (ἐπμ.) ἀνάγκη πᾶσα, (ὅθ. ἐνάρθρ. ἀντὶ ἁπλ. οὐσ.) τὸ χρέος, τὸ καθῆκον, ἢ (συχνότ.) τὸ πεπρωμένον (προωρισμένον ὑπὸ τῶν Μοιρῶν), ὁ θάνατος. » Ἔλεγεν (ὁ χρησμολόγος) ὡς χρεὼν εἴη τὸν Ἑλλήσποντον ζευχθῆναι ὑπ' ἀνδρὸς Πέρσεω, « Ἡρ. » Χρεὼν ἐστὶ καὶ σὲ ἰέναι, ἔνθα ἀπολαμπρύνεαι τοῖσι ἔργοισι, « αὐτ. » Εἰ χρεὼν ἐστι τεκμαιρόμενον λέγειν, « αὐτ. » Στρατηγὸν χρεὼν εἶναί φημι στρατηγῷ προσφέρεσθαι, « αὐτ. (καὶ ἐνν. τοῦ ὑπαρκτ.) » Ἐννοεῖν ὑμᾶς χρεών, « Πλάτ. (καὶ ἀπολ.) » Χρεὼν μὲν μὴ λέγειν τὸ ἐόν, « Ἡρ., ἐν ᾧ ἔπρεπεν (ἐχρεωστοῦσε) νὰ μή. » Ὑμεῖς ἂν οὐ χρεὼν ἄρχοιτε, « Θκ., χωρὶς νὰ ἔχετε δικαίωμα. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ χρεὼν τοῦ χρησμοῦ περαίνει, « Πλ. » Τὸ χρεὼν καὶ θεῶν κρατεῖ, « Εὐρ. » Ἀποτρέπων τὸ χρεὼν γενέσθαι, Ἡρ. » Ἀπῆλθεν εἰς (» Κατέλαβεν αὐτὸν) τὸ χρεών, « Δμ., Παυσ., ἀπέθανε. (καὶ κατὰ γεν.) » Οὐκ ἔστιν ἀπαλλαγὴ τοῦ χρεών, « Εὐρ. ‖. (οἱ Ἀττ. Π. μεταχειρίζονται κατ' αὐτὴν τὴν σημ. καὶ τὸ ἀπαρ. Χρῆν): » Τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγεν, « Εὐρ. » Τὸ χρῆν ἐξέσωζεν, « αὐτ., ἡ Μοῖρα.

Χρῇ, Π. ἀντὶ Χρᾷ, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ Χράω.

Χρήδδω, Δ. ἀντὶ Χρῄζω.

Χρήεσσι, Π. Ἰων. ἀντὶ Χρέεσι, δοτ. πλθ. τοῦ Χρέος = Χρῆμα.

Χρῄζω (παρτ. Ἔχρῃζον καὶ πλέον οὔ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Χρηΐζω, (μὲ γεν.) ἔχω χρείαν (ἀνάγκην), χρειάζομαι· (χωρὶς πτ. κατὰ μτχ.) εἶμαι ἐνδεής, πένομαι· (μὲ αἰτ. ἢ ἀπαρ.) θέλω, ζητῶ, ἐπιθυμῶ· ἀξιῶ. » Ἐὰν δίκαιοι ὦμεν, οὐδὲν ἀνδρείας χρῄζομεν, « Πλ. » Χρῄζων βοηθείας, « αὐτ. » Ἕλκος ἔχοντα, χρηΐζοντα ἰητῆρος· « Ἰλ. Λ. » Εἴρετο, ὅτευ χρηΐζων ἱκοίμην, « Ὀδ. Ρ. » Χρῄζων εὐνομίας, « Πλ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Οἱ τοιοῦτοι οἶνοι πλειόνων ἐτῶν χρῄζουσι, « Δσκρ., θέλουν (πρέπει νὰ μείνουν) πολλὰ χρόνια (ἵνα γίνουν). (καὶ αἰτ.) » Προτείνουσα προσιόντι λαβεῖν ὅ,τι χρῄζει, « Ξεν. » Ὅσια χρῄζω, « Εὐρ. » Δρώντων ὅ,τι χρῄζουσιν, « Ἀρσφ. » Τί δῆτα χρῄζεις, εἰς δόμους στείχων ἐμούς; « Σοφ. (καὶ ἀπαρ.) » Χρῄσδεις καταθεῖναι ἄεθλον, « Θκρ., θέλεις νὰ βάλωμεν στοίχημα; « Λέξω σοι πᾶν ὅπερ χρῄζεις μαθεῖν, « Αἰσχλ. » Ἔλεγε πολλά, τιμωρέειν ἑωυτοῖσι χρηΐζων, « Ἡρ. (καὶ συναμφ.) » Ἐγώ σευ χρηΐζω μηδὲν νεοχμῶσαι κατὰ τοὺς ἄνδρας, « αὐτ. » Χρῄζει αὐτοῦ δοθῆναί οἱ τήν.., « αὐτ. (καὶ αἰτ. σπντ.) « Πᾶν μᾶλλον δοκέων μιν χρήσειν, ἢ τὸ ἐδεήθη, « αὐτ. (καὶ γεν. προθετ.) » Ἔχρῃζε παρὰ τῶν ναυτέων δέξασθαι αὐτὸν σύμπλουν, « αὐτ. (καὶ ἐπίρ.) » Ἴτω ὅπῃ χρῄζει (ἐνν. ἰέναι), « Πλ. (καὶ ἀσυνήθ.) » Μὴ ἔχρῃζες θανεῖν, « Σοφ., ἀντὶ Μὴ ὤφειλες, (παρβλ. Χρῆσθα). 2) Π. ἀντὶ Χράω, χρησμοδοτῶ. » Θεὸς χρῄζων, « Αἰσχλ. » Ἤκουσας τᾶς θεσπιῳδοῦς κόρας, ἃ χρῄζουσ' ἐφάνη δόμοις; « Εὐρ., (ἀλλ' εἰς ταύτην τὴν σημ. ὀρθότερον ἀνυπόγραφον).

Χρηΐη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χρεία.

Χρηΐζω, Π. Ἰων. ἀντὶ Χρῄζω.

Χρηΐσκομαι, Ἰων. ἀντὶ Χράομαι, μεταχειρίζομαι, ἢ· χρειάζομαι νὰ μεταχειρισθῶ.

Χρῆμα (τὸ), [χράομαι]. πᾶν ὅ,τι μεταχειρίζεταί τις, πρᾶγμα χρήσιμον, (συνήθ. εἰς τὸ πλθ.) σκεύη· ὑπάρχοντα· πραγματείαις· (ἰδιαιτ. δὲ) ἀργύρια, (κοιν.) ἄσπρα. » Ταὐτὰ ὄντα, τῷ μὲν ἐπισταμένῳ χρῆσθαι αὐτῶν ἑκάστοις χρήματά ἐστι, τῷ δὲ μὴ ἐπισταμένῳ οὐ χρήματα... Καὶ οἱ ἐχθροὶ ἄρα χρήματά εἰσι, τῷ δυναμένῳ αὐτοῖς οὕτω χρῆσθαι ὥστε ὠφελεῖσθαι ἀπ' αὐτῶν... Ὥς περ αὖ πάλιν οὐδὲ τὸ ἀργύριόν ἐστι χρήματα, εἰμή τις ἐπίσταιτο χρῆσθαι αὐτῷ, « Ξεν. » Χρήματα ἐν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι, « Ἡσ. » Παρήγγειλε τοῖς ἐμπόροις, τὰ χρήματα ἐνθεμένους εἰς τὰ πλοῖα, ἀποπλεῖν, « Ξεν. » Πολλὰ χρήματα ἐμπόρων κατεκαύθη, « Θκ. » Δεῖ δὴ χρημάτων, καὶ χωρὶς τούτων οὐδέν ἐστι γενέσθαι τῶν δεόντων, « Δμ. » Τὰ χρήματα τῶν πραγμάτων νεῦρα, « αὐτ. » Χρήματα χρήματ' ἀνήρ, « Θγν., ὁ ἄνθρωπος εἶνε χρήματα, (δηλ.) 'δὲν τὸν ὠφελοῦν ἂν 'δὲν ἦνε ἄνθρωπος καθὼς πρέπει. » Σωρὸν εἶχε χρημάτων, « Θκρ. (καὶ ἐν. σπν.) » Πωλήσας (ἀγρὸν) ἤνεγκε τὸ χρῆμα, « Γρφ. (τὸ ὀπ. κατὰ τὸν Πλδ., εἶνε Ἰων., ὁθ.) » Εἴρετο ἐπὶ κόσμῳ ἂν χρήματι βουλοίατο κτλ., « Ἡρ.

2) (ἁπλ. ἢ ἀορ.) πρᾶγμα, ὄν· συμβάν· ὑπόθεσις, ἀντικείμενον· (μὲ γεν.) ποσότης· εἶδος, κτλ. » Εἰ γάρ τοι χρῆμ' ἐγκώμιον γένοιτο, « Ἡσ. » Οὐ πράξεις χρῆμα, « αὐτ., δὲν θὰ κατορθώσῃς τὸ ζητούμενον (τὴν δουλειάν σου). » Πρῶτον χρημάτων πάντων, « Ἡρ., (ἀντὶ ἁπλ.) Πρὸ πάντων. (συνήθ. δὲ μὲ ἐπίθ.) » Ἡ ἰσηγορίη ἐστὶ χρῆμα σπουδαῖον, « αὐτ. » Τυραννίς, σφαλερὸν χρῆμα, « αὐτ. » Οὐκ ἐτόλμων ἐς ἀφανὲς χρῆμα ἀποστέλλειν ἀποικίην, « αὐτ., ἐπ' ἀδήλοις. (καὶ μετὰ τοῦ Τί) » Σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρωπος, « Θκρ. » Καλόν τι χρῆμα, « αὐτ. (καὶ μὲ γεν.) » Μέγα χρῆμα Λακαινᾶν, « αὐτ., αἱ σημαντικώτεραι, μιὰ καὶ μιά. » Μέγα τι χρῆμα συός, « Ἡρ. » Τοῦ χειμῶνος χρῆμα ἄφορητον, « αὐτ., (κοιν.) χειμῶνας φοβερὸν πρᾶγμα! » Πολλόν τι χρῆμα τῶν ὄφιων, « αὐτ. » Καὶ οἱ χρῆμα πολλόν τι χρυσοῦ συνελέχθη, « αὐτ., (κοιν.) ἕνα πλῆθος. » Σφενδονητῶν πάμπολύ τι χρῆμα, « Ξεν. » Τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον! « Ἀρσφ., τί μακραὶς νύκτες! (παρβλ. Πρῆγμα). (καὶ ἀπολ.) » Τί τὸ χρῆμα; « Θκρ., τί ἠκολούθησε; τί τοῦτο; » Τί χρῆμα πάσχει, « Εὐρ., τί ἔπαθε; τί ἔχει; » Τί χρῆμ' ἐπέμψω με; « αὐτ., τίνος ἕνεκα; διὰ τί;

Χρηματίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων χρήματα, πολυχρήματος, πλούσιος.

Χρηματίζω [χρῆμα], Μ. ίσω. (ἐν γέν.) Πράττω τι, θεωρῶ (διαπραγματεύομαι) ὑπόθεσιν εἴτε ἰδίαν εἴτε (συχνότ.) δημοσίαν (» Πρὶν ἄλλο τι χρηματίζειν, « Ἰσκρ.)· (ἰδιαιτ.) συγκροτῶ (συνεδριάζω [κυρ. δὲ προεδρεύω] ℨ ὁμιλῶ εἰς) συνέλευσιν, (ἐπμ.) δίδω ἀκρόασιν, ἀποκρίνομαι ἐπισήμως (» Πρεσβευταῖς —, « Πλ. » Τοῖς γε βαρβάροις πρότερον ὡς βασιλεὺς ἐχρημάτιζεν, « αὐτ.)· (ὅθ. εἰς συγγρφ. μὴ Ἀττ.) φέρω ἢ λαμβάνω τὸν τίτλον, παρουσιάζομαι εἰς τὸ δημόσιον ὡς, (ἐν γέν.) ὀνομάζομαι (» Βασιλεὺς ἐτόλμησε χρηματίζειν, « Πλβ. » Νέα Ἶσις ἐχρημάτιζε, « Πλ. » Μὴ πατρόθεν, ἀλλ' ἀπὸ μητρῶν χρηματίζειν, « αὐτ.)· (κατ' ἔκτ. ἁπλ.) εἶμαι (καθὼς τὸ μεταχειριζόμεθα καὶ ἡμεῖς). » Γραμματικὸς πολυμαθέστατος χρηματίζων, « Στφ. Βυζ. (καὶ δοτ. καὶ προθετ. αἰτ.) » Χρηματίζειν τινὶ πρὸς γένος, « Κτσ., εἶναι συγγενής. 2) (ατ.) λαμβάνω ὁμιλίαν (ἀνταμόνομαι νὰ συνδιαλεχθῶ περὶ ὑποθέσεως) μετά τινος. » Ἤθελε, ἐς τὰ βασιλήϊα ἐσελθών, χρηματίσασθαι τῷ βασιλέϊ, « Ἡρ. 3) κερδίζω (συνάζω) χρήματα, (μὲ αἰτ. πρσ.) 'παίρνω διὰ τῆς βίας τὰ χρήματά τινος, τὸν φορολογῶ. » Ἐπεμέλετο ὡς τὰ πρὸς βασιλέα ἰόντα χρήματα διὰ τῶν φίλων ἁλίσκοιτο, ὅπως ἅμα μὲν χρηματίζοιντο, ἅμα δὲ ἐνδοξότεροι γίγνοιντο, « Ξεν. (ℨ μὲ αἰτ. ὡς ἐπιδατ.) » Ἀπῄει κεχρηματισμένος οὐχ ἃ ἔλαβε μόνον χρήματα, ἀλλὰ κτλ., « αὐτ. (καὶ αἰτ. πρσ.) » Ἐχρηματίζετο τοὺς μὲν ἄνδρας δι' ἑαυτοῦ, τὰς δὲ γυναῖκας διὰ τῆς μητρός, « Πλβ.

4) (πθ. νλγ. καὶ Γρφ.) λαμβάνω χρησμόν, μοὶ ἀποκαλύπτεταί τι θεόθεν. » Χρηματισθεὶς ὑπὸ ἀγγέλου, « Γρφ. » Χρηματισθέντες κατ' ὄναρ, « αὐτ. » Ἦν αὐτῷ κεχρηματισμένον ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου, μὴ ἰδεῖν θάνατον πρὶν κτλ., « αὐτ.

Χρηματικός, ή, όν. Ὁ συνιστάμενος εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὰ χρήματα. » Συμβόλαιον —, « Πλ. » Ζημία —, « Λξ. » Δωρεὰ —, « αὐτ. » Ἀγὼν —, « αὐτ., ὁ (ἄλλ.) Ἀργυρίτης.

Χρηματικῶς, ἐπίρ. Διὰ χρημάτων ἢ Εἰς χρήματα.

Χρημάτισις, εως (ἡ) ℨ

Χρηματισμός (ὁ). τὸ χρηματίζειν, διαχείρισις (πραγμάτων) ὑποθέσεων (κυρ. δημοσίων), ἀκρόασις (πρέσβεων κτλ.), ἀπόκρισις ἐπίσημος· (ὅθ. Γρφ.) ἀποκάλυψις θεία· (εἰς συγγρφ. μὴ Ἀττ.) ὄνομα τὸ ὁπ. φέρει ἢ λαμβάνει τις, τίτλος (» Ἀπὸ τῶν δήμων τοὺς χρηματισμοὺς ἐγκεχαραγμένους τοῖς τάφοις, « Ἀρτ.) (ἐνίοτε πλθ.) ἔγγραφα ἐπίσημα, πρακτικὰ συνελεύσεων (διαπραγματεύσεων κτλ.)· δικόγραφα κτλ. 2) (ἀπὸ τοῦ μσ.) πορισμὸς χρημάτων, αὔξησις τῆς περιουσίας, κέρδος.

Χρηματιστήρ (ὁ), = Χρηματιστής.

Χρηματιστήριον (τὸ). μέρος ὅπου θεωροῦνται ὑποθέσεις (ἐμπορικαὶ ἢ δημόσιοι), ἀκροατήριον βουλευτηρίου ἢ δικαστηρίου, (Τουρκ.) διβὰν χανὲς, ἄρζ-ὀδασὶ· συναλλακτήριον ἐμπόρων, (Γαλλ.) bourse· (Γρφ.) ἀντὶ Χρηστήριον.

Χρηματιστής, οῦ (ὁ). ὁ χρηματιζόμενος (ἀσχολούμενος εἰς πορισμὸν χρημάτων) ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κερδίζῃ χρήματα· (συνκδχ.) = Χρηματίας, εὐκατάστατος.

Χρηματιστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ χρηματίζειν ἢ χρηματίζεσθαι, ποριστικὸς χρημάτων, χρηματιστοῦ ἴδιος. » Χρηματιστικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τοῦ κερδίζειν (κυρ. δι' ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων) χρήματα.

†Χρηματίτης, ου (ὁ). ὁ περὶ χρημάτων. » Ἀγὼν —, « Γλσ., ὁ (ἄλλ.) Ἀργυρίτης.

Χρηματοδαίτης, ου (ὁ), Π. [χ. δαίομαι]. ὁ διανέμων τὰ χρήματα (τὰ κτήματα) τινος.

Χρηματολαίλαψ, απος (ὁ, ἡ). ὁ ἁρπάζων βιαίως (ὡς λαῖλαψ) χρήματα.

Χρηματοποιός (ὁ, ἡ). χρημάτων ποριστικός. » Τέχνη —, « Ξεν.

Χρηματοφθορικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ φθείρῃ χρήματα, [ἐκ τοῦ

Χρηματοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων τὰ χρήματα (ὀλιγοστεύων τὴν περιουσίαν), ἄσωτος, πολυέξοδος.

Χρηματοφυλάκιον (τὸ), μέρος ὅπου φυλάττονται χρήματα, θησαυροφυλάκιον.

Χρήμη (ἡ), Π. Ἰων. ἀντὶ Χρεία, ἔνδεια· (συνκδχ.) ἐπιθυμία, αἴτησις.

Χρημοσύνη (ἡ), Π. Ἰων. = Χρησμοσύνη, ἔνδεια.

Χρῆν, Ἀττ. ἀντὶ Ἐχρῆν, παρτ. τοῦ Χρή. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Χρῆναι, ἀπαρ. τοῦ Χρή, (μόνον ἐνάρθρ. ὡς οὐσ. ἀντὶ Τὸ χρεών).

;Χρήννυμι, Ἀττ. Κίχρημι.

Χρῆος, εος-ους (τὸ), Π. ἀντὶ Χρέος.

Χρῆς, β'. ἐν. πρσ. τοῦ (ἀχρ.) Χρῆμι, ἀντὶ Χρῄζω, (εὔχρ. μόνον εἰς τὸ Χρῆσθα).

Χρῆσαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Χράω ἢ 2) τοῦ Κίχρημι.

Χρήσδω, Δ. ἀντὶ Χρῄζω.

Χρῆσθα, Αἰολ. Δ. ἀντὶ Χρῆς = Χρῄζεις, β'. ἐν. πρσ. τοῦ (ἀχρ.) Χρῆμι. » Οὐ χρῆσθα σιγᾶν, « Ἀρσφ., δὲν πρέπει νά.

Χρήσθων, Ἀττ. ἀντὶ Χρήσθωσαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς προς. τοῦ Χράομαι.

Χρησιμεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι χρήσιμος ἢ (Γρμτ.) ἐν χρήσει. » Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς —, «.

Χρήσιμος, η, ἢ ον. Ὁ πρὸς χρῆσιν εὔθετος, ἁρμόδιος, ὠφέλιμος· εὔχρηστος. » Τέμενος χρησιμώτατον, « Ἡρ., ὅπου συχνάζουν πολλοί, (Γαλλ.) très fréquenté. 2) (ἐνίοτε) τὸν ὁπ. συμβουλεύεταί τις ὡς χρησμόν. » Βίβλος —, « Πλ. (Φάβ. 4).

†Χρησιμότης (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὠφέλεια.

Χρησίμως, ἐπίρ. Μὲ τρόπον χρήσιμον, ὠφελίμως.

Χρῆσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χράομαι, ἀπόλαυσις, μεταχείρισις· μαρτυρία συγγραφέως ὅστις μετεχειρίσθη οὕτως ἢ ἄλλως λέξιν τινά, (Γαλλ.) autorité. 2) [ἐκ τοῦ Κίχρημι] δάνεισμα. 3) [ἐκ τοῦ Χράω] χρησμοδότησις.

Χρησμηγορέω-ῶ, Μ. ήσω, = Χρησμῳδῶ, χρησμολογῶ, [ἐκ τοῦ

Χρησμηγόρης, εω (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ-

Χρησμηγόρος (ὁ, ἡ), [χ. ἀγορεύω] = Χρησμολόγος.

Χρησμοδοσία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ

Χρησμοδοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Δίδω χρησμούς.

Χρησμοδότημα (τὸ), τὸ χρησμοδοτηθέν, ἀπόκρισις χρησμοῦ.

Χρησμοδότης, ου (ὁ). ὁ δίδων χρησμούς, μάντις, χρησμολόγος.

Χρησμολέσχης, ου (ὁ), = Χρησμολόγος.

Χρησμολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω χρησμούς, προλέγω, προφητεύω.

Χρησμολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Χρησμολογικός, ή, όν. Χρησμολόγου ἴδιος. » Χρησμολογικὴ (ἐνν. τέχνη), « ἡ τοῦ χρησμολογεῖν.

Χρησμολόγιον (τὸ). πρόῤῥησις χρησμολόγου, προφητεία.

Χρησμολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων ἢ ἐξηγῶν χρησμοὺς, μάντις, προφήτης, χρησμῳδός.

Χρησμολύτης, ου (ὁ). ὁ λύων (ἐξηγῶν) χρησμοὺς, ἑρμηνευτὴς χρησμῶν.

Χρησμοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ στιχουργῶν χρησμοὺς, ποιητὴς χρησμῶν.

Χρησμὸς (ὁ), [χράω]. ἀπόκρισις θεοῦ (μαντείου)· προφητεία, πρόῤῥησις.

Χρησμοσύνη (ἡ), Π. [χρήζω]. χρεία, ἔλλειψις τῶν ἀναγκαίων, ἔνδεια· (συνκδχ.) αἴτησις, ἐπιθυμία.

Χρησμοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κομίζων) χρησμούς.

Χρησμοφύλαξ, ακος (ὁ). ὁ φυλάττων (ἔχων φυλαγμένους) τοὺς χρησμούς.

Χρησμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Χρησμολογῶ ὡς χρησμῳδὸς, προφητεύω (κυρ. διὰ ςίχων).

Χρησμῴδημα (τὸ). μάντευμα χρησμῳδοῦ, χρησμὸς (κυρ. διὰ στίχων.)

Χρησμῳδικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Χρησμῳδοῦ ἴδιος, μαντικὸς, προφητικός.

Χρησμῳδὸς (ὁ, ἡ). ὁ χρησμοὺς ᾄδων, προφητεύων (κυρ. διὰ στίχων), (ἐν γέν.) μάντις, χρησμολόγος.

Χρηστέος, α, ον, θετ. τοῦ Χράομαι.

†Χρηστεύομαι, Μ. εύσομαι, (Γρφ.). Φέρομαι μὲ χρηστότητα (τιμιότητα), πράττω τὸ ἀγαθὸν, πολιτεύομαι ἐναρέτως.

Χρηστὴρ (ὁ), Π. ἀντὶ Χρήστης.

Χρηστηριάζω, Μ. άσω. Χρησμοδοτῶ. ||. (συνήθ. μσ.) συμβουλεύομαι τὸ μαντεῖον (τὸ χρηστήριον), μαντεύομαι. »Εἰς τὴν Ὀλυμπίαν χρηστηριαζόμενος, ἐπηρώτα τὸν θεὸν, « Ξεν.

Χρηστήριος [χράω], α, ἡ ος, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ χρησμοδοτεῖν, μαντικός. »Ὄρνις —, « Αἰσχλ. ||. (οὐσ.) Χρηστήριον (τὸ), μέρος ὅπου δίδονται χρησμοὶ, μαντεῖον. 2) χρησμός. 3) ἱερεῖον (κυρ. τὸ προσφερόμενον ὑπὸ τοῦ μαντευομένου)· (Π. ἐν γέν.) θῦμα, σφάγιον (παρβλ. Χρηςός). 4) [χράομαι] ὁ πρὸς χρῆσιν ἐπιτήδειος, (ὅθ.) » Χρηστήρια (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) σκεύη, « Λξ., τὰ πρὸς οἰκιακὴν ὑπηρεσίαν χρήσιμα.

Χρήστης, ου (ὁ), (ἡ γεν. πλθ. Χρήςων πρὸς διαστολ. τῶν Χρηστῶν)· ὁ χρησμοδοτῶν, χρησμολόγος. 2) [κίχρημι] δανειστὴς, ἢ 3) (ἐνίοτε ἀπὸ τοῦ μσ.) χρεώστης.

Χρηστικὸς, ἡ, όν. Ὁ πρὸς χρῆσιν ἐπιτήδειος, (μὲ γεν. ἢ δοτ.) ὁ ἠξεύρων πῶς νὰ μεταχειρισθῇ τι, ἢ (ἐπὶ πραγμ.) εὔχρηστος εἴς τι.

Χρηστικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον χρηστικὸν (εὔχρηςον). » Στίχους κατέχειν χρηστικῶς, « Ἐπικτ.

Χρηστογραφία (ἡ). τὸ καλὸν εἶδος τῆς ζωγραφικῆς τέχνης.

Χρηστοεπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Χρηστολογέω.

Χρηστοήθεια (ἡ). χρηστότης ἠθῶν ἢ ἤθους (χαρακτῆρος), σεμνότης, τιμιότης, [ἐκ τοῦ

Χρηστοήθης, εος (ὁ, ἡ). χρηστὸς τὸ ἦθος ἢ τὰ ἤθη, τιμίου χαρακτῆρος (καλῆς διαθέσεως) ἄνθρωπος.

Χρηστοινέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω καλὸν κρασὶ (χρηστὸν οἶνον).

Χρηστοκαρπία (ἡ). χρηστότης (καλὴ ποιότης) καρπῶν, [ἐκ τοῦ

Χρηστόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν χρηστοὺς (καλοὺς, καλῆς ποιότητος) καρπούς.

Χρηστολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ὁμιλῶ) καλὰ λόγια.

Χρηστολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., χρηστοήθης (εὐγενικὴ) ὁμιλία, γλυκὰ λόγια, [ἐκ τοῦ

Χρηστολόγος, (ὁ, ἡ). ὁ ὁμιλῶν χρηστὰ (καλὰ, γλυκὰ) λόγια.

Χρηστομάθεια (ἡ). μάθησις χρητῶν (χρησίμων) μαθημάτων· φιλομάθεια. ||. (πλθ.) συλλογὴ τῶν χρησιμωτέρων (ἐκλεκτοτέρων) χωρίων συγγράμματος, ἐπιτομὴ κατ' ἐκλογήν,

Χρηστομαθέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ἔφεσιν νὰ μάθω χρηστὰ (χρήσιμα) πράγματα, εἶμαι-

Χρηστομαθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ μαθὼν ἢ ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ ὅσα πρέπει (τὰ χρησιμώτερα), ὁ μετὰ κρίσεως φιλομαθὴς, ὁ κατὰ θεωρίαν καὶ πρᾶξιν ἐπιστήμων.

Χρηστομουσέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω τοὺς κανόνας τῆς μουσικῆς, εἶμαι καλὸς μουσικός.

Χρηστὸς [χράομαι], ή, όν. Εὔθετος πρὸς χρῆσιν, χρήσιμος (» Τῷ μὲν δὴ τὰ τόξα, προσκειμένων τῶν πολεμίων, ἦν χρηστὰ οὐδὲν, « Ἡρ., δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὰ μεταχειρισθῇ, τῷ ἦσαν ἄχρηστα. » Χρησταὶ μέλισσαι, « Ἀρςτ., αἱ ἄλλ. Ἐργάτιδες)· καλὸς εἰς τὸ εἶδός του, καλῆς ποιότητος (» Μέλι [» Μύρον κτλ.] —, « Ἀθ.)· (ἐπὶ ἰατρ.) ὠφέλιμος (»Νεύρων —, « Αἰλ.)· (ἐπὶ θυσ.) αἴσιος· (Γρμτ.) ἐν χρήσει, εὔχρηστος· (ἐπὶ πρσ. φυσικῶς μὲν) ἱκανὸς εἰς τὸ ἀφροδισιάζειν ἢ ἀφροδισιάζεσθαι· (ἠθικῶς δὲ) καλὸς, καλῆς διαθέσεως, ἐνάρετος, τίμιος, (κοιν.) χρήσιμος· ἁπλοῦς, ἀθῷος, ἄκακος· (ὅθ. ἐνίοτε) ἀδέλτερος (Πλάτ. Πολιτ. Ζ', 551)· (ἐνίοτε ἐκ τοῦ Διαχράομαι) καταδικασμένος εἰς θάνατον, (ὅθ.) » Χρηστοὺς ποιεῖν, « Λακων., καταδικάζειν εἰς θάνατον, ἐπικηρύττειν.

Χρηστότης (ἡ), τὸ ἀφῃρ. οὐσ. τοῦ προηγ., χρησιμότης· καλὴ ποιότης ἢ διάθεσις, ἐπιείκεια, τιμιότης· ἁπλότης· (ὅθ. ἐνίοτε) εὐήθεια, ἀδελτηρία.

Χρηστουργία (ἡ). χρηστὸν ἔργον, ἀγαθοεργία.

Χρηστοφιλία (ἡ). ἡ πρὸς τοὺς χρηστοὺς ἀνθρ. ἢ τὰς χρηστὰς πράξ. ἀγάπη, [ἐκ τοῦ

Χρηστόφιλος (ὁ, ἡ). φίλος τῶν χρηστῶν (ἀνθρ. ἢ πράξ.).

Χρηστοφωνία (ἡ). χρῆσις λέξεων (φωνῶν) εὐχρήστων, ὕφος ἐκλεκτόν.

Χρήστωρ, ορος (ὁ), Π. ἀντὶ Χρήστης.

Χρηστῶς, ἐπίῤ. Μὲ χρηστὸν τρόπον, καλῶς, εὐχρήστως· καθὼς πρέπει.

Χρῖμα (τὸ), Π. ἀντὶ Χρίσμα. » Τῶν μύρων ἃ μέν ἐστι χρίματα, ἃ δ' ἀλείμματα « Ἀθ.

Χρίμπτω [χρίω], Μ. χρίμψω (ἀόρ. πθ Ἐχρίμφθην), Π. πλησιάζω τι εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐγγίζῃ (σῶμα μὲ σῶμα) μετ' ἄλλου ἢ νὰ κτυπήσῃ μὲ ὁρμὴν ἐπάνω, (πρβλ.) Χραύω. » Πόδας ῥαχίαισιν —, « Αἰσχλ. (καὶ πθ. ἢ μσ. αὐτπθ.) » Χριμφθεὶς πέλας, « Οἰδ. Κ., ςρυμωχθεὶς πλησίον. » Ἡ δ' ἀμάθοισιν ἐχρίμψατο ποντοπόρος νηῦς, « Ὅμ. Ὕμ., ἐκάθισεν εἰς τὴν ἄμμον. (καὶ γεν. προθετ.) » Ἐκ γενύων χριμφθέντα γόον, « Πίνδ., ἐξελθόντα (ὡς ἀπὸ στενοῦ μέρους).

†Χρισιάζω, Μ. άσω, (νλγ.). Ἀλείφω μὲ χρίσμα, φυκιασιδόνω (κυρ. καὶ μτφορ.), [ἐκ τοῦ

Χρίσις (καὶ ἀκριβέστ. Χρῖσις), εως (ἡ). τὸ χρίειν ἢ χρίεσθαι, ἄλειψις, ἐπάλειψις, χρίσιμον.

Χρίσμα (τὸ), πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς χρίσιν (ἀλείφεται ἐπάνω εἰς), μύρον (κυρ. νερουλὸν), λάδι διὰ χρίσιμον τοῦ σώματος· χορῆγι δι' ἀσβέσωμα κτλ. » Χρίσμα, ᾧ ἐχρῶντο ἀντ' ἐλαίου σύειον καὶ σησάμινον καὶ ἀμυγδάλινον (ἐκ τῶν πικρῶν) καὶ τερεβίνθινον, ἐκ δὲ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ μύρον εὑρίσκετο, « Ξεν., (ἴδε καὶ Χρῖμα).

†Χριστέμπορος (ὁ, ἡ). ὁ ἐμπορευόμενος τὸν Χριστὸν (τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ), Θεοκάπηλος,

†Χριστεπώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ Χριστοῦ, Χριστιανός.

Χριστήριον (τὸ), = Χρίσμα, ἢ· ἀγγεῖον χρίσματος, μυροθήκη.

Χρίστης, ου (ὁ). χρίων (τοῖχον), Κονιςής.

†Χριστιανίζω, Μ. ίσω. Πρεσβεύω τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, εἶμαι χριστιανός.

Χριστιανικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς χριστιανὸν ἢ εἰς τοὺς χριστιανοὺς, τῶν χριστιανῶν ἢ χριστιανοῦ ἴδιος.

†Χριστιανικῶς, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον χριςιανικὸν, ὡς χριστιανός.

†Χριστιανισμὸς (ὁ). ὁ χαρακτὴρ τοῦ χριστιανίζοντος, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ χριστιανοῦ, ἡ χριστιανικὴ θρησκεια.

†Χριστιανὸς (ὁ). ὁ πιστεύων εἰς Χριςόν.

†Χριστόγονος (ὁ, ἡ). ὁ γεννημένος ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ.

†Χριστοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ τὸν Χριστον.

†Χριστοειδῶς, ἐπίῤ. Ἐν εἴδει (Καθ' ὁμοίωσιν) τοῦ Χριστοῦ.

†Χριστοκάπηλος (ὁ, ἡ), = Χριστέμπορος.

†Χριστοκίνητος (ὁ, ἡ). ὁ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ κινούμενος (ἐμπνευσμένος ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ).

†Χριστοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνας (φονεύσας) τὸν Χριστόν.

†Χριστόληπτος (ὁ, ἡ), = Χριστοκίνητος.

†Χριστομάθεια (ἡ). μάθησις τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ.

†Χριστομάχος (ὁ, ἡ), [χ. μάχομαι]. ἐχθρὸς τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ.

†Χριστομύστης, ου (ὁ). ὁ μεμυημένος εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ (εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Χριστιανισμοῦ), ἱερομύστης τοῦ Χ.

Χριστὸς, ἡ, όν. Χρισμένος (Ἀλειμμένος) ἢ Δυνάμενος νὰ χρισθῇ (νὰ ἀλειφθῇ ἐπάνω εἰς). » Φάρμακον χριστὸν, « Αἰσχλ., τὸ ἀλειφόμενον ὡς χρίσμα. ||. (οὐσ.) Χριστὸς, « ὁ θεάνθρωπος Ἰησοῦς (Ἑβρ.

Μεσίας, Χριστὸς κυρίου, βασιλεὺς, ἱερεὺς καὶ προφήτης).

†Χριστοτελεστὴς, οῦ (ὁ). ἱεροτελεστὴς τῶν μυστηρίων (μυσταγωγὸς τῶν τελουμένων εἰς τὴν πίστιν) τοῦ Χριστοῦ.

†Χριστοτόκος (ἡ). ἡ τεκοῦσα τὸν Χριςόν. (κατὰ τὸν δυσεβῆ Νεστόριον ἀντὶ Θεοτόκος).

†Χριστοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (νοερῶς, εἰς τὴν ψυχήν του) τὸν Χριστόν.

†Χριστώνυμος (ὁ, ἡ). ὁ ἀπὸ τοῦ Χριςοῦ παρωνυμούμενος, χριστιανός.

Χρίω [χράω-χραύω], Μ. χρίσω (πθ. πρκ. Κέχρισμαι). Ἀλείφω. » Ὡς γὰρ τὸν πέπλον ἔχριον οἷος πόκῳ « Σοφ. (καὶ μσ.) » Φάρμακον διζήμενος ἀνδροφόνον, ὄφρα οἱ εἴη ἰοὺς χρίεσθαι, « Ὀδ. Δ. (καὶ πθ.) » Λοεσσάμεναι καὶ χρισάμεναι λίπ' ἐλαίῳ, « Ὀδ. Ζ. 2) Π. κεντῶ. πληγόνω (ἐπιπολαίως). » Μύωπι χρισθεῖσα, « Αἰσχλ., (παρβλ. Χρίμπω).

Χρόα, Π. Ἰων. ἀντὶ Χρῶτα, αἰτ. τοῦ Χρώς.

Χρόα (ἡ), [χράω-χραύω]. ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος, τὸ δέρμα· τὸ σῶμα. » Παραδραθέειν ᾗ χροιῇ, « Ἰλ. Ξ., νὰ κοιμηθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας της. » Ὄζειν τῆς χρόας ἡδὺ, « Ἀρςφ., — Τοῦ χρωτός. 2) (συνκδχ.) θωρια, χρῶμα· (ἰδιαιτ.) ἡ ὄψις τοῦ προσώπου. » Χρόα ὑπόχλωρος, « Γαλ. » Ῥυπαρομέλας τὴν χροιὰν, « Ἀθ.

†Χροανθὴς, έος (ὁ, ἡ). ἀνθηρὸς τὴν χρόαν, ἀνοικτοῦ χρώματος.

Χροΐ, Π. ἀντὶ Χρωτὶ, δοτ. τοῦ Χρώς.

Χροιὰ καὶ (Ἰων.) Χροιὴ (ἡ), = Χρόα.

Χροΐζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Χρῴζω, χρωματίζω· (συνκδχ.) δίδω μορφὴν (ὄψιν), σχηματίζω. » Τίς πρῶτος χροΐσε θεοῦ πλάσιν; « Γργ. 2) ἐγγίζω (πλησιάζω) σῶμα μὲ σῶμα. » Ἥβας χροΐζει λέχος, « Εὐρ. (καὶ μσ. πρὸς δοτ.) » Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐζεται ἡ καλαμαία, « Θκρ.

Χρόμαδος (ὁ), Π [χρεμέθω]. κρότος. » Γενύων —, « Ἰλ. Ψ., (παρβλ. Ἄραβος.

Χρόμιος καὶ

Χρόμις [χρεμέθω], ιος (ὁ), εἶδ. ἰχθ. θαλασσ. (μὲ σκληροτάτην κεφαλὴν), (ὅθ. ἄλλ.) Λιθοκέφαλος (ὁ ὁπ., ἁλιευόμενος, κάμνει κρότον τινὰ ἐν εἴδει βρυγμοῦ), (Γαλλ.) maigre ἢ ombrine, (ἐ εἰς τὴν Μασσαλ.) chron ἢ chrau.

Χρονέω, Π ἀντὶ Χρονίζω.

Χρονία (ἡ) = Χρονιότης, πολυκαιρία.

Χρονιαῖος, α, ον, ἀμφ. ἀντὶ Χρόνιος, πολυκαιρινός.

Χρονίζω, καὶ (μσ.)-ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Κάμνω ἢ Διαρκῶ πολὺν καιρὸν, (Γαλλ.) τραβῶ εἰς μάκρος. ἀργῶ, χρονοτριβῶ, πολυκαιρίζω. » Χρονίζειν ἐπί τινος, « Δ. Ἀλ., ἐνδιατρίβειν (καὶ πθ.) » Χρονίζεται ὁ πόλεμος, « Ἀπλλδ. (καὶ δοτ. αἰτιολογ.) » Καὶ τῶν δὲ πίστις οὐκ ὄκνῳ χρονίζεται. » Αἰσχλ., δὲν ἀργεῖ (ὅθ. ἡ μτχ.) » Κεχρονισμένος, η, ον, « Ἀρςτ., = Χρόνιος.

Χρονικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν χρόνον. » Χρονικὰ (ἐνν. βιβλία) καὶ » Χρονικαὶ (ἐνν. βίβλοι ἢ ἱστορίαι), « Δ. Ἀλ, αἱ τῶν ἁπανταχοῦ συμβάντων εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον.

Χρονικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ χρόνον· κατὰ τὴν σειρὰν τῶν χρόνων.

Χρόνιος, α ἡ ος, ον. Ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν πολλῷ χρόνῳ ἢ μετὰ πολὺν χρόνον (διὰ χρόνου), διαρκῶν πολὺν χρόνον, πολυκαιρινός· (ἐπὶ νόσ.) χρονικός· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀντὶ ἐπίῤ.) » Ἐφίλει, ὡσεί τε πατὴρ ἑὸν υἷα, ἐλθόντα χρόνιον, « Ὀδ. Ρ., μετὰ παρέλευσιν πολλοῦ χρόνου. » Ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον, « Σοφ. 2) (ἐνίοτε) ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι ἐν καιρῷ (τῷ δέοντι). » Χρόνιοι ἥκουσιν, « Εὐρ. (Ἰφ. Τ. 248).

Χρονιότης (ἡ). παρέλευσις ἢ διάρκεια πολλοῦ χρόνου, ἀργοπορία· πολυκαιρία.

Χρονισμὸς (ὁ). τὸ χρονίζειν, χρόνιος διαμονὴ, χρονοτριβὴ, ἀργοπορία.

Χρονιστὸς, ἡ, όν. Ὁ χρονιζόμενος (ἀναβαλλόμενος ἢ δυνάμενος νὰ ἀναβληθῇ πολὺν καιρόν).

Χρονίως, ἐπίῤ. Μετὰ χρόνον· διὰ χρόνου· τέλος πάντων, (Γαλλ.) à la longue.

Χρονογραφία (ἡ). ἐξιστόρησις (περιγραφὴ) τῶν συμβάντων ἑκάστου χρόνου, συγγραφὴ χρονικῶν, (παρβλ.) Χρονολογία.

Χρονογράφος (ὁ) ὁ γράφων (συγγράφων) τὰ καθ' ἕκαςον χρόνον συμβαίνοντα, ἱςοριογράφος ἀκολουθῶν τὴν σειρὰν τῆς χρονολογίας.

Χρονοκράτωρ, ορος (ὁ). ὁ κρατῶν (κύριος) τῶν χρόνων, (λέξ. ἀστρλγ.).

†Χρονόληρος (ὁ, ἡ), ἐσφαλμ. ἢ ἀμφ. ἀντὶ Κρονόληρος.

Χρονολογία (ἡ). λογαριασμὸς (ἱστορικὴ καταμέτρησις) τῶν χρόνων.

Χρονολογικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν χρονολογίαν.

Χρονολογικῶς, ἐπίῤ. Κατὰ χρονολογίαν,

Χρονολόγος (ὁ) ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν χρονολογίαν, εἰδήμων τῆς χρονολογ.

Χρόνος (ὁ). καιρὸς, (κυρ.) διάρκεια ἢ παρέλευσις καιροῦ, διάστημα χρονικόν. » Διαφέρει δὲ χρόνος καιροῦ· τὸ μὲν γὰρ μήκους ὑπάρχει σημαντικὸν, τὸ δὲ εὐκαιρίας· οὐ γὰρ φαμὲν, Χρόνος ἐπέστη ἀμήτου, ἀλλὰ καιρὸς. ... ὥστε ὁ μὲν χρόνος καὶ καιρὸς εἶναι δύναται, ὁ δὲ καιρὸς οὐ χρόνος, « Ὀλυμπιόδ. » Τίνα χρόνον ἢ τίνα καιρὸν ζητεῖτε, « Δμ. » Οὐδένα χρόνον διαλείπω, « αὐτ. » Χρόνον δοῦναι τῇ πόλει, « αὐτ. » Χρόνος μαλάξει σε, « Εὐρ. » Πόσος (» Πολὺς, » Ὀλίγος) χρόνος, « Ὅμ., Ἡρ. κτλ. » Ὁ ἀεὶ χρόνος, « Λξ, ἡ αἰωνιότης. (ἐ ἐλλ.) » Τὸν ἀεὶ (ἐνν. χρόνον), « Σοφ., αἰωνίως. » Τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι, καὶ οὐκ ἔγνωκάς με; « Γρφ. (καὶ πλθ.) » Οἱ τῆς κρίσεως χρόνοι, « Δμ. ||. (σημειωτ. αἱ φρσ.) » Πολλοῦ χρόνου, = Πρὸ πολλοῦ. » Ὀλίγου χρόνου, « = Πρὸ ὀλίγου ἢ Μετ' ὀλίγον. » Χρόνου τοῦ λοιποῦ, « εἰς τὸ ἑξῆς. » Διὰ χρόνου, « μετὰ παρέλευσιν (πολλοῦ) καιροῦ. » Μετὰ τοῦ χρόνου, « Ἀντφ., μὲ τὸν καιρὸν, βαθμηδόν. » Χρόνῳ ἢ » Τῷ χρόνῳ, » Χρόνῳ ποτὲ, » Χρόνῳ ὕστερον, « μετὰ παρέλευσιν καιροῦ, τέλος πάντων, μόλις. » Ἐπὶ χρόνον, (καὶ ἐλλ.) » Χρόνον τινὰ, « διὰ κάμποσον καιρὸν, πρὸς καιρόν. » Ἕνα χρόνον, « Ἰλ. Ο., μιᾷ φορᾷ διὰ πάντα. » Οὐδένα χρόνον, « οὐδέποτε. » Πολὺν ἤδη χρόνον, « πρὸ πολλοῦ ἤδη. » Κατὰ χρόνους, « ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρόν. » Παρὰ τοὺς χρόνους, « κατὰ τὸν καιρόν. 2) διάρκεια ζωῆς, ἡλικία. » Ἀνὴρ τοσός δε τῷ χρόνῳ, « Αἰσχλ. Σκρ. » Χρόνῳ παλαιὸς, « Σοφ., πολλῶν χρόνων. 3) χρονοτριβὴ, ἀργοπορία. » Χρόνον ποιεῖν (ἐμποιεῖν), « Δμ., = Χρονοτριβεῖν. 4) (μουσ.) διάρκεια φωνῆς, (μτρ.) ποσότης (μακρ. ἢ βρχ.) συλλαβῆς. » Χρόνου ἐναλλαγὴ, « Εὐς. 5) (μτμ. ἢ ἀμφ.) ἀντὶ Ἔτος, (κοιν.) χρόνος καὶ (πλθ.) χρόνια. » Πατέρας γὰρ ἅπαντας τοὺς πρεσβυτέρους αὐτῶν εἶναι τοῖσι χρόνοισι νομιοῦσιν, « Ἀρςφ. (Ἐκκλ. 637). » Ἀπεδήμησε χρόνους ἱκανοὺς, « Εὐαγγ.

Χρονοτριβέω-ῶ [χ. τρίβω], Μ. ήσω. Περνῶ ἢ Ἐξοδεύω τὸν καιρὸν, ἀργῶ, χασομερῶ. χρονίζω.

Χρονουλκέω-ῶ [χ. ἕλκω], Μ. ήσω. Τραβῶ εἰς μάκρος (Ἀναβάλλω) τὸν καιρὸν, χρονοτριβῶ.

Χροὺς, Ἰων. ἀντὶ Χρωτὸς, γεν. τοῦ Χρώς.

†(Χρόος-οῦς), ἄχρ. ὀνμς. τῆς δοτ. τοῦ Χρώς.

Χροτιὴ (ἡ), Π. ἀντὶ Χροιὴ ἢ Χρώς.

(Χροῦς), ἴδε Χρόος.

Χρυσαγωγὸς (ὁ, ἡ), [χρ. ἄγω]. ὁ φέρων χρυσὸν ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο.

Χρυσαιγὶς, ίδος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν χρυσῆν αἰγίδα.

Χρυσαίετος (ὁ). χρυσαετός.

†Χρυσαΐζω, Μ. ίσω, Γλσ. στολίζω μὲ χρυσὸν, χρυσόνω.

Χρυσάκτιν, ινος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶς ἀκτῖνας.

Χρυσαλὶς, ίδος (ἡ). ἡ εἰς τὴν πεταλοῦδαν μεταμορφουμένη κάμπη.

Χρύσαμμος (ὁ, ἡ). ὁ καταβιβάζων (ἢ ςρωμένος μὲ) χρυσῆν ἄμμον. ||. (οὐσ. θηλ.) χρυσῆ ἄμμος.

Χρυσαμοιβὸς (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀλλάζων τι μὲ χρυσόν. » Ἄρης σωμάτων —, « Αἰσχλ., ὁ μεταβάλλων εἰς χρυσὸν τὰ σώματα (ἐναποθετων εἰς χρυσᾶς κάλπεις τὴν κόνιν) τῶν φονευθέντων.

Χρυσάμπυξ, υκος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (στολισμένος) μὲ χρυσῆν ἄμπυκα· (ἐπὶ ἵππ.) χρυσοχάλινος.

Χρυσανθέμιον κα.

Χρυσάνθεμον (τὸ), εἶδ. ἄνθους, (ἄλλ.) Κάλχη, (κατὰ λέξ.) χρυσολούλουδον, (ἴσ. τὸ) νεκρολούλουδον.

Χρυσανθὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶ (κυρ. καὶ μτνμ.) ἄνθη. ||. (οὐσ.) Χρυσανθὲς, « Γλσ, = Χρυσάνθεμον.

Χρυσάνιος (ὁ, ά), Δ. ἀντὶ Χρυσήνιος.

Χρυσανταυγὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ λάμπων (αὐγάζων) ὡς χρυσὸς, χρυσαυγής.

Χρυσάορος (ὁ, ἡ), Π. [χρ. ἄορ.] ὁ φέρων (ἔχων κρεμασμένον εἰς τοὺς ὤμους του) χρυσοῦν ξίφος ἢ ἄλλο ὁποιονδήποτε ὅπλον ἢ ὄργανον.

†Χρυσαργύριον (τὸ). μεταλλεῖον χρυσοῦ.

Χρυσάργυρον (τὸ), Βυζ. ὁ φόρος τῶν ἐπιτηδευμάτων.

Χρυσάρματος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ὀχούμενος εἰς χρυσοῦν ἅρμα, (συγχ. τῷ Ἐρυσάρματος).

Χρύσασπις, ιδος (ὁ, ἡ), ὁ κρατῶν (ὡπλισμένος μὲ) χρυσῆν ἀσπίδα.

Χρυσαστράγαλος (ὁ, ἡ). Π. ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) χρυσοῦς ἀστραγάλους ἢ (συνκδχ.) πόδας. » Φιάλη—,« Σπφ.

Χρυσάττικος (ὁ), (οἶνος) εἶδ. οἴνου κατασκευαστοῦ.

†Χρυσαυγέω-ῶ, Μ. ήσω, Λάμπω ὡς χρυσός, εἶμαι-

Χρυσαυγής, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων ὡς χρυσός (ἔχων λάμψιν [αὐγὴν] χρυσοῦ).

Χρυσαυγίζω, Μ. ίσω, = Χρυσαυγέω.

†Χρυσάφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χρυσός.

Χρυσάωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. = Χρυσάορος.

Χρυσέγχης, εος (ὁ, ἡ), Π. [χρ. ἔγχος]. ὁ κρατῶν (ὡπλισμένος μὲ) χρυσοῦν δόρυ ἢ ὅπλον.

Χρυσεῖον (τὸ). μεταλλεῖον χρυσοῦ· (ἐνίοτε) = Χρυσοχοεῖον. ||. (εἰς τὸ πληθ.) = Χρυσία, μαλαγματικά (;).

Χρύσειος, α, ον, Π. ἀντὶ Χρύσεος.

†Χρυσεκλέκτης, ου (ὁ), Γλσ. ὁ ἐκλέγων (συλλέγων) ἀπὸ τὴν ἄμμον τῶν ποταμ. κλπ. χρυσόν, (Λτν.) aurilegulus.

Χρυσελεφαντήλεκτρος (ὁ, ἡ), Π. κεκοσμημένος μὲ χρυσόν, ἐλέφαντα, καὶ ἤλεκτρον.

Χρυσελεφάντινος (ὁ, ἡ), Π. κατεσκευασμένος ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος.

Χρυσέμβαφος (ὁ, ἡ). βαμμένος (βουτημένος) εἰς χρυσόν, (ἐπμ.) χρυσωμένος, μαλαμματοκαπνισμένος.

Χρυσέμβολος (ὁ, ἡ). (ναῦς) μὲ χρυσοῦν ἔμβολον (ἴδε τὴν λέξ.).

Χρυσένδετος (ὁ, ἡ). δεμένος μὲ χρυσὸν (μὲ μάλαμμα).

Χρυσεοβόστρυχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρυσοῦς βοστρύχους (χρυσαῖς πλεξίδαις).

Χρυσεόδμητος (ὁ, ἡ), Π. [χρ. δέμω]. κατεσκευασμένος ἐκ χρυσοῦ, (ἄλλ. ἀνγν. Χρυσεόκμητος).

Χρυσεόκαρπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσόκαρπος.

;Χρυσεόκμητος (ὁ, ἡ), Π. [χρ. κάμνω]. δουλευμένος μὲ χρυσάφι (μάλαμμα).

Χρυσεοκόλλητος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσοκόλλητος.

Χρυσεοκόμης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Χρυσοκόμ.

Χρυσεοκρόταλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσοκρόταλος.

Χρυσεόκυκλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρυσοῦν κύκλον (δίσκον).

Χρυσεολόγχης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Χρυσόλογχος.

Χρυσεόμαλλος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσόμαλλος.

Χρυσεομίτρης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Χρυσομίτρης.

Χρυσεόνωτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσόνωτος.

Χρυσεοπήληξ, ηκος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσοπήληξ.

Χρυσεοπήνητος καὶ Χρυσεόπηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσόπηνος, χρυσοΰφαντος.

Χρύσεος-οῦς, έη-ῆ, εον-οῦν. Ὁ ἐκ χρυσοῦ, μαλαμματένιος· χρυσὸς ἢ χρυσοσόλιςος, ἐπίχρυσος· (συνκδχ.) λαμπρός, ὡραῖος, πολύτιμος· (ἐπὶ χρώμ.) Χρυσοκίτρινος. ||. (οὐσ. ἀρσ. ἐνν. στατήρ), νόμισμα χρυσοῦν, φλωρί. ||. » Τὸ χρυσοῦν τοῦ ὠοῦ, « Δξ., τὸ κιτρινάδι.

Χρυσευσάνδαλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν χρυσᾶ σανδάλια.

Χρυσεοστέφανος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσοστέφανος.

Χρυσεοστίλβος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στίλβων ὡς χρυσὸς ἢ χρυσοστόλιστος.

Χρυσεόστολμος ∛

Χρυσεόστολος (ὁ, ἡ), Π. χρυσοστόλιστος.

Χρυσεόταρσος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρυσοῦς ταρσοὺς (πτέρυγας ἢ πέλματα).

Χρυσεότευκτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσότευκτος.

Χρυσεότυπος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσότυπος.

Χρυσεοφάλαρος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσοφάλαρος.

Χρυσεοφεγγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσοφεγγής.

Χρυσεπώνυμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ παρωνυμούμενος (καθὼς π. χ. ὁ Χρυσόστομος).

Χρυσεραστής, οῦ (ὁ). ἐραστὴς τοῦ χρυσοῦ, φιλόχρυσος.

Χρυσεργὸς (ὁ, ἡ). ὁ ἐργαζόμενος τὸν χρυσόν.

†Χρυσεψητής, οῦ (ὁ), Γλσ. [χρ. ἕψω]. ὁ λυόνων (χωνεύων) τὸν χρυσόν, χρυσοχόος.

Χρυσῆ, θηλ. τοῦ Χρυσοῦς.

Χρυσήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ Χρυσεος.

Χρυσηλάκατος (ὁ, ἡ), Π. ἡ ἔχουσα χρυσῆν ἠλακάτην (ρόκαν) ἢ χρυσᾶ βελη.

Χρυσήλατος (ὁ, ἡ), [χρ. ἐλαύνω]. ὁ ἐκ χρυσοῦ σφυρήλατος, ὁλόχρυσος.

Χρυσήλεκρον (τὸ). χρυσοῦν (χρυσόχρουν) ἤλεκτρον, τὸ (Τουρκ.) κεχριμπάρι.

Χρυσήνιος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κρατῶν (διευθύνων ἅρμα μὲ) χρυσᾶς ἡνίας.

Χρυσήρης, εος (ὁ, ἡ), συνηρμοσμένος (κατεσκευασμένος) ἐκ χρυσοῦ, χρυσοῦς, χρυσοδεμένος.

Χρυσιαῖος, α, ον. Ὁ συνιστάμενος εἰς χρυσίον. » Δεῖξις—, « Αρτ, ἡ ἐπὶ πληρωμῇ χρυσίου.

Χρυσιδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ

Χρυσίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χρυσίον.

Χρυσίζω, Μ. ίσω. Ὁμοιάζω τὸν χρυσόν, ἔχω τὴν λάμψιν ἢ τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ.

†Χρύσινος, η, ον, νλγ. ἀντὶ Χρυσοῦς. ||. (οὐσ. ἀρσ.) φλωρί.

Χρυσίον (τὸ), = Χρυσός (κυρ. κομμένος εἰς νομίσματα)· (ἐνίοτε) ἀντὶ Χρυσόλινον, σύρμα χρυσοῦν (ὡς ὑποκορ. τοῦ Χρυσός) χαϊδευτικὴ προσφώνησις, Χρυσῆ μου. ||. (εἰς τὸ πλθ.) Χρυσία, « χρυσᾶ στολίδια ἢ σκεύη, μαλαμματικά.

Χρυσιοπλύσιον (τὸ). μέρος ὅπου πλύνουν (χωρίζουν διὰ τῆς πλύσεως ἀπὸ τῆς ἄμμου) τὸ χρυσίον.

Χρυσίς, ίδος (ἡ), ἐπιθετ. ἀντὶ Χρυσῆ. ||. (ἐνν. ἐσθὴς) φορεμα χρυσοΰφαντον. (ἐνν. κρηπὶς ἢ ἐμβὰς), χρυσῆ κουντοῦρα·(ἐνν. φιάλη) κοῦπα χρυσῆ.

Χρυσίτης, ου (ὁ), καὶ Χρυσῖτις, ιδος (ἡ). ὁ περιέχων ἢ ὁμοιάζων μὲ χρυσόν. » Ψάμμος—,« Ἡρ. ||. (οὐσ. ἐνν. λίθος), ἡ Λυδία, τὸ (Τουρκ.) μεχέγ-κτασί.

Χρυσοβάλανος (ἡ), εἶδ. (τὸ ἐκλεκτότερον) φοινικοβαλάνου ἢ Μυροβαλάνου, μοσχοκάρυδον (;).

Χρυσοβαφής, έος (ὁ, ἡ), = Χρυσέμβαπτος. (ἐν γέν.) χρυσοῦς, χρυσοστόλιστος, χρυσοκέντητος. » Ἐμβὰς—, « Πλ., (ὅπου ἄλλ. γρφ. Χρυσογραφίς).

Χρυσοβέλεμνος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ρίπτων χρυσᾶ βέλη (βέλεμνα).

Χρυσοβόστρυχος (ὁ, ἡ), = Χρυσεοβόστρυχος.

†Χρυσόβρυτος (ὁ, ἡ), νλγ. ὁ ἀναβρύων χρυσόν.

Χρυσοβῶλαξ, ακος καὶ

Χρυσόβωλος (ὁ, ἡ), Π. τοῦ ὁπ. αἱ βῶλοι (βώλακες) περιέχουν χρυσόν.

Χρυσογαιος (γειος) ∛

Χρυσογεως (ὁ, ἡ). τοῦ ὁπ. ἡ γῆ ἔχει χρυσόν,

†Χρυσόγλυφος (ὁ, ἡ), Γλσ. = Χρυσοτόρευτος.

Χρυσογνώμων [χρ. γιγνώσκω], ονος (ὁ, ἡ). ὁ δοκιμάζων τὸν χρυσόν.

Χρυσόγονος (ὁ, ἡ). χρυσοῦς τὸ γένος (τὴν καταγωγήν). ||. (οὐσ.) Χρυσόγονον (τὸ), εἶδ. φυτοῦ μὲ κίτρινα ἄνθη τὸ ὁπ. φυτρώνει μεταξὺ τοῦ σίτου.

Χρυσογράμματος (ὁ, ἡ). γραμμένος μὲ χρυσᾶ γράμματα.

Χρυσόγραμμος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (πλουμισμένος μὲ) χρυσᾶς γραμμάς. 2) = τῷ

Χρυσογραφής, έος (ὁ, ἡ), = Χρυσογράμματος, χρυσογραμμένος.

Χρυσογραφία (ἡ). τὸ γράφειν μὲ χρυσᾶ γράμματα.

Χρυσοδαίδαλος (-δαίδαλτος), (ὁ, ἡ), Π. πεποικιλμένος ἐντέχνως μὲ χρυσόν, χρυσοποίκιλτος.

Χρυσοδακτύλιος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν χρυσοῦν δακτύλιον.

Χρυσόδετος (ὁ, ἡ). δεμένος μὲ μάλαμμα, χρυσοδεμένος.

Χρυσοδίνης, ου (ὁ), Π. ὁ ἔχων (σχηματίζων) χρυσᾶς δίνας, χρυσοῤῥόας.

Χρυσοέθειρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρυσᾶς ἐθείρας (χρυσᾶ μαλλιά).

Χρυσοειδής, έος (ὁ, ἡ). χρυσῷ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Χρυσοέλικτος (ὁ, ἡ), Π. τυλιγμένος ἢ πλεγμένος μὲ χρυσόν.

Χρυσοεψητεῖον (τὸ). μέρος ὅπου ἀναλύουν τὸν χρυσόν, χρυσοχοεῖον, χωνευτήριον.

Χρυσόζυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν ζυγόν. » Ἅρμα—, « Ξεν.

Χρυσόζωνος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (ζωσμένος μὲ) χρυσῆν ζώνην.

Χρυσόηλος (ὁ, ἡ). στολισμένος μὲ χρυσᾶ καρφία.

Χρυσοθήρας, ου (ὁ). ὁ θηρεύων χρυσόν.

Χρυσόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶς τρίχας, χρυσοέθειρος.

Χρυσόθρονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (καθήμενος εἰς) χρυσοῦν θρόνον.

Χρυσοθώραξ, ακος (ὁ). ὁ φορῶν χρυσοῦν θώρακα.

Χρυσοκάνθαρος (ὁ). κάνθαρος χρυσοειδοῦς χρώματος, (κοιν.) ζῆνα.

Χρυσοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσοκέφαλος.

Χρυσόκαρπος (ὁ, ἡ). ὁ καρποφορῶν χρυσοῦς καρπούς. ||. (οὐσ.) Χρυσόκαρπον (τὸ), εἶδ. κισσοῦ μὲ χρυσοειδεῖς κόκκους.

Χρυσόκερας, ατος ∛

Χρυσόκερως, ω καὶ ωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶ κέρατα.

Χρυσοκέφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσῆν (χρυσοπλουμιστον) κεφαλήν.

†Χρυσοκίθαρις, ιδος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ ἔχων χρυσῆν κιθάραν (κίθαριν).

Χρυσοκλαύστης (κλαύτης), ου (ὁ), Π. ὁ χύνων χρυσᾶ δάκρυα.

Χρυσόκλειστος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν κλείσιμον (θηλυκωτῆρι ἢ σκέπασμα), (ἄλλ. γρφ.

;Χρυσόκλυςος (ὁ, ἡ), [χρ. κλύζω]. χρυσωμένος (μαλαμματοκαπνισμένος) ἔσωθεν.

Χρυσόκολλα, ης (ἡ). κόλλα τῶν χρυσοχόων. 2) εἶδ. φαγητοῦ ἀπὸ λιναρόσπορον καὶ μέλι.

Χρυσοκόλλητος (ὁ, ἡ). κολλημένος μὲ χρυσὸν ἢ ἔχων ἐπάνω του χρυσᾶ κοσμήματα.

Χρυσόκολλος (ὁ, ἡ), = Χρυσοκόλλητος.

Χρυσοκομάω; (-έω) ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω χρυσῆν κόμην (χρυσᾶ μαλλιά).

Χρυσοκόμη (ἡ), εἶδ. φυτοῦ (ἑρπύλλου ἀόσμου μὲ κιτρίνους κόκκους).

Χρυσοκόμης, ου (ὁ) ∛

Χρυσόκομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσῆν κόμην (χρυσᾶ μαλλιά), χρυσόξανθος. » Τὰ μὲν αὐτοῦ (τοῦ φοίνικος) χρυσόκομα τῶν πτερῶν, τὰ δὲ ἐρυθρᾶ, « Ἡρ.

†Χρυσόκονις, εως (ἡ), νλγ. χρυσῆ σκόνη, χρυσὸς ἄμμος.

Χρυσοκρόταλος (ὁ, ἡ), Π. στολισμένος μὲ χρυσᾶ κρόταλα (κροταλίζοντα κοσμήματα).

Χρυσόκυκλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρυσοῦν κύκλον (δίσκον).

Χρυσολαβής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσῆν λαβήν. » Ξίφος—,« Μέν.

Χρυσολαμπής, έος (ὁ, ἡ). ὁ λάμπων ὡς χρυσός. ||. (οὐσ.) Χρυσολαμπὲς (τὸ), εἶδ. πολυτ. λίθου ὁ ὁπ. τὴν νύκτα λαμβάνει χρῶμα πυρός.

Χρυσολαμπίς, ίδος (ἡ), = Πυγολαμπίς.

Χρυσολάχανον (τὸ), τὸ φυτ. Ἀτράφαξις.

Χρυσόλιθος (ὁ), εἶδ. πολυτ. λίθου, (μτγν.) ὁ τοπάζιος.

Χρυσόλινον (τὸ). χρυσοῦν λῖνον, (ἄλλ.) Χρυσόνημα, (κοιν.) σύρμα ἢ χρυσάφι.

Χρυσόλοβος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσὸν εἰς τοὺς λοβοὺς τῶν ὠτίων του (φορῶν χρυσᾶ σκουλαρήκια).

Χρυσολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω χρυσὸν ἢ (μὲ αἰτ.) ὡς χρυσὸν ἢ διὰ τοῦ χρυσοῦ τι 2) ὁμιλῶ (διαλέγομαι ἐπιστημονικῶς) περὶ χρυσοῦ.

Χρυσολόγος (ὁ, ἡ). ὁ συλλέγων χρυσὸν ἢ διαλεγόμενος (ἐπιστημονικῶς) περὶ χρυσοῦ. 2) (Ἐκκλησ.) = Χρυσοῤῥήμων.

Χρυσόλογχος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν (ὡπλισμένος μὲ) χρυσῆν λόγχην.

†Χρυσόλοπος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶ λέπια. » Δράκων—, « Ἡσύχ.

Χρυσόλοφος (ὁ, ἡ), (τὸ θηλ. Π. Χρυσολόφη). ὁ φορῶν (στολισμένος μὲ) χρυσοῦν λόφον (περικεφαλαίας).

Χρυσολύρας, α, Δ. ἀντὶ-

Χρυσολύρης, ου (ὁ). ὁ ἔχων (μεταχειριζόμενος) χρυσῆν λύραν.

Χρυσόμαλλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (σκεπασμένος μὲ) χρυσοῦν μαλλί.

†Χρυσομαίνομαι, Μ. ήσω. Εἶμαι-

Χρυσομανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγαπῶν μὲ ὑπερβολὴν (ἔχων μανίαν διὰ) τὸν πλοῦτον.

Χρυσομηλολόνθη (ἡ). χρυσῆ μηλολόνθη, χρυσοκάνθαρος.

Χρυσομηλολόνθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ προηγ., (Κωμ.) χαϊδευτ. προσφώνησις.

Χρυσόμηλον (τὸ). χρυσοῦν μῆλον, (πιθαν.) ἐκλεκτόν τι εἶδος κυδωνίων.

Χρυσομίτρη (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

Χρυσομίτρης, ου (ὁ), Π. Ἰων. ὁ φορῶν χρυσῆν μίτραν ἢ ζώνην. 2) (οὐσ.) εἶδ. πτηνοῦ ἀκανθοφάγου.

Χρυσόμορφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (ἢ παριστανόμενος ὑπὸ) μορφὴν χρυσοῦ.

Χρυσόμφαλος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν ὀμφαλὸν (κόσμημά τι ἐξέχον ἐν τῷ μέσῳ).

Χρυσόνημα (τὸ). νῆμα χρυσοῦν, χρυσόλινον.

;Χρυσόνημος (ὁ, ἡ). ὑφασμένος μὲ χρυσοῦν νῆμα, χρυσοΰφαντος.

Χρυσόνωτος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν (χρυσοστόλιστον) νῶτον. » Ἡνία—, « Σοφ.

†Χρυσοξίφος (ὁ, ἡ), Γρμτ. ἐξήγ. τοῦ Χρυσάορος.

Χρυσόξυλον (τὸ). τὸ ξύλον τοῦ Θάψου (διὰ τὸ χρυσοκίτρινον χρῶμά του).

Χρυσοπάρυφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων (στολισμένος μὲ) χρυσῆν παρυφὴν (οὖαν).

Χρυσόπαστος (ὁ, ἡ), [χρ. πάσσω]. κουκκισμένος μὲ χρυσάφι, χρυσοκέντητος.

Χρυσόπατρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων πατέρα τὸν χρυσόν, (ἐπίθ. τοῦ Περσέως υἱοῦ τῆς Δανάης).

Χρυσοπέδιλος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν χρυσᾶ (χρυσοκέντητα) πέδιλα.

Χρυσοπήληξ, ηκος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν χρυσῆν πήληκα (περικεφαλαίαν).

Χρυσόπηνος (ὁ, ἡ), [χρ. πήνη]. ὁ ὑφασμένος μὲ χρυσοῦν ὑφάδι, χρυσοΰφαντος.

Χρυσοπλόκαμος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρυσοῦς πλοκάμους (χρυσαῖς πλεξίδαις). \

Χρυσοπλύσιον (τὸ), = Χρυσεοπλύσιον.

Χρυσοποίκιλος (ποίκιλτος), ου (ὁ, ἡ). πλουμισμένος (πεποικιλμένος) μὲ χρυσόν, χρυσοστόλιστος, χρυσοκέντητος.

Χρυσοποιὸς (ὁ), = Χρυσουργός, χρυσικός. 2) (νλγ.) χημικός.

Χρυσόποκος (ὁ, ἡ), = Χρυσόμαλλος.

Χρυσόπολις, εως (ἡ), εἶδ. φυτοῦ τοῦ ὁπ. τὰ φύλλα ἔχουν τὴν ἰδιότητα τῆς Λυδίας λίθου.

Χρυσόπορος (ὁ, ἡ), Π. [χρ. πείρω]. » Μίτος—, « Ἐπγρ., = Χρυσόνημα.

Χρυσόπους, οδος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦς πόδας (χρυσᾶ ποδαρικά).

Χρυσόπρασος (ὁ), εἶδ. πολυτ. (χρυσοπρασίνου) λίθου.

Χρυσόπρυμνος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσῆν (χρυσωμένην) πρύμνην.

Χρυσόπρωρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσῆν (χρυσωμένην) πρῷραν.

Χρυσόπτερος ∛

Χρυσοπτέρυγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶ πτερὰ (χρυσᾶς πτέρυγας).

†Χρυσορανίς, ίδος (ἡ). χρυσοῦν ῥαντιςήριον (ἰμπρίκι ἢ γκιουλουπδάνι).

Χρυσόραπις, ιδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Χρυσόῤῥαπις.

Χρυσόρειθρος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσᾶ ῥεῖθρα, χρυσόῤῥυτος.

Χρυσορόης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Χρυσοῤῥόας.

Χρυσόροφος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν ὄροφον.

†Χρυσοῤῥαγής, έος (ὁ, ἡ), Γλσ. [χρ. ῥήγνυμι]. » Ἔρνος—,« Π., χρυσοῦν κλωνάρι κομμένον.

Χρυσόῤῥαπις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ κρατῶν χρυσῆν ῥαπίδα (βέργαν).

Χρυσοῤῥήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ λαλῶν χρυσᾶ ῥήματα, Χρυσόστομος.

Χρυσοῤῥόας, ου (ὁ) ∛

Χρυσόῤῥυτος (ὁ, ἡ). ὁ ῥέων χρυσὸν ἢ ὡς χρυσος. » Ζεὺς—,« Ἀθ. » Ποταμὸς—,« ὁ καταιβάζων χρυσῆν ψάμμον ἢ (μτνμ.) ἰλὺν συντελοῦσαν πρὸς εὐφορίαν.

Χρυσορύκτης, ου (ὁ). ὁ ἀνορύττων (ἀπὸ τοῦ μεταλλείου) τὸν χρυσόν, μεταλλουργός.

Χρυσός (ὁ). τὸ γνωστὸν πολύτ. μέταλλον, (κοιν.) μάλαμμα, (καὶ ἄλλ.) χρυσάφι· (συνκδχ.) χρυσοῦν σκεῦος ἢ νόμισμα· (μτνμ.) εὐτυχία, εὐεργεσία κτλ. » Ἄπυρος—, « Εὐρ., ὁ αὐτοφυής. » Ἄπεφθος—,« ὁ λαγαρισμένος. » Λευκὸς—,« ὁ ἀνακατωμένος μὲ ἀσῆμι, (ἄλλ.) Ἤλεκτρον, (καὶ κοιν.) Φράγκικον μάλαμμα. » Κοῖλος—,« Ἡρ., ὁ κατειργασμένος εἰς σκεύη, μαλαμματικά· (καὶ μτφορ.) » Χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν,« Ἀρςφ., χαροποιὰς (εὐτυχίας δηλωτικὰς) εἰδήσεις. » Χρυσὸν ἀποδεῖξαι τὰ τοῦ πολέμου κακά,« Πλ., νὰ κάμῃ ὥστε νὰ νομίζωνται εὐτυχία.

Χρυσοσάπφειρος (ὁ), εἶδος σαπφείρου.

Χρυσόσημος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν σῆμα (παράσημον), (ἰδιαιτ. ἐπὶ τῆς Ῥωμ. περιπορφύρου) στολισμένος μὲ χρυσᾶ κομβία ἢ σειρήτια, χρυσοπάρυφος, (παρβλ. Πλατύσημος)·

Χρυσόσπερμον (τὸ), τὸ φυτ. Ἀείζωον.

Χρυσοσπόρος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπείρων χρυσόν.

Χρυσόσταθμος (ὁ, ἡ). ὁ χρυσῷ ἀντισταθμώμενος (ἰσοστάσιος). » Χρυσοστάθμως (ἀσκόπως διορθωθὲν εἰς χρυσοβάφους) ἰχθύων ποικιλίας, « Ι. Λυδὸς (ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Γ΄. 62).

Χρυσόστεγος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσῆν στέγην, Χρυσώροφος.

Χρυσοςέπτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. (ἀδκμ.) ἀντὶ-

;Χρυσόστεπτος (ὁ, ἡ), = τῷ

Χρυσοστέφανος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (ἐστεμμένος μὲ) χρυσοῦν στέφανον.

Χρυσοστήμων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν στήμονα, χρυσοΰφαντος. » Χιτὼν—,« Ι. Λυδὸς (ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Γ΄. 62).

Χρυσόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων χρυσοῦν ςόμα (ὁμιλῶν χρυσᾶ λόγια), εὐφραδέςατος.

Χρυσόστροφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων χρυσῆν (μὲ χρυσὸν στρημμένην) κόρδαν.

Χρυσοτέκτων, ονος (ὁ), Π. τεχνίτης δουλεύων [τεκταίνω] χρυσόν, χρυσουργός, χρυσοχόος.

Χρυσοτελής, οῦς (ὁ, ἡ), = Χρυσότευκτος, χρυσοῦς (Ι. Λυδὸς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Β΄. 13).

Χρυσότερος, η, ον, Π. συγκρ. (ἀνμλ.) τοῦ Χρυσός, καὶ τοῦ χρυσοῦ πολυτιμότερος.

Χρυσότευκτος (ὁ, ἡ), Π. [χρ. τεύχω]. καμωμένος ἀπὸ μάλαμμα, χρυσοκατασκεύαστος, χρυσοῦς.

Χρυσοτευχής, έος ⅔
;Χρυσότευχος (ό, ή), Π. ό φορῶν χρυσᾶ τεύχη (ὅπλα).
Χρυσοτόκος (ό, ή). ή τίκτουσα (γεννῶσα) χρυσᾶ αὐγά. »Ὄρνις —, « Μυθ.
Χρυσότοξος (ό, ή). ό ἔχων (ὡπλισμένος μὲ) χρυσοῦν τόξον.
Χρυσοτόρευτος (ό, ή), [χρ. τορεύω]. σκαλισμένος (δουλευμένος) μὲ χρυσόν.
Χρυσοτριαίνης, ου (ό), Π. ό κρατῶν χρυσῆν τρίαιναν.
Χρυσότυπος (ό, ή), [χρ. τύπτω], = Χρυσήλατος.
Χρυσούατος (ό, ή). Π. [χρ. οὖας]. ό ἔχων χρυσᾶ αὐτία (χερούλια). »Τρίπους —, « Δ. Άλ.
Χρυσουργέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐργάζομαι (Δουλεύω) τὸν χρυσὸν ὡς
Χρυσουργός (ό), [χρ. ἔρδω], = Χρυσοχόος.
Χρυσοῦς, ῆ, οῦν, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Χρύσεος.
Χρυσοΰφαντος ⅔
Χρυσοϋφής, έος (ό, ή). ὑφασμένος μὲ χρυσὸν (μὲ χρυσοῦν νῆμα) καθὼς ἡ σόφαις.
Χρυσοφάεννος (ό, ή), Π. [χρ. φάος]. ό λάμπων ὡς χρυσὸς ἢ ἀπὸ χρυσόν.
Χρυσοφάλαρος (ό, ή). στολισμένος μὲ χρυσᾶ φάλαρα.
Χρυσοφανής, έος (ό, ή). ό ἔχων λάμψιν (ἐπιφάνειαν) χρυσοῦ, ὁμοιάζων ὡς χρυσός.
Χρυσοφεγγής, έος (ό, ή). ό φέγγων (λάμπων) ὡς χρυσός, χρυσαυγής.
Χρυσοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φορῶ χρυσᾶ, ή 2) φέρω (παράγω ⅔ [μὲ δοτ.] δασμοφορῶ) χρυσόν.
Χρυσοφόρητος (ό, ή), Π. ό συνιστάμενος εἰς χρυσὸν σωρευμένον ἢ δυνάμενον νὰ φορεθῇ. »Χρήματα —, « Μανέθ., θησαυρός, κειμήλια.
Χρυσοφορία (ή), τὸ χρυσοφορεῖν, [ἐκ τοῦ
Χρυσοφόρος (ό, ή). ό φορῶν χρυσᾶ (φορέματα ἢ στολίδια). 2) ό φέρων (παράγων) χρυσόν. »Ποταμὸς —, « Αξ., ό καταιβάζων χρυσοῦν ἄμμον.
Χρύσοφρυς, υος (ό, ή). ό ἔχων χρυσᾶ ἢ χρυσόχροα ὀφρύδια, (ὅθ. ‖. οὐσ.) εἶδ. ἰχθ., (κοιν.) Χρυσόφα καὶ (κατὰ διαστρ. χυδ.) χσοφα, (παρβλ. Ἵππουρος).
Χρυσοφυλακέω-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω χρυσὸν ὡς
Χρυσοφύλαξ, ακος (ό). φύλαξ χρυσοῦ, θησαυροφύλαξ.
Χρυσοχαίτης, ου (ό). ό ἔχων χρυσῆν χαίτην (κόμην).
Χρυσοχάλινος (ό, ή). ό ἔχων χρυσοῦν χαλινόν. »Ἵππος —, « Ξεν.
Χρυσόχειρ, χειρος (ό, ή). ό ἔχων χρυσᾶς (στολισμένας μὲ χρυσᾶ δακτυλίδια) τὰς χεῖρας. (εἰς τὸν Ὀρφ. Λιθ. 715 διορθ. Ῥυσοχίτων).
Χρυσοχίτων, ωνος (ό, ή). ό φορῶν χρυσοῦν χιτῶνα.
Χρυσοχόος, ου (ό), = Χρυσοχόος.
Χρυσοχοεῖον (τό). τὸ ἐργαστήριον τοῦ χρυσοχόου, (Τουρκοβαρβ.) κουγιουμτζήδικον.
Χρυσοχοέω-ῶ, Μ. ήσω. Χύνω (Λυώνω) χρυσόν, εἶμαι χρυσοχόος. »Σὺ δ' ᾤου χρυσοχοήσειν, « Παροιμ., θαρρεῖς πῶς θὰ κατορθώσῃς μεγάλα πράγματα (θὰ εὕρῃς μεταλλεῖον).
†Χρυσοχεία (ή). ή ἐργασία τοῦ χρυσοῦ, τὸ ἔργον τοῦ χρυσοχόου.
Χρυσοχοϊκός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν χρυσοχόον. »Χρυσοχοϊκή (ἐνν. τέχνη), « ή τοῦ χρυσοχόου.
Χρυσοχόος (ό). [χρ. χέω]. ό χύνων (λυώνων καὶ κατεργαζόμενος) τὸν χρυσόν, (κοιν.) χρυσικός, (Τουρκ.) κουγιουμτζῆς.
Χρυσόχρους (ό, ή), ό ἔχων τὴν χρόαν (τὸ χρῶμα) τοῦ χρυσοῦ.
Χρυσόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι χρυσὸν (ἐπίχρυσον), χρυσόνω.
†Χρυσυποδέκτης, ου (ό), Γλσ. [χρ. ὑποδέχομαι]. ό συνάζων τὸν πληρονόμενον χρυσόν, ταμίας, ἀποδέκτης.
Χρύσωμα (τό), [χρυσόω]. χρυσοῦν κατασκεύασμα, μαλαματικόν.
Χρυσωματοθήκη (ή). ἀρμάρι ἢ κιβώτιον ὅπου ἐναποθέτονται (φυλάττονται) τὰ χρυσᾶ σκεύη, ἀποθήκη χρυσωμάτων.
†Χρυσών, ῶνος (ό), νλγ. θησαυρὸς χρυσοῦ, ταμεῖον χρημάτων.
Χρυσωνέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὠνοῦμαι (Αγοράζω) χρυσὸν ἢ μὲ χρυσόν. »Στατῆρας —, « Ἱερ., (ὅθ.
Χρυσώνητος (ό, ή). ἀγορασμένος μὲ χρυσόν.
Χρυσώπης, ου (ό), = Χρυσωπός.
Χρυσῶπις, ιδος (ή), θηλ. τοῦ
Χρυσωπός, ου (ό). χρυσοῦς τὴν ὄψιν ἢ τοὺς ὦπας. ‖. (οὐσ.) = Χρύσοφρυς.
Χρυσωρυχεῖον (τό). μεταλλεῖον χρυσοῦ, χρυσεῖον, [ἐκ τοῦ
Χρυσωρυχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταλλευργῶ χρυσόν, ἐργάζομαι ὡς χρυσωρύχος.
Χρυσωρυχία (ή). τὸ ἔργον τοῦ χρυσωρύχου, μεταλλευργία χρυσοῦ.
Χρυσωρύχιον (τό), = Χρυσωρυχεῖον.
Χρυσωρύχος (ό). [χρ. ὀρύσσω]. ό μεταλλεύων (σκάπτων καὶ ἐβγάζων) χρυσόν, μεταλλευργὸς χρυσοῦ.
Χρύσωσις, εως (ή), τὸ οὐσ. τοῦ Χρυσόω, χρύσωμα. »Ἐκ πυρὸς —, « Αθ., μαλαματοκάπνισμα.
Χρυσωτής, οῦ (ό). ό χρυσόνων (ἔχων ἔργον τὴν χρύσωσιν σκευῶν κτλ.)
Χρυσωτός, ή, όν. Χρυσωμένος, μαλαματοκαπνισμένος.
Χρῶ, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Χράου, προσ. τοῦ Χρῶμαι.
Χρῷ, δοτ. (ἑτερόκλ.) τοῦ Χρώς, (ἐν χρήσει μόνον εἰς τὴν φρ. Ἐν χρῷ).
Χρώζω [χρώς], Μ. χρώσω. Π. ἐγγίζω (συνεκδχ.) μολύνω βάφω, χρωματίζω (κυρ. καὶ μτφ.). »Γόνατα μὴ χρώζειν ἐμά, « Εὐρ. (καὶ τθ.) »Τὰ πρὸς χάριν κεχρωσμένα, « αὐτ., ἐπίπλαστα (ἀπατηλὰ) λόγια.
Χρῶμα (τό). [χρώννυμι]. (κυρ.) = Χρώς, ή χρωματισμένη ἐπιφάνεια τοῦ σώματος, τὸ δέρμα. 2) (συνήθ. κατὰ συνεκδχ.) θωριά βαφή (μτφ.) ἄνθισμα ή [illegible] ὕφος λόγου. 3) εἶδ. μουσικῆς συνθέσεως ἐξ ἡμιτονίων ἐναλλὰξ ἀνιόντων καὶ κατιόντων. 4) εἶδ. βαφικῆς ῥίζης ἣ ὅπ. ἐφέρετο συνήθως ἀπὸ τὴν Συρίαν.
†Χρωματεύω, Μ. εύσω, νλγ. ἀντὶ
Χρωματίζω, Μ. ίσω. Δίδω χρῶμα (βαφὴν) εἴς τι, = Χρώννυμι.
Χρωματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ λεγόμενον χρῶμα τῆς μουσικῆς, συγκείμενος κυρ. ἀπὸ ἡμιτόνια. 2 = τῷ-
Χρωμάτινος, η, ον, Π. χρωματισμένος.
Χρωμάτιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Χρῶμα, (κυρ.) φυκιασίδιον.
Χρωματισμός (ό), τὸ χρωματίζειν ἢ χρωματίζεσθαι, χρωμάτισμα, βάψιμον.
;Χρωματογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Ζωγραφίζω) διὰ χρωμάτων.
;Χρωματογραφία (ή), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ή διὰ χρωμάτων ζωγραφία.
Χρωματοποιία (ή). κατασκευὴ χρωμάτων. 2) χρωματισμός (;).
Χρωματοπώλης, ου (ό). ό πωλῶν χρώματα (βαφάς).
Χρώννυμι, Μ. χρώσω (πθ. πρκ. Κέχρωσμαι), = Χρώζω, χρωματίζω κτλ., (εἰς τὸν Θεοφρ. Χαρακτ. διορθ. Χρήννυμι).
Χρώς [χρόω = χραύω]. χρωτὸς καὶ Ἰων. χροός (ό), (ἡ δοτ. Χρῷ, ἡ αἰτ. Χρῶτα ⅔ Χρόα). (κυρ.) Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος, τὸ δέρμα· (συνεκδχ.) ὁ χρωματισμὸς τοῦ σώματος (καὶ ἰδιαιτ. τοῦ προσώπου) (κατ' ἐκτ.) ἡ σάρξ, τὸ σῶμα. »Χρῶτ' ἀπονιψαμένη, καὶ ἐπιχρίσασα [illegible], « Ὀδ. Σ. »Ὥρη ἐν θνητοῖσιν ὅτε τ' ἔχελος χρόα κάμψει, « Ησ. »[illegible] δ' ἀμφ' ἐστιόρι χρώς, « Ὀδ. Π. »Χρὼς τρέπεται, « Ὁμ., ἀλλάζει ἡ ὄψις του. »Καὶ μετ [illegible] χρὼς ὁμοῖος θάψῃ, « Θεογ. ‖. (ἡ δοτ.) Χρῷ (σύχρ. μόνον εἰς τὴν φρ.) »Ἐν χρῷ, « ἀντὶ ἐπιρ. ἴσα μὲ τὸ δέρμα, (ὅθ.) »Ἡ ἐν χρῷ κουρά, « Λκ., τὸ ξύρισμα (καὶ μτφ.) »Ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο, « Σοφ., ἐγγίζει [illegible]. 2) (συνεκδχ.) πλησίον (εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐγγίζῃ). »Ἐν χρῷ μάχεσθαι, « Ηρ., »Ἐκ τοῦ [illegible] (καὶ τὰ γεν.) »Ἐν χρῷ τῆς γῆς, « Λκ. »Ἡ ἐν χρῷ [illegible], « αὐτ., [illegible].
Χρώσις, εως (ή), τὸ οὐσ. τοῦ Χρώζω ἢ Χρώννυμι, χρωματισμός.
Χρωστήρ, ῆρος (ό), Π. ό χρώζων (βάφων, χρωματίζων). »Μολυβδὶς —, « Επιγρ., τὸ καλαμοκονδυλον.
Χρωτίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Χρώς, σωμάτιον.
Χρωτίζω, Μ. ίσω, = Χρώζω, χρωματίζω. »Τὴν οἶνον ἄλλος —, « Πλ. (καὶ μτφ.) »Νεωτέροις τὴν φύσιν αὐτοῦ πράγμασι χρωτίζεται, « Αρσφ., λαμβάνει ξένας ἰδέας, γυμνάζεται.
Χυδαΐζω, Μ. ίσω. Εἶμαι χυδαῖος. »Τὸ χυδαΐζον τῆς πόλεως, « Νικ., ὁ ὄχλος, οἱ χυδαῖοι.
Χυδαϊκῶς, ἐπίρ. = Χυδαϊστί.
Χυδαιολογία (ή). ὁ τρόπος τοῦ λέγειν τῶν χυδαίων, ἡ γλῶσσα τοῦ ὄχλου.
Χυδαῖος [χύδην], α ἢ ος, ον. Χυμένος, σκορπισμένος· (συνεκδχ.) κοινός, πρόχειρος, τοῦ κοινοῦ λαοῦ, τοῦ ὄχλου.
Χυδαιότης (ή). ὁ τρόπος (τὸ ἦθος) τοῦ χυδαίου.
Χυδαιόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἢ τινα χυδαῖον, ἐξευτελίζω.
Χυδαϊστί, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον (κατὰ τοῦ λέγειν) τῶν χυδαίων.
Χύδην [χέω], ἐπίρ. Χυτά, σωρηδόν· (συνεκδχ.) ἀφθόνως ἢ· ἄνω-κάτω, συγκεχυμένως· (ἐνίοτε) εἰς τὸ πεζὸν ὕφος.
Χυλάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Χυλός.
Χυλίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (Μεταβάλλω εἰς) χυλόν, = Χυλόω. 2) ἐβγάζω (ἐπαίρνω) τὸν χυλόν, (ὅθ.
Χύλισμα (τό). ὁ ἐξαχθεὶς διὰ τοῦ χυλισμοῦ χυλός, (ἄλλ.) Ἀπόβρεγμα.
Χυλισμός (ό). ἡ πρᾶξις τοῦ χυλίζειν, ἡ τοῦ χυλοῦ ἐξαγωγή.
Χυλοειδής, έος (ό, ή). χυλῷ ὅμοιος (τὸ εἶδος).
Χυλός (ό), [χέω]. τὸ τρόφιμον ὑγρὸν (κυρ. τῶν φυτῶν καὶ τοῦ σώματος τὸ ἀπὸ τῆς τροφῆς μεταποιούμενον). 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Χυμός, οὐσία, γεῦσις. »Τῆς γὰρ γεύσεώς ἐστιν ἡ κρίσις τῶν χυλῶν, « Αρστ.
Χυλοποιέω-ῶ, Μ. ήσω, νλγ. ἀντὶ
Χυλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι (Μεταβάλλω εἰς) χυλόν, ἐπαίρνω τὸν χυλὸν ἢ βρέχω ὡς οὗ νὰ γένῃ χυλός, χυλόνω. 2) (ἐνίοτε) ποτίζω μὲ χυλόν.
Χυλώδης, εος (ό, ή). πλήρης χυλοῦ, (Γαλλ.) succulent, ἢ· ὅμοιος χυλῷ, χυλοειδής.
Χύλωσις, εως (ή). τὸ οὐσ. τοῦ Χυλόω, ἐξαγωγὴ χυλοῦ, ἢ εἰς χυλὸν μεταποίησις, χύλωμα.
Χῦμα (τό), = Χεῦμα, ὑγρὸν χυνόμενον, ῥεῖθρον, ῥεῦμα· (συνεκδχ.) πλῆθος. »Χρυσὸς —, « Αλκ.
†Χυματίζω, Μ. ίσω. Σχλ. Μεταβάλλω τι εἰς ῥευστόν, ὑγραίνω, λυώνω.
†Χυμεία (ή), νλγ. ἀντὶ Χύμευσις, (ἴδε Χυμευτ.).
Χύμενος, Π. ἀντὶ Κεχυμένος, πθ. πρκ. τοῦ Χέω.
†Χύμευσις, εως (ή). σύγκρασις (χυμῶν), συγχώνευσις, σύμμιξις, [ἐκ τοῦ
Χυμεύω [χυμός], Μ. εύσω. Σμίγω εἰς ἕν, συγχωνεύω, (Γαλλ.) amalgamer.
Χυμίζω, Μ. ίσω. Δίδω χυμὸν (οὐσίαν) εἴς τι, καρυκεύω, νοστιμίζω.
Χυμικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τοὺς χυμούς. »Χυμική (ἐνν. τέχνη), « ἢ Χυμεία (»Ὅτι τὰ μέταλλα διαλύει καὶ ὡς ὕλας σύγχυσιν ποιεῖ [illegible] καὶ χωνεύσεως, « Ιωαν. Κανάβ. παρὰ Δουκαγγ.), (ἀλλὰ φαίνεται τῷ ὄντι πιθανώτερον ὅτι καὶ ἡ λέξις καὶ τὸ πρᾶγμα εἶναι Αἰγυπτιακά, Χεμμεί).
Χυμίον (τό), ὑποκορ. τοῦ
Χυμός (ό), [χέω]. ποιότης γευστική, οὐσία, (Γαλλ.) humeur.
Χυμόω-ῶ, Μ. ώσω. Δίδω χυμὸν (οὐσίαν) εἴς τι.
Χυμώδης, εος (ό, ή). ὁ ἔχων χυμὸν (οὐσίαν)· (ἰατρ.) ὑποκείμενος εἰς τοὺς χυμούς (τοῦ σώμ.)
Χύντο, Π. ἀντὶ Ἔχυντο, ἢ Ἐκέχυντο, γ'. πλθ. προ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. ἢ ὑπερσ. τοῦ Χέω.
†Χύνω (παρτ. Ἔχυνον), νλγ. ἀντὶ Χέω.
Χύσις, εως (ή), τὸ οὐσ. τοῦ Χέω, χύσιμον (»Διδόναι —, « Νικ., περιφρ. ἀντὶ Λίβειν)· (μτφ. ἐπὶ ξηρῶν) σκόρπισμα (»Φύλλων —, « Ὀμ.)· (ἐπὶ μετάλλ.) χώνευσις· (ἐπὶ φυτ.) ἔκφυσις (»Νέη χύσις ὀρμίνοιο, « Νικ., τὰ τρυφερὰ βλαστάριά του). (συνεκδχ. ἐν γέν.) πλῆθος, σωρός, ἀφθονία, (Γαλλ.) profusion. »Ἄγρης (»Οὐσίας, »Φαυλότητος) —, « Νικ., Αλκ., Πορφ. »Φωτὸς —, « Γρηγ., = Φωτοχυσία.
†Χυστός, ή, όν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Χυτὸς ἢ Χωστός.
†Χυτήρ ⅔
†Χύτης, ου (ό), Γλσ. ὁ χύνων· σκεῦος μὲ τὸ ὅπ. χύνουν.
Χυτικός, ή, όν. Ἁρμόδιος εἰς τὸ χύνειν.
Χυτλάζω, Μ. άσω, = Χυτλόω, λούω· (συνεκδχ.) χύνω· (μτφ.) ἁπλόνω. »Γυμναστικῶς χύτλασον σαυτὸν ἐν τοῖς στρώμασιν, « Αρσφ., στρώσου, ξαπλώσου.
Χύτλον (τό), [χέω]. (κυρ.) κρᾶμα ὕδατος καὶ ἐλαίου (ὑδρέλαιον) μὲ τὸ ὅπ. ἠλείφοντο μετὰ τὸ λουτρόν· (ἐν γέν.) νερὸν διὰ λούσιμον ἢ νίψιμον· (ἁπλ.) νερὸν τρεχάμενον, ῥεῖθρον (πλθ.) = Χοαί. »Εὖτ' ἂν τὴν ἱστήεια χύτλα χέωνται, « Απολλ.
Χυτλόω-ῶ, Μ. ώσω. (κυρ.) Ἀλείφω μὲ χύτλον (ὑδρέλαιον)· (συνεκδχ. ἐν γέν.) λούω, πλύνω· παστρεύω, (καὶ μσ. οὐσ. πλ.) παστρεύομαι, πλύνομαι, ἀλείφομαι (κυρ. μὲ λάδι, ἀντιθ. τῷ Ξηραλοιφέω). »Δῶκεν ἔλαιον, εἵως χυτλώσαιτο, « Ὀδ. Ζ. »Ἠρώσσαι, αἵ ποτ' Ἀθήνη ... Τρίτωνος ἐφ' ὕδασι χυτλώσαντο, « Απολλ. »Δίζητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόσσα λύματα χυτλώσαιτο, « [illegible] Καλλ.
Χύτο, Π. ἀντὶ Ἔχυτο ἢ Ἐκέχυτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. β'. ἢ ὑπερσ. τοῦ Χέω.
Χυτός, ή, όν. Χυμένος ἢ Δυνάμενος νὰ χυθῇ, ῥευστός· (ἐπὶ μετάλλ.) χωνευτός· (συνεκδχ. καὶ μτφ.) σκορπισμένος [illegible] ἄφθονος. »Χυτὸν ὕδατος, « Πινδ. »Χυτὴ πίσσα, « Νικ., ἢ (ἄλλ.) Ὑγρὰ πίσσα. »Χυτὴ λίθος, « Πλάτ., ἡ [illegible]. »Χυτὸς ἄργυρος, « Αλέξ. Αφροδ., ὁ ὑδράργυρος. [illegible] »Χυτὴ γαῖα, « Νικ., ξεπλεκα (αὐμαστόνεια) καλλιά. »Χυτὸν ἔργον [illegible], « αὐτ., (παρβλ. Χύτης). »Χυτοὶ ἰχθύες, « Αρστ., οἱ (ἄλλ.) Ῥυάδες. »Καλοῦνται δὲ χυτοὶ οἱ τῷ δικτύῳ [illegible], « αὐτ. »Σπέρμα χυτὸν [illegible], « Νικ. »Χυτὴ [illegible]. »Ὑπ., ἡ [illegible] 2) [illegible] (ἄλλ.) Χωστός. »Τάφος —, « Ὁμ. »Γῆ χυτή, « αὐτ., = Χῶμα. »[illegible] —, « Απλλν., ὁ διὰ [illegible] (μολύβι) τεχνητός, (ὅθ. ‖. οὐσ.) »Χυτά, « Ηρ. ⅔ »Χυτά, « Γλσ., = Χώματα, προχώματα.
Χύτρα (ή), [χέω], τσουκάλι πήλινον (διὰ μαγείρευμα). »Ὠχή —, « Δημ., ἡ [illegible]. »Χύτραις ὕδωρ [illegible] τινος, « Αρσφ., ἐγκαινιάζετο τὸν βωμὸν [illegible] τινὸς θεοῦ ἐκ τοῦ προηγείρου (δι' ἑψήσεως ὀσπρίων), ἴδε Χύτροι καὶ παρβλ. Πυανέψια. »Χύτραις λημᾶν, « αὐτ., ἔχειν ὑπερμεγέθεις τσιμπλαις εἰς τὰ μάτια. »Χύτραν φιλεῖν, « πιάνοντας (ὡς χύτραν) ἀπὸ τὰ δύο αὐτιά (ἴδε Θκρ. Ε', 133). »Χύτραν παίζειν, « Αξ., = Χυτρίνδα. ‖. (συνεκδχ.) Χύτραι, « Αττ. ἀντὶ Χυτροπωλεῖον, (παρβλ. Μύρον).
†Χυτραῖος καὶ
Χύτρειος, α, ον ⅔
;Χύτρεος-οῦς, έα-ῆ, εον-οῦν καὶ Αττ.
Χυτρεοῦς, ᾶ, οῦν, = Κεράμεος, ὀστράκινος, πήλινος. »Θεὸς —, « Αρσφ. »Χύτρειος πάταγος, « αὐτ. κρότος χυτρῶν
Χυτρεύς, έως (ό). ὁ κατασκευάζων χύτρας, χυτροπλάθος, κεραμεύς, (κοιν.) τσουκαλᾶς.
Χυτρεψός (ό). ὁ ἕψων ἐν τῇ χύτρᾳ, μάγειρος (κυρ. ὁ σκευάζων τὰ βραστά).
Χυτρίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Χυτρίς.
Χυτρίζω, Μ. ίσω. Βάλλω εἰς τὴν χύτραν (ἰδιαιτ.) ἐκθέτω βρέφος ἐντὸς χύτρας, (ἄλλ.) Ἐγχυτρίζω.
Χυτρίνδα, ἐπίρ. (ὡς ὄνομα), εἶδ. παιδιᾶς (καθήμενός τις [ὁ λεγόμενος διὰ τοῦτο χύτρα] εἰς τὸ μέσον προσπαθεῖ νὰ συλλάβῃ κἀνένα τῶν ἄλλων οἱ ὅπ. περιστρέφονται τὸν πειράζοντες), (κοιν.) τὰ τσουκαλάκια.
Χύτρινος, η, ον, = Χυτρεοῦς, πήλινος. ‖. (οὐσ.) τρύπα ἀπὸ τῆς ὅπ. ἀναβλύζει νερόν· (ἐν γέν.) τρύπα ἢ βάλτος. 2) ὁ τῆς ἑορτῆς τῶν Χύτρων. »Ἀγῶνες —, « Σχλ., οἱ ἐν τοῖς Χύτροις τελούμενοι.
Χυτρίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Χύτρα ἢ Χύτρος.
Χυτρίς, ίδος (ή), = Χύτρα.
Χυτρισμός (ό), τὸ οὐσ. τοῦ Χυτρίζω, ἔκθεσις βρέφους (ἐντὸς χύτρας).
Χυτρίστης, ου (ό) ⅔ Χυτρίστρια, ιδος (ή). βρασμένος ἢ ψημένος εἰς χύτραν.
Χυτρόγαυλος (ό), εἶδ. χύτρας εἰς σχῆμα γαυλοῦ (καραβιοῦ).
Χυτροειδής, έος (ό, ή). χύτρᾳ ὅμοιος (τὸ εἶδος).
Χυτροπλάθος (ό). ὁ πλάττων (πλάθων) χύτρας, τσουκαλᾶς.
Χυτροπόδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ
Χυτρόπους, ποδος (ό). χύτρα μὲ ποδάρια (ποδαρικά)· τρίπους σιδηροῦς ἐπὶ τοῦ ὅπ. τίθεται ἡ χύτρα, (κοιν.) πυροστιά.
Χυτροπωλεῖον (τό). μέρος (τῆς ἀγορᾶς) ὅπου πωλοῦνται χύτραι, τσουκαλοπάζαρον, [ἐκ τοῦ
Χυτροπώλης, ου (ό) καὶ Χυτρόπωλις, ιδος (ή). ὁ πωλῶν χύτρας, τσουκαλᾶς.
Χύτροι (οἱ), = Χύτρα. ‖. (πλθ.) ἡ τρίτη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῶν Ανθεστηρίων (καθ' ἣν ἐπρόσφεραν χύτρας μὲ ὄσπρια βρασμένα εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου καὶ Ἑρμοῦ). 2) (ἰατρ.) μέρος ὅπου ἀναβρύουν θερμὰ ὕδατα.
Χυτροφόρος (ό, ή). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ κουβαλῶν) χύτραν.
Χῶ ἢ (βραχύτ.) Χὠ, Π. (κατὰ συναλ.) ἀντὶ Καὶ ὁ.
Χωλαίνω, Μ. ανῶ (πθ. ἀόρ. Ἐχωλάνθην), = Χωλεύω, (ὅθ.
Χώλανσις, εως (ή), τὸ χωλαίνειν.
Χώλασμα (τό). πάθος (κτύπημα) τὸ ὅπ. κάμνει τινὰ νὰ χωλαίνῃ, περιπάτημα χωλοῦ.
Χωλεία (ή), τὸ χωλεύειν, τὸ πάθος τοῦ χωλοῦ, (χυδ.) κουτσαμάρα.
Χώλευμα (τό), = Χώλασμα, [ἐκ τοῦ
Χωλεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Περιπατῶ) χω-

λὸς, (κοιν.) κουτσαίνω· (μτφορ.) εἶμαι ἐλλιπὴς κατά τι, ἔχω ἐλάττωμα. ‖. (πθ.) γίνομαι χωλὸς, κουτσαίνομαι.

Χωλίαμβος (ὁ). χωλὸς (χωλαίνων, ἔχων δηλ. τὸν τελευταῖον πόδα σπονδεῖον) ἴαμβος.

Χωλοκρέβδατον (τὸ). χωλὸν (μὲ ἀνίσους πόδας, κακοφθειασμένον, στραβοδίβολον) κρεββάτι, παληοκρέββατον· (ἠμπορεῖ νὰ ἦνε καὶ) κρεββάτι διὰ τοὺς χωλοὺς, (ὅθ. ὁ Σδ. ἑρμηνεύει δι' αὐτοῦ τὸ) Σκιμπόδιον.

Χωλοποιὸς (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων τινὰ χωλὸν, χωλείας αἴτιος.

Χωλόπους, οδος (ὁ, ἡ). χωλὸς τοὺς πόδας ἢ τὸν πόδα.

Χωλὸς, ή, ὸν, (ἐν γέν.) = Κυλλὸς, (ἰδιαιτ.) βεβλαμμένος τὸν ποδα ἢ τοὺς πόδας, (κοιν.) κουτσός· (μτνμ.) ἐλλιπὴς (χωλαίνων) κατά τι, ἀτελής. » Χωλὸς ἐστι τὴν ἑτέραν χεῖρα, « Εὐπ., (κοιν.) κουλογέρης. » Χωλὸς ἕτερον πόδα, « Ὅμ., (χυδ.) κουτσοπόδαρος.

Χωλότης (ἡ). τὸ πάθος τοῦ χωλοῦ, (χυδ.) κούτσα, κουτσαμάρα, (μτφορ.) ἔλλειψις.

Χολόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ χωλὸν, κουτσαίνω, (ὅθ.

Χώλωμα (τὸ), = **Χώλασμα**.

Χώλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χολόω, χώλανσις, (Τυρκβαρβ.) σακάτεμμα (χειρὸς, ποδός).

Χῶμα (τὸ), [χώννυμι]. γῆ ἀνεσκαμμένη καὶ ἐπισεσωρευμένη, σωρὸς χώματος (πρὸς ὁποιανδήποτε χρῆσιν), (π. χ.) ὀχύρωμα· πρόχωμα· (ἰδιαιτ. εἰς τὸν Πειραιᾶ) τὸ μέρος ὅπου ἄραζαν τὰ πλοῖα, ὁ μόλος (» Ἐπὶ χῶμα τὴν ναῦν περιορμίσαι, « Δμ. 1229)· (συχνότ. δὲ) τάφος εἰς σχῆμα γεωλόφου (» Ἴδοις δ' ἂν τῆς Πελοποννήσου πανταχοῦ, μάλιστα δ' ἐν Λακεδαίμονι, χώματα μεγάλα, ἃ καλοῦσι τάφους τῶν μετὰ Πέλοπος Φρυγῶν, « Ἀθ), (καταχρ.) λάκκος διὰ μνῆμα. » Χῶμά μοι κοίλανον, ὅ με κρύψει, « Θκρ.

Χωματίας, ου (ὁ). ὁ σχηματίζων χώματα (προχώματα). » Ποταμὸς—, « Πλδ., ὁ καταιβάζων πολὺ χῶμα.

Χωματοφάγος (ὁ, ἡ). ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὲ) χῶμα. » Πίννα—, « Κ. Μανασ.

†**Χωματίζομαι**, Μ. ίσομαι. Κεῖμαι ἐπὶ χώματος (γηλόφου)· εἶμαι ὠχυρωμένος μὲ προχώματα (levées).

Χωμάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χῶμα.

Χὠμὸς ἢ (ὀρθότ.) Χῶμὸς, Π. κατὰ συναλφ. ἀντὶ Καὶ ὁ ἐμός.

Χῶν, ἀρχ. ἀντὶ Χωννὺς, μτχ. τοῦ Χώννυμι.

Χὤν, Π. κατὰ συνλφ. ἀντὶ Καὶ ὤν

Χωνεία (ἡ), τὸ χωνεύειν (μέταλλα), χύσιμον (λυώσιμον) εἰς τὸ

;**Χωνεῖον** (τὸ), = Χόανον, χωνευτήριον.

Χώνευμα (τὸ). κατασκεύασμα ἀπὸ χυμένον (χωνευμένον) μέταλλον, ἔργον χωνευτοῦ.

Χώνευσις, εως (ἡ), = **Χωνεία**.

;**Χωνευτὴρ** (ὁ), = **Χωνευτής**, (ὅθ.

Χωνευτήριον (τὸ). μέρος (σκεῦος ἢ ἐργοστάσιον) ὅπου χωνεύονται μέταλλα.

Χωνευτής, οῦ (ὁ). ὁ χωνεύων (χύνων) μέταλλα, (Γαλλ.) fondeur.

Χωνευτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἢ χρησιμεύων πρὸς χώνευσιν (μετάλλων), χωνευτοῦ ἴδιος.

Χωνευτὸς, ή, όν. Ὁ χωνευθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ χωνευθῇ (ὡς μέταλλον), κατεσκευασμένος ἀπὸ χωνευμένον μέταλλον, χυτός.

Χωνεύω, Μ. εύσω. Χύνω (Λυόνω) μέταλλον· κατασκευάζω τι ἀπὸ λυωμένου μέταλλον, [ἐκ τοῦ

Χώνη (ἡ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Χοάνη, χωνευτήριον (μεταλλουργοῦ)· (συχνότ.) χουνὶ (πρὸς μετάγγισιν ὑγρῶν).

Χὠνήρ, Π. (κατὰ συνλφ.) ἀντὶ Καὶ ὁ ἀνήρ.

Χωνίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χῶνος, χουνάκι κτλ.

Χώννυμι [χοῦς, χέω], Μ. χώσω (παρτ. Ἐχώννυον καὶ Ἔχουν, τὸ ἀπαρ. Χωννύναι καὶ Χοῦν, ὁ πθ. πρκ. Κέχωσμαι καὶ ὁ ἀόρ. Ἐχώσθην). Χύνω (Ἐπισωρεύω) που χῶμα, γεμίζω τόπον τινὰ μὲ χῶμα, κατασκευάζω πρόχωμα (ὀχύρωμα, τάφον κτλ.), μολόνω· παραχώνω. » Χώσομέν σε τοῖς λίθοις, « Ἀρσφ. » Τοὺς λιμένας ἔχωσαν, « Αἰσχ., ἀσφάλισαν μὲ προχώματα. » Βάθος χῶσαι, « Ἡρωδ. » Τάφος, τὸν ἐγὼ ἀκούω χῶσαι Κλεάδην, « Ἡρ. (καὶ ὡς ἐπιβ.) » Χοῦσι χῶμα μέγα, « αὐτ. (καὶ αἰτ. προθ. ἐκ δ'.) » Χώματα χῶν πρὸς τὰ τείχεα ἐπόρθεε, « αὐτ. » Χῶμα ἔχουν πρὸς τὴν πόλιν, « Θκ. (καὶ πθ.) » Μνῆμα πρὸ τοῦ ναοῦ κέχωσται Ἱππολύτου, « Παυσ. (ϗ ἐπὶ πρσ.) » Ἐχωννύμεθα, « Ἐπγρ., ἔχωναν τὸν τάφον μας.

Χῶνον (τὸ) ϗ

Χῶνος (ὁ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Χόανος, -ανον, χωνὶ, χωνευτήριον.

Χώομαι, Μ. χώσομαι (ἀόρ. Ἐχωσάμην), Π. ἀντὶ Χολόομαι, χολιάζω, θυμόνω, συγχύζομαι, (κατὰ λέξ.) χύνεται (κοιν. σκάνει) ἡ χολή μου. (μὲ δοτ. ἢ γεν. μετὰ καὶ χωρὶς προθ.) » Χωσάμενος περὶ βουσὶν, « Ὅμ. » Ἑτάρου χωόμενος, « αὐτ. » Κρείσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ, « Ἰλ. Α. (καὶ αἰτ. ἐλλ.) » Μή μοι τόδε χώεο, μηδὲ νεμέσα, « Ὀδ. Ψ·

Χώρα, ας (ἡ), = Χῶρος, τόπος (τὸν ὁποῖον κατέχει τις ἤ τι)· θέσις· (μτνμ.) βαθμὸς, τάξις. » Ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ, « Ὅμ. » Ἂψ ἐνὶ χώρῃ ἕζετο, « Ἰλ. Ψ. » Τοῖς μὲν ὅπου ἔτυχεν ἕκασον καταβέβληται, τοῖς δὲ ἐν χώρᾳ ἕκαστα τεταγμένα κεῖται, « Ξεν. » Στέγαις διεπέπρακτο καὶ χώραις πολλαῖς, « Πλ., ἦτον διῃρημένη εἰς πολλὰ χωρίσματα (ἀππαρταμέντα). » Χώραν μὴ λείπειν ἣν ἄν τις προσταχθῇ, « Θκ. » Ἀπιέναι κατὰ χώραν, ἥπερ πρόσθεν εἶχε, τὸ στράτευμα, « Ξεν. » Ἐμάχοντό τε, καὶ ἐν χώρᾳ ἔπιπτον, « αὐτ. » Ἔχειν (» Μένειν, » Ἐᾶν) κατὰ χώραν, « Ἰσκρ. Ξεν. κτλ., μένειν ἢ ἀφίνειν ἐκεῖ ὅπου εἶνε (καθὼς εἶνε), ἡσυχάζειν. » Οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει, « Ἀρσφ., εἶνε τεταραγμένον (ἀνήσυχον). (καὶ μτνμ.) » Τῶν λοχαγῶν τοὺς κρατίστους εἰς τὰς τῶν ταξιαρχῶν χώρας ἐπαναβήσεσθαι, « Ξεν. » Τὰς μεγίστας χώρας ἔχοντες, « Πλβ. Ἰώσ., κατέχοντες. » Χώρη ὀλίγη τελέθει τινὸς, « Θγν., πιάνει ὀλίγον τόπον, (δηλ.) εἶνε ἀσήμαντος, δὲν τὸν τιμᾷ (δὲν τὸν ψηφᾷ) κανεὶς, δὲν τὸν ἔχουν εἰς ἀνθρώπου ἀράδα. (καὶ μὲ γεν. ἀντὶ ἐπίρ.) » Ἐν ἀνδραπόδων χώρᾳ ἐσόμεθα, « Ξεν., θὰ μᾶς μεταχειρισθοῦν ὡς ἀνδράποδα. » Ἐν χώρᾳ δέρματος, « Γργ., ἀντὶ, εἰς τόπον. » Ἐν πατρὸς χώρᾳ αὐτῷ γεγονώς, « Ἠλ. 2) μέρος ἢ ἔδαφος γῆς, γῆ (κυρ. καλλιεργήσιμος)· περιφέρεια τόπου, ἐπαρχία, (κοιν.) χώρα· (ἐνίοτε) ἀγρός· ἐξοχή. » Ἐς τίν' ᾤχετο χώραν; « Θκρ. » Καλοῦσι δὲ Ἀττικὴν τὴν χώραν, « Παυσ. » Ὅσοι δὲ αὐτῶν ἐβούλοντο οἰκεῖν παρ' αὐτῷ, τούτοις δὲ χώραν ϗ οἴκους ἔδωκε, « Ξεν. » Λεπτόγεως καὶ ψαφαρὰ χώρα, « Θρρ. » Ἄλλα ἐν ἄλλαις εὐθηνεῖ χώραις, « Ἀρστ. » Φυλάσσοντες κατὰ τὴν χώραν, « Ξεν. » Τὴν χώραν ἔκαε καὶ ἐπόρθει, « αὐτ. » Ἐν χώρᾳ κοιταῖον γίνεσθαι, « Δμ., κοιμᾶσθαι ἔξω (τῆς πόλεως). » Ἀνθρώπου τινὸς πλουσίου εὐφόρησεν ἡ χώρα, » Γρφ.

Χωράρχης, ους (ὁ). ὁ ἄρχων τῆς χώρας (τοῦ τόπου).

;**Χωράσμιος** (ὁ). γείτων, πλησιόχωρος.

Χώραυλος (ὁ, ἡ). ὁ κατοικῶν (αὐλιζόμενος) εἰς τὴν ἐξοχὴν (εἰς τὴν χώραν).

Χωράφιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χωρίον, χωραφάκι, γήδιον.

†**Χωραφιαῖος**, α, ον. Μικρὸς, ὀλίγης ἐκτάσεως. » Ἀγρὸς—, « Γλσ.

Χωρεπίσκοπος (ὁ). ὁ ἐπισκοπῶν τὴν χώραν, ἔφορος (ἐπιτηρητὴς) τῆς χώρας. ‖. (ἐκκλησ.) τοποτηρητὴς τοῦ ἐπισκόπου (εἰς τὰ χωριά).

Χωρέω-ῶ [χῶρος], Μ. ήσω καὶ (Ἀττ.) ήσομαι. (Π.) Κάμνω τόπον, ὑποχωρῶ, τραβηοῦμαι, παραμερίζω. » Ἐχώρησαν πάλιν αὖτις, « Ὅμ., ἀπεσύρθησαν ὀπίσω, ὑπεχώρησαν. » Γαῖα ἔνερθεν χώρησεν, « Ὁμ. Ὕμν., ἐβυθίσθη. (καὶ μετὰ γεν.) » Νεῶν ἢ (προθετ.) » Ἀπὸ νεῶν ἐχώρησαν, « Ὅμ. (καὶ δοτ. περιπ.) » Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ χωρήσειεν, « αὐτ. 2) (συχνότ.) κερδίζω τόπον, ὑπάγω ἐμπρὸς, προχωρῶ (κυρ. καὶ μτνμ.), εὐδοκιμῶ· κατορθοῦμαι, καταντῶ· (ἐπὶ νομισμ.) ἔχω πέρασιν· (ἐπὶ φήμ.) διαδίδομαι· (ἐπὶ χρησμ.) ἐκβαίνω, ἐκπληροῦμαι. » Χώρει σὺ δεῦρο, « Εὐρ. » Κατὰ γῆν χωρήσαντες, « Θκ. » Χωρεῖν ὁμόσε τοῖς πολεμίοις (καὶ μτνμ. τοῖς παροῦσι), « Λξ. » Διὰ μάχης (» Δι' ὅπλων) χωρεῖν, « αὐτ., καταντᾶν εἰς » Εἴ τινές που διασταῖεν, πρὸς τούτους ἤδη ἐχώρουν, « Θκ. » Πρὸς ξύμβασιν ἐχώρησαν, « αὐτ. (καὶ ἐλλ. τῆς προθ.) » Ἄλλην ἐχώρησε χαλεπὴν (ὁδὸν), « αὐτ. (καὶ ἐπὶ ἀψύχ.) » Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι παγαὶ, « Εὐρ. » Ἡ νὺξ ἐχώρει, « Αἰσχλ. » Οὐ χωρεῖ τοὔργον, « Ἀρσφ., δὲν 'πάγει ἐμπρός. » Καὶ δὴ χωρεῖ τουτὶ τὸ κακὸν, « αὐτ. » Χωρεῖ τὸ νόμισμα, « Λξ, περνᾷ. » Ὁμολογουμένως ὁ λόγος ἡμῖν χωρεῖ, « Ξεν. » Οἱ τόκοι χωροῦσιν, « Ἀρσφ., τρέχει τὸ διάφορον. » Τὰ

τῆς δαπάνης χωρεῖ, « Ξεν. » Φάτις κεχωρήκεε Ἡρ, εἶχε διαδοθῇ, » Κλαυθμὸς χωρεῖ διὰ πάντων, « Πλ., τοὺς 'πῆραν ὅλους (ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον) τὰ δάκρυα. » Τῶν λογίων ἔνια κεχώρηκεν, « Ἡρ., (κοιν.) ἐβγαίνουν τὰ λόγια (τὰ ὀνείρατα). » Πάντα οἱ ἐχώρεε εὐτυχέως, « αὐτ. » Καί σφιν χωρήσειν τὰ βούλονται, » αὐτ., θὰ ἐπιτύχουν οἱ σκοποί των. » Χωρήσαντος δέ οἱ τούτου, « αὐτ., ἀφ' οὗ ἐπέτυχεν εἰς τοῦτο. (καὶ προθετ.) » Εἰς τὴν κοιλίαν χωρεῖ, « Γρφ. » Εἰς τοῦτο ἐχώρησεν ἡ ἄγαν εὔνοια, « Παυσ., κατήντησε. 3) (συνκδχ.) περιέχω, περιλαμβάνω, (κοιν.) χωρῶ ἢ, ἠμπορῶ νὰ χωρέσω, εἶμαι δεκτικὸς (ϗ μτνμ.) ἱκανός, δύναμαι· (μτφορ.) ἐννοῶ ἢ ἠμπορῶ νὰ ἐννοήσω, (Γαλλ.) comprendre· (τρτπρσ.) εἶνε δυνατὸν, ἐγχωρεῖ. » Ξέστας 30 λάγυνος ὅδε χωρεῖ, « Ἐπγρ. » Κρητὴρ χωρέων ἀμφορέας 600, « Ἡρ. » Οὐκ ἐχώρησε ξυνελθόντας αὐτοὺς ἡ πόλις, « Θκ. (ϗ ἐλλ.) » Ὅταν μηκέτι χωρῇ (ἐνν. ὁ τοπος), « Ἀρστ., ὅταν δὲν ἦνε πλέον τόπος, ἢ δὲν ἦνε δυνατόν. » (καὶ μτνμ.) » Οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον, « Γρφ., δὲν τὸν ἐννοοῦν, δὲν εἶνε ἱκανοὶ νὰ τὸν ἐννοήσουν. » Ὅσον αἱ κεφαλαὶ αὐτοῖσιν ἐχώρουν, « Ἀῤῥ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Οὐ γάρ οἱ χωρεῖ περιλαβεῖν τοσοῦτον τὸ σόμα, ὅσον ὁ κάλαμος διείρει, « Αἰλ. » Οὐχ ἱκανῶς νοῆσαι χωροῦμεν, « Δ. Ἀρειοπαγ.

Χώρημα (τὸ). μέρος εἰς τὸ ὁπ. χωρεῖ τι, δοχεῖον.

Χώρησις, εως (ἡ), τὸ χωρεῖν, χωρητικότης.

;**Χωρήτης**, ου (ὁ), = Χωρίτης.

Χωρητικὸς, ή, όν. (μὲ γεν.) Ὁ χωρῶν ἢ ἱκανὸς νὰ χωρήσῃ ἐν ἑαυτῷ τι.

Χωρητὸς, ή, ον. Τὸν ὁποῖον δύναται νὰ χωρήσῃ (καὶ μτνμ. νὰ περιλάβῃ εἰς τὸν νοῦν του, νὰ ἐννοήσῃ) τις, καταληπτός.

Χῶρι, ἐπίρ. Π. ἀντὶ Χωρίς.

Χωριάζω, Μ. άσω, (σπν.). Ζῶ εἰς τὰ χωρία (εἰς τὴν ἐξοχήν).

†**Χωριαμὸς** (ὁ), Γρμτ. ἀντὶ Φωριαμός.

Χωρίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Χωρίον, χωράφιον.

Χωρίζω, Μ. ίσω. Χωρὶς τίθημι, διαιρῶ, ξεχωρίζω, ἀπομακρύνω. ‖. (πθ.) διαφέρω. » Κεχώρισται οὗτος ὁ χειμὼν τοὺς τρόπους πᾶσι τοῖσοι ἐν ἄλλοισι χωρίοισι γινομένοισι χειμῶσι, « Ἡρ. 2) ἐν χώρᾳ τίθημι, τάττω πού τινα, τοποθετῶ. » Τὴν δὲ (δευτέραν τάξιν) ἐπὶ τῷ μέσῳ ἐχώρησεν ἕπεσθαι, « Ξεν.

;**Χωρικὸς**, ή, όν, (ϗ ἐπίρ.) -ικῶς, ἐσφαλμ. ἢ ἀμφ. ἀντὶ Χωριτικός.

Χωρίον (τὸ), κατὰ τὸν τύπον μόνον ὑποκορ. τοῦ Χῶρος καὶ Χώρα, τόπος, μέρος· (ἰδιαιτ.) θέσις ὠχυρωμένη, τοποθεσία, φρούριον, ἡ· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ.) ἀγροὶ, γαῖαι, ὑποστατικά· (μτνμ.) τὸ ἐμβαδὸν γεωμετρ. σχήματος· (Γρμτ.) μέρος (περικοπὴ) συγγράμματος, (Γαλλ.) passage. » Κατὰ τόδε τὸ χωρίον μάλιστα δῆλον, ὅτι οὐκ Ὁμήρου τὰ Κύπρια ἔπεά ἐστι, « Ἡρ. » Ἀναγνόντος αὐτῷ τοῦτο μάλιστα τὸ χωρίον τῆς γραφῆς, « Λχ.

†**Χωριονόμος** (ὁ, ἡ). ὁ ἀγοράζων τὰ δημοπρατούμενα χωρία, (Λατ.) prætiator.

Χωρὶς [χῶρος], ἐπίρ. Ξέχωρα, χωριστὰ, ξεχωριστά· (μὲ γεν. ὡς προθ.) δίχως, (κοιν.) χωρίς· (ἐνίοτε) μακράν· (μετὰ τοῦ Ἢ καὶ ἄλλ. μορ.) ἐκτός. » Διακαθίσας τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς τεχνίτας, χωρὶς ἑκατέρους, « Ξεν. » Χωρὶς γενόμενοι, « αὐτ. (καὶ γεν.) » Ὅτε χωρὶς ἦμεν ἀλλήλων, « αὐτ. » Χωρὶς ὀμμάτων ἐμῶν, « Εὐρ., μακρὰν τῶν ὀφθαλμῶν μου. » Χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἕν, « Γρφ. » Χωρὶς δὲ τούτων, « Ἰσκρ., ἐκτός. » Χωρὶς τῶν εἰρημένων, « Ἀρσφ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἢ κτλ.) » Λέβητας κρητῆρσι προσεικέλους, χωρὶς ἢ ὅτι πολλῷ μείζονας, « Ἡρ. » Τὰ ἐκ τῶν ἱρῶν ἀναθήματα, χωρὶς ὅ,τι χαλκὸς ἢ λίθος ἢ γραφὴ ἦν, τὰ ἄλλα πάντα ἐσθέντες, » αὐτ. » Χωρὶς ἂν μὴ Γαλατικὸς ᾖ πόλεμος, « Πλ. (καὶ προθετ. ἢ παραλλ.) » Χωρὶς ἀπὸ τῶν σωμάτων αἱ κεφαλαὶ, « Παυσ. (καὶ ἀπλ.) » Χωρὶς τοίνυν, « Φίλ., ἐπὶ πᾶσιν.

;**Χωριώδης**, εος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Χοριώδης.

Χώρισις, εως (ἡ), τὸ χωρίζειν, χώρισμα, ξεχώρισμα, διαστολὴ, διαίρεσις.

Χωρισμὸς (ὁ), = Χώρισις· ἀπομάκρυνσις, ἀναχώρησις.

Χωριστής, οῦ (ὁ). ὁ χωρίζων (διαιρῶν, ξεχωρίζων κτλ.).

Χωριστὸς, ή, όν. Χωρισμένος, ξεχωριστὸς, ἐξῃρημένος, ἰδιαίτερος· δυνάμενος νὰ χωρισθῇ, διαιρετός.

Χωρίτης, ου (ὁ). κάτοικος τῆς χώρας (τῶν χωρίων), χωριάτης, χωρικός.

Χωριτικὸς, ή, όν. Χωρίτου ἴδιος, χωρικὸς, χωριάτικος.

Χωριτικῶς, ἐπίρ. Ὡς ἂν χωρίτης, χωριάτικα.

Χωρῖτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Χωρίτης, χωριάτισσα.

†**Χωροβατέω-ῶ**, Μ. ήσω, Γρφ. (μὲ αἰτ.) Περιπατῶ, περιέρχομαι, διοδεύω, ἢ καταμετρῶ τὸν τόπον.

Χωροβάτης [χῶρος, βαίνω], ου (ὁ), τὸ ὑδραυλικὸν ἐργαλ. διὰ τοῦ ὁποίου ἰσάζουν τὰ ἐπίπεδα, (κοιν) νεροζύγι.

Χωρογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Περιγράφω τι ὡς χωρογράφος, κάμνω τὴν περιγραφὴν (τὴν τοπογραφίαν) χώρας.

Χωρογραφία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ χωρογράφου, περιγραφὴ λεπτομερὴς χώρας (τόπου) τινὸς ἢ διαφόρων τόπων.

Χωρογραφικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ χωρογραφεῖν, χωρογράφου ἴδιος.

Χωρογράφος (ὁ). ὁ γράφων (περιγράφων) χώρας ἢ χώραν, τοπογράφος.

Χωροθεσία (ἡ). θέσις (τοπογραφικὴ) χώρας, τοποθεσία.

Χωρομετρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μετρῶ (γεωγραφικῶς) χώραν τινὰ, κάμνω τὴν χωρογραφικὴν καταμέτρησιν τόπου τινός.

Χωρομετρία (ἡ). καταμέτρησις χώρας (τόπου).

Χωρονομέω-ῶ, Μ. ήσω. Μοιράζω χώραν τινα (εἰς κληρούχους), κάμνω τὴν διανομὴν τῆς χώρας » Νόμος—, « Δ. Ἀλ., ὁ περὶ διανομῆς τῆς γῆς, (Γαλλ.) loi agraire.

Χῶρος (ὁ), [συγγ. τῷ Χορός]. τόπος, θέσις· διάστημα· τοποθεσία· (εἰς τὸν Ξεν. γῆ καλλιεργήσιμος, ἀγρὸς, ἐξοχή. » Πολὺν ἐπελάμβανε χῶρον, « Θκρ. » Χώρῳ ἐνὶ στεινῷ, « αὐτ. » Εἰς ἕνα χῶρον τὰν ἀγέλαν συνάγαγον, « αὐτ. » Τίνων ὅδε χῶρος; « αὐτ. » Πόδες δέ οἱ οὐχ ἐνὶ χώρῳ, ἀλλ' .. ὅπη φορέησι θάλασσα, « Καλλ. » Οὐδέποτέ με εἴα ὁ πατὴρ χῶρον ἐξεργασμένον ὠνεῖσθαι, ἀλλ' ὅστις ἀργὸς καὶ ἀφύτευτος εἴη, « Ξεν. » Φέρων ἀπὸ τοῦ χώρου, ἤν τι δεώμεθα, εἰς ἄστυ, « αὐτ.

Χωροφιλέω-ῶ, Μ. ήσω, = Φιλοχωρέω, διατρίβω συνήθως ἢ ἀσμένως εἰς τόπον τινά. » Εἰ ἐν Αἴγῳ χωροφιλεῖ, « Ἀντφ.

Χωροφιλία (ἡ), = Φιλοχωρία.

Χωροφύλαξ, ακος (ὁ). φύλαξ χώρου (τόπου) τινος ἢ τοῦ τόπου (τῆς χώρας).

Χὠς ἢ ; **Χὡς**, Π. (κατὰ συνλφ.) ἀντὶ Καὶ ὡς.

Χὥς, Δ. Π. (κατὰ συναλφ.) ἀντὶ Καὶ ὅς.

Χῶς, ῶ (ὁ), Δ. ἀντὶ Χοῦς. ‖. (εἰς τοὺς Ἀργ.) ἔρανος (ἄλλ. Συμβολὴ) εἰς συμπόσιον.

Χώσατο, Π. ἀντὶ Ἐχώσατο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά. τοῦ Χώομαι.

Χωσθεὶς, εῖσα, ἐν, πθ. ἀόρ. τῆς μτχ. τοῦ Χώννυμι.

Χῶσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Χώννυμι, ἐπισώρευσις γῆς (χώματος), γέμισμα τόπου τινὸς μὲ χῶμα, κατασκευὴ προχώματος (κτλ.)· (συνκδχ.) = Χῶμα, μόλος, πρόχωμα κτλ.

†**Χῶσμα** (τὸ), Γλσ. ἢ σπν. ἀντὶ Χῶμα.

Χώσομαι, Π. μέλλ. τοῦ Χώομαι.

Χὥσους, Π. (κατὰ συναλφ.) ἀντὶ Καὶ ὅσους,

Χωστὸς, ή, όν, ῥηματ. τοῦ Χώννυμι, σχηματισμένος ἀπὸ ἢ γεμισμένος μὲ χῶμα (σωρὸν χώματος). » Τάφος—, « Εὐρ. » Ἀτραπὸς—, « Λυκ.

Χωστρὶς, ίδος (ἡ). » Χελώνη—, «, εἶδ. μηχανῆς πολεμ. ὑπὸ τὴν ὁπ. ἐργάζονται οἱ γεμίζοντες (χώνοντες) τὰς τάφρους κτλ.

Χώσω, μέλλ. τοῦ Χώννυμι.

Χὤταν, Δ. Π. (κατὰ συναλφ.) ἀντὶ Καὶ ὅταν.

Χὤτι, Δ. Π. (κατὰ συνλφ.) ἀντὶ Καὶ ὅτι

(**Χώω**), ἄχρ. ἴδε Χώομαι.

Ψ, ψ, ψῖ (τὸ), ἄκλ., τὸ εἰκοστὸν τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου. ||. (ἀριθμ.) ψ', ἑπτακόσια (700) ἢ ἑπτακοσιοστὸς, ἡ, όν· καὶ ,ψ, ἑπτακόσιαι χιλιάδες (700,000).

Ψάγδας, ανος (ἡ) καὶ

Ψάγδας ἢ Ψάγδης, ου (ὁ), [Αἰγυπτ.], εἶδ. μύρου, (ἄλλ.) Σάγδας.

Ψαδαρὸς, ά, όν,=Ψαθυρός.

Ψαθάλλω [ψάω], Μ. αλῶ (ἀόρ. Ἐψάθηλα). Ψαύω ἐπιπολαίως, χαϊδεύω, ψηλαφῶ.

Ψαθαρὸς, ά, όν,=Ψαφαρός.

†Ψαθύριον (τὸ), εἶδ. λαλαγγήτας λεπτῆς, ξηροτηγανισμένης καὶ ἐπμ. εὐθραύστου (ψαθυρᾶς), (κοιν.) ψαθοῦρι ἢ λαγάνι, (παρβλ. Καπύριον).

;Ψάθυρμα (τὸ). θρύμμα (ψαθυρίου), ψίχαλον, [ἐκ τοῦ

Ψαθυρόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι. Ξηραίνομαι (Φρυγανίζομαι) ἢ Γίνομαι θρύμματα (καθὼς τὸ ψαθοῦρι), κατακομματιάζομαι· (ἐν γέν.) χαλνῶ, φθείρομαι. »Καὶ τὰ ὀστᾶ μου ἐψαθυρώθη,« Γρφ., (παρβλ. Καπυρόομαι).

†Ψαθυροπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ψαθύρια.

Ψαθυρὸς [ψάω], ά, όν. Εὔθραυστος (καθὼς τὸ ψαθύριον), (ἐπμ.) λεπτος· ξηρός· τρυφερὸς, ἀδύνατος· (ἐν γέν.) χαλασμένος.

Ψαθυρότης (ἡ), ἡ ἰδιότης (τὸ εὔθραυστον κτλ.) τοῦ ψαθυροῦ, ἔλλειψις στερεότητος (ἐλαστικότητος).

†Ψαιδρὸς, ά, όν, Γλσ. ἀντὶ ψεδνός.

†Ψαικάζω, Μ. άσω, Γλσ. ἀντὶ Ψακάζω.

†Ψαίκαλον (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Ψάκαλον.

†Ψαικὰς, άδος (ἡ), Γλσ. ἀντὶ Ψακάς.

†Ψαινύζω, Μ. ύσω,=Ψαινύσσω, (ὅθ.

Ψαίνυθος (ὁ, ἡ), Π.=Ψυδνὸς, ἀπατηλὸς, παλίμβολος, δόλιος.

†Ψαίνυσμα (τὸ), Γλσ. ἀντὶ Ψαῖσμα, [ἐκ τοῦ

†Ψαινύσσω (ττω), Μ. ύσω,=Ῥιπίζω, ἀνεμίζω.

Ψαίρω [ψάω], Μ. ψαρῶ (ἀόρ. Ἔψηρα). Ξύνω ἢ Τρίβω ἐλαφρὰ (ἐπιπολαίως). »Οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεροῖς οἰωνὸς,« Αἰσχλ. 2 (ἀμτβτ. ἢ ἐλλ.) κυνηοῦμαι σιγανὰ (ἀπὸ τὸν ἄνεμον), (ἐπμ.) ψιθυρίζω. »Λιγὺ ψαίρει πίτυς,« Δχ.

Ψαῖσμα (τὸ), [ψαίω],=Ψῆγμα.

Ψαιστίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψαιστόν.

Ψαιστὸς [ψαίω], ή, όν. Τριμμένος, ψιλοκομμένος. »Ψαιστὴ μᾶζα καὶ (ὡς οὐσ.) »Ψαιστὸς (ἐνν. πλακοῦς) ἢ Ψαιστὸν (ἐνν. πέμμα), εἶδ. ζυμαρικοῦ, (κοιν.) τριφτάδαις ἢ ψαθοῦρι, (παρβλ. Θρυμματίς).

Ψαίστωρ, ορος (ὁ), Π. ὁ τρίβων ἐλαφρὰ (σφογγίζων). »Σπόγγος—,« Ἐπγρ. [ἐκ τοῦ

Ψαίω [ψάω], Μ. ψαίσω (πθ. πρκ. Ἔψαισμαι. ἀόρ. πθ. Ἐψαίσθην). Τρίβω ἐλαφρὰ, σπογγίζω. 2) κόπτω ψιλὰ, κάμνω θρύμματα, (ψίχαλα).

Ψακάδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψακὰς, ῥανὶς, ψιχάλα.

Ψακάζω, Μ. άσω. Ῥίπτω ψιλὴν βροχὴν (ψακάδας), ψιχαλίζω· (ἀμτβτ. ἢ μσ. αὐτπθ.) στάζω. »Λύχνος ψακαζόμενος,« Ἀρστ.

Ψάκαλον (τὸ) καὶ Ψάκαλος (ὁ), [ψακάς]. νεογνὸν ζώου, (παρβλ. Δρόσος).

Ψακαλοῦχος (ὁ, ἡ). ἡ ἔχουσα νεογνὰ (κουτάβια).

Ψακὰς [ψάω], άδος (ἡ). (ἐν γέν.) τμῆμα ψιλὸν, ψίχαλον (Ἄμμου—,« Ἐπγρ., =Ψῆγμα)· (ἰδιαιτ. καὶ συνήθ.) ῥανὶς δρόσου ἢ ψιλῆς βροχῆς, (κοιν.) ψιχάλα. (»Ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψεκάδι,« Ἡρ.)· (συνκδχ.) σταλιὰ, τίποτε. »Ἀργυρίου οὐδὲ ψακὰς,« Ἀρσφ.

Ψακαστὸς [ψακάζω], ή, όν,=Στακτός. »Μύρον—,« Ἀθ.

Ψάκελον (τὸ) καὶ Ψάκελος (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ Ψάκαλον, -λος.

Ψακτὴρ (ὁ), ἀντὶ Ψηκτήρ.

Ψάλαγμα (τὸ) [ψαλάσσω],=Ψηλάφημα.

Ψαλάκανθα, ης (ἡ), εἶδος φυτοῦ, (κατὰ λέξ.) ἄκανθα ψαλακτὴ (ψηλαφητή).

Ψαλακτὸς, ή, όν,=Ψηλαφητός, [ἐκ τοῦ

Ψαλάσσω, Μ. άξω, θαμις. τοῦ Ψάλλω, ἐγγίζω (ψηλαφῶ) ἐπανειλημμένως, ψηλαφῶν βάλλω εἰς κίνησιν. »Νευρὰν—,« Λυκ.

Ψαλίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψαλὶς, ψαλιδάκι.

Ψαλιδοειδὴς έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ψαλίδος, διχαλωτὸς ἢ καμαρωτός.

Ψαλιδόστομος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ψαλίδας περὶ τὸ στόμα (καθὼς ὁ κάβουρας).

Ψαλιδόω-ῶ, Μ. ώσω. Κατασκευάζω τι εἰς σχῆμα ψαλίδος (ψαλιδωτόν).

Ψαλίδωμα (τὸ). ψαλιδωτὸν κατασκεύασμα (τείχους).

Ψαλιδωτὸς [ψαλιδόω], ή, όν. Ὁ ἔχων (κατεσκευασμένος εἰς) σχῆμα ψαλίδος, θολωτὸς, καμαρωτός.

Ψαλίζω, Μ. ίσω. Κόπτω μὲ τὸ ψαλίδι, ψαλιδίζω. 2) σταυρόνω εἰς σχῆμα ψαλίδος. »Ἔνια ψαλίζεται πρὸς ἄλληλα.« Ἀρστ.

Ψάλιον (τὸ). ἡ ὑπὸ τὴν σιαγόνα ἅλυσος τοῦ χαλινοῦ (Γαλλ.) gourmette· (ἐν γέν.) χαλινὸς (κυρ. καὶ μτνμ.)· (πλθ. κατ' ἐκτ.) δεσμὰ (Αἰσχλ. Περσ. 54), (συγχ. τοῦ Ψέλλιον, (κατὰ τὸν Courier) εἶδ. φιμοῦ, καπίστρι, (Γαλλ.) cavesson, muserole, (ἐν γέν. ἄλλο παρὰ ὑποστόμιον, gourmette). »Τὸν ῥυταγωγέα ἐκ τῆς ὑπογαλινιδίας ἢ τοῦ ψαλίου ἠρτημένον,« Ξεν. (Ἱππκ. ζ', 1). [ἐκ τοῦ

Ψαλὶς [ψάω, ψάλλω], ίδος (ἡ). ψαλίδι (τὸ ὁπ. ὡμοίαζε μᾶλλον τσιμπίδι)· (συνκδχ.) πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα τοιαύτης ψαλίδος. (ἰδιαιτ.) 2) τὸ κλειδὶ ἢ τὸ τόξον τοῦ θόλου, (ἐν γέν.) θόλος, (ἄλλ.) Ἀψίς. 3) ὑδραγωγεῖον θολωτὸν (ψαλιδωτὸν, ὑπόγειον). 4) τόξον τὸ ὁπ. σχηματίζει ἡ καμπύλη γραμμή· (συνκδχ.) κίνησις ταχεῖα.

Ψαλιστὸς, ή, όν. Κομμένος (Κουρευμένος) μὲ τὸ ψαλίδι, ψαλιδισμένος. 2) =Ψαλιδωτὸς, καμαρωτός.

†Ψάλλιον, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ψάλιον ἢ Ψέλλιον.

Ψαλλιγενὴς, έος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἵνα ψάλλῃ, (Κωμ. παρῳδ. τοῦ Μοιρηγενής).

Ψάλλω [ψάω], Μ. ψαλῶ (ἀόρ. Ἔψηλα, πρκ. Ἔψαλκα ἢ πθ. Ἔψαλμαι κτλ.). (ἐν γέν.) Ἐγγίζω, ψηλαφῶ· (κυρ.) πιάνων μὲ τὰ δάκτυλα τραβῶ ἢ τεντόνω (»Ψάλλ' ἔθειραν,« Αἰσχλ., τράβα τὰ μαλλιά σου. [ἢ πθ.] »Σχοῖνος ψαλλομένη,« Ἐπγρ., ἡ στάφνη τῶν λεπτουργῶν)· (ἰδιαιτ.) τραβῶ καὶ πάλιν ἀφίνω τὰς τεντωμένας χορδὰς μουσ. ὀργάνου εἰς τρόπον ὥστε νὰ κάμουν ἦχον, (δηλ.) παίζω (μὲ τὰ δάκτυλα [ἀντθ. τῷ Κρέκω]) ἐντατὸν ὄργανον, (Γαλλ.) toucher (pincer) de la guitare etc. (Γρφ.) ψαλμῳδῶ (μὲ δοτ.) εἰς τιμήν τινος.

Ψάλμα (τὸ). ᾆσμα ψαλλόμενον (παιζόμενον εἰς τὴν κιθάραν), ἀντικείμενον ψαλμοῦ· (ἐκκλησ.) ψαλμός.

†Ψαλμικὸς, ή, όν. Ὁ τοῦ ψαλμοῦ ἢ τῶν ψαλμῶν.

†Ψαλμικῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ψαλμοῦ· κατὰ τὸν ψαλμόν.

†Ψαλμογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω (Συνθέτω ψαλμοὺς ὡς

†Ψαλμογράφος (ὁ). ὁ συνθέτων ψαλμοὺς, συγγραφεὺς ψαλμῶν.

†Ψαλμολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Ἀπαγγέλλω ψαλμούς.

†Ψαλμολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ.

Ψαλμολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ἀπαγγέλλων, ἀναγινώσκων ἐκφώνως) ψαλμούς.

Ψαλμὸς (ὁ),=Ψάλσις, ἔγγιγμα τράβιγμα (χορδῆς), παίξιμον μουσ. ὀργάνου μὲ χορδάς. (»Τὴν μάγαδιν χωρὶς πλήκτρου διὰ ψαλμοῦ παρέχεσθαι τὴν χρείαν,« Ἀρξν. (συνκδ.)=Ψάλμα, ᾆσμα ψαλτὸν, ὕμνος, (κατ' ἐξοχὴν) »Ψαλμοὶ (οἱ τοῦ Δαβίδ).

Ψαλμοχαρὴς, έος (ὁ, ἡ). Π. ὁ χαίρων εἰς τοὺς ψαλμοὺς (ἀγαπῶν τὸν ἦχον τῆς κιθάρας κτλ).

†Ψαλμῳδέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψάλλω ᾠδὰς (ψαλμοὺς) ὡς ψαλμῳδός. (κυρ.) κιθαρῳδῶ.

†Ψαλμῳδία (ἡ), ᾠδὴ ψαλμῶν, ψάλσιμον, [ἐκ τοῦ

†Ψαλμῳδὸς (ὁ). ὁ ᾄδων ψαλμοὺς, ψάλτης, μελῳδὸς ψαλμῶν. (κυρ.) κιθαρῳδός.

Ψάλσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ψάλλω, ψαῦσις (κυρ. χορδῶν), παίξιμον κιθάρας κτλ.

Ψαλτήρ (ὁ), Π. ἀντὶ Ψάλτης. 2) =τῷ

Ψαλτήριον (τὸ). ὄργανόν τι μουσικὸν δεκάχορδον, (Γαλλ.) ἅρπα, (εἶδος αὐτοῦ εἶνε ἢ τὸ κατὰ παραφθορὰν Τουρκ.) σαντοῦρι, (παρβλ.) Μάγαδις καὶ Νάβλα. 2) (Ἐκκλησ.) τὸ βιβλίον τῶν ψαλμῶν (τοῦ Δαβίδ).

Ψάλτης, ου (ὁ). ὁ ψάλλων (παίζων μὲ τὰ δάκτυλα ἐντατὸν ὄργανον), κιθαριστὴς,

(Γαλλ.) arpiste. 2) (ἐκκλησ.) ψαλμῳδὸς, μουσικός.

Ψάλτιγξ, ιγγος (ἡ),=Ψαλτήριον, ἅρπα, σαντοῦρι.

Ψαλτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ψάλλειν, ψάλτου ἴδιος.

Ψαλτὸς, ή, όν. Ὁ ψαλλόμενος ἢ δυνάμενος νὰ ψαλθῇ (νὰ παιχθῇ εἰς τὴν κιθάραν ἢ ἐν εἴδει κιθάρας), καμωμένος ἵνα ψάλλεται.

Ψάλτρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ψάλτης, κιθαρίστρια.

†Ψαλτῳδέω-ῶ, Μ. ήσω,=Ψαλμῳδέω.

†Ψαλτῴδημα (τὸ). ᾆσμα ψαλτῳδούμενον, ψαλμός.

Ψαλτῳδία (ἡ)=Ψαλμῳδία, [ἐκ τοῦ

†Ψαλτῳδὸς (ὁ),=Ψαλμῳδός.

Ψαμαθηδὸν, ἐπίρ. Π. εἰς τρόπον ψαμάθου, ὡς ἄμμος τῆς θαλάσσης.

Ψαμαθηΐς, ίδος (ἡ), Π. ἡ ζῶσα ἢ εὑρισκομένη εἰς τὴν ἄμμον (ψάμαθον).

†Ψαμαθία (ἡ), Γλσ, ὄχθη ἢ ἀκρογιαλιὰ ψαμμώδης, ἀμμουδιά.

†Ψαμάθιον (τὸ), Γλσ. ψῆγμα (κόκκος) ἄμμου.

Ψαμαθὶς, ίδος (ἡ), εἶδ. ἰχθ. βόσκοντος ἢ κρυπτομένου εἰς τὴν ἄμμον (ψάμαθον), (ἄλλ.) Ὗς, (καὶ κοιν.) χωματίδα.

Ψάμαθος (ἡ),=Ψάμμος, ἄμμος· ἀμμουδιά.

Ψαμαθώδης, εος (ὁ, ἡ),=Ψαμμώδης, ἀμμώδης.

Ψαμαθὼν, ῶνος (ὁ). τόπος ὅπου εἶν' ἐπισωρευμένος ἄμμος, ἀμμότοπος· ἀμμουδιά.

Ψάμμα (ά), Δ. ἀντὶ Ψάμμη.

†Ψαμμάγεως, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ψαμμόγεως.

Ψαμμακοσιογάργαρα, Κωμ. πλῆθος ἀναρίθμητον, [γάργαρον καὶ

Ψαμμακόσιοι, αι, α, Κωμ. ἀναρίθμητοι ὡς ἡ ἄμμος (ψάμμος) τῆς θαλάσσης, (κατὰ μίμησ. τοῦ ἐννακόσιοι κτλ.).

Ψάμμη (ἡ), σπν. ἀντὶ Ψάμμος.

Ψαμμίζω, Μ. ίσω. Σκεπάζω μὲ (Χόνω εἰς τὴν) ἄμμον (ψάμμον), (κυρ.) θεραπεύω διὰ ψαμμοχωσίας.

Ψάμμινος, η, ον. Ὁ ἐκ ψάμμου (ἄμμου) συγκείμενος. »Ὄρος—,« Ἡρ.

Ψαμμίον (τὸ). σπυρὶ ἄμμου.

Ψάμμιος, α, ον, Π.=Ψαμμίτης· (εἰς τὸν Αἰσχλ.) ἰσάριθμος μὲ ψάμμον, ἀναρίθμητος.

Ψαμμισμὸς (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Ψαμμίζω, ψαμμοχωσία.

Ψαμμίτης, ου (ὁ) καὶ Ψαμμῖτις, ιδος (ἡ). ὁ τῆς ἄμμου (ψάμμου)· ὁ εὑρισκόμενος ἢ διατρίβων συνήθως εἰς τὴν ἄμμον.

Ψαμμόγεως (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ψαμμώδη (ἀμμώδη) γῆν.

Ψαμμοδύτης, ου (ὁ),=Ἀμμοδύτης. ||. (οὐσ.) εἶδ. ὄφεως καὶ 2) ἰχθ., (ἀλλ.) Ψαμμαθίς.

Ψαμμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ψάμμῳ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

;Ψαμμοκόσιοι, αι, α,=(ἢ ἐσφαλμ. ἀντ) Ψαμμακόσιοι.

Ψάμμος (ἡ καὶ σπν. ὁ), [ψάω],=Ἄμμος· γῆ ἀμμώδης, (ὅτι ἐγράφετο καὶ Ψάμος, ὅθ. Ψάμαθος, ἀπόδειξις ἡ Σάμος).

Ψαμμοχωσία (ἡ). χώσιμον (παράχωμα) μὲ ἄμμον ἢ εἰς τὴν ἄμμον, (κυρ. ὡς θεραπευτ. μέσον) λουτρὸν μὲ ἄμμον.

Ψαμμώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ ἢ γεμάτος ἀπὸ ψάμμον, ἀμμώδης.

Ψαμμωτὸς, ή, όν. Ἀνακατωμένος μὲ ἢ Κατασκευασμένος ἀπὸ ψάμμον,=Ψηφωτός. »Κόσμος—,« Γρφ. (Σειράχ. ΚΒ', 17),=Ψηφοθέτημα, (Γαλλ.) mosaïque.

Ψανὸς, ά, όν, Δ. ἀντὶ Ψηνός.

Ψὰρ, ψαρὸς (ὁ), εἶδ. πτην., ψαρῶνι, 'μαυροποῦλι, (ἴδε καὶ Ψάρος).

Ψαρὸς, ά, όν. Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ψαρὸς (τοῦ ψαρωνιοῦ), παρδαλὸς (ἄσπρος καὶ 'μαῦρος), (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) γρίβος. »Ἵππος—,« Ἀρσφ.

Ψάρος (ὁ),=Ψάρ. »Ὁ δὲ ψάρος ἐστὶ ποικίλος, μέγεθος δὲ ἡλίκον κόττυφος,« Ἀρστ.

Ψαυκροπόδης, ου (ὁ) καὶ

Ψαυκρόπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ταχύπους, [ποῦς καὶ

†Ψαυκρὸς, ά, όν, Γλσ.=Σαυκρὸς, λεπτός· (συνκδχ.) ἐλαφρός.

Ψαῦσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ψαύω, ἔγγιγμα (μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων), ψηλάφημα.

Ψαῦσμα (τὸ). τὸ ψαυσθὲν ἢ ψαυόμενον, ψηλάφημα. 2)=Ψαῦσις.

Ψαυστὸς, ή, όν. Ὁ ψαυσθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ ψαυσθῇ, ἐπιδεκτικὸς ψαύσεως, ψηλαφητός.

Ψαύω [ψάω], Μ. ψαύσω (πθ. πρκ. Ἔψαυσμαι). Ἐγγίζω (μὲ τὸ χέρι), ψηλαφῶ· (συνκδχ.) φθάνω· πλησιάζω· (συνήθ μὲ γεν.) »Ποσὶ ψαύειν γαίης,« Ὁμ. Ὕμν. »Τῇ κεφαλῇ τοῦ οὐρανοῦ ψαύσειε,« Ἡρ. (καὶ δοτ. μόνη, Π., ἐνν. τῆς γεν.) »Ψαῦον κόρυθες (ἐνν. ἀλλήλων) φάλοισιν,« Ὁμ. (καὶ αἰτ. σπν.) »Ὅς δή με, φέρων ἐν ὤμοις, ψαύει χερσὶ,« Σοφ. (καὶ μτφορ.) »Ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσαις,« αὐτ., ἐγγίζων (ἐρεθίζων) μὲ πικρὰ λόγια. »Ψαύειν τῆς ἀληθείας,« Πλάτ., πλησιάζειν ὡς ἔγγιστα. (καὶ μσ.) »Κεφαλῆς ψαύεται (ὁ οἶνος),« Δσκρ., πιάνει (κτυπᾷ) εἰς τὸ κεφάλι. (καὶ πθ.) »Ψαυσθεῖσα, κνησμοὺς ἐργάζεται,« Λξ., προξενεῖ φαγοῦραν ὅταν τὴν πιάσουν.

Ψαφαξ, ακος (ὁ), Αἰολ. καὶ Δ. ἀντὶ Ψῆφος, πετρίτσα, λιθαράκι.

Ψαφαρία (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ψαφαροῦ, ξηρότης, (ἄλλ.) Ψαθυρότης, (συνκδχ.) κορνιακτὸς, ῥυπαρία.

Ψαφαρίτης, ου (ὁ) καὶ Ψαφαρῖτις, ίτιδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ψαφαρος. »Ῥύπος—,« Ἐπγρ.

Ψαφαρόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ),=Ψαφαρότριχος.

Ψαφαρὸς [ψάω], ά, όν,=Ψαθυρὸς, λεπτὸς, σαθρὸς, εὔθραυστος· τραχὺς εἰς τὴν ἀφὴν ἢ εἰς τὴν γεῦσιν, πικρος· ξηρὸς, αὐχμηρὸς· μαραμένος· χαλασμένος.

Ψαφαρότριχος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ψαφαρὰς (τραχείας, αὐχμηρὰς ἢ λεπτὰς) τρίχας (ψιλὸν μαλλ.).

Ψαφαρόχροος-ους ἢ

Ψαφαρόχρως, ωτος (ὁ, ἡ), Π. [ψαφαρὸς, χρὼς], ὁ ἔχων τραχὺ (αὐχμηρὸν) δέρμα.

Ψαφερὸς, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Ψαφαρός.

†Ψάφιγξ, ιγγος (ά), Δ. ἀντὶ Ψηφὶς καὶ

Ψᾶφος (ά), Δ. ἀντὶ Ψῆφος.

Ψάω [συγγ. τῷ Ξέω]-ῶ, ᾷς, ᾷ καὶ (Ἀττ.) ῇς, ῇ, Μ. ψήσω (εὔχρ, κυρ. εἰς τὰ σύνθ.). Ξύνω, τρίβω· τρίβων ἰσάζω ἢ λιανίζω, κάμνω σκόνιν (θρύμματα), χαλνῶ. ||. (ἀμτβτ.) τρίβομαι, φθείρομαι, λυόνω, καταῤῥέω. »Ἐδεστὸν ἐξ αὐτοῦ φθίνει ἢ ψῇ (τὸ ἔριον),« Σοφ.

Ψὲ, Δ. ἀντὶ Σφὲ, ἢ Σφᾶς, αἰτ. Δυϊκ. ἢ πλθ. τῆς τρτπρσπ. ἀντνμ. Ὅς.

Ψέγιος, α, ον, Π.=Ψογερός.

Ψέγμα (τὸ). μέσον ἢ ἀντικείμενον ψόγου· ψόγος, ψεγάδι, [ἐκ τοῦ

Ψέγω [ψάω], Μ. ψέξω (πρκ. Ἔψογα καὶ πθ. Ἔψεγμαι κτλ.). Μέμφομαι, κατηγορῶ. »Ὅταν τις ψέγῃ, ἢ ἐπαινῇ τὸ ἐναντίως ἔχοντα,« Πλάτ.

Ψεδνοκάρηνος (ὁ, ἡ), Π. φαλακρὸς τὴν κεφαλὴν, [κάρηνος καὶ

Ψεδνὸς, ή όν, Π. [ψάω], λεπτὸς, ἀραιὸς, (ἰδιαιτ.) ἀραιότριχος, σπανὸς, (παρβλ.) Ψιλός.

Ψεδνότης (ἡ), τὸ ἐλάττωμα τοῦ ψεδνοῦ, ἀραιότης (κυρ.) τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, (παρβλ.) Ψιλότης.

Ψεδνόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τινὰ ψεδνὸν (ἀραιότριχον), Ψιλόω (τῶν τριχῶν).

;Ψεδυρὸς, ά, όν, Π. ἀντὶ Ψίθυρος, ψευδὴς, ἀπατηλὸς, δόλιος.

†Ψειὰ (ἡ). Γλσ.=Ψιά.

Ψεκάδιον (τὸ),=Ψακάδιον.

Ψεκάζω, Μ. άσω.=Ψακάζω.

Ψεκὰς, άδος (ἡ),=Ψακάς.

Ψεκτέος, α, ον, θετ. τοῦ Ψέγω.

Ψέκτης, ου (ὁ). ὁ ψέγων (κατηγορῶν) τοὺς πάντας ἢ τὰ πάντα, φιλοκατήγορος.

Ψεκτικὸς, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ ψέγειν, μεμπτικὸς, φιλοκατήγορος.

Ψεκτικῶς, ἐπίρ. Μὲ ψεκτικὸν τρόπον ἢ ὕφος, μεμπτικῶς.

Ψεκτὸς, ή, όν. Κατηγορημένος ἢ Ἀξιοκατηγόρητος, ψόγου ἄξιος, μεμπτός.

†Ψεκτῶς, ἐπίρ. Μὲ ψεκτὸν τροπον, ἀξιομέμπτως.

Ψέλιον (τὸ), Π. ἀντὶ Ψέλλιον ἢ (Ὀππ. Κυν. Δ', 49) Ψάλιον.

Ψελιοφόρος (ὁ, ἡ),=Ψελλιοφόρος.

Ψελιόω-ῶ, Μ. ώσω, Π. περιβάλλω (περιτυλίζω μὲ ἢ ὡς ἂν μὲ) ψέλιον.

Ψελλίζω καὶ (μσ.) -ίζομαι, Μ. ίσω, -ομαι. Εἶμαι (Ὁμιλῶ ὡς) ψελλὸς, (κυρ.) προφέρω τὸ σ ὡς θ ('σὰν τὰ μικρὰ παιδιά), τσηβδίζω, (παρβλ.) Τραυλίζω· (μτνμ.) εἶμαι ἀμφιῤῥεπής. »Τὴν βάσιν ψελλίζεται,« Ἡλ., περιπατεῖ 'σὰν ξεγοφιασμένος. »Ἔνια γὰρ ψελλίζεται τῶν ὄντων καὶ ἐπαμφοτερίζε.,« Ἀρστ.

Ψέλλιον (τὸ). κρίκος μετάλλινος· (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) βραχιόλιον, (συγχ. τῷ Ψάλιον).

†Ψελλιοποιὸς (ὁ). ὁ κατασκευάζων ψέλλια (βραχιόλια).

Ψελλιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ψέλλια (βραχιόλια).

Ψέλλισμα (τὸ). τὸ ῥηθὲν ὑπὸ ψελλίζοντος, λόγος ψελλοῦ (παιδαριώδης).

Ψελλισμὸς (τὸ). τὸ ψελλίζειν, τσήβδισμα.

Ψελλὸς [ψάω], ή, όν. Ὁ ὁμιλῶν 'σὰν τὰ

μικρὰ παιδιὰ (ἀφίνων μερικὰ στοιχεῖα ἢ προφέρων τὸ σ ὡς θ), τσηδδός, (παρβλ.) Τραυλός· (μτνμ. ἐπὶ λόγ.) ἀσαφής, δυσνόητος.

Ψελλότης (ἡ). τὸ ἐλάττωμα τοῦ ψελλοῦ.

Ψευδαγγελής, έος (ὁ, ἡ), = Ψευδάγγελος.

Ψευδαγγελία (ἡ). ψευδὴς ἀγγελία (εἴδησις), [ἐκ τοῦ

Ψευδάγγελος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (ἀναγγέλλων) ψευδεῖς εἰδήσεις, ψευδῶν εἰδήσεων ἄγγελος.

Ψευδαγνοέω-ῶ, Μ. ήσω. Προσποιοῦμαι ὅτι ἀγνοῶ.

Ψευδάγχουσα, ης (ἡ), εἰδ. φυτοῦ, ψευδὴς (ὄχι καθαυτὸ) ἄγχουσα.

Ψευδάδελφος (ὁ, ἡ). ὁ ὑποκρινόμενος ἀδελφικὴν ἀγάπην, ψευδὴς (δόλιος, ψευδώνυμος) ἀδελφός.

Ψευδαλαζών, όνος (ὁ, ἡ). ψευδὴς καὶ ἀλαζών.

Ψευδαλέξανδρος (ὁ). ὁ οἰκειοποιούμενος ψευδῶς τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλεξάνδρου, ψευδώνυμος Ἀλέξανδρος.

Ψευδαλέος, α, ον καὶ

Ψευδάλιμος, η, ον, Π. ψευδής, πλαςός, ἀπατηλός.

;Ψευδαμάμαξυς, υος (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Ψεύστης, ἀλαζών, ἀπατεών, (κατὰ λέξ.) ψεύτικη κληματαριά, (παρβλ. Ψευδατράφαξυς).

Ψευδάνωρ, ορος (ὁ, ἡ). ὁ ψευδόμενος (ὑποκρινόμενος) τὸν ἄνδρα, ψευδώνυμος ἀνήρ. » Διόνυσος—, « Πολύαιν.

Ψευδαπάτης, ου (ὁ). ψεύστης, ἀπατεών.

Ψευδαπόστολος (ὁ). ψευδής, ψευδώνυμος, (ὄχι καθαυτὸ) ἀπόστολος.

Ψευδαποφάσκων, οντος (ὁ). ὁ ἀποφάσκων (ἀρνούμενος) ψευδῶς, εἶδος σοφίσματος, (ἄλλ.) Ψευδόμενος (λόγος).

Ψευδάργυρος (ὁ). ψευδὴς (νοθευμένος) ἄργυρος· (εἰς τὸν Στρβ.) εἶδος ἡμιμετάλλου, (ἴσ.) ὁ ζίγκος.

Ψευδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψεῦδος· (ἰδιαιτ.) ψευδὴς συλλογισμός, παραλογισμός.

Ψευδατράφαξυς, υος (ἡ), Κωμ. ἀντὶ Ψεῦδος, ψευδολογία, (κατὰ λέξ.) ψευδὴς ἀτράφαξυς (λοβουδιὰ φυτ.)

Ψευδαττικός, ή, όν. Ψευδῶς (Ὄχι καθαυτὸ) Ἀττικός.

Ψευδαυτομολία (ἡ). ψευδὴς (καθ' ὑπόκρισιν) αὐτομολία, [ἐκ τοῦ

Ψευδαυτόμολος (ὁ, ἡ). ὁ αὐτομολῶν ψευδῶς (προσποιούμενος ὅτι αὐτομολεῖ) ἵνα κατασκοπεύσῃ, ψευδὴς αὐτόμολος.

Ψευδεγγραφή (ἡ). ψευδὴς ἐγγραφή (κυρ. εἰς τὰ βιβλία τοῦ δημοσ. χρέους). » Ψευδεγγραφῆς δίκη, « Νμ., ἡ κατὰ τοῦ ἐγγράψαντός τινα ψευδῶς ὡς ὀφειλέτην τοῦ δημοσίου.

Ψευδέγγραφος (ὁ, ἡ). ὁ ψευδῶς ἐγγεγραμμένος (κυρ. ὡς χρεωςῶν εἰς τὸ δημόσιον).

Ψευδενέδρα, ας (ἡ). ψευδὴς (προσποιημένη λόγῳ στρατηγήματος) ἐνέδρα.

†Ψευδεπέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. = Ψευδοεπέω.

Ψευδεπιγραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἐπιγράφω τι ψευδῶς, βάλλω ψευδῆ ἐπιγραφήν.

Ψευδεπίγραφος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ψευδῆ ἐπιγραφὴν (ἐπιγεγραμμένος ψευδῶς μὲ ἄλλο ὄνομα)· (μτνμ.) τοῦ ὁπ. ἡ διαγωγὴ δὲν συμφωνεῖ μὲ τὸ ὄνομα, ψευδώνυμος. » Ψ. ἀδελφός, « Λξ. = Φευδάδελφος. » Ψ. φιλόσοφος, « αὐτ., ὁ καθ' ὑπόκρισιν.

Ψευδεπίτροπος (ὁ). ψευδὴς (αὐτοχειροτόνητος) ἐπίτροπος.

Ψευδεργία (ἡ). ψευδὴς (προσποιημένη) πρᾶξις, ὑπόκρισις πρὸς ἐξαπάτησιν.

Ψευδέφοδος (ἡ). ψευδὴς (πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ ἐχθροῦ γινομένη) ἔφοδος.

Ψευδῆ, αἰτ. ἑν. ἀρσ. καὶ πληθ. οὐδ. τοῦ Ψευδής.

Ψεύδη, πληθ. τοῦ Ψεῦδος.

Ψευδηγορέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψευδῆ ἀγορεύω, ψευδολογέω.

Ψευδηγορία (ἡ). τὸ ψευδηγορεῖν, ψευδολογία, [ἐκ τοῦ

Ψευδηγόρος (ὁ, ἡ). ὁ ἀγορεύων τὰ ψευδῆ, ψευδολόγος.

Ψευδηλογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψευδολογέω, [ἐκ τοῦ

Ψευδηλόγος (ὁ, ἡ), = Ψευδολόγος.

Ψευδήμων, ονος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ψευδής, ἀπατηλός. » Πειθώ—, « Νόνν.

Ψευδηρακλῆς, έους (ὁ). ὁ προσποιούμενος ψευδῶς τὸν Ἡρακλέα, ψευδώνυμος Ἡρακλῆς.

Ψευδήριον (τὸ), Π. ἀντὶ Κενήριον, κενοτάφιον.

;Ψευδηρός, ά, όν, Π. ἀντὶ-

Ψευδής, έος (ὁ, ἡ), (τὸ παρθτ. Ψευδέςερος ℨ Ψευδίςερος, -τατος). (τὸ ἐναντ. τοῦ Ἀληθής), ψευδόμενος, ψεύτικος. » Λόγος—, « Ἡσ., = Ψεῦδος, ψευδολογία. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ψεύστης, ψευδολόγος. » Ἀναγκασθήσεται .. τἀναντία εἰπών, ψευδὴς φανήσεσθαι, « Θκδ.

Ψευδησιόδειος (ὁ, ἡ). ὁ ψευδῶς ἀποδιδόμενος εἰς τὸν Ἡσίοδον (ψευδῶς ἐπιγραφόμενος Ἡσιόδειος).

Ψευδιερεύς, έως (ὁ). ψευδὴς (ψευδώνυμος, αὐτοχειροτόνητος) ἱερεύς.

Ψεῦδις, ιος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ψευδής.

Ψευδισόδομος (ὁ, ἡ). ψευδῶς (ὄχι καθαυτὸ) ἰσόδομος, κτισμένος μὲ ἀνίσους λίθους βαλμένους ὅμως εἰς τρόπον ὥςε νὰ φαίνωνται ἴσοι (ἰσομεγέθεις).

Ψευδίστερος, -ίστατος, παρθτ. (ἀνμλ.) τοῦ Ψευδής.

Ψευδοβοήθεια (ἡ). ψευδὴς (γινομένη πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ ἐχθροῦ) βοήθεια, στρατήγημα ἐπὶ προσχήματι βοηθείας.

Ψευδοβούνιον (τὸ), εἰδ. φυτοῦ, ψευδὲς (ὄχι καθαυτὸ) βούνιον.

Ψευδογλωσσέω (ττέω)-ῶ, Μ. ήσω, = Ψευδολογέω.

Ψευδογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Διαγράφω ἢ Περιγράφω τι ψευδῶς, (ἰδιαιτ.) σχεδιάζω μὲ ψευδεῖς (ἐσφαλμένας) γραμμὰς μαθηματικὸν σχῆμα, (ὅθ.

Ψευδογράφημα (τὸ). σχῆμα μαθηματικὸν διαγεγραμμένον ψευδῶς (μὲ ἐσφαλμένας γραμμάς).

Ψευδογραφία (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ ψευδογραφέω, ψευδὴς διαγραφὴ ἢ περιγραφή.

Ψευδογράφος (ὁ, ἡ). ὁ γράφων ψεύδη (περιγράφων τι ψευδῶς).

Ψευδοδάκτυλος (ὁ). ψευδὴς (χωλαίνων εἰς τὸ μέτρον, ἐσφαλμένος) δάκτυλος (στίχου).

Ψευδόδειπνον (τὸ), Π. ψευδὲς (ἀπατηλὸν) δεῖπνον.

Ψευδοδιδάσκαλος (ὁ, ἡ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) διδάσκαλος, διδάσκων ψευδεῖς διδασκαλίας.

Ψευδοδίκταμνον (τὸ). ψευδὲς (ὄχι καθαυτὸ) δίκταμνον.

Ψευδοδίπτερος (ὁ, ἡ). (ἀρχιτεκτ.) κτισμένος εἰς τρόπον ὥστε φαίνεται ὡς ἂν νὰ ἔχῃ δύο σειρὰς κολώνων (δύο πτέρυγας).

;Ψευδοδοξάζω, Μ. άσω ℨ

Ψευδοδοξέω-ῶ, Μ. ήσω. Ἔχω ψευδῆ δόξαν (ἰδέαν) περί τινος, εἶμαι προκατειλημμένος ὑπὸ σφαλερᾶς κρίσεως.

Ψευδοδοξία (ἡ). ψευδὴς (ἐσφαλμένη) δόξα (ἰδέα), πρόληψις. 2) (εἰς τὸν Πλ. Η', 233) ἀντὶ Ὑπόκρισις ἢ (;) Κενοδοξία.

Ψευδόδοξος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ψευδῆ δόξαν (ἰδέαν) περί τινος, προκατειλημμένος ὑπὸ ἐσφαλμένης κρίσεως.

Ψευδοενέδρα, ας (ἡ), = Ψευδενέδρα.

Ψευδοέπεια (ἡ), = Ψευδολογία.

Ψευδοεπέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψευδολογέω, [ἐκ τοῦ

Ψευδοεπής, έος (ὁ, ἡ), = Ψευδολόγος.

†Ψευδοεργία (ὁ, ἡ), = Ψευδεργία.

Ψευδόθυρον (τὸ). ψευδὴς θύρα, μίμημα θύρας.

Ψευδοϊερεύς, έως (ὁ), = Ψευδιερεύς.

Ψευδοϊστορέω-ῶ, Μ. ήσω. Διηγοῦμαι (Ἱστορῶ) ψεύδη.

Ψευδοκασία (σσία), ας (ἡ). ψευδὴς (ὄχι καθαυτὸ) κασσία.

Ψευδοκατηγορία (ἡ). ψευδὴς κατηγορία· συκοφαντία, [ἐκ τοῦ

Ψευδοκατήγορος (ὁ, ἡ). ὁ κατηγορῶν ψευδῶς τινα, ψεύστης κατήγορος, συκοφάντης.

Ψευδοκήρυξ, υκος (ὁ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) κῆρυξ ἢ (μὲ γεν.) ἀρχηγός.

Ψευδοκιννάμωμον (τὸ). ψευδὲς (ὄχι καθαυτὸ) κιννάμωμον, κανέλλα ψεύτικη.

Ψευδοκλείδιον (τὸ). ψευδὲς κλειδίον, ἀντικλείδιον.

Ψευδοκλησία ℨ

Ψευδοκλητεία (ἡ). ψευδὴς κλῆσις (εἰς τὸ δικαστήριον). » Ψευδοκλησίας δίκη, « Νμ., ἡ κατὰ ψευδοκλητῆρος.

Ψευδοκλητήρ (ὁ). ὁ ψευδῶς ὑπογραφόμενος ὡς κλητὴρ ἢ μάρτυς εἰς δικαςικὴν κλῆσιν (λέγων ψευδῶς ὅτι ἐκλήτευσέ τινα ἢ προσκληθεὶς παρευρέθη ὡς μάρτυς τῆς κλήσεως).

Ψευδοκλητία (ἡ), = Ψευδοκλητεία.

Ψευδοκλήτωρ, ορος (ὁ), = Ψευδοκλητήρ.

†Ψευδοκόρη (ἡ). ψευδὴς (ὑποτιθεμένη) κόρη.

Ψευδοκύπειρος (ὁ). ψευδὴς (ὄχι καθαυτὸ) κύπειρος.

Ψευδοκύων, όκυνος (ὁ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) κύων (κυνικὸς φιλόσοφος).

Ψευδολατρεία (ἡ). ψευδὴς (εἰς τοὺς ψευδωνύμους θεοὺς ἀποδιδομένη) λατρεία, ψευδοθρησκεία.

Ψευδόλιτρος (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ψευδόνιτρος.

Ψευδολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω ψεύδη (ψεύματα).

Ψευδολογία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., λόγος ψευδής, ψεῦδος, [ἐκ τοῦ

Ψευδολογιστής, οῦ (ὁ). ὁ κάμνων ψευδεῖς συλλογισμοὺς (συλλογιζόμενος κακῶς, παραλογιζόμενος).

Ψευδολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων (ὁμιλῶν) ψεύδη (ψεύματα), ψεύστης.

Ψεύδομαι, ἴδε Ψεύδω.

;Ψευδομαντεία (ἡ). ψευδὴς μαντεία, [ἐκ τοῦ

Ψευδόμαντις, εως (ὁ, ἡ). ψευδὴς (μὴ ἐπαληθεύων) μάντις.

Ψευδομάρτυρ, υρος (ὁ, ἡ). ὁ μαρτυρῶν ψευδῶς, ψευδομάρτυρας.

Ψευδομαρτυρέω-ῶ, Μ. ήσω. Μαρτυρῶ ψευδῶς, δίδω ψευδῆ μαρτυρίαν.

Ψευδομαρτύρημα (τὸ). τὸ μαρτυρούμενον ψευδῶς, ψευδομαρτυρία.

Ψευδομαρτυρία (ἡ). τὸ ψευδομαρτυρεῖν, ψευδομαρτύρημα.

Ψευδομαρτυριάω-ῶ (χωρὶς Μ.). Ἔχω διάθεσιν νὰ ψευδομαρτυρῶ.

Ψευδομαρτύριον (τὸ), (μόνον εἰς τὰς φρσ.) » Ψευδομαρτυρίου δίκη, « Νμ., ἡ κατὰ ψευδομάρτυρος, καὶ » Ψευδομαρτυρίοις ἔνοχος, « Πλάτ.

Ψευδομάρτυς, υρος (ὁ, ἡ), = Ψευδομάρτυρ.

Ψευδομυθέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψευδολογέω.

Ψευδομυθία (ἡ), = Ψευδολογία, [ἐκ τοῦ

Ψευδόμυθος (ὁ, ἡ), = Ψευδολόγος.

Ψευδόνειρος (ὁ, ἡ). ὁ βλέπων ψευδῆ (μὴ ἐπαληθεύοντα) ὄνειρα. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) ψευδὴς (ἀπατηλὸς) ὄνειρος.

Ψευδόνιτρος (ὁ, ἡ). κατεσκευασμένος μὲ ψευδὲς (δολωμένον) νίτρον. » Κονία—, « Ἀρςφ.

Ψευδονύμφευτος (ὁ, ἡ), Π. (γάμος) ψευδής, ὄχι πραγματικός.

Ψευδοπαιδεία (ἡ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) παιδεία.

Ψευδοπανικά (τά). ψευδὴς (γινόμενος πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ ἐχθροῦ) πανικὸς φόβος.

†Ψευδοπαρήχησις, εως (ἡ). ψευδὴς (καταχρηστικῶς λεγομένη, νομιζομένη) παρήχησις.

Ψευδοπάρθενος (ἡ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) παρθένος.

Ψευδόπατρις, ιδος (ὁ, ἡ). ὁ κρύπτων τὸ καθαυτὸ ὄνομα τῆς πατρίδος του (λέγων ψεύματα ὅτι εἶνε ἀπ' ἄλλην πατρίδα).

Ψευδοπάτωρ, ορος (ὁ). ψευδὴς (ὄχι καθαυτὸ) πατήρ.

†Ψευδοπλάνης, ητος ℨ

†Ψευδοπλανήτης, ου (ὁ), Σχλ. ὁ διηγούμενος ψευδεῖς τινας πλάνας (περιπλανήσεις) του.

†Ψευδοπλάστης, ου (ὁ), Σχλ. ὁ πλάττων ψεύδη (ψεύματα).

Ψευδόπλουτος (ὁ, ἡ). ὁ καυχώμενος ἢ νομιζόμενος ψευδῶς ὅτι εἶνε πλούσιος.

Ψευδοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Πλάττω ψεύδη. 2) κάμνω τι (κάμνω νὰ φαίνεται) ψευδές, ψευτίζω. 3) ἀπατῶ (ἐξαπατῶ) διὰ ψευδολογίας.

Ψευδοποιία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἐφεύρεσις ψευμάτων, (παρβλ.) Ψευδεργία.

†Ψευδοποίμην, ενος (ὁ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) ποιμήν.

Ψευδοπολίχνιον (τὸ). ψευδὲς (ἔχον τὸ ὄνομα μόνον) πολίχνιον.

†Ψευδοπρεσβευτής, οῦ (ὁ). ψευδὴς (ἀπατεὼν ἢ αὐτοχειροτόνητος) πρεσβευτής, (Σχλ. ἐξήγ. τοῦ Ψευδοκήρυξ).

Ψευδοπροδοσία (ἡ). ψευδὴς (γινομένη πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ ἐχθροῦ) προδοσία, ςρατήγημα διὰ προδοσίας.

†Ψευδοπροσποίησις, εως (ἡ), Σχλ. ψευδὴς προσποίησις.

†Ψευδοπροφητεία (ἡ). ψευδὴς προφητεία.

†Ψευδοπροφητεύω, Μ. εύσω. Προφητεύω ψευδῶς (ὡς-

†Ψευδοπροφήτης, ου (ὁ). ψευδὴς (μὴ ἐπαληθεύων, ψευδώνυμος) προφήτης.

Ψευδόπτωμα (τὸ). ψευδὲς (προσποιημένον) πτῶμα (πέσιμον), στρατήγημα παλαιστοῦ (ὅστις προσποιεῖται ὅτι πίπτει).

Ψευδόπυρα (τά). ψευδῆ (ἀναπτόμενα πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν ἐχθρῶν) πυρά, εἶδος στρατηγήματος.

Ψευδοραψῳδός (ὁ). ψευδὴς (ὄχι καθαυτὸ) ῥαψῳδός.

Ψευδορκέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ψευδῆ ὅρκον, ἢ· Παραβαίνω τὸν ὅρκον μου, ἐπιορκῶ.

Ψευδορκία (ἡ). ὅρκος ψευδής· ἐπιορκία.

Ψευδόρκιον (τὸ), = Ψευδορκία, (κυρ. οὐδ. τοῦ

Ψευδόρκιος ℨ

Ψεύδορκος (ὁ, ἡ). ὁ ὁρκιζόμενος ψευδῶς (κάμνων ψευδῆ ὅρκον) ἢ παραβαίνων τὸν ὅρκον του, ἐπίορκος.

Ψεῦδος [ψῦθος, ψίθυρος], εος-ους (τὸ). πλάσμα (ἀνύπαρκτον), ψευτιά, ψεῦμα. » Ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα, « Ὅμ. (καὶ ἐλλ. ἐν εἴδει ἐπιρ.) » Οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας, « Ἰλ. Ι., ἀντὶ Ψευδῶς. 2) (ἐνίοτε ἐπιθετ.) ἀντὶ Ψευδής. » Καὶ τοῦτ' ὄνομα ἔχοντα, εἴτ' οὖν ἀληθές, εἴτ' οὖν ψεῦδος, « Πλάτ. 3) ἐξάνθημά τι τὸ ὁποῖον ἐνομίζετο ὅτι ἔβγαινεν εἰς τὴν μύτην ἢ τὴν γλῶσσαν τῶν ψευδολογούντων, (Θκρ. ΙΒ', 24).

†Ψευδοσέλινον (τὸ). ὅταν φέγγῃ ἀμυδρῶς (δὲν καλοφεγγῇ) ἡ σελήνη.

Ψευδοσέληνον (τὸ). εἶδος φυτοῦ, ψευδὲς σέλινον.

Ψευδοσοφία (ἡ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) σοφία.

Ψευδοσοφιστής, οῦ (ὁ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) σοφιστὴς (λόγιος).

Ψευδόσοφος (ὁ, ἡ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) σοφός.

Ψευδοστιγματίας, ου (ὁ). ψευδὴς στιγματίας, ὑποκρινόμενος τὸν ςιγματίαν (ἴδε τὴν λέξ.).

Ψευδόστομα (τὸ). ψευδὲς (ὄχι καθαυτό, [ἄλλως] τυφλὸν) στόμα ποταμοῦ.

Ψευδοστομέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψευδολογέω, [ἐκ τοῦ

Ψευδόστομος (ὁ, ἡ), = Ψευδολόγος. ‖. (οὐσ.) » Ψευδόσομον (τὸ), « Διόδ., Πτολ., = Ψευδόστομα.

Ψευδόσφηξ, ηκος (ἡ). ψευδὴς (ὄχι καθαυτὸ) σφῆκα, εἶδος σφηκὸς (μονοδιαίτῳ)·

†Ψευδοτάφιον (τὸ), = Κενοτάφιον.

†Ψευδοτεχνία (τὸ). ψευδὴς (ἀπατηλὴ) τέχνη, κακοτεχνία (;).

Ψευδουργός (ὁ), [ψ. ἔρδω]. ἀπατεών, ἀγύρτης, (Τουρκ.) χοκκαμπάζης.

Ψευδοφαής καὶ Ψευδοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὁ φέγγων μὲ ψευδὲς (ἀμυδρόν, ὄχι ἴδιον του) φῶς.

Ψευδόφημος (ὁ, ἡ), Π. (λόγος) τοῦ ὁπ. ἡ φήμη (ἡ κληδὼν) δὲν ἐπαληθεύει, ψευδής,

Ψευδοφίλιππος (ὁ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) Φίλιππος.

†Ψευδόφορον (τὸ), νλγ. ἀντὶ Ψευδόθυρον.

†Ψευδόχριστος (ὁ). ψευδὴς (ψευδώνυμος) Χριστός.

Ψευδοχρυσόλιθος (ὁ) ψευδής· (ὄχι καθαυτὸ) χρυσόλιθος.

Ψευδόχρυσος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ ψεύτικον μάλαμμα.

Ψευδυποβολιμαῖος, α, ον. Ὁ νομιζόμενος ψευδῶς (χωρὶς νὰ ἦνε) ὑποβολιμαῖος.

Ψεύδω [ψεῦδος], Μ. ψεύσω (πθ. πρκ. Ἔψευσμαι κτλ.). Ἐξελέγχω (Ἀποδεικνύω) ψευδές τι ἢ ἀπατημένον τινά· (συνήθ.) γελῶ (κυρ. λέγων ψεύματα), (ἐν γέν.) ἀπατῶ, (ℨ πθ.) ἀπατῶμαι· (μὲ γεν.) ἀποτυγχάνω. » Ψεύδει γὰρ ἡ 'πίνοια τὴν γνώμην, « Σοφ. (μὲ γεν. ἐκ δ'.) » Ὦ Ζεῦ, μή ψεῦσόν με τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος, « Ἀρςφ. (καὶ πθ.) » Μηδαμῶς ψευσθῆναι τῆς ἐλπίδος, « Ἡρ. » Ἐψευσμένοι γνώμης, « αὐτ. » Ψευσθῆναι δείπνου, « Ἀρςφ. » Ψευσθέντες τῶν σκοπῶν, « Θκ., δὲν παρετήρησαν ἢ δὲν ἐννόησαν τὰ ὁπ. τοὺς ἔκαμαν σημεῖα οἱ σκοποί των. » Ψευσθῆναι τῆς Ἀθηναίων δυνάμεως, « αὐτ., ἠπατήθησαν εἰς τὰς περὶ αὐτῆς κρίσεις των. (καὶ αἰτ. ἐλλ.) » Ψεύδοιο θυμόν, « Ἀπλλν. » Καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἐψεύσθησαν, « Ξεν. (ἡ δοτ.) » Εἰ δὲ ἄρα ἐγὼ ψευσθείην γνώμῃ, « Ἡρ. 2) (μσ.) λέγω ψεύματα· (ἐπμ. μὲ αἰτ.) παραβαίνω, ἀθετῶ. » Ἀληθηΐην καταλέξω· νημερτής τε γὰρ εἰμὶ ℨ οὐκ οἶδα ψεύδεσθαι, « Ὁμ. Ὕμν. » Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; « Ὀδ. Δ. » Ὅς δέ κεν, ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσας, ψεύσεται, « Ἡσ. » Ἀνὴρ οὐδαμῶς οἷός τε ψεύδεσθαι, « Δμ. (καὶ αἰτ.) » Ἐψεύσθη τοῦτο, « Ξεν. » Ψεύδεσθαι τὸ φυσικὸν κάλλος, « Γργ., μιμεῖσθαι ψευδῶς, νοθεύειν. » Συνθήκας μὴ ψευδόμενον, « Ξεν. » Ἃ ὤμοσεν, εὐθὺς ἐψεύσατο, « αὐτ. » Οὐκ ἐψεύσαντο τὰς ἀπειλάς, « Ἡρ., τὰς ἐπραγματοποίησαν. (καὶ αἰτ. πρσ.) » Ὧν γὰρ ὤμοσ', οὐκ ἐψευσάμην οὐδέν σε, « Σοφ. (καὶ γεν.) » Ὕπνου ψευσάμενος, « Αχ., εἰπὼν ψεύματα ὅτι νυστάζω. (καὶ πθ.) » Τὴν περὶ αὐτῶν ἡμῖν μὴ κτείνειν ψευσθεῖσαν ὑπόσχεσιν, « Θκ.

†Ψευδωμοτέω-ῶ, Μ. ήσω. Ψευδῶς ὀμνύω, ψευδορκέω, [ἐκ τοῦ

Ψευδωμότης, ου (ὁ). ὁ ὀμνύων ψευδῶς (κάμνων ψεύτικον ὅρκον), ἐπίορκος.

Ψευδώμοτος (ὁ, ἡ), περὶ τοῦ ὁπ. ὤμοσέ τις ψευδῶς.

Ψευδώνυμος (ὁ, ἡ). ὠνομασμένος μὲ ψευδὲς (πλαστόν, ἄλλο παρὰ τὸ καθαυτό του) ὄνομα.

Ψευδωνύμως, ἐπίρ. Ὑπ' ἄλλο (ψευδές, πλαστὸν) ὄνομα.

Ψευδῶς, ἐπίρ. Μὲ ψευδῆ τρόπον, ψεύματα.

†Ψεῦμα (τὸ), Ψεῦσμα. 2) = Ψυδράκιον.

Ψεῦσις, εως (ἡ), τὸ ψεύδειν, ἀπάτη, γέλασμα.

Ψευσίστυξ, υγος (ὁ, ἡ). ὁ στυγῶν (μισῶν, ἀποστρεφόμενος) τὸ ψεῦδος.
Ψεῦσμα (τὸ), = Ψεῦδος, (κοιν.) ψέμμα.
Ψεύστειρα (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Ψεύστης, ψεύτρα.
Ψευστέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ψεύδομαι, λέγω ψεύματα, ἐδγαίνω-
Ψεύστης, ου (ὁ). ψεύτης, ἀπατεών, ψευδολόγος. 2) (ἐπιθ.) ἀντὶ Ψευδής, ψεύτικος. » Πᾶς ἄνθρωπος ψεύστης, « Γρφ.
†Ψεύστις, ιος (ἡ), Ἐπγρφ. = τῷ
Ψεύστρια (ἡ), θηλ. τοῦ Ψεύστης, ψεύτρα.
Ψεφαῖος, α, ον, Π. ℨ
†Ψεφαρός, ά, όν, Γλσ. θολερός, σκοτεινός, [ἐκ τοῦ
†Ψέφας, αος (τὸ), = Ψέφος.
†Ψεφαυγής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ἀμυδρὰν αὐγὴν (λάμψιν).
Ψεφηνός, ή, όν, Π. ἀμυδρός, σκοτεινός· (μτνμ.) ἀσήμαντος, [ἐκ τοῦ
Ψέφος, εος-ους (τὸ), Π. = Κνέφας· ἀχλύς, σκότος.
;Ψεφός, ή, όν, Π. = Ψεφηνός.
†Ψέω, Ἰων. ἀντὶ Ψάω.
Ψῇ, Π. ἀντὶ Ἔψη, γ'. ἑν. προσ. τοῦ παρτ. ἤ
Ψῇ, Ἀττ. ἀντὶ Ψᾷ, γ'. ἑν. προσ. τοῦ ἐνς. τοῦ Ψάω.
Ψῆγμα (τὸ), [ψήχω]. τρίμμα, ῥίνισμα, ἀπόξεσμα (κυρ. μετάλλου καὶ ἰδιαιτ. χρυσοῦ), χρυσῖτις ἄμμος· (Π. ἐν γέν.) κόνις, (Αἰσχλ. Ἀγ. 451).
Ψηκτός, ή, όν, ῥηματ. τοῦ Ψήχω, ξυσμένος, ἰσασμένος (μὲ τὴν ψήκτραν), ἤ· ἐπιδεκτικὸς ψήξεως. ||. (οὐσ. ἀρσ.) = Μέδιμνος (ὡς ἰσαζόμενος μὲ τὴν ἀπομάκτραν).
Ψηκτὴρ (ὁ) ℨ
Ψήκτρα [ψήχω], ας (ἡ). ἐργαλεῖον μὲ ὁπ. τρίβουν ἢ ξύνουν, βούρτσα, (ἰδιαιτ.) τὸ ξυστρὶ (Τουρκ. κασαΐ) τοῦ ἀλόγου.
Ψήκτρια (ἡ), = Ψήκτρα.
Ψῆλαι, ἀόρ. ά. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ψάλλω.
Ψηλαφάω (καὶ Ἰων. -έω) -ῶ, Μ. ήσω, [ψῆλαι, ἀφή]. Ἐρευνῶ διὰ τῆς ἀφῆς, (κοιν.) ψάχω, πασπατεύω. » Ἐψηλαφῶμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα, « Ἀρσφ.
Ψηλάφημα (τὸ). ἔγγιγμα (πιάσιμον) ψηλαφῶντος, πασπάτευμα.
Ψηλάφησις, εως (ἡ). τὸ ψηλαφᾶν, ψάξιμον (μὲ τὴν ἄκραν τῶν δακτύλων), πασπάτευμα.
Ψηλαφητός, ή, όν. Τὸν ὁπ. δύναταί τις νὰ ψηλαφήσῃ, ἐπιδεκτικὸς ψηλαφήσεως, χειροπιαστός.
Ψηλαφία καὶ Ἰων. Ψηλαφίη (ἡ), = Ψηλάφησις, ἔγγιγμα ἢ τρίψιμον ἐλαφρὸν μὲ τὸ χέρι.
Ψηλαφίζω, Μ. ίσω, σπν. ἀντὶ Ψηλαφάω.
Ψηλαφίνδα, ἐπίρ. (ὡς ὄνομα), εἶδ. παιδιᾶς (ἕνας τῆς συντροφιᾶς, ψηλαφῶν μὲ δεμένα 'μμάτια, πρέπει νὰ γνωρίσῃ ἄλλον, ὁ ὁπ. τὸν διαδέχεται), (παρβλ. Μυΐνδα).
Ψηλαφόων, Π. (κατ' ἐπένθ. τοῦ ο) ἀντὶ Ψηλαφῶν.
Ψηλαφώδης, εος (ὁ, ἡ). (ἀσθενὴς) ὁ ὁπ. ἀναισθητῶν ἀπὸ θέρμην, κινεῖ ἔνθεν κἀκεῖθεν τὰς χεῖράς του ὡς νὰ ψηλαφᾷ, (παρβλ. Καρφολογέω).

†Ψήληξ [ψιλός], ηκος (ὁ). πετεινὸς χωρὶς λειρὶ (λόφον).
Ψὴν [ψάω], ψηνὸς (ὁ), εἶδ. ἐντόμου (σκνίπας) τὸ ὁπ. ὠοτοκοῦν ἐντὸς τῶν ἐρινῶν εὐκολύνει διὰ τοῦ ἐρινασμοῦ τὴν ὡρίμασιν τῶν σύκων, (ἴδε καὶ
Ψηνίζω [ψὴν], Μ. ίσω, = Ἐρινάζω, ἐπιταχύνω ἢ εὐκολύνω διὰ τοῦ ἐρινασμοῦ τὴν ὡρίμασιν τῶν σύκων καί (καταχρ.) τῶν φοινίκων τινάζων τὴν σπερματώδη κόνιν τοῦ ἀρσ. εἰς τὰ ἄνθη τοῦ θηλ. (ἴδε Ἡρ. Α', 193). 2) (μτνμ. ἐπὶ αἰσχρ. ἐνν.) = Βινέω. » Οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ ψηνίζεται, « Κωμ. 3) (εἰς τὸν Ἀρσφ. Ἱππ. 533) μιμοῦμαι τὴν κωμῳδίαν τοῦ ποιητοῦ Μάγνητος ἐπιγραφομένην Ψῆνες.
Ψηνός, ή, όν, Π. = Ψεδνός.
Ψῆξις, εως (ἡ), τὸ ψήχειν, ξύσιμον ἢ τρίψιμον μὲ τὴν ψήκτραν, ξύστρισμα (ἵππου), τιμάρευμα.
Ψήρ, ψηρός (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ψάρ.
†Ψηροπυρίτης, ου (ὁ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ξηροπυρίτης, [ἐκ τοῦ
†Ψηρός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ Ψαρός = Ξηρός.
Ψῆσσα (ττα), ης (ἡ), εἶδ. ἰχθ., (κοιν.) ψησσί, (ἴδε Σέλαχος). 2) (μτνμ.) εὐήθης ℨ ἀηδὴς γελωτοποιὸς ἢ παράσιτος.
Ψηστός, ή, όν, ῥηματ. τοῦ Ψάω, τριμμένος, ξυσμένος, σφουγγισμένος. ||. (οὐσ. ἀρσ.) = Ἄβαξ (5).
Ψῆττα, ης (ἡ), Ἀττ. ἀντὶ Ψῆσσα.
Ψηττάδιον ἢ (πιθανώτ.) Ψηττάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψῆττα, ψησσάκι.
Ψηττοειδής, έος (ὁ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ψήττας (τοῦ ψησσιοῦ) ἢ ὅμοιος μὲ ψῆτταν.
†Ψῆφαξ, ακος (ἡ). εὔχρ. τὸ Δ. Ψάφαξ.
Ψηφάω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. ἀντὶ Ψηφίζω.
Ψηφηφορέω-ῶ, Ψηφηφορία, Ψηφηφόρος. μτγν. ἀντὶ Ψηφοφορέω κτλ.
Ψηφιδοφόρος (ὁ, ἡ), = Ψηφοφόρος.
Ψηφιδώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης ψηφίδων (λιθαρίων).
Ψηφίζω, Μ. ήσω. Λογαριάζω μὲ ψηφῖδας (κοιν. μὲ τὰ κουκκιά), (ἐν γέν.) = Λογίζομαι. » Ψηφίζει τὴν δαπάνην, « Γρφ. » Ψηφίζων πόσον δώσει, « Ἐπγρ. 2) (σπν.) ἀντὶ τοῦ ||. (συνήθ. μσ.) δίδω ψῆφον, ψηφοφορῶ· ἐγκρίνω (ἀποφασίζω) τι διὰ ψηφοφορίας· (ἁπλ.) γνωμοδοτῶ. » Δίκην ἐψήφισαν, « Σοφ., ἐδίκασαν. » Πᾶσαν τὴν ἐξουσίαν ψηφιζομένοι σοι διδόντες, « Ἡρωδ. (συνήθ. δὲ μσ.) » Εἰς ὕβριαν ψηφίζεσθαι, « Ξεν., (ἴδε Ὑβρία). » Ψηφιζομένων ὁ τελευταῖος, « Ἀρσφ. (καὶ αἰτ.) » Ψηφισαμένων ταῦτα τῶν δικαστῶν, « Δμ. (καὶ δοτ. περιπ.) » Εἰ γὰρ εἴησαν δύο τινὲς ἐναντίοι νόμοι, καί τινες ἀντίδικοι ἀγωνίζοιντο, ἀξιοίη δ' ἑκάτερος νικᾶν, μὴ τὸν αὐτὸν δεικνύων νόμον, οὔτ' ἀμφοτέροις ἔνι δήπου ψηφίσασθαι, οὔτε θατέρῳ ψηφιζομένους εὐορκεῖν, « αὐτ. (καὶ συναμφ.) » Ψηφίζεσθαί τινι πολιτείαν, « Πλ. (ἡ ἀπαρ.) » Λεωνίδης δὲ αὐτοῦ μένειν ἐψηφίζετο, « Ἡρ. » Ἐψηφίσαντο αὐτοὺς εἶναι πολεμίους, « Ἀππ. » Κἀγὼ τούτου γνώματος κοινωνὸς ὤν, ψηφίζομαί τι δρᾶν, « Αἰσχλ. (καὶ ἀναλ.) » Ψηφίζεσθαι ὥστε κτλ., « Ξεν.

Ψήφινος, η, ον. Ὁ ἐκ ψήφων (ψηφίδων) κατεσκευασμένος, (παρβλ.) Ψηφωτός.
Ψηφίον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψῆφος, πετρίτσα, λιθαράκι. 2) (Βυζ.) μέρος ὅπου συνέρχονται πρὸς ψηφηφορίαν, βουλευτήριον.
Ψηφίς, ιδος (ἡ), = Ψῆφος, χαλίκι, λιθαράκι· πέτρα δακτυλιδιοῦ, πετράδι. » Ἱστορικὴ —, « Λξ., ἡ χρησιμεύουσα εἰς ψηφοθέτημα (mosaïque).
Ψήφισμα (τὸ). τὸ ψηφισθὲν (ἀποφασισθὲν κυρ. διὰ ψηφοφορίας), δόγμα (βουλῆς ἢ δήμου), (Γαλλ.) décret· (ἐνίοτε) σχέδιον ψηφίσματος, (Γαλλ.) motion, (ὅθ.) » Ψήφισμα γράφειν, « Ῥτρ., προτείνειν (καθ. ὑποβάλλειν εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ δήμου) σχέδιον ψηφίσματος.
Ψηφισματοπώλης, ου (ὁ), Κωμ. ὁ πωλῶν ψηφίσματα.
Ψηφισματώδης, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐν εἴδει (εἰς ὕφος) ψηφίσματος.
Ψηφιστής, οῦ (ὁ). ὁ ψηφίζων, λογιστής, λογαριαστής.
Ψηφιστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ψηφίζειν (λογαριάζειν), λογιστικός.
Ψηφόβολον (τὸ), [ψῆφος, βάλλω], = Κηθίς, (Γαλλ.) cornet.
Ψηφοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (τὸ εἶδος) μὲ ψῆφον (μὲ πετραδάκι τοῦ 'γιαλοῦ).
Ψηφοθετέω-ῶ, Μ. ήσω. Κατασκευάζω ψηφωτὸν (mosaïque) ὡς ψηφοθέτης. (ὅθ.
Ψηφοθέτημα (τὸ). ψηφωτὸν κατασκεύασμα, (Γαλλ.) mosaïque.
Ψηφοθέτης [ψῆφος, τίθημι], ου (ὁ). ὁ συνθέτων (συναρμόζων) ψήφους πρὸς κατασκευὴν ψηφοθετήματος, τεχνουργὸς ψηφωτῶν (μωσαϊκῶν).
Ψηφοκλέπτης, ου (ὁ), = Ψηφοπαίκτης.
Ψηφολογεῖον (τὸ). σανίδι ὅπου μετροῦν (λογαριάζουν μὲ τὰς ψήφους) ἢ παίζουν δάμαν (σατράντζι κτλ.), (Γαλλ.) échiquier.
Ψευδολογέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψηφοθετέω ἢ 2) = Ψηφοπαικτέω.
Ψηφολόγημα (τὸ). ἔργον ψηφολόγου, = Ψηφοθέτημα.
Ψηφολογητός, ή, όν. Κατεσκευασμένος ὑπὸ ψηφολόγου, ψηφωτός.
Ψηφολογία (ἡ). κατασκευὴ ψηφωτοῦ (ψηφολογήματος), ἐργασία ψηφολόγου.
Ψηφολογικός, ή, όν. Ψηφολόγου ἴδιος, ἀγυρτικός.
Ψηφολόγος (ὁ), [ψῆφος, λέγω], = Ψηφοπαίκτης, ἢ 2) = Ψηφοθέτης.
Ψηφοπαικτέω-ῶ, Μ. ήσω. Παίζω (Κάμνω διάφορα παιγνίδια πρὸς διασκέδασιν τῶν θεατῶν μὲ τὰς ψήφους· (μτνμ. μὲ αἰτ. ἐλλ.) δολιεύομαι περί τι. » Τὸ δίκαιον —, « Ἀσ., [ἐκ τοῦ
Ψηφοπαίκτης, ου (ὁ). ὁ παίζων μὲ τὰς (ἁρπάζων ἐπιτηδείως τὰς ὁπ. φαίνεται ὅτι τοποθετεῖ πουθενά) ψήφους, (Τουρκ.) χοκκαμπάζης· (ἐν γέν.) ἀγύρτης.
Ψηφοπαιξία (ἡ), τὸ ἔργον τοῦ ψηφοπαίκτου, ἡ διὰ τῶν ψήφων θαυματοποιΐα, (Τουρκ.) χοκκαμπαζλῆκι.
Ψηφοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κατασκευάζων ψή-

φους (κυβευτικὰς ἢ ψηφοθετικάς). 2) (μτνμ.) ὁ δολιευόμενος περὶ τὰς ψήφους (τῆς ψηφοφορίας), (καθὼς λέγουν τώρα, Φθειάνει τὰ χαρτιά).
Ψῆφος (ἡ), [ψάω, ψιά]. πετρίτσα, πετραδάκι (κυρ. τοῦ 'γιαλοῦ, [ἐπμ.] τριμμένον, στρογγυλόν, ὑαλιστερόν), χαλίκι. » Οὕτω δέ τι ἀσθενέα, ὥστε καὶ εἰ ψήφῳ μόνῃ βαλέεις, διατετρανέεις, « Ἡρ. 2) πέτρα πολύτ., πετράδι. » Ψήφοις ποικίλος, « Λξ., = Ψηφωτὸς ἢ Διάλιθος. 3) (ὡς ἐκ τῶν διαφόρ. χρήσ.) πέτρα τῆς δάμας (τοῦ σαδραντζιοῦ κτλ.), (ἄλλ.) Πεσσός· πετρίτσα μὲ τὴν ὁπ. ἐλογάριαζαν (καθὼς τώρα μὲ τὰ κουκκιὰ) ἢ ἔρρηχναν λαχνὸν (ἐμάντευαν, ἴδε Θριαί) ἢ (συχνότ. καὶ συνήθ.) ἐψηφοφοροῦσαν. » Λογίζεσθαι ψήφοις, « Ἡρ. ἢ » Ἐν ψήφῳ λέγειν, « Αἰσχλ., = Ψηφίζειν, λογαριάζειν. » Λόγισαι μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρός, » Ἀρσφ. » Οἱ περὶ τὰς ψήφους, « Ἀθ., οἱ ἀργυραμοιβοὶ ἢ τραπεζῖται. » Διακυβεύων πρὸς αὐτόν, καὶ τὰς μὲν ὑπὲρ ἐκείνου τιθείς, τὰς δ' ὑπὲρ αὐτοῦ ψήφους, « Πλ. » Ἡ διὰ τῶν ψήφων μαντική, « Ἀπλλδ. » Ψῆφος λευκὴ (μέλαινα, πλήρης, σώζουσα κτλ.), « Λξ. » Τὴν δὲ ψῆφον οὐκ ἐς καδίσκους, ἀλλὰ φανερὰν εἰς τὰς τραπέζας τὰς ἐν τῷ πρόσθεν αὐτῶν κειμένας ἔδει τίθεσθαι, « Δσ., (ὅθ. 4) (συνκδχ.) γνώμη ψηφοφοροῦντος, (Ἰταλ.) voto· (ἐν γέν.) κρίσις, ἀπόφασις· (κατ' ἔκτ.) ἀπόδειξις. » Ψῆφον διδόναι (τίθεσθαι, αἴρειν, φέρειν, διαφέρειν, ἐπάγειν κτλ.), « Λξ., = Ψηφοφορεῖν, ψηφίζεσθαι. » Ἐς τεῦχος οὐ διχορρόπως ψήφους ἔθεντο, « Αἰσχλ., ἐψηφοφόρησαν (ἀπεφάσισαν) ὁμοφώνως. » Ὡς δὲ διενέμοντο τὰς ψήφους ἐπὶ τῷ βωμῷ, .. πᾶς τις αὐτέων ἑωυτῷ ἐτίθετο τὴν ψῆφον, « Ἡρ. » Δίκης βραβεῖς Πάγοισιν ἐν Ἀρείοισι ψῆφον διοίσουσιν, « Εὐρ. » Ὅτε γὰρ ψῆφος ἐδίδοτο, ἀποψηφίσασθαι ἔφη, « Ξεν. (καὶ δοτ.) » Οὔπω ψῆφος αὐτῷ ἐπῆκτο περὶ φυγῆς, « αὐτ., δὲν εἶχε καθυποβληθῆν' εἰς ψηφοφορίαν τὸ περὶ τῆς ἐξορίας του. (ℨ μτνμ.) » Ψῆφος φλεγυρὰ βροτῶν, « Κράτ., ἡ κοινὴ φήμη (γνώμη). » Ψᾶφον ἑαυτᾶς διδοῖ, « Πίνδ., πεῖραν, ἀπόδειξιν. (ὅθ.) » Λιθίνη ψῆφος, « Πίνδ., στήλη ἐπὶ τῆς ὁπ. εἶν' ἐπιγεγραμμένον ψήφισμα. 5) (ἐνίοτε) τόπος ψηφοφορίας, δικαστήριον. » Ἐν ταῖς Ἀθήναις ἔστιν ὁσία ψῆφος, ἣν Ἄρει ποτὲ Ζεὺς εἵσατο, « Εὐρ.
Ψηφοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (Τρέφομαι μὲ) ψήφους, (δηλ.) πωλῶ (ὡς δικαστὴς ἢ ἐκλογεὺς) τὴν ψῆφόν μου, δωροδοκοῦμαι, (ἴδε Κυαμοτρώξ).
Ψηφοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Δίδω) ψῆφον, γνωμοδοτῶ διὰ ψήφου, (Γαλλ.) voter· (μὲ αἰτ.) ἐκλέγω τινὰ διὰ τῆς ψήφου μου.
Ψηφοφορία (ἡ). τὸ ψηφοφορεῖν, ἡ διὰ ψήφων γνωμοδότησις, [ἐκ τοῦ
Ψηφοφόρος (ὁ, ἡ), ὁ ψηφοφορῶν (δίδων ἢ ἔχων τὸ δικαίωμα τοῦ δίδειν ψῆφον).
Ψηφόω, Μ. ώσω. Ψήφοις ποικίλλω, ψηφοθετῶ, στολίζω μὲ πετράδια. » Ὡς (Διοκλητιανός) πρῶτος στέφανον ἐκ λίθου τιμίας συγκείμενον τῇ κεφαλῇ περιθείς, ἐσθῆτά τε καὶ τοὺς πόδας ψηφώσας, « Ι. Λυδὸς περὶ Πολιτικῶν Ἀρχῶν 4.
Ψήφωσις [†ψηφόω], εως (ἡ), = Ψηφολογία.
Ψηφωτός, ή, όν. Συνθεμένος ἀπὸ ψήφους (πετραδάκια λεπτότατα), λιθοκόλλητος. ||. (οὐσ.) Ψηφωτὸν (ἐνν. ἔργον), τὸ (Γαλλ.) μωσαϊκόν· » Ψηφωτὴ (ἐνν. γῆ), « Γλσ., ἡ ἀκακατωμένη μὲ χαλίκια (ψηφῖδας).
Ψήχω [ψάω], Μ. ψήξω. Τρίβω· (ἐπὶ ἵππου) ξυστρίζω, τιμαρεύω· (συνκδχ.) χαλνῶ (ἀπὸ τὸ πολὺ τρίψιμον)· (μτφορ.) χαϊδεύω, κολακεύω.
Ψῖ (τὸ), ἄκλ. τὸ ὄνομα τοῦ στοιχείου Ψ.
Ψί, Π. ἀντὶ Σφί ἢ Σφίν.
†Ψιά (ἡ), Γλσ. [ψάω]. πετρίτσα (τοῦ 'γιαλοῦ)· ψηφίς· (ἐν γέν.) ψῆγμα· ψίχαλον· ῥανίς. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ἑψιά, παιγνίδι, παιδιά· ἀστεϊσμός· διασκέδασις.
Ψιάδδω, Δ. ἀντὶ-
Ψιάζω [ψιάς], Μ. άσω, Π. ἀντὶ Σταλάζω, στάζω. 2) = Ἑψιάομαι, παίζω, εὐθυμῶ, διασκεδάζω.
Ψιαθηδόν, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ψιάθου, φορμηδόν.
Ψιαθίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ
Ψιάθιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ψίαθος, ψαθίτσα.
Ψιαθοπλόκος ℨ
Ψιαθοποιός (ὁ, ἡ). ὁ πλέκων (φθειάνων) ψάθαις, [ἐκ τοῦ
Ψίαθος (ἡ καὶ σπν. ὁ), [ψιάζω]. πλέγμα ἀπὸ φύλλα σχοίνου, ψάθα· (ἐτυμολογ.) τυροβόλι (ὅπου στραγγίζουν τὸ τυρί)· (ἐνίοτε) εἶδος φυτοῦ (σχοίνου), (κοιν.) ψαθί.
Ψιαθώδης, εος (ὁ, ἡ). ψιάθῳ ὅμοιος, πλεκτός.
Ψίαξ, ακος (ά), Δ. ἀντὶ-
Ψιάς [ψιά], άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ψεκάς, ῥανίς.
Ψίδιον (τὸ), σπν. καὶ μτγν. ἀντὶ Σίδιον.
Ψίεθος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ψίαθος.
Ψίθιος, α, ον. (κυρ. οἶνος) Ὁ ἐκ τῆς ψιθίας λεγομένης ἀμπέλου, (παρβλ.) Πράμνειος.
†Ψίθος, εος-ους (τὸ), Σχλ. λοιδορία, κακολογία, (παρβλ.) Ψύθος.
†Ψίθυρ, υρος (ὁ), Γλσ. ἀντὶ Ψίθυρος.
Ψιθύρα (ἡ), [ψίθυρος]. εἶδος μουσ. ὀργάνου (σείστρου ἢ κροτάλου), (ἄλλ.) Ἄσκαρος.
Ψιθυρίζω [ψίθυρος], Μ. ίσω. Σουσουρίζω· (μὲ δοτ.) λαλῶ εἰς τὸ αὐτί τινος, κρυφομιλῶ· μουρμουρίζω.
Ψιθύρισμα (τὸ). ἦχος (φωνὴ) ψιθυρίζοντος, σουσούρισμα· κρυφομίλημα.
Ψιθυρισμός (ὁ), τὸ ψιθυρίζειν.
Ψιθυριστής, οῦ (ὁ). ὁ ψιθυρίζων (κρυφομιλῶν [καὶ συνκδχ.] καταλαλῶν, διαβάλλων), ψίθυρος.
Ψίθυρος (ὁ), [ὀνμτπ.]. ψιθυρισμός, σουσούρισμα. ||. (ἐπιθετ.) ψιθυριστής, ἀνακατωτούρης, διάβολος. » Ψίθυρον ἄνδρα ἔκβαλε σῆς οἰκίας, « Γνμ.
Ψιλαγία (ἡ). ἀρχηγία ψιλῶν (ἐλαφρῶς ὡπλισμένων) στρατιωτῶν, [ἐκ τοῦ
Ψιλαγός (ὁ). ἀρχηγὸς ψιλῶν (ἐλαφρῶς ὡπλισμένων, εὐζώνων) στρατιωτῶν.
Ψίλαξ, ακος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ψιλός, ἄτριχος.
†Ψίλᾶς, α ἢ ᾶ (ὁ), Δ. Λακων. ἀντὶ Ψίλαξ.
†Ψιλεύς, έως (ὁ), Γλσ. ὁ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ (ἀπὸ μτνμ. τῶν ψιλῶν στρατιωτῶν).
Ψιλή, θηλ. τοῦ Ψιλός.
Ψιλῆται (οἱ), οἱ (ἄλλ.) Ψιλοὶ καὶ Γυμνῆται στρατιῶται.
Ψιλίζω, Μ. ίσω, = Ψιλόω, (ἰδιαιτ. παρὰ γρμτ.) γράφω ἢ προφέρω μὲ ψιλὴν (προσῳδίαν).
Ψιλικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς ψιλοὺς (στρατιώτας). » Τὸ ψιλικόν, « περιληπτ. ἀντὶ Οἱ ψιλοί.
†Ψίλινος, η, ον, Λακων. ἀντὶ Πτέρινος, [ἐκ τοῦ
(Ψίλις), Λακων. ἀντὶ Πτέρις.
Ψιλισμός (ὁ), τὸ οὐσ. τοῦ Ψιλίζω, ψίλωσις (κυρ. συλλαβῆς).
Ψιλογραφέω-ῶ, Μ. ήσω. Γράφω μὲ ψιλὴν (προσῳδίαν) ἢ μὲ βραχὺ ἢ ἁπλοῦν φωνῆεν ἢ (ἐνίοτε) μὲ ψιλὸν σύμφωνον.
Ψιλόδαπις, ιδος (ἡ), = Ψιλοτάπης.
Ψιλόδορος (ὁ, ἡ), [ψιλός, δορά]. ὁ ἔχων λεῖον (ἄτριχον) δέρμα.
Ψιλοκιθαριστής, οῦ (ὁ). κιθαριστὴς ὁ ὁπ. δὲν συνοδεύει συγχρόνως καὶ μὲ τὴν φωνήν του τὴν κιθάραν καθὼς ὁ κιθαρῳδός.
Ψιλοκιθαριστική (ἡ). ἡ τέχνη τοῦ ψιλοκιθαριστοῦ, ἡ ἁπλῆ (χωρὶς συμφωνίας) κιθαριστική.
Ψιλοκορρέω-ῶ, Μ. ήσω, Ἀττ. ἀντὶ Ψιλοκορσέω, εἶμαι-
Ψιλοκόρρης, ου (ὁ), Ἀττ. ἀντὶ Ψιλοκόρσης.
Ψιλοκορσέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι-
Ψιλοκόρσης [ψιλός, κόρση], ου (ὁ). ὁ ἔχων ἄτριχον κεφαλήν, φαλακρός.
Ψιλόκουρος (ὁ, ἡ), Π. [ψιλός, κουρά]. ξουρισμένος εἰς τρόπον ὥστε φαίνεται φαλακρός.
Ψιλόκρανος (ὁ, ἡ). ψιλὸς (ἄτριχος) τὸ κρανίον, φαλακρός.
Ψιλομετρία (ἡ). ἡ ψιλὴ (χωρὶς ᾠδῆς, μὴ λυρικὴ) ποίησις.
Ψίλον (τὸ), Δ. Λακων. ἀντὶ Πτίλον.
Ψιλός [ψίω], ή, όν. Λεῖος, ἄτριχος· (μτνμ.) γυμνός· ἄδενδρος· ἄοπλος· (ἐπὶ ἵππου) ἀσέλωτος· (ἐν γέν.) στερημένος, χωρίς· (Γρμτ.) τὸ ἐναντ. τοῦ Δασύς. » Δέρμα ἐλάφοιο ψιλόν, « Ὀδ. Ν. » Ψιλὴ (μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ) ἐσθής, « Λξ., χωρὶς φλόκκια, ῥάζον. » Ἡ δὲ ἶβις ψιλή ἐστι τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν δειρὴν πᾶσαν, « Ἡρ. (καὶ μτνμ.) » Ψιλὴ ἄρωσις (γεωργία), « Ὀμ., Θκρ., ἡ μὴ δενδρόφυτος, (ἄλλ.) » Τὰ ψιλὰ (ἐνν. χωρία), « Ξεν. » Πεδίον ψιλόν, « Ἡρ. (ℨ πληρές. μὲ γεν.) » Ψιλὴ δένδρων, « αὐτ. » Ψιλὸς ἱππέων, « Ξεν., χωρὶς ἱππικόν. » Τὴν δὲ (ναῦν) ψιλὴν φέρει κῦμα, « Ὀδ. Μ., χωρὶς 'ξάρτια (πανιὰ κωπιὰ κτλ.), (κοιν) ξυλάρμενον. » Ἐάν τε ἐπὶ ψιλοῦ (ἐνν. τοῦ ἵππου), ἐάν τε ἐπὶ τοῦ ἐφιππείου καθίζηται, « Ξεν. » Ψιλὴν ἔχων τὴν κεφαλήν, εἰς τὴν

μάχην καθίστατο,« αὐτ., ἀσκεπῆ, χωρὶς περικεφαλαίαν. » Ψιλὸν νέκυν, « Σοφ., ἄταφον. » Ψιλὴ μάχαιρα, « Ξεν., γυμνὴ, χωρὶς θηκάρι. (συνήθ. δὲ) » Ψιλὸς (ἐνν. ὅπλων), « Λξ., ἄοπλος ἢ ἐλαφρὰ ὡπλισμένος. » Ὁπλίζει τὸν δῆμον πρότερον ψιλὸν ὄντα, « Θκ. » Ψιλοὶ ἀκοντισταί,« Ξεν., οἱ ἐλαφρῶς ἁρματωμένοι. (καὶ ἁπλ.) » Ψιλοί,« Τακτ., οἱ (ἄλλ.) Γυμνῆτες. (καὶ καταχρ.) » Ψιλὴ σκευή, « Θκ., ἡ τῶν ψιλῶν (ςρατ.). » Αἱ ψιλαὶ ἐργασίαι, « Ἀρςτ., αἱ τῶν ψιλῶν (ςρατ.). » Ψιλὴ ποίησις, « αὐτ., ἡ χωρὶς ᾠδῆς. » Ψιλὸς λόγος,« Πλάτ., ὁ πεζὸς, μὴ ἔμμετρος ἢ· μὴ ἐφαρμοζόμενος εἰς πραγματικὴν ὑπόθεσιν. » Ψιλὸν ὄμμα, « Σοφ., τὸ μόνον ἐναπολειφθέν. » Ψιλὸν ὄνομα, « Λξ., τὸ χωρὶς πράγματος. » Ψιλὰ σύμφωνα, « Γρμτ., τὰ χωρὶς δασύτητος, (ὅθ.) » Ψιλὴ (ἐνν. προσῳδία), « αὐτ., ἡ χαρακτηρίζουσα τὰ ψιλὰ φωνήεντα.

Ψιλοτάπης, ητος (ὁ). ταπὶ (χαλί, κελίμι) χωρὶς χνοῦδι (χωρὶς φλόκκια).

;Ψιλόταπις, ιδος (ἡ), = (ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ψιλόδαπις.

Ψιλότης (ἡ), τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ψιλοῦ, ἔλλειψις τριχῶν (δένδρων κτλ.), λειότης, γυμνότης, φαλακρότης,(Γρμτ.) τὸ ἐναντ. τῆς δασύτητος, λεπτότης φθόγγου.

Ψιλοτοπαρχία (ἡ). τοπαρχία ψιλῆς (ἀδένδρου, ἀγεωργήτου) χώρας εἰς τὴν Αἴγυπτον· ἡ ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι, (κοιν.) πάσης ξεροκαμπίας.

Ψιλόω-ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τινὰ χωρὶς τρίχας (φαλακρον), μαδῶ, (μτνμ.) γυμνόνω ἀπὸ, ἀφαιρῶ πᾶν τὸ περί τι ἢ τινα. » Ψιλώσαντες αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν, « Ἡρ. » Ψιλώσαντες τῶν ἀκανθῶν τὰς κινάρας, « Ἀθ. (καὶ μτνμ.) » Ψιλώσαντες τὰ πλεῖστα τῆς δυνάμιος, « Ἡρ. » Ἔπεμπεν ἐπὶ τοὺς Μήδους, ὡς ψιλώσων αὐτὸν, « Ξεν. (καὶ πθ.) » Κρέα ἐψιλωμένα τῶν ὀστέων, « Ἡρ. » Χελιδόνες ἐψιλωμέναι, « Ἀρςτ., μαδημέναι. » Ἀρχόμενος ψιλοῦσθαι, « Λξ., νὰ πίπτουν τὰ μαλλιά του. 2) (Γρμτ.) = Ψιλογραφέω.

Ψίλωθρον (τό). χρίσμα ἢ ἄλλο ὁποιονδήποτε κατασκεύασμα συντελοῦν πρὸς ψίλωσιν (μάδημα τῶν τριχῶν), (καθὼς εἰς τὴν Τουρκ. τὸ) βοτάνι τοῦ λουτροῦ. 2) (ἰδιαιτ.) εἶδ. φυτοῦ (βρυωνίας) τοῦ ὁπ. οἱ σπόροι ἔχουν ταύτην τὴν ἰδιότητα, χούμελι (;).

Ψίλωμα (τό). μέρος τοῦ σώματος ἐψιλωμένον τῶν τριχῶν (μαδημένον) ἢ κόκκαλον τοῦ ὁπ. ἀφῃρέθη τὸ κρέας.

Ψιλῶς, ἐπίρ. Ἁπλῶς· χωρὶς ἐπικοσμημάτων· (γρμτ.) χωρὶς δασύτητος, μὲ ψιλὸν φθόγγον (φωνὴν ἢ σύμφωνον), μὲ ψιλὴν (προσῳδίαν).

Ψίλωσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ψιλόω, μάδημα τῶν τριχῶν, (μτνμ.) γύμνωσις ἀπό· (Γρμτ.) γραφὴ ἢ προφορὰ λέξεως μὲ ψιλὸν φθόγγον ἢ πνεῦμα.

Ψιλωτής, οῦ (ὁ). ὁ ψιλῶν (γυμνόνων, ἀφοπλίζων κτλ.)· (γρμτ.) ὁ γράφων ἢ προφέρων ψιλῶς τὰ στοιχεῖα ἢ τὰς λέξεις.

Ψιλωτικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ψίλωσιν (μάδημα τῶν τριχῶν), (Γαλλ.) dépilatoire. 2) (Γρμτ.) ὁ συνειθίζων νὰ προφέρῃ ψιλῶς (χωρὶς δασύτητος) τὰς λέξεις. » Οἱ Αἰολεῖς καὶ Ἴωνες ψιλωτικοί, « Λξ.

Ψιμίθιον καὶ Ψιμμίθιον (τό), = Ψιμύθιον.

Ψιμμιθόω-ῶ, Μ. ώσω. Ψιμυθιόω.

Ψιμμύθιον (τό) καὶ

Ψίμμυθος (ὁ), = Ψιμύθιον.

Ψιμυθίζω, Μ. ίσω, = Ψιμυθόω.

Ψιμύθιον (τό), εἶδος χημ. κατασκευῆς, (κοιν.) στουμπέτσι ἢ σουλιμᾶς, (καὶ εἰς τὰς Ἀθ.) ψιμύθρι, (ὅθ. 2) ἄσπρον φυκιασίδι, ἀσπράδι· [ἡ λέξις φαίνεται παρεφθαρμένη ἀπὸ τὸ Ἑβρ. σεμμαμούθ, τὸ κοιν. σαμμιαμῦθι, τοῦ ὁπ. ἡ κόπρος ἐχρησίμευε καὶ χρησιμεύει ἀκόμην εἰς μερικὰ μέρη πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν].

Ψιμυθιοφανής, έος (ὁ, ἡ). ὅμοιος μὲ (φαινόμενος ὡς ἂν) ψιμύθιον.

Ψιμυθόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ ψιμύθιον (ἀσπράδι), φυκιασιδόνω.

Ψιμυθισμός (ὁ), τὸ ψιθυμίζεσθαι, φυκιασίδωμα.

Ψίμυθος (ὁ), = Ψιμύθιον.

Ψιμυθόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ψιμυθιόω.

Ψινάς, άδος (ἡ). (κυρ. ἄμπελος) ἡ ὁπ. δὲν κρατεῖ (χύνει) τὰ φύλλα καὶ τὸ ἄνθος της, (παρβλ.) Ῥυάς, [ἐκ τοῦ

Ψίνομαι [ψίω], Μ. ψινοῦμαι. (κυρ. ἐπὶ φύλλων καὶ καρπῶν) Πίπτω πρὶν τοῦ καιροῦ, χύνομαι.

Ψὶξ [ψίω], ψιχὸς (ἡ). θρύμμα (κυρ. ἄρτου), ψίχαλον.

†Ψίσις, εως (ἡ), Γλσ. τὸ οὐσ. τοῦ Ψίω, τρίψιμον· (συκδχ.) φθορὰ, χάλασμα.

Ψίττα, ἐπιφών. ποιμεν. = Σίττα, (κοιν.) πστ. ‖. (ὡς ἐπίρ.) » Ψίτταν κατατείνας, « Λχ. (Λξφν.), ἀντὶ Κατὰ τάχος, ὡς νὰ μὲ κυνηγοῦν.

Ψιττάζω, Μ. άσω. Φωνάζω πσστ (ψίττα), διώχνω ὡς οἱ ποιμένες τὰ πρόβατα.

Ψιττάκη (ἡ), = Ψιττακός.

Ψιττάκιον (τό), = Πιστάκιον.

Ψιττακός (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ, παπαγάλλος

Ψιχάρπαξ, αγος (ὁ). ὁ ἁρπάζων τὰς ψίχας (τὰ ψίχαλα), (ὄνομα ποντικοῦ εἰς τὴν Βτρχμχ.).

†Ψίχη (ἡ), Γλσ. = Ψίξ, (ὅθ. τὸ κοιν.) ψίχα.

†Ψιχίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Ψιχίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ψίξ, ψιχουλάκι.

Ψιχιώδης, εος (ὁ, ἡ). ὅμοιος (ἰσομεγεθής) μὲ ψιχίον.

Ψιχολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Συλλέγω ψίχας· μαζόνω ψίχαλα.

;Ψιχώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ψιχιώδης.

Ψίω [συγγ. τῷ Ξύω], Μ. ψίσω, Π. σπν. ἀντὶ Ψάω, τρίβω, λιανίζω, κομματιάζω. » Γνάθῳ —,« Λυκ., μασῶ· τρώγω.

Ψό, ἐπιφών. (ἐκφρ. ἀποστροφήν), (ὡς τὸ Γαλλ.) fi !

Ψόα (ἡ), [ψύα]. (κυρ. εἰς τὸ πλθ.) τὰ περὶ τοὺς νεφροὺς κρέατα, (κοιν.) ἀπάκια· (ἐν γέν.) οἱ νεφροί,

Ψογερός, ά, όν. Ψόγου ἄξιος. 2) ψέκτης, λοίδορος, φιλοκατήγορος. » Ἀρχίλοχος —, « Πίνδ.

;Ψόγιος, α, ον, κατὰ διόρθ. ἀντὶ Ψέγιος [ἐκ τοῦ

Ψόγος (ὁ), [ψέγω]. μομφὴ, κατηγορία· δυσφημία, κακολογία.

†Ψόθιος, α ἢ ος, ον, Γλσ. ἀντὶ Ψολόεις, [ἐκ τοῦ

Ψόθος (ὁ), Π. ἀντὶ Ψόλος, καπνός· σποδός, ἀσβόλη. 2) (κατὰ διάλεκτ.) ἀντὶ Ψόφος, βοὴ, θόρυβος.

Ψοία (ἡ), = Ψύα, ψόα.

Ψοίτης, ου (ὁ). ὁ περὶ τὰς ψόας (τοὺς νεφρούς). » Μυελὸς —, « Ἀνατ., ὁ τῶν παρὰ τὰς ψύας σπονδύλων.

Ψολόεις, εσσα, εν, Π. [ψόλος]. πλήρης καπνοῦ (ἀσβόλης), αἰθαλόεις. » Κεραυνός —, « Ὅμ., ὁ ὁπ. ̓μαυρίζει τὸ μέρος ὅπου κτυπήσῃ.

Ψολοκομπία (ἡ), Κωμ. κομποῤῥημοσύνη, μεγαλαυχία, (Γαλλ.) fanfaronnade, [κόμπος καὶ

Ψόλος (ὁ), Π. [συγγ. τοῦ Σποδός], ἀσβόλη, αἰθάλη.

Ψόρος (ὁ), εἶδος ἰχθ. ὁ ὁπ. ὁμοιάζει τὸ μελανοῦρι.

Ψοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω ψόφον (κρότον), κτυπῶ. » Τὴν θύραν —,« Πλ. 2) (χωρὶς πτ.) ἐκβάλλω ἄναρθρόν τινα ἦχον. » Τῶν σελαχωδῶν ὅσα τρίζειν δοκεῖ, ταῦτα φωνεῖν μὲν οὐκ ὀρθῶς ἔχει φάναι, ψοφεῖν δὲ, « Ἀρςτ.

Ψόφημα (τό), = Ψόφος, κτύπος.

Ψόφησις, εως (ἡ), τὸ ψοφεῖν, κτύπημα, βρόντημα.

Ψοφητικός, ή, όν. Ὁ συνειθίζων ἢ καμωμένος εἰς τρόπον ὥςε νὰ κάμνῃ κρότον, ψόφον, ἠχητικός.

Ψοφοδεεια (ἡ), τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ψοφοδεής [ψόφος, δέος], έος (ὁ, ἡ). ὁ φοβούμενος (ξυππαζόμενος εἰς) τὸν παραμικρὸν κροτον, εἰς τὸ ἄκρον δειλός.

Ψοφοδεῶς, ἐπίρ. Ὡς ψοφοδεής, μὲ ἄκρον φόβον.

Ψοφοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων εἶδός τι ψόφου (ἤχου), (Γρμτ.) ἡμίφωνος.

Ψοφοειδῶς, ἐπίρ. Ἐν εἴδει ψόφου, μὲ κάποιον κρότον.

Ψοφομήδης, (εος ὁ, ἡ), Π. [ψ. μήδομαι]. ὁ μηχανώμενος (ἀγαπῶν τὸν) θόρυβον, (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).

Ψοφοποιός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων κρότον (θόρυβον), [ποιῶ ϗ

Ψόφος (ὁ), [ὀνμτπ.]. κρότος (κυρ. σώματος σπάνοντος ἢ πίπτοντος), (ἐν γέν.) κτύπος, θόρυβος· (Γρμτ.) ἦχος ἄσημος· (μτφορ.) λέξεις μονον μεγάλαι χωρὶς πράγματα. » Συμβιοῦν Πτολεμαίῳ καὶ σατράπαις καὶ τοιούτοις ψόφοις,« Ἀλκ.

Ψοφώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης ψοφου (κρότου), ἠχητικὸς, θορυβώδης. » Οἱ διθυραμβοποιοὶ ψοφώδεις, « Ἀρςτ.

Ψύα (ἡ), [ψάω], = Ψόα. » Ὀσφύος αἱ ἐκ πλαγίων σάρκες ἐπανεστηκυῖαι, ψύαι,« Ἀθ.

Ψυγεῖον (τό), = Ψυχεῖον, μέρος ἢ ἀγγεῖον ὅπου βάλλεταί τι ἵνα κρυώσῃ (νὰ μείνῃ δροσερόν).

Ψυγεύς, έως (ὁ), = Ψυκτήρ.

Ψυγῆναι, πθ. ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ψύχω.

Ψῦγμα (τό). πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ἢ γίνεται πρὸς ψύξιν (κρύωμα), ἰατρικὸν δροσιστικόν· ἀνάσασμα· ἀνεμιςῆρι· (μτφορ.) ψυχρὸν φέρσιμον πρός τινα, (κοιν.) κρύωμα τῆς καρδίας.

Ψυγμός (ὁ), = Ψύξις, κρύωμα, ςέγνωμα εἰς τὸν ἀέρα· ῥῖγος (παροξυσμοῦ).

Ψυδνός, ή, όν, Π. ἀντὶ Ψυδρός.

Ψυδράκιον (τό), ὑποκορ. τοῦ

Ψύδραξ, ακος (ὁ). σπυράκι ἄσπρον (τὸ ὁπ. ἐνόμιζον ὅτι ἐβγαίνει εἰς τὴν μύτην ϗ γλῶσσαν τῶν ψευδομένων), [ἐκ τοῦ

Ψυδρός, ά, όν, Π. ἀντὶ Ψευδής.

Ψύη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ψύα.

Ψυθής, έος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ψευδής.

;Ψίθυος, α, ον, = Ψίθιος.

Ψύθος [ψάω], εος-ους (τό), Π. ἀντὶ Ψεῦδος. 2) (ἐνίοτε ἐπιθετ.) ἀντὶ Ψευδές. » Ἦτοι θεῖόν ἐστι μὴ ψύθος, Αἰσχλ.

Ψυία (ἡ), = Ψόα.

Ψυκτήρ (ὁ), [ψύχω]. ἀγγεῖον ὅπου βάλλεται ἵνα κρυώσῃ ἢ διατηρεῖται κρύον τὸ κρασὶ ἢ τὸ νερὸν (καὶ ἐνίοτε) τὸ γάλα, (κοιν.) κροντῆρι, κρυολόγος. 2) (εἰς τὸ πλθ.) τόποι σύσκιοι, (ἄλλ.) Ψυκτήρια.

Ψυκτηρία (ἡ), = Ψυκτήρ.

Ψυκτηρίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ψυκτήρ.

Ψυκτήριος, α, ον, = Ψυκτικός, δροσερός, δροσιστικός. ‖. (οὐσ.) Ψυκτήριον (τό), = Ψυκτήρ. 2) (εἰς τὸ πλθ.) Ψυκτήρια,« οἱ δροσεροὶ καὶ σύνδενδροι τόποι, θερινὰ καταφύγια (ἐνηβητήρια).

Ψυκτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ψύχειν, δροσιστικός.

Ψυκτός, ή, όν. Ἐπιδεκτικὸς ψύξεως.

Ψύλλα [ψύω], ης (ἡ), τὸ γνωστ. αἱμοβόρον ἔντομον, ὁ ψύλλος. 2) εἶδ. ἐντόμου λαχανοφθόρου. 3) εἶδ. μικρᾶς ἀράχνης.

†Ψύλλαξ, ακος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ψύλλα.

Ψύλλειον (τό), Π. ἀντὶ Ψύλλιον.

†Ψυλλίζω, Μ. ίσω, Γλσ. Πιάνω ψύλλους.

Ψύλλιον (τό), εἶδ. φυτοῦ (πεντανεύρου), ψυλλοβότανον.

Ψυλλόβρωτος (ὁ, ἡ), [ψύλλα, βιβρώσκω]. φαγωμένος ἀπὸ τὰς (λαχανοφάγους) ψύλλας.

Ψύλλος (ὁ), μτγν. ἀντὶ Ψύλλα. 2) εἶδ. θαλασσ. ζωϋφίου (καρίδας;).

Ψυλλοτοξότης, ου (ὁ), Κωμ. τοξότης ἔφιππος ἐπὶ ψύλλου.

Ψυλλώδης, εος (ὁ, ἡ). πλήρης ψύλλων.

†Ψύλλων, ἐσφαλμ. ἀντὶ Τίλλων.

Ψύξις, εως (ἡ), τὸ ψύχειν ἢ ψύχεσθαι, κρύωμα· δρόσισμα· ̓ξανάσασμα· ςέγνωμα (εἰς τὸν ἀέρα).

Ψύρος (ὁ), = Ψόρος.

Ψύττα, = Ψίττα.

Ψυχαγωγέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Ὀδηγῶ) τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθανόντων εἰς τὸν ᾅδην. 2) ἀνακαλῶ διὰ γοητειῶν ψυχὴν νεκροῦ τινος ἀπὸ τὸν ᾅδην (πρὸς ἐξιλέωσιν ἢ ἐξέτασιν). 3) (συχν.) ἑλκύω τὴν ψυχήν τινος πρὸς ἐμαυτὸν, θέλγω, παρηγορῶ, εὐφραίνω, διασκεδάζω· (ἐπὶ κακοῦ) ξεπλανῶ. 4) (ἐνίοτε) ψυχομαχῶ. 5) (νλγ.) κλέπτω καὶ πωλῶ ἀνθρώπους (σκλάβους), εἶμαι ψυχέμπορος (ἀνθρωποκάπηλος).

Ψυχαγώγημα (τό). τὸ γινόμενον ἢ χρησιμεῦον πρὸς ψυχαγωγίαν (διασκέδασίν) τινος, (Ἰταλ.) divertimento· (ἐνίοτε) θέλγητρον.

Ψυχαγωγία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ψυχαγωγέω, ἡ εἰς τὸν ᾅδην ὁδηγία ἢ ἡ ἐκεῖθεν ἀνάκλησις ψυχῆς νεκροῦ, τὸ ἔργον τοῦ ψυχαγωγοῦ (Ἑρμοῦ ἢ γόητος). 2) (συχνοτ.) τέρψις ἢ ἀπάτη τῆς ψυχῆς, παρηγορία, διασκέδασις.

Ψυχαγωγικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων πρὸς ψυχαγωγίαν, ψυχαγωγοῦ ἴδιος, θελκτικός, ἑλκυστικός, διασκεδαστικός.

Ψυχαγώγιον (τό). μέρος ὅπου οἱ ψυχαγωγοὶ (οἱ μάντεις) ἀνακαλοῦσι τὰς ψυχάς, ψυχομαντεῖον. 2) τόπος πρὸς διασκέδασιν (ψυχαγωγίαν). 3) (εἰς τὸν Θφρ.) τρύπα διὰ τῆς ὁπ. εἰσέρχεται ἀὴρ (εἰς μεταλλεῖον κτλ.), (Γαλλ.) soupirail.

Ψυχαγωγός (ὁ, ἡ). ὁ θέλγων (ἑλκύων ἢ ἀπατῶν) τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἑλκυστικός, καταπειστικός. » Πειθὼ —, « Λξ. 2) (ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ) = Ψυχοπομπός. 3) (ὡς οὐσ.) γόης ἀνακαλῶν (τερατευόμενος ὅτι ἀνακαλεῖ) τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων ἐκ τοῦ ᾅδου, (Εὐρ. Ἀλκ. 1140). 4) (εἰς τοὺς Ἀλεξανδρ.) = Ψυχέμπορος, ἀνδραποδιστής, ἀνθρωποκάπηλος.

Ψυχάζω, Μ. άσω. Ἀναπαύομαι εἰς τὴν σκιὰν (εἰς τὸ ψῦχος), (κοιν.) ̓παίρνω τὸν ἀέρα μου, δροσίζομαι.

Ψυχαῖος, α, ον. Ὁ τῆς ψυχῆς ἢ τῶν ψυχῶν (τῶν τεθνεώτων).

Ψυχαπάτης, ου (ὁ). ὁ ἀπατῶν (θέλγων, εὐφραίνων) τὴν ψυχὴν, ἀπατηλὸς ἢ διασκεδαστικός. » Ὄνειρος —,« Ἐπγρ.

Ψυχάριον (τό), ὑποκορ. (ἐξευτελ.) τοῦ Ψυχή.

†Ψυχάρπαξ, αγος (ὁ), (νλγ.). ὁ ἁρπάζων τὰς ψυχάς.

Ψυχαστής, οῦ (ὁ), ὁ ψυχάζων (̓παίρνων τὸν ἀέρα του, ̓ξανασαίνων εἰς δροσερὸν μέρος).

Ψυχάω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψύχω.

Ψυχεινός [ψῦχος], ή, όν. Δροσερός. » Τὰ ὑλώδη, τοῦ μὲν χειμῶνος ἀλεεινὰ, τοῦ δὲ θέρους ψυχεινὰ, « Ξεν.

Ψυχεῖον (τό), = Ψυγεῖον, (ἴδε Ἀθ. Γ'. 96, 123).

Ψυχεμπορικός, ή, όν. Ψυχεμπόρου ἴδιος. » Ψυχεμπορικὴ (ἐνν. τέχνη), « Πλάτ., τὸ ἐμπόριον τῶν σκλάβων (καὶ ἐκκλησ. τῶν ψυχῶν).

Ψυχέμπορος (ὁ). ὁ ἐμπορευόμενος ψυχὰς (ἀνθρώπους, σκλάβους), ἀνδραποδοκάπηλος.

Ψυχή (ἡ), [ψύχω]. πνοὴ, ἀναπνοή. » Οὐκ ἐᾷ ἡμᾶς οὐδὲ ψυχῆς λαχεῖν,« Λξ., μήτε ἀνασασμὸν νὰ ̓πάρωμεν, (ὅθ. 2) (συνκδχ.) ζωή. » Οὐκ ἀπὸ τρόπου τὴν ψυχὴν ὀνομάσθαι παρὰ τὴν ψῦξιν, « Πλ. » Ὅτι ἔσωσε βασιλέως τὴν ψυχήν, « Ἡρ. » Αἱ μέγισται δαπάναι τοῖς τυράννοις καὶ ἀναγκαιόταται εἰς τὰς τῆς ψυχῆς φυλακάς εἰσι, « Ξεν. » Τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, « Ὅμ., ἐλειποψύχησεν ἢ· ἐξεψύχησε. (καὶ παραλλ.) » Τὸν δὲ λίπε ψυχή τε καὶ αἰών, « αὐτ., » Λαυκανίην, ἵνα ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος, « αὐτ. » Ὅς βούληται ποινὴν τῆς Αἰσώπου ψυχῆς ἀνελέσθαι, « Ἡρ. » Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων, « Γρφ. » Ψυχὰς παρθέμενοι,« Ὅμ., ῥιψοκινδυνεύσαντες τὴν ζωήν των, (παρβλ. Κεφαλή). » Τὸν περὶ ψυχῆς (ἐνν. δρόμον) τρέχειν, « Παροιμ., κινδυνεύειν περὶ τῶν ὅλων (περὶ ζωῆς καὶ θανάτου). (καὶ ἐπὶ ζ.) » Κάπροι, ἀπουράμενοι ψυχάς,« Ἡσ. » Ὁποία τις ἐςὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρέων, « Λκ. » Πάντα τὰ ψυχῆς ἀμοιροῦντα, « Πλ., τὰ ἄψυχα. 3) (ὡς ἀφῃρημ. ὂν) ψυχή. » Πρῶτοι Αἰγύπτιοί εἰσι οἱ εἰπόντες, ὡς ἀνθρώπου ψυχὴ ἀθάνατος ἐςι· τοῦ σώματος δὲ καταφθίνοντος, ἐς ἄλλον ζῶον αἰεὶ γινόμενον ἐσδύεται,« Ἡρ. » Οὔτοι ἔγωγε τοῦτο πώποτε ἐπείσθην, ὡς ἡ ψυχὴ, ἕως μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῇ· ὅταν δὲ τούτου ἀπαλλαγῇ, τέθνηκε, « Ξεν. » Ψυχὴ δ' Ἀϊδόσδε βεβήκει, « Ὅμ. » Πολλὰς ψυχὰς ἡρώων Ἀϊδι προΐαψεν,« αὐτ. » Ψυχαὶ, εἴδωλα καμόντων, « αὐτ. » Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπος, ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;« Γρφ. 4) (ὡς πηγὴ καὶ καθέδρα τῶν ψυχικῶν παθῶν) καρδία· φρόνημα· διάθεσις· θέλησις· ἐπιθυμία· (ἐνίοτε) πνεῦμα, (Γαλλ.) génie. » Εὔρωστος τὴν ψυχὴν, « Ξεν. » Διεπειρᾶτο αὐτοῦ τῆς ψυχῆς, « Ἡρ. » Ἦν γὰρ δὴ, ὡς διέδεξε, ψυχὴν οὐκ ἄκρος, « αὐτ. ὄχι πολλὰ εὔψυχος (εὔτολμος). » Τίνα οἴεσθε ψυχὴν αὐτὴν ἕξειν, ὅταν ἴδῃ με κτλ.; « Δμ., τί καρδίαν θὰ κάμῃ; πῶς θὰ γένῃ ἡ καρδιά της; » Ἐξεπλάγη τὴν ψυχὴν, « Ἡρωδ. » Διῃρημένοι τὰς ψυχὰς, αὐτ. » Μιᾷ ψυχῇ, « αὐτ., ὁμοθυμαδόν. » Ἐκ ψυχῆς. » Ἐξ ὅλης ψυχῆς,« Γρφ., ὁλοψύχως. » Ὠδαῖς καὶ θαλίαις ϗ χοροῖς τὴν ψυχὴν συγκαταμιγνύναι, « Ξεν., ἀπολαμβάνειν ἐξ ὅλης ψυχῆς (μὲ πολλὴν προσπάθειαν). » Ἡ ψυχή μου ἐπεθύμει, « αὐτ. » Τῷ δὲ ἡ ψυχὴ σῖτον μὲν οὐ προσίετο, διψεῖν δ' ἐδόκει, « αὐτ. » Δοῦναί τι τῇ ψυχῇ,« Θκρ., ἀπολαῦσαι ἢ δαπανῆσαι πρὸς εὐχαρίςησιν τῆς ψυχῆς (τῶν ὀρέξεων αὐτῆς). » Ἡ τοῦ Λυσίου ψυχή, « Δ. Ἀλ., τὸ πνεῦμα τὸ χαρακτηριζόμενον (ἐμφαινόμενον) εἰς τοὺς λόγους του. (καὶ ἐπὶ ζ.) » Θηρίων τὰς ψυχὰς ἡμεροῦν,« Ἰσκρ. 5) (συνκδχ.) ἄτομον, ἄνθρωπος, ὑποκείμενον· (ὅθεν Π.) ἀντὶ Ἐγώ. » Τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς,« Σοφ. » Φίλη ψυχή! « εἰς τὰς προσφων., ἀντὶ Φίλε! » Ὦ ἀγαθὴ καὶ πιςὴ ψυχή! Ξεν. » Ψυχαὶ ὡσεὶ τρισχίλιαι, Γρφ. » Πᾶσα ψυχή, « αὐτ. 6) πεταλοῦδα (σύμβολον τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς). » Γίνονται δὲ αἱ καλούμεναι ψυχαὶ ἐκ τῶν καμπῶν, « Ἀρςτ. 7) (μτνμ.) = Ἐντεριώνη, (κοιν.) ψύχα, (παρβλ.) Καρδία. » Ἡ ψυχὴ τῆς κολοκυνθίδος, « Ἱππιατρ.

Ψυχήϊος, α ἢ ος, ον, ἀντὶ Ἔμψυχος.

Ψυχίδιον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ψυχή.

†Ψυχίζομαι, Μ. ίσομαι, Γλσ. κρυόνω, δροσίζομαι.

Ψυχικός, ή, όν. Ὁ τῆς ψυχῆς, νοερός. 2) (σπν.) καρδιακός, εὔτολμος. 3) (μτγν.) ζωώδης, ὑλικός. » Σπείρεται σῶ-

μα ψυχικόν, ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν, « Γρφ. 4) ὁ γινόμενος ὑπὲρ (πρὸς σωτηρίαν) τῆς ψυχῆς. » Κτήσιος ἐξ ὁσίης ψυχικὰ δῶρα διδούς, « Ἐπγρ., (ὅθ. κοιν.) ψυχικὰ (αἱ ἐλεημοσύναι).

Ψυχινός, ἡ, όν, = Ψυχεινός.

;Ψυχιουλκός (ὁ, ἡ), = Ψυχουλκός.

Ψυχμός (ὁ). Π. ἀντὶ Ψυγμός.

Ψυχοβλαβής, έος (ὁ, ἡ). ὁ βλάπτων τὴν ψυχήν.

Ψυχοβόρος (ὁ, ἡ). Π. = Θυμοβόρος.

Ψυχογονία (ἡ). ἡ γένεσις (καταγωγή) τῶν ψυχῶν ἢ τῆς ψυχῆς.

Ψυχογονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ψυχογονίαν.

Ψυχοδαΐκτης, [ψ. δαΐζω] ου (ὁ). ὁ σπαράττων ἢ ταράττων τὴν ψυχήν, (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).

†Ψυχοδιάβατος (ὁ, ἡ). ὁ διαπερνῶν (εἰσχωρῶν εἰς) τὴν ψυχήν.

Ψυχοδοτήρ (ὁ), Π. ὁ διδῶν ψυχὴν (ζωήν).

†Ψυχοδόχος (καὶ), ου (ὁ, ἡ). ὁ διχόμενος τὰς ψυχὰς (χρησιμεύων πρὸς κατοικίαν τῶν ψυχῶν).

Ψυχοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ψυχῆς. » Τὸ ψυχοειδές, « τὸ νεκρὸν μέρος τοῦ ἀνθρώπου.

Ψυχόθεν, ἐπίρ. Π ἐκ ψυχῆς, ἐκ καρδίας.

Ψυχοκτόνος (ὁ, ἡ). ὁ κτείνων (φονεύων) ἠθικῶς τὴν ψυχήν.

Ψυχόλεθρος (ὁ, ἡ). Π ὁ ἀφανίζων τὴν ψυχὴν (προξενῶν τὸν ὄλεθρον τῆς ψυχῆς).

Ψυχολετήρ (ὁ) καὶ Ψυχολέτειρα (ἡ). Π. ἀντὶ Ψυχόλεθρος.

Ψυχολιπής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ψ. λείπω]. ἐξεψυχησμένος, νεκρός, ἢ λειποθυμισμένος.

Ψυχομαντεῖον (τὸ). μέρος ὅπου ἀνακαλοῦνται διὰ γοητειῶν αἱ ψυχαὶ τῶν νεκρῶν ἀπὸ τὸν ᾅδην καὶ ἐξετάζονται περὶ τῶν μελλόντων. [ἐκ τοῦ

Ψυχόμαντις, εως (ὁ, ἡ). μάντις ἀνακαλῶν ἀπὸ τὸν ᾅδην καὶ ἐξετάζων τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν.

Ψυχομαχέω-ῶ, Μ. ήσω. Μάχομαι περὶ τῆς ψυχῆς (περὶ τῶν ὅλων), πολεμῶ ὡς ἀπηλπισμένος. 2) παλαίω μὲ τὸν θάνατον, ἀποθνήσκω μὲ ἀγωνίαν, ἀνθαθανατέω.

Ψυχομαχία (ἡ). τὸ ψυχομαχεῖν, ἡ περὶ τῆς ψυχῆς (ἐπμ. πεισματώδης, ἀπηλπισμένη) μάχη.

;Ψυχομιγής, έος (ὁ, ἡ), = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ψυχομιγής.

Ψυχοπλανής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ πλανῶν (ἀπατῶν) τὴν ψυχήν.

Ψυχοπομπεῖον (τὸ). μέρος (χάσμα, σπήλαιον) διὰ τοῦ ὁπ. καταβαίνουν εἰς ἢ ἀνακαλοῦνται ἀπὸ τὸν ᾅδην αἱ ψυχαὶ τῶν τεθνεώτων. [ἐκ τοῦ

Ψυχοπομπός (ὁ, ἡ). ὁ παραπέμπων (ὁδηγῶν ἢ μεταφέρων) τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν εἰς τὸν ᾅδην. (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τοῦ Χάρωνος).

Ψυχοραγέω-ῶ, Π. ἀντὶ

Ψυχοῤῥαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥήγνυται (Χωρίζεται μὲ βίαν, Ἀποσπᾶται) ἡ ψυχὴ ἀπὸ τοῦ σώματός μου, εἶμαι εἰς ἀγωνίαν θανάτου, (κοιν.) ψυχομαχῶ, [ἐκ τοῦ

Ψυχοῤῥαγής [ψ. ῥήγνυμι], έος (ὁ, ἡ). ὁ εὑρισκόμενος εἰς ἀγωνίαν (παλαίων μὲ τὸν θάνατον, ψυχομαχῶν).

Ψυχοῤῥαγία (ἡ), τὸ ψυχοῤῥαγεῖν, ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου, (κοιν.) ψυχομαχητόν.

Ψυχοροφέω καὶ Ψυχοῤῥοφέω-ῶ, Μ. ήσω. Ῥοφῶ τὸ αἷμα (πληγῆς) ἢ Ἀφαιρῶ τὴν ζωήν (κοιν. Πίνω τὸ αἷμα) τινος. 2) Κωμ. ἀντὶ Ψυχροποτέω.

Ψυχοῤῥόφος ἢ Ψυχορόφος (ὁ, ἡ). ὁ ῥοφῶν τὴν ψυχὴν (τὸ αἷμα ἢ τὴν ζωήν) τινος. 2) Κωμ. ἀντὶ Ψυχροπότης.

Ψῦχος [ψύχω], εος-ους (τὸ). ψύχρα, κρύον· δροσιά. » Καὶ τὸ ψῦχος ἐπέτεινε, πνεύματος γενομένου, « Πλ. » Ψύχεος ἱμείρων, « Ὅμ., ἐπιθυμῶν νὰ δροσισθῇ (νὰ 'πάρῃ ἀέρα). » Ὡς δὲ θέρος ἦν, τὰς γυναῖκας προαπεπέμψατο τῆς νυκτός, ὡς ἂν ῥᾷον πορεύοιντο κατὰ τὸ ψῦχος, « Ξεν. » Ἐν τῷ ψύχει καθεύδειν, « Πλατ. (καὶ τλ.) » Ψύχη τε χειμῶνος ἢ θάλπη θέρους ἔθιζεν καρτερεῖν, « Ξεν.

Ψυχοσόος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σώζων τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωήν.

Ψυχοστασία (ἡ), [ψ. ἵστημι]. ζύγισμα ψυχῶν ἢ ζωῶν (εἰς τὴν πλάστιγγα τῆς θείας ἀποφάσεως). (οὕτως ἐπιγράφεται τραγῳδία τις τοῦ Αἰσχλ., λαβοῦσα τὴν ὑπόθεσιν ἀπὸ τοὺς στιχ. 209—212 τοῦ Χ. τῆς Ἰλ.).

Ψυχοστόλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ στέλλων (διαβιβάζων) τὰς ψυχὰς εἰς διάφορα μέρη.

†Ψυχοσώστης, ου (ὁ). Ἐκκλσ. ὁ σώζων τὰς ψυχάς, σωτὴρ τῶν ψ.

†Ψυχοσωτήριος (ὁ, ἡ). Ἐκκλσ. ὁ προξενῶν τὴν ἢ συντελῶν πρὸς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς.

Ψυχοτακής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τήκων (κατατήκων) τὴν ψυχὴν ἢ· διὰ τοῦ ὁπ. συγχωνεύονται δύο ψυχαὶ εἰς μίαν. » Χείλη —, « Ἐπγρ.

Ψυχοταμίας, ου (ὁ). ταμίας (φύλαξ, οἰκονόμος) τῆς ψυχῆς.

Ψυχοτροφέω-ῶ, Μ. ήσω. Π. τρέφω (ζωογονῶ) τὴν ψυχήν, ζωοποιῶ, ἐμψυχόνω, [ἐκ τοῦ

Ψυχοτρόφος (ὁ, ἡ). ὁ τρέφων (διατρέφων) τὴν ψυχὴν ἢ τὸ ψῦχος, ζωογόνος. » Αὖρα —, « Ὀρφ.

Ψυχότροφος (ὁ, ἡ). ὁ τρεφόμενος (αὐξάνων) εἰς τὸ ψῦχος (εἰς τοὺς δροσεροὺς τόπους). ‖. (οὐδ.) Ψυχότροφον (τό), εἶδ. φυτοῦ, (ἄλλ.) Κέστρον.

Ψυχουλκέομαι-οῦμαι, Μ. ήσομαι. Μοῦ σπαράττουν τὴν ψυχήν, Ψυχοῤῥαγῶ, (κοιν.) ἀναδίδω, [ἐκ τοῦ

Ψυχουλκός (ὁ, ἡ). ὁ ἕλκων πρὸς ἑαυτὸν ἢ σύρων κατόπιν αὐτοῦ τὰς ψυχάς, ψυχαγωγός. ‖. (οὐσ.) εἶδ. φυτοῦ.

Ψυχοφθόρος (ὁ, ἡ). ὁ φθείρων τὴν ψυχήν, θανάσιμος.

Ψυχόω-ῶ, Μ. ώσω. Ἐμψυχόνω (συνεκδ.) ἐγκαρδιόνω (ἐνίοτε) ζωογονῶ, δροσίζω (;).

Ψυχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γίνῃ ψυχρόν, καταψύχω.

Ψυχρασία (ἡ). ψύχρανσις, κρύωμα

Ψύχρασμα (τό), = Ψυχρότης, ψυχρολογία [ἐκ τοῦ

Ψυχρεύομαι, Μ. εύσομαι. Φέρομαι ἢ Ὁμιλῶ ψυχρῶς, ψυχρολογέω.

Ψυχρήλατος (ὁ, ἡ), [ψυχρός, ἐλαύνω]. ὁ σφυρηλατηθεὶς ψυχρὸς (χωρὶς νὰ πυρωθῇ προτοῦ) ἢ βουτηχθεὶς θερμὸς εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, (ἄλλ.) Ψυχροβαφής. » Ξίφος —, « Λξ.

Ψυχρία (ἡ). ψυχρότης, ψύχρα.

Ψυχρίζω, Μ. ίσω. Κάμνω (Ἀφίνω) τι νὰ κρυώσῃ, (ὅθ.

Ψυχριστός, ἡ, όν. (κυρ. οἶνος) Τὸν ὁπ. ἐκρύωσαν (ἀφῆκαν νὰ κρυώσῃ), (Λτν.) recentatum.

Ψυχροβαφής, έος (ὁ, ἡ). ὁ βαφεὶς (βουτηχθεὶς) θερμὸς εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, ψυχρήλατος. » Σίδηρος —, « Λξ.

Ψυχροδόχος (ὁ, ἡ). » Οἶκος —, « Λκ., τὸ δωμάτιον τοῦ λουτροῦ ὅπου ῥέει ψυχρὸν ὕδωρ καὶ 'παίρουν τὸν ἀέρα των (ἀναψύχονται) οἱ λουόμενοι, (Τουρκ.) τὸ σογουκλούκι.

Ψυχροκοίλιος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ψυχρὸν κοιλίαν (ψυχρὸν στόμαχον).

Ψυχρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω ἢ Γράφω ψυχρῶς (ὡς ψυχρολόγος)· ἀστεΐζομαι χωρὶς χάριν.

Ψυχρολογία (ἡ). τὸ ψυχρολογεῖν, ὕφος λόγου ψυχρὸν (χωρὶς χάριν), ἀστεϊσμὸς ἀηδής (κοιν. ἄνοστος καὶ ἀνάλατος).

Ψυχρολόγος (ὁ, ἡ). ὁ λέγων ἢ γράφων ψυχρῶς (χωρὶς χάριν), σκώπτων ἀηδῶς, (κοιν.) λέγων λόγια ἀνάλατα.

Ψυχρολουσία (ἡ). τὸ ψυχρολουτεῖν, χρῆσις ψυχροῦ λουτροῦ, λοῦσιμον μὲ ψυχρὸν ὕδωρ.

Ψυχρολουτέω-ῶ, Μ. ήσω. Μεταχειρίζομαι ψυχρὰ λουτρά, λούομαι μὲ ψυχρὸν ὕδωρ. [ἐκ τοῦ

Ψυχρολούτης, ου (ὁ). ὁ λουόμενος (συνειθίζων νὰ λούεται) μὲ ψυχρὸν ὕδωρ.

Ψυχρολουτρέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψυχρολουτέω.

Ψυχρομιγής, έος (ὁ, ἡ). σμιγμένος (ἀνακατωμένος) μὲ ψυχρὸν (ὕδωρ).

Ψυχροποιητικός, ἡ, όν ἢ

Ψυχροποιός (ὁ, ἡ). ὁ κάμνων (προξενῶν) ψύχραν ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο, ψυκτικός.

Ψυχροποσία (ἡ). τὸ ψυχροποτεῖν, χρῆσις ψυχρῶν ποτῶν.

Ψυχροποτέω-ῶ, Μ. ήσω. Πίνω (Συνειθίζω νὰ πίνω, Ἀγαπῶ) ψυχρὰ ποτά, εἶμαι

Ψυχροπότης, ου (ὁ). ὁ πίνων (συνειθίζων ἢ ἀγαπῶν νὰ πίνῃ) ψυχρὰ ποτά.

Ψυχροῤῥητορεύω-ῶ, Μ. ήσω, = Ψυχρολογέω.

Ψυχρός [ψύχω], ἁ, όν. Κρύος, δροσερός. » Ψυχρὸν ὕδωρ, « Θκρ. » Ψυχρὸς ἀήρ, « Πλ. » Χιόνες ψυχρότεραι, « Λξ. » Ψυχρὸς χαλκός, « Ὅμ. » Ψυχραὶ τράπεζαι, Πλ., μὲ κρύα (τὰ ὁπ. τρώγονται καὶ κρύα) φαγητὰ (καὶ ἄλλ.) » Ποτήριον ψυχροῦ (ἐνν. ὕδατος). « Γρφ. 2) (συνεκδ.) ὁ προξενῶν φρίκην (ῥῖγος), φρικτός, ἀποτρόπαιος. » Ὄφις (= Ἀγριον)—, « Θκρ. 3) (μτνμ.) χωρὶς ζέσιν ἢ χάριν, ἀδρανής, ἀπρόθυμος (ἐπὶ πραγμ.) ἀσήμαντος, (Γαλλ.) frivole (κυρ. ἐπὶ σκωμμάτων) ἀηδής, (κοιν.) ἀνάλα-

τος· (ἐπὶ πρσ.) Ψυχρολόγος. (ἐν γέν.) ἄθλιος· ἄτοπος. » Ψυχρὰ ἐπικουρία, « Ἡρ. » Ψυχρῇ νίκῃ, « αὐτ., τιποτένια. » Ψυχρὸς λόγος, « Δημ. Φαλ., = Ψυχρολογία. » Ψυχρὰ λέγω, « Ξεν., = Ψυχρολογῶ. » Πλήρης ψυχροῦ, « Λογγ., ψυχρότητος, ψυχρολογίας. » Τούτου σε μάλιστα ζηλῶ ἐν τῇ βασιλείᾳ, ὅτι δύνασαι ψυχρὸς ὢν γέλωτα παρέχειν, « Ξεν. » Ψυχρὸς βίος, « Ἀρσφ., ἄθλιος, ἄνοστος, μονότονος. » Θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχων, « Σοφ., ἐνθουσιαζόμενος διὰ πράγματα ἀσήμαντα. (παρβλ.) Παρένθυρσος.

†Ψυχροσταγής, έος (ὁ, ἡ). ὅπου στάζει ψυχρὸν ὕδωρ.

Ψυχρότης (ἡ). ἡ ἰδιότης τοῦ ψυχροῦ, ἔλλειψις θερμότητος (καὶ μτνμ. χάριτος, ζωηρότητος κτλ.), ἀηδία, ἀτοπία κτλ.

Ψυχροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φοβούμενος τὸ ψυχρὸν (ὕδωρ).

Ψυχροφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κουβαλῶν) ψυχρὸν ὕδωρ. ‖. (οὐσ.) Ψυχροφόρον τό, μαστάρι ψυχροῦ ὕδατος (εἰς τὸ λουτρόν).

Ψυχρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ψυχρίζω.

Ψυχρῶς, ἐπίρ. Κρύα. (μτνμ.) χωρὶς χάριν, μὲ ψυχρότητα. » Σκώψαντι ψυχρῶς, « Θεφ.

Ψύχω, Μ. ψύξω (πθ. πρκ. Ἔψυγμαι, ἀόρ. β'. πθ. Ἐψύγην). (κυρ.) Φυσῶ. » Ἦκα μάλα ψύξασα, « Ἰλ. Γ) ἀερίζω (συνεκδ.) στεγνόνω (συγνότ.) ψυχραίνω, κρυόνω ἢ δροσίζω, (εὐχρηστ. εἰς τὰ σύνθ.).

Ψύχωσις, εως (ἡ). τὸ οὐσ. τοῦ Ψυχόω, ἡ διὰ τῆς ψυχῆς ζωοποίησις, ἐμψύχωσις. ‖. (εἰς τοὺς Πυθαγορ.) ἀντὶ Ψυχή.

Ψυχωφέλεια (ἡ). ὠφέλεια τῆς ψυχῆς, (ὡς ἰδιότης τοῦ

Ψυχωφελής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ὠφελῶν (ὠφέλιμος διὰ) τὴν ψυχήν, ψυχοσωτήριος.

Ψῶ, ἐπιφών. = Ψῖ.

Ψῶ, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Ψάω.

Ψῶα ἢ Ψῶα (ἡ), Π. [ψῶ]. βρῶμα, δυσωδία.

Ψῶζα, ης (ἡ), Π. [ψώα]. κένωσις τῆς κοιλίας. 2) = Λιμόψωρος.

Ψωθία (ἡ), εἶδος λεπτοῦ νομίσματος, = Τριώβολον.

Ψώθιον (τό). θρύμμα ἄρτου, ψίχαλον· (παρβλ.) Ψαθύριον.

†Ψώκτης [ψώχω], ου (ὁ). ἐργάτης εὐτελής, πετρᾶς, λιθοξόος.

Ψωκτός, ἡ, όν, ῥηματ. τοῦ Ψώχω, ξεστός, = Ψαιστός.

Ψωλή (ἡ). τὸ ἀνδρικὸν μόριον ἐντεταμένον, [ἐκ τοῦ

Ψωλός [ψάω, ψῶ], ἡ, όν. Ὁ γεγυμνωμένην ἔχων τὴν βάλανον τοῦ αἰδοίου, περιτετμημένος ἢ· ὀργῶν πρὸς συνουσίαν, καυλωμένος.

Ψώλων, ωνος (ὁ), = Γόσθων.

†Ψῶμηξ [ψωμός], ηκος (ὁ), Γλσ. εἶδ. σιτοφάγου σκώληκος.

Ψωμιξ, ιγγος (ἡ). πεινοῦσα. 2) = Στρῶμα.

Ψωμίζω, Μ. ίσω. Ταγίζω τινὰ (βάλλων τὰς βούκας (τοὺς ψωμοὺς) εἰς τὸ στόμα του) καθὼς ταγίζουν τὰ μικρὰ παιδία ἢ πουλιά. (ἐν γέν.) τρέφω, σιτίζω. » Ἐψώμισεν ἡμᾶς ἄρτον, « Γρφ.

Ψωμίον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ψωμός, βουκίτσα.

Ψώμισμα (τό), [ψωμίζω], = Ψωμός.

Ψωμοκολακεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι (Φέρομαι ὡς)-

Ψωμοκόλαξ, ακος (ὁ). ὁ κολακεύων χάριν ψωμοῦ, παράσιτος.

Ψωμοκόλαφος (ὁ), Π. ὁ ἀνεχόμενος καὶ κολάφους (μπάτσους) χάριν τοῦ ψωμοῦ, αἰσχρὸς παράσιτος, ψωμοκόλαξ.

Ψωμόλεθρος (ὁ), Κωμ. ὄλεθρος (ἀφανιστὴς) τῶν ψωμῶν, παράσιτος, λαίμαργος.

†Ψωμοποιός, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σωμοποιός.

Ψωμοπωλεῖον (τὸ), = Ἀρτοπωλεῖον, ψωμάδικον.

Ψωμός (ὁ), [ψάω]. κομμάτι ψωμιοῦ ἢ φαγιοῦ ὅσον χωρεῖ εἰς τὸ στόμα, χαψιά, βούκα.

Ψώρα (ἡ), [ψάω, ψῶ]. τὸ κνησμῶδες πάθος (ἐξάνθημα) τοῦ δέρματος, εἶδος λειχῆνος. » Ἀγρία —, « ἢ (μεγαλειτ.) Ἀγριοψωρία. 2) νόσος τις τῶν δένδρων καὶ ἰδίως τῶν συκῶν. 3) εἶδ. ἰχθύος (πεταλούδα), (ἄλλ.) Φάλαινα.

Ψωραγριάω-ῶ, Μ. άσω, (Γρφ.), Ἔχω (Πάσχω) ἀγριοψωρίαν.

Ψωραλέος, α, ον. Ψωριάρης, ψωριασμένος.

†Ψωραλέεις, εσσα, εν, Γλσ. = Ψωραλέος

Ψωράω-ῶ, Ἀττ. ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Ψωριάω.

Ψώριασις, εως (ἡ). ψώριασμα, (ὡς οὐσ. τοῦ

Ψωριάω-ῶ, Μ. άσω. Ἔχω (Πάσχω ἀπὸ) ψώραν, ψωριάζω, εἶμαι ψωριασμένος.

Ψωρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν ψώραν. » Ψωρικὴ (ἐνν. δύναμις) ἢ » Ψωρικὸν (ἐνν. φάρμακον), « Δσκρ., ἰατρικὸν διὰ τὴν ψώραν, ψωραλοιφή.

Ψωροειδής, εος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ψώρας, ψώρῃ ὅμοιος (τὸ εἶδος).

Ψωρός, ἁ ἢ ὁς, όν. Ψωριῶν, ψωραλέος (συνεκδ.) τραχὺς τὴν ἐπιφάνειαν, (παρβλ. Λεπρός).

Ψωροφθαλμία (ἡ). εἶδος πάθους τῶν ὀφθαλμῶν, ψώρα (τραχύτης τῆς ἐπιφανείας μὲ φαγούραν) τῶν βλεφάρων.

Ψωρώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ψωροειδής· ψωριάρης, ψωραλέος.

†Ψῶσαι, Γλσ. ἀντὶ Ψῦξαι, ἀόρ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ψύχω.

†Ψῶχος (ὁ), Γλσ. γῆ ἀμμώδης· χῶμα τριμμένον, ἄμμος, σκόνη, [ἐκ τοῦ

Ψώχω, Μ. ψώξω. Τρίβω ψιλά, κόπτω θρύμματα (ψίχαλα), λιανίζω· (ἰδιαιτ.) τρίβω (κόπτω) λίθον λεπτόν, [ἐκ τοῦ (Ψάω), Μ. ψήσω, = Ψάω, ψώχω.

Ω

Ω ΩΑ ΩΒΑ

Ω, ω, ὦ μέγα (τό), τὸ εἰκοστὸν τέταρτον ἢ τελευταῖον γράμμα τοῦ Ἑλληνικ. ἀλφαβήτου. ‖. (συνεκδ. καὶ πρπ.) τὸ τέλος. » Ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, « Γρφ. ‖. (ἀριθμ.) ω', ὀκτακόσια (800) ἢ ὀκτακοσιοστός, ἡ, όν. καὶ ,ω, ὀκτακόσιαι χιλιάδες (800,000).

Ὦ, ἐπιφών. θαυμαστ. ἢ σχετλιαστ. (μὲ ὀνομ.) » Ὢ ξένοι! ὦ γρηοῖ! « Θκρ. (καὶ αὐτοπρσ.) » Ὢ πόλλ' ἐγὼ μοχθήσας! ὦ τοῖς πικρός! « Σοφ. » Ὢ τάλας ἐγώ! « Γρφ. (ἢ δοτ.) » Ὤ μοι! = Οἴμοι. (ἢ γεν.) » Ὢ τοῦ θαύματος! « Λξ. » καὶ ἀπολ.) » Ὤ' τίς ὁ τεχνίτης τοῦ ἀνέλκυσεν; « Ἐπγρ. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ὦ, θαυμαστ. ἢ Σχετλ.

Ὢ ὀνομ. καὶ αἰτ. δυϊκ. τοῦ Ὅς.

Ὦ ἐπίρ. Δ. ἀντὶ Ὡς.

Ὦ, ἐπιφών. Κλητ. ἢ Προσφωνητ. (μὲ κλητ. ἢ Ἀττ. ὀνομ.) » Ἄκουσον, ὦ παῖ, « Γνμ. » Ὦ οὗτος, » Ὦ λῷστε, » Ὦ λέγων εὐχερῶς ὅ,τι ἂν βουληθῇς, « Δμ. » Χαῖρε, μάκαιρ' ὦ Λητοῖ, « Ὀμ. Ὕμν.

Ὦ, ᾖς, ᾖ, ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

(Ὦ ᾖς, ᾖ), ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἵημι, (εὔχρ. κυρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.).

Ὧ, δοτ. ἑν. ἀρσ. ἢ δοτ. τοῦ Ὅς.

Ὧ, Π. ἀντὶ Ἑῷ, δοτ. τοῦ Ἑός.

Ὦα, πλθ. τοῦ Ὠόν.

Ὦα, Ἀττ. ἀντὶ-

Ὤα [οἶς], ας (ἡ). (ἐν γέν.) δέρμα προβάτου μὲ τὸ μαλλί του κηλωτή (ἰδιαιτ.) τὸ περιῤῥαπτόμενον τριγύρω καὶ περὶ τὸν τράχηλον ἐπανωφορίου, (Τουρκ.) γιακᾶς· (κοιν.) εὔγια, προφίλι· (ἐν γέν.) χεῖλος, γῦρος, περβάζι.

†Ὦα (τά), Λκων. πλ. τοῦ Ὠόν, ὠμάτια, ὑπερῷα.

†Ὠάζω [ὠά], Μ. άσω, Γλσ. ἐνωτίζομαι, ἀκούω.

Ὠάριον (τό). ὑποκορ. τοῦ Ὠόν, αὐγάκι ἢ 2) τοῦ Ὤα, οὖία.

Ὠαρίων, ωνος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὠρίων, (ὅθ.).

Ὠαριώνειος, α, ον, Π. ὁ τοῦ Ὠρίωνος.

Ὦας, ὤατος (τό), Δ. ἀντὶ Οὖας, αὐτί.

†Ὠβά, ᾶς (ἡ), Λκων. μέρος (διαίρεσις) φυλῆς, φατρία. (παρβλ. Ὠα) [κυρ. καὶ ἐτυμολογ. ὡς ἐκ τοῦ Οἶς] ἀγέλη, κοπάδι, (ὅθ.

†Ὠβάζω. Μ. άξω, Λκων. διαιρῶ τὴν φυλὴν εἰς φατρίας (ὠβάς).

†'Ωβάτας, α (ὁ), Λακων. ἀντὶ Φυλέτης, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φατρίας (ὠβᾶς).

†"Ωβεον (τὸ), Δ. (Ἀργ.) ἀντὶ 'Ωὸν.

"Ω 'γαθὲ, κατ' ἀποστρ. ἀντὶ "Ω ἀγαθέ.

'Ωγενίδαι (οἱ), Π. ἀντὶ 'Ωκεανίδαι, παῖδες τοῦ 'Ωγῆνος (τοῦ 'Ωκεανοῦ).

'Ωγένιος, α, ον, Π. ['Ωγὴν] ἀντὶ 'Ωκεάνιος, (συνκδχ.) ἀρχαῖος, (παρβλ.) 'Ωγύγιος.

'Ωγένος, γεν. τοῦ 'Ωγήν.

'Ωγὴ (ἡ), Γλσ. [οἴγω]. φράκτης, φραγή· χώρισμα· (μτνμ.) ἡ πρώτη καὶ τελευταία τάξις (σειρὰ) τῆς φάλαγγος.

'Ωγὴν, ένος ℨ

'Ωγῆνός, ου ἢ οῦ (ὁ), Π. Ἰων. ἀντὶ 'Ωκεανὸς, ὁ ἀρχαιότατος θεὸς, [ἐκ τοῦ Φοινικ. "Ωγ, κύκλος].

"Ωγμαι, πθ. πρκ. τοῦ Οἴγω, οἴγνυμι.

'Ωγμὸς (ὁ), Π. [ὤζω]. ἐπιφώνησις τοῦ (θαυμ.) "Ω ὢ!

'Ωγνύμην, ὑπερσ. τοῦ Οἴγνυμι.

'Ωγύγιος, α, ον. 'Ο τοῦ 'Ωγύγου ἀρχαιτάτου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας· (συνκδχ.) παμπάλαιος, ἀρχαιότατος, (παρβλ. 'Ωγένιος).

"Ωγυρις [ἀγείρω], εως (ἡ), Γλσ. συνάθροισις ὑδάτων, νερὰ λιμνάζοντα (στεκάμενα), βάλτος.

"Ω 'γώ, Π. (κατ' ἀποστροφ.) ἀντὶ "Ω ἐγώ.

"Ω 'γώ, Π. Δ. ἀντὶ "Ο ἐγώ.

'Ωδάριον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ 'Ωδή, τραγουδάκι.

"Ωδε [ὅς, ὅςδε], ἐπίρ. Τροπ. ἢ 'Ομοιωμ. = Οὕτω, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, παρομοίως, ἔτσι. (συνήθ. ἐπιφερομένου ἢ [ἐνίοτε] προηγουμένου τοῦ 'Ως ἢ "Οπως) » "Ωδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι, ὡς ὅδε οἶνος, « Ἰλ. Γ. » Οὔ τις κιθάραν ἐπίσαται ὧδε κροτῆσαι, ὡς 'Ελένα, « Θκρ. » Γέρων, ὡς σύπερ ὧδε, « Ἰλ. Ω. » "Ωδε κακεῖσε, « Λξ., (παρβλ. Τῇδε). (καὶ συχνότ. μὲ ἀφηγημ. ῥῆμα) » "Ωδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα, « 'Ησ. "Ωδε δέ τις εἴπεσκεν, « "Ομ. » Ἀτὰρ σοί γ' ὧδ' ἐπιτέλλω, « αὐτ. (καὶ ὡς περιττ.). » Τίπτε τόσον ὧδ' ἐβόησας, « 'Οδ. Ι. » "Ωδ' ὅπως σοὶ φίλον, ℨ τοὐμὸν ἔσται τῇδε, « Σοφ. 2) Τοπ. ἀντὶ 'Ενταῦθα, (ὅθ. κατ' ἀναγραμματ. τὸ κοιν.) ἐδῶ, » "Ηφαιστε, πρόμολ' ὧδε, « Ἰλ. Σ. » Νῦν ὧδε ξὺν νηΐ κατήλυθον, « 'Οδ. Α. » Χάλκεόν νιν ὧδ' ἀνέθηκαν, « Θκρ. » 'Ηγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε, « Γρφ. (ℨ γεν. Π.) » Γένους ὧδ' ἥκεις τοῖς δε, « Εὐρ., τοιαύτην (τοιούτου βαθμοῦ) συγγένειαν ἔχεις μετ' αὐτῶν.

'Ωδεε, Ἰων. Π. ἀντὶ

"Ωδει, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρτ. τοῦ Οἰδέω.

'Ωδεῖον (τὸ). δημόσιόν τι κτίριον ἐν Ἀθήναις προσδιωρισμένον κυρ. πρὸς ἐπίδειξιν τῶν μουσικῶν [ᾠδῶν] χρησιμεῦον δὲ ἐνίοτε καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας κοινὰς ὁμηγύρεις.

'Ωδεον, Ἰων. παρτ. τοῦ Οἰδέω.

'Ωδὴ (ἡ), κατὰ συναίρ. καὶ κρσ. ἐκ τοῦ Ἀοιδὴ, τραγούδημα· τραγοῦδι, ὕμνος, ᾆσμα· (ἐπὶ πτην.) κελάδημα· λάλημα. » 'Αλεκτρυόνων—, « Λξ.

'Ωδηκα, πρκ. τοῦ Οἰδέω.

'Ωδί, ἐπίρ. Ἀττ. ἀντὶ "Ωδε.

'Ωδικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ικῶς. 'Ο ἀνήκων εἰς ἢ ἐπιτήδειος πρὸς ᾠδὴν, μουσικὸς, μελῳδικός.

'Ωδὶν, ἴδε 'Ωδίς.

†'Ωδινάω-ῶ, Μ. ήσω. Γρφ. ἀντὶ 'Ωδίνω, (ὅθ.

†'Ωδίνημα (τὸ), = 'Ωδὶς, κοιλοπόνημα.

;'Ωδινηρὸς, ὰ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.) -ηρῶς. Κυριευμένος ἀπὸ ἢ Συνωδευμένος μὲ ὠδῖνας (πόνους γέννας).

†'Ωδίνησις, εως (ἡ), Γρφ. ἀντὶ 'Ωδίς.

;'Ωδινολύων, οντος (ἡ). τὸ ὀψάριον ἐχενηΐς διότι ἐπίστευον ὅτι παύει τοὺς πόνους [λύει τὰς ὠδῖνας] τῆς γέννας.

'Ωδίνω, Μ. ινῶ (ἀόρ. "Ωδινα). "Εχω πόνους (γέννας), κοιλοπονῶ· (ἐν γέν.) πονῶ φρικτὰ, παραδέρνω ἀπὸ τὸν πόνον, 'Οδυνῶμαι. (συνκδχ. μὲ αἰτ.) τίκτω, γεννῶ ἢ· εἶμαι ἑτοιμόγενος· (καὶ τρπ.) ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου (μελετῶ ἢ ἐπιθυμῶ, εἶμαι ἀνυπόμονος νὰ πράξω) τι, κρύπτω μέσα μου. » Γυναῖκα ὠδίνουσαν, « Ἰλ. Λ. » Κύκλωψ δὲ στενάχων τε ℨ ὠδίνων ὀδύνησιν, « 'Οδ. Ι. » 'Ωδίνειν τρομέω, « Θκρ. » Τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, « Γρφ. » 'Επὶ τῆς εὐνῆς, ᾗ ἡμᾶς ὤδινε, « Χρσ. (καὶ τρπ.) » 'Ωδίνεις, φίλε, διὰ τὸ ἐγκύμων εἶναι, « Πλάτ. » 'Ωδίνειν φθόνον (λοιδορίαν), « Συν. (καὶ προθετ.) » 'Ωδίνειν πρὸς τὴν βοήθειαν, « 'Ηλ., (παρβλ. Ἀσπαίρω). (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » 'Ωδίνω καταχέαι λόγους τινὰς, « Συν. (καὶ ἐλλ.) » "Ωστε μ' ὠδίνειν τί φῄς, « Σοφ., τρέμω νὰ μάθω. (καὶ πθ.) » Πολλὰ καὶ δεινὰ ὠδίνετο, « Γργ., [ἐκ τοῦ

'Ωδὶς [συγγ. τῷ Δύη, 'Οδύσσομαι], ῖνος (ἡ). πόνος (κυρ. τῆς γέννας), κοιλοπόνημα· (ἐν γέν.) πόνος δριμὺς, 'Οδύνη· (συνκδχ.) γέννα, τοκετός· (Π.) τὸ τεχθὲν (καὶ μτνμ.) φιλοπονηθὲν (μετὰ κόπου), κύημα (» "Ορνιθος—, « Νικ., τὸ αὐγόν. » Μελίσσης—, « αὐτ., τὸ μέλι. » Σκολιὴν ὠδῖνα ῥεέθρων, « αὐτ., τὴν ἔγχελυν)· (ἐνίοτε) μητρικὸν αἴσθημα. » 'Ωδίνων καὶ λίθος αἰσθάνεται, « 'Επγρ.

†"Ωδοδε, Π. (σπν.) ἀντὶ Ὀδωδε, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ πρκ. τοῦ "Οζω.

'Ωδοποίησα, ἀόρ. τοῦ 'Οδοποιέω.

'Ωδοποιὸς (ὁ). ποιητὴς ᾠδῶν (λυρικός).

'Ωδὸς (ὁ), κατὰ συναίρ. καὶ κρσ. ἀντὶ Ἀοιδὸς, τραγουδιστής. » Περὶ τὸν ᾠδὸν ὄρνιθα, « 'Ηλδ., ὅταν λαλῇ ὁ πετεινὸς, = Περὶ ἀλεκτρυόνων ᾠδάς. ||. τὸ ποτῆρι τὸ ὁπ. ἔπινον ᾄδοντες τὸ Σκόλιον.

'Ωδὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Οὐδὸς, κατώφλι.

'Ωδυσίη (ἡ), Π. Ἰων. [ὀδύσσομαι], ἀγανάκτησις· δυσαρέσκεια· μῖσος.

†"Ωδυσις, εως (ἡ), Γλσ. = τῷ προηγ.

'Ωδώδειν, Π. ἀντὶ 'Οδώδειν, ὑπερσ. τοῦ "Οζω.

'Ωὲ, ἐπιφών. Σχετλ. ὄχ! ἄχ!

"Ωεον (τὸ), Π. Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ 'Ωόν.

"Ωετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἴομαι ἢ Οἶμαι.

†'Ωζυρὸς, (Γλσ.) Ἀττ. κατὰ κρσ. ἀντὶ 'Οϊζυρός.

"Ωζω, Μ. ὤξω. Φωνάζω (θαυμάζων ἢ δεινοπαθῶν) ὢ ὤ!

'Ωὴ ἢ 'Ωῆ, ἐπιφών. κλητ. ἔ! ἔ ἐσύ!

"Ωη, ης (ἡ), Ἰων. ἀντὶ "Ωα.

'Ωήθην, ἀόρ. ά. τοῦ Οἴομαι ἢ Οἶμαι.

"Ωθεσκον, Π. ἀντὶ "Ωθουν, ά. ἐν. ἢ γ'. πλθ. πρσ. τοῦ παρτ. καὶ

Ωθεῦνθ', Π. Ἰων. (κατ' ἀποστρφ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ 'Ωθοῦνται, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἐνς. τοῦ

'Ωθέω-ῶ [†ὄθω], Μ. ώσω (παρτ. "Ωθουν καὶ 'Εώθουν, ἀόρ. "Ωσα καὶ "Εωσα, πρκ. "Ωθηκα καὶ πθ. "Ωσμαι καὶ "Εωσμαι, ἀόρ. πθ. "Ωσθην). Κουντῶ, ξεσκουντῶ, σπρώχνω, ἀμπώχνω. » "Αψ δ' ἐς κουλεὸν ὦσε ξίφος, « Ἰλ. Α. » Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον, « 'Οδ. Λ. » Κοντὸν λαβὼν, ὦσα παρὲξ (τὴν ναῦν), « 'Οδ. Ι. » "Ενθα νότος κῦμα ποτὶ ῥίον ὠθεῖ, « 'Οδ. Γ. » Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ὦσεν Ἀθήνη, « Ἰλ. Ο. » "Ωθεν ἑωυτὸν εἰς τὸ πῦρ, « 'Ηρ. (καὶ μτνμ.) » 'Ωθέει ἐμπεσὼν τὰ πρήγματα ἄνευ νόου, χειμάρρῳ ποταμῷ ἴκελος, « αὐτ. (καὶ μσ.) » Δεξάμενοι (τὴν ἵππον προσβάλλουσαν) ὤσαντο, « αὐτ. » 'Ωθεῖσθαι εἰς χεῖράς τινι, « Πλ., συμπλεκεσθαι. (καὶ πθ.) » 'Ωθεόμενοι πρὸς αὐτέων ἐπὶ κεφαλὴν, « 'Ηρ. » Καὶ προσπεσόντες ἐμάχοντο, ἐώθουν, ἐωθοῦντο, « Ξεν. » 'Ωσθεὶς ἀνετράπην τοῦ πεσεῖν, « Γρφ.

"Ωθησις, εως (ἡ), = "Ωθισις.

'Ωθίζω, Μ. ίσω, = "Ωθω, κουντῶ, ξεσκουντῶ, σπρώχνω. ||. (μσ. ἀλληλοπθ.) συγκρούομαι, (καὶ μτνμ.) μαλόνω, λογοφέρνω· (μὲ αἰτ. προθ.) ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω.

"Ωθισις, εως (ἡ) καὶ

'Ωθισμὸς (ὁ), τὸ ὠθίζειν ἢ ὠθίζεσθαι, σπρώξιμον, ξεσκούντημα· (ἐπὶ μαχομ.) συμπλοκὴ, (μτνμ.) σύγκρουσις, λογομαχία.

("Ωθω), ἄχρ. ἐνστ. τοῦ μέλλ. καὶ ἄλλ. χρόνων τοῦ 'Ωθέω.

'Ωΐα (ἡ), Π. (κατὰ διάλυσ.) ἀντὶ "Ωα.

'Ωΐγνυντο, Π. ἀντὶ "Ωγνυντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. παρτ. τοῦ Οἴγνυμι.

'Ωΐετο, Π. ἀντὶ "Ωετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἴομαι.

'Ωϊζυρὸς, ὰ, ὸν, Π. ἀντὶ 'Οϊζυρὸς, [ἐκ τοῦ

†'Ωϊζὺς, ύος (ἡ), Γλσ. ἀντὶ 'Οϊζύς.

'Ωΐκτειρον, Π. ἀντὶ "Ωκτειρον, παρτ. τοῦ Οἰκτείρω.

"Ωϊξα, Π. ἀντὶ "Ωξα ἢ "Εωξα, ἀόρ. ά. τοῦ Οἴγνυμι.

"Ωϊον (τὸ), Αἰολ. ἀντὶ 'Ωόν.

'Ωϊσάμην, Π. ἀντὶ 'Ωήθην, ἀόρ. ά. τοῦ Οἴομαι. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ 'Ηνεγκάμην, μσ. ἀόρ. ά. τοῦ Φέρω, Μ. οἴσω.

'Ωΐσθην, Π. ἀντὶ 'Ωήθην, ἀόρ. ά. τοῦ Οἴομαι.

'Ωΐχθην, Π. ἀντὶ "Ωχθην ἢ 'Εώχθην, πθ. ἀόρ. τοῦ Οἴγνυμι.

'Ωκ, Δ. (κατὰ κρσ.) ἀντὶ 'Ο ἐκ.

"Ωκ', Π. κατ' ἀποστρφ. ἀντὶ

"Ωκα, ἐπίρ. Π. [ὠκὺς], ταχέως, ὀγλίγωρα.

'Ωκαλέος, α, ον, Π. ἀντὶ 'Ωκὺς, ὀγλίγωρος.

'Ωκέα, πλθ. οὐδ. τοῦ 'Ωκὺς, (ὅθ. ||. Π.) ἐπίρ. ἀντὶ 'Ωκέως. 2) ἀντὶ 'Ωκὺν, αἰτ. ἀρσ. καὶ 3) ἀντὶ 'Ωκεῖα, θηλ. τοῦ 'Ωκύς.

'Ωκεάνειος, α, ον. 'Ο τοῦ ἢ ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ.

'Ωκεανιὰς, άδος καὶ

'Ωκεανηῒς, ίδος (ἡ). Π. ἀντὶ 'Ωκεανεία ἢ

'Ωκεανίνη (ἡ), Π. θυγάτηρ ἢ νύμφη τοῦ 'Ωκεανοῦ.

'Ωκεανίτης, ου (ὁ) καὶ 'Ωκεανῖτις, ιδος, (ἡ), = 'Ωκεάνειος.

'Ωκεανόνδε, Π. ἀντὶ Εἰς ὠκεανὸν, πρὸς τὸν 'Ωκ.

'Ωκεανὸς (ὁ), [ὠκὺς, ἄλλ' ἴδε [πιθανώτ.] 'Ωγήν]. ἡ ἔξω (ἡ μεγάλη) θάλασσα ἡ περικυκλόνουσα τὴν γῆν, (κατὰ τὸν "Ομ.) ποταμὸς ὑπερμεγέθης ῥέων περὶ τὴν γῆν.

'Ωκειάων, Π. γεν. πλθ. τοῦ 'Ωκεῖα, θηλ. τοῦ 'Ωκύς.

'Ωκέως, ἐπίρ. τοῦ 'Ωκὺς, ταχέως.

†'Ωκήεις, εσσα, εν, Π. ἀντὶ 'Ωκύς.

"Ωκηθεν, Π. Αἰολ. ἀντὶ 'Ωκήθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. τοῦ Οἰκέω.

'Ωκίμινος, η, ον. Κατεσκευασμένος ἀπὸ ὤκιμον (βασιλικόν).

'Ωκιμοειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὠκίμου, ὅμοιος (τὸ εἶδος ἢ τὴν ὀσμὴν) μὲ ὤκιμον. » 'Ωκιμοειδὲς ὦδοδε, « Νίκ., μυρίζει ὡσὰν βασιλικός. ||. (οὐσ. οὐδ.) εἶδος φυτοῦ, ἴδε Κλινοπόδιον.

"Ωκιμον (τὸ), [ὠκὺς, διότι βλαστάνει ταχέως], εἶδ. φυτοῦ, (κοιν.) βασιλικός.

'Ωκιμώδης, εος (ὁ, ἡ), = 'Ωκιμοειδής.

'Ωκινάκης, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ 'Ο ἀκινάκης.

†"Ωκινον (τὸ), εἶδ. χόρτου (τριφυλλιοῦ;), (παρβλ.) 'Ωκύθοον.

"Ωκιστα, πλθ. οὐδ. τοῦ "Ωκιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ 'Ωκύς. ||. (ὡς ἐπίρ.) ὑπερθ. τοῦ 'Ωκέως.

'Ωκύαλος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, ἅλς], ὁ τρέχων ταχέως ἐπὶ τῆς θαλάσσης· (κατ' ἔκτ. ἐν γέν.) = 'Ωκὺς, ὀξύς. » 'Ριπὴ—, « 'Οππ.

'Ωκυαχὴς, έος (ὁ ἡ), Π. Δ. ἀντὶ 'Ωκυηχὴς, ὁ ἀντηχῶν ὠκέως (ὀξέως).

'Ωκυβόας, α (ὁ), Π. ὁ ὠκέως (ὀξέως) βοῶν ἐν τῇ μάχῃ, ἀνδρεῖος (μεγαλόφωνος) πολεμιστὴς, (ἄλλ.) Βοὴν ἀγαθός.

'Ωκυβόλος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, βάλλω], ὁ ῥίπτων ὀξέα βέλη.

'Ωκυδήκτωρ, ορος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, δάκνω], ὁ τρώγων (κατατρώγων) τι ὀξέως. » 'Ρίνη—, « 'Επγρ.

'Ωκυδίδακτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ταχέως (ὀξέως) διδασκόμενος, ὠκὺς εἰς τὸ μανθάνειν, ταχυδίδακτος.

'Ωκυδίνητος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, δινέομαι], ὁ ταχέως (ὀξέως) περιστρεφόμενος.

'Ωκυδρομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω ὀγλίγωρα, εἶμαι-

'Ωκύδρομος (ὁ, ἡ), [ὠκὺς, δρόμος], ὀγλίγωρος εἰς τὸ τρέξιμον, ταχύδρομος.

'Ωκυεπὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, ἔπος], ὁ ὁμιλῶν ταχέως.

'Ωκύθοος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, θέω], ὁ τρέχων ταχέως, ὠκύδρομος. ||. (οὐσ.) 'Ωκύθοον (τὸ), Γλσ. εἶδ. φυτοῦ (τριφύλλου) τὸ ὁπ. αὐξάνει ὀγλίγωρα.

'Ωκυλόχεια (ἡ), Π. [ὠκὺς, λοχεία], ἡ ταχύνουσα (εὐκολύνουσα) τὸν τοκετόν.

'Ωκύμαχος (ὁ, ἡ), Π. ὠκὺς (ὀξὺς, ὁρμητικὸς) εἰς τὴν μάχην.

'Ωκύμολος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, μολεῖν]. ὁ βαδίζων (ὑπάγων ἢ ἐρχόμενος) ταχέως.

'Ωκύμορος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, μόρος], ὁ ἀποθνήσκων ἢ κάμνων νὰ ἀποθνήσκῃ τις ὀγλίγωρα, ὑποκείμενος εἰς πρόωρον ἢ ἐπιφέρων ταχὺν θάνατον.

'Ωκύνοος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ 'Οξύνους

'Ωκυπέδιλος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φορῶν ὠκύδρομα (ὀγλίγωρα) πέδιλα, ὀγλίγωρος εἰς τὰ πόδια, ταχύδρομος.

'Ωκυπέτεια (ἡ), Π. θηλ. τοῦ

'Ωκυπέτης, ου (ὁ) ℨ

'Ωκυπετὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, ἵπταμαι], ὁ πετῶν ταχέως. » Ἴρηξ (» Ἵπποι) —, « 'Ησ., "Ομ.

'Ωκύπλανος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, πλάνη], ὁ ταχέως περιφερόμενος.

'Ωκύπλοος (ὁ, ἡ), Π. = Ταχύπλοος.

'Ωκυποδέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρέχω ὀγλίγωρα, εἶμαι-

'Ωκυπόδης, ου (ὁ), = 'Ωκύπους.

'Ωκύποινος (ὁ, ἡ), Π. [ὠκὺς, ποινὴ], τοῦ ὁπ. ἡ ἐκδίκησις (ἡ τιμωρία) δὲν βραδύνει, ταχὺς (ὀξὺς) εἰς τὸ τιμωρεῖν.

'Ωκύπομπος (ὁ, ἡ), [ὠκὺς, πέμπω]. ὁ πέμπων (μεταφέρων) ταχέως. » Ναῦς—, « Εὐρ., = Ταχύπλοος.

'Ωκυπορέω-ῶ, Μ. ήσω, Π. περιπατῶ ταχέως, εἶμαι-

'Ωκυπόρος (ὁ, ἡ), [ὠκὺς πείρω], ὁ περνῶν ἢ περιπατῶν ταχέως· (ἐν γέν.) ταχύς.

'Ωκύπος, Αἰολ. ἀντί-

'Ωκύπους, οδος (ὁ, ἡ), Π. ὠκὺς (ταχὺς) εἰς τὰ πόδια, ὀγλίγωρος.

'Ωκύπτερος (ὁ, ἡ), = Ταχύπτερος. ||. (οὐσ.)

'Ωκύπτερα (τὰ), τὰ εἰς τὴν ἄκραν τῆς πτέρυγος (εἰς ὀξὺ λήγοντα) πτερὰ, τὰ κονδύλια.

'Ωκυρόης, ου (ὁ) καὶ

'Ωκύροος καὶ 'Ωκύῤῥοος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων ὠκὺν (ὀξὺν) ῥοῦν, ῥέων ταχέως.

'Ωκὺς [συγγ. τῷ Ἀκὴ], έος (εῖα, ὑ), = 'Οξὺς, (κυρ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ) Ταχὺς, ὀγλίγωρος. » 'Ωκέες ἵπποι, « Θκρ. (καὶ καταχρ.) » 'Ωκὺς τῇ ἀκοῇ—, « Αἰλ., = 'Οξυήκοος.

'Ωκυσκόπος (ὁ, ἡ), [ὠκὺς, σκοπέω], ὀξὺς εἰς τὸ σκοπεύειν ('μματιάζειν, σημαδεύειν).

'Ωκύτης (ἡ), τὸ χαρακτηρικὸν τοῦ ὠκέος, ὀξύτης, ταχύτης.

'Ωκυτόκειος καὶ 'Ωκυτόκιος (ὁ, ἡ). ὁ εὐκολύνων (ἐπιταχύνων) τὸν τοκετὸν (τὴν γένναν). ||. (οὐσ.) 'Ωκυτόκιον (ἐνν. φάρμακον), ἰατρικὸν πρὸς εὐκόλυνσιν τῆς γέννας, [ἐκ τοῦ

'Ωκύτοκος (ὁ, ἡ), [ὠκὺς, τίκτω] (παροξ.) ὁ γεννῶν εὐκόλως καὶ ταχέως ἢ συντελῶν πρὸς τοῦτο. » 'Ωκυτόκα πεδία, « Σοφ., τὰ ταχέως καρποφοροῦντα, εὐθαλῆ. ||. (οὐσ.) » 'Ωκύτοκον (ἐνν. φάρμακον), = 'Ωκυτόκιον. (καὶ ἐνάρθρ.) » Τὸ ὠκυτόκον, « Λξ., ἀντὶ 'Η εὐτοκία, ὁ εὔκολος τοκετός. 2) (προπαροξ.) ὁ ταχέως γεννώμενος (αὐξάνων). » Σελήνη —, « Πλ.

"Ωλαξ, ακος (ἁ), Δ. ἀντὶ Αὖλαξ.

"Ωλαφος, Δ. Π. ἀντὶ 'Ο ἔλαφος.

'Ωλεκρανίζω, Μ. ίσω. Κτυπῶ (Κουντῶ μὲ τὸ ὠλέκρανον, (Γαλλ.) coudoyer.

'Ωλέκρανον (τὸ). ἡ ἄκρα τοῦ ἀγκῶνος, [κάρηνον ℨ

'Ωλένη (ἡ), [†ὦλος = οὖλος, γυριστός]. τὸ ἄνω μέρος τοῦ βραχίονος· (κατ' ἔκτ.) ὁ βραχίων· (πλθ.) αἱ ἀγκάλαι, (ὅθ. τὸ Λτν.) ulna. 2) (συνκδχ.) = 'Ωλενίς.

'Ωλένιος, α, ον. 'Ο τῆς ὠλένης (τῆς ἀγκάλης ἢ τοῦ βραχίονος).

'Ωλενὶς, ίδος (ἡ), = Ἀγκαλὶς, ὅσον ἠμπορεῖ νὰ περιλάβῃ τις εἰς τὰς ἀγκάλας του.

'Ωλενίτης, ου (ὁ) καὶ 'Ωλενῖτις, ιδος (ἡ), = 'Ωλένιος.

"Ωλεσα, ἀορ. τοῦ "Ολλυμι.

'Ωλεσίβωλος (ὁ, ἡ), Π. [ὄλλυμι, βῶλος]. ὁ συντρίβων (ἀφανίζων) τοὺς σβώλους τῆς γῆς. » Σφῦρα—, « 'Επγρ.

'Ωλεσίθυμος (ὁ, ἡ), Π. [ὄλλυμι, θυμὸς], ὁ φθείρων (κατατήκων) τὴ καρδίαν.

'Ωλεσίκαρπος (ὁ, ἡ), Π. [ὄλλ. καρπός]. ὁ ἀφανίζων τοὺς καρποὺς ἢ τοῦ ὁπ. χάνεται (ἀφανίζεται) ὁ καρπὸς, ἄγονος (κυρ. καὶ μτνμ.). » Ἰτέα—, « "Ομ. » Τύμπανον—, « 'Οππ., τὸ τῆς Κυβέλης τὸ ὁπ. ἐκρότουν ἢ ἐνθουσιάζοντο ἀκούοντες κρουόμενον οἱ εὐνοῦχοι ἱερεῖς της.

'Ωλεσίοικος (ὁ, ἡ), Π. [ὄλλ. οἶκος], ὁ ἀφανίζων (ἐξολοθρεύων) οἴκους ἢ τὸν οἶκον, (ἐπ.θ. 'Εριννύος ἢ ἀσώτου).

'Ωλεσίτεκνος (ὁ, ἡ), Π. [ὄλλ. τέκνον], = Τεκνοκτόνος

"Ωλεσο, γ', ἐν. πρσ. τοῦ μσ. ἀόρ. β'. τοῦ "Ολλυμι.

"Ω 'λεύθερε, Π. ἀντὶ "Ω ἐλεύθερε.

'Ωλεύθεροι, Π. Δ. ἀντὶ Οἱ ἐλεύθεροι.

†'Ωλὴν, ένος (ὁ), Γλσ, ἀντὶ 'Ωλένη.

†'Ωλιγγιάω-ῶ [ὦλιγξ], Μ. άσω, Γλσ. Ζαλίζομαι, νυστάζω, (παρβλ. Ἰλιγγιάω).

'Ωλιεὺς, Π. κατὰ κρσ. ἀντὶ 'Ο ἁλιεύς.

†"Ωλιγξ [εἴλω ἢ ὦλξ], ιγγος (ἡ), Γλσ. ζαρωματιὰ τοῦ δέρματος (καὶ ἰδιαιτ. τῶν βλεφάρων), (παρβλ. "Ελιγξ).

'Ωλιτήμερος, Δ. ἀντὶ 'Ο ἀλιτήμερος.

'Ωλιτόφρων, Δ. ἀντὶ 'Ο ἠλιτόφρων.

"Ωλκα, Π. ἀντὶ "Ωλακα = Αὔλακα, αἰτ. τοῦ "Ωλαξ.

"Ωλλοι, Δ. Π. ἀντὶ Οἱ ἄλλοι ℨ

"Ωλλος, Δ. Π. ἀντὶ 'Ο ἄλλος.

'Ωμάδιος, α, ον, Π. Ἰων. = 'Επωμάδιος. 2) (ὡς ἐπίθ. τοῦ Διονύσου) = 'Ωμηστής.

'Ωμαδὶς ℨ

'Ωμαδὸν, ἐπίρ. 'Επ' ὤμων, ἐπὶ τῶν ὤμων.

'Ωμαλθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὠμὸς, ἄλθω], ἰατρευμόνος ἄγουρα (παράκαιρα). » "Ελκος—, « 'Ησυχ.

'Ωμαμπέλινος, η, ον. 'Ο ἔχων τὸ χρῶμα τῶν ὠμῶν (χλοερῶν ἀκόμη) φύλλων τῆς ἀμπέλου, (ἀντιθ. τῷ Ξηραμπέλινος).

'Ωμάρτευν, Δ. ἀντὶ 'Ωμάρτεον, παρτ. τοῦ 'Ομαρτέω.

'Ωμαχθὴς, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὦμος, ἄχθος], ὁ βαρύνων (κρεμάμενος βαρὺς εἰς) τοὺς ὤμους. » Πήρα—, « 'Επγρ.

"Ωμεν, ά. πληθ. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί.

"Ωμες, Δ. ἀντὶ "Ωμεν.

'Ωμήλυσις [ὠμὸς, ἀλέω], εως (ἡ). ἀλεῦρι ἀπὸ ἀφρυγάνιστον κριθάρι (κυρ. χρήσιμον εἰς καταπλάσματα). » Πυρίνη—, « σιτάρι χονδραλεσμένον, πληγοῦρι.

"Ωμην, παρτ. τοῦ Οἶμαι.

'Ωμηστὴρ ℨ

'Ωμηστὴς, οῦ (ὁ), Π. [ὠμὸς, ἔδω], ὠμοφάγος, σαρκοφάγος· (συνκδχ.) αἱμοβό-

ρος, ἄγριος. » Λέων (» Ἀνὴρ)—, « Ἡρ., Ὅμ. » Ὠμηστὴς (ἐλέγετο καὶ ὁ) Διόνυσος, « Πλ., διότι αἱ Βάκχαι εἰς τὴν μανίαν των ἐξέσχιζαν καὶ ἀνθρώπους (καθὼς τὸν Πενθέα).

† Ὠμία (ἡ), Γρφ. ἀντὶ Ὦμος, (ἴσ. διορθωτ. Ὠμιαία).

Ὠμιαῖος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὦμον, ὁ τοῦ ὤμου. » Φλὲψ—, « Ἀνατομ.

Ὠμίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων πλατεῖς (μεγάλυς) ὤμους.

† Ὠμίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀπαίρνω (Φορτόνομαι) εἰς τοὺς ὤμους μου.

† Ὤμιλλα [συγγ. τῷ Ἅμιλλα], ης, (ἡ), εἶδος παιδιᾶς καθ' ἣν βάλλοντες καρύδια καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἰς ἕνα κύκλον ἐπροσπάθουν ἔπειτα ποῖος νὰ ἐβγάλῃ πρῶτος καὶ νὰ 'πάρῃ τὰ τοῦ ἄλλου.

Ὤμιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ὦμος.

† Ὠμιστής, οῦ (ὁ), Γλσ. [ὠμίζομαι]; βαστάζος, νωτοφόρος.

Ὦμμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ὁράω, [ἐκ τοῦ Ὄσσομαι].

Ὠμοβόειος, α, ον καὶ Ἰων.

Ὠμοβόεος, η, ον, Π. ἀντὶ Ὠμοβόϊνος. ‖. (οὐσ.) » Ὠμοβοέη (ἐνν. δορά), « Ἡρ. δέρμα βοὸς ἀδέψητον (ὠμόν, [ἐπμ.] σκληρόν). » Ὠμοβόειον (ἐνν. κρέας), « Ἐπιγρ., ὠμὸν βωδινὸν κρέας.

Ὠμοβοεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ-

Ὠμοβόϊνος, η, ον. Ὁ ἐξ ὠμοῦ κρέατος ἢ δέρματος βοός.

Ὠμοβόϊος, η ἢ ος, ον, = Ὠμοβόϊνος.

Ὠμοβορεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ-

Ὠμοβόρος ϗ

Ὠμοβρώς, ῶτος (ὁ, ἡ), [ὠμός, βιβρώσκω]. ὁ τρώγων ὠμὰ (κυρ. κρέατα), ὠμοφάγος, θηριώδης. θηριόδιος.

Ὠμόβρωτος (ὁ, ἡ). ὁ φαγωθεὶς ὠμός. 2) (ἐνίοτε Π.) ἀντὶ Ὠμοβρώς, ὠμοβόρος. » Λύσσα—, « Εὐρ.

Ὠμοβύρσινος, η, ον καὶ

Ὠμόβυρσος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ ὠμὴν βύρσαν (ἀδέψητον βωδοτόμαρον), ὠμοβόϊνος.

Ὠμογέρων, οντος (ὁ), γέρων ὠμὸς ('γιερὸς, ζωηρὸς) ἀκόμη, (Γαλλ.) vert, (παρβλ. Ἔφθὸς καὶ Ὠμαμπέλινος).

Ὠμοδάϊκτος (ὁ, ἡ), Π. [ὠμός, δαΐζω], = Ὠμοσπάρακτος.

Ὠμοδακής, έος (ὁ, ἡ), Π. [ὠμός, δάκνω]. ἀντὶ Ὠμοφάγος, ἄγριος.

Ὠμόδαμος (ὁ, ἡ), Π. [ὠμός, δαμάω], πλαστόν τι δαίμονος ὄνομα ὁ ὁπ. χαλνᾷ ὠμὰ ἀκόμη (πρὶν 'ψηθοῦν) τὰ πήλινα σκεύη.

Ὠμοδέψητος (ὁ, ἡ), [ὠμός, δεψέω], ἐργασμένος χωρὶς νὰ προπαρασκευασθῇ (βυρσοδεψικῶς).

Ὠμόδρόπος (ὁ, ἡ), Π. (ἄνθος ἢ καρπὸς) τὸν ὁποῖον ἐδρέψατό τις ὠμόν (ἀγέννωτον ἀκόμην, ἄωρον). » Ὠμοδρόπων νομίμων ὁδοί, « Αἰσχλ., τὸ ἐν πολέμῳ δίκαιον τῶν στρατιωτῶν τοῦ διαπαρθενεύειν ἀνήλικα κοράσια.

Ὠμοθετέω-ῶ (καὶ μσ.) -έομαι-οῦμαι, Μ. ήσω, -ομαι. Ἐπιθέτω ἐπὶ τῶν μηρῶν τοῦ ἱερείου κεχαλυμμένων με πάχος ὠμὰ τμήματα ἀπ' ὅλα του τὰ μέλη καὶ οὕτω τὰ κατακαίω· (μὲ γεν. ἐν γέν.) θυσιάζω. » Ἀρνειὸν σφάζειν, καὶ ἀδαίετον ὠμοθετῆσαι, « Ἀπλλν.

Ὠμόθριξ, ότριχος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὠμὰς (σκληρὰς) τρίχας.

Ὠμόθυμος (ὁ, ἡ), [ὠμός, θυμός]. ἀνηλεής, σκληροκάρδιος.

Ὤμοι (ἀντὶ Ὤ μοι)! καὶ Ὤμοι μοι!, ἐπιφών. Σχτλ., = Οἴμοι!

† Ὠμοίδης, ου (ὁ), Γλσ. [ὦμος, οἰδέω]. ὁ ἔχων πρησμένους (σηκωτοὺς) ὤμους.

Ὠμοκοτύλη (ἡ). ἡ κοτύλη (τὸ κοῖλον μέρος τῆς κλειδώσεως τοῦ ὤμου, (ἄλλ.) Ἐντύπωσις.

Ὠμοκρατής, έος (ὁ, ἡ), Π. ὁ ἔχων κρατεροὺς (στιβαροὺς) ὤμους ἢ (;) ὠμὸν (σκληρὸν) κράτος, βίαιος, ἄγριος.

Ὠμοκυδιάω-ῶ, Μ. άσω, Π. καυχῶμαι διὰ τοὺς στιβαρούς μου ὤμους (διὰ τὴν δύναμιν τῶν χειρῶν μου).

Ὠμόλινος (ὁ, ἡ). καμωμένος ἀπὸ ‖. (οὐσ.) Ὠμόλινον (τὸ), ὠμὸν (ἀδούλευτον [ἐπμ.] 'γιερότερον παρὰ τὸ ἄλλο) λινάρι· ὕφασμα (καὶ ἰδιαιτ. προσόψι) ἀπὸ τοιοῦτον λινάρι.

Ὠμολογημένως, ἐπίρ. (μτχ.). Συμφώνως, ὁμοφώνως, ἀναντιῤῥήτως.

Ὠμομηλίς, ίδος (ἡ). εἰδ. ἀγριομηλέας (μὲ τῆς ὁπ. τοὺς κλάδους κεντρώνουν τὰς ἡμέρους), (ἴσ. συγχ. τῷ Ἀμαμηλίς).

† Ὠμόομαι-οῦμαι, Μ. ωθήσομαι, Γλσ. γίνομαι ὠμὸς (ἀπάνθρωπος), σκληρύνομαι, (Λτν.) crudescere.

Ὠμοπλάτη (ἡ). τὸ πλατὺ κόκκαλον τοῦ ὤμου, ἡ πλάτη, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ).

† Ὠμοργής, έος καὶ

Ὠμοργὸς (ὁ, ἡ), Π. [ὠμός, ἔρδω], ὁ πράττων σκληρὰ (ἀπάνθρωπα) ἔργα, ἄγριος, βίαιος.

Ὤμορξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ὀμόργνυμι.

Ὠμός, ή, όν. Ἄβραστος, ἄψητος, ἀμαγείρευτος· (ἐπὶ καρπ.) ἀγέννωτος, ἄωρος· (συνκδχ.) χλωρὸς ἢ σκληρός· (μτνμ.) ἀπάνθρωπος, ἄγριος· (ἐπὶ πραγμ.) ἀδούλευτος, ἄμορφος, ἢ παράκαιρος. πρόωρος. » Κρέα ἀμφ' ὀβελοῖσιν ὀπταλέα τε καὶ ὠμά, « Ὀδ. Ι. » Τὴν γῆν στρέφειν (σκάπτοντας), ὡς ἡ ὠμὴ αὐτῆς ὀπτῷτο, « Ξεν. » Τοὺς μὲν πέπονας δεικνύουσα βότρυς, τοὺς δὲ ἔτι ὠμοτέρους, « αὐτ. » Τούτους, ἤν πως δυνώμεθα, καὶ ὠμοὺς δεῖ καταφαγεῖν, « (φρσ. ὑπερβολ.) νὰ τοὺς φᾶμεν ζωντανούς. (καὶ μτνμ.) » Ὠμὸν γῆρας, « Ὀδ. Ο., τὸ παράκαιρον. » Ὠμὸς τόκος, « Φλσρ., = Ὠμοτοκία, (ἴδε καὶ τὰ σύνθ. Ὠμογέρων, Ὠμόλινος, Ὠμοδέψητος κτλ.).

Ὦμος (ὁ), [† οἴω = φέρω]. ὁ ὦμος (ἀνθρ. καὶ ζ.), (χυδ.) νῶμος· (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) » Πλευράς τε καὶ ὤμους, « Θκρ. » Ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο, « αὐτ.

Ὤμοσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ὄμνυμι.

Ὠμοσιτία (ἡ), = Ὠμοφαγία, [ἐκ τοῦ

Ὠμόσιτος (ὁ, ἡ), Π. ἀντὶ Ὠμοφάγος, θηριώδης, αἱμοβόρος, ἄγριος. 2) (πθ.) ὁ φαγωθεὶς ὠμός.

Ὠμοσπάρακτος (ὁ, ἡ), Π. ὁ σπαραχθεὶ ὠμὸς (ζωντανός).

Ὠμοτάριχος (ὁ, ἡ). ὁ ταριχευόμενος εἰς τρόπον ὥστε νὰ τρώγηται ὠμὸς ἢ ἐγκαιρόπαστος. » Κλειδίον ὠμοτάριχον, « Δοκρ., τρογοῦλι παλαμύδας (παλαμυδοκόμματον) ἐγκαιρόπαστον.

Ὠμότης (ἡ), τὸ νὰ ἦνε τι ὠμὸν (ἄψητον ἢ ἄγουρον) (συνκδχ. καὶ μτφορ.) σκληρότης, θηριωδία· (ἰατρ.) ἀχωνευσία.

Ὠμοτοκέω-ῶ, Μ. ήσω. Τίκτω ὠμὸν (παράκαιρον) τὸ ἔμβρυόν μου, ἀποβάλλομαι.

Ὠμοτοκία (ἡ), τὸ ὠμοτοκεῖν, ἀποβολὴ (ἐμβρύου), ἔκτρωσις, [ἐκ τοῦ

Ὠμοτόκος (ὁ, ἡ). ἡ τίκτουσα ὠμὸν (πρόωρον) τὸ κύημά της, ἀποβάλλουσα. 2) (ἐνίοτε) ἡ τίκτουσα ὠμὰ (ὠμοφάγα, ἄγρια) κυήματα. » Ὠδῖνες ὠμοτόκοι, « Καλλ., ὁ τοκετὸς τῆς ὠμοφάγυ λεαίνης.

Ὠμοτομέω-ῶ, Μ. ήσω. Τέμνω (Κόπτω ἢ Σχίζω) τι ὠμὸν (ἀγέννωτον, ἄωρον), [ἐκ τοῦ

Ὠμότομος (ὁ, ἡ). ὁ τμηθεὶς (σχισθεὶς) ὠμὸς (πρὶν ὡριμάσῃ, ἄωρος).

Ὠμοτριβής, έος (ὁ, ἡ). ὁ τριφθεὶς ὠμὸς (ἄωρος). » Ἔλαιον—, « Ἀθ., τὸ ἀπὸ ὠμὰς (ὄχι ἐντελῶς ὡρίμους) ἐλαίας, (κοιν.) ἀγουρόλαδον.

Ὠμοτύραννος (ὁ, ἡ), Γρφ. ὠμὸς (σκληρὸς, θηριώδης) τύραννος.

Ὠμόϋπνος (ὁ, ἡ). ὁ μόλις ἀποκοιμηθεὶς (ὑπνώσας), (κοιν.) ἀγουροξύπνητος.

Ὠμοφαγέω-ῶ, Μ ήσω. Τρώγω ὠμὰ (κυρ. κρέατα), εἶμαι ὠμοφάγος.

Ὠμοφαγία (ἡ). τὸ νὰ ἦνέ τις-

Ὠμόφαγος (ὁ, ἡ), (παροξ.) ὁ τρώγων ὠμὰ (κυρ. κρέατα), σαρκοφάγος. » Θῆρες ὠμοφάγοι, « Ὅμ. Ὕμν. 2) (σπν. προπαροξ.) ὁ φαγωθεὶς ἢ τρωγώμενος ὠμός.

Ὠμοφορέω-ῶ, Μ. ήσω. Φέρω (Σηκόνω) τι ἐπὶ τῶν ὤμων μου.

† Ὠμοφόριον (τὸ), Ἐκκλησ. τὸ ἱερὸν ἄμφιον τὸ ὁπ. φορεῖ ὁ ἀρχιερεὺς ἐπὶ τῶν ὤμων εἰς τύπον τοῦ ἀπολωλότος προβάτου τὸ ὁπ. εὑρὼν ὁ ποιμὴν ἀνέλαβε, κατὰ τὴν εὐαγγελικὴν παραβολήν, ἐπὶ τῶν ὤμων.

Ὠμοφόρος (ὁ, ἡ). (παροξ.) ὁ φέρων τι (καὶ προπαροξ. φερόμενος) ἐπὶ τῶν ὤμων. ‖. (οὐσ.) Ὠμόφορον, « Ἐκκλησ., τὸ Ὠμοφόριον.

Ὠμοφρόνως, ἐπίρ. Σκληρῶς, ἀγρίως, ὡς-

Ὠμόφρων, ονος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων ὠμὸν (ἀπάνθρωπον) φρόνημα, σκληρὸς, ἄγριος. » Σίδηρος—, « Αἰσχλ.

Ὠμοχάραξ, ακος (ὁ καὶ ἡ), [ὠμός, χάραξ]. παλοῦκι (κοντάρι) διὰ στύλωμα καθὼς εἶνε μὲ τὴν φλοῦδάν του (ἀπελέκητον).

Ὠμοχάρων, ωνος (ὁ), Π. ὁ σκληρὸς (ὠμὸς, ἀνηλεὴς) Χάρων.

Ὠμωμόκειν, ὑπερσ. τοῦ Ὄμνυμι.

Ὤμωξα, ἀόρ. ά. τοῦ Οἰμώζω.

Ὠμῶς, ἐπίρ. Μὲ ὠμὸν (σκληρὸν, ἀπάνθρωπον) τρόπον, θηριωδῶς, ἀγρίως.

Ὤν, οὖσα, ὄν, μτχ. τοῦ Εἰμί.

Ὦν, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Οὖν, λοιπὸν ‖. (εἰς τὸν Ἡρόδ. συχν. καὶ εἰς τὸν Ἀρστ. ἴσως ἅπαξ παρεντίθεται τὸ Ὦν μεταξὺ τῆς προθέσ. καὶ τοῦ ἀπ' αὐτῆς συνθέτου ῥήμ. πρὸς δήλωσιν τοῦ τετελεσμένου τῆς πράξεως. » Φέροντες εἰς τὴν ἀγορήν, ἀπ' ὧν ἔδοντο, « Ἡρ., ἀντὶ Ἀποδίδονται.

» Κατ' ὧν ἐκάλυψαν, « αὐτ., ἀντὶ Κατακαλύπτουσι. » Πρὸς ὧν ἔθηκαν, « αὐτ., ἀντὶ Προστιθεῖσι κτλ.

Ὧν, γεν. πλθ. τοῦ Ὅς. 2) Π. ἀντὶ Ἑῶν, γεν. πλθ. τοῦ Ἑός.

Ὦνα, Π. ἀντὶ Ὦ ἄναξ.

Ὠνάμην, μσ. ἀόρ. β'. τοῦ Ὀνίνημι καὶ τοῦ Ὄνομαι.

Ὦναξ, Δ. Π. ἀντὶ Ὁ ἄναξ.

Ὦνδρες, Π. ἀντὶ Ὦ ἄνδρες.

Ὥνεκα, Δ. Π. ἀντὶ Οὗ ἕνεκα.

Ὠνέομαι-οῦμαι [ὠνή], Μ. ήσομαι. (παρτ. Ὠνούμην καὶ Ἑωνούμην, ἀορ. Ὠνησάμην καὶ Ἑωνησάμην ἢ [συχνότ.] Ἐπριάμην [ἴδε Πρίαμαι], πρκ. ἐνεργ. καὶ (;) πθ. Ἑώνημαι, ἀόρ, πθ. Ὠνήθην ἢ Ἑωνήθην). Ἀγοράζω· μισθόνω, πακτόνω· (ἐνίοτε) παζαρεύω (νὰ ἀγοράσω). » Τὰ ἐπιτήδεια ὠνεῖσθαι ἐκ τῆς ἀγορᾶς. « Ξεν. » Τὰ τέλη ὠνεῖσθαι, « Δμ., = Τελωνεῖν. » Ἐπεθύμησε τῆς χλανίδος, ϗ αὐτὴν προσελθὼν ὠνέετο, « Ἡρ. » Οὐκ ἐβούλοντο ὠνεομένοισι πωλέειν, « αὐτ. (καὶ δοτ. τοῦ πρσ.) » Τούτῳ γ' ἐγὼ τὰ δόρατα ταῦτ' ὠνήσομαι, « Ἀρσρ. (καὶ μτνμ. ἐπὶ δωροδοκίας). » Ὁ ὠνούμενος νενίκηκε τὸν λαβόντα, ἐὰν πρίηται, « Δμ.

Ὦνερ, Π. ἀντὶ Ὦ ἄνερ.

Ὠνὴ (ἡ), [ὦνος]. ἀγόρασμα, 'ψούνισμα· πάκτωμα, 'νοίκιασμα· (συνκδχ.) ἡ τιμὴ τοῦ ἀγορασθέντος πράγματος. » Ἀγορᾶς κπισάμενοι, ὠνῇ τε καὶ πρήσει χρέονται, « Ἡρ., ἀγοράζουν καὶ πωλοῦν, 'παίρνουν καὶ διδουν. » Πάσας τῶν δημοσίων τὰς ἐκδόσεις καὶ μισθώσεις καὶ ὠνὰς ἠκύρωσε, « Πλ. » Ὠνὴν πρίασθαι ἐκ τοῦ δημοσίου, « Ἀνδκ., ἐνοικιάζειν δημοσ. προσόδους.

Ὠνῇ, β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνς. τῆς ὁρς. καὶ ὑποτ. τοῦ Ὠνέομαι.

Ὤνημα (τὸ), τὸ ἀγορασθὲν (ὠνηθὲν) πρᾶγμα, 'ψούνιον.

; Ὠνηματίας, ου (ὁ), Γρφ. ὁ συνειθίζων (ἀγαπῶν) νὰ ἀγοράζῃ.

Ὠνήμην, μσ. ὑπερσ. τοῦ Ὀνίνημι.

Ὠνήρ, Δ. Π. ἀντὶ Ὁ ἀνήρ.

Ὤνησα, ἀόρ. ά. τοῦ Ὀνίνημι.

Ὠνησάμην, ἀόρ. α. τοῦ Ὠνέομαι.

Ὠνησείω (χωρὶς Μ.). Ἔχω διάθεσιν (Ἐπιθυμῶ) νὰ ἀγοράσω.

Ὤνησις, εως (ἡ) τὸ ὠνεῖσθαι, ἀγόρασμα, 'ψούνισμα.

Ὠνητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ὠνέομαι.

Ὠνητής, οῦ (ὁ). ὁ ὠνούμενος ('ψουνίζων), ἀγοραστής, (Τουρκοβαρβ.) μουστερῆς· (ἐνίοτε) ἐνοικιαστής, (ἴδε Ὠνή).

Ὠνητιάω-ῶ, Μ. άσω = Ὠνησείω.

Ὠνητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀγοράζειν.

Ὠνητός, ή, όν. Ἀγορασμένος ἢ Δυνάμενος νὰ ἀγορασθῇ. » Χρημάτων ἢ (σπν.) » Χρήμασιν—, « Αξ. » Πάνυ βραχείας τιμῆς—, « Δ. Ἀλ.

Ὤνθρωπε, κατὰ κρσ. ἀντὶ Ὦ ἄνθρωπε.

Ὤνθρωποι, κατὰ συναίρ. καὶ κρσ. ἀντὶ Οἱ ἄνθρωποι.

Ὤνιος, α ἢ ος, ον. Ὁ προκείμενος εἰς ὠνὴν (εἰς ἀγοράν), πωλούμενος ἢ δυνάμενος νὰ ἀγορασθῇ. » Οὐκ ἔστι χρημάτων ὤνιον ἀλυπία, « Πλ., δὲν ἀγοράζεται μὲ χρ. ‖. (οὐσ. ἑν.) ἡ ἀγορὰ (» Ἐς ὤνιον ἐλθεῖν, « Θγν.) καὶ (πλθ.) τὰ εἰς τὴν ἀγορὰν πωλούμενα (τὰ τρόφιμα κλπ.).

Ὤνομα, Δ. ἀντὶ Οὔνομα = Ὄνομα.

Ὠνομάδαται, Ἰων. ἀντὶ Ὠνομασμένοι (αι, α) εἰσί, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ὀνομάζω.

Ὠνομασμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ὀνομαστί, κατ' ὄνομα.

Ὠνόμηνα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ὀνομαίνω.

Ὦνος (ὁ), Π. [ὄνος, τὸ φορτίον]. ἡ τιμὴ (ἡ ἀγορὰ) τοῦ πωλουμένου, τὸ ἀντίτιμον· (ἐνίοτε) = Ὠνή, ἀγόρασμα. » Ἐπείγετε δ' ὦνον ὁδαίων, « Ὀδ. Ξ., ἀγοράσατε ὀγλίγωρα ὅ,τι ἔχετε νὰ ἀγοράσετε διὰ τὸν δρόμον, (χυδ.) κάμετε μίαν ὥραν ἀρχήτερα τὴν κουμπάνια σας.

Ὠνοσάμην, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ὄνομαι.

Ὤξ, Δ. Π. ἀντὶ Ὁ ἐξ.

Ὦξα, ἀόρ. ά. τοῦ Οἴγνυμι.

Ὠοβραχής, έος (ὁ, ἡ). βρεγμένος (βουτημένος) εἰς ἀσπράδι αὐγοῦ.

Ὠόγαλα, ακτος (τὸ). γάλα κτυπημένον (ἀνακατωμένον) μὲ αὐγά, εἰδ. ῥοφήματος, (Γαλλ.) lait de poule.

Ὠογενής, έος (ὁ, ἡ). ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ αὐγὸν (ὠόν).

Ὠοειδής, έος (ὁ, ἡ). ὁ ἔχων εἶδος (σχῆμα) ὠοῦ, στρογγυλὸς ἐπιμήκης.

† Ὠοθεσία (ἡ). ἡ ἐπὶ τῆς τραπέζης παράθεσις (τραπέζωσις) ὠῶν.

Ὠοθυτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ἢ ἔχων ἀντικείμενον τὴν θυσίαν τοῦ συμβολικοῦ ὠοῦ εἰς τὰ μυστήρια το Βάκχου. ‖. » Ὠοθυτικά, « (ἐπιγράφεται ποίημά τι ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ὀρφέα).

Ὠόμην, παρτ. τοῦ Οἴομαι.

; Ὠοκατάκτης [ὠόν, κατάγνυμι], ου (ὁ). ὁ σπάνων (τσακκίζων) αὐγά.

† Ὠοκάταξις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὠτοκάταξις.

; Ὠοκοπία (ἡ), εἶδος φαγητοῦ ἢ σάλτσας, (ἄλλ.) Ἔκχυτον, αὐγὰ κομμένα (κτυπημένα), (Σδ.).

Ὠὸν (τὸ). τὸ αὐγόν· (συνκδχ.) γυμνὸς (φαλακρὸς) 'σὰν τὸ αὐγόν· (μτνμ.) ὠοειδές τι ποτήριον, (ἄλλ.) Ὠοσκύφιον, (τὸ ὁπ. ἐχρησίμευε πιθανῶς καὶ ὡς) βεντοῦζα. ‖. (εἰς τὴν μυθολογ. συγχ. τῷ

† Ὦον (τὸ), Λακων. δωμάτιον εἰς τὸ ὁλοεπάνω πάτωμα τοῦ οἴκου, (κοιν.) ὑπερῷον.

Ὠὸπ ἢ Ὢ ὄπ, ὄπ, ἐπιφών. Παρακελευς. τοῦ κελευστοῦ πρὸς τοὺς κωπηλάτας νὰ σταματήσουν, (κοιν.) σία!

; Ὠοποιέω-ῶ, Μ. ήσω. Κάμνω (Γεννῶ) ὠά. » Ὄρπα τῆς ἀκρίδος ὁ γόνος· ἔνθεν γὰρ ὠοποιοῦσι (οὕτω διορθωτέον νομίζω τὸ Ὀποιοῦσι, τὸ ὁπ. ὁ Μουσοῦρος ἔτρεψεν εἰς Ὀπύιουσιν), « Ἡσύχ.

† Ὠοπώλης, ου (ὁ) καὶ Ὠόπωλις, ιδος (ἡ), ὁ πωλῶν ὠὰ (αὐγά).

Ὠοσκοπία (ἡ). ἡ διὰ τῶν ὠῶν μαντεία.

Ὠοσκοπικός, ή. όν. Ὁ ἀνήκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον) τὴν ὠοσκοπίαν. ‖. » Ὠοσκοπικά, « (ποίημά τι ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ὀρφέα).

; Ὠοσκόπος (ὁ, ἡ), [ὠόν, σκοπέω]. ὁ παρατηρῶν τὰ αὐγὰ καὶ ἀπ' αὐτῶν μαντεύων.

Ὠοσκύφιον (τὸ). σκύφος (ποτήριον) εἰς σχῆμα ὠοῦ ἢ δύο ἡμιτόμων ὠοῦ συνηνωμένων κατὰ τὰς βάσεις.

Ὠοτοκεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ Ὠοτόκος.

Ὠοτοκέω-ῶ, Μ, ήσω. Γεννῶ αὐγὰ (ϗ ὄχι ἔμβρυα), εἶμαι ὠοτόκος.

Ὠοτοκία (ἡ), τὸ ὠοτοκεῖν, γέννησις ὠῶν, [ἐκ τοῦ

Ὠοτόκος (ὁ, ἡ), [ὠόν, τίκτω] ὁ γεννῶν αὐγὰ (καὶ ὄχι ἔμβρυα), (Λτν.) ovipare.

Ὠοῦ, γεν. τοῦ Ὠόν.

Ὤου, β'. ἑν. πρσ. τοῦ παρ. τοῦ Οἴομαι ἢ Οἶμαι.

Ὠοφαγέω-ῶ, Μ. ήσω. Τρώγω (ἢ Τρέφομαι μὲ) αὐγά, εἶμαι ὠοφάγος.

Ὠοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων (κρατῶν ἢ κυοφορῶν) αὐγά, ὠοτόκος.

Ὠοφυλακέω (κτέω)-ῶ, Μ. ήσω. Φυλάττω αὐγὰ (εἰς τὴν φωλεάν).

Ὦπα, Π. αἰτ. ἑν. τοῦ Ὤψ.

† Ὠπάζομαι καὶ

Ὠπάομαι-ῶμαι, Μ. ήσομαι, Π. [† ὤψ]. βλέπω, κυττάζω.

Ὧπερ. Δ. ἀντὶ Οὗπερ, γεν. τοῦ Ὅσπερ. ‖ (ὡς ἐπίρ. Τοπ.) = Ὅπου.

Ὧπερ, δοτ. τοῦ Ὅσπερ.

Ὦπες, πλθ. τοῦ † Ὤψ.

Ὠπὴ (ἡ), Π. [† ὤψ] ἀντὶ Ὄψις, βλέμμα, κύτταγμα.

Ὠπήσαιο, Π. β'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. τῆς εὐκτ. τοῦ Ὠπάομαι.

† Ὠπήσσεσθαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὠπήσεσθαι. Π. μέλλ. τῆς ἀπαρ. τοῦ Ὠπάομαι.

Ὠπιμελητά, κατὰ κρσ. ἀντὶ Ὦ ἐπιμελητά.

Ὦπις, ιδος (ἁ), Δ. ἀντὶ Οὖπις, (ἐπιθετ. ἡ Ἄρτεμις).

Ὥπλισθεν, Π. ἀντὶ Ὡπλίσθησαν, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἀορ. ά. καὶ

Ὥπλισμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ὁπλίζω, (ὅθ.

Ὡπλισμένως, ἐπίρ. (μτχ.) Ἐνόπλως.

Ὦ 'πολλον, Π. ἀντὶ Ὦ Ἄπολλον.

Ὡπόλλων, Δ. ἀντὶ Ὁ Ἀπόλλων.

Ὦ 'πόλε, Δ. ἀντὶ Ὦ αἰπόλε.

Ὡπόλος, Δ. ἀντὶ Ὁ αἰπόλος.

Ὦπται, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ὁράω, (ἐκ τοῦ Ὄσσομαι).

Ὄπωπα, Π. = Ὄπωπα, β'. πρκ. τοῦ Ὁράω.

Ὦρα [οὖρος], ας (ἡ). φροντίς· ἐπιμέλεια (ὅθ. τὸ Λτν.) cura. » Ὤραν ἔχειν (ποιεῖσθαι καὶ Π. νέμειν) τινός, « Αξ., = Φροντίζειν. » Ἐν μηδεμιᾷ ὤρᾳ τίθεσθαί τινα, « Αἰλ., ἀδιαφορεῖν, ἀψηφᾶν, (συγχ. τῷ

Ὥρα [συγγ. τῷ Αὔρα], ας (ἡ). (ἐν γέν.) ὁ προσδιωρισμένος ἢ ἁρμόδιος καιρός. » Ὥρα δόρπου (ὕπνου, ἀρότου γάμου. μύθων κτλ.), « Ὅμ. » Κόρη ἀνδρὸς (γάμου) ὥραν ἔχουσα (ἡ) » Εἰς ἀνδρὸς (γάμου) ὥραν ἥκουσα (ἡ) » Οὐκ οὖσα καθ' ὥραν, « Αξ, = Ἐπίγαμος (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ὥρα ἂν εἴη λέγειν (ἀπιέναι, ἀποβλέπειν κτλ.), « Ξεν., Δκ. » Οὐκ ἦν ὥρα, οἷα τὸ πεδίον ἄρδειν, « Ξεν. ‖. » Ἐν ὥρᾳ, « φρσ, ἐν καιρῷ, ἢ· ἐνωρίς. » Δειπνήσαντας ἐν ὥρᾳ καὶ κοιμηθέντας, « Πλ. » Πρὸ (» Πρότερον τῆς) ὥρας, « φρσ. » Καθ' (ἢ » Παρ') ὥραν, «

φρσ., (ὅθ. 2) (παρὰ Π. καὶ σπν. ἢ εἰς μερικὰς μόνον φρσ. παρὰ λογρφ.) ἔτος, χρόνος. » Ἐν τῇ πέρυσιν ὥρᾳ, « Δμ. (ℨ πθ.) » Εἰς ὥρας, « Λξ., τοῦ χρόνου. » Εἰς ὥρας ἄλλας (ἢ) ἑτέρας, « Ἀρσφ. » Εἰς τὰς ἄλλας ὥρας γὰρ δὴ παιδὸς δαίσομεν ὑμεναίους, « Εὐρ. (καὶ ἐν εἴδει εὐχῆς) » Εἰς ὥρας αὖθις ἱκέσθαι, « Ὅμ., καὶ τοῦ χρόνου! » Κεἰς ὥρας κἤπειτα ἐν καλῷ εἴης, « Θκρ. (ἢ κατάρ.) » Μὴ ὥραις ἵκοισθε, « Ἀρσφ. (καὶ ἐλλ.) » Ὁ μὴ ὥραισι Δημόστρατος, « αὐτ., νὰ μὴ φθάσῃ τοῦ χρόνου! νὰ μὴ τὸν εὕρ' ὁ χρόνος! 3) (συνηθέστ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πλθ.) οἱ 4 καιροὶ τοῦ χρόνου, (Γαλλ.) les saisons, (καὶ ἰδιαιτ.) ἢ ἄνοιξις ἢ τὸ καλοκαῖρι· ὁ καιρὸς τοῦ θέρους ἢ τοῦ τρύγους· (συνκδχ.) τὰ γεννήματα καὶ τὰ 'πωρικά. » Ὧραι ἐτῶν, « Πλάτ. » Ἡ τῶν ὡρῶν περίοδος, « Θφρ. » Ὅσα φέρουσιν ὧραι, « Λξ. » Εἴαρος (ἢ » Εἰαρινὴ) ὥρη, « Ὅμ. » Ὥρα χειμερινή, « Θφρ. » Ὥρα νέα, « Ἀρσφ. » Ἐν καλύβαις πνιγηραῖς ὥρα ἔτους διαιτωμένων, « Θκ. » Οἱ περὶ τὴν ὥραν χρόνοι, « Ἀρστ. » Ἐν ὥρᾳ, « Λξ. » Ὥρα δένδρων, « Ξεν., ἡ ὡρίμασις τῶν 'πωρικῶν. » Ἕως μὲν θέρος ἦν, ἀπὸ τῆς ὥρας ἐτρέφοντο, « αὐτ., (ὅθ. 4) (μτνμ.) ἡ ἡλικία (ℨ κατ' ἐξοχ. ἡ ἀκμὴ τῆς νεότητος) τοῦ ἀνθρ., (κατ' ἔκτ. ἐν γέν.) ὡραιότης, θέλγητρα, χάρις. » Ὥραν ἔχειν, « Πλ. » Οἱ ἐν ὥρᾳ (καθ' ὥραν), « αὐτ. » Μειρακίῳ καθ' ὥραν ἀκμάζοντι, « αὐτ. » Ὥρᾳ τῆς ἡλικίας λαμπρός, « Θκ. » Ἐπὶ τῇ τοῦ σώματος ὥρᾳ σεμνύνεσθαι, « Λξ. » Γλίχεσθαι τῆς ὥρας, « Παρθ. 5) (μτγν.) ἡ ὥρα, τὸ κδ'. μέρος τοῦ ἡμερονυκτίου. » Ὧραι ἡμέρας, « Λξ., (κυρ.) τὰ τέσσαρα διαστήματα τοῦ ἡμερονυκτίου. » Ὥραν μίαν ἐποίησαν, « Γρφ. » Περὶ δὲ ὥραν τρίτην σκότος ἐγένετο.. ἄχρις ὥρας ἐννάτης, « αὐτ. » Ἐπὶ τέσσαρας ὥρας, « Ἐπγρ. » Καθ' ἑκάστας ὥρας, « Λξ. » Ὅσαι τε ἡμέρας ὧραι, ὅσαι τε νυκτός, « Εὐγ. 6) (πλθ.) τὰ τέσσαρα κλίματα ἢ αἱ τέσσαρες ζῶναι, (Ἡρ. Β', 26).

7) (κατὰ τὴν μυθολογ.) αἱ Ὧραι, θεαὶ (τρεῖς τὸν ἀριθμὸν θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος κτλ.), (παρβλ. Καιρός).

Ὦρα, εὐχρηστότ. τὸ Ἑώρα, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ὁράω.

Ὡραΐζω [ὡραῖος], Μ. ίσω. Στολίζω, καλλωπίζω. ‖. (μσ. αὐτπθ.) καλλωπίζομαι· καμαρόνω.

† Ὡραιοδώτης, ου (ὁ). δοτὴρ τῆς ὡραιότητος.

Ὡραιόμορφος (ὁ, ἡ). ὡραῖος τὴν μορφήν, εὔμοφος.

Ὡραιοπολέω-ῶ, Μ. ήσω. Συναναστρέφομαι μὲ (Διατρίβω πάντοτε περὶ) τοὺς ὡραίους.

Ὡραιοπώλης, ου (ὁ). ὁ πωλῶν ὡραῖα (ταρίχη ἢ ὀπωρικά).

Ὡραῖος [ὥρα], α, ον, = Ὥριμος, (δηλ. ἐν γέν.) ὁ ὢν ἢ γινόμενος ἢ φθάνων εἰς τὸν πρέποντα καιρόν. » Πλοῦς ὡραῖος, « Λξ » Ὕδωρ ὡραῖον, « Γαλ. » Θάνατος ὡραῖος, θρήνου ἄπεστι, « Ξεν. » Ὡραῖος ὢν ἀποθνήσκει, « Πλ. » Ἡλικία ἐν ᾗ βίου πεπαῦσθαι ὡραῖόν ἐστιν, « αὐτ. (ℨ γεν.) » Γάμου ὡραῖος, « ἴδε Ὥρα (1). » Ἐν ὡραίῳ ἵσταμαι τοῦ βίου, « Εὐρ., ὡρίμασα (δηλ. ἐγήρασα) πλέον. (ℨ αἰτ. πρυθετ.) » Ἡσυχίαν ἦγεν, ὡς οὐκέτι πρὸς πολιτείαν ὡραῖος, « Πλ. » Τῶν ὡραίων τυχεῖν, « αὐτ., τῶν μετὰ τὴν θανὴν νενομισμένων. 2) (ἰδιαιτ. δὲ ἐπὶ μὲν ἀνθρ.) ὁ εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας, ἀκμαῖος, (ἐπμ.) νέος· (συνκδχ.) εὔμορφος ἢ (ἀκριβέστερον) νόστιμος (μᾶλλον διὰ τὴν ἐκ τῆς ἡλικίας χάριν παρὰ διὰ τὴν συμμετρίαν τῶν μελῶν). » Ἄνευ κάλλους ὡραῖος, « Ἀρστ. » Τὴν ὄψιν ὡραιότατος, « Ἡρωδ. (καὶ μτνμ.) » Λόγος ὡραῖος, « Ἑρμγ., ὁ κομψὸς καὶ ἀνθηρός. 3) (ἐπὶ δὲ πραγμ. κυρ. φαγωσίμων καὶ μάλιστα ὀπωρικῶν) ὁ ὡριμάζων τὸ καλοκαῖρι (» ἔτους ὥρᾳ «), (ὅθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) καλοκαιρινός· (ἐν γέν.) ὥριμος, εἰς τὸν καιρόν του, ἔγκαιρος. » Τὰ ἐκ τῆς γῆς (» Ἄνθη, » Σπέρματα, » Τρωκτὰ) ὡραῖα, « Ξεν., Λξ. » Ὡραῖοι καρποί, « Γαλ. (ℨ ἐλλ) » Ὡραῖα θύειν, « Λξ. (ἰδιαιτ.) » Τάριχος (» Τέμαχος) ὡραῖον, « (ℨ ἐλλ.) » Τὰ ὡραῖα (ἐνν. τεμάχη), « τα ἐγκαιρόπαστα, (ὅθ. Ὡραιοπώλης). (καὶ καταχρ.) » Σαργάνη ὡραία, « Λξ., τὸ σκεῦος ὅπου ἐναποτίθενται τὰ τοιαῦτα παστά. 4) (ἐπὶ δὲ χρόνου ὡς οὐσ.) » Ὡραία (ἐνν. ὥρα), « ἡ ἄνοιξις ἢ τὸ καλοκαῖρι. » Περιμένειν τὴν ὡραίαν, « Δμ.

Ὡραιότης (ἡ). τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ὡραίου, (ἐπὶ καρπ.) ὡριμότης· (ἐπὶ ἀνθρ.) ἀκμὴ ἢ χάρις (καλλονὴ) νεότητος· (ἐν γέν.) κάλλος, εὐμορφία.

† Ὡραιόω-ῶ, Μ. ώσω, Γρφ. ἀντὶ Ὡραΐζω, (καὶ πθ.) ὡραΐζομαι, εὐμορφαίνω.

Ὡραΐσμα (τὸ). πᾶν ὅ,τι γίνεται ἢ χρησιμεύει πρὸς ὡραϊσμόν, στολίδι. 2) = τῷ

Ὡραϊσμὸς (ὁ), τὸ ὡραΐζεσθαι, στολισμός, καλλωπισμός.

Ὡραϊστής, οῦ (ὁ). ὁ ὡραϊζόμενος (ὑπὲρ τὸ δέον), καλλωπιστής.

† Ὡραίω, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὡρεύω.

Ὡραίως, ἐπίρ. = Ἐν ὥρᾳ ἢ Καθ' ὥραν, ἐν καιρῷ (τῷ δέοντι)· μὲ χάριν (νοστιμάδα), κομψῶς.

Ὡρακιάω-ῶ [ὥρα], Μ. άσω, = Ὠχριάω, χλωμιάζω (κυρ. καθὼς τὰ κοράσια περὶ τοὺς 12 – 13 χρόνους τῆς ἡλικίας των)· (συνκδχ.) λειποθυμῶ. » Ὡρακιῶ· ἀλλ' εἶσε πρὸς τὴν καρδίαν μου σπογγιάν, « Ἀρσφ.

† Ὡρακίζω, Μ. ίσω, Γλσ. ἀντὶ Ὡρακιάω.

Ὡρανίαφι, ἴδε Οὐρανίαφι.

Ὡράνιος, α, ον, Δ. ἀντὶ Οὐράνιος, [ἐκ τοῦ

Ὡρανὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Οὐρανός.

Ὡραπολέω-ῶ [ὥρα, πολέω], Μ. ήσω, Γλσ. Καλλιεργῶ τὴν γῆν καθὼς τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ὥρα (ὁ καιρὸς) τοῦ ἔτους.

† Ὡρατάριχος (ὁ ἢ τὸ), = Ὡραῖον τάριχος, ἐγκαιρόπαστον.

Ὥρατος, Π. ἀντὶ Ὁ Ἄρατος.

Ὡργεῖοι, Π. Δ. ἀντὶ Οἱ Ἀργεῖοι.

Ὡργεῖος, Π. Δ. ἀντὶ Ὁ Ἀργεῖος.

Ὤργημαι, πθ. πρκ. τοῦ Ὀργάω.

Ὤρεα, Δ. ἀντὶ Οὔρεα = Ὄρεα-ὄρη.

† Ὡρειάριος (ὁ), Γλσ. ὁ φύλαξ τοῦ ὡρείου, ἀποθηκάριος, (Λτν.) horrearius, [ἐκ τοῦ

† Ὡρεῖον (τὸ), Ἐπγρφ. ἀποθήκη γεννημάτων, σιτοφυλάκιον, (Λτν.) horreum.

Ὤρεξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ὀρέγνυμι.

Ὥρεον, Ἰων. ἀντὶ Ἑώρων, παρτ. τοῦ Ὁράω.

Ὦρες, Π. ἀτὶ Ὄαρες, πλθ. τοῦ Ὄαρ.

Ὤρεσι, Δ. Π. ἀντὶ Οὔρεσι = Ὄρεσιν, πλθ. τοῦ Ὄρος.

Ὡρεσίδουπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ κάμνων δοῦπον (θόρυβον) ἐν τοῖς ὄρεσιν (κάμνω νὰ ἀντηχοῦν τὰ ὄρη), (ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).

Ὡρεσιδώτης, ου (ὁ), Π. ὁ δοτὴρ τῶν ὡρῶν (τῶν καιρῶν τοῦ ἔτους), (ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ).

† Ὡρεσίλοιπος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὡρεσίδουπος.

Ὤρεσσι, Π. ἀντὶ Ὀάρεσι, δοτ. τοῦ Ὄαρ.

Ὤρετο, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. β'. τοῦ Ὄρνυμι.

Ὡρεύω [ὥρα], Μ. εύσω. Φροντίζω, ἐφορεύω, ἐπιστατῶ, ἐπιμελοῦμαι.

† Ὡρέω-ῶ, Μ. ήσω, Γλσ. = Ὡρεύω 2) διαρκῶ ἢ παρατείνομαι πολὺν καιρόν, χρονίζω.

Ὡρέων, Ἰων. ἀντὶ Ὡρῶν, γεν. πλθ. τοῦ Ὥρα.

Ὥρη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὥρα.

† Ὥρημα (τὸ), Γλσ. = Μέλημα.

Ὡρήσσω (παρατ. Ὥρησσον), Π. = Ὡρέω.

Ὡρηφόρος (ὁ, ἡ), Π. Ἰων. ὁ φέρων τὰς ὥρας (τοῦ ἔτους) καὶ κάμνων νὰ ὡριμάζουν οἱ καρποί, (ἐπίθ. τῆς Δήμητρ.).

† Ὡριαίνομαι, Μ...., = Ὡραΐζομαι.

Ὡριαῖος, α, ον. Ὁ διαρκῶν μίαν ὥραν, μιᾶς ὥρας.

Ὡριάς, άδος (ἡ), Π. ἰδιαιτ. θηλ. τοῦ Ὥριος, ἡ παράγουσα, τὰς ὥρας. » Φύσις —, « Ὀρφ.

Ὦ 'ρίγνωτε, Π. ἀντὶ Ὦ ἀρίγνωτε (πασίγνωστε), (Λτν.) o nimium note, « Ὀβίδ. (Μετ. Δ', 198).

Ὠρίζεσκον, Π. ἀντὶ Ὠάριζον. πλθ. γ'. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ὠρίζω.

Ὥριζον, παρτ. τοῦ Ὁρίζω.

Ὠρίζω, Μ. ίσω, Π. ἀντὶ Ὀαρίζω.

Ὡρικός, ή, όν. Ὁ ἐν ὥρᾳ (ἐν καιρῷ), ἀκμάζων, ὥριμος· ὡραῖος, εὔμορφος.

Ὡρικῶς, ἐπίρ. Μὲ (νεανικὴν) χάριν, εὔμορφα, νόστιμα.

† Ὡριμάζω, Μ. άσω. Γίνομαι ὥριμος.

Ὡριμαία (ἡ), (ἀςρλγ.). ἡ ἐπιρροὴ τῆς γενεθλιακῆς ὥρας.

Ὥριμος (ὁ, ἡ), = Ὥριος καὶ Ὡραῖος, φθασμένος, γεννωμένος, ἔγκαιρος κτλ.

Ὡριμότης (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ὡριμάδα.

Ὡριόκαρπος (ὁ, ἡ), Π. ὁ φέρων ἢ ὢν εἰς κατάστασιν νὰ φέρῃ καρποὺς ὡρίους (ὡρίμους).

Ὥριον, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ Αὔριον.

Ὥριος, α ἢ ος, ον, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) Π. ἀντὶ Ὡραῖος, γινόμενος εἰς τὸν πρέποντα ἢ τὸν διωρισμένον (τοῦ ἔτους) καιρόν, ἔγκαιρος· ὥριμος (κυρ. καὶ μτνμ.). » Ὄμβρος —, « Ἡσ. » Θέρος ὥριον, « Θκρ. » Φέροι δέ κεν (ἡ νῆσος) ὥρια πάντα, « Ὀδ. Ι., παντὸς εἴδους γεννήματα καὶ 'πωρικά.

Ὥρισα, ἀόρ. ά. τοῦ Ὁρίζω.

Ὥρισμα (τὸ), Π. ἀντὶ Ὀάρισμα, ὅρος, διατύπωσις, διδασκαλία.

Ὡρισμένως [ὁρίζω], ἐπίρ. (μτγ.). Μὲ τρόπον ὡρισμένον (ἀκριβῆ), ὁριστικῶς.

Ὦ 'ριστε, Π. ἀντὶ Ὦ ἄριστε.

Ὥριστος, Π. Ἰων. ἀντὶ Ὁ ἄριστος.

Ὤριφοι, Δ. ἀντὶ Οἱ ἔριφοι.

Ὤριφος, Δ. ἀντὶ Ὁ ἔριφος

Ὠρίων, ωνος (ὁ). ἀστερισμός τις (ἀπὸ τοῦ ὁμωνύμου ἥρωος τοῦ ὡραιοτάτου ἐρωμένου τῆς Ἠοῦς κτλ.). 2) εἶδ. πτηνοῦ τῆς Ἰνδ., (Αἰλ. Ζ, Ἱς. ΙΖ', 22).

Ὠριώνειος, α, ον. Ὁ τοῦ Ὠρίωνος.

Ὡρίως, ἐπίρ. [ὥριος]. Ἐν καιρῷ.

Ὥρμαγκα, πρκ. τοῦ Ὁρμαίνω.

Ὡρμέατο, Ἰων. ἀντὶ Ὥρμηντο, γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ὁρμάω.

Ὥρμηνα, ἀόρ. ά. τοῦ Ὁρμαίνω.

Ὥρμησα, ἀόρ. ά. τοῦ Ὁρμάω.

Ὦρνες, Δ. Π. ἀντὶ Οἱ ἄρνες.

Ὤρνυτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἢ πθ. παρτ. τοῦ Ὄρνυμι.

Ὡρογραφία (ἡ). ἡ κατὰ χρονολογικὴν τάξιν διαγραφὴ ἱςορικῶν συμβάντων, χρονογραφία, [ἐκ τοῦ

Ὡρογράφος (ὁ). ὁ κατὰ χρονολογικὴν τάξιν ἱστοριογράφος, χρονογράφος.

† Ὡρόδεσμος (ὁ), Γλσ. [ὥρα, δεσμός]. τὸ δέμα (δεματικὸν) τῶν χεροβόλων, (ἄλλ.) Οὐλόδετον.

Ὡροθετέω-ῶ, Μ. ήσω, = Ὡροσκοπέω, προσδιορίζω (ἀστρολογικῶς) τὴν γενεθλιακὴν ὥραν (ἢ, ὡς ἐκ τῶν ἀστέρ.) ἐπικρατῶ εἰς τὴν γένεσίν τινος.

Ὡρολογέω-ῶ, Μ. ήσω. Λέγω (Δείχνω) τὴν ὥραν. » Τὴν ἑσπέραν —, « Πισίδ.

Ὡρολογητής, οῦ (ὁ). ὁ λέγων (δείχνων) τὰς ὥρας.

Ὡρολόγιον (τὸ). τὸ λέγον (δεικνύον) τὰς ὥρας τοῦ ἡμερονυκτίου ὄργανον. » Σκιοθηρικὸν —, « τὸ ἡλιακόν. » Ὑδραυλικὸν —, « Ἀθ., ἡ κλεψύδρα.

Ὡρολόγος (ὁ), = Ὡροσκόπος,

Ὡρόμαντις, εος (ὁ), Π. ὁ μαντεύων (προλέγων) τὰς ὥρας, (ἐπίθ. τοῦ πετεινοῦ).

Ὡρονομεῖον (τὸ), = Ὡρονόμιον.

Ὡρονομέω-ῶ, Μ. ήσω, Ὡρολογέω. 2) (ἀστρολογ. μὲ δοτ.) εἶμαι ὁ ἐπικρατῶν πλανήτης εἰς τὴν γένεσίν τινος, (παρβλ.) Ὡροθετέω.

Ὡρονομικός, ή, όν. Ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ ὡρονομεῖν (δεικνύειν τὰς ὥρας). » Ὡρονομικὸν κατασκεύασμα, « Ἀρσφ., = τῷ

Ὡρονόμιον (τὸ), = Ὡρολόγιον, [ἐκ τοῦ

Ὡρονόμος (ὁ, ἡ). ὁ νέμων (διευθύνων ἢ δεικνύων) τὰς ὥρας ἢ (ἀςρολογ.) ἐπικρατῶν τῆς γενεθλιακῆς ὥρας. ‖ (οὐσ. ἀρσ.) τὸ ὡρολόγιον καὶ (Π.) ὁ πετεινός, (ἴδε Ὡρόμαντις).

Ὤρορε, Π. (κατὰ μετάθ. ἀντὶ Ὄρωρε), γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. β'. τοῦ Ὄρνυμι.

Ὧρος (ὁ), Αἰολ. ἀντὶ Ἄωρος, ὕπνος· νύξ.

Ὦρος, εος (τὸ), Δ. ἀντὶ Οὖρος = Ὄρος.

Ὧρος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ὥρα, καιρὸς (τοῦ ἔτους)· ἔτος. ‖. (πλθ.) χρονικά.

Ὡροσκοπεῖον (τὸ), = Ὡρολόγιον· (ἰδιαιτ.) ἀστρολογικόν τι ἐργαλεῖον (ὡρονόμιον) πρὸς εὕρεσιν τῆς γενεθλιακῆς ὥρας.

Ὡροσκοπέω-ῶ, Μ. ήσω. Παρατηρῶ (ἀςρολογικῶς) τὴν γενεθλιακὴν ὥραν τινὸς ἢ (ὡς ἐκ τῶν ἀστέρ.) ἐπικρατῶ εἰς τὴν γένεσίν του. » Ὁ ὡροσκοπῶν ἀστήρ, « Βασίλ., ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν (ἐπικρατοῦντος) τοῦ ὁπ. ἐγεννήθη τις.

Ὡροσκόπησις, εως ℨ

Ὡροσκοπία (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ προηγ., ἡ παρατήρησις τῶν ὡρῶν ἢ τῶν καιρῶν τοῦ ἔτους (καὶ ἰδιαιτ. κατὰ τοὺς ἀστρολόγους) τῆς γενεθλιακῆς ὥρας τινός, ἡ τέχνη τῶν ὡροσκόπων.

Ὡροσκόπος (ὁ, ἡ), [ὥρα, σκοπέω]. ὁ παρατηρῶν τὰς ὥρας ἢ τοὺς καιροὺς τοῦ ἔτους (καὶ ἰδιαιτ.) τὴν γενεθλιακὴν ὥραν τινὸς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο, (ὅθ. ‖. οὐσ.) ἀστρολόγος, γενεθλιαλόγος· (καὶ ἐπὶ ἀστέρ.) γενεθλιακός, ἔχων ἐπιρροὴν εἰς τὰς γεννήσεις.

Ὡροτρόφος (ὁ, ἡ), Π. ὁ τρέφων (παράγων) τὰς ὥρας τοῦ ἔτους.

Ὦρσα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ὄρνυμι.

Ὤρσασκε, Π. ἀντὶ Ὦρνυ, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ Ὄρνυμι.

Ὦρσε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. ά. ℨ

Ὦρτο, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ μσ. ἀορ. ἢ τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ὄρνυμι.

Ὤρυγξ, υγγος (ὁ, ἡ), εἶδος παρδαλοῦ ἵππου ἢ ὀνάγρου, (Γαλλ.) zèbre, (παρβλ. Ὄρυξ 2).

Ὠρυγὴ (ἡ). ἡ φωνὴ τοῦ ὠρυομένου (σκύλου, λέοντος κτλ.), οὔρλιασμα· (μτνμ) βοή, ἀντήχησις. » Ἠϊόνων —, « Ἐπγρ.

Ὤρυγμα (τὸ) καὶ

Ὠρυγμὸς (ὁ), = Ὠρυγή.

Ὠρυδόν, ἐπίρ. Π. μετ' ὠρυγῆς, οὐρλιάζοντας.

Ὠρυθμὸς (ὁ), Π. ἀντὶ Ὠρυγμός.

Ὤρυξα, ἀόρ. ά. τοῦ Ὀρύσσω.

Ὠρύχαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. καὶ

Ὠρύχατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ ὑπερσ. τοῦ Ὀρύσσω.

Ὠρύω (Γλσ. καὶ σπν. ἀντὶ) Ὠρύομαι, Μ. ύσω, -ομαι. Φωνάζω 'σὰν τὸν σκύλον ὅταν κλαίῃ (τὸ λεοντάρι ὅταν πεινᾷ κτλ.), (κοιν. ἀπὸ τοῦ Λτν.) οὐρλιάζω.

† Ὠρύωμα (τὸ), Γρφ. ἀντὶ Ὤρυγμα.

Ὤρφωσε, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ ἀορ. ά τοῦ Ὀρφόω.

Ὡρχαῖοι, Δ. Π. ἀντὶ Οἱ ἀρχαῖοι.

Ὡρχαῖος, Δ. Π. ἀντὶ Ὁ ἀρχαῖος.

Ὀρώρει, Π. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Ὄρνυμι.

Ὀρωρέχατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ἢ μσ. ὑπερσ, καὶ

Ὀρωρύχειν, Ἀττ. ὑπερσ. τοῦ Ὀρέγω.

Ὀρώρυκτο, Ἰων. γ'. ἑν. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. καὶ

Ὀρωρύχατο, Ἰων γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. καὶ

Ὀρωρύχειν, Ἀττ. ὑπερσ. τοῦ Ὀρύσσω.

Ὡς καὶ (πρὸ ἐγκλιτ. ἢ ἐν τῷ τέλει τῆς φρσ. ἢ Π. κατ' ἀνστρφ.) Ὥς [ὅς], μόρ. (ἐπιρρήματ. ἢ συνδεσμικ., ἐκλαμβ.

1) Παραβολ. ἢ Ὁμοιωματ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὕστερον ἢ πρίν, πολλάκις δὲ καὶ χωρίς, σχεδὸν ὅμως πάντοτε συνυπακουομένου τοῦ Οὕτως καὶ [Π.] Ὥς κτλ., ἐξηγ. δὲ κοιν. διὰ τοῦ) ὡσάν, καθώς. » Ὡς δ' ἄνεμος ὄχνας φορέει, ὣς τότ' Ἀχαιοὶ κτλ., « Ἰλ. Ε. (καὶ χωρὶς τοῦ ἀνταποδ.) » Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, « Ἰλ. Ν. » Ἤριπε δ' ὡς ὅτε πύργος, ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ, « Ἰλ. Δ. (καὶ πρὸς ὑποτ. ἐπὶ ἐνδεχομ.) » Ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορὼν, ἐξ αὐχένα ἄξῃ, « Ἰλ. Ε. » Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες, « Ἰλ. Α. (καὶ πρὸς εὐκτ. μὲ ἄλλα ὅμως μόρ.) » Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν, ὡς εἴ τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο, « Ἰλ. Β. » Αἴθ' οὕτω φίλος Διὶ γένοιο ὡς ἐμοί, « Ὀδ. Σ. (καὶ κατ' ἀντστρφ.) » Θεὸς ὥς, τίετο δήμῳ, « Ὅμ. (καὶ λογογρφ) » Ὡς δὲ Σκύθαι λέγουσι, « Ἡρ. » Ταύτῃ ἰτέον, ὡς τὰ ἴχνη φέρει, « Πλάτ. » Ὡς εἶχον, αὐτῇ σκευῇ, « Λκ. » Ὧδ' ὡς ἔχω στείχοιμ' ἄν, « Σοφ. » Ὁμοίως, ὡς εἴ τι μέγα λάβοιμι, « Ἡρ. » Ὥς τις ἂν εἴποι, « Γργ. » Ὡς ἡμεῖς φαῖμεν ἄν, « Λξ. » Ὡς ᾤετο, » Ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, Ὡς σφίσι δοκεῖν, « Λξ. (καὶ ἐλλ.) » Ὥς γ' ἐμοὶ κριτῇ, « Πλάτ. (καὶ ἀπλ.) » Ὥς γ' ἐμοί, « Λξ. » Ὥς γ' ἐμῇ δόξῃ « αὐτ. » Ὡς οὐκ ἄλλος, « Λκ. » Ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἕτερος, « Ἀθ. » Ὡς ἕκαστοι (ἑκάτεροι), « Θκ. » Ὡς ἂν παῖς, « Ξεν. 2) Ποσότ. σημαντ. (ἀντὶ Ὅσον) » Ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον, « Ὀδ. Ρ » Ὡς εἶχε ποδῶν (τάχους), « Λξ. (καὶ χωρὶς τοῦ ῥήμ.) » Ὡς ποδῶν (τάχους, τάχος κτλ.), » Ὡς ἔνι μάλιςα (τάχιςα κτλ.), » Ὡς τάχιστα ἠδύνατο, « Ξεν. » Ὡς δυνατὸν κάκιστα, « Ἰσκρ. (ℨ ἐλλ.) » Ὡς ῥᾷστα (ἄριστα κτλ.) » Ὡς ἐπίπαν, « Ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, » Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, « Ὡς οἷόν τε, » Ὡς δυνατὸν (ἐκ τῶν δυνατῶν), « Θκρ. » Ὡς παρεικάζοντι, » Ὡς τὰ πολλά, » Ὡς ἐν βραχυτάτοις, « κτλ. 3) Ἐλαττ. (ἐπὶ ποσότ. ἀντὶ τοῦ Ἕως ἢ Ὅσον) » Ἀπέθανον ὡς 500, « Λξ. » Ὡς τὸ τρίτον μέρος, « Θκ. » Ὡς δὲ τριῶν ἔτι πλέθρων ἐν μέσῳ ὄντων, « Λξ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἄν) » Ὡς ἂν εἴκοσί που στάδια, « Πλ. » Ὡς ἂν ᾖς, « Σοφ., ἐν ὅσῳ ('ως οὗ) ζῇς. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ὥς γέ μοι δοκεῖν, « Ἀρστ. » Μεγάλα ἐκτήσατο χρήματα, ὡς ἂν εἶναι Ῥοδῶπιν, « Ἡρ. (καὶ ἐλλ.) » Ὡς ἀπ' ὀμμάτων (ἐνν. εἰκάσαι), « Ξεν. » Μακρὰ ὁδός, ὡς γέροντι, « Σοφ. » Ἐπείπερ εἶ γενναῖος, ὡς ἰδόντι, « αὐτ. » Τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ, « Λκ. » Οὐκ ἀδύνατος εἰπεῖν, ὡς Λακεδαιμόνιος, « Θκ., ὅσον διὰ Λακεδαιμόνιον. » Ἔτι τοτε ὢν νέος, ὡς ἐν ἄλλῃ πόλει, « αὐτ. εἰς κάθε ἄλλην (παρὰ τὰς Ἀθ.) πόλιν. » Παῖδα ὡραῖον, ὡς ἂν Αἰγύπτιον, « Αἰλ., ὅσον δ.ά. 4) Ἐπιτατ. ἢ θαυμας. (ἀντὶ τοῦ Ὅσον), πόσον! πῶς! » Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστίν, « Ἀρσφ. » Ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί, « Ὑμ. » Φεῦ ὡς εὖ λέγεις, « Πλάτ. » Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, « Γρφ. » Ὡς ἀστεῖος ὁ ἄνθρωπος, « Πλάτ. » Ἀλλ' ὡς ἀπὸ τοῦ τείχους πάρεστιν ἄγγελος οὐδείς, « Ἀρσφ. » Καὶ ἐθαύμαζον, ὡς οὐδεὶς παρείη, « Λκ. » Ἔλαφοι, ὡς μὲν εὐμεγέθεις, ὡς δὲ πίονες, « Αἰλ. Ὡς ἀληθῶς, » Ὡς βέλτιστος, « Ὡς ἂν μά-

λιστα, « Αξ. (καὶ πρὸς συγκρ.) » Ὡς ἀληθεστέρως, « Πλάτ. (καὶ πρωθυστέρως) » Ὑπερφυῶς (» Θαυμασίως, » Θαυμαστόν, » Ἀποτρόπαιον) ὡς, « Αξ. » Ὡς ἐς ἐλάχιστον, » Ὡς ἐν ἐχυρωτάτῳ, » Ὡς ἐν βραχυτάτοις, « Αξ., ἀντὶ Ἐς ὡς ἐλάχιστον κτλ. (καὶ κατὰ παρένθ. ἄλλων λέξ.) » Θαυμαστῶς μοι εἶπες ὡς, « Πλάτ.

5) Αἰτιολογ. (ἀντὶ τοῦ Ἐπειδή), διότι. » Ὡς οὔ τοι αἴσιμόν ἐστιν, « Ὅμ. » Ὡς νῦν γε καὶ σε ἐλεῶ, « Αχ. (καὶ πρὸς μτχ.) » Τοῖς μὲν οὐδὲν ἀνεῖλε τὸ μαντεῖον, ὡς οὐ δικαίαν ποιουμένοις τὴν αἴτησιν, « Ἰσκρ. » Ἐρώτα ὅ, τι βούλει, ὡς τἀληθῆ ἐροῦντος, « Αχ. » Λέγειν ὡς ἀκουσομένῳ, « Πλάτ. » Ὡς ταὐτὸν ὂν εἰπεῖν, « Ἀρςδ. « Ὡς αὐτίκα δεῆσον, « Ξεν. (καὶ ἐλλ.) » Ὡς ἀγαθὸν μέγιστον τίθενται τὸν νόμον, « αὐτ. (καὶ μετὰ τοῦ Ἄν) » Καὶ οἱ μὲν, ὡς ἂν καὶ ἑωρακότες τὸ πρᾶγμα, δείσαντες ἀποχωροῦσιν, « αὐτ. 6) Παρεμφαντ. (ἀντὶ τοῦ Ὅτι, μετὰ τὰ ἀφηγηματ., γνωσ., δηλωτ. κλπ. ῥήματα) » Ἦλθεν ἀγγελίη ὡς ἡλώκοι τὸ τεῖχος, « Ἡρ. » Εἶπεν ὡς οὐδὲν θαυμαστόν ἐστιν (ἢ) εἴη, « Αξ. (καὶ παραλλ.) » Εἰπὼν ὡς ὅτι ὀκνοίη, « Ξεν. » Γνόντες ὡς, εἰ μὴ ἀποκρούσονται αὐτούς, ὅτι πολλοὶ σφῶν κατακοντισθήσονται. » Ὁμολογεῖται (» Δῆλον) ὡς, « Αξ. » Μὴ δείσητε, ὡς οὐχ ἡδέως καθευδήσετε, « Ξεν. » Μὴ ἐκφοβοῦ, ὥς σε ἀτιμάσει, « Σοφ. (& πρὸς μτχ.) » Δηλοῖς δ' ὥς τι σημανῶν νέον, « αὐτ. » Οὐχ ὡς οὐκ ἐνδεχόμενον, « Θρρ. » Οὕτω γινώσκετε, ὡς οὐδὲ παυσομένου μου, « Αχ. (καὶ ἀπαρ. σπν.) » Περὶ δὲ τῶν μισθοφόρων ἔχεις τι εἰπεῖν, ὡς μὴ μισεῖσθαι δι' αὐτούς; « Ξεν. (καὶ ἐλλ.) » Ὡς δὲ, δῆλον, « Πλάτ. 7) Ἀποτελεσματ. (ἀντὶ τοῦ Ἵνα καὶ σπν. Ὥστε). » Τοσαύτη δυστυχία ὡς . . . , « Ἰσκρ. » Ὡς ἀποτελεσθείη, « Αχ. » Ὡς ἅμα πάντες ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφρασσαίατο βουλήν, « Ἰλ. Β. » Σαώτερος ὥς κε νέηαι, Ἰλ. Α. » Ὡς ἂν μὴ ἀγνοῇς, « Γργ. » Ὡς ἴδω, « Σοφ. » Ὡς μὴ (» Ὡς ἂν μὴ) δυνασθῇ, « Αξ. (καὶ πρὸς ἀπαρ.) » Ὡς εἰπεῖν, Ξεν. » Ὡς ἔπος (ἁπλῶς) εἰπεῖν, « Ἀρςτ. » Μεγαλοπρεπέστερον ἢ ὡς προσδεῖσθαι, « Αξ. » Εὖρος ὡς δύο τριήρεας πλέειν ὁμοῦ, « Ἡρ. » Ἐπειδὰν δὲ σημήνῃ τῷ κέρατι, ὡς ἀναπαύεσθαι, συσκευάζεσθε, « Ξεν. (καὶ ἐλλ.) » Ὡς φύλακα (ἐνν. εἶναι) συμπέμψας αὐτόν, « αὐτ. » Ὡς τί (» Ὡς δὴ τί) τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; « Αχ. » Παρεσκευάζοντο ὡς ἀγωνιούμενοι, « Ξεν. 8) Ἐμφαντ. (ἀντὶ τοῦ Δῆθεν, ἐπὶ ψευδοῦς ἢ προσποιητῆς ἢ ἀμφιβόλου ὑποθέσ.) » Ὁ δὲ αὐτὸν μεταπέμπεται, ὡς ἀῤῥωστῶν, « Ξεν. » Ἡ δὲ οὐκ ἤθελεν, ὡς ἂν ἀσμένη με ἑωρακυῖα, ἥκοντα δὴ διὰ χρόνου, « Ασ. » Ἀγανακτοῦσιν, ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι, « Αχ., Πλ. » Ἐπέκαμπτεν ὡς εἰς κύκλωσιν, « Ξεν. » Ἀπέπλεον ὡς ἐς Ἀθήνας, « Θκ. » Στειπτή γε φυλλάς, ὡς ἐναυλίζοντί τῳ, « Σοφ., ὡς ἂν νά.

9) Προθετ. (ἀντὶ τοῦ Εἰς ἢ Πρὸς ἢ Ἐπὶ) » Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, « Θκρ. » Πολλῶν φυγόντων ὡς τὸν Πειραιᾶ, « Ξεν. » Αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον, « Ὅμ. » Ὡς ἐμὲ, « Αξ. (καὶ παραλλ.) » Ὡς ἐπὶ τὰς ναῦς πεμφθείς, « Ξεν. 10) Χρον. (μετὰ & χωρὶς τοῦ Εὐθύς), καθώς, εὐθὺς καθὼς (ἀφοῦ). » Ὡς δὲ ταῦτα τέλος εἶχε, « Ξεν. » Ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, « Θκρ. » Ὡς δὲ ἐς τὴν Μιλησίην ἀπίκοιτο, « Ἡρ. » Τῶν δὲ ὡς ἕκαστός οἱ μιχθῇ, διδοῖ δῶρον, « αὐτ. » Ὡς τάχιστα ἤκουσαν, « Εὐρ. (καὶ πρὸς ἀπαρ., διηγηματικῆς οὔσης τῆς φρσ.) » Εὐθὺς οὖν ὡς ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα, Ὦ, φάναι, εἰς καλὸν ἥκεις, « Πλάτ. » Ὡς δὲ ἀκοῦσαι τοὺς παρόντας, « Δμ., (ἴδε καὶ Ὥς). 11) Εὐκτ. ἀντὶ τοῦ Ἕως » Ἧσθιε δ' ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄειδεν, « Ὅμ. (Ὀδ. Β. 338) » Ὡς ἔτι Βρασίδας ηὐτύχει, « Θκ. » Ὡς ἂν ᾖς οἷός περ εἶ, « Σοφ. » Ὡς Ἔρις ἀπόλοιτο, « Ἰλ. Σ. » Ὡς ὤφελλες ἄγαμος ἔμμεναι, « Ἰλ. Γ. » Ὡς εἴη γε τοῦτον μεθ' ἡμῶν εἶναι, « Συν.

12) (σπν.) Τροπολγ. (ἀντὶ τοῦ Πῶς ἢ Ὅπως) » Ὡς ἂν ποιήσῃς, « Σοφ. » Μέμνημαι γὰρ καὶ τὸ ῥῆμα ὡς εἶπεν, « Αἰσχλ. » Ὡς εἶχε, « Αξ. » Ὡς δὲ, δῆλον, « Πλ. ‖. (μετὰ τῶν μορ. Εἰ, Περ, Τε κτλ. ἴδε Ὡσεὶ, Ὥσπερ, Ὥστε κτλ.).

Ὥς, ἐπίρ. Π. (καὶ σπν. λογγρ.) Ὁμοιωματ. ἀντὶ τοῦ Οὕτως (ἐπιφερόμ. συνήθ. εἰς τὸ Ὡς) » Ὣς ἥψατο γούνων, ὥς ἔχετ' ἐμπεφυῖα, « Ἰλ. Α. » Οὐδ' εἴ τρὶς ὅσα νῦν κέκτησαι προσγένοιτό σοι, οὐδ' ὣς ἂν ἱκανά μοι δοκεῖ εἶναί σοι, « Ξεν. » Ὡς δ' οὐκ εἴη θεὸς ἢ ἄλλως, καὶ ὣς οὐκ ἔστι θεὸς ἡ Ἶρις, « Κλμ. » Εἰ δέ κεν ὣς ἔρξῃς, « Ἰλ. Β. » Ὣς φάτο, » Ὣς εἰπών, « Ὅμ. 2) Χρον. (ἀντὶ τοῦ Εὐθύς), ἐν τῷ ἅμα. » Ὡς εἶδ', ὥς μιν ἔδυ χόλος, « Ὅμ. » Ὡς ἴδεν, ὥς μιν ἔρως ἀμφεκάλυψεν, « Ἰλ. Ξ. » Ὡς ἴδον, ὥς ἐμάνην, « Θκρ. 3) Τροπολγ. » Ἔστιν ὥς τοῦ οἰκονόμου, καὶ περὶ ὑγείας ἰδεῖν, « Ἀρςτ., τρόπον τινὰ, κατά τι.

4) Ἐναντιωματ. » Ἐδόκει γὰρ ὁ πόλεμος καὶ ὣς ἔσεσθαι, « Θκ., οὐχ ἧττον, ἐπίσης. » Οὐδ' ὣς ἐδυνήθησαν ξυμβῆναι, « αὐτ., καὶ πάλιν μ' ὅλα ταῦτα, (ἴδε καὶ παρβλ. Ὡς).

Ὦς, ωτὸς (τό). Δ. ἀντὶ Οὖς.

Ὦσα, Π. Ἰων. ἀντὶ Ἔωσα, ἀόρ. ά. τοῦ Ὠθέω.

Ὡσανεὶ (ἀντὶ Ὡς ἂν εἰ), μόρ. Ἐλαττωτ. (κοιν.) ὡς ἂν νά.

Ὤσασκε, Π. ἀντὶ Ἐώθει (κυρ. Ὤσεν ἄν), γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ὠθέω.

Ὡσαύτως [ὡς, αὕτως], ἐπίρ. Ὁμοιώσ., ὁμοίως, παρομοίως, παραπλησίως. » Ποῖα ὡσαύτως καὶ ποῖα ὡς ἑτέρως λέγεται, « Ἀρςτ. (καὶ δοτ.) » Ὡσαύτως τοῖς πολλοῖς, « Ἀῤῥ. (καὶ κατὰ παρένθ. τοῦ Δὲ) » Ὡς δ' αὔτως τῇσι καὶ οἱ ἰχνευταὶ θάπτονται, « Ἡρ., ἀντὶ Ὡσαύτως δέ.

Ὦσδε, Δ. ἀντὶ Ὦζε, γ'. ἑν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ὄζω.

Ὡσεὶ (ἀντὶ Ὡς εἰ), μόρ. Ὁμοιωματ. & Ἐλαττ., ὡς ἂν, ὡς ἂν νά· (καὶ πρὸ τῶν ἀριθμητ.) περί που, σχεδόν. » Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα, « Θκρ. » Τῇ εἰκέλη, ὡσεί τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν, « Ἡσ. » Φαίνονθ' ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα, « Θκρ. (καὶ μετὰ τοῦ Περ.) » Ὡσεί περ ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι, « αὐτ., ὡς ἂν νὰ τὸ βάλλω τώρα εἰς τὸν νοῦν μου· (καὶ μὲ τὰ ἀριθμητ.) » Ὡσεὶ ἄνδρες ἑκατόν, « Γρφ.

Ὡσεπιπλεῖστον, Ὡσεπιτοπολύ, ἀντὶ Ὡς ἐπὶ πλεῖστον, Ὡς ἐπὶ τὸ πολύ.

Ὤσθην, πθ. ἀόρ. ά. τοῦ Ὠθέω.

Ὠσὶ, δοτ. πληθ. τοῦ Οὖς.

Ὦσι, γ'. πληθ. πρσ. τῆς ὑποτ. τοῦ Εἰμί. (Ὦσι), γ'. πληθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τῆς ὑποτ. τοῦ Ἵημι, (εὔχρ. μόνον εἰς τὰ σύνθ.).

Ὦσις, εως (ἡ), τὸ οὐσ. τοῦ Ὠθέω, = Ὤθησις, σπρώξιμον, κούντημα.

Ὡσιωμένως [ὁσιόω], ἐπίῤ. (μτχ.). Ὁσίως, ἁγίως, καθαρῶς.

Ὥσκε (κεν), Π. ἀντὶ Ὥς κε (κεν), = Ὡς ἄν.

Ὦσμαι, πθ. πρκ. τοῦ Ὠθέω.

Ὠσμός (ὁ), = Ὦσις, ὤθησις.

Ὥσπερ (ἀντὶ Ὥς περ), ἐπίρ. Ὁμοιώσ. Καθώς, ὡσάν. » Ἀλώμενος ὥσπερ Ὀδυσσεύς, « Ὀδ. Β. (ἢ κατὰ παρένθ.) » Ὡς τὸ πάρος περ, « Ὅμ. Ὕμν. (καὶ ἀνταποδοτ.) » Τηλίκου, ὥσπερ ἐγών, « Ἰλ. Ω. » Ὡς δ' αὔτως . . . ὥσπερ ὑπέστη, ἐξετέλεσεν, « Ἡσ. » Ὥσπερ, χρημάτων κοινωνήσαντας, ἡδὺ τὸ ἀναμφιλόγως ὁ ἐλθεῖν, οὕτω καὶ λόγων κοινωνοῦντας, συνομολογοῦντας διεξιέναι, « Ξεν. » Τὸν αὐτὸν τρόπον ὥσπερ, « Δμ. 2) Ἐλαττ. ἢ Ἐμφαντ. (μὲ εἰρων.) τρόπον τινά, ὡς ἂν νά. » Ὥσπερ ἀτιμασθῆναι νομίσας, « Ξεν. » Ὥσπερ πολέμου ὄντος, ἀεὶ ἀναγκάζονται (οἱ τύραννοι) στράτευμα τρέφειν, « αὐτ. » Ὁρῶ παῖδ' καὶ σε πράγμασι προσέχοντα τὸν νοῦν, ὥσπερ ἐξόν σοι, « αὐτ. » Σιωπῇ ἐδείπνουν, ὥσπερ τοῦτο ἐπιτεταγμένον αὐτοῖς ὑπὸ κρείττονός τινος, « αὐτ. » Καὶ φίλους μὲν κτῶνται, τῶν δὲ ἀδελφῶν ἀμελοῦσιν, ὥσπερ ἐκ πολιτῶν μὲν γιγνομένους φίλους, ἐξ ἀδελφῶν δὲ οὐ γιγνομένους, « αὐτ. 3) (ἐνίοτε) Χρον., ἅμα ὁποῦ, καθώς. » Ὗς γάρ, ὥσπερ ἂν χέσῃ τις, φαύλως ἐρείδει, « Ἀρςφ.

Ὡσπερανεὶ, Ὡσπερεὶ, Ὡσπεροῦν, ἀντὶ Ὥσπερ ἂν εἰ, Ὥσπερ εἰ, Ὥσπερ οὖν.

Ὡσταπολλά, ἀντὶ Ὡς τὰ πολλά, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Ὥστε (ἀντὶ Ὥς τε), Π. Ὁμοιωματ. ἢ Παραβολ. ἐπίρ. = Ὡς, ὡσάν. » Λάμπ', ὥστε στεροπὴ Διός, « Ἰλ. Α. » Τὸν δ' ἐξήρπαξε ῥεῖα μάλ' ὥς τε θεός, « Ἰλ. Γ. » Ὥστε γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ, χῆραί τε γυναῖκες, ἀλλήλοισιν ὀδύρονται, « Ἰλ. Β. 2) (πρὸς μτχ.) Αἰτιολογ. (κατὰ τὸ Ἅτε) » Δηλέοντο αὐτούς, ὥστε δὴ θαλασσοκράτορες ἐόντες, « Ἡρ. » Οὐδαμῶς εἶχε ἀσφαλέως σημῆναι αὐτῷ, ὥστε φυλασσομένων τῶν ὁδῶν, « αὐτ. » Ὥστε γὰρ ταμείῳ χρωμένων τοῖς τείχεσι, πολλὰ καὶ χρήματα καὶ σῖτος ἐνῆν, « Θκ. (καὶ ἐνν. τοῦ ῥήματος) » Πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον, ὥστε περὶ ψυχῆς (ἐνν. θέων), « Ὀδ. Ι. 3) (συχνότ.) Σύνδ. Ἀποτελεσματ. (πρὸς ἀπαρ. τελ. ἐπὶ ἐνδεχομ.) » Εἴ σοι θυμὸς ἐπέσσυται, ὥστε νέεσθαι, ἔρχεο, « Ἰλ. Ι. » Οὐ τηλίκος εἰμὶ, ὥστε σημάντορι πάντα πιθέσθαι, « Ὀδ. Ρ. » Οὐχ οὕτως ἀνόητος, ὥστε ἐμβαλεῖν, « Δμ. Ἡμεῖς ἔτι νέοι, ὥστε τοσοῦτο πρᾶγμα διελέσθαι, « Πλάτ., (Γαλλ.) trop jeunes pour décider une si grande affaire. (καὶ συγκρ.) » Νεώτεροι ἢ ὥστε εἰδέναι, « Ἡρ. » Μείζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν, « αὐτ. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) » Προσκαλεσάμενος αὐτὸν ἐς λόγους, ὥστε, ἢν μηδὲν ἀρέσκον λέγῃ, πάλιν αὐτὸν καταστήσειν εἰς τὸ τεῖχος σῶν καὶ ὑγιᾶ, « Θκ., ἐπὶ συμφωνίᾳ. » Ξυνέβησαν, ὥστε τοὺς μὲν ἐπικούρους παραδοῦναι, περὶ δὲ σφῶν τὸν δῆμον διαγνῶναι, « αὐτ. (καὶ ἐνν. τοῦ Ὥστε) » Τὸ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν, « Σοφ. (καὶ θετ. ἀντὶ συγκρ.) » Ψυχρὸν ὥστε λούσασθαι, « Ξεν. (πρὸς ὁρς. δὲ προηγ. τοῦ Οὕτως ἐπὶ βεβ.) » Οὕτως ὑμῖν δοκεῖ παντὸς ἄξια εἶναι, ὥστε κτλ., « αὐτ. ἢ 4) Συμπερασματ. ὅθεν, ἑπομένως (πρὸς ὁρς. μὲν ἢ πρστ. ἐπὶ βεβ.) » Ὥστε οὐδὲ τὰ σφέτερα αὐτῶν ἴσασιν, « Ἰσκρ. » Ὥστε οὐ τοῦτο δέδοικα, μὴ οὐκ ἔχω ὅ,τι δῶ, ἀλλὰ μὴ οὐκ ἔχω οἷς δῶ, « Ξεν. (καὶ μὲ παρωχ. χρν. μετὰ τοῦ Ἄν) » Ὥστε τὴν πόλιν ἡγήσω ἂν πολέμου ἐργαστήριον εἶναι, « αὐτ. (καὶ πρστ.) » Ὥστε θάρσει, « αὐτ. » Θνητοῦ πέφυκας, . . . ὥστε μὴ λίαν στένε, « Σοφ. (πρὸς εὐκτ. δὲ ἐπὶ ἐνδεχομ.) » Ἰσχυρὸν ἐστιν, ὥστ' οὐκ ἂν καταγείη ποτέ, « Ἀρςφ. » Εἴ τις χρῷτο τῷ ἀργυρίῳ, ὥστε, πριάμενος οἷον ἑταίραν, διὰ ταύτην κάκιον ἔχοι καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, « Ξεν. (καὶ ἐλλ. ἢ ἀπὸ κοινοῦ) » Ὁ λόγος ἐπὶ τῷ δηλοῦν ἐστι τὸ συμφέρον καὶ τὸ βλαβερόν, ὥστε καὶ τὸ δίκαιον, « Ἀρςτ.

Ὠστης [ὠθέω], ου (ὁ). (σεισμὸς) ὁ ἀνατρέπων διὰ μιᾶς ὤσεως (ὠθήσεως).

Ὠστίζω, Μ. ίσω, θαμις. τοῦ Ὠθέω, κυντῶ, σπρώχνω, (καὶ συχνότ. μσ. ἀλληλοπθ.) κουντηοῦμαι, κουντῶ νὰ περάσω, στρημόνομαι. » Τριωβόλου οὕνεκα ὠστιζόμεσθ' ἑκάστοτ' ἐν τῇ 'κκλησίᾳ, « Ἀρςφ. (καὶ δοτ.) » Ὠστιοῦντ' ἀλλήλοισι περὶ πρώτου ξύλου, « αὐτ. (καὶ μτνμ.) » Τῶν δὲ πλακούντων ὠστιζομένων περὶ τὴν γνάθον ἦν ἀλαλητός, « (Τηλεκλ. παρ) Ἀθ.

Ὠστικός, ή, όν. Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ ὠθεῖν ἢ ὠθεῖσθαι, ὁρμητικός, βίαιος, (ὅθ.

Ὠστικῶς, ἐπίρ. Μὲ βίαν, (τρόπον τινὰ) κουντῶντας. » Ὠστικῶς ἔχειν πρός τι, « Μ. Ἀντ., βιάζεσθαι.

Ὠστισμός (ὁ). τὸ ὠστίζεσθαι, ὠθισμός.

Ὠστιῶ, Ἀττ. μέλλ. τοῦ Ὠστίζω.

Ὤστοργος, Δ. Π. ἀντὶ Ὁ ἄστοργος.

Ὠστός, ή, όν, ῥηματ. τοῦ Ὠθέω, σπρωχθεὶς ἢ δυνάμενος νὰ σπρωχθῇ (νὰ 'κυντηθῇ).

Ὤσφραντο, Ἰων. γ'. πληθ. πρσ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ Ὀσφραίνομαι.

† Ὤσχη, Ὦσχος, Ὠσχοφόρια, Ὠσχοφόρος, ἀντὶ Ὄρχη κτλ.

Ὤσω, μέλλ. τοῦ Ὠθέω.

Ὦτα, πληθ. τοῦ Οὖς.

Ὠτάγρα [οὖς, ἄγρα], ας (ἡ). βασανιστικόν τι ἐργαλ. διὰ τὰ ὦτα.

Ὠτακὶς, ἴδος (ἡ), εἶδ. θαλασσ. φυτοῦ, (κοιν.) αὐτιά.

Ὠτακουστέω-ῶ, Μ. ήσω. Βάλλω αὐτὶ ν' ἀκούσω τί λέγουν, ἀφηγκρηοῦμαι (ἵνα καταδώσω), κατασκοπεύω ὡς.

Ὠτακουστής, οῦ (ὁ). ὁ βάλων αὐτὶ ν' ἀκούσῃ τί λέγουν (ἵνα τὸ προδώσῃ), κατάσκοπος, (Γαλλ.) mouchard.

Ὠταλγέω-ῶ [οὖς-ὠτός, ἀλγέω], Μ. ήσω. Πονοῦν τὰ αὐτιά μου, ἔχω αὐτόπονον.

Ὠταλγία (ἡ). ἄλγος (πόνος) τῶν ὤτων, αὐτόπονος.

Ὠταλγιάω-ῶ, = Ὠταλγέω.

Ὠταλγικός, ή, όν. Ὁ ἐπιφέρων (ἢ ὑποκείμενος εἰς ἢ [;] ὠφέλιμος διὰ τὴν) ὠταλγίαν.

Ὦ 'τὰν ἢ Ὦ τᾶν, ἀντὶ Ὦ ἔτα, εἶδ. προσφων. ἴδε Τάν.

Ὠτάριον (τό), ὑποκορ. τοῦ Ὠτίον, αὐτάκι. 2) εἶδ. ὀστρέου, (ἄλλ.) Οὖς Ἀφροδίτης.

† Ὠταρός, ά, όν, Γλσ. ὁ ἔχων μεγάλα ὦτα, (κοιν.) αὐταρᾶς.

Ὦτε ἢ Ὧτε, Δ. Π. ἀντὶ Ὥστε, ἢ Ὥσπερ. » Ὦτε χερνᾶτις γυνά, « Αξ.

Ὠτεγχύτης, ου (ὁ), εἶδ. μικροῦ κλυστηρίου διὰ τοῦ ὁπ. ἐγχέουσιν ἰατρικὸν εἰς τὰ ὦτα.

Ὠτειλή (ἡ), Π. [οὐτάω]. πληγή, λαβωματιά· (λογογρφ.) σημάδι πληγῆς, Οὐλή. » Ἄρκτῳ ποτὲ συμπεσών, τὰ μὲν ἔπαθεν, ὧν καὶ τὰς ὠτειλὰς φανερὰς εἶχε, « Ξεν.

Ὠτειλῆθεν, ἐπίῤ. Π. ἀντὶ Ἐξ ὠτειλῆς, ἀπὸ τῆς πληγῆς.

Ὤτερος, Δ. Π. ἀντὶ Ὁ ἕτερος.

† Ὠτιαφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν ὠτίδας (σκεπάσματα τῶν ὤτων καθὼς οἱ πύκται), (παρβλ. Ὠτιοφόρος).

Ὠτικός, ή, όν. Ὁ τῶν ὤτων, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ὦτα. » Κλυστὴρ —, « Ἰατρ., = Ὠτεγχύτης.

Ὧτινι, δοτ. τοῦ Ὅστις. » Ὧ μή τινι, « ἀντὶ Ὧτινι μή.

Ὠτίον (τό), ὑποκορ. (κατὰ τὸν τύπον μόνον) τοῦ Οὖς. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Ὠτίς (2);

† Ὠτιοφόρος (ὁ, ἡ). ὁ φορῶν (προσθετὰ) ὠτία, (δηλ.) = Ὠτοθλαδίας, (παρβλ. Ὠτιαφόρος).

Ὠτὶς [οὖς], ίδος (ἡ), εἶδ. πτηνοῦ (ἀγριόγηνας) μὲ ἐξέχοντα πτερὰ περὶ τὰ ὦτα, (Τουρκ.) τόϊ. 2) σκέπασμά τι προφυλακτικὸν τῶν ὤτων τὸ ὁπ. ἐφόρουν οἱ πύκται. 3) (ἀρχιτεκτ.) εἶδος προβόλου (γείσου), (παραβλ. Ἄτλας καὶ Ἐπωτίς).

Ὠτίτης, ου (ὁ). ὁ τοῦ ὠτὸς (τοῦ ὠτίου). » Δάκτυλος —, « ὁ μικρός.

Ὠτογλυφὶς [οὖς, γλύφω], ίδος (ἡ), σκαλιστῆρι τῶν αὐτιῶν, (Τουρκ.) χιλάλι.

Ὠτόγλυφον (τό), = Ὠτογλυφίς.

Ὠτοειδής, έος (ὁ, ἡ), (καὶ ἐπίῤ.) - ειδῶς. Ὁ ἐν εἴδει ὠτὸς (ὠτίου).

† Ὠτόεις, εσσα, εν, = (ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ) Ὠτώεις.

Ὠτοθλαδίας [οὖς, θλάω], ου &

Ὠτοκαταξίας, ου &

Ὠτοκάταξις [οὖς, κατάγνυμι], ιος (ὁ). τοῦ ὁπ. εἶνε σπασμένα (τσακκισμένα) εἰς τὴν πυγμαχίαν τὰ αὐτιά.

Ὠτοκοπέω-ῶ [οὖς, κόπτω]. Μ. ήσω. Ἐνοχλῶ μὲ τὴν πολυλογίαν μου (κοιν. Τρώγω) τὰ αὐτιά τινος, κεφαλοπονῶ, ξεκωφαίνω.

Ὠτοκωφέω-ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι κωφὸς (τὰ ὦτα), (κοιν.) κάμνω κουφὸ αὐτί.

Ὠτόλικνος (ὁ, ἡ), Κωμ. ὁ ἔχων ὦτα (μεγάλα) ἴσα μὲ λίκνα (δερμόνια).

;Ὠτοπάροχος (ὁ, ἡ), Γλσ. ὁ παρέχων εὐκόλως τὰ ὦτα (ἀκούων ὅ,τι ἢ ὅποιον τύχοι).

Ὠτόῤῥυτος (ὁ, ἡ). ἀπὸ τὰ ὦτα τοῦ ὁπ. ῥέει ὕλη (ἔμπυον).

Ὠτός, γεν. τοῦ Οὖς.

Ὠτὸς καὶ Ὦτος (ὁ), εἶδ. πτηνοῦ νυκτινόμου (μπούφου) μὲ ἐξέχοντα ἑκατέρωθεν τῆς κεφαλῆς πτερὰ εἰς εἶδος ὤτων, (Γαλλ.) duc· (μτνμ.) εὐήθης, εὐαπάτητος.

Ὠτότμητος (ὁ, ἡ), [οὖς, τέμνω]. τοῦ ὁπ. εἶνε κομμένα τὰ ὦτα, κουτσαύτης.

† Ὠτοχλέω-ῶ, Μ. ήσω. Ὀχλῶ (Ζαλίζω, Ἐνοχλῶ) τινος τὰ ὦτα, Ὠτοκοπέω.

Ὠττικοί, Δ. Π. ἀντὶ Οἱ Ἀττικοί, οἱ Ἀθηναῖοι.

Ὠτώεις, εσσα, εν. Ὁ ἔχων ὦτα ἢ (ἐπὶ σκευῶν) χερούλια.

Ὡὐτός, ἢ Ὡὐτὸς ἢ Ὡὐτός, Ἰων. καὶ Δ. ἀντὶ Ὁ αὐτός.

Ὤφειλα, Π. ἀόρ. ά. τοῦ Ὠφέλλω.

Ὤφειλον, παρτ. τοῦ Ὀφείλω.

Ὠφέλεια (ἡ). κέρδος, ὄφελος· χρησίμευσις· βοήθεια, ἐπικουρία, (συνκδχ.) λάφυρον. (ὅθ.) » Δι' ὠφελείας τίθεσθαί (ἢ, » Ὠφέλειαν ποιεῖσθαί τι, « Δ. Ἀλ., (κοιν. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.) κάμνειν μπόνα-πρέζα, [ἐκ τοῦ

Ὠφελέω-ῶ [ὀφέλλω]. Μ. ήσω. Φέρω (Προξενῶ) ὄφελος· βοηθῶ· χρησιμεύω. ‖. (πθ.) κερδίζω, ὠφελοῦμαι. (μὲ αἰτ.) » Ἀλλήλους ὠφελεῖν, « Πλάτ. » Ἢν τινες ἴωσιν ἐς τὴν γῆν πολέμιοι τὴν Λακεδαιμονίων, καὶ κακῶς ποιῶσι Λακεδαιμονίους (ὅπου ἄλλ. γρφ. Λακεδαιμονίοις) τρόπῳ ὁποίῳ ἂν δύνωνται, « Θκ. (ἢ σπντρ. δοτ.) » Κρατεῖν τῶν ἐχθρῶν, & φίλοισιν ὠφελεῖν, « Ἀρςφ. » Ὠφελεῖ ἐπιληπτικοὺς (τὸ φάρμακον), « Δσκρ. (& αἰτ. ἐλλ. προθ.) » Τὰ μέγιστα ὠφελεῖν τινα, « Ξεν. » Οὐδὲν ὠφελεῖ, « Γρφ. (ἢ σπντ. γεν.) » Οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν, « Σοφ., (κατὰ τὸν σχλ.) ἀπολαῦσαι ποιῶν. (καὶ ἐπιῤ.) » Χρὴ δ' ἄνδρα τάσσειν, οὗ μάλιστ' ἂν ὠφελῇ, « Εὐρ. (καὶ μσ. ἀντὶ ἐνεργ.) » Πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ' ἂν ὠφελούμενος; « Σοφ. (καὶ πθ. ἢ μσ. αὐτπθ.) » Ὠφελεῖσθαι παρά (ἢ ἀπό) τινος, « Ξεν. » Καὶ οἱ ἐχθροὶ χρήματά εἰσι τῷ δυναμένῳ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ὠφελεῖσθαι, « αὐτ. (καὶ δοτ.) » Μηδὲ ὀλοφυρμῷ & οἴκτῳ ὠφελείσθωσαν, « Θκ. (καὶ αἰτ. ἐλλ. προθ.) » Εἰ μέλλοις, μικρὰ ὠφελῶν, πολὺ πλείω ὠφεληθήσεσθαι, « Ξεν. (καὶ γεν. προθετ.) » Τοῖς στρατιώταις αἰτουμένοις δι' ἁρπαγῆς ὠφεληθῆναι, « Πλ.

Ὠφέλημα (τό). πᾶν ὅ,τι προξενεῖ (ἢ γίνεται) πρὸς ὠφέλειαν, κέρδος, ὄφελος· βοήθημα. » Ἔνερθεν χθονὸς κεκρυμμέν' ἀνθρώποισιν ὠφελήματα, χαλκόν, σίδηρον, ἄργυρον, χρυσόν, « Αἰσχλ.

Ὠφελήσιμος (ὁ, ἡ), = Ὠφέλιμος.
Ὠφέλησις, εως (ἡ), τὸ ὠφελεῖν, ὠφέλεια. ἐπικουρία.
Ὠφελητέος, α, ον, θετ. τοῦ Ὠφελέω.
Ὠφελία (ἡ), Ἀττ. καὶ
Ὠφελίη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ὠφέλεια.
Ὠφέλιμος (ὁ, ἡ). ὁ φέρων ὄφελος, ὠφελείας πρόξενος, ἐπωφελής, χρήσιμος.
Ὠφελίμως, ἐπίῤ. Μὲ τρόπον ὠφέλιμον (χρήσιμον), ἐπωφελῶς, πρὸς ὠφέλειαν.
Ὤφελλον, Π. παρτ. τοῦ Ὀφέλλω. 2) ἀντὶ-
Ὤφελον, ες, ε, ἀόρ. β'. τοῦ Ὀφείλω, (εὔχρ. κυρ. ὡς ἐπιφών. εὐκτ., ἴδε τὸ ῥῆμα περὶ τὸ τέλος).
Ὦφθαι, πθ. πρκ. τῆς ἀπαρ. ℥
Ὤφθην, πθ. ἀόρ. τῆς ὁρστ. τοῦ Ὁράω.
†Ὤφλημα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὄφλημα.
Ὦφλον, παρτ. καὶ ἀόρ. β'. τοῦ Ὄφλω.
Ὠφρόντιστος, Δ. Π. ἀντὶ Ὁ ἀφρόντιςος.
Ὠφρυωμένος, η, ον, πρκ. τοῦ Ὀφρυόομαι.
Ὦχ'. Π. (κατ' ἀποκ. πρὸ φων. δασ.) ἀντὶ Ὦκα.
Ὤχατο, Π. Ἰων. γ'. πλθ. πρσ. τοῦ πθ. ὑπερσ. τοῦ Οἴγω.
Ὠχεῖτο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ὀχέομαι.
Ὤχετο, γ'. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Οἴχομαι.
(Ὤχθην), Π. πθ. ἀόρ. ἁ τοῦ Οἴγω, (εὔχρ. κυρ. εἰς τὰ σύνθ.).

Ὤχθησαν, Π. γ'. ἐν. πρσ. τοῦ ἀορ. τοῦ Ὀχθέω.
Ὠχόμην, παρτ. ἢ ἀόρ. β'. τοῦ Οἴχομαι.
Ὦχρα, Π. ἐν. πρσ. τοῦ παρτ. τοῦ Ὠχράω
Ὤχρα (ἡ), [ὠχρὸς]. εἶδ. ὠχρᾶς (κιτρίνης) σιδηρούχου γῆς ἡ ὁπ. χρησιμεύει ὡς βαφή, κιτρινόχωμα.
Ὠχραίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τι νὰ γένῃ ὠχρὸν, (καὶ πθ.) γίνομαι ὠχρὸς, χλωμιάζω, κιτρινίζω.
;Ὠχραλέος, α, ον, Π. ἀντὶ Ὠχρὸς, κιτρινιάρης.
Ὠχραντικὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίῤ.) -ικῶς. Ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ὠχραίνειν (κιτρινίζειν), ὠχρότητος ποιητικός.
Ὠχράω-ῶ, Μ. ήσω, Π. ἀντὶ Ὠχριάω.
;Ὠχρία (ἡ). ἡ ὄψις τοῦ ὠχροῦ, ὠχρότης, χλωμάδα.
Ὠχρίας, ου (ὁ). ὁ ἔχων ὠχρὰν (χλωμὴν) ὄψιν, κιτρινιάρης.
Ὠχρίασις, εως (ἡ), τὸ ὠχριᾷν, κιτρίνισμα, χλώμιασμα.
Ὠχριάω-ῶ, Μ. άσω. Εἶμαι ἢ Γίνομαι ὠχρὸς, χλωμιάζω, κιτρινίζω.
Ὠχροειδὴς, έος (ὁ, ἡ). ὠχρὸς τὸ εἶδος, κιτρινιάρης.
Ὠχρόλευκος (ὁ, ἡ). λευκὸς μὲ κᾄποιαν ὠχρότητα, ἀσπροκίτρινος.
Ὠχρομέλας, ανος (αινα, αν), μαυροκίτρινος.
Ὠχρόμματος (ὁ, ἡ). ὠχρὸς τὰ ὄμματα, κιτρινομμάτης.

Ὠχρόξανθος (ὁ, ἡ). ξανθοκίτρινος (» ὠχ. χολή, « Ἀρετ.)
Ὠχροποιὸς (ὁ, ἡ). ὠχρότητος ποιητικὸς, ὠχραντικός.
Ὠχρὸς, ἁ, όν. Κιτρινωπὸς, ἀσπροπρασινοκίτρινος, χλωμός. » Ὠχρὰ χολή, « Ἀρςτ., ἡ ξανθή. » Αἰσχυνθεὶς γάρ τις ἐρυθρὸς ἐγένετο, καὶ φοβηθεὶς ὠχρὸς, « Γλσ. » Τὸ ὠχρὸν τοῦ ὠοῦ, « Δξ., τὸ κιτρινάδι.
Ὦχρος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὠχρότης. 2) εἶδος ὀσπρίου (λαθουριοῦ), (κοιν.) ἀρακᾶς (ὁ κίτρινος), (καὶ εἰς τὴν Κωνς.) Μισιριώτικη φακῆ.
Ὠχρότης (ἡ). τὸ χρῶμα (τὸ χαρακτηριστικὸν) τοῦ ὠχροῦ, χλωμάδα, κιτρινάδα.
Ὠχρόω-ῶ, Μ. ώσω, = Ὠχραίνω.
Ὤχρωμα (τὸ). χλώμιασμα, κιτρίνισμα.
Ὤχωκα, Π. Ἰων. πρκ. τοῦ Οἰχνέω καὶ Οἴχομαι.
(Ὤψ), ὠπὸς (ἡ), Π. (ἄχρ. κατ' ὀνμς.) ἀντὶ Ὄψις, πρόσωπον, βλέμμα· (πλθ. ;ἀρσ. ἢ θηλ.) οἱ ὀφθαλμοί. » Εἰς ὦπα ἐοικέναι τινι, « Ὅμ., ὁμοιάζειν κατὰ τὴν μορφὴν (τοὺς χαρακτῆρας) τοῦ προσώπου. » Εἰς ὦπά τινος (ἢ) τινι ἰδέσθαι, « αὐτ. βλέπειν κατὰ πρόσωπον.
Ὦψαι, β'. ἐν. πρσ. τοῦ πθ. πρκ. τοῦ Ὁράω, (ἐκ τοῦ Ὄσσομαι).
Ὠώδης, εος (ὁ, ἡ), = Ὠοειδής.
Ὠῶν, γεν. πλθ. τοῦ Ὠόν.

ΤΕΛΟΣ.

Κωνσταντῖνος Α. Λιδωρίκης. ἐν Αἰγίῳ τῇ 4 Δεκεμβρίου 1884.

Μ. Α. Λιδωρίκης ἐν Αἰγίῳ τῇ 5 Νοεμβρίου 1885. Μ. Γ.

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

Οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι μετεχειρίζοντο ὡς ἀριθμητικὰ σημεῖα τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, φυλάττοντες μὲν τὴν αὐτὴν σειρὰν, παρεμβάλλοντες δὲ τρία μόνον ἰδιαίτερα σημεῖα· τὸ ϛ, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε τὸ 6 καὶ ὠνομάζετο ἐπίσημον Faῦ ἢ ἁπλῶς ἐπίσημον, καὶ εἶνε κυρίως τὸ Ἑβραϊκὸν ἢ Φοινικικὸν Βαῦ, τὸ αὐτὸ μὲ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα καὶ τὸ Λατινικὸν f· τὸ ϟ ἢ Ϙ τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε τὰ 90 καὶ ὠνομάζετο κόππα, κυρίως τὸ Ἑβρ. ἢ Φοινικ. κοφ καὶ τὸ Λατινικὸν q· καὶ, τέλος τὸ ϡ, σημαῖνον 900 καὶ καλούμενον διὰ τὸ σχῆμά του Σαμπῖ (δηλ. σὰν ἡ σῖγμα καὶ πῖ), κυρίως τὸ Ἑβρ. ἢ Φοινικ. σιν. Ἰδοὺ δὲ ἡ τῶν γραμμάτων τούτων κατὰ τὴν ἀριθμητικὴν αὐτῶν χρῆσιν δύναμις.

ΜΟΝΑΔΕΣ		ΔΕΚΑΔΕΣ		ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ	
1	α'	10	ι'	100	ρ'
2	β'	20	κ'	200	σ'
3	γ'	30	λ'	300	τ'
4	δ'	40	μ'	400	υ'
5	ε'	50	ν'	500	φ'
6	ϛ'	60	ξ'	600	χ'
7	ζ'	70	ο'	700	ψ'
8	η'	80	π'	800	ω'
9	θ'	90	ϟ ἢ Ϙ	900	ϡ

Μὲ αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς εἰκοσιεπτὰ χαρακτῆρας, ὀξυτονουμένους, καθὼς βλέπομεν, δεξιόθεν, ἐξέφραζον πάντας τοὺς ἀριθμοὺς ἄχρι τοῦ 999. Παραδείγματος χάριν 11, ια'· 12, ιβ'· 13, ιγ'. . . . 21, κα'· 22, κβ'· 23, κγ'. . . . 101, ρα'· 102, ρβ'· 103, ργ'. . . . 110, ρι'· 111, ρια'· 112, ριβ'. . . . 990, ϡϟ· 991, ϡϟα'· 999, ϡϟθ'. Ἀφοῦ ἔφθαναν ἐδῶ, μετεχειρίζοντο, ἵνα ἐκφράσωσι τὰ χίλια, δεκακισχίλια καὶ ἑκατοντακισχίλια, τὰ αὐτὰ γράμματα καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν συνδυασμὸν, καθ' ἃ ἐξέφραζον καὶ τὰς ἁπλᾶς μονάδας καὶ ἑκατοντάδας, πλὴν ὅτι, πρὸς διαστολὴν τῆς νέας αὐτῶν χρήσεως, ὑπέγραφον αὐτὰ ἀριστερόθεν μὲ τὸ ἰῶτα. Π. χ. ,α ἐσήμαινε 1000· ,β, 2000· ,γ, 3000· ,δ, 4000, καὶ οὕτω καθεξῆς ἕως τὰ ,ϡ, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινεν 900000· ὥστε ἠδύναντο 'να γράψωσι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἄχρι τοῦ 999999 ἢ ,ϡ,ϟ,θϡϟθ', καὶ συνείθιζον 'να μένωσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ 100000 ἢ ,ρ. Ἐκεῖθεν δὲ μετεχειρίζοντο τὸ ἐπίθετον μύριοι, ἑνωμένον μὲ τὰ ἐπιῤῥήματα, δεκάκις, εἰκοσάκις κτλ. Π. χ. δεκάκις μύριοι, ἀντὶ ἑκατὸν χιλιάδες· εἰκοσάκις μύριοι, ἀντὶ διακόσιαι χιλιάδες· ἑκατοντάκις μύριοι, ἀντὶ ἓν μιλιούνιον· χιλιάκις μύριοι, δέκα μιλλιούνια· μυριάκις μύριοι, ἑκατὸν μιλλιούνια. Εὑρίσκεται δὲ ἐνίοτε τὸ ρ̈ καὶ μὲ δύο ἐπιστιγμὰς, σημαῖνον ἓν μιλλιούνιον.

Ἄλλος τις τρόπος ἀριθμογραφίας, εὔχρηστος κυρίως εἰς τὰς ἀρχαίας ἐπιγραφὰς, καὶ συνιστάμενος εἰς τὴν χρῆσιν τῶν σημείων Ι (ἴδε Ἴος), ἕν· Π, πέντε· Δ, δέκα· [Δ], πεντάκις δέκα ἢ πεντήκοντα· Η ἢ F ἑκατὸν (Ηεκατὸν ἢ Fεκατὸν)· [Η], πεντάκις ἑκατὸν, δηλ. πεντακόσιαι· Χ, χίλιοι· [Χ], πεντάκις χίλιοι· Μ, μύριοι· [Μ], πεντάκις μύριοι, ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὸν Ῥωμαϊκὸν, ὅστις ὅμως ἔχει ἐπίσης ἐκείνῳ τὸ ἐλάττωμα τῆς ἄχρι τεσσάρων ἐπαναλήψεως τοῦ αὐτοῦ σημείου. Παραδείγματα: Ι, 1· ΙΙ, 2· ΙΙΙ, 3· ΙΙΙΙ, 4· Π, 5· ΠΙ, 6· ΠΙΙ, 7· ΠΙΙΙ, 8· ΠΙΙΙΙ, 9· Δ, 10· ΔΙ, 11· ΔΙΙ, 12· ΔΙΙΙ, 13· ΔΙΙΙΙ, 14· ΔΠ, 15· ΔΠΙ, 16· ΔΠΙΙ, 17· ΔΠΙΙΙ, 18· ΔΠΙΙΙΙ, 19· ΔΔ, 20· ΔΔΔ, 30· ΔΔΔΔ, 40· [Δ], 50· [Δ]Δ, 60· [Δ]ΔΔ, 70· [Δ]ΔΔΔ, 80· [Μ]ΜΜΜΜ[Χ]ΧΧΧΧ[Η]ΗΗΗΗ[Δ]ΔΔΔΔΠΙΙΙΙ, 99999. Εὑρίσκονται δὲ ἐνίοτε καὶ τὰ σημεῖα Δ, δεκάκις μύριοι ἢ 100,000· [Μ], ἑκατοντάκις μύριοι, ἢ ἓν μιλλιούνιον.

ΜΕΤΡΑ ΕΚΤΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΚΑΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ.

ΑΝΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝ. ΜΕΤΡΩΝ ΕΚΤΑΣΕΩΣ ΕΙΣ ΜΕΤΡΑ ΕΚΤΑΣΕΩΣ ΣΗΜΕΡΙΝΑ.

	Ἑλληνικά.				Τουρκικά.				Γαλλικά.	
	Πήχεις.	Παλάμαι.	Δάκτυλοι.	Γραμμαί.	Ἀρσίν.	Χιλιοστὰ αὐτοῦ.	Ἐνταζέδες.	Χιλιοστὰ αὐτῶν.	Μέτρα.	Χιλιοστόμετρα.
Α'. ΜΕΤΡΑ ΣΥΝΗΘΗ.										
Δάκτυλος, τὸ δέκατον ἕκτον τοῦ ποδός			1	9		28		29		19
Κόνδυλος, δύο δάκτυλοι ἢ ἓν ὄγδοον τοῦ ποδός			3	8		57		59		38
Παλαιστὴ ἢ Δῶρον, τέσσαρες δάκτυλ. ἢ ἓν τέταρτον τοῦ ποδός			7	7		115		119		77
Λιχὰς ἢ Ἡμιπόδιον, ὀκτὼ δάκτυλοι		1	5	4		231		238		154
Σπιθαμὴ ἢ Ὀρθόδωρον, δώδεκα δάκτυλ. ἢ τρία τέταρτα τοῦ ποδός		2	3	1		347		357		231
Πούς		3	0	8		463		476		308
Πυγμή, εἷς ποὺς καὶ δύο δάκτυλοι ἢ ἐννέα ὄγδοα τοῦ ποδός		3	4	7		521		536		347
Πυγών, εἷς ποὺς καὶ τέσσαρες δάκτυλοι ἢ 5/4 τοῦ ποδός		3	8	5		578		595		385
Πῆχυς, τρία ἡμιπόδια		4	6	3		695		714		463
Ὀργυιά, ἓξ πόδες	1	8	5	1	2	779	2	857	1	851
Β'. ΜΕΤΡΑ ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΑ.										
Βῆμα, δύο καὶ ἥμισυ πόδες		7	7	2	1	158	1	191		772
Πλέθρον, ἑκατὸν πόδες	30	8	6	4	46	326	47	623	30	864
Στάδιον, ἓξ πλέθρα ἢ ἑξακόσιοι πόδες	185	1	8	4	277	961	285	738	185	184
Δίαυλος, διπλοῦν στάδιον	370	3	6	8	555	922	571	477	370	368
Γ'. ΜΕΤΡΑ ΧΩΡΟΜΕΤΡΙΚΑ.										
Πούς		3	0	8		463		476		308
Ὀργυιά, ἓξ πόδες	1	8	5	1	2	779	2	857	1	851
Ἄκαινα ἢ Κάλαμος, δέκα πόδες	3	0	8	6	4	632	4	762	3	086
Ἅμμα, ἑξήκοντα πόδες	18	5	1	8	27	796	28	573	18	518
Πλέθρον, ἑκατὸν πόδες	30	8	6	4	46	326	47	623	30	864

ΜΕΤΡΑ ΤΕΤΡΑΓΩΝΙΚΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΧΩΡΟΜΕΤΡΙΑΝ.

	Στρέμματα.	Πήχ. τετραγων.	Παλάμ. τετραγ.	Δάκτλ. τετραγ.	Ἀρσὶν τετραγ.	Ῥούπια ἢ ὄγδ. τοῦ Ἀρσ. τετραγ.	Δεκατ. τοῦ ῥουπίου τετραγων.	Ἐνδαζέδες τετραγωνικοί.	Ῥούπια τετραγ.	Δεκατημόρ. τοῦ ῥουπ. τετραγων	Ares.	Μέτρα τετραγ.	Ὑποδεκάμετρα τετραγωνικά.	Ἑκατοστόμετρα τετραγωνικά.
Ποὺς τετραγωνικός			9	52		13	71		14	50			9	52
Ὀργυιὰ τετραγωνική		3	42	93	7	46	26	8	10	40		3	42	93
Ἄκαινα τετραγωνική		9	52	58	21	29	14	22	43	30		9	52	58
Ἄρουρα, τὸ τέταρτον τοῦ πλέθρου		238	14	66	536	33	55	567	15	20	2	38	14	66
Πλέθρον		952	58	64	2146	06	22	2268	60	80	9	52	58	64

Ὥστε τὸ παλαιὸν πλέθρον ἰσοῦται μὲ 95/100 τοῦ βασιλικοῦ στρέμματος.

Ἡ μετρικὴ μονὰς εἶνε ὁ κοινὸς ἢ Ὀλυμπιακὸς πούς, ἰσομετρούμενος μὲ τρεῖς παλάμας, ὀκτὼ γραμμὰς καὶ ἑξήκοντα τέσσαρα ἑκατοστημόρια τῆς γραμμῆς· καὶ κατ' αὐτὸν τὸν πόδα ἐλογίσθησαν ὅλαι αἱ ἄλλαι μετρητικαὶ δυνάμεις. Περὶ τὸν τρίτον ὅμως πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα, εἰσήχθη, κυρίως εἰς τὴν Ἀσίαν, νέος τις πούς, ὁ ἐπικληθεὶς Φιλεταίριος, ἀπὸ Φιλεταίρου τοῦ κτίτορος τῆς Περγάμου. Ὁ ποὺς οὗτος, ἰσοδυναμῶν μὲ τρεῖς παλάμας, πέντε δακτύλους καὶ πέντε γραμμάς, ὑπερέβαινε κατὰ δύο σχεδὸν δακτύλους τὸν κοινὸν ἢ Ὀλυμπιακὸν πόδα, καὶ κατ' ἀναλογίαν αὐτοῦ ηὔξησαν καὶ τὰ ἄλλα μέτρα, ὥστε τὸ στάδιον τότε περιεῖχεν ἑκατὸν ἐννέα ὀργυιάς, ἕνα πόδα καὶ ἐννέα δακτύλους, ἢ διακοσίους δεκατρεῖς πήχεις, δηλ. ἓν ἑκατοστημόριον περίπου μιᾶς γεωγραφικῆς λεύγας, ἐκ τῶν ὑπολογιζομένων ἀνὰ 25 εἰς πᾶσαν μοῖραν, ἐνῷ ἄλλως πρὸς διόδευσιν μιᾶς λεύγας ἐχρειάζοντο εἰκοσιτέσσαρα ὡς ἔγγιστα Ὀλυμπιακὰ στάδια.

ΣΗΜ. Τὸ μὲν Τουρκικὸν Ἀρσὶν ἐλογίσθη ἴσον μὲ 0,6661, ὁ δὲ Ἐνταζὲς ἴσος μὲ 0,6479 τοῦ βασιλικοῦ πήχεως.

ΜΕΤΡΑ ΧΩΡΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΚΑΙ
ΙΔΙΩΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΑΝΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΑΡΧ. ΕΛΛΗΝ. ΜΕΤΡΩΝ ΧΩΡΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ.

	Ἑλληνικά.				Τουρκικά.				Γαλλικά.	
	Λίτραι.	Κοτύλαι.	Μύστρα.	Κύβοι.	Κοιλά.	Ἡμίκοιλα.	Ὀκάδες.	Δράμια.	Λίτραι.	Χιλιοστόλιτρα.
Α'. ΜΕΤΡΑ ΔΙΑ ΤΑ ΡΕΥΣΤΑ.										
Κοτύλη, τὸ δωδέκατον τοῦ Χοός		2	7	..	..	.		81		270
Χοῦς, τὸ δωδέκατον τοῦ μετρητοῦ ἢ δώδεκα Κοτύλαι	3	2	4	..	..	.	2	172	3	240
Ἀμφορεὺς ἢ Διώτη, τὸ ἥμισυ τοῦ μετρητοῦ ἢ ἓξ Χόες	19	4	4	..	..	.	14	232	19	440
Μετρητής, δώδεκα Χόες ἢ 144 Κοτύλαι	38	8	8	..	..	.	29	64	38	880
Β'. ΜΕΤΡ. ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ ΧΡΗΣΙΜΑ ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΪΑΝ.										
Κοχλιάριον, τὸ ἑξηκοστὸν τῆς Κοτύλης	..	..	..	4,5	..	.	..	1,35	..	004,5
Χήμη μικρά, δύο κοχλιάρια	..	..	..	9	..	.	..	2,70	..	009 2
Μύστρον, δύο-ἥμιση κοχλιάρια	..	..	1	1,2	..	.	..	3,37	..	011,
Χήμη μεγάλη, τρία ἢ ἴσως τέσσαρα κοχλιάρια	..	..	..	..	..	.	..		..	
Κόγχη, πέντε κοχλιάρια	..	..	2	2,5	..	.	..	6,75	..	022,5
Κύαθος, δέκα κοχλιάρια	..	..	4	5	..	.	..	13,50	..	045
Ὀξύβαφον, δεκαπέντε κοχλιάρια ἢ 1/4 τῆς κοτύλης	..	..	6	7,5	..	.	..	20,25	..	067,5
Κοτύλη ἢ Τρυβλίον	..	2	7	..	..	.	..	81	..	270
Ξέστης, δύο Κοτύλαι	..	5	4	..	..	.	..	162	..	540
Γ'. ΜΕΤΡΑ ΔΙΑ ΤΑ ΞΗΡΑ.										
Κοτύλη, τὸ τεταρτημόριον τοῦ Χοίνικος	..	2	7	..	..	.		81	..	270
Χοῖνιξ, τὸ τεσσαρακοστὸν ὄγδοον τοῦ μεδίμνου	1	0	8	..	..	.		324	1	080
Ἡμίεκτον, τὸ δωδέκατον τοῦ μεδίμνου	4	3	2	..	..	.	3	96	4	320
Ἑκτεύς, τὸ ἕκτον τοῦ μεδίμνου	8	6	4	..	..	.	6	192	8	640
Τριτεύς, τὸ τρίτον τοῦ μεδίμνου	17	2	8	..	..	1	0	209	17	280
Μέδιμνος	51	8	4	..	1	0	1	227	51	840

Ἐὰν ἀπαιτῆται νὰ εὑρεθῇ ἡ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι κοινὴ μονὰς τῶν ὑγρῶν καὶ ξηρῶν ῥευστων, ὡς τοιαύτη πρέπει νὰ ληφθῇ ἡ Κοτύλη, τῆς ὁποίας ἡ ἀκριβὴς χωρητικότης εἶνε, ὡς ἀνωτέρω εἴδομεν, δύω κοτύλαι καὶ ἑπτὰ μύστρα τῶν σημερινῶν μέτρων, ἢ 27 μύστρα, ἢ τέλος 270 κύβοι.

ΣΗΜ. Τὸ Τουρκικὸν κοιλὸν ἐλογίσθη ἴσον μὲ Ἑλληνικὰς λίτρας 33,166, ἡ δὲ ὀκᾶ ἴση μὲ λίτρας 1, 1/8.

ΣΤΑΘΜΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΚΑΙ ΙΔΙΩΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΑΝΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝ. ΣΤΑΘΜΩΝ ΕΚΤΑΣΕΩΣ ΕΙΣ ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ.

Α'. ΣΤΑΘΜΙΑ ΚΟΙΝΑ.	Ἑλληνικά.				Τουρκικά.		Γαλλικά.		
	Μνᾶ.	Δραχμαί.	Ὀβολοί.	Κόκκοι.	Ὀκάδες.	Δράμια.	Χιλιόγραμμα.	Γράμμα.	Χιλιοστόγραμμα.
Ὀβολός, τὸ εκτον τῆς Δραχμῆς			7	2,7		0 227			727
Δραχμή		4	3	6,3		1,363		4	363
Μνᾶ, βάρος ἑκατὸν Δραχμῶν		436	3			136 344		436	300
Τάλαντον, βάρος ἑξήκοντα Μνῶν ἢ 6000 Δραχμῶν	17	678			20	180,101	26	178	000

Τὴν Δραχμὴν, θεωρουμένην ὡς μονάδα τοῦ βάρους, ἐκτιμῶσι τινὲς μὲ τὸ ὄγδοον τῆς Ῥωμαϊκῆς Οὐγγίας, πλὴν αὕτη εἶναι μᾶλλον τὸ ἕκτον ἢ τὸ ἕβδομον, ἐκτιμηθείσης τῆς Ῥωμαϊκῆς Οὐγγίας ἴσης μὲ 27 Δραχμὰς σημερινὰς, ἕνα ὀβολὸν καὶ ἓξ ἥμισυ κόκκους, ἤτοι Δραχμὰς 27 καὶ 165 χιλιοστημόρια τῆς Δραχμῆς.

Αἱ ἐπωνυμίαι τῶν Σταθμίων ἐχρησίμευον ἐπίσης καὶ εἰς τὰ νομίσματα, ἡ ἀξία τῶν ὁποίων ἦτο προσδιωρισμένη ἐπὶ τοῦ βάρους τοῦ ἀργύρου, (ἴδε τὸν νομισματικὸν πίνακα).

Β'. ΜΙΚΡΑ ΣΤΑΘΜΙΑ ΧΡΗΣΙΜΑ ΙΔΙΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΙΑΝ.	Ἑλληνικά.					Τουρκικά.				Γαλλικά.		
	Λίτραι (*).	Οὐγγία.	Δραχμή.	Σιτάριον.	Κόκκος.	Δράμια.	Δέγγια.	Τσεκιρδ. ἢ Κεράτια.	Σιταρόσπυρα.	Χιλιόγραμμα.	Γράμμα.	Χιλιοστόγραμμα.
Δραχμὴ ἢ Ὁλκή	..	..	1	1	16,78	1	1	1	3.23	..	4	363
Γράμμα, τὸ τρίτον τῆς Δραχμῆς	..	..	..	1	12,26	..	1	3	1,08	..	1	454
Ὀβολὸς, τὸ 1/2 τοῦ Γράμματος ἢ τὸ ἕκτον τῆς Δραχμῆς	..	..	..	..	16,13	..	..	3	2,54	..	..	727
Θέρμος, τὰ δύο τρίτα τοῦ Ὀβολοῦ	..	..	..	..	10,75	..	..	2	1,68	..	..	484
Κεράτιον, τὸ 1/2 τοῦ Θέρμου ἢ τὸ τρίτον τοῦ Ὀβολοῦ	..	..	..	..	5.38	..	..	1	0,84	..	..	242
Χαλκοῦς, τὸ ὄγδοον τοῦ Ὀβολοῦ	..	..	..	..	2,01	..	..	..	1 82	..	..	91
Σιτάριον, τὸ τέταρτον τοῦ Κερατίου ἢ τὸ δωδέκατον τοῦ Ὀβολοῦ	..	..	..	..	1,34	..	..	..	1.21	..	..	61

Οἱ ἀρχαῖοι δὲν συμφωνοῦσιν ὡς πρὸς τὴν ἀκριβῆ ἀναλογίαν τῶν τελευταίων τούτων ὑποδιαιρέσεων τοῦ Ὀβολοῦ. Ἡμεῖς ἠκολουθήσαμεν, κατὰ προτίμησιν, τὸ περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν ἐγχειρίδιον, τὸ ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Γαληνὸν καὶ τὸ φέρον τὸ ὄνομα τῆς Κλεοπάτρας, προσπαθήσαντες νὰ τὰ συμβιβάσωμεν.

ΣΗΜ. Ἡ Τουρκικὴ ὀκᾶ ἐλογίσθη ἴση μὲ 0,8533 τῆς Μνᾶς, ἢ ἴση μὲ 1,27995 χιλιόγραμμα Γαλλικά.

(*) Περὶ τῆς μονάδος καὶ τῶν ὑποδιαιρέσεων τοῦ σταθμοῦ τῶν φαρμακοπωλείων ὅρα τὸν 1. §. τοῦ 15 ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 28 Σεπτεμβρίου (10 8βρίου) 1836 περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν Βασιλ. Διατάγματος.

ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΚΑΙ ΚΑΤ' ΕΞΟΧΗΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

	Δραχμαί.	Λεπτά.
Α'. ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΧΑΛΚΑ.		
Χαλκοῦς, τὸ ὄγδοον τοῦ Ὀβολοῦ	...	2,156
Δίχαλκον	...	4,312
Β'. ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΑΡΓΥΡΑ.		
Ἡμιωβόλιον	...	8,62
Ὀβολὸς, τὸ ἕκτον τῆς Δραχμῆς	...	17,25
Διώβολον ἢ διπλοῦς ὀβολός	...	34,50
Τετρώβολον ἢ τετραπλοῦς ὀβολός	...	69
Δραχμή	1	03,50
Δίδραχμον ἢ διπλῆ Δραχμή	2	07,
Τετράδραχμον ἢ στατὴρ ἀργυροῦς	4	14
Γ'. ΝΟΜΙΣΜΑ ΧΡΥΣΟΥΝ.		
Στατὴρ χρυσοῦς ἢ ἁπλῶς χρυσοῦς· εἰκοσάδραχμον	20	70
ΟΝΟΜΑΤΑ ΔΗΛΩΤΙΚΑ ΠΟΣΟΤΗΤΩΝ ΑΡΓΥΡΙΟΥ.		
Μνᾶ, ποσότης ἑκατὸν δραχμῶν	103	50,5
Τάλαντον, ποσότης ἑξήκοντα Μνῶν ἢ ἓξ χιλιάδων Δραχμῶν	6210	30

ΣΗΜ. Ἡ Δραχμὴ, ἡ νομισματικὴ μονὰς τῶν παλαιῶν, ἀντιστοιχεῖ μὲ τὴν σημερινὴν Δραχμὴν, ἡ δὲ ἀκριβὴς αὐτῆς ἀξία, κατὰ τὸ μέσον βάρος τῶν ἀρχαίων ἀττικῶν νομισμάτων, ἦτον, ἐπὶ Περικλέους Δρ. 1,035. Δύο σχεδὸν αἰῶνας πρὶν Χριστοῦ, ἡ ὁλκή της ἠλαττώθη κατὰ 26 1/2 κόκκους (0,265 σταθμικῆς Δραχμῆς), καὶ ἡ ἀξία της ἐξέπεσε κατὰ ἓξ περίπου λεπτὰ, ὥςε ἡ μὲν Δραχμὴ ἄξιζε τότε λεπ. 97,19, ἡ δὲ Μνᾶ Δραχ. 97,1984, καὶ τὸ Τάλαντον 5831,90 Δραχ.

Ὁ Ἀττικὸς χρυσοῦς Στατὴρ ἐταυτίζετο μὲ τὸν Δαρεικὸν, νόμισμα Περσικὸν ἰσοβαρὲς καὶ ἰσοδύναμον τοῦ Ἀττικοῦ. Ἐκυκλοφόρουν δὲ παρεκτὸς αὐτῶν καὶ ἄλλα εἴδη χρυσῶν Στατήρων διαφόρων τόπων καὶ, διαφόρου ἀξίας, καθὼς ὁ Κυζικηνὸς, δυνάμενος 28 Δραχμὰς, ὁ Αἰγινητικὸς, ὁ Ἀλεξανδρινὸς, ὁ Φωκαϊκὸς (Φωκαΐτης) ὁ εὐτελέστερος πάντων· ἔπειτα οἱ Φιλίππειοι, στατῆρες Μακεδονικοὶ κτλ.

Παρεκτὸς τοῦ Ἀττικοῦ Ταλάντου τῶν 60 Μνῶν, τὸ ὁποῖον ἐκφέρεται συνήθως χωρὶς ἄλλης προσωνυμίας, ἦσαν τὸ Εὐβοϊκὸν τάλαντον, ἰσοδύναμον σχεδὸν, τὸ Αἰγινητικὸν, τιμώμενον 100 Μνᾶς, τὸ Συρακούσιον, τὸ Ἀλεξανδρινὸν κτλ.

Τὸ χρυσοῦν Τάλαντον εἶνε μᾶλλον ποσότης χρυσοῦ, προσδιωρισμένη διὰ τοῦ βάρους (ἴδε τὸν Πίνακα τῶν σταθμῶν), παρὰ χρηματική· τιμᾶται δὲ συνήθως δέκα ταλάντων Ἀττικῶν ἢ ἑξακοσίων Μνῶν, 62103 Δραχ.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΣ ΤΩΝ ΑΤΤΙΚΩΝ ΜΗΝΩΝ ΚΑΙ ΗΜΕΡΩΝ

Τὸ Ἑλληνικὸν ἢ μᾶλλον Ἀττικὸν ἔτος συνίστατο κατ' ἀρχὰς ἐκ δώδεκα σεληνιακῶν τριακοθημέρων μηνῶν, τοὺς ὁποίους ἵνα συμβιβάσωσιν ἀκριβέστερον μὲ τὸν δρόμον τῆς σελήνης, κατέστησαν ἀργότερα ἐκ τριάκοντα καὶ εἰκοσιεννέα ἡμερῶν ἐναλλάξ· ἐξ ὧν οἱ τῶν 29 ἡμερῶν ὠνομάζοντο Κοῖλοι. Ἐκ τούτου ἀπετελέσθη ἔτος περιέχον 354 ἡμέρας, βραχύτερον δηλονότι τοῦ ἡλιακοῦ ἀστρονομικοῦ ἔτους κατὰ 11 ἡμέρας, καὶ ἐπειδὴ ὡς ἐκ τούτου ἡ κατὰ μῆνας διαίρεσις δὲν συνεφώνει μὲ τὴν πορείαν τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους, ἵνα παρεμποδίσωσι τὴν ἐπὶ πολὺ ἀπομάκρυνσιν αὐτοῦ καὶ ἐπαναγάγωσιν αὐτὸ μετὰ παρέλευσιν τινῶν ἐτῶν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, ἐπενόησαν νὰ ἐπεμβάλλωσι κατὰ διετίαν ἢ τριετίαν, εἰς τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου καὶ μετὰ τὸν Ποσειδεῶνα, ἕνα τρισκαιδέκατον μῆνα.

Οὕτω τοίνυν συνέστη, περὶ τὰ Μηδικὰ, ἡ Ὀκταετηρὶς ἢ ὁ κύκλος τῶν 8 ἐτῶν, ἀποδιδόμενος εἰς Κλεόστρατον τὸν Τενέδιον. Καὶ ἐπειδὴ ὀκτὼ μὲν ἔτη ἐκ 354 ἡμερῶν ἀπετέλουν 2832 ἡμέρας, προστιθεμένου δὲ τρὶς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ κύκλου, δηλ. μετὰ τὸ γ', ε, καὶ η ἔτος, ἑνὸς τριακονθημέρου μηνὸς, ἀπετελεῖτο ἡ ποσότης 2922 ἡμερῶν, ἀκριβῶς ἴση ὀκτὼ ἡμετέροις ἐνιαυτοῖς, προσλογιζομένων καὶ τῶν δύο βισέκτων, ἡ σχέσις τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐνιαυτοῦ πρὸς τὸν δρόμον τοῦ Ἡλίου καὶ πρὸς τὸν ἡμέτερον Ἰουλιανὸν ἐνιαυτὸν, ἦτον, πρὸς τὸ τέλος ἑκάστης ὀκταετίας, ἡ αὐτὴ σχεδὸν οἵα καὶ περὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ Κύκλου.

Λέγομεν δὲ σχεδὸν, διότι ὑπῆρχον πάντοτε ἀνωμαλίαι τινὲς, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων ἠναγκάσθησαν νὰ δοκιμάσωσιν ἕνα μετ' ἄλλον διαφόρους κύκλους, ὧν ἐπισημότεροι εἶνε ἡ Ἐννεακαιδεκετηρὶς, ἐπινοηθεῖσα ἐπὶ Περικλέους ὑπὸ Μέτωνος τοῦ Ἀθηναίου, καὶ ἡ Ἑκκαιεβδομηκοντετηρὶς, εἰσαχθεῖσα, μετὰ ἕνα αἰῶνα, ὑπὸ Καλίππου τοῦ Κυζικηνοῦ.

Ἐξ αἰτίας τῶν μεταβολῶν τούτων τῶν Κύκλων, καὶ πολὺ μᾶλλον ἐξ αἰτίας τῆς περὶ τὴν ἐπένθεσιν τοῦ ἐμβολίμου μηνὸς ἀνωμαλίας, εἶνε πάντη ἀδύνατον 'να συμβιβασθῶσιν ἐντελῶς οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνικοὶ πρὸς τοὺς ἡμετέρους μῆνας· καὶ ἡ διαφορὰ, εἴτε κατὰ τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω ὑπέρβασιν, εἴτε κατὰ τὴν κατόπιν ὑστέρησιν, καταντᾷ ἐνίοτε μέχρι καὶ 30 ἡμερῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ σκοπὸς ὅλων τῶν περὶ τὸ Ἑλληνικὸν μηνολόγιον τροποποιήσεων ἦτον πάντοτε τὸ νὰ συμβιβασθῇ, ὅσον οἷόν τε, ἡ κατὰ σεληνιακοὺς μῆνας διαίρεσις μὲ τὴν πορείαν τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους, καταντῶμεν ἐπὶ τέλους νὰ προτιμήσωμεν τὴν κατὰ τὰς ὥρας ταύτας διαίρεσιν. Καὶ διὰ τοῦτο ὁ καταλληλότερος ὅσον ἔγγιστα συμβιβασμὸς εἶνε πάλιν ὁ ἑξῆς·

ΜΗΝΕΣ ΘΕΡΙΝΟΙ	Ἑκατομβαιὼν (30 ἡμερῶν) ἀντιστοιχῶν σχεδὸν μὲ τὸν	Ἰούλιον.
	Μεταγειτνιὼν (29)	Αὔγουστον.
	Βοηδρομιὼν (30)	Σεπτέμβριον
ΜΗΝΕΣ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΙ	Μαιμακτηριὼν (29)	Ὀκτώβριον.
	Πυανεψιὼν (30)	Νοέμβριον.
	Ποσειδεὼν (29)	Δεκέμβριον.
ΜΗΝ ΕΜΒΟΛΙΜΟΣ	Ποσειδεὼν Β' (30)	Δεκέμβριον Ἰανουάριον
ΜΗΝΕΣ ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΙ	Γαμηλιὼν (30)	Ἰανουάριον.
	Ἀνθεστηριὼν (29)	Φεβρουάριον
	Ἐλαφηβολιὼν (30)	Μάρτιον.
ΜΗΝΕΣ ΕΑΡΙΝΟΙ	Μουνυχιὼν (29)	Ἀπρίλιον.
	Θαργηλιὼν (30)	Μάϊον.
	Σκιροφοριὼν (29)	Ἰούνιον.

Ἕκαστος μὴν ἤρχετο ἢ ὑπετίθετο ἀρχόμενος μὲ τὴν σελήνην, ὅθεν ἡ πρώτη τοῦ μηνὸς ὠνομάζετο Νουμηνία (νέα μήνη=σελήνη), καὶ ἡ τελευταία Ἕνη (παλαιὰ) καὶ νέα, δηλ. ἡ μεταξὺ τῶν δύο σεληνῶν. Αἱ δὲ 30 ἢ 29 αὗται τοῦ μηνὸς ἡμέραι διῃροῦντο εἰς 3 δεκάδας, ἐξ ὧν ἡ πρώτη ὠνομάζετο Μηνὸς ἱσταμένου ἢ ἀρχομένου· ἡ δευτέρα, Μηνὸς μεσοῦντος· καὶ ἡ τρίτη, Μηνὸς φθίνοντος ἢ λήγοντος ἢ ἀπιόντος ἢ παυομένου· τῆς τελευταίας δὲ ταύτης δεκάδος αἱ ἡμέραι ἐμετροῦντο ἀνάπαλιν.

ΗΜΕΡΑΙ τοῦ μηνός.	ΠΡΩΤΗ ΔΕΚΑΣ		ΗΜΕΡΑΙ τοῦ μηνός.	ΔΕΥΤΕΡΑ ΔΕΚΑΣ		ΗΜΕΡΑΙ τοῦ μηνός.	ΤΡΙΤΗ ΔΕΚΑΣ		
							εἰς τοὺς τριακονθημέρους μῆνας	εἰς τοὺς εἰκοσιεννεημ. μῆνας	
1	νουμηνία	μηνὸς ἱσταμένου ἢ ἀρχομένου	11	πρώτη	μηνὸς μεσοῦντος	21	δεκάτη	ἐννάτη	μηνὸς φθίνοντος
2	δευτέρα		12	δευτέρα		22	ἐννάτη	ὀγδόη	
3	τρίτη		13	τρίτη		23	ὀγδόη	ἑβδόμη	
4	τετάρτη		14	τετάρτη		24	ἑβδόμη	ἕκτη	
5	πέμπτη		15	πέμπτη		25	ἕκτη	πέμπτη	
6	ἕκτη		16	ἕκτη		26	πέμπτη	τετάρτη	
7	ἑβδόμη		17	ἑβδόμη		27	τετάρτη	τρίτη	
8	ὀγδόη		18	ὀγδόη		28	τρίτη	δευτέρα	
9	ἐννάτη		19	ἐννάτη		29	δευτέρα	ἕνη ϗ νέα	
10	δεκάτη		20	δεκάτη		30	ἕνη ϗ νέα		

Αἱ ἡμέραι τῆς τελευταίας δεκάδος ἐμετροῦντο ἐνίοτε καὶ κατὰ τὴν φυσικὴν αὐτῶν τάξιν, προστιθεμένου τοῦ ἐπ' εἰκάδι ἢ μετ' εἰκάδα, οἷον· πρώτη ἐπ' εἰκάδι, ἡ 21· δευτέρα ἐπ' εἰκάδι, ἡ 22, καὶ οὕτω καθεξῆς ἄχρι τῆς τελευταίας, δηλ. τῆς ἕνης καὶ νέας.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ
ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΤΕΡΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΣΗΜ. Ἡ χρονολόγησις τῶν πρὸ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος γεγονότων οὐδεμίαν ἔχει ἀσφαλῆ βάσιν· ὅθεν δὲν παρατίθεται ἐνταῦθα εἰμὴ ὡς ἁπλῆ τῶν ἐπισημοτέρων χρονολόγων γνώμη.

	Π. Χ.	ΟΛΥΜΠΙΑΔΕΣ.
Ἅλωσις Ἰλίου, κατὰ μὲν τοὺς Γάλλους Χρονολόγους, τῷ 1270 Π. Χ. κατὰ δὲ τοὺς Γερμανοὺς καὶ τοὺς Ἄγγλους.	1184	
Κάθοδος τῶν Ἡρακλειδῶν.	1104	
Θάνατος Κόδρου τοῦ τελευταίου βασιλέως Ἀθηνῶν. Μέδων, πρῶτος ἰσόβιος Ἄρχων. .	1068	
Ἵδρυσις τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος ὑπὸ Λυκούργου καὶ Ἰφίτου.	884	
Πρώτη Ὀλυμπιὰς, καθ' ἣν ἤρχισαν ν' ἀναγράφωνται οἱ νικηφόροι ἀθληταὶ, ἐνίκησε δὲ ὁ Ἠλεῖος Κόροιβος.	776	Α, ά.
Πρῶτος δεκαετὴς ἐν Ἀθήναις ἄρχων.	753	Ϛ, δ'.
Πρῶτος Μεσσην. πόλεμος, ἀρξάμενος ἐν ἔτει 743, ἐτελείωσε διὰ τῆς ἁλώσ. τῆς Ἰθώμης τῷ	724	ΙΔ, ά.
Πρῶτοι ἐνιαύσιοι ἐν Ἀθήναις ἄρχοντες.	683	ΚΔ, β'.
Δεύτερος Μεσσην. πόλεμος, ἀρξάμενος ἐν ἔτει 685, ἐτελείωσε διὰ τῆς ἁλώσεως τῆς Εἴρας τῷ	668	ΚΗ, ά.
Δράκοντος νομοθεσία ἐν Ἀθήναις.	624	ΛΘ, ά.
Σόλωνος νομοθεσία ἐν Ἀθήναις.	594	ΜϚ, γ'.
Ἀνόρθωσις τῶν Πυθίων, 586, τῶν Ἰσθμίων, 582, τῶν Νεμέων.	568	ΝΓ, ά.
Ὁ Κῦρος, καταβαλὼν τὸν Κροῖσον τῷ 548, καθυποτάσσει τὰς ἐν Ἀσίᾳ Ἑλλην. ἀποικίας. .	543	ΝΘ, β'.
Πεισιστράτου τρίτη καὶ μόνιμος ἐν Ἀθήναις τυραννίς.	540	Ξ, ά.
Θάνατος τοῦ Πεισιστράτου· οἱ υἱοὶ αὐτοῦ Ἵππαρχος καὶ Ἱππίας διαδέχονται τὸ ἐν Ἀθήναις ἀξίωμα αὐτοῦ.	528	ΞΓ, ά.
Ἱππάρχου φόνος ὑπὸ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος.	513	ΞϚ, δ'.
Ἱππίου ἔξωσις ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν.	510	ΞΖ, γ'.
Στρατεία τῶν Περσῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπὶ Δαρείου. Μάχη ἡ ἐν Μαραθῶνι.	490	ΟΒ, γ'.
Εἰσβολὴ τοῦ Ξέρξου εἰς τὴν Ἑλλάδα.	480	ΟΕ, ά.
Τρίτος Μεσσην. πόλεμος, ἀρξάμενος ἐν ἔτει 464, ἐτελείωσε διὰ τῆς ἁλώσεως τῆς Ἰθώμης. .	455	ΠΑ, β'.
Ἡ πολυθρύλλητος, ἀλλὰ πιθανώτατα μηδέποτε ὑπάρξασα, Κιμώνειος συνθήκη. Θάνατος Κίμωνος. Περικλέους ἀκμή.	449	ΠΒ, δ'.
Ἀρχὴ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.	431	ΠΖ, β'.
Λοιμὸς ἐν Ἀθήναις.	430	ΠΖ, γ'.
Περικλέους θάνατος.	429	ΠΖ, δ'.
Πεντηκονταετεῖς σπονδαὶ, μὴ διαρκέσασαι οὐδὲ τρία ἔτη.	421	ΠΘ, δ'.
Στρατεία Ἀθηναίων ἐπὶ Σικελίαν, 415, καὶ πανωλεθρία αὐτῶν.	413	ϞΑ, δ'.
Ναυμαχία ἡ ἐν Αἰγὸς Ποταμοῖς.	405	ϞΓ, δ'.
Ἅλωσις Ἀθηνῶν· τριάκοντα τύραννοι, βραδύτερον δέκα.	404	ϞΔ, ά.
Ἀνόρθωσις τῆς Δημοκρατίας ἐν Ἀθήναις, διὰ Θρασυβούλου.	403	ϞΔ, β'.
Σωκράτους θάνατος.	400	ϞΕ, ά.
Ἀγησιλάου στρατεία εἰς τὴν Ἀσίαν κατὰ Περσῶν.	396	ϞϚ, ά.
Κορινθιακὸς πόλεμος· Λακεδαιμόνιοι κατὰ πάσης Ἑλλάδος.	394	ϞϚ, γ'.
Εἰρήνη ἡ ἐπ' Ἀνταλκίδου.	387	ϞΗ, β'.
Θηβῶν ἐλευθέρωσις ὑπὸ Πελοπίδου.	379	Ρ, β'.
Ἡ ἐν Λεύκτροις μάχη.	371	ΡΒ, β'.
Ἡ περὶ Μαντίνειαν μάχη· Θάνατος τοῦ Ἐπαμινώνδου.	362	ΡΔ, γ'.
Ἀρχὴ τῆς Βασιλείας τοῦ Φιλίππου ἐν Μακεδονίᾳ.	360	ΡΕ, ά.
Συμμαχικὸς κατὰ τῶν Ἀθηνῶν πόλεμος.	357	ΡΕ, δ'.
Πρῶτος ἱερὸς πόλεμος, ἀρξάμενος ἐν ἔτει 355, ἐτελείωσε διὰ τῆς τῶν Φωκέων καταλύσεως.	346	ΡΗ, γ'.
Δεύτερος ἱερὸς πόλεμος· συμμαχία κατὰ Φιλίππου· ἡ ἐν Χαιρωνείᾳ μάχη.	338	ΡΙ, γ'.
Φιλίππου θάνατος· διαδέχεται δὲ τὴν ἀρχὴν ὁ Ἀλέξανδρος.	336	ΡΙΑ, ά.
Κατασκαφὴ Θηβῶν, 335, Ἀλεξάνδρου ἐπὶ τὴν Ἀσίαν στρατεία.	334	ΡΙΑ, γ'.
Ἡ περὶ Ἄρβηλα μάχη, κατάλυσις τῆς τῶν Περσῶν βασιλείας.	331	ΡΙΒ, β'.
Θάνατος τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἐπιμελητὴς τῆς βασιλείας Περδίκκας. Λαμιακὸς πόλεμος. .	323	ΡΙΔ, β'.
Ἧττα καὶ θάνατος τοῦ Περδίκκου. Ἐπιμελητὴς ὁ Ἀντίπατρος.	321	ΡΙΔ, δ'.
Θάνατος Ἀντιπάτρου· μεγάλη ἐν Ἀσίᾳ καὶ ἐν Εὐρώπῃ ἔρις τῶν διαδόχων περὶ τῆς ἀρχῆς.	319	ΡΙΕ, β'.
Ἀποθανόντων ἐν τῷ μεταξὺ τῶν συγγενῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀναγορεύονται βασιλεῖς ὁ μὲν Σέλευκος ἐν Συρίᾳ, ὁ δὲ Λυσίμαχος ἐν Θράκῃ, ὁ δὲ Ἀντίγονος ἐν Ἀσίᾳ, ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἐν Αἰγύπτῳ.	307	ΡΙΗ, β'.
Ἀναγορεύεται καὶ ὁ Κάσσανδρος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας.	302	ΡΙΘ, γ'.

	Π. Χ.	ΟΛΥΜΠΙΑΔΕΣ.
Μάχη ἡ ἐν Ἰψῷ· ἧττα καὶ θάνατος Ἀντιγόνου· διανομὴ τοῦ κράτους μεταξὺ τῶν τεσσάρων νικητῶν.	301	ΡΙΘ, δ'.
Θάνατος τοῦ Κασσάνδρου.	298	ΡΚ, γ'.
Ἧττα καὶ θάνατος Λυσιμάχου.	282	ΡΚΔ, γ'.
Ἀρχὴ τῆς Ἀχαϊκῆς συμμαχίας.	281	ΡΚΔ, δ'.
Ἀντίγονος ὁ Γονατᾶς, ἔγγονος τοῦ ἐν Ἰψῷ πεσόντος, καταλαμβάνει τὴν Μακεδονίαν καὶ ἱδρύει αὐτόθι νέαν δυναστείαν	276	ΡΚϚ, ά.
Πύῤῥος ἐν Ἰταλίᾳ (280), ἐν Σικελίᾳ (278), ἐν Ἑλλάδι (274), φονεύεται ἐν Ἄργει.	272	ΡΚΖ, ά.
Ἄρατος τὸ πρῶτον στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν.	245	ΡΛΓ, δ'.
Δημήτριος Β' ὁ Ἀντιγόνου, βασιλεὺς Μακεδονίας.	242	ΡΛΔ, γ'.
Ἀντίγονος Δώσων, βασιλεὺς Μακεδονίας.	232	ΡΛΖ, ά.
Ἀνόρθωσις τῶν Λυκουργείων νόμων ὑπὸ Κλεομένους, ἐν Σπάρτῃ	226	ΡΛΗ, γ'.
Κλεομένους φυγὴ εἰς τὴν Αἴγυπτον.	222	ΡΛΘ, γ'.
Φίλιππος Δ'. βασιλεὺς Μακεδονίας.	221	ΡΛΘ, δ'.
Φιλίππου ἡ μετὰ Ἀννίβου συμμαχία.	215	ΡΜΑ, β'.
Πρῶτος Μακεδονικὸς πόλεμος· οἱ Ῥωμαῖοι ἐν Ἑλλάδι.	214	ΡΜΑ, γ'.
Ἅλωσις Συρακουσῶν· ἡ Σικελία Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία.	212	ΡΜΒ, ά.
Φιλοποίμην, τὸ πρῶτον στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν.	208	ΡΜΓ, ά.
Δεύτερος Μακεδονικὸς πόλεμος, ἀρξάμενος ἐν ἔτει 200, τελειώσας ἐν ἔτει.	197	ΡΜΕ, δ'.
Νάβιδος τοῦ τυράννου φόνος· ἡ Σπάρτη προσέρχεται εἰς τὴν τῶν Ἀχαιῶν Συμμαχίαν.	192	ΡΜΗ, ά.
Φιλοποίμενος θάνατος· Λυκόρτας στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν.	183	ΡΜΘ, β'.
Περσεύς, βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας.	179	ΡΝ, β'.
Τρίτος Μακεδονικὸς πόλεμος, ἀρξάμενος ἐν ἔτει 171, ἐτελείωσε διὰ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Περσέως.	168	ΡΝΓ, ά.
Πόλεμος Ἀχαιῶν κατὰ Ῥωμαίων.	146	ΡΝΗ, δ'.
Ἅλωσις τῆς Κορίνθου· ἡ Ἑλλὰς ὑποκύπτει εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν κυριαρχίαν.	145	ΡΝΘ, ά.

ΚΥΡΙΩΤΑΤΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΙ ΜΕΤΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ.

Κάσσανδρος βασιλεύς. 302
Φίλιππος Γ'. 298
Αντίπατρος ϗ Ἀλέξανδ. 297
—
Δημήτρ. Πολιορκητής. 294
—
Λυσίμαχος. 286
—
Πτολεμαῖος Κεραυνός. 281
—
Ἀντίγονος Γονατᾶς . 276
Δημήτριος Β'. . . . 242
Ἀντίγονος Δωσων. . . 232
Φίλιππος Δ'. 221
Περσεύς. 197
—
Ῥωμαῖοι. 168

ΑΣΙΑ.

Ἀντίγονος βασιλεύς. . 307
—
ΘΡΑΚΗ
καὶ μέρος τῆς Ἀσίας.
Λυσίμαχος βασιλεύς. . 307
—
ΠΕΡΓΑΜΟΣ.
Φιλέταιρος βασιλεύς. . 283
Εὐμένης Α'. 264
Ἄτταλος Α'. 241
Εὐμένης Β'. 197
Ἄτταλος Β'. 159
Ἄτταλος Γ'. 134
(Ἀριστόνικος). . . . 134
—
Ῥωμαῖοι. 126

ΣΥΡΙΑ.

Σέλευκος Νικάτωρ βασ. 307
Ἀντίοχος Α', Σωτήρ. 279
Ἀντίοχος Β', Θεός. . 262
Σέλευκος Β', Καλλίνικος 247
Σέλευκος Γ', Κεραυνός. 227
Ἀντίοχος Γ', Μέγας. . 224
Σέλευκος Δ', Φιλοπάτωρ 187
Ἀντίοχος Δ', Ἐπιφανής 176
Ἀντίοχος Ε', Εὐπάτωρ. 164
Δημήτριος Α', Σωτήρ. 162
(Ἀλέξανδρος Α'.) . . 150
Δημήτριος Β', Νικάτωρ 145
(Ἀντίοχος Ζ', ὁ Σιδήτης) 139
Σέλευκος Ε', ... 126
Ἀντίοχος Η', ὁ Γρυπός. 125
Ἀντίοχος Θ'. 97
Ἀντίοχος Ι', ὁ Εὐσεβής. 93
(Τιγράνης). 84
Ἀντίοχος ΙΑ', ὁ Ἀσιατ. 67
Ῥωμαῖοι 64

ΑΙΓΥΠΤΟΣ.

Πτολεμαῖος Σωτὴρ ὁ Λάγου, βασιλεύς. 307
Πτολεμαῖος Φιλάδελφος 283
Πτολεμαῖος Εὐεργέτης. 246
Πτολεμαῖος Φιλοπάτωρ 221
Πτολεμαῖος Ἐπιφανής. 204
Πτολεμαῖος Φιλομήτωρ 180
Πτολεμαῖος Εὐεργέτης Β'. Φύσκων. . . 146
Πτολεμαῖος Σωτὴρ Β'. Λάθουρος. . . . 116
(Πτ. Ἀλέξανδρος Α'.). 106
Πτ. Λάθυρος τὸ δεύτερον 88
Πτ. Ἀλέξανδρος Β'. . 80
Πτολεμαῖος Αὐλητής . 73
Πτολεμαῖος Διόνυσος . 61
Πτολεμ. ὁ Νεώτερος ϗ Κλεοπάτρα. . . 47
Κλεοπάτρα μόνη . . 44
—
Ῥωμαῖοι. 29

ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Π. Χ.

Παραδόσεις προγενέστεραι τῆς Ἰλίου ἁλώσεως. Χρόνοι μυθικοὶ καὶ ἡρωϊκοί. . . . . ;

Κατακλυσμὸς Ὠγύγου ἐν Ἀττικῇ. Κατακλυσμὸς Δευκαλίωνος ἐν Θεσσαλίᾳ. Θηβῶν κτίσις ὑπὸ Κάδμου. Μίνως, νόμοι αὐτοῦ καὶ κατορθώματα. Ἡρακλέους καὶ Θησέως ἔργα. Ἀργοναυτικὸς πλοῦς. Πόλεμος κατὰ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους. Ἐπιγόνων πόλεμος. Τρωϊκὸς πόλεμος.

Παραδόσεις προγενέστεραι τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος. Χρόνοι τῶν ὁποίων τὰ γεγονότα ἀρχὰς μὲν ἔχουσιν ἔτι μυθικάς, συνέχειαν δὲ ἱστορικήν. . . . .

Κάθοδος τῶν Ἡρακλειδῶν. Μεταναστάσεις ἐθνῶν. Ἵδρυσις τῶν Δωρικῶν καὶ Αἰολικῶν ἀποικιῶν ἐν Ἀσίᾳ. Κατάλυσις τῶν μοναρχικῶν πολιτευμάτων, ἰδίως ἐν Ἀθήναις. Ἵδρυσις τῶν Ἰωνικῶν ἀποικιῶν ἐν Ἀσίᾳ. Ἀκμὴ τοῦ ἔπους παρὰ τοῖς Ἴωσιν αὐτοῖς· ῥαψῳδοί, Ὅμηρος, Ὁμηρίδαι. Ἀνόρθωσις τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος ὑπὸ Ἰφίτου. Νόμοι τοῦ Λυκούργου. Εἰσαγωγὴ τῆς Ὁμηρικῆς ποιήσεως εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἑλλάδα· Κυκλικοὶ ἀοιδοί. Ἡσίοδος. Ἵδρυσις τῶν πρώτων πρὸς δυσμὰς τῆς Ἑλλάδος ἀποικιῶν.

Πρώτη ἀναγραφεῖσα Ὀλυμπιάς, καθ' ἣν Κόροιβος ἐνίκησεν. . . . . Ὀλυμπ. Α, ά. 776

Μεσσηνιακοὶ πόλεμοι, τελειώσαντες διὰ τῆς ἁλώσεως τῆς Εἴρας, τῷ 668. Τυρταῖος, Τέρπανδρος, Ἀρχίλοχος, Ἀλκμὰν καὶ ἄλλοι Ἐλεγειακοὶ καὶ λυρικοὶ ποιηταί. Θαλῆς, φιλόσοφος. Σόλων φιλόσ. ϗ ποιητής. Ἵδρυσις τῶν λοιπῶν πρὸς δυσμὰς τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἐν Ἀφρικῇ ἀποικιῶν.

Σόλωνος νομοθεσία ἐν Ἀθήναις. . . . . Ὀλυμπ. ΜΣΤ γ'. 594

Οἱ ἑπτὰ σοφοί. Αἴσωπος, Στησίχορος, Ἀλκαῖος, Σαπφώ, Φερεκύδης, Θέογνις, καὶ ἄλλοι ἐλεγειακοὶ καὶ λυρικοὶ ποιηταί. Πεισίστρατος καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ ἄρχουσιν ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ τοῦ 560 μέχρι τοῦ 509, ἐξ οὗ ὁ αἰὼν οὗτος καλεῖται αἰὼν Πεισιστράτου (Ϛ' π. Χ.). Ἀναξίμανδρος, φιλόσοφος, ἐν Ἰταλίᾳ δὲ Πυθαγόρας. Οἱ ποιηταὶ Ἀνακρέων, Ἱππῶναξ, Σιμωνίδης. Τραγῳδίας ἀρχαί.

Στρατεία τῶν Περσῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ Δαρείου. . . . . Ὀλυμπ. ΟΒ, γ'. 490

Μηδικοὶ πόλεμοι ἐπὶ Δαρείου, Ξέρξου καὶ Ἀρταξέρξου, καταπαύσαντες περὶ τὰ μέσα τῆς Ε' π. Χ ἑκατονταετηρίδος. Ἀντιζηλία Ἀθηνῶν ϗ Λακεδαίμονος. Μεγάλη τοῦ Περικλέους ἰσχὺς ἐν Ἀθήναις. Πελοποννησιακὸς πόλεμος τῷ 431, καταπαύει διὰ τῆς ἁλώσεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῶν τριάκοντα τυράννων τῷ 404. Ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, ὅστις καλεῖται αἰὼν Περικλέους (Ε' π. Χ.), ἤκμασεν ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Ἱπποκράτης, ὁ Πίνδαρος, ὁ Ἀνακρέων. Τότε, καὶ μάλιστα εἰς τὸ δεύτερον τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ μέρος, ἤνθησεν ἡ Ἀττικὴ γλῶσσα καὶ φιλολογία· ὁ Αἰσχύλος, ὁ Σοφοκλῆς, ὁ Εὐριπίδης, ὁ Ἀριστοφάνης (ἐξ ὧν οἱ δύο τελευταῖοι ἀνήκουσιν ἐν μέρει καὶ εἰς τὸν ἀκόλουθον αἰῶνα)· ὁ Θουκυδίδης, ὁ Λυσίας, ὁ Ἰσοκράτης νέος ἔτι, ὁ Σωκράτης.

Ἀνόρθωσις τῆς δημοκρατίας ἐν Ἀθήναις διὰ Θρασυβούλου. . . . . Ὀλυμπ. ϞΔ, β'. 403

Πόλεμος μεταξὺ Λακεδαιμονίων καὶ Περσῶν· ἡ Λακεδαίμων, καταχρασθεῖσα τὴν δύναμιν αὐτῆς, ἀποβάλλει αὐτὴν μετ' ὀλίγον. Αἱ λοιπαὶ πολιτεῖαι συμμαχοῦσι κατ' αὐτῆς. Πρόσκαιρος ἀκμὴ τῶν Θηβαίων. Ἡ ἐν Μαντινείᾳ μάχη καὶ θάνατος τοῦ Ἐπαμινώνδου 362 Οἱ Μακεδόνες ἀποβαίνωσιν ἰσχυροί, διὰ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου· οἱ μεταξὺ τῶν διαδόχων πόλεμοι. Ὁ αἰὼν οὗτος, αἰὼν τοῦ Ἀλεξάνδρου (Δ' π. Χ.) καλούμενος, ἀνέδειξεν ἰδίως πολλοὺς ἀττικοὺς λογογράφους· τὸν Ἰσοκράτην, τὸν Ξενοφῶντα, τὸν Πλάτωνα, τὸν Ἀριστοτέλην, τὸν Θεόφραστον· τοὺς ῥήτορας Λυκοῦργον, Αἰσχίνην, Δημοσθένην, καὶ περὶ τὸ τέλος Δημήτριον τὸν Φαληρέα. Νεωτέρα κωμῳδία. Μένανδρος.

Μάχη ἡ ἐν Ἰψῷ· ὁριστικὴ διανομὴ τοῦ κράτους τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. . . . . Ὀλυμ. ΡΙΘ, δ'. 301

Ἐπίκουρος, Ζήνων, Χρύσιππος, οἱ φιλόσοφοι· ὁ γεωμέτρης Εὐκλείδης. Αἰὼν τῶν Πτολεμαίων (Γ' π. Χ.). Ἀκμὴ τῆς Ἀλεξανδρινῆς ποιήσεως· Θεόκριτος, Λυκόφρων, Καλλίμαχος, Ἄρατος, Βίων, Μόσχος, Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος. Μετάφρασις τῆς Γραφῆς ὑπὸ τῶν Ἑβδομήκοντα. Οἱ μαθηματικοὶ Ἐρατοσθένης, Ἀπολλώνιος ὁ ἐκ Πέργης, Ἀρχιμήδης.

Π. Χ.

"Αλωσις Συρακουσῶν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. 'Ολυμπ. ΡΜΒ, ά. 212

'Επὶ ἡμίσειαν ἑκατονταετηρίδα (τὸ πρῶτον ἥμισυ τῆς Β' π. Χ.), ἡ Εὐρωπαϊκὴ 'Ελλὰς ἀγωνίζεται μετὰ κόπου νὰ διασώσῃ ἀπὸ τῶν 'Ρωμαίων λείψανόν τι ἀνεξαρτησίας. Καρνεάδης ὁ φιλόσοφος. 'Εν Ἀλεξανδρείᾳ τὰ γράμματα δὲν σώζουσι τὴν προτέραν ἀκμήν. Νίκανδρος ὁ ποιητής. Ἀρίσταρχος ὁ κριτικός. Ἵππαρχος ὁ Ἀστρονόμος.

"Αλωσις Κορίνθου. Ἡ 'Ελλὰς ἀναγνωρίζει τὴν 'Ρωμαϊκὴν Κυριαρχίαν. . . . . 'Ολυμπ. ΡΝΗ, δ'. 145

Τὰ τελευταῖα λείψανα τοῦ Κράτους τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὑποκύπτουσιν ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν 'Ρωμαίων· οὗτός ἐστιν ὁ τῶν τελευταίων Πτολεμαίων αἰὼν (Β' καὶ Α' π. Χ.). Ἡ ἑλληνικὴ φιλολ γία ὀλίγους παρήγαγε τότε τοὺς ἐπισήμους συγγραφεῖς. Εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον ἀνήκουσιν ὁ ἱστορικὸς Πολύβιος· φιλόσοφοί τινες, ὧν οἱ ὀνομαστότεροι εἶναι ὁ Παναίτιος καὶ ὁ μαθητὴς αὐτοῦ Ποσειδώνιος· ἐπιγραμματικοί τινες ποιηταί· πλῆθος δ' ἐπὶ πᾶσι ῥητόρων, σοφιστῶν, γραμματικῶν.

Θάνατος τῆς Κλεοπάτρας, κατάλυσις τοῦ βασιλείου τῆς Αἰγύπτου. . . . . . 'Ολυμπ. ΡΠΖ, δ'. 29

Πᾶσαι αἱ 'Ελληνικαὶ καὶ ἑλληνίζουσαι χῶραι συνεχωνεύθησαν ἤδη ἐντὸς τοῦ 'Ρωμαϊκοῦ Κράτους. Αὔγουστος, αὐτοκράτωρ. Διόδωρος ὁ Σικελιώτης καὶ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς, ἱστορικοί. Στράβων, γεωγράφος. Διονύσιος ὁ Περιηγητής. ποιητὴς γεωγράφος.

Μ. Χ.

Γέννησις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. 1

Πρῶτος Αἰών, ἤτοι αἰὼν τῶν δώδεκα Καισάρων. Κήρυγμα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Καινὴ Διαθήκη, Ἀπόστολοι, Εὐαγγελισταί. Φίλων, 'Εβραῖος φιλόσοφος. Ἰώσηπος, 'Εβραῖος ἱστορικός. Διοσκουρίδης, ἰατρός· Δίων ὁ Χρυσόστομος, σοφιστής.

Δεύτερος αἰών, ἤτοι αἰὼν τῶν Ἀντωνίνων, εἷς τῶν γονιμωτέρων τῆς 'Ελληνικῆς φιλολογίας. Ἀρεταῖος, ἰατρός· 'Επίκτητος, φιλόσοφ. Πλούταρχος καὶ Ἀῤῥιανός, ἱστορικοὶ καὶ φιλόσοφοι· Πτολεμαῖος, ἀστρονόμος· Μάρκος Αὐρήλιος, αὐτοκράτωρ καὶ φιλοσοφος· Ἀριστείδης, σοφιστής· Ἀππιανός, Αἰλιανός, Πολύαινος, Ἀθήναιος, Παυσανίας, Λουκιανός, Ἀπολλώνιος ὁ Δύσκολος, Πολυδεύκης, Ἀφθόνιος, 'Ερμογένης, Ἀλέξανδρος Ἀφροδισιεύς, φιλόσοφοι· Γαληνός, ἰατρός· 'Οππιανός, ποιητής· Ἰουστῖνος καὶ οἱ πρῶτοι τῆς 'Εκκλησίας πατέρες.

Τρίτος αἰών, ἤτοι αἰὼν τοῦ Διοκλητιανοῦ. Δίων Κάσσιος, 'Ηρωδιανός, Διογένης Λαέρτιος, Φιλόστρατος, ἱστορικοί· Λογγῖνος· Ἀμμώνιος, Πλωτῖνος, Πορφύριος, Ἰάμβλιχος, φιλόσοφοι. Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεύς, Γρηγόριος ὁ Θαυματουργός, Διονύσιος Ἀλεξανδρεύς, 'Ωριγένης καὶ ἄλλοι πατέρες τῆς 'Εκκλησίας.

Κωνσταντῖνος αὐτοκράτωρ. 306

Τέταρτος αἰών, ὁ αἰὼν τοῦ Κωνσταντίνου. 'Ο αὐτοκράτωρ οὗτος δέχεται τὸν Χριστιανισμόν, καὶ μεταφέρει τὴν καθέδραν τοῦ Κράτους εἰς Κωνσταντινούπολιν. Τότε μάλιστα ἤκμασαν οἱ ἐπιφανέστατοι τῆς 'Εκκλησίας πατέρες· ὁ Εὐσέβιος, ὁ Ἅγ. Βασίλειος, ὁ Ἅγ. Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, ὁ Ἅγ. Ἀθανάσιος, ὁ Ἅγ. Κύριλλος, ὁ Ἅγ. 'Επιφάνιος, ὁ Ἅγ. Γρηγόριος ὁ Νύσσης, ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. 'Εθνικοὶ συγγραφεῖς, Λιβάνιος, Θεμίστιος, Ἱμέριος, Ἰουλιανὸς ὁ αὐτοκράτωρ· Ἀμμιανὸς Μαρκελλῖνος, Λατῖνος μὲν ἱστορικός, ῥήτωρ δὲ Ἕλλην. Μυθιστοριογράφοι, 'Ηλιόδωρος, Λόγγος, Ἀχιλλεὺς Τάτιος.

Θάνατος τοῦ Θεοδοσίου καὶ ὁριστικὴ τοῦ 'Ρωμαϊκοῦ Κράτους διαίρεσις. 395

Πέμπτος αἰών. Ἀρχαὶ τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους. Σῴζονται ἔτι ζώπυρα τινα τοῦ προηγουμένου αἰῶνος. Ποιηταί, Νόννος, Μουσαῖος, Κόλουθος, Κόϊντος ὁ Σμυρναῖος, Τρυφιόδωρος· Θεολόγοι φιλόσοφοι, Νεμέσιος, Συνέσιος, Θεοδώρητος· πονήματα τοῦ Ἁγ. Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου. 'Εκκλησιαστικοὶ ἱστορικοί, Σωκράτης ὁ Σχολαστικός, Σωζόμενος. 'Εθνικὸς φιλόσοφος, Πρόκλος· γεωγράφος, Στέφανος ὁ Βυζάντιος· ἱστορικὸς ἐθνικὸς περὶ τὰ τέλη τῆς ἐποχῆς ταύτης, ὁ Ζώσιμος.

'Ιουστινιανὸς αὐτοκράτωρ. 527

Κλείει τὴν ἐν Ἀθήναις φιλοσοφικὴν Σχολὴν ἐν ἔτει 529. 'Ο ἱστορικὸς Προκόπιος. Ἔκτοτε συμπληροῦται ἡ παρακμή.

"Αλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων 1204

'Ανάκτησις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν. 1261

"Αλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων. 1453

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΩΝ

ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΠΙΤΟΜΟΝ

ΤΩΝ

ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΛΛΗΣΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣΙΝ ΑΠΑΝΤΩΜΕΝΩΝ

ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΑΑΡΑΣΣΟΣ (ἡ), π. (*) τῆς Πισιδ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

*Ἄϐα (ἡ), μία τῶν νυμφῶν. 2) θυγ. τοῦ Ζηνοφάνους, ἄρχοντος τῆς Ὄλϐης ἐπὶ Ἀντωνίου.

Ἄϐαι (αἱ) καὶ Ἄϐη (ἡ), π. τῆς Φωκ. ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ, (τὸ ἐθν. Ἀϐαῖος).

*Ἀϐάκαινα (ἡ), ἴδε Ἀϐάκενα.

Ἀϐάκαινον (τὸ), καὶ Ἀϐακαῖνα (τὰ), Π. τῆς Σικελ., Bigensis, (τὸ ἐθν. Ἀϐακαινῖνος).

*Ἀϐάκενα (ἡ), π. τῆς Μηδ.

Ἄϐαντες (οἱ), οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Εὐϐοίας, μετοικίσαντες τὸ πρῶτον ἐκ τῆς Θρᾴκης εἰς τὴν Φωκίδα.

Ἀϐαντιάδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἄϐαντος.

Ἀϐαντιάς, άδος (ἡ), ἴδε Ἀϐαντίς.

*Ἀϐαντίδας, α (ὁ), τύραννος τῆς Σικυῶνος.

Ἀϐαντίς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Ἄϐαντος. » Χώρα —, « Εὐρ., Ἀπλλν., ἡ Εὔϐοια. ‖. (οὐσ.) μέρος τῆς Θεσπρωτ.

*Ἀϐαρὲς, οῦς (τὸ). β. τῆς Παλαιστίνης.

Ἀϐαρϐαρέα (ἡ), μία τῶν Νηΐδων (Ναϊάδων) Νυμφῶν, γεννήσασα ἐκ τοῦ Βουκολίωνος τὸν Αἴσηπον καὶ Πήδασον.

Ἄϐαρις [ἀ, βᾶρις], ιδος καὶ ιος (ὁ), Σκύθης ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλ., θαυματοποιὸς καὶ τερατολόγος, φερόμενος διὰ τοῦ ἀέρος κτλ.

Ἀϐαρνιάς, άδος καὶ

Ἀϐαρνίς, ίδος καὶ

Ἄϐαρνος (ἡ), π. καὶ ἀκρ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας πλησίον τῆς Λαμψάκȣ (τὸ ἐθν. Ἀϐαρνεύς).

*Ἄϐαρτος (ὁ), εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Κόδρου.

Ἄϐας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυγκέως καὶ τῆς Ὑπερμνήστρας, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, πατὴρ τοῦ Προίτου καὶ τοῦ Ἀκρισίου, καὶ πάππος τοῦ Περσέως. 2) υἱὸς τοῦ Μελάμποδος καὶ πατὴρ τῆς Λυσιμάχης. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἐκ τῆς Ἀρεθούσης, βασιλεὺς τῶν Ἀϐάντων. 4) υἱὸς τοῦ Εὐρυδάμαντος. 5) μάντις τις παρὰ Παυσαν. 6) σοφιςὴς, συγγράψας ἱστορικὰ ὑπομνήματα καὶ τέχνην ῥητορικήν. 7) (γεωγρφ.) μυθῶδες ὄρος ἐν τῇ Ἐρυθείᾳ. 8) ποταμός τις παρὰ Πλȣτάρχῳ (Πομπ. 35).

*Ἄϐασα (ἡ), νῆσος τῆς Αἰθιοπίας

*Ἀϐασγία (ἡ), ἡ χώρα ὅπȣ κατῴκουν οἱ-

Ἀϐασγοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Κολχ., (Ἀχμπαζά).

Ἀϐασηνοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀραϐ.

Ἀϐασῖτις, ιδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Φρυγ.

Ἀϐασκοὶ (οἱ), = Ἀϐασγοί.

Ἄϐασκος (ὁ), ποτ. τῆς Κολχ. εἰσϐάλλων εἰς τὸν Εὔξ.

Ἀϐαστανοί, (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ.

Ἄϐατον (τὸ), μνημεῖόν τι ἐν Ῥόδῳ κτισθὲν ὑπὸ τῆς Ἀρτεμισίας, ὅτε ἐνίκησε τοὺς Ῥοδ.

Ἄϐϐα (ἡ), π. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὴν Καρχηδ.

*Ἀϐδαλώνυμος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Τύρου παρὰ Διοδ. τῷ Σικελ. (ΙΖ, 46), κατὰ διορθ. ἀντὶ Βαλλώνυμος.

Ἄϐδηρα (τὰ), π. τῆς Θρᾴκ. ἐπὶ τοῦ ποτ. Νέστου, πατρὶς τοῦ Δημοκρίτου, περίφημος διὰ τὴν ἁπλότητα καὶ ἀπειροκαλίαν τῶν κατοίκων της, (τὸ ἐθν. Ἀϐδηρίτης, -ῖτις). 2) π. τῆς Ἱσπαν. ἐν τῇ Βαιτικῇ.

Ἄϐδηρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ γεννηθεὶς ἐν Ὀπποῦντι τῆς Λοκρ., συνοδεύσας εἰς Θρᾴκην τὸν φίλον του Ἡρακλέα, ἀπελθόντα πρὸς ἁρπαγὴν τῶν ἵππων τοῦ Διομήδους, κατεσπαράχθη ὑπ' αὐτῶν.

Ἄϐελλα (ἡ), π. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ Ἰταλ.

Ἀϐεντῖνον (τὸ), ὄρος τῆς Ἰταλ., ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶνε κτισμένον μέρος τῆς Ῥώμης.

Ἀϐία (ἡ), π. τῆς Μεσσην. ἐν Πελοπονν., ἀπὸ Ἀϐίας τῆς τροφοῦ τοῦ Ὕλλȣ υἱοῦ τοῦ Ἡρακλ.

Ἄϐιλα (τὰ) καὶ Ἀϐίλη (ἡ), π. τῆς κοίλης Συρ. ἐπὶ τοῦ ποτ. Φάρφαχος, ἡ ὕστερον Κλαυδιούπολις, (τὸ ἐθν. Ἀϐιληνός).

Ἀϐιληνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Συρ. (ἧς πρωτεύουσα τὰ Ἄϐιλα).

*Ἀϐίλλιος (ὁ), υἱός τις τοῦ Ῥωμύλου.

*Ἀϐίλυξ, υκος (ὁ), Ἴϐηρ τις παρὰ Πλϐ. 2) (γεωγρφ.) β. τῆς Ἀφρ. ἀντικρὺ τῆς Κάλπης.

Ἄϐιοι (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν τῆς Σκυθ.

Ἀϐισάρης ἢ Ἀϐίσαρος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἰνδ. πολεμήσας πρὸς Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν.

*Ἀϐλάϐιος (ὁ), ἰατρός τις. 2) — ὁ Ἰλλούστριος, ποιητὴς τοῦ Ε'. αἰῶνος.

Ἄϐληρος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων.

*Ἀϐόλλα (ἡ), π. τῆς Κιλικ.

*Ἀϐόλλας, α (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ.

*Ἀϐοράκη (ἡ), π. τῆς Σινδικῆς ἐν τῷ Κιμμερίῳ Βοσπόρῳ.

Ἀϐοριγῖνες (οἱ), οἱ ἀρχαῖοι (αὐτόχθονες) κάτοικοι τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ἀϐόῤῥας (ὁ), ποτ. τῆς Μεσοποταμ. χυν. εἰς τὸν Εὐφρ., (Κχαϐούρ).

Ἄϐος (ὁ), ὄρος τῆς Ἀρμεν.

*Ἄϐοτις (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου (ὁ πολ. Ἀϐοτιεὺς καὶ Ἀϐοτίτης).

Ἀϐραδάτας, α καὶ ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Σουσιανῆς, φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τοῦ Κροίσου μάχῃ τοῦ μεγάλου Κύρου, μεθ' οὗ συνεστράτευσε.

Ἀϐρέας (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀῤῥιανῷ.

Ἀϐρετία (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ

Ἀϐρεττηνὴ (ἡ), χώρα τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, (τὸ ἐθν. Ἀϐρεττηνός).

Ἀϐρινᾶται (οἱ), ἔθνος τοῦ Πόντου.

Ἀϐριγκάται ἢ Ἀϐριγκάτιοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Ἀνατολικῆς Νορμανδίας ἐν Γαλλίαις.

Ἀϐροζέλμης (ὁ), Θρᾴξ τις ἑρμηνεὺς τοῦ βασιλέως Σεύθου.

Ἀϐροια (ἡ), Θεσσαλή τις παρὰ Λȣκιανῷ.

Ἀϐροκόμας, α (ὁ), Πέρσης σατράπης τῆς Φοιν. ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀρταξέρξȣ τοῦ Μνήμονος.

*Ἀϐρόστολα (τὰ), π. τῆς Φρυγ.

(*) Ἐξήγησις τῶν συντετμημένων λέξεων:

ἀκρ-ωτήριον	θυγ-άτηρ	πολ-ίτης
β-ουνὸν	λίμ-νη	ποτ-αμὸς
δημ-ότης	π-όλις	χωρ-ίον

*Ἀβροτέλεια (ἡ), μία τῶν Πυθαγορείων, θυγ. τοῦ Ἀβροτέλους.

*Ἀβροτέλης, ου (ὁ), Ταραντῖνός τις, Πυθαγόρειος.

Ἀβρότονον (τὸ), πόλις καὶ λιμὴν τῆς Ἀφρ. παρὰ τὴν μικρὰν Σύρτιν. 2) (θηλ.) ἡ μήτηρ τοῦ Θεμιστοκλέους.

*Ἀβρούπολις, ιδος (ὁ), ἡ μητρόπολις τῶν Σαπέων.

Ἄβρων (ὁ), ὁ πάππος τοῦ Ἀκταίωνος. 2) ὁ υἱὸς τοῦ ῥήτορος Λυκούργου. 3) Ἀθηναῖος Ἱστοριογράφος, συγγράψας περὶ ἑορτῶν καὶ θυσιῶν τῶν ἀρχαίων.

*Ἀβρώνυχος ἢ Ἀβρώνιχος καὶ Ἀβρώνιχος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Λυσικλέους, σύγχρονος τοῦ Θεμιστοκλ.

Ἄβυδος (ἡ), π. τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἀντικρὺ τῆς Σηστοῦ, (τὸ ἐθν. Ἀβυδηνός). 2) π. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαΐδος.

*Ἀβυδὼν, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀμυδών.

Ἀβύλη καὶ Ἀβύληξ (ἡ), ὄρος τῆς Ἀφρ. ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Γιβραλτὰρ, ὅπου ἦν ἡ ἑτέρα τῶν Ἡρακλείων στηλῶν.

Ἀβώνου τεῖχος (τὸ), π. τῆς Παφλαγον. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. πόντου, (Ἰνέμπολυ), (τὸ ἐθν. Ἀβωνοτειχίτης).

Ἀγαθαρχίδας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Κορινθ. 2) γεωγράφος Κνίδιος, συγγράψας (περὶ τὸ 160 π. Χ.) περίπλουν τῆς Ἐρυθρ. θαλάσσης.

Ἀγάθαρχος (ὁ), ναύαρχος τῶν Συρακουσ. 2 ζωγράφος σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐν Ἀθήναις. 3) υἱὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους.

Ἀγάθεια (ἡ), π. τῆς Φωκίδος.

Ἀγάθη (ἡ), π. τῆς Γαλλ. ἄποικος τῶν Μασσαλιωτῶν, (Agde), (ὁ πολ. Ἀγαθαῖος καὶ Ἀγαθῖνος.

Ἀγαθήμερος (ὁ), γεωγράφος ἀκμάσας ἴσως περὶ τὸν τρίτον αἰῶνα ἀπὸ Χ.

*Ἀγαθήνωρ, ορος (ὁ), Χαλκηδόνιος, πατὴρ τοῦ Ξενοκράτους.

Ἀγαθίας, ου (ὁ), Χριστιανὸς ἱστορικὸς καὶ Ποιητὴς ἀκμάσας περὶ τὸν ἕκτον αἰῶνα ἀπὸ Χ.

Ἀγαθῖνος (ὁ), ὀλυμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Θρασυβούλου. 2) ἰατρὸς Σπαρτιάτης, ἀκμάσας περὶ τὸν πρῶτον ἀπὸ Χ. αἰῶνα.

Ἀγαθόδουλος (ὁ), Φιλόσοφος Κυνικὸς Ἀλεξανδρεύς. 2) ἀδελφὸς τοῦ Ἐπικούρυ.

Ἀγαθοδαίμων (ὁ), μηχανικὸς Ἀλεξανδρεὺς σύγχρονος τοῦ Γεωγράφου Πτολεμαίου. 2) χημικὸς ἀκμ. περὶ τὸν Ε'. ἀπὸ Χ. αἰῶνα.

Ἀγαθόκλεια (ἡ), ἡ μήτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος.

Ἀγαθοκλῆς, έους (ἡ), τύραννος τῶν Συρακουσῶν, υἱὸς κεραμέως. 2) ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Λυσιμάχου βασιλέως τοῦ Θρᾳκῶν. 3) Σοφιστὴς Ἀβδηρίτης, διδάξας ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ μουσικοῦ τὴν φιλοσοφίαν ἐν Ἀθήναις. 4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 105 Ὀλυμπιάδα. 5) συγγραφεὺς, συγγράψας περὶ Κυζίκου.

*Ἀγαθοσθένης, ως (ὁ), ἱστοριογράφος (Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ.)

*Ἀγαθόστρατος (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Ῥοδίων.

*Ἀγάθυλλος (ὁ), ποιητὴς ἐλεγείων ἐξ Ἀρκαδίας.

*Ἀγάθυνος (ὁ), Κορίνθιός τις παρὰ Πολυβ.

Ἀγάθυρνα (ἡ) καὶ Ἀγάθυρνον (τὸ), π. παραθαλάσσ. τῆς Σικελ. (Capo d'Orlando), (τὸ ἐθν. Ἀγαθυρναῖος).

Ἀγάθυρσοι (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν τῆς Εὐρωπ. Σκυθίας.

Ἀγάθυρσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Ἐχίδνης.

Ἀγάθων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου. 2) τραγικὸς ποιητὴς Ἀθην., φίλος τοῦ Σωκρ. καὶ τοῦ Εὐρ., ὡραῖος ϗ πλούσιος, ἀλλὰ τρυφηλότατος.

*Ἀγαθώνυμος (ὁ), συγγραφεύς τις παρὰ Πλουτάρχῳ.

Ἀγακλέης, ῆος (ὁ), εἷς τῶν Μυρμηδόνων, πατὴρ τοῦ Ἐπειγέως.

*Ἀγαλλίας (ὁ), Κερκυραῖος, γραμματικὸς, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοφάνους.

*Ἀγαλλὶς, ἴδος (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθηναίῳ.

Ἀγαμεμνονίδης, ϐ (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμν.

Ἀγαμέμνων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀτρέως ἢ τοῦ Πλεισθένους, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν, ἀρχηγὸς τῆς εἰς Τροίαν ἐκστρατείας τῶν Ἑλλήνων, δολοφονηθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου καθ' ὑποβολὴν τῆς γυναικός του Κλυταιμνήστρας.

*Ἀγαμένης, ου (ὁ), Σικυώνιός τις παρὰ Παυσαν.

Ἀγαμήδη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Αὐγείου καὶ σύζυγος τοῦ Μουλίου, μάγισσα. 2) (γεωγραφ.) π. τῆς Λέσβου.

Ἀγαμήδης, ϐς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐργίνϐ, βασιλέως τῶν Ὀρχομενίων, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τροφωνίου, περίφημος τεχνίτης, οἰκοδομήσας τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν κτλ. 2) υἱὸς τοῦ Στυμφάλου.

*Ἀγαμηδίδας (ὁ), πατὴρ τοῦ Θερσάνδρϐ.

*Ἀγαμήτωρ, ορος (ὁ), Μαντινεύς τις παρὰ Παυσανίᾳ.

Ἀγανίππη (ἡ), πηγή τις ἱερὰ τῶν Μϐσῶν ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος.

Ἀγαπαῖος (ὁ), τύραννος τοῦ Ὠρεοῦ ἐπὶ τῆς Εὐβοίας.

Ἀγαπήνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγκαίου ϗ ἔγγονος τοῦ Λυκούργου βασιλέως τῆς Ἀρκαδ., συςρατεύσας μετὰ τοῦ Ἀγαμέμν. κατὰ τῆς Τροίας.

Ἀγαπητὸς (ὁ), διάκονος χριστιανὸς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, πρὸς ὃν καὶ ἔγραψεν 70 παραινετικὰ κεφάλαια.

Ἀγαπτόλεμος (ὁ), εἷς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Ἄγαρ (ἡ), π. τῆς Ἀφρ.

Ἀγαρηνοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς εὐδαίμ. Ἀραβ., κληθέντες ὕστερον Σαρακηνοί.

Ἀγαρίστη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Κλεισθένϐς ἐκ Σικυῶνος, σύζυγος τοῦ Ἀθηναίου Μεγακλέους. 2) θυγάτηρ τοῦ Ἱππκρ. ϗ μήτηρ τοῦ Περικλέους.

Ἄγαρος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας, χυν. εἰς τὴν Μαιῶτιν.

Ἀγασθένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Αὐγείϐ βασιλέως τῆς Ἤλιδος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης.

Ἀγασίας, ου (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἐξ Ἐφέσου.

Ἀγασικλέης-ῆς, έους (ὁ), Ἁλικαρνασσεὺς ἀθλητής. 2) βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, περὶ τὰ 650 π. Χ.

*Ἀγασισθένης, ϐς (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Παυσανίᾳ.

Ἀγάςροφος (ὁ), Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Παίονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

Ἀγαυὴ (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) μία τῶν Δαναΐδων. 3) θυγάτηρ τοῦ Κάδμϐ καὶ τῆς Ἁρμονίας, ἀδελφὴ τῆς Σεμέλης κτλ. καὶ γυνὴ τοῦ Ἐχίονος, ἥτις ἐκμανεῖσα ὑπὸ τοῦ Διονύσου, κατεσπάραξε Πενθέα τὸν υἱόν της ἐπὶ τοῦ Κιθαιρῶνος.

Ἀγαυὸς (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμϐ. 2) Ἀβυδηνός τις παρὰ Δημοσθ.

Ἀγβάτανα (τὰ), ἴδε Ἐκβάτανα. 2) π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Ἀντιλιβάνου, ἡ ὕστερον Βατάνεια.

Ἀγγελὴ (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ἀγγελεὺς καὶ Ἀγγελῆθεν).

*Ἀγγελίων, ωνος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσανίᾳ.

*Ἀγγενίδας, α (ὁ), ἔφορος ἐν Σπάρτῃ.

Ἀγγίτης (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, χυν. ὑπὲρ τὴν Ἀμφίπολιν εἰς τὸν Στρυμόνα.

Ἄγγουρον (τὸ), β. τῆς Θρᾴκης παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἴστρου.

Ἄγγρος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰλλυρ. χυν. εἰς τὸν Βρόγγον, (Δρῖνος).

Ἀγβαδάτας, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν.

Ἄγδιστις, εως (ἡ ϗ ὁ), μυστηριώδης τις θεότης τῶν Φρυγῶν, ἐπώνυμον τῆς Κυβέλης. 2) (γεωγρφ.) β. τῆς Φρυγ., ὅπου ἐτάφη ὁ Ἄττις.

*Ἀγέας (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐν Κρότωνι.

Ἀγελάδας, α (ὁ), δύο περίφημοι Ἀγαλματοποιοὶ Ἀργεῖοι, ὧν ὁ μὲν ἔζη περὶ τὴν 65 Ὀλυμπ., ὁ δὲ περὶ τὴν 81. 2) μουσικός τις ἀναφερόμενος ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ

Ἀγέλαος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθέντων Τρώων, υἱὸς τοῦ Φράδμονος. 2) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, υἱὸς τοῦ Δαμάςορος. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Ὀμφάλης, ἀφ' οὗ κατήγετο ὁ Κροῖσος. 4) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου, φονεύσας μετὰ τῶν ἀδελφῶν του τὸν ἴδιόν του πατέρα.

*Ἀγέλας, α (ὁ), κατὰ κρσ. ἀντὶ Ἀγέλαος Πυθαγόρειός τις ἐν Κρότωνι.

Ἀγέλαστος πέτρα (ἡ), ἐν τῇ Ἐλευσῖνι παρὰ τὴν κρήνην Καλιῤῥόην, ἐφ' ἧς ἐκάθησε περίλυπος διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρὸς αὐτῆς ἡ Δήμητρα.

*Ἀγέλοχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ.

Ἀγηνορίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος.

Ἀγήνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάσου ϗ πατὴρ τοῦ πανόπτου Ἄργου, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ξανθίππης, καὶ πατὴρ τοῦ Πορθάωνος καὶ τῆς Δημονίκης ἐκ τῆς Ἐπικάστης. 4) υἱὸς τοῦ Φηγέως, βασιλέως τῆς Ψωφίδος, φονεύσας τὸν ἐπ' ἀδελφῇ τῇ Ἀρσινόῃ γαμβρὸν αὐτοῦ Ἀλκμαίονα, ὡς ἐγκαταλείψαντα ταύτην ϗ νυμφευθέντα τὴν Καλιῤῥόην. 5) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεὶς ὑπὸ

τοῦ Ἀπόλλ. 6) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου. 7) εἷς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Ἀγησανδρίδας, α (ὁ), ἴδε Ἡγησανδρίδης.

Ἀγήσανδρος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς Ῥόδιος, ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς τρίτης ἑκατονταετηρίδος π. Χ., ἴδε ϗ Ἡγήσανδρος.

*Ἀγησιάναξ, ακτος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Ἡγησιάναξ.

Ἀγησίας, α (ὁ), Ὀλυμπιονίκης Συρακούσιος κατὰ τὴν 84 Ὀλυμπιάδα, ἴδε ϗ Ἡγησίας.

Ἀγησίδαμος (ὁ), Λοκρὸς Ὀλυμπιονίκης εἰς τὴν 74 Ὀλυμπ., υἱὸς τοῦ Ἀρχεςράτϐ.

Ἀγησίλαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δωρυσσοῦ, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 900 π. Χ. 2) υἱὸς τοῦ Ἱπποκρατίδα βασιλέως τῆς Σπάρτης, πάππος τοῦ Λεωτυχίδου. 3) υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης καὶ ἀδελφὸς Ἄγιδος τοῦ Β', νικήσας τοὺς Ἀθην. καὶ Θηβ. ἐν Κορωνείᾳ τῷ 394 π. Χ., ἀπέθανεν ὀγδοηκοντούτης ἐπιςρέφων ἐξ Αἰγύπτου, ὅπϐ ἐςράτευσε πρὸς βοήθειαν τοῦ βασιλέως αὐτῆς Νεκτεναβῶ.

Ἀγησίμαχος (ὁ), Σικελιώτης, πατὴρ τριῶν υἱῶν νικησάντων εἰς τὰ Νέμεα.

Ἀγεσίμβροτος (ὁ), ναυτικὸς Ῥόδιος, συνεργήσας πρὸς καταστροφὴν τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας τῷ 200 π. Χ.

Ἀγησίπολις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Παυσανίϐ, βασιλεύσας τῆς Σπάρτης μετὰ τοῦ Ἀγησιλάου περὶ τὸ 394 π. Χ. 2) υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 3) υἱὸς τοῦ Κλεομένους, (λβ'. Ἀγίδης), τῷ 219 π. Χ.

Ἀγησιππίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης φρούραρχος τῆς Ἡρακλείας.

*Ἀγησίστρατος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

Ἀγησσὸς (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Ἀγήσσιος καὶ Ἀγησσίτης).

Ἄγητος (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἀλκείδου, τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα ἔλαβε δι' ἀπάτης ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Ἀρίστων.

Ἀγήτωρ, ορος (ὁ), ἱερεὺς τῆς Ἀφροδίτης ἐν Κύπρῳ. 2) Ἀρκάς τις παρὰ Παυσαν.

Ἀγίας, ου (ὁ), Ἀρκὰς ςρατηγὸς τῶν μετὰ Ξενοφῶντος Ἑλλήνων. 2) ποιητὴς ἐκ Τροιζῆνος.

Ἆγις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρυσθένϐς, δεύτερος βασιλεὺς ἐν Σπάρτῃ περὶ τὸ 888 π. Χ., ἐξ οὗ κατήγετο ἡ ἑτέρα τῶν δύω βασιλευουσῶν οἰκογενειῶν ἐν Σπάρτῃ, οἱ Ἀγίδαι. 2) υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, κυριεύσας μετὰ Λυσάνδρου τὰς Ἀθήνας. 3) υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀγησιλάου, βασιλεύσας ἐν Σπάρτῃ ἐπὶ Ἀλεξάνδρϐ τοῦ Μ., τοῦ ὁποίου ἦν ἄσπονδος ἐχθρός. 4) ἀνεψιὸς αὐτοῦ καὶ υἱὸς τοῦ Εὐδαμίδου, θανατωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ τῆς Μαντινείας κατὰ τῶν Σικυωνίων καὶ Ἀχαιῶν. 5) βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὰ 250 π. Χ., ὅς τις ἐξορισθεὶς καὶ ἐπανελθὼν εἰς Λακεδαίμονα, ἐθανατώθη τῷ 244. 6) ποιητής τις Ἀργεῖος.

Ἀγκαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκούργϐ ϗ τῆς Εὐρυνόμης, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ., συνεξελθὼν τῷ Μελεάγρῳ πρὸς θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. 2) ἥρως τις ἐκ τῆς ἐν Αἰτωλ. Πλευρῶνος, καταπαλαισθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος εἰς τοὺς πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀμαρυγκέως ἀγῶνας. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀστυπαλαίας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, βασιλεύσας τῶν ἐν τῇ Κεφαληνίᾳ Σάμῳ Λελέγων, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἐποικίσας τὴν εἰς τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας νῆσον Σάμον.

*Ἀγκάρα (ἡ), π. τῆς Ἰταλ.

Ἄγκος Μάρκιος. ἔκγονος τοῦ Νϐμᾶ Πομπιλίου καὶ τέταρτος βασιλεὺς τῆς Ῥώμης, τῆς ὁποίας ἐβασίλευσεν ἐνδόξως 24 ἔτη, ἀποθανὼν τῷ 136 ἀπὸ κτίσεως αὐτῆς.

*Ἀγκυλὴ (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ἀγκυλεὺς καὶ Ἀγκυλῆθεν).

Ἄγκυρα (ἡ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδ. 2) μητρόπολις τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Γαλατίας, (Ἐνγκιυρϐ), (τὸ ἐθν. Ἀγκυρανός). 3) π. τοῦ Ἰλλυρικοῦ.

Ἀγκύραι (αἱ), π. μεσόγειος τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Ἀγκυραῖος).

*Ἀγκύριον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ., (ὁ πολ. Ἀγκυριεὺς, Ἀγκυριανὸς καὶ Ἀγκύριος).

Ἀγκυρῶν πόλις ἢ Ἀγκυρὼν, ῶνος (ἡ), π. τῆς μεσ. Αἰγύπτου, (τὸ ἐθν. Ἀγκυροπολίτης).

Ἀγκύωρ, ορος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ. εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, τοὺς ὁποίους ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεύς.

Ἀγκὼν, ῶνος (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. ἐπὶ τοῦ Ἀδριατ. κόλπου, (Ἀνκόνα). 2) π. καὶ λιμὴν τοῦ Εὐξ. Πόντου εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἴριδος, (τὸ ἐθν. Ἀγκώνιος καὶ Ἀγκωνίτης).

Ἀγλαΐα (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Διὸς ϗ τῆς Εὐρυνόμης, μία τῶν τριῶν Χαρίτων 2) γυνὴ τοῦ Χάροπος καὶ μήτηρ τοῦ Νιρέως ἐκ τῆς νήσου Σύμης. 3) μία τῶν Θεσπιαδῶν, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐτέκνωσε τὸν Ἀντιάδην.

Ἀγλαῒς, ΐδος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἀθην. Μεγακλέους, διαβόητος ἐπ' ἀδηφαγίᾳ.

Ἀγλαονίκη ἢ Ἀγλανίκη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Θεσσαλ. Ἡγήτορος, ἀστρονόμος δεινὴ ὥστε προλέγειν ϗ τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης.

Ἀγλαόπη (ἡ), μία τῶν Σειρήνων.

Ἀγλαοφήμη (ἡ), μία τῶν Σειρήνων.

Ἀγλαοφῶν, ῶντος (ὁ), πάππος καὶ ἔγγονος, δύο περίφημοι ζωγράφοι, ἐξ ὧν ὁ μὲν, πατὴρ τοῦ Πολυγνώτου καὶ τοῦ Ἀριςοφῶντος, ἐνδόξων ζωγράφων καὶ τούτων, ἔζη περὶ τὴν Ε', π. Χ. ἑκατονταετηρίδα· ὁ δὲ, υἱὸς τοῦ Ἀριστοφῶντος, περὶ τὴν Δ'.

Ἄγλαυρος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ πρώτου βασιλέως τῶν Ἀθην. Κέκροπος ϗ τῆς νύμφης Ἀγραύλου (τῆς ὁποίας ἦτον ϗ ὁμώνυμος, κατὰ τὸν Δημοσθ.), γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἄρεως τὴν Ἀλκίππην, τὴν ὁποίαν, κατὰ διαταγὴν χρησμοῦ τινος, ἐπρόσφερεν ἑκουσίως εἰς θυσίαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Ἀθηνῶν, διὸ ϗ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες ἀνήγειρον καὶ ναὸν εἰς τιμὴν αὐτῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει.

*Ἀγναγόρα (ἡ), ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀριςομένους.

*Ἄγναπτος (ὁ), Ἀρχιτέκτων τις παρὰ Παυσανίᾳ.

Ἀγνιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Τῖφυς, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ἄγνιος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτϐ Τίφυος.

Ἀγνοδίκη (ἡ). ἡ πρώτη χρηματίσασα μαῖα ἐν Ἀθήναις.

Ἀγνοῦ κέρας (τὸ), ἀκρωτ. ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, μεταξὺ δύο στομάτων τοῦ Νείλου, τοῦ Σεβεννυτικοῦ ϗ Βολβιτίνου.

Ἀγνοῦς ϗ Ἀγνοῦς, οῦντος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ἀγνούσιος).

*Ἀγνὼ, οῦς (ἡ), νύμφη τις ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Ἄγνων καὶ Ἅγνων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, πατὴρ τοῦ Θηραμένους καὶ συνοικιστὴς τῆς Ἀμφιπόλεως. 2) Τήϊος, ἀξιωματικὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

*Ἀγνώνεια (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Ἀγνωνείτης).

Ἀγνωνίδης, ου (ὁ), δημαγωγὸς Ἀθην., κατηγορήσας τὸν Φωκίωνα καὶ θανατωθεὶς διὰ τοῦτο ὕστερον ὑπὸ τῶν Ἀθην.

Ἀγορὰ (ἡ), π. τῆς Θρᾳκ. Χερσονν. ἐπὶ τῆς Προποντ., (Μαλγαρὰ), (ὁ πολ. Ἀγοραῖος).

Ἀγοράκριτος (ὁ), δημαγωγὸς Ἀθην., διάδοχος τοῦ Κλέωνος, πρότερον ἀλλαντοπώλης. 2) ἀγαλματοποιὸς Πάριος, μαθητὴς τοῦ Φειδίου.

Ἀγοράναξ, ακτος (ὁ), ποιητὴς δραματικὸς Ῥόδιος.

Ἀγόρανις, ιδος (ἡ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χυν. εἰς τὸν Γάγγην.

*Ἀγορησσὸς (ἡ), π. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Ἀγορασεύς).

Ἄγρα (ἡ) καὶ Ἄγραι (αἱ), πεδιὰς τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ἰλισσὸν, (ὅθεν ἡ Ἀγραία Ἄρτεμις καὶ Δήμητρα).

Ἀγραεῖς (οἱ), = Ἀγραῖοι.

Ἀγραία (ἡ), = Ἀγραΐς.

Ἀγραῖοι (οἱ), λαός τις κατοικῶν ἐν Αἰτωλίᾳ παρὰ τὸν Ἀχελῷον. 2) = Ἀγαρηνοί.

Ἀγραῒς, ΐδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ἀγραίων ἐν τῇ Αἰτωλ.

Ἀγραυλὴ (ἡ), = Ἀγρυλή.

Ἀγραυλὶς, ίδος (ἡ), ἡ ἐκ τῆς Ἀγραύλου (καταγομένη).

Ἄγραυλος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἀκταίου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, γυνὴ τοῦ Κέκροπος καὶ μήτηρ τοῦ Ἐρυσίχθονος ϗ τριῶν θυγατέρων. 2) = Ἄγλαυρος.

Ἀγρεὺς, έως (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ἀπόλλων, ὁ Βάκχος, καὶ ὁ Ἀρισταῖος.

*Ἄγρη (ἡ), π. τῆς Λυδ., (ὁ πολ. Ἀγραῖος).

Ἀγριᾶνες (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν περὶ τὸν Αἷμον.

Ἀγριάνης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης χυν. εἰς τὸν Ἕβρον, (Ἐργίνη).

Ἀγριάσπαι (οἱ), = Ἀριάσπαι.

Ἀγρικόλας (ὁ), Ἰούλιος—, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Οὐεσπασιανοῦ, πενθερὸς τοῦ ἱςορικοῦ Τακίτου.

Ἀγρίνιον (τὸ), π. τῆς Ἀκαρν. μεταξὺ τῶν ποτ. Ἀχελώου καὶ Εὐήνου, (Βραχῶρι).

Ἀγριόπη (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν, ἐξ ἧς ὁ Φιλάμμων ἐγέννησε τὸν Θάμυριν. 2) γυνὴ τοῦ Ὀρφέως, ἡ συνήθως Εὐρυδίκη. 3) γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος καὶ μήτηρ τοῦ Κάδμου, ἡ παρ' ἄλλοις Ἀντιόπη.

Ἄγριος (ὁ), εἷς τῶν κατὰ τοῦ Ἡρακλ. ἐπιδραμόντων Κενταύρων. 2) εἷς τῶν Γιγάντων, θανατωθεὶς ὑπὸ τῶν Μοιρῶν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. 3) υἱὸς τοῦ Πορθάονος καὶ τῆς Εὐρύτης, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως, καὶ πατὴρ τοῦ Θερσίτου, Μελανίππου κλπ., οἵ τινες, διώξαντες τὸν θεῖον αὐτῶν Οἰνέα ἐκ τοῦ βασιλείȣ τῆς Καλυδῶνος, ἔδωκαν αὐτὸ εἰς τὸν πατέρα των Ἄγριον, ὕστερον δὲ ἐθανατώθησαν ὑπὸ τοῦ Διομήδους. 4) υἱὸς τοῦ Ὀδυσσ. καὶ τῆς Κίρκης. 5) ἐπιθετ. ὁ Πάν.

Ἀγρίππας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστοβούλου καὶ τῆς Βερενίκης, βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας τῷ 37 μ. Χ. 2) Ἀγρίππας ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ πρώτου, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἰȣδαίας, ἀπέθανεν ἐν Ῥώμῃ ἑβδομηκοντούτης.

Ἀγριππίνη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ὑπάτȣ Οὐϊψανίου καὶ τῆς Καικιλίας, νυμφευθεῖσα τὸν Τιβέριον, πρὶν βασιλεύσῃ. 2) θυγάτηρ τοῦ Ἀγρίππα καὶ σύζυγος τοῦ Γερμανικοῦ. 3) θυγάτηρ αὐτῆς καὶ τοῦ Γερμανικοῦ, γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου καὶ μήτηρ τοῦ Νέρωνος, δολοφονηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἰδίου της υἱοῦ.

*Ἄγρισα (ἡ), π. τῆς Καραμανίας, (ὁ πολ. Ἀγρισαῖος).

Ἀγριώνιος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Βάκχος παρὰ τοῖς Ὀρχομενίοις.

Ἀγροιὼ, οῦς (ἡ), μάγισσά τις παρὰ τῷ Θκρτ.

Ἀγροτέρα (ἡ), ἐπιθ. ἡ Ἄρτεμις, ἄλλως Ἀγραία.

*Ἀγρύλὴ (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ἀγρυλεὺς ϗ Ἀγρυλῆθεν).

Ἄγρων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐμήλου, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς πτηνόν. 2) υἱὸς τοῦ Νίνου καὶ ἔγγονος τοῦ Βήλου, βασιλεὺς τῆς Λυδ. 3) υἱὸς τοῦ Πλευράτου, βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν ἐπὶ τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου.

Ἄγυλλα (ἡ), π. τῆς Ἐτρουρίας ἐν τῇ Ἰταλ., κτίσμα τῶν Πελασγῶν, ἡ ὕστερον Καιρέα, (τὸ ἐθν. Ἀγυλλαῖος).

Ἀγύρηνα (ἡ) καὶ

Ἀγύριον (τὸ), π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ Συμαίθου ποταμοῦ, πατρὶς Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου, (τὸ ἐθν. Ἀγυριναῖος).

Ἀγύῤῥιος (ὁ), δημαγωγὸς Ἀθην., καταδημαγωγήσας διὰ τῆς αὐξήσεως τῶν μισθῶν τοὺς Ἀθην., ἐκλέχθη στρατηγὸς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θρασυβούλου.

Ἀγχεσμὸς (ὁ), β. τῆς Ἀττικῆς πλησίον τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀγχιάλεια (ἡ), = Ἀγχιάλη (2).

Ἀγχιαλεὺς, έως (ὁ), ποτ. τῆς Κιλικ. παρὰ τὴν πόλιν Ἀγχιάλην.

Ἀγχιάλη (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Κιλικ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Κύδνου, κτίσμα τοῦ Σαρδαναπάλου, τοῦ ὁποίου ἐδείκνυτο ἐν αὐτῇ καὶ ὁ τάφος. 3) π. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου.

Ἀγχίαλος (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἑλλήνων. 2) βασιλεὺς τῶν Ταφίων, φίλος τοῦ Ὀδυσσ. 3) ἡγεμών τις τῶν Φαιάκων.

Ἀγχίαλος (ἡ), = Ἀγχιάλη.

*Ἀγχιμάχη (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων, (Τζέτζ.).

Ἀγχιμόλιος (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἀστέρος.

*Ἀγχίμολος (ὁ), Ἠλεῖος, σοφιστής.

Ἀγχινόη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Νείλου, σύζυγος τοῦ Βήλου καὶ μήτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ Αἰγύπτου.

*Ἀγχιόνις (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Παυσανίᾳ.

Ἄγχιος (ὁ), εἷς τῶν κατὰ τοῦ Ἡρακλ. ἐφορμησάντων Κενταύρων.

Ἀγχιρόη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἐρασίνου, παρὰ τῇ ὁποίᾳ διέτριψε καιρόν τινα ἡ Βριτόμαρτις. 2) = Ἀγχινόη.

*Ἀγχίση (ἡ), π. τῆς Ἰταλ., (ὁ πολ. Ἀγχισεύς).

Ἀγχίσης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Κάπυος ϗ τῆς Νύμφης Θέμιδος, ἐγέννησε τὸν Αἰνείαν ἐκ τῆς Ἀφροδίτης, ἐρασθείσης αὐτοῦ διὰ τὴν ὡραιότητά του· ὕστερον δὲ τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς, διότι δὲν ἐφύλαξε τὸ μυστικὸν, ἀπέθανεν ἀναχωρῶν μετὰ τοῦ υἱοῦ του εἰς Ἰταλ., κυριευθείσης τῆς Τρωάδος. 2) Σικυώνιος, πατὴρ τοῦ Ἐχεπώλου.

Ἀγχισία (ἡ), β. τῆς Ἀρκαδ. μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Μαντινείας.

Ἀγχιτεία (ἡ), ἡ κατ' ἄλλους Ἀλκιθέα, γυνὴ τοῦ Κλεομβρότου βασιλέως τῆς Σπάρτης, καὶ μήτηρ τοῦ Παυσανίȣ, τὸν ὁποῖον, προδόντα ὕστερον τὴν πατρίδα του, πρώτη αὐτὴ κατεδίκασεν εἰς θάνατον.

Ἀγχόη (ἡ), χωρίον τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῆς λίμνης Κωπαΐδος.

Ἄγχουρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίδου βασιλέως τῆς Φρυγ., ῥιφθεὶς ἑκουσίως εἰς χάσμα τι ἀνοιχθὲν παρὰ τὰς Κελαινὰς, ἵνα σώσῃ τὴν χώραν ἀπὸ τοῦ ἐπαπειλουμένου καταποντισμοῦ.

Ἄδα (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἑκατόμνου ϗ γυνὴ τοῦ Ἰδριέως βασιλέως τῆς Καρίας, τὸν ὁποῖον ἀποθανόντα διεδέχθη ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου.

Ἄδαι (αἱ), π. παραθαλ. τῆς Αἰολίδος.

Ἀδαδάτη (ἡ), π. τῆς Πισιδ.

Ἀδάμας, αντος (ὁ), Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Ἀσίου. 2) ποτ. τῆς Ἰνδ.

Ἀδάμαστος (ὁ), Ἰθακήσιος, πατὴρ τοῦ Ἀχαιμενίδου.

Ἄδανα (τὰ), π. τῆς Κιλικ. ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Σάρου, ἡ ὕστερον Ἀντιόχεια ἐπὶ Σάρον, (ὁ πολ. Ἀδανεύς).

*Ἄδαρα (τὰ), π. τῆς Παλαιστίνης, (ὁ πολ. Ἀδαρηνός).

*Ἀδάρου πόλις (ἡ), π. τῆς Περσ. (ὁ πολ. Ἀδαροπολίτης).

Ἀδδούας, α (ὁ), ἴδε Ἀδούας.

*Ἀδέα (ἡ), θυγ. τοῦ Κυνάνου, γυνὴ δὲ τοῦ Ἀῤῥιδαίου, ἡ ἄλλως Εὐρυδίκη.

Ἀδείμαντος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 75 Ὀλυμπιάδα. 2) υἱὸς τοῦ Λευκολοφίδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην., σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου, αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου εἰς τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίαν. 3) ναύαρχός τις τῶν Κορινθίων. 4) υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος καὶ τῆς Περικτιόνης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος.

*Ἀδέρκων, ωνος (ὁ), π. τῆς Ἰσπαν. (ὁ πολ. Ἀδερκωνίτης).

Ἅδης καὶ (Π.) Ἀΐδης, ου καὶ Ἀϊδωνεὺς, (ὁ), ὁ ἄλλως Πλούτων, θεὸς τοῦ ᾅδου κτλ.

Ἀδιαβηνὴ (ἡ), χώρα τῆς Ἀσσυρ. μεταξὺ τῶν ποταμῶν Λύκου καὶ Κάπρου, (τὸ ἐθν. Ἀδιαβηνός).

Ἀδιάντη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

*Ἀδιατόριξ, ιγος (ὁ), ἡγεμών τις τοῦ Πόντου.

Ἀδικρὰν, ᾶνος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Λιβύας.

Ἀδμήτη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 2) θυγάτηρ τοῦ Εὐρυσθέως καὶ τῆς Ἀντιμάχης, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἔφερε τὸν ζωστῆρα τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων Ἱππολύτης.

Ἄδμητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φέρητος καὶ τῆς Κλυμένης, βασιλεὺς τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Παρ' αὐτῷ ἐμαθήτευσεν, ἐξορισθεὶς τοῦ Οὐρανοῦ διὰ τὸν φόνον τῶν Κυκλώπων, ὁ Ἀπόλλων. Κινδυνεύων ν' ἀποθάνῃ ὑπὸ βαρείας ἀσθενείας, ἐσώθη, προσενεγκούσης ἑκουσίως ἑαυτὴν τῆς συζύγου του Ἀλκήστιδος ἀντὶ τοῦ ἀνδρός της. 2) βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν, ὅστις ὑπεδέχθη τὸν Θεμιστοκλέα, φυγόντα ἐξ Ἀθηνῶν. 3) ποιητής τις περὶ τὴν πρώτην ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα.

*Ἄδμων, ωνος (ὁ), Μιτηληναῖος ἀγαλματοποιὸς ἐπὶ Αὐγούστου.

Ἀδόας (ὁ), = Ἀδούας.

*Ἀδόπισσος (ἡ), π. τῆς Λυκαον.

Ἀδούας, α (ὁ), ποτ. τῆς Γαλλ. χυν. εἰς τὸν Ῥοδανὸν, (Αϊn). 2) ποτ. τῆς Ἰταλ. χυν. εἰς τὸν Πάδον.

Ἀδούλας, α (ὁ), ἡ ὑψηλοτέρα καὶ ἀποτομωτέρα κορυφὴ τῶν Ἄλπεων ἐν Ἑλβετίᾳ, (Ἅγιος Γοτθάρδος ϗ Φοῦρκα).

Ἄδουλις (ἡ), π. ϗ λιμὴν τῆς Αἰθιοπ.

Ἀδραϊσταὶ (οἱ), μικρός τις λαὸς τῆς Ἰνδ.

Ἀδραμύττειον καὶ Ἀδραμύττιον (τὸ), π. τῆς Μυσίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπȣ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, (τὸ ἐθν. Ἀδραμυττηνός).

*Ἀδραμύττις (ἡ), νῆσος τῆς Ἰνδ., (τὸ ἐθν. Ἀδραμυττίτης).

Ἀδρανὸν (τὸ), π. μεσόγειος τῆς Σικελ. περὶ τὴν Αἴτνην, (Aderno), (τὸ ἐθν. Ἀδρανίτης).

Ἀδρανὸς (ὁ), θεός τις (πιθανῶς ὁ Ἥλιος) λατρευόμενος ἐν Σικελίᾳ. 2) ποτ. τῆς Σικελ. παραῤῥέων τὴν ὁμώνυμον πόλιν.

Ἀδράστεια (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Νέμεσις (ὡς ἀναπόφευκτος). 2) θυγάτηρ τοῦ Μελισσέως βασιλέως τῆς Κρήτης, ἥτις παρέλαβε τὸν Δία νὰ τὸν ἀναθρέψῃ. 3) π. τῆς Μυσίας ἐπὶ τῆς Προποντίδος, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Λαμψάκου.

Ἀδράστη (ἡ), θεράπαινα τῆς Ἑλένης.

Ἀδραστίνη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου, (πατρωνυμικῶς ἡ Αἰγιάλεια).

Ἄδραστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ἀπ' ὅπου διωχθεὶς, κατέφυγεν εἰς Σικυῶνα, καὶ ἐβασίλευσεν αὐτῆς, διαδεχθεὶς τὸν πάππον του Πόλυβον· ὑπανδρεύσας τὰς θυγατέρας του Ἀργείαν καὶ Ἱπποδάμειαν ἢ Δηΐπύλην μετὰ τοῦ Τυδέως ϗ Πολυνείκους, καταφυγόντων εἰς τὴν αὐλήν του, καὶ στρατεύσας κατὰ τῶν Θηβῶν, ἵν' ἀποκαταστήσῃ τὸν Πολυνείκην ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ θρόνου, μόλις διεσώθη μόνος, φονευθέντων ἐν τῇ μάχῃ ϗ τοῦ γαμβροῦ του καὶ τοῦ υἱοῦ του Αἰγιαλέως. Συνέστησε τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, καὶ ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ὡς ἥρως. 2) υἱὸς τοῦ Πολυνείκους ϗ ἔγγονος τοῦ πρώτου Ἀδράστου. 3) πατὴρ τῆς Εὐρυδίκης, μητρὸς τοῦ Λαομέδοντος, ὁ κτίσας τὴν ἐν Μυσίᾳ πόλιν Ἀδράστειαν. 4) υἱὸς τοῦ μάντεως Μέροπος, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. 5) υἱὸς τοῦ Γορδίȣ ἐκ Φρυγίας, ὅστις, καταφυγὼν εἰς τὸν Κροῖσον βασιλέα τῆς Λυδίας, καὶ θανατώσας κατ' ἀποτυχίαν τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἄτυν ἐν κυνηγεσίῳ, ἐφονεύθη ἰδιοχείρως. 6) φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐξ Ἀφροδισιάδος τῆς ἐν Καρίᾳ πόλεως, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Β'. ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, ἔγραψε » Περὶ τῆς τάξεως τῶν Ἀριστοτέλους βιβλίων ϗ τῆς αὐτοῦ φιλοσοφίας. «

Ἀδρήστεια, = Ἀδράστεια.

Ἀδρία (ἡ), π. τῆς Γαλλ. ἐπὶ τοῦ Ταρτάρου ποταμοῦ. 2) π. τῶν Πικεντίνων ἐπὶ τοῦ Οὐομάνου ποταμοῦ.

Ἀδριανούπολις ἢ Ἀδριανοῦ πόλις (ἡ), ἡ πρότερον Ὀρεστιὰς, π. τῆς Θράκης, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἕβρου, (ὁ πολ. Ἀδριανοπολίτης).

Ἀδριανὸς (ὁ), Αἴλιος —, αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς ἐν Ἱσπανίᾳ, αὐτοκρατορήσας τῷ 870 ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης, καὶ ἀποθανὼν μετὰ 21 ἐτῶν ἔνδοξον βασιλείαν εἰς ἡλικίαν 62 ἐτῶν. Ἀνήγειρεν εἰς διάφορα μέρη, ἐξαιρέτως δὲ ἐν Ἀθήναις, ὅπȣ διέτριψε πολὺν χρόνον, διαφόρους ἐπωφελεῖς ϗ λαμπρὰς οἰκοδομάς. 2) Τύριος ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς, ζήσας τῷ 180 μ. Χ. ἐν Ἀθήναις, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῇ αὐλῇ τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων Μάρκου Αὐρηλίȣ ϗ Κομμόδου.

Ἀδρίας, α καὶ ου (ὁ), ὁ ἄλλως Ἀδριατικὸς, κόλπος τῆς Μεσογείου θαλάσσης μεταξὺ Ἰταλίας ϗ Δαλματίας.

Ἀδρούμητον (τὸ) καὶ Ἀδρούμητος (ἡ) καὶ Ἀδρύμης, ητος (ὁ), π. τῆς Ἀφρ., (τὸ ἐθν. Ἀδρυμήτιος).

*Ἄδρυξ, υκος (ὁ), π. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Ἀδρυκῖνος).

Ἀδύτη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Ἄδωνις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κινύρου καὶ τῆς Μεθάρμης θυγατρὸς τοῦ Πυγμαλίωνος, βασιλέως τῆς Κύπρου, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Θείαντος βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς ἰδίας του θυγατρὸς Σμύρνας ἢ Μύῤῥας. Ἀγαπηθεὶς διὰ τὴν ἄκραν του ὡραιότητα ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, ἐφονεύθη πληγωθεὶς ὑπὸ ἀγριοχοίρου, τὸν ὁποῖον ἤγειρεν ἐναντίον του συνεργείᾳ τῆς Ἀρτέμιδος ὁ Ἄρης ζηλοτυπήσας. 2) ποτ. τῆς Φοινίκης, παραῤῥέων τὴν πόλιν Βύβλον.

Ἀέθλιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πρωτογόνης, βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος καὶ πατὴρ τοῦ Ἐνδυμίωνος.

Ἀείμνηστος (ὁ), Σπαρτιάτης, φονεύσας ἐν Πλαταιαῖς τὸν στρατηγὸν τῶν Περσῶν Μαρδόνιον.

Ἀελλόπους, οδος (ἡ), μία τῶν Ἁρπυιῶν, θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας.

Ἀελλὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ἁρπυιῶν ϗ αὐτὴ, ἀδελφὴ τῆς ἀνωτέρω.

*Ἀερία (ἡ), π. τῆς Γαλλ.

Ἀερόπη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης Ἀτρέως καὶ ἐγγόνη τοῦ Μίνωος δευτέρου, σύζυγος τοῦ Ἀτρέως ἢ τοῦ Πλεισθένους καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ Μενελάου. 2) θυγ. τοῦ Κηφέως ἐξ Ἀρκαδίας, τεκοῦσα ἐκ τοῦ Ἄρεως τὸν Ἀέροπον.

Ἀέροπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀερόπης, πατὴρ τοῦ Ἐχέμου. 2) υἱὸς τοῦ Φηγέως, βασιλέως τῆς Τεγέας. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου ἐξ Ἄργους, φυγόντος μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ εἰς Μακεδονίαν. 4) υἱὸς τοῦ Φιλίππου ϗ πατὴρ τοῦ Ἀλκέτα.

Ἀέτιος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος. 2) ῥήτωρ τις ἐν τῇ Ἀνθολογ. 3) ἰατρὸς ἐκ τῆς ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ πόλεως Ἀμίσας, ζήσας ἐν Κωνσταντινουπόλει περὶ τὰ μέσα τῆς ΣΤ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, ἔγραψε συλλογὴν τῶν περιεργοτέρων ἰατρικῶν χωρίων εἰς ις'. βιβλία.

Ἀετίων, ωνος (ὁ), ζωγράφος σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ.

Ἀζάης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κλειτοῦς, μυθώδης ἡγεμὼν τῆς νήσου Ἀτλαντίδος.

Ἀζάμορα (τὸ), ἡ ἀκρώρεια ϗ τὸ ἐπ' αὐτῆς φρούριον ὄρους τινὸς τῆς ἐν Κιλικίᾳ Καταονίας.

Ἀζὰν, ᾶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος ϗ τῆς Ἐρατοῦς, πατὴρ τοῦ Κλείτορος, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἀζανίᾳ.

Ἀζάνης, εος (ὁ), στρατηγὸς τῶν μετὰ Ξέρξου στρατευσάντων ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα Σογδιανῶν.

Ἀζανία (ἡ), μέρος τῆς Ἀρκαδίας τὸ ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Ἤλιδος, (τὸ ἐθν. Ἀζὰν ϗ Ἀζάνιος).

Ἀζάνιον (τὸ) ϗ

Ἀζανοὶ (οἱ), π. τῆς Ἐπικτ. Φρυγ.

Ἀζανὶς, ίδος (ἡ), = Ἀζανία.

Ἀζέμιλκος (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τύρου.

Ἀζεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλυμένȣ ἐξ Ὀρχομενοῦ τῆς Βοιωτ.

Ἀζηνία (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Σουνίου, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοοντίδα φυλὴν, (ὁ δημότης Ἀζηνιεύς).

Ἄζιλις ϗ Ἄζιρις, ιδος (ἡ), β. ϗ ποτ. ϗ Ὄασις τῆς Λιβύας, ἀπέναντι τῆς νήσου Πλατέας.

Ἄζωρος (ἡ), π. τῆς Πελαγον. ἐν τῇ Μακεδον.

Ἄζωτος (ἡ), π. τῆς Παλαις. ἐπὶ τῆς μεσογ. θαλάσσ., (Ἐζδοὺτ), (τὸ ἐθν. Ἀζώτιος).

Ἀηδὼν, όνος (ἡ), θυγ. τοῦ Πανδάρεως ϗ σύζυγος τοῦ Ζήθου, βασιλέως τῶν Θηβῶν· φθονήσασα τὴν Νιόβην διὰ τὴν καλλιτεχνίαν της, ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ τὸν πρωτότοκόν της υἱόν· ἀλλὰ φονεύσασα ἐξ ἀπροσεξίας τὸν ἰδικόν της, Ἴτυλλον καλούμενον, μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὸ ὁμώνυμον αὐτῆς πτηνόν.

Ἀηδωνὶς, ίδος (ἡ), νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λιβύας, ἴσως ἡ Πλατέα τοῦ Ἡροδότου.

Ἀθαμᾶνες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἀπ' αὐτῶν καλουμένης χώρας τῆς Ἠπείρου, κατοικοῦντες πρότερον τὴν Θεσσαλίαν, ὁπόθεν ἐδιώχθησαν ὑπὸ τῶν Λαπίθων.

Ἀθαμανία (ἡ), μέρος τῆς Ἠπείρου παρὰ τὸν Πίνδον ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Αἰτωλίας.

Ἀθαμαντία (ἡ), μέρος τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Κωπαΐδα λίμνην πλησίον τοῦ Ὀρχομενοῦ, ὅπου ἦρχε τὸ πρῶτον ὁ Ἀθάμας. 2) μέρος τῆς Φθιώτιδος παρὰ τὴν Ἅλον πόλιν, ὅπου μετῴκησεν ἐκ Βοιωτίας ὁ Ἀθάμας.

Ἀθαμαντὶς, ίδος (ἡ), πατρωνυμικῶς ἡ Ἕλλη.

Ἀθάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἕλληνος· βασιλεύσας κατ' ἀρχὰς τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ὀρχομενοῦ, μετῴκησεν ὕστερον εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Ἀθαμαντίαν τῆς Θεσσαλίας. Ἐγέννησεν ἐκ μὲν τῆς Νεφέλης τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἕλλην· ἐκ δὲ τῆς Ἰνοῦς, τὸν Λέαρχον καὶ Μελικέρτην· καὶ ἐκ τῆς Θεμιστοῦς, θυγατρὸς τοῦ Ὑψέως βασιλέως τῶν Λαπίθων, τὸν Λεύκωνα, Ἐρύθιον, Σχοινέα ϗ Πτῶον.

Ἀθανάσιος (ὁ), ὁ ἐν ἁγίοις πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ἐν ᾗ ϗ ἐγεννήθη τῷ 296 μ. Χ., ὑπερασπίσας πεντήκοντα κατὰ συνέχειαν ἔτη τῆς ὀρθοδοξίας ἐναντίον τοῦ Ἀρειανισμοῦ, καὶ συγγράψας περὶ διαφόρων δογματικῶν ϗ Γραφικῶν ἀντικειμένων, ἀπέθανεν εἰς ἑβδομήκοντα ἑπτὰ ἐτῶν ἡλικίαν.

Ἄθεσις (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ., ἑνούμενος μὲ τὸν Ἴασον χύν. εἰς τὸν Ἀδρίαν, (Adige ἢ Etsch).

Ἀθηνᾶ (ἡ), γεννηθεῖσα περὶ τὴν ἐν Λιβύῃ λίμνην Τριτωνίδα ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς, καταπιόντος πρότερον τὴν Μῆτιν ἐξ αὐτοῦ κυοφοροῦσαν, ἀνετράφη ὑπὸ τοῦ Τρίτωνος· ἐλατρεύετο ὡς θεὰ τῆς σοφίας, τῆς φρονήσεως, τῆς περὶ τὸν πόλεμον ἐμπειρίας, ϗ ὡς ἐφευρέτις πολλῶν βιωφελῶν ἐργασιῶν, ὅθεν ἐπωνομάζετο ϗ Ἐργάνη. Φιλονεικήσασα περὶ τῆς προστασίας τῶν Ἀθηνῶν πρὸς τὸν Ποσειδῶνα, ἐνίκησεν ἀναδοῦσα ἐκ τῆς γῆς τὸ δένδρον τῆς ἐλαίας, ὅθεν ϗ ἐτιμᾶτο ἐξόχως ἐν Ἀθήναις, ὅπου καὶ ναὸν εἶχε περίφημον, τὸν καλούμενον Ἑκατόμ-

πεδον καὶ Παρθενῶνα, καὶ ἑορτὴ ἐτελεῖτο κατὰ πενταετίαν εἰς τιμήν της τα Παναθήναια.

Ἀθηναγόρας, ου (ὁ), Μιλήσιος, ςρατηγὸς τῶν Ῥοδίων ἐναντίον Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. 2) Ἀθηναῖος Πλατωνικὸς φιλόσοφος, ζήσας περὶ τὴν δευτέραν ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· γενόμενος δὲ Χριστιανὸς, ἔγραψεν ἀπολογίαν ὑπὲρ τῶν Χριστιανῶν πρὸς τὸν Μάρκον Αὐρήλιον ϗ Κόμμοδον τὸν υἱόν του.

Ἀθηνάδας, ου (ὁ), Τραχίνιος, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδ., διότι ἐφόνευσε τὸν προδότην τῆς Ἑλλάδος Ἐφιάλτην.

Ἀθῆναι (αἱ), π. πρωτεύουσα τῆς Ἀττικῆς, περιλαμβάνουσα τὸ πάλαι 43 ςαδίων περιφέρειαν, ἐκτὸς τοῦ Φαληρικοῦ καὶ τοῦ μακροῦ τείχους, καὶ ἔχουσα δώδεκα πύλας. Ὁ μεγαλήτερος τῶν τριῶν αὐτῆς λιμένων ἦν τὸ Φαληρὸν, ἀλλ' ὁ εὐχρηστότερος ὁ Πειραιεὺς, μεθ' οὗ συνείχετο ἡ Μουνυχία. Ἦσαν καὶ 2) Ἀθῆναι αἱ Διάδες, ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, καὶ 3) Ἀθῆναι αἱ Βοιωτικαί.

Ἀθήναιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. 2) π. τῆς ἐν Ἠπείρῳ Ἀθαμανίας. 3) λιμὴν τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου. 4) ἀκρωτ. καὶ χωρ. τῆς Καμπανίας.

Ἀθήναιος (ὁ), στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Ἀντιγόνου. 2) φιλόσοφος καὶ γραμματικὸς ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ πόλεως Ναυκράτεως, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τρίτης ἀπὸ Χριςοῦ ἑκατονταετηρίδος, συνέγραψεν εἰς 15 βιβλία, Συμπόσιον σοφῶν, ἐπιγραφόμενον Δειπνοσοφισταὶ, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη καὶ αὐτὸς Δειπνοσοφιστής.

Ἀθηνίων, ωνος (ὁ), ποιητὴς κωμικὸς τῆς μέσης κωμῳδίας.

Ἀθηνόδωρος (ὁ), φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας, φίλος Κάτωνος τοῦ Οὐτικοῦ, ἐπιλεγόμενος Κορδυλίων. 2) ἕτερος φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, ὅς τις ἐνεπιστεύθη αὐτῷ τὴν ἀνατροφὴν καὶ διδασκαλίαν τοῦ διαδόχου του Τιβερίου. Τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων αὐτοῦ συγγραμμάτων οὐδὲν διεσώθη.

Ἀθηνούπολις (ἡ), π. τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλ., ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν.

Ἀθλιβις, = Ἀθριβις.

Ἀθμονὴ (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλὴν, (ὁ δημότης Ἀθμονεύς).

Ἀθριβις, ιος (ἡ), μητρόπολις τοῦ Ἀθριβίτου καλουμένου Νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου.

*Ἀθρυΐλατος (ὁ), ἰατρὸς Θάσιος.

Ἄθρυς, υος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης χυν. εἰς τὸν Ἴστρον.

Ἄθυμβρα (ἡ), π. τῆς Λυδ., ἡ ὕςερον Νύσσα, (ὁ πολ. Ἀθυμβρεύς).

Ἀθύρας (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, ἐκβάλλων εἰς τὴν Προποντίδα.

Ἄθως, ω (ὁ), ὄρος τῆς Μακεδ. σχηματίζον μίαν ἄκραν τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου, (Ἅγιον Ὄρος), (τὸ ἐθν. Ἀθωΐτης).

Αἶα (ἡ), π. τῆς Κολχίδος περὶ τὸν Φᾶσιν ποταμὸν, ἔνθα ἐβασίλευε, κατὰ τὴν μυθολογ., ὁ Αἰήτης. 2) ἡ νῆσος τῆς Κίρκης περὶ τὸν Σικελικὸν πορθμόν.

Αἰάκης, εος (ὁ), Τύραννος τῆς Σάμου περὶ τὸ 450 π. Χ., πατὴρ τοῦ Πολυκράτους. 2) ἄλλος τύραννος τῶν Σαμίων, υἱὸς τοῦ Συλοσῶντος.

Αἰακίδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Αἰακοῦ. 2) (κυριωνυμ.) ὁ ἀδελφὸς τῆς Ὀλυμπιάδος τῆς μητρὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Αἰακὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Αἰγίνης θυγατρὸς τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ νῆσος Αἴγινα, τῆς ὁπ. βασιλεύσας ὁ Αἰακὸς μὲ πολλὴν φρόνησιν ϗ δικαιοσύνην, ἠξιώθη μετὰ θάνατον θείων τιμῶν, πιστευόμενος ὅτι ἦτον εἷς τῶν τριῶν δικαστῶν τοῦ Ἅδȣ καὶ ἐφύλαττε τὰς κλεῖς αὐτοῦ. Ἐγέννησε δὲ ἐκ τῆς Ἐνδηΐδος, θυγατρὸς τοῦ Χείρωνος, τὸν Πηλέα καὶ Τελαμῶνα.

Αἰάνειον (τὸ), ἄλσος ἐν ᾧ ϗ πηγὴ πλησίον τῆς ἐν Λοκρίδι Ὀποῦντος, κληθὲν ἀπὸ Αἴαντος τοῦ Ὀϊλέως.

*Αἰανὴ (ἡ), π. τῆς Μακεδονίας (ὁ πολ. Αἰαναῖος).

Αἰάντειον (τὸ), ἡρῷον τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος ἐπὶ τοῦ Ῥοιτίου ἀκρωτηρίου τῆς Τρῳάδος. 2) ἀκρωτήριον τῆς Φθιώτιδος περὶ τὴν εἴσοδον τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου.

Αἰαντίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Αἴαντος. 2) (κυριωνυμ.) τύραννός τις τῆς Λαμψάκου. 3) ποιητὴς τραγικὸς παρ' Ἡφαιστίωνι.

Αἰαντὶς, ίδος (ἡ), μία τῶν ἐν Ἀθήναις δέκα φυλῶν ἀπὸ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος.

Αἰαντόδωρος (ὁ), μαθητὴς τοῦ Σωκρ., ἀδελφὸς τοῦ Ἀπολλοδώρου.

Αἴας, αντος (ὁ), ὁ μικρὸς, διὰ τὸ βραχὺ αὐτοῦ ἀνάστημα· υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως, βασιλεὺς τῆς Λοκρίδος, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων ἀρχηγῶν τῶν Ἑλλήνων. Ἁλωθείσης τῆς Τρῳάδος, βιάσας τὴν Κασσάνδραν θυγατέρα τοῦ Πριάμȣ, καταφυγοῦσαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, παρώργισε διὰ τούτου τὴν θεὰν, ϗ διὰ τοῦτο ἐπνίγη ναυαγήσας περὶ τὴν Εὔβοιαν. 2) ὁ μέγας ϗ Σαλαμίνιος, υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος καὶ ἔγγονος τοῦ Αἰακȣ, βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος, ὁ ἀνδρειότερος μετὰ τὸν Ἀχιλλέα τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἑλλήνων. Προτιμηθέντος τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν περὶ τῶν ὅπλων τοῦ Ἀχιλλέως κρίσιν, παραφρονήσας ὑπὸ ἀγανακτήσεως, ἐσφάγη ἰδιοχείρως. 3) ποταμὸς τῆς Ἰλλυρ., ὁ ἄλλως Ἀῶος.

*Αἴδουρα (ἡ), ἴδε Ἔδουρα.

Αἰγαὶ (αἱ), π. τῆς Ἀχαΐας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Κράθιος (τὸ ἐθν. Αἰγαιεύς). 2) π. τῆς μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὰ μεθόρια Μυσίας ϗ Λυδίας, μία τῶν δώδεκα Αἰολικῶν πόλεων, (τὸ ἔθν. Αἰγαιάτης). 3) π. καὶ λιμ. τῆς Κιλικ., (Ἀγιά-Σκάλα), (τὸ ἔθν. Αἰγαῖος). 4) π. τῆς ἐν Μακεδον. Ἠμαθίας, ἡ πρότερον Ἔδεσσα, ἔνθα ἦσαν οἱ τάφοι τῶν βασιλέων τῆς Μακεδον. 5) π. παραθαλάσσ. τῆς Εὐβ.

Αἰγαῖον πέλαγος, τὸ μεταξὺ τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῆς κυρίως Ἑλλάδος μέρος τῆς Μεσογείου θαλάσσης, (Ἄσπρη θάλασσα καὶ Ἀρχιπέλαγος), κληθὲν οὕτως εἴτε ἀπὸ τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Αἰγῶν, εἴτε ἀπὸ τοῦ Αἰγέως, ὅς τις ἐρρίφθη εἰς αὐτὴν, εἴτε καὶ ἀπὸ τῶν καταιγιζόντων αὐτὴν ἀνέμων.

Αἰγαῖος (ὁ), ποτ. τῆς Κερκύρας.

Αἰγαίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἔχων πεντήκοντα κεφαλὰς καὶ ἑκατὸν χεῖρας, ὅθεν ϗ Ἑκατόγχειρ καὶ, κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Θεῶν, Βριάρεως. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδ., τοὺς ὁποίους ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεύς.

Αἰγάλεον (τὸ), ϐ. τῆς Μεσσην. παρὰ τὴν Πύλον.

Αἰγάλεως (ὁ) καὶ Αἰγάλεων (τὸ), ϐ. τῆς Ἀττικῆς, ἀπέναντι τῆς Σαλαμῖνος, (πιθανῶς ἄκρα τις τοῦ Κορυδαλοῦ).

Αἰγᾶν (Δωρ. ἀντὶ Αἰγῶν, ἐνν. ἄκρα), ἀκρωτήρ. τῆς Αἰολίδος, (ἄλλως) Κάννη.

Αἰγείδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Αἰγέως, (οὕτως ἐκαλεῖτο φυλή τις ἐν Σπάρτῃ καὶ ἄλλη ἐν Θήβαις).

Αἴγειρα (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας ἐπὶ τοῦ Κορινθ. κόλπου, (τὸ ἐθν. Αἰγειράτης).

Αἴγειρος (ἡ), κώμη τῆς Λέσβου ἐν τῇ Μεθυμναίᾳ χώρᾳ.

Αἰγειροῦσσα (ἡ), π. τῆς Μεγαρ., (παρβλ. Αἰγιρόεσσα).

Αἰγέστα, ης (ἡ), π. τῆς Σικελ., πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν τοῦ ὄρους Ἔρυκος, κτίσμα τοῦ Αἰνείου, (τὸ ἐθν. Αἰγεσταῖος ϗ Αἰγεστεύς).

Αἰγέστης ἢ Αἴγεστος, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Κριμισοῦ καὶ τῆς Ἐγέστης ἐκ Τροίας, βασιλεὺς ἐν Σικελίᾳ, ὑποδεχθεὶς τὸν Αἰνείαν κτίσαντα πρὸς χάριν αὐτοῦ τὴν πόλιν Αἴγεσταν.

Αἰγεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πανδίονος τοῦ δευτέρου, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πάλλαντος, πατὴρ δὲ τοῦ Θησέως ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Πιτθέως Αἴθρας. 2) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Οἰολύκου καὶ ἔγγονος τοῦ Θήρα, (Ἡροδτ. Δ', 149).

Αἰγεωνεὺς, έως (ὁ), εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου.

Αἴγη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ὠλένου, βρεφοτροφήσασα μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Ἑλίκης τὸν Δία, καὶ ὕστερον ὑπ' αὐτοῦ κατηστερισθεῖσα.

Αἰγὴ (ἡ), π. τῆς ἐν Μακεδον. Παλλήνης.

Αἰγηῒς, ΐδος (ἡ), μία τῶν ἐν Ἀθήν. δεκα φυλῶν, ἀπὸ τοῦ Αἰγέως.

Αἰγιάλεια (ἡ), θυγάτηρ ἢ κατ' ἄλλȣς ἐγγόνη τοῦ Ἀδράστου βασιλέως τῆς Σικυῶνος, γυνὴ τοῦ Διομήδους. 2) ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀχαΐας καὶ 3) τῆς Σικυῶνος. 4) νησίδιον παρὰ τὴν Εὔβοιαν.

Αἰγιαλεῖς, έων (οἱ), φυλή τις τῶν Σικυωνίων.

Αἰγιαλεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰνάχου καὶ τῆς νύμφης Μελίας, ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ Αἰγιάλεια. 2) υἱὸς τοῦ Ἀδράστου, ςρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων κατὰ τῶν Θηβῶν, ϗ φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Λαομέδοντος, υἱοῦ τοῦ Ἐτεοκλέους.

Αἰγιαλὸς (ὁ), τὸ ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ μέχρι τῆς Ἤλιδος παραθαλάσσιον μέρος τῆς Πελοποννήσȣ, ἀπὸ Αἰγιαλέως τοῦ Ἰνάχου, (τὸ ἐθν. Αἰγιαλός).

Αἰγίαλος (ὁ), π. τῆς Παφλαγον., ἡ ὕςερον Ἰωνόπολις (Ἰνέμπολου).

Αἰγικορεῖς (οἱ), μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ Αἰγικορέως τοῦ Ἴωνος· ἢ πιθανώτερον ἀπὸ τῶν αἰγιδίων τὰ ὁποῖα ἔτρεφον.

Αἰγικορεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴωνος.

Αἴγιλα (ἡ), κώμη τῆς Λακων.

*Αἰγίλεια (ἡ), νησίδιον παρὰ τὴν Εὔβοιαν.

Αἰγιλία (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀπέναντι τῆς Σαλαμῖνος, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, (ὁ δημότης Αἰγιλεύς). 2) νησίδιον μεταξὺ Κρήτης καὶ Κυθήρων, (Τσεριγότο).

Αἰγίλια (τὰ), χωρίον τῆς Εὐβοίας ἐν τῇ περιχώρῳ τῆς Ἐρετρίας.

*Αἴγιλος (ἡ), = Αἴγιλα.

Αἰγίμορος ἢ Αἰγίμουρος (ἡ), νῆσος τῆς Ἀφρ. ἀπέναντι τῆς Καρχηδ.

Αἴγινα, ης (ἡ), θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Αἰακόν· ὑπανδρευθεῖσα ἔπειτα τὸν Ἄκτορον, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Μενοίτιον, τὸν πατέρα τοῦ Πατρόκλου. Ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ 2) νῆσος του Σαρων. κόλπου, ἀπέναντι τῆς Ἀργολίδος, καλȣμένη πρότερον Οἰνώνη. Οἱ πρῶτοι κάτοικοι αὐτῆς ὠνομάζοντο Μυρμηδόνες, ὡς κατοικοῦντες ὑπὸ γῆν, διὰ τὴν φύσιν τῆς νήσου των, (τὸ ἐθν. Αἰγινήτης, ϗ ἐπὶ πραγμ. Αἰγιναῖος καὶ Αἰγινητικός).

Αἰγινήτης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἀρκάδων. 2) ποτ. τῆς Παφλαγον.

Αἰγίνιον (τὸ), π. τῆς ἐν τῇ Θεσσαλ. Ἑστιαιώτιδος, (ὁ πολίτης Αἰγινιεύς).

Αἴγιον (τὸ), π. τῆς Ἀχαΐας, (Βοστίτσα), (ὁ πολίτης Αἰγιεύς).

Αἴγιος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Αἰγίπαν (ὁ), ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Σιλβανὸς, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Αἴγης γυναικὸς τοῦ Πανός.

Αἰγίπλακτον (τὸ), β. τῆς Μεγαρ.

Αἰγιρόεσσα-οῦσσα (ἡ), μία τῶν 12 Αἰολικῶν πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἡ ὕστερον Ἐλαΐα.

Αἰγίσθενα (τὰ), ἴδε Αἰγόσθενα.

Αἴγισθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θυέστου ἐκ τῆς ἰδίας του θυγατρὸς Πελοπίας, καὶ ἐγγονὸς τοῦ Πέλοπος. Συνομόσας μετὰ τῆς Κλυταιμνήστρας, ἐφόνευσε τὸν Ἀγαμέμνονα, ἐπιστρέψαντα ἐκ τῆς Τρῳάδος, ϗ βασιλεύσας δώδεκα χρόνους τῶν Μυκηνῶν, ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Ὀρέςȣ, υἱοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

Αἰγίτιον (τὸ), κώμη παραθαλάσσ. τῆς Αἰτωλ.

Αἴγλη (ἡ), μία τῶν Ἑσπερίδων. 2) μία τῶν Νηρηΐδων, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νεαίρας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὰς Χάριτας. 3) θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Κλυμένης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Φ[illegible]τος, μεταμορφωθεῖσα εἰς αἴ[illegible].

Αἰγληῒς, ΐδος (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὑακίνθου, τὰς ὁποίας ἐθυσίασαν οἱ Ἀθην. ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου πρὸς ἀπαλλαγὴν λοιμοῦ τινος, συμβάντος ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Αἰγέως.

Αἶγλοι (οἱ), λαός τις ἐν Περσίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μηδίας.

Αἰγόσθενα (τὰ), κώμη ὀρεινὴ τῆς Μεγαρ., πρὸς ἄρκτον τῶν Παγῶν, (τὸ ἐθν. Αἰγοσθενεὺς καὶ Αἰγοσθενίτης).

*Αἰγοσθένεια (ἡ), χωρ. τῆς Φωκίδος.

Αἰγὸς ποταμοὶ (οἱ), π. καὶ ποτάμιον τῆς Θρᾳκ. Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἔνθα κατεναυμαχήθησαν οἱ Ἀθην. ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμον. (τὸ ἐθν. Αἰγοσποταμίτης καὶ Αἰγοποταμίτης).

*Αἴγουα (ἡ), π. τῆς Ἰσπαν.

Αἰγοῦσαι (αἱ), τρεῖς μικραὶ νῆσοι πρὸς δυσμὰς τῆς Σικελ. μεταξὺ τῶν ἀκρωτ. Δρεπάνου ϗ Λιλυβαίου, Φορβαντία (Λεβάντζο), Ἱερὰ (Μαρίτιμο) καὶ ἡ κυρίως Αἰγοῦσα (Καπραρία).

Αἴγυλα (ἡ), ἴδε Αἰγιλία.

Αἰγύπιος (ὁ), νέος τις Θεσσαλὸς, υἱὸς τοῦ Ἄνθου καὶ τῆς Βουλίδος, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς γῦπα.

Αἰγύπτιος (ὁ), γέρων τις Ἰθακήσιος, πατὴρ τοῦ Ἀντίφου καὶ Εὐρυνόμου.

Αἴγυπτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βήλȣ καὶ τῆς Ἀγχινόης, ἔγγονος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύας, καὶ ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Δαναοῦ, βασιλεύσας τῆς Αἰγύπτου. Εἶχε πεντήκοντα υἱοὺς, οἵτινες μνηστευθέντες τὰς πεντήκοντα θυγατέρας τοῦ θείȣ των Δαναοῦ, ἐφονεύθησαν ὑπ' αὐτῶν καθ' ὑποβολὴν αὐτοῦ, ἐκτὸς τοῦ Λυγκέως, τὸν ὁποῖον ἔσωσεν ἡ Ὑπερμνήςρα. 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου.

Αἴγυπτος (ἡ), ἡ πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀφρικῆς ἐκτεινομένη χώρα τὴν ὁποίαν ποτίζει ὁ Νεῖλος, Αἴγυπτος καλούμενος ϗ οὗτος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων. Διαιρεῖτο εἰς Ἄνω Αἴγυπτον, τὴν ϗ Θηβαΐδα, εἰς Μεσαίαν τὴν καὶ Ἑπτανομίδα, ϗ εἰς Κάτω Αἴγυπτον, ἥτις περιεῖχε τὸ καλούμενον Δέλτα, (τὸ ἐθν. Αἰγύπτιος).

*Αἴγυρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θελξίωνος.

Αἴγυς, υος (ἡ), π. τῆς Λακων. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ. (τὸ ἐθν. Αἰγύτης, ου [ὁ] καὶ Αἰγῦτις, ιδος [ἡ]).

Αἴγων, ωνος (ὁ), ποιμήν τις παρὰ Θκρτ. 2) βασιλεύς τις τοῦ Ἄργους. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος.

Αἰγώνεια (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ.

*Αἴγωστις (ἡς), χωρ. τῆς Λοκρ.

*Αἰδέσιος (ὁ), φιλόσοφός τις νεοπλατωνικὸς παρ' Εὐναπίῳ.

Αἰδηψὸς (ἡ), π. παραθαλάσσ. τῆς Εὐβοίας ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, περίφημος διὰ τὰ θερμὰ λȣτρά της, (Δηψὸ), (ὁ πολ. Αἰδήψιος).

Αἰδούϊοι καὶ Αἰδοῦοι καὶ Αἰδούσιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Λουγδουν. Γαλλίας, μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Δούβιος καὶ Ἀράρου.

Ἀϊδωνεὺς, έως, (ὁ), ποιητ. ὁ Ἅδης. 2) βα[illegible]ὺς τῶν ἐν Ἠπείρῳ Μολοσσῶν, τα ὁποίȣ τὴν γυναῖκα Περσεφόνην θελήσαντες ν' ἁρπάσωσιν ὁ Θησεὺς καὶ ὁ Πειρίθους, ἐρρίφθησαν ὑπ' αὐτοῦ εἰς πολυχρόνιον εἱρκτήν.

*Αἰζὴν, ῆνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταντάλου.

Αἰήτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Περσηΐδος, μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων, βασιλεὺς τῆς Κολχίδος, ἀδελφὸς τῆς Κίρκης καὶ τῆς Πασιφάης, καὶ πατὴρ τῆς Μηδείας καὶ τοῦ Ἀψύρτου. Πρὸς αὐτὸν ἔπλευσεν ὁ Ἰάσων μὲ τοὺς Ἀργοναύτας ἵν' ἁρπάσωσι τὸ χρυσόμαλλον δέρας, φυλασσόμενον εἰς τὸ ἄλσος τοῦ Ἄρεως. 2) ὄνομα διαφόρων ἄλλων μετὰ ταῦτα βασιλέων τῆς Κολχίδος.

Αἰητίνη (ἡ), πατρωνυμικῶς ἡ Μήδεια.

*Αἰήτιος (ὁ), φιλόσοφός τις Πυθαγόρειος ἐκ Πάρου.

Αἰθαία (ἡ), χωρίον τῆς Λακεδ. (οἱ κάτοικοι Αἰθαιεῖς).

Αἰθάλη καὶ Αἰθάλεια καὶ Αἰθαλία (ἡ), νῆσος τοῦ Τυῤῥην. πελάγους, (Ἔλβα), (ὁ κάτοικος Αἰθαλίτης -είτης καὶ Αἰθαλεύς).

Αἰθαλίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, (ὁ δημότης Αἰθαλίδης καὶ Αἰθαλιεύς).

Αἰθαλίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ϗ τῆς Εὐπολεμείας, θυγατρὸς τοῦ Μυρμηδόνος, λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν χάριν τοῦ νὰ μὴ λησμονῇ τίποτε ϗ νὰ διατρίβῃ ὡρισμένον τινὰ χρόνον παρὰ τοῖς νεκροῖς.

Αἰθαλίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν Τυῤῥηνῶν λῃστῶν, οἵτινες ἤθελον νὰ πωλήσωσι τὸν Διονύσιον εἰς τὴν Ἀσίαν, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τούτου εἰς Δελφῖνα.

Αἰθαλόεις, εντος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσ.

Αἴθη (ἡ), ἡ ἵππος τοῦ Ἀγαμέμνονος ἣν εἶχε λάβει δῶρον παρὰ τοῦ Ἐχεπώλου ἡγεμόνος τῆς Σικυῶνος

Αἰθὴρ, έρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρέβους ϗ τῆς Νυκτὸς καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἡμέρας, ὅςτις ἐγέννησε μετὰ τῆς Γῆς διάφορα τερατώδη ὄντα.

Αἴθικες (οἱ), ἔθνος τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὸν Πίνδον ἢ ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Ἠπείρȣ.

Αἰθικία (ἡ), ἡ χώρα τῶν Αἰθίκων ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ.

Αἴθιλλα, ης (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου, αἰχμαλωτισθεῖσα εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ὑπὸ τοῦ Πρωτεσιλάου.

Αἰθιοπία (ἡ), χώρα τῆς Ἀφρ., πρὸς μεσημβρ. τῆς Αἰγύπτȣ παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν καὶ τὰ παράλια τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης. Αὐτὴν κατῴκουν οἱ

Αἰθίοπες, οἱ κάτοικοι τῆς Αἰθιοπίας, μέλανες τὸ χρῶμα (αἴθος, ὤψ) διαιρούμενοι εἰς ἀνατολικοὺς καὶ δυτικοὺς, ὧν οἱ μὲν κατῴκουν τὴν Ἀσίαν, οἱ δὲ τὴν Ἀφρικὴν, χωριζόμενοι ἀπ' ἀλλήλων διὰ τοῦ Ἀραβίου κόλπου καὶ ζῶντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ βίον νομαδικόν.

Αἰθιοπὶς, ίδος (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ.

Αἴθιοψ, οπος (ὁ), ποτ. τῆς Λιβύας, πιθανῶς ὁ Νίγειρ ἢ Νίγρος.

Ἀἰθίων, ονος (ὁ), ὀπαδὸς τοῦ Φινέως, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν γάμον ἐφονεύθη.

Αἴθουσα (ἡ), θυγ. τοῦ Ποσειδ. ϗ τῆς Ἀλκυόνης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἐλευθῆρα καὶ Ὑριέα. 2) νῆσος τῆς Ἀφρ. ἐν τῇ μεσογείῳ, (ἄλλως Αἰγοῦσσα).

Αἴθρα (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Πιτθέως, ἡγεμόνος τῆς Τροιζῆνος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Αἰγέως τὸν Θησέα· αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Διοσκούρων ὅτε ἦλθον εἰς Ἀθήνας πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν Ἑλένης, ἠκολούθησεν αὐτὴν μετὰ τοῦ Πάριδος εἰς τὴν Τρωάδα.

Αἴθων, ονος (ὁ), εἷς τῶν ἵππων τοῦ Ἕκτορος.

Αἶχαι (αἱ), π. μεσόγ. τῆς Ἰταλ ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Ἀπουλήϊας.

Αἰκούλανον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ., (Eclano).

Αἴκουοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἰταλ. κατοικῶν τὴν χώραν τῶν Λατίνων.

Αἰλία (ἡ), οὕτως ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἡ Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τοῦ Καίσαρος Αἰλίου Ἀδριανοῦ.

Αἰλιανὸς (ὁ), Κλαύδιος —, σοφιστὴς ἐκ τῆς ἐν Ἰταλ. Πραινέστου, ζήσας περὶ τὴν τρίτην ἀπὸ Χριστ. ἑκατονταετηρίδα. Ἔγραψεν Ἑλληνιστὶ Ἱστορίαν τῶν ζώων εἰς 16 βιβλία, καὶ Ποικίλης Ἱστορίας 14 βιβλία. 2) ἄλλος ὁμώνυμος πλὴν προγενέστερος αὐτοῦ, Ἕλλην τὸ γένος, γράψας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Β′ αἰῶνος πραγματείαν περὶ Τακτικῶν.

Αἴλιος Ἀδριανὸς, ἴδε Ἀδριανός.

Αἴλιος Ἀριστείδης, ἴδε Ἀριστείδης.

Αἴλιος Διονύσιος, ἴδε Διονύσιος.

Αἰμιλιανὸς Σκηπίων, ἴδε Σκηπίων.

Αἰμίλιος Λέπιδος (ὁ), ὕπατος τῆς Ῥώμης, ἐχθρὸς τοῦ Σύλλα, πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πομπηΐου καὶ Κατούλλȣ, ἔφυγεν εἰς Σαρδινίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν. 2) Αἰμίλιος Παῦλος Λούκιος, χρηματίσας δὶς ὕπατος ἐν Ῥώμῃ, καὶ ἔπειτα διορισθεὶς στρατηγὸς κατὰ τοῦ Ἀννίβα, ἐφονεύθη εἰς τὴν ἐν Κάνναις μάχην τῷ 168 πρὸ Χ. 3) Αἰμίλιος Παῦλος, υἱὸς τοῦ προτέρου, καταπολεμήσας τὸν Περσέα, τελευταῖον βασιλέα τῆς Μακεδονίας, ἐθριάμβευσε λαμπρῶς ἐν Ῥώμῃ.

Αἰμίνιον (τὸ), π. τῆς ἀρκτ. Λουσιτανίας.

Αἰμόνη (ἡ), π. καὶ φρούρ. τῆς Παννονίας, (Leybach).

Αἵμονες, οἱ κάτοικοι τῆς Αἱμονίας.

Αἱμόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Δευκαλ. ϗ τῆς Πύῤῥας, ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ

Αἱμονία καὶ Αἰμονία (ἡ), μέρος τῆς Θεσσαλίας.

Αἱμονίαι (αἱ), π. τῆς Ἀρκαδ.

Αἱμονίδης, πατρωνυμ. ὁ Μαίων.

Αἱμονίδης, πατρωνυμ. ὁ Λαέρκης.

Αἱμόνιος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Ἀμαλθείας.

Αἷμον (τὸ) καὶ

Αἷμος ⁓ (ὀρθότ.) Αἶμος (ὁ) καὶ Αἶμον (τὸ), β. τῆς Θρᾴκης, χωρίζον αὐτὴν ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολ. τῆς Μοισίας, (Μπαλκάν).

Αἷμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βορέα, βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ῥοδόπης εἰς τὰ ὁμώνυμα ὄρη, διότι ἔλεγον ἑαυτοὺς τέκνα τοῦ Θεοῦ τούτου.

Αἵμων, ονος (ὁ), εἷς τῶν ὑποστρατήγων τοῦ Νέστορος ἐκ Πύλου. 2) υἱὸς τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῶν Θηβῶν, ἐραστὴς Ἀντιγόνης τῆς Οἰδίποδος, κατασπαραχθεὶς ὑπὸ τῆς Σφιγγός. 3) υἱὸς τοῦ Λυκάονος, βασιλέως τῆς Ἀρκαδ., κτίσας τὴν πόλιν Αἱμονίαν. 4) υἱὸς τοῦ Πελασγοῦ, πατὴρ τοῦ Θεσσαλοῦ ϗ Ὀξύλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη κατ' ἀρχὰς ἡ Θεσσαλία Αἱμονία. 5) Πυθαγορειός τις ἐκ Κρότωνος. 6) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Βοιωτ. χυν. εἰς τὸν Κηφισσὸν, ὁ πρότερον Θερμώδων.

*Αἶνα (ἡ), π. τῆς Παλαιστίνης.

*Αἰναρέτη (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Ἀθάμαντος.

Αἰναρία (ἡ), νῆσος τοῦ Τυῤῥην. πελάγȣς, ἄλλως Πιθηκοῦσα, (Ischia).

Αἰνάριον (τὸ), π. τῆς Ἀχαΐας, ὅπου ἐγίνοντο συνήθως αἱ συνελεύσεις τῆς Ἀχαϊκῆς ὁμοσπονδίας.

Αἰνέας, Δωρ. ἀντὶ Αἰνείας, Θηβαῖος χοροδιδάσκαλος. 2) στρατηγός τις τῶν Κορινθ. 3) ἕτερος ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Στυμφαλίδος. 4) Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Αἴνεια (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, (τὸ ἐθν. Αἰνεάτης). 2) = Αἰνία.

Αἰνείας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου καὶ τῆς Ἀφροδ., ἡγεμὼν τῆς Δαρδανίας, ὁ μετὰ τὸν Ἕκτορα ἀνδρειότερος τῶν Τρώων. Διασωθεὶς, μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, μὲ πολλοὺς τῶν συμπολιτῶν του εἰς τὴν Ἰταλ., συνέστησε μικρὸν βασίλειον ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων. 2) συγγραφεὺς ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ἀλεξάνδρȣ, ἔγραψε Στρατηγικὰ καὶ Πολιορκητικά. 3) Γαζαῖος, μαθητὴς τοῦ Ἱεροκλέους, γενόμενος ἔπειτα Χριστιανὸς ϗ διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν.

*Αἰνεσίδημος (ὁ), = Αἰνησίδαμος (2).

Αἰνετὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Δηΐωνος βασιλέως τῆς Φωκίδος καὶ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου.

Αἰνεὺς, εως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Στίλβης, πατὴρ τοῦ Κυζίκου.

Αἰνήϊος, πατρωνυμ. ὁ Κύζικος, ὡς υἱὸς τοῦ Αἰνέως.

Αἰνησίας, ου (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων παρὰ Θκδ. καὶ Ξενοφ. 2) εἷς τῶν μαθητῶν τοῦ Θεοφράστου ἐκ Μεγαλοπόλεως.

Αἰνησίδαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Παταϊκοῦ καὶ πατὴρ τοῦ τυράννου Θήρωνος ἐν Ἀκράγαντι. 2) φιλόσοφος Σκεπτικὸς ἐκ Κρήτης, σύγχρονος τοῦ Κικέρωνος.

Αἰνησίπαστα καὶ

Αἰνησίππη (ἡ), νῆσος τῆς Μεσογείου ἀπέναντι τοῦ Λιβυκοῦ Νομοῦ μὲ ὁμώνυμον πόλιν καὶ λιμένα.

Αἰνησίσφυρα (ἡ), π. παραθαλ. ϗ ἀκρωτ. τῆς Λιβύας ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ Νομοῦ.

Αἰνήτη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Εὐσώρου ϗ μήτηρ τοῦ Κυζίκου.

Αἰνία (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ. ἐν τῇ Περῤαιβίᾳ παρὰ τὸν Ἀχελῷον, (τὸ ἐθν. Αἰνιᾶν καὶ Αἰνιεύς).

Αἰνιᾶνες (καὶ ὄχι Αἰνειᾶνες), ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Θεσσαλ., κατοικοῦν τὸ κατ' ἀρχὰς τὴν Ὄσσαν, ἔπειτα δὲ τὰ μεταξὺ τῆς Οἴτης καὶ τοῦ Ὄθρυος μέρη τῆς Ἠπείρου, ὅθεν ἐκαλοῦντο καὶ Οἰταῖοι.

Αἴνιος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. φονευθέντων ἐπισήμων Παιόνων ἐν Τρωάδι. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Τρωάδος.

Αἰνιπόντη (ἡ), π. τῆς Οὐϊνδελικίας ἐπὶ τοῦ Αἴνου ποτ., (Ἰνσμπρούκ).

Αἴνουρα (τὰ), μέρος τῆς Θάσου, ὅπου καὶ μέταλλα χρυσοῦ.

Αἶνος (ἡ), π. παραθαλάσσ. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἕβρου, ἡ πρότερον Πολτυοβρία, (τὸ ἐθν. Αἴνιος).

Αἶνος (ὁ), ποτ. τῆς Ῥαιτικῆς, πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπεων καὶ χυν. εἰς τὸν Ἴστρον. 2) β. τῆς Κεφαλλην., (Monte Nero)

Αἰνύρων χῶρος, ἴδε Αἴνυρα.

Αἰξωνὴ (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Ἁλιμοῦντος καὶ Ἁλῶν, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα ἢ Πανδιονίδα φυλὴν, (ὁ δημότης Αἰξωνεὺς καὶ τὸ θηλ. Αἰξωνίς)

Αἰολάδης, ου (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Θκδ.

Αἰολεῖς (οἱ), ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν ἔθνος, ὀνομασθὲν ἀπὸ Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος, ϗ μετοικῆσαν ἀπὸ τῆς Θεσσαλ., ὅπȣ κατῴκει κατ' ἀρχὰς, εἰς τὴν Ἀκαρν., Αἰτωλ., Φωκ., Πελοπόνν., καὶ περὶ τὸ 1100 πρὸ Χριστοῦ, εἰς τὸ περὶ τὴν Τρωάδα παραθαλάσσιον μέρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη ἰδίως Αἰολὶς, ὅπου συνεκρότησαν ἐξ ἕνδεκα πόλεων τὸν Αἰολικὸν λεγόμενον δεσμὸν, τοῦ ὁποίου ἡ συνέλευσις ἐγίνετο συνήθως εἰς τὴν Κύμην. Αἱ πόλεις αὗται, πολιτευθεῖσαι κατ' ἀρχὰς αὐτόνομοι, καθυπετάχθησαν ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Κροίσου, καὶ ἐφεξῆς ὑπὸ τῶν Περσῶν ἐπὶ Κύρου τοῦ μεγάλου.

Αἰολία (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἀμυθάονος ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Καλυδὼν ἐγέννησε τὴν Ἐπικάστην ϗ Πρωτογένειαν. 2) = Αἰολίς.

Αἰολίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Σίσυφος καὶ ὁ Κρηθεὺς καὶ ὁ ἀπόγονος αὐτοῦ ὁ Γλαῦκος.

Αἰολίη (ἡ), ἡ ἄλλως Στρογγύλη καὶ Λιπάρα νῆσος, μία τῶν λεγομένων τοῦ Αἰόλου.

Αἰολὶς, ἰδος (ἡ), ἡ ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας χώρα τῶν Αἰολέων, ἐκτεινομένη μεσημβρινώτερον τῆς Τρωάδος ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μυσίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῆκον προσέτι καὶ αἱ νῆσοι Λέσβος ϗ Τένεδος. 2) π. τῆς Θεσσαλίας μεταξὺ τῶν Δελφῶν καὶ τῆς Δαυλίδος, (ὁ πολ. Αἰολιδεύς).

Αἰολίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου.

Αἴολος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱππότα ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Διὸς καὶ τῆς Αἰγύας, θεὸς ἢ ταμίας τῶν ἀνέμων, κατῴκει ἐπὶ μιᾶς τῶν ἀπ' αὐτοῦ καλουμένων νήσων, τῶν ἄλλως Λιπάρεων. 2) υἱὸς τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς Νύμφης Ὀρσηΐδος, καὶ ἔκγονος τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἐναρέτης ἓξ υἱοὺς, Κρηθέα, Σίσυφον, Σαλμωνέα, Δηΐονα, Μάγνην καὶ Περιήρην, καὶ πέντε θυγατέρας, Κανάκην, Ἀλκυόνην, Πεισιδίκην, Καλύκην, καὶ Περιμήδην. 3) εἷς τῶν ὀπαδῶν τοῦ Αἰνείου εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐκ τῆς ἐν τῇ Φρυγίᾳ Λυρνησσοῦ.

Αἴπεια (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Μεσσην., ἡ ὕστερον Θουρία ϗ Κορώνη, (ὁ πολ. Αἰπεάτης). 2) π. τῆς Κύπρου, ἡ ὕστερον Σόλοι.

Αἰπὺ (τὸ), π. τῆς Ἤλιδος, ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Μεσσην.

Αἴπυτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐλάτου, βασιλέως τῆς ἐν Ἀρκαδ. Φαισάνης. 2) υἱὸς τοῦ Ἱπποθόου, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ. 3) υἱὸς τοῦ Κρεσφόντου καὶ τῆς Μερόπης τῆς θυγατρὸς τοῦ Κυψέλου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν. Φονευθέντος τοῦ πατρός του ὑπὸ τοῦ Πολυφόντου, διασωθεὶς ϗ ἀνατραφεὶς παρὰ τῷ πάππῳ του Κυψέλῳ, ἐφόνευσε τὸν Πολυφόντην καὶ ἀνεκτήσατο τὴν βασιλείαν τοῦ πατρός τȣ. 4) υἱὸς τοῦ Νηλέως ϗ ἔγγονος τοῦ Κόδρου, κτίσας τὴν ἐν Καρίᾳ πόλιν Πριήνην.

*Αἰραὶ (αἱ), π. τῆς Μακεδ. (ὁ πολ. Αἰραῖος). 2) π. τῆς Ἰων. (ὁ πολ. Αἰρεύς). 3) π. τοῦ Ἑλλησπόντου, (ὁ πολ. Αἰράτης).

*Αἶσα (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Αἰσαῖος).

Αἴσακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἀρίσβης, ἔμπειρος ἐξηγητὴς τῶν ὀνείρων, προειπὼν τὴν καταστροφὴν τῆς Τρωάδος.

Αἰσάνιος (ὁ), πατὴρ τοῦ Γρίνου, βασιλέως τῆς νήσου Θήρας.

Αἴσαρ, ἴδε Αὔσαρ. 2) = τῷ-

Αἴσαρος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. παρὰ τὴν πόλιν Κρότωνα.

Αἰσερνία (ἡ), π. τῶν Σαμίων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Isernia).

Αἴσηπος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσ., χυν. εἰς τὴν Προποντ. πλησίον τῆς Κυζίκου. 2) υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 3) υἱὸς τοῦ Βουκολίωνος ἐκ Τροίας ϗ τῆς Νύμφης Ἀβαρβαρέας.

Αἰσιμίδης, ου (ὁ), Κερκυραῖός τις παρὰ Θκδ.

*Αἴσιμος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστοφάνῃ.

Αἴσιον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. πλησίον τοῦ Σπολετίου.

Αἴσιος (ὁ), Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀφόβου. 2) (γεωγρφ.) = τῷ-

Αἶσις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. ῥέων διὰ τῆς Ὀμβρικῆς, (Esino).

Αἰσονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἰάσων.

Αἰσυήτης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀντήνορος, εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς Τρωάδος.

Αἰσύμη (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Αἰσυμαῖος).

Αἰσχίνης, ου (ὁ), ῥήτωρ Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀτρομήτου, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Κατ' ἀρχὰς ὑποκριτὴς θεάτρȣ, καὶ μαθητεύσας ἔπειτα παρὰ τῷ Ἰσοκράτει, διέπρεψεν εἰς τὰ πολιτικὰ τῆς πατρίδος του. Ἀντιπολιτευόμενος τὸν Δημοσθένην, κατηγωνίσθη τέλος ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐβιάσθη νὰ φύγῃ τὰς Ἀθήνας. Διδάξας τὴν ῥητορικὴν ἐν Ῥόδῳ, μετέβη ἐκεῖθεν εἰς Σάμον, ὅπου ϗ ἀπέθανεν ἑβδομηκοντούτης. 2) φιλόσοφος Σωκρατικὸς, διδάξας ἐπὶ μισθῷ ἐν τῇ αὐλῇ Διονυσίου τοῦ Τυράννου. Συνέγραψε διαλόγους, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται μόνοι τρεῖς. 3) Νεαπολίτης, φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς, διδάξας ἐν Ἀθήναις. 4) εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. 5) Ἀθηναῖός τις, υἱὸς τοῦ Σέλλου, ἐπικαλούμενος Καπνὸς, τὸν ὁποῖον χλευάζει ὁ Ἀριστοφάνης. 6) Ἐρετριεύς τις παρ' Ἡροδότῳ.

Αἰσχρέης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἡροδότῳ.

Αἴσχρη (ἡ), γυνή τις Φρυγία παρὰ Καλλιμάχῳ.

Αἰσχρηῒς, ἰδος (ἡ), μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λεύκωνα.

*Αἰσχρίων, ωνος (ὁ), ποιητὴς Σάμιος. 2) ἕτερος Μιτυληναῖος. 3) ἰατρὸς, διδάσκαλος τοῦ Γαληνοῦ.

Αἰσχριώνη (ἡ), φυλή τις τῶν Σαμίων κατοικοῦσα τὴν ἐν τῇ Λιβύᾳ Ὄασιν.

Αἰσχυλὶς, ἰδος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Θαλοῦ παρὰ Καλλιμάχῳ.

Αἰσχύλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐφορίωνος, γεννηθεὶς ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς τῷ 524 πρὸ Χριστοῦ, πατὴρ τῆς Ἑλληνικῆς Τραγῳδίας. Περὶ τὰ ἔσχατα τῆς ἡλικίας του ἐλθὼν εἰς Σικελίαν πρὸς τὸν βασιλέα Ἱέρωνα, ἀπέθανεν ἐκεῖ ἑβδομηκοντούτης. Ἐκ τῶν 70—80 τραγῳδιῶν αὐτοῦ ἐσώθησαν μόνον ἑπτά.

Αἴσων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρηθέως ϗ τῆς Τηροῦς, καὶ ἔγγονος τοῦ Αἰόλου, βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἐγέννησεν ἐκ τῆς Πολυμήδης ἢ Ἀλκιμήδης τὸν Ἰάσονα καὶ τὸν Πρόμαχον. Ἐπιστρέψαντος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ἐκ τῆς Κολχίδος, μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Μηδείας εἰς τεσσαρακοντούτη νέον ἄνδρα. 2) Ἀργεῖός τις παρὰ Θκδ.

*Αἰσὼν, ῶνος (ἡ), π. τῆς Μαγνησ. (ὁ πολ. Αἰσώνιος, Αἰσωνιεὺς καὶ Αἰσωνιάτης).

Αἴσωπος (ὁ), Φρὺξ ἢ, κατ' ἄλλους, Σάμιος, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς ἕκτης πρὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος· ὑπῆρξε κατ' ἀρχὰς δοῦλος τοῦ Ἰάδμονος ἢ Ξούθȣ ἐν Σάμῳ, παρὰ τοῦ ὁποίȣ ἀπελευθερωθεὶς ἦλθεν εἰς Λυδίαν καὶ ἔζη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Κροίσου. Ἐκεῖθεν δὲ μεταβὰς εἰς Δελφοὺς, καὶ διαβληθεὶς, διὰ τὴν παῤῥησίαν αὐτοῦ, ὑπὸ τῶν Δελφῶν ὡς ἱερόσυλος, κατεκρημνίσθη ἀπό τινος βράχου. Ἡ γνησιότης τῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σωζομένων μύθων ἀμφισβητεῖται.

Αἴτνη (ἡ), βουνὸν πυρίπνοον τῆς Σικελ., ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἔκειτο, κατὰ τὴν Μυθολογίαν, ὁ Τυφῶν, (Monte Gibello). 2) π. τῆς Σικελ. περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, κτίσμα τοῦ βασιλέως Ἱέρωνος, ἡ ὕστερον Ἴννησα (τὸ ἐθν. Αἰτναῖος). 3) μία τῶν Νυμφῶν τῆς Σικελ., θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. 4) Ὄνομα βȣκολίδος τινὸς παρὰ Θκρτ.

Αἰτωλία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος μεταξὺ Ἀκαρν., Θεσσαλ., Ἠπείρου ϗ τῆς θαλάσσης, ποτιζομένη ὑπὸ τοῦ Ἀχελῴȣ ϗ ἔχȣσα τὸ πάλαι εἰκοσιὲξ περίπου πόλεις. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς Αἰτωλοὶ, λαὸς μάχιμος καὶ ἀταπείνωτος, μετῴκησαν εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Ἤλιδος, καλούμενοι πρότερον Λέλεγες, Κουρῆτες ϗ Ὕαντες.

Αἰτωλὸς (ὁ), ὡς ἐθνικὸν, ὁ κάτοικος τῆς Αἰτωλίας. 2) (κυριωνυμ.) ὁ υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος καὶ τῆς Ναΐδος ἢ Ἰφιανάσσης. Διαδεχθεὶς τὸν ἀδελφόν του Ἐπέα εἰς τὸ βασίλειον τῆς Ἤλιδος, ἐβιάσθη μετ' οὐ πολὺ νὰ φύγῃ, φονεύσας τὸν Ἄπιν υἱὸν τοῦ Ἰάσονος. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν χώραν τῶν Κουρήτων καὶ κυριεύσας αὐτὴν, μετωνόμασεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Αἰτωλίαν. Ἐγέννησεν ἐκ τῆς Προνόης τὸν Πλευρῶνα καὶ Καλυδῶνα.

*Αἴχμις, ιδος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Ἀρκάδων.

Ἀκάβη (ἡ), β. τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου.

Ἀκαβηνὴ (ἡ), ἐπαρχία τῆς Μεσοποταμ.

Ἀκαδημία (ἡ), θέσις τερπνὴ καὶ δενδρόφυτος ἓξ στάδια μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, κληθεῖσα ἀπό τινος παλαιοῦ ἥρωος Ἀκαδήμου. Εἰς τὸ ἐνταῦθα γυμνάσιον ἐδίδασκεν ὁ Πλάτων, ὅθεν ἡ φιλοσοφικὴ αὐτοῦ σχολὴ ἐκλήθη Ἀκαδημαϊκὴ καὶ Ἀκαδημαϊκοὶ οἱ ὀπαδοί του.

Ἀκάδημος (ὁ), παλαιός τις ἥρως τῶν Ἀθηνῶν, ὅς τις ἐμήνυσεν εἰς τὸν Κάστορα καὶ Πολυδεύκην τὸν τόπον ὅπου ἐφυλάττετο ἡ ὑπὸ τοῦ Θησέως ἁρπαγεῖσα ἀδελφὴ αὐτῶν Ἑλένη, διὸ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμ.

Ἀκάδραι (οἱ), ἔθνος τῶν Σινῶν, κατοικοῦν μεσογείως πρὸς μεσημβρίαν τῆς νῦν Κίνας.

Ἀκακαλλὶς, ἰδος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Μίλητον καὶ Ἀμφίθεμιν. 2) Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Φύλακιν ϗ Φίλανδρον.

Ἀκακήσιον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπί τινος ὁμωνύμου λόφου παρὰ τὴν Μεγαλόπολιν, (ὁ πολ. Ἀκακήσιος).

Ἄκακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, κτίτωρ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλεως Ἀκακησίου.

Ἀκαλανθὶς, ἰδος (ἡ), μία τῶν ἐννέα θυγατέρων τοῦ Πιερίου βασιλέως τῆς Ἠμαθίας, μεταμορφωθεῖσα εἰς πτηνὸν ὑπὸ τῶν Μουσῶν.

Ἀκάλανδρος (ὁ), ποτ. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ Ἰταλ.

Ἀκάλλη (ἡ), ἴδε Ἀκακαλλίς.

Ἀκαμάντιον (τὸ), π. τῆς Φρυγ.

Ἀκαμαντὶς, ἰδος (ἡ), μία τῶν ἐν Ἀθήναις δέκα φυλῶν, ἀπὸ Ἀκάμαντος τοῦ υἱοῦ τοῦ Θησέως, (ὁ φυλέτης Ἀκαμαντίδης).

Ἀκάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας. Ἐλθὼν μετὰ τοῦ Διομήδους εἰς τὴν πόλιν τῆς Τροίας ἵνα ζητήσῃ τὴν Ἑλένην, ἠράσθη τῆς Λαοδίκης θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, ἥτις ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ ἕνα υἱόν. Ἁλωθείσης δὲ τῆς Τρωάδος ἔλαβεν ὡς λάφυρον τὴν Κλυμένην, καὶ ἔφερεν ὀπίσω εἰς Ἀθήνας ϗ τὴν Αἴθραν τὴν μητέρα τοῦ Θησέως. 2) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανοῦς, εἷς τῶν ἀριστέων τῆς Τρωάδος. 3) (Γεωγρφ.) ἀκρωτ. τῆς Κύπρȣ πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν αὐτῆς μέρος, (Cap di Piphano).

Ἄκαμψις, εως (ὁ), ποτ. μέγιστος τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντυ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ῥέων διὰ τῶν ὁρίων τῆς Κολχίδος καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, (ἄλλως Βόας καὶ Ἄψαρος).

*Ἀκανθίνη (ἡ), νῆσος τῆς Ἀραβικῆς θαλάσσης.

Ἀκανθὶς, ἴδος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Αὐτονόυ καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀκάνθου, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς τὸ ὁμώνυμον αὐτῆς πτηνόν.

Ἄκανθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αὐτονόου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, κατασπαραχθεὶς ὑπὸ τῶν ἵππων τοῦ πατρός του.

Ἄκανθος (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Χαλκηδικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, (Ἱερισσός), (ὁ πολ. Ἀκάνθιος). 2) π. τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Ἀκανθοπολίτης).

Ἀκανθωνῖτις (ἡ), χώρα τῆς Καρμανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

*Ἀκανίας (ὁ), λιμὴν τῆς Ῥόδου.

*Ἄκανναι (αἱ), ἐμπορεῖον ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλ.

*Ἀκάρασσος (ἡ), π. τῆς Λυκίας. (ὁ πολ. Ἀκαρασσεὺς καὶ Ἀκαράσσιος).

Ἀκαρνὰν, ᾶνος (ὁ), ὡς ἐθνικὸν, ὁ κάτοικος τῆς Ἀκαρνανίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος καὶ τῆς Καλιῤῥόης θυγατρὸς τοῦ Ἀχελῴου, ἔγγονος τοῦ Ἀμφιάρεω, ἐπῴκησεν ἐκ τῆς πόλεως Ψωφῖδος εἰς τὸ ἀπ' αὐτοῦ παρονομασθὲν μέρος τῆς Ἠπείρου.

Ἀκαρνανία (ἡ), ἐπαρχία τῆς δυτικῆς Ἑλλάδος, μεταξὺ Αἰτωλίας (τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ Ἀχελῴου), Ἠπείρου, Ἀμβρακικοῦ κόλπου καὶ Ἰονίυ πελάγυς. Ἐκαλεῖτο πρότερον Κουρῆτις, καὶ ἐκατοικεῖτο ὑπὸ τῶν Ταφίων, Τηλεβόων κλπ., ἐποικισθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀκαρνᾶνος μετωνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς Ἀκαρνᾶνες, κληθέντες οὕτω πιθανῶς, διότι ἐκόμων (ἀ, κείρω), ἀπ' ἐναντίας τῶν Κουρήτων, ἐφημιζοντο διὰ τὴν ἀνδρίαν καὶ φρόνησίν των, πολεμοῦντες πάντοτε σχεδὸν πρὸς τοὺς γείτονας αὐτῶν Αἰτωλοὺς, ἄχρις ὅτου ὑπετάχθησαν ἀμφότεροι εἰς τοὺς Ῥωμαίους.

*Ἀκαῤῥὰ (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, (ὁ πολ. Ἀκαῤῥεὺς ἢ Ἀκαῤῥάτης).

Ἀκάστη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος.

Ἄκαστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πελίου καὶ τῆς Ἀναξιβίας, βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ, εἷς τῶν θηρευτῶν τοῦ Καλυδωνίου Ταύρου καὶ τῶν Ἀργοναυτῶν. Μετὰ τὴν ἐπιςροφήν του εἰς τὴν Ἰωλκὸν, ἐπειδὴ αἱ ἀδελφαί του, ἀπατηθεῖσαι ὑπὸ τῆς Μηδείας, ἐθανάτωσαν τὸν γέροντα πατέρα των, ἐδίωξε τὴν Μήδειαν καὶ τὸν Ἰάσονα ϗ ἐσύστησεν εἰς τιμὴν τοῦ πατρός τυ τοὺς περιφήμους παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐπιταφίους ἀγῶνας. Ἐγέννησε δὲ ἐκ τῆς Ἀστυδαμείας τὸν Ἄκτορα καὶ δύω θυγατέρας τὴν Λαοδάμειαν καὶ Στερόπην. 2) βασιλεὺς τοῦ Δουλιχίου.

*Ἀκέλη (ἡ), π. τῆς Λιβύας, (ὁ πολ. Ἀκελήσιος).

*Ἀκέλης (ὁ), ποτ. παρὰ τὴν πόλιν Ἀκέλην τῆς Λιβ.

*Ἀκέσαι (αἱ), π. τῆς Μακεδ., (ὁ πολ. Ἀκεσίτης καὶ Ἀκεσαῖος).

Ἀκεσαμεναὶ (αἱ), π. τῆς Μακεδον., (ὁ πολ. Ἀκεσαμένιος).

Ἀκεσαμενὸς (ὁ), πατὴρ τῆς Περιβοίας, βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, κτίτωρ τῶν Ἀκεσαμενῶν.

*Ἀκεσίας (ὁ), συγγραφεύς τις γράψας Ὀψαρτυτικά.

Ἀκεσίμβροτος (ὁ), ὄνομα ἰατροῦ παρὰ Πλάτωνι. 2 ναύαρχός τις τῶν Ῥοδίων.

Ἀκεσίνης καὶ Ἀκεσῖνος, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χυν. εἰς τὸν Ἰνδόν. 2) ποτ. τῆς Σικελ.

*Ἄκεσσα, ης (ἡ), π. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Ἀκεσσαῖος).

Ἀκέστη (ἡ), ἴδε Αἴγεστα.

Ἀκέστης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Σικελ., ἴδε Αἰγέστης.

Ἀκεστορίδαι (οἱ), ἱερά τις γενεὰ ἐν Ἄργει, ἐκ τῆς ὁποίας ἐχειροτονοῦντο πάντοτε αἱ ἱέρειαι τῆς Ἀθηνᾶς.

*Ἀκεστορίδης, ου (ὁ), δύο ἄρχοντες ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 69 ϗ 76 Ὀλυμπιάδα.

Ἀκέστορος καὶ Ἀκέστωρ, ορος (ὁ), ἄθλιός τις τραγικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. Ἐλέγετο καὶ Σάκας ὡς μὴ Ἕλλην.

*Ἀκεσὼ, οῦς (ἡ), θεὰ τῆς χειρουργ.

Ἀκὴ (ἡ), π. τῆς Γαλιλ. ἡ ὕστερον Πτολεμαΐς, (Ἄκρη), (τὸ ἐθν. Ἀκαῖος).

*Ἀκήρατος (ὁ), ἱερεύς τις τῶν Δελφῶν.

Ἄκης, εω (ὁ), ποτ. τῆς Ἀσίας, ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Χορασμίων ϗ Ὑρκανίων.

Ἄκιβοι (οἱ), μικρός τις λαὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας.

Ἀκίδας, αντος ϗ Ἀκίδων, οντος (ὁ), ποτ. τῆς Ἤλιδος, (ἴσως (ὁ παρ' Ὁμήρῳ Ἰάρδανος).

Ἀκιλησηνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μεγ. Ἀρμεν. μεταξὺ τοῦ Ταύρου καὶ τοῦ Εὐφράτου.

Ἀκινάκαι (οἱ), λαὸς τῆς Βακτριανῆς.

*Ἀκίνητος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλ., τὸν ὁποῖον οὗτος ἐφόνευσε παραφρονήσας, (μοὶ φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀνίκητος).

Ἄκιρις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ Λευκανίᾳ, (Agri).

Ἄκις, ιδος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Αἴτνης. 2) υἱὸς τοῦ Φαύνυ καὶ τῆς Νύμφης Σιμαίθης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Κύκλωψ Πολύφημος.

Ἀκὶς, ἴδος (ἡ), ὄνομα δούλης παρὰ τῷ Λουκιανῷ.

Ἀκμῆνες (αἱ), Νύμφαι τινὲς ἐν Ἤλιδι.

Ἀκμονία (ἡ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Ἀκμονιεύς).

Ἀκμόνιον (τὸ), ἄλσος τι παρὰ τὸν Θερμώδοντα ἐν τῇ Καππαδοκίᾳ.

Ἄκμων, ονος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Σακῶν. 2) εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Διομήδυς, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδ. εἰς πτηνόν. 2) εἷς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων.

Ἀκόναι (αἱ), π. τῆς Βιθυν. οὐ μακρὰν τῆς Ἡρακλείας, (ὁ πολ. Ἀκονίτης).

Ἀκόντης, ου (ὁ), εἷς των υἱῶν τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδ., τοὺς ὁποίους ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεύς.

Ἀκοντία (ἡ), = Ἀκούτια.

Ἀκόντιον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδ. 2) β. μεταξὺ Βοιωτ. ϗ Φωκίδος.

*Ἀκοράκα (ἡ), π. τῆς Συρ.

Ἄκορις (ἡ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.

Ἀκούηνον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λατίνων, (Aquino).

Ἀκουϊτανία (ἡ), μέρος τῆς Γαλλ. μεταξὺ Πυρηναίων, Ναρβωνικῆς, Λουγδουνικῆς καὶ Ὠκεανοῦ, (οἱ κάτοικοι Ἀκουϊτανοί).

Ἀκουμενὸς (ὁ), ἰατρὸς ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Σωκρ.

Ἀκουσίλαος (ὁ), Ἀργεῖος ἱστοριογράφος, μεταποιήσας τὰ ποιήματα τοῦ Ἡσιόδυ εἰς τὸ πεζόν. Ἔγραψεν ἱστορίαν τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν. 2) ῥήτωρ Ἀθηναῖος ἐπὶ Γάλβα.

Ἀκούτια, π. τῆς Λουσιταν. ἐπὶ τοῦ Δουρίου ποταμοῦ.

Ἄκρα (ἡ), π. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας. 2) = Ἄκραι. 3) π. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, (τὸ ἐθν. Ἀκραῖος).

Ἀκράβα (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Μεσοποτ.

Ἀκράβατα (ἡ), π. τῆς Ἰνδ.

Ἀκραβαττηνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἰνδ.

Ἀκραγαλλίδαι (οἱ), λαὸς τῆς Φωκίδος κατοικῶν πλησίον τῆς Κιῤῥας.

Ἀκράγας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ϗ τῆς Ὠκεανίδος Ἀστερόπης. 2) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Σικελ., (Fiume di Naro). 3) β. τῆς Σικελ., ἐπὶ τοῦ ὁπ. ἔκειτο ἡ

Ἀκράγας, αντος (ὁ καὶ ἡ), π. τῆς Σικελ., κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν αὐτῆς παραλίων παρὰ τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν καὶ τὸ ὁμώνυμον ὄρος, (ὁ πολ. Ἀκραγαντῖνος).

Ἀκράθως (τὸ), ἀκρ. τῆς Μακεδ.

Ἄκραι (αἱ), π. τῆς Αἰτωλ. πρὸς βοῤῥᾶν τῆς Ὑρίας λίμνης. 2) π. τῆς Σικελ. μεταξὺ Συρακουσῶν καὶ Καμαρίνης, (Palazzuolo), (τὸ ἐθν. Ἀκραῖος).

Ἀκραία (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) θυγ. τοῦ ποταμοῦ Ἀστερίωνος ϗ ἀδελφὴ τῆς Εὐβοίας, τροφὸς τῆς Ἥρας.

Ἀκραιφεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ.

Ἀκραιφία (ἡ) καὶ Ἀκραιφίαι (αἱ) καὶ Ἀκραίφιον ἢ Ἀκραίφνιον (τὸ), π. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Κωπαΐδα

Ἄκρασος (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Λυδ.

Ἄκρατος (ὁ), εἷς τῶν ὀπαδῶν τοῦ Διονύσου, λατρευόμενος ἐν Μουνυχίᾳ.

Ἀκρίαι (αἱ), π. καὶ λιμὴν τῆς Λακων., (τὸ ἐθν. Ἀκριάτης).

Ἀκρίας, ου (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός της Οἰνομάου.

Ἄκριλλα (ἡ) καὶ Ἄκριλλαι (αἱ), π. τῆς Σικελ. μεταξὺ τῶν Ἄκρων καὶ τῆς Ἀκράγαντος, (ὁ πολ. Ἀκριλλαῖος).

*Ἄκρις (ἡ), π. τῆς Λιβ., (Διόδ. Σικελ.).

Ἀκρίσιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄβαντος καὶ τῆς Ὀχελείας, ἀπόγονος τοῦ Δαναοῦ, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Προίτου καὶ πατὴρ τῆς Δανάης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. Ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ ἐγγόνου του Περσέως. 2) Σικυώνιός τις παρὰ Ξενοφ.

Ἀκρισιώνη (ἡ), πατρωνυμικῶς ἡ Δανάη.

Ἀκρίτας, α (ὁ), ἀκρ. τῆς Μεσσην. 2) ἀκρ. τῆς Βιθυν. εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου.

Ἀκρόθωον (τὸ) καὶ Ἀκρόθωοι (οἱ), π. ἐπὶ τῆς ἀκρωρείας τοῦ Ἄθωνος, ἡ ὕστερον Οὐρανόπολις, (ὁ πολ. Ἀκροθωΐτης).

Ἀκροκεραύνια (τὰ), ὄρη τῆς Ἠπείρου, ἐκτεινόμενα παραθαλασσίως ἄχρι τῆς Ἰλλυρίας.

Ἀκροκόρινθος (ὁ καὶ ἡ), ἡ ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου κειμένη πρὸς μεσημβρίαν τῆς πολεως ἐπίτινος ἀποτόμου ὄρους.

Ἀκρόλισσος (ὁ), φρούρ. τῆς Δαλματ. πλησίον τῆς πόλεως Λισσοῦ ἐπί τινος ὄρους.

Ἀκρόνεως, ω (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων.

Ἀκρόπολις (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ.

Ἀκρότατος (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Κλεομένους τοῦ δευτέρου, φυγὼν ἐκ Λακεδαίμονος εἰς Σικελ. πρὸς βοήθειαν τῶν Ἀκραγαντίνων. 2) ἐγγονὸς τοῦ προτέρυ, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης τῷ 266 π. Χ.

Ἄκρων, ωνος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ψαύμιος ἐκ τῆς ἐν Σικελ. Καμαρίνης. 2) ἰατρὸς Ἀκραγαντῖνος, καθαρίσας τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τοῦ ἐπὶ Περικλέυς συμβάντος λοιμοῦ.

Ἀκρώρεια (ἡ), π. τῆς ἐν Ἤλιδι Τριφυλίας παρὰ τὸν Ἀλφειὸν, (οἱ πολῖται Ἀκρωρειοι).

Ἀκταια (ἡ), θυγ. τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηΐδων. 2) μία τῶν Δαναΐδων, μνηστευθεῖσα τὸν Περίφαντα.

Ἀκταῖος (ὁ), ὁ πρῶτος καὶ ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τοῦ Ἐρυσίχθονος καὶ τῆς Ἀγραύλου. 2) πατὴρ τοῦ Τελαμῶνος ἐκ τῆς Γλαύκης.

Ἀκταίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστέου ϗ Αὐτονόης τῆς Κάδμου, κυνηγὸς περίφημος. Ἰδὼν τὴν Ἄρτεμιν λουομένην γυμνὴν, μετεμορφώθη ὑπ' αὐτῆς εἰς ἔλαφον, καὶ κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν ἰδίων του κυνῶν.

Ἀκτανία (ἡ), μία τῶν νήσων τῆς Γερμαν. θαλάσσης.

Ἀκτὴ (ἡ), ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς. 2) ἀκρ. τῆς Χαλκιδ. χερσοννήσου ἐν Μακεδον. 3) π. τῆς Ἰων. 4) λιμὴν ἐπὶ τοῦ Ἀκτίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀκαρναν. 5) μέρος τὸ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Πελοποννν. περιλαμβάνον τὴν Τροιζηνίαν καὶ Ἐπιδαυρίαν.

Ἄκτιον (τὸ), ἀκρ. καὶ ἐπ' αὐτοῦ πόλις τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, περίφημον διὰ τὴν περὶ αὐτὸ νίκην τοῦ Αὐγούστου κατὰ τοῦ Ἀντωνίου τῷ 31 ἔτος π. Χ.

Ἀκτορίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ πατὴρ τοῦ Πατρόκλου Μενοίτιος. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἐπειοῦ ϗ 3) ὁ Ἐχεκλῆς.

Ἀκτορὶς, ἴδος (ἡ), θαλαμηπόλος πιστὴ τῆς Πηνελόπης.

Ἀκτορίων, ονος (ὁ), = Ἀκτορίδης, (κυρίως ὁ Ἐπειός).

Ἄκτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μυρμιδόνος ϗ Πεισιδίκης τῆς Αἰόλου, πατὴρ ἢ πάππος τοῦ Εὐρυτίωνος, βασιλεὺς τῆς Φθίας. 2) υἱὸς τοῦ Δηϊόνος καὶ Διομήδης τῆς Ξούθου ἐκ Φωκίδος, πατὴρ δὲ τοῦ Μενοιτίου ἐκ τῆς Αἰγίνης. 3) υἱὸς τοῦ Φορβαντος καὶ Ὑρμίνης τῆς Ἐπεοῦ, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Αἰγείου καὶ ἀνὴρ τῆς Μολιόνης, ἐξ ἧς ἐγέννησε δύο διδύμυς υἱοὺς, τὸν Εὔρυτον καὶ Κλέατον, οἵτινες διὰ τοῦτο καὶ Ἀκτορίονες καὶ Μολίονες ὠνομάζοντο. 4) υἱὸς τοῦ Ἀζέου καὶ πατὴρ τῆς Ἀστυόχης, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ἄρης τὸν Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον. 5) εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, υἱὸς τοῦ Ἱππάσου. 6) υἱὸς τοῦ Οἰνοπέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ὑπερβίου, εἷς τῶν μετὰ τοῦ Ἀδράστου στρατευσάντων ἐπὶ Θήβας.

Ἀκυληΐα (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐνετῶν, (τὸ ἐθν. Ἀκυλήϊος).

*Ἀκυλῖνα (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Ἀκυλιναῖος).

Ἀκύλλιος (ὁ), Μάρκος ἢ Μάνιος—, ςρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων κατὰ τοῦ Μιθριδάτου. 2) Λούκιος καὶ Μάρκος οἱ Ἀκύλλιοι, ἀνεψιοὶ τοῦ Κολατίνου, συνομόσαντες κατὰ τοῦ Ταρκουϊνίου ϗ θανατωθέντες ἐν Ῥώμῃ τῷ 507 π. Χ.

Ἀκυτανία (ἡ), = Ἀκουϊτανία.

*Ἄκυτος (ἡ), νῆσος τῆς Κρήτης, (ὁ νησ. Ἀκύτιος).

Ἀκύφας, αντος (ἡ), π. τῆς Δωρίδος ἐπὶ τῆς Οἴτης, ἡ ἄλλ. Πίνδος.

Ἄλαβα (ἡ), π. Ταῤῥακωνίας ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ (Κελτιβηρίᾳ). 2) νῆσος τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ ἀπέναντι τῆς Ταπροβάνης.

Ἀλαβάγειον (τὸ), ἀκρ. τῆς Καρμανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

*Ἀλάβανα (ἡ), π. τῆς Ἀραβ.

Ἀλάβανδα (τὰ καὶ ἡ), π. τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου, (τὸ ἐθν. Ἀλαβανδεύς).

Ἀλάβανδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καρὸς καὶ τῆς Καλιῤῥόης, κτίτωρ τῆς ὁμωνύμου πόλεως ἐν τῇ Καρίᾳ.

Ἀλαβαστρίτης, ου (ὁ), β. τῆς μεσ. Αἰγύπτου, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίυ ἔκειτο ἡ τῶν Ἀλαβάστρων πόλις

Ἀλαβούριον (τὸ), π. τῆς Συρ. (ὁ πολ. Ἀλαβούριος).

Ἀλαβὼν, ῶνος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ., ῥέων παρὰ τὰς Μύλας, (τὸ ἐθν. Ἀλαβώνιος).

Ἀλαγονία (ἡ), π. τῆς ἐλευθερολακωνίας ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Μεσσην.

Ἀλαζὶρ, ῖρος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Βάρκης ἐν Ἀφρικῇ.

Ἀλαζῶνες, ἴδε Ἀλίζωνες.

Ἁλαὶ (αἱ), αἱ Ἀραφηνίδες, δῆμος τῆς Ἀττ. μεταξὺ Μαραθῶνος καὶ Βραυρῶνος ἀντικρὺ τῆς Καρύστου, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν, καὶ 2) αἱ Αἰξωνίδες, ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου λίμνης, οὐ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, ἀπέναντι τῆς νήσου Ὑδρούσης, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίαν φυλὴν, (ὁ δημότης Ἁλαιεύς). 3) κώμη τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος.

Ἄλαισα (τὰ), π. τῆς Σικελ., παρὰ τὴν ὁποίαν ἔῤῥεεν ὁ

Ἄλαισος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. (Pittineo).

Ἀλαλίη (ἡ), π. τῆς νήσου Κύρνου, ἡ παρὰ Πτολεμ. Ἀλερία.

Ἀλαλκομεναὶ (αἱ), π. τῆς ἐν Θεσσαλ. Ἑστιαιώτιδος. 2) π. τῆς Βοιωτ., (τὸ ἐθν. Ἀλαλκομενιεὺς καὶ Ἀλαλκομένιος).

Ἀλαλκομενηῒς, ΐδος (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀθηνᾶ, ὡς ἀνατραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀλαλκομένους.

Ἀλαλκομένης, ους (ὁ), ἀρχαῖός τις ἥρως τῆς Βοιωτ. πρῶτος ἀναθρέψας τὴν Ἀθηνᾶν καὶ ἀνεγείρας εἰς τιμὴν αὐτῆς ναὸν ἐν ταῖς Ἀλαλκομεναῖς τῆς Βοιωτίας.

Ἀλαλκομενία (ἡ), = Ἀλαλκομενηΐς. 2) θυγάτηρ τοῦ Ὠγύγου, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πολις.

Ἀλαλκομένιον (τὸ), = Ἀλαλκομεναὶ, (κυρίως ὁ ναὸς τῆς Ἀλαλκομενίας Ἀθηνᾶς).

Ἀλαμανοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς ἀρκτώας Εὐρώπης, κατοικοῦν μεταξὺ Ῥήνου, Μοίνου καὶ Δουνάβεως.

Ἄλαμος (ἡ), π. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀλβάνυ ϗ Κασίυ.

Ἄλανα (τὰ), ὄρη τῆς Ἀρκτώας Ἀσίας, κείμενα ὑπὲρ τὴν Μαιῶτιν λίμνην.

Ἀλανία (ἡ), χώρα τῆς Σκυθ. ἔνθα κατῴκουν οἱ

Ἀλανοὶ (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν, κατοικοῦν τὴν Εὐρωπ. Σαρματίαν μεταξὺ Ταναΐδος ποταμοῦ καὶ Μαιώτιδος λίμνης.

Ἀλαρόδιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας πρὸς ἄρκτον τῶν Κολχων.

Ἀλαστορίδης (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Τρώς.

Ἀλάστωρ, ορος (ὁ), ἡγεμὼν τῶν Λυκίων, σύντροφος τοῦ Σαρπηδόνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. 2) υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέυς ἢ τοῦ ἰδίου τυ πενθεροῦ Κλυμένου. 3) εἷς τῶν ὑποστρατήγων τοῦ Νέστορος.

Ἄλβα (ἡ), π. παραθαλασσ. καὶ 2) ποτ. τῆς Ταῤῥακωνησ. Ἱσπαν.

Ἄλβα Λόγγα (ἡ), π. ἀρχ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λατίνων, (ὁ πολ. Ἀλβανός).

Ἄλβα Πομπηΐα (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Ἰταλ, ἐν τῇ Λιγουρίᾳ.

Ἀλβανία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας μεταξὺ Κασπίας θαλάσσης, Κεραυνίων ὀρέων ϗ Ἰβηρίας, (τὸ ἐθν. Ἀλβανός).

Ἀλβάνη (ἡ), π. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας.

Ἀλβανοὶ (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας, ζῶντες νομαδικῶς.

Ἀλβανὸν (τὸ), β. τῆς Ἰταλ. παρὰ τὴν πόλιν Ἄλβαν Λόγγαν.

Ἀλβῖνος (ὁ), φιλόσοφος Πλατωνικὸς, σύγχρονος τοῦ Γαληνοῦ, γράψας εἰσαγωγὴν εἰς τοὺς Πλατωνικοὺς διαλόγους. 2) ςρατιωτικός τις, ἀναγορευθεὶς Καῖσαρ ὑπὸ τῶν ἐν Γαλλίᾳ καὶ Βρεττανίᾳ στρατευμάτων ἐπὶ Κομμόδου.

Ἄλβιον (τὸ), ὄρος ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῶν Ἄλπεων πρὸς ἀνατολὰς μεταξὺ Δαλματ. καὶ Κροατ., (Alben).

Ἄλβιος καὶ

Ἄλβις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Γερμαν. χυν. εἰς τὴν Ἀρκτ. θάλασσαν, (Ἔλβας).

Ἀλβίων, ωνος (ὁ), ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας. 2) ἴδε Ἀλεβίων.

Ἄλβουλος (ὁ), ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Τιβέρεως ποταμοῦ.

Ἀλγιδὸν (τὸ), β. τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λατίνων. 2) = τῷ

Ἄλγιδος καὶ Ἀλγιδὼν, ῶνος (ἡ), π. τῶν Αἰκούων ἐν τῇ Ἰταλ.

Ἄλγος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ., ἴσως ὁ Ἄξος ἢ Ἄψος.

Ἀλδήσκος (ὁ), ἴδε Ἀρδήσκος.

Ἀλέα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Στυμφαλίδα λίμνην, ἔνθα ἦν ναὸς περίφημος τῆς Ἀθηνᾶς Ἀλέας, (ὁ πολίτης Ἀλεάτης).

Ἀλεβίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δερκύνου, κατοικῶν τὴν χώραν τῶν Λιγύων ἢ Λιγούρων, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς διαβαίνων ἐκεῖθεν, (κατὰ τὸν Heyne, ὀρθότερ. Ἀλβίων).

Ἀλεγήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, πατὴρ τοῦ Προμάχου.

Ἄλεις, εντος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. παρὰ τὴν πόλιν Βελίαν. 2) ποτ. τῆς νήσου Κῶ. 3) ποτ. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Κολοφῶνα.

Ἀλείσιον (τὸ), π. τῆς Ἠλείας, ἐπὶ Στράβωνος μὴ σωζομένη πλέον.

Ἀλεκτορίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Λεῖτος καὶ ἄλλοι.

Ἀλεκτρύων, ονος (ὁ), θεράπων τοῦ Ἄρεως, μεταμορφωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ εἰς πετεινὸν, διότι ἀπεκοιμήθη φυλάττων ἐν ᾧ ὁ Ἄρης εἶχε συνέντευξιν μετὰ τῆς Ἀφροδίτης. 2) = Ἀλέκτωρ (1).

Ἀλέκτωρ, ορος (ὁ), πατὴρ τοῦ Λείτου ἑνὸς τῶν Ἀργοναυτῶν. 2) Σπαρτιάτης υἱὸς τοῦ Ἀργείου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Πέλοπος, πενθερὸς δὲ τοῦ Μεγαπένθους. 3) υἱὸς τοῦ Ἀναξαγόρου ϗ πατὴρ τοῦ Ἴφιος, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους.

Ἀλεξάνδρα (ἡ), ἡ κοινότερον Κασσάνδρα, θυγάτηρ τοῦ Πριάμου.

Ἀλεξάνδρεια (ἡ), ὁ Στέφανος ἀναφέρει 28 πόλεις ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, ὧν ἐπισημότεραι ἦσαν 1) ἡ ἐν Αἰγύπτῳ, κτισθεῖσα τῷ 335 ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἔχουσα δύο λιμένας ἐπὶ τῆς Μεσογείου ϗ χρηματήσασα πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου τῶν Πτολεμαίων. 2) ἡ Τρωὰς ϗ Ἀντιγόνεια, ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μυσίας, τρία μίλια μακρὰν τῆς παλαιᾶς Τρωάδος. 3) ἡ τῆς Συρίας ἡ κατὰ Ἰσσὸν, παραθαλάσσιος, (Ἀλεσσανδρέττα). 4) ἡ Ἰνδικὴ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν ποταμῶν Ἀκεσίνου καὶ Ἰνδοῦ. 5) ἡ ἐν Παροπαμισσάδαις, κτίσμα τοῦ αὐτοῦ μονάρχου, (Κανταχάρ). 6) ἡ πρὸς τῷ Καυκάσῳ. 7) ἡ Σογδιανὴ ἡ πρὸς τῷ Ταναΐδι ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτου ποταμοῦ ἐν τῇ Περσίᾳ. 8) ἡ Ἀριανὴ, ἐπὶ τοῦ Ἀρείου ποταμοῦ. (τὸ ἐθν. Ἀλεξανδρεὺς καὶ τὸ θηλ. Ἀλεξανδρίς).

*Ἀλεξανδρίδης ου (ὁ), ἱστοριογράφος τις ἐκ Δελφῶν.

Ἀλέξανδρος (ὁ), ὁ Πάρις, υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης. 2) υἱὸς τοῦ Εὐρυσθέως, στρατεύσας μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ κατὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ. 3) υἱὸς τοῦ Πολυδώρου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος, τύραννος τῶν ἐν Θεσσαλ. Φερῶν. 4) υἱὸς Ἀμύντου τοῦ Α', διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὸ βασίλειον τῆς Μακεδον. τῷ 506 πρὸ Χριστοῦ, ὁ ἐπονομασθεὶς Φιλέλλην, δι' ὅσα ἔπραξεν ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων. 5) υἱὸς Ἀμύντου τοῦ Β', βασιλεύσας τῆς Μακεδ. τῷ 369 πρὸ Χ., φονευθεὶς δὲ μετὰ δύο χρόνους ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Πτολεμαίου. 6) υἱὸς τοῦ Νεοπτολέμου βασιλέως τῆς Ἠπείρου ϗ ἀδελφὸς τῆς Ὀλυμπιάδος, μητρὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, βασιλεύσας τῆς Ἠπείρου τῷ 320 πρὸ Χ. 7) υἱὸς τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας ϗ τῆς Ὀλυμπιάδος θυγατρὸς τοῦ Νεοπτολέμου, ὁ ἐπικληθεὶς Μέγας, γεννηθεὶς τῷ 356 καὶ ἀποθανὼν ἐν Βαβυλῶνι τῷ 323, πρὸ Χ., ἀφ' οὗ κατεπολέμησε τὸν Δαρεῖον ϗ τοὺς Πέρσας καὶ κατέκτησε τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ τότε ἐγνωσμένου Κόσμου. ἀφῆκε δὲ ἐκ τῆς Ῥωξάνης τῆς θυγατρὸς τοῦ Δαρείου υἱὸν τὸν Ἀλέξανδρον, βασιλεύσαντα ἀνήλικον ἐπί τινα χρόνον. 8) υἱὸς τοῦ Κασσάνδρου βασιλέως τῆς Μακεδον., φονευθεὶς ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ τῷ 295 πρὸ Χ. 9) υἱὸς τοῦ Περσέως, τελευταίου βασιλέως τῆς Μακεδον., ἀπαχθεὶς αἰχμάλωτος εἰς Ῥώμην καὶ γενόμενος γραφεὺς τῆς Ῥωμαϊκῆς Συγκλήτου. 10) υἱὸς τοῦ Πύῤῥου βασιλέως τῆς Ἠπείρου, πολεμήσας πρὸς τὸν Ἀντίγονον θανατώσαντα τὸν πατέρα του· ἐκ τῆς ἰδίας του ἀδελφῆς Ὀλυμπιάδος ἐγέννησε τὸν Πύῤῥον, τὸν Πτολεμαῖον καὶ τὴν Φθίαν. 11) υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Φύσκωνος, προσονομασθεὶς Πτολεμαῖος καὶ αὐτὸς, καὶ βασιλεύσας τῆς Αἰγύπτου τῷ 100 π. Χ., τῷ δὲ 89 φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ. 12) υἱὸς τοῦ προτέρου, ἐξορισθεὶς τῆς Αἰγύπτου καταρχὰς, ὕστερον δὲ ἀποκατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ Σύλλα, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας φονευθεὶς ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ λαοῦ. 13) ἀδελφὸς ἴσως τοῦ προτέρου διαδεχθεὶς αὐτὸν καὶ διωχθεὶς τῷ 66 πρὸ Χριστοῦ ὑπὸ τοῦ λαοῦ. 14) ὁ Λυγκιστὴς, Μακεδὼν, γαμβρὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, εἷς τῶν μετὰ Παυσανίου συνομοσάντων κατὰ τοῦ Φιλίππου τοῦ πατρὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. 15) ὁ Αἰγεὺς, φιλόσοφος περιπατητικὸς, μαθητὴς τοῦ Ξενοκράτους καὶ διδάσκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος. 16) ὁ Ἀφροδισιεὺς ἐκ Καρίας, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς πρώτης ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, διδάσκαλος τῆς Ἀριστοτελικῆς φιλοσοφίας καὶ ὑπομνηματιστὴς τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ἀριστοτέλους. 17) ὁ Τραλλιανὸς, ἰατρὸς, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς ΣΤ' ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ· ἔγραψε Θεραπευτικὰ εἰς ΙΒ' βιβλία. 18) ὁ Ἀβωνοτειχίτης, γόης προσποιούμενος τὸν προφήτην, τοῦ ὁποίου τὸν βίον ἔγραψεν ὁ Λουκιανός. 19) ὁ Μύνδιος, ἄλλως καλούμενος Ἀλέξων.

Ἀλεξάνδρου πόλις (ἡ), π. τῆς Ἀραχωσίας.

Ἀλεξάνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαχάονος καὶ ἔγγονὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Ἀλέξαρχος (ὁ), συγγραφεύς τις παρὰ Πλουτάρχῳ. 2) στρατηγὸς τῶν Κορινθ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.

Ἀλεξιανὸς (ὁ), οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης Ἀλέξανδρος Σεβῆρος.

Ἀλεξιάρης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς Ἥβης.

Ἀλεξίας, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 93 Ὀλυμπ.

Ἀλεξίδημος (ὁ), Θετταλός τις πατὴρ τοῦ Μένωνος.

Ἀλεξικλῆς, έους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Ἀλεξῖνος (ὁ), Ἠλεῖος, φιλόσοφος Μεγαρικὸς, μαθητὴς τοῦ Εὐκλείδου, ἐχθρὸς ἄσπονδος τῶν Στωϊκῶν.

Ἀλεξιππίδης, α (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

Ἄλεξις, ιδος (ὁ), ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας ἐκ Θουρίου πόλεως τῆς Ἰταλ., ζήσας περὶ τὸ 335 πρὸ Χ. Ἐκ τῶν 245 κωμῳδιῶν, τὰς ὁποίας λέγεται ὅτι ἔγραψε, δὲν σώζεται οὔτε μία.

Ἀλέξων, ωνος (ὁ), Ἀχαιός τις παρὰ Πλβ. 2) = Ἀλέξανδρος ὁ Μύνδιος.

Ἀλεὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀφείδαντος καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀρκάδος, βασιλεὺς τῆς ἐν Ἀρκαδ. Τεγέας· ἐγέννησεν ἐκ τῆς Νεαίρας τὸν Λυκοῦργον, Ἀμφιδάμαντα, Κηφέα καὶ τὴν Αὔγην.

Ἀλερία (ἡ), = Ἀλαλίη.

Ἀλεσία (ἡ), π. τῆς ἐν Γαλλ. Ἀκουϊτανίας, (Alise).

Ἀλεσίαι (αἱ), π. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Ταϋγέτου.

Ἀλέτριον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου, (Alatri).

Ἀλεύας, ου (ὁ), ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλ., ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ Ἀλευάδαι, ἐξουσιάσαντες ἐπὶ πολὺν χρόνον μέρος τῆς Θεσσαλ.

Ἀλήϊον (τὸ), πεδίον τῆς Κιλικ. μεταξὺ τῶν ποταμῶν Σάρου καὶ Πυράμου, ὅπου ἐπλανᾶτο χρόνον τινὰ καταπεσὼν ἐκ τοῦ Πηγάσου ὁ Βελλεροφόντης.

Ἀληκτὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ἐριννύων, θυγάτηρ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Αἰθέρος.

Ἄληξ ϗ Ἄληξ, ηκος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων, (Alece).

*Ἄλης, εντος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Κολοφῶνα.

Ἀλήσιον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ. μεταξὺ Τεγέας καὶ Μαντινείας.

Ἀλήσιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σκιλλοῦντος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας.

Ἀλήτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς νύμφης Περιβοίας καὶ ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης. 2) υἱὸς τοῦ Ἱππότου ἑνὸς τῶν Ἡρακλειδῶν, λαβὼν εἰς τὸ μερίδιόν του ἐπὶ τῆς εἰς τὴν Πελοπόννησον εἰσβολῆς τῶν Ἡρακλειδῶν τὴν Κόρινθον, ὅπου ἐβασίλευσε, διώξας τοὺς Σισυφίδας, καθὼς ϗ οἱ ἀπόγονοί του ἐπὶ πέντε γενεὰς ἄχρι τοῦ Βάκχιδος. 3) υἱὸς τοῦ Αἰγίσθου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου.

Ἀλήτιον (τὸ), π. τῆς ἐν Ἰταλ. Καλαβρίας, (Lece).

Ἄλθα (ἡ), π. τῆς ἐν Ἀσσυρίᾳ Βαβυλωνίας ἐπὶ τοῦ Τίγρεως

Ἀλθαία (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος καὶ ἀδελφὴ τῆς Λήδας. Ἐγέννησεν ἐκ μὲν τοῦ Οἰνέως τέσσαρας υἱοὺς καὶ μίαν θυγατέρα τὴν Δηϊάνειραν· ἐκ δὲ τοῦ Ἄρεως τὸν Μελέαγρον, τοῦ θανάτου τοῦ ὁποίου γενομένη αἰτία, ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς ἐν Ἱσπαν. Ταῤῥακωνίας, (Orgaz).

Ἀλθαιμένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Κίσσου ϗ ἔγγονος τοῦ Τημένου, ἑνὸς τῶν Ἡρακλειδῶν. 2) = τῷ

Ἀλθημένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Κατρέως βασιλέως τῆς Κρήτης, καὶ ἔγγονος τοῦ Μίνωος. Φυγὼν εἰς Ῥόδον, ἵνα ἀποφύγῃ τὸν χρησμὸν ὅς τις προεῖπεν ὅτι ὁ Κατρεὺς θὰ φονευθῇ ὑπό τινος τῶν υἱῶν του, ἐφόνευσεν οὐχ ἧττον μὴ γνωρίσας αὐτὸν, ἐλθόντα μετὰ καιρὸν ἵνα τὸν ἴδῃ. 2) εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, ἀπόγονος τοῦ Τημένου.

Ἄλθηπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ϗ τῆς Ληΐδος θυγατρὸς τοῦ Ὥρου βασιλέως τῆς Τροιζῆνος, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ Τροιζηνία Ἀλθηπία.

Ἀλία (ἡ), ἴδε Ἀλίη. 2) = τῷ

Ἁλιαὶ (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Ἀργολ. πλησίον τῆς Ἑρμιόνης, (Χέλι), (οἱ κάτοικοι Ἁλιεῖς).

Ἀλιάκμων, ονος (ὁ), ποτ. τῆς Μακεδ. χυν. διὰ τῆς Πιερίας εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον.

*Ἁλίαρτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θερσάνδρου, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ

Ἁλίαρτος (ὁ καὶ ἡ), Π. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Κωπαΐδα, (Μάζι), (ὁ πολ. Ἁλιάρτιος).

Ἀλίας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν.

Ἁλιεῖς, έων (οἱ), ἴδε Ἁλιαί.

Ἀλίη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος.

Ἀλίζωνες ϗ Ἀλίζωνοι (οἱ), ἀρχαῖος λαὸς τῆς Ἀσίας, κατοικῶν παρὰ τὸν Εὔξεινον Πόντον μεταξὺ Τραπεζοῦντος καὶ Παφλαγον.

Ἁλιθέρσης, ου (ὁ), Ἰθακήσιος γέρων, υἱὸς τοῦ Μάστορος.

Ἁλικαρνασσὸς (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Καρ. μὲ ἀκρόπολιν ὀχυρὰν ϗ εὐρύχωρον λιμένα, πατρὶς τοῦ Ἡροδότου καὶ τοῦ Ἱστορικοῦ καὶ Κριτικοῦ Διονυσίου, (Μπουδροὺμ), (ὁ πολ. Ἁλικαρνασσεύς).

*Ἅλικος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ., ῥέων πρὸς μεσημβρ.

Ἁλικύαι (αἱ), π. τῆς Σικελ. πλησίον τοῦ ἀκρωτ. Λιλυβαίου, (ὁ πολ. Ἁλικυαῖος).

Ἁλίκυρνα (ἡ), κώμη τῆς Αἰτωλ. ἢ τῆς Ἀκαρν.

Ἀλιλὰτ (ἡ), Ἀραβιστὶ ἡ Οὐρανία Ἀφροδίτη.

*Ἀλιλαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀραβ.

*Ἀλίμαλα (τὰ), π. τῆς Λυκίας.

Ἁλιμήδη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος.

Ἁλιμοῦς καὶ Ἁλιμοῦς, οῦντος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, (ὁ δημότης Ἁλιμούσιος).

Ἄλινδα (τὰ), π. τῆς Καρ., (ὁ πολ. Ἀλινδεύς).

*Ἀλίνδοια (ἡ), π. τῆς Μακεδον. (ὁ πολ. Ἀλινδοιαῖος).

Ἀλίνζα (ἡ), ἡ ἄλλως Ὄροσα, πόλις τῆς Μηδίας.

*Ἅλιον (τὸ), πολίχν. τῆς Ἤλιδος.

Ἅλιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων. 2) εὐγενής τις τῶν Λυκίων.

*Ἁλιοῦς, οῦντος (ὁ), μὲ ἄλλο ὄνομα ἡ Ἅλος, (ὅθεν ὁ πολ. Ἁλιούσιος).

Ἁλίπεδον (τὸ), πεδιὰς τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Πειραιᾶ.

*Ἀλίσιος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας.

Ἁλιῤῥόθιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς νύμφης Εὐρύτης, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄρεως, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Ἀλκίππην ἠθέλησε νὰ βιάσῃ. Διὰ τὸν φόνον τοῦτον ἐδικάσθη ὁ Ἄρης, ἐγκαλεσθεὶς ὑπὸ τοῦ Ποσειδ., ἐνώπιον τῶν λοιπῶν θεῶν εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον.

Ἀλίσαρνα (ἡ), π. τῆς Τρωάδος, (ὁ πολ. Ἀλισαρναῖος). 2) κώμη τῆς νήσου Κῶς.

*Ἀλισόδημος (ὁ), ποιητὴς Τροιζήνιος παρὰ τῷ Λουκιανῷ.

*Ἀλιταία (ἡ), πηγή τις παρὰ τὴν Ἔφεσον.

Ἄλιττα (ἡ), ἡ Ἀφροδίτη τῶν Ἀράβων, (παρβλ. Ἀλιλάτ).

Ἀλίφαι (αἱ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαμνιτῶν.

Ἀλίφειρα καὶ Ἀλιφήρα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. μετοικισθεῖσα εἰς τὴν Μεγαλούπολιν, (ὁ πολ. Ἀλιφει[φη]ραῖος).

Ἀλίφηρος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, κεραυνωθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Διός.

Ἀλκαθόη (ἡ), ἴδε Ἀλκιθόη.

Ἀλκάθοος-ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος ϗ τῆς Ἱπποδαμείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀτρέως καὶ Θυέστου. Φονεύσας τὸν ἀδελφόν του Χρύσιππον, ἔφυγεν ἐκ τῆς πατρίδος του, καὶ καθ' ὁδὸν φονεύσας ἕνα λέοντα ὅς τις εἶχε κατασπαράξῃ τὸν Εὐΐππον υἱὸν τοῦ Μεγαρέως, ἔλαβε πρὸς ἀνταμοιβὴν τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τούτου Πυργὼ εἰς γυναῖκα καὶ τὸν θρόνον τῶν Μεγάρων, τὰ ὁποῖα ϗ ἐτείχισε συνεργείᾳ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἔσχε δὲ ἐκ τῆς Πυργοῦς τὴν Περίβοιαν καὶ Αὐτομέδουσαν. 2) υἱὸς τοῦ Πορθάονος καὶ τῆς Εὐρύτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως. 3) υἱὸς τοῦ Αἰσυήτου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, ἀδελφῆς τοῦ Αἰνείου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως.

*Ἀλκαίνετος (ὁ), Λεπρεάτης, Ὀλυμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Θέαντος.

Ἀλκαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδης, γεννήσας ἐξ Ἱππονόμης τῆς Μενοικέως τὸν Ἀμφιτρύωνα πατέρα τοῦ Ἡρακλέους, ὅς τις ἀπ' αὐτοῦ ἐπαππωνυμεῖτο καὶ Ἀλκείδης. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ μιᾶς δούλης τοῦ βασιλέως Ἰαρδάνου, πατὴρ τοῦ Βήλου ϗ πρόγονος τοῦ Κανδαύλου βασιλέως τῆς Λυδίας. 3) υἱὸς τοῦ Ἀνδρόγεω καὶ ἔγγονὸς τοῦ Μίνωος, λαβὼν παρὰ τοῦ Ῥαδαμάνθυος ὡς δῶρον τὴν νῆσον Πάρον. 4) ποιητὴς λυρικὸς Μυτιληναῖος, ἐξορισθεὶς κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ Πιττακοῦ, ϗ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέψας. Τῶν ποιημάτων του σώζονται μόνον τινὰ ἀποσπάσματα. 5) ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις. 6) φιλόσοφός τις Ἐπικούρειος, ἐξορισθεὶς ἐκ Ῥώμης περὶ τὴν δευτέραν ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα.

Ἀλκαμένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Τηλέκλου, ἔννατος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Εὐρυσθένους. Ἐπ' αὐτοῦ ἤρξατο ὁ πρῶτος Μεσσηνιακὸς πόλεμος. 2) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Σθενελαΐδου. 3) ἀγαλματοποιὸς, μαθητὴς τοῦ Φειδίου, ποιήσας τὸ περίφημον ἄγαλμα τῆς ἐν Κήποις Ἀφροδίτης.

Ἀλκάνδρη (ἡ), γυνὴ τοῦ Πολύβου πλουσίου τινὸς τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Θηβῶν, φιλοξενήσασα λαμπρῶς τὴν Ἑλένην ἐπιστρέφουσαν ἐκ τῆς Τρωάδος.

Ἄλκανδρος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. 2) υἱὸς τοῦ Μουνύχου, μάντις, μεταμορφωθεὶς διὰ τὴν εὐσέβειάν του ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς πτηνὸν ὀρχίλον ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ κατακαῇ ὑπὸ λῃστῶν. 3) νέος Σπαρτιάτης, πληγώσας εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τὸν νομοθέτην τῆς πατρίδος του Λυκοῦργον.

Ἀλκάνωρ, ορος (ὁ), Τρωαδίτης, πατὴρ τοῦ Πανδάρου καὶ Βιτίου, τοὺς ὁποίους ἀνέθρεψεν ἡ Ἴερα ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης.

Ἀλκείδης, ου (ὁ), παππωνυμ. ὁ Ἡρακλῆς, ὡς ἔκγονος τοῦ Ἀλκαίου. 2) Σπαρτιάτης τις παρ' Ἡροδ.

Ἀλκέτας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀερόπου ϗ πατὴρ Ἀμύντα τοῦ Δ'. ἐκ Μακεδονίας. 2) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἀδελφὸς τοῦ Περδίκκα, φονευθεὶς μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀρχελάου. 3) υἱὸς τοῦ Ὀρόντου, ἀδελφοῦ τοῦ Περδίκκα. 4) βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν, υἱὸς τοῦ Ἀρύββα, καὶ πατὴρ τοῦ Νεοπτολέμου, σύγχρονος τοῦ Ἀθηναίου Ξενοφῶντος. 5) ναύαρχος τῶν Λακεδαιμον. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Ἀλκεύνας, α (ὁ), Καδούσιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἄλκη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ὀλύμπου ϗ τῆς Κυβέλης. 2) μία τῶν κυνῶν τοῦ Ἀκταίονος,

Ἀλκήνωρ, ορος (ὁ), Ἀργεῖός τις νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Σπαρτιάτου Ὀθρυάδου εἰς τὴν ὑπὲρ τῆς Θυρέας μάχην τῶν Ἀργ. πρὸς τοὺς Λακεδαιμ.

Ἄλκηστις, ιδος καὶ ιος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Πελίου καὶ τῆς Ἀναξιβίας, γυνὴ τοῦ Ἀδμήτου βασιλέως τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀποθανοῦσα ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς νοσοῦντος, καὶ ἀναζήσασα συνεργείᾳ τοῦ Ἡρακλέους ἢ συμπαθείᾳ τῆς Περσεφόνης.

*Ἀλκία (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀγαθοκλέους.

Ἀλκίας, ου (ὁ), Ἠλεῖός τις παρὰ τῷ Ἀῤῥιανῷ.

Ἀλκιβιάδης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Κλεινίου ϗ συγγενὴς τοῦ Περικλέους, γεννηθεὶς τῷ 450 πρὸ Χριστοῦ ἐκ πλουσιωτάτης ϗ ἐνδόξου οἰκίας, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ Γοργίου, δημαγωγὸς ϗ στρατηγὸς διάσημος, καταδικασθεὶς ἔπειτα ὑ-

πὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς θάνατον, καὶ φυγὼν τὸ πρῶτον εἰς Σπάρτην, εἶτα δὲ ἐπανελθὼν καὶ πάλιν φυγαδευθεὶς εἰς τὴν Φρυγίαν, ὅπου ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Σατράπου Φαρναβάζου καθ' ὑποβολὴν τῶν Λακεδαιμ. 3) ἐξάδελφος τοῦ μεγάλου Ἀλκιβιάδου, στρατηγήσας ϗ αὐτὸς τῶν Ἀθην.

Ἀλκιδάμας, αντος (ὁ), Ἐλεάτης, διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς, μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Γοργίου. 2) κυνικός τις φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ.

*Ἀλκιδάμεια (ἡ), ἐρωμένη τοῦ Ἑρμοῦ.

Ἀλκίδας, α (ὁ), = Ἀλκέτας (4).

Ἀλκιδίκη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἀλεοῦ ϗ γυνὴ τοῦ Σαλμωνέως, μήτηρ δὲ τῆς Τυροῦς.

*Ἀλκιθέα (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Παυσανίου.

Ἀλκιθόη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Μινύου βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ ἀδελφὴ τῆς Λευκίππης καὶ Ἀρσίππης ἢ Ἀρσιππης, τὰς ὁποίας ἐξέμηνε παροργισθεὶς ὁ Βάκχος, διότι κατεφρόνων τὴν λατρείαν τυ, ὁ δὲ Ἑρμῆς μετεμόρφωσεν εἰς νυκτερίδας.

Ἀλκιμέδη (ἡ), ἡ κατ' ἄλλους Πολυμήδη καὶ Ἄρνη, θυγάτηρ τοῦ Φύλακος ϗ γυνὴ τοῦ Αἴσονος, μήτηρ δὲ τοῦ Ἰάσονος.

Ἀλκιμέδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαέρκυ, ἀρχηγὸς τῶν ἐπὶ Τροίαν ςρατευσάντων Μυρμιδόνων. 2) ἥρως τις ἐν Ἀρκαδ., ὅς τις μαθὼν ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Φιλλὼ ἔτεκεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους, ἐξέθηκεν αὐτὴν εἰς βορὰν τῶν θηρίων. 3) Ὀλυμπιονίκης τις Αἰγινήτης παρὰ Πινδάρῳ.

Ἀλκιμένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Γλαύκυ ϗ ἀδελφὸς τοῦ Βελλεροφόντυ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐφονεύθη. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, τῶν φονευθέντων ὑπ' αὐτῆς διὰ τὴν πρὸς τὴν Γλαύκην ζηλοτυπίαν. 3) ποιητὴς κωμικὸς ἐν Ἀθήναις, καὶ 4) ἕτερος τραγικὸς ἐκ Μεγάρων.

Ἀλκιμίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Μέντωρ. 2) Αἰγινήτης τις νικητὴς εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν Νεμέων.

Ἄλκιμος (ὁ), Ἰθακήσιος, πατὴρ τοῦ Μέντορος. 2) Μυρμιδών τις φίλος τοῦ Ἀχιλλ. 3) (Γεωγρφ.) ἀκρωτ. τῦ Πειραιῶς ἐν τῇ Ἀττικῇ.

Ἀλκινάδας ἢ Ἀλκινίδας (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Ἀλκινόη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Σθενέλου καὶ τῆς Νικίππης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Εὐρυσθέως. 2) θυγάτηρ τοῦ Πολύβου ἐκ Κορίνθου, καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμφιλόχ ουυἱοῦ τοῦ Δρύαντος.

Ἀλκίνοος-ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυσιθόου καὶ ἔκγονος τοῦ Ποσειδ., βασιλεὺς τῶν Φαιάκων ἐπὶ τῆς νήσου Κερκύρας. Ὑποδεχθεὶς, ναυαγήσαντα εἰς τὴν νῆσόν του, τὸν Ὀδυσσέα, ἤκουσεν αὐτοῦ διηγουμένυ τὰ παράδοξα αὐτοῦ συμβάντα, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία: Ἀλκίνου ἀπόλογος, λεγομένη ἐπὶ τῶν παραδόξων διηγήσεων. 2) εἷς τῶν δώδεκα υἱῶν τοῦ Ἱπποκόοντος, οἵτινες μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ἀποδιώξαντες τῆς Σπάρτης τὸν Ἰκάριον καὶ Τυνδάρεων, ἐφονεύθησαν ἔπειτα διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Ἀλκίππη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως ϗ τῆς Ἀγραύλου, βιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀλιῤῥοθίου υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος. 2) θυγάτηρ τοῦ Γίγαντος Ἀλκυονέως, πνιγεῖσα ἐν τῇ θαλάσσῃ. 3) γυνὴ τοῦ Ἀθηναίου Μητίωνος καὶ μήτηρ τοῦ Εὐπαλάμου. 4) μία τῶν Ἀμαζόνων φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. 5) θεράπαινα πιστὴ τῆς Ἑλένης.

Ἄλκις, ιδος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Γλαύκης.

Ἀλκισθένης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 102 Ὀλυμ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Δημοσθένους.

Ἀλκίφρων, ονος (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Θκδ. 2) σοφιστὴς σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, τοῦ ὁποίου σώζονται 44 ἐπιστολαὶ εἰς Ἀττικὴν φράσιν.

Ἀλκμαίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ τῆς Ἐριφίλης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφιλόχου, εἷς τῶν μετὰ τοῦ Ἀδράστου στρατευσάντων ἐπὶ Θήβας Ἐπιγόνων, ὅπου ἐφόνευσε τὸν Λαοδάμαντα υἱὸν τοῦ Ἐτεοκλέους. Φονεύσας, κατ' ἐντολὴν τοῦ πατρός του, τὴν μητέρα του Ἐριφίλην, καὶ καταδιωκόμενος διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν Ἐριννύων, εὗρεν ἄσυλον εἰς τὰς νεωστὶ ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Ἀχελῴου σχηματισθείσας νήσους, ὅπυ νυμφευθεὶς τὴν Καλιῤῥόην, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς μὲν τὸν Ἀκαρνᾶνα καὶ Ἀμφοτερόν, πρότερον δὲ ἐκ τῆς Μαντοῦς τῆς θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου τὸν Ἀμφίλοχον καὶ τὴν Τισιφόνην. 2) πατὴρ τοῦ Μεγακλέους, δέκατος τρίτος καὶ τελευταῖος τῶν διὰ βίου ἐκλεγομένων ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις. 3) υἱὸς τοῦ Μεγακλέους καὶ ἐγγονὸς τοῦ προτέρου, φιλοδωρηθεὶς πλουσίως ὑπὸ τοῦ Κροίσυ. 4) Κροτωνιάτης, μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, γράψας βιβλίον περὶ φύσεως μὴ σωζόμενον πλίον.

Ἀλκμαιωνίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀλκμαίωνος, μία τῶν λαμπροτέρων ἐν Ἀθήναις οἰκογενειῶν, ἀντιπροσωποῦσα τὸ ἀριστοκρατικὸν σύστημα, ϗ ἔχουσα ἀρχηγὸν τὸν Μεγακλέα, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ ὁποίου θανατώσαντες τοὺς ἐκ τῆς φατρίας τοῦ Κύλωνος, καταφυγόντας ὡς εἰς ἄσυλον εἰς τὸν ἐν Ἀκροπόλει ναόν, ἀνεθεματίσθησαν καὶ ἐξωρίσθησαν ὡς ἐναγεῖς διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων.

Ἀλκμὰν, ᾶνος (ὁ), = Ἀλκμαίων. 2) λυρικὸς ποιητὴς, ἐκ Σάρδεων τῆς Λυκίας, ζήσας περὶ τὴν Ζ'. πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα. Δουλαγωγηθεὶς νέος ἔτι καὶ πωληθεὶς ἐν Σπάρτῃ εἴς τινα Ἀγησίδαν, ἀπελευθερώθη ὑπ' αὐτοῦ, συγγράψας διάφορα ποιήματα, τῶν ὁποίων διεσώθησαν ὀλίγα μόνον ἀποσπάσματα.

Ἀλκμανίδαι (οἱ), Δ. ἀντὶ Ἀλκμαιωνίδαι.

Ἀλκμάων, ονος (ὁ), = Ἀλκμαίων. 2) υἱὸς τοῦ Θέστορος, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν ςρατευσάντων Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόνος.

Ἀλκμήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἠλεκτρύονος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Ἀναξοῦς ἢ Λυσιδίκης, ὑπανδρευθεῖσα τὸν Ἀμφιτρύωνα βασιλέα τῶν Θηβῶν, ὅπυ ἐγέννησεν, ἐξ αὐτοῦ μὲν τὸν Ἰφικλέα, ἐκ δὲ τοῦ Διὸς τὸν Ἡρακλέα. Μετὰ θάνατον μετακομισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ σύσσωμος εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων, συνεζεύχθη ἐκεῖ τὸν Ῥαδάμανθυν.

Ἀλκμήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱππομεδούσης.

Ἀλκμόνιον (τὸ), = Ἀκμόνιον (ἄλσος).

Ἀλκομεναὶ (αἱ), π. τῆς νήσου Ἰθάκης ἢ τῆς Ἀστερίας.

Ἀλκυονεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέυς καθ' ὑποβολὴν τῆς Ἀθηνᾶς. 2) ἕτερος Γίγας, φονευθεὶς ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., τὸν ὁποῖον, διερχόμενον μὲ τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου, ἐπεβάλετο νὰ λιθοβολήσῃ. 3) υἱὸς τοῦ Ἀντιγόνου Γονατᾶ.

Ἀλκυόνη (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος ϗ τῆς Πλειόνης, μία τῶν Πλειάδων, τεκοῦσα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὴν Αἴθουσαν, τὸν Ὑριέα καὶ τὸν Ὑπερήνορα. 2) θυγ. τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Αἰγιάλης, ϗ γυνὴ τοῦ Κήϋκος βασιλέως τῆς Τραχινίας, τοῦ ὁποίου μεταμορφωθέντος εἰς λάρον, μετεμορφώθη καὶ αὐτὴ διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην εἰς ἀλκυόνα, (ὅθεν 3) ἐπιθετικῶς ἡ γυνὴ τοῦ Μελεάγρυ Κλεοπάτρα, ἀποθανοῦσα διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην. 4) μία τῶν Πλειάδων.

Ἀλκυονὶς, ίδος (ἡ), — θάλασσα, ἡ πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Κορινθ. κόλπου.

Ἀλκύων, ονος (ἡ), = Ἀλκυόνη.

Ἄλκων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος, συνεξελθὼν τῷ Μελεάγρῳ εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ϗ φονευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτυ Φαλήρυ. 3) Μολοσσός τις παρ' Ἡροδότῳ. 4) ἀγαλματοποιός τις παρ' Ἀθηναίῳ.

Ἀλλάβα (ἡ), ποτ. τῆς Σικελ., ῥέων πρὸς τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς μέρος.

*Ἀλληκτὼ, οῦς (ἡ), = Ἀληκτώ.

Ἀλλόβριγες καὶ Ἀλλόβρογες (οἱ), Allobroges, ἔθνος τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλ., κατοικοῦν μεταξὺ τῶν Ἄλπεων καὶ τῶν ποταμῶν Ῥοδανοῦ καὶ Ἰσάρα, μητρόπολις τῶν ὁποίων ἦν ἡ ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ Οὐϊέννα.

Ἀλμάνα (ἡ), π. τῆς ἐν τῆς Μακεδον. Μυγδονίας παρὰ τὸν Ἄξιον.

Ἀλμυδησσὸς (ἡ), ἴδε Σαλμυδησσός.

Ἀλμύραι (αἱ), π. τῆς Λιβύας.

*Ἄλμων, ωνος (ὁ), π. τῆς Βοιωτ. (ὁ πολ. Ἀλμώνιος).

Ἀλμωπία (ἡ), χώρα τῆς Μακεδον. μεταξὺ Πελαγονίας καὶ Ἑορδίας, ὅπου κατῴκουν οἱ

Ἀλμῶπες (οἱ), ἔθνος Πελαγονικὸν τῆς Μακεδ.

Ἄλμωψ, ωπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἕλλης τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος. 2) εἷς τῶν Γιγάντων, ἀπὸ τοῦ ὁποίυ παρωνομάσθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ χώρα Ἀλμωπία.

Ἀλξίων, ωνος (ὁ), κατὰ τὸν Παυσαν., ὁ πατὴρ τοῦ Οἰνομάου.

Ἀλοκράτης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ὀλυμπούσης.

Ἀλόνησος καὶ Ἀλόννησος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὴν Σκόπελον, (Χιλιδρόμι ἢ Ἡλιοδρόμι), (ὁ κάτοικος Ἀλονησίτης καὶ Ἀλονήσιος). 2) ἑτέρα νῆσος παρὰ τὸ Κώρυκον ὄρος τῆς Ἰωνίας.

*Ἀλόντων (τὸ), = Ἀλούντιον.

Ἀλόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Κερκύονος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Ἱπποθόωντα, καὶ καταποντισθεῖσα διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ πατρός της. 2) θυγ. τοῦ Ἄκτορος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη ἡ

Ἀλόπη (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ., πλησίον τῆς Λαρίσσης. 2) π. τῆς Λοκρ. ἀπέναντι τῆς Εὐβοίας, (ὁ πολ. Ἀλοπεὺς ϗ Ἀλοπίτης).

Ἀλόπιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἀντιόπης.

Ἄλος καὶ (ὀρθότ.) Ἅλος (ἡ καὶ ὁ), π. τῆς Φθιώτ. πλησίον τῶν Φαρσάλων. 2) π. τῆς Λοκρ., ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀμφρυσσοῦ, (ὁ πολ. Ἀλεύς).

*Ἀλούντιον (τὸ), π. τῆς Σικελ.

Ἀλούτας, α (ὁ), ποτ. τῆς Δακίας, πηγ. ἐκ τῶν Καρπαθίων ὀρεων καὶ χυν. εἰς τὸν Ἴστρον, (Ὄλτος).

Ἄλπεις, εων (αἱ), ὄρος ἢ μᾶλλον σειρὰ ὑπερμήκης καὶ ὑπερύψηλος ὀρέων τῆς Εὐρώπης, ἐκτεινομένη ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς μεταξὺ Ἰταλ., Γαλλ., Ἐλβετ. καὶ Γερμανίας.

Ἀλπηνὸς (ὁ) ϗ Ἀλπηνοὶ (οἱ), π. τῆς Λοκρ. ἐπὶ τοῦ Φοίνικος ποταμοῦ πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν.

*Ἀλπίον (τὸ), μέρος τῆς Λακων.

Ἄλπις, εως (ἡ), ἴδε Ἄλπεις.

Ἄλπις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς ἄνω Ἰταλ. χυν. εἰς τὸν Ἴστρον.

Ἄλπιστος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Ἀλσάδαμος (ὁ), β. τῆς Συρ. ἐπὶ τῆς Τραχωνίτιδος.

Ἄλσιον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ Ἐτρυρίᾳ, (Polo).

*Ἀλτέρνια (ἡ), χώρα τῆς Ταῤῥακωννησ. Ἰσπαν.

Ἄλτης, αο καὶ εω (ὁ), βασιλεὺς τῶν Λελέγων ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Τρωάδος, πατὴρ τῆς Λαοθόης.

Ἄλτινον (τὸ), π. τῶν Ἐνετῶν ἐν Ἰταλίᾳ (Altino).

Ἄλτις, εως (ἡ), ἄλσος ἱερὸν ἀγριελαίων παρὰ τὴν πόλιν Ὀλυμπίαν τῆς Ἤλιδος.

Ἀλύαττα (τὰ), π. τῆς Βιθυνίας.

Ἀλυάττης, εω (ὁ), υἱὸς τοῦ Σαδυάττου, βασιλεὺς τῆς Λυδίας ϗ πατὴρ τοῦ Κροίσου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 617 μέχρι τοῦ 560 πρὸ Χριστοῦ.

Ἀλύβας, αντος (ἡ), π. τῆς Ἰταλ., ἡ μετὰ ταῦτα Μεταπόντιον.

Ἀλύβη (ἡ), π. τῶν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνυ Πόντου Ἀλιζώνων, ἡ καὶ Χαλύβη. 2) = Ἀβύλη.

*Ἀλυδδα (τὰ), π. τῆς Φρυγ.

Ἀλύζεια ἢ Ἀλυζία (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Ἀκαρν., (ὁ π. Ἀλυζεὺς καὶ Ἀλυζαῖος).

*Ἀλύκαια (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

Ἄλυκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σκείρωνος. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Σικελ. παρὰ τὴν πόλιν Ἡράκλειαν.

Ἀλύπητος (ὁ), πολέμαρχός τις ἐν Θήβαις.

Ἅλυς, υος (ὁ), ποτ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πηγ. ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Ἀρμενίας καὶ διὰ τῆς Καππαδοκ., Γαλατ. ϗ Παφλαγ. ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, (Κιζίλ-Ἰρμάκ).

Ἄλυσσος (ἡ), πηγὴ τῆς Ἀρκαδ. πλησίον τῆς πόλεως Κυναίθης, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν ἰαματικὴν τῶν ὑδάτων της ποιότητα.

Ἀλφειὸς καὶ Δωρ. Ἀλφεὸς (ὁ), ποτ. τῆς Πελοποννησ., πηγ. ἐκ τῆς Ἀρκαδ. καὶ χυνόμενος πρὸς δυσμὰς εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος, (Ῥουφιᾶς). 2) (κατὰ τὴν Μυθολογ. προσωποπ.) υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ϗ τῆς Τηθύος, ἐρασθεὶς τῆς νύμφης Ἀρεθούσης, πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς ὁποίας, μεταμορφωθείσης εἰς πηγὴν ἐπὶ τῆς νήσου Ὀρτυγίας ἢ τῆς Σικελίας, μεταμορφωθεὶς καὶ αὐτὸς εἰς ποταμόν, ϗ ῥέων ὑπογείως, ἑνόνει τὰ ὕδατά τυ μὲ τὰ τῆς πηγῆς ταύτης.

*Ἀλφεσίβοια (ἡ), θυγ. τοῦ Φοίνικος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀδώνιδος. 2) θυγ. τοῦ Φλεγέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίωνος. 3) θυγ. τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Φηροῦς.

Ἀλωεῖδαι (οἱ), ὁ Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης, οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδείας γυναικὸς τοῦ Ἀλωέως, ἀφ' οὗ ϗ πατρωνυμικῶς ἐπωνομάσθησαν. Λαβόντες παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν τὴν δύναμιν ν' αὐξάνωσι κατ' ἔτος ἕνα πῆχυν, ἐτόλμησαν, εἰς ἡλικίαν μόλις ἀκόμην ἐννέα ἐτῶν, νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὸν οὐρανὸν κατὰ τοῦ Διὸς, ἐπισωρεύσαντες ἐπὶ τούτῳ ἀλλεπάλληλα τὰ ὄρη Ὄσσαν, Ὄλυμπον καὶ Πήλιον. Ἀλλὰ, θηρεύοντες τὴν Ἄρτεμιν, μεταμορφωθεῖσαν εἰς ἔλαφον, κατετοξεύθησαν ὑπ' ἀλλήλων ἢ ὑπ' αὐτῆς τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀλωεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ϗ τῆς Κανάκης, νυμφευθεὶς τὴν Ἰφιμέδειαν θυγατέρα τοῦ Τρίοπος, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τὸν Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην.

*Ἀλώϊον (τὸ), π. τῆς Θεσσαλ. (ὁ πολ. Ἀλωεύς).

Ἀλώνη (ἡ), νῆσος τῆς Προποντ. πρὸς μεσημβρίαν τῆς Προκοννήσου, (ὁ νησ. Ἀλωνήσιος).

Ἀλωνὶς, ίδος (ἡ), νῆσος καὶ π. τῆς Μεσογ. θαλάσσης ἀπέναντι τῆς Μασσαλ., (ὁ πολ. Ἀλωνίτης).

Ἀλωπεκὴ (ἡ) καὶ Ἀλωπεκαὶ (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, (ὁ δημότης Ἀλωπεκεὺς καὶ Ἀλωπεκῆθεν).

Ἀλωπεκία (ἡ), νησίδιον τῆς Μαιώτιδος.

Ἀλωπεκόννησος (ἡ), π. παραθαλ. πρὸς βοῤῥᾶν τῆς Θρᾳκ. Χερσονν.

*Ἀλώπεκος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

*Ἀλώριον (τὸ), π. τῆς Τριφυλ.

Ἄλωρος (ἡ), ἡ Βοτταϊκὴ, π. τῆς ἐν Μακεδ. Πιερίας, (ὁ πολ. Ἀλωρίτης).

*Ἅμα (ἡ), πηγή τις παρὰ Παυσαν.

Ἀμαδόκα (ἡ), π. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας.

*Ἀμάδοκος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσσῶν, (ἄλλως) Μήδοκος.

Ἀμαζόνες (αἱ), ἔθνος γυναικῶν, κατοικοῦν περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν τῆς Καππαδοκίας καὶ τοῦ Πόντου, ἢ κατὰ τὸν Ἡρόδ., περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην, ὧν πρωτεύυσα ἡ Θεμίσκυρα. Ἔργον ἔχουσαι τὸν πόλεμον, εἰσέβαλον εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ φθάσασαι μέχρι τῆς Ἀττικῆς, κατεπολεμήθησαν ὑπὸ τοῦ Θησέως.

*Ἄμαθα (τὰ), χώρα τῆς Ἀραβ., (τὸ ἐθν. Ἀμαθηνός).

*Ἀμαθαὶ (αἱ), π. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Ἀμαθαῖος).

Ἀμάθεια (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων, θυγ. τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος.

Ἀμαθεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, κτίσας τὴν ἐν Κύπρῳ Ἀμαθοῦντα.

Ἀμαθοῦς, οῦντος (ἡ), π. πρὸς νότον τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Ἀμαθούσιος). 2) ἴδε Ψαμμαθοῦς.

*Ἀμαία (ἡ), π. τῆς Λυσιταν.

*Ἀμαλεὺς, έως (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τῆς Νιόβης.

Ἀμάλθεια (ἡ), ἡ θηλάσασα τὸν Δία αἴξ, καὶ ὕστερον ὑπ' αὐτοῦ καταστερισθεῖσα, ἢ 2) νύμφη τις θυγάτηρ τοῦ Μελίσσου ἢ τοῦ Αἱμονίου, ἀναθρέψασα τὸν Δία μὲ γάλα αἰγὸς, τῆς ὁποίας τὸ κέρατον εἶχε λάβει παρ' αὐτοῦ τὴν χάριν νὰ παρέχῃ εἰς τὸν ἔχοντα ὅ,τι ἤθελεν ἐπιθυμήσῃ, ὅθεν ἡ παροιμία: Κέρας τῆς Ἀμαλθείας (cornu copias), ἐπὶ ἀφθόνου χορηγίας καὶ ἀπολαύσεως.

*Ἀμαμασσὸς (ἡ), π. τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Ἀμαμασσεὺς καὶ Ἀμαμάσσιος).

Ἀμανίδες ἢ Ἀμανικαὶ πύλαι (αἱ), ςενόν τι πέρασμα διὰ τοῦ ἐν Κιλικίᾳ ὄρυς Ἀμανοῦ πρὸς τὴν Συρίαν.

Ἀμανὸν (τὸ) καὶ Ἀμανὸς (ὁ), β. τῆς Κιλικ., χωρίζον αὐτὴν τῆς Συρ., ϗ ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ Ταύρου, (Ἐλμὰ-δαγί).

Ἄμαντες ἢ Ἀμαντηνοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Παννονίας.

Ἀμαντία (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἰλλυρ. κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀβάντων.

*Ἄμαξα (ἡ), π. τῆς Βιθυν. (ὁ πολ. Ἀμαξαῖος καὶ Ἀμαξιεύς).

Ἀμαξάντεια (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοοντίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ἀμαξαντιεύς).

*Ἀμαξία (ἡ), χωρίον τῆς Κιλικ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Παμφυλ., (ὁ πολ. Ἀμαξιεύς).

Ἀμαξιτὸς (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Τρωάδος πρὸς μεσημβρ. τῆς Λαρίσσης, (ὁ πολ. Ἀμαξιτεὺς καὶ Ἀμαξιτηνός).

Ἀμαξόβιοι καὶ Ἀμάξοικοι (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας, κατοικοῦν ἀείποτε εἰς ἁμάξας.

Ἀμάρα (ἡ), π. τῆς Ἀραβ. ἐπὶ τοῦ Περσ. κόλπου.

Ἀμάραντὰ (τὰ), βουνὰ τῆς Κολχ., ἀπὸ τῶν ὁποίων πηγάζει ὁ Φάσις, ὅςτις διὰ

τοῦτο ἐπωνομάσθη ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνίου Ἀμαράντιος.

Ἀμάραντοι (οἱ), ἔθνος τῆς Κολχ. παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Φάσιδος.

Ἀμαρδοὶ (οἱ), οἱ ἄλλως Μάρδοι, ἔθνος τῆς Μηδίας ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Κασπίας θαλάσσης.

Ἀμαρυγκεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, βασιλεὺς τῶν ἐν Πελοπονν. Ἐπειῶν, τῶν ὁποίων τὴν ἐξουσίαν παρεχώρησεν αὐτῷ ὁ Αὐγείας, ὡς ἐλθόντος εἰς συμμαχίαν αὐτοῦ κατὰ τὸν Ἡρακλ. ἐκ τῆς Θεσσαλ.

Ἀμαρυλλὶς, ίδος (ἡ), ὄνομα ποιμενίδος παρὰ τῷ Θκρτ.

Ἀμάρυνθος (ἡ), κώμη τῆς Εὐβοίας, (ὁ πολ. Ἀμαρύνθιος καὶ Ἀμαρύσιος).

Ἀμάρυνθος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Ἀκταίονος. 2) (Γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἤλιδος χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Ἀμάσεια (ἡ), π. τοῦ Πόντου ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἴριδος, διατηρήσασα μέχρι τῆς σήμερον τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Ἀμασεύς. καὶ Ἀμασεώτης). 2) π. τῆς Γερμαν., (Ἔμς).

Ἄμασις, ιος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, σύγχρονος τοῦ Κύρου καὶ Καμβύσου, καὶ φίλος τοῦ τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους, βασιλεύσας τῷ 570 καὶ ἀποθανὼν τῷ 526 πρὸ Χριστοῦ.

*Ἀμάσικλος ἢ Ἀμάσιχος (ὁ), ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης.

Ἄμαστρις, εως καὶ ιδος (ἡ), ἡ πρότερον Σήσαμος, π. παραθαλ. τῆς Παφλαγον. ἐπὶ τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ, παρονομασθεῖσα ἀπὸ τῆς κτίτορος αὐτῆς, γυναικὸς Διονυσίου τοῦ τυράννου ϗ θυγατρὸς Δαρείου τοῦ Κοδομάνου, (ὁ πολ. Ἀμαστριανός).

*Ἄμβασον (τὸ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Ἀμβασίτης).

Ἀμβιανοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγικῆς Γαλλ., (Amiens).

Ἀμβιδραῦοι (οἱ), λαὸς Γερμανικὸς, κατοικῶν τὴν Νωρικὴν χώραν παρὰ τὸν ποτ. Δραῦον.

Ἄμβλαδα (τὰ), π. τῆς Πισιδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Ἀμβλαδεύς).

Ἀμβρακία (ἡ), π. πρωτεύουσά ποτε τῆς ἐν Ἠπείρῳ Θεσπρωτίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἀράχθου, ἄποικος τῶν Κορινθίων, (Ἄρτα), (ὁ πολ. Ἀμβρακιεὺς, καὶ, ὡς ἐκ τῆς ἐπαρχίας, Ἀμβρακιώτης). Ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη Ἀμβρακικὸς ὁ μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἀκαρνανίας κόλπος (τῆς Ἄρτας).

Ἄμβρακος (ὁ), φρούριον τῆς Ἠπείρου παρὰ τὴν Ἀμβρακίαν.

Ἄμβραξ, ακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεσπρωτοῦ ϗ ἔγγονος τοῦ Λαοκόοντος.

Ἀμβροσία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄτλαντος ϗ τῆς Πλειόνης, μία τῶν Ὑάδων.

Ἄμβρυσος καὶ Ἄμβρυσσος (ἡ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, (Δίστομον), (ὁ πολ. Ἀμβρυσεύς).

Ἄμβρωνες (οἱ), ἔθνος Κελτικὸν κατοικοῦν τὴν Ἐλβετίαν, οἵτινες, εἰσβαλόντες μετὰ τῶν Κίμβρων καὶ Τευτόνων εἰς τὴν Ἰταλ., κατεπολεμήθησαν ὑπὸ τοῦ Μαρίου.

Ἀμεινιάδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Θκδ.

Ἀμεινίας, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου, ἀνδραγαθήσας εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ. 3) ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις, κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 89 Ὀλυμπιάδος, (ὁ Ἀρςφν. τὸν ὀνομάζει χλευαστικῶς Ἀμυνίαν).

Ἀμεινοκλῆς, έους (ὁ), Μάγνης τις παρ' Ἡροδότῳ. 2) Κορίνθιος ναυπηγὸς, κατασκευάσας τὰς πρώτας τριήρεις τῶν Σαμίων.

Ἀμειψίας, ου (ὁ), Κωμικὸς ποιητὴς Ἀθηναῖος, νικήσας τὸν Ἀριστοφάνην εἰς δύο κωμικὰ δράματα, τὰς Νεφέλας ϗ τὰς Ὄρνιθας.

Ἀμέλης, ητος (ὁ), εἷς τῶν ποταμῶν τοῦ Ἅδου.

*Ἀμεληταγόρας (ὁ), ἱστοριογράφος τις ἐκ Χαλκηδόνος.

Ἀμενανὸς καὶ (Δωρ.) Ἀμένας, α (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ., πηγ. ἐκ τῆς Αἴτνης ϗ χυν. εἰς τὴν θάλασσαν διὰ τῆς πόλεως Κατάνης, (Indicello).

Ἀμένθης, ου (ὁ), ὁ Ἅδης ἢ τὸ Καθαρτήριον τῶν ψυχῶν παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις.

Ἀμερία (ἡ), π. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου πλησίον τῶν Καβείρων. 2) π. τῆς Οὐμβρικῆς, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, (Amelia), (τὸ ἐθν. Ἀμερῖνος).

*Ἀμερίας (ὁ), Μακεδὼν, γραμματικός.

Ἀμέριον (τὸ), = Ἀμερία (2).

*Ἀμέριστος (ὁ), μαθηματικὸς, ἀδελφὸς τοῦ Στησιχόρου.

Ἀμέστριος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἠώνης.

Ἀμήστρατος (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Ἀμηστρατῖνος).

Ἄμηστρις, ιος καὶ ιδος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ. 2) (θηλ.) ἡ γυνὴ τοῦ Ξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν.

Ἀμίαντος (ὁ), Ἀρκὰς, ἐκ Τραπεζοῦντος, υἱὸς τοῦ Λυκούργου.

Ἄμιδα (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν. κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου, (Καρὰ-Χαμὶδ ἢ Διαρμπέκρ.).

Ἀμιζώκης, ου (ὁ), Σκύθης τις παρὰ Λουκιανῷ.

Ἀμίλκας (Amilcar), α καὶ ου (ὁ), Καρχηδόνιος, υἱὸς τοῦ Ἄννωνος, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Γέλωνος ἐν Σικελίᾳ. 2) ἕτερος, συμπολίτης τοῦ προτέρου, ὁ ἐπικληθεὶς Βάρκας, πατὴρ τοῦ Ἀννίβα.

Ἄμιλος (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὸν Ὀρχομενόν.

Ἀμινίας, ου (ὁ), ἐραστὴς τοῦ Ναρκίσσου, σφαγεὶς ἰδιοχείρως διότι περιεφρονήθη ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου του.

*Ἀμίνιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ.

Ἀμισία (ἡ), π. τῆς Γερμαν. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Τουβαντῶν, (Emden).

Ἀμισὸς (ἡ), π. παραθαλ. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, ἄποικος τῶν Ἀθην., ἡ ὕστερον Εὐπατορία, (Σαμσοῦν), (ὁ πολ. Ἀμισηνός).

Ἀμίστρης, ου (ὁ), = Ἄμηστρις.

Ἀμισώδαρος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Λυκίας, ἀναθρέψας τὴν Χίμαιραν, τοῦ ὁποίου οἱ δύο υἱοὶ Ἀτύμνιος καὶ Μάρις, ἦλθον εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων.

Ἀμίτερνον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαβίνων, (Vittorino), (ὁ πολ. Ἀμιτερνῖνος).

*Ἀμιτροχάτης, ου (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Ἰνδῶν παρ' Ἀθην.

*Ἀμμαῖα (ἡ), π. τῆς Μεσοποτ.

*Ἀμμαίδαρα (ἡ), π. τῆς Λιβ.

Ἀμμὰς (ἡ), ἡ τροφὸς τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἀμμέας (ὁ), Πλαταιεύς τις παρὰ Θκδ.

Ἀμμιανὸς (ὁ), Ἀντιοχεὺς, συγγράψας Λατινιστὶ Ῥωμαϊκὴν Ἱστορίαν.

*Ἀμμινάπης (ὁ), σατράπης τοῦ Ἀλεξάνδρου.

*Ἀμμίτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Χαλκιδικῆς.

Ἄμμων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Χαλκιδικῆς.

Ἄμμων, ωνος (ὁ), ὁ παρ' Αἰγυπτίοις θεὸς Ἀμμοῦν, παριστανόμενος μὲ κέρατα κριοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ἔχων μαντεῖον περίφημον εἰς τὴν Λιβύαν, ἢ 2) βασιλεύς τις τῆς Λιβύας, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ῥέαν ἀδελφὴν τοῦ Κρόνου, ϗ γεννήσας ἐκ τῆς Ἀμαλθείας τὸν Διόνυσον, διὰ τὸ ὁποῖον παροργισθεῖσα ἡ Ῥέα, διήγειρε κατ' αὐτοῦ τοὺς ἀδελφούς της, οἵτινες νικήσαντες ἐδίωξαν αὐτὸν εἰς τὴν Κρήτην.

Ἄμμων, ωνος (ἡ), π. πρωτεύουσα τῆς ἐν Λιβύᾳ Ἀμμωνίας.

Ἀμμωνία (ἡ), χώρα τῆς ἐν Ἀφρικῇ Μαρμαρικῆς, ἐν μέσῳ εὐφόρου τινὸς Ὀάσεως, ὅπου τὸ μαντεῖον τοῦ Ἄμμωνος, (τὸ ἐθν. Ἀμμώνιος). 2) = Παραιτόνιον.

Ἀμμώνιος (ὁ), Ἀλεξανδρεὺς, φιλόσοφος περιπατητικὸς, διδάξας ἐν Ἀθήναις περὶ τὴν πρώτην μετὰ Χριστὸν ἑκατονταετηρίδα. Μαθητὴς αὐτοῦ ἐχρημάτισεν ὁ Πλούταρχος. 2) ἕτερος, συμπολίτης τοῦ προτέρου, Χριστιανὸς, συγγράψας περὶ χριστιανικῶν δογμάτων.

Ἀμνίας (ὁ), ποτ. τῆς Παφλαγ. χυν. εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον.

Ἀμνισὸς (ὁ), κώμη ϗ ἐπίνειον τῆς ἐν Κρήτῃ πόλεως Κνωσσοῦ. 2) ποτ. παραρρέων τὴν ὁμώνυμον ἐν Κρήτῃ πόλιν.

Ἀμνῖται (οἱ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Ναμνῖται.

Ἀμοιβέας, ου καὶ (ὀρθότ.) Ἀμοιβεὺς, έως (ὁ), περίφημός τις κιθαριστὴς καὶ μουσικὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Φιλοσόφου Ζήνωνος.

Ἀμοίνη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, μνηστευθεῖσα τὸν Πολυδέκτορα υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου.

*Ἄμοιρος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Πάρου.

Ἀμομφάρετος (ὁ), Σπαρτιάτης, ἀρχηγὸς τοῦ λεγομένου Πιτανάτου λόχου.

Ἀμοπάων, ονος (ὁ), Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Πολυαίμονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου.

Ἀμόργης, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. 2) υἱὸς τοῦ Πισσούθνου ϗ ἔγγονος τοῦ Ὑστάσπου, σατράπης τῆς Καρίας.

Ἀμοργὸς (ἡ), νῆσος (μία τῶν Σποράδων) τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πρὸς ἄρκτον τῆς Ἀστυπαλαίας, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, (ὁ νησ. Ἀμοργῖνος).

Ἀμόριον (τὸ), π. τῆς Φρυγ. ἢ Γαλατ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

*Ἄμος (ἡ), π. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Ἄμιος).

Ἀμούλιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πρόκα Σιλβίου ϗ ἀδελφὸς τοῦ Νουμήτορος βασιλέως τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Ἐκθέμενος τοὺς ἀνεψιούς του Ῥῶμον καὶ Ῥωμύλον εἰς τὸν Τίβεριν, ἐφονεύθη ὕστερον ὑπ' αὐτῶν διασωθέντων.

Ἀμοὺν (ὁ), ὁ Ζεὺς (ὁ ὑπέρτατος Θεὸς) παρ' Αἰγυπτίοις, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ Ἕλληνες παρεσχημάτισαν τὸν Ἄμμωνα.

Ἀμπελίδας, ου (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Θκδ.

Ἀμπελίδιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ-

Ἀμπελὶς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λουκιανῷ.

Ἄμπελος (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου, ἄλλως Τορωναία ἄκρα. 2) ἀκρωτ. πρὸς μεσημβρ. τῆς Κρήτης, (Κάπο-Σαλομόν). 3) ἀκρωτ. πρὸς δυσμὰς τῆς Σάμου, ἀπέναντι τῆς Ἰκαρίας. 4) ἀκρωτ. (τὸ δυτικώτατον) τῆς ἐν Ἀφρικῇ Μαυριτανίας, ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ πορθμοῦ Γιβραλτὰρ, (Capo Espartelo).

Ἄμπη (ἡ), π. τῆς Βαβυλων. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τίγριδος, ὅπου μετῴκισεν ὁ Δαρεῖος τοὺς αἰχμαλωτισθέντας Μιλησίους.

Ἀμπρακία (ἡ), ἴδε Ἀμβρακία.

Ἀμπυκίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Μόψος.

Ἄμπυκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ, ἱερεὺς τῆς Δήμητρος.

Ἄμπυξ, υκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιτάρωνος, καὶ ἀνὴρ τῆς Χλωρίδος, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν μάντιν Μόψον. 2) εἷς τῶν Λαπιθῶν, φονεύσας τὸν Κένταυρον Οἴκλον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. 3) υἱὸς τοῦ Πελίου, καὶ πατὴρ ἑνός τινος Ἀγήνορος.

Ἀμυδὼν, ῶνος (ἡ), π. τῆς χώρας τῶν Παιόνων ἐπὶ τοῦ Ἀξιοῦ, (ὁ πολ. Ἀμυδώνιος).

Ἀμυζὼν, ῶνος (ἡ), π. τῆς Καρ. μεταξὺ Ἡρακλείας καὶ Ἀλαβάνδας.

Ἀμυθάων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Τυροῦς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἴσονος, κατοικῶν τὴν Πύλον τῆς Μεσσηνίας. Νυμφευθεὶς τὴν Ἰδομένην θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ του Φέρητος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Βίαντα καὶ Μελάμπουν.

Ἀμύκλα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, διασωθεῖσα μόνη αὐτὴ ἐκ τῶν λοιπῶν τῆς Νιόβης παίδων, τῶν κατατοξευθέντων ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀμύκλαι (αἱ), π. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα, καθέδρα τοῦ Τυνδάρου κτλ., (Σκλαβοχώρι), (ὁ πολ. Ἀμυκλαῖος). 2) π. τῆς Ἰταλ. ἐπὶ τοῦ Λατίου, πρωτεύουσα τῶν Αὐσονίων, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ὅσοι ἔφυγον τὴν πατρίδα των, μὴ ἀρεσκόμενοι εἰς τὴν νομοθεσίαν τοῦ Λυκούργου.

Ἀμύκλας, ου καὶ α (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ βασιλέως Λακεδαίμονος καὶ τῆς Σπάρτης, ὅστις, νυμφευθεὶς τὴν Διομήδην θυγατέρα τοῦ Λαπίθου, ἐγέννησε τὸν Κυνόρταν καὶ Ὑάκινθον καὶ μίαν θυγατέρα τὴν Λεάνειραν γυναῖκα τοῦ Ἀρκάδος. 2) μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ἐν Ἀθήναις, (ἄλλως) Ἄμυκλος.

Ἄμυκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ϗ τῆς Νύμφης Μελίας, βασιλεὺς τῶν ἐν Βιθυνίᾳ Βεβρύκων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κάστορος, τὸν ὁποῖον, στρατεύοντα μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, ἐπροκάλεσεν εἰς πυγμαχίαν. 2) εἷς τῶν Κενταύρων, υἱὸς τοῦ Ὀφίονος, φονεύσας τὸν Λαπίθην Κέλαδον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου.

Ἀμυμώνη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ναύπλιον. 2) πηγή τις τρίκρουνος ἐν Ἀργολίδι, σχηματισθεῖσα ἐκ τῆς τριαίνης τοῦ Ποσειδῶνος· χύνεται εἰς τὴν Λερναίαν λίμνην.

Ἀμύνανδρος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Πλάτωνι.

Ἀμυνᾶς, ᾶ (ὁ), = Ἀμύνανδρος, βασιλεὺς τῶν ἐν Ἠπείρῳ Ἀθαμάνων.

Ἀμυνίας, ου (ὁ), Κωμ. ἀντὶ Ἀμεινίας, ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις. 2) τοξιστής τις ἐν Ἀθήναις.

Ἀμύντιχος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Ἀμύντας.

Ἀμύντας, ου (ὁ), ὁ πρῶτος, υἱὸς τοῦ Ἀλκέτα ἢ τοῦ Ἀερόπου, ἕκτος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τῶν χρόνων Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, εἰς τὸν ὁποῖον ἠναγκάσθη νὰ πληρόνῃ καὶ φόρον. Τοῦτον διεδέχθη ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀλέξανδρος ὁ πρῶτος. 2) ὁ δεύτερος, υἱὸς Φιλίππου τοῦ πρώτου καὶ ἀνεψιὸς Περδίκκα τοῦ δευτέρου, βασιλεύσας τῆς Μακεδονίας διὰ συνεργείας τοῦ βασιλέως τῶν Θρακῶν Σιτάλκου· διωχθεὶς δὲ ὕστερον, ἀπέθανε τῷ 413 πρὸ Χριστοῦ. 3) ὁ τρίτος, υἱὸς τοῦ Ἀριδαίου, βασιλεύσας τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τοῦ 393 ἕως τοῦ 369 πρὸ Χριστοῦ, καὶ ἀφήσας τρεῖς υἱοὺς, Ἀλέξανδρον τὸν Β', Περδίκκαν ϗ Φίλιππον τὸν πατέρα Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. 4) στρατηγὸς Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, νομιζόμενος υἱὸς τοῦ Περδίκκα ἀνεψιοῦ τοῦ Φιλίππου. 5) στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου. 6) βασιλεὺς τῆς ἐν Ἀσίᾳ Γαλατ. ϗ Λυκαονίας, συμμαχῶν μετὰ τοῦ Καίσαρος εἰς τὴν ἐν Ἀκτίῳ μάχην.

Ἀμύντωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρμένου, ἐκ Βοιωτίας, πατὴρ τοῦ Φοίνικος, Κράντορος καὶ τῆς Ἀστυδαμείας, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κτήσιππον.

Ἀμύνων, οντος (ὁ), ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις, σκωπτόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Ἀμύργιοι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν ἐκ τοῦ γένους τῶν Σάκων.

Ἄμυρις, ιος (ὁ), ὁ ἐπικαλούμενος σοφὸς, ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Σίριος, πατὴρ τοῦ Δαμάσου.

Ἄμυρος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὴν πόλιν Μελίβοιαν.

Ἀμυρταῖος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, διαδεχθεὶς τὸν Ἴναρον ἀφ' οὗ πρότερον ἐστρατήγησε τῶν ἐπὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Μακροχείρος ἀποστατησάντων Αἰγυπτίων.

Ἀμφαναὶ (αἱ) ϗ Ἀμφαναία (ἡ), π. τῆς Δωρ. ἢ τῆς Θεσσαλ.

Ἀμφαξῖτις, ιδος (ἡ), ἡ παρὰ τὸν Ἀξιὸν χώρα τῆς Μακεδονίας, ἥτις διὰ τοῦτο καὶ Παραξία καλεῖται ὑπὸ τοῦ Στρβ.

Ἄμφεια (ἡ), π. τῆς Μεσσην., ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας ἐξεῤῥάγη ὁ πρῶτος Μεσσηνιακὸς πόλεμος.

Ἀμφήρης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κλειτοῦς, ἡγεμὼν ἐπὶ τῆς νήσου Ἀτλαντίδος.

Ἀμφιάλη (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Ἀττικῆς ἀντικρὺ τῆς Σαλαμῖνος, ὅπου καὶ ἡ ἑκατέρωθεν διάβασις.

Ἀμφίαλος (ὁ), εἷς τῶν Φαιάκων, υἱὸς τοῦ Πολυνήου.

Ἀμφιάναξ, ακτος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Λυκίας, ὑποδεχθεὶς τὸν Προῖτον καὶ δοὺς αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἄντειαν. 2) υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου.

Ἀμφιάραος καὶ Ἀττ. Ἀμφιάρεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἴκλέως ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος ϗ τῆς Κλυταιμνήστρας θυγατρὸς τοῦ Θεσπιοῦ, ἀπόγονος δὲ τοῦ Μελάμποδος, μάντις περίφημος. Ἡγεμονεύσας τοῦ Ἄργους, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἐριφίλην ἀδελφὴν τοῦ Ἀδράστου, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἀλκμαίονα καὶ Ἀμφίλοχον. Συνεξῆλθε μετὰ τοῦ Μελεάγρου εἰς τὴν κατὰ τοῦ Καλυδωνίου κάπρου θήραν, συνεξέπλευσε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ συνεξεστράτευσε μετὰ τοῦ Ἀδράστου ἐπὶ Θήβας· ἀλλὰ, προγινώσκων ὅτι ἔμελλεν εἰς τὴν ἐκστρατείαν ταύτην νὰ θανατωθῇ, καὶ κρυβεὶς τὸ πρῶτον διὰ τοῦτο, ἐπροδόθη ὑπὸ τῆς γυναικός του Ἐριφίλης, δωροδοκηθείσης ὑπὸ τοῦ Πολυνείκους· ὅθεν ὑπεχρέωσε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλκμαίονα νὰ τὸν ἐκδικηθῇ ἀποθανόντα. Καταποθεὶς μετὰ τοῦ ἅρματος αὐτοῦ ὑπὸ τῆς γῆς περὶ τὸν Ὠρωπὸν τῆς Βοιωτίας, εἶχεν ἔπειτα ναὸν ϗ μαντεῖον δι' ὀνείρων εἰς τὸ μέρος τοῦτο.

*Ἀμφίας, ου (ὁ), Ἐπιδαύριός τις παρὰ Θκδ. 2) φιλόσοφός τις ἐκ Ταρσοῦ.

Ἀμφιγένεια (ἡ), π. τῆς Μεσσην. (ἴσως ἡ μετὰ ταῦτα Ἄμφεια).

Ἀμφιδάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βουσίριδος ἐν Αἰγύπτῳ, θανατωθεὶς μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. 2) υἱὸς τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Κλεοφίλης ἐξ Ἀρκαδίας καὶ ἔγγονος ἢ, κατ' ἄλλους, υἱὸς τοῦ Ἀλεοῦ, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυκούργου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) ἥρως τις τῶν Κυθήρων, φιλοξενήσας τὸν Αὐτόλυκον. 4) Ὀπούντιος, πατὴρ τοῦ Κλυτωνύμου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Πάτροκλος, παῖδα ἔτι ὄντα, παίζων τοὺς κύβους. 5) βασιλεὺς τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος, φονευθεὶς ἔν τινι μάχῃ κατὰ τῶν Ἐρυθραίων. Εἰς τοὺς εἰς τιμὴν αὐτοῦ τελουμένους ἀγῶνας ἠρίστευσεν ὡς ποιητὴς ὁ Ἡσίοδος.

Ἀμφίδικος (ὁ), Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Ἀστακοῦ, φονεύσας τὸν Παρθενοπαῖον ϗ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου.

Ἀμφίδολοι (οἱ), π. τῆς Πελοπονν. ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Ἤλιδος.

Ἀμφίδωρος (ὁ), Μεγαρεύς τις παρὰ Θκδ.

Ἀμφιθέα (ἡ), θυγ. τοῦ Πρώνακτος ϗ γυνὴ τοῦ Ἀδράστου. 2) γυνὴ τοῦ Αὐτολύκου τοῦ πάππου τοῦ Ὀδυσσέως. 3) γυνὴ τοῦ Λυκούργου καὶ μήτηρ τοῦ Ὀφέλτου ἐκ Νεμέας.

Ἀμφίθεμις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ϗ τῆς θυγατρὸς τοῦ Μίνωος Ἀκακαλίδος, γεννήσας ἐκ τῆς Νύμφης Τριτωνίδος τὸν Νασάμωνα καὶ τὸν Κεφαλίωνα.

Ἀμφίθεος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκίνου, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, (ὁ Ἀριστοφάνης ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ λαβὼν ἀφορμὴν, τὸν

παριστάνει [Ἀχαρν. 48] ὡς υἱὸν τοῦ Τριπτολέμου καὶ τῆς Δήμητρος).

Ἀμφιθόη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος.

Ἀμφίκαια (ἡ), π. τῆς Φωκίδος, ἡ μετὰ ταῦτα Ὀφιτεία ἢ Ἀμφιάλεια, (ὁ πολ. Ἀμφικαιεύς).

*Ἀμφίκλεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀρίςωνος, μαθήτρια τοῦ Πλωτίνου.

Ἀμφικλῆς, έους (ὁ), Σικελιώτης τις παρὰ Θκρτ.

Ἄμφικλος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθέντων Τρώων.

Ἀμφικράτης, ους (ὁ), βασιλεὺς τῶν Σαμίων. 2) Ἀθηναῖος τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἀμφικτύων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύῤῥας, ὅς τις νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ Κραναοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἐβασίλευσε τῆς Ἀττικῆς διώξας τὸν πενθερόν του· ἀλλ᾽ ἐδιώχθη καὶ οὗτος ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ἐριχθονίου. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ἡ σύςασις τοῦ περιφήμου Συνεδρίου τῶν Ἀμφικτυόνων ἢ Ἀμφικτυονικοῦ, συγκροτουμένου δὶς τοῦ ἔτους ἐν Θερμοπύλαις καὶ Δελφοῖς, ὅπου συνερχόμενοι οἱ ἀπεσταλμένοι δώδεκα Ἑλληνικῶν πόλεων, ὅσαι εἶχον τὸ δικαίωμα τοῦτο τῆς Ἀμφικτυονίας (τὸ ὁποῖον κατ᾽ ἀρχὰς ἀνῆκεν εἰς τοὺς περιοίκους [Ἀμφικτύονας] τῶν Δελφῶν μόνους), συνεζήτουν ϗ διέταττον τὰ συμφέροντα καὶ τὰς ὑποθέσεις τῆς συμπολιτείας.

Ἀμφιλοχία (ἡ), χώρα τῆς Ἀκαρν. παρὰ τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον, ἧς πρωτεύουσα τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος, ὅθεν ἐκαλεῖτο καὶ Ἀργεία, (οἱ κάτοικοι Ἀμφίλοχοι).

Ἀμφίλοχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιάρεω ϗ τῆς Ἐριφίλης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Ἀλκμαίονος ἐξ Ἄργους, μάντις ϗ αὐτὸς ὡς ὁ πατήρ του, ςρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐπὶ Θήβας καὶ ὕστερον μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος εἰς Τροίαν, ἀπ᾽ ὅπου ἐπιςρέφων, ἔκτισεν ἐν Κιλικίᾳ μὲν μετὰ τοῦ Μόψου τὴν πόλιν Μαλλὸν, ὅπου εἶχε ϗ μαντεῖον· ἐν Ἀκαρνανίᾳ δὲ τὸ ἀπ᾽ αὐτοῦ κληθὲν Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Μαντοῦς καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀμφιάρεω, συγκατοικήσας μετὰ τοῦ θείου του τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος. 3) υἱὸς τοῦ Δρύαντος, τοῦ ὁποίου ἡ γυνὴ Ἀλκινόη παρεφρόνησε, παροργίσασα τὴν Ἀθηνᾶν. 4) Μακεδών τις παρὰ Δμσθν. 5) συγγραφεύς τις παρὰ Κλήμεντι.

Ἀμφίλυτος (ὁ), μάντις ἐκ τῶν Ἀχαρνῶν τῆς Ἀττικῆς. (Εἰς τὸν Ἡρδτ. Α', 61 γράφεται ἡμαρτημένως Ἀκαρνάν).

Ἀμφίμαλλα καὶ Ἀμφιμάλη (ἡ) ϗ Ἀμφιμάλλιον (τὸ), π. ἐπὶ τῆς ἀνατολ. παραλίας τῆς Κρήτης.

Ἀμφίμαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ., γεννήσας ἐκ τῆς Μούσης Οὐρανίας τὸν ποιητὴν Λῖνον.

Ἀμφίμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀλκμήνης. 2) υἱὸς τοῦ Κτεάτου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἄκτορος, στρατηγὸς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἐπειῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 3) υἱὸς τοῦ Νομίονος, ςρατηγῶν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τῶν συμμαχούντων τῷ Πριάμῳ Καρῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως.

Ἀμφιμέδων, οντος (ὁ), εἷς τῶν τῆς Πηνελόπης μνηστήρων, υἱὸς τοῦ Μελανθίου, πληγώσας τὸν Τηλέμαχον ϗ φονευθεὶς ὑπ᾽ αὐτοῦ.

Ἀμφίμνηστος (ὁ), Ἐπιδάμνιός τις παρ᾽ Ἡρδτ.

Ἀμφινεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Ἕκτορος.

Ἀμφινόμη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) γυνὴ τοῦ Αἴσονος καὶ μήτηρ τοῦ Ἰάσονος, γενομένη αὐτόχειρ διὰ τὸν φόνον τῶν τέκνων της ὑπὸ τοῦ Πελίου. 3) θυγ. τοῦ Πελίου βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ.

Ἀμφίνομος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, υἱὸς τοῦ Νίσου βασιλέως τοῦ Δουλιχίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου. 2) εἷς τῶν δύω Σικελιωτῶν, οἵτινες ἔσωσαν τοὺς γονεῖς αὐτῶν ἐκ τοῦ πυρίνου ποταμοῦ τῆς Αἴτνης, ὀνομασθέντες διὰ τοῦτο Εὐσεβεῖς.

Ἄμφιος (ὁ), σύμμαχός τις τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Σελάγου ἐκ τῆς ἐν Μυσίᾳ πόλεως Παισοῦ. 2) υἱὸς τοῦ Μέροπος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου, στρατηγὸς τῶν Τρώων.

Ἀμφίπαγος (ἡ), ἄκρα πρὸς δυσμὰς τῆς Κερκύρας.

Ἀμφίπολις, εως (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος, ἄποικος τῶν Ἀθην., καλουμένη πρότερον Ἐννέα Ὁδοί. Κυριευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, κατεςάθη ἐπὶ Ῥωμαίων Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Μακεδονίας, (ὁ πολ. Ἀμφιπολίτης).

*Ἀμφιπτόλεμος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀσίου.

Ἀμφιῤῥόη, ης καὶ Ἀμφιρώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Ἄμφισσα, ης (ἡ), θυγ. τοῦ Μακαρέως, ϗ ἐγγόνη τοῦ Αἰόλου, ἧς ἠράσθη ὁ Ἀπόλλων, (ἀπ᾽ αὐτῆς ἐκλήθη ἡ 2) (Γεωγρφ.) π. τῆς Λοκρίδος, ἀπέχουσα 120 στάδ. τῶν Δελφῶν, (Σάλωνας), (ὁ πολ. Ἀμφισσεύς).

Ἄμφισσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ϗ τῆς Δρυόπης, ὅς τις ἔκτισε τὴν πόλιν Οἴτην ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους.

Ἀμφίςρατος (ὁ), ὁ ἡνίοχος τῶν Διοσκούρων, Κάστορος καὶ Πολυδεύκους.

Ἀμφιστρεύς, έως (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ᾽ Αἰσχύλῳ.

*Ἄμφιτος (ὁ), ποτ. τῆς Μεσσηνίας.

Ἀμφιτρίτη (ἡ), θυγ. τοῦ Νηρέως ϗ τῆς Δωρίδος, ἢ τοῦ Ὠκεανοῦ ϗ τῆς Τηθύος, γυνὴ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ βασίλισσα τῆς θαλάσσης, μήτηρ τῆς Ῥόδης, τῶν Τριτώνων καὶ πολλῶν ἄλλων τέκνων.

Ἀμφιτροπαὶ (αἱ) ϗ Ἀμφιτρόπη (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ἀμφιτροπαιεύς).

Ἀμφιτρύων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τίρυνθος Ἀλκαίου καὶ τῆς Ἱππονόης. Νυμφευθεὶς τὴν Ἀλκμήνην, θυγατέρα τοῦ Ἠλεκτρύονος, ἠναγκάσθη, φονεύσας τὸν πενθερόν του, νὰ καταφύγῃ εἰς τὰς Θήβας, ὅπου εὗρε φιλόφρονα ὑποδοχὴν παρὰ τῷ Κρέοντι. Ἐκεῖ ἐγέννησεν ἡ γυνὴ αὐτοῦ δίδυμα τέκνα, τὸν μὲν Ἰφικλέα ἐξ αὐτοῦ, τὸν δὲ Ἡρακλέα ἐκ τοῦ Διὸς, ὅς τις ὅμως ἐκαλεῖτο ἀπ᾽ αὐτοῦ Ἀμφιτρυωνίδης.

Ἀμφίων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰασίου ϗ ἔκγονος τοῦ Λυκούργου, βασιλεὺς τοῦ ἐν Βοιωτ. Ὀρχομενοῦ, πατὴρ δὲ τῆς Χλωρίδος, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ Νηλεὺς βασιλεὺς τῆς Πύλου. 2) εἷς τῶν τεσσάρων ἀρχηγῶν τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἐπειῶν. 3) Θηβαῖος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ζήθου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἔκτισε τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν, ἧς ἐβασίλευσε, διώξας ἀπ᾽ αὐτῆς τὸν Λάϊον· ὑπῆρξεν εἷς τῶν περιφημοτέρων μουσικῶν τῆς ἀρχαιότητος· ὥςε διὰ τῆς λύρας του, τὴν ὁποίαν, ἑπτάχορδον οὖσαν, ἔλαβε δῶρον παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐκίνει καὶ τὰ ἄψυχα. Νυμφευθεὶς τὴν Νιόβην, θυγατέρα τοῦ Ταντάλου, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς ἑπτὰ υἱοὺς καὶ ἑπτὰ θυγατέρας. 3) υἱὸς τοῦ προτέρου, διασωθεὶς μόνος αὐτὸς ἐκ τῶν δεκατεσσάρων αὐτοῦ παίδων, τοὺς ὁποίους κατετόξευσεν ὁ Ἀπόλλων. 4) ἕτερός τις τῶν Ἀργοναυτῶν, υἱὸς τοῦ Ὑπερασίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀστερίου ἐκ τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ Πελλήνης. 5) βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, πατὴρ τῆς Λάβδας μητρὸς τοῦ Κυψέλου.

Ἀμφότερος (ὁ), εἷς τῶν ἐκ Λυκίας συμμάχων τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Καλιῤῥόης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀκαρνᾶνος.

Ἀμφρυσὸς ἢ Ἀμφρυσσὸς (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. χυν. εἰς τὸν Παγασσητικὸν κόλπον. 2) = Ἄμβρυσος.

Ἀμώλιος (ὁ), ἴδε Ἀμούλιος.

Ἀναβησίνεως, ω (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων.

*Ἀνάβουρα (τὰ), π. τῆς Πισιδίας.

Ἀνάγνειαι (αἱ) καὶ Ἀναγνία (ἡ), μητρόπολις τῶν Ἑρνίκων ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ἀναγυροῦς, οῦντος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ Ὑμηττοῦ, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ἀναγυράσιος)

*Ἀνάζαρβα καὶ Ἀνάζαρβος (ἡ), π. τῆς Κιλικ. ἡ ὕστερον Καισάρεια.

Ἀναία (ἡ) καὶ Ἄναια (τὰ), π. τῆς Ἰων ἀπέναντι τῆς Σάμου, (ὁ πολ. Ἀναίτης [ὁ] καὶ Ἀναΐτις, ιδος [ἡ]).

Ἀναίτιος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων.

Ἀναΐτις, ιδος (ἡ), ἐπιθετ. ἢ Ἄρτεμις ἢ ἡ Σελήνη ἢ ὁ Ἑωσφόρος (Ἀναχίδ) παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Λυδοῖς, Ἀρμενίοις, Πέρσαις καὶ ἄλλοις ἔθνεσι τῆς Ἀσίας, ἀπ᾽ ὅπου μετέβη ἡ λατρεία αὐτῆς ϗ εἰς τὴν Σπάρτην.

Ἀνακαία (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοοντίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ἀνακαιεύς).

*Ἀνάκη (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, (ὁ πολ. Ἀνακαῖος).

Ἀνακρέων, οντος (ὁ), ποιητὴς Λυρικὸς ἐκ τῆς ἐν Ἰωνίᾳ πόλεως Τέω, ζήσας χρόνον τινὰ ἐν Σάμῳ παρὰ τῷ τυράννῳ Πολυκράτει, κἀκεῖθεν μεταβὰς εἰς Ἀθήνας ἐπὶ Πεισιςράτου, καὶ τελευταῖον ἐπιςρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 85 χρόνων. Ἐκ τῶν σωζομένων αὐτοῦ ᾠδῶν πολλαὶ ἀμφιβάλλονται.

Ἀνακτορία (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ἀνακτορίων.

Ἀνακτόριον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. 2) π. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τινος χερσονήσου, ἄποικος τῶν Κορινθ., (Βόνιτσα), (ὁ πολ. Ἀνακτόριος).

Ἀνάκτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς.

Ἀνακυνδαράξης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σαρδαναπάλου.

*Ἄναμις (ὁ), ποτ. τῆς Καραμανίας.

Ἄναμος (ἡ), π. τῆς Μακεδ. πρὸς δυσμὰς τοῦ Ἀξιοῦ.

Ἄνανες (οἱ), ἔθνος Γαλλικὸν κατοικοῦν τὰ ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου.

Ἀναξαγόρας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μεγαπένθους, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. 2) Φιλόσοφος ἐκ Κλαζομενῶν τῆς Ἰωνίας, ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς πρώτης π. Χ. ἑκατονταετηρίδος, φίλος καὶ διδάσκαλος τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ Σωκράτους, μαθητὴς δὲ τοῦ Ἀναξιμένους· διαβληθεὶς ἐν Ἀθήναις ὡς ἄθεος, ϗ μόλις σωθεὶς συνεργείᾳ τοῦ Περικλέους, ἀπέθανεν ἐν Λαμψάκῳ. 3) ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους. 4) ἀγαλματοποιὸς Αἰγινήτης.

Ἀναξάνδρα (ἡ), θυγ. τοῦ Θερσάνδρου.

Ἀναξανδρίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Λέοντος, βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἀγιδῶν τῷ 570 π. Χ. 2) υἱὸς τοῦ Θεοπόμπου, βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας των Προκλειδῶν, πατὴρ τοῦ Ἀρχιδάμου. 3) ποιητής τις τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

Ἀνάξανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρυκράτους, βασιλεὺς τῆς Σπάτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἀγιδῶν.

Ἀνάξαρχος (ὁ), Θηβαῖός τις ςρατηγὸς τῶν Μεθυμναίων. 2) φιλόσοφος Ἀβδηρίτης, μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου, ἀκολουθήσας τὸν Μ. Ἀλέξανδρον εἰς τὰς ἐκςρατείας του, καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ φονευθεὶς μετὰ πολλὰς βασάνους ὑπὸ τοῦ τυράννου τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος Νικοκλέους.

Ἀναξιβία (ἡ), θυγ. τοῦ Βίαντος καὶ γυνὴ τοῦ Πελίου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄκαστον, τὴν Πεισιδίκην, τὴν Πελόπειαν, τὴν Ἱπποθόην καὶ τὴν Ἄλκηςιν. 2) θυγ. τοῦ Κατρέως ἢ Ἀτρέως ἢ Κρατίνου, δευτέρα γυνὴ τοῦ Νέστορος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Πολυκάστην, τὸν Ἀντίοχον καὶ ἄλλα τέκνα. 3) θυγ. τοῦ Πλεισθένους καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος ϗ Μενελάου. Ὑπανδρευθεῖσα τὸν Στρόφιον, ἐγέννησε τὸν Πυλάδην. 4) νύμφη τις, ἥτις διωκομένη ὑπὸ τοῦ Ἀπολλ., κατέφυγεν εἰς ναόν τινα τῆς Ἀρτέμ., ἀπ᾽ ὅπου ἔγινεν ἄφαντος.

Ἀναξίβιος (ὁ), ναύαρχός τις Σπαρτιάτης παρὰ Ξενοφῶντι.

*Ἀναξίδαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ζευξιδάμου βασιλεὺς τῆς Σπάρτης (δωδέκατος ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλειδῶν).

Ἀναξικράτης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 118 Ὀλυμ. 2) Βυζάντιός τις παρὰ Ξενοφ.

Ἀναξίλαος καὶ (Δωρ.) Ἀναξίλας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλειδῶν. 2) Μεσσήνιος, τύραννος τοῦ Ῥηγίου, ὅς τις κυριεύσας μετὰ τῶν φυγάδων συμπατριωτῶν του Μεσσηνίων τὴν ἐπὶ τῆς Σικελ. πόλιν Ζάγκλην, μετωνόμασεν αὐτὴν Μεσσήνην τῷ 494 π. Χ. 3) Φιλόσοφος Πυθαγορικὸς ἐκ Λαρίσσης, ἐξορισθεὶς τῆς Ἰταλίας ἐπὶ Αὐγούστου διὰ τὰς ἀγυρτείας του. 4) Κωμικός τις ποιητὴς παρ᾽ Αἰλιανῷ.

Ἀναξίμανδρος (ὁ), φιλόσοφος Μιλήσιος, μαθητὴς τοῦ Θαλοῦ, ὁ πρῶτος κατασκευάσας γεωγραφικοὺς πίνακας ϗ σφαῖραν.

Ἀναξιμένης, ους (ὁ), φιλόσοφος Μιλήσιος, μαθητὴς τοῦ Ἀναξιμάνδρου. 2) Ἱστορικὸς Λαμψακηνὸς, ἔγραψεν ἱστορίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου. 3) ῥήτωρ Λαμψακηνός.

Ἀναξῖνος (ὁ), κατάσκοπός τις τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδ. ἐξ Ὀρεοῦ.

Ἀνάξιον (τὸ), π. τῆς Παμφυλ. ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Μέλανος ποταμοῦ.

Ἀνάξιππος (ὁ), στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. 2) ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

Ἀναξιῤῥόη (ἡ), θυγ. τοῦ Κορωνοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ἐπειὸς ἐγέννησε τὴν Ὑρμίνην.

Ἄναξις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Κάστορος ϗ τῆς Ἰλαείρας τῆς θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου.

Ἀναξώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀλκαίου ϗ τῆς Ἱππονόμης, ὑπανδρευθεῖσα τὸν θεῖον αὐτῆς Ἠλεκτρύονα, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὴν Ἀλκμήνην. 2) μήτηρ τοῦ Σίνιδος καὶ Κερκύονος ἐκ Τροιζῆνος, ἁρπαγεῖσα ὑπὸ τοῦ Θησέως.

Ἀναπίας, ου (ὁ), ὁ ἕτερος τῶν ἐν Σικελίᾳ δύο ἀδελφῶν τῶν ἐπικληθέντων Εὐσεβῶν, ἴδε Ἀμφίνομος.

Ἄναπος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. παραῤῥέων τὰς Συρακούσας. 2) ποτ. τῆς Ἀκαρν., παραῤῥέων τὴν Στράτον καὶ χυν. εἰς τὸν Ἀχελῶον.

Ἀναριάκαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν μεταξὺ Ἀτροπατηνῆς καὶ Ὑρκανίας.

Ἀνάριον (τὸ), π. τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας.

Ἄνας, α (ὁ), ποτ. τῆς Ἰσπαν., διορίζων τὴν Βαιτικὴν τῆς Λυσιτανίας, (Γκουαδιάνας).

Ἄνανα (τὰ), π. τῆς Φρυγ. παρά τινι λίμνῃ μεταξὺ τῶν ποταμῶν Μαρσύου καὶ Μαιάνδρου.

Ἄναυρος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. ἐκβάλλων εἰς τὸν Παγασητικὸν κόλπον. 2) ποτ. τῆς Φοινίκης.

Ἀνάφη (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου πλησίον τῆς Θήρας, (τὸ ἐθν. Ἀναφαῖος).

Ἀνάφης, εω (ὁ), Πέρσης, υἱὸς τοῦ Ὀτάνου, ςρατηγοῦ τῶν Κισσίων ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ.

Ἀνάφλυστος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ἀναφλύστιος).

Ἀνάχαρσις, ιδος (ὁ), Σκύθης, ἐλθὼν ἐπὶ Σόλωνος εἰς τὴν Ἑλλάδα ϗ φιλοσοφήσας.

Ἄνδακα (τὰ), π. μεσόγειος τοῦ Πόντου 2) π. τῆς Ἰνδ. ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου.

Ἀνδανία (ἡ), π. τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Μεσσηνίας. 2) π. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Ἤλιδος ὅπου ἐτυφλώθη ὁ Θάμυρις, (ὁ πολ. Ἀνδανιεὺς καὶ Ἀνδάνιος).

Ἀνδάνις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Καρμανίας.

Ἄνδειρα (ἡ, ἢ τὰ), π. τῆς Μυσίας ὅπου ἐτιμᾶτο ἡ Ἀνδειρὴν ἡ Κυβέλη.

Ἀνδέρικκα (ἡ), ἴδε Ἀρδέρικα.

Ἀνδοκίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Λεωγόρου, εἷς τῶν δέκα περιφήμων ῥητόρων ἐν Ἀθήναις, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. Ἐξορισθεὶς ὡς ἐχθρὸς τῆς πατρίδος, ἀπέθανεν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

Ἀνδραίμων, ονος (ὁ), ἀπόγονος τοῦ Αἰτωλοῦ, γεννήσας ἐκ τῆς Γόργης τὸν Θόαντα, ὅς τις ἐβασίλευσε τῆς Καλυδῶνος μετὰ τὸν Οἰνέα. 2) υἱὸς τοῦ Κόδρου. 3) Πύλιός τις, κτίτωρ τῆς Κολοφῶνος.

Ἀνδράπα (ἡ), π. τῆς Παφλαγον., ἡ ὕςερον Νεοκλαυδιούπολις.

*Ἀνδρέας, έω καὶ έου (ὁ), πρόπαππος τοῦ Κλεισθένους ἐκ Σικυῶνος. 2) ἀγαλματοποιὸς Ἀργεῖος.

Ἀνδρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πηνειοῦ ἐκ Θεσσαλίας, μετοικήσας εἰς Ὀρχομενὸν τῆς Βοιωτίας. 2) πρόπαππος τοῦ Κλεισθένους ἐκ Σικυῶνος.

Ἀνδριακή (ἡ). π. τῆς Θρᾴκης πρὸς τῷ Πόντῳ.

Ἄνδριος (ὁ), ποτ. τῆς Τρῳάδος, χυν. εἰς τὸν Σκάμανδρον.

Ἀνδρόγεως, ω (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγέως ἐν Ἀθήναις, ὅπου ἐλθὼν ἠρίςευσεν εἰς τὰ Παναθήναια. Τὸν φόνον αὐτοῦ ἐκδικούμενος ὁ πατήρ του ἐβίασε διὰ πολέμου τοὺς Ἀθηναίους νὰ πέμπωσιν εἰς ὡρισμένον τινὰ καιρὸν ἑπτὰ ἀγόρια καὶ ἑπτὰ κοράσια πρὸς βορὰν τοῦ Μινωταύρου.

Ἀνδρομάδας, αντος (ὁ), Σάμιός τις παρ᾽ Ἡρδτ. 2) υἱὸς τοῦ Φλίαντος καὶ τῆς Χθονοφύλης.

*Ἀνδροδίκη (ἡ), μήτηρ τοῦ Θεσπίου.

*Ἀνδροθόη, (ἡ), θυγ. τοῦ Περικάστορος ϗ μήτηρ τοῦ Δίκτυος.

Ἀνδρότας (ὁ), Γεωγράφος ἐκ Τενέδου.

Ἀνδροκλείδας, α (ὁ), Θηβαῖος ἐκ τῆς φατρίας τοῦ Ἰσμηνίου.

Ἀνδροκλῆς, έους (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰόλου, ἐξουσιάσας μέρους τῆς Σικελ. 2) υἱὸς τοῦ Φίντα, βασιλεὺς τῆς Μεσσήνης. 3) Ῥήτωρ τις καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, κατηγορήσας τὸν Ἀλκιβιάδην ὡς χλευάσαντα τὰ μυστήρια τῆς Ἐλευσῖνος, (περὶ αὐτοῦ εἶπεν ὁ Κρατῖνος. » Ἐν δὲ διχοςαστασίᾳ ϗ Ἀνδοκλέης πολεμαρχεῖ·). 3) Μακεδών τις παρ᾽ Ἀῤῥιανῷ. 4) ἴδε Μανδροκλῆς.

Ἄνδροκλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κόδρου, ἀποικίσας τὴν Ἔφεσον.

Ἀνδρόκοττος (ὁ), βασιλεύς τις τῆς Ἰνδ., ὁ ἄλλως Σανδρόκοττος.

Ἀνδροκράτης, ους (ὁ), ἥρως τις τιμώμενος ἐν Πλαταιαῖς.

Ἀνδροκύδης, ους (ὁ), περίφημος ζωγράφος ἐκ τῆς πόλεως Κυζίκου.

Ἀνδρόλεως (ὁ), πυγμάχος τις παρὰ Λουκιλλίῳ.

Ἀνδρομάχη (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῶν ἐν Κιλικίᾳ Θηβῶν Ἠετίωνος, γυνὴ τοῦ Ἕκτορος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Σκαμάνδριον καὶ Ἀστυάνακτα, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως μετὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος.

Ἀνδρόμαχος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτυ, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἠροῦς.

Ἀνδρομέδα (ἡ), θυγ. τοῦ Κηφέως βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας καὶ τῆς Κασσιοπείας. Ἐκτεθεῖσα κατὰ τὸν χρησμὸν τοῦ μαντείου τοῦ Ἄμμωνος, εἰς βορὰν τοῦ θαλασσίυ τέρατος, τὸ ὁποῖον ὁ Ποσειδῶν εἶχε στείλῃ κατὰ τῆς χώρας της, ἀπηλλάγη διὰ τοῦ Περσέως, φονεύσαντος τὸ θηρίον, ϗ λαβόντος αὐτὴν εἰς γυναῖκα, ἐξ ἧς ἐγέννησε διάφορα τέκνα.

Ἀνδρομέδης (ὁ), ἁλιεύς τις, θελήσας νὰ βιάσῃ τὴν πρὸς αὐτὸν καταφυγοῦσαν ἱέρειαν τῆς Ἀρτέμιδος Βριτόμαρτιν.

Ἀνδρομένης, ους (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Θκδ. 2) Μακεδών τις παρὰ τῷ Ἀῤῥιανῷ, πατὴρ τοῦ Ἀμύντα ϗ τοῦ Ἀττάλου.

Ἄνδρος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, (τὸ ἐθν. Ἄνδριος).

Ἄνδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀνίου, μάντις περίφημος, κατοικήσας τὸ πρῶτον καὶ ὀνομάσας ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν νῆσον Ἄνδρον, ὕστερον δὲ μετοικήσας εἰς τὸ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὄρος Ἴδην, ἔνθα ἔκτισε τὴν Ἄντανδρον.

Ἀνδροσθένης, ους (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἀρκαδίας. 2) Θάσιος ναύαρχος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, περιπλεύσας μετὰ τοῦ Νεάρχου τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Ἀσίας.

Ἀνδροτίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἄνδρωνος. 2) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται λόγος τις τοῦ Δημοσθένυς. 3) ἱστοριογράφος τις ἐξ Ἀθηνῶν, γράψας περὶ τὴν τρίτην πρὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα ἱστορίαν τῆς Ἀττικῆς εἰς δώδεκα βιβλία.

Ἄνδρων, ωνος (ὁ), ἐπίσημος πολίτης Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀνδροτίωνος, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. 2) Ἁληκαρνασσεύς τις ἱστοριογράφος παρὰ Πλυτάρχῳ.

Ἀνδρῶν πόλις (ἡ), π. τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Ἀνδρουπολίτης).

Ἀνεμοίτας, α (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Δμσθν.

Ἀνεμούριον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Κιλικ. τὸ ἄλλως Ζεφύριον.

Ἀνεμώλεια καὶ Ἀνεμώρεια (ἡ), π. τῆς Φωκίδος ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν Δελφῶν.

Ἀνήριστος (ὁ), πατὴρ τοῦ Σπερθίου ἐκ Σπάρτης. 2) ἔκγονος τοῦ προτέρου, συλληφθεὶς ϗ θανατωθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐν ᾧ ἐστέλλετο ὡς πρέσβυς εἰς Περσίαν.

*Ἀνήτουσσα (ἡ), π. τῆς Λιβύας, (ὁ πολ. Ἀνητουσσαῖος).

Ἀνθάνα (ἡ), = Ἀνθήνη.

Ἄνθας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀλκυόνης θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος, βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίυ παρωνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ Ἀνθηδών.

*Ἀνθέας, ου (ὁ), Λίνδιος, ποιητής.

Ἄνθεια (ἡ), θυγ. τοῦ Θεσπιοῦ. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Μεσσην., ἡ ὕστερον Θουρία. 3) μία τῶν ἐν Ἀχαΐᾳ τριῶν πόλεων, ἐξ ὧν συνῳκίσθησαν ὕστερον αἱ Πάτραι. 4) π. τῆς Θεσσαλ.

Ἀνθεμίων, ωνος (ὁ), πατὴρ τοῦ Τρωὸς Σιμοεισίου. 2) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀνύτου.

Ἀνθεμοῦς, οῦντος (ὁ καὶ ἡ), π. τῆς Μακεδον. πλησίον τῆς Ὀλύνθου, (ὁ πολ. Ἀνθεμούσιος). 2) π. τῆς Μεσοποταμ., ἡ ἄλλως Ἀνθεμουσία. 3) μυθώδης τις ποταμὸς ἐν Ἐρυθείᾳ.

Ἀνθεμουσία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Μεσοποταμ., ἡ ὕστερον Ὀσροηνή. 2) π. τῆς Μεσοποταμ. πλησίον τῆς Ἐδέσσης.

Ἀνθεμοῦσσα, ης (ἡ), νῆσος τοῦ Τυῤῥηνικοῦ πελάγους, ὅπου κατῴκουν αἱ Σειρῆνες.

Ἄνθερμος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἀρχαῖος, σύγχρονος τοῦ Βουπάλου.

Ἀνθηδών, όνος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Βοιωτ. 2) π. τῆς Παλαιστίνης, ἡ ἄλλως Ἀγριππιάς, (ὁ πολ. Ἀνθηδόνιος).

Ἀνθηΐς, ΐδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ὑακίνθου, θυσιασθεῖσα μετὰ τῆς ἀδελφῆς της ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων πρὸς ἀπαλλαγὴν λοιμοῦ.

Ἀνθέλεια (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, μνηστευθεῖσα τὸν Κυσσέα.

Ἀνθήλη (ἡ), κώμη τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ὅπου συνεκροτεῖτο πρότερον τὸ συνέδριον τῶν Ἀμφικτυόνων.

Ἀνθήνη (ἡ), κώμη τῆς ἐν Πελοπον. Κυνουρίας, ἡ ἄλλως Ἀνθάνα, (ὅθεν ὁ πολ. Ἀνθανεύς).

Ἄνθιον (τὸ), = Ἄντιον.

Ἀνθίππη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ.

Ἄνθιππος (ὁ), ἴδε Ἄντιππος.

Ἄνθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αὐτονόου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, σπαραχθεὶς ὑπὸ τῶν ἵππων τοῦ πατρός του.

Ἄνθυλλα (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτυ ἐπὶ τοῦ Νείλου, οὐ μακρὰν τῆς Ἀλεξανδρ. (ὁ πολ. Ἀνθυλλαῖος καὶ Ἀνθυλλίτης).

Ἀνιγρίδες (αἱ), αἱ νύμφαι τοῦ ἐν Ἤλιδι ποταμοῦ Ἀνίγρου, εἰς τὰς ὁποίας ἦτον ἀφιερωμένον σπήλαιόν τι ἐν τῷ Σαμικῷ, ὅπου προσέτρεχον πρὸς θεραπείαν οἱ λειχηνιῶντες.

Ἄνιγρος (ὁ), ποτ. τῆς ἐν Ἠλείᾳ Τριφυλίας, πηγ. ἐκ τοῦ Ταϋγέτου καὶ χυν. εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἀνίης, ηνος (ὁ), = Ἀνίων (2).

Ἀνίκητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Ἥβης. 2) ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 112 Ὀλυμπ.

Ἄνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ϗ τῆς Ῥοιοῦς θυγατρὸς τοῦ Σταφύλου, βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς τῆς Δήλου, διδαχθεὶς τὴν μαντικὴν ὑπὸ τοῦ πατρός του.

Ἄνιππος (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἀνίων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τοῦ Ῥαδαμάνθυος, λαβὼν παρ' αὐτοῦ δῶρον τὴν Δῆλον. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἰταλ. πηγ. ἐκ τῶν Ἀπεννίνων καὶ χυν. εἰς τὸν Τίβεριν παρὰ τὴν Ῥώμην, (Τεβερόνε).

Ἀννίβας, α καὶ ου (ὁ), Καρχηδόνιος, υἱὸς τοῦ Γίσκου, στρατηγήσας τῶν συμπολιτῶν του εἰς τὸν κατὰ Σικελίας πόλεμον τῶν Ἑλλήνων, ϗ ἀποθανὼν ὑπὸ λοιμοῦ ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Ἀκράγαντος. 2) υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων Ἀμίλκαρ Βάρκα, ϛρατηγήσας ἐνδόξως κατὰ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν δεύτερον Λιβυκὸν πόλεμον, καὶ φαρμακωθεὶς ἐν Βιθυνίᾳ τῷ 571 ἀπὸ κτίσ. Ῥώμης, ὅπου κατέφυγεν ἡττηθεὶς ἐπὶ τέλους ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Ἀννίκερις, ιδος (ὁ), ἁρματηλάτης Κυρηναῖος, ὅς τις ἐξηγόρασε τὸν Πλάτωνα ὅτε Διονύσιος ὁ τύραννος ἤθελε νὰ τὸν πωλήσῃ. 2) φιλόσοφος τῆς Κυρηναϊκῆς Σχολῆς, μαθητὴς τοῦ Ἡγησίου, συστήσας ἰδίαν αἵρεσιν τὴν τῶν Ἀννικερίων.

Ἄννιος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ῥώμῃ δημάρχων.

Ἄννων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Λιβυκοῦ πολέμου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀννίβα, διαδεχθεὶς τὸν ἀνωτέρω, ϗ φυγὼν εἰς Ἡράκλειαν, ἀφ' οὗ ἡττήθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. 3) εἷς τῶν ὑποστρατήγων Ἀννίβα τοῦ μεγάλου. 4) στρατηγός τις τῶν Καρχηδονίων, περίφημος διὰ τὸν εἰς τὰ δυτικὰ τῆς Ἀφρικῆς παράλια περίπλουν του, τὸν ὁποῖον περιέγραψεν εἰς Φοινικικὴν γλῶσσαν περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος.

Ἀνόπαια (ἡ), μέρος τοῦ βουνοῦ τῆς Οἴτης καί τις ἐπ' αὐτοῦ ϛενὴ διάβασις ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρ.

Ἄνουβις, ιδος (ὁ), θεὸς τῶν Αἰγυπτ. γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Ὀσίριδος καὶ παριστανόμενος μὲ σκύλου κεφαλήν.

Ἀνταγόρας, ου (ὁ), Ῥόδιος ποιητής, γράψας περὶ τὴν τρίτην πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα ποίημα Θηβαΐδα.

Ἀνταιόπολις καὶ Ἀνταίου πόλις (ἡ), π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου, ὅπου ἐνικήθη ὁ Ἀνταῖος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, (ὁ πολ. Ἀνταιοπολίτης).

Ἀνταῖος (ὁ), γίγας υἱὸς τῆς Γῆς καὶ τοῦ Ποσειδ., κατοικῶν τὴν Λιβύαν, καὶ καταπαλαίων τοὺς ξένους, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ἀνυψώσαντος αὐτὸν ὑπεράνωθεν τῆς γῆς, διότι ὁσάκις κατέπιπτεν εἰς αὐτήν, ἐλάμβανε νέας δυνάμεις. 2) ἡγεμών τις τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Λιβύῃ, πατὴρ τῆς Βάρκης, τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθη ὡς βραβεῖον εἰς ὁποῖον ἤθελε τὸν νικήσῃ τρέχων.

Ἀνταλκίδας, υ (ὁ), Σπαρτιάτης, πρεσβεύσας εἰς Σπάρτην μετὰ τὴν ἐν Κορίνθῳ μάχην ϗ συνθέμενος τῷ 387 πρὸ Χ. τὴν ὑπὸ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ γνωριζομένην διαβόητον ἐκείνην εἰρήνην, δι' ἧς παρεχωροῦντο αἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἑλληνικαὶ πόλεις εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Περσῶν.

Ἀντανδρος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ τυράννυ τῶν Συρακουσῶν Ἀγαθοκλέους, νικήσας κατὰ κράτος τοὺς Καρχηδονίους πολιορκοῦντας τὰς Συρακούσας. 2) (γεωγρφ.) ἴδε Ἄνδρος (ὁ).

Ἀντάραδος (ἡ), π. τῆς Φοινίκης ἀντικρὺ τῆς νήσου Ἀράδου.

Ἀντέα (ἡ), ἴδε Ἄντεια.

Ἀντέας, ου (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀῤῥιανῷ. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀτέας.

Ἄντεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰοβάτου βασιλέως τῆς Λυκίας καὶ γυνὴ τοῦ Προίτου βασιλέως τοῦ Ἄργους ἐρασθεῖσα τοῦ Βελλεροφόντου. 2) (γεωγρφ.) = Ἄντιον.

Ἀντείας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ. 2) υἱὸς τοῦ Ὀδυσσ. καὶ τῆς Κίρκης, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ πόλις Ἄντιον.

Ἄντεμνα (ἡ) καὶ Ἀντέμναι (αἱ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν ποταμῶν Ἀνίωνος ϗ Τιβέρεως, (ὁ πολ. Ἀντεμνάτης).

*Ἀντέρως, ωτος (ὁ), Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός, ζήσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου.

Ἀντήνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰσυήτου ϗ τῆς Κλεομήστρας ἐκ Τροίας, φίλος τῶν Ἑλλήνων, δι' ὃ καὶ μείνας ἀνενόχλητος ὑπ' αὐτῶν ἁλωθείσης τῆς Τρωάδος μετῴκισεν εἰς Λιβύαν ἢ εἰς Ἰταλίαν, ὅπου ἔκτισε τὴν Πάδουαν. Ἐγέννησεν ἐκ τῆς Θεανοῦς ὀκτὼ υἱούς. 2) ἱστοριογράφος τις ἐκ Κρήτης.

Ἀντιάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ϗ τῆς Θεσπιάδος Ἀγλαΐας.

Ἀντιάνειρα (ἡ), θυγ. τοῦ Μενοιτίου καὶ μήτηρ τῶν Ἀργοναυτῶν Εὐρύτου καὶ Ἐχίονος, τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ. 2) μήτηρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἴδμονος, υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀντιγένης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 93 Ὀλυμπιάδος. 2) ὁ πατὴρ τοῦ ϛρατηγοῦ Σωκράτυς. 3) Στρατηγός τις τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Ἀντιγόνεια (ἡ), π. τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν Ἀκροκεραυνίων ὀρέων, (Ἀργυρόκαϛρον). 2) π. τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ. 3) π. τῆς Συρίας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου. 4) ὠνομάσθησαν οὕτω καὶ αἱ πόλεις Μαντίνεια, Νίκαια καὶ Ἀλεξάνδρεια ἡ Τρῳάς, (ὁ πολ. Ἀντιγονεύς).

Ἀντιγόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους, συνοδεύσασα εἰς τὴν Ἀττικὴν τὸν πατέρα της τυφλωθέντα, ϗ θανατωθεῖσα ὑπὸ τοῦ θείου της Κρέοντος ἐν Θήβαις, διότι παρὰ τὴν ἄδειαν αὐτοῦ, ἠθέλησε νὰ θάψῃ τὸ σῶμα τοῦ φονευθέντος ἀδελφοῦ της Πολυνείκους. 2) θυγ. τοῦ Εὐρυτίωνος βασιλέως τῆς Φθίας καὶ ἐγγόνη τοῦ Ἄκτορος, ὑπανδρευθεῖσα τὸν Πηλέα καὶ γεννήσασα τὴν Πολυδώραν, γενομένη δὲ αὐτόχειρ, ὅταν ὁ Πηλεύς, φονεύσας ἀκουσίως τὸν πενθερόν του καὶ φυγὼν πρὸς τὸν Ἄκαστον, ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀστυδάμειαν. 3) θυγ. τοῦ βασιλέως Λαομέδοντος, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας, ζηλοτυπησάσης αὐτήν, εἰς πελαργόν. 4) θυγ. τῆς Βερενίκης (γυναικὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου).

Ἀντιγονίς, ίδος (ἡ), μία τῶν ἐν Ἀθήναις δέκα φυλῶν, κληθεῖσα οὕτως εἰς τιμὴν Ἀντιγόνου τοῦ πατρὸς τοῦ Δημητρίου.

Ἀντίγονος (ὁ), Μακεδών, υἱὸς τοῦ Φιλίππου ἐκ τοῦ γένους τῶν Τημενιδῶν, ϛρατηγὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ ὕϛερον τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, παρὰ τοῦ ὁποίυ ἔλαβε τὴν ἡγεμονίαν τῆς μικρᾶς Ἀσίας· θελήσας δὲ νὰ κατακτήσῃ ὅλην τὴν Ἀσίαν ϗ τὰς λοιπὰς ἐπαρχίας τοῦ βασιλείου τῆς Μακεδονίας, κατεπολεμήθη τῷ 301 πρὸ Χριστοῦ ὑπὸ τῶν συστρατήγων ϗ ἀντιπάλων του Κασσάνδρου, Πτολεμαίου καὶ Σελεύκου, καὶ ἀπέθανεν ἤδη ὀγδοηκοντούτης. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλκυονέως, ὁ ἐπικληθεὶς Σωτὴρ ϗ Εὐεργέτης, νυμφευθεὶς τὴν χήραν Δημητρίου τοῦ Β', ἐβασίλευσε δεκατρεῖς χρόνους τῆς Μακεδονίας. 3) υἱὸς Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ὁ ἐπιλεγόμενος Γονατᾶς, κυριεύσας μετὰ θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἀποθανὼν τῷ 242 πρὸ Χριστοῦ, ἀφ' οὗ ἐδιώχθη δὶς ἀπὸ τοῦ θρόνου, πρῶτον ὑπὸ τοῦ Πύῤῥου, καὶ δεύτερον ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου. 4) Καρύστιος, συγγράψας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, συναγωγὴν παραδόξων ἱστοριῶν ϗ βιογραφίας φιλοσόφων.

Ἀντίδοτος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 82 Ὀλυμπ. 2) ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας.

Ἀντίδωρος (ὁ), Λήμνιός τις παρ' Ἡροδ.

*Ἀντίθεος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 160 Ὀλυμπ.

Ἀντικάσιον (τὸ), ὄρος τῆς Συρ.

Ἀντικίνωλις, ιδος (ἡ), λιμὴν μικρὸς τῆς Παφλαγον. παρὰ τὴν πολιν Κίνωλιν.

Ἀντίκιῤῥα (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Φωκίδος, ἡ πρότερον Κυπάρισσος. 2) π. τῆς Φθιώτιδος παρὰ τὴν Οἴτην ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, περίφημος διὰ τὸν ἐλλέβορόν της, (ὁ πολ. Ἀντικιῤῥεύς).

Ἀντίκλεια (ἡ), θυγ. τοῦ Αὐτολύκυ, γυνὴ τοῦ Λαέρτου καὶ μήτηρ τοῦ Ὀδυσσέως. 2) μήτηρ τοῦ Περιφήτου, υἱοῦ τοῦ Ἡφαίστου.

Ἀντικλῆς, έους (ὁ), στρατηγός τις τῶν Ἀθην.

Ἄντικλος (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων ἐπισήμων Ἑλλήνων.

Ἀντίκραγος (ὁ), β. τῆς Λυκίας.

Ἀντίκυρα (ἡ), ὀρθότ. Ἀντίκιῤῥα.

Ἀντιλίβανος (ὁ), β. τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Παλαιστίνης, Συρίας καὶ Φοινίκης, συνεχόμενον νοτειοανατολικῶς μὲ τὸ ὄρος τοῦ Λιβάνου.

Ἀντιλέων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ϗ τῆς Θεσπιάδος Πρόκριδος. 2) Θούριός τις ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ μεγάλης Ἑλλάδος.

Ἀντιλίβανος (ὁ), β. τῆς Συρίας.

Ἀντίλοχος (ὁ), ὁ πρεσβύτερος τῶν υἱῶν τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Εὐρυδίκης ἢ Ἀναξιβίας, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης καὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν ϛρατευσάντων Ἑλλήνων, ὅπου ϗ ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Μέμνονος. 2) Ἱϛοριογράφος τις παρὰ Κλήμεντι.

Ἀντιμάχη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμφιδάμαντος ϗ ἀδελφὴ τοῦ Μελανίωνος, γυνὴ δὲ τοῦ Εὐρυσθέως.

Ἀντίμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Νικίππης, ῥιφθεὶς εἰς τὸ πῦρ ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μανέντος. 2) εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, συμβουλεύων τοὺς συμπολίτας του ν' ἀποδώσωσι τὴν Ἑλένην ϗ δωροδοκηθεὶς δι' αὐτὸ ὑπὸ τοῦ Πάριδος. 3) εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἰδαίας. 4) Κολοφώνιος, ποιητής, γράψας Θηβαΐδα, ποίημα ἐπικόν, τῷ 400 πρὸ Χριστοῦ.

*Ἀντιμένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Δηϊφῶντος.

Ἀντιμενίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Ἀντίμνηστος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Θκδ.

Ἀντίμοιρος (ὁ), σοφιστὴς ἐκ τῆς ἐν Θρᾴκῃ πόλεως Μένδης, μαθητὴς τοῦ Πρωταγόρου.

Ἀντινόεια (ἡ), ἴδε Ἀντινόου πόλις.

Ἀντινόη (ἡ), θυγ. τοῦ Πελίου καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀστεροπείας, μετὰ τῆς ὁποίας διεμέλισε τὸν γέροντα πατέρα της, ἀπατηθεῖσα ὑπὸ τῆς Μηδείας, ὑποσχομένης νὰ τὸν ἀνανεώσῃ καὶ διὰ τοῦτο διωχθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Ἀκάστου ϗ ἀποθανοῦσα δυστυχῶς ἐν Ἀρκαδίᾳ. 2) θυγ. τοῦ Κηφέως, καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀλεοῦ, τιμωμένη ἐν Μαντινείᾳ, ὅπου εἶχε καὶ βωμὸν πλησίον τοῦ θεάτρου. 3) θυγάτηρ τοῦ Πηρέως ἐξ Ἀρκαδίας, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Παλαίμονα.

Ἀντίνοος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐπείθους, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου. 3) νέος τις Προυσαεύς, περίφημος διὰ τὸ κάλλος του, εἰς μνήμην τοῦ ὁποίου, πνιγέντος εἰς τὸν Νεῖλον, ὁ Καῖσαρ Ἀδριανός, ὅς τις τὸν ὑπερηγάπα, ἔκτισε τὴν Ἀντινόου πόλιν, καὶ διέταξε ν' ἀποδίδωνται εἰς αὐτὸν θεῖαι τιμαί.

Ἀντινόου πόλις (ἡ), ἡ πρότερον Βῆσα μητρόπολις τοῦ ὁμωνύμου Νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, ἐπονομασθεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀντινόου.

Ἄντιον (τὸ), π. τῶν Οὐόλσκων ἐπὶ τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Anzio), (ὁ πολ. Ἀντιάτης).

Ἀντιόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Νυκτέως ἢ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Πολυξοῦς, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ζεὺς τὸν Ἀμφίονα καὶ Ζῆθον. Κατ' ἄλλους, ἀτιμασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἐπωπέως, διήγειρε τὸν πατέρα της κατ' αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἐφονεύθησαν ἀμφότεροι μαχόμενοι. 2) θυγ. τοῦ Αἰόλου, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Βοιωτὸν καὶ τὴν Ἑλένην. 3) μία τῶν Ἀμαζόνων, θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως ϗ ἀδελφὴ τῆς Ἱππολύτης, τὴν ὁποίαν αἰχμαλωτίσας ὁ Θησεὺς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὴν Ἱππόλυτον.

*Ἀντιόφημος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Μουσαίου.

Ἀντιόχεια (ἡ), π. τῆς Συρίας, ἡ λεγομένη ἐπὶ Δάφνῃ, κειμένη ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ὀρόντου καὶ μετωνομασθεῖσα ἐπὶ

Ἰουστινιανοῦ Θεούπολις, (Ἀντακιά). 2) π. τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου, ἡ ἄλλως Πυθόπολις. 3) π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας, ἡ πρότερον Καισάρεια, (Ἀλσσεχχίρ). 4) π. τῆς ἐν Περσίᾳ Μαργιανῆς, (Μάρ-ούσσαχχιγιάν). 5) π. τῆς Μεσοποταμ. ἡ αὐτὴ ϗ Ἔδεσσα, (Ὀρφά). 6) ἡ ἄλλως Νίσιβις, ὅπου ἴδε, (ὁ πολ. Ἀντιοχεύς).

Ἀντιόχης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέλαντος ἐξ Αἰτωλίας, ἄσπονδος ἐχθρὸς τοῦ ἐκ πατρὸς θείȣ του Οἰνέως, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως.

Ἀντιοχιανὸς (ὁ), ἀσήμαντός τις ἱστοριογράφος παρὰ Λουκιανῷ.

Ἀντιοχὶς, ἰδος (ἡ), μία τῶν ἐν Ἀθήναις δέκα φυλῶν.

Ἀντίοχος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἰτέας. 2) υἱὸς τοῦ Πτερελάου, ὅς τις, διώξας μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ τὸν Ἠλεκτρύωνα ἀπὸ τῶν Μυκηνῶν, ἐθανάτωσε καὶ τοὺς υἱούς του. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Μηδείας θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος, πατὴρ τοῦ Ἱππότα. 4) Μακεδὼν, στρατηγὸς τοῦ Φιλίππου, ϗ πατὴρ Σελεύκου τοῦ πρώτου. 5) υἱὸς τοῦ Σελεύκου Νικάτορος, δεύτερος βασιλεὺς τῆς Συρίας, ὁ ἐπονομασθεὶς Σωτὴρ, διότι ἀπὸ τοῦ 281 πρὸ Χριστοῦ ἐβασίλευσεν 20 ἔτη φρονίμως ϗ δικαίως.

6) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου, ὁ ἐπικληθεὶς Θεὸς, βασιλεύσας 15 ἔτη καὶ φαρμακωθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικός τȣ Λαοδίκης. 7) υἱὸς Σελεύκου τοῦ Καλλινίκου, ὁ ἐπικληθεὶς Μέγας, βασιλεύσας 36 ἔτη τῆς Συρίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του. Νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἠναγκάσθη νὰ κάμῃ μετ' αὐτῶν εἰρήνην ἐπονείδιστον. 8) υἱὸς τοῦ Μεγάλου, ὁ ἐπικληθεὶς Ἐπιφανὴς, διεδέχθη τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Σέλευκον τὸν Φιλοπάτορα. Τοῦτον ἀναφέρει ἡ Ἱερὰ Γραφὴ ὡς τυραννήσαντα τοὺς Ἰουδαίους. Καταπολεμήσας Πτολεμαῖον τὸν Ἐπιφανῆ, βασιλέα τῆς Αἰγύπτου, ἀνεστάλη ἀπειληθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἀπέθανεν ἐν Βαβυλῶνι ὑπ' ἀδημονίας. 9) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἐπιφανοῦς, ὁ ἐπικληθεὶς Εὐπάτωρ, αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Δημητρίȣ υἱοῦ τοῦ Σελεύκου Φιλοπάτορος καὶ θανατωθεὶς μετὰ τοῦ ἐπιτρόπου του Λυσίȣ.

10) υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Κυζικηνοῦ, ὁ ἐπικληθεὶς Εὐσεβὴς, ἐναντίον τοῦ ὁποίȣ ἐπολέμησαν οἱ Πάρθοι. 11) υἱὸς τοῦ Εὐσεβοῦς, ὁ ἐπικληθεὶς Ἀσιατικὸς, ζήσας κατ' ἀρχὰς 18 ἔτη ἐν Κιλικίᾳ ἰδιωτεύων, ὕστερον δὲ ἀποκατασταθεὶς εἰς τὸν πατρικόν του θρόνον βοηθείᾳ τῶν Ῥωμαίων, πλὴν μετὰ δύο ἔτη διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Πομπηΐου, ὅτε ἡ Συρία ἔγινεν ἐπαρχία Ῥωμαϊκή. 12) Ἀσκαλωνίτης, φιλόσοφος Περιπατητικὸς, συστήσας περὶ τὴν τελευταίαν πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα, τὴν πέμπτην καλουμένην Ἀκαδημαϊκὴν αἵρεσιν.

Ἀντιπατρία (ἡ), π. τῆς Μακεδον. Ἰλλυρίας.

Ἀντιπατρὶς, (ἴδος) (ἡ), π. μεσογ. τῆς Ἰȣδαίας, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ Μεγάλου εἰς μνήμην τοῦ πατρός τȣ Ἀντιπάτρου, (Ἀρσούρ).

Ἀντίπατρος (ὁ), Θάσιός τις, υἱὸς τοῦ Ὀργέως, ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ἵνα κάμῃ τὴν δαπάνην πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ στρατεύματος τοῦ Ξέρξου.

2) Μακεδὼν, στρατηγὸς τοῦ Φιλίππου, μείνας ἐπίτροπος τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Μακεδονίαν, ἐκστρατεύσαντος κατὰ τῆς Ἀσίας, καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον συνετέλεσεν, ὡς λέγεται, διὰ τῶν υἱῶν του Κασσάνδρου ϗ Ἰόλα, βασιλεύσας τῆς Μακεδονίας καὶ καταπολεμήσας ἐν Λαμίᾳ τοὺς συμμαχήσαντας ἐναντίον του Ἕλληνας. 3) υἱὸς τοῦ Κασσάνδρου καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, βασιλεύσας τῆς Μακεδονίας τῷ 297 πρὸ Χριστοῦ μετὰ θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φιλίππου. Φονεύσας τὴν μητέρα του, θέλουσαν νὰ συμβασιλεύῃ μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἀλέξανδρος, ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ του Λυσιμάχου. 4) Ταρσεὺς, φιλόσοφος Στωϊκὸς, μαθητὴς καὶ διάδοχος Διογένȣς τοῦ Βαβυλωνίου, ζήσας ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Κικέρωνος, καὶ συγγράψας πολλὰ περὶ φιλοσοφίας, τῶν ὁποίων οὐδὲν διεσώθη.

Ἀντίπαφος (ὁ), εἷς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κρητομηδείας.

Ἀντίπολις, εως (ἡ), π. τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλ., ἄποικος τῶν Μασσαλιωτῶν, (Antibes).

Ἄντιππος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ., γραφόμενος καὶ Ἄνθιππος.

Ἀντίῤῥιον (τὸ), τὸ ἄλλως Ῥίον τὸ Μολυκρικὸν, ἀκρωτ. τῆς Αἰτωλ., ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀχαΐᾳ Ῥίου, (Καστράκι τῆς Ναυπάκτου).

*Ἀντίῤῥοδος (ἡ), νῆσός τις πρὸ τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ἀντισθένης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Γοργίου καὶ τοῦ Σωκράτους, συστήσας τὴν αἵρεσιν τῶν Κυνικῶν καλουμένων φιλοσόφων, τὴν ὁποίαν ἐδίδασκεν εἰς τὸ Κυνόσαργες καλούμενον Γυμνάσιον. Σώζονται δύω λόγοι του, ἐπιγραφόμενοι Αἴας καὶ Ὀδυσσεύς. 2) στρατηγός τις τῶν Ἀθην.

Ἄντισσα (ἡ), π. τῆς Λέσβου, (ὁ πολ. Ἀντισσαῖος).

Ἀντίταυρος (ὁ), συνέχεια τοῦ ὄρους Ταύρου, ἐκτεινομένη βορειοδυτικῶς διὰ τῆς Κιλικίας καὶ Καππαδοκίας.

Ἀντιφάνης, ους (ὁ), Ῥόδιος, ποιητὴς τῆς μεσαίας Κωμῳδίας, ζήσας περὶ τὸ 330 πρὸ Χριστοῦ. 2) ἀγαλματοποιὸς ἐξ Ἄργους.

Ἀντίφας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαοκόωνος ἐκ Τροίας, θανατωθεὶς μετὰ τοῦ πατρὸς ϗ τοῦ ἀδελφοῦ του Θυμβραίου ὑπὸ δύω δρακόντων, κατὰ θεομηνίαν.

Ἀντιφάτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μελάμποδος καὶ πατὴρ τοῦ Οἰκλέως, πάππος δὲ τοῦ μάντεως Ἀμφιαράου. 2) βασιλεὺς τῶν ἀνθρωποφάγων Λαιστρυγόνων, καταφαγὼν ἕνα τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσσέως, ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς Ἰθάκην, ἄρραξεν εἰς τὴν χώραν του. 3) ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις τὸ δ' ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπ.

Ἀντίφελλος (ἡ), λιμὴν καὶ ἐπίνειον τῆς ἐν τῇ Λυκίᾳ πόλεως Φελλοῦ.

Ἀντίφημος (ὁ), Ῥόδιος, ὁ κτίσας τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Γέλαν.

Ἀντίφιλος (ὁ), ζωγράφος Ἀλεξανδρεὺς, μαθητὴς τοῦ Κτησιδήμȣ, διαβαλὼν τὸν Ἀπελλῆ παρὰ τῷ Πτολεμαίῳ. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., σύγχρονος τοῦ Φωκίωνος. 3) Βυζάντιος, ποιητὴς, τοῦ ὁποίου σώζονται 45 ἐπιγράμματα.

Ἀντίφονος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμȣ.

Ἄντιφος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. 2) υἱὸς τοῦ [illegible]αίμονος καὶ τῆς νύμφης Γυγαίας ἐκ Μαιονίας, σύμμαχος τῶν Τρώων. 3) υἱὸς τοῦ βασιλέως Θεσσαλοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Ἡρακλέους, στρατηγὸς τῶν ἐκ τῶν νήσων Κῶς, Κάσου καὶ Νισύρου στρατευσάντων ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων. 4) υἱὸς τοῦ Μυρμιδόνος καὶ τῆς Πεισιδίκης, ἀδελφὸς τοῦ Ἄκτορος.

5) υἱὸς τοῦ γέροντος Αἰγυπτίου ἐξ Ἰθάκης, εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσσέως, καταφαγωθεὶς ὑπὸ τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου.

Ἄντιφρα (ἡ), κώμη τῆς Λιβύας ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ.

Ἀντιφῶν, ῶντος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 90 Ὀλυμπ. 2) Ῥαμνούσιος, υἱὸς τοῦ Σωφίλου, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπισήμων δέκα ῥητόρων, διὰ παρακινήσεως τοῦ ὁποίου συνέστη ἡ βουλὴ τῶν 400. Καταδικασθεὶς ὡς προδότης εἰς θάνατον, ἐῤῥίφθη ἄταφος. Σώζονται αὐτοῦ δεκαὲξ λόγοι. 3) σοφιστής τις καὶ τερατοσκόπος ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. 4) υἱὸς τοῦ Πυριλάμπου, Ἀθηναῖος. 5) Ἀθηναῖος ἐκ τῶν φονευθέντων ὑπὸ τῶν τριάκοντα τυράννων.

Ἀντιχάρης, ους (ὁ), Βοιωτός τις ἐκ τῆς πόλεως Ἐλεῶνος.

Ἀντρὼν, ῶνος (ὁ, ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τῆς Οἴτης, (ὁ πολ. Ἀντρώνιος).

Ἀντρῶνος ὄνος (ὁ), βράχος τις ἐπικίνδυνος παρὰ τὴν ἐν Θεσσαλ. πόλιν Ἀντρῶνα.

Ἀντωνῖνος (ὁ), ὁ ἐπικληθεὶς Εὐσεβὴς, υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, εἷς τῶν ἀρίστων αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης.

2) Μάρκος Αὐρήλιος, αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης ἀπὸ τοῦ 161 ἕως τοῦ 180 μετὰ Χρ., εἷς τῶν σοφωτέρων καὶ εναρετωτέρων ἡγεμόνων τῆς οἰκουμένης. Ἀπέθανε φαρμακωθεὶς ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Κομμόδου. Ἔγραψεν Ἑλληνιστὶ δώδεκα βιβλία, ἐπιγραφόμενα Τῶν εἰς ἑαυτὸν, περιέχοντα πολλὰς ἀληθείας τῆς Στωϊκῆς φιλοσοφίας. 3) — Λιβεράλις, συγγράψας Ἑλληνιστὶ ἐπὶ Κλαυδίου, Μεταμορφώσεων συναγωγήν.

Ἀντώνιος (ὁ), Μάρκος —, υἱὸς Ἀντωνίνου τοῦ Κρητικοῦ καὶ τῆς Ἰουλίας, συνυπατεύσας μὲ τὸν Ἰούλιον Καίσαρα ϗ χρηματίσας μέλος τῆς λεγομένης Τριανδρίας. Καταπολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀκταβιανοῦ εἰς τὴν ἐν Ἀκτίῳ ναυμαχίαν τῷ 31 ἔτει π. Χ., ἐφονεύθη ἰδιοχείρως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. 2) ἀδελφὸς τοῦ Πρώτου, ὑπατεύσας τῷ 42 ἔτει π. Χ. 3) Ἰούλιος —, υἱὸς τοῦ Μάρκου, ὑπατεύσας ϗ ἔπειτα φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐγούςȣ. 4) Ἀργεῖος, ἐπιγραμματοποιός. 5) Ἐπικούρειος φιλόσοφος καὶ ἰατρὸς, σύγχρονος τοῦ Γαληνοῦ.

Ἄνυσις, ιος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 1012 πρὸ Χ., διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Σαβακῶ βασιλέως τῶν Αἰθιόπων, ἐπανῆλθε μετὰ 50 ἔτη, καὶ ἐβασίλευσε μέχρι τοῦ 921 πρὸ Χ.

Ἄνυσις, ιος ϗ εως (ἡ), π. τῆς μεσ. Αἰγύπτου, Ἀνὲς παρὰ τῇ Γραφῇ.

Ἀνύτη (ἡ), ποιήτρια ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Τεγέας, ἀκμάσασα περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χριστοῦ.

Ἄνυτος (ὁ), εἷς τῶν Τιτάνων. 2) Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Ἀνθεμίωνος, κατηγορήσας μετὰ τοῦ Μελίτου τὸν Σωκράτην ὡς ἄθεον.

Ἀνώγων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κάστορος ϗ τῆς Ἱλαείρας θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου.

*Ἄνωλος (ἡ;) π. τῆς Λυδ.

*Ἄνωνος (ἡ), πηγή τις ἐν Λακωνίᾳ.

Ἄξεινος καὶ Ἄξενος (Πόντος), ὁ ἄλλως Εὔξεινος.

*Ἀξία (ἡ), π. τῆς Λοκρ. ἀπὸ Ἀξίας τῆς θυγατρὸς τοῦ Κλυμένȣ, (ὁ πολ. Ἀξιάτης).

Ἀξιάκαι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας.

*Ἀξιόνικος (ὁ), ποιητής τις τῆς μεσ. κωμῳδίας.

Ἀξιὸς (ὁ), ποτ. τῆς Μακεδ., πηγ. ἐκ τοῦ ἐν Ἰλλυρ. ὄρους Σκάρδου καὶ χυν. εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, (Βαρδάρι).

Ἀξίοχος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀλκιβιάδȣ.

*Ἀξίων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου. 2) υἱὸς τοῦ Φηγέως.

Ἰξὸς (ἡ), π. τῆς Κρήτης, πρωτεύȣσα μικροῦ τινος βασιλείȣ τῆς νήσου ἐκείνης.

*Ἄξυλος (ὁ), ἡγεμών τις τῶν Θρᾳκῶν παρ' Ὁμήρῳ.

Ἄξυλις (ἡ), κωμ. τῆς ἐν Λιβύῃ Μαρμαρικῆς.

Ἄονες (οἱ), οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας.

Ἀονία (ἡ), κυρ. τὸ πρὸς τὴν Φωκίδα ὀρεινὸν τῆς Βοιωτίας μέρος, παρὰ Ποιηταῖς δὲ καὶ ἅπασα ἡ Βοιωτία, (τὸ ἐθν. Ἀόνιος).

Ἄορνος (ὁ), λίμνη τις ἐν Καμπανίᾳ, ἀναδιδοῦσα δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις, αἵτινες ἐθανάτωναν τὰ ὑπερπετώμενα αὐτὴν ὄρνεα (ὅθεν ἡ ἐτυμολογ. [ἀ, ὄρνις] τȣ ὀνόματός της), (Laco d'Averno).

Ἄορνος (ἡ), π. τῆς Ἠπείρου, (ὁ πολ. Ἀορνεύς). 2) — Πέτρα, ὄρος ἀπότομον ϗ ἐπ' αὐτοῦ φρούριον ἀπόρθητον τῆς Ἰνδ.,

Ἀορσοὶ (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας.

Ἀπαισὸς (ἡ), π. τῆς Μυσ. πλησίον τῆς Λαμψάκου, (ἄλλως Παισὸς), (ὅθεν ὁ πολ. Παισηνός).

*Ἀπάμα ἢ Ἀπάμη (ἡ), ἡ σύζυγος Σελεύκου τοῦ Νικάνορος, ἀπὸ τῆς ὁποίας παρωνομάσθη ἡ

Ἀπάμεια (ἡ), ἡ Κιβωτὸς, π. τῆς Φρυγ., ἐπὶ τῆς συμβολῆς τοῦ ποταμοῦ Μαρσύȣ καὶ Μαιάνδρου, κτίσμα Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος. 2) π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου, (Φαμιάχ). 3) ἡ πρὸς Ῥαγαῖς, π. τῆς Μηδίας. 4) π. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου, ἡ πρότερον Μύρλεια, (ὁ πολ. Ἀπαμιεύς).

Ἄπαρνοι (οἱ), καὶ Πάρνοι, ἔθνος παρὰ τὴν Κασπίαν.

Ἀπαρύται (οἱ), ἔθνος τῆς Περσ

Ἀπατούριος (ὁ), Βυζάντιός τις, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται λόγος τις τοῦ Δημοσθ.

Ἀπατούριον (τὸ), χώρ. τοῦ Κιμμερίȣ Βοσπόρου, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης Ἀπατουρίας, (ὁ πολ. Ἀπατουρίτης).

Ἀπελλῆς, ου (ὁ), ὁ περίφημος ζωγράφος, Κῷος ἢ Ἐφέσιος, σύγχρονος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρȣ. 2) ἕτερος, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος. 3) ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσ. 4) φιλόσοφός τις Χῖος, ζήσας ἐν ἄκρᾳ πενίᾳ περὶ τὴν τρίτην πρὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα.

*Ἀπελλίκων, οντος (ὁ), Τήϊος, ἐκδοὺς τὰ συγγράμματα τοῦ Ἀριστοτέλους.

Ἀπεννῖνον (τὸ) καὶ Ἀπεννῖνος (ὁ), σειρὰ βουνῶν διατέμνουσα κατὰ μῆκος ὅλην σχεδὸν τὴν Ἰταλίαν καὶ συνεχομένη μὲ τὰς Ἄλπεις.

Ἀπεράντεια (ἡ), π. καὶ μέρος τῆς Θεσσαλ., ἧς οἱ κάτοικοι Ἀπεραντοί.

Ἀπέσας, αντος (ὁ), β. τῆς Ἀργολ. μεταξὺ Κλεωνῶν ϗ Μυκηνῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ ναὸς τοῦ Διὸς Ἀπεσαντίου.

Ἀπήμαντος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Εὐδίκου. 2) ἕτερος, Κοθωκίδης, πατὴρ τοῦ Πολυκρίτου.

Ἀπημοσύνη (ἡ), θυγ. τοῦ Κατρέως, βασιλέως τῆς Κρήτης.

Ἀπία (ἡ), ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Πελοποννήσου. 2) μικρά τις χώρα τῇ Φρυγ.

Ἀπιδανεὺς, έως (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Ἀπίας, (ἰδίως Ἀπιδανῆες, παρὰ ποιηταῖς οἱ Ἀρκάδες).

Ἀπιδανὸς (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. χυν. εἰς τὸν Πηνειὸν παρὰ τὴν Λάρισσαν.

*Ἀπίολα (ἡ), π. τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Ἀπιολανός).

Ἆπις, ιδος ἢ ιος (ὁ), θεός τις τῶν Αἰγυπτ., λατρευόμενος ὑπὸ τὴν μορφὴν ζῶντος βοός. 2) υἱὸς τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς νύμφης Λαοδίκης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. 3) υἱὸς τοῦ Τελχῖνος, βασιλέως τῆς Σικυῶνος. 4) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, Ναυπάκτιος, ἰατρὸς ϗ μάντις. 5) (γεωγρφ.) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τὴν Μαρεῶτιν λίμνην.

Ἀπισάων, ονος (ὁ), Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Φαυσίου, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύλȣ. 2) Παίων, υἱὸς τοῦ Ἱππάσου.

*Ἀπίων, ονος (ὁ), Ἀλεξανδρεὺς, γραμματικός.

Ἀπόβαθμοι (οἱ), μέρος τῆς Ἀργολ., παρὰ τὴν Λέρνην.

Ἀποδοτοὶ καὶ Ἀπόδωτοι (οἱ), λαός τις ἐν Αἰτωλίᾳ, κατοικῶν μεταξὺ Ἀγραίων καὶ Ἀμφιλοχίων.

Ἀπολλόδωρος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις. 2) ζωγράφος Ἀθηναῖος, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 3) μαθητής τις τοῦ Σωκρ.

4) Κυζικηνός τις, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. 5) γραμματικὸς, υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιάδου καὶ μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου. Ἔγραψε περὶ τὰ 145 πρὸ Χ. Ἱστορίαν τῶν Θεῶν εἰς 24 βιβλία, τῶν ὁποίων φαίνεται νὰ ἦνε ἐπιτομὴ ἡ ὑπὸ τὸ ὄνομά του σωζομένη Βιβλιοθήκη εἰς τρία βιβλία. 6) Λήμνιός τις, συγγράψας περὶ γεωργίας. 7) ῥήτωρ Περγαμηνὸς, φίλος τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου.

*Ἀπολλόθεμις, ιδος (ὁ), ἱςοριογράφος τις παρὰ Πλουτ.

Ἀπολλοκράτης, ους (ὁ), υἱὸς Διονυσίȣ τοῦ νεωτέρου τυράννου τῆς Σικελ.

Ἀπολλοφάνης, ους (ὁ), ποιητής τις τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

Ἀπόλλων, ωνος (ὁ), (ἡ αἰτ. Ἀπόλλω, ἡ κλητ. Ἄπολλον), θεὸς τῆς μυθολογ., υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀλληγορεῖται ὡς ὁ ἥλιος, καὶ ἐλατρεύετο ὑπὸ νεανικὴν καὶ εὐειδῆ μορφὴν, κρατῶν ποτὲ μὲν τόξον καὶ βέλη, ποτὲ δὲ λύραν (φόρμιγγα), καθὸ καὶ ἔφορος τῆς μουσικῆς καὶ Μȣσηγέτης. Φονεύσας, παῖς ἔτι, τὸν περὶ τοὺς Δελφοὺς φοβερὸν ὄφιν Πύθωνα, ἐσύστησεν ἐκεῖ τὸ περίφημον μαντεῖον, ὅπου ἐτελοῦντο κατὰ τετραετίαν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες.

Ἀπολλωνία (ἡ), π. τῆς Ἠπείρου, παρὰ τὸν Ἀῶον ποταμὸν, ἄποικος τῶν Κορινθ. καὶ Κερκυρ., (Πολλῖνα). 2) π. τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ. 3) π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Σωζούπολις). 4) π. τῆς Φρυγ. 5) π. τῆς Πισιδ., ἡ πρότερον Μόρδαιον. 6) π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ἀπολλωνιάτης, —ᾶτις).

Ἀπολλωνιὰς, άδος (ἡ), = Ἀπολλωνία (ἡ ἐν Πισιδίᾳ). 2) π. καὶ λιμὴν τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν Ἀφρικῇ.

Ἀπολλωνιᾶτις, ιδος (ἡ), χώρα τῆς Ἀσσυρίας ἢ Βαβυλωνίας παρὰ τὸν Τίγριν.

2) λίμνη τῆς Μυσίας παρὰ τὴν Ἀπολλωνίαν πόλιν, (Μιχαλίτσι).

Ἀπολλωνίδης, ου (ὁ), Ἀθην., ἀρχηγὸς τοῦ ἐν Ὀλύνθῳ ἱππικοῦ. 2) Χῖος, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Φαρναβάζου μετὰ τοῦ Ἀθηναγόρου διοικητὴς τῆς πατρίδος τȣ, πολεμουμένης ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου. 3) Σμυρναῖος ποιητὴς, ἐπὶ Αὐγούςου. 4) Νικαεὺς, παροιμιογράφος.

Ἀπολλώνιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Λιβ. ἐπὶ τῆς Καρχηδονίας.

Ἀπολλώνιος (ὁ), ποιητὴς Ἀλεξανδρεὺς υἱὸς τοῦ Σιλλέως, μαθητὴς τοῦ Καλλιμάχου, ὁ κληθεὶς Ῥόδιος, ὡς διδάξας πολὺν χρόνον ἐν Ῥόδῳ τὴν ῥητορικήν. Ἔγραψεν Ἀργοναυτικὰ, ἐπικὸν ποίημα εἰς τέσσαρα βιβλία· ἤκμασε δὲ περὶ τὰ 190 πρὸ Χ. 2) ὁ Τυανεὺς, γόης ἐπαγγελλόμενος τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Πυθαγόρου· περιῆλθε διάφορα μέρη τῆς γῆς, θαυμαζόμενος διὰ τὰς τερατουργίας τȣ· ἔζησε δὲ 100 περίπου ἔτη, κατ' αὐτὸν τὸν πρῶτον ἀπὸ Χ. αἰῶνα. Ὁ Δάμις, εἷς τῶν πολλῶν αὐτοῦ μαθητῶν, ἔγραψε τὸν βίον του. 3) μαθηματικὸς, ἐκ τῆς ἐν Παμφυλ. Πέργης, διδαχθεὶς καὶ διδάξας

ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περὶ τὸ 200 ἔτος π. Χ. 4) Ὁ Κυρηναῖος, φιλόσοφος τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, ὁ ἐπικληθεὶς Κρόνος. 5) Ὁ Ἀλαβανδεύς, υἱὸς τοῦ Μόλωνος καὶ φίλος τοῦ Κικέρωνος, διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐν Ῥόδῳ. 6) ὁ Δύσκολος, γραμματικὸς περίφημος. 7) ὁ Ἀχαρνεύς, συγγράψας περὶ ἑορτῶν.

Ἀπολλωνὶς, ίδος (ἡ), π. τῆς Λυδ. πρὸς δυσμὰς τῶν Θυατείρων.

*Ἀπόλλωνος-πόλεις, δύω (ἡ μεγάλη ϗ ἡ μικρὰ) ἐν Αἰγύπτῳ, (ὁ πολ. Ἀπολλωνοπολίτης).

*Ἀπόστανα (τὰ), χωρίον τῆς Περσ.

Ἀπουλία (ἡ), ἡ χώρα τῆς κάτω Ἰταλ., (Puglia), (οἱ κάτοικοι Ἄπουλοι).

Ἀππιανὸς (ὁ), Ἀλεξανδρεὺς ἱστοριογράφος, ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων Τραϊανοῦ ϗ Ἀδριανοῦ, γράψας Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν.

Ἄππιος (ὁ), Ῥωμαῖος, ἀφ' οὗ ἡ Ἀππία ὁδὸς, φέρουσα ἀπὸ τῆς Ῥώμης πρὸς τὴν Κάπυην, ἴδε καὶ Κλαύδιος.

Ἀπρίης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ψάμμιος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 595—570 πρὸ Χ.

*Ἄπρος (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Ἀπραῖος).

Ἀπτέρα (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ἀπτεραῖος).

Ἀραβία (ἡ), γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου.

Ἀραβία (ἡ), μέρος χεῤῥονησίζον πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἀσίας, χωριζόμενον ἀνατολικῶς μὲν διὰ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, μεσημβρινῶς δὲ διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, καὶ διαιρούμενον εἰς τὴν Ἔρημον, τὴν Εὐδαίμονα καὶ τὴν Πετραίαν Ἀραβίαν, (τὸ ἐθν. Ἀράβιος).

Ἀράβιον ὄρος, β. ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου κατὰ μῆκος τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου.

Ἀράβιος καὶ Ἄραβις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Γεδρωσίας.

Ἀράβιος κόλπος, τὸ μεταξὺ Ἀραβίας καὶ Ἀφρικῆς μέρος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Ἀραβῖται (οἱ), οἱ περὶ τὸν Ἄραβιν ποταμὸν κάτοικοι τῆς Γεδρωσίας.

*Ἄραγος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰβηρίας, πηγ. ἐκ τοῦ Καυκάσου.

*Ἀραδὴν (ἡς), π. τῆς Κρήτης.

Ἄραδος (ἡ), νῆσος ἀπέναντι τῆς Φοινίκης μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς, (τὸ ἐθν. Ἀράδιος).

*Ἄραζος (ἡ), π. τοῦ Πόντου, (ὁ πολ. Ἀράζιος).

*Ἄραιθος (ὁ), ποτ. τῆς Ἠπείρου.

Ἀραιθυρέα (ἡ), π. καὶ χώρα τῆς Πελοπονν. ἡ ἄλλως Φλιασία, (τὸ ἐθν. Ἀραιθυρεεύς).

Ἄρακος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

Ἀράκυνθος (ὁ), β. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὴν Πλευρῶνα.

*Ἄραξα (τάς), π. τῆς Λυκίας.

*Ἀραξηνὴ (ἡ), χώρα τῆς Ἀρμεν. τὴν ὁποίαν ποτίζει ὁ

Ἀράξης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρμεν., χυν. εἰς τὴν Κασπίαν. 2) ποτ. τῆς Περσ. χυν. εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον. 3) ποτ. τῆς Μεσοποταμ. 4) ποτ. τῆς Σκυθ.

Ἄραξος (ὁ), ἀκρωτ. μεταξὺ Ἀχαΐας ϗ Ἤλιδος, (Κάβο-πάπα).

Ἄραρ, αρος (ὁ), ποτ. της Γαλλ. χυν. εἰς τὸν Ῥοδανόν, (Saône).

Ἄραρος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ. χυν. εἰς τὸν Ἴστρον.

*Ἀραρὼς (ὁ), ποιητὴς τῆς μεσ. Κωμῳδίας.

Ἄρας, αντος (ὁ), ἥρως τις αὐτόχθων ἐν Φλιοῦντι.

Ἄρατος (ὁ), ποιητὴς ἐκ Σόλων τῆς Κιλικίας, γράψας περὶ τὸ 270 πρὸ Χ. τὸ σωζόμενον ἀστρονομικὸν ποίημα εἰς δύο βιβλία, ὧν τὸ μὲν ἐπιγράφεται Φαινόμενα, τὸ δὲ Διοσημεῖαι. 2) Σικυώνιος, υἱὸς τοῦ Κλεινίου, γεννηθεὶς τῷ 272 πρὸ Χ., ἐλευθερώσας τὴν πατρίδα του, καὶ στρατηγήσας ἐνδόξως τῆς Ἀχαϊκῆς συμπολιτείας κατὰ τῶν Μακεδόνων.

Ἀραυσίων, ωνος (ἡ), π. τῆς Γαλλ., (Orange).

*Ἀράφεια (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Καρίαν, (ὁ νησ. Ἀραφεύς).

Ἀραφὴν, ῆνος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, μεταξὺ Ὠρωποῦ καὶ Σουνίου, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἀραφήνιος).

Ἄραχθος (ὁ), ποτ. τῆς Ἠπείρου, χυν. εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον.

Ἀραχναῖον (τὸ), β. τῆς Ἀργολ. μεταξὺ Τίρυνθος ϗ Ἐπιδαύρου.

Ἀράχνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἴδμονος, διδαχθεῖσα τὴν ὑφαντικὴν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, πρὸς τὴν ὁποίαν τολμήσασα νὰ συνερισθῇ περὶ καλλιτεχνίας, μετεμορφώθη εἰς τὸ ὁμώνυμον ζωΰφιον.

Ἀραχωσία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Περσ. συνορεύουσα μὲ τὴν Ἰνδ.

Ἀράχωτος (ὁ), ποτ. τῆς Περσ. μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτοῦ, πρωτεύουσαν τῆς ἀπ' αὐτοῦ κληθείσης Ἀραχωσίας.

*Ἄρβα (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας.

*Ἀρβάκη (ἡ), π. τῆς Κελτιβηρίας.

Ἀρβάκης, ου (ὁ), ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων. 2) σατράπης Μῆδος, ἀποστατήσας κατὰ τοῦ Σαρδαναπάλου.

*Ἀρβάνιον (τὸ), π. τοῦ Πόντου.

*Ἀρβέλη (ἡ) ϗ Ἄρβελαι (αἱ), π. τῆς Κιλικ., (ὁ πολ. Ἀρβελαῖος).

Ἄρβηλος (ὁ), εἷς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Ἄρβηλα (τὰ), π. τῆς Ἀσσυρ. ἐπὶ τοῦ Τίγριδος. 2) κώμη τῆς Γαλιλαίας ἐν τῇ Παλαιστίνῃ.

Ἄρβις, ιος (ὁ), = Ἄραβις.

*Ἀρβουπάλης (ὁ), υἱὸς Δαρείου τοῦ Κοδομάνου.

*Ἄρβων, ωνος καὶ Ἀρβῶν, ῶνος (ὁ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Ἀρβώνιος ϗ Ἀρβωνίτης).

Ἀργαδεῖς (οἱ), μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς.

*Ἀργαῖον (ὄρος), β. τῆς Καππαδοκ.

Ἀργαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ϗ τῆς Κυρήνης. 2) υἱὸς Φιλίππου τοῦ Α΄. βασιλεὺς τῆς Μακεδ. 3) ἀδελφὸς Φιλίππου τοῦ Β΄, καταπολεμηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ πλησίον τῆς Μεθώνης. 4) (γεωγρφ.) = Ἀργαῖον (ὄρος).

*Ἀργαῒς (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Λυκίαν, (ὁ νησ. Ἀργαΐτης).

Ἄργαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὸ βασίλειον τῆς Σπάρτης.

Ἀργανθόνιον (ὄρος), β. τῆς Βιθυν.

Ἀργανθώνιος (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Ἱσπανίᾳ Ταρτησσοῦ, ζήσας 120 ἔτη, ἐξ ὧν ἐβασίλευσε τὰ 80.

*Ἀργάντη (ἡ), π. τῆς Ἰνδ., (ὁ πολ. Ἀργαντηνός).

*Ἀργεᾶθαι (οἱ), λαός τις ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ.

Ἀργεία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀδράστου καὶ τῆς Ἀμφιθέας καὶ γυνὴ τοῦ Πολυνείκους. 2) θυγ. τοῦ Αὐτεσίωνος καὶ ἐγγόνη τοῦ Τισαμενοῦ, γυνὴ δὲ τοῦ Ἡρακλείδου Ἀριστοδήμου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Εὐρυσθέα καὶ Προκλῆ. 3) γυνὴ τοῦ Ἰνάχου ϗ μήτηρ τῆς Ἰοῦς.

Ἀργεῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκιμνίου, σύντροφος τοῦ Ἡρακλ., φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρύτου ἐν τῇ Οἰχαλίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Δηϊφόντου. 3) ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις.

Ἀργειφόντης, ου (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ἑρμῆς, ὡς φονεύσας τὸν Πανόπτην Ἄργον.

Ἀργέλη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπιοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κλεόλαον.

Ἄργεννον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἰων. πλησίον τῆς Ἀλονήσου. 2) ἀκρωτ. τῆς Σικελ.

Ἄργεννος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λεύκωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀθάμαντος, εὐνοούμενος τοῦ Ἀγαμέμνονος, πνιγεὶς εἰς τὸν Κηφισσὸν ἐνῷ ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Τρῳάδος.

Ἀργεννοῦσα (ἡ), = Ἀργινοῦσα.

Ἀργέου νῆσος (ἡ), νῆσός τις περὶ τὴν Αἴγυπτον, (ὁ νησ. Ἀργεώτης).

Ἀργεντόρατον (τὸ), ποτ. τῆς Βελγ. Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Ῥήνου, (Strassbourg).

Ἀργέστης, ου (ὁ), εἷς τῶν ἀνέμων, υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς.

Ἀργεὺς, έως (ὁ), εἷς τῶν κατὰ τοῦ Ἡρακλ. ἐπιθεμένων Κενταύρων εἰς τὸ ἄντρον τῆς Φολόης, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ.

Ἄργη (ἡ), κόρη τις ἐκ τῶν Ὑπερβορείων ἐλθοῦσα εἰς τὴν Δῆλον.

Ἄργης, ου (ὁ), εἷς τῶν Κυκλώπων, γεννήσας ἐκ τῆς νύμφης Φρυγίας τρεῖς υἱούς.

*Ἄργιλα (ἡ), π. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Ἀργιλίτης).

*Ἀργιλεωνὶς, ίδος (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Βρασίδου.

Ἄργιλος (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Ἀργίλιος).

*Ἀργῖνον (τὸ), = Ἄργεννον.

Ἀργινοῦσαι καὶ Ἀργινοῦσσαι (αἱ), τρεῖς μικραὶ νῆσοι μεταξὺ Λέσβου καὶ Αἰολίδος.

Ἀργιόπη (ἡ), νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Φιλάμμων ἐγέννησε τὸν Θάμυριν. 2) θυγ. τοῦ Νείλου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος, ἐξ ἧς οὗτος ἐγέννησε τὸν Κάδμον.

Ἀργιόπιος χῶρος, μέρος τῆς Βοιωτ. περὶ τὸν Μολόεντα ποταμόν, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Δήμητρος.

Ἄργιος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐίππης.

Ἀργιππαῖοι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν τὴν Ἀσιατ. Σαρματιαν.

Ἄργισσα (ἡ), χωρίον τῆς Θεσσαλ. ἐν τῇ Πελασγιώτιδι, ἡ ὕστερον Ἄργουρα.

Ἀργολὶς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Πελοποννήσου.

Ἀργοναῦται (οἱ), οἱ μετὰ τοῦ Ἰάσονος πλεύσαντες ἀπὸ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰωλκοῦ εἰς τὴν Κολχίδα ἥρωες πρὸς ὑφαίρεσιν τοῦ χρυσοῦ δέρατος, (ἴδε Ἀργώ).

Ἄργος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης θυγατρὸς τοῦ Ἄπιδος, τρίτος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, διαδεχθεὶς τὸν Φορωνέα, ϗ γεννήσας ἐκ τῆς Εὐάδνης τὸν Ἴασον, Πείραντα, Ἐπίδαυρον καὶ Κρίασον. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος ἢ τοῦ Ἰνάχου ἢ τοῦ Ἀρέστορος, ὁ ἐπικληθεὶς Πανόπτης, διότι ὅλον του τὸ σῶμα εἶχεν ὀφθαλμούς. Φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διός, διότι ἐφύλαττε τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰνάχου Ἰώ, μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς Ταῶνα. 3) υἱὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης ἢ τοῦ Ἀρέστορος, ναυπηγήσας τὸ πλοῖον Ἀργώ, δι' οὗ ἔπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται, ὧν εἷς ἦτον καὶ αὐτός. 4) εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίονος.

Ἄργος (τὸ), π. τῆς Πελοποννήσου, τὸ καλούμενον Ἀχαϊκὸν κτλ. 2) (τὸ Ἀμφιλοχικὸν) π. τῆς Ἀκαρναν. 3) (τὸ Ὀρεστικὸν), π. τῆς Ἠπείρου. 4) (τὸ Πελασγικὸν) π. τῆς Θεσσαλ. ἡ ὕστερον Λάρισσα. 5) (τὸ Ἵππιον), π. τῆς Ἰταλ. ἡ ἄλλως Ἀργυρίππη. 6) π. τῆς Κιλικ., ἡ ὕστερον Ἀργειόπολις, (ὁ πολ. Ἀργεῖος).

Ἄργουρα (ἡ), χωρίον τι παρὰ τὸν Πηνειὸν τῆς Θεσσαλ., Ἄργισσα πρότερον καλούμενον.

*Ἄργυννος (ὁ), = Ἄργεννος.

Ἀργυρᾶ, ᾶς (ἡ), π. καὶ πηγὴ τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὰς Πάτρας.

*Ἀργυρία (ἡ), π. τῆς Τρῳάδος.

Ἀργυρίππα καὶ Ἀργυρίππη (ἡ), π. τῆς κάτω Ἰταλ. ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, κτίσμα τοῦ Διομήδους, (ὁ πολ. Ἀργυριππανός, -ππηνός).

Ἀργυροῦν ὄρος, β. τῆς Ἱσπαν., (Serra Segura).

Ἀργυφία (ἡ), γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου.

Ἀργὼ, οῦς (ἡ), τὸ πλοῖον δι' οὗ ἔπλευσαν οἱ (ἀπ' αὐτοῦ κληθέντες) Ἀργοναῦται εἰς τὴν Κολχίδα. 2) μία τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίονος.

Ἄρδαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου, ὅστις πρῶτος εἰσήγαγε τὴν λατρείαν τῶν Μουσῶν εἰς τὴν Τροιζῆνα, αἵτινες ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάζονται Ἀρδαλίδες ϗ Ἀρδαλιώτιδες.

Ἀρδανὶς ἢ Ἀρδανία (ἄκρα), ἀκρωτ. τῆς Λιβ. ἐν τῇ Μαρμαρικῇ.

Ἀρδέα (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ῥουτούλων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Ἀρδεάτης).

Ἀρδέρικκα (τὰ), κώμη τῆς Ἀσσυρ. ἐπί τινος διώρυχος τοῦ Εὐφράτου. 2) χωρίον τῆς Σουσιανῆς.

Ἀρδήσκος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ. χυν. εἰς τὸν Ἴστρον.

Ἀρδηττὸς (ὁ), μέρος τι πλησίον τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τοῦ Ἰλισσοῦ.

Ἀρδία (ἡ), χώρα τῆς Ἰλλυρ. (τὸ ἐθν. Ἀρδιαῖος).

Ἀρδιαῖος (ὁ), σκληρότατός τις τύραννος τῆς Παμφυλ.

Ἄρδιον (τὸ), β. τῆς Δαλματ.

Ἀρδουέννα (ἡ), μέγα καὶ πυκνότατον δάσος τῆς Βελγ. Γαλλίας, (Ardennes).

*Ἀρδύνιον (τὸ), π. τῆς Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Ἀρδύνιος).

Ἄρδυες (οἱ), λαὸς τῆς Ἑλβετ. κατοικῶν περὶ τὸν Ῥοδανόν.

Ἄρδυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Γύγου, βασιλεύσας τῆς Λυδ. τῷ 678 πρὸ Χ.

Ἀρέθουσα (ἡ), μία τῶν Ἑσπερίδων. 2) θυγ. τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος. 3) πηγή τις ἐπὶ τῆς ἐν τῷ λιμένι τῶν Συρακουσῶν νήσου Ὀρτυγίας, εἰς τὴν ὁποίαν μετεμορφώθη ἡ νύμφη Ἀρέθουσα, διωκομένη ὑπὸ τοῦ Ἀλφειοῦ. 4) πηγή τις βρύουσα πρὸς δυσμὰς τῆς Ἰθάκης. 5) πηγή τις ἐν Εὐβοίᾳ παρὰ τὴν πόλιν Χαλκίδα. 6) π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου. καὶ 7) π. τῆς Μακεδον., (ὁ πολ. Ἀρεθούσιος).

Ἄρεια, = Ἀρία.

Ἀρεία (ἡ), θυγ. τοῦ Κλεόχου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Μίλητον.

Ἀρεία κρήνη, πηγή τις παρὰ τὰς Θήβας, ἡ ἄλλως Ἀρητιάς.

Ἀρειοπαγίτης καὶ Ἀρεοπαγίτης, ου (ὁ), δικαστὴς τοῦ Ἀρείου Πάγου.

*Ἄρειος (ὁ), Ἀλεξανδρεύς τις λόγιος φίλος τοῦ Αὐγούστου.

Ἄρειος Πάγος, λόφος τις πρὸς δυσμὰς τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου πρότερον ἐδικάσθη ὑπὸ τῶν Θεῶν ὁ Ἄρης ϗ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐδίκαζεν ἔπειτα τὸ ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμούμενον Δικαστήριον, συστηθὲν ἐπὶ Κέκροπος ἢ Κραναοῦ.

Ἀρείων, ονος (ὁ), ἵππος τοῦ Ἀδράστου.

Ἀρέλαται (αἱ) καὶ Ἀρέλατον (τὸ), π. τῆς Ναρβων. Γαλλίας, (Arles).

Ἀρεσίας, ου (ὁ), εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις.

Ἀρεστορίδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Ἄργος.

Ἀρέστωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Φόρκυνος, ὅς τις ἐγέννησε, κατά τινας, τὸν Πανόπτην Ἄργον ἐκ τῆς Μυκήνης θυγατρὸς τοῦ Ἰνάχου.

Ἀρεταῖος (ὁ), ἰατρὸς Καππαδόκης, γράψας ἐπὶ Τραϊανοῦ περὶ ὀξέων ϗ χρονίων παθῶν εἰς ὀκτὼ βιβλία.

Ἀρέτας, α (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἀραβ., κυριεύσας τὴν Ἱερουσαλὴμ περὶ τὸ 63 π. Χ.

Ἀρετάων, ονος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων.

*Ἀρεὺς, έως (ὁ), βασιλεὺς τῆς Σπάρτης (26 Ἀγίδης). 2) ἔγγονος τοῦ προτέρου, υἱὸς τοῦ Ἀκροτάτου (28 Ἀγίδης).

*Ἀρεὼν (ὁ), ποτ. τῆς Περσ.

Ἄρεως (-ος) πεδίον, ὁ Campus Martius ἐν Ῥώμῃ.

Ἀρηγονὶς, ίδος (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἄμπυκος ϗ μήτηρ τοῦ Μόψου.

Ἀρηΐθοος (ὁ), ὁ κληθεὶς Κορυνήτης (ὡς ὡπλισμένος μὲ κορύνην = ῥόπαλον), βασιλεὺς τῆς ἐν Βοιωτ. Ἄρνης, πατὴρ τοῦ Μενεσθίου ἐκ τῆς Φιλομεδούσης. 2) Θρᾷξ τις ἡνίοχος τοῦ Ῥίγμου ἐν τῇ πολιορκίᾳ της Τρῳάδος.

Ἀρηΐλυκος (ὁ), εἷς τῶν ἡγεμόνων τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Βοιωτῶν. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων Τρώων.

*Ἀρήϊνος (ὁ), σατράπης τις τῆς Φρυγ.

Ἀρήϊος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Πηροῦς, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ἀρήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Οἰβάλου, ἐξ ἧς ὁ Ἀφαρεὺς ἐγέννησε τὸν Ἴδαντα, Λυγκέα καὶ Πίσον. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Ἤλιδος, ἐπὶ τοῦ Μινυείου ποταμοῦ. 3) πηγή τις ἐν Ἤλιδι παρὰ τὸ Λέπρεον.

Ἄρης, εος καὶ (μτγν.) εως (ὁ), ὁ θεὸς τοῦ πολέμου, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας.

*Ἄρης, ητος (ὁ), φρούριόν τι ἐν Εὐβοίᾳ.

Ἀρήτη (ἡ), θυγ. τοῦ Ῥηξήνορος ϗ γυνὴ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων. 2) γυνὴ τοῦ Δίωνος ἐκ Σικελίας.

Ἀρητιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Κύκνος, καὶ 2) ὁ Νίσος ἐκ Δουλιχίου.

Ἀρητιὰς, άδος (ἡ), νῆσος τοῦ Πόντου

Ἄρητος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἄρατος, εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Νέστορος καὶ 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως.

Ἄρθμιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πυθώνακτος ἐκ τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πόλεως Ζελείας, πρόξενος τῶν Ἀθηναίων, ἀτιμωθεὶς διότι ἔφερε Περσικὸν ἀργύριον πρὸς δωροδοκίαν τῶν ἐν Πελοποννήσῳ.

Ἀρία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας μεταξὺ Περσ. καὶ Ἰνδ μὲ πρωτεύουσαν ὁμώνυμον, (τὸ ἐθν. Ἄριοι).

Ἀριάδνη (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, ἐρασθεῖσα τοῦ Θησέως καὶ βοηθήσασα αὐτὸν διὰ τοῦ νήματος (μίτου) τὸ ὁποῖον τῷ ἔδωκε, ἵνα ἐξέλθῃ τοῦ Λαβυρίνθου φονεύσας τὸν Μινώταυρον, ἔφυγε μετ' αὐτοῦ· ἀλλ' ἐγκαταλειφθεῖσα εἰς τὴν Νάξον, εὗρεν ἐκεῖ ἐραστὴν καὶ προστάτην τὸν Διόνυσον.

Ἀριαβίγνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαρείου, ναυαρχῶν τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς ἐπιστρατείας τοῦ Ξέρξου.

Ἀριαῖος (ὁ), σατράπης τῶν Σάρδεων ὑπὲρ Κύρου τοῦ νεωτέρου.

*Ἀριάκης (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Καππαδοκῶν παρ' Ἀῤῥ.

*Ἀριαμένης, ου (ὁ), υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἀριανὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας μεταξὺ Περσ. καὶ Ἰνδ., (Ἀφγανιστὰν), (τὸ ἐθν. Ἀριανός).

Ἀριανθίδης, ου (ὁ), Βοιωτός τις, υἱὸς τοῦ Λυσιμάχου παρὰ Θκδ.

Ἀριάντας, εω (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἡροδ.

Ἀριαπείθης, εος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἡροδ.

Ἀριαράθης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Καππαδοκ. ὑποτελὴς τῶν Περσῶν, καταπολεμηθεὶς καὶ θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐμένους. 2) υἱὸς τοῦ προτέρου, διασωθεὶς εἰς Ἀρμενίαν καὶ ἀναλαβὼν τὸν

πατρικόν του θρόνον. 3) ὁ πάππος τοῦ τελευταίου Ἀττάλου.

Ἀριαράθεια (ἡ), π. τῆς Καππαδοκ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγ.

Ἀριαράμνης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδ.

Ἀριάσπαι (οἱ), λαός τις ἐν Περσίᾳ.

*Ἀριάσπη (ἡ), π. τῆς Δραγγιανῆς ἐν τῇ Περσ.

Ἀριάσπης (ὁ), υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος καὶ ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Ὤχου, φαρμακωθεὶς ἑκουσίως διὰ φόβον τοῦ πατρός του.

Ἀρίβαζος (ὁ), Ὑρκάνιός τις ἐπιβουλευθεὶς Δαρεῖον τὸν Ὦχον.

Ἀριβαῖος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Καππαδοκῶν, νικηθεὶς καὶ θανατωθεὶς ὑπὸ Κύρου τοῦ μεγάλου, κατὰ τοῦ ὁποίου συνεμάχει μετὰ τῶν Ἀσσυρίων.

Ἀριγαῖον (τό), π. τῆς Ἰνδ. καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Κρατεροῦ.

Ἀρίγνωτος (ὁ), κιθαρῳδός τις ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Αὐτομένους. 2) Πυθαγόρειός τις παρὰ Λουκιανῷ.

Ἀριδαῖος (ὁ), υἱὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος ἐκ τῆς ὀρχηστρίδος Φιλίννης, βασιλεύσας ἓξ χρόνους μετὰ θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ θανατωθεὶς ἀνηλεῶς ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος.

Ἀρίδωλις, ιος (ὁ), τύραννός τις τῶν ἐν Καρίᾳ Ἀλαβάνδων.

Ἀριζαντοὶ (οἱ), λαός τις κατοικῶν τὴν βόρειον Μηδίαν περὶ τὸν Χοάσπην.

Ἀρικία (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλ., (ὁ πολ. Ἀρικηνός).

*Ἄριμα (τά), χώρα τις πυρφόρος ἐν τῇ Κιλικίᾳ.

Ἀριμασποὶ (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν τὰ ἀρκτῷα τῆς Εὐρώπης

*Ἀριμένης, = Ἀριαμένης.

Ἀρίμινον (τό), π. παραθαλ. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν τῇ Ἰταλ., (Rimini).

Ἀρίμινος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ., χυν. εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως.

Ἀρίμμας (ὁ), σατράπης τις τῆς Συρ. παρὰ τῷ Ἀῤῥ.

*Ἀρίμνηστος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ α'. ἔτος τῆς 91 Ὀλυμπ.

Ἄριμοι (οἱ), λαός τις μυθώδης τῆς Ἀσίας, τοποθετούμενος ὑπ' ἄλλων μὲν ἐν τῇ Λυδίᾳ, ὑπ' ἄλλων δὲ ἐν Κιλικίᾳ, ὑπὸ δὲ τοῦ Στράβωνος, νομίζοντος αὐτοὺς Ἀραμαίους, ἐν τῇ Συρίᾳ.

Ἀριοβαρζάνης, ους (ὁ), σατράπης τῆς Ἰων. καὶ Φρυγ. ἀποστατήσας ἀνεπιτυχῶς μετ' ἄλλων ἡγεμόνων κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου τῷ 363 πρὸ Χ. 2) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Δαρείου, πολεμήσας γενναίως κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ἀριόμαρδος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτ. 2) υἱὸς τοῦ Δαρείου, στρατηγὸς τῶν Τιβαρηνῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν. 3) υἱὸς τοῦ Ἀρταβάνου, στρατηγὸς τῶν Κασπίων.

Ἄριος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρίας χώρας ἐν Περσίᾳ.

Ἀριουσία (ἡ), π. καὶ χώρα τῆς Χίου, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της.

*Ἄρις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Μεσσην.

Ἀρίσβη (ἡ), θυγ. τοῦ Τεύκρου καὶ γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Τρωάδος πλησίον τῆς Ἀβύδου. 3) π. τῆς Λέσβου ἡ καὶ Ἀρίσβα, (ὁ πολ. Ἀρισβαῖος).

*Ἄρισβος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης χυν. εἰς τὸν Ἕβρον.

*Ἀριστάγγελος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κυρήνης.

Ἀρισταγόρας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μολπαγόρου καὶ γαμβρὸς τοῦ Ἱστιαίου, τύραννος τῆς Μιλήτου, διεγείρας συνεργείᾳ τῶν Ἀθηναίων τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἑλληνικὰς πόλεις κατὰ τοῦ Δαρείου. Νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν καὶ φυγὼν εἰς Θρᾴκην, ἠφανίσθη μετὰ τῶν περὶ αὐτόν. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου, τύραννος τῆς Κύμης. 3) τύραννος τῆς Κυζίκου. 4) υἱὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου, πρύτανις ἐν Τενέδῳ. 5) ποιητής τις τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

Ἀρισταίνετος (ὁ), ἐπιστολογράφος τις ἐκ Νικαίας, σύγχρονος τοῦ Λιβανίου.

Ἀρισταῖον (τό), π. τῆς Λιβύας παρὰ Πτολεμ. (δ', 5).

Ἀρισταῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς νύμφης Κυρήνης θυγατρὸς τοῦ Πηνειοῦ, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν Ὡρῶν καὶ τῶν Χαρίτων μὲ νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν. Κυνηγὸς καὶ ποιμήν, ἐπενόησε τὴν μελισσουργίαν καὶ τὴν ἐλαιοφυτείαν, διὸ καὶ ἐτιμᾶτο ὡς ἥρως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Ἐγέννησε δὲ ἐκ τῆς Αὐτονόης θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, τὸν Ἀκταίωνα. 2) ἡγεμὼν τῆς Κύπρου διωρισμένος ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου.

Ἀρίσταιχμος (ὁ), Ἠλεῖός τις, φίλος Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων.

Ἀρίστανδρος (ὁ), Τελμισσεύς, περίφημος μάντις καὶ οἰωνοσκόπος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου. 2) Πάριός τις ἀγαλματοποιὸς παρὰ Παυσαν. (Γ', ιη', 8).

*Ἀριστάρχη (ἡ), ἱέρεια τις ἐν Μασσαλίᾳ (Στρβ. Δ', 179).

Ἀρίσταρχος (ὁ), Ἀθηναῖος, συντελέσας πρὸς κατάλυσιν τῆς δημοκρατίας. 2) Σάμιος, ἀστρονόμος περίφημος, ἀκμάσας περὶ τὸ 265 πρὸ Χ. 3) Γραμματικός τις ἐκ Σαμοθρᾴκης, μαθητὴς τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους καὶ διδάσκαλος τῶν παίδων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Ἐκ τῶν πολλῶν φιλολογικῶν του συγγραμμάτων, οὐδὲ ἓν ἐσώθη.

*Ἀρίστας (ὁ), υἱὸς τοῦ Πορθάωνος.

Ἀριστέας, ου (ὁ), ποιητής τις Προκοννήσιος, ζήσας περὶ τὸ 580 πρὸ Χ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀδειμάντου, στρατηγὸς τῶν Κορινθ., (ὁ παρὰ Θουκ. Ἀριστεύς).

Ἀριστείδης, ου (ὁ), ὁ ἐπονομασθεὶς Δίκαιος, υἱὸς τοῦ Λυσιμάχου, περίφημος δημαγωγὸς καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθην., σύγχρονος καὶ ἀντίζηλος τοῦ Θεμιστοκλέους. 2) υἱὸς τοῦ Ἀρχίππου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 3) υἱὸς τοῦ Λυσιμάχου καὶ ἔγγονος τοῦ περιφήμου Ἀριστείδου. 4) — Αἴλιος, ῥήτωρ καὶ σοφιστής, γεννηθεὶς ἐν Βιθυνίᾳ τῷ 125 ἀπὸ Χ., ζήσας δὲ τὸ πλεῖστον ἐν Σμύρνῃ, τοῦ ὁποίου σώζονται 55 λόγοι καί τινες ἐπιστολαί

Ἀριστεραὶ (αἱ), μικρὰ νῆσος περὶ τὴν Ἀργολίδα.

Ἀριστεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πελλίχου, ναύαρχος τῶν Κορινθ. 2) = Ἀριστέας (2).

Ἀρίστιππος (ὁ), Θεσσαλός τις ἐκ Λαρίσσης, ἀπόγονος τῶν Ἀλευαδῶν, συστρατηγήσας τῶν μετὰ Ξενοφῶντος Ἑλλήνων κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου. 2) Κυρηναῖος, φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Σωκρ., συστήσας τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Κυρηναϊκὴν αἵρεσιν.

*Ἀριστίων, ονος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 89 Ὀλυμπ., (ὁ παρὰ Διοδ. Ἀρίστων). 2) πρέσβυς τοῦ Μιθριδάτου.

Ἀριστόβουλος (ὁ), ἐκ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Κασσάνδρας, στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, τοῦ ὁποίου καὶ συνέγραψε τὰς πράξεις. 2) βασιλεὺς καὶ ἀρχιερεὺς τῶν Ἰουδαίων, καταπολεμηθεὶς καὶ θριαμβευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πομπηΐου, σταλεὶς δὲ ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος εἰς Ἰουδαίαν ἵνα καταλύσῃ τὴν ἐκεῖσε ἐπιῤῥοὴν τοῦ Πομπηΐου, ἀπέθανε καθ' ὁδὸν τῷ 50 πρὸ Χριστοῦ.

Ἀριστογείτων, ονος (ὁ), νέος τις Ἀθηναῖος, ὅς τις συνομόσας μετὰ τοῦ Ἁρμοδίου ἐφόνευσε τὸν τύραννον Ἵππαρχον υἱὸν τοῦ Πεισιστράτου, καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἱππίου, ἐφονεύθη βασανισθείς, καὶ ἐτιμήθη δι' ἀνδριάντος ὡς τυραννοκτόνος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. 2) ῥήτωρ καὶ δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Μακεδόνος Φιλίππου, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζονται δύο λόγοι τοῦ Δημοσθ.

Ἀριστογένης, ους (ὁ), στρατηγός τις τῶν Ἀθην. παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἀριστοδήμη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πριάμου.

Ἀριστόδημος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου, καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, εἰσβαλὼν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἡρακλειδῶν εἰς Πελοπόννησον, καὶ γεννήσας ἐκ τῆς Ἀργείας τὸν Προκλῆ καὶ Εὐρυσθένην, τοὺς δύο πρώτους βασιλεῖς τῆς Σπάρτης. 2) Σπαρτιάτης τις, διασωθεὶς μόνος ἐκ τῆς ἐν Θερμοπύλαις μάχης. 3) ἕτερός τις, ἐπίτροπος τοῦ βασιλέως Ἀγησιπόλιδος. 4) βασιλεὺς τῶν Μεσσηνίων, ὅστις, πολεμῶν κατὰ τῶν Λακεδαιμ., ἐπρόσφερε θυσίαν τὴν ἰδίαν του θυγατέρα ὑπὲρ τοῦ λαοῦ του· ἀλλ' ὕστερον παραφρονήσας, ἐσφάγη ἰδιοχείρως ἐπὶ τοῦ τάφου της. 5) ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις τὸ α. ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ. 6) εἷς τῶν μαθητῶν τοῦ Σωκρ., ἐπιλεγόμενος ὁ μικρός. 7) τραγικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ., πράττων ὑπὲρ τοῦ Φιλίππου. 8) ἐπιγραμματοποιός τις Θηβαῖος.

Ἀριστόδικος (ὁ), ἐπίσημός τις πολίτης τῆς ἐν Αἰολίδι Κύμης. 2) Ἐπιγραμματοποιὸς Ῥόδιος.

Ἀριστοκλείδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστοφάνους, Αἰγινήτης, νικήσας εἰς τὰ Νέμεα.

*Ἀριστόκλειτος (ὁ), = Ἀριστόκριτος.

Ἀριστοκλῆς, έους (ὁ), περίφημός τις ἀγαλματοποιὸς Κρής, ἀκμάσας περὶ τὴν 54 Ὀλυμπ. 2) ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως

τῆς Σπάρτης Πλειστοάνακτος. 3) γραμματικός τις σύγχρονος τοῦ Στράβωνος. 4) Σοφιστὴς Περγαμηνός, ἐπὶ Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ. 5) φιλόσοφος Περιπατητικός, ἐκ Μεσσήνης, γράψας ἱστορίαν τῆς Φιλοσοφίας.

Ἀριστοκράτης, ους (ὁ), ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ., λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων, διότι ἐπρόδωκε τοὺς Μεσσηνίους εἰς τὸν κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν πόλεμον. 2) υἱὸς τοῦ Σκελλίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην., φίλος τοῦ Ἀλκιβιάδου, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, διότι δὲν ἐφρόντισε μετὰ τῶν συστρατήγων του νὰ ταφῶσι τὰ σώματα τῶν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τῶν Ἀργινουσῶν τελευτησάντων. 3) ἕτερος στρατηγὸς τῶν Ἀθην. παρὰ Ξενοφῶντι. 4) κιθαρῳδός τις Θηβαῖος ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου.

*Ἀριστόκριτος (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ Λυσάνδρου.

Ἀριστόκυπρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φιλοκύπρου, βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος.

Ἀριστόλαος (ὁ), ζωγράφος Ἀθηναῖος.

Ἀριστόλεως (ὁ), Θάσιός τις παρὰ Δημοσθ.

Ἀριστομάχη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πριάμου. 2) ἀδελφὴ τοῦ Δίωνος καὶ γυνὴ Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν.

Ἀριστόμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου καὶ πατὴρ τοῦ Ἱπποπέδοντος. 2) υἱὸς τοῦ Κλεοδαίου, ἔγγονος τοῦ Ὕλλου καὶ πατὴρ τοῦ Τημένου, Κρεσφόντου καὶ Ἀριστοδήμου.

Ἀριστομένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Νικομήδους, στρατηγὸς τῶν Μεσσηνίων ἐπὶ τοῦ β'. Μεσσηνιακοῦ πολέμου τῷ 685 πρὸ Χ. 2) ναύαρχος Δαρείου τοῦ Κοδομάνου, νικηθεὶς ὑπὸ τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 3) Αἰγινήτης, νικητὴς εἰς τὰ Πύθια. 4) Ἀθηναῖος, ποιητὴς τῆς ἀρχ. κωμῳδίας.

Ἀριστομήδης, ους (ὁ), Θεσσαλός, στρατηγὸς τοῦ Δαρείου ἐν τῇ μάχῃ τῆς Ἰσσοῦ.

*Ἀριστομηλίδας (ὁ), τύραννός τις τοῦ ἐν Ἀρκαδ. Ὀρχομενοῦ.

Ἀριστόμνηστος (ὁ), ὁ ἄλλως Ἀρίμνηστος, ἄρχων ἐν Ἀθήναις.

Ἀριστοναῦται (οἱ), π. τῆς Ἀχ. καὶ 2) λιμήν τις ἐν Πελλήνῃ.

Ἀριστονίκη (ἡ), ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλ.

Ἀριστόνικος (ὁ), ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, Μαραθώνιος, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 2) τύραννός τις τῆς ἐν Λέσβῳ πόλεως Μεθύμνης ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 3) Ἕλλην Ἱστοριογράφος ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Τάραντος. 4) Ἀλεξανδρινός τις γραμματικός, σύγχρονος τοῦ Στράβωνος.

Ἀριστόνοος-ους (ὁ), εἷς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Παλαινοῦς. 2) Σικελός τις ἐκ Γέλας, ἀρχηγὸς μιᾶς ἀποικίας ἐν Ἀκράγαντι. 3) Λαρισσαῖός τις παρὰ Θκδ.

Ἀριστόξενος (ὁ), φιλόσοφος ἐκ Τάραντος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, ὁ ἀρχαιότατος τῶν περὶ μουσικῆς συγγραψάντων Τούτου σώζονται Στοιχεῖα Ἁρμονικὰ εἰς τρία βιβλία.

Ἄριστος (ὁ), εἷς τῶν Ἱστοριογράφων Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. ἐκ τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος.

Ἀριστοτέλης, ους (ὁ), (ἡ αἰτ.-η καὶ-ην), οὕτως ὠνομάζετο πρὸ τοῦ ὁ κτίτωρ τῆς Κυρήνης Βάττος. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Τιμοκράτους, (Θκδ.). 3) εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. 4) ὁ περίφημος φιλόσοφος, υἱὸς τοῦ Νικομάχου ἐκ Σταγείρων τῆς Μακεδονίας, γεννηθεὶς τῷ 384 πρὸ Χ. καὶ ἀποθανὼν ἐν Εὐβοίᾳ εἰς ἡλικίαν 62 χρόνων. 5) φιλόσοφός τις Κυρηναῖος, σύγχρονος τοῦ Ἀντιγόνου.

*Ἀριστότιμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δημαρέτου, τύραννος τῆς Ἤλιδος.

Ἀριστοφάνης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀριστοκλείδους. 2) ὁ περίφημος κωμικὸς ποιητὴς τῶν Ἀθηνῶν, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, ἐκ τῶν κωμῳδιῶν τοῦ ὁποίου σώζονται μόνον ἕνδεκα. 3) ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 112 Ὀλυμπ. 4) Βυζάντιος γραμματικὸς καὶ βιβλιοθηκάριος τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σχολῆς, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, μαθητὴς τοῦ Ἐρατοσθένους καὶ Καλλιμάχου καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριστάρχου.

Ἀριστόφαντος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀκαρνάνων, συνεισβαλὼν εἰς τὴν Αἰτωλίαν μετὰ Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας.

Ἀριστοφιλίδης, ου (ὁ), ἡγεμὼν τῶν Ταραντίνων ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἀριστόφιλος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ α. ἔτος τῆς 90 Ὀλυμπ. (420 πρὸ Χ.).

Ἀριστοφῶν, ῶντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγλαοφῶντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πολυγνώτου, περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις. 2) ῥήτωρ καὶ δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Θρασυβούλου, ἐχθρὸς τῶν στρατηγῶν Ἰφικράτους καὶ Τιμοθέου. 3) ἕτερός τις ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.

Ἀρίστυλλος (ὁ), φαυλόβιός τις ποιητὴς κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Ἀρίστων, ωνος (ὁ), δέκατος τέταρτος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, υἱὸς τοῦ Ἀγασικλέους ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλειδῶν. 2) τύραννός τις τοῦ Βυζαντίου. 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 81 Ὀλυμπ. 4) ὁ πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος. 5) φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Χίου, συστήσας περὶ τὸ 270 πρὸ Χ. ἰδίαν σχολὴν ἐν Ἀθήναις, πλησιάζουσαν μᾶλλον πρὸς τὰ δόγματα τῶν Κυνικῶν. 6) ἀρχηγὸς τοῦ ἱππικοῦ τῶν Παιόνων ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Ἀριστώνυμος (ὁ), ναύαρχος τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 2) Κορίνθιός τις παρὰ Θκδ. 3) ποιητής τις τῆς ἀρχ. κωμῳδίας. 4) βιβλιοθηκάριος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Ἀριφράδης, ους (ὁ), Κιθαρῳδὸς Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Αὐτομένους, τὸν ὁποῖον χλευάζει ὁ Ἀριστοφάνης.

Ἀρίφρων, ονος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ξανθίππου καὶ πάππος τοῦ Περικλέους. 2) ἀδελφὸς τοῦ Περικλέους καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Κλεινίου. 3) ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Ἱπποκράτους.

Ἀρίων, ονος (ὁ), λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς ἐν Λέσβῳ Μεθύμνης, περίφημος διὰ τὸ θρυλλούμενον περὶ αὐτοῦ θαῦμα διασωθέντος ὑφ' ἑνὸς δελφῖνος, (ἴδε Ἡροδ. Α', 23).

*Ἀρκαὶ (αἱ), = Ἄρκη.

Ἀρκαδία (ἡ), ἐπαρχ. ἡ μεσογειοτέρα τῆς Πελοποννήσου, ἧς οἱ κάτοικοι ἐλογίζοντο αὐτόχθονες.

Ἀρκάς, άδος (ὁ), ὡς ἐθνικόν, ὁ κάτοικος τῆς Ἀρκαδίας. 2) (ἰδιωνυμ.) υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Καλλιστοῦς θυγατρὸς τοῦ Λυκάονος, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς Μαίας. Βασιλεύσας τῆς Ἀρκαδίας, ἐδίδαξε τοὺς κατοίκους αὐτῆς τὴν γεωργίαν καὶ τὴν χρῆσιν τῶν ἐνδυμάτων. Ἔσχε δὲ ἐκ τῆς Ἐρατοῦς ἢ Λεανείρας τὸν Ἀζᾶνα, Ἀφείδαντα καὶ Ἔλατον. 3) εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος.

Ἀρκασίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἴασος.

*Ἀρκέας, ου (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

Ἀρκεισιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Λαέρτης.

Ἀρκείσιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυοδίας, πατὴρ τοῦ Λαέρτου καὶ πάππος τοῦ Ὀδυσσέως.

Ἀρκεσίλαος καὶ Δωρ. Ἀρκεσίλας καὶ Ἰων. Ἀρκεσίλεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Λύκου καὶ τῆς Θεοβούλης, εἷς τῶν τεσσάρων στρατηγῶν τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Βοιωτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 2) ὄνομα διαφόρων βασιλέων τῆς Κυρήνης, ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Βάττου, ὧν ἐπισημότερος ὁ τέταρτος. 3) φιλόσοφος ἐκ τῆς ἐν Αἰολίδι Πιτάνης, γεννηθεὶς τῷ 316 πρὸ Χ., μαθητὴς τοῦ Πολέμωνος καὶ θεμελιωτὴς τῆς Μέσης Ἀκαδημίας. 4) ποιητής τις τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

*Ἀρκεσίνη (ἡ), π. τῆς νήσου Ἀμοργοῦ, (ὁ πολ. Ἀρκεσινεύς).

*Ἄρκευθος (ὁ), ποτ. τῆς Συρ.

Ἀρκεύς, έως (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Ἄρκη (ἡ), θυγ. τοῦ Θαύμαντος καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἴριδος, καταταρταρωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διός, διότι συνεμάχει μετὰ τῶν Τιτάνων. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Φοινίκης, ἡ ὕστερον Καισάρεια πρὸς Λίβανον.

*Ἀρκιρόεσσα (ἡ), π. τοῦ Πόντου, (ὁ πολ. Ἀρκιροεσσαῖος).

Ἀρκόννησος (ἡ), ἐρημοννήσιον τοῦ Αἰγ. πελάγους παρὰ τὴν Λέσβον, (ἄλλως) Ἀσπίς. 2) ἑτέρα νῆσος παρὰ τὴν Καρίαν, ἄντικρυ τῆς Ἁλικαρνασσοῦ.

Ἀρκτεύς, έως (ὁ), στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτ. παρ' Αἰσχύλ.

*Ἀρκτῖνος (ὁ), ἐπικός τις ποιητὴς ἐκ Μιλήτου, (Ἀθήν. καὶ Σουΐδ.).

Ἄρκτος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, (Ἡσ. Ἀσπ. 186).

Ἄρκτων ὄρος, β. τῆς Μυσ. παρὰ τὴν Κύζικον.

Ἅρμα, ατος (τό), κώμη καὶ λίμνη τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Τανάγραν, ὅπου σχισθεῖσα ἡ γῆ κατέπιε τὸν Ἀμφιάραον.

2) κώμη τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὴν Φυλὴν, (ὁ πολ. Ἁρματεύς).

Ἁρμαμίθρης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Δάτιδος, στρατηγὸς τῶν Περσῶν.

Ἁρματίδης, ου (ὁ), Θεσπιεὺς, πατὴρ τοῦ Διθυράμβου.

Ἁρματοῦς, οῦντος (ἡ), π. τῆς Τρωάδος ἀπέναντι τῆς Λέσβου.

Ἀρμένη (ἡ), κώμη καὶ λιμὴν τῆς Παφλαγον. παρὰ τὴν Σινώπην, (τὸ ἐθν. Ἀρμεναῖος).

Ἀρμενία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, σχηματίζουσα τὸ πάλαι μέγα βασίλειον, καὶ διαιρουμένη εἰς μεγάλην καὶ μικρὰν, (τὸ ἐθν. Ἀρμένιος).

*Ἀρμένιον (τὸ), π. τῆς Θεσσαλ.

Ἀρμένιος (ὁ), = Ἀρμίνιος.

Ἀρμήνη (ἡ), = Ἀρμένη.

Ἁρμύνης, ου (ὁ), ἔκγονος τοῦ Κύρου καὶ πρόπαππος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἁρμόδιος (ὁ), Ἀθηναῖος, συνωμότης τοῦ Ἀριστογείτονος, τιμηθεὶς ὡσαύτως ὡς τυραννοκτόνος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἴδε Ἀριστογείτων.

*Ἁρμοζικὴ (ἡ), π. τῆς Ἰβηρίας.

Ἁρμοκύδης, ου (ὁ), ἐπίσημός τις Φωκεὺς, ἐλθὼν μὲ χιλίους ὁπλίτας πρὸς βοήθειαν τοῦ Μαρδονίου.

Ἁρμονία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀφροδ., γυνὴ τοῦ Κάδμου ϗ μήτηρ τῆς Ἰνοῦς καὶ τῆς Σεμέλης.

Ἁρμονίδης, ου (ὁ), Τρωαδίτης. πατὴρ τοῦ Φερέκλου. 2) μουσικός τις, μαθητὴς τοῦ Τιμοθέου.

Ἁρμόσατα (τὰ), π. μεταξὺ Τίγριδος καὶ Εὐφράτου.

Ἄρναι (αἱ), π. τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, ἄποικος τῆς ἐν Βοιωτ. Ἄρνης.

Ἀρναῖος (ὁ), ὁ ἄλλος Ἶρος, ἐπαίτης ἐν Ἰθάκῃ. 2) πατὴρ τῆς Μεγαμήδης γυναικὸς τοῦ Θεσπιοῦ.

Ἄρνη (ἡ), θυγ. τοῦ Αἰόλου, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησεν Αἴολον τὸν δεύτερον ϗ τὸν Βοιωτόν. Ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Βοιωτ., εἴτε ἡ Χαιρώνεια, εἴτε τὸ Ἀκραίφιον. 3) π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Ἀρναῖος).

Ἄρνισσα (ἡ), π. τῆς Παιον.

Ἄρνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἐτρουρίας, (Arno).

*Ἄρξατα (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν. παρὰ τὸν Ἀράξην.

Ἀροάνιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ.

Ἀρόερνοι (οἱ), = Ἀρούερνοι.

Ἀρόη (ἡ), ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Πατρῶν τῆς Ἀχαΐας.

Ἀρούερνοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκουϊτανῆς Γαλλίας, (Auvergne).

Ἀρούπεινον (τὸ), π. τῆς Ἰλλυρ.

Ἁρπάγιον (τὸ), χωρίον τῆς Μυσ. παρὰ τὴν πόλιν Σιδινὴν, ὅπου ἔγεινεν ἡ ἁρπαγὴ τοῦ Γαννυμήδους, (τὸ ἐθν. Ἁρπαγιανός).

Ἅρπαγος (ὁ), ἀξιωματικὸς τοῦ Μήδου Ἀστυάγους, ὅς τις διέσωσε τὸν Κῦρον. 2) Πέρσης, στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἁρπαλεὺς, έως (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς φονευθέντων πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας.

Ἁρπαλίων, ωνος (ὁ), Παφλαγὼν, υἱὸς τοῦ Πυλαιμένους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου.

Ἅρπαλος (ὁ), στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., ὑπὸ τοῦ ὁποίου διορισθεὶς διοικητὴς τῆς Βαβυλῶνος, ἔφυγε μὲ πλῆθος θησαυρῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

*Ἁρπαλύκεια (ἡ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Ἁρπαλυκεύς).

Ἁρπαλύκη (ἡ), θυγ. τοῦ Κλυμένου ϗ τῆς Ἐπικάστης, ἥτις, ἵνα ἐκδικηθῇ τὸν πατέρα της, βιάσαντα αὐτὴν, τὸν ἐδείπνησε μὲ τὰ κρέατα τοῦ ἀδελφοῦ της, καὶ μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς πτηνόν.

Ἁρπάλυκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, βασιλέως τῆς Ἀρκαδ. 2) Φωκεύς τις ἐκ Φανοπέως, διδάσκαλος τοῦ Ἡρακλ. εἰς τὴν πυγμαχίαν.

Ἅρπασος (ὁ), ποτ. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, χυν. εἰς τὸν Ἀράξην, (Ἀρπασσού). 2) ποτ. τῆς Καρ. χυν. εἰς τὸν Μαίανδρον.

Ἅρπινα ϗ Ἅρπιννα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ, ἐξ ἧς ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Οἰνόμαον. Ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Ἤλιδος παρὰ τὸν Ἀλφειόν.

Ἄρπινα (τὰ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, πατρὶς τοῦ Κικέρωνος, (Arpinno).

Ἁρποκράτης, ους (ὁ), θεὸς τῶν Αἰγυπτ., γεννηθεὶς ἐκ τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος, παριστανόμενος ἀείποτε ὡς παιδίον, ἔχον τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στόματος, σημεῖον τῆς ὀφειλομένης εἰς τὰ περὶ θεοῦ καὶ τῶν θείων σιωπῆς.

Ἁρποκρατίων, ονος (ὁ), γραμματικὸς περίφημος ἐκ Μένδης.

Ἀρποξαΐς, ϊος (ὁ), Σκύθης υἱὸς τοῦ Ταργιτάου παρ' Ἡροδ.

*Ἅρπυια (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ. (ὁ πολ. Ἁρπυιήτης). 2) εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίονος.

Ἅρπυιαι (αἱ), θεαὶ τῆς ἀνεμοζάλης, τρεῖς τὸν ἀριθμὸν, Ἀελλὼ, Ὠκυπέτη καὶ Ποδάργη, θυγατέρες τοῦ Θαύμαντος ϗ τῆς Ὠκεανίδος Ἠλέκτρας. Παριστάνοντο ὡς παρθένοι πτεροφόροι μὲ ὄνυχας γυπῶν καὶ μορφὴν φρικώδη.

Ἅρπυς, υος (ὁ), ποταμός τις μυθώδης ἐν Πελοποννν., Τίγρης πρότερον καλούμενος, μετονομασθεὶς δὲ ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν πεσούσης μιᾶς τῶν Ἁρπυιῶν.

*Ἄῤῥα (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Ἀῤῥαῖος).

Ἀῤῥαβία (ἡ), = Ἀραβία.

Ἀῤῥήτιον (τὸ), π. τῆς Ἐτρουρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Arezzo), (ὁ πολ. Ἀῤῥητῖνος).

Ἄῤῥηκτος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου.

Ἀῤῥιανὰ (τὰ) ἢ Ἀῤῥιανοὶ (οἱ), θέσις καὶ λαός τις ἐπὶ τῆς Θρακικῆς Χερσοννήσου.

Ἀῤῥιανὸς (ὁ), Φλαΰιος —, φιλόσοφος καὶ ἱστορικὸς ἐκ Νικομηδείας, μαθητὴς τοῦ Ἐπικτήτου, τοῦ ὁποίου σώζεται ἱστορία τις τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἄλλα συγγράμματα.

Ἀῤῥίας, ου (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν δορυφόρων Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Ἀῤῥιβαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βρομέρου, βασιλεὺς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ Λυγκηστῶν.

Ἀῤῥύβας, α (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀῤῥιανῷ.

*Ἄρσα (ἡ), π. τῆς Ἰσπανίας, (ὁ πολ. Ἀρσαῖος).

Ἀρσάκης (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ. 2) ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Πάρθων, φονεύσας τὸν Ἀγαθοκλῆν τοποτηρητὴν τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τῷ 258 πρὸ Χ. καὶ συστήσας τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν δυναστείαν τῶν Ἀρσακιδῶν.

Ἀρσάκη καὶ Ἀρσακία (ἡ), ἡ πρότερον Ῥάγα, πρωτεύουσα τῆς Μηδίας, ἀνακαινισθεῖσα ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος.

Ἀρσαμένης, ου (ὁ), υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, εἷς τῶν στρατηγησάντων κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Ἀρσάμης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτ. παρ' Αἰσχύλῳ. 2) πατὴρ τοῦ Ὑστάσπου καὶ πάππος Δαρείου τοῦ πρώτου. 3) υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, στρατηγῶν τῶν Αἰθιόπων. 4) υἱὸς τοῦ Ἄρμνου ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενιδῶν. 5) υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του. 6) ὑπουργὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, φημιζόμενος διὰ τὴν πολιτικήν του σύνεσιν. 7) βασιλεὺς τῆς Ἀρμεν. τῷ 245 πρὸ Χ. 8) στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Ἀῤῥιανῷ.

*Ἄρσην, ενος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ.

*Ἀρσηνὴ (ἡ), λίμνη τῆς Ἀρμεν. τὴν ὁποίαν διέρχεται ὁ Τίγρις.

Ἄρσης, ου (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀρταξέρξου Ὤχου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Βαγώα τῷ 336 πρὸ Χ.

Ἀρσινόη (ἡ), θυγ. τοῦ Φηγέως ἐξ Ἀρκαδ. καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίωνος. 2) θυγ. τοῦ Λευκίππου, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἀσκληπιόν. 3) ἡ τροφὸς τοῦ Ὀρέστου, ἡ ὑπεκθεμένη αὐτὸν εἰς τὸν Στρόφιον, (Πίνδ. Πύθ.). 4) θυγ. Πτολεμαίου τοῦ Λάγου ϗ τῆς Βερενίκης, ὑπανδρευθεῖσα πρῶτον τὸν Λυσίμαχον βασιλέα τῆς Θράκης, ϗ ἔπειτα Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον. 5) θυγ. τοῦ Λυσιμάχου καὶ πρώτη γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 6) θυγ. Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, αἰχμαλωτισθεῖσα καὶ θριαμβευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, ὕστερον δὲ ἀπολυθεῖσα παρ' αὐτοῦ καὶ θανατωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου καθ' ὑποβολὴν τῆς ἀδελφῆς της Κλεοπάτρας. 7) (γεωγρφ.) π. τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἡ καὶ Κλεοπατρὶς, κτίσμα Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 8) ἄλλη π. τῆς Αἰγύπτου, ἡ πρότερον Κροκοδείλων πόλις, ἀφ' ἧς ὁ Ἀρσινοΐτης νομός. 9) μία τῶν πέντε πόλεων τῆς Κυρήνης, ἡ ἄλλως Ταύχειρα. 10) π. τῆς Αἰθ. ἐν τῇ Τρωγλοδυτικῇ. 11) π. καὶ λιμὴν τῆς Κιλικ. 12) δύο πόλεις παράλιοι τῆς Κύπρου, ἡ μὲν πρὸς ἄρκτον ἡ δὲ πρὸς ἀνατολὰς, (ὧν ἡ τελευταία καλεῖται νῦν Φαμμαγγούστα). 13) π. τῆς Αἰτωλ., ἡ πρότερον Κωνώπη, (ὁ πολ. Ἀρσινοεὺς ϗ Ἀρσινοΐτης).

Ἀρσίνοος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Τενέδου, πατὴρ τῆς Ἑκαμήδης.

*Ἀρσίτης, ου (ὁ), σατράπης τις τῶν Περσῶν παρὰ τῷ Ἀῤῥ. καὶ Παυσ.

Ἀρταβαζάνης, ους (ὁ), ὁ πρεσβύτερος υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἀρταβάζης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιγράνου, βασιλέως τῶν Ἀρμενίων, καθαιρεθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῷ 60 πρὸ Χ.

Ἀρτάβαζος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φαρνάκου, ἐπίσημος ἡγεμὼν τῶν Πάρθων καὶ Χορασμίων ἐν τῇ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου, διασωθεὶς μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην μὲ 40,000 στρατεύματος εἰς τὴν Ἀσίαν. 2) σατράπης Πέρσης, ἀποστατήσας κατὰ Ἀρταξέρξου τοῦ Ὤχου, καὶ φυγὼν εἰς τὴν Μακεδονίαν, εἶτα δὲ ἐπιστρέψας ϗ πρωτεύσας παρὰ Δαρείῳ τῷ Κοδομάνῳ.

Ἀρτάβανος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου καὶ θεῖος τοῦ Ξέρξου. 2) Ὑρκάνιός τις δορυφόρος τοῦ Ξέρξου, τὸν ὁποῖον φονεύσας, ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ἀρταξέρξου. 3) θεῖος καὶ διάδοχος τοῦ Φραάτου, τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Πάρθων ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀρσακιδῶν, ἀποθανὼν εἴς τινα κατὰ τῶν Σκυθῶν μάχην τῷ 125 πρὸ Χ.

*Ἀρταβάσδης, ου (ὁ), = Ἀρταβάζης.

Ἀρταβάτης, ου (ὁ), Πέρσης πατὴρ τοῦ Φαρναζάθρου (Ἡρ. Ζ', 65).

Ἄρταβροι (οἱ), ἔθνος Κελτικὸν κατοικοῦν τὴν Ταῤῥακωνησίαν Ἰσπανίαν.

Ἀρταγέρσης, ους (ὁ), στρατηγὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος.

Ἀρτιγάρτα (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν. μεταξὺ τῶν πηγῶν Τίγριδος καὶ Εὐφράτου.

Ἀρτάεζος, ὀρθότ. Ἀρτάοζος.

Ἀρταζώστρη (ἡ), θυγ. Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου καὶ γυνὴ τοῦ Μαρδονίου.

Ἀρταῖος (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδ. 2) γενικὸν ὄνομα τῶν Περσῶν παρὰ τοῖς πλησιοχώροις αὐτῶν ἔθνεσι.

*Ἀρτακάμα (ἡ), ἡ γυνὴ τοῦ Πτολεμαίου.

Ἀρτάκη (ἡ), ἀκρωτ. καὶ π. μὲ λιμένα ἐπὶ τῆς χερσονήσου τῆς Κυζίκου ἐν τῇ Προποντίδι, (Ἀρτάκι), (τὸ ἐθν. Ἀρτακηνός).

Ἀρτακηνὴ (ἡ), χώρα τις παρὰ τὰ Ἄρβηλα.

Ἀρτακία (ἡ), πηγή τις ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λαιστρυγόνων. 2) πηγή τις παρὰ τὴν Κύζικον.

Ἀρτάμης, ους (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Ἄρταμις, Δωρ. ἡ Ἄρτεμις.

Ἀρταμίτα, = Ἀρτεμίτα.

Ἀρτάνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου ϗ ἀδελφὸς τοῦ Δαρείου. 2) βασιλεὺς τῆς Ἀρμεν., φονευθεὶς τῷ 77 πρὸ Χ. ἔν τινι μάχῃ κατὰ τοῦ Τιγράνου. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Θράκης, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον. 4) ποτ. τῆς Βιθυν.

Ἀρτάξατα (τὰ), π. πρωτεύουσα τῆς μεγάλης Ἀρμεν. ἐπὶ τοῦ Ἀράξου, (Ἀρδαχάτ), (ὁ πολ. Ἀρταξατηνός).

Ἀρταξέρξης, ου (ὁ), ὁ πρῶτος, υἱὸς Ξέρξου τοῦ πρώτου, ὁ ἐπικληθεὶς Μακρόχειρ, βασιλεύσας τῶν Περσῶν ἀπὸ τοῦ 465 ἕως τοῦ 424 πρὸ Χ. 2) ὁ δεύτερος, υἱὸς Δαρείου τοῦ Νόθου, ὁ ἐπικληθεὶς Μνήμων, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 405 ἕως τοῦ 362. Κατ' αὐτοῦ ἐπολέμησεν ἀτυχῶς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Κῦρος. 3) ὁ τρίτος, ὁ ἐπικληθεὶς Ὦχος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ δευτέρου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 362 ἕως τοῦ 338, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ του Αἰγυπτίου Βαγώα.

Ἀρταξίας, ου (ὁ), καταρχὰς σατράπης τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου, συνέστησεν ἔπειτα, κηρυχθεὶς ἀνεξάρτητος, τὸ βασίλειον τῆς μεγάλης Ἀρμενίας· καταπολεμηθεὶς δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς.

*Ἀρτάοζος (ὁ), φίλος Κύρου τοῦ νεωτέρου.

Ἀρταπάτας, α (ὁ), εἷς τῶν εὐνούχων Κύρου τοῦ νεωτέρου.

Ἄρτας, α (ὁ), Ἰαπύγιός τις παρὰ Θκδ.

Ἀρταΰκτης, ου (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Σηστοῦ, συνεκστρατεύσας τῷ Ξέρξῃ μετὰ τῶν Μοσυνοίκων.

Ἀρταφέρνης, ους (ὁ), ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, σατράπης τῆς Λυδίας, ὑποδεχθεὶς τὸν τύραννον τῶν Ἀθηνῶν Ἱππίαν, καὶ καταπολεμήσας τὰς ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνικὰς πόλεις, ἰδίως δὲ τὴν Μίλητον. 2) υἱὸς τοῦ προτέρου, στρατηγήσας μετὰ τοῦ Δάτιδος κατὰ τῆς Ἑλλάδος ϗ μόλις διασωθεὶς μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην. 3) ἕτερός τις Πέρσης παρὰ Θκδ.

Ἀρταχαίης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρταίου, στρατηγῶν τῶν Ἰνδῶν ἐν τῇ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου.

Ἀρτεμβάρης, ους (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Μήδων ἐπὶ Κύρου τοῦ Μεγάλου. 2) στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Ἀρτεμίδωρος (ὁ), Ἐφέσιος, γεωγράφος, συγγράψας περὶ τὸ 100 ἔτος πρὸ Χ. Γεωγραφούμενα εἰς ἕνδεκα βιβλία, τῶν ὁποίων ἀποσπάσματά τινα μόνον διεσώθησαν. 2) Δαλδιανὸς ἐκ Λυκίας, συγγράψας Ὀνειροκριτικά.

Ἄρτεμις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς ϗ ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, θεὰ τοῦ Σεληνιακοῦ φωτὸς, ὅθεν καὶ ἐκλαμβάνεται πολλάκις ἀντὶ τῆς Σελήνης, καὶ συγχέεται μὲ τὴν Ἑκάτην. Ὡς θεὰ τοῦ κυνηγίου, παριστάνετο ἐνδυμένη κυνηγετικῶς μὲ τόξα καὶ βέλη, καὶ εἶχεν ἱερὰν αὐτῆς τὴν ἔλαφον. Εἰς δὲ τὴν Ταυρικὴν Χερσόνησον ἐτιμᾶτο μὲ ἀνθρωποθυσίας. Περίφημος ἦτον ὁ ἐν Ἐφέσῳ αὐτῆς ναός.

Ἀρτεμισία (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Λυγδάμιδος ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, βασίλισσα τῆς Καρίας, ἀκολουθήσασα τὸν Ξέρξην κατὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ κινδυνεύσασα ἐν Σαλαμῖνι. Κρημνισθεῖσα δὲ ὑπὸ ἐρωτικῆς ἀπελπισίας ἐκ τοῦ ἐν Λευκάδι βράχου εἰς τὴν θάλασσαν. 2) ἀδελφὴ καὶ σύζυγος τοῦ Μαυσώλου βασιλέως τῆς Καρίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., ἀνεγείρασα εἰς μνήμην τοῦ ἀνδρός της (τοῦ ὁποίου καὶ τὴν κόνιν λέγουσιν ὅτι κατέπιε) τὸ περίφημον ἐν Ἁλικαρνασσῷ μνημεῖον, τὸ ἀπ' αὐτοῦ κληθὲν Μαυσωλεῖον.

Ἀρτεμίσιον (τό), (ἐν γέν.) ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος, (ἰδίως δὲ 1) β. τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Οἰνόην, ἐφ' οὗ καὶ ναὸς τῆς θεᾶς ταύτης. 2) ἀκρωτ. καὶ ναὸς ὡσαύτως τῆς Ἀρτέμ. πρὸς βοῤῥᾶν τῆς Εὐβοίας καὶ 3) ἀκρωτ. τῆς Καρ. 4) ναὸς ϗ ἄλσος τῆς Ἀρτέμ. παρὰ τὴν πόλιν Ἀρικίαν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ἀρτεμίτα (ἡ), π. τῆς Βαβυλωνίας ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, (ὁ πολ. Ἀρτεμιτηνός). 2) μία τῶν Ἐχινάδων νήσων.

Ἀρτεμίχη (ἡ), θυγ. τοῦ Κλίνιος καὶ τῆς Ἅρπης, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς πτηνόν.

Ἀρτέμων, ωνος (ὁ), ἄθλιός τις ποιητὴς λυρικῶν ᾀσμάτων, τὸν ὁποῖον χλευάζει ὁ Ἀριστοφάνης. 2) ἔμπορός τις ἐκ Φασήλιδος, ἀδελφὸς τοῦ Λακρίτου, παρὰ Δημοσθ.

Ἀρτίμπασα (ἡ), ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας παρὰ Σκύθαις.

Ἀρτίμας, α (ὁ), Πέρσης σατράπης τῆς Λυδίας.

*Ἄρτις (ἡ), ἡ ὕστερον Λέβεδος.

Ἄρτισκος (ὁ), ποτ. τῆς Θράκης, χυν. εἰς τὸν Ἕβρον, (Τοῦντσα), (παρβλ. Ἀρδησκος).

*Ἀρτόντης (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαρδονίου.

Ἀρτούχας, ου (ὁ), Ὑρκάνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι καὶ 2) σατράπης Πέρσης παρὰ τῷ αὐτῷ.

*Ἀρτόχμης (ὁ), γαμβρὸς τοῦ Δαρείου.

Ἀρτύβιος (ὁ), στρατηγός τις Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, (παρβλ. Ἀρτύφιος).

*Ἀρτύμνησος (ἡ), π. τῆς Λυκίας, (ὁ πολ. Ἀρτυμνησεύς).

Ἀρτύντης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰθαμάτρου, εἷς τῶν ὑπὸ τὸν Ξέρξην στρατηγησάντων κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

*Ἀρτυστώνη (ἡ), θυγ. τοῦ Κύρου ϗ γυνὴ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἀρτύφιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρταβάνου στρατηγῶν τῶν Γανδαρίων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, (παρβλ. Ἀρτύβιος).

*Ἀρτώριος (ὁ), ἰατρὸς τοῦ Αὐγούστου, (Δ. Κάσσ. ΜΖ', 41).

Ἀρυάνδης, ου (ὁ), Πέρσης σατράπης τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ Καμβύσου.

Ἀρύβας, αντος (ὁ), Σιδώνιός τις ἐκ Φοινίκης παρ' Ὁμήρῳ.

Ἀρύβας, ου (ὁ), = Ἀρύμβας.

Ἀρύηνις, ιος (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας Ἀλυάτου.

*Ἀρύκανδα (τά), π. τῆς Λυκίας, (ὁ πολ. Ἀρυκανδεύς).

Ἀρύμβας, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, θεῖος τῆς Ὀλυμπιάδος τῆς μητρὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου.

*Ἀρύπη (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου, (τὸ ἐθν. Ἀρυπες).

Ἄρυτος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Ἀρχάγαθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους, τυράννου τῶν Συρακουσῶν, συστρατεύσας μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ κατὰ τῶν Καρχηδονίων, ϗ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων του στρατιωτῶν.

Ἀρχαγόρας, ου (ὁ), λοχαγός τις Ἀργεῖος παρὰ Ξενοφ.

Ἀρχανδρος (ὁ), υἱὸς ἢ ἔγγονος τοῦ Ἀχαιοῦ ἐκ Φθίας, γαμβρὸς τοῦ Δαναοῦ, (ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ

Ἀρχάνδρου πόλις (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου, ἡ ὕστερον Ἀνδρόπολις, (ὁ πολ. Ἀρχανδροπολίτης).

*Ἀρχεάνασσα, ης (ἡ), περίφημός τις ἑταίρα ἐκ Κολοφῶνος.

Ἀρχεβάτης, ου (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Ἀρχέβιος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Βυζαντίῳ ἰσχυόντων, παραδοὺς εἰς τὸν Θρασύβουλον τὴν πόλιν.

*Ἀρχέβουλος (ὁ), ποιητής τις Θηβαῖος παρὰ Σουΐδᾳ καὶ Ἡφαιστίωνι.

Ἀρχέδημος (ὁ), εἷς τῶν ἰσχυσάντων δημαγωγῶν ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος ὡς νόθος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 2) Ἀθηναῖός τις, ἐπιλεγόμενος Πήληξ, παρ' Αἰσχίνῃ. 3) φιλόσοφός τις ζῶν ἐν τῇ αὐλῇ Διονυσίου τοῦ τυράννου.

Ἀρχεδίκη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Δυνάστην. 2) θυγ. τοῦ Ἱππίου καὶ γυνὴ τοῦ Αἰαντίδου ἐκ Λαμψάκου.

Ἀρχέδικος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Εὐρυπόλης. 2) ποιητής τις τῆς νέας κωμῳδίας.

Ἀρχελαΐς, ίδος (ἡ), π. τῆς Παλαιστίνης. 2) π. τῆς Καππαδοκ. ἐπὶ τοῦ Ἅλυος.

Ἀρχέλαοι (οἱ), φυλή τις τῶν Σικυωνίων.

Ἀρχέλαος (ὁ), εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀναξιβίας, 2) υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Ἀναξοῦς. 3) ἔγγονος τοῦ Ὀρέστου, (Στρβ. ΙΓ, ά, 582). 4) υἱὸς τοῦ Ἀγησιλάου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, σύγχρονος τοῦ Λυκούργου περὶ τὸ 900 πρὸ Χ. 5) νόθος υἱὸς τοῦ Περδίκκα βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τοῦ πατρός του, ἀφ' οὗ ἐφόνευσεν ὅλους τοὺς νομίμους αὐτοῦ διαδόχους, ἐβασίλευσε 14 ἔτη, τιμῶν καὶ περιποιούμενος τοὺς σοφούς, καὶ ἰδίως τὸν Εὐριπίδην, ἄχρις οὗ ἐφονεύθη ϗ αὐτὸς τῷ 398 πρὸ Χ. 6) Καππαδόκης ἀρχιστράτηγος τοῦ Μιθριδάτου, κυριεύσας διὰ προδοσίας τὰς Ἀθήνας καὶ καταπολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Σύλλα ἐν Χαιρωνείᾳ. 7) Μιλήσιος φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ διδάσκαλος τοῦ Σωκρ. 8) ἐπιγραμματοποιός τις, καλούμενος Χερσονησίτης, καὶ ζήσας περὶ τὸ 300 πρὸ Χ. 9) Τραγικός τις ποιητὴς παρὰ Λουκιανῷ.

Ἀρχέλοχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας.

Ἀρχέμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Δήλιος. 2) εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου. 3) συγγραφεύς τις ἐξ Εὐβοίας, γράψας περὶ διαφόρων περιέργων τῆς πατρίδος του ἀντικειμένων. 4) Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

Ἀρχέμορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκούργου ἐκ Νεμέας καὶ τῆς Εὐρυδίκης, εἰς μνήμην τοῦ ὁποίου, κατασπαραχθέντος βρέφους ἔτι ὑπὸ δράκοντος, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ του ἠθέλησε νὰ δείξῃ μίαν κρήνην εἰς τοὺς ἐπὶ Θήβας στρατεύοντας ἑπτὰ Ἥρωας, συνέστησαν αὐτοὶ τοὺς Νεμεακοὺς ἀγῶνας.

Ἀρχεπτόλεμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰφίτου ϗ ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. 2) Λακεδαιμόνιός τις, σταλεὶς πρέσβυς περὶ εἰρήνης εἰς Ἀθήνας.

Ἀρχέστρατος (ὁ), Λοκρός τις πατὴρ τοῦ Ἀρχησιδάμου. 2) στρατηγός τις τῶν Ἀθην. ἐν τῷ Πελοποννησ. πολέμῳ. 3) ποιητὴς ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Γέλας, γράψας ἐπὶ Διονυσίου τοῦ νεωτέρου ἓν διδακτικὸν ποίημα. 4) εἷς τῶν ἐχθρῶν τοῦ Φωκίωνος, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. ἐν Ἀθήναις.

Ἀρχέτιμος (ὁ), ϛρατηγός τις τῶν Κορινθ. παρὰ Θκδ. 2) συγγραφεύς τις γράψας Ἀρκαδικά.

Ἀρχίας, ου (ὁ), εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλ. ἐν Κορίνθῳ, κτίσας τὰς Συρακούσας. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ϛ'. ἔτος τῆς 90 Ὀλυμ. καὶ 3) ἕτερος ἄρξας τὸ γ'. τῆς 108. 4) πολέμαρχός τις τῶν Θηβῶν παραδοὺς τὴν ἀκρόπολιν Καδμείαν εἰς τὸν στρατηγὸν τῶν Σπαρτιατῶν Φοιβίδαν τῷ 378 πρὸ Χ., καὶ φονευθεὶς ἔπειτα ὑπὸ τῶν περὶ Πελοπίδαν. 5) τραγικός τις ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως Θουρίου, ὁ κληθεὶς Φυγαδοθήρας, διότι, μετὰ τὴν τοῦ Ἀντιπάτρου νίκην, ἐθήρευε τοὺς φυγάδας Ἕλληνας ἵνα τοὺς παραδώσῃ εἰς αὐτόν.

Ἀρχίδαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀναξανδρίδȣ, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 668 πρὸ Χ. 2) υἱὸς τοῦ Ζευξιδάμου ϗ ἔγγονος τοῦ Λεωτυχίδου, δέκατος ἕβδομος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης τὸ 469—427 πρὸ Χ., στρατηγήσας πολλάκις ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. 3) υἱὸς τοῦ Ἀγησιλάου καὶ ἔγγονος τοῦ δευτέρου Ἀρχιδάμου, εἰκοϛὸς βασιλεὺς τῆς Σπάρτης τὸ 361-338 πρὸ Χ. 4) υἱὸς Εὐδαμίδα τοῦ πρώτου, καὶ εἰκοστὸς δεύτερος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 290 πρὸ Χ.

*Ἀρχιδημίδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 79 Ὀλυμπ.

Ἀρχιδίκη (ἡ), περίφημος ἑταίρα ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ναυκράτεως.

Ἀρχίλοχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. 2) περίφημος λυρικὸς καὶ σατυρικὸς ποιητὴς ἐκ Πάρου, φονευθεὶς ὑπὸ τινος Καλώνδα Ναξίου ἐχθροῦ του.

Ἀρχιμήδης, ους (ὁ), περίφημος μαθηματικὸς Συρακούσιος, γεννηθεὶς τῷ 287 πρὸ Χ., ϗ φονευθεὶς ἀγνώριϛος εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Μαρκέλλου ἅλωσιν τῆς πατρίδος του, τὴν ὁποίαν ὑπερασπίσθη μέχρι τέλους δ ἀ τῶν θαυμαϛῶν μηχανημάτων του. 2) φιλόσοφός τις Τραλλιανὸς παρὰ Σουΐδᾳ.

Ἀρχῖνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην., πατὴρ τοῦ Μυρωνίδου.

Ἄρχιππος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 114 Ὀλυμπ. καὶ 2) ἕτερος τὸ γ' τῆς 115. 3) ποιητής τις τῆς ἀρχ. κωμῳδίας. 4) Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος ϗ 5) ἕτερος ἐκ Σάμου.

Ἀρχιτέλης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀχαιοῦ. 2) πατὴρ τοῦ Εὐνόμου.

Ἀρχύτας, α (ὁ), φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Τάραντος, φίλος τοῦ Πλάτωνος, εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων μαθηματικῶν.

Ἀρχωνίδης, ου (ὁ), τύραννός τις ἐν Σικελίᾳ.

Ἀσαὶ (αἱ), χωρίον τι τῆς Κορινθίας.

*Ἀσαιάτης, ου (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Ἄσανδρος (ὁ), ἡγεμὼν τοῦ Βοσπόρȣ, διατειχίσας τὴν Χερσόνησον καὶ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 93 χρόνων. 2) υἱὸς τοῦ Φιλώτα, σατράπης τῆς Λυδίας.

Ἄσβολος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. φονευθέντων Κενταύρων εἰς τοὺς γάμους τοῦ Περιθόου. 2) εἷς τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Ἀκταίονος.

*Ἄσβωτος (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. (ὁ πολ. Ἀσβώτιος).

Ἀσδρούβας, α ϗ ου (ὁ), Καρχηδόνιος ϛρατηγὸς, ἀδελφὸς τοῦ Ἀννίβα, καταπολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Σκιπίωνος, καὶ φονευθεὶς ὕϛερον ὑπὸ τοῦ Ὑπάτου Κλαυδίȣ. 2) υἱὸς τοῦ Γύσκωνος, στρατηγὸς τῶν Καρχηδον. ἐν Ἱσπανίᾳ, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὑπάτου Μαρκίου. 3) υἱὸς τοῦ Ἄννωνος, στρατηγὸς τῶν Καρχηδον. ἐπὶ τοῦ πρώτου Λιβυκοῦ πολέμου.

Ἀσέα (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Μεγαλοπόλεως, (τὸ ἐθν. Ἀσεάτης).

Ἀσία (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἐξ ἧς ὁ Ἰαπετὸς ἐγέννησε τὸν Προμηθέα, Ἐπιμηθέα, Ἄτλαντα καὶ Μενοίτιον, (ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη. 2) (γεωγρφ.) ἓν τῶν μεγάλων μερῶν τῆς γηΐνης σφαίρας, ὑποδιαιρούμενον εἰς Μεγάλην καὶ μικρὰν Ἀσίαν, (ὁ κάτοικος Ἀσιανός).

Ἀσιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Ἀδάμας.

Ἀσίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Κότυος καὶ ἔκγονος τοῦ Μάνȣ, βασιλεὺς τῆς Λυδίας.

*Ἀσιδάτης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἀσιναῖος κόλπος, ὁ μεταξὺ τοῦ Ἀκρίτα ἀκρωτηρίου τῆς Μεσσηνίας καὶ τοῦ Ταινάρου ἐν Πελοποννήσῳ, ὁ ἄλλως Μεσσηνιακὸς ϗ κοινῶς Κόρφος τῆς Κορώνης.

Ἀσίναρος (ὁ), ποτ. ῥέων πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σικελ., (Freddo).

Ἀσίνη (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἀργολ. 2) π. τῆς Λακων. πλησίον τοῦ Γυθείου, ϗ 3) π. τῆς Μεσσην., (ὁ πολ. Ἀσιναῖος).

Ἄσιος (ὁ), Φρύξ, υἱὸς τοῦ Δύμαντος ϗ ἀδελφὸς τῆς Ἑκάβης. 2) υἱὸς τοῦ Ἀρτάκου, ἡγεμόνος τῆς Ἀρίσβης, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως. 3) ἀρχαῖός τις ποιητὴς Σάμιος.

*Ἄσκα (ἡ), π. τῆς Ἀραβ.

Ἀσκάλαφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀστυόχης, βασιλεὺς τῶν Μινύων, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δηϊφόβου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀχέροντος καὶ τῆς Γοργύρας, μαρτυρήσας κατὰ τῆς Δήμητρος εἰς τὴν περὶ Περσεφόνης δίκην.

Ἄσκαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑμεναίου, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη ἡ-

Ἀσκάλων, ωνος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Συρ. μεταξὺ Γάζης καὶ Ἀζώτου, (ὁ πολ. Ἀσκαλωνείτης).

Ἀσκανία (ἡ), λίμνη τῆς Φρυγ. καὶ 2) λίμνη τῆς Βιθυν., χυν. εἰς τὴν Προποντίδα, (παρ' αὐτὴν κεῖται ἡ Νίκαια).

3) ἡ περὶ τὴν Ἀσκανίαν λίμνην χώρα τῆς Τρῳάδος.

Ἀσκάνιος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, 2) σύμμαχός τις τῶν Τρώων ἐκ τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἀσκανίας. 3) υἱὸς τοῦ Αἰνείου καὶ τῆς Κρεούσης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του ἐν Ἰταλίᾳ ἤ, κατ' ἄλλους, ἀποικήσας μετ' αὐτὸν ἐνταῦθα.

Ἀσκληπιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Μαχάων. 2) οἰκογένεια μεγάλη διαφόρων ἰατρῶν, γενεαλογουμένων ἀπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὧν εἷς ἦν καὶ ὁ Ἱπποκράτης. 3) ἰατρός τις Προυσαεύς, ζήσας περὶ τὸ 100 ἔτος πρὸ Χ. ἐν Ῥώμῃ. 4) ποιητής τις Θρᾷξ, καὶ 5) ἕτερος Σάμιος. 6) γραμματικὸς ἐξ Ἀπαμείας τῆς ἐν Βιθυνίᾳ, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς.

Ἀσκληπιόδωρος (ὁ), ἀρχαῖός τις ζωγράφος καὶ ἀγαλματοποιός, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἐθαύμαζε καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπελλῆς. 2) φυσικός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας. 3) Μακεδών, στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου.

Ἀσκληπιός (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς νύμφης Κορωνίδος, μαθητὴς τοῦ Χείρωνος ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλ. Τρίκκης, θεοποιηθεὶς διὰ τὴν ἰατρικήν του ἐπιδεξιότητα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, καὶ τιμώμενος ἰδίως εἰς τὴν Ἐπίδαυρον τῆς Ἀργολίδος ὑπὸ τὸ σχῆμα ἡμερωμένου τινὸς δράκοντος. Οἱ υἱοὶ αὐτοῦ Ποδαλείριος καὶ Μαχάων, ἰατροὶ ὡσαύτως δεξιώτατοι, συνεστράτευσαν κατὰ τῆς Τρῳάδος.

Ἀσκληπιοῦ πέτρα, βράχος τις ἐν τῷ Ἰσθμῷ τῆς Κορίνθου.

Ἄσκλον (τὸ Πικηνόν), π. τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Πικεντίνης, (Ascoli). 2) π. τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ἀπȣλίας, (Ascoli di Satriano).

Ἄσκρα καὶ Ἄσκρη (ἡ), κώμη τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος, πατρὶς τοῦ Ἡσιόδȣ, (ὁ πολ. Ἀσκραῖος).

Ἄσκουλον (τό), ἴδε Ἄσκλον.

Ἀσκώνδας, ου (ὁ), παγκρατιαϛής τις παρ' Ἀριστφν.

Ἆσος (ἡ), π. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Κρήτης.

Ἀσπάδανα (τά), π. τῆς Περσ., (ἴσως τὸ Ἰσπαχάν).

Ἀσπαθίνης (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδ.

*Ἀσπαλάθεια (ἡ), π. τῶν Ταφίων, (ὁ πολ. Ἀσπαλαθεύς).

*Ἀσπαλαθίς, ίδος (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Λυκίαν, (ὁ νησ. Ἀσπαλαθίτης).

Ἀσπασία (ἡ), ἡ περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητα καὶ τὸ πνεῦμά της δευτέρα γυνὴ τοῦ Περικλέους, Μιλησία τὴν πατρίδα. 2) θυγ. τοῦ Ἑρμοτίμου, καλουμένη πρότερον Μιλτώ, ἐκ τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Φωκαίας, ἐρωμένη Κύρου τοῦ νεωτέρου.

Ἀσπάσιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ. περὶ τὸν Χοάσπην.

Ἄσπενδος (ἡ), π. τῆς Παμφυλ. ἐπὶ τοῦ Εὐρυμέδοντος ποταμοῦ, (Μινουγάτ.), (ὁ πολ. Ἀσπένδιος).

Ἀσπίς, ίδος (ἡ), ἡ ἄλλως Ἀρκόννησος, νησίδιον παρὰ τὴν Ἰωνίαν. 2) π. τῆς Καρχηδονίας, (ἡ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Clupea) 3) π. ϗ λιμὴν τῆς Ἀφρικῆς περὶ τὴν μεγάλην Σύρτιν. 4) χωρίον τι τοῦ Ἄργους.

Ἀσπληδών, όνος (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Μέλανος ποταμοῦ, (ὁ πολ. Ἀσπληδόνιος).

Ἀσπορδηνὸν καὶ Ἀσπορηνὸν ὄρος, β. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Πέργαμον, ὅπου ϗ ναὸς τῆς Ἀσπορδηνῆς (Ἀσπορηνῆς) Ῥέας.

Ἀσπουργιανοί (οἱ), λαός τις παρὰ τὴν Μαιῶτιν λίμνην.

Ἄσσα (ἡ), π. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου.

*Ἀσσαγέτης, ου (ὁ), ἡγεμών τις τῶν Ἰνδῶν παρ' Ἀρριανῷ (Δ', κή, 6).

Ἀσσακανοὶ καὶ Ἀσσακηνοί (οἱ), ἔθνος τῶν βορείων τῆς Ἰνδ.

Ἀσσάρακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τρωὸς καὶ τῆς Καλιρρόης, ἔγγονος τοῦ Ἐριχθονίου καὶ πάππος τοῦ Ἀγχίσου.

*Ἄσσηρα (τά), π. τῆς Χαλκιδικῆς, (ὁ πολ. Ἀσσηράτης).

Ἀσσησός (ἡ), π. τῆς Ἰωνίας παρὰ τὴν Μίλητον, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Ἀσσησίας Ἀθηνᾶς.

Ἀσσίναρος (ὁ), ἴδε Ἀσίναρος.

Ἄσσος (ἡ), π. τῆς Τρῳάδος ἀπέναντι τῆς Λέσβου, (ὁ πολ. Ἄσσιος καὶ Ἀσσεύς).

Ἀσσυρία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Μηδίας, Μεσοποταμίας καὶ Βαβυλωνίας, (Κιουρδιστάν). 2) (ἐνίοτε) = Συρία, (τὸ ἐθν. Ἀσσύριος).

*Ἀσσωρὸν (τό), β. τῆς Σάμου.

*Ἀσσώριον (τό), π. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Ἀσσωρῖνος).

Ἄϛα (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λιγύων, (Asti). 2) π. τῆς Ἱσπαν

Ἀσταβόρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Αἰθιοπ. εἰσβάλλων εἰς τὸν Νεῖλον.

Ἄσται (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν παρὰ τὴν Σαλμυδησσόν.

Ἀστακηνοί (οἱ), λαὸς τῆς Βακτριανῆς.

Ἄστακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς νύμφης Ὀλβίας. 2) Θηβαῖος, πατὴρ τοῦ Ἰσμάρου, Λεάδου καὶ Μελανίππου, διακριθέντων εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἀργείων πόλεμον. 3) Πέρσης τις παρὰ Θκδ.

Ἄστακος (ἡ), π. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τοῦ Ἀχελῴου, (Δραγαμέστι) 2) π. τῆς Βιθυν. παρὰ τὴν Νικομήδειαν, ἡ ἄλλως Ὀλβία, (ὁ πολ. Ἀστακηνός, καὶ Ἀστακηνὸς κόλπος τῆς Προποντίδος).

Ἀστάπους, ου (ὁ), ποτ. τῆς Αἰθιοπ.

Ἀστάρτη (ἡ), θεὰ τῶν Σύρων καὶ Φοινίκων, ἡ παρ' Ἕλλησιν Ἀφροδίτη καὶ ἐνίοτε ἡ Ἄρτεμις καὶ ἡ Παλλάς. Ὁ περίφημος αὐτῆς ναὸς ἦτον ἐν Ἱεραπόλει τῆς Συρίας.

Ἀϛάσπης, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ, (ἴσως = Ὑστάσπης).

*Ἀστέας, α (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

*Ἀστεῖος (ὁ), ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ.

*Ἀστελέβη (ἡ), π. τῆς Λυδ., (ὁ πολ. Ἀστελεβαῖος).

Ἀστερία (ἡ), θυγ. τοῦ Κοίου καὶ τῆς Φοίβης, μία τῶν Τιτανίδων, ἀδελφὴ τῆς Λητοῦς καὶ γυνὴ τοῦ Τιτᾶνος Πέρσου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἑκάτην. Φεύγουσα τὸν Δία, ἐῤῥίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ μετεμορφώθη εἰς ὄρτυγα ἐπὶ τῆς νήσου Ἀστερίας. 2) μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν Χαῖτιν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου. 3) μία τῶν Ἀμαζόνων, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 4) (γεωγρφ.) ἡ νῆσος Δῆλος. 5) μικρὰ νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους μεταξὺ Κεφαλλην. ϗ Ἰθάκης, (ἴσως ἡ νῦν Ἔρησσος).

Ἀστέριον (τό), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας, (ὁ πολ. Ἀστεριεὺς ϗ Ἀστεριώτης).

Ἀστέριος (ὁ), ἰδιαίτερον ὄνομα τοῦ Μινωταύρου. 2) υἱὸς τοῦ Ὑπερασίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφίονος ἐκ Παλλήνης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, ἀδελφὸς τοῦ Νέστορος. 4) = Ἀστερίων.

Ἀστερίς, ίδος (ἡ), = Ἀστερία (4).

Ἀστερίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τευτάμου, καὶ ἔγγονος ἐκ θυγατρὸς τοῦ Κρηθέως, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, νυμφευθεὶς τὴν Εὐρώπην καὶ γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὴν Κρήτην, ὑπανδρευθεῖσαν τὸν Μίνω. 2) υἱὸς τοῦ Κομήτου καὶ τῆς Ἀντιγόνης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ἀστερόδεια (ἡ), νύμφη τις τοῦ Καυκάσου, μήτηρ τοῦ Ἀψύρτου.

Ἀστεροπαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πελάγοντος ϗ τῆς Περιβοίας, ἀρχηγὸς τῶν Παιόνων, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως.

Ἀστερόπεια (ἡ), θυγ. τοῦ Δηϊόνος, βασιλέως τῆς Φωκίδος, ϗ ἀδελφὴ τοῦ Κεφάλου κτλ. 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου.

Ἀστερόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Κεβρῆνος ϗ γυνὴ τοῦ Αἰσάκου.

*Ἄστερος (ὁ), = Ἀστερίων (1).

*Ἀστερουσία (ἡ), β. τῆς Κρήτης καὶ 2) ἀποικία τις Κρητῶν ἐν τῷ Καυκάσῳ, (τὸ ἐθν. Ἀστερουσιανός).

Ἀστήρ, έρος (ὁ), τοξότης ἐξ Ἀμφιπόλεως, ἐκβαλὼν διὰ τοῦ βέλους τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Φιλίππου, πολιορκοῦντος τὴν Ἀμφίπολιν, καὶ κρεμασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως.

Ἀστούριοι (οἱ), ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Ταῤῥακωνησίας Ἱσπανίας.

Ἀστράβακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴρβου, Ἀγίδης, τιμώμενος ἐν Σπάρτῃ ὡς ἥρως.

Ἀστραία (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, θεὰ τῆς δικαιοσύνης. 2) θυγ. τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης. 3) (γεωγρφ.) π. τῆς Ἰλλυρ.

Ἀστραῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας, εἷς τῶν Τιτάνων, γεννήσας ἐκ τῆς Ἠοῦς τὸν Ζέφυρον, Βορέαν καὶ Νότον. 2) ποτ. τῆς Θρᾴκης, (Μπίϛριτσα).

Ἀστροάρχη (ἡ), = Ἀστάρτη.

Ἀστυάγης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Κυαξάρου, βασιλεὺς τῆς Μηδίας καὶ πατὴρ τῆς Μανδάνης, μητρὸς Κύρου τοῦ Μεγάλου.

Ἀστύαλος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυποίτου.

Ἀστυάνασσα, ης (ἡ), θεράπαινα τῆς Ἑλένης.

Ἀστυάναξ, ακτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ϗ τῆς Θεσπιάδος Ἐπιλαΐδος. 2) υἱὸς τοῦ Ἕκτορος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης. 3) ὁ

πατὴρ καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ φιλοσόφου Λύκωνος.

Ἀστυβίης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ϗ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.

Ἀστύγονος (ὁ), εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου.

Ἀστυδάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μορσίμου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, ποιητὴς τραγικὸς, γράψας 240 τραγῳδίας.

Ἀστυδάμεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμύντορος βασιλέως τῶν Δολόπων καὶ τῆς Κλεοβούλης, μήτηρ τοῦ Τληπολέμου ἢ τοῦ Κτησίππου, (παρβλ. Ἀστυόχη). 2) γυνὴ τοῦ Ἀκάστου, ἐρασθεῖσα τοῦ Πηλέως καὶ διαβαλοῦσα αὐτὸν, ἀδιαφοροῦντα, εἰς τὴν γυναῖκά του ὡς ἄπιστον, τῆς ὁποίας ὑπὸ λύπης κρεμασθείσης, ἐφονεύθη καὶ αὕτη ὑπὸ τοῦ Πηλέως. 3) θυγ. τοῦ Φόρβαντος καὶ γυνὴ τοῦ Γλαύκωνος.

Ἀστυκράτεια (ἡ), μία τῶν θυγ. τῆς Νιόβης. 2) θυγ. τοῦ Πολυΐδου, (Παυσ. Α', μγ', 5).

Ἄστυλος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Κρότωνος. 2) ἀρχηγός τις τῶν Ἀρκάδων. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Ἀστύμαχος (ὁ), Πλαταιεύς τις παρὰ Θκδ., υἱὸς τοῦ Ἀσωπολάου.

Ἀστυνόμη (ἡ), ἡ ἄλλως Χρυσηΐς, θυγ. τοῦ Χρύσου. 2) μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης. 3) θυγ. τοῦ Ταλαοῦ, καὶ μήτηρ τοῦ Καπανέως.

Ἀστύνοος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φαέθοντος, ϗ πάππος τοῦ Κινύρα. 2) εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. 3) ἕτερός τις υἱὸς τοῦ Προτιάονος.

Ἀστυόχεια καὶ

Ἀστυόχη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄκτορος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀσκαλάφου καὶ Ἰαλμένου ἐκ τοῦ Ἄρεος. 2) θυγ. τοῦ Φύλαντος καὶ μήτηρ τοῦ Τληπολέμου, (παρβλ. Ἀστυδάμεια). 3) θυγ. τοῦ Σιμόεντος ϗ μήτηρ τοῦ Τρωός. 4) θυγ. τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς Στρυμοῦς καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου, σύζυγος δὲ τοῦ Τηλέφου καὶ μήτηρ τοῦ Εὐρυπύλου. 5) μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης.

Ἀστύοχος (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Αἰόλου, βασιλέως τῶν Λιπαροννήσων.

Ἀστυπάλαια (ἡ), θυγ. τοῦ Φοίνικος καὶ τῆς Περιμήδης ἀδελφὴ τῆς Εὐρώπης, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἀργοναύτην Ἀγκαῖον ϗ τὸν Εὐρύπυλον, βασιλέα τῆς νήσου Κῶ. 2) (γεωγρφ.) μία τῶν Σποράδων νήσων τοῦ Αἰγαίου, παρὰ τὴν Ἀμοργὸν, (ὁ νησ. Ἀστυπαλαιεύς). 3) ἀκρωτ. τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸ Σούνιον. 4) ἀκρωτ. τῆς Καρ. παρὰ τὴν Μύνδον.

Ἀστύπαλος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθέντων Τρώων.

Ἄστυρα (τὰ), π. τῆς Μυσ., πλησίον τοῦ Ἀδραμυττίου, (ὁ πολ. Ἀστυρηνός). 2) π. τῆς Τρῳάδος παρὰ τὴν Ἄβυδον. 3) νῆσος καὶ π. τοῦ Λατίου ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀστύρα ποταμοῦ.

Ἄσυχις, ιος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὰ 1050 π. Χ.

*Ἀσφαλίων, ωνος (ὁ), θεράπων τις τοῦ Μενελάου.

Ἀσφαλτῖτις, ιδος (ἡ), ἡ ἄλλως Νεκρὰ θάλασσα, λίμνη τῆς Παλαιστίνης.

*Ἄσχειον (τὸ), π. τῆς Ἀχαΐας, (ὁ πολ. Ἀσχειεύς).

Ἀσωνίδης, ου (ὁ), ναύαρχός τις Αἰγινήτης.

Ἀσωπία (ἡ), ἡ περὶ τὸν Ἀσωπὸν χώρα τῆς Σικυωνίας.

Ἀσωπίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἐρατοῦς.

Ἀσώπιοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς περὶ τὸν Βοιωτικὸν Ἀσωπὸν χώρας.

Ἀσώπιος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Φορμίωνος ὁμώνυμος τοῦ πάππου του.

Ἀσωπίς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ ϗ τῆς Μετώπης. 2) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Μέντορα.

Ἀσώπιχος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης ἐκ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ὀρχομενοῦ.

Ἀσωπόδωρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιμάνδρου, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων. 2) Θηβαῖος, υἱὸς Ἡροδότου, νικητὴς εἰς τὰ Ἴσθμια.

Ἀσωπόλαος (ὁ), Πλαταιεύς τις παρὰ Θκδ., πατὴρ τοῦ Ἀστυμάχου.

Ἀσωπὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, βασιλεὺς τῆς Φλιοῦντος ἢ τῶν Πλαταιῶν, γεννήσας ἐκ τῆς Μετώπης, θυγατρὸς τοῦ Λάδωνος, τὴν Αἴγιναν τὴν Σαλαμῖνα καὶ ἄλλα τέκνα, (ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη ϗ εἰς αὐτὸν προσωποποιεῖται ὁ 2) ποτ. τῆς Βοιωτ., πηγ. ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος καὶ γυν. εἰς τὴν θάλασσαν, μεταξὺ τῆς Βοιωτ. καὶ Εὐβοίας. 3) ποτ. τῆς Ἀχαΐας, παραρρέων τὴν Σικυῶνα. 4) ποτ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος, πηγ. ἐκ τῆς Οἴτης. 5) ποτ. τῆς νήσου Αἰγίνης, καὶ 6) τῆς Πάρου.

Ἀσωπὸς (ἡ), π. τῆς Λακων., (Ῥάμπανον).

Ἀταβύριον (τὸ), τὸ ὑψηλότερον βουνὸν τῆς Ῥόδου, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἦν ὁ ναὸς τοῦ Ἀταβυρίου Διός. 2) π. τῆς Κοίλης Συρίας.

Ἀτάβυρις, ιος (ὁ), = Ἀταβύριον (ὄρος).

*Ἀταιὰ (ἡ), π. τῆς Λακων., (ὁ πολ. Ἀταιάτης).

Ἀταλάντη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰάσου καὶ τῆς Κλυμένης ἐξ Ἀρκαδίας. Ἀνατραφεῖσα κυνηγετικῶς, συνεξῆλθε πρὸς θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, τὸν ὁποῖον ϗ πρώτη ἐτόξευσεν· ὑπανδρευθεῖσα τὸν Μειλανίωνα, υἱὸν τοῦ Ἀμφιδάμαντος, ἐγέννησε τὸν Παρθενοπαῖον. 2) θυγ. τοῦ Σχοινέως ἐκ Βοιωτίας, περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητά της καὶ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν της. Ἀποφασίσασα νὰ μὴν ὑπανδρευθῇ παρ' ἐκεῖνον ὅς τις ἤθελε τὴν νικήσῃ εἰς τὸ τρέξιμον, ἐφόνευσε πολλοὺς μνηστῆρας, ἄχρις ὅτου ὁ Ἱππομένης υἱὸς τοῦ Μεγαρέως, ὑπερβὰς αὐτὴν διὰ τῆς βοηθείας τῶν χρυσῶν μήλων, τὰ ὁποῖα ἔλαβε παρὰ τῆς Ἀφροδίτης, τὴν ἐνυμφεύθη. 3) (γεωγρφ.) μικρὰ νῆσος ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου τῆς Εὐβοίας, ἀπέναντι τῶν Ὀπουντίων Λοκρῶν, (Ταλαντονῆσι). 4) νησίδιον τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Πειραιῶς. 5) π. τῆς ἐν Μακεδον. Ἠμαθείας ἐπὶ τοῦ Ἐριγόνος ποταμοῦ.

Ἄταξ, αγος (ὁ), ποτ. τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, (Aude).

Ἀτάραντες (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβύας, κατοικοῦν πρὸς ἀνατολὰς ἁλατοφόρου τινὸς Σύρτεως.

*Ἀτάρβας, αντος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων κατὰ τοῦ Ἀγαθοκλέους.

Ἀτάρβης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις καταδικασθεὶς εἰς θάνατον διότι ἐφόνευσεν ἱερόν τι τοῦ Ἀσκληπιοῦ πτηνόν.

Ἀτάρβηχις, ιος (ἡ), π. τῆς Προσωπίτιδος νήσου ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου μὲ ἕνα ναὸν της Ἀφροδίτης.

Ἀτάργατις, ιδος (ἡ), θεὰ τῶν Σύρων, ἡ ἄλλως Δερκετώ, λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς θαλάσσης ἐξαιρέτως ἐν Ἱεραπόλει, διὸ καὶ συγχεομένη πολλάκις μετὰ τῆς Ἀστάρτης.

Ἀταρνεὺς, έως (ὁ), π. παραθαλ. τῆς Αἰολίδος ἀντικρὺ τῆς Λέσβου, (ὁ πολ. Ἀταρνείτης, -εῖτις).

*Ἀτάρνης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης.

*Ἀταφυνοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Ἀραβ.

Ἀτέας, α ϗ ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν ἐν Ταυρίδι Σκυθῶν.

Ἀτέλλα (ἡ), π. τῆς Καμπανίας μεταξὺ Νεαπόλεως καὶ Καπύης, (ὁ πολ. Ἀτελλανός).

*Ἀτέριον (τὸ), π. τῆς Κιλικ., (ὁ πολ. Ἀτερῖνος).

Ἄτερνον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνίων, περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀτέρνα ποταμοῦ, (Pescara).

Ἄτερνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ., πηγ. ἐκ τῶν Ἀπεννίνων καὶ χυν. εἰς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον.

Ἄτη (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἔριδος, τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς κατεκρήμνισεν ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ.

*Ἀτήνη καὶ Ἀτηνία (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ἀτηνεύς).

*Ἀτησῖνος (ὁ), ποτ. τῆς Ῥαιτικῆς ἢ Ῥαιτίας, (Etsch).

Ἀτθὶς, ἴδος (ἡ), θυγ. τοῦ Κραναοῦ, τοῦ βασιλεύσαντος τῆς Ἀττικῆς μετὰ τὸν Κέκροπα.

*Ἀτιζύης, ου (ὁ), Σατράπης τῶν Περσῶν παρ' Ἀρριανῷ.

Ἀτιντᾶνες (οἱ), λαὸς τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδον.

Ἀτιντανία (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ἀτιντάνων.

Ἀτλαντείη (ἡ), μία τῶν Ἀμαδρυάδων, γυνὴ τοῦ Δαναοῦ.

Ἄτλαντες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τοῦ Ἄτλαντος, ἀπεχόμενον ἐμψύχων.

Ἀτλαντὶς, ἴδος (ἡ), νῆσός τις μεγάλη τοῦ Ὠκεανοῦ ἀπέναντι τοῦ ὄρους Ἄτλαντος, νομιζομένη ὅτι κατεποντίσθη. 2) πλθ. Ἀτλαντίδες, πατρωνυμικῶς αἱ Πλειάδες.

Ἄτλας, αντος (ὁ), β. ὑπερύψηλον τῆς Ἀφρικῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου, κατὰ τὴν μυθολογίαν, ἐστηρίζετο ὁ Οὐρανός. 2) (μυθολογ.) εἷς τῶν Τιτάνων, υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς μετὰ τὴν Τιτανομαχίαν νὰ κρατῇ ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸν Οὐρανόν. Ἐγέννησεν ἐκ τῆς Πλειόνης θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ἑπτὰ θυγατέρας, τὰς ἀπ' αὐτοῦ μὲν Ἀτλαντίδας, ἀπὸ δὲ τῆς μητρὸς αὐτῶν Πλειάδας καλουμένας. 3) ποτ. τῆς Θρᾴκης, πηγ. ἐκ τοῦ Αἵμου καὶ χυν. εἰς τὸν Ἴστρον, (Δρίστρα).

Ἀτλίτης, ου (ὁ), εἷς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐρυνόμης.

Ἄτοσα (ἡ), ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Καμβύσου ϗ μετὰ ταῦτα Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἀτουατικοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Βελγ. Γαλλίας.

Ἀτουρία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσσυρίας.

Ἄτουρις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀκουϊτανῆς Γαλλ., (Adour).

*Ἄτρα (τὸ) καὶ Ἄτραι (αἱ), π. τῆς Μεσοποτ. μεταξὺ Τίγριδος καὶ Νισίβεως, (ὁ πολ. Ἀτρηνός).

*Ἀτραμῖται (οἱ), ἔθνος τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας.

Ἀτραμύττειον (τὸ), = Ἀδραμύττειον.

Ἄτραξ, ακος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ., χυν. διὰ τῆς Πελασγιώτιδος εἰς τὸν Πηνειόν. 2) π. τῆς Θεσσαλ. ἧς ὁ κάτοικος Ἀτράκιος.

Ἀτρεβάται καὶ Ἀτρεβάτιοι (οἱ), λαὸς τῆς Βελγ. Γαλλίας, (Artois).

Ἀτρείδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Μενέλαος.

Ἀτρείων, ωνος (ὁ), = Ἀτρείδης.

Ἀτρεστίδας, α (ὁ), Ἀρκάς τις παρὰ Δημοσθ.

Ἀτρεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος ϗ τῆς Ἱπποδαμείας, ἀδελφὸς τοῦ Θυέστου. Νυμφευθεὶς τὴν Ἀερόπην θυγατέρα τοῦ Εὐρυσθέως, διεδέχθη αὐτὸν εἰς τὸ βασίλειον τῶν Μυκηνῶν. Ἔσχε δὲ υἱοὺς τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον, ἢ, κατ' ἄλλους, τὸν πατέρα αὐτῶν Πλεισθένην. Ἡ πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Θυέστην ἀπάνθρωπος ἐκδίκησίς του, δειπνήσαντος αὐτὸν τὰ ἴδιά του τέκνα, ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς ἀδιάκοπον σειρὰν τραγικῶν συμβάντων.

Ἀτρόμητος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου, πρότερον Τρόμης καλούμενος, κατὰ τὸν Δημοσθ.

Ἄτρομος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ϗ τῆς Θεσπιάδος Στρατονίκης.

Ἀτροπατηνή (ἡ), τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς Μηδίας, (Ἀδερμπιτζάν), (τὸ ἐθν. Ἀτροπατηνός).

Ἀτροπάτης, ου (ὁ), σατράπης τῆς Μηδίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ

Ἀτροπατία (ἡ), = Ἀτροπατηνή.

Ἄτροπος (ἡ), μία τῶν τριῶν Μοιρῶν, ἡ κόπτουσα τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων.

Ἄτρων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Κύκλωπος Ἄργου ϗ τῆς νύμφης Φρυγίας.

Ἀτταγῆνος (ὁ), Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Φρύνωνος, πράττων ὑπὲρ τῶν Περσῶν.

Ἀττάλεια (ἡ), π. τῆς Λυδ. ἐπὶ τοῦ Ἕρμου. 2) π. παραθαλ. τῆς Παμφυλ., κτίσμα Ἀττάλου τοῦ Φιλαδέλφου, (ὁ πολ. Ἀτταλεύς).

*Ἀττάλης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ἰνδῶν Καδυάττου, (Νικολ. Δαμασκ. 53).

Ἀτταλὶς, ἴδος (ἡ), φυλή τις ἐν Ἀθήναις, προστεθεῖσα ἐσχάτως εἰς τιμὴν τοῦ Ἀττάλου.

*Ἀτταλίων, ωνος (ὁ), ἰατρός τις παρ' Ὀσεβατίῳ.

Ἄτταλος (ὁ), Μακεδὼν, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, νυμφευθεὶς, μετὰ θάνατον τῆς πρώτης γυναικὸς αὐτοῦ Ὀλυμπιάδος, τὴν ἀνεψιὰν τοῦ ἡγεμόνος τούτου Κλεοπάτραν, φονευθεὶς δὲ ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου. 2) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἑνωθεὶς μετὰ θάνατον αὐτοῦ μὲ τὸν Εὐμένη ϗ αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου. 3) ἀδελφὸς τοῦ Φιλεταίρου, ὁ πρῶτος συστήσας τὸ βασίλειον τῆς Περγάμου, ἀφ' οὗ ἀπεδίωξε τοὺς Γαλάτας· ἦν πάντοτε φίλος καὶ σύμμαχος τῶν Ῥωμαίων ἐναντίον τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας. 4) υἱὸς τοῦ προτέρου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Εὐμένους, ἐκπεσὼν τοῦ θρόνου ὑπὸ τοῦ Προυσία, ἀνεκτήσατο αὐτὸν διὰ τῶν Ῥωμαίων. 5 υἱὸς τοῦ Εὐμένους, ὅς τις μετὰ πολυετῆ βασιλείαν ἀπέθανεν καταλιπὼν κληρονόμους τοῦ θρόνου του τοὺς Ῥωμαίους.

*Ἀττάλυδα (τὰ), π. τῆς Λυδ., (ὁ πολ. Ἀτταλυδεύς).

*Ἀττάσιοι (οἱ), φυλή τις τῶν Μασσαγετῶν, (Στ6. ΙΑ', ή, 513).

Ἀττεα (ἡ), π. τῆς Τρῳάδος, (Στρβ. ΙΓ', ά, 607).

Ἄττης, εω (ὁ), = Ἄττις.

Ἀττικὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἑλλάδος, ἧς οἱ κάτοικοι ἐλογίζοντο αὐτόχθονες, διαιρούμενοι εἰς δέκα φυλὰς καὶ διαφόρους δήμους.

Ἀττικίων, ωνος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ -

Ἀττικὸς (ὁ), ὡς ἐθνικὸν, ὁ ἐκ τῆς Ἀττικῆς. 2) (κυριωνυμ.) — Πομπόνιος, ἐπίσημός τις καὶ ἐνάρετος Ῥωμαῖος, σύγχρονος τοῦ Κικέρωνος καὶ Καίσαρος, τιμώμενος μεγάλως διὰ τὴν σοφίαν του.

Ἀττικωνικὸς, ή, όν, Κωμ. ἀντὶ Ἀττικός.

Ἄττις, εως καὶ ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καλαοῦ ἐκ Φρυγίας, νέος ὡραιότατος, τοῦ ὁποίου ἐρασθεῖσα ἡ Κυβέλη, κατέστησεν αὐτὸν ἱερέα τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ναοῦ της. Ἀλλ' αὐτὸς, μὴ φυλάξας τὴν εἰς αὐτὴν πίστιν, καὶ παραφρονήσας, εὐνουχίσθη ἰδιοχείρως.

Ἀτύμνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κασσιοπείας, ἐρώμενος τοῦ Σαρπηδόνος. 2) υἱὸς τοῦ Ἠμαθίωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Τιθωνοῦ. 3) υἱὸς τοῦ Ἀμισωδάρου ἐκ Λυκίας, σύμμαχος τῶν Τρώων.

Ἄτυς, υος (ὁ), = Ἄττις. 2) υἱὸς τοῦ Μάνου, βασιλέως τῶν Λυδῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Ἀτυάδαι. 3) υἱὸς τοῦ Κροίσου, φονευθεὶς ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου.

*Αὔαθα (τὰ), χωρίον τῆς Ἀραβ., (τὸ ἐθν. Αὐαθηνοί).

Αὔαινος (ὁ), κωμικὸν ὄνομα πλασθὲν ἐκ τοῦ Αὐαίνω (ξηραίνω). || Αὐαίνου λίθος, α Ἀρσφν., = Ὄλεθρος.

Αὔαρα (τὰ), = Αὔαθα.

Αὐάρικον (τὸ), π. τῆς Ἀκουϊτανῆς Γαλλίας, (Bourges).

Αὔας, = Αἴας.

*Αὔασις, = Ὄασις.

Αὔγαρος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ὀσροηνῶν.

Αὐγέας, ου (ὁ), = Αὐγείας.

Αὐγεία (ἡ), = Αὔγη καὶ

Αὐγειαὶ (αἱ), π. τῆς Λακων. καὶ 2) π. τῆς Λοκρ. (ὁ πολ. Αὐγεάτης).

Αὐγείας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Φόρβαντος ἢ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ὑρμίνης, βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., διότι δὲν ἀπέδωκεν αὐτῷ τὴν συμφωνηθεῖσαν ἀμοιβὴν διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν σταύλων του, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ἐτρέφοντο τρισχίλιαι βόες, (ὅθεν καὶ ἡ παροιμία: Αὐγείου κόπρος).

Αὔγη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀλεοῦ καὶ τῆς Νεαίρας ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Τεγέας. Διωχθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, διότι ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Τήλεφον, μετεφέρθη ὑπὸ τοῦ Ναυπλίου εἰς Μυσίαν, ὅπου ὑπανδρεύθη τὸν βασιλέα τῆς χώρας Τεύθραντα.

Αὐγηϊάδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Αὐγείου.

Αὔγιλα (τὰ), Ὄασίς τις ἐν Λιβύῃ μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς, ἀπέχουσα δέκα ἡμερῶν διάστημα τῆς Ἀμμωνίας, (ὁ πολ. Αὐγιλίτης).

Αὐγοῦστα (ἡ), ὄνομα διαφόρων πόλεων, ὧν ἐπισημότεραι 1) ἡ Ἠμερίτα (Emerita), π. τῆς Ἰσπαν. ἐπὶ τοῦ Αὔα ποταμοῦ, (Merida). 2) ἡ Πραιτωρία, π. τῆς ἄνω Ἰταλ., (Aosta). 3) ἡ τῶν Ταυρίνων, π. τῆς ἄνω Ἰταλ., ἡ πρότερον Ταυρασία, (Τουρῖνον), (τὸ ἐθν. Αὐγουστανός).

Αὔγουστος (ὁ), Augustus = Σεβαστὸς, ἐπωνομάσθη ὁ Ὀκτάβιος, υἱὸς Γαΐου τοῦ Ὀκταβίου ϗ τῆς Ἀτίας, θυγατρὸς τῆς Ἰουλίας ἀδελφῆς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, γεννηθεὶς τῷ 63 πρὸ Χ., καὶ κηρυχθεὶς πρῶτος αὐτοκράτωρ ἐν Ῥώμῃ μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς δημοκρατίας, μοναρχήσας 44 ἔτη καὶ ἐμψυχώσας τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας.

*Αὐδάτα (ἡ), Ἰλλυρὶς, μία τῶν πολλῶν γυναικῶν Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, (Ἀθήν. ΙΓ', 557).

*Αὐενιὼν, ῶνος (ἡ), π. τῆς Γαλλ. (Avignon), (ὁ πολ. Αὐενίτης ἢ Αὐενιωνήσιος).

Αὐθητανοὶ (οἱ), λαὸς κατοικῶν τὴν Ταρρακωνησίαν Ἰσπανίαν.

*Αὖλαι (αἱ), π. καὶ λιμὴν τῆς Κιλικ., (ὁ πολ. Αὐλεώτης).

Αὐλαίας τεῖχος (τὸ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Αὐλίρκιοι (οἱ), λαὸς τῆς Κελτογαλατίας.

Αὐλὶς, ίδος (ἡ), (ἡ αἰτ. Αὖλιν), π. ϗ λιμὴν τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου τῆς Εὐβοίας, (Βαθύ).

Αὖλος (ὁ), ὄνομα διαφόρων Ῥωμαίων.

Αὐλὼν, ῶνος (ὁ), π. ἐν τοῖς μεθορίοις Ἤλιδος καὶ Μεσσηνίας. 2 π. τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου. 3) π. τῆς Ἰλλυρ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠπείρου, (Αὐλῶνα ἢ Αὐλῶνας). 4) κοιλάς τις στενόμακρος, καλουμένη Αὐλὼν Βασιλικὸς, παρὰ τὴν Δαμασκὸν ἐν τῇ Συρίᾳ. 5) πέρασμα στενὸν μεταξὺ τῶν Χελιδονίων νήσων παρὰ τὴν Παμφυλίαν, (τὸ ἐθν. Αὐλωνίτης).

Αὐλωνία, ἴδε Καυλωνία.

Αὐλώνιος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ἀσκληπιὸς, διὰ τὸν ἐν τῇ Αὐλῶνι τῆς Μεσσηνίας ναόν του.

Αὐξησία (ἡ), θεὰ τῆς εὐφορίας, λατρευο-

μένη, κατὰ χρησμόν τινα, ἐν Ἐπιδαύρῳ, (Ἡρόδ. Ε', 82).
Αὔξιμον (τό), ἴδε Αὔξουμον.
Αὔξουμις (ἡ), ἡ πρωτεύουσα τῆς Αἰθιοπ.
Αὔξουμον (τό), π. τῶν Πικεντινων εν τῇ Ἰταλίᾳ, (Osimo).
Αὐξὼ, οῦς (ἡ), ἡ ἑτέρα τῶν δύο ἀρχαίων Χαρίτων.
Αὐράνα (ἡ), π. τῆς Πετραίας Ἀραβίας.
Αὔρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Μοισίας, πηγ. ἐκ τοῦ Αἵμου καὶ χυν. εἰς τὸν Δούναβιν, (Τορτοκαΐ).
Αὔρη (ἡ), θυγ. τοῦ Λέλαντος καὶ τῆς Περιβοίας, σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Βάκχου δύο διδύμους παῖδας.
Αὔρουγκοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἰταλ. κατοικῶν περὶ τὸν Λεῖριν ποταμὸν τῆς Καμπανίας.
Αὐσέες ϗ Αὐσεῖς (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβ., κατοικοῦν περὶ τὸν ποταμὸν Τρίτωνα.
Αὔσκιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκυϊτανίας, (Στρβ. Δ', 190).
Αὔσονες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Αὐσονίας, = Ἀβοριγῖνες.
Αὐσονία (ἡ), καταρχὰς ἡ μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Λείριος καὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ χώρα τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας, ἔπειτα δὲ καὶ ὁλόκληρος ἡ Ἰταλία.
Αὐσονιεὺς, έως (ὁ), = Αὔσων.
Αὐσόνιοι (οἱ), = Αὔσονες.
Αὐστάνης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἀῤῥιανῷ (Δ', 22).
Αὐσχίσαι ἢ Αὐσχῖται (οἱ), λαὸς τῆς Ἀφρικῆς πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κυρηναϊκῆς.
Αὔσων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀδυσσ. ϗ τῆς Κίρκης ἢ τῆς Καλυψοῦς. 2) ὁ κάτοικος τῆς Αὐσονίας.
Αὐταριᾶται (οἱ), λαὸς τῆς Ἰλλυρ.
Αὐτεσίων, ωνος (ὁ), Θηβαῖος υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Θήρα.
*Αὐτόδωρος (ὁ), γραμματικός τις ἐκ Κύμης.
†Αὐτοκάνης (ὅπου ἄλλ. διορθ. Ἀκροκάνης) ὄρος, ϗ ἀκρωτ. τῆς Αἰολ. πλησίον τῆς Φωκαίας.
Αὐτοκλῆς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Τολμαίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. 2) υἱὸς τοῦ Στρομβιχίδου.
*Αὐτοκράτης, ους (ὁ), ποιητής τις τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.
Αὐτόλαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος, ὅστις εὑρὼν ἐκτεθειμένον τὸν Ἀσκληπιὸν, τὸν ἀνέλαβε ϗ τὸν ἀνέθρεψε.
Αὐτολέων, οντος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Κροτωνιατῶν, πληγωθεὶς ἀοράτως ἐν τῇ πρὸς Λοκροὺς μάχῃ.
Αὐτόλυκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χιόνης ἢ Φιλώνης, περίφημος διὰ τὴν περὶ τὸ κλέπτειν καὶ ἀπατᾷν δεξιότητά του. Ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἀντικλείας ἐγεννήθη ὁ Ὀδυσσεύς. 2) υἱὸς τοῦ Δηϊμάχου ἐκ Θεσσαλίας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, κτίτωρ τῆς Σινώπης. 3) υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου, (ἴσως αὐτοῦ υἱὸς ἦτον ὁ λῃστὴς Σίνης). 4) εἷς των υἱῶν τοῦ Ἀγαθοκλέους.
Αὐτόμαλα καὶ Αὐτομάλακα (τά), πόλις τῆς Κηρυναϊκῆς ἐν τῇ Λιβύῃ, (ὁ πολ. Αὐτομαλακεὺς καὶ Αὐτομαλακίτης).
Αὐτομάτη (ἡ), μία τῶν 50 θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Βούσιριν.
Αὐτομέδουσα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀλκαθόου καὶ γυνὴ τοῦ Ἰφίκλου πατρὸς τοῦ Ἰολάου.
Αὐτομέδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διώρυς ἐκ Σκύρου, ἡνίοχος τοῦ Ἀχιλλέως. 2) τύραννος τῆς Ἐρετρίας, καταστάθεις ὑπὸ τοῦ Φιλίππου.
Αὐτομένης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀριφράδου καὶ Ἀριγνώτου.
Αὐτονόη (ἡ), θυγ. τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. 2) θυγ. τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, γυνὴ δὲ τοῦ Ἀρισταίου, καὶ μήτηρ ἢ, κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρον, ἀδελφὴ τοῦ Πολυδώρου. 3) θυγ. τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυξοῦς. 4) θυγ τοῦ Πειρέως, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Παλαίμονα. 5) θεραπαινὶς τῆς Ἑλένης.
Αὐτόνοος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 2) εἷς τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. 3) ἥρως τις ἐν Δελφοῖς.
*Αὐτοσθένης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ α'. ἔτος τῆς 2' Ὀλυμπ.
Αὐτόφονος (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Θηβαίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας.
Αὐτοφραδάτης, ου (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῶν Ταπύρων.
Αὐτοχαρίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Θκδ.
Αὐφίδηνα (ἡ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ, (Altidena).
Αὐφίδιος καὶ Αὔφιδος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀπυλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Offanto).
Αὔφις, ιδος (ὁ), ποτ. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Uffente).
Αὐχάται (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν τὴν Εὐρωπ. Σαρματίαν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Βόλγα.
*Ἀφαία (ἡ), θεότης λατρευομένη ἐν Αἰγίνῃ, (Παυσ. Β', λ', 3).
Ἀφάκη (ἡ), π. τῆς Λιβύας, (ὁ πολ. Ἀφακίτης).
*Ἀφάνναι (αἱ), χωρ. τῆς Σικελ., (τὸ τοπικὸν Ἀφανναῖος).
Ἀφαρεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Περιήρους καὶ τῆς Γοργοφόνης, πατὴρ τοῦ Λυγκέως ϗ τοῦ Ἴδα, βασιλεὺς μέρους τινὸς τῆς Μεσσηνίας. 2) υἱὸς τοῦ Καλήτορος, φονευθεὶς ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Αἰνείου.
Ἀφαρητιάδαι καὶ Ἀφαρητίδαι (οἱ), πατρωνυμικῶς οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀφαρέως, ὁ Λυγκεὺς καὶ ὁ Ἴδας.
Ἀφείδας, αντος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Τεγέας, υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς Λεανείρας ϗ πατὴρ τοῦ Ἀλεοῦ. 2) υἱὸς τοῦ Πολυπήμονος ἐκ Σικελίας καὶ πατὴρ τοῦ Ἐπηρίτου, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου προσεποιήθη ὁ Ὀδυσσεὺς, ἐπιστρέψας εἰς Ἰθάκην.
Ἀφέται καὶ Ἀφεταί (αἱ), ἀκρωτ. ϗ ὁρμητήριον τῆς ἐν Θετταλίᾳ Μαγνησίας, ἀπ' ὅπου ἐκίνησαν οἱ Ἀργοναῦται.
Ἀφεψίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, υἱὸς τοῦ Βαθίππου παρὰ Δμσθ.
Ἀφθίτης νομὸς, τῆς κάτω Αἰγύπτου, μεταξὺ Βουβάστιος καὶ Τάνεως, ἴσως ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Φθενότην τοῦ Πτολεμ.
*Ἀφθόνιος (ὁ), ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς περίφημος, τοῦ ὁποίου σώζονται Ῥητορικὰ προγυμνάσματα.
Ἀφίδνα (ἡ) καὶ Ἀφίδναι (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα ἢ τὴν Λεοντίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ἀφιδναῖος).
*Ἀφύειον (τό), π. τῆς Φρυγ. (ὁ πολ. Ἀφυίτης).
*Ἀφνῖτις, ιδος (ἡ), ἡ ἄλλως Δασκυλῖτις λίμνη.
*Ἀφόρμιον (τό), χωρίον παρὰ τὰς Θεσπιάς, (τὸ τοπικὸν Ἀφορμιεύς).
Ἀφράνιος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν.
*Ἀφρικὴ (ἡ), παρὰ Ῥωμαίοις ἡ Λιβύη.
Ἀφροδισία (ἡ), κώμη τῆς Λακων.
Ἀφροδισιὰς, άδος (ἡ), π. τῆς Φρυγ. πλησίον τὴν Λαοδίκειαν. 2) π. πρωτεύουσα τῆς Καρίας. 3) π. τῆς Κιλικ. 4) νῆσος τῶν παραλίων τῆς Κυρηναϊκῆς παρὰ τὸν λιμένα τῆς Ἀπολλωνίας, (ὁ πολ. Ἀφροδισιεύς).
Ἀφροδίσιον (τό), κυρ. ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης, (ὅθεν 1) π. παραθαλ. πρὸς βορρᾶν τῆς Κύπρου. 2) ἀκρωτ. τῆς Ἱσπαν. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλλ., (ἄλλως) Πυρήνης Ἄκρον, (Cap de Creux).
Ἀφροδίτη (ἡ), ἡ θεὰ τοῦ κάλλους ϗ τῶν ἐρώτων, θυγ. τοῦ Διὸς ϗ τῆς Διώνης, λατρευομένη ἰδίως εἰς τὰ Κύθηρα, τὴν Κύπρον καὶ τὴν Κνίδον, ὅπου ἦν ϗ τὸ περίφημον αὐτῆς ἄγαλμα.
Ἀφροδίτης ὅρμος, ἴδε Μυὸς ὅρμος.
Ἀφροδίτης πόλις ἡ καὶ Ἀφροδιτόπολις, δύο πόλεις ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, καὶ 2) ἄλλη ἐπὶ τῆς μεσαίας, ϗ 3) τετάρτη ἐπὶ τῆς ἄνω Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Ἀφροδιτοπολίτης).
Ἄφυτις, εως (ἡ), π. τῆς Παλλήνης ἐπὶ ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Ἀφυταῖος).
Ἀχαία ϗ Ἰων. Ἀχαιΐη (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Δήμητρα διὰ τὴν περὶ τῆς Περσεφόνης θλῖψιν της (ἄχος).
Ἀχαΐα (ἡ), ἐπαρχ. πρὸς ἄρκτον τῆς Πελοποννήσου. 2) παρὰ Ῥωμαίοις, ὅλη ἡ Ἑλλὰς ἐκτὸς τῆς Μακεδονίας. 3) = ἡ Φθιῶτις, ἡ ἄλλως Ἀχαϊκὴ Φθιῶτις, μέρος τῆς Θεσσαλ. 4) π. τῆς Αἰτωλ. παρὰ Θκδ (ὅπου τινὲς διορθ. Χαλκίς). 5) π. τοῦ Κιμμερικοῦ πορθμοῦ. 6) π. (ἴσως ἡ ἀκρόπολις τῆς Ἰαλυσοῦ) ἐν Ῥόδῳ, (τὸ ἐθν. Ἀχαιὸς, καὶ τὸ θηλ. Ἀχαιΐς).
*Ἀχαιαὶ (αἱ), βράχοι τινὲς περὶ τὴν Σάμον.
*Ἀχαΐκαρος (ὁ), μάντις περίφημος παρὰ τοῖς Βοσποριανοῖς.
Ἀχαιμένης, ους (ὁ), βασιλεὺς τῆς Περσ., ἀπόγονος τοῦ Περσέως καὶ πάππος τοῦ Καμβύσου, ἀφ' οὗ κατήγοντο οἱ Ἀχαιμενίδαι, ἡ βασιλεύσασα τῶν Περσῶν γενεὰ μέχρι Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, σατράπης τῆς Αἰγύπτου.
Ἀχαιὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ξούθου ϗ τῆς Κρεούσης, καὶ ἔκγονος τοῦ Ἕλληνος, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθησαν οἱ κάτοικοι τῆς Ἀχαΐας. 2) τραγικός τις ποιητὴς ἐξ Ἐρετρίας.
Ἀχαιῶν λιμὴν, ὁρμητήριόν τι τῆς Τρῳάδος μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Σιγείου ϗ Ῥοιτείου, (Καρανλὶκ-λιμάν).

*Ἀχάρακα (τά), π. τῆς Φρυγ. (Στρβ. ΙΒ', ή).
*Ἀχαρδέος (ὁ), ποτ. τοῦ Καυκάσου χυν. εἰς τὴν Μαιῶτιν.
Ἀχαρναὶ (αἱ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ἀχαρνεύς).
Ἀχάτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Μηδίας ϗ 2) τῆς Σικελ. 3) εἷς τῶν φίλων τοῦ Αἰνείου.
Ἀχελῷος καὶ Π. Ἀχελώϊος (ὁ), ποτ. τῆς Ἑλλάδος, χυν. διὰ τῆς Ἀκαρν. καὶ Αἰτωλ. εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος, (Ἀσπροπόταμον). 2) ποτ. τῆς ἐν Πελοπον. Ἀχαΐας παρὰ τὴν πόλιν Δύμην. 3) ποτ. τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὴν πολιν Λαμίαν. 4) ποτ. τῆς Φρυγ. πηγ. ἐκ τοῦ Σιπύλου ϗ ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Σμυρναίων. 5) (κατὰ τὴν μυθολογ. προσωποπ.) υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος ἢ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ Περιμήδης τῆς Αἰόλου τὸν Ὀρέστην ϗ Ἱπποδάμαντα, τὰς Σειρῆνας κτλ.
Ἀχέραι, ἴδε ὀρθότ. Ἀχέῤῥαι.
Ἀχερδοῦς, οῦντος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ἀχερδούσιος).
Ἀχερουσία, Ἀχερουσιὰς ϗ Ἀχερουσὶς (ἡ), λίμνη τῆς Ἠπείρου ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ, εἰς ἣν εἰσβάλλουσιν ὁ Κωκυτὸς ϗ ὁ Ἀχέρων. 2) λίμνη τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (mare morluo), πλησίον τῆς Κύμης. 3)(κατὰ τὴν μυθολογ.) λίμνη τοῦ Ἅδου, δι' ἧς ὁ Χάρων διεπόρθμευε τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν κτλ. 4) χερσόνησος καὶ ἄκρα τῆς Βιθυν. παρὰ τὴν Ἡράκλειαν, ὅπου ἐδείκνυτο τὸ σπήλαιον, δι' οὗ κατέβη ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὸν Ἅδην.
Ἀχέῤῥαι (αἱ), π. τῆς πέραν τοῦ Πάδου Γαλλ., (Acere). 2) π. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Acerra), (ὁ πολ. Ἀχεῤῥαῖος).
Ἀχέρων, οντος (ὁ), ποτ. τῆν Θεσπρωτ. ἐν Ἠπείρῳ, ἐκβάλλων διὰ τῆς Ἀχερουσίας λίμνης εἰς τὸ Ἰόνιον πελαγος παρὰ τὴν Ἀμβρακίαν, (Μαυροπόταμον καὶ Δουλίχη ἢ Γλυκύς). 2) ποτ. τῆς Ἤλιδος, χυν. εἰς τὸν Ἀχελῷον. 3) ποτ. τῆς Ἰταλ. ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων. 4) ποτ. τῆς Βιθυν., ῥέων παρὰ τὴν πόλιν Ἡράκλειαν, ὁ ἄλλως Λύκος.
Ἀχιλλεία νῆσος, ἡ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, ὅπου ἐλέγετο εἶναι ὁ τάφος τοῦ Ἀχιλλέως, (ἄλλως) Λευκή.
Ἀχίλλειον (τό), κυρ. τὸ Ἡρῷον τοῦ Ἀχιλλέως παρὰ τὸ Σίγειον. 2) χωρίον τι ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς ὄχθης τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου.
Ἀχίλλειος δρόμος, στενόμακρός τις ἀμμώδης ξέρα (ταινία) παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Βορυσθένους ποταμοῦ ἐν τῇ Κριμαίᾳ, ὅπου ἔλεγον ὅτι ἐγύμναζεν ὁ Ἀχιλλεὺς τοὺς συντρόφους του εἰς τὸ τρέξιμον.
Ἀχίλλειος λιμὴν, λιμὴν τῆς Λακων. πρὸς δυσμὰς τοῦ Ταινάρου.
Ἀχιλλεὺς, έως (ὁ), ὁ περίφημος ἥρως, υἱὸς τοῦ Πηλέως, βασιλέως τῆς Φθίας, καὶ τῆς Θέτιδος θυγατρὸς τοῦ Νηρέως, φονευθεὶς δολίως ὑπὸ τοῦ Πάριδος.
Ἀχιλλήϊον (τό), Ἰων. ἀντὶ Ἀχίλλειον.
Ἄχναι (αἱ), χωρ. τῆς Βοιωτ. ϗ 2) τῆς Θεσσαλ.
Ἀχόλλα (ἡ), π. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὴν Θάψον.
Ἀχραδίνη (ἡ), μέρος τῶν Συρακουσῶν.
Ἀχραδοῦς, οῦντος (ὁ), = Ἀχερδοῦς, (ὁ δημ. Ἀχραδούσιος).
Ἀψευδὴς, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων, (Ἰλ. Σ. 46).
*Ἀψεφίων, ονος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ.
*Ἄψιλαι (οἱ), Σκυθικόν τι ἔθνος.
Ἀψίνθιοι (οἱ), λαὸς κατοικῶν τὴν μεσημβρινὴν Θρᾴκην παρὰ τὸν Ἄψινθον ποταμόν.
Ἄψινθος (ὁ), ποτ. καὶ
Ἄψινθος (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης.
Ἄψορος (ἡ), ἡ ἑτέρα τῶν Ἀψυρτίδων νήσων ἔχουσα καὶ πόλιν ἐπ' αὐτῆς, (Ὄσερο).
Ἄψος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰλλυρ. ῥέων παρὰ τὴν Ἐπίδαμνον, (Κρεβάτσα).
Ἀψύνθιοι, Ἄψυνθος, ἴδε Ἀψίνθιοι, Ἄψινθος.
Ἀψυρτὶς, ίδος (ἡ), οὕτως ὠνομάζοντο δύο νῆσοι (Ὄσερον ϗ Χερσον) ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρ., ὅπου ἡ Μήδεια ἔσφαξε τὸν ἀδελφόν της Ἄψυρτον.
Ἄψυρτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῶν Κόλχων, καὶ ἀδελφὸς τῆς Μηδείας, τὸν ὁποῖον αὕτη, παραλαβοῦσα μεθ' ἑαυτῆς, κατέκοψε, διωκομένη ὑπὸ τοῦ πατρός της, καὶ διεσκόρπισε τὰ μέλη του εἰς τὴν θάλασσαν, ὥστε νὰ λάβῃ καιρὸν, συλλέγοντος ἐκείνου ταῦτα, νὰ διασωθῇ.
Ἀῶος (ὁ), ὁ ἄλλως Αἴας, ποτ. τῆς Ἰλλυρ., παραῤῥέων μεσημβρινῶς τὴν Ἀπολλωνίαν, (Βγιοῦσα).

Β.

*Βάαλ (ὁ), θεὸς τῶν Φοινίκων κλπ.
*Βααρσάρης (ὁ), ποτ. τῆς Βαβυλωνίας.
*Βάβαι καὶ Βάββαι (αἱ), π. τῆς Λιβ., (ὁ πολ. Βαβαῖος καὶ Βαββαῖος).
*Βαβάνομον (τό), π. τοῦ Πόντου.
*Βάβρας, αντος (ὁ), πολίχνιον τῆς Αἰολίδος, (τὸ ἐθν. Βαβράντιος).
*Βαβρίας ἢ Βάβριος, ου (ὁ), ἀρχαῖος μυθογράφος, τοῦ ὁποίου σώζονται ἀποσπάσματα καί τινες κακοζήλως παραπεποιημένοι μῦθοι.
*Βαβυλᾶς, α ἢ ᾶ (ὁ), ὁ ἐν ἁγίοις ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας.
*Βαβύλη (ἡ), π. ἐν τῇ περιχώρῳ τῶν Ὀδρυσσῶν, (ὁ πολ. Βαβυλίτης).
Βαβυλὼν, ῶνος (ἡ), π. πρωτεύουσα τῆς Βαβυλωνίας, κτίσμα τοῦ Βήλου ἢ τῆς Σεμιράμιδος. Τὰ τείχη της καὶ οἱ κρεμασοὶ κῆποί της ἐθεωροῦντο ὡς ἓν τῶν ἑπτὰ θαυμάτων. Τὰ ἐρείπιά της σώζονται πλησίον τῆς πόλεως Ἑλλὰχ, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀρδ-Μπαμπέλ. 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τὸν Νεῖλον, (Μπαμπούλ), (τὸ ἐθν. Βαβυλώνιος).
Βαβυλωνία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Μεσοποταμ., Σουσιανῆς, Τίγριδος, Ἀραβίας καὶ Περσικοῦ κόλπου.
*Βαβύρτας, α (ὁ), Μεσσήνιός τις παρὰ Πολυβ.
Βάβυς, υος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Φερεκύδους. 2) αὐλητής τις παρ' Ἀθηναίῳ.
*Βαβυτάκη (ἡ), π. τῆς Περσ., (ὁ πολ. Βαβυτακηνός).
Βάγα (ἡ), π. τῆς Νουμιδίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, (ὁ πολ. Βαναῖος).
Βαγαδανία ἢ Βαγαδαονία (ἡ), χώρα τις ἐν τῇ Καππαδοκίᾳ, (οἱ κάτοικοι Βαγαδάονες).
*Βαγαὶ (αἱ), φρούριον ἐν τῇ Σογδιανῇ.
*Βάγαι (αἱ), πολίχνιον τῆς Λυδίας.
Βαγαῖος (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδ. 2) ἀδελφὸς τοῦ Φαρναβάζου παρὰ Ξενοφ.
*Βάγας, α (ὁ), Παφλαγονικόν τι ὄνομα παρὰ Στράβωνι (ΙΓ', 3).
*Βαγασάκης, = Βασσάκης.
*Βάγεια ἢ Βαγία (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Καρμανίας, (Ἀῤῥ. Ἰνδ. 28, Πτολεμ, ΣΓ', ή).
*Βάγιννα (ἡ), χωρίον τῆς Ἀρμεν.
*Βαγίσαρα (τά), χώρα τις περὶ τοὺς Ἰχθυοφάγους.
*Βαγίστανα (τὰ) καὶ Βαγιστάνη (ἡ), π. τῆς Μηδ., (ὁ πολ. Βαγιστανός).
*Βαγιστάνης (ὁ), Βαβυλώνιός τις παρ' Ἀῤῥ.
*Βαγίστανον (τό), β. τῆς Μηδ.
Βαγράδας, α (ὁ), ποτ. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὴν Ὑτίκην, (Μεγιέρδα).
*Βαγραυανδηνὴ (ἡ), χώρα τῆς Ἀσίας παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Τίγριδος.
Βαγώας, α καὶ ου (ὁ), ὄνομα συχνάκις ἀπαντώμενον παρὰ τοῖς τῶν Περσῶν εὐνούχοις. 2) (ἰδιαιτ.) Αἰγύπτιός τις εὐνοῦχος καὶ στρατηγὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Ὤχου, ὅστις, φαρμακώσας αὐτὸν, ἀντικατέστησε Δαρεῖον τὸν Κοδομάνον, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη καὶ αὐτός.
*Βαδαῒς, ίδος (ἡ), π. τῆς Ἀραβ. (Πτολ. ΣΤ', 7).
Βαδάκη (ἡ), π. τῆς Σουσιανῆς, (ἴσως = Βαβυτάκη).
Βαδάρα (ἡ), π. τῆς Καρμανίας.
*Βαδᾶς, ᾶ (ὁ), ποτ. τῆς Συρ.
*Βαδάτιον (τό), π. τῆς Ταυρ. Χερσονήσου.
*Βάδαυσα (τά), π. τῆς Μεσοποτ.
*Βάδεως πόλις (ἡ), π. τῆς Εὐδαίμ. Ἀραβ., (ὁ πολ. Βαδεωπολίτης).
*Βαδησσὸς (ἡ) π. τῆς Καρ.
*Βάδιζα (ἡ) π. τῆς Βρετταν., (ὁ πολ. Βαδιζαῖος).
*Βάδις (ὁ), χωρ. τῆς Καρμανίας.
Βάδρης (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδ. (Δ', 167, Ζ', 77).
Βάζιρα (τά), π. τῆς Ἰνδ.
Βαθεῖα (ἡ), π. τῆς Ἱσπαν., ἴσως = Pax Augusta.
Βάθιππος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀφεψίωνος, παρὰ Δημοσθ.
*Βάθος (τό), τόπος τις ἐν Ἀρκαδίᾳ, (Παυσ. Η', 29).
Βαθυκλῆς, έους (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, υἱὸς τοῦ Χάλκωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Γλαύκου.
*Βαθύλαος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Ποσειδωνίας.
Βάθυλλος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Βαθυκλῆς ἢ

πιθανώτ. τοῦ Βαθύλαος, νέος τις τὸν ὁποῖον ὕμνησεν ὁ Ἀνακρέων διὰ τὸ κάλλος του.

*Βαθὺς, έος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ποταμῶν, ὧν εἷς ἐν Κιλικίᾳ.

*Βαθὺς λιμὴν, χωρίον τῆς Βοιωτ. (Διόδ. ΙΘ', 77).

*Βάθων, ωνος (ὁ), ποιητής τις παρὰ Στδ.

Βαία (ἡ), β. τῆς Κεφαλλην.

Βαῖαι ἡ Βαῖαι (αἱ), π. τῆς Καμπαν. ἐν Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὰ λουτρά της, (ὁ πολ. Βαιάτης).

*Βαιάκη (ἡ), π. τῆς Χαον. (ὁ πολ. Βαιακαῖος).

*Βαῖβαι (αἱ), πολίχνιον τῆς Καρ. (ὁ πολ. Βαιβαῖος).

*Βαικοῦλα καὶ Βαίκυλα (τὰ), π. τῆς Ἰσπαν., (ὁ πολ. Βαικυλεύς).

Βαιλὼν, ἴδε Βελών.

Βαῖος ἢ Βάϊος (ὁ), ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου τοῦ Ὀδυσσ., ἀφ' οὗ παρωνομάσθησαν αἱ Βαῖαι καὶ ἡ Βαῖα.

*Βαιτάῤῥα (ἡ), π. τῆς Κελτογαλατίας ἢ τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλ., (Bezières), (ὁ πολ. Βαιταῤῥίτης).

*Βαιταῤῥοῦς, οῦντος (ὁ), χωρίον τῆς Παλαις., (τὸ ἐθν. Βαιταῤῥηνός ἢ Βαιταῤῥούσιος).

*Βαιτέρα (ἡ), = Βαιτάῤῥα.

Βαιτικὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἰσπαν., περιέχουσα τὴν Ἀνδαλουσίαν καὶ μέγα μέρος τῆς Γρανάδας.

*Βαίτιον (τὸ), π. τῆς Μακεδον., (ὁ πολ. Βαιτιεύς).

Βαῖτις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰσπαν. ποτίζων τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Βαιτικὴν καὶ χυν. εἰς τὸν Ὠκεανόν, (Γκουαδαλκιμπίρ).

Βαιτουρία (ἡ), χώρα τῆς Βαιτικῆς μεταξὺ τῶν ποταμῶν Βαίτιος καὶ Ἄνα.

*Βακάρας, α (ὁ), ποτ. ἐν τῇ περιχώρῳ τῆς Καρχηδονίας.

Βάκις, ιδος (ὁ), ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπῆρχον διάφορα ἀρχαῖα μαντεῖα ἐν Ἑλλάδι, ὧν τρία τὰ ἐπισημότερα, τὸ τῆς Βοιωτίας, τὸ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὸ τῆς Ἀρκαδίας, (ὅθεν Βακίζω = Προφητεύω).

*Βακκαῖοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἰσπαν.

Βάκτρα (τὰ), π. πρωτεύουσα τῆς Βακτριανῆς.

Βακτρία καὶ Βακτριανὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Περσ. συνορεύουσα μὲ τὴν Ἰνδ., (τὸ ἐθν. Βακτριανὸς καὶ Βάκτριος).

Βάκτρος (ὁ), ποτ. τῆς Περσ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ Βακτριανή, (Μπάλκ).

Βακχεῖον ἢ Βακχεῖον (τὸ), ἐν γεν. ἱερὸν τοῦ Βάκχου. 2) (ἰδιαιτ.) χωρίον τι ἐπὶ τῆς Λέσβου ὅπου ἐλέγετο ὅτι ἐτάφη ἡ κεφαλὴ τοῦ Ὀρφέως.

Βακχιάδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βάκχιδος, βασιλεύσαντες πολὺν χρόνον ἐν Κορίνθῳ, μέχρις ὅτου καθῃρέθησαν ὑπὸ τοῦ Κυψέλου.

*Βακχὶς, ίδος (ἡ), ὄνομά τινος ἑταίρας. 2) πολίχνιόν τι παρὰ τὴν Μοίριδος λίμνην ἐν Αἰγύπτῳ.

Βάκχις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Προύμνιδος καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, πέμπτος βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, ἀφ' οὗ κατήγοντο οἱ Βακχιάδαι.

Βάκχος (ὁ), ἴδε Διόνυσος.

Βακχυλίδης, ου (ὁ), ποιητὴς λυρικὸς ἐξ Ἰουλίδος τῆς ἐν Κέῳ πόλεως, ἀνεψιὸς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, ἀκμάσας περὶ τὸ 470 πρὸ Χ. 2) Ὀπούντιός τις σοφιστὴς παρὰ Σουΐδα.

*Βάλα (ἡ), π. τῆς Γαλιλ., (ὁ πολ. Βαλαῖος).

Βάλαγρος καὶ Βάλακρος (ὁ), στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., (κυρ. = Φάλακρος).

*Βαλανάγραι (αἱ), π. τῆς Κυρηναϊκῆς.

Βαλαναία καὶ Βαλανέα (ἡ) καὶ Βαλανεαὶ (αἱ), π. τῶν παραλίων τῆς Συρ. ἢ Φοιν., (ὁ πολ. Βαλανεύ.).

*Βάλαρα (τὸ), π. τῆς Ἰνδ. παρὰ Φιλεσρ.

*Βαλαροὶ (οἱ), λαὸς κατοικῶν τὰ ὀρεινὰ τῆς νήσου Κύρνου.

*Βάλας, α (ὁ), ἐπώνυμον Ἀλεξάνδρου τινὸς βασιλέως τῆς Συρίας.

Βαλβῖνος (ὁ), αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης περὶ τὸ 237, βασιλεύσας ἓν μόνον ἔτος.

*Βάλβος (ὁ), στρατηγὸς Ῥωμαῖος ὁ καλούμενος Γαδειτανός.

Βάλβουρα (τὰ), π. τῆς Λυκίας περὶ τὰ Κίβυρα, (ὁ πολ. Βαλβουρεύς).

Βαλεαρίδες καὶ Βαλιαρίδες, δύο νῆσοι τῆς Μεσογείου μεταξὺ Ἰσπαν. καὶ Ἀφρικῆς (Μαγιόρκα καὶ Μινόρκα) αἱ ἄλλως Γυμνησίαι, (τὸ ἐθν. Βαλεαρεύς).

*Βάλις (ἡ), π. τῆς Κυρηναϊκῆς, (ὁ πολ. Βαλίτης).

*Βάλισσος (ὁ), ποτ. τῆς Μεσοποτ. (Πλ. Κράσσ.)

*Βάλκεια (ἡ), π. ἐπὶ τῆς Προποντ., (ὁ πολ. Βαλκειάτης).

*Βάλλα (ἡ), = Βάλα.

Βάλλαθα (τα), π. τῆς Μεσοποτ (Πτολ.)

†Βαλλώνυμος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀβδαλώνυμος.

*Βάλοιον (τὸ), π. τῆς Μακεδον. (ὁ πολ. Βαλοιεύς).

*Βάλτη (ἡ ἄλλως Βλάστη), μήτηρ τοῦ Ἐπιμενίδου.

*Βαλύρα (ἡ), ποτ. τῆς Μεσσην.

*Βάμβας (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἰνδ. (Bekker Ἀνέκδ. Ἑλλην. 1352).

Βαμβύκη (ἡ), π. τῆς Συρ. ἡ ὕστερον Ἔδεσσα ἢ Ἱεράπολις.

Βάντεια καὶ Βαντία (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, Sancta Maria).

*Βάρατα ἢ Βάρατηα (ἡ), π. τῆς Λυκαον., (ὁ πολ, Βαρατεύς).

Βαρβάριον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Λουσιταν., (Cap d'Espihel).

Βαργασα (τὰ), π. παραθαλ. τῆς Καρ., (ὁ πολ. Βαργασηνός).

Βαργούσιοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἰσπαν. (Πολύβ. Γ', 35).

Βαργύλια (τὰ), π. παραθαλ. τῆς Καρ., (ὁ πολ. Βαργυλιάτης).

Βάργυλος (ὁ), σύντροφος τοῦ Βελλεροφόντου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηγάσου, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθησαν τὰ Βαργύλια.

Βαρδύλης, ου ἢ Βάρδυλις (λλις), ιος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν, νικηθεὶς ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντα.

*Βαρήτιον (τὸ), χωρίον παρὰ τὸν Ἀδρίαν, (τὸ ἐθν. Βαρητῖνος).

Βάριον (τὸ), π. τῆς Ἀπουλίας παρὰ τὸν Ἀδρίαν, (Bari).

Βάρις, εως (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. ἡ ὕστερον Οὐέρητον. 2) π. τῆς Πισιδ. 3) β. τῆς Ἀρμεν.

Βάρκας, α (ὁ), Καρχηδόνιός τις, ἐξ οὗ κατήγετο ὁ Ἀννίβας.

Βάρκετις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Λευκάνορος βασιλέως τοῦ Βοσπόρου.

Βάρκη (ἡ), π. τῆς Ἀφρικῆς ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ. 3) κώμη τῆς Βακτρίας, (τὸ ἐθν. Βαρκαῖος καὶ Βαρκίτης).

*Βαρνοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Μακεδ.

Βάῤῥων, ωνος (ὁ), ἴδε Οὐάῤῥων.

Βαρσήμιος ἢ Βαρσήνιος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἀτρηνῶν.

*Βαρσίνη (ἡ), θυγ. τοῦ Δαρείου ἢ τοῦ Ἀρταβάζου.

*Βαρύγαζα (τὰ), π. τῆς Γεδρωσίας, (ὁ πολ. Βαρυγαζηνός).

Βασίας, ου (ὁ), Ἀρκάς τις καὶ 2) ἕτερος Ἠλεῖος παρὰ Ξενοφῶντι.

*Βασιληΐδης, ου (ὁ), Ἴων, πατὴρ τοῦ Ἡροδότου.

*Βασιλὶς, ίδος (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ., (τὸ ἐθν. Βασιλίτης).

Βασιλὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ φιλοσόφου Ἀριστίππου ἐκ Κυρήνης.

*Βάσσαι (αἱ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ. (Παυσ. Η', 30).

Βασσιανὸς (ὁ), οὕτως ὠνομάζετο πρότου ὁ Αὐτοκράτωρ Ἡλιογάβαλος.

Βασσίδαι (οἱ), οἰκογένειά τις ἐν Αἰγίνῃ

Βάσσος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν.

Βαστάρναι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν. κατοικοῦν περὶ τὸν Ἴστρον.

Βαστητανοὶ καὶ Βαστοῦλοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ταῤῥακωνησίας Ἰσπανίας παρὰ τὴν Μεσόγειον.

Βατὰ (τὰ), π. ἢ λιμὴν τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου.

*Βαταβάκης, ου (ὁ), ἱερεύς τις τῆς Κυβέλης ἐν Πεσσινοῦντι.

Βαταβοὶ (οἱ), ἔθνος Γερμανικὸν, κατοικοῦν τὴν νῦν Ὁλλανδίαν καὶ Βελγικήν.

*Βατάκης (ὁ), = Βαταβάκης.

Βάταλος (ὁ), αὐλητής τις κακοηθέστατος, ὥστε τὸ ὄνομά του κατήντησεν συνώνυμον τοῦ Κίναιδος.

*Βατανέαι (αἱ), χωρ. τῆς Συρ., (τὸ τοπ. Βατανεώτης).

Βάτεια (ἡ), μία τῶν Ναϊάδων, γυνὴ τοῦ Οἰβάλου καὶ μήτηρ τοῦ Τυνδάρου, Ἱπποκόωντος καὶ Ἰκαρίωνος. 2) θυγ. τοῦ Τεύκρου καὶ γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, μήτηρ δὲ τοῦ Ἴλου καὶ Ἐριχθονίου.

*Βατὴ (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (τὸ τοπ. Βατῆθεν).

Βατίαι (αἱ), π. τῆς Ἠπείρου. 2) χωρ. τῆς Ἰταλ.

Βατίεια (ἡ), λόφος τις παρὰ τὴν Τροίαν.

*Βατὶς, ίδος (ἡ), ἀδελφὴ τοῦ Ἐπικούρου, νυμφευθεῖσα τὸν Ἰδομενέα.

*Βάτναι (αἱ), π. περὶ τὸν Εὐφράτην.

*Βατραχάρτα (ἡ), π. τῆς Βαβυλωνίας (Πτολ. Ε', 20).

*Βατράχη (ἡ), π. τῆς Σαρματ. (Πτολ. Ε', 9).

*Βαττάκης (ὁ), = Βαταβάκης.

Βαττιάδης, ου (ὁ), ἀπόγονος τοῦ Βάττου.

Βάττος (ὁ), ὄνομα διαφόρων βασιλέων τῆς Κυρήνης, ὧν ἐπισημότεροι 1) ὁ υἱὸς τοῦ Πολυμνήστου ἐκ τῆς νήσου Θήρας, ὁ ἄλλως Ἀριστοτέλης, ἀπόγονος τοῦ Ἀργοναύτου Εὐφήμου, ἀποικήσας τὴν Κυρήνην τῷ 640 πρὸ Χ., καὶ τιμώμενος ὡς ἥρως, καὶ 2) ὁ υἱὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου, ἔκγονος τοῦ πρώτου, ὁ ἐπικληθεὶς Εὐδαίμων, ἀφ' οὗ ἐπεκράτησεν ἡ παροιμία, « Βάττου σίλφιον », ἐπὶ ἀφθονίας ἀγαθῶν, διὰ τὴν εὐημερίαν ἣν ἀπήλαυσεν ὁ τόπος οὗτος ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του.

Βάτων, ωνος (ὁ), ὁ ἡνίοχος τοῦ Ἀμφιαράου. 2) ἱστοριογράφος τις ἐκ Σινώπης καὶ 3) ῥήτωρ καὶ 4) ποιητὴς κωμικός. 5) ἀρχηγός τις τῶν Παννονίων.

*Βαυβὼ, οῦς (ἡ), ἡ τροφὸς τῆς Δήμητρος.

Βαῦλοι (οἱ), χωρίον τῆς Καμπανίας παρὰ τὰς Βαίας, (Bauli).

*Βαφύρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Μακεδ.

Βδελυκλέων, ωνος (ὁ), πλαστὸν ὄνομα (Βδελύσσομαι, Κλέων) παρ' Ἀριστοφάνει.

Βέβρυκες (οἱ), λαὸς τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου. 2) λαὸς τῆς Γαλλ. περὶ τὰ Πυρηναῖα.

Βεβρύκη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Ἱππόλυτον.

Βεβρυκία (ἡ), ἡ χώρα τῶν Βεβρύκων.

Βελβῖνα (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀπέναντι τῆς Ἀττικῆς. (Ἅγιος Γεώργιος), (τὸ τοπ. Βελβινίτης). 2) = Βέλμινα.

Βέλγαι καὶ Βέλγες (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὰ πρὸς τὸν Ὠκεανὸν μέρη τῆς παλαιᾶς Γαλλίας ἄχρι τοῦ Ῥήνου.

Βελεμινία (ἡ), ἴδε Βέλμινα.

Βελέριον (τὸ), ἀκρωτ. τὸ δυτικώτατον τῆς Βρεττανίας, (Lands End).

Βέλεσυς, υος (ὁ), Βαβυλώνιος, μάντις, ἢ ἔπειτα σατράπης τῆς Λυκίας.

Βέλις, ιος (ὁ), ὁ θεὸς τοῦ Ἡλίου παρὰ τοῖς Γαλάταις καὶ Ἰλλυριοῖς. (ἴσως ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Βῆλον τῶν Χαλδαίων).

*Βελιστίχη (ἡ), γυνή τις ἐκ Μακεδ. νικήσασα ἅρματι εἰς τὰ Ὀλύμπια κατὰ τὴν ρκθ' Ὀλυμπιάδα.

Βελίτρα (ἡ), ἴδε Οὐελίτραι.

Βελιὼν, ῶνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰσπαν. (Στρβ. Γ', 3).

Βέλλερος (ὁ), ἡγεμὼν τῶν Κορινθ. φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ (διὰ τοῦτο ἐπονομασθέντος) Βελλεροφόντου

Βελλεροφόντης, ου ἢ Βελλεροφῶν, ῶντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Γλαύκου καὶ ἔγγονος τοῦ Σισύφου, ἐκ Κορίνθου, καλούμενος, πρὶν φονεύσῃ ἐξ ἀπροσεξίας τὸν ἀδελφόν του Βέλλερον, Ἱππόνοος. Καταφυγὼν μετὰ τὸ συμβὰν τοῦτο εἰς Τίρυνθα, καὶ ἀποκρούσας τὰς προτάσεις τῆς Ἀντείας γυναικὸς τοῦ βασιλέως Προίτου, ἐστάλη, διαβληθεὶς ὑπ' αὐτῆς, εἰς τὴν Λυκίαν πρὸς τὸν πενθερὸν τοῦ Προίτου Ἰοβάτην, ὅπου φονεύσας τὴν Χίμαιραν, ἔγινε γαμβρὸς ἢ διάδοχος τοῦ Ἰοβάτου. Θελήσας δὲ νὰ ἀναβῇ μὲ τὸν πτερωτὸν ἵππον Πήγασον, τὸν ὁποῖον ἐχάρισεν αὐτῷ ἡ Ἀθηνᾶ, ἢ εἰς τὸν Ὄλυμπον, κατεκρημνίσθη.

Βελλόβακοι (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγικῆς, (Beauvais).

Βέλμινα (ἡ), π. τῆς Λακων. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ., (ὅθεν Βελμινᾶτις, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὴν Βέλμιναν χώρα τῆς Λακων.

Βελονοπώλης, ου (ὁ), διαβόητός τις τοκογλύφος ἐν Ἀθήναις.

Βέμβινα ἢ Βέμβινος (ἡ), κώμη τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Νεμέαν, (ὁ πολ. Βεμβιναῖος).

Βένδις, ιδος (ἡ), ἡ Ἄρτεμις τῶν Θρᾳκῶν, λατρευομένη ἢ ἐν Ἀθήναις εἰς τὰ Βενδίδεια, τελούμενα περὶ τὸν Ἰούνιον.

Βενεβεντὸς (ἡ) καὶ

Βενεούεντον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. κτίσμα τοῦ Διομήδους, (Benevento), (ὁ πολ. Βενεβεντῖνος καὶ Οὐενοαντανός).

Βενθεσικύμη (ἡ), θυγ. τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης.

*Βέννα (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Βεννάσιος).

*Βενούεντον (τὸ), = Βενεούεντον.

*Βεργέπολις, εως (ἡ), χωρ. τῶν Ἀβδηριτῶν.

Βέργη (ἡ) καὶ Βέργιον (τὸ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος, (ὁ πολ. Βεργαῖος). 2) π. τῆς Γερμαν, (Bamberg).

Βέργομον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. κτίσμα τῶν Γάλλων, (Bergamo).

Βεργούλη (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Θρᾴκης.

Βερέκυντος (ὁ), (ἡ αἰτ. ἀνωμαλ Βερέκυντα), β. τῆς Φρυγ. παρὰ τὸν Σάγγαριν ποταμὸν, ἱερὸν τῆς Κυβέλης, (ὅθεν:) Βερεκυντία, ἡ περὶ αὐτὸ χώρα ἢ Βερέκυντες ἢ Βερεκύνται, οἱ κάτοικοι αὐτῆς.

Βερενίκη (ἡ), Μακεδονικῶς ἀντὶ Φερενίκη, ἡ γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. 2) θυγ. αὐτῆς καὶ γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, τῆς ὁποίας τὴν κόμην κατηστέρισαν οἱ κόλακες λογιώτατοι τοῦ καιροῦ ἐκείνου. 3) θυγ. Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀντιόχου Θεοῦ, φονευθεῖσα ὑπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ γυναικὸς Λαοδίκης. 4) θυγ. Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἰδίου της πατρός. 5) (Γεωγρφ.) π. τῆς Κυρηναϊκῆς παρὰ τὴν λίμνην Τριτωνίδα, ἡ πρότερον Ἑσπερίς. 6) π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου, κτίσμα Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 7) π. ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, ἡ λεγομένη Κατὰ Σάβας ἢ Ἐπιδηρίς. 8) ἑτέρα π. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Κόλπου ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Τρωγλοδυτῶν, ἡ λεγομένη Πάγχρυσος, (ὁ πολ. Βερενικεύς).

*Βερενικὶς, ίδος (ἡ), π. τῆς ἐν τῇ Ἠπείρῳ Χερσονήσου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πύῤῥου εἰς μνήμην τῆς πενθερᾶς του Βερενίκης.

*Βέρης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μακεδόνος, (ἀφ' οὗ ἡ -

*Βέρης, ητος (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Βερήσιος).

Βέρμιον (τὸ), β. τῆς Μακεδον.

Βερόη (ἡ), θυγ. τῆς Ἀφροδ. καὶ τοῦ Ἀδώνιδος, γυνὴ τοῦ Βάκχου. 2) (γεωγρφ.) = τῷ -

Βέροια καὶ Βέῤῥοια (ἡ), π. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τοῦ Βερμίου ὄρους. καὶ μετὰ ταῦτα Εἰρηνούπολις, (διετήρησε τὸ ὄνομά της). 2) π. τῆς Συρ. παρὰ τὴν Ἀντιόχειαν, (Χαλέπι), (ὁ πολ. Βεροιεὺς ἢ Βεροιαῖος).

Βέρτισκον (τὸ), β. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Στρυμόνος.

Βέσβικος (ἡ), νῆσος τῆς Προποντ. πλησίον τῆς Κυζίκου, (Καλόλιμνος), (ὁ κάτοικος Βεσβικηνός).

Βεσούβιον (τὸ), ἴδε Οὐεσούϊον.

Βέσσοι (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Αἵμου.

Βεύη (ἡ), π. τῆς Μακεδ, (ὁ πολ. Βευαῖος).

Βεῦος, π. τῆς Μακεδ. ἐφ' οὗ ἡ Βεύη.

Βέχειρες (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

*Βῆγις, εως (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Βηγίτης).

Βῆλος (ὁ), θεὸς τῶν Βαβυλωνίων ὁ παρὰ τῇ Γραφῇ Βάαλ. (κατὰ τοὺς Ἕλληνας) βασιλεὺς τῆς Βαβυλωνίας, υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Λιβύης, πατὴρ τοῦ Αἰγύπτου, τοῦ Δαναοῦ, τοῦ Κηφέως ἢ τοῦ Φινέως. 2) πατὴρ τοῦ Νίνου, βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν.

Βήνακος λίμνη (ἡ), λίμνη τῆς ὑπὲρ τὸν Πάδον Γαλλ., (Lago di Garda.

*Βήνη (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Βηναῖος).

*Βῆρις, ιος (ὁ), ποτ. τοῦ Πόντου.

*Βηρισάδης, ου (ὁ), βασιλεὺς τοῦ Πόντου, (Δημοσθ., Ἀθήν.).

Βηρίσσιμος (ὁ), Verissimus, υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου, ἀποθανὼν νεώτατος.

Βῆρος (ὁ), Berus, αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης.

Βηρυτὸς (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Φοινίκης, (Μπεϊρούτ), (ὁ πολ. Βηρύτιος).

Βήρωσσος ἢ Βηρωσσὸς (ὁ), ἱερεὺς τοῦ ἐν Βαβυλῶνι ναοῦ τοῦ Βήλου, συγγράψας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. ἱστορίαν τῶν Χαλδ. καὶ Βαβυλων., τῆς ὁποίας ἀποσπάσματα μόνον διεσώθησαν.

Βῆσα καὶ Βῆσσα (ἡ), π. τῆς Λοκρ. 2) δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (τὸ ἐθν. Βησαεὺς καὶ Βησσαιεύς, καὶ τὸ θηλ. Βησηΐς).

*Βησσοὶ (οἱ), = Βέσσοι.

Βῆσσος (ὁ), σατράπης τῆς Βακτρίας ἐπὶ Δαρείου τοῦ Κοδομάνου, τὸν ὁποῖον συλλαβὼν, φεύγοντα τὸν Ἀλέξανδρον, ἐφόνευσεν ἀπανθρώπως. Καταπολεμηθεὶς δὲ καὶ αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, παρεδόθη εἰς τὸν ἀδελφὸν τοῦ Δαρείου, ὅς τις τὸν ἐθανάτωσε μετὰ πολλὰς βασάνους.

*Βητίων, ωνος (ὁ), σύντροφός τις τοῦ Βορυσθενίου Βίωνος.

*Βῆχις, εως (ἡ), ἡ πρώην Μέτηλις.

Βιαντιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Ταλαός.

Βιάνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθέντων Τρώων. 2) εἷς τῶν Κενταύρων, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως ἐν τοῖς γάμοις τοῦ Πειριθόου. 3) κηδεστὴς τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Θρᾳκῶν Ἀμαδόκου. 4) ἐπιγραμματοποιός τις.

Βίας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμυθάονος καὶ τῆς Εἰδομένης ἐκ Πύλου, ἀδελφὸς τοῦ Μελάμποδος, συνεργείᾳ τοῦ ὁποίου νυμφευθεὶς τὴν Πηρὼ, θυγατέρα τοῦ Νηλέως, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ταλαόν. 2)

εἷς τῶν ἑπτὰ Σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, σύγχρονος τοῦ Θαλοῦ, ἐκ Πριήνης τῆς ἐν Ἰωνίᾳ. 5) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Μεσσην. χυν. εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Κορώνης.

Βιβλίνη (ἡ), χώρα τῆς μεσημβρ. Θράκης ὅπου ἐγίνετο ὁ περίφημος Βίβλινος (καὶ ὄχι Βύβλινος) οἶνος.

*Βίβλις, ίδος (ἡ), πηγή τις περὶ τὴν Μίλητον.

Βίδος (ἡ), π. τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Συρακούσας, (St. Giovani di Bidini).

*Βίεννα (ἡ), ἴδε Οὐίεννα.

*Βίεννος (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Βιέννιος).

*Βιζύη (ἡ), π. τῆς Θράκης, (ὁ πολ. Βιζυηνός).

Βιζώνη (ἡ), π. τῆς Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, (ὁ πολ. Βιζώνιος).

Βιθυνία (ἡ), ἐπαρχ. παραθαλ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Πόντου καὶ Προποντίδος, (ἄλλως) Θράκη ἡ ἐν Ἀσίᾳ ἢ Βιθυνὶς ϗ ἀρχήτερα Βεβρυκία, (τὸ ἐθν. Βιθυνός).

Βιθύνιον (τὸ), π. τῆς Βιθυν. ἡ ὕστερον Κλαυδιούπολις, (Μπολου), (ὁ πολ. Βιθυνιεὺς καὶ Βιθυνιάτης).

*Βίθυς, υος (ὁ), σύντροφός τις τοῦ βασιλέως Λυσιμάχου.

*Βιλιστίχη (ἡ), ἐρωμένη τις τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Βιλλαῖος (ὁ), ποτ. τῆς Βιθυν. χυν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον.

*Βιργίλλιος (ὁ), ἴδε Οὐϊργίλλιος.

*Βίσα (ἡ), π. τῆς Θράκης, (ὁ πολ. Βισαῖος).

*Βῖσα (ἡ), = Πῖσα.

Βισάλται (οἱ), ἔθνος Θρακικὸν κατοικοῦν τὴν περὶ τὸν Στρυμόνα Μακεδονίαν.

Βισάλτης, ου (ὁ), Ἀβυδηνός τις παρ' Ἡροδ.

Βισαλτία (ἡ), τὸ μέρος τῆς Μακεδον. τὸ ὁποῖον κατῴκουν οἱ Βισάλται.

Βισάλτιοι (οἱ), = Βισάλται.

Βισάνθη (ἡ), π. τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς Προποντ., ἡ μετὰ ταῦτα Ῥαιδεστός.

Βισουργις, ιδος (ὁ), ποτ. τῆς ἄνω Γερμαν., (Βέζερ).

Βίστονες (οἱ), ἔθνος Θρακικόν, κατοικοῦν τὰ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ῥοδόπης.

Βιστονία (ἡ), ἡ χώρα τῶν Βιστόνων.

Βιστονίς, ίδος (ἡ), νύμφη τις ἐξ ἧς ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Τηρέα.

Βιστονὶς λίμνη (ἡ), λίμνη τῆς Θράκης πλησίον τῶν Ἀβδήρων, (Λάκκος Βούρου).

*Βίστων, ονος (ὁ), ὁ γενάρχης τῶν Βιστόνων.

Βιστωνίς, ίδος (ἡ), = Βιστονίς.

*Βιτάλη (ἡ), Πυθαγορεία τις θυγ. τῆς Δαμοῦς.

Βίτος (ὁ), σοφιστής τις παρὰ Λουκιανῷ.

Βιτούριγες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκουϊταν. Γαλλ., κατοικοῦν περὶ τὸν Λίγυρα ποταμόν, ϗ διαιρούμενον εἰς τοὺς Οὐΐσκους, ὧν πρωτεύουσα ἡ Βουρδίγαλη (Bordeau), καὶ εἰς τοὺς Κούβους, ὧν πρωτεύουσα ἡ νῦν Bourges.

Βίτων, ωνος (ὁ), υἱὸς τῆς Κυδίππης ἱερείας τῆς ἐν Ἄργει Ἥρας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κλεόβιος, μετὰ τοῦ ὁποίου ζευχθεὶς οἰκειοθελῶς εἰς τὴν ἅμαξαν, ἔσυραν τὴν μητέρα αὐτῶν ἕως τοῦ ναοῦ, καὶ ἐκεῖ ἀποκοιμηθέντες ἀπέθανον ἀμφότεροι κατ' αἴτησιν τῆς μητρὸς αὐτῶν, εὐξαμένης αὐτοῖς τὸ μέγιστον τῶν ἀγαθῶν.

Βίων, ωνος (ὁ), Σμυρναῖος, ποιητὴς εἰδυλλίων, σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 80 Ὀλυμπ. 3) Βορυθενίτης, φιλόσοφος τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς. 4) ἱστοριογράφος τις ἐκ Σόλων.

Βλάσκων, ῶνος ἢ ωνος (ἡ), νῆσος τῶν παραλίων τῆς Γαλλ., (Brescou).

*Βλάστα (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Ἐπιμενίδου.

Βλαῦδος (ἡ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Βλαυδηνός).

Βλεμινα, Βλεμινᾶτις, = Βέλμινα, Βελμινᾶτις.

Βλέμμυες καὶ Βλέμυες (οἱ), ἔθνος τῆς Αἰθιοπ.

Βλεπαῖος (ὁ), τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Δημοσθ.

*Βλήρα (ἡ), π. τῆς Ἐτρουρίας.

*Βλησίνων (οἱ) π. τῆς Κορσικῆς.

*Βλύσων, ωνος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἡρακλείτου.

Βοάγριος (ὁ), ποτ. τῆς Λοκρ. παρὰ τὸ Θρόνιον.

Βοάκτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Λιγουρίας.

Βοαμίλκας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Καρχηδ. κατὰ τοῦ Ἀγαθοκλέους, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του διότι ἐδοκίμασε νὰ τυραννήσῃ.

*Βοβώνεια (ἡ), π. τῆς Ἰταλ., ὁ πολ. Βοβωνιάτης).

*Βόγος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Μαυρουσίων.

*Βοηθίδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Ἐτεονεύς.

Βοηθὸς (ὁ), ποιητής τις ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας. 2) ἀγαλματοποιός τις Καρχηδόνιος

Βοία (ἡ) καὶ Βοιαὶ (αἱ), π. παραθαλάσσ. τῆς Λακων., (ὁ πολ. Βοιάτης).

Βοϊανὸν (τὸ), π. τῆς Ἰταλ., (Bojano).

Βοίβη (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὰς Φερὰς, (ὁ πολ. Βοιβεύς).

Βοιβηῒς λίμνη (ἡ), λίμνη παρὰ τὴν πόλιν Βοίβην τῆς Θεσσαλ.

*Βοινώα (καὶ ὄχι Βοιωνώα), κατὰ διάλεκτον ἡ Οἰνόη.

Βοΐοι καὶ Βοῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γαλλ. μετοικῆσαν εἰς τὴν Ἰταλ.

Βοιὸν καὶ Βόϊον (τὸ), μία τῶν ἐπὶ τῶν ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ τεσσάρων Δωρικῶν πόλεων, (ὁ πολ. Βοιάτης).

Βοιὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ., κτίτωρ τῶν Βοιῶν τῆς Λακων.

Βοΐσκος (ὁ), ποιητὴς Θεσσαλὸς, συστρατεύσας μετὰ Ξενοφῶντος.

*Βοιώ, οῦς (ἡ), ποιήτρια ἐκ Δελφῶν.

Βοιωτία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἑλλάδος, πρὸς βοῤῥᾶν τῆς Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος, (τὸ ἐθν. Βοιωτός).

Βοιωτὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ϗ τῆς Ἄρνης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου. 2) υἱὸς τοῦ Ἰτωνοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀμφικτύωνος. 3) Ἀθηναῖός τις παρὰ Δμσθ.

*Βόκχορις, ιος (ὁ), βασιλεύς τις τῆς Αἰγύπτου.

*Βόκχος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Μαυριτανίας.

*Βόλβαι (αἱ), π. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Βολβαῖος).

Βόλβη (ἡ), λίμνη καὶ π. τῆς Μακεδον. παρὰ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον.

Βολβιτίνη (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ ἀπ' αὐτῆς παρωνυμουμένου στόματος τοῦ Νείλου, (ὁ πολ. Βολβιτινίτης).

Βολίνα (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, (ὁ πολ. Βολιναῖος).

Βολιναῖος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀχ. ῥέων παρὰ τὴν Βολίνην πόλιν.

Βολίνη (ἡ), = Βολίνα.

Βολισσὸς (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Αἰολ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, (ὁ πολ. Βολίσσιος).

Βομβύκη (ἡ), αὐλητρίς τις παρὰ Θεοκρ.

Βορέας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς. Ἁρπάσας τὴν Ὠρείθυιαν, θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ζήτην ϗ Κάλαϊν, τοὺς καλουμένους διὰ τοῦτο Βορεάδας, καὶ τὴν Κλεοπάτραν, γυναῖκα τοῦ Φινέως. Εἰς τὰς Ἀθήνας εἶχεν ἴδιον βωμὸν ἐπὶ τοῦ Ἰλισσοῦ.

Βορῆς (ὁ), εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίονος.

*Βορμίσκος (ὁ), = Βρωμίσκος.

Βόρσιππα (τὰ), π. τῆς Βαβυλων. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, (Σεμαμάτ), (ὁ πολ. Βορσιππηνός).

Βορυσθένης, ους (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας, χυν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, (Δνιέπερ).

Βορυσθενίς, ίδος (ἡ), π. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας ἐπὶ τῆς συῤῥοῆς τῶν ποταμῶν Ὑπάνιος ϗ Βορυσθένους, ἡ ἄλλως Ὀλβία, (ὁ πολ. Βορυσθενίτης καὶ Βορυσθενείτης).

Βοσποράνοι καὶ Βοσποριανοὶ (οἱ), οἱ κάτοικοι τοῦ (Κιμμερίου) Βοσπόρου.

Βοσπόριχος (ὁ), Βυζάντιός τις, (κυρ. Αἰολικῶς ἀντὶ Βοσπόριος).

Βόσπορος (ὁ), ὁ Θρακικὸς πορθμὸς μεταξὺ Θράκης καὶ Βιθυνίας, χυνόμενος ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου εἰς τὴν Προποντίδα, (κοιν. Κατάστενον τῆς Κωνσταντινουπόλεως). 2) ὁ Κιμμέριος ἢ Κιμμερικὸς, πορθμὸς μεταξὺ τῆς Ἀσιατικῆς Ταρταρίας καὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, χυν. ἀπὸ τῆς Μαιώτιδος λίμνης εἰς τὸν Πόντον, (Στενὸν τοῦ Καφφᾶ ἢ τοῦ Γκέρζ). Τὰ ἑκατέρωθεν αὐτοῦ παράλια ἐσχημάτιζον τὸ Βασίλειον τοῦ Βοσπόρου.

Βόστρα (τὰ), π. τῆς Ἀραβ., (ὁ πολ. Βοστραῖος ἢ Βοστρηνός).

Βοστρηνὸς (ὁ), ποτ. τῆς Φοινίκης.

*Βοτίειον (τὸ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Βοτιεύς).

Βότρυς, υος (ἡ), π. τῆς Φοινίκης, μεταξὺ Τριπόλ. ϗ Βηρυτοῦ, (ὁ πολ. Βοτρυηνός).

Βοττία καὶ Βοττιαία καὶ Βοττιαιὶς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μακεδον., τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Βοττιαῖοι, ἄποικοι τῶν Ἀθην.

Βούβαστις, ιος (ἡ), θεὰ τῶν Αἰγυπτ., θυγ. τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος, ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Ἄρτεμιν, λατρευομένη ὡς ἔφορος τῆς Σελήνης, καὶ ἔχουσα ἱερὰν αὐτῆς τὴν γαλῆν.

Βούβαστις (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ ἀπ' αὐτῆς παρωνυμουμένου νομοῦ, (ὁ πολ. Βουβαστίτης).

*Βουβών, ῶνος (ὁ), π. τῆς Λυκίας, (ὁ πολ. Βουβωνεύς).

Βούδεια (ἡ) καὶ Βούδειον (τὸ), π. τῆς Βοιωτ. καὶ 2) π. τῆς Φθιώτιδος ἢ τῆς Θετταλομαγνησίας.

Βούδειος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄργου, κτίτωρ τῆς ἐν Φθίᾳ Βουδείας.

Βουδῖνοι (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν, κατοικοῦν πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ταναΐδος καὶ συνορεῦον πρὸς ἄρκτον μὲ τοὺς Σαυρομάτας, ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τῶν Πολωνῶν.

Βουδόριον καὶ Βούδορον (τὸ), ἀκρωτ. καὶ ἐπ' αὐτοῦ φρούριον τῆς Σαλαμῖνος, ἀντικρὺ τῶν Μεγάρων.

Βούδοροs (ὁ), π. τῆς Εὐβοίας.

Βούδωρον (τὸ), = Βούδορον.

*Βουθηρος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κυζίκου.

Βούθιος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος.

Βουθόη (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Βουθοαῖος).

Βουθρωτὸν (τὸ) καὶ Βουθρωτὸς (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἠπείρου, (Βούτροντό).

Βούκαια (ἡ), π. τῆς Φωκ., (ὁ πολ. Βουκαιεύς).

Βουκέφαλα (τὰ), ἀκρωτ. τῆς Ἀργολ. 2) = Βουκεφάλεια.

Βουκεφάλας, α (ὁ), ὁ περιβόητος ἵππος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου εἴτε διότι εἶχε πλατὺ μέτωπον, εἴτε διότι ἦτον ἐστιγμένος μὲ σχῆμα βοὸς κεφάλου.

Βουκεφάλεια καὶ Βουκεφαλία (ἡ), π. τῆς Ἰνδ. ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου εἰς μνήμην τοῦ περιφήμου βουκεφάλου του, τελευτήσαντος ἐνταῦθα ὑπὸ γήρως, (ὁ πολ. Βουκεφαλίτης).

*Βουκολία (τὰ), χωρ. τῆς Αἰγύπτου.

Βουκολίδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Ὄφελος.

Βουκολικὸν στόμα, ἓν τῶν τοῦ Νείλου, τὸ μεταξὺ Σεβεννυτικοῦ ϗ Μενδησίου.

Βουκολίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. 2) υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος ϗ τῆς νύμφης Καλύβης, πατὴρ τοῦ Αἰσήπου καὶ Πηδάσου.

Βουκολίων, ωνος (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. πρὸς μεσημβρ. τῆς Μαντινείας.

Βούκολος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἱπποκόωντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Βουλαγόρας, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις Ἀλωπεκεὺς παρὰ Δμσθν. 2) Πυθαγόρειός τις, συνόμιλος τοῦ Μνησάρχου.

Βουλεὺς έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ϗ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.

Βουλινεῖς καὶ Βουλινοὶ (οἱ), λαός τις ἐν Ἰλλυρίᾳ, ὧν καὶ πόλις ἡ Βουλίνη, (ἄλλως Βυλλίονες).

Βοῦλις, ιος (ὁ), Σπαρτιάτης υἱὸς τοῦ Νικολάου, ἀπελθὼν μετὰ τοῦ συμπολίτου του Σπαρθίου πρὸς τὸν Ξέρξην, ϗ προσενεγκὼν ἑαυτὸν ἀντίποινον τῶν ἐν Σπάρτῃ φονευθέντων πρέσβεων τοῦ Δαρείου.

Βοῦλις, ιδος καὶ ιος (ἡ), π. τῆς Φωκ. ἐπὶ τοῦ Κορινθ. κόλπου, (ὁ πολ. Βούλιος).

Βοῦλλις, ἴδε Βύλλις.

*Βούλων, ωνος (ὁ), ὁ κτίσας τὴν πόλιν Βοῦλιν. 2) μαθητής τις τοῦ φιλοσόφου Λύκωνος.

Βούμωδος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀσσυρ. παρὰ τὰ Γαυγάμηλα.

*Βούνιος (ὁ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Βουνιος).

*Βουνόμεια καὶ Βούνομος (ἡ), ἀρχαῖον ὄνομα τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Πέλλης.

Βοῦνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀλκιδαμείας, κτίσας ἐν Κορίνθῳ (τῆς ὁποίας ἐβασίλευσεν,) ἀπόντος τοῦ Ἀλήτου εἰς τὴν Τροίαν) ναὸν τῆς Βουναίας Ἥρας.

*Βουυλοῦσκοι (οἱ), ἴδε Οὐόλσκοι.

Βούπαλος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις, τὸν ὁποῖον ἐσατύριζεν ὁ Ἱππῶναξ.

Βούπορθμος (ὁ), β. τῆς Ἀργολ. μεταξὺ Ἑρμιόνης καὶ Τροιζῆνος.

Βουπράσιον (τὸ), π. καὶ ποτ. ἐν τοῖς μεθορίοις Ἤλιδος καὶ Ἀχαΐας, (ὁ πολ. Βουπρασιεύς).

Βοῦρα (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἑλίκης, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Ἀχ. ἐπὶ τοῦ Κορινθ. κόλπου, (ὁ πολ. Βουραῖος).

Βουρδίγαλα (ἡ), π. τῆς Ἀκουϊταν. Γαλλ., (Bourdeaux).

Βούριννα (ἡ), πηγή τις ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ.

*Βοῦρις (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Πλουτάρχῳ.

*Βούῤῥινα (ἡ), = Βούριννα.

Βουσαὶ (οἱ), λαὸς τῆς Μηδ. περὶ τὴν Κασπίαν.

Βούσιρις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ϗ τῆς Λυσιανάσσης, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, θυσιάζων τοὺς ξένους εἰς τὸν Δία. Ἐφονεύθη μετὰ τοῦ υἱοῦ του ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Αὐτομάτης.

Βούσιρις, ιδος καὶ ιος (ἡ), π. ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ Βουσιρίτου Νομοῦ.

Βοῦσος (ἡ), = Ἔβουσος.

Βουτάδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βούτου ἐν Ἀθήναις, ἐξ ὧν ἐκλέγοντο συνήθως οἱ ἱερεῖς τοῦ Ποσειδ. ϗ τῆς Ἀθηνᾶς. 2) δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν.

*Βούτας, α (ὁ), Μιλήσιος ἀθλητής, υἱὸς τοῦ Πολυνείκους.

Βούτη (ἡ), = Βουτώ.

Βούτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Τελέοντος ἢ τοῦ Πανδίονος καὶ τῆς Ζευξίππης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, γενόμενος, μετὰ θάνατον τοῦ Πανδίονος, ἱερεὺς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ κληροδοτήσας τὸ ἀξίωμα τοῦτο καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους του.

Βουτώ, οῦς (ἡ), θεότης ἐν Αἰγύπτῳ, ἡ Λητὼ τῶν Ἑλλήνων. 2) (γεωγρφ.) π. καὶ λίμνη ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, ὅπου ναὸς ϗ μαντεῖον τῆς Βουτοῦς. 3) π. τῆς Αἰγύπτ. πρὸς τὴν Ἀραβ., ἴσως ἡ παρὰ τῇ Γραφῇ Βουτάν, (ὁ πολ. Βουτοΐτης).

*Βουφάγιον (τὸ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

Βουφάγος (ὁ), ποτ. ϗ ἥρως τις τῆς Ἀρκαδ.

Βουφρὰς, άδος (ἡ), νῆσος ἢ ἄκρα ἢ λιμὴν ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Μεσσην.

Βουχαίτιον (τὸ) καὶ Βούχετα (ἡ), πολίχνη τῆς Ἠπείρου ἐν τῇ Κασσιωπίᾳ.

*Βράγγας (ὁ), υἱὸς τοῦ Στρυμόνος, κτίτωρ τῆς Ὀλύνθου.

Βραγχίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βράγχου, ἱερατεύοντες κληρονομικῶς εἰς τὸ ἐν Μιλήτῳ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Ἀρτέμ., καλούμενον ὡσαύτως Βραγχίδαι. Μετοικισθέντες ὑπὸ τοῦ Ξέρξου εἰς Περσ., συνῳκίσθησαν εἰς τὸ ἀπ' αὐτῶν κληθὲν ἐκεῖ Βραγχιδῶν ἄστυ.

Βράγχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπολλ., Μιλήσιος, μάντις, συστήσας μαντεῖον περίφημον ἐν Διδύμοις τῆς Μιλησίας.

*Βραγχυλλίδης, ου (ὁ), Βοιωτάρχης τις παρὰ Παυσ.

Βρασία (ἡ), θυγ. τοῦ Κινύρα.

Βρασιαὶ (αἱ), = Πρασιαί.

Βρασίδας, α (ὁ). Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Τέλλιδος, στρατηγήσας καὶ ἀποθανὼν ἐνδόξως ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Βραυρώ, οῦς (ἡ), γυνὴ τοῦ Πιττακοῦ βασιλέως τῶν ἐν Θράκῃ Ἠδωνῶν.

Βραύρων, ωνος (ὁ), ἥρως τις ἐν Ἀττικῇ, ἀφ' οὗ παρωνομάσθη ἡ

Βραυρών, ῶνος (ἡ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττ. παρὰ τὸν Μαραθῶνα, ὅπου ἐλατρεύετο ἰδίως ἡ Βραυρωνία Ἄρτεμις, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἑωρτάζοντο τὰ Βραυρώνεια.

Βραχμᾶνες (οἱ), φυλή τις ἱερέων ϗ σοφῶν ἐν τῇ Ἰνδ., οἱ ἄλλως Γυμνοσοφισταί.

*Βραχύλη (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Βραχυλαῖος).

*Βρενθεάτης, ου (ὁ), ποτ. καὶ

Βρένθη (ἡ) π. τῆς Ἀρκαδ.

Βρέννος (ὁ). στρατηγὸς τῶν Γαλατῶν, οἵτινες εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἰταλ. τῷ 360 πρὸ Χ.

Βρεντέσιον καὶ Βρεντήσιον (τὸ), π. καὶ λιμὴν τῆς Ἰταλ., (Brindisi), (ὁ πολ. Βρεντεσινός).

*Βρέντιοι (οἱ), = Βρέττιοι.

Βρετανία καὶ (συχνότ.) Βρεττανία (ἡ), ἡ μεγίστη νῆσος τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, παρατείνουσα πρὸς δυσμὰς τὴν Γαλλίαν, καὶ περιέχουσα τὰ βασίλεια τῆς Ἀγγλ. καὶ Σκωτ., (τὸ ἐθν. Βρεττανός).

Βρεττία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ. ἡ νῦν Καλαυρία, ὅπου κατῴκουν οἱ

Βρέττιοι (οἱ), ἔθνος συγγενὲς τῶν Λευκανῶν, τῶν ὁποίων πρόγονος ἐνομίζετο ὁ

Βρέττις (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ.

Βρεῦκοι (οἱ), λαὸς τῆς Παννον., κατοικῶν μεταξὺ Βοσνας καὶ Σαύου.

Βρευκόμαγον (τὸ), π. τῆς Βελγ. Γαλλ., δύο μίλια μακρὰν τοῦ Ἀργεντοράτου, (Brumpt).

*Βρῆννος (ὁ), = Βρέννος.

*Βρίαδα (τὰ), π. τῆς Πισιδ.

Βριαντικὴ (ἡ), ἡ περὶ τὸν Λίσσον ποτ. χώρα τῆς Θράκης, καλουμένη ἀρχήτερα Γαλαϊκή.

Βριάρεως (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, ὁ ἄλλως Αἰγαίων καὶ Ἑκατόγχειρ.

Βρίγαντες (οἱ), ἔθνος τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Ἰρλανδ.,

Βριγάντιον (τὸ), π. τῆς Ταῤῥακων. Ἰσπαν. ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντ. Ὠκεανοῦ, (Corunna).

Βρίγες (οἱ), = Βρύγες.

Βρικάντιοι (οἱ), ἔθνος Γερμανικόν, κατο-

οικοῦν περὶ τὴν νῦν Κωνςαντίαν λίμνην.

Βριχιννίαι (αἱ), φρούριον τῆς Σικελ. παρὰ τὴν πόλιν τῶν Λεοντίνων.

Βριλησσὸς (ὁ), β. πρὸς βορῥᾶν τῆς Ἀττ.

Βριμὼ, οῦς (ἡ), ἡ Βριμωμένη ἡ Βρέμουσα, ἐπίθ. τῆς Ἑκάτης ἢ τῆς Περσεφόνης.

Βριξία (ἡ), π. τῆς Ἰταλ., (Brescia).

*Βρίσα (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Λέσβου, ἀφ' οὗ Βρισαῖος ὁ Διόνυσος.

*Βρισεὺς, έως (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Βρισηΐδος, βασιλεὺς τῶν Λελέγων.

Βρισηὶς, ΐδος (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Βρισέως ἐκ Τροίας, ἢ ἄλλως Ἱπποδάμεια, αἰχμάλωτος τοῦ Ἀχιλλέως.

Βριτόμαρτις, εως (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κάρμης, θυγατρὸς τοῦ Εὐβούλου ἐκ Κρήτης, συνόμιλος τῆς Ἀρτέμιδος, τιμωμένη ὡς εὑρέτις τῶν θηρευτικῶν Δικτύων, ὅθεν καὶ Δίκτυννα. 2) ἐπιθετ. ἡ Ἄρτεμις, ὡς σώσασα τὴν νύμφην Βριτόμαρτιν, διωκομένην ὑπὸ τοῦ Μίνωος.

*Βριτόμαρτος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Γάλλων.

Βρόγγος (ὁ), ποτ. τῆς Μοισ. χυν. εἰς τὸν Ἴστρον, (Σαῦος ἢ Μοράβα).

Βρόμιος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἐρωτοῦς. 2) ἐπιθετ. ὁ Βάκχος, ἴδε τὸ Λεξικόν.

Βροντεὺς, έως (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ταντάλου, τοῦ συζευχθέντος πρὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος τὴν Κλυταιμνήστραν, (παρβλ. Βροτέας).

Βρόντης, ου (ὁ), εἷς τῶν Κυκλώπων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς.

*Βροντῖνος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

*Βροτέας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταντάλου καὶ τῆς Κλυταιμνήςρας, (παρβλ. Βροντεύς).

Βροτῖνος (ὁ), = Βροντῖνος (;).

Βρούκτεροι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν., κατοικοῦν περὶ τὸν Ἀμασίαν (Ems) ποταμὸν καὶ ἐξολοθρευθὲν ὑπὸ τῶν Ῥωμ.

Βροῦτος (ὁ), Λ. Ἰούνιος —, υἱὸς τοῦ Μ. Ἰουνίου καὶ τῆς θυγατρὸς Ταρκυνίȣ τοῦ Α'., συνομώσας κατὰ τοῦ Ταρκυνίȣ Σȣπέρβου, καὶ καταλύσας τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν ἐν Ῥώμῃ, συστήσας δὲ τὴν Ὑπατικὴν, καὶ ὑπατεύσας πρῶτος μετὰ τοῦ Κολλατίου τῷ 510 πρὸ Χ. 2) Μ. Ἰούνιος —, ὁ νεώτερος, φίλος καὶ νομιζόμενος υἱὸς τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, κατὰ τοῦ ὁποίου ὡς τυραννιῶντος συνομώσας μετὰ τοῦ Κασσίου καὶ ἄλλων, ἐμαχαίρωσεν αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς βȣλῆς τῷ 44 πρὸ Χ.

Βρουττία, Βρούττιοι, = Βρεττία, Βρέττιοι.

Βρυάνιον (τὸ), π. τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρ. ἢ Θεσπρωτ. παρὰ τὸν Ἐριγόνα ποταμὸν, (ὁ πολ. Βρυάνιος).

Βρύαξις, ιδος (ὁ), γλύπτης κολοσσαίων ἀγαλμάτων Ἀθηναῖος.

Βρύας, αντος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος καὶ 2) ἕτερος ἐκ Τάραντος.

*Βρυγίας (ὁ) ἢ Βρύγιον (τὸ), π. τῆς Μακεδ., (ὁ πολ. Βρύγιος).

Βρύγοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θράκης κατοικοῦν ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Μακεδον., τῶν ὁποίων ἄποικοι ἦσαν οἱ ἐν Ἀσίᾳ Φρύγες.

Βρυγοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Ἰλλυρ.

Βρύκη (ἡ), = Βεβρύκη.

Βρύλλη (ἡ), θυγ. τοῦ Μίνωος, ἐξ ἧς ὁ Ὑριεὺς ἐγέννησεν, ὡς λέγεται, τὸν Ὠρίωνα.

Βρυσειαὶ (αἱ), π. τῆς Λακων. πρὸς μεσημβρ. τῶν Ἀμυκλῶν.

*Βρυστακία (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Οἰνωτρίᾳ), (ὁ πολ. Βρυστακιάτης).

*Βρύσων, ωνος (ὁ), Πυθαγόρειός τις παρ' Ἰαμβλ.

Βρύττιοι (οἱ), = Βρέττιοι.

*Βρυὼ, οῦς (ἡ), Πυθαγορεία τις ἐξ Ἄργȣς.

Βρωμίσκος (ἡ), π. τῆς Χαλκιδικῆς Χερσοννήσου ἐν Μακεδονίᾳ, ἐπὶ τῆς Βόλβης λίμνης.

Βύβασσος (ἡ), π. τῆς Καρ., ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη Βυβασσία Χερσόνησος, ἡ συνεχομένη μὲ τὴν Χερσόνησον τῆς Κνίδȣ.

*Βύβη (ἡ), π. τῆς Ἰταλ., (ὁ πολ. Βυβαῖος).

Βυβλὶς, ίδος (ἡ), πηγή τις ἐν Μιλήτῳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι μετεμορφώθη ἡ ὁμώνυμος αὐτῆς θυγάτηρ τῆς Μιλήτου καὶ τῆς Εἰδοθέας, ἐρασθεῖσα τοῦ ἀδελφοῦ της Καύνου.

Βύβλος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Φοινίκης, (Τζεμποῒλ), (ὁ πολ. Βύβλιος). 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, (Μπαμπὲλ), (ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθησαν τὰ Βύβλινα ὄρη).

Βυζακία καὶ Βυζακὶς (ἡ), ἴδε Βυσσᾶτις.

Βυζάντιον (τὸ), π. τῆς Θρᾴκης, ἐπὶ τῆς μεσημβρ. ἄκρας τῆς εἰσόδου τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου, ἄποικος τῶν Μεγαρέων, παρώνυμος τοῦ πρώτου κτίτορος αὐτῆς Βύζαντος, ἡ μετὰ ταῦτα Κωνσταντινούπολις, (ὁ πολ. Βυζάντιος).

Βύζας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ϗ τῆς νύμφης Κρεούσης ἢ Κεροέσσης, κτίτωρ τοῦ Βυζαντίου, ἢ 2) Μεγαρεὺς, ἀποικίσας τὴν πόλιν ταύτης.

Βύζη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐρασίνου, φιλοξενήσασα τὴν Βριτόμαρτιν.

Βύζηρες (οἱ), ἔθνος τοῦ Πόντου, συνορεῦον μὲ τοὺς Κόλχους.

*Βύκελος (ὁ), ἀθλητὴς Σικυώνιος, ἀνακείμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ.

*Βύκκων, ωνος (ὁ), θεράπων τοῦ Ὁμήρȣ κατὰ Τζέτζην.

*Βυλάζωρα (τὰ), π. τῆς Παιονίας.

Βύλλις, ιδος (ἡ), π. τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρ., πρωτεύȣσα τȣ ἔθν. τῶν Βυλλιόνων.

Βύρσα (ἡ), ἡ ἀκρόπολις τῆς Καρχηδόνος.

Βυσσᾶτις, ιδος (ἡ), ἐπαρχ. Ῥωμαϊκὴ εὐφορωτάτη ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς παρὰ τὴν μικρὰν Σύρτιν.

Βῶλα (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Αἰκούων, (ὁ πολ. Βωλανός).

Βῶλαξ, ακος (ἡ), πολίχνιον τῆς Ἤλιδος, (Πλβ. Δ'. 77).

Βωμιεῖς (οἱ), λαὸς τῆς Αἰτωλ. κατοικῶν τὰ μεθόρια τῆς Θεσσαλ., ἴδε ϗ τὸ ἑπμ.

Βωμοὶ (οἱ), β. τῆς Αἰτωλ. τὸ πρὸς δυσμὰς τῆς Οἴτης, (Ἄνινον).

Βωνονία (ἡ), π. τῆς Ἰταλ., (Bologne).

Βῶρμος καὶ Βώριμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οὐπίου, Μαριανδυνὸς, ἁρπασθεὶς ὑπὸ τῶν Νυμφῶν διὰ τὴν ἄκραν τȣ ὡραιότητα, ϗ θρηνούμενος κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του.

Βῶρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περιήρους καὶ ἀνὴρ τῆς Πολυδώρης, ἀδελφῆς τοῦ Ἀχιλλέως. 2) εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων, πατὴρ τοῦ Φαίςου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τρῳάδος.

Γ.

Γάβα καὶ Γαβαὰ (ἡ), π. τῆς Γαλιλ.

Γαβαὶ (αἱ), δύω πόλεις τῆς Περσ.

Γαβαῖος (ὁ), Πέρσης σατράπης τῆς Φρυγ.

Γάβαλα (τὰ), π. ϗ λιμὴν τῆς Συρ. πρὸς μεσημβρ. τῆς Λαοδικείας, (Τζεμπιλὲ), (ὁ πολ. Γαβαλεύς).

Γαβαλεῖς (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκουϊταν. Γαλλίας.

Γαβαούπολις (ἡ), = Γαβαά.

Γάβαρα (τὰ), π. τῆς Παλαις. ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.

Γάβιοι (οἱ), π. τῆς Ἰταλ. μεταξὺ Ῥώμης καὶ Πραινέστου, (τὸ ἐθν. Γαβῖται).

*Γαβρῆτα (ἡ), δάσος μέγα τῆς Γερμαν.

*Γάγαι (αἱ), π. τῆς Λυκίας, (ὁ πολ. Γαγαῖος).

Γάγγη (ἡ), π. τῆς Ἰνδ.

Γάγγης, ȣ (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ., πηγ. ἐκ τῶν μεθορίων τῆς Σκυθ. καὶ Ἰνδ. καὶ χυν. διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὸν ἀπ' αὐτοῦ Γαγγητικὸν καλούμενον κόλπον, διαιρῶν δὲ τὴν ὅλην Ἰνδίαν εἰς τὴν Ἐντὸς καὶ Ἐκτὸς Γάγγου.

Γάγγρα (ἡ), π. πρωτεύουσα τὸ πάλαι τῆς Παφλαγον., (Τζάγγρα), (ὁ πολ. Γαγγρηνός).

Γάδαρα (τὰ), π. τῆς Παλαις., (ὁ πολ. Γαδαρηνός). 2) π. τῆς Κοίλης Συρίας, πατρὶς τοῦ ἐπιγραμματοποιοῦ Μελεάγρου, (ὁ πολ. Γαδαρεύς).

Γαδάτας, α καὶ ου (ὁ), Ἀσσύριός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Γάδειρα (τὰ), π. καὶ νῆσος τοῦ Ἀτλ. Ὠκεανοῦ, ἀπέναντι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βαίτιος ἐν τῇ Ἰσπαν., συνεχομένη μὲ τὴν στερεὰν διὰ γεφύρας, (Cadix), (ὁ πολ. Γαδειρεὺς καὶ Γαδιτανός).

Γάζα (ἡ), π. τῆς Παλαις. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτȣ. 2) π. τῆς Σογδιανῆς ἐν τῇ Περσ., (ὁ πολ. Γαζαῖος).

Γάζαρα (τὰ), = Γάδαρα.

Γαζίουρα (τὸ), π. τοῦ Πόντου, (Στρβ ΙΒ', 547).

Γάζωρος (ἡ), π. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Νέστου.

*Γαθέαι (αἱ), π. τῆς Ἀρκαδ.

*Γαθεάτας (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. πηγ. παρὰ τὰς Γαθέας ϗ χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Γαῖα-Γῆ (ἡ), κατὰ τὴν μυθολογ. θυγ. τοῦ Χάους καὶ μήτηρ τοῦ Οὐρανοῦ κλπ., ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε πάλιν τοὺς Γίγαντας, τοὺς Τιτᾶνας κτλ., ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Μεγάλη Μήτηρ, Γῆ Μήτηρ = Δημάτηρ, ϗτλ.

Γαΐος (ὁ), ὄνομα οἰκογενειακὸν διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων, γνωστότερος τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ὁ Γάϊος Ἰούλιος Καῖσαρ, υἱὸς πρεσβύτερος τοῦ Ἀγρίππα Οὐϊψανίου καὶ τῆς Ἰουλίας θυγατρὸς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 24 ἐτῶν, ἐν ᾧ ἐπέστρεφε νικητὴς ἀπὸ τῶν Πάρθων.

Γαισάται καὶ Γαισσάται (οἱ), ἔθνος τῆς Ναρβων. Γαλ., μετοικῆσαν ὕστερον εἰς τὴν μεταξὺ Ἀπεννίνων ϗ Πάδȣ χώραν.

Γαίσων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰων., ῥέων διὰ τῆς Πριήνης ϗ χυν. εἰς τὸν Μαίανδρον.

Γαιτουλία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μαυριταν. τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ

Γαιτοῦλοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀρκτ. Ἀφρικῆς, πρόγονοι τῶν νῦν Βαρβαρέσων.

Γάλαβα (τὰ), π. τῆς Μεσοποτ.

Γαλαξαύρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ ϗ τῆς Τηθύος.

Γαλάτεια (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων, ἐρωμένη τοῦ Ἄκιδος, υἱοῦ τοῦ Φαύνου, καὶ περιφρονοῦσα τὸν Κύκλωπα Πολύφημον περιπαθῶς αὐτῆς ἐρῶντα.

Γαλάτη (ἡ), Π. ἀντὶ Γαλατία.

Γαλάτης, ου (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Γαλατίας.

Γαλατία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἅλυος καὶ Σαγγάριος, ἡ ἄλλ. Γαλλογραικία. 2) μέγα μέρος τῆς Εὐρώπης, διαιρουμένη εἰς τὴν ἐντὸς ϗ ἐκτὸς ἢ ἐπέκεινα τῶν Ἄλπεων, Cisalpina et Transalpina. Ἡ τελευταία εἶνε ἡ σήμερον Γαλλία ἢ Φράντσα.

Γαλατικὸς κόλπος, ὁ περὶ τὰ παράλια τῆς μεσημβρ. Γαλλ., Κόλπος τοῦ Λυών).

Γαλάτων, ωνος (ὁ), ζωγράφος τις τοῦ ὁποίου περίεργόν τινα εἰκόνα τοῦ Ὁμήρου ἀναφέρει ὁ Αἰλιανὸς (Ποικ. Ἱστορ. ΙΓ', 22).

*Γάλαυρος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ταυλαντίων.

Γάλβας, α (ὁ), Σερούϊος Σουλπίκιος —, γεννηθεὶς τὸ 4 ἔτος πρὸ Χ., αὐτοκρατορήσας τῶν Ῥωμαίων μετὰ θάνατον τοῦ Κλαυδίου Νέρωνος, καὶ κατακοπεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ τὸ 69 μετὰ Χ.

Γαλέτης, ου (ὁ), εὐνοούμενός τις Πτολεμαίου τοῦ Λάγου.

Γαλεῶται (οἱ), μάντεις τινὲς ἐν Σικελίᾳ ἀπὸ Γαλεοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Θεμιστοῦς ἢ τοῦ ἰχθύος γαλεοῦ.

Γαλήνη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Γαληνὸς ἢ κατ' ἄλλȣς Γαλῆνος (ὁ), Κλαύδιος —, ἰατρὸς περίφημος ἐκ Περγάμου, ζήσας περὶ τὴν δευτέραν πρὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, τοῦ ὁποίου σώζονται διάφορα συγγράμματα, τὸ πλεῖςον ἰατρικά.

Γαληψὸς (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου, (Κυρίλλι), (ὁ πολ. Γαλήψιος).

Γαλιλαία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Παλαις., τῆς ὁποίας τὸ μεσημβρ. μέρος κατῳκεῖτο ὑπὸ μόνων Ἰȣδαίων, (τὸ ἐθν. Γαλιλαῖος).

Γαλινθιὰς καὶ Γαλινθὶς (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως Προίτου, παρευρεθεῖσα καὶ συντελέσασα εἰς τὸν τοκετὸν τοῦ Ἡρακλ., ὅθεν καὶ ἐτιμᾶτο ἐν Θήβαις.

Γαλλαϊκὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Θρᾴκης, ἡ ὕστερον Βριαντική.

*Γαλλήσιον (τὸ), π. ϗ β. περὶ τὴν Ἔφεσον, (ὁ πολ. Γαλλήσιος).

Γαλλία (ἡ), ἴδε Γαλατία.

Γαλλογραικία (ἡ), ἴδε Γαλατία.

Γάλλος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Γαλλίας, = Γαλάτης. 2) (ὡς κύριον) ὄνομα διαφόρων Ῥωμαίων. 3) (ἰδιωνυμ.) οἱ ἱερεῖς τῆς Κυβέλης, ἐκτεμνόμενοι οἱ ἴδιοι καὶ ἑορτάζοντες τὰ μυστήρια αὐτῆς διὰ τυμπάνων καὶ ἐνθουσιαστικῶν ᾀσμάτων, ζῶντες δὲ ἀπὸ ζητείας. 4) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Φρυγ. χυν. εἰς τὸν Σαγγάριον.

Γάμαλα (τὰ), π. τῆς Παλαις., (ὁ πολ. Γαμαλεύς.

Γαμβρεῖον ϗ Γάμβριον (τὸ), πολίχν. τῆς Αἰολ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, (ὁ πολ. Γαμβρειεύς).

Γαμοχαίρων, ωνος (ὁ), πλαςὸν ὄνομα παρασίτου παρ' Ἀλκίφρονι.

*Γανδαρίδαι(ται) καὶ

Γανδάριοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῶν μεθορίων Περσ. καὶ Ἰνδ.

Γανδαρῖτις, ιδος καὶ Γανδαρὶς, ίδος (ἡ), ἡ χώρα τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Γανδάριοι.

Γανόδωρον (τὸ), π. τῆς Βελγ. Γαλλ. ἐν ἐν τῇ Ἐλουητίᾳ.

Γάνος (ἡ), π. καὶ φρούριον τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς Προποντ., (διέσωσε τὸ ὄνομά του).

*Γανύκτωρ, ορος (ὁ), Ναυπάκτιος (;), πατὴρ τῶν φονέων τοῦ Ἡσιόδου, Κτιμένου καὶ Ἀντίφου.

*Γανυμήδα (ἡ), παρὰ τοῖς Φλιασίοις ἡ νεωτέρα Ἥβη.

Γανυμήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Τρωὸς ἢ Ἐριχθονίου ἢ Ἀσσαράκου, τὸν ὁποῖον, διὰ τὴν ἄκραν του ὡραιότητα, ἥρπασεν ὁ Ζεὺς μεταμορφωθεὶς εἰς ἀετὸν, καὶ κατέστησεν αὐτὸν οἰνοχόον τῶν θεῶν.

Γαραμαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσσυρ., κατοικοῦν τὰ πρὸς μεσημβρ. ὀρεινὰ μέρη τῶν Ἀρβήλων.

Γαράμαντες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀφρ. κατοικοῦν ἐν τῇ Μαρμαρικῇ πρὸς μεσημβρ. τῶν Νασαμώνων.

Γαραμαντὶς, ίδος (ἡ), νύμφη τις ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ἰάρβαν.

Γαράμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς νύμφης Ἀκακαλλίδος.

*Γαράτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. μεταξὺ Τεγεάτιδος καὶ Θυρεάτιδος.

*Γαρεᾶται (οἱ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. ἐν τῇ Τεγεάτιδι.

Γάργαζα (ἡ), π. τοῦ Κιμμερ. Βοσπόρου.

Γάργανον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀπουληΐας.

Γάργαρα (τὰ), π. τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, (ὁ πολ. Γαργαρεύς).

*Γαργαρὶς, ίδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Γαργάρων.

Γάργαρον (τὸ), ἡ μεσημβρινὴ ἄκρα τοῦ βουνοῦ τῆς Ἴδης ἐν Τρῳάδι ἐφ' ἧς καὶ ναὸς τοῦ Διός.

*Γάργαρος (ἡ), = Γάργαρα.

Γαργαφία (ἡ), πηγὴ τῆς Βοιωτ. παρὰ τὰς Πλαταιάς.

*Γάργη (ἡ), π. τῆς Λιβ., (ὁ πολ. Γαργαῖος).

Γαργηττὸς (ἡ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἴωνος, κατὰ Παυσαν. 2) (γεωγρφ.) δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα ἢ Οἰνηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Γαργήττιος).

*Γαρεάθυρα (τὰ), πολίχν. τῆς Καππαδοκ.

*Γαρινδαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀραβ.

Γαρούνας, α (ὁ), ποτ. τῆς Γαλλ. πηγ. ἐκ τῶν Πυρηναίων καὶ χυν. εἰς τὸν Ὠκεανὸν, (Garonne).

*Γαρσάουρα (τὰ), π. τῆς Καππαδοκ.

Γαυάνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου ἐξ Ἄργους.

Γαυγάμηλα (τὰ), κώμη τῆς Ἀσσυρ. πλησίον τῶν Ἀρβήλων.

Γαῦδος (ἡ), νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Κρήτην, (Γαβδοῦσα).

Γαυλείτης καὶ Γουλίτης, ου (ὁ), Κάρ τις παρὰ Θκδ. καὶ 2) Σάμιός τις συςρατεύσας μετὰ Ξενοφῶντος.

Γαῦλος (ἡ), νῆσος τῆς Σικελικῆς θαλάσσης πλησίον τῆς Μελίτης, (Γκότζο), (ὁ νησ. Γαυλίτης).

Γαυλὼν, ῶνος (ἡ), π. τῆς Παλαις. πέραν τοῦ Ἰορδάνου.

Γαύριον (τὸ), λιμὴν ϗ φρούριον τῆς Ἄνδρȣ.

Γεδρωσία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Περσ. μεταξὺ Καρμαν. καὶ Ἰνδ., (τὸ ἐθν. Γεδρωσοί).

Γείλησσα (ἡ), ἡ τροφὸς τοῦ Ὀρέστου.

*Γεὶρ (ὁ), ποτ. τῆς Λ.β.

Γελα (ἡ), π. παραθαλ. πρὸς νότον τῆς Σικελ., (Terra nuova), (ὁ πολ. Γελῷος).

Γελάνωρ, ορος (ὁ), βασιλεὺς τοῦ Ἄργȣς, ἐκβληθεὶς ὑπὸ τοῦ Δαναοῦ.

Γέλας, α (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. παρὰ τὴν πόλιν Γέλαν.

†Γελέων, οντος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Τελέων.

Γέλων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δεινομένους ἐκ Γέλας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἱέρωνος, σύγχρονος τοῦ Ξέρξου, τυραννήσας ἐνδόξως τῶν Συρακουσῶν καὶ ἀφεὶς διάδοχον μετὰ ἑπταετῆ βασιλείαν τὸν ἀδελφόν τȣ.

Γελωνοὶ (οἱ), ἔθνος καταγωγῆς ἑλληνικῆς, κατοικοῦν περὶ τὸν Τάναϊν.

Γελωνὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ϗ τῆς Ἐχίδνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαθύρσου.

Γελωνὸς (ἡ), π. τῆς Σκυθ. πρωτεύουσα τῶν Γελωνῶν.

Γεμῖνος (ὁ), Ῥόδιος μαθηματικὸς, σύγχρονος τοῦ Ποσειδωνίȣ, γράψας περὶ Ἀςρονομίας.

Γενέθλιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Τροιζῆνα.

*Γενέση (ἡ), π. τῆς Λακων., (ὁ πολ. Γενεσαῖος).

Γενέσιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Λέρνην.

Γενετυλλὶς, ίδος (ἡ), θεά τις ἔφορος τῶν τοκετῶν. 2) ἐπιθετ. ἡ Ἀφροδίτη. 3) (πληθ.) θεαί τινες ἢ νύμφαι συνόμιλοι τῆς Ἀφροδ.

Γενέτωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Γενήτης, ου (ὁ), λιμὴν ϗ ποτ. τοῦ Πόντου, (Μπόνα).

Γενναΐδες (αἱ), = Γενετυλλίδες.

*Γεννησαρῖτις, ιδος (ἡ), λίμνη τῆς Παλαις.

Γενόα καὶ Γενούα (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ Λιγουρίᾳ, (Genua), (ὁ πολ. Γενοάτης).

*Γέντα (ἡ), π. τῆς Ἰνδ., (ὁ πολ. Γενταῖος).

Γέντιος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν, σύγχρονος τοῦ Περσέως βασιλέως τῆς Μακεδον.

Γέραιστος (ὁ), εἷς τῶν Κυκλώπων. 2) υἱὸς τοῦ Διὸς, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ

Γεραιστὸς (ἡ), ἀκρωτ. καὶ λιμὴν μὲ ναὸν τοῦ Ποσειδ. ἐπὶ τῶν μεσημβρινοανατολικῶν παραλίων τῆς Εὐβοίας, (τὸ τοπ. Γεραίστιος).

Γεράνεια (ἡ), β. μεταξὺ Μεγαρίδος ϗ Κορινθίας, (Παλχοβοῦνι).

;Γεράνθραι (αἱ),=Γερόνθραι.

*Γεράνωρ, ορος (ὁ), Λάκων τις παρὰ Ξενοφῶντι.

;Γέρας (τὸ), ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Δέρας.

Γέρασα (τὰ), π. τῆς Παλαις. ἢ τῆς Κοίλης Συρίας, (Τζεράσσ), (ὁ πολ. Γερασηνός).

*Γεργίθιον (τὸ), μέρος περὶ τὴν Λάμψακον καὶ τὴν Κύμην.

Γέργιθος καὶ

Γέργις, ιθος (ἡ), π. τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τῆς Ἴδης, (ὁ πολ. Γεργίθιος καὶ Γεργιθεὺς καὶ Γέργις).

Γέργις, ιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρίζου, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Ξέρξου.

Γεργοουΐα (ἡ), π. τῆς Ἀκουΐταν. Γαλλ., (Clermont).

Γέρην, ηνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη. 2) Χωρίον τι ἐν Λέσβῳ.

Γέρηνα (τὰ),=τῷ

Γερηνία (ἡ) καὶ Γέρηνον (τὸ) ϗ Γέρηνος (ἡ), π. τῆς Μεσην., ὅπου ἀνατραφεὶς ὁ Νέστωρ, ἐπωνομάσθη Γερήνιος.

Γέρης, ητος (ὁ), φαλακρός τις ἐπαίτης χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Γερητοθεόδωρος (ὁ), Κωμ. ἐπίθετον ἀχρείου τινὸς Ἀθηναίου.

Γέρισσα (ἡ), π. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὰς Σύρτεις.

Γερμανία (ἡ), μέγα μέρος τῆς Εὐρώπης, τὸ μεταξὺ τῶν Καρπαθίων ὀρέων, τοῦ Ὠκεανοῦ, ϗ τῶν ποταμῶν Ῥήνου καὶ Οὐΐστούλα, ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ Ῥωμαίους, κληθεῖσα δὲ μετέπειτα Ἀλλαμανία (Allemagne), κατοικουμένη ὑπὸ πολλῶν ϗ διαφόρων λαῶν, (τὸ ἐθν. Γερμανὸς =Germanus, Λτν. ἀδελφὸς, διότι οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς ἐθεώρουν συγγενεῖς τῶν Γάλλων).

*Γερμανίκεια (ἡ), π. παρὰ τὸν Εὐφράτην, (ὁ πολ. Γερμανικεύς).

Γερμάνιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Περσ., οἱ ὕστερον Καρμανοί.

*Γέρμη (ἡ), π. τοῦ Ἑλλησπόντου, (ὁ πολ. Γερμηνός).

Γερόνθραι (αἱ), π. τῆς Λακων. πρὸς τὸν Ἀργολικὸν Κόλπον, (Ἱεράκι), (ὁ πολ. Γερονθράτης).

*Γερόντειον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ.

Γερούνιον (τὸ), π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Ciregnola), (ὁ πολ. Γερουνῖνος).

Γέῤῥα (τὰ), π. τῆς Συρίας ἢ Χαλδαίας παρὰ τὸν Εὐφράτην καὶ τὸν Περσικὸν κόλπον, (Ἐλ κατίφ). 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου οὐ μακρὰν τοῦ Πηλουσίου, (ὁ πολ. Γεῤῥαῖος). 3) π. τῆς Ἀραβ. παρὰ τοὺς καλουμένους Βρόχους.

Γέῤῥας ἢ Γέῤῥος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ. χυν. εἰς τὸν Ὑπάκιριν, (Τρούσκοϊ ἢ Μολόζνια-βόδι).

Γέῤῥος ἢ Γέῤῥοι, ἐπαρχ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ. πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Βορυσθένους, (τὸ ἐθν. Γέριος).

*Γερτοῦς, οῦντος (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ. ἐν τῇ Δασσαρητίᾳ.

*Γέρων, οντος (ὁ), ποτ. τῆς Ἤλιδος.

Γέτας, ο (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, (κυρ.=τῷ

Γέτης, ου (ὁ), κάτοικος τῆς Γετικῆς.

Γετικὴ (ἡ), ἡ πέραν τοῦ Αἵμου παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Δουνάβεως χώρα τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Γέται, ἡ νῦν Βουλγαρία ἢ Δακία.

*Γεφροὺς (ἡ), π. τῆς Κοίλης Συρίας.

Γέφυρα (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. ἡ ὕστερον Τανάγρα. 2) π. τῆς Συρ., (ὁ πολ. Γεφυραῖος).

Γεφυραῖοι καὶ Γεφυρεῖς (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ.

Γήδειρα (τὰ),=Γάδειρα.

Γῆλαι καὶ Γηλοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς βορείου Μηδίας παρὰ τὴν Κασπίαν, (Γχιλάν).

Γήναβον (τὸ), π. τῆς Λουγδουν. Γαλλ. ἐπὶ τοῦ Λίγυρος, (Orleans).

Γηρυονεὺς, ῆος (ὁ), Π. ἀντὶ

Γηρυόνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Χρυσάορος ϗ τῆς Καλιῤῥόης, βασιλεὺς τῆς νήσου Ἐρυθείας, πλαττόμενος ὑπὸ τῶν ποιητῶν τρισώματος, πολύχειρ καὶ πτερωτὸς, τὸν ὁποῖον τοξεύσας ὁ Ἡρακλῆς, ἔφερε τὰς βοῦς αὐτοῦ εἰς Μυκήνας.

Γηρυὼν, όνος (ὁ),=Γηρυόνης.

Γίγας, αντος (ὁ), κυρ. = Γηγενὴς, (ὅθεν κατὰ τὴν μυθολογ.) οἱ Γίγαντες, υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ ϗ τῆς γῆς, τέρατα ἐξαισίου ἀνδρίας, μὲ δρακοντώδεις πόδας κτλ., οἵτινες ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Θεῶν, καὶ καταβληθέντες ἐκρημνίσθησαν εἰς τὸν Τάρταρον. 2) (Ἱστορ.) ἔθνος ἄγριον, κατοικοῦν τὴν Ἤπειρον.

Γίγαρτον (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Φοινίκης παρὰ τὴν Τρίπολιν.

Γίγων, ωνος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Βάκχος. 2) βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων.

Γιγωνὶς ἄκρα (ἡ), ἀκρωτ. καὶ

Γίγωνος (ἡ), π. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Γιγώνιος).

Γιλιγάμβαι καὶ Γιλιγάμμαι (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβ.

Γίλλος (ὁ), Ταραντῖνός τις φυγὼν εἰς Περσίαν πρὸς τὸν Δαρεῖον.

Γίνδανες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀφρ. (Ἡρ. Δ', 176).

Γίνδαρα ϗ Γίνδαρος (ἡ), μέρος τῆς Συρ. περὶ τὴν Ἀντιόχειαν.

Γλαβρίων, ωνος (ὁ), Ἀκίλιος—, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ, στρατηγήσας κατὰ Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου.

Γλάνις, ιδος (ὁ), κατὰ κωμικὸν πλάσμα, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βάκιδος. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἐτρουρ., (Chiana). καὶ 3) ἄλλος ποτ. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (l'Ango).

Γλαυγανῖκαι καὶ Γλαῦσαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ. πρὸς βοῤῥᾶν τοῦ Ἀκεσίνου.

Γλαυκέτης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος δημαγωγὸς, χλευαζόμενος ὡς κακοήθης.

Γλαύκη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Ἄλκην. 3) θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Κρέοντος, ἡ ἄλλως Κρέουσα, τὴν ὁποίαν, νυμφευομένην τὸν Ἰάσωνα, κατέφλεξε διὰ τοῦ Μηδικοῦ πυρὸς ἡ Μήδεια. 4) θυγ. τοῦ Κυχρέως, βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος, γυνὴ δὲ τοῦ Ἀκταίου καὶ μήτηρ τοῦ Τελαμῶνος. 5) μουσική τις, σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου, ζήσασα ἐν τῇ αὐλῇ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 5) (γεωγρφ.) πολίχν. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Μυκάλην, (ὁ πολ. Γλαυκιεύς).

Γλαυκία (ἡ),=Γλαύκη (5).

Γλαυκίας, ου (ὁ),=γλύπτης ἐξ Αἰγίνης, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς ἕκτης πρὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος. 2) βασιλεύς τις τῶν Ταυλαντίων καὶ 3) τῶν Ἰλλυριῶν.

*Γλαυκίδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 85 Ὀλυμπ.

Γλαυκίππη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Ποτάμωνα.

Γλαύκιππος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 92 Ὀλυμπ.

Γλαυκὶς, ίδος (ἡ), οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ μήτηρ τοῦ Αἰσχίνου Γλαυκοθέα.

*Γλαυκίων, ωνος (ὁ),=Γλαυκίας (3).

Γλαυκοθέα (ἡ), ἴδε Γλαυκίς.

Γλαυκοθοη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Γλαυκονόμη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Γλαῦκος (ὁ), ὁ Ἀνθηδόνιος ἢ Πόντιος, υἱὸς τοῦ Ἀνθηδόνος καὶ τῆς Ἀλκυόνης ἐκ Βοιωτίας, ἁλιεὺς καὶ κολυμβητὴς καὶ μάντις ἐπιτήδειος, μεταποιηθεὶς εἰς θαλάσσιον θεόν. 2) (ὁ Ποτνιεὺς) υἱὸς τοῦ Σισύφου βασιλέως τῆς Κορίνθου καὶ τῆς Μερόπης, πατὴρ τοῦ Βελλεροφόντου, κατασπαραχθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων του ἵππων, τοὺς ὁποίους ἔτρεφεν ἐν Ποτνιαῖς τῆς Βοιωτίας. 3) υἱὸς τοῦ Ἱππολόχου ϗ ἔγγονος τοῦ Βελλεροφόντου, στρατηγῶν τῶν Λυκίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τρῳάδος. 4) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου. 5) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος Τελαμωνίου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τρῳάδος. 6) υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, πνιγεὶς, παῖς ἔτι, ἐντὸς πίθου μέλιτος. 7) γλύπτης Χῖος, σύγχρονος τοῦ Κροίσου. 8) ἀθλητὴς Καρύστιος, νικήσας δὶς εἰς τὰ Πύθια ϗ ὀκτάκις εἰς τὰ Ἴσθμια. 9) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Κολχ. 10) ποτ. τῆς Καρ. ἐκβάλλων εἰς τὸν ὁμώνυμον κόλπον. 11) κόλπος τῆς Καρίας, (κόρφος τῆς Μάκρης).

Γλαύκων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος ϗ ἀδελφὸς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, συγγράψας διαλόγους. 2) ναύαρχός τις Ἀθηναῖος. 3) Ἀθηναῖος, θεῖος τοῦ Γλαύκωνος καὶ πατὴρ τοῦ Χαρμίδου. 4) ποιητής τις ῥαψῳδὸς, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος.

Γλαφυραὶ (αἱ), π. τῆς Θεσσαλ., (ὁ πολ. Γλαφυρεύς).

*Γληνεὺς, έως καὶ Γληνὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ϗ τῆς Δηϊανείρας, κατακαεὶς ὑπ' αὐτοῦ παραφρονήσαντος.

Γλίσᾶς καὶ Γλίσσας, αντος (ἡ), π. τῆς Βοιωτ., (ὁ πολ. Γλισάντιος).

Γλοῦς, οῦ (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταμὼς, Αἰγύπτιος, εἷς τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου στρατευσάντων.

Γλυκέρα καὶ (ὑποκορ.) Γλυκέριον (ἡ), περίφημός τις ἑταίρα ἐν Ἀθήναις.

*Γλυκῖνος (ὁ), Πυθαγορειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Γλυκὺς λιμὴν, λιμὴν καὶ π. τῆς Ἠπείρου, περὶ τὰς ἐκβολὰς τῆς Ἀχερουσίας λίμνης.

Γλύκων, ωνος (ὁ), ἐπιγραμματοποιός τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Γλυμπεῖς (οἱ), κώμη τῆς Λακων. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀργολ.

Γλὼς, ῶ (ὁ),=Γλοῦς.

Γνάθαινα καὶ (ὑποκορ.) Γναθαίνιον (ἡ), ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις.

Γνάθων, ωνος καὶ (ὑποκορ.) Γναθωνίδης, ου (ὁ), ὄνομα παρασίτου.

Γναῖος (ὁ), Cnejus, ὄνομα διαφόρων Ῥωμαίων.

Γνήσιππος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 2) κωμικὸς ἢ Παιγνιογράφος ποιητής.

Γνίφων, ωνος (ὁ), κωμικὸν ὄνομα φιλαργύρου.

*Γνοῦρος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀναχάρσιδος.

Γνωσίας, ου (ὁ), Συρακούσιός τις.

Γνωσίδημος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ὠρεοῦ.

Γόβαινον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Γαλλ. ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, (Cap St. Mahe).

Γόγγυλος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἐρετρίᾳ ἐπισήμων, φυγὼν πρὸς τὸν Ξέρξην. 2) υἱὸς τοῦ προτέρου παρὰ Ξενοφῶντι (Ἑλλ. Γ').

Γολγοὶ (οἱ), π. τῆς Κύπρου, ἄποικος τῶν Σικυωνίων, (Κοῦκλα), (ὁ πολ. Γόλγιος).

Γόλγος (ὁ), υἱὸς τῆς Ἀφροδ. καὶ τοῦ Ἀδώνιδος, κτίτωρ τῶν ἐν Κύπρῳ Γόλγων.

*Γολόσσης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μασινισσα ἐκ Νουμηδίας.

Γόμφοι (οἱ), π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, (Σταγοί), (ὁ πολ. Γομφεύς).

Γονατᾶς, ᾶ (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀντιγόνου, (ἐκ τοῦ -

Γόννοι (οἱ) καὶ Γόννον (τὸ) ϗ Γοννος (ἡ), π. τῶν Πεῤῥαιβῶν ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὸν Πηνειὸν, (ὁ πολ. Γόννιος).

Γονόεσσα καὶ Γονοῦσα ἢ Γονοῦσσα (ἡ), π. καὶ ἀκρωτ. τῆς Ἀχ. παρὰ τὴν Πελλήνην. 2) π. τῆς Θεσσαλ., (τὸ ἐθν. Γονουσαῖος).

Γόργασος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαχάονος καὶ τῆς Ἀντικλείας, τιμώμενος ὡς ἥρως ἐν Φαραῖς. 2) ὁ Ἀριστοφάνης ὠνόμασε κωμικῶς καὶ τὸν Λάμαχον, υἱὸν Γοργάσου ὡς καὶ Γοργολόφαν, διὰ τὴν ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας του Γοργόνα.

Γοργη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Ἱππόθοον. 2) θυγ. τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, γυνὴ τοῦ Ἀνδραίμονος καὶ μήτηρ τοῦ Θόαντος ἡγεμόνος τῶν ἐπὶ Τροίαν Αἰτωλῶν.

Γοργίας, ου (ὁ), περίφημος σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ ἐκ τοῦ ἐν Σικελίᾳ Λεοντίου, μαθητὴς τοῦ Ἐμπεδοκλέους, διδάξας ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου ἐν Ἀθήναις καὶ θαυμασθεὶς διὰ τὴν εὐφράδειαν καὶ δεινότητά του. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τῷ ά. ἔτος τῆς 125 Ὀλυμπ. 3) στρατηγὸς τοῦ Εὐμένους.

*Γόργιον (τὸ), χωρ. τῆς Σικελ.

Γοργίππεια ἢ Γοργιπία (ἡ), π. τῆς Σινδικῆς ἐπὶ τοῦ Κιμμερ. Βοσπόρου, (ὁ πολ. Γοργιππιεύς).

Γοργίων, ωνος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Γογγύλου ἐξ Ἐρετρίας, φυγὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του πρὸς τὸν Ξέρξην.

Γόργος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χέρσιος, βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. 2) υἱὸς τοῦ Κυψέλου, κτίτωρ τῆς Ἀμβρακίας. 3) υἱὸς τοῦ Ἀριστομένους, βασιλέως τῶν Μεσσηνίων. 4) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἀσσυρ. χυν. εἰς τὸν Τίγριν.

Γοργοφόνη (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀθηνᾶ. 2) (κυριωνυμ.) θυγ. τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδης, γυνὴ δὲ τοῦ Περιήρους ϗ μήτηρ τοῦ Ἀφαρέως, Τυνδάρου κλπ. 3) μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Πρωτέα.

Γοργοφόνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος ϗ τῆς Ἀναξοῦς.

Γοργυθίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου ϗ τῆς Κασσιανείρας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου.

Γόργυια (ἡ), χωρ. τῆς Σάμου, (τὸ τοπ. Γοργυιεὺς, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου).

Γοργύλος (ὁ), ποτ. τῆς Λακων. χυν. εἰς τὸν Εὐρώταν.

Γοργύρα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀχέροντος ϗ μήτηρ τοῦ Ἀσκαλάφου.

Γοργὼ, οῦς καὶ όνος (ἡ), (ἡ αἰτ. Γοργὼ ϗ Γοργόνα, πληθ. ἡ ὀνμς. Γοργόνες, ϗ ἡ αἰτ. Γοργοὺς καὶ Γοργόνας), καθ' Ὅμηρον μία μόνον, παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις τρεῖς, θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, Εὐρυάλη, Σθενὼ καὶ (ἡ ἐπισημοτέρα τῶν λοιπῶν) Μέδουσα, ἡ καὶ ἁπλῶς Γοργὼ, τερατώδεις καὶ ὀφιοπλόκαμοι, ἀπολιθοῦσαι τοὺς βλέποντας κτλ., ἴδε Περσεύς. 2) Σπαρτιᾶτις, θυγ. τοῦ Κλεομένους καὶ γυνὴ τοῦ Λεωνίδα.

*Γοργωπας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Γοργῶπις, ιδος (ἡ), λίμνη πλησίον τῆς Κορίνθου.

Γορδιειον καὶ Γόρδιον (τὸ), π. τῆς Φρυγ. ἢ Γαλατ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Σαγγαρίου, (ὁ πολ. Γορδιεύς).

Γόρδιος, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Φρυγ., κτίτωρ τῆς πόλεως Γορδίου, ἀφιερώσας τὸν ῥυμὸν τῆς ἁμάξης του εἰς τὸν Δία, δεμένον μὲ τόσην τέχνην, ὥστε, κατὰ τὸ μαντεῖον, ὅς τις ἤθελε λύσῃ τὸν δεσμὸν τοῦτον, ἔμελλε νὰ μοναρχήσῃ τῆς Ἀσίας. Ὁ Ἀλέξανδρος, ἀντὶ νὰ τὸν λύσῃ, τὸν ἔκοψε διὰ τῆς σπάθης του. 2) ἕτερος βασιλεὺς τῆς Φρυγίας περὶ τὸ 700 πρὸ Χ. καὶ 3) τρίτος ἄλλος υἱὸς τοῦ Μίδα καὶ πατὴρ τοῦ Ἀδράστου, σύγχρονος τοῦ Κροίσου.

Γορδίου τεῖχος (τὸ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Γορδιοτειχίτης).

Γορδος (ἡ), χωρ. τῆς Τρῳάδος.

Γορδυαία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀρμεν. μεταξὺ Τίγριδος καὶ Εὐφράτου, (μέρος τοῦ Κιουρδιστάν), (τὸ ἐθν. Γορδυαῖος ϗ Γορδυηνός).

Γορδυαῖα ὄρη, τὰ χωρίζοντα τὴν Ἀρμεν. τῆς Μεσοποτ.

Γόρδυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τριπτολέμου, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ Γορδυαία.

Γορπιαῖος (ὁ), ὁ δωδέκατος μὴν (Σεπτέμβριος τῶν Ῥωμ.) παρὰ Μακεδόσιν.

Γόρτυν, υνος (ἡ) καὶ

Γόρτυνα, ης (ἡ), π. τῆς Κρήτης ϗ 2) τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Γορτύνιος καὶ Γορτυναῖος).

Γορτυνία (ἡ), ἡ περὶ τὴν Γόρτυνα χώρα. 2) π. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Ἠμαθίας, (Γορβί:σα).

Γορτύνιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Γόρτυς, υνος (ἡ), μτγν. ἀντὶ Γόρτυν.

Γοτθία καὶ Γοτθικὴ (ἡ), χώρα ὅπου κατῴκουν οἱ -

Γότθοι (οἱ), ἔθνος τῆς ἀρκτ. Γερμαν., οἱ ἄλλως Γέται, Σαρμάται κτλ.

Γουνεὺς, έως (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἀκαρνάνων.

Γουραῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ. κατοικοῦν περὶ τὸν ποταμὸν Γουραῖον ἐντεῦθεν τοῦ Ἰνδοῦ.

*Γουράνιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀρμεν.

*Γοῦτθοι (οἱ), ἴδε Γότθοι.

Γραιαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης ἢ τῆς Παιονίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Στρυμονα.

Γραῖα (ἡ), π. τῆς Βοιωτ., κατά τινας ἡ ὕστερον Τανάγρα, κατ' ἄλλους δὲ ὁ Ὠρωπός.

Γραῖαι (αἱ), αἱ θυγατέρες τοῦ Φόρκυος ϗ τῆς Κητοῦς, καὶ ἀδελφαὶ τῶν Γοργόνων, δύο ἢ τρεῖς τὸν ἀριθμὸν, Πεφρηδὼ, Ἐνυὼ καὶ Δεινὼ, γραῖαι καὶ λευκότριχες ἐκ γενετῆς, ἔχουσαι ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν καὶ ἕνα ὀδόντα, καὶ φυλάττουσαι τὴν πρὸς τὰς Ἑσπερίδας ὁδὸν πρὸ τῶν Γοργόνων, ὅθεν ἐκαλοῦντο καὶ Προφύλακες.

Γραῖκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, βασιλέως τῆς Φθίας, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθησαν Γραικοὶ οἱ Ἕλληνες.

Γράμμη (ἡ), ὄνομά τινος ἑταίρας.

*Γράμμιον (τὸ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Γραμμίτης).

Γράνικος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, (Σοὺ-σιγγιρλύ).

Γράνις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Περσ.

Γραὸς στῆθος (ὅπου ἄλλοι ἀναγ. Γραίας Ἕδος), λόφος τις μεταξὺ Θηβῶν ϗ Τανάγρας.

Γραουίσκιον (τὸ) καὶ Γραουίσκαι (οἱ), π. τῆς Ἐτρουρ.

*Γρᾶς, ᾶ (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρχελάου ἢ Ἐχελάου καὶ ἔγγονος ἢ δισέγγονος τοῦ Ὀρέστου.

Γρατίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, (νομίζεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Αἰγίων ἢ Ὀφίων ἢ Ἐλατίων).

Γραυκένιοι (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν περὶ τὸν Ἴστρον.

Γρήνικος (ὁ), Π. ἀντὶ Γράνικος.

*Γρησίνη (ἡ), π. τῆς Χερσῶνος, (ὁ πολ. Γρησινιος).

Γρηστωνία (ἡ), = Κρηστωνία.

Γρῆνος (ὁ), υἱὸς του Αἰσανίου, βασιλεὺς τῆς νήσου Θήρας.

*Γρίον (το), β. τῆς Καρ., (Στρβ. ΙΔ', ά, 636).

*Γρουμέντον (τὸ), π. μεσόγειος τῆς Λευκανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Γρύλλος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ξενοφῶντος. 2) υἱὸς τοῦ Ξενοφ., ἀποθανὼν εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην.

*Γρυμαία (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθηναίοις.

Γρύνεια (ἡ) καὶ Γρύνεια (τὰ) καὶ

Γρύνειον ἢ Γρύνιον (τὸ), πολίχν. τῆς Αἰολ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ μὲ ναὸν ϗ μαντεῖον τοῦ Γρυνειοῦ Ἀπολλ., (ὁ πολ. Γρυνεὺς καὶ τὸ θηλ. Γρυνις).

Γρῦνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρυπύλου καὶ ἐκ-

γονος τοῦ Τηλέφου, κτίτωρ τοῦ Γρυνίου.
Γρύττος (ὁ), Ἀθηναῖος, ἀτιμωθεὶς διὰ τὰς αἰσχρὰς του πράξεις ὑπὸ τοῦ δημαγωγοῦ Κλέωνος.
*Γρώνεια (ἡ), π. τῆς Φωκ., (ὁ πολ. Γρωνεύς).
Γύαρος (ἡ), μία τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου, (Γιοῦρα), (ὁ νησ. Γυαρεύς).
Γυγάδας (χρυσός), ὁ ἀνατεθεὶς ἐν Δελφοῖς ὑπὸ τοῦ Γυγου.
Γυγαίη (λίμνη), ἡ ἐν Λυδίᾳ περὶ τὸν Τμῶλον, χειροποίητος, ἡ μετὰ ταῦτα Κολόη. 2) νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ταλαιμένης ἐγέννησε τὸν Μέσθλιν ϗ Ἄντιφον, ἡγεμόνας τῶν Λυδῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τρῳάδος. 3) θυγ. τοῦ Ἀμύντα, βασιλέως τῆς Μακεδον. καὶ γυνὴ τοῦ Πέρσου Βουβάρου.
*Γύγας (ὁ), ἀκρωτ. τῆς Τρῳάδος.
Γύγης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Δασκύλου, φίλος τοῦ Κανδαύλου, βασιλεως τῆς Λυδίας, τὸν ὁποῖον φονεύσας διεδέχθη περὶ τὸ 760 πρὸ Χ., βασιλεύσας 38 ἔτη. Διὰ τὰ ἄπειρα πλούτη του ἐπεκράτησεν ἡ παροιμία: « Τὰ Γυγου ἔχειν ».
Γύζαντες (οἱ), ἔθνος πιθηκοφάγον τῆς Δυτικῆς Λιβύας.
Γύης, ου (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς.
Γύθειον καὶ Γύθιον (τὸ), π. ϗ λιμὴν τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου, (Μαραθωνῆσ.), (ὁ πολ. Γυθεάτης).
*Γυλάκεια (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ἄλλως) Ἀπολλωνία, (ὁ πολ. Γυλακεύς).
*Γύλαξ, ακος (ὁ), ὁ κτίτωρ τῆς Γυλακείας.
Γύλιππος (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Κλεανδρίδου, στρατηγήσας ἐπιτυχῶς κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, φωραθεὶς σφετεριστὴς τῶν δημοσίων, ϗ ἐξορισθείς.
Γύλις ϗ Γύλλις, ιος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ πολεμάρχων.
Γυμνησίαι (νῆσοι), αἱ ἄλλως Βαλεάρεις.
Γυμνίας (ἡ), π. τῶν Σκυθηνῶν ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ.
*Γυναικόπολις ἢ Γυναικῶν πόλις (ἡ), π. πρωτεύουσα νομοῦ τῆς Κάτω Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Γυναικοπολίτης).
Γύνδης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἀσσυρ.
Γυραὶ (αἱ), πέτραι (βράχοι) τινὲς τοῦ Ἰκαρ. πελάγους (πρὸ τοῦ Καφηρέως ἢ τῆς Μυκόνου) ὅπου ἐναυάγησεν Αἴας ὁ Λοκρὸς ἐπιστρέφων ἐκ τῆς Τρῳάδος.
*Γυρίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Πλδ.
*Γύριννα ἢ Γυριννώ, οῦς (ἡ), φίλη τῆς Σαπφοῦς.
Γυρτών, ῶνος (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, (ὁ πολ. Γυρτώνιος).
Γύρτων, ωνος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Φλεγύου, κτίτωρ τῆς Γυρτῶνος.
Γυρτώνη (ἡ), = Γυρτών.
Γωβρύας καὶ (Ἰων.) Γωβρύης, ου (ὁ), εἷς τῶν ἑπτὰ Περσῶν τῶν συνομοσάντων κατὰ τοῦ Ψευδοσμέρδιος μετὰ θάνατον τοῦ Καμβύσου. 2) στρατηγὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος.
Γωγαρηνή (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀρμεν.
*Γωροδαλή (ἡ), π. τῆς Ἰνδ. παρὰ τὸν Χοάσπην.

Δ.

Δάαι (οἱ), ἔθνος ἀνεξάρτητον τῆς Σκυθ. κατοικοῦν τὴν παρὰ τῇ Κασπίᾳ Ὑρκανίαν, (ἴσως οἱ Οὐσμπέκαι).
Δαβία (ἡ), π. τῆς Νουμιδίας.
Δαδάκης, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.
*Δάδας, α (ὁ), ὁ κτίτωρ τῆς Θεμισσοῦς.
Δαδίκαι (οἱ), ἔθνος τῆς Περσ. κατοικοῦν ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Σογδιανῆς.
Δάειρα (ἡ), ἴδε Δαῖρα.
Δαίδαλα (τὰ), π. τῆς Καρ. 2) β. τῆς Λυκίας.
Δαιδαλίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν, (ὁ δημ. Δαιδαλίδης ἢ Ἐκ Δαιδαλιδῶν).
*Δαιδαλίων, ωνος (ὁ), πατὴρ τοῦ Αὐτολύκου.
Δαίδαλος (ὁ), ὁ περίφημος ἀνδριαντοποιὸς τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Εὐπαλάμου ἢ Μητίονος καὶ τῆς Λευκίππης ϗ ἀπόγονος τοῦ Ἐρεχθέως. Φυγὼν ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν εἰς Κρήτην, διότι ἐφόνευσε τὸν ἀνεψιὸν καὶ μαθητήν του Τάλον, ϗ συνεργήσας εἰς τὰς αἰσχρὰς ὀρέξεις τῆς Πασιφάης, γυναικὸς τοῦ Μίνωος, κατεκλείσθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν Λαβύρινθον· διασωθεὶς δὲ ἐκεῖθεν εἰς Σικελίαν διὰ πτερῶν κηροκολλήτων, ἐγκατεβίωσεν ἐκεῖ. 2) νεώτερός τις ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Πατρόκλου.
Δάϊθος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.
*Δαϊμένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ.
Δαῖρα (ἡ), θεά τις ἢ νύμφη λατρευομένη εἰς τὰ Ἐλευσίνια, κατὰ τινας μὲν θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Ἐλευσῖνα· κατ' ἄλλους δέ, ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Ἀφροδίτην ἢ Περσεφόνην.
*Δαίσιος (ὁ), ὁ Μάϊος — Ἰούνιος τῶν Μακεδόνων.
Δαΐφαντος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Θηβ., σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ἐπαμινώνδα.
Δαϊφάρνης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Δαΐφρων, ονος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Σκαίας.
Δάκες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Δακίας.
Δακία (ἡ), ἐπαρχ. μεγάλη τῆς Εὐρώπης, μεταξὺ Δουνάβεως ϗ Καρπαθίων ὀρέων, περιλαμβάνουσα τὴν Βλαχομολδαυΐαν, Τρανσιλβανίαν καὶ μέρος τῆς Γαλικίας καὶ Οὐγγαρίας, (οἱ κάτοικοι Δάκες καὶ Δάκοι).
Δάκτυλοι Ἰδαῖοι (οἱ), δαίμονες ἀρχ. τῆς Φρυγ. ϗ Κρήτης, υἱοὶ τῆς νύμφης Ἀγχιάλης καὶ ὀπαδοὶ τῆς Κυβέλης, πέντε ἢ δεκαπέντε ἢ πεντήκοντα δύο τὸν ἀριθμόν, ἐπινοήσαντες πρῶτοι τὴν χρῆσιν τοῦ πυρὸς καὶ τὴν μεταλλουργίαν.
*Δάλδις, εως (ἡ), π. τῆς Λυκ., (ὁ πολ. Δαλδιανός).
*Δαλίσανδα καὶ Δαλισανδὸς (ἡ), π. τῆς Ἰσαυρ.
Δαλίων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἤλιδος, χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.
Δαλματία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Εὐρώπης, ἐκτεινομένη παρὰ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης ϗ περιλαμβάνουσα καὶ τὰς παρακειμένας νήσους, (τὸ ἐθν. Δαλμάτης).
Δάλμιον (τὸ), π. πρωτεύουσα τῆς Δαλματίας, (Δέλμινον ἢ Δέλβινον).
Δαμάγητος (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Ῥόδῳ Ἰαλυσοῦ, πατὴρ τοῦ Διαγόρου. 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ. 3) Βυζάντιός τις παρὰ Δισθ. 4) Ὀλυμπιονίκης τις παρὰ Παυσαν.
Δαμάγων, ωνος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.
Δαμάρατος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Δημάρατος.
*Δαμάρμενος (ὁ), ἁλιεὺς ἐξ Ἐρετρίας, ανελκύσας ἐκ τῆς θαλάσσης τὸ ὀστοῦν τῆς ὠμοπλάτης τοῦ Πέλοπος καὶ διορισθεὶς φύλαξ αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἠλείων. 2) Πυθαγορειός τις ἐκ Μεταποντίου.
*Δάμαρχος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης υἱὸς τοῦ Δινύττα ἐκ Παῤῥασίας, (Παυσαν. ΣΤ', Η').
*Δαμᾶς, αντος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Ἀλκμᾶνος.
Δαμασία (ἡ), π. τῆς Οὐϊνδελικίας, πρὸς βοῤῥᾶν τοῦ Augnsburg, (Diessen).
Δαμασίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Πενθίλου καὶ ἔγγονὸς τοῦ Ὀρέστου. 2) ἀθλητὴς ἐξ Ἀμφιπόλεως.
Δαμασίθυμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κανδαύλου, βαλεὺς τῶν Καλυδνίων, εἷς τῶν ἀρχηγῶν του μετὰ Ξέρξου στόλου.
Δαμάσιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας ἐκ Σπάρτης, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης. 2) ὁ πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Δημοκρίτου.
Δαμασίστρατος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Πλαταιῶν, θάψας τὸ σῶμα τοῦ Λαΐου, φονευθέντος ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος.
Δαμασίχθων, ονος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης. 2) υἱὸς τοῦ Κόδρου, τελευταίου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἀποικήσας τὴν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Κολοφῶνα. 3) υἱὸς τοῦ Ὀφέλτου, βασιλέως τῶν Θηβῶν.
Δάμασκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Νύμφης Ἀλιμήδης ἐξ Ἀρκαδίας, κτίσας τὴν Δαμασκόν.
Δαμασκός (ἡ), π. πρωτεύουσα τῆς Κοίλης Συρίας παρὰ τὸν ποτ. Χρυσοῤῥόαν, (ὁ πολ. Δαμασκηνός).
Δάμασος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμύριδος, εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Σίριος. 2) υἱὸς τοῦ Κόδρου, ἀποικήσας τὴν ἐν Ἰωνίᾳ Τέων.
Δαμάστης, ου (ὁ), = Προκρούστης 2) Σιγειεύς, ἱστορικός, σύγχρονος τοῦ Ἡροδότου.
Δαμάστιον (τὸ), χωρ. τῆς Ἠπείρου, ὅπου καὶ μεταλλεῖα ἀργύρου.
Δαμασωρίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαμάσορος.
Δαμάσωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυπλίου ϗ πατὴρ τοῦ Ἀγελάου, ἑνὸς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. 2) πατὴρ τοῦ Τληπολέμου ἐκ Τροίας.
Δαμάτας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Καδουσίων παρὰ Ξενοφῶντι.
*Δαμέων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φλιοῦντος, συστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἡρακλ. κατὰ τοῦ Αὐγείου, ϗ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κτεάτου.

Δαμία (ἡ), ἡ ἄλλως Αὐξησία, συμβολικὴ θεότης τῆς εὐφορίας, λατρευομένη ἐν τῇ Ἐπιδαύρῳ καὶ Αἰγίνῃ.
*Δαμιθάλης, ου (ὁ), Φενεάτης, ὑποδεχθεὶς τὴν Δήμητρα καὶ κτίσας ναὸν εἰς τιμήν της.
Δαμινδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, διαπρέψας ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.
Δάμις, ιδος (ὁ), Βαβυλώνιος μαθητὴς Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, συγγράψας τὸν βίον τοῦ γόητος τούτου.
*Δαμναμενεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν Ἰδαίων Δακτυλων.
Δάμνιοι (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Σκωτίας.
Δαμνώ, οῦς (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Βήλου, γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος καὶ μήτηρ τοῦ Φοίνικος κτλ.
*Δαμοθοΐδας, α (ὁ), Λεπρεάτης, γαμβρὸς τοῦ Μεσσηνίου Ἀριστομένους.
Δαμοίτας, α (ὁ), ποιμήν τις παρὰ Θκρτ.
*Δαμοκλείδας, α (ὁ), εἷς τῶν Βοιωταρχῶν ἐπὶ τῇ ἐν Λεύκτροις μάχῃ.
Δαμοκλῆς, έους (ὁ), αὐλικός τις Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν. 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος.
*Δαμοκρατίδας, α (ὁ), βασιλεὺς τοῦ Ἄργους.
*Δαμόκριτος (ὁ), = Δημόκριτος.
*Δαμόνικος (ὁ), = Δημόνικος.
Δαμόξενος (ὁ), ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.
*Δαμόστρατος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ἱστορικοῦ Θεοπόμπου,
*Δαμοτάγης, ους (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.
Δαμότιμος (ὁ), Σικυώνιός τις παρὰ Θκδ.
Δαμόφιλος (ὁ), ποιητὴς Κυρηναῖος, φιλοξενηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 2) εἷς τῶν Βοιωταρχῶν ἐπὶ τῆς ἐν Λεύκτροις μάχης.
Δαμοφῶν, ῶντος (ὁ), γλύπτης ἐκ Μεσσηνίας. 2) υἱὸς τοῦ Θόαντος, βασιλεὺς τῆς Κορίνθου. 3) υἱὸς τοῦ Πανταλέοντος, βασιλεὺς τῆς Πίσης.
*Δαμυρίας, α (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. (Πλούτ. Τιμολ. 31).
Δάμυσος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων καθ' ὑπερβολὴν ταχύπους, μὲ τοῦ ὁποίου τὰ ὀστᾶ ἀνέτρεφεν ὁ Χείρων τὸν Ἀχιλλέα.
Δαμώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Πυθαγόρου.
Δάμων, ωνος (ὁ), περίφημος σοφιστὴς ϗ μουσικός, διδάσκαλος τοῦ Περικλέους. 2) Συρακούσιος, Πυθαγόρειος, ἀπαθανατισθεὶς διὰ τὴν πρὸς τὸν φίλον του Φιντίαν πίστιν, ἴδε καὶ Δήμων.
Δάνα (ἡ), π. τῆς Καππαδοκ., ἡ ἄλλως Τύανα καὶ μτγν. Κοκουσός.
Δανάη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀκρισίου, βασιλέως τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Εὐρυδίκης. Κλεισθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρός της, φοβουμένου τὴν ἐκπλήρωσιν χρησμοῦ τινος, εἰς χαλκοῦν πύργον, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Διός, εἰσχωρήσαντος παρ' αὐτῇ ὑπὸ τὴν μορφὴν χρυσῆς βροχῆς, τὸν Περσέα, μετὰ τοῦ ὁποίου ῥιφθεῖσα εἰς τὴν θάλασσαν ἐντὸς λάρνακος, διεσώθη ἐπὶ τῆς νήσου Σερίφου.
Δαναΐδης, ου (ὁ), ὁ υἱὸς τῆς Δανάης ἢ τοῦ Δαναοῦ.
Δαναΐδες (αἱ), αἱ πεντήκοντα θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ, μνηστευθεῖσαι μὲ τοὺς πεντήκοντα ἐξαδέλφους των, υἱοὺς τοῦ Αἰγύπτου, καὶ φονεύσασαι αὐτοὺς τὴν αὐτὴν νύκτα, κατὰ παραγγελίαν τοῦ πατρός των, ἐκτὸς τῆς Ὑπερμνήστρας, διασωσάσης τὸν Λυγκέα, πρὸς ποινὴν δὲ τῆς πράξεως ταύτης καταδικασθεῖσαι νὰ ἀντλῶσιν αἰωνίως εἰς τὸν Ἅδην εἰς τετρυπημένον πίθον, τὸν παροιμιαζόμενον ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων.
Δαναός (ὁ), υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγχινόης θυγατρὸς τοῦ Νείλου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τοῦ ὁποίου διενεχθεὶς περὶ τῆς βασιλείας, ἔφυγε μετὰ τῶν πεντήκοντα θυγατέρων του (ἴδε Δαναΐδες) εἰς Πελοπόννησον, ὅπου καταστασιάσας τὸν Γελάνορα, βασιλέα τοῦ Ἄργους, ἐκυρίευσε τὸν θρόνον του περὶ τὸ 1150 πρὸ Χ., καὶ μετέδωκε τὸ ὄνομά του εἰς τοὺς Ἀργείους καὶ εἰς ὅλους ἔπειτα τοὺς Ἕλληνας.
*Δάναλα (τά), π. τῆς Γαλατ. (Στρβ. ΙΒ', ε, 567).
Δανδάκη (ἡ), πολίχν. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου πρὸς ἄρκτον τῆς Εὐπατορίας.
Δάνδαμις, ιδος (ὁ), εἷς τῶν Βραχμάνων ἐπὶ Ἀλεξάνδρου. 2) Σκύθης τις, περίφημος διὰ τὴν πρὸς τὸν Ἀμιζόνην ἀμετάπτωτον αὐτοῦ φιλίαν.
Δανδάριοι (οἱ), ἔθνος τοῦ Καυκάσου, κατοικοῦν τὰ περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην μέρη τῆς Ἀσιατ. Σκυθίας.
Δανθαλῆται (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν τὰ πρόσβοῤῥα τοῦ Αἵμου.
Δανούβιος καὶ Δανουβις, ιος (ὁ), οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὁ Ἴστρος (Δούναβις) ἀπὸ τῆς ἐν Μοισίᾳ Ἀξιουπόλεως ἄχρι τῶν ἐκβολῶν του.
Δάοι (οἱ), οἱ ἄλλως Δάαι καὶ 2) = Δάκες.
Δαοῦχος (ὁ), = Τάοχος.
Δάοχος (ὁ), Θεσσαλός τις, φίλος τοῦ βασιλέως Φιλίππου.
Δάρα (ἡ), π. τῆς Μεσοποτ., ἡ ἐπὶ τῶν Βυζαντ. Ἀναστασιούπολις.
Δαράδαξ, ακος (ὁ), ποτ. τῆς Συρ. χυν. εἰς τὸν Εὐφράτην.
Δάραψα (τὰ), π. τῆς Βακτριανῆς ἐν τῇ Περσίᾳ, (Μπαμιγιαν).
Δαρδανία (ἡ), π. ἀρχαία τῆς Τρῳάδος (ἄλλη παρὰ τὴν Δάρδανον) ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, κτίσμα ϗ καθέδρα τοῦ Δαρδάνου, (τὸ ὄνομά της διεσώθη εἰς τὰ Δαρδανέλλια). 2) ἡ περὶ τὴν πόλιν ταύτην χώρα, τῆς ὁποίας ἐβασίλευεν ὁ Αἰνείας. 3) μερος τῆς Μυσίας (τῆς νῦν Σερβίας), μεταξὺ Ὀρβήλου ϗ Σκόδρου, (τὸ ἐθνικ. Δαρδάνιος).
Δαρδανίδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Πρίαμος καὶ ὁ Ἀγχίσης, πληθυντικῶς δὲ ὅλοι οἱ Τρῶες.
Δαρδανίς, ίδος (ἡ), ἡ κάτοικος τῆς Δαρδάνου. 2) (ἄκρα), ἀκρωτήρ. τῆς Δαρδανίας, (Κάπο Μπαρμπιέρη). 3) (κυριωνυμ.) αὐλητρίς τις ἐκ τῆς πόλεως Δαρδάνου.
Δαρδανίων, ωνος (ὁ), = Δαρδανίδης.
Δάρδανος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἠλέκτρας, θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰασίου, τοῦ ὁποίου κεραυνωθέντος, φοβηθείς, ἔφυγεν ἐκ Σαμοθρᾴκης εἰς Τροίαν, καὶ γενόμενος γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ τῇ Βατείᾳ τοῦ βασιλέως Τεύκρου, τὸν διεδέχθη ἀποθανόντα, κτίσας καὶ τὰς πόλεις Δάρδανον ϗ Δαρδανίαν καὶ γεννήσας τὸν Τρῶα ϗ Ἐριχθόνιον, ἀφ' ὧν κατήγοντο οἱ βασιλεῖς καὶ Ἡγεμόνες τῆς Τρῳάδος.
Δάρδανος (ἡ) καὶ Δάρδανον (τὸ), π. τῆς Αἰολίδος ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ῥοδίου ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, κτίσμα τοῦ Δαρδάνου, ἀπέχουσα 110 στάδια πρὸς μεσημβρ. τῆς ἀρχήτερον κτισθείσης Δαρδανίας, (ὁ πολ. Δαρδανεὺς καὶ τὸ θηλ. Δαρδανίς).
Δαρειογενής, έος (ὁ, ἡ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Δαρείου.
Δαρεῖος (ὁ), ὁ πρῶτος, βασιλεὺς τῶν Περσῶν, υἱὸς Ὑστάσπου τινός, σατράπου, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενιδῶν, βασιλεύσας μετὰ τὸν Καμβύσην, τὸν υἱὸν Κύρου τοῦ μεγάλου, ἀπὸ τοῦ 521 ἕως τοῦ 485 πρὸ Χ. Στρατεύσας κατὰ τῶν Σκυθῶν, ἐβιάσθη νὰ ἀποσυρθῇ· ἀποστείλας μετὰ ταῦτα τὸν Δάτιν καὶ Ἀρταφέρνην μὲ 500,000 στρατοῦ κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἀπέτυχεν ἐπίσης, ἀποκρουσθέντων αὐτῶν ἐν Μαραθῶνι ὑπὸ τοῦ Μιλτιάδου. Ἀπέθανε δέ, καταλιπὼν τὰ κατὰ τῆς Ἑλλάδος σχέδιά του εἰς τὸν υἱόν του Ξέρξην. 2) ὁ δεύτερος, ἐπικληθεὶς Ὦχος ἢ Νόθος, υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μακροχειρος καὶ πατὴρ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος καὶ Κύρου τοῦ νεωτέρου βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 423 μέχρι τοῦ 405 πρὸ Χ. 3) ὁ τρίτος καὶ τελευταῖος, ὁ ἐπιλεγόμενος Κοδομανός, υἱὸς τοῦ Ἀρσάμου καὶ ἀπόγονος Δαρείου τοῦ Νόθου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον διὰ συνεργείας τοῦ εὐνούχου Βαγώα, φονεύσαντος Ἀρταξέρξην τὸν Ὦχον. Κατ' αὐτοῦ στρατεύσας Ἀλέξανδρος ὁ Μ., ἐνίκησεν αὐτὸν κατὰ κράτος, κυριεύσας τὸ βασίλειόν του καὶ αἰχμαλωτίσας τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του. Αὐτὸς δὲ φεύγων ἐφονεύθη ἐλεεινῶς ὑπὸ τοῦ Βήσσου σατράπου τῆς Βακτρίας.
Δαρεῖται (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν περὶ τὴν Κασπίαν καὶ τελοῦν ὑπὸ τοὺς Πέρσας.
Δαρεῖτις, ιδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μηδίας, τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Δαρεῖται.
Δάρης, ητος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, πατὴρ τοῦ Φηγέως καὶ Ἰδαίου. 2) ἐποποιός τις ἐκ Φρυγίας, ζῶν ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν.
Δαρητίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Δάρητος.
*Δάριδνα (ἡ), π. τῆς Παφλαγον., (ὁ πολ. Δαριδναῖος).
Δάρνα (ἡ), π. τῆς Μηδ., (ὁ πολ. Δαρνεύς).
Δάρνις, εως (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Κυρηναϊκῆς.
Δασέα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Δασεάτης).
Δασκύλης, ου (ὁ), = Δάσκυλος.
Δασκυλεῖον καὶ (συχνότ.) Δασκύλιον (τὸ), π. τῆς Βιθυν. παρὰ τὴν Δασκυλῖτιν λί-

λουμένην λίμνην ἐπὶ τῆς Προποντίδος, (ὁ πολ. Δασκυλίτης).

Δασκυλῖτις, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὸ Δασκύλιον χώρα τῆς Βιθυν. 2) λίμνη—, ἡ παρὰ τὸ Δασκύλιον.

Δάσκυλος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Γύγου. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Λύκου, βασιλεὺς τῆς Μυσ. 3) υἱὸς τοῦ Λύκου.

*Δασκύλου κώμη (ἡ), χωρ. τῆς Καρίας.

Δάσκων, ωνος (ὁ), Συρακούσιος, κτίτωρ τῆς Καμαρίνης. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Συρακούσας ἐπὶ τοῦ Δασκωνικοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Δασκώνιος καὶ Δασκωνίτης).

*Δασμένδα (ἡ), φρούριον ὀρεινὸν τῆς Καππαδοκ.

*Δάσμων, ωνος (ὁ), Κορίνθιος, νικήσας στάδιον κατὰ τὴν 14 Ὀλυμπ.

*Δάσταρκον (τὸ), φρούριον ὀρεινὸν τῆς Καταονίας.

*Δάστειρα (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν.

Δατάμας καὶ Δατάμης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Καμισσάρους ἐκ Καρίας, ςρατηγὸς τῶν Περσῶν καὶ σατράπης τῆς Κοίλης Συρίας ἐπὶ Ἀρταξέρξου, συνομόσας, ἐφονεύθη διὰ προδοσίας τοῦ πιστοῦ τȣ Μιθριδάτου.

Δαταφέρνης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Περσῶν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., συνομόσας κατὰ τȣ φονεύσαντος τὸν Δαρεῖον Βήσσȣ.

Δᾶτις καὶ ;Δάτις, ιδος (ὁ), Μῆδος, ςρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, σταλεὶς ὑπ' αὐτοῦ μετὰ τοῦ Ἀρταφέρνους κατὰ τῆς Ἑλλάδος μὲ 500 000 στρατοῦ, ϗ κατασςραφεὶς ἐν Μαραθῶνι ὑπὸ τοῦ Μιλτιάδου καὶ τῶν Ἀθηναίων, ἀφ' οὗ ἠρήμωσε τὴν Εὔβοιαν.

Δάτον (τὸ) καὶ Δάτος (ἡ), π. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, (Καβάλα), (ὁ πολ. Δατηνός).

Δαυλία (ἡ), = Δαυλίς (3).

Δαύλιον (τὸ), = Δαυλίς (2).

Δαυλίς, ίδος (ἡ), νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Κηφισσοῦ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. ὀχυρὰ τῆς Φωκίδος, ἐν ᾗ συνέβησαν τὰ περὶ τὸν Τηρέα καὶ τὴν Φιλομήλαν, (Δαυλί). 3) ἡ περὶ τὴν Δαυλίδα χώρα ἐκτεινομένη μέχρι τοῦ Ὀρχομενοῦ, (ὁ πολ. Δαυλιεὺς ϗ Δαύλιος).

Δαυνία (ἡ), ὠνομάζετο ἀρχῆτερα ἡ Ἀπȣλία ἡ μέρος αὐτῆς τὸ περιέχον τὴν **Terra di Barri**, (τὸ ἐθν. Δαύνιοι).

*Δαύνιον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ.

*Δαύνιον τεῖχος (τὸ), π. τῆς Θράκης, (ὁ πολ. Δαυνιοτειχίτης).

Δαῦνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ϗ ἀδελφὸς τοῦ Ἰάπυγος καὶ Πευκητίου, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ Δαυνία.

Δαυρίσης, ου (ὁ), γαμβρὸς καὶ ςρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

*Δαύσαρα (τὰ;) π. παρὰ τὴν Ἔδεσσαν, (ὁ πολ. Δαυσαρηνός).

Δαφναγόρας, ου (ὁ), μουσικός τις παρὰ Ξενοφῶντι, (Ἀναβ. Ζ', Η', 9).

Δάφναι (αἱ), = Δάφνη (5).

Δάφνη (ἡ), νύμφη, θυγ. τοῦ Πηνειοῦ ἢ τοῦ Λάδωνος ϗ τῆς Γῆς, συνόμιλος τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις, διωκομένη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλ., μετεμορφώθη εἰς τὸ ὁμώνυμον της δένδρον. 2) θυγ. τοῦ Τειρεσίου, ἡ ἄλλως Μαντώ, συςρατεύσασα μετὰ τῶν ἐπιγόνων ἐπὶ Θήβας, καὶ ἀφιερωθεῖσα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. 3) (γεωγρφ.) κώμη τῆς Συρ. παρὰ τὴν Ἀντιόχειαν, ὅπου ὑπῆρχεν ἄλσος δαφνῶν καὶ ναὸς τοῦ Δαφναίου Ἀπόλλωνος. 4) π. τῆς Λυκίας. 5) π. τῆς κάτω Αἰγύπτȣ, ἀπέχουσα 16 μίλια τοῦ Πηλουσίου, ἡ παρὰ τῇ Γραφῇ Τάφνη καὶ συχνότ. πληθ. Δάφναι (αἱ Πηλούσιαι).

Δάφνις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ϗ μιᾶς τῶν Νυμφῶν, γεννηθεὶς ἐν Σικελίᾳ, ὡραιότατος καὶ μυστικώτατος, τὸν ὁποῖον ζηλοτυπήσασα ἡ Νύμφη Ἐχενηΐς, μετεμόρφωσεν εἰς λίθον. 2) Τύραννος τῆς Ἀβύδου, σύγχρονος τοῦ Μιλτιάδου.

*Δάφνος (ὁ), ἰατρός, Ἐφέσιος. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Λοκρ.

Δαφνοῦς, οῦντος (ὁ), π. ϗ λιμὴν τῆς Λοκρ. πρὸς τὴν Εὔβοιαν, ἀνήκων πρότερον εἰς τοὺς Φωκεῖς, (ὁ πολ. Δαφνούσιος καὶ Δαφνούντιος).

*Δαφνοῦσα (ἡ), = Δαφνοῦς, (ὁ πολ. Δαφνουσαῖος).

*Δασκυλῖτις, ἴδος (ἡ), λίμνη τῆς Βιθυν.

*Δέβαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀραβ.

*Δεβελτὸς (ἡ), π. τῆς Θράκης.

*Δέγμενος (ὁ), εἷς τῶν κατεχόντων τὴν Ἦλιν Ἐπειῶν ἐπὶ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου, φονευθεὶς εἰς μονομαχίαν ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ Πυραίχμου.

Δεῖγμα (τὸ), μέρος (ἴσως ἀγορὰ) τοῦ Πειραιῶς, ὅπου ἐξετίθεντο τὰ εἰσαγόμενα ἐμπορεύματα.

Δείναρχος (ὁ), Κορίνθιος, ῥήτωρ, μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου, πολιτευόμενος ἐν Ἀθήναις, ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθένους.

Δεινιάδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιος, ναύαρχος ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Δεινίας, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ ςρατηγοῦ Κλεϊππίδου. 2) υἱὸς τοῦ Φορμίδου παρὰ Δμσθ. 3) ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς περίφημος, Ἐρχιεύς. 4) γελωτοποιός τις παρ' Ἀθηναίῳ.

Δεῖνις, ιος (ὁ), Αἰγινήτης, υἱὸς τοῦ Μέγα, νέος ὡραιότατος, νικήσας εἰς τὰ Νέμεα.

*Δεινίχα (ἡ), ἡ γυνὴ τοῦ βασιλέως Ἀρχιδάμου τοῦ Ἀγησιλάου.

Δεινοκράτης, ους (ὁ), ἀρχιτέκτων, διαγράψας τὸ σχέδιον τῆς Ἀλεξανδρείας. 2) Πυθαγορειός τις ἐκ Τάραντος.

*Δεινόλοχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πύῤῥου Ὀλυμπιονίκης. 2) κωμικὸς ποιητὴς ἐκ Συρακουσῶν.

Δεινομάχη (ἡ), Ἀθηναία, θυγ. τοῦ Μεγακλέȣς, γυνὴ τοῦ Κλεινίου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀλκιβιάδου.

Δεινόμαχος (ὁ), φιλόσοφός τις Στωϊκὸς παρὰ Λουκιανῷ.

Δεινομένης, ους (ὁ), Αἰτναῖος, πατὴρ τοῦ Ἱέρωνος καὶ Γέλωνος τῶν τυράννων τῶν Συρακȣσῶν. 2) γλύπτης ἀκμάσας περὶ τὴν 95 Ὀλυμπ.

*Δεινόστρατος (ὁ), Γεωμέτρης, ἀδελφὸς τοῦ Μεναίχμου.

Δεινώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Γραιῶν.

Δείνων, ωνος (ὁ), πολέμαρχός τις τῶν Λακεδ. 2) ἱστοριογράφος, σύγχρονος Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, γράψας ἱστορίαν τῶν Περσῶν. 3) υἱὸς τοῦ ῥήτορος Δεινίου.

Δειράδες (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Δειραδιώτης).

*Δειράς, άδος (ἡ), χωρ. τῆς Κορίνθȣ, ὅπου ϗ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος Δειραδιώτȣ.

*Δείρη (ἡ), π. καὶ ἀκρωτ. τῆς Αἰθιοπ., (ὁ πολ. Δειραῖος).

*Δεισήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων.

*Δεκαίνεος (ὁ), προφήτης τῶν Γετῶν ἐπὶ Καίσαρος Ἰουλίου.

*Δεκέβαλος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Δακῶν.

Δεκέλεια (ἡ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Βοιωτ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Δεκελεὺς καὶ ;Δεκελειεύς). Ἀπ' αὐτῆς ἐπεκλήθη ὁ Δεκελεικὸς ἢ Δεκελικὸς πόλεμος, συνέχεια τοῦ Πελοποννησιακοῦ.

Δέκελος (ὁ), ἥρως τις, μηνύσας τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης εἰς τοὺς Διοσκούρους.

Δεκίητον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. περὶ τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Δεκιῆται, λαὸς τῆς Ναρβων. Γαλλ.

Δέκιμος (ὁ), ὄνομα διαφόρων Ῥωμαίων.

Δέκιος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων, ὧν γνωςότερος ὁ ὕπατος Π.—ὁ ςρατηγήσας κατὰ τοῦ Πύῤῥου βασιλέως τῆς Ἠπείρου.

Δελκών (ἡ), ἴδε Δέλτα (3).

Δελματία (ἡ), = Δαλματία.

Δέλτα (τὸ), τὸ τριγωνοειδῶς σχηματιζόμενον κάτω μέρος (τὸ εὐφορώτερον καὶ πολυανθρωπότερον) τῆς Αἰγύπτου, περιεχόμενον ὑπὸ τοῦ Κανωβικοῦ καὶ Πηλουσιακοῦ βραχίονος τοῦ Νείλου. 2) νῆσος τῆς Ἰνδ. περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Γάγγου, ἡ ἄλλως Πατταληνή. 3) μέρος τῆς Θράκης, τὸ περιεχόμενον ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου, τοῦ Θρᾳκ. Βοσπόρου καὶ τῆς Προποντίδος ἤ, ἡ τριγωνοειδὴς χερσόνησος ἐφ' ἧς κεῖται ἡ Κωνσταντινούπολις, (ἄλλ.) Δελκών, (ὅθεν διεσώθη ἡ ἐκκλησ. ἐπαρχία Δέρκων). 4) τοποθεσία τις ἐν Ἄργει.

Δελφίνη (ἡ), = Δελφύνη.

Δελφίνης (ὁ), ὁ ἄλλως Πύθων, δράκων τερατώδης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Δελφίνιον (τὸ), κυρ. ἱερὸν τοῦ ἐν Δελφοῖς τιμωμένου Ἀπόλλωνος. 2) (ἰδιαιτ.) δικαστήριόν τι τῶν φονικῶν ἐν Ἀθήναις. 3) π. καὶ λιμὴν τῆς Βοιωτ., ἀντικρὺ τῆς Ἐρετρίας, (ἄλλως Ἱερὸς λιμήν). 4) π. παραθαλ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Χίου, (Δέλφινας).

*Δελφοί (οἱ), ἡ πρότερον Πυθὼ καὶ σήμερον Καστρί, π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τῆς μεσημβρ. ἄκρας τοῦ Παρνασσοῦ, περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλ., ὅς τις ἐνταῦθα ἐφόνευσε τὸν δράκοντα Πύθωνα, ὅπου ἐτελοῦντο εἰς τιμὴν αὐτοῦ κατὰ τριετίαν καὶ τὰ Πύθια, (ὁ πολ. Δελφός).

Δελφὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κελαινοῦς θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς καὶ ἐπώνυμος τῶν Δελφῶν.

*Δελφοῦσα (ἡ), πηγή τις περὶ τοὺς Δελφούς, ἴδε καὶ Τελφοῦσα.

Δελφουσία (ἡ), = Θέλπουσα.

Δελφύνη (ἡ), δράκαινα ἀνθρωπόμορφος

κατασταθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος φύλαξ τοῦ Διὸς πληγωθέντος ὑπ' αὐτοῦ.

;Δελφύνης, ου (ὁ), = Δελφίνης.

Δεξαμεναί (αἱ), χωρ. τῆς Ἀμβρακ., (τὸ τοπ. Δεξαμεναῖος).

Δεξαμένη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Δεξαμενός (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων. 2) βασιλεὺς τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ Ὠλενοῦ, πατὴρ τῆς Δηϊανείρας.

*Δεξιάδης, ου (ὁ), εἷς τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Δηΐου.

Δεξιθέα (ἡ), νύμφη τις τεκνοποιήσασα ἐκ τοῦ Μίνωος.

Δεξίθεος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 98 Ὀλυμπ. 2) ποιητής τις ἐν Ἀθήναις. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Πάρȣ.

*Δέξιος (ὁ), Κολοφώνιος, πατὴρ τοῦ Ξενοκράτους.

Δέξιππος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 2) ἱστοριογράφος τις παρὰ Φωτίῳ.

*Δεξιφάνης, ους (ὁ), Κνίδιος, πατὴρ τοῦ ἀρχιτέκτονος Σωστράτου, τοῦ κτίσαντος τὸν Φάρον τῆς Ἀλεξανδρείας.

*Δέραι (αἱ), χωρ. τῆς Μεσσην.

Δέρας (τὸ), φρούρ. τῆς Σικυωνίας, (ἄλλ. ἀνγν. Γέρας).

Δέρβη (ἡ), πολίχν. τῆς Λυκαονίας πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ἰκονίου, (ὁ πολ. Δερβαῖος ἢ Δερβήτης).

Δέρβικες ἢ Δερβίκκαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν τὴν περὶ τὸν Ὦξον Ὑρκανίαν.

Δέρβιοι (οἱ), = Δέρβικες.

Δέρδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀῤῥιδαίου, ἐξάδελφος Φιλίππȣ τοῦ Μακεδόνος, τοπάρχης μερικῆς τῆς Μακεδον.

*Δέρδενις, εως (ὁ), πατὴρ τοῦ Τερπάνδρȣ.

*Δέρεα (τὰ;), π. τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Δερεεύς).

Δέρθων, ωνος (ὁ), π. τῆς Λιγουρ. ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, (**Tortona**).

Δερκέβιοι (οἱ), = Δέρβικες.

Δερκετώ, οῦς (ἡ), ἡ ἄλλως Ἀτάργατις, θεὰ τῶν Σύρων, (ἴδε Λουκιανὸν περὶ αὐτῆς).

Δερκυλίδας (λλίδας;), ου (ὁ ἐπικληθεὶς Σίσυφος), Λακεδαιμόνιος, στρατηγήσας ἐπιτυχῶς κατὰ τοῦ Τισαφέρνους.

Δέρκυλλος ἢ Δερκύλος (ὁ), Ἀθηναῖος, ςαλεὶς πρέσβυς δέκατος αὐτὸς πρὸς τὸν Μακεδόνα Φίλιππον, τοῦ ὁποίου ἦτον φίλος.

Δέρκυνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ., καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλεβίονος, πολεμηθέντες ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., τοῦ ὁποίου ἥρπασαν βοῦς τινας ἐκ τῶν τοῦ Γηρυόνου.

†Δέρος (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Δερος.

*Δεῤῥιον (τό), χωρ. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Ταϋγέτου, ἀφ' οὗ ἡ Ἄρτεμις Δεῤῥιᾶτις.

Δεῤῥίς, εως (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Μακεδ., χωρίζον τὸν Τορωναῖον κόλπον, (Κάβο-δρέπανον).

Δερσαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θράκης, κατοικοῦν τὸ Παγγαιον ὄρος περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Νέστου.

*Δέρτων, ωνος (ὁ), = Δέρθων.

*Δερτωσσα (ἡ), κώμη τῆς Ἰσπαν. ἐπὶ τοῦ Ἴβηρος, (**Tortosa**).

*Δέσποινα (ἡ), θυγ. τοῦ Ποσειδ. ϗ τῆς Δήμητρος, (Παυσ. Η', 37).

Δευκαλίδης ἀντὶ Δευκαλιωνίδης (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἰδομενεὺς καὶ πληθ. ὅλοι οἱ Ἕλληνες.

Δευκαλίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Προμηθέως καὶ τῆς Κλυμένης ἢ τῆς Πανδώρας, βασιλεὺς τῆς Θεσσαλ., γεννήσας ἐκ τῆς Πύῤῥας τὸν Ἕλληνα, τὸν Ἀμφικτύονα καὶ τὴν Μελανθὼ ἢ Κλυμένην, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Δελφόν. Διασωθεὶς ἐντὸς λάρνακος ἀπὸ τὸν ἐπ' αὐτοῦ συμβάντα κατακλυσμὸν τῆς Θεσσαλίας, παρήγαγεν ἔπειτα τὸ ἀνθρώπινον γένος, μεταμορφωθέντων εἰς ἀνθρώπους τῶν ὑπ' αὐτοῦ ῥιφθέντων λίθων, ἐπόλισε δηλαδὴ τοὺς ἀνθρώπȣς διὰ τῆς θρησκείας. 2) υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, πατὴρ τοῦ Ἰδομενέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν ἐπὶ θήραν τοῦ Καλυδωνίου Ταύρου ἐξελθόντων ἀριστέων.

Δευκαλίων, ωνος (ἡ), νησίδιον τοῦ Παγασαίου κόλπου περὶ τὴν καλουμένην ἄκραν Πύῤῥαν.

*Δευκαλιώνεια (ἡ), σύγγραμμά τι τȣ Ἑλλανίκου.

*Δεύνυσος (ὁ), = Διόνυσος.

Δευρίοπος (ἡ), μέρος τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Παιονίας, μεταξὺ Ἀξιοῦ καὶ Ἐριγόνος, (ὁ πολ. Δευριόπιοι).

*Δεύς, Βοιωτ. ὁ Ζεύς.

Δηϊάνειρα (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) θυγ. τοῦ Οἰνέως ϗ τῆς Ἀλθαίας, ἀδελφὴ τοῦ Μελεάγρου, καὶ γυνὴ τοῦ Ἡρακλ. τὸν ὁποῖον ἐφαρμάκωσεν ἀπατηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Νέσσου, κρεμασθεῖσα ἢ σφαγεῖσα καὶ αὐτὴ ἰδιοχείρως μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας της.

Δηϊδάμεια (ἡ), θυγ. τοῦ Λυκομήδους βασιλέως τῆς Σκύρου, ἐξ ἧς ἐγέννησεν ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν Νεοπτόλεμον. 2) θυγ. τοῦ Βελλεροφόντου καὶ γυνὴ τοῦ Εὐάνδρου. 3) γυνὴ τοῦ Πειριθόου, βασιλέως τῶν Λαπιθῶν, ἡ ἄλλως Ἱπποδάμεια. 4) ἀδελφὴ τοῦ Πύῤῥου καὶ 5) θυγ. τοῦ αὐτοῦ.

Δηϊκόων, ωντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ϗ τῆς Μεγάρας, θυγατρὸς τοῦ Κρέοντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου του πατρός, παραφρονήσαντος. 2) Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Περγάσου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

Δηϊλέων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δηϊμάχου ϗ ἀδελφὸς τοῦ Αὐτολύκου, συστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἡρακλ. κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, μείνας δὲ εἰς τὴν Σινώπην, ἀπ' ὅπȣ διαβαίνοντες συμπαρέλαβον αὐτόν τε ϗ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ οἱ Ἀργοναῦται.

*Δηΐλοχος (ὁ), Κυζικηνὸς ἢ Προκοννήσιος ἱστοριογράφος.

Δηΐμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) πατὴρ τῆς Ἐναρέτης, γυναικὸς τοῦ Αἰόλου. 3) πατὴρ τοῦ Αὐτολύκου καὶ Δηϊλέοντος ἐκ Θεσσαλίας.

Δηϊόκης, ου (ὁ), Μῆδος, υἱὸς τοῦ Φραόρτου, ὁ πρῶτος βασιλεύσας διὰ τὴν μεγάλην του σύνεσιν καὶ δικαιοσύνην τῶν Μήδων, ἐλευθερωθέντων ἀπὸ τῶν Ἀσσυρίων τῷ 695 πρὸ Χ.

Δηϊονεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρύτȣ ἐξ Οἰχαλίας, νυμφευθεὶς τὴν Περιγούνην, θυγατέρα τοῦ Σίννιδος. 2) πατὴρ τῆς Δίας γυναικὸς τοῦ Ἰξίονος. 3) = Δηΐων (1).

Δηϊονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Κέφαλος.

Δηϊόπεια (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Δηϊόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Τριπτολέμου ϗ μήτηρ τοῦ Εὐμόλπου.

Δηϊοπίτης, ου (ὁ), εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως.

Δηϊόταρος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Γαλατῶν.

*Δηΐοχος (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων. 2) = Δηΐλοχος.

Δηϊπύλη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀδράστου καὶ τῆς Ἀμφιθέας, γυνὴ τοῦ Τυδέως καὶ μήτηρ τοῦ Διομήδους.

Δηΐπυλος (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, σύντροφος τοῦ Διομήδους.

Δηΐπυρος (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑλένου.

Δηϊφόβη (ἡ), ἡ ἄλλως Δημοφίλη, θυγ. τοῦ Γλαύκου, ἱέρεια τοῦ Ἀπολλ. ϗ τῆς Ἀρτέμ., ὑπὸ τῆς ὁποίας ὁδηγηθεὶς ὁ Αἰνείας, κατέβη εἰς τὸν Ἅδην.

Δηΐφοβος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱππολύτου ἐξ Ἀμυκλῶν. 2) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, νυμφευθείς, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πάριδος τὴν Ἑλένην.

Δηΐφονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐήνου, μάντις ἐξ Ἀπολλωνίας.

Δηϊφόντης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχȣ, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, νυμφευθεὶς τὴν Ὑρνηθώ, θυγατέρα τοῦ Τημένου, βασιλέως τοῦ Ἄργους, διεδέχθη ἀποθανόντα τὸν πενθερόν του.

Δηΐων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, βασιλεὺς τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ὅς τις ἐγέννησεν ἐκ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθȣ τὸν Ἄκτορα, Φύλακον, Κέφαλον καὶ τὴν Ἀστεροπειαν. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Μεγάρας.

Δηλία (ἡ), π. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Δηλιεύς).

Δηλιάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Γλαύκου, φονευθεὶς ἐξ ἀπροσεξίας ὑπὸ τοῦ ἰδίου τȣ ἀδελφοῦ Βελλεροφόντου.

Δήλιον (τό), κυρ. ἱερὸν τοῦ Δηλίου Ἀπόλλ., (ὅθεν 2) πολίχν. παραθαλ. τῆς Βοιωτ. 3) χωρ. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Ἀργολ. κόλπου.

Δῆλος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, κειμένη ἐν μέσῳ τῶν Κυκλάδων, καὶ καλουμένη πρότου Ὀρτυγία καὶ Ἀστερία, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Δηλίας Ἀρτέμιδος, ὅπου συνεκροτοῦντο κατὰ πενταετίαν τὰ Δήλια καὶ ἐτελοῦντο θεωρίαι πανταχόθεν τῆς Ἑλλάδος, διότι εἰς αὐτήν, ἀναδοθεῖσαν τότε ἐκ τῆς θαλάσσης, ἐπαιδοκόμησεν ἡ Λητώ, (ὁ νησ. Δήλιος).

Δημάγετος καὶ Δημάγητος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ῥόδου, πατὴρ τοῦ Διαγόρου, νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Μεσσην. Ἀριστομένους, κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείȣ, χρησμοδοτήσαντος αὐτῷ νὰ νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ δικαιοτάτου τῶν ἀνθρώπων.

Δημάδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Δημέα, δημαγωγὸς καὶ ῥήτωρ περίφημος, σύγχρονος τοῦ Δμσθ., πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου.

Δημαινέτη (ἡ). Ἀθηναία, γυνὴ τοῦ Ἀρχιτέλους, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφάνη κατὰ πρῶτον ὁ ἥρως Τόξαρις.

Δημαίνετος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ὑπὸ τὸν Ἰφικράτην.

Δημάρατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, καταστρεφθεὶς ὡς νόθος ὑπὸ τοῦ συμβασιλέως αὐτοῦ Κλεομένους, καὶ καταφυγὼν εἰς τὸν Δαρεῖον τοῦ Ὑστάσπου τῷ 491 πρὸ Χ., παρακολουθήσας δὲ καὶ τὸν Ξέρξην εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν· οἱ ἀπόγονοί τε διετέλεσαν ἀκμάζοντες πολὺν καιρὸν εἰς τὴν Περσίαν. 2) Κορίνθιός τις, ὀπαδὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. 3) συγγραφεύς τις ἀναφερόμενος συχνάκις ὑπὸ τοῦ Ἀπολλοδώρου.

*__Δημαρέτη__ (ἡ), ποιήτριά τις παρ' Ἀθην. (ΙΕ', 683).

*__Δημάριον__ (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Δημώ.

Δήμαρχος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Συρακουσ.

Δημέας, ου (ὁ), Ἀθηναῖος πατὴρ τοῦ Φιλοκράτους.

Δημήτηρ (ἡ γεν. Δήμητρος ϗ Π. Δημήτερος, ἡ αἰτ. Δήμητρα καὶ Π. Δημήτερα), κυρ. ϗ ἐτυμολ. = Γῆ Μήτηρ, θυγ. τοῦ Χρόνου καὶ τῆς Ῥέας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὴν Περσεφόνην, μετὰ τῆς ὁποίας ἐτιμᾶτο εἰς τὰ Ἐλευσίνια καὶ Θεσμοφόρια. Ἐλατρεύετο ὡς θεὰ τῶν καρπῶν τῆς γῆς, ἰδίως δὲ τοῦ σίτου ϗ τῶν γεννημάτων, καὶ παριστάνετο σταχυοφοροῦσα κτλ.

Δημητριάς, άδος (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, κτίσμα Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, (Βῶλος). 2) π. τῆς Ἀσσυρίας πλησίον τῶν Ἀρβήλων, (ὁ πολ. Δημητριεύς).

Δημήτριον (τὸ), κυρ. ἱερὸν τῆς Δήμητρος, (ὅθεν 2) π. τῆς Φθιωτ. ἐν Θεσσαλίᾳ, (Δημητριάδα).

Δημήτριος (ὁ), ὁ ἐπονομασθεὶς Πολιορκητής, υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἀντιγόνου, βασιλεύσας ἑπτὰ ἔτη καὶ ἐλευθερώσας ἀπὸ τοῦ Κασσάνδρου βασιλέως τῆς Μακεδονίας τὰς Ἀθήνας τῷ 294 πρὸ Χριστοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον ϗ ἐθεοποιήθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. Αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Σελεύκου βασιλέως τῆς Συρίας, ἀπέθανε μετὰ τριετῆ περιορισμὸν εἰς τὴν Χερσόνησον. 2) υἱὸς Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ καὶ ἔγγονος τοῦ Πολιορκητοῦ, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδον., καὶ μετὰ δεκαετῆ βασιλείαν, ἀφεὶς διάδοχον τὸν υἱόν του Φίλιππον. 3) υἱὸς τοῦ Φιλίππου καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ἀδελφὸς τοῦ Περσέως τελευταίου βασιλέως τῆς Μακεδον., ὁμηρεύσας μετὰ τὴν ἧτταν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς Ῥώμην καὶ τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διὰ τὰ προτερήματά τε. 4) ὁ Φαληρεύς, υἱὸς τοῦ Φανοστράτου καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου, ῥήτωρ περίφημος, ἄρξας τῆς πατρίδος του ὑπὸ τὸν Κάσσανδρον τῷ 309 πρὸ Χ., καὶ μετὰ δέκα ἔτη καταστασιασθεὶς καὶ φυγὼν εἰς Αἴγυπτον πρὸς Πτολεμαῖον τὸν Σωτῆρα, ὅπου διεβίω τιμώμενος καὶ συγγράφων. 5) ὁ Φάριος (ἐκ τῆς ἐν τῷ Ἀδρίᾳ νήσου Φάρου), παραδοὺς τὴν Κέρκυραν εἰς τοὺς Ῥωμαίους, τῆς ὁποίας ἦτον διοικητὴς ὑπὸ τὴν βασίλισσαν τῆς Ἰλλυρίας Τεύταν. 6) ὁ Σκήψιος, γραμματικὸς ἀναφερόμενος συχνὰ ὑπὸ τοῦ Στράβωνος. 7) περίφημός τις γλύπτης ἐν Ἀθήναις.

*__Δημογένης__, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 115 Ὀλυμπ.

Δημοδίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀγήνορος.

Δημόδοκος (ὁ), ποιητὴς καὶ μουσικός, τυφλός, ᾄδων παρὰ τῷ Ἀλκινόῳ 2) Ἀθηναῖος, συστράτηγος τοῦ Ἀριστείδου. 3) φίλος τοῦ Σωκρ., πατὴρ τοῦ Θεάγους ἐξ Ἀναγυροῦντος.

Δημοκήδης, ους (ὁ), ἰατρός, Κροτωνιάτης, θεραπεύσας τὴν Ἄτοσσαν, γυναῖκα Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, καὶ φυγὼν μετὰ ταῦτα εἰς τὴν πατρίδα του.

*__Δημοκλείδης__, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ α'. ἔτος τῆς 116 Ὀλυμπ.

Δημοκλῆς, έους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 3 ἔτος τῆς 125 Ὀλυμπ. 2) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.

Δημοκόων, ωντος (ὁ), εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου.

Δημοκράτης, ους (ὁ), πατὴρ τοῦ Λυσίου, συμπρεσβεύσας μετὰ τοῦ Δημοσθ. εἰς τὰς Θήβας 2) περίφημός τις αὐλητὴς παρ' Αἰλιανῷ.

Δημόκριτος (ὁ), ἐπίσημός τις Νάξιος παρ' Ἡροδότῳ 2) ὁ περίφημος φιλόσοφος, Ἀβδηρίτης, μαθητὴς τοῦ Λευκίππου, ζήσας περὶ τὴν 72 Ὀλυμπ. καὶ πρεσβεύσας πρῶτος τὴν περὶ τῶν ἀτόμων φιλοσοφικὴν ἰδέαν. Γελῶν μὲ τὴν ματαιότητα τῶν ἀνθρωπίνων, ἐπωνομάσθη Γελασῖνος, καὶ ἐνομίσθη παράφρων ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του.

Δημολέων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πηλέως φονευθέντων Κενταύρων εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθοου.

Δημομέλης, ους (ὁ), (ἡ αἰτ. Δημομέλη ϗ Δημομέλην), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Δήμωνος συγγενὴς τοῦ Δημοσθένους, ὅστις ἐπρότεινε πρῶτος νὰ στεφανωθῇ ὁ ῥήτωρ οὗτος.

Δημόνησοι (αἱ), δύο νησίδια τῆς Προποντ. παρὰ τὴν Χαλκηδόνα, Χαλκῖτις ϗ Πιτυοῦσσα (αἱ σήμερον Πριγκηπόννησοι), (ὁ νησ. Δημονήσιος).

Δημονίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀγήνορος ϗ τῆς Ἐπικάστης, μήτηρ τοῦ Εὐήνου κτλ.

Δημόνικος (ὁ), Φλυάσιος, ἄρχων ἐν Ἀθήναις. 2) Ἀρεοπαγίτης ἐκ Μαραθῶνος.

*__Δημόπολις__, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεμιστοκλ.

Δημοπτόλεμος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης.

*__Δῆμος__ (ὁ), Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Πυριλάμπους, τριηραρχήσας ἐπὶ Λυσ ου.

Δημοσθένης, ους (ὁ), (ἡ αἰτ. Δημοσθένη καὶ Δημοσθένην), υἱὸς τοῦ Ἀλκισθένους, στρατηγήσας ἐνδόξως ἐν τῷ Πελοποννησ. πολέμῳ, καὶ θανατωθεὶς μετὰ τοῦ Νικίου μετὰ τὴν ἐν Συρακούσαις ἧτταν. 2) περίσημος ῥήτωρ, υἱὸς τοῦ Δημοσθένους, Παιανιεύς, γεννηθεὶς τῷ 385 πρὸ Χ. ϗ φαρμακωθεὶς ἑκουσίως ἐν Καλαυρίᾳ τῷ 322. ἀφ' οὗ, ἀντικρούσας δι' ὅλου τοῦ πολιτικοῦ βίου του τὴν πολιτικὴν τῶν Μακεδόνων, καὶ ἐξορισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, εἶδε τελευταῖον τὴν πτῶσιν τῆς πατρίδος τε ὑπὸ τὴν Μακεδονικὴν δυναστείαν. Οἱ σωζόμενοι 61 λόγοι του ϗ τινες ἐπιστολαί, εἶνε πρωτότυπον πολιτικῆς δεινότητος καὶ εὐγλωττίας.

Δημόστρατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστοφῶντος, ἄρχων καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, παρακινήσας τοὺς συμπολίτας του εἰς τὸν κατὰ Σικελίας πόλεμον.

Δημοτέλης, ους (ὁ), Σπαρτιάτης, κῆρυξ. 2) ἐπίσημός τις ἐκ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν.

Δημοτίων, ωνος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ.

Δημοῦχος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Φιλεταίρου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως.

Δημόφαντος (ὁ), δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις μετὰ τὴν κατάλυσιν τῶν 30 τυράννων. 2) ἀρχηγὸς τοῦ Ἱππικοῦ τῶν Ἠλείων καὶ Αἰτωλῶν, φονευθεὶς ἔν τινι μάχῃ ὑπὸ τοῦ Φιλοποίμενος.

Δημοφίλη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Πάμφιλον. 2) ἡ ἐν Κύμῃ Σίβυλλα, ἡ παρ' ἄλλων Ἱεροφίλη καὶ Δημώ.

Δημόφιλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διαδρόμου, ἀρχηγὸς τῶν μετὰ τοῦ Λεωνίδα συναριστευσάντων καὶ πεσόντων ἐν Θερμοπύλαις Θεσπιέων. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις, τὸ δ'. ἔτος τῆς 99 Ὀλυμπ. 3) ἱστοριογράφος, υἱὸς τοῦ Ἐφόρου.

Δημοφάων-φῶν, ῶντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς Δήμητρος ἐν Ἐλευσῖνι. 2) υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας, συστρατεύσας μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν, καὶ ἐλευθερώσας ἐκεῖθεν τὴν μάμμην αὐτοῦ Αἴθραν. Βασιλεύσας δέ, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτοῦ, τῶν Ἀθηνῶν 33 ἔτη, καὶ ὑποδεξάμενος, καταφυγόντας πρὸς αὐτόν, τοὺς Ἡρακλείδας, ἀπέκρουσε, κατά τινας δὲ καὶ ἐφόνευσεν ἰδιοχείρως, τὸν Εὐρυσθέα ἐπελθόντα κατ' αὐτῶν. 3) υἱὸς τοῦ Δήμωνος, καὶ συγγενὴς τοῦ Δημοσθένους.

Δημοχάρης, ους (ὁ), ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ Δημοσθ. 2) ἱστοριογράφος τις παρὰ Λουκιανῷ.

Δημόχαρις, ιδος (ἡ), ποιήτριά τις ἀναφερομένη ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

*__Δημύλος__ (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ περιφήμου ἀθλητοῦ Γλαύκου ἐκ Καρύστου.

Δημώ, οῦς, (ἡ), θυγ. τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας, ἥτις πρώτη μετὰ τῆς ἀδελφῆς της ἀπήντησε τὴν Δήμητρα καθημένην παρὰ τὸ ἐν Ἐλευσῖνι φρέαρ. 2) κατὰ Παυσαν., ἡ ἐν Κύμῃ Σίβυλλα.

Δήμων, ωνος (ὁ), παροιμιογράφος τις ἀγνώστου ἐποχῆς. 2) εἷς τῶν συγγενῶν τοῦ Δημοσθ. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Σικυῶνος.

Δημῶναξ καὶ ὄχι Δημώναξ, ακτος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῆς Μαντινείας, τακτοποιήσας, κατὰ διαταγὴν τῆς Πυθίας, τὸ πολίτευμα τῶν Κυρηναίων. 2) φιλόσοφός τις κυνικός, ζήσας ἐπὶ Ἀδριανοῦ, τοῦ ὁποίου τὸν βίον ἔγραψεν ὁ Λουκιανός.

Δημώνασσα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ τῆς Ἐριφύλης, γυνὴ τοῦ Θερσάνδρου ϗ μήτηρ τοῦ Τισαμενοῦ. 2) ἑταίρα τις ἐν Κορίνθῳ.

*__Δηρείτης__, ου (ὁ), εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Λακεδαίμονος, υἱὸς τοῦ Ἀμπέλου ϗ πρόγονος τοῦ συνοικήσαντος τὰς Πάτρας Πατρέως.

Δηρουσιαῖοι (οἱ), ἔθνος ἢ φυλή τις ἐν Περσίᾳ, ζῶντες ἀπὸ γεωργίας.

Δηρώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Δηώ, οῦς (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Δήμητρα, (ὅθεν

*__Δηωΐνη__ (ἡ), μητρωνυμ. ἡ Περσεφόνη.

Δῖα (ἡ), θυγ. τοῦ Δηϊονέως, γυνὴ τοῦ Ἰξίωνος καὶ μήτηρ τοῦ Πειριθόου.

Δία (ἡ), ἀρχήτερα ἡ Νάξος. 2) νησίδιόν τι παρὰ τὴν Κρήτην. 3) νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. 4) ἐπιθ. διαφόρων πόλεων.

*__Διαβῆται__ (αἱ), νῆσοι παρὰ τὴν Κύμην. 2) νῆσος παρὰ τὴν Σαρδώ, (ὁ νησ. Διαβαταῖος).

Διαγόρας, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ῥόδου, υἱὸς τοῦ Δημαγέτου καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Μεσσηνίου Ἀριστομένους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάζοντο οἱ μετέπειτα βασιλεῖς τῆς Ῥόδου Διαγορίδαι. 2) ἕτερος βασιλεὺς τῆς Ῥόδου, σύγχρονος τοῦ Πινδάρου, ἀποθανὼν ὑπὸ χαρᾶς, διότι εἶδε στεφανουμένους ϗ τοὺς τρεῖς υἱούς του, Ἀκουσίλαον, Δημάγητον καὶ Δωριέα, ὡς Ὀλυμπιονίκας. 3) φιλόσοφος ἐκ τῆς νήσου Μήλου, ζήσας τὸ πλεῖστον ἐν Ἀθήναις. Μισούμενος καὶ διωκόμενος ὡς ἄθεος, ἐπνίγη ναυαγήσας.

Διάγων (ὁ), ποτ. τῆς Ἤλιδος χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Διαδουμενιανὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Μακρίνου.

*__Διαδούμενος__ (ὁ), φιλόσοφός τις Πλατωνικός.

Διαδρόμης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ἐν Θερμοπύλαις στρατηγοῦ τῶν Θεσπιέων Δημοφίλου.

Δίαιξις, ιος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

*__Δίαιος__ (ὁ), Μεγαλοπολίτης, ἀρχηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ συνεδρίου.

*__Διακοπηνή__ (ἡ), χώρα περὶ τὴν Ἀμάσειαν.

Διακός, ή, όν, ἴδε Δῖος.

Διάκρεια καὶ Διάκρια (ἡ), ἡ μεταξὺ Πάρνηθος καὶ Βραυρῶνος ὀρεινὴ τῆς Ἀττικῆς, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι (Διάκριοι ϗ Διακριεῖς) ἀπετέλουν ἐπὶ Σόλωνος μίαν τῶν τριῶν φατριῶν.

Διάκριτος (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Θκδ.

Διακτορίδης, ου (ὁ), εἷς τῶν προυχόντων τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Κρανῶνος, ἐλθὼν εἰς Σικυῶνα μετὰ τῶν λοιπῶν μνηστήρων τῆς θυγατρὸς τοῦ τυράννου Κλεισθένους.

*__Διάμπολις__, εως (ἡ), π. τῆς Μοισ., (Ἰάμπολι).

*__Διάς__, άδος (ἡ), π. τῆς Λυκ., (ὁ πολ. Διαδεύς).

*__Δίας__, αντος (ὁ), ἥρως τις ἀρχαῖος.

Δίδυμα (τὰ), χωρ. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Μίλητον, ὅπου ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Διδυμαίου ἢ Διδυμέως Ἀπόλλωνος, τὸ πρότερον Ἐν Βραγχίδαις καλούμενον, ὅπου ἐτελοῦντο καὶ τὰ Διδύμεια.

Διδύμη (ἡ), νῆσος, μία τῶν Λιπάρεων, (Panaria ἢ Salina). 2) π. τῆς Λιβ., (ὁ πολ. Διδυμαῖος). 3) γυνή τις παρὰ Καλλιμάχῳ. 4) μία τῶν ἐρωμένων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, Αἰγυπτία.

Δίδυμοι (οἱ), = Δίδυμα. 2) πολίχν. τῆς Ἀργολ. ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Ἀπόλλ.

*__Διδύμον τεῖχος__ (τὸ), π. τῆς Καρ. (ὁ πολ. Διδυμοτειχίτης).

*__Δίδυμος__ (ὁ), ὁ περίφημος γραμματικὸς τῆς Ἀλεξανδρ.

Διδυμότειχον (τὸ), π. τῆς Θρᾴκης, (διέσωσε τὸ ὄνομά της).

Διδώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Βήλου ϗ ἀδελφὴ τοῦ Πυγμαλίωνος βασιλέως τῆς Τύρου, τοῦ ὁποίου φονεύσαντος τὸν σύζυγόν της Σιχαῖον, ἀπῴκισεν αὐτὴ εἰς τὴν Ἀφρικήν, ὅπου ἔκτισε τὴν Καρχηδόνα. Ἐκεῖ πλάττει ὁ Οὐΐργίλιος ὅτι ὑπεδέχθη τὸν Αἰνείαν, πλέοντα εἰς Ἰταλίαν.

Διέμπορος (ὁ), Βοιωτάρχος τις παρὰ Θκδ.

*__Διευχίδας__, α (ὁ), ἱστορικός τις παρ' Ἀθην.

*__Διήγυλις__, ιος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Θρᾳκῶν.

Διηνέκης, ους (ὁ), Σπαρτιάτης, ἀνδραγαθήσας ἐν Θερμοπύλαις.

Διθύραμβος (ὁ), Θεσπιεύς, ἀνδραγαθήσας ἐν Θερμοπύλαις.

Διϊτρέφης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Δίκαια (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, ἡ ἄλλως Δικαιόπολις, (ὁ πολ. Δικαιεύς). 2) = τῷ-

Δικαιάρχεια (ἡ), π. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν Σαμίων, ἐπίνειον τῆς Κύμης, ἡ ὕστερον Ποτεόλη, (ὁ πολ. Δικαιαρχεὺς καὶ Δικαιαρχείτης).

Δικαίαρχος (ὁ), φιλόσοφος Περιπατητικός, ἱστορικὸς καὶ γεωγράφος, ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Μεσσήνης, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, (ὁ Κικέρων τὸν θαυμάζει). 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

*__Δικαιογένης__, ους (ὁ), τραγικός τις ποιητὴς παρ' Ἀριστοτέλει.

*__Δικαιοκλῆς__, έους (ὁ), γραμματικὸς Κνίδιος.

Δικαιόπολις, εως (ἡ), = Δίκαια (1). 2) μεταγενεσ. ἡ Σέγεστα.

Δικαιόπολις, ιδος (ὁ), πλαστὸν ὄνομα παρ' Ἀρσφν.

Δίκαιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ., ἐπώνυμος τῆς πόλεως Δικαίας.

Δικαῖος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, υἱὸς τοῦ Θεοκύδου.

Δίκη (ἡ), προσωποπ. ἡ Δικαιοσύνη, θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος. 2) μία τῶν τριῶν Ὡρῶν.

Δίκταμνον (τὸ), π. καὶ ἀκρωτ. τῆς Κρήτης, τὸ ἄλλως Δικτύνναιον.

Δίκτη (ἡ), β. τῆς Κρήτης, ἱερὰ τοῦ Δικταίου Διός, (Λασθί) 2) χωρ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας παρὰ τὴν Σκῆψιν.

Δικτίδιον (τὸ), π. τῆς Χερσονήσου Ἀκτῆς ἐπὶ τοῦ Ἄθωνος, (οἱ κάτοικοι Δικτιδιεῖς).

Δίκτυννα (ἡ), ἐπιθ. ἡ νύμφη Βριτόμαρτις ἢ ἡ Ἄρτεμις, ὡς θεὰ τοῦ κυνηγίου, (ὅθ.

Δικτύνναιον (τὸ), ἀκρωτ. ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν παραλίων τῆς Κρήτης ὅπου ἦτον ἱερὸν τῆς Δικτύννης Ἀρτέμιδος, (Κάβο Σπάρτα).

Δίκτυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μάγνητος ϗ μιᾶς τῶν Ναϊάδων, ἀδελφὸς τοῦ Πολυδέκτου, βασιλέως τῆς Σερίφου, ἀναθρέψας τὸν Περσέα, ἴδε Δανάη. 2) ποιητής τις συστρατεύσας εἰς Κρήτην μετὰ τοῦ Ἰδομενέως. Τὸ εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενον ποίημα φαίνεται πολὺ νεώτερον.

Δίμαλος (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ.

Δινδύμη (ἡ), γυνὴ τοῦ Μαίονος βασιλέως τῆς Φρυγ. καὶ μήτηρ τῆς Κυβέλης.

Δίνδυμον (τὸ) καὶ Δίνδυμα (τὰ), κυρ. = Δίδυμον, ὡς δικόρυφον, β. τῆς Μυσ. παρὰ τὴν Κύζικον, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Κυβέλης, κτίσμα τῶν Ἀργοναυτῶν. 2) β. τῆς Φρυγ. παρὰ τὸν Πεσσινοῦντα, ἱερὸν ὡσαύτως τῆς Κυβέλης, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμεῖτο Δινδυμήνη.

Διογένεια (ἡ), θυγ. τοῦ Κηφισσοῦ ϗ γυνὴ τοῦ Φρασίνου, μήτηρ δὲ τῆς Πραξιθέας, γυναικὸς τοῦ Ἐρεχθέως.

Διογενειανὸς (ὁ), ἰατρός τις παρὰ Γαληνῷ. 2) Γραμματικὸς Ἡρακλεώτης.

Διογένης, ους (ὁ), ὁ περίφημος Κυνικὸς φιλόσοφος ἐκ Σινώπης, σύγχρονος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου· Φυγὼν τὴν πατρίδα τε, ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου μιμηθεὶς τὸν Ἀντισθένην, ἔζησε πενήντα ἔτη, καταγελῶν τὴν ματαιότητα τῶν ἀνθρωπίνων. 2) ὁ Βαβυλώνιος, φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Σελευκείας, μαθητὴς τοῦ Χρυσίππου, ζήσας 88 χρόνους, ϗ συγγράψας τινά, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ὁ Κικέρων. 3) ὁ Λαέρτιος, ἐκ τῆς ἐν Κιλικίᾳ πόλεως Λαέρτης, φιλόσοφος ἐκλεκτικός, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς τρίτης ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος καὶ συγγράψας τοὺς σωζομένους βίους τῶν Φιλοσόφων εἰς βιβλία δέκα. 4) περίφημός τις ὑποκριτὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ., ἐπιλεγόμενος Οἰνόμαος.

Διόγνητος (ὁ), ὁ ἕβδομος τῶν διὰ βίου ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις. 2) ἀρχιτέκτων τις ἐκ Ῥόδου παρὰ Οὐϊτρουβίῳ.

Διόδοτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐκράτους, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ἀντίπαλος τοῦ Κλέωνος. 2) Στωϊκὸς φιλόσοφος, τυφλὸς ὡς λέγεται, διδάσκαλος τοῦ Κικέρωνος. 3) Σιδώνιος, φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ Στράβωνος. 4) ὁ ἐπικληθεὶς Τρύφων, ἐξ Ἀπαμείας, ἀποστατήσας κατὰ τοῦ Μιθριδάτου καὶ κηρυχθεὶς βασιλεὺς τῶν μερῶν ἐκείνων.

Διόδωρος (ὁ), Ἀθην. φίλος τοῦ Σωκρ. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 100 Ὀλυμ. 3) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ξενοφῶντος. 4) ὁ Περιηγητής, περίφημος γεωγράφος ἐκ Χώρακος, ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου. 5) ὁ Σικελιώτης, ἐξ Ἀγυρίου πόλεως τῆς Σικελίας, ἱστοριογράφος, ἀκμάσας ἐπὶ Καίσαρος Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου, ἔγραψεν Ἱστορίαν εἰς 40 βιβλία, τῶν ὁποίων δὲν διεσώθησαν ἅπαντα.

6) γραμματικός τις ἐκ Ταρσοῦ, σύγχρονος τοῦ Στράβωνος.

Δῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν τὸ ὄρος τῆς Ῥοδόπης.

Διοκλείδας, α (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Θουκ.

Διοκλῆς, έους (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἐλευσῖνος, διδαχθεὶς παρὰ τῆς Δήμητρος τὴν τῶν θεῶν λατρείαν. 2) υἱὸς τοῦ Ὀρσιλόχου, βασιλεὺς τῶν ἐν Μεσσην. Φερῶν, φιλοξενήσας τὸν Τηλέμαχον. 3) Συρακούσιος, συντάξας νομοθεσίαν ὑπὲρ τῆς πατρίδος του, τὴν ὁποίαν παρεδέχθησαν ἔπειτα καὶ αἱ λοιπαὶ αὐτόνομοι πόλεις τῆς Σικελ. 4) ἥρως τις ἐν Μεγάροις καὶ Ἀθήναις, φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἑωρτάζοντο τὰ Διόκλεια. 5) Ἀθηναῖός τις ἐχθρὸς τοῦ Ἰφικράτους.

Διοκορύστης, ου (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱπποδαμείας.

Διομέδων, οντος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Διόμεια (τὰ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Διομειεὺς καὶ Διομεύς).

Διομειαλάζων, ονος (ὁ), κωμικὸν πλαστὸν ὄνομα φλυάρου τινὸς ἢ κούφου Διομέως.

Διομήδεια (ἡ), = Διομήδη. 2) ἡ μεγαλητέρα τῶν νήσων τοῦ Διομήδους, (Tremiti).

Διομήδειαι (νῆσοι), πέντε τὸν ἀριθμὸν ἐν τῷ Ἀδριατικῷ κόλπῳ ἀπέναντι τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Διομήδη (ἡ), θυγ. τοῦ Ξούθου καὶ γυνὴ τοῦ Δηΐονος, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν Κέφαλον κτλ. 2) θυγ. τοῦ Λαπίθου ἢ γυνὴ τοῦ Ἀμύκλα, μήτηρ δὲ τοῦ Κυνόρτα ἢ Ὑακίνθου. 3) θυγ. τοῦ Φόρβαντος βασιλέως τῆς Λέσβου, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ.

Διομήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως ἢ τῆς Κυρήνης, βασιλεὺς τῶν ἐν Θρᾴκῃ Βιστόνων, τοῦ ὁπ. τὰς ἵππους τρεφομένας μὲ ἀνθρώπινον κρέας (τὰς θυγατέρας τῶν κατεσθιούσας ἑταιρικῶς τοὺς ξένους) ἔφερεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὰς Μυκήνας.

2) υἱὸς τοῦ Τυδέως βασιλεὺς τῶν Αἰτωλῶν καὶ τῆς Δηϊπύλης θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου, ὅστις, στρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐπὶ Θήβας, ἐνυμφεύθη τὴν Αἰγιάλειαν, ἐγγόνην τοῦ Ἀδράστου. Συστρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν, κατά τινας μὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, κατ' ἄλλους δὲ [illegible] ἐπλανήθη εἰς Ἰταλίαν, ὅπου συζευχθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Ἀπουλίας Δαύνου, ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν Ἀργυρίππην ἢ τὸ [illegible] Ἄργος κτλ. 3) υἱὸς τοῦ Τυδέως Διομήδους καὶ τῆς [illegible] θυγατρὸς τοῦ Δαύνου.

*Διόπιθος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ.

Δίορος (ὁ), ἥρως τις Ἀθην., υἱὸς τοῦ Κελεοῦ, συνοδοιπόρος τοῦ Ἡρακλ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Διομεία.

Δῖον (τό), π. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου. 2) ἄλλη π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλ., ὑπό τινος ναοῦ τοῦ Διός. 3) π. τῆς Εὐβ. ἐπὶ τοῦ ἀκρωτ. Κηναίου, (ὁ πολ. Διεύς).

*Διονυσία (ἡ), ἴδε Διονυσιάς.

Διονύσια (τά), ἑορτὴ τελουμένη ἐν κώμοις καὶ μέθαις ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. Α'. τὸν Μάρτιον, τὰ καλούμενα ἐν ἄστει ἢ Μεγάλα· Β'. τὸν Δεκέμβριον, τὰ κατ' ἀγροὺς ἢ Μικρά, καὶ Γ'. τὸν Φεβρουάριον, τὰ Ἀνθεστήρια ἢ Λήναια (τὰ ἀρχαιότερα).

Διονυσιάς, άδος (ἡ), (κυρ. ὡς ἐπίθ.) Ἡ τοῦ Διονύσου, (ὅθεν. 2) π. τῆς μεσ. Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Μοίριδος λίμνης. 3) π. τῆς Ἰταλ. ἢ ἄλλως Διονυσία. 4) πηγή τις παρὰ τὴν Πύλον. 5) ἀρχαιότερα ἡ Πάρος. 6) δύο νησίδια παρὰ τὴν Κρήτην, (κοιν. Γενίτσαροι), (τὸ ἐθν. Διονυσιεύς).

*Διονυσίδης, ου (ὁ), ποιητὴς Τραγικὸς ἐκ Ταρσοῦ.

*Διονυσικλῆς, έους (ὁ), Μιλήσιος ἀνδριαντοποιός.

*Διονυσιοκλῆς, έους (ὁ), ἰατρός τις σύγχρονος τοῦ Ἀθηναίου.

Διονύσιος, α, ον, Π. ἀντὶ Διονυσιακός.

Διονύσιος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Φωκαέων ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ Ξενοφ. ἢ Δημοσθ. 3) ὁ πρεσβύτερος, τύραννος (406—368) τῶν Συρακουσῶν, υἱὸς τοῦ Ἑρμοκράτους, συζευχθεὶς δύο γυναῖκας, τὴν Δωρίδα (ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν διάδοχον αὐτοῦ Διονύσιον τὸν νεώτερον) καὶ τὴν Ἀριστομάχην. 4) ὁ νεώτερος, υἱὸς τοῦ προτέρου, ἐξωσθεὶς τῆς ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Κορινθίων Τιμολέοντος, καὶ σταλεὶς εἰς Κόρινθον, ὅπου ἔζησε τὸ ἐπίλοιπον τοῦ βίου του περιφρονούμενος καὶ μισούμενος. 5) ὁ Κυκλογράφος, Μιλήσιος, γράψας περὶ τὴν 65 Ὀλυμπ. Ἱστορίαν τῶν μύθων. 6) ὁ Περιηγητής, ἐκ Χάρακος τῆς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου πόλεως, συγγράψας ἐπὶ Αὐγούστου, οἰκουμένης περιήγησιν εἰς ἡρωϊκοὺς στίχους. 7) ὁ Ἁλικαρνασσεύς, συγγράψας ἐπὶ Αὐγούστου Ῥωμαϊκὴν Ἀρχαιολογίαν καὶ ἄλλα κριτικὰ καὶ ῥητορικὰ πονήματα. 8) Ἡρακλεώτης, ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, φιλόσοφος Στωϊκός, προστεθεὶς ὕστερον εἰς τοὺς Ἐπικουρείους, ἢ ἐπονομασθεὶς διὰ τοῦτο Μεταθέμενος. 9) ὁ Θρᾷξ, γραμματικός, Ἀλεξανδρεύς (!), ζήσας ἐν Ῥόδῳ, ὅθεν ἢ Ῥόδιος. 10) ζωγράφος ἐκ Κολοφῶνος, σύγχρονος τοῦ Πολυγνώτου. 11) ὁ Ἀρεοπαγίτης, σύγχρονος τῶν Ἀποστόλων.

*Διονυσιάδης (ὁ), Λάκων, ποιητὴς [illegible].

Διονυσόδωρος (ὁ), Χῖος, σοφιστής, [illegible] τοῦ [illegible], μεταβὰς ἐκ τῶν Θουρίων εἰς Ἀθήνας, ὅπου [illegible]. 2) συγγραφεύς τις, ἐκδοὺς συλλογὴν ἐπιστολῶν Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. 3) μαθηματικὸς ἐξ Ἀμισοῦ.

*Διονυσοκλῆς, έους (ὁ), ῥήτωρ ἐκ Τράλλεων.

*Διονυσόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης ἢ Μυσίας ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἡ πρότερον Κρουνοὶ ἢ νῦν Βάρνα, (ὁ πολ. Διονυσοπολίτης).

Διόνυσος (ὁ), ὁ ἢ Βάκχος, υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τῆς Σεμέλης, θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, βασιλέως τῶν Θηβῶν, θεὸς τῆς ἀμπελουργίας καὶ οἰνοποιίας, τοῦ ὁποίου ἡ λατρεία μετέβη ἀπὸ τῆς Ἰνδικῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἰδίως δὲ εἰς τὰς Θήβας, τὴν Νάξον καὶ τὰς Ἀθήνας· παρίστανετο ὡς νέος χαρίεις, ἐστεμμένος μὲ κισσὸν ἢ κληματόφυλλα, κρατῶν θύρσον ἀντὶ δόρατος, καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ πλήθους Σατύρων καὶ Μαινάδων.

Διονύσου πόλις, ἴδε Διονυσόπολις.

Διοπείθης, ους (ὁ), μάντις ἐκ Σπάρτης, σύγχρονος τοῦ Ἀγησιλάου. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην. σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.

*Διόπη (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Διοπεὺς καὶ Διοπίτης).

Διόπομπος (ὁ), Θεσσαλὸς σταδιοδρόμος ἐν Ἀθήναις.

Δῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἡσιόδου. 3) υἱὸς τοῦ Ἀμφιμάχου.

*Διὸς ἱερὸν (τό), πολίχν. τῆς Ἰων., (ὁ πολ. Διοσιερίτης).

Διοσκορίδης, ου (ὁ), ὁ περίφημος ἰατρὸς καὶ βοτανολόγος ἐξ Ἀναζαρβοῦ τῆς Κιλικίας, ἀκμάσας ἐπὶ Νέρωνος. 2) ἐπιγραμματοποιός τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Διόσκοροι (οἱ), ἴδε Διόσκουροι.

Διοσκουριάς, άδος (ἡ), ἡ ὕστερον Σεβαστούπολις, π. παραθαλ. τῆς Κολχ., ἀποικία τῶν Μιλησίων, (Ἰσκουριά), (ὁ πολ. Διοσκουριεύς).

Διόσκουροι (οἱ), οἱ δύο δίδυμοι υἱοὶ (κοῦροι) τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας, γυναικὸς τοῦ Τυνδάρου, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, θεοὶ ἢ ἥρωες σωτῆρες τῶν ναυτιλομένων, τιμώμενοι ἰδίως ἐν Σπάρτῃ ὅπου καὶ ἐγεννήθησαν.

*Διοσκούρων κώμη (ἡ), χωρ. τῆς Αἰθ., (ὁ πολ. Διοσκουροκωμήτης).

Διόσπολις, εως (ἡ), ἡ μεγάλη, π. τῆς Αἰγύπτου, (αἱ πρότερον Θῆβαι), ἢ 2) ἡ μικρά, πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου Νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ἐπὶ τῆς δυτ. ὄχθης τοῦ Νείλου. 3) π. τῆς Βιθυν. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ἡρακλείας, (ὁ πολ. Διοσπολίτης).

Διοτίμα (ἡ), γυνή τις ἐκ Μαντινείας, ἀναφερομένη ὡς σοφὴ περὶ τὰ θεῖα παρὰ Πλάτωνι.

Διότιμος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 89 Ὀλυμπ. ἢ τὸ γ'. τῆς 106. 2) υἱὸς τοῦ Στρομβίχου, ναύαρχος τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Κορινθ. πολέμου. 3) ἀρχηγὸς τοῦ ἱππικοῦ τῶν Ἀθην., στεφανωθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου.

Διοτρέφης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 99 Ὀλυμπ.

Διόφαντος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 96 Ὀλυμπ. 2) ὁ υἱὸς τοῦ Θεμιστοκλ. 3) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 4) ῥήτωρ τις ἐκ [illegible] παρὰ Ξενοφ. 5) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μιθριδάτου. 6) Ἀλεξανδρεὺς μαθηματικός, γράψας πρῶτος περὶ Ἀλγέβρας ἐπὶ Ἰουλιανοῦ.

*Διοχαίτης (?), α (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ.

Δίπαια (ἡ), πολίχν. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ Ἑλισσόντος ποταμοῦ, (ὁ πολ. Διπαιεύς).

Δίποινος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἐκ Κρήτης, μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου.

Διπόλια ἀντὶ Διϊπόλια (τά), ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις, τελουμένη τὴν 24 τοῦ Σκιροφοριῶνος εἰς τιμὴν τοῦ Πολιέως ἢ Πολιούχου Διός.

Δίπυλον (τό), μία τῶν ἐν Ἀθήναις πυλῶν· ἄλλως Θριάσιαι, φέρουσαι πρὸς τὸν Κεραμεικόν.

Δίρκη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἡλίου καὶ γυνὴ τοῦ Λύκου βασιλέως τῶν Θηβῶν, ἥτις, διὰ τὴν πρὸς τὴν Ἀντιόπην τὴν πρώτην γυναῖκα τοῦ Λύκου ἀπανθρωπίαν της, προσδεθεῖσα ὑπὸ τῶν υἱῶν τῆς Ἀντιόπης εἰς τὰ κέρατα ταύρου καὶ περισυρθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, ἐρρίφθη ἢ μετεμορφώθη εἰς τὴν ἀπ' αὐτῆς κληθεῖσαν πηγὴν παρὰ τὰς Θήβας.

Δίρφυς, υος (ἡ), β. τῆς Εὐβ.

*Δίυλλος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσ. (Ι', 13). 2) Ἀθηναῖος ἱστορικὸς παρὰ Διοδ. καὶ Ἀθην.

Δίφιλος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 84 Ὀλυμπ. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. 3) δραματικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 4) φιλόσοφός τις Στωϊκός. 5) [illegible] γραμματικός, [illegible] τοῦ [illegible]. 6) Σίφνιος ἰατρός, ἀναφερόμενος [illegible] ὑπὸ τοῦ Ἀθ.

Διφιλίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιος στρατηγός, σύγχρονος τοῦ Ξενοφ.

Δίφυλος (?) (ὁ), υἱὸς τοῦ ποταμοῦ Φυλλίδος καὶ νύμφης τινὸς ἐν Βιθυνίᾳ, [illegible] πρῶτος τὸν Φρίξον [illegible] εἰς τὴν Κολχ.

Δίων, ωνος (ὁ), Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Ἱππαρίνου καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀριστομάχης, γυναικὸς τοῦ Τυράννου Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, ἐξορισθεὶς ὑπὸ τοῦ νεωτέρου Διονυσίου, καὶ ἐπανελθὼν ὡς ἐλευθερωτὴς τῆς πατρίδος του, ἀλλὰ δολοφονηθεὶς μετ' ὀλίγον. 2) ὁ Κάσσιος, ἐπονομαζόμενος Κοκκηϊανός, γεννηθεὶς ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας καὶ ζήσας ἐν Ῥώμῃ περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τρίτης ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος. Ἔγραψε Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν εἰς 80 βιβλία, τῶν ὁποίων σῴζονται τινα. 3) ὁ ἐπικληθεὶς Χρυσόστομος, φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Προύσης, ζήσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Δομιτιανοῦ καὶ Τραϊανοῦ, τοῦ ὁποίου σῴζονται 80 λόγοι.

*Διώνασσα (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Αὐτολύκου (?).

Διώνδας, α (ὁ), Ἀθηναῖος, σύγχρονος καὶ ἀντίπαλος τοῦ Δημοσθ.

Διώνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ τῆς Τηθύος ἢ τοῦ Οὐρανοῦ (τοῦ Αἰθέρος κατ' ἄλλους) ἢ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Ἀφροδίτην (Διώνην μητρωνυμικῶς καλουμένην). 2) μία τῶν Νηρηΐδων. 3) θυγ. τοῦ Ἄτλαντος, ἐξ ἧς ὁ Τάνταλος ἐγέννησε τὸν Πέλοπα καὶ τὴν Νιόβην. 4) παρὰ τοῖς Ἠπειρώταις ἡ Ἥρα.

*Διώνια (?) (ἡ), π. τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Διωνιεύς).

Διώνυσος (ὁ), Π. ἀντὶ Διόνυσος.

Διωξίππη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Αἴγυπτον.

Διώξιππος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἀθηνῶν, συστρατεύσας καὶ μετὰ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. 2) κωμικὸς ποιητὴς ἐξ Ἀθηνῶν. 3) ἰατρός τις παρὰ Πλουτ.

Διώρης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου, νυμφευθεὶς τὴν ἰδίαν του ἀδελφὴν Πολυμήλαν. 2) υἱὸς τοῦ Ἀμαρυγκέως, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἐπειῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Θρᾳκῶν Πείρω. 3) πατὴρ τοῦ Αὐτομέδοντος ἡνιόχου τοῦ Ἀχιλλ.

Δμήτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάσονος, βασιλεὺς τῆς Κύπρου.

*Δόατα (τά), χωρ. τῆς Καρίας.

Δοβῆρες (οἱ), ἔθνος τῆς δυτικῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν περὶ τὸ Πάγγαιον.

Δόβηρος (ἡ), π. τῆς Παιον. πρὸς ἀνατολὰς τοῦ ποταμοῦ Ἐχεδώρου.

Δοίας, αντος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Ἄκμονος, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη Δοίαντος πεδίον τὸ μέρος ὅπου κατῴκουν οἱ Ἀμαζόνες.

*Δοιδαλσὸς (ἡ), π. τῆς Προποντ. ἐπὶ τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου, κατασκαφεῖσα ὑπὸ τοῦ Λυσιμάχου.

Δοκίμειον (τό) καὶ

Δοκιμία (ἡ), π. τῆς Φρυγ. παρὰ τὰ Σύνναδα, ὅπου ἐξωρύττετο ὁ Δοκιμίτης λίθος, (Σεϊτ-γαζῆ), (ὁ πολ. Δοκιμεὺς καὶ Δοκιμηνός).

Δολίονες (οἱ), ἔθνος Θρᾳκικόν, κατοικοῦν περὶ τὴν Κύζικον μέρη τῆς Μυσίας, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Αἰσήπου καὶ Ῥυνδακοῦ.

Δολιονίς, ίδος (ἡ), ἡ χώρα ὅπου κατῴκουν οἱ Δολίονες.

Δολίος (ὁ), δοῦλος τοῦ Λαέρτου.

Δολίχη (ἡ), μία τῶν Σποράδων νήσων τοῦ Αἰγαίου, ἡ ὕστερον Ἰκαρία. 2) π. τῆς Κομμαγηνῆς ἐν τῇ Συρίᾳ. 3) π. τῆς Περραιβίας, (ὁ πολ. Δολιχηνός).

*Δόλιχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τριπτολέμου. 2) (γεωγρ.) ποταμός τις παρὰ τὴν Ἐλευσῖνα.

*Δολόασπις, ιδος (ὁ), ἔπαρχος τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ Ἀλεξάνδρου.

Δόλογκοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου.

Δολομηνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσσυρ.

Δολοπία (ἡ), ἡ μεταξὺ Θεσσαλ. καὶ Ἠπείρου χώρα, ὅπου κατῴκουν οἱ Δόλοπες.

Δολοπίων, ονος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ὑψήνορος ἐκ Τροίας, ἱερεὺς τοῦ Σκαμάνδρου.

Δόλοψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ τάφος ἐδείκνυτο ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς ἐν Μαγνησίᾳ Πειρασίας. 2) υἱὸς τοῦ Λάμπου καὶ ἔγγονος τοῦ Λαομέδοντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου. 3) (πληθ.) Δόλοπες, οἱ κάτοικοι τῆς Δολοπίας.

Δόλων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κήρυκος Εὐμήδους ἐκ Τροίας, ὑποσχεθεὶς πρὸς τὸν Ἕκτορα [illegible] νὰ κατασκοπεύσῃ τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους καὶ Ὀδυσσέως, (ὑπ' αὐτοῦ ἐπιγράφεται Δολώνεια ἡ δεκάτη ῥαψῳδία τῆς Ἰλιάδος).

*Δομανῖτις, ιδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Παφλαγονίας.

Δομετιανὸς (ὁ), Τίτος Φλάβιος —, υἱὸς τοῦ Οὐεσπεσιανοῦ καὶ ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Τίτου, αὐτοκρατορήσας τυραννικῶς 15 ἔτη καὶ θανατωθεὶς δι' ἐπιβουλῆς τῆς ἰδίας του γυναικὸς εἰς ἡλικίαν 44 χρονῶν.

*Δομετιούπολις = Δομητιούπολις.

Δομήτιος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμ.

Δομητιούπολις, εως (ἡ), π. τῆς Ἰσαυρ. ἢ Κιλικ., (ὁ πολ. Δομητιουπολίτης).

Δονακών, ῶνος (ὁ), κώμη τῆς Βοιωτ. παρὰ τὰς Θεσπιάς.

*Δονόεσσα-Δονοῦσσα, = Γονοῦσα.

*Δονουσία (ἡ), νησίδιόν τι τῶν περὶ τὴν Ῥόδον.

*Δόντας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις (Παυσ. ΣΤ', ιθ', 14).

Δορίσκος (ὁ), πεδίον τῆς Θρᾴκης παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἕβρου, ὅπου [illegible].

Δορίσκος (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης πρὸς δυσμὰς τῆς Αἴνου, (Τούζλα).

Δορκάς, άδος (ἡ), δούλη τις παρὰ τῷ Λουκ.

*Δορκεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἱπποκόωντος.

Δόρκις, ιος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λακεδ., σταλεὶς διάδοχος τοῦ Παυσανίου, ἀλλ' ἀνακληθεὶς μετ' ὀλίγον ὑπὸ τῶν συμμάχων [illegible].

Δορυκλείδας, α (ὁ), γλύπτης ἐκ Λακεδ., μαθητὴς τοῦ Διποίνου.

Δορυκλεύς, έως (ὁ), = Δορκεύς.

Δόρυκλος (ὁ), εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. 2) Ὀλυμπιονίκης ἐκ Τιρυνθος.

Δορυλάειον καὶ

Δορύλαον (τό), π. τῆς Φρυγ., (Ἐσκὶ σεχήρ), (ὁ πολ. Δορυλαεύς).

Δορύλαος καὶ Δορύλας (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πειρίθου. 2) στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου.

Δορυσσός (ὁ), υἱὸς τοῦ Λεωβώτου, (Ἡρ. Ζ', 204. Παυσ. Γ', 2, 4).

Δόσκοι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν τὴν Ἀσιατ. Σαρματ. περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην.

Δοτάδας, α (ὁ), στρατηγός τις τῶν Βιθυνῶν παρ' Ἀρριανῷ.

Δουβὶς καὶ Δοῦβις (ὁ), ποτ. τῆς Λουγδουν. Γαλλ., χυν. εἰς τὸν Ἄραριν, (Doubs ἢ Deux).

Δούκετιος (ὁ), συνέπαιος τοῦ Κεφάλου [illegible] περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου.

Δουλίχιον (τό), νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους ἀντιπέραν πλησίον τῆς Ἰθάκης (Κεφαλλ. [illegible]) (ὁ νησ. Δουλιχιεύς).

*Δούναξ, ακος (ὁ), ὄρος τῆς Θρᾴκης.

Δοῦρα (τό), π. τῆς Μεσοποτ., ἡ λεγομένη ἐπὶ τοῦ Τίγριδος, (ὁ πολ. Δουρηνός).

Δουράνιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀκυιτ. Γαλλ., χυν. εἰς τὸν Γαρούμναν, (Dordogne).

Δουρίας, α (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. χυν. εἰς τὸν Πάδον, (Durance).

Δούριος (ὁ), ποτ. τῆς Λυσιταν. χυν. εἰς τὸν Ἀτλαντ. Ὠκεανόν, (Duero).

Δοῦρις, ιος (ὁ), Σάμιος τις Ὀλυμπιονίκης παρὰ Παυσανίᾳ. 2) ἱστοριογράφος Ὀλ-

μάσας ἐπὶ Πτολεμαίȣ τοῦ Φιλαδέλφȣ.
Δουροκόρτορα (τὰ), π. πρωτ. τῆς Βελγ. Γαλλίας, (Reims).
Δουρόστολον (τὸ), π. τῆς Μοισ. ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως, (Δρίστρα ἢ Σιλίστρα).
Δράβισκος καὶ ὄχι Δραβῆσκος (ἡ Ἠδωνική), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος, (Δράμα).
Δράβος (ὁ), ποτ. τῆς Παννον. χυν. εἰς τὸν Δούναβιν, (Drau).
Δράγγαι (οἱ), ἔθνος τῆς Περσ., κατοικοῦν μεταξὺ Γεδρωσ. καὶ Ἀραχωσίας.
Δραγγιανή (ἡ), ἡ χώρα τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Δράγγαι ἐν Περσίᾳ, (Σιστὰν ἢ Σιγιστάν).
Δράκανον (τό), π. καὶ ἀκρωτ. τῆς νήσου Ἰκαρίας, (ὁ πολ. Δρακανεύς).
Δράκιος (ὁ), εἷς τῶν τεσσάρων ἀρχηγῶν τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἐπειῶν.
Δρακοντίδης, ȣ (ὁ), κωμ. ὁ Κέκροψ. 2) εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων.
Δρακόντιος (ὁ), Σπαρτιάτης, ζῶν φυγὰς ἐν Τραπεζοῦντι ἐπὶ Ξενοφῶντος.
*Δράκοντος νῆσος (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Λιβύαν, (ὁ νησ. Δρακοντονήσιος ἢ Δρακοντονησίτης).
Δράκυλλος (ὁ), Ἀχαρνεύς τις παρ' Ἀρῥφν.
Δράκων, οντος (ὁ), ὁ περίφημος τῶν Ἀθηναίων νομοθέτης, ζήσας περὶ τὸ 612 πρὸ Χ. 2) στρατηγός τις τῶν μετὰ Ξενοφῶντος, ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Πελλήνης. 3) συγγραφεύς τις ἐκ Κερκύρας.
Δρασιππίδης, ου (ὁ), κωμικὸν ὄνομα δραπέτου.
Δράψακα (τὰ), π. τῆς Βακτριανῆς, ἴσως = Δάραψα.
Δρέκανον (τὸ), ἀκρωτ. πρὸς δυσμὰς τῆς νήσου Κῶ.
Δρέπανα (τὰ), π. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Σικελ., (Trapani), (ὁ πολ. Δρεπανεύς).
Δρεπάνη (ἡ), οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχήτερα ἡ Κέρκυρα διὰ τὸ σχῆμά της. 2) κώμη τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Ἀσταχηνοῦ κόλπȣ.
Δρέπανον (τὸ), = Δρεπάνη (2). 2) ἀκρωτ. τῆς Ἀχαΐας, (συχνότ.) Ῥίον. 3) ἀκρωτ. πρὸς δυσμὰς τῆς Κρήτης ϗ 4) ἀκρωτ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σικελ., (Capo di St. Alessio).
Δρῆσος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου.
Δρῖλλαι ἢ Δρίλλαι (αἱ), οἱ μετὰ ταῦτα Σάννοι, ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν τὰ μεθόρια τῆς Κολχίδος, (Κελδὶρ ἢ Τζανίκ).
Δρίλων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰλλυρ., (Δρῖνος).
Δριμὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.
*Δρίον (τὸ), β. τῆς Δαυνίας ἐν τῇ Ἰταλ.
*Δρῖος (τὸ), β. τῆς Ἀχαΐας.
Δρογγίλον (τὸ), χωρ. τῆς Θράκης, (τὸ τοπ. Δρογγίλιος).
*Δρομέας, ȣ (ὁ), παράσιτός τις παρ' Ἀθην.
*Δρομιχαίτης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Θράκης.
*Δρομοκλείδης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ Δ'. ἔτος τῆς 76 Ὀλυμπ.
Δρόμος Ἀχίλλειος (ὁ), ἴδε Ἀχίλλειος.
Δρόμων, ωνος (ὁ), ὄνομα δούλων παρὰ Λȣκ.
Δροπικοί (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν τῆς Περσ. (μόνον παρ' Ἡροδ.).

*Δρόση, Δρόσιλλα, Δροσὶς, ὀνόματα δουλίδων.
Δρουεντίας, α ϗ Δρουέντιος (ὁ), ποτ. τῆς Ναρβων. ἢ Λουγδουν. Γαλλ., πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπ. καὶ χυν. εἰς τὸν Ῥοδανόν, (Durence).
Δρουΐδαι (οἱ), = Δρυΐδαι.
Δρουσιπάρα (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Θράκης, (Καριστιράν).
Δροῦσος (ὁ), ὄνομα διαφέρων ἐπισήμων Ῥωμαίων, τῶν ὁποίων γνωστότερος εἶν' ὁ Δροῦσος Λίβιος, πατὴρ τῆς γυναικὸς τοῦ Καίσαρος Λιβίας καὶ πάππος τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου.
Δρύαλος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, υἱὸς τοῦ Πευκέως.
Δρύας, αντος (ὁ), εἷς τῶν Λαπίθων, ἀνδραγαθήσας κατὰ τῶν Κενταύρων. 2) υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τηρέως, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. 3) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐρυδίκης. 4) ὁ πατὴρ καὶ 5) ὁ υἱὸς τοῦ Λυκούργου βασιλέως τῆς Θράκης, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ παραφρονήσαντος.
Δρυὰς, άδος (ἡ), πληθ. αἱ Δρυάδες, νύμφαι τῶν δασῶν, συναποθνήσκουσαι μὲ τὰ δένδρα.
Δρυΐδαι (οἱ), οἱ ἱερεῖς τῶν Κελτῶν ϗ Γαλατῶν, ἀποτελοῦντες ἰδιαιτέραν παρ' αὐτοῖς φυλὴν, ὡς οἱ Βραχμᾶνες τῶν Ἰνδῶν. Αἱ γυναῖκες αὐτῶν ἐτιμῶντο ἰδίως ὡς χρησμολόγοι.
Δρυμαία καὶ Δρυμία (ἡ), = Δρύμος (1).
Δρύμος (ἡ), π. τῆς Φωκ. ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ, (Μπαμπά). 2) πολίχν. μεταξὺ Βοιωτ. καὶ Ἀττ. 3) χωρ. τῆς Εὐβ. ἐπὶ τοῦ Τελεθρίου ὄρους, (τὸ τοπ. Δρυμαῖος).
Δρυμοῦσσα (ἡ), νησίδ. τῆς Ἰων. ἐν τῷ Σμυρναϊκῷ κόλπῳ, (τὸ τοπ. Δρυμȣσσαῖος).
*Δρύμων, ωνος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Καυλωνίας.
*Δρυνέμετος (ὁ), χωρ. τῆς Γαλατ. (Στρβ. ΙΒ', 5).
Δρυόπη (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως Δρύοπος, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων (μεταμορφωθεὶς εἰς χελώνην) ἐγέννησε τὸν Ἄμφισσον. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Δωρίδος, (ὁ πολ. Δρυοπαῖος).
Δρυοπία καὶ Δρυοπὶς (ἡ), ἡ περὶ τοὺς πρόποδας τῆς Οἴτης χώρα τῆς Θεσσαλ. ὅπου κατῴκουν οἱ Δρύοπες.
Δρυὸς κεφαλαὶ (αἱ), στενὸν πέρασμα ἐπὶ τοῦ Κιθαιρῶνος μεταξὺ Ἀθηνῶν ϗ Πλαταιῶν.
Δρύοψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ϗ τῆς Δίας ἢ τοῦ Σπερχειοῦ καὶ τῆς Δαναΐδος Πολυδώρας, πατὴρ τῆς Δρυόπης ϗ γεννάρχης τῶν Δρυόπων. 2) εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως. 3) (πληθ.) οἱ κάτοικοι τῆς Δρυοπίας.
Δρῦς, υὸς (ἡ), π. τῆς Θράκης παρὰ τὴν Μεσημβρίαν, (ὁ πολ. Δρυεύς).
Δρῶοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θράκης, (Θκδ. Β', 101).
*Δρωπίων, ωνος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Παιόνων.

*Δυδαλσὸς (ἡ), = Δοιδαλσός.
Δυμανᾶται (οἱ), φυλή τις ἐν Σικυῶνι.
Δυμᾶνες (οἱ), μία τῶν τριῶν φυλῶν ἐν Σπάρτῃ.
Δύμας, αντος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀσίου καὶ τῆς Ἑκάβης, ἡγεμὼν τῆς Φρυγ. 2) εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων. 3) εἷς τῶν τριῶν υἱῶν τοῦ Αἰγιμίου βασιλέως τῶν Δωριέων, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ φυλὴ τῶν Δυμάνων ἐν Σπάρτῃ. 4) Πυθαγορειός τις ἐκ Κρότωνος.
Δύμη (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἀχαΐας, ἡ πρότερον Στράτος καὶ νῦν Καμινίτσα, (ὁ πολ. Δυμαῖος).
Δυναμένη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.
Δυνάστη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἔρατον.
Δύρας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Φθιώτ. χυν. εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον.
Δυῤῥάχιον (τὸ), π. τῆς Ἰλλυρ. ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, ἡ πρότερον Ἐπίδαμνος καὶ νῦν Δουρατσο, (ὁ πολ. Δυῤῥαχηνός).
Δύρτα (τὸ), π. τῆς Ἰνδ.
Δυσκέλαδος (ἡ), νῆσος τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης. (Ἀπλλν. Ῥοδ. Δ', 565).
† Δυσκίνητος, ἐσφαλμ. ἀντὶ -
*Δυσνίκητος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ Γ' ἔτος τῆς 102 Ὀλυμπ.
Δυσπόντιον (τὸ), π. τῆς Ἤλιδος, ἀπὸ Δυσποντίου ἢ Δυσπόντου τοῦ Πέλοπος.
Δύστρος (ὁ), ὁ Μάρτιος μὴν τῶν Μακεδ.
Δύσωρον (τό), β. χρυσοφόρον τῆς Μακεδ.
Δωδὼν, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ (Δωδὼν), ῶνος καὶ Δωδώνη (ἡ), π. τῆς ἐν Ἠπείρῳ Θεσπρωτίας, περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ μαντεῖον τοῦ Δωδωναίου Διὸς, τὸ ἀρχαιότατον τῶν ἐν Ἑλλάδι, (ὁ πολ. Δωδωναῖος καὶ Δωδωνεύς).
Δωδώνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη, κατά τινας, ἡ ὁμώνυμος πόλις.
Δῶρα (τὰ), = Δῶρον (ἡ).
Δωρίδας, α (ὁ), εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Σισύφου, βασιλεύοντος τοῦ ὁποίου ἐστράτευσαν οἱ Δωριεῖς κατὰ τῆς Κορίνθου.
Δωριεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀναξανδρίδου, ἀποικήσας καὶ ἀφανισθεὶς μὲ ὅλους τοὺς σὺν αὐτῷ εἰς Σικελίαν. 2 υἱὸς τοῦ Διαγόρȣ, ναύαρχος τῶν Ῥοδίων. 3) ποιητής τις παρ' Ἀθην.
† Δωρίκα (ἡ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Δωρίχα.
Δώριον (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Κερκήστην.
Δώριον (τὸ), π. καὶ β. τῆς Μεσσην. ἢ Ἤλιδος.
Δωρὶς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ ϗ τῆς Τηθύος, ἥτις, ὑπανδρευθεῖσα τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς Νηρέα, ἐγέννησε πεντήκοντα θυγατέρας, τὰς ἀπὸ τοῦ πατρὸς μὲν αὐτῶν Νηρηΐδας, ἀπ' αὐτῆς δὲ καὶ Δωρίδας καλουμένας. 2) μία τῶν Νηρηΐδων. 3) ἡ ἑτέρα τῶν δύο γυναικῶν Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, μήτηρ Διονυσίου τοῦ νεωτέρȣ τυράννου τῶν Συρακουσῶν. 4) (γεωγρφ. ἐνν. τοῦ Γῆ), ἐπαρχ. τῆς Ἑλλάδος ἡ μεταξὺ Φωκίδος

Λοκρίδος, Αἰτωλίας καὶ Θεσσαλίας, ὅπȣ κατῴκουν ἔκπαλαι οἱ Δωριεῖς. 5) ἐπαρχ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας.
*Δωρίχα (ἡ), περίφημος ἑταίρα ἐκ Ναυκράτεως τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, σύγχρονος τῆς Σαπφοῦς.
*Δώριχος (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Διοδ.
Δωρόθεος (ὁ), Ἀθην. σύγχρονος τοῦ Ξενοφ.
Δῶρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἕλληνος ϗ τῆς νύμφης Ὀρσηΐδος, ἔκγονος τοῦ Δευκαλίωνος, ἀφ' οὗ κατήγοντο οἱ Δωριεῖς. 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Φθίας, βασιλεύων ἐν Αἰτωλίᾳ, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ. 3) Θεσσαλός τις παρὰ Θκδ. (Δ', 78).
*Δῶρος (ἡ), π. τῆς Φοιν., (ὁ πολ. Δωρίτης).
Δωρὼ, οῦς (ἡ), κωμ. ὄνομα τῆς δωροδοκίας, ὡς θεότητος.
Δωσιάδης, ου (ὁ), ἐπιγραμματοποιός τις. 2) ἱστορικός τις παρ' Ἀθην. (Δ', 143).
*Δωτάδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰσθμίου, βασιλεὺς τῶν Μεσσην.
Δωτία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐλάτου ἢ τοῦ Ἀστερίου καὶ τῆς Ἀμφικτυόνης, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη τὸ -
Δώτιον (πεδίον), πεδιὰς καὶ π. τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὸ βουνὸν τῆς Ὄσσης ϗ τὴν Βοιβηΐαν λίμνην, (τὸ ἐθν. Δωτιεύς).
Δωτὶς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐλάτου ἢ τοῦ Ἀστερίου καὶ μήτηρ τοῦ Φλεγύα.
Δῶτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πελασγοῦ. 2) ἡγεμὼν τῶν Παφλαγ. παρ' Ἡροδ.
Δωτὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Ε.

Ἔβορα καὶ Ἔβουρα (ἡ), π. τῆς Ἱσπαν. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βαίτιος παρὰ τὰ Γάδειρα.
Ἐβόρακον (τό), π. τῆς Βρεταν., (York).
Ἐβούρονες (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ.
Ἔβουσος (ἡ), ἡ μεγαλητέρα τῶν δύο Πιτυουσῶν νήσων τῆς Μεσογ., μὲ πόλιν διώνυμον ἐπ' αὐτῆς, (Ἴβικα).
Ἑβραῖος (ὁ), = Ἰουδαῖος.
Ἕβρος (ὁ), ποτ. τῆς Θράκ. χυν. παρὰ τὴν Αἶνον εἰς τὸ Αἰγαῖον, (Μαρίτσα).
*Ἐγγύϊον καὶ Ἔγγυον (τὸ), π. τῆς Κιλικ., (ὁ πολ. Ἐγγυῖνος).
*Ἐγέρτιος (ὁ), ὁ συνοικιστὴς τῆς Χίου.
Ἔγεστα (ἡ), π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ ὄρȣς Ἔρυκος, ἢ ἄλλως Αἴγεστα καὶ Σέγεστα, (ὁ πολ. Ἐγεσταῖος).
Ἐγκέλαδος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, υἱὸς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, καταπλακωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς διὰ τῆς Αἴτνης. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀμυμώνης.
Ἐγνατία (ἡ), π. τῆς Ἀπουλίας ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, (Torre d'Agnazzo).
Ἐγνατία ὁδὸς, ἡ περὶ τὴν ἐν Μακεδ. Ἀπολλωνίαν.
Ἐγχελεῖς (οἱ), λαὸς τῆς Ἰλλυρ.
Ἐγχέλη (ἡ), χώρα τῆς Μακεδ. Ἰλλυρίας, ὅπου κατῴκουν οἱ
Ἐγχέλιοι (οἱ), = Ἐγχελεῖς.
Ἔδεσσα (ἡ), π. τῆς Συρ. ἢ μᾶλλον τῆς Μεσοποτ., ἢ ἄλλως Καλιῤῥόη ϗ Ἀντιόχεια, (Ὀρφά). 2) π. ἀρχαία (ὅπου ϗ οἱ τάφοι τῶν βασιλέων) τῆς Μακεδον., (ὁ πολ. Ἐδεσσηνός).
Ἐθοδαΐα (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης.
Εἰδοθέα (ἡ), θυγ. τοῦ Πρωτέως, (Ὀδ. Δ, 366). 2) ἀδελφὴ τοῦ Κάδμου.
Εἰδομένη (ἡ), θυγ. τοῦ Φέρητος ἢ τοῦ Ἄβαντος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμυθάονος, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν Μελάμπουν ϗ τὸν Βίαντα. 2) π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Ἀξιοῦ.
Εἰδὼ, οῦς (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Εἰδοθέα.
Εἰλατίδας, α (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Αἰπύτιος.
Εἰλείθυια (ἡ), ἡ θεὰ τῶν τοκετῶν, θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις δὲ ἡ Ἄρτεμις.
Εἰλέσιον (τὸ), π. τῆς Βοιωτ.
Εἵλως, ωτος καὶ Εἱλώτης, ου (ὁ), ὁ κάτοικος τοῦ ἐν Μεσσην. Ἕλους. ‖ (πληθ.) Εἵλωτες, οἱ δοῦλοι ἐν Σπάρτῃ, συμποσούμενοι εἰς 320,000 ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου.
Εἷρα (ἡ), β. τῆς Μεσσην.
Εἰρεσίαι (αἱ), π. τῆς Ἑστιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.
*Εἰρεσίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν.
Εἰρήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, μία τῶν τριῶν Ὡρῶν, τῆς ὁποίας ἡ λατρεία, ὡς θεᾶς τῆς εἰρήνης, εἰσήχθη ἐν Ἀθήναις περὶ τὸ 449 πρὸ Χ.
Εἱρκτὴ (ἡ) καὶ Εἱρκταὶ (αἱ), φρούρ. τῆς Σικελ.
Ἑκάβη (ἡ), θυγ. τοῦ Δύμαντος ἢ τοῦ Κισσέως, βασιλέως τῆς Φρυγ., ϗ δευτέρα γυνὴ τοῦ Πριάμου, βασιλέως τῆς Τρωάδος, ἐξ οὗ ἐγέννησε δεκαεννέα υἱοὺς, ὧν πρωτότοκος ὁ Ἕκτωρ. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ., ἀπέθανεν ἐν Θρᾴκῃ, ἀφ' οὗ πρότερον εἶδε τὴν νεωτέραν θυγατέρα της Πολυξένην σφαγεῖσαν ἐπὶ τοῦ τάφȣ τοῦ Ἀχιλλ. 2 μία τῶν Δαναΐδων.
*Ἑκάδημος, -μία, ἴδε Ἀκάδημος -μία.
Ἑκαέργη (ἡ), ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμ. ϗ τῆς ἐν Κέῳ Ἀφροδ. 2) θυγ. τοῦ Βορέου καὶ ἀδελφὴ τῆς Οὔπιδος. 3) μία τῶν δύο νεανίδων, τὰς ὁποίας οἱ Ὑπερβόρειοι ἔπεμψαν εἰς Δῆλον.
Ἑκάλη (ἡ), θυγ. τοῦ Μίνωος, 2) γραῖά τις φιλοξενήσασα, νέον ἔτι, τὸν Θησέα, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη. 3) (γεωγρφ.) χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ἑκάλιος).
Ἑκαλίνη (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Ἑκάλη.
Ἑκαμήδη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀρσινόȣ ἐκ Τενέδου, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νέστορος, Ἰλ. Λ.
Ἑκαταῖος (ὁ), Μιλήσιος, υἱὸς τοῦ Ἡγησάνδρου, ἱστοριογράφος, ἀρχαιότερος πολὺ τοῦ Ἡροδότου. 2) Ἀβδηρίτης, φιλόσοφος, γράψας περὶ τῶν Ὑπερβορείων. 3) τύραννός τις τῆς πόλεως Καρδίας.
Ἑκάτη (ἡ), θυγ. τοῦ Πέρσου ϗ τῆς Ἀστερίας ἢ τῆς Νυκτὸς, μία τῶν Τιτανίδων, τιμωμένη ὡς θεὰ ὑποχθόνιος, ἀλληγορουμένη εἰς τὴν Σελήνην, καὶ συγχεομένη μὲ τὴν Ἄρτεμιν.
Ἑκατόγχειρες (οἱ), οἱ Γίγαντες Βριάρεως, Γύης καὶ Κόττος.

Ἑκάτομνος καὶ (ὀρθότ.) Ἑκατόμνως (ὁ), βασιλεὺς τῆς Καρίας, πατὴρ τῆς Ἀρτεμισίας.
Ἑκατόμπεδος (ἡ), π. τῆς Ἠπείρου.
Ἑκατόμπυλος (ἡ), π. ἀπροσδιόριστος τῆς Παρθίας καὶ 2) τῆς Λιβύης.
Ἑκατόννησοι (αἱ), 20 ἢ 40 νησίδια μεταξὺ Λέσβου καὶ Αἰολίδος, (Μοσχονήσια).
Ἑκατοντάπυλος (ἡ), = Ἑκατόμπυλος.
*Ἑκάτων, ωνος (ὁ), φιλόσοφος Στωϊκός.
Ἑκατώνυμος (ὁ), Σινωπεύς τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Ἐκβάτανα (τὰ), π. πρωτεύουσα τῆς Μηδίας, καθέδρα μετὰ ταῦτα τῶν βασ. τῆς Περσ., (Ἀμαδάν).
Ἔκδικος (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Λακεδ. παρὰ Ξενοφ.
*Ἔκδιππα (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Φοινίκης, (Τζίμπ).
Ἔκκριτος (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Εἱλώτων παρὰ Θκδ.
Ἔκνομον (τὸ) καὶ Ἔκνομος (λόφος), β. πρὸς μεσημβρ. τῆς Σικελ.
Ἐκπρέπης, ους (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Πλουτ.
Ἔκτηνες (οἱ), οἱ ἐπὶ Ὠγύγου κάτοικοι τῆς μεσημβρ. Βοιωτ., ἀφανισθέντες ὑπὸ λοιμοῦ.
Ἕκτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου ϗ τῆς Ἑκάβης, ἀνὴρ τῆς Ἀνδρομάχης, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἀστυάνακτα, ὁ ἀνδρειότερος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ.
Ἔκφαντος (ὁ), Θάσιός τις, παραδοὺς εἰς τὸν Θρασύβουλον τὴν νῆσον. 2) Πυθαγόρειος τις ἐκ Κρότωνος.
Ἐλαία (ἡ), π. τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Καΐκȣ, ἐπίνειον τῆς Περγάμου. 2) π. ϗ λιμὴν τῆς Βιθυν. 3) π. καὶ λιμὴν τῆς Ἠπείρου ἢ τῆς Θεσπρωτίας (Φανάρι), (ὁ πολ. Ἐλαιάτης).
Ἐλαιαγάβαλος (ὁ), ὁ θεὸς Ἥλιος τῶν Φοινίκων, καὶ 2 ὁ διαβόητος τῶν Ῥωμαίων αὐτοκράτωρ Ἀντωνῖνος ὁ Βασσιανός.
Ἐλαιᾶτις, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὴν ἐν Θεσπρωτίᾳ πόλιν Ἐλαίαν χώρα.
*Ἐλάϊον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ. (Παυσ. Η', 41).
*Ἔλαιος (ὁ), ποτ. τῆς Βιθυν. 2) χωρ. τῆς Μεσσην. 3) χωρ. περὶ τὴν Καλυδῶνα.
Ἐλαιοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου. 2) π. τῆς ἐν Ἠπείρῳ Χαονίας, (ὁ πολ. Ἐλαιούσιος). 3) δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς, (ὁ δημ. Ἐλαιεύς).
*Ἐλαιοῦσσα (ἡ), π. καὶ νῆσος περὶ τὴν Κιλικ. καὶ 2) ἄλλη περὶ τὴν Ἀττικὴν καὶ 3) ἄλλη περὶ τὴν Ῥόδον, (ὁ πολ. Ἐλαιούσσιος).
Ἐλάρα (ἡ), θυγ. τοῦ Μινύου καὶ μήτηρ τοῦ Τιτυοῦ.
Ἔλασος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων Τρώων.
Ἐλάτεια (ἡ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ. 2) π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ. 3) π. τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τοῦ Κωκυτοῦ, (ὁ πολ. Ἐλατεύς).
Ἔλατος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων

θεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος ἢ τῆς Λεανείρας, ἐποικίσας τὴν ἐν Φωκίδι Ἐλάτειαν, καὶ γεννήσας ἐκ τῆς Λαοδίκης τὸν Στύμφαλον κτλ. 3) ἡγεμών τις τῶν ἐν Λαρίσσῃ Λαπιθῶν, πατὴρ τῶν Ἀργοναυτῶν Καινέως ἢ Πολυφήμου. 4) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθέντων Τρώων ἐκ τῆς πόλεως Πηδάσου. 5) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐμαίου.

Ἐλάτρεια (ἡ), = Ἐλάτεια (3).

Ἐλατρεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἀλκινόου Φαιάκων.

Ἔλαφος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Ἐλβώ, οῦς (ἡ), νῆσος βαλτώδης τῆς κάτω Αἰγύπτου, ὅπου κατέφυγεν ἐπὶ τῆς καταχτήσεως τῶν Αἰθιόπων ὁ βασιλεὺς Ἄνυσις καὶ διέμεινε 30 ἔτη.

Ἐλέα (ἡ), ἡ πρότερον Ἔλλη ἢ Ὑέλη ἢ ὕστερον Οὐελία, π. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν Φωκαέων, πατρὶς τῶν φιλοσόφων Ζήνωνος καὶ Παρμενίδου, οἵτινες ἐσύστησαν ἐνταῦθα τὴν Ἐλεατικὴν κληθεῖσαν σχολήν, (ὁ πολ. Ἐλεάτης).

Ἐλειμιῶται (οἱ), ἴδε Ἐλίμεια.

Ἔλειος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας.

Ἑλένη (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας, γυναικὸς τοῦ Τυνδάρεου, ἀδελφὴ τῶν Διοσκούρων καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας ἢ γυνὴ τοῦ Μενελάου. 2) (γεωγρφ.) νῆσος μακρὰ περὶ τὸ Σούνιον, ἡ πρότερον Κρανάη ἢ νῦν Μακρονῆσι. 3) νῆσος μικρὰ τοῦ Λακων. Κόλπου.

Ἕλενος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, μάντις περίφημος, αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Πύρρου, υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλ., ἦλθεν εἰς Ἤπειρον, ὅπου νυμφευθεὶς τὴν Ἀνδρομάχην, χήραν τοῦ Ἕκτορος, ἡγεμόνευσε μέρους τινὸς τῶν Μολοσσῶν.

Ἔλεος (ὁ), θεότης προστάτις τῶν ἀξίων ἐλέους, λατρευομένη ἐν Ἀθήναις.

Ἐλεοῦς (ἡ), νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Μίλητον.

Ἐλεοῦς, οῦντος (ὁ), = Ἐλαιοῦς.

Ἐλεοῦσα (ἡ), = Ἐλαιοῦσσα.

Ἐλευθεραί (αἱ), π. ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Ἀττ. καὶ Βοιωτ. 2) π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ἐλευθερεύς).

Ἐλευθέριον (τό), πολίχν. τῆς Μσσ.

Ἐλεύθερος (ὁ), ποτ. τῆς Φοινίκης.

Ἐλευθερούπολις, εως (ἡ), π. τῆς Παλαις., κτισθεῖσα περὶ τὴν τρίτην ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα μεταξὺ Ἱεροσολύμων καὶ Ἀσκάλωνος, (ὁ πολ. Ἐλευθεροπολίτης).

Ἐλευθήρ, ῆρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Αἰθούσης, θυγατρὸς τῆς Ἀλκυόνης, ὁ κτίσας τὰς ἐν Βοιωτ. Ἐλευθεράς.

Ἐλευθώ, οῦς (ἡ), = Εἰλείθυια.

Ἐλευσινίδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Κελεός.

Ἐλευσίς, ῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τῆς Δαείρας, θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, πατὴρ τοῦ Κελεοῦ καὶ Τριπτολέμου, ὑπ' αὐτοῦ συνῳκίσθη καὶ παρωνομάσθη ἡ

Ἐλευσὶς καὶ Ἐλευσίν, ῖνος (ἡ), π. ἢ δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν, ὅπου ὑπῆρχε τὸ περίφημον Ἐλευσίνιον (ἱερὸν τῆς Δήμητρος) καὶ ἐτελοῦντο τὰ Ἐλευσίνια (μυστήρια), διαιρούμενα εἰς μικρὰ καὶ μεγάλα, ταῦτα μὲν τὸν Σεπτ., διαρκοῦντα ἐννέα ἡμέρας, ὧν ἑκάστη εἶχεν ἰδίαν ὀνομασίαν, τὰ δὲ τὸν Φεβρ., (ὁ δημ. Ἐλευσίνιος).

Ἐλεφαντίνη (ἡ), νῆσος σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ Νείλου ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν ὁρίων τῆς Αἰγύπτου, ἀπέχουσα ὀλίγον τοῦ μικροῦ καταρράκτου, (Τζεζιρέτ-Ασουάν).

Ἐλεφαντίς, ίδος (ἡ), γυνὴ τοῦ Δαναοῦ.

Ἐλεφήνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χαλκώδοντος καὶ τῆς Μελανίππης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἀβάντων.

Ἐλεών καὶ Ἐλεῶν, ῶνος (ὁ), κώμη τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Τανάγραν.

Ἑλικάων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἢ ἀνὴρ τῆς Λαοδίκης θυγατρὸς τοῦ Πριάμου.

Ἑλίκη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων. 2) θυγ. τοῦ Σελινοῦντος ἐξ Ἀχαΐας καὶ ἐγγονὴ τοῦ Ποσειδ., γυνὴ δὲ τοῦ Ἴωνος ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ

Ἑλίκη (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, ἀφανισθεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ τὸ δ'. ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ., (ὁ πολ. Ἑλικεὺς ἢ Ἑλικώνιος). 2) π. τῆς Θεσσαλ.

Ἑλικών, ῶνος (ὁ), β. τῆς Βοιωτ., ἱερὸν τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλ., (Ζαγάρα).

Ἑλικωνίς, ίδος (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Φαλίαν.

Ἐλίμεια (ἡ), χώρα τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠπείρου, ἀνήκουσα πρότερον εἰς τὴν Ἰλλυρ., (τὸ ἐθν. Ἐλε[ι]μιῶται καὶ Ἐλιμειῶται).

Ἕλιξ, ικος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Ἕλιξος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Μεγαρ. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς νήσου Κῶ.

Ἐλισάρνη (ἡ), ἴδε Ἀλίσαρνα.

Ἐλισσοῦς, οῦντος (ὁ), πολίχν. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὸν Ἐλίσσοντα ποταμόν.

Ἐλίσσων, οντος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν, (Λεοντάρι). 2) ποτ. τῆς Ἤλιδος, ῥέων παρὰ τὴν Κυλλήνην. 3) = Ἐλισσοῦς.

Ἐλίσυκοι (οἱ), λαὸς τῆς Λιγουρ. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ἕλλα (ἡ) π. ἐμπορ. τῆς Ἀσίας, (ὁ πολ. Ἑλλαῖος).

Ἑλλάνικος (ὁ), ἱστοριογράφος Λέσβιος, δώδεκα ἔτη πρεσβύτερος τοῦ Ἡροδότου. 2) νεώτερός τις ἱστοριογράφος ἐκ Μιλήτου, συγχεόμενος τῷ ἀνωτέρω.

*Ἑλλάνωρ, ορος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους.

Ἑλλάς, άδος (ἡ), κατ' ἀρχὰς ἓν μέρος τῆς Θεσσαλ., κατοικούμενον ὑπὸ τῶν Μυρμιδόνων, μὲ πόλιν ἐπ' αὐτοῦ, κτίσμα τοῦ Ἕλληνος· ἔπειτα δὲ ἢ 2) ἅπασα ἡ Θεσσαλία. 3) (μεταγενεστέρως δὲ) ὅλη ἡ ἐκτὸς τῆς Πελοποννήσου χώρα. 4) (ἀπὸ Φιλίππου δὲ κυρίως τοῦ Μακεδόνος) ὅλον τὸ μέρος τῆς Εὐρώπης τὸ μεταξὺ Θρᾴκης, Ἰλλυρίας, Ἰονίου πελάγους, καὶ Αἰγαίου πελάγους, μὲ τὰς νήσους Κρήτην, Εὔβοιαν καὶ ὅλας τὰς λοιπὰς ἐπὶ τῶν δύο τούτων θαλασσῶν, (ἰδίως δὲ 5) Μεγάλη Ἑλλάς, τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς Ἰταλίας μὲ ὅλην τὴν Σικελίαν.

Ἑλλάς, άδος (ἡ), ἐπιθετ. = Ἑλληνίς, Ἑλληνική.

Ἑλλάς, άδος (ἡ), γυνή τις, μήτηρ τοῦ Γοργίονος ἐξ Ἐρετρίας.

Ἕλλη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Νεφέλης, ἀδελφὴ τοῦ Φρίξου, μετὰ τοῦ ὁποίου, καταδιωκομένη ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς αὐτῆς Ἰνοῦς, ἔφυγεν ἐπί τινος χρυσομάλλου κριοῦ ἵνα ὑπάγῃ εἰς Κολχίδα· ἀλλὰ πεσοῦσα εἰς τὴν θάλασσαν ἐπνίγη, τὸ δὲ μέρος ἐκεῖ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτῆς Ἑλλήσποντος.

Ἕλλην, ηνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος ἢ τῆς Πύρρας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφικτύονος καὶ πατὴρ τοῦ Δώρου, Ξούθου ἢ Αἰόλου. Διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ βασίλειον τῆς Φθίας, μετωνόμασεν ἀφ' ἑαυτοῦ τοὺς κατοίκους τοῦ μέρους τούτου τῆς Θεσσαλίας Ἕλληνας, ὄνομα τὸ ὁποῖον οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ ἐπεξέτειναν ἐφ' ὅλων τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος, διαιρουμένων εἰς τέσσαρα μεγάλα γένη ἢ φυλάς, Αἰολεῖς, Δωριεῖς, Ἴωνας καὶ Ἀχαιούς, τοὺς τελευταίους δύο ἀπὸ τῶν δύο υἱῶν τοῦ Ξούθου καὶ ἐγγόνων τοῦ Ἕλληνος.

Ἑλλήσποντος (ὁ), ὁ μεταξὺ Ἀσίας ἢ Εὐρώπης πορθμός, διὰ τοῦ ὁποίου ἑνοῦται ἡ Προποντὶς μὲ τὸ Αἰγαῖον, ἀπὸ τῆς Ἕλλης, θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος, ἥτις ἐπνίγη ἐνταῦθα, (στενὸν τῶν Δαρδανελλίων, ἢ Τουρκ. Τσανάκ-καλε-μπογαζί).

Ἑλλοί (οἱ), = Σελλοί.

;Ἑλλόμενον (τό), χωρ. ἢ λιμὴν τῆς Λευκάδος, (εἰς τὸν Θκδ. ὁ Πὼπ διορθ. Κλιμενον).

Ἑλλοπία καὶ ὄχι Ἑλλοπία (ἡ), μέρος ἢ πολίχν. πρὸς ἄρκτον τῆς Εὐβοίας, ἐπὶ τοῦ Κηναίου ἀκρωτ. 2) συνκδ/ καὶ ὅλη ἡ Εὔβοια. 3) μέρος τῆς Ἠπείρου περὶ τὴν Δωδώνην, (τὸ ἐθν. Ἑλλοπιεύς).

Ἔλλοψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴωνος ἢ τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ ὁπ. ἐπωνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ Ἑλλοπία.

Ἑλλωτία καὶ Ἑλλωτίς (ἡ), παρὰ Κορινθίοις ἡ Ἀττική. 2) παρὰ Κρησὶν ἡ Εὐρώπη, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐπανηγυρίζοντο τὰ Ἑλλώτια.

Ἐλμαντική (ἡ), = Σαλμαντική, π. τῆς Λυσιταν.

Ἕλος, ους (τό), π. ἐπὶ τοῦ Λακων. Κόλπου, πατρὶς τῶν Εἱλώτων, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν. 2) χωρ. τῆς Ἤλιδος περὶ τὸν Ἀλφειόν. 3) π. τῆς Ἀργολ.

Ἐλουήττιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ., διῃρημένοι ἐπὶ Ἰουλίου Καίσαρος εἰς 12 πόλεις, καὶ ἀριθμούμενοι οἱ σύμπαντες εἰς 263,000, (Ἑλβετοί).

Ἐλουοί (οἱ), λαὸς τῆς Ναρβων. Γαλλ., κατοικοῦν περὶ τὸν Ῥοδανόν.

Ἐλπήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσ., μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τῆς Κίρκης.

Ἐλπίας, ου (ὁ), γραφεύς τις ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ὁποίῳ ὑπηρέτει ὁ ῥήτωρ Αἰσχίνης.

Ἐλπίνης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ α'. ἔτος τῆς 106 Ὀλυμπ.

*Ἐλπινίκη (ἡ), ἡ ἀδελφὴ τοῦ Κίμωνος.

Ἔλυμα (τά), π. τῆς Ἰλλυρ., (Ἀρναούτ-Βελιγράδι).

Ἐλυμαΐς, ΐδος (ἡ), χώρα τῆς Σουσιανῆς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου καὶ τῆς Μεγάλης Μηδίας, ἡ Ἐλάμ τῆς Γραφῆς, (Λουριστάν), (οἱ κάτοικοι Ἐλυμαῖοι).

Ἐλυμία (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Μαντινείας.

*Ἐλυμνία (ἡ), νῆσος καὶ

*Ἐλύμνιον (τό), χωρ. τῆς Εὐβ., (τὸ τοπ. Ἐλύμνιος καὶ Ἐλυμνιεύς).

Ἔλυμοι (οἱ), λαὸς τῆς Σικελ., κατὰ Θκδ. ἔποικοι τῶν Τρώων.

Ἔλυμος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, ἀποικήσας εἰς Σικελ. μετὰ τοῦ Αἰνείου ἢ τοῦ Ἀκέστου.

Ἔλυρος (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ἐλύριος).

*Ἔλωρις, ιδος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Σάμου.

Ἔλωρος καὶ Ἔλωρος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ., χυν. πρὸς μεσημβρίαν τῶν Συρακουσῶν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἔλωρος (ἡ), π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἀφ' ἧς παρωνομάσθη ἢ Ἐλωρίνη ὁδός, (ὁ πολ. Ἐλωρίτης).

Ἔμβας, α (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν Ἀρμενίων παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἔμβατα (τά) ἢ Ἔμβατον (τό), ὁ μεταξὺ Ἐρυθρῶν καὶ Χίου πορθμός.

Ἐμβόλιμα (τά), π. τῆς Ἰνδ. (Ἀρρ. Δ', 18).

Ἔμεσα(σσα) καὶ Ἔμεσσα (ἡ), π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου, (Χχέμς), (ὁ πολ. Ἐμεσηνός).

†Ἐμηρέπης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐκπρέπης.

Ἐμμενίδαι (οἱ), οἰκογένειά τις ἄρχουσα ἐν Ἀκράγαντι τῆς Σικελ., ἀπό τινος τῶν απογόνων τοῦ Τηλεμάχου, φονεύσαντος τὸν τυραννοῦντα τοῦ τόπου Φάλαριν.

Ἐμπεδίας, ου (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Ἐμπεδοκλῆς, έους (ὁ), φιλόσοφος Πυθαγορικὸς ἐξ Ἀκράγαντος τῆς Σικελίας, σύγχρονος τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ διδάσκαλος τοῦ Γοργίου. Ἐκ τῶν διαφόρων διδακτικῶν ποιημάτων του λείψανα μόνον τινὰ διεσώθησαν.

*Ἔμπεδος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ἐν Σικελίᾳ ἀνδραγαθήσαντος Ἀθηναίου Καλλιστράτου. 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Συβάρεως.

*Ἐμπέραμος (ὁ), πολέμαρχός τις ἐν Σπάρτῃ ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ πολέμου, (Παυσ. Δ', 20).

*Ἔμπεδος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην.

Ἐμπορεῖα (τά), χωρ. παραθαλ. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὴν μικρὰν Σύρτιν ἀντικρὺ τῆς Ἱσπαν.

Ἐμπορεῖον καὶ Ἐμπόριον (τό), π. παραθαλ. τῆς Ταρρακων. Ἱσπαν., (Ampurias), (ὁ πολ. Ἐμπορίτης).

Ἔμπουσα (ἡ), τέρας ἢ φάντασμα ὑποχθόνιον, μονόπουν, αἱματόχρουν ἢ μεταβάλλον διαφόρους μορφάς, στελλόμενον δὲ ὑπὸ τῆς Ἑκάτης πρὸς ἐκφόβισιν τῶν ὁδοιπόρων. 2) ὑβριστικὸν ἐπίθετον ἀσελγοῦς ἑταίρας παρὰ Δμσθ.

*Ἔμπυλος (ὁ), ῥήτωρ, συνόμιλος τοῦ Μ. Βρούτου.

Ἐναίσιμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος, εἷς τῶν μετὰ τοῦ Μελεάγρου ἐξελθόντων ἐπὶ θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου.

Ἐναρέτη (ἡ), θυγ. τοῦ Δηϊμάχου ἢ γυνὴ τοῦ Αἰόλου, μήτηρ δὲ τοῦ Σαλμονέως.

Ἐναρσφόρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος ἐκ Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Ἐνδαΐς καὶ Ἐνδηΐς, ΐδος (ἡ), θυγ. τοῦ Σκείρωνος καὶ τῆς Χαρικλοῦς, γυνὴ τοῦ Αἰακοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Πηλέως καὶ τοῦ Τελαμῶνος, οἵτινες διὰ παρακινήσεως αὐτῆς ἐφόνευσαν τὸν Φῶκον, ἄλλον υἱὸν τοῦ Αἰακοῦ ἐκ τῆς Ψαμάθης.

Ἔνδιος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, φίλος τοῦ Ἀλκιβιάδου.

Ἔνδοιος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου.

Ἐνδυμίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀεθλίου ἢ τοῦ Διὸς ἢ τῆς Καλύκης, θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου, τοῦ ὁποίου ἐρασθεῖσα κοιμωμένου ἐπὶ τοῦ ὄρους Λάτμου ἡ Σελήνη, τὸν κατέστησεν ἀθάνατον, ἀλλὰ τὸν ἀφῆκεν εἰς παντοτεινὸν ὕπνον.

Ἐνετοί (οἱ), ἔθνος τῆς Παφλαγον. παρὰ τὸν Παρθένιον ποταμόν, μετοικήσαντες μετὰ τοῦ Ἀντήνορος εἰς τὴν νῦν Οὐενετίαν. 2) ἄλλο ἔθνος ἦσαν, κατὰ τὸν Ἡρόδ. καὶ Στρβ., οἱ Veneti τῆς ἄνω Ἰταλίας.

Ἐνιῆνες (οἱ), = Αἰνιᾶνες.

Ἐνικεύς, έως (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

Ἐνιπεύς, έως (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. χυν. εἰς τὸν Ἀπιδανόν, (Καρίτσα). 2) ποτ. τῆς Ἤλιδος, χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Ἐνιπώ, οῦς (ἡ), δούλη τις, μήτηρ τοῦ ποιητοῦ Ἀρχιλόχου.

Ἐνίσπη (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ.

Ἔννα (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Σικελ., ὅπου ἐλέγετο ὅτι συνέβη ἡ ἁρπαγὴ τῆς Περσεφόνης, (Castro Giovanne), (ὁ πολ. Ενναῖος).

Ἐννεάκρουνος (ἡ), ἡ πρότερον Καλλιρρόη, πηγή τις παρὰ τὰς Ἀθήνας, ὑπὸ τὸν Ὑμηττόν.

Ἐννέα ὁδοί (αἱ), μέρος τῆς Θρᾴκης ὅπου ἐκτίσθη μετὰ ταῦτα ἡ Ἀμφίπολις.

Ἔννομος (ὁ), ἡγεμὼν τῶν Μυσῶν σύμμαχος τῶν Τρώων. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. φονευθέντων Τρώων.

Ἐνοδία (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἑκάτη καὶ ἡ Περσεφόνη.

Ἐνοδίας, ου (ὁ), = Εὐοδεύς.

Ἐνόδιος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ἑρμῆς.

Ἐνόπη (ἡ), π. τῆς Μεσσην. ἡ ἄλλως Γερηνία.

Ἔνυδος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἀγκαίου.

Ἐντεδίκη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Μενιππίδην.

Ἔντελλα (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ Κριμισοῦ ποταμοῦ, (ὁ κάτοικος Ἐντελῖνος).

Ἔντιμος (ὁ), Κρής τις, ἀποικήσας τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Γέλαν.

Ἐνυάλιος (ὁ), ἐπίθ. ὁ Ἄρης.

*Ἔνυδρα (τά), π. τῆς Συρ.

Ἐνυεύς, έως (ὁ), βασιλεὺς τῆς Σκύρου.

Ἐνυώ, οῦς (ἡ), ἡ παρὰ Ῥωμ. Bellona, θεὰ τοῦ πολέμου, σύντροφος τοῦ Ἄρεως. 2) μία τῶν Γραιῶν.

Ἐξάδιος (ὁ), εἷς τῶν Λαπιθῶν.

Ἐξαίνετος (ὁ), = Ξεναίνετος. 2) Ὀλυμπιονίκης τις νικήσας στάδιον ἐν τῇ 91 Ὀλυμπ.

Ἐξαμπαῖος (ὁ), πηγή τις χυν. εἰς τὸν Ὕπανιν καὶ ὁ περὶ αὐτὴν τόπος ἐν Σκυθ.

*Ἐξαμύας, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Θάλου.

Ἑξάπολις, εως (ἡ), ἡ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπαρχία τῶν Δωριέων, ἡ ὕστερον (ἀφαιρεθείσης τῆς Ἁλικαρνασσοῦ) Πεντάπολις.

Ἔξαρχος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.

Ἐξηκεστίδης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σόλωνος.

Ἐξήκεστος (ὁ), ἰατρός τις ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 2) Συρακούσιός τις παρὰ Θκδ.

Ἐξόλη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἐρύθραν.

Ἐορδαία ἢ Ἐορδία (ἡ), ἡ χώρα ὅπου κατῴκουν οἱ

Ἐορδοί (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰλλυρικῆς Μακεδονίας.

Ἐπακρία (ἡ), μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ Κέκροπος, (τὸ τοπ. Ἐπακριεύς).

Ἐπακταῖος (ὁ), ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Σάμῳ.

Ἐπάλτης, ου (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων Λυκίων ἐν Τρῳάδι.

Ἐπαμεινώνδας, α καὶ ου (ὁ), ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, υἱὸς τοῦ Πολύμνιος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καφησία, ἀπαθανατίσας τὸ ὄνομά του εἰς τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην, τὴν ὁποίαν ἐκέρδισε κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν τῷ 371 πρὸ Χ., καὶ φονευθεὶς εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην τῷ 362. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 87 Ὀλυμπ., ὁ παρ' ἄλλοις Ἐπαμείνων καὶ Ἀμεινίας.

Ἔπαρδος (ὁ), ποτ. τῆς Μηδ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Μάρδων.

Ἔπαφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἰοῦς, ὅστις, βασιλεύσας τῆς Αἰγύπτου, ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μέμφιδος, θυγατρὸς τοῦ Νείλου, τὴν Λιβύαν, καὶ ἔκτισε τὴν ὁμώνυμον τῆς γυναικός του πόλιν. Κατὰ τὸν Ἡρόδ., οὗτος ἦν ὁ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις Ἆπις.

Ἐπειγεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν Μυρμιδόνων, υἱὸς τοῦ Ἀγακλέους, φυγὼν τὴν πατρίδα του διὰ φόνον, καὶ στρατεύσας μετὰ τοῦ Ἀχιλλ. ἐπὶ Τροίαν.

Ἐπειοί (οἱ), οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Ἤλιδος.

Ἐπειός (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος, βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος. 2) υἱὸς τοῦ Πανοπέως, κατασκευάσας τὸν δούρειον ἵππον.

*Ἐπήβολος (ὁ), μάντις τῶν Μεσσηνίων.

Ἐπήρατος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.

Ἐπήριτος (ὁ), ἴδε Ἀφείδας.

Ἐπιάλτης, ου (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Ἐφιάλτης.

Ἐπιγένης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀντιφῶντος. 2) υἱὸς τοῦ Κρίτωνος, μαθητὴς τοῦ Σωκρ.

Ἐπίγονος (ὁ), μαλθακός τις Ἀθηναῖος, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. ‖ (πληθ.) Ἐπίγονοι, ὠνομάσθησαν οἱ υἱοὶ

τῶν ἑπτὰ περιφήμων ἡρώων, τῶν ἀποθανόντων εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον, οἵτινες, στρατεύσαντες μετ' αὐτοὺς, ἐκυρίευσαν τὰς Θήβας.

Ἐπίδαμνος (ἡ), ἴδε Δυῤῥάχιον.

Ἐπιδαυρία (ἡ), ἡ περὶ τὴν Ἐπίδαυρον χώρα.

Ἐπίδαυρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Εὐάδνης, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ

Ἐπίδαυρος (ἡ), π. τῆς Ἀργολ. ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ὅπȣ ἦτον ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ. 2) π. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Ἀργολ. κόλπου, ἡ ἐπιλεγομένη Λιμηρὰ, ἄποικος τῶν ἐν Ἀργολίδι Ἐπιδαυρίων, ἔχουσα παρομοίως ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, (Μονεμβασία). 3) π. τῆς Δαλματίας, (Ragusa Vecchia), (ὁ πολ. Ἐπιδαύριος).

Ἐπιεικία (ἡ), β. τῆς Πελοπονν. παρὰ τὴν Σικυῶνα.

*Ἐπιζεφύριοι (οἱ), Λοκροὶ, οἱ περὶ τὸ Ζεφύριον ἀκρωτ. τῆς Ἰταλίας κατοικήσαντες.

Ἐπίζηλος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, τυφλωθεὶς ἀοράτως ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Μαραθῶνος.

*Ἐπιθέρσης, ȣ (ὁ), Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἐρυθρῶν υἱὸς τοῦ Μητροδώρου, ἀνακείμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ. 2) γραμματικός τις ἐκ Νικαίας.

Ἐπικάστη (ἡ), κατὰ τὸν Ὅμ., ἡ Ἰοκάστη, γυνὴ τοῦ Λαΐȣ κτλ. 2) θυγ. τοῦ Καλυδῶνος ϗ γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος ἢ τοῦ Αὐγείου. 3) θυγ. τοῦ Αὐγείου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Θεσσαλόν.

Ἐπικέρδης, ους (ὁ), Κερκυραῖός τις, βοηθήσας τοὺς ἐν Σικελίᾳ αἰχμαλώτους Ἀθηναίους.

*Ἐπικηφισία (ἡ), δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς ἐν Ἀττικῇ, (ὁ δημ. Ἐπικηφίσιος καὶ Ἐπικηφισιάθεν).

*Ἐπικλείδας, α (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Κλεομένους Γ'. βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν.

Ἐπικλῆς, έους (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Αἴαντος φονευθέντων Τρώων, σύντροφος τοῦ Σαρπηδόνος ἐκ Λυκίας. 2) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Πρωτέȣ, στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων.

Ἐπικνημίδιοι (οἱ), Λοκροὶ, οἱ κατοικοῦντες περὶ τὸ ὄρος Κνημῖδα παρὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον.

Ἐπικούριος (ὁ), ὁ Ἀπόλλων, εἰς ὄνομα τοῦ ὁποίου οἱ Ἀρκάδες, ἐπικουρήσαντος αὐτοῖς ποτὲ ἐναντίον λοιμικῆς νόσου, ἀνήγειρον τὸν ἐν Βάσσαις τῆς Ἀρκαδίας μεγαλοπρεπέστατον ναόν.

Ἐπίκουρος (ὁ), ὁ περίφημος φιλόσοφος ϗ θεμελιωτὴς τῆς Σχολῆς τῶν Ἐπικουρείων, γεννηθεὶς ἐν Γαργηττῷ τῆς Ἀττικῆς τὸ 342 πρὸ Χ., καὶ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 72 χρονων. 2) ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθην. Πάχητος.

*Ἐπικράδιος (ὁ), πύκτης τις ἐκ Μαντινείας, ἀνακείμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Ἐπικράτης, ους (ὁ), ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Θρασυβούλου. 2) ἀδελφὸς τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου, ὁ ἐπικαλούμενος Κυρηβίων. 3) ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας, Ἀμβρακιώτης.

Ἐπίκτητος (ὁ), φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἱεραπόλεως, δοῦλος τοκαταρχὰς, ζήσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Δομετιανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ. Τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σωζόμενον ἐγχειρίδιον ἐγράφη πιθανῶς ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ του Ἀῤῥιανοῦ.

Ἐπικυδείδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Σπαρτιάτης Γλαῦκος.

Ἐπικύδης, ους (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ Γλαύκȣ. 2) Συρακούσιος, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ἀννίβα.

Ἐπικυδίδας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λακεδ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

*Ἐπικυρίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης ἀνακείμενος ἐν Δελφοῖς, ἴσως ὁ αὐτὸς τῷ ἀνωτέρῳ.

Ἐπίκωμος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Καρνεάδου.

Ἐπιλαΐς, ΐδος (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀστυάνακτα.

Ἐπίλαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

*Ἐπιλυτίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφ. (Ἑλλην. Ε', δ', 39).

Ἐπιμένης, ȣς (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀῤῥ.

Ἐπιμενίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Φαίστȣ καὶ τῆς Νύμφης Βάλτης ἢ Βλάστης, ἐκ τῆς ἐν Κρήτῃ Κνωσσοῦ, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος, περίφημος διὰ τὴν περὶ τὰς μαντείας σοφίαν του, ζήσας 150 χρόνους, ἐξ ὧν ἐκοιμήθη τοὺς 52 ἔν τινι σπηλαίῳ. Εἰς αὐτὸν ἀπεδίδοντο διάφορα ποιήματα.

*Ἐπιμήδης, ους (ὁ), εἷς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων.

Ἐπιμηθεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ ϗ τῆς Κλυμένης, θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, νυμφευθεὶς, ἀπ' ἐναντίας τῶν συμβουλῶν τοῦ ἀδελφοῦ του Προμηθέως, τὴν Πανδώραν, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὴν Πύῤῥαν, σύζυγον τοῦ Δευκαλίωνος· κατὰ τινὰς δὲ, καὶ ἄλλας δύο θυγατέρας, τὴν Πρόφασιν καὶ Μεταμέλειαν.

Ἐπιμελιάδες (αἱ), νύμφαι τινὲς τῶν δασῶν, τιμώμεναι ἐν Ἀρκαδίᾳ ὡς καὶ αἱ Δρυάδες.

Ἐπιμηλίδης, ου (ὁ), κτίτωρ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Κορωνείας.

Ἐπιπολαὶ (αἱ), βράχος ἀπότομος παρὰ τὰς Συρακούσας, συμπεριτειχισθεὶς μετ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Διονυσίου. Ἐν αὐτῷ ἦσαν αἱ περίφημοι Λατομίαι, χρησιμεύουσαι ἀντὶ εἱρκτῆς.

Ἐπιπυργιδία καὶ Ἐπιπυργῖτις, ιδος (ἡ), ἡ Ἑκάτη ἐν Ἀθήναις καὶ ἡ Ἀθηνᾶ παρὰ τοῖς Ἀβδηρίταις.

Ἐπισθένης, ους (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν ἐξ Ἀμφιπόλεως πελταστῶν τῶν συστρατευσάντων μετὰ Κύρου.

Ἐπίστροφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰφίτου καὶ τῆς Ἱππολύτης, ἀρχηγὸς τῶν ἐπὶ Τροίαν Φωκέων. 2) ἡγεμὼν τῶν ἐξ Ἀλύβης Ἀλιζόνων, σύμμαχος τῶν Τρώων. 3) υἱὸς τοῦ Εὐήνου ἐκ τῆς ἐν Κιλικίᾳ Λυρνησσοῦ, εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθέντων συμμάχων τῶν Τρώων.

Ἐπίστωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων.

Ἐπιτάδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης, στρατηγὸς τῶν ἐν Σφακτηρίᾳ ἀποκλεισθέντων Λακεδαιμονίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου.

Ἐπιτάλιον (τὸ), π. τῆς Τριφυλλιακῆς Ἤλιδος ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ, (ὁ πολ. Ἐπιταλιεύς).

Ἐπιτελίδας, α (ὁ), ἡγεμὼν τῶν ἐν Τορώνῃ Σπαρτιατῶν.

Ἐπιφάνεια (ἡ), π. τῆς Συρ. καὶ 2) π. τῆς Κιλικ., (ὁ πολ. Ἐπιφανεύς).

Ἐπίφρων, ονος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ. 2) Πυθαγορειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Ἐπιχάρης, ους (ὁ), Σικυώνιος, φρονῶν τὰ τοῦ Φιλίππου.

Ἐπίχαρμος (ὁ), φιλόσοφος Πυθαγόρειος ϗ ποιητὴς δραματικὸς ἐκ τῆς νήσου Κῶ, ζήσας περὶ τὸ 480 πρὸ Χ. ἐν Συρακούσαις ϗ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 97 ἐτῶν.

Ἐποκίλλος (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀῤῥ.

Ἔποχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Κλεοφίλης ἢ Εὐρυνόμης ἐξ Ἀρκαδίας.

Ἑπτάπορος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσίας, πηγ. ἐκ τῆς Ἴδης καὶ ποτίζων τὴν Τρωάδα.

Ἐπύαξα (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Κιλίκων Συεννέσεως, ἐλθοῦσα πρὸς συνέντευξιν τοῦ νεωτέρου Κύρου.

Ἐπωπεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ϗ τῆς Κανάκης, ἀδελφὸς τοῦ Αἰόλου, ἐλθὼν ἐκ Θεσσαλίας εἰς Πελοπόννησον ϗ γενόμενος ἡγεμὼν τῆς Σικυῶνος. Ἀπέθανε δὲ πληγωθεὶς ἐν τῇ μετὰ τοῦ Νυκτέως, βασιλέως τῶν Θηβῶν, μάχῃ, τοῦ ὁποίȣ ἥρπασε τὴν θυγατέρα. 2) (γεωγρφ.) β. τῆς νήσου Πιθηκούσης.

Ἐραὶ (αἱ), π. τῆς Ἰων. ἀπέναντι τῆς Χίȣ.

Ἔρανα (ἡ), Κώμη τῆς Μεσσην. μεταξὺ Πύλου καὶ Κυπαρισσίας, ἴσως = Ἀρήνη, (Παλαιὸς Ναβαρῖνος).

Ἐρασίκλεια (ἡ), Ἀθηναία τις παρὰ Λυκ.

Ἐρασινίδης, ου (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχησάντων Ἀθηναίων στρατηγῶν. 2) στρατηγός τις τῶν Κορινθ. παρὰ Θκδ.

Ἐρασῖνος (ὁ), Ἀργεῖός τις, παρὰ ταῖς θυγατράσι τοῦ ὁποίου ἔλυσεν ἡ Βριτόμαρτις. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλ. ϗ τῆς Θεσπιάδος Λυσίππης. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἀργολ., πηγ. ἀφανὴς ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ λίμνης Στυμφαλίδος ϗ ἀναβρύων ἔπειτα παρὰ τὸ Ἄργος, ὅπου ἑνούμενος μὲ τὸν Φρύξον, χυν. εἰς τὸν Ἀργολικὸν κόλπον, (Κεφαλάρι). 4) ποτ. τῆς Ἀρκαδ. χυν. εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ τὴν πόλιν Βοῦραν. 5) ποτάμιον τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὴν Βραυρῶνα.

Ἐρασίξενος (ὁ), περιβόητός τις οἰνοπότης.

Ἐράσιππος (ὁ), Ἐρασῖνος (2).

Ἐρασίστρατος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Φαίακος. 3) περίφημός τις ἰατρὸς ἐκ Κέω, ἀκμάσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίȣ τοῦ Λάγȣ.

*Ἐρατίδαι (οἱ), εὐγενής τις οἰκογένεια ἐν Ῥόδῳ.

Ἐρατοκλείδης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Φαλίȣ ἐκ Κερκύρας, καταγόμενος ἐκ τῶν Ἡρακλειδῶν.

Ἔρατος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλ. ϗ τῆς Θεσπιάδος Δυνάστης. 2) βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος.

Ἐρατοσθένης, ȣς (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις. 2) γραμματικὸς καὶ γεωγράφος περίφημος ἐκ Κυρήνης, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος, ζήσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτȣ, ὅπου καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 82 χρόνων.

Ἐράτειρα (ἡ), π. τῆς Ἠπείρου.

Ἐρατὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Μουσῶν, ἔφορος τῆς λυρικῆς ϗ ἐρωτικῆς ποιήσεως. 2) μία τῶν Νηρηΐδων. 3) μία τῶν Δρυάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀρκάδος τρεῖς υἱούς.

Ἐρβησσὸς (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Σικελ., πρὸς δυσμὰς τῶν Συρακουσῶν, (La Grotte), (ὁ πολ. Ἐρβησσεὺς καὶ Ἐρβησσῖνος).

Ἔρβιτα (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Σικελ., (Erba Spina), (ὁ πολ. Ἐρβιταῖος).

Ἐργαστηρία (ἡ), κώμη τῆς Μυσ., μεταξὺ Κυζίκου καὶ Περγάμου.

Ἐργέτιον (τὸ), π. μεσόγ. τῆς Σικελ. (ὁ πολ. Ἐργετῖνος).

Ἐργῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλυμένου καὶ τῆς Βουζύγης καὶ πατὴρ τοῦ Τροφωνίȣ, βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ, ὑποχρεώσας τοὺς Θηβαίους εἰς ἑκατὸν βοῶν φόρον κατ' ἔτος, τοῦ ὁποίου ἠλευθέρωσεν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἐκ Μιλήτου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ἐργίσκη (ἡ), πολίχν. τῆς Θρᾴκης.

Ἐργοτέλης, ους (ὁ), Ὀλυμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Φιλάνορος ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἱμέρας, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

Ἐργόφιλος (ὁ), δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Δμσθ.

*Ἐρδονία (ἡ), π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Ordonna).

Ἔρεβος, ους (τὸ), γέννημα τοῦ Χάους, τὸ ὁποῖον ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Νυκτὸς ἐγέννησε τὸ Γῆρας, τὸν Ὕπνον, τὸν Θάνατον ϗτλ. 2) (κατ' ἄλλ. ἐκδ.) τὸ σκοτεινότερον μέρος τοῦ Ἅδου, σκότος τὸ ἐξώτερον.

Ἐρεικοῦσσα (ἡ), = Ἐρικοῦσσα.

Ἐρεμβοὶ (οἱ), ἔθνος Τρωγλοδυτικὸν τῆς Ἀραβίας, (κυρ. καὶ ἐτμλγ. = Ἐρεμ πὶ Τουρκ. οἱ Ἄραβες).

Ἔρεσσος (σσοῦς), οῦ (ἡ), π. τῆς Λέσβου, πατρὶς τοῦ Θεοφράστου, (ὁ πολ. Ἐρέσιος).

Ἐρετμεὺς, έως (ὁ), εἷς τῶν Φαιάκων ἐπὶ Ὀδυσσέως.

Ἐρέτρια (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Εὐβοίας, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Μενεδήμου τοῦ συστήσαντος τὴν Ἐρετρικὴν σχολήν. 2) π. τῆς Φθιώτιδος, (Ἀρμυρὸς), (ὁ πολ. Ἐρετριεύς).

Ἐρευθαλίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱππομέδοντος, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ., φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος, στρατηγοῦντος τῶν Πυλίων.

Ἐρεχθείδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἐρεχθέως.

Ἐρεχθεὺς, έως (ὁ), ὁ πρῶτος, ἴδε Ἐριχθόνιος. 2) ὁ δεύτερος, ἔγγονος τοῦ πρώτου, υἱὸς τοῦ Πανδίονος ϗ τῆς Ζευξίππης, ἕκτος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ Κέκροπος, γεννήσας ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Πραξιθέας Κέκροπα τὸν δεύτερον καὶ τέσσαρας θυγατέρας, θυσιασθείσας κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου. Ἐκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς, διότι ἐφόνευσε τὸν υἱὸν τοῦ Ποσειδ. Εὔμολπον. 3) ἐπιθ. ὁ Ποσειδῶν, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίȣ ᾠκοδόμητο ἐν τῇ τῶν Ἀθηνῶν Ἀκροπόλει τὸ Ἐρέχθειον.

Ἐρεχθηΐς, ΐδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως. 2) (κτητ.) πηγὴ ἢ φρέαρ ἁλμυρὸν ἐντὸς τοῦ ἐν Ἀκροπόλει Ἐρεχθείου, τὸ ὁποῖον, δικαζόμενος ὁ Ποσειδῶν πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν ὑπὲρ τῆς χώρας, ἀνέδωκε κτυπήσας τὴν γῆν μὲ τὴν τρίαινάν του. 3) μία τῶν δέκα φυλῶν ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ Ἐρεχθέως τοῦ δευτέρȣ.

Ἐρίβοια (ἡ), ἡ ἄλλως Περίβοια, γυνὴ τοῦ Τελαμῶνος. 2) μία τῶν Ἀμαζόνων, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Ἐριβώτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Τελέοντος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

*Ἐρίγυιος (ὁ), Μιτυληναῖος, στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Ἐριγὼν, όνος ἢ ῶνος (ὁ), ποτ. τῆς Μακεδ. χυν. εἰς τὸν Ἀξιὸν, (Φερίνα).

Ἐριθακὶς, ίδος (ἡ), ποιμενίς τις παρὰ Θκρ.

Ἐρίκεια (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ἐρικειεὺς καὶ Ἐρικαιεύς).

Ἐρικοῦσσα (ἡ), μία τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου, (Alicudi). 2) νησίδιον πρὸς ἄρκτον τῆς Κερκύρας, (Βαρκοῦσα).

Ἐρινεὸς (ὁ καὶ ἡ), π. τῆς Δωρίδος (μία τῆς Τετραπόλεως) περὶ τὸν Πίνδον. 2) π. τῆς Φθιώτιδος παρὰ τὴν Λάρισσαν, (Ἐρνό). 3) λιμήν τις παρὰ τὰς Ῥύπας τῆς Ἀχαΐας. 4) χωρ. τῆς Ἀττ. περὶ τὸν Κηφισσὸν τῆς Ἐλευσῖνος, ὅπου ἐμυθεύετο γενομένη ἡ ἁρπαγὴ τῆς Περσεφόνης. 5) ποτ. τῆς Σικελ., ἴσως ὁ Ὄρινος τοῦ Πτολεμαίου, (Miranda), (τὸ ἐθν. Ἐρινεεὺς καὶ Ἐρινεάτης).

Ἐριννὺς, ύος (ἡ), πλθ. Ἐριννύες-Ἐριννῦς, θεαὶ τιμωροὶ τῶν ἀνοσιȣργημάτων, τρεῖς τὸν ἀριθμὸν, Τισιφόνη, Μέγαιρα ϗ Ἀληκτὼ, θυγατέρες τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ ἢ τῆς Νυκτὸς καὶ τοῦ Ἐρέβȣς. Ἐπλάττοντο φρικώδεις τὴν μορφὴν καὶ ὀφιοπλόκαμοι, κρατοῦσαι δᾶδας ἀναμμένας καὶ ὄφεις ἀντὶ μάστιγος, καὶ ὠνομάζοντο κατ' εὐφημισμὸν Εὐμενίδες.

Ἔρις, ιδος (ἡ), θεὰ τῶν φιλονεικιῶν καὶ τῆς διχοστασίας, θυγ. τῆς Νυκτὸς, ἀδελφὴ δὲ καὶ συνόμιλος τοῦ Ἄρεος.

*Ἐρισθένεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀριστοκράτȣς.

Ἐρίτιμος (ὁ), Κορίνθιός τις Ἰσθμιονίκης.

*Ἔριφος (ὁ), κωμικός τις ποιητὴς παρ' Ἀθην.

Ἐριφύλη (ἡ), θυγ. τοῦ Ταλαοῦ καὶ Λυσιμάχης τῆς Ἄβαντος, ἥτις, δωροδοκηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πολυνείκους, ἐπρόδωκε τὸν σύζυγόν της Ἀμφιάραον, καὶ διὰ τοῦτο ἐφονεύθη καὶ αὐτὴ ἔπειτα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Ἀλκμαίωνος.

Ἐριχθόνιος (ὁ), ὁ ἄλλως Ἐρεχθεὺς, υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου ϗ τῆς Ἀτθίδος ἢ τῆς Γῆς, τέταρτος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, τῶν ὁποίων μετὰ ταῦτα ἐβασίλευσε, διώξας τὸν Ἀμφικτύωνα, καὶ συστήσας τὰ Παναθήναια. Ἀφῆκε δὲ ἀποθανὼν διάδοχον αὐτοῦ τὸν Πανδίονα, ὃν ἔσχεν ἐκ τῆς Πασιθέας μιᾶς τῶν Ναϊάδων, καὶ ἐτιμᾶτο ὡς ἥρως ἐν Ἀθήναις. 2) υἱὸς τοῦ Δαρδάνου ϗ τῆς Βατείας, βασιλεὺς τῆς Τροίας, περίφημος διὰ τὰ πλούτη του· υἱὸς αὐτοῦ καὶ τῆς Ἀστυόχης τῆς θυγατρὸς τοῦ Σιμόεντος ἦτον ὁ Τρώς.

Ἐριῶπις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. 2) γυνὴ τοῦ Ὀϊλέως βασιλέως τῶν Λοκρῶν καὶ μήτηρ Αἴαντος τοῦ μικροῦ.

Ἔρκτη (ἡ), β. ϗ φρούρ. τῆς Σικελ. πλησίον τῆς Πανόρμȣ, (Monte Peregrino).

Ἑρκύνα (ἡ), ποτάμιον τῆς Βοιωτ., πηγ. ἐκ τοῦ Τροφωνείου ἄντρου παρὰ τὴν Λεβαδείαν.

Ἑρκυναῖος καὶ (συχνότ.) Ἑρκύνιος δρυμὸς (ὁ), δάσος ἀπέραντον τῆς Γερμαν., (Hartzwald).

Ἑρμαγόρας, ου (ὁ), ὁ ἄλλως Ἑρμῆς ἀγοραῖος, ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν. 2) (ὡς κύρ. ὄνομα) ῥήτωρ ἐκ Τήμνου πόλεως τῆς Αἰολίδος, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου.

Ἑρμαία ἄκρα (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Λιβ. πρὸς βοῤῥᾶν τῆς Καρχηδ., (Capo Bono). 2) ἕτερον ἀκρωτ. τῆς Λιβ. ἐν τῇ Μαρμαρικῇ, (Ripa Alba).

Ἕρμαιον (τὸ), ἐν γένει ἱερὸν τοῦ Ἑρμοῦ, (ὅθεν 2) χωρ. τοῦ Ἀρκαδ. 3) ἀκρωτ. τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου, (Νισσιρ). 4) ἀκρωτ. τῆς Σαρδινίας, (Malagriù). 5) ἀκρωτ. τῆς Λήμνου, (Αἰσχλ. Ἀγαμ.) 294).

Ἑρμαῖος (ὁ), λόφος τις ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης.

Ἑρμαιώνδας, α (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Θκδ.

*Ἑρμαππίων, ωνος (ὁ), γραμματικός τις.

Ἑρμαφρόδιτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ϗ τῆς Ἀφροδίτης, μεταμορφωθεὶς εἰς ἓν σῶμα μετὰ τῆς νύμφης Σαλμακίδος, ἥτις, ἰδοῦσα αὐτὸν λουόμενον εἰς τὴν παρὰ τὴν Ἁλικαρνασσὸν πηγὴν, τὸν ἐνηγκαλίσθη, ὅθεν ἐκαλεῖτο ϗ Ἀνδρόγυνος.

Ἑρμείας, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἑρμῆς. 2) τύραννος τοῦ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ φρουρίου Ἀταρνέως, φίλος καὶ μαθητὴς τῶν φιλοσόφων Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους.

Ἑρμῆς, οῦ (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ϗ τῆς Μαίας, θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος, ἄγγελος τῶν θεῶν, ϗ ψυχοπομπὸς, ἔφορος τῶν δικανικῶν λόγων, τοῦ ἐμπορίου, τῶν δημοσίων δρόμων κτλ. κτλ, ὅθεν ϗ ἐτιμᾶτο ὑπὸ διάφορα ἐπίθετα.

Ἑρμησιάναξ, ἄνακτος (ὁ), ποιητὴς ἐλεγείων ἐκ Κολοφῶνος, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξ. τοῦ Μ.

*Ἑρμησίλεως, ω (ὁ), Λέσβιος, πρόξενος τῶν Ἀθην., σύγχρονος τοῦ Σοφοκλέους.

Ἑρμῖνος (ὁ), φιλόσοφος Περιπατητικὸς, σύγχρονος τοῦ Δημώνακτος καὶ διδάσκαλος Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀφροδισιέως.

Ἑρμιόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης, συζευχθεῖσα τὸν Ὀρέστην. 2) (γεωγρφ.) π. παραθαλ. τῆς Ἀργολ., ἀφ' ἧς ὁ Ἑρμιονικὸς κόλπος (Καστρὶ), (ὁ πολ. Ἑρμιονεύς).

Ἑρμίππη (ἡ), θυγ. τοῦ Βοιωτοῦ, γυνὴ τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Μινύου.

Ἑρμιππος (ὁ), κῆρυξ Ἱστιαίου τοῦ Μιλησίου ἐξ Ἀταρνέως. 2) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους. 3) συγγραφεὺς Σμυρναῖος, γράψας ἱςορίαν τοῦ Πυθαγόρυ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. 4) φιλόσοφος Περιπατητικὸς, γράψας βίυς φιλοσόφων καὶ περὶ Μετεώρων.

Ἑρμιὼν, όνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὔροπος, κτίτωρ τῆς ἐν Ἀργολίδι Ἑρμιόνης.

Ἑρμογένης, ες (ὁ), Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Ἱππονίκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καλλία, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. 2) ῥήτωρ ἐκ Ταρσοῦ, ζήσας περὶ τὸ 161 πρὸ Χ. καὶ συγγράψας περὶ Ῥητορικῆς εἰς ἡλικίαν δεκαπέντε χρόνων. Ἀλλ' εἰκοσιπενταετὴς μόλις, ἀπολέσας δι' ὅλου τὸ μνημονικόν του καὶ φθάσας εἰς βαθὺ γῆρας.

Ἑρμοδίκη (ἡ), γυνὴ τοῦ Μίδα.

Ἑρμόδωρος (ὁ), φιλόσοφος Ἐπικούρειος, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ. 2) μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, ἐμπορευόμενος ὡς ἰδίυς τοὺς διαλόγους τοῦ διδασκάλου του ἐν Σικελίᾳ. 3) Ἐφέσιος, ἄριςος ἀνδρῶν, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ συμπολίτυ του Ἡρακλείτου.

*Ἑρμοκλῆς, έους (ὁ), ποιητὴς Ἀθηναῖος, (Ἀθ. ΙΕ', 697).

Ἑρμοκράτης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἕρμωνος, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων διακριθεὶς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμυ. 2) μαθητὴς τοῦ Σωκρ., (Ξενοφ. Ἀπομν. Α', ϛ', 48).

*Ἑρμοκρέων οντος (ὁ), γλύπτης τις παρὰ Στρβ. (ΙΓ', ά, 588). 2) ποιητὴς ἐκ τῶν τῆς Ἀνθολογίας.

Ἑρμόλαος (ὁ), Μακεδὼν, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Καλλισθένους, εἷς τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρυ, συνομόσας κατ' αὐτοῦ καὶ φονευθείς.

Ἑρμόλυκος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Εὐθύνου, ἀριςεύσας εἰς τὴν ἐν Μυκάλῃ μάχην.

Ἑρμόνδοροι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν. κατοικοῦν περὶ τὸν Ἔλβαν.

Ἕρμονθις (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτυ, πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου Νομοῦ, (Ἑρμέντ).

Ἑρμόπολις, εως (ἡ) καὶ Ἑρμοῦ πόλις, π. τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, ἡ λεγομένη μεγάλη, πρωτεύυσα τοῦ ὁμωνύμου Νομοῦ, (Ἀχμουνιέ). 2) ἡ μικρὰ, π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, (Δαμανχούρ), (ὁ πολ. Ἑρμοπολίτης).

Ἕρμος (ὁ), ποτάμιος θεὸς, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ϗ τῆς Τηθύος. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κλεοπάτρας. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, χυν. διὰ τῆς Αἰολίδος εἰς τὸν κόλπον τῆς Σμύρνης, (Σαραμπάτ). 4) δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν, (τὸ ἐθν. Ἕρμειος ἢ Ἐν Ἑρμεῖ).

Ἑρμότιμος (ὁ), εἷς τῶν εὐνούχων τοῦ Ξέρξου παρ' Ἡροδ. (Η', 104). 2) φιλόσοφος ἐκ Κλαζομενῶν, τιμηθεὶς ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, (ἴδε Ἀρστλ. Μεταφ.σ. Α', γ'. καὶ Λυκ. Μυίας Ἐγκ.)

Ἑρμοτυβιεῖς (οἱ), μέρος τῆς φυλῆς τῶν μαχίμων ἐν Αἰγύπτῳ.

Ἑρμοῦπολις, εως (ἡ), ἴδε Ἑρμόπολις.

Ἑρμόφαντος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Μιλησίων ἐπὶ Ξέρξου (Ἡροδ. Ε', 99).

Ἕρμων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 2) Συρακούσιος, πατὴρ τοῦ Ἑρμοκράτους. 3) Μεγαρεὺς, κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Καλλικρατίδα στρατηγοῦ τῶν Λακεδ.

Ἑρμώνακτος κώμη (ἡ) = Ἑρμώνασσα.

Ἑρμῶναξ, ακτος (ὁ), γραμματικός τις παρ' Ἀθην. (Β', 53).

Ἑρμώνασσα (ἡ), π. τῆς Ἀσιατ. Σαρματ. παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Τύρα ἐπὶ τῆς Χερσονήσου Κοροκονδάμης, (Ματρίγα).

Ἕρμωνθις, ιος (ἡ), = Ἕρμονθις.

Ἕρμωτον (τὸ), π. τῆς Τρωάδος παρὰ τὰς Κολωνάς.

Ἕρνικες ϗ Ἕρνικοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰταλ.

*Ἐρξίας, ου (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην.

*Ἐρξικλείδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 38 Ὀλυμπ.

Ἐροιάδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ἐροιάδης).

Ἔρος (ὁ), ἀρχ. ἀντὶ Ἔρως.

*Ἑρπυλλὶς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις, ἐξ ἧς ὁ Ἀριστοτέλης ἐτεκνοποίησε τὸν Νικόμαχον.

Ἕρση (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ. 2) θυγ. τοῦ Κέκροπος ϗ ἀδελφὴ τῆς Ἀγραύλου καὶ Πανδρόσου, ἐξ ἧς ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Κέφαλον.

Ἐρύλαος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλυ φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων, (ἄλλ. ἀναγν. Ἐρύλαος).

Ἐρύθεια (ἡ), μία τῶν Ἑσπερίδων. 2) θυγ. τοῦ Γηρυόνου, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) νῆσος τοῦ Ἀτλ. Ὠκεανοῦ, χωριζομένη διά τινος ςενοῦ πορθμῦ τῆς Ἱσπαν., ὅπυ κατῴκει ὁ Γηρυόνης, Leon ἢ La Carrara).

Ἐρυθῖνοι καὶ μεταγεν. Ἐρυθρῖνοι (οἱ). π. τῆς Παφλαγον. ἢ οἱ πρὸ αὐτῆς ἐξέχοντες δύο ἐρυθροὶ σκόπελοι.

*Ἐρυθρὰ (ἡ), θυγάτηρ τοῦ Γίγαντος Πορφυρίωνος. 2) (γεωγρφ) = Ἐρυθραί.

Ἐρυθρὰ (ἡ παρὰ Διοδ. ἱερὰ) βῶλος, π. ἀπροσδιόριστος τῆς Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Ἐρυθροβωλίτης).

Ἐρυθρὰ θάλασσα (ἡ), ὁ μεταξὺ Ἀφρικῆς καὶ Ἀραβίας εἰσέχων ἐκ μεσημβρίας κόλπος, ὁ ἄλλως Ἀραβικός. (παρὰ Ξενοφ.) ὁ Περσικὸς κόλπος, (τὸ ἐθν. Ἐρυθραῖος).

Ἐρυθραὶ (αἱ), π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Κιθαιρῶνος. 2) μία τῶν 12 Ἰωνικῶν πόλεων κειμένη ἐπί τινος χερρονησιζούσης ἄκρας τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἀπέναντι τῆς Χίου, ἄποικος τῆς Βοιωτικῆς, ϗ πατρὶς τῆς Ἐρυθραίας Σιβύλλης.

Ἐρυθραῖον ἄκρον (τὸ), ἀκρωτ. πρὸς βορρᾶν τῆς Κρήτης, (Κάβο Ῥόσσο ἢ Ξακρον).

Ἐρύθρας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ϗ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων, ἢ 2) τοῦ Περσέως. ἢ 3) βασιλεύς τις, ἀφ' οὗ ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα, ἴδε καὶ Ἔρυθρος

*Ἐρύθριος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος ϗ τῆς Θεμιστοῦς.

*Ἐρυθρὸν (τὸ), χωρ. τῆς Κυρηναϊκῆς, (τὸ τοπ. Ἐρυθρίτης).

Ἔρυθρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ῥαδαμάνθυος, ἀποικήσας τὰς ἐν Ἰωνίᾳ Ἐρυθράς. 2) υἱὸς τοῦ Λευκῶνος καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀθάμαντος, ἀφ' οὗ αἱ ἐν Βοιωτίᾳ Ἐρυθραί. 3) υἱὸς τοῦ Περσέως, ἀφ' οὗ ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα, (ἴδε καὶ Ἐρύθρας).

Ἐρύκη (ἡ), φρούριον ὀρεινὸν τῆς Σικελ.

Ἐρυκίνη (ἡ), ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ ἐν Σικελ. Ἔρυκος.

Ἐρυμάνθη (ἡ), θυγ. τοῦ Βηρυσσοῦ ϗ τῆς Σάββης, μιᾶς τῶν Σιβύλλων.

Ἐρύμανθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος ϗ πατὴρ τοῦ Ξάνθου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ., τυφλωθεὶς διότι εἶδε λυομένην μετὰ τοῦ Ἀδώνιδος τὴν Ἀφροδίτην. 3) (γεωγρφ.) β. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Ἤλιδος, ὅπου ὁ Ἡρακλῆς ἐθήρευσε τὸν Ἐρυμάνθιον κάπρον, (Ζύρια). 4) ποτ. τῆς Ἀρκαδ. χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Ἐρύμας, αντος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως καὶ 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων.

Ἐρυμναὶ (αἱ), π. παραθαλ. τῆς Θεσσαλ. ϗ 2) τῆς Λυκίας, (ὁ πολ. Ἐρυμναῖος).

Ἔρυξ, υκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τοῦ Βούτου καὶ τῆς Ἀφροδ., φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ὑπ' αὐτοῦ ἐκτίσθη ἡ 2) π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους (Monte Trapano) μὲ ναὸν ἐπίσημον τῆς Ἐρυκίνης Ἀφροδίτης, εἰς τὸν ὁποῖον ἦσαν ἀφιερωμέναι ἱερόδουλοι ἐπὶ Πολυβίου καὶ Διοδώρου χίλιαι καὶ ἐπέκεινα ἑταῖραι.

Ἐρυξίας, υ (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις δεκαετῶν ἀρχόντων. 2) ἰατρός τις ἐκ Πειραιῶς, σύγχρονος τοῦ Δμσθ.

Ἐρυξιλαΐδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ Φιλοχαρίδου, (Θκδ. Δ', 119).

Ἐρυξίμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀκουμενοῦ, ἰατρὸς ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Σωκρ.

Ἔρυξις, ιδος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Φιλοξένου, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἀχρειότητά του.

Ἐρυξὼ, οῦς (ἡ), γυνὴ Ἀρκεσιλάου τοῦ Β', βασιλέως τῆς Κυρήνης.

Ἐρυσίχη ἢ (;) Ἐρυσίχη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀχελῴου, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Ἀκαρν. ἡ ὕστερον Οἰνιάδαι, (ὁ πολ. Ἐρυσιχαῖος).

Ἐρυσίχθων (καὶ ὄχι Ἐρισίχθων), ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κέκροπος καὶ τῆς Ἀγραύλου, ἀποθανὼν ἄτεκνος. 2) υἱὸς τοῦ Τριόπα ἢ τοῦ Μυρμιδόνος, βασιλέως τῆς Θεσσαλ., βουλιμιάσα, διότι ἔκοψε μίαν ἱερὰν δρῦν τῆς Δήμητρος.

Ἔρυτος (ὁ), = Εὔρυτος.

Ἐρχεία (ἡ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα ἢ Αἰαντίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ἐρχιεὺς ἢ Ἐρχιάδης).

Ἐρχομενὸς (ὁ), ἀρχαιότερα ὁ Ὀρχομενός.

Ἔρως, ωτος (ὁ), ὁ ἀρχαῖος υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Νυκτὸς ἢ τοῦ Χάους· (κατὰ τοὺς μεταγεν.) υἱὸς τῆς Ἀφροδ., θεὸς τῆς ἀγάπης, τιμώμενος ἰδίως εἰς τὰς Θεσπιάς, ὅπυ ἑωρτάζοντο κατὰ πενταετίαν εἰς τιμὴν αὐτοῦ καὶ τὰ Ἐρώτια ἢ Ἐρωτίδεια. Παριςάνετο συνήθως ὡς παῖς ὡραῖος, πτερωτὸς, μὲ τόξον καὶ δᾷδα ἀναμμένην.

Ἐρωτιανὸς (ὁ), Ἕλλην συγγραφεὺς ζήσας ἐπὶ Νέρωνος, καὶ γράψας συλλογὴν λέξεων τοῦ Ἱπποκράτους.

Ἔρωχος (ἡ), π. τῆς Φωκίδος.

Ἑσπέρα (ἡ), μία τῶν Ἑσπερίδων.

Ἑσπερία (ἡ), ἀρχ. ἡ Ἰταλία.

Ἑσπερὶς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἑσπέρου, ἐξ ἧς ὁ Ἄτλας ἐγέννησε τὰς Ἑσπερίδας. 2) (συνήθως πληθ.) αἱ Ἑσπερίδες (νύμφαι), τρεῖς ἢ τέσσαρες τὸν ἀριθμὸν, Αἴγλη, Ἀρέθουσα, Ἐρύθεια καὶ Ἑσπέρη, θυγατέρες τῆς Νυκτὸς ἢ τοῦ Ἄτλαντος, φυλάττυσαι τὰ χρυσᾶ μῆλα εἰς ἕνα κῆπον ἢ ἄλσος, κείμενον εἰς τὰ ἔσχατα τῆς Λιβύης ἢ πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ πρὸς δυσμὰς (ἑσπέραν), τὰ ὁποῖα ὁ Ἡρακλῆς, φονεύσας τὸν φυλάσσοντα αὐτὰ Ἑσπέριον δράκοντα, υἱὸν τοῦ Φόρκυος ϗ τῆς Κητοῦς ἢ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, μετέφερεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. 3) (γεωγρφ.) νῆσοι τινὲς τοῦ Ὠκεανοῦ, κατά τινας μὲν αἱ τῶν Μακάρων κατ' ἄλλυς δὲ, αἱ Κασσιτερίδες. 4) (ἑνικῶς) π. τῆς Λιβ. ἡ ὕστερον Βερενίκη.

Ἕσπερος (ὁ), υἱὸς τῆς Ἠοῦς καὶ τοῦ Ἀστραίου, ἢ ἀδελφὸς τοῦ Ἄτλαντος καὶ πατὴρ τῆς Ἑσπερίδος, τὸν ὁποῖον, ἀσχολούμενον περὶ τὴν Ἀςρονομίαν ϗ ἀναρπαγέντα ὑπὸ θυέλλης ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἄτλαντος, οἱ συμπολῖταί του ἀπεθέωσαν.

Ἑσπερῖται (οἱ), ἔθνος τῆς μεσημβρινῆς Ἀρμενίας. 2) = Εὐεσπερῖται.

Ἑστία (ἡ), θυγ. τοῦ Κρόνου ϗ τῆς Ῥέας, θεὰ τοῦ πυρὸς, καὶ ἑπομένως τῆς οἰκιακῆς ἑςίας, τοῦ κοινωνικοῦ βίου, τῆς ἱδρύσεως τῶν πόλεων κτλ. (Εἰς τὴν Ῥώμην ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ἔμβλημα τοῦ πυρὸς, τὸ ὁποῖον διετήρουν ἄσβεστον αἱ Ἑστιάδες [Vestales] παρθένοι κτλ.)

*Ἑςίαι (αἱ), ἀκρωτ. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου, (Καγιαλάρ).

Ἑστίαια (ἡ), π. τῆς Εὐβ., ἡ ὕςερον Ὠρεός. 2) π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου. 3) π. τῆς Ἀκαρν., (ὁ πολ. Ἑστιαιεύς).

Ἑστιαιῶτις, ιδος, (ἡ), ἡ περὶ τὴν Ἑςιαίαν (τῆς Θεσσαλ.) χώρα.

Ἑστιόδωρος (ὁ), ςρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Ἑςίωνες (οἱ), ἔθνος τῆς Ῥαιτίας ἢ Οὐϊνδελικίας.

*Ἑσῶπις, ιδος (ἡ), λόφος τις περὶ τὴν πόλιν τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν ἐν Ἰταλίᾳ.

*Ἐταζέτα (ἡ), ἡ γυνὴ Νικομήδους τοῦ Α', βασιλέως τῆς Βιθυν.

Ἐτέαρχος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Κρήτης, πάππος τοῦ Βάττου, πρώτου βασιλέως τῶν Κυρηναίων. 2) βασιλεὺς τῶν Ἀμμωνίων ἐν Λιβύῃ.

*Ἔτεννα (ἡ), π. τῆς Παμφυλ., (οἱ πολ. Ἐτεννεῖς).

Ἐτεοβουτάδαι (οἱ), = Γνήσιοι Βουτάδαι, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βούτυ υἱοῦ τοῦ Πανδίονος, ἀρχαία τις οἰκογένεια ἐν Ἀθήναις.

Ἐτεοκλῆς, έους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀνδρέως ϗ τῆς Εὐίππης, θυγατρὸς τοῦ Λεύκωνος, βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, ὅςτις πρῶτος εἰσήγαγε τὴν λατρείαν τῶν Χαρίτων, αἵτινες ἐκλήθησαν διὰ τοῦτο Ἐτεόκλειαι. 2) υἱὸς τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης, ὅστις συμφωνήσας μὲ τὸν ἀδελφόν τυ Πολυνείκην νὰ βασιλεύωσιν ἀλληλοδιαδόχως τῶν Θηβῶν, τὸν ἠπάτησεν ὕστερον, ϗ μονομαχήσας μετ' αὐτοῦ, στρατεύσαντος μετὰ τοῦ πενθεροῦ του Ἀδράστου καὶ τῶν λοιπῶν ἐναντίον του, τὸν ἐφόνευσε καὶ ἐφονεύθη συγχρόνως ὑπ' αὐτοῦ.

Ἐτέοκλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴφιος ἐξ Ἄργους, στρατεύσας μετὰ τῶν ἑπτὰ Ἡρώων κατὰ τῶν Θηβῶν, ὅπου καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Λεάδου.

*Ἐτεοκλυμένη (ἡ), θυγ. τοῦ Μινύου.

Ἐτεόκρητες (οἱ), = Γνήσιοι (αὐτόχθονες) Κρῆτες, μία τῶν πέντε φυλῶν τῆς νήσου ταύτης.

Ἐτεόνικος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, ὑποςράτηγος τοῦ Ἀστυόχου, ϗ ἁρμοςὴς ἔπειτα τῆς Θάσου. 2) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Καλλισθένους.

Ἐτεωνεὺς, έως (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Βοηθοῦ, σύμβουλος τοῦ Μενελάου, (Ὀδ. Ε, 23).

Ἐτεωνὸς (ὁ), ἀπόγονος τοῦ Βοιωτοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Ἐλεῶνος, ὑπ' αὐτοῦ ἐκτίσθη ἡ 2) π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ, ἡ ὕστερον Σκάρφη, (ὁ πολ. Ἐτεωνεὺς ϗ Ἐτεώνιος).

*Ἐτοιμοκλῆς, έους (ὁ), Σπαρτιάτης Ὀλυμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Ἱπποσθένους, καὶ αὐτοῦ Ὀλυμπιονίκου.

Ἐτρουρία (ἡ), ἡ ἄλλως Τυῤῥηνία, μέρος τῆς Ἰταλ., ὅπου κατῴκουν οἱ

Ἐτροῦσκοι (οἱ), = Τυῤῥηνοί.

Ἐτύμανδρος (ὁ), ποτ. τῆς Δραγγιανῆς ἐν τῇ Περσίᾳ, (Χινδμένδ).

Ἐτυμοκλῆς, έους (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφ. (Ἑλλ. Ε', 4) καὶ Πλουτ. (Ἀγησίλ. 25).

Εὔα (ἡ), κώμη τῆς Ἀργολ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Πάρνωνος, (ὁ πολ. Εὐαῖος).

Εὐάγγελος (ὁ), κωμικὸς ποιητὴς παρ' Ἀθην. 2) κιθαριστής τις ἐκ Τάραντος παρὰ Λουκ. 3) δοῦλος τοῦ Περικλ. 4) συγγραφεύς τις, γράψας Τακτικά.

*Εὐάγης, ους (ὁ), κωμικὸς ποιητὴς, Ὑδρεάτης.

Εὐαγόρας, υ (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου. 3) βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, ὑποτελὴς τῶν Περσῶν, ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου. 4) ἕτερος, υἱὸς τοῦ Νικοκλέους καὶ ἀπόγονος τοῦ Τεύκρου, υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος, εἰς τὸν ὁποῖον κατέφυγεν ὁ Κόνων μετὰ τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ἧτταν τῶν Ἀθην. Ἐπαναστὰς κατὰ τῶν Περσῶν, ἐπολέμησε πολὺν καιρὸν ἀνδρείως, ἀλλὰ τελευταῖον πολιορκηθεὶς, ἐβιάσθη νὰ παραδοθῇ καὶ ἐφονεύθη. Τούτου τὸν Ἐπιτάφιον ἔγραψεν ὁ Ἰσοκράτης. 5) Λακεδαιμόνιός τις νικήσας τρὶς Ὀλύμπια διὰ τεθρίππου. 6) ἕτερός τις Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἠλείας, νικήσας συνωρίδι κατὰ τὴν 93 Ὀλυμπ.

Εὐαγόρη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Εὔαγρος (ὁ), εἷς τῶν Λαπιθῶν, φονεύσας τὸν Κένταυρον Ῥοῖτον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθου.

*Εὐάγων, οντος (ὁ), Λαμψακηνός τις πλούσιος, ἐπιχειρήσας νὰ τυραννήσῃ τῆς πατρίδος του καὶ ἀποτυχών.

Εὐάδνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ποσειδ. ϗ τῆς Πιτάνης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἴαμον. 2) θυγ. τοῦ Στρυμόνος καὶ τῆς Νεαίρας, γυνὴ τοῦ Ἄργου ϗ μήτηρ τοῦ Ἰάσου κτλ. 3) θυγάτηρ τοῦ Ἴφιος καὶ γυνὴ τοῦ Καπανέως. 4) θυγάτηρ τοῦ Πελίου, ὑπανδρευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰάσονος μὲ τὸν Κάναντα βασιλέα τῆς Φωκίδος.

Εὔαθλος (ὁ), συκοφάντης ἐν Ἀθήναις, (Ἀριςοφ. Ἀχαρν. 710). 2) σταδιοδρόμος Ἀθηναῖος παρὰ Πλάτ.

Εὐαιμονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Εὐρύπυλος.

Εὐαίμων, ονος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. 2) πατὴρ τοῦ Εὐρυπύλου, ἐκ Θεσσαλίας, εἷς τῶν μνηςήρων τῆς Ἑλένης.

Εὐαίνετος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καρήνου, Λακεδαιμόνιος, ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου.

*Εὐαίχμη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὕλλου, υἱοῦ τοῦ Ἡρακλ., συζευχθεῖσα τὸν Πολυκάονα, υἱὸν τοῦ Βούτου, ἐκ Μεσσήνης. 2) θυγ. τοῦ Μεγαρέως, καὶ δευτέρα γυνὴ τοῦ Ἀλκάθου.

Εὐαίων, ωνος (ὁ). Ἀθηναῖος δημαγωγὸς κωμῳδούμενος (ἴσως ὑπὸ πλαστῷ ὀνόματι) ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Εὐάλκας, α (ὁ), Σπαρτιάτης στρατηγὸς τῶν Λακεδ. ἐν Λέσβῳ.

Εὐάλκης, ους (ὁ), Ἀθην., φίλος τοῦ Ἀγησιλάου. 2) συγγραφεύς τις γράψας Ἐφεσιακά.

Εὐαλκίδης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἐρετριέων, φονευθεὶς περὶ τὴν Ἔφεσον ἐπὶ τῆς ἀποστασίας τῶν Ἰώνων.

Εὐαμερίων, ωνος (ὁ), ἥρως τις ἐν Σικυῶνι, ὁ ἐν Περγάμῳ Τελεσφόρος καὶ ἐν Ἐπιδαύρῳ Ἀκέσιος.

Εὐάνδρη (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων.

Εὔανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τινος νύμφης ἐξ Ἀρκαδίας Θέμιδος καλουμένης, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Ἐχέμου, βασιλέως τῆς Ἀρκαδ. καὶ ἀπόγονος τοῦ Πελασγοῦ, ἀποικήσας ἐκ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Παλλαντίυ εἰς τὴν Ἰταλίαν, ϗ εἰσαγαγὼν τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν εἰς τὰ ἄγρια εἰσέτι ἐκεῖνα μέρη, ὅθεν καὶ τιμώμενος ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν Ῥωμ. 2) υἱὸς τοῦ Πριάμυ. 3) υἱὸς τοῦ παλαιοτέρου Σαρπηδόνος, βασιλεὺς τῆς Λυκίας, νυμφευθεὶς τὴν Δηϊδάμειαν, θυγατέρα τοῦ Βελλεροφόντου καὶ γεννήσας τὸν νεώτερον, Σαρπηδόνα. 4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 99 Ὀλυμπ.

Εὐάνθης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης. 2) ὁ πρῶτος οἰκιςτὴς τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν. 3) ἐποποιός τις παρ' Ἀθην.

*Εὐάνωρ, ορος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Σεβρίως παρ' Ἰαμβλ.

*Εὐάρδη ἢ Εὔαρδις (ἡ), ἑταίρα τις Ἀθηναία.

Εὐαρέτη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀκρισίου καὶ γυνὴ τοῦ Οἰνομάου, μήτηρ δὲ τῆς Ἱπποδαμείας.

Εὐάρνη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Εὐάρχιππος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

Εὔαρχος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Ἀκαρν. Ἀστακοῦ. 2) Χαλκιδεύς, ἀποικίσας τὴν ἐν Σικελίᾳ Κατάνην. 3) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων παρὰ Ξενοφῶντι.

Εὔας, α (ὁ), λόφος τις παρὰ τὴν ἐν Λακωνίᾳ Σελλασίαν.

*Εὔβιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέγητος καὶ τῆς Περιβοίας. 2) ἀγαλματοποιὸς Θηβαῖος παρὰ Παυσ.

Εὔβοια (ἡ), θυγ. τοῦ ποταμοῦ Ἀστερίωνος, ἀναθρέψασα μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς τὴν Ἥραν. 2) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ὄλυμπον. 3) θυγ. τοῦ Λαρύμνου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Πόλυβον, πατέρα τοῦ Γλαύκου. 4) θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 5) (γεωγρφ.) νῆσος μεγάλη τοῦ Αἰγαίου, χωριζομένη διὰ στενοτάτου πορθμοῦ (τοῦ καλουμένου Εὐρίπου) τῆς Ἀττικῆς, Βοιωτίας, Λοκρίδος καὶ Θεσσαλίας εἰς μῆκος 1290 σταδίων, καὶ ἔχουσα πόλεις ἐπ' αὐτῆς τὸ πάλαι, τὴν Χαλκίδα, Ἐρέτριαν, Κάρυστον, Ὠρεὸν κτλ., (Ἔγριπος καὶ Νεγρεπόντε), (τὸ ἐθν. Εὐβοεύς). 6) β. τῆς Ἀργολ. 7) π. τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Μύλας, ἐπὶ Στράβωνος ἤδη κατεδαφισμένη. 8) π. τῆς Μακεδ. πλησίον τῆς Ἐδέσσης.

Εὐβότας, α (ὁ), ἴδε Εὐβώτας.

Εὐβουλεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Τροχίλου καὶ τῆς Ἐλευσῖνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τριπτολέμου. 2) υἱὸς τοῦ Δασκύλου.

Εὐβούλη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Δήμαρχον. 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Λεὼ ἐν Ἀθήναις, θυσιασθεῖσα μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ὑπὲρ τῆς πόλεως.

Εὐβουλίδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 96 Ὀλυμπ. 2) ἀγαλματοποιός τις ἐν Ἀθήναις. 3) φιλόσοφος Μιλήσιος ἐκ τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, σύγχρονος καὶ ἐχθρὸς τοῦ Ἀριστοτέλους.

Εὔβουλος (ὁ), ἄρχων Ἀθήνησι τὸ δ'. ἔτος τῆς 108 Ὀλυμπ., ὁ παρὰ Λυσίᾳ Εὐβουλίδης. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 3) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, Ἀναφλύστιος τὸν δῆμον, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 4 ἕτερος ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Μνησιθέου, Κυθήριος (καὶ οὐχὶ Κύπριος) τὸν δῆμον. 5) φιλόσοφος Ἀλεξανδρεύς, ὀπαδὸς τοῦ Τίμωνος. 6) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀναξαγόρου.

Εὐβώτας, α (ὁ), Κυρηναῖος, νικήσας στάδιον ἐν Ὀλυμπίᾳ κατὰ τὴν 93 Ὀλυμπ.

Εὐβώτη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, μήτηρ τοῦ Εὐρυπύλου.

Εὐδαίμων, ονος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἐράτης (;).

Εὐδαμίδας, α, (ὁ), Σπαρτιάτης, ἀδελφὸς τοῦ Φοιβίδα, στρατηγήσας ἐν Θρᾴκῃ τῶν Λακεδ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἄγιδος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 3) Κορίνθιός τις παρὰ Λουκ.

Εὐδάμιππος (ὁ), φίλος τις τοῦ Θεοκρίτου.

Εὔδαμος (ὁ), = Εὔδημος.

Εὐδάνεμος (ὁ), ἥρως τις τιμώμενος ἐν Ἀθήναις.

Εὔδημος καὶ Δωρ. Εὔδαμος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 106 Ὀλυμπ. 2) φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Ῥόδου, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους. 3) ψευδοϊατρος τις ἐν Ἀθήναις, πωλῶν βασκάνια καὶ ἄλλα τοιαῦτα προφυλακτικὰ δῆθεν περίαπτα.

Εὔδικος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων παρὰ Ξενοφ. (ὀρθότ. Ἔνδιος). 2) Λαρισσαῖος, πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου.

Εὐδοκία (ἡ), ἡ πρότερον Ἀθηναΐς, γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου, θυγ. τοῦ φιλοσόφου Λεοντίου ἐξ Ἀθηνῶν, ποιήσασα, ὡς λέγεται, τὰ Ὁμηρόκεντρα, τὰ ὁποῖα ὅμως πιθανώτερον ἀποδίδονται εἰς τὴν ἐπιμ. 2) ἡ Μακρεμβολίτισσα, γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Δούκα καὶ μετ' αὐτὸν Ῥωμανοῦ τοῦ Διογένους, συγγράψασα Λεξικὸν Ἱστορικομυθολογικόν, ἐπιγραφόμενον Ἰωνιά, καὶ ζῶσα ἔτι τῷ 1096.

Εὔδοξος (ὁ), Κνίδιος, υἱὸς τοῦ Αἰσχίνου, φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἀρχύτα κτλ., ἀκμάσας περὶ τὸ 366 πρὸ Χ., περίφημος μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος, ἐκ τῶν ἀπολεσθέντων συγγραμμάτων του ἠντλησεν ὁ Ἄρατος τὴν ὕλην τοῦ ποιήματός του. 2) Κυζικηνός, γεωγράφος, ἀκμάσας περὶ τὸ 120 ἔτος πρὸ Χ., περιηγηθείς, κατὰ διαταγὴν Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, τὰς Ἰνδίας, ὅθεν ἔφερεν, ὡς λέγεται, καὶ τοὺς πρώτους ἀδάμαντας.

Εὐδώρα καὶ Εὐδώρη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 2) μία τῶν Νηρηΐδων.

Εὔδωρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πολυμήλης, θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος, εἷς τῶν πέντε ἡγεμόνων τῶν ἐπὶ Τροίαν Μυρμιδόνων. 2) εἷς τῶν παίδων τῆς Νιόβης.

Εὐέλθων, οντος (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος περὶ τὸ 527 πρὸ Χ.

*Εὐεργετίδας, α (ὁ), Μεσσήνιος εὐπατρίδης, γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῇ τῇ Ἁγναγόρᾳ τοῦ Ἀριστομένους.

Εὐεσπερῖται (οἱ), ἔθνος τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Λιβύῃ.

*Εὔετης, ους (ὁ), ποιητὴς κωμικός. 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Λοκρῶν.

Εὐετίων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Εὐήγορος (ὁ), Ἀθηναῖος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει νόμον τινὰ ὁ Δημοσθ.

Εὐήμερος (ὁ), ποιητής, ἱστοριογράφος καὶ φιλόσοφος Σικελιώτης ἐκ Μεσσήνης ἢ Ἀκράγαντος, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, ὁ ἐπικληθεὶς Ἄθεος, διότι ἔγραψε κατὰ τῶν Ἑλληνικῶν θεῶν. 2) Κῷος, συγγραφεὺς παρ' Ἀθην. (ΙΔ', 658).

Εὐηνίνη (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Μάρπησσα.

Εὐήνιος (ὁ), μάντις ἐξ Ἀπολλωνίας, πατὴρ τοῦ Δηιφόνου, μάντεως καὶ αὐτοῦ.

Εὐηνορίδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Λειώκριτος.

Εὔηνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ποτάμιος θεὸς ἐν Αἰτωλίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Δημονίκης, βασιλεὺς τῶν Αἰτωλῶν, πατὴρ τῆς περιφήμου Μαρπήσσης, τῆς ὁποίας πολλοὺς μνηστῆρας φονεύσας, ἐπνίγη τελευταῖον ὑπὸ ἀπελπισίας, ἁρπαγείσης αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ἴδα, εἰς τὸν ἀπ' αὐτοῦ μετονομασθέντα ποταμὸν Λυκόρμαν. 2) υἱὸς τοῦ Σιλαπίου, βασιλεὺς τῆς ἐν Κιλικίᾳ Λυρνησσοῦ, τοῦ ὁποίου τοὺς δύο υἱούς, Μύνητα καὶ Ἐπίστροφον, ἐθανάτωσεν ὁ Ἀχιλλεὺς ὅτε ἐπόρθησε τὴν πόλιν των. 4) δύο ποιηταὶ ἐλεγείων ἐκ Πάρου, ὧν ὁ μὲν σύγχρονος τοῦ Ἐμπεδοκλέους, ὁ δὲ τοῦ Σωκράτους. 5) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Αἰτωλ., ὁ πρότερον Λυκόρμας, πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Βωμίου καὶ χυν. εἰς τὴν θάλασσαν, (Φειδάρι). 6) ποτ. τῆς Μυσ., ῥέων πρὸς βορρᾶν τῆς πόλεως Πιτάνης καὶ χυν. εἰς τὴν θάλασσαν.

Εὐήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν αὐτοχθόνων Ἀθηναίων, ἀνὴρ τῆς Λευκίππης καὶ πατὴρ τῆς Κλειτοῦς, (Πλάτ. Κριτ.). 2) Ἰθακήσιος πατὴρ τοῦ Λειωκρίτου, (Ὀδ. Β', 242). 3) ὁ πατὴρ τοῦ ζωγράφου Παρρασίου. 4) ἰατρός τις παρ' Ἀθην. (Β' 46).

Εὐηρείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Τειρεσίας.

Εὐήρης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Στυμφαλίδος Παρθενόπης. 2) υἱὸς τοῦ Πτερελάου, διασωθεὶς μόνος μετὰ τῶν λαφύρων ἐκ τῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἠλεκτρύονος μάχης τῶν Τηλεβόων. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Τειρεσίου, ἀπόγονος τοῦ ἐν Σπάρτῃ Οὐδαίου.

Εὔθηρος (ὁ), Ἀθην. φίλος τοῦ Σωκράτους.

*Εὐθίας, ου (ὁ), ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, κατηγορήσας εἰς μάτην τὴν περίφημον ἑταίραν Φρύνην.

†Εὔθιππος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὔιππος.

Εὐθύδημος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 56 Ὀλυμπ. καὶ ἄλλος τὸ γ'. τῆς 82, καὶ ἄλλος τὸ ϐ'. τῆς 87. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 3) σοφιστής, Χῖος, ζήσας ἐν Θουρίοις τῆς Ἰταλ. καὶ διδάξας ἐν Ἀθήναις. 4) Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Κεφάλου καὶ ἀδελφὸς τοῦ ῥήτορος Λυσίου. 5) υἱὸς τοῦ Διοκλέους, μαθητὴς τοῦ Σωκρ., ὁ ἐπικληθεὶς Καλός.

Εὐθύδικος (ὁ), Χαλκιδεύς τις παρὰ Λουκ. 2) ἰατρός τις παρὰ Δημοσθ.

Εὐθυκλῆς, έους (ὁ), Λακεδαιμόνιος, πρεσβεύσας εἰς Περσίαν. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπ. 3) Κορίνθιος πατὴρ τοῦ Σωσικλείδα.

Εὐθυκράτης, ους (ὁ), Ὀλύνθιος, ἀρχηγὸς τοῦ ἱππικοῦ, προδοὺς τὴν πατρίδα του εἰς τὸν Φίλιππον. 2) ἀγαλματοποιός, υἱὸς καὶ μαθητὴς τοῦ Λυσίππου.

*Εὐθύκριτος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 131 Ὀλυμπ.

Εὐθυμένης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 85 Ὀλυμπ. 2) Μασσαλιώτης, σταλεὶς πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ἐν Ἀφρικῇ πορείας τοῦ στρατηγοῦ τῶν Καρχηδον. Ἄννωνος, τὸ 340 πρὸ Χ.

Εὔθυμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστυκλέους ἢ τοῦ θεοῦ Καικίνου ἐκ Λοκρῶν τῆς Ἰταλίας, περίφημος ἀθλητὴς ἐπὶ Ξέρξου, ἐλευθερώσας τοὺς κατοίκους τῆς Τεμέσσης ἀπό τινος πονηροῦ δαίμονος, εἰς τὸν ὁποῖον ἠναγκάζοντο νὰ θυσιάζωσι κατ' ἔτος μίαν νεάνιδα, καὶ γενόμενος ἐπὶ τέλους ἀφανής, ἀφ' οὗ ἔζησε πολλοὺς χρόνους.

†Εὔθυνος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐθύδημος (1). 2) ἀθλητής τις Σάμιος, παρὰ Δημοσθ. (κατὰ Μειδ.).

Εὔθυς, υος (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ Χαρμίδου.

Εὐθύφρων, ονος (ὁ), μάντις ἐν Ἀθήναις, ἀφ' οὗ ἐπιγράφεται ὁ Περὶ εὐσεβείας διάλογος τοῦ Πλάτωνος.

Εὐίππη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων. 2) θυγ. τοῦ Λεύκωνος, γυνὴ δὲ τοῦ Ἀνδρέως, πρώτου οἰκιστοῦ τοῦ Ὀρχομενοῦ, καὶ μήτηρ τοῦ Ἐτεοκλέους. 3) θυγ. τοῦ Χείρωνος, ἢ ἄλλως Μελανίππη, μεταμορφωθεῖσα εἰς ἵππον. 4) (γεωγρφ.) π. τῆς Καρ.

Εὔιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος ἐξ Αἰτωλίας. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων. 3) υἱὸς τοῦ Μεγαρέως, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κιθαιρωνίου λέοντος. 4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 79 Ὀλυμπ.

*Εὔκαδμος (ὁ), γλύπτης Ἀθηναῖος (;), διδάσκαλος τοῦ Ἀνδροσθένους.

*Εὔκαιρος (ὁ), εἷς τῶν μαθητῶν τοῦ Ἀριστοτέλους.

Εὐκαμπίδας, α (ὁ), Ἀρκάς, πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου.

Εὐκαρπία (ἡ), π. τῆς Φρυγ. περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της, (ὁ πολ. Εὐκαρπεύς).

Εὔκλεια (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἄρτεμις ἐν Θήβαις καὶ ἐν Κορίνθῳ, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἑωρτάζοντο καὶ τὰ Εὔκλεια.

Εὐκλείδης, ου (ὁ), Ζαγκλαῖος, κτίσας τὴν ἐν Σικελίᾳ Ἱμέραν περὶ τὸ 649 πρὸ Χ. 2) υἱὸς τοῦ Ἱπποκράτους, τυράννου τῆς ἐν Σικελίᾳ Γέλας, φονευθεὶς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Γέλωνος. 3) εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθ., ἐκλεχθεὶς μετὰ τὴν κατάλυσιν αὐτῶν, πρῶτος ἄρχων τῆς πατρίδος του, κατὰ τὸ β'. ἔτος τῆς 94 Ὀλυμπ., περίφημος εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθηνῶν διὰ τὸ περὶ γενικῆς ἀμνηστείας ψήφισμα, ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία «Τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἐξετάζειν». 4) μάντις ἐκ Φλιοῦντος παρὰ Ξενοφ. 5) Μεγαρεύς, μαθητὴς τοῦ Σωκρ., ὁ συστήσας τὴν Μεγαρικὴν ἢ Ἐριστικὴν σχολήν. 6) ὁ περίφημος μαθηματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας ἢ Σικελίας, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου, τοῦ ὁποίου σώζονται τινὰ μαθηματικὰ συγγράμματα.

Εὐκλῆς, έους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην., σύγχρονος καὶ συστράτηγος τοῦ Θουκυδ., χρηματίσας ἔπειτα καὶ ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ϐ'. ἔτος τῆς 88 Ὀλυμπ. 2) στρατηγὸς τῶν Συρακουσ., υἱὸς τοῦ Ἵππωνος, ἀντιταχθεὶς εἰς τὸν Νικίαν.

*Εὔκλος (ὁ), χρησμολόγος, Κύπριος, πρεσβύτερος τοῦ Βάκιδος, προειπὼν τὴν ἐπιστρατείαν τῶν Περσῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

*Εὔκοσμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκούργου ἐκ Σπάρτης.

Εὐκράντη, ἡ κοινῶς Εὐκράτη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Εὐκράτης, ους (ὁ), δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, προκάτοχος τοῦ Κλέωνος. 2) ὁ ἀδελφὸς τοῦ στρατηγοῦ Νικίου.

Εὐκρατίδης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Βακτριανῆς.

Εὐκρατιδεία (ἡ), π. τῆς Βακτριανῆς.

Εὐκτήμων, ονος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, χρηματίσας καὶ ἄρχων τὸ γ'. ἔτος τῆς 92 Ὀλυμπ. καὶ τὸ ά. τῆς 93. 2) ἕτερος ἄρχων τὸ β'. ἔτος τῆς 102 Ὀλυμπ. 2) δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος καὶ ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθ.

Εὐλαῖος (ὁ), ποτ. τῆς Σουσιανῆς, ὁ παρὰ τῷ Ἡροδ. Χοάσπης.

Εὐλιμένη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

*Εὐμάθης, ους (ὁ), εἷς τῶν 30 τυρ. ἐν Ἀθ.

*Εὐμάθιος (ὁ), συγγραφεὺς ἐρωτικός.

Εὔμαιος (ὁ), ὁ πιστὸς χοιροβοσκὸς τοῦ Ὀδυσσ., υἱὸς τοῦ Κτησίου κτλ. (ἴδε Ὀδυσσ. Ο, 402—482). 2) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον ὁ Περιζώνιος γράφει Εὐμένη.

Εὔμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χρυσίου, στρατηγὸς τῶν Κορινθ. ἐν τῷ Πελοποννησ. πολέμῳ.

Εὐμείδη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων.

Εὐμείδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.

Εὐμένεια καὶ Εὐμενία (ἡ), π. τῆς Φρυγ. κτίσμα τοῦ Εὐμένους ἀδελφοῦ τοῦ Ἀττάλου. 2) π. τῆς Καρ.

Εὐμένης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, ἀριστεύσας κατὰ τῶν Περσῶν ἐν Σαλαμῖνι. 2) ὁ περίφημος στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, γεννηθεὶς ἐν Καρδίᾳ τῆς Θρᾴκης καὶ ἀνατραφεὶς ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Φιλίππου, ὅπου ἐνυμφεύθη τὴν Βαρσίνην ἐκ τῆς βασιλικῆς γενεᾶς τῶν Μακεδόνων. Μετὰ θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὑποστηριχθεὶς τὸν Περδίκκαν, κατέστη ἡγεμὼν τῆς Καππαδοκ. καὶ Παφλαγον. Πολεμούμενος δὲ ἀκαταπαύστως ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου, καὶ ἐγκαταλειφθεὶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ συμμάχων, ἠχμαλωτίσθη καὶ κατεσφάγη μετὰ μίαν μάχην συγκροτηθεῖσαν παρὰ τὰ Σοῦσα. 3) ἀδελφὸς τοῦ Φιλεταίρου, βασιλεὺς τῆς Περγάμου, κατακτήσας πολλὰ μέρη τῆς Ἀσίας καὶ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 22 μόλις ἐτῶν, ἀφεὶς διάδοχόν του Ἄτταλον τὸν πρῶτον. 4) ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἀττάλου, βασιλεὺς τῆς Περγάμου, πολεμήσας πρὸς Ἀντίοχον τὸν Μέγαν ὑπὲρ τῶν Ῥωμαίων, καὶ μετὰ ταῦτα καταστὰς ὕποπτος εἰς αὐτούς. Ἀπέθανε δὲ βασιλεύσας 39 χρόνους, ἀφεὶς τὸν θρόνον εἰς τὴν ἰδίαν του γυναῖκα καὶ τὸν ἀδελφόν του Ἄτταλον.

Εὐμενίδες (αἱ), κατ' εὐφημ. αἱ Ἐριννύες.

Εὐμήδης, ους (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Τυδέως φονευθέντων υἱῶν τοῦ Μέλανος ἐξ Αἰτωλίας. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Δόλωνος, κῆρυξ τοῦ Πριάμου. 3) ἱερεὺς τῆς ἐν Ἄργει Ἀθηνᾶς, διασώσας τὸ Παλλάδιον ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Ἡρακλειδῶν. 4 κτίτωρ τῆς ἐν Ἀραβίᾳ Πτολεμαΐδος.

Εὔμηλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀδμήτου καὶ τῆς Ἀλκήστιδος, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Θεσσαλῶν, νυμφευθεὶς τὴν ἀδελφὴν τῆς περιφήμου Πηνελόπης Ἰφθίμην. 2) υἱὸς τοῦ Μέροπος, πατὴρ τῆς Βύσσης, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς νυκτικόρακα. 3) πατὴρ τοῦ Βότρυος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε μὲ ἕνα δαυλόν. 4) ἀρχαῖος ποιητὴς Κορίνθιος, ποιήσας Τιτανομαχίαν περὶ τὸ 768 π. Χ. 5 ὁ πρῶτος κτίτωρ καὶ βασιλεὺς τῶν Πατρῶν τῆς Ἀχαΐας, αὐτόχθων.

Εὐμήτης, ου (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Εὐμόλπη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Εὐμολπίδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Εὐμόλπου. Οὕτως ἐκαλεῖτο οἰκογένειά τις ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῆς ὁποίας μόνης ἐκλέγοντο οἱ ἱερεῖς τῆς ἐν Ἐλευσῖνι Δήμητρος. 2) (ὡς κυρ. ὄνομα) στρατηγός τις τῶν Πλαταιέων παρὰ Θουκ. (ὅπου τινὲς διορθ. Εὐπομπίδας).

Εὔμολπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Χιόνης, θυγατρὸς τοῦ Βορέου, ῥιφθεὶς ὑπὸ τῆς μητρός του εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ διασωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ποσειδ. εἰς Αἰθιοπίαν, κἀκεῖθεν φυγὼν εἰς Θρᾴκην, καὶ διαδεχθεὶς τὸν αὐτόθι βασιλεύοντα Τεγύριον. Στρατεύσας δὲ ὡς σύμμαχος τῶν Ἐλευσινίων κατὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ τοῦ Ἐρεχθέως, ἔχασεν ἐν τῇ μάχῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἴσμαρον, κατά τινας δὲ ἐφονεύθη καὶ αὐτός. Εἰσήγαγε δὲ πρῶτος τὰ μυστήρια τῆς Δήμητρος ἐν Ἐλευσῖνι, καὶ ἐμύησεν εἰς αὐτὰ καὶ τὸν Ἡρακλέα. 2) ἄλλος Εὔμολπος ἀναφέρεται, βασιλεὺς τῶν Ἐλευσινίων, σύγχρονος τοῦ Τριπτολέμου, καὶ 3) τρίτος ἄλλος, υἱὸς τοῦ Μουσαίου. 4) παρὰ Θεοκρίτῳ δέ, υἱὸς τοῦ Φιλάμμονος, διδάξας τὸν Ἡρακλέα τὴν μουσικήν.

Εὔμων, ονος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

†Εὐνείκη, ὀρθότ. Εὐνίκη.

Εὔνηος καὶ Εὐνεύς, έως καὶ Εὔνεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Ὑψιπύλης, βασιλίσσης τῆς Λήμνου, ἐξαγοράσας παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως τὸν Λυκάονα, ἕνα τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου.

Εὐνίκη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Εὔνικος (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀθ. 2) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

Εὐνόα (ἡ), δούλη τις παρὰ Θεοκρ.

Εὐνομία (ἡ), μία τῶν τριῶν Ὡρῶν.

Εὔνομος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρχιτέλους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. φιλοξενουμένου παρὰ τῷ Οἰνεῖ, διότι ἐπῄρεσε ἀπαιτητικῶς. 2) υἱὸς τοῦ Πρυτάνιος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Λυκούργου ἢ τοῦ Χαριλάου. 3) ναύαρχός τις τῶν Ἀθην. 4) ποιητὴς καὶ κιθαρῳδὸς ἐκ Λοκρῶν τῆς Ἰταλ.

Εὔνοστος (ὁ), ἥρως τις ἐν Τανάγρᾳ, ἔκγονος τοῦ Κηφισσοῦ. 2) (γεωγρφ.) λιμὴν τις παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρ.

Εὐξάνθιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Δεξιθέας.

Εὔξεινος πόντος, ἡ Μαύρη θάλασσα.

Εὐξενίδης, ου (ὁ), ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. 2 (πληθ.) περίφημός τις οἰκογένεια ἐν Αἰγίνῃ.

*Εὐξένιππος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 114 Ὀλυμπ.

Εὔξενος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις ἡγεμὼν ἐν Ἀσίᾳ παρὰ Ξενοφ.

Εὐξίθεος (ὁ), Ἠλεῖός τις πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου. 2) Πυθαγόρειός τις παρ' Ἀθην. (Δ', 157).

;Εὐοδεύς, έως (ὁ), ἴδε Ἐνοδίας.

*Εὐόρας, α (ὁ), μέρος τι τοῦ Ταϋγέτου.

Εὐπάγιον (τό), πολίχν. τῆς Ἤλιδος.

Εὐπαΐδας ἢ Εὐπαίδας, α (ὁ), Ἐπιδαύριός τις παρὰ Θκδ.

Εὐπάλαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μητίωνος ϗ τῆς Ἀλκίππης, πατὴρ τοῦ περιφήμου Δαιδάλου, εὑρετὴς τῆς ἀγκύρας.

Εὐπαλία (ἡ), = Εὐπάλιον.

Εὐπαλῖνος (ὁ), Μεγαρεύς, υἱὸς τοῦ Ναυστρόφου, ἀρχιτέκτων, κατασκευάσας τὸν περίφημον ὑδραγωγὸν τῆς Σάμου.

Εὐπάλιον (τό), π. τῶν Λοκρῶν Ὀζολῶν, πρὸς βορρᾶν τῆς Ναυπάκτου, (ὁ πολ. Εὐπαλιεύς).

Εὐπατορία (ἡ) ϗ Εὐπατόριον (τό), π. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, κτίσμα Μιθριδάτου τοῦ Εὐπάτορος, (Γκιοσλεβέ). 2) π. τοῦ Πόντου, ἡ ὕστερον Μαγνόπολις.

Εὐπάτωρ, ορος (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ περιφήμου Μιθριδάτου.

Εὐπείθης, ους (ὁ), Ἰθακήσιός τις, πατὴρ τοῦ Ἀντινόου.

Εὐπολέμεια (ἡ), θυγ. τοῦ Μυρμιδόνος, ἐξ ἧς ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Αἰθαλίδην.

Εὐπόλεμος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Πλάτωνι.

Εὔπολις, ιδος (ὁ), ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους.

*Εὔπολος (ὁ), Θεσσαλὸς Ὀλυμπιονίκης.

Εὐπόμπη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Εὐπορία (ἡ), π. τῆς Μακεδον. κτίσμα τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, (ὁ πολ. Εὐποριεύς).

Εὐπυρίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Εὐπυρίδης).

*Εὔπωλος (ὁ), = Εὔπολος.

Εὐριπίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Κλεοβούλης. 2) ὁ περίφημος δραματικὸς ποιητής, υἱὸς τοῦ Μνησάρχου, γεννηθεὶς ἐν Σαλαμῖνι τῷ 479 πρὸ Χ. ϗ ἀποθανὼν ἐν Μακεδονίᾳ εἰς ἡλικίαν 76 χρόνων. Ἐκ τῶν 75 ἢ 92 τραγῳδιῶν του ἐσώθησαν μόναι δεκαεννέα.

2) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις παρ' Ἀρσιν.

Εὔριπος (ὁ), ἴδε Εὔβοια.

Εὐρυάδης, ου (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου.

Εὐρυάλη (ἡ), μία τῶν Γοργόνων. 2) θυγ. τοῦ Μίνωος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Ὠρίωνα.

Εὐρύαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μηκιστέως, εἷς τῶν Ἐπιγόνων καὶ τῶν Ἀργοναυτῶν ϗ τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων ὑπὸ τὸν Διομήδην. 2) υἱὸς τοῦ Μέλαντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως. 3) εἷς τῶν ἀνταγωνιστῶν τοῦ Ὀδυσσ. Φαιάκων. 4) στρατηγός τις τῶν Σπαρτιατῶν ἐπὶ τοῦ Μεσσην. πολέμου.

Εὐρυάναξ, ακτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δωριέως, ἐκ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῶν Σπαρτιατῶν, συστράτηγος τοῦ Παυσανίου ἐν Πλαταιαῖς.

Εὐρυάνασσα (ἡ), θυγ. τοῦ Πακτωλοῦ, ἐξ ἧς ὁ Τάνταλος ἐγέννησε τὸν Πέλοπα.

Εὐρυβάτης, ου (ὁ), κῆρυξ τοῦ Ὀδυσσ. ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. 2) κῆρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος. 3) εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ἄλλως Ἐριβώτης. 4) στρατηγὸς τῶν Ἀργείων, ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τῶν Αἰγινητῶν κατὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ φονευθεὶς ὑπὸ Σωφάνους τοῦ Δεκελέως.

Εὐρύβατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐφήμου ἢ τοῦ Ἀξιοῦ. 2) κυβερνήτης Κερκυραῖος παρὰ Θκδ. 3) Λακεδαιμόνιος, ὁ πρῶτος νικήσας πάλην ἐν Ὀλυμπίᾳ. 4) περίφημός τις προδότης ἐπὶ Κροίσου, Ἐφέσιος τὸ γένος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα κατήντησε παροιμιῶδες καθὼς καὶ τοῦ Φρυνώνδα.

Εὐρυβία (ἡ), θυγ. τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, γυνὴ τοῦ Τιτᾶνος Κρίου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀστραίου κτλ. 2) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Πολύλαον. 3) μία τῶν Ἀμαζόνων, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Εὐρυβιάδης, ου (ὁ), Σπαρτιάτης, ἀρχιστράτηγος τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου ἐν Ἀρτεμισίῳ.

Εὐρύβιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος. 2) υἱὸς τοῦ Εὐρυσθέως, φονευθεὶς ἐν Ἀθήναις, ὅπου εἶχε στρατεύση μετὰ τοῦ πατρός του κατὰ τῶν Ἡρακλειδῶν.

*Εὐρύβοτος (ὁ), Ἀθηναῖος, νικήσας στάδιον ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐπὶ Πεισιστράτου.

Εὐρυβώτας, α, (ὁ), Κρής, ἀρχηγὸς τῶν τοξοτῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Εὐρυγάνεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ὑπέρφαντος, δευτέρα γυνὴ τοῦ Οἰδίποδος, ϗ μήτηρ τῆς Ἰσμήνης κλπ.

Εὐρυδάμας, αντος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Φάρτης. 2) υἱὸς τοῦ Κτιμένου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) Τρωαδίτης, πατὴρ τοῦ Ἄβαντος ϗ Πολυΐδου. 4) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. 5) ἀθλητής τις ἐκ Κυρήνης, θαυμαζόμενος διὰ τὴν ἀπάθειάν του.

Εὐρυδάμη (ἡ), θυγ. τοῦ Διακτορίδου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Λεωτυχίδου.

*Εὐρυδαμίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄγιδος Δ', βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

*Εὐρύδαμος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Αἰτωλῶν κατὰ τῶν Γαλατῶν.

*Εὐρύδημος (ὁ), πατὴρ τοῦ περιφήμου προδότου Ἐφιάλτου.

Εὐρυδίκη (ἡ), μία τῶν Δρυάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ Ὀρφέως, ὅστις, ἀποθανούσης αὐτῆς, κατέβη εἰς τὸν Ἅδην ἵνα τὴν ἐπαναφέρῃ κτλ. 2) μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Κάνθον. 3) θυγ. τοῦ Ἀδράστου, γυνὴ τοῦ Ἴλου ϗ μήτηρ τοῦ Λαομέδοντος. 4) θυγ. τοῦ Λακεδαίμονος, γυνὴ τοῦ Ἀκρισίου, καὶ μήτηρ τῆς Δανάης. 5) θυγ. τοῦ Κλυμένου καὶ γυνὴ τοῦ Νέστορος. 6) γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐκ Νεμέας ϗ μήτηρ τοῦ Ἀρχεμόρου. 7) θυγ. τοῦ Ἄκτορος ϗ μήτηρ τῆς Πολυδώρας. 8) γυνὴ τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῶν Θηβῶν. 9) θυγ. τοῦ Ἀμύντα καὶ γυνὴ Φιλίππου τοῦ Ἀριδαίου, ἀδελφοῦ ἑτεροθαλοῦς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, καταπολεμηθεῖσα μετὰ τοῦ ἀνδρός της ϗ φονευθεῖσα ἀπανθρώπως ὑπὸ τοῦ Πολυσπέρχοντος καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος.

Εὐρύηλος (ὁ), φρούριον παρὰ τὰς Συρακούσας, ἀποτελοῦν μέρος τῶν Ἐπιπολῶν, (Belvedere).

Εὐρύθεμις, ιδος (ἡ), θυγ. τῆς Κλεοβίας ϗ γυνὴ τοῦ Αἰτωλοῦ Θεστίου.

Εὐρυθόη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, ἀναφερομένη ὑπό τινων ὡς γυνὴ τοῦ Οἰνομάου καὶ μήτηρ τῆς Ἱπποδαμείας.

Εὐρύκαπυς, υος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλέους.

Εὐρύκη (ἡ), θυγ. τοῦ Θεσπιοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Τελευταγόρου.

Εὐρύκλεια (ἡ), ἡ τροφὸς τοῦ Ὀδυσσ. (ἴδε Ὀδ. Δ, 429 κ. ε. καὶ Ψ, 1, 5 κτλ.).

*Εὐρυκλείδης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Εὐρυβιάδου. 2) ῥήτωρ Ἀθηναῖος, φαρμακωθεὶς ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Γ', βασιλέως τῶν Μακεδ.

Εὐρυκλῆς, έους (ὁ), Ἀθηναῖος μάντις καὶ ἐγγαστρίμυθος περίφημος, ὥστε πάντες οἱ τοιοῦτοι ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμοῦντο.

2) ἡγεμὼν τῶν Λακεδ. ἐπὶ Στράβωνος.

Εὐρυκρατίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀναξάνδρου καὶ πατὴρ τοῦ Λέοντος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

Εὐρυκράτης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυδώρου καὶ πατὴρ τοῦ Ἀναξάνδρου βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

Εὐρυκύδη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἠλεῖον.

Εὐρυλέων, οντος (ὁ), ὁ κοινῶς Ἀσκάνιος, υἱὸς τοῦ Αἰνείου. 2) Σπαρτιάτης, ἀποικήσας μετὰ τοῦ Δωριέως εἰς Σικελίαν, (Ἡρόδ. Ε', 46). 3) στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν, (Πολύβ. Ι', κδ', 1).

*Εὐρυλεωνίς, ίδος (ἡ), Σπαρτιᾶτις, νικήσασα συνωρίδι ἵππων εἰς τὰ Ὀλύμπια.

Εὐρύλοχος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Αὐτονόης. 2) συγγενὴς τοῦ Ὀδυσσ., συμπαρακολουθήσας αὐτὸν εἰς τὴν Τρῳάδα καὶ ἀφανισθεὶς ἐν τῇ νήσῳ τοῦ Ἡλίου. 3) στρατηγὸς τῶν Λακεδ. ἐν τῇ περὶ τὴν Ναύπακτον μάχῃ κατὰ τῶν Ἀθηναίων. 4) εἷς τῶν στρατηγῶν Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, καὶ ἄλλοι.

Εὐρύμαχος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου φονευθέντων μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας. 2) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, υἱὸς τοῦ Πολύβου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. 3) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος. 4) Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Λεοντιάδου, κυριεύσας ἐξ ἐφόδου τὴν πατρίδα του, ϗ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Θηβαίων. Τούτου ὁ πάππος καὶ ὁμώνυμος ἐστρατήγησε τῶν Θηβαίων ἐν Θερμοπύλαις.

Εὐρυμέδη (ἡ), γυνὴ τοῦ Γλαύκου, ϗ μήτηρ τοῦ Βελλεροφόντου. 2) θυγ. τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας.

Εὐρυμέδουσα (ἡ), δούλη τῆς Ναυσικάας.

Εὐρυμέδων, οντος (ὁ), εἷς τῶν Καβείρων 2) βασιλεὺς τῶν ἐν Ἠπείρῳ Γιγάντων, ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ ὁποίου Περιβοίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ναυσίθοον. 3) βασιλεὺς τῆς Πάρου, υἱὸς τοῦ Μίνωος, φονευθεὶς μετὰ τῶν δύο του ἀδελφῶν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., πλέοντος κατὰ τῶν Ἀμαζόνων. 4) υἱὸς τοῦ Πτολεμαίου, ἡνίοχος τοῦ Ἀγαμέμνονος, φονευθεὶς σὺν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου. 5) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θουκλέους, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, φονευθεὶς ἐν Συρακούσαις. 6) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Παμφυλ. χυν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἀτταλείας, περίφημος διὰ τὴν περὶ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ λαμπρὰν διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης νίκην τοῦ Κίμωνος κατὰ τῶν Περσῶν.

Εὐρυμεναί (αἱ), π. παραθαλ. τῆς Θεσσαλ. ἐν τῇ Πελασγιώτιδι, (Καρίτσα).

Εὐρυμένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος. 2) ἀδελφὸς Δίωνος τοῦ Συρακουσίου.

Εὐρυμίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Τήλεμος.

Εὔρυμος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ μάντεως Τηλέμου, (Ὀδ. Ι, 509).

Εὐρυνόμη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, μήτηρ τῶν Χαρίτων, βασιλεύσασα τοῦ Ὀλύμπου πρὸ τοῦ Κρόνου. 2) γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐκ Θράκης. 3) ταμίη ἡ θαλαμηπόλος τοῦ Ὀδυσσ. ἐν Ἰθάκῃ. 4) γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀδράστου. 5) μήτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ.

Εὐρύνομος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, υἱὸς τοῦ Αἰγυπτίου. 2) καταχθόνιός τις δαίμων, βασανίζων τὰς ψυχὰς τῶν πονηρῶν ἐν τῷ Ταρτάρῳ. 3) εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δρύαντος.

Εὐρυπτόλεμος (ὁ), Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Πεισιάνακτος, συγγενὴς τοῦ Ἀλκιβιάδου, πράττων τὰ τῆς πόλεως.

Εὐρυπύλη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Ἀρχέδικον. 2) θυγ. τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἠλέα (;).

Εὐρύπυλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐαίμονος ἢ τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ὤπιος, ἡγεμὼν τοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ Ὀρμενίου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης καὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀστυπαλαίας, βασιλεὺς τῶν ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ Μερόπων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ἐπιστρέφοντος ἐκ τῆς Τρῳάδος καὶ αἰχμαλωτίσαντος τὴν θυγατέρα του Χαλκιόπην, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Θεσσαλόν. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Εὐβώτης. 4) εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, υἱὸς τοῦ Τημένου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγελάου, μεθ' οὗ ἐφόνευσε τὸν ἴδιον αὐτοῦ πατέρα. 5) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου φονευθέντων παίδων τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος. 6) υἱὸς τοῦ Τηλέφου καὶ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Πριάμου Ἀστυόχης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου. 7) υἱὸς τοῦ Δεξαμενοῦ, βασιλέως τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Ὠλενοῦ, συστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἡρακλ. ἐπὶ Τροίαν.

Εὐρυπῶν, ῶντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σόου ϗ ἔγγονος τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Προκλέους, ἀφ' οὗ κατήγοντο οἱ Εὐρυπωντίδαι, μία τῶν εὐγενεστέρων οἰκογενειῶν τῆς Σπάρτης.

Εὐρυσάκης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος καὶ τῆς Τεκμήσσης, βασιλεύσας ϗ τιμηθεὶς ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν Σαλαμινίων.

Εὐρυσθένης, ους (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ μιᾶς τῶν Δαναΐδων. 2) υἱὸς τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ τῆς Ἀργείας, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, βασιλεύσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Προκλέους τῆς Σπάρτης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Εὐρυσθενίδαι ἢ Ἀγιδαι.

Εὐρυσθεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Σθενέλου καὶ τῆς Νικίππης θυγατρὸς τοῦ Πέλοπος, ἔκγονος τοῦ Περσέως, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν, ἐπιτάξας εἰς τὸν Ἡρακλέα (τοῦ ὁποίου, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν θεῶν, ὑπερεῖχεν ὡς προγεννηθεὶς) τὰ γνωστὰ 12 ἆθλα. Καταδιώκων, μετὰ θάνατον τοῦ Ἡρακλ., τοὺς υἱούς του, ἐφονεύθη πολεμῶν κατὰ τῶν Ἀθηναίων, εἰς τοὺς ὁποίους εἶχον οὗτοι καταφύγῃ.

Εὐρυτᾶνες (οἱ), λαὸς τῆς Αἰτωλ. κατοικῶν πρὸς ἄρκτον τῆς Ναυπάκτου.

*Εὐρυτεία (ἡ) καὶ Εὐρυτεαὶ ἢ Εὐρυτειαὶ (αἱ), π. τῆς Οἰχαλίας ἢ (;) Ἀχαΐας.

Εὐρύτη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἱπποδάμαντος ϗ γυνὴ τοῦ Πορθάονος, μήτηρ δὲ τοῦ Οἰνέως κτλ.

Εὐρυτίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἴφιτος.

*Εὐρύτιμος (ὁ), Κορίνθιός τις, πατὴρ τοῦ Ἀρχετίμου παρὰ Θκδ.

*Εὐρύτιον (τό), = Εὐρυτεία.

Εὐρύτιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σπάρτωνος ϗ πατὴρ τῆς Γαλατείας.

Εὐρυτίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. ἐν Ἀχαΐᾳ, διότι κατεδίωκε τὴν θυγατέρα τοῦ αὐτόθι βασιλέως Δεξαμενοῦ. 2) υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἐρυθείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, διότι ἠθέλησε νὰ ὑπερασπισθῇ τὰς βοῦς τοῦ πενθεροῦ του Γηρυόνου. 3) υἱὸς τοῦ Ἴρου καὶ τῆς Δημωνάσσης καὶ ἔγγονος ἢ, κατ' ἄλλους, υἱὸς τοῦ Ἄκτορος, πρὸς τὸν ὁποῖον καταφυγὼν ὁ Πηλεύς, ἀφ' οὗ ἐφόνευσε τὸν ἀδελφόν του, καὶ νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα του Ἀντιγόνην, τὸν ἐφόνευσεν ὕστερον ἐξ ἀποτυχίας εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. 4) παρὰ Πλουτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Εὐρυπῶν.

Εὔρυτος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διονύσου ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀντιανείρας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) υἱὸς τοῦ Ἄκτορος καὶ τῆς Μολιόνης, ἀδελφὸς τοῦ Κτεάτου καὶ πατὴρ τοῦ Θάλπιος, ἐξ Ἤλιδος, πολεμῶν πρὸς τὸν Αὐγείαν ϗ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., εἰ καὶ κατ' ἄλλους, ἐστρατήγησε τῶν Ἐπειῶν κατὰ τῆς Τροίας. 4) υἱὸς τοῦ Μελανέως καὶ τῆς Στρατονίκης, βασιλεὺς τῆς ἐν Εὐβοίᾳ ἢ Θεσσαλίᾳ Οἰχαλίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. (τὸν ὁποῖον εἶχε διδάξῃ τὴν τοξευτικήν), διότι δὲν ἠθέλησε νὰ τῷ δώσῃ γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Ἰόλην, ἢ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλ., πρὸς τὸν ὁποῖον ἐτόλμησε νὰ ἁμιλληθῇ εἰς τὴν τοξείαν. 5) υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 6) Σπαρτιάτης ὁ σωθεὶς αὐτὸς μὲ ἄλλον ἕνα μόνον (ὡς πάσχοντες τοὺς ὀφθαλμούς) ἐκ τῶν ἐν Θερμοπύλαις παραταξαμένων 300 ἀθανάτων, εἰς τοὺς ὁποίους ὅμως μὴ θέλων ἔπειτα νὰ ἐπιζήσῃ, ἐρρίφθη μεταξὺ τοῦ πλήθους τῶν Περσῶν καὶ ἐφονεύθη. 7) Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Εὐρυφάεσσα (ἡ), ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Ὑπερίονος, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν Ἥλιον κτλ.

*Εὐρύφαμος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Εὐρυφῶν, ῶντος (ὁ), = Εὐρυπῶν.

Εὐρύωψ, ωπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Τερψικράτης.

Εὔρωμος (ἡ), πολίχν. τῆς Καρ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Γρίου, (ὁ πολ. Εὐρωμεύς).

Εὐρώπεια (ἡ), Ποιητ. ἀντὶ

Εὐρώπη (ἡ), θυγ. τοῦ Τιτυοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Εὔφημον. 2) θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 3) θυγ. τοῦ Φοίνικος ἢ τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Τηλεφάσσης, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Ζεύς, μεταμορφωθεὶς εἰς ταῦρον, μετέφερεν εἰς Κρήτην, ὅπου ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν βασιλεύοντα τῆς νήσου Ἀστερίωνα, ἐγέννησε τὸν Μίνωα, Σαρπηδόνα ϗ Ῥαδάμανθυν. Ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη 4) (γεωγρφ.) ἓν τῶν τριῶν μερῶν τοῦ παλαιοῦ κόσμου, τὸ ὁποῖον ἅπαξ μόνον ἀναφέρει ὁ Ὅμηρος, ὡς μήπω προσδιωρισμένον κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, (ὁ κάτοικος Εὐρωπαῖος).

Εὐρωπός (ἡ), π. τῆς ἐν Μακεδ. Ἠμαθίας. 2) π. τῆς Κομμαγηνῆς ἐν τῇ Συρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου. 3) π. τῆς Μεσοποτ. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου. 4) π. τῆς Μηδ., ἡ πρότερον Ῥάγαι, ϗ μετὰ ταῦτα Ἀρσακία. 5) π. τῆς Καρ., ἡ ἄλλως Εὔρωμος, (ὁ πολ. Εὐρωπαῖος καὶ Εὐρώπιος).

Εὔρωπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μακεδόνος καὶ τῆς Ὠρειθυίας, θυγατρὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Μακεδ. πόλις.

Εὐρώτας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Μύλητος, βασιλέως τῆς Λακων. καὶ ἔγγονος τοῦ Λέλεγος, γεννήσας ἐκ τῆς Εὐρυδίκης τὴν Σπάρτην, γυναῖκα τοῦ Λακεδαίμονος, (ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη ὁ 2) γεωγρφ.) ποτ. τῆς Πελοποννήσ., πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. καὶ χυν. διὰ τῆς Λακων. εἰς τὸν Λακωνικὸν κόλπον πλησίον τοῦ Γυθείου, (Βασιλοπόταμον). 3) ποτ. τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ, πηγ. ἐκ τοῦ Ὀλύμπου καὶ χυν. εἰς τὸν Πηνειόν, ὁ παρ' Ὁμήρῳ Τιταρήσιος.

Εὐρωτώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

*Εὔρωψ, ωπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγιαλέως. 2) υἱὸς τοῦ Φορωνέως.

Εὐσέβεια (ἡ), δύο πόλεις τῆς Καππαδ.,

ἡ πρὸς τῷ Γαίρῳ, (ἄλλως) Τίαια καὶ 2 = Μάζακα.

Εὐσέβιος (ὁ), ὁ Παμφίλου (διὰ τὴν πρὸς τὸν Μάρτυρα τοῦτον εὐλάβειάν τυ), Καισαρεὺς, ἐπίσκοπος Καισαρείας (τῆς ἐν Παλαιστίνῃ), συγγραφεὺς ἀκμάσας ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου.

Εὐσήνη (ἡ), π. τοῦ Πόντου, (Ἀῤῥ.).

Εὐσθένης, ους (ὁ), σοφιστής τις παρὰ Θεοκρ.

Εὐστάθιος (ὁ), ὁ περίφημος τοῦ Ὁμήρου Σχολιαστής, ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, γεννηθεὶς ἐν Κωνσταντινουπόλει περὶ τὴν ΙΒ'. ἑκατονταετηρίδα. 2) Ἀντιοχεὺς, ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας (;), τοῦ ὁποίου σώζονται Ὁμιλίαι.

Εὐστόχιος (ὁ), ἰατρὸς Ἀλεξανδρεύς.

Εὔστροφος (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Θκδ., πρεσβεύσας εἰς Λακεδαίμονα.

Εὔσωρος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀκάμαντος, ἡγεμὼν τῶν Θρᾳκῶν, (Ἰλ. Ζ, 8). 2) πατὴρ τῆς Αἰνήτης, γυναικὸς τοῦ Αἰνέως καὶ μητρὸς τοῦ Κυζίκου.

Εὐταία (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Μαντίνειαν, (ὁ πολ. Εὐταιεύς).

*Εὐτελίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιος, νικήσας πένταθλον κατὰ τὴν λή Ὀλυμπ. 2) γλύπτης Ἀργεῖος, (Παυσ. ΣΤ', ι, 5).

Εὐτέρπη (ἡ), μία τῶν Μουσῶν, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ τὸν Ῥῆσον.

Εὐτρήσιοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Εὐτρησίου.

Εὐτρήσιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀρκαδ.

Εὔτρησις, ιος (ἡ), κώμη τῆς Βοιωτ. παρὰ τὰς Θεσπιὰς, ὅπου καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλ., (ὁ πολ. Εὐτρησίτης).

Εὐτύχης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος.

Εὐτυχίδας, α (ὁ), σταδιοδρόμος τις παρὰ Λουκ.

Εὐτυχίδης, ου (ὁ), γλύπτης ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Λυσίππου.

*Εὐφάης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντιόχυ, βασιλεὺς τῶν Μεσσηνίων.

Εὐφαμίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστωνύμου, στρατηγὸς τῶν Κορινθ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Εὐφάνης, ους (ὁ), Αἰγινήτης, προπάτωρ τοῦ Τιμασάρχου.

*Εὐφήμη (ἡ), ἡ τροφὸς τῶν Μουσῶν.

Εὐφημίδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Εὐφήμου.

Εὐφήμιος (ὁ), ῥήτωρ Ἀθηναῖος χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Εὔφημος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ϗ τῆς Εὐρώπης, θυγατρὸς τοῦ Τιτυοῦ, ἢ τῆς Δωρίδος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, πρόγονος τοῦ οἰκιστοῦ τῆς Κυρήνης Βάττου. 2) υἱὸς τοῦ Τροιζῆνος, ἡγεμὼν τῶν Κικόνων, σύμμαχος τῶν Τρώων. 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 90 Ὀλυμπ. 4) Ἀθηναῖός τις πρεσβεύσας εἰς Συρακούσας.

Εὐφήτης, ου (ὁ), ἡγεμὼν τῆς ἐν Ἤλιδι Ἐφύρης (Ἰλ. Ο. 532).

Εὐφίλητος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Χαρικλέους.

Εὔφορβος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πανθόου, πληγώσας τὸν Πάτροκλον καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου, (Ἰλ. Π. 806). Ὁ Πυθαγόρας ἐδόξαζεν ὅτι προϋπῆρξεν ἐν τῷ Εὐφόρβῳ τούτῳ, διὸ καὶ ὠνομάζετο Εὔφορβος. 2) Ἐρετριεὺς, υἱὸς τοῦ Ἀλκιμάχου, προδοὺς τὴν πατρίδα του εἰς τοὺς Πέρσας ἐπὶ Δαρείου.

Εὐφορίδης, ου (ὁ), Ἀχαρνεύς τις ἀνθρακοπώλης παρὰ τῷ Ἀριστοφ.

Εὐφορίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀχιλλ. καὶ τῆς Ἑλένης, γεννηθεὶς ἐν ταῖς νήσοις τῶν Μακάρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐν τῇ νήσῳ Μήλῳ, διότι δὲν συγκατετίθετο εἰς τὰς ὀρέξεις του. 2) ὁ πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλυ. 3) ποιητὴς ἐκ Χαλκίδος, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 π. Χ.

*Εὐφραῖος (ὁ), μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ἐξ Ὠρεοῦ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ, φονευθεὶς ἰδιοχείρως, ἵν' ἀποφύγῃ τὴν ἐκδίκησιν τοῦ Φιλίππου (τοῦ ὁποίου ἦτον ἐχθρὸς), κυριεύσαντος τὴν πατρίδα του.

Εὐφράνωρ, ορος (ὁ), περίφημος ζωγράφος καὶ ἀγαλματοποιὸς, σύγχρονος τοῦ Πραξιτέλυς. 2) φιλόσοφος ἐκ Σελευκείας, μαθητὴς τοῦ Τίμωνος.

Εὐφράτας, α (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρὰ Ξενοφῶντι.

Εὐφράτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἀσίας, πηγ. ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας καὶ χυν. εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον, ἀφ' οὗ ἑνωθῇ μὲ τὸν Τίγριν, μετὰ τοῦ ὁποίυ σχηματίζει τὴν Μεσοποταμίαν, (Φράτ).

Εὐφρόνιος (ὁ), πλούσιός τις Σουνιεὺς παρὰ Πλάτωνι.

Εὐφροσύνη (ἡ), μία τῶν τριῶν Χαρίτων.

Εὔφρων, ονος (ὁ), Σικυώνιός τις, ἀναλαβὼν τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν τῆς πόλεως ταύτης ἐπὶ Ἐπαμινώνδου. 2) ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας παρ' Ἀθην. (Α', 7). 3) ὁ πάππος τοῦ Πυθαγόρυ κατὰ Παυσ.

Εὐχαρίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστοφ.

*Εὐχάριστος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 6'. ἔτος τῆς 105 Ὀλυμπ.

Εὔχειρος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς Κορίνθιος.

Εὐχήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτυ, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἰφιμεδούσης. 2) υἱὸς τοῦ Κοιράνου ϗ ἔγγονος τοῦ Πολυΐδου ἐκ Μεγάρων. 3) υἱὸς τοῦ μάντεως Πολυΐδου ἐκ Κορίνθου, (Ἰλ. Ν. 663-672).

Εὐωνυμία (ἡ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Εὐωνυμεύς).

Εὐώνυμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ὁ ἐν Ἀττικῇ δῆμος.

Εὐώνυμος (ἡ), ἡ μικροτέρα τῶν Λιπάρεων, (Lisca Bianca). 2) = Εὐωνυμία.

Εὐῶπις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Τροιζῆνος, κρεμασθεῖσα αὐτοχειρὶ, διότι περιέπεσεν εἰς ἔρωτα τοῦ ἀδελφοῦ της.

Ἐφάρμοστος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ὀποῦντος κατὰ τὴν 81 Ὀλυμπ.

Ἔφεσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καΰστρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ

Ἔφεσος (ἡ), π. τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Καΰστρου, ἐπίσημος τὸ πάλαι διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, κατεδαφισθέντα ὑπὸ τῶν Σκυθῶν τῷ 262 ἀπὸ Χ., (Αγιασολοὺκ), (ὁ πολ. Ἐφέσιος).

Ἐφιάλτειον (τὸ), ἀκρωτ. βορειοδυτικὸν τῆς Καρπάθου.

Ἐφιάλτης, ου (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλ. καὶ Ἡρακλ. 2) εἷς τῶν Ἀλωειδῶν (ἴδε τὴν λέξιν). 3) Τραχίνιός τις, υἱὸς τοῦ Εὐρυδήμου, ὁ δείξας εἰς τοὺς Πέρσας τὸ ἐπὶ τῆς Οἴτης μονοπάτιον, διὰ τοῦ ὁποίου περιελθόντες οὗτοι, περιεκύκλωσαν τοὺς ἐν Θερμοπύλαις Ἕλληνας. 4) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Σοφωνίδου, πράττων τὰ τῆς πόλεως, εἰς ἄκρον πένης.

*Ἔφιππος (ὁ), ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας. 2) συγγραφεύς τις Ὀλύνθιος παρ' Ἀθην. (Γ', 120).

Ἔφορος (ὁ), ἐπίσημος ἱστοριογράφος ἐκ Κύμης, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους.

Ἐφουδίων, ωνος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης ἐκ Μαινάλου τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ.

†Ἐφραῖος (ὁ), ἴδε ὀρθογρ. Εὐφραῖος.

Ἐφύρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη 2) (γεωγρ.) τὸ πάλαι ἡ Κόρινθος. 3) π. τῆς Ἤλιδος ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Σελλήεντος. 4) π. τῆς Φθιώτιδος, ἡ ὕστερον Κρανών. 5) π. τῆς ἐν Ἠπείρῳ Θεσπρωτίας, ἐπὶ τοῦ ἐκεῖσε ποταμοῦ Σελλήεντος, ἡ ὕστερον Κίχυρος. 6) π. τῆς Αἰτωλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἀγραίων, (ἄγνωστον ἀκριβῶς ποία ἐξ αὐτῶν εἶνε ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἐφύρα).

Ἐχέδωρος (ὁ), ποτ. τῆς Μακεδ. χυν. εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον.

Ἐχειαὶ (αἱ), πολίχν. τῆς Λακων.

Ἐχεκλῆς, ῆος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄκτορος, ἀνὴρ τῆς Πολυμήλης, ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων.

Ἔχεκλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. 2) ἕτερός τις ἐκ τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλυ.

*Ἐχεκράτεια (ἡ), Πυθαγορεία τις ἐκ Φλιοῦντος.

Ἐχεκράτης, ους (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἠετίωνος καὶ πάππος τοῦ Κυψέλου ἐν Κορίνθῳ. 2) μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ Φλιοῦντος. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

Ἐχεκρατίδης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Ὀρέστου, βασιλεὺς ἐν Θεσσαλίᾳ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ περιφήμου Τίμωνος. 3) εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις σοφιστῶν, φίλος τοῦ Φωκίωνος.

*Ἐχέλας (ἀντὶ Ἐχέλαος), α (ὁ), υἱὸς τοῦ Πενθίλου, (Παυσ. Γ', 6', 1).

*Ἐχελίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀπό τινος ἥρωος Ἐχέλου, (ὁ δημ. Ἐχελίδης).

*Ἐχέμβροτος (ὁ), αὐλῳδὸς ἐξ Ἀρκαδίας, νικήσας εἰς τὰ Πύθια τὸ γ'. ἔτος τῆς 48 Ὀλυμπ.

*Ἐχεμένης, ους (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην., συγγράψας Κρητικά.

Ἔχεμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀερόπου, ἔγγονος τοῦ Κηφέως, βασιλεὺς τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Τεγέας, φονεύσας ἐν μονομαχίᾳ τὸν Ὕλλον υἱὸν τοῦ Ἡρακλ.

Ἐχέμμων καὶ (Π.) Ἐχέμμων, ονος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

Ἐχένηος (ὁ), εἷς τῶν Φαιάκων.

Ἐχέπωλος (ὁ), Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Θαλυσίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου, ἡγεμὼν τῶν Σικυωνίων, (Ἰλ. Ψ. 296).

Ἐχέστρατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄγιδος, πατὴρ

τοῦ Λεωβώτου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

Ἐχετιμίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Ἐχέτλα (ἡ), π. τῆς Σικελ., (Ochula), (ὁ πολ. Ἐχετλιάτης).

Ἔχετλος (ὁ), ἥρως τις τιμώμενος ἐν Ἀττικῇ, διότι εἰς τὴν μάχην τοῦ Μαραθῶνος, φονεύσας μὲ τὸ ἄροτρόν του πολλοὺς τῶν βαρβάρων, ἔγινε μετὰ ταῦτα ἄφαντος.

Ἔχετος (ὁ), βασιλεύς τις ἐν Ἠπείρῳ, ἀκρωτηριάζων τοὺς ξένους κτλ.

Ἐχέφρων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νέστορος ϗ τῆς Ἀναξιβίας. 2) εἷς τῶν υἱῶν του Πριάμου. 3) ὁ ἕτερος τῶν δύο υἱῶν τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς ἐν Σικελίᾳ Ψωφίδος, ἀφ' ἧς ἐπωνόμασαν οὗτοι ἔπειτα τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν.

Ἔχιδνα, ης (ἡ), θυγ. τοῦ Χρυσάορος καὶ τῆς Καλιῤῥόης ἢ τῆς Κητοῦς καὶ τοῦ Φόρκυος ἢ τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, ἐξ ἧς ὁ Τυφῶν ἐγέννησε τὸν Κέρβερον, τὴν Σφίγγα, τὴν Χίμαιραν κτλ.

Εχίνη (ἡ), ἴδε Ἐχῖναι.

Ἐχινάδες (αἱ), πέντε ἢ ἐννέα νησίδια τοῦ Ἰονίου πελάγους περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελῴου, κληθεῖσαι οὕτω διὰ τὸ πλῆθος τῶν περὶ αὐτὰς ἐχίνων, (Κουρτσολάροι).

Ἐχῖναι (αἱ), = Ἐχινάδες.

Ἐχῖνος (ὁ), π. τῆς Ἀκαρν. παρὰ τὴν Ναύπακτον. 2) ἀκρ. ϗ π. τῆς Φθιώτιδος ἐν τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ, (Ἀχίνα), (ὁ πολ. Ἐχιναιεὺς καὶ Ἐχιναῖος).

Ἐχινοῦς, οῦντος (ὁ), = Ἐχῖνος (2).

Ἔχιος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Μηκιστέως, (Ἰλ. Θ, 333). 2) εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολίτου, (Ἰλ. Ο, 339). 3) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων Λυκίων ἐν τῇ Τροίᾳ, (Ἰλ. Π. 416).

Εχίων, ονος (ὁ), εἷς (ὁ ἀνδρειότατος) τῶν λεγομένων Σπαρτῶν ἐν Θήβαις, γεννήσας ἐκ τῆς Ἀγαύης, θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, τὸν Πενθέα. 2) υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀντιανείρας, ἀδελφὸς τοῦ Εὐρύτου, συνεξελθὼν μετὰ τοῦ Μελεάγρου ἐπὶ θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρυ καὶ συνεκπλεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχ.

Ἑωσφόρος (ὁ), ὁ πρωϊνὸς ἀστὴρ, (κατὰ τὴν μυθολογ.) υἱὸς τοῦ Ἀστραίου ϗ τῆς Ἠοῦς.

Ζ.

Ζάβα (ἡ) καὶ Ζάβαι (αἱ), π. καὶ νῆσος (μία τῶν Μαλδιβῶν) τῆς Ἰνδ.

Ζάβατος (ὁ), ὁ ἄλλος Λύκος, ποτ. τῆς Ἀσσυρ. χυν. εἰς τὸν Τίγριν.

Ζάγκλη (ἡ), ἀρχῆθεν ὠνομάζετο ἡ ἐν Σικελίᾳ Μεσσήνη, (ὁ πολ. Ζαγκλαῖος).

Ζαγρεύς, έως (ὁ), ὁ σπαραχθεὶς Διόνυσος, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Περσεφόνης, ὁ παρ' Αἰγυπτ. Ὄσιρις.

Ζάγριον ὄρος, = τῷ -

Ζάγρος (ὁ), β. τῆς Ἀσίας, συνέχεια τοῦ Ταύρου χωρίζον τὴν Μηδ. ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας.

Ζαδράκαρτα (τὰ), π. πρωτ. τῆς Ὑρκαν.

*Ζαδράμη (ἡ), χωρ. τῆς Ἀραβ.

Ζαδριάδης, ου (ὁ), σατράπης Ἀντιόχυ τοῦ Μεγάλου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ, ἀναγορευθεὶς, μετὰ τὴν ἧτταν αὐτοῦ, ἀνεξάρτητος τῇ βοηθείᾳ τῶν Ῥωμ.

Ζάκανθα (ἡ), ἡ ὕστερον Σαγούντιον, π. τῆς Ταῤῥακων. Ἰσπαν., (ὁ πολ. Ζακανθαῖος).

Ζάκυνθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαρδάνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ

Ζάκυνθος (ἡ), νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγυς, μεταξὺ Κεφαλλην. καὶ Στροφάδων καὶ ἀπέναντι τῆς ἐν Πελοπονν. Ἤλιδος, (ὁ νησ. Ζακύνθιος). 2) = Ζάκανθα.

Ζάλευκος (ὁ), ὁ περίφημος νομοθέτης τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν, ζήσας περὶ τὸ 650 πρὸ Χ., περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ὁποίου ἀμφιβάλλουσί τινες τῶν κριτικῶν.

Ζάλμοξις, ἴδε Ζάμολξις.

Ζάμα (ἡ), π. τῆς Νουμιδίας, ἀπέχουσα πέντε ἡμέρας τῆς Καρχηδόνος, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Σκιπίωνος Ἀφρικανοῦ κατὰ τοῦ Ἀννίβα. 2) π. τῆς Καππαδοκ. καὶ 3) π. τῆς Μεσοποτ.

Ζάμολξις, ιδος καὶ εως (ὁ), μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, νομοθέτης τῶν Θρᾳκῶν καὶ Γετῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ ἐλατρεύετο δι' ἀνθρωποθυσιῶν ὡς δαίμων. Ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλοῦντο γόητές τινες, Θρᾷκες, ἐπαγγελλόμενοι ὅτι ἰάτρευον δι' ἐπῳδῶν διάφορα πάθη: οἱ Ζαμόλξιδος ἰατροί.

Ζὰν, ζανὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Ζὴν, = Ζεύς.

Ζάρα (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν. ἐπὶ τοῦ Ἀράξυ.

Ζαραγγαῖοι ἢ Ζαραγγοὶ (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὰ ὄρη τῆς Δραγγιανῆς ἐν τῇ Περσίᾳ.

Ζάραξ, ακος (ὁ), β. τῆς Εὐβ. 2) = τῷ -

Ζάρηξ, ηκος (ὁ), π. παραθαλ. τῆς Λακων.

Ζαρίασπα (τὰ) καὶ Ζαριάσπη (ἡ), π. τῆς Βακτρίας, ἡ ἄλλως Βάκτρα.

Ζαριάσπης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Βακτριανῆς.

Ζαύηκες (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβύας.

Ζέα (ἡ), μικρός τις κόλπος ἐντὸς τοῦ Πειραιῶς.

Ζέλεια καὶ Ζέλη (ἡ), π. τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τοῦ Αἰσήπου ποταμοῦ, (ὁ πολ. Ζελείτης καὶ Ζελειάτης).

Ζεῦγμα (τὸ), π. τῆς Κομμαγηνῆς ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ὅπου καὶ ἡ κυρίως διάβασις τοῦ ποταμοῦ τούτου.

Ζευξίδαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λεωτυχίδου καὶ πατὴρ τοῦ Ἀρχιδάμου, βασιλέως τῆς Σπάρτης. 2) υἱὸς ἄλλου Ἀρχιδάμου ϗ ἔγγονος τοῦ Θεοπόμπου.

Ζευξίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Ζευξίππη (ἡ), μία τῶν Ναϊάδων, γυνὴ τοῦ Πανδίονος. 2) γυνὴ τοῦ Σικυῶνος. 3) θυγ. τοῦ Ἱπποκόωντος, γυνὴ τοῦ Τελέοντος, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀργοναύτου Βούτου.

Ζεύξιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ., βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος. 2) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων τὸ α'. ἔτος τῆς 89 Ὀλυμπ.

Ζεῦξις, ιδος (ὁ), ὁ περιφημότερος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος, σύγχρονος τοῦ Σωκρ., γεννηθεὶς ἐν Ἡρακλείᾳ τῆς Ἰταλίας, μαθητὴς τοῦ Ἀπολλοδώρου. 2) ἰατρὸς ἐκ Τάραντος.

Ζευξὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ ϗ τῆς Τηθύος.

Ζεὺς, Διὸς (ὁ), ὁ ὑπέρτατος θεὸς τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, λατρευόμενος ὑπὸ διάφορα ἐπίθετα, καὶ παριστάνων τὴν ἰδέαν τῆς ἀρχικῆς καὶ συντηρητικῆς δυνάμεως καὶ τῆς ζωῆς ὅλων τῶν ὄντων. || «Ζεὺς χθόνιος» ὁ Ἅδης.

Ζεφύριον (τὸ), ἀκρωτ. ἐπὶ τῆς ἀνατολ. παραλίας τοῦ Βρεττίου ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, πλησίον τῶν Λοκρῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάζοντο Ἐπιζεφύριοι, (Cap Bergamo). 2) ἀκρωτ. καὶ πολίχν. τῆς Κιλικ., (Ζάφρα). 3) ἀκρωτ. πρὸς δυσμὰς τῆς Κύπρου. 4) ἀκρωτ. καὶ κώμη τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Λιβύᾳ. 5) π. τοῦ Πόντου, μεταξὺ Τραπεζοῦντος καὶ τοῦ ἀκρωτ. Ἰασονίου.

Ζεφυρῖτις, ιδος (ἡ), ἐπίθετ. ἡ Ἀφροδίτη ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ζεφυρίου ἀκρωτηρίου, ὅπερ ἦν ἱερὸν αὐτῆς.

Ζέφυρος (ὁ), ὁ δυτικὸς ἐν Μεσογείῳ ἄνεμος· κατὰ τὴν μυθολογ., υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, ἔχων τὰ βασίλεια αὐτοῦ ἐν Θρᾴκῃ κτλ.

Ζῆθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφίονος, κυριεύσας καὶ μετονομάσας ἀπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, τὰς Θήβας, ἀφ' οὗ ἐφόνευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐκδικούμενοι τὴν μητέρα των, τὸν Λύκον καὶ τὴν Δίρκην. Καθ' Ὅμηρον, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀηδόνα, θυγατέρα τοῦ Πανδάρου.

*Ζηίλας, α (ὁ), ἴδε Ζήλας.

Ζῆλα (τὰ), π. μεσόγ. τοῦ Πόντυ, (Ζήλια).

Ζήλαρχος (ὁ), ἀγορανόμος τις παρὰ Ξενοφ.

*Ζήλας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Νικομήδους Α'. καὶ πατὴρ τοῦ Προυσίου.

*Ζῆλις, ιδος (ἡ), π. τῆς Μαυρουσίας, (ὁ πολ. Ζηλίτης).

Ζῆλος (ὁ), υἱὸς τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος.

Ζηνεὺς, έως ἢ Ζῆνις, ιδος (ὁ), συγγραφεύς τις Χῖος παρ' Ἀθην. (Γ', 601). 2) Δαρδάνιός τις παρὰ Ξενοφ. (Ἑλλ. Γ', α, 10).

Ζηνοβία (ἡ), ἡ περίφημος βασίλισσα τῆς Παλμύρας, ἀπόγονος τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Πτολεμαίων, καὶ γυνὴ τοῦ Ὀδενάτου, τὸν ὁποῖον διαδεχθεῖσα, ἐξέτεινε τὸ κράτος αὐτῆς, καὶ ἐθαυμάσθη διὰ τὰ σπάνια προτερήματά της, βασιλεύσασα ἀπὸ τοῦ 267 μέχρι τοῦ 273 μετὰ Χ., ὅτε καταπολεμηθεῖσα καὶ αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐρηλιανοῦ, ἐθριαμβεύθη ἐν Ῥώμῃ, ὅπου καὶ ἔμεινε μέχρι τέλους. 2) (Γεωγρ.) π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, κτίσμα τῆς Ζηνοβίας.

Ζηνοδότιον (τὸ), φρούριον πρὸς ἄρκτον τῆς Μεσοποτ.

Ζηνόδοτος (ὁ), γραμματικὸς Ἐφέσιος, μαθητὴς τοῦ Φιλητᾶ καὶ βιβλιοθηκάριος τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βιβλιοθήκης ἐπὶ Πτολεμαίου, ὁ πρῶτος ἐπιχειρήσας διόρθωσιν τῶν Ὁμήρου ποιημάτων.

Ζηνόδωρος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἐπὶ Νέρωνος, τοῦ ὁποίου κατεσκεύασεν ἕνα κολοσσ.

σαῖον ἀνδριάντα. 2) γραμματικὸς, ἀναφερόμενος συχνάκις ὑπὸ τῶν Σχολ.

Ζηνόθεμις, ιδος (ὁ), πλοίαρχος ἐκ Μασσαλίας, περὶ τοῦ ὁποίου σώζεται λόγος τις τοῦ Δημοσθ. 2) Στωϊκὸς φιλόσοφος παρὰ Λουκ. 3) Μασσαλιώτης τις παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ζηνοφάνης, ους (ὁ), τύραννός τις τῶν ἐν Κιλικίᾳ ἐπὶ Ἰουλίου Καίσαρος.

Ζήνων, ωνος (ὁ), ὁ πρῶτος θεμελιωτὴς τῆς Σκεπτικῆς φιλοσοφίας, ἐξ Ἐλέας τῆς ἐν Ἰταλίᾳ πόλεως, μαθητὴς τοῦ Παρμενίδου καὶ διδάσκαλος τοῦ Περικλέους, ἀκμάσας περὶ τὴν 79 Ὀλυμπ., θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου τῆς Ἀκράγαντος, κατὰ τοῦ ὁποίου εἶχε συνομόσῃ.
2) ὁ Κιτιεὺς, υἱὸς τοῦ Μνασαίου, ἐκ τῆς ἐν Κύπρῳ πόλεως Κιτίου, ἀρχηγὸς τῆς Στωϊκῆς αἱρέσεως, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 πρὸ Χ. καὶ διδάξας ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ Ποικίλῃ Στοᾷ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη καὶ ἡ αἵρεσίς του. Ἔζησε δὲ 98 ἔτη, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ἐτίμησαν δι' ἀνδριάντων. Ἐκ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων του οὐδὲν διεσώθη.

Ζήρυνθος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Θρᾴκης παρὰ τὴν Αἶνον, ὅπȣ ἦν τὸ ἄντρον τῆς Ἑκάτης.

Ζήτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καλάϊδος, μετὰ τοῦ ὁποίου συνέπλευσε τοῖς Ἀργοναύταις ϗ τελευταῖον ἐφονεύθη ἐν Τήνῳ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Ζοιτεία (ἡ) καὶ Ζοίτειον (τὸ), χ. τῆς Ἀρκαδ., ἀπὸ Ζοιτέως τοῦ Τρικολώνου, (ὁ πολ. Ζοιτεὺς καὶ Ζοιτειεύς).

Ζομβίς, ίδος (ἡ). π. τῆς Μηδίας.

*Ζοῦμοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν.

Ζοῦχις, ιδος (ἡ), π. καὶ λίμνη τῆς Λιβύας παρὰ τὰς Σύρτεις.

Ζύγαινα (ἡ), νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Ζύγιοι καὶ Ζυγοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Σκυθ. κατοικοῦν τὰ μεταξὺ Καυκάσου καὶ Κιμμερίου Βοσπόρου.

Ζωΐλος (ὁ), ῥήτωρ καὶ γραμματικὸς ἐξ Ἀμφιπόλεως, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου ϗ Ἀλεξάνδρου, ὁ ἐπικληθεὶς Ὁμηρομάστιξ, διότι ἔγραψε πικρὰν ἐπίκρισιν τῶν ποιημάτων τοῦ Ὁμήρου. Ἀπέθανε δὲ λιθοβοληθεὶς ἐν Χίῳ, ὡς πατροκτόνος.

Ζωναρᾶς (ὁ), ἱστοριογράφος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, συγγράψας Χρονικὸν ἀπὸ κτίσεως Κόσμου μέχρι τοῦ 1118 ἔτους.

Ζώνη (ἡ), π. καὶ ἀκρωτ. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου, (ὁ πολ. Ζωναῖος).

Ζωπυρίων, ωνος (ὁ), δοῦλός τις παρὰ Θεοφρ. 2) γραμματικός τις παρὰ Σουΐδα.

Ζώπυρος (ὁ), Πέρσης, υἱὸς τοῦ Μεγαβύζου, στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.
2) ἔγγονος τοῦ προτέρου, αὐτομολήσας πρὸς τοὺς Ἀθην. περὶ τὸ 450 πρὸ Χ. 3) Θρᾷξ, δοῦλος τοῦ Περικλέους ϗ παιδαγωγὸς τοῦ Ἀσκληπιάδου.

Ζωροάστρης [Ζερδούσχτ], ου (ὁ), ὁ περίφημος σοφὸς νομοθέτης καὶ θεμελιωτὴς τῆς θρησκείας τῶν Περσῶν, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. ἢ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, τοῦ ὁποίου ἓν τῶν συγγραμμάτων, ἡ Ζενδ-Ἀβέστα, ἔγινε γνωστὸν εἰς τὴν Εὐρώπην περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος.

Ζώσιμος (ὁ), Κόμης ἐν Κωνσταντινουπόλει, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς Ε'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος καὶ συγγράψας Ῥωμαϊκὴν Ἱστορίαν ἀπὸ Καίσαρος Αὐγούστου μέχρι τοῦ 410 μετὰ Χ.

Ζωστὴρ, ῆρος (ὁ), ἀκρωτ. τῆς Ἀττ. μεταξὺ Φαλήρου καὶ Σουνίου.

Η.

Ἥβη (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, θεὰ τῆς νεότητος, οἰνοχόος τῶν Θεῶν, τιμωμένη ἐν Ἀθήναις μετὰ τοῦ Ἡρακλ., ὅς τις ἔλαβεν αὐτὴν, μετὰ τὴν ἀποθέωσίν του, εἰς γυναῖκα.

*Ἡγέλεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Τυῤῥηνοῦ.

Ἡγέλοχος (ὁ), ποιητὴς κωμικὸς, καταγελώμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. 2) ἵππαρχος Ἀλεξ. τοῦ Μ.

*Ἡγέμαχος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ.

Ἡγεμόνη (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἄρτεμις. 2) ἡ ἄλλως Αὐξώ, μία τῶν δύω ἀρχαίων Χαρίτων.

Ἡγέμων, ονος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 6'. ἔτος τῆς 113 Ὀλυμπ., ἴδε καὶ Ἡγήμων.

*Ἡγέπολις, ιδος (ὁ), Κῶος πατὴρ τοῦ Ὀλυμπιονίκου Φιλίνου.

Ἡγερία (ἡ), Νύμφη τις ἐν Ἰταλίᾳ ἥτις ὑπαγόρευσεν εἰς τὸν Νουμᾶν Πομπίλιον τοὺς νόμους.

Ἡγέστρατος (ὁ), πλοίαρχός τις ἐκ Μασσαλίας.

Ἡγήμων, ονος (ὁ), ποιητὴς Θάσιος τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. 2) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος καὶ ἀντιπολιτευόμενος τοῦ Δημοσθ.

*Ἡγησάνδρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμύκλα.

Ἡγησανδρίδας, ου (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Σπαρτ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.
2) Θεσπιεὺς, στρατηγὸς τῶν Βοιωτῶν.

*Ἡγήσανδρος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ἱστορικοῦ Ἑκαταίου. 2) στρατηγὸς τῶν μετὰ Κύρου μυρίων Ἑλλήνων. 3) Δελφὸς, συγγραφεὺς Ὑπομνημάτων, (Ἀθην. ΙΑ', 507).

*Ἡγησιάναξ, άνακτος (ὁ), ποιητὴς καὶ συγγραφεὺς ἐξ Ἀλεξανδρείας.

Ἡγησίας, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 114 Ὀλυμπ. 2) φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης, ἀρχηγὸς τῶν καλουμένων Ἡγησιακῶν. 3) κωμῳδὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας.

*Ἡγησίβουλος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀναξαγόρου.

Ἡγησικλέης (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγασικλῆς.

Ἡγησίλεως (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγησίλαος.

Ἡγησιππίδης (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀγησιππίδας.

Ἡγήσιππος (ὁ), ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας, ἐκ Τάραντος. 2) περίφημος ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος καὶ ὁμόφρων τοῦ Δημοσθ.

Ἡγησιπύλη (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Ὀλόρου, ϗ γυνὴ τοῦ Μιλτιάδȣ.

Ἡγησίστρατος (ὁ), υἱὸς νόθος τοῦ Πεισιστράτου, κατασταθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τύραννος τοῦ Σιγείου. 2) μάντις Ἠλεῖος, ἐκ τοῦ γένους τῶν Τελλιαδῶν, ἐχθρὸς τῶν Σπαρτιατῶν ἄσπονδος, τοὺς ὁποίους, ἔχοντας αὐτὸν δεδεμένον εἰς τὸ ξύλον, διέφυγε, κόψας τὸν πόδα του, εἶ ϗ συλληφθεὶς ἐπὶ τέλȣς ὑπ' αὐτῶν ἐν τῇ Χίῳ, ἐφονεύθη. 3) υἱὸς τοῦ Σαμίου Ἀρισταγόρου.

Ἡγίης, ου (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ μάντεως Τισαμενοῦ ἐξ Ἤλιδος, πολιτογραφηθεὶς ἐν Σπάρτῃ.

Ἡδύλειον (τὸ), σειρὰ ὀρέων ἐν Φωκίδι, ἐκτεινόμενον ἄχρι τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ὀρχομενοῦ.

Ἡδύλη (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ ποιητοῦ Ἡδύλȣ καὶ τῆς ποιητρίας Μοσχίνης, ποιήτρια καὶ αὐτὴ, (ἴδε Ἀθ. Ζ', 297).

Ἡδύλος (ὁ), Ἐπιγραμματοποιὸς ἐκ Σικελίας, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφȣ.

Ἡδυφῶν, ῶντος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀσσυρ.

Ἤδωνες (ὀρθότ. τοῦ συνήθ.) Ἠδωνοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης κατοικοῦν τὴν μεταξὺ τῶν ποταμῶν Νέστου ϗ Στρυμόνος χώραν, τὴν ἀπ' αὐτῶν καλουμένην Ἠδωνίδα.

Ἠδωνὸς (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Μύγδονος, ἀφ' οὗ κατήγοντο οἱ Ἠδωνοί.

Ἠερίβοια (ἡ), Π. ἀντὶ Ἐρίβοια.

Ἠέροπος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀέροπος.

Ἠετίδης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Ἠετιωνίδης, πατρωνυμ. ὁ Κύψελος.

Ἠετίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐχεκράτȣς, Λαπίθης τὸ γένος, ἀπόγονος τοῦ Καινέως, καὶ πατὴρ τοῦ Κυψέλου, τυράννου τῆς Κορίνθου. 2) ἡγεμὼν τῶν ἐν Κιλικίᾳ Θηβῶν, πατὴρ τῆς Ἀνδρομάχης, φονευθεὶς μετὰ τῶν υἱῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. 3) υἱὸς τοῦ Ἰάσονος, βασιλεὺς τῆς Ἴμβρου, ἐξαγοράσας ἀπὸ τοῦ Ἀχιλλέως τὸν υἱὸν τοῦ Πριάμου Λυκάονα.
4) συγγραφεύς τις ἐξ Ἀμφιπόλεως.

Ἠετιώνεια (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Ἀττικῆς, περικλεῖον ἀρκτικῶς τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς.

Ἠετιώνη (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Ἀνδρομάχη.

Ἠϊόνες (αἱ), κώμη τῆς Ἀργολ. παρὰ τὸ ἀκρωτ. Σκύλαιον.

Ἠϊονεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 2) βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, πατὴρ τοῦ Ῥήσου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

Ἠϊόνη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Ἠϊὼν, όνος (ἡ), π. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Στρυμόνος, ἐπίνειον τῆς Ἀμφιπόλεως, (Κοντέσσα ἢ Ῥεντίνα), (ὁ πολ. Ἠϊονεύς).

*Ἠλακάταιον (τὸ), β. τῆς Θεσσαλ., ἐφ' οὗ καὶ ναὸς τοῦ Ἠλακαταίου ἢ Ἠλακατέως Διός.

Ἠλεία (ἡ), = Ἦλις.

Ἠλεῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ϗ τῆς Εὐρυκύδης, πατὴρ τοῦ Αὐγείου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου μετωνομάσθησαν Ἠλεῖοι οἱ Ἐπειοί. 2) υἱὸς τοῦ Ταντάλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ Ἠλεία.

Ἠλέκτρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ ϗ τῆς Τηθύος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Θαύμαντος τὴν Ἶριν κτλ. 2) μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Περισθένην. 3) μία τῶν ἑπτὰ Πλειάδων, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Δάρδανον ϗ Ἰασίωνα. 4) θυγ. τοῦ Ἀγαμέμν. ϗ τῆς Κλυταιμνήστρας, καλουμένη πρότερον Λαοδίκη, συζευχθεῖσα τὸν Πυλάδην, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Μέδωνα ϗ Στρόφιον. 5) ἀδελφὴ τοῦ Κάδμȣ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν αἱ ἐν Θήβαις πύλαι. 6) μία τῶν θεραπαινίδων τῆς Ἑλένης.

Ἠλεκτρίς, ίδος (ἡ), συνήθως πληθ., νῆσοι τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πάδου, ὅπου μετεμορφώθησαν αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθοντος εἰς αἰγείρȣς, (κατά τινας, αὗται αἱ νῆσοι ἐφ' ὧν κεῖται ἡ Οὐενετία).

Ἠλεκτρύων, ωνος καὶ ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν, ἀνὴρ τῆς Ἀναξοῦς, θυγατρὸς τοῦ Ἀλκαίου, ϗ πατὴρ τῆς Ἀλκμήνης καὶ ἄλλων παίδων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ Ἀμφιαράου.

Ἠλεκτρυώνη (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Ἀλκμήνη. 2) (κυριωνυμ.) θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥόδης, ἀποθανοῦσα παρθένος ϗ τιμωμένη ὡς ἡμίθεος ἐν Ῥόδῳ.

Ἡλιάδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἡλίου.

Ἡλιάναξ, άνακτος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Στησιχόρου.

Ἡλιὰς, άδος (ἡ), συνήθως πληθ. αἱ τρεῖς (ἢ ἑπτὰ) θυγατέρες τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Κλυμένης, Φαέθουσα, Λαμπετία ϗ Φοίβη, αἵτινες, θρηνοῦσαι τὸν ἀδελφὸν αὐτῶν Φαέθοντα περὶ τὸν Πάδον ποταμὸν, μετεμορφώθησαν εἰς αἰγείρους.

Ἡλιόδωρος (ὁ), γραμματικὸς ἐκ τῆς ἐν Φοινίκῃ πόλεως Ἐμέσης, ζήσας περὶ τὴν τετάρτην ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, καὶ χρηματίσας ϗ ἐπίσκοπος τῶν Χριστιανῶν ἐν Θεσσαλίᾳ· συνέγραψεν, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Αἰθιοπικὰ, μυθιστορίαν εἰς βιβλία δέκα. 2) συγγραφεὺς Ἀθηναῖος, ὁ λεγόμενος Περιηγητὴς, γράψας περὶ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν βιβλία δεκαπέντε.

Ἥλιος (ὁ), ὡς θεὸς τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς, ἐμυθολογεῖτο υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος ϗ τῆς Θείας, ἀδελφὸς τῆς Σελήνης ϗ τῆς Ἠοῦς, καὶ πατὴρ τοῦ Φαέθοντος κτλ., συγχεόμενος παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις μετὰ τοῦ Ἀπόλλ., καὶ λατρευόμενος ἰδίως ἐν Ῥόδῳ.

Ἡλιούπολις καὶ Ἡλίου πόλις, εως (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου (ἡ Ὢν τῆς Γραφῆς) μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ἡλίȣ, (Ματαρέ). 2) π. τῆς Κοίλης Συρίας περὶ τοὺς ἀνατολικοὺς πρόποδας τοῦ Λιβάνου ὄρους, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τοῦ Ἡλίου, (Μπαλμπέκ), (ὁ πολ. Ἡλιȣπολίτης ϗ Ἡλιοπολίτης).

Ἦλις, ιδος (ἡ), (ἡ αἰτ. Ἤλιδα) ἐπαρχ. πρὸς δυσμὰς τῆς Πελοποννησ. διαιρουμένη εἰς τὴν Κοίλην (τὴν καθαυτὸ σήμερον) Ἤλιδα, τὴν Πισᾶτιν καὶ τὴν Τριφυλίαν. 2) (ἡ αἰτ. Ἦλιν), π. πρωτ. τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας, πλησίον τῆς Ὀλυμπίας ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, κτισθεῖσα πρῶτον μετὰ τὰ Περσικὰ, (ὁ κάτοικος Ἠλεῖος).

Ἠλύσιον πεδίον (τὸ), τόπος τις χαριέστατος εἰς τὰ δυτικὰ μέρη τῆς γῆς παρὰ τὸν Ὠκεανὸν (εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων), ὅπου ἐπέμποντο μετὰ θάνατον αἱ ψυχαὶ τῶν Ἡρώων καὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ ἐναρέτων ἀνθρώπων.

Ἠλώνη (ἡ), π. τῆς Φθιώτ. ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ, ἡ ὕστερον Λειμώνη, (ὁ πολ. Ἠλωναῖος).

Ἠμαθία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς ἀρχαίας Μακεδον., μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀξιοῦ ϗ Ἐριγόνος, ἡ παρ' Ὁμήρῳ Μυγδονία.

Ἠμαθίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἠοῦς, ἀδελφὸς τοῦ Μέμνονος, βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Ἠμαθίδες (αἱ), αἱ ἐννέα θυγατέρες τοῦ Πιέρου βασιλέως τῆς Ἠμαθίας, αἵτινες, φιλονεικήσασαι μὲ τὰς Μούσας περὶ Μουσικῆς καὶ νικηθεῖσαι, μετεμορφώθησαν εἰς πτηνά.

Ἡμιθέα (ἡ), θυγ. τοῦ Κύκνου. 2) θυγ. τοῦ Σταφύλου ϗ τῆς Χρυσοθέμιδος, ῥιφθεῖσα ὑπὸ λύπης εἰς τὴν θάλασσαν, διότι, ἀποκοιμηθείσης αὐτῆς, χοῖρος κατέφαγε τὴν ἄμπελον, τὴν ὁποίαν ἐφύλαττε μετὰ τῆς ἀδελφῆς της, φυτευθεῖσαν πρῶτον τότε ὑπὸ τοῦ πατρός των.

Ἡμιθέων, ωνος (ὁ), Συβαρίτης τις ῥυπαρογράφος παρὰ Λουκ.

Ἡμίκυνες (οἱ), ἔθνος μυθῶδες τῶν Ὑπερβορείων.

Ἠμωδὸν ὄρος καὶ Ἠμωδὰ ὄρη, σειρὰ βȣνῶν μεταξὺ Σκυθίας ϗ Ἰνδίας, (Χιμαλέχ).

Ἠνιοπεὺς, έως (ὁ), ὁ ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

*Ἡνιόχεια καὶ Ἡνιοχία (ἡ), ἡ περὶ τὸν Καύκασον χώρα τῆς Κολχ., ὅπου κατῴκουν οἱ Ἡνίοχοι.

Ἡνιόχη (ἡ), ἡ ἄλλως Εὐρυδίκη, γυνὴ τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῶν Θηβῶν.

Ἡνίοχοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσιατ. Σαρματ. κατοικοῦν περὶ τὸν Καύκασον, καὶ καταγόμενον ἀπὸ τοῦ ἡνιόχου τῶν Διοσκούρων.

Ἤνοψ, οπος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σατνίȣ (Ἰλ. Ξ. 445). 2) ὁ πατὴρ τοῦ Κλυτομήδους (Ἰλ. Ψ, 634).

Ἤπειον (τὸ), πολίχν. τῆς Τριφυλ.

Ἤπειρος (ἡ), ἐν γέν., ἡ Στερεὰ (σχετικῶς ὡς πρὸς τὰς νήσους)· (ἰδίως δὲ ποτὲ μὲν) ἡ Ἀττικὴ, (καὶ συχνότ.) ἡ μικρὰ Ἀσία. 2) (ἰδιωνυμ.) ἐπαρχ. τῆς Ἑλλάδος, χωριζομένη τῆς Μακεδ. καὶ Θεσσαλ. διὰ τοῦ ὄρους Πίνδου καὶ ἔχȣσα πρὸς δυσμὰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος καὶ πρὸς μεσημβρίαν τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον, (τὸ ἐθν. Ἠπειρώτης).

Ἠπιδανὸς (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ἀπιδανός.

Ἠπιόνη (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τιμωμένη ὡς θεὰ τῆς ἰατρικῆς.

Ἠπυτίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Ἠπύτου, ὁ Περίφας, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων.

Ἤρ, Ἠρὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρμενίȣ ἐκ Παμφυλίας, ἀναστὰς μετὰ δέκα ἡμέρας τοῦ θανάτου τȣ, καὶ διηγηθεὶς ὅσα παράδοξα εἶχεν ἰδεῖ.

Ἥρα (ἡ), θυγ. τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Διὸς, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν Ἥφαιστον, τὸν Ἄρην, τὴν Ἥβην ϗ τὴν Εἰλύθειαν. Ἐτιμᾶτο ὡς βασίλισσα τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὡς ἔφορος καὶ προστάτις τῶν γάμων καὶ τῆς ἱερότητος αὐτῶν. Ὁ Ταῶς ἦτον εἰς αὐτὴν ἀφιερωμένος. Εἰς δὲ τὸ Ἄργος ἦτον ὁ περιφημότερος αὐτῆς ναὸς ἴδε Ἡραῖον.

Ἡραία (ἡ), πολίχν. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὸν Ἀλφειὸν εἰς τὰ μεθόρια τῆς Ἤλιδος, (Ἥρι ἢ Ἄγιαννης), (ὁ πολ. Ἡραιεύς).

Ἡραιεὺς, έως (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Ἡραῖον (τὸ), ἐν γέν. ἱερὸν τῆς Ἥρας, ϗ ἰδιαιτ. τὸ μεταξὺ Ἄργους καὶ Μυκηνῶν, ὅπου καὶ τὸ περίφημον κολοσσαῖον αὐτῆς ἄγαλμα, ἔργον τοῦ Πολυκλείτου.
2) ἀκρωτ. τῆς Κορινθίας, ἀντικρὺ τῆς Σικυῶνος. 3) ἀκρωτ. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου, (Φενὲρ-μπαγτσέ). 4) π. τῆς Θρᾴκης παρὰ τὴν Πέρινθον, (συνήθως) Ἡραῖον τεῖχος, (ὅθεν ὁ πολ. Ἡραιοτειχίτης). 5) Ἡραῖα ὄρη, β. τῆς Σικελ. (Monti Sori).

Ἡράκλεια (ἡ), πολλαὶ πόλεις εἶχον τοῦτο τὸ ὄνομα, ὧν γνωστότεραι 1) κώμη τῆς ἐν Ἤλιδι Πισάτιδος, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κυθηρίου ποταμοῦ καὶ ἀπέχουσα 140 στάδια τῆς Ὀλυμπίας. 2) π. τῆς Φθιώτ., ἡ ϗ Τραχινία ἡ ἐν Τραχῖνι, ἴδε Τραχίς. 3) π. τῆς κάτω Ἰταλίας ἡ καὶ Ἡρακλεόπολις, πατρὶς τοῦ ζωγράφου Ζεύξιδος, (Policoro). 4) π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἅλυκος, ἡ πρότερον Μινώα, ἀποικία τῶν Κρητῶν. 5) ἡ Ποντικὴ, π. παραθαλ. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λύκȣ ποταμοῦ, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Ἐρακλὴ ἢ Ἐρέγκλη). 6) π. παραθαλ. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς Προποντ., ἡ πρότερον Πέρινθος, (διατηρεῖ καὶ σήμερον τὸ ὄνομά της). 7) π. τῆς Ἰων. ἐπὶ τοῦ ὄρους Λάτμου. 8) π. τῶν Μιτυληναίων ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Τρῳάδος. 9) π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Ἐριγόνος. 10) ἄλλη πόλις τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Στρυμόνος, ἡ λεγομένη Σιντικὴ, (Ἰσκὰρ ἢ Ζηνόβα). 11) π. τῆς Συρ., ὀλίγον ἀπέχουσα πρὸς ἄρκτον τῆς Λαοδικείας. 12) ἄλλη πόλις τῆς Συρ., βορειοδυτικῶς τῆς Ἱεραπόλεως.
13) π. τῆς Καρ. (Στρβ. ΙΔ', 658).
14) π. τῆς Μηδ., κτίσμα τῶν Μακεδόνων (Στρβ. ΙΑ', 524), (ὁ πολ. Ἡρακλεώτης, -ῶτις).

Ἡρακλείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. (ἐν γέν.) υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλ. (ἰδιαιτ.) ὁ Τληπόλεμος, (καὶ πληθ.) οἱ τρεῖς ἀπόγονοι τοῦ Ἥρωος τούτου Τήμενος, Κρεσφόντης καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀριστοδήμου, Προκλῆς καὶ Εὐρυσθένης, οἱ κυριεύσαντες μετὰ τῶν Δωριέων τὴν Πελοπόννησον (πλὴν τῆς Ἀρκαδίας), ὀγδοήκοντα ἔτη μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρῳάδος. 2) (κυριωνυμ.) στρατηγός τις τῶν Καρῶν εἰς τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον, Μυλασσεὺς, υἱὸς τοῦ Ἰβανώλιδος. 3) υἱὸς τοῦ Ἀριστογένους, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων ἐπὶ τοῦ

Πελοποννησ. πολέμου. 4) ἄλλος στρατηγὸς τῶν Συρακουσ., υἱὸς τοῦ Λυσιμάχου. 5) Κλαζομένιος, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. 6) ὁ Ποντικός, υἱὸς τοῦ Εὐθύφρονος ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ϗ Ἀριστοτέλους, κεραυνωθεὶς ἐν τῇ ἰδίᾳ του πατρίδι. Τῶν πολλῶν συγγραμμάτων του λείψανά τινα μόνον διεσώθησαν. 7) ὁ Ἐρυθραῖος, ἰατρὸς ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Ἡροφίλου, συγγράψας ὑπομνήματα εἰς τὸν Ἱπποκράτην. 8) ἕτερος ἰατρὸς ἐκ Τάραντος, ἐκ τῶν λεγομένων Ἐμπειρικῶν, ζήσας περὶ τὸ 242 πρὸ Χ. καὶ πραγματευθείς, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Γαληνοῦ, μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν τὰ περὶ ἰατρικῆς ὕλης. 9) Συρακούσιός τις συγγραφεύς, γράψας Ὀψαρτυτικά.

Ἡράκλειον (τὸ), (ἐν γέν.) ἱερὸν τοῦ Ἡρακλέους, (ὅθεν 2) (γεωγρ.) = Ἡράκλεια (4). 3) π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ Καμπανίᾳ, (Herculanum), καταπλακωθεῖσα ὑπὸ ἐκρήξεως τοῦ Οὐεσουβίου τῷ 79 μετὰ Χ., καὶ ἀνακαλυφθεῖσα κατὰ πρῶτον τῷ 1698. 4) ἀκρωτ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων, (Capo di Spartivento). 5) π. παραθαλ. τῆς Κρήτης, ἐπίνειον τῆς Κνωσσοῦ. 6) π. τῆς Κάτω Αἰγύπτου, παρὰ τὸ Κανωβικὸν τοῦ Νείλου στόμα. 7) ἀκρωτ. τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. 8) ἀκρωτ. τοῦ Πόντου, παρὰ τὴν Ἀμισόν.

Ἡράκλειτος (ὁ), ὁ περίφημος φιλόσοφος, Ἐφέσιος, σύγχρονος τοῦ Ζήνωνος, γεννηθεὶς περὶ τὴν 69 Ὀλυμπ. καὶ περιηγηθεὶς πολλὰ μέρη τοῦ τότε ἐγνωσμένου Κόσμου. Φύσει μελαγχολικὸς καὶ σκυθρωπός, ὑπετίθετο κλαίων ἀείποτε τὴν ἀθλιότητα τῶν ἀνθρωπίνων, ὅθεν ἐπωνομάσθη καὶ Κλαυσῖνος. Συνέγραψε δυσνόητόν τι ϗ αἰνιγματῶδες σύγγραμμα περὶ φύσεως τῶν ὄντων, περὶ λατρείας τῶν θεῶν καὶ περὶ Πολιτειῶν, τὸ ὁποῖον ἠφανίσθη· φαίνεται δὲ ὅτι παρεδέχετο δύο πρώτας ἀρχάς, τὴν Ἔριδα ϗ Ἁρμονίαν. Ὁ Ἱπποκράτης παρεδέχθη πολλὰς φιλοσοφικὰς αὐτοῦ γνώμας.

Ἡρακλεόπολις, εως (ἡ), = Ἡράκλεια (3). 2) π. τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου Νομοῦ, ὅπου ἐτιμᾶτο ὁ ἰχνεύμων. 3) ἄλλη πόλις μικρὰ τῆς κάτω Αἰγύπτου, πρὸς δυσμὰς τοῦ Πηλουσιακοῦ στόματος τοῦ Νείλου, πρωτεύουσα τοῦ Σεθροΐτιδος νομοῦ.

Ἡρακλέους ἱερόν, = Ἡράκλειον (6).

Ἡρακλέους λιμήν, λιμὴν τῆς Ἀκαρν. παρὰ τὴν πόλιν Ἀλύζειαν. 2) λιμὴν τῆς Ἐτρουρίας παρὰ τὴν πόλιν Κόσσην.

Ἡρακλέους νῆσος, νησίδιον τῆς Μεσογ. παρὰ τὴν Σαρδινίαν, (κατὰ Πλίν. ἦσαν δύω, αἱ νῦν Asinara καὶ Pianne).

Ἡρακλῆς, έους (ὁ), (ἡ αἰτ. Ἡρακλέα, κλῆ καὶ -κλῆν, ἡ κλητ. Ἡράκλεις καὶ Ἥρακλες), ὁ ἐπισημότερος τῶν ἡμιθέων τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Διὸς ϗ τῆς Ἀλκμήνης, ἀπόγονος τοῦ Περσέως, ἀπέθανε φαρμακωθεὶς ϗ ἀπεθεώθη, ἀφεὶς πλῆθος υἱῶν καὶ ἀπογόνων ἐκ διαφόρων γυναικῶν, τοὺς καλουμένους Ἡρακλείδας.

*Ἡρακλέων, ωνος (ὁ), Ἐφέσιος γραμματικὸς παρ' Ἀθην. (Γ, 76).

Ἡράκων, ωνος (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀῤῥ.

Ἤρητον (τὸ) ϗ Ἤρητος (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Monte Rotondo), (ὁ πολ. Ἠρητῖνος).

Ἠριγόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰκαρίου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διονύσου, φιλοξενηθέντος παρὰ τῷ πατρὶ αὐτῆς, τὸν Στάφυλον, καὶ ὕστερον κρεμασθεῖσα, διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἰδιοχείρως. 2) θυγ. τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, τὴν ὁποίαν ἐφόνευσεν ἢ, κατ' ἄλλους, ἐνυμφεύθη ὁ Ὀρέστης.

Ἠριδανός (ὁ), μυθώδης ποταμός, εἰς τὸν ὁποῖον ἔπεσεν ὁ Φαέθων. Ἐλέγετο υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, καὶ ἐνομίζετο χυνόμενος εἰς τὸν βόρειον Ὠκεανόν. (μεταγενες.) ὁ ἐν Ἰταλίᾳ Πάδος καί, κατ' ἄλλους, ὁ ἐν Γαλλίᾳ Ῥοδανὸς ἢ ὁ Ῥῆνος. 2) ποτάμιόν τι τῆς Ἀττικῆς, πηγ. ἐκ τοῦ Ὑμηττοῦ.

Ἤριννα καὶ Ἠρίννη (ἡ), ποιήτρια Ἑλληνὶς ἐκ Τέω ἢ Λέσβου, σύγχρονος τῆς Σαπφοῦς.

Ἠριππίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις ναύαρχος παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἡρόδικος (ὁ), Σηλυμβριανός, γεννηθεὶς ἐν Μεγάροις, ἀθλητὴς καταρχάς, ϗ μετὰ ταῦτα ἰατρὸς ἐν Ἀθήναις, πρεσβεύων ὡς τὸ κυριώτερον θεραπευτικὸν μέσον τὴν γυμναστικήν. Ἤκμασε περὶ τὸ 440 πρὸ Χ. 2) Λεοντῖνος, ἀδελφὸς τοῦ σοφιστοῦ Γοργίου.

Ἡρόδοτος (ὁ), ὁ περιφημότερος τῶν ἀρχαίων ἱστοριογράφων, γεννηθεὶς ἐν Ἁλικαρνασσῷ τῆς Καρίας τῷ 384 πρὸ Χ., καὶ συγγράψας τὸ μέγα αὐτοῦ ἱστορικὸν σύγγραμμα εἰς ἐννέα βιβλία, τὰ ὁποῖα ὠνόμασαν οἱ ἀρχαῖοι Μούσας. 2) Ἰσθμιονίκης τις Θηβαῖος, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 3) ἰατρός, ἀκμάσας ἐπὶ Τραϊανοῦ ἐν Ῥώμῃ. 4) φιλόσοφος ἐκ Ταρσοῦ, θιασώτης τοῦ Τίμωνος. 5) Ἴων, υἱὸς τοῦ Βασιλείδου, πρεσβεύσας ὑπὲρ τῆς Ἰωνίας εἰς Σπάρτην ἐπὶ τῶν Μηδικῶν.

Ἡρόδωρος (ὁ), ὁ Ποντικός, γραμματικὸς ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοτέλους, γράψας Ἀργοναυτικὰ καὶ τὰ καθ' Ἡρακλέα, ἐξ ὧν ἠρύσατο πολλὰ ὁ Ἀπολλώνιος.

Ἡρομένης, ους (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀῤῥ.

Ἡρόπυθος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (Ζ, 297).

Ἡρόστρατος (ὁ), Ἐφέσιος, πυρπολήσας τὸν ἐν Ἐφέσῳ περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἵν' ἀπαθανατίσῃ τοὔνομά του.

Ἡροφάνης, ους (ὁ), Τροιζήνιός τις παρὰ Παυσαν. (Β', 34).

Ἡρόφαντος (ὁ), τύραννος τοῦ ἐν Ἑλλησπόντῳ Παρίου ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἡροφίλη (ἡ), μία τῶν Σιβύλλων, ζήσασα πρὸ τῶν Τρωϊκῶν.

Ἡρόφιλος (ὁ), περίφημος ἰατρὸς ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητὴς τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σχολῆς, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 πρὸ Χ. καὶ προαγαγὼν ἐπὶ μέγα τὴν ἀνατομίαν. 2) κυνικός τις φιλόσοφος παρὰ Λουκ.

*Ἥρπα (ἡ;), πολίχν. τῆς Καππαδοκ. (Στρβ. ΙΒ', β', 537).

Ἡρώ, οῦς (ἡ), ἱέρεια τῆς Ἀφροδίτης ἐν Σηστῷ, τῆς ὁποίας ἐρασθεὶς ὁ Λέανδρος, νέος τις ἐκ τῆς ἀπέναντι Ἀβύδου, διεκολύμβησε πολλάκις τὸν Ἑλλήσποντον νυκτὸς πρὸς ἔντευξίν της, ἄχρις ὅτου, καταληφθεὶς ὑπὸ τρικυμίας, ἐπνίγη, καὶ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἰδοῦσα τὸ πτῶμά του, ἔπεσε καὶ αὐτὴ ἐκ τοῦ πύργου εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἡρώδας, α (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἡρώδης, ου (ὁ), ὁ Ἀττικός, περίφημος σοφιστὴς ἐκ Μαραθῶνος, ζήσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Ἀντωνίνου τοῦ Εὐσεβοῦς, ϗ ἐκλεχθεὶς καὶ ὕπατος τῷ 143 πρὸ Χ. μετὰ τοῦ Βελλικίου. Ἀπέθανε δὲ σχεδὸν ὀγδοηκοντούτης εἰς τὴν πατρίδα του, τὴν ὁποίαν ἐλάμπρυνε μὲ τὰς οἰκοδομάς του καὶ τὴν παιδείαν του.

Ἡρωδιανός (ὁ), ὁ Αἴλιος, υἱὸς τοῦ Γραμματικοῦ Ἀπολλωνίου ἐξ Ἀλεξανδρείας, ζήσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Μάρκου Ἀντωνίνου. 2) Ἱστοριογράφος, ζήσας ἐν Ῥώμῃ περὶ τὴν τρίτην ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, ϗ συγγράψας τὴν σωζομένην ἱστορίαν ἀπὸ Κομμόδου μέχρι Γορδιανοῦ τοῦ νεωτέρου εἰς ὀκτὼ βιβλία.

Ἥρων, ωνος (ὁ), Ἀλεξανδρεύς, μαθητὴς τοῦ Κτησιβίου, συγγράψας περὶ μηχανικῆς καὶ ἄλλων μαθηματικῶν ἀντικειμένων. 2) ἕτερος, μαθηματικὸς καὶ οὗτος, ὁ καλούμενος Νεώτερος, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, καὶ χρηματίσας διδάσκαλος τοῦ Πρόκλου. 3) τρίτος ἄλλος, Ἀλεξανδρεὺς καὶ μαθηματικὸς ἐπίσης, γράψας περὶ πολιορκητικῆς καὶ γεωμετρουμένων.

* Ἡρώνδας, α (ὁ), Ἰαμβογράφος τις παρ' Ἀθην. (Γ', 86).

Ἥρως, ω ἢ ωος (ὁ), ὁ ἄλλως Τόξαρις ϗ Καλαμίτης, ἥρως τις τιμώμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τὸ ὄνομα Ξένος ἰατρός.

Ἡρώων πόλις (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, πλησίον τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, (ὁ πολ. Ἡρωοπολίτης).

Ἡσίοδος (ὁ), ὁ περιφημότερος τῶν ἀρχαίων ποιητὴς μετὰ τὸν Ὅμηρον, γεννηθεὶς ἐν Κύμῃ τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ ἀνατραφεὶς ἐν Ἄσκρῃ, κώμῃ τῆς Βοιωτίας, ὅθεν καὶ Ἀσκραῖος. Κατὰ τὰ Ἀρουνδέλια μάρμαρα, ἦτον σύγχρονος σχεδὸν τοῦ Ὁμήρου· κατ' ἄλλους δέ, πολὺ μεταγενέστερος. Ἐφονεύθη ἐν Λοκροῖς ὑπὸ τῶν υἱῶν Μιλησίου τινός, τοὺς ὁποίους ἐτιμώρησαν μετὰ ταῦτα οἱ Λοκροί. Ἐκ δὲ τῶν δεκαοκτὼ ποιημάτων του σώζονται μόνον τρία: Θεογονία, Ἔργα καὶ Ἡμέραι, καὶ Ἀσπὶς Ἡρακλέους.

Ἡσιόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Προμηθέως. 2) θυγ. τοῦ Λαομέδοντος, βασιλέως τῆς Τροίας, καὶ τῆς Λευκίππης. Ἐκτεθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, κατὰ προσταγὴν τοῦ μαντείου, εἰς βορὰν θαλασσίου τινὸς τέρατος, σταλέντος κατὰ τῆς Τρῳάδος ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ἠλευθερώθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ἐπιστρέφοντος ἀπὸ τῶν Ἀμαζόνων· καὶ ἐπειδὴ ὁ Λαομέδων δὲν ἐφύλαξε τὴν περὶ ἀνταμοιβῆς ὑπόσχεσίν του, πλεύσας ἔπειτα ὁ Ἡρακλῆς μὲ στόλον κατὰ τῆς Τρῳάδος, καὶ ἐκπορθήσας τὴν Τροίαν, ἔδωκε τὴν Ἡσιόνην εἰς τὸν φίλον του Τελαμῶνα. 3) γυνὴ τοῦ Ναυπλίου, ϗ μήτηρ τοῦ Παλαμήδους.

Ἠσκυλῖνος λόφος, εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης, ἀποτελῶν τὸ πέμπτον αὐτῆς μέρος.

Ἡσσός (ἡ), π. τῆς Λοκρ., (ὁ πολ. Ἥσσιος).

Ἡσυχεία ἢ Ἡσυχία (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Οἰστρέβλην.

Ἡσύχιος (ὁ), Ἀλεξανδρεύς, ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς τρίτης ἢ τῆς πέμπτης ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος. Τὸ σωζόμενον ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Λεξικὸν εἶναι νενοθευμένον μὲ πολλὰς ἑτεροφυεῖς προσθήκας. 2) ὁ ἐπικληθεὶς Ἔνδοξος, Μιλήσιος, ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ. Συνέγραψε Χρονικά, τοῦ ὁποίου σώζονται ἀποσπάσματα μόνον.

Ἤτεια καὶ Ἦτις, ιδος (ἡ), π. τῆς Λακων., (ὁ πολ. Ἠτεῖος καὶ Ἤτιος).

Ἡφαιστία καὶ Ἡφαιστιάς, άδος (ἡ), π. τῆς Λήμνου, (Σωτῆρι), (ὁ πολ Ἡφαιστιεύς). 2) δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἡφαιστίδης ἢ Ἡφαιστιάδης).

Ἡφαιστίνη (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Ἡφαιστίων, ωνος (ὁ), ὁ εὐνοούμενος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., ἀποθανὼν καὶ ταφεὶς μεγαλοπρεπῶς ἐν Ἐκβατάνοις. 2) γραμματικὸς Ἀλεξανδρεύς, ὁ καὶ Πτολεμαῖος καλούμενος, ἀκμάσας ἐπὶ Τραϊανοῦ. 3) ἄλλος, γραμματικός, ἐξ Ἀλεξανδρείας καὶ οὗτος, διδάσκαλος τοῦ αὐτοκράτορος Βήρου, συγγράψας τὸ σωζόμενον Ἐγχειρίδιον περὶ μέτρων.

Ἡφαιστόπολις, ιδος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σαμίου Ἰάδμονος.

Ἥφαιστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, ὁ παρ' Αἰγυπτίοις Φθᾶ, θεὸς τοῦ πυρὸς καὶ τῶν δι' αὐτοῦ τεχνῶν, ἰδίως δὲ τῆς μεταλλουργίας· ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀγλαΐαν, μίαν τῶν Χαρίτων καὶ τὴν Ἀφροδίτην.

Ἡφαίστου ἀγορὰ (ἡ), χωρ. τῆς Ἰταλίας παρὰ τὴν Νεάπολιν, (Solfatara).

Ἠχώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν, λάλος ϗ δυσειδής, ἐρωμένη τοῦ Πανός.

Ἠώνη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀμήστριον.

Ἠώς, οῦς (ἡ), θεὰ τῆς αὐγῆς καὶ τοῦ πρωϊνοῦ φωτός, θυγ. τοῦ Ὑπερίωνος ϗ τῆς Θείας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀστραίου τὸν Ζέφυρον κτλ ϗ ἐκ τοῦ Τιθωνοῦ τὸν Μέμνονα καὶ Ἠμαθίωνα.

Θ.

Θαΐς, ἴδος (ἡ), περίφημος ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἀκολουθήσασα τὸν Μ. Ἀλέξανδρον εἰς τὴν Περσίαν, ὅπου, διὰ παρακινήσεως αὐτῆς, ἔκαυσαν οἱ Μακεδόνες τὰ παλάτια τοῦ Δαρείου.

Θαλάμαι (αἱ), φρούρ. τῆς Ἤλιδος. 2) π. παραθαλ. τῆς Μεσσην., (ὁ πολ. Θαλαμάτης).

Θάλασσα (ἡ), κατὰ τὴν μυθολογ. ἡ γυνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ, = Τηθύς.

Θάλεια (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) μία τῶν Μουσῶν ἔφορος τῆς κωμῳδίας, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τοὺς Κορύβαντας. 3) μία τῶν Χαρίτων.

Θαλῆς, Θαλοῦ καὶ Θάλητος (ὁ), ὁ περίφημος φιλόσοφος καὶ καθιδρυτὴς τῆς Ἰωνικῆς Σχολῆς, υἱὸς τοῦ Ἐξαμύου ϗ τῆς Κλεοβούλης, γεννηθεὶς τὸ ά. ἔτος τῆς 35 Ὀλυμπ., σύγχρονος τοῦ Πυθαγόρα καὶ Κύρου τοῦ πρώτου, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 92 χρόνων καὶ τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ δι' ἀνδριάντος. 2) = τῷ

Θαλήτας, α (ὁ), ποιητὴς καὶ μάντις, ἐκ τῆς ἐν Κρήτῃ Γόρτυνος, ἀκμάσας περὶ τὸ 700 πρὸ Χ.

Θαλία (ἡ), = Θάλεια.

*Θαλιάδες (αἱ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὸν Λάδωνα, (Παυσ. Η', κέ).

*Θαλλὸς (ὁ), πλούσιός τις κάπηλος ἐν Ἀθήναις.

*Θαλλώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ὡρῶν παρ' Ἀθηναίοις.

Θάλπιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρύτου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἄκτορος, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἐπειῶν.

Θάλπουσα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἴδε Θέλπουσα.

Θαλυσιάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Θαλυσίου, ὁ Ἐχέπολος.

Θαμαναῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Περσ. παρὰ τὰ Καρδούχια ὄρη.

Θαμβράδας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Σακῶν παρὰ Ξενοφῶντι.

*Θαμίεια καὶ Θαμία (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ., (ὁ πολ. Θαμιεύς).

Θαμνήρια (τὰ), π. τῆς Μηδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Καδουσίων.

Θαμύρας καὶ

Θάμυρις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φιλάμμωνος καὶ τῆς Ἀγριόπης, ἀρχαιότατος ποιητὴς Θρᾷξ, τυφλωθεὶς καὶ λησμονήσας τὴν μουσικήν του, διότι ἐφιλονείκησε μὲ τὰς Μούσας.

Θαννύρας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἰνάρου, βασιλεύσας ἐν Λιβύῃ τῷ 458 πρὸ Χ.

Θαργηλία (ἡ), Μιλησία, ὑπανδρευθεῖσα καὶ διαδεξαμένη τὸν βασιλέα τῆς Θεσσαλ. Ἀντίοχον, ἥτις ὑπεδέχθη καὶ τὸν Ξέρξην στρατεύοντα κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Θαργηλιών, ῶνος (ὁ), ὁ ἑνδέκατος μὴν (Μάϊος-Ἰούνιος) τῶν Ἀθην., καθ' ὃν ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος τὰ Θαργήλια.

Θάῤῥηξ, ηκος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δμσθ.

Θάρυβις, ιος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Λυδῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Θαρύπας, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννη. πολέμου, πατὴρ τοῦ Ἀλκέτα.

*Θάρων, ωνος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Θήρων.

Θάσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τοῦ Ἀγήνορος, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ

Θάσος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Θρᾴκης, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸν οἶνον καὶ τὰ μεταλλεῖά της, σώζουσα καὶ σήμερον τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Θάσιος).

Θαυμακία (ἡ), π. τῆς ἐν Θεσσαλ. Μαγνησίας.

Θαυμακοὶ (οἱ), π. τῆς Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, διασώζουσα τὸ ὄνομά της.

Θαύμακος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ποίαντος, κτίτωρ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Θαυμακίας.

Θαύμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς Ὠκεανίδος Ἠλέκτρας τὴν Ἶριν κτλ. 2) εἷς τῶν Κενταύρων, διασωθεὶς ἐκ τῆς παρὰ τῷ Πειριθόῳ μάχης.

Θάψακος (ἡ), π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ἡ παρὰ τῇ Γραφῇ Τιφσὰχ καὶ ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος Ἀμφίπολις, (Δαΐρ), (ὁ πολ. Θαψακηνός).

Θάψος (ἡ), πολίχν. ἐπὶ τῶν ἀνατολ. παραλίων τῆς Σικελ., (Isola degli Magnisi). 2) πολίχν. τῆς Λιβ., (ὁ πολ. Θάψιος).

Θεάγγελα (τά), π. τῆς Καρ., (ὁ πολ. Θεαγγελεύς).

Θεαγενείδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 78 Ὀλυμπ.

Θεαγένης, ους (ὁ), ἐπίσημός τις Μεγαρεύς, πενθερὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις δημαγωγοῦ Κλέωνος, σφετερισθεὶς τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν τῆς πατρίδος του. 2) Θάσιος, υἱὸς τοῦ Τιμοσθένους, ἀθλητὴς περίφημος, νικήσας 1400κις, ὡς λέγεται, εἰς τοὺς διαφόρους τῆς Ἑλλάδος ἀγῶνας, διὸ ϗ τιμηθεὶς ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ ὡς ἥρως. 3) εἷς τῶν σχολιαστῶν τοῦ Ὁμήρου, ἐκ Ῥηγίου τῆς Ἰταλίας, ζήσας ἐπὶ Καμβύσου. 4) πτωχαλαζών τις ϗ δεισιδαίμων Ἀθηναῖος, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Θεάγης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Δημοδόκου, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, προτιμήσας, διὰ τὴν ἀσθενῆ του κρᾶσιν, τὴν φιλοσοφίαν παρὰ τὰ πολιτικὰ τῆς πατρίδος του. Ὁ ὑπὸ τὸ ὄνομά του διάλογος τοῦ Πλάτωνος δὲν νομίζεται γνήσιος.

Θεαῖος (ὁ), ἴδε Θειαῖος.

*Θεαίνετος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τολμίδου, μάντις ἐκ Πλαταιῶν.

Θεαίτητος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Εὐφρονίου, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος.

Θεανδρίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Θεάνδρου, ἐπίσημός τις οἰκογένεια ἐν Αἰγίνῃ.

Θεανώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Φάντην. 2) θυγ. τοῦ Κισσέως, ἀδελφὴ τῆς Ἑκάβης, καὶ γυνὴ τοῦ Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Τροίᾳ. 3) γυνὴ τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου, τῆς ὁποίας ἀναφέρονταί τινα ἀποφθέγματα ϗ ποιημάτια.

*Θεαρίδας, α (ὁ), Βοιώταρχός τις παρ' Παυσαν.

Θεάριον (τὸ), τόπος τις ἱερὸς τοῦ Πυθίου Ἀπόλλ. ἐν Αἰγίνῃ.
Θεάριος (ὁ), ὁ Ἀπόλλων ἐν Τροιζῆνι.
Θεαρίων, ωνος (ὁ), Αἰγινήτης, πατὴρ τοῦ Σωγένους. 2) Ἀθηναῖός τις, ἀναφερόμενος ὡς ἀρτοποιὸς ἀξιόλογος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος.
Θεασίδης, ου (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Λεωπρέπους, (Ἡρόδ. ΣΤ', 85).
Θεία (ἡ), θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ ϗ τῆς Γαίας, γυνὴ τοῦ Ὑπερίωνος, καὶ μήτηρ τοῦ Ἡλίου, τῆς Σελήνης καὶ τῆς Ἠοῦς.
Θειαῖος (ὁ), Ἀργεῖος, υἱὸς τοῦ Οὐλία, νικήσας εἰς τὰ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ Ἑκατόμβαια.
*Θειαντιάς, ἀδος καὶ Θειαντίνη, ης καὶ Θειαντὶς, ἰδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ θυγάτηρ τοῦ Θείαντος.
Θείας, αντος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρ., υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ πατὴρ τῆς Σμύρνης, (παρβλ. Κινύρας).
Θεῖβαι (αἱ), Βοιωτ. ἀντὶ Θῆβαι.
Θειοδάμας, αντος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, πατὴρ τοῦ Ὕλα, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ἁρπάσαντος ϗ τὸν υἱόν τυ.
Θεισόα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ Γορτυνίου ποταμοῦ, (ὁ πολ. Θεισοάτης).
*Θειώδας, α (ὁ), φιλόσοφος ἐκ Λαοδικείας, (Λρτ. Θ', 116).
Θέλδα καὶ Θέλδη (ἡ), π. τῆς Ἀσσυρ. ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ϗ ἄλλη τῆς Μεσοποτ. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτυ, (Πτολεμ. Ε', 18 ϗ ΣΤ', 1).
Θελμινισσὸς (ὁ), π. μεσόγειος τῆς Συρ.
Θελξινόη (ἡ), μία τῶν τεσσάρων ἀρχαίων Μουσῶν.
Θελξίων, ονος (ὁ), υἱὸς ἢ κατ' ἄλλυς φονεὺς τοῦ Ἄπιδος, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος.
Θέλπουσα (ἡ), νύμφη τις, ἀφ' ἧς ϗ 2) π. τῆς Ἀρκαδ. ἡ ἄλλως Τέλφουσα.
Θέμις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ ϗ τῆς Γῆς, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὰς Ὥρας καὶ τὰς Μοίρας, θεὰ τῆς εὐνομίας καὶ εὐταξίας. 2) θυγ. τοῦ Ἴλου, γυνὴ τοῦ Κάπυος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγχίσου.
Θεμίσκυρα (ἡ), π. τοῦ Πόντου ἐπὶ τοῦ Θερμώδοντος, καθέδρα τῶν Ἀμαζόνων.
Θεμισκύρειος ἄκρη (ἡ), ἀκρωτ. τοῦ Πόντου, τὸ ἄλλως Ἡράκλειον.
*Θεμισταγόρας, ου (ὁ), Ἐφέσιος, συγγραφεὺς παρ' Ἀθην. (ΙΕ', 691).
Θεμίστιος (ὁ), Αἰγινήτης, πατὴρ τοῦ Λάμπωνος καὶ πάππος τοῦ Πυθέου. 2) υἱὸς Εὐγενίου τινὸς ἐκ Παφλαγονίας, ῥήτωρ καὶ σοφιστής, ἀκμάσας περὶ τὴν Δ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, καὶ διατρίψας 40 ἔτη ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπου ἐδίδαξε τιμώμενος ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίου. Σώζονται τριάκοντα τρεῖς αὐτοῦ λόγοι.
Θεμιστογένης, ους (ὁ), Συρακούσιος ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος ὡς συγγραφεὺς μιᾶς ἱστορίας τῆς ἐκστρατείας Κύρου τοῦ νεωτέρου.
Θεμιστοκλῆς, έους (ὁ), ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, εἰς τὴν φρόνησιν τοῦ ὁποίου χρεωστεῖ ἡ Ἑλλὰς τὴν σωτηρίαν της καὶ ἡ πατρὶς αὐτοῦ αἱ Ἀθῆναι τὴν δόξαν της, υἱὸς τοῦ Νεοκλέυς, ἀποθανὼν ἐν Μαγνησίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας τὸ β'. ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ., εἰς ἡλικίαν 66 χρόνων. Σώζονται 21 ἐπιστολαί του. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 108 Ὀλυμ.
Θεμιστονόη (ἡ), θυγ. τοῦ Κήϋκος ϗ γυνὴ τοῦ Κύκνου.
Θεμιστώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) θυγ. τοῦ Ὑψέως, ἑνὸς τῶν Λαπιθῶν, καὶ γυνὴ τοῦ Ἀθάμαντος.
Θεμίσων, ωνος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας ἐπὶ Δημοσθένους. 2) ὑπουργὸς τοῦ Ἀντιόχου Σιδήτου, βασιλέως τῆς Κύπρου. 3) ἰατρὸς Λαοδικεὺς, καθιδρυτὴς τῆς Μεθοδικῆς λεγομένης Σχολῆς, ἀκμάσας ἐν Ῥώμῃ περὶ τὸ 90 πρὸ Χ.
Θεμισώνιον (τὸ), πολίχν. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Λύκου ποταμοῦ, κατοικουμένη ὑπὸ Πισιδῶν, (ὁ πολ. Θεμισώνιος).
Θέμμη (ἡ), π. τῆς Ἐρήμου Ἀραβίας, (Πτολεμ. Ε', 17).
Θεναί (αἱ), π. τῆς Κρήτης παρὰ τὴν Κνωσσὸν, (ὁ πολ. Θεναῖος καὶ Θενεύς).
Θεογείτων, ονος (ὁ), Θηβαῖος φρονῶν ϗ πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου.
Θεογένης, ους (ὁ), εἷς τῶν Τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις, ἴδε καὶ Θεαγένης.
Θεόγνητος (ὁ), ποιητὴς κωμικὸς ἐκ Θεσσαλίας. 2) Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Αἰγίνης.
Θέογνις, ιδος (ὁ), ποιητὴς ἐκ Μεγάρων τῆς Σικελ., ζήσας περὶ τὸ 600 πρὸ Χ., τοῦ ὁποίου σώζονται Γνῶμαι εἰς 1238 στίχους ἡρωελεγείους. 2) εἷς τῶν ἐν Ἀθ. 30 Τυράννων. 3) ποιητὴς Ἀθηναῖος, χλευαζόμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 4) συγγραφεύς τις ἀναφερόμενος παρ' Ἀθηναίῳ (Η', 360).
Θεοδάμας, αντος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων.
Θεοδέκτης, ου (ὁ), φιλόσοφος, ῥήτωρ καὶ ποιητὴς ἐκ τῆς ἐν Παμφυλίᾳ Φασήλιδος, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους.
Θεόδημος (ὁ), ἴδε Θούδημος.
Θεοδοσία (ἡ), π. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, (Καφφᾶς), (ὁ πολ. Θεοδοσιεύς).
Θεοδόσιος (ὁ), μαθηματικὸς ἐκ Βιθυνίας, γράψας Σφαιρικά. 2) γραμματικός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας.
Θεοδοσιούπολις, εως (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν., κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θεοδοσίου καὶ αὐξηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ.
Θεοδότας, ου (ὁ), Ῥόδιος, στρατηγὸς τοῦ Ἀντιόχου, βασιλέως τῆς Συρίας.
Θεοδότη (ἡ), περίφημος ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, κηδεύσασα τὸ σῶμα τοῦ Ἀλκιβιάδου, τοῦ ὁποίου ἦτον ἐρωμένη.
Θεόδοτος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 98 Ὀλυμπ. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θεοδοτίδου, μαθητὴς τοῦ Σωκρ. 3) διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Πτολεμαίου Διονύσου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, θανατωθεὶς ἐλεεινῶς ὑπὸ τοῦ Βρούτου. 4) Ἀθηναῖός τις ἰσοτελὴς παρὰ Δμσθ.
*Θεοδωρίδας, α (ὁ), Συρακούσιος ποιητὴς παρ' Ἀθην. (ΣΤ', 229).
Θεοδωρὶς, ἴδος (ἡ), φαρμακίς τις ἐκ Λήμνου παρὰ Δμσθ.
Θεόδωρος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 85 Ὀλυμπ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Προκλέους. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Ῥήτορος Ἰσοκράτους. 4) υἱὸς τοῦ Τηλέκλυ ἐκ Σάμου, περίφημος γλύπτης ἐπὶ Κροίσου. 5) σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ περίφημος ἐκ Βυζαντίου. 6) ἕτερος σοφιστὴς ἐκ Κυρήνης, διδάξας ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσε καὶ ὁ Σωκράτης. 7) φιλόσοφος Κυρηναῖος, μαθητὴς τοῦ Κράτητος καὶ Ἀριστίππου, ὁ ἐπικληθεὶς Ἄθεος, διότι ἐπρέσβευεν ἐκ συστήματος τὴν ἀθεΐαν, διὸ καὶ ἐξωρίσθη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. 8) Συρακούσιος, συγγράψας Τακτικὰ καὶ Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν. 9) περίφημος ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δμσθν.
*Θεόκλεια (ἡ), ἑταίρα ἐν Ἀθήναις.
Θεοκλῆς, εους (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σπάρτης, μαθητὴς τοῦ Διποίνυ ϗ Σκύλλιδος. 2) πλούσιός τις Κορίνθιος θαυμαζόμενος διὰ τὴν πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς συμπάθειάν του. 3) ποιητὴς παρ' Ἀθην. (ΙΑ', 497).
*Θέοκλος (ὁ), Μεσσήνιος, μάντις, ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ πολέμου.
Θεοκλύμενος (ὁ), μάντις, υἱὸς τοῦ Πολυφείδους, ἀπόγονος τοῦ Μελάμπου, φυγὼν ἐκ τοῦ Ἄργους εἰς Ἰθάκην πρὸς τὸν Ὀδυσσέα. 2) υἱὸς τοῦ Πρωτέως.
*Θεόκοσμος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς Μεγαρεὺς, σύγχρονος τοῦ Φειδίου.
Θεοκρίνης, ους (ὁ), ὑποκριτὴς τραγικῶν δραμάτων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.
Θεόκριτος (ὁ), ὁ περίφημος βουκολικὸς ποιητὴς, Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Πραξαγόρου καὶ τῆς Φιλίνης, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 2) Χῖος, σοφιστὴς, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοτέλυς, συγγράψας ἱστορίαν τῆς Λιβύας.
Θεόλυτος (ὁ), Ἀκαρνάν τις παρὰ Θκδ.
*Θεόμανδρος (ὁ), σοφιστὴς Κυρηναῖος, ἐπαγγελλόμενος ὅτι ἦτον διδάσκαλος εὐτυχίας.
Θεομήστωρ, ορος (ὁ), τύραννος τῆς Σάμου, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ξέρξου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεμάχησε κατὰ τῶν Ἑλλήνων.
*Θεόμνηστος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σάρδεων.
Θεονόη (ἡ), θυγ. τοῦ Πρωτέως καὶ τῆς Ψαμμάθης, ἡ πρότερον Εἰδώ.
Θεόξενος (ὁ), συγγραφεύς τις, γράψας Ἱστορίαν τοῦ Σκύθου Ἀναχάρσιδος.
Θεόπομπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νικάνδρου, ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Εὐρυτιωνιδῶν, βασιλεύσας ἐν Σπάρτῃ μετὰ τοῦ Πολυδώρου τὸ 742 πρὸ Χ., ϗ ἀνδραγαθήσας ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 92 Ὀλυμπ. 3) Μιλήσιός τις, σταλεὶς εἰς Σπάρτην κῆρυξ ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου. 4) ὁ περίφημος Ἱστοριογράφος Χῖος, υἱὸς τοῦ Δαμασιστράτου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ συγγράψας Ἱστορίαν εἰς 58 βιβλία, τῶν ὁποίων ἀποσπάσματα μόνον διεσώθησαν. 5) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Τραγικοῦ Θεοδώρου.
Θεόπη (ἡ), μία τῶν τριῶν θυγατέρων τοῦ

Ἀθηναίου Λεῶ, αἱ ὁποῖαι ἐθυσιάσθησαν ὑπὲρ τῆς πολεώς των.
Θεούπολις, εως (ἡ), ἡ ἐν Συρίᾳ Ἀντιόχεια.
Θεοφάνης, ους (ὁ), ποιητὴς καὶ ἱστοριογράφος ἐκ Μιτυλήνης, φίλος τοῦ Μ. Πομπηΐου, τοῦ ὁποίυ ἐξιστόρησεν ἐμμέτρως τὰς πράξεις.
Θεόφιλος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 108 Ὀλυμπ. 2) ἰατρὸς καὶ ποιητὴς κωμῳδιῶν, ἐξ Ἐπιδαύρυ, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου.
Θεόφραστος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπ. 2) ὁ περίφημος φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, γεννηθεὶς ἐν Ἐρεσσῷ τῆς Λέσβου, τὸ β'. ἔτος τῆς 102 Ὀλυμπ., καὶ ὀνομαζόμενος πρότερον Τύρταμος. Διαδεχθεὶς τὴν σχολὴν τοῦ διδασκάλυ του ἐν Ἀθήναις τὸ 321 πρὸ Χ., διέπρεψεν εἰς ὅλα τῆς φιλοσοφίας τὰ εἴδη, ϗ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 85 ἢ 99 ἐτῶν, ἀφεὶς διάφορα συγγράμματα, ἐξ ὧν διεσώθησαν τινά.
*Θεόχρηστος (ὁ), Κυρηναῖος, Ὀλυμπιονίκης, ἔγγονος ἄλλου ὁμωνύμου τυ Ἰσθμιονίκου.
Θεράμβω (ἡ), π. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ χερσονήσου Παλλήνης.
Θεράπνα καὶ Θεράπνη (ἡ), θυγ. τοῦ Λέλεγος, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ- 2) (γεωγρφ. = τῷ -
Θεράπναι (αἱ), Πολίχν. τῆς Λακων. παρὰ τὴν Σπάρτην ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα, (τὸ τοπ. Θεραπναῖος, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλ.).
Θερμαῖος κόλπος (ὁ), ὁ καλούμενος κοινῶς τῆς Θεσσαλονίκης (Θέρμης).
Θέρμα (τὰ), π. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὴν Στράτον, ἔχουσα θερμὰ λουτρά, (ὁ πολ. Θέρμιος).
Θέρμαι (αἱ), αἱ τῶν Ἱμεραίων, π. τῆς Σικελ. μὲ θερμὰ λουτρὰ πλησίον, (Termini), (ὁ πολ. Θερμίτης).
Θέρμη (ἡ), ἡ ὕστερον Θεσσαλονίκη, π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ ἀπ' αὐτῆς κληθέντος Θερμαϊκοῦ κόλπυ, (ὁ πολ. Θερμαῖος).
Θέρμισσα (ἡ), μία τῶν Λιπάρεων νήσων, ἡ ἄλλως Ἱερά, (Volcania).
Θερμοπύλαι (αἱ), στενὸν πέρασμα μεταξὺ τοῦ βουνοῦ τῆς Οἴτης καὶ τῆς θαλάσσης, φέρον ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Λοκρίδα, 48 σταδίων μήκους καὶ πλάτους ἀνωμάλου, παρονομασθὲν ἀπὸ τῶν πλησίον θερμῶν πηγῶν, ἱερὸν τοῦ Ἡρακλ., καὶ γενόμενον περίφημον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν διὰ τὸν ἐνταῦθα ἡρωϊκὸν θάνατον τῶν 300 Σπαρτιατῶν καὶ τοῦ ἀθανάτου Λεωνίδα, ἀντιστάντων εἰς τὰ μυριάριθμα στρατεύματα τοῦ Ξέρξου.
Θέρμον (τὸ) καὶ Θέρμος (ἡ), = Θέρμα.
Θέρμουθις (ἡ), παρ' Αἰγυπτ. ἡ Ἶσις, ἢ ὄφις τις ἱερὸς περιτυλισσόμενος ἐνίοτε εἰς τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς ταύτης. 2) κατὰ τὸν Ἰώσ., ἡ θυγάτηρ τοῦ Φαραώ.
Θέρμυδρα (τὰ) καὶ Θερμύδραι (αἱ), λιμὴν καὶ ἐπίνειον τῆς Μίνδου ἐν Ῥόδῳ, (ὁ πολ. Θερμυδρεύς).
Θερμώδων, οντος (ὁ), ποτ. τῆς Καππαδ. χυν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, (Τερμέθ). 2) ποτάμιον τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Τανάγραν.
Θέρμων, ωνος (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Θκδ.
Θερσαγόρας, υ (ὁ), ποιητὴς Λαμψακηνός.
Θέρσανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυνείκους καὶ τῆς Ἀργείας, θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου, στρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων, καὶ ἀνακτησάμενος τὸν θρόνον τοῦ πατρός του, φονευθεὶς δὲ ὕστερον ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Τηλέφου. 2) υἱὸς τοῦ Σισύφυ. 3) ἐπίσημός τις Ὀρχομένιος ἐπὶ τῶν Μηδικῶν.
Θερσίλοχος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ.
*Θέρσιος (ὁ), Θεσσαλὸς, νικήσας ἀπήνῃ κατὰ τὴν 70 Ὀλυμπ.
Θέρσιππος (ὁ), Μακεδὼν, σταλεὶς ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου πρὸς τὸν Δαρεῖον.
Θερσῖται (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὴν δυτ. Ἱσπανίαν.
Θερσίτης, υ (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγρίυ ϗ ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως, ὁ δυσειδέστερος καὶ ἀχρειότερος τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων.
Θέσπεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθησαν αἱ
Θεσπιαί (αἱ), π. τῆς Βοιωτ. περὶ τὸν Ἑλικῶνα, (Νεοχῶρι), (ὁ πολ. Θεσπιεὺς ϗ Θεσπιάδης).
Θέσπιος καὶ ὄχι Θέσιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἡγεμὼν τῶν Θεσπιῶν, γεννήσας ἐκ τῆς Μεγαμήδης πεντήκοντα θυγατέρας, τὰς καλυμένας Θεσπιάδας, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε πεντήκοντα δύο υἱοὺς τοὺς κληθέντας Θεσπιάδας.
Θέσπις, ιδος (ὁ). ὁ ἀρχαιότερος τῶν τραγικῶν ποιητῶν ἐν Ἀθήναις, Ἰκάριος τὸν δῆμον, ζήσας τὸ 549 πρὸ Χ. 2) περίφημός τις αὐλητὴς ἐν Αἰγύπτῳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου.
Θεσπρωτία καὶ Θεσπρωτὶς, ἴδος (ἡ), ἐπαρχ. παραθαλ. τῆς Ἠπείρου, τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Θεσπρωτοί.
Θεσπρωτὸς (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος. 2) (κατὰ τὸν Ὑγῖνον) βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου ἢ τῆς Καμπανίας.
Θεσσαλία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἑλλάδος, χωριζομένη τῆς μὲν Μακεδονίας διὰ τοῦ Ὀλύμπου τῆς δὲ Ἠπείρου διὰ τοῦ Πίνδου, (τὸ ἐθν. Θεσσαλός).
Θεσσαλίσκος (ὁ), Θηβαῖός τις παρ' Ἀῤῥ.
Θεσσαλονίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Φιλίππου καὶ μιᾶς Θεσσαλίδος, ὑπανδρευθεῖσα τὸν Κάσσανδρον, ἀφ' ἧς λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ ἀπ' αὐτῆς παρωνυμουμένου κόλπου, ἡ πρότερον Θέρμη, (ὁ πολ. Θεσσαλονικεύς).
Θεσσαλὸς (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Θεσσαλίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ϗ τῆς Χαλκιόπης, βασιλεὺς τῶν νήσων Καλύδνης καὶ Νισύρου, τοῦ ὁποίου οἱ δύο υἱοὶ Φείδιππος ϗ Ἄντιφος ἐστράτευσαν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν. 2) υἱὸς τοῦ Αἵμονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ Θεσσαλία. 3) υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, διασωθεὶς ἐκ τῶν χειρῶν της, ϗ κυριεύσας ἔπειτα τῆς Ἰωλκοῦ. 4) υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου. 5) ἰατρὸς, υἱὸς τοῦ περιφήμου Ἱπποκράτους, ζήσας ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀρχελάου. 6) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 107 Ὀλυμ.
Θεστία (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ. μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀχελῴου καὶ Εὐήνου, (ὁ πολ. Θεστιεύς).
Θεστιὰς (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Ἀλθαία κλπ.
Θέστιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Δημωνάσσης, ἔγγονος τοῦ Ἀγήνορος, βασιλεύσας τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Πλευρῶνος, καὶ γεννήσας ἐκ τῆς Λαοφόντης ἢ τῆς Δηϊδαμείας τὴν Λήδαν, τὴν Ὑπερμνήστραν, τὴν Ἀλθαίαν, τὸν Ἴφικλον κτλ. Εἰς τοῦτον κατέφυγον ἐκ Σπάρτης ὁ Τυνδάρεως καὶ ὁ Ἰκάριος, (συγχ. τῷ Θεσπίῳ).
Θεστορίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Κάλχας.
Θεστυλις, ιδος (ἡ), δούλη τις παρὰ Θεοκρ.
Θέστωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴδμονος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, πατὴρ τοῦ Κάλχαντος κτλ. 2) εἷς τῶν Τρωαδιτῶν, υἱὸς τοῦ Ἔνοπος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Ποσειδωνίας.
Θετίδειον ϗ Θετίδιον (τὸ), ἱερὸν τῆς Θέτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὴν Φάρσαλον.
Θέτις, ιδος (ἡ), ἡ ἐπισημοτέρα τῶν Νηρηΐδων, γυνὴ τοῦ Πηλέως καὶ μήτηρ τοῦ Ἀχιλλέως.
Θετταλία (ἡ), = Θεσσαλία.
Θευδοσία (ἡ), = Θεοδοσία.
Θεῦθ (ὁ), ὁ Ἑρμῆς τῶν Αἰγυπτίων, θεὸς τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἰδίως τῆς Ἀστρονομίας καὶ τῶν ἱερῶν γραμμάτων.
Θέων, ωνος (ὁ), ζωγράφος ἐκ Σάμου. 2) ῥήτωρ ἐξ Ἀλεξανδρείας, γράψας περὶ Προγυμνασμάτων. 3) φιλόσοφος Πλατωνικὸς ἐκ Σμύρνης, συγγράψας περὶ τὸ 116 ἀπὸ Χ. περὶ τῶν κατὰ μαθηματικὴν χρησίμων εἰς Πλάτωνα. 4) φιλόσοφος, Ἀλεξανδρεὺς, πατὴρ τῆς περιφήμου Ὑπατίας, ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς Δ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος. 5) ἕτερος φιλόσοφος Στωϊκὸς, ἐξ Ἀλεξανδρείας ὡσαύτως, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστυ.
Θέωρος (ὁ), Ἀθηναῖος, ἀναφερόμενος συχνάκις διὰ τὴν κακοήθειάν του ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.
Θῆβαι (αἱ), π. τῆς Αἰγύπτου, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρος ὀνομάζει, διὰ τὸ μέγεθός της (80 σταδίων περιφερείας) ἑκατόμπυλον, πρωτεύουσα τῆς Θηβαΐδος ϗ ὅλης κατ' ἀρχὰς τῆς Αἰγύπτου. Εἰς τὰ ἐρείπιά της εἶνε συνῳκισμένα δύο χωρία Ἀράβων, Λουξὸρ ϗ Καρνὰκ καλούμενα. 2) π. πρωτ. τῆς Βοιωτ., ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν μετὰ Κάδμου Φοινίκων, 1500 ἔτη π. Χ., ἔχυσά ποτε 43 σταδίων περίμετρον. 3) π. παραθαλ. τῆς Φθιώτιδος, ἡ ὕστερον Φιλιππούπολις, (ὁ πολ. Θηβαῖος).
Θηβαῒς, ἴδος (ἡ), ἓν τῶν τριῶν μεγάλων τμημάτων τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου, διῃρημένον εἰς δεκατέσσαρας νομοὺς, ὧν μητρόπολις αἱ Θῆβαι, (Σαΐδ). 2) ἐπικόν τι ποίημα, πραγματευόμενον τοὺς πολέμους τῶν Θηβῶν

Θήϐη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ καὶ τῆς Μετόπης, ἀδελφὴ τῆς Αἰγίνης καὶ γυνὴ τοῦ Ζήθου, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθησαν αἱ ἐν Βοιωτίᾳ Θῆϐαι. 2) θυγ. τοῦ Προμηθέως καὶ μιᾶς τῶν Νυμφῶν, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ 3) (γεωγρφ.) π. τῆς Μυσ., εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Πλακίου ὄρους, ὅθεν καὶ Ὑποπλακίη, τῆς ὁποίας ἡγεμόνευεν ὁ Ἠετίων, πατὴρ τῆς Ἀνδρομάχης. Παρὰ τοῖς ὕστερον εὕρηται μόνον Θήϐης πεδίον, εὔφορός τις τόπος πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἴδης παρὰ τὴν Πέργαμον. 4) Π. ἀντὶ Θῆϐαι.

*Θηγανοῦσα (ἡ), ἐρημονήσιόν τι πρὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Μεσσηνίας Ἀκρίτα.

*Θημακὸς (ὁ) ἢ Θημακοὶ (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Θημακεύς).

Θήρα (ἡ), μία τῶν Σποράδων νήσων τοῦ Αἰγαίου, ἡ πρότερον Καλλίστη, ἀπὸ τοῦ Λακεδαιμονίου Θήρα, ὅς τις ἐπῴκισεν αὐτὴν, (Σαντορήνη), (ὁ νησ. Θηραῖος). 2) π. τῆς Καρ. παρὰ τὰ μεθόρια τῆς Λυκίας.

Θηραμένης, ους (ὁ), ὁ περίφημος στρατηγὸς καὶ δημαγωγὸς τῶν Ἀθην., γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Κῷ καὶ υἱοθετηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἅγνωνος, μαθητεύσας δὲ παρὰ τῷ Σωκράτει καὶ Προδίκῳ. Μετὰ τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ἧτταν τῶν Ἀθηναίων, πρεσβεύσας εἰς Σπάρτην, συνετέλεσε, συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ Λυσάνδρου, εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν 30 τυράννων, ὧν ἐγένετο καὶ οὗτος εἷς· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ συνάρχοντος αὐτοῦ Κριτία, κατεδικάσθη εἰς τὸ κώνειον. Διὰ τὸν ἀλλοπρόσαλλον χαρακτῆρά τȣ ἐπωνομάσθη Κόθορνος. 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Θήρας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Αὐτεσίωνος ϗ ἔκγονος τοῦ Τισαμενοῦ ἐκ Σπάρτης, ἀπ' ὅπου ἀπῴκισεν εἰς τὴν νῆσον Καλλίστην, ἀπ' αὐτοῦ μετονομασθεῖσαν.

Θηρασία (ἡ), νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Κρήτην.

Θηρεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, θυγατρὸς τοῦ Θεστίου. 2) εἷς τῶν κατὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐπιθεμένων ἐν τῷ ἄντρῳ τῆς Φολόης Κενταύρων.

Θηρικλῆς, έους (ὁ), περίφημός τις σκευοποιὸς ἢ κεραμεὺς ἐκ Κορίνθου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθησαν τὰ Θηρίκλεια (ποτήρια). 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 61 Ὀλυμπ.

Θηρίμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ϗ τῆς Μεγάρας, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ παραφρονήσαντος. 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι (Ἑλλ. Δ', ή, 29).

Θηρὼ, οῦς (ἡ), τροφὸς τοῦ Ἄρεως. 2) θυγ. τοῦ Φύλαντος, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Χαίρωνα.

Θήρων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰνεσιδήμου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ξενοκράτους, τύραννος τῶν Ἀκραγαντίνων ἐπὶ Ξέρξου. 2) ἀγαλματοποιός τις ἐκ Βοιωτίας παρὰ Παυσαν. (ΣΤ', ιδ', 11.).

Θησεὺς, έως (ὁ), ὁ περίφημος ἥρως τῶν Ἀθηνῶν, υἱὸς τοῦ Αἰγέως ἢ τοῦ Ποσειδῶνος ϗ τῆς Αἴθρας, θυγατρὸς τοῦ Πιτθέως, γεννηθεὶς ἐν Τροιζῆνι, καὶ διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ βασίλειον τῶν Ἀθηνῶν, τῶν ὁποίων θεωρεῖται ὡς ὁ πρῶτος συνοικιστὴς, ἑνώσας εἰς μίαν ταύτην πόλιν τοὺς διεσπαρμένους τέως κατοίκους τῆς Ἀττικῆς· ἐπὶ τέλους δὲ βιασθεὶς νὰ φύγῃ εἰς Σκῦρον, ὅπου κατεκρημνίσθη ὑπὸ τοῦ Λυκομήδους. Ὁ Κίμων μετεκόμισε τὰ ὀστᾶ του εἰς Ἀθήνας, ὅπου ᾠκοδόμηται τὸ ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμούμενον ἡρῷον Θησεῖον, ἄσυλον τῶν δούλων, καὶ ἑωρτάζοντο εἰς τιμήν του τὰ Θησεῖα τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἑκάστου μηνός.

Θήχης (ὁ), β. τοῦ Πόντȣ παρὰ τὴν Τραπεζοῦντα, ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου εἶδον κατὰ πρῶτον τὴν θάλασσαν οἱ μετὰ Ξενοφῶντος ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τῆς Περσίας Ἕλληνες, (ἄλλως) Ἱερὸν Ὄρος.

Θιαγόλη (ἡ), νῆσος περὶ τὸ μικρὸν στόμιον τȣ Ἴστρȣ, πλησίον τῆς νῦν Κίλιας.

Θίϐραχος (ὁ), πολέμαρχός τις Ἀθηναῖος παρὰ Ξενοφῶντι (Β', δ', 33).

Θίϐρων [θιϐρὸς, Δωρ. ἀντὶ θερμὸς], ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λακεδ.

Θίσϐαι (αἱ), = Θίσϐη(2).

Θίσϐη (ἡ), Νύμφη, θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Βοιωτ. μεταξὺ Κρεούσης καὶ Θεσπιῶν, ἴσως αἱ = Σίφαι.

Θμουῒς (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου, πρωτ. τοῦ Θμουΐτου Νομοῦ, (Τεμού).

Θοαὶ (αἱ), αἱ ἄλλως Ὀξεῖαι, νῆσοί τινες βραχώδεις ἐπὶ τῶν ἐκϐολῶν τοῦ Ἀχελῴου παρὰ τὴν Ἀκαρν.

Θόανα (τὰ), ἴδε Τύανα. 2) π. τῆς Πετρ. Ἀραϐίας.

Θοαντιὰς, άδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Ὑψιπύλη.

Θόας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀνδραίμονος ϗ τῆς Γόργης, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος καὶ Πλευρῶνος, στρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν. 2) υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης, ϗ πατὴρ τῆς Ὑψιπύλης, βασιλεὺς τῆς νήσου Λήμνου, διασωθεὶς ὑπὸ τῆς θυγατρός του εἰς Οἰνόην, ὅταν αἱ γυναῖκες τῆς Λήμνου ἔσφαξαν τοὺς ἄνδρας των. 3) υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου ϗ τῆς Περιϐοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης. 4) υἱὸς τοῦ Βορυσθένȣς, βασιλεὺς τῆς Ταυρίδος, θυσιάζων εἰς τὴν Ἄρτεμιν τοὺς ξένους. 5) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Μενελάου φονευθέντων Τρώων. 6) τύραννος τῆς ἐν Εὐϐοίᾳ Ὠρεοῦ, φίλος τοῦ Φιλίππου. 7) υἱὸς τοῦ Ὀρνυτίωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Σισύφου. 8) ἀρχαιότερον ὁ Ἀχελῷος.

Θόη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 2) καθ' Ὅμηρον, μία τῶν Νηρηΐδων.

Θοραὶ (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Θορεύς).

Θορικὸς (ὁ), μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων, συγκαταλεχθεῖσα μετὰ ταῦτα εἰς τοὺς δήμους τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν καὶ κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, (ὁ δημ. Θορίκιος καὶ Θορικεύς).

Θόρναξ, ακος (ὁ), β. καὶ κώμη τῆς Λακων. ὅπȣ καὶ ναὸς τοῦ Θόρνακος Ἀπόλλωνος

Θόρναξ, ακος (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Βουφάγου.

*Θούδημος (ὁ), ὀρθότ. ἀντὶ Εὔδημος, ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 106 Ὀλυμπ.

Θούδιππος (ὁ), Ἀθηναῖος, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον μετὰ τοῦ Φωκίωνος.

Θȣκλῆς, έους (ὁ), = Θεοκλῆς, ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Εὐρυμέδοντος. 2) Εὐϐοεύς τις ἐκ Χαλκίδος, κτίτωρ τῆς ἐν Σικελίᾳ Νάξου.

Θούκριτος (ὁ), = Θεόκριτος.

Θουκυδίδης, ου (ὁ), ὁ περίφημος ἱστορικὸς, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ὀλόρου, ϗ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Ἀναξαγόρα ϗ τοῦ ῥήτορος Ἀντιφῶντος, γεννηθεὶς τὸ ε'. ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ. Στρατηγήσας ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου εἰς Ἀμφίπολιν, καὶ μὴ δυνηθεὶς νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἅλωσιν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Βρασίδα, ἐξωρίσθη, ϗ ζήσας τοῦ λοιποῦ εἰς Θράκην, συνέγραψε τὰ συμβάντα τοῦ πολέμου τούτου εἰς ὀκτὼ βιϐλία. 2) υἱὸς τοῦ Μιλησίου καὶ γαμβρὸς τοῦ Κίμωνος, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, ἐξοστρακισθεὶς τῶν Ἀθηνῶν, διότι ἀντεπολίτευετο τὸν Περικλέα. 3) υἱὸς τοῦ Μιλησίου καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, μαθητὴς τοῦ Σωκρ. καὶ φίλος τοῦ Νικίȣ. 4) Θεσσαλός τις ἐκ Φαρσάλου, φίλος καὶ πρόξενος τῶν Ἀθην.

Θούλη (ἡ), νῆσος τοῦ Ὠκεανοῦ ἐπέκεινα τῆς Βρεττανίας, ἴσως ἡ Ἰσλανδία ἢ μία τῶν Σχετλαντίδων.

Θούμαντις, εως (ὁ), Ἀθηναῖος μάντις πενόμενος.

Θούμνα (ἡ), π. μεσόγ. τῆς εὐδαίμ. Ἀραϐίας.

Θουρία (ἡ), π. τῆς Μεσσην., ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἄνθεια ἢ Αἴπεια, ὅθεν Θουριάτης κόλπος, ὁ ἄλλως Ἀσιναῖος.

Θουρίμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγείρου, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος.

Θούριοι (οἱ), π. παραθαλ. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν Ἀθην., ἡ πρότερον Σύϐαρις, (Terra nuova), (ὁ πολ. Θούριος καὶ Θουριεύς).

*Θούριος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων παρὰ Παυσ.

Θουφάνης, ους (ὁ), Ἀθηναῖός τις ἐκ τῆς φατρίας τοῦ Κλέωνος.

Θούφραστος (ὁ), σοφιστὴς παράσιτος, παρ' Ἀρστφ.

Θόων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν μοιρῶν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Φαίνοπος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους ϗ 3) ἕτερος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. καὶ 4) ἄλλος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. 5) εἷς τῶν πρὸς τὸν Ὀδυσσέα ἀνταγωνισθέντων Φαιάκων ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἀλκινόου.

Θόωσα (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν, θυγ. τοῦ Φόρκυος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Κύκλωπα Πολύφημον.

Θοώτης, ου (ὁ), κήρυξ τοῦ Μενεσθέως ἐν Τρῳάδι.

Θρᾴκας ἢ Θρᾷκας, λέξις ἀμφιβαλλομένη παρὰ Θκδ., ὅπου ἄλλη ἀνάγνωσις φέρει Χάρακας.

Θρᾴκη (ἡ), χώρα τῆς Εὐρώπης, ἔχουσα πρὸς ἀνατολὰς τὸν Εὔξ. Πόντον, πρὸς μεσημβρ. τὴν Προποντίδα καὶ τὸ Αἰγαῖον, ϗ πρὸς δυσμὰς τὴν Μακεδονίαν· πρὸς ἄρκτον δὲ ἐκτεινομένη ἀπροσδιορίστως πρὸ τοῦ Στρϐ., ὅς τις ὁρίζει αὐτὴν ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος ἄχρι τοῦ Ἴστρȣ. ‖. »Θρᾴκη ἡ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἡ Βιθυνίς,« Ξενοφ., ἡ ἀπὸ τῶν Κυανέων ἄχρις Ἡρακλείας ἀσιατικὴ παραλία τοῦ Εὐξείνου, (τὸ ἐθν. Θρᾴξ).

Θρᾴκιον (τὸ), πεδίον πρὸ τῶν Θρᾳκίων πυλῶν τοῦ Βυζαντίου.

Θράμϐος (ἡ), = Θεράμϐω.

Θρᾷξ, ακὸς (ὁ), κάτοικος τῆς Θρᾴκης. ‖. Θρᾷκες οἱ ἐν Ἀσίᾳ, « οἱ ἄλλως Θυνοὶ ϗ Βιθυνοί.

Θρασιμένη λίμνη, ἴδε Τρασιμένη.

Θράσιος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθέντων ἐπισήμων Παιόνων, σύμμαχος τῶν Τρώων. 2) μάντις ἐκ Κύπρου, ἴδε Φράσιος.

Θρᾶσις, ιδος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἠλείȣ Ὀλυμπιονίκου Ἀριστοδήμου.

Θρᾷσσα καὶ Ἀττ. Θρᾷττα, ης (ἡ), ἡ κάτοικος τῆς Θρᾴκης. 2)(κυριωνυμ.) θυγ. τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Τηρήνης, γυνὴ τοῦ Ἱππόνου καὶ μήτηρ τοῦ Πολυφόντου.

Θρασυάλκης, ους (ὁ), Ἕλλην ἱστοριογράφος παρὰ Στρϐ.

Θρασύϐουλος (ὁ), τύραννος τῆς Μιλήτȣ, σύγχρονος τοῦ Περιάνδρου. 2) τύραννος τῶν Συρακουσῶν, ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἱέρωνος, βασιλεύσας περὶ τὸ 465 πρὸ Χ. καὶ μετὰ ὀκτὼ μῆνας ἐξωσθεὶς διὰ τὴν ἀπανθρωπίαν του, ϗ ζήσας παρὰ τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ Λοκροῖς ὡς ἰδιώτης. 3) υἱὸς τοῦ Ἀκραγαντίνου Ὀλυμπιονίκου Ξενοκράτους, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς. 4) ὁ περίφημος καταστροφεὺς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Λύκου, Στειριεὺς, φονευθεὶς ἐν Ῥόδῳ ὑπὸ τῶν Ἀσπενδίων. 5) ὁ υἱὸς αὐτοῦ. 6) ἕτερος στρατηγὸς τῶν Ἀθην., Κολυττεύς.

Θρασυδαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλεύα ἐκ Λαρίσσης. 2) Θηϐαῖος, υἱὸς τοῦ Θήρωνος, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 3) ἐπίσημός τις δημαγωγὸς ἐξ Ἤλιδος. 4) ἐσφαλμ. ἀντὶ Θρασύλαος.

Θρασυκλῆς, έους (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Θκδ.

Θρασύλαος (ὁ), Θεσσαλὸς, φίλος τοῦ Φιλίππου.

Θράσυλλος ἢ (ὀρθότ.) Θρασύλος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀργείων ἐπὶ τοῦ Πελοποννη. πολέμου. 2) εἷς τῶν δέκα στρατηγῶν τῶν Ἀθην., οἵτινες, μετὰ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον διότι δὲν ἔθαψαν τὰ σώματα τῶν φονευθέντων ἐν τῇ μάχῃ. 3) φιλόσοφος Πλατωνικὸς, περίφημος μαθηματικὸς καὶ ἀστρολόγος, ζήσας ἐπὶ Τιϐερίου.

Θρασύλοχος (ὁ), Μεσσήνιός τις, πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου. 2) Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Μειδίου.

Θρασύμαχος (ὁ), σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ δεινὸς ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους.

Θρασυμήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Νέστορος. 2) γλύπτης ἐκ Πάρου. 3) ἐσφαλμ. ἀντὶ Θρασύμηλος.

Θρασυμηλίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρατησικλέους, ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννη. πολέμου.

Θρασύμηλος (ὁ), ἡνίοχος τοῦ Σαρπηδόνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

Θράσων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Φιλίππου.

Θρασώνδας, α (ὁ), Θηϐαῖός τις παρὰ Διοδ.

Θρασωνίδας, α καὶ Θρασωνίδης, ου (ὁ), Ἠλεῖός τις, ἀποκαταστήσας τὴν δημοκρατίαν ἐν τῇ πατρίδι του. 2) πλούσιός τις Κορίνθιος παρὰ τῷ Αἰλ.

Θραῦστος (ἡ) ϗ Θραυστὸν (τὸ), πολίχν. ὀρεινὸν τῆς Ἤλιδος.

Θρεψίππας ἢ Θρέψιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.

Θρῖα (ἡ) καὶ Θριαὶ (αἱ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Θριάσιος). ‖. » Θριάσιον πεδίον, « ἡ εὐφορωτάτη πεδιὰς τῆς Ἐλευσῖνος. ‖. » Θριάσιαι πύλαι, « μία τῶν πυλῶν τῶν Ἀθηνῶν, ἡ ἄλλως Δίπυλον.

Θριαὶ (αἱ), Νύμφαι τοῦ Παρνασσοῦ, ἀναθρέψασαι τὸν Ἀπόλλ. καὶ ἐπινοήσασαι τὴν διὰ λιθαρίων (θριῶν) μαντείαν.

Θρινακὶς ἀντὶ Τρινακρία (ἡ), ἡ Σικελία, διὰ τὰ τρία ἐπισημότερα ἀκρωτήριά της, Πάχυνον, Πέλωρον καὶ Λιλύϐαιον.

Θριοῦς, οῦντος (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, (ὁ πολ. Θριούσιος καὶ Θριούντιος).

Θρόνιον (τὸ), π. τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν, κειμένη ἐπὶ τοῦ Βοαγρίου ποταμοῦ. 2) π. τῆς Θεσπρωτ., ἄποικος τῶν Λοκρῶν, (ὁ πολ. Θρόνιος καὶ Θρονιεύς).

Θρόνοι (οἱ), π. καὶ ἀκρωτ. τῆς Κύπρου.

Θρυόεσσα πόλις, Π. τὸ -

Θρύον (τὸ), π. τῆς Ἤλιδος ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ, τοῦ ὁποίου ἐπειδὴ ἦτον παρ' αὐτὴν καὶ ἡ διάϐασις, ὠνομάσθη καὶ Πόρος Ἀλφειοῦ, (ὁ πολ. Θρυΐτης ϗ Θρυούντιος).

Θυαμία (ἡ), π. ϗ φρούρ. τῆς Σικυωνίας.

Θύαμις, ιδος (ὁ), ποτ. τῆς Ἠπείρου, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Θεσπρωτίας, (Καλαμᾶς).

Θύαμος (ὁ), β. τῆς Ἠπείρου, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Πίνδȣ διὰ τῆς Ἀκαρνανίας.

Θυάτειρα (τὰ), π. τῆς Λυδ., κτίσμα Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, Ἀκ-χισάρ, (ὁ πολ. Θυατειρηνός).

*Θύϐαρνα, ἴδε Θύμϐραρα.

†Θύελλα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὑέλη ἢ Οὐελία.

Θυέστης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος ϗ τῆς Ἱπποδαμείας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀτρέως, πατὴρ τοῦ Αἰγίσθου.

Θυῖα (ἡ), θυγ. τοῦ Κηφισσοῦ ἢ τοῦ Κασταλίου, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη καὶ τόπος τις πλησίον τῶν Δελφῶν εἰς αὐτὴν ἀφιερωμένος.

*Θύλακος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσανίᾳ, ἀγνώστου πατρίδος ϗ ἐποχῆς.

*Θυμαιτάδαι (οἱ), ἴδε Θυμοιτάδαι.

*Θύμϐρα (ἡ), ἴδε Θύμϐρη.

*Θυμαρίδης, ου (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

Θυμϐραῖος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων.

Θύμϐραρα (τὰ), π. τῆς Λυδ. παρὰ τὰς Σάρδεις ἐπὶ τοῦ Πακτωλοῦ, (ὁ πολ. Θυμϐραρεὺς, -ραῖος).

Θύμϐρη (ἡ), πολίχν. τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τοῦ Θυμϐρίου ποταμοῦ.

Θυμϐρία (ἡ), κώμη τῆς Καρ. παρὰ τὴν Μυοῦντα, ἔχȣσα πλησίον αὐτῆς ἓν Χαρώνειον ἄντρον.

Θύμϐριον (τὸ), π. τῆς Φρυγ., ὅπου ἦν ἡ κρήνη τοῦ Μίδα, (Ἀκ-σεχχίρ).

Θύμϐριος (ὁ), ποτ. τῆς Τρῳάδος, χυν. εἰς τὸν Σκάμανδρον.

Θύμϐρις, εως (ἡ), Νύμφη τις, μήτηρ τοῦ Πανός. 2) πηγή τις ἐν Σικελ. παρὰ τὰς Συρακούσας.

Θύμϐρις, ιδος (ὁ), = Τίϐερις.

*Θυμίλος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσ.

Θυμοιτάδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλὴν, ἴδε τὸ ἑπόμ.

Θυμοίτης, ου (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων βȣλευτῶν τῆς Τροίας. 2) ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, υἱὸς τοῦ Ὀξύντα, ἴσως ὁ αὐτὸς τῷ ἥρωϊ, ἀφ' οὗ οἱ Θυμοιτάδαι.

Θυμοκλῆς, έȣς (ὁ), ἐπιγραμματοποιός τις.

Θυμοχάρης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμȣ, ἄλλως Θυμόχαρις.

Θυμώνδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέντορος παρ' Ἀῤῥ.

Θυνηῒς νῆσος, ἡ ἄλλως Θυνιάς.

Θυνία (ἡ), ἡ ἀρκτικὴ παραλία τῆς Βιθυνίας.

Θυνία νῆσος (ἡ), νῆσος, κατασταθεῖσα ὕστερον χερσόνησος, τῆς Θρᾴκης, ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου, ἔχουσα ἑπτὰ σταδίων περίμετρον, (ἄλλως) Ἀπολλωνιὰς, Δαφνοῦσσα ἢ Δαφνουσία καὶ κοινῶς σήμερον Σωζούπολις.

Θυνιὰς, άδος (ἡ), ἐνν. ἀκτὴ, τὸ ἀπὸ Σωζουπόλεως μέχρι Σαλμυδησοῦ παραθαλάσσιον καὶ ἰδίως τὸ ἐπ' αὐτῆς ἀκρωτήριον τῆς Θρᾴκης, ὅπου κατῴκουν οἱ Θυνοὶ, (κοιν.) Νιάδα.

Θυνοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν τὰ περὶ τὴν Σαλμυδησσὸν παράλια τοῦ Πόντου, καὶ μετοικῆσαν ἔπειτα εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν (Βιθυνίαν).

Θῦος (ὁ), Παφλαγών τις διαϐόητος ἐπὶ πολυφαγίᾳ.

Θυραῖος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Θυρέα (ἡ), π. καὶ χώρα περὶ αὐτὴν τῆς Ἀργολ., διὰ τὴν ὁποίαν ἐπολέμησαν πολλάκις οἱ Ἀργεῖοι πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, (ὁ πολ. Θυρεάτης καὶ θηλ. Θυρεᾶτις).

Θυρεᾶτις, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὴν Θυρέαν χώρα.

†Θυρεὺς, έως (ὁ), ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Θηρεύς.

Θυρίδες (αἱ), ἄκρα ἀπότομος τοῦ Ταϋγέτου παρὰ τὸ Ταίναρον, (Κακαϐούλια).

Θύριον (τὸ), π. τῆς Ἀκαρν. παρὰ τὴν Λευκάδα, (ὁ πολ. Θυριεύς).

Θύρσις, ιδος (ὁ), βουκόλος τις παρὰ Θεοκρ.

*Θύρσος (ὁ), Πυθαγόρειός τις, πατὴρ τοῦ Ἐπιχάρμου καὶ Μητροδώρου.

*Θῦς, ύος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Παφλαγον.

Θυσσαγέται (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Ταναΐδος, (περὶ τὸ νῦν Ἀζβεργάν).

Θυσσὸς (καὶ ὄχι Θύσσος οὔτε Θίσσα), οῦ (ἡ), π. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τῆς Χερσονήσου Ἀκτῆς.

Θύστρος (ἡ), π. τῆς Ἀφρ. (Ἡρ. Ζ', 6).

Θυτεῖον (τὸ), μέρος τι τοῦ Κιῤῥαίου πεδίου ἐν Φωκίδι.

Θυώνη (ἡ), ἡ Σεμέλη.

Θυώνιχος (ὁ), Σικελός τις παρὰ Θεοκρ.

Θὼθ, ἴδε Θεῦθ.

*Θώκνεια καὶ Θωκνία (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Θωκνεύς).

*Θῶκνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος.

Θὼν, Θῶνος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.

Θῶνις, ιος (ὁ), = Θὼν, ἀφ' οὗ ἡ -

Θῶνις, ιος (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ Κανωβικὸν στόμα τοῦ Νείλου.

*Θωνῖτις, ιδος (ἡ), λίμνη τῆς Ἀρμεν.

Θῶνος (ὁ), ὁ Σαρδανάπαλος.

Θώραξ, ακος (ὁ), Θεσσαλός τις ἀπόγονος τῶν Ἀλευαδῶν. 2) Λαρισσαῖός τις παρ' Ἡροδ. 3) στρατηγὸς τῶν Σπαρτ. 4) (γεωγρφ.) π. τῆς Αἰτωλ. καὶ 5) ἄλλη τῆς Μαγνησίας, (ὁ πολ. Θωρακίτης).

Θωρυχίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις τελώνης ἐν Αἰγίνῃ.

Θωσπία (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν. ἀφ' ἧς ἡ

Θωσπῖτις (ἡ), λίμνη τῆς Ἀρμεν.

I.

Ἰάδμων, ονος (ὁ), Σάμιος, υἱὸς τοῦ Ἡφαιστοπόλιος, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐχρημάτισε δοῦλος ὁ Αἴσωπος, (ὁ Κορ. διορθ. Ἴδμων).

Ἰάζυγες (οἱ), ἔθνος τῆς Εὐρωπ. καὶ Ἀσιατ. Σαρματίας.

*Ἰάθριππα (τὰ) καὶ Ἰαθρίππη (ἡ), π. τῆς Ἀραβ., (ὁ πολ. Ἰαθριππηνός).

*Ἰαινὼ, οῦς (ὁ), θυγ. τοῦ Φορκυος.

Ἴαιρα (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Ἴακχος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Βάκχος ἢ ἄλλος τις ὑποχθόνιος θεὸς, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐψάλλετο ὁμώνυμόν τι αὐτοῦ ᾆσμα εἰς τὰ Ἐλευσίνια.

Ἰάλεμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Νύμφης Καλλιόπης, ἐφευρετὴς τῶν ἐλεγείων ᾀσμάτων.

Ἰάλμενος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀστυόχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀσκαλάφου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, ἐξ Ὀρχομενοῦ.

Ἰάλυσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κερκάφου καὶ τῆς Κυδίππης, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη ἡ

Ἰαλυσὸς (ἡ), π. τῆς Ῥόδου, (ὁ πολ. Ἰαλύσιος).

Ἰάμβη (ἡ), θυγ. τοῦ Πανὸς καὶ τῆς Ἠχοῦς, θεράπαινα τῆς Μετανείρας, γυναικὸς τοῦ Ἱπποθόοντος, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐλθοῦσαν τὴν Δήμητρα, διεσκέδασε μὲ τοὺς ἀστεϊσμούς της.

Ἰάμβλιχος (ὁ), φιλόσοφος νεοπλατωνικὸς ἐκ Χαλκίδος τῆς ἐν Συρίᾳ, μαθητὴς τοῦ Πορφυρίου, ζήσας περὶ τὴν Δ'. μετὰ Χ. ἑκατονταετηρίδα, ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου διεσώθησάν τινα.

Ἰαμενὸς (ὁ), εἷς τῶν ἡρώων τῆς Τροίας.

Ἰαμίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰάμου, οἰκογένειά τις μάντεων ἐν Ἤλιδι.

Ἰαμνεία καὶ Ἰαμνία (ἡ), π. τῆς Φοινίκης ἢ τῆς Παλαιστίνης, (ὁ πολ. Ἰαμνίτης).

Ἴαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Εὐάδνης, μάντις περίφημος.

Ἰάνασσα (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Ἰάνειρα (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 2) μία τῶν Νηρηΐδων.

Ἰάνθη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος.

*Ἰανίσκος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, διαδεχθεὶς τὸν Ἄδραστον, ἀπόγονος τοῦ Κλυτίου.

Ἴανος (ὁ), θεὸς τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ, εἰκονίζων τὰς μεταβολὰς τῆς φύσεως, καὶ τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ὅθεν παριστανόμενος μὲ δύο πρόσωπα κτλ.

Ἰαξάρτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Σογδιανῆς ἐν τῇ Περσίᾳ, συγχεόμενος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μὲ τὸν Τάναϊν καὶ τὸν Ὕπανιν.

Ἰάονες (οἱ), παρ' Ὁμήρῳ οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττ. καὶ τῶν Μεγάρων· παρὰ τοῖς Πέρσαις ὅλοι οἱ Ἕλληνες, καθὼς καὶ οἱ Ὀθωμανοὶ σήμερον μᾶς ὀνομάζουν Ἰουνάν.

Ἰαπετιονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς καὶ

Ἰαπετιονὶς, ίδος (ἡ), ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰαπετοῦ.

Ἰαπετὸς (ὁ), εἷς τῶν Τιτάνων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς Κλυμένης, θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ, κατ' ἄλλους, ἐκ τῆς Ἀσίας τὸν Προμηθέα, τὸν Ἐπιμηθέα καὶ τὸν Ἄτλαντα. 2) ἕτερός τις ἥρως πατὴρ τοῦ Βουφάγου.

Ἰάποδες (οἱ), ἔθνος Κελτικὸν τῆς Ἰλλυρ.

Ἰάπυγες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Ἰαπυγίας.

Ἰαπυγία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ., ἀποτελοῦσα μέρος τῆς νῦν Καλαβρίας, (Terra d'Otranto).

Ἰαπυγία ἄκρα, ἀκρωτ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ Καλαβρίᾳ, (Cappo Rizzuto).

Ἰάπυξ, υγος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαιδάλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Ἰαπυγία.

Ἰάρβας, α (ὁ), βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς τῆς ἐν Ἀφρικῇ Γετουλίας, φημιζόμενος υἱὸς τοῦ Διὸς Ἄμμωνος, ὅς τις βιάσας πρὸς γάμον τὴν Διδὼ, ἔγινεν αἴτιος τῆς αὐτοχειρίας της, καὶ ἀπὸ τούτου καὶ παροιμία: « Ἰαρβαῖοι ὑμέναιοι ».

Ἰαρδάνης, ου (ὁ), = Ἰάρδανος (2).

Ἰάρδανος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Λυδ., πατὴρ τῆς Ὀμφάλης. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἤλιδος, καὶ 3) τῆς Κρήτης.

Ἰὰς, άδος (ἡ), ἐπιθετ. ἀντὶ Ἰωνική.

*Ἰασαία (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. συνοικισθεῖσα εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.

Ἰασίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάσου, ὁ Ἀμφίων.

Ἰασικὸς κόλπος, ὁ παρὰ τὴν πόλιν τῆς Καρίας Ἰασόν.

Ἰάσιος (ὁ), βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ, πατὴρ τοῦ Ἀμφίονος. 2) υἱὸς τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, γεννήσας ἐκ τῆς Κλυμένης τὸν Ἀρκάδα καὶ τὴν Ἀταλάντην.

Ἰασίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἠλέκτρας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δαρδάνου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ Δήμητρα ἐγέννησε τὸν Πλοῦτον, δηλ. ἡ γῆ τὸν ἐπλούτισε διὰ τῆς γεωργίας.

Ἰασονία ἄκρα, ἀκρωτ. τοῦ Εὐξ. Πόντου παρὰ τὴν Σινώπην.

Ἰασόνιον ὄρος, β. τῆς Μηδ. πρὸς βοῤῥᾶν καὶ δυσμὰς τῶν Κασπίων πυλῶν.

Ἴασος (ὁ), = Ἰάσιος (2). 2) υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Εὐάδνης, πατὴρ τοῦ Ἀγήνορος. 3) υἱὸς Ἄργου τοῦ Πανόπτου καὶ τῆς Ἰσμήνης, πατὴρ τῆς Ἰοῦς. 4) υἱὸς τοῦ Σφήλου, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἀθηναίων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰνείου.

Ἴασος καὶ Ἰασσὸς (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Καρίας (Ἀτζέμ-Καλεσί), (ὁ πολ. Ἰασεύς).

Ἰασὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ἀδελφὴ τῆς Ὑγιείας, θεὰ τῆς ἰάσεως τῶν ἀσθενούντων.

Ἰάσων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἴσονος καὶ τῆς Πολυμήδης, ἀρχηγὸς τῆς περιφήμου ἐκστρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν, γεννήσας ἐκ τῆς Μηδείας τὸν Θεσσαλὸν, τὸν Τίσανδρον καὶ τὸν Ἀλκιμένην, θυσιασθέντας ἀπανθρώπως ὑπὸ τῆς ἰδίας των μητρὸς, ἥτις ἐφόνευσε συγχρόνως καὶ τὴν Κρέουσαν, δευτέραν αὐτοῦ γυναῖκα, θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Κρέοντος, ἀναγκάσασα διὰ τούτου καὶ αὐτὸν νὰ σφαγῇ αὐτοχειρί. 2) τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, σύγχρονος τοῦ Ἐπαμινώνδα, φρόνιμος καὶ μεγαλόφρων μονάρχης, δολοφονηθεὶς ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του Πολυδώρου καὶ Πολύφρονος. 3) Ἀργεῖος, γραμματικὸς, νεώτερος τοῦ Πλουτάρχου, γράψας περὶ Ἑλλάδος.

Ἰατροκλῆς, εους (ὁ), Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Φιλίππου. 2) συγγραφεύς τις ὀψαρτυτικῶν παρ' Ἀθην.

Ἰάχη (ἡ), Νύμφη τις συνόμιλος τῆς Περσεφόνης.

Ἰαωλκὸς (ἡ), = Π. ἀντὶ Ἰωλκός.

Ἰάων, ονος (ὁ), Π. ἀντὶ Ἴων. 2) ποτ. τῆς Πισάτιδος, χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Ἰβάνωλις, ιος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἡρακλείδου ἐκ Μυλάσων τῆς Καρίας.

Ἴβηρ, ηρος (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Ἰβηρίας. 2) ποτ. τῆς Ἰβηρ., πηγ. ἐν τῇ Κανταβριγίᾳ καὶ χυν. εἰς τὴν Μεσόγειον, (Ebro), ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη

Ἰβηρία (ἡ), ἡ Ἱσπανία. 2) ἡ μεταξὺ Κολχ. καὶ Ἀρμεν. χώρα, ἡ μετὰ ταῦτα Γεωργία, περιεχομένη ὑπὸ τῶν ὀρέων Καυκάσου καὶ Ταύρου.

Ἴβυκος (ὁ), ποιητὴς λυρικὸς ἐκ Ῥηγίου τῆς Ἰταλίας, μετοικήσας εἰς Σάμον ἐπὶ Πολυκράτους, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ λῃστῶν, τοὺς ὁποίους ἐπρόδωκαν μετέπειτα αἱ γέρανοι (ἴδε τὸν Σουΐδαν).

Ἴγγαυνοι (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὰ παράλια τῆς Λιγουρίας περὶ τὴν νῦν Γένουαν.

Ἰδαία (ἡ), θυγ. τοῦ Δαρδάνου καὶ δευτέρα γυνὴ τοῦ Φινέως, κατὰ παρακίνησιν τῆς ὁποίας ἐτύφλωσεν οὗτος τοὺς ἐκ τῆς πρώτης γυναικὸς δύο υἱούς του. 2) Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Σκάμανδρος ἐγέννησε τὸν Τεῦκρον.

Ἰδαῖος (ὁ), κήρυξ τῶν Τρώων. 2) υἱὸς τοῦ Τρωαδίτου Δάρητος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. 3) υἱὸς τοῦ Πάριδος καὶ τῆς

Ἑλένης, καταπλακωθεὶς ὑπὸ τὴν στέγην τινὸς οἰκίας.

Ἴδακος (ὁ), π. τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου.

Ἰδάλιον (τὸ), ἀκρωτ. καὶ π. τῆς Κύπρου, μὲ ἕνα ναὸν καὶ ἄλσος περίφημον τῆς Ἰδαλίας Ἀφροδίτης, (ὁ πολ. Ἰδαλεύς).

Ἰδάνθυρσος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, (Ἡρ. Δ', 76, 120).

Ἴδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυγκέως ἐκ Μεσσήνης, γεννήσας ἐκ τῆς Μαρπήσσης, θυγατρὸς τοῦ Εὐήνου, τὴν Κλεοπάτραν, γυναῖκα τοῦ Μελεάγρου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεξῆλθεν ἐπὶ θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, συστρατεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ εἰς Κολχίδα, καὶ κεραυνωθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Διὸς, διότι συνεκρούσθη πρὸς τοὺς Διοσκούρους. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱπποδίκης. 3) εἷς τῶν Κουρήτων, κατὰ Παυσαν.

Ἴδη (ἡ), θυγ. τοῦ Μελισσέως, ἀναθρέψασα μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς τὸν Δία. 2) θυγ. τοῦ Κορύβαντος, γυνὴ τοῦ Λυκάστου, καὶ μήτηρ Μίνωος τοῦ δευτέρου. 3) (γεωγρφ.) β. δικόρυφον, καὶ τὸ πλεῖστον χιονοσκέπαστον, ἐν τῷ μέσῳ τῆς Κρήτης, ὅπου λέγεται ὅτι ἀνετράφη ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, (Ψηλορείτης). 4) β. τῆς Φρυγίας καὶ Μυσίας, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Τροία καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάζετο Ἰδαία Μήτηρ ἡ Κυβέλη.

Ἰδεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεστίου, βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου (μετὰ τοῦ ὁποίου συνεξῆλθεν εἰς θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου), διότι ἐφιλονείκησε τὰ ἀριστεῖα τῆς θήρας (τὸ δέρμα τοῦ κάπρου) πρὸς τὴν Ἀταλάντην.

Ἴδμων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Κυρήνης ἢ Ἀστερίας, μάντις περίφημος, συστρατεύσας μὲ τοὺς Ἀργοναύτας, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ ἀγριοχοίρου ἐν Μυσίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Γοργόνης.

Ἰδομεναὶ (αἱ), δύο ὑψηλοὶ λόφοι παρὰ τὴν Ἀμβρακίαν ἐν Ἀκαρνανίᾳ, ἴδε καὶ Εἰδομένη.

Ἰδομενεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Μίνωος ἐκ Κρήτης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, συνεκστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος κατὰ τῆς Τροίας. Μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του, θυσιάσας τὸν υἱόν του εἰς τὸν Ποσειδῶνα, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ μένῃ πλέον διὰ τοῦτο ἐν τῇ Κρήτῃ, μετῴκισεν εἰς τὸ ἐν Ἰταλίᾳ Σαλέντιον, ὅπου κτίσας ἰδίαν πόλιν ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ὡς ἥρως. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου.

Ἰδομένη (ἡ), = Εἰδομένη, π. τῆς Μακεδον.

Ἰδούβεδα (ἡ), β. τῆς Ἱσπανίας, (Sierra d' Occa).

Ἰδουμαία (ἡ), ἡ πρὸς μεσημβρ. τῆς Ἰουδαίας χώρα, συνορεύουσα μὲ τὴν Πετραίαν Ἀραβίαν, (τὸ ἐθν. Ἰδουμαῖος).

Ἰδριὰς, άδος (ἡ), χώρα τῆς Φρυγ. συνορεύουσα μὲ τὴν Καρίαν καὶ διαῤῥεομένη ὑπὸ τοῦ Μαρσύα. 2) π. τῆς Φρυγ., ἡ πρότερον Χρυσαορίς, (ὁ πολ. Ἰδριεύς).

Ἰδριεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑκατόμνω, βασιλεὺς τῆς Καρίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Ἰδυῖα (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος καὶ γυνὴ τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῶν Κόλχων.

Ἱερὰ (ἡ), νῆσος, μία τῶν Λιπάρεων, ἡ ἄλλως Θέρμισσα. 2) μία τῶν Αἰγουσῶν, (Maritimo). 3) μία τῶν Σποράδων παρὰ τὴν Κρήτην.

*Ἱεράκων νῆσος (ἡ), νῆσος τῶν παραλίων τῆς Ἀραβ.

Ἱεράκων πόλις (ἡ), π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου.

Ἱεραμένης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Θκδ. καὶ Ξενοφ., ἴσως γαμβρὸς τοῦ Ξέρξου.

Ἱέραξ, ακος (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Λακεδ. ἐπὶ Ξενοφῶντος. 2) πρέσβυς ἐξ Ἀμφιπόλεως.

Ἱεράπολις, εως (ἡ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου μὲν ἐν Πλουτώνειον (σπήλαιον) καὶ πολλὰς πηγὰς θερμῶν ὑδάτων, ἱερὰ τῆς Κυβέλης. 2) π. τῆς Συρ., ἡ πρότερον Βαμβύκη, ἱερὰ τῆς Ἀστάρτης, (ὁ πολ. Ἱεραπολίτης).

Ἱεράπυδνα (τὰ) καὶ Ἱεράπυτνα (ἡ), π. τῆς Κρήτης, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Μετέλλου, ὡς ὁρμητήριον τῶν ἐκ Κιλικίας λῃστῶν, (Ἱερὰ Πέτρα), (ὁ πολ. Ἱεραπύτνιος).

Ἱέρασος (ὁ), ποτ. τῆς Δακίας χυν. εἰς τὸν Ἴστρον, (Προῦτος).

Ἱερεῖς (οἱ), ἔθν. τῆς Θεσσαλ. (μόνον παρὰ Θκδ.)

Ἱεριχοῦς, οῦντος (ὁ) καὶ Ἱεριχὼ (ἡ), π. τῆς Ἰουδ.

Ἱέρνη (ἡ), ἡ νῆσος Ἰρλανδία.

Ἱεροκαισάρεια (ἡ), π. τῆς Λυδ.

Ἱεροκλῆς, έους (ὁ), μάντις ἐν Ἀθήναις. 2) φιλόσοφος ἐκλεκτικὸς διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περὶ τὴν ἕκτην ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, τοῦ ὁποίου σώζονταί τινα συγγράμματα. 3) γραμματικὸς, σύγχρονος τοῦ Ἰουστινιανοῦ, συγγράψας περιγραφὴν τῶν 64 ἐπαρχιῶν τῆς Ἀνατολικορωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ὑπὸ τὸ ὄνομα Συνέκδημος.

*Ἱερόκλεια (ἡ), ἑταίρα τις τῶν ἐν Ἀθήναις.

Ἱερομνήμη (ἡ), θυγ. τοῦ Σιμόεντος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀσσαράκου.

Ἱερομνήμων, ονος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ' ἔτος τῆς 117 Ὀλυμπ.

Ἱερὸν (τὸ), λόφος τῆς Βιθυν. παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου, μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Οὐρίου Διὸς, κτίσμα τῶν Ἀργοναυτῶν. 2) ἀκρωτ. τῆς Ἱσπαν., (Cap Vincent).

Ἱερὸν ὄρος (τὸ), β. ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ἄλλο παρὰ τὸ τοῦ Ξενοφῶντος Ἱερὸν ὄρος. 2) β. καὶ φρούριον τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, παρὰ τὴν Γάνον.

Ἱεροσόλυμα (τὰ), π. πρωτεύουσά ποτε τῆς Ἰουδαίας, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῷ 70 ἔτει ἀπὸ Χ. καὶ ἀνεγερθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ, μετονομάσαντος αὐτὴν Αἰλίαν Καπιτωλίναν, (ὁ κάτοικος Ἱεροσολυμίτης).

Ἱεροφῶν, ῶντος (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Ἀθην. παρὰ Θκδ.

Ἱέρων, ωνος (ὁ), ὁ Α', υἱὸς τοῦ Δεινομένους καὶ ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ Γέλωνος, τύραννος τῶν Συρακουσῶν ἀπὸ τοῦ 477-467 πρὸ Χ. 2) ὁ Β', υἱὸς τοῦ Ἱεροκλέους, καὶ ἀπόγονος τοῦ Γέλωνος, σύγχρονος τοῦ Πύῤῥου καὶ τοῦ Ἀρχιμήδους, βασιλεύσας 54 χρόνους τῶν Συρακουσῶν καὶ ἀποθανὼν ἐννενηκοντούτης. 3) εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.

Ἱερώνυμος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἄνδρου. 2) ἀδόκιμός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Ξενοφάνους, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 3) Ἀρκάς τις, πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου. 4) ὁ Ῥόδιος, φιλόσοφος Περιπατητικὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται πρὸς τοῖς ἄλλοις ἓν μέγα σύγγραμμα περὶ ποιητῶν. 5) στρατηγὸς καὶ ἱστοριογράφος ἐκ τῆς ἐν Θρᾴκῃ πόλεως Καρδίας.

Ἰέται (αἱ), φρούρ. τῆς Σικελ. (Jato).

Ἰηλυσὸς (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ἰαλυσός.

Ἰήνυσος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Παλαιστ. ἢ Συρίας.

Ἰήπυγες, Ἰηπυγία, Ἰων. ἀντὶ Ἰάπυγες, Ἰαπυγία.

Ἰήσων (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), Ἰων. ἀντὶ Ἰάσων κτλ.

Ἰητραγόρης, εω (ὁ), Μιλήσιος, συμπράξας μετὰ τοῦ Ἀρισταγόρου εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν ἀποστασίαν τῶν Ἰώνων.

*Ἰθαγένης, ους (ὁ), Σάμιός τις παρὰ Πλουτ. καὶ Ἡροδ.

Ἰθαιμένης, ους (ὁ), εἷς τῶν συμμαχούντων τοῖς Τρωσὶ Λυκίων.

Ἰθάκη (ἡ), νῆσος τοῦ Ἰονίου Πελάγους, πατρὶς τοῦ Ὀδυσσ., διατηρήσασα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Ἰθακήσιος).

Ἴθακος (ὁ), ἥρως τις, ἀδελφὸς τοῦ Νηρίτου καὶ Πολύκτορος, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ Ἰθάκη.

Ἰθαμάτρης (-μίτρης), ου (ὁ), εἷς τῶν ναυάρχων τοῦ Περσικοῦ στόλου ἐπὶ Ξέρξου καὶ Δαρείου.

*Ἰθυκλῆς, έους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 95 Ὀλυμπ.

Ἰθώμη (ἡ), φρούρ. τῆς Θεσσαλ. Πελασγιώτιδος παρὰ τὴν Μητρόπολιν. 2) β. καὶ φρούρ. τῆς Μεσσην., καὶ ἐπ' αὐτοῦ ναὸς τοῦ Ἰθωμάτα Διὸς, ἀνατραφέντος ἐπ' αὐτοῦ, (Βουλκάνο), (τὸ ἐθν. Ἰθωμήτης καὶ Ἰθωμαῖος).

Ἰθωρία (ἡ), φρούρ. τῆς Ἀκαρν.

Ἰκαρία (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου ἢ (μερικώτερον) τοῦ Ἰκαρίου πελάγους παρὰ τὴν Σάμον, ἡ πρότερον Δολίχη μετονομασθεῖσα ἀπὸ Ἰκάρου τοῦ Δαιδάλου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐλατρεύετο ἡ Ταυροβόλος Ἄρτεμις ἡ ἀπ' αὐτῆς καλουμένη Ἰκαρία. 2) δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ἰκαριεύς).

Ἰκάριος καὶ Ἰκαρίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περιήρους ἢ τοῦ Οἰβάλου καὶ τῆς Γοργοφόνης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Τυνδάρου καὶ τοῦ Ἱπποκόωντος ἐκ Λακεδαίμονος, γεννήσας ἐκ τῆς Περιβοίας τὸν Θόαντα, τὴν Πηνελόπην κτλ., καὶ διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἱπποκόωντος. 2) ἥρως τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τῆς Ἠριγόνης, διδαχθεὶς παρὰ τοῦ Διονύσου τὴν ἀμπελοφυτείαν καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν συν-

τρόφων του, διότι, μεθυσθεὶς ποτε, ἐνομίσθη παράφρων.

Ἰκαριώνη (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Πηνελόπη.

Ἰκαρομένιππος (ὁ), οὕτως ἐπιγράφεταί τις τῶν διαλόγων τοῦ Λουκιανοῦ, ὅπου ὑποτίθεται ὁ κυνικὸς φιλόσοφος Μένιππος πετῶν πρὸς τὸν οὐρανὸν ὡς ὁ Ἴκαρος.

Ἴκαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαιδάλȣ, φυλακωθεὶς μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτȣ̃ ὑπὸ τȣ̃ Μίνωος εἰς τὸν Λαβύρινθον τῆς Κρήτης, καὶ διασωθεὶς μὲν ἐκεῖθεν μετ' αὐτοῦ διὰ τεχνητῶν πτερῶν, πνιγεὶς δὲ (ἀναλυθέντος τοῦ κηροῦ δι' ὧν ἦσαν ταῦτα κολλημένα) εἰς τὸ ἀπ' αὐτοῦ κληθὲν Ἰκάριον πέλαγος. 2) Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ὑπερησίας, νικήσας στάδιον κατὰ τὴν ΚΓ' Ὀλυμπ.

Ἴκαρος (ἡ), ἡ Ἰκαρία (νῆσος), καὶ 2) ἄλλη νῆσος τοῦ Περσικοῦ κόλπου.

*Ἰκέσιος (ὁ), ἰατρός τις προγενέςερος τοῦ Στράβωνος, σχολαρχήσας τῶν ἐν Σμύρνῃ Ἐρασιστρατείων καλουμένων. 2) ὁ πατὴρ τοῦ περιφήμου Διογένους.

Ἰκαταονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Μελάνιππος.

Ἰκέτας, α (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀριστοκράτȣς, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ.

Ἰκετάων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου καὶ πατὴρ τοῦ Μελανίππου.

*Ἰκέτης, ου (ὁ), τύραννος τῶν ἐν Σικελίᾳ Λεοντίνων, καταςραφεὶς ὑπὸ τοῦ Τιμολέοντος.

*Ἴκην, ενος (ὁ), γεωμέτρης, (Στρβ. ΙΓ', γ', 548).

Ἴκιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Βελγ. Γαλλίας ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ Καλλαί, (Cris Nez).

Ἴκκος (ὁ), Ταραντῖνος, σοφιςής, διδάσκων τὴν ἀθλητικὴν ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Θεμιςοκλέους. 2) Ἐπιδαύριος, πύκτης, φονευθεὶς ἐν τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνι κατὰ τὴν 71 Ὀλυμπ. ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ του Κλεομήδους τοῦ Ἀςυπαλαιέως.

Ἰκμάλιος (ὁ), τέκτων τις Ἰθακήσιος (Ὀδ. Τ, 57).

Ἰκόνιον (τὸ), π. πρωτεύουσα τῆς Λυκαον., (Κόνια), (ὁ πολ. Ἰκονιεύς).

Ἰκὸς (ἡ), νησίδιον τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὴν Σκύρον, (Σκυροπούλα), (ὁ νησ. Ἴκιος).

Ἰκτῖνος (ὁ), περίφημος ἀρχιτέκτων, ἐπὶ Περικλέους, οἰκοδομήσας μετὰ τοῦ Καλλικράτους τὸν ἐν Ἀθήναις Παρθενῶνα ϗ τὸν ἐν Ἀρκαδίᾳ ναὸν τοῦ Ἀπόλλ.

Ἶλα (ἡ), κόλπος τῆς Περσ.

Ἰλάειρα (ἡ), θυγ. τοῦ Λευκίππου ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Φιλοδίκης, γυνὴ τοῦ Κάςορος, τιμωμένη ἐν Σπάρτῃ μετὰ τῆς ἀδελφῆς της Φοίϐης.

*Ἴλαρις, ιδος (ἡ), π. τῆς Λυκ. (ὁ πολ. Ἰλαρεύς).

Ἴλαρχος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Ἴλας, α (ὁ), Δ. ἀντὶ Ἰόλαος, διδάσκαλος τοῦ Ἀγησιδάμου εἰς τὴν γυμναστικὴν (Πίνδ. Ὀλ. ΙΑ', 18).

*Ἰλάσαρος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἀραϐ.

*Ἰλαττία (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ἰλάττιος).

Ἴλερδα (ἡ), π. τῆς Ταῤῥακων. Ἱσπαν., (Lerida), (ὁ πολ. Ἰλερδίτης).

Ἰλεργέται καὶ Ἰλέργητες (οἱ), ἔθνος τῆς Ταῤῥακων. Ἱσπαν.

Ἰλεὺς (ὁ), Δ. ἀντὶ Ὀϊλεύς, ἴδε Ὀϊλεύς

Ἰλιάδας (ὁ), Δ. ἀντὶ Ὀϊλιάδης.

Ἰλιὰς, ἀδος (ἡ), ἐν γέν. ἐπιθετ. ἡ τοῦ Ἰλίου, (ὅθ. ἐνν. τοῦ χώρα), ἡ Τρῳάς· (ἐνν. τοῦ Ποίησις), ἡ τοῦ Ὁμήρου.

Ἰλιεύς, έως (ὁ), ὁ κάτοικος τοῦ Ἰλίου.

*Ἰλιοκολώνη (ἡ), χωρ. τῆς Τρῳάδος ἐν τῇ Παριανῇ.

Ἴλιον (τὸ), δύο πόλεις τῆς Τρῳάδος, ἡ παλαιά, ἡ ἄλλως Τροία, περίφημος διὰ τὴν δεκαετῆ πολιορκίαν της ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἴλλου τοῦ Τρωός, 30 στάδια μακρὰν τῆς θαλάσσης, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Σιμόεντος καὶ Σκαμάνδρου, ὅπου νῦν τὸ χωρίον Πουνάρ-μπασσι· καὶ ἡ νέα, πλησιέςερον τῆς θαλάσσης, αὐξηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, (Ἐσκὶ-σταμπόλ).

Ἰλιονεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Φόρϐαντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηνέλεω. 2) εἷς τῶν παίδων τῆς Νιόϐης.

Ἴλιος (ἡ), Π. ἀντὶ Ἴλιον, ἡ Τρῳάς.

Ἰλίπα (ἡ), π. τῆς Ἱσπαν. ἐπὶ τοῦ Βαίτιος, (Villa nuova del Rio).

Ἰλισσὸς (ὁ), ποτ. τῆς Ἀττ., πηγ. ἐκ τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Κηφισσόν, (ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάζοντο αἱ Μοῦσαι Ἰλισσιάδες, ἔχουσαι ναὸν παρὰ τὰς ὄχθας του).

Ἰλλυρία (ἡ), χώρα μεγάλη τῆς Εὐρώπης, ἐκτεινομένη παρὰ τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον, ἀντικρὺ τῆς Ἰταλίας, καὶ περιεχομένη ὑπὸ τῶν ποταμῶν Σάϐου ϗ Δρίνου, διαιρουμένη δὲ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἰλλυρίαν, ἥτις περιελάμβανε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς νῦν Ἀλϐανίας, καὶ εἰς τὴν βάρϐαρον, εἰς τὴν ὁποίαν περιείχοντο ἡ Δαλματία, Λιϐουρνία ϗ Ἰαπυγία, (τὸ ἐθν. Ἰλλύριος).

Ἰλλυριὸς (ὁ), ὡς ἐθν, ὁ κάτοικος τῆς Ἰλλυρίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ Ἰλλυρία.

Ἶλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Βατείας, βασιλεὺς τῆς Δαρδανίας, τὸν ὁποῖον, ἀποθανόντα ἄτεκνον, διεδέχθη ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἐριχθόνιος. 2) υἱὸς τοῦ Τρωὸς καὶ τῆς Καλιῤῥόης, πατὴρ τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Γανυμήδους, κτίτωρ τοῦ Ἰλίου. 3) υἱὸς τοῦ Μερμέρου ἐν Ἐφύρᾳ, πρὸς τὸν ὁποῖον ὑπῆγεν ὁ Ὀδυσσεύς, ζητῶν φάρμακον διὰ τὰ βέλη του.

Ἰλούργεια καὶ Ἰλουργὶς καὶ Ἰλουργία (ἡ), π. τῆς Ἱσπαν., (ὁ πολ. Ἰλουργιεύς).

Ἰμαῖον (τὸ), = Ἴμαον (ὄρος).

Ἰμαῖος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Ἴμαον (τὸ) καὶ Ἴμαος (ὁ), β. τῆς Ἀσίας, φερόμενον ἀρκτικοδυτικῶς διὰ τῆς Σκυθίας καὶ Ἰνδίας, (Μουσσ-δάγ).

Ἴμϐρασος (ὁ), ποτ. τῆς Σάμου, πρότερον Παρθένιος.

Ἴμϐριος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέντορος ἐκ Πηδάσου τῆς Καρίας, ἀνὴρ τῆς Μεδησικάστης, θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου.

Ἰμϐρὸς (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Νύμφης Καλιάνδης.

Ἴμϐρος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὴν Θράκην, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Ἴμϐριος).

Ἱμέρα (ἡ), π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων, (ὁ πολ. Ἱμεραῖος). 2) = τῷ -

Ἱμέρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ., διαιρούμενος εἰς δύο ὁμωνύμους ποταμούς, ὧν ὁ μὲν, ῥέων βορειανατολικῶς πλησίον τῆς πόλεως Ἱμέρας, χυν. εἰς τὸ Τυῤῥηνικὸν πέλαγος· ὁ δὲ, μεσημϐρινῶς, εἰς τὴν μεσόγειον θάλασσαν.

Ἱμεραῖον (τὸ), π. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος.

Ἱμεραῖος (ὁ), ἀδελφὸς Δημητρίου τοῦ Φαληρέως.

Ἱμέριος (ὁ), Σοφιστὴς καὶ γραμματικὸς ἐκ Προύσης, διδάξας ἐν Ἀθήναις περὶ τὸ 350 ἀπὸ Χ.

Ἱμεύσιμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιϐοίας.

*Ἰμίλκας, α (ὁ), = Ἀμίλκας.

Ἴμμα (ἡ), π. τῆς Συρ., περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Αὐρηλιανοῦ κατὰ τῆς Ζηνοϐίας.

Ἰμμάραδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐμόλπου, ὁ ἄλλως Ἴσμαρος καὶ πιθανῶς Ἴμμαρος.

Ἰνάρως, ω (ὁ), υἱὸς τοῦ Ψαμμητίχου, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ἀποστατήσας τῶν Περσῶν καὶ κατατροπωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρταξέρξου τῷ 462 πρὸ Χ.

Ἰναχίδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἰνάχου, (ὅθ. ‖. πλθ.) οἱ Ἀργεῖοι.

Ἰναχὶς, ίδος καὶ Π. Ἰναχιώνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰνάχου.

Ἴναχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, πατὴρ τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Ἰοῦς, ἀποικήσας ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Πελοπόννησον περὶ τὸ 2100 πρὸ Χ. ϗ κτίσας τὸ Ἄργος, τοῦ ὁποίου ἐϐασίλευσε 50 ἔτη, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς ἥρως. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἀργολ., πηγ. ἐκ τοῦ Ἀρτεμισίου ὄρους, (ποτάμι τοῦ Ἄργους). 3) ποτ. τῆς Ἀκαρν. χυν. εἰς τὸν Ἀμϐρακικὸν κόλπον.

Ἰνδία καὶ Ἰνδικὴ (ἡ), μέγα μέρος τῆς Ἀσίας, χωριζόμενον πρὸς ἄρκτον τῆς Σκυθίας διὰ τῶν Ἠμωδῶν κλπ. ὀρέων καὶ ἔχον πρὸς μεσημϐρίαν τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανὸν, διαιρούμενον δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων εἰς τὴν Ἐντὸς καὶ Ἐκτὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίαν, (Χινδιστάν), (τὸ ἐθν. Ἰνδός).

Ἰνδὸς (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χυν. εἰς τὴν Ἐρυθρὰν ἢ Ἰνδικὴν θάλασσαν, (Σίνδ). 2) ποτ. τῆς Καρ. χυν. εἰς τὸν Λύκον.

*Ἰνδοσκυθία (ἡ), ἡ ὑπὲρ τὸν Ἰνδὸν χώρα.

Ἴνησσα καὶ Ἴννησα (ἡ), π. τῆς Σικελ. εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Αἴτνης, ἡ ὕστερον Αἴτνη, (ὁ πολ. Ἰνησσαῖος).

*Ἴννα (ἡ), πηγή τις ἐν Θράκῃ.

Ἴνσομϐρες καὶ Ἴνσομϐροι καὶ Ἴνσουμϐροι (οἱ), ἔθνος τῆς Γαλλ. κατοικοῦν τὴν ἄνω Ἰταλίαν περὶ τὸν Πάδον.

Ἰνταφέρνης, ους (ὁ), εἷς τῶν ἑπτὰ ἐπισήμων Περσῶν, οἵτινες ἐφόνευσαν τὸν Ψευδοσμέρδην.

Ἰντεμέλιοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ πόλεως Ἀλϐίου Ἰντεμελίου.

Ἰντεράμνα (ἡ), π. τῆς Οὐμϐρικῆς ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, πατρὶς τοῦ Τακίτȣ, (Terni).

Ἰντεράμνιον (τὸ), π. τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου, (Terano).

Ἰντερκατία (ἡ), π. τῆς Ταῤῥακων. Ἱσπαν.

*Ἰντεροκρέα (ἡ), κώμη τῶν Σαϐίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ἴνυκον (τὸ) καὶ Ἴνυκος (ἡ), πολίχν. πρὸς μεσημϐρ. της Σικελ., (Calta Bellota), (ὁ πολ. Ἰνυκῖνος).

Ἰνώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν Λέαρχον καὶ Μελικέρτην. Παρακινήσασα τὸν Ἀθάμαντα νὰ φονεύσῃ τὰ ἐκ τῆς προτέρας αὐτοῦ συζύγου δύο τέκνα, τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἕλλην, καὶ διωκομένη ὑπ' αὐτοῦ, παραφρονήσαντος, ἔπεσε μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Μελικέρτου εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ κατὰ μεσιτείαν τῆς Ἀφροδίτης, μετεϐλήθησαν ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος εἰς θεοὺς θαλασσίους, ὑπὸ τὸ ὄνομα Λευκοθέα καὶ Παλαίμων, εἰς τιμὴν δὲ αὐτῆς συνεστήθησαν ὑπὸ τοῦ Σισύφου καὶ τὰ Ἰνῶα, ἀγῶνες τελούμενοι ἐτησίως ἐν Κορίνθῳ.

Ἰνωπὸς (ὁ), πηγὴ καὶ ἄλσος ἐν Δήλῳ, πιστευομένη ὅτι συνείχετο ὑπογείως μὲ τὸν Νεῖλον.

Ἰξίαι (αἱ), χωρ. τῆς Ῥόδου παρὰ τὸν Ἰξὸν κόλπον, ὅπου ἐλατρεύετο ὁ Ἰξίος Ἀπόλλων.

Ἰξίων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντίονος ϗ τῆς Περιμήλης, βασιλεὺς τῆς Θεσσαλ., νυμφευθεὶς τὴν Δίαν, θυγατέρα τοῦ Δηϊονέως, καὶ γεννήσας ἐξ αὐτῆς μὲν τὸν Περίθοον, ἐκ δὲ τῆς Νεφέλης (λαϐούσης τὴν μορφὴν τῆς Ἥρας, πρὸς τὴν ὁποίαν εἶχε συλλάϐει οὗτος ἔρωτα) τοὺς Κενταύρους. Καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὸν Ἅδην, ἐςρέφετο αἰωνίως προσδεθεὶς εἰς ἕνα τροχὸν (»Κύκλωμ' Ἰξίονις«).

Ἰόϐας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰεμψάλου, βασιλέως τῆς Νουμιδίας, ἐχθρὸς τοῦ Ἰȣλίȣ Καίσαρος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου νικηθεὶς, ἐφονεύθη οἰκειοθελῶς ὑπό τινος τῶν δούλων του, ἀφῆκε δὲ υἱὸν ὁμώνυμόν του.

Ἰοϐάτης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Λυκ., πατὴρ τῆς Ἀντειας ἢ Σθενεϐοίας καὶ πενθερὸς τοῦ Προίτȣ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐπέμφθη ὁ Βελλεροφόντης ἵνα φονευθῇ· ὅς τις ὅμως, καταγωνισάμενος τὴν Χίμαιραν, ἔγινε γαμϐρὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἰοϐάτου.

Ἰόϐης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.

Ἰοϐιανὸς (ὁ), αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης.

Ἰοδάμα (Βοιωτ. ἀντὶ) Ἰοδάμεια (ἡ), ἱέρεια τῆς ἐν Κορωνείᾳ Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς, ἀπολιθωθεῖσα, διότι εἶδέ ποτε τὸ Γοργόνειον ἐπὶ τοῦ θώρακος τῆς θεᾶς, καὶ τιμωμένη δι' ἰδιαιτέρου βωμοῦ ἐν Κορωνείᾳ.

Ἰόεσσα (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.

Ἰοκάστη (ἡ), ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἐπικάστη, θυγ. τοῦ Μενοικέως, ἀδελφὴ τοῦ Κρέοντος καὶ γυνὴ τοῦ Λαΐου, ὑπανδρευθεῖσα ἐν ἀγνοίᾳ, μετὰ θάνατον αὐτοῦ, τὸν ἴδιον αὐτῆς τε καὶ αὐτοῦ υἱὸν Οἰδίποδα ϗ γεννήσασα τὸν Ἐτεοκλέα, Πολυνείκην καὶ τὴν Ἀντιγόνην, φονευθεῖσα δὲ ἰδιοχείρως, ἀφ' οὗ ἐπληροφορήθη τὴν ἀπάτην της.

Ἰόκαστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου.

Ἰολαΐδας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Θηϐ., φονευθεὶς μετὰ τοῦ Ἐπαμινώνδου ἐν τῇ ἐν Μαντινείᾳ μάχῃ.

Ἰόλαος καὶ Δωρ. Ἰόλας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου καὶ τῆς Αὐτομεδούσης, πιςὸς σύντροφος καὶ συνεργὸς τοῦ Ἡρακλέους, ὅς τις ἀνήγειρεν εἰς τιμὴν αὐτοῦ ϗ ναὸν ἐν Σικελίᾳ καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν ἰδίαν του γυναῖκα Μεγάραν. Ἀπελθὼν εἰς Σαρδινίαν μὲ τοὺς ἐκ Θεσπιαδῶν υἱοὺς τοῦ Ἡρακλ., καὶ κυριεύσας μέγα μέρος αὐτῆς, ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὡς ἡμίθεος. 2) στρατηγὸς τῶν Μακεδόνων ἐπὶ Περδίκκα τοῦ πρώτου.

Ἰόλεια, Π. ἀντὶ -

Ἰόλη (ἡ), θυγ. τοῦ Εὐρύτου, βασιλέως τῆς ἐν Εὐϐοίᾳ Οἰχαλίας, τὸν ὁποῖον φονεύσας ὁ Ἡρακλῆς, διότι δὲν ἠθέλησε νὰ τῷ δώσῃ τὴν θυγατέρα του εἰς γάμον, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του, νικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ τοξεύειν, ἐπόρθησε τὴν Οἰχαλίαν καὶ ᾐχμαλώτισε τὴν Ἰόλην, διὰ τὴν ὁποίαν ζηλοτυπήσασα ἡ γυνὴ αὐτοῦ Δηϊάνειρα, τὸν ἐφαρμάκωσε· τὴν δὲ Ἰόλην ἐνυμφεύθη ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ὕλλος.

*Ἰόλλας, α (ὁ), = Ἰόλαος.

Ἰόνη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων, (ὀρθότ. Ἠϊόνη).

Ἰόνιος (ὁ), ὁ τῆς Ἰοῦς ἢ ἐκ τῆς Ἰοῦς, (ὅθεν ‖. »Ἰόνιος Πόντος ἢ κόλπος ϗ 1) »Ἰόνιον πέλαγος,« τὸ μεταξὺ Ἰταλίας ϗ Ἑλλάδος εἰσέχον μέρος τῆς Μεσογείου θαλάσσης.

Ἰόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰφικλέους ϗ γυνὴ τοῦ Θησέως. 2) θυγ. τοῦ Αἰόλου ϗ γυνὴ τοῦ Κηφέως, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 3) (γεωγρφ.) π. παραθαλ. τῆς Παλαις., ἐπίνειον τῶν Ἰουδαίων ἐπὶ Πομπηΐȣ τοῦ Μεγάλου, (Ἰάφα).

Ἰόρας, α (ὁ), β. τῆς Γαλλ., ἐκτεινόμενον παρὰ τὸν Ῥοδανὸν, καὶ σχηματίζον τὰ μεθόρια τῆς Γαλλ. καὶ Ἑλϐετ., (Jura).

Ἰορδάνης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰουδ., πηγ. ἐκ τοῦ Ἀντιλιϐάνου καὶ χυν. εἰς τὴν Νεκρὰν θάλασσαν.

Ἴος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίȣ, μία τῶν Σποράδων, πρὸς μεσημϐρίαν τῆς Νάξου, ὅπου ἐλέγετο ταφεὶς ὁ Ὅμηρος, (Νιό).

Ἰὸς (ἡ), φρούρ. ὀρεινὸν τῆς ἐν Λακεδαίμονι Σκιρίτιδος, (τὸ τοπ. Ἰάτης).

*Ἰούϐας, α (ὁ), = Ἰόϐας.

Ἰουϐενάλιος (ὁ), Δέκιμος Ἰούνιος, ποιητὴς Σατυρικὸς Ῥωμαῖος, γεννηθεὶς τῷ 39 ἀπὸ Χ. ἐν Ἀκουΐνῳ τῆς Ἰταλίας.

*Ἰȣγούρθας, α (ὁ), βασιλεὺς τῆς Νȣμιδίας.

Ἰουδαία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Παλαις. ἢ Συρίας, διῃρημένη ἐπὶ Ἰωσήπου εἰς δέκα ἢ ἕνδεκα τοπαρχίας, καὶ σχηματίζουσα τὸ ποτὲ βασίλειον τῶν Ἰουδαίων.

Ἰουερνία (ἡ), ἴδε Ἱέρνη.

Ἰουλία (ἡ), θυγ. τοῦ Αὐγούστου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀγρίππα, μετὰ θάνατον τοῦ ὁποίου νυμφευθεῖσα τὸν Τιϐέριον, ἐξωρίσθη μετ' ὀλίγον ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἔρημόν τινα νῆσον, ὅπου διέμεινε 15 ἔτη. 2) θυγ. αὐτῆς καὶ τοῦ Ἀγρίππα, ἀποθανοῦσα παρομοίως ἐν ἐξορίᾳ. 2) — Λιϐία, θυγ. τοῦ Γερμανικοῦ καὶ τῆς Ἀγριππίνης, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Κλαυδίου.

Ἰουλιακὸν (τὸ), π. τῆς Γερμαν. (μόνον παρὰ τῷ Ἀμμ. Μαρκελλ.) ἴσως ἡ Jülich.

Ἰουλιανὸς (ὁ), Φλαΐος Κλαύδιος, ὁ ἐπονομασθεὶς ὑπὸ τῶν Χριςιανῶν συγγραφέων Παραϐάτης ἢ Ἀποστάτης, διότι, ἀποσκιρτήσας τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐνεκολπώθη τὴν εἰδωλολατρείαν, υἱὸς τοῦ Ἰουλίου Κωνσταντίου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, γεννηθεὶς τῷ 331 ἀπὸ Χ. ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ φονευθεὶς τῷ 365 ἐν Περσίᾳ. Σώζονται διάφοροι λόγοι ϗ ἐπιστολαί του, θαυμαζόμεναι διὰ τὴν καθαρότητα τῆς φράσεως. 2) Αἰγύπτιος, χρηματίσας ἡγεμὼν τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων, καὶ ἀναφερόμενος ὡς συγγραφεὺς ἐρωτικοῦ τινος ποιηματίου. 3) ὁ Ἀντικήνσωρ, ἐπιγραμματοποιός, ζήσας περὶ τὸ 565 ἀπὸ Χ. 4) ὁ Χαλδαῖος, φιλόσοφος Πυθαγορικὸς, σύγχρονος Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, καὶ φημιζόμενος ὁμοίως ὡς τερατουργὸς, τοῦ ὁποίȣ ἀναφέρει ὁ Σουΐδας καί τινα Θεουργικὰ, Τελεστικὰ κλπ. συγγράμματα. Ὁ Πορφύριος ἔγραψε τὸν βίον του. 5) ῥήτωρ, Καισαρεύς, διδάξας ἐν Ἀθήναις, Σύγχρονος τοῦ Εὐναπίου.

Ἰουλιάς, άδος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Γαλιλαίας.

*Ἰουλιόπολις, εως (ἡ), ἡ πρότερον Γόρδιον, π. τῆς Φρυγίας.

Ἰούλιος (ὁ), — Καῖσαρ, ὁ περίφημος ςρατηγὸς ϗ Δικτάτωρ τῶν Ῥωμαίων, υἱὸς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ τῆς Αὐρηλίας, γεννηθεὶς τῷ 100 πρὸ Χ., μαθητὴς Ἀπολλωνίου τοῦ Ῥοδίου καὶ τοῦ Κικέρωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν περὶ Βροῦτον ϗ Κάσσιον συνωμοτῶν εἰς ἡλικίαν 56 ἐτῶν, ἀφ' οὗ ἀνύψωσε τὴν δόξαν τῆς Ῥώμης διὰ τῶν πεντήκοντα αὐτοῦ νικῶν καὶ τῆς κατακτήσεως χιλίων πόλεων. καὶ προητοίμασε τὴν μοναρχίαν εἰς τὸν Αὔγουστον καὶ τοὺς ἐφεξῆς αὐτοκράτορας, διαπρέπων καὶ ὡς συγγραφεὺς διὰ καθαρᾶς καὶ ἀφελοῦς ἐκφράσεως. 2) — Σέξτος, θεῖος τοῦ Καίσαρος, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ καὶ ἔπαρχος τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δικτατωρίας τοῦ ἀνεψιοῦ του. 3) — Πολυδεύκης, ἴδε Πολυδεύκης.

Ἰουλὶς, ίδος (ἡ), π. πρωτεύουσά ποτε τῆς νήσου Κέω, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, (ὁ πολ. Ἰουλιήτης).

Ἰουράσιος καὶ Ἰουρασσὸς (ὁ), = Ἰόρας.

Ἰουστῖνος (ὁ), Ῥωμαῖος ἱστορικὸς, συγγράψας ἐπιτομὴν τῆς γενικῆς Ἱστορίας τοῦ Τρώγου Πομπηΐου.

Ἰοφῶν, ῶντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σοφοκλέους, ποιητὴς τραγικὸς, κατηγορήσας τὸν πατέρα του ὡς ξεμωραμένον, καὶ ἀποδειχθεὶς συκοφάντης διὰ τῆς ἀπαγγελίας τοῦ Οἰδίποδος ἐν Κολωνῷ.

*Ἴοψ, οπος (ὁ), ἥρως τις ἐν Λακεδαίμονι.

Ἰπνοὶ ἢ Ἴπνοι (οἱ), σπήλαιά τινα φουρνοειδῆ τοῦ Πηλίου ὄρους.

Ἴπνος (ὁ ἢ ἡ), π. τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων, (ὁ πολ. Ἰπνεύς).

Ἰπνοῦς, οῦντος (ὁ), χωρ. τῆς Σάμου, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Ἰπνουσιας Ἥρας.

*Ἱππαγόρας, ου (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην, (ΙΔ'. 630). 2) Λεοντῖνός τις παρὰ Παυσαν. (Ε', 22).

Ἱππάκρα (Ἵππου ἄκρα), ας (ἡ), π. τῆς Καρχηδόνος παρὰ τὴν Ἰτύκην, (ὁ πολ. Ἱππακρίτης).

Ἱππάλκιμος καὶ Ἵππαλκμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰτωνοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Βοιωτοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος, καὶ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Πηνέλεω. 2) υἱὸς τοῦ Πέλοπος ϗ τῆς Ἱπποδαμείας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ἵππανα (τά), π. τῆς Σικελ. παρὰ τὴν Πάνορμον, (ὁ πολ. Ἱππανεύς).

Ἱππαρέτη (ἡ), θυγ. τοῦ Καλλίου ἐξ Ἀθηνῶν, γυνὴ τοῦ Ἀλκιβιάδου.

Ἱππαρῖνος (ὁ), Συρακούσιος, πατὴρ τοῦ Δίωνος καὶ τῆς Ἀριστομάχης, δευτέρας γυναικὸς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρȣ, τυράννου τῶν Συρακουσῶν. 2) υἱὸς Διονυσίου τοῦ πρώτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Συρακȣσίων, ἀφ'οὗ ἐτυράννησε δύο χρόνους.

Ἵππαρις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ., παραῤῥέων μεσημβρινῶς τὴν Καμαρίναν.

Ἱππαρχία (ἡ), ἀδελφὴ τοῦ Μητροκλέους ἐκ Θηβῶν καὶ γυνὴ τοῦ Κυνικοῦ φιλοσόφου Κράτητος.

*Ἱππαρχίδης, ου (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Ῥηγίου.

Ἵππαρχος (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Πεισιστράτου ϗ ἀδελφὸς νεώτερος τοῦ Ἱππία ἐν Ἀθήναις, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 71 Ὀλυμπ. 3) τύραννός τις τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας. 4) περίφημος ἀστρονόμος ἐκ Νικαίας τῆς ἐν Βιθυνίᾳ, ζήσας περὶ τὸ 150 π. Χ.

Ἱππασίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Ἱππάσου.

Ἵππασος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἄκτορος. 2) υἱὸς τοῦ Κήϋκος, βασιλέως τῆς Τραχινίας, συνακολουθήσας τὸν Ἡρακλέα εἰς τὴν ἐκπόρθησιν τῆς Οἰχαλίας, ὅπου καὶ ἐφονεύθη. 3) Τρωαδίτης πατὴρ τοῦ Σώκου κτλ. 4) πατὴρ τοῦ Ὑψήνορος. 5) πατὴρ τοῦ Ἀπισάονος. 6) υἱὸς τῆς Λευκίππης, κατασπαραχθεὶς ὑπ' αὐτῆς ϗ τῶν ἀδελφῶν της. 7) εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. 8) πρόπαππος τοῦ Πυθαγόρου.

Ἱππεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Πρόκριδος.

Ἱππημολγοὶ (οἱ), ἔθνος Σκυθικόν, τρεφόμενον διὰ τοῦ γάλακτος [ἀμέλγω] τῶν ἵππων, καθὼς καὶ τώρα ἀκόμην οἱ Ταττάροι καὶ Καλμοῦκοι.

Ἱππίας, ου (ὁ), ὁ πατὴρ καὶ 2) ὁ πρεσβύτερος υἱος τοῦ Πεισιστράτου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἱππάρχου ἐν Ἀθήναις. Διαδεχθεὶς τὸν πατέρα καὶ ἀδελφόν του, ϗ φερομενος, μετὰ θάνατον αὐτοῦ, ἀποτομώτερον, ἐδιώχθη καὶ κατέφυγεν εἰς τοὺς Πέρσας, τοὺς ὁποίους παρακινήσας κατὰ τῆς Ἑλλάδος, συνεστράτευσε ϗ αὐτὸς μετ' αὐτῶν, γέρων ἤδη, κατὰ τῆς πατρίδος του, καὶ ἀπέθανε μαχόμενος ἐν Μαραθῶνι. 3) σοφιςὴς ἐξ Ἤλιδος, διδάξας ἐν Ἀθήναις περὶ τὸ 400 πρὸ Χ. Ὑπὸ τὸ ὄνομά τȣ σώζονται δύο διάλογοι τοῦ Πλάτωνος, ὧν ὁ Ἐλάττων ἀμφιβάλλεται. 4) ἕτερος Ἠλεῖος παρὰ Ξενοφ. (Ἑλ. Ζ', δ', 15). 5) συγγραφεὺς ἐξ Ἐρυθρῶν, γράψας ἱστορίαν τῆς πατρίδος του. (Ἀθήν. ΣΤ', 258—259). 6) ἀρχιτέκτων τις παρὰ Λουκ.

Ἱπποδάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀχελώȣ καὶ τῆς Περιμήδης καὶ πατὴρ τῆς Εὐρύτης, γυναικὸς τοῦ Πορθάονος. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ.

Ἱπποδάμεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀδράστου καὶ γυνὴ τοῦ Πειριθόου, μήτηρ δὲ τοῦ Πολυποίτου, εἰς τοὺς γάμους τῆς ὁποίας συνέβη ἡ περίφημος ἐκείνη μάχη τῶν Λαπιθῶν πρὸς τοὺς Κενταύρȣς. 2) θυγ. τοῦ Οἰνομάου, βασιλέως τῆς Ἤλιδος, ϗ τῆς Ἀστερόπης, καὶ γυνὴ τοῦ Πέλοπος. 3) θυγ. τοῦ Ἀγχίσου, ἀδελφὴ τοῦ Αἰνείου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκαθόου. 4) ἡ ἄλλως Βρισηΐς, αἰχμάλωτος τοῦ Ἀχιλλ. 5) γυνὴ τοῦ Ἀμύντορος, βασιλέως τοῦ Ὀρμενίου καὶ μήτηρ τοῦ Φοίνικος. 6) θεράπαινα τῆς Πηνελόπης. 7) δύο τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ φονεύσασαι τοὺς μνηςῆρας αὐτῶν Ἴςρον καὶ Διοκορύςην.

Ἱππόδαμος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων. 2) Σικυώνιός τις παρὰ Ξενοφ. 3) περίφημος ἀρχιτέκτων ἐκ Μιλήτου, υἱὸς τοῦ Εὐρυφῶντος, κατασκευάσας ἐπὶ Περικλέους τὸν λιμένα ϗ τὴν (Ἱπποδάμειον ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν) ἀγορὰν τοῦ Πειραιῶς. 4) = Ἱπποδάμας (3).

Ἱπποδόκη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Ἱππόδρομος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἀνθίππης.

Ἱππόζυγος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἱπποκράτης.

Ἱπποθόη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου, αἵτινες, ἀπατηθεῖσαι ὑπὸ τῆς Μηδείας, ἐφόνευσαν τὸν ἴδιον αὐτῶν πατέρα. 3) θυγ. τοῦ Μήστορος καὶ τῆς Λυσιδίκης ϗ ἔγγονος τοῦ Περσέως, γεννήσασα ἐκ του Ποσειδ. τὸν Τάφιον ἐπὶ τῶν Ἐχινάδων νήσων.

Ἱππόθοος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λήθου καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἄρεως, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. 2) εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου. 3) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἱπποκόωντος. 4) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Γόργης. 5) = τῷ

Ἱπποθόων, ωντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀλόπης, θυγ. τοῦ Κερκύονος, ἐκτεθεὶς ὑπὸ τῆς μητρός του, ϗ ἀνατραφεὶς κρυφίως ὑπὸ τῶν ποιμένων, ἡγεμονεύσας δὲ μετὰ ταῦτα, συνεργείᾳ τοῦ Θησέως, μέρους τινὸς τῆς Ἀρκαδίας, ϗ τιμώμενος ὡς ἥρως ἐν Ἀθήναις, ἀφ'οὗ παρωνομάσθη καὶ ἡ Ἱπποθοωντὶς φυλή.

Ἱπποκένταυροι (οἱ), υἱοὶ τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Νεφέλης, τὸ ἥμισυ τοῦ σώματα ἄνθρωποι, καὶ τὸ ἥμισυ ἵπποι.

Ἱπποκλείδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Τισάνδρου, ἐλθὼν ὡς μνηστὴρ τῆς θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένους εἰς Σικυῶνα, ϗ ἀποτυχών, διότι ἐχόρευσεν ἀπρεπῶς ἐν καιρῷ τοῦ δείπνου, εἰπὼν δὲ τὸ παροιμιαζόμενον, «Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ».

Ἱπποκλέης-ῆς, έους (ὁ), Πυθιονίκης ἐκ Θεσσαλίας, υἱὸς τοῦ Φρικίου, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 2) ναύαρχός τις τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. πολέμȣ. 3) Εὐβοεύς, ἀποικήσας τὴν ἐν Καμπανίᾳ Κύμην.

Ἵπποκλος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Λαμψάκȣ ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἱπποκορύστης, ου (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ὑπερίπτης. 2) υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

*Ἱπποκόρωνα (τά), χωρ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας περὶ τὸ Ἀδραμύττιον.

Ἱπποκορώνιον (τό), χωρ. τῆς Κρήτης, (Στρβ. Ι', γ', 472).

Ἱπποκόων, ωντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰβάλου ϗ τῆς Βατείας, ἀδελφὸς τοῦ Τυνδάρου ϗ Ἰκαρίωνος, βασιλεύσας τῆς Σπάρτης, ἀφ' οὗ ἐδίωξε τοῦ θρόνου τὸν ἀδελφὸν τȣ Τυνδάρον, φονευθεὶς δὲ μετὰ τῶν δώδεκα υἱῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ἀντικαταστήσαντος τὸν Τυνδάρον. 2) σύντροφος τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Ῥήσου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. 3) (γεωγρφ.) ποτάμιόν τι τῆς Σικελ. παρὰ Θκρτ.

Ἱπποκράτη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Ἱππόζυγον.

Ἱπποκράτης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Πεισιστράτου ἐν Ἀθήναις, ἀπόγονος τοῦ Νηλέως. 2) υἱὸς τοῦ Μεγακλέους, πατὴρ τῆς Ἀγαρίστης καὶ πάππος τοῦ Περικλέους. 3) τύραννος τῆς ἐν Σικελίᾳ Γέλας, προγενέςερος τοῦ Γέλωνος. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Ἀρίφρονος, πολεμηθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν παρὰ τὸ ἐν Βοιωτίᾳ Δήλιον. 5) ἀρχηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Χαλκηδόνι. 6) ὁ περίφημος ἰατρός, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Κῷ περὶ τὸ 420 πρὸ Χ, υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου, σύγχρονος τοῦ Σωκρ., διατρίψας τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Θρᾴκῃ, καὶ ἀποθανὼν ἐν Λαρίσσῃ τῆς Θεσσαλίας ἐννενηκοντούτης. 7) ἕτερος ἰατρός, συμπατριώτης τοῦ μεγάλου, ζήσας ἐπὶ Κωνσαντίνου τοῦ Μ., τοῦ ὁποίου σώζεται ἓν ἰατρικὸν ἀπόσπασμα.

Ἱπποκρατίδης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, υἱος τοῦ Λεωτυχίδου, ἐκ τῆς τῶν Προκλειδῶν οἰκίας.

Ἱπποκρήνη (ἡ), ἴδε Ἵππου Κρήνη.

Ἱππόλα (ἡ), πολίχν. παραθαλ. τῆς Λακων., ἔρημον ἤδη ἐπὶ Παυσ.

Ἱππόλεω ἄκρη (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., μεταξὺ τοῦ ποτ. Ὑπάνεως ϗ Βορυσθένους.

Ἱππολοχίδας, α (ὁ), Θεσσαλός τις παρὰ Θκδ.

Ἱππόλοχος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμν. φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου. 2) υἱὸς τοῦ Βελλεροφόντου καὶ τῆς Φιλονοης, θυγατρὸς τοῦ Γλαύκου, σύμμαχος τῶν Τρώων. 3) εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις 30 τυράννων.

Ἱππολύτη (ἡ), ἡ παρ' ἄλλοις Ἀςυδάμεια, θυγ. τοῦ Κρηθέως ἢ τοῦ Ἱππολύτου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀκάστου, βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ, ἥτις, ἐρασθεῖσα εἰς μάτην τοῦ Πηλέως, διέβαλεν αὐτὸν εἰς τὸν ἄνδρα της. 2) θυγ. τοῦ Ἄρεως, βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, ϗ, κατὰ τὸν Εὐριπίδην, μήτηρ τοῦ Ἱππολύτου, τῆς ὁποίας τὸν ζωστῆρα ἔφερεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὰς Μυκήνας.

Ἱππόλυτος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀραβίας. 3) υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἀμαζόνος Ἱππολύτης ἢ Ἀντιόπης, διαβληθεὶς ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς του Φαίδρας καί, καταρασθέντος αὐτὸν τοῦ Θησέως, κατασυντριφθεὶς ὑπὸ τῶν ἵππων του, τιμηθεὶς δὲ μετὰ θάνατον ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν Τροιζηνίων. 4) Ἀμυκλαῖος, πατὴρ τοῦ Δηϊφόβου, καθαρίσας τὸν Ἡρακλέα ἀπὸ τὸν φονον τοῦ Ἰφίτου.

Ἱππόμαχος (ὁ), Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λεοντέως. 2) μάντις ἐκ Λευκάδος ἐπὶ τῶν Μηδικῶν. 3) εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις 30 τυράννων. 4) ἀθλητής τις παρ' Αἰλ.

Ἱππομέδουσα (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Ἱππομέδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριςομάχȣ ἢ τοῦ Ταλαοῦ, εἷς τῶν ἑπτὰ ἡρώων, οἵτινες ἐστράτευσαν μετὰ τοῦ Πολυνείκους ἐπὶ Θήβας, ὅπου καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἰσμάρου.

Ἱππομένης, ους (ὁ), πατὴρ τοῦ Μεγαρέως, βασιλεὺς τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ὀγχηστοῦ, σύμμαχος τοῦ Νίσου, βασιλέως τῶν Μεγάρων. 2) υἱὸς τοῦ Μεγαρέως καὶ τῆς Μερόπης, ὅς τις, νικήσας εἰς τὸ τρέξιμον καὶ νυμφευθεὶς τὴν Ἀταλάντην, θυγατέρα τοῦ Σχοινέως, μετεμορφώθη μετ' αὐτῆς εἰς Λέοντα κατὰ μῆνιν τῆς Κυβέλης.

*Ἱππόνησος (ἡ), π. τῆς Καρ. καὶ ἄλλη τῆς Λιβ., (ὁ πολ. Ἱππονήσιος).

Ἱππόνικος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καλλία, ὑπερπλουτήσας ἐκ τῶν Περσικῶν θησαυρῶν, τοὺς ὁποίους ὁ Διόμνηστος ἔφερεν ἐξ Ἐρετρίας εἰς Ἀθήν. 2) υἱὸς ἄλλȣ Καλλία, καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, πατὴρ δὲ ἄλλου τρίτου Καλλία, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 3) εἷς τῶν ςρατηγῶν Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου.

Ἱππονόη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Ἱππονοΐδας, α (ὁ), ςρατηγός τις τῶν Λακεδαιμον.

Ἱππονόμη (ἡ), θυγ. τοῦ Μενοικέως ϗ ἀδελφὴ τοῦ Κρέοντος, γυνὴ τοῦ Ἀλκαίȣ καὶ μήτηρ τοῦ Ἀμφιτρύωνος καὶ τῆς Ἀναξοῦς.

Ἱππόνοος (ὁ), ὠνομάζετο πρότερον ὁ Βελλεροφόντης. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου ϗ τῆς Ἑκάβης, (ἄλλως) Ἱππόθοος. 2) πατὴρ τοῦ Καπανέως καὶ τῆς Περιβοίας, γυναικὸς τοῦ Οἰνέως. 3) υἱὸς τοῦ Τριβαλλοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Πολυφόντου ἐκ τῆς Θρᾴσσης.

Ἱππόποδες (οἱ), λαος τις ἐν τῇ Εὐρωπ. Σαρματίᾳ.

Ἵππος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐπὶ Παυσ. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Κολχ. χυν. εἰς τὸν Φᾶσιν. 3) π. παραθαλ. τῆς Γαλιλαίας. 4) π. τῆς Σικελ. 5) νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, (τὸ ἐθν. Ἱππῖνος ἢ Ἱππηνος).

*Ἱπποσθένης, ους (ὁ), Ὀλυμπιονίκης Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ Ἑτοιμοκλέȣς, Ὀλυμπιονίκου καὶ αὐτοῦ. 2) πρέσβυς τοῦ Ἱερωνυμου ἐκ Συρακουσῶν. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος καὶ 4) ἄλλος ἐκ Κυζικου.

Ἱππόστρατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμαρυγκέως, βιάσας τὴν Περίβοιαν. 2) ἀδελφὸς τῆς Κλεοπάτρας, μιᾶς τῶν γυναικῶν Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου. 3) Πυθαγόρειος ἐκ Κρότωνος.

Ἱπποτάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Αἴολος.

Ἱππότης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Φύλαντος, εἷς τῶν εἰσβαλόντων εἰς τὴν Πελοπόννησον Ἡρακλειδῶν. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τοῦ Διός, Τρὼς τὸ γένος, πατὴρ ἢ πάππος (ἐκ τῆς θυγατρος του Ἄρνης) τοῦ Αἰόλου. 3) υἱὸς τοῦ Μίμαντος ϗ ἔγγονος Αἰόλου τοῦ πρώτου, γεννήσας ἐκ τῆς Μελανίππης Αἴολον τὸν δεύτερον. 4) υἱὸς τοῦ Κρέοντος ἢ τοῦ Γλαύκου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Μηδείας.

Ἱπποτίων, ωνος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἀσκανίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου.

Ἵππου ἄκρα (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὰς Σύρτεις. 2) ἴδε Ἱππάκρα.

Ἵππου κρήνη (ἡ), πηγὴ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἑλικῶνος, ἱερὰ τῶν Μουσῶν, ἀναδοθεῖσα διὰ τοῦ κτυπήματος τοῦ ποδὸς τοῦ Πηγάσου.

*Ἵππου κώμη (ἡ), χωρ. τῆς Λυκ. (ὁ πολ. Ἱπποκωμίτης).

Ἵππου μνῆμα (τό), χωρ. παρὰ τὴν Σπάρτην.

Ἱππουρίς, ίδος (ἡ), νησίδιον τοῦ Αἰγαίȣ παρὰ τὴν Θήραν, (Φειδοῦσα).

Ἵππυλος (ὁ), Ἀθηναῖος τις παρ' Ἀρςφν.

Ἵππυς, υος (ὁ), ποιητὴς παρῳδιῶν ἐκ Ῥηγίου τῆς Ἰταλίας.

Ἱππώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ ϗ τῆς Τηθύος. 2) μία τῶν Ἀμαζόνων. 3) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Πύλον. 4) θυγ. τοῦ Χείρωνος. 5) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Σκεδάσου ἐκ Λακεδαίμονος.

Ἵππων, ωνος (ὁ), φιλόσοφος ἐκ Μήλου, λεγόμενος ἄθεος.

Ἱππών, ῶνος (ὁ), π. τῆς Καρχηδ. πρὸς δυσμὰς τῆς Ἰτύκης, ὁ λεγομενος διάρρυτος. 2) π. τῆς Νουμιδ., ὁ λεγόμενος Βασιλικός, (Μπόνα). 3) = Ἱππώνιον.

Ἱππῶναξ, ακτος (ὁ), ποιητὴς σατυρικὸς (Ἰαμβογράφος), Ἐφέσιος, σύγχρονος τοῦ Κύρου, ζήσας ἐν Κλαζομεναῖς, ὅθεν ϗ Κλαζομένιος. 2) ἰατρός τις παρὰ Πλȣτ. 3) γραμματικός τις παρ' Ἀθην.

Ἱππωνιάτης κολπος (ὁ), κόλπος τῆς κάτω Ἰταλ. περὶ τοὺς Βρουττίους, (Golfo di Eufemia).

Ἱππώνιον (τό), π. τῶν Βρουττίων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, Vibona Valentia, (ὁ πολ. Ἱππωνιάτης).

Ἵππωτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἱππότης).

Ἱρὰ ἢ Ἱρὰ (ἡ), = Εἶρα, β. τῆς Μεσσην.

Ἴρασα καὶ Ἴρασα (τά), ὄασίς τις ἐν Λιβύῃ πρὸς μεσημβρ. τῆς Κυρήνης.

Ἱρὴ καὶ ὀρθότ. Ἴρη (ἡ), π. τῆς Μεσσην. κατὰ Παυσαν. ἡ Ἀβία, κατὰ Στρβ. ἡ Εἶρα.

Ἱρὴ ἄκρη (ἡ), = Ἱερὸν (ἀκρωτήριον).

Ἶρις, ιδος καὶ ιος (ἡ), θυγ. τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας, ἄγγελος τῶν θεῶν καὶ ἰδίως τῆς Ἥρας.

Ἶρις, ιδος καὶ ιος (ὁ), ποτ. τῆς Παφλαγ. ἑνούμενος μὲ τὸν Λύκον ϗ χυν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον.

Ἶρος (ὁ), ἐπαίτης ἐν Ἰθάκῃ, κατάσκοπος τῶν μνηςήρων τῆς Πηνελόπης, καταγωνισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. 2) υἱὸς τοῦ Ἄκτορος καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρυτίωνος, [illegible] τὸν Πηλέα ἀπὸ τὸν φονον τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἱρπηνοὶ καὶ Ἱρπινοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰταλ. συνορεῦον μὲ τοὺς Σαμνίτας.

Ἵρτιος (ὁ), Ἱστοριογράφος Ῥωμαῖος, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδοται τὸ Η'. βιβλίον τοῦ Γαλλικοῦ πολεμου.

*Ἵῤῥα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀῤῥαβαίου, ἡγεμόνος τῶν ἐν Ἠπείρῳ Λυγκηςῶν, μητρομήτωρ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου.

Ἴς (ἡ), πολίχν. τῆς Βαβυλων. ἐπὶ τῆς δυτ. ὄχθης τοῦ Εὐφράτου, (Χίτ).

Ἴς (ὁ), ποταμ. τῆς Βαβυλων., φέρον πολλὴν ἄσφαλτον ϗ χυν. εἰς τὸν Εὐφράτην.

Ἰσαγόρας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Τισάνδρου, ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 61 Ὀλυμπ., ἐχθρὸς τοῦ Κλεισθένους καὶ ἀρχηγὸς τῆς ἀριστοκρατικῆς φατρίας.

Ἰσάδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του διότι ἐστρατεύσατο παρ' ἡλικίαν.

Ἰσαία (ἡ), ἡ ἄλλως Νησαίη, μία τῶν Νηρηΐδων.

Ἰσαῖος (ὁ), περίφημος ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους.

Ἰσάμνιον (τό), ἀκρωτ. τῆς Ἰρλανδ. (Jous point).

*Ἴσαμος (ὁ), ποτ. τῆς Βακτριανῆς, (Στρβ. ΙΑ', 516).

Ἴσανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βελλεροφόντου ϗ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰοβάτου, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄρεως ἐν τῇ κατὰ τῶν Σολύμων μάχῃ.

*Ἰσάνθης, ους (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Θρᾳκῶν τρυφηλότατος καὶ πλουσιώτατος.

Ἰσάνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.

Ἴσαρ, αρος καὶ Ἰσάρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Λουγδουν. Γαλλ., χυν. εἰς τὸν Ῥοδανὸν (Isère).

Ἴσαρος (ὁ), ποτ. τῆς Οὐϊνδελικίας, πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπεων καὶ χυν. εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, (Eisach).

Ἰσαρχίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰσάρχου, ςρατηγὸς τῶν Κορινθ. περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

*Ἴσαρχος (ὁ), Κορίνθιος, πατὴρ τοῦ ϛρατηγοῦ Ἰσαργίδου. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 89 Ὀλυμπ.

*Ἴσαυρα (τὰ), π. τῆς Ἰσαυρίας, (ὁ πολ. Ἰσαυρεύς).

Ἰσαυρία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Κιλικίας καὶ Λυκαονίας, περιλαμβάνουσα καὶ μέρος τῆς Πισιδίας. Ἀργότερα ὠνομάσθη Ἰσαυρία καὶ ὅλη ἡ Τραχεῖα Κιλικία, (τὸ ἐθν. Ἴσαυρος).

*Ἴσβος (ἡ), π. τῆς Ἰσαυρίας, (ὁ πολ. Ἰσβώτης).

Ἴσεῖον (τὸ), κυρ. ἱερὸν τῆς Ἴσιδος, (ὅθεν 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, κατά τινας μὲν ἡ Βούσιρις, κατ' ἄλλους δὲ ἡ Ἄνυσις, (Μπάχ-μπεΐτ).

*Ἰσθμιόνικος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Θκδ. (Ε', 19),

Ἴσθμιος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ποσειδῶν. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Τημένου. 3) υἱὸς τοῦ Γλαύκου.

Ἰσθμὸς (ὁ), κατ' ἐξοχὴν ὁ Κορινθιακός, τὸ μεταξὺ Κορινθιακοῦ ϗ Σαρωνικοῦ κόλπου στενόν, διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ Πελοπόννησος μετὰ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος, ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου καὶ εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Μελικέρτου καὶ τῆς Ἰνοῦς ἐπανηγυρίζοντο ἐνταῦθα κατὰ τριετίαν καὶ ὕστερον κατὰ πενταετίαν (πιθανῶς περὶ τὸ φθινόπωρον) τὰ Ἴσθμια, βραβεῖον τῶν ὁποίων ἦτον στέφανος ἐκ πίτυος. ‖. οἱ λοιποὶ Ἰσθμοὶ ἦσαν, ά ὁ Κιμμερικός, διὰ τοῦ ὁποίου ἑνόνεται ἡ Ταυρικὴ Χερσόνησος μετὰ τῆς Σκυθίας· β', ὁ τῆς Παλλήνης, ἑνόνων τὴν Χερσόνησον ταύτην μετὰ τῆς Μακεδονίας· γ'. ὁ τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου, ϗ δ'. ὁ τῶν Λευκαδίων.

Ἰσιακῶν λιμὴν (ὁ), λιμὴν τῆς Εὐρωπ. Σαρματ. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, εἰς τὸν ὁπ. χύνονται τρία ποτάμια, (Καγιαλύκ).

Ἰσίας, ου (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.

Ἰσίδωρος (ὁ), ὁ Χαρακηνός, Ἱϛοριογράφος ἐκ τῆς ἐν Βαβυλωνίᾳ Χάρακος, ζήσας ἐπὶ Τιβερίου (35 ἀπὸ Χ.). 2) ῥήτωρ ἐκ Περγάμου.

Ἶσις, ιδος (ἡ), θεὰ τῶν Αἰγυπτ., ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Ὀσίριδος καὶ μήτηρ τοῦ Ὥρου, ἀνάλογος μὲ τὴν παρ' Ἕλλησι Δήμητρα, ἔχουσα ἱερὸν αὐτῆς ζῶον τὴν Βοῦν, ὅθεν ἐκλαμβανομένη ϗ ἀντὶ τῆς Ἰοῦς, μητρὸς τοῦ Ἐπάφου.

Ἰσμαρίς, ίδος (ἡ), λίμνη τῆς Θρᾴκης μεταξὺ Μαρωνείας καὶ Στρύμης.

Ἴσμαρος (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης παρὰ τὴν Μαρώνειαν, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της.

Ἴσμαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστακοῦ, Θηβαῖος, φονεύσας τὸν Ἱππομέδοντα ἐπὶ τοῦ πρώτου Θηβαϊκοῦ πολέμου. 2) υἱὸς τοῦ Εὐμόλπου, (ἄλλως) Ἰμμάραδος.

Ἰσμήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ καὶ γυνὴ Ἄργου τοῦ Πανόπτου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἴασον καὶ τὴν Ἰώ. 2) θυγ. τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης, ἀδελφὴ τοῦ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκης.

Ἰσμηνία (ἡ), Θηβαία τις παρ' Ἀριϛοφάνει.

Ἰσμηνίας, ου (ὁ), περίφημος αὐλητὴς ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Θίσβης. 2) Θηβαῖος, ἀρχηγὸς τοῦ δημοκρατικοῦ κόμματος, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, κατασχόντων τὴν Καδμείαν, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἐδωροδοκήθη κατ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Ἀρταξέρξου. 3) ἕτερος, πρεσβεύσας μετὰ τοῦ Πελοπίδα εἰς Περσίαν. 4) συγγραφεύς τις παρὰ Πλινίῳ, γράψας περὶ λίθων.

Ἰσμήνιος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ἀπόλλων ἀπὸ τοῦ παρὰ τὸν Ἰσμηνὸν ποταμὸν ναοῦ του. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἀπολλ. ϗ τῆς Ὠκεανίδος Μελίας. 3) (γεωγρφ.) λόφος τις παρὰ τὰς Θήβας, ἐπὶ τοῦ ὁποίȣ ἔκειτο ὁ ναὸς τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλ.

*Ἰσμήνιχος (ὁ), Βοιωτ. ἀντὶ Ἰσμήνιος.

Ἰσμηνοδώρα (ἡ), αὐλήτριά τις ἐκ Βοιωτίας.

Ἰσμηνόδωρος (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Λουκ.

Ἰσμηνὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μετόπης, ποτάμιος θεὸς ἐν Βοιωτίᾳ. 2) ὁ πρεσβύτερος τῶν παίδων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ὁ 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Βοιωτ. ὁ πρότερον Λάδων ἢ Κάδμος, ῥέων πρὸς βοῤῥᾶν τῶν Θηβῶν καὶ χυν. εἰς τὴν λίμνην Ἀλύκην.

Ἰσοκράτης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Κορινθ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 2) ὁ περίφημος ῥήτωρ, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θεοδώρου, μαθητὴς τοῦ Προδίκου καὶ Γοργίου, γεννηθεὶς τῷ 436 πρὸ Χ., καὶ ἀποθανὼν οἰκειοθελῶς τὸ 338, εἰς ἡλικίαν 98 χρόνων μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην. 3) ἕτερος ῥήτωρ, Ἀπολλωνιάτης.

Ἰσόλοχος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ϛρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Πυθοδώρου.

Ἰσομβρες (οἱ), = Ἰνσουμβροι.

Ἴσος (ὁ), εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμȣ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμν.

Ἴσος (ἡ), πολίχν. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Ἀνθηδόνα.

Ἴσπαλις, ιος (ἡ), π. τῆς Ἰσπαν. ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τȣ Βαίτιδος, (Sevilla).

Ἰσπανία (ἡ), ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἡ Ἰβηρία.

Ἴσσα (ἡ), ὠνομάζετο ἀρχήτερα ἡ Λέσβος. 2) νῆσος ϗ π. ὁμώνυμος τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, (Lissa), (τὸ ἐθν. Ἰσσαῖος).

Ἴσση (ἡ), θυγ. τοῦ Μακαρέως, μετὰ τῆς ὁποίας συνῆλθεν, ὑπὸ τὴν μορφὴν ποιμένος, ἐν Λέσβῳ ὁ Ἀπόλλων.

Ἰσηδών, όνος (ἡ), ἡ Σκυθική, π. τῆς Ἀσιατ. Σκυθ. καὶ 2) ἡ Σηρική, π. τῆς νῦν Μογγολίας, τὰς ὁποίας κατῴκουν οἱ Ἰσσηδόνες, καὶ μεταγενεστ. Ἰσσηδοί, ἔθνος Σκυθικὸν περὶ τὴν Κασπίαν.

Ἰσσὸς (ἡ) καὶ Ἰσσοὶ (οἱ), π. παραθαλ. καὶ λιμὴν τῆς Κιλικ., ἐπίσημος διὰ τὴν πλησίον αὐτῆς μάχην τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ϗ τοῦ Δαρείου, (Ἀϊὰς ἢ Ἀσσελέρ), (ὁ πολ. Ἰσσαῖος καὶ Ἴσσιος).

Ἰσσώριον καὶ Ἰσσώριον (τὸ), β. τῆς Λακων., ὅπου ἐλατρεύετο ἡ Ἄρτεμις Ἰσσωρία ἢ ἡ Βριτόμαρτις.

Ἱστίαια (Ἰων. ἀντὶ Ἑϛίαια), ας (ἡ), π. τῆς Εὐβ., ἡ μετὰ ταῦτα Ὠρεός. 2) δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (τὸ τοπ. Ἱστιαιεύς).

Ἱστιαῖος (ὁ), Μιλήσιος, υἱὸς τοῦ Λυσαγόρου, ἡγεμὼν τῆς πατρίδος του ὑπὸ Δαρεῖον τὸν Ὑστάσπου, τὸν ὁποῖον ἔσωσεν ἀπὸ τῆς εἰς τὴν Σκυθίαν ἐκστρατείας. Ἀλλά, βοηθήσας ὕστερον τὸν Ἀρισταγόραν νὰ ἀποστατήσῃ κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ συλληφθεὶς ἐν Σάρδεσιν, ἀπεκεφαλίσθη μετὰ πολλὰς βασάνους. 2) υἱὸς τοῦ Τύμνȣ, ἡγεμὼν τῶν Τερμέρων ἐν Καρίᾳ.

Ἱστιαιῶτις, ιδος (ἡ), = Ἑϛιαιῶτις, ἐπαρχ. τῆς Θεσσαλ. ϗ ἡ περὶ τὴν Ἱστίαιαν χώρα τῆς Εὐβοίας.

*Ἰστοὶ (οἱ), λιμὴν τῆς νήσου Ἰκαρίας.

Ἰστορίς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Τειρεσίου, εὐκολύνασα διὰ τῶν ἐπῳδῶν της τὴν γέννησιν τοῦ Ἡρακλ., (παρβλ. Γαλινθίς).

Ἰστρία (ἡ), ἡ μεταξὺ Λιβυρνίας καὶ Ἰλλυρίας χώρα ἐπὶ τοῦ Ἰονίου πελάγους, ἡ νῦν χερσόνησος Ἴστρια. 2) π. τῆς κάτω Μοισίας περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἴστρου, ἄλλως Ἰστρόπολις, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Κιοστέντσα). 3) ἡ περὶ τὴν πόλιν ταύτην χώρα, (τὸ ἐθν. Ἰϛριανός).

Ἰστρόπολις, εως (ἡ), = Ἰστρία (2).

Ἴστρος (ὁ), ὁ μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, ὁ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Δούναβις ϗ Δανούβιος, πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Schwarzwad ἐν τῷ Δουκάτῳ τοῦ Βάδεν, καὶ χυν. δι' ἑπτὰ ϛομάτων εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, (Τούνα). 2) εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. 3) Ἱϛοριογράφος ἐκ Κυρήνης, μαθητὴς τοῦ Καλλιμάχου, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου.

Ἴστρος (ἡ), = Ἰστρία (2).

Ἰστώνη (ἡ), β. τῆς Κερκύρας, (Θκδ. Γ', 85).

Ἰσχαγόρας, ου (ὁ), ϛρατηγὸς τῶν Λακεδ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

*Ἰσχάνεος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Αἰγινήτου Πύθου, τοῦ ἀνδραγαθήσαντος ἐν τῇ ἐν Ἀρτεμισίῳ μάχῃ.

Ἴσχενος (ὁ), υἱὸς ἑνὸς τῶν Γιγάντων καὶ ἔγγονος τοῦ Ἑρμοῦ, θυσιασθεὶς ἑκȣσίως ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, δεκατιζομένης ὑπὸ λοιμοῦ, καὶ διὰ τοῦτο τιμώμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ ὡς ἥρως.

*Ἰσχέπολις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλκάθου, ἴδε Ἐχέπολις.

Ἰσχόλαος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφ.

*Ἰσχόμαχος (ὁ), πλούσιός τις ἐν Ἀθήναις.

Ἰσχόπολις, εως (ἡ), π. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου.

Ἴσχυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐλάτου ἐξ Ἀρκαδίας, ἐκ τοῦ ὁποίου, φυγόντος εἰς Θεσσαλίαν, ἐγέννησεν ἡ Κορωνίς, θυγάτηρ τοῦ Φλεγύα, τὸν Ἀσκληπιόν, φημισθέντα ὕστερον υἱὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἰταβέλιος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἰταβύριον (τὸ), = Ἀταβύριον.

Ἰταλία (ἡ), ἡ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Εὐρώπης μεγάλη χερσόνησος, ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν βοῶν (vitulus) τοὺς ὁποίους ἔτρεφεν ἀνέκαθεν, ὁριζομένη νοτειοδυτικῶς μὲν ὑπὸ τῆς Σικελικῆς ϗ Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης, ἀνατολικῶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἰονίου καὶ Ἀδριατικοῦ πελάγους, καὶ διαιρουμένη εἰς ἄνω ἢ βόρειον Ἰταλίαν, τὴν περὶ τὰς Ἄλπεις, εἰς μεσαίαν ἢ ἰδίως Ἰταλίαν, καὶ εἰς κάτω Ἰταλίαν, τὴν ἄλλως μεγάλην Ἑλλάδα καλουμένην. (τὸ ἐθν. Ἰταλὸς καὶ Ἰταλιώτης).

Ἰτάλικα (ἡ), π. τῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Βαίτιος, πατρὶς τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, (Sevilla la vechia).

Ἰταλικὴ (ἡ), ἡ παρὰ Ῥωμ. Κορφίνιον, π. τῆς Ἰταλ.

Ἰταλὸς (ὁ), ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῶν Πελασγῶν ἢ Σικελῶν ἢ Ἰταλῶν, ἀφ' οὗ πολιτισθεῖσα ἐπωνομάσθη ἡ Ἰταλία.

Ἰταμάνης (-μένης), ους (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Θκδ. (Γ', 34).

Ἴτανος (ὁ), π. καὶ ἀκρωτ. τῆς Κρήτης, (κατά τινας = Ἱεράπυτνα).

Ἰτέα (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων. 2) (γεωγρφ.) δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἰτεαῖος).

Ἴτιον (τὸ), ἀκρωτ. καὶ λιμὴν τῆς Βελγ. Γαλλ., (Wasant).

Ἰτύκη (ἡ), π. τῆς Καρχηδονικῆς ἐν Ἀφρικῇ, περίφημος διὰ τὸν ἐνταῦθα θάνατον τοῦ Κάτωνος, (ὁ πολ. Ἰτυκαῖος).

Ἴτυλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ζήθου, βασιλέως τῶν Θηβῶν, καὶ τῆς Ἀηδόνος, θυγατρὸς τοῦ Πανδάρου, θανατωθεὶς ὑπ' αὐτῆς ἐν τῇ μανίᾳ της.

*Ἰτυμονεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑπερόχου ἐξ Ἤλιδος, (Ἰλ. Λ, 672).

Ἴτυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τηρέως ϗ τῆς Πρόκνης, διαμελισθεὶς καὶ παρατεθεὶς ὑπ' αὐτῆς ϗ τῆς ἀδελφῆς της ὡς φαγητὸν εἰς τὸν πατέρα του, μεταμορφωθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς Φασιανόν.

Ἴτων, ωνος (ὁ), = Ἴτωνος.

Ἴτων, ωνος (ἡ), π. τῆς Φθιώτιδος παρὰ τὴν Λάρισσαν, μὲ ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς Ἰτωνίας.

Ἰτώνη (ἡ), θυγ. τοῦ Λυκτίου, ἐξ ἧς ὁ Μίνως ἐγέννησε τὴν Λυκάϛην. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς κάτω Ἰταλ., (ὁ πολ. Ἰτωνιεύς).

Ἰτωνιὰς καὶ Ἰτωνὶς (ἡ), ἡ ἄλλως Ἰτωνία Ἀθηνᾶ.

Ἴτωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφικτύονος ϗ πατὴρ τοῦ Βοιωτοῦ καὶ τῆς Νύμφης Μελανίππης.

Ἴυγξ, υγγος (ἡ), θυγ. τοῦ Πανὸς καὶ τῆς Ἠχοῦς, θεράπαινα τῆς Ἰοῦς, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς τὸ ὁμώνυμον πτηνόν, διότι ἐμάγευσε τὸν Δία ὑπὲρ τῆς δεσποίνης της.

Ἴυρκαι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν τὴν Ἀσιατ. Σαρματ., (ἴσως οἱ Τσερκέζοι ἢ Τοῦρκοι).

*Ἰφεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Λυκίων, (Ἰλ. Π, 417).

Ἰφθίμη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τοὺς Σατύρȣς. 2) θυγ. τοῦ Ἰκαρίου καὶ ἀδελφὴ τῆς Πηνελόπης, γυνὴ τοῦ Εὐμήλου, βασιλέως τῶν Φερῶν.

Ἰφιάνασσα (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Προίτου. 2) θυγ. τοῦ Αἰτωλοῦ, ϗ γυνὴ τοῦ Ἐνδυμίωνος. 3) = Ἰφιγένεια.

*Ἰφιάνειρα (ἡ), θυγ. τοῦ Μεγαπένθους.

Ἰφιγένεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀγαμέμν. ϗ τῆς Κλυταιμνήστρας, προσενεχθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς θυσία εἰς τὴν Ἄρτεμιν, ἥτις ὅμως, ἀναρπάσασα αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ μετέφερεν εἰς Ταυρίδα καὶ τὴν κατέστησεν ἐκεῖ ἱέρειάν της. 2) θυγ. τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἑλένης κατὰ τὸν Στησίχορον.

Ἰφιγόνη (ἡ), = Ἰφιγένεια.

Ἰφιδάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανοῦς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν Τροίᾳ, ὅπου εἶχεν ἔλθῃ σύμμαχος ἐκ Θρᾴκης.

Ἰφικλείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἰόλαος.

Ἰφικλέης-κλῆς, έους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρύονος καὶ τῆς Ἀλκμήνης, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ἡρακλ., γεννήσας ἐκ τῆς Αὐτομεδούσης, θυγ. τοῦ Ἀλκαθόου, τὸν Ἰόλαον, καὶ φονευθεὶς εἰς τὸν κατὰ τοῦ Αὐγείου ἤ, κατ' ἄλλȣς, τοῦ Ἱπποκόωντος πόλεμον τοῦ ἀδελφοῦ του, τιμηθεὶς δὲ μετὰ θάνατον ὡς ἥρως.

Ἴφικλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φυλάκου ἢ Κεφάλȣ καὶ τῆς Κλεομένης ἢ Κλυμένης, βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φυλάκης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, περίφημος διὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν του. 2) υἱὸς τοῦ Θεστίου, συνεξελθὼν εἰς θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ συμπλεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Πρωτεσιλάου.

Ἰφικράτης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. διαπρέψας ἐπὶ τοῦ Θηβαϊκοῦ πολέμου, υἱὸς σκυτοτόμου καὶ γαμβρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Θρᾴκης Κότυος. Κατηγορηθεὶς ὡς προδότης, ἠναγκάσθη νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν διὰ τῶν ὅπλων.

Ἰφιμέδεια (ἡ), θυγ. τοῦ Τρίοπος ϗ γυνὴ τοῦ Ἀλωέως, γεννήσασα τὸν Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος.

Ἰφιμέδουσα (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Ἰφιμέδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρυσθέως, φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τῶν Ἡρακλειδῶν μάχῃ.

Ἰφινόη (ἡ), θυγ. τοῦ Προίτου ϗ τῆς Σθενοβοίας. 2) θυγ. τοῦ Ἀλκαθόου, εἰς τῆς ὁποίας τὸν τάφον, ὡς ἀποθανούσης παρθένου, ἐπρόσφερον αἱ μελλόνυμφοι τὴν κόμην των. 3) θυγ. τοῦ Νίσου ϗ γυνὴ τοῦ Μεγάρου.

Ἰφινόμη (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων.

Ἰφίνοος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δεξίου, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Γλαύκου.

Ἶφις, ιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, ἀπόγονος τοῦ Προίτου καὶ πατὴρ τῆς Εὐάδνης, σύμβουλος τοῦ Πολυνείκους. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων. 3) υἱὸς τοῦ Σθενέλȣ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, θανατωθεὶς ἐν τῇ Κολχίδι.

Ἶφις, ιδος ϗ ιος (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Κελευστάνορα. 2) θυγ. τοῦ Ἐνυέως, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. καὶ δοθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν Πάτροκλον.

Ἰφιτίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἀρχεπτόλεμος.

Ἰφιτίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀτρυντέως ϗ Λυδίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ.

Ἴφιτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρύτου ἐξ Οἰχαλίας καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς τῆς Ἰόλης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) υἱὸς τοῦ Ναυβόλου ϗ τῆς Περινίκης ἐκ Φωκίδος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) υἱὸς τοῦ Αἵμονος, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, βασιλεύσας τῆς Ἤλιδος καὶ ἀνανεώσας ἤ, κατὰ τὸν Στράβωνα, συστήσας πρῶτος τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας.

Ἰχάρα (ἡ), νῆσος τοῦ Περσ. κόλπου, περίφημος διὰ τοὺς μαργαρίτας της.

Ἰχθυοφάγοι (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὰ παράλια τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου καὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, καὶ τρεφόμενοι μὲ ἰχθύας.

Ἰχθῦς, ύος (ὁ), ἀκρωτ. τῆς Ἤλιδος, (Κάβο Τορνέζι).

Ἴχναι (αἱ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀξιοῦ. 2) π. τῆς Φθιώτ., (ὁ πολ. Ἰχναῖος).

*Ἴψὸς (ἡ), π. τῆς Φρυγ.

Ἰώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰνάχου ἢ τοῦ Ἰάσȣ, βασιλέως τοῦ Ἄργους, ϗ τῆς Ἀργείας, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας, ζηλοτυπούσης, εἰς βοῦν, καὶ φυλαττομένη ὑπὸ τοῦ Πανόπτου Ἄργου, τὸν ὁποῖον ἀποκοιμήσας ὁ Ἑρμῆς, ἔφερεν αὐτὴν εἰς Αἴγυπτον, ὅπου ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἔπαφον, τιμηθεῖσα ὡς θεὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἶσις, ἀφ' οὗ, διωκομένη ὑπὸ τῆς ἀντιζήλου της, περιέτρεξε τὸ πλεῖστον τῆς οἰκουμένης.

Ἰωάννης, ου (ὁ), ὁ Τζέτζης, ποιητὴς ἐκ Βυζαντίου, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΒ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, ϗ συγγράψας, πρὸς πολλοῖς καὶ ἄλλοις, τὰ Πρὸ Ὁμήρου καὶ Μεθ' Ὅμηρον, ποίημα ἡρωϊκόν.

*Ἰωβάρης, ȣ (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. παρ' Ἀῤῥ.

Ἰώλκιος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Θκδ.

Ἰωλκὸς (ἡ), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, πατρὶς τοῦ Ἰάσονος καὶ ὁρμητήριον τῶν Ἀργοναυτῶν, (ὁ πολ. Ἰώλκιος).

Ἴων, ωνος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Ἰωνίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ξούθȣ ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κρεούσης, θυγατρὸς τοῦ Ἐρεχθέως, νυμφευθεὶς τὴν Ἑλίκην, θυγατέρα τοῦ Σελινοῦντος, ϗ βασιλεύσας τῆς Αἰγιαλείας, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθησαν οἱ Ἴωνες. 3) ποιητὴς τραγικὸς ἐκ Χίου, ἀκμάσας περὶ τὴν 82 Ὀλυμπ., καὶ συγγράψας 30—40 τραγῳδίας, τῶν ὁποίων μόνον τὰ ὀνόματα καὶ ὀλίγα ἀποσπάσματα διεσώθησαν. 4) ῥαψῳδός τις Ἐφέσιος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. 5) (Γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἠπείρου ἢ τῆς Θεσσαλ.

Ἰωνία (ἡ), ἐν γέν. ἡ χώρα τῶν Ἰώνων, ὅθεν 1) κατ' ἀρχὰς ἡ Ἀττική. 2) ἔπειτα ἡ Ἀχαΐα. 3) (καὶ μετὰ ταῦτα κατ' ἐξοχὴν) ἡ μεταξὺ Αἰολίδος καὶ Καρίας παραλία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τὴν ὁποίαν μετῴκησαν, ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, οἱ ἐν Αἰγιαλείᾳ Ἴωνες, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Νηλέως, υἱοῦ τοῦ Κόδρου, συγκροτοῦντες δημοκρατικήν τινα συμπολιτείαν, ἐκ δώδεκα ἐλευθέρων πόλεων

Ἰωνίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς

τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ἰωνίδης).
Ἰωνόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Παφλαγ. ἡ πρότερον Ἀβώνου τεῖχος.
Ἰωξος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μελανίππου καὶ ἔγγονος τοῦ Θησέως, μετοικήσας μετὰ τοῦ Ὀρνύτου εἰς Καρίαν.
Ἰώσηπος (ὁ), = Ἰωσήφ, (Ἑβρ.). 2) = Φλάβιος, Ἰουδαῖος καὶ Φαρισαῖος, ἐξ Ἱεροσολύμων, συγγράψας Ἑλληνιστὶ ἀρχαιολογίαν τοῦ ἔθνους του καὶ περὶ τοῦ τελευταίου Ἰουδαϊκοῦ πολέμου, εἰς τὸν ὁποῖον παρευρέθη μετὰ τοῦ Τίτου.
Ἰωτάπατα (τὰ), π. ὀχυρὰ τῆς Γαλιλ.
Ἰωτάπη (ἡ), π. τῆς τραχείας Κιλικίας.

Κ.

Κάανθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλ., διότι, ἀναζητῶν τὴν ἀδελφήν του Μελίαν, ἁρπαγεῖσαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου, ἐτόλμησε νὰ βάλῃ πῦρ εἰς τὸ παρὰ τὰς Θήβας τούτου τέμενος.
Καβαλίς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. καὶ π. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Λυκ. καὶ Παμφυλ., (τὸ ἐθν. Καβαλεὺς καὶ Καβάλιος).
*Καβαλλίων, ωνος (ὁ ἢ ἡ), π. τῶν Κελτῶν παρὰ τὸν Δρυεντίαν.
*Κάβας, α (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀργείου Ἀκουσιλάου, κατὰ τὸν Σουΐδαν.
Κάβασος (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, μεταξὺ Σάϊος ϗ Βουτοῦς, μητρόπολις τοῦ Καβασίτου νομοῦ.
Κάβειρα (τὰ), κωμόπ. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, ἡ ὕστερον Διόσπολις καὶ Σεβαστὴ, αὐξηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πομπηΐου, (Νικσάρ).
Καβειρὰ (ἡ), θυγ. τοῦ Πρωτέως, μήτηρ τῶν Καβείρων ἐκ τοῦ Ἡφαίστου.
Καβειρίδες (αἱ), αἱ ἀδελφαὶ τῶν Καβείρων.
Κάβειροι (οἱ), δαίμονές τινες μυστηριώδεις, τρεῖς ἢ δύο μόνον, τῶν ὁποίων ἡ λατρεία εἰσήχθη κατὰ πρῶτον ὑπὸ τῶν Πελασγῶν εἰς τὴν Σαμοθράκην, ἢ ὑπὸ τοῦ Αἰνείου εἰς τὴν Ἰταλίαν, υἱοὶ τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Καβείρας, θυγατρὸς τοῦ Πρωτέως, παριζανόμενοι μὲ μικρὸν ἀνάστημα ϗ πριαπώδη γεννητικὰ μόρια.
Κάβειρος (ὁ), β. τῆς Φρυγ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθησαν, κατὰ τὸν Στράβωνα, οἱ Κάβειροι.
*Καβελλιὼν, ῶνος (ἡ), = Καβαλλιών.
Καβηλέες-εῖς (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Καβαλίδος χώρας.
Καβησός (σσός), οῦ (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἢ τῆς Καππαδοκίας, ἢ τῆς Λυκίας (ὅθεν τὸ παρ' Ὁμήρῳ [Ἰλ. Ν. 363] Καβησόθεν).
Καβύλη (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Θρᾴκης, ἴσως ἡ παρὰ Στρβ. Καλύβη.
Καβυλλῖνον (τὸ), π. τῆς Λυγδουν. Γαλλ. ἐπὶ τοῦ Ἄραρος ποταμοῦ, (Châlons sur Saone).
Καδμεία (ἡ), ἡ ἀκρόπολις τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ.
Καδμειώνη (ἡ), θυγ. τοῦ Κάδμου, πατρωνυμ. ἡ Σεμέλη.
Κάδμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, βασιλέως τῆς Φοινίκης, ἢ τοῦ Ποσειδ. ϗ τῆς Λιβύας καὶ ἀδελφὸς τῆς Εὐρώπης, πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ὁποίας ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Φοινίκων εἰς τὴν Ἑλλάδα περὶ τὸ 1550 πρὸ Χ., ἔκτισε τὴν ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν, ϗ καθυποτάξας τοὺς ἀρχαίους κατοίκους τῆς Βοιωτίας, συνέστησεν ἴδιον βασίλειον, εἰσαγαγὼν τὰς ἀρχὰς τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴν χρῆσιν τοῦ ἀλφαβήτου. Ἔσχε δὲ ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἁρμονίας τὴν Σεμέλην, τὴν Ἰνὼ καὶ ἄλλα τρία τέκνα, καὶ περὶ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰλλυρίαν, καὶ βασιλεύσας ἐκεῖ χρόνον τινὰ, μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς δράκοντα. 2) υἱὸς τοῦ Σκύθου, τύραννος τῆς νήσου Κῶ, τὴν ὁποίαν ἀφεὶς ἐλευθέραν, ἦλθεν εἰς Σικελίαν πρὸς τὸν Γέλωνα. 3) Μιλήσιος, ἱστοριογράφος, υἱὸς τοῦ Πανδίονος, ζήσας περὶ τὸ 600 πρὸ Χ. καὶ 4) ἄλλος, συμπολίτης αὐτοῦ, νεώτερος, υἱὸς τοῦ Ἀρχελάου 5) (γεωγρφ.) β. τῆς Καρίας, χωρίζον αὐτὴν πρὸς ἄρκτον τῆς Φρυγίας.
Κάδοι (οἱ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας, (ὁ πολ. Καδηνός).
Καδούσιοι (οἱ), ἔθνος (τὸ ἀνδρειότερον) τῆς ἀρκτώας Μηδίας παρὰ τὴν Κασπίαν.
Κάδυτις, ιος (ἡ), π. τῆς Παλαιστ., κατά τινας μὲν ἡ Ἱερουσαλὴμ (Ἀραβιστὶ ἐλ Κοὺδς), κατ' ἄλλους δὲ ἡ Γὰδ ἢ Γάζα.
Κάειρα (ἡ), ἡ κάτοικος τῆς Καρίας.
Κάθαια (ἡ), π. τῆς Ἰνδ., ἧς οἱ κάτοικοι Καθαῖοι.
Καιάττας κόλπος, ὁ τῆς Καιήτης ἐν Ἰταλίᾳ.
Καιήτη (ἡ), π. ϗ ἀκρωτ. τῆς Ἰταλ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τοῦ Λατίου καὶ τῆς Καμπανίας, (Gaeta).
Καικίλιος (Cæcilius), ὄνομα πολλῶν ἐπισήμων Ῥωμαίων.
Καϊκινὸς καὶ Καικῖνος (ὁ), ποτ. τῆς κάτω Ἰταλ., ῥέων παρὰ τὴν πόλιν τῶν Λοκρῶν.
Κάϊκος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσίας, χυν. εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέναντι τῆς Λέσβου.
*Καίκουβον (τὸ), χωρίον ἑλῶδες τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, φέρον τὸν ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμούμενον ἐκλεκτὸν οἶνον.
*Καιναὶ (αἱ), π. περὶ τὸν Τίγριν, (Ξενοφ. Ἀναβ. Β', δ', 28).
Καινείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Καινέως.
Καινεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐλάτου, καὶ πατὴρ τοῦ Κορωνοῦ κτλ. βασιλεὺς τῶν Λαπίθων, λαβὼν μέρος εἰς τὴν Κενταυρομαχίαν. 2) υἱὸς τοῦ Κορωνοῦ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.
Καινὴ Πόλις καὶ Καινήπολις (ἡ), ἡ νέα Καρχηδών. 2) π. τῆς Θηβαΐδος ἐν Αἰγύπτῳ παρὰ τὴν Χέμιδος λίμνην. 3) ἡ πόλις τοῦ Ταινάρου ἐν Λακεδαίμονι.
*Καινίνη (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Καινινήτης).
Καῖνος (ὁ), ποτ. τῆς Ναρβων. Γαλλ., χυν. πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ῥοδανοῦ εἰς τὸν Γαλλικὸν κόλπον, (L'Arc).
Καΐνὺς, υος ἢ ύος (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Ἰταλ., ἀντικρὺ τῆς Μεσσήνης, (Coda di volpe).
Καιπίων (Cæpio), ωνος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν τριῶν ὑπάτων Σερουϊλίων.
Καίρατος (ὁ), ποτ. τῆς Κρήτης, ῥέων παρὰ τὴν Κνωσσὸν, ἥτις εἶχε πρότερον τοῦτο τὸ ὄνομα.
Καιρέα καὶ Καίρη (ἡ), π. τῆς Τυῤῥην. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ὁ πρότερον Ἄγυλα καὶ νῦν Cervetri, (ὁ πολ. Καιρε[ρη]τανός).
Καῖσαρ, αρος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν οἰκογενείας, τὸ ὁποῖον ἐλάμπρυνεν ὁ κατ' ἐξοχὴν Καῖσαρ Ἰούλιος καὶ ἀκολούθως ὁ Αὔγουστος, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἔμεινεν ὡς τίτλος τῶν μετέπειτα αὐτοκρατόρων.
Καισαραυγοῦστα (ἡ), π. τῆς Ταῤῥακων. Ἱσπαν., (Saragossa).
Καισάρεια (ἡ), π. πρωτ. τῆς Καππαδ., ἡ πρότερον Μάζακα, (Καϊσερ). 2) π. ϗ λιμὴν τῆς Μαυριταν. ἐν Ἀφρικῇ, ὅπου νῦν τὸ Ἀλιτζέρι. 3) π. τῆς Παλαις. 4) π. τῆς Κιλικίας, ἡ πρότερον Ἀνάζαρβος.
Καισάριος (ὁ), ἰατρὸς ἐπὶ Ἰουλιανοῦ.
Καισαρίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου ϗ τῆς Κλεοπάτρας, τὸν ὁποῖον, ἀναγορευθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου βασιλέα τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Κύπρου, ἐφόνευσεν ὕστερον ὁ Αὔγουστος.
Καισήνα (ἡ), π. τῆς ἀρκτώας Ἰταλ. (Ceseόa).
Κακύπαρις, εως (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. περὶ τὰς Συρακούσας.
Κάκος (ὁ), Γίγας ϗ λῃστὴς, υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου, διατρίβων εἰς ἓν σπήλαιον τοῦ Ἀβεντίνου ὄρους, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε, διαβαίνων ἐκεῖθεν, ὁ Ἡρακλῆς μὲ τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου.
Καλαβρία καὶ Καλαβρὶς (ἡ), ἡ ἀπὸ τῆς Τάραντος ἄχρις Ἰαπυγίου χερσόνησος τῆς κάτω Ἰταλίας, (Terra d'Otranto), (τὸ ἐθν. Καλαβρός).
*Καλάθη (ἡ), π. περὶ τὰς Ἡρακλείους στήλας.
*Καλάθιον (τὸ), β. τῆς Κυρηναϊκῆς.
Κάλαιθις, ιδος (ἡ), δούλη τις παρὰ Θκρ.
Κάλαϊς, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας, ἀδελφὸς τοῦ Ζήτου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνέπλευσεν εἰς τὴν Κολχίδα μὲ τοὺς Ἀργοναύτας. 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Σελινοῦντος.
Καλάμαι (αἱ), κώμη τῆς Μεσσηνίας, (Καλαμάτα).
*Καλάμητις, ιδος (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Ἀστυβίαν.
Κάλαμις, ιδος (ὁ), περίφημος ἀγαλματοποιὸς, ἀκμάσας περὶ τὴν 78 Ὀλυμπ.
Καλαμίτης, ου (ὁ), ὁ ἄλλως Ἥρως ἰατρὸς ἐν Ἀθήναις, ἴσως διότι μετεχειρίζετο καλάμια πρὸς περίδεσιν τῶν συντετριμμένων ὀστέων, ἴδε καὶ Τόξαρις.
Καλαμόδρυς, υος (ὁ), ἀδηφάγος τις ἐκ Κυζίκου.
Κάλαμος (ὁ), πολίχν. τῆς Φοινίκης ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Θευπροσώπου.
Καλανὸς (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου Γυμνοσοφιστῶν (Βραχμάνων) τῆς Ἰνδ.
*Καλαός (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἄττυος ἐκ Φρυγ.
*Κάλας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρπάλου.
*Καλασάρνα (ἡ), χωρ. τῆς Λευκανίας.
Καλασίριες (οἱ), μοῖρά τις τῶν ἐν Αἰγύπτῳ πολεμιστῶν.

Καλατία (ἡ), π. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Cajazzo).
Κάλατις, ιδος (ἡ), = Κάλλατις.
Καλαύρεια καὶ Καλαυρία (ἡ), νῆσος τοῦ Ἀργολικοῦ Κόλπου, μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, ὅπου καταφυγὼν ὁ Δημοσθένης, ἐφαρμακώθη ἑκουσίως, (Πόρος), (ὁ νησ. Καλαυρείτης).
*Καλάων, ωνος (ὁ), ποτ. παρὰ τὴν Κολοφῶνα, (Παυσ. Ζ, γ', 5).
*Κάλβις (ἡ), πηγὴ καὶ ποτ. τῆς Λυκίας.
Κάλετοι (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ., κατοικοῦν περὶ τὸν Σηκουάναν ἐν τῇ Νορμανδίᾳ.
Καλὴ ἀκτὴ (ἡ), παράλιον τῆς Σικελ. ϗ πόλις ἐπ' αὐτοῦ περὶ τὴν Τυῤῥηνικὴν θάλασσαν, (Caronia). 2) π. τῆς Κρήτης.
Καληδόνια (ὄρη), βουνὰ τῆς Σκωτίας, ϗ Καληδόνιοι, οἱ κάτοικοι αὐτῶν.
Κάλης (καὶ ὄχι Κάληξ), ητος (ὁ), ποτ. τῆς Βιθυν. καὶ πόλις ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ.
Καλησία (ἡ), π. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Calvi), (ὁ πολ. Καληνός).
Καλήσιος (ὁ), Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Αἰόλου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.
Καλήτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλυτίου, ἀνεψιὸς τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος.
Καλιάνδη (ἡ), νύμφη τις, γεννήσασα ἐκ τοῦ Αἰγύπτου δώδεκα υἱούς
Καλλαϊκοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ταῤῥακων. Ἱσπαν., κατοικοῦν τὴν νῦν Γαλικίαν.
Κάλλαισχρος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Κριτία. 2) υἱὸς τοῦ Διοτίμου, Ἀθηναῖος.
Κάλλας, αντος (ὁ), ποτάμ. τῆς Εὐβ. παρὰ τὴν Ἱστίαιαν.
Καλλάτηβος (ἡ), π. τῆς Λυδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγ.
Κάλλατις, ιδος (ἡ), π. τῆς κάτω Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, (ὁ πολ. Καλλατιανός).
Καλλία καὶ Καλλίας (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Νώνακριν.
Καλλιάδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 75 Ὀλυμπ. 2) πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθην. Καλλιάδου.
Καλλιάναξ, ακτος (ὁ), Ῥόδιος, πατὴρ δύο περιφήμων Ὀλυμπιονικῶν, τοῦ Εὐκλέους καὶ Φιλοδώρου.
Καλλιάνασσα (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.
Καλλιάνειρα (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.
Καλλίαρος (ἡ), π. τῆς Λοκρ., ἐπὶ Στρβ. μὴ σωζομένη πλέον, (ὁ πολ. Καλλιαρεύς).
*Καλλίαρχος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 119 Ὀλυμ.
Καλλίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Τημένου, ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλ., φονεύσας μετὰ τῶν ἀδελφῶν του τὸν ἴδιον αὐτοῦ πατέρα.
2) υἱὸς τοῦ Φαινίππου καὶ πατὴρ τοῦ Ἱππονίκου, ἐχθρὸς τοῦ Πεισιστράτου. 3) υἱὸς τοῦ Ἱππονίκου, ϗ ἔγγονος τοῦ προτέρου, πρεσβεύσας εἰς Περσίαν ἐπὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Ξέρξου. 4) υἱὸς τοῦ Ἱππονίκου, καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ὁ κατ' ἐξοχὴν καλούμενος Πλούσιος, μητρυιὸς τοῦ Περικλέους καὶ πενθερὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἱππαρέτης, στρατηγήσας πολλάκις καὶ καταναλώσας ἀσώτως ὅλην του τὴν περιουσίαν. 5) δᾳδοῦχος τῶν Ἐλευσινίων, συγγενὴς τοῦ δικαίου Ἀριστείδου. 6) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά ἔτος τῆς 81 Ὀλυμπ. ϗ 7) τὸ ά τῆς 92, καὶ 8) τὸ γ'. τῆς 93 καὶ 9) τὸ δ'. τῆς 100.
10) υἱὸς τοῦ Καλλιάδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοπονν. πολέμου. 11) Μιτυληναῖος, γραμματικὸς παρ' Ἀθην.
Καλλίβιος (ὁ), Λακεδαιμόνιος, ἁρμοστὴς καὶ φρούραρχος ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν 30 τυράννων.
*Καλλίβροτος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀθλητοῦ Δίκωνος, Συρακούσιος.
*Καλλίγειτος (ὁ), Μεγαρεὺς, υἱὸς τοῦ Λαοφῶντος, πράττων ὑπὲρ τοῦ Φαρναβάζου περὶ τὰ τέλη τοῦ Πελοπονν. πολέμου.
*Καλλιγείτων, ονος (ὁ), Βυζάντιός τις παρὰ Πολυβ.
Καλλιγένεια (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Δήμητρα, ἢ, θεράπαινα τῆς θεᾶς ταύτης.
Καλλιδίκη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρά της Πανδίονα.
2) θυγ. τοῦ Κελεοῦ ἐξ Ἐλευσῖνος.
Καλλίδρομον (τὸ) καὶ Καλλίδρομος (ὁ), β. (συνέχεια πρὸς δυσμὰς τῆς Οἴτης) παρὰ τὰς Θερμοπύλας, χωρίζον τοὺς Ἐπικνημιδίους Λοκροὺς τῆς Θεσσαλίας.
Καλλιθόη (ἡ), θυγ. τοῦ Κελεοῦ ἐξ Ἐλευσῖνος.
Καλλικλῆς, έους (ὁ), Αἰγινήτης, θεῖος τοῦ Τιμησάρχου. 2) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις παρὰ Πλάτ. (Γοργ.).
Καλλικολώνη (ἡ), λόφος τῆς Τρῳάδος παρὰ τὸ Ἴλιον.
Καλλικράτης, ους (ὁ), Σπαρτιάτης, φονευθεὶς ἐν Πλαταιαῖς. 2) υἱὸς τοῦ Καλλίου, ναύαρχος τῶν Κορινθ. περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοπονν. πολέμου. 3) γλύπτης ἐκ Λακεδαίμονος, σύγχρονος πιθανῶς τοῦ Περικλέους.
Καλλικρατίδας, α (ὁ), ναύαρχος τῶν Λακεδαιμ., διαδεχθεὶς τὸν Λύσανδρον, ϗ φονευθεὶς εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν.
Καλλικρίτη καὶ (ὄχι) Καλλικρήτη (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν, θυγ. τῆς Κυάνης.
Καλλίμαχος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην., εἷς τῶν μετὰ Μιλτιάδου ἐν Μαραθῶνι, θανατωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ταύτῃ. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 83 Ὀλυμπ. καὶ 3) τὸ δ'. τῆς 107. 4) περίφημος ποιητὴς, Κυρηναῖος, σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου, διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ϗ συγγράψας ὑπὲρ τὰ 800 βιβλία, ἐξ ὧν διεσώθησαν μόνον ὕμνοι τινὲς καὶ ἐπιγράμματα· (ὁ ἴδιος φαίνεται νὰ ἦνε ὁ γράψας καὶ περὶ πτηνῶν).
Καλλίμβροτος (ὁ), = Καλλίβροτος.
Καλλιμέδων, οντος (ὁ), ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Φιλίππου.
Καλλίνικον (τὸ), π. τῆς Μεσοποτ., κτίσμα Σελεύκου τοῦ Καλλινίκου, ἴδε καὶ Νικηφόριον.
*Καλλῖνος, (ὁ), ποιητὴς ἐλεγείων ἐξ Ἐφέσου.
*Καλλιξένα (ἡ), ἑταίρα Θεσσαλὴ, σύγχρονος τοῦ Ἀλεξάνδρου.
Καλλίξενος (ὁ), ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, κατηγορήσας μετὰ τοῦ Θηραμένους τοὺς ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχήσαντας δέκα στρατηγούς. 2) Ῥόδιος, συγγράψας περὶ Ἀλεξανδρείας.
Κάλλιον (τὸ), π. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὴν Ναύπακτον, (ὁ πολ. Καλλιεύς).
Καλλιόπεια (ἡ), Π. ἀντὶ =
Καλλιόπη (ἡ), ἡ πρεσβυτέρα τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἔφορος τῆς Ἐποποιΐας, μήτηρ τοῦ Ὀρφέως, τοῦ Ὑμεναίου ϗ τῶν Σειρήνων. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Παρθ., (ὁ πολ. Καλλιοπεύς).
*Καλλιπάτειρα (ἡ), ἡ ἄλλως Φερενίκη, μήτηρ καὶ θυγάτηρ καὶ ἀδελφὴ Ὀλυμπιονικῶν, μόνη συγχωρηθεῖσα διότι παρευρέθη μετημφιεσμένη εἰς τοὺς ἀγῶνας.
Καλλίπολις, εως (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀλκάθου.
2) (γεωγρφ.) π. τῆς Καλαβρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. 3) π. παραθαλ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σικελ. παρὰ τὴν Αἴτναν. 4) π. τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἀπέναντι τῆς Λαμψάκου, διασώζουσα τὸ ὄνομά της. 5) = Κάλλιον, (ὁ πολ. Καλλιπολίτης).
Καλλιππίδαι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν, καταγόμενον ἀπὸ Ἑλλήνων, κατοικοῦν τὴν Εὐρωπ. Σαρματ. περὶ τὸν Ὕπανιν ποταμόν.
Κάλλιππος (ὁ), Ἀθηναῖος, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται λόγος τις τοῦ Δημοσθένους.
Καλλιρόη Π. ἀντὶ Καλιῤῥόη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ ϗ τῆς Τηθύος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Χρυσάορος τὸν Γηρυόνην καὶ τὴν Ἔχιδναν. 2) θυγ. τοῦ Σκαμάνδρου, γυνὴ τοῦ Τρωὸς, καὶ μήτηρ τοῦ Ἴλου, τοῦ Γανυμήδους κτλ. 3) θυγ. τοῦ Ἀχελῴου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίονος. 4) παρθένος τις ἐν Καλυδῶνι, μεταμορφωθεῖσα εἰς πηγὴν, ἀφ' οὗ ὁ Κόρεσος, ἱερεὺς τοῦ Βάκχου, ἐσφάγη διὰ τὸν ἔρωτά της ἰδιοχείρως. 5) (γεωγρφ.) περίφημος πηγή τις παρὰ τὰς Ἀθήνας πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἀκροπόλεως, ἡ ὕστερον Ἐννεάκρουνος.
Καλλισθένης, ους (ὁ), Ὀλύνθιος, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς καὶ μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, συνακολουθήσας τὸν Ἀλέξανδρον εἰς τὰς ἐκστρατείας του, καὶ φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὴν ἄκαιρόν του παῤῥησίαν. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἐτεονίκου, ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς, φίλος τοῦ Δημοσθ.
Καλλίστη (ἡ), ἡ ὕστερον Θήρα, νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
Καλλίσιον (ἡ), γυνή τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.
*Καλλιστόνικος (ὁ), γλύπτης Θηβαῖος παρὰ Παυσαν. (Θ', ις', 2).
*Καλλιστράτη (ἡ), ἑταίρα τις ἐκ Λέσβου.
*Καλλιστρατίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρ' Ἀῤῥ.
Καλλίστρατος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 106 Ὀλυμπ. 2) Ἀθηναῖος, δημαγωγὸς καὶ συστράτηγος τοῦ Ἰφικράτους, τοῦ ὁποίου τὴν ῥητορικὴν δεινότητα ἐμιμήθη πρὸ πάντων ὁ Δημοσθένης.

Καλλιστώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Λυκάονος, βασιλέως τῆς Ἀρκαδ., μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς ἄρκτον, διότι, παραβᾶσα τὴν περὶ παρθενίας ὑπόσχεσίν της, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἀρκάδα. 2) ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ.

*Καλλιτέλης, ους (ὁ), υἱὸς ἢ μαθητὴς τοῦ ἀγαλματοποιοῦ Ὀνατᾶ ἐξ Αἰγίνης.

Καλλιφάνεια (ἡ), μία τῶν ἐν Ἤλιδι τιμωμένων Ἰωνίδων Νυμφῶν.

Καλλιφῶν, ῶντος (ὁ), ζωγράφος τις Συρακούσιος.

*Καλλίχορον (τὸ), φρέαρ ἐν Ἐλευσῖνι.

*Καλλύδιον (τὸ), φρούριον τῆς Φρυγ.

Κάλλων, ωνος (ὁ), γλύπτης ἐξ Αἰγίνης.

Καλὸν (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀφρικῆς παρὰ τὴν Καρχηδόνα, (Cap Bon).

Καλὸν ςόμα, τὸ πρὸς μεσημβρ. τοῦ Δυνάβεως.

Καλοῦς, οῦντος (ὁ), χωρ. ἔρημον τῆς Ἀρκαδ.

Κάλπαι (αἱ), = Κάλπη.

Κάλπας, α (ὁ), ποτ. τῆς Βιθυν.

Κάλπη (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Βιθυν. 2) ἀκρωτ. καὶ π. τῆς Ἱσπαν. ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τῶν Γαδείρων, μία τῶν Ἡρακλείων στηλῶν ἀντικρὺ τῆς ἐν Ἀφρικῇ Καβύλης, (Γκιμπραλτάρ).

Κάλπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νουμᾶ, ἀφ' οὗ οἱ

Καλπούρνιοι (οἱ), ἐπίσημός τις οἰκογένεια ἐν Ῥώμῃ, ἐξ ὧν γνωςότεροι 1) ὁ Καλπούρνιος Βίβυλος, συνυπατεύσας μετὰ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, καὶ πολεμήσας αὐτὸν ὕστερον μετὰ τοῦ Πομπηΐυ, καὶ 2) ὁ—Βίβουλος, συνύπατος τοῦ Γαβινίου, τοῦ ὁποίυ τὴν θυγατέρα Καλπουρνίαν ἐνυμφεύθη εἰς τέταρτον γάμον ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ.

Καλύβη (ἡ), νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Λαομέδων ἐγέννησε τὸν Βουκολίωνα. 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Καβύλη, π. τῆς Θρᾴκης.

Καλύδναι (αἱ), νῆσοι μικραὶ τοῦ Αἰγαίου μεταξὺ Τρῳάδος καὶ Τενέδου, ἥτις ὡσαύτως καλεῖται Κάλυδνα. 2) καθ' Ὅμηρον, νησίδιά τινα περὶ τὴν Κάλυμνον (αὐτὴν κυρίως καλουμένην Κάλυδναν) καὶ τὴν Κῶ, (ὁ νησ. Καλύδνιος).

*Κάλυδνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ, ἀφ' οὗ ἡ Καλύδνου Τύρσις ἐν Θήβαις.

Καλυδὼν, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰτωλοῦ ϗ τῆς Προνόης, ἀνὴρ τῆς Αἰολίας, θυγατρὸς τοῦ Ἀμυθάονος, καὶ Πατὴρ τῆς Ἐπικάστης καὶ Πρωτογενείας, ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη ἡ

Καλυδὼν, ῶνος (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ. καὶ ἡ περὶ αὐτὴν χώρα ἐπὶ τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ, περίφημος ἀπὸ τῶν ἡρωϊκῶν ἀκόμη χρόνων διὰ τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, τὸν ὁποῖον, σταλέντα πρὸς τιμωρίαν τοῦ Οἰνέως ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, ἐφόνευσεν, ἐξελθὼν ἐπὶ θήραν αὐτοῦ μὲ ὅλους τοὺς ἀριστέας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ τῆς Ἀλθαίας Μελέαγρος.

Καλύκαδνος (ὁ), ποτ. τῆς Τραχείας Κιλικίας, (Σαλέφ).

Καλύκη (ἡ), θυγ. τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης καὶ μήτηρ τοῦ Ἐνδυμίωνος.

Καλυκῶπις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ὀτρέως βασιλέως τῆς Φρυγ.

Κάλυμνα (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, παρὰ τὴν Ῥόδον, μία τῶν Σποράδων, διασώζυσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Καλύμνιος).

Κάλυνδα (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Καλυνδεύς).

Καλυψὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος ἢ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος ἢ τοῦ Ἄτλαντος, διατρίβουσα ἐπὶ τῆς νήσου Ὠγυγείας, ὅπου ὑπεδέχθη ϗ τὸν Ὀδυσσέα, γεννήσασα ἐξ αὐτοῦ τὸν Ναυσίθοον καὶ Ναυσίνοον.

Κάλχας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θέστορος, μάντις τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, συνακολουθήσας τὸν Ἀγαμέμνονα ἐκ τῶν Μεγάρων.

Καλχηδὼν, όνος (ἡ), ἀρχαιότερον ϗ ὀρθότερον ἡ Χαλκηδών.

*Καλχινία (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Λευκίππου ἐκ Σπάρτης.

*Κάλως, ω (ὁ), ἀνεψιὸς καὶ μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ.

Καμάρα (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Καμαραῖος).

Καμάρινα (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Σικελ. παρὰ τὴν ὁμώνυμον λίμνην (Lago di Camarana), τῆς ὁποίας αἱ νοσώδεις ἀναθυμιάσεις ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τὴν παροιμίαν: » Μὴ κίνει Καμαρίναν, « (ὁ πολ. Καμαριναῖος).

Καμαρῖνον (τὸ), π. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, (Camerino).

Καμαρῖται (οἱ), ἔθνος τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Ἰβηρίας.

Κάμβαλα (τὰ), π. τῆς Ἀρμεν.

*Καμβαύλης, ου (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος τὸ πρῶτον στρατευσάντων Κελτογαλατῶν.

Κάμβλης (καὶ ὄχι Κάμβης), ητος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, περιβόητος διὰ τὴν ἀδδηφαγίαν του.

Καμβυσηνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀρμεν. μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀράξου καὶ Κύρου.

Καμβύσης, ου (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Περσίας, ὑποτελὴς τοῦ βασιλέως τῆς Μηδείας Ἀστυάγους, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Μανδάνην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα, γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὸν μέγαν Κῦρον. 2) υἱὸς καὶ διάδοχος Κύρου τοῦ Μεγάλου, κυριεύσας τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἀποθανὼν καθ' ὁδὸν ὑπὸ πληγῆς τυχαίας.

Κάμειρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κερκάφου ϗ ἔκγονος τοῦ Ἡλίου, βασιλεύσας μετὰ τῶν δύο αὐτοῦ ἀδελφῶν τῆς Ῥόδου. Ἀπ' αὐτοῦ παρωνομάσθη ἡ

Κάμειρος (ἡ), π. τῆς Ῥόδου, (ὁ πολ. Καμειρεύς).

*Καμειρὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Πανδάρεω.

Καμερία (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ.

Καμικὸς καὶ ὄχι Κάμικος (ἡ), π. τῆς Σικελ. παρὰ τὸν Ἀκράγαντα, (Siculiana). 2) ποτ. τῆς Σικελ., (Canna).

Κάμιλλος (ὁ), εἷς τῶν Καβείρων ἢ πατὴρ αὐτῶν. 2) (εἰς τὴν Ῥώμην) ὑπηρέτης τῶν ἱερέων. 3) (κυριωνυμ.) Μ. Φούριος, δικτάτωρ καὶ στρατηγὸς τῶν Ῥωμ., σώσας τὴν πατρίδα του ἀπὸ τῶν Γάλλων, ἤδη ὑπερογδοηκοντούτης, καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ λοιμοῦ.

Κάμιρος (ἡ), = Κάμειρος.

*Κάμμης, εω (ὁ), τύραννος ἐν Μιτυλήνῃ

*Καμοῦν (τὸ), π. τῆς Συρ.

Καμπανία (ἡ), ἐπαρχ. εὐφορωτάτη τῆς Ἰταλ. εἰς τὴν ὁποίαν περιέχεται ἡ νῦν Νεάπολις, (τὸ ἐθν. Καμπανός).

Κάμπη (ἡ), τέρας καταχθόνιον, φυλάττων τοὺς Κύκλωπας εἰς τὸν Τάρταρον.

Καμπόδουνον (τὸ), π. τῶν Ἐστιωναίων ἐν τῇ Οὐϊνδελικίᾳ, (Kempten).

Κάμψα (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου.

*Κάναθος (ἡ), πηγὴ τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Ναυπλίαν.

Κάναι (αἱ), π. παραθαλ. τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Κανάκη (ἡ), θυγ. τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης.

Καναστραῖον καὶ Κάναστρον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ περὶ τὴν εἴσοδον τοῦ Τορωναίυ κόλπου, (Κάβο Κάνιστρο).

*Κανάχη (ἡ), ἀδελφὴ καὶ σύζυγος τοῦ Μακαρέως.

Κάναχος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου.

Κανδαύλης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μύρσυ, ὁ τελευταῖος τῶν Ἡρακλειδῶν, βασιλεὺς τῆς Λυδίας, φονευθεὶς, συνεργείᾳ της γυναικός του, ὑπὸ τοῦ ὑπασπιστοῦ του Γύγου.

Κανδαουΐα (ἡ), μέρος ὀρεινὸν τῆς Ἰλλυρ.

Κάνδυβα (ἡ), πολίχν. τῆς Λυκ.

Κάνδυβος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἀνωτέρω πόλις.

Κάνη (ἡ) ϗ Κάνης ὄρος (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Αἰολίδος ἀπέναντι τῆς Λέσβου, (Κάβο Κολόνα).

Κάνηθος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. 2) υἱὸς τοῦ Ἄβαντος ἐξ Εὐβοίας, πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτυ Κάνθυ. 3) (γεωγρφ.) β. τῆς Εὐβ. παρὰ τὴν Χαλκίδα.

*Κανθάριον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Σάμυ, ἀντικρὺ τῆς Ἰκαρίας.

Κάνθαρος (ὁ), ἀρχαῖος ἥρως τῆς Ἀττ., ἀφ' οὗ παρωνομάσθη Κανθάρου λιμὴν, εἷς τῶν τριῶν μυχῶν τοῦ Πειραιῶς. 2) γλύπτης ἐκ Σικυῶνος, (Παυσ. ΣΤ', γ', 6).

Κανθαρώλεθρον (τὸ), μέρος ὀρεινὸν τῆς Θρᾴκης παρὰ τὴν Ὄλυνθον.

Κάνθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κανήθου ἐξ Εὐβοίας εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Κάννα (ἡ) καὶ συνηθέστ. Κάνναι (αἱ), κώμη τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα ἧτταν τῶν Ῥωμαίων ὑπὸ τοῦ Ἀννίβα.

Κανταβρία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ταῤῥακων. Ἰσπαν., περὶ τὴν νῦν ἐπαρχίαν La Montana καὶ Burgos, (τὸ ἐθν. Κάνταβροι).

Κάντιον (τὸ), τὸ ἀνατολικώτερον τῆς Βρεττταν. ἀκρωτήριον, (Cap Paperness).

Κανύσιον (τὸ), π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Canosa), (ὁ πολ. Κανυσίτης).

Κάνωβος καὶ Κάνωπος (ὁ), π. ἐπὶ μικρᾶς τινος νήσου τῆς κάτω Αἰγύπτου περὶ τὸ δυτικὸν (τὸ ἀπ' αὐτῆς καλούμενον Κανωβικὸν) ςόμα τοῦ Νείλου, ἀπὸ Κανώβου τοῦ κυβερνήτου τῆς νεὼς τοῦ Μενελάυ, (ὁ πολ. Κανωβεὺς ϗ Κανωβίτης).

Καούαροι (οἱ), ἔθνος τῆς Ναρβων. Γαλλ., περὶ τὰς ἀνατολικὰς ὄχθας τοῦ Ῥοδανοῦ.

Καπανεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱππονόου ϗ τῆς Λαοδίκης, πατὴρ τοῦ Σθενέλου ἐκ τῆς Εὐάδνης, εἷς τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, κεραυνωθεὶς ἐν ᾧ ἀνέβαινε τὰ τείχη ταύτης τῆς πόλεως.

Καπανηϊάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Σθένελος.

Καπάτων, ωνος (ὁ), Λοκρός τις ἐξ Ἰταλίας, παρὰ Θκδ. (Γ, 103).

*Καπέδουνον (τὸ), π. τῶν Σκορδίσκων ἐν Ἰλλυρίᾳ (Στρβ. Ζ', ε', 318).

Κάπετος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου.

Καπετώλιον (τὸ), ἴδε Καπιτώλιον.

Καπίννα (ἡ), π. τῆς Ἐτρουρ., (ὁ πολ. Καπιννάτης).

Καπιτώλιον (τὸ), ἡ κορυφὴ τοῦ ἐν Ῥώμῃ Καπιτωλίνυ λόφου, ὅπυ ἦτον ὁ ναὸς τοῦ Καπιτωλίου Διὸς, ἐν ᾧ ἐφυλάττοντο τὰ βιβλία τῶν Σιβύλλων καὶ ἄλλα ἐπίσημα τῆς πολιτείας ἔγγραφα.

Καππαδοκία (ἡ), ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ τοῦ ὄρους Ταύρυ ϗ τοῦ Εὐξ. Πόντυ, διαιρυμένη εἰς μεγάλην ϗ μικρὰν τὴν λεγομένην ϗ ἐν Πόντῳ, (τὸ ἐθν. Καππαδόκης ϗ Καππάδοξ, ϗ τὸ θηλ. Καππαδόκισσα).

Καππάδοξ, οκος (ὁ), ποτ. τῆς Καππαδοκ., χωρίζων ταύτην τῆς Γαλατίας, ϗ χυν. εἰς τὸν Ἅλυν.

Καπρέαι (αἱ), νῆσος τῆς Μεσογ., ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας παρὰ τὴν Νεάπολιν, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἑπταετῆ διαμονὴν τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου, (Capri), (ὁ νησ. Καπρεάτης).

Καπρία (ἡ), λίμνη τῆς Παμφυλ.

Καπρίαι (αἱ), = Καπρέαι.

Κάπρος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης Ἠλεῖος, υἱὸς Πυθαγόρου, νικήσας αὐθημερὸν δύο διαφόρων ἀγωνισμάτων νίκας. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Φρυγ., παραῤῥέων τὰς Κολοσσὰς καὶ χυν. εἰς τὸν Μαίανδρον. 3) ποτ. τῆς Ἀσσυρ., χυν. εἰς τὸν Τίγριν, (ὁ μικρὸς Ζάμπ). 4) νησίδιον ϗ λιμὴν τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσυ πλησίον τῶν Σταγείρων.

*Καπύαι (αἱ), = Καφύαι.

Καπύη (ἡ), π. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (S. Maria), (ὁ πολ. Καπυανὸς καὶ Καπυήσιος).

Κάπυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀσσαράκου ϗ τῆς Ἱερομνήμης, πατὴρ τοῦ Ἀγχίσου ἐκ τῆς Θέμιδος, θυγατρὸς τοῦ Ἴλλου.

Κὰρ, Καρὸς (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Καρίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν συνήθως προήρχοντο εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ ἀνδράποδα (οἱ ἀργυρώνητοι δοῦλοι), διότι οἱ κάτοικοι αὐτῆς, καθὼς καὶ τῆς Κιλικίας, λῃσταὶ ἀνέκαθεν, εἶχον ἔργον τὴν σωματεμπορίαν· ὅθεν ἡ παροιμ. » Ἐν Καρὸς αἴσῃ (μοίρᾳ), « Ὁμ., ἴσον τῷ μηδενί. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Φορωνέως, ἀδελφὸς τοῦ Μυσοῦ καὶ Λυδοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ Καρία.

Κάραλις, εως (ἡ), ἀκρωτ. καὶ π. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σαρδινίας, (Cagliari)

*Κάραλλις καὶ Καράλλεια (ἡ), π. τῆς Ἰσαυρίας, (ὁ πολ. Καραλλεώτης).

Κάραμβις, εως καὶ ιδος (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Παφλαγ. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντυ, (Κερεμπέ).

Κάρανα (τὰ), π. τῆς Γαλατ. ἢ Ἀρμεν., (ὁ πολ. Καρανίτης).

Καρανῖτις, ιδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς μεγάλης Ἀρμεν., ἀπὸ τῆς ὁποίας πηγάζει ὁ Εὐφράτης.

Κάρανος (ὁ), εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλ., ἀποικήσας μὲ μέρος Ἀργείων εἰς Μακεδονίαν ϗ συστήσας πρῶτος τὸ βασίλειον αὐτῆς. 2) υἱὸς τοῦ Φιλίππου ϗ τῆς Κλεοπάτρας, φονευθεὶς, παῖς ἔτι, ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος ἢ τοῦ Ἀλεξάνδρυ. 3) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

*Κάρβινα (ἡ), π. τῆς Ἰαπυγίας, ἀνασκαφεῖσα ὑπὸ τῶν Ταραντίνων, (ὁ πολ. Καρβινάτης).

Κάρβων, ωνος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, (Carbo).

Καρδαμύλη (ἡ), π. τῆς Μεσσην. ἢ Λακων. παρὰ τὰ Λεῦκτρα. 2) π. ἢ νησίδιον τῆς Χίυ, διασώζουσαι ἀμφότεραι τὸ ὄνομά των, (τὸ ἐθν. Καρδαμυλίτης).

Καρδία (ἡ), π. τῆς Θρακ. Χερσονήσυ ἐπὶ τοῦ Μέλανος κόλπου, (Καρυδιά), (ὁ πολ. Καρδιανός).

Καρδοῦχοι (οἱ), ἔθνος τῆς Μεγ. Ἀρμεν., κατοικοῦντες τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Τίγριδος περὶ τὰ μεθόρια τῆς Ἀσσυρίας εἰς τὰ Καρδούχια ὄρη, ἄλλως Γορδυαῖοι καὶ Κορδυαῖοι, καὶ ἴσως οἱ σημερινοὶ Κιοῦρδαι.

*Κάρδυς, υος (ὁ), πατὴρ τοῦ Κλυμένου.

Καρίνα (ἡ), = Καρίνη.

Καρηνῖτις, ιδος (ἡ), = Καρανῖτις.

Κάρησος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσ. χυν. εἰς τὸν Αἴσηπον, ὁ ὕστερον Πίτυς.

Κάρησος (ἡ), π. τῆς Τρῳάδος, ἀφ' ἧς ἡ Καρησηνὴ (χώρα).

Καρθαία (ἡ), π. πρὸς δυσμὰς τῆς νήσου Κέω, (ὁ πολ. Καρθαιεύς).

Καρία (ἡ), ἐπαρχ. παραθαλ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Λυκίας, Φρυγίας καὶ Λυδίας, (τὸ ἐθν. Κὰρ, καὶ τὸ θηλ. Κάειρα). 2) ἡ ἀκρόπολις τῶν Μεγάρων.

Καρίνη (ἡ), π. τῆς Μυσ. μεταξὺ Ἀταρνέως καὶ Κισθήνης.

Καρὶς, ίδος (ἡ), ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ Κῶς.

Καρίων, ωνος (ὁ), ὄνομα δούλου παρ' Ἀρςφν. 2) = ἡ ἐσφαλμ. ἀντὶ Καρνείων.

Καρκαθιόκερτα (τὰ), π. πρωτ. τῆς Σωφηνῆς ἐν τῇ Μεγ. Ἀρμεν.

Κάρκινα ϗ

Καρκίνη (ἡ), π. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, (Ἀκ-μετζίτ, ϗ Μαριούπολις), ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη ὁ

Καρκινίτης, ου (ὁ), κόλπος τῆς Εὐρωπ. Σαρματ.

Καρκινῖτις, ιδος (ἡ), = Κάρκινα.

Καρκίνος καὶ ὄχι Καρκῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ξενοτίμου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννν. πολέμου. 2) ποιητὴς τραγικὸς, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, ἔχων τρεῖς υἱοὺς, Ξενοκλέα (ποιητὴν ὡσαύτως), Ξενότιμον ϗ Ξέναρχον.

*Καρμάλας, α (ὁ), ποτ. τῆς Καταονίας.

Καρμάνη (ἡ), π. πρωτ. τῆς Καρμανίας, (Κερμάν).

Καρμανία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Περσικοῦ κόλπου, Ἰνδικῆς θαλάσσης ϗ Παρθίας, (τὸ ἐθν. Καρμανοί, Καρμανῖται καὶ Καρμάνιοι).

Καρμανὶς, ίδος (ἡ), = Καρμανία. 2) = ἄκρα, ἀκρωτ. τῆς Καρμανίας.

*Καρμαντίδης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ῥήτορος Γοργίου.

Καρμάνωρ, ορος (ὁ), Κρὴς, πατὴρ τοῦ Εὐβούλου, ὁ καθαρίσας τὸν Ἀπόλλωνα ἀπὸ τοῦ φόνου τοῦ Πύθωνος.

Καρμέντις, ιδος (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν, μάγισσα περίφημος, ἐξ ἧς ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Εὔανδρον, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας, ὡς ἐγχωρίου θεᾶς, ἐπανηγυρίζοντο ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῆς Ἰταλίας τῇ δεκάτῃ Ἰανουαρίου τὰ Καρμεντάλια.

Κάρμη (ἡ), θυγ. τοῦ Εὐβούλου, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Βριτόμαρτιν.

Κάρμηλος (ὁ), β. τῆς Ἰουδαίας, ὀνομαςὸν εἰς τὴν Γραφήν.

Κάρμινα (-ννα), ης (ἡ), νῆσος τῆς Ἰνδ. θαλάσσης.

Κάρμων, ωνος (ἡ), π. τῆς Ἰσπαν., (Carmone).

Κάρνεα (τὰ), = Κάρνεια.

Καρνεάδης, ου (ὁ), Κυρηναῖος φιλόσοφος, θεμελιωτὴς τῆς νεωτέρας Ἀκαδημίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 180 πρὸ Χ.

Καρνεάτης, ου (ὁ), β. τῆς Σικυωνίας.

Καρνεῖος ϗ Καρνήϊος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ἀπόλλων παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν, ἀπὸ Κάρνου τοῦ Μάντεως, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ὁποίου, φονευθέντος ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν, ἐσύςησαν οὗτοι τὰ λεγόμενα Κάρνεια καὶ Κάρνεα, πανηγυριζόμενα εἰς τιμὴν καὶ πρὸς ἐξιλέωσιν τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν 13 τοῦ Μεταγειτνιῶνος (Αὐγούστου) μηνὸς, ὅς τις Κάρνειος διὰ τοῦτο ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Δωριέων, καὶ διαρκοῦντα ἐννέα ἡμέρας. 2) (κυριωνυμ.) κυνικός τις φιλόσοφος ἐκ Μεγάρων.

Καρνίων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Κάρνοι (οἱ), ἔθνος τῆς ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλίας, κατοικοῦν τὴν νῦν Καρινθίαν καὶ Στιρίαν.

Κάρνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἐρώμενος τοῦ Ἀπόλλωνος, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐδιδάχθη τὴν μαντικὴν, ἢ, κατ' ἄλλους, μάντις Ἀκαρνὰν, πρὸς ἐξιλασμὸν τοῦ φόνου τοῦ ὁποίου συνέστησαν ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν τὰ Κάρνεια,

*Κάρουρα (τὰ), π. ἐν τοῖς μεθορίοις Φρυγ. καὶ Καρ.

*Κάρουσσα (ἡ), π. της Ἀσσυρ.

*Καροφαντίδας, α (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

Κάρπαθος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου ἢ Καρπαθίου πελάγους μεταξὺ Κρήτης ϗ Ῥόδου, (Σκάρπαθο), (ὁ νησ. Καρπάθιος).

Καρπασία (ἡ), π. καὶ λιμὴν πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Καρπασεὺς καὶ Καρπασεώτης.

Καρπάτης, ου (ὁ), τὰ νῦν Καρπάθια (Ca-

ρας) ὄρη, παρατείνοντα τὴν Οὐγγαρίαν, Πολωνίαν καὶ Δακίαν.

Καρπήσιοι (οἱ), = Καρπητανοί.

Καρπητανία (ἡ), μέρος τῆς Ταῤῥακων. Ἱσπανίας, ὅπου κατῴκουν οἱ

Καρπητανοί (οἱ), ἔθνος τῆς Ἱσπαν., ὧν μητρόπολις ἡ Τολέδη.

Κάρπις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Παννον., χυν. εἰς τὸν Ἴστρον, (ἴσως ὁ Δράβος).

Καρπώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ὡρῶν παρὰ Παυσ.

Κάῤῥαι (αἱ), π. τῆς Μεσοποτ. πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἐδέσσης, ἡ Χαῤῥὰν τῆς Γραφῆς, (ὁ πολ. Καῤῥαῖος ἢ Καῤῥηνός).

Κάῤῥας (ὁ), ποτ. τῆς Μεσοποτ. παρὰ τὰς Κάῤῥας.

Κάῤῥωτος (ὁ), Κυρηναῖος Πυθιονίκης, υἱὸς τοῦ Ἀλεξιβίου, καὶ γυναικάδελφος Ἀρκεσιλάου τοῦ τρίτου, βασιλέως τῆς Κυρήνης.

Καρσέολαι (οἱ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλ.

Κάρσουλοι (οἱ), π. τῆς Οὐμβρικῆς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Casigliano).

Καρταία (ἡ), = Καρθαία.

Καρτέρεια (ἡ), = Κρατέρεια.

Καρτέρων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων παίδων τοῦ Λυκάονος.

Καρτηΐα (ἡ), π. τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τῶν Γαδείρων, (Rocadillo).

Καρύαι (αἱ), κώμη τῆς Λακων. μὲ ναὸν τῆς Καρυάτιδος Ἀρτέμιδος. 2) π. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὸν Φενεόν, (ὁ πολ. Καρυάτης, καὶ τὸ θηλ. Καρυᾶτις).

Καρύανδα (ἡ), π. ἐπί τινος νήσου μὲ λιμένα τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Καρυανδεύς).

Κάρυστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χείρωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ

Κάρυστος (ἡ), π. παραθαλ. πρὸς μεσημβρίαν τῆς Εὐβοίας, περίφημος διὰ τὰ ἀξιόλογα αὐτῆς μάρμαρα, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Καρύστιος). 2) χωρ. τῆς Λακων., ἀφ' οὗ ὁ Καρύστιος οἶνος.

Καρχηδών, όνος (ἡ), π. τῆς Ἀφρικῆς, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῆς Διδοῦς καὶ τῶν Τυρίων 323 ἔτη μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, ἀντιταχθεῖσα πολὺν χρόνον εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ τελευταῖον κατασπραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῷ 146 πρὸ Χ., (ὁ πολ. Καρχηδόνιος). 2) ἡ Νέα —, π. καὶ λιμὴν τῆς Ταῤῥακων. Ἱσπαν., κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀσδρούβα ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου, (Καρθαγένη).

Κάσαμβος (ὁ), ἐπίσημός τις Αἰγινήτης, υἱὸς τοῦ Ἀριστοκράτους.

Κασθαναία (ἡ), ἴδε Κασταναία.

Κασιλῖνον (τὸ), π. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Βουλτούρνου ποταμοῦ, (Nova Capua).

Κασινον (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Casino).

Κάσινος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ., ῥέων διὰ τοῦ Λατίου, (Sacco).

Κάσιον (τὸ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, (Κατιέχ).

Κάσιον ὄρος (τὸ), β. τῆς κάτω Αἰγύπτου, ὑψούμενον παραθαλασσίως παρὰ τὴν Σερβωνίδα λίμνην καὶ τὸ Πηλούσιον, (Ἐλ-κάς). 2) β. τῆς ἐν Συρίᾳ Σελευκείας παρὰ τὸν Ὀρόντην, (Ὠκράμπ).

Κάσιος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ζεύς, λατρευόμενος ἐπὶ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ ὁμωνύμου ὄρους.

2) (κυριωνυμ.) Ἠλεῖός τις παρ' Ἀθην. (ΙΓ', 593).

Κασιῶτις, ιδος (ἡ), ἡ τοῦ Κασίου (ὄρους). » Πέτρα —, « Π. τὸ Κάσιον ὄρος. 2) (οὐσ.) ἀκρωτ. τῆς Αἰγύπτου παρὰ τὸ Πηλούσιον.

Κασμέναι (αἱ) καὶ Κασμένη (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Σικελ. (Scieli), (ὁ πολ. Κασμεναῖος).

Κάσος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὴν Κῶ, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Κάσιος).

Κασπάτυρος (ἡ), π. τῆς Ἰνδ. ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἰνδοῦ, (Καβούλ).

Κάσπειρος (ἡ), π. τῆς Ἰνδ. ἡ Παρθίας ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου, περὶ τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Κάσπειροι.

Κάσπιοι (οἱ), ἔθνος Σκυθικόν, κατοικοῦν τὰ πρὸς βοῤῥᾶν τοῦ Καυκάσου καὶ τῆς ἀνατολικῆς Μηδίας, (ὅθεν

Κάσπιος, α, ον. Ὁ τῶν Κασπίων. ||. (ἰδίως) Κασπία θάλασσα καὶ Κάσπιον πέλαγος, τὸ πρὸς βοῤῥᾶν τῆς Ἀσίας, μὴ συνεχόμενον μὲ κανὲν ἄλλο. ||. » Κάσπιαι πύλαι, « πέρασμα στενότατον μεταξὺ Μηδίας καὶ Ὑρκανίας, ἐκτεινόμενον εἰς ὀκτὼ σταδίων μῆκος εἰς τὸ ||. Κάσπιον ὄρος, β. τῆς βορείου Μηδίας.

Κασπίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Κασπία.

Κασάνδρα, Κασάνδρεια, = Κασσάνδρα, Κασσάνδρεια.

Κασσανδάνη (ἡ), γυνὴ Κύρου τοῦ πρώτου καὶ μήτηρ τοῦ Καμβύσου.

Κασσάνδρα (ἡ), ἡ ἄλλως Ἀλεξάνδρα, θυγ. τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, ἀδελφὴ δίδυμος τοῦ Ἑλένου, μάντις κακῶν, ἢ διὰ τοῦτο μὴ πιστευομένη. Αἰχμαλωτισθεῖσα, μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς πατρίδος της, ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ συνακολουθήσασα αὐτὸν εἰς τὰς Μυκήνας, ἐφονεύθη μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Κλυταιμνήστρας.

Κασσάνδρεια (ἡ), ἡ πρότερον Ποτίδαια, π. τῆς Μακεδον., ἀπὸ Κασσάνδρου τοῦ βασιλέως, ὅς τις τὴν ἀνενέωσε, κατασκαφεῖσαν ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, (Κασσάνδρα), (ὁ πολ. Κασσανδρεύς).

Κάσσανδρος (ὁ), υἱὸς ἢ διάδοχος τοῦ Ἀντιπάτρου εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδον., γεννήσας ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης τρεῖς υἱούς, ἐξ ὧν ὁ πρῶτος τὸν διεδέχθη.

Κασσιέπεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀράβου, γεννήσασα ἐκ μὲν τοῦ Κηφέως τὴν Ἀνδρομέδαν, ἐκ δὲ τοῦ Διὸς τὸν Ἀτύμνιον, καταστερισθεῖσα δὲ μετὰ τὸν θάνατόν της.

Κασσιόδωρος (ὁ), ὁ μεταφράσας εἰς τὸ Λατινικὸν τὸν Ἰώσηπον περὶ τὴν ἕκτην ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα.

Κασσιόπη (ἡ), = Κασσιέπεια.

Κάσσιος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων, ὧν γνωστότερος ὁ ἐκ Πάρμης τῆς ἐν Ἰταλίᾳ πόλεως, πρῶτος τῶν συνομοσάντων κατὰ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου.

Κασσιτερίδες (αἱ), αἱ ἄλλως Ἑσπερίδες, νῆσοι τοῦ Ἀτλαντ. Ὠκεανοῦ, ἀκριβῶς ἀπροσδιόριστοι, εἰκαζόμεναι δὲ εἶναι αἱ νῦν Scilly ἢ αἱ Sorlingues.

Κασσώπη (ἡ), π. τῶν Μολοσσῶν ἐν τῇ Ἠπείρῳ, (Ἰωάννινα;). 2) λιμὴν τῆς Χαονίας ἐν Ἠπείρῳ, πρὸς βοῤῥᾶν τοῦ Βουθρωτοῦ, (Ἅγιοι). 3) π. καὶ λιμὴν τῆς Κερκύρας, (Κάσωπον).

Κασσωπία (ἡ), ἡ περὶ τὴν Κασσώπην χώρα τῆς Ἠπείρου.

Κασσωτίς, ίδος (ἡ), Νύμφη τις τοῦ Παρνασσοῦ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη καὶ μία ἱερὰ κρήνη ἐν Δελφοῖς.

Καςάβαλα (τὰ), π. τῆς Καππαδ., (ὁ πολ. Κασταβαλεύς).

Κασταλία (ἡ), πηγὴ τοῦ Παρνασσοῦ, ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῶν Μουσῶν, αἵτινες ἀπ' αὐτῆς ἐπεκαλοῦντο Κασταλίδες Νύμφαι. 2) π. τῆς Κιλικ., (ὁ πολ. Κασταλεύς).

Κασταλίος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τοῦ Δελφοῦ, πατὴρ τῆς Θυίας.

Κασταλών, ωνος ἢ ῶνος (ὁ), π. τῆς Βαιτικῆς ἐν Ἱσπανίᾳ, (Cazlona), (ὁ πολ. Κασταλωνίτης).

*Κάστανα (τὰ), π. τῆς Θεσσαλ. ἢ 2) ἄλλη τοῦ Πόντου.

Κασταναία (ἡ), π. παραθαλ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας, (Καστανιά), (ὁ πολ. Κασταναῖος).

*Καστανία (ἡ), χωρ. περὶ τὴν Τάραντα, (τὸ τοπ. Κασταniάτης).

*Καστανὶς αἶα (ἡ), Π. ἡ περὶ τὴν Κασταναίαν χώρα.

Καστιάνειρα (ἡ), γυνὴ τοῦ Πριάμου, μήτηρ τοῦ Γεργυθίωνος.

*Κάστνιον ὄρος (τὸ), β. τῆς Παμφυλ., (ὅθεν Καστνιῆτις Ἀφροδίτη).

*Καςορίων, ωνος (ὁ), ποιητὴς ἐκ Σόλων.

Κάστρον (τὸ), Castrum novum, π. τῆς Πικεντίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, Giulia Nova).

Κάστυλον (τὸ), = Κασταλών.

Καστωλὸς (ὁ), π. τῆς Λυδίας.

Κάστωρ, ορος (ὁ), ὁ ἕτερος τῶν Διοσκούρων, υἱὸς τοῦ Τυνδάρου καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς τοῦ Πολυδεύκους, φονευθεὶς μὲν ὑπὸ τοῦ Ἴδα, ὡς θνητὸς τὴν φύσιν, ἀπαθανατισθεὶς δέ, διὰ μεσιτείας τοῦ ἀδελφοῦ του, παραχωρήσαντος εἰς αὐτὸν ὑπὸ φιλαδελφίας τὸ ἥμισυ τῆς ἀθανασίας του, ὅθεν καὶ εὑρίσκοντο ἐναλλάξ, ἡμέραν παρ' ἡμέραν, ὁ μὲν εἰς τὸν οὐρανόν, ὁ δὲ εἰς τὸν Ἅδην, παριστανόμενοι ἀείποτε ἑνωμένοι καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἔφιπποι. 2) συγγραφεύς τις Ῥόδιος, ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουλίου Καίσαρος.

3) ὁ υἱὸς καὶ 4) ὁ ἐπὶ θυγατρὶ γαμβρὸς τοῦ Δηϊοτάρου, ἡγεμόνος τῆς Παφλαγον.

*Κασύστης, ου (ὁ), ὅρμος τις περὶ τὰς ἐν Ἰωνίᾳ Ἐρύθρας.

Καταβαθμὸς (ὁ), ἀκρωτ. καὶ χωρ. τῆς Ἀφρ., χωρίζον ποτὲ τὴν Κυρηναϊκὴν ἐκ τῆς Αἰγύπτου. 2) ὁ μικρὸς —, πολίχν. τῆς Μαρμαρικῆς ἐν Ἀφρικῇ.

Κατάδουπα (τὰ), ὁ μικρὸς καταῤῥάκτης τοῦ Νείλου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰθιοπ., (Χελλάλ).

Καταιόνιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Μαρμαρικῆς ἐν Ἀφρικῇ.

Κατάνη (ἡ), π. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Σικελ. περὶ τοὺς πρόποδας τῆς Αἴτνης, (Catania), (ὁ πολ. Καταναῖος).

Καταονία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Καππαδ. μεταξὺ τῶν ὀρέων Ἀμανοῦ καὶ Ἀντιταύρου, (τὸ ἐθν. Κατάονες).

Καταῤῥάκτης, ου (ὁ), ὁ μέγας καὶ ὁ μικρός, οἱ δύο κατάδουποι τοῦ Νείλου παρὰ τὴν Αἰθιοπίαν. 2) ποτ. τῆς Παμφυλ.

3) ποτ. τῆς Φρυγ., ἴσως ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Μαρσύαν.

Κατίαροι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν παρ' Ἡροδ. (Δ', 6).

Κατόριγες (οἱ), ἔθνος τῆς Ναρβων. Γαλλ. ἐπὶ τῶν Ἄλπεων.

Κατρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίνωος ἢ τῆς Κρήτης, πατὴρ τοῦ Ἀλθαιμένους.

Κάτων, ωνος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων, ὧν γνωστότεροι. 1) Μάρκος Πόρκιος, ὁ Κηνσωρῖνος ἢ Πρεσβύτερος, γεννηθεὶς εἰς Τοῦσκουλον, ὑπατεύσας καὶ στρατηγήσας ἐνδόξως, θαυμασθεὶς δὲ διὰ τὸν φιλοσοφικόν του βίον, καὶ διαπρέψας καὶ ὡς ῥήτωρ καὶ ἱστορικός, ἀποθανὼν δὲ εἰς 85 χρόνων ἡλικίαν. 2) ὁ Οὐτικὸς καὶ Νεώτερος, δισέγγονος τοῦ προτέρου, ἐπίσημος διὰ τὴν στωϊκὴν ἀκρίβειαν καὶ ἐμβρίθειάν του, φονευθεὶς ἰδιοχείρως ἐν Ἰτύκῃ τῆς Ἀφρικῆς, ὅπου εἶχε καταφύγῃ διωκόμενος ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὡς ἑνωθεὶς κατ' αὐτοῦ μὲ τὸν Πομπήϊον.

*Καύαρος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Γαλατῶν παρὰ Πολυβ. (Η', 24).

Καύδιον (τὸ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ.

Καυή (ἡ), κώμη τῆς Μυσίας.

*Καυΐνδανα (τὰ), χωρ. τῆς Ἰσαυρ., (τὸ τοπ. Καυϊνδανεώτης).

Καύκασα (τὰ), λιμὴν ἢ νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Χίον.

Καυκάσια ὄρη (τὰ) ἢ Καυκάσιον ὄρος (τὸ), = τῷ

Καύκασος (ὁ) καὶ Καύκασον (τὸ), σειρὰ βουνῶν τῆς Ἀσίας ἐκτεινομένων μεταξὺ τοῦ Εὐξ. Πόντου καὶ τῆς Κασπίας, (τὸ ἐθν. Καυκάσιος).

Καύκη (ἡ), π. τῆς Ταῤῥακων. Ἱσπαν., πατρὶς Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, (Medica del Rio Secco).

Καύκων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος. 2) υἱὸς τοῦ Κελαινοῦ. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἤλιδος, χυν. εἰς τὸν Τευθέαν.

Καύκωνες (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν μεταξὺ Βιθυν. καὶ Παφλαγον., ὁπόθεν μετῴκησεν εἰς τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Καυκωνίαν μεταξὺ Ἤλιδος καὶ Μεσσηνίας.

Καυλωνία (ἡ), π. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Βρεττίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἀχαιῶν, ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Στράβωνος, Castel Vetere), (ὁ πολ. Καυλωνιάτης).

Καῦνος (ἡ), π. ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας, πατρὶς τοῦ ζωγράφου Πρωτογένους, (Κωπὶ), (ὁ πολ. Καύνιος).

Καΰστριος (ὁ), ἥρως τις υἱὸς τοῦ Ἀχιλλ. καὶ τῆς Πενθεσιλείας, ἔχων ἴδιον βωμὸν παρὰ τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν ἐν Ἰωνίᾳ. 2) = τῷ

Κάϋστρος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰωνίας, χυν. μεταξὺ Κολοφῶνος ἢ Ἐφέσου εἰς τὴν θάλασσαν, (Καρά-σού). ||. » Καΰστρου πεδίον, « πεδιὰς μεταξὺ Λυδίας ἢ Ἰωνίας ποτιζομένη ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ τούτου.

2) π. τῆς Φρυγ. ἡ ὕστερον Κέστρον, ὅθεν ἄλλοι ἀνγνσ. Κέστρου πεδίον.

Καφαρεύς, έως (ὁ), Δ. ἀντὶ Καφηρεύς.

Κάφαυρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιθέμιδος καὶ τῆς Νύμφης Τριτωνίδος, ὅς τις ἐφόνευσε τὸν Ἀργοναύτην Κάνθον, θελήσαντα νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὸ ποίμνιόν του.

Καφηρεύς, έως (ὁ), ἀκρωτήριον πρὸς μεσημβρ. τῆς Εὐβοίας, ἐπικίνδυνον διὰ τοὺς περὶ αὐτὸ σκοπέλους, (Κάβο δ' Ὀρό).

*Καφησίας, ου (ὁ), αὐλητής τις παρ' Ἀθην. (ΙΔ', 629).

*Καφισὸς (ὁ), Δ. ἀντὶ Κηφισός.

Καφυὰ (ἡ) καὶ Καφυαὶ (αἱ), π. τῆς Ἀρκαδ. μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Φενεοῦ, (ὁ πολ. Καφυεύς).

Κέβης, ητος (ὁ), Θηβαῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκρ., εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἠθική τις ἀλληγορία, σωζομένη ὑπὸ τὸ ὄνομα Πίναξ.

Κεβρήν, ῆνος (ὁ), Φρύξ, πατὴρ τῆς Ἀστερόπης καὶ Οἰνώνης, αἵτινες ὑπανδρεύθησαν τοὺς Πριαμίδας Αἴσακον ἢ Πάριν.

2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Τρῳάδος.

Κεβρὴν καὶ Κεβρήνη (ἡ), π. Αἰολικὴ ἐν τῇ Τρῳάδι, (ὁ πολ. Κεβρήνιος).

Κεβρηνία (ἡ), ἡ περὶ τὴν Κεβρήνην χώρα τῆς Τρῳάδος.

Κεβριόνης, ου (ὁ), υἱὸς νόθος τοῦ Πριάμου, ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

Κεγχρέαι (αἱ) καὶ Κεγχρειὰ (ἡ), λιμὴν καὶ πολίχν. τῆς Κορινθ. ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, (Κεχριαίς). 2) πολίχν. τῆς Ἀργολ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Κεγχρεάτης).

Κέγχρεια (ἡ), πηγή τις παρὰ τὴν ἐν Ἀργολίδι Λέρνην.

Κεγχρειὸς καὶ Κεγχρίας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Πειρήνης, θυγατρὸς τοῦ Ἀχελῴου, τοξευθεὶς ἐξ ἀγνοίας ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὸ κυνήγιον.

*Κέγχριος (ὁ), ποτ. παρὰ τὴν Ἔφεσον.

Κέγχρις, ιδος (ἡ), μία τῶν ἐννέα θυγατέρων τοῦ Πιέρου, αἵτινες, φιλονεικήσασαι μὲ τὰς Μούσας, μετεμορφώθησαν εἰς πτηνά.

Κεδρέαι καὶ Κεδρεῖαι (αἱ), πολίχν. τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Κεραμεικοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Κεδρεάτης).

Κέθηγος (ὁ), Λούκιος —, Ῥωμαῖος, συνυπατεύσας μετὰ τοῦ Σεμπρωνίου Τουδιανοῦ.

Κειριάδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα ἢ τὴν Οἰνηΐδα φυλήν.

Κέκαλος (ὁ), Μεγαρεύς τις παρὰ Θκδ.

Κεκροπία (ἡ), ἡ ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν ἢ ὁλόκληρος ἡ Ἀττική, ἀπὸ τοῦ Κέκροπος, 2 παρὰ Θκδ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Κρωπία.

Κεκροπίδης, ου (ὁ), ἀπόγονος τοῦ Κέκροπος, (ὅθεν. ||. πλθ.) οἱ Ἀθηναῖοι.

Κεκροπίς, ίδος (ἡ), Π. ἡ Ἀττική. 2) (συνήθ.) μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς.

Κέκροψ, οπος (ὁ), ὁ πρῶτος ἀποικήσας ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Σάϊδος εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου συζευχθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ ἐγχωρίου ἄρχοντος Ἀκταίου Ἄγραυλον, εἰσήγαγε τὸν πολιτισμὸν εἰς τὴν Ἀττικήν, καὶ διαδεχθεὶς τὸν πενθερόν του, ὠχύρωσε τὴν ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν ἢ διένειμε τὸν λαὸν εἰς τέσσαρας φυλάς, ὧν ἡ πρώτη ἔφερε τὸ ὄνομά του. Βασιλεύσας δὲ πεντήκοντα ἔτη, ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ὡς ἥρως, πλαττόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθοποιῶν ὡς διφυὴς (δράκων καὶ ἄνθρωπος), διότι πρῶτος ἐνομοθέτησε τὰ συνοικέσια. 2) ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ ἔγγονος τοῦ Πανδίονος, ἕβδομος βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων, διελὼν τὴν Ἀττικὴν εἰς δώδεκα πόλεις.

Κεκρυφάλεια καὶ Κεκρυφαλία (ἡ), νησίδιον τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου μεταξὺ Αἰγίνης καὶ Ἐπιδαύρου.

Κελάδων, οντος (ὁ), εἷς τῶν Λαπίθων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Ἀμύκου εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἤλιδος, χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν, ἄλλως Ἀκίδων καὶ Κλαδάος.

*Κελαδώνη (ἡ), π. τῆς Λοκρίδος, (ὁ πολ. Κελαδωναῖος).

Κελαιναὶ (αἱ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου, ὅπου ἐλέγετο ὅτι ἐφιλονείκησεν ὁ Μαρσύας μὲ τὸν Ἀπόλλωνα, (Ἰσσεκιέ).

Κελαινεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύωνος καὶ τῆς Ἀναξοῦς.

*Κελαινὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κελαινοῦς. 2) υἱὸς τοῦ Φλύου ἢ πατὴρ τοῦ Καύκωνος ἐξ Ἐλευσῖνος.

Κελαινώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ὑπέρβιον. 2) θυγ. τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Λύκον, μετατεθέντα εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων. 2) θυγ. τοῦ Ὑάμου, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Δελφόν.

Κελεαὶ (αἱ), κώμη τῆς Φλιασίας.

Κελέας, α (ὁ), εἷς τῶν Σπαρτιατῶν ὅσοι συνέπλευσαν μετὰ τῶν Δωριέων εἰς Σικελίαν, θανατωθεὶς ἐκεῖσε εἰς τὴν κατὰ τῶν Φοινίκων ἢ Ἐγεσταίων μάχην.

Κελένδερις, εως (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Τροιζῆνος παρὰ τὸν λιμένα Πώγωνα.

Κελεὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Φάρου καὶ ἔγγονος τοῦ Κραναοῦ, βασιλεὺς τῆς Ἐλευσῖνος, ὑποδεχθεὶς τὴν Δήμητρα, ἥτις, πρὸς ἀνταμοιβήν, ἠθέλησε νὰ κάμῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Δηϊφῶντα, ἀθάνατον. Ἀλλ' ἀποθανόντος τοῦ παιδός, ἐξ αἰτίας τῆς περιεργείας τῆς μητρός του Μετανείρας, ἡ θεὰ ἐχάρισεν εἰς αὐτοὺς ἄλλον υἱὸν τὸν Τριπτόλεμον· ὁ δὲ Κελεὸς μετὰ τῶν τριῶν αὐτοῦ θυγατέρων, ἔγινεν ἱερεὺς τῆς Δήμητρος.

Κελευστάνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἴφιδος.

Κελεύτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγρίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

Κέλλιον ὄρος (τὸ), εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων ἐπὶ τῶν ὁποίων ᾠκοδόμηται ἡ Ῥώμη.

*Κέλμις, ιος (ὁ), εἷς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων.

Κέλσα (ἡ), π. τῆς Ταῤῥακων. Ἱσπαν. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἴϐηρος, (Xelso).

Κέλσος (ὁ), φιλόσοφος Ἐπικούρειος, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, πρὸς τὰς κατηγορίας τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Ὠριγένης μίαν ἀπολογίαν ὑπὲρ τῶν Χριστιανικῶν δογμάτων. 2) Ῥωμαῖος ἰατρὸς, ζήσας περὶ τὴν πρώτην ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, γράψας Λατινιστὶ ἰατρικὴν πραγματείαν εἰς ὀκτὼ βιϐλία, τῆς ὁποίας σώζεται μέρος.

Κέλται (οἱ), ἴδε Κελτοί.

Κελτίϐηρες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Κελτιϐηρίας, συνιστάμενοι ἐκ τῶν ἐντοπίων Ἰϐήρων καὶ τῶν κατὰ καιροὺς εἰσϐαλόντων εἰς τὴν Ἱσπανίαν Κελτῶν.

Κελτιϐηρία (ἡ), μέρος τῆς Ταῤῥακων. Ἱσπαν., περιέχουσα τὸ πλεῖστον τῆς νῦν Νέας καὶ μέρος τῆς Παλαιᾶς Καστιλίας καὶ Ἀῤῥαγονίας.

Κελτικὴ (ἡ), ἀρχῆτερα ὅλη ἡ Γαλλία, ἐπὶ Αὐγούστου δὲ μόνον ἡ Λουγδουνικὴ Γαλλία.

Κελτοὶ (οἱ), ἓν τῶν τεσσάρων ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα κατῴκουν τὸ πάλαι τὴν Γαλλίαν, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων Γαλάται καὶ Γάλλοι καλούμενοι.

*Κελτολίγυες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰταλ.

Κελτοσκύθαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας.

Κεμμένη (ἡ) καὶ

Κέμμενον ὄρος (τὸ), β. τῆς Γαλλ., (Cevennes).

Κενομανοὶ (οἱ), ἔθνος Κελτικὸν, κατοικοῦν περὶ τὸν Πάδον.

Κένταυροι (οἱ), ἔθνος ἀρχαῖον ϗ μάχιμον τῆς Θεσσαλ., κατοικοῦν τὸ Πήλιον ὄρος ϗ τὴν Ὄσσαν, πλαττόμενοι δὲ ὅτι ἦσαν ἐξ ἡμισείας ἄνθρωποι ϗ ἵπποι (ἐπολέμουν δηλ. πάντοτε ἔφιπποι), ὅθεν ἐλέγοντο καὶ Ἱπποκένταυροι, ϗ ὅτι ἐγεννήθησαν ἐκ τοῦ Ἰξίωνος καὶ τῆς Νεφέλης. Περίφημος ὑπῆρξεν εἰς τοὺς Ἡρωϊκοὺς χρόνους ἡ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Λαπιθῶν μάχη, ἐκραγεῖσα εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου.

Κένταυρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Στίλϐης, θυγατρὸς τοῦ Πηνέως καὶ τῆς Κρεούσης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο κατά τινας οἱ Κένταυροι.

Κεντήνιος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, Centenius.

Κεντόριπα (τὰ) καὶ Κεντούριπαι (αἱ), π. μεσόγ. τῆς Σικελ. παρὰ τὴν Αἴτνην, (Centorbe), (ὁ πολ. Κεντορηπῖνος).

;Κεντόριπες (οἱ), ἀμφ. ἀντὶ Κεντοριπῖνοι.

Κεντρίτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρμεν., χωρίζων αὐτὴν τῶν Καρδούχων, καὶ χυν. εἰς τὸν Τίγριν, (Κχαϐοὺρ ἢ Μπελδίς).

Κέντρωνες (οἱ), λαὸς τῆς Γαλλ., κατοικῶν περὶ τὸ νῦν Henegau ϗ Namour.

Κέος, ου (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Κέως.

Κεραμεικὸς (ὁ), μέρος (πλατεῖα) πρὸς τὸ δυτικοϐόρειον τῶν παλαιῶν Ἀθηνῶν, διαιρούμενον διὰ τῶν τειχῶν αὐτῆς εἰς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Κεραμεικὸν, συνεχόμενον δὲ διὰ τοῦ Διπύλου. 2) κόλπος τις περὶ τὴν πόλιν τῆς Καρίας Κέραμον, (Κόρφος τῆς Κῶ ἢ τοῦ Μαρμορᾶ).

Κεραμεῖς (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν καὶ κείμενος εἰς τὸν Ἔξω Κεραμεικὸν, (ὁ δημ. Ἐκ Κεραμέων).

Κεραμικὸς (ὁ), ἴδε Κεραμεικός.

Κέραμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης, ἥρως ἐπώνυμος τοῦ ἐν Ἀθήναις Κεραμεικοῦ.

Κέραμος (ἡ), π. τῶν παραλίων τῆς Καρίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ Κεραμεικὸς κόλπος.

Κεράμων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι (Ἀπομν. Β', ζ', 3).

Κεραμῶν ἀγορὰ (ἡ), π. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῶν μεθορίων Μυσ. ϗ Φρυγ., (Σαντικλύ).

Κέρας, ατος (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Θρᾴκης ἐντὸς τοῦ Κερατίου κόλπου.

Κερασοῦς, οῦντος (ἡ), π. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ἡ ὕστερον Φαρνακία, ἄποικος τῆς Σινώπης, ἀπὸ τῆς ὁποίας μετέφερε κατὰ πρῶτον ὁ Λούκουλλος εἰς τὴν Ῥώμην τὸ δένδρον τῶν κερασίων, (διατηρεῖ τὸ ὄνομά της).

Κέρατα (τὰ), β. δικόρυφον ἐξέχον ὡς διπλοῦν ἀκρωτήριον μεταξὺ Μεγάρων ϗ Ἀττικῆς.

Κεραύνια (τὰ), ὄρη ὑψηλὰ ἐκτεινόμενα ἀπὸ τῶν μεθορίων τῆς Ἠπείρου ϗ Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας ἄχρι τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ὅπου τὰ προεξέχοντα αὐτῶν ἄκρα καλοῦνται Ἀκροκεραύνια. 2) ἡ πρὸς τὴν Κασπίαν θάλασσαν βορειανατολικὴ ἄκρα τοῦ Καυκάσου, σύνορον τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλϐανίας.

Κεραύσιον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ., μέρος τοῦ Λυκαίου, ὅπου ἔχει τὰς πηγὰς αὐτοῦ ὁ Νέδας.

Κέρϐερος (ὁ), κύων πεντηκοντακέφαλος καὶ ὑστερώτερα τρικέφαλος, γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, φυλάττων τὴν εἴσοδον τοῦ Ἅδου.

† Κερδονία, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἐρδονία.

Κερδύλιον (τὸ), χωρ. τῆς Θρᾴκης παρὰ τὴν Ἀμφίπολιν.

Κερδώ, οῦς (ἡ), γυνὴ τοῦ Φορωνέως.

Κέρδων, ωνος (ὁ), ὄνομα δούλου παρὰ Δημοσθ.

*Κερεάται (αἱ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Κερησσὸς (ὁ), φρούρ. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὰς Θεσπιάς.

Κέρθη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἰόϐην.

Κερκάσωρος (ἡ), π. ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς μεσαίας καὶ κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δυτ. ὄχθης τοῦ Νείλου, ὅπου οὗτος χωρίζεται εἰς τοὺς δύο αὐτοῦ βραχίονας τὸν Κανωϐικὸν καὶ Πηλουσιακὸν, (Ἀκσάς).

Κερκαφίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., ὁ υἱὸς τοῦ Κερκάφου, (ὅθεν ἡ. πληθ.) οἱ Ῥόδιοι.

Κέρκαφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡλίου, βασιλεὺς τῆς Ῥόδου, γεννήσας ἐκ τῆς ἀνεψιᾶς αὐτοῦ Κυδίππης τὸν Λίνδον, Ἰάλυσον ϗ Κάμειρον. 2) υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ πατὴρ τοῦ Ὀρχομενοῦ. 3) (γεωγρφ.) β. τῆς Ἰωνίας παρὰ τὴν Κολοφῶνα.

Κερκέσουρα (ἡ), = Κερκάσωρος.

Κερκέστης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Δωρίου.

Κερκέται (οἱ), ἔθνος πειρατικὸν τῆς Ἀσιατ. Σαρματ., κατοικοῦν τὰ βορειοανατολικὰ παράλια τοῦ Πόντου, (Τσερκέζοι).

Κερκετεὺς, έως (ὁ), β. τῆς Σάμου. 2) μέρος τοῦ ὄρους Πίνδου ἐν Ἠπείρῳ.

Κερκέτιοι (οἱ), = Κερκέται.

Κερκηὶς, ΐδος (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Κερκιδᾶς, ᾶ (ὁ), Ἀρκάς τις, φίλος τοῦ Φιλίππου. 2) ἕτερος ποιητὴς καὶ νομοθέτης ἐκ Μεγαλοπόλεως.

Κερκίνη (ἡ), β. τῆς Παιονίας, (Πέρλεπέ). 2) = Κέρκιννα.

Κερκινῖτις, ιδος (ἡ), λίμνη τῆς Μακεδόν. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Θρᾴκης.

Κέρκιννα (ἡ), νῆσος μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς παρὰ τὴν μικρὰν Σύρτιν, (τὸ ἐθν. Κερκινήτης).

Κερκιννῖτις, ιδος (ἡ), νησίδιον παρὰ τὴν Κέρκινναν.

Κέρκυρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Φαίακα. 2) (γεωγρφ.) ἡ βορειοτέρα καὶ ἐπισημοτέρα τῶν Ἰονίων νήσων, ἡ ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου Σχερίη, μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς, (Κορφοί), (ὁ νησ. Κερκυραῖος).

Κερκυὼν καὶ ὄχι Κερκύων (κατὰ τὸν Ἀρκάδιον), όνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τοῦ Ἡφαίστου, λῃστὴς περὶ τὴν Ἐλευσῖνα, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγαμήδους.

Κέρκωψ, ωπος (ὁ), Πυθαγόρειός τις φιλόσοφος καὶ ποιητής. 2) (πληθ.) Κέρκωπες, λαός τις κατοικῶν περὶ τὴν Ἔφεσον, καὶ ἀπατῶν παντοιοτρόπως τοὺς ξένους, ἐξολοθρευθεὶς δὲ τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., (εἰς τὴν κωμῳδίαν παριστάνοντο ὡς φθονεροὶ καὶ πανοῦργοι δαίμονες).

Κέρνη (ἡ), νησίδιον ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς, (τὸ τοπ. Κερναῖοι).

Κεῤῥητανοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ταῤῥακων. Ἱσπαν., κατοικοῦν περὶ τοὺς πρόποδας τῶν Πυρηναίων.

Κερσοϐλέπτης, ου (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Θρᾴκης, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.

Κέρσος (ὁ), ποτ. τῆς Κιλικ., (Μερκέζ).

Κερτόνιον ϗ Κερτώνιον (τὸ), π. τῆς Μυσ. μεταξὺ Ἀδραμυττίου καὶ Ἀταρνέως.

Κερύνεια καὶ Κερυνία (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, μία τῶν δώδεκα, παρὰ τὸ ὁμώνυμον ὄρος, (ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐθήρευσεν ὁ Ἡρακλῆς τὴν χρυσόκερων καὶ χαλκόπουν Κερυνείαν ἔλαφον), (ὁ πολ. Κερυνεύς). 2) π. τῆς Κύπρου παρὰ Σκύλακι.

Κερυνίτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἀχ.

Κερυνῖτις, ιδος (ἡ), = Κερυνεία (ἔλαφος).

Κέρχνεια (ἡ), Π. ἀντὶ Κεγχρεαί.

Κερωσὸς (ἡ), νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους παρὰ τὴν Μελίτην.

Κεστρίνη (ἡ), ἐπαρχία τῆς Θεσπρωτικῆς Ἠπείρου.

Κεστρῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑλένου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ Κεστρίνη.

Κέστρος (ὁ), ποτ. τῆς Παμφυλ., ῥέων πλευστὸς διὰ τῆς πόλεως Πέργης, ἴδε Καΰστρος.

Κέστρος (ἡ), π. τῆς Κιλικ. ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Ἰσαυρ.

Κειθώνυμος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Μενοιτίου

*Κεφαλαὶ (αἱ), ἀκρωτ. περὶ τὴν εἴσοδον τῆς Μεγάλης Σύρτεως.

Κεφαλὴ (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν.

*Κεφαλίων, ωνος (ὁ), ἱστοριογράφος ἐκ Γεργίθου. 2) ῥήτωρ τις μεταγενέστερος, ὁ ἄλλως Κεφάλων.

Κεφαλληνία (ἡ), ἡ μεγαλητέρα τῶν Ἰονίων νήσων, ἡ ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου Σάμη καὶ Σάμος, (ὁ νησ. Κεφαλλήν).

Κεφαλὶς, ΐδος (ἡ) καὶ

Κεφαλοίδιον (τὸ), π. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Σικελ., (Cephali).

Κέφαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ϗ τῆς Ἕρσης ἢ Κρεούσης, ἀναρπασθεὶς, διὰ τὸ κάλλος αὐτοῦ, ὑπὸ τῆς Ἠοῦς, καὶ γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὸν Φαέθοντα ἢ τὸν Τιθωνόν. 2) υἱὸς τοῦ Δηϊονέως, βασιλέως τῆς Φωκίδος, ϗ τῆς Διομήδης, ἔγγονος τοῦ Αἰόλου καὶ πατὴρ τῆς Πρόκριδος, θυγατρὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ Κεφαλλῆνες. 3) ῥήτωρ ἐκ Συρακουσῶν ἢ ἐκ Θουρίων, πατὴρ τοῦ ῥήτορος Λυσίου, μετοικήσας ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Περικλέους. 4) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, υἱὸς κεραμέως, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν 30 τυράννων.

Κεφάλων, ωνος (ὁ), ἴδε Κεφαλίων.

Κέως, ω (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, ἀντικρὺ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Ἀττικῆς Σουνίου, (Τζιά), (ὁ νησ. Κεῖος καὶ Ἰων. Κήϊος).

*Κηγλουσα (ἡ), μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ, (Παυσ. Β', ιϐ', 4).

*Κηδαὶ (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἐκ Κηδῶν).

Κηδαλίων, ωνος (ὁ), ὑπηρέτης τοῦ Ἡφαίστου, εἰς ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπεγράφετο σατυρικόν τι δρᾶμα τοῦ Σοφοκλ.

Κηδίδης, ου (ὁ), ἀρχαῖός τις διθυραμϐοποιὸς ἐξ Ἑρμιόνης παρὰ Φωτίῳ.

Κήδων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Διοδ.

Κηκείδης, ου (ὁ), = Κηδίδης.

Κηλαινεὺς, έως (ὁ), = Κελαινεύς.

Κηλοῦσα (ἡ), = Κοίλωσσα.

Κήναιον (τὸ), ἀκρωτ. πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν τῆς Εὐϐοίας, ἀντικρὺ τῶν Θερμοπυλῶν, ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Διὸς Κηναίου, (Κάϐο Λιθάδι).

Κῆπις, ιδος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀδειμάντου.

Κῆποι (οἱ), χωρ. παρὰ τὰς Ἀθήνας, ὅπου τὸ περίφημον ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης. 2) π. τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου ἐπί τινος νησῖδος, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Κεμπίλ).

Κηρεὺς, έως (ὁ), β. τῆς Εὐϐοίας.

*Κήριλλοι (οἱ), π. τῶν Βρουττίων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Κήρινθος (ἡ), π. τῆς Εὐϐοίας, πρὸς βοῤῥᾶν τῆς Χαλκίδος.

*Κηρύκειον καὶ Κηρύκιον (τὸ), β. περὶ τὴν Ἔφεσον καὶ 2) ἕτερον περὶ τὴν Τανάγραν.

Κῆρυξ, υκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πανδρόσου, θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Κήρυκες ἢ Κηρυκίδαι, ἐπίσημός τις ἱερατικὴ οἰκογένεια ἐν Ἀθήναις.

Κήτειοι (οἱ), λαὸς τῆς Μυσίας περὶ τὴν Πέργαμον, (ὁ Ἀρίσταρχος ἐκλαμϐάνων τὴν λέξιν ἐπιθετικῶς, τὴν ἐξηγεῖ διὰ τοῦ Μεγάλος).

Κήτειος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσίας, χυν. εἰς τὸν Κάϊκον.

Κητεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος καὶ πατὴρ τῆς Καλλιστοῦς.

*Κηττοὶ (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Κήττιος).

Κητὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, γυνὴ τοῦ Φόρκυος, καὶ μήτηρ τῶν Γραιῶν καὶ τῶν Γοργόνων. 2) μία τῶν Νηρηΐδων.

Κήϋξ, ϋκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑσπέρου ἢ Ἑωσφόρου καὶ τῆς Νύμφης Φιλωνίδος, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς ἐν Φωκίδι Τραχινίας, ἄλλος, κατά τινας, παρὰ τὸν υἱὸν τοῦ Ἱππάσου καὶ φίλον τοῦ Ἡρακλ., τοῦ ὁποίου τοὺς ἀπογόνους, κατατρεχομένους ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως, ἔλαϐεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του. Γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Ἀλκυόνη, μεταμορφωθέντες ἀμφότεροι εἰς τὰ ὁμώνυμα πτηνά.

Κηφεὺς, έως (ὁ), υἱὸς ἢ ἀδελφὸς τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, βασιλεὺς τῆς Τεγέας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγκαίου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεξῆλθεν εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, συνεκπλεύσας ἔπειτα καὶ μὲ τοὺς Ἀργοναύτας. 2) βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων, υἱὸς τοῦ Βήλου, ἀνὴρ τῆς Κασσιόπης καὶ πατὴρ τῆς Ἀνδρομέδας.

Κηφῆνες (οἱ), ὠνομάζοντο ἀρχαιότερον οἱ Πέρσαι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

Κηφισιὰ καὶ ὄχι Κηφησία ἢ Κηφησσία (ἡ), μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀττικῆς, ἀποτελοῦσα ὕστερον ἕνα τῶν δήμων αὐτῆς, ἀνήκοντα εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Κηφισιεὺς ϗ [εἰς ἐπιγρφ.] Κηφεισιεύς).

Κηφισὶς, ίδος (ἡ), ἡ Κωπαῒς λίμνη, ἀπὸ τοῦ εἰς αὐτὴν εἰσϐάλλοντος Κηφισοῦ τοῦ Βοιωτικοῦ.

Κηφισόδημος (ὁ), συκοφάντης ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους.

Κηφισόδοτος (ὁ), ὁ ἄλλως Κηφισόδωρος, ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 105 Ὀλυμπ. 2) ῥήτωρ καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθην., ἀκμάσας μετὰ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 3) γλύπτης τις παρὰ Παυσ. (Α', λϛ', 5, ϗ Θ', λ', 1). 4) Βοιώταρχός τις παρὰ Παυσαν. (Ι', κ', 3).

Κηφισόδωρος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 114 Ὀλυμπ. 2) Ἀθηναῖος, λοχαγὸς τῶν μετὰ Ξενοφῶντος μυρίων. 3) ἀγαλματοποιὸς, υἱὸς τοῦ Πραξιτέλους, κατὰ Πλίνιον. 4) ἕτερος, ζήσας περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ. 5) ὁ ἐπικληθεὶς πλάνος (farceur) ἐν Ἀθήναις.

Κηφισὸς καὶ (ἀμφ.) Κηφισσὸς (ὁ), ποτ. τῆς Ἀττικῆς, ῥέων πρὸς δυσμὰς τῶν Ἀθηνῶν παρὰ τὰ μακρὰ τείχη, καὶ χυν. εἰς τὸ Φαληρόν. 2) ποτ. τῆς Φωκίδος, χυν. εἰς τὴν ἐν Βοιωτίᾳ Κωπαΐδα, (Μαυρονέρι). 3) ποτ. τῆς Ἀργολ., χυν. εἰς τὸν Ἴναχον, (ἀναφέρονται καὶ ἄλλα ποτάμια μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα εἰς τὴν Σικυῶνα, Σαλαμῖνα καὶ Σκῦρον).

Κηφισοφῶν, ῶντος (ὁ), Ἀθηναῖος πρεσϐεύσας εἰς Σπάρτην μετὰ τὴν ἧτταν τῶν Ἀθην. ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 112 Ὀλυμπ. 3) υἱὸς τοῦ Κηφισοφῶντος, σύγχρονος καὶ ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθ. 4) υἱὸς τοῦ Κλέωνος, ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις. 5) ὑπηρέτης (καὶ κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην) συνεργάτης τοῦ Εὐριπίδου.

Κία (ἡ), = Κέως, παρὰ Πτολεμ.

Κίαϐρος ἢ Κίαμϐρος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσίας.

Κιανὸς (ὁ), ὁ τῆς Κίου ‖ κόλπος —, ὁ καταλήγων εἰς τὴν Κίον τῆς Προποντίδος.

Κιανὶς, ίδος (ἡ), ἡ τῆς Κίου.

Κίϐυρα (ἡ), ἡ μεγάλη, π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου. 2) ἡ μικρὰ, π. τῆς Παμφυλ., (ὁ πολ. Κιϐυράτης).

Κιϐωτὸς (ἡ), οὕτως ἐπωνομάζετο ἡ ἐν Φρυγίᾳ Ἀπάμεια. 2) τεχνητός τις λιμὴν παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Κιγϐαγάτας, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Κίγκιος (ὁ), (Cincius), ὄνομα Ῥωμαϊκόν

Κίερος (ἡ), ἴδε Προυσιάς.

*Κίζαρι (ἡ), φρούρ. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου παρὰ τὴν λίμνην Στιφάνην, (Στράϐ. ΙΒ', γ', 560).

Κιθαιρὼν, ῶνος (ὁ), β. τῆς Βοιωτ., ἱερὸν τοῦ Διονύσου καὶ τῶν Μουσῶν, συνεχόμενον μετὰ τοῦ Ἑλικῶνος.

Κιθαρίστη (ἡ), π. ϗ λιμὴν τῆς Ναρϐων. Γαλλ., (Ciotat).

Κικέρων, ωνος (ὁ), Μάρκος Τύλλιος, ὁ περίφημος ῥήτωρ τῶν Ῥωμ., γεννηθεὶς τὸ 104 πρὸ Χ. καὶ μαθητεύσας καὶ ἐν Ἀθήναις. Ὑπατεύσας, καὶ σώσας τὴν πατρίδα του ἀπὸ τῆς συνωμοσίας τοῦ Κατιλίνα, ἀπεσύρθη τῶν πολιτικῶν πραγμάτων μετὰ τὴν ἧτταν τοῦ Πομπηΐου· ἀλλὰ, καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου, ἐθανατώθη κατ' ἐπιταγὴν αὐτοῦ, φεύγων εἰς Μακεδονίαν τῷ 44 ἔτει πρὸ Χ. εἰς ἡλικίαν 64 χρόνων. 2) υἱὸς τοῦ προτέρου, σπουδάσας καὶ αὐτὸς εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ συνυπατεύσας τῷ Καίσαρι Αὐγούστῳ.

Κίκονες (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν τὴν ἀπέναντι τῆς Σαμοθρᾴκης χώραν, τὴν ἀπ' αὐτῶν κληθεῖσαν Κικονίαν, ὅπου ἔκειτο ἡ Μαρώνεια.

Κικύνηθος (ἡ), νησίδιον τοῦ Παγασαίου κόλπου.

Κίκυννα (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Κικυννεύς).

Κιλικία (ἡ), ἐπαρχία παραθαλάσσιος τῆς μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Συρ., Καππαδ., Λυκαον., Παμφυλ. καὶ Ἰσαυρ., διαιρουμένη εἰς τραχεῖαν ἢ ὀρεινὴν ϗ πεδινήν, (τὸ ἐθν. Κίλιξ ϗ τὸ θηλ. Κίλισσα).

Κίλιξ, ικος (ὁ), ὡς ἐθνικὸν, ὁ κάτοικος τῆς Κιλικίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κάδμου καὶ Φοίνικος, κατοικήσας τὴν ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν Κιλικίαν.

Κίλισσα (ἡ), ἡ κάτοικος τῆς Κιλικίας.

Κίλλα (ἡ), θυγ. τοῦ Λαομέδοντος ϗ κ.

δελφὴ τοῦ Πριάμου. 2) ἀδελφὴ τῆς Ἑκάβης καὶ γυνὴ τοῦ Θυμοίτου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πρίαμος ἐγέννησεν ἀθεμίτως τὸν Μούνιππον. 3) (γεωγρφ.) π. τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Αἰολίδος μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Κίλλας, α (ὁ), ὁ ἡνίοχος τοῦ Πέλοπος, ἀποικίσας, κατά τινας, τὴν Κιλικίαν.

*Κίλλης, ου (ὁ), στρατηγὸς τοῦ Πτολεμαίου.

Κιλλικῶν, ῶντος (ὁ), Μιλήσιος, καλούμενος ἰδίως Ἀχαιός, ὅς τις ἐπρόδωκε τὴν πατρίδα του εἰς τοὺς Πέρσας.

Κιλλουτὰ (ἡ), νῆσος τῆς Ἰνδ. θαλάσσης.

Κίμαρος (ἡ), ἀκρωτ. βορειοδυτικὸν τῆς Κρήτης, (Κάβο Κραμπούσα).

Κίμβροι (οἱ), ἔθνος Γερμανικὸν τῆς αὐτῆς καταγωγῆς μὲ τοὺς ἐν τῇ Κριμαίᾳ Κιμμερίους, κατοικοῦντες τὴν χερσόννησον Ἰουτλάνδην ἐν Δανίᾳ.

Κιμινία (ἡ), λίμνη τῆς Τυῤῥηνίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Lago di Vico).

Κιμμέριοι (οἱ), ἐτυμολογ. = Χειμέριοι. (μυθολογ.) ἔθνος κατοικοῦν τὰ ἑσπέρια τῆς Εὐρώπης περὶ τὸν Ὠκεανόν, καὶ ἔχοντες τὸ πλεῖστον τοῦ ἔτους νύκτα ἢ ὁμίχλην. (γεωγρφ.) ἔθνος Σκυθικὸν (ἴδε Κίμβροι) κατοικοῦντες τὴν Ταυρικὴν Χερσόννησον καὶ τὰ περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην.

Κιμμέριος, α, ον, ἐπιθετ. Ὁ τῶν Κιμμερίων, (ὅθεν. ‖. Βόσπορος Κιμμέριος, « ὁ μεταξὺ Ταυρικῆς Χερσοννήσου ϗ Ἀσιατικῆς Σκυθίας πορθμός, (κοινῶς Στενὸν τοῦ Καφᾶ ἢ Γκιοζλεβί). ‖. » Κιμμερία (χώρα), ἡ νῦν χερσόνησος Κριμαία, ἢ ἄλλως Ταυρική. ‖. Κιμμέριον (τεῖχος), « πόλις τῆς Ἀσιατ. Σκυθίας ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου.

Κιμμερίς, ίδος (ἡ), = Κιμμερία.

†Κίμωλις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κίνωλις.

Κίμωλος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, περίφημος διὰ τὴν Κιμωλίαν γῆν της, (διέσωσε τὸ ὄνομά της).

Κίμων, ωνος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ περιφήμου Μιλτιάδου. 2) υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου, εἷς τῶν ἐνδόξων ϛρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων, νικήσας κατὰ κράτος τοὺς Πέρσας ἐν Κιλικίᾳ. 3) ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Λακεδαιμονίου. 4) περίφημός τις ζωγράφος ἐκ Κλεωνῶν.

*Κινάδας (ὁ), κυβερνήτης τοῦ Μενελάου.

Κινάδων, ωνος (ὁ), Σπαρτιάτης, συνομόσας κατὰ τοῦ Ἀγησιλάου.

Κιναίθων, ωνος (ὁ), ποιητής τις Λακεδαιμόνιος, (παρβλ. Κύναιθος).

Κινδύη (ἡ), π. τῆς Καρίας, ὅπου ἐτιμᾶτο ἡ Κινδυὰς Ἄρτεμις, (ὁ πολ. Κινδυεύς).

Κινέας, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν Θεσσαλῶν, ἐλθὼν μὲ χιλίους ἱππεῖς πρὸς βοήθειαν τῶν Πεισιστρατιδῶν εἰς τὰς Ἀθήνας. 2) Θεσσαλός τις παρὰ Δημοσθ. 3) ὁ περίφημος εὐνοούμενος τοῦ βασιλέως Πύῤῥου, Θεσσαλὸς καὶ οὗτος.

Κινησίας, ου (ὁ), διθυραμβοποιός τις ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ. καὶ Ἀριστοφάνους, χλευαζόμενος ὑπ' αὐτοῦ πολλάκις.

Κινυράδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κινύρου, ἱερεῖς τῆς ἐν Κύπρῳ Ἀφροδίτης.

Κινύρας, α (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Κύπρου, μετοικήσας εἰς αὐτὴν ἀπὸ τῆς Συρίας ἢ Ἀσσυρίας, ἀπόγονος τοῦ Φαέθοντος, γεννήσας ἐκ τῆς Μεθάρμης, θυγατρὸς τοῦ Πυγμαλίωνος τὸν Ἄδωνιν ϗ τὴν Μύῤῥαν, περίφημος διὰ τὰ πλοῦτη του. 2) τύραννος τῆς Βύβλου ἐπὶ Πομπηΐου.

Κίνυφος (ὁ), = Κίνυψ.

Κίνυψ, υπος (ὁ), ποτ. τῆς Λιβύης, ῥέων μεταξὺ τῶν δύο Σύρτεων. 2) (ἡ) ἡ ἑκατέρωθεν τοῦ ποταμοῦ τούτου χώρα, τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Μάκαι.

*Κίνωλις, εως (ἡ), πολίχν. παραθαλ. τῆς Παφλαγ., (Κυναλύ).

Κίος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Βιθυν. ἄποικος τῶν Μιλησίων, ἡ ὕστερον Προυσιάς, παρὰ τόν, ἀπ' αὐτῆς κληθέντα, Κιανὸν κόλπον, (Κιό, καὶ Τουρκ. Γκεμλείκ), (ὁ πολ. Κῖος ἢ Κεῖος καὶ Κιανός). 2) ποτ. τῆς Βιθυν. ῥέων παρὰ τὴν ὁμώνυμον πόλιν.

Κῖος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Κίου. 2) (κυριωνυμ.) εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, συνόμιλος τοῦ Ἡρακλ., κτίτωρ τῆς ὁμωνύμου πόλεως. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς κάτω Μοισίας, πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Ῥοδόπης ϗ χυν. εἰς τὸν Ἴστρον.

Κίρκαιον (τό), ἀκρωτ. τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Monte Circello). 2) π. τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (St. Felice), (ὁ πολ. Κιρκαιΐτης).

Κιρκαῖος, α, ον, ἐπιθετ. ὁ τῆς Κίρκης, (ὅθ. ‖. » Κιρκαῖον πεδίον, « χώρα τις περὶ τὸν Φᾶσιν τῆς Κολχίδος.

Κίρκη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Πέρσης ἢ Περσηΐδος, ἢ τοῦ Ὑπερίονος ϗ τῆς Ἀστερόπης, ἀδελφὴ τοῦ Αἰήτου καὶ τῆς Πασιφάης, κατοικοῦσα νῆσόν τινα περὶ τὴν Ἰταλίαν, μάγισσα περίφημος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ὀδυσσ. τὸν Τηλέγονον κτλ.

Κίῤῥα (ἡ), Νύμφη τις ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Φωκίδος ἀπέχουσα 60 στάδια τῶν Δελφῶν (τῶν ὁποίων ἦτον καὶ ἐπίνειον) ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, (ὁ πολ. Κιῤῥαῖος).

Κίρτα (ἡ), π. πρωτ. τῆς Νουμιδ. ἐν Ἀφρικῇ, κειμένη μεσογείως, καθέδρα τοῦ Μασσινίσσα ϗ τῶν διαδόχων του, (Κωνσταντία).

Κίρφις, εως (ὁ), β. τῆς Φωκίδος, πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν τῶν Δελφῶν, (Στίβα).

Κίρφις, εως (ἡ), πολίχν. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους.

*Κίσαμος (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Κρήτης, σώζουσα τὸ ὄνομά της.

Κισθήνη (ἡ), π. τῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Αἰολίδος. 2) νησίδιον τῶν παραλίων τῆς Λυκίας. ‖. » Τὰ Κισθήνης πεδία, « παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ, ὅπου ἐπλάττοντο κατοικοῦσαι αἱ Γραῖαι καὶ αἱ Γοργόνες περὶ τὸ ὄρος τοῦ Ἄτλαντος ἐν τῇ Λιβύῃ, ἴσως πρέπει νὰ ἀναγνωσθῶσι Κυνήτης.

Κισσαίθα (ἡ), βουκολίς τις παρὰ Θκρτ.

Κισσεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀνθήλης. 2) βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, πατὴρ τῆς Θεανοῦς, γυναικὸς τοῦ Ἀντήνορος. 3) πατὴρ τῆς Ἑκάβης.

Κισσηΐς, ΐδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Θεανώ.

Κισσῆς, κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ Κισσέας, = Κισσεύς.

Κισσία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Σουσιανῆς, ἐκτεινομένη ἑκατέρωθεν τοῦ Χοάσπου, ϗ ἔχουσα μητρόπολιν τὰ Σοῦσα, (Κχουσιστάν), (τὸ ἐθν. Κίσσιοι).

Κισσίδας, α (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Ξενοφ.

*Κίσσος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀλθαιμένους. 2) = Κισσεύς.

Κισσὸς (ἡ), π. ϗ ἀκρωτ. τῆς Μακεδ. πρὸς μεσημβρίαν τῆς Θεσσαλονίκης, εἰς τὴν ὁπ. μετῴκησαν ἔπειτα οἱ κάτοικοί της.

*Κισσοῦσσα (ἡ), πηγή τις παρὰ τὰς ἐν Βοιωτίᾳ Θήβας.

Κίτιον καὶ συχνότ. Κίττιον (τό), π. πρὸς μεσημβρ. τῆς Κύπρου, μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ Πάφου, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος, (ὁ πολ. Κιττιεύς).

Κίτρον (τό), ὠνομάσθη μεταγενεστέρως ἡ ἐν Μακεδονίᾳ Πύδνα.

Κίττος (ὁ), τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Δημοσθένους. 2) δοῦλός τις παρ' Ἱπποκράτει.

Κίχυρος (ἡ), π. τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ, ἡ πρότερον Ἔφυρα.

†Κλαάμητις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Καλάμητις.

Κλάδαος (ὁ), ὁ ἄλλως Κελάδων, ποτ. τῆς Ἤλιδος, χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Κλαζομεναὶ (αἱ), π. παραθαλ. (πρότερον νῆσος) τῆς Ἰων. ἐπὶ τοῦ Σμυρναϊκοῦ κόλπου, (Βουρλά), (ὁ πολ. Κλαζομένιος).

Κλάνις, εως (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου ὑπὸ τοῦ Πηλέως. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ὁ πρότερον Λεῖρις, (Carigliano). 3) ποτ. τῆς Τυῤῥην., χυν. εἰς τὸν Τίβεριν, (Chiano).

Κλάρος (ἡ), π. τῆς Ἰων, παρὰ τὴν Κολοφῶνα μὲ ἓν μαντεῖον τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος.

Κλαστίδιον (τό), π. τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας, (Ghiastezzo).

Κλαυδία (ἡ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν.

Κλαυδιανὸς (ὁ), ποιητὴς Ῥωμαῖος.

Κλαυδιόπολις, εως (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Βιθυν., ἡ ἄλλως Βιθύνιον. 2) π. τῆς Ἰσαυρ. ἢ Καππαδοκ., ϗ ἄλλαι ἀλλαχοῦ.

Κλαύδιος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων, ὧν ὑπερεῖχον οἱ Κλαύδιοι Ἄππιοι.

Κλεαγόρας, ου (ὁ), ζωγράφος ἐκ Φλιοῦντος παρὰ Ξενοφῶντι.

*Κλεάδης, ου (ὁ), Πλαταιεύς τις παρ' Ἡροδ. (ὅπου ἄλλη γρφ. Ἀλεάδης).

Κλεαίνετος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Κλέωνος.

*Κλεαίχμα, ας (ἡ), Πυθαγορεία τις ἐκ Λακεδαίμονος.

*Κλεανακτίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κλεάνακτος, οἰκογένειά τις ἐν Λέσβῳ.

*Κλεάναξ, ακτος (ὁ), Τενέδιός τις παρὰ Δμσθ.

Κλεανδρίδας, α (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ϛρατηγοῦ τῶν Σπαρτιατῶν Γυλίππου.

Κλέανδρος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Σικελίᾳ Γέλας, ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἱπποκράτους, τοῦ ὁποίου καὶ ὁ υἱὸς ὠνομάζετο ὡσαύτως. 2) υἱὸς τοῦ Τελεσάρχου ἐξ Αἰγίνης, ἀθλητὴς ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 3) Λακεδαιμόνιός τις, ἔπαρχος τοῦ Βυζαντίου. 4) παροιμιογράφος τις παρὰ τῷ Σχολ. τοῦ Θεοκρ.

Κλεάνθης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Φανίου ἐκ τῆς ἐν Λυκίᾳ πόλεως Ἄσσου, φιλόσοφος Στωϊκός, μαθητὴς τοῦ Κράτητος ϗ Ζήνωνος. θαυμαζόμενος διὰ τὴν ἐπιμονὴν καὶ φιλοπονίαν του, διὰ τῆς ὁποίας κατώρθωσε, καίτοι πένης, νὰ νικήσῃ καὶ τῆς τύχης καὶ τῆς φύσεώς του τὰς ἐλλείψεις, ἀντλῶν ὕδωρ τὴν νύκτα εἰς τοὺς κήπους, πρὸς πορισμὸν τῶν πρὸς τὸ ζῆν, ἵνα σπουδάζῃ τὴν ἡμέραν, ὅθεν ἐπεκλήθη καὶ Φρεάντλης. Ἐκ τῶν πολλῶν του συγγραμμάτων σώζεται μόνον εἷς Ὕμνος εἰς τὸν Δία. 2) ζωγράφος τις Κορίνθιος, τοῦ ὁποίου ἐσώζετο ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐπὶ Στράβωνος θαυμαζομένη τις εἰκών, Ἡ γέννησις τῆς Ἀθηνᾶς.

Κλεάνωρ, ορος (ὁ), Ὀρχομένιος, εἷς τῶν ἀρχηγῶν τῶν μετὰ Ξενοφῶντος Ἑλλήνων.

*Κλεάρατος (ὁ), Πυθαγόρειός τις παρ' Ἰαμβλίχῳ.

Κλεάρετος (ὁ), λοχαγός τις τῶν μετὰ Ξενοφῶντος Ἑλλήνων, φονευθεὶς περὶ τὴν Κερασοῦντα.

Κλεαρίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ Κλεωνύμου, ἡγεμὼν τῆς Ἀμφιπόλεως, νικήσας μετὰ τοῦ Βρασίδου τοὺς Ἀθηναίους καὶ τὸν Κλέωνα.

Κλεαρίστη (ἡ), γυνή τις παρὰ Θκρτ.

Κλεάριστος (ὁ), φίλος τις τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος.

Κλέαρχος (ὁ), Λακεδαιμόνιος, ϛρατηγὸς τῶν μετὰ Κύρου τοῦ Νεωτέρου Ἑλλήνων, φονευθεὶς διὰ προδοσίας ὑπὸ τοῦ Τισαφέρνους. 2) τύραννος τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ μετὰ δωδεκαετῆ ἐξουσίαν. 3) Σολεύς, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, γράψας περὶ Παροιμιῶν.

Κλειγένης, ους (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσίων μετοίκων, προχωρήσας εἰς τὰ πολιτικὰ τῆς δημοκρατίας.

Κλεῖδες (αἱ), δύο ἢ τέσσαρα νησίδια, ἀντικρὺ τῶν βορειοανατολικῶν τῆς Κύπρου παραλίων. 2) (παρ' Ἡροδ.) ἀκρωτ. τῆς Κύπρου, τὸ ἄλλως Βοῦσβρα, (Κάβος τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου).

Κλειδημίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Σοφοκλ. ἢ ὑποκριτὴς τῶν δραμάτων του.

Κλείδημος (ὁ), ἀρχαῖος ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Ἑλλανίκου, γράψας Ἀτθίδα.

Κλείδικος (ὁ), Ἀθηναῖος, ἄρχων υἱὸς τοῦ Αἰσιμίδου.

†Κλειμήδης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κλειδημίδης.

Κλειναγόρας, ου (ὁ), ἱερεύς τις τῶν Ἀμφικτυόνων παρὰ Δμσθ.

Κλεινίας, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀλκιβιάδου, εἷς τῶν πλουσιωτέρων Ἀθηναίων, φονευθεὶς εἰς τὴν ἐν Κορωνείᾳ μάχην. 2) υἱὸς τοῦ Ἀξιόχου, ἐξάδελφος τοῦ προτέρου, μαθητὴς τοῦ Σωκρ. 3) ὁ πατὴρ τοῦ ϛρατηγοῦ τῶν Ἀθην. Θεοπόμπου.

Κλεινόμαχος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων κατὰ τὸ ιϛ'. ἔτος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Κλειοπάτρη (ἡ), Π. ἀντὶ Κλεοπάτρα.

Κλειππίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Δεινίου, ναύαρχος τῶν Ἀθην.

Κλεὶς ἢ Κλεῖς, ΐδος (ἡ), Νύμφη τις, ἀναθρέψασα τὸν Βάκχον ἐν τῇ Νάξῳ. 2) θυγάτηρ ἤ, κατά τινας, μήτηρ τῆς Σαπφοῦς.

Κλεισθένης, ους (ὁ), τύραννος τῆς Σικυῶνος, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Ἀγαρίστην ἐνυμφεύθη ὁ Μεγακλῆς, υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο ὁ Περικλῆς. 2) υἱὸς τοῦ Μεγακλέους καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ἀρχηγὸς τῆς τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν οἰκογενείας ἐν Ἀθήναις, συντελέσας εἰς τὴν ἔκπτωσιν τῶν Πεισιϛρατιδῶν, καὶ ἰσχυροποιήσας τὸ δημοκρατικὸν ϛοιχεῖον ἐν Ἀθήναις. 3) Ἀθηναῖός τις, πολλάκις κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν φαυλότητα τῶν ἠθῶν του.

Κλεισιδίκη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Κελεοῦ ἐξ Ἐλευσῖνος.

*Κλείσοφος (ὁ), Σηλυμβριανός, παράσιτος Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

Κλείτα (ἡ), Δ. ἀντὶ Κλείτη.

Κλειταγόρα (ἡ), ποιήτριά τις ἐκ Θεσσαλίας ἢ Λακεδαίμονος, ἀκμάσασα ἐπὶ Πεισιστρατιδῶν.

Κλείταρχος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας, φίλος τοῦ Φιλίππου. 2) υἱὸς τοῦ ἱϛοριογράφου Δείνωνος, συνοδεύσας τὸν Μ. Ἀλέξανδρον εἰς τὰς ἐκϛρατείας του, καὶ συγγράψας ὄχι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν τὰς πράξεις του.

Κλειτέλης, ους (ὁ), Κορίνθιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Κλείτη ἢ Κλειτὴ (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Κλεῖτον. 2) θυγ. τοῦ Μέροπος, βασιλέως τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Ῥυνδακοῦ, γυνὴ τοῦ Κυζίκου, κρεμασθεῖσα ἑκουσίως, διὰ τὸν φόνον τοῦ ἀνδρός της. 3) δούλη τις παρὰ Θκρτ.

Κλειτόμαχος (ὁ), Θηβαῖος Ὀλυμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Ἑρμοκράτους. 2) φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Καρχηδόνος, μαθητὴς τοῦ Καρνεάδου. 3) πρέσβυς τῶν Ἀθην. ἐπὶ Δημοσθ.

Κλεῖτος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κλείτης. 2) υἱὸς τοῦ Πεισάνορος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. 3) υἱὸς τοῦ Μαντίου καὶ ἔγγονος τοῦ Μελάμποδος, ἀναρπαγεὶς ὑπὸ τῆς Ἠοῦς διὰ τὸ κάλλος του. 4) ὁ ἐπιλεγόμενος Μέλας, υἱὸς τοῦ Δρόπιος. 4) ὁ περίφημος στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, τοῦ ὁποίου ἔσωσε τὴν ζωὴν ἐν Γρανικῷ, καὶ ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη ἔπειτα μεθύοντος.

*Κλειτοφῶν, ῶντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστωνύμου, μαθητὴς τοῦ Θρασυμάχου, εἰς ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν νόθων διαλόγων τοῦ Πλάτωνος.

*Κλειτώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Εὐήνορος καὶ τῆς Λευκίππης.

Κλείτων, ωνος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ.

Κλείτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. 2) υἱὸς τοῦ Ἀζᾶνος, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἀρκαδ. χυν. εἰς τὸν Ἐρυμάνθιον. 4) π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, (ὁ πολ. Κλειτόριος).

Κλειώ, οῦς (ἡ), μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἔφορος τῆς ἱστορίας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Πιέρου, υἱοῦ τοῦ Μάγνητος, τὸν Ὑάκινθον. 2) διαβόητός τις οἰνοπότις.

Κλέοβις, ιδος (ὁ), ὁ ἕτερος τῶν δύο υἱῶν τῆς ἐν Ἄργει ἱερείας Κυδίππης, ἴδε Βίτων.

Κλεόβοια (ἡ), θυγ. τοῦ Θεστίου.

Κλεοβούλη (ἡ), θυγ. τοῦ Αἰόλου, ἐξ ἧς ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Μυρτίλον. 2) γυνὴ τοῦ Ἀλεοῦ ἐξ Ἀρκαδίας, μήτηρ τοῦ Κηφέως καὶ Ἀμφιδάμαντος. 3) ἡ μήτηρ τοῦ Δημοσθένους.

*Κλεοβουλίνη (ἡ), θυγ. τοῦ Κλεοβούλου ἐκ Μύνδου, ποιήτρια.

Κλεόβουλος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Αἴαντος φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων. 2) εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, υἱὸς τοῦ Εὐαγόρου ἐκ Λίνδου. 3) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

*Κλεογένης, ους (ὁ), Ἠλεῖος, υἱὸς τοῦ Σιληνοῦ, Ὀλυμπιονίκης.

Κλεόδαιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὕλλου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡρακλ., πατὴρ δὲ τοῦ Ἀριστομάχου.

Κλεόδαμος (Δωρ. ἀντὶ) Κλεόδημος (ὁ), φιλόσοφος Περιπατητικὸς παρὰ Λουκ.

Κλεοδίκη (ἡ), μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ.

Κλεοδόξη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης.

Κλεοδώρα (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λίξον. 2) Νύμφη τις, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Παρνασσόν.

*Κλεοίτας, α (ὁ), ἀγαλματοποιός, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀριστοκλέους.

Κλεόκριτος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 94 Ὀλυμπ. 2) κῆρυξ τῶν ἐν Ἀθήναις μυστῶν ἐπὶ τῶν 30 τυράννων.

Κλεόλαος καὶ Δωρ. Κλεόλας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς δούλης τῆς Ὀμφάλης.

*Κλεόμαχος (ὁ), τραγικὸς ποιητής, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Κρατίνου.

Κλεόμβροτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου, ἀδελφὸς τοῦ Λεωνίδα καὶ πατὴρ τοῦ Παυσανίου. 2) υἱὸς τοῦ Παυσανίου, διαδεχθεὶς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀγησίπολιν εἰς τὸ βασίλειον τῆς Σπάρτης, καὶ φονευθεὶς εἰς τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην, ἥτις ἐδόξασε τὸν Ἐπαμινώνδαν εἰς τοὺς Θηβαίους τὸ 371 πρὸ Χ. 3) φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς ἐξ Ἀμβρακίας, πνιγεὶς ἑκοντὶ ἀφ' οὗ ἀνέγνωσε τὸν Φαίδωνα τοῦ Πλάτωνος.

*Κλεομέδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ περιφήμου Κλέωνος.

Κλεομένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκϛρατεύσας εἰς Ἀθήνας πρὸς ἐκδίωξιν τῶν Πεισιστρατιδῶν. Ῥᾳδιουργήσας κατὰ τοῦ ἑτέρου βασιλέως Δημαράτου, καὶ γενόμενος αἴτιος τοῦ ἐκθρονισμοῦ του, παρεφρόνησεν ἐπὶ τέλους, ϗ ἀπέθανεν αὐ-

τοχειρὶ ἐν φυλακῇ. 2) υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, διαδεχθεὶς τὸν Ἀγησίπολιν, ἀποθανόντα ἄτεκνον. 3) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Λεωνίδα περὶ τὸ 221 πρὸ Χ., διαπρέψας εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἀχαιῶν πόλεμον τῆς Σπάρτης, καὶ καταργήσας τὴν δύναμιν τῶν Ἐφόρων, τῶν ὁποίων ἐθανάτωσε τοὺς πλείστους, ἀποκαταστήσας τὸ ἀρχαῖον πολίτευμα καὶ τοὺς νόμους τοῦ Λυκούργου. Ἀλλά, καταπολεμηθείς, καθ' ὑποβολὴν τοῦ Ἀράτου, ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου εὗρε φιλόφρονα ὑποδοχὴν παρὰ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Ἀλλ' ὁ υἱὸς καὶ διάδοχος αὐτοῦ Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ, ἔρριψεν αὐτὸν εἰς φυλακήν, ὅπου ἀπέθανεν ὀδυνηρῶς καὶ μετ' αὐτοῦ ἐσβέσθη ὁλοτελῶς ἡ γενεὰ τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅσοι ἐβασίλευον ἀνέκαθεν ἐν Σπάρτῃ. 4) Ῥηγῖνος, διθυραμβοποιός, παρ' Ἀθην. (Θ', 402).

Κλεομήδης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Λυκομήδους, στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 2) εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις. 3) Σάμιος, συμμαχῶν τῷ Λυσάνδρῳ κατὰ τῶν Ἀθην. ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς. 4) Ἀστυπαλαιεὺς ἀθλητής, φονεύσας τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ διὰ τοῦτο στερηθεὶς τοῦ στεφάνου καὶ παραφρονήσας, τιμηθεὶς δὲ ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του. 5) μαθηματικός τις ἀγνώστου ἐποχῆς, τοῦ ὁποίου σώζεται μία εἰσαγωγὴ εἰς τὰ Σφαιρικά.

Κλεονίκη (ἡ), παρθένος Βυζαντία, φονευθεῖσα ἐξ ἀγνοίας ὑπὸ τοῦ Παυσανίου. 2) γυνὴ τοῦ Κνωπιοῦ, τυράννου τῶν ἐν Ἰωνίᾳ Ἐρυθρῶν.

Κλεόνικος (ὁ), Θεσσαλός τις παρὰ Καλλιμάχῳ.

Κλεοπάτρα (ἡ), θυγ. τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας, γυνὴ τοῦ Φινέως. 2) μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀγήνορα. 3) θυγ. τοῦ Τρωὸς καὶ τῆς Καλιρρόης. 4) θυγ. τοῦ Ἴδα καὶ γυνὴ τοῦ Μελεάγρου. 5) γυνὴ τοῦ Περδίκκα, βασιλέως τῆς Μακεδονίας. 6) ἀνεψιὰ τοῦ Ἀττάλου, στρατηγοῦ τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐνυμφεύθη, ζώσης ἔτι τῆς Ὀλυμπιάδος, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Κάρανον καὶ τὴν Εὐρώπην, φονευθέντας ὁμοῦ μὲ τὴν μητέρα των ἔπειτα ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος. 7) θυγ. τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος, φονευθεῖσα κρυφίως ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου. 8) γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀντιόχου, βασιλεύσασα, μετὰ θάνατον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ της Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος. 9) θυγ. Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος, νυμφευθεῖσα πρῶτον μὲν τὸν βασιλέα τῆς Συρ. Ἀλέξανδρον, καὶ μετὰ ταῦτα τὸν Δημήτριον, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν Σέλευκον, τὸν ὁποῖον φονεύσασα, ἐφαρμακώθη καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ δευτέρου της υἱοῦ Ἀντιόχου τοῦ Γρύπου. 10) ἡ περιφημοτέρα πασῶν, θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου συνεβασίλευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της Πτολεμαίου, τοῦ ὁποίου ἀποθανόντος, διωρίσθη αὐτὴ μόνη βασίλισσα πάσης Αἰγύπτου ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, τὸν ὁποῖον κατώρθωσε νὰ ἑλκύσῃ εἰς τὰ νεύματά της, γεννήσασα ἐξ αὐτοῦ καὶ υἱὸν τὸν Καισαρίωνα. Φονευθέντος δὲ τοῦ Καίσαρος, ὑπανδρεύθη τὸν Ἀντώνιον, καὶ εἰς τὴν ἐν Ἀκτίῳ ναυμαχίαν παρευρέθη καὶ αὐτὴ μὲ ἑξήκοντα πλοῖα. Νικηθέντος δὲ τοῦ Ἀντωνίου καὶ φονευθέντος ἰδιοχείρως, ἐφαρμακώθη καὶ αὐτή, ἵν' ἀποφύγῃ τὴν αἰσχύνην τοῦ θριάμβου, διὰ τὸν ὁποῖον τὴν ἐφύλαττεν ὁ Ὀκτάβιος, ζήσασα 32 ἔτη, καὶ μὲ αὐτὴν ἐξέλιπεν ἡ γενεὰ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Πτολεμαίων.

Κλεοπατρίς, ίδος (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου, ἴδε Ἀρσινόη (7).

Κλεόπομπος (ὁ), πατὴρ τοῦ Παρνασσοῦ καὶ τῆς Κλεοδώρας. 2) υἱὸς τοῦ Κλεινίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

*Κλεόρα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀγησιλάου.

Κλεοσθένης, ους (ὁ), ἔφορος ἐν Σπάρτῃ τὸ ιζ'. ἔτος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 2) = Κλεισθένης.

Κλεόστρατος (ὁ), Τενέδιος, ἀστρονόμος, (Ἀθήν. Ζ', 278).

Κλεάτιμος (ὁ), Ἠλεῖος, φίλος τοῦ Φιλίππου.

Κλεόφαντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεμιστοκλ. καὶ τῆς Ἀρχίππης, θυγατρὸς τοῦ Λυσάνδρου.

Κλεοφίλη (ἡ), γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγκαίου κτλ.

Κλεοφῶν, ῶντος (ὁ), στρατηγὸς καὶ δημαγωγὸς τῶν Ἀθην., κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Κλεοχάρεια (ἡ), μία τῶν Ναϊάδων, ἐξ ἧς ὁ Λέλεξ ἐγέννησε τὸν Εὐρώταν.

Κλέοχος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Ἀρέας, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Μίλητον.

*Κλεύας (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Κλεύης.

*Κλεύβοτος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Κλεόβοτος.

Κλεύδαμος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Κλεοδημος, ὁ πατὴρ τοῦ Ὀλυμπιονίκου Ἀσωπίχου.

*Κλεύης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Δώρου, ἀπόγονος τοῦ Ἀγαμέμνονος, (Στρβ. ΙΓ', ά, 582).

Κλεύνικος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Κλεόνικος.

Κλεψύδρα (ἡ), πηγή τις ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, ἢ ἄλλως Ἐμπεδώ. 2) πηγή τις ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἰθώμης ἐν Μεσσηνίᾳ.

Κλέων, ωνος (ὁ), ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Κλεαινέτου; μοχθηροῦ καὶ ἀναιδοῦς χαρακτῆρος ἀνήρ, θανατωθεὶς ἐν τῇ παρὰ τὴν Ἀμφίπολιν μάχῃ, ὅπου ἐστρατήγει. Ἡ κωμῳδία τοῦ Ἀριστοφάνους, ἡ ἐπιγραφομένη Ἱππῆς, τὸν δημοκόπον τοῦτον ἔχει ἰδίως ἀντικείμενον. 2) τύραννος τῆς Σικυῶνος, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀράτου τῷ 220 πρὸ Χ. 3) ῥήτωρ τις ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, (Πλούτ. Λυσ. 25. Ἀγησιλ. 10).

Κλεωναί (αἱ), π. τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Νεμέαν. 2) π. τοῦ Ἄθωνος περὶ τὸν Σιγγιτικὸν κόλπον. 3) π. τῆς Φωκίδος παρὰ τὴν Ὑάμπολιν, (ὁ πολ. Κλεωναῖος).

Κλεώνη (ἡ), μία τῶν δώδεκα θυγατέρων τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθησαν αἱ Κλεωναὶ τῆς Ἀργολ.

Κλεώνης ἢ Κλεωνός, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθησαν, κατ' ἄλλους, αἱ Κλεωναὶ τῆς Ἀργολ.

Κλεώνυμος (ὁ), Θηβαῖος, Ἰσθμιονίκης, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 2) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Σφοδρία, πεσὼν εἰς τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην. 3) Ἀθηναῖος, χλευαζόμενος συχνάκις ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Κληΐδες (αἱ), ἴδε Κλεῖδες.

Κλήμης, εντος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν, Clemens. 2) Φλάβιος—, φιλόσοφος καὶ συγγραφεὺς Χριστιανός, διδάσκαλος τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σχολῆς, τοῦ ὁπ. σώζονται συγγράμματά τινα πλήρη πολυμαθείας.

Κλησώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Κλήσωνος.

Κλήσων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λέλεγος.

Κλῖμαξ, ακος (ἡ), β. τῆς Λυκ. παρὰ τὴν Φάσηλιν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἄρχεται ὁ Ταῦρος. 2) β. τῆς Κοίλης Συρίας, πρὸς βορρᾶν τῆς Τύρου. 3) β. μεταξὺ Ἀρκαδ. καὶ Ἀργολ.

Κλίτερνα (ἡ), π. τῆς βορείου Ἰταλ., ἀκριβῶς ἀπροσδιόριστος.

Κλονίη (ἡ), Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ὑριεὺς ἐγέννησε τὸν Ὠρίωνα κτλπ.

Κλονίος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Βοιωτῶν, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγήνορος. 2) εἷς τῶν Πριαμιδῶν.

Κλουνία (ἡ), π. τῆς Ταρρακων. Ἰσπαν., (Valladolid).

Κλούνιον (τὸ), π. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Κορσικῆς, (Sta Catharina).

Κλούσιον (τὸ), π. τῆς Ἐτρουρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Chiusi), (ὁ πολ. Κλουσῖνος).

Κλούσιος (ὁ), ποτ. τῆς βορείου Ἰταλίας (Chieso).

Κλυμένη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, γυνὴ τοῦ Ἰαπετοῦ, καὶ μήτηρ τοῦ Ἄτλαντος κτλ. 2) γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Αἰθιόπων Μέροπος, ἐξ ἧς ὁ Ἥλιος ἐγέννησε τὸν Φαέθοντα κτλπ. 3) μία τῶν Νηρηΐδων. 4) θεράπαινα τῆς Ἑλένης. 5) θυγ. τοῦ Κατρέως καὶ ἐγγόνη τοῦ Μίνωος, γυνὴ τοῦ Ναυπλίου καὶ μήτηρ τοῦ Παλαμήδου. 6) θυγ. τοῦ Μινύου, γυνὴ τοῦ Ἰάσου, καὶ μήτηρ τῆς Ἀταλάντης. 7) θυγ. τοῦ Ἴφιος ἢ τοῦ Μινύου, γυνὴ τοῦ Φύλακος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἰφίκλου. 8) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πριάμου. 9) (κατὰ τὸν Παυσαν.) ἡ μήτηρ τοῦ Ὁμήρου.

Κλύμενος (ὁ), ἔγγονος τοῦ Φρίξου, βασιλεὺς τῶν ἐν Ὀρχομενῷ Μινύων, πατὴρ τοῦ Ἐργίνου καί, κατὰ τὸν Ὅμηρον, τῆς Εὐρυδίκης, γυναικὸς τοῦ Νέστορος. 2) υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, θανατωθεὶς εἰς τὴν μετὰ τῶν Καλυδωνίων μάχην. 3) υἱὸς τοῦ Φορωνέως, λατρευόμενος ὡς ἥρως ἐν Ἑρμιόνῃ.

Κλύσμα, ατος (τὸ), λιμὴν καὶ φρούριον

τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης παρὰ τὴν πόλιν Ἀρσινόην, (Κολζούμ).

Κλυσώνυμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος ἐξ Ὀποῦντος, φονευθεὶς ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

Κλυταιμνήστρα (ἡ), θυγ. τοῦ Τυνδάρου, βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἀδελφὴ τῆς Ἑλένης καὶ τῶν Διοσκούρων, γυνὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ μήτηρ τοῦ Ὀρέστου, τῆς Ἠλέκτρας καὶ τῆς Ἰφιγενείας. Συνομόσασα μετὰ τοῦ Αἰγίσθου κατὰ τοῦ ἀνδρός της, ἐθανάτωσεν αὐτόν, ἐπιστρέψαντα ἐκ τῆς Τρῳάδος, καὶ ἐβασίλευσε χρόνον ἱκανὸν τῶν Μυκηνῶν μετὰ τοῦ Αἰγίσθου, ἄχρις ὅτου ἐφονεύθησαν ἀμφότεροι ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου.

Κλυτία (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων. 2) παλλακὶς τοῦ Ἀμύντορος, διὰ τῶν διαβολῶν τῆς ὁποίας ἐτύφλωσεν οὗτος τὸν υἱόν του Φοίνικα. 3) μήτηρ τοῦ Χάλκωνος, βασιλέως τῆς νήσου Κῶ.

Κλυτιάδης καὶ Κλυτίδης, ου (ὁ), υἱὸς καὶ ἀπόγονος τοῦ Κλυτίου, ἀπογόνου τοῦ Ἀμφιάρεω. (Οὕτως ἐκαλεῖτο οἰκογένειά τις μάντεων ἐν Ἤλιδι, περίφημος εἰς ταύτην τὴν τέχνην).

Κλυτίος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἑκάτης ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου. 3) υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Ἀρσινόης, θυγατρὸς τοῦ Φηγέως, ἐξ Ἤλιδος, γενεάρχης τῶν Κλυτιαδῶν. 4) υἱὸς τοῦ Εὐρύτου, βασιλέως τῆς Οἰχαλίας, καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς τοῦ Ἰφίτου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰήτου ἐν Κολχίδι, ἢ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐν Οἰχαλίᾳ.

Κλυτίππη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Εὐρύκαπιν.

*Κλυτοδώρα (ἡ), θυγ. τοῦ Λαομέδοντος.

Κλυτομήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἔνοπος ἐξ Αἰτωλίας, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος εἰς τοὺς ὑπὲρ τοῦ Ἀμαρυγκέως συγκροτηθέντας ἀγῶνας.

Κλυτόνηος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλκινόου, βασιλέως τῶν Φαιάκων. 2) υἱὸς τοῦ Ναυβόλου.

Κλύτος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Αὐτοδίκης. 2) υἱὸς τοῦ Τημένου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅσοι ἐβασίλευσαν ἐν Ἄργει. 3) Μιλήσιος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους.

Κλωθώ, οῦς (ἡ), ἡ πρεσβυτέρα τῶν τριῶν Μοιρῶν.

Κλωνάριον (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.

Κλωπίδαι (οἱ), κωμικὴ παρῳδία (Κλὼψ, Κλέπτω) τοῦ δήμου Κρωπίας.

Κνακάδιον (τὸ), β. τῆς Λακων. (Παυσ. Γ', κδ', 6).

Κνάκαλος (ὁ), β. τῆς Ἀρκαδ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπεκαλεῖτο ἡ Ἄρτεμις Κνακαλησία.

*Κνακίων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Λακωνίας.

Κνημίς, ῖδος (ἡ), β. (χωρίζον τὴν Βοιωτ.) τῆς Λοκρίδος καὶ πόλις ὁμώνυμος αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, ἀφ' οὗ οἱ Ἐπικνημίδιοι Λοκροί.

Κνῆμος (ὁ), ναύαρχος τῶν Σπαρτ. περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησ. πολέμου

Κνήμων, ωνος (ὁ), ἀνήρ τις παρὰ τῷ Λουκ.

Κνίδος (ἡ), π. τῆς Καρίας ἐπὶ τῆς ἀπ' αὐτῆς παρωνυμουμένης Κνιδίας Χερσονήσου, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης μὲ τὸ περίφημον ἄγαλμα αὐτῆς, ἔργον τοῦ Πραξιτέλους, (ὁ πολ. Κνίδιος).

*Κνοῖθος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Αἰγινήτου Νικοδρόμου, (Ἡρόδ. ΣΤ', 88).

*Κνοῦφις, ιδος (ὁ), θεός τις τῶν Αἰγυπτ.

Κνωπὸς ἢ Κνῶπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κόδρου, βασιλεὺς τῶν Ἐρυθρῶν. 2) π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ.

Κνωσὸς καὶ Κνωσσὸς (ἡ), π. πρωτεύουσά ποτε τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Κνώσιος).

Κοάρα (ἡ), π. τῆς Συρ.

Κόβων, ωνος (ὁ), Δελφός τις παραπείσας τὴν Πυθίαν νὰ χρησμοδοτήσῃ κατὰ τοῦ Δημαράτου, βασιλέως τῆς Σπάρτης, ὑπὲρ τοῦ Κλεομένους.

*Κογχόλερος (ὁ), Ἑλληνιστὶ ὁ Σαρδανάπαλος.

Κόδρατος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν, Quadratus.

Κοδρίδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Κόδρου, (ὅθεν || πληθ.) οἱ Ἀθηναῖοι.

Κόδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μελάνθου, δέκατος ἕβδομος καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Δωριέων, εἰσβαλόντων εἰς τὴν Ἀττικὴν περὶ τὸ 1050 πρὸ Χ., ἵνα ἐκπληρώσῃ τὸν χρησμόν, ὅς τις προεῖπε νίκην εἰς τοὺς Ἀθηναίους, ἐὰν φονευθῇ ὁ βασιλεύς των. Εἰς ἀνάμνησιν δὲ τῆς γενναίας ταύτης πράξεως οἱ Ἀθηναῖοι κατήργησαν τὴν βασιλείαν, ὡς οὐδενὸς ὄντος ἀξίου νὰ διαδεχθῇ τὸν Κόδρον.

Κοθωκίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Κοθωκίδης ἢ ἐκ Κοθωκιδῶν).

*Κοικώα (ἡ), ὄνομα δούλης παρὰ Σώφρονι.

Κοῖλα (τὰ), τὰ μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Καφαρέως καὶ Χερσονήσου ἐπικίνδυνα (σπηλαιώδη) παράλια τῆς Εὐβοίας καὶ 2) τῆς Χίου καὶ 3) τῆς Ναυπακτίας.

Κοίλη (ἡ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν.

Κοίλη Συρία καὶ μτγνς. Κοιλοσυρία (ἡ), ἡ μεταξὺ τῶν ὀρέων Λιβάνου καὶ Ἀντιλιβάνου ἐκτεταμένη πεδιὰς τῆς ἀρχαίας Συρίας, διαιρουμένη εἰς δέκα ἐπαρχίας, ὧν πρωτεύουσα ἡ Δαμασκός, (τὸ ἐθν. Κοιλόσυρος).

Κοίλωσα (ἡ), β. τῆς Σικυων. παρὰ τὴν Φλιοῦντα.

Κοῖνος (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Κόϊντος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν, Quintus. 2) Σμυρναῖος, ποιήσας τὰ Ὁμήρου παραλειπόμενα; ποίημα ἐπικόν.

Κοίνυρα (τά), μέρος ὀρεινὸν τῆς Θάσου, ἀπέναντι τῆς Σαμοθράκης.

Κοιογένεια (ἡ), ἡ Λητώ, ὡς γεννηθεῖσα ἐκ τοῦ Κοίου.

Κοῖος (ὁ), εἷς τῶν Τιτάνων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς.

Κοιρανίδας, α (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Πολύϊδος.

Κοίρανος (ὁ), Λύκιός τις, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Μάντεως Πολυΐδου, ἐκ Κορίνθου, ἀπόγονος τοῦ Μελάμποδος. 3) εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Κρητῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 4) στρατηγὸς τοῦ ἱππικοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Κοιρατάδας, α (ὁ), Θηβαῖος, ἀρχηγὸς τῶν ἐν Βυζαντίῳ φρουρούντων Βοιωτῶν μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων.

Κοισύρα (ἡ), πλουσία τις ἐξ Εὐβοίας, γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίωνος ἢ τοῦ Πεισιστράτου, ὅθεν ὁ Περικλῆς ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὁ (ἀπόγονος δηλ. τῆς) Κοισύρας.

Κόκινθος (ὁ), ἀκρωτ. τῆς κάτω Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων, (Capo di Stilo).

*Κοκκαλίνη (ἡ), γυνή τις παρὰ Ἀνθ.

*Κοκκύγιον ὄρος (τὸ), β. τῆς Ἀργολ. ἢ Κορινθ., ἄλλως Θόρναξ.

Κοκκωνᾶς, ᾶ (ὁ), Βυζάντιός τις, ὀπαδὸς τοῦ διαβοήτου γόητος Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀβωνοτειχίτου.

Κοκύλιον (τό), π. τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Αἰολίδος, (ὁ πολ. Κοκυλίτης).

*Κόκυνθος (ὁ), = Κόκινθος.

Κόλαινος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, βασιλεύσας τῆς Ἀττ. πρὸ τοῦ Κέκροπος, καὶ κτίσας ναὸν τῆς, ἀπ' αὐτοῦ κληθείσης, Κολαινίδος Ἀρτέμιδος.

Κολακώνυμος (ὁ), κωμικῶς ἀντὶ Κλεώνυμος.

Κολάξαϊς, ϊος (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ταργιτάου.

Κόλαπις, ιδος (ὁ), ποτ. τῆς Παννον. χυν. εἰς τὸν Σάβον, (Κούλπα).

Κόλασσαί (αἱ), = Κολοσσαί.

Κολλατία (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαβίνων.

Κολλατῖνος (ὁ), ἐπίσημός τις Ῥωμαῖος, συγγενὴς τοῦ βασιλέως Ταρκυνίου τοῦ Σουπέρβου καὶ ἀνὴρ τῆς περιφήμου Λουκρητίας, συνομόσας κατὰ τῶν βασιλέων, καὶ ἐκβαλὼν αὐτοὺς τῆς Ῥώμης, ἐκλεχθεὶς δὲ πρῶτος ὕπατος μετὰ τοῦ Βρούτου, καὶ τελευταῖον ἐξορισθεὶς καὶ ἐγκαταβιώσας εἰς Λαβίνιον.

Κολλίνα (ἡ), μία τῶν πυλῶν τῆς Ῥώμης, (Porta Salaria).

*Κολόη (ἡ), λίμνη τῆς Λυδ. παρὰ τὰς Σάρδεις.

Κολοσσαί (αἱ), αἱ ὕστερον Χῶναι, π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Λύκου, ἀφανισθεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ περὶ τὸ 63 ἀπὸ Χ., (Κόνοζ), (ὁ πολ. Κολοσσηνὸς καὶ Κολασσαεύς).

*Κόλουθος (ὁ), ποιητὴς περίφημος.

Κολοφών, ῶνος (ἡ), μία τῶν δώδεκα Ἰωνικῶν πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, (ὁ πολ. Κολοφώνιος).

Κολοφωνίων λιμὴν (ὁ), λιμὴν τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου παρὰ τὴν Τορώνην.

Κολυττὸς καὶ (ἐν Ἐπιγρ.) Κολλυτὸς καὶ Κολλυττὸς (ὁ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Κολυττεύς).

Κολχίς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας μεταξὺ Ἰβηρίας, Ἀρμενίας καὶ Εὐξείνου Πόντου, οἱ κάτοικοι τῆς ὁποίας (Κόλχοι) ἦσαν ἄποικοι τῶν Αἰγυπτ., (Μιγγρελία καὶ Λαζική).

Κολωναί (αἱ), αἱ Τρωϊκαί, π. τῆς Τρῳάδος,

παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, (Ἐλμαλή) καὶ 2) ἄλλη παρὰ τὴν Λάμψακον, (Κολώναις).

Κολώνη (ἡ), πολίχν. τῆς Μεσηνν. παρὰ τὴν Μεθώνην. 2) ἀκρωτ. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Εὔξ. Πόντου παρὰ τὸν ποταμὸν Ῥήβαν. 3) = Κολωνὸς (ὁ ἐν Ἀττικῇ δῆμος).

Κολωνίδες (αἱ), = Κολώνη (1).

Κολωνὸς (ὁ), λόφος ϗ ἐπ' αὐτοῦ ναὸς τοῦ Ἱππίου Ποσειδ. καὶ περὶ αὐτὸν (μεταγενεστέρως;) χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, πατρὶς τοῦ Σοφοκλέους, (ὁ δημ. Κολωνεύς).

Κολωνὶς, ίδος (ἡ), νησίδιον τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, ἀπέναντι τῆς Ἑρμιόνης, (Σπετσοποῦλα).

*Κολώτης, οῦ (ὁ), γλύπτης ἐκ Πάρου. 2) Ἐπικούρειός τις, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Πλούταρχος.

Κομαιθὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Πτερελάου, βασιλέως τῶν Τηλεβόων, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀμφιτρύωνος, τοῦ ὁποίου ἐρασθεῖσα, ἐπρόδωκε τὸν πατέρα της, κόψασα τὴν χρυσῆν τῆς κεφαλῆς τυ τρίχα.

Κόμανα (τὰ), π. τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ Καταονίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Σάρου ϗ 2) ἄλλη τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἴριδος, ἔχουσαι ἀμφότεραι ναοὺς τῆς Συρίας θεᾶς, ἥτις ἐνταῦθα ἐκαλεῖτο Κομάνα.

Κομανία (ἡ), φρούρ. τῆς Μυσίας παρὰ τὴν Πέργαμον.

Κόμαρος (ὁ), λιμὴν τῆς Ἠπείρυ, παρὰ τὸ Ἄκτιον.

Κομάτας (Δωρ. ἀντὶ Κομήτης), α (ὁ), βυκόλος τις παρὰ Θκρτ.

Κομβάβος (ὁ), θεράπων Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, εὐνουχισθεὶς ὡς λέγεται, ἰδιοχείρως, ὅτε ἔμελλε νὰ συνοδεύσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ δεσπότου του.

*Κομητᾶς, ᾶ (ὁ), ποιητής τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Κομήτης, ου (ὁ), εἷς τῶν φονευθέντων Λαπίθων ἐν τῇ Κενταυρομαχίᾳ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτυ Ἀστερίωνος. 3) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Τισαμενοῦ.

*Κομήων, ῶνος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ῥόδῳ πολιορκησαμένων.

Κομμαγηνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Συρ., συνορεύουσα μὲ τὴν Κιλικίαν καὶ χωριζομένη τῆς Καππαδοκίας διὰ τοῦ Εὐφράτου, (τὸ ἐθν. Κομμαγηνός).

Κόμμοδος (ὁ), Βῆρος, θετὸς υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, ἀνὴρ μὲ πολλὰ προτερήματα, ἀλλ' εἰς ἄκρον ἡδυπαθὴς καὶ ἄσωτος, ὥστε ἀπέθανεν ἐξασθενήσας. 2) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου, ὑπερβὰς ὅλους τοὺς προκατόχους του τυράννους κατὰ τὴν ὠμότητα καὶ ἀκολασίαν, καὶ φονευθεὶς μετὰ δωδεκαετῆ ἐπονείδιστον αὐτοκρατορίαν διὰ συνωμοσίας μιᾶς τῶν παλλακίδων του.

Κομπασεὺς, έως (ὁ), κωμικῶς πεπλασμένη λέξις πρὸς χλεύην κομπαστοῦ (fanfaron).

*Κομπύσιον (τὸ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ

Κόμψα (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. (Conza).

Κόμψατος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, χυν. εἰς τὴν Βιστωνίδα λίμνην.

Κονδοχάτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χυν. εἰς τὸν Γάγγην, (Γουνδούκ).

Κονδυλέα (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. μὲ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος Κονδυλεάτιδος.

Κονθύλη (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, (ὁ δημ. Κονθυλεύς).

Κόνιον (τὸ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Κονιαῖος).

Κονίσαλος (ὁ), θεός τις Πριαπώδης, τοῦ ὁποίου ἡ λατρεία εἰσήχθη μεταγενεστέρως ἐν Ἀθήναις.

Κονίστωργις καὶ ὄχι Κονίστωρσις (ἡ), π. τῆς Λυσιταν.

Κοννᾶς ἢ; Κόννας (ὁ), = Κόννος.

Κοννίδης, ου (ὁ), παιδαγωγὸς τοῦ Θησέως, τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς ἥρως.

Κόννος (ὁ), αὐλητὴς ἢ κιθαρῳδὸς ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Μητροβίυ, διδάσκαλος τοῦ Σωκρ. εἰς τὴν μουσικήν, πενόμενος ἀείποτε, καίτοι ἀριστεύσας ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὅθεν καὶ ἡ παροιμ. » Κόννου ψῆφος, » τὸ μηδέν.

*Κονούενοι (οἱ), (σύγκλυδες, κατὰ τὴν μετάφρ. τοῦ Στρβ.), ἔθνος τῆς Γαλλ. παρὰ τὰ Πυρηναῖα.

Κοντάδεσδος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, χυν. εἰς τὸν Ἀγριάνην.

Κόνων, ωνος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 79 Ὀλυμπ. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Τιμοθέου, διασωθεὶς μὲ ἐννέα ναῦς ἐκ τῆς ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίας, καταπολεμήσας τὸ ναυτικὸν τῶν Λακεδαιμ. ἐν Κνίδῳ τῆς Καρίας, ϗ ἀνεγείρας δαπάνῃ τῶν Περσῶν τὰ ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου κρημνισθέντα τείχη τῶν Ἀθηνῶν. 2) ζωγράφος τις ἐκ Κλεωνῶν.

;Κοπαδίων, ωνος (ὁ), ὄνομα παρασίτυ παρ' Ἀλκίφρ. (ὅπου ὅμως ἀναγνωστέον νομίζω μᾶλλον Λοπαδίων).

Κοπράτας, α (ὁ), ποτ. τῆς Σουσιανῆς, χυν. εἰς τὸν Πασιτιγριν.

Κοπρεαῖος (ὁ), κωμικῶς πεπλασμένον ὄνομα ἐκ τοῦ Κόπρος.

Κοπρεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος, φυγὼν ἐξ Ἤλιδος, ὅπου ἐφόνευσε τὸν Ἴφιτον, καὶ προσηλωθεὶς εἰς τὸν Εὐρυσθέα ἐν Μυκήναις, ὅς τις δι' αὐτοῦ ἐκοινοποίει τὰς διαταγάς του εἰς τὸν Ἡρακλέα.

Κοπρία (ἡ), ἡ περὶ τὸ Ταυρομένιον τῆς Σικελ. παραλία, ὅπου ἐξεβράσσοντο τὰ ναυάγια τῶν περὶ τὴν Χάρυβδιν συντριβομένων πλοίων.

*Κόπρος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Κόπρειος).

Κοπτὸς (ἡ), π. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαΐδος πρὸς τὸν Ἀραβικὸν κόλπον, (Κέφτ).

Κόρα (ἡ), π. τῶν Οὐολσκων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Cori).

*Κόραγος (ὁ), Μακεδών τις παρὰ Διοδ.

Κορακήσιον (τὸ), φρούρ. τῆς Κιλίκ.

*Κοράκιον (τὸ), β. μεταξὺ Κολοφῶνος ϗ Λεβέδου, (Στρβ. ΙΔ', 643).

*Κορακόννησος (ἡ). νῆσος καὶ πόλις τῆς Λιβύας, (τὸ τοπ. Κορακοννησίτης).

Κόρακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κορωνοῦ, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, ἀφεὶς διάδοχόν τυ, δι' ἔλλειψιν τέκνων, τὸν Ἐποπέα. 2) υἱὸς τῆς Νύμφης Ἀρεθούσης ἐξ Ἰθάκης, κατακρημνισθεὶς ἐν ᾧ ἐθήρευεν ἀπό τινος βράχου, ὅστις ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη Κόρακος πέτρα. 3) Συρακούσιος, διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐν Ἀθήναις, πρῶτος καθυποβαλὼν τὸν δικανικὸν λόγον εἰς κανόνας. 4) (γεωγρφ.) β. τῆς Αἰτωλ., χωρίζον αὐτὴν τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων, (Κοράκι). 5) ποτ. τῆς Κολχ., χυν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον.

Κοραξοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Κολχ. κατοικοῦν περὶ τὸν ποταμὸν Κόρακα.

Κορασσίαι (αἱ), ἐρημονήσιον τοῦ Αἰγαίυ περὶ τὴν Ἰκαρίαν.

Κορβίλων, ωνος (ἡ), π. τῆς Ἀκουϊτανῆς Γαλλίας.

Κορδύβα, ης (ἡ), π. πρωτ. τῆς Βαιτικῆς Ἰσπαν., διασώζουσα τὸ ὄνομά της.

*Κορδυτὸς καὶ ὄχι Κόρδυλος (ἡ;), π. τῆς Παμφυλ., (ὁ πολ. Κορδυτιος).

Κορέθων, οντος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας.

Κορησσία (ἡ), π. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς νήσου Κέω, μετοικισθεῖσα εἰς τὴν Ἰουλίδα.

Κορησσὸς (ὁ), β. καὶ ἐπ' αὐτοῦ κώμη τῆς Ἰων. περὶ τὴν Ἔφεσον, (τὸ τοπ. Κορησσεὺς καὶ Καρησσίτης).

Κόρινθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διός, ἀπὸ τοῦ ὁποίυ ἐπωνομάσθη δῆθεν ἡ 2) ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου.

Κόρινθος (ἡ), π. τῆς, ἀπ' αὐτῆς ὀνομασθείσης, Κορινθίας, ἐπαρχίας τῆς Πελοποννήσου, ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ, (ὁ πολ. Κορίνθιος).

Κόριννα (ἡ), ποιήτρια ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Τανάγρας, σύγχρονος τοῦ Πινδάρου, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐνίκησε πεντάκις εἰς ποιητικοὺς ἀγῶνας.

*Κόριννος (ὁ), Ἰλιεύς, ἐποποιός.

Κοριολανὸς (ὁ), Μάρκιος, ἐπίσημος στρατηγὸς τῆς Ῥώμης, διωχθεὶς ὑπὸ τῶν πατρικίων καὶ καταφυγὼν εἰς τοὺς Οὐόλσκους, μετὰ τῶν ὁποίων στρατεύσας κατὰ τῆς Ῥώμης, ἠνάγκασε τοὺς συμπολίτας του νὰ στείλωσι πρὸς αὐτὸν τελευταῖον τὴν μητέρα καὶ σύζυγόν του, ϗ οὕτω νὰ τὸν μεταπείσωσι ν' ἀποσύρῃ τὰ στρατεύματα τῶν Οὐόλσκων, ὑπὸ τῶν ὁποίων ὅμως ἐφονεύθη ὡς προδότης, ϗ ἐθρηνήθη δέκα μῆνας ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῆς Ῥώμης.

*Κορίσκος (ὁ), φιλόσοφος Σωκρατικὸς ἐκ Σκήψεως, πατὴρ τοῦ Νηλέως, ὅς τις ἐκληρονόμησε τὰ βιβλία τοῦ Θεοφράστου καὶ Ἀριστοτέλους.

Κόρκυρα (ἡ), μτγν. ἀντὶ Κέρκυρα. 2) — ἡ Μέλαινα, νῆσος τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρ., (Κόρτζολα).

Κορνηλία (ἡ), κύριον ὄνομα διαφόρων εὐγενῶν γυναικῶν τῆς Ῥώμης.

Κορνήλιος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ.

Κόρνικλος (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Monticelli).

Κόροιβος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μύγδονος ἐκ Φρυγ., σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. 2) Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἤλιδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πρῶτον ἤρξαντο ἀριθμεῖσθαι αἱ Ὀλυμπιάδες (τῷ 776 πρὸ Χ.). 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ' ἔτος τῆς 118 Ὀλυμπ.

Κοροκονδάμη (ἡ), κώμη τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τῆς πρὸς μεσημβρίαν εἰσόδου τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου ϗ παρὰ τὴν ἀπ' αὐτῆς καλουμένην Κοροκονδαμῖτιν(-μῆτιν;) λίμνην, (Ταμάν).

Κόραττα (τὰ), π. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελῴου, (Ἄσπρον).

Κόρος (ὁ), ποτ. τῆς Περσ., ὁ ἄλλως Κῦρος.

Κόῤῥαγον (τὸ), φρούρ. τῆς Μακεδ.

Κορσέαι (αἱ), = Κορασσίαι.

Κορσεία (ἡ) καὶ Κορσιαὶ (αἱ), πολίχν. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Πτώου.

Κόρσικα καὶ Κορσὶς (ἡ), ἡ νῆσος Κύρνος παρὰ Ῥωμαίοις.

Κορσώτη (ἡ), π. ἔρημος τῆς Μεσοποτ. ἐπί τινος νήσου τοῦ Μασκᾶ ποταμοῦ, (Ἐρζὶ ἢ Ἰρσάχ).

Κόρτωνα (ἡ), π. τῆς Τυῤῥην. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, διασώζουσα τὸ ὄνομά της.

Κορύβας, αντος (ὁ), υἱὸς τῆς Κυβέλης ϗ τοῦ Ἰασίωνος, ἐκ Ῥόδου, κτίτωρ τῆς ἐν Κρήτῃ Ἱεραπύτνας, γεννήσας ἐκ τῆς Θήβης τὸν Κίλικα, καὶ πρῶτος εἰσάξας τὴν λατρείαν τῆς Κυβέλης εἰς τὴν Ἀσίαν, (ὅθεν 2) (πλθ.) οἱ ἱερεῖς τῆς Κυβέλης ἢ τῆς Ῥέας ἐν Κρήτῃ ϗ Φρυγίᾳ, υἱοὶ τοῦ Ἡφαίστου, ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θαλείας, ἢ τοῦ Διὸς ϗ τῆς Καλλιόπης, συγχεόμενοι μὲ τοὺς Κουρῆτας καὶ τοὺς Ἰδαίους Δακτύλους, τελοῦντες τὰ ὄργια τῆς μητρὸς τῶν Θεῶν μὲ θορυβώδεις καὶ ἐνθουσιαστικοὺς ὕμνους καὶ ἄλλα παράφορα κινήματα, καὶ τέλος καταντήσαντες νὰ λατρεύωνται ὡς δαίμονες πολιοῦχοι. (Ἡ φυσικωτέρα ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματός των εἶνε ἐκ τοῦ Κόρυς, ἡ περικεφαλαία).

*Κορυδάλλαι (αἱ), μία τῶν Χελιδονίων νήσων.

Κορυδαλλὸς (ὀρθότ. τοῦ) Κορυδαλὸς (ὁ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττ., ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, κειμένου ἀντικρὺ τῆς Σαλαμῖνος, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Κορυδαλεύς).

Κορύδαλλος (ὁ), Ἕλλην ἐκ τῆς ἐν Φωκίδι Ἀντικύρας, εἰς τὸν ὁποῖον προσῆπτον ἔνιοι τὴν προδοσίαν τοῦ Ἐφιάλτυ.

Κορύδων, ωνος (ὁ), ὄνομα αἰπόλυ παρὰ Θκρτ.

Κόρυθος (ὁ), Τεγεάτης ἐξ Ἀρκαδίας, τοῦ ὁποίου οἱ ποιμένες εὑρόντες ἀνέθρεψαν τὸν Τήλεφον.

Κορύλας, α (ὁ), Πέρσης σατράπης τῆς Παφλαγ.

Κόρυς, υος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀραβ., χυν. εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν.

Κορυφαῖον (τὸ), λόφος τις παρὰ τὴν Ἐπίδαυρον, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος Κορυφαίας.

*Κορυφαντὶς, ίδος (ἡ), κώμη τῶν Μιτυληναίων ἐπὶ τῆς Αἰολίδος.

Κορυφάσιον (τὸ), ἀκρωτ. καὶ ἐπ' αὐτοῦ φρούρ. τῆς Μεσσην. ἐν Πελοποννήσῳ, παρὰ τὴν Πύλον, μὲ τὴν ὁποίαν ταυτίζεται ὑπό τινων, (ὁ πολ. Κορυφασιεύς).

Κορυφὴ (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Ἀθηνᾶν.

Κορφίνιον (τὸ), π. τῶν Σαμνίων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (San Perino).

Κορώβιος (ὁ), Κρής τις, ὁδηγήσας τοὺς κατασκόπους τῶν Θηραίων εἰς Λιβύαν.

Κορώνεια (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τῆς Κωπαΐδος λίμνης, (Διμηνιό). 2) π. μεσόγειος τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, (ὁ πολ. Κορωναῖος ϗ Κορώνειος).

Κορώνη (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Μεσσην., διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Κορωνεὺς καὶ Κορωναιεύς).

Κορωνὶς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Φλεγύου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἰξίωνος, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἀσκληπιόν. 2) θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ, μία τῶν Ὑάδων. 3) Νύμφη τις, ἀναθρέψασα μὲ τὰς ἀδελφὰς αὐτῆς τὸν Βάκχον ἐν τῇ Νάξῳ.

Κόρωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καινέως ἢ τοῦ Φορωνέως, βασιλεὺς τῶν ἐν Γυρτῶνι τῆς Θεσσαλίας Λαπίθων, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Χρυσόρθης, πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Σικυωνίας Κόρακος. 3) υἱὸς τοῦ Θερσάνδρου καὶ ἔκγονος τοῦ Σισύφου, τὸν ὁποῖον υἱοθετήσας ὁ Ἀθάμας, παρεχώρησεν εἰς αὐτὸν τὸ περὶ τὴν Κορώνειαν μέρος τῆς Βοιωτίας.

Κόσας, α (ὁ), ποτ. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Καμπανίας.

Κόσσα (ἡ) καὶ Κόσσαι (αἱ), π. καὶ λιμὴν τῆς Τυῤῥηνίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Κοσσαία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Περσ., ὅπυ κατῴκουν οἱ Κοσσαῖοι, ἔθνος λῃστρικόν, τοὺς ὁποίους μόλις ὑπέταξεν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος.

Κόσσουρα καὶ Κόσσυρος (ἡ), νησίδιον μεταξὺ Σικελ. ϗ Ἀφρικῆς, (Pantalarea).

Κόταινα (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν.

Κοτινοῦσα (ἡ), ὠνομάζετο ἀρχήτερα ἡ νῆσος τῶν Γαδείρων.

Κόττος (ὁ), Γίγας, εἷς τῶν Ἑκατογχείρων.

Κόττυφος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ πολέμυ.

Κοτυάειον (τὸ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Θύμβριος ποταμοῦ, (Κιουτάχγια).

Κοτύλιον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Φιγάλειαν, ὅπου ὁ ἐν Βάσσαις περίφημος ναὸς τοῦ Ἐπικουρίου Ἀπόλλωνος, (Λογγαρόλα).

Κοτύρτα (ἡ), χωρ. τῆς Λακων. παρὰ τὸ Ταίναρον.

Κότυς, υος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Φρυγὸς Ἀσίυ. 2) βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, πατὴρ τοῦ Κερσοβλέπτου, καὶ πενθερὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθην. Ἰφικράτους, πολιτογραφηθεὶς καὶ στεφανωθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ὡς σύμμαχος αὐτῶν, ὕστερον δὲ ἐκπολεμωθεὶς πρὸς αὐτούς, ϗ τέλος φονευθεὶς συνωμοσίᾳ τῶν ἀδελφῶν του. 3) βασιλεὺς τῆς Παφλαγον., σύγχρονος καὶ σύμμαχος τοῦ Ἀγησιλάου.

Κότυς, υος (ἡ), = Κοτυττώ.

Κοτυτταρὶς, ίδος (ἡ), μάγισσά τις παρὰ Θκρτ.

Κοτυττὼ, οῦς (ἡ), θεὰ τῶν ἡδονῶν ϗ τῆς ἀκολασίας, τῆς ὁποίας ἡ λατρεία εἰσήχθη ἀπὸ τῆς Θρᾴκης εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἰδίως εἰς τὴν Χίον, Κόρινθον καὶ Ἀθήνας, ὅπου ἑωρτάζοντο εἰς τιμὴν αὐτῆς καὶ τὰ Κοτύττια, (οἱ ἱερεῖς αὐτῆς ἐκαλοῦντο Βάπται).

Κοτύωρα (τὰ), π. παραθαλ. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ἄποικος τῶν Σινωπέων, (Μπουγιούκ-καλὲ), (ὁ πολ. Κοτυωρίτης).

Κούαδοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν., κατ' ἀρχὰς σύμμαχοι καὶ ἔπειτα ἐχθροὶ τῶν Ῥωμαίων.

Κουΐρῖνος (ὁ), Quirinus, οὕτως ἐπωνομάσθη ὁ Ῥωμύλος μετὰ τὴν ἀποθέωσίν τυ.

Κουΐρῖνος λόφος (ὁ), Collis Quirinalis, εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης.

Κούναξα (ἡ), χωρ. τῆς Μεσοποτ. ἢ Βαβυλων. παρὰ τὸν Εὐφράτην, ὅπου ἐφονεύθη ὁ νεώτερος Κῦρος, πολεμῶν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του.

Κουκουσὸς (ἡ), π. τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ Καταονίας.

Κουράλιος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. χυν. εἰς τὸν Πηνειόν. 2) ποτ. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Κορώνειαν, ὁ ἄλλως Φάλαρος, μετονομασθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκ Θεσσαλίας ἐπιστρεψάντων Βοιωτῶν.

Κουρὴς, ητος (ὁ), ὁ πρῶτος εἰσηγητὴς τῶν ἐν Κρήτῃ Κουρήτων.

Κυρῆτες (οἱ), Α', οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τῆς Αἰτωλ. (Κυρήτιδος) ἴσως Λέλεγες, ἐκβληθέντες ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ, (πιθανῶς διότι ἐκουρεύοντο, ἀπ' ἐναντίας τῶν Ἀκαρνάνων), καὶ 2) Β', ἱερεῖς τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς Κρήτης (νεανικοὶ τὴν ἡλικίαν, κοῦροι), ἐκτελοῦντες δι' ἐνόπλου καὶ θορυβώδους ὀρχήσεως τὰ ὄργιά των, εἰς τοὺς ὁποίυς (νομιζομένυς δαίμονας ὀπαδοὺς τῆς Κυβέλης) ἀποδίδονται πολλαὶ τῶν εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον χρησίμων ἐφευρέσεων, ὅθεν συγχέονται μετὰ τῶν Κορυβάντων.

Κουρῆτις, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὸν Πλευρῶνα χώρα τῆς Αἰτωλ., ὅπου κατῴκυν οἱ Κουρῆτες.

Κούριον (τὸ), π. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὸν Πλευρῶνα. 2) π. παραθαλ. πρὸς νότον τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Κουριεύς).

Κούρτιος (ὁ), Ῥοῦφος, Ῥωμαῖος ἱστοριογράφος, ὑπατεύσας ἐπὶ Τιβερίου ϗ Κλαυδίου, ϗ συγγράψας ἱστορίαν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου εἰς βιβλία δέκα.

Κουφαγόρας, α (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ἐν Μαραθῶνι τυφλωθέντος ἀοράτως Ἐπιζήλυ.

Κόων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

Κόως (ἡ), Π. ἀντὶ Κῶς.

Κραγαλεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Δρύοπος, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλ. εἰς βράχον διὰ τὴν περὶ τῆς Ἀμβρακίας ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους ψῆφόν του, καὶ τιμώμενος ὑπὸ τῶν Ἀμβρακιωτῶν ὡς ἥρως.

Κράγος (ὁ), β. καὶ π. τῆς Λυκίας. 2) β. τῆς Κιλικ. παρὰ τὴν Ἀντιόχειαν.

Κρᾶθις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀχαΐας, παρὰ τὰς Αἰγάς, πηγ. ἐκ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους. 2) ποτ. τῆς Ἰταλ. παρὰ τὴν Σύβαριν, (Crati).

Κράμβις, εως (ὁ), υἱὸς τοῦ Φινέως ϗ τῆς Κλεοπάτρας, τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς

του, πεισθέντος εἰς τὰς διαβολὰς τῆς δευτέρας τυ γυναικὸς Ἰδαίας.

Κράμβουσα (ἡ), π. τῆς Λυκ. 2) νῆσος ἀπέναντι τῆς Κιλικίας παρὰ τὸ Κώρυκον.

Κρανάα (Δωρ.) ἀντὶ

Κρανάη (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Κραναοῦ καὶ τῆς Πεδιάδος, θυγατρὸς τοῦ Μίνωος. 2) (γεωγρφ.) νῆσος παρὰ τὴν Ἀττικήν, ἡ ἄλλως Ἑλένης νῆσος καὶ κοινῶς Μακρονῆσι, ἢ 3) νῆσος τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου παρὰ τὸ Γύθειον, (Μαραθωνῆσι).

Κραναίχμη (ἡ), θυγ. τοῦ Κραναοῦ.

Κραναὸς (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, διαδεχθεὶς τὸν Κέκροπα.

Κρανάπης(σπης), ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μιτροβάτου, ἡγεμὼν τοῦ ἐν Ἀσίᾳ Δασκυλίυ.

Κράνειον (τὸ), ἄλσος κυπαρίσσων μὲ γυμνάσιον παρὰ τὴν Κόρινθον.

Κράνιοι (οἱ), π. τῆς Κεφαλλην.

Κράνιον (τὸ), = Κράνειον.

Κραννὼν, ῶνος (ἡ), = Κρανών.

Κραντὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Κράντωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν Λαπίθων, υἱὸς τοῦ Ἀμύντορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Δημολέοντος ἐν τῇ Κενταυρομαχίᾳ.

Κρανὼν, ῶνος, (ἡ), π. τῆς Πελασγιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἡ πρότερον Ἔφυρα, (ὁ πολ. Κρανώνιος).

Κράπαθος (ὁ), Π. ἀντὶ Κάρπαθος.

Κραταιὶς, ίδος (ἡ), ἡ μήτηρ τῆς Σκύλλης.

Κραταιμένης, ους (ὁ), Χαλκιδεύς τις ἐξ Εὐβοίας, ἀποικίσας τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Ζάγκλην.

Κρατέας, α (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀῤῥ.

Κρατέρεια (τὰ), νησίδιον μὲ λιμένα παρὰ τὴν Σμύρνην.

Κράτερὸς (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξ., συνεπίτροπος τῆς Μακεδον. μετὰ τοῦ Ἀντιπάτρου, φονευθεὶς εἰς μίαν κατὰ τοῦ Εὐμένους μάχην.

Κρατεύας, α (ὁ), = Κρατέας. 2) Μακεδών τις, φονεύσας τὸν Ἀρχέλαον, βασιλέα τῆς Μακεδ.

Κρατὴρ, ῆρος (ὁ), κόλπος τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Μισηνοῦ καὶ Ἀθηναίου.

Κράτης, ητος (ὁ), Ἀθηναῖος, ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. 2) Θηβαῖος, φιλόσοφος Κυνικὸς, μαθητὴς τοῦ Διογένυς. 3) γραμματικός τις ἐκ τῆς ἐν Κιλικίᾳ Μαλλοῦ, σύγχρονος τοῦ Ἀριστάρχου.

Κρατησικλῆς, έους (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ ναυάρχου τῶν Λακεδ. Θρασυμηλίδα.

Κρατησιππίδας, α (ὁ), ναύαρχος τῶν Λακεδ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Κρατίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Κράτητος παρὰ Θκρτ.

Κρατιεὺς, έως (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς γυναικὸς τοῦ Νέστορος Ἀναξιβίας.

Κρατῖνος (ὁ), Ἀθηναῖος, ποιητὴς κωμικὸς, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους. 2) ἕτερος, νεώτερος αὐτοῦ. 3) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 4) γλύπτης ἐκ Λακεδ. 5) φιλοκιθαριστὴς, σύγχρονος τοῦ Μ. Ἀλεξ.

Κράτιππος (ὁ), Ἕλλην ἱστοριογράφος, ἐξακολουθήσας τὴν συνέχειαν τῆς ἱστορίας τοῦ Θουκυδ. 2) φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Μιτυλήνης, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσεν ἐν Ἀθήναις ὁ Κικέρων.

Κρατύλος (ὁ), φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἡρακλείτου καὶ διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος, ἐπιγράψαντος ἕνα τῶν διαλόγων του εἰς ὄνομά του.

*Κραῦγις, ιδος (ὁ), Μεγαλοπολίτης, πατὴρ τοῦ Φιλοποίμενος.

Κρέοισα, Δωρ. ἀντὶ Κρέουσα.

Κρεῖον (τὸ), β. τῆς Ἀργολ.

Κρειοντιάδης, Κρειοντιὰς καὶ Κρειοντὶς, Π. ἀντὶ Κρεοντιάδης κτλ.

Κρεῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς Εὐρυβίας τὸν Ἀστραῖον κτλπ. ἴδε καὶ Κριός.

Κρείων, οντος (ὁ), Π. ἀντὶ Κρέων.

Κρεμαστὴ (ἡ), ἐπίθετον τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Λαρίσσης. 2) χωρίον τι παρὰ τὴν Ἄβυδον.

Κρεμμύων (ὁ), = Κρομμύων.

Κρεμὼν, ῶνος καὶ Κρεμώνη (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. παρὰ τὸν Πάδον.

Κρεοντιάδης, υ (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Κρέοντος. 2) (κυριώνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Μεγάρας, θυγατρὸς τοῦ Κρέοντος.

Κρεόπωλον (τὸ), τὸ ἄλλως Κρεῖον ὄρος τῆς Ἀργολ.

Κρέουσα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐρεχθέως, γυνὴ τοῦ Ξούθου, γεννήσασα προτοῦ ἐκ τοῦ Ἀπόλλ. τὸν Ἴωνα. 2) θυγ. τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, γυνὴ τοῦ Αἰνείυ, γενομένη ἀφανὴς μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας. 3) θυγ. τοῦ Κρέοντος, βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἡ ἄλλως Γλαύκη, ἥτις, ἐνῷ ἐνυμφεύετο τὸν Ἰάσονα, κατεφλέχθη παγγενεὶ δι' ἑνὸς χιτῶνος ὑπὸ τῆς Μηδείας. 3) (γεωγρφ.) = Κρέουσα.

Κρεσφόντης, ου (ὁ), εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου λαβὼν εἰς τὸ μερίδιον αὐτοῦ τὴν Μεσσηνίαν, καὶ φονευθεὶς μετὰ τῶν υἱῶν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἐντοπίων, ἐκτὸς τοῦ Αἰπύτου, ὅς τις ἐβασίλευσε τῆς χώρας.

Κρεῦσις, ιδος καὶ ιος (ἡ), π. παραθαλ. μὲ λιμένα ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Βοιωτ., ἐπίνειόν ποτε τῶν Θεσπιῶν.

Κρέων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μενοικέως ϗ ἀδελφὸς τῆς Ἰοκάστης, βασιλεύσας τῶν Θηβῶν μετὰ θάνατον τοῦ Λαΐου, ϗ πάλιν ὕστερον μετὰ τὸν θάνατον τῶν υἱῶν τοῦ Οἰδίποδος. 2) βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Γλαύκην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἰάσων, παραγκωνίσας τὴν Μήδειαν, ἥτις, πρὸς ἐκδίκησιν, ἔκαυσε ϗ αὐτὴν ϗ τὸν πατέρα της. 3) πατὴρ τοῦ Λυκομήδους, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν ἡρώων. 4) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Εὐμήδους. 5) πατὴρ τοῦ Σκόπα, ἡγεμὼν τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Κρανῶνος.

Κρεῶνδαι ἀντὶ Κρεοντίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κρέοντος, ἡγεμονεύουσά τις οἰκογένεια ἐν Θεσσαλίᾳ.

Κρεώφυλος (ὁ), φίλος τοῦ Ὁμήρου, Χῖος ἢ Σάμιος.

Κρηθείδας (Δωρ. ἀντὶ Κρηθείδης), α (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Κρηθέως.

*Κρηθεὶς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ θυγ. τοῦ Κρηθέως, ἡ Ἱππολύτη.

Κρηθεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου ϗ τῆς Ἐναρέτης ἢ Λαοδίκης, κτίστωρ τῆς Ἰωλκοῦ, νυμφευθεὶς τὴν ἀνεψιὰν αὐτοῦ Τυρὼ, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Αἴσονα κτλπ.

Κρήθων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διοκλέους, ἡγεμόνος τῶν ἐν Μεσσηνίᾳ Φερῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰνείου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τρῳάδος.

*Κρῆμνα, ης (ἡ), π. τῆς Ἰσαυρίας.

Κρημνοὶ (οἱ), π. τῆς Σκυθ. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ταναΐδος εἰς τὴν Μαιῶτιν, (Ταϊγάνι).

Κρῆναι (αἱ), χωρ. τῆς Ἀκαρναν. παρὰ τὸ ἐκεῖσε Ἄργος.

Κρηναῖαι πύλαι (αἱ), μία τῶν πυλῶν τῶν Θηβῶν ἀπὸ τῆς αὐτόθι, κατ' ἐξοχὴν καλουμένης, κρήνης Δίρκης.

Κρηνίδες (αἱ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος, ἡ ὕστερον Φίλιπποι. 2) π. τῆς Βιθυν.

Κρὴς, Κρητὸς (ὁ), ὡς ἐθνικὸν, ὁ κάτοικος τῆς Κρήτης. 2) (κυριώνυμ.) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Ἰδαίας, ἢ 3) εἷς τῶν Γιγάντων, ἀπὸ τοῦ ὁποίυ παρωνομάσθη ἡ Κρήτη.

Κρήσιον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ. 2) π. τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Κρησιεύς).

Κρῆσσα, ης (ἡ), ὡς ἐθν. ἡ κάτοικος τῆς Κρήτης. 2) (γεωγρφ.) λιμὴν τῆς Θρᾳκ. Χερσονήσου παρὰ τὰς Αἰγάς. 3) π. τῆς Παφλαγ., κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, (ὁ πολ. Κρισσαῖος).

Κρηστὼν, ῶνος καὶ Κρηστώνη (ἡ), ἀρχαία τις Πελασγικὴ πόλις ἐν Θρᾴκῃ, (ὁ πολ. Κρηστωνιήτης).

Κρηστωνία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Θρᾴκης μεταξὺ τῶν ποταμῶν Στρυμόνος ϗ Ἀξιοῦ.

Κρήτη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀστερίωνος, γυνὴ τοῦ παλαιοῦ Μίνωος. 2) θυγ. τοῦ Δευκαλίωνος, ἢ 3) ἑνὸς τῶν Κουρήτων, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη 4) (γεωγρφ.) μία τῶν μεγαλητέρων νήσων τῆς μεσογείυ θαλάσσης, παρατείνουσα ϗ περικλείουσα πρὸς μεσημβρ. τὸ Αἰγαῖον, καλουμένη δὲ πρότερον Ἰδαία καὶ Μακάρων νῆσος, καὶ ὑπὸ τοῦ Ὁμήρυ Ἑκατόμπολις, ὡς πολισθεῖσα πρωϊμώτερον τῶν λοιπῶν νήσων, καὶ ἀκμάσασα διὰ τὴν εὐνομίαν της, ἰδίως ἐπὶ τοῦ Α'. καὶ Β'. Μίνωος, ἀπὸ τῆς σοφῆς νομοθεσίας τῶν ὁποίων ὠφελήθη καὶ ὁ νομοθέτης τῶν Σπαρτιατῶν Λυκοῦργος, (τὸ ἐθν. Κρὴς ϗ τὸ θηλ. Κρῆσσα).

Κρητηνία (ἡ), χωρ. τῆς Ῥόδου, ὅπυ κατῴκησεν ὁ Ἀλθαιμένης, υἱὸς τοῦ Κατρέως.

Κρητίνης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ τυράννυ Ἀναξιλάου ἐκ Ῥηγίου τῆς Ἰταλίας.

Κρίασος (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἄργυ καὶ τῆς Εὐάδνης.

Κριθωτὴ (ἡ), π. τῆς Θρακ. χερσονήσου πλησίον τῆς Μαδύτου, ἡ ὕστερον Καλλίπολις. 2) ἀκρωτ. τῆς Ἀκαρν. παρὰ τὴν πόλιν Ἀλύζειαν.

Κρίμισα καὶ Κρίμισσα (ἡ), ἀκρωτ. ϗ πόλις τῆς Βρεττίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, (Cap Piccoli).

Κριμισὸς καὶ Κριμισσὸς (ὁ), ποτ. τῆς κάτω Ἰταλ. ῥέων διὰ τῶν Βρεττίων, 2) ποτ. τῆς Σικελ., ῥέων διὰ τῶν νοτιοδυτικῶν αὐτῆς παραλίων, (Belice Destro).

Κριναγόρας, ου (ὁ), ἐπιγραμματοποιὸς ἐκ Μιτυλήνης.

Κρίνιππος (ὁ), πατὴρ τοῦ Τηρίλλου, τυράννου τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἱμέρας ἐπὶ τῶν Μηδικῶν.

Κρινὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ.

Κριὸς (ὁ), = Κρεῖος. 2) εἷς τῶν ἐν Αἰγίνῃ ἰσχυόντων ἐπὶ Δαρείου τοῦ Α', υἱὸς τοῦ Πολυκρίτου καὶ 3) ἕτερος, ἔγγονος πιθανῶς αὐτοῦ, υἱὸς ἄλλου Πολυκρίτυ, ναυάρχων τῶν Αἰγινητῶν ἐν Σαλαμῖνι. 4) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἀχαΐας. 5) ποτ. τῆς Λυδ. παρὰ τὴν Σίπυλον.

Κριοῦ μέτωπον (τὸ), ἀκρωτ. πρὸς τὸ δυτικονότιον τῆς Κρήτης, (Κάβο Κρίο). 2) ἀκρωτ. πρὸς μεσημβρ. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, (Κὰπ Ἅγια).

Κρῖσα καὶ (ὀρθότ.) Κρίσσα (ἡ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων, καὶ χρησιμεύυσα ὡς λιμὴν μόνον τῶν Δελφῶν, (Χρυσὸ), (ὁ πολ. Κρισσαῖος).

Κρισαῖος καὶ (ὀρθότ.) Κρισσαῖος κόλπος (ὁ), ὁ περὶ τὴν πόλιν Κρίσσαν, μέρος τοῦ Κορινθιακοῦ, (Κόρφος τῶν Σαλώνων).

Κρισίη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, (ὅπυ ὁ Δινδόρφ. διορθ. Χρυσηίς).

Κρῖσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φώκου καὶ πάππος τοῦ Πυλάδου.

Κρίσων καὶ Κρίσσων, ωνος (ὁ), περίφημος σταδιοδρόμος ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἱμέρας.

Κρίταλλα (τὰ) ἢ Κρίταλλοι (οἱ), π. τῆς Καππαδοκ. ἐπὶ τοῦ Ἅλυος.

Κριτίας, ου (ὁ), ὁ παλαιὸς, υἱὸς τοῦ Δρωπίδου, σύγχρονος σχεδὸν τοῦ Σόλωνος. 2) υἱὸς τοῦ Καλλαισχρου, ἔγγονος τοῦ προτέρου, συγγενὴς τοῦ Πλάτωνος, καὶ μαθητὴς κατ' ἀρχὰς τοῦ Σωκρ., ἔπειτα δὲ ἄσπονδος αὐτοῦ ἐχθρὸς, εἷς τῶν 30 τυράννων, φονευθεὶς ἐν τῇ ἐν Πειραιεῖ μάχῃ. 3) συγγραφεὺς Ἕλλην, γράψας περὶ Ἑλληνικῶν πολιτειῶν.

*Κριτίος καὶ ὄχι Κριτίας (ὁ), ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσαν. (Α', η ϗ κγ').

Κριτόβουλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρίτωνος ἐξ Ἀθηνῶν, μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Σωκρ. 2) ἰατρὸς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου.

Κριτόδημος καὶ Δωρ. Κριτόδαμος (ὁ), ἰατρὸς Κῷος παρ' Ἀῤῥ. (Ἀναβ. ΣΤ', ιά, 1) 2) Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Κλείτορος.

Κριτολαΐδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος.

Κριτόλαος (ὁ), φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Φασήλιδος, ἀκμάσας περὶ τὸ 200 πρὸ Χ., καὶ πρεσβεύσας μετὰ τοῦ Καρνεάδυ καὶ Διογένυς τοῦ Στωϊκοῦ ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων εἰς Ῥώμην. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν εἰς τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμον, ἐκπολεμώσας πρῶτος τοὺς Ῥωμαίους κατὰ τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ, ϗ ἀποθανὼν εἰς μίαν μετὰ τοῦ Μετέλλου μάχην.

Κρίτων, ωνος (ὁ), πλούσιος μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Σωκρ.

Κριῶα (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Κριωεύς).

Κρόβυζοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης ἢ τῆς Μοισίας, κατοικοῦν πρὸς μεσημβρ. τοῦ Ἴστρυ ἢ περὶ τὴν Ὀδησσόν.

Κρόεσσα (ἡ), θυγ. τῆς Ἰνοῦς, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Βύζαντα, (ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Κερόεσσα).

Κροῖσμος (ὁ), Τρωαδίτης τις, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μέγητος.

Κροῖσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλυάττου, τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, καταπολεμηθεὶς καὶ αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ Κύρου τοῦ Μεγάλου.

Κροκάλη (ἡ), Νύμφη τις συνόμιλος τῆς Ἀρτέμιδος. 2) ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.

Κροκέαι (αἱ), πολίχν. τῆς Λακων., (ὁ πολ. Κροκεάτης).

Κρόκιον πεδίον (τὸ), ἡ περὶ τὸν Ἀμφρυσον ποταμὸν τῆς Φθιώτιδος πεδιὰς, ὅπου ὁ Ἀπόλλων ἐποίμαινε τὰς βοῦς τοῦ Ἀδμήτου.

Κροκοδείλων πόλις (ἡ), π. τῆς μεσαίας Αἰγύπτυ ἐπὶ τῆς λίμνης τῆς Μοίριδος, ἡ ὕστερον Ἀρσινόη. 2) π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, (ὁ πολ. Κροκοδειλοπολίτης).

Κροκύλεια (τὰ), χωρ. ἢ νησίδιον τῆς Ἰθάκης.

Κροκύλειον καὶ Κροκύλιον (τὸ), π. τῆς Αἰτωλ. ἢ τῆς Ἀκαρναν. παρὰ τὴν Λευκάδα.

Κροκύλος (ὁ), ποιμήν τις παρὰ Θκρτ.

Κρόκων, ωνος (ὁ), πατὴρ τῆς Μεγανείρας, γυναικὸς τοῦ Ἀρκάδος.

Κρομμύων ϗ Κρομυὼν, ωνος ἢ ῶνος (ὁ), π. τῆς Μεγαρίδος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κορινθίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀργότερα συμπεριελήφθη, (περὶ αὐτὴν διέτριβεν ἡ Κρομμυωνία Ὗς, ἡ ἄλλως Φαιὰ, τὴν ὁποίαν ἐφόνευσεν ὁ Θησεύς).

Κρονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου.

Κρόνιον (τὸ), κυρ. ἱερὸν τοῦ Κρόνυ, (ὅθεν 2) β. τῆς Ἤλιδος παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν.

*Κρόνιος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας.

Κρόνιππος (ὁ), κωμικῶς πεπλασμένον ὄνομα, μέγας κρονόληρος.

Κρονίων, ωνος καὶ Π. ονος (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου.

Κρόνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ ϗ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ῥέας τὸν Ποσειδῶνα, τὸν Πλούτωνα, τὴν Ἥραν, τὴν Δήμητρα, τὴν Ἑστίαν ϗ τὸν Δία, ὅστις, ἐκβαλὼν αὐτὸν τῆς ἀρχῆς, ἔῤῥιψεν εἰς τὸν Τάρταρον μὲ τοὺς λοιποὺς Τιτᾶνας· κατὰ δὲ τὴν μυθολογίαν τῶν Ῥωμαίων, ὁ Κρόνος, ἐκπεσὼν τοῦ Οὐρανοῦ, ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου, ἐξημερώσας τὰ ἤθη τῶν κατοίκων καὶ διδάξας αὐτοὺς τὴν γεωργίαν καὶ τὰς εἰρηνικὰς τέχνας, ἐτιμήθη μεγάλως καὶ ἡ ἐποχὴ αὕτη ὠνομάσθη Χρυσοῦς αἰὼν, εἰς μνήμην τῆς ὁποίας ἑωρτάζοντο κατ' ἔτος τὰ Κρόνια ἢ Σατυρνάλια, εἶδος καρναβαλίων· ὁ δὲ ναὸς αὐτοῦ ἐν Ῥώμῃ ἐχρησίμευε ϗ ὡς θησαυροφυλάκιον. Οἱ Ἕλληνες ἐπροσωποποίυν εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἀρχαίας ταύτης θεότητος τὸν Χρόνον, ὅθεν καὶ τὸν παρίστανον ὡς γέροντα φαλακρὸν, δρεπανηφόρον, καταπίνοντα τὰ τέκνα του κτλ., τὸ δὲ ὄνομά του εἰς τὴν κοινὴν ὁμιλίαν ἐσήμαινε γέροντα ξεμωραμένον, ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμία: » Κρονίων ὄζειν «.

Κρονοσόλων, ωνος (ὁ), Κωμ., νομοθέτης τῶν Κρονίων.

Κροσσαίη (ἡ), ἡ πρὸς τὰ ἀνατολικὰ παράλια τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου χώρα τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου.

Κρόταλος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας.

Κρότων, ωνος (ὁ), ἥρως τις φονευθεὶς ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν περὶ τὴν 17 Ὀλυμπ., περίφημος διὰ τὸ ὑγιεινὸν κλίμα της ϗ τοὺς ἀθλητάς της, (ὁ πολ. Κροτωνιάτης).

Κροτωπιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Κροτώπου.

Κρότωπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, μετοικήσας ὕστερον εἰς Μέγαρα, πατὴρ τῆς Ψαμάθης, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λῖνον.

*Κρουνοὶ (οἱ), πηγὴ τῆς Ἤλιδος ϗ 2) ἄλλη τῆς Ἀρκαδ. 3) π. τῆς Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἡ ὕστερον Διονυσόπολις.

*Κρουσὶς, ίδος (ἡ), = Κροσσαίη.

*Κρουστομερία (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλ., (ὁ πολ. Κρουστομερῖνος).

Κρύα (ἡ), π. τῆς Λυκ., (ὁ πολ. Κρυεύς).

*Κρυασσὸς (ἡ), π. τῆς Καρ., (ὁ πολ. Κρυασσεὺς καὶ τὸ θηλ. Κρυασσίς).

Κρωβίαλος (ἡ), π. τῆς Παφλαγ., (ὁ πολ. Κρωβιαλεύς).

Κρωβύλη (ὁ), χωρ. τῆς Θρᾴκης.

Κρώβυλος (ὁ), Ἀθηναῖος, ἴσως ὁ παρ' Αἰλιανῷ ὀψοποιός.

Κρῶμνα (ἡ), φρούρ. τῆς Παφλαγ. ἑνωθὲν ἀργότερα μὲ τὴν Ἄμαστριν.

Κρῶμνοι καὶ Κρῶμοι (οἱ), χωρ. ὀχυρὸν τῆς Ἀρκαδ.

Κρῶμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Ἀρκαδίᾳ Κρῶμνοι.

Κρῶπαι (αἱ), = τῷ

Κρωπειὰ ϗ Κρωπιὰ ϗ Κρωπιὰς (ἡ) δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Κρωπίδης ἢ Ἐκ Κρωπιδῶν).

Κρῶφι (τὸ), β. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαΐδος, μεταξὺ Συήνης καὶ Ἐλεφαντίνης.

Κτέατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀκτορος ἢ τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Μολιόνης, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Εὐρύτου καὶ πατὴρ τοῦ Ἀμφιμάχου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. διότι συνεμάχει τῷ Αὐγείᾳ.

Κτενοῦς, οῦντος (ὁ), π. καὶ λιμὴν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.

Κτημένη (ἡ), = Κτιμένη.

Κτησίας, ου (ὁ), περίφημος Ἕλλην ἱστοριογράφος ἐκ Κνίδου, ἰατρὸς τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος ϗ σύγχρονος τοῦ Ξενοφῶντος, συγγράψας ἱστορίαν τῶν Ἀσσυρίων, Περσῶν ϗ Ἰνδῶν, τῆς ὁποίας λείψανα μόνον διεσώθησαν.

Κτησίβιος (ὁ), περίφημος μαθηματικὸς ἐξ

Ἀλεξανδρείας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου.

Κτησικλῆς, έους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 111 Ὀλυμπ. 2) Ἀθηναῖος, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, διότι ἐφόνευσε συμπολίτην του τινὰ ἐν καιρῷ δημοσίου τελετῆς. 3) ἱστοριογράφος, γράψας Χρονικά. 4) ἀγαλματοποιός τις παρ' Ἀθην. (ΙΓ', 606).

Κτησίλαος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις, σύγχρονος τοῦ Πολυκλείτου.

Κτήσιον (τὸ), λιμὴν τῆς Κύπρου.

Κτήσιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρμένου, ꙃ πατὴρ τοῦ χοιροβοσκοῦ Εὐμαίου.

Κτήσιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυθέρσου ἐκ Σάμης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Ἀστυδαμείας. 3) ἄλλος υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Δηϊανείρας, ἀδελφὸς τοῦ Ὕλλου. 4) μαθητὴς τοῦ Σωκρ., Παιανιεύς, ἀναφερόμενος πολλαχοῦ τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. 5) υἱὸς τοῦ Κρίτωνος, ἄλλος μαθητὴς τοῦ Σωκρ. 6) υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ Χαβρίου.

Κτησιφῶν, ῶντος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Λεωσθένους, περίφημος διὰ τὸ περὶ στεφανώσεως τοῦ Δημοσθένους νομοσχέδιόν του. 2) ἕτερός τις, πρεσβεύσας πρὸς Φίλιππον.

Κτησιφῶν, ῶντος (ἡ), π. τῆς Βαβυλωνίας ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Τίγριδος, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, ꙃ ἐπὶ Πάρθων πρωτεύουσα τῆς χώρας ταύτης.

Κτήσυλλα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀλκιδάμαντος ἐκ τῆς νήσου Κέω, ἁρπαγεῖσα ὑπό τινος Ἀθηναίου Ἑρμοχάρους καὶ μετὰ θάνατον γενομένη ἀφανής, διὸ ꙃ τιμηθεῖσα, κατὰ τὸν χρησμόν, μὲ ναόν, ὑπὸ τὸ ὄνομα Κτησύλλης Ἀφροδίτης.

Κτιμένη (ἡ), θυγ. τοῦ Λαέρτου ꙃ ἀδελφὴ τοῦ Ὀδυσσ. 2) (γεωγρφ.) π. τῶν Δολόπων ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ.

Κυαμόσωρος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ.

Κυάνεαι (αἱ), αἱ παρὰ τὸ πρὸς βορρᾶν στόμιον τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου δύο νησίδες ἢ σκόπελοι, αἱ πρότερον Πλαγκταὶ ꙃ Συμπληγάδες, διότι, κινούμεναι, συνέτριβον τὰ διεκπλέοντα πλοῖα, ἄχρις ὅτου, διαβάσης τῆς Ἀργοῦς μὲ τοὺς Ἀργοναύτας, ἐσταμάτησαν.

Κυανὴ (ἡ), Νύμφη τις ἐν Σικελίᾳ, συνοδεύουσα τὴν Περσεφόνην, ὅτε ἡρπάγη ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, ꙃ μεταμορφωθεῖσα διὰ τοῦτο ὑπὸ τῆς λύπης της εἰς τὴν ἐν Συρακούσαις ὁμώνυμον αὐτῆς πηγήν. 2) θυγ. τοῦ Λιπάρυ ꙃ γυνὴ τοῦ Αἰόλυ.

Κυάνιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγιαλέως, καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀδράστου, ἐπιτροπευθείς, μετὰ θάνατον τοῦ πατρός του, ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

Κυαξάρης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Φραόρτυ, ꙃ ἔγγονος τοῦ Δηϊόκου, βασιλεὺς τῆς Μηδίας περὶ τὸ 620 πρὸ Χ., ἀντιστὰς 28 ἔτη εἰς τὴν καταδυναστείαν τῶν Κιμμερίων Σκυθῶν καὶ καταστρέψας τὸ βασίλειον τῶν Ἀσσυρίων, ἀποθανὼν δὲ μετὰ τεσσαρακονταετῆ βασιλείαν ἐπὶ διαδόχῳ τῷ Ἀστυάγῃ. 2) ὁ δεύτερος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀστυάγους, περὶ τῆς ὑπάρξεως ὅμως τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἀμφιβολία.

Κύβελα καὶ Κύβελλα (τὰ), β. καὶ χωρ. τῆς Φρυγ. παρὰ τὰς Κελαινάς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ Κυβέλη.

Κυβέλεια (ἡ), κώμη τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Μίμαντος.

Κυβέλη (ἡ), εἰς τὴν Φρυγίαν ἡ Ῥέα, συγχεομένη μὲ τὴν Γαῖαν καὶ τὴν Ἑστίαν, καὶ λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς γονιμότητος καὶ εὐφορίας, τῆς ὁποίας ὅμως οἱ ἱερεῖς, καλούμενοι Γάλλοι καὶ ἔχοντες καὶ κορυφαῖον αὐτῶν τὸν Ἀρχέγαλλον, ἦσαν ἅπαντες εὐνοῦχοι.

Κυβέρνισκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σίκα ἐκ Λυκίας, εἷς τῶν ὑποναυάρχων τοῦ Περσικοῦ στόλου ἐπὶ Ξέρξου.

Κυβήβη (ἡ), Φρυγιστὶ ἡ Κυβέλη.

Κύβιστρα (τὰ), π. τῆς Καταον. περὶ τὰ Τύανα.

Κυδαθήναιον (τὸ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, (ὁ δημ. Κυδαθηναιεύς).

Κυδαντίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Κυδαντίδης).

Κυδίας, ου (ὁ), περίφημός τις ζωγράφος ἐκ Κύθνου, σύγχρονος τοῦ Εὐφράνορος. 2) Ἀθηναῖος, ἀνδραγαθήσας εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις κατὰ τῶν μετὰ Βρέννυ Γαλατῶν μάχην.

Κυδίππη (ἡ), μήτηρ τοῦ Κλεόβιος ꙃ Βίτωνος, ἱέρεια τοῦ ἐν Ἄργει Ἡραίυ, ἴδε Βίτων. 2) ἡ γυνὴ τοῦ Ἀκοντίου, 3) τοῦ Ἀναξιλάου καὶ 4) τοῦ Κερκάφυ.

Κύδνος (ὁ), ποτ. τῆς Κιλικ., πηγ. ἐκ τοῦ Ταύρου, καὶ ἐκβάλλων διὰ τῆς πόλεως Ταρσοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, (Καρὰ-σού).

Κύδραι (αἱ), π. τῶν ἐν Χαονίᾳ Βρυγῶν ἐν τῷ Ἠπείρῳ.

Κύδραρα (τὰ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας παρὰ τὸν Μαίανδρον, ἡ ὕστερον Λαοδίκεια ἐπὶ Λύκῳ.

Κύδων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Νύμφης Ἀκακαλλίδος, κτίτωρ τῆς ἐν Κρήτῃ Κυδωνίας. 2) Βυζάντιος, παραδοὺς τὴν πόλιν ταύτην εἰς τοὺς Ἀθην. καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην.

Κύδωνες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Κρήτης, ὕστερον δὲ μόνοι οἱ κάτοικοι τῆς Κυδωνίας.

Κυδωνία (ἡ), π. παραθαλ. πρὸς βορρᾶν τῆς Κρήτης, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μίνωος καὶ αὐξηθεῖσα ὑπὸ τῶν Σαμίων, ὅπου ἐλατρεύετο ἡ Κυδωνιὰς Ἄρτεμις, ἡ ἄλλως Δίκτυννα, (ὁ πολ. Κυδωνιάτης).

Κύζικος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἴνου καὶ τῆς Αἰνήτης, θυγατρὸς τοῦ Εὐσώρου, βασιλεὺς τῶν Δολιόνων, ὑποδεχθεὶς τοὺς Ἀργοναύτας, διαβαίνοντας ἐντεῦθεν, ἀλλὰ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰάσονος, διότι, μὴ γνωρίσας αὐτούς, βιασθέντας νὰ ἐπιστρέψωσι νυκτὸς ὑπὸ κακοκαιρίας, ἐπέπεσε κατ' αὐτῶν ὡς ἐναντίων· ἀπὸ τοῦ ὁποίου, τιμηθέντος ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν ὡς ἥρωος, ἔλαβε τὸ ὄνομα ἡ

Κύζικος (ἡ), νῆσος τῆς Προποντίδος, πλησίον τῶν παραλίων τῆς Μυσίας, ἑνωθεῖσα μὲ τὴν στερεὰν διὰ δύο γεφυρῶν ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. 2) π. ꙃ λιμὴν ὁμώνυμος ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης, αὐξηθεῖσα ὑπὸ τῶν Μιλησίων, (ὁ πολ Κυζικηνός).

Κυθείρη καὶ Κυθέρεια καὶ Κυθέρη (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀφροδίτη, τῆς ὁποίας ἱερὰ ἦσαν τὰ

Κύθηρα (τὰ), νῆσος τῆς Λακωνικῆς θαλάσσης, πρὸς τὸ δυτικονότιον τοῦ ἀκρωτηρίου Μαλέα, περίφημος διὰ τὸν ἐπ' αὐτῆς ναὸν τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας, τῆς ὁποίας τὴν λατρείαν εἰσήγαγον εἰς αὐτὴν πρῶτοι οἱ Φοίνικες, (Τσερίγο), (ὁ νησ. Κυθήριος).

Κυθήρη (ἡ), = Κυθέρεια.

Κυθήριος (ὁ), ποτ. τῆς Πισάτιδος ἐν Ἤλιδι.

Κύθηρος (ἡ;) καὶ Κύθηρον (τὸ), μία τῶν 12 ἀρχαίων πόλεων καὶ ἔπειτα δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, (ὁ δημ. Κυθήριος).

Κύθνος (ἡ), μία τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου, (Θερμιά, διὰ τὰς ἐν αὐτῇ θερμὰς πηγάς), (ὁ πολ. Κύθνιος).

Κυκήσιον (τὸ), π. τῆς ἐν Ἤλιδι Πισάτιδος.

Κυκλάδες (αἱ), αἱ περὶ τὴν Δῆλον 12 νῆσοι τοῦ Αἰγαίου.

Κυκλεύς, έως (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Ἀρίονος ἐκ τῆς ἐν Λέσβῳ Μεθύμνης.

Κυκλοβόρος (ὁ), ὁρμητικός τις χείμαῤῥος ἐν Ἀττικῇ.

Κύκλων, ωνος (ὁ), Ἀργεῖός τις, σύγχρονος τοῦ Ἀγησιλάου, δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν ἵνα διεγείρῃ πόλεμον ἐν Ἑλλάδι.

Κύκλωψ, ωπος (ὁ), κατ' ἐξοχὴν ὁ Πολύφημος. 2) (πληθ.) Γίγαντες ἀνθρωποφάγοι, υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἢ τοῦ Ποσειδῶνος, ἔχοντες ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου, καὶ ἐργαζόμενοι εἰς τὰ μεταλλεῖα τοῦ Ἡφαίστου, ἢ ζῶντες ἀπὸ τῶν προβάτων τὰ ὁποῖα ἔβοσκον, διατρίβοντες ποτὲ μὲν ἐν Σικελίᾳ περὶ τὴν Αἴτνην, ποτὲ δὲ ἐν τῇ Λήμνῳ, καὶ ἄλλοτε ἐπὶ τῆς νήσου Λιπάρας. Ὡς κτίσται καὶ οἰκοδόμοι, ἐλέγοντο εἶναι Θρᾶκες, μεταβάντες εἰς Κρήτην ꙃ Πελοπόννησον, ὅπου ἔκτισαν τὸν Λαβύρινθον, τὴν Τίρυνθα, τὰς Μυκήνας καὶ ἄλλα κτίρια, τὰ ἀπ' αὐτῶν καλούμενα Κυκλώπεια, ꙃ ἐπωνομάζοντο Γαστερόχειρες καὶ Ἐγχειρογάστορες, ὡς ἀπὸ τοῦ κόπου τῶν χειρῶν αὐτῶν τρεφόμενοι.

Κύκνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Πελοπίας, νυμφευθεὶς τὴν Θεμιστονόην, θυγατέρα τοῦ Κήϋκος, ꙃ ληστεύων τοὺς διερχομένους διὰ τῆς Θετταλίας, ἄχρις ὅτυ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Πυρήνης, διατρίβων περὶ τὴν Μακεδονίαν καὶ φονεύων ὅλυς τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας, φονευθεὶς ꙃ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Καλύκης, βασιλεὺς τῆς νήσου Τενέδυ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. 4) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Ὑρίας, ὡραιότατος, μεταμορφωθεὶς εἰς τὸ ὁμώνυμον πτηνὸν διὰ τὴν κακοήθειάν τυ.

Κυλάβαρις, ιδος (ἡ), γυμνάσιόν τι πλησίον τοῦ Ἄργους, ἀπὸ τοῦ ἥρωος Κυλαβάρυ, τοῦ ὁποίυ ἦτον πλησίον ὁ τάφος.

Κυλάβαρος καὶ Κυλαράβης (ὁ), υἱος τοῦ Σθενέλου, ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Ἄργυς.

Κυλλάνα (ἁ), Δωρ. ἀντὶ Κυλλήνη.

Κυλλήν, ῆνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐλάτου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ

Κυλλήνη (ἡ), β. (τὸ ὑψηλότερον) τῆς Ἀρκαδ., περίφημον διότι ἐπ' αὐτοῦ ἐγεννήθη ὁ Ἑρμῆς, Κυλλήνιος ἀπ' αὐτοῦ καλούμενος, (Ζίρια). 2) π. παραθαλ. τῆς Ἤλιδος, (Κλαρέντζα). 3) π. παραθαλ. τῆς Αἰολ. παρὰ τὴν Κύμην. 4) Νύμφη τις ἐξ Ἀρκαδίας, γυνὴ τοῦ Πελασγοῦ ꙃ μήτηρ τοῦ Λυκάονος.

Κυλλύριοι ἢ (κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Valkenaër) Κιλλικύριοι (οἱ), οἱ δοῦλοι παρὰ τοῖς Συρακουσίοις.

Κύλων, ωνος (ὁ), πλούσιός τις ἐν Ἀθήναις, ἐπιχειρήσας περὶ τὸ 612 πρὸ Χ. νὰ τυραννήσῃ, καὶ κυριεύσας ἐπὶ τούτῳ μετὰ τῶν συνομοτῶν αὐτοῦ τὴν Ἀκρόπολιν, ἀλλ' ἐκπολιορκηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος Μεγακλέους, ὅς τις ἐφόνευσε δι' ἀπάτης ὅλους αὐτοῦ τοὺς συνομότας καταφυγόντας εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ ἐκ τούτου ἔλαβεν ἀφορμὴν τὸ Κυλώνειον ἄγος, (συγχ. μὲ τὸ Κύδων καὶ Κύκλων).

Κυματολήγη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Κύμη (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἡ μεγαλητέρα τῶν Αἰολικῶν, ἐπιλεγομένη Φρικωνίς, ἀπὸ τοῦ ἐν Λοκρίδι Φρικίου ὄρους, ὡς κτισθεῖσα κατ' ἀρχὰς ὑπὸ Λοκρῶν, (Τσανταρλύ). 2) π. παραθαλ. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδέων, ὅθεν ꙃ Χαλκιδική, (ὁ πολ. Κυμαῖος).

Κυμοδόκη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Κυμοθόη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Κυμοπόλεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ποσειδ., γυνὴ τοῦ Βριάρεω.

Κυμώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Κύνα (ἡ), θυγ. Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδ. καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμύντου, ἴδε καὶ Κύννα.

Κυναίγειρος (ὁ), ὁ ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου, ἀριστεύσας εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην.

Κύναιθα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἐρυμάνθου, (ὁ πολ. Κυναιθεὺς καὶ Κυναιθαιεύς, -αεύς).

Κύναιθος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος. 2) ῥαψῳδός τις Χῖος, σύγχρονος τοῦ Πεισιστράτου.

*Κυνάρητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κόδρου, κτίτωρ τῆς Μυοῦντος.

Κυνέας, ου (ὁ), Θεσσαλός, φίλος ꙃ σύμβουλος τοῦ βασιλέως Πύῤῥου.

Κυνέγειρος (ὁ), Π. ἀντὶ Κυναίγειρος.

Κύνης, ητος (ὁ), Ἀκαρνάν τις, υἱὸς τοῦ Θεολύτου παρὰ Θκδ.

Κυνήσιοι καὶ Κύνητες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰσπαν. ἢ Πορτογαλλ. κατοικοῦν περὶ τὸν Ἄναν (Γουαδιάναν) ποταμόν.

Κύνθος (ὁ), β. τῆς Δήλου, ὅπου ἐγεννήθησαν ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις.

Κυνία (ἡ), λίμνη τῆς Αἰτωλ. σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ Ἀχελώου περὶ τοὺς Οἰνιάδας.

Κυνίσκα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀρχιδάμου, βασιλέως τῆς Σπάρτης, πρώτη νικήσασα γυνὴ εἰς τὰ Ὀλύμπια. 2) ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγησιλάου. 3) Σικελή τις παρὰ Θκρτ.

Κυνίσκος (ὁ), ἐπωνομάζετο ὁ Ζευξίδαμος, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτ. Λεωτυχίδου. 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 3) Μαντινεύς τις Ὀλυμπιονίκης παρὰ Παυσαν. (ΣΤ', δ', 11).

Κύννα (ἡ), ἑταίρα τις τῶν ἐν Ἀθήναις.

Κυνοκέφαλοι (οἱ), ἔθνος μυθῶδες παρ' Αἰσχύλῳ κλπ.

Κυνόπολις, εως (ἡ), ἴδε Κυνῶν πόλις.

Κυνόρτας (Δωρ. ἀντὶ) Κυνόρτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, ἀδελφὸς τοῦ Ὑακίνθου, βασιλεὺς τῆς Λακεδ. καὶ πάππος τοῦ Τυνδάρου κτλ.

Κυνόρτιον (τὸ), β. τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Ἐπίδαυρον.

*Κῦνος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Λαρύμνης.

Κῦνος (ἡ), π. καὶ ἀκρωτ. μὲ λιμένα τῶν Ὀπουντίων Λοκρῶν, ἐπίνειον τῆς Ὀποῦντος, ἀντικρὺ τῆς Αἰδηψοῦ.

Κυνόσαργες, εος-ους (τὸ), χωρ. ἐπί τινος λόφου πρὸς βορρᾶν τῶν Ἀθηνῶν, οὐ μακρὰν τοῦ Λυκείου, ἱερὸν τοῦ Ἡρακλ., γυμνάσιον τῶν νόθων παίδων, ὅπου ἐδίδασκεν ὁ Ἀντισθένης, ἀπὸ τοῦ ὁποίυ ὠνομάσθησαν Κυνικοὶ οἱ ὀπαδοί του, (ἡ λέξις παράγεται ἀπὸ τοῦ Κύων ἀργός, διότι, θυσιάζοντος τοῦ Διόμου εἰς τὸν Ἡρακλέα, λευκός τις κύων, ἁρπάσας μερίδα τῶν θυμάτων, μετέφερεν αὐτὴν ἐνταῦθα).

Κυνὸς κεφαλαὶ (αἱ), λόφος τις δικόρυφος παρὰ τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ πόλιν Σκοτυσσαν, ὅπου ὁ στρατηγὸς τῶν Ῥωμ. Κοΐντος Φλαμίνιος ἐνίκησε κατὰ κράτος Φίλιππον τὸν β'., βασιλέα τῆς Μακεδ. τῷ 197 πρὸ Χ. 2) χωρ. τῆς Βοιωτ. μεταξὺ Θηβῶν καὶ Θεσπιῶν, ὅπου ἐγεννήθη ὁ Πίνδαρος.

Κυνόσουρα (ἡ), ἀκρωτ. ꙃ νησίδιον τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν Ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, πρὸς μεσημβρ. τοῦ Μαραθῶνος.

Κυνὸς πόλις (ἡ), π. ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου.

Κυνὸς σῆμα καὶ Κυνόσσημα (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Θρακικῆς χερσονήσου παρὰ τὴν Ἄβυδον, ὅπου ἦτον ὁ τάφος τῆς Ἑκάβης, μεταμορφωθείσης εἰς κύνα, ὅθεν ἐλέγετο καὶ Ἑκάβης μνημεῖον. 2) ἀκρωτ. τῆς Καρίας.

*Κύνουλκος (ὁ), εἷς τῶν παρ' Ἀθην. δειπνοσοφιστῶν.

Κύνουρα (τὰ), π. τῆς Ἀργολ.

Κυνουρία (ἡ), χώρα τῆς Ἀργολ. πρὸς τὰ σύνορα τῆς Λακωνίας, μὲ πρωτεύυσαν τὴν Θυρέαν, καταντήσασα, μετὰ πολλοὺς πολέμυς, εἰς τὴν ἐξυσίαν τῶν Λακεδαιμονίων, (τὸ τοπ. Κυνουρεὺς ꙃ Κυνούριος).

*Κύνουρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περσέως.

Κυνώ, οῦς (ἡ), ἡ κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Μήδων Σπακώ, τροφὸς Κύρου τοῦ Μεγάλου.

Κυνῶν πόλις (ἡ), ἡ μεγάλη, μητρόπολις τοῦ Κυνοπολιτικοῦ νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, ὅπου ἐλατρεύετο ἰδίως ὁ Κυνοκέφαλος Ἄνουβις. 2) ἡ μικρά, π. ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτυ, (ὁ πολ. Κυνοπολίτης).

Κυπαρισσήεις, εντος (ὁ), π. καὶ ἀκρωτ. τῆς Τριφυλίας ἐν Ἤλιδι, ἡ ὕστερον Κυπαρισσία, ἔρημος ἤδη ἐπὶ Στράβωνος, (Ἀρκαδιά). 3) ποτ. τῆς Μεσσηνίας.

Κυπαρισσία (ἡ), = Κυπαρισσήεις (1). 2) π. καὶ λιμὴν τῆς Λακων. παρὰ τὸν αὐτόθι Ἀσωπὸν ποταμόν, (ὁ πολ. Κυπαρισσεύς).

Κυπάρισσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μινύα ꙃ ἀδελφὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίυ ἐπωνομάσθη ἡ

Κυπάρισσος (ἡ), πολίχν. τῆς Φωκίδος παρὰ τοὺς Δελφοὺς ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, (κατὰ τὸν Παυσαν., ἡ ὕστερον Ἀντίκυρα).

Κύπασις, εως (ἡ), π. τῆς Θρᾳκ. Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου παρὰ τὴν Καλλίπολιν.

*Κύπη (ἡ), π. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Κυπαῖος).

Κύπρις, ιδος (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀφροδίτη.

Κυπρόθεμις, ιδος (ὁ), τοπάρχης τῆς Ῥόδυ, κατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ σατράπυ Τιγράνυ.

Κύπρος (ἡ), μία τῶν μεγαλητέρων νήσων τῆς Μεσογείυ θαλάσσης, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Συρ. καὶ Κιλικ., ἱερὰ τῆς Ἀφροδίτης, τῆς ὁποίας ἡ λατρεία ἐν αὐτῇ πρῶτον εἰσήχθη ὑπὸ τῶν Φοινίκων, ὅθεν ἐλέγετο καὶ Κυπρογενὴς καὶ Κυπρογένεια, (ὁ νησ. Κύπριος).

Κύρα καὶ (ὀρθότ.) Κῦρα (τὰ), π. τῆς Σογδιανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτυ ποταμοῦ, κτίσμα Κύρου τοῦ Μεγάλου, ὅθεν ἐλέγετο καὶ Κύρου πόλις καὶ (παρὰ Πτολεμ.) Κυρέσχατα.

Κυράνα (ἁ), Δωρ. ἀντὶ Κυρήνη.

Κύραυνις, ιος (ἡ), νησίδιον ἐλαιοφόρον ꙃ οἰνοφόρον παρὰ τὴν Λιβύαν.

Κύρβαντες (οἱ), Π. ἀντὶ Κορύβαντες.

Κυρβία (ἡ), ἡ πρότερον Κυδίππη, γυνὴ τοῦ Κερκάφυ ꙃ μήτηρ τοῦ Ἰαλυσοῦ κτλ.

*Κύρεις (αἱ), ἴδε Κύρις.

Κύρη (ἡ), πηγή τις, ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλ. ἐν τῇ Λιβύῃ, ὅπου ἐκτίσθη μετὰ ταῦτα ἡ Κυρήνη. 2) νῆσός τις τοῦ Περσικοῦ Κόλπου.

Κυρηβίων, ωνος (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ Ἐπικράτους, ἀδελφοῦ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνυ.

Κυρηναία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Λιβύας παρὰ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, ἡ ἄλλως Πεντάπολις, διὰ τὰς πέντε μεγάλας πόλεις της, ὧν προεῖχεν ἡ ἐπώνυμος αὐτῆς ꙃ πρωτεύουσα Κυρήνη.

Κυρήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὑψέως, υἱοῦ τοῦ Πηνειοῦ, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Ἀπόλλων ἀπὸ τοῦ Πηλίου ὄρους (ὅπου ποιμαίνουσα, ἐφόνευσε μόνη ἕνα λέοντα) καὶ μετακομίσας εἰς Λιβύαν, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀρισταῖον. Ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη ἡ πρωτεύουσα τῆς Λιβύας. 2) Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἴδμονα. 3) μία τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπισήμων ἑταιρῶν. 4) (γεωγρφ.) π. πρωτεύουσα τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Λιβύῃ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σπαρτιάτου Βάττου, ἀποικήσαντος εἰς αὐτὴν ἀπὸ τῆς νήσου Θήρας, (ὁ πολ. Κυρηναῖος).

Κυρῖνος (ὁ), = Κουϊρῖνος.

Κύρις, εως (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ

Ἰταλίᾳ, πατρὶς τοῦ Νουμᾶ, (ὁ πολ. Κυρίτης).

Κύρνος (ὁ), φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος, ἀναφερόμενος συχνάκις εἰς τὰ γνωμικά του. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ

Κύρνος (ἡ), ἡ παρὰ Ῥωμαίοις Κόρσικα, νῆσος μεγάλη τῆς Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐν Ἀσίᾳ Φωκαέων, (ὁ νησ. Κύρνιος). 2) χωρ. τῆς Εὐβοίας περὶ τὴν Κάρυστον.

Κυρόπολις, εως (ἡ), = Κῦρα (τά).

Κῦρος (ὁ), ὁ πρότερος ἢ παλαιός, υἱὸς τοῦ Καμβύσου, ἡγεμόνος τῆς Περσίδος καὶ τῆς Μανδάνης, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγους, μοναρχήσας πρῶτος ὅλης σχεδὸν τῆς Ἀσίας, ϗ φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τῶν Μασσαγετῶν μάχῃ τῷ 530 πρὸ Χ. μετὰ 29 ἐτῶν ἔνδοξον βασιλείαν. 2) ὁ νεώτερος, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου καὶ τῆς Παρυσάτιδος, πολεμήσας πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀρταξέρξην τὸν Μνήμονα, καὶ φονευθεὶς ἐν τῇ περὶ τὰ Κύναξα τῆς Βαβυλωνίας μάχῃ, ὅπου συνεμάχουν αὐτῷ καὶ 13,000 Ἕλληνες, τῶν ὁποίων τὰ συμβάντα περιέγραψεν ὁ Ξενοφῶν. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς βορείου Ἀσίας, πηγ. ἐκ τῆς Ἀρμεν. ϗ χυν. διὰ τῆς Ἰβηρ. καὶ Ἀλβαν. εἰς τὴν Κασπίαν, (Κούρ). 4) ποτ. τῆς Περσ., χυν. διὰ τῶν Πασαργάδων εἰς τὸν Περσικὸν Κόλπον, (Κορές).

Κύρου πόλις (ἡ), = Κῦρα (τά).

Κυῤῥέστης καὶ Κυῤῥήστης, ου (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Κυῤῥηστικῆς ἢ τῆς Κύῤῥυ.

Κυῤῥηστικὴ (ἡ), ἡ περὶ τὴν πόλιν Κύῤῥον χώρα τῆς Μακεδον. 3) ἐπαρχ. τῆς Συρ. παρὰ τὴν Κομμαγηνὴν, τὸ Ἀμανὸν ὄρος, τὸν Εὐφράτην καὶ Ὀρόντην.

Κύῤῥος (ὁ), π. τῆς Μακεδ. 2) π. τῆς Κυῤῥηστικῆς ἐν τῇ Συρίᾳ, πλησίον τῆς Ἀντιοχείας, (Κορούς).

Κυψίλος (ὁ), Ἀθηναῖος, λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, διότι, ἀντισταθεὶς εἰς τὴν περὶ ἐγκαταλείψεως τῶν Ἀθηνῶν πρότασιν τοῦ Θεμιστοκλ., ἐπρότεινε νὰ ὑπακούσωσι τοὺς Πέρσας. 2) Φαρσάλιος, ἱστοριογράφος καὶ συνέκδημος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Κύρτωνες (οἱ), πολίχν. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῆς λίμνης Κωπαΐδος, (ὁ πολ. Κυρτώνιος).

Κυρτώνιον (τὸ), π. τῆς Ἐτρουρίας.

Κύτα (ἡ), π. τῆς Κολχίδος ἐπὶ τοῦ Φάσιδος, ὅπου ἐγεννήθη ἡ Μήδεια.

Κυταία καὶ Κυταῒς (ἡ), ἡ περὶ τὴν Κύταν χώρα τῆς Κολχίδος, (Κατάϊς), (τὸ ἐθν. Κυταῖος).

Κύταιον (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Κρήτης, πρὸς μεσημβ. τοῦ ἀκρωτηρίου Δίου.

*Κυτηΐς, ἴδος (ἡ), = Κυταία.

Κυτίνιον (τὸ), μία τῶν τεσσάρων Δωρικῶν πόλεων ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, (ὁ πολ. Κυτινιάτης).

Κυτίσσωρος καὶ Κυτίσωρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φρίξου ϗ τῆς Χαλκιόπης, ὁ ἄλλως Κύτωρος.

*Κυτώνιον (τὸ), π. ἐπὶ τῶν μεθορίων Μυσ. καὶ Λυδ., (ὁ πολ. Κυτώνιος).

Κύτωρον (τὸ), = Κύτωρος (ἡ),

Κύτωρος (ὁ), = Κυτίσσωρος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ

Κύτωρος (ἡ), π. παραθαλ. μὲ λιμένα τῆς Παφλαγ. παρὰ τὴν Ἄμαστριν, (Κύτρος), (ὁ πολ. Κυτωρεύς).

Κύφαντα (τὰ), π. παραθαλ. τῆς Λακων., ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ τοῦ Παυσανίου.

Κύφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περῥαιβοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη καὶ 2) β. τῆς Θεσσαλ., ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ

Κύφος (ἡ), π. τῆς Περῥαιβίας ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ, (ὁ πολ. Κυφαῖος).

Κυχρεία (ἡ), ἡ Σαλαμίς, ἀπὸ τοῦ Κυχρέως.

Κυχρεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ϗ τῆς Σαλαμῖνος, θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος, τὴν ὁποίαν ἀπήλλαξεν ἑνὸς φοβεροῦ δράκοντος, ἀφεὶς διάδοχον αὐτοῦ τὸν Τελαμῶνα.

Κύψελα (τὰ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακων. 2) π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἕβρυ, (Ἴψαλα), (ὁ πολ. Κυψελῖνος ἢ Κυψεληνός).

Κυψελίδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Κυψέλου, (ὅθεν ||. πλθ.) οἰκογένειά τις δυναστεύσασα πολὺν χρόνον ἐν Κορίνθῳ.

Κύψελος καὶ ὄχι Κύψελλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰπύτου, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ., συμπράκτωρ τῶν Ἡρακλειδῶν καὶ πενθερὸς τοῦ Ἡρακλείδου Κρεσφόντου. 2) υἱὸς τοῦ Ἠετίωνος, ἀπόγονος τῶν ἐν Κορίνθῳ δυναστευόντων Βακχιδῶν, τῶν ὁποίων καταλύσας τὴν ἀριστοκρατικὴν ἐξυσίαν, ἐτυράννησε τῆς Κορίνθου περὶ τὸ 663 πρὸ Χ., καὶ ἀφῆκε διάδοχόν του, μετὰ τριακονταετῆ βασιλείαν, τὸν υἱὸν αὐτοῦ Περίανδρον, (τὸ ὄνομά του ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τῆς Κυψέλης, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ αὐτοῦ Λάβδα ἔκρυψεν αὐτὸν, ἵνα τὸν διασώσῃ ἀπὸ τῶν Βακχιαδῶν, καὶ τῆς ὁποίας λαμπρὸν ἐκ κέδρου ὁμοίωμα μὲ πολυτελῆ ἀνάγλυφα ἀφιέρωσεν ὕστερον αὐτὸς εἰς τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἡραῖον, ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ θρόνου). 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Μιλτιάδου.

Κωγαίωνον (τὸ), β. τῆς Δακίας, νομιζόμενον ἱερὸν ὑπὸ τῶν περιοικούντων Γετῶν, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔῤῥεεν ὁ ὁμώνυμος ποταμός.

Κώης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρξάνδρυ, τύραννος τῶν Μιτυληναίων ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Κώθων, ωνος (ὁ), ἐρημονήσιον τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου παρὰ τὰ Κύθηρα. 2) νησίδιον παρὰ τὴν Λιβύαν, σχηματίζον ἕνα τῶν λιμένων τῆς Καρχηδόνος.

Κώκαλος (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Σικελίᾳ Καμίκου, ὑποδεχθεὶς τὸν Δαίδαλον, καὶ φονεύσας τὸν πρὸς καταδίωξιν αὐτοῦ πλεύσαντα εἰς Σικελίαν Μίνωα.

Κώκυτος (ὁ), ποταμὸς τοῦ Ἅδου. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Θεσπρωτ. ἐν Ἠπείρῳ, χυν. εἰς τὸν Ἀχέροντα, (Γλυκύ).

Κωλιὰς (ἄκρα), άδος (ἡ), ἀκρωτ. ἐπὶ τῶν δυτ. παραλίων τῆς Ἀττικῆς μὲ ναὸν τῆς Ἀφροδίτης Κωλιάδος, περίφημον διὰ τὰ περὶ αὐτὸ κεραμευόμενα πήλινα σκεύη.

Κωμαρχίδης, ου (ὁ), κωμικῶς πεπλασμένον ὄνομα ἐκ τοῦ κωμάρχου.

Κώμβρεια (ἡ), π. τῆς Μακεδ., ἀνήκυσα πρότερον εἰς τὴν Θρᾴκην.

Κωμίας, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ α. ἔτος τῆς 55 Ὀλυμπ.

Κωμισηνὴ (ἡ), ἐπαρχία τῆς Παρθίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ὑρκανίας, ἴδε ϗ παρβλ. Καμισηνή.

Κῶμον (τὸ), π. τῆς βορείου Ἰταλ., παρὰ τὴν λίμνην Λάριον, (Como).

Κωνάρας, α (ὁ), Αἰπόλος τις παρὰ Θκρτ.

Κωνκορδία (ἡ), Concordia Julia, π. τῆς ἄνω Ἰταλίας.

Κωνσεντία (ἡ), Consentia, π. πρωτεύυσά ποτε τῶν Βρεττίων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Κωνσταντῖνος (ὁ), ὁ ἐπικληθεὶς Μέγας, πρῶτος Χριστιανὸς αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, υἱὸς Κωνσταντίνου τοῦ Χλώρου καὶ τῆς Ἑλένης, γεννηθεὶς τῷ 274 ἀπὸ Χ. καὶ ἀποθανὼν τῷ 337 εἰς 64 χρόνων ἡλικίαν. Οὗτος μετέφερε τὴν καθέδραν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους ἀπὸ τῆς Ῥώμης εἰς τὸ Βυζάντιον τῷ 330 ἀπὸ Χ., μετονομάσας αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του.

Κωνσταντίνου πόλις (ἡ), ἴδε Βυζάντιον.

Κωνστάντιος (ὁ), Φλαΰϊος Χλῶρος, υἱὸς τοῦ Εὐτροπίου ἐκ τῆς ἐν Μοισίᾳ Δαρδανίας καὶ ἀνεψιὸς ἐκ μητρὸς τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου, στρατηγήσας τῶν Ῥωμαίων τῷ 270 ἀπὸ Χριστοῦ κατὰ τῶν Γερμανῶν, καὶ υἱοθετηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαξιμιανοῦ. Βασιλεύσας τῆς Γαλλ. Ἰσπαν. Μαυριταν. ϗ Βρετανίας, ἀφῆκε διάδοχόν του τὸν υἱὸν του Κωνσταντῖνον τοῦ Μέγαν.

Κώνστας, αντος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, Constans.

Κωνώπα καὶ Κωνώπη (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ., ἡ ὕστερον Ἀρσινόη, ἀπὸ τῆς γυναικὸς Πτολεμαίου τοῦ Β'.

Κῶπαι (αἱ), π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης, (Τοπόλια), (ὁ πολ. Κωπαῖος καὶ Κωπαιεὺς καὶ Κωπαΐτης)

Κωπαῒς, ἴδος (ἡ), ἡ πρότερον Κηφισὶς ϗ Λευκωνὶς λίμνη τῆς Βοιωτ. ἔχυσα 380 σταδίων περιφέρειαν, (λίμνη τῆς Λειβαδιᾶς ἢ Τοπόλια).

*Κωράλιος (ὁ), = Κουράλιος.

*Κώραλις, ιος (ἡ), λίμνη τῆς Λυκαον.

Κώρυκος (ὁ καὶ ἡ), ἀκρωτ. καὶ π. ϗ λιμὴν τῆς Κιλικ. ϗ ἄλλη τῆς Παμφυλ. ἢ Λυκ., παρὰ τὴν ὁποίαν ἦτον τὸ Κωρύκιον ἄντρον (ὁμώνυμον τοῦ ὁποίυ ὑπῆρχε καὶ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ) ϗ εἰς τὴν πεδιάδα τῆς ὁποίας ἐκαλλιεργεῖτο ὁ ἄριστος Κωρύκιος κρόκος, (οἱ κάτοικοί της, συνεννοημένοι μὲ τοὺς διαβοήτους πειρατὰς τῶν Μυοννήσων, ἐπρόδιδον εἰς αὐτοὺς τοὺς ἐκπλέοντας ἐμπόρυς, ὅθεν ἡ παροιμία: „Ὁ Κωρυκαῖος ἠκροάσατο," ἐπὶ τῶν παραδόξως γνωστοποιουμένων).

Κῶς, Κῶ (ἡ), νῆσος τοῦ Ἰκαρίου πελάγυς ἀπέναντι τῆς Καρίας, πατρὶς τοῦ Ἱπποκράτυς, τοῦ Ἀπελλοῦ ϗτλ., (ὁ νησ. Κῷος).

Κώσας (ὁ), = Κέσσας.

Κυφαῖος (ὁ), Ἰνδός τις παρ' Ἀῤῥ.

Κωφὴν, ῆνος καὶ Κώφης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χυν. εἰς τὸν Ἰνδόν. 2) Ἰνδός τις παρ' Ἀῤῥ.

Κωφὸς (ὁ), λιμὴν τοῦ Τορωναίου κόλπυ περὶ τὴν Παλλήνην.

Λ.

Λάα (ἡ) καὶ Λᾶας (ὁ), ἴδε Λᾶς.

Λάαθα (ἡ), π. τῆς εὐδαίμ. Ἀραβ. ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου.

Λάβα (ἡ), καὶ Λάβαι (αἱ), π. μεσόγ. τῆς Εὐδαίμ. Ἀραβ.

*Λάβαξ, ακος (ὁ), Λεπρεάτης, υἱὸς τοῦ Εὔφρονος, Ὀλυμπιονίκης.

*Λάβαρα (τὰ), π. τῆς Καρ., (ὁ πολ. Λαβαρεύς).

Λάβας (Δωρ. ἀντὶ Λάβης), α (ὁ), Σικελιώτης τις παρὰ Θκρτ.

Λάβδα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμφίονος, γυνὴ τοῦ Ἠετίωνος καὶ μήτηρ τοῦ Κυψέλου.

Λαβδακίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Λαβδάκου.

Λάβδακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυδώρου ϗ τῆς Νυκτηΐδος, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, πατὴρ τοῦ Λαΐου.

Λάβδαλον (τὸ), φρούρ. τῶν Συρακυσῶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν Ἐπιπολῶν.

Λάβης (ὁ), κωμικὴ παρῳδία τοῦ ὀνόματος τοῦ Λάχητος, ὡς δωροδοκηθέντος ὑπὸ τῶν Σικελιωτῶν.

Λαβιῆνος (ὁ), Labienus, ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων.

Λαβικὸν (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Λαβικανός).

Λαβίνιον (τὸ), ἴδε Λαουΐνιον.

*Λαβότας, α (ὁ), ποτ. τῆς Συρ.

Λάβρανδα (τὰ), κώμη τῆς Καρ. μεταξὺ Μυλάσων καὶ Ἀλαβάνδων (ὁ πολ. Λαβρανδεὺς καὶ Λαβρανδηνός).

Λαβύνητος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος, κατά τινας, ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Νέμπουκαδνεζάρ. 2) ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρ. ἐπὶ Κύρου τοῦ Μεγάλου.

Λαβύρινθος (ὁ), ἐν γένει μέγα κτίριον μὲ πολλὰ χωρίσματα, ὅπου εὐκόλως ἠδύνατό τις νὰ χαθῇ. 2) (ἰδίως) ὁ — τῆς Αἰγύπτου παρὰ τὴν Μοίριδος λίμνην, κτίσμα τοῦ βασιλέως Ψαμμητίχου ἢ τοῦ Μένδητος, περιέχον 3000 δωμάτια, ὧν τὰ ἡμίση ὑπόγεια. 3) ὁ — τῆς Κρήτης, παρὰ τὴν πόλιν Κνωσσὸν, κτίσμα τοῦ Δαιδάλου, (φαίνεται δὲ ὅτι κυρίως ἦσαν παλαιὰ λατομεῖα, μεταλλευόμενα πρὸ αἰώνων κατά τινας ἀρχιτεκτονικοὺς κανόνας).

Λαβώτας, α (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Λεωβότης, ἔπαρχός τις Σπαρτιάτης παρὰ Ξενοφῶντι. 2) υἱὸς τοῦ Ἐχεστράτου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

*Λαγέτας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Τακτικοῦ Δορυλάου καὶ τῆς Στερόπης, ἐκ Κνωσσοῦ τῆς Κρήτης, προπαππος μητρόθεν τοῦ Γεωγράφου Στράβωνος.

Λαγιάδας, α (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Λαγιάδης = Λαγίδης, πατρωνυμ. ὁ Πτολεμαῖος.

*Λάγινα (τὰ), π. τῆς Καρ. μὲ ναὸν τῆς Ἑκάτης Λαγινίας.

Λαγίσκα καὶ Λαγίσκιον (ἡ), ὄνομά τινος ἑταίρας.

Λάγχη (ἡ), Lancia, π. τῆς Ταῤῥακων. Ἰσπαν., (Solantia).

*Λάγκεια (ἡ), πηγή τις ἐν Λακωνίᾳ.

Λάγος (ὁ), Μακεδὼν, πατὴρ Πτολεμαίου τοῦ πρώτου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.

Λάγουσα (ἡ), νησὶς τοῦ Αἰγαίου ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λυκίας, μία τῶν Σποράδων, (Κανδιάνα).

Λαγυνίων, ωνος (ὁ), κωμικὸν ὄνομα παρασίτου.

Λάδας, α (ὁ), περίφημός τις ἀθλητὴς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Λάδη (ἡ), νησίδιον τοῦ Αἰγαίου ἀπέναντι τῆς Μιλήτου, (Γαττονῆσι), (ὁ νησ. Λαδαῖος).

Λαδίκη (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Λαοδίκη, θυγ. τοῦ Βάττου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀμάσιδος.

Λαδόκεια (τά), = Λαοδόκια.

Λάδοκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐχέμου ἐξ Ἀρκαδίας, (Παυσ. Η', μδ', 1).

Λάδων, ωνος (ὁ), ὁ δράκων, ὁ φυλάττων τὰ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἀρκαδ., χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν. 3) (κατὰ τὴν μυθολογ.) υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, τοῦ ὁποίυ τὴν θυγατέρα Μεθώνην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἀσωπός. 4) ῥυάκιόν τι ἐν Βοιωτίᾳ, (Παυσ. Θ', ί, 6).

Λαέρκης, ους (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀλκιμέδοντος, ἡγεμὼν τῶν ὑπὸ τὸν Ἀχιλλέα Μυρμιδόνων. 2) ἐπιτήδειός τις τεχνίτης ἐν Ἰθάκῃ, (Ὀδ. Γ, 425).

Λαέρτη (ἡ), φρούρ. τῆς Κιλικ., (τὸ τοπ. Λαέρτιος).

Λαέρτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀκρισίου ϗ τῆς Χαλκομεδούσης, πατὴρ τοῦ Ὀδυσσ., ἐξελθὼν εἰς θήραν τοῦ Καλυδωνίυ κάπρυ καὶ συνεκπλεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα.

Λαερτιάδης, υ (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ὀδυσσεύς.

Λαέρτιος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ ἐκ τῆς ἐν Κιλικίᾳ Λαέρτης. 2) (κυριωνυμ.) = Λαέρτης.

Λαζοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Κολχ., κατοικοῦν τὰ περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Φάσιδος παράλια τοῦ Εὐξ. Πόντου.

*Λαθρία (ἡ), θυγ. τοῦ Θερσάνδρου, ἑνὸς τῶν Ἡρακλειδῶν, ἀδελφὴ δίδυμος τῆς Ἀναξάνδρας, καὶ γυνὴ τοῦ ἑτέρου τῶν υἱῶν τοῦ Ἀριστοδήμου.

Λαιαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Μακεδ. κατοικοῦν περὶ τὸν Στρυμόνα.

*Λαιανδρὶς, ίδος (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν Ἀναξάνδρου.

*Λαΐας, α (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ὑραίου, καὶ ἀπόγονος τοῦ Τισαμενοῦ.

*Λαΐας, α (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ βασιλέως τῆς Ἤλιδος Ὀξύλου ϗ ἀδελφὸς τοῦ Αἰτωλοῦ.

Λάϊος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαβδάκου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ἀνὴρ τῆς Ἰοκάστης ϗ πατὴρ τοῦ Οἰδίποδος, τὸν ὁποῖον ἐκθέμενος, βρέφος ἔτι, κατά τινα χρησμὸν, ἐφονεύθη ὕστερον ὑπ' αὐτοῦ ἀγνώριστος.

Λαῒς, ίδος (ἡ), ὄνομα δύο περιφήμων ἑταιρῶν, ὧν ἡ μὲν ἐξ Ὑκκάρων, πόλεως τῆς Σικελ., αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Νικίου, καὶ ἀποκατασταθεῖσα ἐν Κορίνθῳ, ἡ δὲ, νεωτέρα αὐτῆς, Κορινθία.

Λαισποδίας, ου (ὁ), στρατηγός τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Λαιστρυγόνες (οἱ), ἔθνος ἀνθρωποφάγον, κατοικοῦν τὴν Σικελίαν καὶ μεταβάντες πιθανῶς εἰς Ἰταλίαν.

Λάκαινα (ἡ), θηλ. τοῦ Λάκων.

Λακεδαιμόνιος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Κίμωνος, ναύαρχος τῶν Ἀθην.

Λακεδαίμων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Ταϋγέτης, γεννήσας ἐκ τῆς Σπάρτης, θυγατρὸς τοῦ Εὐρώτα, τὴν Εὐρυδίκην καὶ τὸν Ἀμύκλαν καὶ τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς ἥρως. Ἀπ' αὐτοῦ παρωνομάσθη ἡ

Λακεδαίμων, ονος (ἡ), ἡ περὶ τὴν Σπάρτην χώρα, ἀκολούθως δὲ καὶ ὅλη ἡ ἐπαρχία τῆς Λακων. 2) ἡ πρωτεύυσα τῆς Λακων., ἡ ἄλλως Σπάρτη, (τὸ ἐθν. Λακεδαιμόνιος).

Λακέρεια (ἡ), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας, ἐπὶ τῆς Βοιβηΐδος λίμνης, (ὁ πολ. Λακερειεύς).

Λακιάδαι καὶ Λακκιάδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Λακιάδης).

Λακιβούργιον (τὸ), π. τῆς βορείου Γερμαν. ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης, (Wismar).

Λακίνιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς κάτω Ἰταλ. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Λακινίας ἢ Λακινιάδος Ἥρας, (ὁ κάτοικος Λακινιάτης).

Λακίνιος (ὁ), λῃστὴς ἐν Ἰταλίᾳ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Λάκιος (ὁ), ἥρως τις ἐν Ἀττικῇ, ἀφ' οὗ αἱ Λακιάδαι.

Λάκμος καὶ Λάκμων, ωνος (ὁ), τὸ πρὸς ἄρκτον μέρος τοῦ ὄρους Πίνδου μεταξὺ Θεσσαλ. καὶ Μακεδ.

Λακράτης, ους (ὁ), Σπαρτιάτης, Ὀλυμπιονίκης. 2) εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Αἰτωλῶν, οἵτινες ἐστράτευσαν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς Θερμοπύλας κατὰ τῶν Γαλατῶν.

Λακρατίδας, α (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.

Λακρατίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος Μαραθωνομάχος.

Λακρίνης, ου (ὁ), Σπαρτιάτης, σταλεὶς πρέσβυς εἰς Κῦρον τὸν Μέγαν ὑπὲρ τῶν Ἰώνων.

Λάκριτος (ὁ), σοφιστὴς ἐκ Φασήλιδος, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτυς, κατὰ τοῦ ὁποίυ σώζεται λόγος τις τοῦ Δημοσθ.

Λακτάντιος (ὁ), Πλάκιδος, συγγραφεὺς Ῥωμαῖος, ἀπροσδιορίστου ἐποχῆς, γράψας ὑπομνήματα εἰς τὴν Θηβαΐδα τοῦ Στατίου καὶ ἐπιτομὴν τῶν μεταμορφώσεων τοῦ Ὀβιδίου.

Λακύδης, ου (ὁ), φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς διάδοχος τοῦ Ἀρκεσιλάου, γεννηθεὶς ἐν Κηρύνῃ ϗ διδαχθεὶς ἐν Ἀθήναις, ἀποθανὼν δὲ ὑπὸ οἰνοποσίας τῷ 241 π. Χ.

Λάκων, ωνος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Λακωνίας. 2) (κυριωνυμ.) Πλαταιεύς τις παρὰ Θκδ. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Σάμου. 4) δοῦλός τις παρὰ Θκρτ.

Λακωνία καὶ Λακωνικὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Πελοποννήσου, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ἡ Σπάρτη, (τὸ ἐθν. Λάκων καὶ τὸ θηλ. Λάκαινα).

Λακωνικὸς κόλπος (ὁ), ὁ πρὸς μεσημβρίαν

τῆς Πελοπονν. μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Μαλαίου καὶ Ταινάρου, (Κόρφος τῆς Κολοκυθιᾶς).

Λάμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ξενοφῶντος, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Λαμέδων, οντος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Λαομέδων, υἱὸς τοῦ Κορωνέ, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος.

Λαμία (ἡ), θυγ. τοῦ Ποσειδ., ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Σιβύλλαν Ἱεροφίλην. 2) θυγ. τοῦ Βήλου ꗃ τῆς Λιβύης, τὴν ὁποίαν, ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν εἰς ἄγριόν τι τέρας, τὸ ὁποῖον κατέτρωγε τὰ παιδία. 3) μία τῶν ἐν Ἀθήναις αὐλητρίδων, θυγ. τοῦ Κλεάνορος, ἐρωμένη τοῦ βασιλέως Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. 4) (γεωγρφ.) π. τῆς Φθιώτ. ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη Λαμιακὸς ὁ μεταξὺ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀντιπάτρου καὶ τῶν Ἀθηναίων πόλεμος, (Ζητοῦνι), (ὁ πολ. Λαμιεύς).

Λαμίας, ου (ὁ), κωμικῶς πεπλασμένον ὄνομα ἐκ τοῦ Λαμία.

Λάμιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ., κτίτωρ τῆς Λαμίας.

Λάμις, ιδος (ὁ), Μεγαρεύς τις, ἀποικήσας εἰς Σικελίαν.

Λαμίσκος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Σάμου.

Λᾶμνος, Λαμνιάς κτλ., Δωρ. ἀντὶ Λῆμνος κτλ.

Λάμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ., βασιλεὺς τῶν Λαιστρυγόνων, (Ὀδ. Κ, 81). 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Βοιωτ., πηγ. ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος ꗃ χυν. εἰς τὸν Φάλαρον. 3) ποτ. καὶ π. τῆς Κιλικ.

Λάμπεια (ἡ), β. τῆς Ἀρκαδ. μέρος τοῦ Ἐρυμάνθου.

Λαμπέτεια (ἡ), π. τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ.

Λαμπετίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Λάμπου, ὁ Δόλοψ.

Λαμπετίη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Νύμφης Νεαίρας, ἀδελφὴ τῆς Φαεθούσης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐφύλαττε τὰς ἱερὰς βοῦς τοῦ πατρός των ἐπὶ τῆς νήσου Τρινακρίας.

*Λάμπη (ἡ), π. τῆς Κρήτης, κτίσμα τοῦ Ἀγαμέμν., (ὁ πολ. Λαμπαῖος ꗃ Λαμπεύς).

Λαμπιδώ, οῦς (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀρχιδάμου καὶ μήτηρ τοῦ Ἄγιδος.

*Λάμπις, ιδος (ὁ), πλουσιώτατός τις ναύκληρος ἐξ Αἰγίνης. 2) εἷς τῶν συνομοσάντων κατὰ τοῦ τυράννου τῶν Ἠλείων Ἀριστοτίμου. 3) Λακεδαιμόνιος, νικήσας πένταθλον κατὰ τὴν 18 Ὀλυμπ.

Λαμπιτώ, οῦς (ἡ), γυνὴ Σπαρτιᾶτις. 2) ἑταίρα τις ἐκ Σάμου.

Λάμπιχος (ὁ), τύραννός τις τῆς ἐν Σικελίᾳ Γέλας.

Λάμπος (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Λαομέδοντος. 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου ꗃ τῆς Γοργόνης.

Λαμπρά (ἡ), ἴδε Λαμπτραί.

Λαμπριάδας, α (ὁ), ἀνήρ τις παρὰ Θκρτ. (Δ', 21).

Λαμπρίας, ου (ὁ), ὁ ἀδελφὸς ꗃ 2) ὁ υἱὸς τοῦ Πλουτάρχου. 3) Ἀθηναῖός τις παρὰ τῷ Λουκ.

Λαμπροκλῆς, έους (ὁ), ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Σωκρ. 2) μουσικός τις καὶ διθυραμβοποιὸς παρ' Ἀθην. (ΙΑ', 491).

*Λαμπρόμαχος (ὁ), Ὀπούντιός τις, Ἰσθμιονίκης, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

Λάμπρος (ὁ), διδάσκαλος τῆς μουσικῆς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ.

Λαμπτραί (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Λαμπτρεύς).

Λάμπων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, ὁ ἄλλως Λάμπος. 2) Αἰγινήτης, πατὴρ τοῦ ἀθλητοῦ Πυθέα. 3) Σάμιός τις παρ' Ἡροδ. 4) ἱερεύς τις καὶ μάντις ἐν Ἀθήναις.

Λαμπώνεια καὶ Λαμπωνία (ἡ) καὶ

Λαμπώνιον (τὸ), π. τῆς Τρῳάδος παρὰ τὴν Ἄντανδρον, (ὁ πολ. Λαμπωνειεύς, -νιεύς).

Λαμύνθιος (ὁ), λυρικός τις καὶ ἐρωτικὸς ποιητὴς ἐκ Μιλήτου.

Λάμφιλος ἢ Λάφιλος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ., (διατί νὰ μὴ ἦνε Πάμφιλος;)

Λάμψακος (ἡ), π. τῆς Μυσ. ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἡ πρότερον Πιτυοῦσα, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της καὶ τὴν εἰς τὸν Πρίαπον λατρείαν της, (ὁ πολ. Λαμψακηνός).

*Λάμψος (ἡ), χωρ. περὶ τὰς Κλαζομενάς, (τὸ τοπ. Λάμψιος).

*Λάνασσα (ἡ), θυγ. τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Ἀγαθοκλέους.

*Λανίκη (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Λαονίκη, μήτηρ τοῦ Πρωτέα, τροφὸς τοῦ Μ. Ἀλεξ.

Λανούβιον (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Lavigna).

Λαόγονος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ὀνήτορος καὶ 2) ἄλλος, υἱὸς τοῦ Βίαντος.

Λαογόρας, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. ὡς βοηθῶν τοὺς Λαπίθας κατὰ τοῦ Αἰγιμίου.

Λαογόρη (ἡ), ἡ ἄλλως Λαοδίκη, θυγ. τοῦ Κινύρα.

Λαοδάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. 2) υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀντινόου. 3) υἱὸς τοῦ Ἐτεοκλέους, βασιλεύσας τῶν Θηβῶν, ἀφ' οὗ ἐπετροπεύθη ὑπὸ τοῦ Κρέοντος. 4) ἡγεμών τις τῶν ἐν Ἰωνίᾳ Φωκαέων.

Λαοδάμεια (ἡ), θυγ. τοῦ Βελλεροφόντου, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Σαρπηδόνα. 2) θυγ. τοῦ Ἀκέσου ꗃ γυνὴ τοῦ Πρωτεσιλάου, φονευθεῖσα αὐτοχειρὶ διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της. 3) θυγ. τοῦ Ἀμύκλα ꗃ γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος.

Λαοδίκεια (ἡ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Λύκου, (Ἐσκὶ-Χισάρ). 2) π. τῆς Συρ., κτίσμα Σελεύκου τοῦ Νικάτορος καὶ παρώνυμος τῆς μητρός του, (Λαδικιέ). 3) π. τῆς Κοίλης Συρίας περὶ τὸν Λίβανον. 4) π. τῆς Μηδ., κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μακεδόνων. 5) ἡ Κατακεκαυμένη, π. τῆς Λυκαονίας, (ὁ πολ. Λαοδικεύς).

Λαοδίκεια (τά), = Λαοδόκιον.

Λαοδίκη (ἡ), Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Φορωνεὺς ἐγέννησε τὸν Ἆπιν καὶ τὴν Νιόβην. 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πριάμου, γυνὴ τοῦ Ἑλικάονος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀκάμαντος τὸν Μούνιτον, ꗃ κατακρημνισθεῖσα ὑπὸ λύπης διὰ τὸν ἐν Θρᾴκῃ θάνατον τοῦ παιδός της. 3) θυγ. τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἡ ὑπὸ τῶν Τραγικῶν Ἠλέκτρα. 4) θυγ. τοῦ Κινύρα, ἐξ ἧς ὁ Ἔλατος ἐγέννησε τὸν Στύμφαλον καὶ Πηρέα. 5) Κυπρία, ἀπόγονος τοῦ Ἀγαπήνορος ἐξ Ἀρκαδίας. 6) γυνὴ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Μακεδόνων Ἀντιόχου, καὶ μήτηρ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος. 7) θυγ. Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος ꗃ γυνὴ Ἀντιόχου τοῦ θεοῦ, βασιλέως τῆς Συρ., μήτηρ δὲ Σελεύκου τοῦ Καλλινίκου, φαρμακώσασα τὸν ἄνδρα της, διότι ἐνυμφεύθη καὶ δευτέραν γυναῖκα τὴν θυγατέρα Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου Βερενίκην, (ἀπ' αὐτῆς παρωνομάσθη ἡ ἐν Φρυγίᾳ Λαοδίκεια). 8) θυγ. Μιθριδάτου τοῦ Α', καὶ γυνὴ Μιθριδάτου τοῦ Μεγάλου. 9) ἀδελφὴ τῆς προτέρας, καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Καππαδοκίας Ἀραράθου τοῦ Ζ', καὶ ἔπειτα Νικομήδους τοῦ βασιλέως τῆς Βιθυνίας.

Λαοδόκιον (τὸ), πεδίον ꗃ κώμη τῆς Ἀρκαδ. μεταξὺ Μεγαλοπόλεως ꗃ Τεγέας, ἀπὸ Λαοδόκου τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐχέμου.

Λαόδοκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας. 2) εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, φίλος τοῦ Ἀντιλόχου. 3) εἷς τῶν Πριαμιδῶν. 4) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ꗃ τῆς Φθίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Δώρου. 5) υἱὸς ꗃ 6) ἀδελφὸς τοῦ Βίαντος. 7) υἱὸς τοῦ Ἐχέμου ἐξ Ἀρκαδίας, (ὀρθότ.) Λάδοκος. 8) κιθαρῳδός τις παρ' Αἰλιανῷ.

Λαοθόη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων. 2) θυγ. τοῦ Ἄλτου, βασιλέως τῶν Λελέγων, ἐξ ἧς ὁ Πρίαμος ἐγέννησε τὸν Λυκάονα. 3) ἡ μήτηρ τοῦ Ἐχίονος ꗃ Ἐρύτου.

Λαοθόης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ꗃ τῆς Θεσπιάδος Ἀντιδος.

Λαοκόων, οντος καὶ ωντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πορθάωνος, βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, ꗃ ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 2) ἱερεὺς τοῦ Ποσειδ. ἐν Τροίᾳ, κατὰ τοῦ ὁποίου, συμβουλεύοντος τοὺς Τρῶας νὰ μὴ εἰσαγάγωσιν εἰς τὴν πόλιν τὸν Δούρειον Ἵππον καὶ πλήξαντος μάλιστα αὐτὸν μὲ τὴν λόγχην του, ἔπεμψεν ἡ Ἀθηνᾶ ἐκ τῆς Τενέδου δύο δράκοντας, οἵτινες, ὁρμήσαντες κατ' αὐτοῦ, θυσιάζοντος εἰς τὸ παράλιον, τὸν ἐθανάτωσαν ὁμοῦ μὲ τοὺς δύο του υἱούς.

Λαοκόωσα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀφαρέως ꗃ μήτηρ τοῦ Ἴδα καὶ Λυγκέως, ἡ ἄλλως Ἀρήνη ἢ Πολυδώρα.

Λαομέδεια (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Λαομεδοντιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος.

Λαομέδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴλου καὶ τῆς Εὐρυδίκης, βασιλεὺς τῆς Τρῳάδος, πατὴρ τοῦ Πριάμου κτλ., πρὸς τιμωρίαν τοῦ ὁποίου ὁ Ποσειδῶν, ὡς ἀποστερήσαντος αὐτὸν τὸν μισθόν του διὰ τὴν κτίσιν τῶν τειχῶν τῆς Τροίας, ἀπέστειλε θαλάσσιόν τι τέρας, πρὸς βορὰν τοῦ ὁποίου ἐξετέθη, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ μαντείου, ἡ θυγ. τοῦ Λαομέδοντος Ἡσιόνη, τὴν ὁποίαν ἠλευθέρωσεν ὁ Ἡρακλῆς, διαβαίνων τότε διὰ τῆς Τρῳάδος. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Μελίνης, μιᾶς τῶν Θεσπιάδων. 3) υἱὸς τοῦ Λαρίχου, τοποτηρητὴς τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν Συρίᾳ.

Λαομένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.

Λαομήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ꗃ τῆς Ὀμφάλης.

Λαονόμη (ἡ), θυγ. τοῦ Γουνέως, γυνὴ τοῦ Ἀλκαίου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀμφιτρύωνος. 2) (κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ Ἀπολλν.) θυγ. τοῦ Ἀμφιτρύωνος καὶ γυνὴ τοῦ Πολυφήμου.

Λᾶος (ὁ), Π. ἀντὶ Λάϊος.

Λᾶος (ὁ), ποτ. τῆς κάτω Ἰταλ., χωρίζων τὴν Λευκανίαν ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, (Laino).

Λᾶος (ἡ), π. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἄποικος τῶν Συβαριτῶν, (Laino). 2) π. τῆς ἄνω Ἰταλ., (Lodi), (ὁ πολ. Λαΐνος).

Λαουϊνία (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως Λαίνου, τὴν ὁποίαν νυμφευθεὶς ὁ Αἰνείας, μετὰ τὴν εἰς Ἰταλίαν ἄφιξίν του, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Αἰνείαν Σίλβιον.

†Λαουϊνιασηνή (ἡ), χώρα τῆς Καππαδοκ.

Λαουΐνιον (τὸ), π. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λατίνων, (ὁ πολ. Λαβινιάτης).

Λαοφόντη (ἡ), θυγ. τοῦ Πλευρῶνος καὶ τῆς Ξανθίππης, γυνὴ τοῦ Θεστίου, καὶ μήτηρ τῆς Λήδας κτλ.

Λάπαθος (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Κύπρου, ἄποικος τῶν Λακώνων.

Λαπέρσαι (οἱ), οἱ Διόσκουροι ὡς, πορθήσαντες (πέρσαντες) τὴν πόλιν Λᾶν ἐν Λακεδαίμονι.

*Λάπηθος (ἡ), = Λάπαθος.

Λαπίθαιον (τὸ), χωρ. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Ταϋγέτου.

Λαπίθη (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ., παρβλ. Λάπηθος.

Λαπίθης, ου (ὁ), Ἥρως τις ἐν Σπάρτῃ, πατὴρ τῆς Διομήδης, γυναικὸς τοῦ Ἀμύκλα. 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ꗃ τῆς Στίλβης, ἀδελφὸς τοῦ Κενταύρου, ἡγεμὼν τῆς περὶ τὸν Πηνειὸν Θεσσαλ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Λαπίθαι, ἔθνος μάχιμον τῆς Θεσσαλ., περὶ τὸν Πηνειόν, ἴσως = Περραιβοί, πολεμήσαντες ꗃ (συμμαχοῦντος αὐτοῖς τοῦ Ἡρακλ.) νικήσαντες τοὺς γείτονας αὐτῶν Κενταύρους.

† Λάπιθον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ.

†Λάρα (ἡ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν· Laura.

Λάρανδα (τά), π. τῆς Λυκαον., (ὁ πολ. Λαρανδεύς).

Λαρεντία (ἡ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν, Laurentia.

*Λαρήνσιος (ὁ), ὄνομα Ῥωμ., Laurentius.

Λαρινᾶτις, ιδος (ἡ), χώρα τῆς Ἰταλ. ἡ περὶ τὸ -

Λάρινον (τὸ), π. τῆς κάτω Ἰταλ., (Lurino), (ὁ πολ. Λαρινάτης).

Λάριος λίμνη (ἡ), λίμνη τῆς ἄνω Ἰταλ., (Lago di Como).

Λάρισας (ὁ), ὀρθότ. τοῦ Λάρισσος.

Λάρισσα (ἡ), θυγ. τοῦ Πελασγοῦ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ ἐν Ἄργει καὶ Θεσσαλ.— 2) (γεωγρφ.) ἡ ἀκρόπολις τοῦ Ἄργους. 3) π. πρωτ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιώτιδος ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, διασώζουσα τὸ ὄνομά της. 4) ἡ Κρεμαστὴ ꗃ Πελασγία, π. τῆς Φθιώτ. ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου. 5) π. παραθαλ. τῆς Τρῳάδος. 6) ἡ Φρικωνὶς ἢ Αἰγυπτία (διότι παρεχωρήθη ὑπὸ Κύρου τοῦ Μεγάλου εἰς τοὺς συμμαχήσαντας αὐτῷ Αἰγυπτίους), π. τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ παρὰ τὴν Κύμην. 7) π. τῆς Λυδ., ὅπου ꗃ ναὸς τοῦ Λαρισσηνοῦ Ἀπόλλωνος. 8) π. τῆς Ἀσσυρ. ἐπὶ τοῦ Τίγριδος· ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Ξενοφῶντος. 9) π. τῆς Συρ. πρὸς δυσμὰς τοῦ ποταμοῦ Ὀρόντου, καὶ ἄλλη ἐν Κρήτῃ, ꗃ ἄλλη ἐν Ἤλιδι, καὶ ἄλλη ἐν Ἀττικῇ, διότι ἦτον κοινὸν ὄνομα τῶν Πελασγικῶν, φαίνεται, πόλεων, (ὁ πολ. Λαρισσαῖος).

Λάρισσος (ὁ), ποτ. τῆς Ἤλιδος, χυν. εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀράξου.

*Λάριχος (ὁ), Μιτυληναῖος, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 2) ἄλλος, ἀρχαιότερος, ἀδελφὸς τῆς Σαπφοῦς.

*Λάρολον (τὸ), π. τῆς Οὐμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ.

Λαρτιάδης, Π. ἀντὶ Λαερτιάδης.

Λάρτιος, Π. ἀντὶ Λαέρτιος.

Λάρυμνα (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Κηφισσοῦ. 2) — ἡ ἄνω, π. τῆς Λοκρ.

*Λᾶς, Λᾶ (ὁ), οἰκιστὴς τοῦ περὶ τὴν Σπάρτην χωρίου Ἀραίνου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ.

Λᾶς, Λᾶος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Λακων. καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Διοσκούρων.

Λασθένης, ους (ὁ), Θηβαῖος, πολεμήσας κατὰ τοῦ Ἀμφιάρεω. 2) Ὀλύνθιός τις, προδοὺς τὴν πατρίδα του εἰς τὸν Φίλιππον.

Λασθενία (ἡ), ἑταίρα ἐκ Μαντινείας, ἐρωμένη τοῦ Σπευσίππου.

Λάσιος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου.

Λασίων, ωνος (ὁ), π. τῆς Ἤλιδος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ. καὶ περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἐρυμάνθου εἰς τὸν Ἀλφειόν, (ὁ πολ. Λασιωνεὺς καὶ Λασιώνιος).

Λασόνιοι (οἱ), οἱ ἄλλως Καβηλεῖς Μηόνιοι, ἔθνος τῆς μικρᾶς Ἀσίας περὶ τὸν ποταμὸν Ἅλυν, μεταξὺ Μαριανδυνῶν ꗃ Ἀμαζόνων.

Λᾶσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χαρίνου, ποιητὴς ἐξ Ἑρμιόνης, ζήσας περὶ τὴν 63 Ὀλυμπ.

*Λαστρατίδας, α (ὁ), Ἠλεῖος, υἱὸς τοῦ Παραβάλλοντος, Ὀλυμπιονίκης.

*Λασύρτας, α (ὁ), Λασιώνιός τις, ζῶν χωρὶς νὰ πίνῃ.

Λατίνη (ἡ), = Λάτιον.

Λατῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀδυσσ. καὶ τῆς Κίρκης. 2) βασιλεὺς τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλ., υἱὸς τοῦ Φαύνου καὶ τῆς Νύμφης Μαρκίας, ἢ τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Εὐάνδρου, ὑποδεχθεὶς τὸν Αἰνείαν καὶ δοὺς αὐτῷ τὴν θυγατέρα του Λαουϊνίαν εἰς γυναῖκα. 3) (ὡς ἐθν.) ὁ κάτοικος τοῦ Λατίου.

Λάτιον (τὸ), ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ.

Λάτμος (ὁ), β. τῆς Καρ. 2) παλαιότερα ἡ ἐν Καρίᾳ πόλις Ἡράκλεια. 3) (εἰς τὸν Θκδ. Γ, 33) ἐσφαλμ. ἀντὶ Πάτμος.

Λατοΐδης, Δωρ. ἀντὶ Λητοΐδης.

*Λατός (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Λάτιος).

Λάτραμυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης.

Λάτυμνος (ὁ), β. τῆς Βρεττίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ παρὰ τὸν Κρότωνα.

Λατώ, όος (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Λητώ.

*Λαύρειον (τὸ), = Λαύριον.

Λαύρεντον (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, καθέδρα ποτὲ τοῦ βασιλέως Λατίνου, ὅπου νῦν ἡ Torre di Paterno, (ὁ πολ. Λαυρεντῖνος).

*Λαύρη (ἡ), ὄνομα Ῥωμ., Laura, θυγ. τοῦ Λατίνου, γυνὴ τοῦ Κρότωνος, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. περὶ τὴν Κρότωνα, ἢ ἡ Κρότων αὐτή.

Λαύριον (τὸ), β. τῆς Ἀττικῆς πρὸς βορρᾶν τοῦ Σουνίου, ὅπου καὶ μεταλλεῖα ἀργύρου, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐπωνομάζοντο Λαυριωτικαὶ γλαῦκες, αἱ παλαιαὶ δραχμαὶ τῶν Ἀθην.

*Λαφάης, εος (ὁ), τύραννός τις τοῦ Ἄργους, ἐκβληθεὶς καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀργείων. 2) γλύπτης τις ἐκ Φλιοῦντος.

Λαφάνης, εος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐφορίωνος ἐξ Ἀρκαδίας, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἀγαρίστης, θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένους ἐκ Σικυῶνος. 2) υἱὸς τοῦ Λασθένους.

*Λαφάων, οντος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

*Λάφιλος (ὁ), ἴδε Λάμφιλος.

Λαφρία (ἡ), ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς.

*Λάφριος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κασταλίου. 2) (παρὰ Λυκόφρν.) ἐπιθετ. ὁ Ἑρμῆς.

Λαφύστιον (τὸ), β. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Κορώνειαν, ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Λαφυστίου Διός.

Λαχάρης, ους (ὁ), τύραννός τις τῶν Ἀθηνῶν περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ., συλήσας τὸν χρυσὸν τοῦ ἐν Ἀκροπόλει ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς.

Λάχεσις, εως (ἡ), μία τῶν τριῶν Μοιρῶν.

Λάχης, ητος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Μελάμπου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται ὁ περὶ ἀνδρίας διάλογος τοῦ Πλάτωνος.

*Λάων, ωνος (ὁ), ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

Λέαγρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Γλαύκωνος, στρατηγὸς τῶν Ἀθην.

Λεάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστακοῦ, πολεμήσας ὑπὲρ τῶν Θηβῶν κατὰ τῶν Ἑπτὰ ἡρώων.

Λέαινα (ἡ), ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις, ἐρωμένη τοῦ Ἀριστογείτονος, ἀποθανοῦσα ἐν ταῖς βασάνοις διότι δὲν κατεμαρτύρησε τοῦ ἐραστοῦ της.

Λέανδρος (ὁ), ἐραστὴς τῆς Ἡροῦς, ἴδε Ἡρώ. 2) συγγραφεύς τις ἐκ Μιλήτου.

Λεάνειρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμύκλα, ἐξ ἧς ὁ Ἀρκὰς ἐγέννησε τὸν Ἔλατον καὶ Ἀφείδαντα.

Λέαρχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Ἰνοῦς, κατατοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου του πατρός, παραφρονήσαντος. 2) ἀδελ-

φὸς τοῦ Ἀρχεσιλάου Β', βασιλέως τῆς Κυρήνης. 3) υἱὸς τοῦ Καλλιμάχου, πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων εἰς Θράκην ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 4) ἀγαλματοποιός τις ἐκ Ῥηγίου, μαθητὴς τοῦ Σκύλλιδος.

Λεβάδεια καὶ Λεβαδία (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. περὶ τὸν Ἑλικῶνα, περίφημος διὰ τὸ πλησίον αὐτῆς σπήλαιον τοῦ Τροφωνίου, (Λιβαδιά).

Λεβαίη (ἡ), π. πρωτεύουσα τῆς ἀρχαίας Μακεδονίας.

Λέβεδος (ἡ), μία τῶν δώδεκα Ἰωνικῶν πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Λυσιμάχου, μετοικίσαντος τοὺς κατοίκους αὐτῆς εἰς Ἔφεσον, (ὁ πολ. Λεβέδιος).

Λεβήν, ῆνος καὶ Λεβήνα (ἡ), π. πρὸς νότον τῆς Κρήτης, ἐπίνειον τῆς Γορτυνος.

Λέβινθος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν ἀνατολικῶν Σποράδων.

*Λέδων, οντος (ἡ), π. τῆς Φωκίδος.

Λειαγόρη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Λείβηθρον (τὸ) καὶ Λείβηθρα (τὰ), χωρ. ὀρεινὸν τῆς Πιερίας ἐπὶ τῶν συνόρων Θεσσαλ. καὶ Μακεδον., ὅπου ἔζη ὁ Ὀρφεύς, ἢ 2) (κατὰ τὸν Παυσαν.) β. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Κορώνειαν, συνέχεια τοῦ Ἑλικῶνος, ὅπου τὸ ἄντρον καὶ τὰ ἀγάλματα τῶν Μουσῶν, αἵτινες ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλοῦντο Λειβηθρίδες Νύμφαι, (Ζαγαρ. βοῦνι).

*Λείγηρ, ηρος (ὁ), ποτ. τῆς Κελτικῆς, (Loire).

Λειμώνη (ἡ), ἴδε Ἐλώνη.

Λειπεφίλη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰολάου, γυνὴ τοῦ Φύλαντος.

Λειπόξαϊς, ϊος (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ταργιτάου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Αὐχάται.

Λεῖρις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ., πηγ. ἐκ τῶν Ἀπεννίνων καὶ ῥέων μεταξὺ τοῦ Λατίου καὶ τῆς Καμπανίας, (Carigliano).

Λείχας (ὁ), = Λίχας.

Λειψύδριον (τὸ), χωρ. ἄνυδρον τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Πάρνηθα.

Λειώδης, ους (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, υἱὸς τοῦ Οἴνοπος, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ.

Λειώκριτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρίσβου, συστρατεύσας μετὰ τοῦ Διομήδους ἐπὶ Τροίαν, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. 2) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, υἱὸς τοῦ Ὀνήτορος.

Λέκτον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Τρῳάδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἤρχιζεν ἡ χώρα τῶν Αἰολέων, (Μπαμπᾶς).

Λέλεγες (οἱ), ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Ἑλλάδος, μεταναστεῦσαν ἐκ τῆς Καρίας καὶ Τρῳάδος.

Λέλεξ, εγος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Λιβύας, βασιλεὺς τῶν Μεγάρων. 2) αὐτόχθων τις βασιλεὺς τῆς Λακεδαίμονος, πατὴρ τοῦ Εὐρώτα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθησαν οἱ ἐν Λακεδαίμονι Λέλεγες.

Λεμάνη (ἡ), λίμνη τῆς Βελγ. Γαλλ., (ἡ νῦν λίμνη τῆς Γενέβης ἐν τῇ Ἑλβετίᾳ).

*Λέμβιον (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Νικάρχῳ.

Λεμοβίκες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκουϊτανῆς Γαλλίας, (Limoges).

Λεοννάτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀνταίου ἢ τοῦ Ἄνθου, στρατηγὸς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., διορισθεὶς μετὰ θάνατον αὐτοῦ ἐπίτροπος τῆς Μακεδονίας μετὰ τοῦ Περδίκκα, καὶ ἡγεμὼν τῆς Φρυγίας ἄχρι τοῦ Ἑλλησπόντου.

Λεοντεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Κορωνοῦ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων μὲ 40 πλοῖα ἐκ Θεσσαλίας ἐπὶ Τροίαν. 2) μαθητὴς τοῦ Ἐπικούρου ἐκ Λαμψάκου.

Λεοντιάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρυμάχου, στρατηγῶν τῶν Θηβαίων εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην. 2) πολέμαρχός τις τῶν Θηβαίων, προδοὺς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν εἰς τὸν Λακεδαιμόνιον ἁρμοστὴν Φοιβίδαν.

Λεοντῖνοι (οἱ), π. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σικελ., ἄποικος τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδέων, (ὁ πολ. Λεοντῖνος).

Λεόντιον (ἡ), ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις, ἐρωμένη τοῦ φιλοσόφου Ἐπικούρου, ὕστερον δὲ γυνὴ τοῦ Μητροδώρου, ἥτις καὶ συνέγραψεν, ὡς λέγεται, κατὰ Θεοφράστου. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὸ Αἴγιον. 3) = Λεοντῖνοι.

Λεοντίς, ίδος (ἡ), μία τῶν δέκα φυλῶν ἐν Ἀττικῇ ἀπό τινος ἀρχαίου ἥρωος Λέω.

*Λεοντίσκος (ὁ), Μεσσήνιός τις Ὀλυμπιονίκης. 2) υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου ἐκ τῆς ἑταίρας Θαΐδος.

*Λεόντιχος (ὁ), Ἀθηναῖος, τριήραρχος ἐπὶ Ἀνταλκίδου.

*Λεοντομένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ.

Λεοντόπολις, εως (ἡ), π. πρωτεύουσα τοῦ Λεοντοπολίτου νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλατρεύετο ὁ λέων, (ὁ πολ. Λεοντοπολίτης). 2) = Λεόντων πόλις.

*Λέοντος κώμη (ἡ), κώμη τις ἐν τῇ Φρυγίᾳ.

Λεόντων πόλις (ἡ), π. τῆς Φοινίκης μεταξὺ Σιδῶνος καὶ Βηρυττοῦ, ἡ μετὰ ταῦτα Πορφύριον.

*Λεπάδιον (τὸ), ἴδε Λοπάδιον.

Λέπιδος (ὁ), Αἰμίλιος, υἱὸς τοῦ Μ. Αἰμιλίου Λεπίδου, συνυπατεύσας τῷ Ἰουλίῳ Καίσαρι, καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ ἐκλεχθεὶς, συνεργείᾳ τοῦ Ἀντωνίου, Ποντίφηξ, ὕστερον δὲ ἀποτελέσας μετ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Ὀκταβίου τὴν δευτέραν τριανδρίαν, καὶ εἰς τὴν διανομὴν τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας λαβὼν εἰς τὸ μέρος του τὴν Ἀφρικήν.

Λεπρέας, ου (ὁ), = Λέπρεος.

Λέπρειον, Π. ἀντὶ Λέπρεον (τὸ), π. τῆς Τριφυλιακῆς Ἤλιδος, (ὁ πολ. Λεπρεάτης).

Λέπρεος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πυργέως ἢ τοῦ Καύκωνος, κτίτωρ τοῦ ἐν Ἤλιδι Λεπρέου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

*Λεπρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Καύκωνος καὶ τῆς Ἀστυδαμείας.

† Λεπρίνα (ἡ), π. τῆς Ἤλιδος, (κατὰ τὸν Schneyder, ἐσφαλμ. ἀντὶ Λετρινοῦς).

Λεπτίνης, ου (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπισήμων πολιτῶν, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης τὸν σωζόμενον αὐτοῦ λόγον. 2) ἀδελφὸς Διονυσίου τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν.

Λέπτις, εως (ἡ), ἡ μεγάλη, π. παραθαλ. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὰς Σύρτεις, ἢ καὶ Νεάπολις. 2) ἡ μικρά, π. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὴν Ἀδρούμητον, (Μουχαμμεδ).

Λερία (ἡ), = Λέρος.

Λέρνα καὶ Λέρνη (ἡ), λίμνη καὶ ποτ. καὶ πόλις τῆς Ἀργολ., ὅπου ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε τὴν πολυθρύλλητον Λερναίαν Ὕδραν.

Λέρος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μεσημβρινώτερον τῆς Πάτμου, μία τῶν Σποράδων, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Λέριος).

*Λεσδόθεμις, ιδος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς Μιτυληναῖος.

*Λεσβοκλῆς, έους (ὁ), συγγραφεύς τις Μιτυληναῖος, σύγχρονος τοῦ Στρβ.

Λέσβος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαπίθου, ἀποικήσας εἰς τὴν, ἀπ' αὐτοῦ μετονομασθεῖσαν, Πελασγίαν ἢ Αἰολίδα νῆσον καὶ νυμφευθεὶς τὴν Μέθυμναν, θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς νήσου Μακαρέως.

Λέσβος (ἡ), μία τῶν μεγαλητέρων νήσων τοῦ Αἰγαίου, ἀπέναντι τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Αἰολίδος, ἡ πρότερον Πελασγία, Αἰολίς, Λασία καὶ Ἴσσα, πατρὶς τῆς Σαπφοῦς, τοῦ Πιττακοῦ, τοῦ Θεοφράστου καὶ πολλῶν ἄλλων ὀνομαστῶν ἀνδρῶν, (κοινῶς σήμερον Μιτυλήνη, ἀπὸ τῆς ἐπισημοτέρας τῶν ἐν αὐτῇ πέντε μεγάλων πόλεων), (ὁ νησ. Λέσβιος).

Λεσβῶναξ, ακτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποτάμωνος ἐκ τῆς ἐν Λέσβῳ Μιτυλήνης, σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ, ἀκμάσας περὶ τὴν τελευταίαν πρὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα.

Λέσχης, εω (ὁ), ἀρχαῖος ποιητής, ἐκ τῶν λεγομένων Κυκλικῶν, Μιτυληναῖος, ἀκμάσας περὶ τὴν 28 Ὀλυμπ. καὶ ποιήσας τὴν λεγομένην Μικρὰν Ἰλιάδα.

Λετρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ πόλις Λετρινοῦς.

Λέτρινα (ἡ) καὶ Λετρῖνοι (οἱ), π. τῆς Ἤλιδος, ἀπέχουσα 140 στάδια πρὸς ἄρκτον τῆς Ὀλυμπίας, (Πύργος ἢ Ἅγιαννης), (ὁ πολ. Λετριναῖος).

Λευκὰ (τὰ), π. τῆς Καλαβρίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, (S. Maria di Leuca). 2) β. πρὸς δυσμὰς τῆς Κρήτης, (Σφακιά).

Λευκαδία (ἡ), ἡ ἄλλως Λευκάς, νῆσος (ἀρχῆθεν χερσόνησος) τῶν παραλίων τῆς Ἀκαρν., (Ἁγία Μαῦρα), (ὁ νησ. Λευκάδιος).

Λευκάδιος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Λευκάδος. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης.

Λευκαὶ (αἱ), π. παραθαλ. τῆς Ἰωνίας περὶ τὴν Σμύρνην.

Λευκαὶ στῆλαι (αἱ), χώρα τῆς Φρυγ. περὶ τὸν ποταμὸν Μαρσύαν.

Λευκανία (ἡ), ἡ πρότερον Οἰνωτρία, χώρα τῆς κάτω Ἰταλ., περιεχομένη ὑπὸ τῆς Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης, (τὸ ἐθν. Λευκανός).

Λευκάς, άδος (ἡ), π. πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμου νήσου, ἴδε Λευκαδία. 2) Λευκὰς πέτρη, βράχος ὑψηλὸς τῆς Ἠπείρου ἢ τῆς Λευκάδος, μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Λευκάτα Ἀπόλλωνος, περίφημος διότι ἀπ' αὐτοῦ πηδῶντες εἰς τὴν θάλασσαν

οἱ ἐρωτόληπτοι, ἢ ἐφονεύοντο, ἢ ἐλησμόνουν ὑπὸ τοῦ φόβου τὸ πάθος των, (κατ' ἔτος ἐκρημνίζετο αὐτόθεν ἐν παρατάξει εἷς κατάδικος), ἴδε καὶ Λευκάτας.

*Λευκασία (ἡ), ποτάμιόν τι τῆς Ἀρκαδ. περὶ τὴν Μεγαλόπολιν.

*Λευκάσιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀρκαδ.

*Λεύκασπις, ιδος (ἡ), λιμὴν τῆς Ἀφρικῆς.

Λευκάτας, α (ὁ), ἀκρωτ. τῆς νήσου Λευκαδίας, (Κάβο Δουκάτον), ἴδε Λευκὰς (πέτρη).

Λευκὴ (ἡ), ἡ ἄλλως Ἀχίλλειος καὶ Ἀχιλλεία καὶ Φαεννή, νῆσος τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βορυσθένους. 2) π. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου.

Λευκὴ ἀκτὴ (ἡ), κώμη καὶ ὅρμος τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος. 2) ἄκρα πρὸς μεσημβρίαν τῆς Εὐβοίας.

Λευκὴ κώμη (ἡ), π. τῆς Ἀραβ. ἐπὶ τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου.

Λευκίμνη (ἡ), ἀκρωτ. πρὸς ἀνατολὰς καὶ μεσημβρίαν τῆς Κερκύρας (Capo Bianco).

Λεύκιος (ὁ), ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Lucius.

Λευκίππη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων. 2) γυνὴ τοῦ Ἴλου καὶ μήτηρ τοῦ Λαομέδοντος, ἡ (κατ' ἄλλους) γυνὴ τοῦ Λαομέδοντος καὶ μήτηρ τοῦ Πριάμου. 3) θυγ. τοῦ Μινύα ἐξ Ὀρχομενοῦ, μεταμορφωθεῖσα εἰς πτηνόν, καθὼς καὶ αἱ ἀδελφαί της. 4) γυνὴ τοῦ Εὐήνορος ἐπὶ τῆς νήσου Ἀτλαντίδος.

Λευκιππίδες (αἱ), αἱ θυγατέρες τοῦ Λευκίππου.

Λεύκιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περιήρους καὶ τῆς Γοργοφόνης, ἀδελφὸς τοῦ Τυνδάρου, μετοικήσας εἰς Μεσσηνίαν, τοῦ ὁποίου τὰς θυγατέρας, Ἰλάειραν καὶ Φοίβην, ἥρπασαν οἱ Διόσκουροι. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Εὐρυτέλης. 3) υἱὸς τοῦ Οἰνομάου, ἐραστὴς τῆς Δάφνης. 4) υἱὸς τοῦ Ναξίου, βασιλεὺς τῆς Νάξου. 5) υἱὸς τοῦ Θουριμάχου, ἀπόγονος τοῦ Αἰγιαλέως βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος. 6) Φιλόσοφος, Ἐλεάτης ἢ Ἀβδηρίτης ἢ Μήλιος, ζήσας περὶ τὸ 500 πρὸ Χ.

Λευκοθέα (ἡ), οὕτω μετωνομάσθη ἀποθεωθεῖσα ἡ Ἰνώ, θυγάτηρ τοῦ Κάδμου. 2) (γεωγρφ.) νησίδιον περὶ τὴν Ἰταλ., ἄλλως Λευκωσία.

Λεῦκοι (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ.

Λευκόλλα (ἡ), λιμὴν πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κύπρου.

Λεύκολλος (ὁ), ὁ ἄλλως Λούκουλλος, ὄνομα Ῥωμαϊκόν.

Λευκολόφας, α (ὁ), Ἀθηναῖός τις, κωμῳδούμενος ὡς ἄνανδρος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Λευκολοφίδης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθην. Ἀδειμάντου.

Λευκὸν (ὄρος), ἴδε Λευκά (2). 2) — πεδίον, ἴδε Λευκὴ ἀκτή.

Λευκὸν τεῖχος (τὸ), φρούρ. τῆς Μέμφιδος ἐν Αἰγύπτῳ, ὅπου καὶ ἡ καθέδρα τῶν ἀρχαίων αὐτῆς βασιλέων.

Λευκονόη (ἡ) καὶ Λευκόνιον (τὸ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Λευκονοεύς).

Λευκοπέτρα (ἡ), ἡ παρὰ Θκδ. Πέτρα τῆς Ῥηγίνης, ἀκρωτ. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων, (Cap de l'Armi).

Λεῦκος (ὁ), εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσσ. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Μακεδον.

Λευκόσυροι (οἱ), ἔθνος τῆς Καππαδοκ.

Λεύκοφρυς, υος (ἡ), π. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου παρὰ τὴν Μαγνησίαν, ὅπου ὁ περίφημος ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος Λευκοφρύνης. 2) ἀρχῆθεν ἡ νῆσος Τένεδος.

Λεῦκτρα (τὰ), κώμη τῆς Βοιωτ. παρὰ τὰς Θεσπιάς, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Ἐπαμινώνδου καὶ τῶν Θηβαίων κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν τῷ 371 πρὸ Χ. 2) πολίχν. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Παμίσου ποταμοῦ παρὰ τὰς ἐν Μεσσηνίᾳ Θαλάμας. 3) π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ Λυκαίου ὄρους. 4) κώμη τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὰς Κύφας.

Λεῦκτρον (τὸ), = Λεῦκτρα (3 καὶ 4).

*Λευκυανίας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἤλιδος καὶ Ἀρκαδ., πηγάζων ἐκ τῆς Φολόης καὶ χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Λεύκων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς. 2) ἡγεμὼν τῆς περὶ τὸ Παντικάπαιον χώρας τῆς Ταυρικῆς χερσοννήσου, ἄρξας φρονίμως περὶ τὴν 100 Ὀλυμπ. 3) (γεωγρφ.) χ. τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν Ἀφρικῇ πλησίον τῆς Βάρκης.

Λευκώνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Αἰσχρηίδος.

Λευκωνία (ἡ), = Λευκώνιον.

Λευκωνίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ ἐν Παντικαπαίῳ τυράννου Λεύκωνος.

Λευκώνιον (τὸ), π. τῆς Χίου.

Λευκωπεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πορθάωνος καὶ τῆς Εὐρυδίκης, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως.

Λευκωσία (ἡ), μία τῶν Σειρήνων, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ 2) νῆσος τῆς Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης παρὰ τὴν Ἰταλίαν, (Licossa).

Λευτυχίδης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Λεωτυχίδης.

Λέχαιον (τὸ), λιμὴν τῆς Κορίνθου ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, συνεχόμενος διὰ τείχους μὲ τὴν πόλιν τῆς Κορίνθου, (τὸ τοπ. Λεχαῖος).

Λέχης (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Πειρήνης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη τὸ Λέχαιον.

Λεωβώτης, ου (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Λαβώτας, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀνεψιὸς τοῦ Λυκούργου, ὁ ἄλλως Χαρίλας.

Λεωγόρας, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ῥήτορος Ἀνδοκίδου. 2) ἕτερός τις Ἀθηναῖος, διαβόητος ἐπὶ λαιμαργίᾳ.

*Λεωγόρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Προκλέους, βασιλεὺς τῶν Σαμίων.

Λεωδάμας, αντος (ὁ), περίφημός τις ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις. 2) ἕτερός τις, ναύαρχος τῶν Ἀθην. 3) μαθηματικός τις Θάσιος.

Λεώδοκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Πηροῦς, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Λευκήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Φείδωνος, τυράννου τοῦ Ἄργους.

Λεωκόριον (τὸ), ἡρῷον εἰς τιμὴν τῶν θυγατέρων τοῦ Λέω ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ἐντὸς Κεραμεικῷ.

Λεωκράτης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Στροίβου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην.

Λεώκριτος (ὁ), ἴδε Λειώκριτος.

*Λεωκύδης, ους (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Λέων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. 2) υἱὸς τοῦ Εὐρυκρατίδα, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 3) Σπαρτιάτης, εἷς τῶν οἰκιστῶν τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἡρακλείας. 4) ἕτερός τις, πρεσβεύσας εἰς Ἀθήνας κατὰ τὸ δωδέκατον ἔτος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 5) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων παρὰ Ξενοφῶντι. 6) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., Σαλαμίνιος, ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 7) (γεωγρφ.) κώμη παραθαλ. τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Συρακούσας. 8) ποτ. τῆς Φοινίκης, ῥέων πρὸς ἄρκτον τῆς Σιδῶνος.

Λεωνίκη (ἡ), π. τῆς Ταῤῥακων. Ἰσπαν., (Vilar Luengo).

Λεωνίδας, ου (ὁ), ὁ περίφημος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, υἱὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου, ἀδελφὸς τοῦ Κλεομβρότου καὶ Κλεομένους, ἀπαθανατίσας τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν Θερμοπύλαις, ὅπου μὲ 300 Σπαρτιάτας καὶ ὀλίγους Θηβαίους ἐφονεύθη μαχόμενος πρὸς τοὺς ὑπὸ τὸν Ξέρξην Πέρσας. 2) ἕτερος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, υἱὸς τοῦ Κλεωνύμου, ἀνατραφεὶς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Σελεύκου, βασιλέως τῆς Συρίας, καὶ ἀφεὶς διάδοχον αὐτοῦ τὸν υἱόν του Κλεομένην, τελευταῖον βασιλέα τῶν Σπαρτιατῶν. 3) φιλόσοφός τις Στωϊκὸς ἐκ Ῥόδου. 4) στρατηγὸς τῶν Βυζαντίων.

Λεωνίδης, εω-ου (ὁ), ἐν γέν. Ἰων. ἀντὶ Λεωνίδας. 2) ἰατρὸς Ἀλεξανδρεύς, μεταγενέστερος τοῦ Γαληνοῦ, συγγράψας περὶ ἰατρικῆς. 3) Βυζάντιος (;), γραμματικός, γράψας Ἁλιευτικά.

*Λεώνυμος (ὁ), Κροτωνιάτης τις παρὰ Παυσανίᾳ (Γ', ιθ').

Λεωπρέπης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου τοῦ Κείου.

Λέως, ω (ὁ), ἥρως τις ἐν Ἀττικῇ, τοῦ ὁποίου αἱ θυγατέρες ἐθυσιάσθησαν ἑκουσίως ὑπὲρ τῆς πόλεως, καὶ ἐτιμῶντο διὰ τοῦτο εἰς ἰδιαίτερον ἡρῷον, τὸ καλούμενον Λεωκόριον. Ἀπ' αὐτοῦ παρωνομάσθη καὶ ἡ Λεοντὶς φυλή.

Λεωσθένης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Λαμιακοῦ πολέμου.

Λεωτροφίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις ποιητὴς λυρικός, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἰσχνότητά του.

Λεωτυχίδας (Δωρ. ἀντὶ) Λεωτυχίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης (ἀπὸ τοῦ 466 ἕως τοῦ 451 πρὸ Χ.), ἀποθανὼν ἐξόριστος ἐν Τεγέᾳ, διότι, δωροδοκηθεὶς ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐφοβήθη νὰ ἐπιστρέψῃ πλέον εἰς τὴν Σπάρτην. 2) υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἄγιδος τοῦ Α', ἐκπεσὼν τοῦ θρόνου διὰ ῥᾳδιουργίας τοῦ Λυσάνδρου, ὡς νόθος.

Λεωχάρης, ους (ὁ), γλύπτης Ἀθηναῖος, ἀκμάσας περὶ τὴν 102 Ὀλυμ.

*Λῆγαι (οἱ), Σκυθικόν τι ἔθνος, κατοικοῦν μεταξὺ Ἀλβανῶν καὶ Ἀμαζόνων.

Λήδα καὶ Π. Λήδη (ἡ), θυγ. τοῦ Θεστίου, γυνὴ τοῦ Τυνδάρου καὶ μήτηρ τῆς Ἑλε-

νης, τῆς Κλυταιμνήστρας καὶ τῶν Διοσκούρων.

Ληθανὸν πεδίον (τὸ), πεδιὰς τις παρὰ τὴν πόλιν Λεβαδίαν ἐν Βοιωτίᾳ.

Ληθαῖος (ὁ), ποτ. τῆς Κρήτης, χυν. εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ τὴν Γόρτυνα. 2) ποτ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, χυν. παρὰ τὴν Μαγνησίαν εἰς τὸν Μαίανδρον.

Λήθη (ἡ), ποτ. τοῦ Ἅδου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πίνοντες οἱ νεκροὶ, ἐλησμόνουν ὅλα τὰ ἐν τῷ βίῳ. 2) ποτ. τῆς Λυσιταν., ὁ ἄλλως Βελίων.

Λῆθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τευτάμου, βασιλεὺς τῶν ἐν Λαρίσσῃ Πελασγῶν.

*Λήθων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Λιβ. παρὰ τὴν πόλιν Βερενίκην. (Ἀθ. Β'; 71).

Λήϊτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Βοιωτῶν. 2) εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, πατὴρ τοῦ Πηνέλεω.

*Ληκυθίων, ωνος (ὁ), ὄνομα δούλου παρὰ Λουκ.

*Λήκυθος (ἡ), φρούρ. τῆς Μακεδ. περὶ τὴν Τορώνην.

Λήλαντον πεδίον (τὸ), πεδιὰς πρὸς δυσμὰς τῆς Εὐβοίας παρὰ τὴν Ἐρέτριαν, ὅπου καὶ θερμαὶ πηγαὶ καὶ μεταλλεῖον σιδήρου.

Λήλαντος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐβοίας, ῥέων διὰ τοῦ Ληλάντου πεδίου.

Λῆμνος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μακεδονίας, ἱερὰ τοῦ Ἡφαίστου, ὅς τις ἐμυθεύετο ἔχων ἐν αὐτῇ τὰ χαλκουργεῖά του, (ὁ νησ. Λήμνιος), (περίφημοι ὑπῆρξαν ἐπὶ τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων αἱ Λημνιάδες διὰ τὰς ἀθεμιτουργίας των, ἀφ' ὧν καὶ παροιμία: »Λήμνια κακά,« τὰ μεγάλα καὶ φρικώδη καὶ »Λήμνια ἔργα,« τὰ παράτολμα).

Ληναῖον (τὸ), χωρ. ἐν Ἀθήναις περὶ τὸν ναὸν τοῦ Ληναίου Διονύσου, ὅπου ἐπανηγυρίζοντο τὰ Λήναια.

Ληξόβιος καὶ Ληξούϊος (οἱ), ἔθνος τῆς Λουγδουν. Γαλλ. παρὰ τὸν Ὠκεανόν.

Ληπόντιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ῥαιτίας περὶ τὰς Ἄλπεις.

Λήρισσα (ἡ), ἰων. ἀντὶ Λάρισσα.

Λήρων, ωνος (ἡ), νῆσος ἀντικρὺ τῶν παραλίων τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, (S. Marguerite).

*Λῆσσα (ἡ), κώμη τις περὶ τὴν Ἐπίδαυρον.

Λητοΐδης, ου (ὁ), μητρωνυμ. ὁ Ἀπόλλων.

*Λητούπολις, εως (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου περὶ τὴν Μέμφιν, (ὁ πολ. Λητοπολίτης).

Λητώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Τιτᾶνος Κοίου ϗ τῆς Φοίβης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἀπόλλ. καὶ τὴν Ἄρτεμιν.

Λητωϊάς, άδος καὶ Λητωΐς, ΐδος (ἡ), μητρωνυμ. ἡ Ἄρτεμις.

Λιβάνιος (ὁ), ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ἐξ Ἀντιοχείας, φίλος τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, διδάξας καὶ ἐν Ἀθήναις, γεννηθεὶς τὸ 314 μετὰ Χ. καὶ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 70 χρόνων.

Λίβανος (ὁ), β. τῆς Συρίας καὶ Φοινίκης, συνεχόμενον μὲ τὸν Ἀμανόν, τὸ πλεῖστον χιονοσκέπαστον, ὅθεν καὶ ἐπωνομάσθη (Λαβάν, λευκὸν Ἑβραϊστί). Περίφημοι εἶνε εἰς τὴν Γραφὴν αἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐναυπήγουν οἱ Φοίνικες ϗ οἱ Αἰγύπτιοι.

Λίβηθρα (τὰ), = Λείβηθρα.

Λίβιος (ὁ), Τίτος, ὁ περίφημος Ῥωμαῖος ἱστοριογράφος, γεννηθεὶς ἐν Παταβίᾳ τῆς Ἰταλ. τῷ 58 ἀπὸ Χ., συνέγραψε Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν εἰς 140 βιβλία, τῶν ὁποίων ἐχάθησάν τινα.

*Λιβοφοίνικες (οἱ), οἱ ἐκ τῆς Φοινίκης ἀποικήσαντες εἰς τὴν Λιβύαν, (ἰδίως δὲ) οἱ Καρχηδόνιοι.

Λιβύη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐπάφου ϗ τῆς Μέμφιδος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Βῆλον καὶ Ἀγήνορα. Ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) καθ' Ὅμηρον, ἡ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου μέχρι τοῦ Ὠκεανοῦ χώρα πρὸς δυσμάς· παρὰ τοῖς ὕστερον, ὅλη ἡ μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Σύρτεων Ἀφρική, (τὸ ἐθν. Λίβυς, ϗ τὸ θηλ. Λίβυσσα).

Λιβυκός, ή, όν. Ὁ τῆς Λιβύας. ||. »Λιβυκὸν πέλαγος,« τὸ μεταξὺ Λιβύας ϗ Κρήτης. ||. »Λιβυκὸν ὄρος,« τὸ χωρίζον βορειοδυτικῶς τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τῆς Λιβύας.

Λιβυρνικὸς παράπλους (ὁ), ἡ παραλία τῆς χώρας τῶν Λιβυρνῶν, ἀποτελοῦσα μίαν ἐπαρχίαν τῆς βαρβάρου Ἰλλυρίας, τὴν μεταξὺ Δαλματίας καὶ Ἰστρίας.

Λιβυρνίς, ίδος (ἡ), ἡ τῶν Λιβυρνῶν. ||. (συνήθ. πλθ.) Λιβυρνίδες, αἱ περὶ τὴν χώραν τῶν Λιβυρνῶν 40 νῆσοι.

Λίβυς, υος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Λιβύας. 2) (κυριωνυμ.) ὁ ἀδελφὸς τοῦ Λυσάνδρου.

Λίβυσσα (ἡ), (ὡς ἐθν.), ἡ κάτοικος τῆς Λιβύας. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ὅπου ἐτάφη ὁ Ἀννίβας.

Λιβυστικός, ή, όν, Π. ἀντὶ Λιβυκός.

*Λιβυστῖνοι (οἱ), ἔθνος ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Κολχίδος.

Λιβυστίς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Λιβυκή.

Λιβυφοίνικες (οἱ), = Λιβοφοίνικες.

*Λίβων, ωνος (ὁ), Ἠλεῖος, ἀρχιτέκτων τοῦ Ὀλυμπίᾳ ναοῦ.

Λίγγονες ϗ Λίγγωνες (οἱ), ἔθνος τῆς Λουγδουν. Γαλλ.

Λίγεια (ἡ), μία τῶν Σειρήνων.

Λιγύη (ἡ), = Λιγυστική.

Λίγυρ, υρος (ὁ), ποτ. τῆς Γαλλ., πηγ. ἐκ τοῦ Κεμμένου ὄρους ϗ χυν. εἰς τὸν Ὠκεανόν, (Loire). (ὀρθοτέρα φαίνεται ἡ γραφὴ Λείγηρ).

Λίγυς, υος (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Λιγυστικῆς.

Λιγυστιάς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Λιγυστική.

Λιγυστικός, ή, όν. Ὁ τῆς Λιγουρίας. ||. »Λιγυστικὴ (ἐνν. χώρα), ἡ μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Πάδου ϗ τῆς Μεσογείου ἐπαρχία τῆς βορείου Ἰταλ., περιέχουσα τὸ Πεδεμόντιον, τὴν Γένουαν καὶ τὸ Δουκάτον τῆς Λούκας.

Λιγυστινός (ὁ), = Λίγυς.

Λιγυστίς, ίδος (ἡ), = Λιγυστική.

*Λίδη (ἡ), β. τῆς Καρ. ὑπὲρ τὴν Ἁλικαρνασσόν.

*Λίθαγος (ὁ), Πυθαγόρειός τις παρ' Ἰαμβλίχῳ.

*Λίθρος (ὁ), β. πρὸς δυσμὰς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου καὶ τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας.

Λικάττιοι (οἱ). ἔθνος τῆς Οὐϊνδελικίας περὶ τὴν νῦν Βαυαρίαν.

Λικύμνα (ἡ), ἡ ἀκρόπολις τῆς Τίρυνθος.

Λικύμνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος ϗ τῆς Μιδείας, διασωθεὶς αὐτὸς μόνος ἐκ τῶν ἀδελφῶν του, φονευθέντων εἰς τὴν κατὰ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου μάχην, καὶ φονευθεὶς ὕστερον ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ Τληπολέμου, υἱοῦ τοῦ Ἡρακλ. 2) ῥήτωρ τις ἐκ Σικελίας, διδάσκαλος τοῦ Πώλου. 3) λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Χίου.

Λίλαια (ἡ), μία τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν, θυγ. τοῦ Κηφισοῦ, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Φωκίδος περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Κηφισοῦ.

Λίλαντον (τὸ), σπν. καὶ ἀμφ. ἀντὶ Λήλαντον.

Λιλύβαιον (τὸ), ἀκρωτ. καὶ π. πρὸς δυσμὰς τῆς Σικελ., (Capo di Boco).

Λιλύβη (ἡ), Π. ἀντὶ Λιλύβαιον.

Λιλυβηΐς, ΐδος (ἡ), Π. ἡ τοῦ Λιλυβαίου.

*Λιμαίας (ὁ), ὁ ἄλλως Λήθης ποταμός.

Λιμενήϊον (Ἰων. ἀντὶ) Λιμενεῖον (τὸ), χωρ. παρὰ τὴν Μίλητον.

*Λιμενία (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Κύπρου.

Λίμναι (αἱ) τόπος τις πρὸς μεσημβρίαν τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Διονύσου καὶ ἄλλος τῆς Ἀρτέμιδος. 2) προάστειον τῆς Σπάρτης. 3) χωρ. μεταξὺ Μεσσην. καὶ Λακων. ὅπου ϗ ναὸς τῆς Λιμνάδος Ἀρτέμιδος. 4) χωρ. τῆς Θρᾳκ. χερσονήσου, συνοικισθὲν ὑπὸ τῶν Μιλησίων, (τὸ τοπ. Λιμναῖος).

Λιμναία (ἡ), κώμη τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, (Λουτράκι).

*Λιμναῖος (ὁ), Μακεδών τις, σταλεὶς πρέσβυς ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Β' πρὸς τὸν Τίτον Κουΐντιον.

*Λίμνος (ὁ), Μακεδών τις ἐκ Χαλαίστρας, φονευθεὶς ἐν ᾧ συνελαμβάνετο ὡς ἐπιβουλευόμενος τὸν Μ. Ἀλέξανδρον.

Λιμνώρεια (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Λίμυρα (τὰ), π. τῆς Λυκ., (ὁ πολ. Λιμυρεύς).

Λίμυρος (ὁ), ποτ. τῆς Λυκ., (Μύρα).

Λίνδιοι (οἱ), χωρ. τῆς Σικελ., ὅπου ἐκτίσθη ὕστερον ἡ Γέλα.

*Λινδόνιον (τὸ), π. τῆς Βρεττανίας, (Λονδῖνον).

Λίνδος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Κερκάφου ϗ τῆς Κυδίππης, ὑφ' οὗ ἐκτίσθη ἡ

Λίνδος (ἡ), π. τῆς Ῥόδου μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Λινδίας Ἀθηνᾶς, (ὁ πολ. Λίνδιος).

*Λίνον (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Τρῳάδος, ὅθεν οἱ Λινούσιοι Κοχλίαι.

Λίνος καὶ ὄχι Λῖνος (ὁ), εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων μουσικῶν καὶ ῥαψῳδῶν, Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Μούσης Οὐρανίας, ἢ τοῦ Οἰάγρου καὶ τῆς Καλλιόπης, διδάσκαλος τοῦ Ὀρφέως, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. ἢ τοῦ Ἀπόλλ. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας.

*Λίξα (ἡ), π. τῆς Λιβ. παρὰ τὸν Λίξον ποταμόν, (ὁ πολ. Λίξιος καὶ Λιξίτης ἢ Λιξάτης).

Λίξος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιάνδης. 2) ποτ. τῆς Λιβ. ῥέων διὰ τῆς Μαυριτανίας.

Λίπαξος (ἡ), π. τῆς Μακεδ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ὀλύνθου.

Λιπάρα (ἡ), ἡ μεγαλητέρα τῶν νήσων

τοῦ Αἰόλου, μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς, (Lipari), (ὁ πολ. Λιπαραῖος ϗ Λιπαρεύς).

Λίπαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αὔσονος, βιασθεὶς ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ νὰ ἀποικίσῃ εἰς τὰς Λιπάρας νήσους, ὅπου τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Κυάνην ἐνυμφεύθη ὁ Αἴολος.

*Λιπόξαϊς, ϊος (ὁ), Σκύθης τις παρ' Ἡροδ.

Λίσαι (αἱ), π. τῆς Μακεδον., πρὸς μεσημβρίαν τῆς Θεσσαλονίκης.

*Λισηνή (ἡ), = Ἀκιλησηνή.

Λίσσος (ὁ), ποτάμ. τῆς Θράκης, χυν. πρὸς δυσμὰς τοῦ Ἕβρου εἰς τὸ Αἰγαῖον.

Λισσός (ἡ), π. τῆς Δαλματ., (Alessio), (ὁ πολ. Λισσεὺς καὶ Λίσσιος).

Λιταὶ (αἱ), κατὰ προσωποπ., θυγατέρες τοῦ Διός, χωλαὶ κτλ., (Ὀδ. Ι, 502).

*Λιτυέρσης, ου (ὁ), ὁ ἀδελφὸς τοῦ Μίδα.

Λιχάδες (αἱ), τρεῖς νησῖδες πρὸς βορρᾶν τῆς Εὐβοίας, ἡ Σκάρφεια, Κάρησα καὶ Φωκαρία.

Λίχας, α (ὁ), ὑπηρέτης τοῦ Ἡρακλ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου, σφενδονισθέντος ὑπὸ τοῦ ἥρωος τούτου εἰς τὴν μεταξὺ Εὐβοίας ϗ Θεσσαλίας θάλασσαν, ὅτε τῷ ἔφερε τὸν φαρμακωμένον χιτῶνα ἐκ μέρους τῆς Δηϊανείρας, παρωνομάσθησαν αἱ Λιχάδες νῆσοι. 2) Σπαρτιάτης τις, ἀνευρὼν τὰ ὀστᾶ τοῦ Ὀρέστου. 3) ἕτερός τις, θαυμαζόμενος διὰ τὴν φιλοξενίαν του. 4) ἕτερός τις, υἱὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου, ζήσας ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

*Λίχινδος (ἡ), π. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Λιχινδῖνος).

*Λόβων, ωνος (ὁ), συγγραφεύς τις Ἀργεῖος παρὰ Αρτ.

Λογγῖνος (ὁ), Διονύσιος, ὁ περίφημος ῥήτωρ καὶ φιλόσοφος Πλατωνικός, διδάσκαλος καὶ σύμβουλος τῆς περιφήμου Ζηνοβίας, αἰχμαλωτισθεὶς καὶ ἀποκεφαλισθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐρηλιανοῦ περὶ τὸ 273 ἀπὸ Χ.

Λόγγος (ὁ), Ἕλλην μυθιστοριογράφος, ζήσας περὶ τὴν Δ' ἢ Ε' ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα.

Λόκρα (ἡ), ποτ. τῆς Κορσικῆς, χυν. πρὸς δυσμὰς αὐτῆς εἰς τὴν θάλασσαν, (Talaro).

Λοκρίς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἑλλάδος ϗ 2) τῆς κάτω Ἰταλ., (ὁ πολ. Λοκρός).

Λοκροὶ (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Λοκρίδος, διαιρούμενοι εἰς τέσσαρα γένη, ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος μὲν τοὺς Ἐπικνημιδίους, τοὺς Ὀπουντίους καὶ τοὺς Ὀζόλας ἢ Ἑσπερίους· ἐν δὲ τῇ Ἰταλίᾳ τοὺς Ἐπιζεφυρίους, ἀποικίσαντας περὶ τὸ δ' ἔτος τῆς 24 Ὀλυμπ. 2) π. πρωτ. τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν ἐν Ἰταλίᾳ.

Λοκρός (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Λοκρίδος. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἀμφικτύωνος ἢ τοῦ Φυσκίου ἢ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Αἰτωλοῦ, πατὴρ δὲ τοῦ Ὀποῦντος. 2) γλύπτης τις ἐκ Πάρου.

Λοξώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Βορέου.

*Λοπάδιον (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην., ἡ ἄλλως (καὶ ἴσως ὀρθότ.) Λεπάδιον.

*Λυπάδουσα καὶ (ὀρθότ.) Λοπαδοῦσσα (ἡ), νῆσός τις τῶν παραλίων τῆς Καρχηδονίας, (ὁ νησ. Λοπαδουσσαῖος).

*Λόρδων, ωνος (ὁ), κωμικός τις θεὸς ἐκ τῶν Πριαπωδῶν.

Λόρυμα, ἴδε ὀρθότ. Δώρυμα.

Λούγδουνον (τὸ), π. πρωτ. τῆς Λουγδουν. Γαλλ., ἐπὶ τῆς συῤῥοῆς τῶν ποταμῶν Ῥοδανοῦ καὶ Ἄραρος, (Lyon).

Λούγδουνος (ἡ), π. τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ., (Bertrand).

Λούγοδον (τὸ), π. τῆς Βελγ. Γαλλ. ἐφ' ἑνὸς τῶν στομίων τοῦ Ῥήνου, (Leyden).

Λουγόδουνον (τὸ), = Λούγδουνον.

Λουδίας, ου (ὁ), = Λυδίας.

*Λουέριος καὶ Λουέρνιος (ὁ), Γαλάτης τις ὑπέρπλουτος, πατὴρ τοῦ Βιτύϊτος.

*Λοῦϊοι (οἱ), Γερμανικόν τι μέγα ἔθνος.

Λοῦκα (ἡ), π. τῆς Τυῤῥην., σώζουσα τὸ ὄνομά της.

Λουκερία (ἡ), π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἡ ἄλλως Νουκερία (ὁ πολ. Λουκερῖνος).

Λουκιανός (ὁ), ὁ περίφημος Ἕλλην συγγραφεύς, ἐκ Σαμοσάτων τῆς Συρίας, ἀκμάσας περὶ τὴν δευτέραν ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα καὶ διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου ϗ τοπάρχης τῆς Αἰγύπτου, ἀποθανὼν δὲ εἰς βαθὺ γῆρας.

Λουκίλλιος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Σατυρικῆς ποιήσεως παρὰ Ῥωμαίοις, θεῖος τοῦ Μεγάλου Πομπηΐου,

Λούκιος (ὁ), = Λεύκιος.

Λουκοτοκία (ἡ), ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Παρισίων τῆς Γαλλίας.

Λούκουλλος (ὁ), ὁ περίφημος διὰ τὰ κατορθώματα ϗ τὴν τρυφήν του στρατηγὸς τῶν Ῥωμ.

Λουκρητία (ἡ), ἡ περίφημος διὰ τὴν σωφροσύνην της Ῥωμαία.

Λοῦνα (ἡ), ὁ παρ' Ἕλλησι Σελήνης λιμήν, π. παραθαλ. τῆς Τυῤῥην., (Lunegiana).

Λουπίαι (αἱ), π. τῆς Καλαβρ. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Lecce).

Λουπίας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Γερμ. χυν. εἰς τὸν Ὠκεανόν, (Lippe).

Λουσηΐς, ΐδος (ἡ), ἡ τῶν Λουσῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Λουσιὰ (καὶ ὄχι) Λουσία (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Λουσιεύς).

Λουσιτανία (ἡ), = Λυσιτανία.

Λουσοὶ καὶ Λουσσοὶ (οἱ), π. τῆς βορείου Ἀρκαδ. μὲ ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, (ὁ πολ. Λουσιεὺς καὶ Λουσιάτης).

*Λούσωνες (οἱ), ἔθνος Κελτιβηρικὸν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τάγου.

*Λόφις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Ἁλίαρτον.

*Λοχαῖος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ὀλυμπιονίκου Ἀνδροσθένους ἐκ Μαινάλου.

*Λύβας, αντος (ὁ), ὁ ἐν Τεμέσῃ δαίμων, τὸν ὁποῖον ἐδίωξεν ὁ Ὀλυμπιονίκης Εὔθυμος.

*Λυγαῖος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Πολυκάστης, γυναικὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ μητρὸς τῆς Πηνελόπης.

Λύγδαμις, ος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Κιμμερίων, εἰσβαλὼν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ϗ ἀποκατασταθεὶς ἐν Κιλικίᾳ. 2) ὁ πατὴρ τῆς Ἀρτεμισίας, βασιλίσσης τῆς Ἁλικαρνασσοῦ. 3) τύραννος τῆς Νάξου. 4) Συρακούσιός τις, νικήσας παγκράτιο κατὰ τὴν 33 Ὀλυμπ.

Λυγκεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἴδα, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, περίφημος διὰ τὴν ὀξυδέρκειάν του, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυδεύκους, ὅτε ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἴδας ἐφόνευσεν ἐν μονομαχίᾳ τὸν Κάστορα. 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου ϗ τῆς Ἀργυφίας, διασωθεὶς μόνος ἐκ τῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τῆς Ὑπερμνήστρας, τὴν ὁποίαν νυμφευθείς, διεδέχθη τὸν Δαναὸν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἄργους, καὶ ἀφῆκε διάδοχον αὐτοῦ τὸν υἱόν του Ἄβαντα. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων. 3) συγγραφεύς τις Σάμιος, μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δούριδος. 4) εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος.

Λυγκησταὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Μακεδ.

Λυγκηστίς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μακεδ. μεταξὺ Ἁλιάκμονος καὶ Ἐριγόνος.

Λύγκος (ἡ), π. πρωτ. τῆς Λυγκηστίδος.

Λύδδα (ἡ), π. τῆς Παλαιστ., ἡ ὕστερον Διόσπολις.

Λυδή (ἡ), θηλ. τοῦ Λυδός.

Λύδη (ἡ), ἐρωμένη τοῦ ποιητοῦ Ἀντιμάχου.

Λυδία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Καρίας, Μυσίας, Φρυγίας ϗ Αἰγαίου πελάγους, (τὸ ἐθν. Λυδός).

Λυδιάδας, ου (ὁ), Μεγαλοπολίτης, στρατηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ.

Λυδίας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Μακεδ., σχηματίζων τὸν πρὸς δυσμὰς βραχίονα τοῦ Ἀξιοῦ, (Καρασαμάν).

Λυδός (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Λυδίας. 2 (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἄτυος, βασιλέως τῆς Λυδίας, ἀδελφὸς τοῦ Καρὸς καὶ Μυσοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ Λυδία.

Λυκαβητὸς ϗ (συχνότ.) Λυκαβηττὸς (ὁ), β. τῆς Ἀττ., πλησίον καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῶν Ἀθηνῶν.

Λύκαιον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ., ἱερὸν τοῦ Διὸς Λυκαίου καὶ τοῦ Πανός, ὅς τις ἐλέγετο γεννηθεὶς ἐπ' αὐτοῦ.

Λυκαῖος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ζεὺς καὶ 2) ὁ Ἀπόλλων ἐν Σικυῶνι, ὡς ἀπαλλάξας τοὺς κατοίκους αὐτῆς ἀπὸ τῶν λύκων.

Λυκαίνιον καὶ Λυκαινὶς (ἡ), ὀνόματα γυναικῶν παρὰ τοῖς ἐπιγραμματοποιοῖς.

Λυκάμβης, ου (ὁ), Θηβαῖος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα μνηστεύσας ὁ Ἀρχίλοχος, ἐσατύρισεν αὐτὸν τόσον δηκτικῶς, μὴ θελήσαντα ὕστερον νὰ τῷ τὴν δώσῃ, ὥστε ἀπελπισθεὶς οὗτος ἔγινεν αὐτόχειρ.

Λυκαμβιάδες (αἱ), αἱ θυγατέρες τοῦ Λυκάμβου.

Λύκανθος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι (Ἑλλην. ΣΤ', γ', 2).

Λυκαονία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Καππαδοκ. ϗ Πισιδίας, (τὸ ἐθν. Λυκάων).

Λυκαονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Λυκάονος.

Λυκάρητος (ὁ), Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Μαιανδρίου.

Λυκάριος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων κατὰ τὸ 18 ἔτος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Λυκάστης, ου (ὁ), υἱὸς Μίνωος τοῦ Α', γεννήσας ἐκ τῆς Ἴδης, θυγατρὸς τοῦ Κορύβαντος, Μίνωα τὸν Β'.

Λυκαστία (ἡ), π. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου παρὰ τὴν Θεμίσκυραν, (τὸ ἐθν. Λυκάστιος).

Λύκαστος (ὁ), = Λυκάςης. 2) (γεωγρφ.) π. πρὸς μεσημβρίαν τῆς Κρήτης.

Λυκάων, ονος (ὁ), υἱὸς ἢ ἔγγονος τοῦ Πελασγοῦ ἢ τοῦ Ἀζᾶνος καὶ τῆς Ὠκεανίδος Μελιβοίας, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ., τῆς ὁποίας τοὺς κατοίκους ἡμέρωσε ϗ ἐπόλισεν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀσέβειάν του, αὐτὸς μὲν μετεμορφώθη εἰς λύκον, οἱ δὲ πεντήκοντα υἱοί του ἐκεραυνώθησαν ὑπὸ τοῦ Διός, πλὴν τοῦ Νυκτίμου. Αἱ δύο θυγατέρες του ἦσαν ἡ περίφημος Καλλιστὼ καὶ ἡ Θεία. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Πανδάρου, ἑνὸς τῶν Τρώων. 3) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Λαοθόης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. 4) (ὡς ἐθν.) ὁ κάτοικος τῆς Λυκαονίας.

***Λυκέας**, α (ὁ), συγγραφεύς τις ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ναυκράτεως, γράψας Αἰγυπτιακά.

Λύκειον (τὸ), ἓν τῶν τριῶν περιφήμων γυμνασίων ἐν Ἀθήναις, κείμενον ἐκτὸς τῆς πόλεως παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ, ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Λυκείου Ἀπόλλ., ἀφ' οὗ καὶ παρωνομάσθη. Ἐν αὐτῷ ἐδίδαξε πολὺν χρόνον ὁ Ἀριστοτέλης, ὕςερον δὲ κατηφανίσθη ὑπὸ τοῦ Σύλλα, πολιορκοῦντος τὰς Ἀθήνας.

Λύκειος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ἀπόλλων ἐν Ἄργει καὶ Λυκίᾳ, ὡς λυκοκτόνος ἢ ὡς προςάτης τῆς Λυκίας.

Λυκία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Καρίας καὶ Παμφυλ., ἡ πρότερον Μυλιὰς, μετονομασθεῖσα ἀπὸ Λύκȣ τοῦ Πανδίονος, (τὸ ἐθν. Λύκιος).

Λυκίδας, α (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δρύαντος ἐν τῇ Κενταυρομαχίᾳ. 2) βουκολικός τις ποιητής. 3) δοῦλός τις τοῦ στρατηγοῦ Χαβρίȣ.

Λυκίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ἐν Σαλαμῖνι, διότι ἐγνωμοδότησε νὰ δεχθῶσι τοῦ Μαρδονίου τὰς προτάσεις.

Λύκιον (τὸ), τὸ ἐν Ἀθήναις ἡρῷον τοῦ Λύκου, ἄλλο παρὰ τὸ Λύκειον.

Λύκιος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Λυκίας. 2) (ὡς ἐπίθ.) = Λύκειος. 3) (κυριωνυμ.) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος. 4) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλ. ϗ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων. 5) = Λύκος, υἱὸς τοῦ Πανδίονος. 6) Ἀθηναῖος, ἡγεμὼν τοῦ ἱππικοῦ τῶν μετὰ Κύρου τοῦ Νεωτέρου Ἑλλήνων. 7) υἱὸς τοῦ Μύρωνος, γλύπτης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθησαν, κατά τινας, αἱ Λυκιουργεῖς φιάλαι.

Λύκις, ιδος (ὁ), κωμικός τις ποιητὴς χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Λυκίσκος (ὁ), Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 109 Ὀλυμπ. 2) Μεσσήνιός τις, φυγὼν εἰς Σπάρτην μετὰ τῆς θυγατρός του, κληρωθείσης νὰ θυσιασθῇ.

Λυκομήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Παρθενόπης, θυγατρὸς τοῦ Ἀλκαίου. 2) υἱὸς τοῦ Κρέοντος, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων. 3) βασιλεὺς τῆς νήσου Σκύρου, πατὴρ τῆς Δηϊδαμείας, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν γυναικωνίτην ἔκρυψεν ἡ Θέτις τὸν Ἀχιλλέα. Οὗτος ἐκρήμνισεν ἀπό τινος βράχου τὸν Θησέα. 4) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Αἰσχρέου, λαβὼν τὸ ἀριςεῖον ἐν τῇ ἐν Ἀρτεμισίῳ μάχῃ, ὡς κυριεύσας πρῶτος μίαν Περσικὴν τριήρη.

Λυκομηδὶς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ θυγάτηρ τοῦ Λυκομήδους, ἡ Δηϊδάμεια.

Λυκόοργος (ὁ), Π. ἀντὶ Λυκοῦργος.

Λυκοπολίτης (ὁ), ἴδε Λύκων πόλις.

Λυκόρμας (ὁ), ποτ. τῆς Αἰτωλ. ὁ ὕςερον Εὔηνος.

Λυκόρτας, α (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ἱςοριογράφου Πολυβίου ἐκ Μεγαλοπόλεως, ςρατηγήσας ἐνδόξως τῶν Ἀχαιῶν μετὰ θάνατον τοῦ Φιλοποίμενος.

Λύκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κελαινοῦς. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτȣ. 3) υἱὸς τοῦ Δασκύλου, βασιλεὺς τῶν Μαριανδυνῶν, ὅςτις, ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως τοὺς Ἀργοναύτας, ϗ, συνεργείᾳ τοῦ Ἡρακλ., νικήσας τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ Βέβρυκας, ἔκτισε, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς εὐεργεσίας ταύτης τὴν ἐν Πόντῳ Ἡράκλειαν. 4) υἱὸς τοῦ Ὑριέως, ἀδελφὸς τοῦ Ὠρίωνος καὶ Νυκτέως, ϗ ἀνὴρ τῆς Δίρκης. Ἁρπάσας, μετὰ θάνατον τοῦ Πενθέως, τὸ βασίλειον τῶν Θηβῶν καὶ μετὰ ταῦτα, κατὰ τοῦ Ἐπωπέως, τὸ βασίλειον τῆς Σικυῶνος, κατεπολεμήθη ϗ ἐφονεύθη τελευταῖον ὑπὸ τῶν δύο ἀνεψιῶν αὐτοῦ, Ἀμφίονος καὶ Ζήθου, υἱῶν τῆς θυγατρὸς τοῦ Νυκτέως Ἀντιόπης. 5) υἱὸς τοῦ Πανδίονος, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγέως, ὑπὸ τοῦ ὁποίȣ διωχθείς, μετῴκησεν εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Λυκίαν ἐν Ἀσίᾳ, τιμώμενος καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ ὡς ἥρως. 6) εἷς τῶν Τελχίνων, φυγὼν ἐκ τῆς Ῥόδου εἰς Λυκίαν, ϗ κτίσας ἐκεῖσε τὸν ναὸν τοῦ Λυκίου Ἀπόλλωνος. 7) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Θρασυβούλου. 8) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἀσσυρ., ὁ ἄλλως Ζάβατος, χυν. εἰς τὸν Τίγριν. 9) ποτ. τῆς Παφλαγ., χυν. διὰ τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον παρὰ τὴν Ἡράκλειαν, (Τουράκ). 10) ποτ. τῆς Φρυγ., χυν. διὰ τῆς Λαοδικείας εἰς τὸν Μαίανδρον. 11) ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., χυν. εἰς τὴν Μαιῶτιν, (Σαμάρα). 12) ποτ. τῆς Καππαδοκ. χυν. εἰς τὸν Ἶριν. 13) ποτ. τῆς Φοινίκης, πηγ. ἐκ τοῦ Λιβάνου, καὶ χυν. εἰς τὴν θάλασσαν μεταξὺ Βύβλȣ ϗ Βηρυττȣ̃, (Νάχρ-κέλμπ).

Λυκόσουρα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ Λυκαίȣ ὄρους, μετοικισθεῖσα ἐσχάτως εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.

***Λυκούργιον** (τὸ), = Λύρκειον.

Λυκοῦργος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δρύαντος, βασιλέως τῶν ἐν Θράκῃ Ἠδωνῶν, κατατρέχων τὸν Διόνυσον καὶ διὰ τοῦτο τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, ἢ παραφρονήσας. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλεοῦ καὶ τῆς Νεαίρας ἐξ Ἀρκαδίας, ἀδελφὸς τοῦ Κηφέως, γεννήσας ἐκ τῆς Εὐρυνόμης ἢ Κλεοφίλης τὸν Ἀγκαῖον κτπ. 3) υἱὸς τοῦ Φέρητος καὶ τῆς Περικλυμένης, βασιλεὺς τῆς Νεμέας, γεννήσας ἐκ τῆς Εὐρυδίκης ἢ Ἀμφιθέας τὸν Ἀρχέμορον. 4) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου. 5) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων. 6) ὁ περίφημος τῆς Σπάρτης νομοθέτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως Εὐνόμου καὶ ἀδελφὸς νεώτερος τοῦ Πολυδέκτου, τοῦ ὁποίȣ τὸν υἱὸν Χαρίλαον ἐπετρόπευσεν ἄχρις οὗ ἡλικιώθη. Περιελθὼν μετὰ ταῦτα τὴν Κρήτην, τὴν Ἰωνίαν καὶ πιθανῶς καὶ τὴν Αἴγυπτον, συνέταξε τὴν θαυμαςὴν ἐκείνην τῶν Σπαρτιατῶν θεσμοθεσίαν, τὴν ὁποίαν, ἐγκριθεῖσαν ϗ ὑπὸ τοῦ ἐν Δελφοῖς Μαντείου, ὁρκίσας τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ νὰ φυλάξωσιν ἀπαράβατον ἄχρι τῆς ἐπιστροφῆς του, ἀνεχώρησεν ἀνεπιστρεπτὶ, καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἀποκαρτερήσας, ὡς λέγεται. Οἱ Σπαρτιᾶται, μετακομίσαντες τὰ λείψανά του, τὸν ἐτίμων ὡς ἥρωα, τελοῦντες εἰς τιμὴν αὐτοῦ κατ' ἔτος καὶ τὰ Λυκοῦργεια. Οὗτος πρῶτος μετεκόμισεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῆς Ἰωνίας καὶ τὰ ποιήματα τοῦ Ὁμήρȣ. 7) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Λυκόφρονος, ῥήτωρ περίφημος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος. 8) Βυζάντιός τις, κατορθώσας μετ' ἄλλων τινῶν τὴν παράδοσιν τῆς πατρίδος του εἰς τὸν Ἀλκιβιάδην.

***Λυκουρία** (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

Λυκοφόντης, ου (ὁ), ἴδε Πολυφόντης.

Λυκόφρων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μήςορος ἐκ τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, συστρατεύσας μετὰ τοῦ Τελαμωνίȣ Αἴαντος εἰς Τροίαν, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 2) υἱὸς τοῦ Περιάνδρου, τυράννου τῆς Κορίνθου, ϗ τῆς Μελίσσης, ἐξορισθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς Κέρκυραν, διότι μαθὼν ὅτι φονεὺς τῆς μητρός του ἦτον ὁ ἴδιος πατήρ του, τὸν ἀπεστράφη καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Κερκυραίων, ἀφ' οὗ ἔμαθον ὅτι ὁ πατήρ του ἔρχεται πρὸς ἀναζήτησίν του. 3) τύραννος τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν, ἀδελφὸς τοῦ τυράννȣ Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε μετὰ τῶν ἀδελφῶν του. Ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ πολέμȣ ἑνωθεὶς μὲ τοὺς Φωκεῖς κατὰ τῶν Θεσσαλῶν, ἐνικήθη ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, καὶ καταλιπὼν τὰς Φερὰς εἰς τοὺς Μακεδόνας, ἐσώθη εἰς τὴν Φωκίδα. 4) Χαλκιδεὺς ἐξ Εὐβοίας, γραμματικὸς ϗ ποιητής, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου (284 πρὸ Χ.), τοῦ ὁποίου σώζεται τραγικόν τι δρᾶμα, ἐπιγραφόμενον Κασσάνδρα ἢ Ἀλεξάνδρα, γραμμένον εἰς γλῶσσαν ἀσαφῆ ϗ μὲ ὕφος αἰνιγματῶδες, τὸ ὁποῖον ἐσχολίασεν ὁ Τζέτζης.

Λύκτιος (ὁ), Κρής, μὲ τοῦ ὁποίȣ τὴν θυγατέρα Ἰτώνην ἐγέννησε Μίνως ὁ Α'. τὸν Λύκαστον.

Λύκτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ

Λύκτος (ἡ), π. τῆς Κρήτης, ἄποικος τῶν Λακεδ., κειμένη πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κνωσσοῦ, (ὁ πολ. Λύκτιος).

Λύκων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος ἐκ Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηνέλεω. 3) Ἀθηναῖός τις, κατήγορος τοῦ Σωκρ., κωμῳδούμενος ὡς κόλαξ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 4) ποιμήν τις παρὰ Θκρτ. 5) Ἰασεύς, γράψας περὶ Πυθαγόρου.

***Λυκώνη** (ἡ), ὄρος τῆς Ἀργολ. πρὸς τὴν Ἀρκαδ. 2) π. τῆς Θράκης, (ὁ πολ. Λυκωναῖος).

Λύκων πόλις (ἡ), ἡ πρωτεύουσα τοῦ Λυκοπολιτικοῦ νομοῦ ἐν Θηβαΐδι τῆς Αἰγύπτου, ὅπȣ ἰδίως ἐλατρεύετο ὁ λύκος, (Συούτ). 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τὴν Μένδην, (ὁ πολ. Λυκοπολίτης).

Λυκωπεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγρίȣ, διώξας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Οἰνέα ἐκ τοῦ θρόνου, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀνεψιοῦ του Τυδέως. 2) Κωφός τις παρὰ Θκρτ.

Λυκώπη (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ. (ὁ πολ. Λυκωπίτης).

***Λυκώπης**, ου (ὁ), Σπαρτιάτης τις, ἀνδραγαθήσας καὶ φονευθεὶς ἐν Σάμῳ ἐπὶ τῆς ἐπιστρατείας τῶν Λακεδ. κατὰ τοῦ Πολυκράτους.

Λυκώρεια (ἡ), ἡ ἀκρώρεια τοῦ Παρνασσοῦ ϗ ἡ ἐπ' αὐτῆς κειμένη ποτὲ πόλις τῆς Φωκίδος, ὅπȣ ἐβασίλευσεν ὁ Δευκαλίων, (Λιάκουρα), (ὁ πολ. Λυκωρεὺς καὶ Λυκωρείτης καὶ Λυκώριος).

Λυκωρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς νύμφης Κωρυκίας. 2) (γεωγρφ.) = Λυκώρεια.

Λύρα (ἡ), πολίχν. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Παρθενίου, ὅπου ὁ Ὀρφεὺς ἐκρέμασε τὴν λύραν του. 2) ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.

Λύρβη (ἡ), π. τῆς Πισιδ. παρὰ τὴν Τερμησσόν.

Λυρκεία (ἡ), χωρ. τῆς Ἀργολ. παρὰ τὸν ποταμὸν Χάραδρον.

Λύρκειον (τὸ), β. τῆς Ἀργολ. καὶ κώμη ὁμώνυμος ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Ἀρκαδ. πρὸς τὴν Κυνουρίαν, ὅπου ἦσαν καὶ αἱ πηγαὶ τοῦ Ἰνάχου.

***Λύρκος** (ὁ), υἱὸς τοῦ Φορωνέως. 2) υἱὸς τοῦ Ἄβαντος.

Λύρνα (ἡ), = Λυρνησσός.

***Λυρνατία** (ἡ), χωρ. ἐπὶ μιᾶς χερσονήσου τῆς Λυκίας.

Λυρνησὸς καὶ **Λυρνησσὸς** (ἡ), π. τῆς Μυσ. ἢ Τρῳάδος, πρὸς μεσημβρ. τοῦ Ἀδραμυττίου. 2) π. τῆς Παμφυλ.

Λύρνος (κατὰ διόρθ. τοῦ Heyne ἀντὶ Λύρος), ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου καὶ τῆς Ἀφροδ., ἀποθανὼν παῖς ἔτι.

Λυσαγόρας, ου καὶ Ἰων. Λυσαγόρης, εω (ὁ), Πάριος, υἱὸς τοῦ Τισίου, πρὸς τιμωρίαν τοῦ ὁποίου ἐστράτευσεν ὁ Μιλτιάδης κατὰ τῶν Παρίων.

Λυσάνδρα (ἡ), θυγ. Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.

***Λυσανδρίδας**, α (ὁ), Σπαρτιάτης, φυγαδευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ αὐτοῦ Ἀγησιλάȣ.

Λύσανδρος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Αἴαντος φονευθέντων Τρώων. 2) ὁ περίφημος ςρατηγὸς τῶν Λακεδ., Ἡρακλείδης τὴν καταγωγήν, υἱὸς τοῦ Ἀριστοκράτȣς, νικήσας ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς τοὺς Ἀθηναίους, κυριεύσας τὰς Ἀθήνας καὶ συστήσας τοὺς 30 τυράννους. Θανατωθεὶς εἰς μίαν κατὰ τῶν Βοιωτῶν μάχην, ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ ὡς ἥρως· οἱ δὲ Σάμιοι ἑώρταζον πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ τὰ Λυσάνδρια. 3) ἕτερος, ἀπόγονος τοῦ προτέρου, καταστασιάσας τὸν βασιλέα τῶν Σπαρτιατῶν Λεωνίδαν τὸν Κλεωνύμου. 4) Βοιωτάρχος τις παρὰ Παυσαν.

Λυσανίας, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 78 Ὀλυμπ. 2) πατὴρ τοῦ Αἰσχίνȣ, φίλος τοῦ Σωκρ. 3) γραμματικός τις ἐκ Κυρήνης. 4) Ἐρετριεύς, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένους.

Λύση (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων.

Λυσιάνασσα (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) ἡ ἄλλως Λυσιμάχη, θυγ. τοῦ Πολύβου, ϗ γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ. 3) θυγ. τοῦ Ἐπάφου καὶ μήτηρ τοῦ Βουσίριδος.

Λυσίας, ου (ὁ), ὁ περίφημος ῥήτωρ, υἱὸς τοῦ Κεφάλȣ, ἀποικήσας δεκαπενταετὴς εἰς Θουρίας τῆς Ἰταλίας, καὶ μετὰ τὴν ἐν Σικελίᾳ ἧτταν τῶν Ἀθηναίων ἐξορισθεὶς καὶ ἐπιστρέψας εἰς Ἀθήνας, ὅπȣ, συνετέλεσεν εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν 30 τυράννων, ἀποθανὼν εἰς 76 χρόνων ἡλικίαν. Ἐκ τῶν 230 ῥητορικῶν αὐτοῦ λόγων, διεσώθησαν μόνον 34, θαυμαζόμενοι διὰ τὴν ἀμίμητον αὐτῶν ἀφέλειαν καὶ ἐν ταὐτῷ δεινότητα.

Λυσιάς, άδος (ἡ), π. τῆς Φρυγ. 2) π. τῆς Συρ. παρὰ τὴν λίμνην Ἀπάμειαν.

***Λυσίβιος** (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

Λυσιδίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Πέλοπος, γυνὴ τοῦ Μήστορος, καὶ μήτηρ τῆς Ἱπποθόης· κατὰ δὲ τὸν Διόδ., γυνὴ τοῦ Ἠλεκτρύονος ϗ μήτηρ τῆς Ἀλκμήνης. 2) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Τέλον.

Λυσιθείδης, ȣ (ὁ), πλούσιός τις Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.

Λυσίθεος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 78 Ὀλυμπ.

Λυσίθοος (ὁ), υἱὸς νόθος τοῦ Πριάμου.

Λυσικλῆς, έους (ὁ), δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, προβατέμπορος, νυμφευθεὶς εἰς δεύτερον γάμον τὴν Ἀσπασίαν.

Λυσικράτης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 81 Ὀλυμπ. 2) ἕτερός τις, στρατηγός, παρ' Ἀῤῥ.

Λυσιμάχη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄβαντος ϗ γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ, μήτηρ δὲ τοῦ Ἀδράςȣ κτλ. 2) θυγ. τοῦ Πριάμου.

Λυσιμάχεια καὶ **Λυσιμαχία** (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὴν Καλυδῶνα. 2) λίμνη τις παρὰ τὴν ὁμώνυμον πόλιν τῆς Αἰτωλ., ἡ πρότερον Ὕδρα. 3) π. τῆς Θρᾴκης, κτισθεῖσα ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Καρδίας, (ὁ πολ. Λυσιμαχεύς).

Λυσίμαχος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ δικαίου Ἀριστείδου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀριστείδου. 3) ἵππαρχός τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν τριάκοντα. 4) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξ., υἱὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους, ἐκ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Πέλλας, βασιλεύσας τῆς Θρᾴκης καὶ φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τοῦ Σελεύκου μάχῃ τὸ β'. ἔτος τῆς 124 Ὀλυμ. 5) γραμματικός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας, γράψας Νόςȣς. 6) Ἀκαρνάν τις, διδάσκαλος Ἀλεξάνδρȣ τοῦ Μ. 7) μαθητὴς τοῦ Θεοδώρου ἢ τοῦ Θεοφράςȣ, διδάσκαλος τοῦ Ἀττάλου.

Λυσιμέλεια (ἡ), λίμνη τις ἐν Σικελίᾳ παρὰ τὰς Συρακούσας.

Λυσιμένης, ους (ὁ), Σικυώνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Λυσίνομος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς.

Λυσίππη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἐράσιππον. 2) θυγ. τοῦ Προίτου.

Λύσιππος (ὁ), Σπαρτιάτης, καταλειφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄγιδος ἁρμοςὴς ἐν Ἤλιδι. 2) ὁ περίφημος ἀγαλματοποιός, ἐκ Σικυῶνος, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Λῦσις καὶ **Λύσις**, ιδος (ὁ), Ἀθηναῖος, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίȣ ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. 2) φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Τάραντος, διδάσκαλος τοῦ Ἐπαμινώνδα, καταβιώσας παρ' αὐτῷ ἐν Θήβαις. 3) μελοποιός τις κιναιδολόγος.

Λυσιστράτη (ἡ), ὄνομα γυναικός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφ.

Λυσίστρατος (ὁ), Ἀθηναῖος χρησμολόγος, προφητεύσας τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 78 Ὀλυμπ. ϗ τὸ β'. τῆς 102. 3) ἀγαλματοποιός τις, ἀδελφὸς τοῦ Λυσίππου. 4) ςρατηγός τις τῶν Σπαρτιατῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μεσσηνίου Ἀριστομένους.

Λυσιτανία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἰβηρικῆς χερσονήσου πρὸς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν, ἀποτελοῦσα μέγα μέρος τῆς νῦν Πορτογαλλίας, (τὸ ἐθν. Λυσιτανός).

***Λῦσος** (ὁ), ἀγαλματοποιός τις ἐκ Μακεδονίας.

Λύσων, ωνος (ὁ), Ἕλλην ἀγαλματοποιὸς παρὰ Παυσ.

Λυταία (ἡ), θυγ. τοῦ Ὑακίνθου, θυσιασθεῖσα μὲ τὰς ἀδελφάς της ὑπὸ τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ τάφȣ τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου.

Λυτάτιος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν, Lutatius.

Λυτιέρσας (Δωρ. ἀντὶ Λυτιέρσης, ȣ (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίδου, βασιλέως τῆς Φρυγ., φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. καὶ τιμώμενος ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ὡς ἔμπειρος τῆς γεωργίας, ὅθεν καὶ ᾆσμά τι ἀγροτικὸν ἐκαλεῖτο ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του.

Λύττος (ἡ), = Λύκτος.

Λυχνιδὸς (ἡ), λίμνη καὶ πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, (Ἄχριδα).

Λώρυμα (τὰ), π. παραθαλ. τῶν ἐν Καρίᾳ Δωριέων, ἀπέναντι τῆς Ῥόδου, (ὁ πολ. Λωρυμαῖος).

Λωτοφάγοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀφρ., ἐπὶ τῆς νήσου Μήνιγγος, τρεφόμενοι ἀπὸ τοῦ δένδρου λωτοῦ

Μ.

Μᾶ, **Μᾶς** (ἡ), θεράπαινα τῆς Ῥέας, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς ἐνεπιστεύθη τὴν ἀνατροφὴν τοῦ Βάκχου. 2) ἐπιθετικῶς ἡ Ῥέα ἐν Λυδίᾳ.

Μαάρβας, α (ὁ), Καρχηδόνιός τις παρὰ Πλδ.

Μααρσάρης, ȣ (ὁ), ποτ. τῆς Βαβυλωνίας, χυν. εἰς τὸν Εὐφράτην.

Μάγαρσα (τὰ) καὶ Μαγαρσὸς (ἡ), κώμη καὶ λιμὴν τῆς Κιλικ. ὅπου καὶ ναὸς τῆς Μαγαρσίδος Ἀθηνᾶς.

Μάγας, α (ὁ), ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἡγεμὼν τῆς Κυρήνης.

Μάγδαλος καὶ Μάγδωλος (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Πηλουσίου.

Μαγία (ἡ), π. τῆς Ῥαιτίας ἐν Ἐλβετίᾳ, (Meyenfeld). 2) ἐσφαλμ. ἀντὶ Μαλέα.

Μάγνα (ἡ), νῆσος τῆς Λιβ.

Μάγνης, ητος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Μαγνησίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, πατὴρ τοῦ Πολυδέκτου κτλ. 3) υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Περιμήλης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησία. 4) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, σύγχρονος τοῦ Ἐπιχάρμου.

Μαγνησία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Θεσσαλ. 2) π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους. 3) π. τῆς Καρ. ἡ ἐπὶ Μαιάνδρῳ, ἀποικία Αἰολική, (Γκιουζέλχισάρ). 4) π. τῆς Λυδ., ἡ ὑπὸ Σιπύλῳ, καταστραφεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ, (τὸ ἐθν. Μάγνης, καὶ τὸ θηλ. Μάγνησσα.

Μαγνῆτις, ιδος (ἡ), ἡ τῆς Μαγνησίας.

*Μαγνόπολις, εως (ἡ), ἡ πρότερον Εὐπατορία, πόλις τοῦ Πόντου, μετανομασθεῖσα ἀπὸ Πομπηΐου τοῦ Μάγνου.

Μάγοι (οἱ), ἱερατικόν τι γένος παρὰ Μήδοις, ὡς οἱ Λευῖται παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις.

Μάγων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Καρχηδον., νικηθεὶς καὶ φονευθεὶς ὑπὸ Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου περὶ τὴν 99 Ὀλυμπ. 2) ἕτερος στρατηγὸς τῶν Καρχηδ. ἐπὶ τοῦ δευτέρου Λιβυκοῦ πολέμου, υἱὸς τοῦ Ἀμίλκα καὶ ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου Ἀννίβα.

Μαδάτας, α (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Μαδύης, ου καὶ Μάδυς, υος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἡροδ.

Μάδυτος (ἡ), π. τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου, ὅπου ἐδεικνύετο καὶ ὁ τάφος τῆς Ἑκάβης, (Μάϋτο), (ὁ πολ. Μαδυτιός).

Μαζαία (ἡ), θυγ. τοῦ Λευκάνορος, βασιλέως τοῦ Βοσπόρου.

*Μαζαῖος (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἀῤῥ.

Μάζακα (τὰ), π. πρωτ. τῆς Καππαδοκ. πρὸς τῷ Ἀργαίῳ, ἡ πρότερον Εὐσέβεια, (ὁ πολ. Μαζακηνὸς καὶ Μαζακεύς).

Μαζάκης, ου (ὁ), Πέρσης τις, σατράπης τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Μαζάρης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδότῳ.

*Μάζαρος (ὁ), Μακεδών τις παρὰ τῷ Ἀῤῥ.

Μάζυες (οἱ) ἴσως = Μάξυες.

Μαθυμνα (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Μήθυμνα.

Μάθως, ω (ὁ), Λίβυς τις παρὰ Πλβ.

Μαῖα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληιόνης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Κυλλήνης, ὕστερον δὲ συγκαταταχθεῖσα εἰς τὰς Πλειάδας. 2) γυνή τις ἐξ Ἀρκαδίας, ἀναθρέψασα τὸν Ἀρκάδα.

*Μαιάδης, ου (ὁ), μητρωνυμ. ὁ Ἑρμῆς.

Μαιάνδριος (ὁ), Σάμιός τις, ὑπουργὸς καὶ διάδοχος τοῦ τυράννου Πολυκράτους.

Μαίανδρος (ὁ), ποτ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας παροιμιαζόμενος διὰ τὰς περιελίξεις του, πηγ. ἐκ τῆς Φρυγ. καὶ διὰ τῶν συνόρων τῆς Λυδ. καὶ Καρ. χυν. μεταξὺ Πριήνης καὶ Μιλήτου εἰς τὸ Ἰκάριον πέλαγος, (Μεϊντέρ).

Μαιάνδρου (τὸ ἄλλως Μαιάνδριον) πεδίον (τὸ), ἡ περὶ τὸν Μαίανδρον τερπνὴ πεδιὰς μεταξὺ Λυδ. καὶ Καρ.

Μαιανδρούπολις, εως (ἡ), π. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Μαγνησίαν, (ὁ πολ. Μαιανδροπολίτης).

Μαιὰς, άδος (ἡ), Π. ἀντὶ Μαῖα.

Μαιδοβιθυνοὶ (οἱ), οἱ εἰς τὴν Ἀσίαν ἐκ τῆς Εὐρώπης μετοικήσαντες Μαιδοὶ ἢ Βρύγες.

Μαιδοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦντες τὴν δυτικὴν ὄχθην τοῦ Στρυμόνος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδ.

Μαιήτης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Μαιώτης.

Μαιῆτις, ιδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Μαιῶτις.

Μαικήνας, α (ὁ), Mæcenas, ἐπίσημος ϗ εὐγενὴς Ῥωμαῖος, εὐνοούμενος τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, προστάτης τῶν πεπαιδευμένων, ὥστε ϗ τὸ ὄνομά του ἔμεινε παροιμιῶδες ὡς πρὸς τοῦτο.

Μαιμακτηριὼν, ῶνος (ὁ), ὁ δέκατος μὴν τῶν Ἀθην. (Ὀκτ.-Νοέμβρ.), καθ' ὃν ἐπανηγύριζον τὸ εἰς τιμὴν τοῦ Μαιμάκτου Διὸς τὰ Μαιμακτήρια.

Μαιμαλίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Πείσανδρος.

Μαίνακα (ἡ), π. τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, παρὰ τὰς Ἡρακλείους στήλας, ἄποικος τῶν Μασσαλιωτῶν, ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Στρβ.

Μαίναλον (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ., ἱερὸν καὶ τοῦτο τοῦ Πανὸς, ἐκτεινόμενον ἀπὸ Μεγαλοπόλεως ἄχρι Τεγέας.

Μαίναλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη 2) τὸ ὄρος Μαίναλον καὶ ἡ

Μαίναλος (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, (ὁ πολ. Μαινάλιος).

Μαίνοβα (ἡ), π. τῆς Βαιτικῆς Ἱσπαν., (Velez).

Μαιονία (ἡ), ἡ Λυδία ἢ μέρος αὐτῆς τὸ περὶ τὸ ὄρος Τμῶλον, (τὸ ἐθν. Μαίων). 2) ἡ κάτοικος τῆς Μαιονίας.

Μαιονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ὅμηρος, εἴτε ὡς υἱὸς Μαίονος, εἴτε ὡς εἰς τὴν Μαιονίαν γεννηθείς.

Μαιόνιος (ὁ), ὁ τῆς Μαιονίας, Λυδικός.

Μαῖρα (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) θυγ. τοῦ Προίτου ϗ τῆς Ἀντείας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Λοκρὸν, καὶ διὰ τοῦτο φονευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὁποίας, ὡς παρθένος, ἦτον συνόμιλος. 3) θυγ. τοῦ Ἄτλαντος καὶ γυνὴ τοῦ Τεγεάτου, τῆς ὁποίας ὁ τάφος ἐδεικνύετο ἐν τῇ τῆς Τεγέας ἀγορᾷ. 4) ἡ κύων τοῦ Ἰκαρίου, μηνύσασα τὸν θάνατον αὐτοῦ εἰς τὴν θυγατέρα του, καὶ καταστερισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διὸς, ὑπὸ τὸ ὄνομα Μικρὸς κύων.

Μαισὰ, ᾶς (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ αὐτοκράτορος Ἡλιογαβάλου, θυγ. τοῦ Βασσιανοῦ ἐκ Φοινίκης.

Μαισάδης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σεύθου, βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης.

*Μαίσων, ωνος (ὁ), κωμικὸς ὑποκριτὴς ἐκ (τῶν ἐν Σικελίᾳ) Μεγάρων, ἀφ' οὗ ϗ τὰ Μαισωνικὰ σκώμματα.

Μαίων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἵμονος ἐκ Θηβῶν, πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἐτεοκλέους, ἐπὶ τοῦ πρώτου Θηβαϊκοῦ πολέμου, μὲ 50 ἀνθρώπους ἵνα ἐνεδρεύσῃ τὸν Τυδέα, ϗ σωθεὶς αὐτὸς μόνος. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ὁμήρου.

Μαιῶτις, ιδος (ἡ), λίμνη, κυρ. μέρος τὸ ἀρκτικώτατον τοῦ Εὐξ. Πόντου, συνεχόμενον μετ' αὐτοῦ διὰ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου καὶ περικλειόμενον ὑπὸ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου καὶ τῆς Σαρματίας, (Θάλασσα τοῦ Ἀζόφ), (οἱ περίοικοι αὐτῆς Μαιῶται).

Μάκαι καὶ Μακαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβ., περὶ τὸν Κίνυπα ποταμὸν παρὰ τὰς Σύρτεις, ὅθεν καὶ Συρταῖοι. 2) ἔθνος περὶ τὴν εἴσοδον τοῦ Περσικοῦ κόλπου, μεταξὺ Καρμανίας καὶ Ἀραβίας.

Μάκαρ, αρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥόδου, φονεύσας τὸν ἀδελφόν του καὶ φυγὼν εἰς Λέσβον, ὀνομασθεῖσαν ἀπ' αὐτοῦ Μακαρίαν. 2) ὁ ἄλλως Μακαρεὺς, υἱὸς τοῦ Αἰόλου, βασιλεὺς τῆς Λέσβου, θανατωθεὶς ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Κανάκης.

*Μακαρέαι (αἱ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἀπὸ Μακαρέως τοῦ Λυκάονος, μετοικισθεῖσα εἰς τὴν Μεγαλόπολιν, (ὁ πολ. Μακαρεὺς ϗ Μακαρεάτης).

Μακαρεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, κτίτωρ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Μακαρίας. 2) υἱὸς τοῦ Αἰόλου, ἴδε Μάκαρ (2). 3) υἱὸς τοῦ Κρινάκου, ἀποικήσας εἰς Λέσβον, ϗ κτίσας εἰς ὄνομα τῶν θυγατέρων αὐτοῦ τὰς πόλεις Μέθυμναν καὶ Μιτυλήνην. 4) υἱὸς τοῦ Ἰάσονος ϗ τῆς Μηδείας, ὁ κατ' ἄλλους Μέρμερος. 5) συγγραφεύς τις, γράψας Κῳακά.

Μακαρία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Δηϊανείρας, προσενεγκοῦσα ἑαυτὴν ἑκουσίως εἰς θυσίαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἀδελφῶν της, πολεμουμένων ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως, ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) πηγή τις ἐν Μαραθῶνι. 3) ἡ περὶ τὸν Πάμισσον ποταμὸν χώρα τῆς Μεσσηνίας. 4) π. τῆς Ἀρκαδ., ἄλλως Μακαρέαι.

Μακάριος (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Θκδ.

Μακάρων νῆσοι (αἱ), νῆσοί τινες τοποθετούμεναι ὑπὸ τῆς Μυθολογίας εἰς τὰ δυτικὰ πέρατα τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅπου ἐστέλλοντο αἱ ψυχαὶ τῶν δικαίων ἀνδρῶν πρὸς ἀπόλαυσιν ἀϊδίου εὐδαιμονίας. 2) Ὄασίς τις περὶ τὰς Σύρτεις τῆς Λιβύας.

Μακεδνοὶ (οἱ) καὶ Μάκεδνον (τὸ), Δωρικός τις λαὸς, κατοικῶν ἐπὶ Δευκαλίωνος ἐν τῇ Φθιώτιδι, ἐκεῖθεν δὲ διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Καδμείων καὶ ἀποκατασταθεὶς περὶ τὸν Πίνδον.

Μάκεδνος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος.

Μακεδονία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Εὐρώπης μεταξὺ Θρᾴκης καὶ Θεσσαλίας, (τὸ ἐθν. Μακεδών).

Μακεδὼν, όνος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Μακεδονίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ὀσίριδος, συστρατεύσας πολλάκις μετ' αὐτοῦ, καὶ μείνας τέλος ἐν τῇ ἀπ' αὐτοῦ κληθείσῃ Μακεδονίᾳ.

Μακεδωνία (ἡ), Π. ἀντὶ Μακεδονία.

Μάκελλα (ἡ), π. καὶ φρούρ. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ Κριμισοῦ.

Μακέστιος (ὁ), Μακίστιος.

*Μάκεστος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσίας.

Μακέτης, ου (ὁ), Π. ἀντὶ Μακεδών.

Μακέτις, ιδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Μακέτης.

Μακηδονία, Μακηδὼν, Π. ἀντὶ Μακεδονία, Μακεδών.

*Μακινὴ (ἡ), χώρα τῆς Ἀραβ. πρὸς τὰ μεθόρια τῆς Βαβυλων.

Μακιστεὺς, έως (ὁ), Δ. ἀντὶ Μηκιστεύς.

Μακιστία (ἡ), ἡ περὶ τὸν Μάκιστον χώρα.

*Μακίστιος (ὁ), ἴδε Μασίστιος.

Μάκιστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος ϗ ἀδελφὸς τοῦ Φρίξου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Τριφυλιακῆς Ἤλιδος, ἡ πρότερον Πλατανιστοῦς, κτίσμα τῶν Καυκόνων, (ὁ πολ. Μακίστιος). (Αἱ Μακίστου σκοπαὶ, ἡ ἀπὸ τοῦ Ὄρους Ἄθωνος, ὅπου ἐφρούρει ὁ Μάκιστος, τεταγμένος, ἢ ἀπό τινος ὄρους τῆς Λέσβου).

*Μακκὼ, οῦς (ἡ), γυνή τις ἐνεὸς (μουγγὴ ἢ κουττὴ) παρ' Ἀρσφν.

Μακόδαμα (τὰ), π. παραθαλ. τῆς Ἀφρ. ἐν τῇ Βυσάτιδι.

*Μάκρα (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Λυκίαν, (τὸ τοπ. Μακραῖος καὶ Μακρονησίτης).

Μακραὶ πέτραι (αἱ), βράχος τις ὑπὸ τοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου καὶ τὸ σπήλαιον τοῦ Πανός.

*Μάκρας, α (ὁ) καὶ Μάκρα πεδίον (τὸ), ἡ πρώτη ἀπὸ τῆς θαλάσσης πεδιὰς τῆς Κοίλης Συρίας.

*Μάκρης (ὁ), χωρ. μεταξὺ Ἐτρουρίας ϗ Λιγουρίας.

*Μακρία (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Τέω.

Μακριὰς, άδος (ἡ), ἡ τῆς Μάκριδος.

Μακρίδιος, η, ον. Ὁ τῆς Μάκριδος.

Μακριεῖς (οἱ), ἔθνος τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἴσως = Μάκρωνες.

Μακρῖνος (ὁ), αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμ., φονεύσας τὸν Καρακάλλαν καὶ ἄρξας τέσσαρας μόλις μῆνας.

Μάκρις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀρισταίου, ἥτις πρώτη ἔθρεψε μὲ μέλι τὸν Διόνυσον ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, ϗ ἐκεῖθεν διωχθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας, κατέφυγε μετὰ τοῦ βρέφους εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων, Μάκριν ὀνομασθεῖσαν. 2) (γεωγρφ.) ἡ νῆσος Εὔβοια διὰ τὸ μάκρος της, (τὸ ἐθν. Μακριεύς).

Μακρόβιοι (οἱ), ἔθνος τι τῶν Ὑπερβορείων, οἱ παρ' Ὁμήρῳ Ἄβιοι. 2) ἔθνος νομαδικὸν τῆς Αἰθιοπ., κατὰ τῶν ὁποίων ἐπεχείρησεν ἀνεπιτυχῶς νὰ ἐκστρατεύσῃ ὁ Καμβύσης.

Μακρόβιος (ὁ), συγγραφεὺς, ἄγνωστον ποίας πατρίδος, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς Δ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, τοῦ ὁποίου σώζονται Κρονικὰ καὶ ἓν ὑπόμνημα εἰς τὸ ἐνύπνιον τοῦ Κικέρωνος.

Μακροὶ Κάμποι (οἱ), πεδιὰς ἐκτεταμένη τῆς βορείου Ἰταλίας περὶ τὴν πόλιν Πάρμαν, (Val di Montirome).

*Μακροπώγωνες (οἱ), ἔθνος τι τῶν περὶ τὸν Πόντον.

Μάκρωνες (οἱ), οἱ ὕστερον Σάννοι, ἔθνος τῆς Ἀσίας περὶ τὸν Πόντον.

Μακτώριον (τὸ), π. πρὸς μεσημβρ. τῆς Σικελ. περὶ τὴν Γέλαν.

Μακύνεια ϗ Μακυνία καὶ Μάκυνος (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταφιάσσου, (ὁ πολ. Μακυνεύς).

*Μαλαιώτης, ου (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν ἐν Τυῤῥηνίᾳ Πελασγῶν.

Μάλακα (ἡ), π. τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, (Malaga, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της).

*Μάλακος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (ΣΤ', 267).

*Μάλγις, ιδος (ὁ), Βοιωτάρχης τις παρὰ Παυσανίᾳ.

Μαλέα καὶ Μάλεια (ἄκρα) καὶ Μαλέαι (αἱ), ἀκρωτ. τῆς Πελοποννησ. πρὸς ἀνατολὰς καὶ μεσημβρ. τῆς Λακων., (Κάβο Μαλειᾶς). 2) ἀκρωτ. πρὸς μεσημβρ. τῆς Λέσβου. 3) κώμη τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Μεγαλόπολιν, (ὅθεν) Μαλεᾶτις, ἡ περὶ αὐτὴν χώρα.

Μαλήνη (ἡ), πολίχν. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας παρὰ τὸν Ἀταρνέα.

Μάλης, ου (ὁ), Αἰτωλός τις παρ' Ἡροδ.

Μαλθάκη (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.

Μαλία (ἡ), = Μάλεια (2). 2) π. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, πρωτεύουσα τῶν Μαλιέων. 3) πολίχν. τῆς Ταῤῥακων. Ἱσπαν.

Μαλιακὸς (ὁ), κόλπος, ὁ παρὰ τὰς Θερμοπύλας ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀπὸ τῆς πόλεως Μαλίας, (Κόρφος τοῦ Ζητουνίου).

Μαλιεὺς, έως (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Μαλίδος χώρας. 2) = Μαλιακός.

Μαλὶς, ίδος (ἡ), Νύμφη τις, προστάτις τῶν ποιμνίων (μήλων). 2) ἡ περὶ τὸν Μαλιακὸν κόλπον χώρα τῆς Θεσσαλ.

Μάλιος (ὁ), ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Manlius.

Μαλλόεις, εντος (ὁ), = Μαλόεις.

Μαλλοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ.

Μαλλὸς (ὁ), π. τῆς Κιλικ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ταρσοῦ ἐπὶ τοῦ Πυράμου ποταμοῦ, ὅπου καὶ μαντεῖον τοῦ Μόψου καὶ Ἀμφιλόχου, (ὁ πολ. Μαλλώτης).

Μαλόεις, εντος (ὁ), π. καὶ λιμὴν περὶ τὸ ἀκρωτ. τῆς ἐν Λέσβῳ Μαλέας, ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Μαλόεντος Ἀπόλλωνος.

Μαλοὶ (οἱ), = Μαλλοί.

*Μαλοίτας, α (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὸ Μεθύδριον.

*Μαλοῦς, οῦντος (ὁ), χωρ. τῆς Τρῳάδος. 2) ποτ. τῆς Ἀρκαδ., χυν. εἰς τὸν Ἀλφειὸν, ἀφ' οὗ ἑνωθῇ μὲ τὸν Σοῦρον.

Μαλχίων, ωνος (ὁ), Σῦρός τις παρὰ Λουκ.

*Μάλχος (ὁ), σοφιστὴς, γράψας Βυζαντιακά.

*Μάμαος (ὁ), ποτ. τῆς Τριφυλιακῆς Ἤλιδος, ὁ πρότερον Ἄμαθος.

Μάμερκος (ὁ), τύραννος τῆς Κατάνης, καταστραφεὶς ὑπὸ τοῦ Τιμολέοντος.

Μαμέρτιον (τὸ), π. τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, (Oppido), (ὁ πολ. Μαμερτῖνος).

Μαμμαία (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Σεβήρου.

Μαμμάκυθος (ὁ), πλαστὸν ὄνομα εὐήθους [μάμμη, κεύθω].

*Μαμούριος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν παρὰ Πλουτ.

Μαναπία (ἡ), π. τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας), (Dublin).

Μανδάνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀστυάγους, βασιλέως τῆς Μηδίας, γυνὴ τοῦ Καμβύσου καὶ μήτηρ Κύρου τοῦ Μεγάλου.

*Μάνδανις, ιος (ὁ), εἷς τῶν Βραχμάνων παρὰ Στρβ. (ΙΕ', 715).

Μανδούβιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Λουγδ. Γαλλ.

Μανδράβουλος (ὁ), Σάμιός τις, ὅς τις, εὑρὼν θησαυρὸν, ἀφιέρωσεν εἰς τὴν Ἥραν τὸν μὲν πρῶτον χρόνον ἓν χρυσοῦν πρόβατον, τὸν δὲ δεύτερον ἓν ἀργυροῦν, ϗ τὸ τρίτον ἓν χαλκοῦν, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία: « Ἐπὶ Μανδραβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα ».

Μανδροκλέης-κλῆς, έους (ὁ), Σάμιος ἀρχιτέκτων, ζεύξας τὴν ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου γέφυραν, δι' ἧς διέβη ὁ Δαρεῖος μὲ τὰ στρατεύματά του κατὰ τῶν Σκυθῶν.

Μανέθων, ωνος καὶ Μανεθὼς, ῶ (ὁ), Αἰγύπτιος, ἱερεὺς καὶ συγγραφεὺς, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, τῶν διαφόρων συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου ἀποσπάσματα μόνον τινὰ ἱστορικὰ διέσωσεν ὁ Σύγκελλος.

Μανέρως (ὁ), ᾆσμά τι θρηνητικὸν παρ' Αἰγυπτίοις, ἀνάλογον μὲ τὸν παρ' Ἕλλησι Λῖνον, ᾀδόμενον εἰς μνήμην τοῦ πρόωρα ἀποθανόντος μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.

Μάνης, ους (ὁ), Φρυγιακὸν ἢ Παφλαγονικὸν ὄνομα δούλων. 2) ποτ. τῆς Λοκρ., ὁ ἄλλως Βοάγριος.

Μανθυρέα (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Μανθυρεύς).

Μανία (ἡ), ὄνομα δούλων γυναικῶν ἐκ Φρυγίας. 2) ἑταίρα τις παρὰ Μάχωνι (Ἀθην. ΙΓ', 578). 3) ἡ γυνὴ τοῦ Ζήνιος, σατράπου τῆς Δαρδανίας.

Μανόδωρος (ὁ), ὄνομα δούλου παρ' Ἀριστοφάνει.

Μαντιανὴ (ἡ), λίμνη ἁλμυρὰ τῆς Ἀρμεν., (Βάν).

Μαντίθεος (ὁ), Ἀθηναῖος πρέσβυς παρὰ Ξενοφ.

Μαντινέη (ἡ), Ἰων. ἀντὶ -

Μαντίνεια (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. πρὸς ἄρκτον τῆς Τεγέας, περίφημος διὰ τὴν τελευταίαν μάχην τῶν Θηβαίων πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ τὸν θάνατον τοῦ Ἐπαμινώνδου, (ὁ πολ. Μαντινεύς).

Μαντινεὺς, έως (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Μαντινείας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Λυκάονος, κτίτωρ τῆς Μαντινείας. 3) ὁ πατὴρ τῆς Ὠκαλείας, γυναικὸς τοῦ Ἄβαντος.

Μάντιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μελάμπου ϗ ἀδελφὸς τοῦ Ἀντιφάτου.

Μάντουα (ἡ), π. τῆς ἄνω Ἰταλ. διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Μαντυανός).

Μαντὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Τειρεσίου καὶ μήτηρ τοῦ Μόψου, μάντισσα περίφημος. 2) θυγ. τοῦ Πολυείδου, ἀπογόνου τοῦ Μελάμποδος.

Μαξιμῖνος (ὁ), αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμ., διάδοχος Ἀλεξάνδρου τοῦ Σεβήρου, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν του.

Μάξιμος (ὁ), Τύριος, φιλόσοφος Νεοπλατωνικὸς, ζήσας περὶ τὸ 190 πρὸ Χ. Σώζονται αὐτοῦ 41 λόγοι περὶ διαφόρων ἀντικειμένων. 2) Οὐαλέριος, συγγραφεὺς Ῥωμαῖος, ζήσας ἐπὶ Τιβερίου. 3)

ἀστρολόγος, διδάσκαλος τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ.

Μάξυες (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβ., κατοικοῦ πρὸς δυσμὰς τῆς Τριτωνίδος λίμνης.

*Μάπην (ὁ), υἱὸς τοῦ Σιρώμου, Τύριος, εἷς τῶν τριηράρχων τοῦ Περσικοῦ στόλου ἐπὶ Ξέρξου.

Μάραγδος (ὁ), Ἄραψ τις παρὰ Ξενοφῶντι.

*Μάραθα (τὰ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

*Μαραθήσιον (τὸ), π. Ἰων. ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Μαραθήσιος).

Μάραθος (ὁ), πολίχν. τῆς Φωκίδος παρὰ τὴν Ἀντίκυραν. 2) (ἡ) π. τῆς Συρ., ἀπέναντι τῆς νήσου Ἀράδου.

Μαραθοῦσα (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὰς Κλαζομενάς.

Μαραθών, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐποπέως ἐκ Σικυῶνος, μετοικήσας εἰς τὴν Ἀττικὴν, ϗ τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς ἥρως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ ἧθεν ϗ ἡ 2) κώμη τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, περίφημος διὰ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην τῶν Ἀθηναίων, στρατηγουμένων ὑπὸ τοῦ Μιλτιάδου τῷ 490 πρὸ Χ., (εἰς ἐπιγρφ. ἀναφέρεται ϗ δῆμος αὐτόθι, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλὴν), (ὁ δημ. Μαραθώνιος).

Μαράκανδα (τὰ), π. πρωτ. τῆς Σογδιανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, (Σαμαρκάνδ).

Μαρακοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Αἰτωλ., συνορεῦον μὲ τοὺς Δόλοπας.

Μαράφιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Περσ.

Μαράφιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μενελάου καὶ

;Μάραφις, ιος (ὁ), ἕκτος βασιλεὺς τῆς Περσ. παρ' Αἰσχύλῳ.

Μάργαλα (τὰ) καὶ Μαργάλαι (αἱ) καὶ

Μάργανα (τὰ), π. τῆς Τριφυλιακῆς Ἤλιδος πρὸς τὰ μεθόρια τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Μαργανεύς).

Μαργιανὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μεγάλης Ἀσίας μεταξὺ Βακτριανῆς καὶ Ὑρκανίας, (Χορασάν).

*Μαργιανοὶ (οἱ), ἔθνος τῶν πρὸς βορρᾶν τοῦ Ταύρου.

Μαργίδουνον (τὸ), π. τῆς νήσου Βρεττανίας, (Bewer Castle).

Μαργίτης, ου (ὁ), ἀχρεῖός τις ψωμοκατάλυτης, εἰς ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπεγράφετο κωμικόν τι ποίημα, ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ὅμηρον.

Μάργος (ὁ), ποτ. τῆς Μαργιανῆς, χυν. εἰς τὸν Ὦξον, (Μαργκάμπ). 2) ποτ. τῆς Ἰλλυρ. ἢ Μοισίας, χυν. εἰς τὸν Δούναβιν (;), (Μοράβας).

Μάρδοι (οἱ), οἱ ἄλλως Ἄμαρδοι, ἔθνος νομαδικὸν, κατοικοῦν τὰ πρὸς βορρᾶν τῆς Μηδίας δυτικὰ παράλια τῆς Κασπίας, ἢ, κατ' ἄλλους, τὰ νοτιοανατολικὰ βουνὰ τῆς Ἀρμεν.

Μαρδόνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Γωβρύου ϗ γαμβρὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ϗ φονευθεὶς ἐν Πλαταιαῖς.

Μαρδόντης, ου (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν ἐκ τῶν νήσων τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης στρατευμάτων τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Μάρδος (ὁ), ὁ καὶ ἄλλως Ἄμαρδος, ποτ. τῆς Μηδίας.

Μαρδυηνοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Σογδιανῆς.

Μάρδων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λυδῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Μαρέη καὶ Μάρεια (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου λίμνης περὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀφ' ἧς ὁ περίφημος Μαρεώτης οἶνος.

Μάρεια καὶ Μαρεῶτις (ἡ), λίμνη μεγάλη περὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, συνεχομένη διὰ μιᾶς διώρυγος μὲ τὸν Νεῖλον ϗ δι' ἄλλης μὲ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, (Μαριούτ).

Μᾶρες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν τὰ βορειοανατολικὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου.

Μάρης, ου (ὁ), ἀρχαῖός τις Ἰταλὸς αὐτόχθων, γενάρχης τῶν Αὐσόνων, διφυὴς (ἄνθρωπος καὶ ἵππος), ζήσας 123 ἔτη καὶ ἀναζήσας τρίς.

Μαρία (ἡ), = Μάρεια.

*Μαρίαβα (ἡ), π. πρωτ. τῶν Σαβαίων.

Μαριάμμη ϗ Μαριαμμία (ἡ), π. τῆς Κοίλης Συρίας, πρὸς δυσμὰς τῆς Ἐμέσης, (ὁ πολ. Μαριαμμίτης).

Μαριανδυνοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Βιθυν., κατοικοῦν τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου ϗ ὑποδηλωθὲν ὕστερον εἰς τοὺς Ἡρακλεώτας.

Μαριανδυνὸς (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς ἐν τῷ Πόντῳ ὁμωνύμου χώρας. ‖. »— θρηνητήρ,« ᾆσμά τι θρηνητικὸν διὰ τὸν θάνατον τοῦ Βώρμου. 2) υἱὸς τοῦ Φινέως ἢ τοῦ Φρίξου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Μαριανδυνοί.

Μαρίδη (ἡ), φρούρ. τῆς Μεσοποτ., (Μαρδίν;).

Μαρικᾶς, ᾶ (ὁ), οὕτως ἐπεγράφετο κωμῳδία τις τοῦ Εὐπόλιδος κατὰ τοῦ Ὑπερβόλου.

Μαριλάδης, ου (ὁ), κωμικῶς πεπλησμένον ὄνομα ἀνθρακέως [μαρίλη].

Μαρῖνος (ὁ), γεωγράφος, Τύριος, τῆς Β'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, περιγράψας τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Εὐρώπης. 2) ἰατρὸς, ἀκμάσας περὶ τὸ 90 ἀπὸ Χ. ϗ ἀσχοληθεὶς μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας εἰς τὴν ἀνατομίαν.

Μάριον (τὸ), ἡ μετὰ ταῦτα Ἀρσινόη πόλις τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Μαριεύς).

Μάρις, ιος (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Λυκίας Ἀμισοδάρου, ἐλθὼν ὡς σύμμαχος μετὰ τοῦ Σαρπηδόνος εἰς τὴν Τροίαν. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Σκυθ. χυν. εἰς τὸν Δούναβιν, ἴσως = τῷ -

Μάρισος (ὁ), ποτ. τῆς Δακίας, ἑνούμενος μὲ τὸν Τιβίσκον καὶ χυν. εἰς τὸν Δούναβιν, (Μαρόσχ).

*Μαρίων, ωνος (ὁ), Ἀλεξανδρεύς, Ὀλυμπιονίκης.

Μαριωνὶς, ίδος (ἡ), π. τῆς ἀρκτ. Γερμαν., (Hamburg). 2) ἡ Ἑσπερία, ἄλλη πόλις τῆς Γερμ., (Lübeck).

Μάρκελλος (ὁ), Κλαύδιος, στρατηγὸς τῶν Ῥωμ. ἐπὶ τοῦ Β' Λιβυκοῦ πολέμου, περίφημος διὰ τὴν πολιορκίαν ϗ ἅλωσιν τῶν Συρακουσῶν, ἀναγορευθεὶς πεντάκις ὕπατος, ϗ τέλος φονευθεὶς εἰς μίαν κατὰ τοῦ Ἀννίβα μάχην.

Μαρκιανὸς (ὁ), γεωγράφος ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, ἀκμάσας περὶ τὴν Ε' ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα. Τοῦ γενικοῦ τῆς οἰκουμένης περίπλου του ὀλίγα μόνον ἀποσπάσματα ἐσώθησαν.

*Μάρκινα (ἡ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Καμπανίᾳ.

Μαρκόμανοι καὶ Μαρκόμμανοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν. κατοικοῦν μεταξὺ Ῥήνου, Μοίνου καὶ Δουνάβεως, πολεμοῦντες ἀείποτε πρὸς τοὺς Ῥωμ.

Μάρκος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν. 2) παρὰ Πολυβ. (Β', 10) ὁ Reisk ἀνγνω. Μόρκος.

Μάρμαξ, ακος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου.

Μαρμαρίδαι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Μαρμαρικῆς ἐν τῇ Λιβύᾳ.

Μαρμαρικὴ (ἡ), ἐπαρχ. παραθαλ. τῆς Λιβ. μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Κυρηναϊκῆς, (Μπάρκα).

Μαρμάριον (τὸ), π. τῆς Εὐβοίας παρὰ τὴν Κάρυστον μὲ λατομεῖον μαρμάρων καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Μαρμαρίου Ἀπόλλωνος.

*Μαρμωλῖτις, ιδος (ἡ), χώρα τῆς Παφλαγονίας.

Μαρόβουδον (τὸ), π. τῆς Γερμαν. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Μαρκομάνων, (Budweis, ἐπὶ τοῦ Μολδαύου ποταμοῦ).

*Μαροβοῦδος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Μαρκομάνων.

*Μαρούϊον (τὸ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ.

Μαρουκῖνοι καὶ Μαῤῥουκῖνοι (οἱ), ἔθνος τῆς μεσαίας Ἰταλ., σύμμαχον τῶν Ῥωμ., συναναχραθὲν μὲ τοὺς Σαβίνους.

Μάρπησσα (ἡ), θυγ. τοῦ Εὐήνου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, γυνὴ τοῦ Ἴδα (τὸν ὁποῖον ἐπροτίμησε τοῦ Ἀπόλλωνος) ϗ μήτηρ τῆς Κλεοπάτρας. 2) (γεωγρφ.) = Μάρπησος (ἡ).

Μάρπησσος (ὁ), β. τῆς Πάρου μὲ λατομεῖον μαρμάρων.

Μάρπησσος (ἡ), π. τῆς Τρῳάδος, (ὁ πολ Μαρπήσσιος).

Μάρση (ἡ), μία των Θεσπιάδων ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Βουκόλον.

Μάρσοι (οἱ), ἔθνος τῆς μεσαίας Ἰταλ., ἄποικον τῶν Σαβίνων, φημιζόμενον δια τὴν περὶ τὰς μαγείας καὶ ἐπῳδὰς ἐμπειρίαν τε, καὶ καταγόμενον ἀπὸ Μάρσου τοῦ υἱοῦ τῆς Κίρκης ϗ τοῦ Ὀδυσσ. 2) ἔθνος τῆς Γερμαν. περὶ τὴν νῦν πόλιν Lippe.

Μαρσύας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀλύμπου ἢ τοῦ Οἰάγρου, ἐκ τοῦ γένους τῶν Σατύρων, ὅς τις, εὑρὼν τοὺς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ῥιφθέντας αὐλοὺς, ϗ γυμνασθεὶς εἰς τὴν μουσικὴν, ἐτόλμησε νὰ φιλονεικήσῃ μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀλλὰ, νικηθεὶς, ἐξεδάρη, καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματός του ἐσχηματίσθη ὁ 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Φρυγ., πηγ. ἀπό τινος σπηλαίου, εὑρισκομένου ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Κελαινῶν, καὶ χυν. εἰς τὸν Μαίανδρον. 3) ποτ. τῆς Συρ., ῥέων μεταξὺ Ἀπαμείας καὶ Λαρίσσης (εἰς τὸ καλούμενον Μαρσύου πεδίον) καὶ χυν. εἰς τὸν Ὀρόντην.

†Μάρτος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μάργος (2).

*Μαρφαδάτης, ου (ὁ), Καππαδόκης τις παρὰ Πλουτάρχῳ.

Μαρψίας, ου (ὁ), δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Μάρων, ωνος (ὁ), Θρᾷξ, υἱὸς τοῦ Εὐάνθου, καὶ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τοῦ Βάκχου, ἐξαγοράσας ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ Ὀδυσσ., ὅτε κατεπόρθησε τὴν Ἴσμαρον. Ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη ἡ Μαρώνεια. 2) εἷς τῶν ἐν Θερμοπύλαις πεσόντων Σπαρτιατῶν, τιμηθεὶς ὡς ἥρως ἐν Σπάρτῃ. 3) ὄνομα Ῥωμαϊκόν, ἐπίθετον τοῦ Οὐεργιλίου.

Μαρώνεια (ἡ), π. τῶν Κικόνων ἐν Θρᾴκῃ, ἐπὶ τῆς Ἰσμαρίδος λίμνης, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον, (ὁ πολ. Μαρωνείτης).

Μασαισύλιοι καὶ (;) Μασσαισύλιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Νουμιδίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μαυριτανίας.

Μάσης, ητος (ὁ), π. τῆς Ἀργολ., ὕστερον ἐπίνειον τῆς Ἑρμιόνης.

Μασινισσᾶς, ᾶ (ὁ), βασιλεὺς τῶν Μασαισυλίων ἐν Λιβύᾳ, φίλος τῶν Ῥωμ. κατὰ τῶν Καρχηδον., ζήσας ὑπὲρ τὰ 90 ἔτη καὶ διακριθεὶς διά τε τὴν πολιτικὴν καὶ στρατιωτικὴν αὐτοῦ ἱκανότητα.

Μάσιον (τὸ), β. (συνέχεια τοῦ Ταύρου) χωρίζον πρὸς βορρᾶν τὴν Μεσοποτ. τῆς Ἀρμενίας, (τὸ τοπ. Μασιανός, -ηνός).

Μασίστης, ου (ὁ), υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, στρατηγήσας καὶ μετὰ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Μασίστιος (ὁ), στρατηγὸς τοῦ ἱππικοῦ τῶν Περσῶν ὑπὸ τὸν Ξέρξην.

Μασίστρης, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Μασκάμης, ου (ὁ), Πέρσης, σατράπης τοῦ Δορίσκου ἐν Θρᾴκῃ.

Μασκᾶς, α (ὁ), ποτ. τῆς Μεσοποτ., χυν. εἰς τὸν Εὐφράτην.

Μάσπιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Περσ. παρ' Ἡροδ. (Α', 125).

*Μασσαβατικὴ (ἡ), χώρα τῆς Ἐλυμαιάτιδος ἐν τῇ Μηδίᾳ.

Μάσσαγα (τὰ), π. της Ἰνδ., εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς ὁποίας ἐπληγώθη βαρέως ὁ Μ. Ἀλέξανδρος.

Μασσαγέται (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν, κατοικοῦν τὰ πέραν τοῦ Ἰαξάρτου ανατολικὰ παράλια τῆς Κασπίας, κατὰ τῶν ὁποίων ἐκστρατεύσας ὁ Μέγας Κῦρος, ἐφονεύθη, (Μογγόλοι).

Μασσαγέτις, ιδος (ἡ), θηλ. τοῦ Μασσαγέτης.

Μασσάγης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λιβύων ὑπὸ τὸν Ξέρξην.

Μασσαισύλιοι (οἱ), = Μασαισύλιοι.

Μασσαλία (η), π. ϗ λιμὴν τῆς Ναρβων. Γαλλ. ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν Φωκαέων περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 45 Ὀλυμπ. καὶ ἀκμάσασα ἰδίως ἀπὸ τῆς καταστροφῆς τῆς Καρχηδόνος ἄχρι τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὅς τις τὴν ἐστέρησε τῶν δικαιωμάτων της, (Marseille), (ὁ πολ. Μασσαλιώτης).

Μασσανάσσης ϗ Μασσανίσης (ὁ), = Μασινισσᾶς.

Μάσσης, ητος (ὁ), = Μάσης.

*Μασσία (ἡ), ἴδε Μαστία.

Μάσσικος (ὁ), β. τῆς Καμπανίας, ὅπου ἐγίνετο ἄριστος οἶνος.

Μασσίκυτος (ὁ), β. τῆς Λυκ.

Μασσυλεῖς καὶ Μάσσυλοι (οἱ), ἔθνος τῆς Νουμιδ. συνορεῦον μὲ τοὺς Μασαισυλίους.

Μάσταυρα (ἡ), π. τῆς Καρ. ἢ Λυδ., (ὁ πολ. Μασταυρεύς).

Μάστειρα (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου Λευκάνορος. 2) χωρ. τῆς Θρᾴκης παρὰ Δημοσθ.

Μαστία (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἱσπαν. παρὰ τὰς Ἡρακλείους στήλας, (ὁ πολ. Μαστιανός).

Μαστουσία (ἡ), ἀκρωτ. πρὸς μεσημβρ. τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου, (Γενὶ-σσεγχίρ).

Μάστωρ, ορος (ὁ), Κυθήριος, πατὴρ τοῦ Λυκόφρονος (1). 2) Ἰθακήσιος, πατὴρ τοῦ Ἁλιθέρσου.

Μασυλεῖς καὶ Μάσυλοι (οἱ), = Μασσυλεῖς.

Μασυντίας, ου (ὁ), δοῦλός τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Μασχάνη (ἡ), π. τῆς Ἀραβ., (ὁ πολ. Μασχανεύς).

Μάταλλος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

*Μάταυρος (ὁ), = Μέταυρος.

Μάτερνος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν.

Ματιανὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μηδίας, ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Γύνδου ποταμοῦ μέχρι τοῦ Ἀράξου ὅπου κατῴκουν οἱ

Ματιανοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Μηδ. 2) λαὸς τῆς Καππαδοκ., κατοικοῦν περὶ τὸν Ἅλυν.

Ματιηνή, Ματιηνός, = Ματιανή, -ανός.

*Ματρέας, ου (ὁ), Ἀλεξανδρεύς τις, πλάνος (farceur).

*Ματρῖνος (ὁ), ποτ. τῶν Πικεντίνων μὲ λιμένα ὁμώνυμον ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης.

*Ματρις ἢ Μᾶτρις, ιδος (ὁ), Ἀθηναῖος, συγγραφεὺς, ζήσας μὲ μόνον μυρσίνης κόκκους καὶ ὕδωρ. 2) Θηβαῖος, ὑμνογράφος, καὶ 3) ἄλλος Ἡρακλεώτης.

*Μάτρων, ωνος (ὁ), παρῳδός τις ἐκ Πιτάνης.

*Μαυάκης, ου (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἀῤῥ.

Μαυρητανία καὶ Μαυριτανία (ἡ), = Μαυρουσία.

Μαῦρος (ὁ), = Μαυρούσιος.

Μαυρουσία ϗ Μαυρουσὶς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀφρ., ἐκτεινομένη πρὸς βορρᾶν ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντ. Ὠκεανοῦ μέχρι τῆς Νουμιδίας, καὶ κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Μαύρων ἢ Μαυρουσίων, διῃρημένη δὲ εἰς τὴν Καισαρικὴν καὶ Τιγγιτανὴν, (ὅπου τώρα τὰ βασίλεια τοῦ Φεζ καὶ Μαροκ).

*Μαυσάκας, α (ὁ), Μαυρούσιός τις παρὰ Λουκιανῷ.

Μαυσώλειον (τὸ), ὁ τάφος τοῦ Μαυσώλου ἐν Ἁλικαρνασσῷ, κτίριον περίφημον, κτίσμα τῆς Ἀρτεμισίας, εἰς τὸ ὁποῖον εἰργάσθησαν οἱ περιφημότεροι τοῦ καιροῦ ἐκείνου τεχνῖται. Ἀπ' αὐτοῦ ἐπονομάζονται ὅλοι οἱ μεγαλοπρεπεῖς τάφοι Μαυσώλεια, ἰδίως δὲ ἐν Ῥώμῃ τὸ ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Ἄρεος μνημεῖον, ὅπου ἐφυλάττοντο αἱ κόνεις τοῦ Αὐγούστου, τοῦ Ἀγρίππα κτλ.

Μαύσωλος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Καρίας, ὑποτελὴς τῶν Περσῶν, ἀνὴρ τῆς περιφήμου Ἀρτεμισίας, ἥτις διεδέχθη αὐτὸν ἐπὶ Ξέρξου. 2) ἀδελφὸς καὶ ἀνὴρ τῆς νεωτέρας Ἀρτεμισίας, βασιλεὺς ϗ οὗτος τῆς Καρίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., εἰς μνήμην τοῦ ὁποίου ἀνήγειρεν ἡ γυνὴ αὐτοῦ τὸ θαυμαζόμενον ἐκεῖνο Μαυσώλειον.

Μαχαιρεὺς, έως (ὁ), κάτοικός τις τῶν Δελφῶν, φονεύσας τὸν υἱὸν τοῦ Ἀχιλλ. Νεοπτόλεμον.

Μαχαιροῦς, οῦντος (ὁ), π. ὀχυρὰ τῆς Παλαιστ., ἀπέχουσα 60 στάδια τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης. Ἐν αὐτῇ ἐφυλακίσθη καὶ ἐφονεύθη ὁ Βαπτιστὴς Ἰωάννης.

*Μαχανίδας, α (ὁ), τύραννός τις ἐν Λακεδαίμονι.

Μαχάρης, ους (ὁ), υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ Μεγάλου, συμμαχήσας κατ' αὐτοῦ μὲ τὸν Λούκουλλον ϗ φονευθεὶς ἰδιοχείρως, ὅτε ἔμελλε νὰ συλληφθῇ παρ' αὐτοῦ.

Μαχάτας, α (ὁ), Ἀχαιός τις ἐν τῇ Ἀνθολογ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἁρπάλου, στρατηγοῦ τοῦ Ἀλεξάνδρου. 3) ἀδελφὸς τῆς Φίλας, γυναικὸς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου.

Μαχάων, ονος (ὁ) υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ ϗ τῆς Κορωνίδος ἢ τῆς Ἠπιόνης, ἡγεμὼν μέρους τῆς Θεσσαλ., εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, συστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἀγαμέμν. εἰς Τροίαν; ἰατρὸς ἄριστος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύλου. 2) στρατηγὸς τῶν Κορινθ., (ἄλλως) Μάχων.

Μαχλαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ.

Μάχλυες (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβ., κατοικοῦν μεταξὺ τῆς μικρᾶς Σύρτεως καὶ τῆς λίμνης Τριτωνίδος. 2) ἔθνος Σκυθικὸν τῶν περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην.

Μαχλυϊνὴ (ἡ), ἡ χώρα τῶν Μαχλύων.

Μάχων, ωνος (ὁ), ποιητὴς κωμικὸς ἐκ Κορίνθου ἢ Σικυῶνος, διδάσκαλος τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους, ζήσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου.

Μεγαβάζης, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ, (παρβλ. Μεγάβαζος -βυζος, -βάτης, τὰ ὁποῖα φαίνονται εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ὄνομα).

Μεγάβαζος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ζωπύρου, στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ϗ γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῇ Ἀρταξέρξου τοῦ Μακροχείρος, στρατεύσας κατὰ τοῦ Ἰνάρου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, καὶ καθυποτάξας αὐτὴν πάλιν ὑπὸ τοὺς Πέρσας. 2) υἱὸς τοῦ Μεγαβάτου, ἀρχηγὸς τοῦ Περσικοῦ στόλου ὑπὸ τὸν Ξέρξην κατὰ τῆς Ἑλλάδος. 3) υἱὸς τοῦ Σπιθριδάτου στρατηγὸς τῶν Περσῶν, σύγχρονος τοῦ Ἀγησιλάου. 4) Πέρσης τις, σταλεὶς εἰς Λακεδαίμονα ἵνα διαφθείρῃ μὲ χρήματα τοὺς Ἕλληνας.

Μεγαβάτης, ου (ὁ), ἡγεμὼν τοῦ Περσικοῦ στόλου, συγγενὴς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὑποτάξας τὴν νῆσον Νάξον μετὰ τοῦ Ἀρισταγόρου.

Μεγάβυζος (ὁ), εἷς τῶν κατὰ τοῦ Ψευδοσμέρδιος συνομοσάντων εὐγενῶν Περσῶν, συνεκστρατεύσας κατὰ τῶν Σκυθῶν μετὰ τοῦ Δαρείου, ϗ κυριεύσας τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Θρᾴκης. 2) εὐνοῦχος τις, ἀρχιερεὺς τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος, ἴδε καὶ Μεγαβάζης.

*Μεγαδόσης, ου (ὁ), Πέρσης, πατὴρ τοῦ Μασκάμου.

Μεγαίνετος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, κωμῳδού-

μενος διὰ τὴν αχαιότητά του ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Μέγαιρα (ἡ), μία τῶν τριῶν Ἐριννύων.

Μεγακλείδης, ου (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (ΙΒ', 513).

Μεγακλῆς, έους, (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ἀθηναίων ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν, ὧν ἐπισημότεροι 1. ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ γεννάρχης τῆς οἰκίας ταύτης, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος καὶ Πεισιστράτου, ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 6'. ἔτος τῆς 45 Ὀλυμπ. 2) ἔγγονος αὐτοῦ, Πυθιονίκης. 3) ὁ μητροπάτωρ τοῦ Ἀλκιβιάδου.

Μεγακρέων, οντος (ὁ), Ἀβδηρίτης τις, σύγχρονος τοῦ Ξέρξου.

*Μεγαλάγυρος (ὁ), Λέσβιός τις τυραννόφρων, σύγχρονος τοῦ Ἀρχιλόχου.

Μεγάλα πεδία (τὰ), Magni Campi, πεδιάς τις παρὰ τὴν ἐν Ἀφρικῇ Ἰτύκην.

Μεγάλαρτος (ὁ), ἥρως τις λατρευόμενος ἐν Σκώλῳ τῆς Βοιωτ. 2) (ἡ) ἐπιθ. τῆς Δήμητρος.

*Μεγαλέας, ου (ὁ), ἀνήρ τις παρὰ Πολυβ.

Μεγάλη πόλις (ἡ), ἴδε Μεγαλόπολις.

*Μέγαλλος (ὁ), Σικελός τις ἢ Ἀθηναῖος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη τὸ Μεγάλλιον (μύρον).

*Μεγαλόβυζοι (οἱ), εὐνοῦχοι ἱερεῖς τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος, (ἄλλως) Μεγάβυζοι.

*Μεγαλομάζος (ὁ), =Μεγάλαρτος.

Μεγαλόπολις, εως (ἡ), π. πρωτ. τῆς Ἀρκαδ., συνοικισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἐπαμινώνδου μετὰ τὴν ἐν Λεύκτραις μάχην, ἢ καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Κλεομένους, βασιλέως τῆς Σπάρτης, ὥστε ἐπὶ Στράβωνος ἦτον σχεδὸν ἐρείπιον. Ἐν αὐτῇ ἐγεννήθη ὁ Φιλοποίμην, ὁ Πολύβιος κλπ., (ὁ πολ. Μεγαλοπολίτης).

*Μεγαλοστράτη (ἡ), ποιήτριά τις, ἐρωμένη τοῦ Ἀλκμᾶνος.

*Μεγαλοφάνης, ους (ὁ), διδάσκαλος τοῦ Φιλοποίμενος.

Μεγαμηδίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μεγαμήδους καὶ πατὴρ του Πάλλαντος.

Μεγαμήδη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀρναίου ἢ γυνὴ τοῦ Θεστίου.

Μεγάνειρα (ἡ), θυγ. τοῦ Κρότωνος ἢ γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος. 2) γυνὴ τοῦ Νηλέως.

*Μεγανίτας, α (ὁ), ποτ. τῆς Ἀχαΐας.

Μεγάπανος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ὑρκανῶν ὑπὸ τὸν Ξέρξην κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Μεγαπένθης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Προίτου, ἀνταλλάξας πρὸς τὸν Περσέα τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους ἀντὶ τῆς Τίρυνθος. 2) υἱὸς τοῦ Μενελάου ἐκ μιᾶς δούλης, καλουμένης Πιερίδος, τοῦ ὁποίου, ὡς μὴ γνησίου, προετίμησαν οἱ Σπαρτιᾶται τὸν Ὀρέστην. 3) υἱὸς τοῦ Λακύδους, τύραννός τις παρὰ Λυκ., ἄλλως ἄγνωστος.

Μεγάρα (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Κρέοντος, γυνὴ τοῦ Ἡρακλ., παραχωρηθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ὕστερον εἰς τὸν Ἰόλαον.

Μέγαρα (τὰ), π. πρωτ. τῆς Μεγαρίδος, κτίσμα τῶν Δωριέων, σώζουσα τὸ ὄνομά της. 2) π. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σικελ., ἄποικος τῶν ἐν Ἑλλάδι Μεγαρέων, ἡ πρότερον Ὕβλα, (ὁ πολ. Μεγαρεύς).

Μεγαρεύς, έως, (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῶν Μεγάρων. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἱππομένους ἢ τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Οἰνόπης ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ὀγχηστοῦ, ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τοῦ Νίσου, βασιλέως τῶν Μεγάρων, κατὰ τοῦ Μίνωος, ἢ θανατωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ, ἢ, κατ' ἄλλους, νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ Νίσου, καὶ διαδεχθεὶς αὐτόν, ἀφ' οὗ παρωνομάσθη ἢ ἡ πόλις. 3) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Κρέοντος. 4) Μακεδών τις παρ' Ἀῤῥ.

Μεγαρικός, ή, όν, Ὁ τῶν Μεγάρων. ‖. » Μεγαρικοί « οἱ ὀπαδοὶ τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς τοῦ Μεγαρέως Εὐκλείδου.

Μεγαρίς, ίδος (ἡ), ἡ ἐκ τῶν Μεγάρων. 2) (εὐσ. ἐνν. χώρα) ἡ περὶ τὰ Μέγαρα, ἀποτελοῦσα ἰδίαν ἐπαρχίαν, ἀνήκουσαν ἀνέκαθεν εἰς τὴν Ἀττικήν, ἐπὶ δὲ τῆς ἐπὶ Κόδρου εἰσβολῆς τῶν Δωριέων κατασταθεῖσαν αὐτόνομον ἢ κατοικηθεῖσαν ὑπ' αὐτῶν.

Μέγαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς τῶν Σιθνίδων Νυμφῶν.

Μέγας, α (ὁ), Αἰγινήτης τις, πατὴρ τοῦ Δάμιδος.

Μεγασθένης, ους (ὁ), ἱστοριογράφος, σταλεὶς ὑπὸ Σελεύκου τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας πρέσβυς εἰς Ἰνδίαν, καὶ γράψας Ἰνδικά, τῶν ὁποίων ἀποσπάσματα μόνον διεσώθησαν. 2) Χαλκιδεύς τις, κτίτωρ τῆς Κύμης.

Μεγαφέρνης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Μεγεσσάρας, α (ὁ), πατὴρ τῆς Φαρνάκης καὶ πάππος τοῦ Κινύρα.

Μέγης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φυλέως ἢ τοῦ Αὐγείου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης καὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων.

Μεγιάλιος (ὁ), Σπαρτιάτης τις, πρεσβεύσας ἐκ μέρους τοῦ Ἀγησιλάου πρὸς τὸν Τισσαφέρνην, (παρὰ Πλουτάρχῳ γράφεται: Μέγιλλος).

Μέγιλλα (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λουκιανῷ.

Μέγιλλος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις. ἴδε Μεγιάλιος. 2) συγγραφεύς τις, γράψας περὶ ἀριθμῶν.

Μεγιστεύς, έως (ὁ), νεανίας εὐειδής, ἀγαπητὸς τοῦ Ἀνακρέοντος.

Μεγίστη (ἡ), νῆσος μεταξὺ Ῥόδου ἢ Χελιδονίων.

Μεγιστίας, α (ὁ), μάντις περίφημος, συνεκστρατεύσας εἰς Θερμοπύλας μετὰ τοῦ Λεωνίδα.

Μεγιστόνης, ου (ὁ), θεῖος τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν Κλεομένους.

Μεγιστώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Πελάγοντος ἐκ Φωκίδος, ἁρπαγεῖσα ὑπὸ τῶν Κιῤῥαίων.

Μεδεών, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πυλάδου καὶ τῆς Ἠλέκτρας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Φοίνικος. 3) π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου. 4) π. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰτωλ., ἡ ἄλλως Μεδιών.

Μεδιόλανα (τὰ) καὶ

Μεδιολάνιον καὶ Μεδιόλανον (τό), π. τῆς Ἀκουϊταν. Γαλλ. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαντόνων, (Saintes). 2) π. τῇ βορείῳ Ἰταλ. (Milano, πρωτ. τοῦ Λομβαρδικοῦ βασιλείου).

Μεδιοματρικοί (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ. περὶ τὸν Μοσέλαν ποταμὸν ἕως τοῦ Ῥήνου.

Μεδιών, ωνος ἢ ῶνος (ὁ), =Μεδεών (4).

Μεδόακοι (οἱ), ἔθνος τῆς Βορείου Ἰταλ.

Μεδόακος (ὁ), ποτ. τῆς ἄνω Ἰταλ., πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπεων καὶ χυν. εἰς τὸν Πάδον, (Brenta).

Μέδοισα (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Μέδουσα.

Μεδοντιάς, άδος καὶ Μεδοντίς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις ἐξ Ἀβύδου, ἐρωμένη τοῦ Ἀλκιβιάδου.

Μέδυλοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκουϊταν. Γαλλ., κατοικοῦντες περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Γαρούμνα ποταμοῦ.

Μέδουσα (ἡ), ἡ φρικωδεστέρα τῶν Γοργόνων, τῆς ὁποίας τὴν ὀφιοπλόκαμον κεφαλὴν (τὸ Γοργόνειον), ἀποτμηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Περσέως, ἔφερεν ἡ Ἀθηνᾶ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος της. 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πριάμου. 3) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Σθενέλου. 4) θυγ. τοῦ Ὑρσιλόχου καὶ γυνὴ τοῦ Πολυβίου.

Μέδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως καὶ ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ Αἴαντος, συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν ἐκ Φθίας Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν, καὶ φονευθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. 2) κῆρυξ τοῦ Ὀδυσσ. ἐν Ἰθάκῃ. 3) υἱὸς τοῦ Κόδρου, ἢ ἀδελφὸς τοῦ Νηλέως, διορισθεὶς μετὰ θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, πρῶτος ἰσόβιος ἄρχων ἐν Ἀθήναις. 4) ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσανίᾳ.

Μέθανα (ἡ), φρούρ. (διασῶζον καὶ σήμερον τὸ ὄνομά του) ἐπί τινος χεῤῥονησίζοντος ἀκρωτηρίου μεταξὺ Ἐπιδαύρου ἢ Τροιζῆνος ἐν Πελοποννήσῳ.

*Μέθαπος (ὁ), Ἀθηναῖος, ἵστωρ τελετῶν καὶ ὀργίων.

Μεθάρμη (ἡ), θυγ. τοῦ Πυγμαλίωνος καὶ γυνὴ τοῦ Κινύρα, μήτηρ τοῦ Ἀδώνιδος.

Μεθουριάδες καὶ Μεθυριάδες (αἱ), τέσσαρα νησίδια τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου πλησίον τῶν Μεγάρων.

Μεθύδριον (τό), π. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Μεγαλόπολιν, (ὁ πολ. Μεθυδριεύς).

Μεθύμνα (ἡ), ἴδε Μήθυμνα.

Μεθώνη (ἡ), ἡ Ἀργολική. ἴδε Μέθανα. 2) ἡ Λακωνική, π. παραθαλ. μὲ λιμένα τῆς Μεσσην., (Μεθώνη). 3) κώμη τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου. 4) π. τῆς Θετταλομαγνησίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδον. 5) π. τῆς Θρᾴκης, (ὁ πολ. Μεθωναῖος).

Μειδίας, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, ὁ ἐπικληθεὶς Ὀρτυγοτρόφος. 2) ἕτερος, πλούσιος ἢ ὑβριστής, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται λόγος τις τοῦ Δημοσθ.

*Μειδυλίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ., (κυρ. ὑποκορ. ἐκ τοῦ

*Μείδυλος (ὁ), ἀνδρὸς ὄνομα παρὰ Στέφ.

Μειξιάδης, ου (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Κερκυραίων παρὰ Θκδ.

Μειλανίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος, ἀνὴρ τῆς Ἀταλάντης ἢ πατὴρ τοῦ Παρθενοπαίου, μεταμορφωθεὶς εἰς Λέοντα.

Μελάγγεα καὶ Μελάγγεια (τά), χωρ. τῆς Ἀρκαδ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Τεγέας.

Μελαγκρίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, διορισθεὶς ναύαρχος τὸ ιθ'. ἔτος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Μελάγχλαινοι (οἱ), ἔθνος Σκυθικόν, κατοικοῦν τὴν Ἀσιατ. Σαρματ. ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Ἀστραχανίου.

Μελαγχρίδας, α (ὁ), =Μελαγκρίδας.

Μέλαγχρος (ὁ), ὁ παρὰ Στρβ. Μεγαλάγυρος, τύραννος τῆς Μιτυλήνης, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου.

Μέλαινα (ἡ), θυγ. τοῦ Κηφισσοῦ, μήτηρ τοῦ Δελφοῦ.

Μέλαινα ἄκρα (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Βιθυν. 2) ἀκρωτ. τῆς Λυδ., (Καρὰ-μπουρούν). 3) τὸ ἀνατολικονότιον παράλιον τῆς Χίου.

Μελαιναί (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., πρὸς τὰ μεθόρια τῆς Βοιωτ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (οἱ δημ. Μελαινεῖς).

*Μέλαιναι (αἱ), =Μελάνια.

Μελαινεαί (αἱ), κώμη τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Μελαινεύς).

Μελαινεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, κτίτωρ τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ Μελαινέων.

Μελαινίς, ίδος (ἡ) ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης ἐν Κορίνθῳ.

Μελαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς κάτω Ἰταλ. περὶ τὴν Ἰτώνην, (Θκδ. Ε', 5).

*Μελάμβιον (τό), χωρ. τῆς Θεσσαλ. περὶ τὴν Σκότουσσαν.

*Μελαμνίδας, α (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀῤῥ.

*Μελάμπεια (ἡ), π. τῆς Λυδ. κτίσμα τοῦ Μελάμπου, (ὁ πολ. Μελαμπεύς).

Μελάμποδες (οἱ), ἀρχαιότατα οἱ Αἰγύπτιοι.

Μελαμποδίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Μελάμποδος, ὁ Θεοκλύμενος.

Μελάμπος, ου καὶ Μελάμπους, ποδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμυθάονος ἢ τῆς Εἰδομένης, ἀδελφὸς τοῦ Βίαντος, περίφημος ἰατρὸς ἢ μάντις τῆς ἀρχαιότητος, συζευχθεὶς καὶ μίαν τῶν θεραπευθεισῶν ὑπ' αὐτοῦ Προιτίδων, τὴν Ἰφιάνασσαν, καὶ βασιλεύσας μέρους τοῦ Ἄργους.

Μελάμπυγος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ἡρακλῆς. 2) — λίθος, βράχος ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀνόπαια, ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Λοκρίδος.

Μελάμφυλλος (ἡ), ἀρχῆτερα ἡ Σάμος.

Μελανδέπται (οἱ), =Μελανδῖται.

Μελανδία (ἡ), μέρος τῆς ἐν Θρᾴκῃ Σιθωνίας χώρας, ὅπου κατῴκουν οἱ-

Μελανδῖται (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης.

Μελανεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ., βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, λαβὼν παρὰ τοῦ Περιήρους μέρος τῆς Μεσσηνίας, τὸ ὁποῖον ὠνόμασεν ἀπὸ τῆς γυναικός του Οἰχαλίαν. 2) πατὴρ τοῦ Ἰθακησίου Ἀμφιμέδοντος, (Ὀδ. Ω. 103). 3) εἷς τῶν Κενταύρων.

Μελανθεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Δολίου, ἐπιστάτης τῶν αἰγοβοσκῶν τοῦ Ὀδυσσ. ἐν Ἰθάκῃ, συμφωνήσας κατ' αὐτοῦ μὲ τοὺς μνηστῆρας.

Μελάνθιος (ὁ), =Μελανθεύς. 2) στρατηγός τις τῶν Ἀθην., σταλεὶς πρὸς βοήθειαν τῶν Ἰώνων ἐπὶ τοῦ Ἀρισταγόρου. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Φιλοκλέους, ποιητὴς τραγικός, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Μέλανθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Περικλυμένης, βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος, διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν ἢ καταφυγὼν εἰς Ἀθήνας, ὅπου, φονεύσας εἰς μίαν μάχην μεταξὺ Ἀθην. ἢ Βοιωτῶν τὸν βασιλέα τούτων Ξάνθον, ἐξελέχθη βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, ἀφεὶς διάδοχον αὐτοῦ τὸν υἱὸν του Κόδρον. 2) Σπαρτιάτης τις παρὰ Θκδ.

Μελανθώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Δολίου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Μελανθίου, ἀμφίπολος τῆς Πηνελόπης, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. ὡς σύμφωνος μὲ τοὺς μνηστῆρας.

*Μελάνια (τά) ἢ Μελανία (ἡ), χωρ. τῆς Κιλικ. παρὰ τὴν Κελένδεριν.

Μελανίππεια (ἡ), μία τῶν Χελιδονίων νήσων ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λυκίας.

Μελανίππη (ἡ), θυγ. τοῦ Χείρωνος, μάντισσα, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς ἵππον, κατὰ παράκλησιν τοῦ πατρός της, μαθόντος ὅτι ἐγέννησεν αὐτὴ ἐκ τοῦ Αἰόλου τέκνον. 2) θυγ. τοῦ Αἰόλου ἢ τοῦ Δεσμόντου, τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ της, ὡς γεννήσασαν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Βοιωτὸν καὶ Αἴολον, τυφλώσας ἔκλεισεν εἰς σκοτεινὸν πύργον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὴν ἠλευθέρωσαν μετὰ καιρὸν τὰ τέκνα της. 3) βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, τῆς ὁποίας τὸν ζωστῆρα μετέφερεν ὁ Ἡρακλῆς, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως, εἰς Μυκήνας. 4) Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ἴτωνος ἐγέννησε τὸν Βοιωτόν.

Μελανιππίδης, ου (ὁ), περίφημος διθυραμβοποιὸς ἐκ Μήλου, ζήσας ἐν Ἀθήναις περὶ τὴν 65 Ὀλυμπ.

Μελάνιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστακοῦ ἢ τοῦ Ἀγρίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀμφιάρεω ἐπὶ τοῦ πρώτου Θηβαϊκοῦ πολέμου. 2) υἱὸς τοῦ Θησέως ἢ τῆς Περιγούνης, θυγατρὸς τοῦ Σίνιος, νικήσας στάδιον εἰς τὰ Νέμεα. 3) εἷς τῶν Πριαμιδῶν. 4) υἱὸς τοῦ Ἰκετάονος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. 5) υἱὸς τοῦ Ἄρεως ἢ τῆς Τριταίας, τῆς ὁποίας τὴν ὁμώνυμον πόλιν ἔκτισεν ἐν Ἀχαΐᾳ. 6) υἱὸς τοῦ Ἀριστίππου ἐκ Κυρήνης.

Μελανίων, ωνος (ὁ), =Μειλανίων.

*Μέλανος (ὁ), ἀκρωτ. τῆς Κυζίκου παρὰ τὴν χερσόνησον Ἀρτάκην.

*Μελανόσυροι (οἱ), οἱ ἐπέκεινα τοῦ Ταύρου Σύροι.

*Μελάνωψ, οπος (ὁ), =Μελάνωπος.

*Μελάντας, α (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Θεοφράστου.

Μελάντης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ.

Μελάντιος (ὁ, ἡ). ὁ τοῦ Μέλανος. ‖. » Μελάντιαι πέτραι ἢ δειράδες « Σκόπελοί τινες περὶ τὴν νῆσον Θήραν.

Μέλαντος (ὁ), κόλαξ τις παρὰ Λουκιανῷ.

Μελάνωπος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Λάχητος, ἐχθρὸς τοῦ ῥήτορος Καλλιστράτου. 2) υἱὸς τοῦ Λάχητος, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.

Μέλας, ανος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φρίξου ἢ τῆς Χαλκιόπης, πνιγεὶς εἰς τὸν ἀπ' αὐτοῦ κληθέντα κόλπον τῆς Θρᾴκης, ἐν ᾧ ἐπέστρεφε μὲ τοὺς Ἀργοναύτας ἀπὸ τῆς Κολχίδος. 2) υἱὸς τοῦ Πορθάονος, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως ἐξ Αἰτωλίας, τοῦ ὁποίου τοὺς υἱοὺς ἐφόνευσεν ὁ Τυδεύς, ὡς ἐπιβουλεύοντας τὸν θεῖόν του Οἰνέα. 3) υἱὸς τοῦ Λικυμνίου, συστρατεύσας τῷ Ἡρακλεῖ κατὰ τῆς Οἰχαλίας, καὶ φονευθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Εὐρύτου. 4) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Φθιώτ. ἐν Θεσσαλίᾳ, χυν. εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον παρὰ τὴν Ἡράκλειαν. 5) ποτ. τῆς Θρᾴκης, χυν. εἰς τὸν ὁμώνυμον κόλπον. 6) ποτ. τῆς Βοιωτ., χυν. πρὸς δυσμὰς τῆς Ὀρχομενοῦ εἰς τὴν Κωπαΐδα, (Μαυρονέρι). 7) ποτ. τῆς Ἀχαΐας ῥέων παρὰ τὸν Ὠλενόν. 8) ποτ. τῆς Παμφυλ., ῥέων παρὰ τὴν πόλιν Σίδην. 9) ποτ. τῆς Καππαδοκ., ῥέων παρὰ τὴν πόλιν Μάζακα καὶ χυν. εἰς τὸν Εὐφράτην.

Μέλας κόλπος ἢ πόντος (ὁ), κόλπος πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν τῆς Θρᾴκ. Χερσονήσου.

Μέλθοι (οἱ), ἔθνος τῆς Λουγδουν. Γαλλ., κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν ποταμῶν Μάρνης καὶ Σηκουάνα.

Μελεαγρίς, ίδος (ἡ), ἐπιθετ. ἡ τοῦ Μελεάγρου. ‖. » Μελεαγρίδες νῆσοι, « νησίδια μυθολογούμενα ἐντὸς τοῦ Πόντου.

Μελέαγρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνέως ἢ τοῦ Ἄρεως ἢ τῆς Ἀλθαίας, συνεξελθὼν μὲ τοὺς περισσοτέρους συγχρόνους του ἥρωας τὸν Καλυδώνιον κάπρον, ὅστις ἠφάνιζε τὴν χώραν τοῦ πατρός του, καὶ συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· ἀλλὰ φονεύσας, διὰ τὸ δέρμα τοῦ κάπρου τούτου, τοὺς ἀδελφοὺς τῆς μητρός του, διήγειρεν ἐναντίον του τὴν ἐκδίκησίν της, ἢ οὕτω κατακαύσασα τὸν δαυλόν, ἀπὸ τὴν διατήρησιν τοῦ ὁποίου ἐξήρτητο ἡ ὕπαρξίς του, τὸν ἐφόνευσε πρόωρα. Ἐγέννησε δὲ ἐκ μὲν τῆς Κλεοπάτρας, θυγατρὸς τοῦ Ἴδα, τὴν Πολυδώραν, ἐκ δὲ τῆς Ἀταλάντης τὸν Παρθενοπαῖον. 2) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. 3) ἐπιγραμματοποιός τις, υἱὸς τοῦ Εὐκράτους ἐκ Συρίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 90 πρὸ Χ. ἤ, κατ' ἄλλους ἐπὶ Αὐγούστου.

Μελέας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Μελέδημος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ., (ὅπου, κατὰ τὸν Becker ἀναγνωστέον Τελέδημος).

Μελέτη (ἡ), μία τῶν τριῶν ἀρχαίων Μουσῶν.

Μέλης, ητος (ὁ), κιθαρῳδός, πατὴρ τοῦ διθυραμβοποιοῦ Κινησίου ἐν Ἀθήναις. 2) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Ἰωνίας ῥέων παρὰ τὴν Σμύρνην, ὅπου ἐγεννήθη ὁ Ὅμηρος, ἢ 3) θεός τις ποτάμιος, πατὴρ τοῦ ποιητοῦ.

*Μελησαγόρας, ου (ὁ), Χαλκηδόνιος λογογράφος. (παραβλ. Ἀμελησαγόρας).

Μελήσανδρος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Μελησίας, ου (ὁ), Αἰγινήτης, Ὀλυμπιονίκης. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ ἀντιπάλου τοῦ Περικλέους Θουκυδίδου.

Μελησιγενής, οῦς (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ὅμηρος, ὡς γεννηθεὶς παρὰ τὸν Μέλητα ἢ ἐκ τοῦ Μέλητος.

Μελήσιππος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, υἱὸς

του Διακρίτυ, πρεσβεύσας δίς εἰς Ἀθήνας περί τάς ἀρχάς του Πελοποννησ. πολέμου.

*Μέλητος (ὁ), ὀρθότ. τοῦ Μέλιτος.

Μελία (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ γυνή τοῦ Ἰνάχου, μήτηρ δέ τοῦ Φορωνέως ℨ Αἰγιαλέως. 2) μία τῶν Ὠκεανίδων, γεννήσασα ἐκ μέν τοῦ Ἀπόλλωνος τόν Ἰσμήνιον καὶ Ταίναρον, ἐκ δέ τοῦ Σιληνοῦ τόν Κένταυρον Φόλον.

*Μελίαι (αἱ), Νύμφαι τινές ἀρχαῖαι, θυγατέρες τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ.

Μελίβοια (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, ἐξ ἧς ὁ Πελασγός ἐγέννησε τόν Λυκάονα. 2) μία τῶν Νιοβίδων, ἥτις μόνη δέν ἐτοξεύθη ὑπό τῆς Ἀρτέμιδος. 3) π. τῆς Θετταλομαγνησίας ἐπί τῆς Ὄσσης, (ὁ πολ. Μελιβοεύς).

Μελιγουνίς, ίδος (ἡ), ἀρχαιοτέρα ἡ νῆσος Λιπάρα, (ὅθεν ὁ νησ. Μελιγουνεύς).

Μελίη (ἡ), = Μελία.

Μελικέρτης, ου (ὁ), υἱός τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Ἰνοῦς, ὁ μετονομασθείς, μετά τήν ἀποθέωσίν αὐτοῦ, Παλαίμων. ἴδε Ἰνώ.

Μελίνη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τόν Λαομέδοντα.

Μελιννώ, οῦς (ἡ), ἀρχαία τις ποιήτρια παρά Φωτίῳ.

*Μελινος (ὁ), λιμήν τῆς Τρωγλοδυτικῆς ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ.

Μελιξώ, οῦς (ἡ), αὐλητρίς τις παρά Θκρτ.

Μελίσανδρος (ὁ), ἀρχαῖός τις ποιητής Ἕλλην ἐκ Μιλήτου, συντάξας Κενταυρομαχίαν.

*Μελισσαῖος, ου (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Μέλισσα (ἡ), γυνή τοῦ Περιάνδρου, τυράννου τῆς Κορίνθου. 2) ἑταίρα τις παρ' Ἀθηναίῳ. 3) (γεωγρ.) κώμη τῆς Φρυγ., ὅπου ἐτάφη ὁ Ἀλκιβιάδης.

Μέλισσαι (αἱ), Νύμφαι τινές ἐν Κρήτῃ, ἡ Ἀδράστεια ℨ Ἴδη, θυγατέρες τοῦ βασιλέως τῆς νήσου Μελισσέως, ἀναθρέψασαι τόν Δία, αἱ ἄλλως Δικταῖαι Μελίαι. 2) ἱέρειαι τῆς Δήμητρος ℨ Ἀρτέμιδος.

Μελισσεύς, έως (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεύς τῆς Κρήτης.

Μέλισσος (ὁ), Θηβαῖος, υἱός τοῦ Τελεσιάδου, νικήσας Νεμέα καὶ ὑμνηθείς ὑπό τοῦ Πινδάρου. 2) Σάμιος, φιλόσοφος καὶ πολιτικός ἀνήρ, μαθητής τοῦ Παρμενίδου, ℨ διδάσκαλος Ζήνωνος τοῦ Ἐλεάτυ, ἀκμάσας περί τήν 84 Ὀλυμπ., ℨ ὠφελήσας μεγάλως τήν πατρίδα του διά τῆς στρατηγικῆς του ἐμπειρίας. Τῶν συγγραμμάτων του ἀποσπάσματα μόνον τινά διεσωσεν ὁ Σιμπλίκιος.

Μελιστίχη (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφ.

Μελιταία (ἡ), ἡ πρότερον Πύρρα, π. τῆς Φθιώτιδος ἐπί τοῦ Ἐνιπέως, (ὁ πολ. Μελιταιεύς).

Μελίτεια (ἡ), θυγ. τοῦ Λυκομήδους. 2) θυγ. τοῦ Φιλοβρότου ἐκ Κρήτης. 3) (γεωγρ.) = Μελιταία.

Μελιτεύς, έως (ὁ), υἱός τοῦ Διός καὶ τῆς Νύμφης Ὀθρηΐδος, ἐκτεθείς ὑπό τῆς μητρός του, καὶ ἀνατραφείς ὑπό τοῦ ἀδελφοῦ του Φάγρου, κυριεύσας δέ μετά ταῦτα μέγα μέρος τῆς Φθιώτιδος καὶ κτίσας αὐτόθι τήν Μελιταίαν.

Μελίτη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) θυγ. τοῦ ποταμοῦ θεοῦ Αἰγαίου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τόν Ὕλλον. 3) (γεωγρ.) νῆσος τοῦ Ἀδριατ. πελάγους, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρ., (Meleda). 4) νῆσος τῆς Μεσογείου θαλάσσης μεταξύ Σικελ. καὶ Ἀφρ. (Μάλτα) (ὁ νησ. Μελιταῖος). 5) δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τήν Κεκροπίδα φυλήν μέ ἕνα ναόν τοῦ Ἡρακλ., ὅς τις ἀπό τῶν ἐν αὐτῷ τελουμένων μικρῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων ὠνομάζετο Μελίτης μαστιγίας. Ἀπ' αὐτοῦ παρωνομάζοντο καὶ πύλαι τινές τῶν Ἀθηνῶν, Μελιτίδες, (ὁ δημ. Μελιτεύς).

Μελιτήϊος, (η, ιον, Π. ἀντί Μελιταῖος, ὁ τῆς ἤ ἐκ τῆς Μελίτης.

Μελιτηνή (ἡ), ἐπαργ. τῆς Καππαδοκ. μεταξύ Κατаονίας καὶ Εὐφράτου. 2) π. πρωτ. τῆς ὁμωνύμου χώρας, κτίσμα τῆς Σεμιράμιδος, (Μαλάτια).

Μελιτία (ἡ), = Μελίταια.

Μελιτίδης, υ (ὁ), κωμικῶς πεπλασμένον ὄνομα βλακός ἀνθρώπου, (καθώς κοινῶς λέγομεν, Γλύκα).

Μέλιτος (ὁ), τραγικός τις ποιητής ἐν Ἀθήναις, κατηγορήσας μετά τοῦ Ἀνύτου τόν Σωκράτην.

*Μελίτουσσα (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Μελιτουσσαῖος).

Μέλιττα (ἡ), Ἀττ. ἀντί Μέλισσα.

Μελλαρία (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας, (Torro della Penna).

Μέλλων, ωνος (ὁ), Θηβαῖός τις παρά Ξενοφῶντι.

*Μελπεια (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

*Μέλπις, ιδος (ὁ), ποτ. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Μελπομένη (ἡ), μία τῶν Μουσῶν, ἔφορος τῆς Τραγικῆς ποιήσεως, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀχελώου τάς Σειρῆνας.

*Μέλσος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀστουρίας.

*Μέλτας, α (ὁ), υἱός τοῦ Λακήδου, τελευταῖος βασιλεύς τοῦ Ἄργους, καταλυθείς ὑπό τοῦ δήμου.

*Μέλων, ωνος (ὁ), ἀρχηγός τῶν Σιγάμβρων. 2) Βοιωτός τις παρά Πλουτ.

Μεμβλίαρος (ὁ), υἱός τοῦ Ποικίλου, εἷς τῶν μετά Κάδμου Φοινίκων, ἀποικήσας τήν νῆσον Καλλίστην. 2) (γεωγρ.) νῆσος μικρά παρά τήν Θήραν, ἡ ἄλλως Ἀνάφη.

Μεμνόνειον (τό), ἡ ἀκρόπολις τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Θηβῶν καὶ 2) ἡ τῶν Σούσων, ἴδε καὶ

Μεμνόνια (τά), ἐνν. Βασίλεια, ἡ Ἀκρόπολις τῶν Σούσων.

Μέμνων, ονος (ὁ), υἱός τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἠοῦς, βασιλεύς τῶν Αἰθιόπων ἤ τῶν Ἀσσυρίων, ἀνεψιός τοῦ Πριάμου, ἐλθών πρός βοήθειαν αὐτοῦ μετά τόν θάνατον τοῦ Ἕκτορος, ℨ φονευθείς ὑπό τοῦ Ἀχιλλ., τιμώμενος δέ ἐν Ἀσσυρίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ ὡς ἥρως, ἀπό τοῦ ὀνόματος τοῦ ὁποίου ἐκαλοῦντο καὶ δύο κολοσσαῖα ἀγάλματα, σωζόμενα παρά τάς ἐν Αἰγύπτῳ Θήβας ℨ ἀποτελοῦντα κιθαρισμόν τινα ἦχον ἅμα προσεβάλλοντο κατά πρωΐαν ὑπό τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. 2) Ῥόδιός τις, σατράπης τῆς Λυδίας καὶ στρατηγός Δαρείου τοῦ Κοδομάνου, ὅς τις, διασωθείς εἰς Ἁλικαρνασσόν ἀπό τῆς ἐν Γρανικῷ μάχης, κἀκεῖθεν μελετήσας νά εἰσβάλῃ μέ τά λείψανα τοῦ Περσικοῦ στρατοῦ εἰς τήν Ἑλλάδα πρός ἀντιπερισπασμόν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀπέθανε, κατ' εὐτυχίαν τούτου, πολιορκῶν τήν Μυτιλήνην.

Μέμφις, ιδος καὶ ιος (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ. 2) θυγ. τοῦ Νείλου καὶ γυνή τοῦ Ἐπάφου, μήτηρ τῆς Λιβύης, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 3) (γεωγρ.) π. πρωτεύουσά ποτε τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, κειμένη ἐπί τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου καὶ ἔχουσα 80 ἤ 150 σταδίων περιφέρειαν, παρακμάσασα δέ βαθμηδόν μετά τήν κτίσιν τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ τέλος ἐκλιποῦσα ἐντελῶς ℨ ἀφανισθεῖσα ὑπό τῶν ἐπικλύσεων τοῦ Νείλου, ὥστε σήμερον εἰκάζεται μόνον ἡ θέσις της, δύο ὥρας πρός μεσημβρ. τῶν μεγάλων Πυραμίδων.

Μέμφις, ιος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ. 2) παντομῖμος τις περίφημος, σύγχρονος τοῦ Ἀθηναίου.

Μέναιχμος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις ἐκ Ναυπάκτου. 2) Σικυώνιός τις, γράψας περί τεχνιτῶν. 3) γελωτοποιός τις παρ' Ἀθην. (ΙΔ', 614).

Μενάλιππος (ὁ), = Μελάνιππος, Μιτυληναῖος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου.

Μενάλκας, α (ὁ), ποιμήν τις παρά Θκρτ.

Μενάλκης, ους (ὁ), υἱός τοῦ Αἰγύπτου, φονευθείς ὑπό τῆς Δαναΐδος Ἀδύτης, (κατά τόν Heyne, Μεταλκης). 2) Ἠλεῖός τις παρά Παυσανίᾳ.

*Μεναλκίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρά Παυσ.

Μένανδρος (ὁ), στρατηγός τῶν Ἀθην. ἐπί τοῦ Σικελικοῦ πολέμου. 2) περίφημος διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς ἐν Ἀθήναις, υἱός τοῦ Διοπείθους. 3) Ἀθηναῖος, περίφημος ποιητής τῆς νεωτέρας κωμῳδίας, γεννηθείς τό γ'. ἔτος τῆς 109 Ὀλυμπ. καὶ ἀποθανών εἰς ἡλικίαν 52 ἐτῶν, συγγράψας δέ 105 ἤ 109 κωμικά δράματα, τῶν ὁποίων λείψανά τινα μόνον διεσώθησαν. 4) ῥήτωρ καὶ σοφιστής ἐκ Λαοδικείας, συγγράψας περί τά μέσα πιθανῶς τῆς Γ'. ἀπό Χ. ἑκατονταετηρίδος, Γενεθλίων διηγήσεις. 5) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἡγεμονεύσας, μετά θάνατον αὐτοῦ, τῆς Λυδίας. 6) ποιητής τις ἐκ Βυζαντίου, μαθητής πιθανῶς τοῦ Ἐρατοσθένους.

Μενάπιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ., κατοικοῦν περί τάς ἐκβολάς τοῦ Ῥήνου.

Μενάρης, ους (ὁ), ὁ πατήρ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Λεωτυχίδου.

Μένασκος (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρά Ξενοφῶντι.

Μένανχος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθείς ὑπό τῆς Δαναΐδος Νηλοῦς.

Μένδη (ἡ), π. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Χερσονήσου Παλλήνης, ἐπί τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, ἄποικος τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετριέων, (ὁ πολ. Μενδαῖος).

Μένδης, ητος (ἡ), θεός τις τῶν Αἰγυπτίων, ὁ Πάν τῶν Ἑλλήνων. 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, πρωτ. τοῦ Μενδησίου νομοῦ, κειμένη ἐπί τοῦ πέμπτου στόματος (τοῦ ἀπ' αὐτῆς κληθέντος Μενδησίου) τοῦ Νείλου, ὅπου ἐτιμᾶτο ἐξαιρέτως ὁ θεός Μένδης, (Ἀμμοῦν), (ὁ πολ. Μενδήσιος).

Μενέδαιος (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρά Θκδ.

Μενέδημος (ὁ), φιλόσοφος, μαθητής τοῦ Πλάτωνος, ℨ θεμελιωτής τῆς Ἐρετριακῆς σχολῆς. 2) εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 3) Λαμψακηνός, μαθητής τοῦ Κολώτου.

Μενεκλείδης, ους (ὁ), Θηβαῖος, δημαγωγός, ἐχθρός τοῦ Ἐπαμεινώνδου.

Μενεκλῆς, έους (ὁ), ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις, ὅς τις, κερδίσας δίκην τινά ὑπέρ τῆς ἱερείας Νίνου, ἐπωνομάσθη Ὁ τήν Νίνον ἑλών. 2) συγγραφεύς τις Βαρκαῖος, γράψας περί Ἀθηνῶν.

Μενεκράτης, ους (ὁ), ἰατρός Συρακούσιος, σύγχρονος Φιλίππου τοῦ Ἀμύντυ, ὅστις περιφερόμενος τήν Ἑλλάδα μέ πλῆθος ἀκολούθων, ἐπωνόμαζεν ἑαυτόν Δία. 2) ἕτερος ἰατρός, ζήσας ἐπί Τιβερίου, ἐφευρετής διαφόρων ἰατρικῶν κατασκευῶν. 3) γεωγράφος ἐξ Ἐλαίας, μαθητής τοῦ Ξενοκράτους. 4) κωμικός ποιητής, Συρακούσιος.

Μενέκωλος (ἴσως Μένεκλος), ου (ὁ), Συρακούσιός τις, κτίσας τήν ἐν Σικελίᾳ Καμαρίναν.

*Μενελαΐς, ΐδος (ἡ), πηγή τις καὶ παρ' αὐτήν πλάτανος μεγάλη, φυτευθεῖσα ὑπό τοῦ Μενελάου, παρά τάς Καφύας τῆς Ἀρκαδ.

Μενέλαος καὶ Ἀττ. Μενέλεως καὶ Δωρ. Μένελας (ὁ), υἱός τοῦ Ἀτρέως ἤ τοῦ Κλεισθένους, καὶ ἀδελφός τοῦ Ἀγαμέμνονος, νυμφευθείς τήν περίφημον Ἑλένην, θυγατέρα τοῦ Τυνδάρου, ℨ διαδεχθείς τόν πενθερόν αὐτοῦ εἰς τό βασίλειον τῆς Σπάρτης. Ἁρπαγείσης δέ, ἀπόντος αὐτοῦ εἰς Κρήτην, τῆς Ἑλένης ὑπό τοῦ Πάριδος υἱοῦ τοῦ Πριάμου, στρατεύσας πρός ἐκδίκησιν τῆς ὕβρεως ταύτης μετά τῶν δυνάμεων ὅλης τῆς Ἑλλάδος, τάς ὁποίας συνήθροισε συνεργείᾳ τοῦ ἀδελφοῦ του, κηρυχθέντος ἀρχηγοῦ τῆς ἐκστρατείας ταύτης, κατά τῆς Τρῳάδος ἔλαβε, ἀφανισθείσης μετά δεκαετῆ πολιορκίαν τῆς Τροίας, τήν γυναῖκά του, καὶ, περιπλανηθείς μετ' αὐτῆς διάφορα μέρη ὑπό τῶν ἐναντίων ἀνέμων, ἔφθασε τέλος εἰς Σπάρτην, ὅπου ἐτιμᾶτο μετά θάνατον ὡς ἥρως, καὶ εἰς τιμήν αὐτοῦ ἑωρτάζοντο τά Μενελάϊα. Ἔσχε δέ ἐκ τῆς Ἑλένης μίαν μόνην θυγατέρα, τήν Ἑρμιόνην, τήν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ υἱός τοῦ Ἀχιλλ. Νεοπτόλεμος. 2) πατήρ τοῦ Ἀμύντα, ℨ πάππος τοῦ Φιλίππου, βασιλέως τῆς Μακεδ. 3) ἀδελφός Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, σατράπης τῆς Κύπρου. 4) μαθηματικός ℨ ἀστρονόμος ἐξ Ἀλεξανδρείας, ζήσας περί τάς ἀρχάς τῆς Β'. ἀπό Χ. ἑκατονταετηρίδος, τοῦ ὁποίου σώζεται πραγματεία τις περί Σφαιρικῶν τριγώνων. 5) (γεωγρ.) π. τῆς κάτω Αἰγύπτυ, πρωτ. τοῦ Μενελαΐτυ νομοῦ, κληθεῖσα ἀπό τοῦ ἀδελφοῦ Πτολεμαίου τοῦ Α'. 6) π. καὶ λιμήν τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Λιβύῃ, ὅπου ἐλέγετο προσορμισθείς ὁ Μενέλαος μετά τῆς Ἑλένης.

Μενέξενος (ὁ), μαθητής τοῦ Σωκρ., εἰς ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος.

Μενεπτόλεμος (ὁ), υἱός τοῦ Ἰφίκλου, βασιλέως τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φυλάκης, στρατεύσας μετά τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπί Τροίαν. 2) Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἀπολλωνίας.

*Μενέσαιχμος (ὁ), Ἀθηναῖος, κατήγορος τοῦ ῥήτορος Λυκούργου.

*Μενεσθένης, υς (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (ΙΑ', 494).

Μενεσθεύς, έως (ὁ), υἱός τοῦ Πετεοῦ, βασιλεύσας τῶν Ἀθην. μετά τήν φυγήν τοῦ Θησέως, καὶ στρατεύσας μετά τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπί Τροίαν, ὅπυ, κατά τινας, καὶ ἐθανατώθη. 2) υἱός τοῦ Ἰφικράτους, στρατηγήσας καὶ αὐτός τῶν Ἀθην.

Μενεσθέως λιμήν (ὁ), λιμήν τῆς Βαιτ. Ἰσπαν. παρά τά Γάδειρα.

Μενέσθης, ους (ὁ), εἷς τῶν ἐπί Τροίαν Ἑλλήνων, φονευθείς ὑπό τοῦ Ἕκτορος. 2) Ἀθηναῖός τις, συνακολουθήσας εἰς Κρήτην τόν Θησέα.

Μενέσθιος (ὁ), υἱός τοῦ Ἀρηϊθόου, βασιλεύς τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ἄρνης, φονευθείς ὑπό τοῦ Πάριδος ἐν Τροίᾳ. 2) υἱός τοῦ Βώρου ἤ τοῦ Σπερχειοῦ καὶ τῆς Πολυδώρης, θυγατρός τοῦ Πηλέως, ἡγεμών τῶν ἐπί Τροίαν Μυρμιδόνων.

Μενεσθώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Μενέστωρ, ορος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Συβάρεως.

Μενετηΐς, ΐδος (ἡ), θυγ. τοῦ Μενέτυ, πατρωνυμ. ἡ Ἀντιάνειρα.

*Μενέτωρ, ορος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (ΙΓ', 594).

Μένης, ητος (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

*Μένιος (ὁ), Σπαρτιάτης, πατήρ τῆς Εὐρυδάμης, δευτέρας γυναικός τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν Λεωτυχίδου.

Μενίππη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) θυγ. τοῦ Ὠρίωνος καὶ ἀδελφή τῆς Ἀστυόχης, πρός τιμήν τῶν ὁποίων, θυσιασθεισῶν ἑκουσίως πρός ἀποτροπήν τινος λοιμοῦ, ἀνήγειραν οἱ Ἄονες παρά τόν Ὀρχομενόν μεγαλοπρεπές ἡρῷον.

Μενιππίδης, ου (ὁ), υἱός τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.

Μένιππος (ὁ), ἔμπορός τις ἵππων ἐν Ἀθήναις, ἐπικαλούμενος Χελιδών. 2) τύραννος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ὠρεοῦ, φίλος Φιλίππυ τοῦ Ἀμύντου. 3) κυνικός φιλόσοφος, μαθητής τοῦ Διογένυς, ἐκ Φοινίκης, γράψας ποιήματα σατυρικά, ἴσως ὁ αὐτός μέ τόν ἐκ Γαδάρων, τόν ἐπικληθέντα Σπουδογέλοιον.

Μενοικεύς, έως (ὁ), Θηβαῖος, πατήρ τοῦ Κρέοντος καὶ τῆς Ἰοκάστης. 2) υἱός τοῦ Κρέοντος, καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, θυσιασθείς ἑκουσίως εἰς τόν Ἄρην ὑπέρ σωτηρίας τῶν Θηβῶν, πολιορκουμένων ὑπό τῶν Ἑπτά ἡρώων.

Μενοιτιάδης, υ (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Πάτροκλος.

Μενοίτιος (ὁ), υἱός τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης ἤ τῆς Ἀσίας, ἀδελφός τοῦ Προμηθέως, κεραυνωθείς ὑπό τοῦ Διός διά τήν ἀλαζονίαν του. 2) υἱός τοῦ Κευθωνύμου, φύλαξ τῶν ποιμνίων τοῦ Πλούτωνος ἐν Ἅδου, μέ τόν ὁποῖον μονομαχήσας ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε κατέβη νά φέρῃ τόν Κέρβερον, ὀλίγον ἔλειψε νά τόν φονεύσῃ. 3) υἱός τοῦ Ἄκτορος καὶ τῆς Αἰγίνης, θυγατρός τοῦ Ἀσωποῦ, ἀδελφός ὁμομήτριος τοῦ Αἰακοῦ, καὶ πατήρ τοῦ Πατρόκλου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

*Μένουθις (ἡ), κώμη τῆς Αἰγύπτυ παρά τό Κανωβικόν στόμα τοῦ Νείλου.

*Μενούνιος (ὁ), ὁ πατήρ τῆς γυναικός τοῦ βασιλέως τῶν Ἰλλυριῶν Γενθίωνος.

Μέντης, ου (ὁ), υἱός τοῦ Ἀγχιάλυ, βασιλεύς τῶν Ταφίων, ξένος τοῦ Ὀδυσσ. 2) ἡγεμών τῶν ἐν Θράκῃ Κικόνων, εἷς τῶν συμμάχων τοῦ Πριάμου.

Μέντωρ, ορος (ὁ), Τρωαδίτης τις, υἱός τοῦ Ἱμβρου. 2) υἱός τοῦ Εὐρυσθέως, φονευθείς εἰς τήν κατά τῶν Ἡρακλειδῶν πρός τούς Ἀθηναίους μάχην. 3) υἱός τοῦ Ἀλκίμου, φίλος πιστός τοῦ Ὀδυσσ., ὑπό τήν μορφήν τοῦ ὁποίου συνώδευσεν ἡ Ἀθηνᾶ τόν Τηλέμαχον εἰς Πύλον. 4) υἱός τοῦ Ἡρακλ. ℨ τῆς Θεσπιάδος Ἀσωπίδος.

Μένων, ωνος (ὁ), Θεσσαλός ἐκ Φαρσάλου, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετά Κύρου τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων, φονευθείς ℨ αὐτός μετά τῶν λοιπῶν δι' ἀπάτης ὑπό τοῦ Τισσαφέρνους. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τό δ'. ἔτος τῆς 76 Ὀλυμπ. 3) εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Μέρδιος, ιος (ὁ), = Σμέρδις, πέμπτος βασιλεύς τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Μέρμερος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Μυσῶν, φονευθείς ὑπό τοῦ Ἀντιλόχυ. 2) ὁ ἕτερος τῶν υἱῶν τῆς Μηδείας ℨ τοῦ Ἰάσονος, λιθοβοληθείς μετά τοῦ ἀδελφοῦ του ὑπό τῶν Κορινθίων, διότι ἔφερον τά ὀλέθρια ἐκεῖνα δῶρα τῆς μητρός των πρός τήν νέαν σύζυγον τοῦ Ἰάσονος. 3) εἷς τῶν Κενταύρων, ὅσοι ἔλαβον μέρος εἰς τήν Κενταυρομαχίαν.

Μερμησσός (ἡ), κώμη τῆς Φρυγ. ἐπί τῆς Ἴδης, ὅπου ἐλέγετο διαμένουσα ἡ Ἐρυθραία Σίβυλλα.

Μέρμιδας, α (ὁ), ποτ. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας.

Μερμνάδαι (οἱ), ἡ ἀπό Γύγου μέχρι Κροίσου βασιλεύσασα γενεά ἐν τῇ Λυδίᾳ.

Μέρμνων, ωνος (ὁ), αἰπόλος τις παρά Θκρτ.

Μερόη (ἡ), νῆσος σχηματιζομένη ἐκ τῶν ποταμῶν Νείλου καὶ Ἀσταβόρα ἐν Αἰθιοπίᾳ, (Ἀτβάρ, ἐπί τοῦ βασιλείου Σενναάρ). 2) π. πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμου νήσου, ὅπου κατῴκουν οἱ ἐγχώριοι ἱερεῖς.

Μέροπες (οἱ), οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Κῶ. 2) καθ' ἅ ἔστιν ἔθνος, κατοικοῦν τήν ἐκτός τῆς οἰκουμένης ἤπειρον.

Μερόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, γυνή τοῦ Σισύφου καὶ μήτηρ τοῦ Γλαύκου. 2) θυγάτηρ τοῦ Οἰνοπίωνος, βασιλέως τῆς Χίου, ℨ γυνή

τοῦ Ὠρίωνος. 3) θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδ. Κυψέλου ἢ γυνὴ τοῦ Κρεσφόντου, ἑνὸς τῶν Ἡρακλειδῶν, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἴπυτον, ὑπανδρευθεῖσα, μετὰ τὸν φόνον τοῦ Κρεσφόντου, τὸν Πολυφόντην. 4) γυνὴ τοῦ Πολύβου, βασιλέως τῆς Κορίνθου.

Μεροπηΐς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Μέροπος. ‖. « Νῆσος — » ἡ Κῶς.

Μεροπίς, ίδος (ἡ), = Μεροπηΐς. ‖. « — γῆ » ἡ μυθώδης χώρα ὅπου κατῴκουν οἱ Μέροπες.

Μέροψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τριόπα, βασιλεὺς τῆς νήσου Κῶ, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ μὲν ἐπωνομάσθη Μεροπίς, ἀπὸ τῆς θυγατρὸς δὲ αὐτοῦ τε καὶ τῆς Νύμφης Εὐθημίας, Κῶς. 2) ἡγεμὼν τῆς ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου πόλεως Περκώτης, μάντις καὶ οἰωνοσκόπος, τοῦ ὁποίου οἱ δύο υἱοί, Ἄδραστος καὶ Ἀμφίος, ἐφονεύθησαν ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Διομήδους. 3) πατὴρ τῆς Ἀρίσβης, ἐξ ἧς ὁ Πρίαμος ἐγέννησε τὸν Αἴσακον.

Μεσαβατική (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Περσ. πρὸς βορρᾶν τῆς Ἐλυμαΐτιδος, ὅπου κατῴκουν οἱ Μεσαβάται.

Μεσαμβρία (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Μισημβρία). 2) π. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου, ἀπέναντι τῆς Σαμοθρᾴκης, (ὁ πολ. Μεσημβριανός).

Μεσάτη (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Ἰωνίας, ἐν μέσῳ Ἐρυθρῶν καὶ Χίου.

Μεσάτεις (ἡ), πολίχν. τῆς Ἀχαΐας πρὸς ἀνατολὰς τῶν Πατρῶν.

Μεσαύλιος (ὁ), δοῦλός τις τοῦ Ὀδυσσ.

Μεσηβατία (ἡ), = Μεσαβατική.

Μεσήνη (ἡ), χώρα τῆς Βαβυλωνίας, σχηματιζομένη ἐκ τῶν νήσων τινῶν μεταξὺ τῶν δύο βραχιόνων τοῦ Τίγρηδος ἢ τῆς θαλάσσης.

Μέσθλης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Πυλαιμένους ἢ τῆς Νύμφης Γυγαίας, ἡγεμὼν τῶν Μαιονῶν, σύμμαχος τοῦ Πριάμου.

*Μεσόα (ἡ), χωρ. τῆς Λακων.

*Μεσόβοα (τά), χωρ. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Λάδωνος.

Μεσοποταμία (ἡ), ἡ μεταξὺ τοῦ Τίγρηδος καὶ Εὐφράτου κατὰ μῆκος ἐκτεινομένη χώρα, (Ἀλ-Τζεζιρέ), (τὸ ἐθν. Μεσοποταμίτης).

Μέσπιλα (ἡ), π. τῆς Ἀσσυρ. ἐπὶ τοῦ Τίγρηδος, πλησίον τῆς παλαιᾶς Νίνου, ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Ξενοφῶντος.

Μέσσα (ἡ), = Μέσση.

Μεσσαβάται (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Μεσσαβατικῆς ἐν τῇ Σουσιανῇ.

Μεσσάνα, Μεσσάνιος, Δωρ. ἀντὶ Μεσσήνη, -ιος.

*Μεσσαπέαι (αἱ), χωρ. τῆς Λακων., ὅπου ἐλατρεύετο ὁ Ζεὺς Μεσσαπεύς.

Μεσσαπία (ἡ), ἡ ἀπὸ Βρεντησίου μέχρις Ἰαπυγίας ἄκρας ἐκτεινομένη χώρα τῆς Ἰταλ., ἡ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Καλαβρία.

Μεσσάπιοι (οἱ), κάτοικοι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Μεσσαπίας, Ἰλλυριοὶ τὴν καταγωγήν.

Μεσσάπιον (τό), ὄρ. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Ἀνθηδόνα.

Μέσσαπος (ὁ), Βοιωτός τις, ἀποικίσας τὴν ἐν Ἰταλίᾳ Μεσσαπίαν.

Μέσση (ἡ), πολίχν. τῆς Λακων. μὴ διακρινόμενον πλέον ἐπὶ Στρβ., κατά τινας κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ Μεσσήνη.

Μεσσηΐς, ίδος (ἡ), πηγή τις ἐν Φεραῖς τῆς Θεσσαλ.

Μεσσήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Τρίοπος, ἢ γυνὴ τοῦ Πολυκάονος, τιμωμένη ὡς ἡρωῒς ἐν τῇ ἀπ' αὐτῆς ἐπονομασθείσῃ πόλει. 2) (γεωγρφ.) = Μεσσηνία. 3) π. πρωτ. τῆς Μεσσηνίας, ἐπὶ τοῦ Παμίσου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κρεσφόντου, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Λακεδ. καὶ συνοικισθεῖσα πάλιν ὑπὸ τοῦ Ἐπαμινώνδου τῷ 371 πρὸ Χ., (Μαυρομμάτι). 4) π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ μεταξὺ ταύτης καὶ τῆς Ἰταλίας πορθμοῦ, ἡ πρότερον Ζάγκλη, ἄποικος τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Μεσσηνίων, διασῴζουσα καὶ σήμερον τὸ ὄνομα της, (ὁ πολ. Μεσσήνιος).

Μεσσηνία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Πελοπονν., χωριζομένη διὰ τοῦ Παμίσου ποταμοῦ τῆς Λακωνίας.

Μεσσηνιακός, ή, όν. Ὁ τῆς Μεσσηνίας. ‖. « — πόλεμος » ὁ μεταξὺ Μεσσηνίων καὶ Λακεδαιμονίων, διαρκέσας πεντήκοντα ἔτη, καὶ τελειώσας μὲ τὴν καταστροφὴν τῶν Μεσσηνίων. ‖. « — κόλπος » ὁ μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Ἀκρίτα καὶ Ταινάρου ἐν Πελοποννήσῳ, (Κόρφος τῆς Κορώνης).

Μεσσηνίς, ίδος (ἡ), γῆ —, ἡ Μεσσηνία.

Μέσσοα (ἡ), = Μεσόα.

Μέσσολα (ἡ), πολίχν. τῆς Λακων., ἴσως ἡ Ὁμηρικὴ Ἴρα.

Μεσσωγίς, ίδος (ἡ), ὄρ. τῆς Λυδ., ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῶν Κελαινῶν ἄχρι Μυκάλης, (Κεστανὲζ-δάγ), (τὸ τοπ. Μεσσωγίτης).

*Μέταβον (τὸ), ἀρχήτερα τὸ Μεταπόντιον.

Μέταβος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σισύφου, κτίσας τὴν πόλιν Μεταπόντιον ἐν Ἰταλίᾳ.

Μεταγένης, ους (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ. 2) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους.

Μεταγώνια (τὰ), ἡ ἀπὸ Νουμιδίας ἄχρι Μαυριτανίας παραλία τῆς Λιβύας, (τὸ τοπ. Μεταγωνίτης).

Μεταγώνιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Μαυριτανίας, κείμενον ἀπέναντι τῆς ἐν Ἱσπανίᾳ Καρθαγένης.

Μεταγωνῖτις, ιδος (ἡ), = Μεταγώνια.

Μετάλκης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, ἴδε Μενάλκης.

Μέταλλον (τὸ), πολίχν. τῆς Κρήτης, λιμὴν τῆς Γορτύνης.

†Μέταλλος, (ἄλλος), ἐσφαλμ. ἀντὶ Μέγαλλος.

Μετάνειρα (ἡ), γυνὴ τοῦ Κελεοῦ, ἢ μήτηρ τοῦ Τριπτολέμου, (ἄλλως) Μεγάνειρα. 2) Ἀθηναία τις, ἐρωμένη τοῦ ῥήτορος Λυσίου.

Μετάπα (τὰ), πόλισμα τῆς Αἰτωλ., (ὁ πολ. Μεταπαῖος).

Μεταπόντιον (τὸ), π. τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Λευκανίας ἐπὶ τοῦ Ταραντινοῦ κόλπου, ἀποικία Ἑλληνικὴ ἡ πρότερον Μέταβον. (Torri di Mare), (ὁ πολ. Μεταπόντιος).

Μέταυρος (ὁ), ποτ. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, (Metauro). 2) ἄλλος ποτ. τῶν Βρεττίων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Muro).

*Μετάχοιον (τὸ), φρούρ. τῆς Βοιωτ. μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Κορωνείας, (ὁ πολ. Μεταχοιάτης).

*Μετηλίς, ίδος (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀφ' ἧς ὁ Μετηλίτης νομός.

*Μέτωπος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Συβάρεως.

Μέτουλον (τὸ), π. τῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ Ἰαπόδων, ἐπὶ τοῦ Κολάπιδος ποταμοῦ.

Μέτων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖος (Λευκονοεὺς ἢ ὅμι Λάκων), υἱὸς τοῦ Πανσανίου, περίφημος ἀστρονόμος, διατάξας περὶ τὸ 432 πρὸ Χ. τὸν μὲν ἡλιακὸν ἐνιαυτὸν εἰς 365 $^5/_{10}$ ἡμέρας, τὸν δὲ σεληνιακὸν εἰς 354 καὶ 9 ὥρας. ‖. « Ἀναβάλλεσθαι εἰς τὸν Μέτωνος ἐνιαυτόν, » Παροιμ., = Ἐπ' ἄπειρον.

Μετώπη (ἡ), θυγ. τοῦ ποταμοῦ Λάδωνος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀσωποῦ, μήτηρ τῆς Θήβης κτλ. 2) γυνὴ τοῦ ποταμοῦ Σαγγαρίου καὶ τῆς Ἑκάβης. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Στύμφαλον.

*Μέτωπος (ὁ), = Μέτωπος.

*Μεγέρινος (ὁ), = Μυκερῖνος.

*Μήδα (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Κοθήλα, μία τῶν γυναικῶν Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου.

Μήδεια (ἡ), θυγ. τοῦ Αἰήτου, βασιλέως τῆς Κολχ., καὶ τῆς Ἰδυίας ἤ, κατ' ἄλλους, τῆς Ἑκάτης, περιβόητος μάγισσα, διὰ συνεργείας τῆς ὁποίας ὁ Ἰάσων ἥρπασε τὸ χρυσοῦν δέρας, συμπαραλαβὼν καὶ τὴν Μήδειαν μεθ' ἑαυτοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε καὶ δύο παῖδας. Ἀλλ' ὕστερον, νυμφευθεὶς ἐπ' ἐναντίας τῆς πρὸς αὐτὴν πίστεως, τὴν Γλαύκην, θυγατέρα τοῦ Κρέοντος, βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἠρέθισε τὴν ἐκδίκησιν αὐτῆς ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε φονεύσασα τὰ τέκνα της, καὶ τὴν ἀντίζηλον αὐτῆς μὲ τὸν πατέρα της, ἔφυγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου γεννήσασα ἐκ τοῦ Αἰγέως τὸν Μῆδον, ἐβιάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκεῖθεν, ὡς ἐπιβουλευθεῖσα τὸν Θησέα, καὶ κατά τινας μέν, ἀπέθανεν εἰς Βουθρωτὸν τὸ ἐν Ἠπείρῳ, κατ' ἄλλους δέ, ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Κολχίδα.

Μήδειος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάσονος ἢ τῆς Μηδείας, ἀφ' οὗ οἱ Μήδειοι = Μῆδοι, παρβλ. Μῆδος.

Μηδεσικάστη (ἡ), νόθος θυγ. τοῦ Πριάμου, γυνὴ τοῦ Ἰμβρίου.

Μηδία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, μεταξὺ Ἀρμεν. καὶ Ἀσσυρ., διῃρημένη εἰς τὴν Ἀτροπατηνὴν ἢ μικρὰν καὶ εἰς τὴν μεγάλην Μηδίαν, (Ἰρὰκ-Ἀτζεμί), (τὸ ἐθν. Μῆδος). ‖. « Μηδίας τεῖχος, » τὸ ἄλλως « Σεμιράμιδος ἐπιτείχισμα, » τεῖχος ἐκτεινόμενον ἐπὶ 400 σταδίους μεταξὺ Τίγρηδος καὶ Εὐφράτου καὶ χωρίζον τὴν Βαβυλωνίαν τῆς Μεσοποταμίας.

Μηδικός, ή, όν. Ὁ τῆς Μηδίας. ‖. « Μηδικὴ (ἐνν. γῆ). » ἡ Μηδία. ‖. « Τὰ Μηδικὰ (ἐνν. ἔργα), » ὁ μεταξὺ Περσῶν ἢ Ἑλλήνων πόλεμος ἐπὶ Δαρείου ἢ Ξέρξου.

Μήδιος (ὁ), Λαρισσαῖός τις, φίλος πιστὸς τοῦ Μ. Ἀλεξ.

Μηδίς, ίδος (ἡ), = Μηδική. ‖. (συσ. ἐνν. γῆ) ἡ Μηδία.

Μήδοκος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θρᾴκῃ, (ἄλλως) Ἀμάδοκος.

Μῆδος (ὁ), υἱὸς τῆς Μηδείας καὶ τοῦ Αἰγέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δῆθεν παρωνομάσθησαν οἱ Μῆδοι. 2) (κατ' Αἰσχύλ.) ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν. 3) (ὡς ἐθν.) ὁ κάτοικος τῆς Μηδίας. 4) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Περσ. ῥέων ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρ. ἢ χυν. εἰς τὸν Ἀράξην.

Μηδοσάδης, ου (ὁ), πρέσβυς τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Θρᾳκῶν Σεύθου παρὰ Ξενοφ.

*Μήδων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν βασιλέων τοῦ Ἄργους.

Μήθυμνα (ἡ), θυγ. τοῦ Μακαρέως, ἀφ' ἧς παρωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) μία τῶν πόλεων τῆς Λέσβου, (ὁ πολ. Μηθυμναῖος).

Μηθώνη (ἡ), Π. ἀντὶ Μεθώνη.

Μηΐονες, Ἰων. ἀντὶ Μῄονες.

Μηκιστεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρυάλου, συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν ἑπτὰ ἡρώων ἐπὶ Θήβας, καὶ φονευθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Μελανίππου. 2) υἱὸς τοῦ Ἐχίου, σύντροφος τοῦ Τεύκρου. 3) υἱὸς τοῦ Λυκάονος.

Μηκιστιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Εὐρύαλος.

Μηκύβερνα (ἡ), π. τῆς ἐν Μακεδ. Παλλήνης, ἐπίνειον τῆς Ὀλύνθου, (ὁ πολ. Μηκυβερναῖος).

Μηκώνη (ἡ), παλαιότερα ἡ Σικυών.

Μήλης, ου (ὁ), ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Λυδ., τελευταῖος τῶν Ἡρακλειδῶν.

Μηλιακός (ὁ), = Μαλιακός.

Μηλιάς, άδος (ἡ), = Μαλιάς.

Μηλιεύς, έως (ὁ), = Μαλιεὺς ἢ Μαλιακός.

Μηλόβιος (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.

Μηλόβοσις, ιος (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, συνοδεύουσα τὴν Περσεφόνην.

Μῆλος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, διασῴζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Μήλιος).

Μήν, Μῆνος (ὁ), ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.

Μήν, Μηνὸς (ὁ), ἡ Σελήνη, ὡς θεότης παρὰ τοῖς Φρυξί.

Μηνᾶς, ᾶ (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ. 2) ἀπελεύθερός τις τοῦ Σέξτου Πομπηΐου.

Μῆνιγξ, ιγγος (ἡ), νῆσος τῆς Ἀφρ. μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἀπέναντι τῶν Σύρτεων, εἰς τὴν ὁποίαν, κατὰ τὸν Στρβ., κατῴκουν οἱ Λωτοφάγοι.

Μήνιος (ὁ), ποτ. τῆς Ἤλιδος.

*Μηνογένης, ους (ὁ), γραμματικός τις παρ' Εὐσταθίῳ.

*Μηνόδοτος (ὁ), ἰατρός τις ἐκ Νικομηδείας. 2) Περγαμηνός τις, πατὴρ τοῦ βασιλεύσαντος τοῦ Βοσπόρου Μιθριδάτου.

*Μηνόδωρος (ὁ), ἰατρός τις παρ' Ἀθην. (Β', 59). 2) γλύπτης Ἀθηναῖος παρὰ Παυσαν. (Θ', κζ', 4).

Μηνοφάνης, ους (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μιθριδάτου.

Μηνόφιλος (ὁ), ποιητὴς ἐκ Δαμασκοῦ.

Μηονίς, ίδος (ἡ), Ἰων. Π. ἀντὶ Μαιονίς.

Μηουανία (ἡ), π. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, (Bevagna).

Μηριόνης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Μόλου ἢ τῆς Μελφίδος ἐκ Κρήτης, συνεκστρατεύσας εἰς Τροίαν μετὰ τοῦ Ἰδομενέως.

Μηρόν (τό), β. τῆς Ἰνδ., εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Νύσα.

Μήστωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ἀδελφὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος, γεννήσας ἐκ Λυσιδίκης τῆς Πέλοπος τὴν Ἱπποθόην. 2) νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κλειτοῦς.

Μήστρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐρυσίχθονος ἢ γυνὴ τοῦ Αὐτολύκου.

Μήτα (ἡ), θυγ. τοῦ Ὅπλητος καὶ γυνὴ τοῦ Αἰγέως, βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν.

Μητιάδουσα (ἡ), θυγ. τοῦ Εὐπαλάμου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Κέκροπος τοῦ Β' καὶ μήτηρ τοῦ Πανδίονος.

Μητιονίδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Μητίονος.

Μητίοχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου, ἴδε ἢ Μήτιχος.

Μῆτις, ιδος καὶ ιος (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, πρώτη γυνὴ τοῦ Διός, τὴν ὁποίαν οὗτος καταπιών, ἔγκυον ἤδη, ἐγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν Ἀθηνᾶν.

*Μητίχη (ἡ), ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις.

*Μήτιχος (ὁ), = Μητίοχος, ἀρχιτέκτων τις ἐν Ἀθήναις.

Μητίων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ τῆς Πραξιθέας, πατὴρ τοῦ Εὐπαλάμου καὶ πάππος ἤ, κατ' ἄλλους, πατὴρ τοῦ Δαιδάλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ ἐκθρονίσαντες τὸν Πανδίονα Μητιονίδαι.

Μήτρα (ἡ), = Μήστρα.

Μητραγάθης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Αἰσχύλῳ.

*Μήτρας (ὁ), Χῖός τις παρ' Ἀθην. (Γ'. 100), (ὅπου ἄλλοι γρφ. Μητρᾶς = Μητρόδωρος).

Μητροβάτης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Μητρόβιος (ὁ), ποιητής τις παρ' Ἀθην. ΙΔ', 643).

Μητρόδωρος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς ἐν Προποντίδι Προκοννήσου, σύγχρονος ἢ ὑπήκοος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. 2) περίφημος ῥαψῳδὸς ἐκ τῆς πόλεως Λαμψάκου. 3) φιλόσοφος Ἐπικούρειος, ἐπαινούμενος ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος. 4) ἕτερος φιλόσοφος ἐκ Στρατονικείας, μαθητὴς τοῦ Ἐπικούρου ἢ Καρνεάδου. 5) Χῖος, μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου, γράψας περὶ Φύσεως.

Μητροκλῆς, έους (ὁ), φιλόσοφος Κυνικός, σύγχρονος τοῦ Στίλπωνος.

Μητρόπολις, εως (ἡ), πολίχν. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἀχελῴου. 2) π. τῆς Θεσσαλ. ἐν τῇ Ἑστιαιώτιδι, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Κουραλίου. 3) π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου. 4) π. Ἰωνικὴ ἐν τῇ Λυδίᾳ, μεταξὺ Σμύρνης καὶ Ἐφέσου, (ὁ πολ. Μητροπολίτης).

Μίγδων, ωνος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Σπαρτιατῶν παρὰ Ξενοφῶντι, σύγχρονος τοῦ Ἀγησιλάου.

Μίγκιος (ὁ), ποτ. τῆς ἄνω Ἰταλ. χύσεις εἰς τὸν Πάδον, (Mincio).

*Μιγώνιον (τό), χωρ. ἐπὶ τῆς ἐν Λακωνίᾳ νήσου Κρανάης, ὅπου ἐλατρεύετο ἡ Μιγωνῖτις Ἀφροδίτη.

Μιδάειον (τό), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Σαγγαρίου ποταμοῦ.

Μίδαμος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀμυμώνης.

Μίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Γορδίου, βασιλεὺς τῶν ἐν Θρᾴκῃ Βρύγων, ὅπου ἐδιδάχθη τὴν μουσικὴν ὑπὸ τοῦ Ὀρφέως. Μετοικήσας δὲ ἐκεῖθεν εἰς Ἀσίαν, 100 περίπου ἔτη πρὸ τῆς ἁλώσεως τῆς Τροίας, καὶ κυριεύσας μέγα μέρος τῆς Φρυγίας, ἐσύστησεν ἐνταῦθα ἴδιον βασίλειον, ὅπου, ὑποδεχθεὶς ποτὲ τὸν Σειληνόν, ἐζήτησε καὶ ἔλαβε παρὰ τοῦ Βάκχου τὴν χάριν, ὅ,τι ἐγγίσῃ νὰ μεταβάλλεται εἰς χρυσόν· κινδυνεύσας δέ, ὡς ἐκ τούτου, ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνας, διότι ἢ ἡ τροφή του αὐτὴ ἀπεχρυσοῦτο, ἐλούσθη εἰς τὸν Πακτωλόν, καὶ ἀπηλλάγη τῆς νόσου ταύτης. Δικάσας δὲ ὕστερον τὴν μεταξὺ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Πανὸς περὶ μουσικῆς φιλονεικίαν, καὶ προτιμήσας τοῦ πρώτου τὸν δεύτερον, μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος εἴτε ὅλος εἴτε κατὰ τὰ ὦτα μόνον, εἰς ὄνον. 2) ἕτερος βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν, υἱὸς καὶ οὗτος Γορδίου, βασιλεύσας τὸ 737 πρὸ Χ. καὶ ἀφιερώσας εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνα τὸν χρυσοῦν αὑτοῦ θρόνον. 3) τρίτος ἄλλος, ὁ τελευταῖος τῶν βασιλέων τῆς Φρυγίας, σύγχρονος τοῦ Κροίσου, πατὴρ τοῦ Ἀδράστου, φαρμακωθεὶς ἑκουσίως, διὰ τὰ συμβαίνοντα δεινὰ εἰς τὸ βασίλειόν του. 4) Ἀκραγαντῖνος, Πυθιονίκης, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

Μίδεα (ἡ), π. τῆς Βοιωτ., καταποντισθεῖσα ὑπὸ τῆς Κωπαΐδος.

Μιδέα (ἡ), π. τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Ναυπλίαν, (ὁ πολ. Μιδεάτης καὶ τὸ θηλ. Μιδεᾶτις).

Μιδέα (ἡ), κόρη τις ἐκ Φρυγίας, ἐξ ἧς ὁ Ἠλεκτρύων ἐγέννησε τὸν Λικύμνιον. 2) Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἀσπληδόνα, ἐπώνυμον τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Μιδέας.

Μίδεια (ἡ), θυγ. τοῦ Φύλαντος, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀντίοχον. 2) (γεωγρφ.) = Μιδέα.

Μίδου κρήνη (ἡ), πηγή τις ἐν Φρυγίᾳ παρὰ τὴν πόλιν Θύμβριον, ὅπου ὁ Μίδας ἐθήρευσε τὸν Σιληνόν.

Μιδυλίδαι (οἱ), ἐπίσημός τις οἰκογένεια ἐν Αἰγίνῃ.

Μίθαικος (ὁ), συγγραφεὺς Ἕλλην, γράψας περὶ τῆς ἐν Σικελίᾳ μαγειρικῆς.

*Μιθραδάτης, ου (ὁ), εὑρίσκεται ἐν νομίσμασιν ἀντὶ Μιθριδάτης.

Μίθρας, ου (ὁ), ὁ ἥλιος, ὡς ὑπέρτατος θεὸς παρὰ Πέρσαις.

*Μιθραύστης, ου (ὁ), Πέρσης ἡγεμὼν τῆς Ἀρμενίας.

Μιθριδάτης, ου (ὁ), σατράπης τῆς Λυκαον. καὶ Καππαδοκ., φίλος τοῦ νεωτέρου Κύρου. 2) εἷς τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων Περσῶν παρὰ Ξενοφῶντι. 3) ὁ

Κτίστης, πρῶτος βασιλεὺς τοῦ Πόντου. 4) ὁ Εὐεργέτης, σύμμαχος τῶν Ῥωμ. ἐπὶ τοῦ τρίτου Λιβυκοῦ πολέμου. 5) ὁ Εὐπάτωρ καὶ Μέγας, ἐχθρὸς τῶν Ῥωμ., νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν ϛρατηγῶν Λουκούλλου, Σύλλα ϗ Πομπηΐου, καὶ σφαγεὶς ἰδιοχείρως μετὰ πεντηκονταετῆ βασιλείαν τῷ 75 πρὸ Χ. 6) Περγαμηνός τις, βασιλεύσας, διὰ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, τοῦ Βοσπόρου.

*Μιθριδάτιον (τὸ), κώμη ὀρεινὴ τῆς Γαλατίας.

Μιθρίνης (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Καππαδοκ.

Μιθροβαρζάνης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Λουκ.

Μίκα (ἡ), νεᾶνίς τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Μικίψας, α (ὁ), υἱὸς ϗ διάδοχος τοῦ Μασινίσσα.

*Μικίων, ωνος (ὁ), = Μικκίων.

Μίκκα (ἡ), = Μίκα.

Μίκκαλος (ὁ), Κλαζομένιός τις παρ' Ἀββ.

Μικκίων, ωνος (ὁ), ζωγράφος ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ Ζεύξιδος.

*Μίκκος (ὁ), σοφιστής τις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ.

Μίκυθος (ὁ), ὑπηρέτης τοῦ Ἀναξιλάου, τυράννου τοῦ ἐν Ἰταλίᾳ Ῥηγίου. 2) φίλος τοῦ Ἐπαμινώνδου.

Μίκυλος (ὁ), ποιητής τις παρὰ Καλλιμάχῳ.

Μίκων, ωνος (ὁ), περίφημος ζωγράφος ϗ γλύπτης ἐν Ἀθήναις. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 94 Ὀλυμπ., (ἄλλως) Μικκίων. 3) γλύπτης Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Νικηράτου. 4) αἰπόλος τις παρὰ Θεόκρ.

Μίλατος (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Μίλητος.

*Μιλητόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Μυσ. ἢ τῆς Ἐπικτήτου Φρυγ. παρὰ τήν, ἀπ' αὐτῆς καλουμένην, Μιλητοπολῖτιν λίμνην.

Μίλητος (ἡ), π. τῆς Ἰων. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περίφημος διὰ τὸ ἐμπόριόν της ϗ τὰς ἀποικίας της, ἀριθμουμένας περὶ τὰς 80. 2) π. πρὸς βορρᾶν τῆς Κρήτης, (Μελιδόνι), (ὁ πολ. Μιλήσιος).

Μίλητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπολλ. καὶ τῆς Ἀρείας, θυγατρὸς τοῦ Κλεόχου ἐκ Κρήτης ἢ τῆς Ἀκακαλλίδος, θυγατρὸς τοῦ Μίνωος, ἀποικήσας μετὰ τοῦ Σαρπηδόνος εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, καὶ κτίσας τὴν πόλιν Μίλητον.

*Μίλτας, α (ὁ), Θεσσαλός τις, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος.

Μιλτιάδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Κυψέλου, ἀποικήσας, κατά τινα χρησμόν, εἰς τὴν Θρᾳκικὴν χερσόνησον καὶ γενόμενος ἐκεῖ ἡγεμὼν τῶν Δολόγγων, ἀφεὶς δὲ διάδοχον αὐτοῦ τὸν ἀνεψιόν του Στησαγόραν. 2) ὁ περίφημος ϛρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν Μαραθῶνι, υἱὸς τοῦ Κίμωνος καὶ ἀνεψιὸς τοῦ προτέρου, διαδεχθεὶς κατ' ἀρχὰς τὸν πάππον του Στησαγόραν εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῆς Θρᾳκ. Χερσονήσου, καὶ ὑποτάξας εἰς τοὺς Ἀθην. τὴν Λῆμνον καὶ ἄλλας τῶν Κυκλάδων. Μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην, πλεύσας κατὰ τῆς Πάρου, ϗ βιασθεὶς ἐξ αἰτίας πληγῆς, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς τὸν πόδα, ν' ἀφήσῃ τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην ἀτελῆ, κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ Ξανθίππου, ϗ κατεδικάσθη εἰς πρόστιμον 50 ταλάντων, τὰ ὁποῖα μὴ δυνάμενος νὰ πληρώσῃ, ἐρρίφθη εἰς τὴν φυλακήν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ὑπὸ τοῦ τραύματός του.

Μιλτοχύθης, ου (ὁ), Θρᾷξ τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Μιλτώ, οῦς (ἡ), ἡ νεωτέρα Ἀσπασία.

Μιλύαι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Λυκίας, πρότερον Σόλυμοι.

Μιλύας, ου (ὁ), ἀπελεύθερός τις τοῦ Δημοσθ.

Μιλυάς, άδος (ἡ), παλαιότερα ἡ Λυκία, ἤ, κατὰ τὸν Στρβ., ἡ μεταξὺ Λυκίας ϗ Πισιδίας ὀρεινὴ χώρα.

Μίλων, ωνος (ὁ), περίφημός τις ἀθλητὴς ἐκ Κρότωνος, υἱὸς τοῦ Διοτίμου ϗ μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, ἀφεὶς καὶ τινα συγγράμματα.

Μίμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου. 2) εἷς τῶν Κενταύρων. 3) υἱὸς τοῦ Ἀμύκου καὶ τῆς Θεανοῦς. 4) (γεωγρφ.) β. τῆς Ἰων. καταλῆγον εἰς τὸ ἀκρωτ. Κώρυκον.

Μίμνερμος (ὁ), αὐλητὴς καὶ ποιητὴς ἐρωτικὸς ἐκ Κολοφῶνος, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Σόλωνος.

*Μιμνόμαχος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

*Μιναία (ἡ), χώρα τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, ὅπου κατῴκουν οἱ

*Μιναῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀραβ. παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν.

Μίνδαρος (ὁ), ναύαρχος τῶν Σπαρτ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Μίνθης ὄρος (τὸ), β. τῆς Ἤλιδος, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Πύλου, (Μίττενα).

Μίνιος (ὁ), ποτ. τῆς Λυσιταν. χυν. εἰς τὸν Ὠκεανόν, (Mincho).

Μιννaῖοι (οἱ), = Μιναῖοι.

Μιντοῦρναι (αἱ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Μινύαι (οἱ), ἔθνος τῆς Αἰολίδος, μετοικήσαν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Μινύα ἀπὸ τῆς Θεσσαλ. εἰς τὴν Βοιωτ. ϗ συστήσαν τὸ βασίλειον τῶν Μινυῶν, οὗ μητρόπολις ὁ Ὀρχομενός. 2) οἱ Ἀργοναῦται καὶ οἱ ἐν Λήμνῳ ἀπόγονοι αὐτῶν διὰ τὴν ὑπὸ τῶν Μινυῶν συςηθεῖσαν ἐν Ἰωλκῷ ἀποικίαν.

Μινύας (ὁ), υἱὸς τοῦ Χρύσου καὶ τῆς Χρυσογενείας, ϗ ἔγγονος τοῦ Ποσειδ., πατὴρ δὲ τοῦ Ὀρχομενοῦ, ἀρχηγὸς τῆς ἀποικίας τῶν Μινυῶν. 2) υἱὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, πατὴρ τριῶν θυγατέρων, τῶν καλουμένων Μινυάδων.

Μινυάς, άδος (ἡ), θυγ. τοῦ Μινύου. ‖. (οὐσ) ἐνν. γῆ ἡ χώρα τῶν Μινυῶν. ‖. (πλθ.) Μινυάδες, αἱ τρεῖς θυγατέρες τοῦ Μινύου, Ἀρσίππη, Λευκίππη καὶ Ἀλκιθόη, μεταμορφωθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς ζῶα, διότι περιεφρόνουν τὴν λατρείαν τοῦ Βάκχου.

Μινύειος καὶ Ἀττ. Μινυεῖος καὶ Π. Μινυήϊος, α, ον. Ὁ τοῦ Μινύου. ‖. « Ὀρχομενὸς ὁ —, » ὁ ἐν Βοιωτίᾳ. ‖ (οὐσ. 1) ποτ. τῆς Ἤλιδος, ὁ ὕστερον Ἄνυγρος ϗ 2) ποτ. τῆς Θεσσαλ., ὁ ὕστερον Ὀρχομενός.

Μινυηΐς, ΐδος (ἡ), πατρων. ἡ Κλυμένη, θυγ. τοῦ Μινύου.

Μίνυτος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης.

Μινώα καὶ Ἰων. Μινώη (ἡ), ἀκρωτ. καὶ ἐπ' αὐτοῦ φρούρ. τῆς Μεγαρίδος ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, σχηματίζον τὸν λιμένα τῆς Νισαίας. 2) νησίδιον πλησίον τοῦ λιμένος τῆς Νισαίας. 3) φρούρ. τῆς Ἀργολ. 4) π. τῆς Κρήτης πρὸς δυσμὰς τοῦ ἀκρωτηρ. Δρεπάνου. 5) ἡ ἄλλως Ἡρακλεια, π. τῆς Σικελ.

Μινωΐς, ΐδος (ἡ), ἡ τοῦ Μίνωος, (ὅθεν. ‖. οὐσ.) Μινωΐδες νῆσοι, « τινὲς ἐκ τῶν Κυκλάδων.

Μινώϊος καὶ (κρσ.) Μινῷος, α, ον. Ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Μίνωος.

Μίνως, Μίνωος ϗ Μίνω (ὁ), ἡ αἰτ. Μίνω καὶ Μίνων, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Σαρπηδόνος καὶ Ῥαδαμάνθυος, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, γεννήσας ἐκ τῆς Ἰτώνης, θυγατρὸς τοῦ Λύκου, τὸν Λυκάστην, κατὰ δὲ τὸν Ὅμ., καὶ τὸν Δευκαλίωνα καὶ τὴν Ἀριάδνην, (πρὸς αὐτὸν συγχέεται πολλάκις ὁ 2, ἔγγονος αὐτοῦ καὶ υἱὸς τοῦ Λυκάστου, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, γεννήσας ἐκ τῆς Πασιφάης, τὸν Ἀνδρογέων, τὴν Ἀριάδνην καὶ τὴν Φαίδραν· οὗτος ἔκτισε τὸν Λαβύρινθον, ἐκυρίευσε πολλὰς τῶν Κυκλάδων, καὶ καθυπέβαλε τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὸν ἀτιμωτικὸν ἐκεῖνον δασμόν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀπήλλαξεν αὐτοὺς ὁ Θησεύς, φονεύσας τὸν Μινώταυρον. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται τὸ πλεῖστον τῆς σοφῆς ἐκείνης θεσμοθεσίας τῶν Κρητῶν, περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρει καὶ ὁ Ὅμηρος (Ὀδ. Τ, 178).

Μινώταυρος (ὁ), ὁ τερατώδης υἱὸς τῆς γυναικὸς τοῦ Μίνωος Πασιφάης, τὸν ὁποῖον ἐγέννησε, κατὰ μῆνιν τῆς Ἀφροδ., ἔκ τινος Ταύρου, καὶ πρὸς βορὰν τοῦ ὁποίου, κλεισθέντος ὑπὸ τοῦ Μίνωος εἰς τὸν Λαβύρινθον, ἐςέλλοντο κατ' ἐννεαετίαν ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν, ὡς δασμός, ἑπτὰ κοῦροι καὶ ἑπτὰ κόραι.

Μισγολαΐδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

*Μισγόλας, α (ὁ), Ἀθηναῖός τις, υἱὸς τοῦ Ναυσικράτους, σύγχρονος τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου.

*Μισγομεναὶ (αἱ), π. τῆς Θεσσαλ., (ὁ πολ. Μισγομένιος).

Μισηνὸν (τὸ), ἀκρωτ. καὶ π. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

†Μίσπιλα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Μέσπιλα.

Μίτρα (ἡ), ἡ Οὐρανία Ἀφροδίτη παρὰ Πέρσαις, ἴδε Μίθρας.

Μιτραδάτης, ου (ὁ), ἐν γέν. = Μιθραδάτης. 2) (ἰδίως) ὁ ποιμὴν τοῦ Ἀστυάγους, εἰς τὸν ὁποῖον παρεδόθη ἵνα φονευθῇ, βρέφος ἔτι, Κῦρος ὁ Μέγας.

*Μιτραῖος (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι (Ἑλλ. Β', ά, 8).

Μιτροβάτης, ου (ὁ), σατράπης τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Δασκυλήτιδος.

Μιτυλάνα, Δωρ. ἀντὶ —

Μιτυλήνη (ἡ), ἴδε ὀρθότ. Μυτιλήνη.

*Μίτυς, υος (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Δμσθ.

Μνασάλκας, α (ὁ), ἐπιγραμματοποιὸς ἐκ Σικυῶνος.

Μνασέας, α (ὁ), Ἀργεῖός τις πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου. 2) ϛρατηγός τις τῶν Φωκέων. 3) ἱστορικός τις ϗ γεωγράφος ἐκ Πατρῶν. 4) σταδιοδρόμος ἐκ Κυρήνης.

*Μνασιγείτων, ονος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, συνεταῖρος τῶν ἐν Ἀθήναις γελοιαςῶν, σύγχρονος τοῦ Φιλίππου.

*Μνασῖνος καὶ Μνασίνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Διοσκούρου Πολυδεύκους.

Μνάσιππος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Λακεδ. παρὰ Ξενοφ. (Ἑλλ. ΣΤ', β', 4).

*Μνασίων, ωνος (ὁ), ῥαψῳδός τις παρ' Ἀθην. (ΙΔ', 620).

Μνασκίρης, ου (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Πάρθων παρὰ Λουκ.

*Μνασύριον (τὸ), π. τῆς Ῥόδου (ἐν Ἐπιγρφ.)

Μνάσων, ωνος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς ἐν Φωκίδι Ἐλατείας, μαθητὴς τοῦ Ἀριςοτέλους.

*Μνεῦις ἢ Μνεῦις, ιος (ὁ), ταυροειδής τις θεὸς τῆς Αἰγύπτου, τιμώμενος ἰδίως ἐν Ἡλιουπόλει.

Μνημοσύνη (ἡ), θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ ϗ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὰς Μούσας.

*Μνήμων, ονος (ὁ), ἰατρός τις ἐκ Σίδης, παρὰ Γαληνῷ.

Μνησαγόρας, ου (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀπολλοδώρῳ, ὅπου ἄλλοι γρφ. ὀρθότ. Μελησαγόρας.

*Μνησαρέτη (ἡ), ἰδιαίτερον ὄνομα τῆς ἑταίρας Φρύνης.

Μνησαρχίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Πυθαγόρας.

Μνησαγόρας, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Πυθαγόρου, υἱὸς τοῦ Εὔφρονος, ἐκ Σάμου. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Εὐριπίδου, Ἀθηναῖος. 3) τύραννός τις ἐν Χαλκίδι τῆς Εὐβοίας.

Μνησίδημος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 103 Ὀλυμπ.

Μνησιθείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Μνησιθέου. 2) (κυριωνυμ.) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 80 Ὀλυμπ. 3) εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.

Μνησίθεος (ὁ), Ἀθηναῖος, ἰατρὸς ϗ κωμικὸς ποιητὴς παρ' Ἀθην. ϗ 2) ἄλλος, Κυζικηνός, παρ' Ὀρειβασίῳ.

*Μνησικλῆς, έους (ὁ), περιβόητός τις συκοφάντης ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 2) εἷς τῶν ἀρχιτεκτονησάντων τὰ Προπύλαια, κατὰ τὸν Ἁρποκρατίωνα.

Μνησίλεως, ω (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυδεύκους καὶ τῆς Φοίβης.

Μνησίλοχος (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις. 2) κωμῳδός τις τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται ἓν ποίημα, ἐπιγραφόμενον Φαρμακοπώλη.

Μνησιμάχη (ἡ), θυγ. τοῦ ἐν Ὠλένῳ Δεξαμενοῦ, τὴν ὁποίαν ἠλευθέρωσεν ὁ Ἡρακλῆς ἀπὸ τῆς βίας τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς Εὐρυτίωνος.

Μνησίμαχος (ὁ), ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας. 2) Φασηλίτης, ἱστοριογράφος.

Μνησιπτόλεμος (ὁ), ἱςοριογράφος τις διαμένων ἐν τῇ αὐλῇ Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου.

Μνησίφιλος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἡροδ. 2) ἄρχων τις ἔν τινι ψηφίσματι τῶν παρὰ Δημοσθένει. 3) ἱςοριογράφος τις παρὰ Πλουτάρχῳ.

Μνήστρα (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Αἴγιον.

*Μοαγέτης, ου (ὁ), τύραννός τις ἐν Κιβύραις, (Στρβ. ΙΓ, δ', 631).

*Μόδρα (τὰ), π. τῆς Φρυγ., (Στρβ. ΙΒ', ν'. 543).

*Μόθων, ωνος (ὁ), ὁ ἐπώνυμος τῆς Μοθώνης.

*Μοθώνη (ἡ), θυγ. τοῦ Οἰνέως. 2) (γεωγρφ.) = Μεθώνη.

Μοῖνος (ὁ), ποτ. τῆς Γερμαν. χυν. εἰς τὸν Ῥῆνον, (Main).

Μοῖραι (αἱ), θυγατέρες τῆς Νυκτὸς ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, ἡ Κλωθώ, Λάχεσις καὶ Ἄτροπος, ἐξ ὧν ἡ μὲν πρώτη ἐπλάττετο κρατοῦσα τὴν ἠλακάτην ϗ κλώθουσα, ἡ δευτέρα τυλίσσουσα εἰς τὸν ἄτρακτον, καὶ ἡ τρίτη κόπτουσα τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρ.

Μοιριάδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθένει.

Μοῖρις, ιδος καὶ Ἰων. ιος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου (1445—1416) ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνωρύχθη ἡ ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμουμένη λίμνη, μεταξὺ Μέμφιδος ϗ Ἀρσινόης, ἔχουσα περίμετρον 3600 ϛαδίων ϗ βάθος 50 ὀργυιῶν, ὥςε ὁ Στρβ. παραβάλλει αὐτὴν μὲ θάλασσαν, (κοινῶς σήμερον Βιρκὲτ-Καροὺν, Λίμνη Χάρωνος). 2) γραμματικὸς Ἕλλην, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀδριανοῦ, ϗ γράψας Λεξικὸν Ἀττικῶν καὶ Ἑλληνικῶν λέξεων, ὅθεν ἐπωνομάσθη Ἀττικιστής.

Μοίριχος (ὁ), Κορίνθιός τις (ἴσως πλαςὸν ὄνομα) παρὰ Λουκιανῷ.

Μοιροκλῆς, έους (ὁ), εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ῥητόρων, ἐξαιτηθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

*Μοιρώ, οῦς (ἡ), ἴδε Μυρώ.

Μοισαῖος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Μουσαῖος.

Μοισία (ἡ), ἡ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις τῶν συγγραφέων καὶ Μυσία ἡ ἐν Εὐρώπῃ, ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης, ἐκτεινομένη μεταξὺ Δουνάβεως καὶ Αἵμου, καὶ διαιρουμένη ὑπὸ τοῦ Κιάβρου ποταμοῦ εἰς Ἄνω καὶ Κάτω Μοισίαν, περιλαμβάνουσα δὲ τὴν νῦν Βουλγαρίαν καὶ Σερβίαν, (τὸ ἐθν. Μυσὸς καὶ ὕστερα Μοισός).

*Μολίνη (ἡ), = Μολιόνη.

Μολίονε (τώ), δυϊκῶς, καὶ Μολίονες (οἱ), πληθυντικῶς, οἱ δύο υἱοὶ τῆς Μολιόνης καὶ τοῦ Ἄκτορος, ὁ Κτέατος καὶ Εὔρυτος, (ἄλλως) Ἀκτορίωνε, -νες, συμφυεῖς κτλ., φονευθέντες ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. ἐν τῇ κατὰ τοῦ Αὐγείου μάχῃ.

Μολιόνη (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἄκτορος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Κτέατον ϗ Εὔρυτον.

Μολιονίδαι (οἱ), = Μολίονες.

Μολίων, ονος (ὁ), ἡνίοχος τοῦ Θυμβραίου, ἀρχηγοῦ τινος τῶν Τρώων. 2) εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Εὐρύτου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

*Μόλοβρος (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν ἐν Σφακτηρίᾳ 400 Σπαρτιατῶν Ἐπιτάδα.

Μολόεις, εντος (ὁ), ποτ. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Πλαταιάν.

Μόλορχος ϗ Μόλορκος (ὁ), πένης τις κάτοικος τῶν Κλεωνῶν, ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως τὸν Ἡρακλέα μετὰ τὸν φόνον τοῦ ἐν Νεμέᾳ λέοντος.

Μόλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Δημονίκης, ἀδελφὸς τοῦ Θεστίου. 2) υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Μίνωος, πατὴρ δὲ τοῦ Μηριόνου.

Μολοσσία καὶ Ἀττ. Μολοττία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἠπείρου, ἀποτελοῦσα ἰδιαίτερον βασίλειον, συςηθὲν ὑπὸ τοῦ Πύρρου, υἱοῦ τοῦ Νεοπτολέμου, ἀποικήσαντος ἐνταῦθα μετὰ τῶν ἐκ Θεσσαλίας Μυρμιδόνων, καὶ διαρκέσαν διαδοχικῶς 1000 ἔτη, (τὸ ἐθν. Μολοσσός, -ττος).

Μολοσσὸς καὶ Ἀττ. Μολοττὸς (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Μολοσσίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἔγγονος τοῦ Ἀχιλλ. διαδεχθεὶς τὸν Ἕλενον εἰς τὸν θρόνον τῆς, ἀπ' αὐτοῦ κληθείσης, Μολοσσίας, ἐπαρχίας τῆς Ἠπείρου. 3) στρατηγός τις τῶν Ἀθην.

Μολουρίς, ίδος (ἡ), πέτρα —, βράχος τις ἐν Μεγαρίδι, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐλέγετο καταχρημνισθεῖσα ἡ Ἰνὼ μετὰ τοῦ Μελικέρτου εἰς τὴν θάλασσαν.

Μολπαδία (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων. 2) μία τῶν τριῶν θυγατέρων τοῦ Σταφύλου ϗ τῆς Χρυσοθέμιδος, καταχρημνισθεῖσα μὲ τὰς ἀδελφάς της εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ φόβον τοῦ πατρός των, τοῦ ὁποίου τὸν οἶνον, κοιμωμένων αὐτῶν, ἔχυσαν οἱ χοῖροι ἀνατρέψαντες τοὺς πίθους.

*Μολπία (ἡ), ἡ ἑτέρα τῶν θυγατέρων τοῦ Σκεδάσου.

*Μόλπις, ιδος (ὁ), συγγραφεύς τις γράψας Λακεδαιμονίων Πολιτείαν.

Μολύκρεια (ἡ) καὶ Μολύκρειον (τὸ), π. ϗ λιμὴν τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὸ Ἀντίρριον, τὸ ἀπ' αὐτῆς καὶ Μολυκρικὸν Ῥίον καλούμενον, (ὁ πολ. Μολυκριεύς).

Μολυκρία, Μολύκριον, = Μολύκρεια, -ειον.

Μόλων, ωνος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 104 Ὀλυμπ. 2) ὑποκριτὴς τραγῳδιῶν παρ' Ἀριστοφάνει.

Μονήσιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ.

Μονήτιον καὶ Μονήττιον (τὸ), π. τῶν Ἰαπόδων ἐν τῇ Λιβουρνίᾳ.

*Μονίμη (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Μιθριδάτου, Μιλησία.

*Νόνιμος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρ' Ἀββ. 2) φιλόσοφός τις Συρακούσιος, μαθητὴς τοῦ Διογένους.

Μόνοικος (ἡ) καὶ

Μονοίκου λιμὴν (ὁ), π. τῆς Λιγυστικῆς ἐν Ἰταλίᾳ μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἡρακλ. ὡς σωτῆρος τῶν πλωτήρων, (Monaco).

*Μόνος (ὁ), εἷς τῶν παρ' Ἀθηναίῳ δειπνοσοφιστῶν ποιητὴς ἰάμβων, πολυμαθέστατος.

Μοργαντίνη (ἡ), = Μοργάντιον (1).

Μοργάντιον (τὸ), π. τῆς Σικελ. παρὰ τὸν ποταμὸν Χρύσαν. 2) π. τῆς κάτω Ἰταλ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων, (S. Georgio), ἴδε καὶ —

Μοργέντιον (τό), = Μοργάντιον (2), (ὁ πολ. Μοργεντῖνος).

Μόργητες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰταλ. ἀποικίσαν τὴν ἐν Σικελίᾳ Μοργαντίνην.

***Μορζεύς**, έως (ὁ), εἷς τῶν βασιλέων τῆς Παφλαγ.

Μοριμηνή (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Καππαδοκ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλατίας.

Μορινοί (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ., κατοικοῦν παραθαλασσίως ἀντικρὺ τῆς Βρεττανίας.

Μόριχος (ὁ), ποιμήν τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Μόρσιμος (ὁ), ποιητὴς τραγῳδιῶν, υἱὸς τοῦ Φιλοκλέους, ποιητοῦ καὶ τούτου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μελανθίου.

Μόρσων, ωνος (ὁ), αἰπόλος τις παρὰ Θκρτ.

***Μόρυς**, υος (ὁ), εἷς τῶν συμμάχων τοῦ Πριάμου Φρυγῶν, υἱὸς τοῦ Ἱπποτίωνος.

Μόρυχος (ὁ), γελοῖός τις ποιητὴς τραγῳδιῶν ἐν Ἀθήναις, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Μορφεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὕπνου, θεὸς τῶν ὀνείρων.

Μορφώ, οῦς (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀφροδίτη.

Μορών, ωνος (ἡ), π. τῆς Λυσιταν. ἐπὶ τοῦ Τάγου.

Μόσυνοι καὶ **Μοσύνοικοι** (οἱ), ἔθνος τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, κατοικοῦντες εἰς ξυλόσπιτα (μόσυνας) μεταξὺ Κερασοῦντος ϗ Φαρνακίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος, καὶ ζωγραφίζοντες τὰ σώματά των.

Μοσχικός, ή, όν. Ὁ τῶν Μόσχων. ‖. »Μοσχικὰ ὄρη,« ὁ διὰ τῶν Μόσχων παρατείνων κλάδος τοῦ Καυκάσου. ‖. (ούσ.) Μοσχική (ἐνν. γῆ), ἡ χώρα τῶν Μόσχων.

***Μοσχίνα** (ἡ), ποιήτρια ἐξ Ἀθηνῶν, μήτηρ ἄλλης ποιητρίας, τῆς Ἡδύλης, ϗ μάμμη τοῦ ποιητοῦ Ἡδύλου.

Μοσχίων, ωνος (ὁ), τραγικός τις ποιητὴς παρὰ Στβ. 2) ἰατρός τις ἢ μᾶλλος φαρμακοτρίβης, δοῦλος τοῦ Κοίωνος.

Μόσχοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Φάσιδος μεταξὺ Εὐξ. Πόντου καὶ Κασπίας.

Μόσχος (ὁ), ὁ περίφημος τῶν σωζομένων εἰδυλλίων ποιητής, Συρακούσιος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος. 2) συγγραφεύς τις, ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ἐπικούρου, φίλος τοῦ Ἀρχεστράτου, γράψας περὶ ἀστρολογίας.

Μοτίνη (ἡ), = Μουτίνη.

Μοτύη (ἡ), γυνή τις ἐν Ἰταλίᾳ, μηνύσασα εἰς τὸν Ἡρακλέα τὸν ἁρπάσαντα τὰς βοῦς αὐτοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. καὶ λιμὴν πρὸς δυσμὰς τῆς Σικελ. μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Λιλυβαίου ϗ Δρεπάνου, (ὁ πολ. Μοτυαῖος).

Μούζουρις, ιδος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἰνδ.

Μούλιος (ὁ), ἀνὴρ τῆς Ἀγαμήδης, θυγατρὸς τοῦ Αὐγείου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος ἐν τῇ κατὰ τῶν Πεισῶν μάχῃ.

Μούμμιος (ὁ), ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Κορνηλίου Λεντύλου, στρατηγήσας ἐνδόξως τοῦ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν πολέμου, καὶ ὑποδουλώσας τέλεον τὴν Ἑλλάδα διὰ τῆς ἁλώσεως τῆς Κορίνθου τῷ 146 πρὸ Χ.

Μοῦνδα (ἡ), π. τῆς Βαιτ. Ἰσπαν., (Monda).

***Μοῦνδος** (ὁ), ποτ. τῆς Λυσιταν., (Mondejo).

Μουνυχία (ἡ), εἷς τῶν τριῶν λιμένων τῶν Ἀθηνῶν μεταξὺ Πειραιῶς καὶ Φαληροῦ, σχηματιζόμενος ὑπὸ χερσονησιζούσης τινὸς ἄκρας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἠγέρθη ἀργότερα ἓν φρούριον.

Μουργίσκη (ἡ), φρούρ. τῆς Θρᾴκης.

Μουρυχίδης, ου (ὁ), Ἑλλησπόντιός τις, πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαρδονίου πρὸς τοὺς ἐν Σαλαμῖνι Ἀθηναίους, ἵνα παρακινήσῃ αὐτοὺς εἰς ὑποταγήν.

Μοῦσαι (αἱ), αἱ ἐννέα θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης (Κλειώ, Εὐτέρπη, Θάλεια, Μελπομένη, Τερψιχόρη, Ἐρατώ, Πολύμνια, Οὐρανία ϗ Καλλιόπη), ἔφοροι τῶν ἐλευθερίων τεχνῶν καὶ πάσης νοερᾶς ἐνασχολήσεως ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἀπόλλ., διατρίβουσαι συνήθως εἰς τὸν Ἑλικῶνα.

Μουσαῖος (ὁ), εἷς τῶν γιγάντων, αὐτομολήσας πρὸς τὸν Δία ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ, καὶ διὰ τοῦτο τιμηθεὶς μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ. 2) ποιητὴς τῶν μυθικῶν αἰώνων, υἱὸς τοῦ Εὐμόλπου καὶ τῆς Σελήνης ἐξ Ἀθηνῶν. Κατ' ἄλλους, Θρᾷξ, μαθητὴς τοῦ Ὀρφέως, εἰσαγαγὼν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν τελετὴν τῶν Ἐλευσινίων. Τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ σωζόμενον ἐρωτικὸν ποίημα, Τὰ κατ' Ἡρὼ καὶ Λέανδρον, κρίνεται ἄλλου μεταγενεστέρου ποιητοῦ, ἴσως συνωνύμου τοῦ.

Μυστάριον (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λουκιανῷ.

Μουσεῖον (τό), κυρ. ἱερὸν τῶν Μουσῶν.
2) (εἰς τὰς Ἀθήνας) οἰκοδόμημά τι ἐπί τινος λόφου παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν, ὅπου ἐλέγετο ταφεὶς ὁ Μουσαῖος. 3) (γεωγρ.) πολίχν. τῆς Μακεδον.

***Μουσικανός** (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἰνδ.

***Μοῦσος** (ὁ), γλύπτης τις παρὰ Παυσαν. (Ε΄, κδ).

Μουσώνιος (ὁ), Ῥοῦφος, φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Τυρρηνίας, διδάσκαλος τοῦ Ἐπικτήτου, ἀκμάσας ἐπὶ Νέρωνος καὶ Οὐεσπασιανοῦ. Ὁ Στοβαῖος διέσωσέ τινα ἀποσπάσματα τῶν συγγραμμάτων του.

Μουτίνη (ἡ), π. τῆς ἄνω Ἰταλ., (Modena), (ὁ πολ. Μοτινηνός).

Μουτίνης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων, πολεμήσας κατὰ τῶν Ῥωμ. ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ τοῦ Β΄ Λιβυκοῦ πολέμου, ὕστερον δὲ καταφυγὼν εἰς Ῥώμην ἵν' ἀποφύγῃ τὴν καταδρομὴν τοῦ συμπολίτου του στρατηγοῦ Ἄννωνος, καὶ τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμ.

Μόψιον (τό), λόφος καὶ ἐπ' αὐτοῦ πολίχνιον τῆς Πελασγιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὴν Λάρισσαν.

Μοψοπία (ἡ), παλαιότερα ἡ Ἀττική, ἀπὸ Μόψοπου τοῦ βασιλέως τῆς χώρας.

Μόψοπος (ὁ), ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη αὕτη Μοψοπία.

Μόψος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄμπυκος καὶ τῆς Χλωρίδος ἐκ Θεσσαλίας, Λαπίθης τὸ γένος, περίφημος μάντις καὶ οἰωνοσκόπος, ἐξελθὼν μετὰ τῶν λοιπῶν ἡρώων ἐπὶ θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ϗ συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, ἀποθανὼν δὲ ἐν Λιβύᾳ. 2) ἕτερος, μάντις καὶ οὗτος, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Μαντοῦς, θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου, κτίσας μετὰ τοῦ Ἀμφιλόχου τὴν πόλιν Μαλλὸν ἐν Κιλικίᾳ, ὅπου ὑπῆρχεν ἔπειτα ἓν περίφημον μαντεῖον.

Μόψου ἑστία ἡ πόλις (ἡ), π. τῆς Κιλικ. ἐπὶ τοῦ Πυράμου ποταμοῦ, (Messissa), (ὁ πολ. Μοψεάτης), ἴσως ἡ αὐτὴ καὶ Μόψου κρήνη, ἐπὶ τοῦ Κύδνου, ὅπου ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ Κωνστάντιος.

Μυγδονία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μακεδον. περὶ τὸν Ἀξιόν, (ἄλλως) Ἠμαθία. 2) χώρα τῆς Φρυγ. περὶ τὴν Κύζικον. 3) τὸ βόρειον μέρος τῆς Μεσοποτ., τοῦ ὁποίου μητρόπολις ἡ Νίσιβις, (τὸ ἐθν. Μύγδονες καὶ Μυγδόνιοι).

Μυγδών, ωνος ϗ ῶνος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Βεβρύκων καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμύκου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) βασιλεὺς τῆς Φρυγ., υἱὸς τοῦ Ἄκμονος ϗ πατὴρ τοῦ Κοροίβου ἐκ τῆς Ἀναξιμένης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ ἐν Φρυγίᾳ Μυγδονία.

Μύδων, ωνος (ὁ), Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Ἀντυμνίου, ἡνίοχος τοῦ Πυλαιμένους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. 2) ἕτερός τις τῶν Τρώων. 3) ὁ πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Ἀρχελάου.

Μυέκφορις, ιος (ἡ), π. τοῦ Μυεκφορίτου νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ἀνήκουσα πιθανῶς εἰς τὸν νομὸν τῆς Βουβάστιδος, ἀπέναντι τῆς ὁποίας ἔκειτο ἐπί τινος νήσου.

***Μύης**, ου (ὁ), Πυθαγορειός τις ἐκ Ποσειδωνίας.

†**Μυθόπολις**, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυθόπολις.

***Μῦθος** (ὁ), πολυτελής τις κῆπος ἐν Σικελίᾳ παρὰ τὰς Συρακούσας, ὅπου ἐχρημάτιζεν ὁ βασιλεὺς Ἱέρων.

Μυῖα (ἡ), νεᾶνίς τις ἀντίζηλος τῆς Σελήνης, μεταμορφωθεῖσα εἰς τὸ ὁμώνυμον ἔντομον. 2) θυγ. καὶ μαθήτρια τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου καὶ τῆς Θεανοῦς, ὑπανδρευθεῖσα τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα, τῆς ὁποίας σώζεται μία ἐπιστολὴ περὶ ἐκλογῆς τροφοῦ.

Μυκάλη (ἡ), β. τῆς Ἰων. ἀπέναντι τῆς Σάμου, περίφημον διὰ τὴν περὶ αὐτὸ νίκην τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν. (Ὁ Στέφανος ἀναφέρει καὶ πόλιν ὁμώνυμον ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου).

Μυκαλησσός καὶ (ὀρθότ.) **Μυκαλησσός** καὶ (Βοιωτ.) **Μυκαληττός** (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. ἀντικρὺ τῆς Χαλκίδος μὲ ἕνα ναὸν τῆς Μυκαλησσίας Δήμητρος. 2) (ὁ) β. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν πόλιν ταύτην.

Μυκερῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χέοπος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 1076-1036 π. Χ.

Μυκῆναι (αἱ), π. τῆς Ἀργολ., 80 στάδια πρὸς δυσμὰς τοῦ Ἄργους, καθέδρα τοῦ Εὐρυσθέως ϗ Ἀγαμέμνονος, περίφημος διὰ τὰ Κυκλώπεια τείχη της, κατασκαφεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀργείων περὶ τὴν 78 Ὀλυμπ., (ὁ πολ. Μυκηναῖος).

Μυκηνεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Σπάρτωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Φορωνέως.

Μυκήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰνάχου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀρέστορος ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρ.) π. τῆς Ἀργολ., = Μυκῆναι.

Μυκηνίς, ίδος (ἡ), = Μυκηναία.

Μύκοι (οἱ), ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Περσ. παρ' Ἡροδ.

Μύκονος ϗ ὄχι **Μύκωνος** (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, (ὁ νησ. Μυκόνιος).

Μυλαί (αἱ), π. μὲ λιμένα πρὸς βορρᾶν τῆς Σικελ., (Melilli ἢ Milazzo), (ὁ πολ. Μυλαῖος καὶ Μυλαΐτης).

Μύλασα καὶ **Μύλασσα** (τά), π. τῆς Καρ., ἔχουσα ἐπίνειον τὴν Φύσκον, (Μελάσον), (ὁ πολ. Μυλασεύς).

***Μυλάων**, οντος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ.

Μύλης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λέλεγος, ἐφευρετὴς τῶν μυλώνων.

Μυλητίδαι (οἱ), φατρία τις ἐν Συρακούσαις, μετοικήσασα εἰς τὴν Ἱμέραν.

Μυλιττα (ἡ), παρὰ τοῖς Ἀσσυρίοις, ἡ Οὐρανία Ἀφροδίτη.

Μιλλίας (ὁ), Κροτωνιάτης, μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου.

Μύνδος (ἡ), π. τῶν Δωριέων ἐν Καρίᾳ, (Μεντεσέ), (ὁ πολ. Μύνδιος).

Μύνης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐήνου ἐκ Λυρνησσοῦ, ἀνὴρ τῆς Βρισηΐδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ.

Μυόνησος καὶ (ὀρθότ.) **Μυόννησος** (ἡ), ἀκρωτ. καὶ π. τῆς Ἰων. 2) νησίδιον παρὰ τὰς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἀφέτας, (τὸ τοπ. Μυοννήσιος).

Μυονία (ἡ), π. τῶν Λοκρῶν Ὀζολῶν, πρὸς νότον ϗ δυσμὰς τῆς Ἀμφίσσης, (ὁ πολ. Μύων καὶ Μυονεύς).

Μυὸς ὅρμος (ὁ), ὁ ὕστερον Ἀφροδίτης ὅρμος, λιμὴν καὶ πόλις τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου, (Κοσσεΐρ).

Μυοῦς, οῦντος (ἡ), π. τῶν Ἰώνων ἐν Καρίᾳ, ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, (Παλάτσα), (ὁ πολ. Μυούσιος).

Μύρα (τά), π. τῆς Λυκ.

Μυρίανδρος (ἡ), π. τῆς Συρ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιλικ.

***Μυρίκη** (ἡ), νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

***Μυρικοῦς**, οῦντος (ὁ), π. τῆς Τρῳάδος, ἀντικρὺ τῆς Τενέδου, (ὁ πολ. Μυρικούσιος).

Μυρίνα καὶ **Μυρίνη** καὶ **Μύριννα** (ἡ), θυγ. τοῦ Τεύκρου καὶ γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, ἡ ἄλλως Βάτεια, ἢ 2) μία τῶν Ἀμαζόνων. 3) θυγ. τοῦ Κρηθέως, καὶ γυνὴ τοῦ Θόαντος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη ἡ 4) (γεωγρ.) π. (τὸ νῦν Κάστρον) τῆς Λήμνου. 5) π. παραθαλ. τῆς Αἰολ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κτίσμα τῶν Ἀμαζόνων, ἡ ὕστερον Σεβαστόπολις, (ὁ πολ. Μυριναῖος).

Μύρκινος καὶ **Μύρκιννος** (ἡ), χώρα ϗ πόλις τῶν ἐν Θρᾴκῃ Ἠδώνων παρὰ τὸν Στρυμόνα, (τὸ τοπ. Μυρκίνιος).

Μύρλεια (ἡ), π. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἡ ὕστερον Ἀπάμεια, (ὁ πολ. Μυρλεανός).

***Μυρμηκία** (ἡ), = Μυρμήκιον.

Μυρμηκίδης, ου (ὁ), γλύπτης ἐκ Μιλήτου, ἀκμάσας περὶ τὸ 430 πρὸ Χ., περίφημος διὰ τὰ λεπτουργήματά του.

Μυρμήκιον (τό), π. τῆς Σκυθ. ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, (ὁ πολ. Μυρμήκιος).

Μύρμηξ, ηκος (ὁ), σκόπελός τις τοῦ Αἰγαίου μεταξὺ Σκιάθου καὶ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας.

Μυρμιδόνες (οἱ), οἱ παλαιοὶ κάτοικοι τῆς Αἰγίνης, μεταμορφωθέντες ὑπὸ τοῦ Διός, κατὰ παράκλησιν τοῦ Αἰακοῦ, ἀπὸ μυρμήκων, τῶν ὁποίων μέρος μετῴκησεν εἰς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιῶτιν μετὰ τοῦ Πηλέως, κἀκεῖθεν συνεστράτευσαν, ὑπὸ τὸν Ἀχιλλέα, ἐπὶ Τροίαν.

Μυρμιδόνη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Μενέαν.

Μυρμιδών, όνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυμεδούσης, γεννήσας ἐκ τῆς Πεισιδίκης τὸν Ἄκτορα καὶ Ἄντιφον. 2) ἴδε Μυρμιδόνες.

***Μῦρος** (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ α΄ ἔτος τῆς 70 Ὀλυμπ.

Μύρρα (ἡ), θυγ. τοῦ Κινύρα ἢ τοῦ Θείαντος, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀδώνιδος, ἴδε καὶ Σμύρνα. ‖ »Μύρρας ἄστυ,« ἡ πόλις Βύβλος ἐν Φοινίκῃ.

Μυρρίνη (ἡ), θυγ. τοῦ Καλλίου, γυνὴ τοῦ Πεισιστρατίδου Ἱππίου, τυράννου τῶν Ἀθηνῶν. 2) ὄνομα διαφόρων ἑταιρῶν, (ὅθεν

Μυρρινίδιον (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Μυρρίνη.

Μυρρινοῦς, οῦντος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, (ὁ δημ. Μυρρινούσιος).

Μυρσίλος (ὁ), οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν Κανδαύλης, ἴδε Μύρσος. 2) τύραννός τις ἐν Μιτυλήνῃ. 3) συγγραφεύς τις ἐκ Μυτιλήνης, ἴδε ϗ Μυρτίλος.

Μυρσίνος (ἡ), κώμη τῆς Ἤλιδος, ἡ ὕστερον Μυρτούντιον.

Μύρσος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, πατὴρ τοῦ Κανδαύλου. 2) Λυδός τις, υἱὸς τοῦ Γύγου.

Μύρσων, ωνος (ὁ), ποιμήν τις παρὰ Βίωνι.

Μυρτάλη (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀριστοφ.
2) ἡ γυνὴ τοῦ ἰατροῦ Ἀγαθημέρου.

Μυρτία (ἡ), Ἀθηναία τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Μυρτίλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Κλεοβούλης ἢ Θεοβούλης, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Διὸς ϗ τῆς Κλυμένης, ἡνίοχος τοῦ Οἰνομάου, βασιλέως τῆς Ἤλιδος, συνεργήσας δι' ἀπάτης εἰς τὴν νίκην τοῦ Πέλοπος, ὅστις ὅμως ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τὸ ἀπ' αὐτοῦ κληθὲν Μυρτῷον πέλαγος, ἀνεγείρας εἰς αὐτόν, πρὸς ἐξίλεωσιν τοῦ Ἑρμοῦ, κενοτάφιον ὕστερον ἐν Ἤλιδι. 2) Ἀθηναῖός τις παρὰ Θκδ. 3) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, υἱὸς τοῦ Λυσίου ϗ ἀδελφὸς τοῦ κωμικοῦ Ἑρμίππου.

Μύρτιον (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λουκιανῷ.

Μύρτιον (τό), χωρ. τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου, τὸ ἄλλως Μυρτώνιον.

***Μύρτις**, ιος (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Δημοσθ.

Μυρτίς, ίος (ἡ), ποιήτριά τις ἐξ Ἀνθηδόνος, διδάσκαλος τοῦ Πινδάρου καὶ τῆς Κορίννης.

Μυρτόεσσα (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν τῆς Ἀρκαδ., αἵτινες ἀνέθρεψαν τὸν Δία.

Μύρτος (ἡ), νησίδιον τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὴν Εὔβοιαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη τὸ Μυρτῷον πέλαγος.

***Μυρτούντιον** (τό), π. τῆς Ἤλιδος. 2) ἕλος τι μεταξὺ Λευκάδος καὶ Ἀμβρακικοῦ κόλπου.

Μύρτουσα καὶ **Μύρτοσσα** (ἡ), β. τῆς Λιβ. παρὰ τὴν Κυρήνην, (τὸ τοπ. Μυρτουσαῖος καὶ Μυρτούσσιος).

Μυρτώ, οῦς (ἡ), γυνή τις, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη τὸ Μυρτῷον πέλαγος. 2) ἡ δευτέρα σύζυγος τοῦ Σωκρ. 3) ποιμενίς τις παρὰ Θκρτ.

***Μυρτώνιον** (τό), = Μύρτιον.

Μυρτῷος, α, ον. Ὁ τῆς Μυρτοῦς ἢ τῆς Μύρτου, (ἴδε) ‖. »Μυρτῷον πέλαγος,« τὸ μεταξὺ Κρήτης καὶ Εὐβοίας, ἴδε Μυρτίλος.

Μυρτώσιον αἶπος (τό), = Μύρτουσα.

Μυρώ, οῦς (ἡ), ποιήτριά τις ἐκ Βυζαντίου, μήτηρ ἢ, κατά τινας, θυγάτηρ τοῦ τραγικοῦ Ὁμήρου, συγγράψασα ποίημα, ἐπιγραφόμενον Μνημοσύνη.

Μύρων, ωνος (ὁ), περίφημος ἀγαλματοποιός, σύγχρονος καὶ συμμαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου (430 π. Χ.), ἐξ Ἐλευθερῶν τῆς Ἀττικῆς, τοῦ ὁποίου ἐθαυμάζετο πρὸ πάντων μία χαλκίνη δάμαλις. 2) τύραννός τις ἐν Σικυῶνι. 3) συγγραφεύς τις ἐκ Πριήνης, γράψας Μεσσηνιακά.

***Μυρωνιανός** (ὁ), συγγραφεύς τις παρὰ Λαερτίῳ.

Μυρωνίδης, ου (ὁ), ὁ πρόπαππος τοῦ Κλεισθένους. 2) περίφημός τις στρατηγὸς τῶν Ἀθην., ἀκμάσας ὀλίγον πρὸ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Μῦς ἢ **Μυός** (ὁ), Κάρ τις, ἐκ τῆς πόλεως Εὐρώπου, σταλεὶς ὑπὸ τοῦ Μαρδονίου, ἵνα συμβουλευθῇ τὰ Ἑλληνικὰ μαντεῖα περὶ τοῦ κατὰ τῆς Ἑλλάδος πολέμου.
2) περίφημός τις τεχνίτης, (Παυσ. Α΄, 28).

Μυσία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Βιθυνίας, Λυδίας, Ἰωνίας, Ἑλλησπόντου καὶ Αἰγαίου, διαιρουμένη εἰς Μεγάλην καὶ Μικράν, καὶ περιέχουσα τὴν Τρῳάδα καὶ τὴν Πέργαμον, (τὸ ἐθν. Μυσός). 2) = Μοισία.

Μύσιος, α, ον. Ὁ τῶν Μυσῶν ἢ τῆς Μυσίας. 2) (ούσ.) Ἀργεῖός τις, ὑποδεχθεὶς τὴν Δήμητρα καὶ κτίσας τὸν ἐν Κορίνθῳ ναὸν αὐτῆς. 3) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Μυσίας, χυν. εἰς τὸν Κάϊκον.

Μυσίς, ίδος (ἡ), ἡ τῆς Μυσίας. ‖. »— αἶα,« Π., ἡ Μυσία.

Μύσκελλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλκμονος ἐξ Ἄργους, κτίτωρ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Κρότωνος.

Μύσκων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων κατὰ τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Μενεκράτους.

Μυσός (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Μυσίας. 2) ἐπιθετ. ἀντὶ Μύσιος. 3) (κυριώνυμ.) ὁ ἀδελφὸς τοῦ Καρὸς ϗ Λυδοῦ, ἀφ' οὗ παρωνομάσθη ἡ Μυσία. 4) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Μυσ., ἄλλως Μύσιος.

***Μυστιχίδης**, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ΄ ἔτος τῆς 98 Ὀλυμπ.

Μύσων, ωνος (ὁ), ὁ Χηνεύς (ἐκ Χηνῶν τῆς Λακωνίας), εἷς τῶν Ἑπτὰ σοφῶν ἀντὶ τοῦ Περιάνδρου.

Μυτιλήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Μακαρέως ἢ τοῦ Πέλοπος, ἀφ' ἧς παρωνομάσθη ἡ 2) π. πρωτεύουσα ποτὲ τῆς Λέσβου μὲ δύο λιμένας, (ὁ πολ. Μυτιληναῖος).

Μύτιων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ϗ τῆς Μυτιλήνης, ἐπώνυμος τῆς ἐν Λέσβῳ πόλεως.

Μυχὸς (ὁ), λιμὴν τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κορινθ. κόλπου, περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Ἑλικῶνος, (Ἰανίτσα).

Μῶλος (ὁ), = Μόλος.

Μώμεμφις, ιος (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἐπὶ τῆς διώρυχος, δι' ἧς συνεχεται ἡ Λίμνη τῆς Μοίριδος μὲ τὸ Κανωβικὸν ῥεῦμα (Μανούφ), (ὁ πολ. Μωμεμφίτης).

Μῶφι (τὸ), β. τῆς ἄνω Αἰγύπτου, παρὰ τὴν Ἐλεφαντίνην πόλιν, ἴδε Κρῶφι.

Ν

Νάαρδα (ἡ), π. τῆς Μεσοποτ., ἐπί τινος διώρυχος τοῦ Εὐφράτου.

Ναβαρζάνης, ους (ὁ), στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Κοδομάνου, ἑνωθεὶς μετὰ τοῦ Βήσσου κατὰ τοῦ κυρίου του μετὰ τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην.

Ναβαταῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Πετραίας Ἀραβίας.

Ναβιανοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας.

Νάβις, ιδος (ὁ), βασιλεὺς ἢ μᾶλλον τύραννος τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 196 πρὸ Χ., καταπολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλοποίμενος.

*Ναβουχοδόνοσορος (ὁ), Νάμπουχαδνεζάρ, βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, ὁ Ναβουχοδονόσωρ τῆς Γραφῆς.

*Ναβυριανὸς (ὁ), εἷς τῶν ἐλλογίμων Χαλδαίων, ἐπίσημος μαθηματικός.

Νάγαρα (ἡ), ἡ ἄλλως Διονυσόπολις καὶ Νύσσα, π. τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγα Ἰνδίας, (Ναγάρ ἢ Ναγγάρ).

*Νάγιδος (ἡ), π. ἐν τοῖς μεθορίοις Κιλικ. καὶ Παμφυλ., (ὁ πολ. Ναγιδεύς).

*Ναβρισσα (ἡ), ἴδε Νέβρισσα.

Ναζιανζὸς (ἡ), ἡ πρότερον Διοκαισάρεια, π. τῆς Καππαδ., πατρὶς τοῦ Γρηγορίου Θεολόγου, (ὁ πολ. Ναζιανζηνός).

Ναθὼ (ἡ), νομὸς τῆς Αἰγύπτου, ἴσως ὁ παρὰ Πτολεμαίῳ Νεοῦτ, μεταξὺ τοῦ Βουσιριτικοῦ καὶ Βουβαστικοῦ στομίου τοῦ Νείλου.

Ναΐς, ΐδος (ἡ), ἐν γέν. Νύμφη τῶν ὑδάτων, Ναϊάς. 2) (ἰδιωνυμ.) θυγ. τοῦ Ζήθου καὶ γυνὴ τοῦ Ἐνδυμίωνος. 3) μία τῶν Νιοβίδων. 4) ὄνομα ἑταίρας.

Ναϊσσὸς (ἡ), π. τῆς ἄνω Μυσίας ἢ τῆς Θρᾴκης, ὅπου ἐγεννήθη ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, (Νίζα).

Νακόλεια (ἡ), π. τῆς Φρυγ., (ὁ πολ. Νακολεύς).

*Νάλιφος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Ναμνῖται (οἱ), ἔθνος τῆς Λυγδουν. Γαλλ., κατοικοῦν περὶ τὴν νῦν Nantes.

*Νάννακος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Φρυγ. πρὸ τοῦ Δευκαλίωνος, (ὅθεν ἡ παροιμ. »Τὰ Νεννάκου« τὰ παμπάλαια).

*Ναννάριον καὶ Νάννιον (ἡ), ὑποκορ. ἢ Ναννώ, οῦς (ἡ), αὐλητρίς τις, ἐρωμένη τοῦ Μιμνέρμου, ὅς τις ἔγραψεν ὑπὲρ αὐτῆς πολλὰ ποιήματα.

*Νάνος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν περὶ τὴν Μασσαλίαν Γαλατῶν.

*Νάξος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη, κατά τινας, ἡ Νάξος (ἡ), ἡ μεγαλητέρα τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου, ἱερὰ τοῦ Βάκχου, διὰ τὸν ἐξαίρετον οἶνόν της, (Ἀξιά), (ὁ νησ. Νάξιος). 2) π. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σικελ., ἡ καλουμένη Χαλκιδική, ὡς ἄποικος τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδέων, ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς ὁποίας, κατασκαφείσης ὑπὸ τοῦ τυράννου Διονυσίου, συνῳκίσθη τὸ Ταυρομένιον, (Castel Schiso).

*Νάοκλος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Κόδρου.

Νάπαρις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Σκυθ. χυν. εἰς τὸν Δούναβιν, (Ἀρτζεσι ἢ Πράοβα).

Νάρ, Ναρὸς (ὁ), ὁ ἄλλως Νάρνος, ποτ. τῆς Οὐμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, χυν. εἰς τὸν Τίβεριν, (Nera).

Ναράγαρα (τὰ), π. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὴν Ζάμαν.

Νάρβων, ῶνος ἢ ωνος (ἡ), π. πρωτ. ποτὲ τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἀνακος (τοῦ ἄλλως Νάρβωνος), διασῴζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Ναρβωνίτης).

Ναρβωνῖτις, ιδος (ἡ), ἡ ἀπὸ τῆς Νάρβωνος παρωνυμουμένη ἐπαρχία τῆς Γαλλίας.

Ναρθάκιον ὄρος (τὸ), β. καὶ πόλις τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὴν Φάρσαλον.

*Ναρθηκὶς, ίδος (ἡ), νησίδιόν τι παρὰ τὴν Σάμον, (τὸ τοπ. Ναρθηκούσιος).

Ναρκαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βάκχου, κτίτωρ τοῦ ἐν Ἤλιδι ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς.

Νάρκισσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κηφισσοῦ ϗ τῆς Νύμφης Λειριόπης, νέος ὡραιότατος, γεννηθεὶς ἐν Θεσπιαῖς τῆς Βοιωτίας, καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ μαρασμοῦ, κατά τινας μὲν διὰ τὸν θάνατον τῆς διδύμου ἀδελφῆς του, τῆς ὁποίας ἦτον ἀχώριστος, κατ' ἄλλους δὲ, διότι ἠράσθη τῆς ἰδίας του μορφῆς, τὴν ὁποίαν εἶδεν ἐντὸς πηγῆς τινος.

Ναρνία (ἡ), ἡ περὶ τὸν Νάρνον ποταμὸν χώρα τῆς Οὐμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ.

Νάρνος (ὁ), = Νάρ.

Ναρύκη καὶ Νάρυκος καὶ Νάρυξ, υκος (ἡ) καὶ Ναρύκιον (τὸ), π. τῶν Λοκρῶν Ὀζολῶν παρὰ τὴν Ὀποῦντα, (ὁ πολ. Ναρυκαῖος καὶ Ναρύκιος).

*Ναρυκίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαμαρέτου ἐκ Φιγαλείας, παλαιστὴς ἀνακείμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ.

*Νάρων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Δαλματ.

*Νασαλα (ἡ), νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Νασάμων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιθέμιδος καὶ τῆς Τριτωνίδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ

Νασαμῶνες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀφρ., ὑποτελὲς τῶν Καρχηδ., κατοικοῦν περὶ τὴν μεγάλην Σύρτιν.

Νασικᾶς, ᾶ (ὁ), ὄνομα οἰκογενειακὸν διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων.

Νᾶσος (ἁ), Δ. ἀντὶ Νῆσος. 2) (ἰδιωνυμ.) ἡ ἐν Συρακούσαις νῆσος Ὀρτυγία.

*Νάστας, α (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Καυλωνίας.

Νάστης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Νομίονος ϗ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφιμάχου, ἀρχηγὸς τῶν Καρῶν, ὅσοι ἦλθον ἐπίκουροι τῆς Τροίας.

*Νατίσων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀκυληΐας.

*Ναυάτης, ου (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφῶντι (Ἑλλην. Γ, β', 6).

Ναύβαρον (τὸ), π. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας.

*Ναυβολεῖς (οἱ), ἀρχαῖόν τι πολίχν. τῆς Φωκίδος.

Ναυβολίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυβόλου, πατρωνυμ. ὁ Ἴφιτος. 2) ὁ Κλυτόνηος. 3) ἕτερός τις τῶν Φαιάκων.

Ναύβολος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρνύτου, βασιλεὺς τῆς Φωκίδος, καὶ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἰφίτου. 2) υἱὸς τοῦ Λέρνου ϗ πατὴρ τοῦ Κλυτονήου.

Ναυκλείδας, α, Δωρ. ἀντὶ Ναυκλείδης, ου (ὁ), Πλαταιεύς τις παρὰ Θκδ. 2) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, πιθανῶς ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρ' Αἰλιανῷ υἱὸν τοῦ Πολυβιάδου, σύγχρονον τοῦ Λυσάνδρου.

Ναυκλῆς, έους (ὁ), στρατηγός τις τῶν Λακεδ., σύγχρονος τοῦ Ἐπαμινώνδου.

*Ναῦκλος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Κόδρου, κτίστης τῆς Τέω.

Ναυκράτης, ους (ὁ), Σικυώνιός τις, υἱὸς τοῦ Δαμοτίμου παρὰ Θκδ.

Ναύκρατις, εως ϗ ιος (ἡ), π. πρωτ. τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου ἄποικος τῶν Μιλησίων, κτισθεῖσα ἐπὶ τοῦ Κανωβικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, (ὁ πολ. Ναυκρατίτης).

Ναυκύδης, ου (ὁ), περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐξ Ἄργους, ἀδελφὸς τοῦ Πολυκλείτου, ἀκμάσας περὶ τὴν 95 Ὀλυμπ.

Ναύλοχος (ὁ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. 2) λιμὴν πρὸς βορρᾶν τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Μύλας.

Ναύπακτος (ἡ), π. μὲ λιμένα τῶν Λοκρῶν Ὀζολῶν ἐπὶ τοῦ Κορινθ. κόλπου, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων, καὶ κυριευθεῖσα ὕστερον ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν, (ὁ πολ. Ναυπάκτιος).

Ναυπλία (ἡ), π. μὲ λιμένα εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου ἐν Πελοποννήσῳ, ἔρημος ἐπὶ Παυσανίου, (ὁ πολ. Ναυπλιεύς).

Ναυπλιάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυπλίου, πατρωνυμ. ὁ Πρῶτος.

Ναύπλιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Δαναΐδος Ἀμυμώνης, κτίτωρ καὶ ἐπώνυμος ὅθεν τῆς Ναυπλίας, περίφημος θαλασσοπόρος καὶ ναυτικὸς τῆς ἀρχαιότητος. 2) υἱὸς τοῦ Κλυτονήου, ἀπόγονος τοῦ προτέρου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) ἕτερος, ναυτικὸς ἐπίσης, ἐξ Εὐβοίας, συγχεόμενος μετὰ τοῦ πρώτου, γεννήσας ἐκ τῆς Κλυμένης, θυγατρὸς τοῦ Κατρέως, τὸν περίφημον Παλαμήδην, τοῦ ὁποίου τὸν ἄδικον θάνατον θέλων νὰ ἐκδικηθῇ, ἀνῆψε διὰ νυκτὸς πυρὰ περὶ τοὺς βράχους τοῦ Καφηρέως, ϗ ἀπατήσας οὕτω τὰ πλοῖα τῶν ἀπὸ τῆς Τρῳάδος ἐπιστρεφόντων Ἑλλήνων, ἀφάνισε τοὺς πλείστους ἐξ αὐτῶν ναυαγήσαντας.

Ναύπορτον (τὸ), π. τῆς Παννονίας.

*Ναυσιγένης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ α'. ἔτος τῆς 103 Ὀλυμπ.

Ναυσιθόη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Ναυσίθοος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Περιβοίας, βασιλεὺς τῶν Φαιάκων, πατὴρ τοῦ Ἀλκινόου, βασιλεύσας πρῶτος τῆς Σχερίας (Κερκύρας) νήσου. 2) υἱὸς τοῦ Ὀδυσσ. καὶ τῆς Καλυψοῦς, ἀδελφὸς τοῦ Ναυσινόου.

Ναυσικάα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀλκινόου, βασιλέως τῶν Φαιάκων, καὶ τῆς Ἀρήτης, τὴν ὁποίαν πρώτην ἀπαντήσας μετὰ τὸ ναυάγιον αὐτοῦ ὁ Ὀδυσσεὺς, ὡδηγήθη ὑπ' αὐτῆς εἰς τοῦ πατρός της.

*Ναυσικλείδης, ου (ὁ), ποιητὴς (;) τις παρ' Ἀθην. (Β', 62).

Ναυσικλῆς, έους (ὁ), ἄρχων καὶ στρατηγὸς ἐν Ἀθήναις.

Ναυσικράτης, ους (ὁ), Καρύστιός τις ἐξ Εὐβοίας παρὰ Δμσθν. 2) ὑποκριτής τις κωμικὸς σύγχρονος τοῦ Αἰσχίνου.

Ναυσικύδης, ους (ὁ), πλούσιός τις ἀλφιτοπώλης ἐν Ἀθήναις.

Ναυσιμάχη (ἡ), πλαστὸν ὄνομα παρ' Ἀριστοφάνει.

*Ναυσίμαχος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ α'. ἔτος τῆς 86 Ὀλυμπ., ὁ παρ' ἄλλοις Λυσίμαχος.

Ναυσιμέδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυπλίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Παλαμήδους.

Ναυσίνικος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 100 Ὀλυμπ.

Ναυσίνοος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀδυσσ. ϗ τῆς Καλυψοῦς ἢ τῆς Κίρκης, ἀδελφὸς τοῦ Ναυσιθόου.

Ναυσίσταθμος (ὁ) καὶ Ναύσταθμον (τὸ), ὁρμητήριόν τι τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Λιβύῃ.

Ναύτακα (τὰ), π. τῆς Σογδιανῆς ἐν τῇ Περσίᾳ, παρὰ τὸν Ὦξον.

Ναυτεὺς, έως (ὁ), εἷς τῶν Φαιάκων ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ.

*Νέα (ἡ) καὶ Νέαι (αἱ), νῆσός τις παρὰ τὴν Λῆμνον. 2) φρούρ. τῆς Μυσίας, (τὸ τοπ. Νεαῖος).

*Νέαιθος (ὁ), ποτ. τῆς κάτω Ἰταλίας, ῥέων παρὰ τὴν Κρότωνα, (Neto).

Νέαιρα (ἡ), Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Ἥλιος ἐγέννησε τὴν Λαμπετίαν καὶ τὴν Φαέθουσαν. 2) θυγ. τοῦ Πηρέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλεοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Αὔγην κτλ. 3) θυγ. ἢ γυνὴ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ ϗ μήτηρ τῆς Εὐάδνης. 4) μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης. 5) περιβόητός τις ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, κατὰ τῆς ὁποίας σῴζεται λόγος τις ἀμφιβαλλόμενος τοῦ Δημοσθ.

*Νεαίχμος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ α'. ἔτος τῆς 115 Ὀλυμπ.

Νεάνδρεια καὶ Νεανδρία (ἡ) ϗ Νεάνδριον (τὸ), πολίχν. τῆς Αἰολίδος χώρας ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, (ὁ πολ. Νεανδρεύς).

*Νεάνθης, ους (ὁ), ῥήτωρ ϗ συγγραφεὺς ἐκ Κυζίκου.

Νέανθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πιττακοῦ, τυράννου τῆς Λέσβου, κατασπαραχθεὶς ὑπὸ τῶν κυνῶν, διότι, ἀκούσας ὅτι ἡ λύρα τοῦ Ὀρφέως ἐκίνει καὶ τοὺς λίθους, ἔλαβεν αὐτὴν, κρεμαμένην εἰς τὸν ἐν Λέσβῳ ναὸν τοῦ Ἀπολλ., δωροδοκήσας τοὺς ἱερεῖς, καὶ ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν δύναμίν της. 2) = Νεάνθης.

Νεάπολις, εως (ἡ), π. τῆς κάτω Ἰταλ. ἐν τῇ Καμπανίᾳ ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κρατῆρος, ἡ πρότερον Παρθενόπη, ἄποικος τῶν Κυμαίων, (Napoli). 2) π. ϗ λιμὴν τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου. 3) π. τῆς ἐν Θρᾴκῃ χερσονήσου Παλλήνης ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου. 4) π. τῆς Κολχ. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου. 5) π. τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου. 6) π. τῆς Παλαιστ., ἡ πρότερον Σιχέμ. 7) π. τῆς Καρχηδονίας ἐν Ἀφρικῇ, ἡ ἄλλως Ἀσπὶς, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἦτον ἡ συντομωτέρα διάβασις εἰς Σικελίαν. 8) π. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαΐδος, ἡ ἄλλως Καινὴ πόλις, (ὅθεν κοινῶς Κεννέ), πλησίον τῆς Χεμμίδος. 9) π. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Σαρδινίας, (Oristano), ϗ ἄλλαι ἀλλαχοῦ, (ὁ πολ. Νεαπολίτης).

Νέαρχος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, πρεσβεύσας πρὸς τὸν Φίλιππον. 2) Ἀμφιπολίτης, υἱὸς τοῦ Ἀνδροτίμου, ναύαρχος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., περιπλεύσας μὲ τὸν Μακεδονικὸν στόλον τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανὸν ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἰνδοῦ μέχρι τοῦ Εὐφράτου, ϗ στεφανωθεὶς διὰ τοῦτο μὲ χρυσοῦν στέφανον ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου. 3) τύραννός τις ἐν Ἤλιδι παρὰ Λρτ.

Νεβρὶς, ίδος (ἡ), δούλη τις παρὰ Λουκιανῷ.

Νέβρισσα (ἡ), π. τῆς Βαιτ. Ἰσπαν. ἐν τῇ Τουρδητανίᾳ, (Lebrija).

*Νεβροφόνη (ἡ), Νύμφη τις συνόμιλος τῆς Ἀρτέμιδος.

Νεβροφόνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Ὑψιπύλης.

Νεβρώδη (τὰ), ἴδε Νευρώδη.

Νέδα ϗ (Ἰων.) Νέδη (ἡ), Νύμφη τις, θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ 2) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Μεσσην., χωρίζων αὐτὴν τῆς Ἠλείας, (Βούτσι).

Νέδων, οντος (ὁ), ποτ. καὶ πολίχν. τῆς Μεσσην. χυν. παρὰ τὰς Φερὰς εἰς τὸν Μεσσην. Κόλπον, (ὁ πολ. Νεδούσιος).

Νειλεὺς, έως (ὁ), ἴδε Νηλεύς.

Νειλόπολις, εως (ἡ), π. τῆς μεσαίας Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, (ὁ πολ. Νειλοπολίτης).

Νεῖλος (ὁ), ὁ περίφημος ποταμὸς τῆς Αἰγύπτου, ὁ παρ' Ὁμήρῳ Αἴγυπτος, πηγ. ἐκ τῶν ἐν τῇ Ἀβυσσινίᾳ ὀρέων τῆς Σελήνης, ϗ σχηματίζων περὶ τὴν νῆσον Μερόην ἐκ δύω ῥεῖθρων ἓν καὶ μόνον, τὸν ὁποῖον περὶ τὴν πόλιν Κερκάσωρον χωριζόμενον πάλιν εἰς δύο βραχίονας, καὶ σχηματίζον τὸ καλούμενον Δέλτα καὶ κατωτέρω αὐτοῦ πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους κλάδους, χυν. εἰς τὴν Μεσόγειον. Ὡς εἷς τῶν μεγάλων θεῶν τῆς Αἰγύπτου, ἐλέγετο υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ϗ θυγάτηρ αὐτοῦ ἦτον ἡ Μέμφις, εἶχε δὲ καὶ ναὸν ἴδιον εἰς τὴν Νειλόπολιν, καὶ ἑωρτάζοντο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ περὶ τὰς θερινὰς τροπὰς καὶ τὰ Νειλῷα.

Νειτῆτις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀπρίου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀμάσιδος εἰς γάμον τῷ Καμβύσῃ, καὶ ἐρεθίσασα αὐτὸν πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ πατρός της, κατὰ τῆς Αἰγύπτου.

Νεκρόπολις, εως (ἡ), προάστειόν τι τῆς Ἀλεξανδρείας ἐν Αἰγύπτῳ, ὅπου ἦτον πρότερον νεκροταφεῖον.

Νεκτάναβις, ιδος καὶ Νεκτενάβος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὤχου, διαδεχθεὶς πρὸς καιρὸν τὸν Ταχὼ περὶ τὸ 366 πρὸ Χ. διὰ συνεργείας τοῦ Ἀγησιλάου, καὶ βιασθεὶς τέλος ὑπὸ τῶν Περσῶν νὰ φύγῃ εἰς Αἰθιοπίαν.

Νεκὼς, ὼ (ὁ), ἢ αἰτ. Νεκὼν, πατὴρ τοῦ Ψαμμιτίχου, βασιλεύσας περὶ τὸ 617 601 πρὸ Χ. καὶ ἀφεὶς διάδοχον τὸν υἱὸν του Ψάμιν, περίφημος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ διὰ τὰς κατὰ τῶν Ἰουδαίων καὶ Βαβυλωνίων μάχας.

*Νελαΐδας, α (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἤλιδος.

Νέμαυσος (ἡ), π. τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλ., (Nismes).

Νεμέα (ἡ), χωρ. τῆς Ἀργολ. μεταξὺ Κλεωνῶν καὶ Φλιοῦντος, ὅπου ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον λέοντα καὶ ὅπου ἦτον ὁ ναὸς τοῦ Νεμεαίου Διὸς, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ϗ εἰς μνήμην τοῦ Ἀρχεμόρου ἢ Ὀφέλτου, ἑωρτάζοντο κατὰ τριετίαν ἐν τῷ βοηδρομιῶνι μηνὶ τὰ Νέμεα, εἷς τῶν τεσσάρων ἱερῶν ἀγώνων τῆς Ἑλλάδος.

Νεμεὰς, άδος (ἡ), ἡ τῆς Νεμέας ἢ τῶν Νεμέων. »Ἱερομηνία —,« Πινδ. 2) (κυριωνυμ.) ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις.

Νέμειον (τὸ), ἱερὸν τοῦ Νεμαίου Διὸς ἐν Λοκρίδι.

Νεμεσιανὸς (ὁ), ποιητὴς Καρχηδόνιος, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς Γ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, καὶ γράψας Κυνηγετικὰ Ἁλιευτικὰ καὶ Ναυτικὰ, ἐξ ὧν μόνον τὰ πρῶτα διεσώθησαν.

Νεμέσιος (ὁ), ἐπίσκοπος Ἐμέσης, συγγράψας περὶ φύσεως ἀνθρώπου.

Νέμεσις, εως (ἡ), ἡ ἄλλως Ἀδράστεια, θυγ. τῆς Νυκτὸς καὶ τοῦ Ἐρέβους, θεὰ τῆς εὐθύτητος καὶ δικαιοσύνης καὶ ἐπιστάτις τῆς τῶν νεκρῶν κηδείας, παριστανομένη ὑπὸ τὴν μορφὴν κοσμίας γυναικὸς μὲ στέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ μέτρον ἢ πῆχυν εἰς τὴν χεῖρα.

Νεοβούλη (ἡ), θυγ. τοῦ Λυκάμβους, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Ἀρχίλοχος, ἴδε Λυκάμβης.

Νεοκαισάρεια (ἡ), π. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Λύκου, (Νικσάρ), (ὁ πολ. Νεοκαισαρεύς).

Νεοκλείδης, ου (ὁ), ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις. 2) μαθηματικός τις παρὰ Πρόκλῳ εἰς Εὐκλείδην.

Νεοκλῆς, έους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Θεμιστοκλέους. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἐπικούρου. 2 Βοιωτάρχος τις παρὰ Παυσαν.

*Νεόκριτος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐξ Ἀθηνῶν.

*Νεολάδας καὶ Νεολαΐδας, α (ὁ), Ἀρκάς τις, υἱὸς τοῦ Προξένου.

Νεόμηρις, εως (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Νέον τεῖχος (τὸ), π. τῶν Αἰολέων ἐν Μυσίᾳ, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἕρμου. 2) φρούρ. παραθαλ. τῆς Θρᾴκης, (Ἀϊνατζὶκ), (ὁ πολ. Νεοτειχεὺς ἢ Νεοτειχίτης).

Νεοπτόλεμος (ὁ), ὁ ἄλλως Πύρρος, υἱὸς τοῦ Ἀχιλλ. καὶ τῆς Δηϊδαμείας, ἐπιστρέψας μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας εἰς τὴν Φθίαν, ϗ, κατά τινας μὲν, βασιλεύσας αὐτόθι μέχρι τέλους, κατ' ἄλ-

λους δὲ, μεταβὰς εἰς Ἤπειρον ἢ ἱδρύσας ἐκεῖ τὸ βασίλειον τῶν Μολοσσῶν, ὕστερον δὲ φονευθεὶς ἐν Δελφοῖς ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου. 2) βασιλεὺς τῶν ἐν Ἠπείρῳ Μολοσσῶν, υἱὸς τοῦ Ἀλκέτου ἢ πατὴρ τῆς περιφήμου Ὀλυμπιάδος, γυναικὸς τοῦ Φιλίππου. 3) υἱὸς αὐτοῦ, βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, καταπολεμηθεὶς καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πύρρου. 4) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξ., λαβὼν εἰς τὸ μερίδιόν του, μετὰ θάνατον αὐτοῦ, τὴν Ἀρμενίαν, καὶ φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην ὑπὸ τοῦ Εὐμένους, κατὰ τοῦ ὁποίου συνεμάχησε μὲ τὸν Ἀντίπατρον. 5) τραγικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδ. 6) Πάριός τις συγγραφεὺς Ναυπακτικῶν παρ' Ἀθην.

7) στρατηγός τις τοῦ Μ. Ὀρθάτου παρὰ Σοφοκλ. (Ζ', 30).

*Νεοχαβις, ιος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ βασιλέως τῶν Αἰγυπτ. Βοκχόριδος.

Νέπετα ἢ Νέπιτα (ἡ), π. τῆς Τυρρηνίας.

Νέριον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ταρρακων. Ἱσπαν. παρ' ἄλλοις Κελτικόν, (Cap Finisterre).

Νερούϊοι (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, καταγόμενοι ἐκ Γερμανῶν καὶ κατοικοῦντες περὶ τὸ νῦν Hainegau ἢ Hannont.

Νέρων, ωνος (ὁ), Κλαύδιος, υἱὸς τοῦ Δομιτίου καὶ τῆς Ἀγριππίνης, θυγατρὸς τοῦ Γερμανικοῦ, διαδεχθεὶς τὸν αὐτοκράτορα Κλαύδιον, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν δείξας σπάνια προτερήματα, ὕστερον δὲ ἐξοκείλας εἰς τοσαύτην ἀπανθρωπίαν καὶ ἀσέλγειαν, ὥστε τὸ ὄνομά του κατήντησε συνώνυμον τῆς ὠμοτέρας τυραννίας, ἄχρις οὗ ἀποστατήσας ὁ λαὸς τῆς Ῥώμης, τὸν ἠνάγκασε νὰ φονευθῇ ἰδιοχείρως εἰς ἡλικίαν 31 ἐτῶν.

Νέσος (ὁ), = Νέστος.

Νισσός (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, ὅς τις, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., διότι ἠθέλησε νὰ βιάσῃ τὴν Δηϊάνειραν, ἐν ᾧ διεβίβαζεν αὐτὴν τὸν ποταμὸν τῆς Αἰτωλίας Εὔηνον, ἐξεδικήθη, συμβουλεύσας αὐτὴν νὰ βάψῃ εἰς τὸ αἷμά του τὸν ὀλέθριον ἐκεῖνον χιτῶνα, ὅς τις ἐπέφερεν ὕστερον τὸν θάνατον τοῦ ἥρωος. 2) = Νέστος.

Νέσσων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ

Νεσσωνίς, ίδος (ἡ), ἀρχαιοτέρα ἡ Θεσσαλία. 2) λίμνη ἡ πλησίον τῆς Λαρίσσης ἐν Θεσσαλίᾳ.

Νεσταῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰλλυρ., κατοικοῦν μεταξὺ Ἰλλυρικοῦ ἢ Ἀκροκεραυνίων.

*Νεστάνη (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Μαντίνειαν, ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Παυσανίου.

Νέστιοι (οἱ), οἱ περὶ τὸν Νέστον κατοικοῦντες.

Νεστὸς, ίδος (ἡ), = Αἰγαία Ἀπολλ. (ἡ τῶν Νεσταίων.

Νεστορίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Νέστορος.

Νέστος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ῥοδόπης καὶ ἐκχύνων εἰς τὸ Αἰγαῖον, (Καρά-σου).

Νέστωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως ἢ τῆς Χλωρίδος, θυγατρὸς τοῦ Ἀμφίονος, βασιλεὺς τῆς Πύλου, διασωθεὶς μόνος αὐτὸς ἐξ ὅλων τῶν ἀδελφῶν, φονευθέντων ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., διότι ἀνετρέφετο ἐν Γερήνῃ τῆς Μεσσηνίας, ὅθεν ἢ Γερήνιος. Συστρατεύσας, ὑπέργηρως ἤδη, ἐπὶ Τροίαν μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ συντελέσας διὰ τῆς εὐγλωττίας καὶ ἐμπειρίας του εἰς κατάπαυσιν πολλῶν διχονοιῶν, ἐπέστρεψεν εὐτυχῶς εἰς τὸ βασίλειόν του, μετὰ τὸ πέρας τοῦ πολέμου.

2) Ποιητὴς ἐκ Λαράνδης τῆς ἐν Λυκίᾳ, γράψας ἐποποιίαν περὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 3) Στωϊκός τις ἐκ Ταρσοῦ.

Νευρὶς, ίδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Νευρῶν ἐν τῇ Σκυθίᾳ.

Νευροὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Σκυθ., κατοικοῦντες περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τύρα (Νίστρου), καὶ φημιζόμενοι διὰ τὰς γοητείας των.

Νευροειδῆ ὄρη (τὰ), βουνὰ τῆς Σικελίας, διεκτείνοντα αὐτὴν νευροειδῶς ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμάς.

Νεφαλίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Παρίας, κυριεύσας μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ τὴν νῆσον Πάρον, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Νεφέλη (ἡ), ἡ πρώτη σύζυγος τοῦ Ἀθάμαντος, μήτηρ τοῦ Φρίξου ἢ τῆς Ἕλλης. 2) ἡ μήτηρ τῶν Κενταύρων. 3) σπήλ. ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους.

Νέφθυς, υος (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας ἢ τῆς Ῥέας, θεὰ (Περσεφόνη ἢ σκότιος Ἀφροδίτη) τῶν Αἰγυπτ., γυνὴ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Τυφῶνος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ὀσίριδος τὸν Ἄνουβιν.

Νέφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Πραξιθέας.

Νεχραῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδίας, μόνον παρὰ Λουκιανῷ.

Νέων, ωνος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, ὑποστράτηγος τῶν μετὰ Ξενοφῶντος Ἑλλήνων. 2) Μεσσήνιός τις, υἱὸς τοῦ Φιλιάδου, πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου.

Νέων, ωνος (ἡ), καὶ Νέωνες (οἱ), π. τῆς Φωκίδος περὶ τοὺς ἀνατολικοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Περσῶν καὶ μετὰ τὴν ἀνακαίνισιν της μετονομασθεῖσα Τιθορέα, τῆς ὁποίας ἡ ἀκρόπολις διετήρησε τὸ παλαιὸν ὄνομα, (τὸ τοπ. Νεωναῖος).

Νήαιθος (ὁ), Π. ἀντὶ Νέαιθος.

Νηΐθ (ἡ), παρ' Αἰγυπτίοις ἡ Ἀθηνᾶ.

Νήϊον (τὸ), β. τῆς Ἰθάκης.

Νηΐς, ΐδος (ἡ), Ἰων. ἀντὶ Ναΐς.

Νηΐστας ἡ, ἢ ον. Ὁ τῆς Νηΐδος; (δθ. ||. Νηΐσται πύλαι, αἱ Αἰσχ., μία τῶν ἑπτὰ πυλῶν τῶν Θηβῶν, ἀπὸ τῆς Νιόβης Νηΐδος.

Νηλεΐδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Νηλέως.

Νηλεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς Τυροῦς, θυγ. τοῦ Σαλμωνέως, ἢ, κατ' ἄλλους, τοῦ Κρηθέως, βασιλέως τῆς Θεσσαλ., ἀδελφὸς τοῦ Πελίου, πρὸς τὸν ὁποῖον διενεχθεὶς, ἔφυγεν εἰς Μεσσηνίαν, ὅπου ἔκτισε τὴν Πύλον, καὶ νυμφευθεὶς τὴν Χλωρίδα, θυγατέρα τοῦ Ἀμφίονος, ἐγέννησε δώδεκα υἱοὺς, τῶν ὁποίων μόνος ἐσώθη ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἡρακλ. ὁ Νέστωρ. 2) υἱὸς τοῦ Κοδ., τελευταίου βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Μέδοντος, ἢ ἀποικήσας τὴν Μίλητον. 3) φιλόσοφος περιπατητικὸς, ἐκ Σκήψεως, υἱὸς τοῦ Κορίσκου ἢ μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ Θεοφράστου, τῶν ὁποίων ἐκληρονόμησε καὶ τὴν βιβλιοθήκην. 4) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Εὐβ.

Νηληϊάδης, εω (ὁ), Π. ἀντὶ Νηλεΐδης.

Νηλήϊος, η, ον, Π. ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Νηλέως.

Νηληΐς, ΐδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ θυγάτηρ τοῦ Νηλέως.

Νηλία (ἡ), π. τῆς Θετταλομαγνησίας ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου.

Νηλώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Νημερτὴς, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Νηρεῒς, ΐδος (ἡ), ἴδε Νηρηΐς.

Νηρεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, θεὸς τοῦ ὕδατος (νηροῦ), γεννήσας ἐκ τῆς Δωρίδος, θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ πεντήκοντα θυγατέρας, τὰς ἀπ' αὐτοῦ καλουμένας Νηρηΐδας.

Νηρηΐνη (ἡ), Π. ἀντὶ -

Νηρηῒς, Ἰων. ἀντὶ Νηρεῒς, ΐδος (ἡ), πατρωνυμ. θυγ. τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, (ὅθεν πληθ.) Νηρηΐδες, αἱ ἄλλως ἀπὸ τῆς μητρός αὐτῶν Δωρίδες, πεντήκοντα τὸν ἀριθμὸν, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀναφέρονται ἄλλως παρ' ἄλλοις. Νύμφαι τῆς Μεσογ. θαλάσσης, ἢ (ἐν γέν.) τῶν ὑδάτων (τῶν νηρῶν), αἱ παρ' ἡμῖν κοινῶς Νεράϊδες, σύντροφοι τῆς Ἀμφιτρίτης.

Νήρικος (ἡ), π. τῆς Λευκάδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου συνείχετο ἡ νῆσος αὐτὴ μὲ τὴν στερεὰν, μετοικισθεῖσα ὕστερον ὑπὸ τῶν Κορινθίων εἰς τὴν Λευκάδα, (τὸ ἐθν. Νηρίκιος).

Νηρὶς, ιδος (ἡ), κώμη μεσόγειος τῆς Ἀργολ. ἢ Μεσσην.

Νήριτον (τὸ), β. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἰθάκης, (Ἀνωΐ), (τὸ τοπ. Νηρίτιος).

Νήριτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πτερελάου, πολιστὴς τῆς Ἰθάκης.

Νησαία (ἡ), = Νισαία.

Νησαίη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Νησιώτης, ου (ὁ), ὁ ἀγαλματοποιὸς Κριτίας.

†Νῆσσα, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἴνησσα.

Νησώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Νηφαλίων, ωνος (ὁ), = Νεφαλίων.

Νῆρος (ὁ), = Νέρος

Νίβαρος (ὁ), β. τῆς Ἀρμεν.

Νίγειρ, ειρος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀφρ. ὁ παρ' Ἡροδότῳ Μέγας ποταμὸς, ῥέων διὰ τῆς Νιγριτίας.

Νίγρητες καὶ Νιγρῖται (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀφρ., κατοικοῦν περὶ τὸν Νίγειρα ποταμόν.

Νιγρῖνος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Λουκιανὸς ζωγραφίζει φιλόσοφόν τινα.

Νίγρος (ὁ), ἀρχιστράτηγος τῶν Ῥωμ. ἐπὶ Κομμόδου, φίλος τοῦ μετὰ ταῦτα αὐτοκρατορήσαντος Σευήρου, κατὰ τοῦ ὁποίου κηρυχθεὶς ἔπειτα, κατεπολεμήθη καὶ κατεκόπη φεύγων.

*Νικαγόρα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἐχετίμου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγασικλέους, ἐκ Σικυῶνος, ἱέρεια ἴσως τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

*Νικαγόρας, ου (ὁ), Μεσσήνιός τις παρὰ Πλοῦτ. καὶ Πλουτ. 2) γραμματικὸς καὶ Σοφιστὴς παρ' Ἀθην., Σουΐδᾳ ἢ Φλωρτ.

Νίκαια (ἡ), Νύμφη τις, θυγ. τοῦ Σαγγαρίου. 2) θυγ. τοῦ Ἀντιπάτρου ἢ γυνὴ τοῦ Λυσιμάχου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη ἡ 3) (γεωγρ.) π. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τῆς Ἀσκανίας λίμνης, ἡ πρότερον Ἀντιγόνεια ἀπὸ τοῦ πρώτου κτίτορος αὐτῆς Ἀντιγόνου, (Ἰσνίκ). 4) φρούρ. τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν, εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Οἴτης παρὰ τὰς Θερμοπύλας. 5) π. τῆς Λιγουρίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν Μασσαλιωτῶν, (Nizza). 6) π. τῆς Ἰνδ. ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., εἰς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τοῦ Πώρου νίκης του, (ὁ πολ. Νικαιεὺς καὶ Νικαεύς).

*Νικαίνετος (ὁ). Ἐπιγραμματοποιός τις ἐξ Ἀβδήρων (Ἀθήν. ΙΕ', 673 καὶ ΙΗ', 590).

Νικάνδρα (ἡ), ἱέρειά τις τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου παρ' Ἡροδότῳ.

Νίκανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χαριλάου, βασιλέως τῆς Σπάρτης. 2) Λάκων τις παρὰ Ξενοφῶντι (Ἀναβ. Ε', ά, 15). 3) γραμματικός τις ἐκ Θυατείρων, ἢ 4) ἄλλος ἢ (;) ὁ αὐτὸς ἐκ Χαλκηδόνος.

5) Ἠλεῖός τις Ὀλυμπιονίκης. 6) ὁ περίφημος ἰατρὸς, γραμματικὸς ἢ ποιητὴς ἐκ Κολοφῶνος, υἱὸς τοῦ Ξενοφάνους, ἀκμάσας περὶ τὸ 150 πρὸ Χ., τοῦ ὁποίου σώζονται δύο ἐπικὰ ποιήματα, ἐπιγραφόμενα Θηριακὰ καὶ Ἀλεξιφάρμακα.

Νικάνωρ, ορος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Χαόνων, (Θκδ. Β', 80). 2) υἱὸς τοῦ Παρμενίωνος, στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἀποθανὼν ἐν τῇ Βακτριανῇ. 3) Σταγειρείτης, στρατηγὸς, ἴσως ὁ αὐτὸς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κασσάνδρου, διορισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, μετὰ θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου, ἔπαρχος Πειραιῶς καὶ Μουνυχίας, ὕστερον δὲ κατασταθεὶς ὕποπτος ἢ φονευθεὶς, διορισθέντος Δημητρίου τοῦ Φαληρέως. 4) γραμματικὸς Ἀλεξανδρεὺς, υἱὸς τοῦ Ἑρμαίου, γράψας περὶ στιγμῆς.

Νικαρέτη (ἡ), ὄνομα διαφόρων γυναικῶν.

Νίκαρχος (ὁ), συκοφάντης ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει. 2) Ἀρκάς τις παρὰ Ξενοφῶντι.

*Νικασίπολις, ιδος (ἡ), μία τῶν γυναικῶν Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, μήτηρ τῆς Θεσσαλονίκης, γυναικὸς τοῦ Κασσάνδρου.

Νίκασος (ὁ), Μεγαρεύς τις παρὰ Θκδ.

*Νικάσυλος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Ῥόδου παρὰ Παυσ. (ΣΤ', ιδ').

*Νικατόριον (τὸ), β. τῆς Ἀσσυρ. παρὰ τὰ Ἄρβηλα.

Νικάτωρ (Δ. ἀντὶ Νικήτωρ), ορος (ὁ), ὁ βασιλεὺς Σέλευκος.

Νίκη (ἡ), θεότης συμβολικὴ, θυγ. τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος, συμπάρεδρος τοῦ Διὸς, εἰκονιζομένη ὑπὸ τὴν μορφὴν νεάνιδος πτερωτῆς, κρατούσης στέφανον δάφνης ἢ κλάδον φοίνικος. 2) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Νικόδρομον.

Νικήρατος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθην. Νικίου. 2) υἱὸς τοῦ Νικίου, ὁ ὀνομασθεὶς Ἀγαπητὸς, πλούσιος, καθὼς ὅλη του ἡ οἰκογένεια, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν 30 τυράννων. 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 112 Ὀλυμπ., ὁ παρ' ἄλλοις Ἀνίκητος.

Νικήτης (Δωρ. ἀντὶ) Νικήτας (ὁ), ἰατρός τις παρ' Ἀμμ.

Νικηφόριον (τὸ), π. καὶ φρούρ. τῆς Μεσοποτ. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ἡ ὕστερον Λεοντόπολις, ὅπου καὶ ναὸς καὶ μαντεῖον περίφημον τοῦ Διὸς Νικηφορείου.

Νικιάδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Θκδ.

Νικίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Νικηράτου, εἷς τῶν πλουσιωτέρων Ἀθηναίων, τιμώμενος ὑπὸ τοῦ δήμου διὰ τὴν θεοσέβειαν ἢ ἐλευθεριότητά του, καὶ κατορθώσας, μετὰ θάνατον τοῦ Κλέωνος, τὴν, ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν, Νικίειον εἰρήνην, τὴν ὁποίαν ἐματαίωσε μετ' οὐ πολὺ ἡ φιλοδοξία τοῦ Ἀλκιβιάδου, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ τοῦ Λαμάχου ἐκλεχθεὶς στρατηγὸς εἰς Σικελίαν, ἠναγκάσθη, ἀποτυχούσης, μετὰ πολλοὺς κινδύνους ἢ ἀγῶνας, τῆς ἐκστρατείας ἐκείνης, νὰ παραδοθῇ, νοσῶν ἤδη, μὲ τὸ ἐπίλοιπον τοῦ στρατοῦ εἰς τοὺς Συρακουσίους, ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ ἐφονεύθη ἀπανθρώπως. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 121 Ὀλυμπ.

3) περίφημος ζωγράφος ἐξ Ἀθηνῶν, υἱὸς τοῦ Νικομήδους, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 4) ἰατρός τις ἐκ Μιλήτου, φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου.

Νικίππη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀντίμαχον.

2) θυγ. τοῦ Πέλοπος καὶ γυνὴ τοῦ Σθενέλου, μήτηρ τοῦ Εὐρυσθέως, ἡ παρ' ἄλλοις Ἀρχίππη καὶ Λευκίππη. 3) ἱέρειά τις ἐν Θεσσαλίᾳ.

Νίκιππος (ὁ), τύραννός τις τῆς νήσου Κῶ.

2) μαθητής τις τοῦ Θεοφράστου.

*Νικοβούλη (ἡ), γυνή τις, ὑπὸ τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα συνέγραψέ τις ψευδωνύμως.

Νικόδαμος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Νικόδημος, γλύπτης τις ἐκ Μαινάλου.

Νικόδημος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 74 Ὀλυμπ.

Νικοδίκη (ἡ), γυνή τις Ἀθην. παρ' Ἀριστοφ.

Νικόδρομος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Νίκης. 2) Αἰγινήτης τις, συνεννοηθεὶς μετὰ τῶν Ἀθηναίων περὶ προδοσίας τῆς πατρίδος του, καὶ καταφυγὼν εἰς Σούνιον, ἀποτυχούσης τῆς πράξεως. 3) κιθαρῳδός τις παρὰ Ἀρτ.

Νικόδωρος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 116 Ὀλυμπ. 2) Μαντινεύς τις, εὐδοκιμήσας χρόνον πολὺν ὡς πύκτης, καὶ περὶ τὸ 400 πρὸ Χ., προβεβηκὼς ἤδη, κατασταθεὶς νομοθέτης τῆς πατρίδος του, λαβὼν τὴν νομοθεσίαν αὐτοῦ παρὰ Διαγόρου τοῦ Μηλίου.

Νικοθόη (ἡ), μία τῶν Ἁρπυιῶν.

Νικοκλῆς, έους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 119 Ὀλυμπ. 2) τύραννός τις ἐν Κύπρῳ ἐπὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Ὤχου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Ἰσοκράτης τὸν σωζόμενον αὐτοῦ λόγον περὶ Βασιλείας. 3) Λακεδαιμόνιός τις γράψας περὶ τῶν ἐθίμων τῆς πατρίδος του.

4) Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἀκρίων. 5) τύραννός τις ἐν Σικυῶνι.

Νικοκράτης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 111 Ὀλυμπ., ὁ παρ' ἄλλοις Νικόστρατος.

Νικοκρέων, οντος (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, ὁ κοπανίσας τὸν φιλόσοφον Ἀνάξαρχον.

Νικολάδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Νικολάου, Πυθιονίκης τις ἐκ Κορίνθου.

Νικολαΐδας, α (ὁ), Ταραντῖνός τις παρὰ Παυσανίᾳ.

Νικόλαος καὶ Ἰων. Νικόλεως καὶ Δωρ. Νικόλας (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σπαρτιάτου Βούλιδος, ἴδε τοῦτο τὸ ὄνομα. 2) υἱὸς τοῦ Βούλιδος, συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἐν ᾧ ἐστέλλετο πρέσβυς ἐκ μέρους τῶν Σπαρτιατῶν εἰς τὴν Περσίαν μετὰ τοῦ Ἀνηρίστου, καὶ φονευθεὶς.

Νικόλοχος (ὁ), Ναύαρχός τις τῶν Σπαρτιατῶν παρὰ Ξενοφῶντι.

Νικομαχίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Νικόμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαχάονος ἢ τῆς Ἀντικλείας, θυγατρὸς τοῦ Διοκλέους, ἄριστος ἰατρὸς, βασιλεύσας τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του. 2) Ἀθηναῖός τις παρὰ Πινδάρῳ. 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 109 Ὀλυμπ.

4) Φωκεύς τις παρὰ Θκδ. 5) γραφεὺς τις τοῦ δημοσίου ἐν Ἀθήναις. 6) ἀρχαῖός τις περίφημος ζωγράφος, ἴσως ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Νικόστρατον. 7) μαθηματικός τις καὶ φιλόσοφος ἐκ Γεράσων τῆς Παλαιστίνης, τοῦ ὁποίου σώζονται Ἀριθμητικῆς καὶ Ἁρμονικῆς ἐγχειρίδια.

Νικομήδεια (ἡ), π. πρωτεύουσα ποτὲ τῆς Βιθυν., εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου ἐπὶ τῆς Προποντίδος, κτίσμα Νικομήδους τοῦ Α', (Ἰσμίτ), (ὁ πολ. Νικομηδεύς).

Νικομήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου, βασιλέως τῆς Σπάρτης. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀριστομένους. 3) ὁ Α', βασιλεὺς τῆς Βιθυν., ὁ κτίσας περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ. τὴν πόλιν Νικομήδειαν. 4) ὁ Β', ὁ ἐπονομασθεὶς Ἐπιφανὴς, υἱὸς τοῦ Προυσία, βασιλεὺς τῆς Βιθυν., ἀνατραφεὶς ἐν Ῥώμῃ, ὅστις, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀττάλου, βασιλέως τῆς Περγάμου, ἐξεθρόνισε ἢ, καθὼς λέγουσιν, ἐφόνευσε τὸν πατέρα του, καταφυγόντα εἰς τὸν ἐν Νικομηδείᾳ ναὸν τοῦ Διός. 5) ὁ Γ', ὁ ἐπικληθεὶς Φιλοπάτωρ, υἱὸς νόθος τοῦ προτέρου, βασιλεύσας τῇ συνεργείᾳ τῶν Ῥωμ. τῆς Βιθυνίας, τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν εἰς αὐτοὺς κληρονομίαν μετὰ θάνατόν του.

Νικονίδας, α (ὁ), ἴδε ὀρθότ. Νικωνίδας.

Νικόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Ἠπείρου ἢ Ἀκαρν., ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐν Ἀκτίῳ νίκης αὐτοῦ κατὰ τοῦ Ἀντωνίου, (Πρέβεζα).

2) π. τῆς Ἀρμεν., κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μ. Πομπηΐου, εἰς μνήμην τῆς κατὰ τοῦ Μιθριδάτου νίκης του. 3) π. μεσόγειος τῆς Κιλικ. παρὰ τὴν Ἰσσικήν. 4) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ἀλεξανδρείας, αὐξηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου. 5) π. τῆς Μοισίας, ἡ ἐπὶ τοῦ Ἴστρου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ εἰς μνήμην τῆς κατὰ τῶν Δακῶν νίκης του, (Νικόπολις). 6) π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Νέστου, ἡ ὕστερον Χριστούπολις, (ὁ πολ. Νικοπολίτης).

Νικοστράτη (ἡ), μήτηρ τοῦ Εὐάνδρου. 2) Πυθαγόρεια τις παρ' Ἰαμβλ. 3) ἑταίρα τις τῶν ἐν Ἀθήναις.

Νικοστρατίς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις τῶν ἐν Ἀθήναις.

Νικόστρατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης ἢ δούλης τινὸς Πιερίδος. 2) υἱὸς τοῦ Διιτρέφους, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. 3) Ἀθηναῖός τις, ὁ ἐπικαλούμενος Καλὸς, παρὰ Ξενοφῶντι. 4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 111 Ὀλυμπ. καὶ τὸ β'. τῆς 121. 5) υἱὸς τοῦ Θεοσδοτίδου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Θεοδότου, μαθητὴς τοῦ Σωκρ. 6) εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων ζωγράφων, σύγχρονος τοῦ Ζεύξιδος, παρβλ. Νικόμαχος. 7) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. 8) Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Κιλικίας.

Νικοτέλεια (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Ἀριστομένους.

Νικοτέλης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 97 Ὀλυμπ. 2) Κορίνθιός τις διαβόητος ἐπὶ οἰνοποσίᾳ.

Νικοφάνης, ους (ὁ), Ἀρκάς τις ἐκ Μεγαλοπόλεως παρὰ Πλδ.

Νικόφημος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 104 Ὀλυμπ.

*Νικοφρῶν, ονος (ὁ), ἴσως ἀντὶ

*Νικοφῶν, ῶντος (ὁ), ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. 2) ἐποποιός τις γράψας Δηλιάδα.

Νίκυλλα (ἡ), ὄνομα γυναικὸς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Νικώ, οῦς (ἡ), διαβόητός τις ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, Σαμία, ἡ ἐπικληθεῖσα Αἴξ.

Νίκων, ωνος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 100 Ὀλυμπ. 2) Θηβαῖός τις παρὰ Θκδ.

Νικωνία (ἡ) καὶ Νικώνιον (τὸ), π. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ. ἐπὶ τοῦ Τύρα ποταμοῦ πλησίον τοῦ Εὐξ. Πόντου.

Νικωνίδας, α (ὁ), Θεσσαλός τις ἐκ Λαρίσσης παρὰ Θκδ.

Νινευή (ἡ), ἴδε Νῖνος (ἡ).

*Νινία (ἡ), π. τῆς Δαλματ.

Νῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βήλου, πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων (2200—2100 π. Χ.), ἀνὴρ τῆς Σεμιράμιδος καὶ πατὴρ τοῦ Νινύου, κτίτωρ τῆς Νίνου.

Νῖνος (ἡ), π. τῆς Ἀσσυρ. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λύκου εἰς τὸν Τίγριν, καθέδρα τῶν παλαιῶν βασιλέων τῆς Ἀσσυρ. καὶ Βαβυλῶν., κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νίνου καὶ καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Κυαξάρους, βασιλέως τῶν Μήδων. 2) ἄλλη πόλις τῆς Βαβυλων., μεταγενεστέρα, ἡ συνήθως Νινίβη, (ὁ πολ. Νίνιος).

Νινύας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Νίνου καὶ τῆς Σεμιράμιδος, τὴν ὁποίαν διεδέχθη εἰς τὸ βασίλειον τῶν Ἀσσυρίων.

Νιόβη (ἡ), θυγ. τοῦ Ταντάλου καὶ τῆς Δίας, γυνὴ τοῦ Ἀμφίονος, βασιλέως τῶν Θηβῶν, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησεν ἓξ υἱοὺς καὶ ἓξ θυγατέρας· καυχηθεῖσα δὲ ὅτι ἦτον εὐτεκνοτέρα τῆς Λητοῦς, παροργίσαν ἐπὶ τοσοῦτον τὴν θεὰν ταύτην, ὥστε δι' ἐπιταγῆς της ἐτοξεύθησαν ὅλα τῆς τὰ τέκνα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, αὐτὴ δὲ ὑπὸ τῆς θλίψεώς τας μετεμορφώθη εἰς βράχον. 2) θυγ. τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Λαοδίκης, ἐξ ἧς (πρώτης γυναικὸς θνητῆς) ἐγέννησεν ὁ Ζεὺς τὸν Ἄργον καὶ τὸν Πελασγόν.

Νιρεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Χάροπος ϗ τῆς Ἀγλαΐας ἐκ τῆς νήσου Σύμης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ὁ ὡραιότερος τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων.

Νῖσα (ἡ), π. τῆς Βοιωτ., ἀνύπαρκτος, κατὰ τὸν Στρβ., ὅθεν, κατά τινας, = Νῦσα.

Νισαία (ἡ), π. τῆς Μεγαρίδος ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, λιμὴν τῶν Μεγάρων, συνεχόμενος μετ' αὐτῶν πρότερον διὰ τείχους, (τὸ ἐθν. Νισαῖος).

Νισαία (ἡ), χώρα τῆς Μαργιανῆς μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ὤχου.

Νισαῖον πεδίον (τὸ), πεδιὰς εὔφορος τῆς Ῥαγιανῆς ἐν τῇ Μηδίᾳ παρὰ τὰς Κασπίας πύλας, περίφημος διὰ τὰς ἀρίστας αὐτῆς ἵππους, τὰς καλουμένας Νισαίας.

Νισαῖος (ὁ), τύραννός τις διαβόητος ἐπὶ οἰνοποσίᾳ.

Νίσιβις, εως (ἡ), π. πρωτ. τῆς Μυγδονίας ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, ἡ ἄλλως Ἀντιόχεια ἐν Μυγδονίᾳ, (Νισιβίν), (ὁ πολ. Νισιβηνός).

Νῖσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πανδίονος Β', βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, βασιλεὺς τῶν Μεγάρων, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ Σκύλλα, ἐρασθεῖσα τοῦ Μίνωος, ὅτε οὗτος ἐπολιώρκει τὰ Μέγαρα, ἔκοψε τὰς πορφυρᾶς τρίχας, τὰς ὁποίας ἐν ὅσῳ διετήρει ὁ πατήρ της εἰς τὴν κόμην του, ἔμελλεν εἶναι, κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν Μοιρῶν, ἀνίκητος, ϗ οὕτω παρέδωκεν αὐτὸν καὶ τὴν πατρίδα της εἰς τοὺς ἐχθροὺς, διὰ τὸ ὁποῖον ἀποστραφεὶς αὐτὴν ὁ Μίνως, τὴν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν, (ὅθεν ‖. « Νίσου πόλις, » Εὐρ., τὰ Μέγαρα, καὶ ‖. « Νίσου λόφος, » Πίνδ., ὁ λόφος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ᾠκοδόμηται ἡ πόλις αὕτη. 2) Δουλίχιός τις παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλ. Σ, 127).

Νῖσσα (ἡ), = Νῖσα.

Νίσυρος (ἡ), νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Σποράδων, πλησίον τῆς Κῶ. 2) π. ἐπὶ τῆς νήσου Καρπάθου, (τὸ τοπ. Νισύριος).

Νιτῆτις, εως (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀπρίου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.

Νιτιόβριγες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκυϊτ. Γαλλ.

Νιτρία (ἡ) καὶ Νιτρίαι (αἱ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου πρὸς μεσημβρ. τῆς Μαρεώτιδος λίμνης, πρωτεύουσα τοῦ Νιτριώτου νομοῦ.

Νίτοκρις, ιος (ἡ), γυνὴ τοῦ Ναβουχοδονόσορος ἢ τοῦ Ἐβιλμεροδάχου, βασιλέως τῶν Βαβυλωνίων. 2) βασίλισσά τις τῆς Αἰγύπτου, φονεύσασα μὲ δόλον πολλοὺς τῶν Αἰγυπτίων, εἰς ἐκδίκησιν τοῦ θανατωθέντος ὑπ' αὐτῶν ἀδελφοῦ ϗ προκατόχου της.

Νιφάτης, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Ἀρρ. 2) (γεωγρφ.) β. τῆς Ἀρμεν., μέρος τοῦ Ταύρου, ἐκτεινόμενον πέραν τοῦ Τίγριδος ἄχρι τῆς Μηδίας.

Νίφα (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, (ὅθεν

Νιψαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν ἄνωθεν τῆς Μεσημβρίας.

Νόαρος (ὁ), ποτ. τῆς χώρας τῶν Νωρικῶν ἐν Γερμανίᾳ, ἑνούμενος μὲ τὸν Σάβον.

Νοήμων, ονος (ὁ), Λύκιός τις ἐκ τῶν ἐπικούρων τοῦ Πριάμου. 2) υἱὸς τοῦ Φρονίμου ἐξ Ἰθάκης. 3) θαυματοποιός τις παρ' Ἀθην.

Νόης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης χυν. εἰς τὸν Ἴστρον.

Νόθων, ωνος (ὁ), Ἐρετριεύς τις, πατὴρ τοῦ Αἰσχίνου.

*Νοΐγα (ἡ), π. τῆς Ἀστυρίας ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ.

Νομάδες (οἱ), ἐν γέν., ὅλοι οἱ λαοὶ, ὅσοι, διάγοντες βίον ποιμενικὸν, περιπλανῶνται μετὰ τὰ ποίμνιά των εἰς τὰ ὑπαίθρια, χωρὶς νὰ ἔχωσι μόνιμον πόλιν, (ἰδίως δὲ 2) (παρὰ τοῖς μεταγενεστ.) οἱ κάτοικοι τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ, (ὅθεν

Νομαδικὴ (ἡ), ἐνν. χώρα, ἡ Νουμιδία.

Νομαία (ἡ), ποιμενίς τις παρὰ Θκρτ.

Νομαντία (ἡ), π. τῆς Ταρρακων. Ἰσπαν., (ὁ πολ. Νομαντῖνος).

Νομάς, άδος (ὁ), ἴδε Νομάδες.

Νομᾶς, ᾶ (ὁ), = Νουμᾶς.

*Νομήτωρ, ορος (ὁ), = Νουμήτωρ.

Νόμιος, α, ον. Ὁ τῆς νομῆς, ποιμενικὸς, (ὅθ. 2) ἐπιθετ. ὁ Ἀπόλλων, ὡς ποιμάνας ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ καὶ 3) ὁ Ἑρμῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ. ‖. (κυριώνυμ.) Νομία, Νύμφη τις ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἀφ' ἧς ὠνομάσθησαν τὰ Νόμια ὄρη, β3. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακων.

Νομίων, ωνος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀμφιμάχου, ἡγεμόνος τῶν ἐπικούρων τοῦ Πριάμου Καρῶν.

Νόννος (ὁ), Αἰγύπτιος ἐκ Πανοπόλεως, ποιητὴς, γράψας Διονυσιακά.

Νοσσίς, ίδος (ἡ), ποιήτριά τις ἐκ Λοκρῶν, ἀκμάσασα περὶ τὸ 300 πρὸ Χ.

Νότιον (τὸ), π. παραθαλ. καὶ ἀκρωτ. τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὕστερον ἐπίνειον τῆς Κολοφῶνος.

Νοῦβαι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀφρ., διαιρούμενος εἰς τοὺς πρὸς δυσμὰς τῆς Μερόης ϗ τοὺς πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Νείλου πλησίον τοῦ Ἀραβίου κόλπου.

Νούδιον (τὸ), π. τῆς Ἤλιδος.

Νουκερία (ἡ), π. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. 2) π. τῆς Οὐμβρικῆς, (Nucera).

Νουμᾶς, α (ὁ), Πομπίλιος, ὁ δεύτερος βασιλεὺς τῆς Ῥώμης, Σαβῖνος τὴν πατρίδα, βασιλεύσας εἰρηνικῶς 43 ἔτη ϗ πλουτίσας τὴν ἀρτισύστατον πολιτείαν τῶν Ῥωμαίων μὲ σοφὴν νομοθεσίαν.

*Νουμήνιος (ὁ), συγγραφεύς τις ἐξ Ἡρακλείας.

Νουμήτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πρόκα, βασιλέως τῆς Ἄλβης, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμουλίου, ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ ὁποίου Σιλβίας ἐγέννησεν ὁ Ἄρης τὸν Ῥωμύλον.

Νουμιδία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀφρ. μεταξὺ Καρχηδόνος καὶ Μαυριτανίας παρὰ τὴν Μεσογειον θάλασσαν.

Νοῦς, Νοῦ (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ., χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

*Νουτρία (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ.

Νυκτεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑριέως ἢ τοῦ Χθονίου, ἀδελφὸς τοῦ Λύκου καὶ πατὴρ τῆς Ἀντιόπης, βασιλεύσας τῶν Θηβῶν ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου Λαβδάκου. 2) ὁ πατὴρ τῆς Καλλιστοῦς.

Νυκτηίς, ίδος (ἡ), πατρων. ἡ θυγάτηρ

τοῦ Νυκτέως, ἡ Ἀντιόπη. 2) (κυριώνυμ.) γυνὴ τοῦ Πολυδώρου καὶ μήτηρ τοῦ Λαβδάκου.

Νύκτιμος (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Λυκάονος, ὁ μόνος διασωθεὶς ἐκ τῶν πεντήκοντα ἀδελφῶν του, τοὺς ὁποίους ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεύς.

Νύμβαιον (τὸ), λίμνη τις ἐν Λακωνίᾳ.

Νυμφαίη (ἡ), ἡ νῆσος τῆς Καλυψοῦς.

Νυμφαῖον (τὸ), κυρ. ἱερὸν τῶν Νυμφῶν, (ὅθεν 2) π. καὶ λιμὴν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου πλησίον τοῦ Παντικαπαίου. 3) χωρ. τῆς Μακεδον. Ἰλλυρ. παρὰ τὴν Ἀπολλωνίαν, περίφημον διὰ τὰς ἀσφαλτώδεις πηγάς του. 4) ἀκρωτ. τῆς χερσονήσου Ἀκτῆς ἐν Μακεδονίᾳ. 5) σπήλαιόν τι τῆς Συρ. παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ὀρόντου ἐπὶ τοῦ Κασσίου ὄρους.

Νυμφαῖος (ὁ), μουσικός τις ἐκ τῆς ἐν Κρήτῃ Κυδωνίας.

*Νυμφάς, άδος (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

*Νυμφασία (ἡ), πηγή τις ἐν Ἀρκαδίᾳ.

*Νύμφις, ιδος (ὁ), συγγραφεύς τις ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας.

Νυμφόδωρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πύθου, ἐξ Ἀβδήρων, ἰσχύων παρὰ τῷ βασιλεῖ τῶν Θρᾳκῶν Σιτάλκῃ. 2) θαυματοποιός τις παρ' Ἀθην. (Α', 19).

Νύξ, Νυκτὸς (ἡ), ὡς θεότης, θυγ. τοῦ Χάους, ἀδελφὴ τοῦ Ἐρέβους ϗ τῆς Ἡμέρας, μήτηρ τοῦ Ὕπνου, τοῦ Θανάτου κτλ.

Νῦσα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀρισταίου, τροφὸς τοῦ Διονύσου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Ἰνδ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, τοῦ ἄλλως Μηροῦ, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διονύσου. 3) π. τῆς Αἰθιοπ., ὅπου ἀνετράφη ὁ Διόνυσος. 4) π. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὸν Ἑλικῶνα. 5) π. τῆς Εὐβ. 6) π. τῆς Καρ. 7) β. τῆς Θρᾴκης, τὸ ἄλλως Νυσήϊον. 8) β. τῆς Αἰγύπτου, περὶ τὴν Σερβωνίδα λίμνην. 9) β. τῆς Αἰθιοπ., ϗ ἄλλα ἀλλοῦ, καθὼς καὶ πόλεις ὁμώνυμοι, (τὸ τοπ. Νυσαιεὺς καὶ Νυσαεὺς καὶ Νυσαῖος).

Νυσαῖος καὶ Νυσήϊος, α, ον. Ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς Νύσης.

Νυσηίς, ίδος (ἡ), ἰδιαίτ. θηλυκὸν τοῦ Νυσήϊος. ‖. Νυσηΐδες Νύμφαι, αἱ ἀναθρέψασαι τὸν Διόνυσον.

Νῦσος (ὁ), ὁ τροφεὺς τοῦ Διονύσου, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος ἐνεπιστεύθη τὸ βασίλειον τῶν Θηβῶν, ἐκστρατεύσας εἰς Ἰταλίαν.

*Νύσσα (ἡ), ἀδελφὴ τοῦ Μιθριδάτου.

Νυχεία (ἡ), Νύμφη τις παρὰ Θκρτ. 2) πηγή τις ἐν τῇ Τάφῳ.

Νῶλα καὶ Νώλη (ἡ), π. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν Χαλκιδέων, (Nola), (ὁ πολ. Νωλανός).

Νώμεντον (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Lamentaua), (ὁ πολ. Νωμεντανός).

Νώνακρις, ιος (ἡ), γυνὴ τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὸν Φενεὸν καὶ τὴν Στύγα, (ὁ πολ. Νωνακριεὺς ϗ Νωνακριάτης).

Νῶρα (τὰ), π. μεσόγειος τῆς Σαρδινίας, (Nurri). 2) κώμη ὀχυρὰ τῆς Καππαδοκ., ἡ ὕστερον Νηροασσός, (ὁ πολ. Νωρανός).

Νῶραξ, ακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, κτίτωρ τῶν ἐν Σαρδινίᾳ Νώρων.

Νώρεια καὶ Νωρήεια (ἡ), ἡ μητρόπολις τῶν Νωρικῶν ἐν Γερμανίᾳ.

Νωρικοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν. μεταξὺ τοῦ Δουνάβεως καὶ τῶν Ἄλπεων, διαιρούμενον εἰς τοὺς Βοΐους ἢ Βοΐους ϗ τοὺς Ταυρίσκους, καὶ κατοικοῦντες κατ' ἀρχὰς τὸ

Νωρικὸν (τὸ), χώρα μεγάλη τῆς μεσημβρ. Γερμαν., περιλαμβάνουσα ὅλην τὴν νῦν Αὐστρίαν, Στυρίαν, Καρινθίαν, μέρος τῆς Βαυαρίας, τὸ Τυρόλιον καὶ τὸ Σαλτσβοῦργον.

Ξ.

Ξάνθη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Ξάνθης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Μάρδων παρ' Αἰσχύλῳ.

Ξανθίας, ου (ὁ), δοῦλός τις παρ' Ἀριστοφ. 2) διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς ἐν Ἀθήναις.

Ξανθικλῆς, έους (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου μυρίων Ἑλλήνων, ἐξ Ἀχαΐας.

Ξάνθιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ὑρκαν.

Ξάνθιον πεδίον (τὸ), τὸ περὶ τὸν ποταμὸν τῆς Λυκίας Ξάνθον.

Ξανθίππη (ἡ), θυγ. τοῦ Δώρου, γυνὴ τοῦ Πλευρῶνος, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγήνορος καὶ Λαοφῶντος. 2) ἡ γυνὴ τοῦ Σωκρ. 3) θυγ. τοῦ Περιάνδρου.

Ξάνθιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέλαντος, φονευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Τυδέως. 2) υἱὸς τοῦ Ἀρίφρονος ϗ πατὴρ τοῦ Περικλέους, κατηγορήσας τὸν Μιλτιάδην διὰ τὴν ἐν Πάρῳ ἀποτυχίαν του. 3) ὁ πρεσβύτερος τῶν υἱῶν τοῦ Περικλέους, ἀποθανὼν ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις λοιμοῦ. 4) Λακεδαιμόνιος, στρατηγήσας ἐνδόξως τῶν Καρχηδονίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Λιβυκοῦ πολέμου, καὶ αἰχμαλωτίσας τὸν στρατηγὸν τῶν Ῥωμαίων Ῥήγουλον.

Ξανθίς, ίδος (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Ὁμόλιππον.

Ξάνθος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων (Ἰλ. Ε, 152). 2) υἱὸς τοῦ Τριόπου, βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος, ἀποικήσας μὲ μέρος Πελασγῶν εἰς Λέσβον. 3) ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, φονευθεὶς δολίως ὑπὸ τοῦ Μελάνθου ἢ Ἀνδροπόμπου, βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν. 4) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου. 5) Σάμιός τις, μετὰ τοῦ ὁποίου ἦλθεν ἡ περίφημος Ῥοδόπη εἰς τὴν Αἴγυπτ. 6) Ἕλλην ποιητὴς, προγενέστερος τοῦ Στησιχόρου. 7) ἱστοριογράφος ἐκ Λυδίας, συγγράψας Λυδιακά. 8) ἰατρός τις, υἱὸς τοῦ Φλιασίου Τίμωνος. 9) εἷς τῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλ. ϗ 10) τοῦ Ἕκτορος. 11) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Τρῳάδος, ὁ κοινῶς Σκάμανδρος. 12) ποτ. τῆς Λυκ., ὁ πρότερον Σίρβης. 13) π. τῆς Λυκ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Σαρπηδόνος, (ὁ πολ. Ξάνθιος).

Ξανθώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Ξειναγόρης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Ξεναγόρας.

Ξεινοφόων, ωντος (ὁ), Π. ἀντὶ Ξενοφῶν.

Ξεναγόρας, ου (ὁ), Ῥόδιός τις, διαβόητος ἐπὶ οἰνοποσίᾳ.

*Ξεναίνετος (ὁ), ὁ παρὰ Διοδ. Ἐξαίνετος, ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 91 Ὀλυμπ.

Ξενάρης, ους (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, υἱὸς τοῦ Κνήδιος ἢ Κνίδιος, εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Ξενάρκης, ους (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀριστομένους ἐξ Αἰγίνης.

Ξέναρχος (ὁ), ποιητὴς κωμικὸς τῆς μεσαίας κωμῳδίας. 2) μιμογράφος τις, υἱὸς τοῦ Σώφρονος. 3) φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Σελευκείας, διδάσκαλος τοῦ Στράβωνος.

Ξενέα (ἡ), ὄνομα ποιμενίδος παρὰ Θκρτ.

Ξενιάδης, ου (ὁ), Κορίνθιος, ὁ ἀγοράσας καὶ ἀπελευθερώσας ἔπειτα τὸν Διογένην. 2) ἕτερος, φιλόσοφος, ἐκ Κορίνθου, ἀναφερόμενος συχνάκις ὑπὸ Σέξτου τοῦ Ἐμπειρικοῦ.

Ξενίας, ου (ὁ), Ἀρκάς, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου μυρίων Ἑλλήνων. 2) πλούσιός τις ἐξ Ἤλιδος.

*Ξενίς, ίδος (ἡ), δούλη τις παρὰ Δμσθν.

Ξενόδαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μενελάου ϗ τῆς Νύμφης Κνωσσίας. 2) Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἀντικύρας, (Παυσ. Ι', 36). 3) λυρικός τις ποιητὴς ἐκ Κυθήρων.

Ξενοδίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Συλέως, φονευθεῖσα μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., διότι ἐβίαζον τοὺς ξένους νὰ ἐργάζωνται εἰς τὰς ἀμπέλους των. 2) θυγ. τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης.

*Ξενόδοκος (ὁ), Μεσσήνιός τις, νικήσας στάδιον περὶ τὴν 9 Ὀλυμπ.

Ξενόκλεια (ἡ), ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἠνάγκασε ν' ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησίν του, ὅτε ἐφόνευσε τὸν Ἴφιτον.

Ξενοκλείδης, ου (ὁ), ναύαρχος τῶν Κορινθ. 2) ποιητής τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Δμσθ.

Ξενοκλῆς, έους (ὁ), στρατηγός τις τῶν Λακεδ. παρὰ Ξενοφῶντι (Ἑλλ. Γ', δ', 20). 2) ποιητὴς τραγικὸς ἐν Ἀθήναις, πατὴρ τοῦ Κρατίνου, νικήσας τὸν Εὐριπίδην κατὰ τὴν 91 Ὀλυμπ. 3) υἱὸς τοῦ Κρατίνου, ποιητὴς τραγικὸς καὶ οὗτος, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 4) υἱὸς τοῦ Σοφοκλ. 5) ῥήτωρ ἐξ Ἀδραμυττίου. 6) θεράπων τοῦ Μ. Ἀλεξ.

Ξενοκράτης, ους (ὁ), φιλόσοφος ἐκ Καλχηδόνος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ϗ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθ., διαδεχθεὶς τὸν Σπεύσιππον εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Ἀκαδημίαν, ὅπου ἐδίδαξεν 25 ἔτη, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 82 χρόνων. 2) ἀδελφὸς τοῦ Θήρωνος, τυράννου τῶν Ἀκραγαντίνων, νικήσας Πύθια. 3) ἰατρὸς Ἀφροδισιεὺς, ἀκμάσας περὶ τὸ 60 πρὸ Χ. καὶ γράψας Θηριακά. 4) Βοιωτάρχος τις παρὰ Παυσ.

Ξενοκρίτη (ἡ), γυνή τις παρὰ Πλουτ.

Ξενόκριτος (ὁ), λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν σύγχρονος τοῦ Στησιχόρου. 2) γλύπτης ἐκ Θηβῶν.

Ξενοφάνης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ στρατη-

γοῦ τῶν Ἀθην. Λαμάχου. 2) φιλόσοφος ἐκ Κολοφῶνος, διδάσκαλος τοῦ Παρμενίδου, ὁ συστήσας τὴν Ἐλεατικὴν σχολὴν, καὶ ἀποθανὼν ἑκατοντούτης.

*Ξενοφάντης, ου (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Ξενοφαντίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Ξενόφαντος (ὁ), διθυραμβοποιός τις ἐν Ἀθήναις, πατὴρ τοῦ Ἱερωνύμου.

Ξενόφιλος (ὁ), φιλόσοφος Πυθαγόρειος ꝁ μουσικὸς ἐκ τῆς ἐν Θρᾴκῃ Χαλκίδος, σύγχρονος Διονυσίου τοῦ νεωτέρου, ζήσας 105 ἔτη.

Ξενόφρων, ονος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Φαιδίμου.

Ξενοφῶν, ῶντος (ὁ), Κορίνθιος, Ὀλυμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 2) υἱὸς τοῦ Εὐριπίδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 3) ὁ περίφημος στρατηγὸς, φιλόσοφος ꝁ ἱστοριογράφος, υἱὸς τοῦ Γρύλλου, γεννηθεὶς ἐν Ἀθήναις τῷ γ'. ἔτει τῆς 83 Ὀλυμπ., μαθητὴς τοῦ Σωκρ. Συνακολουθήσας μετὰ τῶν μυρίων Ἑλλήνων Κῦρον τὸν νεώτερον εἰς τὴν Περσίαν, εὐτύχησε διὰ τῆς φρονήσεώς του νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτοὺς εἰς τὰς πατρίδας των, διὸ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδ., οἵτινες παρεχώρησαν αὐτῷ μέγα μέρος τῶν ἐκ Φρυγίας λαφύρων, διὰ τῶν ὁποίων ἀγοράσας κτῆμά τι παρὰ τὴν ἐν Ἤλιδι Σκιλλοῦντα, ὅτε οἱ συμπολῖταί του τὸν ἐξώρισαν, ὡς Λακωνίζοντα, διήγαγεν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου του, ἀπομνημονεύσας μὲ χάριν καὶ ἀκρίβειαν ἀμίμητον καὶ μὲ φιλοσοφικὸν πνεῦμα ὅσα ἔπραξεν ἢ ἤκουσεν ἢ εἶδε, καὶ ἀποθανὼν ἐν Κορίνθῳ εἰς ἡλικίαν 93 ἐτῶν. Ἔσχε δὲ ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Φιλησίας δύο υἱοὺς, τὸν Γρύλλον καὶ Διόδωρον. 4) ὁ Ἐφέσιος, γράψας, ἄγνωστον πότε, τὰ κατ' Ἀνθίαν ꝁ Ἀβροκόμην, μυθιστόρημα εἰς πέντε βιβλία.

Ξένυλλα (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Ξένων, ωνος (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Θηβαίων. 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος, γράψας Ἰταλικὰ καὶ Κρητικά. 3) τύραννός τις ἐν Ἑρμιόνῃ.

*Ξερξηνή (ἡ), ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας.

Ξέρξης, ου (ὁ), υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἀπὸ τοῦ 486 -465 πρὸ Χ., ὁ στρατεύσας μὲ 1,800,600 στρατοῦ ꝁ 1200 πλοῖα κατὰ τῆς Ἑλλάδος, φυγὼν δὲ, μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ἧτταν τοῦ στόλου του, ꝁ δοθεὶς ἔκτοτε εἰς παντὸς εἴδους ἡδυπαθείας, ἄχρις ὅτου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν δορυφόρων του Ἀρταβάνου. 2) υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Α', βασιλεύσας μόνον 41 ἡμέρας τῷ 425 πρὸ Χ., καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Σογδιανοῦ.

*Ξιμηνή (ἡ), ἐπαρχ. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου περὶ τὸν Ἅλυν.

Ξιφωνία (ἡ), π. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Ξιφωνιάτης). Ἀπ' αὐτῆς παρονομάζεται τὸ παρὰ τὸν λιμένα τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων ἀκρωτήριον, (κοιν.) Capo di S. Croce.

Ξοΐς, εως καὶ ἴος (ἡ), π. τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Σεβεννητικοῦ στόματος τοῦ Νείλου, (Μεχαλὲτ-ἐλ-κεμπὶρ), (ὁ πολ. Ξοΐτης).

Ξοῦθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἕλληνος ꝁ τῆς Νύμφης Ὀρσηΐδος, φυγὼν ἐκ τῆς Θεσσαλ. εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ συζευχθεὶς τὴν Κρέουσαν, θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθέως, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἴωνα καὶ Ἀχαιόν. 2) τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις.

Ξυλόπολις, εως (ἡ), π. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Μυγδονίας.

Ξυνία (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. πλησίον τῶν Ὑπάτων, ἀπὸ τῆς ὁποίας παρονομάζεται ἡ Ξυνιὰς, λίμνη τῆς Θεσσαλ.

Ξυπέτη (ἡ), χωρ. ꝁ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ξυπέτιος, Ξυπετεὼν ꝁ Ξυπετεύς).

Ο.

Ὄα (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ὀεὺς καὶ Ὄαθεν).

Ὄαξος (ἡ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ὀάξιος).

Ὄαρος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σκυθίας, χυν. εἰς τὴν Μαιῶτιν.

Ὄασις, εως καὶ ιος (ἡ), = Αὔασις (λέξις Αἰγυπτ.), μέρος κατάφυτον καὶ εὔφορον ἐν μέσῳ τῶν ἀμμωδῶν ἐρήμων τῆς Λιβύας, ὡς νῆσος ἐν μέσῳ πελάγους. Τρεῖς τοιαῦται Ὀάσεις ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ἐξ ὧν ἡ πρώτη καὶ μεγαλητέρα ἀπεῖχεν 7 ἡμέρας τῶν Θηβῶν, ἡ δευτέρα ἔκειτο περὶ τὴν Μοίριδος λίμνην, ꝁ ἡ τρίτη, ἡ μικροτέρα, εὑρίσκετο περὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἄμμωνος.

Ὀβολκων ꝁ Ὀβούλκων, ωνος (ἡ), π. τῆς Βαιτ. Ἰσπαν., (Porcuna), (ὁ πολ. Ὀβολκωνίτης).

Ὀβριάρεως (ὁ), = Βριάρεως.

Ὄβριμος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου. 2) συγγραφεύς τις παρὰ Φωτίῳ.

†Ὄβρις, ἴδε (ὀρθότ.) Ὄρβις.

Ὄγκα ꝁ Ὄγγα (ἡ), ἡ Ἀθηνᾶ παρὰ Βοιωτοῖς, εἴτε ἀπὸ λέξεως Φοινικικῆς, εἴτε ἀπό τινος κώμης ἐν Βοιωτίᾳ, ὅθεν καὶ Ὀγκαΐδες ἢ Ὀγκαῖαι Πύλαι τῶν Θηβῶν, φέρουσαι νοτειοανατολικῶς πρὸς τὰς Ἀθήνας, αἱ ἄλλως Ὠγυγία πύλη.

Ὀγκεῖον ἢ ;Ὄγκιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀρκαδ., ἀπὸ Ὄγκου τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ὄγκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ., ἡγεμὼν τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Ὀγκίου, μεταξὺ τῶν ἱπποφορβίων τοῦ ὁποίου κατέφυγε, μεταμορφωθεῖσα εἰς ἵππον ἡ Δήμητρα, ὅτε κατεδιώκετο ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ꝁ αὐτοῦ συνέλαβεν ἀπ' αὐτοῦ, μεταμορφωθέντος ὡσαύτως εἰς ἵππον, τὸν Ἀρίονα.

Ὄγμιος (ὁ), ὁ Ἡρακλῆς παρὰ τοῖς Γαλάταις.

;*Ὀγρύλη (ἡ), πολίχν. τῆς Σαρδινίας, (ἴσως Ἀγρύλη).

Ὀγχησμὸς (ὁ), λιμὴν τῆς Θεσπρωτ. ἀντικρὺ τῆς Κερκύρας.

Ὀγχηστὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τοῦ Βοιωτοῦ, κτίτωρ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ὀγχηστοῦ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγρίου, ὅστις, φονεύσας τὸν Οἰνέα, ἔφυγεν εἰς Πελοπόννησον.

Ὀγχηστὸς (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὄχθης τῆς Κωπαΐδος μὲ ἕνα ἀρχαῖον ναὸν καὶ ἄλσος τοῦ Ποσειδ., (Μαζαράκι), (ὁ πολ. Ὀγχήστιος). 2) ποτ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιώτιδος, πηγ. ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους καὶ χυν. εἰς τὴν Βοιβηΐδα λίμνην.

*Ὀδαίναθος (ὁ), ὄνομα Συριακόν.

Ὀδησσὸς (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (ὁ πολ. Ὀδησσεὺς καὶ Ὀδησσίτης).

Ὀδίος (ὁ), ἡγεμὼν τῶν ἐν Βιθυνίᾳ Ἀλιζόνων, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμν. 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Καρχηδόνος.

*Ὀδιούπολις, εως (ἡ), κώμη τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, (ὁ πολ. Ὀδιουπολίτης).

Ὀδοίδοκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀποῦντος, γεννήσας ἐκ τῆς Λαονόμης τὸν Ὀϊλέα καὶ Καλλίαρον.

Ὀδομαντικὴ (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ὀδομάντων.

Ὀδόμαντοι καὶ Ὀδόμαντες (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης ἢ Μακεδονίας, κατοικοῦν περὶ τὸ Πάγγαιον ὄρος, μεταξὺ Στρυμόνος καὶ Ἀξιοῦ.

Ὀδρύσαι (οἱ), ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν περὶ τὸν Ἕβρον.

Ὀδρυσίς, ἴδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ὀδρύσων, ἡ Θρᾴκη. 2) ἡ κάτοικος τῆς Ὀδρυσίδος.

Ὀδύσσεια, ας (ἡ), π. τῆς Βαιτ. Ἰσπαν. κτίσμα τοῦ Ὀδυσσέως, (Lisvouna). 2) ἴδε καὶ

Ὀδυσεὺς (Π. ἀντὶ) Ὀδυσσεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαέρτου καὶ τῆς Ἀντικλείας, ἀνὴρ τῆς Πηνελόπης ꝁ πατὴρ τοῦ Τηλεμάχου, βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης, στρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν, καὶ συντελέσας διὰ τῆς μεγάλης του φρονήσεως πρὸς ἅλωσίν της, ἐπιστρέψας δὲ μετὰ εἴκοσιν ἔτη εἰς τὸ βασίλειόν του, καὶ ἐκδικηθεὶς τοὺς ἐπιβουλεύοντας αὐτὸν μνηστῆρας τῆς συζύγου του, φονευθεὶς δὲ μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Τηλεγόνου, τὸν ὁποῖον εἶχε γεννήσῃ ἐκ τῆς Κίρκης. Τὴν δεκαετῆ ταύτην περιπλάνησιν αὐτοῦ ἔχει ἀντικείμενον τὸ δεύτερον τῶν ποιημάτων τοῦ Ὁμήρου, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦτο ἐπιγράφεται Ὀδύσσεια.

Ὀζόλαι (οἱ), ἡ τρίτη μοῖρα τῶν Λοκρῶν (ἴδε τοῦτο τὸ ὄνομα), εἴτε διὰ τὴν δυσωδίαν τῶν δερμάτων, μὲ τὰ ὁποῖα συνήθως ἐνεδύοντο, εἴτε διὰ τὴν ἀποφορὰν λίμνης τινὸς κειμένης εἰς τὴν χώραν των, εἴτε διὰ τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων τὰ ὁποῖα τὸ πλεῖστον τοῦ ἔτους στολίζουσι τὴν χώραν των.

*Ὀζολὶς, ίδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ὀζολῶν.

Ὀὴ (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Ὀῆθεν).

Ὀθρηΐς, ἴδος (ἡ), Νύμφη τις, γεννήσασα ἐκ μὲν τοῦ Ἀπόλλ. τὸν Φάγρον, ἐκ δὲ τοῦ Διὸς τὸν Μελιτέα.

Ὀθρυάδης, ου (ὁ), Σπαρτιάτης, ὁ μόνος ἐπιζήσας ἐκ τῶν 300 συμπολιτῶν του, οἵτινες ἐξελέχθησαν ἵνα μονομαχήσωσι πρὸς ἰσαρίθμους Ἀργείους ὑπὲρ τῆς Θυρέας. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ἐπιζησάντων δύω ἐξ ἐκείνων, οἵτινες φρονοῦντες ἑαυτοὺς νικητὰς, ἔσπευσαν εἰς τὸ Ἄργος ἵνα ἀναγγείλωσι τὴν νίκην των, ὁ Ὀθρ., βαρέως πληγωμένος, ὕψωσε τρόπαιον καὶ ἐπέγραψε διὰ τοῦ αἵματός του νικητὰς τοὺς συντρόφους του, ꝁ οὕτως ἡ Θυρέα ἐκρίθη ἀνήκουσα εἰς τοὺς Λακεδ.

Ὀθρυονεὺς, έως (ὁ), σύμμαχος τῶν Τρώων ἐκ Καβησοῦ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως.

Ὄθρυς, υος (ἡ), β. τῆς Θεσσαλ., ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Πηλίου διὰ τῆς Φθιώτιδος ἄχρι τοῦ Ποσειδείου ἀκρωτηρίου, (Γκούρα).

*Οἴα (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθηναίῳ. 2) (γεωγρφ.) κώμη τῆς νήσου Θήρας.

Οἴαγρος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, γεννήσας ἐκ τῆς Μούσης Καλλιόπης τὸν Ὀρφέα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου καλοῦνται αἱ Μοῦσαι Οἰαγρίδες. 2) περίφημος ὑποκριτὴς τραγῳδιῶν, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους.

Οἰάνθεια ꝁ Οἰάνθη (ἡ), π. παραθαλ. τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, (ὁ πολ. Οἰανθεύς).

Οἴαξ, ακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυπλίου ꝁ τῆς Κλυμένης, ἀδελφὸς τοῦ Παλαμήδου.

Οἰαξίς, ίδος (ἡ), ἴδε Ὄαξος.

Οἴβαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περιήρους ἢ μᾶλλον τοῦ Κυνόρτα, βασιλέως τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Τυνδάρου κτλ.

Οἰβάρης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Μεγαβύζου, ἀρχιπποκόμος τοῦ Δαρείου. 2) σατράπης τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Δασκυλίτιδος.

Οἰβώτας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνίου ἐκ τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ Κύμης, πρῶτος Ἀχαιὸς Ὀλυμπιονίκης κατὰ τὴν 6 Ὀλυμπ., ὅς τις, ἀποστερηθεὶς τοῦ βραβείου, κατηράσθη τοὺς συμπολίτας του οὐδέποτε πλέον νὰ νικήσωσιν Ὀλύμπια, μέχρις ὅτου κατὰ τὴν 80 Ὀλυμπ. ἀνέστησαν οὗτοι εἰς μνήμην αὐτοῦ ἀνδριάντα, ꝁ τότε ἐνίκησαν.

*Οἰδάνης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χυν. εἰς τὸν Γάγγην.

Οἰδίπος, που (ὁ), Π. ἀντὶ

Οἰδίπους, ποδος (ὁ), ἡ αἰτ. Οἰδίπουν ꝁ Οἰδίποδα, υἱὸς τοῦ Λαΐου, βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Ἰοκάστης. Καταμηνυθεὶς ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ εἰς τὸν πατέρα του, ὡς μέλλων νὰ πράξῃ τὰ φρικτότερα ἀνοσιουργήματα, παρεδόθη ὑπ' αὐτοῦ ἐπ' ὀλέθρῳ εἰς ἕνα τῶν ποιμένων του, ὅς τις, τρυπήσας αὐτὸν ἐκ τῶν ποδῶν, τὸν ἐκρέμασεν ἀπό τινος δένδρου ἐπὶ τοῦ Κιθαιρῶνος, ὅπου εὑρὼν αὐτὸν ἄλλος ποιμὴν τοῦ Πολύβου, βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἔφερεν αὐτὸν πρὸς τὴν γυναῖκα τούτου Περίβοιαν, ἥτις τὸν ἀνέθρεψεν, ἐπονομάσασα αὐτὸν, διὰ τὸ οἴδημα τῶν ποδῶν του, Οἰδίποδα, ὅς τις ἡλικιωθεὶς ἀπῆλθεν εἰς Δελφοὺς ἵνα πληροφορηθῇ περὶ τῆς καταγωγῆς του, καὶ καθ' ὁδὸν ἐφόνευσε, μὴ γνωρίσας, τὸν πατέρα του, καὶ ἐκεῖθεν φθάσας εἰς τὰς Θήβας, καὶ λύσας τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς, ἐνυμφεύθη τὴν μητέρα του, ꝁ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς δύω υἱοὺς ꝁ δύω θυγατέρας. Μαθὼν δὲ μετὰ ταῦτα παρὰ τοῦ Τειρεσίου τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεώς του, ἐτυφλώθη ἑκουσίως, καὶ, καταρασθεὶς τοὺς υἱούς του, ἔφυγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου καὶ μετ' ὀλίγον ἀπέθανε. Τὰ συμβάντα του εἶνε, μετὰ τὰ τοῦ Ἀτρέως καὶ τῶν ἀπογόνων του, ἡ ἀφθονωτέρα τῆς ἀρχαίας τραγῳδίας ὕλη.

Οἴη (ἡ), = Ὀὴ, (ὅθεν Οἰάτις). 2) κώμη τῆς Αἰγίνης.

Οἰνιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Δεξάμενός.

Οἰκλείδας (Δ. ἀντὶ) Ὀϊκλείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Ὀϊκλέους.

Ὀϊκλῆς, έους καὶ Π. έος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντιφάτου ἢ τοῦ Μαντίου, πατὴρ τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ πάππος τοῦ Ἀλκμαίωνος, ὅς τις, συστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἡρακλ. κατὰ τῆς Τρωάδος, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Λαομέδοντος.

Ὀϊλεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Λεωδόκου, βασιλεὺς τῶν Λοκρῶν, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, πατὴρ Αἴαντος τοῦ μικροῦ. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθέντων Τρώων.

Ὀϊλιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως, Αἴας ὁ Λοκρός.

Οἴμη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Οἰνιάδαι (οἱ), π. τῆς Θεσσαλ. περὶ τὴν Οἴτην.

*Οἰνειὰς, άδος (ἡ), ἡ περὶ τοὺς Οἰνιάδας χώρα.

Οἰνείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Οἰνέως, ὁ Τυδεὺς καὶ ὁ Μελέαγρος.

Οἰνεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πορθάονος ꝁ τῆς Εὐρώπης, βασιλεὺς τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Καλυδῶνος, γεννήσας ἐκ μὲν τῆς Ἀλθαίας, θυγατρὸς τοῦ Θεστίου, τὸν Μελέαγρον κτλ., ἐκ δὲ τῆς Περιβοίας, τὸν Τυδέα. 2) υἱὸς τοῦ Πανδίονος, εἷς τῶν ἡρώων τῆς Ἀττικῆς, ἀφ' οὗ καὶ ἡ Οἰνηΐς φυλή. 3) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Οἰνεὼν, ῶνος (ὁ), πολίχν. παραθαλ. τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν ἐπὶ τοῦ Κορινθ. κόλπου, (ὁ πολ. Οἰνεωνεύς).

Οἰνιάδαι (οἱ), π. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελῴου, ἡ πρότερον Ἐρυσίχη καὶ νῦν Ἀνατολικὸν, (τὸ τοπ. Οἰνιάδαι).

*Οἰνόανδα (τὰ), π. τῶν Κιβύρων ἐν Λυκίᾳ, (ὁ πολ. Οἰνοανδεύς).

*Οἰνόβιος (ὁ), Ἀθηναῖος, νικήσας ψήφισμα περὶ καθόδου τοῦ Θουκυδίδου.

Οἰνόη (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν τῆς Ἀρκαδίας, αἵτινες ἀνέθρεψαν τὸν Δία. 2) (γεωγρφ.) φρούρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὰς Ἐλευθερὰς τῆς Βοιωτίας, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν. 3) ἑτέρα κώμη τῆς Ἀττ., ἀνήκουσα εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν. 4) φρούρ. τῆς Κορινθ. πρὸς τὸν Κορινθ. κόλπον ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Μεγαρίδος. 5) πολίχν. τῆς Ἀργολ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ., ὅπου εἶχε ναὸν, κτισθέντα ὑπὸ τοῦ Προίτου, ἡ Ἄρτεμις Οἰνωᾶτις. 6) π. τῆς Ἤλιδος, ἡ καὶ Βοινόη (μὲ τὸ F). 7) π. τῆς νήσου Ἰκαρίας, (τὸ τοπ. Οἰναῖος).

Οἰνοίη (ἡ), Π. ἀντὶ Οἰνόη. 2) (ἰδιωνυμ.) ἡ νῆσος Σίκινος τὸ πρότερον. 3) Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Θόαντος.

Οἰνόμαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως ꝁ τῆς Στερόπης, γεννήσας ἐξ Εὐαρέτης τῆς Ἀκρισίου τὴν Ἱπποδάμειαν, τὴν ὁποίαν, ἐπειδὴ χρησμός τις εἶχεν εἰπεῖ ὅτι θὰ τὸν φονεύσῃ ὁ γαμβρός του, ὑπεσχέθη νὰ δώσῃ εἰς ὅποιον ἤθελε τὸν νικήσῃ εἰς τὴν ἁρματοδρομίαν, ἢ νὰ φονεύσῃ τοὺς ἀποτυχόντας, καὶ ἐφόνευσε πολλοὺς μνηστῆρας, ἄχρις ὅτου ὁ Πέλοψ, δελεάσας τὸν ἡνίοχον αὐτοῦ Μυρτίλον, τὸν ἐνίκησε, πεσόντα ἐκ τοῦ ἅρματος αὐτοῦ καὶ φονευθέντα, καὶ ἔλαβε τὴν Ἱπποδάμειαν. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος φονευθέντων Ἑλλήνων ἐν Τρωάδι. 3) φιλόσοφος Κυνικὸς ἐκ Γαδάρων τῆς Συρίας, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀδριανοῦ.

*Οἰνοπάρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Συρ.

Οἰνοπία (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Αἴγινα.

Οἰνοπίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Οἴνοπος, ὁ Ἕλενος, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων. 2) (κυριωνυμ.) μαθηματικός τις ἐκ Χίου, σύγχρονος τοῦ Ἀναξαγόρου.

Οἰνοπίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης, πατὴρ τῆς Μερόπης, βασιλεύσας τῆς Χίου, εἰς τὴν ὁποίαν, δοθεῖσαν αὐτῷ δῶρον παρὰ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, εἰσήγαγε πρῶτος τὴν ἀμπελοφυτείαν ꝁ οἰνοποιΐαν, τὴν ὁποίαν ἐδιδάχθη παρὰ τοῦ πατρός του.

Οἰνοῦς, οῦντος (ὁ), ποτ. τῆς Λακων. χυν. εἰς τὸν Γοργύλαν. 2) πολίχν. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, (ὁ πολ. Οἰνούντιος).

Οἰνοῦσσαι (αἱ), πέντε μικραὶ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου, μεταξὺ Χίου καὶ Ἰωνίας. 3) τρεῖς νησῖδες τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, (τὸ τοπ. Οἰνουσσαῖος ἢ Θηνούσσιος).

Οἰνόφυτα (τὰ), χωρ. τῆς Βοιωτ. περίφημον διὰ τὴν παρ' αὐτῷ νίκην τῶν Ἀθην. κατὰ τῶν Βοιωτῶν.

Οἰνόψ, οπος (ὁ), πατὴρ τοῦ Λειώδους, ἑνὸς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. 2) πατὴρ τοῦ ἥρωος τῶν Θηβῶν Ὑπερβίου.

Οἰνωᾶτις, ιδος (ἡ), ἐπίθετ. ἡ ἐν Οἰνόῃ τῆς Ἀργολίδος τιμωμένη Ἄρτεμις.

*Οἰνωνᾶς, ᾶ (ὁ), μῖμός τις ἢ γελωτοποιὸς ἐξ Ἰταλίας.

Οἰνώνη (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Αἴγινα. 2) Νύμφη τις τῆς Τρῳάδος, θυγ. τοῦ ποταμίου θεοῦ Κεβρῆνος καὶ γυνὴ τοῦ Πάριδος, ἐκ τοῦ ὁποίου, πρὶν ἔτι ἁρπάσῃ τὴν Ἑλένην, ἐγέννησε τὸν Κόρυθον· μὴ θελήσασα δὲ ὕστερον νὰ τὸν θεραπεύσῃ, πληγωθέντα ὑπὸ τοῦ φαρμακεροῦ βέλους τοῦ Φιλοκτήτου, ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως, μεταμεληθεῖσα ἀφ' οὗ εἶδεν αὐτὸν νεκρόν.

Οἰνωτρία (ἡ), κατ' ἀρχὰς ἡ νοτιοδυτικὴ μόνον ἄκρα τῆς Ἰταλ., εἴτε ἀπὸ Οἰνώτρου τοῦ Ἀρκάδος, εἴτε διὰ τὸν ἄριστον αὐτῆς οἶνον, ὕστερον δὲ καὶ 2) ὅλη ἡ Ἰταλία.

*Οἰνωτρίδες (αἱ), δύο μικ. αἱ νῆσοι πρὸς δυσμὰς τῆς Ἰταλίας.

Οἰνωτροὶ (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Οἰνωτρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Οἴνωτρος (ὁ), ὁ νεώτερος τῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας Λυκάονος, ἀποικίσας μετὰ τοῦ Πευκετίου, περὶ τὸ 1560 πρὸ Χ., εἰς τὰ μεσημβρινοδυτικὰ

παράλια τῆς Ἰταλίας, τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Οἰνωτρίαν.
Οἰόβαζος (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδ.
Οἴοκλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀσκρῆς, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνόμασε τὴν ὑπ' αὐτοῦ κτισθεῖσαν πόλιν ἐν Βοιωτίᾳ.
Οἰόλυκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θήρα ἐκ Σπάρτης. 2) Θεσσαλός τις παρὰ Πλουτ.
Οἶον (τὸ), τὸ Δεκελεικόν, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν. 2) τὸ Κεραμεικόν, ἕτερος δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἐξ Οἴου). 3) κώμη τις ὀρεινὴ τῶν ἐπικνημιδίων Λοκρῶν.
Οἰόρπατα [ἀνδροκτόναι], οὕτως ἐκαλοῦντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Σκύθαις αἱ Ἀμαζόνες.
Οἰστρέβλης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ϗ τῆς Θεσπιάδος Ἡσυχίας.
Οἰσύμη (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, ἀποικία τῶν Θασίων, κειμένη μεταξὺ τῶν ποταμῶν Στρυμόνος καὶ Νέστου.
Οἶτα (ἡ), Δ. ἀντὶ -
Οἴτη (ἡ), σειρὰ βουνῶν τῆς Θεσσαλ., ἐκτεινομένη ἀπὸ τῶν Θερμοπυλῶν ἄχρι τοῦ Πίνδου, κἀκεῖθεν νοτιοδυτικῶς ἕως τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, (τὸ τοπ. Οἰταῖος).
Οἰτόλινος (ὁ), ᾆσμα διὰ τὸν θάνατον τοῦ Λίνου.
Οἰτόσυρος (ὁ), ὁ Ἀπόλλων παρὰ τοῖς Σκύθαις.
Οἴτυλος (ὁ), ἥρως τις ἀρχαῖος ἐξ Ἄργους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ 2) π. παραθαλ. τῆς Λακων., (Βοίτουλο), (ὁ πολ. Οἰτύλιος, καὶ εἰς Ἐπιγρφ. Βειτυλεύς).
Οἰχαλία (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., πολεμοῦντος κατὰ τοῦ Εὐρύτα περὶ τῆς Ἰόλης. 2) κώμη τῆς Εὐβοίας παρὰ τὴν Ἐρέτριαν, συγχεομένη μὲ τὴν προτέραν. 3) π. τῆς Μεσσην., ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ., ἡ ὕστερον Ἀνδανία, κτίσμα τοῦ Μελανέως. 4) π. τῆς Αἰτωλ., (ὁ πολ. Οἰχαλιεὺς καὶ Οἰχαλιώτης).
Οἰώνιχος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστοφ., (κυρ. ὑποκορ. τοῦ
Οἰωνός (ὁ), υἱὸς τοῦ Λικυμνίου ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Μιδέας, ἐξάδελφος τοῦ Ἡρακλ., μετὰ τοῦ ὁποίου στρατεύσας κατὰ τῆς Σπάρτης, ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Ἱπποκόωντος.
Ὄκελλος (ὁ), ἴδε Ὤκελλος.
Ὄκρικλα (τὰ) καὶ Ὀκρίκολα (ἡ), π. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, (Ocricoli), (ὁ πολ. Ὀκρικολανός).
*Ὀλανή (ἡ), φρούρ. τῆς Ἀρμεν.
*Ὄλβα καὶ Ὄλβη (ἡ), π. τῆς Κιλικ. ἢ Παμφυλ., ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Διός, κτίσμα τοῦ Αἴαντος καὶ Τεύκρου.
Ὀλβία (ἡ), π. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ὑπάνιος εἰς τὸν Βορυσθένην, ἄποικος τῶν Μιλησίων, ἡ ὕστερον Βορυσθενίς. 2) π. καὶ λιμὴν τῆς Βιθυν., ἡ πρότερον Ἀστακός. 3) π. παραθαλ. τῆς Παμφυλ., ἴσως = Ὄλβη. 4) π. τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλ., ἄποικος τῶν Μασσαλιωτῶν. 5) π. ϗ λιμὴν πρὸς δυσμὰς τῆς Σαρδινίας, ἀποικία Ἑλληνική, καὶ ἄλλαι ἐν Ἰβηρίᾳ, Ἰλλυρίᾳ καὶ Κιλικίᾳ, (ὁ πολ. Ὀλβιοπολίτης).
Ὀλβιάδης, ου (ὁ), περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις.
Ὀλβιόπολις, εως (ἡ), = Ὀλβία (1).
*Ὄλβιος (ὁ), ὁ ἄλλως Ἀροάνιος, ποτ. τῆς Ἀρκαδ.
*Ὄλγασσος ἢ Ὄλγασσυς (ὁ), β. τῆς Παφλαγον.
*Ὀλέαστρον (τὸ), π. τῆς Ἰβηρίας περὶ τὸ Σάγουντον.
Ὀλίατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰβανώλιος, ἡγεμὼν τῶν ἐν Καρίᾳ Μυλάσσων.
Ὀλιγαιθίδαι (οἱ), ἐπίσημός τις οἰκογένεια ἐν Κορίνθῳ.
Ὀλιζών, ῶνος (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Ὀλιζώνιος).
Ὀλκάδες (οἱ), ἔθνος τῆς Ταρράκων. Ἱσπαν., μετοικισθέντες ὑπὸ τοῦ Ἀννίβου εἰς τὴν Ἀφρικήν.
Ὀλμειός (ὁ), ποτ. τῆς Βοιωτ. περὶ τὴν Ἁλίαρτον, χυν. εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην.
Ὀλμιαί (αἱ), ἀκρωτ. τῆς Ἀχαΐας, χωρίζον τὸν Κορινθ. κόλπον τῆς Ἀλκυονικῆς θαλάσσης, (Καλαμασιά).
*Ὄλμοι (οἱ), π. τῆς Φρυγ. 2) π. τῆς Κιλικ., (ὁ πολ. Ὀλμεύς).
Ὄλμωνες (οἱ), κώμη τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης.
Ὀλονθεύς, έως (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.
Ὀλοοσσών, ῶνος (ἡ), π. τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Περραιβῶν, (Ἀλασσόνα), (ὁ πολ. Ὀλοοσσόνιος).
Ὄλορος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν, πενθερὸς τοῦ Μιλτιάδου. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Θουκυδίδου.
Ὄλουρις (ἡ), = Ὄλουρος (2).
Ὄλουρος (ὁ), φρούρ. τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὴν Παλλήνην. 2) κώμη τῆς Μεσσην. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἤλιδος, ἡ ἄλλως Δώριον.
*Ὀλοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ὀλούντιος).
*Ὀλοφέρνης, ους (ὁ), ἴδε Ὀροφέρνης.
Ὀλόφυξος (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης ἢ Μακεδονίας ἐπὶ τῆς χερσονήσου τοῦ Ἄθωνος, (ὁ πολ. Ὀλοφύξιος).
Ὄλπαι (αἱ) ϗ Ὀλπή (ἡ), φρούρ. τῆς Ἠπείρου παρὰ τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος, ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, (Βλίχα), (ὁ πολ. Ὀλπαῖος). 2) (φαίνεται ὅτι ἦτον ϗ ἄλλη ὁμώνυμος) π. τῆς Λοκρίδος, τῆς ὁποίας τοὺς κατοίκους μόνον ἀναφέρει ὁ Θκδ. (Γ', 101).
Ὄλπις, ιος (ὁ), ἁλιεύς τις παρὰ Θκρτ.
Ὀλυμπηνή (ἡ), ἡ περὶ τὸν Ὄλυμπον τῆς Μυσίας χώρα, (οἱ κάτοικοι Ὀλυμπηνοί).
Ὀλυμπία (ἡ), τόπος τῆς Ἤλιδος παρὰ τὴν Πίσαν, ὅπου ἐπανηγυρίζοντο ὑπὸ τῶν Πανελλήνων κατὰ τετραετίαν περὶ τὴν 11 τοῦ Ἑκατομβαιῶνος τὰ Ὀλύμπια, ὁ ἐπισημότερος τῶν τεσσάρων ἱερῶν ἀγώνων τῆς Ἑλλάδος, εἰς τιμὴν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, τοῦ ὁποίου ἦτον ἐνταῦθα καὶ ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς ϗ τὸ περίφημον ἄγαλμα, ἔργον τοῦ Φειδίου. Ἀπὸ τῶν ἀγώνων τούτων, τῶν ὁποίων, διαρκούντων πέντε ἡμέρας, τὸ ἆθλον ἦτον στέφανος ἐλαίας, ἠριθμοῦντο ϗ αἱ Ὀλυμπιάδες, ἀρχόμεναι ἀπὸ τοῦ 776 πρὸ Χ., ὅτε ἀνενέωσε τοὺς ἀγῶνας τούτους, συστηθέντας τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ὁ Ἴφιτος.
Ὀλυμπιάς, άδος (ἡ), ἴδε Ὀλυμπία. 2) (κυριωνυμ.) θυγ. τοῦ Νεοπτολέμου ἡγεμόνος τῆς Ἠπείρου, γυνὴ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου καὶ μήτηρ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.
Ὀλυμπιεῖον (τὸ), ἐν γέν. ἱερὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ὁποῖα ἦσαν ἐν Μεγάραις, ἐν Σικυῶνι, ἐν Ἐρέσῳ κτλ. 2) (ἰδιαιτ.) τὸ ἐν Ἀθήναις, πρὸς μεσημβρ. τῆς Ἀκροπόλεως, τοῦ ὁποίου ἡ κολοσσαία οἰκοδομὴ (4 σταδίων περιφερείας) ἤρξατο ἤδη ἐπὶ Πεισιστρατιδῶν, καὶ ἐτελείωσεν (ἐὰν ἐτελείωσέ ποτε) ἐπὶ Ἀδριανοῦ. 3) πολίχν. τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Συρακούσας.
Ὀλυμπιηνοί (οἱ), = Ὀλυμπηνοί.
Ὀλυμπιόδωρος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 121 Ὀλυμπ., υἱὸς τοῦ Λάμπωνος, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. 2) φιλόσοφος Ἀλεξανδρεύς, συγγράψας ὑπομνήματα εἰς τὰ Μετεωρολογικὰ τοῦ Ἀριστοτέλους. 3 (φιλόσοφος) Πλατωνικός, γράψας ὑπομνήματα εἰς τοὺς διαλόγους τοῦ Πλάτωνος.
Ὀλύμπιον (τὸ), = Ὀλυμπιεῖον.
*Ὀλυμπιοσθένης, ους (ὁ), γλύπτης τις παρὰ Παυσαν. (Θ', λ').
Ὄλυμπος (ὁ), αὐλητὴς ἐκ Φρυγίας, μαθητὴς ἤ, κατ' ἄλλους, πατὴρ τοῦ Μαρσύου. 2) ὁ παιδαγωγὸς τοῦ Διονύσου. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ϗ τῆς Θεσπιάδος Εὐβοίας. 4) γλύπτης τις παρὰ Παυσαν. (ΣΤ', γ'). 5) φιλόσοφός τις Ἀλεξανδρινὸς παρὰ Σουΐδᾳ. 6) (γεωγρφ.) β. τῆς Θεσσαλ., χωρίζον αὐτὴν πρὸς ἄρκτον τῆς Μακεδον., ἔχον ὕψος δέκα σταδίων, καὶ ἐκτεινόμενον ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς, ὅπου ἐπλάττετο ἔχων τὴν κατοικίαν αὐτοῦ ὁ Ζεὺς ϗ οἱ ἄλλοι Ὀλύμπιοι Θεοί. 7) β. τῆς Μυσ., ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Ἕρμου ποταμοῦ ἕως τῆς Βιθυνίας, (Κεσσις-δαγῦ). 8) β. τῆς Λυκ. μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτοῦ. 9) β. τῆς Λακων. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Σελασίαν. 10) β. τὸ ὑψηλότερον καὶ μεσογειότερον τῆς Κύπρου, (Σταυρός), μὲ ἓν ὁμώνυμον ἀκρωτήριον, ἐξέχον ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς νήσου, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης Ἀκραίας.
Ὀλύμπουσα (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀλοκράτην.
Ὄλυνθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Στρυμόνος, βασιλέως τῆς Θρᾴκης, κατασπαραχθεὶς ὑπὸ λέοντος ἐν ᾧ ἐθήρευε. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Βολίας. 3) ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἡρακλ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ 4) (γεωγρφ.) π. ὀχυρὰ τῆς Μακεδον. μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἄθωνος καὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης, (Ἅγιος-Μάμας), (ὁ πολ. Ὀλύνθιος).
Ὀμβρική (ἡ), χώρα τῆς Ἰταλ. μεταξὺ τῶν ποταμῶν Νάρου καὶ Ῥουβικῶνος, διαιρουμένη εἰς τὴν ἐντεῦθεν καὶ ἐπέκεινα ἢ πέραν τῶν Ἀπεννίνων, (οἱ κάτοικοι Ὄμβροι καὶ Ὀμβρικοί).

Ὄμβρωνες (οἱ), ἔθνος τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., κατοικοῦντες περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Βιστούλα.
Ὁμηρίδαι (οἱ), γενεά τις ῥαψῳδῶν ἐν Χίῳ καὶ ἀλλαχοῦ, ψάλλοντες εἰς τὰς κοινὰς πανηγύρεις τὰ ποιήματα τοῦ Ὁμήρου, τοῦ ὁποίου ἐλέγοντο ϗ ἀπόγονοι.
Ὅμηρος (ὁ), ὁ κατ' ἐξοχὴν ποιητής, τοῦ ὁποίου καὶ ἡ πατρὶς καὶ οἱ γονεῖς καὶ ὁ χρόνος τῆς ζωῆς καὶ ἡ ὕπαρξις αὐτὴ ἀμφισβητοῦνται, συνήθως δὲ λέγεται ζήσας περὶ τὸ 1000 — 900 πρὸ Χ., καὶ περὶ τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἀμφισβητοῦσι πιθανώτερον ἡ Σμύρνη ϗ ἡ Χῖος. Ἐκτὸς δὲ τῶν δύο ἐπικῶν ποιημάτων του, τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας, τῶν ἀριστουργημάτων τούτων τοῦ ἀνθρωπίνου νοός, τὰ ὁποῖα, κομισθέντα πρῶτον ὑπὸ τοῦ Λυκούργου ἐκ τῆς Ἰωνίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, συνηρμολογήθησαν ἔπειτα εἰς ἓν δι' ἐπιστασίας τοῦ Πεισιστράτου, ἀποδίδονται εἰς αὐτόν, ψευδωνύμως τὸ πλεῖστον, ἡ Βατραχομυομαχία, τριάκοντα τρία ἐπιγράμματα καί τινες ὕμνοι. 2) τραγικὸς ποιητὴς ἐξ Ἀθηνῶν, υἱὸς τοῦ Ἀνδρομάχου, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.
Ὁμόλιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ϗ τῆς Θεσπιάδος Ξανθίδος.
Ὁμόλη ϗ Δωρ. Ὁμόλα (ἡ), β. τῆς Φθιώτ. ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὰ Τέμπη, ἱερὸν τοῦ Πανός. 2) = τῷ -
Ὁμόλιον (τὸ), π. τῆς Θετταλομαγνησίας, πρὸς μεσημβρ. τοῦ Πηνειοῦ, περὶ τὴν Ὄσσαν, (ὁ πολ. Ὁμολιεύς).
Ὅμολος (ἡ), = Ὁμόλη.
Ὁμολωΐς (-λωΐς), ίδος (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης, ἀφ' ἧς αἱ || » Ὁμολωΐδες πύλαι, αμία τῶν ἐν Θήβαις πυλῶν, ἡ κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ ὄρους Ὁμόλου.
Ὀμφάλη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰαρδάνου, βασιλέως τῶν Λυδῶν, καὶ γυνὴ τοῦ Τμώλου, τὸν ὁποῖον διεδέχθη εἰς τὸ βασίλειον τῆς Λυδίας. Εἰς αὐτὴν πωληθεὶς δοῦλος, μετὰ τὸν φόνον τοῦ Εὐρύτου, ὁ Ἡρακλῆς, ὑπηρέτει ἐνδυμένος γυναικεῖα, καὶ ἐκ τοῦ Ἀγελάου ἢ Λάμου, τὸν ὁποῖον ἐξ αὐτῆς ἐγέννησε, κατήγοντο οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῆς Λυδίας ἄχρι τοῦ Κανδαύλου.
Ὀμφάλιον (τὸ), π. τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Ὀμφαλίτης).
*Ὄναιθος (ὁ), γλύπτης, ἀδελφὸς τοῦ Φυλάκου.
*Ὀνασίας, α (ὁ), ζωγράφος τις παρὰ Παυσαν. (Θ', 5).
Ὀνάσιμος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Ὀνήσιμος.
*Ὀνασιμήδης, ους (ὁ), γλύπτης τις παρὰ Παυσ. (Θ', 12).
Ὀνατᾶς (Δωρ. ἀντὶ Ὀνήτης), ᾶ (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίκωνος, περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐξ Αἰγίνης, σύγχρονος τοῦ Φειδίου.
*Ὄνατος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος.
Ὀνεᾶται (οἱ), φατρία τις ἐν Σικυῶνι, ἐπονομασθεῖσα οὕτω πρὸς χλεύην [ὄνος] ὑπὸ τοῦ Κλεισθένους.
Ὄνεια ὄρη (τά), σειρὰ βουνῶν τῆς Μεγαρίδος, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῶν Σκιρρωνίδων πετρῶν ἄχρι τοῦ Κιθαιρῶνος, καὶ ἄλλη (ἥτις καὶ ἑνικῶς τὸ Ὄνειον εὕρηται) μεταξὺ Κορίνθου καὶ Κεγχρεῶν.
Ὀνείτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ϗ τῆς Δηϊανείρας, ἀδελφὸς τοῦ Ὕλλου.
Ὀνήσανδρος (ὁ), φιλόσοφος Πλατωνικός, ἀκμάσας ἐπὶ Κλαυδίου, τοῦ ὁποίου σώζονται Στρατηγικά.
Ὀνησίκριτος (ὁ), ἀρχικυβερνήτης τοῦ Μ. Ἀλεξ., περιπλεύσας τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Ἀσίας, καὶ συγγράψας ϗ ἐγκώμιον τοῦ Ἀλεξάνδρου. 2) κυνικός τις φιλόσοφος παρὰ Φωτίῳ, πατὴρ τοῦ Κυνικοῦ Φιλίστου.
Ὀνήσιλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χέρσιος, ἀδελφὸς τοῦ Γόργου, βασιλέως τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος.
Ὀνήσιμος (ὁ), Σικυώνιός τις παρὰ Θκδ.
Ὀνήσιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ϗ τῆς Θεσπιάδος Χρυσηΐδος.
Ὀνήτης, ου (ὁ), Καρύστιός τις, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεδίδετο παρά τινος ἡ προδοσία τοῦ Ἐφιάλτου.
Ὀνήτωρ, ορος (ὁ), ἱερεὺς τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς ἐν Τρῳάδι Ἴδης, πατὴρ τοῦ Λαογόνου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Μηριόνης. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Φρόντιδος, κυβερνήτου τῆς νηὸς τοῦ Μενελάου.
*Ὄνοβα (ἡ), π. τῆς Βαιτ. Ἱσπαν.
*Ὀνόκαρσις, εως (ἡ), χωρ. τῆς Θρᾴκης, σύσκιον καὶ κατάρρυτον, (Ἀθήν.).
Ὀνομακλῆς, έους (ὁ), στρατηγός τις τῶν Ἀθην. περὶ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, ὁ αὐτὸς ἴσως καὶ εἷς τῶν 30 τυράννων. 2) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων παρὰ Ξενοφῶντι.
Ὀνομάκριτος (ὁ), ποιητὴς καὶ μάντις ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τῶν Πεισιστρατιδῶν.
Ὀνομάντιος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.
Ὀνόμαρχος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ πολέμου, ἀνασταυρωθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου.
Ὀνόμας, αντος (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρ' Ἀρρ.
Ὀνόμαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγαίου, Ἠλεῖος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένους. 2) Σμυρναῖος, Ὀλυμπιονίκης κατὰ τὴν 23 Ὀλυμπ.
*Ὀνόσανδρος (ὁ), = Ὀνήσανδρος.
Ὀνοσκελέαι (αἱ), πλαστὸν ὄνομα θαλασσίων γυναικῶν παρὰ Λουκιανῷ.
Ὄνου γνάθος (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Λακων., σχηματίζον μετὰ τοῦ Μαλέα μικρόν τινα κόλπον.
Ὄνουφις, ιος (ὁ), ὁ τρίτος τῶν ἱερῶν Ταύρων (εἰκὼν τοῦ Ἡλίου) ἐν Αἰγύπτῳ. 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, πρὸς μεσημβρ. τῆς Βουσίριδος, πρωτεύουσα τοῦ Ὀνουφίτου Νομοῦ.
Ὀνόχωνος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ., χυν. εἰς τὸν Πηνειόν.
Ὀξεῖαι (αἱ), βράχοι ἢ ἐρημονήσια ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀκαρν., συγχεόμεναι μὲ τὰς Ἐχινάδας, (Κουρτζολάροι), (ὁ Ὅμηρος, παίζων μὲ τὸ ὄνομα, τὰς ὀνομάζει Θοάς).
Ὄξος (ὁ), ἴδε Ὦξος.
Ὀξυάθρης, ου (ὁ), Πέρσης, ἀδελφὸς τοῦ Δαρείου Κοδομάνου.
Ὀξυάρτης, ου (ὁ), Πέρσης, πατὴρ τῆς Ῥωξάνης, γυναικὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.
Ὀξύβιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Λιγυστικῆς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.
Ὀξυδράκαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ., μεταξὺ Ὑφάσιος καὶ Γάγγου.
Ὄξυλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως ϗ τῆς Πρωτογενείας, θυγατρὸς τοῦ Καλυδῶνος. 2) υἱὸς τοῦ Αἵμονος, φυγὼν ἐξ Αἰτωλίας, καὶ ὁδηγήσας τοὺς Ἡρακλείδας εἰς τὴν Πελοπόννησον, λαβὼν δὲ ὡς ἀνταμοιβὴν τὸ βασίλειον τῆς Ἤλιδος.
Ὀξύνεια (ἡ), π. τῆς Ἑστιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.
*Ὀξύντης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Θυμοίτου.
Ὀξύπορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μεθάρμης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδώνιδος.
Ὀξύρυγχος (ἡ), π. τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, ὅπου ἐλατρεύετο ὁ ὁμώνυμος ἰχθύς, (ὁ πολ. Ὀξυρυγχίτης).
Ὀπικία (ἡ), ἡ χώρα τῆς κάτω Ἰταλ. ἐν τῇ Καμπανίᾳ, τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ
Ὀπικοί (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Ὀπικίας, οἱ αὐτοί, κατά τινας, μὲ τοὺς Αὔσονας καὶ Ὄσκους.
Ὀπλεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν Λαπιθῶν, ἀνδραγαθήσας ἐν τῇ Κενταυρομαχίᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κανάκης. 3) εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας.
Ὅπλης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴωνος ϗ πενθερὸς τοῦ Αἰγέως, βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ
Ὅπλητες (οἱ), μία τῶν τεσσάρων ἀρχαίων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς.
Ὁπλίας καὶ Ὁπλίτης (ὁ), ποταμός τις περὶ τὴν Ἁλίαρτον.
Ὁπλόδαμος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων.
Ὀπόεις, εντος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὀποῦς.
Ὀποίη (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σκυθ. Σκύλου.
Ὀποῦς, οῦντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πρωτογενείας, θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς τῶν ἐν Ἤλιδι Ἐπειῶν, περίφημος διὰ τὴν φιλοξενίαν του. 2) υἱὸς τοῦ Λοκροῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη ἡ 3) (γεωγρφ.) π. πρωτ. τῶν Ὀπουντίων Λοκρῶν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη καὶ ὁ Ὀπούντιος κόλπος τῆς Εὐβοϊκῆς θαλάσσης. 4) π. τῆς Ἤλιδος, πρὸς βορρᾶν τῆς Ὀλυμπίας.
Ὀππιανός (ὁ), ποιητὴς ἐξ Ἀναζάρβου τῆς Κιλικίας, υἱὸς τοῦ Ἀγησιλάου, ἀκμάσας περὶ τὴν Γ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, ἐξορισθεὶς μετὰ τοῦ πατρός του ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Σεβήρου εἰς Μελίτην, ὅπου συνέγραψε τὰ σωζόμενα δύο του ποιήματα, Ἁλιευτικὰ καὶ Κυνηγετικά, διὰ τὰ ὁποῖα τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίνου Καρακάλα, ἀνεκλήθη μετὰ τοῦ πατρός του καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 30 ἐτῶν ἐν τῇ πατρίδι του.
Ὀπώρα (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.
Ὀράτιος (ὁ), Φλάκκος, ὁ περίφημος λυρικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμ., ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου.
Ὀρβηλός (ὁ), σειρὰ βουνῶν μεταξὺ Θρᾴκης καὶ Μακεδον.
*Ὀργᾶς, ᾶ (ὁ), ποτ. τῆς Φρυγ. χυν. εἰς τὸν Μαρσύαν.
*Ὀργεμπαῖοι (οἱ), οἱ παρ' Ἡροδ. Ἀργιππαῖοι.

'Οργής, εος (ό), Θάσιός τις παρ' Ἡροδ.

*Οργωμεναί (αί), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. 'Οργομεναῖος).

*'Ορδάνης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἀῤῥ.

'Ορδησσὸς (ὁ), ποτ. τῆς Σκυθ., χυν. εἰς τὸν Ἴστρον, (Σερέτης).

'Ορειβάσιος (ὁ), ἰατρὸς ἐκ Περγάμου ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουλιανοῦ. Σώζονται τεμάχια τῆς Ἑβδομηκοντα6ίβλου του.

'Ορείη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λαομένην. 2) (γεωγρφ.) β. τῆς Αἰτωλ.

*'Ορειὸς (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων.

*'Ορέστανδρος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Λευκανίας.

Ορέσβιας (ὁ), πλούσιός τις Βοιωτὸς ἐξ Ὕλης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος.

Ορεσθάσιον καὶ 'Ορέσθειον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδ., ἄλλη παρὰ τὸ 'Ορέστειον.

'Ορεσθεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὸ 'Ορεσθάσιον. 2) υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς τῶν Λοκρῶν 'Οζολῶν.

Ορεσθὶς, ἴδος (ἡ), ἡ περὶ τὸ 'Ορέσθειον χώρα τῆς Ἀρκαδ.

Ορέσται (οἱ), ἔθνος μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἰλλυρίας, ἀνῆκον ὕστερον εἰς τὴν Μακεδονίαν.

'Ορέστειον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδ., ἀπὸ 'Ορέσου τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκτίσθη ὕστερον ἡ Μεγαλόπολις.

'Ορέσης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμν. ϗ τῆς Κλυταιμνήστρας, σωθεὶς παῖς ἔτι, φονευθέντος τοῦ πατρός του ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου, εἰς τὴν Φωκίδα, καὶ ἀνατραφεὶς ἐκεῖ παρὰ τῷ βασιλεῖ Στροφίῳ, ἐπισρέψας δὲ μετὰ ὀκτὼ ἔτη καὶ φονεύσας τὸν Αἴγισθον καὶ τὴν ἰδίαν του μητέρα πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ φόνου τοῦ πατρός του, καὶ διὰ τὸ ἀνοσιούργημα τοῦτο ἐλαυνόμενος γῆν καὶ θάλασσαν ὑπὸ τῶν Ἐριννύων, ἔφθασε ϗ εἰς τὴν Ταυρικὴν χερσόνησον, ὅπου γνωρισθεὶς ἐν ᾧ προσφέρετο εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἀρτέμιδος ὡς θῦμα, ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ἰφιγενείας, ὑπέστρεψε μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ καθαρισθεὶς τοῦ φόνυ ὑπὸ τῶν Τροιζηνίων, ἐβασίλευσε τῶν τε Μυκηνῶν καὶ τῆς Σπάρτης, νυμφευθεὶς τὴν Ἑρμιόνην, θυγατέρα τοῦ Μενελάυ, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Τισαμενόν· ἀπέθανε δὲ, δηχθεὶς ὑπὸ ὄφεως, παρὰ τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας 'Ορέστειον, καὶ ἐτάφη ἐν Τεγέᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀχελῴου καὶ τῆς Περιμήδης, θυγατρὸς τοῦ Ἱπποδάμαντος. 3) Τρωαδίτης τις, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λεοντέως 4) τύραννός τις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φαρσάλου, υἱὸς τοῦ 'Εχεκρατίδα.

'Ορεστία (ἡ), ἡ περὶ τὴν Μεγαλόπολιν (τὸ πάλαι 'Ορέστειον) χώρα.

'Ορεστιὰς, άδος καὶ 'Ορεστὶς, ἴδος (ἡ), ἡ μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἰλλυρίας χώρα τῶν 'Ορεστῶν, ἑνωθεῖσα ὕςερον μὲ τὴν Μακεδονίαν.

'Ορεστόριος (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Γαλατῶν παρὰ Παυσ.

Ορέται (οἱ), οἱ ἄλλως Τορέται, ἔθνος τῆς Ἀσιατ. Σαρματ.

'Ορθαγόρας, ου (ὁ), αὐλητής τις Θηβαῖος παρὰ Πλάτ. 2) τύραννός τις τῶν Σικυωνίων. 3) συγγραφεύς τις παρὰ Στρβ., γράψας Ἰνδικά. 4) ἰατρός τις ἐκ Κορίνθου. 5) κωμικῶς πλασθὲν ὄνομα παρ' Ἀριστοφάνει.

'Ορθαία (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ 'Υακίνθυ, σφαγεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου.

'Ορθάνης, ους (ὁ), θεός τις Πριαπώδης, τιμώμενος ἐν Ἀθήναις μετὰ τῆς Ἀφροδ. κτλ.

Ὄρθη (ἡ), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Περραιβίας.

'Ορθία (ἡ), ἡ Ἄρτεμις ἐν Λακωνίᾳ, περὶ τὸ ἄγαλμα τῆς ὁποίας, μετακομισθὲν, ὡς ἐλέγετο, ἐκ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου ὑπὸ τοῦ 'Ορέσου, ἐμαςιγοῦντο, κατὰ τι ἔθιμον, οἱ παῖδες τῶν Σπαρτιατῶν.

Ὄρθρος (ὁ), κύων δικέφαλος, γεννηθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς 'Εχίδνης, φυλάττων τὰς ἀγέλας τοῦ Γηρυόνου, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Ὄρθων, ωνος (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Θεοκρ.

'Ορθωσία (ἡ), ἡ Ἄρτεμις ἀπό τινος ὄρους τῆς Ἀρκαδ., (παρβλ. 'Ορθία). 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Καρ. ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Μαιάνδρου, (Ὄρτοσσα). 3) = τῷ -

'Ορθωσὶς, ἴδος (ἡ), π. τῆς Συρ. ἢ Φοιν., ἡ ἄλλως Ἀντάραδος.

'Ορίκαδμος (ὁ), ἀθλητής τις παρ' Αἰλ.

'Οριβάσιος (ὁ), ἴδε 'Ορειβάσιος.

'Ορικος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριαπείθους, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν.

'Ορμενίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ 'Ορμένου, ὁ Ἀμύντωρ, πατὴρ τοῦ Φοίνικος.

'Ορμένιον (τὸ), π. τῆς Θετταλομαγνησίας ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, καθέδρα τὸ πάλαι μικροῦ τινος βασιλείου τῶν Αἰολέων, μετοικισθέντων ὕστερον εἰς τὴν Δημητριάδα.

Ὄρμενος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κερκάφου, ἔγγονος Αἰόλου τοῦ Β', κτίτωρ τοῦ 'Ορμενίυ. 2) Τρῳαδίτης τις, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυποίτου.

'Ορμίαι (αἱ), = Φορμίαι.

'Ορνεαὶ καὶ 'Ορνειαὶ (αἱ), π. τῆς Ἀργολ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Σικυων., ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Πριάπου, ὅςτις διὰ τοῦτο ἐκαλεῖτο 'Ορνεάτης. 2) πολίχν. μεταξὺ Κορινθ. καὶ Σικυωνίας.

'Ορνεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ 'Ερεχθέως, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τοῦ Πετεοῦ καὶ κτίτωρ τῶν ἐν Ἀργολίδι 'Ορνεῶν.

*'Ορνίθων πόλις (ἡ), π. τῆς Φοινίκης.

'Ορνυτίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., ὁ υἱὸς τοῦ 'Ορνύτου.

'Ορνυτίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σισύφου ϗ πατὴρ τοῦ Φώκου.

Ὄρνυτος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ναυβόλυ. 2) Ἀρκάς τις ἐκ Τευθίδος, μὴ θελήσας νὰ στρατεύσῃ μὲ τὸν Ἀγαμέμνονα, ϗ διὰ τοῦτο νοσήσας βαρέως, ἄχρις οὗ, κατά τινα χρησμὸν, ἔστησεν ἐν Τευθίδι ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς πληγωμένης εἰς τὸν μηρόν. 3) εἷς τῶν Βεβρύκων παρ' Ἀπολλωνίῳ.

'Οροάτης, ου καὶ 'Ορόατις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Περσ.

'Οροβατις, ιος (ἡ), π. τῆς Ἰνδ.

'Οροβίαι (αἱ), π. τῆς Εὐβ. παρὰ τὰς Αἰγὰς ὅπου καὶ μαντεῖον τοῦ Σελινουντίυ Ἀπολλ.

*Ορόβιος (ὁ), στρατηγὸς τῶν 'Ρωμ., καταπολεμήσας τοὺς μετὰ τοῦ Ἀπελλίκωνος Ἀθηναίους ἐν τῇ Δήλῳ, ἐπὶ τοῦ Μιθριδατικοῦ πολέμου.

Ὄροβις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Ναρβων. Γαλλ., πηγ. ἐκ τοῦ Κεμένου ὄρους, (Orbe).

'Ορειβάντιος (ὁ), ποιητὴς ἐκ Τροιζῆνος, ἀκμάσας πρὸ τοῦ 'Ομήρου, ὡς λέγεται.

Ὄροιδος (ὁ), βασιλεὺς τῶν ἐν Ἠπείρῳ Παραναίων.

'Οροίτης, ου (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῶν Σάρδεων, ὁ συλλαβὼν καὶ θανατώσας τὸν Πολυκράτην, τύραννον τῆς Σάμου.

'Ορόντας ϗ 'Ορόντης, ου (ὁ), ἡγεμών τις τῶν Περσῶν, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ νεωτέρου Κύρου, κατὰ τοῦ ὁποίου ἐφωράθη δολιευόμενος. 2) σατράπης τῆς Ἀρμεν. ἐπὶ Κύρου τοῦ νεωτέρου. 3) ἕτερος σατράπης τῆς Μυσ., ἀποστατήσας κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξυ κατὰ τὴν 104 'Ολυμπ. 4) = 'Οροίτης. 5) (Γεωγρφ.) ποτ. τῆς Συρ., πηγ. ἐκ τοῦ Λιβάνυ ϗ χυν. εἰς τὴν θάλασσαν. (Ἀασί) 6) β. τῆς Μηδ., φερόμενον πλησίον τῶν 'Εκβατάνων.

Ὄρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος.

*'Ορόσπεδα (τὰ), β. τῆς Ἰβηρίας.

'Οροφέρνης καὶ 'Ορροφέρνης, ους, (ὁ), υἱὸς νόθος Ἀριαράθου τοῦ Ε', βασιλέως τῆς Καππαδοκ., ἐκθρονίσας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, Ἀριαράθην τὸν ΣΤ', ϗ ὕςερον διωχθεὶς τῆς Καππαδοκίας ὑπὸ τοῦ Ἀττάλου βασιλέως τῆς Περγάμου.

'Ορσεδίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μεθάρμης.

'Ορσηΐς, ΐδος (ἡ), Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Ἕλληνος.

'Ορσίλοχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλφειοῦ καὶ πατὴρ τοῦ Διοκλέους, ἡγεμὼν τῶν ἐν Μεσσηνίᾳ Φερῶν. 2) υἱὸς τοῦ Διοκλέους, ἔγγονος τοῦ προτέρου, στρατηγὸς τῶν ἐπὶ Τροίαν Μεσσηνίων, ὅπου ἐφονεύθη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Κρηθέως ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. 3) υἱὸς τοῦ Ἰδομενέως.

'Ορσινόμη (ἡ), θυγ. τοῦ Εὐρυνόμου καὶ γυνὴ τοῦ Λαπίθου, μήτηρ τοῦ Φόρβαντος καὶ Περιφάντου.

Ὄρσιππος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

*'Ορσοβία (ἡ), θυγ. τοῦ Δηϊφόντου, γυνὴ τοῦ Παμφύλου.

'Ορτήσιος καὶ 'Ορτήσιος (ὁ), ὁ παρὰ 'Ρωμαίοις Hortensius.

*'Ορτίλοχος (ὁ), = 'Ορσίλοχος.

Ὄρτιππος (ὁ), = Ὄρσιππος.

'Ορτόσπανα (τὰ), π. τῶν ἐν Περσίᾳ Παροπαμισάδων.

'Ορτυγία (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Δῆλος ἢ ἡ 'Ρήνεια. 2) νησίδιον σχηματίζον τὸν λιμένα καὶ μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, ὅπου ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθησαν ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις.

Ὄρτων, ωνος (ἡ), π. ϗ λιμὴν τῶν Φρεντανῶν ἐν Ἰταλίᾳ, (Ortone a Mare).

Ὄρυξ, υγος (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ.

Ορφεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰάγρου βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Πιέρου ἢ, κατὰ τοὺς πλείστους, τῆς Μούσης Καλλιόπης, ἀρχαιότατος ποιητὴς καὶ μουσικὸς, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς σοφὰς εἰσηγήσεις ὀφείλουσιν οἱ Ἕλληνες μέγα μέρος τῆς ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς αὐτῶν ἀναπτύξεως. Τὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς του πολλαχῶς ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν μυθογράφων, ἐνοῖς ὅτι κατέβη καὶ εἰς τὸν ᾅδην, ἵνα ἐπαναφέρῃ εἰς τὸν βίον τὴν σύζυγόν του Εὐρυδίκην. Περὶ δὲ τοῦ θανάτου τυ ἡ κοινοτέρα δόξα εἶνε ὅτι κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῆς Θρᾴκης, ὡς ἐχθρὸς τῶν τελετῶν τοῦ Διονύσου. Τὰ δὲ εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενα ποιήματα εἶνε σχεδὸν ὅλα ψευδεπίγραφα.

Ὄρφνη (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Ἀσκαλάφυ, Νύμφη ὑποχθόνιος, κατὰ τὸν 'Οβίδιον.

*'Ορφώνδας, α (ὁ), Θηβαῖος, νικήσας τεθρίππῳ κατὰ τὴν 53 Πυθιάδα.

*'Ορχηνοὶ (οἱ), φυλή τις ἢ τάγμα τῶν Χαλδαίων.

'Ορχομενὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ϗ τῆς Δαναΐδος Ἡσιόνης, πάππος τοῦ Τιτυοῦ, κτίτωρ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ 'Ορχομενοῦ. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάωνος, κτίτωρ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ 'Ορχομενοῦ. 3) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Μινύα, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη, κατά τινας, ἡ 4) (γεωγρφ.) π. τῆς Βοιωτίας, ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ (πλησίον τοῦ νῦν χωρίου Σκριποῦ), περίφημος, ὡς πρωτεύουσα τῶν Μινυῶν, ὅθεν καὶ Μινύειος. 5) π. τῆς Ἀρκαδ., μὴ σωζομένη πλέον ἐπὶ Στράβωνος. 6) π. τῆς Εὐβοίας περὶ τὴν Κάρυςον, (ὁ πολ. 'Ορχομένιος).

Ὄσιρις, ιδος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, θεοποιηθεὶς μετὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος θάνατόν του καὶ λατρευόμενος πρὸ πάντων εἰς τὰς Θήβας (τῶν ὁποίων ἐνομίζετο ϗ κτίτωρ) ὡς ἡ γονιμοποιὸς τῆς χώρας δύναμις, μυθολογούμενος δὲ υἱὸς τοῦ Κρόνυ ἢ τοῦ Ἡλίυ ϗ τῆς 'Ρέας ϗ ἀδελφὸς τῆς Ἴσιδος, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ὧρον. Ὁ Ἡρόδοτος τὸν παραβάλλει μὲ τὸν Διόνυσον· ἡ δὲ λατρεία αὐτῦ εἰσήχθη μεταγενεστέρως εἰς πολλὰ μέρη τῆς 'Ελλάδο ϗ εἰς αὐτὴν τὴν 'Ρώμην.

Ὄσικα (ἡ), π. τῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ 'Αλβανίας ἐπὶ τοῦ Ἀλαζῶνος ποταμοῦ.

Ὄσκιος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, πηγ. ἐκ τῆς 'Ροδόπης.

Ὄσκοι (οἱ), οἱ ἄλλως 'Οπικοὶ, ἔθνος τῆς Μεσαίας Ἰταλίας, μετοικήσαντες εἰς τὴν Καμπανίαν.

'Οσροηνὴ (ἡ), χώρα τῆς Μεσοποτ. πρὸς δυσμὰς τοῦ Εὐφράτου, ἀπό τινος ἀρχαίυ κατακτητοῦ αὐτῆς 'Οσρόου, ἐξ Ἀραβίας.

'Οσροηνοὶ (οἱ), οἱ ἀπὸ τῆς Ἀραβίας μετοικήσαντες εἰς τὴν ἐν Μεσοποταμίᾳ 'Οσροηνήν.

'Οσρόης, ου (ὁ), ὁ ὑπὸ τῶν 'Ελλήνων 'Οξυρόης, ἡγεμὼν τῶν Ἀράβων, κατοικίσας καὶ παρονομάσας τὴν ἐν Μεσοποταμίᾳ 'Οσροηνήν.

Ὄσσα (ἡ), β. τῆς Θεσσαλ., χωριζόμενον τοῦ 'Ολύμπου διὰ τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῶν Τεμπῶν, (Κίσσαβον). 2) β. τῆς Ἤλιδος παρὰ τὴν 'Ολυμπίαν.

'Οσσάδιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ. κατοικοῦν περὶ τὸν Ἀκεσίνην.

'Οσσαῖος ϗ 'Οσσεῖος, α, ον. Ὁ τῆς Ὄσσης.

'Οστρακίνα (ἡ), β. τῆς Ἀρκαδ., κλάδος τοῦ Μαινάλου μεταξὺ Μαντινείας καὶ Μεγαλοπόλεως.

'Οστρακίνη (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν τῆς Σερβωνίδος λίμνης.

'Οτάνης, ου (ὁ), ὄνομα διαφόρων Περσῶν, ὁ ἐπισημότερος τῶν ὁποίων εἶνε ὁ ἀνακαλύψας διὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Φαιδίμης τὴν πανουργίαν τοῦ Ψευδοσμέρδιος.

'Οτάσπης (ὁ), στρατηγὸς τῶν ὑπὸ τὸν Ξέρξην στρατευσαμένων Χαλδαίων.

'Οτρεὺς, έως (ὁ), βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν, υἱὸς τοῦ Δύμαντος, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάγάτηρ Καλυκῶπις ἦτον ἡ ἀληθὴς μήτηρ τοῦ Αἰνείου.

'Οτρήρη (ἡ), βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἄρεως τὴν Ἱππολύτην καὶ κτίσασα τὸν πρῶτον ναὸν τῆς ἐν 'Εφέσῳ Ἀρτέμιδος.

*'Οτροία (ἡ), πολίχν. τῆς Βιθυν. παρὰ τὴν Ἀσκανίαν λίμνην.

*'Οτρυνεῖς (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰνηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. 'Οτρυνεύς).

'Οτρυντείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἰφιτίων, ὡς υἱὸς τοῦ 'Οτρυντέως.

'Οτρυντεὺς, έως (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἰφιτίωνος ἐκ Λυδίας, (Ἰλ. Υ, 384).

† Ὄτυς, υος (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Παφλαγ. (φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Κότυς).

Οὐάδμων, ονος (ἡ), λίμνη τῆς 'Ετρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ, (Lago di Bassano).

Οὐακκαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ταῤῥακων. Ἰσπαν. περὶ τὸν ποταμὸν Δούριον.

*Οὐακούα (ἡ), ποτ. τῆς Λυσιταν. μεταξὺ Τάγου καὶ Δουρίου.

Οὐαλεντία (ἡ), π. τῆς Ταῤῥακων. Ἰσπαν. παρὰ τὴν λίμνην Ἀβουλφέραν, (Vulencia). 2) π τῆς Ναρβων. Γαλλ., (Valence).

Οὐαλερία (ἡ), ὄνομα γυναικῶν παρὰ 'Ρωμ. 2) (γεωγρφ) π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ παρὰ τὴν Οὐαλερίαν ὁδόν.

Οὐάλης, εντος (ὁ), Valens, αὐτοκράτωρ τῶν 'Ρωμαίων.

*Οὐάπανες (οἱ), π. τῆς Κορσικῆς.

*Οὐαρία (ἡ), π. τῆς Βαιτικῆς ἐν Ἰσπανίᾳ.

Οὔαρος (ὁ), Varus, ὄνομα 'Ρωμαϊκόν. 2) ποτ. τῆς Ναρβων. Γαλλ., πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπεων καὶ χυν. εἰς τὸν Γαλλικὸν κόλπον μεταξὺ Γαλλ. καὶ Ἰταλ.

Οὐάῤῥων, ωνος (ὁ), Varro, ὄνομα 'Ρωμαϊκόν.

Οὐάσκονες (οἱ), ἔθνος τῆς Ταῤῥακων. Ἰσπαν. ἐν τῇ νῦν Ναβάῤῥᾳ.

Οὔβιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν.

*Οὔγερνον (τὸ), π. τῆς Ναρβων. Γαλλ.

Οὐδαῖος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Θήβαις Σπαρτῶν λεγομένων, ὅς τις διεσώθη μόνος ἐκ τῆς τῶν λοιπῶν ἀλληλομαχίας.

Οὐελία (ἡ), = 'Ελέα.

Οὐελίτραι (αἱ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Velletri), (ὁ πολ. Οὐελιτρανός).

Οὐενάφριον (τὸ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Οὐολτόρνυ ποταμοῦ.

Οὐένετοι (οἱ), = 'Ενετοί. 2) ἔθνος τῆς Λουγδουν. Γαλλ. κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Λίγειρος καὶ τῆς παραθαλασσίας.

Οὐενουσία (ἡ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ πρὸς τὰ σύνορα τῆς Λευκανίας, (Venoso).

*Οὔερα (τὰ), κώμη ὀχυρὰ τῆς Μηδίας.

Οὐερβανὸς (ἡ), λίμνη τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπ. Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, (Lago Maggiore).

*Οὐέρεσις (ὁ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἐν τῇ περιχώρῳ τῆς Πραινέστου.

Οὐέρητον (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Καλαβρίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, (Vercelli).

Οὐεσούϊον (τὸ), β. πυρίπνοον τῆς κάτω Ἰταλ. ἐν τῇ Καμπανίᾳ παρὰ τὴν Νεάπολιν, τοῦ ὁποίου πρώτη ἔκρηξις ἀναφέρεται εἰς τὴν ἱστορίαν ἡ ἐπὶ Τίτυ τῷ 79 ἀπὸ Χ.

Οὐετουλώνιον (τὸ), π. τῆς Τυῤῥηνίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἔχουσα καὶ θερμὰς πηγὰς πλησίον, (Torre Vechia).

*Οὔζιτα (τὰ), π. τῆς Νουμιδίας.

Οὐήϊοι (οἱ), π. τῆς Τυῤῥην. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ Veji.

*Οὐήνασα (τὰ), χωρ. τῆς Καππαδ.

Οὐήρων, ωνος (ἡ), π. τῆς ἐντὸς τῶν Ἄλπ. Γαλλ., (Verona).

Οὐήστινοι (οἱ), λαὸς τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ.

Οὐίεννα (ἡ), π. πρωτ. τῶν Ἀλλοβρόγων ἐν τῇ Ναρβωνίτιδι Γαλλίᾳ, ἐπὶ τοῦ 'Ροδανοῦ, (Vienne).

Οὐϊμινάλιος λόφος (ὁ), εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς 'Ρώμης, ἀπὸ τοῦ ὁποίυ ϗ μία τῶν πυλῶν αὐτῆς ἐλέγετο Οὐϊμιναλία.

*Οὐίνδαλος (ὁ), π. τῆς Ναρβων. Γαλλ. παρὰ τὸν 'Ροδανόν.

*Οὐϊνδελικοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν. πρὸς τὴν 'Ελουητίαν.

Οὐεργίλιος (ὁ), Πούβλιος Μάρων, ὁ μέγας τῶν 'Ρωμ. ποιητὴς, ἀκμάσας ἐπὶ Καίσαρος Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου, ϗ ποιήσας Λατινιστὶ, κατὰ μίμησιν μὲν τοῦ 'Ομήρου, τὴν θαυμαζομένην Αἰνειάδα, εἰς δώδεκα βιβλία· κατὰ μίμησιν δὲ τοῦ Θεοκρίτου, Γεωργικὰ καὶ Βουκολικά.

Οὐκαλέγων, οντος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων.

Οὔλθορνος (ὁ), = Οὐολτοῦρνος.

Οὐλίας, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Θεαίυ ἐξ Ἄργυς.

Οὔλυμπος (ὁ), Π, ἀντὶ Ὄλυμπος.

Οὖνοι (οἱ), ἔθνος Ἀσιατικὸν, οἱ νῦν Μογγόλοι ἢ Καλμοῦκοι.

*Οὔξιοι (οἱ), ἔθνος μεταξὺ Περσίδος καὶ Σουσιανῆς.

*Οὐξισάμη (ἡ), νῆσός τις τῶν παραλίων τῆς Γαλλ.

Οὐολατέῤῥαι (αἱ), π. παραθαλ. τῆς 'Ετρουρ. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Nolterra), (ὁ πολ. Οὐολατεῤῥάνος).

*Οὐολόγεσος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Πάρθων.

Οὐολοῦσκοι (οἱ), = Οὔολσκοι.

*Οὐολσίνιοι (οἱ), π. τῆς Τυῤῥηνίας.

Οὐόλσκοι (οἱ), λαὸς τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Οὐολτοῦρνος (ὁ), ποτ. τῆς Καμπαν. ἐ,

τῇ κάτω Ἰταλ. χυν. εἰς τὴν θάλασσαν, (Volturno).

Οὐπις, ιδος (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἄρτεμις, ὡς βοηθοῦσα ὀπίζουσα τὰς τικτούσας. 2) ἡ Κέμεσις ἐν Ῥαμνοῦντι τῆς Ἀττικῆς. 3) παρθένος τις, ἐλθοῦσα μετὰ τῆς Ἄργης ἐξ Ὑπερβορέων εἰς Δῆλον, ἵνα θυσιάσῃ εἰς τὴν Ἄρτεμιν Εἰλείθυιαν.

Οὐρανία (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀφροδίτη, ἄλλη παρὰ τὴν Πάνδημον. 2) (κυριωνυμ.) μία τῶν Μουσῶν, ἔφορος τῆς Ἀστρονομίας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλ. τὸν Λῖνον. 3) μία τῶν Ὠκεανίδων.

Οὐρανίδης, ου καὶ

Οὐρανίων, ωνος (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Οὐρανοῦ, (ὅθ. ‖. πλ.) οἱ Τιτᾶνες καὶ 2) οἱ Ὀλύμπιοι ἢ Οὐράνιοι θεοί, πρὸς διαστολὴν τῶν Καταχθονίων.

Οὐρανὸς (ὁ), κατὰ τὴν μυθολογ., υἱὸς τοῦ Ἐρέβους ꙃ τῆς Γῆς, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τοὺς Τιτᾶνας καὶ τὰς Τιτανίδας, τοὺς Γίγαντας, τὰς Κύκλωπας κτλ.

Οὔρειον (τὸ), π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Torre d'Oro).

Οὐρείας (ὁ), = Ὄρειος.

Οὐρία (ἡ), = Ὑρία, λίμνη τῆς Ἀκαρν. παρὰ τοὺς Οἰνιάδας. 2) π. τῆς Καλαβρίας.

Οὐρίων, ωνος (ὁ), = Ὠρίων.

Οὐροτὰλ (ὁ), ὑπὸ τῶν Ἀράβων ὁ Διόνυσος.

*Οὔρσων, ωνος (ὁ), π. τῆς Βαιτ. ἐν Ἰσπανίᾳ.

Οὔτιοι (οἱ), λαὸς τῆς Περσ., ἴσως = Οὔτιοι ἢ Οὔξιοι.

Οὖτις (ὁ), πλαστὸν ὄνομα τοῦ Ὀδυσσ., διὰ τοῦ ὁποίου ἠπάτησε τὸν Κύκλωπα Πολύφημον ꙃ ἐσώθη ἀπὸ τὰς χεῖράς τυ.

Ὀφελέστης, ου (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Τεύκρου φονευθέντων Τρώων.

*Ὀφέλτας, α (ὁ), βασιλεὺς τῆς Θεσσαλ., (χυρ. = τῷ.

Ὀφέλτης, υ (ὁ), ἴδε Ἀρχέμορος. 2) υἱὸς τοῦ Πηνέλεω.

Ὀφέλτιος (ὁ), Τρωαδίτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλυ. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος φονευθέντων Ἑλλήνων.

Ὀφιεῖς καὶ Ὀφιονεῖς (οἱ), λαὸς τῆς Αἰτωλ., κατοικῶν περὶ τὸ ὄρος Κόρακα ꙃ τὴν Οἴτην.

Ὀφιονεὺς, έως (ὁ), τυφλός τις μάντις ἐκ Μεσσηνίας.

Ὀφιοῦσα (ἡ), π. τῆς Εὐρωπ. Σκυθ., ἐπὶ τοῦ Τύρα (Νίστρου) ποταμοῦ. 2) μία τῶν παρὰ τὴν Ἰσπανίαν Πιτυουσῶν νήσων τῆς Μεσογείου, (Φορμεντέρα).

Ὄφις, εως (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. ῥέων παρὰ τὴν Μαντίνειαν.

Ὀφίων, ωνος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Τιτάνων πρὸ τοῦ Κρόνου.

*Ὄφλιμος (ὁ), β. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντυ.

Ὀφρύνειον ꙃ Ὀφρύνιον (τὸ), π. τῆς Τρωάδος.

Ὄχη (ἡ), β. πρὸς δύσιν τῆς Εὐβ., ὅπου ἐλατομεῖτο τὸ περίφημον Καρύστιον μάρμαρον, ἐξ οὗ καὶ 2) ὅλη ἡ νῆσος Εὔβοια.

Ὄχιμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥόδου, πατὴρ τῆς Κυδίππης.

Ὄχνη (ἡ), θυγ. τοῦ Κολωνοῦ ἐκ Τανάγρας, ἐρασθεῖσα τοῦ Εὐνόστου καί, ἀδιαφορήσαντα αὐτόν, διαβαλοῦσα εἰς τοὺς ἀδελφούς της, ὕστερον δὲ φονευθέντος αὐτοῦ ὑπ' αὐτῶν, κατακρημνισθεῖσα ὑπὸ ἀπελπισίας.

*Ὄψιμος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Ῥηγίυ.

Π.

Παγαὶ (αἱ), Δωρ. ἀντὶ Πηγαί.

*Πάγαλα (τὰ), χωρίον τι ἐν τῇ Ἀσίᾳ, (Ἀῤῥ. Ἰνδ. ΚΓ').

Παγασαὶ (αἱ), π. τῆς Πελασγιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπίνειόν ποτε τῶν Φερῶν ἐπὶ τοῦ Παγασητικοῦ κόλπυ, ἀπὸ τοῦ ὁποίυ ἐξέπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται, συνοικισθεῖσα καὶ αὕτη εἰς τὴν Δημητριάδα.

Παγασαῖος καὶ Π. Παγασήϊος, α, ον. Ὁ τῶν ἢ ἐκ τῶν Παγασῶν.

Παγασηὶς, ίδος (ἡ), ἰδιαίτερον θηλ. τοῦ Παγασήϊος.

Παγασητικὸς, ή, όν, = Παγασαῖος. ‖. — κόλπος, ὁ τῆς Δημητριάδος, (κοιν.) Κόρφος τοῦ Βώλου.

Παγασὶς, ίδος (ἁ), Δωρ. ἀντὶ Πηγασίς.

Πάγασος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Πήγασος.

Παγγαῖον (τὸ), β. τῆς Μακεδ. ἐκτεινόμενον διὰ τῶν ὁρίων τῆς Θρᾴκης, περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὰ χρυσωρυχεῖά τυ.

Παγκάστη (ἡ), = Πακάτη.

Παγκράτης, υς (ὁ), Αἰγύπτιός τις μάγος παρὰ Λυκιανῷ. 2) Ἀρκὰς, γράψας περὶ Θαλάσσης.

*Παγκρέων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βυζαντίυ Λέοντος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους.

*Πάγος (ὁ), βυνόν τι περὶ τὴν Σμύρνην.

Πάγραι (αἱ), π. τῆς ἐν Συρίᾳ Πιερίας, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιλικ.

Παγώνδας, α (ὁ), Βοιώταρχός τις ἐν Θήβαις, υἱὸς τοῦ Αἰολάδα. 2) Θηβαῖος, νικήσας ἅρματι Ὀλύμπια κατὰ τὴν 25 Ὀλυμπ.

Πάδαγρος (ὁ), ποτ. τῆς Περσίδος.

Παδαῖοι (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν τῆς Ἰνδ.

Παδόα (ἡ), ὁ πρὸς βοῤῥᾶν βραχίων τοῦ Πάδου ποταμοῦ, ὁ παρὰ Οὐϊργιλίῳ Padussa.

Πάδος (ὁ), ὁ παρὰ τοῖς ἀρχ. Ἕλλησιν Ἠριδανὸς, ποτ. τῆς ἄνω Ἰταλ., πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπεων καὶ χυν. δι' ἑπτὰ στομάτων εἰς τὴν Ἀδριατ. θάλασσαν, (Pὸ).

Παδίανδος (ἡ), π. τῆς Καταον. ἐν Καππαδοκίᾳ.

*Παθυμίας, υ (ὁ), Αἰγύπτιός τις περίφημος ὑφάντης.

Παιὰν, ᾶνος (ὁ), ἴδε Παιήων.

Παιανία (ἡ), δύο δῆμοι τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκοντες εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, ꙃ διαιρούμενοι εἰς Ὑπένερθεν καὶ Καθύπερθεν, (ὁ δημ. Παιανιεύς).

Παιάνιον (τὸ), π. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τοῦ Ἀχελῴου.

*Παιάνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δημητρίου, Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἠλείας.

Παιδάριτος καὶ Παιδάρητος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λακεδ., υἱὸς τοῦ Λέοντος.

Παιήων, ονος (ὁ), κατὰ τὸν Ὅμηρον, ἰατρὸς τῶν Θεῶν, ἄλλος παρὰ τὸν Ἀπόλλ. 2) (μεταγεν.) ὁ Ἀπόλλων, ὡς θεὸς τῆς ἰατρικῆς. 3) (ἐν γέν.) ὡς ἐπιθ. καὶ πολλῶν ἄλλων θεῶν. (Ἐκ τῶν διαφόρων τῆς λέξεως ἐτυμολογιῶν, ἡ ἐκ τοῦ Πάω = Τρέφω ꙃ Βοηθῶ φαίνεται πιθανωτέρα).

Παιονία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς ἀρκτῴας Μακεδον., μεταξὺ Ἀξιοῦ καὶ Στρυμόνος, κατοικουμένη ὑπὸ Ἰλλυριῶν, (τὸ ἐθν. Παίονες). 2) (μεταγεν.) = Παννονία.

*Παιονίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Παιονίδης ἢ Ἐκ Παιονιδῶν).

Παιονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Παίονος, ὁ Ἀγάστροφος. 2) (εἰς τὸν Ἀριστοφ.) κωμικῶς πεπλασμένον ὄνομα ἐκ τοῦ Πέος. 3) (ὡς ἐθν.) ὁ ἐκ Παιονιδῶν τῆς Ἀττικῆς.

Παιονικὸς, ή, όν. Ὁ τῆς Παιονίας ἢ τῶν Παιόνων. ‖. (οὐσ.) Παιονικὴ (ἐνν. χώρα), ἡ Παιονία.

Παιονὶς, ίδος (ἡ), ἰδιαιτ. θηλυκὸν τοῦ Παιονικός.

Παιόπλαι (οἱ), λαός τις τῶν Παιόνων, κατοικῶν ἐπὶ τοῦ Παγγαίου περὶ τὴν Θρᾴκην καὶ Μακεδονίαν.

Παῖος (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. περὶ τὸν ποταμὸν Λάδωνα.

Παισίκαι (οἱ), λαὸς τῆς Περσ., κατοικῶν μεταξὺ Ὤξου καὶ Ἰαξάρτου.

Παισὸς (ἡ), ἡ ἄλλως Ἀπαισὸς, π. τῆς Μυσ. μεταξὺ Λαμψάκου ꙃ Παρίυ, ἐρήμη ἤδη ἐπὶ Στρβ., (ὁ πολ. Παισηνός).

Παῖτοι (οἱ), λαὸς τῆς βορείου Θρᾴκης, κατοικῶν τὴν, ἀπ' αὐτῶν κληθεῖσαν, Παιτικὴν περὶ τὸν Ἕβρον.

Παίων, ονος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Παιονίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος, μετοικήσας ἀπὸ τῆς Ἤλιδος εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Παιονίαν τῆς Μακεδ. 3) υἱὸς τοῦ Ἀντιλόχυ, ἀφ' οὗ οἱ ἐν Ἀττικῇ Παιονίδαι.

Παιὼν, ῶνος (ὁ), = Παιήων, (ὅθεν

Παιωνία (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀθηνᾶ.

*Παιωναῖος (ὁ), εἷς τῶν Κουρήτων.

*Παιώνιος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις ἐκ τῆς ἐν Θρᾴκῃ Μένδης.

Πακάτη (ἡ), ἑταίρα τις ἐκ Λαρίσσης, ἐρασμία τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Ἀλεξάνδρου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπελλῆς ἀπεγράψατο τὴν Ἀφροδίτην, (ἡ γραφὴ Παγκάστη φαίνεται ὀρθοτέρα).

*Πάκορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρώδου, ἡγεμὼν τῶν Πάρθων.

*Πακτίων, ωνος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

Πάκτυες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Πακτυϊκῆς.

Πακτύη (ἡ), πολίχν. τῆς Θρᾳκ. χερσονήσου ἐπὶ τῆς Προποντίδος.

Πακτύης, ου (ὁ), Λυδός τις, ἀποστατήσας κατὰ τοῦ Κύρου τοῦ Μεγάλυ καὶ καταφυγὼν εἰς τὸν ἐν Χίῳ ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἀλλ' ἀποσπασθεὶς ἐπὶ μισθῷ ὑπὸ τῶν Χίων, καὶ παραδοθείς. 2) (γεωγρφ.) β. τῆς Ἰων., ὑπερκείμενον τῆς Μαγνησίας καὶ Ἐφέσου.

Πακτυϊκὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, μεταξὺ Χοάσπου ꙃ Ἰνδοῦ, (Καβούλ).

Πακτωλὸς (ὁ), ποτ. τῆς Λυδ., πηγ. ἐκ τοῦ Τμώλυ, ῥέων παρὰ τὰς Σάρδεις ꙃ χυν. εἰς τὸν Ἕρμον.

*Πάκωρος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, (παρβλ. Πάκορος).

*Παλαιὰ κώμη (ἡ), κώμη τῆς Λακων.

*Παλαιὰ πόλις (ἡ), ἡ τῶν Ἐμποριτῶν ἐπί τινος νησιδίου.

*Παλαίβυβλος (ἡ), ἡ παλαιὰ Βύβλος ἐν Φοινίκῃ.

Παλαιγάμβριον (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Αἰολ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Παλαιμόνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λέρνου ἢ τοῦ Ἡφαίστυ, ἐκ τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Ὠλενοῦ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, χωλὸς ἀμφοτέρυς τοὺς πόδας.

Παλαίμων, ονος (ὁ), ἡ κλητ. Παλαῖμον, οὕτω μετωνομάσθη ὁ Μελικέρτης (ἴδε Ἰνὼ) μετὰ τὴν ἀποθέωσίν του, τιμώμενος ὡς θεὸς θαλάσσιος, ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Portumnus. 2) υἱὸς τοῦ Ἡφαίστυ ἢ τοῦ Αἰτωλοῦ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Αὐτονόης, θυγατρὸς τοῦ Πειρέως.

Παλαίπαφος (ἡ), ἡ παλαιὰ Πάφος ἐν Κύπρῳ.

Παλαιπερκώτη (ἡ), ἴδε Περκώτη.

Παλαιρὸς (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἀκαρν., (ὁ πολ. Παλαιρεύς).

*Παλαίσκηψις, εως (ἡ), ἡ παλαιὰ Σκῆψις.

Παλαιστίνη (ἡ), ἡ μεταξὺ Συρίας, Φοινίκης καὶ Αἰγύπτου χώρα, ἔχουσα πρὸς ἀνατολὰς τὴν Ἀραβίαν ꙃ πρὸς δυσμὰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, διαιρουμένη εἰς δυτικὴν ἢ ἐντεῦθεν τοῦ Ἰορδάνου, ꙃ ἀνατολικὴν ἢ πέραν αὐτοῦ, τὰ μεσόγεια τῆς ὁποίας, ἑκατέρωθεν τοῦ Ἰορδάνου, κατῴκουν οἱ Ἰουδαῖοι, (τὸ ἐθν. Παλαιστινός).

Παλαίτυρος (ἡ), ἡ παλαιὰ Τύρος.

Παλαίφατος (ὁ), συγγραφεύς τις ἐξ Ἀθηνῶν ἢ Πριήνης, σύγχρονος πιθανῶς τοῦ Θκδ. ἢ Ξενοφ., γράψας πέντε βιβλία Περὶ ἀπίστων, ἐκ τῶν ὁποίων διεσώθη μόνον τὸ πρῶτον.

Παλαίχθων, ονος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Πελασγοῦ.

*Παλάκιον (τὸ), π. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου.

*Πάλακος (ὁ), Σκύθης, υἱὸς τοῦ Σκιλούρυ.

Παλαμήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυπλίου, βασιλέως τῆς Εὐβοίας, καὶ τῆς Κλυμένης, θυγατρὸς τοῦ Κατρέως, ἢ τῆς Ἡσιόνης, περίφημος διὰ τὸν ἐφευρετικόν του νοῦν καὶ τὴν φρόνησίν τυ, ἀνακαλύψας τὴν προσποιητὴν μωρίαν τοῦ Ὀδυσσέως, μὴ θέλοντος νὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς Τροίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἐμπνεύσας εἰς αὐτὸν ἀδιάλλακτον ἔχθραν, ἕως οὗ ἐνοχοποιηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὡς προδότης, ἐλιθοβολήθη. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ἡ ἐφεύρεσις τῶν κύβων, τῶν σταθμῶν, τῶν τεσσάρων στοιχείων τοῦ ἀλφαβήτυ ζ, π, φ, χ, καὶ ἀναφέρεται προσέτι καὶ ὡς ποιητὴς, ἰατρὸς καὶ ἀστρονόμος, (ὅθεν παροιμ. Παλαμήδειον εὕρημα). 2) εἷς τῶν παρ' Ἀθηναίῳ Δειπνοσοφιστῶν.

Πάλαντα (τὰ), π. μεσόγ. τῆς Κορσικῆς, (Balagna).

Παλάντιον (τὸ), ἴδε Παλλάντιον.

Παλάτιον (τὸ), εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης, ὅπου ἦτον τὸ ἀνάκτορον τοῦ Αὐγούστου καὶ τῶν διαδόχων του καὶ ἄλλαι ἀρχαῖαι οἰκοδομαί, ὀνομασθεὶς οὕτω ὑπὸ τοῦ Εὐάνδρου εἰς μνήμην τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Παλλαντίου.

*Πάλεια (ἡ), ἀρχῆθεν ἡ Δύμη.

Παλεῖς καὶ Ἀττ. Παλῆς (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ πόλεως Πάλης.

Παλεὺς, έως (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ Πάλης. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Κεφάλου, κτίτωρ τῆς πόλεως ταύτης. (κυρ. Δωρ. ἀντὶ Πηλεύς).

Πάλη (ἡ), π. τῆς νήσου Κεφαλληνίας ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν αὐτῆς παραλίων, (Διξοῦρι).

Παλίβοθρα (τὰ), ἴδε Παλίμβοθρα.

Παλικὴ (ἡ), π. τῆς Σικελ., ἴδε τὸ ἑπόμ.

Παλικοὶ (οἱ), παῖδες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Θαλίας, θυγατρὸς τοῦ Ἡφαίσυ καὶ τῆς Αἴτνης, λατρευόμενοι ὡς ἐγχώριοι θεοὶ ἐν Σικελίᾳ, ὅπου εἶχον ꙃ μαντεῖον παρὰ τὴν πόλιν Παλίκην. ‖. » Παλικῶν λίμνη καὶ (ἁπλῶς) Παλικοί, λίμνη θειαφώδης τῆς Σικελ., νομιζομένη ἱερὰ καὶ χρησιμεύουσα, καθὼς παρ' Ἕλλησιν ἡ Στὺξ, ὡς ὅρκος.

Παλίμβοθρα (τὰ), π. τῆς Ἰνδ. ἐπὶ τοῦ Γάγγου μὲ 570 πύργους καὶ 64 πύλας.

*Πάλινθος (ὁ), τὸ μαυσώλειον τοῦ Δαναοῦ ἐν Ἄργει.

Παλίνουρος (ὁ), ἀκρωτ. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, (Capo Palemido).

Πάλιον (τὸ), Δωρ. ἀντὶ Πήλιον.

Παλιρεῖς (οἱ), διάφορος γραφὴ ἀντὶ Παλαιρεῖς, ἴδε Πάλαιρος.

Παλλαδᾶς, ᾶ (ὁ), ἐπιγραμματοποιός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας ἢ Χαλκίδος, σύγχρονος τοῦ Θεμιστίου.

Παλλάδιον (τὸ), ἐν γέν. ἄγαλμα τῆς Παλλάδος (Ἀθηνᾶς). (ἰδιαιτ.) ξύλινόν τι εἴδωλον τῆς θεᾶς ταύτης, ἔχον τριῶν ποδῶν ὕψος, τὸ ὁποῖον ἐπιστεύετο πεσὸν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ (διϊπετὲς) καὶ εὑρεθὲν ὑπὸ τοῦ Ἴλλου, ἐφυλάττετο δέ, ὡς κειμήλιον πολύτιμον, ἐν τῇ ἀκροπόλει τῆς Τρῳάδος, ἀπ' ὅπου παραλαβὼν αὐτὸ μεθ' ἑαυτοῦ ὁ Αἰνείας, τὸ μετέφερεν εἰς Ἰταλίαν, ꙃ ἐλέγετο φυλαττόμενον ἐκεῖ μέχρι τοῦ Κωνσταντίνου. Τὴν κτῆσιν δὲ αὐτοῦ ἐφιλονείκουν ꙃ ἄλλαι πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας, πρὸ πάντων δὲ τὸ Ἄργος καὶ αἱ Ἀθῆναι. 2) δικαστήριόν τι (κυρίως ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς) ἐν Ἀθήναις, συστηθὲν ὑπὸ τοῦ Δημοφῶντος, υἱοῦ τοῦ Θησέως, ὅπου ἐδίκαζον οἱ Ἐφέται τὰ ἀκούσια ἐγκλήματα.

Παλλάδιος (ὁ), ἰατρὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, μεταγενέστερος τοῦ Γαληνοῦ, γράψας ὑπομνήματα εἰς Ἱπποκράτην.

*Παλλαντία (ἡ), π. τῆς Ἰβηρίας, (ὁ πολ. Παλλάντιος).

Παλλαντίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Πάλλαντος. ‖. (πλθ.) Παλλαντίδαι, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Πάλλαντος ἐν Ἀθήναις, ἀποτελοῦντες ἰσχυράν τινα οἰκογένειαν, ἀντίπαλον τῆς τοῦ Αἰγέως.

Παλλάντιον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδ. κτίσμα τοῦ Πάλλαντος, υἱοῦ τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπῴκησεν ὁ Εὔανδρος εἰς Ἰταλίαν, ὅθεν καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς μητρόπολις τῆς Ῥώμης (ἴδε Παλάτιον), καὶ ὁ Οὐεσπασιανὸς ἐχορήγησεν αὐτῇ πολλὰ προνόμια, (ὁ πολ. Παλλαντιεύς).

*Παλλάντιος λόφος (ὁ), ὁ Collis Palatinus ἐν Ῥώμῃ.

Παλλὰς, άδος (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀθηνᾶ, εἴτε ἀπὸ τοῦ Πάλλειν, ὡς ὁρμητικὴ ꙃ ἀεικίνητος, εἴτε ἀπὸ τοῦ Γίγαντος Πάλλαντος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ, εἴτε ἀπὸ τῆς Παλλάδος, θυγατρὸς τοῦ Τρίτωνος, τὴν ὁποίαν (συνανατραφεῖσαν μετ' αὐτῆς) εἶχε φονεύσῃ ἐξ ἀποτυχίας, καὶ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ὁποίας κατεσκεύασε τὸ Παλλάδιον. ‖ » Παλλάδος πέτρα, « Εὐρ., βυνὸν τῆς Τροιζηνίας, τὸ ἄλλως Γλαυκώπειον.

Πάλλας, αντος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Σελήνης. 2) υἱὸς τοῦ Κρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας, εἷς τῶν Τιτάνων, γεννήσας ἐκ τῆς Στυγὸς τὴν Βίαν κτλ. 3) εἷς τῶν Γιγάντων, υἱὸς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. 4) υἱὸς Πανδίονος τοῦ δευτέρου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Παλλαντίδαι. 5) υἱὸς τοῦ Λυκάονος, βασιλέως τῆς Ἀρκαδ., ὁ κτίσας τὴν πόλιν Παλλάντιον.

Παλλατὶς, ίδος (ἡ), ἡ τῆς Παλλάδος. ‖. Παλλατίδες πέτραι, « Καλλ., μέρος τοῦ παρὰ τὸ Ἄργος ὄρους Κρείου.

Παλλήνη (ἡ), χερσόνησος μικρὰ τῆς Μακεδον., μεταξὺ τοῦ Θερμαϊκοῦ ꙃ Τορωναίου κόλπου, ἡ ἄλλως Φλέγρα, ὅπου ἐμυθολογεῖτο συμβᾶσα ἡ Γιγαντομαχία. 2) π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου χερσονήσου, (Νέα Κασσάνδρα), (ὁ πολ. Παλλήνιος καὶ Παλληναῖος). 3) δῆμος τῆς Ἀττ. παρὰ τὰς Ἀχαρνὰς, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς Παλληνίδος, (ὁ δημ. Παλληνεύς). 4) (κυριωνυμ.) θυγ. τοῦ Ἀλκυονέως καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀστερίας.

*Πάλμα (ἡ), π. τῆς μεγαλητέρας τῶν Βαλεαρίδων νήσων.

Πάλμυρα (ἡ), π. τῆς Συρ., ἀκμάσασα ἰδίως μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Σελευκείας καὶ καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐρηλιανοῦ, κινοῦσα δὲ καὶ σήμερον ἀκόμη τὸν θαυμασμὸν τῶν περιηγητῶν μὲ τὰ σωζόμενα ὑπέρλαμπρα ἐρείπιά της, (Ταδμούρ), (ὁ πολ. Παλμυρηνός).

Παλμυρηνὴ (ἡ), ἡ περὶ τὴν Πάλμυραν χώρα, ἀποτελέσασά ποτε ἰδιαίτερον βασίλειον, ἐντὸς τοῦ ὁποίυ ἠριθμοῦντο δεκαοκτὼ πόλεις.

Πάλμυς, υος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἱπποτίωνος.

*Παλοῦς, οῦντος (ὁ), = Πάλη.

Πάλτος (ἡ), π. τῆς Συρ., (ὁ πολ. Παλτηνός).

*Παμβωτάδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Παμβωτάδης ἢ Ἐκ Παμβωταδῶν).

*Παμένης, ους (ὁ), Θηβαῖός τις, σύγχρονος τοῦ Ἐπαμινώνδου, ἴδε ꙃ Παμμένης.

*Πάμιλος (ὁ), ἴδε Πάμμιλος.

Πάμισος (ὁ), ποτ. τῆς Φθιώτ. ἐν Θεσσαλίᾳ, χυν. εἰς τὸν Ἀπιδανόν. 2) ποτ. τῆς Μεσσην., πηγ. ἐκ τῆς Ἀρκαδ. καὶ χυν. εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου παρὰ τὴν Κορώνειαν, (Πιρνάτσα). 3) ποτ. τῆς Ἤλιδος ꙃ 4) ποτάμιον μεταξὺ Λακων. καὶ Μεσσην.

Παμμένης, υς (ὁ), Ἀθηναῖός τις υἱὸς Πομ-

μένους, παρὰ Δμσθ. 2) Θηβαῖός τις παρὰ Λουκ. 3) ῥήτωρ τις παρὰ Κικέρ.

Πάμμιλος (ὁ), Μεγαρεὺς, κτίστωρ τῆς ἐν Σικελίᾳ Σελινοῦντος.

Πάμμων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης. 2) Σκύριός τις παρ' Ἡροδότῳ.

Παμφάης, ους (ὁ), Ἀργεῖός τις, φιλοξενήσας τοὺς Διοσκούρους. 2) Πριηνεύς τις, πέμψας δῶρον εἰς τὸν Δαρεῖον ἅμαξαν πλήρη ἀργυρίου.

*Παμφίλη (ἡ), γυνή τις συγγραφεὺς ἐξ Ἐπιδαύρου ἢ Αἰγύπτου, θυγ. τοῦ Σωτηρίδα, σύγχρονος τοῦ Νέρωνος. 2) ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.

Πάμφιλος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Δημοφίλης. 2) στρατηγός τις τῶν Ἀθην. παρὰ Ξενοφ. (Ἑλλην. Ε', α', 2). 3) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, ἐξορισθεὶς ὡς ἀπατεών. 4) ζωγράφος τις, ὁ αὐτὸς καὶ ποιητὴς τραγικὸς κατά τινας, διδάσκαλος τοῦ Ἀπελλοῦ, ζωγραφήσας ἐν τῇ Ποικίλῃ στοᾷ τοὺς Ἡρακλείδας. 5) ποιητὴς ἐκ Σικελίας, ἀγνώστου ἐποχῆς, τοῦ ὁποίου εὕρηνται λείψανά τινα παρὰ Σουΐδᾳ. 6) Γραμματικός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας.

*Παμφύλη (ἡ), θυγ. τοῦ Ῥαχίου ϗ τῆς Μαντοῦς, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ

Παμφυλία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Κιλικ. καὶ Λυδ., συνοικισθεῖσα μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ὑπὸ τῶν μετὰ τοῦ Ἀμφιλόχου ϗ Κάλχαντος Παμφύλων [πᾶς, φυλή], συναναμιχθέντων μὲ τοὺς ἀρχαίους ἐγκατοίκους, (τὸ ἐθν. Πάμφυλος καὶ τὸ κτητ. Παμφυλιακὸς, Παμφυλικὸς καὶ Παμφύλιος, ὅθεν ‖. Παμφύλιον πέλαγος, « τὸ περὶ τὴν Παμφυλίαν).

Παμφυλίς, ίδος (ἡ), Π. θηλ. τοῦ Παμφύλιος.

Πάμφυλοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Παμφυλίας. 2) φυλή τις ἐν Σικυωνίᾳ, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ Παμφύλου τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰγιμίου.

Πάμφυλος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Παμφυλίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Αἰγιμίου ϗ ἀδελφὸς τοῦ Δύμαντος, βασιλεὺς τῶν ἐπὶ τοῦ Πίνδου Δωριέων, στρατεύσας μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς Πελοπόννησον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη λοφυλή τις ἐν Σικυῶνι.

Πάμφως, ω (ὁ), ποιητὴς Ἀθηναῖος, πρότερος ... καὶ αὐτοῦ, ὡς λέγεται, τοῦ Ὁμήρου γράψας ὕμνους.

Πάν, Πανὸς (ὁ), ὁ θεὸς τῶν ποιμένων, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Δρύοπος ἢ, κατά τινας, τῆς Πηνελόπης, καὶ κατ' ἄλλους, τοῦ Διὸς ϗ τῆς Θύμβριος, γεννηθεὶς ἐπὶ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Λυκαίου ὄρους, ὅπου καὶ ἰδίως ἐλατρεύετο, καὶ εἰκονιζόμενος μὲ ὦτα, κέρατα, πόδας ϗ οὐρὰν τράγου καὶ σῶμα τετριχωμένον, καὶ κρατῶν σύριγγα, περιπλανώμενος δὲ πάντοτε εἰς τὰς ἐρημίας καὶ τὰ ὄρη. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἡ λατρεία αὐτοῦ εἰσήχθη κυρίως μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην. ‖. (πλθ.) Πᾶνες, οἱ παρὰ Ῥωμαίοις **Fauni**, δαίμονες σατυροειδεῖς, (ὅθεν ἐν εἴδει ἐπιφωνήματος) « Ὦ Πᾶνες, « Ἀριστοφ., = Ὦ πόποι, ἐπὶ παραδόξου καὶ τερατώδους συναντήματος ἢ ἀκούσματος.

Παναθήναια (τὰ), πανήγυρις ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς, ἀνανεωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θησέως, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ συνοικισμοῦ τῶν Ἀθηναίων εἰς μίαν πόλιν. Ἦσαν δὲ δύο εἰδῶν, τὰ Μεγάλα, ἑορταζόμενα κατὰ τετραετίαν μὲ πολλὴν μεγαλοπρέπειαν κατὰ τὴν 28 τοῦ Ἑκατομβαιῶνος, καὶ διαρκοῦντα πολλὰς ἡμέρας, ὅτε μετεφέρετο ἐπὶ πλοίου, κινουμένου διὰ τροχῶν, ϗ ὁ ἱερὸς πέπλος τῆς θεᾶς διὰ τῆς πόλεως εἰς τὴν ἀκρόπολιν· καὶ τὰ Μικρὰ, ἑορταζόμενα κατ' ἔτος, ἢ, κατά τινας, κατὰ τριετίαν, τὴν 20 τοῦ Θαργηλιῶνος.

Παναθηναϊκὸς, ή, όν καὶ Παναθήναιος, α, ον. Ὁ τῶν Παναθηναίων. ‖. « Ἡ Παναθηναϊκὴ πομπή, « ἡ μετὰ παρατάξεως μετακόμισις τοῦ ἱεροῦ πέπλου εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν μεγάλων Παναθηναίων.

Πάναινος (ὁ), ἀδελφὸς ἢ ἁπλῶς συνεργάτης τοῦ Φειδίου, περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις.

Παναῖοι (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν περὶ τὴν Ἀμφίπολιν.

Πάναιρος (ὁ), Θεσσαλός τις ἐκ Φαρσάλων παρὰ Θκδ.

Παναίτιος (ὁ), Τήνιος, υἱὸς τοῦ Σωσιμένους, τριηραρχῶν ὑπὸ τοὺς Πέρσας καὶ αὐτομολήσας πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἐν Σαλαμῖνι. 2) φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Ῥόδου, γράψας περὶ τοῦ Καθήκοντος. 3) ἕτερος φιλόσοφος Στωϊκὸς, ὁ, πρὸς διαστολὴν, καλούμενος Νεώτερος, μαθητὴς Διογένους τοῦ Βαβυλωνίου, ϗ φίλος τοῦ Σκιπίωνος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται διάφοροι φιλοσοφικαὶ καὶ ἠθ. καὶ πραγματεῖαι.

Παναιτώλιον (τὸ), ἡ γενικὴ συνέλευσις τῶν διαφόρων τῆς Αἰτωλίας λαῶν, συγκροτουμένη κατ' ἐνιαυτὸν ἐν Ναυπάκτῳ ἢ Θέρμῳ, καθ' ἣν ἐτελοῦντο ϗ δημόσιοι ἀγῶνες.

Πανάκεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, θεὰ τῆς ἰατρικῆς, λατρευομένη ἰδίως ἐν Ὠρωπῷ.

Πάνακρα (τὰ), β. τῆς Κρήτης, συνεχόμενον μὲ τὴν Ἴδην, (τὸ τοπ. Πανακραῖος καὶ θηλ. Πανακρίς).

*Πάνακρον (τὸ), π. τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Πανάκριος).

Πάνακτον (τὸ), φρούρ. τῆς Ἀττ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Βοιωτ.

Πανάρετος (ὁ), φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς, μαθητὴς τοῦ Ἀρκεσιλάου.

Παναχαιΐς, ίδος (ἡ), ἅπασα ἡ Ἀχαΐα.

Παναχαιοὶ (οἱ), ἅπαντες οἱ Ἀχαιοὶ, παρβλ. Πανέλληνες.

*Πανδαΐα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἡρακλ.

Πανδάρεος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέροπος ἐκ Μιλήτου ἢ Ἐφέσου, φίλος τοῦ Ταντάλου, πατὴρ τῆς Ἀηδόνος, τῆς Μερόπης καὶ τῆς Κλεοθήρας.

Πάνδαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἡγεμὼν τῶν ἐπικούρων τοῦ Πριάμου Λυκίων, τοξότης περίφημος, πληγώσας τὸν Μενέλαον, καὶ φονευθεὶς ὕστερον ὑπὸ τοῦ Διομήδους, τιμώμενος δὲ ὡς ἥρως ἐν Πινάροις τῆς Λυκίας.

Πανδαταρία (ἡ), νῆσος τῶν παραλίων τῆς Ἰταλίας, περὶ τὰς Φορμιάς.

Πανδέλετος (ὁ), συκοφάντης ἐν Ἀθήναις, ἀφ' οὗ αἱ Πανδελέτειοι γνῶμαι.

Πάνδια (ἡ), ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τοῦ Διὸς, συστηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πανδίονος, καὶ τελουμένη εὐθὺς μετὰ τὰ Διονύσια.

Πανδίη (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς ϗ τῆς Σελήνης.

Πανδιονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Πανδίονος, ὁ Αἰγεύς.

Πανδιονὶς, ίδος (ἡ), ἐπιθετ., ἡ τοῦ Πανδίονος, (ὅθεν ‖ φυλὴ —, μία τῶν ἐν Ἀθήναις. 2) (πατρωνυμ.) ἡ Πρόκνη, ὡς θυγ. τοῦ Πανδίονος.

Πανδίων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου, πατὴρ τοῦ Ἐρεχθέως, τῆς Πρόκνης ϗ τῆς Φιλομήλας, βασιλεύσας τῶν Ἀθηνῶν (αἱ ὁποῖαι διὰ τοῦτο ϗ Πανδίονος ἄστυ καλοῦνται) περὶ τὸ 1463-1423 πρὸ Χ., καὶ συμμαχήσας κατὰ τοῦ Λαβδάκου, βασιλέως τῶν Βοιωτῶν, μετὰ τοῦ Τηρέως βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκε καὶ τὴν θυγατέρα του Πρόκνην εἰς γυναῖκα. (Εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις ἀνδριάντα τοῦ Πανδίονος τούτου ἐγράφοντο τὰ ὀνόματα τῶν ἐκλεγομένων πολεμιστῶν). 2) ὁ δεύτερος, υἱὸς Κέκροπος τοῦ δευτέρου, πατὴρ τοῦ Αἰγέως, Πάλλαντος καὶ Νίσου, βασιλεύσας περὶ τὸ 1300 πρὸ Χ. Ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Μητίονος, καὶ φυγὼν εἰς τὰ Μέγαρα, ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ ἐκεῖσε βασιλεύοντος, ὅπου καὶ ἐτιμᾶτο μετὰ θάνατον ὡς ἥρως. 3) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου ϗ τῆς Ἡφαιστίνης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Καλλιδίκης. 4) υἱὸς τοῦ Φινέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας. 5) σύντροφος τοῦ Τεύκρου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας.

Πάνδοκος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων, (Ἰλ. 490).

Πανδοσία (ἡ), π. τῆς Θεσπρωτ. ἐν Ἠπείρῳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀχέροντος ποταμοῦ. 2) π. τῆς Βρεττίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν Κροτωνιατῶν, (**Anglona**), (ὁ πολ. Πανδοσιανός).

Πανδρόσειον καὶ Πανδρόσιον (τὸ), τὸ ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν ἱερὸν τῆς Πανδρόσου, ὅπου καὶ ἡ ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἐλαία.

Πάνδροσος (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως Κέκροπος καὶ τῆς Ἀγλαύρου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Κήρυκα, καὶ ἔχουσα ἴδιον ἡρῷον (τὸ Πανδρόσειον) ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν.

Πανδώρα (ἡ), ἡ πρώτη γυνὴ, τὴν ὁποίαν, δημιουργηθεῖσαν, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διὸς, ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου, καὶ κοσμηθεῖσαν ὑπὸ μὲν τῆς Ἀφροδίτης μὲ κάλλος, ὑπὸ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς μὲ καλλιτεχνίαν καὶ ὑπὸ τῶν Ὡρῶν μὲ ὅλα τῶν χαρίτων τὰ θέλγητρα, ἔπεμψεν ὁ Ζεὺς, πρὸς τιμωρίαν τοῦ Προμηθέως, κλέψαντος τὸ πῦρ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἐπιμηθέα, συνεπιφέρουσαν ϗ ἓν κιβώτιον, ὅπου ἐμπεριείχοντο ὅλα τοῦ βίου τὰ δεινὰ, τὸ ὁποῖον ἀνοίξας ὁ Ἐπιμηθεὺς, ἀπ' ἐναντίας τῶν συμβουλῶν τοῦ ἀδελφοῦ του, διέδωκεν ἔκτοτε αὐτὰ εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον. 2) (κατὰ τὸν Ὀρφέα) θεὰ τῶν βασάνων, σιδηροσώματος, σύντροφος τῶν Ἐριννύων κτλ.

Πάνδωρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως ϗ τῆς Διογενείας, ἀδελφὸς Πανδίονος τοῦ Β'.

*Πανεάς, άδος (ἡ), πολίχν. τῆς Φοινίκης, (ὁ πολ. Πανεάτης).

Πανεῖος, α, ον. Ὁ τοῦ Πανὸς ἢ ἐκ τοῦ Πανὸς, (ὅθεν. ‖. » Πανεῖον, τὸ ἱερὸν τοῦ Πανὸς, καὶ » Πανεῖα (ἐνν. δείματα), οἱ Πανικοὶ φόβοι.

Πανέλληνες (οἱ), ἅπαντες οἱ Ἕλληνες.

Πανελλήνιον (τὸ), β. τῆς Αἰγίνης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτον ὁ ναὸς τοῦ Πανελληνίου Διὸς, κτίσμα τοῦ Αἰακοῦ, ὁποῖον ἔκτισεν ὕστερον καὶ ὁ Ἀδριανὸς ἐν Ἀθήναις, καὶ ὅπου ἑωρτάζοντο τὰ Πανελλήνια.

*Πάνεμος (ὁ), ὁ παρ' Ἀθηναίοις Μεταγειτνιὼν ϗ παρὰ Κορινθίοις Βοηδρομιὼν μήν.

*Πανήγορος (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀρρ.

*Πανθαλίς, ίδος (ἡ), μία τῶν θεραπαινίδων τῆς Ἑλένης.

Πάνθεια (ἡ), ἡ γυνὴ τοῦ Ἀβραδάτου, ἡγεμόνος τῶν μετὰ Κύρου τοῦ Μεγάλου Περσῶν. 2) ἡ δευτέρα γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Μάρκου Ἀντωνίνου.

Πανθιαλαῖοι (οἱ), φυλή τις ἐν Περσίᾳ, ζῶσα ἀπὸ γεωργίας.

*Πανθίας, ου (ὁ), ἀγαλματοποιὸς Χῖος, υἱὸς τοῦ Σωστράτου.

*Πανθοίδας, α (ὁ), διαλεκτικός τις, διδάσκαλος τοῦ φιλοσόφου Λύκωνος, (κυρ. = τῷ -

Πανθοίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Πανθόου, ὁ Πολυδάμας.

Πάνθοος-θους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀθρύα, ἱερεὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος, ἀπ' ὅπου ἁρπάσας αὐτὸν ὁ υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος διὰ τὸ κάλλος του, μετέφερεν εἰς Τροίαν, ὅπου διωρίσθη πάλιν ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλ. Υἱοὶ τούτου ἦσαν ὁ Πολυδάμας, Ὑπερήνωρ καὶ Εὔφορβος.

Πανιάς, άδος (ἡ), ἡ τοῦ Πανός.

Πανικὸς, ή, όν, = Πάνειος.

*Πάνιον (τὸ), λόφος τις ἐν Παλαιστίνῃ, ὅπου αἱ πηγαὶ τοῦ Ἰορδάνου.

*Πανίσκος (ὁ), μικρὸς Πὰν, Φαῦνος.

Πανίτης, ου (ὁ), Μεσσήνιός τις, σύγχρονος τῶν διαδόχων τοῦ Ἀριστοδήμου.

*Πανίωνες (οἱ), ἅπαντες οἱ Ἴωνες.

Πανιώνιον (τὸ), τὸ περὶ τοὺς πρόποδας τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Μυκάλης ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος ἄλσος, ὅπου συνήρχοντο οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἰωνικῶν πόλεων, ϗ ἐπανηγυρίζοντο τὰ Πανιώνια.

Πανιώνιος (ὁ), Χῖός τις, ὅς τις εἶχεν ἔργον ν' ἀγοράζῃ καὶ εὐνουχίζων νὰ μεταπωλῇ ὡραίους παῖδας εἰς τοὺς ἐν Σάρδεσι καὶ Ἐφέσῳ βαρβάρους.

Παννονία (ἡ), χώρα μεγάλη τῆς Εὐρώπης, μεταξὺ Ἰλλυρίας, Μοισίας ϗ Δουνάβεως, περιλαμβάνουσα τὴν νῦν Ἄνω Αὐστρίαν, Στυρίαν, κάτω Οὐγγαρίαν, Σκλαβονίαν καὶ μέρος τῆς Βοσνίας καὶ Κροατίας, καὶ διαιρουμένη εἰς τὴν ἄνω ἢ πρὸς δυσμὰς καὶ εἰς τὴν κάτω ἢ πρὸς Ἀνατολὰς Παννονίαν, (τὸ ἐθν. Παννόνιοι, οἱ αὐτοὶ καὶ Παίονες).

*Πανόλβιος (ὁ), ποιητής τις παρὰ Σουΐδᾳ.

Πανοπεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Φώκου καὶ τῆς Ἀστεροπείας, πατὴρ τοῦ Ἐπειοῦ, εἷς τῶν ἐπὶ θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἐξελθόντων ἡρώων. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Φωκίδος παρὰ τὸν Κηφισσὸν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτ., (ὁ πολ. Πανοπεύς).

Πανόπη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὴν Θρεψίππην. 3) (γεωγρφ.) = Πανοπεύς (2).

*Πανοπηϊάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἐπειὸς, ὡς υἱὸς τοῦ Πανοπέως.

*Πανοπηὶς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Πανοπέως (πόλις).

Πανόπολις, εως (ἡ), ἴδε Πανὸς πόλις.

Πάνορμος (ὁ), π. παραθαλ. πρὸς βορρᾶν τῆς Σικελ., (Παλέρμο). 2) λιμὴν τῆς Ἠπείρου παρὰ τὸ ἀκρωτ. Ῥίον. 3) λιμὴν τῆς Ἀχαΐας, ἀπέναντι τῆς Ναυπάκτου. 4) π. ϗ λιμὴν τῆς Ἰων. πλησίον τῆς Ἐφέσου, (τὸ τοπ. Πανορμίτης).

Πανὸς ὄρος (τὸ), β. τῆς Ἀττ. παρὰ τὸν Μαραθῶνα, μὲ ἓν σπήλαιον τοῦ Πανός.

Πανὸς πόλις (ἡ), π. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαΐδος ἐπὶ τῆς ἀνατολ. ὄχθης τοῦ Νείλου, ἡ πρότερον Χέμμις, πρωτεύουσα τοῦ Πανοπολιτικοῦ Νομοῦ, (ὁ πολ. Πανοπολίτης).

Πανταγνωτος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Πολυκράτους, τυράννου τῶν Σαμίων.

Πανταχίας ἢ (ὀρθότ.) Πανταχύας (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. ῥέων μεταξὺ Μεγάρων καὶ Συρακουσῶν.

Πανταχλῆς, έους (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστοφάνει. 2) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων κατὰ τὸ 26 ἔτος τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Πανταλέων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλυάττου, ἀδελφὸς τοῦ Κροίσου, βασιλέως τῶν Λυδῶν. 2) περίφημός τις πλάνος (**farceur**).

Πανταρης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ τυράννου τῶν Γελῴων Ἱπποκράτους.

*Πανταρχης, οὺς (ὁ), Ἠλεῖός τις νικήσας Ὀλύμπια κατὰ τὴν 86 Ὀλυμπ.

*Πάνταυχος (ὁ), Μακεδών τις ἐξ Ἀλώρου παρ' Ἀρρ.

*Πανteὺς, έως (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Πλουτ. (Κλεομ. 23).

*Παντελίδας (κατὰ διόρθ. τοῦ **Walken**. ἀντὶ Παντελλίδας), α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρ' Αἰλ.

*Παντίχα (ἡ), Κυπρία τις ὡραιοτάτη, ἐν τῇ αὐλῇ τῆς Ὀλυμπιάδος.

Παντικάπαιον (τὸ), π. ϗ λιμὴν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Γκὲρζ), (ὁ πολ. Παντικαπαιεύς).

Παντικάπης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., χυν. εἰς τὸν Βορυσθένην, (Σαμάρα).

Παντίμαθοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀσίας, ὑποτελὴς τῶν Περσῶν, κατοικῶν περὶ τὸν Ὦξον.

Παντίτης, ου (ὁ), ὁ δεύτερος τῶν ἐκ Θερμοπυλῶν διασωθέντων Σπαρτιατῶν, κρεμασθεὶς ὕστερον ὑπὸ τῆς ἐντροπῆς του διὰ τοῦτο.

Πανύασις, ιδος (ὁ), ἀρχαῖος ποιητὴς ἐκ Σάμου ἢ ἐκ Θουρίων ἢ ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, συγγενὴς τοῦ Ἡροδότου, γράψας Ἡράκλειαν, ποίημα ἐπικὸν εἰς ιδ'. βιβλία.

Πάνυσος (ὁ), ποτ. τῆς κάτω Μοισίας.

Πανῶν πόλις (ἡ), = Πανὸς πόλις.

*Πάξαμος (ὁ), συγγραφεύς τις γράψας Ὀψαρτυτικά.

*Παξαυγοῦστα (ἡ), π. τῶν Κελτῶν ἐν Ἰβηρίᾳ.

Παξοὶ (αἱ), δύο νῆσοι τοῦ Ἰονίου πελάγους μεταξὺ Κερκύρας καὶ Λευκάδος, (Παξὸς καὶ Ἀντίπαξος).

*Πάσς (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ., ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Στρβ.

Παπαῖος (ὁ), ὁ Ζεὺς παρὰ Σκύθαις καὶ Βιθυνοῖς.

*Πάππος (ὁ), Ἀλεξανδρεὺς, γράψας Ὀνειροκριτικά.

Πάπρημις, ιος (ἡ), π. πρωτεύουσα τοῦ Παπρημίτου Νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, (ἴσως = Χοΐς).

*Παραβάλλων, οντος (ὁ), Ἠλεῖος, πατὴρ τοῦ Λαστρατίδου.

Παράδεισος (ὁ), π. τῆς Κοίλης Συρίας παρὰ τὸν Λίβανον. 2) π. τῆς Σικελ.

*Παραθεμίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, γενόμενος μετ' ἄλλων δύο αἴτιος τῆς αὐτοχειρίας τῶν θυγατέρων τοῦ Σκεδάσου.

*Παραιβάσιον (τὸ), μνημεῖόν τι ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Παραιβάτης, ου (ὁ), εἷς τῶν μετὰ Δωριέως μετοικησάντων Σπαρτιατῶν εἰς Σικελίαν.

Παραίβιος (ὁ), θεράπων τοῦ Φινέως, βασιλέως τῆς Θρᾴκης, συμβουλεύσας αὐτὸν πῶς νὰ ἐξιλεώσῃ τὴν Ἁμαδρυάδα, τῆς ὁποίας κόψας μίαν ἱερὰν δρῦν, περιέπεσεν εἰς βουλιμίαν.

*Παράβυστον (τὸ), δικαστήριόν τι ἐν Ἀθήναις.

Παραιτάκαι (οἱ) = Παραιτακηνοί.

Παραιτακηνὴ (ἡ), ἐπαρχία τῆς Περσίδος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μηδίας.

Παραιτακηνοὶ (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Παραιτακηνῆς, νομάδες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Παραιτόνιον (τὸ), π. ϗ λιμὴν τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ ἐν τῇ Αἰγύπτῳ.

Παραλάται (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν, ἴσως οἱ Βασιλήιοι Σκύθαι τοῦ Ἡρδ.

Παραλία (ἡ), = Πάραλος.

Παράλιοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀττικῇ Παράλου. 2) οἱ κάτοικοι τῶν παραλίων τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μηλίδος χώρας.

Πάραλοι (οἱ), = Παράλιοι. 2) οἱ ναῦται τῆς ἱερᾶς τριήρους, τῆς καλουμένης Παράλου.

Πάραλος (ἡ), ἐνν. γῆ, τὸ ἀπὸ Σουνίου μέχρις Ἀθηνῶν δυτικὸν παραθαλάσσιον τῆς Ἀττικῆς. 2) π. τῆς Μηλίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. 3) (ἐνν. ναῦς), ἓν τῶν ἱερῶν πλοίων τῶν Ἀθην. προσδιωρισμένον δι' ἀποστολὰς ἐκτάκτους. 4) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Περικλέους, ἀποθανὼν ὑπὸ τοῦ συμβάντος λοιμοῦ ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 5) υἱὸς τοῦ Δημοδόκου ϗ μαθητὴς τοῦ Σωκρ.

*Παραπίτα (ἡ), γυνὴ τοῦ Φαρναβάζου.

Παραποταμία (ἡ) καὶ Παραποτάμιοι (οἱ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ του Κηφισοῦ.

Παρασωπία (ἡ), ἡ παρὰ τὸν Ἀσωπὸν χώρα τῆς Βοιωτ. (οἱ κάτοικοι Παρασώπιοι).

Παρασωπιὰς, ἀδος (ἡ), ἡ παρὰ τὸν Ἀσωπὸν χώρα τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.

Παραυαῖοι (οἱ), λαὸς τῆς ἐν Ἠπείρῳ Θεσπρωτίας, κατοικοῦντες τὴν περὶ τὸν Αὔαν ποταμὸν χώραν, τὴν ἄλλως Παραυαίαν.

*Παραχελωῖται (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς παρὰ τὸν Ἀχελῷον χώρας, τῆς ἄλλως Παραχελωΐτιδος, ἐν Αἰτωλίᾳ ϗ Θεσσαλίᾳ.

*Παραχοάθρας (ὁ), σειρὰ βουνῶν τῆς Μηδίας, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας ἄχρι τῆς Ὑρκανίας θαλάσσης.

Παρδόκας, α (ὁ), δοῦλός τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Παρεία (ἡ), Νύμφη τις, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Μίνως ἐγέννησε τέσσαρας υἱούς.

Παρεισάδης, ου (ὁ), τύραννος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.

*Παρέντιον (τὸ), π. ϗ λιμὴν τῆς Ἰσρίας.

Παρθάων (ὁ), ἴδε Πορθάων.

Παρθεινοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Μακεδον. Ἰλλυρ., συνορεύοντες μὲ τοὺς Δαλμάτας.

Παρθενία (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἥρα, ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Παρθενίου ὄρους. 2) (γεωγρφ.) ἡ Σάμος.

Παρθενίας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἤλιδος.

Παρθένιον (τὸ), π. τῆς Μυσίας ἐν τῇ Τευθρανίᾳ. 2) π. καὶ ἀκρωτ. τῆς Ταυρ. χερσονήσου, ἐπὶ τοῦ στενωτάτυ μέρυς τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, ὅπου καὶ ἱερὸν τῆς Παρθένου Ἀρτέμιδος, ἀφ' οὗ ϗ ἐπωνομάσθη 3) π. τῆς Εὐβοίας. 4) β. τῆς Ἀργολ., πρὸς τὰ μεθόρια τῆς Ἀρκαδ., (Παρθένι).

Παρθένιος (ὁ), συγγραφεὺς Ἕλλην ἐκ Νικαίας, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου, ϗ συγγράψας, ἐξ ἀρχαιοτέρων ποιητῶν, περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων. 2) γραμματικὸς ἐκ Φωκαίας, μαθητὴς Διονυσίυ τοῦ Ἀλεξανδρέως, ἀκμάσας ἐπὶ Νέρωνος ϗ Τραϊανοῦ, κατήγορος τῶν ποιημάτων τοῦ Ὁμήρου. 3) ἐποποιός τις ἐκ Χίυ. 4) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Παφλαγον., χωρίζων ταύτην τῆς Βιθυν. καὶ χυν. εἰς τὸν Εὐξ. Πόντον.

Παρθενὶς, ιδος (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λυκιανῷ.

Παρθενόπαια (ἡ), = Παρθενόπη.

Παρθενοπαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μελανίωνος ϗ τῆς Ἀταλάντης ἐξ Ἀρκαδίας, εἷς τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, φονευθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Περικλυμένους. 2) υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ ϗ τῆς Λυσιμάχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου, συγχεόμενος πολλάκις μετὰ τῦ προτέρυ.

Παρθενόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Στυμφάλυ, ἔκγονος τοῦ Ἀρκάδος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Εὐήρη. 2) θυγ. τοῦ Ἀγκαίου, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λυκομήδην. 3) μία τῶν Σειρήνων, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη 4) (γεωγρφ.) ἡ ἐν Ἰταλίᾳ Νεάπολις, ὅπου εἶχεν ἐκβρασθῆ ὑπὸ τῆς θαλάσσης τὸ σῶμα τῆς Σειρῆνος ταύτης, πνιγείσης ὑπὸ φιλοτιμίας, διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ θέλξῃ μὲ τὴν φωνήν της τὸν Ὀδυσσέα.

*Παρθενόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Μακεδ.

Παρθένος (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀθηνᾶ. 2) (κυριωνυμ.) θυγ. τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Χρυσοθέμιδος, καταστερισθεῖσα μετὰ θάνατον ὑπὸ τοῦ πατρός της.

Παρθενὼν, ῶνος (ὁ), ὁ ἐν Ἀκροπόλει περίφημος ναὸς τῆς Παρθένου Ἀθηνᾶς, οἰκοδομηθεὶς ἐπὶ Περικλέυς ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων Ἰκτίνου καὶ Καλλικράτους, ἔχων 227 ποδῶν μῆκος, 100 ποδῶν πλάτος καὶ 69 ὕψος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἵστατο ϗ τὸ κολοσσαῖον αὐτῆς ἄγαλμα ἔνοπλον ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, ἔργον τοῦ Φειδίου, ἔχον 36 Γαλλ. ποδῶν ὕψος.

Παρθηνοὶ (οἱ), = Παρθεινοί.

Παρθία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, ἀποτελοῦσα μέρος τῆς Ὑρκανίας ϗ ἀπὸ τοῦ 250 πρὸ Χ. ἀποσπασθεῖσα τῆς Περσίας, ὑπὸ τὴν ὁποίαν τέως διετέλει, καὶ σχηματίσασα μέγα βασίλειον, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου μέχρι τοῦ Ἰνδοῦ, (τὸ ἐθν. Πάρθος).

Παρθινοὶ (οἱ), = Παρθεινοί.

Παρθὶς, ίδος (ἡ), ἐπιθετ. = Παρθική. 2) (οὐσ. ἐνν. γῆ) ἡ Παρθία.

Πάρθος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Παρθίας, (Σκυθιστὶ σημαίνει φυγάς). 2) (κυριωνυμ.) στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Πάρθος (ἡ), π. πρωτ. τῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ Παρθεινῶν.

Παρθυαία (ἡ), = Παρθία.

Παρθυαῖοι (οἱ), = Πάρθοι.

Παριανὸς καὶ (Ἰων.) Παριηνὸς, ἡ, ὀν, ἴδε Πάριον.

Παρικάνιοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Περσίᾳ Παρικάνης, ὅμοροι τῶν Μήδων. 2) ἔθνος Σκυθικὸν, κατοικοῦν πλησίον τῆς Κολχίδος.

Πάριον (τὸ), π. καὶ λιμὴν τῆς Μυσ. ἐπὶ τῆς Προποντίδος, κτίσμα τῶν Παρίων ϗ ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Καμαρὶς), (ὁ πολ. Παριανός).

Πάριος (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Πάρου.

Πάρις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, ἄλλως καλούμενος Ἀλέξανδρος, ὅστις, ποιμαίνων ἐπὶ τῆς Ἴδης, ἐδίκασε τὰς τρεῖς θεὰς, Ἥραν, Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίτην, φιλονεικούσας περὶ τοῦ χρυσοῦ μήλυ, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ λάβῃ ἡ ὡραιοτέρα, ϗ ἔκρινεν ἀξίαν αὐτοῦ τὴν Ἀφροδίτην, ἥτις, πρὸς ἀνταμοιβήν, συνέπραξεν αὐτῷ νὰ ἁρπάσῃ τὴν Ἑλένην, ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὸς ἀναζήτησιν τῆς θείας του Ἡσιόνης, ϗ καταλύσας ἐν Σπάρτῃ εἰς τοῦ Μενελάου, ἀπόντος εἰς Κρήτην. Ἡ ἁρπαγὴ αὕτη ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, εἰς τὸν ὁποῖον ἔλαβε πολλάκις μέρος ϗ ὁ Πάρις, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Φιλοκτήτου. Κατὰ τοὺς νεωτέρυς ποιητὰς, ὁ Πάρις, πρὶν ἁρπάσῃ τὴν Ἑλένην, ἔσχεν ἐκ τῆς Οἰνώνης τὸν Κόρυθον.

Παρισάδης, ου (ὁ), = Παρεισάδης.

Παρίσιοι (οἱ), λαὸς τῆς Λυγδ. Γαλλ., κατοικῶν τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα ϗ ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Λουκοτετίαν, τὰ νῦν Παρίσια.

Πάρμα (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. σώζυσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Παρμήτης, Παρμανὸς καὶ Παρμαῖος).

Παρμενίδης, ου (ὁ), φιλόσοφος Ἕλλην ἐξ Ἐλέας, μαθητὴς τοῦ Ξενοφάνους ἢ τοῦ Ἀναξιμάνδρου καὶ διδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος καὶ Ἐμπεδοκλέυς, ἀκμάσας περὶ τὴν 69 Ὀλυμπ. ϗ θαυμασθεὶς διὰ τὴν ἀρετήν του καὶ διὰ τὴν σοφὴν νομοθεσίαν, μὲ τὴν ὁποίαν εὐηργέτησε τοὺς συμπολίτας του. Τῶν συγγραμμάτων τα γραμμένων ἐμμέτρως, ὀλίγα λείψανα μόνον διεσώθησαν.

Παρμενίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν μεγαλητέρων στρατηγῶν τοῦ Φιλίππου ϗ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, δολοφονηθεὶς, κατ' ἐπιταγὴν αὐτοῦ, ἑβδομηκοντούτης ἤδη, ἐν Μηδίᾳ ὡς προδότης, ἀφ' οὗ πρότερον εἶδε φονευθέντα τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φιλώταν.

Παρμένων, ονος (ὁ), Βυζάντιός τις παρὰ Δμσθν. 2) μῖμός τις, μιμούμενος μὲ τόσην ὁμοιότητα τὴν φωνὴν τῆς ὑὸς, ὥστε ἔμεινε παροιμία. » Εὖ μὲν, ἀλλ' οὐδὲν πρὸς τὴν Παρμένωνος ὗν ».

*Παρμισὸς (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. χυν. εἰς τὸν Σπερχειόν.

Πάρμυς, υος (ἡ), θυγ. τοῦ Σμέρδιος, γυνὴ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Παρνασὶς, ίδος (ἡ), ἡ περὶ τὸν Παρνασσὸν χώρα.

Παρνασὸς καὶ (μεταγεν.) Παρνασσὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τοῦ Κλεοπόμπου καὶ τῆς Νύμφης Κλεοδώρας, ἀπὸ τοῦ ὁποίυ ἐπωνομάσθη τὸ 2) (γεωγρφ.) β. τῆς Φωκίδος, χωρίζον αὐτὴν τῆς Λοκρίδος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτον ὁ περίφημος ναὸς τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλ., (Λιάκουρα), (τὸ τοπ. Παρνάσσιος). 2) πολίχν. τῆς Καππαδοκ. ἐπὶ τοῦ Ἅλυος, μεταξὺ Ἀρχελαΐδος καὶ Ἀγκύρας.

Πάρνης, ηθος (ἡ καὶ ; ὁ), β. τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτ.

Παρνησὶς, Παρνησὸς, Ἰων. ἀντὶ Παρνασὶς, -νασός.

Παρνησσὸς (ὁ), β. τῆς Μηδ., περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου κατῴκουν οἱ Βάκτριοι.

Πάρνοι (οἱ), = Ἄπαρνοι.

*Πάρνων, ωνος (ὁ), β. ἐν τοῖς μεθορίοις Λακων. καὶ Ἀργολ.

Παροπαμισάδαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Παροπάμισον.

Παροπάμισὸς (-σσός), ου (ὁ), β. τῆς Ἀσίας, συνέχεια τοῦ Ταύρου, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς Περσίας ἄχρι τοῦ Ἰνδοῦ, (Χινδοῦ-κούσσ).

Πάρος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, σώζουσα τὸ ὄνομά της, περίφημος διὰ τὰ μάρμαρά της (τὸν Πάριον λίθον), (ὁ νησ. Πάριος).

Παρπάνισός (ὁ), = Παροπάμισος.

Παῤῥασία (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ., ἀφανισθεῖσα πρωΐμως, ὥστε ἐσχάτως δὲν ἀναφέρονται εἰμὴ μόνον οἱ

Παῤῥάσιοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀρκαδ., κατοικῶν περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἤλιδος καὶ τὸ Παῤῥάσιον ὄρος.

Παῤῥάσιος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ἀπόλλων ἐν Ἀρκαδίᾳ. 2) (ὡς ἐθν.) ὁ κάτοικος τῆς Παῤῥασίας. 3) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Λυκάονος, κτίτωρ τῆς Παῤῥασίας. 4) περίφημος ζωγράφος ἐξ Ἐφέσου, σύγχρονος τοῦ Ζεύξιδος καὶ Σωκράτους.

Παῤῥησιάδης, ου (ὁ), πλαστὸν ὄνομα παρὰ Λουκιανῷ.

Παρυάδρης, υ (ὁ), β. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐκτεινόμενον βορειοδυτικῶς τῆς Ἀρμενίας ἀπὸ τοῦ Ταύρου μέχρι τοῦ Πόντυ, ἡ ὑψηλοτέρα κορυφὴ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Ἀργαῖος.

Παρύσατις, ιδος (ἡ), θυγ. Ἀρταξέρξου τοῦ Α' καὶ γυνὴ Δαρείου τοῦ Ὤχου, μήτηρ δὲ Ἀρταξέρξου τοῦ Β'. καὶ Κύρου τοῦ Νεωτέρου, (ὁ Στράβων λέγει ὅτι τὸ καθ-αὑτὸ ὄνομά της ἦτον Φάρζιρις).

*Πάῤῥορος (ὁ), Κολοφώνιός τις, ἡγεμὼν τῶν οἰκησάντων τὰς Κλαζομενὰς Ἰώνων.

Παρωρεία (ἡ), = Παρώρεια.

Παρωρεᾶται καὶ (Ἰων.) Παρωρεῆται (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Παρωρείας, μετοικήσαντες ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ἤλιδα καὶ Τριφυλίαν.

Παρώρεια καὶ Παρωρία (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ., συνοικισθεῖσα εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. 2) χώρα τῆς Ἠπείρου περὶ τὸ ὄρος Στύμφην, ἴσως = Παραυαία.

*Παρωρεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Τρικολώνυ.

Πασαργάδαι (οἱ), λαὸς τῆς Περσίδος, κατοικῶν περὶ τὰς Πασαργάδας καὶ διακρινόμενος διὰ τὴν εὐγενῆ καταγωγήν τους.

Πασαργάδαι (αἱ), ἀρχαία πόλις, πρωτεύυσα τῆς Περσίδος ἐπὶ τοῦ Κύρου ποταμοῦ, κτίσμα Κύρου τοῦ Μεγάλου, ὅπου ἦτον καὶ ὁ τάφος του.

*Πασέας, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δμσθν. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀβαντίδου, τυράννου τῆς Σικυῶνος.

Πασίας, ου (ὁ), τοκιστής τις ἐν Ἀθήναις.

Πασιθέα καὶ (Ἰων.) Πασιθέη (ἡ), μία τῶν Χαρίτων. 2) μία τῶν Νηρηΐδων, ἡ παρ' ἄλλοις Πραξιθέα, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἐριχθονίου Πανδίονα τὸν Α'.

*Πασίθεμις, ιδος (ὁ), ἰατρός τις παρὰ Αρτ.

Πασιθόη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Πασικλῆς, έους (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Φιλίσου. 2) ἕτερος, υἱὸς νόθος τοῦ Πασίωνος. 3) φίλος πιςὸς τοῦ τυράννου τῆς Ἐφέσου Πινδάρου. 4) υἱὸς τοῦ Κυνικοῦ Κράτητος. 5) ἀδελφὸς τοῦ αὐτοῦ Κράτητος, μαθητὴς τοῦ Μεγαρέως Εὐκλείδου.

*Πασίκυπρος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Κύπρου.

*Πασίμαχος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Πασίμηλος (ὁ), Κορίνθιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Πασιππίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Πασιτελίδας, α (ὁ), στρατηγός τις των Λακεδ. παρὰ Θκδ.

Πασιτίγρης, ητος καὶ Πασιτίγρις, ιδος (ὁ), ποτ. τῆς Σουσιανῆς ἐν τῇ Περσίᾳ ἤ, αὐτὸς ὁ Τίγρις περὶ τὰς ἐκβολάς τυ.

Πασιφάη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Περσηΐδος, ἀδελφὴ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Αἰήτυ, καὶ γυνὴ τοῦ Μίνωος, βασιλέως τῆς Κρήτης, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Κατρέα, τὸν Δευκαλίωνα, τὸν Γλαῦκον, τὸν Ἀνδρόγεων, τὴν Ἀριάδνην καὶ τὴν Φαίδραν, ϗ ἐξ ἑνὸς ταύρυ ἡ ἀθλητοῦ Ταύρου τὸν Μινώταυρον.

Πασίων, ωνος (ὁ), Μεγαρεὺς, εἷς τῶν ςρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων. 2) = Πασσίων.

Πασσαρὼν, ῶνος (ἡ), π. τῶν Μολοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ.

Πασσίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Λουκιανῷ.

Πατάβιον (τὸ), = Παταούϊον.

*Παταικίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖύς τις, αἰσχρὸς παράσιτος.

Πάταικοι ϗ Παταῖκοι (οἱ), θεοί τινες πυγμαῖοι τῶν Φοινίκων, εἰκονιζόμενοι συνήθως εἰς τὰς πρῴρας τῶν Φοινικικῶν πλοίων.

Παταϊκὸς ϗ ; Πάταικος (ὁ), Σικελός τις, πατὴρ τοῦ Αἰνεσιδήμυ. 2) Ὀλυμπιονίκης ἐκ τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ Δύμης, νικήσας κάλπῃ κατὰ τὴν 71 Ὀλυμπ.

Πάταλα (τὰ) ϗ Παταλη (ἡ), π. τῆς Ἰνδ. ἐπὶ τῆς ἀπ' αὐτῆς κληθείσης Παταληνῆς νήσου ἢ Δέλτα τοῦ Ἰνδοῦ, (ὁ πολ. Παταλεύς).

Παταούϊον (τὸ), π. τῆς ἄνω Ἰταλ., κτίσμα τοῦ Ἀντήνορος, (Padova), (ὁ πολ. Παταουϊνός).

Πάταρα (τὰ), π. πρωτ. τῆς Λυκ. μὲ λιμένα ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ξάνθυ, ὅπυ ϗ μαντεῖον χειμερινὸν τοῦ Παταρέως Ἀπόλλωνος.

Πατάρβημις, ιος (ὁ), πιςὸς θεράπων τοῦ Ἀπρίου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.

Πατησιάδης, α (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.

Πατιζείθης, ους (ὁ), εἷς τῶν ἐν Περσίδι Μάγων, ἀδελφὸς τοῦ Ψευδοσμέρδιος.

Πατιράμφης, υς (ὁ), Πέρσης, ἡνίοχος τοῦ Ξέρξου.

Πάτμος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Σποράδων μεταξὺ Σάμου καὶ Νάξυ, διασώζουσα τὸ ὄνομά της.

Πάτουμος (ἡ), π. τοῦ Ἀραβίου νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ἡ Ἑβραϊστὶ Πιθὸμ, ὑπὸ δὲ τῶν Ο'. Ἡρώων πόλις, (Μπελμπεῒς).

*Πατρακεὺς, έως (ὁ), κώμη τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου.

Πάτραι (αἱ), π. πρωτ. τῆς Ἀχαΐας, (ὁ πολ. Πατρεύς).

Πατρεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πρευγένους, ἔγγονος τοῦ Ἀγήνορος, ἐπώνυμος δῆθεν τῶν Πατρῶν.

Πατρόκλεια (ἡ), ἡ ΙΣΤ' ῥαψῳδία τῆς Ἰλιάδος, ὡς περιγράφουσα τὸν θάνατον τοῦ Πατρόκλου.

Πατροκλείδης, ου (ὁ), δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Ἀριστοφάνους.

Πατροκλῆς, έους (ὁ), πλούσιός τις ϗ φιλάργυρος Ἀθηναῖος, μιμούμενος δῆθεν τοὺς Σπαρτιάτας. 2) ἀνεψιός τις τοῦ Σωκρ. 3) ναύαρχος τοῦ Σελεύκου Νικάνορος, βασιλέως τῆς Συρίας, περιπλεύσας καὶ περιγράψας τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Κασπίαν. 4) γλύπτης ἐκ Κρήτης, υἱὸς τοῦ Κατύλλου. 5) Π. ἀντὶ Πάτροκλος.

Πάτροκλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Πυρίππης. 2) υἱὸς τοῦ Μενοιτίου καὶ τῆς Σθενέλης, ἐκ τῆς ἐν Λοκρίδι Ὀποῦντος, καταφυγὼν, ἐξ αἰτίας ἀκουσίου φόνου, εἰς Φθίαν πρὸς τὸν Πηλέα, καὶ συςρατεύσας μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐπὶ Τροίαν, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 3) Ναύαρχος Πτολεμαίυ τοῦ Λάγου, σταλεὶς μὲ τριήρεις πρὸς βοήθειαν τῶν Ἀθην., πολεμουμένων ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνυ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ἡ

Πατρόκλου νῆσος (ἡ), νῆσος μικρὰ πλησίον τοῦ Σουνίυ, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὀχυρώσῃ ὁ ναύαρχος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου Πάτροκλος, (Γαϊδουρονῆσι).

Πατρῶ, οῦς (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Ἀρχέμαχον.

Πάτταλα (τὰ), ἴδε Πάταλα.

Παῦλος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκὸν, Paulus. 2) ὁ Αἰγινήτης, περίφημος ἰατρὸς, τοῦ ὁποίου σώζονται ἑπτὰ βιβλία περὶ Ἰατρικῆς. 3) Ἀλεξανδρεὺς, ἀςρονόμος, ἀκμάσας περὶ τὸ 375 ἀπὸ Χ., τοῦ ὁποίυ σώζεται Εἰσαγωγὴ εἰς τὰ Ἀποτελεσματικά. 4) ὁ Σιλεντιάριος, ποιητὴς γλαφυρὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ.

Παυσανίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλεομβρότυ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λεωνίδα, τοῦ ὁποίου τὸν ἀνήλικον υἱὸν Πλείσταρχον ἐπιτροπεύων, ἐστρατήγησεν ἐνδόξως τῶν Ἑλλήνων ἐν Πλαταιαῖς κατὰ τοῦ Μαρδονίου· ἀλλ' ὕστερον διορισθεὶς μετὰ τοῦ Ἀριστείδου νὰ ἐλευθερώσῃ τῆς καταδυναστείας τῶν Περσῶν τὰς συμμαχικὰς πόλεις, ἐξώκειλεν εἰς τοσαύτην ὕβριν ϗ τρυφὴν, ὥστε ἠλλοτρίωσεν ἀπὸ τῆς Σπάρτης ὅλους τοὺς συμμάχους. Συλληφθεὶς δὲ τελευταῖον καὶ εἰς ἀλληλογραφίαν μὲ τοὺς Πέρσας, κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν ἐφόρων τῆς πατρίδος του εἰς θάνατον ὡς προδότης, ϗ ἐλιμοκτονήθη ἀποτειχισθεὶς ἐντὸς τοῦ ἐν Σπάρτῃ ναοῦ τῆς Χαλκιοίκου Ἀθηνᾶς, ὅπου εἶχε καταφύγῃ. 2) υἱὸς τοῦ Πλειστοάνακτος, βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἔκγονος τοῦ προτέρου, βασιλεύσας τὸ δ'. ἔτος τῆς 92 Ὀλυμπ., καὶ μετὰ τὴν κατὰ τῶν Θηβαίων ἀποτυχίαν του φυγὼν εἰς Τέγεαν τῆς Ἀρκαδίας, ὅπου καὶ ἀπέθανε. 3) νέος Μακεδὼν, δολοφονήσας τὸν βασιλέα Φίλιππον τὸν Ἀμύντου. 4) συγγραφεὺς Ἕλλην ἐκ Καισαρείας, ἀκμάσας περὶ τὴν Β'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, μαθητὴς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ καὶ διδάσκαλος τοῦ Αἰλιανοῦ, ὅςτις περιελθὼν διάφορα μέρη τῆς Οἰκουμένης, συνέγραψεν ἐκτεταμένην περιήγησιν, τῆς ὁποίας διεσώθησαν μόνον τὰ περὶ Ἑλλάδος δέκα βιβλία. 5) γλύπτης τις ἐξ Ἀπολλωνίας.

Παυσίας, ου (ὁ), περίφημος ζωγράφος ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Παμφίλου, ἐφευρετὴς τῆς ἐγκαυςικῆς εἰκονογραφίας, ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

*Παυσίμαχος (ὁ), γεωγράφος τις ἐκ Σάμυ.

Παύσιππος (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρ' Ἀῤῥ.

Παῦσιρις, ιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμυρταίου, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.

Παύσων, ωνος (ὁ), παμπόνηρός τις παράσιτος ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 2) ζωγράφος τις θηρίων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφ.

Παφλαγονία (ἡ), ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Πόντου, Φρυγ., Γαλατ. ϗ

Βιθυνίας, (τὸ ἐθν. Παφλαγὼν, τὸ ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης μεταχειρίζεται ὡς συνώνυμον τοῦ Ἀλαζὼν, Fanfaron, ὡς ἐκ τοῦ Παφλάζω).

Πάφος (ἡ), δύο πόλεις τῆς Κύπρου, ἡ Παλαιὰ, ἡ καὶ μονολεκτ. Παλαίπαφος, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τῆς Παφίας Ἀφροδίτης, κτίσμα τοῦ Κινύρα ϗ 2) ἡ Νέα, ἀπέχουσα 60 στάδια τῆς παλαιᾶς, μὲ ἕνα εὐρύχωρον λιμένα καὶ μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς, κτίσμα τοῦ Ἀγαπήνορος ἐξ Ἀρκαδίας, (ὁ πολ. Πάφιος).

Πάχης, ητος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην., νικήσας, περὶ τὸν πέμπτον χρόνον τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, τὸν στόλον τῶν Λακεδ., καὶ κυριεύσας καὶ κατακληρουχήσας τὴν Μυτιλήνην.

Πάχυνος (ὁ καὶ ἡ), ἀκρωτήριον πρὸς ἀνατολὰς καὶ μεσημβρίαν τῆς Σικελ., (Κάπο-Πάσσαρο).

*Πεγκάλας, α (ὁ), ποτ. τῆς Φρυγ. παρὰ Παυσ. (Η', 4).

Πιδάρητος (-ριτος), = Παιδάρητος.

Πεδιὰς, άδος (ἡ), θυγ. τοῦ Μήνυος ἐκ Λακεδαίμονος, τὴν ὁποίαν νυμφευθεὶς ὁ Κραναὸς, βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, ἐγέννησε τὴν Κρανάην, Κραναίχμην ϗ Ἀτθίδα. 2) (γεωγρ.) μέρος καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο Πεδιάσιοι.

Πεδιέες καὶ Πεδιεῖς (οἱ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ.

*Πεδνηλισσὸς καὶ Πεδνελισσὸς (ἡ), π. τῆς Πισιδίας, (ὁ πολ. Πεδνιλισσεύς).

Πειθαγόρας καὶ Πειθαγόρης, ου (ὁ), μάντις τις παρ' Ἀῤῥ. 2) τύραννος τῆς ἐν Σικελίᾳ Σελινοῦντος.

Πειθίας, ου (ὁ), Κερκυραῖος, ἐθελοπρόξενος τῶν Ἀθην., φονευθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Πειθὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων. 2) θεὰ τῆς καταπειστικῆς εὐγλωττίας, ἔχουσα ἴδιον ναὸν ἐν Ἀθήναις ϗ ἐν Ἄργει.

Πείθων, ωνος (ὁ), Μακεδών τις υἱὸς τοῦ Κρατέα, παρ' Ἀῤῥ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, σατράπης μέρους τῆς Ἰνδ., διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρȣ. 3) εἷς τῶν μαθητῶν τοῦ Πλάτωνος.

*Πειραὶ (αἱ), πολίχν. τῆς Ἀχαΐας ἐπὶ τοῦ Πειραίου ποταμοῦ.

Πειραΐδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Πειραίου, ὁ Εὐρυμέδων.

Πειραιεὺς, ῶς καὶ (Ἰων.) έως (ὁ), κυρ. ὁ τοῦ Πειραίου (ἐνν. λιμὴν), ὁ μεγαλήτερος καὶ εὐχρηστότερος τῶν τριῶν λιμένων τῶν Ἀθηνῶν, ἀπέχων αὐτῶν 40 στάδια· τὸ δὲ διάστημα τοῦτο, κλεισμένον ἑκατέρωθεν διὰ τῶν λεγομένων Μακρῶν τειχῶν ἢ σκελῶν, ἥνωνεν οὕτω τὴν πόλιν μὲ τὸν λιμένα, ὅς τις διῃρεῖτο εἰς τρεῖς ἄλλους μικροτέρους ὅρμους, τὸν Κάνθαρον, τὸ Ἀφροδίσιον καὶ τὴν Ζέαν. Ὁ δῆμος τοῦ Πειραιῶς ἀνῆκεν εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλὴν, ὁ δὲ δημότης ἐκαλεῖτο Πειραιεὺς ἢ Ἐκ Πειραιῶς.

Πειραϊκὸς, ή, όν. Ὁ τοῦ Πειραιῶς. || » Πειραϊκὴ γῆ, « Θκδ., ἡ περὶ τὸν Ὠρωπὸν, ὡς πέραν αὐτοῦ, (ὅπου ὅμως προκριτοτέρα ἡ γραφή: Γραϊκ.). || » Πειραϊκαὶ πύλαι, « Πλούτ., μία τῶν πυλῶν τῶν Ἀθηνῶν, ἡ πρὸς τὸν Πειραιᾶ φέρουσα.

Πείραιον (τὸ), λιμὴν καὶ φρούρ. τῆς Κορίνθου ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπȣ, (παρβλ. Πειραιός).

Πείραιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλυτίȣ, Ἰθακήσιος, σύντροφος τοῦ Τηλεμάχου.

Πειραιὸς (ὁ), ἔρημος λιμὴν μεταξὺ Κορινθίας καὶ Ἐπιδαυρίας, (παρβλ. Πείραιον).

Πειράνα (ἁ), Δωρ. ἀντὶ Πειρήνη.

Πείρανθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄργȣ ϗ τῆς Εὐάδνης, γεννήσας ἐκ τῆς Καλιῤῥόης τὸν Ἄργον κτλπ.

Πειρασία (ἡ) καὶ Πειρεσιαὶ (αἱ), π. τῆς Θετταλομαγνησίας, (ὁ πολ. Πειράσιος καὶ Πειρασιεύς).

Πειρὴν, ῆνος (ὁ), ὁ ἄλλως Ἴναχος, πατὴρ τῆς Ἰοῦς. 2) υἱὸς τοῦ Γλαύκου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλεροφόντου.

Πειρήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀχελῴου ἢ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Κεγχρίαν καὶ Λέχητα, μεταμορφωθεῖσα εἰς τὴν ὁμώνυμον πηγὴν, διὰ τὴν λύπην τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ της, φονευθέντος ἀκουσίως ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. 2) μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀγαπτόλεμον. 3) πηγή τις ψυχροῦ καὶ διαυγοῦς ὕδατος ἐν Κορίνθῳ, ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῆς τοῦ Ἀκροκορίνθου (ὅς τις καὶ ἀπ' αὐτῆς παρωνομάζετο), ἀναβλυσθεῖσα ἐκ τοῦ κτυπήματος τοῦ ποδὸς τοῦ Πηγάσου.

Πειρίθοος-ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἰξίωνος καὶ τῆς Δίας, ἐκ Λαρίσσης τῆς ἐν Θετταλίᾳ, βασιλεὺς τῶν Λαπιθῶν, εἷς τῶν ἐπὶ θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἐξελθόντων ἡρώων. Εἰς τοὺς μετὰ τῆς Ἱπποδαμείας γάμους του συνέβη ἡ θρυλλουμένη ἐκείνη Κενταυρομαχία, εἰς τὴν ὁποίαν βοηθηθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως, τὸν ἐβοήθησε καὶ αὐτὸς ὕστερον ἵνα ἁρπάσῃ τὴν Ἑλένην. Καταβάντες ὅμως ἀμφότεροι εἰς τὸν ᾅδην πρὸς ἁρπαγὴν τῆς Περσεφόνης, ἐδέθησαν ἐκεῖ ἐπί τινος βράχȣ, ἀπὸ τοῦ ὁποίȣ ὕστερον μόλις ἠλευθέρωσεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Θησέα μόνον.

Πείροος καὶ Πείρως, εω (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰμβράσου ἐκ τῆς ἐν Θράκῃ πόλεως Αἴνου, εἷς τῶν ἐκ Θράκης ἐπικούρων τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Θόαντος.

Πεῖρος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀχαΐας, πηγ. ἐκ τῆς Ἀρκαδ. καὶ χυν. παρὰ τὴν πόλιν Ὤλενον εἰς τὴν θάλασσαν.

Πειροῦσται (οἱ), λαὸς τῆς Ἰλλυρ.

Πείρως, ω (ὁ), ἴδε Πείροος.

*Πειρωσσὸς (ὁ), π. τῆς Μυσ.

Πείσανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμν. 2) υἱὸς τοῦ Μαιμάλου, ἡγεμὼν τῶν ὑπὸ τὸν Ἀχιλλέα Μυρμιδόνων. 3) υἱὸς τοῦ Πολύκτορος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. 4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 91 Ὀλυμπ. 5) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 6) ἀρχαῖος ποιητὴς ἐκ τῆς ἐν Ῥόδῳ πόλεως Καμείρου, σύγχρονος τοῦ Τυρταίȣ, ποιήσας Ἡράκλειαν. 7) ἕτερος ποιητὴς ἐκ τῶν ἐν Λυκαονίᾳ Λαράνδων, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται ἐπικόν τι ποίημα, ἐπιγραφόμενον Ἡρωϊκαὶ θεογαμίαι. 8) ναύαρχός τις τῶν Λακεδ., γυναικάδελφος τοῦ Ἀγησιλάȣ.

*Πεισηνορίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Πεισήνορος, ὁ πατὴρ τῆς Εὐρυκλείας.

*Πεισήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. 2) κῆρυξ τις ἐν Ἰθάκῃ. 3) ὁ πάππος τῆς Εὐρυκλείας.

Πεισθέταιρος (ὁ), πλαστόν τι ὄνομα παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει.

Πεισίας, ου (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 2 ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσ. (Α', γ'. 5).

Πεισίδαι (οἱ), ἴδε Πισίδαι.

Πεισιδίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, γυνὴ τοῦ Μυρμιδόνος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄντιφον ϗ Ἄκτορα. 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίȣ. 3) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Νέστορος.

Πεισίδωρος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις παρὰ Παυσανίᾳ (ΣΤ', ζ', 2, ὅπου ἐφέρετο ἐσφαλμ. Πεισίροδος).

Πεισικράτης, ους (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

† Πεισίροδος, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πεισίδωρος.

Πεισιστρατίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου.

Πεισίστρατος (ὁ), ὁ νεώτερος τῶν παίδων τοῦ Νέστορος, συνοδεύσας τὸν Τηλέμαχον εἰς Σπάρτην. 2) υἱὸς αὐτοῦ, καὶ ἔγγονος τοῦ Νέστορος. 3) ὁ περίφημος τύραννος τῶν Ἀθηνῶν, υἱὸς τοῦ Ἱπποκράτους καὶ ἀπόγονος τοῦ Κόδρου καὶ Νηλέως, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος, διοικήσας πατρικῶς καὶ φρονίμως 33 ἔτη τὰς Ἀθήνας (ά. ἔτος τῆς 50 Ὀλυμπ. —6'. τῆς 58), καὶ ἀφεὶς διαδόχους τῆς ἀρχῆς τοὺς υἱούς του Ἵππαρχον ϗ Ἱππίαν.

Πεῖσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης, ἀδελφὸς τοῦ Λυγκέως.

Πείσων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις. 2) ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Piso.

Πελαγονία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Μακεδον., ἀνήκουσα κυρίως εἰς τὴν Περῥαιβίαν, ἡ ἄλλως Τριπολῖτις, (τὸ ἐθν. Πελαγών).

Πελάγων, οντος (ὁ), Πύλιός τις, ὑποστράτηγος τοῦ Νέστορος. 2) εἷς τῶν Λυκίων, σύντροφος τοῦ Σαρπηδόνος. 3) υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος ἐκ Φωκίδος. 4) υἱὸς τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μερόπης.

Πελάργη (ἡ), θυγ. τοῦ Ποτνέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἰσθμιάδου, εἰσαγαγοῦσα πρώτη τὰ μυστήρια τῶν Καβείρων, καὶ τιμωμένη διὰ τοῦτο μὲ θυσίας ἐν Δωδώνῃ.

Πελαργοὶ (οἱ), ἴδε Πελασγοί.

Πελασγία (ἡ), ἐν γέν. ἡ χώρα τῶν Πελασγῶν, δηλ. ὅλη ἡ Ἑλλάς, (ἰδιαιτ.) ἡ Πελοπόννησος, (καὶ ἰδιαίτατα) τὸ Ἄργος, ἡ Ἀρκαδία καὶ ἡ νῆσος Λέσβος.

Πελασγιὰς, άδος (ἡ), = Πελασγία.

Πελασγικὸς, ή, όν. Ὁ τῶν Πελασγῶν, δηλ. ἀρχαῖος Ἑλληνικός. || » τὸ Πελασγικὸν Ἄργος, « τὸ ἐν Θετταλίᾳ. || » Ζεὺς Πελασγικὸς, « ὁ ἐν Δωδώνῃ. || » Πελασγικὸν τεῖχος, « τὸ πρὸς βοῤῥᾶν τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὡς κτίσμα τῶν Πελασγῶν. || » Πελασγικὰ πεδία, « τὰ ἀπὸ τῶν ὑπωρειῶν τῆς Οἴτης ἄχρι τῆς πόλεως τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. || (οὐσ.) Πελασγικὸν, « τὸ ὑπὸ τὰ Πελασγικὰ τείχη τῆς Ἀκροπόλεως ἀκατοίκητον μέρος τῶν Ἀθηνῶν.

Πελασγὶς, ίδος (ἡ), = Πελασγική, ἐπίθ. τῆς Ἥρας.

Πελασγιῶτις, ιδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Θεσσαλ. μεταξὺ Ὀλύμπου, Φθιώτιδος, Ἑστιαιώτιδος καὶ Αἰγαίου, ὅπȣ κατῴκȣν κατ' ἀρχὰς οἱ Πελασγοὶ, (τὸ ἐθν. Πελασγιώτης).

Πελασγοὶ (οἱ), οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Θεσσαλ. καὶ Ἠπείρου, Θρᾶκες τὴν καταγωγὴν, ἀποικήσαντες ἐκεῖθεν, οἱ μὲν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν καὶ συνοικισθέντες περὶ τὴν πόλιν Λάρισσαν, ὁπόθεν ἦλθον ϗ ὡς σύμμαχοι τοῦ Πριάμου εἰς τὴν Τροίαν· οἱ δὲ εἰς Κρήτην. Ἀκολούθως ἐσκορπίσθησαν καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος ϗ μικρᾶς Ἀσίας, μεταβάντες διὰ τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους ἄχρι καὶ εἰς Ἰταλίαν. Ἡ λέξις, ὡς ἐκ τοῦ Πελάζειν ἢ τῆς Πέλας γῆς, ἐσήμαινε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τοὺς γειτνιάζοντας, τοὺς ὁμόρους· ὡς ἐκ τοῦ Πλάζω διὰ τὸ μεταβατικὸν, δὲ καὶ πλανητικὸν τῶν λαῶν τούτων, ἐκλαμβάνεται καὶ ὡς συνώνυμον τοῦ Πελαργοὶ, καὶ τότε σημειωτέα ἡ παρ' ἡμῖν ταυτότης τοῦ ὀνόματος τούτου μὲ τοὺς Λέλεγας (Λεϊλέκ).

Πελασγὸς (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Πελασγίας, ἴδε Πελασγοί. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης, ἢ τοῦ Παλαίχθονος, βασιλεὺς τοῦ Ἄργȣς ἐπὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ Δαναοῦ. 3) ὁ δεύτερος, αὐτόχθων τὴν καταγωγὴν, πατὴρ τοῦ Αἵμωνος καὶ πάππος τοῦ Θεσσαλοῦ. 4) ὁ τρίτος, υἱὸς τοῦ Ἀρέστορος ϗ ἔκγονος τοῦ Ἰάσου, κτίτωρ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Παῤῥασίας, τῆς ὁποίας ἐβασίλευσεν 25 ἔτη. 5) υἱὸς τοῦ Τριόπα ἢ τοῦ Ἀγήνορος, κτίσας ἐν Ἀρκαδίᾳ μὲν ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, ἐν Ἄργει δὲ τῆς Πελασγίδος Δήμητρος.

Πελασγὸς, Π. ἀντὶ Πελασγικός.

Παλεθρόνιον (τὸ), π. ἢ τόπος τῆς Θεσσαλ.

Πελειάδες (αἱ), αἱ ἱέρειαι τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου. 2) Π. ἀντὶ Πλειάδες.

*Πελεκᾶς, ᾶντος (ὁ), β. τῆς μικρᾶς Ἀσίας.

Πελία (ἡ), θυγ. τοῦ Πύλαντος ἐκ Μεγάρων, γυνὴ τοῦ Πανδίονος, (ὁ Heyne διορθ. Πυλία).

Πελίας ϗ (Ἰων.) Πελίης, ου ἢ εω (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ϗ τῆς Τυροῦς, ἀδελφὸς τοῦ Νηλέως ϗ Αἴσονος, τοὺς ὁποίους διώξας ἐβασίλευσε τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰωλκοῦ, γεννήσας ἐκ τῆς Ἀναξιβίας, θυγατρὸς τοῦ Βίαντος, τὸν Ἄκαστον, τὴν Ἄλκηστιν καὶ τρεῖς ἄλλας θυγατέρας. Ὑποπτεύων δὲ τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Ἰάσονα, ἔπεμψεν αὐτὸν, ὡς εἰς προφανῆ ὄλεθρον, εἰς τὴν Κολχίδα πρὸς ὑφαίρεσιν τοῦ χρυσοῦ δέρατος. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτοῦ αἱ θυγατέρες τοῦ Πελίου, ἀπατηθεῖσαι ὑπὸ τῆς Μηδείας, ὑποσχομένης νὰ τὸν ἀνανεώσῃ, τὸν κατέκοψαν.

Πελιὰς, άδος (ἡ), ἡ τοῦ Πελίου ἢ ἐκ τοῦ Πελίου. || » Πελιάδες, « αἱ θυγατέρες τοῦ Πελίου.

*Πελίγνας (ὁ), ὁ μάγειρος τῆς Ὀλυμπιάδος καὶ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Πελιγνοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰταλ. περὶ τὸ Ἀπεννῖνον.

Πελιναῖον (τὸ), τὸ ὑψηλότερον βουνὸν τῆς Χίου, ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Διὸς καὶ λατομεῖον μαρμάρου.

Πέλιννα (ἡ) καὶ Πελινναῖον (τὸ), π. τῆς Ἑστιαιώτιδος ἐν Θετταλίᾳ, ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ.

Πέλλα (ἡ), π. τῆς Μακεδ., πατρὶς ϗ καθέδρα τῶν βασιλέων Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., (ὁ πολ. Πελλαῖος). 2) ἀρχήτερα ἡ Ἀπάμεια.

Πελλάνα (ἁ), Δωρ. ἀντὶ Πελλήνη, π. τῆς Λακων., ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Παυσανίου.

*Πελλανὶς, ίδος (ἡ), πηγή τις παρὰ τὴν Πελλάναν.

Πελληναῖον (τὸ), = Πελιναῖον.

Πέλλην, ηνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φόρβαντος ϗ ἔγγονος τοῦ Τριόπα, ἀπὸ τοῦ ὁποίȣ ἐπωνομάσθη ἡ

Πελλήνη (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας μεταξὺ Σικυῶνος ϗ Αἰγείρας, (ὁ πολ. Πελληνεύς).

Πέλλης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Ὑπερασίȣ ϗ πάππος τοῦ Ἀστερίου ϗ Ἀμφίονος, κτίτωρ τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ Πελλήνης.

Πέλλινα (ἡ), = Πέλιννα.

*Πέλλικος ἢ; Πέλλιχος (ὁ), Κορίνθιος, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Ἀριστέως.

Πελόπεια (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου. 2) = Πελοπία.

*Πελόπη (ἡ), κώμη τῆς Λυδ. ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Φρυγ.

Πελοπηϊάδης, εω (ὁ), Π. ἀντὶ Πελοπίδης.

Πελοπηῒς, ΐδος (ἡ), Π. ἀντὶ Πελοπὶς, ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ

Πελοπήϊος, η, ον, Π. ἀντὶ Πελόπιος, ὁ τοῦ Πέλοπος.

Πελοπία (ἡ), μήτηρ τοῦ Κύκνου, υἱοῦ τοῦ Ἄρεως. 2) μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης. 3) θυγ. τοῦ Θυέστου καὶ μήτηρ τοῦ Αἰγίσθου, φονευθεῖσα ἰδιοχείρως, ἀφ' οὗ ἔμαθε τὸ ἔγκλημα τοῦ πατρός της.

Πελοπίδας, ου (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Πελοπίδης. 2) ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Θηβ., υἱὸς τοῦ Ἱπποκλέους, φίλος καὶ συναγωνιστὴς τοῦ Ἐπαμινώνδου, ἐλευθερώσας τὴν πατρίδα του ἀπὸ τῶν Λακεδ. ϗ ἐν τῇ ἐν Λεύκτροις μάχῃ ἀνδραγαθήσας ὡς ἀρχηγὸς τοῦ ἱεροῦ λόχȣ, ἀποκαταστήσας δὲ εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδ. τὸν νόμιμον διάδοχον τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως Ἀμύντα Ἀλέξανδρον τὸν Β'., καὶ τέλος θανατωθεὶς εἰς μίαν μάχην κατὰ τοῦ τυράννου τῶν Φερῶν Ἀλεξάνδρου, πρὸς ἔξωσιν τοῦ ὁποίȣ εἶχε προσκληθῇ παρὰ τῶν Θετταλῶν.

Πελοπίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Πέλοπος.

Πελόπιος, α, ον. Ὁ τοῦ Πέλοπος.

Πελοπὶς, ίδος (ἡ), ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ Πελόπιος.

Πελοπόννασος (ἁ), Δ. ἀντὶ =

Πελοπόννησος (ἡ), ἡ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἑλλάδος μεταξὺ Ἰονίου καὶ Αἰγαίȣ πελάγους μεγάλη χερσόνησος, ὁ νῦν Μωρέας, ἔχουσα 4000 σαδ. περίμετρον, καὶ ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τοῦ Πέλοπος, ἀποικίσαντος εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Φρυγίας, 100 ἔτη πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, (τὸ ἐθν. Πελοποννήσιος).

Πέλοψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταντάλου, βασιλέως τῆς Φρυγ., καὶ τῆς Διώνης, θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος, ἢ τῆς Εὐρυανάσσης, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἴλȣ, βασιλέως τῆς Τροίας, καὶ μετοικήσας εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Πελοπόννησον, ὅπȣ συζευχθεὶς τὴν Ἱπποδάμειαν, θυγατέρα τοῦ Οἰνομάου, βασιλέως τῆς Ἤλιδος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀτρέα, τὸν Θυέστην, τὸν Χρύσιππον καὶ τὸν Ἱππάλκιμον, καὶ ἐβασίλευσε 59 ἔτη, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν Ἠλείων, οἵτινες ἑώρταζον πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ τὰ Πελόπεια. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμν. καὶ τῆς Κασσάνδρας.

Πέλται (αἱ), π. τῆς Φρυγ. παρὰ τὴν Ἀπάμειαν, (Παλατίσσ).

*Πελτινὸν πεδίον (τὸ), ἡ περὶ τὰς Πέλτας τῆς Φρυγίας πεδιάς.

Πέλωρ, ὥρος (ὁ), εἷς τῶν διασωθέντων Σπαρτῶν ἐν Θήβαις, (ἄλλως) Πέλωρος.

Πελωριὰς, άδος καὶ Πελωρὶς, ίδος (ἡ), ἐνν. ἄκρα, ἀκρωτ. (τὸ βορειότερον) τῆς Σικελ. ἀντικρὺ τῆς Ἰταλ. (Faro di Messina).

Πέλωρος (ὁ), = Πέλωρ. 2) ὁ κυβερνήτης τοῦ στόλου τῶν Καρχηδονίων ὑπὸ τὸν Ἀννίβαν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη τὸ ἀκρωτ. τῆς Σικελ.

*Πεμφρηδὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Γραιῶν.

Πενελόπη (ἡ), Π. ἀντὶ Πηνελόπη.

Πενέσται (οἱ), οἱ δοῦλοι ἢ Θῆτες τῆς Θεσσαλ., ἀποτελοῦντες ἰδιαιτέραν τάξιν κατοίκων, ὡς οἱ Εἵλωτες ἐν Λακεδαίμονι. 2) λαὸς τῆς Μακεδον. Ἰλλυρ., κατοικῶν περὶ τὴν Λυχνῖτιν λίμνην.

Πενθεσίλεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ὀτρήρης, βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, ἐλθοῦσα πρὸς βοήθειαν τοῦ Πριάμȣ, καὶ πληγωθεῖσα θανατηφόρως ὑπὸ τοῦ Ἀχιλ.

Πενθεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐχίονος καὶ τῆς Ἀγαύης, θυγατρὸς τοῦ Κάδμȣ, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὅς τις, καταφρονῶν τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου, κατεσπαράχθη ὑπὸ τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν του ἐπὶ τοῦ Κιθαιρῶνος, αἵτινες ἐξέλαβον αὐτὸν ὡς ἄγριον θηρίον.

Πενθίλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἠριγόνης θυγατρὸς τοῦ Αἰγίσθου, ὅστις, ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς Πελοπόννησον, μετῴκησε μετὰ μιᾶς ἀποικίας Αἰολέων εἰς Θράκην. 2) υἱὸς τοῦ Περικλυμένου.

Πενθύλος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Παφίων.

Πεντάπολις, εως (ἡ), ἡ χώρα τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Δωριέων, συγκειμένη ἐκ πέντε πόλεων, Λίνδȣ, Ἰαλυσοῦ, Καμείρου, Κῶ καὶ Κνίδου. 2) ἡ Κυρηναϊκὴ ἐν τῇ Λιβύῃ, ἴδε Κυρήνη.

Πεντέλη (ἡ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Πεντελεύς). || τὸ πλησίον αὐτῆς ὄρος, τὸ καλούμενον Πεντελικὸν ἦτον περίφημον διὰ τὰ ἐν αὐτῷ λατομεῖα τοῦ Πεντελικοῦ μαρμάρȣ, τοῦ Πεντελήσιν ἢ Πεντελησίου λίθου.

Πεπάρηθος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀντικρὺ τῆς Θετταλομαγνησίας, μία τῶν

Κυκλάδων, περίφημος διά τὸν οἶνόν της, (Σκόπελος ἢ Πιπέρι), (ὁ νησ. Πεπαρήθιος).

Περαία (ἡ), ἐν γέν., ἡ πέραν νήσου ἢ ποταμοῦ χώρα, (ἰδιαιτ. 1) ἡ τῶν Ῥοδίων, μέρος τῆς Καρίας, καὶ 2) μέρος τῆς Παλαιστίνης τὸ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ἰορδάνου, διῃρημένον εἰς ἓξ μικρὰς τοπαρχίας.

Περαιβία, Περαιβοί, = Περῤῥαιβία, Περῤῥαιβοί.

Πέραιθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθησαν οἱ Περαιθεῖς, κάτοικοι κώμης τινὸς τῆς Ἀρκαδ., συνοικισθέντες μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.

Πέρατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Καλχινίας, θυγατρὸς τοῦ Λευκίππȣ, βασιλεύσας ἐν Σικυῶνι μετὰ θάνατον τοῦ πάππου του.

Περγαμίδης, ου, (ὁ), Π. ὁ Λαομέδων, ὡς κάτοικος τοῦ ἐν Τροίᾳ Περγάμου.

Πέργαμα (τὰ) καὶ

Πέργαμον (τὸ) ἡ ἀκρόπολις τῆς Τροίας. 2) π. τῆς Μυσ., πρωτ. τοῦ Περγαμηνοῦ βασιλείου, τὸ ὁποῖον, ἐπὶ τῶν Ἀττάλων (283—133 πρὸ Χ.) περιελάμβανεν, ἐκτὸς τῆς Μυσίας, τὴν Φρυγ., Λυδ., Λυκαον., Ἰων. καὶ ἓν μέρος τῆς Λυκίας, περίφημος διὰ τὴν βιβλιοθήκην της, περιέχουσαν 200,000 τόμων, καὶ τὴν ἐν αὐτῇ ἀνακάλυψιν τοῦ Περγαμηνοῦ χάρτου, τὸν ὁποῖον ἐπενόησε πρῶτον ὁ γραμματικὸς Κράτης ἐκ Μαλλοῦ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Εὐμένȣς, (ὁ πολ. Περγαμηνός).

Πέργαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πύῤῥου ϗ τῆς Ἀνδρομάχης, κτίτωρ τῆς Περγάμου.

Πέργαμος (ἡ), = Πέργαμον (τὸ). 2) φρούρ. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Πιερίας ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου.

*Περγασεῖς (οἱ) καὶ

Περγασαὶ ἢ Περγασσαὶ (ἡ), κώμη ϗ δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Περγασεὺς ἢ Περγασῆθεν).

Περγασίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Δηϊκόων.

*Πέργασος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Δηϊκόωντος, (Ἰλ. Ε, 535).

Πέργη (ἡ), π. τῆς Παμφυλίας ἐπὶ τοῦ Κέστρου ποταμοῦ, σχηματίζοντος παρ' αὐτὴν ἕνα λιμένα, (Πυργὶ), (ὁ πολ. Περγαῖος, καὶ Περγασία Ἄρτεμις, τῆς ὁποίας ἦτον αὐτόθι περίφημος ναός).

Περδίκκας, ου καὶ (Ἰων.) Περδίκκης, εω (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Μακεδ., Ἡρακλείδης τὴν καταγωγήν, ἀπόγονος τοῦ Τημένου ἐξ Ἄργους, συστήσας πρῶτος τῷ 664 πρὸ Χ. τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον, εἰς τὸ ὁποῖον ὅμως, κατ' ἄλλȣς, ἐβασίλευσαν πρὸ αὐτοῦ τέσσαρες ἤδη βασιλεῖς μετὰ τὸν Κρανιόν. 2) ὁ δεύτερος, ἀπόγονος τȣ̃ προτέρȣ καὶ υἱὸς τοῦ Ἀλεξάνδρȣ, βασιλεύων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου ϗ ὢν πάντοτε μὲ τὸ μέρος τῶν Λακεδ. 3) ὁ τρίτος, υἱὸς τοῦ Ἀμύντα Β'. καὶ ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου Φιλίππȣ, διαδεχθείς, συνεργείᾳ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Πελοπίδου, τὸν ἀδελφόν του Ἀλέξανδρον, καὶ φονευθείς, μετὰ ὀλιγοχρόνιον βασιλείαν, ἔν τινι μάχῃ κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν, ἀφεὶς δὲ διάδοχον τὸν ἀνήλικον υἱὸν αὐτοῦ Ἀμύνταν. 4) υἱὸς τοῦ Ὀρόντου ἐκ Μακεδονίας, εἷς τῶν μεγαλητέρων στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., ἀρχηγὸς τῆς Μακεδονικῆς φάλαγγος, μείνας, μετὰ θάνατον τοῦ Ἀλεξ., ἐπίτροπος τῆς Μακεδονίας, καὶ θανατωθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων του στρατιωτῶν, ἐν ᾧ ἐπολέμει ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ τοῦ Πτολεμαίου.

Πέρδιξ, ικος (ἡ), ἀδελφὴ τοῦ Δαιδάλου ϗ μήτηρ τοῦ Τάλου.

Περεγρῖνος (ὁ), ὁ Πρωτεύς, φιλόσοφος Κυνικὸς ἐκ τοῦ ἐν Μυσίᾳ Παρίου, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, ὅς τις, γράψας περὶ τῆς τελετῆς αὐτοῦ, τὸν παριστάνει ὡς κενόδοξον γόητα, οἰκειωθέντα μετὰ τῶν, ἀγνοουμένων εἰσέτι τότε καὶ συγχεομένων μὲ τοὺς Ἰουδαίους, Χριστιανῶν, ϗ τελευταῖον κατακαέντα οἰκειοθελῶς ἐπὶ παρȣσίᾳ τῶν συνηθροισμένων εἰς τὰ Ὀλύμπια Ἑλλήνων, πρὸς ἐπίδειξιν περιφρονήσεως τοῦ βίου, τῷ 168 ἀπὸ Χ.

Περεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐλάτου ϗ τῆς Λαοδίκης, θυγατρὸς τοῦ Κινύρα, ἀδελφὸς τοῦ Στυμφάλου.

Περίαλλα (ἡ), ἱέρειά τις τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου.

Περίανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κυψέλȣ, τύραννος τῆς Κορίνθου περὶ τὸ 512 πρὸ Χ., βασιλεύσας κατ' ἀρχὰς μὲ πολλὴν μετριότητα καὶ φρόνησιν, ὥστε συνηριθμήθη καὶ μεταξὺ τῶν Ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐξοκείλας εἰς παντὸς εἴδους βίαν, ὥστε ἐφόνευσε καὶ τὴν ἰδίαν του γυναῖκα Μέλισσαν. Ἀπέθανε δὲ ὀγδοηκοντούτης, βασιλεύσας 44 ἔτη. 2) τύραννος τῆς Ἀμβρακίας, σύγχρονος πιθανῶς τοῦ προτέρου.

Περίαπις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Φέρητος ϗ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου.

*Περιάς, άδος (ἡ), π. τῆς Εὐβοίας.

Περίβοια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀκεσαμενοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀξιοῦ τὸν Πελάγονα, ἡγεμόνα τῶν Παιόνων. 2) θυγ. τοῦ Εὐρυμέδοντος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Ναυσίθοον. 3) θυγ. τοῦ Ἱππονόου, γυνὴ τοῦ Οἰνέως καὶ μήτηρ τοῦ Τυδέως. 4) Νύμφη της, ἐξ ἧς ὁ Ἰκάριος ἐγέννησε τὸν Θόαντα, τὴν Πηνελόπην κλ. 5) γυνὴ τοῦ Πολύβου, βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἥτις ἀνέθρεψε τὸν Οἰδίπουν. 6) ἡ ἄλλως Ἐρίβοια, θυγ. τοῦ Ἀλκάθοου καὶ ἔγγονος τοῦ Πέλοπος, γυνὴ τοῦ Τελαμῶνος καὶ μήτηρ τοῦ Αἴαντος.

*Περιγένης, ους (ὁ), στρατηγὸς τοῦ Ἀντιόχου, (Πολύβ. Ε', ξθ', 7).

Περιγούνη (ἡ), θυγ. τοῦ λῃστοῦ Σίνιδος, τὸν ὁποῖον φονεύσας ὁ Θησεὺς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἴασον καὶ ἔπειτα τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν Δηϊονέα, υἱὸν τοῦ Εὐρύτȣ.

Περιήρης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Κυνόρτα, καὶ τῆς Ἐναρέτης, βασιλεὺς τῆς Μεσσηνίας, γεννήσας ἐκ Γοργοφόνης τῆς Περσέως τὸν Ἀφαρέα καὶ Λεύκιππον. 2) ἡνίοχος τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Μενοικέως. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Βώρου. 4) Εὐβοεύς τις ἐκ Κύμης ἢ Χαλκίδος, κτίτωρ τῆς ἐν Σικελίᾳ Ζάγκλης.

Περιθοῖδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. ἐκ Περιθοιδῶν).

Περίθοος (ὁ), = Πειρίθοος.

Περικλείδας (Δωρ. ἀντὶ) Περικλείδης, ου (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, πρεσβεύσας εἰς Ἀθήνας ἵνα ζητήσῃ βοήθειαν κατὰ τῶν Εἱλώτων.

Περικλῆς, έους (ὁ), ὁ περιφημότερος τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθην. Ξανθίππου καὶ Ἀγαρίστης τῆς Κλεισθένȣς, μαθητὴς τοῦ Ἀναξαγόρου, ὁ ἐπονομασθεὶς διὰ τὴν δύναμιν τῶν λόγων του Ὀλύμπιος, καὶ κυβερνήσας ἐπὶ δεκαὲξ ἔτη τὴν πατρίδα του, ἥτις ἐπ' αὐτοῦ ἦτον, καθὼς λέγει ὁ Θουκυδίδης, λόγῳ μὲν δημοκρατία, ἔργῳ δὲ μοναρχία· ἀποθανὼν δὲ τῷ 429 πρὸ Χ., αὐτός τε ϗ οἱ δύω του υἱοὶ Ξάνθιππος καὶ Πάραλος ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ, ὅς τις ἐνέσκηψεν εἰς τὰς Ἀθήνας περὶ τὸ δεύτερον ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, τὸν ὁποῖον οὗτος ὑπέθαλπεν, ἀποτρέπων τοὺς συμπολίτας του νὰ ἐνδώσωσιν εἰς τὰς ἀξιώσεις τῶν ἀντιπάλων των, καὶ προσπαθῶν νὰ καταστήσῃ παντὶ τρόπῳ τὴν πατρίδα του τὸ κέντρον τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ὅθεν καὶ κατεκόσμησεν αὐτὴν μὲ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐκεῖνα κτίρια, τῶν ὁποίων τὰ λείψανα προκαλοῦσι ϗ σήμερον ἀκόμη τὸν γενικὸν θαυμασμόν, καὶ ἀποδεικνύουσι τὸ μεγαλεῖον τῆς εὐφυΐας του. Τῆς γυναικός αὐτοῦ τὸ ὄνομα δὲν ἀναφέρεται, ἀλλ' ἡ περίφημος Ἀσπασία ἔσχε μεγίστην, φαίνεται, ἐπιῤῥοὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματός του. 2) υἱὸς νόθος τοῦ μεγάλου Περικλέους, στρατηγὸς τῶν Ἀθην., καταδικασθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν συστρατήγων του εἰς θάνατον μετὰ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν.

Περικλυμένη (ἡ), θυγ. τοῦ Μίνωος, γυνὴ τοῦ Φέρητος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀδμήτου. 2) θυγ. τοῦ Μινύου, ἐξ ἧς ὁ Φύλακος ἐγέννησε τὸν Ἴφικλον, παρβλ. Κλυμένη.

Περικλύμενος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως ϗ τῆς Χλωρίδος, ἀδελφὸς τοῦ Νέστορος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, φονευθεὶς καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Χλωρίδος, θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου, λαβὼν παρὰ τοῦ πατρός του τὴν χάριν νὰ μεταμορφώνηται διαφόρως. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Πενθίλου.

Περίκλυτος (ὁ), γλύπτης, μαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου. 2) υἱὸς τοῦ Εὐθυμάχου ἐκ Τενέδου.

Περικτιόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Κριτίου, μήτηρ τοῦ Πλάτωνος. 2) Πυθαγορεία τις, συγγράψασα περὶ σοφίας.

Περίλαος καὶ (Ἰων.) Περίλεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης, κατηγορήσας ὡς μητροφόνον τὸν Ὀρέστην ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγκαίου καὶ τῆς Σαμίας, θυγατρὸς τοῦ ποταμοῦ Μαιάνδρου. 3) Σικυώνιος, στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐν Μυκάλῃ. 4) Μεγαρεύς τις, πράττων ὑπὲρ τοῦ Φιλίππου. 5) τύραννός τις ἐν Ἄργει. 6) τεχνίτης Ἀθηναῖος, κατασκευάσας ὑπὲρ τοῦ τυράννου τῶν Ἀκραγαντίνων Φαλάριδος τὴν

χαλκίνην ἐκείνην βοῦν, ἥτις καθόσον κατεκαίοντο οἱ ἐντὸς αὐτῆς κατακλειόμενοι κατάδικοι, ἀνέδιδεν τὰς φωνὰς αὐτῶν εἰς εἶδος μυκηθμοῦ βοός, πρὸς ἀνταμοιβὴν δὲ τῆς ἐφευρέσεώς του ταύτης, κατακαεὶς πρῶτος ἐντὸς αὐτῆς, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ τυράννου. 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Θουρίων.

*Πέριλλος (ὁ), = Περίλαος (6).

Περιμήδη (ἡ), θυγ. τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, ἐξ ἧς ὁ Ἀχελῷος ἐγέννησε τὸν Ἱπποδάμαντα ϗ Ὀρέστην. 2) θυγ. τοῦ Εὐρυσθέως, φονευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. 3) ἀδελφὴ τοῦ Ἀμφιτρύωνος καὶ γυνὴ τοῦ Λικυμνίου. 4) θυγ. τοῦ Οἰνέως, γυνὴ τοῦ Φοίνικος. 5) θυγ. τοῦ Ἀμυθάονος καὶ μήτηρ τοῦ Ἰξίονος. 6) θυγ. τοῦ Ἀδμήτου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἄργου τὸν ἐπώνυμον τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας.

Περιμήδης, ους (ὁ), εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσσ. 2) εἷς τῶν Κενταύρων.

;Περιμήλη (ἡ), ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Περιμήδη (5, 6).

Πέριμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέγητος, εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλȣ φονευθέντων Τρώων.

*Περινείκη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἱππομάχου, μήτηρ τοῦ Ἰφίτου.

*Πέρινθος (ὁ), Ἐπιδαύριός τις, συνόμιλος τοῦ Ὀρέστου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη ἡ

Πέρινθος (ἡ), π. τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἡ ὕστερον Ἡράκλεια, (ὁ πολ. Περίνθιος).

Περιπόλιον (τὸ), φρούρ. τῆς κάτω Ἰταλ. παρὰ τὸ Ῥήγιον.

*Περιπόλτας, α (ὁ), μάντις ἐκ Θεσσαλίας.

Περισθένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου ϗ τῆς Καλιάνδης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἠλέκτρας.

Περίφας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου ϗ τῆς Γόργης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀκταίας. 2) υἱὸς τοῦ Οἰνέως, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Κουρήτων μάχην. 3) υἱὸς τοῦ Ὀχησιοῦ, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Αἰτωλῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄρεως. 4) υἱὸς τοῦ Ἠπύτου, κῆρυξ τῶν Τρώων. 5) αὐτόχθων βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, προγενέστερος τοῦ Κέκροπος, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς ἀετόν.

*Περίφημος (ὁ), ἥρως τις τιμώμενος ἐν Σαλαμῖνι.

Περιφήτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Ἀντικλείας, περιβόητος λῃστής, διατρίβων περὶ τὴν Ἐπίδαυρον ϗ φονεύων τοὺς διαβάτας μὲ τὴν κορύνην (ῥόπαλον) τὸ ὁποῖον ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας, ὅθεν ἐλέγετο καὶ Κορυνήτης, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Θησέως. 2) υἱὸς τοῦ Κοπρέως ἐκ Μυκηνῶν, Πελοπίδης τὴν καταγωγήν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος ἐν Τροίᾳ. 3) υἱὸς τοῦ Νυκτίμου.

Πέρκαλος (ἡ), θυγ. τοῦ Χείλωνος, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Δημαράτȣ.

Περκώπη (ἡ), = Περκώτη.

Περκώσιος (ὁ), τὸ ἐθν. τοῦ-

Περκώτη (ἡ), π. τῆς Μυσ. ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου μεταξὺ Ἀβύδου καὶ Λαμψάκȣ, μὴ σωζομένη πλέον ἐπὶ Στράβωνος.

Περμησὸς καὶ Περμησσὸς (ὁ), ποτ. τῆς Βοιωτ., χυν. εἰς τὴν Κωπαΐδα, ἀφ' οὗ ἑνωθῇ μὲ τὸν Ὀλμειόν.

*Πέρνη (ἡ), π. τῆς Θράκης, ἀντικρὺ τῆς Θάσου, (ὁ πολ. Περναῖος).

*Περοίδας, α (ὁ), ἀρχηγός τις τοῦ ἱππικοῦ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

*Περȣσία (ἡ), π. τῆς Τυῤῥην. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Perugia), (ὁ πολ. Περουσινὸς καὶ Περουσιεὺς καὶ Περουσιάτης).

*Περπερήνα (ἡ), π. τῆς Μυσ.

Περῤῥαιβία καὶ Περαιβία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Θεσσαλ. περὶ τὰ Τέμπη καὶ τὸν Ὄλυμπον ἄχρι τοῦ Πίνδου, (τὸ ἐθν. Περῤῥαιβοὶ καὶ Περαιβοί).

*Πεῤῥίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ἐκ Πεῤῥιδῶν).

Περσαῖος (ὁ), = Πέρσης (1). 2) φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ τοῦ ἐν Κύπρῳ Κιτίου, κατ' ἀρχὰς δοῦλος ϗ ὕστερον μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος, καὶ διδάσκαλος Ἀντιγόνȣ τοῦ Γονατᾶ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου διωρίσθη ϗ φρούραρχος τοῦ Ἀκροκορίνθου. Ὁ Λαέρτιος ἀναφέρει διάφορα συγγράμματά τȣ.

Περσαίπολις (ἡ), = Περσέπολις.

*Περσεία (ἡ), πηγή τις ἐν Μυκήναις.

Περσείδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Περσέως, (ὅθεν ‖. πληθ.) οἱ ἐν Περσίᾳ Ἀχαιμενίδαι.

Περσέπολις, εως (ἡ), π. πρωτ. τοῦ Περσικοῦ βασιλείου ἐπὶ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὰ παλάτια τῶν βασιλέων της καὶ τοὺς θησαυρούς της, τοὺς ὁποίους ἐλαφυραγώγησεν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος. Τὰ ἐρείπιά της σώζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Τζὶλ-μινὰρ (40 στῆλαι).

Περσέπτολις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τηλεμάχου καὶ τῆς Πολυκάστης, θυγατρὸς τοῦ Νέστορος ἢ τῆς Ναυσικάας, θυγατρὸς τοῦ Ἀλκινόου.

Περσεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δανάης, μετὰ τῆς ὁποίας ῥιφθεὶς ὑπὸ τοῦ πάππȣ του Ἀκρισίου ἐντὸς κιβωτίȣ εἰς τὴν θάλασσαν, φοβηθέντος τὸν χρησμόν, ὅςτις προεῖπεν αὐτῷ ὅτι ἔμελλε νὰ φονευθῇ ὑπὸ τοῦ ἐγγόνου του, ἀνετράφη ὑπὸ τοῦ Πολυδέκτου, βασιλέως τῆς Σερίφου, ὅπου ἐφέρθη ὑπὸ τῶν κυμάτων. Πεμφθεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ, ἐρωτευθέντος τὴν μητέρα τȣ, νὰ φέρῃ τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος Μεδούσης, κατώρθωσε τοῦτο μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπιστρέφων ἠλευθέρωσε τὴν Ἀνδρομέδαν, θυγατέρα τοῦ Κηφέως, ἀπὸ τοῦ τερατώδους κήτους, πρὸς βορὰν τοῦ ὁποίου εὗρεν αὐτὴν ἐκτεθειμένην, καὶ νυμφευθεὶς αὐτήν, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Πέρσην, τὸν Ἀλκαῖον, τὸν Ἠλεκτρύονα, τὸν Σθένελον, τὸν Μήστορα καὶ τὴν Γοργοφόνην. Ἐλευθερώσας δὲ ϗ τὴν μητέρα του ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Πολυδέκτου, τὸν ὁποῖον ἀπελίθωσε, καθὼς καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ μαχομένους Σεριφίους διὰ τῆς τοῦ Γοργονείȣ θέας, ἦλθεν εἰς τὸ Ἄργος πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ πάππου του, καὶ μὴ εὑρὼν αὐτόν, καταφυγόντα εἰς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ Λάρισσαν, μετέβη καὶ αὐτὸς ἐκεῖ, καὶ παίζων τὸν δίσκον, τὸν ἐφόνευσεν ἐξ ἀποτυχίας. Φοβούμενος δὲ διὰ τὸν φόνον τοῦτον νὰ βασιλεύσῃ εἰς τὸ Ἄργος, ἀντήλλαξεν αὐτὸ μὲ τὴν Τίρυνθα καὶ τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Προίτου Μεγαπένθην. 2) υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβοίας. 3) ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, υἱὸς ἐκ παλλακίδος τοῦ Φιλίππου, νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ῥωμ. Παύλȣ Αἰμιλίου καὶ πομπευθεὶς μετὰ τῶν δύο του υἱῶν Φιλίππου ϗ Ἀλεξάνδρου ἐν Ῥώμῃ, ὅπȣ ϗ ἀπέθανεν ἐλεεινῶς ἐν φυλακῇ μετὰ δύο ἔτη.

Περσέφασσα (ττα) ϗ Περσεφόνεια, Π. ἀντὶ-

Περσεφόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρος, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Πλούτων, ἔφερε κρυφίως εἰς τὸν Ἅδην, ὅπȣ, κατὰ παράκλησιν τῆς μητρός της, συνεχώρησεν ὁ Ζεὺς νὰ μένῃ μόνον τρεῖς μῆνας τοῦ ἔτους, τοὺς δὲ λοιποὺς νὰ διατρίβῃ εἰς τὴν γῆν μὲ τὴν μητέρα της, μετὰ τῆς ὁποίας καὶ ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Κόρη καὶ ὡς βασίλισσα τοῦ Ἅδου καὶ τῶν Καταχθονίων, εἰς τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια.

Περσέως σκοπιά (ἡ), μέρος τῆς Κάτω Αἰγύπτου παρὰ τὸ Βολβιτικὸν στόμα τοῦ Νείλου, ἐπὶ τοῦ νῦν ἀκρωτηρίου Ἀμπικίρ.

Πέρση (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡλίου τὸν Αἰήτην, τὴν Πασιφάην καὶ τὴν Κίρκην.

Περσηϊάδης, εω (ὁ), Π. ἀντὶ Περσείδης.

Περσηΐς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ., θυγάτηρ τοῦ Πέρσȣ, ἡ Ἑκάτη. 2) θυγ. τοῦ Περσέως, ἡ Ἀλκμήνη. 3) (κυριωνυμ.) = Πέρση.

Πέρσης, ου (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Περσίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Τιτᾶνος Κρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ Πάλλαντος, γεννήσας ἐκ τῆς Ἀστερίας τὴν Ἑκάτην. 3) υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του ἐπιστρέφων εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀφῆκε πλησίον τοῦ πενθεροῦ του Κηφέως, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγοντο καταγόμενοι οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν. 4) ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Ἡσιόδου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψεν οὗτος τὰ Ἔργα καὶ τὰς Ἡμέρας.

Περσίς, ίδος (ἡ), ἀντὶ Περσική. ‖. (οὐσ. ἐνν. τοῦ Γῆ) ἡ χώρα τῶν ἰδίως Περσῶν, μεταξὺ Καρμανίας, Μηδίας ϗ Σουσιανῆς, ποτιζομένη ὑπὸ τοῦ Ἀράξου.

Πέρσιος (ὁ), Φλάκκος, περίφημος σατυρικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμ., γεννηθεὶς ἐπὶ Τιβερίου καὶ ἀποθανὼν ἐπὶ Νέρωνος εἰς ἡλικίαν 28 ἐτῶν.

Περτίναξ, ακος (ὁ), αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμ., ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῆς Βȣλῆς μετὰ τὸν φόνον τοῦ Κομμόδȣ, καὶ θανατωθεὶς μετὰ δύο μῆνας ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν εἰς ἡλικίαν 69 χρόνων.

Περφερέες (οἱ), δηλ. Θεωροί, ὠνομάζοντο οἱ πέντε ἀπεσταλμένοι τῶν Ὑπερβορέων, οἵτινες ἔφερον τὰ δῶρα τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς Δῆλον.

Πεσσινόεις, εντος (ὁ), Π. ἀντὶ-

Πεσσινοῦς, οῦντος (ὁ καὶ ἡ), π. τῆς Γαλατ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγ., περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῆς

Κυβέλης, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα, νομιζόμενον διιπετὲς (ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ἐκ τοῦ Πεσεῖν) μετεκομίσθη ἔπειτα εἰς Ῥώμην, (ὁ πολ. Πεσσινούντιος).

Πεταλία (ἡ), νῆσος ἢ νῆσοι (τέσσαρες, κατὰ τὸν Πλίν.) πετρώδεις καὶ ἔρημοι περὶ τὸ στόμιον τοῦ ςενοῦ τῆς Εὐρίπου, (Πεταλιοί).

Πετεών, ῶνος (ἡ), κώμη τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Ἀλίαρτον.

Πετεώς, ῶ καὶ (Π.) ῷο (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρνεοῦ ϗ πατὴρ τοῦ Μενεσθέως, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγέως ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ϗ ἀποικίσας τὴν ἐν Φωκίδι πόλιν Στεῖριν.

Πετηλία (ἡ), π. τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, κτίσμα τοῦ Φιλοκτήτου, (Strongoli).

*Πέτισις, ιος (ὁ), ἔπαρχος τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

*Πετόσιρις, ιδος (ὁ), φιλόσοφός τις ϗ ἀστρολόγος ἐξ Αἰγύπτου.

Πέτρα (ἡ), χωρ. παρὰ τὴν Κόρινθον. 2) π. πρωτ. τῆς Πετραίας Ἀραβίας, καθέδρα τῶν Ναβαταίων βασιλέων, (Ἐρρακίμ). 3) κώμη τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ. 4) ἡ τῆς Ῥηγίνης, ἴδε Λευκοπέτρα, (ὁ πολ. Πετραῖος).

Πετραία (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Πετραῖος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ποσειδῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, ὡς σχίσας τὰς πέτρας, αἵτινες ἐμπόδιζόν ποτε τὸν ῥοῦν τοῦ Πηνειοῦ. 2) εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πειρίθόου ἐν τῇ Κενταυρομαχίᾳ.

Πετραχὸς (ὁ), κρημνός τις παρὰ τὴν Χαιρώνειαν ἐν Βοιωτίᾳ.

Πετροκόριοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκουϊτανῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν ποταμῶν Λίγειρος καὶ Γαρούμνα.

*Πετροσάκα (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ., μεθόριον τῆς Μεγαλοπόλ. καὶ Μαντινείας.

Πέττα (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῶν Μασσαλιωτῶν Νάνου, ὑπανδρευθεῖσα Εὔξενον τὸν Φωκαέα, ὑπὸ τοῦ ὁποίου μετωνομάσθη Ἀριστοξένη, καὶ γεννήσασα ἐξ αὐτοῦ τὸν Πρῶτον, ἀφ' οὗ οἱ ἐν Μασσαλίᾳ Πρωτιάδαι.

Πευκείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Πευκέως, εἷς τῶν Κενταύρων.

Πεύκελα (τὰ), π. τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, πρωτεύουσα τῆς Πευκελεώτιδος ἢ Πευκολαΐτιδος, (Πεχλελί).

Πευκεντῖνος, η, ον, = Πικεντῖνος.

*Πευκέστης, ου (ὁ), Μακεδών τις, τῶν περὶ τὸν Μ. Ἀλέξανδρον, υἱὸς τοῦ Μακαρτάτου.

Πευκετία (ἡ), χώρα τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ περὶ τὸ Βρεντέσιον, (τὸ ἐθν. Πευκέτιος).

Πευκέτιος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Πευκετίας. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀποικίσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ εἰς Ἰταλίαν, καὶ συνοικίσας τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Πευκετίαν.

Πεύκη (ἡ), νῆσος μεγάλη περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως, (οἱ κάτοικοι Πευκηνοί, συγγενεῖς τῶν ἐν Γερμανίᾳ Βαστάρνων), (Πικζίνα).

*Πευκολαΐτις, ιδος (ἡ), π. καὶ χώρα τῆς Ἰνδ. περὶ τὸν Ἰνδόν.

*Πέφνος (ἡ), π. καὶ νῆσος τῶν παραλίων τῆς Λακων. περὶ τὰς Θαλάμας.

Περρηδώ, οῦς (ἡ), = Παμφρηδώ.

Πηγαὶ (αἱ), π. καὶ λιμὴν τῶν Μεγάρων. 2) χωρ. τῆς Ἀρκαδ. καὶ 3) τῆς Κύπρου, (τὸ τοπ. Πηγαῖος).

*Πηγαία (ἡ), μία τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἰωνίδων Νυμφῶν.

Πήγασος (ὁ), ὁ περίφημος πτερωτὸς ἵππος τοῦ Βελλεροφόντου, γεννηθεὶς ἐκ τοῦ χυθέντος αἵματος τῆς Γοργόνος Μεδούσης, ἀποκεφαλισθείσης ὑπὸ τοῦ Περσέως, καὶ μετατεθεὶς εἰς τὸν οὐρανὸν μετὰ τὴν ἀπ' αὐτοῦ κατάπτωσιν τοῦ Βελλεροφόντου. 2) Βοιωτός τις ἐξ Ἐλευθερῶν, εἰσαγαγὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου, (Παυσαν. Α', β', 4).

Πήδαιον (τὸ), χωρ. τῆς Τρῳάδος, ἄγνωστον ποῦ ἔκειτο.

Πηδαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ μιᾶς δούλης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μέγητος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας.

*Πηδάλιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Κύπρου.

Πήδασα (τὰ), π. ἀρχαία τῆς Καρ., κατοικία τῶν Λελέγων, μετοικισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μαυσώλου εἰς τὴν Ἁλικαρνασσόν.

Πηδασίς, ίδος (ἡ), ἡ περὶ τὰ Πήδασα τῆς Καρίας χώρα.

Πήδασον (τὸ), = Πήδασα (τὰ).

Πήδασος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βουκολίωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰσήπου ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου. 2) εἷς τῶν ἵππων τοῦ Ἠετίωνος, τοὺς ὁποίους ἐλαφυραγώγησεν ὁ Ἀχιλλεύς.

Πήδασος (ἡ). π. τῶν Λελέγων ἐν Τρῳάδι, καθέδρα τοῦ βασιλέως Ἄλτου, πορθηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ., (κατὰ τὸν Πλίν. τὸ Ἀδραμύττιον). 2) π. τῆς Μεσσην., ἡ ὕστερον Μεθώνη, (τὸ ἐθν. Πηδασεύς).

*Πηλαγονία (ἡ), = Πελαγονία.

Πηλεγών, όνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀξιοῦ ϗ τῆς Νύμφης Περιβοίας, πατὴρ τοῦ Ἀστεροπαίου.

Πηλείδας (Δωρ. ἀντὶ) Πηλείδης, ου, καὶ (Π.) Πηλείων, ωνος (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Πηλέως, ὁ Ἀχιλλεύς.

Πηλεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς Ἐνδηΐδος, θυγατρὸς τοῦ Χείρωνος, φυγών, διὰ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ του Φώκου, ἐξ Αἰγίνης εἰς Φθίαν πρὸς τὸν Εὐρυτίωνα, καὶ λαβὼν τὴν θυγατέρα του μὲ μέρος τῆς χώρας, ὅπου συνέστησεν ἀποικίαν τινὰ ἐκ Μυρμιδόνων. Φονεύσας δὲ ἐξ ἀποτυχίας, εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, τὸν πενθερόν του, ἢ, κατ' ἄλλους, τὸν Ἄκτορα, υἱὸν τοῦ Ἀκάστου, συνέπλευσε καὶ μὲ τοὺς Ἀργοναύτας εἰς Κολχίδα, καὶ ἐκ τῆς δευτέρας γυναικὸς αὐτοῦ Θέτιδος ἐγέννησε τὸν Ἀχιλλέα.

Πήλη (ἡ), νῆσος μικρὰ τῶν παραλίων τῆς Ἰων. ἀντικρὺ τῶν Κλαζομενῶν.

Πηληϊάδης, εω (ὁ), Π. ἀντὶ Πηλείδης.

Πήληκες (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν.

Πηλιὰς, άδος (ἡ), ἡ ἐκ τοῦ Πηλίου δρῦς.

Πήλιον (τὸ), β. τῆς Θεσσαλ. συνεχόμενον μὲ τὴν Ὄσσαν καὶ ἐκτεινόμενον ἄχρι τῆς Σηπιάδος ἄκρης, (βουνὸν τῆς Ζαγορᾶς).

*Πηλοῦς, οῦντος (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Χίον, (ὁ νησ. Πηλούσιος).

Πηλούσιον (τὸ), π. ὀχυρὰ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου ϗ ἐπὶ τοῦ ἀνατολικωτέρου στόματος τοῦ Νείλου, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ παρωνομάζετο, ἀπέχουσα 20 στάδια τῆς θαλάσσης, (ὁ πολ. Πηλουσιώτης).

Πηλώδης, ους (ὁ), λιμὴν τῆς Ἠπείρου παρὰ τὴν Βουθρωτόν.

Πηνειὸς (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ., πηγ. ἐκ τοῦ Πίνδου καὶ χυν. διὰ τῶν Τεμπῶν εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, (Σαλαμβριά). 2) ποτ. τῆς Ἤλιδος, πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Σκόλλιος, καὶ χυν. εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος πλησίον τῆς Κυλλήνης, (ποτάμι τῆς Γαστούνης).

Πηνέλεως, ω (ὁ), υἱὸς τοῦ Λείτου ἢ τοῦ Ἱππαλκίμου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης ϗ ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Βοιωτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυδάμαντος εἰς τοὺς ἐπικηδείους ἀγῶνας τοῦ Πατρόκλου.

Πηνελόπεια, Π. ἀντὶ –

Πηνελόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰκαρίου ϗ τῆς Νύμφης Περιβοίας, γυνὴ τοῦ Ὀδυσσ., ϗ μήτηρ τοῦ Τηλεμάχου, περίφημος διὰ τὴν σύνεσιν καὶ σωφροσύνην της, διατηρήσασα τὴν πρὸς τὸν σύζυγόν της πίστιν καὶ ἀγάπην καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς εἰκοσαετοῦς ἀπουσίας του, καὶ εἰς τοὺς μνηστῆρας αὐτῆς προφασιζομένη τὸ ὕφασμα τὸ ὁποῖον ὕφαινε μὲν καθ' ἡμέραν δι' ἐντάφιον τοῦ πενθεροῦ της Λαέρτου, ἀνέλυε δὲ διὰ νυκτός, ὥστε καὶ παροιμία κατήντησεν ὁ Ἱστὸς τῆς Πηνελόπης.

;Πήρεια (ἡ), χώρα τῆς Θεσσαλ., ὅπου ἄλλοι ἀναγνωσ. Πιερία καὶ ἄλλοι Φήρεια.

Πηρώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Χλωρίδος, τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ της ὑπεσχέθη εἰς ὅποιον ἤθελε τῷ φέρει τὰς βοῦς τοῦ Ἰφίκλου. Ὁ Μελάμπους, ἐκτελέσας τὸν ἄθλον τοῦτον, ἔδωκεν αὐτὴν εἰς τὸν ἀδελφόν του Βίαντα. 2) ἡ μήτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ, τὸν ὁποῖον ἔσχεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος.

*Πιαλία (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. περὶ τὸ ὄρος Κερκέτιον, (ὁ πολ. Πιαλεύς).

Πίγρης, ητος (ὁ), Παίων τις, ἀδελφὸς τοῦ Μαντύου, διὰ παρακινήσεως τοῦ ὁποίου μετῴκισεν ὁ Δαρεῖος τοὺς Παίονας ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν. 2) υἱὸς τοῦ Σελδόμου, ἀρχηγὸς τοῦ στόλου τῶν Καρῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. 3) ἑρμηνεύς τις Κύρου τοῦ Νεωτέρου, ἐκ Καρίας.

Πίδοχος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφ.

Πιδύτης, ου (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων ἐκ Περκώτης.

Πίελος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῆς Ἠπείρου.

Πιέρεια (ἡ), Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Δαναοῦ, (ὁ Heyne διορθ. Πιερία).

Πιερία καὶ Πιερὶς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. παραθαλ. τῆς Μακεδ. πρὸς τὰ μεθόρια τῆς Θεσσαλ. πλησίον τοῦ Ὀλύμπου, μεταξὺ

τῶν ποταμῶν Ἀξιοῦ καὶ Ἀλιάκμονος, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ διατριβὴν τῶν Μουσῶν (Πιερίδων διὰ τοῦτο καλουμένων, ἴδε καὶ Πίερος 3) καὶ τοῦ Ὀρφέως, (οἱ κάτοικοι αὐτῆς Πίερες μετῴκησαν ὕστερον περὶ τὸ Πάγγαιον). 2) ἐπαρχ. τῆς Συρ. μεταξὺ τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου καὶ τοῦ ὄρους Ἀμανοῦ.

Πίερος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μάγνητος ἐκ Θρᾴκης, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ Μοῦσα Κλειὼ ἐγέννησε τὸν Ὑάκινθον. 2) ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Ἠμαθίας, τοῦ ὁποίου αἱ ἐννέα θυγατέρες, ἐρίσασαι πρὸς τὰς Μούσας περὶ μουσικῆς, καὶ νικηθεῖσαι, μετεμορφώθησαν εἰς διάφορα πτηνά. 3) Μακεδών τις, ὅς τις πρῶτος εἰσήγαγεν εἰς τὰς Θεσπιὰς τῆς Βοιωτίας τὴν λατρείαν τῶν Μουσῶν, ἀφ' οὗ ϗ Πιερίδες αὗται (ἴδε καὶ Πιερία). 4) (γεωγρφ.) β. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδ., ἱερὸν τῶν Μουσῶν.

Πιθηκοῦσαι (αἱ), δύο μικραὶ νῆσοι τῆς Ἰταλ. ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπαν. (ἡ Αἰναρία καὶ Προχύτη), κατοικούμεναι ὑπὸ Τυρρηνῶν, Χαλκιδέων ϗ Συρακουσίων.

*Πίθων, ωνος (ὁ), ἴδε Πείθων.

Πικεντία (ἡ), π. πρωτ. τῆς ἐν Καμπανίᾳ Πικεντίνης, (Picenza), (ὁ πολ. Πικεντηνός).

Πικεντίνη (ἡ), ἐπαρχ. τῆς μεσ. Ἰταλ., ἐκτεινομένη παρὰ τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς ἐπίσημον τὴν Ἀγκῶνα, (τὸ ἐθν. Πικεντῖνοι, μετοικισθέντες ὑπὸ τῶν Ῥωμ. εἰς τὴν Καμπανίαν).

Πίκτονες (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ., κατοικοῦντες τὴν μεσημβρινὴν ὄχθην τοῦ Λίγειρος.

Πικτώνιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀκουϊτ. Γαλλ. ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, (Sables d'Olone).

Πίλωρος (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς, πλησίον τοῦ ὄρους Ἄθωνος.

Πίμπλα καὶ Πίμπλεια (ἡ), κώμη καὶ β. καὶ πηγὴ τῆς ἐν Μακεδ. Πιερίας, ἱερὰ τῶν Μουσῶν (Πιμπληΐδων), ὅπου λέγεται διάγων ὁ Ὀρφεύς, μεταφερόμενα ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων εἰς τὸν Ἑλικῶνα.

Πίναρα (τὰ), π. τῆς Λυκ. εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Κράγου, (Ἐλμαλύ), (ὁ πολ. Πιναρεύς).

Πίναρος (ὁ), ποτ. τῆς Κιλικ., χυν. παρὰ τὴν Ἰσσὸν εἰς τὴν θάλασσαν.

Πίνδαρος (ὁ), ὁ περίφημος λυρικὸς ποιητὴς τῆς Ἑλλάδος, γεννηθεὶς ἐν Θήβαις τῷ 520 πρὸ Χ., καὶ διδαχθεὶς τὴν μουσικὴν καὶ ποιητικὴν ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου καὶ τῆς Κορίννης, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ὡς λέγεται, τοῦ Πυθαγόρου ἐν καιρῷ τῆς ἐν Σικελίᾳ διατριβῆς του· τὰ λοιπὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς του εἶναι ἄγνωστα ἢ ἀμφίβολα, καθὼς καὶ ἡ ἡλικία του. Ἐκ δὲ τῶν ποιημάτων του διεσώθησαν μόνον ΙΔ' Ὀλυμπιακαὶ ᾠδαί, ΙΒ' Πυθικαί, Η' Ἰσθμικαὶ καὶ ΙΑ' Νεμεακαί, διὰ τῶν ὁποίων ἀνύμνησεν ὁ ἔξοχος οὗτος ποιητὴς τοὺς διαφόρους νικητὰς τῶν τεσσάρων τούτων ἀγώνων τῆς Ἑλλάδος. 2) τύραννος τῆς Ἐφέσου, σύγχρονος τοῦ Κροίσου.

*Πίνδασος (ὁ), β. παρὰ τὴν Ἐπίδαυρον.

Πίνδος (ὁ), ποτ. τῆς Λοκρίδος, χυν. εἰς τὸν Κηφισόν. 2) (ἡ) π. τῆς Δωρ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, μία τῆς τετραπόλεως. 3) (ὁ καὶ ἡ), β. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Ἠπείρου, (Μέτζοβον).

*Πιξόδαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑκατόμνου, βασιλεὺς τῆς Καρίας.

†Πιόνη (ἡ), φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἠϊόνη ἢ Ἡσιόνη.

Πίρωμις, ιος (ὁ), λέξις Αἰγυπτιακή, σημαίνουσα, καθ' Ἡρόδοτον μέν, καλὸς κἀγαθός· κατὰ δὲ Wesseling, Ἥρως.

Πῖσα (ἡ), π. τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, συγχεομένη μὲ τὴν Ὀλυμπίαν, ἐν ᾧ ἐπὶ Στρβ. δὲν ἐσῴζετο εἰς τὴν θέσιν της, καταστραφείσης πρωΐμως ὑπὸ τῶν Ἠλείων, εἰμὴ μόνον ἡ πηγὴ Βῖσα. 2) π. παραθαλ. τῶν Τυρρηνῶν ἐν Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Πίσης, σῴζεται καὶ σήμερον τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Πισάτης καὶ Πισεύς).

Πισᾶτις, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὴν Πῖσαν χώρα τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ.

Πισιδία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, εἰς τοὺς πρὸς βορρᾶν πρόποδας τοῦ Ταύρου, μεταξὺ Παμφυλ., Κιλικ., Καππαδ., Λυκ. καὶ Φρυγίας, (τὸ ἐθν. Πισίδης ϗ Π. Πισιδεύς).

*Πίσιλις, εως (ἡ), π. τῆς Καρίας ἐπὶ τῆς Περαίας τῶν Ῥοδίων.

*Πῖσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περιήρους.

Πισσούθνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου, σατράπης τῶν Σάρδεων.

Πίστιρον (τὸ), = Πίστυρος.

*Πιστοκράτης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Φιλοσόφου Πύρρωνος.

Πίστυρος (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Θρᾴκης παρὰ τὸν Νέστον ποταμόν.

*Πίστων, ωνος (ὁ), γλύπτης, μαθητὴς τοῦ Ἀμφίονος ἐκ Καλαυρίας. 2) θωρακοποιός τις ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ.

Πιτάνα (Δωρ. ἀντὶ Πιτάνη (ἡ), θυγ. τοῦ ποταμοῦ Εὐρώτα, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὴν Εὐάδνην. Ἀπ' αὐτῆς παρωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα, πλησίον τῆς Σπάρτης, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Πιτανάτιδος Ἀρτέμιδος, (ἀπ' αὐτῆς παρωνομάσθη ὁ Πιτανάτης λόχος τῶν Σπαρτ.). 3) π. ϗ λιμὴν τῆς Αἰολίδος ἐπὶ τοῦ Καΐκου ποταμοῦ, (Τσανδαρλι), (ὁ πολ. Πιταναῖος).

Πιτθείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Πιτθέως.

Πιτθεύς, έως (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τοῦ Πίτθου. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Πέλοπος, βασιλέως τῆς Τροιζῆνος, ὑπολαμβανόμενος ὁ σοφώτερος καὶ θεοφιλέστερος τῶν συγχρόνων του, συγγράψας μάλιστα ὡς λέγεται, καὶ περὶ ῥητορικῶν ἀξιωμάτων. Τούτου ἡ θυγάτηρ Αἴθρα, προμεμνηστευμένη τὸν Βελλεροφόντην, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Αἰγέως τὸν Θησέα, ἀνατραφέντα παρὰ τοῦ πάππου του.

Πίτθος (ὁ), κώμη ϗ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν, (ὁ δημ. Πιτθεύς).

Πιτίας, ου (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.

Πιττακὸς (ὁ), εἷς τῶν Ἑπτὰ σοφῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, Μιτυληναῖος, σύγχρονος τοῦ Κροίσου, ἐλευθερώσας τὴν πατρίδα του ἐκ τῶν τυράννων, καὶ διοικήσας αὐτὴν πρὸς καιρόν, συγγράψας δέ, κατὰ τὸν Σουίδαν, καὶ περὶ Νόμων. 2) βασιλεὺς τῶν ἐν Θρᾴκῃ Ἠδωνῶν.

Πιττάλακος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δμσθ.

Πίτταλος (ὁ), ἰατρός τις ἐν Ἀθήναις.

Πιτύα καὶ Πιτύεια (ἡ), π. τῆς Μυσ. ἐπὶ τῆς Προποντίδος μεταξὺ Παρίου ϗ Πριάπου. 2) νῆσος τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, (τὸ ἐθν. Πιτυεὺς καὶ Πιτυάτης).

Πιτυοκάμπτης, ου (ὁ), οὕτως ἐπωνομάζετο ὁ λῃστὴς Σίνις, διότι, κάμπτων δύο πίτυς καὶ δένων ἀπ' αὐτῶν τοὺς διαβαίνοντας ξένους, ἀφ' οὗ τοὺς ἐλῄστευε, τὰς ἀπέλυε πάλιν, ϗ οὕτω τοὺς διεσπάραττε.

Πιτυοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Κολχ. 2) ἡ περὶ τὴν Πιτύαν χώρα τῆς Μυσίας.

Πιτυοῦσα καὶ Πιτυοῦσσα (ἡ), ἀρχῆθεν ἡ Χίος, ἡ Σαλαμίς, ἡ Λάμψακος ϗ ἄλλαι νῆσοι καὶ πόλεις. 2) (ἰδίως) νῆσος τοῦ Ἀργολ. κόλπου παρὰ τὴν Ναυπλίαν. 3) δύω μικραὶ νῆσοι (ἡ Ἔβουσος καὶ Ὀφιοῦσα) παρὰ τὴν Ἱσπανίαν.

Πίτυς, υος (ἡ), Νύμφη τις, ἐρωμένη τοῦ Πανός, μεταμορφωθεῖσα εἰς τὸ ὁμώνυμον δένδρον, ἀφ' οὗ, κατὰ ζηλοτυπίαν τοῦ Βορέως, πεσοῦσα συνετρίβη.

*Πίων, ονος (ὁ), β. περὶ τὴν Ἔφεσον, (παρβλ. Πρίων).

*Πλαγγών, όνος (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.

*Πλάγγων, ονος (ὁ), μυρεψός τις παρ' Ἀθην.

Πλαγκταὶ πέτραι (αἱ), δύο ἀπόκρημνοι νῆσοι τῆς μεσογείου θαλάσσης πλησίον τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, ἐκλαμβανόμεναι συνήθως ἀντὶ τῶν Λιπάρων. 2) = Κυάνεαι.

Πλαθάνη (ἡ), δούλη τις παρ' Ἀρςφν.

Πλακεντία (ἡ), π. τῆς ἄνω Ἰταλ. ἐπὶ τοῦ Πάδου, (Piacenza), (ὁ πολ. Πλακεντῖνος).

Πλακία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀτρέως ἢ τοῦ Λευκίππου ϗ γυνὴ τοῦ Ἴλου, βασιλέως τῆς Τροίας. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Μυσίας ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀποικία τῶν Πελασγῶν, (ὁ πολ. Πλακιηνός).

Πλάκος (ἡ), β. τῆς Μυσ., ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἔκειντο αἱ Θῆβαι, αἵτινες διὰ τοῦτο ἐκαλοῦντο Ὑποπλάκιοι.

Πλανησία (ἡ), νῆσος τῆς Ἱσπαν. παρὰ τὸ ἀκρωτ. Διάνιον, ἴσως ἡ S Pola.

Πλάταια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὸν Ἀσωπὸν μεταξὺ Ἑλικῶνος ϗ Κιθαιρῶνος, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ νίκην τῶν Ἑλλ. κατὰ τῶν Περσῶν καὶ τοῦ Μαρδονίου, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Θηβαίων, (Παλαιόκαστρον), (ὁ πολ. Πλαταιεύς).

Πλαταιαὶ (αἱ), συνηθέστερον παρὰ τοῖς πεζογράφοις τοῦ Πλάταια.

Πλαταιεῖς (οἱ), οἱ ἐν Ἀθήναις πολιτογρα-

φρύμενοι διὰ τὰς πολεμικὰς αὐτῶν ἀνδραγαθίας δοῦλοι, ἀποτελοῦντες ἰδίαν τάξιν πολιτῶν, καθὼς καὶ οἱ κάτοικοι τῶν Πλαταιῶν, τοὺς ὁποίους εἶχον πολιτογραφήση οἱ Ἀθην. μετὰ τὰ Μηδικά.

Πλαταιΐς, ΐδος (ἡ), ἐνν. γῆ ἢ χώρα, ἡ περὶ τὰς Πλαταιὰς τῆς Βοιωτίας.

Πλαταμώδης, ους (ὁ), ἀκρωτ. πρὸς δυσμὰς τῆς Μεσσην., (ἄλλως) Κυπαρίσσιον.

Πλατάνιος (ὁ), ποτ. τῆς Βοιωτ., πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Πτώου καὶ χυν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Εὐβοίας.

Πλατανιστοῦς, οῦντος (ὁ), ἢ ἄλλως Μάκιστος, π. τῆς Ἤλιδος. 2) ἀκρωτ. τῆς Λακων. ἀντικρὺ τῶν Κυθήρων.

*Πλατανιστὼν, ῶνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. περὶ τὴν Κυνόσουραν.

Πλάτανος (ἡ), κώμη τῆς Φοινίκης, ἐπὶ τοῦ Ταμύρα ποταμοῦ, (ὁ πολ. Πλαταιεύς).

Πλάτεα καὶ Πλατεῖα (ἡ), νῆσος τῶν παραλίων τῆς Κυρηναϊκῆς παρὰ τὸν Μενελάϊον λιμένα.

Πλάτων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος. 2) ὁ περίφημος φιλόσοφος καὶ καθιδρυτὴς τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Σχολῆς, υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος καὶ τῆς Περικτιόνης, γεννηθεὶς ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 87 Ὀλυμπ. καὶ ἀποθανὼν τὸ ά. ἔτος τῆς 108, εἰς ἡλικίαν 82 ἐτῶν, καθ' ἣν ἡμέραν ἑωρτάζοντο καὶ τὰ γενέθλιά του. 3) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 404 πρὸ Χ., καὶ συγγράψας 28 δράματα καί τινα ἐπιγράμματα. 4) φιλόσοφος Περιπατητικὸς, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλȣς.
5) φιλόσοφος Στωϊκὸς, ἐκ Ῥόδου, μαθητὴς τοῦ Παναιτίου. 6) μαθητὴς τοῦ Πραξιφάνȣς ϗ διδάσκαλος τοῦ Ἐπικούρȣ.

Πλαῦτος (ὁ), Ἄκκιος, περίφημος κωμικὸς καὶ σατυρικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμ., ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ Β'. Λιβυκοῦ πολέμου, τοῦ ὁποίου σώζονται εἴκοσι κωμῳδίαι.

Πλειάδες (αἱ), αἱ ἑπτὰ θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, Ἀλκυόνη, Μερόπη, Κελαινὼ, Ἠλέκτρα, Στερόπη, Ταϋγέτη ϗ Μαῖα, ὑπὸ τῶν ὁποίων, μετατεθεισῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τοὺς ἀστέρας, σύγκειται ὁ ὁμώνυμος αὐτῶν ἀστερισμὸς, τοῦ ὁποίȣ ἡ μὲν ἀνατολὴ ἐπρομήνυε τὸ θέρος, ἡ δὲ δύσις τὸν χειμῶνα.

Πλεισθένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀτρέως, γεννήσας ἐκ τῆς Ἀερόπης τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον, καὶ ἀποθανὼν εἰς νεαρὰν ἔτι ἡλικίαν, ὅθεν καὶ οἱ υἱοί τȣ ἀνετράφησαν ὑπὸ τοῦ πάππου των, καὶ διὰ τοῦτο Ἀτρεῖδαι καὶ

Πλεισθενίδαι (οἱ), οἱ υἱοὶ τοῦ Πλεισθένȣς, ὁ Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος.

Πλεισταίνετος (ὁ), ζωγράφος περίφημος ἐξ Ἀθηνῶν, ἀδελφὸς τοῦ Φειδίου.

*Πλείσταινος (ὁ), υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Αἰτωλῶν Εὐρυδάμου, ἀνακείμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Πλείσταρχος (ὁ), υἱὸς τοῦ περιφήμȣ Λεωνίδα καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Παυσανίȣ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐπετροπεύθη, μείνας ἀνήλικος μετὰ θάνατον τοῦ πατρός του. 2) ἀδελφὸς τοῦ Κασσάνδρου.

Πλειστοάναξ, ακτος (ὁ), υἱὸς τοῦ περιφήμου ϛρατηγοῦ τῶν Σπαρτιατῶν Παυσανίου καὶ πατὴρ τοῦ βασιλέως Παυσανίου, διαδεχθεὶς τὸν Πλείσταρχον.

Πλειστόλας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Θκδ.

*Πλειστόνικος (ὁ), ἰατρός τις παρ' Ἀθην.

Πλειστὸς (ὁ), ποτ. τῆς Φωκίδος, ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Δελφῶν καὶ χυν. εἰς τὸν Κρισσαῖον κόλπον.

Πλειστῶναξ, ακτος (ὁ), = Πλειστοάναξ.

Πλείστωρος (ὁ), θεός τις τῶν Θρᾳκῶν.

*Πλευρᾶτος (ὁ), Ἰλλυριός τις παρὰ Πλϐ.

Πλευρὼν, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ τῆς Προνόης, ἀδελφὸς τοῦ Καλυδῶνος, γεννήσας ἐκ Ξανθίππης τῆς Δώρȣ τὸν Ἀγήνορα καὶ τρεῖς θυγατέρας. Ὑπ' αὐτοῦ ἐκτίσθη ἡ

Πλευρὼν, ῶνος (ἡ), π. τῆς Αἰτωλ. ἐπὶ τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ, μητρόπολις τῶν Κουρήτων, (ὁ πολ. Πλευρώνιος).

Πληγάδες (αἱ), = Συμπληγάδες.

Πληιάδες (αἱ), Ἰων. ἀντὶ Πλειάδες.

Πληϊόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ἄτλας ἐγέννησε τὰς Πλειάδας.

Πλημμύριον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Σικελ. πρὸς ἀνατολὰς τοῦ λιμένος τῶν Συρακȣσῶν, (Punta di Gigante).

Πλημναῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περάτου ἐκ Κορίνθου, τοῦ ὁποίου τὸν υἱὸν Ὀρθόπολιν ἀνέθρεψεν ἡ Δήμητρα.

Πληξαύρη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων καὶ
2) μία τῶν Νηρηΐδων.

Πλήξιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος, ἀδελφὸς τῆς Ἀλθαίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου, διότι ἠθέλησε ν' ἀφαιρέση τῆς Ἀταλάντης τὸ δέρμα τοῦ Καλυδωνίου κάπρȣ. 2) υἱὸς τοῦ Φινέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας. 3) εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου.

Πλινθίνη (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτȣ ἐπὶ τῆς Μαρεώτιδος λίμνης, (ὁ πολ. Πλινθινήτης). ‖. »Πλινθηνίτης κόλπος,« ὁ σχηματίζων τὰ πρὸς ἀνατολὰς ὅρια τῆς Αἰγύπτου (ὁ μυχὸς τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπȣ).

Πλίνιος (ὁ), ὁ μέγας φυσικὸς καὶ ἀρχαιολόγος τῶν Ῥωμ., γεννηθεὶς ἐν Βερώνῃ τῆς Ἰταλίας καὶ ἀκμάσας περὶ τὸ 23-79 ἀπὸ Χ., ἀποθανὼν δὲ ὑπὸ τῶν ἀναθυμιάσεων τοῦ Οὐεσουΐου, πρὸς παρατήρησιν τῆς ἐκρήξεως τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐκτεθῇ ὑπὲρ τὸ δέον. Ἡ σωζομένη Φυσικὴ αὐτοῦ Ἱστορία εἰς 37 βιϐλία εἶνε ἐράνισμα 3000 συγγραφέων προγενεστέρων του, τῶν ὁποίων τὰ πλειότερα συγγράμματα δὲν διεσώθησαν. 2) Καικίλιος, ὁ νεώτερος, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ πρεσβυτέρου, ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς πρώτης ἀπὸ Χριϛοῦ ἑκατονταετηρίδος, καὶ ὑπατεύσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Τραϊανοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον σώζεται καὶ μία ἔκθεσίς του, θαυμαζομένη διὰ τὴν καλλονὴν τοῦ λόγου, καθὼς καὶ δέκα βιϐλία ἐπιστολῶν.

*Πλȣμβαρία (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Ἰϐηρίαν.

Πλούταρχος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας, σύγχρονος τοῦ Δμσθ. 2) ὁ περίφημος ἱστοριογράφος καὶ φιλόσοφος, ἐκ Χαιρωνείας τῆς ἐν Βοιωτίᾳ, γεννηθεὶς περὶ τὸ 50 ἀπὸ Χ. ϗ ἀποθανὼν ἑϐδομηκοντούτης, ἀφ' οὗ ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ καὶ Ὕπατος καὶ ἔπαρχος τῆς Ἰλλυρίας.

Πλουτεὺς, έως (ὁ), Π. ὁ Πλούτων.

*Πλουτιάδης, ου (ὁ), φιλόσοφός τις ἐκ Ταρσοῦ παρὰ Στρϐ.

Πλοῦτος (ὁ), θεὸς τοῦ πλούτου, υἱὸς τοῦ Ἰασίονος καὶ τῆς Δήμητρος, συγχεόμενος μετὰ τοῦ Πλούτωνος, καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον παριϛανόμενος τυφλὸς, χειραγωγούμενος ὑπὸ τῆς Τύχης κτλ.

Πλουτὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, σύντροφος τῆς Περσεφόνης.

Πλούτων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς τοῦ Διὸς, θεὸς τοῦ Ἅδου καὶ τῶν Ὑποχθονίων, ὅθεν ϗ Ἅδης καὶ Ἀϊδωνεὺς, καὶ χορηγὸς τοῦ Πλούτου. Γυνὴ αὐτοῦ ἦτον ἡ Περσεφόνη, θυγάτηρ τῆς Δήμητρος, τὴν ὁποίαν ἥρπασε, νέαν ἔτι, καὶ μετὰ τῆς ὁποίας εἰκονίζετο καθήμενος καὶ κρίνων τοὺς νεκροὺς, κρατῶν δίαιναν κτλ. Ἀπ' αὐτοῦ παρωνομάζοντο Πλουτώνια διάφορα μεταλλικὰ σπήλαια, ἀναπέμποντα δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις, οἷον τὸ ἐν τῇ Ἱεραπόλει τῆς Φρυγίας, τὸ παρὰ τὴν λίμνην Ἄορνον τῆς Καμπανίας κτλ.

Πλυνὸς (ὁ), λιμὴν τῆς Λιϐ.

Πλυντήρια (τὰ), ἐνν. ἱερὰ, ἑορτή τις τελουμένη ἐν Ἀθήναις τὴν 25 τοῦ Θαργηλιῶνος.

*Πλωθειὰ (ἡ) καὶ Πλωθειαὶ (αἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Πλωθεὺς ἢ Πλωθειεύς).

Πλωταὶ (αἱ), αἱ ὕϛερον Στροφάδες νῆσοι.

Πλωτῖνος (ὁ), φιλόσοφος Ἀλεξανδρινὸς, μαθητὴς τοῦ Ἀμμωνίου Σάκκα, διδάξας ἐν Ῥώμῃ καὶ καταλιπὼν διάφορα φιλοσοφικὰ συγγράμματα.

Πνυταγόρας, ου (ὁ), βασιλεύς τις τῆς Κύπρου παρ' Ἀῤῥ.

Ποδαλείριος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μαχάονος, βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Τρίκκης, συνακολουθήσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τȣ τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας ἐπὶ Τροίαν καὶ ὠφελήσας τὰ μέγιστα διὰ τῆς ἰατρικῆς του ἐμπειρίας.

Ποδάνεμος (ὁ), Φλιάσιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Ποδάργη (ἡ), μία τῶν Ἀρπυιῶν, ἐξ ἧς ὁ Ζέφυρος ἐγέννησε τοὺς δύο ἵππους τοῦ Ἀχιλλέως, τὸν Ξάνθον καὶ Βαλίον.

Πόδαργος (ὁ), εἷς τῶν ἵππων τοῦ Ἕκτορος καὶ Μενελάου.

*Ποδάρης, ους (ὁ), Μαντινεύς τις παρὰ Παυσ.

Ποδάρκη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Ποδάρκης, ους (ὁ), ὠνομάζετο ἀρχήτερα ὁ Πρίαμος. 2) υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου ϗ ἀδελφὸς τοῦ Πρωτεσιλάου, ἡγεμὼν τῶν ἐκ Φυλάκης Θεσσαλῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. 3) υἱὸς τοῦ Ἄκτορος ἐξ Ἀχαΐας.

Ποδῆς, οῦς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠετίονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου.

*Ποθεινὴ (ἡ), αὐλητρίς τις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ

Ποίας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θαυμάκȣ ἢ τοῦ Φυλάκου, ἔγγονος τοῦ Ἰφίκλου ϗ πατὴρ τοῦ Φιλοκτήτου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

*Ποιήεσσα (ἡ), π. τῆς Λακων., κτίσμα τοῦ Τελέκλου. 2) π. τῆς Κέω.

*Ποικίλον (τὸ), β. τῆς Ἀττ.

Ποίνινον (τὸ) ἢ Ποίνινος (ὁ), β. τῆς ἄνω Ἰταλ., συνέχεια τῶν Ἄλπεων.

Ποῖον (τὸ), β. (μέρος τοῦ Πίνδου) μεταξὺ Θεσσαλ. καὶ Ἠπείρου.

Πόλα (ἡ) καὶ Πόλαι (αἱ), π. τῆς Ἰϛρίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, διασώζȣσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Πολάτης).

Πολέμαρχος (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Λακεδ. 2) υἱὸς τοῦ Κεφάλου, ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ ῥήτορος Λυσίου, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ὑπὸ τῶν 30 τυράννων.

Πολεμοκράτης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαχάονος, ἰατρὸς εὐδόκιμος καὶ οὗτος, ὅθεν ϗ ἐτιμᾶτο ἐν Θυρεάτιδι ὡς ἥρως. 2) Μακεδών τις, πατὴρ τοῦ Κοίνου, παρ' Ἀῤῥ. (Ἀναϐ. Ε', 27).

Πολέμων, ωνος (ὁ), φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς ἐξ Ἀθηνῶν, μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Ξενοκράτους, διδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος, τοῦ Ἀρκεσιλάου, τοῦ Κράτητος καὶ ἄλλων, συγγράψας πολλὰ, τῶν ὁποίων ὀνόματα μόνον τινὰ διέσωσεν ὁ Λαέρτιος. 2) ὁ περιηγητὴς, φιλόσοφος Στωϊκὸς, μαθητὴς τοῦ Παναιτίȣ, ζήσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς ϗ συγγράψας Περιήγησιν καί τινα ἐπιγράμματα. 3) Λαοδικεὺς, υἱὸς Ζήνωνός τινος ῥήτορος, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου βασιλεὺς τοῦ Πόντου καὶ Βοσπόρȣ.
4) ἕτερος σοφιστὴς ϗ ῥήτωρ ἐκ Λαοδικείας, διδάξας ἐν Σμύρνῃ καὶ τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Αὐτοκρατόρων Τραϊανοῦ, Ἀδριανοῦ καὶ Ἀντωνίνου τοῦ Εὐσεβοῦς.

Πολεμώνιον (τὸ), π. ϗ λιμὴν τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, ἡ πρότερον Σίδη, μετονομασθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλεύσαντος τοῦ Πόντου Πολέμωνος.

Πολίαγρος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, γενόμενος αὐτόχειρ διότι ἐχλευάσθη ἐν τῷ θεάτρῳ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Πολίαρχος (ὁ), Ἀθηναῖος, περιβόητος διὰ τὴν ἡδυπάθειάν του.

*Πόλιον (τὸ), π. τῆς Τρῳάδος, ἄποικος τῶν Ἀϛυπαλαιέων.

Πόλιος ἢ (ὀρθότ.) Πόλλιος, α, ον. Ὁ τοῦ Πόλιος. ‖. »Οἶνος—,« Αἰλ., εἶδος οἴνȣ τῶν Συρακουσῶν.

*Πολίοχος (ὁ), ποιητής τις τῆς νέας κωμῳδίας.

Πόλις, εως (ἡ), κώμη τῆς Λοκρ. καὶ 2) τῆς Αἰγύπτου.

Πόλισμα (τὸ), = Πόλιον.

Πολίτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου ϗ τῆς Ἑκάβης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πύῤῥου, υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλ. 2) εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσσ., ὅς τις εἶχε βωμὸν ὡς ἥρως ἐν Τεμέσῃ τῆς κάτω Ἰταλ. 3) ϛαδιοδρόμος τις ἐκ Καρίας, νικητὴς ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Πολίχνα (Δωρ. ἀντὶ) Πολίχνη (ἡ), χωρ. τῆς Λακων. παρὰ τὰ Κύφαντα. 2) πολίχν. τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τοῦ Αἰσήπου.
3) π. τῆς Ἰων. παρὰ τὰς Κλαζομενάς. 4) π. τῆς Κρήτης παρὰ τὰς Κυδωνίας. 5) π. τῆς Χίου. 6) πολίχν. τῆς Μεσσηνίας.

Πόλιχος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος.

Πολλεντία (ἡ), π. ἐπὶ τῆς νήσȣ Μαγιόρκας, (Polenza), (ὁ πολ. Πολλεντῖνος).

Πόλλης, ητος (ὁ), βασιλεὺς τῶν ἐν Θρᾴκῃ Ὀδομάντων.

Πόλλιος, α, ον, ἴδε Πόλιος.

Πόλλις, ιος (ὁ), Ἀργεῖός τις, πρεσβεύσας εἰς Περσίαν. 2) ναύαρχός τις τῶν Λακεδ. 3) τύραννός τις τῶν Συρακȣσῶν, Ἀργεῖος, σύγχρονος ἴσως τοῦ Ἀριστοτέλους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη ὁ Πόλλιος οἶνος.

*Πόλλιχος (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Πλȣτάρχῳ (Νικ. 24).

Πολτυοϐρία (ἡ), ἡ πόλις Αἶνος τῆς Θρᾴκης.

Πόλτυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ϗ ἀδελφὸς τοῦ Σαρπηδόνος, βασιλεὺς τῆς ἐν Θρᾴκῃ πόλεως Αἴνου, ὑποδεχθεὶς τὸν Ἡρακλέα ἐπιστρέφοντα ἐκ Τροίας.

Πολυαινίδας, ȣ (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Πολύαινος (ὁ), συγγραφεύς τις ἐκ Μακεδονίας, σύγχρονος τοῦ περιηγητοῦ Παυσανίου, γράψας τὰ σωζόμενα ϛρατηγήματα εἰς Η'. βιϐλία. 2) μαθηματικός τις ἐκ Λαμψάκου, φίλος τοῦ Ἐπικούρȣ.

Πολυάνθης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Κορινθ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

†Πολυάρχης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Πολυχάρης.

Πολύαρχος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Αἰτωλῶν κατὰ τῶν Γαλατῶν ἐν Θερμοπύλαις.

Πολύας, ȣ (ὁ), Ἕλλην ἐξ Ἀντικύρας, διωρισμένος ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν νὰ παρατηρῇ τὰ κινήματα τῶν ἐν Ἀρτεμισίῳ Ἑλλήνων.

Πολυϐιάδης, ου (ὁ), ϛρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν, κυριεύσας τὴν Ὄλυνθον.

Πολύϐιος (ὁ), ὁ περίφημος ἱστοριογράφος, ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγαλοπόλεως, υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν Λυκώρτα, γεννηθεὶς περὶ τὴν 144 Ὀλυμπ. ϗ ἀποθανὼν εἰς 82 ἐτῶν ἡλικίαν, ἀφ' οὗ, περιελθὼν πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης ϗ Ἀφρικῆς, ὅπου συνώδευσε τὸν φίλον τȣ Σκιπίωνα Αἰμιλιανὸν, συνέταξε τὴν πολύτιμον αὐτοῦ Ἱστορίαν εἰς 40 βιϐλία, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ δευτέρȣ Λιβυκοῦ πολέμου καὶ τελευτῶσαν εἰς τὴν καταϛροφὴν τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Πολύϐοια (ἡ), ἀδελφὴ τοῦ Ὑακίνθȣ, ἀποθανοῦσα παρθένος.

Πόλυϐος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, τοῦ ὁποίου ἡ γυνὴ, Περίβοια ἢ Μερόπη, ἀνέθρεψε τὸν Οἰδίπουν. 2) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας. 3) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐμαίου. 4) υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ϗ τῆς Χθονοφίλης, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, τοῦ ὁποίȣ τὴν θυγατέρα Λυσιάνασσαν ἔλαϐεν εἰς γυναῖκα ὁ Ταλαός. Διάδοχές τȣ ὑπῆρξεν ὁ Ἄδραστος. 5) ἀνὴρ τῆς Ἀλκάνδρας ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτȣ, φιλοξενήσας τὸν Μενέλαον.

Πολυϐώτης, ȣ (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ τρέψας εἰς φυγὴν ὁ Ποσειδῶν, κατεπλάκωσε μὲ ἓν τεμάχιον τῆς νήσου Κῶ.

Πολύγνωτος (ὁ), περίφημος ζωγράφος, υἱὸς τοῦ Ἀγλαοφῶντος ἐκ Θάσου, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους.

Πολύγονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πρωτέως, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. εἰς μονομαχίαν.

Πολυδάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πανθόου ϗ τῆς Φροντίδος, ἀδελφὸς τοῦ Εὐφόρϐου, ἔμπειρος οἰωνοσκόπος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. 2) περίφημος ἀθλητὴς, υἱὸς τοῦ Νικίου ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Σκοτούσης, νικήσας πολλάκις εἰς τὰ Ὀλύμπια καὶ πνίξας ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπȣ ἕνα λέοντα, καταπλακωθεὶς δὲ ἐντὸς ἑνὸς σπηλαίου, ὅπου ἐμϐῆκε μὲ τοὺς συντρόφους του.

Πολυδαμίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Πολύδαμνα (ἡ), γυνὴ τοῦ Αἰγυπτίȣ Θῶνος, φιλοξενήσασα τὴν Ἑλένην.

Πολυδέκτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μάγνητος ϗ μιᾶς Ναΐδος, βασιλεὺς τῆς Σερίφου ϗ ἀδελφὸς τοῦ Δίκτυος, ἐρασθεὶς τῆς Δανάης καὶ ἀπολιθωθεὶς μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ Περσέως (ἴδε τὸ ὄνομα τοῦτο). 2) πρεσβύτερος υἱὸς (καὶ ὄχι πατὴρ) τȣ Εὐνόμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀδελφὸς τοῦ νομοθέτȣ Λυκούργου καὶ πατὴρ τοῦ Χαριλάου, τὸν ὁποῖον ἐπετρόπευσεν οὗτος, ὀρφανισθέντα ἀνήλικον.

*Πολυδεύκεια (ἡ), πηγή τις ἐν Θεράπναις τῆς Λακωνίας.

Πολυδεύκης, ους (ὁ), ὁ ἕτερος τῶν Διοσκούρων, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς τοῦ Κάστορος καὶ τῆς Ἑλένης, γεννηθεὶς μὲν ἀθάνατος τὴν φύσιν, παραχωρήσας δὲ τὸ ἥμισυ τῆς ἀθανασίας του εἰς τὸν ἀδελφόν του (ἴδε Κάστωρ). Ἦτον ἀνίκητος εἰς τὴν πυγμαχίαν, καὶ συνεξῆλθε μετὰ τῶν λοιπῶν ἡρώων ἐπὶ θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, συνεκπλεύσας καὶ εἰς Κολχίδα μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. 2) Ἰούλιος —, γραμματικὸς Ἕλλην ἐκ Ναυκράτεως, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος καὶ διδάξας τὴν ῥητορικὴν ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίȣ σώζεται Ὀνομαϛικὸν εἰς Βιϐλία δέκα. 3) δοῦλός τις τοῦ Ἀττικοῦ Ἡρώδου.

Πολυδώρα καὶ (Π.) Πολυδώρη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων. 2) θυγ. τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀντιγόνης, γυνὴ τοῦ Βώρου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ τὸν Μενέσθιον. 3) θυγ. τοῦ Μελεάγρȣ καὶ τῆς Κλεοπάτρας, ϗ γυνὴ τοῦ Πρωτεσιλάου, φονευθεῖσα ἰδιοχείρως μετὰ τὸν θάνατόν του.

Πολύδωρος (ὁ), ὁ νεώτερος τῶν Πριαμιδῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. ἢ, κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους τραγικοὺς ποιητὰς, ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Πολυμνήστορος, εἰς τὴν φιλίαν τοῦ ὁποίȣ τὸν εἶχον ἐμπιστευθῇ οἱ γονεῖς τȣ μετ' ἄλλων θησαυρῶν, πρὶν πολιορκηθῇ ἡ Τροία. 2) υἱὸς τοῦ Κάδμȣ καὶ τῆς Ἁρμονίας, βασιλεὺς τῶν Θηϐῶν, γεννήσας ἐκ τῆς Νυκτηΐδος τὸν Λάϐδακον. 3) ἔκγονος τοῦ Κάδμου, υἱὸς τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Αὐτονόης καὶ τοῦ Ἀριϛαίου. 4) υἱὸς τοῦ Ἀλκαμένȣς, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, φονευθεὶς ὑπό τινος τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐπισήμων, Πολεμάρχου καλουμένȣ.

5) ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος, τυράννυ τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν.

Πολυειδης, ους (ὁ), ἀνήρ τις παρ' Ἀῤῥ.

Πολύειδος (ὁ). = Πολύϊδος.

Πολύευκτος (ὁ), ῥήτωρ Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Δημοσθένους.

Πολύζηλος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 102 Ὀλυμπ. 2) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. 3) υἱὸς τοῦ Δεινομένους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Γέλωνος. 4) Κηρυναῖός τις, ὁ ἐπικληθεὶς Ἀγέλαςος.

Πολυθερσείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Κτήσιππος, υἱὸς τοῦ Πολυθέρσου.

Πολύϊδος (ὁ), μάντις περίφημος ἐκ Κορίνθου, υἱὸς τοῦ Κοιράνου καὶ ἀπόγονος τοῦ Μελάμποδος. 2) υἱὸς τοῦ Εὐρυδάμαντος ἐκ Τροίας.

Πολυκάστη (ἡ), θυγ. τοῦ Νέστορος ϗ τῆς Ἀναξιβίας, γυνὴ τοῦ Τηλεμάχου. 2) γυνὴ τοῦ Ἰκαρίου καὶ μήτηρ τῆς Πηνελόπης.

Πολυκάων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λέλεγος, παραχωρήσας εἰς τὸν ἀδελφόν του Μύλον τὸ βασίλειον τῆς Λακωνίας, ϗ συςήσας πρῶτος τὸ βασίλειον τῆς Μεσσηνίας.

*Πολύκλεια (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.

Πολύκλειτος (ὁ), περίφημος ἀγαλματοποιὸς καὶ ἀρχιτέκτων ἐξ Ἄργυς ἢ Σικυῶνος, σύγχρονος τοῦ Περικλέους, ἀρχιτεκτονήσας πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ θέατρον τῆς Ἐπιδαύρου, (κατά τινας, ὑπῆρξαν δύο τοιοῦτοι ὁμώνυμοι τεχνῖται). 2) ἱςοριογράφος τις παρὰ Στράβωνι. 3) Κυρηναῖός τις ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἱερωνύμου.

Πολυκλῆς, έους (ὁ), ψευδώνυμος ἄρχων ἐν Ἀθήναις περὶ τὸ ά. ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπ., ὅτε ἦρχεν ὁ Λυσιμαχίδης. 2) Κυρηναῖός τις Ὀλυμπιονίκης καὶ 3) ἕτερος Λακεδαιμόνιος. 4) Μακεδών τις, σύμβουλος τῆς Εὐρυδίκης.

Πολυκράτης, ους (ὁ), ὁ περίφημος τύραννος τῆς Σάμου, υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ, σύγχρονος τοῦ Κύρου καὶ Καμβύσου, συλληφθεὶς ἐπὶ τέλους δι' ἀπάτης ὑπὸ τοῦ Πέρσου σατράπου Ὀροίτου καὶ κρεμασθεὶς εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς Σάμου ὄρος τῷ 522 πρὸ Χ. 2) ῥήτωρ Ἀθηναῖος, διδάσκαλος τοῦ Ζωΐλου, διατρίψας χρόνον πολὺν ἐν Κύπρῳ, καὶ γράψας κατηγορίαν κατὰ Σωκράτους. 3) εἷς τῶν δορυφόρων τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Διονυσίου, νυμφευθεὶς τὴν γυναῖκα τοῦ Δίωνος Ἀρήτην.

Πολύκριτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρίου ἐξ Αἰγίνης, ἀριστεύσας κατὰ τῶν Περσῶν ἐν Σαλαμῖνι. 2) Ἀθηναῖός τις, πρεσβεύσας πρὸς Φίλιππον. 3) συγγραφεύς τις, γράψας Σικελικά.

Πολυκτορίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Πείσανδρος.

Πολύκτωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. 2) υἱὸς τοῦ Πτερελάου, ἀρχαῖος οἰκιστὴς τῆς Ἰθάκης. 3) πατὴρ τοῦ Πεισάνδρου ἐν Ἰθάκῃ.

Πολύλαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Εὐρυβίας.

Πολυμέδων, οντος (ὁ), υἱὸς νόθος τοῦ Πριάμου.

Πολυμήδη (ἡ), ἡ παρ' ἄλλοις Ἀλκιμέδη, θυγ. τοῦ Αὐτολύκου καὶ γυνὴ τοῦ Αἴσονος, μήτηρ δὲ τοῦ Ἰάσονος.

Πολυμήδης, ους (ὁ), Θεσσαλός τις ἐκ Λαρίσσης. 2) Ἐπικούρειός τις παρὰ Λαερτίῳ.

Πολυμήδιον (τὸ), χωρ. παρὰ τὸ ἀκρωτ. Λέκτον.

Πολυμήλη (ἡ), θυγ. τοῦ Φύλαντος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Εὔδωρον, καὶ συζευχθεῖσα ὕστερον τὸν Ἐχεκλῆν, υἱὸν τοῦ Ἄκτορος. 2) θυγ. τοῦ Πηλέως καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου, ἡ παρ' ἄλλοις Φιλομήλη. 3) θυγ. τοῦ Αἰόλου, εὐνοοῦσα τὸν Ὀδυσσέα, καὶ νυμφευθεῖσα ὕστερον τὸν ἴδιόν της ἀδελφὸν Διώρην.

Πολυμήστωρ, ορος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Θρακῶν, γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ τῇ Ἰλιόνῃ τοῦ Πριάμου, δολοφονήσας τὸν Πολύδωρον (ἴδε τοῦτο τὸ ὄνομα). 2) υἱὸς τοῦ Αἰγινήτου, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας.

Πολύμνηστος (ὁ), Θηραῖος, πατὴρ τοῦ Βάττου, πρῶτος οἰκιστὴς τῆς Κυρήνης ἐν Λιβύᾳ. 2) Κολοφώνιος, ποιητὴς αἰσχρῶν ᾀσμάτων. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Φλιοῦντος.

Πολυμνία (ἡ), μία τῶν Μουσῶν, ἔφορος τῆς λυρικῆς ποιήσεως καὶ τῆς Ἱςορίας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Οἰάγρου τὸν Ὀρφέα.

Πόλυμνις, ιδος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἐπαμινώνδου, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἔζησεν ὡς ὅμηρος ὁ βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων Φίλιππος.

Πολυνείκης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰδίποδος ϗ τῆς Ἰοκάστης, γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ τῇ Ἀργείᾳ τοῦ Ἀδράστου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἐτεοκλέους (ἴδε τοῦτο τὸ ὄνομα). 2) Ἠλεῖος, νικήσας δρόμῳ ἐπὶ τῇ 37 Ὀλυμπ.

Πολύνεικος ἢ Πολύνικος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, πρεσβευτὴς τοῦ ςρατηγοῦ Θίμβρωνος.

Πολυνόη ἢ Πολυνόμη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Πολυξένη (ἡ), θυγ. τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, τὴν ὁποίαν μνηστευθεὶς ὁ Ἀχιλλεύς, ἐφονεύθη δολίως ὑπὸ τοῦ Πάριδος, ἐνῷ ἐτελεῖτο ἐν τῷ ναῷ ὁ γάμος· διὸ, μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, ἐθυσίασεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλ. ὁ υἱὸς αὐτοῦ Νεοπτόλεμος. 2) μία τῶν Δαναΐδων.

*Πολυξενίδας, α (ὁ), Ῥόδιός τις παρὰ Πολυβ.

Πολύξενος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Ἐλευσῖνος.

2) βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος, λαβὼν παρὰ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου τὰς βοῦς τοῦ Ἠλεκτρύονος. 3) υἱὸς τοῦ Ἀγασθένους καὶ ἔκγονος τοῦ Αὐγείου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, στρατεύσας μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν Ἐπειῶν ἐπὶ Τροίαν, καὶ μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του γεννήσας τὸν Ἀμφίμαχον. 4) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. 5) ναύαρχός τις τῶν Συρακουσίων.

Πολυξώ, οῦς (ἡ), Νύμφη τις, ἐξ ἧς ὁ Δαναὸς ἐγέννησε δώδεκα θυγατέρας. 2) γυνὴ τοῦ Νυκτέως καὶ μήτηρ τῆς Ἀντιόπης. 3) πιστὴ θεράπαινα καὶ σύμβουλος τῆς ἐν Λήμνῳ βασιλίσσης Ὑψιπύλης. 4) Ἀργεία, γυνὴ τοῦ Τληπολέμου, κρεμάσασα ἀπό τινος δένδρου τὴν συγγενῆ αὐτῆς ὡραίαν Ἑλένην, πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ ἀνδρός της, φονευθέντος ἐξ αἰτίας ἐκείνης ἐν Τροίᾳ.

Πολυπαίδης, ου (ὁ), φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος.

*Πολυπείθης, ους (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, υἱὸς τοῦ Καλλιτέλους, Ὀλυμπιονίκης.

Πολυπέρχων, οντος (ὁ), = Πολυσπέρχων.

Πολυπημονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Πολυπήμονος.

Πολυπήμων, ονος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ λῃστοῦ Σίνιδος. 2) λῃστής τις παρὰ τὴν Ἐλευσῖνα, ὁ ἄλλως Προκρούστης.

Πολυποίτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Πειριθόου, βασιλέως τῶν Λαπιθῶν, καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, στρατεύσας ἐπὶ Τροίαν, καὶ μετὰ τὴν ἅλωσιν αὐτῆς, κτίσας μετὰ τοῦ Λεοντίου τὴν ἐν Παμφυλίᾳ πόλιν Ἄσπενδον. 2) Αἰτωλός τις, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Φθίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ.

Πολυπρέπων, οντος (ὁ), περίφημός τις αὐλητὴς ἐν Ἀθήναις.

Πολύῤῥην, ηνος καὶ

Πολυῤῥηνία (ἡ) καὶ Πολυῤῥήνιον (τὸ), π. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Πολυῤῥήνιος).

*Πολυσθένης, ους (ὁ), ξένος τις, πολιτογραφηθεὶς ἐν Ἀθήναις χάριν τοῦ Τιμοθέου.

Πολυσπέρχων, οντος (ὁ), Αἰτωλὸς, περίφημος στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, μείνας, μετὰ θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου, ἐπίτροπος τῆς Μακεδ., ὅπου ἐπανέφερε πάλιν τὴν Ὀλυμπιάδα, καὶ ἀπεκατέςησεν αὐτὴν ἐπίτροπον τοῦ νέου Ἀλεξάνδρου, θελήσας νὰ κηρύξῃ καὶ τὰς ἐν Ἑλλάδι δημοκρατίας αὐτονόμους, πρὸς ἀντιπολίτευσιν τοῦ Κασσάνδρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καταδιωκόμενος ἀνενδότως, κατέφυγε, μετὰ πολλοὺς πολέμους, εἰς μικράν τινα ἐπικράτειαν μεταξὺ Ἠπείρυ καὶ Αἰτωλίας, τὴν ὁποίαν εἶχε κατακτήσῃ, (παρ' Αἰλ. εὕρηται γραφόμενος καὶ Πολυσπέρχης).

Πολύστρατος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ὑπὸ τὸν Ἰφικράτην.

*Πολύτεχνος (ὁ), τύραννος τῆς Χίου.

Πολυτίμητος (ὁ), ποτ. τῆς Σογδιανῆς, ἀφανιζόμενος εἰς τέλματα ἀμμώδη.

Πολύτροπος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Λακεδ. παρὰ Ξενοφ. (Ἑλλ. ΣΤ', έ, 11).

Πολύφαμος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Πολύφημος.

Πολυφείδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαντίυ καὶ ἔγγονος τοῦ Μελάμποδος, πατὴρ τοῦ Θεοκλυμένυ, μάντις ϗ οὗτος περίφημος.

Πολύφημος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Νύμφης Θοώσης ἢ τῆς Εὐρώπης, θυγατρὸς τοῦ Τιτυοῦ, εἷς τῶν Κυκλώπων, διάγων ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, ὅπου ἠράσθη τῆς Νύμφης Γαλατείας. Ὑπ' αὐτοῦ συλληφθεὶς ὁ Ὀδυσσεὺς μὲ τοὺς συντρόφους του, τὸν ἐμέθυσε ϗ τὸν ἐτύφλωσεν. 2) υἱὸς τοῦ Ἐλάτου ϗ ἀδελφὸς τοῦ Καινέως, Λαπίθης τὸ γένος, ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Λαρίσσης, παρευρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τὴν Κενταυρομαχίαν, καὶ συνεκπλεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, ὑπὸ τῶν ὁποίων καταλειφθεὶς εἰς τὴν Μυσίαν, ὅπυ ἐξῆλθε πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Ὕλλου, ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν πόλιν Κίον, καὶ ἐφονεύθη, πολεμῶν κατὰ τῶν Χαλύβων.

Πολυφοίτης, ου (ὁ), εἷς τῶν Τρώων.

Πολυφόντης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Αὐτοφόνου ἐκ Θηβῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως.

2) Κῆρυξ τοῦ Λαΐου, φονευθεὶς μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος. 3) εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, φονεύσας τὸν βασιλέα τῆς Μεσσηνίας Κρεσφόντην, ϗ βασιλεύσας αὐτῆς μετὰ τῆς Μερόπης, χήρας τοῦ φονευθέντος.

*Πολυφράδμων, ονος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Φρυνίχου.

Πολύφρων, ονος (ὁ), ἀδελφὸς ἢ θεῖος καὶ διάδοχος τοῦ Ἰάσονος, τυράννου τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν. 2) ςρατηγός τις τῶν Αἰτωλῶν.

*Πολυχάρης, ους (ὁ), Μεσσήνιός τις, νικήσας στάδιον κατὰ τὴν δ'. Ὀλυμπ.

Πολυχαρίδας, α (ὁ), ἱερεύς τις ἐν Ἀθήναις.

Πολύχαρμος (ὁ), ἵππαρχός τις τῶν Λακεδ.

Πομπεῖα καὶ Πομπήϊα (ἡ), π. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Σάρνου ποταμοῦ, συγχωσθεῖσα τῷ 79 ἀπὸ Χ. ὑπὸ μιᾶς ἐκρήξεως τοῦ Οὐεσουΐου, ϗ ἀνακαλυφθεῖσα περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, ἴδε Ἡράκλειον.

Πομπήϊος (ὁ), ὁ ἐπονομασθεὶς Μέγας (Magnus), υἱὸς τοῦ Πομπηΐου Στράβωνος, ὑπατεύσας ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Κράσσυ, καὶ νικήσας τὸν φοβερὸν Μιθριδάτην, ὕστερον δὲ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰουλίυ Καίσαρος εἰς τὴν ἐν Φαρσάλοις μάχην καὶ φυγὼν εἰς Αἴγυπτον, ὅπου ἐφονεύθη κατ' ἐπιταγὴν τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου εἰς ἡλικίαν 59 ἐτῶν.

Πομπηϊούπολις, εως (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Παφλαγ., κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μ. Πομπηΐου εἰς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τοῦ Μιθριδάτου νίκης του, (Τόσια). 2) π. τῆς Κιλικ., οἱ ἄλλως Σόλοι, (ὁ πολ. Πομπηϊουπολίτης).

*Πόμπος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ., πατὴρ τοῦ Αἰγινήτου.

Ποντικός, ή, όν. Ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Πόντυ.

*Ποντῖνος (ὁ), β. καὶ ποτ. τῆς Ἀργολ. ὑπὲρ τὴν Λέρναν.

Πόντιος, α, ον. Ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Πόντου.

Ποντομέδουσα (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Ποντόνοος (ὁ), κῆρυξ τοῦ Ἀλκινόου.

Ποντοπόρεια (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Πόντος (ὁ), ὡς ἀρχικὸν σύμβολον τῶν θαλασσῶν τοῦ Αἰθέρος καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὸν Νηρέα κτλ. 2) (ἰδιωνυμ.) ἡ μεταξὺ Ἀσίας, Σαρματ. καὶ Θρᾴκης θάλασσα, συνεχομένη μὲ τὴν Μεσόγειον διὰ τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, (ἄλλως) Εὔξεινος Πόντος, (κοιν. Μαύρη θάλασσα). 3) ἐπαρχ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, περιλαμβάνουσα ὅλην τὴν πρὸς μεσημβρίαν παραλίαν τοῦ Εὐξ. Πόντου, μεταξὺ τοῦ ἀκρωτ. Ἰασονίου ϗ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ, ϗ ἀποτελοῦσα ἰδιαίτερον βασίλειον μεταξὺ Βιθυνίας καὶ Ἀρμενίας.

Ποπλικόλας, α (ὁ), Οὐαλέριος, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ Κολλατίνου.

Πορθαονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Πορθάονος.

Πορθάων, ονος καὶ Πορθεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Ἐπικάστης, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος, πατὴρ τοῦ Οἰνέως κτλ.

Πορθμός (ὁ), λιμὴν τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας, ἀπέναντι τοῦ Ὠρωποῦ, (Πόρτο-Βούφαλο).

*Πόρος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Πόριος).

*Ποροσελήνη (ἡ), ἡ πρότερον Πορδοσελήνη, νησίδιον μὲ πόλιν ἐπ' αὐτοῦ μεταξὺ Λέσβου καὶ Μυσίας.

Πόρπαξ, ακος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. πλησίον τῆς πόλεως Ἐγέστης.

Πορσήνας, ᾱ ἢ α (ὁ), βασιλεὺς τῶν Τυῤῥηνῶν ἐν Ἰταλίᾳ, πρὸς τὸν ὁποῖον καταφυγόντες οἱ Ταρκύνιοι μετὰ τὴν ἐκ τῆς Ῥώμης ἔξωσίν των, διήγειραν αὐτὸν κατὰ τῶν Ῥωμ., μετὰ τῶν ὁποίων πολεμήσας καιρόν τινα καὶ πολιορκήσας ἐπὶ ματαίῳ τὴν Ῥώμην, εἰρήνευσεν ἐπὶ τέλους, διαλύσας τὴν μετὰ τῶν Ταρκυνίων συμμαχίαν.

Πορφυρίς, ίδος (ἡ), ἀρχῆτερα ἡ νῆσος Νίσυρος.

Πορφυρίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. 2) ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Ἀττ., βασιλεύσας πρὸ τοῦ Ἀκταίου.

Ποσειδᾶν, Δωρ. ἀντὶ Ποσειδῶν.

Ποσείδειον καὶ (Ἰων.) Ποσειδήϊον ϗ Ποσείδιον (τὸ), κυρ. ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος (ὅθεν 2) π. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Κιλικ. καὶ Συρ., ἀπέναντι τῆς Κύπρυ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀμφιλόχου. 3) ἀκρωτ. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τῆς Προποντίδος, (Μπόζ-μπουρού). 4) ἀκρωτ. ϗ π. τῆς Ἠπείρου, καὶ ἄλλα τῆς Θεσσαλ. τῆς Χίου, τῆς Ἰων., τῆς Σάμου, τῆς Ἀραβ. κτλπ.

Ποσείδιππος (ὁ), ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας ἐκ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Κασσάνδρας. 2) ἐπιγραμματοποιὸς ἐκ Σικελίας.

Ποσειδῶν, ῶνος (ὁ), ἡ αἰτ. Ποσειδῶ ϗ Ποσειδῶνα, καὶ ἡ κλητ. Πόσειδον, θεὸς τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς τοῦ Διὸς ϗ τοῦ Πλούτωνος, λαβὼν εἰς τὸ μέρος του τὸ βασίλειον τῆς θαλάσσης, ὅθεν ϗ εἰκονιζόμενος μὲ τρίαιναν (κάμακα) εἰς τὴν χεῖρα, διὰ τῆς ὁποίας συνετάραττε τὴν θάλασσαν καὶ ἐπροξένει τὰς τρικυμίας, ἢ τὴν ξηράν, καὶ ἀπετέλει τοὺς σεισμούς, ὅθεν ἐλέγετο καὶ Ἐνοσίχθων = Σεισίχθων, Ἐννοσίγαιος, Γαιήοχος, καὶ παριστάνετο ὀχούμενος ἐπὶ δελφῖνος ἢ ἐφ' ἅρματος συρομένου ὑπὸ θαλασσίων ἵππων. Γυνὴ αὐτοῦ ἦτον ἡ Ἀμφιτρίτη, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Τρίτωνα καὶ τὴν Ῥόδην, ἐκ δὲ διαφόρων ἄλλων Νυμφῶν καὶ θνητῶν γυναικῶν καὶ ἄλλα τέκνα. Εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἑωρτάζοντο τὰ Ἴσθμια ἐν Κορίνθῳ, καὶ τὰ Νεπτουνάλια ἢ Κονσουάλια ἐν Ῥώμῃ· ἱερὸν δὲ αὐτοῦ ζῶον ἐλογίζετο ὁ ἵππος, ἴσως διότι ἡ λατρεία αὐτοῦ μετέβη πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῆς Λιβύας.

Ποσειδωνία (ἡ), ἡ πόλις Pæstum (νῦν Pesto) ἐν Λευκανίᾳ ἐπὶ τοῦ ἀπ' αὐτῆς καλουμένου Ποσειδωνιάτου κόλπου (τοῦ νῦν κόλπου τῆς Σαλέρνου) ἐν Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Ποσειδωνιάτης).

*Ποσειδωνιάς, άδος (ἡ), πολίχν. παρὰ τὴν Τροιζῆνα.

Ποσειδώνιον (τὸ), ἐν γέν. ἱερὸν τοῦ Ποσειδ., ὅθεν 2) (ἰδίως) χωρ. τῆς Βρεττίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ.

Ποσειδώνιος (ὁ), Σπαρτιάτης τις, ἀριςεύσας κατὰ τῶν Περσῶν ἐν Πλαταιαῖς.

2) φιλόσοφος Στωϊκὸς καὶ ἄριςος γεωγράφος καὶ ἱστορικὸς ἐξ Ἀπαμείας τῆς ἐν τῇ Συρίᾳ, μαθητὴς τοῦ Παναιτίυ, ϗ διδάσκαλος τοῦ Πομπηΐου ϗ Κικέρωνος, ἐπικαλούμενος Ῥόδιος, ὡς διατρίψας χρόνον πολὺν ἐν Ῥόδῳ. 3) μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος, ἐξ Ἀλεξανδρείας.

Ποσιδήϊον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ποσείδειον.

*Πόσσις, ιδος (ὁ), συγγραφεύς τις ἐκ Μαγνησίας παρ' Ἀθην. (Ζ', 296, ΙΒ', 533).

Πόταμις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κνωσίυ, ςρατηγὸς τῶν Συρακουσίων.

Ποταμός (ὁ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττ. παρὰ τὸ Θορικόν, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, περίφημος διὰ τὸν ἐνταῦθα τάφον τοῦ Ἴωνος, (ὁ δημ. Ποτάμιος).

Ποτάμων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. 2) ῥήτωρ τις, ἴσως Μιτυληναῖος, ζήσας 90 ἔτη. 2) φιλόσοφός τις Ἀλεξανδρεύς, σύγχρονος τοῦ Αὐγούςυ.

Ποτειδᾶν, Δωρ. καὶ Ποτείδαν, Αἰολ. ἀντὶ Ποσειδῶν.

Ποτεντία (ἡ), π. τῆς Πικεντίνης ἐν Ἰταλίᾳ, (Potenza).

Ποτίολοι (οἱ), Puteoli, ἡ πόλις Δικαιαρχία.

Ποτίδαια καὶ (Ἰων.) Ποτιδαίη (ἡ), π. τῆς Μακεδ., ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Παλλήνης, μεταξὺ τοῦ Θερμαϊκοῦ ϗ Τορωναίυ κόλπου, ἄποικος τῶν Κορινθίων, καταςραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, ϗ ἀνεγερθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου, ὅς τις καὶ μετωνόμασεν αὐτὴν ἀφ' ἑαυτοῦ Κασσάνδρειαν, διασώζουσαν καὶ σήμερον τοῦτο τὸ ὄνομα, (ὁ πολ. Ποτιδαιάτης).

Ποτιδανία (ἡ), πολίχνη ὀχυρὰ τῆς χώρας τῶν Ὀζολῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰτωλίας.

*Ποτίολοι (οἱ), = Ποτέολοι, (τὸ τοπ. Ποτιολεῖς).

*Ποτνεύς, έως (ὁ), πατὴρ τοῦ Πελαργοῦ.

Ποτνιαὶ (αἱ), πολίχνη παλαιὰ τῆς Βοιωτ., ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ, ἀπέχουσα δέκα ςάδια τῶν Θηβῶν, (ὁ πολ. Ποτνιεὺς [ὁ Γλαῦκος] καὶ Ποτνιάδες ἵπποι, αἱ κατασπαράξασαι αὐτόν).

Πουλυδάμας, αντος (ὁ), Π. ἀντὶ Πολυδάμας.

Πραίνεστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λατίνου καὶ ἔγγονος τοῦ Ὀδυσσ. καὶ τῆς Κίρκης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ

Πραίνεστος (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἀπέχουσα 200 στάδια τῆς Ῥώμης, (Palestrina), (ὁ πολ. Πραινεστῖνος).

Πραῖσος (ἡ), π. πρὸς νότον τῆς Κρήτης, (ὁ πολ. Πραίσιος).

Πραιτετιανὴ καὶ Πραιτεττιανὴ (ἡ), χώρα τῆς Ἰταλ. περὶ τὸν Τρουεντῖνον ποταμόν.

Πράκτιος (ὁ), ποτ. τῆς Τρῳάδος, χυν. μεταξὺ Ἀβύδου καὶ Λαμψάκου εἰς τὸν Ἑλλήσποντον.

Πράμνη (ἡ), β. τῆς νήσου Ἰκαρίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάζετο, κατά τινας, ὁ Πράμνειος οἶνος.

*Πράνιχος (ὁ), ποιητής τις παρὰ Πλουτ. (Ἀλεξ. 50).

Πραξαγόρα (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριςοφάνει.

Πραξαγόρας, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου. 2) περίφημος ἰατρὸς Κῷος, διδάσκαλος τοῦ Ἡροφίλου.

*Πράξανδρος (ὁ), κτίτωρ τῆς ἐν Κύπρῳ Λαπάθου.

*Πραξιάδης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀναξιμάνδρου ἐκ Μιλήτου.

Πραξίας, ου (ὁ), γλύπτης Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Καλάνου.

*Πραξίβουλος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 116 Ὀλυμπ.

Πραξιδάμας, αντος (ὁ), πάππος τοῦ Ἀλκιμίδου ἐξ Αἰγίνης.

Πραξιδίκη (ἡ), θεά τις λατρευομένη μόνον ἐν Ἀθήναις, ὡς συνεργὸς πάσης δικαίας ἐπιχειρήσεως.

*Πραξίεργος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ.

Πραξιθέα (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Νῆφον. 2) θυγ. τοῦ Φρασίνου καὶ τῆς Διογενείας, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἐρεχθέως. 3) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Λέω ἐν Ἀθήναις, θυσιασθεισῶν ὑπὲρ τῆς πόλεως.

Πραξίλεως, ω (ὁ), πατὴρ τοῦ Ξεναγόρου ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ.

Πράξιλλα (ἡ), ποιήτριά τις, γράψασα σκόλια.

Πραξινόη (ἡ), γυνή τις παρὰ Θκρτ.

Πραξῖνος (ὁ), ναύαρχός τις ἐκ Τροιζῆνος, τοῦ ὁποίου τὴν τριήρη πρώτην ἐκυρίευσαν οἱ μετὰ Ξέρξου βάρβαροι.

Πρᾶξις, ιος (ὁ), πλούσιός τις Μιτυληναῖος παρ' Αἰλ.

Πραξίτας, (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι, ἴσως Πραξίας.

Πραξιτέλης, ους (ὁ), ὁ περίφημος ἀγαλματοποιὸς, Ἀθηναῖος ἢ, πιθανώτερον, Πάριος, ἀκμάσας περὶ τὸ 400 πρὸ Χ., ὡς ἀριστουργήματα τοῦ ὁποίου ἐθαυμάζοντο ὁ ἐν Θεσπιαῖς Ἔρως, ἡ ἐν Κνίδῳ Ἀφροδίτη καὶ εἷς Σάτυρος ἐκ χαλκοῦ. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ α'. ἔτος τῆς 84 Ὀλυμπ.

*Πραξιφάνης, ους (ὁ), διδάσκαλος τοῦ Ἐπικούρου. 2) φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Ῥόδου.

Πρᾶς, Πραντὸς (ἡ), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Περραιβίας.

Πρασιαὶ καὶ (κατὰ τὸν Ἀρκάδιον) Πρασίαι (αἱ), κώμη παραθαλ. ϗ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. 2) π. παραθαλ. τῆς Λακων. ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Ἀργολ., (ὁ πολ. Πρασιεύς).

Πρασιὰς, άδος (ἡ), ἡ ἄλλως Βολβὴ, λίμνη τῆς Θρᾴκης, παρὰ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον.

Πράσιοι (οἱ), ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, κατοικοῦν τὴν Πρασιακὴν καλουμένην χώραν, σχηματίζουσαν ἰδιαίτερον βασίλειον.

Πράσον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀφρ. ἢ τῆς Ἀραβίας ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

*Πρατίνας (ὁ), σατυρικός τις ποιητὴς ἐκ Φλιοῦντος, πατὴρ τοῦ Ἀριςίου, ποιητοῦ καὶ τούτου.

*Πραΰλος (ὁ), φιλόσοφος ἐκ Τρῳάδος, ὀπαδὸς τοῦ συστήματος τοῦ Τίμωνος.

Πρεπέσινθος (ἡ), νησίδιον τοῦ Αἰγαίου, μεταξὺ Σίφνου καὶ Μήλου.

Πρέπις, ιδος (ὁ), τρυφηλός τις ἐν Ἀθήναις, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Πρέσβων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φρίξου ϗ τῆς Χαλκιόπης, ὅςτις, ἐλθὼν ἐκ τῆς Κολχίδος εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀνεκτήσατο τὸν πατρικόν του θρόνον.

*Πρευγένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, πατὴρ τοῦ Πατρέως.

*Πρῆμνις, ιδος (ἡ), πόλις ὀχυρὰ τῆς Αἰθιοπίας.

Πρηξαγόρης, εω (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πραξαγόρας.

Πρηξάσπης, ους (ὁ), Πέρσης, ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως Καμβύσου, ὁ φονεύσας τὸν μάγον Ψευδοσμέρδην.

Πρηξῖνος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πραξῖνος.

Πριαμίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Πριάμου.

Πριαμὶς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Πριάμου.

Πρίαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, βασιλεὺς τῆς Τροίας, αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. καὶ ἐξαγορασθεὶς ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ἡσιόνης, διὸ ϗ μετωνομάσθη τότε Πρίαμος, καλούμενος πρότερον Ποδάρκης. Πρώτην γυναῖκα ἔλαβε τὴν Ἀρίσβην, θυγατέρα τοῦ Μέροπος, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Αἴσακον· δευτέραν δὲ τὴν Ἑκάβην, θυγατέρα τοῦ Δύμαντος ἢ τοῦ Κισσέως, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἕκτορα, τὸν Πάριν, τὴν Κασσάνδραν κτλ. καὶ ἐξ ἄλλων παλλακίδων ἄλλα τέκνα. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Πύῤῥος, υἱὸς τοῦ Ἀχιλλ.

Πρίαπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διονύσου ἢ τοῦ Ἀδώνιδος καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἤ, κατ' ἄλλους, τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χιόνης, λατρευόμενος, ἰδιαιτέρως παρὰ τοῖς Λαμψακηνοῖς, ὡς θεὸς τῶν κήπων ϗ ἀμπέλων καὶ πάσης φυσικῆς γονιμότητος, ὑπὸ τὸ σύμβολον ἀνδρὸς, ἔχοντος μέγα καὶ ἐντεταμένον τὸ αἰδοῖον. Κτίσμα ϗ ἱερὰ πόλις αὐτοῦ ἦτον ἡ

Πρίαπος (ἡ), π. τῆς Μυσίας ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Καρὰ-μποά), (ὁ πολ. Πριαπηνός).

*Πρίας, αντος (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας.

Πρίασος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καινέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Φώκου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Πρίβερνον (τὸ), ἴδε Πρισύερνος.

Πριήνη (ἡ), π. τῶν Ἰώνων ἐν Καρίᾳ, ἀπέναντι τῆς Σάμου, πατρὶς τοῦ Βίαντος, (Σαμσὸν-καλεσί), (ὁ πολ. Πριηνεύς).

Πρίηπος (ὁ), Ἰων. ἀντὶ Πρίαπος.

Πριόλας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Δασκύλου ϗ ἀδελφὸς τοῦ Λύκου, πολεμήσας μετὰ τοῦ Ἡρακλ. ἐν Βιθυνίᾳ κατὰ τῶν Βεβρύκων.

Πριούερνος (ἡ) καὶ Πρίβερνον (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, περὶ τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ἄριςος οἶνος, (Piperno Vechio), (ὁ πολ. Πριουερνάτης).

Πρίων, ωνος (ὁ), χωρ. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὴν Καρχηδόνα.

*Πρόαινος (ὁ), ναύαρχος τῶν Κορινθ. παρὰ Ξενοφ.

Προβάλινθος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττ. παρὰ τὸν Μαραθῶνα, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Προβαλίνθιος ϗ Προβαλείσιος).

Πρόδικος (ὁ), σοφιστὴς Κεῖος, σύγχρονος τοῦ Σωκρ., καταδικασθεὶς νὰ πίῃ, ὡς ἀσεβὴς τὸ κώνειον. 2) ποιητὴς ἐκ Φωκέας, γράψας Μινυάδα.

Πρόερνα (ἡ), π. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.

Προθοήνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρειλύκου, εἷς τῶν ἡγεμόνων τῶν Βοιωτῶν ἐπὶ Τροίαν.

Πρόθοος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγρίου. 2) υἱὸς τοῦ Λυκάονος. 3) υἱὸς τοῦ Θεστίου, ἀδελφὸς τῆς Ἀλθαίας. 4) υἱὸς τοῦ Τενθρηδόνος ἐκ Μαγνησίας, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων. 5) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Προθόων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Τεύκρου φονευθέντων Τρώων.

Προικόννησος (ἡ), = Προκόννησος.

Προιτίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Προίτου, ὁ Μεγαπένθης.

Προιτὶς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Προίτου. ‖. »Προιτίδες πύλαι,« μία τῶν ἐν Θήβαις πυλῶν. ‖. »Προιτίδες (ἐνν. κόραι),« αἱ θυγατέρες τοῦ Προίτου, Λυσίππη, Ἰφινόη καὶ Ἰφιάνασσα, τὰς ὁποίας, παραφρονησάσας δι' ὀργὴν τῆς Ἥρας, θεραπεύσας ὁ Μελάμπους, ἐνυμφεύθη τὴν Ἰφιάνασσαν.

Προῖτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄβαντος ϗ τῆς Ὠκαλείας, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ἀκρισίου, βασιλεὺς τῆς Τίρυνθος, γεννήσας ἐξ Ἀντείας ἢ Σθενοβοίας, τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Λυκίας Ἰοβάτου, τὸν Μεγαπένθην καὶ τρεῖς θυγατέρας, τὰς καλουμένας Προιτίδας, ἴδε καὶ Βελλεροφόντης. 2) υἱὸς τοῦ Θερσάνδρου, πατὴρ τῆς Μαίρας.

Προκλέης-ῆς, έους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ τῆς Ἀργείας, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Εὐρυσθέους, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, λαβὼν εἰς μερίδιον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τὸ βασίλειον τῆς Σπάρτης, τῆς ὁποίας ἡ ἑτέρα τῶν δύο βασιλευουσῶν οἰκογενειῶν, ἀπ' αὐτοῦ μὲν ὠνομάζοντο Προκλεῖδαι, ἀπὸ τοῦ ἐγγόνου δὲ αὐτοῦ Εὐρυπωντίδαι. 2) Σπαρτιάτης τις, ἀπόγονος τοῦ βασιλέως Δημαράτου, ἄρχων χώρας τινὸς ἐν τῇ Ἀσίᾳ. 3) ἡγεμὼν τῆς Ἐπιδαύρου, πενθερὸς τοῦ Περιάνδρου, τυράννου τῆς Κορίνθου. 4) στρατηγός τις τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 5) πατὴρ τοῦ Πιτυρέως, ἀπόγονος τοῦ Ἴωνος. 6) υἱὸς τοῦ Εὐκράτους, συγγραφεὺς ἐκ Καρχηδόνος.

*Πρόκλεια (ἡ), θυγ. τοῦ Κλυτίου.

Πρόκνη (ἡ), θυγάτηρ Πανδίονος τοῦ Β', βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, γυνὴ τοῦ Τηρέως, τὸν ὁποῖον, ἀτιμάσαντα τὴν ἀδελφήν της Φιλομήλαν, θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ, ἔσφαξε τὸν υἱόν της Ἴτυν, καὶ παρέθηκεν αὐτὸν εἰς αὐτὸν ὡς φαγητὸν, ὕστερον δὲ μετεμορφώθη εἰς χελιδόνα.

Προκόννησος (ἡ), νῆσος τῆς Προποντίδος ἀπέναντι τῆς Κυζίκου, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της καὶ τὰ λευκότατα μάρμαρά της, ἀφ' ὧν καὶ παρωνυμεῖται κοινῶς Μαρμαρᾶς, (ὁ νησ. Προκοννήσιος).

Πρόκρις, ιδος (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀντιλέοντα ϗ Ἱππέα. 2) θυγ. τοῦ Ἐρεχθέως, βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τῆς Πραξιθέας, τὴν ὁποίαν νυμφευθεὶς ὁ Κέφαλος ἐφόνευσεν ἐξ ἀγνοίας.

Προκρούστης, ου (ὁ), ὁ ὑπὸ τοῦ Θησέως φονευθεὶς περίφημος λῃστὴς Δαμάςης ἢ Πολυπήμων, ὅς τις ἐνεδρεύων ἐν Κορυδαλῷ τῆς Ἀττικῆς, ἥπλωνεν ἐπὶ τῆς κλίνης ὅσους τῶν διαβαινόντων συνελάμβανε καὶ ἢ ἐξέτεινεν αὐτοὺς βιαίως, ἐὰν ἦσαν βραχύτεροι, ἢ ἀπέκοπτε τὰ ἄκρα των, ἐὰν ἐπερίσσευον.

*Πρόλαος (ὁ), Ἠλεῖός τις, πατὴρ τοῦ Λάμπου καὶ Φιλάνθου.

Πρόλοχος (ὁ), εἷς τῶν Λαπίθων.

Προμαθεὺς (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Προμηθεύς.

*Προμαθίδας, α (ὁ), Ἡρακλεώτης, γραμματικὸς καὶ ποιητὴς παρ' Ἀθην.

*Προμαθίων, ωνος (ὁ), ἱστοριογράφος τις παρὰ Πλουτ. (Ῥωμ. 2).

Πρόμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Παρθενοπαίου, εἷς τῶν Ἐπιγόνων, φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τῶν Θηβῶν ἐκστρατείᾳ. 2) υἱὸς τοῦ Αἴσονος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πελίου, ἔτι νήπιος. 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ϗ τῆς Φηγίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐχέφρονος. 4) υἱὸς τοῦ Ἀλεγήνορος ἐκ Βοιωτίας, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων.

Προμένεια (ἡ), ἡ ἀρχαιοτάτη ἱέρεια τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου.

Προμεὺς, έως (ὁ), εἷς τῶν Δολιόνων.

Προμηθεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιτᾶνος Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης ἢ τῆς Ἀσίας ἢ τῆς Θέμιδος, πατὴρ τοῦ Δευκαλίωνος ἐκ τῆς Ἡσιόνης ἢ Ἀσίας, ϗ ἀδελφὸς τοῦ Ἐπιμηθέως, κλέψας τὸ πῦρ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κοινοποιήσας αὐτὸ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἔπλασεν ἐκ πηλοῦ καὶ ὕδατος, διὰ τὸ ὁποῖον ἐδεσμεύθη ἐπὶ τοῦ Καυκάσου καὶ ἀετὸς τοῦ κατέτρωγε τὸ ἧπαρ, πάλιν διὰ νυκτὸς ἀναπληρούμενον, ἄχρις οὗ, μετὰ 30 ἢ 40 ἔτη, διαβαίνων ἐκεῖθεν ὁ Ἡρακλῆς, ἠλευθέρωσεν αὐτὸν τῶν δεσμῶν, τοξεύσας τὸν ἀετόν. Ἐλατρεύετο δὲ, ὡς σύμβολον τῆς ἀνθρωπίνης συνέσεως καὶ προμηθείας, καὶ ἐν Ἀθήναις ἐτελοῦντο διὰ λαμπαδοδρομίας εἰς τιμὴν αὐτοῦ ϗ τὰ Προμήθεια. 2) δημαγωγός τις ἐν Θεσσαλίᾳ, (κατὰ τὸν Wyttenbach) ἐπώνυμον τοῦ τυράννου τῶν Φερῶν Ἰάσονος.

Πρόμηθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κόδρου ἐξ Ἀθηνῶν, κτίσας μετὰ τοῦ Δαμασίχθονος τὴν πόλιν Κολοφῶνα.

*Πρόνησος (ἡ), π. τῆς Κεφαλληνίας (κατά τινας ἐσφαλμ. ἀντὶ -

Πρόννοι (οἱ), πολίχν. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Κεφαλληνίας, (Πόρτο-Πόρο), (ὁ πολ. Προνναῖος).

Προνόη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) θυγ. τοῦ Φόρβαντος καὶ γυνὴ τοῦ Αἰτωλοῦ, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν Πλευρῶνα καὶ Καλυδῶνα.

Πρόνομος (ὁ), αὐλητής τις ἐκ Θηβῶν, υἱὸς τοῦ Οἰνιάδου.

Πρόνοος-ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Φηγέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγήνορος ἐκ Ψωφῖδος, φονεύσας τὸν Ἀλκμαίονα καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν παίδων ἐκείνου. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων Τρώων.

Προξενίδας (Δωρ. ἀντὶ) Προξενίδης, ου (ὁ), πλούσιός τις Ἀθηναῖος, ἐπικαλούμενος Κομπασεύς. 2) Ἑλλανοδίκης τις ἐν Ἤλιδι.

Πρόξενος (ὁ), πολίτης τις τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν, υἱὸς τοῦ Καπάτωνος. 2) Βοιωτὸς, μαθητὴς τοῦ Γοργίου καὶ φίλος τοῦ Ξενοφῶντος, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων, φονευθεὶς καὶ οὗτος δολίως ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρνους. 3) Συρακούσιός τις ϗ 4) ἄλλος Πελληνεὺς καὶ 5) ἄλλος Τεγεάτης παρὰ Ξενοφ.

*Πρόπις, ιος (ὁ), κιθαρῳδός τις ἐκ Ῥόδου παρ' Ἀθηναίῳ.

*Προπόδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαμοφῶντος καὶ ἔγγονος τοῦ Θόαντος ἐκ Κορίνθου.

Προποντὶς, ίδος (ἡ), ἡ μεταξὺ Ἑλλησπόντου καὶ Θρακικοῦ Βοσπόρου θάλασσα, (κοιν. θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ).

Πρόσπαλτα (τὰ), κώμη ϗ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Προσπάλτιος).

Πρόσυμνα (ἡ), θυγ. τοῦ ποταμοῦ Ἀστερίωνος, τροφὸς τῆς Ἥρας, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Ἀργολ., μετοικισθεῖσα εἰς τὸ Ἄργος, (ὁ πολ. Προσυμναῖος).

Πρόσχιον, (τὸ), π. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὴν Στράτον (ὁ πολ. Προσχιεύς).

Προσωπὶς, ίδος (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἀφ' ἧς ἴσως ἡ

Προσωπῖτις, ιδος (ἡ), νῆσος τῆς κάτω Αἰγύπτου μεταξὺ τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ Σαϊτικοῦ στόματος τοῦ Νείλου.

Προῦμνις, ιδος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Βάκχιδος ἐκ Κορίνθου.

Προῦσα (ἡ), π. τῆς Βιθυν. εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Μυσίου Ὀλύμπου, κτίσμα τοῦ βασιλέως Προυσίου τοῦ Α', διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Προυσαεύς).

Προυσιὰς, άδος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Βιθυν., ἡ πρότερον Κίος, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Γ', καὶ ἀνεγερθεῖσα ὑπὸ τοῦ Προυσίου, (ὁ πολ. Προυσιεύς).

Προυσίας, ου (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ζήλου, βασιλεὺς τῆς Βιθυν. περὶ τὸ 232 πρὸ Χ., πολεμήσας μετὰ τῶν Ῥοδίων κατὰ τῶν Βυζαντίων καὶ ὕστερον κατὰ τῶν Γαλατῶν, τῶν ὁποίων ἐκυρίευσε πολλὰς πόλεις. 2) ὁ Β', υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου, εἰς τὸν ὁποῖον κατέφυγεν ὁ Ἀννίβας τὸ 184 πρὸ Χ., διωχθεὶς καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Νικομήδου.

*Προχύτη (ἡ), νῆσος παρὰ τὴν Σικελίαν, ἀντικρὺ τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας, (ὁ νησ. Προχυταῖος).

Πρυμνησία καὶ Πρυμνησσὸς (ἡ), π. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Πρυμνησιεύς).

Πρυμνεὺς, έως (ὁ), εἷς τῶν Φαιάκων.

Πρυμνὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Πρύτανις, ιδος (ὁ), εἷς τῶν ἐπικούρων τοῦ Πριάμου Λυκίων. 2) υἱὸς τοῦ Εὐρυφῶντος καὶ ἔκγονος τοῦ Προκλέους, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

*Πρώμνη (ἡ), γυνὴ τοῦ Βουφάγου.

*Πρὼν, ωνὸς (ὁ), β. τῆς Κορινθίας.

Πρῶναξ, ακτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, πατὴρ τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Ἀμφιθέας, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου συνεστήθησαν κατά τινας τὰ Νέμεα.

Πρώνησος (ἡ), = Πρόννοι.

Πρωρεὺς, έως (ὁ), εἷς τῶν Φαιάκων.

*Πρῶρος (ὁ), Κυρηναῖος, Ὀλυμπιονίκης περὶ τὴν 105 Ὀλυμπ. 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Κυρήνης.

Πρωταγόρας, ου (ὁ), περίφημος σοφιστὴς ἐξ Ἀβδήρων, μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκρ., διδάξας ἐν Ἀθήναις, καὶ διωχθεὶς ἔπειτα ὡς ἄθεος, κατακαέντων ἐν τῇ ἀγορᾷ ϗ τῶν συγγραμμάτων του.

*Πρωταγορίδας, α (ὁ), Κυζικηνός τις, γράψας Ἀκροάσεις Ἐρωτικάς.

*Πρώταρχος (ὁ), Ἐπικούρειός τις ἐκ Βαργυλίων τῆς Καρίας. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Λεωκρίτου, τοῦ ἀνδραγαθήσαντος ἐν Μουνυχίᾳ κατὰ τῶν Μακεδόνων.

Πρωτέας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐπικλέους, ναύαρχος τῶν Ἀθην. περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 2) υἱὸς τῆς Ἑλλανίκης ἢ Λανίκης, ἀδελφῆς τοῦ Κλείτου καὶ τροφοῦ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, περίφημος οἰνοπότης.

Πρωτεσίλαος καὶ (Δωρ.) Πρωτεσίλας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου καὶ τῆς Διομηδείας ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φυλάκης, ἡγεμὼν τῶν ἐπ' Τροίαν Θεσσαλῶν, πρῶτος ἀποβὰς τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηρὰν, ὅτε καὶ ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Πρωτεσίλαος, καλούμενος πρότερον Ἰόλαος. Φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, ἐτιμήθη ὡς ἥρως, ἔχων καὶ ναὸν ἐν Ἐλαιοῦντι τῆς Χερσονήσου.

Πρωτεὺς, έως (ὁ), θαλάσσιός τις θεὸς, ὑπηρέτης τοῦ Ποσειδ., διατρίβων συνήθως εἰς τὴν παρὰ τὴν Αἴγυπτον θάλασσαν, καὶ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ μεταβάλληται εἰς ὅ,τι ἤθελε, καὶ νὰ μαντεύῃ. Γυνὴ αὐτοῦ ἦτον ἡ Ψαμάθη, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Θεοκλύμενον ϗ τὴν Θειώνην, καὶ παρ' αὐτῆς τὸν Πολύγονον καὶ τὸν Τηλέγονον, φονευθέντας ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. (Κατὰ τοὺς νεωτέρους μυθογράφους) βασιλεὺς τοῦ Αἰγύπτου ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν. 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου ϗ τῆς Ἀργυφίας. 3) ἐπίθετον τοῦ γόητος κυνικοῦ Περεγρίνου.

Πρώτη ἢ Πρωτὴ (ἡ), νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας, (ὁ νησ. Πρωταῖος). 2) νῆσος τῆς Προποντίδος, διασώζουσα καὶ σήμερον τὸ ὄνομά της.

*Πρωτιάδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Πρώτου ἐν Μασσαλίᾳ.

Πρωτογένεια (ἡ), θυγ. τοῦ Δευκαλίωνος

καὶ τῆς Πύῤῥας, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ὀποῦντα ϗ Ἀέθλιον. 2) θυγ. τοῦ Καλυδῶνος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἄρεως τὸν Ὄξυλον.

Πρωτογένης, ους (ὁ), περίφημος ζωγράφος ἐκ Ῥόδου ἢ τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Καύνου, σύγχρονος τοῦ Ἀπελλοῦ ϗ τοῦ Μ. Ἀλεξ.

*Πρωτοθύης, ου (ὁ), Σκύθης τις παρ' Ἡροδ.

*Πρωτόλαος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις υἱὸς τοῦ Διάλκους ἐκ Μαντινείας.

Πρωτόμαχος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Ἀθην., εἷς τῶν δέκα, ὅσοι ἐναυμάχησαν ἐν Ἀργινούσσαις.

Πρωτομέδεια (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

*Πρωτομέδουσα (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων, ἀντὶ τῆς ὁποίας ὁ Heyne διορθ. Ποντομέδουσα.

*Πρῶτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐξένου καὶ τῆς Ἀριστοξένης, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μασσαλιωτῶν Νάνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Πρωτιάδαι.

*Πρωτοφάνης, ους (ὁ), Ὀλυμπιονίκης ἐκ Μαγνησίας τῆς ἐπὶ Ληθαίῳ.

Πρωτὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Πτελέα (ἡ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Πτελεάσιος). 2) ἀρχῄτερα ἡ Ἔφεσος. 3) χωρ. ἀμπελόφυτον τῆς Ἰωνίας ἢ τῆς Κῶ, ἀφ' οὗ ὁ Πτελεατικὸς οἶνος.

Πτελεὸν (τὸ), π. τῆς Ἤλιδος, ἄποικος τῶν Θεσσαλῶν, μὴ σωζομένη πλέον ἐπὶ Στρϐ. 2) π. καὶ λιμὴν τῆς Θεσσαλ. 3) φρούρ. τῆς Ἰων. παρὰ τὰς Ἐρυθράς. 4) π. τῆς Θρᾴκης παρὰ τὴν Καρδίαν, (ὁ πολ. Πτελεάτης, Πτελεεὺς καὶ Πτελεούσιος).

Πτελέων, ωνος (ὁ), ἐραστὴς τῆς Προκρίδος.

Πτερέλαος καὶ (Δωρ.) Πτερέλας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταφίου, βασιλεὺς τῆς νήσου Τάφου, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ Κομαιθὼ, ἐρασθεῖσα τοῦ Ἀμφιάρεω, πολιορκοῦντος τοὺς Ταφίους καὶ φονεύσαντος ἤδη τοὺς ἓξ ἀδελφούς της, ἀπέκοψε τὴν χρυσῆν τρίχα, τὴν ὁποίαν ἐν ὅσῳ διετήρει ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐπὶ τῆς κόμης του, ἔμενεν ἀνίκητος, καὶ οὕτως ἐγένετο αἰτία τοῦ θανάτου του, (παρϐλ. Νῖσος). 2) υἱὸς τοῦ Δηϊονέως.

Πτερία (ἡ), μητρόπολις τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας ἐν Καππαδοκίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Σινώπης, (τὸ ἐθν. Πτέριοι).

Πτοιόδωρος (ὁ), Κορίνθιος Ἰσθμιονίκης, πατὴρ τοῦ Θεσσαλοῦ. 2) Θηϐαῖός τις παρὰ Θκδ.

*Πτολέδερμα (τὰ), κώμη τῆς Ἀρκαδ., συνοικισθεῖσα εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.

Πτολεμαῖον (τὸ), γυμνάσιον ἐν Ἀθήναις πλησίον τοῦ Θησείου.

Πτολεμαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πειραίου ϗ πατὴρ τοῦ Εὐρυμέδοντος, ἱπποκόμου τοῦ Ἀγαμέμν. 2) ὁ πρῶτος Ἕλλην βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, υἱὸς τοῦ Λάγου, ἢ κατά τινας, τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς Ἀρσινόης, ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων τοῦ Ἀλεξάνδρου, μετὰ θάνατον τοῦ ὁποίου λαϐὼν εἰς τὸ μερίδιόν του τὴν Αἴγυπτον, καὶ συστήσας τὸ ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθὲν βασίλειον τῶν Πτολεμαίων, τὸ ὁποῖον διήρκεσεν ἀπὸ τοῦ 323 μέχρι τοῦ 30 π. Χ., ηὔξησε καὶ ἐκαλλώπισε τὴν Ἀλεξάνδρειαν, τὴν ὁποίαν ἀνέδειξε καθέδραν τοῦ νέου βασιλείου, καὶ συνέστησε πρῶτος τὴν περίφημον ἐκείνην βιβλιοθήκην, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 233 ἕως τοῦ 284 πρὸ Χ. 2) ὁ Β', ὁ ἐπικληθεὶς Φιλάδελφος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου ἐκ τῆς Βερενίκης, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 284 ἕως τοῦ 246 πρὸ Χ. καὶ προαγαγὼν εἰς μεγίστην εὐημερίαν τὴν Αἴγυπτον. Ἀποπέμψας τὴν πρώτην του σύζυγον, θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Λυσιμάχου, ἐνυμφεύθη τὴν ἰδίαν του ἀδελφὴν Ἀρσινόην, ἀποθανὼν εἰς 63 χρόνων ἡλικίαν. 3) ὁ Γ', ὁ ἐπικληθεὶς Εὐεργέτης, υἱὸς τοῦ Φιλαδέλφου ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ γυναικὸς, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 246 ἕως τοῦ 221 πρὸ Χ. 4) ὁ Δ', ὁ ἐπικληθεὶς κατ' εὐφημισμὸν Φιλοπάτωρ, διότι ἐφόνευσεν, ὡς ἐλέγετο, τὸν πατέρα του, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Εὐεργέτου, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 37 ἐτῶν μετὰ δεκαεπταετῆ τυραννικὴν βασιλείαν (220-203 πρὸ Χ.) 5) ὁ Ε', ὁ ἐπικληθεὶς Ἐπιφανὴς, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Φιλοπάτορος, ἐπιτροπευθεὶς (διότι ἔμεινεν ἀνήλικος) ὑπὸ τοῦ Ἀρκάδος Ἀριστομένους, καὶ ἀποθανὼν τῷ 181 πρὸ Χ. εἰς ἡλικίαν 28 ἐτῶν, ἀφήσας δύο ἀνηλίκους παῖδας ἐκ Κλεοπάτρας τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀντιόχου, βασιλέως τῆς Συρίας. 6) ὁ ΣΤ', ὁ ἐπικληθεὶς Φιλομήτωρ καὶ Τρύφων, υἱὸς πρεσβύτερος τοῦ Ἐπιφανοῦς, ἐπιτροπευθεὶς ὑπὸ τῆς μητρός του Κλεοπάτρας, καὶ βασιλεύσας εὐτυχῶς καὶ ἐνδόξως 36 χρόνους (ἀπὸ τοῦ 181 ἕως τοῦ 145 πρὸ Χ.). 7) ὁ Ζ', ὁ ἐπικληθεὶς Φύσκων καὶ Εὐεργέτης (τὸ ὁποῖον παρῴδησεν ἡ ἱστορία εἰς Κακεργέτης) ἀδελφὸς μικρότερος τοῦ Φιλομήτορος, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 145 ἕως τοῦ 117 πρὸ Χ., ἀφ' οὗ, ζῶντος ἔτι τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐβασίλευσε τῆς Κυρήνης· διωχθεὶς, διὰ τὰς τυραννίας του ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρέων, ἔφυγεν εἰς Κύπρον, ὅπου ἐφόνευσε τὸν ἴδιόν του υἱὸν Μεμφίτην· ἐκεῖθεν δὲ στρατεύσας κατὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ καὶ χήρας τοῦ ἀδελφοῦ του Κλεοπάτρας, ἀνεκτήσατο αὖθις τὸ βασίλειον τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἀπέθανε βασιλεύων εἰς 67 χρόνων ἡλικίαν. 8) ὁ Η', ὁ ἐπικληθεὶς Λάθυρος, υἱὸς τοῦ Φύσκωνος καὶ τῆς Κλεοπάτρας, μετὰ τῆς ὁποίας συνεβασίλευσεν 11 ἔτη, ϗ μετὰ θάνατον αὐτῆς, φονευθείσης ὑπὸ τοῦ νεωτέρου υἱοῦ της Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον συμπαρέλαβε κοινωνὸν τῆς βασιλείας, διώξασα τὸν Πτολεμαῖον, ἄλλα 25. 9) ὁ Θ', ἴδε Ἀλέξανδρος (11). 10) ὁ Ι', ἴδε Ἀλέξανδρος (12). 11) ὁ ΙΑ', ὁ ἐπικληθεὶς Αὐλητὴς καὶ Διόνυσος, διότι ἦτον ἔκδοτος εἰς τὰ ὄργια τοῦ Διονύσου, υἱὸς νόθος Πτολεμαίου τοῦ Λαθύρου, βασιλεύσας τῷ 59 πρὸ Χ., διὰ συνεργίας τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, τὴν ὁποίαν ἠγόρασε δι' 6000 τάλαντα. Διωχθεὶς τῆς Αἰγύπτου, κατὰ συνέπειαν ἐπαναστάσεως, ἐπανῆλθεν αὖθις, βοηθείᾳ τῶν Ῥωμ., ϗ ἐφόνευσε, μετὰ πολλῶν καὶ ἄλλων, ϗ τὴν θυγατέρα του Βερενίκην, ἀναγορευθεῖσαν βασίλισσαν ἀντ' αὐτοῦ μετὰ τὴν ἔξωσίν του. Ἀπέθανε δὲ, μετὰ τετραετῆ βασιλείαν, ἀφεὶς δύω υἱοὺς καὶ δύω θυγατέρας, τὴν περίφημον Κλεοπάτραν ϗ τὴν Ἀρσινόην. 12 ὁ ἐπικληθεὶς Κεραυνὸς, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ τῆς Εὐρυδίκης, θυγατρὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, στερηθεὶς τοῦ δικαιώματος τῆς διαδοχῆς, τὸ ὁποῖον εἶχεν, ὡς πρωτότοκος, εἰς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου, κατέφυγε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Θρᾴκης Λυσίμαχον, τὸν ὁποῖον φονεύσας ἀγνωμόνως, ἐκυρίευσε τῷ 271 πρὸ Χ. τὸν θρόνον τῆς Μακεδ., καὶ μετὰ ἓν ἔτος ἐφονεύθη πολεμῶν κατὰ τῶν Γαλατῶν, εἰσβαλόντων εἰς τὴν Μακεδονίαν. 13) Κλαύδιος, περίφημος γεωγράφος καὶ ἀστρονόμος, ἐκ Πηλουσίου τῆς Αἰγύπτου, ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς Β' ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, ϗ συγγράψας διάφορα γεωγραφικὰ, μαθηματικὰ ϗ χρονολογικὰ συγγράμματα. 14) υἱὸς τοῦ Ἀγησάρχου ἐκ Μεγαλοπόλεως, συγγράψας ἱστορίαν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 15) φιλόσοφος Περιπατητικός. 16) γραμματικὸς Ἀλεξανδρεὺς, ὁ ἐπικληθεὶς Πινδαρίων, μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου. 17) ἕτερος, μαθητὴς τοῦ Ἑλλανίκου, ὁ ἐπικληθεὶς Ἐπιθέτης. 18) ἕτερος, Ἀσκαλωνίτης.

19) ἕτερος Ἀλεξανδρεὺς, ὁ ἐπικληθεὶς Χῆνος, υἱὸς τοῦ Ἡφαιστίωνος, ἀκμάσας ἐπὶ Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ, τοῦ ὁποίου σώζονται περὶ τῆς εἰς πολυμάθειαν καινῆς ἱστορίας βιβλία ἑπτά. 20) σοφιστὴς, ἐκ Ναυκράτεως, ἐπικαλούμενος Μαραθὼν, μαθητὴς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, περὶ ὧν ἴδε τὸν Φαϐρίκ.

Πτολεμαῒς, ἴδος (ἡ), ἐπιθετ. ἡ τοῦ Πτολεμαίου, Πτολεμαϊκή. ‖. — φυλὴ, « μία τῶν μεταγενεστέρως προστεθεισῶν εἰς τὰς δέκα τῆς Ἀττικῆς, πρὸς τιμὴν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 2) οὐσ. γεωγρφ.) π. παραθαλ. τῆς Φοινίκης, ἡ πρότερον Ἄκκη καὶ νῦν Ἄκρι, παρώνυμος τοῦ αὐξήσαντος καὶ κοσμήσαντος αὐτὴν Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. 3) μία τῶν πέντε πόλεων τῆς Κυρηναϊκῆς, συνεχομένη μετὰ τοῦ παρ' αὐτὴν λιμένος τῆς Βάρκης, (Τολομέτα). 4) π. τῆς Μεσ. Αἰγύπτου μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ Νείλου, (Ἐλ-λαχούμ). 5) π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, (Μενσιέχ), (ὁ πολ. Πτολεμαιεὺς ϗ Πτολεμαΐτης).

*Πτολιπόρθης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀδυσ. ϗ τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐγέννησε μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του.

*Πτόλιχος (ὁ), γλύπτης ἐξ Αἰγίνης ϗ 2) ἕτερος ἐκ Κερκύρας, μαθητὴς τοῦ Κριτία.

Πτυχία (ἡ), νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Κερκύρας, (Scoglio di Vido), (ὁ νησ. Πτυχιεύς).

Πτῷον (τὸ), β. τῆς Βοιωτ. μεταξὺ τῆς Κωπαΐδος καὶ τῆς Εὐϐοϊκῆς θαλάσσης, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ναὸς καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος Πτῴου.

Πτῷος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς, ἢ τοῦ Ἀπόλλ. ϗ τῆς Εὐίππης, ἀπὸ τοῦ ὁπ. ἐπωνομάσθη τὸ ὄρος Πτῷον.

Πύγελα (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Ἔφεσον, (ὁ πολ. Πυγελεύς).

Πυγμαλίων, ωνος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Κύπρου, πατὴρ τῆς Μεθάρμης, γυναικὸς τοῦ Κινύρα, ἐρασθεὶς τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀφροδίτης. 2) υἱὸς τοῦ Βήλου, ϗ ἀδελφὸς τῆς Διδοῦς, βασιλεὺς τῆς Τύρου.

;Πύδιος (ὁ), ποτ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ῥέων παρὰ τὴν Ἄϐυδον, (ὁ Πὼπ διορθ. Μείδιος).

Πύδνα (ἡ), ἡ πρότερον Κίτρον, π. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Πιερίας, ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, (Καταιρίνη), (ὁ πολ. Πυδναῖος).

Πυθάγγελος (ὁ), τραγικός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 2) Βοιωτός τις, υἱὸς τοῦ Φυλίδου, παρὰ Θκδ.

Πυθαγόρας, ου καὶ (Ἰων.) Πυθαγόρης, εω (ὁ), περίφημος φιλόσοφος Ἕλλην, υἱὸς τοῦ Μνησάρχου, καὶ μαθητὴς τοῦ Φερεκύδου, γεννηθεὶς ἐν Σάμῳ περὶ τὴν 49 Ὀλυμπ., περιηγηθεὶς 22 ἔτη τὴν Αἴγυπτον καὶ Ἰνδίαν, καὶ μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του μὴ δυνάμενος νὰ ζήσῃ ἐν τῇ πατρίδι του, τυραννουμένῃ ὑπὸ τοῦ Πολυκράτους, καὶ διὰ τοῦτο μεταϐὰς εἰς τὴν ἐν Ἰταλίᾳ πόλιν Κρότωνα, ὅπου συνέστησε τὴν ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμουμένην ἐπίσημον φιλοσοφικὴν σχολὴν μὲ τόσην φήμην, ὥστε ἐνομίσθη ὑπερφυσικόν τι ὂν, ϗ περὶ αὐτοῦ διεδόθησαν πολλὰ μυθώδη. Τὸ βέϐαιον εἶνε ὅτι, εἰσαγαγὼν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ σύστημα τῆς πρακτικῆς φιλοσοφίας, τῆς ἠθικῆς καὶ τῶν ἀμοιϐαίων τοῦ ἀνθρώπου καθηκόντων, συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὴν ἐλευθερίαν ϗ εὐημερίαν τῶν πλειοτέρων Ἑλληνικῶν πολιτειῶν, αἵτινες κατεσπαράττοντο πρὸ αὐτοῦ ὑπὸ τῆς τυραννίας, ἢ τῶν στάσεων καὶ τῆς ἀναρχίας. Ὁ δεσμὸς, διὰ τοῦ ὁποίου συνεδέοντο πρὸς ἀλλήλους οἱ ὀπαδοί του (Πυθαγόρειοι), ὑπῆρξεν ἡ βάσις πολλῶν μετέπειτα ἑταιριῶν, καὶ ἰδίως τῆς τῶν λεγομένων Φράν-μασσόνων. Γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Θεανὼ, ἥτις ἦτον συγχρόνως καὶ μαθήτριά του, ἐκ δὲ τῶν τέκνων του ἀναφέρονται ὁ Τηλαυγὴς καὶ ὁ Μνήσαρχος. Ἐκ δὲ τῶν πολλῶν του καὶ ποικίλων συγγραμμάτων, διεσώθησαν μόνον τὰ λεγόμενα Χρυσᾶ ἔπη, τὰ Ἱερὰ ἀποφθέγματα καί τινες ἐπιστολαί. 2) Μιλήσιός τις παρ' Ἡροδ. 3) ναύαρχός τις τῶν Λακεδ. παρὰ Ξενοφῶντι. 4) ἀγαλματοποιός τις ἐκ Ῥηγίου τῆς Ἰταλ. καὶ 5) ἕτερος ἐκ Σάμου. 6) μουσικός τις ἐκ Ζακύνθου. 7) ζωγράφος ἐκ Πάρου καὶ ἄλλοι.

Πυθαγορίκτας, α (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Πυθαγοριστὴς = Πυθαγόρειος.

*Πυθαίνετος (ὁ), ἱστοριογράφος τις παρ' Ἀθην. (ΙΓ', 589).

*Πυθάρετος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 127 Ὀλυμπ. 2) ἀρχηγός τις τῶν Μεσσην. παρὰ Παυσανίᾳ.

*Πύθαρχος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Μαντινείας.

Πυθέας καὶ (Ἰων.) Πυθέης, ου (ὁ), παγκρατιαστής τις, υἱὸς τοῦ Λάμπωνος ἐξ Αἰγίνης, νικήσας Νέμεα καὶ ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 2) Ἀϐδηρίτης τις παρ' Ἡροδ. 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 100 Ὀλυμπ. 4) ῥήτωρ ϗ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Φιλίππου καὶ ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθ. 5) περίφημος γεωγράφος ἐκ Μασσαλίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 πρὸ Χ., περιηγησάμενος τὴν Βρεττανίαν ἄχρι τῆς Θούλης, καὶ γράψας περίπλουν τῆς ἔξω θαλάσσης.

Πύθερμος (ὁ), Φωκαεύς τις, πρεσβεύσας ἐκ μέρους τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἑλλήνων εἰς τὴν Σπάρτην, ἵνα ζητήσῃ βοήθειαν κατὰ τοῦ Μεγάλου Κύρου. 2) ἱστοριογράφος τις ἐξ Ἐφέσου. 3) ποιητὴς ἐκ Τέω.

Πυθὴν, ῆνος (ὁ), ναύαρχος τῶν Κορινθ. ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πολέμου.

Πύθης, εω (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰσχονόου, ἐξ Αἰγίνης, ἀνδραγαθήσας ἐπὶ τῶν Μηδικῶν. 2) = Πυθέας (2).

Πυθία (ἡ), ἡ ἐν Δελφοῖς ἱέρεια τοῦ Πυθίου Ἀπόλλ., ἥτις ἐξεφώνει τοὺς χρησμοὺς τοῦ μαντείου τούτου.

Πύθια (τὰ), οἱ ἐν τῷ παρὰ τοὺς Δελφοὺς Κρισσαίῳ πεδίῳ πανηγυριζόμενοι κατὰ τετραετίαν ἱεροὶ ἀγῶνες εἰς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλ., βραβεῖον τῶν ὁποίων ἦτον στέφανος δάφνης, διαρκέσαντες ἄχρι τῆς τρίτης ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος.

Πυθιὰς, άδος (ἡ), ὡς ἐπίθ. ἡ τοῦ Πυθίου. ‖. « Νίκη —, « Πλάτ., ἡ τῶν Πυθίων. 2) (οὐσ.) = Πυθία. 3) τὸ διάστημα τῆς ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἄλλον ἀγῶνα τῶν Πυθίων τετραετηρίδος, ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ β'. ἔτους τῆς 48 Ὀλυμπ. 4) ἡ ἐκ Δελφῶν πρὸς τὰ Τέμπη φέρουσα ἱερὰ ὁδὸς, διὰ τῆς ὁποίας ἐστέλλετο ἐκ μέρους τῶν Δελφῶν κάθε ἐννέα ἔτη θεωρία εὐγενῶν παίδων, ἵνα θυσιάσῃ εἰς τὸν ἐκεῖ βωμὸν τοῦ Ἀπόλλ. 5) (κυριωνυμ.) ἑταίρα τις ἐν ἐπιγραμμ.

Πύθιον (τὸ), ἐν γέν. ἱερὸν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλ. 2) (ἰδιαιτ.) π. τῆς Μακεδ. καὶ 3) ἄλλη τῆς Θεσσαλ. 4) χωρ. τῆς Βιθυν. εἰς τὰ παράλια τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου, ὅπου καὶ θερμὰ λουτρὰ, τὰ λεγόμενα Πηλοπύθια, (Κουρί).

*Πυθιονίκη (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.

Πύθιος (ὁ), ἐπ.θ. (ἐν γέν.) ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς Πυθοῦς (τῶν Δελφῶν). 2) (ἰδιαιτ.) ὁ ἐν Δελφοῖς τιμώμενος Ἀπόλλων. 3) (πληθ.) οἱ ἐκ τῆς Σπάρτης στελλόμενοι εἰς Δελφοὺς καὶ εἰς ἄλλα μαντεῖα πρέσβεις ἵνα συμβουλευθῶσιν αὐτὰ περὶ δημοσίων ἀντικειμένων, τέσσαρες τὸν ἀριθμὸν, ἐξ ὧν ἑκάτερος τῶν βασιλέων εἶχεν ἀείποτε περὶ ἑαυτὸν δύο, οἵτινες διὰ τοῦτο ἐλέγοντο καὶ Σύσκηνοι. 4) (κυριωνυμ.) Λυδός τις, υἱὸς τοῦ Ἄτυος, ὑπέρπλουτος, φιλοξενήσας διαβαίνοντα ἐκ Κελαινῶν τὸν Ξέρξην μὲ ὅλον του τὸ στράτευμα, ϗ δωροφορήσας αὐτῷ 2000 τάλαντα ἀργυρίου.

Πυθογένης, ους (ὁ), Σικελός τις, ἀδελφὸς τοῦ Σκύθου, βασιλέως τῆς Ζάγκλης.

Πυθόδημος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 111 Ὀλυμπ.

*Πυθόδοτος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 109 Ὀλυμπ., (ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ῥεΐσκ. γρφ. Πυθόδωρος). 2) Κορίνθιός τις παρὰ Παυσαν. Ι', 9).

Πυθοδωρὶς, ἴδος (ἡ), θυγ. τοῦ Πυθοδώρου ἐκ Τράλλεων.

Πυθόδωρος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἰσολόχου, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκρ., ἐκλεχθεὶς πολλάκις ἄρχων καὶ στρατηγός. 2) Νυσαῖος, πατὴρ τῆς Πυθοδωρίδος, φίλος Πομπηΐου τοῦ Μ. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Κυζίκου 4) γλύπτης ἐκ Θηϐῶν.

Πυθοκλείδης, ου (ὁ), σοφιστὴς ἐκ Κέας, διδάσκαλος τοῦ Περικλέους εἰς τὴν μουσικήν.

Πυθοκλῆς, έους (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Φαίδρου. 2) υἱὸς τοῦ Πυθοδώρου, ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, φίλος καταρχὰς καὶ ἔπειτα ἀντιπολιτευόμενος τοῦ Δημοσθ. 3) Ἠλεῖος Ὀλυμπιονίκης.

Πυθόκριτος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 71 Ὀλυμπ. 2) αὐλητής τις ἐκ Σικυῶνος.

*Πυθόλαος (ὁ), ὁ φονεύσας τὸν τύραννον τῶν Φερῶν Ἀλέξανδρον.

*Πυθόνικος (ὁ), Ἀθηναῖος, συγγραφεὺς ἐρωτικός.

Πυθόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Καρ., ἡ ἄλλως Νύσα. 2) π. τῆς Βιθυν. ἢ τῆς Μυσ., (ὁ πολ. Πυθοπολίτης).

*Πυθόστρατος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Λαερτίῳ.

*Πυθοφάνης, ους (ὁ), Μακεδών τις παρ Ἀθηναίῳ.

Πυθὼ, οῦς καὶ Πυθὼν, ῶνος (ἡ), κατ' ἀρχὰς ἡ περίχωρος καὶ ἔπειτα καὶ ἡ πόλις τῶν Δελφῶν, [ἀπὸ τοῦ Πύθω = Σήπω] διότι, λιμνάζοντα περὶ αὐτὴν μετὰ τὸν ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸν τὰ ὕδατα καὶ προξενοῦντα νόσους, κατεξήρανεν ὁ ἥλιος, δηλ. κατὰ τῆς μυθολογίας τὴν γλῶσσαν, τὸν δράκοντα Πύθωνα ἐφόνευσεν ὁ Ἀπόλλων κτλπ.

Πύθων, ωνος (ὁ), ὁ δράκων, ὁ ἄλλως Δελφίνης, γεννηθεὶς ἐκ τῆς σήψεως τῆς γῆς, μετὰ τὸν ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸν καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅς τις μετὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη Πύθιος, ἴδε Πυθώ. 2) ῥήτωρ Βυζάντιος, πρεσβεύσας εἰς Ἀθήνας ἐκ μέρους τοῦ Φιλίππου, παρὰ τῷ ὁποίῳ διέμενε, φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος του. 3) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξ., λαϐὼν, μετὰ θάνατον αὐτοῦ, εἰς τὸ μερίδιόν του τὴν Μηδίαν, ϗ συστρατεύσας μετὰ τοῦ Περδίκκα κατὰ τοῦ Πτολεμαίου, ἀναδεχθεὶς δὲ πρὸς καιρὸν, μετὰ τὸν φόνον τοῦ Περδίκκα, τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου, καὶ τέλος συλληφθεὶς δι' ἀπάτης καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου.

Πυθῶναξ, ακτος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀρθμίου ἐκ Ζελείας.

Πυλάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Στροφίου ϗ τῆς Ἀναξιβίας, ἀδελφῆς τοῦ Ἀγαμέμν., περίφημος διὰ τὴν μετὰ τοῦ Ὀρέστου φι-

λίαν του, τὴν ἀδελφὴν τοῦ ὁποίου Ἠλέκτραν νυμφευθείς, ἐγέννησε τὸν Μέδοντα καὶ Στροφίον. 2) τραπεζίτης ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 3) περίφημος ὑποκριτὴς δραμάτων ἐκ Κιλικίας, ἀκμάσας ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου ἐν Ῥώμῃ.

Πύλαι (αἱ), ἐν γέν., στενὴ διάβασις μεταξὺ ἀποκρήμνων ὀρέων· (ἰδιαιτ. 1) αἱ Θερμοπύλαι. 2) αἱ Βαβυλωνίαι, φέρουσαι διὰ τῶν τειχῶν τῆς Μηδίας ἀπὸ τῆς Μεσοποτ. εἰς τὴν Βαβυλωνίαν. 3) αἱ τῆς Κιλικίας, φέρουσαι διὰ τοῦ Ταύρου ἀπὸ τῆς Καππαδοκ. εἰς τὴν Κιλικ. ὡς μῆκος πέντε γεωγραφικῶν μιλίων. 4) αἱ Σύριαι, φέρουσαι ἀπὸ τῆς Κιλικ. εἰς τὴν Συρ., διτταί, αἱ μὲν μεταξὺ τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου καὶ τοῦ ὄρους Ἀμάνου, διὰ τῶν ὁποίων ἔῤῥεεν ὁ Κέρσος ποταμός· αἱ δὲ διὰ τοῦ ὄρους Ἀμανοῦ, διὰ τῶν ὁποίων ἔῤῥεεν ὁ Πίναρος. 5) αἱ Κάσπιαι, ἴδε Κάσπιος.

Πυλαιμένης, ους (ὁ), βασιλεὺς τῶν Παφλαγόνων, σύμμαχος τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου.

Πύλαιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λήθου, ἡγεμὼν τῶν Πελασγῶν, σύμμαχος τῶν Τρώων.

Πυλάργη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἴδμονα.

Πυλάρτης, ου (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων Τρώων.

Πύλας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Κτήσωνος, ϗ ἔκγονος τοῦ Λέλεγος, βασιλεὺς τῶν Μεγάρων, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Πελίαν ἐνυμφεύθη ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς Πανδίων, εἰς τὸν ὁποῖον παραχωρήσας τὸ βασίλειον τῶν Μεγάρων, ἀφ' οὗ ἐφόνευσε τὸν ἐκ πατρὸς θεῖόν του Βίαντα, ἀπῴκισε τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Πύλον.

Πυλάων, ονος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. φονευθέντων υἱῶν τοῦ Νηλέως ϗ τῆς Χλωρίδος.

Πυλήνη (ἡ), ἀρχήτερα τὸ Πρόσχιον, π. τῆς Αἰτωλ.

Πύλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Δημονίκης, ἀδελφὸς τοῦ Θεστίου.

Πύλος (ὁ καὶ ἡ), τρεῖς πόλεις πρὸς δυσμὰς τῆς Πελοπονν., ἡ μὲν ἐν Ἤλιδι, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Πηνειοῦ καὶ Σελλήεντος, καθέδρα τοῦ Αὐγείου ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Παυσανίου· ἡ δὲ ἐν Τριφυλίᾳ, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀλφειοῦ, καθέδρα τοῦ Νέστορος, μετοικισθεῖσα πρωΐμως εἰς τὸ Λέπρεον, ὅθεν ὁ Mannert ἀμφιβάλλει περὶ τῆς ὑπάρξεώς της· ϗ ἡ τρίτη ἐν Μεσσηνίᾳ ἐπὶ τοῦ Κορυφασίου ἀκρωτηρίου μὲ λιμένα παρὰ τὸν Παμισὸν ποταμόν, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νηλέως, (Παλαιὸς Ναυαρῖνος). ‖. ὁ Ὅμηρος ὀνομάζει Πύλον ὅλην τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Νέστορος, (ὁ πολ. Πύλιος).

Πύξα (ἡ), πολίχν. τῆς νήσου Κῶ.

Πυξοῦς, οῦντος (ὁ), ποτ. καὶ π. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεσσηνίων, (Πολύκαστρο).

Πυραίχμης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Παιόνων, ἐλθὼν ἐξ Ἀμυδόνος πρὸς βοήθειαν τῆς Τροίας καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

Πυραλλίς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λυκ.

Πύραμος (ὁ), Βαβυλώνιός τις, ἐραστὴς τῆς Θίσβης. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Κιλικ., ὁ πρότερον Λευκόσυρος, πηγ. ἐν Καταονίᾳ καὶ ῥέων ἐφ' ἱκανὸν ὑπογείως, ἀναφαινόμενος δὲ πάλιν, καὶ γινόμενος μετ' οὐ πολὺ πλευστός, χυνόμενος δὲ διὰ τοῦ Ταύρου εἰς τὴν θάλασσαν ἀντικρὺ τῆς Κύπρου, (Τζιχάν).

Πύρασος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων.

Πύρασος (ἡ), π. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου.

*Πυργίων (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθηναίῳ. 2) εἰς τὸν Διόδ. ἐσφαλμ. ἀντὶ Πυῤῥίων.

Πύργος (ὁ) καὶ Πύργοι (οἱ), π. τῆς Τριφυλιακῆς Ἤλιδος, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νέδα ποταμοῦ, (ὁ πολ. Πυργίτης).

*Πυργώ, οῦς (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀλκαθόου.

Πυρετὸς (ὁ), ποτ. τῆς Σκυθ., χυν. εἰς τὸν Ἴστρον, (Προῦτος;)

Πυρηναῖος, α, ον. Ὁ τῆς Πυρήνης, (ὅθεν ‖. »Πυρηναία Ἀφροδίτη,« ἡ ἐπὶ τοῦ Ἀφροδισίου, ἀκρωτηρίου τῆς Ἰσπανίας, λατρευομένη, καὶ ‖. »Πυρηναῖα (τὰ), ββ. ὑπερμήκη τῆς Εὐρώπης, χωρίζοντα τὴν Ἰσπαν. τῆς Γαλλ. ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ μέχρι τῆς Μεσογείου εἰς μῆκος 3000 σταδίων.

Πυρήνη (ἡ), Νύμφη τις ἐξ ἧς ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Κύκνον. 2) θυγ. τοῦ Βέβρυκος καὶ ἐρωμένη τοῦ Ἡρακλ., ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 3) (γεωγρφ.) τὰ Πυρηναῖα ὄρη. 4) π. τῶν Κελτῶν, ὅπου, κατὰ τὸν Ἡρόδ., εἶχε τὰς πηγὰς αὐτοῦ ὁ Ἴστρος.

*Πυρίας, ου (ὁ), = Πυῤῥίας.

*Πύρης, ητος (ὁ), Μιλήσιός τις ποιητὴς παρ' Ἀθην.

Πυριλάμπης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, θεῖος τοῦ Χαρμίδου, πρεσβεύσας εἰς Περσίαν. 2) Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἐφέσου. 3) Μεσσήνιός τις, γλύπτης, παρὰ Παυσ.

Πυρίππη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Πάτροκλον.

Πυριφλεγέθων, οντος (ὁ), ποταμὸς τοῦ Ἅδου, περικλείων τὸν Τάρταρον.

Πύῤῥα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐπιμηθέως καὶ τῆς Πανδώρας, γυνὴ τοῦ Δευκαλίωνος. 2) θυγ. τοῦ Κρέοντος. 3) (γεωγρφ.) π. ϗ λιμὴν πρὸς μεσημβρίαν τῆς Λέσβου, (Καλλονή). 4) ἀκρωτ. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, περὶ τὸ ὁποῖον ἔκειντο δύο νησίδια, Δευκαλίων καὶ Πύῤῥα καλούμενα. 5) π. τῆς Καρίας περὶ τὴν Μίλητον, (τὸ τοπ. Πυῤῥαῖος).

Πύῤῥανδρος (ὁ), συκοφάντης ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ Ἀριστοφάνους.

Πυῤῥίας, ου (ὁ), Ἀρκάς τις παρὰ Ξενοφ. 2) στρατηγός τις τῶν Αἰτωλῶν παρὰ Πολυβ. 3) συχνότ. ὡς ὄνομα δούλων.

Πύῤῥιχος (ὁ), Κορίνθιός τις πατὴρ τοῦ Ἀρίστωνος, παρὰ Θκδ. 2) Κρής τις ἐκ Κυδωνίας, εὑρετὴς τῆς ἐνόπλου ὀρχήσεως. 3) (γεωγρφ.) πολίχνιον ὀρεινὸν πρὸς δυσμὰς τῆς Λακων.

*Πυῤῥίων, ωνος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 98 Ὀλυμπ.

*Πυῤῥόλοχος (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Ξενοφ.

Πύῤῥος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀχιλλ. καὶ τῆς Δηϊδαμείας, ὁ ἄλλως Νεοπτόλεμος, ἴδε τὸ τελευταῖον τοῦτο ὄνομα. 2) ὁ περίφημος βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, υἱὸς τοῦ Αἰακίδου καὶ τῆς Φθίας, θυγατρὸς τοῦ Μένωνος. Βασιλεύσας, συνεργείᾳ τῶν Ἰλλυριῶν, τῆς Ἠπείρου, ἐδιώχθη μετὰ πέντε ἔτη, ϗ καταφυγὼν πρὸς τὸν συγγενῆ αὐτοῦ Δημήτριον τὸν Πολιορκητήν, ἐπολέμησε μετ' αὐτοῦ κατὰ τοῦ Πτολεμαίου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, πρὸς τὸν ὁποῖον πεμφθεὶς ὕστερον ὡς ὅμηρος, ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα του Ἀντιγόνην καὶ ἀποκατεστάθη εἰς τὸν πατρικόν του θρόνον. Πολεμήσας ἔπειτα κατὰ τοῦ Δημητρίου περὶ τῆς Μακεδονίας, καὶ βιασθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυσιμάχου ν' ἀφήσῃ τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην, διέβη μὲ στόλον ἰσχυρὸν καὶ μὲ πεντήκοντα ἐλέφαντας εἰς Ἰταλίαν, προσκληθεὶς ὑπὸ τῶν Ταραντίνων κατὰ τῶν Ῥωμ., τοὺς ὁποίους ἐνίκησε πολλάκις, ἀλλὰ μὲ ἀφανισμὸν τῶν στρατευμάτων του, ὥστε ἠναγκάσθη μετὰ ἓξ ἔτη νὰ ζητήσῃ εἰρήνην, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἤπειρον. Στρατεύσας μετὰ τοῦτο κατὰ τῆς Σπάρτης πρὸς ἀποκατάστασιν τοῦ βασιλέως Κλεωνύμου, κἀκεῖθεν ἐπιχειρήσας νὰ κυριεύσῃ ἐξ ἐφόδου τὸ Ἄργος ὑπὲρ τῆς φατρίας τοῦ Ἀριστίου κατὰ τοῦ Ἀντιγόνου, πολιορκοῦντος συγχρόνως τὴν πόλιν ἀπ' ἄλλου μέρους, ἐφονεύθη εἰσχωρήσας διὰ νυκτὸς ἐντὸς τῆς πόλεως, ὑπὸ γυναικός τινος Ἀργείας, ἥτις ἔῤῥιψε κατὰ τῆς κεφαλῆς του μίαν κεραμίδα ἀπὸ τῆς στέγης τῆς οἰκίας της τῷ 271 πρὸ Χ. Ἐγέννησε δὲ διαφόρους παῖδας ἐκ διαφόρων γυναικῶν, οἵτινες ὅλοι ἐκληρονόμησαν τὸ φιλοπόλεμον πνεῦμά του. 3) ποιητὴς ἐκ Λέσβου, σύγχρονος τοῦ Θκρτ.

Πύῤῥων, ωνος (ὁ), φιλόσοφος ἐξ Ἤλιδος, μαθητὴς τοῦ Ἀναξάρχου καὶ σύγχρονος τοῦ Ἀριστοτέλους, συστήσας τὴν περίφημον αἵρεσιν τῶν Σκεπτικῶν τῷ 350 πρὸ Χ., καὶ φονευθεὶς κατὰ διαταγὴν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου εἰς ἡλικίαν 90 ἐτῶν. 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

*Πυτίλος (ὁ), ὁ κτίτωρ τῆς Ἀκράγαντος.

Πύτνα (ἡ), λόφος τις περὶ τὸ ὄρος τῆς ἐν Κρήτῃ Ἴδης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Ἱεράπυτνα.

*Πύτταλος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἤλιδος.

Πώγων, ωνος (ὁ), λιμὴν τῆς Τροιζῆνος ἐν Ἀργολίδι.

*Πωλλιανὸς (ὁ), ποιητὴς τῆς Ἀνθολογίας.

Πῶλος (ὁ), σοφιστὴς Ἀκραγαντῖνος, ὀπαδὸς τοῦ Γοργίου. 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 3) περίφημος ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δμσθν.

Πωμέτιον (τὸ), ἡ ἄλλως Σούεσσα, πόλις τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ,

Πῶρος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν, τὸν ὁποῖον καταπολεμήσας καὶ νικήσας ὁ Μ. Ἀλέξανδρος, ἀφῆκε πάλιν αὐτὸν κύριον τῆς ἐπικρατείας του, συμμαχήσας μετ' αὐτοῦ.

*Πωταχίδαι (οἱ), πατριά τις ἐν Τεγέᾳ.

Ρ.

Ῥάβεννα (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς βορείου Ἰταλ. ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Ῥαβεννάτης, Ῥαβηνὸς καὶ Ῥαβεννήσιος).

Ῥάγα (ἡ), = Ῥάγεια.

Ῥάγαι (αἱ), π. τῆς Μηδίας, καταστραφεῖσα περὶ τὴν ΙΒ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα ὑπὸ τῶν Τατάρων.

Ῥάγεια (ἡ), π. τῆς Μηδ. παρὰ τὰς Ῥάγας, κτίσμα Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, ἡ ἄλλως Εὐρωπὸς καὶ ὑπὸ τῶν Πάρθων ὕστερον Ἀρσακία.

Ῥαδάμανθυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ϗ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος ϗ Σαρπηδόνος, βασιλεύσας τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου μετὰ πολλῆς πρᾳότητος ϗ δικαιοσύνης, ϗ διορισθεὶς μετὰ θάνατον κριτὴς τοῦ Ἅδου μὲ τὸν Αἰακὸν ϗ Μίνων, ὅπου ἐνυμφεύθη καὶ τὴν μητέρα τοῦ Ἡρακλ.

Ῥαδινὴ (ἡ), γυνή τις ἐκ Σάμου, περὶ τῆς ὁποίας ἐποίησε ποίημά τι ὁ Στησίχορος.

Ῥάδιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως ϗ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., (ὁ Heyne ἀμφιβάλλει περὶ τοῦ ὀνόματός του).

*Ῥαθηνὸς (ὁ), ἀνήρ τις ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Σιδηνῆς παρὰ Στρβ.

Ῥαθίνης, ου (ὁ), Πέρσης, στρατηγὸς τοῦ Φαρναβάζου, παρὰ Ξενοφ.

Ῥαιδεστὸν (τὸ), ὠνομάσθη ἔπειτα ϗ ὀνομάζεται καὶ σήμερον ἡ Βισάνθη, π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος.

*Ῥαιτέαι (αἱ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ. ὅπου ὁ Γορτύνιος χύνεται εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Ῥαιτία (ἡ), ἐπαρχία μεγάλη τῆς Εὐρώπης, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῶν πηγῶν τοῦ Δουνάβεως ἄχρι τοῦ Ῥήνου, καὶ περιέχουσα τὴν νῦν Σουαβίαν, μέρος τῆς Βαυαρίας καὶ τοῦ Σαλτσβούργου, μέρος τῆς Ἐλβετίας καὶ τὸ πρὸς ἄρκτον ἥμισυ μέρος τοῦ Τυρόλου, καὶ κατοικουμένη ὑπὸ διαφόρων Γερμανικῶν ἐθνῶν, (τὸ ἐθν. Ῥαιτός).

Ῥαμβάκας (ὁ), Μῆδός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Ῥαμβακία (ἡ), κώμη τῶν Ὠριτῶν ἐν τῇ Λυδίᾳ.

Ῥαμνοῦς, οῦντος (ὁ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν, πλησίον τοῦ ὁποίου, ἀπέχοντος 60 στάδια τοῦ Μαραθῶνος, ἔκειτο ἐπί τινος λόφου περίφημός τις ναὸς τῆς Νεμέσεως, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Ῥαμνουσίς, Ῥαμνουσιὰς καὶ Ῥαμνουσία, (ὁ δημ. Ῥαμνούσιος).

Ῥαμφίας, ου (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, πατὴρ τοῦ Κλεάρχου, (Θουκδ. Ξενοφ.).

Ῥαμψίνιτος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, διάδοχος τοῦ Πρωτέως, βασιλεύσας περὶ τὸ 1237—1182 πρὸ Χ., περίφημος διὰ τοὺς θησαυρούς του. Εἷς τῶν ἐν Ῥώμῃ ὀβελίσκων φέρει τὸ ὄνομά του.

Ῥαούεννα (ἡ), = Ῥάβεννα.

Ῥάριον πεδίον (τὸ), ἡ πεδιὰς τῆς Ἐλευσῖνος, ὅπου κατὰ πρῶτον ἐσπάρη σῖτος ὑπὸ τοῦ Τριπτολέμου ϗ τῆς Δήμητρος, Ῥαρίας κληθείσης διὰ τοῦτο.

Ῥᾶρος (ὁ), Ἐλευσίνιος, υἱὸς τοῦ Κραναοῦ ἢ τοῦ Κελεοῦ, πατὴρ τοῦ Τριπτολέμου, (τὸ Ρ σεσημείωται ὡς ψιλούμενον).

Ῥέα (ἡ), θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων, γυνὴ τοῦ Κρόνου, ϗ μήτηρ τοῦ Πλούτωνος, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ Διός, λατρευομένη ὑπὸ τὸ ὄνομα Μεγάλης Μητρὸς καὶ ταυτιζομένη μὲ τὴν ἐν Φρυγίᾳ Κυβέλην, παριστανομένη δὲ συνήθως ἐφ' ἁμάξης, συρομένης ὑπὸ λεόντων, καὶ στεφανωμένη μὲ πύργων ἐπάλξεις.

Ῥέας κόλπος (ὁ), ὁ Ἀδριατικὸς ἢ ὁ Ἀμβρακικός.

Ῥεάτιον καὶ Ῥέατον (τὸ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Rieti).

Ῥεῖθρον (τὸ), λιμὴν τῆς Ἰθάκης.

Ῥεῖτοι (οἱ), μικραὶ ἁλμυραὶ λίμναι μεταξὺ Ἐλευσῖνος καὶ Ἀθηνῶν, συνεχόμεναι ὑπογείως μὲ τὴν θάλασσαν, ἱεραὶ τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, χρησιμεύουσαι εἰς πολλοὺς θρησκευτικοὺς ἁγνισμούς.

Ῥεῖτος (ὁ), ῥύαξ τις παρὰ τὴν ἐν Κορινθίᾳ κώμην Σολύγειαν.

Ῥηβαῖος (ὁ), Π. ἀντὶ -

Ῥήβας, α (ὁ), ποτ. τῆς Βιθυν. χυν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον ϗ διατηρῶν τὸ ὄνομά του.

*Ῥηγίλλα (ἡ), ἡ γυνὴ τοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ.

*Ῥηγίνα (ἡ), ὁ πρότερον Ἐριγών, ποτ. τῆς Θρᾴκης.

Ῥήγινον (τὸ), π. τῆς Οὐϊνδελικίας ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Δουνάβεως, (Ῥατισμπόνα καὶ Γερμαν. Regensburg).

Ῥήγιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς κάτω Ἰταλ., προέχον ἀπέναντι τῆς ἐν Σικελίᾳ πόλεως Μεσσήνης, (Capo Gellara). 2) π. τῆς Βρεττίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, ἄποικος τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδέων, (Reggio), (ὁ πολ. Ῥηγῖνος).

*Ῥηγνίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Φάλκου, ἔγγονος τοῦ Τημένου.

Ῥηγοῦλος (ὁ), Ἀττίλιος, ὕπατος τῆς Ῥώμης καὶ ἀρχηγὸς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ στόλου κατὰ τῶν Καρχηδονίων, τοὺς ὁποίους πολεμήσας κατ' ἀρχὰς μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν καὶ κυριεύσας 240 πόλεις αὐτῶν ἐν Ἀφρικῇ καὶ Σικελίᾳ, ἐνικήθη ἔπειτα κατὰ κράτος, συμμαχούντων τοῖς Καρχηδονίοις τῶν ὑπὸ τὸν Λακεδαιμόνιον Ξάνθιππον Ἑλλήνων, καὶ αἰχμαλωτισθείς, ἐφονεύθη μετὰ πολλὰς βασάνους.

Ῥῆμοι (οἱ), λαὸς τῆς Βελγ. Γαλλ. σύμμαχος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος.

Ῥηναῖα καὶ Ῥηναία (ἡ), = Ῥήνεια.

Ῥήνεια (ἡ), νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου, χωριζομένη διὰ στενοτάτου πορθμοῦ τῆς νήσου Δήλου, καὶ χρησιμεύουσα ὡς ταφεῖον τῶν Δηλίων, μὴ συγχωρουμένης τῆς ταφῆς τῶν νεκρῶν ἐπὶ τῆς νήσου των.

Ῥήνη (ἡ), Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Ὀϊλέως 2) = Ῥήνεια.

Ῥῆνος (ὁ), ποτ. τῆς Γερμαν., πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπεων, καὶ χυν. εἰς τὸν Γερμανικὸν Ὠκεανόν, χρησιμεύων δὲ ἀνέκαθεν ὡς φυσικὸν σύνορον τῶν Γερμανικῶν καὶ Κελτικῶν λαῶν.

Ῥηξήνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυσιθόου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλκινόου, βασιλέως τῶν Φαιάκων, ἀποθανὼν νέος. 2) πατὴρ τῆς Χαλκιόπης, γυναικὸς τοῦ Αἰγέως.

*Ῥηξίβιος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ὀποῦντος, νικήσας παγκράτιον περὶ τὴν 61 Ὀλυμπ. 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Ῥῆσος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν, υἱὸς τοῦ Ἠϊονέως ἤ, κατ' ἄλλους, τοῦ Στρυμόνος ϗ τῆς Μούσης Καλλιόπης ἢ Εὐτέρπης, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους καὶ Ὀδυσσέως. 2) υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ϗ τῆς Τηθύος, ποτάμιος θεὸς ἐν Βιθυνίᾳ, (ἄλλως) Ῥήβας. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Τρῳάδος, χυν. εἰς τὸν Γράνικον.

Ῥιανὸς (ὁ), ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Κρήτης, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου περὶ τὴν 134 Ὀλυμπ. Τὰ ποιήματά του ἐθαύμαζε πρὸ πάντων καὶ ἐφιλοτιμεῖτο νὰ μιμηθῇ ὁ Τιβέριος.

Ῥίγμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πείρου, ἡγεμὼν τῶν Θρᾳκῶν καὶ σύμμαχος τῶν Τρώων.

Ῥιζοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Θετταλομαγνησίας. 2) π. καὶ λιμὴν τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου.

Ῥίζων, ωνος καὶ ονος (ὁ), π. τῆς Δαλματ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ ἢ κόλπου, (Risano), (ὁ πολ. Ῥιζονίτης).

Ῥίνθων, ωνος (ὁ), ποιητὴς τραγικὸς ἐκ Συρακουσῶν, ἀκμάσας ἐν Τάραντι ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, εὑρετὴς τῆς λεγομένης ἱλαροτραγῳδίας.

Ῥινοκόλουρα καὶ Ῥινοκούρουρα (τὰ), π. τῆς Αἰγύπτου ἢ Συρίας, (ὁ πολ. Ῥινοκουλουρίτης).

Ῥίον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀχαΐας (ὅθεν καὶ Ἀχαϊκὸν) ἐπὶ τοῦ στενωτέρου μέρους τοῦ Κορινθ. κόλπου, ἄλλως Δρέπανον καὶ κοινῶς Καστέλλι τοῦ Μωρέως. 2) (τὸ Μολυκρικὸν) ἀκρωτ. τῆς Αἰτωλ., ἀπέναντι τοῦ Ἀχαϊκοῦ, ὅθεν καὶ τὸ Ἀντίῤῥιον. 3) π. τῆς Μεσσην.

Ῥιπαῖα ὄρη (τὰ), βουνὰ μυθώδη, τοποθετούμενα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων εἰς τὰ ὑπερβόρεια τῆς Οἰκουμένης, (τὸ τοπ. Ῥιπαῖοι).

Ῥίπη (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν Στρατίαν, (ὁ πολ. Ῥιπαῖος).

Ῥόδανος (ὁ), ποτ. τῆς Γαλλ. πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπεων, διερχόμενος διὰ τῆς Λεμάνης λίμνης τῆς Ἐλβετίας, ϗ χυν. διὰ τριῶν στομάτων εἰς τὴν Μεσόγειον, (Rhone).

*Ῥοδανουσία (ἡ), ἡ περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ῥοδανοῦ χώρα παρὰ τὴν Μασσαλίαν, (ὁ πολ. Ῥοδανούσιος).

*Ῥοδάσπης, ους (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Φραάτου.

Ῥόδεια (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, σύντροφος τῆς Περσεφόνης.

Ῥόδη (ἡ), θυγ. τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, γυνὴ τοῦ Ἡλίου, καὶ μήτηρ τοῦ Φαέθοντος καὶ τριῶν θυγατέρων. 2) μία τῶν Δαναΐδων. 3) (γεωγρφ.) π. τῆς Ἰσπαν., κτίσμα τῶν Ῥοδίων, (ὁ πολ. Ῥοδαῖος).

Ροδία (ἡ), = Ῥόδεια. 2) μία τῶν Δαναΐδων. 3) (γεωγρ.) π. τῆς Λυκίας, ἴσως ἡ τῶν Ῥοδίων περαία, (ὁ πολ. Ῥοδιεὺς καὶ Ῥοδιαῖος).

Ῥοδίος (ὁ), ποτ. τῆς Τρῳάδος, ῥέων πρὸς ἄρκτον τοῦ ἀκρωτ. Δαρδάνου.

Ῥοδίππη (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφάνει.

*Ῥόδιππος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος.

*Ῥοδογούνη (ἡ), γυνὴ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, μήτηρ τοῦ Ξέρξου. 2) θυγ. τοῦ Ἀρταξέρξου. 3) γυνὴ τοῦ Δημητρίου Νικάνορος.

*Ῥοδόκλεια (ἡ), ἐπίσημός τις χορεύτρια.

Ῥοδόπη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, σύντροφος τῆς Περσεφόνης. 2) θυγ. τοῦ Πόντου καὶ τῆς Θαλάσσης ἢ τοῦ Στρυμόνος, γυνὴ τοῦ Αἵμου, βασιλέως τῆς Θρᾴκης, μεταμορφωθέντες ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς τὰ ὁμώνυμα ὄρη, διότι ἤθελον νὰ ὀνομάζωνται τέκνα τοῦ Διός. 3) = Ῥοδῶπις. 4) (γεωγρφ.) β. τῆς Θρᾴκης, συνεχόμενον μετὰ τοῦ Αἵμου, καὶ ἐκτεινόμενον δεξιόθεν τοῦ Νέστου ποταμοῦ μέχρι τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον, (Βουνὸν τοῦ Δεσπότου).

Ῥόδος (ἡ), Νύμφη τις, θυγ. τῆς Ἀφροδ. ἢ (πιθανώτ.) τῆς Ἀμφιτρίτης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, εἰς αὐτὴν ἀφιερωμένης, ἑπτὰ υἱούς, οἵτινες ἐμοιράσθησαν τὴν νῆσον μεταξύ των. 2) (γεωγρφ.) νῆσος τοῦ Καρπαθίου πελάγους, ἱερὰ τοῦ Ἡλίου, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ὑψοῦτο ὁ περίφημος ἐκεῖνος ἐκ χαλκοῦ Κολοσσός, ἡ πρότερον Ὀφιοῦσα, Ἀστερία καὶ Μακαρία, κατοικηθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν μετὰ Φόρβαντος Λαπίθων ἢ τῶν ἐκ Κρήτης Τελχίνων, εἶτα δὲ ὑπὸ τῶν Μεγαρόθεν Δωριέων, καὶ μὲ τὸν καιρὸν ἀκμάσασα ἐπὶ τοσοῦτον διὰ τῶν θαυμαστῶν ἐμπορικῶν νόμων της καὶ τοῦ ναυτικοῦ της, ὥστε καὶ ἐθαλασσοκράτησεν ἐπί τινα χρόνον, διατηρήσασα ἀείποτε τὴν ἐλευθερίαν της, (ὁ νησ. Ῥόδιος).

Ῥοδουντία (ἡ), φρούρ. ἐπὶ τῆς Οἴτης παρὰ τὰς Θερμοπύλας.

Ῥόδων, ωνος (ὁ), ἰατρός τις παρὰ Καλλιχτ.

Ῥοδῶπις, ιδος (ἡ), περιβόητος ἑταίρα ἐκ Θρᾴκης, δούλη τὸ πρῶτον τοῦ Σαμίου Ἰάδμονος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἀχθεῖσα εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀμάσιδος καὶ ἀγορασθεῖσα ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Χαράξου, ἀπέκτησε τοσοῦτον πλοῦτον, ὥστε λέγεται ὅτι ἀνήγειρεν ἐξ ἰδίων της μίαν πυραμίδα. 2) ἄλλη ἑταίρα, ὁμώνυμος αὐτῆς, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Ψαμμήτιχος.

*Ῥόη ἀγαθὴ (ἡ), ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, ἡ ἄλλως Ῥοδανουσία.

Ῥοῖκος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, τοξευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀταλάντης, τὴν ὁποίαν ἠθέλησε νὰ βιάσῃ. 2) περίφημός τις ἀγαλματοποιὸς καὶ ἀρχιτέκτων ἐκ Σάμου, ἀκμάσας ἐπὶ Πολυκράτους, ϗ πρῶτος ἐπινοήσας μετὰ τοῦ υἱοῦ τȣ Θεοδώρου τὴν κατασκευὴν χυτῶν χαλκίνων ἀγαλμάτων.

Ῥοιμητάλκας, ȣ (ὁ), βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ συνεπολέμησε κατὰ τοῦ Ἀντωνίου.

Ῥοίτειον (τό), ἀκρωτ. καὶ π. τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ὅπου καὶ ὁ τάφος τοῦ Αἴαντος, (ὁ πολ. Ῥοιτειεύς ϗ τὸ θηλ. Ῥοιτιὰς καὶ Ῥοιτηΐς).

*Ῥομβίτης, ου (ὁ), ὁ μείζων ϗ ὁ ἐλάσσων, δύο λιμένες τῆς Μαιώτιδος.

Ῥοξολανοί (οἱ), ὀρθότ. τοῦ Ῥωξολανοί.

Ῥόπαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. 2) υἱὸς τοῦ Φαίστου.

Ῥουβίκων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας, χωρίζων αὐτὴν τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας, ϗ χυν. εἰς τὴν Ἀδριατ. θάλασσαν, (Rugo ἢ Pisciatello).

Ῥοῦς (ὁ), κώμη τῆς Μεγαρίδος, ἡ ὕστερον Παλαιοχωρία.

Ῥουσκίνων, ωνος (ἡ), ποτ. τῆς Ναρβων. Γαλλ. (Tèt). 2) π. τῆς Γαλλ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ ἐπὶ τῶν Πυρηναίων, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης, (Tour de Rousillon).

* Ρουτηνοί (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκουϊταν. ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς Ναρβων. Γαλλ.

Ῥούτουλοι (οἱ), λαὸς τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἀναμιχθέντες πρωΐμως μετὰ τῶν Λατίνων.

Ῥουφῖνος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων.

Ῥοῦφος (ὁ), περίφημος ἰατρὸς Ἐφέσιος, ἀκμάσας ἐπὶ Κλεοπάτρας ἢ ἐπὶ Τραϊανοῦ, καὶ γράψας περὶ διαφόρων ἰατρικῶν ἀντικειμένων, ἐξ ὧν διεσώθησαν μόνον περὶ τῶν ἐν κύστει καὶ νεφροῖς παθῶν, περὶ καθαρτικῶν φαρμάκων καὶ περὶ ὀνομασίας τῶν τοῦ ἀνθρώπου μορίων.

Ῥυνδακίς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Ῥυνδακοῦ.

Ῥύνδακος (ὁ), ποτ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ῥέων μεταξὺ Βιθυνίας καὶ Μυσίας, ὁ πρότερον Λύκος. 2) π. μεταξὺ Φρυγίας ϗ Ἑλλησπόντου, (ὁ πολ. Ῥυνδακηνός).

Ῥύπαι καὶ Ῥύπες (αἱ), π. τῆς Ἀχαΐας, μία τῶν δώδεκα τῆς Ἀχαϊκῆς συμμαχίας, ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Στράβωνος.

Ῥύτιον (τό), π. τῆς Κρήτης, ἴσως = Ῥηθυμνία.

Ῥώμη (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ, μητρόπολις τοῦ παλαιοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου, κτισθεῖσα κατ' ἀρχάς, ὡς λέγεται, ὑπὸ τοῦ Εὐάνδρου καὶ συνοικισθεῖσα ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Ῥωμύλου τῷ 753 πρὸ Χ., σχηματίζουσα δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἓν τετράγωνον, ὅθεν καὶ Roma quadrata, μετ' οὐ πολὺ δὲ αὐξηθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σερβίου Τουλλίȣ, ϗ τέλος ἐπὶ Αὐγούςȣ διαιρεθεῖσα εἰς 14 Ῥεγεῶνας, ἔχουσα 37 πύλας, 8 γεφύρας, 19 ἀγοράς, 400 ναούς, 215 ἀγυιάς, 14 ὑδραγωγεῖα, 50 Κολοσσούς, πλῆθος Ὠδείων, Θεάτρων, Στοῶν κτλ., (Roma, καθέδρα τοῦ Πάπα), (ὁ πολ. Ῥωμαῖος).

Ῥῶμος (ὁ), Remus, ἀδελφὸς τοῦ Ῥωμύλου, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ τιμηθεὶς ὕστερον ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Ῥωμυλία (ἡ), π. τῆς μεσαίας Ἰταλ. κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Ῥώμυλος (ὁ), Romulus, υἱὸς τῆς Ῥέας Σιλβίας, θυγατρὸς τοῦ Νουμήτορος, βασιλέως τῆς Ἄλβης, καὶ τοῦ Ἄρεως, ὡς ἐλέγετο, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ῥώμου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐκτεθεὶς διὰ προςαγῆς τοῦ θείου του Ἀμουλίου, βασιλεύοντος τότε τῆς Ἄλβης, ἀνετράφη ὑπὸ τῆς Ἄκκας Λαυρεντίας, γυναικὸς ἑνὸς τῶν ἐγχωρίων ποιμένων. Συνάξας δὲ περὶ ἑαυτὸν ἀφ' οὗ ἡλικιώθη, ὅσους ἠδυνήθη τῶν δυσαρεσημένων κατοίκων τῆς Ἄλβης, ἐφόνευσε τὸν θεῖόν του, καὶ ἀποκατέστησεν εἰς τὸν θρόνον τὸν πάππον τȣ Νουμήτορα, ἔκτισε τὴν Ῥώμην, περὶ τῆς ὀνοματοθεσίας τῆς ὁποίας φιλονεικήσας πρὸς τὸν ἀδελφόν του, τὸν ἐφόνευσε, συνέστησεν ἐκ τῶν ἱκανωτέρων συντρόφων του ἓν συμβούλιον, διαίρεσε τοὺς κατοίκους εἰς τριάκοντα φυλὰς καὶ τὴν χώραν εἰς τρία μέρη, τῶν ὁποίων τὸ ἓν προσδιώρισε διὰ τὰ ἱερὰ ϗ τὴν θρησκευτικὴν ὑπηρεσίαν, καὶ ἀνηγορεύθη πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων, οἵτινες ἠριθμοῦντο εἰς 47,000 εἰς τὸν θάνατόν τȣ. Ἀπέθανε δὲ δολοφονηθείς, ὡς λέγεται, ὑπὸ τῶν ἰδίων τȣ συμβούλων, μετὰ 37 ἐτῶν βασιλείαν, ϗ ἀπεθεώθη ὑπὸ τὸ ὄνομα Κυρῖνος.

Ῥωξάνη (ἡ), θυγ. τοῦ Πέρσου Ὀξυάρτȣ, γυνὴ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, φονευθεῖσα ὕστερον μετὰ τοῦ υἱοῦ της Ἀλεξάνδρου ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου.

Ῥωξολανοί (οἱ), ἔθνος τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας, κατοικοῦντες περὶ τὸν Βορυσθένην καὶ τὴν Μαιῶτιν καὶ συγχεόμενοι πολλάκις μετὰ τῶν Ἰαζύγων.

*Ῥωπάρας, α (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Βαβυλῶνος.

*Ῥῶσος ἢ Ῥωσσὸς (ἡ), π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου.

Σ.

Σάβα (ἡ), π. τῆς Εὐδαίμ. Ἀραβ., πρωτεύουσα τῶν Σαβαίων, οἵτινες κατῴκȣν τὴν νῦν χώραν τοῦ Ἰεμέν, καὶ ἐθαυμάζοντο διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πολυτέλειάν των.

Σαβάζιος (ὁ), θεός τις τῶν Φρυγῶν ϗ πιθανῶς καὶ τῶν Θρᾳκῶν, υἱὸς τῆς Κυβέλης, συγχεόμενος παρὰ τοῖς Ἕλλησι μὲ τὸν Διόνυσον, καὶ τιμώμενος ὡσαύτως μὲ μυστηριώδεις τελετάς, μάλιστα ὑπὸ τῶν γυναικῶν.

Σάβαι (αἱ), = Σάβα.

Σαβάκτης, ου (ὁ), δαίμων τις κακοποιὸς (κόβαλος) κατασυντρίβων τὰ οἰκιακὰ σκεύη.

Σαβακῶς, ῶ (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας, κυριεύσας τῆς Αἰγύπτου 50 ἔτη (765-715 πρὸ Χ.).

*Σαβάτα (ἡ), λίμνη τῆς Ἐτρουρίας, παρὰ τὴν Ῥώμην.

*Σάββη (ἡ), θυγ. τοῦ Βηρώσου καὶ τῆς Ἐρυμάνθης, Σιβύλλα τῶν Βαβυλων. ϗ Αἰγυπτίων.

*Σαβίκτας, α (ὁ), σατράπης Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. ἐν Καππαδοκίᾳ.

Σαβῖνοι (οἱ), ἔθνος ἀρχαῖον τῆς μεσαίας Ἰταλ., κατοικοῦντες ἄνωθεν τοῦ Λατίȣ περὶ τὰ Ἀπεννῖνα καὶ ζῶντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ νομαδικῶς.

Σαβῖνος (ὁ), γραμματικὸς ϗ ποιητὴς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Σάβις (ὁ), ποτ. τῆς Βελγ. Γαλλ. χυν. εἰς τὸν Ῥῆνον, (Sambre).

*Σάβος (ὁ), βασιλεύς τις ἐν Ἰνδίᾳ ϗ 2) ἕτερος ἐν Ἀραβίᾳ (Στρβ. ΙΕ', ΙΣΤ').

Σαβύλινθος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Μολοσσῶν παρὰ Θκδ.

Σάβυλλος (ὁ), πολίτης τις ἐκ Γέλης τῆς ἐν Σικελίᾳ, ὁ φονεύσας τὸν τύραννον Κλέανδρον.

Σαγαλασσὸς (ἡ), π. ὀχυρὰ τῆς Πισιδ., (ὁ πολ. Σαγαλασσεύς).

Σαγαρτία (ἡ), χερσόνησός τις ἐν τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ, ὅπου κατῴκουν οἱ Σαγάρτιοι, ἔθνος νομαδικὸν τῆς Περσ.

Σάγγαλα (τὰ), π. τῆς Ἰνδ. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Καθαίων, ἡ παρὰ Πτολεμαίῳ Εὐθυμέδεια.

Σαγγάριος (ὁ), ποτ. τῆς Βιθυν., πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Δινδύμου καὶ ῥέων διὰ τῆς Φρυγ., χυν. δὲ εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, (Σακάρια).

Σάγȣντον (τό), π. τῆς Ταῤῥακων. Ἱσπαν., ἄποικος τῶν Ζακυνθίων.

Σάγρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ., ῥέων διὰ τῶν Σαμνιτῶν, (Sagro).

Σαγύλιον (τό), φρούρ. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἀμασείας, καταστραφὲν ἤδη ὑπὸ Πομπηΐου.

Σαγχωνιάθων, ωνος (ὁ), ἱστοριογράφος ἐκ Φοινίκης, ἀκμάσας ἴσως καὶ πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, ἱερεὺς ἐν Τύρῳ, γράψας Φοινικιστὶ ἱστορίαν τῶν παλαιῶν Φοινίκων καὶ Αἰγυπτίων, μεταφρασθεῖσαν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ὑπὸ Φίλωνος τοῦ Βυβλίου.

*Σαδάκυρα (τὰ), π. τῆς Καππαδοκ.

Σάδοκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σιτάλκους, βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν.

*Σαδράκαι (αἱ), π. καθέδρα Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ.

Σαδυάττης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρδυος, βασιλεὺς τῶν Λυδῶν.

Σαιδήνη (ἡ), β. τῆς Αἰολ. ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίȣ ἔκειτο ἡ πόλις Κύμη.

Σάϊοι (οἱ), ἔθνος Θρᾳκικόν, κατοικοῦν περὶ τὴν χώραν τῶν Ἀβδήρων καὶ ἐκ τῆς νήσου Σαμοθρᾴκης, (ἄλλως) Σίντιες.

Σάϊς, ϊος καὶ εως (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Δέλτα, μητρόπολις τοῦ Σαϊτικοῦ Νομοῦ μεταξὺ τοῦ Καννωβικοῦ καὶ Σεβεννυτικοῦ στόματος τοῦ Νείλȣ, μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Νηῒθ (Ἀθηνᾶς) καὶ ἓν βασιλικὸν ταφεῖον, (ὁ πολ. Σαΐτης).

*Σαισάρα (ἡ), θυγ. τοῦ Κελεοῦ.

Σαϊτικὸν (τό), ἓν τῶν στομίων τοῦ Νείλου, (ἄλλως) Τανιτικόν, σχηματίζον ἕνα βραχίονα τοῦ Σεβεννυτικοῦ.

Σακάδας, α (ὁ), ποιητὴς λυρικὸς ϗ κιθαριστὴς ἐξ Ἄργους, ἀκμάσας περὶ τὴν 48 Ὀλυμπ.

Σάκαι (οἱ), ἐν γένει οἱ Σκύθαι παρὰ Πέρσαις· (ἰδιαιτ.) παρὰ τοῖς Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις, νομαδικά τινα ἔθνη, κατοικοῦντα μεταξὺ τῶν ὀρέων Ἰμάου καὶ Παροπαμίσȣ ἐν τῇ νῦν μικρᾷ Μπȣχαρίᾳ.

Σάκας, α (ὁ), ἐν γέν. Σκύθης, ἴδε Σάκαι. (ἰδίως 2) δοῦλός τις οἰνοχόος τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγους. 3) περιφρονητικὸν ἐπίθετον τοῦ ποιητοῦ Ἀκέστορος, ὡς ἀλλοεθνοῦς.

Σακασηνὴ (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἀρμεν. περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Ἀράξου.

Σάκων, ωνος (ὁ), κάτοικός τις τῆς ἐν Σικελίᾳ Ζάγκλης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἱμέραν.

Σαλαγασσὸς (ἡ), = Σαγαλασσός.

Σαλαγκὼν, ῶνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰλλυρ.

*Σάλαγος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνοπίωνος, μεταναστεύσας ἐκ τῆς Κρήτης εἰς Χίον.

Σάλαιθος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ. 2) ἀρχαῖός τις νομοθέτης τῶν Κροτωνιατῶν ἐν Ἰταλίᾳ.

Σαλαμὶν ϗ (ἀρχαιότ.) Σαλαμίς, ῖνος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Κυχρέα, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἀπέναντι τῆς Ἀττικῆς, μὲ πόλιν ϗ λιμένα ὁμώνυμον, κυριευθεῖσα ἐπὶ Σόλωνος ὑπὸ τῶν Ἀθην., (Κούλȣρη).

2) π. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Κύπρου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τεύκρȣ, υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος, καὶ σχηματίζȣσα ἰδιαίτερον βασίλειον, ἔχον μεγάλην ἐπιῤῥοὴν ἐπὶ τῶν λοιπῶν μικρῶν ἡγεμονιῶν τῆς νήσου, μετονομασθεῖσα ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μ. Κωνσταντία καὶ καταςαθεῖσα πρωτεύουσα ὅλης τῆς νήσου, (Κωνστάντσα), (ὁ πολ. Σαλαμίνιος).

Σάλας, α (ὁ), ποτ. τῆς ἄνω Γερμαν., χυν. διὰ τῆς Σαξωνίας εἰς τὸν Ἄλβιν, (Saale).

Σαλγανεύς, έως (ὁ), κώμη τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τῆς Εὐρίπου, ἀπό τινος Βοιωτοῦ, ὅς τις ὡδήγησε τὸν Ξέρξην διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης.

Σαλεντινοί (οἱ), λαὸς τῆς Καλαβρίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ.

Σάλερνον (τό), π. τῶν Πικεντίνων ἐν τῇ Καμπανίᾳ.

Σάλη (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἀνήκουσα τὸ πάλαι εἰς τοὺς Σαμοθρᾷκας.

Σαλμακίς, ίδος (ἡ), πηγὴ τῆς Καρίας ἐν Ἁλικαρνασσῷ, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐξεθήλυνε τοὺς πίνοντας. 2) φρούρ. ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους, περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔῤῥεεν ἡ ὁμώνυμος πηγή.

Σαλμαντικὴ (ἡ), π. τῆς Λυσιταν., Salamanca).

Σαλμυδησὸς καὶ Σαλμυδησσὸς (ὁ), π. ϗ λιμὴν τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου τοῦ Εὐξ. Πόντου, (Μήδια), (τὸ τοπ. Σαλμυδήσσιος), ‖. »Σαλμυδησία γνάθος,« Αἰσχλ., τὸ ἀκρωτήριον τὸ σχηματίζον τὸν κόλπον τῆς Σαλμυδησοῦ.

Σαλμωνεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Αἰναρέτης, ἀδελφὸς τοῦ Σισύφȣ ϗ πατὴρ τῆς Τυροῦς, βασιλεὺς κατ' ἀρχὰς τῆς Θεσσαλ., ἔπειτα δὲ μεταβὰς εἰς τὴν Ἦλιδα, καὶ κτίσας τὴν Σαλμώνην. Λέγεται δὲ ὅτι ἐπαρθεὶς διὰ τὴν δύναμίν του, καὶ σφετεριζόμενος τὰς τιμὰς τοῦ Διός, τοῦ ὁποίου ἐμιμεῖτο τὰς βροντὰς καὶ ἀςραπάς, ἐκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου καὶ ἐῤῥίφθη εἰς τὸν Τάρταρον,

Σαλμώνη (ἡ), π. τῆς Ἤλιδος ἐν τῇ Πισάτιδι, πλησίον τῆς ὁμωνύμου πηγῆς, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σαλμωνέως. 2) = τῷ

Σαλμώνιον (τό), ἀκρωτ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κρήτης, (Κάβο-σίδερο).

Σαλμωνίς, ίδος (ἡ), ἡ τῆς Σαλμώνης. ‖. »ἄκρα —,« τὸ Σαλμώνιον ἀκρωτήριον.

*Σαλόη (ἡ), λίμνη τις περὶ τὸν Σίπυλον.

*Σάλπη (ἡ), Λεσβία τις, γράψασα Παίγνια.

Σάλυες (οἱ), ἔθνος τῆς Ναρβωνίτ. Γαλλ., μεταξὺ τοῦ Ῥοδανοῦ καὶ τῶν Ἄλπεων.

Σαλύνθιος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ἀγραίων ἐν Ἀκαρνανίᾳ.

*Σαλώμη (ἡ), ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἡρώδου.

Σάλων, ωνος (ἡ) καὶ Σαλῶναι (αἱ), π. ὀχυρὰ τῆς Δαλματ. 2) π. τῆς Βιθυν., ἀφ' ἧς ὁ Σαλωνίτης τυρός.

Σαμάρεια (ἡ), π. τῆς Παλαιστ., πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμȣ ἐπαρχίας, ἡ ὕςερον ἀνακαινισθεῖσα ὑπὸ Ἡρώδȣ τοῦ Μεγάλου καὶ μετονομασθεῖσα Σεβαςὴ εἰς τιμὴν τοῦ Αὐγούστου.

Σαμαριανὴ (ἡ), π. τῆς Ὑρκαν. ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Κασπίας.

Σαμάται (οἱ), Π. ἀντὶ Σαρμάται.

*Σάμβας, α (ὁ), αὐλητής τις παρ' Ἀθην. (ΙΔ', 624).

*Σαμβαύλας, α (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

*Σάμβος (ὁ), σατράπης Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου ἐν Ἰνδίᾳ.

Σάμη (ἡ), νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγȣς πλησίον τῆς Ἰθάκης, ἴσως ἡ Κεφαλληνία ἢ 2) π. ἐπὶ τῆς νήσου Κεφαλληνίας, (ὁ κάτοικος Σαμαῖος).

Σαμία (ἡ), θυγ. τοῦ Μαιάνδρȣ, γυνὴ τοῦ Ἀγκαίου, καὶ μήτηρ τοῦ Περιλάȣ, Σάμου καὶ Ἀλιθέρσου. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Σάμου. 3) π. τῆς Ἤλιδος, ἐπί τινος γηλόφου (σάμȣ), ἡ ὕςερον Σαμικόν.

Σαμικὸν (τό), φρούρ. καὶ ἔπειτα κώμη τῆς Ἤλιδος ἐπὶ τοῦ Ἀνίγρου ποταμοῦ, μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Σαμίου ἢ Σαμικοῦ Ποσειδῶνος.

Σάμινθος (ἡ), π. τῆς Πελοποννήσȣ παρὰ Θκδ., ἄλλως ἄγνωςος, (Ὁ Οὐδσῶν ἀναγινώσκει Σαμικόν).

Σάμιος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Σάμου. 2) (κυριωνυμ.) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Σάμιππος (ὁ), Ἀρκάς τις παρὰ Λουκιανῷ.

Σαμνῖται (οἱ), ἔθνος τῆς μεσαίας Ἰταλ., κατοικοῦντες τὴν ἀπ' αὐτῶν Σαμνῖτιν καλουμένην χώραν πρὸς τὴν Ἀδριατ. θάλασσαν.

Σαμοθρᾴκη καὶ (Ἰων.) Σαμοθρηΐκη ϗ (Π.) Σάμος Θρηϊκίη (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους παρὰ τὰ παράλια τῆς Θρᾴκης, ἀπέναντι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἕβρȣ ποταμοῦ, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ ἐν αὐτῇ τελούμενα μυστήρια τῶν Καβείρων, σώζȣσα δὲ ϗ σήμερον τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Σαμόθρᾳξ καὶ [Ἰων.] Σαμόθρηξ).

Σαμόλας, α (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Σᾶμος (Δωρ. ἀντὶ) Σῆμος (ὁ), Ἀρκάς τις ἐκ Μαντινείας.

Σάμος (ἡ), νῆσος τοῦ Ἰκαρίου πελάγους ἀπέναντι τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Μυκάλης. 2) = Σάμη. 3) — ἡ Θρηϊκίη, ἴδε Σαμοθρᾴκη, (ὁ νησ. Σάμιος).

Σαμόσατα (τά), π. τῆς Συρ., ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, πρωτεύουσα τῆς Κομμαγηνῆς, (ὁ πολ. Σαμοσατεύς).

Σαμώνιον (τό), = Σαλμώνιον. 2) πεδίον περὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν Τρῳάδα.

Σαναχάριβος (ὁ), Σανχερὶμπ, βασιλεὺς τῶν Ἀράβων καὶ Ἀσσυρίων, πολεμήσας κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Σήθυ τῷ 750 πρὸ Χ.

Σάνδακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστυνόου, ἀπόγονος τοῦ Τιθωνοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Κινύρα ἐκ Συρίας, ἀποικίσας τὴν ἐν Κιλικίᾳ πόλιν Κελένδεριν.

Σανδάλιον (τό), φρούρ. τῆς Πισιδ. ἢ Ἰσαυρίας.

*Σάνδης, ου (ὁ), Λαμψακηνός τις, μαθητὴς τοῦ Ἐπικούρου.

Σάνδιος λόφος (ὁ), λόφος τις πλησίον τῆς Μυοῦντος ἐν Ἰωνίᾳ.

*Σανδρακόττας, α καὶ Σανδρόκοττος ἢ Σανδρόκυττος (ὁ), βασιλεὺς τῶν ἐν Ἰνδίᾳ Παλιβόθρων.

Σανδώκης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Θαμασίου ἐκ τῆς ἐν Αἰολίδι Κύμης.

Σάνδων, ωνος (ὁ), Ταρσεύς, πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Ἀθηνοδώρου.

Σάνη (ἡ), π. τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου μεταξὺ Ποτιδαίας καὶ Μένδης. 2) π. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς χερσονήσου τοῦ Ἄθωνος, ἄποικος τῶν Ἀνδρίων, (ὁ πολ. Σαναῖος).

Σαννῖται (οἱ), = Σαμνῖται.

Σαννίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, ἐπικαλούμενος Καλός. 2) ὑποκριτὴς δραμάτων καὶ χοροδιδάσκαλος ἐν Ἀθήναις.

Σάννοι (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, οἱ πρότερον Μάκρωνες, (Τζαννίκ).

Σαννυρίων, ωνος (ὁ), κωμικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Διοκλέυς, χλευαζόμενος διὰ τὴν μεγάλην τυ ἰσχνότητα. 2) (εἰς τὰ κωμικὰ δράματα) πρόσωπον γελοῖον μωροῦ τινος ἢ εὐαπατήτυ.

Σάντονες καὶ Σάντονοι καὶ Σάντωνες (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκουΐτ. Γαλλ., κατοικοῦντες παραθαλασσίως μὲ πόλιν πρωτεύουσαν τὸ Μεδιολάνιον, (Saintes).

*Σαξιτανία (ἡ), π. τῆς Ἰσπανίας περὶ τὴν Νέαν Καρχηδόνα, (ὁ πολ. Σαξιτανός).

Σάος (ὁ), ποτ. τῆς Παννονίας, χυν. εἰς τὸν Δούναβιν, (Σάβας).

Σάπαι καὶ Σαπαῖοι (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν παραθαλασσίως μεταξὺ τῶν Ἀβδήρων καὶ τῶν αὐτόθι ὀρέων, (ἄλλως) Σαῖοι.

Σάπειρες (οἱ), = Σάσπειρες.

*Σάπις (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. περὶ τὸ Ἀρίμινον.

*Σάπορδα (ἡ;), π. τῆς Πισιδ. (Πολύβ. Ε', οβ', 4).

Σάπρα (ἡ), λίμνη ἢ βάλτος τῆς Μυσίας περὶ τὰ Ἄστυρα. 2) λίμνη τῆς Ταυρικῆς χερσονήσυ πρὸς βοῤῥᾶν τῆς Μαιώτιδος.

*Σαπυσελάτων, ωνος (ὁ), β. τῆς Ἀργολ., τὸ μετὰ ταῦτα Ἀραχναῖον.

Σαπφώ, οῦς (ἡ), ἡ περίφημος λυρικὴ ποιήτρια ἐκ Μιτυλήνης, θυγάτηρ τοῦ Σκαμανδρωνύμου καὶ σύγχρονος τοῦ Ἀνακρέοντος, ἥτις, ὑπανδρευθεῖσα μετά τινος Κερκύλα, ἐγέννησε μίαν θυγατέρα τὴν Κληΐδα· μετὰ θάνατον δὲ τοῦ συζύγου της, ἀφιερωθεῖσα εἰς τὴν ποίησιν, εὐδοκίμησεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων δεκάτη Μοῦσα. Ἐρασθεῖσα δὲ τοῦ Φάωνος, καὶ μὴ ὑποφέρουσα τὴν ἀδιαφορίαν του, ἐκρημνίσθη ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Λευκάτα εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐκ τῶν ποιημάτων της διεσώθησαν μόνον δύο ᾠδαὶ καί τινα ἐπιγράμματα. 2) ἑταίρα τις ἐκ τῆς ἐν Λέσβῳ Ἐρεσοῦ.

Σαράγγαι (οἱ), ἔθνος τῆς βορειοδυτικῆς Ἰνδίας περὶ τὸν Ἄκην ποταμόν, ὑποτελὲς τῶν Περσῶν, πιθανῶς οἱ παρ' Ἀῤῥιανῷ Δράγγαι.

Σάρακα (τά), π. τῆς Εὐδαίμ. Ἀραβίας, (ὁ πολ. Σαρακηνός).

Σάραμβος (ὁ), οἰνοπώλης τις ἐν Ἀθήναις.

Σαραπανά (τά), φρούρ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχ. καὶ Ἰβηρ.

*Σαράπαραι (οἱ), ἑρμηνευόμενον Κεφαλοτόμοι, ἔθνος Θρᾳκικὸν περὶ τὴν Ἀρμενίαν.

Σαραπεῖον καὶ Σαραπιεῖον (τό), ἱερὸν τοῦ Σαράπιδος.

Σάραπις, ιδος (ὁ), θεὸς τῶν Αἰγυπτ., εἰκονίζων τὸν Νεῖλον καὶ τὴν ἀπ' αὐτοῦ εὐφορίαν, ὅθεν καὶ εἰς τοὺς ναούς του ὑπῆρχε πάντοτε ἓν Νειλομέτριον. Τὸ ἄγαλμά του ἐφέρθη πρῶτον ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἐκ τῆς Σινώπης εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὅθεν ἐλέγετο ϗ Ζεὺς Σινωπίτης. Κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλόδωρον, ἦτον ὁ Ἆπις.

Σαργεύς, έως (ὁ), στρατηγός τις τῶν Σικυωνίων παρὰ Θκδ.

Σαρδανάπαλος καὶ -αλλος (ὁ), ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς ἀρχαίας τῶν Ἀσσυρίων δυναστείας, διαβόητος διὰ τὴν τρυφὴν καὶ ἡδυπάθειάν του, πολιορκηθεὶς ἐπὶ τέλους ἐν τῇ Νίνῳ ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ αὐτοῦ Βελέσιος καὶ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Μηδίας Ἀρβάκου, ἐπαναστάντων, ϗ μετὰ διετῆ πολιορκίαν πυρποληθεὶς οἰκειοθελῶς μὲ ὅλους τυ τοὺς θησαυροὺς τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς δούλυς τῷ 823 πρὸ Χ.

Σάρδεις καὶ (Ἰων.) Σάρδιες (αἱ), π. πρωτεύουσα τῆς Λυδίας ἐπὶ τῆς περὶ τὸν Πακτωλὸν ποταμὸν καὶ τὸ ὄρος Τμῶλον πεδιάδος, καθέδρα τοῦ Κροίσου καὶ τῶν ἐφεξῆς σατραπῶν τῆς Λυδίας ϗ ταμεῖον ὅλων τῶν ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας συναζομένων φόρων, (Σάρτ), (ὁ πολ. Σαρδιανός).

*Σάρδος (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρ. (ὁ πολ. Σαρδηνός).

Σαρδώ, οῦς καὶ Σαρδών, όνος (ἡ), νῆσος μεγάλη τῆς μεσογείυ θαλάσσης, ἔχυσα 4000 σταδίων περιφέρειαν ϗ διαῤῥεομένη ὑπὸ μικρῶν τινων ποταμῶν, (ὁ νησ. Σαρδῷος).

*Σάρισα (τά), π. τῶν Γορδυαίων ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ.

Σαρμάται (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Σαρματίας, ἄλλως Σαυρομάται.

Σαρματία (ἡ), μέγα μέρος τῆς βορείου Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ὑπαγόμενον εἰς τὴν νῦν Ῥωσσίαν καὶ περιλαμβάνον ἐπὶ τῆς Εὐρώπης μὲν τὴν ἀπὸ τοῦ Βιστούλα ποταμοῦ μέχρι τοῦ Τανάϊδος ἔκτασιν· ἐπὶ τῆς Ἀσίας δέ, τὴν ἀπὸ τοῦ Τανάϊδος ἄχρι τοῦ Βόλγα ἢ Ῥᾶ· συνορεῦον δὲ πρὸς μεσημβρίαν μὲ τὸν Καύκασον καὶ τὸν Εὔξεινον Πόντον, πρὸς δυσμὰς μὲ τὰ Καρπάθια ὄρη, πρὸς βοῤῥᾶν μὲ τὸν Ὠκεανὸν καὶ τοὺς ὑπερβορείους, καὶ πρὸς ἀνατολὰς μὲ τὴν Κασπίαν θάλασσαν.

Σάρνος (ὁ), ποτ. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, (Sarno).

Σάρος (ὁ), ποτ. τῆς Κατaονίας, ῥέων ἀπὸ τοῦ Ταύρου διὰ τῆς Κιλικίας καὶ τῶν Κομάνων, καὶ χυν. εἰς τὴν μεσόγειον θάλασσαν, ἀφ' οὗ ἑνωθῇ μὲ τὸν Πύραμον.

Σαρπηδόνιος, α, ον. Ὁ τοῦ Σαρπηδόνος, (ὅθεν ‖. » Σαρπηδονία ἄκρα ἢ πέτρα.« ἀκρωτ. τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Μέλανος κόλπου τῆς Μεσογείου, (Κάπο-Γκρέκο). ‖. » Σαρπηδόνιον χῶμα,« Αἰσχλ., ἀκρωτ. τῆς Τραχείας Κιλικίας, ὅπου ἐλέγετο εἶναι ὁ τάφος τοῦ Σαρπηδόνος.

Σαρπηδών, όνος καὶ (Ιl.) Σαρπήδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος καὶ Ῥαδαμάνθυος, μετοικήσας ἐκ Κρήτης εἰς Κιλικίαν, ὅπυ λαβὼν ὡς ἀνταμοιβὴν τῆς κατὰ τῶν Λυκίων ἀνδραγαθίας του μέρος τῆς χώρας, ἐβασίλευσεν ἐν αὐτῇ. 2) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λαοδαμείας, ἢ τοῦ Εὐάνδρου καὶ τῆς Δηϊδαμείας, ἔγγονος τοῦ προτέρυ Σαρπηδόνος, βασιλεὺς τῆς Λυκίας, ἐλθὼν ὡς σύμμαχος τοῦ Πριάμου εἰς τὴν Τροίαν, καὶ φονευθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ϗ ἀδελφὸς τοῦ Πόλτυος ἐκ Θρᾴκης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. ‖. » Σαρπηδόνος ἄκρα, « = Σαρπηδόνιον χῶμα.

Σάρσινα (ἡ), π. τῆς Οὐμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Κάπυος, διασώζυσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Σαρσινάτης).

Σάρτη (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου.

Σάρων, ωνος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου, πνιγέντος ἐν ᾧ ἐθήρευε μίαν ἔλαφον, παρωνομάσθη ὁ -

Σαρωνικὸς κόλπος ἢ πορθμὸς (ὁ), ὁ μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Ἀργολίδος, (Κόρφος τῆς Αἰγίνας).

Σαρωνίς, ίδος (ἡ), θάλασσα —, ὁ Σαρωνικὸς κόλπος. ‖. ἐπιθετ. ἡ Ἄρτεμις, ἄλλως Σαρωνία, ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον ἔκτισεν εἰς τιμὴν αὐτῆς ὁ Σάρων.

Σάσπειρες (οἱ), ἔθνος τῆς βορείου Ἀρμεν. ἐν τῇ νῦν Γεωργίᾳ, συστρατεύσαντες μετὰ τοῦ Ξέρξυ κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Σάσων, ωνος (ἡ), μικρὰ νῆσος μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἰταλίας, ἐπὶ τῆς εἰσόδυ τοῦ Ἰονίου κόλπου, (Sassone).

Σάταλα (τά), π. ὀχυρὰ τῆς Ἀρμεν., (ὁ πολ. Σαταλεύς).

Σατάσπης, υς (ὁ), Πέρσης, υἱὸς τοῦ Τεάσπιος, Ἀχαιμενίδης, διαταχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ξέρξου νὰ περιπλεύσῃ τὴν Λιβύαν, καὶ ἀνασκολοπισθεὶς διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν παραγγελίαν ταύτην.

*Σατίων, ωνος (ὁ), π. τῆς Ἰλλυρ. περὶ τὴν λίμνην Λυχνιδόν.

Σατνιόεις, εντος (ὁ), χείμαῤῥος τῆς Μυσίας, ὁ ἄλλως Σαφνιόεις.

*Σατορνῖνος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν. 2) ὁ Κυθηνᾶς, φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Σέξτου τοῦ Ἐμπειρικοῦ.

Σάτραι (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν μεταξὺ τῶν ποταμῶν Νέστου καὶ Στρυμόνος.

*Σατράκης (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἀῤῥ.

Σατταγύδαι (οἱ), ἔθνος, Ἰνδικὸν πιθανῶς, κατοικοῦν πλησίον τῆς Σογδιανῆς.

*Σατύρα καὶ Σατύρη (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην. καὶ ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

*Σατυρίδες (αἱ), νῆσοί τινες ἔξω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν.

Σατυρίων, ωνος (ὁ), μῶμός τις καὶ γελωτοποιὸς παρὰ Λουκιανῷ. 2) φιλόσοφός τις Σωκρατικὸς παρὰ τῷ Μ. Ἀντων.

Σάτυροι (οἱ), δαίμονές τινες τραγόμορφοι, ὀπαδοὶ τοῦ Διονύσου, φύσει λάγνοι καὶ ἀσελγεῖς, διατρίβοντες συνήθως εἰς τὰ ὄρη καὶ τοὺς δρυμούς, καὶ διαφέροντες τῶν Σειληνῶν καὶ τῶν Φαύνων. Κατὰ τὴν μυθολογίαν ἦσαν υἱοὶ τοῦ Ἑρμοῦ ϗ τῆς Νύμφης Ἰφθίμης, ἢ κατ' ἄλλυς, τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Νύμφης Νικαίας.

Σάτυρος (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις. 2) υἱὸς τοῦ Θεόγνιδος ἐκ Μαραθῶνος περίφημος τραγικὸς ὑποκριτὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθ. 3) κωμικὸς ποιητὴς Ἕλλην παρὰ Πλουτάρχῳ. 4) φιλόσοφος Περιπατητικός, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος ϗ γράψας περὶ χαρακτήρων. 5) τύραννός τις ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ ἐν Πόντῳ. 6) ποιητής τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ, ἄλλως Σατύριος. 7) φιλόσοφός τις Στωϊκός, μαθητὴς τοῦ Χίυ Ἀρίστωνος. 8) υἱὸς τοῦ Λυσιάνακτος ἐξ Ἤλιδος, νικήσας Ὀλύμπια κτλπ.

†Σατύρων, ωνος (ὁ), φαίνεται ἐσφαλμ. ἀντὶ Σατυρίων.

Σαύλιος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, ὁ τοξεύσας τὸν σοφὸν Ἀνάχαρσιν.

Σαυνῖται, Σαυνῖτις, = Σαμνῖται, Σαμνίτης.

Σαυρομάται (οἱ), οἱ παλαιοὶ κάτοικοι τῆς Σαρματίας, ἀπόγονοι τῶν Ἀμαζόνων, νομάδες καὶ μάχιμοι.

Σαώ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Σάων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ μιᾶς τῶν Νυμφῶν, ὁ πρῶτος συνοικίσας καὶ πολίσας τοὺς κατοίκυς τῆς Σαμοθρᾴκης. 2) Ἀκάνθιός τις παρὰ Καλλιμάχῳ. 3) Ἀκραίφνιος, ὁ πρῶτος ἀνευρὼν τὸ μαντεῖον τοῦ Τροφωνίυ.

Σεβάστεια ϗ Σεβαστὴ (ἡ), π. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου παρὰ τὸν Ἅλυν ποταμόν, μητρόπολις τῆς πρώτης Ἀρμενίας ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων, (Σιβάζ), (ὁ πολ. Σεβαστηνός).

Σεβαστόπολις, εως (ἡ), = Σεβάστεια. 2) = Διοσκουριάς.

Σεβαστὸς (ὁ), ὁ Ῥωμαϊστὶ Augustus Καῖσαρ.

Σεβέννυτος (ἡ), π. ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτυ, πρωτεύουσα τοῦ Σεβεννύτυ Νομοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας παρωνομάσθη καὶ τὸ Σεβεννυτικὸν στόμα τοῦ Νείλου, ὁ μέγας αὐτοῦ βραχίων ὁ ῥέων διὰ τοῦ Δέλτα.

Σεβηριανὸς (ὁ), ὁ Ῥωμ. Severianus.

Σεβῆρος (ὁ), ὁ Ῥωμ. Severus.

Σεβρὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος, ἀρχαῖος ἥρως ἐν Λακωνίᾳ, ὅπου καὶ ἱερὸν αὐτοῦ τὸ Σέβριον.

Σεγέστη (ἡ), = Ἐγέστη.

Σεγόδουνον (τό), π. τῆς Ἀκουΐτ. Γαλλ., (Rhodez).

Σεγουβία (ἡ), π. τῆς Ταῤῥακων. Ἰσπαν., (Segovia).

Σεγουσιανοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Λουγδ. Γαλλ. μεταξὺ Ῥοδανοῦ καὶ Λίγειρος. 2) λαὸς τῆς βορείου Ἰταλίας περὶ τὰς Ἄλπεις ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Πιεμόντε.

Σεγούσιον (τὸ) ἢ Σεγουσίων (πόλις), π. τῆς βορείυ Ἰταλ. ἐπὶ τοῦ Δουρίυ ποταμῦ, πρωτεύυσα τῶν Σεγυσιανῶν, (Σοῦσα).

Σεθών, ῶνος (ὁ), ἱερεὺς τοῦ Ἡφαίστου, βασιλεύσας ἐν Τάνει τῆς Αἰγύπτυ περὶ τὸ 720 πρὸ Χ. ἐν καιρῷ τῆς δυναστείας τοῦ Αἰθίοπος Σαβακῶνος, καὶ ἀποκρούσας τοὺς εἰσβαλόντας Ἀσσυρίυς εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Σειλήνη (ἡ), ὄνομα γυναικὸς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Σειληνὸς (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Λιβύᾳ Νύσης, τροφὸς καὶ διδάσκαλος τοῦ Διονύσου, τὸν ὁποῖον συνώδευεν εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας του καὶ μετὰ τοῦ ὁποίυ πολλάκις συγχέεται, παριστανόμενος συνήθως ὡς γέρων φαλακρός, μὲ σιμὴν ῥῖνα καὶ κοιλίαν προέχουσαν, καθήμενος ἐπ' ὄνυ ϗ ἀείποτε μεθύων. ‖. (πλθ.) Σειληνοί, οἱ ἀρχαῖοι Σάτυροι μὲ ὠτία καὶ οὐρὰν τράγου.

*Σειμήδης, ους (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Θεομήδης.

*Σείπομπος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Θεόπομπος.

Σειρήν, ῆνος (ἡ), συνήθως πλθ. αἱ Σειρῆνες, καθ' Ὅμηρον, δύω, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον τρεῖς, ἡ Παρθενόπη, Λίγεια ϗ Λευκωσία, ἢ τέσσαρες, Μόλπη, Ἀγλαοφήμη, Λίγεια καὶ Θελξιέπεια, θυγατέρες τοῦ Ἀχελῴυ ποταμοῦ καὶ τῆς Μούσης Τερψιχόρης ἢ Μελπομένης, παρθένοι μὲ πτερὰ κατοικοῦσαι ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας, ϗ καταγοητεύουσαι μὲ τὴν μελῳδίαν αὐτῶν τοὺς παραπλέοντας, εἰς τρόπον ὥστε, λησμονοῦντες τοὺς οἰκείους καὶ τὰς πατρίδας των, κατετήκοντο περὶ αὐτὰς ἢ κατετρώγοντο ὑπ' αὐτῶν. Ἦτο δὲ πεπρωμένον εἰς αὐτὰς νὰ ζήσωσιν ἄχρις ὅτυ διέλθῃ πλοῖον τὰ παράλιά των, χωρὶς νὰ γοητευθῶσιν οἱ ἐν αὐτῷ· καὶ τοῦτο συνέβη ἢ ὅτε οἱ Ἀργοναῦται διαβαίνοντες ἀπετράπησαν ὑπὸ τῆς λύρας τοῦ Ὀρφέως νὰ τὰς ἀκούσωσιν, ἢ ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς διέβη, φράξας μὲ κηρὸν τὰ ὠτία τῶν συντρόφων του, ὅτε καὶ πεσοῦσαι αἱ Σειρῆνες εἰς τὴν θάλασσαν ἐπνίγησαν. Λέγεται δὲ ὅτι μετεμορφώθησαν εἰς πτηνὰ ὑπὸ τῆς Δήμητρος, διότι δὲν ἔτρεξαν πρὸς βοήθειαν τῆς Περσεφόνης, ὅτε ἡρπάζετο ὑπὸ τοῦ Πλύτωνος. 2) = Σειρηνοῦσαι.

Σειρηνίς, ίδος (ἡ), ἡ τῶν Σειρήνων. ‖. » Πέτρα —,« Διον. τὸ ἀκρωτ., τῶν Σειρηνουσῶν.

Σειρηνοῦσαι (αἱ), τρία μικρὰ ἐρημονήσια παρὰ τὰ παράλια τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, εἰς τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν μυθολογίαν, μετεμορφώθησαν αἱ Σειρῆνες, πεσοῦσαι εἰς τὴν θάλασσαν, (Galli).

Σειρηνουσῶν ἀκρωτήριον (τό), τὸ ἄλλως Ἀθηναῖον, ἀκρωτ. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ μεταξὺ τοῦ Κυμαίου καὶ Ποσειδωνείου κόλπυ, ἐπὶ τοῦ ὁποίυ ἐλέγοντο διατρίβυσαί ποτε αἱ Σειρῆνες, (La Punta).

Σειρῖτις, ιδος (ἡ), = Σιρῖτις.

*Σείτιμος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Θεότιμος.

*Σεκοῦνδος (ὁ), ὁ παρὰ Ῥωμ. Secundus, ποιητής τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Σελάνα ϗ Σελαναία, Δωρ. ἀντὶ Σελήνη.

Σελάρτιος (ὁ), κωμικῶς πλαστὸν ὄνομα.

Σελασία (ἡ), = Σελλασία.

Σέλγη (ἡ), π. τῆς Πισιδ., ἄποικος τῶν Λακεδ., διατηρήσασα τὴν ἐλευθερίαν της ἐπὶ πολὺν χρόνον, (ὁ πολ. Σελγεύς).

*Σελγησσὸς (ἡ), = Σαγαλασσός.

*Σέλδωμος (ὁ), Κάρ τις παρ' Ἡροδ.

*Σελεάδας (ὁ), Λακεδαιμόνιος, Ὀλυμπιονίκης, (Παυσαν. ΣΤ, 16).

Σελεύκεια (ἡ), ἡ ἐπὶ Τίγριδι, π. τῆς Βαβυλων., κειμένη ἐπί τινος διώρυγος, συνδεούσης τὸν Τίγριν μετὰ τοῦ Εὐφράτου, κτίσμα Σελεύκου τοῦ Νικάτορος ϗ καθέδρα τῶν μετὰ ταῦτα βασιλέων τῆς χώρας, ἔχυσα κατὰ τὸν Πλίνιον, 600,000 κατοίκων. Κατεστράφη δὲ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ Βήρου, (Ἐλ-Μοδαΐμ). 2) ἡ ἐν Πιερίᾳ, π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου, πρωτεύουσα τῆς Σελευκίδος, κτίσμα ὡσαύτως τοῦ Σελεύκου καὶ καταστραφεῖσα παρομοίως διὰ προδοσίας, (Κέψε). 3) ἡ Τραχεῖα, π. τῆς Κιλικίας, κτίσμα καὶ αὕτη τοῦ Σελεύκου, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Καλυκάδνυ ποταμοῦ, καὶ κατασταθεῖσα ὕστερον μητρόπολις τῆς Ἰσαυρίας, (Σελεκιέχ). 4) π. παραθαλ. τῆς Παμφυλ., κτίσμα καὶ αὕτη πιθανῶς τῦ Νικάτορος. 5) ἡ πρὸς Βήλῳ, ἡ ὕστερον Σελευκόβηλος, π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου, (Σεχιούν;). 6) π. τῆς Περαίας Παλαιστίνης, κτισθεῖσα καὶ αὕτη ὑπὸ τοῦ Σελεύκου, καὶ ἄλλαι ἀλλοῦ, (ὁ πολ. Σελευκεύς).

Σελευκίς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Συρ., πρωτεύουσα τῆς ὁποίας ἦτον ἡ Σελεύκεια ἐν Πιερίᾳ.

Σελευκόβηλος (ἡ), = Σελεύκεια ἡ πρὸς Βήλῳ.

Σέλευκος (ὁ), ὁ Νικάτωρ, υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ τῆς Λαοδίκης, στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξ. καὶ ὁδηγὸς τῶν ἐλεφάντων τυ, λαβὼν εἰς τὸ μερίδιόν τυ τὴν Βαβυλωνίαν καὶ Μηδίαν, καὶ μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Ἀντιγόνου, τὸν ὁποῖον, συμμαχήσας μετὰ τοῦ Λυσιμάχου, κατετρόπωσεν ἐν τῇ Συρίᾳ, ἑνώσας ὑπὸ τὸ σκῆπτρον του τὴν Συρίαν, Ἀρμενίαν, Μεσοποταμίαν καὶ μέρος τῆς Κιλικίας καὶ συστήσας τὸ μέγα βασίλειον τῆς Συρίας, ὅπου ἔκτισε διαφόρους παρωνύμους αὐτοῦ πόλεις. Νικήσας δὲ ἐν Φρυγίᾳ καὶ τὸν Λυσίμαχον, θανατωθέντα ἐν τῇ μάχῃ, διέβη εἰς τὴν Εὐρώπην ἵνα κυριεύσῃ καὶ τὴν Μακεδονίαν, ἀλλ' ἐ-

φονεύθη ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Κεραυνοῦ ἐν Λυσιμαχίᾳ τῷ γ'. ἔτει τῆς 124 Ὀλυμπ. εἰς ἡλικίαν 78 ἐτῶν καὶ μετὰ 32 ἐτῶν βασιλείαν, ὁ δὲ υἱός ϗ διάδοχος αὐτοῦ Ἀντίοχος ἀνήγειρεν αὐτῷ ϗ ναὸν ἐν τῇ πόλει Σελευκείᾳ. 2) ὁ ἐπικληθεὶς κατ' εἰρωνείαν Καλλίνικος, υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ τῆς Λαοδίκης, βασιλεύσας τῆς Συρίας ἀπὸ τοῦ 247 ἕως τοῦ 227 πρὸ Χ., πολεμῶν ἀδιακόπως κατὰ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου καὶ τοῦ Ἀρσάκου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ϗ αἰχμαλωτισθεὶς ἐπὶ τέλους, ἀπέθανεν ἐλεεινῶς. 3) ὁ Κεραυνὸς, βασιλεύσας τρία ἔτη τῆς Συρίας, καὶ φαρμακωθεὶς ὑπό τινων συνωμοτῶν. 4) ὁ Φιλοπάτωρ, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου, βασιλεὺς τῆς Συρίας ἀπὸ τοῦ 187 ἕως τοῦ 176 πρὸ Χ., φαρμακωθεὶς ϗ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ του Ἡλιοδώρου. 5) πρεσβύτερος υἱὸς Δημητρίου τοῦ Νικάτορος, βασιλεύσας τῆς Συρίας περὶ τὸ 125 π. Χ. καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῆς ἰδίας του μητρὸς Κλεοπάτρας. 6) πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου τοῦ Γρυποῦ, βασιλεύσας τῆς Συρ. περὶ τὸ 97 πρὸ Χ. ϗ διωχθεὶς τοῦ θρόνου ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Εὐσεβοῦς.

7) ὁ κληθεὶς Κυβιοσάκτης, ἀδελφὸς Ἀντιόχου τοῦ Ἀσιατικοῦ, τελευταῖος ἐκ τοῦ γένους τῶν Σελευκιδῶν, νυμφευθεὶς Βερενίκην τὴν θυγατέρα Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, καὶ διαδεχθεὶς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου, ἀλλὰ μισηθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ αὐτῆς τῆς γυναικός του, καὶ φονευθεὶς τῷ 57 πρὸ Χ. 8) υἱὸς Μνησιπτολέμου τοῦ ἱστοριογράφου, ποιητὴς ἱλαρῶν ᾀσμάτων. 9) ὁ Βαβυλώνιος, πολυμαθὴς Χαλδαῖος, παρὰ Στρβ.

Σεληναίη (ἡ), Π. ἀντὶ

Σελήνη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὑπερίωνος ἢ τοῦ Πάλλαντος καὶ τῆς Θείας ἢ Εὐρυφαέσσης, ἀδελφὴ τοῦ Ἡλίου, λατρευομένη ὡς θεὰ τοῦ νυκτερινοῦ φωτὸς, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἐνδυμίωνος 50 θυγατέρας.

Σελήνης λιμὴν (ὁ), λιμὴν τῆς Τυῤῥηνίας, περὶ τὴν νῦν Luna.

Σελήνης ὕδωρ (τὸ), ἱερά τις πηγὴ περὶ τὰς Θαλάμας.

Σεληνοῦς, οῦντος (ὁ), = Σελινοῦς.

Σεληπιάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Σεληπίου, πατρωνυμ. ὁ Εὔηνος.

Σελινοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἄποικος τῶν Μεγαρέων, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Καρχηδ. 2) ποτ. τῆς Ἤλιδος, ῥέων παρὰ τὸν Σκιλλοῦντα. 3) ποτ. τῆς Ἀχαΐας, πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Λαμπείας. 4) π. τῆς Κιλικ., ὅπου ἀπέθανεν ὁ Τραϊανὸς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη Τραϊανόπολις, (Σελεντὶ), (ὁ πολ. Σελινούντιος καὶ Σελινούσιος).

Σελλασία (ἡ), π. τῆς Λακων ἐπὶ τοῦ Οἴνου ποταμοῦ.

Σελλήεις, εντος (ὁ), ποτ. τῆς Ἤλιδος, χυν. μεταξὺ Πηνειοῦ καὶ Ἀλφειοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, (Παχίτσας). 2) ποτ. τῆς Τρῳάδος, ῥέων παρὰ τὴν πόλιν Ἀρίσβην.

Σελλοὶ (οἱ), οἱ ἱερεῖς τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου τοῦ Διὸς, ἀποτελοῦντες ἰδιαιτέραν φυλὴν ϗ νομιζόμενοι ἀπόγονοι τῶν Πελασγῶν, κατοικοῦντες δὲ ἐντὸς ἕλους ἢ ἄλσους, ὅθεν καὶ Ἑλλοί.

Σέλλος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, υἱὸς Αἰσχίνου τινὸς, χλευαζόμενος ὡς ἀλαζὼν ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ.

*Σέλουρος (ὁ), λῃστής τις ἐν Σικελίᾳ, ἐπονομασθεὶς Αἴτνης υἱὸς, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐγ.

Σεμέλη (ἡ), θυγ. τοῦ Κάδμου ϗ τῆς Ἁρμονίας, ἥτις, μείνασα ἔγκυος ἐκ τοῦ Διὸς, ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὴν μὲ ὅλην του τὴν ἐν οὐρανῷ μεγαλειότητα, καὶ μὴ ὑπομείνασα τὸν κρότον τοῦ κεραυνοῦ καὶ τῶν βροντῶν, ἀπέθανεν ἐκ τοῦ φόβου, τὸ δὲ ἔμβρυον (τὸν Διόνυσον) ῥάψας ὁ Ζεὺς εἰς τὸν μηρόν του, ἐτελειοποίησε.

Σεμίραμις, ιδος (ἡ), ἡ περίφημος βασίλισσα τῶν Ἀσσυρίων, περὶ τῆς καταγωγῆς τῆς ὁποίας διάφορα μυθεύονται, γυνὴ τοῦ βασιλέως Νίνου, μετὰ θάνατον τοῦ ὁποίου ἐπιτροπεύσασα τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Νινύου, ἔκτισε καὶ ἐκόσμησε τὴν Βαβυλῶνα, καὶ ἐπεχείρισε διαφόρους ἐκστρατείας, τελευταῖον δὲ παραχωρήσασα τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱόν της, ἔγεινεν ἄφαντος εἰς ἡλικίαν 62 χρόνων, ἐξ ὧν ἐβασίλευσε τοὺς 42, τῷ 2000 πρὸ Χ., ἀποθεωθεῖσα μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν Ἀσσυρίων. 2) ἑτέρα βασίλισσα τῆς Βαβυλῶνος, πολὺ νεωτέρα τῆς προτέρας, γυνὴ τοῦ Ναβονασσὰρ, βασιλεύσασα ἀπὸ τοῦ 743—733 πρὸ Χ., ϗ ὑψώσασα πολλὰ χώματα περὶ τὸν Εὐφράτην.

Σεμιράμιδος τεῖχος (τὸ), = Μηδίας τεῖχος.

Σένεκας (ὁ), Λούκιος, υἱὸς τοῦ Ἀνναίου Σενέκα ἐκ τῆς ἐν Ἱσπανίᾳ πόλεως Κορδύβης, περίφημος φιλόσοφος καὶ ποιητὴς Ῥωμαῖος, ἐλθὼν μετὰ τοῦ πατρός του εἰς τὴν Ῥώμην δεκαπενταετὴς, καὶ διδαχθεὶς αὐτόθι τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν, καὶ πρὸ πάντων τὴν Ἑλληνικὴν ῥητορείαν, χρηματίσας δὲ παιδαγωγὸς καὶ σύμβουλος τοῦ Νέρωνος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καταδικασθεὶς ἐπὶ τέλους εἰς θάνατον, ἀπέθανεν ἀνοίξας ἰδιοχείρως τὰς φλέβας του. Σώζονται αὐτοῦ διάφορα φιλοσοφικὰ συγγράμματα, 124 ἐπιστολαὶ καί τινες τραγῳδίαι.

Σέννονες καὶ Σένονες (οἱ), λαὸς τῆς Λουγδουν. Γαλλ., κατοικῶν περὶ τὸν Σηκοάναν ποταμόν.

Σεντῖνον (τὸ), π. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Σεντινάτης).

Σένωνες (οἱ), = Σέννονες.

*Σεραπίων, ωνος (ὁ), ποιητὴς τῆς Ἀνθολογ.

Σερβωνὶς, ἴδος (ἡ), λίμνη μεταξὺ Παλαιστίνης καὶ Αἰγύπτου, παρὰ τὸ ὄρος Κάσιον.

Σέριφος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, μία τῶν Κυκλάδων, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Σερίφιος).

Σερμύλη (ἡ), π. τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου, καταστραφεῖσα, καθὼς φαίνεται, ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, (ὁ πολ. Σερμύλιος).

Σέῤῥειον καὶ Σέῤῥιον (τὸ), ἀκρωτ. ϗ φρούρ. (Σέῤῥιον τεῖχος) τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῆς Σαμοθρᾴκης, (Καβο-Μακρὺ), (ὁ πολ. Σεῤῥειεὺς καὶ Σεῤῥειώτης ἢ Σεῤῥεάτης).

*Σεσάρηθος (ἡ), π. τῶν Ταυλαντίων ἐν Ἠπείρῳ, (ὁ πολ. Σεσαρήθιος καὶ ; Σεσαρήσιος).

Σέσωστρις, ιδος (ὁ), περίφημος ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτ., υἱὸς τοῦ Ἀμενόφιος, βασιλεύσας μετὰ τὸν Μοίριν ἀπὸ τοῦ 1416 ἕως τοῦ 1357 πρὸ Χ. ϗ κυριεύσας μέγα μέρος τοῦ τότε ἐγνωσμένου κόσμου μετὰ μίαν ἐννεαετῆ ἐκστρατείαν. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται πρὸ τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ διαίρεσις τῆς Αἰγύπτου εἰς 36 Νομούς. Ἀλλὰ τινὲς ἀμφιβάλλουσι περὶ τῆς ὑπάρξεώς του.

Σευάλκης, ου (ὁ), ϛρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Σεύθης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θρᾴκῃ, διαδεχθεὶς τὸν θεῖον αὐτοῦ Σιτάλκην, συμμαχήσας δὲ μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Περδίκκα τοῦ Β', καὶ ἐκτείνας τὴν ἐπικράτειαν αὐτοῦ μέχρι τοῦ Αἵμου. 2) ὁ Β', ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν, ὅς τις ἐβοήθησε τὸν Ξενοφῶντα, ἐπιστρέφοντα ἀπὸ τῆς Ἀσίας μετὰ τῶν μυρίων Ἑλλήνων.

Σηκοάνας, α (ὁ), ποτ. τῆς Γαλλ., πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπεων ϗ χυν. εἰς τὸν Βρεττανικὸν Ὠκεανὸν, χωρίζων δὲ τὴν χώραν τῶν Κελτῶν ἀπὸ τῶν Βέλγων, (Seine).

Σηκοανοὶ καὶ Σηκουανοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγ. Γαλλ. περὶ τὸν Σηκοάναν, σχηματίζοντες ἐπὶ Αὐγούστου ἰδιαιτέραν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν.

Σηλυβρία καὶ Σηλυμβρία (ἡ), π. ϗ λιμὴν τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος, (Σηλυβριά), (ὁ πολ. Σηλυ[λυμ]βριανός).

*Σημαχίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Σημαχίδης ἢ Ἐκ Σημαχιδῶν).

Σῆμος (ὁ), = Σάμος. 2) Δήλιος ποιητὴς, γράψας Δηλιάδα.

Σήνα καὶ Σήνη καὶ Σηνογαλλία (ἡ), π. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, κτίσμα τῶν Γαλατῶν, (Sinigaglia).

Σήνωνες (οἱ), = Σένονες.

Σήπεια (ἡ), χωρ. τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Ναυπλίαν.

Σηπία (ἡ), β. τῆς Ἀρκαδ. περὶ τὴν λίμνην Στύμφαλον, ὅπου ὁ τάφος τοῦ Αἰπύτου.

Σηπιὰς, άδος (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Θετταλομαγνησίας, (Κάβος τοῦ Ἁγ. Γεωργίου). 2) πολίχνιον ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτ., συνοικισθὲν ὕστερον εἰς τὴν Δημητριάδα.

*Σηπιοῦς, οῦντος (ὁ), κατὰ τὸν Στρβ., ὁ ὕστερον Σιποῦς.

Σὴρ, Σηρὸς (ὁ), ποτ. τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ὑπὸ τοῦ ὁποίου σχηματίζεται ἡ νῆσος Σηρία. 2) (συνήθ. πληθ.) οἱ Σῆρες, ἔθνος μέγα, κατοικοῦν τὰ ἀκρότατα ἀνατολικὰ παράλια τῆς Μεγάλης Ἀσίας ἐν τῇ νῦν Κίνᾳ, τῶν ὁποίων ἀναφέρεται καὶ μητρόπολις τὰ Σῆρα, ὅθεν ‖. Σηρικὸς, ή, όν, Ὁ τῶν ἢ ἀπὸ τῶν Σήρων.

*Σήραμβος (ὁ), Ἀγαλματοποιός τις ἐξ Αἰγίνης.

*Σηρία (ἡ), ἴδε Σήρ.

Σησάμης ἢ Σησάμας, α (ὁ), Μυσός τις παρ' Αἰσχλ.

Σήσαμον (τὸ) καὶ Σήσαμος (ἡ), π. τῆς Παφλαγ., συνενωθεῖσα μετὰ ταῦτα μὲ τὴν Ἄμαστριν, τῆς ὁποίας ἡ ἀκρόπολις διετήρησε τὸ πρῶτον ὄνομα.

Σηστὸς (ἡ), πολίχν. Αἰολικὸν ἐπὶ τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἀπέναντι τῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἀβύδου, περίφημοι ἀμφότεραι διὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ξέρξου καὶ τὸν ἔρωτα τῆς Ἡροῦς καὶ τοῦ Λεάνδρου, (ὁ πολ. Σήστιος καὶ ἰδιαιτ. θηλ. Π. Σηστιάς).

Σητία (ἡ), π. παλαιὰ τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Σθεινὼ (ἡ), Π. ἀντὶ Σθενώ.

Σθενέβοια (ἡ), ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἄντεια, θυγ. τοῦ Ἰοβάτου, βασιλέως τῆς Λυκίας, ἢ τοῦ Ἀμφιάνακτος, γυνὴ τοῦ Προίτου, ἥ τις διέβαλε τὸν Βελλεροφόντην εἰς τὸν σύζυγόν της, καὶ ὕστερον μεταμεληθεῖσα διὰ τοῦτο, ἐφονεύθη ἰδιοχείρως.

Σθενελαΐδας, α (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ γερουσιαστῶν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, (κυρ. πατρωνυμ. ἐκ τοῦ

Σθενέλαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰθαιμένους, φονευθεὶς ἐν Τρῳάδι ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

*Σθενέλας, α (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Σθενέλαος. 2) υἱὸς τοῦ Κροτώπου, πατὴρ τοῦ Γελάνορος, (Παυσ. Β', 16 καὶ 19).

Σθενέλη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων. 2) θυγ. τοῦ Ἀκάστου, καὶ, κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρον, μήτηρ τοῦ Πατρόκλου.

Σθένελος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, ἀνὴρ τῆς Σθενέλης. 2) υἱὸς τοῦ Καπανέως ϗ τῆς Εὐάδνης, πατὴρ τοῦ Κυλαράβου, στρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐπὶ Θήβας ϗ μετὰ τοῦ Διομήδους ἐπὶ Τροίαν. 3) υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, γεννήσας ἐκ Νικίππης τῆς θυγατρὸς τοῦ Πέλοπος τὸν Εὐρυσθέα, τὴν Ἀλκινόην καὶ τὴν Μέδουσαν, ὕστερον δὲ διώξας τὸν Ἀμφιτρύωνα ἐκ τῆς Τίρυνθος καὶ βασιλεύσας αὐτῆς τε ϗ τῶν Μυκηνῶν. 4) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Τυδέως φονευθέντων υἱῶν τοῦ Μέλαντος. 5) υἱὸς τοῦ Ἀνδρόγεω ἢ τοῦ Ἄκτορος, συνοδεύσας τὸν Ἡρακλέα κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, καὶ λαβὼν παρ' αὐτοῦ πρὸς ἀνταμοιβὴν τὴν νῆσον Θάσον. 6) ὑποκριτὴς δραματικὸς ἐν Ἀθήναις.

*Σθένις, ιδος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις παρὰ Στρβ. καὶ Παυσ.

Σθενὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Γοργόνων.

Σθενωνίδας, α (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Λοκρῶν παρ' Ἰαμβλίχῳ.

*Σίβαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδ.

Σίβυλλα (ἡ), κυρ. καὶ ἐτυμολογ. = Θεοβούλη· (ἐν γένει) γυνὴ προφῆτις, (ὁποῖαι ἀναφέρονται ὑπὲρ τὰς δέκα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὧν ἀρχαιοτέρα μὲν 1) ἡ Λιβυκὴ ἢ Τρωϊκὴ ἢ Ἑλλησποντικὴ, θυγ. τοῦ Ποσειδ. ἢ τοῦ Διὸς ϗ τῆς Λαμίας, ἢ ἄλλως Ἐροφίλη ἢ Δημοφίλη, ἀνατραφεῖσα ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος ϗ προφητεύσασα τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας κτλ., (περιφημότεραι δὲ 2) ἡ Ἐρυθραία, κατά τινας ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Τρωϊκὴν, ἱέρεια τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος, γεννηθεῖσα ἐν Μαρπησσῷ τῆς Τρῳάδος, καὶ ἀκολούθως μεταβᾶσα εἰς Σάμον, Κλάρον, Κολοφῶνα, Δελφοὺς ϗ Δῆλον. Ὁ Στρβ. παραδέχεται δύω Ἐρυθραίας Σιβύλλας, ὧν ἡ μία ἐκαλεῖτο Ἀθηναῒς, καὶ 3) ἡ Κυμαία, ἀναφερομένη παρὰ τοῖς Ἰταλικοῖς μάλιστα λαοῖς, ὡς γεννηθεῖσα ἐν Κύμῃ τῆς Καμπανίας, καὶ εἰς αὐτὴν ἀποδίδονται τὰ ἐν τῷ Καπιτωλίῳ φυλαττόμενα ἱερὰ βιβλία, ἀφανισθέντα ἐπὶ τῆς ἐπὶ Σύλλα πυρκαϊᾶς. Παρὰ ταύτας ἀναφέρονται ἡ Αἰγυπτιακὴ ἡ Βαβυλωνία ἢ Χαλδαία ἢ Ἑβραϊκὴ, ἡ Κιμμερικὴ, ἡ Σαμία, ἡ Φρυγία καὶ ἡ Τιβουρική. Πολλαὶ ἐξ αὐτῶν εἶχον βωμοὺς καὶ ἀγάλματα εἰς διαφόρους πόλεις.

Σιβύρτιος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Κλεισθένους. 2) σατράπης τῆς Καρμανίας παρ' Ἀῤῥ.

Σίγγος (ἡ), π. τῆς Μακεδον. ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου (κόρφου τοῦ Ἁγίου Ὄρους), (Πόρτο Φιγκουέρο), (ὁ πολ. Σιγγαῖος).

Σιγειὰς (ἄκρα), άδος (ἡ), καὶ

Σίγειον (τὸ), ἀκρωτ. καὶ πόλις μὲ λιμένα τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ὅπου καὶ φρούριον καλούμενον Ἀχίλλειον, πλησίον τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ τάφος τοῦ Ἀχιλλέως, (Γενὶ-σσέχρ).

*Σιγὴ (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.

Σιγνία (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὸν οἰνόν της, Σίγνιον ἢ Σιγνῖνον καλούμενον.

Σίγριον (τὸ), ἀκρωτ. ϗ λιμὴν πρὸς βοῤῥᾶν τῆς Λέσβου, (κοιν. Σίγρι).

Σιγύνναι καὶ Σίγυνοι (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν πέραν τοῦ Ἴστρου ϗ ἐκτεινόμενος ἄχρι τῶν Ἐνετῶν ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης.

*Σίδαι (αἱ), χωρ. τῆς Βοιωτ. ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Ἀττικῆς.

Σίδη (ἡ), γυνὴ τοῦ Ὠρίωνος, ῥιφθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς τὸν Τάρταρον, διότι ἐφρόνει ἑαυτὴν ὡραιοτέραν τῆς θεᾶς ταύτης. 2) μία τῶν Δαναΐδων, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ 3) (γεωγρφ.) π. ἀρχαία ϗ λιμὴν τῆς Λακων. 4) π. τῆς Παμφυλ. ἐπὶ τοῦ Χελιδονίου κόλπου, ἄποικος τῶν ἐν Κύμῃ Αἰολέων, ἔχουσα καὶ ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς. 5) π. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ἡ ὕστερον Πολεμώνιον, (ὁ πολ. Σιδήτης).

Σιδηνὴ (ἡ), χώρα τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου μὲ πόλιν πρωτεύουσαν τὴν Σίδην. 2) π. τῆς Τρῳάδος περὶ τὸν Γρανικόν.

Σιδηρὼ, οῦς (ἡ), γυνὴ τοῦ Σαλμωνέως, μητρυιὰ τῆς Τυροῦς.

Σιδικηνοὶ (οἱ), μικρός τις Αὐσονικὸς λαὸς ἐν Καμπανίᾳ, ἔχων πόλιν τὸ Τέανον.

Σιδόεις, εντος καὶ

Σιδοῦς, οῦντος (ὁ καὶ ἡ), φρούρ. τῆς Κορινθ. ἐν Πελοποννήσῳ.

*Σιδοῦσσα, ης (ἡ), φρούρ. τῆς Ἰων.

Σιδὼν, όνος (ἡ), π. παραθαλ. μὲ λιμένα τῆς Φοινίκης, μητρόπολις τῆς Τύρου, καταστραφεῖσα ὑπὸ Ἀρταξέρξου τοῦ Ὤχου, (Σαΐδ), (ὁ πολ. Σιδώνιος ϗ Π. Σιδόνιος καὶ σπν. Σιδὼν, καὶ τὸ θηλ. Σιδωνία καὶ Σιδωνιάς.

*Σιθνίδες (αἱ), Νύμφαι τῆς Μεγαρίδος.

Σίθων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ϗ τῆς Ὄσσης, βασιλεὺς τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου ἢ, κατ' ἄλλους, τῶν Ὀδομάντων, γεννήσας ἐκ τῆς Νύμφης Μενδηΐδος τὴν Παλλήνην, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ Κλεῖτος, λαβὼν καὶ τὸ βασίλειον τοῦ πατρός της.

Σιθωνία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Θρᾴκης καὶ Μακεδον., κειμένη περὶ τὸν Τορωναῖον κόλπον.

Σικανία (ἡ), ἀρχαιότερα ὅλη ἡ Σικελία, ἔπειτα δὲ, μέρος μόνον αὐτῆς τὸ περὶ τὸν Ἀκράγαντα.

Σικανοὶ (οἱ), οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Σικελίας, μεταβάντες εἰς αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἰβηρίας, ὁπόθεν ἐδιώχθησαν ὑπὸ τῶν Λιγύων.

Σικανὸς (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Σικανίας. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἰβηρίας, περὶ τὸν ὁποῖον κατῴκουν οἱ Σικανοί. 3) στρατηγός τις τῶν Συρακουσίων παρὰ Θκδ.

Σικελία (ἡ), νῆσος μεγάλη καὶ ἐπίσημος τῆς μεσογείου θαλάσσης, ἀπέναντι τῶν μεσημβρινῶν ἄκρων τῆς Ἰταλίας, τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, ἔχοντος ἐξ ϛαδίων ἢ 1000 Ῥωμαϊκῶν βημάτων πλάτος, ὅθεν φαίνεται ὅτι τῷ ὄντι ἀπεσπάσθη αὐτῆς διὰ σεισμοῦ. Τὸ πάλαι ἐκαλεῖτο Τριακρία ἢ Θρινακία καὶ Σικανία, ϗ ὡς ἀρχαιότατοι αὐτῆς κάτοικοι ἀναφέρονται οἱ Κύκλωπες καὶ Λαιστρυγόνες, ἐφεξῆς δὲ οἱ Σικανοὶ, καὶ περὶ τὸ 1200 πρὸ Χ. οἱ Σικελοὶ, διαβάντες εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Ἰταλίας, ἀπὸ τῶν ὁποίων καὶ ἐπωνομάσθη. Ἔλαβε δὲ ἐποίκους καὶ ἀπὸ τῆς Τρῳάδος καὶ ἀπὸ τῆς Φοινίκης, ἀλλὰ τούτων πάντων ἐπεκράτησαν οἱ Ἕλληνες, ἀποικίσαντες εἰς αὐτὴν πολλαχόθεν τῆς Ἑλλάδος, καὶ συστήσαντες διαφόρους ἐπισήμους πόλεις, συντελέσαντες δὲ τὰ μέγιστα πρὸς τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν αὔξησιν τοῦ πλούτου της, (τὸ ἐθν. Σικελὸς, κυρίως ὁ αὐτόχθων ἢ ἀποικίσας ἐκ τῆς Ἰταλίας, καὶ Σικελιώτης, ὁ ἐκ τῆς Ἑλλάδος).

*Σίκημος (ἡ) καὶ Σίκημα (τὰ), π. τῆς Παλαιστ. ἢ Ἀραβ., ἡ παρὰ τῇ Γραφῇ Σιχέμ (;), (ὁ πολ. Σικημίτης).

Σίκιννος (ὁ), δοῦλος καὶ παιδαγωγὸς τῶν τέκνων τοῦ Θεμιστοκλέους, σταλεὶς ὑπ' αὐτοῦ κρυφίως πρὸς τὸν Ξέρξην.

Σίκινος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θόαντος καί τινος Νύμφης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ

Σίκινος (ἡ), ἡ πρότερον Οἰνόη, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Σικινήτης).

Σίκκα (ἡ), π. τῆς Νουμιδίας.

Σικυὼν, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαραθῶνος ἢ Μητίωνος, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἐρεχθέως ἢ τοῦ Πέλοπος, σύμμαχος καὶ γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ τῇ Ζευξίππῃ τοῦ Λαομέδοντος, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ

Σικυὼν, ῶνος (ἡ καὶ ὁ), π. πρωτ. τῆς Σικυωνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἡ πρότερον Αἰγιαλοὶ ϗ Μηκώνη, ἀπέχουσα ὀλίγον τῆς θαλάσσης λιμένα μὲ καὶ ἀκρόπο-

λιν καὶ μὲ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς, (Βασιλικά), (ὁ πολ. Σικυώνιος).

Σικυωνία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ Κορινθίας, Ἀχαΐας ϗ Ἀρκαδίας.

*Σίκων, ωνος (ὁ), ὄνομα δούλων παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, ὅθεν καὶ τὸ σύνθετον Αἰολοσίκων.

Σιλανίων, ωνος (ὁ), περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐν Ἀθήναις, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 πρὸ Χ.

Σιλανὸς (ὁ), ἐν γέν. Δωρ. ἀντὶ Σιληνός. 2) (ἰδιαιτ.) μάντις Ἀμβρακιώτης ἐκ τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων. 3) Ἠλεῖος ἐκ τῆς πόλεως Μακίστου. 4) ἱςοριογράφος Ἕλλην παρὰ Στράβωνι.

Σίλαρις, ιδος (ὁ) καὶ Σίλαρος (ἡ), ποτ. τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, χωρίζων αὐτὴν τῆς Καμπανίας, (Silaro).

Σιλβανὸς (ὁ), ἀγροτικός τις θεὸς τῆς Ἰταλ., ὁ παρ' Ἕλλησιν Αἰγίπαν.

Σιληνὸς (ὁ), = Σειληνός.

*Σιλουανὸς (ὁ), = Σιλβανός.

*Σιμάγγελος (ὁ), Βοιώταρχός τις παρὰ Παυσ.

Σίμαιθα (ἡ), ἑταίρα τις ἐκ Μεγάρων, σύγχρονος τῆς Ἀσπασίας. 2) Σικελή τις παρὰ Θκρ.

Σίμαιθος (ὁ), ἴδε Σύμαιθος.

*Σιμάριςος (ὁ), γραμματικός τις (;) παρ' Ἀθην. (ΙΔ', 478).

Σιμίχη (ἡ), δούλη τις, μήτηρ τοῦ Ἀρχελάου, βασιλέως τῆς Μακεδ. 2) ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.

Σιμιχίδας, α (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Σιμμίχου.

Σίμιχος (ὁ), ὑποκορ. τοῦ Σῖμος.

Σιμμίας, α (ὁ), Θηβαῖος, μαθητὴς τοῦ Πυθαγορείου Φιλαδέλφου καὶ φίλος τοῦ Σωκρ., συγγράψας διαλόγυς. 2) ποιητὴς καὶ γραμματικὸς ἐκ Ῥόδου ἢ Βυζαντίου, ἀκμάσας περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Πολυσπέρχοντος. 4) γλύπτης, υἱὸς τοῦ Εὐπαλάμου. 5) φιλόσοφος ἐκ Συρακουσῶν.

Σιμμίχη (ἡ), = Σιμίχη.

Σιμμόεις-οῦς, εντος-οῦντος (ὁ), ποτ. τῆς Τρῳάδος, πηγ. ἐκ τῆς Ἴδης καὶ χυν. εἰς τὸν Σκάμανδρον, (Μεντεσέ).

Σιμοείσιος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Αἴαντος φονευθέντων Τρώων, υἱὸς τȣ̃ Ἀνθεμίωνος.

Σῖμος (ὁ), Σικελιώτης, κτίτωρ τῆς Ἱμέρας. 2) Θεσσαλός τις ἐκ Λαρίσσης, κράττων τὰ τοῦ Φιλίππȣ. 3) ναύκληρός τις ἐκ Σικελίας παρὰ Θκρτ. 4) Πυθαγόρειός τις ἐκ Ποσειδωνίας. 5) ἰατρός τις Κῷος παρὰ Στρβ. 6) ποιητὴς ἐκ Μαγνησίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίȣ ὠνομάσθη ἡ Σιμῳδία, εἶδος ἀσέμνων ᾀσμάτων. 7) υἱὸς τοῦ Φιάλȣ, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ.

Σιμοῦς, οῦντος (ὁ), = Σιμόεις.

Σιμπλίκιος (ὁ), φιλόσοφος Ἐκλεκτικὸς ἐκ Κιλικίας, μαθητὴς τοῦ Ἀμμωνίου, ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ, καὶ γράψας ὑπομνήματα εἰς τὸν Ἀριστοτέλην ϗ εἰς τὸν Ἐπίκτητον.

Σύμιλος (ὁ), ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τȣ̃ Δημοσθ. 2) ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας ἀκμάσας περὶ τὴν 106 Ὀλυμπ.

*Σίμυρα (τὰ) ϗ Σίμυρος (ἡ), π. τῆς Συρ., (ὁ πολ. Σιμυρεὺς καὶ Σιμύριος).

Σίμων, ωνος (ὁ), σοφιςής τις ἐν Ἀθήναις, διαβόητος ἐπὶ ἀπιστίᾳ ϗ ἐπιορκίᾳ. 2) συγγραφεύς τις Ἀθηναῖος, γράψας περὶ ἱππικῆς. 3) μαθητὴς τοῦ Σωκρ., πρότερον βυρσοδέψης, γράψας διαλόγους. 4) πλούσιός τις σκυτοτόμος, μετονομασθεὶς ὑπὸ κενοδοξίας Σιμωνίδης. 5) ἀγαλματοποιός τις ἐξ Αἰγίνης.

*Σιμωνακτίδης, ου (ὁ), συγγραφεὺς ἐκ Χίου, γράψας Ὀψαρτυτικά.

Σιμωνίδης, ου (ὁ), ὁ περίφημος λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Κέω, υἱὸς τοῦ Λεωπρέπȣς, γεννηθεὶς τὸ β'. ἔτος τῆς 55 Ὀλυμπ. καὶ ἀποθανὼν περίπȣ ἐννενηκοντούτης, διαμείνας δὲ πολὺν χρόνον παρὰ τῷ Ἱππάρχῳ ἐν Ἀθήναις καὶ παρὰ τῷ Ἱέρωνι ἐν Συρακούσαις, ὅπου ϗ ἀπέθανεν. Εἰς τοῦτον ἀποδίδεται ἡ εὕρεσις ςοιχείων τινῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου ϗ μία πραγματεία περὶ μνήμης. Ἐκ δὲ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ διεσώθησαν μόνον ὀλίγα ἀποσπάσματα. 2) ποιητὴς ἐλεγείων ἐκ τῆς νήσου Ἀμοργοῦ, σύγχρονος τοῦ Ἀρχιλόχου. 3) στρατηγός τις τῶν Ἀθην. παρὰ Θκδ. 4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 117 Ὀλυμπ. 5) Ῥαψῳδός τις ἐκ Ζακύνθȣ παρ' Ἀθην.

Σῖναι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς νῦν Κίνας, ϗ πρὸς ἄρκτον τῶν Σηρῶν.

Σίναρος (ὁ), ποτ. τῆς Κιλικ., ὁ ἄλλως Σάρος.

Σίνδα (τὰ), π. τῆς Πισιδ. 2) κώμη τῆς Ἀσιατ. Σαρματ. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου.

Σινδικὸς, ή, όν. Ὁ τῶν ἢ ἐκ τῶν Σινδῶν. ‖. » Σινδικὸς λιμὴν, « λιμὴν ἢ κόλπος τῆς ἐν Ἀσίᾳ Σαρματίας, ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου. ‖. » Σινδικὴ (ἐνν. χώρα), μέρος τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας τὸ περὶ τὸν Κιμμέριον Βόσπορον, ἀντικρὺ τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, ὅπου κατῴκουν οἱ

Σινδοὶ (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ Σινδικῆς καὶ 2) ἄλλοι, κατοικοῦντες τὴν Εὐρωπ. Σαρματ. περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἴστρου, πιθανῶς οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς πρώτους.

Σινδόμανα (τὰ), π. τῆς Ἰνδ.

Σίνδος ϗ Σίνθος (ἡ), π. τῆς Μυγδονίας ἐν Μακεδονίᾳ, περὶ τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον.

Σίνις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυπήμονος ϗ τῆς Συλέας, περιβόητος λῃστὴς τῆς ἀρχαιότητος, ὁ ἐπικληθεὶς Πιτυοκάμπτης (ἴδε τοῦτο τὸ ὄνομα).

Σινόεις, εντος (ὁ), ἴδε Σινόη.

Σινόεσσα (ἡ), π. μὲ λιμένα ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου, (Rocca di Mandragone), (ὁ πολ. Σενουεσανός).

Σινόη (ἡ), Νύμφη τις, ἀναθρέψασα τὸν Πᾶνα, ὅς τις διὰ τοῦτο ὠνομάζετο Σινόεις.

Σινουέσσα (ἡ), ἴδε Σινόεσσα.

Σιντηῒς, ΐδος (ἡ), ἡ νῆσος Λῆμνος, ἴδε Σίντιες.

Σιντία (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς Σαντικῆς χώρας, (οἱ κάτοικοι Σίντιοι).

Σίντιες (οἱ), οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Λήμνου, ὡς διάγοντες βίον πειρατικὸν [σίνομαι].

Σίντοι (οἱ), ἔθνος τῆς Μακεδ., κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος Κέρκιναν εἰς τὰ μεθόρια τῆς Θρᾴκης, οἱ ἄλλως Σαῖοι ϗ Σάπαι.

Σινώπη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης ἢ τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Αἰγίνης, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Σύρον. 2) ἑταίρα τις παρὰ Δημοσθ. 3) π. τῆς Παφλαγον. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἄποικος τῶν Μιλησίων, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Σινωπεύς).

Σιοὺφ (ἡ), π. τοῦ Σαϊτικοῦ νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου.

Σιποῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, (Maria di Siponto).

Σιπυληνὴ (ἡ), ἐπώνυμον τῆς Ῥέας, [ἐκ τοῦ

Σίπυλος (ὁ), β. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κλάδος τοῦ Ταύρου, ἐν τοῖς μεθορίοις Λυδίας ϗ Φρυγίας, περὶ τὸν Ἕρμον ποταμὸν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου μετεμορφώθη ἡ Νιόβη. 2) π. τῆς Λυδ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, καταστραφεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ. 3) εἷς τῶν παίδων τῆς Νιόβης.

*Σίρακες (οἱ), ἔθνος μεταξὺ Μαιώτιδος ϗ Κασπίας.

*Σιρακηνὴ (ἡ), ἡ χώρα τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Σίρακες, συνορεύουσα μὲ τὴν τῶν Ἀμαζόνων.

Σίρβων καὶ Σιρβωνὶς (ἡ), ἴδε Σερβωνίς.

Σίρις ϗ Σῖρις, ιος (ὁ), = Σεῖρις, ποτ. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, χυν. εἰς τὸν Ταραντινὸν κόλπον. 2) (ἡ) π. τῆς Λευκαν. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἐπίνειον τῆς Ἡρακλείας, ἄλλως Πολιειον ϗ κοινῶς σήμερον Torre di Sen na, (ὁ πολ. Σιρίτης). 3) π. τῆς ἐν Θρᾴκῃ Παιονίας, (Σέρρα (οἱ κάτοικοι Σιριοπαίονες ϗ Σιροπαίονες)

Σίρμιον (τὸ), π. τῆς Παννονίας ἐπὶ τοῦ Σαύου ποταμοῦ, (ὁ πολ. Σιρμιεύς).

*Σιρομίτρης, ȣ (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδ.

Σιροπαίονες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Παιονίᾳ Σίριος.

Σίρωμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐέλθωνος, βασιλεὺς τῆς Κύπρου.

Σισάμνης, ου (ὁ), Πέρσης, πατὴρ τοῦ Ὀτάνȣ, τὸν ὁποῖον ὁ Καμβύσης ἐπρόςαξε νὰ ἐκδάρωσι ζῶντα, διότι ἐδίκασε παρανόμως, καὶ μὲ τὸ δέρμα τȣ καλύψας τὸ δικαστικὸν θρονίον, ἐκάθισεν ἐπ' αὐτοῦ δικαστὴν τὸν υἱόν του Ὀτάνην.

Σισάπων, ωνος (ἡ), δύω κῶμαι (Παλαιὰ καὶ Νέα) τῆς Βαιτ. Ἰσπαν., ὅπου καὶ πλούσια χρυσωρυχεῖα, (Almaden).

Σισιμάκης, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Ἡροδ. (Ε', 121).

Σισίνης ἢ Σισίννης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἀῤῥ. 2) ἀρχηγός τις τῶν Καππαδοκῶν, σύγχρονος τοῦ Στράβωνος. 3) Σκύθης τις, φίλος τοῦ Τοξάριδος.

*Σισίννιος (ὁ), ὄνομα μεταγενέστερον.

Σισκία (ἡ), π. τῆς Παννονίας ἐπὶ τοῦ Σαύου ποταμοῦ, (Σισσέκ).

Σισυφίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Σισύφου, ὁ Ὀδυσσεύς.

Σίσυφος (ὁ), κατὰ λέξιν καὶ ἐτυμολογ = Θεόσοφος (παρβλ. Σίβυλλα), εἷς τῶν ἐπισήμων ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, κτίτωρ καὶ βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, διαβόητος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὰς πανουργίας καὶ τὴν πλεονεξίαν του, ὥστε τὸ ὄνομά του ἐκλαμβάνεται πολλάκις ὡς συνώνυμον τοῦ πανοῦργος, πολύτροπος. Ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Μερόπης, μιᾶς τῶν Πληϊάδων, ἐγέννησε τὸν Γλαῦκον, τὸν Ὀρνυτίωνα, τὸν Θέρσανδρον ϗ τὸν Ἅλμον· ἐκ δὲ τῆς θυγατρὸς τοῦ Αὐτολύκου Ἀντικλείας, τὴν ὁποίαν ἐβίασε, τὸν Λαέρτην, πατέρα τοῦ Ὀδυσσ. Ἐπειδὴ δὲ ἐπρόδωκεν εἰς τὸν Ἀσωπὸν τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρός του Αἰγίνης ὑπὸ τοῦ Διὸς, κατεδικάσθη μετὰ θάνατον ἐν τῷ Ταρτάρῳ νὰ ἀναβιβάζῃ κυλίων ὑπερμεγέθη λίθον εἰς ὑψηλόν τινα βράχον, ὅς τις ἅμα ἔφθανεν εἰς τὴν κορυφὴν, κατέπιπτεν ὀπίσω.

Σιτάκη καὶ Σιττάκη (ἡ), π. τῆς Βαβυλωνίας, ἀπέχουσα 15 ςάδια τοῦ Τίγριδος, (Ἐσκὶ-Μπαγδάτ). 2) π. πρωτ. τῆς Σιττακηνῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ, (ὁ πολ. Σιττακηνός).

Σιτακηνὴ (ἡ), χώρα πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἀσσυρ. μεταξὺ τῆς Σουσιανῆς καὶ τοῦ Τίγριδος, μὲ πόλιν πρωτεύουσαν τὴν Σίτταν ἢ Σιτάκην.

Σίτακος (ὁ), ποτ. τῆς Περσίδος, χυν. εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον.

Σιτάλκης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν ἐν Θρᾴκῃ Ὀδρυσῶν ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. 2) ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἐπολιτογράφησαν ὡς σύμμαχόν των. 3) ἀρχηγὸς τῶν μετὰ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. στρατευομένων Θρᾳκῶν.

Σίττα (ἡ), = Σιτάκη.

Σιττακηνὴ (ἡ), = Σιτακηνή.

*Σίττιος (ὁ), διαβόητός τις ἐπὶ τρυφῇ παρὰ Ῥωμαίοις.

Σιττόκατις (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. παρ' Ἀῤῥ.

Σιτὼ, οῦς (ἡ), ἡ Δήμητρα παρὰ τοῖς Συρακουσίοις.

Σῖφαι (αἱ), π. καὶ λιμὴν τῆς Βοιωτ. ἐν τῇ περιχώρῳ τῶν Θεσπιῶν ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, (ὁ πολ. Σιφαεὺς καὶ Σιφαιεὺς ἢ Σιφαῖος).

Σίφνος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, διασώζȣσα τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Σίφνιος).

Σκαία ϗ (Ἰων.) Σκαίη (ἡ), θυγ. τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Εὐρώπης.

Σκαιαὶ πύλαι (αἱ), μία τῶν πυλῶν τῶν Θηβῶν, βλέπουσα πρὸς δυσμάς.

Σκαιόλας, α (ὁ), ὁ παρὰ Ῥωμ. Scævola, Μούκιος, ἐπίσημος εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν.

Σκαῖος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἱπποκόωντος, ὅς τις, διώξας τὸν Ἰκάριον ϗ Τύνδαρον ἐκ τῆς Σπάρτης, ἐφονεύθη ὕςερον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Σκαμάνδριος, α, ον. Ὁ τοῦ Σκαμάνδρου. ‖. » Τὸ Σκαμάνδριον πεδίον, « ἡ μεταξὺ Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος πεδιὰς τῆς Τρῳάδος.

Σκαμάνδριος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἕκτορος, ὁ ἄλλως Ἀστυάναξ. 2) εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Στροφίου.

Σκάμανδρος (ὁ), ποτ. τῆς Τρῳάδος, ὁ κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν θεῶν Ξάνθος, ἑνούμενος μὲ τὸν Σιμόεντα, καὶ χυνόμενος διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ τὸ Σίγειον, (Μενδερὲ-σού).

Σκαμανδρώνυμος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς Σαπφοῦς, Λέσβιος.

Σκαμβωνίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Σκαμβωνίδης ἢ Ἐκ Σκαμβωνιδῶν).

*Σκάμων, ωνος (ὁ), συγγραφεὺς ἐκ Μιτυλήνης, γράψας Περὶ εὑρημάτων.

*Σκανδαρία (ἡ) καὶ Σκανδάριον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς νήσου Κῶ.

Σκάνδεια (ἡ), π. μὲ λιμένα πρὸς μεσημβρ. τῆς νήσου τῶν Κυθήρων.

Σκαπτησύλη καὶ Σκαπτὴ Ὕλη (ἡ), πολίχν. τῆς Θρᾴκης μὲ μεταλλεῖα χρυσοῦ ἀντικρὺ τῆς Θάσου, ὅπου ἀπέθανεν ὁ Θκδ., (Ἰσκιπτσιλέρ), (ὁ πολ. Σκαπτησυλίτης).

Σκάρδων, ωνος (ἡ), π. πρωτεύουσα τῆς Λιβουρνίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Σκάρφεια (ἡ), πολίχν. τῶν Ἐπικνημιδ. Λοκρῶν παρὰ τὰς Θερμοπύλας, ἀφανισθεῖσα περὶ τὸν μεσαίωνα ὑπὸ σεισμοῦ, (ὁ πολ. Σκαρφεὺς ἢ Σκαρφιεύς).

Σκάρφη (ἡ), = Σκάρφεια. 2) π. τῆς Βοιωτ., ὁ παρ' Ὁμήρῳ Ἐτεωνός.

Σκεβλίας, α (ὁ), ὄνομα δούλου παρ' Ἀριστοφ.

Σκειρῖται, Σκεῖρος, = Σκιρῖται, Σκῖρος.

Σκείρων, ωνος (ὁ), περιβόητος λῃςὴς τῆς ἀρχαιότητος, διατρίβων περὶ τὴν, ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν, Σκειρωνίδα ὁδὸν καὶ τὰς Σκειρωνίδας πέτρας (τὴν νῦν Κακὴν σκάλαν) μεταξὺ Κορινθίας ϗ Μεγαρίδος, βιάζων τοὺς διαβάτας νὰ τοῦ νίπτωσι τοὺς πόδας, καὶ σφενδονίζων αὐτοὺς διὰ τοῦ ποδὸς κατὰ τῶν κρημνῶν εἰς τὴν θάλασσαν, φονευθεὶς δὲ μὲ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Θησέως

Σκελλίας ἢ Σκέλλιος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀριστοκράτους.

*Σκερδιλαΐδας, (ὁ), στρατηγός τις παρὰ Πολυβ.

Σκέφρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τεγεάτου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Λειμῶνος, ἐξ αἰτίας τῆς Λητοῦς, καὶ θρηνούμενος ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀγυέως.

Σκηπίων, ωνος (ὁ), ἴδε Σκιπίων.

Σκῆψις, εως (ἡ), π. τῆς Τρῳάδος ἐπὶ τῆς Ἴδης, (Ἐσκὶ-Οὐσκιοῦμπ), (ὁ πολ. Σκήψιος).

Σκιὰ (ἡ), πολίχν. τῆς Εὐβοίας, (ὁ πολ. Σκιεύς). 2) χωρ. τῆς Ἀρκαδ., ἀπέχον 13 στάδια τῆς Μεγαλοπόλεως, ὅπȣ καὶ ναὸς τῆς Σκιαδίτιδος Ἀρτέμιδος, ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Παυσανίȣ, (ὁ πολ. Σκιάτης).

Σκίαθις (ὁ), β. τῆς Ἀρκαδ.

Σκίαθος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίȣ, ἀπέναντ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς ἐν Μαγνησίᾳ Σηπιάδος, διασώζȣσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ Σκιάθιος).

Σκιὰς, ἄδος (ἡ), = Σκιά (2).

Σκίδρος (ἡ), π. τῆς Ἰταλ., (Sideroni), (ὁ πολ. Σκιδρανός).

Σκιλλοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς [Τ]ριφυλίας ἐν Ἤλιδι περὶ τὸν Σελινοῦντα ποταμὸν, ὅπου ἔζησε, φυγὰς ἐκ τῆς πατρίδος του, ὁ Ξενοφῶν, (ὁ πολ. Σκιλλούντιος).

Σκίλουρος (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Σκυθῶν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.

Σκιπίων, ωνος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Κορνηλίων, περιφημότεροι τῶν ὁποίων ὑπῆρξαν 1) ὁ Ἀφρικανὸς, υἱὸς τοῦ Κορνηλίου Σκιπίωνος, ὕπατος ϗ στρατηγὸς τῶν Ῥωμ., ὁ νικήσας κατὰ κράτος τὸν Ἀννίβαν καὶ τοὺς Καρχηδονίȣς. 2) ὁ Αἰμιλιανὸς, ἐπικληθεὶς καὶ οὗτος Ἀφρικανὸς, υἱὸς τοῦ Παύλου Αἰμιλίου, ὑπατεύσας τετράκις, καὶ κυριεύσας καὶ καταστρέψας τὴν Καρχηδόνα.

Σκίρα (τὰ) ϗ Σκίρον (τὸ), χωρίον τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸ Φαληρὸν, ὅπου ὁ ναὸς τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐπανηγυρίζοντο τὰ Σκιροφόρια, τὰ ἄλλως καὶ Σκίρα.

Σκιράδιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀττικῆς ἀντικρὺ τῆς Σαλαμῖνος.

Σκιρὰς, άδος (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀθηνᾶ ϗ 2) ἡ νῆσος Σαλαμίς.

Σκιρῖται (οἱ), λόχος τις Σπαρτιατῶν, ὀνομασθεὶς ἀπὸ τῆς πόλεως Σκίρου, συνιστάμενος συνήθως ἐξ 600 ἀνδρῶν, καὶ παρατασσόμενος πάντοτε ἐπὶ τῆς ἀριςερᾶς πτέρυγος πλησίον τοῦ βασιλέως.

Σκιρῖτις, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὴν πόλιν Σκῖρον χώρα τῆς Ἀρκαδίας.

Σκῖρον (τὸ), ἴδε Σκίρα.

Σκίρος (ὁ), ἀρχαῖός τις ἥρως ἐν Σαλαμῖνι, κτίτωρ τοῦ ἐκεῖσε ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς. 2) μάντις ἐκ Δωδώνης, φονευθεὶς ἐν Ἀττικῇ εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἐλευσινίων πόλεμον τοῦ Ἐρεχθέως.

Σκῖρος (ἡ), πολίχν. τῆς Παῤῥασίας ἐπὶ τῶν συνόρων Λακωνίας καὶ Ἀρκαδίας.

Σκίρτος (ὁ), ποτ. τῆς Μεσοποτ., ῥέων παρὰ τὴν πόλιν Ἔδεσσαν.

*Σκιρτώνιον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδ., (ὁ πολ. Σκιρτώνιος).

Σκιρώνδας, α (ὁ), Βοιώταρχός τις παρὰ Θκδ.

Σκίρων καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, ἴδε Σκείρων κτλ.

Σκιρωνίδης, ου (ὁ), ςρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Σκίταλοι (οἱ), δαίμονές τινες ἀσελγεῖς, τῶν ὁποίων τὸ ὄνομα ἐπλάσθη κωμικῶς ἀπὸ τοῦ Σκίτωνος, ἀκολάστȣ τινὸς τῶν τότε χρόνων.

Σκίτων, ωνος (ὁ), ἴδε ἀνωτέρω. 2) ὑπηρέτης τοῦ ἰατροῦ Δημοκήδους, (Ἡρόδ. Γ', 130).

Σκιώνη (ἡ), πολίχν. τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπȣ, (ὁ πολ. Σκιωναῖος). 2) ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.

Σκληρίας (ὁ), Ταραντῖνος, ποιητὴς τῆς Ἰταλικῆς λεγομένης κωμῳδίας.

[Σ]κόλις καὶ Σκόλλις, εως (ἡ), β. καὶ π. τῆς Πελοποννησ. μεταξὺ Ἤλιδος ϗ Ἀχαΐας, κατὰ τὸν Στρβ. ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ὠλενία πέτρα.

[Σκ]ολοπόεις, εντος (ὁ), ποτ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ῥέων μεταξὺ Πριήνης καὶ Μυκάλης, ἄλλως ἄγνωστος.

Σκόλοτοι (οἱ), οἱ Σκῦθαι, (Ἡρόδ. Δ', 6).

*Σκομβραρία (ἡ), ἡ ἄλλως Ἡρακλέους νῆσος παρὰ τὴν Ἰσπαν.

Σκόμβρον καὶ ; Σκόμιον (τὸ), β. ὑψηλὸν τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παιονίας περὶ τὴν Ῥοδόπην, (Μπεδόχια).

Σκοπάδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Σκόπα, οἰκογένειά τις ἀρχοντικὴ ἐν Θεσσαλίᾳ.

Σκόπας, α (ὁ), πλούσιός τις τύραννος τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν, ὑμνηθεὶς ὡς Ὀλυμπιονίκης ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου. 2) ἕτερός τις, ἔκγονος τοῦ προτέρου. 3) περίφημός τις ἀγαλματοποιὸς ἐκ Πάρου, ἀκμάσας περὶ τὸ 430 πρὸ Χ.

*Σκόπασις (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἡροδ.

Σκόπελος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, πρὸς βορρᾶν τῆς Εὐβοίας, σώζουσα τὸ ὄνομά της.

Σκόπιον (τὸ), χωρίον παρὰ τὰς ἐν Βοιωτίᾳ Θήβας.

Σκορδίσκοι (οἱ), ἔθνος Κελτικὸν, κατοικοῦν περὶ τὸν Σαῦον ποταμὸν ἐν Παννονίᾳ.

*Σκοτάνη (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

Σκότουσα καὶ (ὀρθότ.) Σκοτοῦσσα, π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιώτιδος, (ὁ πολ. Σκοτουσσαῖος).

Σκύθαινα (ἡ), δούλη τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Σκύθης, ου (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Σκυθίας. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο περιελάμβανον οἱ Ἕλληνες ὅλους τοὺς νομάδας λαοὺς, ὅσοι ἦσαν πρὸς ἄρκτον τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης, πέραν τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ καὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, διαιρούμενοι εἰς Γεωργοὺς, τοὺς ἄλλως Βορυσθενεΐτας καὶ Ὀλβιοπολίτας· εἰς Νομάδας, κατοικοῦντας πρὸς ἀνατολὰς τῶν Γεωργῶν εἰς ἔκτασιν 14 ἡμερῶν ὁδοῦ, καὶ εἰς Βασιλικοὺς, τοὺς πλείστους καὶ ἀρίστους, κατοικοῦντας ἔτι ἀνατολικώτερον, καὶ ἀποτελοῦντας ἰδιαίτερον βασίλειον, τοῦ ὁποίου κέντρον ἦτον ἡ Κριμαία. 2) ἐπιθετ. ἀντὶ Σκυθικός. »Ὅμιλος —,« Αἰσχλ. 3) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἢ τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς αὐτόχθονος κόρης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο δῆθεν οἱ Σκύθαι. 4) βασιλεὺς τῶν ἐν Σικελίᾳ Ζαγκλαίων, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου τῶν Γελῴων Ἱπποκράτους καὶ καταφυγὼν εἰς τὸν Δαρεῖον. 5) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Σκυθία (ἡ), ἡ χώρα τῶν Σκυθῶν, δηλ., καθὼς ἐννόουν αὐτὴν οἱ ἀρχαῖοι, ὅλα τὰ πρὸς βορρᾶν ἔσχατα μέρη τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης, ἰδίως δὲ ἡ πρὸς βορρᾶν τοῦ Εὐξ. Πόντου καὶ πρὸς δύσιν τῆς Μαιώτιδος, χώρα ἡ μετὰ ταῦτα Σαρματία.

Σκυθῖνος (ὁ), ἐπιγραμματοποιὸς Ἕλλην ἐκ Τέω ἢ Σκυθοπόλεως.

Σκυθόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τοῦ Ἰορδάνου, ἡ ἄλλως Βαιθ-σάν.

Σκυλάκη (ἡ), πολίχν. τῶν Πελασγῶν ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μυσίας, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κυζίκου, (ὁ πολ. Σκυλακηνός).

Σκυλάκιον (τὸ), π. τῶν Βραιτίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἡ πρότερον Σκυλλήτιον, (Squillace.)

Σκύλαξ, ακος (ὁ), περίφημος γεωγράφος ἐκ Καρυάνδων τῆς Καρίας, περιπλεύσας, κατὰ διαταγὴν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὅλην τὴν Λιβύαν. 2) ἕτερός τις, νεώτερος αὐτοῦ, Καρυανδεὺς καὶ οὗτος, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ὁ σωζόμενος Περίπλους τῆς Μεσογείου θαλάσσης. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, χυν. εἰς τὸν Ἶριν.

Σκύλης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, υἱὸς τοῦ Ἀριαπείθους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ὀκταμασάδου, διότι ἐμιμεῖτο τὰ ἤθη τῶν Ἑλλήνων.

Σκύλλα (ἡ), ἡ τερατώδης θυγάτ. τῆς Νύμφης Κραταιΐδος, ἢ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Ἑκάτης, ἢ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, διατρίβουσα περὶ τὸν Σικελικὸν πορθμὸν καὶ καταπίνουσα τοὺς παραπλέοντας· ἐπλάττετο δὲ ἔχουσα ἓξ δρακοντοειδεῖς λαιμοὺς καὶ δώδεκα ὀξεῖς καὶ ἐξέχοντας ὀδόντας καὶ περὶ τὸ σῶμα αὐτῆς κυνῶν καὶ ἄλλων θηρίων κεφαλάς. Ἦτον δὲ κυρίως βράχος σπηλαιώδης, ὅπου ἐφώλευον σκυλόψαρα καὶ ἄλλα θαλάσσια θηρία, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον συνετρίβοντο τὰ πλοῖα ὑπὸ τῶν ῥευμάτων. 2) θυγ. τοῦ Νίσου, βασιλέως τῶν Μεγάρων, προδοῦσα τὸν πατέρα της εἰς τὸν Μίνων καὶ ῥιφθεῖσα ὕστερον παρ' αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν.

Σκύλλαιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀργολ. ἀντικρύζον πρὸς τὸ Σούνιον, (Κάβο-Σκύλλο). 2) ἀκρωτ. καὶ πόλις τῆς κάτω Ἰταλ. παρὰ τὸ Ῥήγιον ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, ὅπου πλάττεται διατρίβουσα ἡ Σκύλλα, (Sciglio), (τὸ τοπ. Σκυλλαῖος).

Σκυλλήτιον (τὸ), = Σκυλάκιον.

Σκυλλίας καὶ Σκυλλίης, ου (ὁ), περίφημος κολυμβητὴς ἐκ Σικυῶνος, αὐτομολήσας ἀπὸ τῶν Περσῶν εἰς τοὺς ἐν Ἀρτεμισίῳ Ἕλληνας.

Σκύλλις, ιδος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς ἐκ Κρήτης, υἱὸς τοῦ Δαιδάλου.

Σκύλλος (ὁ), = Σκυλλίας καὶ Σκύλλις.

Σκύμνος (ὁ), γεωγράφος ἐκ Χίου, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Νικομήδους, γράψας περιήγησιν τῆς γῆς διὰ στίχων Ἰάμβων. 2) θαυματοποιὸς, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

*Σκύππιον (τὸ), πολίχν. περὶ τὴν Κολοφῶνα.

*Σκύρας (ὁ), ποτ. τῆς Λακων.

;Σκύριος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Αἰγέως, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ἄλλοι ἀνγνσ. Φήμιος.

Σκυρμιάδαι (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν τὰ παράλια τοῦ Εὐξ. Πόντου.

*Σκῦρος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀχαΐας (;), χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Σκῦρος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Σποράδων, σώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Σκύριος).

Σκῶλος (ὁ), κώμη τῆς Βοιωτ. περὶ τὴν Τανάγραν. 2) π. τῆς Χαλκιδικῆς ἐν Θρᾴκῃ περὶ τὴν Ὄλυνθον, (ὁ πολ. Σκώλιος καὶ Σκωλιεύς).

Σκώπασις, ιος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, πολεμήσας πρὸς Δαρεῖον τὸν Ὑστάσπου.

Σμάραγος (ὁ), δαίμων τις θορυβοποιὸς παρ' Ὁμήρῳ.

Σμερδίης, εω (ὁ), ὡραῖός τις νεανίας, ἀγαπητὸς τοῦ τυράννου Πολυκράτους.

Σμέρδις, ιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κύρου καὶ τῆς Κασσανδάνης, φονευθεὶς ἐν Αἰγύπτῳ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Καμβύσου. 2) εἷς τῶν Μάγων τῆς Περσίας, ψευσάμενος τὸ ὄνομα τοῦ φονευθέντος Σμέρδιος καὶ βασιλεύσας μετὰ θάνατον τοῦ Καμβύσου, ἀλλ' ἀνακαλυφθεὶς μετ' ὀλίγον διὰ πανουργίας τοῦ Ὀτάνου, καὶ καθαιρεθεὶς τοῦ θρόνου. 3) = Σμερδίης.

Σμερδομένης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Περσῶν, υἱὸς τοῦ Ὀτάνου καὶ ἀνεψιὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

*Σμῆνος (ὁ), ποτ. τῆς Λακων.

Σμίκρης, ητος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Ἀρκάδων.

Σμικρίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Πλάτ.

Σμικύθης, ου (ὁ), τυραννίσκος τις ἐν Θρᾴκῃ.

Σμικυθίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Σμίκυθος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστοφ. 2) Αἰγινήτης τις, υἱὸς τοῦ Χοίρου, παρὰ Παυσανίᾳ.

Σμίλα (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου παρὰ τὴν Θεσσαλονίκην.

Σμῖλις, ιδος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις ἀρχαῖος ἐξ Αἰγίνης, υἱὸς τοῦ Εὐκλείδου.

Σμινδυρίδης, ου (ὁ), Συβαρίτης, υἱὸς τοῦ Ἱπποκράτους, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἀγαρίστης, θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένους, διαβόητος διὰ τὴν τρυφὴν καὶ ἡδυπάθειάν του.

Σμινθεὺς, έως (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ἀπόλλων, εἴτε ἀπὸ τῆς Σμίνθης, πόλεως τῆς Τρῳάδος, εἴτε ἀπὸ τῶν σμίνθων (μυῶν), ἀπὸ τῶν ὁποίων ἠλευθέρωσε τὴν Τρῳάδα.

Σμίνθη (ἡ), πολίχν. τῆς Τρῳάδος.

Σμίνθιον (τὸ), ἱερὸν τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλ., ὅθεν 2) = Σμίνθη.

Σμύρνα (ἡ), ἡ ἄλλως Μύῤῥα, θυγ. τοῦ Θείαντος, γεννήσασα ἐκ τοῦ ἰδίου της πατρὸς τὸν Ἄδωνιν ἢ τὸν Κινύραν, καὶ μεταμορφωθεῖσα εἰς μυρσίνην. 2) μία τῶν Ἀμαζόνων, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ

Σμύρνα καὶ Σμύρνη (ἡ), π. ἐπίσημος τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τοῦ Μέλητος ποταμοῦ, μὲ ἕνα εὐρύχωρον λιμένα, παθοῦσα πολλάκις ὑπὸ σεισμῶν, καὶ διασώζουσα καὶ σήμερον τὸ ὄνομά της, (ὁ πολ. Σμυρναῖος).

*Σόανδος (ἡ), π. τῆς Καππαδ.

Σόανες (οἱ), ἔθνος τῆς Κολχ. περὶ τὸν Εὐξ. Πόντον ἐν τῇ νῦν Γεωργίᾳ.

*Σόατρα (τὰ), π. τῆς Λυκαον.

Σογδιανὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, κειμένη πρὸς βορρᾶν τῆς Περσίδος, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ὤξου καὶ Ἰαξάρτου, ἡ νῦν ἀρκτῴα Μπουχαρία, (τὸ ἐθν. Σογδιανοὶ καὶ Σόγδιοι).

Σόγδοι (οἱ), = Σογδιανοί. 2) ἔθνος τῆς Ἰνδ., κατοικοῦν περὶ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰνδοῦ.

Σοδομα (τὰ), Π. τῆς Ἰουδ., (ὁ πολ. Σοδομίτης).

Σοηβοι (οἱ), = Σούηβοι.

*Σοΐδας (ὁ), ἀγαλματοποιός τις ἐκ Ναυπάκτου, (Παυσ. Ζ', ιή).

Σολκοὶ (οἱ), = Σουλχοί.

Σόλλιον (τὸ), π. τῶν Κορινθ. ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ, (ὁ πολ. Σολλιεύς).

*Σολμισσὸς (ὁ), β. παρὰ τὴν Ἔφεσον.

Σολόεις, εντος (ὁ), ἀκρωτ. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Μαυριτανίας ἐν Ἀφρικῇ, (Κάβο Σπαρτέλ). 2) (ἡ) π. παραθαλ. πρὸς βορρᾶν τῆς Σικελ., (Castello di Solanto).

Σόλοι (οἱ), π. παραθαλ. πρὸς βορρᾶν τῆς Κύπρου, ἄποικος τῶν Ἀθην., ἡ πρότερον Αἴπεια καὶ ὕστερον Σόλοι πρὸς τιμὴν τοῦ νομοθέτου Σόλωνος, ὅς τις τὴν ἐπεσκέφθη, (ὁ πολ. Σόλιος). 2) π. τῆς Κιλικ., ἄποικος τῶν ἐκ Ῥόδου Ἀργείων καὶ Λινδίων, ἡ τελευταῖον Πομπηϊούπολις καὶ νῦν Μεζετλοῦ, (ὁ πολ. Σολιεύς).

Σολοῦς, οῦντος (ὁ), = Σολόεις.

Σολύγεια (ἡ), κώμη ὀχυρὰ τῆς Κορινθ. πρὸς τὸν Κορινθ. κόλπον, ἐπί τινος λόφου, ὅς τις ἀπ' αὐτῆς ἐκαλεῖτο Σολύγειος, (ὁ πολ. Σολυγεύς).

Σολυμα (τὰ), = Ἱεροσόλυμα.

Σόλυμοι (οἱ), ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Σόλων, ωνος (ὁ), ὁ περίφημος τῶν Ἀθην. νομοθέτης, υἱὸς τοῦ Ἐξηκεστίδου, καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Κόδρου, ἐκλεχθεὶς ἄρχων τῆς πατρίδος του τὸ γ'. ἔτος τῆς 86 Ὀλυμπ. καὶ καταργήσας ἐν πρώτοις τὴν νομοθεσίαν τοῦ Δράκοντος, καὶ τὰ παλαιὰ ἰδιωτικὰ χρέη, ἀναθέμενος δὲ εἰς τὸν δῆμον τὴν ὑπερτάτην νομοθετικὴν καὶ ἐκλεκτικὴν ἐξουσίαν, καὶ συγκεράσας αὐτὴν διὰ τῆς δυνάμεως τὴν ὁποίαν ἔδωκεν ἀφ' ἑτέρου εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον, ὑποχρεώσας δὲ ἐνόρκως τοὺς συμπολίτας του νὰ φυλάξωσιν ἀμετάθετον τὸ νέον πολίτευμα μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς του, καὶ ἀποδημήσας ἐπὶ δεκαετίαν. Ἀλλὰ περὶ τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του, βιασθεὶς ἐξ αἰτίας τοῦ Πεισιστράτου, ὅς τις ἐσφετερίσθη διὰ δημοκοπίας τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν, ν' ἀφήσῃ πάλιν τὴν πατρίδα του, ἀπέθανεν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ εἰς ἡλικίαν 80 ἐτῶν. Ἀσχοληθεὶς δὲ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας εἰς τὴν ποίησιν, συνέταξε καὶ διάφορα ἠθικὰ ποιήματα, τὰ ὁποῖα ἐθαύμαζεν ὁ Πλάτων.

Σόος-Σοῦς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστοδήμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Εὐρυπῶντος.

*Σοσσινάται (οἱ), ἔθνος ὀρεινὸν τῆς Σαρδινίας.

*Σουάγελα (τὰ), π. τῆς Καρίας, (ὁ πολ. Σουαγελεύς).

*Σούγαμβροι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν.

Σουγδιὰς άδος, (ἡ), = Σογδιανή.

Σούεσα (ἡ), ἡ καὶ Σούεσσα Πομεντίων, π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, πρωτ. τῶν Οὐόλσκων.

Σουέσσουλα (ἡ), π. μεσόγ. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Castel di Sessola).

Σουετόνιος (ὁ), Τρανκουΐλλος, γραμματικὸς καὶ ῥήτωρ ἐν Ῥώμῃ, φίλος τοῦ νεωτέρου Πλινίου καὶ τοῦ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ.

Σούηβοι (οἱ), = Σόηβοι.

Σουΐδας, α (ὁ), ἀγνώστου ἐποχῆς καὶ πατρίδος συγγραφεὺς, ἀκμάσας ἴσως περὶ τὴν Ι' ἢ ΙΑ' ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου σώζεται ἓν Λεξικὸν ἱστορικὸν καὶ ἑρμηνευτικὸν πολλῶν ἀρχαίων ἰδιωτισμῶν καὶ παροιμιῶν, ἐράνισμα διαφόρων ἄλλων Σχολιαστῶν καὶ ὑπομνηματιστῶν.

Σούκρων, ωνος (ὁ), π. τῆς Ταῤῥακων. Ἰσπαν. ἐπί τινος ὁμωνύμου ποταμοῦ, (Succa).

Σούλγας, α (ὁ), ποτ. τῆς Γαλλ. χυν. εἰς τὸν Ῥοδανὸν, (Sorgue).

Σοῦλμον (τὸ), π. τῶν Πελιγνῶν ἐν τῇ μεταίᾳ Ἰταλίᾳ, (Sulinona).

Σουλχοὶ (οἱ), π. πρὸς μεσημβρ. τῆς Σαρδιν. ἄποικος τῶν Καρχηδονίων.

*Σουμάτειον (τό), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

*Σουματεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ

*Σουματία καὶ Σουμητία (ἡ), = Σουμάτειον.

*Σουνιαίθων, ωνος (ὁ), = Σαγχωνιάθων, παρ' Ἀθην.

Σουνιάρατος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Ποσειδῶν ὡς ἐπὶ τοῦ Σουνίου λατρευόμενος [Σ. ἀράομαι].

Σουνιὰς, άδος (ἡ), ἡ τοῦ Σουνίου. || »Ἀθηνᾶ —,« εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον καθιερωμένος ὁ περίφημος ἐπὶ τοῦ Σουνίου ναὸς, τοῦ ὁποίου σώζονται ἀκόμη τὰ ἐρείπια. || »— ἄκρη, — τῷ·

Σούνιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἀττ., σχηματίζον τὸ μεσημβρινώτερον αὐτῆς ἄκρον, καὶ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Θορικοῦ μέχρι τοῦ Ἀναφλύστου, (Κάβο-κολῶναις). 2) κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττ. περὶ τὸ ὁμώνυμον ἀκρωτ. μὲ λιμένα καὶ ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, (ὁ δημ. Σουνιεύς).

Σοῦρα (τὰ), π. τῆς Συρ. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, (Ἰαβὰρ), (ὁ δημ. Σουρηνός).

*Σουρασηνοὶ (οἱ), Ἰνδικόν τι ἔθνος παρ' Ἀῤῥ.

Σοῦς (ὁ), = Σόος.

Σοῦσα (τὰ), ἡ παρὰ τῇ Γραφῇ Σουσὰν, π. πρωτ. τῆς Σουσιανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Χοάσπου ποταμοῦ, καθέδρα χειμερινὴ τῶν βασιλέων τῆς Περσίας, κτίσμα Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ἔχουσα περίμετρον 120 σταδίων, (Σσουστὲρ), (ὁ πολ. Σούσιος).

Σουσαρίων, ωνος (ὁ), ἀρχαῖος κωμικὸς ποιητὴς ἐκ Μεγάρων, ὁ πρῶτος γράψας κωμικὸν ἔμμετρον δρᾶμα ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 54 Ὀλυμπ.

Σούσας, α (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχλ.

Σουσία (ἡ), π. τῆς Ἀριανῆς ἐν τῇ Παρθίᾳ.

Σουσιανὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Περσ., πρὸς ἀνατολὰς τῆς Βαβυλων., μὲ πρωτεύουσαν τὰ Σοῦσα, (Σουσιστὰν), (οἱ κάτοικοι Σουσιανοί).

Σουσιὰς, άδος καὶ Σουσὶς, ἴδος (ἡ), = Σουσιανή.

Σουσισκάνης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτ. παρ' Αἰσχλ.

*Σούτριον (τὸ), π. τῆς Τυῤῥην., (Σουτρηνός).

*Σοῦχος (ὁ), ὁ ἱερὸς κροκόδειλος ἐν Ἀρσινόῃ τῆς Αἰγύπτου.

Σοφαίνετος (ὁ), Στυμφάλιος ἐξ Ἀρκαδίας εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων.

Σόφιλος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σοφοκλέους. 2) δραματικός τις ποιητὴς ἐκ Θηβῶν ἢ Σικυῶνος.

*Σόφιος (ὁ), Μεσσήνιός τις Ὀλυμπιονίκης παρὰ Παυσαν.

Σοφοκλέης-ῆς, έους (ὁ), υἱὸς τοῦ Σοφίλου, Ἀθηναῖος, εἷς τῶν ἐξόχων ποιητῶν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος, γεννηθεὶς τὸ β'. ἔτος τῆς 71 Ὀλυμπ. καὶ διδαχθεὶς τὴν ποιητικὴν παρὰ τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ ὁποίου ἦτον νεώτερος 31 ἔτη, καὶ τὸν ὁποῖον ἐνίκησε, συναγωνισθεὶς πρὸς αὐτὸν εἰς ἡλικίαν 25 ἐτῶν. Ἐκ τῶν πολυαρίθμων τραγῳδιῶν τοῦ ἐνδόξου τούτου ποιητοῦ, ἀποθανόντος εἰς ἡλικίαν 95 χρόνων, διεσώθησαν ἀκέραιοι μόνον ἑπτά. 2) υἱὸς τοῦ Σωστρατίδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, πλουτήσας ἀπό τινος ἐκστρατείας ἐναντίον τῶν Σαμίων. 3) γραμματικός τις, σχολιάσας τὸν Ἀπολλώνιον.

*Σόφων, ωνος (ὁ), συγγραφεύς τις, γράψας Ὀψαρτυτικά.

Σπάδα (τὰ), κώμη τῆς Περσίδος.

Σπαλάθρα (ἡ), π. τῆς Θετταλομαγνησίας, (ὁ πολ. Σπαλαθραῖος).

Σπαράδοκος (ὁ), πατὴρ τοῦ Σεύθου, βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης.

Σπαργαπείθης, ους (ὁ), βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, πρόπαππος τοῦ Ἀναχάρσιδος.

*Σπαράμειζος (ὁ), εὐνοῦχός τις τοῦ Σαρδαναπάλου.

Σπαργαπίσης, ους (ὁ), υἱὸς τῆς βασιλίσσης Τομύριδος.

Σπάρδοκος (ὁ), ἄλλη γραφὴ ἀντὶ Σπαράδοκος.

*Σπάρτακος (ὁ), ὁ περίφημος μονομάχος τῆς Ῥώμης, ἀρχηγὸς τοῦ Πειρατικοῦ πολέμου.

Σπάρτα (Δωρ. ἀντὶ) Σπάρτη (ἡ), ἡ ἄλλως Λακεδαίμων, π. πρωτ. τῆς Λακων., καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Σπάρτης, ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα καὶ ὑπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ Ταϋγέτου, (ὁ πολ. Σπαρτιάτης καὶ τὸ θηλ. Σπαρτιᾶτις).

Σπαρτοὶ (οἱ), οὕτως ὠνομάζοντο ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν οἱ μετὰ Κάδμον ἐλθόντες ἐκ Φοινίκης ξένοι εἰς τὰς Θήβας, περὶ τῶν ὁποίων ἐμυθεύετο ὅτι ἀνεφύησαν ἔνοπλοι ἐκ τῶν σπαρέντων ὀδόντων τοῦ δράκοντος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Κάδμος, καὶ διεσώθησαν αὐτοὶ πέντε μόνον, ὁ Ἐχίων, ὁ Οὐδαῖος, ὁ Χθόνιος, ὁ Ὑπερήνωρ καὶ ὁ Πέλωρ, τῶν λοιπῶν φονευθέντων ὑπ' ἀλλήλων. Ἀπὸ τῶν ἀπογόνων αὐτῶν ὠνομάζοντο Σπαρτοὶ καὶ ὅλοι οἱ Θηβαῖοι.

Σπάρτωλος (ὁ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βοττιαίων, (ὁ πολ. Σπαρτώλιος).

Σπάρτων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φορωνέως καὶ πατὴρ τοῦ κτίτορος τῶν Μυκηνῶν Μυκηνέως. 2) υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ, (Παυσ. Ζ', 6).

Σπασίνης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς πόλεως Χάρακος ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου.

Σπαῦτα (ἡ), λίμνη ἁλατώδης τῆς ἐν Μηδίᾳ Ἀτροπατηνῆς, (Οὐρμί).

Σπειὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Σπερθίας, ου (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἀνηρίστου, συμπρέσβυς τοῦ Βούλιδος πρὸ τὸν Ξέρξην, ἴδε Βοῦλις.

Σπερχειὸς καὶ (Ἰων.) Σπερχήϊος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ. ῥέων διὰ τῆς Φθιώτιδος καὶ χυν. εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον, (Ἀλα-

μηλο). 2) ὡς θεὸς ποτάμιος, ἐγέννησεν ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Πηλέως Πολυδώρας τὸν Μενέσθιον.

†Σπέρχις, ἐσφαλμ. ἀντὶ Σπερθίης.

Σπεύσιππος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Εὐρυμέδοντος, ἀνεψιὸς καὶ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, τὸν ὁποῖον διεδέχθη εἰς τὴν ἐν Ἀκαδημίᾳ σχολήν, διδάξας ὀκτὼ ἔτη, καὶ ἀποθανὼν ἐπονειδίστως διὰ τὴν ἄκραν ἀσωτίαν του.

Σπιθριδάτης, ου (ὁ), Πέρσης, στρατηγὸς τοῦ σατράπου Φαρναβάζου. 2) σατράπης τῆς Ἰων. καὶ Λυδίας.

*Σπίνα (ἡ), π. τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλ., (ὁ πολ. Σπινήτης ϗ Σπινάτης).

*Σπίνθαρος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος, πατὴρ καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριστοξένου. 2) ξένος τις, ἴσως Φρὺξ, πολιτογραφηθεὶς ἐν Ἀθήναις. 3) ποιητής τις τραγικὸς ἐξ Ἡρακλείας. 4) ἀρχιτέκτων ἐκ Κορίνθου.

*Σπιταμένης, ους (ὁ), ϛρατηγός τις Πέρσης παρ' Ἀῤῥ.

*Σπίτταλος (ὁ), ἰατρός τις ἐν Ἀθήναις.

Σπολήτιον καὶ (ὄχι) Σπολίτιον (τὸ), π. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, (Spoleto), (ὁ πολ. Σπολητῖνος).

Σποράδες (αἱ), αἱ παρεκτὸς τῶν Κυκλάδων νῆσοι τοῦ Αἰγαίου.

Σπόργιλος (ὁ), κουρεύς τις ἐν Ἀθήναις. 2) (γεωγρφ.) δῆμος τῆς Ἀττ., (ὁ δημ. Σποργίλιος).

Στάγειρα (τὰ) καὶ Στάγειρος (ἡ), π. τῆς Μακεδ. μεταξὺ Ἄθωνος καὶ Στρυμόνος, πατρὶς τοῦ Ἀριστοτέλους, (Λιβάνοβα), (ὁ πολ. Σταγειρίτης).

*Στάγης (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφ. (Ἑλλ. Α', 6', 5).

*Σταγόνιον (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀθην. (ΙΓ', 586).

*Σταδία (ἡ), ἀρχήτερα ἡ Ῥόδος.

*Σταδιεύς, έως (ὁ), γλύπτης Ἀθηναῖος παρὰ Παυσ.

*Σταθμοὶ (οἱ), χωρ. τῆς Λακων. παρὰ τὴν Πιτάνην, ὅθεν ὁ Σταθμίτας οἶνος (Ἀθ. Α', 31).

Στάλκας, α (ὁ), Ἠλεῖός τις παρὰ Ξενοφ.

*Σταμένης, ους (ὁ), σατράπης τις τῆς Βαβυλωνίας.

Σταμνίας, ου (ὁ), κωμικῶς πλαϛὸν ὄνομα (ἐκ τοῦ Στάμνος) παρ' Ἀριστοφ.

Στασάνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξ.

*Στασέας (ὁ), Περιπατητικός τις ἐκ Νεαπόλεως παρὰ Κικέρ.

Στασῖνος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Στησίνοος, ποιητής τις ἐκ Κύπρου, ποιήσας Κύπρια ἔπη.

Στασίχορος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Στησίχορος.

Στάφυλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διονύσου ἢ τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἀριάδνης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, γεννήσας ἐκ τῆς Χρυσοθέμιδος τρεῖς θυγατέρας. 2) ἱστοριογράφος τις ἐκ Ναυκράτεως.

Στειριά (ἡ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττ., ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κηφισσοῦ, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, (ὁ δημ. Στειριεύς).

*Στεῖρις, ιδος (ἡ), = Στίρις.

Στεντορίς, ίδος (ἡ), λίμνη τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἕβρου, μεταξὺ Αἴνου καὶ Κυψέλης.

Στέντωρ, ορος (ὁ), κῆρυξ τῶν Ἑλλήνων ἐν Τροίᾳ, τόσον μεγαλόφωνος, ὥστε τὸ ὄνομά του κατήντησε παροιμιῶδες.

Στενύκλαρος καὶ (Ἰων.) Στενύκληρος (ἡ), π. τῆς Μεσσην., καθέδρα τῶν παλαιῶν αὐτῆς βασιλέων, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Λακεδ. ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου.

Στέρνοψ ἢ (κατὰ τὸν Heyne) Στέροψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέλανος ἐξ Αἰτωλίας, φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Τυδέως.

Στερόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, μία τῶν Πληϊάδων, γυνή, ἤ, κατ' ἄλλους, μήτηρ (ἐκ τοῦ Ἄρεως) τοῦ Οἰνομάου. 2) θυγ. τοῦ Πλευρῶνος καὶ τῆς Ξανθίππης. 3) θυγ. τοῦ Κηφέως, βασιλέως τῆς Τεγέας, ἡ παρὰ Παυσ. Ἀερόπη. 4) θυγ. τοῦ Ἀκάστου. 5) θυγ. τοῦ Πορθάονος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀχελῴου τὰς Σειρῆνας.

Στερόπης, ου (ὁ), εἷς τῶν Κυκλώπων.

Στεφάνη (ἡ), π. μὲ λιμένα τῆς Παφλαγ. καὶ 2) ἄλλη τῆς Φωκίδος, (ὁ πολ. Στεφαναῖος).

Στέφανος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θουκυδίδου. 2) ποιητὴς κωμικός, υἱὸς τοῦ Ἀλέξιδος. 3) συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην., γράψας Ὀψαρτυτικά. 4) ὁ Βυζάντιος, περίφημος γραμματικὸς τῆς Ε'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, τοῦ ὁποίου σώζεται ἡ ἐπιτομὴ μόνον ἑνὸς Λεξικοῦ ἐπιγραφομένου Ἐθνικά, καὶ περιλαμβάνοντος τὴν παραγωγὴν τῶν ὀνομάτων ὅλων τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν, πόλεων κτλ.

Στῆλαι αἱ Ἡράκλειοι ἢ Ἡράκλειαι, δύο ὄρη ἑκατέρωθεν τοῦ πορθμοῦ τῶν Γαδείρων, τὸ μὲν ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς, τὸ δὲ ἐπὶ τῆς Ἱσπανίας, μέχρι τῶν ὁποίων φθάσας δῆθεν ὁ Ἡρακλῆς, τὰ ἔστησεν ἐκεῖ ὡς τέρμα τοῦ δρόμου του. 2) αἱ Ἰνδικαὶ ἢ τοῦ Διονύσου, ὄρη τῆς Ἰνδίας, ἄχρι τῶν ὁποίων ἔφθασεν ὁ Διόνυσος, στρατεύσας κατὰ τῶν Ἰνδῶν.

Στησαγόρας, ου καὶ (Ἰων.) Στησαγόρης, εω (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Κίμωνος. 2) υἱὸς τοῦ Κίμωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μιλτιάδου, τὸν ὁποῖον διεδέχθη εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου. 3) Σάμιός τις παρὰ Θκδ.

*Στήσανδρος (ὁ), Σάμιός τις κιθαρῳδὸς παρ' Ἀθην.

*Στησήνωρ, ορος (ὁ), τύραννος τοῦ ἐν Κύπρῳ Κουρίου, προδοὺς τὰ πράγματα τῶν Κυπρίων εἰς τοὺς Πέρσας ἐπὶ Δαρείου.

Στησικλῆς, έους (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Ἀθην. παρὰ Ξενοφῶντι.

Στησίλαος καὶ (Ἰων.) Στησίλεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Θρασύλου, εἷς τῶν ἐν Μαραθῶνι ϛρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων. 2) διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Πλάτωνος.

Στησίμβροτος (ὁ), ῥαψῳδός τις ἐκ Θάσου, ἀκμάσας ἐπὶ Περικλέους καὶ γράψας Ὁμηρικὴν φυσιολογίαν. 2) συγγραφεύς τις παρὰ Πλουτ. (Περικλ. 8, 13).

Στησίχορος (ὁ), περίφημος λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἱμέρας, υἱὸς τοῦ Εὐφόρβου ἢ Εὐφήμου καὶ σύγχρονος τοῦ Πυθαγόρα, καλούμενος πρότερον Τισίας, μετονομασθεὶς δὲ ἀφ' οὗ μετεῤῥύθμισε τοὺς σκηνικοὺς χορούς. Λέγεται δὲ ὅτι, σατυρίσας τὴν Ἑλένην, ἐτυφλώθη, ϗ πάλιν ἰατρεύθη, ἀφ' οὗ ἔγραψεν ἐγκώμιον εἰς αὐτήν, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία: «Παλινῳδίαν ᾄδειν.» Ἀπέθανε δὲ ὀγδοηκοντούτης ἐν Κατάνῃ, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του. Τῶν ποιημάτων του ὀλίγα μόνον ἀποσπάσματα διεσώθησαν.

Στίλβη (ἡ), θυγ. τοῦ Πηνέως ϗ τῆς Νύμφης Κρεούσης, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λαπίθην ϗ Κένταυρον.

Στιλβίδης, ου (ὁ), περίφημος μάντις ἐν Ἀθήναις.

Στιλβωνίδης, ου (ὁ), ἐπίπλαστον κωμικὸν ὄνομα παρ' Ἀριστοφάνει.

Στίλπων, ωνος (ὁ), περίφημος φιλόσοφος ἐκ Μεγάρων, μαθητὴς τοῦ Εὐκλείδου ϗ διδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 π. Χ. καὶ νομιζόμενος ὑπὸ τῶν συγχρόνων του ὡς ἄθεος, διότι δὲν παρεδέχετο κἀμμίαν γενικὴν ἢ ἀφῃρημένην ἰδέαν.

Στίρις, εως καὶ ιδος (ἡ), π. τῆς Φωκίδος, ἄποικος τῶν ἐκ Στειρίας Ἀθηναίων.

Στεφάνη (ἡ), λίμνη μεγάλη τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου.

Στιχίος (ὁ), στρατηγὸς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἀθηναίων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος.

Στοβαῖος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ Στοβῶν. 2) (ἰδιωνυμ.) Ἰωάννης ὁ —, συγγραφεὺς Ἕλλην, ἀκμάσας περὶ τὴν Δ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα.

Στόβοι (οἱ), π. τῆς Μακεδ., πρὸς ἄρκτον τῆς Πελαγονίας, πρωτεύουσα τῆς ὅλης ἐπαρχίας ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων, (Ἰςίμπ).

Στοιχάδες (αἱ), πέντε ἤ, κατὰ τὸν Πλίν., τρεῖς νῆσοι τῆς Μεσογείου, κείμεναι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λιγουρίας ἄχρι τῆς Μασσαλίας, ὧν ἐπισημότεραι ἡ Πρώτη, Μέση καὶ Ὑπαία, ἴδε ϗ Λιγυστίδες.

*Στόμιος (ὁ), Ἠλεῖος, Ὀλυμπιονίκης. 2) γλύπτης παρὰ Παυσ.

*Στόνοι (οἱ), ἔθνος τι περὶ τὰς Ἄλπεις παρὰ Στρβ. (Δ', 6, 204).

Στόρας (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ. ῥέων ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Οὐόλσκων.

Στράβαξ, ακος (ὁ), ϛρατηγός τις τῶν Ἀθην. ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ Ἰφικράτους ἐν τῷ Κορινθ. πολέμῳ.

Στράβων, ωνος (ὁ), ὁ περίφημος Ἕλλην γεωγράφος ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἀμασείας, ἀκμάσας περὶ τὴν Δ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδα.

*Στρατάρχας, α (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Λαγέτα, προπάππου μητρόθεν τοῦ Στράβωνος.

Στρατίς (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ., ἀφανισμένη ἤδη ἐπὶ Στρβ.

*Στράτιον (τὸ), π. τῆς Ἀκαρν., (παρβλ. Στράτος).

Στράτιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας. 2) υἱὸς τοῦ Κλυμένου. 3) ἱερεύς τις ἐν Παντικαπαίῳ.

Στράτιχος (ὁ), Βοιωτ. Αἰολ. τύπος τοῦ Στράνιος.

Στρατοβάτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς, θυγατρὸς τοῦ Ἀλκαίου.

Στρατόδημος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Στρατοκλείδης, ου (ὁ), ἀνήρ τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Στρατοκλῆς, έους (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν ἐκ Κρήτης σφενδονητῶν εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν Κύρου τοῦ νεωτέρου. 2) Ἀμφιπολίτης, πρέσβυς τοῦ Φιλίππου εἰς Ἀθήνας. 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 80 Ὀλυμπ. 4) φιλόσοφός τις ἐκ Ῥόδου παρὰ Στρβ.

Στρατόλας, α (ὁ), Ἠλεῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Στρατονίκεια (ἡ), π. τῆς Καρ., κτίσμα Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος καὶ παρώνυμος τῆς γυναικός του Στρατονίκης. 2) ἄλλη πόλις τῆς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Ταύρου, (ὁ πολ. Στρατονικεύς).

Στρατονίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Πλευρῶνος καὶ τῆς Ξανθίππης. 2) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἄτρομον. 3) ἀδελφὴ τοῦ Περδίκκα καὶ γυνὴ τοῦ Σεύθου, βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν. 4) θυγ. Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, νυμφευθεῖσα ὕστερον τὸν ἐξ ἄλλης γυναικὸς υἱὸν αὐτοῦ Ἀντίοχον τὸν Σωτῆρα, ὅςτις, ἐρασθεὶς αὐτῆς, ἐκινδύνευσε ν' ἀποθάνῃ. 5) (γεωγρφ.) = Στρατονίκεια. 6) π. τῆς Μακεδ., (Φραγκόκαστρον).

Στρατόνικος (ὁ), κιθαρῳδός τις Ἀθηναῖος, σύγχρονος τῶν βασιλέων Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, περίφημος διὰ τὰ εὐφυῆ του σκώμματα, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Νικοκλέους, τυράννου τῆς Κύπρου, τὸν ὁποῖον ἐσατύρισε.

Στράτος (ὁ), π. τῆς Ἀκαρν. ἐπὶ τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ πρὸς τὰ σύνορα τῆς Αἰτωλίας, (ὁ πολ. Στράτιος). 2) π. τῆς Ἀχαΐας, ἡ ὕστερον Δύμη.

Στράττις, ιδος (ὁ), τύραννός τις ἐν Χίῳ, (Ἡρ. Δ', 138). 2) ποιητὴς κωμικὸς ἢ τραγικὸς ἐξ Ἀθηνῶν. 3) συγγραφεὺς Ὀλύνθιος, γράψας Ἐφημερίδας τοῦ Μ. Ἀλεξ.

Στράτων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, σύγχρονος τοῦ Πινδάρου. 2) ἕτερός τις, θηλυδρίας, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριςοφάνους. 3) βασιλεὺς τῆς Σιδῶνος, σύγχρονος Ἀρταξέρξου τοῦ Ὤχου, περίφημος διὰ τὴν πολυτέλειάν του. 4) ἕτερος, βασιλεὺς τῆς Σιδῶνος, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 5) ὁ Φυσικός, φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Λαμψάκου, υἱὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου, καὶ μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Θεοφράστου, διδάσκαλος δὲ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, φημιζόμενος διὰ τὰς βαθείας φυσικάς του γνώσεις.

*Στράτωνος νῆσος (ἡ), νῆσος τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου.

Στράτωνος πύργος (ὁ), π. τῆς Παλαιςίνης, ἡ ὕστερον Καισάρεια.

Στρέψα (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Θρᾴκης.

Στρεψιάδης, ου (ὁ), Ἰσθμιονίκης ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. 2) ἐπίπλαστόν τι ὄνομα στρεψοδίκου τινός, μαθητοῦ δῆθεν τοῦ Σωκρ. παρ' Ἀριστοφάνει.

Στρογγύλη (ἡ), μία τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου παρὰ τὴν Σικελίαν, ὅπου ἐμυθεύετο ἔχων τὴν καθέδραν του ὁ Αἴολος, (Stromboli).

*Στρογγυλίων, ωνος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσ.

Στροῖβος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Λεωκράτους, (Θκδ. Α', 105).

Στρομβιχίδης, ου (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Διοτίμου παρὰ Θκδ. (κυρ.) ὑποκορ. τοῦ

Στρόμβιχος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Διοτίμου.

Στρούθας, α (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Στρουθίας, ου (ὁ), παράσιτός τις, ἀναφερόμενος συχνάκις παρὰ τοῖς κωμικοῖς.

*Στρουθοῦς, οῦντος (ὁ), ἀκρωτ. τῆς Ἀργολ. περὶ τὸν Μάσητα.

Στρούχατες (οἱ), ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Μηδίας παρ' Ἡροδ.

Στρόφακος (ὁ), Θεσσαλός τις παρὰ Θκδ. (Δ', 78).

Στροφάδες (αἱ), δύω μικραὶ νῆσοι τοῦ Ἰονίου πελάγους, ἀπέναντι τῆς Πελοπονν. ϗ πρὸς μεσημβρ. τῆς Ζακύνθου, αἱ πρότερον καλούμεναι Πλωταί, ἐπὶ τῶν ὁποίων διέτριβον αἱ Ἅρπυιαι.

Στροφίη (ἡ), πηγή τις παρὰ τὰς Θήβας τῆς Βοιωτ.

Στροφίος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρῴων, πατὴρ τοῦ Σκαμανδρίου. 2) υἱὸς τοῦ Κρίσου, βασιλεὺς τῆς Φωκίδος, ἀνὴρ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος Ἀναξιβίας, καὶ πατὴρ τοῦ Πυλάδου καὶ τῆς Ἠλέκτρας, ἔκγονος τοῦ προτέρου.

*Στρυβήλη (ἡ), γυνή τις παρὰ Δημοσθένει.

Στρύμη (ἡ), π. τῶν Θασίων ἐν τῇ Θρᾴκῃ ἐπὶ τοῦ Λίσσου ποταμοῦ.

Στρυμόδωρος (ὁ), Ἀχαρνεύς τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Στρυμονίας καὶ (Ἰων.) Στρυμονίης, ου (ὁ), ἄνεμός τις ἐν Θρᾴκῃ, πνέων ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ.

Στρυμονικός, ή, όν. Ὁ τοῦ Στρυμόνος. ||. «—κόλπος,» ὁ περὶ τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας, (Κόρφος τῆς Κοντέσσας).

Στρυμώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Σκαμάνδρου ϗ γυνὴ τοῦ Λαομέδοντος.

Στρυμών, όνος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, χωρίζων πρότερον αὐτὴν τῆς Μακεδον. ϗ χυν. εἰς τὸ Αἰγαῖον, (Ἰσκάρ). ||. (ὡς ποτάμιος θεός), πατὴρ τοῦ Ῥήσου καὶ τῆς Εὐάδνης.

Στυβέῤῥα (ἡ), π. τῆς Μακεδ.

Στύγνη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Πολύκτορα.

Στύμβαρα (τὰ), = Στυβέῤῥα.

Στυμμόδωρος (ὁ), ἐπίπλαστον ὄνομα ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας [στῦμα], παρ' Ἀριςοφ.

Στυμφαλίς, ίδος (ἡ), ἡ τῆς Στυμφάλου, (ὅθ. ||. «— λίμνη,» λίμνη τις παρὰ τὴν Στύμφαλον, πόλιν τῆς Ἀρκαδ., σχηματίζουσα ὑπογείως τὸν Ἐρασῖνον, ποταμὸν τοῦ Ἄργους. Περὶ αὐτὴν διέτριβον αἱ ||. «Στυμφαλίδες ὄρνιθες,» σαρκοβόρα τινὰ ὄρνεα μὲ σιδηρᾶ πτερὰ καὶ ῥάμφη, ἐλθόντα ἐκ τῆς Ἀραβίας καὶ ἀφανίζοντα τὴν χώραν, διωχθέντα δέ, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως, ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Στύμφαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐλάτου ϗ τῆς Λαοδίκης, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδ., πατὴρ τῆς Παρθενόπης κτλ., φονευθεὶς δι' ἀπάτης ὑπὸ τοῦ Πέλοπος. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων παίδων τοῦ Λυκάονος, βασιλέως τῆς Ἀρκαδ. 3) (γεωγρφ.) β. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν πόλιν Στύμφαλον, συνεχόμενον μὲ τὴν Κυλλήνην. 4) ποτ. πηγ. ἐκ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, ϗ σχηματίζων τὴν Στυμφαλίδα λίμνην.

Στύμφαλος καὶ (Ἰων.) Στύμφηλος (ἡ ϗ ὁ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου ὄρους, (ὁ πολ. Στυμφάλιος).

Στύμφη (ἡ), β. τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Μακεδ., (ὀρθότ. Τύμφη).

Στύξ, υγὸς (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, ἐξ ἧς ὁ Πάλλας ἐγέννησε τὴν Βίαν, τὸ Νῖκος κτλ., διατρίβουσα ἐν τῷ Ταρτάρῳ, ἀπ' ὅπου ἀνέβρυεν ὁ 2) ὑποχθόνιος ποταμὸς τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ἦτον ὁ μεγαλήτερος ὅρκος τῶν Θεῶν. 3) πηγή τις ἐν Ἀρκαδίᾳ θανατηφόρος εἰς ἀνθρώπους καὶ ζῶα διὰ τὴν ἄκραν της ψυχρότητα, πηγάζουσα ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου παρὰ τὴν πόλιν Νώνακριν, (Μαυρονέρι).

Στύρα (τὰ), π. τῆς Εὐβοίας παρὰ τὴν Κάρυστον, (ὁ πολ. Στυρεύς).

Στύφων, ωνος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Σύαγρος (ὁ), ἀρχαῖος ποιητής, σύγχρονος τοῦ Ὀρφέως καὶ Μουσαίου, ῥαψῳδήσας πρὸ τοῦ Ὁμήρου τὸν πόλεμον τῆς Τροίας. 2) Λακεδαιμόνιός τις, πρεσβεύσας ἐκ Σπάρτης πρὸς τὸν Γέλωνα, τύραννον τῶν Συρακουσῶν, ἵνα τὸν καταπείσῃ εἰς τὴν μετὰ τῶν Ἑλλήνων συμμαχίαν κατὰ τῶν Περσῶν.

Συάδρας, α (ὁ), ἀγαλματοποιός τις ἐκ Σπάρτης.

*Συβαριάδης, ου (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, νικήσας Ὀλύμπια κατὰ τὴν 99 Ὀλυμπ.

Σύβαρις, εως καὶ ιδος (ἡ), π. τῆς κάτω Ἰταλ. ἐν τῇ Λευκανίᾳ ἐπὶ τοῦ Ταραντίνου κόλπου, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τρῴων περὶ τὸ 710 πρὸ Χ., τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι, συμποσούμενοι ἐκ 300,000, κατήντησαν διὰ τὴν ἄκραν εὐφορίαν, ὡς φαίνεται, τῶν περιχώρων της, εἰς τοσαύτην τρυφήν, ὥστε ἔμειναν παροιμιαζόμενοι ἐπὶ τούτῳ, μέχρις ὅτου περὶ τὸ 510 πρὸ Χ. ἐξωλοθρεύθησαν ὑπὸ τῶν γειτόνων καὶ ἀντιπάλων αὐτῶν Κροτωνιατῶν. Μετά τινα δὲ ἔτη συνῳκίσθη αὖθις ἡ Σύβαρις ὑπὸ νέων ἀποίκων ἐξ Ἑλλάδος, καὶ μετωνομάσθη Θούριοι, (ὁ πολ. Συβαρίτης). 2) ποτ. τῆς Λευκανίας, ῥέων παρὰ τὴν ὁμώνυμον πόλιν.

Συβάρτας, α (ὁ), Δωρ. = Συβαρίτας = Συβαρίτης.

Σύβοτα (τὰ), νησίδιον καὶ λιμὴν ἐπ' αὐτοῦ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἠπείρου παρὰ τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς Κερκύρας. 2) ἕτερος λιμὴν τῆς Ἠπείρου ἀντικρὺ τῆς Κερκύρας.

Συβρίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Συβρίδης ἢ Ἐκ Συβριδῶν).

Σύεδρα (τὰ), πολίχν. τῆς Κιλικ. ἢ Ἰσαυρ. περὶ τὸ Κορακήσιον.

Συέννεσις, εως (ὁ), ὄνομα κοινὸν τῶν βασιλέων τῆς Κιλικίας.

Σύεσσα (ἡ), = Σούεσσα.

Συήνη (ἡ), π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου παρὰ τὰ σύνορα τῆς Αἰθιοπίας, πλησίον τῆς νῦν Ἀσουάν, (ὁ πολ. Συηνίτης).

Σύθας, α (ὁ), ποτ. διορίζων τὴν Ἀχαΐαν τῆς Σικυωνίας.

Συκέα (ἡ), π. τῆς Κιλικ. ἀπό τινος τῶν Τιτάνων, κατὰ τὸν Ἀθήν., (κυρ. = τῷ-

Συκῆ (ἡ), φρούρ. τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Συρακούσας, (ἄλλοι ἀνγν. Τύκη=Τύχη).

*Συκούριον (τὸ), π. τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Οἴτης, (Σίγουρον).

Συλέα (ἡ), θυγ. τοῦ Κορίνθου, γυνὴ τοῦ Πολυπήμονος, ϗ μήτηρ τοῦ λῃστοῦ Σίνιος.

Σύλλειον (τὸ), = Σύλλιον.

Συλλεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ., βασιλεὺς τῆς Αὐλίδος. φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., διότι ἐβίαζε τοὺς διερχομένȣς ξένους νὰ ἐργάζωνται τὰς ἀμπέλȣς τȣ.
2) Συλλέως πεδίον, πεδιάς τις περὶ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον τῆς Μακεδ., μεταξὺ τῶν πόλεων Ἀργίλου καὶ Σταγείρων.

Σύλκοι (οἱ), = Σολχοί.

Σύλλας, α (ὁ), Κορνήλιος, ὁ περίφημος ςρατηγὸς καὶ δικτάτωρ τῶν Ῥωμ., πολεμήσας κατὰ τοῦ Μιθριδάτου ϗ κυριεύσας, μετὰ πεισματώδη πολιορκίαν, τὰς Ἀθήνας, τὰς ὁποίας κατέςρεψε, συλήσας καὶ τὸν ἐν Δελφοῖς ναόν.

Σύλλιον (τὸ), π. παραθαλ. τῆς Παμφυλ. μεταξὺ Πέργης καὶ Ἀσπένδου.

Συλοσῶν, ῶντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰάκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ τυράννου τῆς Σάμȣ Πολυκράτους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐξωρίσθη.

Σύμαιθος (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ., ῥέων πρὸς μεσημβρίαν τῆς Κατάνης, καὶ χυν. εἰς τὴν θάλασσαν, (Giaretta).

*Συμβάκη (ἡ), π. τῆς Ἀρμεν. ἢ Μηδ.

*Σύμβολα (τὰ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ.

*Συμβόλων λιμὴν (ὁ), λιμὴν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.

Σύμη (ἡ), Νύμφη τις, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Χθόνιον, ἡ 2) θυγ. τοῦ Ἰαλυσοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπωνομάσθη ἡ 3) (γεωγρ.) νῆσος μικρὰ τοῦ Ἰκαρίȣ πελάγους, μία τῶν Σποράδων, μεταξὺ Ῥόδου καὶ Κνίδου, (ὁ νησ. Συμαῖος).

Σύμμαχος (ὁ), παλαιστής τις, υἱὸς τοῦ Αἰσχύλου, Μεσσήνιος, Ὀλυμπιονίκης.

Συμπληγάδες (αἱ), νῆσοι, αἱ ἄλλως Συνδρομάδες καὶ Κυάνεαι.

Σύνναδα (τὰ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλατ., περίφημος διὰ τὰ ὡραῖα της μάρμαρα (τὸν Δοκιμήτην ἢ Συνναδικὸν λίθον), (ὁ πολ. Συνναδεύς).

*Συννόων, ωντος (ὁ), Αἰγινήτης, γλύπτης, πατὴρ καὶ διδάσκαλος τοῦ Πτολίχου.

Σύντριψ, ιβος (ὁ), ὄνομα ἐπίπλαςον κακοποιοῦ τινος δαίμονος συντρίβοντος τὰς χύτρας.

*Συπαληττὸς (ὁς), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν, (ὁ δημ. Σηπαλήττιος).

Σύρα (ἡ), = Σῦρος. 2) ἡ κάτοικος τῆς Συρίας, (ὅθεν 3) ὄνομα δούλης παρ' Ἀριστοφάνει.

Συρακοσσίς, ίδος (ἡ), = Συρακουσία.

Συράκουσαι καὶ (Δωρ.) Συράκοσαι -οσσαι (αἱ), ἡ ἐπισημοτέρα τῶν ἐν Σικελίᾳ πόλεων, κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν μετὰ τοῦ Ἡρακλείδου Ἀρχία Δωριέων ϗ Κορινθίων τῷ 758 πρὸ Χ., ἔχουσα 180 σταδ. περίμετρον, καὶ διῃρημένη εἰς πέντε μέρη, τὴν Νᾶσον, τὴν Ἀχραδίνην, τὴν Τύχην ἢ Τύκαν, τὴν Νεάπολιν καὶ τὰς Ἐπιπολάς, ἀποτελοῦσα δὲ ἰδιαιτέραν ἐπικράτειαν, ϗ ἀκμάσασα ἐπὶ πολλοὺς χρόνους, (ὁ πολ. Συρακούσιος).

*Συρακῶ, οῦς (ἡ), = Συράκουσαι.

Συρήκουσαι, Συρηκόσιος, Ἰων. ἀντὶ Συράκουσαι, Συρακούσιος.

Σύργις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ. χυν. εἰς τὴν Μαιῶτιν.

Συρία καὶ (Ἰων.) Συρίη (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας, ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Ταύρȣ μέχρι τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐκλαμβανομένη πολλάκις ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀντὶ τῆς Ἀσσυρίας, διῃρημένη δὲ ἐπὶ τῶν Μακεδόνων εἰς τέσσαρας ἐπαρχίας, παρωνυμουμένας ἀπὸ τῶν ἐν αὐταῖς πρωτευȣσῶν, Ἀντιοχείας, Σελευκείας, Ἀπαμείας καὶ Λαοδικείας, (Στὰμ), (τὸ ἐθν. Σύρος καὶ τὸ κτητ. Σύριος). ‖. » Συρίη ἡ Παλαιστίνη, « Ἡρόδ., = Παλαιστίνη.

Συρίη (ἡ), Π. ἀντὶ Σῦρος.

*Σύρμος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Τριβαλλῶν.

Σῦρος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου μεταξὺ Δήλου καὶ Πάρου, (Σύρα), (ὁ νησ. Σύριος).

Σύρος (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Συρίας, (ὅθεν 2) ὄνομα δούλων παρὰ Στρβ. ϗ τοῖς κωμικοῖς. 3) (ἰδιωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Σινώπης.

Συροφοίνιξ, ικος (ὁ), = Φοίνιξ.

Σύῤῥεντον (τὸ), π. τῆς Καμπαν. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Sorrento), (ὁ πολ. Συῤῥεντῖνος).

Σύρτις [ἴδε τὸ Λεξικὸν], εως ϗ ιδος (ἡ), μέρος ἀμμῶδες ἢ τεναγῶδες περὶ τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, ἐπικίνδυνον εἰς τοὺς πλέοντας· ἦσαν δὲ δύω: ἡ Μεγάλη, σχηματίζουσα μέγαν κόλπον περὶ τὴν Κυρηναϊκήν, περιλαμβάνοντα 100 περίπου γεωγραφικὰ μίλια, καὶ καλούμενον κοινῶς Κόρφον τῆς Σίδρας, καὶ ἡ Μικρὰ ἡ Ἐλάσσων, η ἄλλως Λωτοφαγῖτις, μεταξὺ Τουνεζίου ϗ Τριπόλεως, κοινῶς Κόρφος τοῦ Γκάβες.

*Σύρφαξ, ακος (ὁ), Ἐφέσιός τις παρ' Ἀῤῥ.

*Σῦς, Συὸς (ὁ), ποτ. τῆς Μακεδον. περὶ τὸν Ὄλυμπον.

Σφαγία (ἡ), = Σφακτηρία.

Σφαιρία (ἡ), νῆσος μικρὰ περὶ τὰ Παράλια τῆς Ἀργολ. ἡ ὕστερον Ἱερά, (Καστέλλι τοῦ Πόρου).

Σφαῖρος (ὁ), ἱπποκόμος τοῦ Πέλοπος. 2) φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Βοσπόρου (Βορυσθενίτης), μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος, διδάξας τὴν φιλοσοφίαν ἐν Λακεδαίμονι.

Σφακτηρία (ἡ), νῆσος τῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας, σχηματίζουσα τὸν λιμένα τῆς Πύλου.

Σφενδάλη (ἡ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Σφενδαλεύς).

Σφήκεια (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Κύπρος. 2) π. τῆς Εὐβοίας, (ὁ πολ. Σφηκειεύς).

Σφῆλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βουκόλȣ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ πατὴρ τοῦ Ἰάσου.

Σφηττὸς (ὁ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Σφήττιος).

Σφῆττος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τροιζῆνος, κτίτωρ τοῦ ἐν Ἀττικῇ Σφηττοῦ.

Σφίγγειον ὄρος (τὸ), ἴδε Φίκειον.

Σφίγξ, ιγγὸς (ἡ), τέρας φοβερὸν τῆς μυθολογίας μὲ κεφαλὴν καὶ ςῆθος παρθένου, σῶμα καὶ πόδας λέοντος, ϗ πτέρυγας ἀετοῦ, πεμφθὲν ὑπὸ τῆς Ἥρας πρὸς τιμωρίαν τῶν Θηβ., καὶ κατασπαράττον ὅσους δὲν ἐδύναντο νὰ λύσωσι τὸ περίφημον ἐκεῖνο αἴνιγμα, τὸ ὁποῖον λύσας ὁ Οἰδίπους, ἐβασίλευσε τῶν Θηβῶν, καὶ τότε ἡ Σφίγξ ἐκρημνίσθη ἀπό τινος βράχου. Ἡ ἰδέα τοῦ τέρατος τούτου μετέβη ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου εἰς τοὺς Ἕλληνας, ὅπου διὰ τῆς σφιγγὸς εἰκονίζετο ἡ θεία σοφία· ἀλλ' ἡ τῶν Αἰγυπτίων Σφίγξ παριςάνετο συνήθως ἄνευ πτερύγων καὶ εἶχε πρόσωπον ἀνδρός.

Σφοδρίας, α (ὁ), περίφημος στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν. 2) κυνικός τις, γράψας Τέχνην ἐρωτικήν.

*Σφραγίτιδες Νύμφαι (αἱ), αἱ περὶ τὸ Σφραγίδιον ἄντρον τοῦ Κιθαιρῶνος τιμώμεναι.

Σφυρόμαχος (ὁ), δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, γράψας ψήφισμα ὥςε αἱ εὐγενεῖς τῶν πολιτῶν γυναῖκες νὰ κάθηνται ἐν τῷ θεάτρῳ χωρισμέναι ἀπὸ τῶν ἑταιρῶν.

*Σφῦρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαχάονος, ϗ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλεξάνορος.

*Σχεδία (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ Κανωβικὸν στόμα ϗ τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Σχέδιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰφίτου καὶ τῆς Ἱππολύτης, ἀδελφὸς τοῦ Ἐπιστρόφου, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Φωκέων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. 2) υἱὸς τοῦ Περιμήδȣς, ἕτερος ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Φωκέων, λαβὼν καὶ οὗτος τὴν αὐτὴν τύχην.

Σχερία (ἡ), ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Ἀλκίνοος, ἡ μετὰ ταῦτα Κέρκυρα, ἤ, κατά τινας τῶν νεωτέρων, ἡ Θεσπρωτία ἢ Ἰλλυρία.

Σχοινεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος ϗ τῆς Θεμιστοῦς, πατὴρ τῆς Ἀταλάντης, ἐκ Βοιωτίας, συγχεόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀπολλοδώρου μετὰ τοῦ Ἰάσου, πατρὸς τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἀταλάντης.

Σχοῖνος (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Σχοινοῦντος ποταμοῦ παρὰ τὰς Θήβας, (ὁ πολ. Σχοινεὺς ἢ Σχοινιεύς).

Σχοινοῦς, οῦντος (ὁ), λιμὴν τῆς Κορινθ. ἐπὶ τοῦ στενωτάτου μέρους τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ. 2) κώμη τῆς Ἀρκαδ. 3) ποτ. τῆς Βοιωτ., ῥέων παρὰ τὰς Θήβας. 4) πεδιὰς μεγάλη τῆς Ἰβηρίας, (Ῥωμ.) Campus Spartarius.

Σωγένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεαρίωνος ἐξ Αἰγίνης, νικήσας ἐν παισὶ πένταθλον εἰς τὰ Νέμεα.

*Σῶγχις, ιδος (ὁ), Αἰγύπτιός τις ἱερεὺς ἐκ Σάϊδος παρὰ Πλουτ. (Σόλ. 26).

*Σωδάμας, αντος (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Παυσαν. 2) Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἄσσȣ.

*Σώδαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐπηράτου ἐκ Τεγέας.

*Σωζομενὸς (ὁ), ἱστοριογράφος ἐκ τῶν Βυζαντινῶν.

Σωκλείδας (Δωρ. ἀντὶ) Σωκλείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Σωκλέους. 2) Αἰγινήτης τις παρὰ Πινδ. 3) Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Σωκλέης-ῆς, έους (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας.

Σῶκος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἱππάσου.

Σωκράτης, ους (ὁ), (ἡ αἰτ. Σωκράτη καὶ Σωκράτην), ὁ περίφημος φιλόσοφος τῶν Ἀθηνῶν, υἱὸς τοῦ Σωφρονίσκου ϗ τῆς Φαιναρέτης, γεννηθεὶς τὸ δ'. ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ., καὶ ἀσχοληθεὶς ἰδίως εἰς τὴν πρακτικὴν (Σωκρατικὴν ἀπ' αὐτοῦ καλουμένην) φιλοσοφίαν καὶ τὴν ἔρευναν τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὅθεν ϗ ἀνηγορεύθη ὁ σοφώτατος τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ τῆς Πυθίας. Κατηγορηθεὶς, ἑβδομηκοντούτης ἤδη, ὑπὸ τοῦ Ἀνύτου καὶ Μελίτου, ὡς ἀνατροπεὺς τῶν καθεστώτων καὶ διαφθορεὺς τῆς νεολαίας, κατεδικάσθη εἰς τὸν διὰ τοῦ κωνείου θάνατον, διὰ τὸ ὁποῖον ὅμως μεταμεληθέντες μετ' οὐ πολὺ οἱ συμπολῖται τȣ ἀ ἤγειραν αὐτῷ χαλκοῦν ἀνδριάντα καὶ διέταξαν γενικὸν πένθος. Ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ξανθίππης ἐγέννησε πέντε παῖδας, ὧν ὁ πρεσβύτερος Λαμπροκλῆς ἀπέθανε πρὸ τοῦ πατρός του. Τὰ δόγματα τῆς φιλοσοφίας του διεσώθησαν εἰς τὰ συγγράμματα τῶν μαθητῶν του, καὶ ἰδίως τοῦ Πλάτωνος ϗ Ξενοφῶντος, αἱ δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ φερόμεναι ἑπτὰ ἐπιστολαὶ ἀμφιβάλλονται. 2) υἱὸς τοῦ Ἀντιγένους, ναύαρχός τις τῶν Ἀθην. παρὰ Θκδ. 3) εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρȣ τοῦ νεωτέρου στρατευσαμένων Ἑλλήνων, ἐξ Ἀχαΐας. 4) ὁ πατὴρ τῆς Ἀθηναίας Φύης, ἥτις ἀπεικόνισε τὴν Ἀθηνᾶν, συγκατελθοῦσα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἅρματος μὲ τὸν Πεισίστρατον εἰς τὰς Ἀθήνας. 5) ἀγαλματοποιός τις ἐκ Θηβῶν. 6) Ὀλυμπιονίκης ἐκ Παλλήνης. 7) Ἱστοριογράφος τις ἐξ Ἄργους.

Σωκρατίδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ.

*Σῶμις, ιδος (ὁ), ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσ. (ΣΤ', 14).

*Σώπατρος (ὁ), φλυακογράφος τις ἐκ Πάφου, ὁ ἄλλως Φάκιος παρῳδὸς, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

*Σωπείθης, ους (ὁ), βασιλεύς τις τῆς Ἰνδίας.

Σώπολις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοδώρου, στρατηγὸς τοῦ ἱππικοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. 2) ἰατρός τις παρὰ Λουκ.

Σώρα (ἡ), π. τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου, (ὁ πωλ. Σωρανός).

Σωράκτον (τὸ), β. τῆς Τυῤῥην. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, πλησίον τῆς Ῥώμης, ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλ.

*Σωρανὸς (ὁ), ἰατρός τις ἐξ Ἐφέσȣ, σύγχρονος τοῦ Γαληνοῦ. 2) ἕτερος, νεώτερος, ἐπὶ Τραϊανοῦ.

Σωσάνδρα (ἡ), ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς ὁποίας ὁ περίφημος ἀνδριὰς, ἔργον τοῦ Καλάμιδος, εὑρίσκετο ἐντὸς τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Σωσθένης, ους (ὁ), ἡγεμὼν τοῦ ἱππικοῦ τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Σωσίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Φιλοκλέωνος ἐξ Ἀθηνῶν. 2) ἀρχηγὸς τῶν ἐκ Συρακȣσῶν συςρατευσαμένων Ἑλλήνων μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου, ἴσως ὀρθότ. Σῶσις. 3) φιλόσοφός τις διαβόητος ἐπ' ἀθεΐᾳ. 4) ὄνομα δούλου παρὰ τοῖς κωμικοῖς.

Σωσίβιος (ὁ), ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, κατὰ παρακίνησιν τοῦ ὁποίȣ ἐφόνευσεν ἔπειτα Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ τὸν βασιλέα τῆς Σπάρτης Κλεομένην, καταφυγόντα εἰς τὴν Αἴγυπτον. 2) τραγικὸς ποιητής, τοῦ ὁποίου σώζονται στίχοι τινὲς ἐκ τοῦ ἐπιγραφομένου Δάφνις ἢ Λιτύερσα ποιήματος 3) γραμματικὸς ἐκ Λακεδαίμονος, γράψας Λύσεις.

Σωσιγένης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 109 Ὀλυμπ. 2) φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, σύγχρονος τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου. 3) ῥήτωρ τις, μιμητὴς τοῦ Ἰσοκράτους.

Σωσίθεος (ὁ), τραγικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Συρακουσῶν, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, συγχεόμενος μετὰ τοῦ Σωσιβίου (2).

Σωσικλέης-ῆς, έȣς (ὁ). Κορίνθιός τις πρεσβεύσας εἰς Λακεδαίμονα (Ἡρόδ. Ε'. 92). 2) ποιητὴς τραγικὸς, Συρακούσιος, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντȣ, ϗ γράψας 73 τραγῳδίας. 3) ἕτερός τις ποιητὴς παρὰ Πλουτ. (Συμποσ. Ε'. 4).

Σωσικράτης, ους (ὁ), ποιητὴς κωμικὸς τῆς νέας κωμῳδίας. 2) γραμματικός τις ἐκ Ῥόδȣ παρ' Ἀθην. 3) ἀςρονόμος τις ἢ γεωγράφος, γράψας περὶ Κρήτης.

Σώσιλος (ὁ), συγγραφεύς τις ἐξ Ἰλίου, διδάσκαλος τοῦ Ἀννίβα, τοῦ ὁποίου συνέγραψε καὶ τὰς πράξεις.

*Σωσιμένης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Τηνίου Παναιτίου, (Ἡρόδ. Η', 82).

Σώσιμος (ὁ), τραπεζίτης ἐν Ἀθήναις, ἴσως =τῷ-

Σωσίνομος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, υἱὸς τοῦ Νεάρχου παρὰ Δημοσθ.

Σωσίπατρος (ὁ), ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

Σώσιππος (ὁ), ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας

Σῶσις, ιδος (ὁ), ἴδε Σωσίας (2).

Σωσίστρατος (ὁ), Εὐβοεὺς, πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου. 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Λοκρῶν. 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 81 Ὀλυμ., (παρβ. Σώςρατος).

*Σωσιφάνης, ους (ὁ), ποιητής τις παρ' Ἀθην. (Ι', 453.)

Σῶσος (ὁ), ἀνήρ τις παρὰ Σιμωνίδῃ.

Σωστράτη (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφάνει, (παρβλ. Σώστρατος).

Σωστρατίδας, α (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Σωστράτου. 2) (κυριωνυμ.) ἔφορός τις ἐν Σπάρτῃ παρὰ Ξενοφῶντι. 3) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ ςρατηγοῦ Σοφοκλέȣς.

*Σωστράτιος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Σικυῶνος.

Σώστρατος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀγησία ἐκ Συρακουσῶν. 2) υἱὸς τοῦ Λαοδάμαντος ἐξ Αἰγίνης. 3) θηλυδρίας τις Ἀθηναῖος, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριςοφάνης ἀποκαλεῖ διὰ τοῦτο Σωςράτην. 4) Βοιωτός τις, σύγχρονος τοῦ Λȣκιανοῦ, ἐπονομασθεὶς, διὰ τὴν ἀνδρίαν του, καὶ πρὸ πάντων διὰ τὰς θηριομαχίας του, Ἡρακλῆς 5) περίφημος παγκρατιαςής, ἀνακείμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ. 6) περίφημός τις ἀρχιτέκτων ἐκ Κνίδȣ, ὁ οἰκοδομήσας τὸν φάρον τῆς Ἀλεξανδρείας. 7) ἀγαλματοποιὸς ἐκ Χίου, πατὴρ τοῦ Παντία.

Σωσύλος (ὁ), ἀνήρ τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Σωσὼ, οῦς (ἡ), γυνή τις παρὰ Σιμωνίδῃ.

Σωτάδας (Δωρ. ἀντὶ) Σωτάδης, ου (ὁ), ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 2) ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας. 3) φιλόσοφός τις ἐκ Βυζαντίου.

Σώτειρα (ἡ), π. τῆς Ἀριανῆς, (ὁ πολ. Σωτειρηνός).

Σωτηρίδας, α (ὁ), Σικυώνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Σωτήριχος (ὁ), ποιητὴς ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ ἄλλοι.

Σωτίων, ωνος (ὁ), φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς, γράψας συλλογὴν ποιημάτων, ἐπιγραφομένην Κέρας Ἀμαλθείας.

Σωφάνης, ους (ὁ), Δεκελεύς τις, ἀριςεύσας ἐν Πλαταιαῖς.

Σωφηνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀρμεν. μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἀντιταύρου καὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, (τὸ ἐθν. Σωφηνοί).

Σώφιλος (ὁ), παγκρατιαστής τις ἐξ Ἀθηνῶν παρὰ Δημοσθ. 2)=Σόφιλος.

Σωφρονίσκος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Σωκράτȣς.

Σώφρων, ονος (ὁ), μιμογράφος ἐκ Συρακουσῶν, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου.

Σῶχα (τὰ) ἢ Σῶχοι (οἱ), π. τῆς ἐν Συρίᾳ Κομμαγηνῆς.

Τ

Τάβαι (αἱ), π. τῆς Καρίας, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας. 2) π. τῆς Περσίδος, (ὁ πολ. Ταβηνός).

Τάβαλος (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῶν Σάρδεων.

Ταβέαι (αἱ), π. τῆς Φρυγ.

Ταβιανὴ (ἡ), νῆσος τοῦ Περσικοῦ κόλπου εἰς τὰ παράλια τῆς Περσίδος.

Ταβιηνὴ (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Παρθίας, (τὸ ἐθν. Ταβιηνός).

*Ταβούλης, ȣ (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Παυσ.

Ταγαὶ (αἱ), π. τῆς Παρθ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ὑρκανίας.

Τάγης, ου (ὁ), ὑποστράτηγος τοῦ Τισσαφέρνους, (ὀρθότ. Στάγης).

Τάγος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰσπαν., ῥέων διὰ τῆς Λυσιτανίας, καὶ χυν. εἰς τὴν Ἀτλαντικὴν θάλασσαν, (Tajo).

Ταίναρον (τὸ), τὸ μεσημβρινώτατον ἀκρωτ. τῆς Πελοποννήσου ἐν Λακωνίᾳ, ὅπου καὶ ναὸς ἐπίσημος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἡ εἰς Ἅδου κατάβασις, (Κάβο-Ματαπάν). 2) π. μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, παρὰ τὴν ὁποίαν ἐκτίσθη ὕστερον ἡ Καινήπολις, (Μάνη).

Ταίναρος (ἡ καὶ ὁ), = Ταίναρον. 2) (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐλάτου καὶ τῆς Εὐρυμέδας, θυγατρὸς τοῦ Δαμασύκλου.

Τάκιτος (ὁ), Κορνήλιος, ὁ μέγας ἱστοριογράφος τῶν Ῥωμαίων, υἱὸς τοῦ Κορνηλίου Τακίτου καὶ γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ τοῦ Ἰουλίου Ἀγρικόλα, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατόρων Τίτου καὶ Δομιτιανοῦ καὶ φθάσας εἰς μεγάλα ἀξιώματα ἐν Ῥώμῃ.

Τάκομψος (ἡ), = Ταχομψώ.

Ταλαβρόκη (ἡ), π. τῆς Ὑρκανίας.

Ταλαιονίδης ἀντὶ Ταλαονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἄδραστος, υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ.

Ταλαὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Βίαντος ϗ τῆς Πηροῦς, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, γεννήσας ἐκ Λυσιμάχης τῆς Ἄβαντος ἢ ἐκ Λυσιανάσσης τῆς Πολύβου τὸν Ἄδραστον, τὸν Παρθενοπαῖον, τὸν Πρώνακτα, τὸν Μηκιστέα καὶ τὴν Ἐριφύλην. 2) υἱὸς τοῦ Κρηθέως.

Ταλαρία (ἡ), π. τῆς Σικελ. ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Συρακουσῶν, (Tatria), (ὁ πολ. Ταλαρῖνος).

Ταλετὸν (τὸ), μία τῶν ἀκρωρειῶν τοῦ Ταϋγέτου.

Ταλθυβιάδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ταλθυβίου. ‖. οἱ Ταλθυβιάδαι ἀπετέλουν ἰδίαν πατριὰν ἐν Σπάρτῃ καὶ ἀπ' αὐτῶν διωρίζοντο οἱ κήρυκες.

Ταλθύβιος (ὁ), κῆρυξ τοῦ Ἀγαμέμν. ἐν Τροίᾳ, τιμηθεὶς ὡς ἥρως ἐν Σπάρτῃ.

*Τάλμενα (τὰ), λιμὴν τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης.

Τάλως, ω (ὁ), υἱὸς τῆς Πέρδικος, ἀδελφῆς τοῦ Δαιδάλου, διδαχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τὴν ἀγαλματοποιίαν, καὶ ἐπινοήσας τὸν πρίονα, τὸν κεραμικὸν τροχὸν καὶ ἄλλα λιθοξοϊκὰ ἐργαλεῖα, διὰ τὰ ὁποῖα φθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ θείου του ἐκρημνίσθη ὑπ' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου εὑρίσκετο καὶ ὁ τάφος του, τιμωμένου ὡς ἥρωος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. 2) ἀνὴρ κατεσκευασμένος ἐκ χαλκοῦ, μὲ μίαν μόνην φλέβα αἵματος ἀπὸ κεφαλῆς ἄχρι ποδῶν, ἔργον τοῦ Ἡφαίστου, τὸν ὁποῖον εδωρήσατο ὁ Ζεὺς τῷ Μινωῒ ἵνα φυλάττῃ τὴν Κρήτην, περιερχόμενος αὐτὴν τρὶς τῆς ἡμέρας, καὶ κατοπτεύων τὰ πλησιάζοντα πλοῖα. Ἐφονεύθη δὲ ὑπὸ τῆς Μηδείας, θελήσας νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εἰς τὴν νῆσον ἀπόβασιν τῶν Ἀργοναυτῶν. 3) υἱὸς τοῦ Οἰνοπίωνος ἢ τοῦ Κρητός, παρὰ Παυσ.

Τάμαρος (ὁ), ἀκρωτ. τῆς Ἰνδ. 2) ποτ. τῆς Βρετταν.

Ταμάσεος καὶ Τάμασος καὶ Ταμασσὸς (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Κύπρου, περίφημος διὰ τὰ χαλκωρυχεῖά της, παρβλ. Τεμέση.

*Ταμίαθις, εως (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου, (Δαμιάτ.).

Τάμυνα (ἡ) καὶ Ταμύναι (αἱ), π. τῆς Εὐβοίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐρετριέων, μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλ., κτισθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀδμήτου, (ὁ πολ. Ταμυνεὺς καὶ Ταμυναῖος).

Ταμυράκη (ἡ), ἀκρωτ. τοῦ Ταμυράκης κόλπου, τοῦ ἄλλως Καρκινίτου, ἐν τῇ Εὐρωπ. Σαρματίᾳ, ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν παραλίων τοῦ Εὐξ. Πόντου.

Ταμύρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Φοινίκης, ῥέων μεταξὺ Σιδῶνος καὶ Βηρυττοῦ, (Δαμέρ).

*Ταμωνῖτις, ιδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Συρ., ἑνωθεῖσα μετὰ ταῦτα μὲ τὴν Ἀρμενίαν.

Ταμὼς, ὦ (ὁ), Αἰγύπτιος ἐκ Μέμφιδος, σατράπης τῆς Ἰων. ϗ ὕστερον ἡγεμὼν τοῦ στόλου Κύρου τοῦ νεωτέρου.

Τάναγρα (ἡ), ἡ παρ' Ὁμήρῳ Γραῖα, π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ μιᾶς θυγατρὸς αὐτοῦ ϗ τῆς Μεθώνης, πατρὶς τῆς ποιητρίας Κορίννης, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα εὑρίσκετο εἰς τὸ αὐτόθι γυμνάσιον, (Σκαμένο), (ὁ πολ. Ταναγραῖος).

Τάναϊς, ϊδος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., χωρίζων τὴν Εὐρώπην τῆς Ἀσίας ϗ χυν. διὰ δύο στομάτων εἰς τὴν Μαιῶτιν, (Δόν). 2) παρὰ τῷ Ἀῤῥ. = Ἰαξάρτης.

Τάναϊς, ϊδος (ἡ), π. τῆς Ἀσιατ. Σαρματ., κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ στομίου τοῦ Ταναΐδος, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τοῦ Βοσπόρου Πολέμωνος, (ὁ πολ. Ταναΐτης).

*Ταναοξάρης, ου (ὁ), ὁ νεώτερος υἱὸς τοῦ Μ. Κύρου.

Ταναὸς (ὁ), = Τάνος.

Τάνητον (τὸ), = Τάννητος.

Τάνις, εως καὶ ιος (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τὸ Τανιτικὸν στόμιον τοῦ Νείλου, καθέδρα τῶν Φαραώ, (ὁ πολ. Τανίτης).

Τάννητος κώμη (ἡ), κώμη τῆς ἄνω Ἰταλ. μεταξὺ Πάρμας καὶ Ῥηγίου, (Taneto).

Τάνος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀργολ., χυν. διὰ τῶν συνόρων τῆς Λακων. εἰς τὸν Θυρεατικὸν κόλπον.

Τανταλίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ταντάλου.

Ταντα λὶς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. θυγ. τοῦ Ταντάλου.

Τάνταλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Τμώλου καὶ τῆς Πλουτοῦς, βασιλεὺς τῆς Φρυγ., πατὴρ τοῦ Πέλοπος ϗ τῆς Νιόβης, περίφημος εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους διὰ τὰ μεγάλα του πλούτη ϗ τὴν ἐν τῷ Ἅδῃ τιμωρίαν του, ὅπου κατεδικάσθη νὰ διψᾷ αἰωνίως καὶ νὰ μὴ δύναται νὰ πίῃ, καί τοι περιστοιχούμενος ἀπὸ ὕδατα ϗ δένδρα μὲ καρποὺς ὡραίους, διότι, σφάξας τὸν υἱόν του, παρέθηκεν αὐτὸν ὡς φαγητὸν εἰς τοὺς θεούς, ἵνα δοκιμάσῃ ἐὰν διακρίνωσι τὸν δόλον. 2) υἱὸς τοῦ Θυέστου, πρῶτος ἀνὴρ τῆς Κλυταιμνήστρας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀτρέως. 3) εἷς τῶν παίδων τῆς Νιόβης. 4) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Προκλέους ἀρχηγὸς τῆς ἐν Αἰγίνῃ φρουρᾶς ἐπὶ τοῦ Πελοπονν. πολέμου.

*Ταννοξάρης (ὁ), = Ταναοξάρης.

*Τάξακις (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἡροδ. (Δ', 120).

Τάξιλα (τὰ), π. τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, μεταξὺ τοῦ Ἰνδοῦ καὶ Ὑδάσπου, (ὁ πολ. Ταξιλίτης ἢ Ταξιληνός).

Ταξίλης, ου (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Ἰνδῶν, ὑποταχθεὶς ἑκουσίως εἰς τὸν Μ. Ἀλέξανδρον. 2) = τῷ -

*Τάξιλος (ὁ), στρατηγός τις τοῦ Μεγάλου Μιθριδάτου.

*Ταουία (ἡ), π. τῶν ἐν Γαλατίᾳ Τρόκμων.

Τάοχοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀσίας, κατοικῶν μεταξὺ Ἀρμενίας καὶ Πόντου, περὶ τὸν Φᾶσιν καὶ Ἀράξην.

Τάπη (ἡ), π. τῆς Ὑρκαν.

*Ταπόσειρις, ιδος (ἡ), δύο πόλεις τῆς Αἰγύπτου (ἡ μεγάλη καὶ ἡ μικρὰ) περὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, (ὁ πολ. Ταποσειρίτης).

Τάπουροι (οἱ), = Τάπυροι.

Ταπροβάνη (ἡ), νῆσος μεγάλη τοῦ Ὠκεανοῦ, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰνδ., (Κεϋλάν).

Ταπύριοι καὶ Τάπυροι (οἱ), λαὸς νομαδικὸς τῆς Μηδίας, διατρίβων περὶ τὰ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης ὄρη.

*Ταρακίνη (ἡ), = Ταῤῥακίνα.

Ταρακὼν, ῶνος (ἡ), = Ταῤῥακών.

Τάρας, αντος (ὁ ϗ ἡ), π. μὲ λιμένα τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, περὶ τὸν ἀπ' αὐτῆς καλούμενον Ταραντῖνον κόλπον, καὶ τὸν ὁμώνυμον αὐτῆς ποταμόν, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Φάλανθον ἐκ Λακεδαίμονος φυγαδευθέντων Παρθενίων περὶ τὸ 707 πρὸ Χ., ἀκμάσασα ἐπὶ πολὺ διὰ τοῦ ἰσχυροῦ ναυτικοῦ καὶ τῆς σοφῆς νομοθεσίας της, καρπο[ι] τῆς φιλοσοφίας τοῦ Πυθαγόρου, ϗ κυριευθεῖσα τῷ 209 πρὸ Χ. ὑπὸ τῶν Ῥωμ. (Taranto), (ὁ πολ. Ταραντῖνος).

Ταράξιππος (ὁ), μέρος τι, εἶδος βωμοῦ τοῦ Ἱππίου Ποσειδῶνος ἢ μνήματος τοῦ Μυρτίλου, ἡνιόχου τοῦ Οἰνομάου, ἀνεγερθὲν ὑπὸ τοῦ Πέλοπος, περὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ στάδιον, εἰς τὸ ὁποῖον πλησιάζοντες ἐτρόμαζον οἱ τῶν ἀγωνιζομένων ἵπποι.

Ταράσκων, ωνος (ἡ), π. τῆς Ναρβων. Γαλλ. ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Ῥοδανοῦ, διασώζουσα τὸ ὄνομά της.

*Ταρβασσὸς (ἡ), π. τῆς Πισιδίας.

Τάρβελλοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκυϊτ. Γαλλ., κατοικῶν περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Γαρούμνα καὶ τὰς ὑπωρείας τῶν Πυρηναίων.

Ταργίταος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Βορυσθένους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγοντο καταγόμενοι οἱ Σκύθαι

Ταριχέαι (αἱ) καὶ Ταριχεία (ἡ), π. τῆς Παλαιστίνης ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ἐπὶ τῆς λίμνης Γεννησαρὲθ, περίφημος διὰ τὰ ταριχεῖα τῶν ἰχθύων της, καθὼς ϗ ἄλλαι ὁμώνυμοι αὐτῆς εἰς ἄλλα μερη, ϗ ἰδίως εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου, παρεκτὸς τῆς τῶν ἰχθύων ταριχείας, ἦσαν ϗ ταριχεῖαι τῶν νεκρῶν, ἀνθρώπων ϗ ζώων, ὧν γνωστότεραι αἱ Πηλουσιακαὶ (Ἀλγιαρμὰ) ϗ αἱ Κανωβικαί, (Μεδεάχ), (τὸ τοπ. Ταριχεάτης).

Ταρκυνία (ἡ), π. ἀρχαία τῆς ἐν Ἰταλ. Τυῤῥηνίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ

βασιλικὴ τῶν Ταρκυνίων οἰκογένεια ἐν Ῥώμῃ.

Ταρκύνιος (ὁ), ὁ Πρίσκος ἢ πρεσβύτερος, υἱὸς τοῦ Κορινθίου Δημαράτου, ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Βακχιαδῶν, πέμπτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμ., βασιλεύσας μετὰ τὸν Ἄγκον Μάρκιον, (138-176 ἔτει ἀπὸ κτ. Ῥώμης). 2) ὁ Superbus ἢ ὑπερήφανος, ἔγγονος τοῦ προτέρου, ἕβδομος ϗ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ῥωμ. (220—245 ἀπὸ κτ. Ῥώμης), ἐξορισθεὶς παγγενεί, καὶ καταφυγὼν εἰς τὸν ἐν Κύμῃ βασιλεύοντα Ἀριστόδημον, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἐννενηκοντούτης.

Τάρνη (ἡ), π. τῆς Λυδ. ἐπὶ τοῦ Τμώλου, αἱ ὕστερον Σάρδεις.

Ταρόδουνον (τὸ), π. τῆς Γερμαν., (Derendoof).

Ταρπηΐα (ἡ), ἡ θυγ. τοῦ Σαβίνου Ταρπηΐου, ἀπὸ τῆς ὁποίας παρωνομάσθη ὁ ἐν Ῥώμῃ Ταρπεῖος ἢ Ταρπήϊος λόφος, ἡ πρὸς μεσημβρίαν ἄκρα τοῦ Καπιτωλίου, ἀπὸ τῆς ὁποίας κατεκρημνίζοντο οἱ κατάδικοι.

Τάρπητες (οἱ), λαὸς Σκυθικὸς κατοικῶν περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην.

*Τάῤῥα (ἡ), π. τῆς Κρήτης, ὅπου ἐτιμᾶτο ὁ Ἀπόλλων Ταῤῥαῖος. 2) π. τῆς Λυδ. καὶ 3) ἄλλη περὶ τὸν Καύκασον, ἄποικοι ἀμφότεραι τῆς ἐν Κρήτῃ, (ὁ πολ. Ταῤῥαῖος).

Ταῤῥακίνα (ἡ), π. τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Ταῤῥακινίτης).

Ταῤῥάκων, ωνος (ἡ), π. τῆς Ἰσπαν., πρωτ. τῆς Ταῤῥακωνησίας χώρας, (Tarragona).

Ταρσήϊον (τὸ), π. τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας ἢ τῆς Ἀφρικῆς παρὰ τὰς Ἡρακλείους στήλας, (ὁ πολ. Ταρσηϊνός).

*Τάρσιος (ὁ), ποτ. τῆς Μυσίας, ῥέων παρὰ τὴν Ζήλειαν.

Ταρσὸς (ἡ) ϗ Ταρσοὶ (οἱ), π. πρωτεύουσα τῆς Κιλικίας ἐπὶ τοῦ Κύδνου ποταμοῦ, κτίσμα τοῦ Σαρδαναπάλου, ἡ ὕστερον Ἰουλιούπολις, (Ταρσοῦ), (ὁ πολ. Ταρσεύς). 2) δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πτολεμαΐδα φυλήν, (ὁ δημ. Ταρσεύς. 3) π. τῆς Βιθυν. (ὁ πολ. Τάρσιος).

*Ταρτησσὶς, ίδος (ἡ), ἡ περὶ τὴν Ταρτησσὸν χώρα τῆς Ἰσπαν. ἐκτεινομένη μέχρι τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλ.

Ταρτησσὸς (ὁ καὶ ἡ), π. τῆς Ἰσπαν. μεταξὺ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βαίτιος, ἡ παρὰ τῇ Γραφῇ Θαρσσίς, ἡ ὕστερον Κάρτεια, ἢ τὰ Γάδειρα, ἐπὶ Στράβωνος μὴ σωζομένη πλέον. 2) (ὁ), ἀρχῆτερα ὁ Βαῖτις, ποταμὸς τῆς Ἰσπαν., (ὁ πολ. Ταρτήσσιος). ‖. » Ταρτησσία μύραινα, « Ἀριστοφ., ἡ τερατώδης. ‖. » Γαλῆ —, « Διογ., ἡ μεγάλη.

*Τάρφαρα (τὰ), π. τῆς Εὐδαίμ. Ἀραβ., (ὁ πολ. Ταρφαρηνός).

*Τάρφη (ἡ), π. ἀρχαία τῆς Λοκρίδος περὶ τὴν Οἴτην, ἡ ὕστερον Φαρύγαι, (ὁ πολ. Ταρφαῖος).

*Τάσιος (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν Ῥωξολανῶν κατὰ τοῦ Μιθριδάτου.

Τάττα (ἡ), λίμνη ἁλατώδης τῆς Λυκαονίας.

Ταϋγέτη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, μία τῶν Πληϊάδων, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Λακεδαίμονα.

Ταΰγετον (τὸ) καὶ Ταΰγετος (ὁ) καὶ Ταΰγετα (τὰ), β. ἐπίσημον τῆς Λακων., ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς Ἀρκαδ. καὶ καταλῆγον εἰς τὸ Ταίναρον, (βουνὸν τῆς Μάνης ἢ Πεντεδάκτυλον).

Ταυλάντιοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἰλλυρ., κατοικῶν περὶ τὴν Ἐπίδαμνον.

Ταυρέας, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις, σύγχρονος τοῦ Σωκρ., ἔχων παλαίστραν, συχνὰ ἀναφερομένην.

Ταύρη (ἡ), = Ταυρική.

*Ταυρίανον (τὸ), π. τῶν Βρουττίων, περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Μεταύρου.

Ταυρικὸς, ἡ, όν. Ὁ τῶν Ταύρων, (ὅθεν ‖. Ταυρική, « ἡ χώρα τῶν Ταύρων, περιλαμβάνουσα, ἐκτὸς τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, ϗ τὸν Ἀχίλλειον δρόμον, (Κρίμι ἢ Κριμαία). ‖. » Ταυρικὰ ὄρη, « τὰ περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην βουνὰ τῆς Κριμαίας.

Ταυρῖνοι καὶ Ταυρίσκοι (οἱ), ἔθνος τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας περὶ τὰς Ἄλπεις, ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Πιεμόντε, μὲ πόλιν πρωτεύουσαν τὴν Ταυρασίαν τὴν ὕστερον Augustam Taurinorum, ϗ σήμερον Τουρῖνον.

*Ταυρίσκος (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀῤῥιανῷ. 2) Γραμματικός τις, μαθητὴς τοῦ Κράτητος, (Σξτ. κατὰ Γραμματ.).

*Ταυρίων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν.

Ταῦροι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Σκυθίᾳ Ταυρικῆς, θυσιάζοντες τοὺς ξένους εἰς τὴν Ἄρτεμιν, καὶ ζῶντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπὸ πειρατείας καὶ πολέμων.

Ταυρομένιον (τὸ), π. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Σικελ. ἐπί τινος ὑψηλοῦ βράχου, καλουμένου Ταύρου, (Taormina), (Ταυρομενίτης).

Ταυροπόλιον (τὸ), ἱερὸν τῆς Ταυροπόλου Ἀρτέμιδος ἐπὶ τῆς νήσου Ἰκαρίας.

Ταυρόπολις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βάκχου ϗ τῆς Ἀριάδνης.

Ταυρόπολος καὶ Ταυροπόλη (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἄρτεμις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἐν Σκυθίᾳ Ταύρων, εἴτε διὰ τοὺς προσφερομένους εἰς θυσίαν αὐτῆς ταύρους, εἴτε διότι ἐφόνευσε τὸν πρὸς τιμωρίαν τοῦ Ἱππολύτου πεμφθέντα ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος ταῦρον.

Ταῦρος (ὁ), ὁ ἄλλως Τάλως, φύλαξ τῆς Κρήτης. 2) υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 3) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ. 4) (γεωγρφ.) βουνὸν μέγα τῆς Ἀσίας, ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἀκρωτηρίου τῆς Λυκίας καὶ Παμφυλίας, καὶ διαιροῦν τὴν Ἀσίαν εἰς δύο μεγάλα μέρη, τὴν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Ταύρου, διάφοροι δὲ αὐτοῦ κλάδοι, ἐκτεινόμενοι ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς πρώτης αὐτοῦ σειρᾶς, λαμβάνουσι διάφορα ὀνόματα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις γεωγράφοις. 5) ἀκρωτ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σικελ., ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ Ταυρομένιον, (Capo d Crosa).

Ταυροσθένης, ους (ὁ), Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Αἰγίνης.

Ταυροσκύθαι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν περὶ τοὺς Ταύρους.

Ταύχειρα (τὰ), π. τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Λιβύᾳ μεταξὺ Λέπτιδος καὶ Πτολεμαΐδος, ἡ ὕστερον Ἀρσινόη καὶ σήμερον Τολομέτα.

Ταφιασσὸς (ὁ), β. τῆς Καλυδωνίας, ὅπου καὶ ὁ τάφος τοῦ Κενταύρου Νέσσου.

Τάφιοι (οἱ), οἱ ἄλλως Τηλεβόαι, ἔθνος ἀρχαῖον, ναυτικόν, ζῶν τὸ πλεῖστον ἀπὸ πειρατείας, καὶ κατοικοῦν μέρος μὲν ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀκαρν. καὶ μέρος ἐπὶ τῶν μεταξὺ αὐτῆς ϗ τῆς Λευκαδίας νήσων, ὧν ἡ μεγαλητέρα ὠνομάζετο ἰδίως Τάφος καὶ σήμερον Μεγανῆσι.

Τάφιος, α, ον, ὡς ἐπιθετ. καὶ ἐθν. ὁ ἐκ τῆς (νήσου) Τάφου. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἱπποθόης, ϗ πατὴρ τοῦ Πτερελάου, οἰκιστὴς τῆς νήσου Τάφου.

Ταφιοῦς ἢ Ταφιοῦσσα καὶ Τάφος (ἡ), νῆσος μεταξὺ Ἀκαρν. καὶ Λευκαδίας, ἡ μεγαλητέρα τῶν Ταφίων.

Ταφόσιρις, ιδος (ἡ), = Ταπόσειρις.

Τάφραι (αἱ) καὶ Τάφρη (ἡ), π. ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, (Περεκόπη).

Τάφριοι (οἱ), λαὸς τῆς Εὐρωπ. Σκυθίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Καρκινίτην κόλπον ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου.

Ταχεμψὼ καὶ Ταχομψὼ, οῦς (ἡ), νῆσος τῆς Ἀφρικῆς, σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ Νείλου, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἐλεφαντίνης ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰθιοπίας.

Ταχὼς, ὦ (ὁ), βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, σύγχρονος Ἀρταξέρξου τοῦ Νόθου, κατὰ τοῦ ὁποίου ἐπαναστὰς, προσεκάλεσεν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ τὸν Ἀγησίλαον. Ἀλλ' ἐν ᾧ ἐπολέμει ἐν Φοινίκῃ, οἱ ἐν Αἰγύπτῳ, ἀναγορεύσαντες βασιλέα τὸν Νεκτάναβον, ἀπεκήρυξαν τὸν Ταχὼ, ὅς τις, καταφυγὼν εἰς τὴν Περσίαν, διωρίσθη στρατηγὸς τοῦ μεγάλου βασιλέως κατὰ τῆς Αἰγύπτου.

Τεανὸν (τὸ), τὸ Ἄπουλον, π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Φρέντα ποταμοῦ, (Teamo). 2) τὸ Σιδικηνόν, π. τῆς Καμπανίας, (Tiauo), (ὁ πολ. Τεανίτης).

Τέαρος (ὁ), ποτ. τῆς Θρᾴκης, χυν. εἰς τὸν Ἕβρον.

Τέασπις, ιος (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδ.

Τεατέα (ἡ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀτέρνου ποταμοῦ, (Chietti).

Τέβερις (ὁ), = Τίβερις.

Τέβρος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Ἱπποκόωντος, φονευθεὶς ϗ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Τεγέα καὶ (Ἰων.) Τεγέη (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς Ἀλέας, (Παληοεπισκοπή, πλησίον τῆς Τριπολιτσᾶς), (ὁ πολ. Τεγεάτης καὶ τὸ θηλ. Τεγεᾶτις).

Τεγεάτης, ου (ὁ), ὡς ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Τεγέας. 2) (κυριωνυμ.) εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος.

Τεγεᾶτις, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὴν Τεγέαν χώρα.

Τέγεστρα (ἡ), = Τεργέστη.

Τέγυρα (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὰ Λευ-

κτρα, μὲ ναὸν ϗ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλ., ὅς τις ἐλέγετο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων γεννηθεὶς ἐνταῦθα, ὅθεν ἐκαλεῖτο καὶ Τεγύρειος.

Τεγύριος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, ὑποδεχθεὶς τὸν Εὔμολπον, ϗ νυμφεύσας τὴν θυγατέρα του μὲ τὸν υἱόν τυ Ἴσμαρον, καταλιπὼν δὲ αὐτὸν διάδοχον τοῦ βασιλείου του.

Τεθρώνιον (τὸ), πολίχν. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ.

*Τειθράσιος (ὁ), = Τιθράσιος.

Τειρεσίας καὶ (Ἰων.) Τειρεσίης, ου ἢ εω (ὁ), ὁ περίφημος μάντις τῆς ἀρχαιότητος, Θηβαῖος, ἐκ τοῦ γένους τῶν Σπαρτῶν, υἱὸς τοῦ Εὐήρους καὶ τῆς Νύμφης Χαρικλοῦς, μεταμορφωθεὶς ἀπὸ ἀνδρὸς εἰς γυναῖκα καὶ μετὰ ἑπτὰ ἔτη ἀναλαβὼν πάλιν τὴν πρώτην τυ μορφήν· τυφλωθεὶς δὲ, εἴτε ὑπὸ τῆς Ἥρας, διότι κατεμαρτύρησε τῶν γυναικῶν, εἴτε ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, διότι εἶδεν αὐτὴν λουομένην· ἀνταμειφθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Διὸς διὰ τοῦ χαρίσματος τῆς προφητείας, ϗ ζήσας ἓξ γενεὰς ἀνδρῶν. Θυγάτηρ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Μαντὼ, περίφημος μάντις ϗ αὐτή· εἰς δὲ τὸν Ὀρχομενὸν τῆς Βοιωτίας ἦτον τὸ μαντεῖόν του.

*Τεισαμενὸς (ὁ), = Τισαμενός.

Τείσπης (ὁ), υἱὸς τοῦ Μεγάλου Κύρου καὶ φίλος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Τειχιόεις, εντος (ὁ), ἴδε τὸ συνῃρημ. Τειχιοῦς.

Τείχιον (τὸ), πολίχν. τῆς Αἰτωλ.

Τειχιοῦς, οῦντος (ὁ), φρούρ. τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὰς Θερμοπύλας.

Τειχιοῦσσα (ἡ), φρούρ. τῆς Μιλησίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Τεῖχος, ους (τὸ), φρούρ. τῆς Πελοπονν. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὴν Δύμην.

Τέκμησσα (ἡ), θυγ. τοῦ Τελεύταντος ἢ Τεύθραντος ἐκ Φρυγίας, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος ϗ γεννήσασα ἐξ αὐτοῦ τὸν Εὐρυσάκην.

Τέκμων, ωνος (ἡ), π. τῆς ἐν Ἠπείρῳ Μολοσσίδος.

Τεκτόσαγες (οἱ), τὸ ἑν. Τεκτόσαξ, λαὸς τῆς Γαλλ., κατοικῶν περὶ τοὺς πρόποδας τῶν Πυρηναίων, ἀπ' ὅπου μετέβη εἰς τὴν Φρυγίαν ἢ Γαλατίαν, τὴν ἄλλως Γαλλογραικίαν.

Τελαμὼν, ῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς Ἐνδηΐδος, θυγατρὸς τοῦ Χείρωνος, ἀδελφὸς τοῦ Πηλέως, διωχθεὶς μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς Αἰγίνης διὰ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ των Φώκου, καὶ ἐλθὼν εἰς Σαλαμῖνα, ὅπου διαδεχθεὶς τὸν βασιλέα αὐτῆς Κυχρέα, καὶ νυμφευθεὶς τὴν Περίβοιαν, θυγατέρα τοῦ Ἀλκαθόου, ἐγέννησε τὸν Αἴαντα. Ἐξῆλθε δὲ ϗ εἰς θήραν τοῦ Καλυδωνίου Ταύρου, καὶ συνέπλευσε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ εἰς Κολχίδα· συςρατεύσας δὲ καὶ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους κατὰ τῆς Τρῳάδος, ἔλαβεν ὡς ἀριςεῖον τὴν Ἡσιόνην, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Τεῦκρον. 2) (γεωγραφ.) π. μὲ λιμένα τῆς Τυῤῥηνίας, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν, (Telamone).

Τελαμωνιάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος, πατρωνυμ. ὁ Αἴας ἢ ὁ Τεῦκρος.

Τελαμώνιος, α, ον. Ὁ τοῦ Τελαμῶνος. ‖ »Αἴας ὁ —,« ὁ ἄλλως Μέγας, πρὸς διαστολὴν τοῦ Λοκροῦ ἢ μικροῦ.

Τελέας, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις, κωμῳδούμενος ἐπ' ἀδδηφαγίᾳ ὑπὸ τοῦ Ἀριςοφάνους. 2) Κορίνθιος, πατὴρ τῆς Χρυσίλλης, ἐρωμένης τοῦ ποιητοῦ Ἴωνος ϗ τοῦ Περικλέους.

Τελέδαμος (ὁ), Ἀργεῖός τις, πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου.

Τελέθριον (τὸ), β. τῆς Εὐβοίας, παρὰ τὴν Οἰχάλιαν, (τὸ τοπ. Τελεθριεῖς).

*Τελένικος (ὁ), Βυζάντιός τις, ποιητὴς μοχθηρῶν ᾀσμάτων.

Τελέοντες (οἱ), μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ Τελέοντος δῆθεν τοῦ Ἴωνος.

Τελέσαρχος (ὁ), Σάμιός τις παρ' Ἡροδ. 2) Σύρος τις παρὰ Παυσαν. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Αἰγινήτου Κλεάνδρου.

*Τελέσας, αντος (ὁ), ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις παρ' Ἀθην.

Τελεσθὼ, οῦς (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Τελεσιάδας, α (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Πινδ.

*Τελεσίας, α (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Πλυτ. 2) χορευτής τις παρ' Ἀθην. (ΙΔ', 629).

Τελεσικράτης, ους (ὁ), Κυρηναῖος, Πυθιονίκης.

Τελέσιλλα (ἡ), περίφημος ἀρχαία ποιήτρια ἐξ Ἄργους, ἀκμάσασα περὶ τὴν 65 Ὀλυμπ., καὶ σώσασα διὰ τῆς ἀνδρίας της τὴν πατρίδα της ἀπὸ τῆς ἐπιδρομῆς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Κλεομένους. Τῶν ποιημάτων της, θαυμαζομένων ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, οὐδὲν διεσώθη.

*Τελεσίνικος (ὁ), Κορίνθιός τις παρὰ Πολυαίνῳ.

*Τελεςαγόρας (ὁ), πλούσιός τις ἐκ Νάξυ.

Τελέστας (Δωρ. ἀντὶ Τελέσης), α (ὁ), εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου. 2) λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Σελινοῦντος, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου. 3) Μεσσήνιός τις, Ὀλυμπιονίκης, παρὰ Παυσ. (Ϛ', ιδ').

*Τελεσφόρος (ὁ), ἔπαρχός τις τοῦ Λυσιμάχου (Ἀθ. ΙΔ', 616).

Τελευταγόρας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ϗ τῆς Θεσπιάδος Εὐρύκης. 2) ὁ πατὴρ Ζήνωνος τοῦ Ἐλεάτου.

Τελεύτας, αντος (ὁ), Φρὺξ, πατὴρ τῆς Τεκμήσσης.

Τελευτίας, υ (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Ἀγησιλάυ, στρατηγὸς τῶν Λακεδ.

Τελεων (κατὰ διορθ. ἀντὶ τοῦ παρ' Ἡροδ. Γελέων), οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴωνος ἐξ Ἀθηνῶν, ἀνὴρ τῆς Ζευξίππης, πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτυ Βούτου, ἐπώνυμος δῆθεν τῆς πατριᾶς τῶν Τελεόντων. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἐριβώτου.

Τέλης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Λυσιδίκης.

*Τέλης, ητος (ὁ), φιλόσοφός τις παρὰ Στβ.

*Τέλλην, ηνος (ὁ), μοχθηρός τις αὐλητής. ἀφ' οὗ ἡ παροιμία. » Ἄειδε τὰ Τέλληνος, « ἐπὶ τῶν σκωπτικῶν, (Ζηνοβ).

Τελλῆναι (αἱ) καὶ Τελλήνη (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, οὐ μακρὰν τῆς Ῥώμης.

Τελλιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Τελλίου. ‖. οἱ Τελλιάδαι, οἰκογένειά τις μάντεων ἐν Ἤλιδι.

Τελλίας, ου (ὁ), μάντις ἐξ Ἤλιδος, διὰ συμβουλῆς τοῦ ὁποίυ ἐνίκησάν ποτε 600 Φωκεῖς διὰ νυκτὸς τοὺς Θεσσαλοὺς, ἀλείψαντες ἑαυτοὺς καὶ τὰ ὅπλα των μὲ γύψον. 2) ςρατηγός τις τῶν Συρακυσίων παρὰ Θκδ.

*Τέλλις, ιδος (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ Βρασίδα. 2) πρέσβυς τις τῶν Λακεδ. παρὰ Θκδ. 3) υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ, ἀρχηγὸς τῶν Ἀχαιῶν. 4) ὁ πρόπαππος τοῦ Ἀρχιλόχου.

*Τέλλις, ινος (ὁ), = Τέλλην.

Τέλλος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, τὸν ὁποῖον ὁ Σόλων ἐφρόνει εὐδαιμονέςερον τοῦ Κροίσου, διότι, ζήσας μετρίως ϗ ἀποθανὼν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, ἐτάφη δημοσίᾳ.

Τελμισσὸς (ἡ), = Τελμησσός. π. μὲ λιμένα τῆς Λυκίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο ὡς μάντεις. 2) π. τῆς Πισιδ., ἄλλως Τερμησσός. 3) (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Θεμιστοῦς, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ὑπερβορείων. μετοικήσας εἰς Καρίαν. 4) (γεωγρφ.) β. τῆς Λυδ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ξάνθου. 5) ποτ. τῆς Σικελ., ῥέων παρὰ τὴν Ἔγεσταν, (τὸ τοπ. Τελμησσεύς).

Τελμισσιὰς, άδος καὶ Τελμισσίς, ίδος (ἡ). ἀκρωτ. τῆς Λυδ. παρὰ τὴν πόλιν Τελμισσόν.

Τελφοῦσα (ἡ), = Τιλφοῦσσα.

Τέλφυσσα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ Λάδοντος ποταμοῦ, ἡ ἄλλως Τέλφουσα ϗ Θέλπουσα.

Τελφήσσιον (τὸ), = Τιλφούσσιον.

Τελχὶν, ῖνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὔροπος, φονεύσας δολίως μετὰ τοῦ Θελξίονος τὸν βασιλέα τοῦ Ἄργους Ἄπιν. 2) πατὴρ τοῦ Ἄπιος, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος.

Τελχῖνες (οἱ), οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Ῥόδου (Τελχινίδος ἀπ' αὐτῶν κληθείσης), ἐλθόντες ἐκ Κρήτης, ἐννέα τὸν ἀριθμὸν, ἐπινοήσαντες πρῶτοι τὴν ἐργασίαν τοῦ χαλκοῦ καὶ σιδήρου, ϗ φημιζόμενοι ὡς γόητες καὶ μάγοι. Κατὰ τὸν Διόδ., ἦσαν υἱοὶ τῆς θαλάσσης, μεταβάντες ἀπὸ τῆς Ῥόδου εἰς τὴν Κρήτην, ὅπου ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Κουρῆτες. Πιθανὸν ὅτι ἦσαν Φοίνικες μεταλλουργοὶ, μετοικήσαντες εἰς τὰς νήσους ταύτας, (ὅθεν

*Τελχινία (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Κρήτη. ϗ-

Τελχινὶς, ίδος (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Ῥόδος.

*Τεμαθεῖα (ἡ), β. τῆς Μεσσην. ὑπὲρ τὴν Κορώνην.

Τεμβρίων, ωνος (ὁ), ὁ ἀποικήσας τὴν Σάμον, προγενέστερος τοῦ Προκλέους.

*Τέμβρος (ὁ), π. τῆς Κύπρυ, (ὁ πολ. Τέμβριος).

*Τεμένεια (ἡ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Λυκαονίας, (ὁ πολ. Τεμενεύς).

Τεμενίτης, ου (ὁ), καὶ Τεμενῖτις, ιδος (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Σικελ. παρὰ τὰς Συρακούσας, ὅπου ὕςερον ἐκτίσθη ἡ Νεάπολις, ἓν τῶν πέντε μερῶν ταύτης τῆς πόλεως.

Τεμέση καὶ Τέμεσσα (ἡ), π. ἀρχαία, ἀναφερομένη παρ' Ὁμήρῳ ὡς παραγωγὸς

χαλκοῦ, ὅθεν, ἡ 1) ἡ ἐν Κύπρῳ πόλις Τάμασος, ὅπυ ἦσαν περίφημα χαλκωρυχεῖα, ἡ 2) ἡ ὕστερον Τέμψα καλουμένη, πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας, ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, (ὁ πολ. Τεμεσαῖος).

Τέμμικες (οἱ), τὸ ἐθν. Τέμμιξ, ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Βοιωτ., μετοικήσαντες εἰς αὐτὴν ἐκ τῶν ἀρκτῴων μερῶν τῆς Ἑλλάδος, (ἐν γένει) = Βοιωτοί.

Τέμπεα-Τέμπη (τὰ), ἡ περίφημος διὰ τὴν τερπνότητά της κοιλὰς τῆς Θεσσαλ., ἐκτεινομένη μεταξὺ Ὀλύμπυ ϗ Ὄσσης εἰς 40 σταδίων μῆκος, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ῥέει ὁ Πηνειὸς, (Μπαμπᾶς).

Τέμψα (ἡ), = Τεμέση.

Τενάγων, οντος (ὁ), Βάκτριός τις παρ' Αἰσχύλῳ.

Τέναρος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (ΙΕ', 672).

Τενέα (ἡ), κώμη τῆς Κορινθίας μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος Τενεάτυ, (ἀπ' αὐτῆς ὠνομάζετο μία τῶν τῆς Κορίνθου πυλῶν Τενεατική).

Τενέας, α (ὁ), ποτ. τῆς κάτω Ἰταλ. χυν. εἰς τὸν Τίβεριν, (Tinia).

Τένεδος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγυς ἀπέναντι τῆς Τρῳάδος, ἀπὸ Τένου τοῦ Κύκνου, περίφημος ἔκπαλαι διὰ τὸν ἐξαίρετον οἶνόν της, (ὁ νησ. Τενέδιος).

*Τενεᾶται (αἱ), πηγαὶ περὶ τὸν ἐν Ἀρκαδίᾳ Ὀρχομενόν.

Τένης ἢ Τέννης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Κύκνου, βασιλέως τῶν ἐν Τρῳάδι Κολωνῶν, καὶ τῆς Προκλείας, περίφημος διὰ τὴν δικαιοσύνην του, ὅς τις, ῥιφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός τυ, κατὰ διαβολὴν τῆς μητρυιᾶς του, εἰς τὴν θάλασσαν, ἐσώθη εἰς τὴν νῆσον Λεύκοφρυν, τὴν ὁποίαν μετωνόμασεν ἀφ' ἑαυτοῦ Τένεδον, καὶ βασιλεύσας αὐτῆς, ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ὡς ἥρως.

Τέντυρα (τὰ) καὶ Τεντυρὶς, ίδος (ἡ), π. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαΐδος ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, εἰς τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια ἀνεκαλύφθη ὁ ἐν Παρισίοις σωζόμενος Ζωδιακὸς κύκλος, (Δενδεράχ).

Τεργέσται (αἱ) καὶ Τεργέστη (ἡ) ϗ Τέργηστον (τὸ), π. τῶν Καρνίων ἐν Ἰστρίᾳ ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, (Τριέςι), (ὁ πολ. Τεργεσταῖος).

Τέρεινα (ἡ), = Τέρινα.

Τερέντιος (ὁ), Ἀφρικανὸς, περίφημος ποιητὴς κωμικὸς τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς ἐν Καρχηδόνι περὶ τὸ 190 πρὸ Χ., ἀπ' ὅπου ἐφέρθη αἰχμάλωτος εἰς Ῥώμην, ὅπου ἀκμάσας, ὑπῆρξε φίλος τοῦ Σκιπίωνος καὶ ἄλλων ἐπισήμων· ἀπέθανε δὲ ναυαγήσας ἐνῷ ἐπέστρεφεν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος συνεπιφέρων καὶ τὰς κωμῳδίας τοῦ Μενάνδρου, τοῦ ὁποίου κυρίως ἦτον μιμητής.

Τερηδὼν, όνος (ἡ), π. τῆς Βαβυλων. ἐπὶ τοῦ Τίγριδος, (ὁ πολ. Τερηδόνιος). 2) αὐλητρίς τις ἐν Ἀθήναις.

Τέρινα (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Βρεττίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, περὶ τὸν ἀπ' αὐτῆς κληθέντα Τεριναῖον κόλπον, ἄποικος τῶν Κροτωνιατῶν, (Amantea), (ὁ πολ. Τεριναῖος)

Τέρμερα (τὰ), π. τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρ. καὶ Λυκ., (ὁ πολ. Τερμερεύς).

Τερμέριον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Καρ., ἀπέχον 40 στάδια τῆς νήσου Κῶ.

Τέρμερος (ὁ), περιβόητος λῃστὴς τῆς μυθολογίας, διατρίβων ἐν Θεσσαλίᾳ, συντρίβων τὰς κεφαλὰς τῶν διαβαινόντων, καὶ φονευθεὶς καὶ αὐτὸς διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., (ἀπ' αὐτοῦ, κατά τινας, ἐπεκράτησεν ἡ παροιμία: » Τεμέρια κακὰ, « τὰ τρομερά).

Τερμησσὸς (ἡ), π. ὀχυρὰ τῆς Πισιδ. ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ταύρου, (ὁ πολ. Τερμησσεύς), παρβλ. Τελμησσός.

Τερμίλαι (οἱ), ἀρχαῖος λαὸς τῆς Κρήτης, μεταβὰς μετὰ τοῦ Σαρπηδόνος εἰς Λυκίαν, οἱ παρ' Ὁμήρῳ Σόλυμοι ϗ ὕστερον Λύκιοι.

Τερμισσὸς (ἡ), = Τερμησσός.

Τέρμος (ὁ), ποτ. τῆς Σαρδινίας, (Fiume d'Aragonèse).

Τέρμων, ονος (ὁ), θεός τις τῶν Ῥωμ., ἔφορος τῶν συνόρων καὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς ἰδιοκτησίας, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίυ ἐπανηγυρίζοντο κατ' ἔτος τὰ Τερμινάλια κατὰ τὴν 21 τοῦ Φεβρ.

Τέρπανδρος (ὁ), περίφημος ἀρχαῖος λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς ἐν Λέσβῳ Ἀντίσσης, τοῦ ὁποίου τὰς ᾠδὰς ἔψαλλον οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰς τὰ συσσίτιά των.

Τερπιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ ἀοιδὸς Φήμιος, ὡς υἱὸς τοῦ Τερπίου.

Τερψίας, α (ὁ), Ἰσθμιονίκης τις. ἀδελφὸς τοῦ Πτοιοδώρου ἐκ Κορίνθου.

*Τερψικλῆς, έυς (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (Ζ', 325).

Τερψικράτη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Εὐρύοπα.

Τερψιχόρη (ἡ), μία τῶν Μουσῶν, ἔφορος τοῦ χοροῦ ϗ τῶν χορευτικῶν ᾀσμάτων.

Τερψίων, ωνος (ὁ), μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ Μεγάρων. 2) συγγραφεύς τις, γράψας Γαστρολογίαν.

Τετράμνηστος (ὁ), Σιδώνιός τις, υἱὸς τοῦ Ἀνύσου, εἷς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Περσικοῦ στόλου κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Ξέρξου.

Τετράπολις, εως (ἡ), ἡ (Ἀττική), μέρος τῆς Ἀττικῆς, πρὸς βοῤῥᾶν τῶν Ἀθηνῶν, περιέχον τέσσαρας πόλεις, Οἰνόην, Μαραθῶνα, Προβάλινθον καὶ Τρικόρυθον, συνοικισθὲν παλαιόθεν ὑπὸ τοῦ Ξούθυ, ὅς τις εἶχεν αὐτὰς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τυ. 2) ἡ Δωρικὴ, μέρος τῆς Δωρίδος, περιλαμβάνον ὡσαύτως τέσσαρας πόλεις. 3) ἡ Τῆς Συρίας, ἡ ἄλλως Σελευκὶς, περιλαμβάνουσα καὶ αὕτη τέσσαρας πόλεις, τὴν Ἀντιόχειαν, Ἀπάμειαν, Λαοδίκειαν καὶ Σελεύκειαν.

Τετραπυργία (ἡ), π. τῆς μεσημβρινῆς Καππαδοκ., (Ἰντζέ-σού). 2) χωρ. τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Λιβύῃ.

Τεύγλουσσα (ἡ), = Τεύτλουσσα.

Τευθέα (ἡ), κώμη τῆς Ἤλιδος παρὰ τὴν Δύμην, ἑνωθεῖσα ὕστερον μετ' αὐτῆς.

Τευθέας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἤλιδος, χυν. εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Τεῦθις, ιδος (ἡ), = Τευθέα.

Τευθρανία (ἡ), π. τῆς Μυσ., καθέδρα τῶν βασιλέων αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Καΐκου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τεύθραντος, ὅθεν ἐλέγετο καὶ Τεύθραντος ἄστυ. 2) ἡ περὶ τὴν πόλιν ταύτην χώρα μεταξὺ Ἐλαίας καὶ Περγάμου, ἄλλως Τεύθραντος πεδίον καὶ Τευθραντιὰς γῆ.

Τευθρανίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Τεύθραντος, ὁ Ἄξυλος.

Τεύθρας, αντος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Μυσ., υἱοθετήσας τὴν Αὔγην, θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἀλεοῦ ἐξ Ἀρκαδίας, καὶ ἀναθρέψας τὸν υἱὸν αὐτῆς Τήλεφον, τὸν ὁποῖον συζεύξας μὲ τὴν θυγατέρα του Ἀργιόπην, ἀφῆκε διάδοχον τοῦ βασιλείου του. 2) εἷς τῶν ἐκ Μαγνησίας Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος.

Τευθρώνη (ἡ), π. τῆς Λακων., (Κολοκυθιά).

Τευκρὶς, ίδος (ἡ), ἡ Τρωάς.

Τευκροὶ (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Τευκρίδος, οἱ Τρῶες.

Τεῦκρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σκαμάνδρου καὶ τῆς Νύμφης Ἰδαίας, ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Τρῳάδος, ὅς τις, ὑποδεχθεὶς παρ' αὐτῷ τὸν Δάρδανον, φεύγοντα τὴν πατρίδα του, ἐξέδοτο αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του Βάτειαν, καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν ἀποθνήσκων διάδοχον τοῦ βασιλείυ τυ. 2) υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος καὶ τῆς Ἡσιόνης, θυγατρὸς τοῦ Λαομέδοντος, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ Αἴαντος, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ ἐστράτευσε κατὰ τῆς Τροίας. Ἐπιστρέψας δὲ μετὰ τὴν ἅλωσιν αὐτῆς εἰς Σαλαμῖνα, καὶ διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του, ὡς μὴ δυνηθεὶς νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ τυ, ἀπῴκισε τὴν ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνα, ὅπου οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ (τῶν ὁποίων εἷς ἦν καὶ ὁ Εὐαγόρας), ἐβασίλευσαν ἐπὶ πολύ.

Τευμησὸς καὶ Τευμησσὸς (ὁ), κώμη καὶ β. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὰς Θήβας, (ὁ πολ. Τευμήσσιος). Περίφημος εἶνε εἰς τὴν μυθολογίαν ἡ Τευμησίᾳ ἀλώπηξ, ἥτις, πεμφθεῖσα κατὰ τῶν Θηβαίων ὑπὸ τοῦ Διονύσου, ἀφάνισε τὴν χώραν των.

*Τεῦτα (ἡ), βασίλισσα τῆς Ἰλλυρίας, (Πολύβ. Β', δ', 7).

Τευταμίας, ου (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Λαρίσσης, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς ἐπικηδείους ἀγῶνας ἐφόνευσεν ὁ Περσεὺς τὸν πάππον του Ἀκρίσιον.

Τευταμίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Τευταμίου, πατρωνυμ. ὁ Πελασγὸς Λῆθος.

*Τεύταμος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Βίαντος, Πριηνεύς. 2) ἀρχηγός τις τῶν παρὰ Μακεδόσιν ἀργυρασπίδων.

Τευτίαπλος (ὁ), Ἠλεῖός τις παρὰ Θκδ.

Τεύτλουσσα (ἡ), νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Ῥόδον ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀσίας.

Τεύτονες (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν., κατοικοῦν ἀνέκαθεν περὶ τὸν Οὐΐστουλαν.

*Τέχνων, ωνος (ὁ), ἀρχαῖός τις αὐλητὴς παρ' Ἀθην.

Τέως, ω (ἡ), π. τῆς Ἰων. μὲ λιμένα ἀπέναντι τῆς Σάμου, πατρὶς τοῦ Ἑκαταίου, τοῦ Ἀνακρέοντος καὶ ἄλλων, (ὁ πολ. Τήϊος).

Τηθὺς, ύος (ἡ), θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς

Γῆς, γυνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίϐ ἐγέννησε πλῆθος τέκνων.

Τηλεβόαι (οἱ), ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Ἀκαρν., οἱ ὕστερον Τάφιοι, ἀπόγονοι τῶν Λελέγων, ἴδε τὸ ἐπμν.

Τηλεβόας, α (ὁ), ἔκγονος τοῦ αὐτόχθονος Λέλεγος, τοῦ ὁποίου οἱ 22 παῖδες, Τηλεβόαι ὡσαύτως καλούμενοι, κατῴκησαν τὴν Λευκαδίαν. 2) εἷς τῶν παίδως τοῦ Λυκάονος. 3) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἀρμεν. χυν. εἰς τὸν Εὐφράτην, ἴσως ὁ παρὰ Πλουτάρχῳ Ἀρδανίας, (Ἀκ-σού).

Τηλεβοΐς, ΐδος (ἡ), μέρος τῆς Ἀκαρν. ὅπου κατῴκουν πρότερον οἱ Τηλεβόαι.

Τηλεγόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Φάριος καὶ ἔγγονος τοῦ Ἑρμοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀλφειοῦ τὸν Ὀρσίλοχον.

Τηλέγονος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Πρωτέως ἐκ Τορώνης, φονευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, νυμφευθεὶς τὴν Ἰώ. 3) υἱὸς τοῦ Ὀδυσσ. καὶ τῆς Κίρκης ἢ τῆς Καλυψοῦς, φονεύσας ἐξ ἀγνοίας τὸν πατέρα του, καὶ νυμφευθεὶς τὴν Πηνελόπην, κτίσας δὲ τὸ ἐν Ἰταλίᾳ Τούσκουλον.

*Τηλέδαμος (ὁ), υἱὸς τῆς Κασσάνδρας.

Τηλεκλείδης, ους (ὁ), ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

*Τηλεκλῆς, έους (ὁ), εἷς τῶν Δολιόνων παρ' Ἀπολλωνίῳ. 2) Σάμιός τις παρ' Ἡροδ. 3) Φωκεύς τις, ἀπόγονος τοῦ Λακύδους.

Τήλεκλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρχελάου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 830 πρὸ Χ., φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων.

Τηλέμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀδυσσ. καὶ τῆς Πηνελόπης, μείνας νήπιος ὅτε ἐξεςράτευσεν ὁ πατήρ του κατὰ τῆς Τρῳάδος, ϗ περιελθὼν, ἀφ' οὗ ἠλικιώθη, διάφορα μέρη πρὸς ἀναζήτησιν αὐτοῦ, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, λαβούσης τὴν μορφὴν τοῦ Μέντορος· ἐπιστρέψας δὲ εἰς Ἰθάκην, συγχρόνως σχεδὸν μὲ τὸν πατέρα του, καὶ συντελέσας μεγάλως εἰς τὸν φόνον τῶν μνηστήρων τῆς μητρός του. Νυμφευθεὶς, κατά τινας, τὴν Ναυσικάαν, θυγατέρα τοῦ Ἀλκινόου, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Περσέπτολιν. 2) Ἀκραγαντῖνός τις, πάππος τοῦ Θήρωνος, ἐξώσας τὸν Φάλαριν. 3) Ἀθηναῖός τις, τρώγων πάντοτε κυάμους, ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμία: Τηλεμάχϐ χύτρα. 4) Ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἤλιδος.

Τήλεμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρύμου, περίφημος μάντις, προειπὼν εἰς τὸν Κύκλωπα Πολύφημον τὴν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως τύφλωσίν του.

Τηλέπυλος (ἡ), ἡ πόλις τῶν Λαιςρυγόνων.

Τηλεφάνης, ους (ὁ), αὐλητής τις ἐν Ἀθήναις, καλούμενος Μεγαρικὸς σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 2) ἕτερος αὐλητὴς ἐκ Σάμου. 3) συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην.

Τηλέφασσα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος καὶ μήτηρ τοῦ Κάδμου, τῆς Εὐρώπης κτλ., συνοδεύσασα τὸν Κάδμον πρὸς ἀναζήτησιν τῆς θυγατρός της, ϗ ἀποθανοῦσα ἐν Θράκῃ. Κατ' ἄλλους, ἦν γυνὴ τοῦ Φοίνικος, υἱοῦ τοῦ Ἀγήνορος.

Τηλεφίδης, ϐ (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Εὐρύπυλος.

Τήλεφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ϗ τῆς Αὔγης, θυγατρὸς τοῦ Ἀλεοῦ, βασιλέως τῆς Τεγέας, ἐκτεθεὶς βρέφος ἔτι ὑπὸ τοῦ πάππου του εἰς τὸ Παρθένιον ὄρος, καὶ ἀνατραφεὶς ἐκεῖ ὑπὸ ἐλάφϐ. Μετὰ καιρὸν δὲ, μαθὼν παρὰ τοῦ μαντείϐ τὴν τύχην τῆς μητρός του, ἦλθεν εἰς Μυσίαν πρὸς ἀναζήτησιν αὐτῆς, καὶ ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ Τεύθραντος Ἀργιόπην, διαδεχθεὶς καὶ τὸ βασίλειον τοῦ πενθεροῦ του. Πληγωθεὶς δὲ ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ςρατεύσαντος κατὰ τῆς χώρας του, καὶ θεραπευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ὡς ἥρως ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔχων καὶ ἴδιον ἱερὸν ἄλσος, ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμούμενον, ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρθενίου. Ἐκ τῆς δευτέρας γυναικός του, τῆς Πριαμίδος Ἀστυόχης, ἐγέννησε τὸν Εὐρύπυλον. 2) Μακεδών τις παρ' Ἀῤῥ. 3) γραμματικός τις ἐκ Περγάμου. 4) ὁ πατὴρ τοῦ γραμματικοῦ Φιλητᾶ.

Τηλίνης, ους (ὁ), ἱερεὺς τῶν καταχθονίων θεῶν ἐν Σικελίᾳ, πρόγονος τοῦ τυράννου Γέλωνος.

Τῆλος (ἡ), νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίϐ, πρὸς δυσμὰς τῆς Ῥόδου, (Πισκοπιά), (ὁ νησ. Τήλιος).

Τῆλυς, υος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Συβάρεως, πολεμήσας πρὸς τοὺς Κροτωνιάτας.

Τημενίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Τημένϐ, οἵτινες, διωχθέντες ἐκ του Ἄργϐς, μετῴκησαν εἰς Ἰλλυρίαν, ὅπου συνέςησαν τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον, καὶ ἀπ' αὐτῶν οἱ βασιλεῖς τῶν Μακεδόνων ἐκαλοῦντο Τημενίδαι.

Τημένιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀργολ. ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, ὅπου ϗ ὁ τάφος τοῦ Τημένου, (ὁ κάτοικος Τημενίτης).

Τήμενος (ὁ), ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ἀριςομάχου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, λαβὼν εἰς τὸ μερίδιον αὐτοῦ τὴν Ἀργολίδα, ϗ φονευθεὶς ὕστερον ὑπὸ τῶν ἰδίων τϐ παίδων.

*Τῆμνον (τὸ), β. τῆς Μυσ.

Τῆμνος (ἡ), π τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἕρμϐ, μεταξὺ Κύμης καὶ Μαγνησίας, (Μενιμὲν ἢ Μελεμὲν), (ὁ πολ. Τημνίτης).

*Τήνερος (ὁ), μάντις, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ.

Τῆνος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, διασώζουσα τὸ ὄνομά της, (ὁ νησ. Τήνιος).

Τῆραιος (ὁ), βασιλεύς τις τοῦ ἐν τῷ Ἀραβίῳ κόλπῳ Χάρακος, ζήσας 92 ἔτη.

Τήρεια (ἡ), β. ϗ π. τῆς Μυσ. παρὰ τὴν πόλιν Ζέλειαν.

Τηρεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Νύμφης Βιστωνίδος, βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, ἐλθὼν πρὸς βοήθειαν τοῦ Πανδίονος, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, ἐναντίον τοῦ Λαβδάκου, καὶ νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Πρόκνην, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἴτυν· ὕστερον δὲ ἀτιμάσας τὴν Φιλομήλαν, ἀδελφὴν τῆς Πρόκνης, ἀπέκοψε καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτῆς, ἵνα μὴ τὸν φανερώσῃ. Ἀλλ' αὕτη, εὑροῦσα τρόπον ἵνα γνωστοποιήσῃ τὸ συμβὰν εἰς τὴν ἀδελφήν της, ἔσφαξε μετ' αὐτῆς, πρὸς ἐκδίκησιν, τὸν Ἴτυν καὶ παρέθηκεν αὐτὸν ὡς φαγητὸν εἰς τὸν Τηρέα, ὅςτις καταδιώκων αὐτὰς, μεταμορφωθείσας εἰς ἀηδόνα καὶ χελιδόνα, μετεμορφώθη καὶ αὐτὸς εἰς Ἔποπα.

Τήρης, εω καὶ ους (ὁ), ὁ πρῶτος θεμελιωτὴς τοῦ βασιλείου τῶν Ὀδρυσσῶν ἐν Θρᾴκῃ, πατὴρ τοῦ Σιτάλκους. 2) ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσσῶν, νεώτερος τοῦ προτέρου, σύμμαχος τῶν Ἀθην., ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου.

Τηρίας, ϐ (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. ῥέων παρὰ τὴν πόλιν τῶν Λεοντίνων, (Lentino).

Τηρίβαζος (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Ἀρμεν. καὶ ὕστερον τῆς Ἰων.

Τεριδάη (ἡ), δούλη τοῦ Μενελάου, μήτηρ τοῦ Μεγαπένθους.

Τηριδάτας, α (ὁ), Πισίδης τις παρὰ Λϐκ.

Τηριδάτης, ου (ὁ), εὐνοῦχος Κύρου τοῦ Νεωτέρου.

Τήριλλος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἱμέρας.

Τηΰγετον (τὸ), Ἰων. ἀντὶ Ταΰγετον.

Τιαραντὸς (ὁ), ποτ. τῆς Σκυθ. χυν. εἰς τὸν Ἴστρον.

Τίασα (ἡ), θυγ. τοῦ Εὐρώτα, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ὁ ἐν Λακωνίᾳ ποταμός.

Τιβαρηνία καὶ Τιβαρηνὶς, ίδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Τιβαρηνῶν.

Τιβαρηνοὶ (οἱ), λαὸς κατοικῶν τὰ μεταξὺ τῶν Χαλύβων καὶ Μοσυνοίκων παράλια τοῦ Εὐξ. Πόντου.

Τιβεριὰς, άδος (ἡ), π. πρωτ. τῆς Γαλιλαίας ἐν Παλαιστίνῃ ἐπὶ τῆς λίμνης Γενησαρὲτ, κτίσμα Ἡρώδϐ τοῦ Ἀντίπα

Τιβεριόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Φρυγ.

Τιβέριος καὶ Π. Τιβήριος (ὁ), υἱὸς θετὸς ϗ διάδοχος τοῦ Αὐγούστου, καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Κλαυδίων, καὶ γεννηθεὶς ἐν Ῥώμῃ τῷ 711 ἀπὸ κτίσεως αὐτῆς, βασιλεύσας τυραννικῶς ϗ βδελυρῶς 23 ἔτη.

Τίβερις, εως καὶ ιδος (ὁ), ποτ. ἐπίσημος τῆς Ἰταλ., ῥέων διὰ τῆς Ῥώμης ϗ χυν. εἰς τὴν Τυῤῥηνικὴν θάλασσαν, (Τέβερε).

Τιβία (ἡ), ἡ Φρυγία παρὰ Μενάνδρῳ.

Τίβιον (τὸ), β. τῆς Φρυγ.

Τίβιος (ὁ), ὄνομα Φρυγῶν, (ἐπμ.) δούλων παρὰ τοῖς Ἕλλησιν.

Τίβισις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Θράκης, πηγ. ἐκ τοῦ Αἵμου καὶ χυν. εἰς τὸν Ἴστρον, (Καρὰ-λόμ;).

Τίβισκος (ὁ), ποτ. τῆς Δακ., χυν. εἰς τὸν Ἴστρον, (Teiss ἐν τῇ Τρανσιλβανίᾳ).

Τιβουρα (τὰ) καὶ Τίβυρις (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Tivoli), (ὁ πολ. Τιβουρῖνος καὶ Τιβυρτῖνος).

Τίγασις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Φυληΐδος.

Τίγγις, ιος καὶ εως (ἡ), π. πρωτ. τῆς Μαυριταν. ἐν Ἀφρικῇ, (Τάγγερ), (ὁ πολ. Τιγγιτανός).

Τιγράνης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Μήδων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκςρατείαν τοῦ Ξέρξου. 2) βασιλεὺς τῶν Ἀρμενίων, νικηθεὶς ὑπὸ Κύρου τοῦ Μεγάλου 3) σατράπης τῶν Περσῶν, ὁ ἐγκαταστήσας τὸν Κυπρέθεμιν ἐν Σάμῳ. 4) υἱὸς τοῦ Ἀρταξίου, βασιλεὺς τῆς Ἀρμεν. περὶ τὸ 100 πρὸ Χ., νυμφευθεὶς τὴν

θυγατέρα τοῦ Μεγάλϐ Μιθριδάτϐ Κλεοπάτραν, ϗ συμμαχήσας μετ' αὐτοῦ κατὰ τῶν Ῥωμ., κατακτήσας δὲ ὅλην τὴν Καππαδοκ. καὶ μέγα μέρος τῆς Συρ. ϗ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 85 χρόνων. 5) ὁ δεύτερος, ἔγγονος τοῦ προτέρου, βασιλεὺς τῆς Ἀρμεν., φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τιβερίου, ὡς ἐχθρὸς τῶν Ῥωμ.

Τιγρανόκερτα (τὰ), π. τῆς Ἀρμεν. ϗ καθέδρα τοῦ βασιλείϐ της, κτίσμα τοῦ Τιγράνου, τῆς ὁποίας οἱ πλεῖςοι τῶν κατοίκων ἦσαν Ἕλληνες ἐκ Καππαδοκίας καὶ Κιλικίας, ἐρημωθεῖσα μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν Ῥωμ., (Σερέδ).

Τίγρης, ητος καὶ Τίγρις, ιδος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀσίας, πηγ. ἐκ τῆς Ἀρμεν., καὶ ῥέων πρὸς ἀνατολὰς τῆς Μεσοποτ., ἑνούμενος δὲ ἔπειτα μὲ τὸν Εὐφράτην ϗ χυν. εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον. 2) ἄγνωστός τις ποταμὸς τῆς Πελοποννησ., (ἄλλως) Ἅρπυς.

Τιγυρηνοὶ (οἱ), Tigurini, ἔθνος τῆς ἀρχαίας Ἑλβετίας, χωριζόμενον τῶν Γερμανῶν διὰ τοῦ Ῥήνου.

Τίειον (τὸ), = Τῖον.

Τιθαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δάτιδος, στρατηγὸς τῶν Περσῶν εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου.

Τιθοραία καὶ Τιθορέα (ἡ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, ἡ πρότερον Νέων καὶ νῦν Βελίτσα, (ὁ πολ. Τιθοραιεὺς ϗ Τιθορεύς). 2) ἡ βορειοδυτικὴ ἄκρα τοῦ Παρνασσοῦ.

Τίθρας, αντος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν, (ὁ δημ. Τιθράσιος).

Τιθραύστης, ου (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Λυδ., φονεύσας καὶ ἀντικαταστήσας, δι' ἐπιταγῆς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, τὸν Τισσαφέρνην, κατορθώσας δὲ διὰ χρημάτων νὰ διεγείρῃ τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις κατὰ τῆς Σπάρτης, καὶ οὕτω νὰ ἀντιπερισπάσῃ τὸν Ἀγησίλαον, προσκληθέντα ὑπὸ τῶν ἐφόρων ἀπὸ τῆς Ἀσίας, ὅπου ἐθριάμβευε κατὰ τῶν Περσῶν, εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Τιθωνὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος ϗ τῆς Στρυμοῦς, τὸν ὁποῖον ἀναρπάσασα ἡ Ἠὼς διὰ τὸ κάλλος του, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἠμαθίωνα καὶ Μέμνονα. Ἀπολαύσας δὲ διὰ μεσιτείας αὐτῆς τὴν ἀθανασίαν, χωρὶς συγχρόνως νὰ μένῃ ϗ ἀγήρως, κατήντησεν εἰς τοιαύτην ἀσθένειαν ὑπὸ τῆς ἡλικίας, ὥςε οἰκτείραντες αὐτὸν οἱ θεοὶ, τὸν μετεμόρφωσαν εἰς τέττιγα, τὸ δὲ ὄνομά του ἔμεινε συνώνυμον τοῦ ὑπέργηρως. Κατὰ τὸν Ἀπολλόδωρον, ὁ Τιθωνὸς ἦτον υἱὸς τῆς Ἠοῦς καὶ τοῦ Κεφάλου.

Τίκινον (τὸ) καὶ Τίκινος (ἡ), π. τῆς ἐπέκεινα τοῦ Πάδου Γαλλίας ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ παρὰ τὴν Πλακεντίαν, (Παυΐα), (ὁ πολ. Τικηνός).

Τίκινος (ὁ), ποτ. τῆς ἄνω Ἰταλ., ῥέων ἐκ τῶν Ἄλπ. καὶ χυν. εἰς τὸν Πάδον, (Tessino). 2) = Τίκινον.

Τιλαταῖοι (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν περὶ τὸ ὄρος Σκόμιον, πλησίον τῆς νῦν πόλεως Σοφίας.

Τιλλίβορος (ὁ), περιβόητός τις λῃστὴς, ἀναφερόμενος παρ' Ἀῤῥ. καὶ Λουκ.

Τιλφοῦσα ϗ (ὀρθότ.) Τιλφοῦσσα (ἡ), Νύμφη τις ἐν Βοιωτίᾳ, ἀπὸ τῆς ὁποίας παρωνομάσθη ἡ 2)) γεωγρφ.) π ηγή τις παρὰ τὴν Ἁλίαρτον, ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος Τιλφουσσίου, ὅπου καὶ ὁ τάφος τοῦ Τειρεσίου.

Τιλφούσιον καὶ Τιλφούσσιον (τὸ), β. καὶ π. τῆς Βοιωτ. πρὸς βοῤῥᾶν τῆς Κωπαΐδος λίμνης, ὅπου καὶ ἡ κρήνη Τιλφοῦσσα κτλ.

Τιμαγένης, ους (ὁ), Ῥήτωρ καὶ ἱστοριογράφος ἐξ Ἀλεξανδρ., ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου.

Τιμάγητος (ὁ), ἀνήρ τις παρὰ Θκρτ.

Τιμαγόρας, ϐ (ὁ), Τεγεάτης τις παρὰ Θκδ. 2) Ἀθηναῖος, πρεσβεύσας μετὰ τοῦ Λέοντος εἰς Περσίαν, ϗ θανατωθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθην. ὡς δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρταξέρξου.

Τιμαία (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἄγιδος.

Τιμαιθὼ, οῦς (ἡ), θυγ. Ἀριστοδίκϐ τινὸς, ἀναφερομένη ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Τιμαίνετος (ὁ), περίφημός τις ἀρχαῖος ζωγράφος. 2) Φλιάσιός τις, νικήσας ὡς ὁπλιτοδρόμος κατὰ τὴν 28 Πυθιάδα.

Τίμαιος (ὁ), φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Λοκρῶν τῆς Ἰταλίας, διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος, ἀσχοληθεὶς ἰδίως εἰς φυσικὰς ἐρεύνας, καὶ χρηματίσας καὶ νομοθέτης τῶν Λοκρῶν. Σώζεται τούτϐ πραγματεία τις περὶ Φύσεως· καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομά του ἐπιγέγραπται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. 2) ἱστοριογράφος τις ἐκ Ταυρομενίου τῆς Σικελ., σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. 3) Κυζικηνός τις, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος. 4) σοφιςὴς, γράψας Λεξικὸν εἰς Πλάτωνα.

Τίμαλκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μεγαρέως, συμμαχήσας τοῖς Διοσκούροις εἰς τὴν ἐκπόρθησιν τῶν Ἀφιδνῶν.

Τιμάνδρα (ἡ), θυγ. τοῦ Τυνδάρου ϗ γυνὴ τοῦ Ἐχέμου, μήτηρ δὲ τοῦ ἀποικίσαντος εἰς Ἰταλίαν Εὐάνδρϐ. 2) ἡ μήτηρ τῆς Κορινθίας Λαΐδος.

Τιμανδρίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρ' Ἀῤῥ.

Τίμανδρος (ὁ), Μακεδών τις παρ' Ἀῤῥ.

Τιμάνθης, ϐς (ὁ), Κορίνθιός τις παρὰ Θκδ. 2) Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ Κλεωνῶν παρὰ Παυσ.

*Τιμανορίδας, α (ὁ), Κορίνθιός τις παρὰ Δημοσθ.

Τιμάνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιμάνθους, ναύαρχος τῶν Κορινθ. κατὰ τῶν Κερκυρ.

*Τιμάρατος (ὁ), Πυθαγόρειός τις, νομοθέτης ἐν Λοκροῖς.

Τιμαρέτεια (ἡ), π. ἀντὶ

Τιμαρέτη (ἡ), ἱέρειά τις τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου.

*Τιμάρης, ϐς (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Λοκρῶν παρ' Ἰαμβλ.

Τιμαρχίδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 83 Ὀλυμπ. 2) ἀγαλματοποιός τις Ἀθηναῖος παρὰ Παυσ.

Τίμαρχος (ὁ), δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνϐ καὶ ἀτιμωθείς. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Φλιασίου Τίμωνος. 3) φιλόσοφός τις Ἐπικούρειος παρὰ Καλλιμ.

Τιμάσαρχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιμοκρίτου ἐξ Αἰγίνης, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρϐ, ὡς νικήσας ἐν παισὶ Νέμεα.

*Τιμασίθεος (ὁ), Κροτωνιάτης τις παρὰ Παυσ.

Τιμασίων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρϐ τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων, ἐκ Δαρδάνου τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Τίμαυον (τὸ), Ἡρῷον τοῦ Διομήδϐς ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ.

Τίμανος (ὁ), ποτ. τῆς Ἰστρίας, χυν. διὰ τῶν Ἐνετῶν πλησίον τῆς Τεργέστης εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον, (Timavo).

*Τιμαχίδας, α (ὁ), συγγραφεύς τις ἐκ Ῥόδου.

*Τιμέας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυνείκϐς, εἷς τῶν Ἐπιγόνων.

Τιμαγενίδης, εω (ὁ), Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Ἕρπυος, σύμβουλος τοῦ Μαρδονίου.

*Τιμησιάναξ, ακτος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Πάρου.

Τιμησίας, ου (ὁ), = Τιμήσιος.

Τιμησίθεος (ὁ), Δήλιός τις, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθην., ὡς συνωμότης τοῦ Κύλωνος. 2) Τραπεζούντιός τις παρὰ Ξενοφ.

Τιμήσιος (ὁ), Κλαζομένιός τις, ἀποικήσας εἰς Ἄβδηρα, καὶ τιμηθεὶς ὡς ἥρως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων.

Τίμνης, εω (ὁ), Σκύθης, ἐπίτροπος τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ἀριαπείθους.

Τιμόδημος (ὁ), Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Θεμιστοκλ., νικήσας Νέμεα. 2) ὁ πατὴρ τοῦ περιφήμου Τιμολέοντος, Κορίνθιος.

Τιμόθεος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Κόνωνος. 2) υἱὸς τοῦ Κόνωνος, καὶ πατὴρ τοῦ Ἰφικράτους, στρατηγὸς ϗ δημαγωγὸς τῶν Ἀθην., νικήσας κατὰ κράτος τοὺς Λακεδ. εἰς τὴν ἐν Λευκάδι ναυμαχίαν τῷ 376 πρὸ Χ. 3) τραγικὸς καὶ λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Μιλήτου, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, προσθεὶς τέσσαρας χορδὰς εἰς τὴν λύραν. 4) περίφημος αὐλητὴς Θηβαῖος, ἐπὶ Ἀλεξάνδρϐ τοῦ Μ. 5) ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσ. (Β', 32).

Τιμόκλεια (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφάνει. 2) Θρᾶσσά τις παρὰ Πλϐτ. (Ἀλεξ. 12).

Τιμοκλῆς, έους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 84 Ὀλυμπ. 2) Ἀθηναῖος, ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας. 3) ἀγαλματοποιός τις Ἀθηναῖος παρὰ Παυσ. 4) Στωϊκός τις, φίλος τοῦ Λουκιανοῦ.

Τιμοκράτης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ. 2) ςρατηγὸς τῶν Λακεδ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 3) Ἀθηναῖος, εἷς τῶν κατηγορησάντων τοὺς δέκα στρατηγοὺς διὰ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν. 4) Ῥόδιός τις παρὰ Ξενοφ. 5) φιλόσοφος ϗ ῥήτωρ ἐκ τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Ἡρακλείας, ἐπὶ Ἀδριανοῦ.

Τιμοκρέων, οντος (ὁ), ἀθλητὴς καὶ ποιητὴς κωμικὸς ἐκ Ῥόδου, φίλος τοῦ Σιμωνίδου, καὶ σύγχρονος τοῦ Θεμιςοκλ.

Τιμόκριτος (ὁ), ἀνήρ τις παρ' Ἀνακρ.

Τιμόλαος καὶ (Δωρ.) Τιμόλας (ὁ), Κορίν-

θιός τις παρὰ Ξενοφ. καὶ Παυσ. 2) Θηβαῖος, προδοὺς τὴν πατρίδα του εἰς τὸν Φίλιππον. 3) ῥήτωρ ϗ ποιητὴς, ἐκ Λαρίσσης, ὑπομνηματίσας καὶ παραφράσας ἕκαστον στίχον τοῦ Ὁμήρου δι' ἄλλου στίχου.

Τιμολέων, οντος (ὁ), ὁ περίφημος στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς τῶν Κορινθίων, υἱὸς τοῦ Τιμοδήμου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τιμοφάνους, ὁ ἐκθρονίσας τὸν τύραννον τῶν Συρακουσῶν Διονύσιον τὸν νεώτερον, ϗ ἀποδοὺς τὴν αὐτονομίαν καὶ ἐλευθερίαν εἰς ὅλας τὰς ἐν Σικελίᾳ πόλεις, ὅπȣ ϗ ἀπέθανε τιμώμενος ὡς σωτὴρ, τελουμένων καὶ ἀγώνων εἰς τιμήν του.

Τιμόμαχος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην., ἐξ Ἀχαρνῶν. 2) περίφημος ζωγράφος ἐκ Βυζαντίου. 3) συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην., γράψας Κυπριακά.

Τιμονόη (ἡ), γυνή τις παρὰ Καλλιμ., θυγ. Τιμοθέου τινός.

Τιμόξενος καὶ (Π.) Τιμόξεινος (ὁ), ςρατηγὸς τῶν Σκιωναίων, προδοὺς τὴν Σκιώνην εἰς τοὺς Πέρσας, (Ἡροδ. Η', 128). 2) στρατηγὸς τῶν Κορινθ. παρὰ Θκδ., υἱὸς τοῦ Τιμοκράτους. 3) στρατηγός τις τῶν Ἀχαιῶν παρὰ Πολυβ.

Τιμόπτολις, ιδος (ὁ), Ἠλεῖος, υἱὸς τοῦ Λάμπιδος, (Παυσ. ΣΤ', 15).

Τιμοσθένης, ους (ὁ), Αἰγινήτης, Ὀλυμπιονίκης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀλκιμέδοντος. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 75 Ὀλυμπ. 3) Ἠλεῖος, Ὀλυμπιονίκης. 4) ναύαρχος Πτολεμαίου τοῦ Β', τοῦ ὁποίου τὸ σύγγραμμα συχνάκις ἀναφέρει ὁ Στρβ.

*Τιμόστρατος (ὁ), ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

Τιμοφάνης, ους (ὁ), Κορίνθιος, υἱὸς τοῦ Τιμοδήμου, ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ Τιμολέοντος, φονευθεὶς κατὰ διαταγήν του, ὡς τυραννιῶν κατὰ τῆς πατρίδος τȣ.

*Τιμόχαρις, ιδος (ὁ), ἀςρολόγος τις παρὰ Πλουτ.

*Τιμύχα (ἡ), Πυθαγορεία τις ἐκ Λακεδαίμονος.

Τιμὼ, οῦς (ἡ), ἱέρειά τις ἐκ Πάρȣ, (Ἡρόδ. ΣΤ', 134).

Τίμων, ωνος (ὁ), Δελφός τις ἐκ τῶν ἐπισήμων. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἐχεκρατίδου, ὁ ἐπικληθεὶς Μισάνθρωπος, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφ. καὶ Ἀλκιβιάδȣ, περὶ τῶν ἰδιοτροπιῶν τοῦ ὁποίου (συναριθμουμένου ὑπό τινων μεταξὺ τῶν φιλοσόφων) διάφορα ἀναφέρονται. 3) φιλόσοφος Σκεπτικὸς ἐκ Φλιοῦντος, μαθητὴς τοῦ Πύῤῥωνος, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 4) Ἠλεῖος, υἱὸς Αἰγύπτου τινὸς, Ὀλυμπιονίκης.

Τιμῶναξ, ακτος (ὁ), Κύπριός τις, εἷς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Περσικοῦ στόλου κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Τιμώνιον (τὸ), φρούρ. τῆς Παφλαγ.

*Τιμῶσα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ὀξυάρτου, περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητά της.

Τῖον (τὸ) καὶ Τίος (ἡ), π. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (ὁ πολ. Τιανός).

*Τιρέως, ω (ὁ), εὐνοῦχός τις Δαρείȣ τοῦ Κοδομάνου.

Τιρίβαζος (ὁ), = Τηρίβαζος.

*Τίριζις (ἡ), ἀκρωτ. τῆς Θράκης μὲ φρούριον, γαζοφυλάκιον τοῦ Λυσιμάχου.

Τιρίστασις, εως (ἡ), π. τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος, (Περίστασις).

Τίρυνς, υνθος (ἡ), π. ἀρχαιοτ. τῆς Ἀργολ., καθέδρα τοῦ Προιτίου καὶ τοῦ Περσέως ϗ κτίσμα δῆθεν τοῦ Τίρυνθος, υἱοῦ τοῦ Ἄργȣς, τῆς ὁποίας τὰ Κυκλώπεια τείχη, τὰ μόνα ἔτι σωζόμενα (καταςραφείσης πρωΐμως ἤδη ὑπὸ τῶν Ἀργείων), θαυμάζονται μέχρι σήμερον, (τὸ ἐθν. Τιρύνθιος).

*Τισαγόρας, ου (ὁ), ἀγαλματοποιός τις παρὰ Παυσ.

Τίσαι (αἱ), = Τίσση.

Τισαῖον ὄρος (τὸ) καὶ Τισαίη ἄκρη (ἡ), β. καὶ ἀκρωτ. τῆς Θεσσαλ.

Τισαμενὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἑρμιόνης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα τȣ εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργȣς, τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Σπάρτης, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου εἰσβαλόντες οἱ Ἡρακλεῖδαι μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐξεθρόνισαν αὐτὸν, βασιλεύσαντα 22 ἔτη. Φονευθέντος δὲ αὐτοῦ εἰς Ἀχαΐαν, μετεκόμισαν ὕςερον οἱ Λακεδ. τὰ ὀςᾶ του κατά τινα χρησμὸν, εἰς Σπάρτην. 2) υἱὸς τοῦ Θερσάνδρου καὶ ἔκγονος τοῦ Πολυνείκους, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. 3) μάντις ἐξ Ἤλιδος ἐκ τῆς περιφήμου γενεᾶς τῶν Ἰαμιδῶν. 4) Τραχίνιός τις παρὰ Θκδ.

Τίσανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. 2) Αἰτωλός τις παρὰ Θκδ. 3) εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπισήμων παρὰ Πλάτ. 4) ὁ πατὴρ τοῦ Ἰσαγόρȣ. 5) Νάξιός τις, υἱὸς τοῦ Ξενοκρίτου παρὰ Παυσ.

Τισιάδης, ου (ὁ), Ἡλιαστής τις ἐν Ἀθήναις, (ὄνομα πλαςὸν, καθὼς φαίνεται).

Τισίας, ου (ὁ), Συρακούσιος, διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς, μαθητὴς τοῦ Κόρακος. 2) Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Ἰφικράτȣς. 3) υἱὸς τοῦ Τισιμάχȣ, ςρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννη. πολέμου.

*Τισικράτης, ους (ὁ), Κροτωνιάτης, Ὀλυμπιονίκης κατὰ τὴν 72 Ὀλυμπ.

Τισίμαχος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ ςρατηγοῦ Τισίου.

Τισιφόνη (ἡ), μία τῶν Ἐριννύων. 2) θυγ. τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Μαντοῦς, περίφημος διὰ τὸ κάλλος της.

Τισίφονος (ὁ), τύραννος τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν, διάδοχος τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Τισσαφέρνης, ους (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὤχου καὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, πολεμήσας κατὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ Ἑλλήνων, ὕστερον δὲ καταπολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγησιλάου, ϗ ἀποκεφαλισθεὶς, κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Ἀρταξέρξου, ὑπὸ τοῦ Τιθραύστου.

Τίσση (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Σικελ. ἐπὶ τῆς Αἴτνης, (Randazzo).

Τιτακίδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Τιτακίδης ἢ ἐκ Τιτακιδῶν).

Τίτακος (ὁ), αὐτόχθων Ἀθηναῖος, ἀνακαλύψας εἰς τοὺς Διοσκούρȣς τὸ μέρος ὅπου εἶχε κρύψῃ ὁ Θησεὺς τὴν Ἑλένην.

Τιτὰν, ᾶνος (ὁ), συνήθως πληθυντικῶς οἱ Τιτᾶνες, ἓξ τὸν ἀριθμὸν, Ὠκεανὸς, Κοῖος, Κρεῖος, Ὑπερίων, Ἰαπετὸς ϗ Κρόνος, υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὅθεν ϗ Οὐρανίωνες, ϗ ὕστερον Ὑποταρτάριοι, διότι, νικηθέντες ὑπὸ τοῦ Διὸς, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐπαναστάντες κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, τὸν ἐξεθρόνισαν, ἐῤῥίφθησαν εἰς τὸν Τάρταρον, ὅσοι αὐτῶν δὲν ἀνεγνώρισαν τὴν νέαν δυναστείαν. Τὴν μάχην ταύτην (Τιτανομαχίαν), ἀλληγορȣμένην εἰς τὴν μεταξὺ τῶν ςοιχείων ἔριν περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δημιουργίας τοῦ παντὸς, περιέγραψεν ἐξαιρέτως ὁ Ἡσίοδος.

Τίτανα (τὰ), = Τιτάνη (2).

Τιτάνας, α (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος.

Τιτάνη (ἡ), γυνή τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ. 2) (γεωγρφ.) κώμη τῆς Σικυων. μὲ ναὸν καὶ κυπαρισσῶνα ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Τιτανὶς, ίδος (ἡ), συνήθως πληθ. αἱ Τιτανίδες, θυγατέρες τοῦ Οὐρανοῦ ϗ τῆς Γῆς, ἀδελφαὶ τῶν Τιτάνων, ἓξ καὶ αὗται τὸν ἀριθμὸν, Θεία, Ῥέα, Θέμις, Μνημοσύνη, Φοίβη καὶ Τηθὺς, λαβοῦσαι μέρος εἰς τὴν Τιτανομαχίαν.

Τίτανος (ὁ), β. (τιτανῶδες) τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὴν Ἄρνην.

Τιταρήσιος (ὁ), ποτ. τῆς Θεσσαλ., ὁ ὕςερον Εὐρώτας, ῥέων παρὰ τὸν Ὄλυμπον καὶ χυν. εἰς τὸν Πηνειόν. 2) ἐπιθετ. ὁ Λαπίθης Μόψος, υἱὸς τοῦ Ἀμπυκος, ἀπὸ τῆς περὶ τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν χώρας, ὅπου ἐγεννήθη.

Τίταρον (τὸ) καὶ Τιταρὼν, ῶνος (ἡ), π. ϗ β. τῆς Θεσσαλ., ὅπου πηγάζει ὁ Τιταρήσιος.

Τιτὴν, Τιτηνὶς, Π. ἀντὶ Τιτὰν, Τιτανίς.

Τίτορμος (ὁ), βουκόλος τις ἐξ Αἰτωλίας, ἀδελφὸς τοῦ Μέλαντος, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην του σωματικὴν ἀνδρίαν, τὴν ὁποίαν ἐκπλαγεὶς καὶ αὐτὸς ὁ Κροτωνιάτης Μίλων, εἶπε τὸ παροιμιαζόμενον: Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς.

Τίτος (ὁ), Φλάβιος Οὐεσπασιανὸς, υἱὸς ϗ διάδοχος τοῦ Οὐεσπασιανοῦ, αὐτοκρατορήσας ἀπὸ τοῦ 830 ἕως τοῦ 832 ἀπὸ κτ. Ῥώμης, καὶ καθυποτάξας τὰ Ἱεροσόλυμα μετὰ πολιορκίαν πεισματώδη. Ἡ βασιλεία τȣ, καίτοι διαρκέσασα μόλις ὑπὲρ διετίαν, ὑπῆρξεν ἀξιομνημόνευτος διὰ τὴν μεγάλην του φιλανθρωπίαν.

Τιτυὸς (ὁ), υἱὸς τῆς Γῆς ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἐλάρας, θυγατρὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ, εἷς τῶν Γιγάντων, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Ἀρτέμ., διότι ἠθέλησε νὰ βιάσῃ τὴν Λητὼ, καὶ καταδικασθεὶς νὰ κατατρώγηται αἰωνίως ἐν τῷ Ἅδῃ ὑπὸ δύο γυπῶν. Κατ' ἄλλους, ἐλθὼν ἀπὸ τῆς Εὐβοίας εἰς Πανοπέα τῆς Φωκίδος, ἐγέννησεν ἐκεῖ τὴν Εὐρώπην.

Τίτυρος (ὁ), Δωρ. ἐν γένει ἀντὶ Σάτυρος. 2) (κυριωνυμ.) βοσκολός τις παρὰ Θκρτ.

Τίφα (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Σίφα.

Τίφυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγνίου, ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Σίφης, κυβερνήτης τῆς Ἀργοῦς, ἀποθανὼν ἐν Βιθυνίᾳ ὑπὸ νόσου.

Τιφύση (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Λυγκέα

Τλαπόλεμος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Τληπόλεμος.

Τλημονίδας, α (ὁ), ἡγεμών τις τῶν παρὰ Λακεδαιμονίοις πελταστῶν.

Τληπόλεμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ϗ τῆς Ἀστυόχης, θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος, ἢ τῆς Ἀστυδαμείας, θυγατρὸς τοῦ Ἀμύντορος, φονεύσας ἐξ ἀπροσεξίας τὸν θεῖόν του Λικύμνιον, καὶ διὰ τοῦτο ἀποικίσας εἰς Ῥόδον, ἐβασίλευσεν ἐκεῖ εὐτυχῶς, ἄχρις ὅτȣ συστρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν, ἐφονεύθη ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόνος. 2) υἱὸς τοῦ Δαμάστορος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. 3) στρατηγὸς τῶν Ἀθην. περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννη. πολέμου. 4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 79 Ὀλυμπ. 5) στρατηγός τις Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

*Τλησίας, ου (ὁ), ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις παρὰ Παυσ.

Τλῶς, ῶ (ἡ), π. τῆς Λυκ. ἢ Πισιδ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Κράγου, (ὁ πολ. Τλωεὺς καὶ Τλωΐτης).

Τμάρος (ὁ), = Τόμαρος.

Τμῶλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Θεογόνης ἢ τοῦ Σιπύλου καὶ τῆς Ὀμφάλης, βασιλεύσας ἐν Λυδίᾳ, κατά τινας δὲ, καὶ πατὴρ τοῦ Ταντάλȣ. 2) (γεωγρφ.) β. τῆς Λυδ., ἐκτεινόμενον παρὰ τὰς Σάρδεις καὶ τὸν Μαίανδρον, συνέχεια τοῦ Ταύρου, (Μπόζ-δάγ).

*Τνέφαχθος (ὁ), πατὴρ τοῦ Βοκχόριος, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.

Τολιςοβόγιοι (οἱ), μία τῶν τριῶν μεγάλων φυλῶν τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Γαλατῶν.

Τόλμαιος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ ςρατηγοῦ Τολμίδου.

Τολμίδης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννη. πολέμου, υἱὸς τοῦ Τολμαίȣ, κυριεύσας τὴν Μεθώνην, τὴν Ζάκυνθον καὶ τὴν Ναύπακτον, ὕστερον δὲ νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Λακεδ. κατὰ κράτος καὶ φονευθεὶς παρὰ τὴν Κορώνειαν. 2) κῆρυξ τις παρὰ Κύρῳ τῷ νεωτέρῳ.

Τόλοφος (ὁ), Αἰτωλός τις παρὰ Θκδ.

Τολοφὼν, ῶνος (ἡ), π. τῶν Λοκρῶν Ὀζολῶν, (ὁ πολ. Τολοφώνιος).

Τολῶσσα (ἡ), π. τῆς Ναρβων. Γαλλ., (Toulouse).

Τομαῖον ὄρος (τὸ), = Τομεύς.

Τομαριὰς, άδος (ἡ), ἡ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Τομούρȣ.

Τόμαρος (ὁ), β. τῆς Θεσπρωτ. ἐν Ἠπείρῳ, ὅπου εὑρίσκοντο καὶ λέοντες. Ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο ἡ Δωδώνη καὶ τὸ περίφημον μαντεῖόν της.

Τομεὺς, έως (ὁ), μέρος ὀρεινὸν τῆς Μεσσην. παρὰ τὸ ἀκρωτ. Κορυφάσιον. 2) = τῷ -

Τόμοι (οἱ), π. τῆς Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, ὅπου ἡ Μήδεια κατέκοψε τὸν ἀδελφόν της, (Τέμισβάρ).

Τομοῦραι (αἱ), αἱ μάντειαι καὶ

Τομοῦροι (οἱ), οἱ ἱερεῖς τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου. [ἐτυμολογ. Τομαροφύλακες, Τόμαρος, ὥρα].

Τόμυρις, ιος (ἡ), βασίλισσα τῶν Μασσαγετῶν ἐν Σκυθίᾳ, κατὰ τῆς ὁποίας πολεμήσας Κῦρος ὁ Μέγας, ἐθανατώθη καταστρατηγηθεὶς ὑπ' αὐτῆς.

Τόξαρις, ιδος (ὁ), Σκύθης τις, ἐλθὼν πρὸ τοῦ Ἀναχάρσιδος εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἀποθανὼν αὐτόθι, ὅπου ἐδείκνυτο καὶ ὁ τάφος του παρὰ τὸ Δίπυλον, τιμώμενος ὑπὸ τῶν Ἀθην. ὡς ἥρως, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ξένος ἰατρὸς, διότι, σπουδάσας ἰδίως ἐπὶ ζωῆς του τὴν ἰατρικὴν, κατέπαυσε τὸν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου λοιμὸν, φανεὶς κατ' ὄναρ εἰς τὴν γυναῖκα ἑνὸς Ἀρεοπαγίτου. 2) ἕτερος, εἰς ὄνομα τοῦ ὁποίȣ, ἐπίπλαστον ὡς φαίνεται, ἐπέγραψεν ὁ Λουκιανὸς τὸν περὶ φιλίας διάλογόν του.

Τοξεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου του πατρός.

Τοξικράτη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λύκιον.

Τοξίλοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἰνδ., ἴσως = Τάξιλοι.

Τορεᾶται (οἱ), λαὸς τῆς Ἀσιατ. Σαρματ., κατοικῶν τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τῆς Μαιώτιδος.

Τορος (ὁ), β. τῆς Σικελ. μεταξὺ Ἀκράγαντος καὶ Ἡρακλείας.

Τορύλαος (ὁ), Θεσσαλός τις παρὰ Θκδ.

Τορωναῖος, α, ον. Ὁ τῆς Τορώνης. ||. »Κόλπος —, ὁ περὶ τὴν Μακεδονίαν, μεταξὺ τῶν ἀκρωτ. Καναστρου ϗ Ἀμπέλου. ||. »Ἄκρη —,« τὸ ἀκρωτ. Δέῤῥις παρὰ τὴν Τορώνην.

Τορώνη (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς, ἀπὸ Τορωναίου δῆθεν τοῦ Πρωτέως καὶ τῆς Φοινίκης.

Τȣδὼ, οῦς (ἡ), ἡ αἰτ. Τουδοῦν, γυνὴ τοῦ Κανδαύλου, ἴδε καὶ Νυσία.

*Τοῦκις (ἡ), π. τῆς Βαιτικῆς ἐν Ἰσπανίᾳ.

Τούλλιος (ὁ), Σερούϊος, ἕκτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμ. (173-217 ἀπὸ κτ. Ῥωμ.).

Τȣρδιτανία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Βαιτ. Ἰσπαν., τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ

Τουρδιτανοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰσπαν., κατοικοῦν τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Βαιτικῆς ἄχρι τῆς Λυσιτανίας, καὶ ἔχοντες διαφόρους πόλεις ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἀτλαντ. θαλάσσης.

Τοῦσκλον καὶ Τούσκουλον (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, κειμένη πρὸς βοῤῥᾶν τῆς Ῥώμης ἐπί τινος λόφȣ, (Frascati), (ὁ πολ. Τουσκουλανός).

Τόχαροι (οἱ), ἔθνος τῆς Βακτριανῆς, νεμόμενον τὰ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ὤξου.

Τραγαία (ἡ), = Τραγέαι.

Τραγασαὶ (αἱ), χωρ. τῆς Τρωάδος μὲ πλούσια πλησίον ἁλοπήγια, (ὁ πολ. Τραγασαῖος, ὄνομα τὸ ὁποῖον παρῳδεῖ ὁ Ἀριστοφάνης ἐκ τοῦ Τραγᾶν).

Τραγέαι ϗ Τραγία (ἡ), νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Σάμον. 2) π. τῆς Νάξου.

*Τράγιον (τὸ) π. τῆς Λακων.

*Τράγος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (Παυσ. Η', 23).

Τραγούριον καὶ Τραγύριον (τὸ), π. ϗ λιμὴν τῆς Δαλματ., περίφημος διὰ τὰ μάρμαρά της, (Τράου).

Τραϊανὸς (ὁ), αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμ. ἀπὸ τοῦ 98 ἕως τοῦ 117 ἀπὸ Χ., καθυποτάξας τοὺς Δάκας καὶ θαυμαζόμενος διὰ τὰς ἐξόχους στρατιωτικὰς καὶ πολιτικάς του ἀρετάς.

Τραϊανούπολις, εως (ἡ), π. τῆς Κιλικ., ἡ πρότερον Σελινοῦς, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ Τραϊανός. 2) π. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐτοκρ. Τραϊανοῦ.

Τράλλεις (αἱ), ἡ πρότερον Ἄνθεια, π. τῆς Λυδ. παρὰ τὸ ὄρος Μεσσωγίδα, (Ἐσκὶ-χχισάρ), (ὁ πολ. Τραλλιανός).

Τραλλία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἰλλυρ., ὅπου κατῴκουν οἱ Τράλλες ἢ Τράλλοι.

Τράλλις, εως (ἡ) = Τράλλεις.

Τρανίψαι (οἱ), λαὸς τῆς Θράκης, ἴσως οἱ Νιψαῖοι τοῦ Ἡροδ.

Τράπεζα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. περὶ τὸ Τρικόλωνον, (ὁ πολ. Τραπεζεύς), παρβλ. Τραπεζοῦς.

Τραπεζόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Φρυγ. ἢ Καρ.

Τραπεζοῦς, οῦντος (ἡ καὶ ὁ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ, ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς ὁποίας ἀπῳκίσθη ἡ 2) π. παραθαλ. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, (Τραμπουζὰν), (ὁ πολ. Τραπεζούντιος).

Τραπεζοῦς οῦντος (ὁ), β. τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.

*Τραπεζὼν, ῶνος (ὁ), λόφος τις παρὰ τὴν Ἀντιόχειαν.

*Τράριον (τὸ), κώμη τῆς Αἰολίδος.

Τρασιμένη (ἡ), λίμνη τῆς Τυῤῥην. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Lago di Perugia).

Τράσπιες (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν παρ' Ἡροδ.

Τρασυμένη (ἡ), = Τρασιμένη.

Τραῦος (ὁ), ποτ. τῆς Θράκης, χυν. εἰς τὴν Βιστωνίδα λίμνην.

Τραυσοὶ (οἱ), οἱ ἄλλως Ἀγάθυρσοι, ἔθνος τῆς Θράκης, κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ ὄρȣς τῆς Ῥοδόπης.

*Τραχεῖα (ἡ), τόπος τις παρὰ τὴν Ἔφεσον.

Τραχειώτης, ου (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Τραχείας ἢ Τραχειώτιδος Κιλικίας.

Τραχὶν, ῖνος (ἡ), = Τραχίς.

Τραχίνη (ἡ), ἀρχήτερα ἡ Ταῤῥακίνη ἐν Ἰταλίᾳ.

Τραχίνιος, α, ον. Ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς Τραχῖνος. ||. »Τρηχίνιαι πέτραι,« βράχοι ὑπὸ τῶν ὁποίων περιείχετο τὸ παρὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον πεδίον. ||. (οὐσ.) Τραχινία (ἐνν. χώρα), μέρος τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος.

Τραχὶς, ῖνος (ἡ), π. πρωτ. τῆς ἀπ' αὐτῆς παρωνυμουμένης χώρας ἐν Φθιώτιδι, μεταξὺ τῆς Οἴτης ϗ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς ὁποίας ἐκτίσθη, ἓξ στάδια μακρύτερον, ἡ Ἡράκλεια. 2) πολίχν. τῆς Φωκίδος παρὰ τὴν Λεβαδίαν.

*Τραχὺ (τὸ), β. τῆς Ἀρκαδ. περὶ τὸν Ὀρχομενόν.

*Τράχωνες (οἱ), δύο βουνὰ ὑπὲρ τὴν Δαμασκόν.

Τρεβίας, α καὶ ου (ὁ), ποτ. τῆς ἄνω Ἰταλ. πηγ. ἐκ τῶν Ἀπεννίνων καὶ χυν. εἰς τὸν Πάδον, (Trebia).

Τρεῖς κεφαλαὶ (αἱ), = Δρυὸς κεφαλαί.

*Τρεμιθοῦς, οῦντος (ὁ), κώμη τῆς Κύπρȣ, (ὁ πολ. Τρεμιθούσιος).

Τρήβηροι (οἱ), ἴδε Τρηούϊροι.

Τρηβούλα (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ.

Τρηούηροι καὶ Τρηούϊροι (οἱ), λαὸς τῆς

Βελγ. Γαλλ., κατοικῶν μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ῥήνου καὶ Μοσέλλα.

Τρῆρες (οἱ), λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδ., ἀπ' ὅπου μέρος αὐτῶν μετέβη εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν.

Τρῆρος (ἡ), χώρα τῆς Θρᾴκης περὶ τὰ σύνορα τῆς Μακεδ. ὅπου κατῴκουν οἱ Τρῆρες. 2) ποτ. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

*Τρῆτα (ἡ), π. τῆς Κύπρου.

Τρητὸν (τὸ), β. τῆς Ἀργολ. μεταξὺ Νεμέας καὶ Μυκηνῶν, ὅπου ἦτον τὸ δίπλουν ἄντρον τοῦ Νεμέου λέοντος.

Τρηχὶν, Τρηχήνιος, Ἰων. ἀντὶ Τραχὶν, -ίνιος.

Τρῆχος (ὁ), Αἰτωλὸς τις ἐκ τῶν ἐπὶ Τροίαν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος.

Τριβαλλοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν ἐν τῇ κάτω Μοισίᾳ περὶ τὸν Ἴστρον.

Τριδεντινοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Ῥαιτίας, κατοικῶν τὴν χώραν τοῦ νῦν Τυρολίου μὲ μητρόπολιν τὸ Τρίδεντον ἐπὶ τοῦ Ἀθέσιος ποταμοῦ.

Τριεφῶν, ῶντος (ὁ), ὄνομα πλαστὸν ἢ ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρύφων παρὰ Λουκ.

Τριήρης, ους (ἡ), φρούρ. τῆς Φοινίκης πρὸς μεσημβρ. τῆς Τριπόλεως.

Τρίκαλα τὰ καὶ Τρίκαλον (τὸ), φρούρ. μεσόγ. τῆς Σικελ., (ὁ πολ. Τρικαλῖνος).

Τρικάρανα (τὰ) ϗ Τρικάρανον (τὸ), χωρ. ὀχυρὸν τῆς Φλιασίας ἐν Πελοποννήσω, (ὁ πολ. Τρικαρανεύς).

Τρίκη καὶ Τρίκκη (ἡ), π. τῆς Ἑστιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, πατρὶς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὅπου εὑρίσκετο ϗ εἷς ναὸς αὐτοῦ καὶ ἔζων καὶ οἱ ἀπόγονοί του, (ὁ πολ. Τρικαῖος).

Τρικόλωνοι (οἱ), π. τῆς Ἀρκαδ. μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ποσειδ., (ὁ πολ. Τρικολωνεύς).

Τρικόλωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, οἰκιστὴς δῆθεν τῶν Τρικολώνων.

Τρικόριοι (οἱ), λαὸς τῆς Ναρβων. Γαλλ. κατοικῶν περὶ τὴν Μασσαλίαν.

Τρικόρυθον (τὸ) καὶ Τρικόρυθος (ἡ), χωρ. καὶ δῆμος τῆς ἐν Ἀττικῇ Τετραπόλεως, μεταξὺ Μαραθῶνος ϗ Ῥαμνοῦντος, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Τρικορύσιος).

*Τρίκρανα (τὰ), χωρ. (τρεῖς κρῆναι) περὶ τὸν Φενεὸν τῆς Ἀρκαδ.

*Τριχωνιεὺς (ὁ), = Τριχωνιεύς.

Τριμηθοῦς, οῦντος (ἡ), = Τρεμιθοῦς.

Τρινακία (Π. ἀντὶ) Τρινακρία (ἡ), ἀρχαιότερα ἡ Σικελία, διὰ τὰς τρεῖς ἄκρας της.

Τρίνασος (ἡ), λιμὴν τοῦ Γυθείου ἐν Λακωνίᾳ, ἀπέχον 30 στάδια πρὸς δυσμὰς τῆς πόλεως, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα.

*Τρινέμεια (ἡ) καὶ Τρινεμεῖς (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Πάρνηθος ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Τρινεμεὺς καὶ Τρινεμειεύς.)

Τριόκαλα (τὰ), = Τρίκαλα.

Τριόπας ϗ (Π.) Τριόπης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κανάκης, θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου, ἢ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥόδου, βασιλεὺς τοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ Δωτίου, ἀπ' ὅπου διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν, διότι ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἐρυσίχθων ἐδενδροτόμησε τὸ ἱερὸν ἄλσος τῆς Δήμητρος, ἔφυγε εἰς τὴν Καρίαν, ὅπου ἔκτισε τὸ Τριόπιον ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου. 2) πατὴρ ἢ, κατ' ἄλλους, υἱὸς τοῦ Φόρβαντος. 3) πατὴρ τοῦ Πελασγοῦ, κτίτωρ τῆς Κνίδου.

Τριοπίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Τριόπα. 2) ἐθν., κάτοικος τοῦ Τριοπίου.

Τριόπιον (τὸ), ἀκρωτ. καὶ π. (ἡ ἄλλως Κνίδος) τῆς ἐν Καρίᾳ χερσονήσου Κνιδίας, ἀπὸ Τριόπου τοῦ Ποσειδῶνος, ὅπου ἐτελοῦντο κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν Δωριέων ϗ δημόσιοι ἀγῶνες εἰς τιμὴν τοῦ Τριοπίου Ἀπόλλ., (Κάβο-Κρίο).

Τρίοπος (ἡ), π. τῆς νήσου Κῶ, (ὁ πολ. Τριοπίδης).

Τρίοψ, οπος (ὁ), = Τριόπας.

Τρίποδες (οἱ), μία τῶν ἐν Ἀθήναις ὁδῶν, ἀπὸ τῶν παρ' αὐτὴν ἀνακειμένων ἀναθηματικῶν τριπόδων.

Τριποδίσκιον (τὸ) καὶ Τριποδίσκοι (οἱ) ϗ Τριποδίσκος (ὁ) καὶ Τριποδίσκη (ἡ), κώμη τῆς Μεγαρίδος ἐπὶ τοῦ ὄρους Γερανείας, (ὁ πολ. Τριποδίσκειος).

Τρίπολις, εως (ἡ), χώρα τῆς Ἀρκαδ., περιέχουσα τρεῖς πόλεις, Καλλίαν, Δίποινα καὶ Νώνακριν. 2) π. παραθαλ. τῆς Φοινίκης, ἄποικος τῶν τριῶν πόλεων, Τύρου, Σιδῶνος καὶ Ἀράδου, ὅπου συνεκροτοῦντο καὶ αἱ γενικαὶ αὐτῶν συνελεύσεις, (Ταραμπολούς). 3) π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου, (ὁ πολ. Τριπολίτης).

Τριπολῖτις, ιδος (ἡ), χώρα τῆς Μακεδ., ἡ ἄλλως Πελαγονία, περιέχουσα τρεῖς πόλεις, τὴν Ἄζορον, Δολίχην καὶ Πύθιον.

Τριπτόλεμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κελεοῦ, βασιλέως τῆς Ἐλευσῖνος, καὶ τῆς Μετανείρας, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς Δήμητρος, ϗ διδαχθεὶς ὑπ' αὐτῆς τὴν γεωργίαν, τὴν ὁποίαν ἐδίδαξεν αὐτὸς πάλιν ὕστερον εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην, περιερχόμενος ἐναέριος ἐφ' ἁμάξης συρομένης ὑπὸ δρακόντων, συστήσας δὲ πρῶτος τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια, καὶ τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς ἥρως, κατὰ τὸν Πλάτωνα δὲ, διορισθεὶς καὶ κριτὴς τοῦ Ἅδου.

Τριπυργία (ἡ), χωρίον ἐπὶ τῆς Αἰγίνης.

Τρίταια (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, μία τῶν δώδεκα τῆς Ἀχαϊκῆς συμπολιτείας, (Τρυπὶς), (ὁ δημ. Τριταιεύς).

Τριτανταίχμης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρταβάζου, σατράπης καὶ στρατηγὸς τῶν Περσῶν παρ' Ἡροδ.

Τριτέαι (αἱ) καὶ Τρίτεια ἢ Τρίταια (ἡ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρ. (ὁ πολ. Τριταιεύς).

Τριτογένεια καὶ Τριτογενὴς, οῦς (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀθηνᾶ, εἴτε ἀπὸ τῆς ἐν Λιβύῃ Τριτωνίδος λίμνης, ὅπου ἐγεννήθη· εἴτε ἀπὸ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ ποταμοῦ Τρίτωνος, ὅπου ἐξαιρέτως ἐτιμᾶτο· εἴτε ἀπὸ τοῦ Τριτὼ, δηλοῦντος παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι τὴν κεφαλὴν, ὡς ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς γεννηθεῖσα.

Τριτὼ, οῦς (ἡ), = Τριτογένεια.

Τρίτων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ϗ τῆς Ἀμφιτρίτης, εἷς τῶν θαλασσίων θεῶν, παριστανόμενος μὲ οὐρὰν ἰχθύος ϗ σῶμα λεπιδωτὸν, φυσῶν μὲ μίαν κόγχην κτλ., διατρίβων δὲ συνήθως ἐν τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ τῆς Λιβύας. 2) παρὰ τοῖς ὕστερον πλθ. Οἱ Τρίτωνες, υἱοὶ τοῦ Τρίτωνος, ὑπηρέται τοῦ Ποσειδῶνος. 3) (γεωγρφ.) χείμαρρος τῆς Λιβύας, χυν. εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην. 4) ἐνίοτε ὁ Νεῖλος. 5) (γεωγραφ.) ποτάμιον τῆς Βοιωτ., ῥέων παρὰ τὰς Ἀλαλκομενάς.

Τριτωνιὰς, ἀδος (ἡ), Π. ἀντὶ

Τριτωνὶς, ἰδος (ἡ), λίμνη τῆς Λιβ., οὐ μακρὰν τῆς μικρᾶς Σύρτεως, παρὰ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ἡ Ἀθηνᾶ. 2) Νύμφη τῆς Λιβύας, μήτηρ τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, κατὰ τὴν διήγησιν τῶν ἐγχωρίων. 3) ἐπιθετ. ἡ Ἀθηνᾶ, ἄλλως Τριτογένεια. 4) παρ' Ἀπολλων. αἱ Θῆβαι τῆς Αἰγύπτου.

Τριφάλης, ητος (ὁ), μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφ.

Τριφυλία (ἡ), τὸ δυτικὸν μέρος τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἀπὸ τοῦ Ἀλφειοῦ μέχρι τῶν ὁρίων τῆς Μεσσηνίας, ἀπὸ τῶν τριῶν διαφόρων φυλῶν, αἱ ὁποῖαι τὴν κατῴκουν.

Τριφυλιακὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς Τριφυλίας· (ἰδίως δὲ ‖. » Πύλος ἡ—, « ἴδε Πύλος.

Τριφυλὶς, ἰδος (ἡ), Π. ἀντὶ Τριφυλία (χώρα).

Τρίφυλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς Λαοδαμείας, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Ἀμύκλα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη δῆθεν ἡ Τριφυλία.

Τριχώνιον (τὸ), π. τῆς Αἰτωλ., (ὁ πολ. Τριχωνιεύς).

Τριχωνὶς, ἰδος (ἡ), λίμνη τῆς Αἰτωλ., 30 στάδ. μήκους, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Στράτου.

Τροία (ἡ), ἡ ἄλλως Τρῳὰς (χώρα), ὅπου ἴδε. 2) τὸ ἄλλως Ἴλιον, π. τῆς Τρῳάδος, πρωτεύουσα τοῦ Τρωϊκοῦ βασιλείου, περίφημος διὰ τὴν καταστροφήν της.

Τροιζὴν, ῆνος (ἡ), π. τῆς Ἀργολ. ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἱερὰ τοῦ Ποσειδ., (Δαμαλᾶς), (ὁ πολ. Τροιζήνιος).

Τροιζὴν, ῆνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος, ἀδελφὸς τοῦ Πιτθέως, κτίτωρ τῆς παρωνύμου αὐτοῦ πόλεως.

Τροίζηνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κέαντος, καὶ πατὴρ τοῦ Εὐφήμου, εἷς τῶν ἐν Θρᾴκῃ Κικόνων.

Τρόκμοι (οἱ), λαὸς τῆς Γαλατ., ἀπόγονοι τῶν ἐν Εὐρώπῃ Γαλατῶν, κατοικοῦντες περὶ τὸν ποταμὸν Ἅλυν.

Τρόμης, ητος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου, μετονομασθεὶς Ἀτρόμητος.

*Τρόπαια (τὰ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ. περὶ τὴν Ψωφῖδα.

Τρουεντῖνος (ὁ), ποτ. τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Πικεντίνης, χυν. εἰς τὴν Ἀδριατ. θάλασσαν, (Tronto). 2) (ἡ), π. τῆς Ἰταλ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, (Torre Segura).

Τροφώνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐργίνου, ϗ ἔγγονος τοῦ βασιλέως Κλυμένου, ἐκ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ὀρχομενοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμήδους, μετὰ τοῦ ὁποίου ἔκτισε τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν καὶ τὸ θησαυροφυλάκιον

τοῦ Ὑριέως, βασιλέως τῆς Βοιωτ., τὸ ὁποῖον θελήσαντες ἔπειτα νὰ συλήσωσιν, ὁ μὲν Ἀγαμήδης συνελήφθη εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ στηθεῖσαν παγίδα, ὁ δὲ Τροφώνιος, ἀποκεφαλίσας αὐτὸν, καὶ φυγὼν, ἐγένετο μετ' οὐ πολὺ ἀφανὴς ὑπὸ τὴν γῆν, πλησίον ἑνὸς δάσους τῆς Λεβαδείας, ὅπου τιμηθεὶς ὡς ἥρως, εἶχε ϗ μαντεῖον εἰς ὑπόγειόν τι σπήλαιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὅσοι κατέβαινον νὰ μαντευθῶσι, μετὰ πολλὰς τελετὰς καὶ ἁγνισμοὺς, διέμενον τὸ ἐπίλοιπον τοῦ βίου των ἀγέλαστοι, ὅθεν ϗ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν σκυθρωπαζόντων. » Ἐς Τροφωνίου » μεμάντευται ».

Τρόχιλος (ὁ), υἱὸς τῆς Καλλιθέας, ἱερείας ἐν Ἄργει, φυγὼν ἐκεῖθεν εἰς Ἀττικὴν, ὅπου ἐγέννησεν ἐξ Ἐλευσινίας τινὸς παρθένου τὸν Εὐβουλέα καὶ Τριπτόλεμον.

Τροχοειδὴς καὶ Τροχόεσσα (ἡ), λίμνη τις ἐν Δήλῳ, ὅπου ἐλέγετο γεννήσασα ἡ Λητὼ τὸν Ἀπόλλ. καὶ τὴν Ἄρτ.

Τρυγαῖος (ὁ), πλαστόν τι ὄνομα ἀμπελουργοῦ τινος παρ' Ἀριστοφάνει.

Τρύφαινα (ἡ), ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις.

Τρυφέρα (ἡ), γυνή τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Τροφιόδωρος (ὁ), ποιητὴς μεταγενέστερος ἐξ Αἰγύπτου, γράψας ἐπικόν τι ποίημα, ἐπιγραφόμενον Ἰλίου ἅλωσις.

Τρύφων, ωνος (ὁ), ἐπώνυμον Πτολεμαίου τοῦ Δ'. βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. 2) ἰατρός τις παρὰ Πλουτ. 3) γραμματικός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας παρ' Ἀθην., ϗ ἄλλοι συχνοί.

Τρῳαὶ (αἱ), = Τρῳάδες.

Τρῳὰς, ἄδος (ἡ), ὡς ἐπίθ. = Τρωϊκὴ, (ὅθεν ‖. Ἀλεξάνδρεια ἡ—, ἴδε τοῦτο τὸ ὄνομα. 2) (συνήθ. ὡς οὐσ., ἐνν. γῆ ἢ χώρα) ἡ περὶ τὴν πόλιν Τροίαν ἐν Μυσίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἐκτεινομένη παραθαλασσίως ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Λέκτου μέχρι τοῦ Ἑλλησπόντου, καὶ ὁριζομένη ἐξ ἀνατολῶν ὑπὸ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης, καλουμένη πρότερον Τευκρὶς καὶ Δαρδανία, καὶ μετονομασθεῖσα ὕστερον ἀπὸ Τρωὸς τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐριχθονίου, περίφημος διὰ τὸν ἀπ' αὐτῆς κληθέντα Τρωϊκὸν πόλεμον, (τὸ ἐθν. Τρὼς καὶ Τρωὸς καὶ Τρῳαδεὺς, καὶ τὸ θηλ. Τρῳάς)

Τρωγιλία (ἡ) καὶ Τρωγίλιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Ἰων. παρὰ τὴν Μυκάλην μὲ ἓν ὁμώνυμον νησίδιον πλησίον.

Τρώγιλος (ὁ), ὁ ἕτερος τῶν δύο μικρῶν λιμένων τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, κείμενος πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀχραδινῆς.

Τρωγῖτις ιδος (ἡ), λίμνη τῆς Λυκαον. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας.

Τρωγλοδύται (οἱ), οἱ κατοικοῦντες τὰ σπήλαια τῶν δυτικῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου κόλπου ἐν Αἰθιοπίᾳ καὶ ἄλλοι περὶ τὸν Καύκασον.

*Τρωγλοδυτικὴ (ἡ), ἡ χώρα τῶν Τρωγλοδυτῶν ἐν Αἰθιοπίᾳ.

Τρωϊὰς, ἀδος (ἡ), π. ἀντὶ Τρωϊκή.

Τρωϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ τῆς Τροίας. ‖. Τρωϊκὰ (τὰ), ἐνν. πράγματα, ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος.

Τρωΐλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου ϗ τῆς Ἑκάβης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ.

Τρώϊος, η, ον, Π. ἀντὶ Τρωϊκός.

Τρὼς, Τρωὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου ϗ τῆς Ἀστυόχης, θυγατρὸς τοῦ Σιμόεντος, ἢ τῆς Καλιρρόης τῆς Σκαμάνδρου, ἔγγονος τοῦ Δαρδάνου, καὶ πατὴρ τοῦ Ἴλλου, τοῦ Γανυμήδου κτλ., διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὸ βασίλειον τῆς Δαρδανίας, τὸ ὁποῖον ἀφ' ἑαυτοῦ μετωνόμασε. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλάστορος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. 3) (ὡς ἐθν.) ὁ κάτοικος τῆς Τροίας.

;Τρώτιλον (τὸ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Τρώγιλος.

Τύανα (τὰ), π. τῆς μεσημβρινῆς Καππαδοκ. περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Ταύρου, ἡ ὕστερον Εὐσέβεια καὶ νῦν Καρὰ-χχισὰρ, (ὁ πολ. Τυανεύς).

Τυανῖτις, ιδος (ἡ), ἡ περὶ τὰ Τύανα χώρα τῆς Καππαδοκ.

*Τύδας, α (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος παρ' Ἰαμβλ.

Τυδείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Τυδέως, ὁ Διομήδης.

Τυδεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνέως, βασιλέως τῆς Καλυδῶνος, ϗ τῆς Περιβοίας, ἔγγονος τοῦ Πορθάονος ἐξ Αἰτωλίας, ϗ πατὴρ τοῦ Διομήδους. Φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος του διὰ φόνον, πρὸς τὸν Ἄδραστον εἰς Ἄργος, ϗ νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Δηϊπύλην, ἐστράτευσε μετ' αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων Ἡρώων ἐπὶ Θήβας, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελανίππου.

Τύχα (ἁ), Δωρ. ἀντὶ Τύχη.

Τύλλιος (ὁ), = Τούλλιος.

Τύλος (ἡ), = Οἴτυλος. 2) νῆσος τοῦ Περσικοῦ κόλπου μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς, περίφημος διὰ τὴν ἁλίευσιν τῶν μαργαριτῶν.

Τύμνης, εω (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἱστιαίου. 2) ποιητὴς τῆς Ἀνθολογ.

Τυμφαία (ἡ), χώρα τῆς Ἠπείρου περὶ τὸ ὄρος Τύμφην ἐπὶ τοῦ Ἀράχθου ποταμοῦ.

Τυμφαῒς, ἴδος (ἡ), ἡ τῆς ἢ ἐκ τῆς Τύμφης.

Τύμφη (ἡ), β. ϗ π. τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλ. (τὸ τοπ. Τυμφαῖος).

Τυμφρηστὸν (τὸ), β. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰτωλ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου πηγάζει ὁ Σπερχειός.

Τυνδάρειος, α, ον. Ὁ τοῦ Τυνδάρου.

Τυνδάρεος καὶ (Ἀττ.) Τυνδάρεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰβάλου, βασιλέως τῆς Σπάρτης, καὶ τῆς Νύμφης Βατείας, διωχθεὶς μετὰ θάνατον τοῦ πατρός του ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἱπποκόωντος ἐκ Σπάρτης, ϗ ἀπελθὼν εἰς Αἰτωλίαν πρὸς τὸν Θέστιον, ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Λήδαν, καὶ ἀποκατασταθεὶς εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, φονεύσαντος τὸν Ἱπποκόωντα καὶ τοὺς υἱούς του, ἀφῆκεν, ἀποθνήσκων, διάδοχόν του τὸν γαμβρόν του Μενέλαον.

Τυνδαρεώνη (ἡ), Π. πατρωνυμ., θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρου.

Τυνδαρίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Τυνδάρου.

Τυνδάριον (τὸ), = Τυνδαρὶς (2).

Τυνδαρὶς, ἴδος (ἡ), πατρωνυμ. θυγ. τοῦ Τυνδάρου. 2) (γεωγρφ.) π. ἐπὶ τῶν βορείων παραλίων τῆς Σικελ., κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου.

Τυνδάριχος (ὁ), ποιητής τις παρ' Ἀῤῥ., γράψας Ὀψαρτυτικά.

Τύνης, ητος (ἡ ϗ ὁ) καὶ Τύνις, ιδος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Ἀφρ., (Τούνεζ), (ὁ πολ. Τυνησαῖος).

Τύννιχος (ὁ), Εὐβοεύς τις ἐκ Χαλκίδος, ποιήσας ἀδιδάκτως Παιᾶνα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα.

Τυννώνδας, α (ὁ), Εὐβοεύς τις παρὰ Πλουτ. (Σόλ. 14).

Τύπαιον (τὸ), β. τῆς Τριφυλιακῆς Ἤλιδος ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατεκρήμνιζον τὰς γυναῖκας ὅσαι ἐτόλμων νὰ θεωρήσωσιν εἰς τὰ Ὀλύμπια.

Τυπάναια καὶ Τυπανέα (ἡ) ϗ Τυπανέαι (αἱ), π. μεσόγειος τῆς Τριφυλιακῆς Ἤλιδος περὶ τὴν Πύλον, (ὁ πολ. Τυπανεάτης).

Τυραγέται (οἱ), = Τυριγέται.

Τυράμβη (ἡ), π. τῆς Ἀσιατ. Σαρματ. περὶ τὴν Μαιῶτιδα.

*Τυραννίων, ωνος (ὁ), γραμματικὸς ἐξ Ἀμισοῦ, διδάσκαλος τοῦ Στράβωνος.

Τύραννος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πτερελάου, φονευθεὶς καὶ οὗτος εἰς τὴν κατὰ τῶν υἱῶν τοῦ Ἠλεκτρύονος μάχην.

Τύρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., χυν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, (Δνιέστερ).

Τυρέδιζα (ἡ), = Τυρόδιζα.

Τυρία (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Τυριαῖον (τὸ), π. τῆς Λυκαον. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγ., (Ἀκ-σσέχρ).

Τυριάσπης, ους (ὁ), Πέρσης τις σατράπης παρ' Ἀῤῥ.

Τυριγέται καὶ Τυρῖται (οἱ), οἱ περὶ τὸν Τύραν ποταμὸν Γέται, κατοικοῦντες τὴν Εὐρωπ. Σαρματ.

Τυρμίδαι καὶ Τυρμεῖδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα καὶ ὑστερώτερα εἰς τὴν Ἀτταλίδα φυλὴν, (ὁ δημ. Τυρμίδης ἢ Ἐκ Τυρμιδῶν).

Τύρνος (ὁ), Turnus, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Ῥουτούλων ἐν Ἰταλίᾳ.

Τυρόδιζα (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὸ Σέῤῥιον.

Τύρος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Φοινίκης, πρὸς μεσημβρ. τῆς Σιδῶνος, ἀπὸ τῆς ὁποίας καὶ ἀπῳκίσθη 2300 ἔτη πρὸ τοῦ Ἡροδότου. Πολιορκήσαντος δὲ αὐτὴν τοῦ Νεβουχαδνεζὰρ, οἱ πλεῖστοι τῶν κατοίκων της μετῴκισαν ἀρκτικώτερον ἐπὶ μιᾶς νήσου, ὅπου ἔκτισαν τὴν Νέαν Τύρον (πρὸς διαστολὴν τῆς Παλαιτύρου), συνεχομένην μὲ τὴν στερεὰν διὰ χώματος καὶ ἔχουσαν δύο λιμένας καὶ 22 σταδίων περιφέρειαν. Ἔφθασε δὲ διὰ τοῦ ἐκτεταμένου ἐμπορίου καὶ τῆς θαλασσοπλοΐας της εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τοῦ πλούτου καὶ τῆς ναυτικῆς ὑπεροχῆς, ἄχρις ὅτου, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ὑπεχώρησεν εἰς τὴν αὔξησιν τῆς Ἀλεξανδρείας, (Σοὺρ), (ὁ πολ. Τύριος).

Τυῤῥηναῖος, α, ον, = Τυῤῥηνικός.

Τυῤῥηνία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ., ἡ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Ἐτρουρία καὶ Τουσκία, ὁριζομένη δυτικῶς ὑπὸ τῆς Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης, ϗ βορειανατολικῶς ὑπὸ τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων, καὶ περιλαμβάνουσα

ὅλον τὸ νῦν Μέγα Δυκάτον τῆς Τοσκάνας καὶ μέρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας, ὀνομασθεῖσα δὲ ἀπὸ Τυῤῥηνοῦ τοῦ Ἄτυος, ἀποικήσαντος εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Λυδίας.

Τυῤῥηνικός, ή, όν. Ὁ τῆς Τυῤῥηνίας. ‖. » Τυῤῥηνικὸν πέλαγος, « ἡ πρὸς δυσμὰς τῆς Ἰταλίας ἄχρι τῆς Σικελ. θάλασσα.

Τυῤῥηνίς, ίδος (ἡ), = Τυῤῥηνική.

Τυῤῥηνός, ή, όν, = Τυῤῥηνικός. 2) (ὡς ἐθν.) ὁ κάτοικος τῆς Τυῤῥηνίας. 3) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ Ἄτυος, βασιλέως τῆς Λυδ., ἀποικίσας τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Τυῤῥηνίαν ἐν Ἰταλίᾳ. Κατ' ἄλλους, οὗτος μὲν ἐπνίγη εἰς τὸ Τυῤῥηνικὸν πέλαγος, ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Τοῦσκος ἐκάλεσε Τουσκίαν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν χώραν. 4) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Ὀμφάλης.

Τυρσανός, ή, όν, Δωρ. ἀντὶ Τυῤῥηνός.

Τυρσηνίη, Τυρσηνικός, Τυρσηνίς, Τυρσηνός, Ἰων. ἀντὶ Τυῤῥηνία κτλ.

*Τύρσητα (ἡ ἢ τὰ ;), π. τῶν Σημνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Τυρσητῖνος).

Τυρταῖος (ὁ), ἀρχαῖος ποιητὴς ἤ, πιθανώτερον, ἐπιτήδειος αὐλητής, Ἀθηναῖος ἢ Μιλήσιος, ἀκμάσας περὶ τὴν 25 Ὀλυμπ., τὸν ὁποῖον οἱ Λακεδ., κατὰ συμβουλὴν τοῦ μαντείου, ἐζήτησαν ϗ ἔλαβον παρὰ τῶν Ἀθην. στρατηγὸν κατὰ τῶν Μεσσην. ἐπὶ τοῦ δευτέρου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, καὶ διὰ τῶν ἐνθυσιαστικῶν αὐτοῦ ᾀσμάτων ἐνίκησαν κατὰ κράτος· διὸ καὶ πολιτογραφήσαντες αὐτόν, τὸν ἐτίμησαν μεγάλως.

Τύρταμος (ὁ), ὠνομάζετο ἀρχῆθεν ὁ φιλόσοφος Θεόφραστος.

Τυρώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Σαλμωνέως καὶ τῆς Ἀλκιδίκης, γυνὴ τοῦ Κρηθέως, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ., λαβόντος τὴν μορφὴν τοῦ παρ' αὐτῆς ἀγαπωμένου Ἐνιπέως, τὸν Αἴσονα, Φέρητα καὶ Ἀμυθάονα.

*Τύσκλος (ἡ) καὶ Τύσκλανον (τὸ), = Τοῦσκλον.

Τυφαόνιος, η, ον, Π. ἀντὶ Τυφώνιος, (ὅθεν. ‖. » Τυφαόνιον (τὸ), β. μεταξὺ Ὀλύμπυ καὶ Θηβῶν, παρ' Ἡσ., ἄλλως ἄγνωςον.

Τυφωεύς, έως (ὁ), Π. ἀντὶ-

Τυφών, ῶνος (ὁ), εἷς τῶν Γιγάντων, ἔχων ἑκατὸν πυριπνόους δρακοντώδεις κεφαλάς, κατακεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ϗ κρημνισθεὶς εἰς τὸν Τάρταρον, ἢ ὑπὸ τὰ ὄρη τῆς Κιλικίας, ἢ ὑπὸ τὴν ἐν Σικελίᾳ Αἴτνην. Ἀλληγορεῖται εἰς τὸν ἐκ μεσημβρίας πνέοντα φθοροποιὸν ἄνεμον ἢ εἰς τὰς ἐκρήξεις τῶν διαφόρων ἡφαιστείων ὀρέων. 2) (κατὰ τὴν Αἰγυπτ. μυθολογ.) ἀδελφὸς τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος, τὸν ὁποῖον φονεύσας ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τυ, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὥρου, υἱοῦ τοῦ Ὀσίριδος, καὶ δεσμευθείς, ἀπεστάλη πρὸς τὴν Ἶσιν. Ἐθεωρεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν Αἰγυπτ. ὡς φθοροποιὰ δύναμις, καὶ ἱερὰ αὐτοῦ ζῶα ἦσαν ὁ ὄνος, ὁ ἱπποπόταμος καὶ ὁ κροκόδειλος.

Τυφώνειος καὶ Τυφώνιος, α, ον. Ὁ του ἢ ἐκ τοῦ Τυφῶνος.

Τυφώς, ῶ (ὁ), ἡ αἰτ. Τυφῶ, Π. ἀντὶ Τυφῶν.

Τύχη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων. 2) μία τῶν Ὠκεανίδων. 3) παρὰ τοῖς Σαμόθραξι καὶ τοῖς Ῥωμαίοις ϗ ἐκεῖθεν παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἕλλησι, θεὰ τῆς τύχης τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, κατὰ τὸν Πίνδαρον, ἀδελφὴ τῶν Μοιρῶν, παριςανομένη ὑπὸ μορφὴν γυναικός, φερούσης ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σφαῖραν, ϗ εἰς τὴν χεῖρα τὸ Κέρας τῆς Ἀμαλθείας. 2) (γεωγρφ.) τὸ βορειοδυτικὸν μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, (Δωρ. Τύκα), ἀπὸ τοῦ ἐκεῖσε ἱδρυμένυ ναοῦ τῆς Τύχης.

Τυχιάδης, υ (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Τυχίου. 2) κύριον ὄνομα παρὰ τῷ Λουκ.

Τυχίος (ὁ), σκυτοτόμος ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ πόλεως Ὕλης, φιλοξενήσας ποτὲ τὸν Ὅμηρον.

Τύχων, ωνος (ὁ), θεὸς τῆς Τύχης. 2) δοῦλος τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους.

Τώμυρις, ιδος (ἡ), = Τόμυρις.

Υ.

Ὕαγνις, ιδος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Φρυγὸς Μαρσύου, πρῶτος ἐπινοήσας, ὡς λέγεται, τὴν διὰ τῶν αὐλῶν μελῳδίαν.

Ὑάδες (αἱ), ἑπτὰ ἀστέρες, εὑρισκόμενοι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ταύρου ἐν τῷ Ζωδιακῷ κύκλῳ, καὶ προμηνύοντες διὰ τῆς ἐμφανίσεως αὐτῶν ἀείποτε ὑετόν, κατὰ τὴν ἰδέαν τῶν ἀρχαίων. Ἐπλάττοντο δὲ θυγατέρες τοῦ Ὠκεανοῦ ἢ τοῦ Ὕαντος καὶ τῆς Βοιτίας, διατρίβουσαι ἐπὶ τοῦ ὄρους Νύσης ἐν Ἀσίᾳ, ὅπου ἀνέθρεψαν τὸν Βάκχον.

Ὑαία (ἡ), κώμη τῶν Λοκρῶν Ὀζολῶν, πρὸς βοῤῥᾶν τῆς Ἀμφίσσης, (ὁ κάτοικος Ὑαῖος).

Ὑακινθίς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις. 2) (πλθ) Ὑακινθίδες, αἱ θυγατέρες τοῦ Ὑακίνθυ (3) ἢ τοῦ Ἐρεχθέως.

Ὑάκινθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, ἤ, κατ' ἄλλους, τοῦ Οἰβάλυ ἐκ Σπάρτης, περίφημος διὰ τὸ κάλλος του, τὸν ὁποῖον φονεύσας, κατὰ ζηλοτυπίαν τοῦ Ζεφύρου, ὁ Ἀπόλλων ἐν ᾧ ἔπαιζε μετ' αὐτοῦ τὸν δίσκον, ἀνεβλάστησεν ἐκ τῆς γῆς τὸ ὁμώνυμον αὐτοῦ φυτόν. Εἰς μνήμην δὲ αὐτοῦ ἑωρτάζοντο ἐν Λακεδαίμονι τὰ Ὑακίνθια, διαρκοῦντα τρεῖς ἡμέρας. 2) υἱὸς τοῦ Πιέρυ ϗ τῆς Μούσης Κλειοῦς, φίλος τοῦ ἀοιδοῦ Θαμύριδος, συγχεόμενος μετὰ τοῦ προτέρυ. 3) Λακεδαιμόνιός τις, διατρίβων ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίυ αἱ θυγατέρες ἐθυσιάσθησαν, κατά τινα χρησμόν, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου, πολιορκυμένων τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ Μίνωος.

*Ὑάμεια (ἡ), π. τῆς Μεσσην., (ὁ πολ. Ὑαμείτης).

Ὑάμπεια (ἡ), ἡ ἑτέρα τῶν δύο κορυφῶν τοῦ Παρνασσοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας οἱ Δελφοὶ κατεκρήμνιζον τοὺς κακούργους.

Ὑάμπολις, εως (ἡ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ καὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος παρὰ τὰς Κλεωνὰς (τὰς ὁποίας διὰ τοῦτο Ὑαμπολιτῶν προάςειον ὀνομάζει ὁ Ξενοφῶν), κτίσμα τῶν ἐκ Βοιωτίας μετοικησάντων ἐνταῦθα Ὑάντων, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Ξέρξου, ϗ ὕςερον ἀνοικοδομηθεῖσα. 2) π. τῆς Βοιωτ. ὑπὲρ τὸν Ὀρχομενόν, (ὁ πολ. Ὑαμπολίτης).

*Ὑανθίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Προπόδα.

Ὕαντες (οἱ), οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Βοιωτ., διωχθέντες ἐκεῖθεν ὑπὸ τοῦ Κάδμου καὶ τῶν Φοινίκων, καὶ μεταβάντες μέρος μὲν εἰς Φωκίδα, ὅπου ἔκτισαν τὴν ἀπ' αὐτῶν κτισθεῖσαν Ὑάμπολιν· μέρος δὲ εἰς Αἰτωλίαν, ὅπυ κατῴκισαν τὴν Πλευρῶνα, κληθεῖσαν διὰ τοῦτο Ὑαντίδα.

Ὑάντιος, α, ον. Ὁ τῶν Ὑάντων, (ὅθ.) = Βοιώτιος.

Ὑαντίς, ίδος (ἡ), = Ὑαντία. ‖. (οὐσ. ἐνν. χώρα), ἡ Αἰτωλία.

Ὕας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄτλαντος ϗ τῆς Πληϊόνης, φονευθεὶς ὑπὸ λέοντος ἢ χοίρου ἐν κυνηγεσίῳ.

Ὑᾶται (οἱ), ἀρχαία τις φυλὴ ἐν Σικυῶνι.

Ὕβα (ἡ) ἢ Ὑβάδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Ὑβάδης).

Ὕβλα καὶ (Ἰων.) Ὕβλη (ἡ), ἡ μεγάλη, π. τῆς Σικελ., ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὑπωρείας τῆς Αἴτνης. 2) ἡ ἐλάττων, ἡ ἄλλως Ἡραία, ἄλλη πόλις τῆς Σικελ., ὅπου ἀπέθανε, κατά τινας, ὁ Ἱπποκράτης, καὶ 3) ἡ μικρά, ἡ ὕστερον Μέγαρα, παρὰ τὰς Συρακούσας, περίφημος διὰ τὸ μέλι της, (ὁ πολ. Ὑβλαῖος).

Ὕβλων, ωνος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Σικελ., ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ὁποίου οἱ Μεγαρεῖς ἀπῴκισαν περὶ τὸ 735 πρὸ Χ. τὴν πόλιν Ὕβλαν.

*Ὑβρέας, ου (ὁ), ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ ἐκ Μυλάσσων, σύγχρονος τοῦ Στράβωνος.

*Ὑβρίας, ου (ὁ), ποιητὴς ἐκ Κρήτης παρ' Ἀθην.

Ὑβρίστης, ου (ὁ), ποτ. τοῦ Καυκάσου.

;Ὑγεννεῖς (οἱ), λαὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἀναφερόμενος ἅπαξ μόνον παρ' Ἡροδότῳ, (ὁ Wesseling προκρίνει τὴν παρὰ Πλιν. γραφὴν Ὀβιγενεῖς).

Ὑγίεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, λατρευομένη ὡς ἔφορος τῆς ὑγείας τῶν ἀνθρώπων. 2) ἐπιθετ. ἡ Ἀθηνᾶ, τοῦ ἀγάλματος τῆς ὁποίας τὸ βάθρον σώζεται μέχρι σήμερον ἐν Ἀκροπόλει, εἰς τὸ μέρος ὅπυ ἱδρύσατο αὐτὴν ὁ Περικλῆς, διὰ τὸ ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου θαῦμα.

Ὑγῖνος (ὁ), Ἰούλιος, μυθογράφος Ῥωμαῖος, ἢ Ἱσπανός, ἢ Ἀλεξανδρεύς, σύγχρονος τοῦ Αὐγούςυ, καὶ φύλαξ τῆς ἐν Ῥώμῃ Παλατινῆς βιβλιοθήκης, τοῦ ὁποίυ σώζονται μυθολογική τις συλλογὴ 277 μυθικῶν διηγημάτων, ϗ Ποιητική τις Ἀστρονομία.

*Ὕδαρα (τὰ) κώμη ὀρεινὴ τῆς Ἀρμεν.

Ὑδάρνης, ους (ὁ), εἷς τῶν ἑπτὰ εὐγενῶν Περσῶν τῶν συνομωσάντων κατὰ τοῦ Μάγου Σμέρδιος. 2) υἱὸς τοῦ Ὑδάρνυ, στρατηγὸς τῶν λεγομένων Ἀθανάτων ὑπὸ τὸν Ξέρξην. 3) πατὴρ τῦ Σισάμνυ,

Ὑδάσπης, ου καὶ Ὑδάσπις, εως (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χυν. εἰς τὸν Ἰνδόν, ἀφ' οὗ ἑνωθῇ μὲ τὸν Ἀκεσίνην, (Μπεχάτ).

Ὕδη (ἡ), π. τῆς Λυδ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Τμώλου, αἱ μετὰ ταῦτα Σάρδεις. 2) π. τῆς Λυκαον.

Ὕδισσα καὶ Ὑδισσός (ἡ), π. τῆς Καρ., ὀνομασθεῖσα ἀπὸ Ὑδίσσυ τοῦ Βελλεροφόντου.

Ὕδρα (ἡ), δράκων ἐννεακέφαλος, διατρίβων ἐν τῇ λίμνῃ Λέρνῃ, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 2) λίμνη τῆς Αἰτωλ. μεταξὺ Πλευρῶνος καὶ Ἀρσινόης, ἡ ὕστερον Λυσιμάχεια, (ὁ Palmer προκρίνει τὴν γραφὴν Ὑρία).

Ὑδραώτης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ., χυν. εἰς τὸν Ἰνδόν, ἀφ' οὗ ἑνωθῇ μὲ τὸν Ἀκεσίνην, (Ῥάμπύ).

Ὑδρέα (ἡ), νῆσος τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου παρὰ τὴν Ἑρμιόνην, (Ὕδρα), (ὁ νησ. Ὑδρεάτης).

Ὑδροῦς, οῦντος (ὁ), π. ϗ λιμὴν τῆς Καμπαν. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Καλαυρίας, ἀποικία τῶν Κρητῶν, (Otranto), (ὁ πολ. Ὑδρούντιος).

Ὑδροῦσσα (ἡ), νησίδιον τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπυ ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, (Φλέγα). 2) ἡ νῆσος Τῆνος.

Ὑέλη (ἡ), ἴδε Ἐλέα.

Ὑετίς, ίδος (ἡ), πηγή τις παρὰ τὴν Μίλητον.

Ὕης, ου (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Βάκχος, διότι ἀείποτε ἐν καιρῷ τῶν ἑορτῶν τυ ἔβρεχε.

Ὑηττός (ἡ), κώμη τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρ., ἀπό τινος δῆθεν Ἀργείου, (τὸ τοπ. Ὑήττιος).

Ὕκκαρα (τὰ) καὶ Ὕκκαρον (τὸ), πολίχν. τῆς Σικελ. καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πολέμυ (Carini), (ὁ πολ. Ὑκκαρεὺς καὶ Ὑκκαρικός).

Ὗλαι (αἱ), = Ὕλη.

Ὑλαίη (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Σκυθ., ἴσως ἡ νῦν ἔρημος πεδιὰς Νογγάϊ.

Ὑλαῖος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀταλάντης.

Ὑλακίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Ὑλάκου, ὄνομα πλαστὸν τοῦ Ὀδυσσ.

Ὕλας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Θειοδάμαντος καὶ τῆς Κυήκης, νέος ὡραιότατος, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ϗ ἀναρπασθεὶς ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, ἐν ᾧ, συμπλέων μὲ τοὺς Ἀργοναύτας, ὑπῆγε νὰ λάβῃ ὕδωρ ἀπὸ πηγῆς τινος ἐν τῇ Μυσίᾳ. Πρὸς ἀναζήτησιν δὲ αὐτοῦ πλανηθεὶς ὁ Ἡρακλῆς, ἐγκατελείφθη ἐκεῖ ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν. 2) δοῦλός τις παρ' Ἀριςοφ.

Ὑλεύς, έως (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἐξελθόντων ἡρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ θηρίου τούτου.

Ὕλη (ἡ), π. μικρὰ τῆς Βοιωτ. παρὰ τὴν Κωπαΐδα, κατεςραμμένη ἤδη ἐπὶ Στράβωνος. 2) π. τῆς Καρ., ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Ὕδη. 3) π. τῆς Κύπρου, (ὁ πολ. Ὑλάτης).

Ὑλίας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰταλ., ῥέων μεταξὺ Κρότωνος ϗ Συβάρεως, (Aquanile).

Ὑλικός, ή, όν. Ὁ τῆς Ὕλης. ‖. (οὐσ. ἀρσ.) μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀργολ. 2) (θηλ.) λίμνη τῆς Βοιωτ., κειμένη πρὸς ἄρκτον τῶν Θηβῶν.

Ὑλλαϊκός (ὁ), λιμὴν τῆς Κερκύρας.

Ὕλλιοι καὶ Ὑλλεῖς (οἱ), μία τῶν τριῶν ἀρχαίων φυλῶν ἐν Σικυῶνι, ἀπὸ Ὕλλυ τοῦ Ἡρακλ. 2) οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἰλλυρίᾳ χερσονήσου Ὑλλίδος.

Ὕλλη (ἡ), Π. ἀντὶ Ὑλλική.

Ὑλληΐς, ίδος (ἡ), Π. ἀντὶ Ὑλλική.

Ὑλλικός, ή, όν. Ὁ τῆς Ὑλλίδος.

Ὑλλίς, ίδος (ἡ), ἐπιθ. ἡ τοῦ Ὕλλυ, (ὅθ. 2) (οὐσ.) χερσόνησος τῆς Ἰλλυρ. ἐπὶ τῆς Ἀδριατ. θαλάσσης, ἀπὸ Ὕλλου τοῦ Ἡρακλέους, ἀποικίσαντος ἐνταῦθα ἐκ Φαιάκων.

Ὕλλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ϗ τῆς Δηϊανείρας, νυμφευθείς, μετὰ θάνατον τοῦ πατρός του, τὴν Ἰόλην καὶ γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὸν Κλεωδαῖον. Ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τούτου οἱ υἱοὶ τοῦ Ἡρακλ., βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἐνίκησαν κατὰ κράτος τὸν Εὐρυσθέα, φονευθέντα ὑπὸ τοῦ Ὕλλυ, ὅς τις, ἐπιχειρήσας μετὰ τοῦτο νὰ εἰσβάλῃ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἡρακλειδῶν εἰς Πελοπόννησον, ἐφονεύθη μονομαχήσας μετὰ τοῦ Ἐχέμου, βασιλέως τῶν Ἀρκάδων. 2) ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς Μελίτης, θυγατρὸς τοῦ ποταμοῦ Ἀργαίου ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Φαιάκων, ὅς τις, δυσαρεςούμενος εἰς τὴν ὑποταγὴν τοῦ ἐκεῖσε βασιλέως Ναυσιθόου, ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν Φαιάκων εἰς τὴν ἐν Ιλλυρίᾳ χερσόνησον, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ὑλλίς. 3) αὐτόχθων τις, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ὁ 4) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἰων., ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον Φρύγιος, πηγ. ἐκ τῆς Λυδίας καὶ χυν. εἰς τὸν Ἕρμον.

Ὑμέης, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσ. παρ' Ἡροδότῳ.

Ὑμήν, ένος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ϗ τῆς Μούσης Καλλιόπης, ἢ τοῦ Μάγνητος ϗ τῆς Κλειοῦς, ὅς τις, λαβὼν εἰς γυναῖκα μίαν κόρην τῶν Ἐλευσινίων, ἔζησε μετ' αὐτῆς τόσον εὐτυχῶς, ὥστε εἰς ὅλας τῶν γάμων τὰς τελετὰς ἔψαλλον ἔπειτα ὕμνον τινὰ (τὸν ὑμέναιον) εἰς ἀνάμνησίν του. Παριστάνετο δὲ ὡς νεανίας εὐειδής, κρατῶν λαμπάδα νυμφικήν.

Ὑμησσὸς ϗ (Ἀττ.) Ὑμηττός (ὁ), β. τῆς Ἀττικῆς, ὑψούμενον ἀνατολικομεσημβρινῶς τῶν Ἀθηνῶν, περίφημον διὰ τὸ μέλι του.

Ὑμήττειος καὶ Ὑμήττιος, α, ον. Ὁ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Ὑμηττοῦ. » Μέλι (» Στόμα) Ὑμήττιον ».

Ὑμνίς, ίδος (ἡ) ἑταίρα τις παρὰ Λυκιανῷ.

Ὕπαιπα (τὰ), π. τῆς Λυδ. ἐπὶ τοῦ Καΰστρου ποταμοῦ καὶ περὶ τὰς μεσημβρινὰς ὑπωρείας τοῦ Τμώλου, ἀντικρὺ τῶν Σάρδεων, (ὁ πολ. Ὑπαιπηνός).

Ὑπάκυρις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., χυν. διὰ τῶν Νομάδων Σκυθῶν εἰς τὸν Καρκινίτην κόλπον, (Κανικσσάκ).

Ὑπάνα (ἡ) καὶ Ὕπανα (τὰ), π. τῆς Τριφυλίας ἐν Ἤλιδι, (ὁ πολ. Ὑπανεύς).

Ὕπανις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματ., πηγάζων ἔκ τινος λίμνης ϗ χυν. εἰς τὸν Βορυσθένην, οὐ μακρὰν τῶν ἐκβολῶν του, (Μπόγα). 2) ποτ. τῆς Ἀσιατ. Σαρματ., χυν. διὰ δύο στομάτων εἰς τὴν Μαιῶτιν λίμνην, (Κυβάν). 3) ποτ. τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, ἄχρι τοῦ ὁποίου ἔφθασεν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος, (Μπεϊάχ).

Ὕπαρνα (τὰ), φρούρ. τῆς Καρ.

Ὕπατα (τὰ) ϗ Ὑπάτη (ἡ), π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ, (Πατρατζῆκι), (ὁ πολ. Ὑπαταῖος).

*Ὑπάτης, υ (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Ξενοφ.

Ὑπατία (ἡ), θυγ. τοῦ μαθηματικοῦ Θέωνος ἐξ Ἀλεξανδρείας, περίφημος διὰ τὰς μεγάλας φιλοσοφικὰς καὶ μαθηματικὰς γνώσεις της, διδάξασα καὶ δημοσίως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ἐνδυθεῖσα, καθὰ λέγεται, καὶ τὸν φιλοσοφικὸν τρίβωνα, γενομένη δὲ ἐπὶ τέλυς θῦμα τῆς μανίας καὶ θεοβλαβείας τοῦ ὄχλου τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ὑπατόδωρος (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Ὕπατον (τὸ) ϗ Ὕπατος (ὁ), β. τῆς Βοιωτ., παρὰ τὴν κώμην Τευμισσόν, ἴσως = Τευμησσός.

Ὑπειροχίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Ὑπειρόχου ὁ Ἰτυμονεύς.

Ὑπείροχος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὑπέροχος, εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων.

Ὑπείρων, ονος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθέντων Τρώων.

Ὑπεράνθης, ους (ὁ), υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, φονευθεὶς ἐν Θερμοπύλαις.

Ὑπεράσιος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτυ Ἀστερίου ἐκ τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ Παλλήνης.

*Ὑπερβερεταῖος (ὁ), ὁ τελευταῖος μὴν τοῦ Μακεδονικοῦ ἔτους.

Ὑπέρβιος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. 2) υἱὸς τοῦ Οἴνοπος, εἷς τῶν ἐν Θήβαις Ἡρώων, ἀντιταχθεὶς τῷ Ἱππομέδοντι.

Ὑπέρβολος (ὁ), μοχθηρός τις δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, πρότερον λυχνοπώλης, ἰσχύσας μετὰ θάνατον τοῦ Κλέωνος, ϗ ἐξοστρακισθείς, τελευταῖος οὗτος, ὑπὸ τοῦ δήμου. 2) αὐλῳδός τις ἐκ Κυζίκυ, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Ὑπερβόρειοι καὶ Ὑπερβόρεοι (οἱ), μυθώδεις λαοὶ κατοικοῦντες δῆθεν τὰ ὑπὲρ τὸν βοῤῥᾶν ἄγνωστα μέρη τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ὅπου ἀπελάμβανον ὅλα τὰ ἐκ τῆς εὐημερίας καὶ εἰρήνης ἀγαθά, ζῶντες χρόνους πολλούς, ὅθεν καὶ μακρόβιοι ἐλέγοντο· (ἱστορικώτερον) οἱ πέραν τοῦ Ἴστρου Σκύθαι, ἢ γείτονες τῶν Σκυθῶν, συγχεόμενοι μὲ τοὺς Ἀβίους, τοὺς Ἀριμασποὺς κτλ.

Ὑπέρεια (ἡ), πηγὴ τῆς Θεσσαλ., ἀναβρύουσα ἐν τῷ μέσῳ τῶν Φερῶν. 2) ἡ προτέρα κατοικία τῶν Φαιάκων, πρὶν μεταβῶσιν οὗτοι εἰς τὴν νῆσον Σχερίαν, κατά τινας μέν, ἡ ἐν Σικελίᾳ Καμαρίνα, κατ' ἄλλους δέ, ἡ Ἤπειρος. 3) πολίχν. τῆς Τροιζηνίας.

*Ὑπερείδης, ου καὶ (ἐν Ἐπγρφ.) ους (ὁ), = Ὑπερίδης.

*Ὑπερεχίδης, υ (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Καλλία.

Ὑπερηΐς, ίδος (ἡ), = Ὑπέρεια.

Ὑπερήνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πανθόου,

φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου. 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ꝁ τῆς Αἰθούσης. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀλκυόνης. 4) εἷς τῶν ἐν Θήβαις Σπαρτῶν.

*Ὑπέρης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ., βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος.

Ὑπερησίη (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, κατὰ τὸν Παυσ., ἡ ὕστερον Αἴγειρα.

Ὑπερίδης, ου (ὁ), περίφημος ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Κλεάνδρου, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ., μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ꝁ Ἰσοκράτους, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιπάτρου, ὡς ἀντιπολιτευόμενος τὴν Μακεδονικὴν φατρίαν. Ἐκ τῶν 52 αὐτοῦ λόγων, διεσώθη εἷς καὶ μόνος.

Ὑπεριονίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος, ὁ Ἥλιος.

Ὑπερίππη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, μνηστευθεῖσα τὸν Ἱπποκορυστήν. 2) θυγ. τοῦ Ἀρκάδος, γυνὴ τοῦ Ἐνδυμίωνος.

Ὑπερίων, ονος (ὁ), εἷς τῶν Τιτάνων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ ꝁ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Θείας ἢ τῆς Εὐρυφαέσσης τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἠώ. 2) παρ' Ὁμήρῳ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ Ἥλιος, ὡς ὑπὲρ ἰών.

;Ὑπέρλαος (ὁ), ἐσφαλμ. ἀντὶ Πτερέλαος.

Ὑπερμένης ους (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφ.

Ὑπερμνήστρα (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, ἡ μόνη διασώσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λυγκέα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄβαντα. 2) θυγ. τοῦ Θεστίου, βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, γυνὴ τοῦ Οἰκλέους, καὶ μήτηρ τοῦ Ἀμφιάρεω.

Ὑπερόχη (ἡ), μία τῶν Ὑπερβορείων παρθένων.

Ὑπεροχίδης, ου (ὁ),=Ὑπειροχίδης. 2) (κυριωνυμ.) Ἀθηναῖός τις παρὰ Θκδ.

Ὑπέροχος (ὁ), συγγραφεύς τις ἐκ Κύμης, γράψας Κυμαϊκά.

Ὑπέρφας, αντος (ὁ), πατὴρ τῆς Εὐρυγανείας, δευτέρας γυναικὸς τοῦ Οἰδίποδος.

Ὕπιος (ὁ), ποτ. τῆς Βιθυν., ῥέων παρὰ τὴν Προῦσσαν.

Ὑποθῆβαι (αἱ), π. τῆς Βοιωτ. παρὰ τὰς Θήβας αἱ ὕσττρον Ποτνιαί, ἢ ἴσως τὸ κάτω μέρος τῶν Θηβῶν, μετὰ τὴν καταςροφὴν τῆς Καδμείας ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων.

Ὑπονήϊος (ὁ, ἡ), ὁ ὑπὸ τὸ ὄρος Νήϊον κείμενος, (ἐπιθ. τῆς Ἰθάκης).

Ὑποπλάκιος, α, ον. Ὁ ὑπὸ τὸ ὄρος Πλάκον τῆς Μυσίας κείμενος, (ἐπιθ. τῶν ἐν Τρῳάδι Θηβῶν).

Ὕργις, ιος (ὁ), ποτ. τῆς Σκυθ., ἴδε Σύργις.

Ὑρία (ἡ), πολίχν. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ στενοῦ τῆς Εὐρίπου παρὰ τὴν Τανάγραν, (ὁ πολ. Ὑριεὺς καὶ Ὑριάτης). 2) π. τῆς Ἰαπυγ., μεταξὺ Τάραντος καὶ Βρεντεσίου, ἡ παρ' Ἡροδότῳ Οὐρία καὶ νῦν Oria.

Ὑριεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ꝁ τῆς Ἀλκυόνης, ἤ, κατά τινας, τοῦ Ἀπόλλ. ꝁ τῆς Αἰθούσης, θυγατρὸς τοῦ Ποσειδ., πατὴρ τοῦ Νυκτέως καὶ Λύκου, κτίτωρ τῆς Ὑρίας.

Ὕριον (τό), π. παραθαλ. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἴδε καὶ Οὔρειον.

Ὑρκανία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Περσ. μεταξὺ Μηδίας, Παρθίας καὶ Κασπίας θαλάσσης (τῆς ὁποίας τὸ πρὸς ἀνατολὰς μέρος καλεῖται Ὑρκανία), (τὸ ἐθν. Ὑρκάνιος).

Ὑρκανίς, ίδος (ἡ),=Ὑρκανία.

*Ὑρκανὸς (ὁ), βασιλεὺς τῆς Ἰνδ.

Ὑρμίνη (ἡ), θυγ. τοῦ Νηλέως ἢ τοῦ Δίκτυος ἢ τοῦ Ἐπειοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Φόρβαντος τὸν Αὐγείαν. 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἄλλως ἄγνωστος. 3) ἀκρωτ. τῆς Ἠλ., πλησίον τοῦ λιμένος τῆς Κυλλήνης, ἄλλως Ὅρμινα.

Ὑρνήθιον (τό), χωρ. περὶ τὴν Ἐπίδαυρον.

Ὑρνηθώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Τημένου καὶ γυνὴ τοῦ Δηϊφόντου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ πόλις Ὑρνήθιον.

Ὑῤῥάδιος (ὁ), Θρᾷξ, πατὴρ τοῦ Πιττακοῦ.

Ὑρτακίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Ὑρτάκου, ὁ Ἄσιος.

Ὕρτακος (ὁ), Τρωαδίτης, γεννήσας ἐξ Ἀρίσβης, τῆς πρώτης γυναικὸς τοῦ Πριάμου, τὸν Ἄσιον.

Ὕρτιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Γυρτίου, ἡγεμὼν τῶν συμμάχων τοῦ Πριάμου Μυσῶν.

Ὑσία (ἡ) καὶ Ὑσιαὶ (αἱ), π. τῆς Βοιωτ. εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Κιθαιρῶνος, μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλ. ἐρείπιον ἤδη ἐπὶ Παυσανίου, (ὁ πολ. Ὑσιεύς). 2) κώμη τῆς Ἀργολ., μεταξὺ Ἄργους καὶ Τεγέας, (ὁ πολ. Ὑσιάτης). 3) δῆμος τῆς Ἀττ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτ.

*Ὕσκανα (τά), π. τῆς Ἰλλυρ., (ὁ πολ. Ὑσκανεύς).

*Ὕσμων, ωνος (ὁ), Ἠλεῖός τις Ὀλυμπιονίκης παρὰ Παυσ.

;Ὑσπασίνης, ἴδε Σπασίνις.

Ὑσταίχμας, α (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

*Ὑςάνης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδ.

Ὑστάσπας καὶ Ὑστάσπης, ους καὶ ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀχαιμένους καὶ πατὴρ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Α'. 2) υἱὸς τοῦ Δαρείου, ἡγεμὼν τῶν Βακτρίων ἐπὶ τῆς ἐπιστρατείας τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Ὑφάντειον (τό), β. τῆς Φωκίδος παρὰ τὸν Ὀρχομενόν.

Ὕφασις, ιος (ὁ),=Ὕπανις.

Ὑψεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πηνειοῦ ꝁ τῆς Νύμφης Κρεούσης, βασιλεὺς τῶν Λαπίδων, πατὴρ τῆς Κυρήνης καὶ τῆς Θεμιστοῦς.

Ὑψηΐς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Κυρήνη, ὡς θυγ. τοῦ Ὑψέως.

*Ὕψηλις, ιος (ἡ), κώμη τῆς Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Ὑψηλίτης).

Ὑψήνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Δολοπίονος. 2) εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, υἱὸς τοῦ Ἱππάσου, συνόμιλος τοῦ Ἀντιλόχου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δηϊφόβου.

*Ὑψηχίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Πλουτ. (Σολ. 10).

Ὑψικλῆς, έους (ὁ), Σικυώνιός τις, νικήσας δολιχὸν κατὰ τὴν 77 Ὀλυμπ. 2) μαθηματικός τις καὶ ἀςρονόμος, σύγχρονος τοῦ Πλουτάρχου.

Ὑψικράτης, ους (ὁ), ἱστοριογράφος ἐξ Ἀμισοῦ, ζήσας 92 ἔτη.

Ὑψιπύλεια (ἡ), Π. ἀντὶ

Ὑψιπύλη (ἡ), θυγ. τοῦ Θόαντος, βασιλέως τῆς Λήμνου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἰάσονος τὸν Εὔνεον καὶ Νεβροφόνον, ꝁ ἐπειδὴ αὐτὴ μόνη ἔσωσε τὸν πατέρα της, τῶν λοιπῶν ὅλων ἀνδρῶν φονευθέντων ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῆς Λήμνȣ, διωχθεῖσα ὑπ' αὐτῶν ꝁ πωληθεῖσα ὑπό τινων πειρατῶν εἰς τὸν ἐν Νεμέᾳ βασιλεύοντα Λυκοῦργον, ἐθήλασε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀρχέμορον.

Ὕψισται πύλαι (αἱ), μία τῶν πυλῶν τῶν Θηβῶν ἀπὸ τοῦ παρ' αὐτὴν ναοῦ τοῦ Ὑψίστου Διός.

*Ὑψόεις, εντος (ὁ), π. τῆς Ἤλιδος, (Στρβ. Η', 349).

Ὑψοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους ἀπό τινος υἱοῦ τοῦ Λυκάονος.

Φ.

Φάβρα (ἡ), νησίδιον τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς.

Φαβρατερία (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Τρήρου ποταμοῦ.

Φαβωρῖνος (ὁ), περίφημος ῥήτωρ ꝁ φιλόσοφος ἐξ Ἄρλεων τῆς Γαλλ., μαθητὴς Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου καὶ φίλου Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατόρων Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ.

Φάγρης, ητος (ὁ), φρούρ. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου.

Φάγρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Νύμφης Ὀρθρηΐδος, ὁ ἀναθρέψας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Μελιτέα.

Φαέθουσα (ἡ), θυγ. τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Νεαίρας.

Φαέθων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κεφάλου ἢ τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἠοῦς, ἁρπαγεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, ἀπὸ τοῦ ὁποίȣ ἐλέγοντο καταγόμενοι οἱ βασιλεῖς τῆς Κύπρου. 2) υἱὸς τοῦ Ἡλίου ꝁ τῆς Νύμφης Κλυμένης, διευθύνας ποτὲ τὸ ἅρμα τοῦ πατρός του, καὶ δι' ἀπειρίαν κατακαύσας μέρος τῆς Γῆς, δι' ὃ καὶ κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμὸν Ἠριδανόν, ὅπȣ αἱ ἀδελφαί τȣ θρηνοῦσαι τὸν θάνατόν του, μετεμορφώθησαν εἰς αἰγείρους. 3) ἐπώνυμον τοῦ Ἀψύρτου. 4) εἷς τῶν ἵππων τῆς Ἠοῦς.

Φαεινίς, ίδος (ἡ), ἱέρεια τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει.

Φαεννά, ᾶς (ἡ), μία τῶν ἀρχαιοτάτων δύο Χαρίτων παρὰ Λακεδαιμονίοις.

*Φαζημωνῖτις, ιδος (ἡ), ἐπαρχία τοῦ Πόντου, ἧς πρωτεύουσα ἡ

*Φαζημών, ῶνος (ὁ), κώμη τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, ἡ ὕστερον Νεάπολις.

Φαίακες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Φαιακίας.

Φαιακία καὶ Φαιακὶς (ἡ), ἡ χώρα, ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων, νομιζομένη εἶναι ἡ Κέρκυρα.

Φαίαξ, ακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κερκύρας θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, πατὴρ τοῦ Ἀλκινόου καὶ τοῦ Λοκροῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν δῆθεν οἱ Φαίακες. 2) ςρατηγός τις τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Ἐρασιστράτου.

Φαιδίμη (ἡ), Περσίς τις παρ' Ἡροδ., γυνὴ τοῦ Καμβύσου.

Φαίδιμος (ὁ), βασιλεὺς τῶν Σιδωνίων, ὑποδεχθεὶς τὸν Μενέλαον, ἐπιςρέφοντα ἐκ Τροίας. 2) εἷς τῶν παίδων τῆς Νιόβης. 3) εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις, (ἄλλως) Φαιδρίας. 4) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ. 5) Ἐπιγραμματοποιός τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Φαίδρα καὶ Φαίδρη (ἡ), θυγ. Μίνωος τοῦ Β', βασιλέως τῆς Κρήτης, καὶ τῆς Πασιφάης, συνακολουθήσασα τὴν ἀδελφήν της Ἀριάδνην ꝁ τὸν Θησέα, τὸν ὁποῖον ἔπειτα ἐνυμφεύθη, ἐγκαταλείψαντα ἐκείνην, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἀκάμαντα καὶ Δημοφῶντα. Ὕστερον δὲ ἐρασθεῖσα τοῦ προγονοῦ αὐτῆς Ἱππολύτȣ, καί, ἀδιαφορήσαντα αὐτόν, διαβαλοῦσα πρὸς τὸν πατέρα του, ἐφονεύθη ἰδιοχείρως, μὴ ὑποφέρουσα τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεώς της.

Φαιδρία (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδ.

Φαιδρίας, ου (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.

Φαίδριον (ἡ), θεραπαινὶς τοῦ Ἐπικούρȣ.

Φαῖδρος (ὁ), Ἀθηναῖος, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκρ. 2) στρατηγός τις τῶν Ἀθην. παρὰ Δημοσθ. 3 ποιητὴς μύθων, γράψας Λατινιστὶ ἐπὶ Αὐγούςȣ ꝁ Τιβερίου.

Φαιδύμη (ἡ), ἴδε Φαιδίμη.

Φαίδων, ωνος (ὁ), μαθητὴς τοῦ Σωκρ. ἐξ Ἤλιδος, εἰς ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται ὁ περὶ ἀθανασίας διάλογος τοῦ Πλάτωνος. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 71 Ὀλυμπ. 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Ποσειδωνίας.

Φαιδώνδας (Δωρ. ἀντὶ Φαιδώνδης=Φαιδωνίδης), α (ὁ), μαθητὴς τοῦ Σωκρ. ἐκ Θηβῶν ἢ Κυρήνης.

Φαιναγόρη (ἡ),=Φαναγορία.

Φαιναρέτη (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Σωκρ.

Φαινέας (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Αἰτωλῶν.

Φαίνιππος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἡροδ. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 72 Ὀλυμπ.

Φαῖνοψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀσίου ἐξ Ἀβύδου, πατὴρ τοῦ Ξάνθου καὶ Θόωνος.

Φαινώ, οῦς (ἡ), Νύμφη τις, σύντροφος τῆς Περσεφόνης.

Φαισάνα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ.

Φαισοῦλαι (αἱ), ἴδε Φαισυλα.

Φαῖστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βώρου, ἐκ τῆς ἐν Λυδίᾳ Τάρνης, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως. 2) υἱὸς τοῦ Ῥοπάλȣ καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡρακλ., βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, εἰσαγαγὼν πρῶτος τὴν λατρείαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐνταῦθα.

Φαιστὸς (ἡ), π. τῆς Ἑςιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ ἐκεῖσε ποταμοῦ Εὐρώτα. 2) π. τῆς Κρήτης παρὰ τὴν Γόρτυνα, κτίσμα τοῦ Μίνωος, (ὁ πολ. Φαίστιος).

Φαίσυλα (τά), π. τῆς Τυῤῥηνίας ἐν Ἰταλίᾳ εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Ἀπεννίνων, (Fiesoli).

*Φαῖτος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην., γράψας Πλακουντοποιικά.

Φαίων, ωνος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 77 Ὀλυμ.

Φάκιον (τό), π. τῆς Ἑστιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀπιδανοῦ ποταμοῦ.

Φακοῦσσα (ἡ), π. τοῦ Δέλτα ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ βραχίονος τοῦ Νείλου, (εὕρηται γραφόμενον καὶ Φάκουσα καὶ Φάκκουσα καὶ Φάκουσσαι).

Φάλαικος (ὁ), ςρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐν τῷ ἱερῷ πολέμῳ, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, καὶ ἀποθανὼν κεραυνόβλητος ἐν Πελοποννήσῳ. 2) ποιητής, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη τὸ Φαλαικικὸν λεγόμενον μέτρον στίχων. 3) τύραννός τις ἐν Ἀμβρακίᾳ, κατασπαραχθεὶς ὑπὸ λέοντος.

Φαλαισία (ἡ) ꝁ Φαλαισίαι (αἱ), πολίχν. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακων. οὐ μακρὰν τῆς Μεγαλοπόλεως.

Φάλακρα (τὰ) καὶ Φαλάκραι (αἱ), π. τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Λιβύῃ.

Φαλακρὸν (τό), ἀκρωτ. τῆς Κερκύρας, (Κάπο-Σιδάρι).

Φάλανθον (τό), β. τῆς Ἀρκαδ.

Φάλανθος (ὁ), Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ Ἀράκου, ὁ ὁδηγήσας τὴν ἐκ Σπάρτης ἀποικίαν τῶν Παρθενίων εἰς Ἰταλίαν, καὶ κτίσας ἐκεῖ τὴν πόλιν Τάραντα. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγελάου, ὁ κτίσας τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Φάλανθον.

Φάλανθος (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, πρὸς μεσημβρίαν τῆς Μαντινείας, κατεςραμμένη ἤδη ἐπὶ Παυσ.

Φάλαννα (ἡ) (τό), θυγ. τοῦ Τύρου, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) (γεωγρφ.) π. τῆς Πελασγιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, πρὸς ἄρκτον τῆς Λαρίσσης, (ὁ πολ. Φαλανναῖος).

Φάλανον (τό),=Φάλαννα (2).

Φάλαρα (τά), κώμη καὶ λιμὴν τῆς Θεσσαλ. ἐν τῇ Φθιώτιδι ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, (τὸ τοπ. Φαλαρεύς).

Φάλαρις, ιδος καὶ ιος (ὁ), ὁ περιβόητος διὰ τὴν σκληρότητά του τύραννος τῶν Ἀκραγαντίνων ἐν Σικελίᾳ, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Ἀστυπαλαίᾳ, τυραννήσας 16-28 ἔτη, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀκραγαντίνων ἐπαναστάντων περὶ τὸ ά. ἔτος τῆς 69 Ὀλυμπ. Ἡ γνησιότης τῶν εἰς αὐτὸν ἀποδιδομένων 148 ἐπιστολῶν ἀμφισβητεῖται.

Φάλαρος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Φάληρος, αἰπόλος τις παρὰ Θκρτ. 2) (γεωγρφ) ποτ. τῆς Βοιωτ., ῥέων παρὰ τὴν Λεβαδείαν.

Φαλάσαρνα (ἡ καὶ τά), π. καὶ λιμὴν πρὸς δυσμὰς τῆς Κρήτης, μὲ ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμ., (ὁ πολ. Φαλασάρνιος).

Φαλέριον (τό),=Φαλίσκον, ὅθεν ὁ Φαλερῖνος οἶνος.

Φάληρον (τό) καὶ Φαληρὸς (ὁ), δῆμος παρὰ τὸν ὁμώνυμον λιμένα (τὸν μεσημβρινώτερον τῶν τριῶν) τῶν Ἀθηνῶν, μετὰ τῶν ὁποίων συνείχετο ὡσαύτως διὰ τοῦ μακροῦ τείχους τοῦ καλουμένȣ Φαληρικοῦ, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Φαληρεύς).

Φάληρος (ὁ), εἷς τῶν Λαπίθων, πολεμήσας ἐν τῇ Κενταυρομαχίᾳ. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἄλκωνος ἢ τοῦ Ἐρεχθέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὁ κτίσας τὸν λιμένα Φαληρὸν καὶ τιμώμενος ὑπὸ τῶν Ἀθην. ὡς ἥρως.

Φαλίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ꝁ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.

Φαλῖνος (ὁ), Ζακύνθιός τις, διδάσκαλος τῆς πολεμικῆς παρὰ τοῖς Πέρσαις.

Φάλιος (ὁ), Κορίνθιος, υἱὸς τοῦ Ἐρατοκλείδους, Ἡρακλείδης τὴν καταγωγήν, κτίτωρ τῆς Ἐπιδάμνου.

Φαλίσκον (τὸ) καὶ Φαλίσκος (ἡ), π. τῆς Τυῤῥην., (οἱ κάτοικοι Φαλίσκοι).

Φάλκης, ου (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδȣ Τημένου, βασιλέως τοῦ Ἄργους, τὸν ὁποῖον φονεύσας μετὰ τῶν ἀδελφῶν τȣ, ἔλαβεν εἰς τὸ μερίδιόν του τὸ βασίλειον τῆς Σικυῶνος.

Φαλώρη ꝁ Φαλωρία (ἡ), π. τῆς Ἑςιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.

Φαναγόρας, ȣ (ὁ), Παίων τις, κτίτωρ τῆς Φαναγορείας.

Φαναγόρεια (ἡ καὶ τὰ) καὶ

Φαναγορία (ἡ), π. τῆς Ἀσιατ. Σαρματ ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, ἀπέναντι τοῦ Παντικαπαίου, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (ὁ πολ. Φαναγορείτης).

Φαναὶ (αἱ), ἀκρωτ. καὶ λιμὴν πρὸς μεσημβρίαν τῆς Χίου, (ὁ πολ. Φαναῖος). 2) κωμικῶς πλαστὸν ὄνομα (ἐκ τοῦ Φαίνω) παρ' Ἀριστοφάνει.

Φανάροια (ἡ), χώρα τερπνὴ καὶ εὔφορος περὶ τὸν Ἶριν ποταμὸν τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου.

Φάνης, ητος (ὁ), θεός τις (ὁ Ἔρως) ἐν τοῖς τοῦ Ὀρφέως μυςηρίοις. 2) Ἁλικαρνασσεύς τις, φυγὼν ἀπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀμάσιδος, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐστρατεύετο ὡς ἐπίκουρος, καὶ διεγείρας τὸν Καμβύσην κατὰ τῆς Αἰγύπτου.

Φανίας, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφ. 2) φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ τῆς ἐν Λέσβῳ Ἐρεσσοῦ, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλȣς.

*Φανόδημος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθηναίῳ.

Φανοκλῆς, έους (ὁ), Ἕλλην ἐλεγειογράφος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται ποίημα, ἐπιγραφόμενον Ἔρωτες.

*Φανόκριτος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθηναίῳ.

Φανόμαχος (ὁ), ςρατηγὸς τῶν Ἀθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου.

Φανὸς (ὁ), γραμματεὺς δῆθεν τοῦ δημαγωγοῦ Κλέωνος ἐν Ἀθήναις, (πιθανῶς πλαστὸν ὄνομα ἐκ τοῦ Φαίνω).

Φάνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διονύσȣ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Φανοσθένης, ους (ὁ), Ἄνδριος, ςρατηγὸς τῶν Ἀθην.

Φανοστράτη (ἡ), περίφημος ἑταίρα ἐν Ἀθήναις.

Φανόστρατος (ὁ), ὁ πατὴρ Δημητρίȣ τοῦ Φαληρέως. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 99 Ὀλυμπ.

Φανοτεύς, έως (ὁ), π. τῆς Φωκίδος, (ὁ πολ. Φανωτεύς).

Φανοτίς, ίδος (ἡ), ἡ περὶ τὸν Φανοτέα χώρα τῆς Φωκίδος.

Φάντης, ου (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου, μνηστευθεὶς τὴν Δαναΐδα Θεανώ.

*Φάντων, ωνος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Φλιοῦντος.

*Φανὼ, οῦς (ἡ), θυγ. τῆς περιφήμου Νεαίρας ἐν Ἀθήναις.

Φαραὶ (αἱ), π. τῆς Ἀχαΐας, μία τῶν δώδεκα τῆς Ἀχαϊκῆς συμπολιτείας, (ὁ πολ. Φαρεὺς ἢ Φαραιεύς). 2) π. τῆς Μεσσην. ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, (ὁ πολ. Φαραίτης). 3) π. τῆς Λακων., ἡ ὕστερον Φάρις. 4) π. τῆς Κρήτης, ἄποικος τῶν Μεσσηνίων.

Φαρανδάκης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρ' Αἰσχύλῳ.

Φαρανδάτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Τεάσπιος ἡγεμὼν τῶν μετὰ Ξέρξου Κόλχων παρ' Ἡροδ.

Φάραξ, ακος (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Λακεδ. παρὰ Ξενοφ. 2) Ἀθηναῖός τις παρὰ Θκδ. 3) (γεωγρφ.) = Χάραξ.

Φαρασμάνης, ους (ὁ), βασιλεὺς τῶν Χωρασμίων ἐν Ἀσίᾳ.

Φάρβαιθος καὶ Φάρβητος (ἡ), π. πρωτ. τοῦ Φαρβαιθύτου νομοῦ τῆς κάτω Αἰγύπτου, (Φαρβεΐθ).

*Φάρζιρις, ἴδε Παρύσατις.

Φᾶρις, ιος (ἡ), π. τῆς Λακων. ἐπὶ τοῦ Φελλίου ποταμοῦ, πρὸς μεσημβρίαν τῶν Ἀμυκλῶν, αἱ ὕστερον Φεραί.

Φάρις, εως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Φιλοδαμείας, κτίτωρ τῶν ἐν Μεσσηνίᾳ Φερῶν.

*Φαρισμάνης, ους (ὁ), = Φαρασμάνης.

Φαρκαδὼν καὶ Φαρκηδὼν (ἡ), π. τῆς Ἑστιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, (ὁ πολ. Φαρκηδόνιος καὶ τὸ θηλ. Φαρκηδονίς).

Φαρμάκεια (ἡ), Νύμφη πηγῆς τινος νομιζομένης φαρμακερᾶς παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἐν Ἀττικῇ.

Φαρμακοῦσσαι (αἱ), δύο νησίδια μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Σαλαμῖνος. ἐπὶ τῆς μεγαλητέρας τῶν ὁποίων ἐδείκνυτο ὁ τάφος τῆς Κίρκης, (τὸ τοπ. Φαρμακουσσαῖος καὶ Φαρμακούσιος).

Φαρνάβαζος (ὁ), Πέρσης, σατράπης, παρὰ Θκδ. 2) ἕτερος, σατράπης τῆς Φρυγίας, γαμβρὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, σύμμαχος κατ' ἀρχὰς τῶν Λακεδ. ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, δολοφονήσας καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην, ὕστερον δὲ συμμαχήσας μετὰ τοῦ Κόνωνος καὶ συμμετασχὼν αὐτῷ τῆς ἐν Κνίδῳ ναυμαχίας, χορηγήσας δὲ αὐτῷ καὶ χρήματα πρὸς ἀνοικοδόμησιν τῶν τειχῶν τῶν Ἀθηνῶν.

Φαρναζάθρης, ους (ὁ), ἡγεμὼν τῶν μετὰ Ξέρξου Ἰνδῶν παρ' Ἡροδ.

Φαρνάκη (ἡ), θυγ. τοῦ Μεγασσάρου, γυνὴ τοῦ Σανδάκου, καὶ μήτηρ τοῦ Κινύρα.

Φαρνάκης, ου (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Μυσίας. 2) βασιλεὺς τοῦ Πόντου, πάππος Μιθριδάτου τοῦ Μεγάλου, ἀποθανὼν τῷ 153 πρὸ Χ. 3) ὁ δεύτερος, βασιλεὺς τοῦ Πόντου, υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ Μεγάλου, τὸν ὁποῖον νικήσας κατὰ κράτος ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος, ἐκυρίευσε τὸ βασίλειον τοῦ Πόντου.

Φαρνακία (ἡ), π. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, ἡ πρότερον Κερασοῦς, κατοικουμένη τὸ πλεῖστον ὑπ' Ἑλλήνων.

Φαρναπάτης, ους (ὁ), στρατηγός τις τῶν Πάρθων παρὰ Πλουτ. καὶ Δ. Κασσ.

*Φαρνάσπης, ους (ὁ), ὁ πενθερὸς τοῦ Μ. Κύρου.

Φαρνούχης καὶ Φαρνοῦχος, ου (ὁ), εἷς τῶν ἀρχηγῶν τοῦ ἱππικοῦ ὑπὸ τὸν Ξέρξην, μείνας εἰς τὰς Σάρδεις διότι ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ ἵππου. 2) Λύκιος, ἑρμηνεὺς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Φάρος (ἡ), νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, συνεχομένη διὰ χώματος μὲ τὴν ξηράν, ἐπὶ τῆς ὁποίας Πτολεμαῖος ὁ Β'. ἀνήγειρε τὸν περίφημον ἐκεῖνον μαρμάρινον πύργον (Φάρον ὡσαύτως καλούμενον), φεγγοβολοῦντα εἰς 300 σταδίων ἀπόστασιν καὶ χρησιμεύοντα πρὸς ὁδηγίαν τῶν πλεόντων. 2) νῆσος μικρὰ τῶν παραλίων τῆς Δαλματ., ἡ πρότερον Πάρος καὶ παρὰ Στράβωνι Φαρία, ὅπου Διονύσιος ὁ τύραννος ἔπεμψε μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς νήσου Πάρου, (Λεσίνα), (ὁ νησ. Φάριος).

*Φαρσαλία (ἡ), ὀρχήστριά τις ἐκ Θεσσαλίας παρ' Ἀθηναίῳ.

Φάρσαλος καὶ (Ἰων.) Φάρσηλος (ἡ), π. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ παρὰ τὴν Λάρισσαν, ἀπὸ Φαρσάλου δῆθεν τοῦ Ἀκρισίου, περίφημος διὰ τὴν νίκην τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος κατὰ τοῦ Πομπηΐου, (Φέρσαλα), (ὁ πολ. Φαρσάλιος καὶ Φαρσήλιος).

Φάρτη ἢ (κατὰ τὸν Heyne) Φάρη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Εὐρυδάμαντα.

Φαρύγαι (αἱ), π. τῆς Λοκρίδος, ἡ παρ' Ὁμήρῳ Τάρφη, μὲ ἕνα ναὸν τῆς Φαρυγαίας Ἥρας.

Φαρύγιον (τό), ἀκρωτ. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου.

Φαρυκαδών, όνος (ἡ), π. τῆς Ἑστιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.

Φάσηλις, ιδος ἢ ίδος (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Λυδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παμφυλ., μὲ τρεῖς λιμένας, ἄποικος τῶν Δωριέων, περίφημος διὰ τὸ ἐμπόριόν της, (ὁ πολ. Φασηλίτης).

Φασίμηλος (ὁ), ψάλτης τις ἐπὶ Ἀλεξ. τοῦ Μ.

Φᾶσις, ιδος καὶ ιος (ὁ), ποτ. τῆς Κολχίδος, πηγ. ἐκ τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ Μοσχικῶν ὀρέων, καὶ χυν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, (Ῥιόν). 2) (ἡ) π. τῆς Κολχ. ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὄχθης καὶ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Φάσιδος, ἄποικος τῶν Μιλησίων, (Πουτλύ), (ὁ πολ. Φασιάτης).

Φάσσος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος.

Φάσων, ωνος, (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Πλάτωνι.

Φάϋλλος (ὁ), περίφημος Πυθιονίκης ἐκ Κρότωνος. 2) στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐν τῷ Ἱερῷ πολέμῳ.

Φαύρα (ἡ), = Φάβρα.

Φάων, ωνος (ὁ), νεανίας τις ὡραιότατος ἐκ Μιτυλήνης, ἐρωμένος τῆς Σαπφοῦς, ἀνανεωθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης. 2) Πυθαγόρειός τις παρ' Ἀθην.

Φεὰ καὶ Φειὰ (ἡ), π. τῆς Ἤλιδος παρὰ τὸν ποταμὸν Ἰάρδανον, Κάστρον (Τορνέσι), (ὁ πολ. Φεαῖος).

Φείδας, αντος (ὁ), ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Βοιωτῶν.

Φειδίας, ου (ὁ), ὁ περίφημος ἀγαλματοποιὸς τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Φαρμίδα, Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Περικλ., ὑπερβὰς ὅλους τοὺς προγενεστέρους καὶ συγχρόνους του τεχνίτας, καὶ συντελέσας εἰς στολισμὸν τῶν Ἀθηνῶν, ὡς ἀριστούργημα τοῦ ὁποίου καὶ ὡς κανὼν ἐν γένει τῆς γλυπτικῆς τελειότητος ἐκρίνετο τὸ ἄγαλμα τοῦ Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ, καταδικασθεὶς ἐπὶ τέλους ὑπὸ τῶν Ἀθην., ὡς ἐγχαράξας ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς τὴν εἰκόνα τοῦ Περικλέους, καὶ ἀποθανὼν ἐν φυλακῇ.

Φειδιππίδης, ου (ὁ), ἡμεροδρόμος τις Ἀθηναῖος παρ' Ἡροδ. 2) υἱὸς τοῦ Στρεψιάδου ἐν Ἀθήναις, πλασὸν ὄνομα παρ' Ἀριστοφ.

Φείδιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡρακλ., εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης καὶ τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς ὁποίας ἐξωσθεὶς ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τὴν Ἤπειρον, ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν Θεσπρωτίαν.

Φειδόστρατος (ὁ), γραμματικός τις ἐν Ἀθήναις.

Φειδώλας, α (ὁ), Κορίνθιός τις παρὰ Παυσ.

Φείδων, ωνος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Θεσπρωτῶν ἐν Ἠπείρῳ. 2) εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλ., βασιλεὺς τοῦ Ἄργους περὶ τὸ 900 πρὸ Χ., ὅς τις πρῶτος εἰσήγαγεν αὐτόθι τὴν χρῆσιν τῶν μέτρων καὶ τῶν νομισμάτων. 3) εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.

Φελλεύς, έως (ὁ), τόπος ὀρεινὸς καὶ ἐλαιόφυτος ἐν Ἀττικῇ.

Φελλίας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Λακων., χυν. παρὰ τὰς Ἀμύκλας εἰς τὸν Εὐρώταν.

Φελλίη (ἡ), μικρὰ κωμόπολις τῆς Ἀχαΐας παρὰ Παυσ.

Φελλὸς (ἡ), π. τῆς Λυκ.

*Φέλλων, ωνος (ὁ), ποτ. τῆς Τριφυλίας παρὰ τὴν Σκιλλοῦντα, ἡ πρότερον Σελινοῦς.

Φινεὸς (ὁ, καὶ ἡ), π. τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἀζανίας, ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου λίμνης, ἀπὸ Φενεοῦ δῆθεν τοῦ Ἀρκάδος, (Φονηᾶς), (ὁ πολ. Φενεάτης).

Φεραὶ (αἱ), π. πρωτ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιώτιδος, καθέδρα τοῦ Ἀδμήτου ϗ τῶν μετὰ ταῦτα τυράννων τῆς Θεσσαλ., μὲ λιμένα τὰς Παγασάς, κτισθεῖσα ὑπὸ Φέρητος τοῦ ἐκγόνου τοῦ Αἰόλου, 100 χρόνους πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, (Βελεστῖνος), (ὁ πολ. Φεραῖος). 2) = Φαραὶ (τῆς Μεσσην.).

*Φεραύλας (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Φερακλῆς, έους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 119 Ὀλυμπ.

Φέρεκλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἁρμονίδου, ὁ ναυπηγήσας τὸ πλοῖον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Πάρις μετέφερεν εἰς Τροίαν τὴν Ἑλένην, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου.

Φερεκράτης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου ἀποσπάσματα μόνον τινὰ διεσώθησαν.

Φερεκύδης, ους (ὁ), Σύριος, φιλόσοφος αὐτοδίδακτος, σύγχρονος τοῦ Θαλοῦ ϗ Ἀναξιμάνδρου, καὶ διδάσκαλος τοῦ Πυθαγόρου. 2) Λέριος ϗ Ἀθηναῖος, διὰ τὴν ἐν Ἀθήναις πολυχρόνιον διαμονήν του, ἱστοριογράφος, ἀκμάσας ὀλίγον πρὸ τοῦ Ἡροδότου.

Φερενδάτης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν μετὰ Ξέρξου Περσῶν.

Φερενίκη (ἡ), θυγ. Διαγόρου τοῦ Ῥοδίου, σύγχρονος τοῦ Σωκρ., εἰς τὴν ὁποίαν μόνην συνεχωρήθη ἡ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας εἴσοδος.

*Φερένικος (ὁ), ποιητής τις παρ' Ἀθην. (Γ', 78). 2) Ἠλεῖος Ὀλυμπιονίκης παρὰ Παυσ. (ΣΤ'. 16).

Φερέντιον καὶ Φερεντινὸν (τό), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Ferentino), (ὁ πολ. Φερεντῖνος).

Φερεσσεύης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Αἰσχύλῳ.

Φερητιάδης, ου (ὁ), = Φερητιάδης.

Φερετίμη (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Κυρήνης Βάττου τοῦ Γ'.

Φερεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, φονευθεὶς ϗ οὗτος ἐν τῇ κατὰ τῶν Κουρήτων μάχῃ.

Φέρης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρηθέως ϗ τῆς Τυροῦς, κτίτωρ τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν, πατὴρ τοῦ Ἀδμήτου καὶ Λυκούργου. 2) υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδίας.

Φερητιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Φέρητος.

*Φερίας, ου (ὁ), Ὀλυμπιονίκης ἐξ Αἰγίνης, νικήσας κατὰ τὴν 79 Ὀλυμπ.

Φέρουσα (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων.

Φερέφασσα (ττα) καὶ Φερσεφόνη (ἡ), = Περσεφόνη.

Φερῶν (ὁ), υἱὸς τοῦ Σεσώστριος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.

Φερωνία (ἡ), π. τῆς Τυρρην.

Φηγαία (ἡ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων πρότερον εἰς τὴν Αἰαντίδα καὶ ὕστερον εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν. 2) ἕτερος δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, (ὁ δημ. Φηγαιεύς).

Φήγεια καὶ Φηγία (ἡ), ἀρχήτερα ἡ Ψωφὶς ἢ ἡ Ἐρύμανθος ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Φηγεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Δάρητος, ἀδελφὸς τοῦ Ἰδαίου, ἱερεὺς τοῦ ἐν Τροίᾳ ναοῦ τοῦ Ἡφαίστου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. 2) βασιλεὺς τῆς Ψωφῖδος ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως, ϗ πατὴρ τοῦ Ἀγήνορος κτλπ., πενθερὸς δὲ ἐπὶ θυγατρὶ τοῦ Ἀλκμαίονος, ἐπώνυμος τῆς Φηγίας.

Φηγοῦς, οῦντος (ὁ), δῆμος τῆς Ἀττ. παρὰ τὸν Μαραθῶνα, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν.

Φήμιος (ὁ), ἀρχαῖος ἀοιδὸς ἐν Ἰθάκῃ, υἱὸς τοῦ Τέρπιδος, κατά τινας, προγενέστερος τοῦ Ὁμήρου, γράψας καὶ Νόστους (ποίημα ἐπικόν).

Φημονόη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀπόλλ., ἡ ἀρχαιοτάτη ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου, ἐπινοήσασα πρώτη, ὡς λέγεται, τὸν ἑξάμετρον στίχον, κατά τινας ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Κυμαίαν Σιβύλλην, ἀκμάσασα πρὸ τοῦ Ὁμήρου.

Φηνεύς, ἐσφαλμ. ἀντὶ Φινεύς.

*Φηνώ, οῦς (ἡ), θυγ. τοῦ Κλυτίου ἐξ Ἀθηνῶν, γυνὴ τοῦ Λαμέδοντος.

Φηραὶ (αἱ), = Φαραὶ (τῆς Μεσσην.) ϗ 2) τῆς Βοιωτ.

*Φηραία (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδ. (Στρβ. Η', 357).

Φηρητιάδης, ου (ὁ), = Φερητιάδης.

Φθειρῶν ὄρος (τό), β. τῆς Καρίας, κατὰ τὸν Στρβ. = Λάτμος.

Φθία (ἡ), μία τῶν Νιοβιδῶν. 2) γυνὴ τοῦ Ἀμύντορος. 3) μήτηρ τοῦ Δώρου καὶ τοῦ Λαοδόκου ἐκ τοῦ Ἀπόλλ. 4) (γεωγρφ.) π. τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ, πατρὶς τοῦ Ἀχιλλ. 5) ἡ περὶ τὴν Φθίαν χώρα, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Εὐρυτίων, ὅς τις ὑπεδέχθη τὸν Πηλέα καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ Μυρμιδόνας ἐξ Αἰγίνης καὶ τὸν ἔκαμε γαμβρὸν καὶ κοινωνὸν τοῦ βασιλείου του.

Φθιάς, άδος (ἡ), ἡ τῆς Φθίας.

Φθῖος (ὁ), ἀρχαῖός τις Πελασγός, υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ϗ τῆς Λαρίσσης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ Φθία. 2) υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. 3) (ὡς ἐθν.) ὁ κάτοικος τῆς Φθίας.

Φθιώτης, ου (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Φθιώτιδος, καὶ 4) (ὡς ἐπίθ.) ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς Φθιώτιδος.

Φθιῶτις, ιδος (ἡ), ἐπίθ. ἡ τῆς ἢ ἐκ τῆς Φθιώτιδος. 2) (οὐσ. ἐνν. τοῦ Γῆ ἢ Χώρα) τὸ ἀπὸ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου μέχρι τοῦ ὄρους Πίνδου μέρος τῆς Θεσσαλ., τοῦ ὁποίου ἐβασίλευσεν ὁ Ἕλλην, υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος.

Φιάλεια (ἡ), = Φιγαλία, (ὅθεν ὁ πολ. Φιαλεύς).

Φίαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βουκολίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ Φιάλεια.

Φίβαλις, εως (ἡ), χωρ. τῆς Ἀττ., παράγον ἐξαίρετα σῦκα.

Φιγαλία (ἡ), π. τῆς μεσημβρ. Ἀρκαδ. μὲ ἕνα [illegible]φημον ναὸν τοῦ Διονύσου, (Παυλίτσα ἢ Βερβίτσα), (ὁ πολ. Φιγαλεύς).

Φίγαλος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Φιγάλειαν.

Φιδῆναι (αἱ) καὶ Φιδήνη (ἡ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ, (Castel Giubileo), (ὁ πολ. Φιδηναῖος καὶ Φιδηνάτης).

Φίκειον καὶ Φίκιον (τό), τὸ ἄλλως Σφίγγειον, ὄρος τῆς Βοιωτ., ὅπου διέτριβεν ἡ Σφίγξ = Φίξ.

Φίλα (ἡ), Ἑταίρα τις παρὰ Δημοσθ. 2) μία τῶν γυναικῶν Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου. 3) (γεωγρφ.) π. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Πιερίας ἴδε καὶ Φλά.

*Φιλάγριος (ὁ), ῥήτωρ τις ἐκ Ῥόδου. 2) ἰατρός τις παρὰ Φωτίῳ.

Φιλαδέλφεια καὶ Φιλαδελφία (ἡ), π. τῆς Κιλικ. ἐπὶ τοῦ Καλυκάδνου ποταμοῦ. 2) π. τῆς Λυδ. εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Τμώλου, ἡ πρότερον Καλλάτηβος, μετονομασθεῖσα δὲ ἀπὸ Ἀττάλου τοῦ Φιλαδέλφου, (Ἀλλάχ-σσεχίρ). 3) π. τῆς Κοίλης Συρίας, κληθεῖσα ἀπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, (ὁ πολ. Φιλαδελφεύς).

Φιλαὶ (αἱ), π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπί τινος ὁμωνύμου νήσου τοῦ Νείλου πρὸς μεσημβρίαν τῆς Συήνης, νομιζομένη ἱερὰ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις, διότι ἐν αὐτῇ ἔλεγον ὅτι ἐτάφη ἡ Ἶσις καὶ ὁ Ὄσιρις, (Τζεζιράτ-ἐλ-Μπιρμπέ).

Φιλαΐδαι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, ἀπὸ Φιλαίου τοῦ Αἴαντος, (ὁ δημ. Φιλαΐδης ἢ Ἐκ Φιλαϊδῶν).

Φιλαίμων, ονος (ὁ), εἷς τῶν Πριαμιδῶν.

Φιλαινέτη (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφάνει

Φιλαίνιον (ἡ), ὄνομα γυναικὸς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ, (κυρ. ὑποκορ. τοῦ -

Φιλαινίς, ίδος (ἡ), Λευκαδία, συγγράψασα ἄσεμνόν τι σύγγραμμα. 2) ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.

Φιλαίνων βωμοὶ (οἱ), λιμήν τις ἐν Ἀφρικῇ μεταξὺ Καρχηδόνος καὶ Κυρήνης ἀπὸ τῶν δύο ἀδελφῶν Φιλαίνων ἐκ Καρχηδόνος, οἵτινες, ἐρίσαντες πρὸς τοὺς Κυρηναίων πρέσβεις περὶ τῶν ὁρίων τῆς χώρας των, ἐτάφησαν ἑκουσίως ζῶντες ἐνταῦθα καὶ ἐτιμήθησαν ὡς ἥρωες ὑπὸ τῶν Καρχηδ.

Φιλαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἴαντος, πρόγονος τοῦ Μιλτιάδου, ἀποκατασταθεὶς ἐν Ἀθήναις.

Φιλαλήθης, ους (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ἰατροῦ Ἀλεξάνδρου.

Φιλαμμονίδας, α (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Φιλάμμονος, ὁ Εὔμολπος.

Φιλάμμων, ονος καὶ ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Λευκονόης ἢ τῆς Χιόνης, περίφημος ἀρχαῖος μουσικὸς ϗ κιθαριστὴς ἐκ Θράκης, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ Νύμφη Ἀγριόπη ἐγέννησε τὸν Θάμυριν ϗ τὸν Εὔμολπον. 2) ἀθλητής τις παρὰ Δημοσθένει.

*Φιλανόριον (τό), χωρ. τῆς Ἀργολ. παρὰ τὴν Ἀσίνην.

Φιλάων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χέρσιδος, ϗ ἀδελφὸς τοῦ ἐν Κύπρῳ βασιλέως Γόργου.

Φιλέας καὶ (Ἰων.) Φιλέης, ου (ὁ), Σάμιος, πατὴρ τοῦ Ῥοίκου. 2) (γεωγρφ.) ἀκρωτ. καὶ χωρ. τῆς Θράκης περὶ τὸ Βυζάντιον, ἴσως ὀρθοτ. Φινέα.

Φιλέταιρος (ὁ), υἱὸς ὀρχηστρίδος τινὸς ἐκ Πελαγονίας, κατ' ἀρχὰς ἔπαρχος τοῦ βασιλέως Λυσιμάχου ἐν Περγάμῳ, καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ γενόμενος ἀνεξάρτητος, καὶ συστήσας πρῶτος τὸ βασίλειον τῆς Περγάμου. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀριστοφάνους, ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας. 3) ἀδελφὸς τοῦ ἀρχαιοτέρου καὶ πατὴρ τοῦ νεωτέρου Δορυλάου, (Στρβ. Ι', 478, καὶ ΙΒ', 557).

Φιλέψιος (ὁ), πτωχός τις ἐν Ἀθήναις, πορίζόμενος τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ μυθωδῶν διηγήσεων.

Φίληβος (ὁ), νεανίας τις Ἀθηναῖος, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος.

Φιλημάτιον (ἡ), ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις.

Φιλήμων, ονος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀμεινιάδου. 2) Φρὺξ τις ἐν Ἀθήναις, ὅς τις ἤθελε νὰ λογίζηται πολίτης Ἀθηναῖος. 3) ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας, ἐκ Σόλων τῆς Κιλικίας, σύγχρονος τοῦ Μενάνδρου. 4) υἱὸς τοῦ προτέρου, ποιητὴς κωμικὸς καὶ οὗτος. 5) γραμματικός τις Ἀθηναῖος, σύγχρονος ἴσως τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, γράψας περὶ Ἀττικῶν γλωσσῶν ἢ ὀνομάτων.

Φιληρατίς, ίδος (ἡ), γυνή τις παρὰ Καλλιμάχῳ.

Φιλήσιος (ὁ), εἷς τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεω-

τέρου στρατηγῶν, ἐξ Ἀχαΐας. 2) γλύπτης τις ἐξ Ἐρετρίας.

*Φιλήτας, α (ὁ), Συβαρίτης, νικήσας ἐν παισὶν Ὀλύμπια κατὰ τὴν 41 Ὀλυμπ.

Φιλητᾶς, ᾶ (ὁ), περίφημος γραμματικὸς ϗ ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Κῶ, διδάσκαλος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, γράψας διάφορα ἐλεγεῖα, ἐπιγράμματα, ϗ ἓν ποίημα ἐπιγραφόμενον Ναξιακά.

Φιλητορίδης, ȣ (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Φιλήτορος, ὁ Δημοῦχος.

Φιλιάδης, ου (ὁ), τύραννος τῆς Μεσσην.

Φιλίνη (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου, (ὀρθότ. τὸ -

Φίλιννα (ἡ), γυνή τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Φιλίννιον (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Φίλιννα.

Φιλῖνος (ὁ), πλούσιός τις Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Νικοστράτου. 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος ἐξ Ἀκράγαντος. 3) αἰπόλος τις παρὰ Θεοκρίτῳ. 4) ἰατρός τις παρ' Ἀθην. 5) Κῷος, Ὀλυμπιονίκης παρὰ Παυσ.

Φιλιππίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις, μαθητὴς τοῦ Πρωταγόρου. 2) πλούσιός τις, φίλος τοῦ Μειδίου. 3) υἱὸς τοῦ Φιλοκλέους, Ἀθηναῖος, ποιητὴς τῆς νεωτέρας κωμῳδίας, ἀκμάσας περὶ τὴν 110 Ὀλυμπ., ἴσως ὁ σύγχρονος τοῦ Ὑπερίδȣ, κωμῳδούμενος διὰ τὴν ἰσχνότητά του.

Φίλιπποι (οἱ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Νέστου ποταμοῦ, παρὰ τὴν Ἀμφίπολιν, καλȣμένη πρότερον Κρηνίδες καὶ μετονομασθεῖσα ἀπὸ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντȣ, ὅς τις τὴν ὠχύρωσεν. Ἐπὶ Ῥωμαίων ἦτον μία τῶν πρωτίςων πόλεων τῆς Μακεδ., (ὁ πολ. Φιλιππεὺς, Φιλιππηνὸς καὶ, παρὰ τῇ Γρφ., Φιλιππήσιος).

Φιλιππόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Ἕβρου, ἡ πρότερον Πονηρόπολις. 2) = Θῆβαι (αἱ Φθιωτικαί).

Φίλιππος (ὁ), ὡραῖός τις νεανίας ἐκ Κρότωνος, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς ἥρως.
2) Θηβαῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 3) ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, υἱὸς τοῦ Ἀργαίȣ, ζήσας περὶ τὴν 42 Ὀλυμπ., καὶ φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν. 4) υἱὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Α', καὶ ἀδελφὸς Περδίκκα τοῦ Β', ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐδιώχθη ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Μακεδ. 5) υἱὸς Ἀμύντα τοῦ Β'. καὶ ἀδελφὸς τοῦ Περδίκκα, πατὴρ Ἀλεξάνδρȣ τοῦ Μ., βασιλεὺς τῶν Μακεδ., αὐξήσας διὰ τῆς βαθείας πολιτικῆς συνέσεώς τȣ τὸ βασίλειον τῆς Μακεδ., καὶ διορισθεὶς ὑπὸ πάσης τῆς Ἑλλάδος ἀρχηγὸς τῆς μελετωμένης κατὰ τῶν Περσῶν ἐκςρατείας, εἰς τῆς ὁποίας τὰς προπαρασκευὰς ἐν ᾧ κατεγίνετο, ἐφονεύθη ὑπό τινος νέȣ Παυσανίου, τῷ 335 πρὸ Χ, εἰς ἡλικίαν 47 ἐτῶν, καθ' ὑποβολὴν, ὡς εἰκάζεται, τῆς συζύγου του Ὀλυμπιάδος, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐγκαταλείψῃ, ἐκδοθεὶς εἰς νέους ἔρωτας. 6) υἱὸς τοῦ Κασσάνδρȣ, καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀντιπάτρȣ, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ βασίλειον τῆς Μακεδ. τῷ 298 πρὸ Χ. 7) υἱὸς τοῦ Δημητρίου, βασιλεὺς τῆς Μακεδ., πολεμήσας δυστυχῶς κατὰ τῶν Ῥωμ. καὶ μετὰ πολυχρόνιον βασιλείαν ἀποθανὼν τῷ 179 πρὸ Χ., ὑπὸ τῆς λύπης διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ του Δημητρίου, ἀφεὶς διάδοχόν του τὸν Περσέα, τὸν ὁποῖον εἶχε γεννήσῃ ἐκ μιᾶς παλλακίδος. 8) ἐπιγραμματοποιὸς Ἕλλην, ζήσας ἐπὶ Αὐγούστου, καὶ ἄλλοι πολλοί.

Φιλίσκος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 83 Ὀλυμπ. 2) ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας. 3) Ἀβυδηνός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 4) φιλόσοφος Κυνικὸς καὶ ποιητὴς τραγικὸς ἐξ Αἰγίνης, μαθητὴς τοῦ Διογένȣς, καὶ διδάσκαλος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρȣ. 5) τραγικὸς ποιητὴς ἐκ Κερκύρας, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. 6) ῥήτωρ ἐκ Μιλήτου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτȣς, καὶ διδάσκαλος τοῦ Τιμαίου.

*Φιλίστα (ἡ), ἡ γυνὴ τοῦ Πύῤῥωνος.

Φιλισταῖοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Παλαιστίνης, κυρίως περὶ τὰ παράλια αὐτῆς ἄχρι τῆς Ἰόππης.

;Φιλιστείδης καὶ (ὀρθοτ.) Φιλιστίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Φιλίστου. 2) τύραννός τις τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ Ὠρεοῦ.

Φιλιστίων, ωνος (ὁ), θαυματοποιός τις ἐκ Συρακουσῶν, ἐπὶ Ἀλεξάνδρȣ τοῦ Μ. 2) κωμικὸς ποιητὴς ἐκ Νικαίας ἢ Προύσης, σύγχρονος τοῦ Σωκρ., ἀποθανὼν, ὡς λέγεται, ὑπὸ σφοδροῦ γέλωτος. 3) συγγραφεύς τις, γράψας Ὀψαρτυτικά.

Φίλιστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πασικλέους, συνακολουθήσας τὸν Νηλέα, ἀποικίσαντα τὴν ἐν Ἰωνίᾳ Μίλητον. 2) περίφημος ἱστοριογράφος ἐκ Συρακȣσῶν, ζήσας ἐν τῇ αὐλῇ τῶν δύω Διονυσίων, ἐχθρὸς τοῦ Δίωνος, γράψας ἱστορίαν τῆς Σικελ.
3) ἕτερος ἱστοριογράφος καὶ ῥήτωρ, Συρακούσιος ὡσαύτως, γράψας ἱςορίαν τῆς Λιβύας καὶ Συρίας καὶ περὶ Ῥητορικῆς.

Φίλιτις, ιος (ὁ), Αἰγύπτιός τις, ποιμὴν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάζετο μία τῶν ἐν Αἰγύπτῳ πυραμίδων.

Φιλλυρίδας, α (ὁ), ἴδε Φιλυρίδης.

Φιλογένης, ȣς (ὁ), Ἀθηναῖος, κτίτωρ τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Φωκαίας.

Φιλοδάμεια (ἡ), θυγ. τοῦ Δαναοῦ, ἐξ ἧς ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Φάριν, κτίτορα τῶν ἐν Μεσσηνίᾳ Φαρῶν.

Φιλόδαμος, Δωρ. ἀντὶ.

Φιλόδημος (ὁ), φιλόσοφος Ἐπικούρειος καὶ ποιητὴς, ἐκ Γαδάρων τῆς Συρίας, τοῦ ὁποίου σώζονταί τινα ἐπιγράμματα.

Φιλοδίκη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰνάχου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Λευκίππου τὴν Ἰλάειραν ϗ Φοίβην.

Φιλοίτιος (ὁ), πιστὸς ποιμὴν τοῦ Ὀδυσ. ἐν Ἰθάκῃ, συναγωνισθεὶς μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν μνηστηροφονίαν.

Φιλοκλέων, ωνος (ὁ), πλαστὸν ὄνομα παρ' Ἀριστοφάνει.

Φιλοκλῆς, έους (ὁ), ποιητὴς τραγικὸς ἐν Ἀθήναις, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ Αἰσχύλου, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 80 Ὀλυμ. 3) ναύαρχος τῶν Ἀθην. ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου.

Φιλοκόμμοδος (ὁ), δοῦλός τις, ἀγαπητὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Κομμόδου.

Φιλοκράτης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Δημέου, στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 73 Ὀλυμπ. 3) υἱὸς τοῦ Ἐφιάλτου, ναύαρχος τῶν Ἀθην. 4) Ἀθηναῖος, ἀντιπολιτευόμενος τοῦ Δημοσθ., ὅςτις τὸν κατηγορεῖ ὡς δωροδόκον καὶ προδότην· διεβεβόητο δὲ καὶ ἐπὶ ἀδηφαγίᾳ. 5) ἀρχαῖός τις συγγραφεὺς παρ' Ἀπολλοδώρῳ.

Φιλοκτήτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποίαντος ϗ τῆς Μεθώνης, συνόμιλος τοῦ Ἡρακλ., εἰς τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον παρευρεθεὶς ἐκληρονόμησε καὶ τὰ βέλη του, φαρμακωμένα μὲ τὸν ἰὸν τῆς Λερναίας Ὕδρας. Συνεκστρατεύων δὲ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τροίαν, ἐγκατελείφθη εἰς τὴν Λῆμνον, διότι, πληγωθεὶς τὸν πόδα ὑπό τινος τῶν βελῶν τούτων, ἀνέδιδεν ἀπὸ τῆς πληγῆς του δυσωδίαν ἀνυπόφερτον· ἐπειδὴ ὅμως ἐπέπρωτο διὰ τῶν βελῶν τούτων νὰ κυριευθῇ ἡ Τροία, καταπεισθεὶς ἐπὶ τέλους νὰ μεταβῇ ἐκεῖσε, ἰατρεύθη ὑπὸ τοῦ Μαχάονος, ϗ μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, ἐπέςρεψε μετὰ τοῦ Νέστορος εἰς τὴν πατρίδα του, ἢ, κατ' ἄλλους, ἀπελθὼν εἰς Ἰταλίαν, ἔκτισε τὴν πόλιν Πετιλίαν καὶ ἐκεῖ ἐγκατεβίωσε.

Φιλόκυπρος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, τὸν ὁποῖον ἐπαινεῖ ὁ σύγχρονος αὐτοῦ Σόλων εἰς τὰ ἔπη του.

Φιλοκύων, ονος (ὁ), Σπαρτιάτης, ἀριςεύσας ἐν Πλαταιαῖς.

Φιλόλαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Νύμφης Παρείας, φονευθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Πάρῳ, ὅπου κατῴκει ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.
2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος, μαθητὴς τοῦ Ἀρχύτου, ϗ διδάσκαλος τοῦ Κέβητος, τοῦ ὁποίου διάφορα τεμάχια εὕρηνται παρὰ Στοβαίῳ, συγχεόμενος ἴσως μὲ ἄλλον Πυθαγόρειον ὁμώνυμόντȣ.

Φιλομάχη (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμφίονος ϗ γυνὴ τοῦ Πελίου, μήτηρ δὲ τοῦ Ἀκάςου καὶ τῆς Πεισιδίκης.

Φιλομέδουσα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀρηϊθόου, βασιλέως τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ἄρνης.

Φιλομήλα, ας καὶ (Π.) Φιλομήλεια (ἡ), θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Πανδίονος ϗ ἀδελφὴ τῆς Πρόκνης, γυναικὸς τοῦ Τηρέως, ἴδε Τηρεύς. 2) ἡ ἄλλως Πολυμήλη, μήτηρ τοῦ Πατρόκλȣ, (ὅθεν

Φιλομηλείδης, ου (ὁ), κατά τινας, μητρωνυμικῶς ὁ Πάτροκλος. 2) (πιθανώτ.) βασιλεὺς τῆς Λέσβου, νικηθεὶς εἰς μονομαχίαν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ.

Φιλομήλιον (τὸ), π. τῆς Φρυγ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκαον., (Μπουλαβεντὶ), (ὁ πολ. Φιλομηλεύς).

Φιλόμηλος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, τὸν δῆμον Παιανιεὺς, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται καὶ ἄλλοι ὁμώνυμοι ἀπόγονοι. 2) Φωκεὺς, στρατηγὸς τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμȣ, πρωταίτιος τῆς ἱεροσυλίας τῶν Δελφῶν, φονευθεὶς εἴς τινα κατὰ τῶν Λοκρῶν ϗ Θεσσαλῶν μάχην.

*Φιλόμνηστος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην. (Γ', 74).

Φιλόνεικος καὶ Φιλόνικος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ. 2) Φιλόσοφός τις ἐκ Μεγάρων.

Φιλονόη (ἡ), θυγ. τοῦ Τυνδάρου καὶ τῆς Λήδας, ἀπαθανατισθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. 2) ἡ ἄλλως Αντίκλεια, γυνὴ τοῦ Βελλερεφόντου.

Φιλονόμη (ἡ), θυγ. τοῦ Νυκτίμου ϗ τῆς Ἀρκαδίας, συνόμιλος τῆς Ἀρτέμ., γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Παῤῥάσιον ϗ Λύκαστον.

Φιλόνομος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος, φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου μάχῃ.

Φιλοξένη (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Αἰσχ.

Φιλόξενος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἐρύξιδος, σύγχρονος τοῦ Περικλέους, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν κακοήθειάν του. 2) ποιητὴς ἐκ Κυθήρων, σύγχρονος καὶ παράσιτος τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρȣ, ὑπὸ τοῦ ὁποίȣ ἐῤῥίφθη εἰς τὰ λατομεῖα, διότι τὸν ἐσατύρισεν εἰς ἓν κωμικὸν ποίημα, ἐπιγραφόμενον Κύκλωψ, ἢ διότι κατέκρινέ τι ποίημά του. 3) γραμματικός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας, ζήσας χρόνον πολὺν ἐν Ῥώμῃ καὶ γράψας περὶ Ὁμήρȣ καὶ τῆς Ἰωνικῆς διαλέκτου.

Φιλοποίμην, μενος (ὁ), ὁ περίφημος ςρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν, ὁ τελευταῖος τῶν ἐνδόξων πολεμικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, υἱὸς τοῦ Κρεύγιδος, γεννηθεὶς ἐν Μεγαλοπόλει τῆς Ἀρκαδίας, ςρατηγήσας πολλάκις ἐνδόξως τοῦ συμμαχικοῦ ςρατοῦ τῶν Ἀχαιῶν, καὶ, γέρων ἤδη, αἰχμαλωτισθεὶς, κατὰ τύχην, ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων, καὶ πιὼν ἐν τῇ φυλακῇ τῆς Μεσσήνης τὸ κώνειον εἰς ἡλικίαν 78 χρόνων, τιμηθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος σχεδὸν ἁπάσης μὲ ἐπιγραφὰς καὶ ἀνδριάντας, καὶ εἰς τὴν πατρίδα τȣ μὲ ἰδιαιτέρας ἑορτάς.

*Φιλόπονος (ὁ), γραμματικός τις.

Φιλοστέφανος (ὁ), ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας. 2) Ἕλλην Ἱστοριογράφος ἐκ Κυρήνης, συντάξας περιγραφὴν ὅσων τόπων περιῆλθε.

Φιλοστόργιος (ὁ), συγγραφεύς τις παρὰ Φωτίῳ.

Φιλόστρατος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, ἐπικληθεὶς διὰ τὴν πονηρίαν του Χηναλώπηξ.
2) ἕτερος, ῥήτωρ, κατηγορήσας τὸν στρατηγὸν Χαβρίαν. 3) ὁ πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Πολέμωνος. 4) Φλάβιος, ὁ περίφημος συγγραφεὺς τῶν Εἰκόνων, τῶν Ἡρωϊκῶν κτλπ., Λήμνιος, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Γ'. ἀπὸ Χ. ἑκατονταετηρίδος, καὶ διδάξας ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Ῥώμῃ, ὅπȣ, κατὰ διαταγὴν τῆς γυναικὸς τοῦ Σεβήρου Ἰουλίας, ἔγραψε τὸν βίον Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως.

*Φιλοτερία (ἡ), π. τῆς Παλαις. ἐπὶ τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης.

Φιλότιμος (ὁ), ἀνήρ τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ. 2) ἀγαλματοποιός τις ἐξ Αἰγίνης.

*Φιλȣμενὸς (ὁ), ἰατρός τις παρὰ Φωτίῳ.

*Φιλοφάνης, ους (ὁ), σοφιστής τις παρὰ Ἠλουτ.

Φιλοχάρης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου.

Φιλοχαρίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Φιλόχορος (ὁ), Ἀθηναῖος, γραμματικὸς ϗ ἱστοριογράφος, ἀκμάσας περὶ τὸ 200 πρὸ Χ.

*Φιλύλλιος (ὁ), ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

Φιλύρα (ἡ), θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Κρόνου τὸν Κένταυρον Χείρωνα.
2) ἡ ἄλλως Κλυμένη, γυνὴ τοῦ Ναυπλίου, καὶ μήτηρ τοῦ Παλαμήδου. 2) ἑταίρα τις παρὰ Λυσ.

Φίλυρες (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὰ παράλια τοῦ Εὐξ. Πόντου.

Φιλυρηΐς, ΐδος (ἡ), π. τῆς Φιλύρας. ||. »Νῆσος —,« νησίδιόν τι περὶ τα παράλια τοῦ Πόντου, ὅπου ὁ Κρόνος ἐγνώρισε τὴν Φιλύραν.

Φιλυρίδης, ȣ (ὁ), μητρωνυμ., ὁ Κένταυρος Χείρων.

Φιλῶ, οῦς (ἡ), γυνή τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Φίλων, ωνος (ὁ), Ὀλυμπιονίκης ἐκ Κερκύρας. 2) ταμίας ἐν Ἀθήναις, πενθερὸς τοῦ Αἰσχίνου. 3) φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς, διδάσκαλος τοῦ Κικέρ. ἐν Ἀθήναις. 4) γεωγράφος, γράψας πρὸ τοῦ Ἐρατοσθένους περίπλουν τῆς Αἰθιοπίας.
5) Βυζάντιος, μαθηματικὸς καὶ μηχανικὸς, σύγχρονος Δημητρίου τοῦ Φαληρέως, μηχανικῆς τινος πραγματείας τοῦ ὁποίȣ σώζεται μόνον τὸ Δ'. βιβλίον.

Φιλώνδας (Δωρ. ἀντὶ Φιλωνίδης), α (ὁ), αἰπόλος τις παρὰ Θκρτ.

Φιλωνίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, ἢ Μιλήσιος, πλούσιος, πλὴν δυσειδὴς καὶ βδελυρὸς, ἴσως πάππος ἐκ μητρὸς τοῦ Δημοσθ.
2) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, πατὴρ ἄλλου ποιητοῦ κωμικοῦ τοῦ Νικοχάριδος.

Φιλωνίς, ίδος (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἑσπέρου καὶ μήτηρ τοῦ Κήϋκος. 2) γυνή τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

*Φίλωνος κώμη (ἡ), κώμη τῆς Αἰγύπτȣ, περὶ τὴν Φακοῦσσαν.

Φιλώτας, α (ὁ), ἀπόγονος τοῦ Πηνέλεω ἐκ Θηβῶν, ἀποικήσας εἰς τὴν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Πριήνην. 2) υἱὸς τοῦ Παρμενίωνος, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξ, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ἐπὶ συνωμοσίᾳ.

Φιλωτέρα (ἡ), ἀδελφὴ Πτολεμαίου τοῦ Β', ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ 2) (γεωγρφ.) λιμὴν τῆς Αἰγύπτου ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ.

Φιλωτερίς, ίδος (ἡ), = Φιλωτέρα.

Φινείδης, ου (ὁ), πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Φινέως.

Φινεΐς, ΐδος (ἡ), ἡ τοῦ Φινέως. ||. »ἀκταὶ Φινεΐδες,« Εὐρ., αἱ περὶ τὸν Σαλμυδησσὸν τῆς Θρᾴκης.

*Φινειον (τὸ), = Φινόπολις.

Φινεὺς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγχινόης, ἀδελφὸς τοῦ Κηφέως κτλ., μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Περσέως εἰς λίθον. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, βασιλέως τῆς Φοινίκης, σταλεὶς πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Εὐρώπης, καὶ μείνας ἐν Θρᾴκῃ παρὰ τὴν Σαλμυδησσόν. Κατ' ἄλλȣς, υἱὸς τοῦ Ποσειδ., λαβὼν παρ' αὐτοῦ τὸ χάρισμα τῆς προφητείας· ἐπειδὴ δὲ, πιςεύσας εἰς τὰς διαβολὰς τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἰδαίας, ἐτύφλωσε τοὺς ἐκ τῆς προτέρας τȣ γυναικὸς Κλεοπάτρας δύω του υἱοὺς, ϗ πρὸς τιμωρίαν, ὄχι μόνον ἐτυφλώθη ϗ αὐτὸς ὑπὸ τῶν Θεῶν, ἀλλ' ἐβασανίζετο ϗ ὑπὸ τῶν Ἁρπυιῶν, αἵτινες ἥρπαζον το φαγητόν του, μέχρις ὅτȣ οἱ Βορεάδαι, Ζήτης καὶ Κάλαϊς, διαβαίνοντες ἐκεῖθεν μὲ τοὺς Ἀργοναύτας, εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν συμβουλῶν, τὰς ὁποίας ἔδωκεν ὁ Φινεὺς εἰς αὐτοὺς περὶ τοῦ πῶς νὰ διέλθωσι τὰς Συμπληγάδας, τὰς ἀπεδίωξαν. 3) εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος.

Φινόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Θρᾴκης, ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Βοσπόρου, ὅπου κατῴκει ὁ Φινεὺς, (Δέρκος).

Φιντίας (Δωρ. ἀντὶ Φιλτίας), α (ὁ), Πυθαγόρειός τις, θαυμασθεὶς διὰ τὴν πρὸς τὸν Δάμωνα φιλίαν του.

Φίντις (Δωρ. ἀντὶ Φίλτις), ιος (ὁ), ἡνίοχός τις Συρακούσιος παρὰ Πινδ.

Φιντύλος (Δωρ. ἀντὶ Φιλτύλος), ου (ὁ), ἀνήρ τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

*Φίντυς, υος (ὁ), Φιντῶ, οῦς (ἡ), Φίντων, ωνος (ὁ), ὀνόματα τοῦ αὐτοῦ Δωρικοῦ τύπου.

Φίξ, ικὸς (ἡ), Βοιωτ. ἀντὶ Σφίγξ.

Φλά (ἡ), νῆσος τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Τριτωνίδος λίμνης, (συγχ. ἀτόπως μὲ τὴν ἐν Αἰγύπτῳ Φίλαν).

Φλάβιος καὶ Φλαούϊος (ὁ), Φλαμίνιος ϗ Φλαμμίνιος (ὁ), ὀνόματα Ῥωμ.

Φλέγρα (ἡ) καὶ Φλέγραι (αἱ), κατὰ τὴν μυθολογ., τὸ μέρος (ἄλλως Φλεγραῖον πεδίον) ὅπου συνεκροτήθη ἡ Γιγαντομαχία, κατά τινας μὲν ἐπὶ τῆς ἐν Θρᾴκῃ χερσονήσου Παλλήνης, κατ' ἄλλȣς δὲ παρὰ τὴν ἐν Ἰταλίᾳ Κύμην, ἢ τὴν ἐν Ἱσπανίᾳ Ταρτησσόν.

Φλεγύα (ἡ), π. τῆς Βοιωτ., κτίσμα Φλεγύου τοῦ Ἄρεως, (ὁ πολ. Φλεγυεύς).

Φλεγύαι (οἱ), ἀρχαῖος λῃςρικὸς λαὸς τῆς Βοιωτ., μεταβὰς ἐνταῦθα πιθανῶς ἐκ τῆς Θρᾴκης ἢ Θεσσαλίας μετὰ Φλεγύȣ τοῦ Ἄρεως, ἀφανισθέντες ὑπὸ σεισμῶν καὶ κεραυνῶν, διότι ἐσύλησαν τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλ.

Φλεγυαντίς, ίδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Φλεγύων ἐν Βοιωτίᾳ.

Φλεγύας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Χρύσης, βασιλεὺς τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Λαπιθῶν, πατὴρ τῆς Κορωνίδος, μητρὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, μετοικήσας μὲ πλῆθος Θεσσαλῶν εἰς Βοιωτίαν, ὅπȣ ἔκτισε τὴν ὁμώνυμον αὐτοῦ πόλιν.

*Φλεγυηΐς, ΐδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Κορωνίς.

*Φλέγων, ωνος (ὁ), ἱστοριογράφος τις ἐκ Τράλλεων, σύγχρονος τοῦ Ἀδριανοῦ.

Φλεὼν, ῶνος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ Διόνυσος, ὡς ἔφορος τῆς πολυκαρπίας [Φλύω].

Φλιαὶ (αἱ), ἴδε Φλιοῦς.

Φλίας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Χθονοφύλης, ἐκ τῆς ἐν Ἀργολίδι Ἀραιθυρέας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ἐπώνυμος τῆς Φλιοῦντος.

Φλιασία καὶ Φλιουντίς, ίδος (ἡ), ἡ περὶ τὸν Φλιοῦντα χώρα ἐν Πελοποννήσῳ.

Φλιοῦς, οῦντος (ὁ), π. τῆς Σικυωνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἀποτελοῦσα μετὰ τῆς

περὶ αὐτὴν χώρας ἰδίαν ἐπικράτειαν, κατά τινας, ἡ αὐτὴ τῇ 'Αραιθυρέᾳ, (ὁ πολ. Φλιάσιος). 2)=Φλίας.

*Φλογίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Πλουτ.

Φλύα (ἡ) καὶ Φλυεῖς (οἱ), δῆμος τῆς 'Αττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν, (ὁ δημ. Φλυεύς).

Φόβη (ἡ), μία τῶν 'Αμαζόνων, σύντροφος τῆς 'Αρτέμ., φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ 'Ηρακλ.

Φόβος (ὁ), θεὸς τοῦ φόβου, υἱὸς τοῦ "Αρεως καὶ τῆς 'Αφροδ.

*Φοιβαία λίμνη (ἡ), ἡ ὕστερον Σαρωνίς.

Φοίβη (ἡ), θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ ϗ τῆς Γῆς, γεννήσασα ἐκ τοῦ Κοίου τὴν Λητὼ καὶ 'Αστερίαν· κατὰ τὸν Αἰσχύλον, ἔφορος τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου πρὸ τοῦ 'Απόλλωνος. 2) Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Δαναοῦ. 3) θυγάτηρ τοῦ Λευκίππου, ἀδελφὴ τῆς 'Ιλαείρας, ἐξ ἧς ὁ Πολυδεύκης ἐγέννησε τὸν Μνησικλέα. 4) θυγ. τοῦ Τυνδάρου καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὴ τῆς Κλυταιμνήστρας.

Φοιβήιος, η, ον, Π. ἀντὶ Φοίβειος, ὁ τοῦ Φοίβου, (ὅθεν ||. » Φοιβήϊον πεδίον, « Εὐρ., τὸ Τρωϊκόν, διὰ τὰ τείχη τοῦ 'Ιλίου, τὰ ὁποῖα ἔκτισεν ὁ 'Απόλλων μετὰ τοῦ Ποσειδ.

Φοιβηΐς, ΐδος (ἡ), ἡ τοῦ Φοίβου.

Φοιβίδας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λακεδ., κατασχὼν δολίως ἐν καιρῷ εἰρήνης τὴν ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν.

Φοιβίς, ίδος (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λυκιανῷ.

Φοῖβος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ 'Απόλλων, εἴτε διὰ τὸ διαυγές, εἴτε διὰ τὰς ἀκτῖνάς του, εἴτε διὰ τὸ μαντικόν του πνεῦμα.

Φοίνικες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Φοινίκης, περίφημοι ἀπὸ τῶν 'Ομηρικῶν εἰσέτι χρόνων, διὰ τὰς μακρὰς αὐτῶν θαλασσοπορίας, τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν των, ἀποικήσαντες πρωΐμως ἤδη τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ παλαιοῦ κόσμου. 2) (παρ' 'Ηροδ.) οἱ Καρχηδόνιοι.

Φοινίκη (ἡ), χώρα τῆς 'Ασίας, ἐκτεινομένη παρὰ τὴν Μεσόγειον μεταξὺ Συρίας ϗ Αἰγύπτου, ϗ ὀνομασθεῖσα, εἴτε ἀπὸ τῶν φοινίκων, εἴτε ἀπὸ τοῦ φοινικοῦ χρώματος τῆς πορφύρας, εἴτε ἀπὸ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ Φ'ἐνακίμ. 2) π. παραθαλ. καὶ ἐμπορικὴ τῆς ἐν 'Ηπείρῳ Χαονίας.

Φοινικήϊος, η, ον, 'Ιων. ἀντὶ Φοινίκειος, = τῷ -

Φοινικικός, ή, όν. 'Ο τῶν Φοινίκων ἢ τῆς Φοινίκης. 2) (ἐνίοτε) ἀντὶ Καρχηδονικός, (Λατ.) Punique.

Φοινίκειον ὄρος (τό), β. τῆς Βοιωτ. πρὸς δυσμὰς τῆς 'Ορχηστοῦ, (ἐκ τοῦ

Φοινικίς, ίδος (ἡ), π. τῆς Βοιωτ., ἡ πρότερον Μεδεών.

Φοινικοῦς, οῦντος (ὁ), π. καὶ λιμὴν τῆς Κρήτης, ὁ ἄλλως Φοῖνιξ. 2) λιμὴν τῆς Μεσσην., ἀνήκων εἰς τὴν πόλιν Κορώνην. 3) λιμὴν τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, παρὰ Ξενοφ., ἄλλως ἄγνωστος. 4) λιμὴν τῆς Σικελ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς πόλεως 'Ελώρου. 5) λιμὴν τῆς 'Ιων. ὑπὸ τὸν Μίμαντα (Τσεσμές). 6) λιμὴν καὶ π. τῆς Λυκ. ὑπὸ τὸν 'Ολυμπον. 7) λιμὴν ϗ π. τῆς Μαρμαρικῆς ἐν 'Αφρικῇ.

Φοινικοῦσσα (ἡ), μία τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου. (Dattalo). 2) π. τῆς Συρ.

*Φοινικοῦσσαι (αἱ), δύο νῆσοι τῶν παραλίων τῆς Λιβύας παρὰ τὴν Καρχηδόνα.

Φοῖνιξ, ικος (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Φοινίκης. 2) (κυριωνυμ.) υἱὸς τοῦ 'Αγήνορος, ἀδελφὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Εὐρώπης, πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ὁποίας πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του, κατῴκισε τὰ παράλια τῆς 'Αφρικῆς, γεννήσας ἐκ Περιμήδης τῆς Οἰνέως τὴν 'Αστυπάλαιαν 3) υἱὸς τοῦ 'Αμύντορος ϗ τῆς Κλεοβούλης, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ϗ καταφυγὼν πρὸς τὸν Πηλέα εἰς Θεσσαλίαν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου διορισθεὶς βασιλεὺς τῶν Δολόπων, ἐπαιδαγώγησε τὸν 'Αχιλλέα, τὸν ὁποῖον συνηκολούθησε καὶ εἰς τὴν Τρῳάδα 4) 'Αθηναῖος, φίλος τοῦ ποιητοῦ 'Αγάθωνος. 5) γεωγρφ.) ποτ. τῆς Λοκρίδος, ῥέων διὰ τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὰς Θερμοπύλας. 6) ποτ. τῆς 'Αχαΐας, ῥέων παρὰ τὸ Αἴγιον. 7)=Φοινικοῦς (1). 8) κώμη ὀρεινὴ τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους.

Φοίνισσα (ἡ), ἡ κάτοικος τῆς Φοινίκης.

Φοιτεῖαι (αἱ), π. τῆς 'Ακαρν. παρὰ τὴν Στράτον.

Φοίτεον (τό). πολίχν. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὸ Τριχώνιον.

Φοίτιος (ὁ), υἱὸς τοῦ 'Αλκμαίονος, κτίτωρ τῶν ἐν 'Ακαρνανίᾳ Φοιτειῶν.

Φολέγανδρος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Σποράδων, (Πολύκανδρος), (ὁ νησ. Φολεγάνδριος).

Φολόη (ἡ), β. τῆς Πελοποννν. μεταξὺ "Ηλιδος καὶ 'Αρκαδίας, (Ζίρεια).

Φόλος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, υἱὸς τοῦ Σιληνοῦ ϗ τῆς Νύμφης Μελίας, κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμουμένου ὄρους τῆς Φολόης, ὅπου ὑποδεχθείς ποτε τὸν 'Ηρακλέα ϗ κρύπτων ἀπ' αὐτοῦ τὸν ἐκλεκτὸν οἶνον, τὸν ὁποῖον ἔπινε μετὰ τῶν λοιπῶν Κενταύρων, ἠνάγκασε αὐτὸν νὰ ἀνοίξῃ ϗ ἄκοντος αὐτοῦ τὸν πίθον, ϗ νὰ καταπολεμήσῃ, συναθροισθέντας ὑπὸ τῆς ὀσμῆς τοῦ οἴνου, τοὺς Κενταύρους, φονευθέντος ἐν τῇ μάχῃ καὶ αὐτοῦ τοῦ Φόλου.

Φόρβας, αντος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Λέσβου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Διομήδην ἥρπασεν ὁ 'Αχιλλεὺς ἐν καιρῷ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας. 2) υἱὸς τοῦ "Αργου, καὶ πατὴρ τοῦ Τριόπα, βασιλεὺς τοῦ "Αργους. 3) υἱὸς τοῦ Τριόπα καὶ πατὴρ τοῦ Πελλῆνος. 4) υἱὸς τοῦ Λαπίθου καὶ τῆς 'Ερμιόνης, ϗ πατὴρ τοῦ Αὐγείου καὶ "Ακτορος, ἀποικίσας τὴν 'Ρόδον ἐκ Λαπίθων. 5) εἷς τῶν Τρώων, πατὴρ τοῦ 'Ιλιονέως.

Φόρβος (ὁ), πατὴρ τῆς Προνόης, γυναικὸς τοῦ Αἰτωλοῦ.

Φορκίδες (αἱ), αἱ θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, δηλ. αἱ Γραῖαι καὶ αἱ Γοργόνες.

Φόρκος καὶ Φόρκυν (ὁ),=Φόρκυς.

Φόρκυνος λιμὴν (ὁ), λιμὴν ἀσφαλὴς πρὸς μεσημβρίαν τῆς 'Ιθάκης.

Φόρκυς, υνος ϗ υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, ἢ τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Νύμφης Θοώσσης (τὴν ὁποίαν ὁ "Ομηρος λέγει θυγατέρα του), γεννήσας ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Κητοῦς τὰς Γραίας καὶ τὰς Γοργόνας, καὶ κατοικῶν παρὰ τὴν ἐν Λιβύῃ λίμνην Τριτωνίδα. 2) υἱὸς τοῦ Φαίνοπος, ἡγεμὼν τῶν Φρυγῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ 'Ηρακλ.

Φορμίαι (αἱ), αἱ πρότερον 'Ορμίαι, π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ 'Ιταλίᾳ, ὅπου κατῴκουν, κατά τινας, οἱ Λαιστρυγόνες, (Mola di Gaeta).

Φόρμις, ιος (ὁ), στρατηγὸς τῶν τυράννων τῶν Συρακουσῶν Γέλωνος ϗ 'Ιέρωνος ἐκ τῆς ἐν 'Αρκαδίᾳ πόλεως Μαινάλου· κατὰ τὸν Σουΐδαν, ϗ ποιητὴς κωμικός, παιδαγωγήσας καὶ τὰ τέκνα τοῦ Γέλωνος, (ὁ Müller φρονεῖ ὅτι ἦσαν δύω ὁμώνυμοι).

Φορμίσιος (ὁ), 'Αθηναῖός τις, κωμῳδούμενος διὰ τὸν τερατώδη του πώγωνα καὶ διὰ τὰς δωροδοκίας του.

Φορμίων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν 'Αθην. ἐπὶ τοῦ Πελοποννν. πολέμου. 2) πλούσιός τις πολίτης (μεγαλέμπορος) ἐν 'Αθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. 3) ἄρχων ἐν 'Αθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 96 'Ολυμπ. 4) ὑποκριτὴς θεάτρου, σύγχρονος 'Αλεξάνδρου τοῦ Μ.

Φόρμος (ὁ),=Φόρμη. 2) ναύαρχός τις τῶν 'Αθην. παρ' 'Ηροδ.

*Φορωνεῖδαι (οἱ), πατρωνυμ. οἱ υἱοὶ τοῦ Φορωνέως, ὁ 'Αμφιάραος ϗ "Αδραστος.

Φορωνεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ 'Ινάχου καὶ τῆς 'Ωκεανίδος Μελίας, βασιλεύσας 60 ἔτη τοῦ "Αργους, τῷ 1800 πρὸ Χ., ϗ συντελέσας μεγάλως πρὸς πολισμὸν τῆς Πελοποννήσου, γεννήσας δὲ ἐκ τῆς Νύμφης Λαοδίκης τὸν "Απιν καὶ τὴν Νιόβην. 2) Π. ἀντὶ 'Αργεῖος.

Φορωνίς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ ἢ ἐκ τοῦ Φορωνέως, (οὕτως ἐπεγράφετο ποίημά τι τοῦ 'Ελλανίκου).

Φοῦνδα (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ 'Ιταλίᾳ, περίφημος διὰ τὸν οἶνόν της, (Fondi), (ὁ πολ. Φουνδανός).

Φράασπα καὶ Φράατα (τά), π. ὀχυρὰ τῆς ἐν Μηδίᾳ 'Ατροπατηνῆς, χειμερινὸν ἐνδιαίτημα τῶν μετὰ τὸν 'Αλέξανδρον βασιλέων τῆς χώρας.

Φραάτης, ου (ὁ), βασιλεὺς τῶν Πάρθων περὶ τὸ 181 πρὸ Χ., υἱὸς τοῦ 'Αρσάκου. 2) ὁ Β', υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ Α', βασιλεύσας τὸ 137 πρὸ Χ., καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν παρ' αὐτῷ μισθοφορούντων 'Ελλήνων.

*Φράδμων, ονος (ὁ), γλύπτης τις ἐξ "Αργους παρὰ Παυσ. (ΣΤ', ή).

Φραόρτης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Δηϊόκου, πρώτου βασιλέως τῆς Μηδίας. 2) υἱὸς τοῦ Δηϊόκου, βασιλεύσας τῆς Μηδ. τῷ 647 πρὸ Χ.

Φρασίας, ου (ὁ), 'Αθηναῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Φρασίδαμος (Δωρ. ἀντὶ) Φρασίδημος (ὁ), Κῷός τις παρὰ Θκρτ.

Φρασικλείδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν 'Αθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 8 'Ολυμπ. καὶ τὸ β'. τῆς 102.

Φράσιμος (ὁ), πατὴρ τῆς Πραξιθέας, γυναικὸς τοῦ 'Ερεχθέως.

Φρασίος (ὁ), μάντις ἐκ Κύπρου, ὁ συμβουλεύσας τὴν ξενοκτονίαν εἰς τὸν Βούσιριν καὶ σφαγεὶς πρῶτος ὑπ' αὐτοῦ.

Φράστωρ, ορος (ὁ), 'Ολυμπιονίκης τις παρὰ Πινδάρῳ.

Φραταγούνη (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ 'Υστάσπου.

Φραταφέρνης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἀῤῥ.

Φρεάῤῥοι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Φρεάῤῥιος).

Φρέγελλα (ἡ) καὶ Φρέγελλαι (αἱ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (Ceprano), (ὁ πολ. Φρεγελλανός).

Φρεγηνία (ἡ), π. τῆς Τυῤῥην., (Castel Guido).

Φρεντανή (ἡ), ἡ χώρα τῶν Φρεντανῶν.

Φρεντανοί (οἱ), λαὸς τῆς μεσ. Ἰταλ., κατοικῶν τὴν χώραν τῶν Σαμνιτῶν.

Φρικίας, ου (ὁ), 'Ολυμπιονίκης τις ἐκ Θεσσαλίας, πατηρ τοῦ Ἱπποκλέους.

Φρίκιον (τό), β. τῆς Λοκρ., κείμενον ὑπὲρ τὰς Θερμοπύλας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ Αἰολεῖς μετέβησαν εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Κύμην.

*Φρίκιος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθη τὸ ἐν Λοκρίδι ὄρος.

Φρίκων, ωνος (ὁ), ἀνήρ τις παρ' 'Ομήρῳ.

Φρικωνεύς, έως (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς ἐν Αἰολίδι Κύμης, ἐπιλεγομένης Φρικωνίδος.

Φρικωνίς, ίδος καὶ Φρικωνῖτις, ιδος (ἡ), ἐπιθετ. ἡ ἐν Αἰολίδι πόλις Κύμη ϗ 2) ἡ ἐν Μυσίᾳ Λάρισσα, ἀπὸ τοῦ ἐν Λοκρίδι Φρικίου ὄρους, ὁπόθεν μετῴκισαν εἰς ἀμφοτέρας οἱ Αἰολεῖς.

Φρίξα (ἡ) καὶ Φρίξαι (αἱ), π. τῆς Τριφυλίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδ.

Φρίξος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος, βασιλέως τῆς Βοιωτ., καὶ τῆς Νεφέλης, ὅς τις, διαβληθεὶς ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς αὐτοῦ Ἰνοῦς εἰς τὸν πατέρα του, καὶ μέλλων νὰ θυσιασθῇ, ἔφυγε, κατὰ συμβουλὴν τῆς μητρός του, μὲ τὴν ἀδελφήν του "Ελλην, καὶ διαπλεύσας τὴν θάλασσαν ἐφ' ἑνὸς χρυσομάλλου κριοῦ, τὸν ὁποῖον ἔλαβον δῶρον παρὰ τοῦ 'Ερμοῦ, ἔφθασεν αὐτὸς μόνος, πνιγείσης τῆς ἀδελφῆς του, εἰς τὴν Κολχίδα, καὶ θυσιάσας τὸν κριὸν εἰς τὸν Ἄρην, ἀφιέρωσεν εἰς τὸ ἱερὸν αὐτοῦ ἄλσος τὸ δέρμα του· νυμφευθεὶς δὲ τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Αἰήτου Χαλκιόπην, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τέσσαρας υἱούς. 2) (γεωγρφ.) ποτ. τῆς Ἀργολ., δεχόμενος τὸν 'Ερασῖνον, καὶ χυνόμενος εἰς τὴν θάλασσαν.

Φρίξου λιμὴν (ὁ), λιμὴν περὶ τὴν Χαλκηδόνα ἐπὶ τῆς Προποντίδος (;).

Φρίξου πόλις (ἡ), π. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἰβηρίας, ἡ ἄλλως Ἰδήεσσα.

Φρονίμη (ἡ), θυγ. τοῦ ἐν Κρήτῃ βασιλέως 'Ετεάρχου.

*Φροντίδας, α (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

Φρόντις, ιδος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Φρίξου καὶ Χαλκιόπης τῆς Αἰήτου. 2) υἱὸς τοῦ 'Ονήτορος, κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Μενελάου, κεραυνωθεὶς παρὰ τὸ Σούνιον, ἐνῷ ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Τρῳάδος. 3) (ἡ) γυνὴ τοῦ Πανθόου, καὶ μήτηρ τοῦ Εὐφόρβου.

Φρόντων, ωνος (ὁ), Fronto, ὄνομα 'Ρωμαϊκόν.

*Φρουραρχίδας, α (ὁ), Λάκων τις παρὰ Παυσ. (Θ', 13).

Φροῦροι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἰνδ.

Φρύγες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Φρυγίας, μεταβάντες εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Θρᾴκης, ὅπου ἐκαλοῦντο Βρύγοι καὶ Βρύγες, ἀσχολούμενοι ἀνέκαθεν εἰς τὴν γεωργίαν καὶ κτηνοτροφίαν.

Φρυγία (ἡ), ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, παρ' 'Ομήρῳ ἡ περὶ τὴν λίμνην Ἀσκανίαν καὶ τὸν Σαγγάριον ποταμὸν χώρα, κατόπιν ἡ μεταξὺ Βιθυνίας, Παφλαγονίας καὶ Καππαδοκίας, διαιρουμένη εἰς Μεγάλην καὶ Μικράν, ὑποδιαιρουμένην εἰς τὴν Παρὰ τὸν 'Ελλήσποντον καὶ τὴν περὶ τὸν Ὄλυμπον ἢ 'Επίκτητον. 2) χωρ. περὶ τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ Οἴτην, ὅπου ἐκάη [ἐφρύγη] δῆθεν ὁ 'Ηρακλῆς. 3) δούλη τις παρὰ Θκρτ.

Φρύγιος, α, ον. 'Ο τῶν Φρυγῶν ἢ τῆς Φρυγίας. ||. » Φρυγία δαίμων, « Λουκ., ἡ Κυβέλη. ||. » Φρύγιος λίθος, « ὁ ἄλλως Συνναδικός, εἶδος μαρμάρου. ||. » Φρύγιον ἄστυ, « Εὐρ., ἡ Τροία. ||. (ὡς οὐσ.) » Φρύγια (ἐνν. ἱερὰ) « αἱ τελεταὶ τῆς Κυβέλης, (ὅθεν 2) (γεωγρφ.) χωρίον μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας.

Φρύνη (ἡ), περιβόητος ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, ἡ πρότερον Μνησαρέτη, μετονομασθεῖσα δὲ οὕτω διὰ τὸ ὠχρόλευκον χρῶμά της, γεννηθεῖσα ἐν Θεσπιαῖς τῆς Βοιωτίας, καὶ χρησιμεύσασα ὡς πρωτότυπον τῆς Ἀφροδίτης τοῦ Πραξιτέλους.

Φρῦνις, ιδος (ὁ), περίφημος κιθαρῳδὸς ἐκ Μιτυλήνης, ἀκμάσας περὶ τὸ 432 πρὸ Χ. καὶ κατηγορούμενος ὅτι ἐξεθήλυνε τὴν παλαιὰν ἀνδρώδη μουσικήν. 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ.

Φρυνίσκος (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου μυρίων 'Ελλήνων.

Φρύνιχος (ὁ), ἀρχαῖος τραγικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ Θέσπιδος, ἀκμάσας περὶ τὸ 498 πρὸ Χ., εἰσάξας πρῶτος τὰ γυναικεῖα πρόσωπα, ϗ ὁρίσας τὴν ὕλην τῶν δραμάτων, καταδικασθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Ἀθην. εἰς πρόστιμον 1000 δραχμῶν, διότι, παραστήσας ζωηρότατα τὴν ἅλωσιν τῆς Μιλήτου, ἐκίνησεν εἰς δάκρυα τοὺς θεατάς. 2) ποιητὴς κωμικός, σύγχρονος καὶ ἀντίπαλος τοῦ Ἀριστοφάνους. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., ἐχθρὸς τοῦ Ἀλκιβ., συντελέσας μεγάλως εἰς τὴν τυραννίαν τῶν 400, ϗ φονευθεὶς ἐν τῇ ἀγορᾷ ὑπὸ τῆς ἐναντίας φατρίας ὑπερισχυσάσης.

Φρύνων, ωνος (ὁ), 'Ολυμπιονίκης, στρατηγὸς τῶν Ἀθην., φονευθεὶς εἰς μίαν μετὰ τοῦ Πιττακοῦ μονομαχίαν. 2) Ἀθηναῖός τις πράττων τὰ τοῦ Φιλίππου.

Φρυνώνδας, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις, τοῦ ὁποίου ἡ μοχθηρία, κατήντησε, καθὼς ϗ τοῦ Εὐρυβάτου, παροιμιώδης.

Φρύξ, υγὸς (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Φρυγίας. 2) (κυριωνυμ.) δοῦλός τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Φρύξος (ὁ), ποτ. τῆς Ἀργολ., ἴδε Φρίξος (2).

Φύη (ἡ), Ἀθηναία, μεγαλοπρεπεστάτου ἀναστήματος, ἥτις, ὑποκριθεῖσα τὴν Ἀθηνᾶν, εἰσῆλθεν ἐφ' ἁμάξης εἰς τὰς Ἀθήνας, παραγγέλλουσα νὰ δεχθῶσι τὸν Πεισίστρατον.

*Φυκιάδας, α (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος.

Φυκοῦς, οῦντος (ὁ), ἀκρωτ. καὶ π. τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Λιβύῃ, (ὁ πολ. Φυκούσιος).

Φυλακεῖς (οἱ), φυλή τις ἐν Τεγέᾳ.

Φυλάκη (ἡ), π. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὄρους "Οθρυος, κτίσμα τοῦ Ἀργοναύτου Φυλάκου. 2) πολίχν. τῆς Ἀρκαδ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακων. 3) δύο χωρία ἐν Αἰγύπτῳ, τὸ μὲν παρὰ τὴν 'Ηλιούπολιν, τὸ δὲ παρὰ τὰς Θήβας.

Φυλακηΐς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. ἡ Ἀλκιμήδη.

Φυλακίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Ἴφικλος 2) (κυριωνυμ.) Ἰσθμιονίκης τις ἐξ Αἰγίνης παρὰ Πινδ.

Φυλάκιος (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Φυλάκης.

Φύλακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δηΐονος καὶ τῆς Διομήδης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, κτίτωρ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φυλάκης, γεννήσας ἐκ Κλυμένης τῆς Μινύου τὸν Ἴφικλον καὶ τὴν Ἀλκιμήδην. 2) ἀρχαῖός τις ἥρως τῶν Δελφῶν, τοῦ ὁποίου ἡ σκιὰ συνεμάχησεν αὐτοῖς κατὰ τῶν Γαλατῶν. 3) υἱὸς τοῦ Ἱστιαίου ἐκ Σάμου.

*Φυλακτρίς, ίδος (ἡ), β. τῆς Ἀρκαδ.

Φύλαρχος (ὁ), ἱστοριογράφος Ἀθηναῖος ἢ Σικυώνιος, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος, καὶ συντάξας ἱστορίαν τῶν ἐκστρατειῶν τοῦ Πύῤῥου εἰς 28 βιβλία.

Φύλας, αντος (ὁ), βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσπρωτίᾳ 'Εφύρας, πατὴρ τῆς Πολυμήλης καὶ Ἀστυόχης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ 'Ηρακλέους, ὅς τις ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἀστυόχης τὸν Τληπόλεμον, ὁ δὲ 'Ερμῆς ἐκ τῆς Πολυμήλης τὸν Εὔδωρον. 2) υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ ἔγγονος τοῦ 'Ηρακλ., βασιλεὺς τῶν Δρυόπων.

Φυλείδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Φυλέως, ὁ Μέγης. 2) Θηβαῖος, πατὴρ τοῦ Πυθαγγέλου.

Φυλεύς, έως (ὁ), υἱὸς τοῦ Αὐγείου, βασιλέως τῆς "Ηλιδος, πατὴρ τοῦ Μέγητος, δικάσας ὑπὲρ τοῦ 'Ηρακλέους κατὰ τοῦ πατρός του, φιλονεικοῦντος περὶ τῆς διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν βουστασίων του ἀνταμοιβῆς, καὶ διὰ τοῦτο διωχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ μετοικήσας εἰς Δουλίχιον. 2) στρατηγὸς τῶν Μεσσην. (Παυσ. Δ', 13). 2) = Φύλας (1).

Φυλή (ἡ), δῆμος καὶ φρούρ. τῆς Ἀττ., ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτ., ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, καὶ χρησιμεύσας ὡς ὁρμητήριον τοῦ Θρασυβούλου πρὸς ἔξωσιν τῶν 30 τυράννων, (ὁ δημ. Φυλάσιος).

Φυληΐς, ίδος (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ 'Ηρακλῆς ἐγέννησε τὸν Τίγασιν.

Φυλλαῖος (ὁ), ἐπιθετ. ὁ ἐν Φύλλῳ τῆς Θεσσαλ. λατρευόμενος Ἀπόλλων.

Φυλλήϊον ὄρος (τὸ), β. τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὴν πόλιν Φύλλον.

Φυλληΐς, ΐδος (ἡ), ἡ τοῦ ἐν Βιθυνίᾳ ποταμοῦ Φυλλίδα.

Φυλλίδας, α (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 2) = Φυλείδης.

*Φύλλις, ιος (ὁ), συγγραφεύς τις παρ' Ἀθην., γράψας περὶ Μουσικῆς.

Φυλλίς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Σιθῶνος, βασιλέως τῆς Θρᾴκης, ἐρασθεῖσα περιπαθῶς τοῦ Δημοφῶντος, ἐπιστρέφοντος ἐκ Τροίας, καὶ κρεμασθεῖσα ἰδιοχείρως ἢ μεταμορφωθεῖσα εἰς ἀμυγδαλέαν διὰ τὴν εἰς Ἀττικὴν ἀπουσίαν του. 2) (γεωγρφ.) χώρα τῆς Θρᾴκης περὶ τὸ Πάγγαιον. 3) ποτ. τῆς Βιθυν.

Φύλλος (ὁ ꙃ ; ὄχι ἡ), π. τῆς Φθιώτ. παρὰ τὰς Παγασὰς μὲ ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλ., (ὁ πολ. Φυλλεύς).

Φυλόμαχος (ὁ), Ἕλλην ἀγαλματοποιός.

Φυλώ, οῦς (ἡ), μία τῶν θεραπαινίδων τῆς Ἑλένης.

Φύρκος (συγγ. τῷ καὶ ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Πύργος), ου (ὁ), φρούρ. τῆς Ἤλιδος παρὰ τὸ Λέπρεον.

Φυρόμαχος (ὁ), κύριον ὄνομα παρ' Ἕλλησι.

Φυσάδεια (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, ἀφ' ἧς καὶ 2) πηγή τις παρὰ τὸ Ἄργος.

Φύσιος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος.

Φύσκα (ἡ), π. τῆς Μακεδ., (ὁ πολ. Φύσκιος), παρβλ. καὶ

Φύσκος (ἡ), π. καὶ λιμὴν τῆς Καρ. ἐπὶ τῆς αὐτόθι περαίας τῶν Ῥοδίων, μὲ ἓν ἱερὸν ἄλσος τῆς Λητοῦς, (ὁ πολ. Φύσκιος καὶ Φυσκεύς). 2) = Φύσκα.

Φύσκος (ὁ), β. τῆς κάτω Ἰταλ. παρὰ τὸν Κρότωνα, ἀπὸ Φύσκου τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰτωλοῦ, (Pozzi). 2) ποτ. τῆς Ἀσσυρ. παρὰ τὴν πόλιν Ὦπιν.

Φύταιον (τὸ), = Φοίτεον.

Φυταλίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Φυτάλου, πατριά τις ἐν Ἀθήναις.

Φύταλος (ὁ), ἀρχαῖός τις κάτοικος τῆς Ἀττικῆς, φιλοξενήσας τὴν Δήμητρα, ꙃ ἀνταμειφθεὶς παρ' αὐτῆς μὲ τὸ φυτὸν τῆς συκῆς.

*Φύτειον (τὸ), π. τῆς Ἤλιδος, ἀπό τινος Φυτέως.

Φυτία (ἡ), = Φοιτεῖαι.

Φώκαια (ἡ), π. μὲ δύο λιμένας τῆς Ἰων. πρὸς βορρᾶν τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἕρμου, κτίσμα τῶν Ἀθην., περίφημος διὰ τὰς ἀποικίας της, ἐγκαταλειφθεῖσα τῷ 539 πρὸ Χ. ὑπὸ τῶν κατοίκων της, μεταναστάντων εἰς Κύρνον, κἀκεῖθεν εἰς Μασσαλίαν, (Φώκαις), (ὁ πολ. Φωκαιεὺς καὶ Φωκαεύς, ἄλλο παρὰ τὸ Φωκεύς).

Φωκαΐς καὶ Φωκαΐς, ΐδος ἢ ίδος (ἡ), ὡς ἐθν. ἡ κάτοικος τῆς Φωκαίας. 2) (ἰδιωνυμ.) ἡ ἐρωμένη Κύρου τοῦ νεωτέρου, ἄλλως Μιλτώ.

Φωκαϊκός, ή, όν καὶ

Φωκαΐτης, ου (ὁ), ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς Φωκαίας. ‖. » Στατὴρ —, « νόμισμα χρυσοῦν ἀδόκιμον τῶν Φωκαέων.

Φωκέαι (αἱ), φρούρ. τῶν Λεοντίνων ἐν Σικελίᾳ.

Φωκεύς, έως (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς Φωκίδος, (ἴδε Φώκαια, περὶ τὸ τέλος).

Φωκίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθένει.

Φωκικὸν (τὸ), τὸ ἐπὶ τῆς ἀπὸ Δελφῶν εἰς Δαυλίδα ὁδοῦ, ὅπου ὁ τάφος τοῦ Λαΐου, μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα, ὅπου συνήρχοντο κατ' ἔτος οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν Φωκέων.

Φωκίς, ίδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἑλλάδος, κληθεῖσα ἀπὸ Φώκου τοῦ Αἰακοῦ, καὶ διοικουμένη κατ' ἀρχὰς μὲν μοναρχικῶς, ὕστερον δὲ δημοκρατικῶς, ἀποτελοῦσα δὲ συμμαχικήν τινα συμπολιτείαν, τῆς ὁποίας ἡ γενικὴ συνέλευσις συνεκροτεῖτο ἐτησίως εἰς τὸ καλούμενον Φωκικόν.

Φωκίων, ωνος (ὁ), ὁ περίφημος στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ τῶν Ἀθην., υἱὸς τοῦ Φώκου, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., καὶ διδαχθεὶς τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Πλάτωνος ꙃ Ξενοκράτους, τοῦ ὁποίου ἰδίως ἐμιμήθη τὴν αὐστηρότητα τῶν ἠθῶν καὶ τὴν ἀνεξικακίαν, ὅθεν ἐπωνομάσθη καὶ Χρηστός. Κατηγορηθεὶς δὲ, μετὰ θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὡς Μακεδονίζων, κατεδικάσθη εἰς τὸ κώνειον τὸ γ'. ἔτος τῆς 115 Ὀλυμπ., εἰς ἡλικίαν 84 ἐτῶν.

Φῶκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς Νύμφης Ψαμμάθης, ἀδελφὸς τοῦ Πηλέως καὶ Τελαμῶνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ τελευταίου τούτου, ἐν ᾧ ἔπαιζον τὸν δίσκον. Ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη ἡ Φωκίς· ἀναφέρονται δὲ καὶ υἱοί του ὁ Κρίσσος καὶ Πανοπεύς. 2) υἱὸς τοῦ Ὀρνυτίωνος ἢ τοῦ Ποσειδ., ἀποικίσας ἐκ Κορίνθου εἰς Φωκίδα, καὶ νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀμφίονος.

Φώκριτος (ὁ), Βυζάντιός τις παρὰ Δημοσθ.

Φωκυλίδης, ου (ὁ), φιλόσοφος ꙃ ποιητὴς ἐκ Μιλήτου, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος, τοῦ ὁποίου σώζονται στίχοι τινὲς γνωμολογικοί.

Φώρων λιμὴν (ὁ), λιμὴν τῆς Ἀττ. ὑπὸ τὸ ὄρος Κορυδαλλόν.

Φώτιος (ὁ), Χάων τις ἐξ Ἠπείρου παρὰ Θκδ.

Χ.

Χάα (ἡ), π. τῆς Ἤλιδος ἐν Τριφυλίᾳ παρὰ τὸ Λέπρεον.

*Χάβακα (τὰ), φρούρ. τῆς ἐν Πόντῳ Σιδηνῆς.

Χάβηρος (ὁ), ποτ. τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, (Καβερύ).

Χαβλάσιοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀραβ.

Χαβρίας, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 91 Ὀλυμπ. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., σύγχρονος τοῦ Ἰφικράτους, φονευθεὶς εἰς μίαν τολμηρὰν ἀπόπειραν κατὰ τοῦ λιμένος τῆς Χίου.

*Χαβρίου κώμη (ἡ), χωρ. ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου.

Χαβρίου χάραξ (ὁ), χωρ. ὀχυρὸν τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Πηλουσιακοῦ στόματος τοῦ Νείλου.

Χαβώρας, α (ὁ), ποτ. τῆς Μεσοποτ., ἴδε Ἀβόρρας.

Χαδήσιος, α, ον. Ὁ τῆς ἢ ἐκ τῆς Χαδησίας, (ἐπώνυμον τῶν Ἀμαζόνων).

Χαδησία καὶ Χαδισία (ἡ), π. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς Θεμισκύρας.

Χαδίσιος (ὁ), ποτ. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, ῥέων παρὰ τὴν Ἀμισόν.

Χαιρίας, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀρχεστράτου, ναύαρχος τῶν Ἀθην., τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς κωμῳδεῖται ὡς νόθος. 2) ἱστοριογράφος Ἕλλην παρὰ Πολυβ. 3) πυγμάχος τις Σικυώνιος, υἱὸς τοῦ Χαιρέμωνος.

Χαιρέδημος (ὁ), πατὴρ τοῦ Πατρόκλου ꙃ ἀδελφὸς ὁμομήτριος τοῦ Σωκρ. 2) ἀδελφὸς καὶ μαθητὴς τοῦ Ἐπικούρου.

Χαιρεκράτης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Χαιρεφῶντος, ὀπαδὸς τοῦ Σωκρ.

*Χαιρέλεως, ω (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.

*Χαιρεστράτη (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Ἐπικούρου.

Χαιρέστρατος (ὁ), ὄνομα διαφόρων Ἀθηναίων ἐν ἐπιγραφαῖς καὶ ἀλλαχοῦ.

*Χαιρεφάνης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ α'. ἔτος τῆς 82 Ὀλυμπ.

*Χαιρέφιλος (ὁ), ταριχοπώλης τις ἐν Ἀθήναις.

Χαιρεφῶν, ῶντος (ὁ), Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Σωκρ. συμμετασχὼν τῆς φυγῆς τῷ Θρασυβούλῳ, καὶ ἐπονομαζόμενος Νυκτερὶς ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἰσχνότητά του.

Χαιρήμων, ονος (ὁ), ποιητὴς τραγικός, τοῦ ὁποίου οὐδὲν σώζεται. 2) Αἰγύπτιός τις ἱστοριογράφος παρ' Ἰωσ. 3) στωϊκός τις ἐξ Ἀλεξανδρείας.

*Χαιρησίλεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰασίου, πατὴρ τοῦ Ποιμάνδρου.

Χαιρίδας, α (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

Χαῖρις, ιδος (ὁ), ἀδόκιμός τις αὐλητὴς ἐν Ἀθήναις.

Χαίρων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ Θηροῦς τῆς Φύλαντος, ἀφ' οὗ παρωνομάσθη ἡ Χαιρώνεια. 2) πολέμαρχός τις ἐν Ἀθήναις παρὰ Ξενοφῶντι. 3) Μεγαλοπολίτης τις, διορισθεὶς τύραννος τῆς Πελλήνης ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Χαιρώνδας (ἀντὶ Χαιρωνίδης), α (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ γ'. ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπ.

Χαιρώνεια (ἡ), π. τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ, πατρὶς τοῦ Πλουτάρχου, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Φιλίππου κατὰ τῶν Ἑλλήνων, (Κάπραινα), (ὁ πολ. Χαιρωνεύς).

*Χαιρωνίδης, ου (ὁ), = Χαιρώνδας.

Χαῖτος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀστερίας.

Χάλαιον (τὸ), π. μὲ λιμένα τῶν Λοκρῶν Ὀζολῶν ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, (ὁ πολ. Χαλαῖος).

Χαλάστρα (ἡ), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἀξιοῦ, (ὁ πολ. Χαλαστραῖος).

Χάλβης, ου (ὁ), κῆρυξ τοῦ Βουσίριδος ἐν Αἰγύπτῳ, φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Χαλδαία (ἡ), τὸ βορειοδυτικὸν μέρος τῆς Βαβυλωνίας ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου μέχρι τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου, (Χαλδάρ).

Χαλδαῖοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Χαλδαίας, ἔθνος νομαδικὸν κατ' ἀρχάς, προχωρήσαν δὲ εἰς μεγάλην ἀκμὴν πολιτισμοῦ καὶ εὐημερίας. 2) οἱ ἄλλως Χάλυβες, λαὸς πολεμικός, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρμεν. καὶ Ἀσσυρ., ἀπὸ τῶν ὁποίων κατήγοντο οἱ Χαλδαῖοι τῆς Βαβυλ. 3) φυλή τις ἱερατικὴ τῶν Βαβυλωνίων, τῆς ὁποίας ἡ σύστασις ἀποδίδεται εἰς τὸν Βῆλον, ὑποδιελόντα αὐτὴν εἰς διαφόρους κλάσεις, ἑκάστη τῶν ὁποίων ἠσχολεῖτο εἰς μίαν τινὰ ἐπιστήμην, κυρίως δὲ τὴν ἀστρονομίαν, οἰωνοσκοπίαν, μαγείαν ꙃ ἄλλας τοιαύτας ἀγυρτείας, τὰς ὁποίας ἐφύλαττον πατροπαραδότως μυστικὰς, ὡς πρὸς τὸ λοιπὸν ἔθνος, ὅθεν: 4) = Μάντις, Προφήτης, Ὀνειροκρίτης κτλ, καὶ ἐν γένει σοφός.

Χαλέστρη (ἡ), = Χαλάστρα.

Χαλεώς, ῶ (ὁ), = Χάλαιον.

Χάλκαι (αἱ) ꙃ Χάλκεια (ἡ), = τῷ-

Χάλκη (ἡ), νῆσος τοῦ Καρπαθίου πελάγους μὲ πόλιν ὁμώνυμον καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλ., (Χάρκη).

Χαλκηδών, όνος (ἡ), π. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου, ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου, ἄποικος τῶν Μεγαρέων, (Καδή-κιοϋ), (ὁ πολ. Χαλκηδόνιος).

Χαλκία (ἡ), = Χάλκη. 2) = Χαλκίς (7).

Χαλκιδεύς, έως (ὁ), ὡς ἐθν., ὁ κάτοικος τῆς Χαλκίδος. 2) (κυριωνυμ.) ναύαρχός τις τῶν Λακεδ. παρὰ Θουκυδ.

Χαλκιδική (ἡ), ἐπαρχ. τῆς μεσημβρινῆς Μακεδονίας μεταξὺ τοῦ Στρυμονικοῦ ꙃ Θερμαϊκοῦ κόλπου, μὲ πόλιν πρωτεύουσαν τὴν Χαλκίδα. 2) ἐπαρχ. τῆς Συρ., μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Ὀρόντου καὶ τῆς Ἐρήμου Ἀραβίας.

Χαλκιδικὸν (τὸ), β. τῆς Σικελ. παρὰ τὴν Μεσσήνην, (S. Ritti).

Χαλκιδικός, ή, όν. Ὁ τῆς Χαλκίδος. ‖. » Χαλκιδικαὶ πόλεις, « αἱ ἐν Σικελίᾳ, ὅσαι ἀπῳκίσθησαν ἐκ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος. ‖. » Χαλκιδικὸς πόλεμος, « Θκδ., ὁ ἐν τῇ Χαλκιδικῇ τῆς Θρᾴκης.

Χαλκίοικος (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Σπάρτῃ, διὰ τὸν χαλκοῦν (χαλκοσκέπαστον) ναὸν αὐτῆς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐθυσίαζον κατ' ἔτος ἔνοπλοι οἱ νέοι, τελοῦντες τὰ καλούμενα Χαλκιοίκια, προεδρευόντων τῶν Ἐφόρων.

Χαλκιόπη (ἡ), θυγ. τοῦ Αἰήτου, βασιλέως τῆς Κολχίδος, γυνὴ τοῦ Φρίξου. 2) θυγ. τοῦ Εὐρυπύλου, βασιλέως τῆς νήσου Κῶ, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Θεσσαλόν. 3) θυγ. τοῦ Ῥηξήνορος, δευτέρα γυνὴ τοῦ Αἰγέως ἐν Ἀθήναις.

Χαλκίς, ίδος (ἡ), μία τῶν 12 θυγατέρων τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. πρωτ. τῆς Εὐβοίας, ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου, συνεχομένη διὰ γεφύρας μὲ τὴν ἀπέναντι ξηρὰν τῆς Βοιωτ., (Εὔριπος). 3) π. τῆς Αἰτωλ. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ καὶ παρὰ τὸ ὁμώνυμον αὐτῆς ὄρος, ὅθεν καὶ Ὑποχαλκίς, (Γαλατᾶ). 4) πολίχν. τῆς Ἤλιδος ἐν Τριφυλίᾳ. 5) π. πρωτ. τῆς Χαλκιδικῆς ἐν Μακεδονίᾳ, ἡ λεγομένη ἐπὶ Θρᾴκης, ἄποικος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ ἢ ἐπὶ τῷ Εὐρίπῳ. 6) π. πρωτ. τῆς Χαλκιδικῆς ἐν Συρίᾳ, πλησίον τῆς Βεροίας. 7) β. τῆς Αἰτωλ. μεταξὺ Καλυδῶνος καὶ Χαλκίδος, ἡ ἄλλως Χαλκία. 8) ποτάμ. τῆς Ἤλιδος.

Χαλκῖτις ιδος (ἡ), νῆσος μικρὰ τῆς Προποντ. παρὰ τὴν Χαλκηδόνα, μὲ μεταλλεῖα χαλκοῦ. 2) ἐπαρχ. μεσόγειος τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας.

Χαλκωδόνιον (τὸ), β. τῆς Θεσσαλ. παρὰ τὰς Φεράς.

Χαλκωδοντιάδης καὶ Χαλκωδοντίδης, ου (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Χαλκώδοντος, (ὅθεν ‖. πλθ.) οἱ Εὐβοεῖς.

Χαλκώδων, οντος (ὁ), βασιλεὺς τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἀβάντων, πατὴρ τοῦ Ἐλεφήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀμφιτρύωνος ἐν τῇ κατὰ τῶν Θηβαίων μάχῃ. 2) υἱὸς τοῦ Μέροπος, βασιλεὺς τῆς νήσου Κῶ, πληγώσας τὸν Ἡρακλέα, εἰσβαλόντα εἰς τὴν νῆσον ταύτην. 3) εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. 4) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, νικηθεὶς ἐν τῇ ἱπποδρομίᾳ καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου.

Χάλκων, ωνος (ὁ), Μυρμιδών τις, πατὴρ τοῦ Βαθυκλέους. 2) = Χαλκώδων (2).

Χάλος (ὁ), ποτ. τῆς Συρ., τοῦ ὁποίου οἱ ἰχθῦς ἐνομίζοντο ἱεροὶ ὑπὸ τῶν ἐντοπίων, (Κοβαΐκ).

Χάλυβες (οἱ), λαὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ἀσχολούμενος ἔκπαλαι εἰς τὴν μεταλλουργίαν καὶ ὁπλοποιίαν, καὶ διαιρούμενοι εἰς διαφόρους φυλάς. 2) ἔθνος μάχιμον, κατοικοῦν τὰ μεθόρια τῆς Ἀρμενίας, ἴσως = Χαλδαῖοι, ἴδε ꙃ τὸ ἑπόμ.

Χαλύβη (ἡ), π. τῆς ἐπαρχ. τοῦ Πόντου, ἴσως ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἀλύβη, (Γκιουμούσχανέ).

Χάλυβοι (οἱ), = Χάλυβες.

Χαλυβών, ῶνος (ἡ), π. πρωτ. τῆς ἐπαρχίας Χαλυβωνίτιδος ἐν τῇ Συρίᾳ, ἡ πρότερον Βέροια.

Χαλωνῖτις, ιδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ἀσσυρ. παρὰ τὸν Τίγριν, (τὸ ἐθν. Χαλωνίτης).

Χαμαιλέων, οντος (ὁ), συγγραφεύς τις ἐξ Ἡρακλείας τῆς ἐν Πόντῳ, ἐπιλεγόμενος διὰ τοῦτο Ποντικός.

*Χαμανηνὴ (ἡ), ἐπαρχία τῆς Καππαδ.

Χαμύνη (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Δήμητρα ἐν Ἤλιδι, (Παυσ. ΣΤ', 21).

*Χάνης (ὁ), ποτ. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας, χυν. εἰς τὸν Κῦρον.

Χάον (τό), β. τῆς Ἀργολ., ἀπὸ τοῦ ὁποίου πηγάζει ὁ Ἐρασῖνος.

Χαονία (ἡ), ἐπαρχ. παραθαλ. τῆς Ἠπείρου, (τὸ ἐθν. Χάονες).

Χαράδρα (ἡ), π. ὀχυρὰ τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Χαράδρου ποταμοῦ. 2) ποτ. τῆς Μεσσην. 3) π. τῆς Χαονίας ἐν Ἠπείρῳ, (ὁ πολ. Χαραδραῖος).

Χάραδρος (ὁ), χείμαρρος ἐν Ἀργολίδι, χυν. εἰς τὸν Ἴναχον. 2) π. τῆς Φωκίδος παρὰ τὴν Χαράδραν. 3) ποτ. τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὴν πόλιν Ἀργυρᾶν.

Χαρακηνὴ (ἡ), χώρα τῆς Βαβυλωνίας μὲ πόλιν πρωτεύουσαν τὸν Χάρακα.

Χαρακηνός (ὁ), ὁ κάτοικος τοῦ Χάρακος.

Χάραξ, ακος (ὁ), ἱστοριογράφος τις ἐκ Περγάμου. 2) (γεωγρφ.) π. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, (Καρὰ-Καγιά). 2) π. τῆς ἐν Βαβυλωνίᾳ Χαρακηνῆς, ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τίγριδος, κτίσμα Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ., ὅθεν καὶ Ἀλεξάνδρεια, καὶ ἔπειτα Ἀντιόχεια, διότι, κατακλυσθεῖσα, ἀνεκαινίσθη ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Μεγάλου, ἐφεξῆς δὲ Χάραξ Πασίνου ἢ Σπασίνου, διότι ἡγεμών τις τῶν Ἀράβων, ἔχων τοῦτο τὸ ὄνομα, κυριεύσας αὐτήν, τὴν ἐκαλλώπισε καὶ ὠχύρωσε, συστήσας ἐν αὐτῇ καὶ τὴν καθέδραν τοῦ βασιλείου του. 3) πολίχν. τῆς Ἀφρ. παρὰ τὴν μεγάλην Σύρτιν, ἡ ἄλλως Φάραξ. 4) π. τῆς Φρυγ. καὶ 5) ἄλλη τῆς Καρ. καὶ 6) ἄλλη τῆς νήσου Κύρνου, (ὁ πολ. Χαρακηνός).

Χάραξος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σκαμανδρωνύμου, ἀδελφὸς τῆς Σαπφοῦς.

Χάρης, ητος (ὁ), Ἀθηναῖος, κωμῳδούμενος διὰ τὰς αἰσχρότητάς του. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ α'. ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ. καὶ τὸ γ'. τῆς 86. 3) στρατηγὸς τῶν Ἀθην., νικηθεὶς ἐν Χαιρωνείᾳ ὑπὸ τοῦ Μ. Φιλίππου. 4) ἀγαλματοποιὸς ἐκ Ῥόδου, μαθητὴς τοῦ Λυσίππου, ὁ κατασκευάσας τὸν περίφημον Κολοσσόν. 5) Μιτυληναῖος, γράψας ἱστορίαν τοῦ Μ. Ἀλεξ.

Χαριάδης, ου (ὁ), οὐτιδανός τις παράσιτος παρὰ Λουκιανῷ. 2) οἱ Χαριάδαι, ἐπίσημός τις γενεὰ ἐν Αἰγίνῃ.

Χαρίδαμος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Χαρίδημος.

Χαρίδας, α (ὁ), Κυρηναῖός τις παρὰ Καλλιμάχῳ. 2) = Χαρίλας.

Χαρίδημος (ὁ), στρατηγὸς τῶν ἐν Ἀθήναις μισθωτῶν στρατευμάτων, ἐκ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ὠρεοῦ, ἐξορισθεὶς, κατ' αἴτησιν τοῦ Μ. Ἀλεξ. καὶ φυγὼν εἰς Περσίαν πρὸς τὸν Δαρεῖον, ὅπου ἐφονεύθη, φθονηθεὶς καὶ διαβληθείς.

Χαρίκλεια (ἡ), γυνὴ Ἐφεσίου τινὸς παρὰ Λουκιανῷ.

Χαρικλείδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ β'. ἔτος τῆς 104 Ὀλυμπ. 2) ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

Χαρικλῆς, έους (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις. 2) Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Ἀπολλοδώρου, ναύαρχος τῶν Ἀθην. 3) Κορίνθιός τις παρὰ Λουκ.

Χαρικλώ, οῦς (ἡ), Νύμφη τις ἀγαπητὴ τῆς Ἀθηνᾶς, γεννήσασα ἐκ τοῦ Εὐήρους τὸν μάντιν Τειρεσίαν. 2) ἑτέρα Νύμφη, θυγ. τοῦ Ἀπόλλ. ἢ τοῦ Πέρσου, γυνὴ τοῦ Κενταύρου Χείρωνος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ὠκυρόην. 3) θυγ. τοῦ Κυχρέως, βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος, καὶ γυνὴ τοῦ Σκίρωνος.

Χαρίλαος καὶ (Δωρ.) Χαρίλας καὶ (Ἀττ.) Χαρίλεως καὶ Χάριλλος (ὁ), υἱὸς ἢ διάδοχος τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Πολυδέκτου, ἀνεψιὸς τοῦ Λυκούργου, ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Προκλέους, γεννηθεὶς μετὰ θάνατον τοῦ πατρός του, καὶ ἐπιτροπευθεὶς ὑπὸ τοῦ θείου του Λυκούργου. 2) διαβόητός τις ἀδδηφάγος παρ' Αἰλιανῷ. 3) Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Μαιανδρίου.

Χαρινάδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, τοῦ ὁποίου

ἡ ἀργοκινησία ἦτον παροιμιώδης, (Ἀρχ. Σφ. 232).

Χαρῖνος, (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 118 Ὀλυμπ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Σωκρατικοῦ Αἰσχίνȣ. 3) Μακεδών τις παρ' Ἀῤῥ. 4) Ἠλεῖος, Ὀλυμπιονίκης.

Χαρίξεινος (ὁ), Δωρ. ἀντὶ Χαρίξενος, Σικυώνιός τις παρὰ Λουκ.

Χαριξένη (ἡ), Ἀθηναία τις, κωμῳδȣμένη διὰ τὴν ἠλιθιότητά της.

Χάριππος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριςοφ. 2) περιβόητός τις ἀδδηφάγος παρ' Αἰλ.

Χάρις, ιτος (ἡ), συνήθως εἰς τὸ πλθ. αἱ Χάριτες, τρεῖς τὸν ἀριθμόν, Ἀγλαΐα, Εὐφροσύνη καὶ Θάλεια ἤ, κατὰ τὸν Ὅμηρον, Πασιθέα, θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυνόμης, θεαὶ τῆς γυναικείας ἰδίως χάριτος, ἀκόλουθοι τῆς Ἀφροδίτης, λατρευόμεναι διαφερόντως ἐν Ὀρχομενῷ καὶ Λακωνίᾳ. Τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν, τὴν Ἀγλαΐαν, ἢ κατ' ἄλλους τὴν Θάλειαν, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἥφαιστος.

*Χαρίσανδρος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ά. ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπ.

Χαρισία (ἡ), χωρ. τῆς Ἀρκαδ. παρὰ τὴν κώμην Σκιὰν, εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.

Χαρισιάδης, ου (ὁ), Ἠλεῖός τις παρὰ Δημοσθ.

Χαρισίαι (αἱ), = Χαρισία.

Χαρίσιος (ὁ), εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, ἀφ' οὗ παρωνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ κώμη Χαρισία.

Χάριστος (ὁ), ποτ. τῆς Κολχ.

Χαριτιμίδης, ȣ (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν εἰς Αἴγυπτον ςαλέντων ἐπικούρων Ἀθηναίων.

Χαριτώ, οῦς (ἡ), γυνή τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Χαρίτων λόφος (ὁ), β. τῆς Λιβ. παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Κίνυπος.

Χαρίτων, ωνος (ὁ), Ἀκραγαντῖνος, σύγχρονος τοῦ Φαλάριδος, θαυμασθεὶς διὰ τὴν πρὸς τὸν νέον Μελάνιππον ἀγάπην του. 2) συγγραφεύς τις παρὰ Σȣΐδᾳ

Χαρμάνδη (ἡ), π. τῆς Μεσοποτ. ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, (ὁ πολ. Χαρμανδαῖος).

Χαρμαντίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Θρασυμάχου.

Χαρμίδας, α (ὁ), Δωρ. ἀντὶ -

Χαρμίδης, ȣ (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Γλαύκωνος, θεῖος ἐκ μητρὸς τοῦ Πλάτωνος, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν 30 τυράννων μάχην. 2) Ἠλεῖος, Ὀλυμπιονίκης. 3) ὁ πατὴρ τοῦ Φειδίου.

Χαρμῖνος (ὁ), ναύαρχος τῶν Ἀθην., νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Λακεδ. παρὰ τὴν Σύμην. 2) Λακεδαιμόνιός τις, πρέσβυς τοῦ Θίμβρωνος.

Χάρμιον καὶ Χαρμιόνη (ἡ), θεραπαινὶς τῆς Κλεοπάτρας.

*Χάρμιππος (ὁ), Στωϊκός τις ἐκ Μεγάρων.

Χάρμις, ιδος (ὁ), υἱὸς Διοφῶντός τινος παρὰ Καλλιμάχῳ.

*Χάρμις, ιδος (ἡ), π. τῆς Σαρδινίας, ἄποικος τῆς Καρχηδόνος, (ὁ πολ. Χαρμίτης).

*Χαρμόθας, α (ὁ), π. καὶ λιμὴν τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπȣ.

Χαρμόλαος καὶ (Ἀττ.) Χαρμόλεως (ὁ), νέος τις ὡραιότατος ἐκ Μεγάρων. 2) Μασσαλιώτης τις παρὰ Λουκιανῷ.

*Χαρμόνιον (ἡ), = Χαρμιόνη.

Χάρμος (ὁ), Ἀρκάς τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Χαροιάδης, ȣ (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Εὐφιλήτου, συστράτηγος τοῦ Λάχητος εἰς τὸν κατὰ τῆς Σικελίας ἔκπλουν.

Χαροπῖνος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Ἀρισταγόρου ἐκ Μιλήτου.

Χάροπος (ὁ), βασιλεὺς τῆς Σύμης, πατὴρ τοῦ Νηρέως, ȣ ἀνὴρ τῆς Ἀγλαΐας. 2) Ἠλεῖός τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Χάροψ, οπος (ὁ), = Χάροπος. 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. φονευθέντων Τρώων. 3) Αἰγινήτης τις παρὰ Λουκ.

Χάρτας, α (ὁ), γλύπτης ἐκ Σπάρτης.

Χάρυβδις, εως καὶ (Ἰων.) ιος (ἡ), τέρας θαλάσσιον, κατοικοῦν περὶ τὸν Σικελικὸν πορθμὸν ἀπέναντι τῆς Σκύλλης (ἴδε τὴν λέξιν), δηλ. βράχος ἀπότομος καὶ ἐπικίνδυνος, ὅπου προσκρουόμενα ὑπὸ τῆς ἀντιπνοίας καὶ τῶν ῥευμάτων τὰ πλοῖα κατεποντίζοντο. 2) βάραθρον παρὰ τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Συρίας, εἰς τὸ ὁποῖον καταπίπτει ὁ Ὀρόντης.

Χάρων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτός, ὁ διαπορθμεύων τὴν λίμνην τῆς Στυγὸς ἐν Ἅδου τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθνησκόντων, ȣ λαμβάνων ἀνὰ ὀβολὸν διὰ τὰ πορθμεῖά του. 2) Θηβαῖος, φίλος τοῦ Πελοπίδα. 3) ἱστοριογράφος τις ἐκ Λαμψάκου, προγενέστερος τοῦ Ἡροδότου.

Χαρώνδας, (Δωρ. ἀντὶ Χαρωνίδης), α (ὁ), περίφημος ἀρχαῖος νομοθέτης καὶ φιλόσοφος ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Κατάνης.

Χαρώνειος, α, ον. Ὁ τοῦ Χάρωνος, = Καταχθόνιος, (ὅθεν ‖ οὐσ.) Χαρώνειον (ἐνν. ἄντρον), χάσμα γῆς ἀναδίδον δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις, ὁποῖα ἰδίως τὸ ἐν Ἱεραπόλει τῆς Φρυγ., τὸ ἐν Ἀχαράκοις τῆς Λυδ., καὶ τὸ παρὰ τὴν Μαγνησίαν.

Χατραμῖς, ίδος καὶ

Χατραμωτῖτις, ιδος (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Εὐδαίμ. Ἀραβίας, ἐκτεινομένη παραλίως ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Χάττοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν., κατοικοῦν περὶ τὸν Μοῖνον (Main) ποταμόν.

Χαττουάριοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν.

Χαυκίς, ίδος (ἡ), χώρα τῆς Γερμαν., ὅπου κατῴκουν οἱ

Χαῦκοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν., κατοικοῦν μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ems ȣ Elbe παρὰ τὴν Γερμανικὴν θάλασσαν.

Χαύων, ονος (ἡ), π. τῆς Μηδ. πρὸς μεσημβρίαν τῶν Ῥαγῶν.

Χείλων, ωνος (ὁ), = Χίλων.

Χειλωνίς, ίδος (ἡ), θυγ. τοῦ Χείλωνος. 2) θυγ. Λεωνίδα τινός.

Χείμαῤῥος (ὁ), ποτάμιον τῆς Ἀργολ.

Χειμέριον (τὸ), ἀκρωτ. καὶ λιμὴν τῆς Θεσπρωτ.

*Χείμων, ωνος (ὁ), Ἀργεῖος, Ὀλυμπιονίκης.

Χειρίσοφος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων. 2) γλύπτης ἐκ Κρήτης παρὰ Παυσ.

Χειρόμαχος ἢ (ὀρθότ.) Χειρίμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς.

Χείρων, ωνος (ὁ), ὁ περιφημότερος τῶν Κενταύρων, υἱὸς τοῦ Κρόνου ȣ τῆς Φιλύρας, διδάσκαλος τοῦ Ἡρακλ., τοῦ Ἰάσονος, τοῦ Κάστορος, τοῦ Πολυδεύκους καὶ τοῦ Ἀχιλλ., καὶ ἄριστος ἰατρός, γεννήσας ἐκ μὲν τῆς Νύμφης Χαρικλοῦς τὴν Ὠκυρόην ἢ Εὐΐππην, ἐκ δὲ τῆς Πεισιδίκης τὸν Χάρικλον.

Χειρωνίς, ίδος (ἡ), ἡ τοῦ Χείρωνος. ‖ »Χειρωνίδες ἄκραι,« Καλλίμ., τὸ Πήλιον ὄρος, ὅπου διέτριβεν ὁ Χείρων.

Χελιδονία ἄκρα (ἡ), ἡ ἄλλως Ἱερά, ἀκρωτ. τῆς Λυκ., (Κάβο-Χελιδόνι).

Χελιδόνεαι καὶ Χελιδόνιαι νῆσοι (αἱ), τρεῖς ἢ πέντε μικραὶ νῆσοι ἀπέναντι τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου τῆς Λυκίας.

Χελιδόνιον (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.

Χελιδωνίς, ίδος (ἡ), = Χειλωνίς.

Χελυδόρεα (τὰ), β. τῆς Ἀρκαδ. συνεχόμενον μετὰ τῆς Κυλλήνης, ὅπȣ ὁ Ἑρμῆς, ἐκδείρας μίαν χελώνην, κατεσκεύασεν ἐκ τοῦ ὀστράκου της τὴν λύραν.

Χελωνάτας, α (ὁ), ἀκρωτ. τῆς Ἤλιδος, (Κάβο-Κλαρέντζα).

Χελώνη (ἡ), ἀκρωτ. τῆς νήσου Κῶ.

*Χελωνῖτις, ιδος (ἡ), νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Χελωνοφάγοι (οἱ), λαὸς τῆς Αἰθιοπ., κατοικῶν τὰ παράλια τοῦ Ἀραβίȣ κόλπȣ.

Χέμβις, ιδος (ἡ), = τῷ -

Χέμμις, εως καὶ ιος (ἡ), π. τῆς Θηβαΐδος ἐν Αἰγύπτῳ, πρωτ. τοῦ Χεμμίτου νομοῦ, ὅπου ἐλατρεύετο ὁ Πάν, ὅθεν ȣ Πανόπολις, (Ἀχμούμ). 2) νῆσος πλωτὴ μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλ., ἐπὶ τῆς Βουτικῆς λίμνης ἐν Αἰγύπτῳ, (ὁ πολ. Χεμμίτης).

Χέοψ, οπος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, διάδοχος τοῦ Ῥαμψινίτου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 1182 ἕως τοῦ 1132 ἔτους πρὸ Χ., εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἡ κτίσις τῆς μεγίστης πυραμίδος.

Χερόνησος (ἡ), Π. ἀντὶ

Χεῤῥόνησος, Ἀττ. ἀντὶ Χερσόνησος,

*Χερσίας, ου (ὁ), ἐποποιός τις ἐξ Ὀρχομενοῦ.

Χερσιδάμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμȣ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσ. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πτερελάου.

Χερσικράτης, ους (ὁ), εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, ἀποικήσας τὴν Κέρκυραν.

Χέρσις, ιος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ὀνησίλου καὶ Σιρώμου, βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος.

Χερσίφρων, ονος (ὁ), περίφημος ἀρχιτέκτων, κτίσας τὸν ἐν Ἐφέσῳ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος.

†Χερσοβλέπτης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Κερσοβλέπτης.

Χερσόνησος (ἡ), ἡ Θρακικὴ ἢ Θρακία ἢ Ἐν Ἑλλησπόντῳ ἢ Κατ' ἀντιπέρας Ἀβύδου καὶ κατ' ἐξοχὴν Χερσόνησος, ἡ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Θράκης μεταξὺ Ἑλλησπόντου καὶ τοῦ Μέλανος κόλπȣ. 2) ἡ Ταυρικὴ ἢ Σκυθικὴ ἢ Μεγάλη, ἡ μεταξὺ Μαιώτιδος καὶ Εὐξ. Πόντου, (Κρίμ). Ἓν μέρος αὐτῆς ὠνομάζετο. 3) ἡ Τραχεῖα ἢ Μικρά. 4) ἡ Βυβασσία ἢ Καρικὴ ἢ Κνιδία ἢ Κλαζομενία, ἡ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας. 5) ἡ Χρυσῆ, ἡ τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, (Μαλάϊ). 6) ἡ τῆς Σινώπης, ἡ τοῦ Ἄθωνος κλπ. 7) ἀκρωτ. τῆς Ἀργολ. μεταξὺ Ἐπιδαύρου καὶ Τροιζῆνος, (τὸ τοπ. Χερσονησίτης ἢ Χερσοννησιώτης ȣ Χερσονήσιος, Ἀττ. Χεῤῥονησ. κλ.).

Χερσών, ῶνος (ἡ), = Χερσόνησος (ἡ Ταυρική).

Χερoῦσκοι (οἱ), = Χηροῦσκοι.

Χηλαί (αἱ), χωρ. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου, (Μπεμπέκι). 2) χωρ. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, (Χηλή).

Χήν, Χηνὸς (ἡ), χ. τῆς Λακων. ἢ τῆς Θεσσαλ. ἐπὶ τῆς Οἴτης, ὅπȣ ἐγεννήθη ὁ σοφὸς Μύσων, (ὁ πολ. Χηνεὺς ȣ Χηνιεύς).

Χηνίδας, α (ὁ), ἀνήρ τις παρὰ Λουκ.

Χηνοβοσκία (ἡ), π. τῆς ἄνω Αἰγύπτȣ ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου.

Χηροῦσκοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμαν. κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος Harz.

Χήσιον (τὸ), ἀκρωτ. τῆς Σάμου ἢ τῆς Ἰωνίας, ὅπου καὶ ναὸς τῆς Χησιάδος Ἀρτέμιδος.

Χήσιος (ὁ), ποτ. τῆς Σάμου.

Χθόνιος, α, ον. Ὁ τῆς Χθονός, Γήϊνος ἢ Καταχθόνιος, (ὅθεν ἐπιθετ. ὁ Ζεύς, καὶ ἡ Δήμητρα). 2) (κυριωνυμ.) εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. 3) εἷς τῶν ἐν Θήβαις Σπαρτῶν, πατὴρ τοῦ Νυκτέως ȣ Λύκου. 4) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ȣ τῆς Σύμης, οἰκιστὴς τῆς νήσου Σύμης. 5) (θηλ.) θυγ. τοῦ Φορωνέως καὶ ἀδελφὴ τοῦ Κλυμένου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἔκτισε τὸν ἐν Ἑρμιόνῃ ναὸν τῆς Χθονίας Δήμητρος. 6) θυγ. τοῦ Ἐρεχθέως ȣ γυνὴ τοῦ Βούτου.

*Χθονοφύλη (ἡ), θυγ. τοῦ Σικυῶνος, γυνὴ τοῦ Φλίαντος.

*Χιλᾶς, ᾶ (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Χίλεος (ὁ), Τεγεάτης τις παρ' Ἡροδ.

*Χιλιόκωμον (τὸ), πεδίον μὲ 1000 κώμας περὶ τὴν Ἀμάσειαν.

Χίλων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν Ἑπτὰ σοφῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ Δαμαγήτου, χρηματίσας καὶ Ἔφορος ἐν Σπάρτῃ, ἀποθανὼν δὲ ὑπὸ τῆς χαρᾶς ὅτε ἐνηγκαλίσθη τὸν υἱόν του ὡς Ὀλυμπιονίκην. 2) Λακεδαιμόνιος, γαμβρὸς τοῦ βασιλ. τῆς Σπάρτ. Ἀρχιδάμȣ.

Χίμαιρα (ἡ), τερατόμορφόν τι θηρίον ἐν Λυκίᾳ, ἔχον τὰ μὲν ἔμπροσθεν λέοντος, τὸ δὲ μέσον αἰγός, καὶ τὰ ὄπισθεν δράκοντος, καὶ ἐξερευγόμενον φλόγας ἀπὸ τοῦ στόματός του, τὸ ὁποῖον ἐφόνευσε, συνεργείᾳ τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ Βελλεροφόντης, (κυρίως ἀλληγορία τοῦ ἐπμν.). 2) β. πυρίπνοον τῆς Λυκίας ἢ τῆς Κιλικίας, οὐ μακρὰν τῆς Φασήλιδος. 3) φρούρ. τῆς ἐν Ἠπείρῳ Χαονίας. 4) ἑταίρα τις παρ' Ἀθηναίῳ.

Χιόνη (ἡ), θυγ. τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Εὔμολπον.

Χίονις, ιδος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θκδ. 2) Λοκρός τις, νικήσας στάδιον κατὰ τὴν 28, 29 καὶ 30 Ὀλυμπ. 3) γλύπτης ἐκ Κορίνθου παρὰ Παυσ.

Χίος (ἡ), νῆσος τοῦ Αἰγαίου μὲ πόλιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς, ἀπέναντι τῆς Ἰωνίας, διασώζȣσα τὸ ὄνομά της, (τὸ τοπ. Χῖος).

Χιτώνη (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Ἄρτεμις ἐν Ἀττικῇ καὶ Συρακούσαις, ὅπου ἑωρτάζοντο εἰς τιμὴν αὐτῆς καὶ τὰ Χιτώνια.

*Χίων, ωνος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ δ'. ἔτος τῆς 103 Ὀλυμπ. 2) υἱὸς τοῦ Μάτριδος ἐξ Ἡρακλείας.

Χλόη (ἡ), ἐπιθετ. ἡ Δήμητρα ἐν Ἀθήναις. 2) ὄνομα γυναικός.

Χλῶρις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀμφίονος, βασιλέως τῶν Θηβῶν, ἢ τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ τῆς Νιόβης, γυνὴ τοῦ Νηλέως, καὶ μήτηρ τοῦ Νέστορος κτλ.

Χοάθρας, α (ὁ), β. τῆς Μηδ.

Χόανα (τὰ), π. τῆς Μηδ., ἄλλως Χαυών.

Χοαρηνή (ἡ), = Χωαρηνή.

Χοάσπης, ου καὶ Χόασπις, ιδος ȣ Χόης, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ. χυν. εἰς τὸν Κώφην. 2) ποτ. τῆς Σουσιανῆς, ἀπὸ τοῦ ὕδατος τοῦ ὁποίου μόνον ἔπινον οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν, χυν. εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον.

Χοιράδες (αἱ), νησίδια παρὰ τὸν Τάραντα τῆς Ἰταλίας, (Πελαγία ȣ Ἅγ. Ἀνδρέας). 2) παλαιότερα ἡ πόλις Φαρνακία.

Χοιρέαι (αἱ), χωρ. τῆς Εὐβοίας παρὰ τὴν Ἐρέτριαν ȣ τὰς Ταμύνας, (τὸ τοπ. Χοιρεάτης).

Χοιρίλος (ὁ), ποιητὴς κωμικὸς Ἀθηναῖος, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.

Χολαργία (ἡ) καὶ Χόλαργος (ὁ) καὶ Χόλαργοι (οἱ), δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Χολαργεύς).

Χολλεῖδαι καὶ Χολλίδαι (οἱ) δῆμος τῆς Ἀττ., ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, (ὁ δημ. Χολλίδης ἢ Ἐκ Χολλιδῶν).

Χολοζύγης, ου (ὁ), κωμικὸν ἐπώνυμον τοῦ Δημοσθ., παρῳδία τοῦ Βουζύγης, ὡς ἐκ τοῦ Χόλος.

Χομαροί (οἱ), λαὸς τῆς Βακτριανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Χορασμία (ἡ), ἴδε Χωρασμία.

*Χοζηνή (ἡ), χώρα τῆς Ἀρμεν. περὶ τὸν Καύκασον.

Χοριήνης, ου (ὁ), Παραιτακηνός τις παρ' Ἀῤῥ. ‖ »Χοριήνη πέτρα,« Ἀῤῥ., φρούριόν τι ὑψηλὸν ἐν τῇ Παραιτακηνῇ.

Χρέμης, ητος καὶ Χρεμύλος (ὁ), κωμικὰ ὀνόματα γερόντων (ὡς ἐκ τοῦ Χρέμπτομαι) ἢ ἀγοραίων ἀνθρώπων (χρέος, αἱμύλλω!!) παρ' Ἀριστοφ. καὶ τοῖς νεωτέροις κωμικοῖς.

Χρέμων, ωνος (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.

*Χρεμωνίδης, ου (ὁ), Στωϊκός τις παρὰ Λαερτίῳ.

*Χρηστόδημος (ὁ), συγγραφεύς τις, γράψας Θηβαΐδα.

Χρῆστος (ὁ), ὁ ἄλλως Σωκράτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Βιθυνίας Νικομήδους τοῦ Β'. 2) παρὰ Λουκ. = Χριστός.

*Χριςόδωρος (ὁ), περίφημος ποιητὴς τῆς Ἀνθολογ.

*Χρομία (ἡ), θυγ. τοῦ Ἰτωνοῦ, γυνὴ τοῦ Ἐνδυμίωνος.

Χρομίος (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρȣ. 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος. 3) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πτερελάου, φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τοῦ Ἠλεκτρύονος μάχῃ. 4) Ἀργεῖός τις, φονευθεὶς ἐν τῇ περὶ τῆς Θυρέας μάχῃ. 5) Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Ἀγησιδάμου, νικητὴς ἐν Νεμέᾳ, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδ.

Χρόμις, ιος (ὁ), ἐν γέν. = Χρομίος, (ἰδιαιτ. 2) υἱὸς τοῦ Μήνονος, ἡγεμὼν τῶν ἐπικούρων τοῦ Πριάμου Μυσῶν. 3) αἰπόλος τις παρὰ Θκρτ.

Χρόμων, ωνος (ὁ), Μεσσήνιός τις παρὰ Θκδ.

Χρύσα καὶ (Ἰων.) Χρύση (ἡ), π. παραθαλ. τῆς Τρῳάδος παρὰ τὰς Θήβας, ὅπου καὶ ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλ. Σμινθέως, (ἡ νεωτέρα πόλις ἔκειτο μεσογειότερον παρὰ τὸν Ἀμαξιτόν).

Χρυσανθίς, ιδος (ἡ), Ἀργεία τις, μηνύσασα τῇ Δήμητρι τὴν ἁρπαγὴν τῆς Περσεφόνης.

Χρυσάντας, α (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Περσῶν παρὰ Ξενοφῶντι.

*Χρυσαορίς, ίδος (ἡ), π. τῆς Καρ., ἡ ὕστερον Ἀδριάς, ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Διὸς Χρυσαορέως, (τὸ ὄνομα ἐπεκράτησε καὶ ἐφ' ὅλης τῆς Καρίας). 2) ἡ ὕστερον Στρατονίκεια.

Χρυσάριον (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λȣκιανῷ.

Χρύσας, α (ὁ), ποτ. τῆς Σικελ. παρὰ τὸν ποταμὸν Ἄσσορον, (Didaino).

Χρυσάωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ȣ τῆς Μεδούσης, ἀναπηδήσας ἐκ τοῦ αἵματος αὐτῆς μετὰ τοῦ Πηγάσου, καὶ γεννήσας ἔπειτα ἐκ τῆς Νύμφης Καλλιῤῥόης τὸν Γηρυόνην.

*Χρύσερμος (ὁ), συγγραφεύς τις παρὰ Πλουτ. καὶ Φωτ.

Χρυσεύς, έως (ὁ), Πέρσης τις παρ' Αἰσχύλῳ.

Χρύση (ἡ), ἀδελφὴ τῆς Ξενοπειθείας ἐν Σπάρτῃ. 2) θυγ. τοῦ Ἅλμου, ἔγγονος τοῦ βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ Ἐτεοκλέους, ἐξ ἧς ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Φλεγύαν. 3) (γεωγρφ.) = Χρύσα. 4) νησίδιόν τι παρὰ τὴν Λῆμνον, (Στρατι).

Χρυσῆ νῆσος (ἡ), = Χερσόνησος (ἡ Χρυσῆ).

Χρυσηΐς, ΐδος (ἡ), ἡ ἄλλως Ἀςυνόμη, θυγ. τοῦ ἱερέως Χρύσου, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλ. 2) μία τῶν Νηρηΐδων. 3) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ὀνήσιππον.

Χρύσης, ου (ὁ), ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλ. ἐκ τῆς ἐν Τρῳάδι Χρύσης, πατὴρ τῆς Χρυσηΐδος, διὰ παρακλήσεως τοῦ ὁποίου, ἀποπεμφθέντος ἀποτόμως ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὅτε ἦλθε ζητῶν τὴν θυγατέρα του, ἐνέσκηψεν εἰς τὸ ςρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων ὁ φθοροποιὸς ἐκεῖνος λοιμός. 2) υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Νύμφης Παρείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Χρυσογόνης, πατὴρ τοῦ Μινύου.

Χρύσιλλα (ἡ), Κορινθία, θυγ. τοῦ Τελέαντος, ἐρωμένη τοῦ ποιητοῦ Ἴωνος, καὶ ἄλλαι ὁμώνυμοι αὐτῆς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Χρυσίππη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηςῆρα αὐτῆς Χρύσιππον.

Χρύσιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἀστυόχης, ἁρπαγεὶς διὰ τὴν ὡραιότητά του ὑπὸ τοῦ Λαΐου, καὶ φονευθεὶς ὕστερον διὰ ζηλοτυπίαν τῆς μητρυιᾶς του Ἱπποδαμείας ὑπὸ τῶν ὁμοπατρίων του ἀδελφῶν Ἀτρέως καὶ Θυέστου. 2) εἷς

τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Χρυσίππης. 3) περίφημος Στωϊκὸς φιλόσοφος, ἐκ Σόλων τῆς Κιλικίας, μαθητὴς τοῦ Κλεάνθους ϗ ἐχθρὸς τῶν Ἐπικουρείων, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 πρὸ Χ. 4) συγγραφεὺς τις ἐκ Τυάνων, γράψας Ὀψαρτυτικά.

ρυσίς, ίδος (ἡ), ἱέρεια τοῦ ἐν Ἄργει ναοῦ τῆς Ἥρας. 2) ἑταίρα τις παρὰ Λουκιανῷ.

Χρῦσις, ιδος (ὁ), Κορίνθιός τις, πατὴρ τοῦ Εὐμάχου.

Χρυσοάνας, (ὁ), ποτ. τῆς Ἰνδ.

*Χρυσογένεια (ἡ), θυγ. τοῦ Ἄλμωνος, μήτηρ τοῦ Ἀ[illegible]ου.

Χρυσογόνη (ἡ), γυνή τις παρὰ Θκρτ.

Χρυσόγονος (ὁ), δοῦλός τις τοῦ Σύλλα. 2) αὐλητής τις παρ' Ἀθην.

Χρυσόθεμις, ιδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καρμάνορος ἐκ Κρήτης, νικήσας ὕμνῳ Πύθια. 2) γλύπτης Ἀργεῖος.

Χρυσόθεμις, ιδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ἀγαμέμν. καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας.

Χρυσοπέλεια (ἡ), μία τῶν Ἀμαδρυάδων, ἐρωμένη τοῦ Ἀρκάδος.

Χρυσόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Βιθυν. ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου, ἀντικρὺ τοῦ Βυζαντίου, (Σκούταρι).

Χρυσόρθη (ἡ), θυγ. τοῦ Ὀρθοπόλιδος, μήτηρ τοῦ Κορωνοῦ.

Χρυσορόας καὶ Χρυσοῤῥόας, ου (ὁ), ποτ. τῆς Ἀργολ., ῥέων παρὰ τὴν Τροιζῆνα. 2) ποτ. τῆς Συρ. (Στρб. ΙΣΤ', 755.)

Χρῦσος (ὁ), δοῦλός τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Χρυσόστομος (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ φιλοσόφου Δίωνος.

Χυρετίαι (αἱ), π. τῆς Ἑστιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.

Χύτριον (τὸ), χωρ. τῆς Ἰων., ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ ὁποίου ἐκτίσθησαν ἔπειτα αἱ Κλαζομεναί.

Χύτροι (οἱ), πηγή τις ἱερὰ ἐν Λοκρίδι παρὰ τὰς Θερμοπύλας. 2) = τῷ -

Χύτρος (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Κύπρου, (Παλιόκυτρον), (ὁ πολ. Χύτριος).

*Χωαρηνή (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Παρθίας πρὸς τὴν Ἰνδίαν.

Χῶνες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Χωνίας.

Χώνη (ἡ), π. τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Λευκανίας.

Χωνία (ἡ), χώρα τῆς κάτω Ἰταλ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς Βρεττίας.

Χωρασμία (ἡ), χώρα τῆς Σογδιανῆς, ὅπου κατῴκουν οἱ

Χωράσμιοι (οἱ), λαὸς τῆς Περσ., κατοικῶν τὴν νῦν Χαρέσμ ἢ Χορασάν, περὶ τὸν ποταμὸν Ὦξον.

Χωρηνή (ἡ), = Χωαρηνή.

Ψ.

Ψάκον (τὸ), ἀκρωτ. πρὸς δυσμὰς τῆς Κρήτης, (Κάπο-Σπάδα).

Ψαλυχίδαι (οἱ), γενεά τις ἐπίσημος ἐν Αἰγίνῃ.

Ψαμάθεια (Π. ἀντὶ) Ψαμάθη (ἡ), μία τῶν Νηρηΐδων, γυνὴ τοῦ Πρωτέως, ἐξ ἧς ὁ Αἰακὸς ἐγέννησε τὸν Φῶκον. 2) θυγ. τοῦ Κροτώπου, βασιλέως τοῦ Ἄργους, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρός της, διότι ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλ. τὸν Λῖνον.

Ψαμαθοῦς καὶ Ψαμμαθοῦς, οῦντος (ὁ), π. μὲ λιμένα τῆς Λακων. πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ταινάρου, (Πόρτο-Γουίλιν), (ὁ πολ. Ψαμα[μμα]θούντιος ϗ Ψαμα[μμα]θούσιος).

Ψαμμήνιτος (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀμάσιος, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 525 πρὸ Χ., νικηθεὶς καὶ αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Καμβύσου.

Ψαμμήνιχος (ὁ), = Ψαμμίτιχος.

Ψάμμις, ιος (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Νεχὼ, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ τοῦ 601 ἕως 595 πρὸ Χ.

Ψαμμίτιχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νεχὼ ἐκ Σάϊος, εἷς τῶν 12 ἡγεμόνων τῆς Αἰγύπτου, οἵτινες, μετὰ θάνατον τοῦ Σεθῶνος, διεμερίσαντο αὐτὴν πρὸς ἀλλήλους, ὅστις, βοηθούμενος ὑπὸ τῶν ἐκ Καρίας ϗ Ἰωνίας μισθοφόρων, κατετρόπωσε τοὺς λοιποὺς, καὶ ἀνηγορεύθη μονάρχης τῆς Αἰγύπτου τῷ 670 πρὸ Χ, ἐπιτρέψας πρῶτος εἰς τοὺς ξένους τὴν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Αἰγύπτου εἴσοδον. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Αἰγυπτίου Ἰνάρου, τοῦ ἀποστατήσαντος τῶν Περσῶν ἐπὶ Δαρείου.

Ψαῦμις, ιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄκρωνος ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Καμαρίνης, νικήσας ἀπήνῃ κατὰ τὴν 82 Ὀλυμπ.

Ψαφίς, ίδος (ἡ), χωρ. ϗ δῆμος τῆς Ἀττ. παρὰ τὸν Ὠρωπὸν, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλὴν, ὅπου καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀμφιάρεω, (ὁ δημ. Ψαφίδης).

Ψευδοπενιάς, άδος (ἡ), ἄκρα τῆς Λιβύας ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ.

Ψευδοφίλιππος (ὁ), δοῦλός τις, ὀνομαζόμενος κυρίως Ἀνδρίσκος, ὑποκριθεὶς δὲ ὅτι ἦτον Φίλιππος ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Περσέως.

Ψήσσιοι καὶ Ψησσοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Ἀσιατ. Σαρματ. κατοικῶν τὰ ἀνατολικὰ παράλια τῆς Μαιώτιδος.

† Ψικλεολιβης, ἐσφαλμ. ἀντὶ Ψιχολώβης.

Ψίλις καὶ Ψίλλις, ιδος (ὁ), ποτ. τῆς Βιθυν. χυν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον.

Ψιχολώβης, ου (ὁ), κωμικὸν ἐπίπλαστον ὄνομα παρασίτου παρ' Ἀλκίφρονι.

Ψύλλοι (οἱ), λαὸς τῆς Κυρηναϊκῆς, κατοικοῦντες πρὸς δυσμὰς τῶν Νασαμώνων, ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ ἐξωλοθρεύθησαν, φημιζόμενοι ὡς ὀφιομάχοι κτλ.

Ψύρα (τὰ) καὶ Ψυρίη (ἡ), νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου μὲ πόλιν ὁμώνυμον, ἀπέχουσα 81 στάδια πρὸς δυσμὰς τῆς Χίου, (Ψαρά), (ὁ νησ. Ψύριος).

Ψυττάλεια καὶ Ψυττάλη ϗ Ψυταλία (ἡ), νησίδιον ἀκατοίκητον τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου μεταξὺ Ἀττικῆς ϗ Σαλαμῖνος, (Λειψοκουττάλα).

Ψύχιον (τὸ), χωρ. καὶ λιμὴν τῆς Κρήτης, (Παλαιόκαστρον).

Ψύχρος (ὁ), ποτ. τῆς Κολχ.

Ψωφίς, ίδος καὶ ῖδος (ἡ), θυγ. τοῦ Ξάνθου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἐρυμάνθου, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ 2) π. τῆς Ἀρκαδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἤλιδος καὶ τοῦ Ἀροανίου ποταμοῦ, ἡ πρότερον Φήγεια, (ὁ πολ. Ψωφίδιος).

Ω.

Ὤανις, ιος (ὁ), ποτάμ. τῆς Σικελ. ῥέων παρὰ τὴν Καμάριναν, (Franscolari).

Ὠαρίων, ωνος (ὁ), Π. ἀντὶ Ὠρίων, (ὅθεν Ὠριώνειος, α, ον. Ὁ τοῦ Ὠρίωνος.

Ὠβαρηνοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Ἀρμεν.

Ὠγενὸς καὶ Ὠγήν, ῆνος (ὁ), = Ὠκεανός.

Ὠγύγιος, α, ον. Ὁ τοῦ Ὠγύγου. ‖ « Θήβη ἡ —, » Ἀπλλν. ‖ « Αἱ Ὠγύγιαι πύλαι, » μία τῶν ἐν Θήβαις, ἀπὸ τῆς Νιόβης θυγ. Ὠγυγίας. 2) (οὐσ.) ἡ Βοιωτία. 3) νῆσος τῆς Μεσογείου θαλάσσης, κατοικία τῆς Καλυψοῦς, τοποθετουμένης μεταξὺ Λιβύας καὶ Ἄτλαντος, κατά τινας ἡ παρὰ τὴν Μάλταν νῆσος Γαῦλος (κοινῶς Γκότσο). 4) (κυριώνυμ) μία τῶν Νιοβίδων.

Ὤγυγος (ὁ), ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν ἀγρίων εἰσέτι λαῶν τῆς Ἀττικῆς, σύγχρονος τοῦ Φορωνέως, μετοικήσας ἐκ τῆς Βοιωτίας, ὅθεν λέγεται ϗ υἱὸς τοῦ Βοιωτοῦ. Ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ συνέβη ὁ ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμούμενος κατακλυσμὸς ἐν Ἀττικῇ. 2) ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἀχαΐας μετὰ τὸν Τισαμενόν.

;Ὤγυλος (ἡ), ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ Αἰγιλόα (2).

Ὤγυρις, ιδος (ἡ), νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καρμανίας.

Ὠερόη (ἡ), ποτάμ. τῆς Βοιωτ., σχηματίζων μετὰ τοῦ Ἀσωποῦ μίαν νῆσον παρὰ τὰς Πλαταιάς, ἀπὸ Ὠερόης τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ.

Ὠκαλέα καὶ Ὠκαλέη (ἡ) καὶ Ὠκαλέαι (αἱ), κώμη τῆς Βοιωτ. ἐπὶ τοῦ Τιλφωσσίου ὄρους μεταξὺ Ἀλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενῶν.

Ὠκάλεια (ἡ), θυγ. τοῦ Μαντινέως ϗ γυνὴ τοῦ Ἄβαντος, μήτηρ δὲ τοῦ Προίτου ϗ τοῦ Ἀκρισίου.

Ὠκεανίνη ϗ Ὠκεανίς, ίδος (ἡ), πατρωνυμ. θυγ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, (ὁ Ἡσίοδος ἀναφέρει τρισχιλίας Ὠκεανίδας, παριστανομένας συνήθως ὑπὸ μορφὴν παρθένων καὶ ἰχθύων.)

Ὠκεανὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ πρεσβύτερος τῶν Τιτάνων, θεὸς τῆς ἔξω θαλάσσης, ἀπὸ τῆς ὁποίας εἶχον τὰς ἀρχάς των ὅλοι οἱ ποταμοὶ καὶ αἱ πηγαὶ τῆς γῆς, τὰς ὁποίας οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Τηθύος καθὼς καὶ τὰς Ὠκεανίδας. Καθ' Ἡσίοδον, εἶχε τὰς πηγάς του ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Λευκάδος ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Κιμμερίων.

Ὤκελλος (ὁ), Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφῶντι. 2) ὁ Λευκανός, φιλόσοφος Πυθαγόρειος, ἀκμάσας περὶ τὸ 500 πρὸ Χ. Σώζεται τούτου πραγματεία τις περὶ τῆς τοῦ παντὸς Φύσεως γραφεῖσα Δωριστί.

Ὤκελλον (τὸ), π. τῆς ἄνω Ἰταλ., (Avigliana).

Ὤκιμον (ἡ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθην.

Ὠκύαλος (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων παρ' Ὁμήρῳ.

*Ὤκυλλος (ὁ), = Ὤκελλος (1).

Ὠκυθόη (ἡ), μία τῶν Ἁρπυιῶν, ἄλλως Ὠκυπέτη.

Ὠκυπέτη (ἡ), μία τῶν Ἁρπυιῶν, ἄλλως Ὠκυθόη. 2) μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λάμπην.

Ὠκυπόδη (ἡ), = Ὠκυπέτη.

Ὠκυρόη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων. 2) θυγ. τοῦ Χείρωνος καὶ τῆς Χαρικλοῦς, διδαχθεῖσα παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς τὴν ἰατρικὴν καὶ μουσικήν.

Ὤκυτος (ὁ), Κορίνθιός τις πατὴρ Αἰνείου τινὸς παρὰ Θκδ.

Ὠλέαρος (ἡ), = Ὠλίαρος.

Ὠλενία (ἡ), ἡ αἲξ ἡ θηλάσασα τὸν Δία.

Ὠλενία πέτρα (ἡ), ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους Σκόλλεως ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Ἤλιδος καὶ Ἀχαΐας.

Ὠλενίας ἢ (ὀρθότ.) Ὠλένιος ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τυδέως.

Ὤλενος (ἡ καὶ ὁ), π. τῆς Αἰτωλ. παρὰ τὴν Πλευρῶνα, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν. 2) μία τῶν 12 πόλεων τῆς Ἀχαϊκῆς συμπολιτείας, ἀφανισμένη ἤδη ἐπὶ Πολυβίου, (ὁ πολ. Ὠλένιος).

Ὠλήν, ῆνος (ὁ), ἀρχαιότατος Ἕλλην ἀοιδὸς ἐκ τῆς Λυκίας, ὅθεν καὶ Λύκιος ἁπλῶς καλούμενος, ποιήσας πρῶτος ὕμνους εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπολλ. καὶ χρησμοδοτήσας ἐν Δήλῳ.

Ὠλίαρος (ἡ), νῆσος μικρὰ παρὰ τὴν Πάρον, (Ἀντίπαρος).

Ὠμάρης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων μισθοφόρων παρ' Ἀῤῥ.

Ὦξος (ὁ), ὁ μεγαλήτερος μετὰ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸς, χυν. εἰς τὴν Κασπίαν ἢ μᾶλλον εἰς τὴν λίμνην Οὐραλ., (Ἀμοὺρ ἢ Τζιχάν).

Ὦπις, ιδος (ἡ), Δωρ. ἀντὶ Οὖπις.

Ὦπις, ιδος (ἡ), π. τῆς Ἀσσυρ. ἐπὶ τοῦ Τίγριδος.

Ὦρα (τὰ), π. τῆς Ἰνδ.

Ὧραι (αἱ), ἀρχαιότερα δύο, ἡ Καρπὼ καὶ Θαλλὼ, συνήθως δὲ τρεῖς τὸν ἀριθμὸν, θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, ἡ Εὐνομία, Δίκη καὶ Εἰρήνη, ἐφεξῆς δὲ ϗ πέντε, Αὐξὼ, Φέρουσα, Εὐπορία, Ὀρθωσία ϗ Τιτανίδη, πυλωροὶ τοῦ Ὀλύμπου καὶ ὑπηρέτιδες τῆς Ἥρας ϗ ἄλλων θεαινῶν, ἔφοροι τῶν τεσσάρων καιρῶν τοῦ ἔτους κτλ.

Ὠράτιος (ὁ), ὁ περίφημος λυρικὸς καὶ ἐρωτικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμ.

Ὠρείθυια [ὄρος, θύω], ας (ἡ), θυγ. τοῦ Ἐρεχθέως, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς ϗ τῆς Διογενείας τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Βορέας ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς ἐν Θράκῃ τοὺς Βορεάδας Ζήτην καὶ Κάλαϊν, καὶ δύο θυγατέρας τὴν Κλεοπάτραν καὶ Χιόνην. 2) μία τῶν Νηρηΐδων.

Ὠρείτης, ου (ὁ), ὁ κάτοικος τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ὠρεοῦ. 2) = Ὠρείτης.

Ὠρεὸς (ὁ καὶ ἡ), π. ὀχυρὰ τῆς Εὐβοίας, ἡ πρότερον Ἱστιαία, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Περικλέους δι' Ἀθηναίων, (Ὠρεό), (ὁ πολ. Ὠρείτης).

Ὠρητανία (ἡ), ἐπαρχ. τῆς Ταῤῥάκων. Ἰσπαν., ὅπου κατῴκουν οἱ

Ὠρητανοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Ταῤῥάκων. Ἰσπαν., κατοικῶν τὰ σύνορα τῆς Βαιτικῆς καὶ Λυσιτανίας ἐν τῇ νῦν ἐπαρχίᾳ Λαμάγχα καὶ μέρει τῆς Γρανάδας.

Ὠρία (ἡ), ἡ περὶ τὸν Ὠρεὸν τῆς Εὐβοίας χώρα. 2) = Ὠρητανία.

Ὠρικὸν (τὸ) καὶ Ὤρικος (ὁ), π. ϗ λιμὴν τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδον. Ἰλλυρ., ἄποικος τῶν Εὐβοέων, (ὁ πολ. Ὠρίκιος).

Ὠρῖται (οἱ), λαὸς τῆς Ἰνδ. κατοικῶν τὰ παράλια τῆς Γεδρωσίας.

Ὠρῖτις, ιδος (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ὠριτῶν ἐν τῇ Ἰνδίᾳ.

Ὠρίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑριέως ἢ τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Εὐρυάλης θυγατρὸς τοῦ Μίνωος, περίφημος θεωρητὴς τῆς μυθώδους ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων, τοῦ ὁποίου καὶ ἡ γέννησις καὶ αἱ τύχαι διαφόρως ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν παλαιῶν. Κατὰ τὴν κοινοτέραν ἰδέαν, γεννηθεὶς ἐν Εὐβοίᾳ καὶ ἀνατραφεὶς ἐν Ὑρίᾳ τῆς Βοιωτίας, ἡρπάγη, διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ ὡραιότητα, ὑπὸ τῆς Ἠοῦς, καὶ φθονηθεὶς διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν λοιπῶν θεῶν, ἐτοξεύθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἐπὶ τῆς νήσου Ὀρτυγίας· κατ' ἄλλους ἐλθὼν εἰς Χίον, ἵνα καθαρίσῃ αὐτὴν τῶν ἀγρίων θηρίων, καὶ βιάσας τὴν Μερόπην θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς νήσου ταύτης Οἰνοπίωνος, ἐτυφλώθη ὑπ' αὐτοῦ μεθυσθείς. Μυθεύεται δὲ ὅτι καὶ μετὰ θάνατον ἐξηκολούθει θηρεύων ἐν τῷ Ἅδῃ. Κατ' ἄλλην διήγησιν τὸ ὄνομά του ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ οὐρῆσαι τοὺς θεοὺς ἐν δέρματι, ξενισθέντας ποτὲ παρὰ τῷ πατρί του.

Ὠρομάζης καὶ Ὠρομάσδης, ου (ὁ), Πέρσης, πατὴρ τοῦ Ζωροάστρου.

Ὠρυμέδων, οντος (ὁ), β. τῆς νήσου Κῶ. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Συεννέσιδος.

Ὦρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀσίριδος καὶ τῆς Ἴσιδος, λατρευόμενος ὑπὸ τῶν Αἰγυπτ. ὡς ὁ τύπος τοῦ ἡλίου περὶ τὰς ἐνιαυσίους αὐτοῦ τροπάς, (ὁ Ἡρόδοτος τὸν παραβάλλει μὲ τὸν παρ' Ἕλλησιν Ὠρίωνα). 2) ἀρχαῖος συγγραφεὺς τῶν Αἰγυπτ., ἴσως προγενέστερος τοῦ Ὁμήρου, γράψας ἱερά τινα βιβλία.

Ὠρωπία (ἡ), ἡ περὶ τὸν Ὠρωπὸν χώρα.

Ὠρωπὸς (ὁ), π. παραθαλ. τῆς Βοιωτ. μὲ λιμένα, διασώζουσα τὸ ὄνομά του, ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Ἀττικῆς, ὅπου καὶ ναὸς καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀμφιάρεω, (ὁ πολ. Ὠρώπιος).

Ὠστία (ἡ) ϗ Ὤστια (τὰ), π. παραθαλ. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, (ὁ πολ. Ὠστιάτης).

Ὦτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἰφιδαμείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐφιάλτου, εἷς τῶν Ἀλωειδῶν.

Ὦχος (ὁ), ἐπώνυμον Ἀρταξέρξου τοῦ Γ' 2) (γεωγρ.) ποτ. τῆς Βακτριανῆς, χυν. εἰς τὸν Ὦξον.

*Ὤψ, Ὠπὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Πεισήνορος, πατὴρ τῆς Εὐρυκλείας.

ΤΕΛΟΣ

Λεξικὸν Ἑλληνικὸν Σ. Δ. Βυζαντίου, ἐκδοθὲν ὑπὸ Α. Κορομηλᾶ.

Ἐκ τῆς ἐφημ. ὁ ΑΙΩΝ ἀρ. 1238, 1 Μαρτίου 1852.

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐξεδόθη ἀρτίως ἡ πρό τινος ἀναγγελθεῖσα στερεότυπος δευτέρα ἔκδοσις τοῦ Ἑλληνικοῦ Λεξικοῦ τοῦ φιλοπόνου Κ. Βυζαντίου. Παράδοξον θέλει φανῆ ἴσως εἰς τοὺς ἀναγνώστας, διατὶ δὲν διετηρήθη καὶ εἰς τὴν δευτέραν ταύτην ἔκδοσιν ἡ πρώτη ὀνομασία τῆς Ἐπιτομῆς, οὐδ᾽ ἐσημειώθη κἂν τὸ δευτέρα ἔκδοσις. Πολλῶν χρεία δὲν ὑπάρχει εἰς διάλυσιν τούτου. Ὅπως συνεπλήρωσε τὸ Λεξικόν του ὁ Κ. Βυζάντιος, ἐν διαστήματι ὅλης τετραετίας ἐργασθεὶς· ὅπως ἐξέτεινε καὶ διερρύθμισεν αὐτὸ, δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ τὸ καλέσῃ οὐδ᾽ ἐπιτομὴν, οὐδὲ δευτέραν ἔκδοσιν. Ἀληθῶς τὸ σχέδιον ὑπάρχει τὸ αὐτό· ἀλλ᾽ ὅταν λάβωμεν ὑπ᾽ ὄψιν ὅτι εἰς τὴν δευτέραν ταύτην ἐπεξεργασίαν τύπος ὑπῆρξεν ὁ Θησαυρὸς τοῦ Ἐρρίκου, ὅτι κύριος σκοπὸς αὐτῆς ὑπῆρξεν ἡ σύνοψις αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἡ νέα αὕτη ἔκδοσις φέρει τρεῖς χιλιάδας λέξεων πλείονας τῆς πρώτης, δὲν θέλομεν διστάσει τοῦ νὰ δικαιώσωμεν κατὰ πάντα τὴν διπλῆν ἀξίωσιν τοῦ Βυζαντίου.

Τὸ Λεξικὸν τοῦτο διαιρεῖται εἰς τέσσαρα μέρη. Τὸ πρῶτον περιέχει τὰ προλεγόμενα, ἅτινα, εἰ καὶ ὀλιγόφυλλα πρὸς τὸν ὅλον ὄγκον τοῦ Λεξικοῦ, εἰσὶ μολοντοῦτο ἀξίας μεγάλης. Ὁ Κ. Βυζάντιος διὰ γλώσσης, ἱκανῶς εἰρωνικῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ πραγμάτων, ἐπικυροῖ τὴν ἀναμφισβήτητον ἰδέαν, ὅτι μόνοι κριταὶ, μόνοι διδάσκαλοι τῆς Ἑλληνικῆς, δὲν δύνανται, εἰμὴ νὰ ὦσιν οἱ Ἕλληνες διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον, ὅτι ἡ νέα Ἑλληνικὴ γλῶσσα, οὖσα θυγάτηρ τῆς ἀρχαίας καὶ παρ᾽ ἡμῶν ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων ὁμιλουμένη, δύναται νὰ γνωρίσῃ κάλλιον τῆς μητρὸς αὐτῆς τὰ πλεονεκτήματα καὶ τοὺς χαρακτῆρας. Καὶ μήπως ἡ γλῶσσα, προκειμένου μάλιστα περὶ Λεξικογραφίας, συνίσταται εἰς τὴν κλίσιν τῶν ὀνομάτων καὶ ῥημάτων; ἢ εἰς τὴν ἀκριβῆ τῶν λέξεων καὶ φράσεων σημασίαν, τὴν ὁποίαν δὲν δύναταί τις νὰ εὕρῃ, εἰμὴ εἰς τὴν καθημερινὴν ὁμιλίαν μετ᾽ αὐτῶν μάλιστα τῶν ἐσχάτων τάξεων, εἰς τὰς ὁποίας ἀπομένει πάντοτε τὸ καταστάλαγμα καὶ τὸ ἀμόλυντον τῆς γλώσσης ἕνεκα τῆς ἀποχωρίσεώς των ἀπὸ τῶν ξένων; Διὰ πολλῶν παραδειγμάτων καταδεικνύει ὁ Κ. Βυζάντιος τὰ ἄτοπα, εἰς τὰ ὁποῖα περιπίπτουσιν οἱ ξένοι πολλάκις περὶ τὴν μετάφρασιν καὶ τὴν ἐτυμολογίαν. . . .

Θέλουσιν εἰπεῖ τινες, ὅτι τοῦτο συμβαίνει εἰς τὴν νέαν γλῶσσαν· ἀπατῶνται, διότι ἐκ τῶν ὀλίγων παραδειγμάτων τοῦ Κ. Βυζαντίου, δύνανται νὰ ἴδωσιν, ὁποία σύγχυσις καὶ ὁποῖος κυκεὼν ὑπάρχει καὶ διὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν, καὶ ἔτι μείζων, διότι ἐκείνη εἶναι νεκρά. Ὅπως ἡ νέα γλῶσσα δὲν δύναται νὰ διορθωθῇ καὶ νὰ μορφωθῇ ἄνευ τῆς παλαιᾶς, οὕτω καὶ ἡ παλαιὰ δὲν δύναται νὰ κατανοηθῇ ἐντελῶς ἄνευ τῆς νεωτέρας.

Τὸ δεύτερον μέρος ἀποτελεῖ τὸ κύριον μέρος, ἤτοι τὸ Λεξικόν. Εἰς ἐννενήκοντα καὶ ἐννέα τυπογραφικὰ φύλλα περιέχεται ὁλόκληρος ἡ σύνοψις τοῦ μεγάλου Θησαυροῦ τοῦ Στεφάνου. Τὸ νέον Λεξικὸν εἶναι πλουσιώτερον τοῦ παλαιοτέρου, καὶ αὐτοῦ τοῦ τριτόμου λεξικοῦ τοῦ Γαζῆ, διότι ἑκάστη σελὶς τοῦ νεωτέρου περιέχει 21 στίχους πλειοτέρους. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος πολυπλασιαζόμενος ἐπὶ τῶν 1454 σελίδων τῆς πρώτης ἐκδόσεως, φέρει αὔξησιν 29,400 στίχων, ἤτοι ἐννέα τυπογραφικῶν φύλλων. Ὅσον ἐδυνήθημεν νὰ παρατηρήσωμεν, ἡ ἀκρίβεια ἐπικρατεῖ εἰς τὸ ἔργον τοῦ Κ. Βυζαντίου, καὶ ἀδιστάκτως δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι τὸ Λεξικόν του εἶναι τὸ τελειότερον τῶν ἐν χρήσει σήμερον, εἶναι ἐκεῖνο, ὅπερ δύναται πᾶς τις εὐκόλως καὶ ἀποτελεσματικῶς νὰ μεταχειρισθῇ.

Μετὰ τὸ Λεξικὸν ἕπονται δύο παραρτήματα. Τὸ ἓν περιέχει τὰ μέτρα καὶ τὰ νομίσματα τῶν νεωτέρων, συγκριτικῶς πρὸς τὰ ἀρχαῖα· τὸ δὲ, συγκείμενον ἐκ δεκατριῶν τοῦ αὐτοῦ μεγέθους (τετάρτου) φύλλων καὶ διὰ τῆς αὐτῆς λεπτογραμμίας, περιέχει Λεξικὸν τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσιν ἀπαντωμένων κυρίων ὀνομάτων. Καὶ τὰ δύω ταῦτα παραρτήματα δὲν δυνάμεθα, εἰμὴ νὰ θεωρήσωμεν ἀναγκαῖα καὶ ἐπιτυχεῖς συμπληρώσεις τοῦ ὅλου ἔργου.

Ταῦτα λέγοντες ὑπὲρ τοῦ παντὸς ἐπαίνου ἀξίου Κ. Βυζαντίου, τοῦ ἀγαθοῦ τούτου συμπολίτου, τοῦ πλέον ὠφελοῦντος τὴν κοινωνίαν ἡμῶν ἢ ἐκεῖνοι, οἵτινες τὰς ἀρχὰς καὶ τὴν ἐξουσίαν κατέχουσι, δὲν δυνάμεθα νὰ παραλείψωμεν καὶ τὸν παρασχόντα τὰ μέσα πρὸς τὴν διάδοσιν τοῦ ὡραίου καὶ ἐθνωφελοῦς καρποῦ τοῦ Κ. Βυζαντίου. Ὁ Κ Ἀνδρέας Κορομηλᾶς, διακριθεὶς ὡς ὁ πρῶτος τῶν ἐν Ἑλλάδι τυπογράφων, κατέβαλεν ἀδρότατα πρὸς ἐκτύπωσιν τοῦ πολυδαπάνου τούτου ἔργου ἔξοδα, καὶ διὰ τῆς στερεοτυπίας κατώρθωσε νὰ δώσῃ ἱκανὴν εἰς τὸν τύπον λαμπρότητα, περιλαβὼν διὰ τῶν λεπτῶν καὶ εὐδιακρίτων χαρακτήρων τὴν μεγάλην ὕλην τοῦ Λεξικοῦ τούτου εἰς μόνα 113 φύλλα. Ἀπέναντι τοσούτων ἐξόδων καὶ κόπων, οὐ μόνον τοῦ συντάκτου, ἀλλὰ καὶ τοῦ δραστηρίου καὶ ἐπαινετοῦ ἐκδότου, νομίζομεν οὐχὶ ὑπέρογκον τὴν τιμὴν τῶν 40 δραχμῶν, μάλιστα συγκριτικῶς πρὸς τὸ Λεξικὸν τοῦ Γαζῆ, τιμώμενον ἀντὶ 120.

Δὲν δυνάμεθα, τελειόνοντες τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς, νὰ μὴν ἐπαναλάβωμεν καὶ πάλιν τοὺς μυρίους ἐπαίνους, ὧν δικαιοῦνται ὅ,τε συντάκτης καὶ ὁ ἐκδότης τοῦ μεγάλου τούτου ἔργου.

(Ἐφημ. ΣΜΥΡΝΗΣ, ἀριθ. 148. 8 Φεβρουαρίου 1852.)

Τὸ μέγα τοῦτο ἔργον, μέλλον νὰ διαιωνίσῃ τὴν εἰς τὸν σοφὸν αὐτοῦ συγγραφέα ὑπόληψιν, περιποιεῖ κλέος εὐρὺ καὶ εἰς τὸν ἐκδότην Κύριον Ἀνδρέαν Κορομηλᾶν, τὸν Διδότον τῆς Ἑλλάδος. Τὸ Λεξικὸν τοῦτο εἶναι κειμήλιον, τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ ἔχῃ πᾶς ὅστις λαλεῖ τὴν γλῶσσαν τὴν Ἑλληνικὴν, πλούσιος ἢ πένης· χάρις εἰς τὴν στερεοτυπίαν, ἡ μετρία τιμὴ τῆς ὀγκωδεστάτης ταύτης βίβλου (40 δραχμαὶ) ἀποκαθίστησιν αὐτὸ ὄχι δυσαπόκτητον, ἀλλ᾽ εὔωνον μάλιστα. . .

Διὰ νὰ λάβῃ ἰδέαν τινὰ πλατυτέραν περὶ τοῦ πονήματος τούτου τὸ δημόσιον, προθυμούμεθα νὰ διαδώσωμεν καὶ διὰ τῆς Ἐφημερίδος ἡμῶν τὰ σοφὰ τοῦ Κυρίου Σ. Βυζαντίου προλεγόμενα, οὐ μόνον πρὸς σύστασιν τῆς βίβλου ταύτης ἀφορῶντες, ἀλλὰ καὶ πρὸς διακόσμησιν τῶν στηλῶν μας διὰ μιᾶς ἐξαιρέτου φιλολογικῆς διατριβῆς, εἰς ἣν πολὺν θέλουσιν ἀπαντήσει πλοῦτον οἱ λόγιοι τοῦ ἔθνους καὶ τέρψιν, ὡς καὶ πάντες οἱ ἐντευξόμενοι.

Προαναγγέλλομεν ὅτι ἐντὸς τοῦ ἐλευσομένονου ἔτους, ἐλπίζομεν νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ τὴν Ἐπιτομὴν τοῦ παρόντος Λεξικοῦ, ἣν πρὸ καιροῦ ἐπιχειρήσας ὁ συντάκτης, ἀνέβαλε νὰ ἐκπεραιώσῃ, περιμένων τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἐν Παρισίοις ἐκδιδομένου Ἐῤῥίκου-Στεφάνου, ἐκπληροῦντες οὕτω τὰς εὐχὰς τῶν ἀρχαρίων, καὶ αὐτῶν τῶν ἐνδεεστάτων, ὅσοι δὲν ἐπαρκοῦσιν ἴσως πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ ἀνὰ χεῖρας πονήματος.